BÁ VÕ

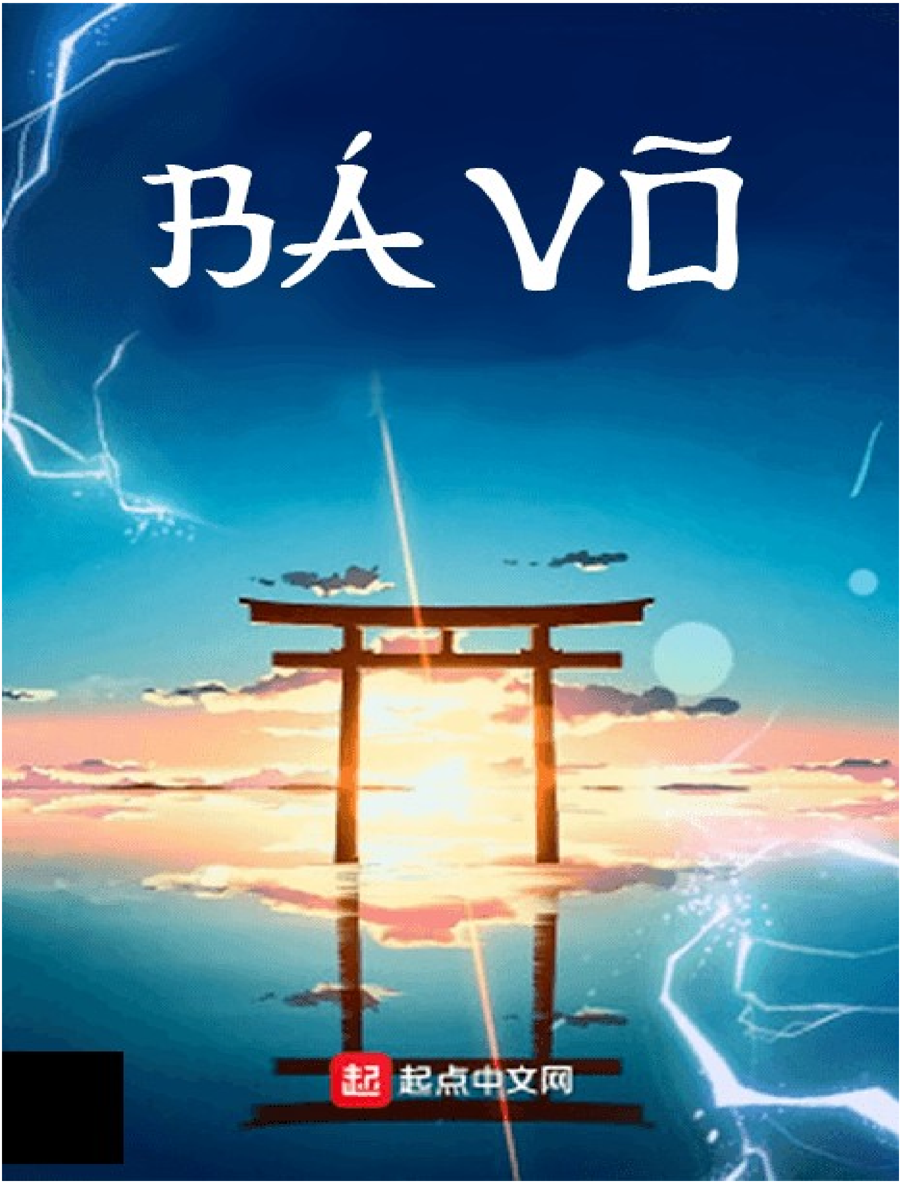

[redacted]

BÁ VÕ

Tác giả: Khai Hoang

Thể loại: Tiêp Hiệp, Võ Hiệp, Huyền Ảo, Xuyên Không, Hệ Thống

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM

Sở Hi Thanh xuyên qua Đại Ninh, khải tử hoàn sinh bên trong lăng mộ Bá Vũ Vương.
Sau khi hắn chạy ra khỏi lăng mộ, không chỉ muốn đối mặt với sự truy sát của triều đình và các thế lực khắp nơi, mà còn muốn trợ giúp thê tử hắn, Bá Vũ Vương Tần Mộc Ca đòi lại những gì thuộc về nàng.
May mắn chính là hắn thức tỉnh một hệ thống, càng nổi danh càng mạnh mẽ, càng cõng nồi càng vô địch.

Bá Võ

☆ Mục Lục ☆

——— o O o ———

Chương 1: Thức tỉnh!

Chương 2: Thức tỉnh! (2)

Chương 3: Ra khỏi vỏ

Chương 4: Ra khỏi vỏ (2)

Chương 5: Sở Vân Vân!

Chương 6: Sở Vân Vân! (2)

Chương 7: Nhai Tí Đồ

Chương 8: Nhai Tí Đồ (2)

Chương 9: Ưng nhãn!

Chương 10: Ưng nhãn! (2)

Chương 11: Bá Võ Vương

Chương 12: Bá Võ Vương (2)

Chương 13: Truyền thuyết

Chương 14: Truyền thuyết (2)

Chương 15: Cõng nồi

Chương 16: Cõng nồi (2)

Chương 17: Huyết Hải Phiêu Linh

Chương 18: Huyết Hải Phiêu Linh (2)

Chương 19: Huyết Phong Đạo

Chương 20: Huyết Phong Đạo (2)

Chương 21: Sư muội!

Chương 22: Sư muội! (2)

Chương 23: Cõng nồi (3)

Chương 24: Cõng nồi (4)

Chương 25: Phát tài

Chương 26: Phát tài (2)

Chương 27: Số phận

Chương 28: Tào Hiên

Chương 29: Tào Hiên (2)

Chương 30: Đường tắt

Chương 31: Lục Loạn Ly

Chương 32: Lục Loạn Ly (2)

Chương 33: Nhai Tí

Chương 34: Nhai Tí (2)

Chương 35: Đao ý

Chương 36: Đao ý (2)

Chương 37: Đồng hành

Chương 38: Đồng hành (2)

Chương 39: Huyết mạch

Chương 40: Huyết mạch (2)

Chương 41: Xung kích

Chương 42: Xung kích (2)

Chương 43: Cõng nồi (5)

Chương 44: Cõng nồi (6)

Chương 45: Xâm nhập

Chương 46: Xâm nhập (2)

Chương 47: Thiết Tiếu Sinh

Chương 48: Thiết Tiếu Sinh (2)

Chương 49: Thăng cấp

Chương 50: Thăng cấp (2)

Chương 51: Làm mới

Chương 52: Làm mới (2)

Chương 53: Khoái đao

Chương 54: Giết ngược

Chương 55: Giết ngược (2)

Chương 56: Rút lui

Chương 57: Rút lui (2)

Chương 58: Bảo tàng Liệt Vương

Chương 59: Bảo tàng Liệt Vương (2)

Chương 60: Thiết Cuồng Nhân

Chương 61: Thiết Cuồng Nhân (2)

Chương 62: Tuyên truyền

Chương 63: Tuyên truyền (2)

Chương 64: Tuyên truyền (3)

Chương 65: Tuyên truyền (4)

Chương 66: Bay lên trời

Chương 67: Bay lên trời (2)

Chương 68: Đắc ý

Chương 69: Đắc ý (2)

Chương 70: Trợ công

Chương 71: trợ công (2)

Chương 72: Giả heo ăn thịt hổ!

Chương 73: Giả heo ăn thịt hổ! (2)

Chương 74: May mắn

Chương 75: May mắn (2)

Chương 76: May mắn (3)

Chương 77: Mưu lợi

Chương 78: Mưu lợi (2)

Chương 79: Xung kích tinh thần

Chương 80: Xung kích tinh thần (2)

Chương 81: Luận Võ Thần Cơ

Chương 82: Luận Võ Thần Cơ (2)

Chương 83: Qua sông

Chương 84: Qua sông (2)

Chương 85: Hà La Ngư

Chương 86: Hà La Ngư (2)

Chương 87: Bàn đạp

Chương 88: Bàn đạp (2)

Chương 89: Giả bộ

Chương 90: Nâng giết

Chương 91: Nâng giết (2)

Chương 92: Cột cờ

Chương 93: Cột cờ (2)

Chương 94: Long Hành

Chương 95: Long Hành (2)

Chương 96: Sinh tử lôi

Chương 97: Sinh tử lôi (2)

Chương 98: Tầng hai

Chương 99: Thuần Dương

Chương 100: Thuần Dương (2)

Chương 101: Phong Lôi Giao Gia

Chương 102: Phong Lôi Giao Gia (2)

Chương 103: Lật bàn

Chương 104: Quy củ

Chương 105: Quy củ (2)

Chương 106: Quy củ (3)

Chương 107: Hùng tâm

Chương 108: Khéo léo từ chối

Chương 109: Khéo léo từ chối (2)

Chương 110: Thẻ nhân vật

Chương 111: Thẻ nhân vật (2)

Chương 112: Thẻ nhân vật (3)

Chương 113: Giá họa

Chương 114: Giá họa (2)

Chương 115: Pháo hoa

Chương 116: Pháo hoa (2)

Chương 117: Truyền bá

Chương 118: Truyền bá (2)

Chương 119: Treo thưởng

Chương 120: Treo thưởng (2)

Chương 121: Treo thưởng (3)

Chương 122: Băng Tằm Hỏa Nhộng

Chương 123: Băng Tằm Hỏa Nhộng (2)

Chương 124: Băng Tằm Hỏa Nhộng (3)

Chương 125: Băng Tằm Hỏa Nhộng (4)

Chương 126: Tranh đài

Chương 127: Tranh đài (2)

Chương 128: Đối thủ

Chương 129: Đối thủ (2)

Chương 130: Quyết sinh tử

Chương 131: Quyết sinh tử (2)

Chương 132: Cứng đờ

Chương 133: Cứng đờ (2)

Chương 134: Hồi trảm

Chương 135: Hồi trảm (2)

Chương 136: Toàn đồ

Chương 137: Toàn đồ (2)

Chương 138: Không biết xấu hổ

Chương 139: Không biết xấu hổ (2)

Chương 140: Lâm Hải Chu thị

Chương 141: Nhận thua

Chương 142: Nhận thua (2)

Chương 143: Dưới nước lạnh lắm

Chương 144: Dưới nước lạnh lắm (2)

Chương 145: Dưới nước lạnh lắm (3)

Chương 146: Dưới nước lạnh lắm (4)

Chương 147: Tao ngộ

Chương 148: Loạn Ly

Chương 149: Loạn Ly (2)

Chương 150: Loạn Ly (3)

Chương 151: Thẻ nhân vật

Chương 152: Thẻ nhân vật (2)

Chương 153: Tàn sát

Chương 154: Tàn sát (2)

Chương 155: Tàn sát (3)

Chương 156: Dường như đã từng nhìn thấy

Chương 157: Thắng nhanh

Chương 158: Thắng nhanh (2)

Chương 159: Tàng Kinh Lâu mở cửa

Chương 160: Tàng Kinh Lâu mở cửa (2)

Chương 161: Thăng lá

Chương 162: Thăng lá (2)

Chương 163: Tăng lên

Chương 164: Tăng lên (2)

Chương 165: Long chi cửu tử

Chương 166: Long chi cửu tử (2)

Chương 167: Tụ Nguyên

Chương 168: Tụ Nguyên (2)

Chương 169: Giao phong

Chương 170: Giao phong (2)

Chương 171: Tiền đồ rộng lớn

Chương 172: Tiền đồ rộng lớn (2)

Chương 173: Tiền đồ rộng lớn (3)

Chương 174: Bệnh nghèo

Chương 175: Thượng Quan

Chương 176: Chiến đồ

Chương 177: Chiến đồ (2)

Chương 178: Giống cái cây đó

Chương 179: Giống cái cây đó (2)

Chương 180: Hồi Thiên Đan

Chương 181: Hồi Thiên Đan (2)

Chương 182: Nguyên do

Chương 183: Nguyên do (2)

Chương 184: Trưởng thành

Chương 185: Trưởng thành (2)

Chương 186: Xem triều

Chương 187: Xem triều (2)

Chương 188: Hố to

Chương 189: Hố to (2)

Chương 190: Giả cao thủ

Chương 191: Giả cao thủ (2)

Chương 192: Giả cao thủ (3)

Chương 193: Giả cao thủ (4)

Chương 194: Mạnh đến mức khiến người ta tuyệt vọng

Chương 195: Mạnh đến mức khiến người ta tuyệt vọng (2)

Chương 196: Nữ nhân là phiền phức

Chương 197: Đề phòng

Chương 198: Đao ý đỉnh cao

Chương 199: Đao ý đỉnh cao (2)

Chương 200: Vô Pháp

Chương 201: Vô Pháp (2)

Chương 202: Vô Pháp (3)

Chương 203: Vô Pháp (4)

Chương 204: Can đảm

Chương 205: Can đảm (2)

Chương 206: Bia đá

Chương 207: Bia đá (2)

Chương 208: Bia đá (3)

Chương 209: Thiên kiêu giả thành thiên kiêu thật

Chương 210: Thiên kiêu giả thành thiên kiêu thật (2)

Chương 211: Thiên kiêu giả thành thiên kiêu thật (3)

Chương 212: Thần quỷ yêu ma

Chương 213: Thần quỷ yêu ma (2)

Chương 214: Thần quỷ yêu ma (3)

Chương 215: Thần quỷ yêu ma (4)

Chương 216: Thức ăn cho yêu

Chương 217: Thức ăn cho yêu (2)

Chương 218: Sở Hi Thanh vạn sự thong dong

Chương 219: Sở Hi Thanh vạn sự thong dong (2)

Chương 220: Sở Hi Thanh cao thâm khó dò

Chương 221: Sở Hi Thanh cao thâm khó dò (2)

Chương 222: Càng giả càng mạnh mẽ

Chương 223: Xếp hạng

Chương 224: Xếp hạng (2)

Chương 225: Biến cố bất ngờ

Chương 226: Biến cố bất ngờ (2)

Chương 227: Sát tính

Chương 228: Sát tính (2)

Chương 229: Muội muội sinh đôi?

Chương 230: Muội muội sinh đôi? (2)

Chương 231: Muội muội sinh đôi? (3)

Chương 232: Phần thưởng

Chương 233: Ma Thần - Táng Thiên

Chương 234: Ma Thần - Táng Thiên (2)

Chương 235: Ma Thần - Táng Thiên (3)

Chương 236: Thanh Vân Bảng phát hành

Chương 237: Thanh Vân Bảng phát hành (2)

Chương 238: Thủ phạm

Chương 239: Thủ phạm (2)

Chương 240: Thủ phạm (3)

Chương 241: Thủ phạm (4)

Chương 242: Bạo phát

Chương 243: Thần Tế Chi Thể

Chương 244: Thần Thương

Chương 245: Thần Thương (2)

Chương 246: Bất an

Chương 247: Bất an (2)

Chương 248: Bất an (3)

Chương 249: Bất an (4)

Chương 250: Phá trúc

Chương 251: Phá trúc (2)

Chương 252: Phá pháp

Chương 253: Phá pháp (2)

Chương 254: Ngoan cường

Chương 255: Ngoan cường (2)

Chương 256: Táng Thiên

Chương 257: Táng Thiên (2)

Chương 258: Táng Thiên (3)

Chương 259: Chuyện

Chương 260: Chuyện (2)

Chương 261: Sát cơ

Chương 262: Sát cơ (2)

Chương 263: Như cha

Chương 264: Như cha (2)

Chương 265: Nguyên công bát phẩm hạ

Chương 266: Thần Ý Đồ

Chương 267: Thần Ý Đồ (2)

Chương 268: Thần Ý Đồ (3)

Chương 269: Nói đạo lý

Chương 270: Di thần của thái tử

Chương 271: Di thần của thái tử (2)

Chương 272: Thần Ý Đồ và Thần Binh Viện

Chương 273: Thần Ý Đồ và Thần Binh Viện (2)

Chương 274: Lại đến Cổ Thị tập

Chương 275: Lại đến Cổ Thị tập (2)

Chương 276: Cuộc chiến tiền tài

Chương 277: Cuộc chiến tiền tài (2)

Chương 278: Thiên kiêu

Chương 279: Thiên kiêu (2)

Chương 280: âm mưu

Chương 281: âm mưu (2)

Chương 282: Cột cờ Nghịch Thần Kỳ?

Chương 283: Cánh cứng rồi

Chương 284: Cánh cứng rồi (2)

Chương 285: Cánh cứng rồi (3)

Chương 286: Cánh cứng rồi (4)

Chương 287: Võ công tiến nhanh

Chương 288: Võ công tiến nhanh (2)

Chương 289: Nghịch sát

Chương 290: Nghịch sát (2)

Chương 291: Nghịch sát (3)

Chương 292: Tương tự

Chương 293: Tương tự (2)

Chương 294: Thiên Cơ Võ Phổ

Chương 295: Thiên Cơ Võ Phổ (2)

Chương 296: Sắp đột phá

Chương 297: Sắp đột phá (2)

Chương 298: Hẹn ai?

Chương 299: Gặp mặt

Chương 300: Kích phát đao ý

Chương 301: Kích phát đao ý (2)

Chương 312: Kích phát đao ý (3)

Chương 303: Thần Chi Thương

Chương 304: Táng Thiên Chi Vũ

Chương 305: Táng Thiên Chi Vũ (2)

Chương 306: Táng Thiên Chi Vũ (3)

Chương 307: Táng Thiên Chi Vũ (4)

Chương 308: Truyền kỳ

Chương 309: Truyền kỳ (2)

Chương 310: Truyền kỳ (3)

Chương 311: Chém giết

Chương 312: Chém giết (2)

Chương 313: Chém giết (3)

Chương 314: Chém giết (4)

Chương 315: Dương Viêm Thần Nhãn

Chương 316: Dương Viêm Thần Nhãn (2)

Chương 317: Khổ luyện ngoại công

Chương 318: Thiết Cuồng Nhân

Chương 319: Người đông thế mạnh

Chương 320: Lui binh

Chương 321: Lui binh (2)

Chương 322: Tư cách

Chương 323: Tư cách (2)

Chương 324: Tư cách (3)

Chương 325: Trạch Huyết Thuật

Chương 326: Trạch Huyết Thuật (2)

Chương 327: Trạch Huyết Thuật (3)

Chương 328: Trạch Huyết Thuật (4)

Chương 329: Thần ân của Táng Thiên

Chương 330: Thần ân của Táng Thiên (2)

Chương 331: Thần ân của Táng Thiên (3)

Chương 332: Đốt sạch

Chương 333: Đốt sạch (2)

Chương 334: Đốt sạch (3)

Chương 335: Phất nhanh

Chương 336: Phất nhanh (2)

Chương 337: Phất nhanh (3)

Chương 338: Phất nhanh (4)

Chương 339: Cuộc thi chân truyền

Chương 340: Cuộc thi chân truyền (2)

Chương 341: Bỏ đao dùng chỉ?

Chương 342: Bỏ đao dùng chỉ? (2)

Chương 343: Tam đao lục động

Chương 344: Tam đao lục động (2)

Chương 345: Tam đao lục động (3)

Chương 346: Tam đao lục động (4)

Chương 347: Tam đao lục động (5)

Chương 348: Tam đao lục động (6)

Chương 349: Thần Đao Huyết Nhai

Chương 350: Thần Đao Huyết Nhai (2)

Chương 351: Thần Đao Huyết Nhai (3)

Chương 352: Thần Đao Huyết Nhai (4)

Chương 353: Thần Đao Huyết Nhai (5)

Chương 354: Thần Đao Huyết Nhai (6)

Chương 355: Đao khí như cầu vồng

Chương 356: Đao khí như cầu vồng (2)

Chương 357: Đao khí như cầu vồng (3)

Chương 358: Đao khí như cầu vồng (4)

Chương 359: Đao khí như cầu vồng (5)

Chương 360: Đao khí như cầu vồng (6)

Chương 361: Làm chuyện ngươi muốn làm

Chương 362: Làm chuyện ngươi muốn làm (2)

Chương 363: Làm chuyện ngươi muốn làm (3)

Chương 364: Làm chuyện ngươi muốn làm (4)

Chương 365: Làm chuyện ngươi muốn làm (5)

Chương 366: Làm chuyện ngươi muốn làm (6)

Chương 367: Tám trăm Tuyển Phong

Chương 368: Tám trăm Tuyển Phong (2)

Chương 369: Tám trăm Tuyển Phong (3)

Chương 370: Tám trăm Tuyển Phong (4)

Chương 371: Tám trăm Tuyển Phong (5)

Chương 372: Tám trăm Tuyển Phong (6)

Chương 373: Tám trăm Tuyển Phong (7)

Chương 374: Một địch ngàn

Chương 375: Một địch ngàn (2)

Chương 376: Một địch ngàn (3)

Chương 377: Một địch ngàn (4)

Chương 378: Một địch ngàn (5)

Chương 379: Một địch ngàn (6)

Chương 380: Đao ý cực hạn

Chương 381: Đao ý cực hạn (2)

Chương 382: Đao ý cực hạn (3)

Chương 383: Đao ý cực hạn (4)

Chương 384: Đao ý cực hạn (5)

Chương 385: Đao ý cực hạn (6)

Chương 386: Đao ý cực hạn (7)

Chương 387: Đao ý cực hạn (8)

Chương 388: Nhân nghĩa song toàn

Chương 389: Nhân nghĩa song toàn (2)

Chương 390: Nhân nghĩa song toàn (3)

Chương 391: Nhân nghĩa song toàn (4)

Chương 392: Không cho phép động vào

Chương 393: Không cho phép động vào (2)

Chương 394: Không cho phép động vào (3)

Chương 395: Không cho phép động vào (4)

Chương 396: Không cho phép động vào (5)

Chương 397: Không cho phép động vào (6)

Chương 398: Không cho phép động vào (7)

Chương 399: Thẻ khuôn

Chương 400: Thẻ khuôn (2)

Chương 401: Thẻ khuôn (3)

Chương 402: Thẻ khuôn (4)

Chương 403: Thẻ khuôn (5)

Chương 404: Thẻ khuôn (6)

Chương 405: Bí pháp Hoàng Đạo

Chương 406: Bí pháp Hoàng Đạo (2)

Chương 407: Bí pháp Hoàng Đạo (3)

Chương 408: Bí pháp Hoàng Đạo (4)

Chương 409: Đặc sứ Huyết Nhai

Chương 410: Đặc sứ Huyết Nhai (2)

Chương 411: Đặc sứ Huyết Nhai (3)

Chương 412: Đặc sứ Huyết Nhai (4)

Chương 413: Đặc sứ Huyết Nhai (5)

Chương 414: Đặc sứ Huyết Nhai (5)

Chương 415: Đặc sứ Huyết Nhai (6)

Chương 416: Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân

Chương 417: Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (2)

Chương 418: Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (3)

Chương 419: Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (4)

Chương 420: Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (5)

Chương 421: Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (6)

Chương 422: Tiếng hót đầu của Lưu Nhược Hi

Chương 423: Tiếng hót đầu của Lưu Nhược Hi (2)

Chương 424: Tiếng hót đầu của Lưu Nhược Hi (3)

Chương 425: Tiếng hót đầu của Lưu Nhược Hi (4)

Chương 426: Tiếng hót đầu của Lưu Nhược Hi (5)

Chương 427: Tiếng hót đầu của Lưu Nhược Hi (6)

Chương 428: 50% Bá Võ Vương

Chương 429: 50% Bá Võ Vương (2)

Chương 430: 50% Bá Võ Vương (3)

Chương 431: 50% Bá Võ Vương (4)

Chương 432: 50% Bá Võ Vương (5)

Chương 433: 50% Bá Võ Vương (6)

Chương 434: Nghịch Thần chi hỏa

Chương 435: Nghịch Thần chi hỏa (2)

Chương 436: Nghịch Thần chi hỏa (3)

Chương 437: Nghịch Thần chi hỏa (4)

Chương 438: Nghịch Thần chi hỏa (5)

Chương 439: Dung nhập

Chương 440: Dung nhập (2)

Chương 441: Dung nhập (3)

Chương 442: Dung nhập (4)

Chương 443: Dung nhập (5)

Chương 444: Dung nhập (6)

Chương 445: Bọn họ đoán sai Tây Sơn Đường

Chương 446: Bọn họ đoán sai Tây Sơn Đường (2)

Chương 447: Bọn họ đoán sai Tây Sơn Đường (3)

Chương 448: Bọn họ đoán sai Tây Sơn Đường (4)

Chương 449: Bọn họ đoán sai Tây Sơn Đường (5)

Chương 450: Định quy củ

Chương 451: Định quy củ (2)

Chương 452: Định quy củ (3)

Chương 453: Định quy củ (4)

Chương 454: Định quy củ (5)

Chương 455: Định quy củ (6)

Chương 456: Thùng phá sảnh

Chương 457: Thùng phá sảnh (2)

Chương 458: Thùng phá sảnh (3)

Chương 459: Thùng phá sảnh (4)

Chương 460: Thùng phá sảnh (5)

Chương 461: Thùng phá sảnh (6)

Chương 462: Thùng phá sảnh (7)

Chương 463: Thùng phá sảnh (8)

Chương 464: San bằng Văn gia bảo

Chương 465: San bằng Văn gia bảo (2)

Chương 466: San bằng Văn gia bảo (3)

Chương 467: San bằng Văn gia bảo (4)

Chương 468: San bằng Văn gia bảo (5)

Chương 469: San bằng Văn gia bảo (6)

Chương 470: Là ai làm?

Chương 471: Là ai làm? (2)

Chương 472: Là ai làm? (3)

Chương 473: Là ai làm? (4)

Chương 474: Là ai làm? (5)

Chương 475: Là ai làm? (6)

Chương 476: Thua chạy như cỏ lướt theo gió

Chương 477: Thua chạy như cỏ lướt theo gió (2)

Chương 478: Thua chạy như cỏ lướt theo gió (3)

Chương 479: Thua chạy như cỏ lướt theo gió (4)

Chương 480: Các phương phản ứng

Chương 481: Các phương phản ứng (2)

Chương 482: Các phương phản ứng (3)

Chương 483: Các phương phản ứng (4)

Chương 484: Các phương phản ứng (5)

Chương 485: Các phương phản ứng (6)

Chương 486: Chấn động Đông Châu

Chương 487: Chấn động Đông Châu (2)

Chương 488: Chấn động Đông Châu (3)

Chương 489: Chấn động Đông Châu (4)

Chương 490: Một bụng ý xấu

Chương 491: Một bụng ý xấu (2)

Chương 492: Một bụng ý xấu (3)

Chương 493: Một bụng ý xấu (4)

Chương 494: Một bụng ý xấu (5)

Chương 495: Một bụng ý xấu (6)

Chương 496: Luận Võ Thần Cơ tháng hai

Chương 497: Luận Võ Thần Cơ tháng hai (2)

Chương 498: Luận Võ Thần Cơ tháng hai (3)

Chương 499: Luận Võ Thần Cơ tháng hai (4)

Chương 500: Luận Võ Thần Cơ tháng hai (5)

Chương 501: Luận Võ Thần Cơ tháng hai (6)

Chương 502: Nội Quỷ Đường

Chương 503: Nội Quỷ Đường (2)

Chương 504: Nội Quỷ Đường (3)

Chương 505: Nội Quỷ Đường (4)

Chương 506: Nội Quỷ Đường (5)

Chương 507: Nội Quỷ Đường (6)

Chương 508: Truyền nhân Huyết Nhai?

Chương 509: Truyền nhân Huyết Nhai? (2)

Chương 510: Truyền nhân Huyết Nhai? (3)

Chương 511: Truyền nhân Huyết Nhai? (4)

Chương 512: Truyền nhân Huyết Nhai? (5)

Chương 513: Thần Tú Thập Kiệt Đao

Chương 514: Thần Tú Thập Kiệt Đao (2)

Chương 515: Thần Tú Thập Kiệt Đao (3)

Chương 516: Thần Tú Thập Kiệt Đao (4)

Chương 517: Thần Tú Thập Kiệt Đao (5)

Chương 518: Thần Tú Thập Kiệt Đao (6)

Chương 519: Thần Tú Thập Kiệt Đao (7)

Chương 520: Gần mực thì đen

Chương 521: Gần mực thì đen (2)

Chương 522: Gần mực thì đen (3)

Chương 523: Gần mực thì đen (4)

Chương 524: Gần mực thì đen (5)

Chương 525: Gần mực thì đen (6)

Chương 526: Thiên hộ đại nhân

Chương 527: Thiên hộ đại nhân (2)

Chương 528: Thiên hộ đại nhân (3)

Chương 529: Thiên hộ đại nhân (4)

Chương 530: Không dựa dẫm được

Chương 531: Không dựa dẫm được (2)

Chương 532: Không dựa dẫm được (3)

Chương 533: Không dựa dẫm được (4)

Chương 534: Không dựa dẫm được (5)

Chương 535: Không dựa dẫm được (6)

Chương 536: Pháo hoa kín màn hình

Chương 537: Pháo hoa kín màn hình (2)

Chương 538: Pháo hoa kín màn hình (3)

Chương 539: Pháo hoa kín màn hình (4)

Chương 540: Pháo hoa kín màn hình (5)

Chương 541: Dần dần biến thành đen

Chương 542: Dần dần biến thành đen (2)

Chương 543: Dần dần biến thành đen (3)

Chương 544: Dần dần biến thành đen (4)

Chương 545: Dần dần biến thành đen (5)

Chương 546: Đừng ép ta

Chương 547: Đừng ép ta (2)

Chương 548: Đừng ép ta (3)

Chương 549: Đừng ép ta (4)

Chương 550: Quân thần thức tỉnh

Chương 551: Quân thần thức tỉnh (2)

Chương 552: Quân thần thức tỉnh (3)

Chương 553: Quân thần thức tỉnh (4)

Chương 554: Quân thần thức tỉnh (5)

Chương 555: Quân thần thức tỉnh (6)

Chương 556: Kiềm chế

Chương 557: Kiềm chế (2)

Chương 558: Kiềm chế (3)

Chương 559: Uy

Chương 560: Uy (2)

Chương 561: Uy (3)

Chương 562: Uy (4)

Chương 563: Uy (5)

Chương 564: Cuồng

Chương 565: Cuồng (2)

Chương 566: Cuồng (3)

Chương 567: Cuồng (4)

Chương 568: Cuồng (5)

Chương 569: Đao ép Ngô Châu

Chương 570: Đao ép Ngô Châu (2)

Chương 571: Đao ép Ngô Châu (3)

Chương 572: Đao ép Ngô Châu (4)

Chương 573: Đao ép Ngô Châu (5)

Chương 574: Sở Nhất Đao

Chương 575: Sở Nhất Đao (2)

Chương 576: Sở Nhất Đao (3)

Chương 577: Sở Nhất Đao (4)

Chương 578: Thần Tri

Chương 579: Thần Tri (2)

Chương 780: Thần Tri (3)

Chương 581: Thần Tri (4)

Chương 582: Thần Tri (5)

Chương 583: Thần Tri (6)

Chương 584: Sỉ nhục của nam nhân

Chương 585: Sỉ nhục của nam nhân (2)

Chương 586: Sỉ nhục của nam nhân (3)

Chương 587: Sỉ nhục của nam nhân (4)

Chương 588: Ta của ngày mai

Chương 589: Ta của ngày mai (2)

Chương 590: Ta của ngày mai (3)

Chương 591: Ta của ngày mai (4)

Chương 592: Ta của ngày mai (5)

Chương 593: Một đao

Chương 594: Một đao (2)

Chương 595: Một đao (3)

Chương 596: Một đao (4)

Chương 597: Một đao (5)

Chương 598: Một đao (6)

Chương 599: Không dùng liền hết hạn

Chương 600: Không dùng liền hết hạn (2)

Chương 601: Không dùng liền hết hạn (3)

Chương 602: Không dùng liền hết hạn (4)

Chương 603: Không dùng liền hết hạn (5)

Chương 604: Làm sao lại mạnh như vậy

Chương 605: Làm sao lại mạnh như vậy (2)

Chương 606: Làm sao lại mạnh như vậy (3)

Chương 607: Làm sao lại mạnh như vậy (4)

Chương 608: Làm sao lại mạnh như vậy (5)

Chương 609: Làm sao lại mạnh như vậy (6)

Chương 610: Huyết Nhai Đao và Sở Hi Thanh

Chương 611: Huyết Nhai Đao và Sở Hi Thanh (2)

Chương 612: Huyết Nhai Đao và Sở Hi Thanh (3)

Chương 613: Huyết Nhai Đao và Sở Hi Thanh (4)

Chương 614: Huyết Nhai Đao và Sở Hi Thanh (5)

Chương 615: Huyết Nhai Đao và Sở Hi Thanh (6)

Chương 616: Lên cấp

Chương 617: Lên cấp (2)

Chương 618: Lên cấp (3)

Chương 619: Lên cấp (4)

Chương 620: Chưa từng ăn không

Chương 621: Chưa từng ăn không (2)

Chương 622: Chưa từng ăn không (3)

Chương 623: Chưa từng ăn không (4)

Chương 624: Danh chấn Hà Lạc

Chương 625: Danh chấn Hà Lạc (2)

Chương 626: Danh chấn Hà Lạc (3)

Chương 627: Danh chấn Hà Lạc (4)

Chương 628: Thù dai

Chương 629: Thù dai (2)

Chương 630: Thù dai (3)

Chương 631: Thù dai (4)

Chương 632: Thiếu kỳ chủ

Chương 633: Thiếu kỳ chủ (2)

Chương 634: Thiếu kỳ chủ (3)

Chương 635: Thiếu kỳ chủ (4)

Chương 636: Thiếu kỳ chủ (5)

Chương 637: Thiếu kỳ chủ (6)

Chương 638: Thần Ý Đồ

Chương 639: Thần Ý Đồ (2)

Chương 640: Thần Ý Đồ (3)

Chương 641: Thần Ý Đồ (4)

Chương 642: Bước cuối cùng

Chương 643: Bước cuối cùng (2)

Chương 644: Bước cuối cùng (3)

Chương 645: Bước cuối cùng (4)

Chương 646: Bước cuối cùng (5)

Chương 647: Hai tầng đao cương

Chương 648: Hai tầng đao cương (2)

Chương 649: Hai tầng đao cương (3)

Chương 650: Hai tầng đao cương (4)

Chương 651: Hai tầng đao cương (5)

Chương 652: Thần Phong Minh Kính Đao

Chương 653: Thần Phong Minh Kính Đao (2)

Chương 654: Thần Phong Minh Kính Đao (3)

Chương 655: Thần Phong Minh Kính Đao (4)

Chương 656: Thần Phong Minh Kính Đao (5)

Chương 657: Long trời lở đất

Chương 658: Long trời lở đất (2)

Chương 659: Long trời lở đất (3)

Chương 660: Long trời lở đất (4)

Chương 661: Long trời lở đất (5)

Chương 662: Long trời lở đất (6)

Chương 663: Long trời lở đất (7)

Chương 664: Ngoài dự đoán

Chương 665: Ngoài dự đoán (2)

Chương 666: Ngoài dự đoán (3)

Chương 667: Ngoài dự đoán (4)

Chương 668: Ngoài dự đoán (5)

Chương 669: Ngoài dự đoán (6)

Chương 670: Thà gãy không cong

Chương 671: Thà gãy không cong (2)

Chương 672: Thà gãy không cong (3)

Chương 673: Thà gãy không cong (4)

Chương 674: Thà gãy không cong (5)

Chương 675: Thà gãy không cong (6)

Chương 676: Chọc thủng trời

Chương 677: Chọc thủng trời (2)

Chương 678: Chọc thủng trời (3)

Chương 679: Chọc thủng trời (4)

Chương 680: Chọc thủng trời (5)

Chương 681: Trong sương có quái

Chương 682: Trong sương có quái (2)

Chương 683: Trong sương có quái (3)

Chương 684: Trong sương có quái (4)

Chương 685: Trong sương có quái (5)

Chương 686: Trong sương có quái (6)

Chương 687: Ngọa hổ tàng long

Chương 688: Ngọa hổ tàng long (2)

Chương 689: Ngọa hổ tàng long (3)

Chương 690: Ngọa hổ tàng long (4)

Chương 691: Ngọa hổ tàng long (5)

Chương 692: Ngọa hổ tàng long (6)

Chương 693: Thẻ khuôn Thiết Cuồng Nhân

Chương 694: Thẻ khuôn Thiết Cuồng Nhân (2)

Chương 695: Thẻ khuôn Thiết Cuồng Nhân (3)

Chương 696: Thẻ khuôn Thiết Cuồng Nhân (4)

Chương 697: Thẻ khuôn Thiết Cuồng Nhân (5)

Chương 698: Thiết Tiếu Sinh

Chương 699: Thiết Tiếu Sinh (2)

Chương 700: Thiết Tiếu Sinh (3)

Chương 701: Thiết Tiếu Sinh (4)

Chương 702: Thiết Tiếu Sinh (5)

Chương 703: Thiết Tiếu Sinh (6)

Chương 704: Cái cuốc sắc bén

Chương 705: Cái cuốc sắc bén (2)

Chương 706: Cái cuốc sắc bén (3)

Chương 707: Cái cuốc sắc bén (4)

Chương 708: Cái cuốc sắc bén (5)

Chương 709: Cái cuốc sắc bén (6)

Chương 710: Thẻ cực chiêu

Chương 711: Thẻ cực chiêu (2)

Chương 712: Thẻ cực chiêu (3)

Chương 713: Thẻ cực chiêu (4)

Chương 714: Thẻ cực chiêu (5)

Chương 715: Tinh huyết Nhai Tí

Chương 716: Tinh huyết Nhai Tí (2)

Chương 717: Tinh huyết Nhai Tí (3)

Chương 718: Tinh huyết Nhai Tí (4)

Chương 719: Tinh huyết Nhai Tí (5)

Chương 720: Cảm ứng được

Chương 721: Cảm ứng được (2)

Chương 722: Cảm ứng được (3)

Chương 723: Cảm ứng được (4)

Chương 724: Cảm ứng được (5)

Chương 725: Cảm ứng được (6)

Chương 726: Ác danh

Chương 727: Ác danh (2)

Chương 728: Ác danh (3)

Chương 729: Ác danh (4)

Chương 730: Ác danh (5)

Chương 731: Ác danh (6)

Chương 732: Không giả bộ nữa

Chương 733: Không giả bộ nữa (2)

Chương 734: Không giả bộ nữa (3)

Chương 735: Không giả bộ nữa (4)

Chương 736: Không giả bộ nữa (5)

Chương 737: Hung tàn

Chương 738: Hung tàn (2)

Chương 739: Hung tàn (3)

Chương 740: Hung tàn (4)

Chương 741: Hung tàn (5)

Chương 742: Hung tàn (6)

Chương 743: Đồ tang

Chương 744: Đồ tang (2)

Chương 745: Đồ tang (3)

Chương 746: Đồ tang (4)

Chương 747: Đồ tang (5)

Chương 478: Là hắn

Chương 749: Là hắn (2)

Chương 750: Là hắn (3)

Chương 751: Là hắn (4)

Chương 752: Là hắn (5)

Chương 753: Là hắn (6)

Chương 754: Đao ý tầng mười một

Chương 755: Đao ý tầng mười một (2)

Chương 756: Đao ý tầng mười một (3)

Chương 757: Đao ý tầng mười một (4)

Chương 758: Đao ý tầng mười một (5)

Chương 759: Mạnh nhất

Chương 760: Mạnh nhất (2)

Chương 761: Mạnh nhất (3)

Chương 762: Mạnh nhất (4)

Chương 763: Mạnh nhất (5)

Chương 764: Mạnh nhất (6)

Chương 765: Gặp mặt

Chương 766: Gặp mặt (2)

Chương 767: Gặp mặt (3)

Chương 768: Gặp mặt (4)

Chương 769: Gặp mặt (5)

Chương 770: Gặp mặt (6)

Chương 771: Lật tay

Chương 772: Lật tay (2)

Chương 773: Lật tay (3)

Chương 774: Lật tay (4)

Chương 775: Lật tay (5)

Chương 776: Lật tay (6)

Chương 777: Lật tay (7)

Chương 778: Lật tay (8)

Chương 779: Lật tay (9)

Chương 780: Trở về

Chương 781: Trở về (2)

Chương 782: Trở về (3)

Chương 783: Trở về (4)

Chương 784: Trở về (5)

Chương 785: Ta là phản tặc?

Chương 786: Ta là phản tặc? (2)

Chương 787: Ta là phản tặc? (3)

Chương 788: Ta là phản tặc? (4)

Chương 789: Không thông

Chương 790: Không thông (2)

Chương 791: Không thông (3)

Chương 792: Không thông (4)

Chương 793: Huyết Nhai thánh truyền

Chương 794: Huyết Nhai thánh truyền (2)

Chương 795: Huyết Nhai thánh truyền (3)

Chương 796: Huyết Nhai thánh truyền (4)

Chương 797: Huyết Nhai thánh truyền (5)

Chương 798: Huyết Nhai thánh truyền (6)

Chương 799: Phong thủy

Chương 800: Phong thủy (2)

Chương 801: Phong thủy (3)

Chương 802: Phong thủy (4)

Chương 803: Phong thủy (5)

Chương 804: Phong thủy (6)

Chương 805: Thực lực tăng vọt

Chương 806: Thực lực tăng vọt (2)

Chương 807: Thực lực tăng vọt (3)

Chương 808: Thực lực tăng vọt (4)

Chương 809: Thực lực tăng vọt (5)

Chương 810: Thực lực tăng vọt (6)

Chương 811: Tương lai có hi vọng

Chương 812: Tương lai có hi vọng (2)

Chương 813: Tương lai có hi vọng (3)

Chương 814: Tương lai có hi vọng (4)

Chương 815: Tam Bình cư sĩ

Chương 816: Tam Bình cư sĩ (2)

Chương 817: Tam Bình cư sĩ (3)

Chương 818: Tam Bình cư sĩ (4)

Chương 819: Tam Bình cư sĩ (5)

Chương 820: Tam Bình cư sĩ (6)

Chương 821: Sở Nhất Đao

Chương 822: Sở Nhất Đao (2)

Chương 823: Sở Nhất Đao (3)

Chương 824: Sở Nhất Đao (4)

Chương 825: Sở Nhất Đao (5)

Chương 826: Sở Nhất Đao (6)

Chương 827: Nghiền ép

Chương 828: Nghiền ép (2)

Chương 829: Nghiền ép (3)

Chương 830: Nghiền ép (4)

Chương 831: Huyết Nhai thánh truyền

Chương 832: Huyết Nhai thánh truyền (2)

Chương 833: Huyết Nhai thánh truyền (3)

Chương 834: Huyết Nhai thánh truyền (4)

Chương 835: Huyết Nhai thánh truyền (5)

Chương 836: Thần Huyết nguyên tinh

Chương 837: Thần Huyết nguyên tinh (2)

Chương 838: Thần Huyết nguyên tinh (3)

Chương 839: Thần Huyết nguyên tinh (4)

Chương 840: Thần Huyết nguyên tinh (5)

Chương 841: Tranh đấu

Chương 842: Tranh đấu (2)

Chương 843: Tranh đấu (3)

Chương 844: Tranh đấu (4)

Chương 845: Tranh đấu (5)

Chương 846: Tranh đấu (6)

Chương 847: Hút máu

Chương 848: Hút máu (2)

Chương 849: Hút máu (3)

Chương 850: Hút máu (4)

Chương 851: Hút máu (5)

Chương 852: Đao độc tôn, tên vô ảnh

Chương 853: Đao độc tôn, tên vô ảnh (2)

Chương 854: Đao độc tôn, tên vô ảnh (3)

Chương 855: Đao độc tôn, tên vô ảnh (4)

Chương 856: Phán quan

Chương 857: Phán quan (2)

Chương 858: Phán quan (3)

Chương 859: Phán quan (4)

Chương 860: Phán quan (5)

Chương 861: Phán quan (6)

Chương 862: Biện máu trước đao

Chương 863: BIện máu trước đao (2)

Chương 864: BIện máu trước đao (3)

Chương 865: BIện máu trước đao (4)

Chương 866: BIện máu trước đao (5)

Chương 867: Nằm ngoài dự đoán

Chương 868: Nằm ngoài dự đoán (2)

Chương 869: Nằm ngoài dự đoán (3)

Chương 870: Nằm ngoài dự đoán (4)

Chương 871: Nằm ngoài dự đoán (5)

Chương 872: Cửu Luân thần ấn

Chương 873: Cửu Luân thần ấn (2)

Chương 874: Cửu Luân thần ấn (3)

Chương 875: Cửu Luân thần ấn (4)

Chương 876: Cửu Luân thần ấn (5)

Chương 877: Bí cảnh thời gian

Chương 878: Bí cảnh thời gian (2)

Chương 879: Bí cảnh thời gian (3)

Chương 880: Bí cảnh thời gian (4)

Chương 881: Bí cảnh thời gian (5)

Chương 882: Sư tôn

Chương 883: Sư tôn (2)

Chương 884: Sư tôn (3)

Chương 885: Sư tôn (4)

Chương 886: Sư tôn (5)

Chương 887: Phương Bất Viên

Chương 888: Phương Bất Viên (2)

Chương 889: Phương Bất Viên (3)

Chương 890: Phương Bất Viên (4)

Chương 891: Phương Bất Viên (5)

Chương 892: Cầu ban cho một bại

Chương 893: Cầu ban cho một bại (2)

Chương 894: Cầu ban cho một bại (3)

Chương 895: Cầu ban cho một bại (4)

Chương 896: Tử vong

Chương 897: Tử vong (2)

Chương 898: Tử vong (3)

Chương 899: Tử vong (4)

Chương 900: Tử vong (5)

Chương 901: Tử vong (6)

Chương 902: Tử vong (7)

Chương 903: Thần Thương

Chương 904: Thần Thương (2)

Chương 905: Thần Thương (3)

Chương 906: Thần Thương (4)

Chương 907: Thần Thương (5)

Chương 908: Hắn có Vạn Cổ Thiên Thu

Chương 909: Hắn có Vạn Cổ Thiên Thu (2)

Chương 910: Hắn có Vạn Cổ Thiên Thu (3)

Chương 911: Hắn có Vạn Cổ Thiên Thu (4)

Chương 912: Hắn có Vạn Cổ Thiên Thu (5)

Chương 913: Thần Nguyên Vô Tướng

Chương 914: Thần Nguyên Vô Tướng (2)

Chương 915: Thần Nguyên Vô Tướng (3)

Chương 916: Thần Nguyên Vô Tướng (4)

Chương 917: Mộc Kiếm Tiên

Chương 918: Mộc Kiếm Tiên (2)

Chương 919: Mộc Kiếm Tiên (3)

Chương 920: Mộc Kiếm Tiên (4)

Chương 921: Mộc Kiếm Tiên (5)

Chương 922: Mộc Kiếm Tiên (6)

Chương 923: Lai lịch

Chương 924: Lai lịch (2)

Chương 925: Lai lịch (3)

Chương 926: Lai lịch (4)

Chương 927: Lai lịch (5)

Chương 928: Thời Chi Ngân

Chương 929: Thời Chi Ngân (2)

Chương 930: Thời Chi Ngân (3)

Chương 931: Thời Chi Ngân (4)

Chương 932: Cổ thần

Chương 933: Cổ thần (2)

Chương 934: Cổ thần (3)

Chương 935: Cổ thần (4)

Chương 936: Cổ thần (5)

Chương 937: Phong mang tất lộ

Chương 938: Phong mang tất lộ (2)

Chương 939: Phong mang tất lộ (3)

Chương 940: Phong mang tất lộ (4)

Chương 941: Phong mang tất lộ (5)

Chương 942: Sở Vô Địch

Chương 943: Sở Vô Địch (2)

Chương 944: Sở Vô Địch (3)

Chương 945: Sở Vô Địch (4)

Chương 946: Sở Vô Địch (5)

Chương 947: Động Sát

Chương 948: Động Sát (2)

Chương 949: Động Sát (3)

Chương 950: Động Sát (4)

Chương 951: Động Sát (5)

Chương 952: Giá Nguyên

Chương 953: Giá Nguyên (2)

Chương 954: Giá Nguyên (3)

Chương 955: Giá Nguyên (4)

Chương 956: Thăng cấp

Chương 957: Thăng cấp (2)

Chương 958: Thăng cấp (3)

Chương 959: Thăng cấp (4)

Chương 960: Thăng cấp (5)

Chương 961: Trộm gà không được còn mất nắm gạo

Chương 962: Trộm gà không được còn mất nắm gạo (2)

Chương 963: Trộm gà không được còn mất nắm gạo (3)

Chương 964: Trộm gà không được còn mất nắm gạo (4)

Chương 965: Trộm gà không được còn mất nắm gạo (5)

Chương 966: Thiên Quang Tà Ảnh

Chương 967: Thiên Quang Tà Ảnh (2)

Chương 968: Thiên Quang Tà Ảnh (3)

Chương 969: Thiên Quang Tà Ảnh (4)

Chương 970: Thiên Quang Tà Ảnh (5)

Chương 971: Huyết Tùng thần nguyên

Chương 972: Huyết Tùng thần nguyên (2)

Chương 973: Huyết Tùng thần nguyên (3)

Chương 974: Huyết Tùng thần nguyên (4)

Chương 975: Huyết Tùng thần nguyên (5)

Chương 976: Huyết Tùng thần nguyên (6)

Chương 977: Thang trời

Chương 978: Thang trời (2)

Chương 979: Thang trời (3)

Chương 980: Thang trời (4)

Chương 981: Thang trời (5)
Chương 982: Ngày thanh toán
Chương 983: Ngày thanh toán (2)
Chương 984: Ngày thanh toán (3)
Chương 985: Ngày thanh toán (4)
Chương 986: Ngày thanh toán (5)
Chương 987: Ngày thanh toán (6)
Chương 988: Vô địch
Chương 989: Vô địch (2)
Chương 990: Vô địch (3)
Chương 991: Vô địch (4)
Chương 992: Hung thủ
Chương 993: Hung thủ (2)
Chương 994: Hung thủ (3)
Chương 995: Hung thủ (4)
Chương 996: Hung thủ (5)
Chương 997: Hung thủ (6)
Chương 998: Luyện sát
Chương 999: Luyện sát (2)
Chương 1000: Luyện sát (3)
Chương 1001: Luyện sát (4)
Chương 1002: Ta lại mạnh mẽ hơn
Chương 1003: Ta lại mạnh mẽ hơn (2)
Chương 1004: Ta lại mạnh mẽ hơn (3)

Chương 1005: Ta lại mạnh mẽ hơn (4)

Chương 1006: Tầng thứ ba

Chương 1007: Tầng thứ ba (2)

Chương 1008: Tầng thứ ba (3)

Chương 1009: Tầng thứ ba (4)

Chương 1010: Tầng thứ ba (5)

Chương 1011: Huyết Nhai trẻ tuổi

Chương 1012: Huyết Nhai trẻ tuổi (2)

Chương 1013: Huyết Nhai trẻ tuổi (3)

Chương 1014: Huyết Nhai trẻ tuổi (4)

Chương 1015: Huyết Nhai trẻ tuổi (5)

Chương 1016: Kỳ trân

Chương 1017: Kỳ trân (2)

Chương 1018: Kỳ trân (3)

Chương 1019: Kỳ trân (4)

Chương 1020: Có chỗ dựa rồi

Chương 1021: Có chỗ dựa rồi (2)

Chương 1022: Có chỗ dựa rồi (3)

Chương 1023: Có chỗ dựa rồi (4)

Chương 1024: Có chỗ dựa rồi (5)

Chương 1025: Bọn họ nhất định đang nhìn ta

Chương 1026: Bọn họ nhất định đang nhìn ta (2)

Chương 1027: Bọn họ nhất định đang nhìn ta (3)

Chương 1028: Bọn họ nhất định đang nhìn ta (4)

Chương 1029: Cuối cùng

Chương 1030: Cuối cùng (2)

Chương 1031: Cuối cùng (3)

Chương 1032: Cuối cùng (4)

Chương 1033: Cuối cùng (5)

Chương 1034: Cuối cùng (6)

Chương 1035: Cuối cùng (7)

Chương 1036: Vô thượng tiên duyên

Chương 1037: Vô thượng tiên duyên (2)

Chương 1038: Vô thượng tiên duyên (3)

Chương 1039: Vô thượng tiên duyên (4)

Chương 1040: Vô thượng tiên duyên (5)

Chương 1041: Đây là Bá thể thần tiên gì?

Chương 1042: Đây là Bá thể thần tiên gì? (2)

Chương 1043: Đây là Bá thể thần tiên gì? (3)

Chương 1044: Đây là Bá thể thần tiên gì? (4)

Chương 1045: Đây là Bá thể thần tiên gì? (5)

Chương 1046: Đây là Bá thể thần tiên gì? (6)

Chương 1047: Ngoài dự đoán của mọi người

Chương 1048: Ngoài dự đoán của mọi người (2)

Chương 1049: Ngoài dự đoán của mọi người (3)

Chương 1050: Ngoài dự đoán của mọi người (4)

Chương 1051: Ngoài dự đoán của mọi người (5)

Chương 1052: Ngoài dự đoán của mọi người (6)

Chương 1053: Cuộc làm ăn đơn độc

Chương 1054: Cuộc làm ăn đơn độc (2)

Chương 1055: Cuộc làm ăn đơn độc (3)

Chương 1056: Cuộc làm ăn đơn độc (4)

Chương 1057: Nham hiểm giả dối

Chương 1058: Nham hiểm giả dối (2)

Chương 1059: Nham hiểm giả dối (3)

Chương 1060: Nham hiểm giả dối (4)

Chương 1061: Nham hiểm giả dối (5)

Chương 1062: Còn sống

Chương 1063: Còn sống (2)

Chương 1064: Còn sống (3)

Chương 1065: Còn sống (4)

Chương 1066: Còn sống (5)

Chương 1067: Còn sống (6)

Chương 1058: Còn sống (7)

Chương 1069: Chứng đạo Vĩnh Hằng

Chương 1070: Chứng đạo Vĩnh Hằng (2)

Chương 1071: Chứng đạo Vĩnh Hằng (3)

Chương 1072: Chứng đạo Vĩnh Hằng (4)

Chương 1073: Vĩnh Hằng

Chương 1074: Vĩnh Hằng (2)

Chương 1075: Vĩnh Hằng (3)

Chương 1076: Vĩnh Hằng (4)

Chương 1077: Vĩnh Hằng (5)

Chương 1078: Báo ân

Chương 1079: Báo ân (2)

Chương 1080: Báo ân (3)

Chương 1081: Báo ân (4)

Chương 1082: Theo nhu cầu

Chương 1083: Theo nhu cầu (2)

Chương 1084: Theo nhu cầu (3)

Chương 1085: Theo nhu cầu (4)

Chương 1086: Tiệt Thiên

Chương 1087: Tiệt Thiên (2)

Chương 1088: Tiệt Thiên (3)

Chương 1089: Tiệt Thiên (4)

Chương 1090: Tiệt Thiên (5)

Chương 1091: Không thơm

Chương 1092: Không thơm (2)

Chương 1093: Không thơm (3)

Chương 1094: Không thơm (4)

Chương 1095: Không thơm (5)

Chương 1096: Gan to bằng trời

Chương 1097: Gan to bằng trời (2)

Chương 1098: Gan to bằng trời (3)

Chương 1099: Gan to bằng trời (4)

Chương 1100: Gan to bằng trời (5)

Chương 1101: Nhất Kiếm Khuynh Thành

Chương 1102: Nhất Kiếm Khuynh Thành (2)

Chương 1103: Nhất Kiếm Khuynh Thành (3)

Chương 1104: Nhất Kiếm Khuynh Thành (4)

Chương 1105: Phản ứng

Chương 1106: Phản ứng (2)

Chương 1107: Phản ứng (3)

Chương 1108: Phản ứng (4)

Chương 1109: Phản ứng (5)

Chương 1110: Phản ứng (6)

Chương 1111: Thiên Hạ Phong Đao

Chương 1112: Thiên Hạ Phong Đao (2)

Chương 1113: Thiên Hạ Phong Đao (3)

Chương 1114: Thiên Hạ Phong Đao (4)

Chương 1115: Thiên Hạ Phong Đao (5)

Chương 1116: Hóa giải ân oán với tiểu Huyền Vũ

Chương 1117: Hóa giải ân oán với tiểu Huyền Vũ (2)

Chương 1118: Hóa giải ân oán với tiểu Huyền Vũ (3)

Chương 1119: Hóa giải ân oán với tiểu Huyền Vũ (4)

Chương 1120: Hóa giải ân oán với tiểu Huyền Vũ (5)

Chương 1121: Vô Cực Đao Quân

Chương 1122: Vô Cực Đao Quân (2)

Chương 1123: Vô Cực Đao Quân (3)

Chương 1124: Vô Cực Đao Quân (4)

Chương 1125: Vô Cực Đao Quân (5)

Chương 1126: Thần Dương

Chương 1127: Thần Dương (2)

Chương 1128: Thần Dương (3)

Chương 1129: Thần Dương (4)

Chương 1130: Thần Dương (5)

Chương 1131: Bí mật của Siêu Phẩm

Chương 1132: Bí mật của Siêu Phẩm (2)

Chương 1133: Bí mật của Siêu Phẩm (3)

Chương 1134: Bí mật của Siêu Phẩm (4)

Chương 1135: Bí mật của Siêu Phẩm (5)

Chương 1136: Đao ý tái hiện

Chương 1137: Đao ý tái hiện (2)

Chương 1138: Đao ý tái hiện (3)

Chương 1139: Xiên nướng

Chương 1140: Xiên nướng (2)

Chương 1141: Xiên nướng (3)

Chương 1142: Xiên nướng (4)

Chương 1143: Xiên nướng (5)

Chương 1144: Thần uy Huyết Nhai

Chương 1145: Thần uy Huyết Nhai (2)

Chương 1146: Thần uy Huyết Nhai (3)

Chương 1147: Thần uy Huyết Nhai (4)

Chương 1148: Thần uy Huyết Nhai (5)

Chương 1149: Thần uy Huyết Nhai (6)

Chương 1150: Tố Phong Đao kinh ngạc

Chương 1151: Tố Phong Đao kinh ngạc (2)

Chương 1152: Tố Phong Đao kinh ngạc (3)

Chương 1153: Tố Phong Đao kinh ngạc (4)

Chương 1154: Tố Phong Đao kinh ngạc (5)

Chương 1155: Tái tạo công thể

Chương 1156: Tái tạo công thể (2)

Chương 1157: Tái tạo công thể (3)

Chương 1158: Tái tạo công thể (4)

Chương 1159: Tái tạo công thể (5)

Chương 1160: Diễm Dung và Vọng Thiên Hống

Chương 1161: Diễm Dung và Vọng Thiên Hống (2)

Chương 1162: Diễm Dung và Vọng Thiên Hống (3)

Chương 1163: Diễm Dung và Vọng Thiên Hống (4)

Chương 1164: Diễm Dung và Vọng Thiên Hống (5)

Chương 1165: Cực Đông Băng Thành

Chương 1166: Cực Đông Băng Thành (2)

Chương 1167: Cực Đông Băng Thành (3)

Chương 1168: Cực Đông Băng Thành (4)

Chương 1169: Cực Đông Băng Thành (5)

Chương 1170: Huyết mạch La Hầu

Chương 1171: Huyết mạch La Hầu (2)

Chương 1172: Huyết mạch La Hầu (3)

Chương 1173: Huyết mạch La Hầu (4)

Chương 1174: Huyết mạch La Hầu (5)

Chương 1175: Huyết mạch La Hầu (6)

Chương 1176: Huyết mạch La Hầu (7)

Chương 1177: Huyết mạch La Hầu (8)

Chương 1178: Huyết mạch La Hầu (9)

Chương 1179: Thần Dương Thần m

Chương 1180: Thần Dương Thần âm (2)

Chương 1181: Thần Dương Thần âm (3)

Chương 1182: Thần Dương Thần âm (4)

Chương 1183: Thần Dương Thần âm (5)

Chương 1184: Thần Dương Thần âm (6)

Chương 1185: Thần Dương Thần âm (7)

Chương 1186: Nhất Kiếm Khuynh Thành vs Thiên Hạ Phong Đao

Chương 1187: Nhất Kiếm Khuynh Thành vs Thiên Hạ Phong Đao (2)

Chương 1188: Nhất Kiếm Khuynh Thành vs Thiên Hạ Phong Đao (3)

Chương 1189: Nhất Kiếm Khuynh Thành vs Thiên Hạ Phong Đao (4)

Chương 1190: Nhất Kiếm Khuynh Thành vs Thiên Hạ Phong Đao (5)

Chương 1191: Điều đình tạo hóa

Chương 1192: Điều đình tạo hóa (2)

Chương 1193: Điều đình tạo hóa (3)

Chương 1194: Điều đình tạo hóa (4)

Chương 1195: Điều đình tạo hóa (5)

Chương 1196: Nhất kiếm Bình Thiên

Chương 1197: Nhất kiếm Bình Thiên (2)

Chương 1198: Nhất kiếm Bình Thiên (3)

Chương 1199: Nhất kiếm Bình Thiên (4)

Chương 1200: Nhất kiếm Bình Thiên (5)

Chương 1201: Thiên tử vs thứ dân

Chương 1202: Thiên tử vs thứ dân (2)

Chương 1203: Thiên tử vs thứ dân (3)

Chương 1204: Thiên tử vs thứ dân (4)

Chương 1205: Thiên tử vs thứ dân (4)

Chương 1206: Thiên tử trả giá

Chương 1207: Thiên tử trả giá (2)

Chương 1208: Thiên tử trả giá (3)

Chương 1209: Thiên tử trả giá (4)

Chương 1210: Thiên tử trả giá (5)

Chương 1211: Đại Nhật thần thạch

Chương 1212: Đại Nhật thần thạch (2)

Chương 1213: Đại Nhật thần thạch (3)

Chương 1214: Đại Nhật thần thạch (4)

Chương 1215: Cửu Diệu Thần Luân kiếm

Chương 1216: Cửu Diệu Thần Luân kiếm (2)

Chương 1217: Cửu Diệu Thần Luân kiếm (3)

Chương 1218: Cửu Diệu Thần Luân kiếm (4)

Chương 1219: Thần Huyễn Yểm Đảo

Chương 1220: Thần Huyễn Yểm Đảo (2)

Chương 1221: Thiết Vụ Bang

Chương 1222: Thiết Vụ Bang (2)

Chương 1223: Thiết Vụ Bang (3)

Chương 1224: Thiết Vụ Bang (4)

Chương 1225: Cũng bị hút khô

Chương 1226: Cũng bị hút khô (2)

Chương 1227: Cũng bị hút khô (3)

Chương 1228: Cũng bị hút khô (4)

Chương 1229: Cũng bị hút khô (5)

Chương 1230: Thẻ thần chiêu

Chương 1231: Thẻ thần chiêu (2)

Chương 1232: Thẻ thần chiêu (3)

Chương 1233: Thẻ thần chiêu (4)

Chương 1334: Thẻ thần chiêu (5)

Chương 1235: Vô Cực thần trảm giai đoạn hai

Chương 1236: Vô Cực thần trảm giai đoạn hai (2)

Chương 1237: Vô Cực thần trảm giai đoạn hai (3)

Chương 1238: Vô Cực thần trảm giai đoạn hai (4)

Chương 1239: Vô Cực thần trảm giai đoạn hai (5)

Chương 1240: Ngươi quá đề cao bản thân

Chương 1241: Ngươi quá đề cao bản thân (2)

Chương 1242: Ngươi quá đề cao bản thân (3)

Chương 1243: Ngươi quá đề cao bản thân (4)

Chương 1244: Ngươi quá đề cao bản thân (5)

Chương 1245: Đế tinh

Chương 1246: Đế tinh (2)

Chương 1247: Đế tinh (3)

Chương 1248: Đế tinh (4)

Chương 1249: Quy tắc biến hóa

Chương 1250: Quy tắc biến hóa (2)

Chương 1251: Quy tắc biến hóa (3)

Chương 1252: Quy tắc biến hóa (4)

Chương 1253: Quy tắc biến hóa (5)

Chương 1254: Lúc này Sở Vân Vân mới bắt một cái linh quyết, thu hồi trận pháp.

Chương 1255: Lại cưỡi một chút? (2)

Chương 1256: Lại cưỡi một chút? (3)

Chương 1257: Lại cưỡi một chút? (4)

Chương 1258: Đại Tiểu Như Ý

Chương 1259: Đại Tiểu Như Ý (2)

Chương 1260: Đại Tiểu Như Ý (3)

Chương 1261: Đại Tiểu Như Ý (4)

Chương 1262: Bắc Minh

Chương 1263: Bắc Minh (2)

Chương 1264: Bắc Minh (3)

Chương 1265: Bắc Minh (4)

Chương 1266: Bắc Minh (5)

Chương 1267: Tru sát

Chương 1268: Tru sát (2)

Chương 1269: Tru sát (3)

Chương 1270: Tru sát (4)

Chương 1271: Tru sát (5)

Chương 1272: Nơi này rất nhiều mây

Chương 1273: Nơi này rất nhiều mây (2)

Chương 1274: Nơi này rất nhiều mây (3)

Chương 1275: Nơi này rất nhiều mây (4)

Chương 1276: Nơi này rất nhiều mây (5)

Chương 1277: Cảnh giác

Chương 1278: Cảnh giác (2)

Chương 1279: Cảnh giác (3)

Chương 1280: Cảnh giác (4)

Chương 1281: Thăng cấp

Chương 1282: Thăng cấp (2)

Chương 1283: Thăng cấp (3)

Chương 1284: Thăng cấp (4)

Chương 1285: Không phải mây khói chính là huyễn thuật

Chương 1286: Không phải mây khói chính là huyễn thuật (2)

Chương 1287: Không phải mây khói chính là huyễn thuật (3)

Chương 1288: Không phải mây khói chính là huyễn thuật (4)

Chương 1289: Không phải mây khói chính là huyễn thuật (5)

Chương 1290: Ngươi là Bá Võ Vương?

Chương 1291: Ngươi là Bá Võ Vương? (2)

Chương 1292: Ngươi là Bá Võ Vương? (3)

Chương 1293: Ngươi là Bá Võ Vương? (4)

Chương 1294: Chiến đấu trong mây mù

Chương 1295: Chiến đấu trong mây mù (2)

Chương 1296: Chiến đấu trong mây mù (3)

Chương 1297: Chiến đấu trong mây mù (4)

Chương 1298: Chiến đấu trong mây mù (5)

Chương 1299: Bạch Cốt Nguyên Thần

Chương 1300: Bạch Cốt Nguyên Thần (2)

Chương 1301: Bạch Cốt Nguyên Thần (3)

Chương 1302: Bạch Cốt Nguyên Thần (4)

Chương 1303: Ngươi lại là Huyết Nhai thánh truyền?

Chương 1304: Ngươi lại là Huyết Nhai thánh truyền? (2)

Chương 1305: Ngươi lại là Huyết Nhai thánh truyền? (3)

Chương 1306: Ngươi lại là Huyết Nhai thánh truyền? (4)

Chương 1307: Ngươi lại là Huyết Nhai thánh truyền? (5)

Chương 1308: Hai sách Giới Luật

Chương 1309: Hai sách Giới Luật (2)

Chương 1310: Hai sách Giới Luật (3)

Chương 1311: Hai sách Giới Luật (4)

Chương 1312: Hàn Băng Thiên Lộ

Chương 1313: Hàn Băng Thiên Lộ (2)

Chương 1314: Hàn Băng Thiên Lộ (3)

Chương 1315: Kế Tiễn Tiễn

Chương 1316: Kế Tiễn Tiễn (2)

Chương 1317: Kế Tiễn Tiễn (3)

Chương 1318: Kế Tiễn Tiễn (4)

Chương 1319: Duy Ta Vô Địch

Chương 1320: Duy Ta Vô Địch (2)

Chương 1321: Duy Ta Vô Địch (3)

Chương 1322: Duy Ta Vô Địch (4)

Chương 1323: Duy Ta Vô Địch (5)

Chương 1324: Gần Thần chi chiêu

Chương 1325: Gần Thần chi chiêu (2)

Chương 1326: Gần Thần chi chiêu (3)

Chương 1327: Gần Thần chi chiêu (4)

Chương 1328: Kiếm Khí Tiêu Tâm

Chương 1329: Kiếm Khí Tiêu Tâm (2)

Chương 1330: Kiếm Khí Tiêu Tâm (3)

Chương 1331: Kiếm Khí Tiêu Tâm (4)

Chương 1332: Thần Ý Như Tâm

Chương 1333: Thần Ý Như Tâm (2)

Chương 1334: Thần Ý Như Tâm (3)

Chương 1335: Thần Ý Như Tâm (4)

Chương 1336: Thần Ý Như Tâm (5)

Chương 1337: Bảy đời Thượng phụ

Chương 1338: Bảy đời Thượng phụ (2)

Chương 1339: Bảy đời Thượng phụ (3)

Chương 1340: Bảy đời Thượng phụ (4)

Chương 1341: Bảy đời Thượng phụ (5)

Chương 1342: Cô âm không dài

Chương 1343: Cô âm không dài (2)

Chương 1344: Khói lại lên

Chương 1345: Khói lại lên (2)

Chương 1346: Khói lại lên (3)

Chương 1347: Mau thu thần thông

Chương 1348: Mau thu thần thông (2)

Chương 1349: Mau thu thần thông (3)

Chương 1350: Nàng muốn ăn ta

Chương 1351: Nàng muốn ăn ta (2)

Chương 1352: Nàng muốn ăn ta (3)

Chương 1353: Nàng muốn ăn ta (4)

Chương 1354: Lần đầu gặp tu la tràng

Chương 1355: Lần đầu gặp tu la tràng (2)

Chương 1356: Lần đầu gặp tu la tràng (3)

Chương 1357: Chiếu Thế Ma Đăng

Chương 1358: Chiếu Thế Ma Đăng (2)

Chương 1359: Chiếu Thế Ma Đăng (3)

Chương 1360: Chiếu Thế Ma Đăng (4)

Chương 1361: Phát tài

Chương 1362: Phát tài (2)

Chương 1363: Phát tài (3)

Chương 1364: Phát tài (4)

Chương 1365: Ngoại Pháp thần đồng

Chương 1366: Ngoại Pháp thần đồng (2)

Chương 1367: Ngoại Pháp thần đồng (3)

Chương 1368: Thần Tuyệt

Chương 1369: Thần Tuyệt (2)

Chương 1370: Thần Tuyệt (3)

Chương 1371: Thần Tuyệt (4)

Chương 1372: Nằm mơ giữa ban ngày

Chương 1373: Nằm mơ giữa ban ngày (2)

Chương 1374: Nằm mơ giữa ban ngày (3)

Chương 1375: Giao dịch

Chương 1376: Giao dịch (2)

Chương 1377: Giao dịch (3)

Chương 1378: Như Ý thần pháp

Chương 1379: Như Ý thần pháp (2)

Chương 1380: Như Ý thần pháp (3)

Chương 1381: Như Ý thần pháp (4)

Chương 1382: Huyết mạch

Chương 1383: Huyết mạch (2)

Chương 1384: Huyết mạch (3)

Chương 1385: Huyết mạch (4)

Chương 1386: Lột xác

Chương 1387: Lột xác (2)

Chương 1388: Lột xác (3)

Chương 1389: Lột xác (4)

Chương 1390: Vĩnh Hằng Bích Chướng

Chương 1391: Vĩnh Hằng Bích Chướng (2)

Chương 1392: Vĩnh Hằng Bích Chướng (3)
Chương 1393: Vĩnh Hằng Bích Chướng (4)
Chương 1394: Sở Vân Vân hèn hạ vô sỉ
Chương 1395: Sở Vân Vân hèn hạ vô sỉ (2)
Chương 1396: Sở Vân Vân hèn hạ vô sỉ (3)
Chương 1397: Sở Vân Vân hèn hạ vô sỉ (4)
Chương 1398: Đao đến
Chương 1399: Đao đến (2)
Chương 1400: Đao đến (3)
Chương 1401: Đao đến (4)
Chương 1402: Thắng bại
Chương 1403: Thắng bại (2)
Chương 1404: Thắng bại (3)
Chương 1405: Thắng bại (4)
Chương 1406: Tại hạ Tần Mộc Ca!
Chương 1407: Tại hạ Tần Mộc Ca! (2)
Chương 1408: Tại hạ Tần Mộc Ca! (3)
Chương 1409: Tại hạ Tần Mộc Ca! (4)
Chương 1410: Tại hạ Tần Mộc Ca! (5)
Chương 1411: Bá Võ Thông Thiên
Chương 1412: Bá Võ Thông Thiên (2)
Chương 1423: Bá Võ Thông Thiên (3)
Chương 1414: Bá Võ Thông Thiên (4)
Chương 1415: Thần Ngao Tán Nhân

Chương 1416: Thần Ngao Tán Nhân (2)

Chương 1417: Thần Ngao Tán Nhân (3)

Chương 1418: Thần Ngao Tán Nhân (4)

Chương 1419: Thần Ngao Tán Nhân (5)

Chương 1420: Bánh bao thịt ném chó

Chương 1421: Bánh bao thịt ném chó (2)

Chương 1422: Bánh bao thịt ném chó (3)

Chương 1423: Bánh bao thịt ném chó (4)

Chương 1424: Vui mừng

Chương 1425: Vui mừng (2)

Chương 1426: Vui mừng (3)

Chương 1427: Vui mừng (4)

Chương 1428: Vui mừng (5)

Chương 1429: Chân tướng

Chương 1430: Chân tướng (2)

Chương 1431: Chân tướng (3)

Chương 1432: Chân tướng (4)

Chương 1433: Bất cẩn

Chương 1434: Bất cẩn (2)

Chương 1435: Bất cẩn (3)

Chương 1436: Ma Đao

Chương 1437: Ma Đao (2)

Chương 1438: Ma Đao (3)

Chương 1439: Ma Đao (4)

Chương 1440: Ma Đao (5)

Chương 1441: Cầu người được người

Chương 1442: Cầu người được người (2)

Chương 1443: Cầu người được người (3)

Chương 1444: Cầu người được người (4)

Chương 1445: Cầu người được người (5)

Chương 1446: Chuông vang

Chương 1447: Chuông vang (2)

Chương 1448: Chuông vang (3)

Chương 1449: Chuông vang (4)

Chương 1450: Siêu Phẩm

Chương 1451: Siêu Phẩm (2)

Chương 1452: Siêu Phẩm (3)

Chương 1453: Siêu Phẩm (4)

Chương 1454: Tư cách

Chương 1455: Tư cách (2)

Chương 1456: Tư cách (3)

Chương 1457: Tư cách (4)

Chương 1458: Kim Cương Cốt

Chương 1459: Kim Cương Cốt (2)

Chương 1460: Kim Cương Cốt (3)

Chương 1461: Kim Cương Cốt (4)

Chương 1462: Kim Cương Cốt (5)

Chương 1463: Hạ Bạch Thạch

Chương 1464: Hạ Bạch Thạch (2)

Chương 1465: Hạ Bạch Thạch (3)

Chương 1466: Hạ Bạch Thạch (4)

Chương 1467: Hạ Bạch Thạch (5)

Chương 1468: Hạ Bạch Thạch (6)

Chương 1469: Vạn vật thiên địa đều có thể làm đao

Chương 1470: Vạn vật thiên địa đều có thể làm đao (2)

Chương 1471: Vạn vật thiên địa đều có thể làm đao (3)

Chương 1472: Vạn vật thiên địa đều có thể làm đao (4)

Chương 1473: Vạn vật thiên địa đều có thể làm đao (5)

Chương 1474: Vô chiêu mà thắng

Chương 1475: Vô chiêu mà thắng (2)

Chương 1476: Vô chiêu mà thắng (3)

Chương 1477: Vô chiêu mà thắng (4)

Chương 1478: Hoàn toàn xứng đáng

Chương 1479: Hoàn toàn xứng đáng (2)

Chương 1480: Hoàn toàn xứng đáng (3)

Chương 1481: Hoàn toàn xứng đáng (4)

Chương 1482: Hoàn toàn xứng đáng (5)

Chương 1483: Tri tâm săn sóc

Chương 1484: Tri tâm săn sóc (2)

Chương 1485: Tri tâm săn sóc (3)

Chương 1486: Lại lột xác

Chương 1487: Lại lột xác (2)

Chương 1488: Lại lột xác (3)

Chương 1489: Lại lột xác (4)

Chương 1490: Lại lột xác (5)

Chương 1491: Gan to bằng trời

Chương 1492: Gan to bằng trời (2)

Chương 1493: Gan to bằng trời (3)

Chương 1494: Gan to bằng trời (4)

Chương 1495: Một tay che trời

Chương 1496: Một tay che trời (2)

Chương 1497: Một tay che trời (3)

Chương 1498: Một tay che trời (4)

Chương 1499: Tàng khí tại thân

Chương 1500: Tàng khí tại thân (2)

Chương 1501: Tàng khí tại thân (3)

Chương 1502: Tàng khí tại thân (4)

Chương 1503: Song đao

Chương 1504: Song đao (2)

Chương 1505: Song đao (3)

Chương 1506: Song đao (4)

Chương 1507: Gia tướng Sở thị

Chương 1508: Gia tướng Sở thị (2)

Chương 1509: Gia tướng Sở thị (3)

Chương 1510: Gia tướng Sở thị (4)

Chương 1511: Gia tướng Sở thị (5)

Chương 1512: Vạn Thần Kiếp

Chương 1513: Vạn Thần Kiếp (2)

Chương 1514: Vạn Thần Kiếp (3)

Chương 1515: Vạn Thần Kiếp (4)

Chương 1516: Áp chế

Chương 1517: Áp chế (2)

Chương 1518: Áp chế (3)

Chương 1519: Áp chế (4)

Chương 1520: Áp chế (5)

Chương 1521: Lữ trình của Huyết Nhai

Chương 1522: Lữ trình của Huyết Nhai (2)

Chương 1523: Lữ trình của Huyết Nhai (3)

Chương 1524: Lữ trình của Huyết Nhai (4)

Chương 1525: Thần Dương thay đổi

Chương 1526: Thần Dương thay đổi (2)

Chương 1527: Thần Dương thay đổi (3)

Chương 1528: Cực Đông Băng Thành

Chương 1529: Cực Đông Băng Thành (2)

Chương 1530: Cực Đông Băng Thành (3)

Chương 1531: Cực Đông Băng Thành (4)

Chương 1532: Thần Nguyên Tham Đồng Khế

Chương 1533: Thần Nguyên Tham Đồng Khế (2)

Chương 1534: Thần Nguyên Tham Đồng Khế (3)

Chương 1535: Thần Nguyên Tham Đồng Khế (4)

Chương 1536: Đặt nơi nào

Chương 1537: Đặt nơi nào (2)

Chương 1538: Đặt nơi nào (3)

Chương 1539: Nàng quá tốt với ta rồi

Chương 1540: Nàng quá tốt với ta rồi (2)

Chương 1541: Nàng quá tốt với ta rồi (3)

Chương 1542: Nàng quá tốt với ta rồi (4)

Chương 1543: Rơi vào luyện ngục

Chương 1544: Rơi vào luyện ngục (2)

Chương 1545: Rơi vào luyện ngục (3)

Chương 1546: Rơi vào luyện ngục (4)

Chương 1547: Từ tử hình biến thành hoãn chết

Chương 1548: Từ tử hình biến thành hoãn chết (2)

Chương 1549: Từ tử hình biến thành hoãn chết (3)

Chương 1550: Từ tử hình biến thành hoãn chết (4)

Chương 1551: Từ tử hình biến thành hoãn chết (5)

Chương 1552: Chúng tinh củng nguyệt

Chương 1553: Chúng tinh củng nguyệt (2)

Chương 1554: Chúng tinh củng nguyệt (3)

Chương 1555: Chúng tinh củng nguyệt (4)

Chương 1556: Một mảnh hỗn độn

Chương 1557: Một mảnh hỗn độn (2)

Chương 1558: Một mảnh hỗn độn (3)

Chương 1559: Một mảnh hỗn độn (4)

Chương 1560: Nghi thức

Chương 1561: Nghi thức (2)

Chương 1562: Nghi thức (3)

Chương 1563: Nghi thức (4)

Chương 1564: Thì ra đều là đồng hương

Chương 1565: Thì ra đều là đồng hương (2)

Chương 1566: Thì ra đều là đồng hương (3)

Chương 1567: Thì ra đều là đồng hương (4)

Chương 1568: Cửu Long Thần Thiên Thủ

Chương 1569: Cửu Long Thần Thiên Thủ (2)

Chương 1570: Cửu Long Thần Thiên Thủ (3)

Chương 1571: Cửu Long Thần Thiên Thủ (4)

Chương 1572: Điên Đảo âm Dương

Chương 1573: Điên Đảo âm Dương (2)

Chương 1574: Điên Đảo âm Dương (3)

Chương 1575: Điên Đảo âm Dương (4)

Chương 1576: Điên Đảo âm Dương (5)

Chương 1577: Thần Ý Xúc Tử Đao

Chương 1578: Thần Ý Xúc Tử Đao (2)

Chương 1579: Thần Ý Xúc Tử Đao (3)

Chương 1580: Thần Ý Xúc Tử Đao (4)

Chương 1581: Thần Ý Xúc Tử Đao (5)

Chương 1582: Thần Ý Xúc Tử Đao (6)

Chương 1583: Lấy răng trả răng

Chương 1584: Lấy răng trả răng (2)

Chương 1585: Lấy răng trả răng (3)

Chương 1586: Lấy răng trả răng (4)

Chương 1587: Lấy răng trả răng (5)

Chương 1588: Hòa vào

Chương 1589: Hòa vào (2)

Chương 1590: Hòa vào (3)

Chương 1591: Sở Phượng Ca Điên Đảo âm Dương

Chương 1592: Sở Phượng Ca Điên Đảo âm Dương (2)

Chương 1593: Sở Phượng Ca Điên Đảo âm Dương (3)

Chương 1594: Sở Phượng Ca Điên Đảo âm Dương (4)

Chương 1595: Nguyên nhân của tất cả

Chương 1596: Nguyên nhân của tất cả (2)

Chương 1597: Nguyên nhân của tất cả (3)

Chương 1598: Nguyên nhân của tất cả (4)

Chương 1599: Vương lăng

Chương 1600: Vương lăng (2)

Chương 1601: Vương lăng (3)

Chương 1602: Vương lăng (4)

Chương 1603: Liệu có hối hận

Chương 1604: Liệu có hối hận (2)

Chương 1605: Liệu có hối hận (3)

Chương 1606: Liệu có hối hận (4)

Chương 1607: Liệu có hối hận (5)

Chương 1608: Nhật thăng Tây Sơn

Chương 1609: Nhật thăng Tây Sơn (2)

Chương 1610: Nhật thăng Tây Sơn (3)

Chương 1611: Nhật thăng Tây Sơn (4)

Chương 1612: Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ

Chương 1613: Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ (2)

Chương 1614: Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ (3)

Chương 1615: Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ (4)

Chương 1616: Ba thần

Chương 1617: Ba thần (2)

Chương 1618: Ba thần (3)

Chương 1619: Ba thần (4)

Chương 1620: Ba thần (5)

Chương 1621: Ba thần (6)

Chương 1622: Thần Ý Xúc Tử

Chương 1623: Thần Ý Xúc Tử (2)

Chương 1624: Thần Ý Xúc Tử (3)

Chương 1625: Thần Ý Xúc Tử (4)

Chương 1626: Thần Ý Xúc Tử (5)

Chương 1627: Thần Ý Như Đao

Chương 1628: Thần Ý Như Đao (2)

Chương 1629: Thần Ý Như Đao (3)

Chương 1630: Thần Ý Như Đao (4)

Chương 1631: Thần Ý Như Đao (5)

Chương 1632: Thần Ý Như Đao (6)

Chương 1633: Tuyệt đối

Chương 1634: Tuyệt đối (2)

Chương 1635: Tuyệt đối (3)

Chương 1636: Tuyệt đối (4)

Chương 1637: Tuyệt đối (5)

Chương 1638: Đột phá

Chương 1639: Đột phá (2)

Chương 1640: Đột phá (3)

Chương 1641: Đột phá (4)

Chương 1642: Lại nghênh lột xác

Chương 1643: Lại nghênh lột xác (2)

Chương 1644: Lại nghênh lột xác (3)

Chương 1645: Lại nghênh lột xác (4)

Chương 1646: Chiến trường tĩnh mịch

Chương 1647: Chiến trường tĩnh mịch (2)

Chương 1648: Chiến trường tĩnh mịch (3)

Chương 1649: Chiến trường tĩnh mịch (4)

Chương 1650: Chiến trường tĩnh mịch (5)

Chương 1651: Bụi bặm lặng xuống

Chương 1652: Bụi bặm lặng xuống (2)

Chương 1653: Bụi bặm lặng xuống (3)

Chương 1654: Bụi bặm lặng xuống (4)

Chương 1655: Hệ thống là thứ gì?

Chương 1656: Hệ thống là thứ gì? (2)

Chương 1657: Hệ thống là thứ gì? (3)

Chương 1658: Thần thoại võ lâm

Chương 1659: Thần thoại võ lâm (2)

Chương 1660: Thần thoại võ lâm (3)

Chương 1661: Thần thoại võ lâm (4)

Chương 1662: Thần thoại võ lâm (5)

Chương 1663: Thần Tâm Vô Lượng

Chương 1664: Thần Tâm Vô Lượng (2)

Chương 1665: Thần Tâm Vô Lượng (3)

Chương 1666: Thần Tâm Vô Lượng (4)

Chương 1667: Thần Tâm Vô Lượng (5)

Chương 1668: Tiếp tục tăng lên

Chương 1669: Tiếp tục tăng lên (2)

Chương 1670: Tiếp tục tăng lên (3)

Chương 1671: Tiếp tục tăng lên (4)

Chương 1672: Loạn đến trình độ nào

Chương 1673: Loạn đến trình độ nào (2)

Chương 1674: Loạn đến trình độ nào (3)

Chương 1675: Loạn đến trình độ nào (4)

Chương 1676: Tiên lễ hậu binh

Chương 1677: Tiên lễ hậu binh (2)

Chương 1678: Tiên lễ hậu binh (3)

Chương 1679: Tiên lễ hậu binh (4)

Chương 1680: Dựa vào cái gì mà cho rằng ta không dám?

Chương 1681: Dựa vào cái gì mà cho rằng ta không dám? (2)

Chương 1682: Dựa vào cái gì mà cho rằng ta không dám? (3)

Chương 1683: Dựa vào cái gì mà cho rằng ta không dám? (4)

Chương 1684: Truy sát

Chương 1685: Truy sát (2)

Chương 1686: Truy sát (3)

Chương 1687: Truy sát (4)

Chương 1688: Truy sát (5)

Chương 1689: Tu vị mạnh mẽ

Chương 1690: Tu vị mạnh mẽ (2)

Chương 1691: Tu vị mạnh mẽ (3)

Chương 1692: Tu vị mạnh mẽ (4)

Chương 1693: Luôn có điêu dân muốn hại trẫm

Chương 1694: Luôn có điêu dân muốn hại trẫm (2)

Chương 1695: Luôn có điêu dân muốn hại trẫm (3)

Chương 1696: Luôn có điêu dân muốn hại trẫm (4)

Chương 1697: Luôn có điêu dân muốn hại trẫm (5)

Chương 1698: Lá cờ Nghịch Thần Kỳ

Chương 1699: Lá cờ Nghịch Thần Kỳ

Chương 1700: Lá cờ Nghịch Thần Kỳ (3)

Chương 1701: Lá cờ Nghịch Thần Kỳ (4)

Chương 1702: Ta mới không bị bao nuôi

Chương 1703: Ta mới không bị bao nuôi (2)

Chương 1704: Ta mới không bị bao nuôi (3)

Chương 1705: Ta mới không bị bao nuôi (4)

Chương 1706: Ngươi là Quân đốc mắt xanh

Chương 1707: Ngươi là Quân đốc mắt xanh (2)

Chương 1708: Ngươi là Quân đốc mắt xanh (3)

Chương 1709: Ngươi là Quân đốc mắt xanh (4)

Chương 1710: Chém tận giết tuyệt

Chương 1711: Chém tận giết tuyệt (2)

Chương 1712: Chém tận giết tuyệt (3)

Chương 1713: Chém tận giết tuyệt (4)

Chương 1714: Là ngươi ép ta

Chương 1715: Là ngươi ép ta (2)

Chương 1716: Là ngươi ép ta (3)

Chương 1717: Là ngươi ép ta (4)

Chương 1718: Quả cầu tuyết Sở Hi Thanh

Chương 1719: Quả cầu tuyết Sở Hi Thanh (2)

Chương 1720: Quả cầu tuyết Sở Hi Thanh (3)

Chương 1721: Quả cầu tuyết Sở Hi Thanh (4)

Chương 1722: Quả cầu tuyết Sở Hi Thanh (5)

Chương 1723: Lá cờ Nghịch Thần Kỳ

Chương 1724: Lá cờ Nghịch Thần Kỳ (2)

Chương 1725: Lá cờ Nghịch Thần Kỳ (3)

Chương 1726: Lá cờ Nghịch Thần Kỳ (4)

Chương 1727: Lá cờ Nghịch Thần Kỳ (5)

Chương 1728: Như ngươi mong muốn

Chương 1729: Như ngươi mong muốn (2)

Chương 1730: Như ngươi mong muốn (3)

Chương 1731: Như ngươi mong muốn (4)

Chương 1732: Dị biến

Chương 1733: Dị biến (2)

Chương 1734: Dị biến (3)

Chương 1735: Dị biến (4)

Chương 1736: Cầu viện

Chương 1737: Cầu viện (2)

Chương 1738: Cầu viện (3)

Chương 1739: Cầu viện (4)

Chương 1740: Do dự là sẽ bại trận

Chương 1741: Do dự là sẽ bại trận (2)

Chương 1742: Do dự là sẽ bại trận (3)

Chương 1743: Do dự là sẽ bại trận (4)

Chương 1744: Bí mật của đỉnh khổng lồ

Chương 1745: Bí mật của đỉnh khổng lồ (2)

Chương 1746: Bí mật của đỉnh khổng lồ (3)

Chương 1747: Phong vân tế hội

Chương 1748: Phong vân tế hội (2)

Chương 1749: Phong vân tế hội (3)

Chương 1750: Phong vân tế hội (4)

Chương 1751: Bắn rụng mặt trời

Chương 1752: Bắn rụng mặt trời (2)

Chương 1753: Bắn rụng mặt trời (3)

Chương 1754: Bắn rụng mặt trời (4)

Chương 1755: Bắn rụng mặt trời (5)

Chương 1756: Phải đối xử tốt với nàng

Chương 1757: Phải đối xử tốt với nàng (2)

Chương 1758: Phải đối xử tốt với nàng (3)

Chương 1759: Phải đối xử tốt với nàng (4)

Chương 1760: Để ta

Chương 1761: Để ta (2)

Chương 1762: Để ta (3)

Chương 1763: Để ta (4)

Chương 1764: Gậy ông đập lưng ông

Chương 1765: Gậy ông đập lưng ông (2)

Chương 1766: Gậy ông đập lưng ông (3)

Chương 1767: Gậy ông đập lưng ông (4)

Chương 1768: Hắn là Sở Tranh

Chương 1769: Hắn là Sở Tranh (2)

Chương 1770: Hắn là Sở Tranh (3)

Chương 1771: Hắn là Sở Tranh (4)

Chương 1772: Tử Sinh Hữu Mệnh

Chương 1773: Tử Sinh Hữu Mệnh (2)

Chương 1774: Tử Sinh Hữu Mệnh (3)

Chương 1775: Tử Sinh Hữu Mệnh (4)

Chương 1776: Vô Cực Đao Quân

Chương 1777: Vô Cực Đao Quân (2)

Chương 1778: Vô Cực Đao Quân (3)

Chương 1779: Vô Cực Đao Quân (4)

Chương 1780: Tinh Thần quyền ấn

Chương 1781: Tinh Thần quyền ấn (2)

Chương 1782: Tinh Thần quyền ấn (3)

Chương 1783: Tinh Thần quyền ấn (4)

Chương 1784: Thẻ thần chiêu nhất phẩm

Chương 1785: Thẻ thần chiêu nhất phẩm (2)

Chương 1786: Thẻ thần chiêu nhất phẩm (3)

Chương 1787: Thẻ thần chiêu nhất phẩm (4)

Chương 1788: Thảm bại

Chương 1789: Thảm bại (2)

Chương 1790: Thảm bại (3)

Chương 1791: Thảm bại (4)

Chương 1792: Hậu chiến

Chương 1793: Hậu chiến (2)

Chương 1794: Hậu chiến (3)

Chương 1795: Hậu chiến (4)

Chương 1796: Thiên hạ chấn động

Chương 1797: Thiên hạ chấn động (2)

Chương 1798: Thiên hạ chấn động (3)

Chương 1799: Thiên hạ chấn động (4)

Chương 1800: Mười hai Thần vệ

Chương 1801: Mười hai Thần vệ (2)

Chương 1802: Mười hai Thần vệ (3)

Chương 1803: Mười hai Thần vệ (4)

Chương 1804: Vang danh thiên hạ

Chương 1805: Vang danh thiên hạ (2)

Chương 1806: Vang danh thiên hạ (3)

Chương 1807: Vang danh thiên hạ (4)

Chương 1808: Cường hóa

Chương 1809: Cường hóa (2)

Chương 1810: Cường hóa (3)

Chương 1811: Cường hóa (4)

Chương 1812: Thần Tâm

Chương 1813: Thần Tâm (2)

Chương 1814: Thần Tâm (3)

Chương 1815: Thần Tâm (4)

Chương 1816: Giống như là cái bẫy

Chương 1817: Giống như là cái bẫy (2)

Chương 1818: Giống như là cái bẫy (3)

Chương 1819: Giống như là cái bẫy (4)

Chương 1820: Không thể tiêu tiền của cổ đông

Chương 1821: Không thể tiêu tiền của cổ đông (2)

Chương 1822: Không thể tiêu tiền của cổ đông (3)

Chương 1823: Không thể tiêu tiền của cổ đông (4)

Chương 1824: Không thể tiêu tiền của cổ đông (5)

Chương 1825: Lên cấp

Chương 1826: Lên cấp (2)

Chương 1827: Lên cấp (3)

Chương 1828: Lên cấp (4)

Chương 1829: Đây là thần linh

Chương 1830: Đây là thần linh (2)

Chương 1831: Đây là thần linh (3)

Chương 1832: Đây là thần linh (4)

Chương 1833: Đây là thần linh (5)

Chương 1834: Nghịch Thần lực

Chương 1835: Nghịch Thần lực (2)

Chương 1836: Nghịch Thần lực (3)

Chương 1837: Nghịch Thần lực (4)

Chương 1838: Thất Sát thần thủ

Chương 1839: Thất Sát thần thủ (2)

Chương 1840: Thất Sát thần thủ (3)

Chương 1841: Tâm Tưởng Sự Thành

Chương 1842: Tâm Tưởng Sự Thành (2)

Chương 1843: Tâm Tưởng Sự Thành (3)

Chương 1844: Song thánh truyền

Chương 1845: Song thánh truyền (2)

Chương 1846: Quả nhiên là Tần Mộc Ca

Chương 1847: Quả nhiên là Tần Mộc Ca (2)

Chương 1848: Lại rụng một cái thần thủ

Chương 1849: Lại rụng một cái thần thủ (2)

Chương 1850: Lại rụng một cái thần thủ (3)

Chương 1851: Lại rụng một cái thần thủ (4)

Chương 1852: Cải Thiên Hoán Địa

Chương 1853: Cải Thiên Hoán Địa (2)

Chương 1854: Quá lợi hại

Chương 1855: Quá lợi hại (2)

Chương 1856: Huyết mạch lên cấp

Chương 1857: Huyết mạch lên cấp (2)

Chương 1858: Huyết mạch lên cấp (3)

Chương 1859: Huyết mạch lên cấp (4)

Chương 1860: Đi nhìn trộm

Chương 1861: Đi nhìn trộm (2)

Chương 1862: Đi nhìn trộm (3)

Chương 1863: Đi nhìn trộm (4)

Chương 1864: Ngưng cương luyện sát

Chương 1865: Ngưng cương luyện sát (2)

Chương 1866: Ngưng cương luyện sát (3)

Chương 1867: Ngưng cương luyện sát (4)

Chương 1868: Sở Hi Thanh tham lam

Chương 1869: Sở Hi Thanh tham lam (2)

Chương 1870: Sở Hi Thanh tham lam (3)

Chương 1871: Sở Hi Thanh tham lam (4)

Chương 1872: Vì Vĩnh Hằng

Chương 1873: Vì Vĩnh Hằng (2)

Chương 1874: Vì Vĩnh Hằng (3)

Chương 1875: Vì Vĩnh Hằng (4)

Chương 1876: Vì Vĩnh Hằng (5)

Chương 1877: Chứng đạo Vĩnh Hằng?

Chương 1878: Chứng đạo Vĩnh Hằng? (2)

Chương 1879: Chứng đạo Vĩnh Hằng? (3)

Chương 1880: Chứng đạo Vĩnh Hằng? (4)

Chương 1881: Chứng đạo Vĩnh Hằng? (5)

Chương 1882: Vương giả trở về

Chương 1883: Vương giả trở về (2)

Chương 1884: Vương giả trở về (3)

Chương 1885: Vương giả trở về (4)

Chương 1886: Vương giả trở về (5)

Chương 1887: Vương giả trở về (6)

Chương 1888: Thê tử của Vô Cực Đao Quân

Chương 1889: Thê tử của Vô Cực Đao Quân (2)

Chương 1890: Thê tử của Vô Cực Đao Quân (3)

Chương 1891: Thê tử của Vô Cực Đao Quân (4)

Chương 1892: Thê tử của Vô Cực Đao Quân (5)

Chương 1893: Trấn Bắc đại tướng quân Sở Vân Vân

Chương 1894: Trấn Bắc đại tướng quân Sở Vân Vân (2)

Chương 1895: Trấn Bắc đại tướng quân Sở Vân Vân (3)

Chương 1896: Trấn Bắc đại tướng quân Sở Vân Vân (4)

Chương 1897: Ta không tin

Chương 1898: Ta không tin (2)

Chương 1899: Ta không tin (3)

Chương 1900: Ta không tin (4)

Chương 1901: Ta không tin (5)

Chương 1902: An Bắc quân là An Bắc quân của tổng soái

Chương 1903: An Bắc quân là An Bắc quân của tổng soái (2)

Chương 1904: An Bắc quân là An Bắc quân của tổng soái (3)

Chương 1905: An Bắc quân là An Bắc quân của tổng soái (4)

Chương 1906: An Bắc quân là An Bắc quân của tổng soái (5)

Chương 1907: Quân nghị

Chương 1908: Quân nghị (2)

Chương 1909: Quân nghị (3)

Chương 1910: Quân nghị (4)

Chương 1911: Quân nghị (5)

Chương 1912: Quân nghị (6)

Chương 1913: Chinh phạt Nghiêm Châu

Chương 1914: Chinh phạt Nghiêm Châu (2)

Chương 1915: Chinh phạt Nghiêm Châu (3)

Chương 1916: Chinh phạt Nghiêm Châu (4)

Chương 1917: Chinh phạt Nghiêm Châu (5)

Chương 1918: Chín đời Thiên đế

Chương 1919: Chín đời Thiên đế (2)

Chương 1920: Chín đời Thiên đế (3)

Chương 1921: Chín đời Thiên đế (4)

Chương 1922: Chín đời Thiên đế (5)

Chương 1923: Chúng ta có thể thắng

Chương 1924: Chúng ta có thể thắng (2)

Chương 1925: Chúng ta có thể thắng (3)

Chương 1926: Chúng ta có thể thắng (4)

Chương 1927: Chúng ta có thể thắng (5)

Chương 1928: Chúng ta có thể thắng (6)

Chương 1929: Thần Kính Thiên Đao

Chương 1930: Thần Kính Thiên Đao (2)

Chương 1931: Thần Kính Thiên Đao (3)

Chương 1932: Thần Kính Thiên Đao (4)

Chương 1933: Thần Kính Thiên Đao (5)

Chương 1934: Các ngươi nên quan tâm đến lực lượng của ta

Chương 1935: Các ngươi nên quan tâm đến lực lượng của ta (2)

Chương 1936: Các ngươi nên quan tâm đến lực lượng của ta (3)

Chương 1937: Các ngươi nên quan tâm đến lực lượng của ta (4)

Chương 1938: Các ngươi nên quan tâm đến lực lượng của ta (5)

Chương 1939: Các ngươi nên quan tâm đến lực lượng của ta (6)

Chương 1940: Hạt đào bằng sắt

Chương 1941: Hạt đào bằng sắt (2)

Chương 1942: Hạt đào bằng sắt (3)

Chương 1943: Hạt đào bằng sắt (4)

Chương 1944: Hạt đào bằng sắt (5)

Chương 1945: Hạt đào bằng sắt (6)

Chương 1946: Thời gian không chờ người

Chương 1947: Thời gian không chờ người (2)

Chương 1948: Thời gian không chờ người (3)

Chương 1949: Thời gian không chờ người (4)

Chương 1950: Thời gian không chờ người (5)

Chương 1951: Thời gian không chờ người (6)

Chương 1952: Sau chiến

Chương 1953: Sau chiến (2)

Chương 1954: Sau chiến (3)

Chương 1955: Sau chiến (4)

Chương 1956: Chân chính sau chiến

Chương 1957: Chân chính sau chiến (2)

Chương 1958: Chân chính sau chiến (3)

Chương 1959: Chân chính sau chiến (4)

Chương 1960 - Chân chính sau chiến (5)

Chương 1961 - Hắn là người sao?

Chương 1962 - Hắn là người sao? (2)

Chương 1963 - Hắn là người sao? (3)

Chương 1964 - Hắn là người sao? (4)

Chương 1965 - Hắn là người sao? (5)

Chương 1966 - Long Hổ Kim Đan

Chương 1967 - Long Hổ Kim Đan (2)

Chương 1968 - Long Hổ Kim Đan (3)

Chương 1969 - Long Hổ Kim Đan (4)

Chương 1970 - Ta càng mạnh cũng càng cứng hơn

Chương 1971 - Ta càng mạnh cũng càng cứng hơn (2)

Chương 1972 - Ta càng mạnh cũng càng cứng hơn (3)

Chương 1973 - Ta càng mạnh cũng càng cứng hơn (4)

Chương 1974 - Ta càng mạnh cũng càng cứng hơn (5)

Chương 1975 - Chân Linh

Chương 1976 - Chân Linh (2)

Chương 1977 - Chân Linh (3)

Chương 1978 - Chân Linh (4)

Chương 1979 - Chân Linh (5)

Chương 1980 - Thực lực tăng mạnh

Chương 1981 - Thực lực tăng mạnh (2)

Chương 1982 - Thực lực tăng mạnh (3)

Chương 1983 - Thực lực tăng mạnh (4)

Chương 1984 - Thần âm x Thần Dương

Chương 1985 - Thần âm x Thần Dương (2)

Chương 1986 - Thần âm x Thần Dương (3)

Chương 1987 - Thần âm x Thần Dương (4)

Chương 1988 - Thần âm x Thần Dương (5)

Chương 1989 - Ngươi lại dám lừa ta!

Chương 1990 - Ngươi lại dám lừa ta! (2)

Chương 1991 - Ngươi lại dám lừa ta! (3)

Chương 1992 - Ngươi lại dám lừa ta! (4)

Chương 1993 - Ngươi lại dám lừa ta! (5)

Chương 1994 - Thức thứ ba

Chương 1995 - Thức thứ ba (2)

Chương 1996 - Thức thứ ba (3)

Chương 1997 - Thức thứ ba (4)

Chương 1998 - Thức thứ ba (5)

Chương 1999 - Song đao song giáp

Chương 2000 - Song đao song giáp (2)

Chương 2001 - Song đao song giáp (3)

Chương 2002 - Song đao song giáp (4)

Chương 2003 - Song đao song giáp (5)

Chương 2004 - Thiên Đạo Thạch Lâm

Chương 2005 - Thiên Đạo Thạch Lâm (2)

Chương 2006 - Thiên Đạo Thạch Lâm (3)

Chương 2007 - Thiên Đạo Thạch Lâm (4)

Chương 2008 - Thiên Đạo Thạch Lâm (5)

Chương 2009 - Song tu

Chương 2010 - Song tu (2)

Chương 2011 - Song tu (3)

Chương 2012 - Song tu (4)

Chương 2013 - Chiến

Chương 2014 - Chiến (2)

Chương 2015 - Chiến (3)

Chương 2016 - Chiến (4)

Chương 2017 - Chiến (5)

Chương 2018 - Sở Hi Thanh vượt xa quá khứ

Chương 2019 - Sở Hi Thanh vượt xa quá khứ (2)

Chương 2020 - Sở Hi Thanh vượt xa quá khứ (3)

Chương 2021 - Sở Hi Thanh vượt xa quá khứ (4)

Chương 2022 - Sở Hi Thanh vượt xa quá khứ (5)

Chương 2023 - Hạng 21 Thiên Bảng?

Chương 2024 - Hạng 21 Thiên Bảng? (2)

Chương 2025 - Hạng 21 Thiên Bảng? (3)

Chương 2026 - Hạng 21 Thiên Bảng? (4)

Chương 2027 - Hạng 21 Thiên Bảng? (5)

Chương 2028 - Hỏi qua đao của ta!

Chương 2029 - Hỏi qua đao của ta! (2)

Chương 2030 - Hỏi qua đao của ta! (3)

Chương 2031 - Hỏi qua đao của ta! (4)

Chương 2032 - Hỏi qua đao của ta! (5)

Chương 2033 - Sở lang

Chương 2034 - Sở lang (2)

Chương 2035 - Sở lang (3)

Chương 2036 - Sở lang (4)

Chương 2037 - Sở lang (5)

Chương 2038 - Thần Dương x Thần m

Chương 2039 - Thần Dương x Thần âm (2)

Chương 2040 - Thần Dương x Thần âm (3)

Chương 2041 - Thần Dương x Thần âm (4)

Chương 2042 - Thần Dương x Thần âm (5)

Chương 2043 - Thần Dương x Thần âm (6)

Chương 2044 - Vấn tỷ tỷ kỳ quái

Chương 2045 - Vấn tỷ tỷ kỳ quái (2)

Chương 2046 - Vấn tỷ tỷ kỳ quái (3)

Chương 2047 - Vấn tỷ tỷ kỳ quái (4)

Chương 2048 - Vấn tỷ tỷ kỳ quái (5)

Chương 2049 - Thừa lúc vắng mà vào

Chương 2050 - Thừa lúc vắng mà vào (2)

Chương 2051 - Thừa lúc vắng mà vào (3)

Chương 2052 - Thừa lúc vắng mà vào (4)

Chương 2053 - Thừa lúc vắng mà vào (5)

Chương 2054 - Muốn ta chết trong tu la tràng? Đừng hòng!

Chương 2055 - Muốn ta chết trong tu la tràng? Đừng hòng! (2)

Chương 2056 - Muốn ta chết trong tu la tràng? Đừng hòng! (3)

Chương 2057 - Muốn ta chết trong tu la tràng? Đừng hòng! (4)

Chương 2058 - Muốn ta chết trong tu la tràng? Đừng hòng! (5)

Chương 2059 - Ngươi là của ta

Chương 2060 - Ngươi là của ta (2)

Chương 2061 - Ngươi là của ta (3)

Chương 2062 - Ngươi là của ta (4)

Chương 2063 - Cuộc chiến Gần Thần

Chương 2064 - Cuộc chiến Gần Thần (2)

Chương 2065 - Cuộc chiến Gần Thần (3)

Chương 2066 - Cuộc chiến Gần Thần (4)

Chương 2067 - Cuộc chiến Gần Thần (5)

Chương 2068 - Chỉ dụ của Xiển Chân

Chương 2069 - Chỉ dụ của Xiển Chân (2)

Chương 2070 - Chỉ dụ của Xiển Chân (3)

Chương 2071 - Chỉ dụ của Xiển Chân (4)

Chương 2072 - Thiên Đạo Thạch Lâm hỗn loạn

Chương 2073 - Thiên Đạo Thạch Lâm hỗn loạn (2)

Chương 2074 - Thiên Đạo Thạch Lâm hỗn loạn (3)

Chương 2075 - Thiên Đạo Thạch Lâm hỗn loạn (4)

Chương 2076 - Thiên Đạo Thạch Lâm hỗn loạn (5)

Chương 2077 - Bạch tuộc nướng

Chương 2078 - Bạch tuộc nướng (2)

Chương 2079 - Bạch tuộc nướng (3)

Chương 2080 - Bạch tuộc nướng (4)

Chương 2081 - Quyết chí tiến lên

Chương 2082 - Quyết chí tiến lên (2)

Chương 2083 - Quyết chí tiến lên (3)

Chương 2084 - Quyết chí tiến lên (4)

Chương 2085 - Quyết chí tiến lên (5)

Chương 2086 - Giết sạch

Chương 2087 - Giết sạch (2)

Chương 2088 - Giết sạch (3)

Chương 2089 - Giết sạch (4)

Chương 2090 - Giết sạch (5)

Chương 2091 - Nghĩ Hóa Thần m

Chương 2092 - Nghĩ Hóa Thần âm (2)

Chương 2093 - Nghĩ Hóa Thần âm (3)

Chương 2094 - Nghĩ Hóa Thần âm (4)

Chương 2095 - Nghĩ Hóa Thần âm (5)

Chương 2096 - Che cổ tuyệt kim

Chương 2097 - Che cổ tuyệt kim (2)

Chương 2098 - Che cổ tuyệt kim (3)

Chương 2099 - Che cổ tuyệt kim (4)

Chương 2100 - Che cổ tuyệt kim (5)

Chương 2101 - Đóng băng

Chương 2102 - Đóng băng (2)

Chương 2103 - Đóng băng (3)

Chương 2104 - Đóng băng (4)

Chương 2105 - Thời cơ

Chương 2106 - Thời cơ (2)

Chương 2107 - Thời cơ (3)

Chương 2108 - Thời cơ (4)

Chương 2109 - Song Chân Linh

Chương 2110 - Song Chân Linh (2)

Chương 2111 - Song Chân Linh (3)

Chương 2112 - Song Chân Linh (4)

Chương 2113 - Song Chân Linh (5)

Chương 2114 - Quyết thắng

Chương 2115 - Quyết thắng (2)

Chương 2116 - Quyết thắng (3)

Chương 2117 - Quyết thắng (4)

Chương 2118 - Quyết thắng (5)

Chương 2119 - Con hổ không dễ ăn

Chương 2120 - Con hổ không dễ ăn (2)

Chương 2121 - Con hổ không dễ ăn (3)

Chương 2122 - Con hổ không dễ ăn (4)

Chương 2123 - Sau đó

Chương 2124 - Sau đó (2)

Chương 2125 - Sau đó (3)

Chương 2126 - Sau đó (4)

Chương 2127 - Sau đó (5)

Chương 2128 - Lấy máu ngươi

Chương 2129 - Lấy máu ngươi (2)

Chương 2130 - Lấy máu ngươi (3)

Chương 2131 - Lấy máu ngươi (4)

Chương 2132 - Lên cấp

Chương 2133 - Lên cấp (2)

Chương 2134 - Lên cấp (3)

Chương 2135 - Lên cấp (4)

Chương 2136 - Tam phẩm thượng

Chương 2137 - Tam phẩm thượng (2)

Chương 2138 - Tam phẩm thượng (3)

Chương 2139 - Tam phẩm thượng (4)

Chương 2140 - Tăng lên

Chương 2141 - Tăng lên (2)

Chương 2142 - Tăng lên (3)

Chương 2143 - Tăng lên (4)

Chương 2144 - Tăng lên (5)

Chương 2145 - Bí ẩn cực dương cực âm

Chương 2146 - Bí ẩn cực dương cực âm (2)

Chương 2147 - Bí ẩn cực dương cực âm (3)

Chương 2148 - Bí ẩn cực dương cực âm (4)

Chương 2149 - Thân như thiên đạo

Chương 2150 - Thân như thiên đạo (2)

Chương 2151 - Thân như thiên đạo (3)

Chương 2152 - Thù dai

Chương 2153 - Thù dai (2)

Chương 2154 - Thù dai (3)

Chương 2155 - Thù dai (4)

Chương 2156 - Cuộc chiến hoàng cung

Chương 2157 - Cuộc chiến hoàng cung (2)

Chương 2158 - Cuộc chiến hoàng cung (3)

Chương 2159 - Cuộc chiến hoàng cung (4)

Chương 2160 - Cuộc chiến hoàng cung (5)

Chương 2161 - Thiên ý

Chương 2162 - Thiên ý (2)

Chương 2163 - Thiên ý (3)

Chương 2164 - Thiên ý (4)

Chương 2165 - Thiên ý (5)

Chương 2166 - Bí mật

Chương 2167 - Bí mật (2)

Chương 2168 - Bí mật (3)

Chương 2169 - Bí mật (4)

Chương 2170 - Chiến thần bất bại

Chương 2171 - Chiến thần bất bại (2)

Chương 2172 - Chiến thần bất bại (3)

Chương 2173 - Chiến thần bất bại (4)

Chương 2174 - Chiến thần bất bại (5)

Chương 2175 - âm dương một thể

Chương 2176 - âm dương một thể (2)

Chương 2177 - âm dương một thể (3)

Chương 2178 - âm dương một thể (4)

Chương 2179 - Lăng Bá Võ Vương

Chương 2180 - Lăng Bá Võ Vương (2)

Chương 2181 - Lăng Bá Võ Vương (3)

Chương 2182 - Lăng Bá Võ Vương (4)

Chương 2183 - Hối hận không kịp

Chương 2184 - Hối hận không kịp (2)

Chương 2185 - Hối hận không kịp (3)

Chương 2186 - Hối hận không kịp (4)

Chương 2187 - Áo cưới

Chương 2188 - Áo cưới (2)

Chương 2189 - Áo cưới (3)

Chương 2190 - Áo cưới (4)

Chương 2191 - Cờ thủ

Chương 2192 - Cờ thủ (2)

Chương 2193 - Cờ thủ (3)

Chương 2194 - Cờ thủ (4)

Chương 2195 - Thú vị rồi đây

Chương 2196 - Thú vị rồi đây (2)

Chương 2197 - Thú vị rồi đây (3)

Chương 2198 - Ngu xuẩn

Chương 2199 - Ngu xuẩn (2)

Chương 2200 - Ngu xuẩn (3)

Chương 2201 - Ngu xuẩn (4)

Chương 2202 - Quá muộn

Chương 2203 - Quá muộn (2)

Chương 2204 - Quá muộn (3)

Chương 2205 - Quá muộn (4)

Chương 2206 - Cuộc chiến Thương Khung Sơn

Chương 2207 - Cuộc chiến Thương Khung Sơn (2)

Chương 2208 - Cuộc chiến Thương Khung Sơn (3)

Chương 2209 - Cuộc chiến Thương Khung Sơn (4)

Chương 2210 - Cuộc chiến Thương Khung Sơn (5)

Chương 2211 - Thần Ý Đao Lâm

Chương 2212 - Thần Ý Đao Lâm (2)

Chương 2213 - Thần Ý Đao Lâm (3)

Chương 2214 - Thần Ý Đao Lâm (4)

Chương 2215 - Thần Ý Đao Lâm (5)

Chương 2216 - Trò giỏi hơn thầy

Chương 2217 - Trò giỏi hơn thầy (2)

Chương 2218 - Trò giỏi hơn thầy (3)

Chương 2219 - Trò giỏi hơn thầy (4)

Chương 2220 - Mưu đồ tham thiên

Chương 2221 - Mưu đồ tham thiên (2)

Chương 2222 - Mưu đồ tham thiên (3)

Chương 2223 - Mưu đồ tham thiên (4)

Chương 2224 - Mưu đồ tham thiên (5)

Chương 2225 - Chăn nuôi

Chương 2226 - Chăn nuôi (2)

Chương 2227 - Chăn nuôi (3)

Chương 2228 - Chăn nuôi (4)

Chương 2229 - Điểm thiên nguyên

Chương 2230 - Điểm thiên nguyên (2)

Chương 2231 - Điểm thiên nguyên (3)

Chương 2232 - Điểm thiên nguyên (4)

Chương 2233 - Điểm thiên nguyên (5)

Chương 2234 - Căn nguyên của Hỗn Độn

Chương 2235 - Căn nguyên của Hỗn Độn (2)

Chương 2236 - Căn nguyên của Hỗn Độn (3)

Chương 2237 - Căn nguyên của Hỗn Độn (4)

Chương 2238 - Lên cấp

Chương 2239 - Lên cấp (2)

Chương 2240 - Lên cấp (3)

Chương 2241 - Lên cấp (4)

Chương 2242 - Lên cấp (5)

Chương 2243 - Thi khôi hoàn mỹ

Chương 2244 - Thi khôi hoàn mỹ (2)

Chương 2245 - Thi khôi hoàn mỹ (3)

Chương 2246 - Thi khôi hoàn mỹ (4)

Chương 2247 - Gần Thần

Chương 2248 - Gần Thần (2)

Chương 2249 - Gần Thần (3)

Chương 2250 - Gần Thần (4)

Chương 2251 - Thánh hoàng

Chương 2252 - Thánh hoàng (2)

Chương 2253 - Thánh hoàng (3)

Chương 2254 - Thánh hoàng (4)

Chương 2255 - Thánh hoàng (5)

Chương 2256 - Dữ liệu lên cấp

Chương 2257 - Dữ liệu lên cấp (2)

Chương 2258 - Dữ liệu lên cấp (3)

Chương 2259 - Giữ lại có ích gì

Chương 2260 - Giữ lại có ích gì (2)

Chương 2261 - Giữ lại có ích gì (3)

Chương 2262 - Giữ lại có ích gì (4)

Chương 2263 - Chạy mau

Chương 2264 - Chạy mau (2)

Chương 2265 - Chạy mau (3)

Chương 2266 - Chạy mau (4)

Chương 2267 - Đao Thần

Chương 2268 - Đao Thần (2)

Chương 2269 - Đao Thần (3)

Chương 2270 - Đao Thần (4)

Chương 2271 - Bàn Cổ Huyết Nguyên

Chương 2272 - Bàn Cổ Huyết Nguyên (2)

Chương 2273 - Bàn Cổ Huyết Nguyên (3)

Chương 2274 - Bàn Cổ Huyết Nguyên (4)

Chương 2275 - Cùng tru diệt

Chương 2276 - Cùng tru diệt (2)

Chương 2277 - Cùng tru diệt (3)

Chương 2278 - Cùng tru diệt (4)

Chương 2279 - Nam Cực Trường Sinh

Chương 2280 - Nam Cực Trường Sinh (2)

Chương 2281 - Nam Cực Trường Sinh (3)

Chương 2282 - Nam Cực Trường Sinh (4)

Chương 2283 - Thiên đế đời đầu

Chương 2284 - Thiên đế đời đầu (2)

Chương 2285 - Thiên đế đời đầu (3)

Chương 2286 - Thiên đế đời đầu (4)

Chương 2287 - Như Ý Đao

Chương 2288 - Như Ý Đao (2)

Chương 2289 - Như Ý Đao (3)

Chương 2290 - Như Ý Đao (4)

Chương 2291 - Đứng đầu Thiên Bảng

Chương 2292 - Đứng đầu Thiên Bảng (2)

Chương 2293 - Đứng đầu Thiên Bảng (3)

Chương 2294 - Đứng đầu Thiên Bảng (4)

Chương 2295 - Hậu cung

Chương 2296 - Hậu cung (2)

Chương 2297 - Hậu cung (3)

Chương 2298 - Hậu cung (4)

Chương 2299 - Nghịch lưu

Chương 2300 - Nghịch lưu (2)

Chương 2301 - Nghịch lưu (3)

Chương 2302 - Nghịch lưu (4)

Chương 2303 - Chơi lớn

Chương 2304 - Chơi lớn (2)

Chương 2305 - Chơi lớn (3)

Chương 2306 - Chơi lớn (4)

Chương 2307 - Tái tạo

Chương 2308 - Tái tạo (2)

Chương 2309 - Tái tạo (3)

Chương 2310 - Tái tạo (4)

Chương 2311 - Ép giết

Chương 2312 - Ép giết (2)

Chương 2313 - Ép giết (3)

Chương 2314 - Ép giết (4)

Chương 2315 - Nhân quân

Chương 2316 - Nhân quân (2)

Chương 2317 - Nhân quân (3)

Chương 2318 - Nhân quân (4)

Chương 2319 - Con mồi

Chương 2320 - Con mồi (2)

Chương 2321 - Con mồi (3)

Chương 2322 - Con mồi (4)

Chương 2323 - Thật giả

Chương 2324 - Thật giả (2)

Chương 2325 - Thật giả (3)

Chương 2326 - Thật giả (4)

Chương 2327 - Nhận thì ngại

Chương 2328 - Nhận thì ngại (2)

Chương 2329 - Nhận thì ngại (3)

Chương 2330 - Nhận thì ngại (4)

Chương 2331 - Trước khi lên cấp

Chương 2332 - Trước khi lên cấp (2)

Chương 2333 - Trước khi lên cấp (3)

Chương 2334 - Trước khi lên cấp (4)

Chương 2335 - Nhị phẩm thượng

Chương 2336 - Nhị phẩm thượng (2)

Chương 2337 - Nhị phẩm thượng (3)

Chương 2338 - Nhị phẩm thượng (4)

Chương 2339 - Điều Đình Tạo Hóa

Chương 2340 - Điều Đình Tạo Hóa (2)

Chương 2341 - Điều Đình Tạo Hóa (3)

Chương 2342 - Điều Đình Tạo Hóa (4)

Chương 2343 - Hắn đến rồi

Chương 2344 - Hắn đến rồi (2)

Chương 2345 - Hắn đến rồi (3)

Chương 2346 - Hắn đến rồi (4)

Chương 2347 - Trừng ai kẻ đó chết

Chương 2348 - Trừng ai kẻ đó chết (2)

Chương 2349 - Trừng ai kẻ đó chết (3)

Chương 2350 - Trừng ai kẻ đó chết (4)

Chương 2351 - Ai cũng không đánh nổi

Chương 2352 - Ai cũng không đánh nổi (2)

Chương 2353 - Ai cũng không đánh nổi (3)

Chương 2354 - Ai cũng không đánh nổi (4)

Chương 2355 - Sâu không lường được

Chương 2356 - Sâu không lường được (2)

Chương 2357 - Sâu không lường được (3)

Chương 2358 - Sâu không lường được (4)

Chương 2359 - Như Ý Như Ý

Chương 2360 - Như Ý Như Ý (2)

Chương 2361 - Như Ý Như Ý (3)

Chương 2362 - Như Ý Như Ý (4)

Chương 2363 - Thần chiến

Chương 2364 - Thần chiến (2)

Chương 2365 - Thần chiến (3)

Chương 2366 - Thần chiến (4)

Chương 2367 - Một đao nhân quả

Chương 2368 - Một đao nhân quả (2)

Chương 2369 - Một đao nhân quả (3)

Chương 2370 - Một đao nhân quả (4)

Chương 2371 - Lấy thiên địa vạn vật làm đao

Chương 2372 - Lấy thiên địa vạn vật làm đao (2)

Chương 2373 - Lấy thiên địa vạn vật làm đao (3)

Chương 2374 - Lấy thiên địa vạn vật làm đao (4)

Chương 2375 - Chém

Chương 2376 - Chém (2)

Chương 2377 - Chém (3)

Chương 2378 - Chém (4)

Chương 2379 - Chém (5)

Chương 2380 - Tham lam

Chương 2381 - Tham lam (2)

Chương 2382 - Minh hoàng

Chương 2383 - Minh hoàng (2)

Chương 2384 - Minh hoàng (3)

Chương 2385 - Minh hoàng (4)

Chương 2386 - Minh hoàng (5)

Chương 2387 - Thức thứ mười

Chương 2388 - Thức thứ mười (2)

Chương 2389 - Thức thứ mười (3)

Chương 2390 - Xuất đao! Chư Thần Hoàng Hôn!

Chương 2391 - Xuất đao! Chư Thần Hoàng Hôn! (2)

Chương 2392 - Xuất đao! Chư Thần Hoàng Hôn! (3)

Chương 2393 - Xuất đao! Chư Thần Hoàng Hôn! (4)

Chương 2394 - Xuất đao! Chư Thần Hoàng Hôn! (5)

Chương 2395 - Cơ hội

Chương 2396 - Cơ hội (2)

Chương 2397 - Cơ hội (3)

Chương 2398 - Ở đâu

Chương 2399 - Ở đâu (2)

Chương 2400 - Ở đâu (3)

Chương 2401 - Ở đâu (4)

Chương 2402 - Hắn chém thật

Chương 2403 - Hắn chém thật (2)

Chương 2404 - Hắn chém thật (3)

Chương 2405 - Hắn chém thật (4)

Chương 2406 - Thiên bi

Chương 2407 - Thiên bi (2)

Chương 2408 - Thiên bi (3)

Chương 2409 - Chúc Thần

Chương 2410 - Chúc Thần (2)

Chương 2411 - Chúc Thần (3)

Chương 2412 - Bắc Lạc Sư Môn

Chương 2413 - Bắc Lạc Sư Môn (2)

Chương 2414 - Bắc Lạc Sư Môn (3)

Chương 2415 - Chờ mong

Chương 2416 - Chờ mong (2)

Chương 2417 - Chờ mong (3)

Chương 2418 - Đăng thần

Chương 2419 - Đăng thần (2)

Chương 2420 - Đăng thần (3)

Chương 2421 - Thánh Giả

Chương 2422 - Thánh Giả (2)

Chương 2423 - Thánh Giả (3)

Chương 2424 - Đế quân

Chương 2425 - Đế quân (2)

Chương 2426 - Đế quân (3)

Chương 2427 - Đế nhãn

Chương 2428 - Đế nhãn (2)

Chương 2429 - Đế nhãn (3)

Chương 2430 - Hư Thần

Chương 2431 - Hư Thần (2)

Chương 2432 - Hư Thần (3)

Chương 2433 - Mạnh Chương

Chương 2434 - Mạnh Chương (2)

Chương 2435 - Mạnh Chương (3)

Chương 2436 - Thái Nhất

Chương 2437 - Thái Nhất (2)

Chương 2438 - Thái Nhất (3)

Chương 2439 - Kính Phản Càn Khôn

Chương 2440 - Kính Phản Càn Khôn (2)

Chương 2441 - Kính Phản Càn Khôn (3)

Chương 2442 - Đao Thần

Chương 2443 - Đao Thần (2)

Chương 2444 - Đao Thần (3)

Chương 2445 - Luân hồi

Chương 2446 - Luân hồi (2)

Chương 2447 - Luân hồi (3)

Chương 2448 - Luân hồi (4)

Chương 2449 - Bảo khố ra sức

Chương 2450 - Bảo khố ra sức (2)

Chương 2451 - Vui mừng

Chương 2452 - Vui mừng (2)

Chương 2453 - Vui mừng (3)

Chương 2454 - Tiệt Thiên Kiếm

Chương 2455 - Tiệt Thiên Kiếm (2)

Chương 2456 - Tiệt Thiên Kiếm (3)

Chương 2457 - Tiết Thần Bi

Chương 2458 - Tiết Thần Bi (2)

Chương 2459 - Lên cấp nhất phẩm

Chương 2460 - Lên cấp nhất phẩm (2)

Chương 2461 - Lên cấp nhất phẩm (3)

Chương 2462 - Vĩnh Hằng chi môn

Chương 2463 - Vĩnh Hằng chi môn (2)

Chương 2464 - Vĩnh Hằng chi môn (3)

Chương 2465 - Nhai Tí Thánh Chủ

Chương 2466 - Nhai Tí Thánh Chủ (2)

Chương 2467 - Thiên đạo

Chương 2468 - Thiên đạo (2)

Chương 2469 - Thiên đạo (3)

Chương 2470 - Thiên đạo (4)

Chương 2471 - Như Ý

Chương 2472 - Như Ý (2)

Chương 2473 - Tuế Thần

Chương 2474 - Tuế Thần (2)

Chương 2475 - Ta là Trường Sinh

Chương 2476 - Ta là Trường Sinh (2)

Chương 2477 - Ta là Trường Sinh (3)

Chương 2478 - Chính thống

Chương 2479 - Chính thống (2)

Chương 2480 - Chính thống (3)

Chương 2481 - âm Dương

Chương 2482 - âm Dương (2)

Chương 2483 - Nghi hoặc

Chương 2484 - Nghi hoặc (2)

Chương 2485 - Nghi hoặc (3)

Chương 2486 - Ăn sạch Sở Vân Vân

Chương 2487 - Ăn sạch Sở Vân Vân (2)

Chương 2488 - Ăn sạch Sở Vân Vân (3)

Chương 2489 - Càng hơn song tu

Chương 2490 - Càng hơn song tu (2)

Chương 2491 - Huyết mạch

Chương 2492 - Huyết mạch (2)

Chương 2493 - Bạch Linh Hi thật giả

Chương 2494 - Bạch Linh Hi thật giả (2)

Chương 2495 - Nhất phẩm thượng

Chương 2496 - Nhất phẩm thượng (2)
Chương 2497 - Trời giúp
Chương 2498 - Trời giúp (2)
Chương 2499 - Mười ngày nhập ma
Chương 2500 - Mười ngày nhập ma (2)
Chương 2501 - Không có sơ hở nào
Chương 2502 - Không có sơ hở nào (2)
Chương 2503 - Vô địch vô song
Chương 2504 - Vô địch vô song (2)
Chương 2505 - Đao Thần lâm thế
Chương 2506 - Đao Thần lâm thế (2)
Chương 2507 - Thiên Đạo Thần Nguyên
Chương 2508 - Thiên Đạo Thần Nguyên (2)
Chương 2509 - Biết gì nói nấy
Chương 2510 - Biết gì nói nấy (2)
Chương 2511 - Căn bản
Chương 2512 - Căn bản (2)
Chương 2513 - Ngân Hà chi chủ
Chương 2514 - Ngân Hà chi chủ (2)
Chương 2515 - Sợ chưa?
Chương 2516 - Sợ chưa? (2)
Chương 2517 - Tranh đấu
Chương 2518 - Tranh đấu (2)
Chương 2519 - Như Ý Thánh Chủ

Chương 2520 - Như Ý Thánh Chủ (2)

Chương 2521 - Bổ Thiên Thạch

Chương 2522 - Bổ Thiên Thạch (2)

Chương 2523 - Nghi thức hỗn độn

Chương 2524 - Nghi thức hỗn độn (2)

Chương 2525 - Huyết tính

Chương 2526 - Huyết tính (2)

Chương 2527 - Quyết tử

Chương 2528 - Quyết tử (2)

Chương 2529 - Chúng thề

Chương 2530 - Chúng thề (2)

Chương 2531 - Nuốt

Chương 2532 - Nuốt (2)

Chương 2533 - Nguyên chất

Chương 2534 - Nguyên chất (2)

Chương 2535 - Hủy Diệt chi chủ

Chương 2536 - Hủy Diệt chi chủ (2)

Chương 2537 - Tan tác

Chương 2538 - Tan tác (2)

Chương 2539 - Tạo hóa

Chương 2540 - Tạo hóa (2)

Chương 2541 - Tái tạo

Chương 2542 - Tái tạo (2)

Chương 2543 - Một nửa

Chương 2544 - Một nửa (2)

Chương 2545 - âm Dương

Chương 2546 - âm Dương (2)

Chương 2547 - Đốt trời

Chương 2548 - Đốt trời (2)

Chương 2549 - Combo Chí Tôn

Chương 2550 - Combo Chí Tôn (2)

Chương 2551 - Thần vẫn

Chương 2552 - Thần vẫn (2)

Chương 2553 - Mây máu

Chương 2554 - Mây máu (2)

Chương 2555 - Có nhớ?

Chương 2556 - Có nhớ? (2)

Chương 2557 - Nghịch vị

Chương 2558 - Nghịch vị (2)

Chương 2559 - Duy nhất

Chương 2560 - Duy nhất (2)

Chương 2561 - Nghi thức

Chương 2562 - Nghi thức (2)

Chương 2563 - Ý nghĩ kỳ lạ

Chương 2564 - Ý nghĩ kỳ lạ (2)

Chương 2565 - Người thắng

Chương 2566 - Người thắng (2)

Chương 2567 - Thiên Đạo Thần Thân

Chương 2568 - Thiên Đạo Thần Thân (2)

Chương 2569 - Suy đoán

Chương 2570 - Suy đoán (2)

Chương 2571 - Xuất thế

Chương 2572 - Xuất thế

Chương 2573 - Đế Oa

Chương 2574 - Đế Oa (2)

Chương 2575 - Chân Như

Chương 2576 - Chân Như (2)

Chương 2577 - Thần Tâm Như Ý

Chương 2578 - Thần Tâm Như Ý (2)

Chương 2579 - Ép giết

Chương 2580 - Ép giết (2)

Chương 2581 - Thay thế

Chương 2582 - Thay thế (2)

Chương 2583 - Binh khí đối thần

Chương 2584 - Binh khí đối thần (2)

Chương 2585 - Bàn Cổ tinh hồn

Chương 2586 - Bàn Cổ tinh hồn (2)

Chương 2587 - Chìa khóa Tạo Hóa

Chương 2588 - Chìa khóa Tạo Hóa (2)

Chương 2589 - Minh ước

Chương 2590 - Minh ước (2)

Chương 2591 - Ước hẹn

Chương 2592 - Ước hẹn (2)

Chương 2593 - Đao thứ hai mươi chín

Chương 2594 - Đao thứ hai mươi chín (2)

Chương 2595 - U Huỳnh Chúc Chiếu

Chương 2596 - U Huỳnh Chúc Chiếu (2)

Chương 2597 - Hoán nhật

Chương 2598 - Hoán nhật (2)

Chương 2599 - Thân hóa mặt trời

Chương 2600 - Thân hóa mặt trời (2)

Chương 2601 - Minh giới cộng chủ

Chương 2602 - Minh giới cộng chủ (2)

Chương 2603 - Sinh con

Chương 2604 - Sinh con (2)

Chương 2605 - Bạn cũ

Chương 2606 - Bạn cũ (2)

Chương 2607 - Tụ bảo

Chương 2608 - Tụ bảo (2)

Chương 2609 - Xem trò vui trước khi chết

Chương 2610 - Xem trò vui trước khi chết (2)

Chương 2611 - Chào hỏi

Chương 2612 - Chào hỏi (2)

Chương 2613 - Ta muốn thiên địa tàn tạ khắp nơi

Chương 2614 - Ta muốn thiên địa tàn tạ khắp nơi (2)

Chương 2615 - Tam tai bát nạn

Chương 2616 - Tam tai bát nạn (2)

Chương 2617 - Lây thi độc

Chương 2618 - Lây thi độc (2)

Chương 2619 - Lòng người

Chương 2620 - Lòng người (2)

Chương 2621 - Mê hoặc

Chương 2622 - Mê hoặc (2)

Chương 2623 - Bắt đầu Vĩnh Hằng

Chương 2624 - Bắt đầu Vĩnh Hằng (2)

Chương 2625 - Thiên kinh địa nghĩa

Chương 2626 - Thiên kinh địa nghĩa (2)

Chương 2627 - Gây chiến

Chương 2628 - Gây chiến (2)

Chương 2629 - Mạnh mẽ

Chương 2630 - Mạnh mẽ (2)

Chương 2631 - Hư vô

Chương 2632 - Hư vô (2)

Chương 2633 - Cùng bước vào Vĩnh Hằng

Chương 2634 - Cùng bước vào Vĩnh Hằng (2)

Chương 2635 - Mấu chốt

Chương 2636 - Mấu chốt (2)

Chương 2637 - Hắc thủ

Chương 2638 - Hắc thủ (2)

Chương 2639 - Kể chuyện

Chương 2640 - Kể chuyện (2)

Chương 2641 - Xạ Nhật

Chương 2642 - Xạ Nhật (2)

Chương 2643 - Thần vọng

Chương 2644 - Thần Vọng (2)

Chương 2645 - Mâu thuẫn

Chương 2646 - Mâu thuẫn (2)

Chương 2647 - Tất thắng

Chương 2648 - Tất thắng (2)

Chương 2649 - Bách điểu chi vương

Chương 2650 - Bách điểu chi vương (2)

Chương 2651 - Kết quả

Chương 2652 - Kết quả (2)

Chương 2653 - Bùng phát

Chương 2654 - Bùng phát (2)

Chương 2655 - Đi chết

Chương 2656 - Đi chết (2)

Chương 2657 - Phản bội

Chương 2658 - Phản bội (2)

Chương 2659 - Hẳn phải chết

Chương 2660 - Hẳn phải chết (2)

Chương 2661 - Như Ý

Chương 2662 - Như Ý (2)

Chương 2663 - Tam sinh vạn vật

Chương 2664 - Tam sinh vạn vật (2)

Chương 2665 - Ngụy nguyên chất

Chương 2666 - Ngụy nguyên chất (2)

Chương 2667 - Lĩnh vực Tạo Hóa

Chương 2668 - Lĩnh vực Tạo Hóa (2)

Chương 2669 - Song Nhật

Chương 2670 - Song Nhật (2)

Chương 2671 - Dò đường cho ta

Chương 2672 - Dò đường cho ta (2)

Chương 2673 - Khai Thiên

Chương 2674 - Khai Thiên (2)

Chương 2675 - Ta nói

Chương 2676 - Ta nói (2)

Chương 2677 - Quan chiến

Chương 2678 - Quan chiến (2)

Chương 2679 - Chân tướng

Chương 2680 - Chân tướng (2)

Chương 2681 - Thế giới

Chương 2682 - Thế giới (2)

Chương 2683 - Trọn vẹn

Chương 2684 - Trọn vẹn (2)

Chương 2685 - Thời gian

Chương 2686 - Thời gian (2)

Chương 2687 - End

Chương 2688 - End (2)

Chương 2689 - End (3)

Chương 2690 - End (4)

o O o

Chương 1: Thức tỉnh!

Lúc rạng sáng, sắc trời mù sương, trên bầu trời thành Tú Thủy của nước Đại Ninh tựa như bịt kín một tầng khói xanh, trăng tàn khảm ở chân trời, tản ra ánh bạc nhàn nhạt.

Ngay khi trời vừa tảng sáng, Sở Hi Thanh đi theo một đội tiêu do mười hai chiếc xe ngựa tạo thành, đi đến trước cổng tiêu cục Tứ Thông.

Giờ phút này, đông đảo tiêu sư trong đội tiêu cũng tranh thủ thở phào một hơi như trút được gánh nặng, tinh thần mọi người cũng thư giãn xuống, bắt đầu cười cười nói nói, bầu không khí rất vui vẻ.

Sở Hi Thanh cũng cười nói ứng phó vài câu với đồng bạn, nhưng lại từ chối lời mời đi uống rượu hoa ở Bách Hoa Lâu.

Mọi người cũng không để ý lắm, một vị tiêu sư lớn tuổi còn cười to, chụp lấy bả vai hắn, trêu ghẹo: “Tiểu Sở thẹn thùng à? Vậy không được, ta đã đồng ý với các cô nương ở Bách Hoa Lâu là nhất định sẽ dẫn người đến rồi, các nàng cũng đang chờ ăn miếng thịt đầu của Sở tiểu ca người đây, hôm nay không biết ai sẽ là người chiếm được vị tiểu ca tuấn tú này đây?”

Sở Hi Thanh nhất thời thẹn thùng, hắn áy náy ôm quyền: “Tiểu đệ thật sự không có thời gian, hôn nay là ngày thi vào nội môn của võ quán Chính Dương, thật sự không thoát thân được. Lần sau rảnh rỗi lại tiếp mấy vị ca ca vậy.”

Các tiêu sư nghe thấy bốn chữ võ quán Chính Dương thì lập tức bừng tỉnh.

Vị tiêu sư lớn tuổi kia cũng vỗ trán một cái: “Đúng rồi, Tiểu Sở ngươi là đệ tử ngoại môn của võ quán Chính Dương, sao ta lại quên mất chuyện này nhỉ? Vậy ngươi mau đi đi, đừng để lỡ thời gian, đây chính là ngày trọng đại của ngươi đấy.”

Bọn họ lập tức đi giao tiêu, kết toán lương bổng, để Sở Hi Thanh mừng rỡ chính là, phó tiêu đầu lại đưa cho hắn tận sáu lượng hai tiền Ma Ngân(bạc).

Sở Hi Thanh nhét Ma Ngân vào trong lòng, lại lấy hành lý của mình từ trên xe ngựa xuống, một cái dù, một cái đao dự bị, rồi vội vàng đi về phía nam thành.

Lúc này mặt trời mới mọc đã xua tan bóng tối, nhuộm những áng mây thành ánh bình minh xán lạn lại mỹ lệ.

Từng sợi nắng ấm áp rơi xuống, đem cả tòa thành Tú Thủy nhiễm lên một tầng ánh vàng.

Sở Hi Thanh lại cảm thấy hơi không khỏe, chỉ cảm thấy da thịt bị ánh nắng chiếu vào có hơi đau nhói, chen lẫn cảm giác bị đốt cháy.

Cảm giác này vượt xa khi bị bỏng, khiến cho Sở Hi Thanh cau mày, bắt đầu lo lắng về tình trạng thân thể mình.

Hắn ngưng thần nhìn về phía trước, nói chính xác hơn thì là nhìn vào một màn hình huỳnh quang hoàn toàn hư ảo ở trong tầm mắt của hắn.

Màn hình này ở góc trên bên phải tầm nhìn của Sở Hi Thanh, nó có thể phóng to thu nhỏ tùy theo ý niệm.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Không.

Võ đạo: Truy Phong đao pháp tàn thức (Tầng một).

Nguyên công: Dưỡng Nguyên Công (Tầng một).

Điểm võ đạo: 0.

Thiên phú: Khoái thủ.(Tay nhanh)

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú.

Tuổi thọ: 17 ngày.

Dưới góc phải hàng chữ này còn có một logo màu xám có chữ ‘Võ đạo bảo khố’.

Ba tháng trước, khi Sở Hi Thanh vừa xuyên qua đến thế giới này, thì cái màn hình huỳnh quang này đã xuất hiện trong tầm mắt hắn, ban đầu hắn còn cho rằng đây là một hệ thống, còn hết sức chờ mong.

Sở Hi Thanh cũng từng xem qua rất nhiều tiểu thuyết mạng, nên biết phàm là người xuyên việt có hệ thống, thì đều không phải là người thường.

Thành tiên đăng đế chỉ là bình thường, đồ thần giết phật cũng là trò trẻ con.

Có hệ thống ba ba, thì đã đang đi trên con đường thành công rồi.

Nhưng chờ mong càng lớn thì thất vọng cũng càng lớn.

Sở Hi Thanh nghiên cứu rất lâu, nhưng đều không nghiên cứu ra cái gì.

Ba tháng qua, hắn từng thử nghiệm rất nhiều lần, cần cù khổ tu, dưỡng khí múa đao, thậm chí là đánh quái thăng cấp, nhưng mà cái bảng hệ thống này vẫn không có chút thay đổi nào.

Chỉ có cột võ đạo xuất hiện thêm mấy chữ Dưỡng Nguyên Công (Tầng một), Truy Phong đao pháp tàn thức (Tầng một), nhưng đây chính là kết quả mà hắn nỗ lực.

Bảng nhân vật trong màn hình huỳnh quang này, tựa như chỉ vẻn vẹn là một bảng nhân vật mà thôi.

Đồ chơi này cũng chỉ có một tác dụng, là để cho hắn phán đoán chính xác tình trạng và tuổi thọ của mình.

Sở Hi Thanh chỉ nhìn một lát, liền cảm thấy cảm giác bỏng ở bên ngoài cơ thể mình lại càng thêm rõ ràng, giống như cả người hắn đều đang bốc cháy vậy.

Hắn cười khổ nhìn Lục âm Hoàn Hồn Chú một chút, lấy bung cây dù trên người lên, rồi tiếp tục cất bước đi về phía võ quán Chính Dương.

Võ quán Chính Dương chỉ cách tiêu cục Tứ Thông ba con phố, diện tích rộng rãi đến ba ngàn mẫu, chiếm cứ tận năm con phố, bên ngoài có tường vây bằng đá xanh cao hai trượng, kéo dài mấy dặm, nhìn qua trông giống như một tòa thành trì quy mô nhỏ, Cổng phía nam rộng rãi có tận bảy cửa, toàn thân sơn son nạm đồng, trên còn khắc dấu bốn chữ to lớn mạnh mẽ “Võ quán Chính Dương”.

Hai bên cổng còn có hai con sư tử đá ngồi xổm, khí thế bức người.

Sở Hi Thanh vừa đến thì người ở đây đã đông như mắc cửi.

Dòng người bốn phương tám hướng đang không ngừng hội tụ lại đây, tràn vào võ quán, trong cửa là một thao trường được lát đá xanh rộng tương đương với sáu cái sân đá bóng, bên trong còn có mười mấy cái lều gỗ tạm thời và hơn ba mươi tòa sàn gỗ.

Bên dưới sàn gỗ là người người nhốn nhào, không chỉ tụ tập vô số thiếu niên muốn thi vào nội môn, mà còn có rất nhiều bình dân bách tính muốn đến xem náo nhiệt.

Sở Hi Thanh đi vào trong, ánh mắt tìm kiếm bốn phía, lại bị người vỗ vai một cái.

“Tiểu Sở, ngươi đã về rồi?” Giọng nói của nữ tính sang sảng, nhưng từng chữ lại hơi hàm hồ.

Sở Hi Thanh nghe thấy tiếng nói quen thuộc này thì hơi nhướn mày, hắn quay đầu lại.

Người vỗ vai hắn chính là giáo đầu Diệp Tri Thu của đông viện trong võ quán, nàng mặc một bộ trang phục màu tím, dáng người cao gầy hơn những cô gái bình thường, dung nhan thanh lệ, phượng mi như nguyệt, vì là người tập võ nên da thịt hiện lên màu vàng nhạt khỏe mạnh.

Nàng lười biếng cõng một thanh trọng kiếm, con mắt óng ánh ngậm lấy vài phần lim dim, vừa gặm bánh bao thịt vừa nói: “Đội tiêu của các người hôm qua đã có thể về thành Tú Thủy rồi, sao lại kéo dài đến tận bây giờ?”

Sở Hi Thanh đang muốn giải thích, liền thấy Diệp Tri Thu đã cất bước đi về phía một góc vắng vẻ.

Hắn cũng hiểu được, liền đi theo đuôi, đi đến một đầu hẻm bốn bề vắng lặng.

Diệp Tri Thu hờ hững dựa vào tường, ngoắc ngoắc tay với Sở Hi Thanh: “Có mang đến không?”

Sở Hi Thanh lập tức móc một túi tiền từ tay áo xuống, hắn hơi chột dạ, nhưng trên mặt vẫn ra vẻ thong dong: “Giáo đầu, chỉ là chút lễ mọn, mong giáo đầu vui lòng nhận cho.”

Diệp Tri Thu không cho ý kiến, nàng tiếp nhận túi tiền rồi áng chừng một chút, đôi mi thanh tú nhất thời nhíu lại, bánh bao trong miệng cũng không thơm nữa: “Sao chỉ có một chút thế này?”

Ma Ngân ở trong túi chỉ có khoảng 80 lượng.

Nàng cảm thấy hơi đau đầu, nói: “Người như vậy để cho ta rất khó làm, Truy Phong đao pháp của người còn chưa học đủ, chỉ miễn cưỡng có thể đi con đường miễn thi, nhưng mặc dù là miễn thi thì cũng có yêu cầu, thiên phú đao pháp của ngươi cũng tạm được, chỉ là thân thể lại quá yếu. Huống hồ là chỉ có 50 danh ngạch miễn thi, người trong và ngoài thành Tú Thủy đều đang nhìn chằm chằm vào 50 danh ngạch này đấy.”

Mặt Sở Hi Thanh hiện lên vẻ ngượng ngùng, hắn cũng biết mình đuối lý.

Tám mươi lượng Ma Ngân vốn cũng đủ để lo lót trên dưới rồi, nhưng mà một tháng trước, võ quán Chính Dương đã thăng cấp thành võ quán của chính quyền quận Tú Thủy, tất cả đệ tử chân truyền mà xuất sư đều có thể đi cửa sau, có thể trực tiếp trở thành quân chức bát phẩm trong quân của Đại Ninh.

Võ quán Chính Dương chính là chi nhánh của Vô Tướng Thần Tông, một trong lục đại tiên tông, danh ngạch đệ tử nội môn rất hút hàng, bây giờ lại được khoác thêm một lớp da quan lại, nên danh ngạch miễn thi này cũng nước lên thì thuyền lên.

Nhưng mà tạm thời trong túi ngượng ngùng, Sở Hi Thanh chỉ có thể mặt dày: “Đúng là hơi ít một chút, tháng sau ta lại đi thêm vài chuyến tiêu, rồi mời giáo đầu và chư vị giáo viên đi Túy Long Cư uống rượu, trước mắt còn nhờ giáo đầu xem đệ tử một lòng hiếu học, mà mở cho một con đường!”

“Túy Long Cư?”

Diệp Tri Thu vừa nghe thấy ba chữ này thì giống như đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc của Túy Long Cư vậy, nàng chậc chậc lưỡi, cảm giác bánh bao trong miệng đã nhạt nhẽo vô vị.

Sở Hi Thanh thấy mặt Diệp Tri Thu hiện lên vẻ do dự thì tâm thần hơi động, hắn biết là có hi vọng.

Vị Diệp giáo đầu này được xưng là ngoài cứng trong mềm, nên còn có thể bán thảm: “Giáo đầu, ngươi cũng hiểu tình trạng nhà ta rồi đấy, thân thể của ta không tốt lắm, lại không có nơi nương tựa tại thành Tú Thủy này, trong nhà còn có một muội muội phải nuôi, tạm thời chỉ có thể góp được chừng này, mong giáo đầu giúp đỡ, tương lai đệ tử nổi bật hơn người, cũng sẽ cho giáo đầu nở mày nở mặt.”

Diệp Tri Thu nghe thấy lời này thì nghiến răng nghiến lợi lẩm bẩm: “Lại dùng cái chiêu này.”

Nàng ném nửa cái bánh bao thịt mình đang ăn cho con chó bên cạnh, rồi đánh giá Sở Hi Thanh một phen.

Thiếu niên khoảng tầm 14 15 tuổi, mặc một bộ quần áo bằng vải thô đã trắng bệch vì giặt nhiều lần, dáng người cao to, ngũ quan tuấn dật, làm người ta khó quên nhất chính là cặp mắt phượng hẹp dài kia, mặc dù không cười nhưng đáy mắt vẫn bao hàm mấy phần ý cười.

Chỉ có là không biết vì sao mà da thịt lại trắng nõn gần như trong suốt, không có chút hồng hào nào.

Nhưng trạng thái ốm yếu này, lại càng khiến cho người ta sinh lòng thương tiếc.

Chương 2: Thức tỉnh! (2)

Diệp Tri Thu không khỏi hiện lên vẻ hồi ức, nàng vừa nhìn khuôn mặt của Sở Hi Thanh liền nhớ đến đệ đệ đã mất từ nhỏ của mình.

Nàng lại nghĩ đến, tuy tên này chưa học đao pháp đầy đủ, nhưng mà lại có vài phần thiên phú trên đao đạo, hai huynh muội cũng khá gian nan khi mưu sinh ở thành Tú Thủy này, chắc số tiền Sở Hi Thanh vừa lấy ra, cũng là tất cả tích góp của hai huynh muội rồi.

Sau đó, Diệp Tri Thu liền thu tâm tình của mình, quay người đi về phía mặt bắc của thao trường.

“Thôi, nể mặt ngươi bình thường hiểu chuyện, hiểu quy củ, lần này ta sẽ giúp người một tay. Ta sẽ ứng trước cho người, tháng sau phải trả lại ta, Túy Long Cư cũng không thể thiếu. . .”

Sở Hi Thanh nở nụ cười, lập tức đi theo sau lưng nàng.

Bình dân bách tính và các đệ tử võ quán ở ven đường đều hành lễ vấn an Diệp Tri Thu, tất cả đều rất cung kính với nàng.

Sở Hi Thanh cũng không cảm thấy kinh ngạc, vì Diệp Tri Thu xuất thân từ quân An Bắc của Đại Ninh, một năm trước do bị thương nên xuất ngũ, rồi đến nhậm chức ở võ quán.

Nàng làm giáo đầu ở võ quán hơn một năm, lại làm việc công bằng, tính tình nhân hậu, lại có hiệp danh ở bên ngoài.

Ngoài ra, quân An Bắc cũng bảo vệ biên cảnh phía bắc của Đại Ninh, kỷ luật quân đội nghiêm minh, uy danh hiển hách, thành Tú Thủy vẫn luôn được cánh chim của quân An Bắc che chở, nên dân chúng trong thành vẫn luôn cảm kích ân đức của quân An Bắc, nên tất nhiên cũng hết sức tôn kính Diệp Tri Thu có chiến công đầy rẫy.

Hai người họ đi đến mặt bắc của thao trường, đi đến trước một đài cao được xây bằng đá vân xanh.

Sở Hi Thanh nhấc mắt nhìn lên, chỉ thấy trên đài cao này không chỉ có một đám võ sư mặc cẩm bào đang ngồi, mà còn có hơn mười vị tướng lĩnh mặc áo giáp trong quân ngũ, và sáu tên quan văn mặc áo bào xanh đang dự thính.

Ở trung tâm đài cao là một người đàn ông khoảng 40 tuổi, ngũ quan ngay ngắn.

Người này ngồi trên một cái ghế thái sư, hai mắt hổ như chuông đồng liếc nhìn bốn phía, khí thế rất bất phàm.

“Ngươi chờ ở đây!” Diệp Tri Thu dặn dò một câu xong thì liền cất bước đi lên đài cao, cung kính hành lễ với người kia.

“Quán chủ đại nhân! Thuộc hạ muốn tiến cử một người vào nội môn, muốn xin miễn thi.”

“Miễn thi?” Quán chủ võ quán Chính Dương tên là Lôi Nguyên, hắn mở mắt hổ ra: “Là người nào? Lí do gì lại xin miễn thi?”

Diệp Tri Thu thản nhiên ôm quyền đáp: “Quán chủ đại nhân, người này tên là Sở Hi Thanh, gân cốt thượng giai, ngộ tính vô cùng tốt, là một hạt giống luyện võ rất tốt. Chỉ là tuổi tác khá nhỏ, thời gian học võ cũng ngắn, Truy Phong đao cũng chưa học đủ, không thể thông qua kỳ kiểm tra. Diệp mỗ không muốn bỏ qua nhân tài, do đó mới xin quán chủ cho người này miễn thi.”

Quán chủ Lôi Nguyên nghe xong lại không tỏ ý kiến: “Người này ở đâu? Để hắn lên đài cho ta xem một chút.”

Lúc này, đám võ sư và quan chức ở trên đài cũng quét mắt nhìn xuống dưới, ngay cả đám đệ tử võ quán ở bên dưới và đám bách tính đang xem trò hay cũng nhìn qua bên này.

Sở Hi Thanh lập tức lên tinh thần, thong dong trấn định đi lên đài, thi lễ với quán chủ Lôi Nguyên: “Đệ tử bái kiến quán chủ!”

Quán chủ võ quán Chính Dương không chỉ là cao thủ ngũ phẩm có thể đếm trên đầu ngón tay của quận Tú Thủy, mà còn là một võ quan của triều đình.

Khi quán chủ Lôi Nguyên nhìn qua, thì Sở Hi Thanh chợt cảm thấy lông tơ toàn thân đều dựng đứng lên, như thể bị ánh mắt kia nhìn xuyên thấu toàn thân.

“Là hắn?”

Sau khoảng ba cái hô hấp, Lôi Nguyên mới thu hồi ánh mắt ác liệt như đao kia, hắn lại nhìn về phía Diệp Tri Thu: “Ngươi nói hắn gân cốt thượng giai, ngộ tính vô cùng tốt?”

Diệp Tri Thu mặt không đổi sắc, thong dong đáp lại: “Quán chủ, thuộc hạ có thể dùng danh dự của mình để đảm bảo! Người này rất có ngộ tính trên phương diện đao đạo. Dù hắn chưa được học Truy Phong đao bản đầy đủ, nhưng lại có trình độ rất cao ở một số thức, đã đạt đến trình độ võ tu cửu phẩm hạ, đúng là thiên phú dị bẩm, đáng giá bồi dưỡng.”

Diệp Tri Thu nói đến đây lại giương mắt lên, cho Lôi Nguyên một ánh mắt ám chỉ: “Quán chủ, hơn hai mươi vị võ sư của Đông viện đều nguyện ý giáo dục nhân tài này, kính xin quán chủ tác thành!”

Lôi Nguyên nhất thời hiểu rõ, ý của Diệp Tri Thu là, hai mươi tên võ sư thủ hạ của nàng đang chờ chia bạc đây.

Da mặt Sở Hi Thanh lại hơi đỏ lên.

Tâng bốc như vậy thì cũng hơi quá rồi, hắn học Truy Phong đao còn không đủ, lại còn cửu phẩm hạ gì chứ.

Nhưng hắn cũng có thể hiểu được, nếu Diệp Tri Thu không khen hắn thành một đóa hoa, thì có lý do gì mà tiến cử hắn?

Sở Hi Thanh có thể cảm nhận rõ ràng vẻ ghét bỏ ở trong mắt quán chủ Lôi Nguyên.

Lôi Nguyên và Diệp Tri Thu nhẹ nhàng nhìn nhau, ánh mắt giao phong trong chốc lát, lại nở nụ cười bất đắc dĩ: “Người này thiên phú không tệ, đúng là một khối ngọc thô chưa mài dũa, nếu như có thể dạy dỗ tốt, thành tựu tương lai sẽ phi phàm, Diệp giáo đầu ngươi cũng đừng làm cho ta thất vọng.”

Đám đệ tử võ quán và dân chúng ở dưới đài nghe xong thì bắt đầu ầm ĩ.

“Truy Phong đao đã đạt đến trình độ cửu phẩm hạ? Thiếu niên này mới 14 tuổi nhỉ? Người gầy gò như que trúc, gió thổi qua cũng bay theo luôn, cũng không biết là thật hay giả?”

“Chắc là thật rồi, Diệp giáo đầu là nhân vật nào chứ? Nàng còn nói dối sao? Nếu nàng nói thiếu niên này là cửu phẩm hạ, vậy chắc chắn có trình độ này.”

“Diệp giáo đầu từng là Chiêu Vũ giáo úy lục phẩm trong quân An Bắc, chiến công hiển hách, có thể được nàng khen ngợi như vậy, thì kiểu gì cũng có thiên phú.”

“Dáng vẻ của thiếu niên này rất anh tuấn, chỉ là sao sắc mặt lại trắng bệch thế kia? Sẽ không bị bệnh gì chứ?”

Bọn họ khá mẫn cảm với chuyện ‘miễn thi’ này, nhưng Diệp Tri Thu vẫn có uy vọng và tiếng lành, nên vẫn khiến người ta tin phục.

Huống hồ ngay cả quán chủ Lôi Nguyên cũng đã nói, thiên phú của người này không yếu, sẽ có thành tựu phi phàm trong tương lai, nên cũng không ai nghi ngờ gì.

Sở Hi Thanh cũng nghe ra vài phần, quán chủ Lôi Nguyên hẳn là bị bóp mũi nhận việc này, đồng thời còn yêu cầu Diệp Tri Thu phải làm ra thành tựu nhất định, không thể để cho hắn ‘thất vọng’.

Cũng đúng lúc này, tầm mắt Sở Hi Thanh bỗng nhiên rung lên, một bông pháo hoa óng ánh đột nhiên nổ tung trong tầm mắt của hắn.

Hắn nhất thời sửng sốt, vội vàng nhìn màn hình huỳnh quang hư ảo trong tầm mắt.

Điều khiến Sở Hi Thanh giật mình chính là, cái hệ thống mà hắn nghiên cứu vài tháng vẫn không có kết quả này, bỗng nhiên lại phát sinh biến hóa kỳ dị.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: cửu phẩm hạ (giả).

Võ đạo: Truy Phong đao pháp tàn thức (tầng 1).

Nguyên công: Dưỡng Nguyên công (tầng 1).

Điểm võ đạo: 5.

Thiên phú: Khoái thủ.

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn chú.

Tuổi thọ: 17 ngày.

Cột danh vọng vốn đang là ‘Không’, bỗng nhiên đổi thành chữ ‘cửu phẩm hạ (giả)’.

Sở Hi Thanh trở nên thất thần, kinh ngạc đến tột đỉnh.

Điều càng làm cho hắn mừng rỡ hơn là, cột điểm võ đạo bên dưới cũng từ 0 biến thành 5.

Ngay cả cái logo màu xám ‘Võ đạo bảo khố’ bên dưới cũng bỗng nhiên trở nên tươi đẹp hơn.

Hệ thống đã phát động rồi?

Trái tim Sở Hi Thanh bắt đầu nhảy thình thịch như nổi trống.

Cái hệ thống đáng chết này, à không, hệ thống ba ba rốt cuộc cũng có động tĩnh rồi.

Ánh mắt Sở Hi Thanh đảo qua những chữ kia, khi ý niệm của hắn dừng lại ở ‘Võ đạo bảo khố’, thì bỗng nhiên có một hình ảnh như trang mua sắm của Taobao xuất hiện trước mắt hắn.

Trong đó có mười bốn thương phẩm khác nhau.

Sở Hi Thanh nhìn hai món hàng đầu tiên.

Ưu đãi dành cho người mới: Ưng nhãn, để cho mắt ngươi tinh như ưng, sở hữu thị lực của ưng, có thể dòm ngó sơ hở của kẻ địch.

Giá gốc cần 10 điểm võ đạo, nhưng cái giá này đã bị gạch chéo bằng một dấu x màu đỏ, mặt sau còn biểu hiện là 2 điểm liền có thể mua.

Ưu đãi dành cho người mới: Truy Phong Trục Điện chi thủ giai đoạn thứ nhất, để cho tay người có thể đuổi gió, có thể trục điện, sở hữu tốc độ tay và độ linh hoạt gấp đôi người thường.

Giá gốc cần 20 điểm võ đạo, giờ chỉ cần có 4 điểm.

Sở Hi Thanh hết sức ngạc nhiên, cuối cùng hắn vẫn không rõ cách sử dụng cái hệ thống này ra sao, không rõ vì sao hôm nay hệ thống này bỗng nhiên lại biến hóa?

Lẽ nào bởi vì Diệp Tri Thu vừa nói một câu ở trước mặt mọi người sao?

Trong khi Sở Hi Thanh đang ngạc nhiên và nghi ngờ, thì hắn nghe được sau lưng mình bỗng nhiên có tiếng cười khẽ: “Khoan đã!”

Theo tiếng nói này, một vị võ sư mặc cẩm bào dẫn theo một tên thiếu niên bước ra khỏi đám đông.

“Quán chủ đại nhân, chỗ ta còn có nhân tuyển thích hợp hơn, mạnh hơn người này gấp trăm lần.”

Diệp Tri Thu quay đầu nhìn người này, sắc mặt nhất thời trầm xuống: “Thiệu Linh Sơn! Ta dùng danh ngạch tiến cử của Đông viện chúng ta, không quan hệ gì với Tây viện các ngươi.”

Thiệu Linh Sơn kia lại cười khẽ đầy khinh thường: “Quán chủ cho các viện danh ngạch miễn thi là để các ngươi chọn nhân tài cho Đại Ninh, chứ không phải để các ngươi nhận tiền rồi thu nạp một ít giá áo túi cơm đi vào lãng phí của công.”

Hắn dùng tay chỉ vào Sở Hi Thanh: “Diệp giáo đầu, yêu cầu miễn thi của võ quán chúng ta là ngộ tính và gân cốt phải trung thượng, có tài năng đặc thù, hoặc là tu luyện mười nghệ được truyền ra ngoài đến sơ nhập môn kính(nhập môn).”

“Còn người này thì sao, một tên ma bệnh yếu đuối mong manh, ngươi dám nói hắn có tư cách miễn thi sao? Sợ rằng ngươi cầm tiền bạc của hắn mới đúng?”

Lúc này, Sở Hi Thanh cũng tỉnh táo lại, hắn nhướn mày lên, trong mắt hiện ra vẻ giận dữ.

Hắn cũng cảm thấy khá bỏng tay khi mình cầm cái danh ngạch này, nhưng bị người chỉ vào mũi mà mắng giá áo túi cơm, vẫn khiến cho hắn thấy cực kỳ khó chịu.

Chương 3: Ra khỏi vỏ

“Sở Hi Thanh có tư cách hay không, cũng không đến lượt Thiệu Linh Sơn ngươi đến chỉ trích!” Diệp Tri Thu không muốn tranh luận với Thiệu Linh Sơn, trái lại quay sang chắp tay với quán chủ Lôi Nguyên: “Quán chủ, thuộc hạ nguyện lấy danh tự đảm bảo.”

Thiệu Linh Sơn nhếch môi, mặt đầy xem thường: “Quán chủ đại nhân, vị thiếu niên sau lưng ta là Long Thắng, chính là con trai dòng chính của Long gia trong thành, tập võ từ nhỏ, căn cơ thâm hậu. Bây giờ mới 13 tuổi, võ đạo nguyên công đã đến cửu phẩm hạ, nếu lần này có thể miễn thi nhập học, ngày sau nhất định sẽ làm rạng rỡ võ quán của chúng ta.”

“Miễn thi nhập học? Thì ra hắn còn không phải là đệ tử ngoại môn.”

Diệp Tri Thu cười gằn một tiếng: “Võ đạo nguyên công đến cửu phẩm hạ, đó chính là mang nghệ nhập môn? Ta lại hỏi ngươi, Dưỡng Nguyên công, Truy Phong đao, Cửu Cung kiếm, Khinh Vân tung . . . mười nghệ truyền ngoài của Vô Tướng Thần Tông ta, xin hỏi hắn đã học được loại nào rồi?”

“Không biết có thể thì có thể học mà!”

Ý cười trên mặt Thiệu Linh Sơn không giảm, cũng quay sang ôm quyền với Lôi Nguyên đang ngồi trên ghế thái sư: “Quán chủ! Gia chủ Long gia đã có lời, nếu như võ quan chúng ta đồng ý tiếp nhận đứa nhỏ này, vậy hắn sẽ đồng ý quyên tặng cho võ quán chúng ta một tòa Tụ Nguyên Trận.”

Thần niệm của Diệp Tri Thu nhạy cảm, nàng phát hiện ra trên mặt Lôi Nguyên có ý động lòng, không khỏi sốt sắng: “Quán chủ đại nhân, việc này sợ là không hợp quy củ!”

Thiệu Linh Sơn lắc đầu hừ nói: “Làm sao lại không hợp quy củ rồi? Kiểm tra nội môn của võ quán chúng ta, vốn là vì chọn lựa nhân tài cho quốc gia. Đông viện các ngươi tiến cử một kẻ chẳng ra gì, vậy thì nên để cái danh ngạch này cho lương tài mỹ ngọc chân chính đi.”

“Hay là thế này đi, Diệp giáo đầu, nếu như ngươi thật sự cảm thấy Sở Hi Thanh có tài năng, Truy Phong đao đã nhập môn, vậy hãy để bọn họ tỷ thí một phen. Phàm là người này có thể sống ba hiệp dưới đao của Long Thắng, như vậy Thiệu mỗ sẽ thu hồi lời nói của mình, còn có thể tặng võ quán chúng ta một tòa Tụ Nguyên Trận, coi như là tư nhân ta quyên tặng.”

Sắc mặt Diệp Tri Thu trầm xuống, tay nàng đè lên thanh Nhạn Linh đao ở bên hông, ánh mắt lạnh lẽo như băng.

Trình độ đao pháp của Sở Hi Thanh chỉ cao hơn đệ tử ngoại môn bình thường một chút, quan trọng nhất là cơ thể còn quá kém, lại yếu ớt, sao có thể là đối thủ của Long Thắng kia?

Không thể so tài, bằng không sẽ lòi đuôi.

Quán chủ Lôi Nguyên đã hơi vung tay lên, đôi mắt của hắn nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh: “Sở Hi Thanh, ngươi có nguyện ý ứng chiến?”

Khoảnh khắc này, hơn nghìn ánh mắt trên và dưới đài đều bị hấp dẫn lại đây, nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh.

Sắc mặt Sở Hi Thanh bình tĩnh như thường, hắn liếc mắt nhìn Thiệu Linh Sơn và thiếu niên sau lưng hắn, lại hơi liếc nhìn quán chủ Lôi Nguyên và Diệp Tri Thu.

Cuối cùng, ánh mắt rơi vào màn hình huỳnh quang hư ảo ở trong tầm mắt của mình.

Lại nhìn vào mấy chữ Lục âm Hoàn Hồn chú trên cột trạng thái.

Vì ngày hôm nay, hai huynh muội bọn họ đã bôn ba ngày đêm, liều mạng kiếm tiền, rõng rã ba tháng trời không biết vị thịt là gì, vất vả lắm mới gom góp được 80 lượng! Hắn còn phải lấy tiền để mua thuốc kéo dài sinh mạng nữa.

Vì lẽ đó, hắn lấy ra là tiền sao? Không, đó chính là mạng của hắn!

Sở Hi Thanh vô cùng phẫn nộ, hắn hít sâu một hơi, sắc mặt kiên quyết, ôm quyền nói: “Đệ tử đồng ý ứng chiến.”

Tay Diệp Tri Thu run lên, sắc mặt đầy vẻ đắng chát.

. . .

Nửa khắc thời gian sau, Sở Hi Thanh đứng ở một góc của lôi đài, ánh mắt suy tư nhìn vào màn hình hư ảo này.

Hắn đang nhìn chằm chằm vào cột võ đạo.

Trong đầu hắn, bỗng nhiên xuất hiện thêm một đoạn.

“Xin xác nhận, ngươi muốn dùng 3 điểm võ đạo để tăng đẳng cấp của Truy Phong đao tàn thức, có hoặc không?”

Sở Hi Thanh khẳng định không muốn, tuy hắn còn chưa nghiên cứu điểm võ đạo cẩn thận, nhưng hắn hiểu là tăng Truy Phong đao không có nhiều giá trị lắm.

Nếu mình có thể luyện tập để tăng lên, vậy tại sao phải lãng phí điểm võ đạo?

Tầm mắt của hắn chuyển sang cột Nguyên công, cũng có một đoạn chữ bỗng nhiên xuất hiện ở trong đầu của hắn.

“Ngươi chưa nắm giữ phương pháp tu hành Dưỡng Nguyên công tầng hai, không thể sử dụng điểm võ đạo để tăng lên.”

Sở Hi Thanh cũng không có ý định sử dụng điểm võ đạo vào Dưỡng

Nguyên công.

Sau đó, Sở Hi Thanh liền dùng thần niệm để mở ‘Võ đạo bảo khố’ ra.

Trực tiếp đổi thiên phú trong bảng ưu đãi của người mới: Truy Phong Trục Điện chi thủ giai đoạn thứ nhất.

Hắn tính toán qua, thì đây chính là lựa chọn có giá trị cao nhất tại thời điểm này.

Trong khoảnh khắc, trong màn hình huỳnh quang xuất hiện những biểu đồ văn tự chữ triện, bỗng nhiên nổ ra vô số dải sáng nhỏ, sau đó những sợi ánh sáng này liền hòa vào trong hai tay của hắn.

Kỳ lạ hơn là, đám người chung quanh lại hoàn toàn không có cảm giác gì với chuyện hết sức kỳ lạ này.

Sở Hi Thanh ngây người một trận, hắn cảm thấy hai tay và bên trong hai tay của mình có một dòng nước ấm đang lưu chuyển tuần hoàn.

“Ta không nghĩ là sẽ có biến cố này.” Diệp Tri Thu đứng ở bên cạnh Sở Hi Thanh, sắc mặt cực kỳ khó coi: “Lần này là ta liên lụy ngươi, thằng con hoang Thiệu Linh Sơn chính là nhằm vào ta, hắn cố tình làm ta mất mặt.”

“Lát nữa ngươi nhận thấy không đúng thì đừng cố gắng chống đỡ, trực tiếp nhận thua là được. Tiền ta sẽ trả lại ngươi, mà nhiều nhất ba tháng nữa, ta đảm bảo ngươi có thể đi vào võ quán.”

Trên mặt nàng còn hiện lên một tầng lạnh lẽo: “Thù này không báo, thề không làm người!”

Chương 4: Ra khỏi vỏ (2)

Sở Hi Thanh không khỏi nhướn mày lên, trên mặt hắn hiện lên một vệt ý cười: “Đệ tử rõ ràng.”

Lúc này, Sở Hi Thanh lại đưa mắt nhìn vào cột thiên phú trong màn hình huỳnh quang.

Hai chữ khoái thủ đã bị mấy chữ Truy Phong Trục Điện chi thủ (tầng một) thay thế.

Đồng thời, trong đầu óc hắn cũng xuất hiện một hàng chữ khác.

Truy Phong Trục Điện chi thủ (tầng một): Có thể làm cho tay của ngươi có thể đuổi gió, ngón tay có thể đuổi điện, sở hữu tốc độ và linh hoạt gấp đôi người bình thường.

Để Sở Hi Thanh lưu ý chính là hai chữ ‘gấp đôi’ ở trong hàng chữ này.

Ba tháng trước, hắn bắt đầu luyện đao thì đã biết trên người mình có bệnh nan y, thể lực không bằng người thường, không thể chiến đấu lâu dài. Vì lẽ đó hắn đã chọn mấy thức nhanh nhất trong Truy Phong đao để tu luyện, đao pháp của hắn chỉ công không thủ, mà chuyên dùng đao nhanh, theo đuổi là giết địch trong một chiêu, một đao dành chiến thắng!

Vấn đề là Sở Hi Thanh luyện đao chưa được bao lâu, dù đao của hắn có nhanh đến đâu thì cũng không thể nhanh hơn Long Thắng được.

Hiện giờ, hệ thống này lại cho Sở Hi Thanh một tia hy vọng.

Nếu như đao của hắn có thể tăng nhanh gấp đôi so với trụ cột vốn có thì sao đây?

Lúc này, có người trên đài hô to: “Đệ tử ngoại môn Sở Hi Thanh và Long Thắng, xin mời tiến lên.”

Sở Hi Thanh liền đứng dậy, cất bước đi về phía trước, đứng đối diện với thiếu niên tên Long Thắng ở trên lôi đài đá, hai người đứng cách nhau khoảng năm trượng.

Giờ phút này, toàn bộ người trên thao thường đều bị hấp dẫn qua bên này.

Dưới đài toàn người là người, vô số ánh mắt tò mò phóng qua chỗ bọn họ.

Long Thắng cũng là lần đầu tiên được nhiều người chú ý như vậy, người này khoảng tầm 13 tuổi, mũi cao mắt dài, mặt ửng hồng lên vì hưng phấn.

Hắn dùng đôi mắt hung ác như sói để nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh.

“Nghe nói ngươi học Truy Phong đao pháp cũng không đầy đủ? Mặt hàng như ngươi căn bản không phải là đối thủ của ta. Thành thật nhận thua không phải tốt rồi sao? Nếu như ngươi đã ngu đến mức muốn lên võ đài, thì ta sẽ không nương tay đâu.”

Sở Hi Thanh không thèm để ý, hắn ngưng tụ tinh khí thần của mình, quan sát từng động tác của đối phương, đồng thời còn dùng tay phải nắm chặt đao bên hông mình.

Trọng tài của bọn họ là một võ sư trung niên mà Sở Hi Thanh không nhận ra, hắn trực tiếp lấy một viên tiền đồng ra: "Chú ý, khi tiền rơi xuống đất thì mới có thể ra tay."

Võ sư trung niên ném đồng tiền lên cao, cao đến tận ba trượng thì mới vừa xoay tròn vừa rơi xuống.

Lúc này, trên dưới đài đều an tĩnh như chết, ánh mắt của tất cả mọi người đều bị đồng tiền này hấp dẫn.

Mãi cho đến khi đồng tiền này rơi xuống đất, phát ra âm thanh "keng", thì tầm mắt của bọn họ cũng chuyển sang Sở Hi Thanh và Long Thắng.

Nhưng mà giờ phút này, bọn họ chỉ nghe thấy một tiếng "Xoẹt" vang lên, trong mắt chỉ thấy một bạch quang thoáng hiện giống như một tia lửa điện.

Ngay sau đó, Long Thắng liền phát ra một tiếng hét thảm thiết, đao trong tay hắn cũng rơi xuống đất, tay trái ôm chặt cổ tay phải.

Vẻ mặt vốn đang tươi cười đắc ý của Thiệu Linh Sơn đã biến mất, thay vào đó là lửa giận, ngạc nhiên. . . hắn vội vàng phi thân về phía trước, đi đến bên cạnh Long Thắng.

Thiệu Linh Sơn vừa cầm máu cho Long Thắng, vừa rít gào với Sở Hi Thanh: "Thằng nhãi ranh này, sao ngươi dám ra tay ác độc như vậy? Tỷ thí mà thôi, cần phải ra tay nặng như vậy sao?"

"Đủ rồi!" Quán chủ Lôi Nguyên cũng lắc mình đi qua: "Hắn không cố ý, mà là hắn không khống chế được đao của mình, khi hắn ra tay thì cũng đã thu lực lại rồi."

Lôi Nguyên vừa nói chuyện vừa dùng ánh mắt trách cứ để nhìn vị võ sư phụ trách trọng tài kia.

Mặt vị trọng tài này đã đỏ như máu vì cực kỳ xấu hổ.

Nếu như vừa rồi hắn tập trung thì có thể ngăn cản được, nhưng mà ai ngờ đao của Sở Hi Thanh lại nhanh đến mức độ này chứ?

Quả thực là khiến cho người ta kinh ngạc!

Dưới đài càng là một mảnh ầm ĩ.

“Vừa có chuyện gì xảy ra vậy? Mọi người có thấy rõ không?”

“Đao quá nhanh! Đây là thức rút đao “Không Nguyệt Lai Phong” trong Truy Phong đao pháp đúng không? Đap của Long Thắng mới chỉ rút được một nửa.”

“Một đao, vẻn vẹn một đao! Trình độ này chỉ sợ không chỉ là cửu phẩm hạ nhỉ?”

“Cửu phẩm hạ cũng chưa chắc đã đỡ được, không hổ là người Diệp giáo đầu coi trọng, quả nhiên là thiên phú dị bẩm.”

Sở Hi Thanh bình tĩnh nhìn hai tay của mình, trong lòng lại ngơ ngẩn xuất thần.

Hắn lại nghĩ đến đoạn tin tức liên quan đến thiên phú này: Tay có thể đuổi gió, ngón tay có thể đuổi điện!

Tay của hắn, dĩ nhiên lại thật sự có thể nhanh đến mức này?

Cũng trong khoảnh khắc này, màn hình huỳnh quang trong tầm mắt Sở Hi Thanh cũng có một bông pháo hoa nổ tung lần nữa.

Hắn ngưng thần chú ý, phát hiện cột danh vọng kia đã có biến hóa, từ "cửu phẩm hạ (giả), biến thành cửu phẩm hạ (thật)”.

Lúc trước điểm võ đạo chỉ còn lại 1, giờ cũng biến thành 7.

Trong mắt Sở Hi Thanh không khỏi hiện lên vẻ bối rối.

“Cửu phẩm hạ (giả)” đến “cửu phẩm hạ (thật)”?

Đây là vì sao?

Chương 5: Sở Vân Vân!

Sở Hi Thanh thu hồi lực chú ý từ hệ thống về.

Hắn xách ngược đao, quay sang ôm quyền với quán chủ Lôi Nguyên và Long Thắng: “Đệ tử học nghệ không tinh, không thể thu tay đúng lúc, mong quan chủ thứ tội, cũng xin Long huynh thứ lỗi.”

Nhưng Long Thắng ở đối diện hiển nhiên là không có ý định tha lỗi cho hắn, vị này vẫn đang nắm chặt vết thương trên cổ tay, vẻ mặt vừa kinh vừa giận nhìn Sở Hi Thanh, trong mắt còn ngậm lấy một tia âm độc.

Người này dùng đao hung ác như vậy, giờ còn giả bộ cái gì?

“Ngươi làm người khác bị thương tự nhiên không đúng, nhưng chuyện hôm nay cũng có nguyên nhân, không oán được ngươi.”

Lôi Nguyên phản đối, đồng thời ánh mắt cũng có vài phần kinh ngạc và tán thưởng, đánh giá hai tay của Sở Hi Thanh: “Hay cho một đôi khoái thủ! Đao cũng luyện không tệ. Chiêu Không Nguyệt Lai Phong này ngắn gọn chặt chẽ, rất tốt.”

“Chẳng trách Diệp giáo đầu lại dốc sức tiến cử ngươi, chỉ riêng thiên phú dùng đao này, ngươi thậm chí còn không kém hơn thủ tịch của đệ tử chân truyền Lệ Phượng Lai ở đây.”

Khi Lôi Nguyên vừa nói lời này xong, trên và dưới đài đều rào một tiếng.

Sắc mặt Thiệu Linh Sơn tái xanh, Lệ Phượng Lai trong miệng Lôi Nguyên chính là thủ tịch của đệ tử chân truyền của võ quán Chính Dương, ba tháng trước đã được tăng lên.

Người này cũng chuyên tu đao đạo, sở trường về đao nhẹ, lực chiến đã tiếp cận thất phẩm, là một thiên tài đao đạo có một không hai mà mọi người trong võ quán đều biết.

Nhưng mà Thiệu Linh Sơn không cảm thấy quán chủ Lôi Nguyên nói quá chút nào, một đao vừa rồi của Sở Hi Thanh đúng là làm cho người ta kinh ngạc.

Diệp Tri Thu cũng há hốc miệng, nàng cảm giác như cằm của mình sắp rớt xuống.

Những câu nói ban nãy của nàng chỉ là lừa gạt người mà thôi, chỉ là vì cho quán chủ Lôi Nguyên một cái lý do thôi.

Từ bao giờ mà trình độ đao pháp của Sở Hi Thanh lên đến cửu phẩm rồi! Không đúng, đó là thiên phú, hắn lại có thiên phú xuất chúng trên phương diện khoái đao này!

Nói sớm đi!

Nếu biết trình độ đao pháp của Sở Hi Thanh bây giờ, thì nàng không cần tiền cũng sẽ tiến cử hắn rồi.

Mãi đến tận đây, Lôi Nguyên nhìn qua với ánh mắt tán thưởng, thì Diệp Tri Thu mới lấy lại tinh thần.

Nàng lập tức đóng miệng lại, bày ra dáng vẻ như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay mình, đồng thời còn cười gằn một tiếng, gương mặt lành lạnh, lời nói ẩn chứa hàn ý: "Thiên phú dùng đao của người này tự nhiên không tầm thường, nhưng mà thuộc hạ tiến cử, lại không bằng một tòa Tụ Nguyên Trận của Long gia, lại không bằng một câu nói của Thiệu giáo đầu sao?"

Lôi Nguyên không khỏi hiện lên vẻ xấu hổ, lòng cũng hơi chột dạ.

Hắn còn tưởng rằng Diệp giáo đầu dùng việc công làm chuyện tư, tiến cử một tên ma bệnh vào võ quán.

Nhưng hôm nay xem ra, là hắn lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Tuy thân thể đứa bé này khá yếu, nhưng đúng là có thiên phú xuất chúng trên đao đạo.

Lúc này, Lôi Nguyên vẫy tay ra hiệu với một vị quan văn bát phẩm: "Văn chủ bạc, người sắp xếp tòa Tụ Nguyên Trận mà Thiệu giáo đầu đưa cho ở Đông viện đi, tháng này lại tăng thêm 80 lượng bạc cho Đông viện để tăng thêm vài món ăn. Còn nữa, cho đứa nhỏ này năm viên Bồi Nguyên Đan và một thanh Bách luyện Khinh Cương Đao."

Sắc mặt Diệp Tri Thu nhất thời dễ coi hơn không ít.

Một tòa Tụ Nguyên Trận trị giá 500 lượng bạc chỉ có thể duy trì ba tháng, có thể cung cấp cho mười người tu hành nguyên công ở bên trong.

Diệp Tri Thu để ý đương nhiên không phải là giá trị của tòa Tụ Nguyên Trận này, mà là mặt mũi.

Chỉ cần tòa Tụ Nguyên Trận này còn ở Đông viện một ngày, thì mặt mũi của Thiệu Linh Sơn sẽ bị nàng đạp dưới đáy bùn một ngày.

Đây chính là niềm vui sướng có tiền cũng không mua được.

Mặt Sở Hi Thanh cũng hiện lên sự vui vẻ: "Cám ơn quán chủ bồi dưỡng."

Có người nói, một viên Bồi Nguyên Đan có thể tương đương với mười ngày tu luyện.

Còn về Bách luyện Khinh Cương Đao, đao này không chỉ cứng rắn, trọng lượng cũng nhẹ hơn đao bình thường một phần tư, cực kỳ thích hợp với khoái đao, đây chính là thứ tốt có tiền cũng không mua được trên thị trường.

Tổng giá trị của hai thứ này đã vượt qua 50 lượng bạc, quán chủ bồi thường là rất có thành ý.

Sắc mặt Thiệu Linh Sơn càng thêm khó coi, hắn lạnh lùng hừ một tiếng, rồi kéo tay Long Thắng rời đi.

Long Thắng không cam lòng rời đi, bị Thiệu Linh Sơn kéo vài lần mới hơi động.

Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh, như muốn khắc ghi tướng mạo của người này vào trong lòng vậy.

Khi Sở Hi Thanh đi xuống đài, liền nhìn thấy Diệp Tri Thu khoanh tay, vạn phần kinh ngạc mà đánh giá hắn.

Giật mình là đúng rồi.

Sở Hi Thanh cũng không ngờ Truy Phong Trục Điện Chi Thủ mà hệ thống ba ba cho lại lợi hại như vậy, lại có thể để tốc độ đao của hắn tăng lên gấp đôi, hắn còn không ngờ chứ đừng nói là Diệp Tri Thu.

“Khó mà tin nổi.” Diệp Tri Thu cố ý bóp bóp bắp thịt trên cánh tay của Sở Hi Thanh, lại sờ sờ xương cốt của hắn: “Khi ra đao lại nhanh như gió chớp, trước kia không phát hiện ngươi có thiên phú như vậy nha.”

Từ khi Sở Hi Thanh bái vào võ quán Chính Dương đến nay, nàng đã xem tài liệu của Sở Hi Thanh hai lần, nên tự nhận là mình khá hiểu tình hình của Sở Hi Thanh.

Khi đó, tốc độ tay của Sở Hi Thanh chỉ cao hơn người thường một đoạn, chưa tính là quá xuất chúng.

“Ta cũng cảm giác là như đang nằm mơ, khi đó trong lòng trống rỗng, lúc rút đao lại bỗng nhiên nhanh hơn nhiều.”

Sở Hi Thanh cũng không biết giải thích thế nào, vì lẽ đó liền mở miệng nói bậy.

Chương 6: Sở Vân Vân! (2)

Diệp Tri Thu lại tin tưởng, nàng suy tư một lát rồi gật đầu, thả tay Sở Hi Thanh ra.

“Đây có thể là do thức tỉnh huyết mạch. Nhân tộc chúng ta là hậu duệ của Bàn Cô, nhưng sau này không biết vì sao mà huyết mạch bị phong ấn, mất đi thần lực tiên thiên. Vì lẽ đó, tình huống như này cũng thường xuyên xuất hiện, có rất nhiều người khi đối mặt với nguy cơ và tuyệt cảnh, sẽ thức tỉnh những thiên phú dị năng mà trước đây chưa từng có."

"Có điều ngươi vẫn phải bỏ công sức tập luyện đao pháp của mình, một người dùng đao há có thể thể không chống chế được đao của mình? Ngươi bây giờ chỉ có thể phát huy được bảy thành thiên phú của mình mà thôi."

Diệp Tri Thu chuyển tầm mắt, liếc nhìn mặt Sở Hi Thanh một cái, lại lập tức chuyển ánh mắt đi.

Mặt tên này quá có tính lừa gạt.

"Đi thôi, ta dẫn ngươi đi kho hàng lấy Bồi Nguyên Đan và Bách luyện Khinh Cương Đao, ngươi có thanh đao này, thì tốc độ đao của ngươi còn có thể nhanh hơn hai phần mười. Đúng rồi, hai huynh muội các ngươi vẫn thuê phòng ở ngoài võ quán đúng không?"

"Chúng ta thuê một căn phòng, khoảng cách không xa với cửa nam của võ quán." Sở Hi Thanh trả lời, đồng thời còn nhìn Diệp Tri Thu với ánh mắt nghi ngờ, hắn không rõ vì sao đối phương bỗng nhiên lại nhắc đến chuyện thuê nhà này.

Võ quán Chính Dương có cung cấp ăn ở cho đệ tử, mặc dù bọn họ là đệ tử ngoại môn nhưng cũng được xếp vào một gian phòng có tám người ở.

Hai huynh muội bọn họ lại không thể nào chấp nhận được việc này.

Không phải là ở không quen, mà là trên người họ có quá nhiều bí mật, không thích hợp ở chung với người khác, vì thế nên họ tình nguyện dùng tiền thuê phòng ở bên ngoài.

"Thật không hiểu nổi hai huynh muội các ngươi, khi đến thành Tú Thủy thì chuyện vất vả nào cũng làm, một đồng tiền lại phải coi làm hai đồng để tiêu, nhưng lại tình nguyện bỏ tiền đi thuê ở ngoài, chứ không chịu ở chung với người khác."

Diệp Tri Thu lấy một cái chìa khóa thật dài ở đai lưng, ném cho Sở Hi Thanh: "Tạp Vật Viện ở bên phải Đông Viện chúng ta có hai phòng trống, hai người các ngươi có thể vào đó ở."

Sở Hi Thanh nhất thời nhướn mày, mặt đầy vẻ vui mừng.

Tạp Vật Viện này chỉ dùng để gửi vài thứ linh tinh, thật ra bên trong đều là một ít vật liệu gỗ, thỏi thép hoặc là các loại đá gì đó. . . không được sử dụng thường xuyên, bình thường có rất ít người đi đến chỗ này, tương đối yên tĩnh vắng vẻ.

Mặt sau tiểu viện còn có một khu đất trống vuông vực rộng tầm năm trượng, có thể dùng để luyện võ tập đao.

“Cái này sao được? Có phải là không hợp quy củ rồi không?” Trong khi Sở Hi Thanh nói chuyện, hắn đã nhét chìa khóa vào tay áo.

“Nếu cảm thấy không tiện thì có thể trả lại ta.”

Diệp Tri Thu liếc mắt đầy xem thường với Sở Hi Thanh, sau đó mỉm cười: “Đây là ngươi nên được, ngày hôm nay ngươi đã kiếm mặt mũi cho ta. Ngươi không nhìn thấy vẻ mặt của Thiệu Linh Sơn thì thôi, chà chà, quả thực là không thể hình dung mà. . .”

Sở Hi Thanh cũng không nghe những lời này, hắn đang vuốt vuốt chiếc chìa khóa trong tay áo, lại nghĩ đến em gái Sở Vân Vân của mình.

Chuyến tiêu của Sở Vân Vân đi chậm hơn hắn một ngày, có lẽ trưa hôm nay là sẽ về đến nơi.

Nếu thuận lợi, chiều nay bọn họ có thể chuyển vào võ quán rồi.

Sau khi Sở Hi Thanh và Diệp Tri Thu ai đi đường nấy, hắn liền đi đến tiệm thuốc ở một con đường, mua bốn bình thuốc.

Thuốc tên Dương Hòa Tán, sau khi uống vào thì chẳng những có thể kéo dài hai ngày tuổi thọ của Sở Hi Thanh, mà còn có thể trục xuất hàn sát thâm độc đang tích trữ ở trong cơ thể hắn, giảm bớt bệnh trạng.

Loại thuốc này rất đắt, giá tiền cao đến ba lượng bạc một bình.

Sở Hi Thanh liều chết nơi hoang dã, đi một chuyến tiêu mất ba ngày, chỉ có thể kiếm được hai bình Dương Hòa Tán.

Lúc này, trong túi hắn chỉ còn chưa đến nửa lượng bạc, có thể nói là nhẵn túi.

Sở Hi Thanh do dự một lát, vẫn đi ra chợ để mua một con cá vược nặng hơn một cân về nhà.

Hắn nghĩ, mình tiến vào võ quán cũng là một chuyện vui, nên vẫn phải chúc mừng một chút.

Sở Hi Thanh quay lại căn phòng thuê của bọn họ, đầu tiên là nổi lửa nấu cơm, sau đó mới bắt đầu xử lý con cá vược.

Hắn thành thạo cắt vây cá, cạo rửa vẩy cá, mổ bụng.

Khi xử lý nội tạng, Sở Hi Thanh cố ý giữ lại bóng cá.

Người của thế giới này lại khinh thường ăn những thứ này vì cảm thấy tanh, nhưng Sở Hi Thanh lại không nỡ vứt đi.

Hai huynh muội bọn họ rất ít khi được nhìn thấy thịt, vì lẽ đó, bất cứ thức ăn mặn nào cũng là rất quý trọng.

Ngay khi Sở Hi Thanh cắt gừng cắt tỏi, thả con cá vược này vào nồi hấp, cửa phòng liền vang lên một tiếng két.

Sở Hi Thanh quay đầu, chỉ thấy cửa bị đẩy ra, một thiếu nữ mặc quần áo trắng đứng ở cửa, những ánh nắng chiếu vào, đem gương mặt của nàng giấu trong bóng tối.

Đây là 'muội muội' Sở Vân Vân của hắn.

Ừm, nói một cách nghiêm chỉnh, thì cũng là thê tử tiện nghi của hắn.

Chương 7: Nhai Tí Đồ

"Ta về rồi đây!"

Sở Vân Vân có giọng nói lanh lảnh như oanh, da thịt trắng nõn đến không có huyết sắc, nàng còn giơ tay lên che giống như là sợ ánh sáng, rồi chậm rãi đi vào nhà dưới ánh mặt trời.

Thiếu nữ có tuổi tác xấp xỉ với Sở Hi Thanh, mặt trứng ngỗng tiêu chuẩn, mày liễu, trông nàng khá suy yếu, nhưng mi mắt lại chứa một vệt anh khí bừng bừng, một mái tóc đen được buộc đơn giản bằng sợi dây đỏ, mặc dù nàng chỉ mặc một chiếc váy trắng mộc mạc đến cực điểm, nhưng vẫn không giấu được phong thái xuất trần kia.

Sở Hi Thanh nhìn thiếu nữ trước mặt, ánh mắt từ từ trở nên hoảng hốt.

Chuyện hắn trải qua sau khi xuyên việt, hẳn là ly kỳ nhất trong số tất cả những người xuyên việt.

Đến giờ nghĩ lại, hắn vẫn có cảm giác hoang đường như đang nằm mơ.

Ba tháng trước, Sở Hi Thanh thức tỉnh ở thế giới này, liền nằm trong một lăng tẩm xa hoa, cùng hợp táng trong một lỗ với thiếu nữ này.

Hai người mượn chú pháp kỳ dị để khởi tử hoàn sinh, hoàn hồn dương thế, rồi cùng nhau mai danh ẩn tích, tạm thời an thân ở thành Tú Thủy này.

Hai người, ai cũng không muốn thừa nhận trận Minh Hôn hoang đường bị người thao túng kia, lại do chú pháp nên có liên hệ sinh tử với nhau, cho nên tạm thời gọi nhau là huynh muội.

Toàn bộ quá trình, quả thực là còn thần kỳ hơn cả nằm mơ giữa ban ngày.

Sở Vân Vân đi vào thì kéo màn cửa, che khuất tất cả ánh nắng ở bên ngoài rồi mới quay người đi vào.

Nàng thấy Sở Hi Thanh đang dựa vào cửa phòng bếp, ánh mắt bình tĩnh nhìn qua bên này, hai má không khỏi đỏ lên, lông mi nháy động, có chút không dễ chịu mà mở mắt ra: “Ngươi đang hấp cá à? Ta có thể ngửi thấy mùi cá từ rất xa. Sao hôm nay lại cam lòng bỏ tiền mua cá ăn? Nhận được danh ngạch nội môn của võ quán rồi à?”

“May mắn không làm nhục mệnh.” Sở Hi Thanh lấy lại tinh thần, ánh mắt cũng hơi lúng túng, hắn lấy phù bài từ trong túi của mình ra, rồi tiện tay ném qua.

Phù bài bằng gỗ, chung quanh nạm đồng, phía trên còn viết tên Sở Hi Thanh, còn khắc vài cái phù văn đặc biệt.

Hắn khẽ cười khổ, lại ném một khúc gỗ đã chặt xong vào trong bếp lò: “Vì thứ này, chúng ta đã lao lực mệt mỏi ba tháng trời, còn nợ ân tình người ta nữa.”

Trong mắt Sở Vân Vân hiện lên một tia vui vẻ, giọng nói bình tĩnh: “Hết cách rồi, đây là đường tắt nhanh nhất để người tiến vào nội môn. Ngộ tính của ngươi chỉ mạnh hơn người thường một chút, tình huống bình thường thì ít nhất phải nửa năm mới được luyện Truy Phong đao pháp trọn vẹn. Mà nửa năm sau có qua được hay không cũng còn phải xem tâm trạng của đám giám khảo nữa.”

Nàng liếc mắt nhìn qua phù bài một chút, vẻ mặt lập tức ngẩn ra: “Sao trên này lại có lá bạc?”

Ngay dưới tên của Sở Hi Thanh, còn khắc một mảnh lá trúc màu bạc.

Đây là một loại ký hiệu của võ quán Chính Dương, đại diện cho thân phận cao thấp của đệ tử nội môn.

Đệ tử nội môn có lá và không lá là khác nhau, một lá và ba lá cũng khác nhau.

Càng nhiều lá, thì địa vị càng cao, càng tiếp cận chân truyền.

Bọn họ có thể nhận được sự hỗ trợ mạnh mẽ hơn từ võ quán, đãi ngộ cũng tốt hơn, tài nguyên cũng nhiều hơn.

Những đệ tử vừa thông qua cuộc thi đều là không có lá, chỉ những người có thành tích và thiên phú hàng đầu trong cuộc thi, tuổi tác lại phải ít hơn 14 tuổi, mới có thể trở thành đệ tử một lá.

“Chuyện này nói ra rất dài dòng, ngươi đi rửa tay trước đi.” Sở Hi Thanh mở nắp xoong ra, một mảnh khói trắng liền bốc lên, một mùi hương nồng đậm lập tức tràn ngập căn phòng.

Ánh mắt Sở Vân Vân cũng bị hấp dẫn qua, khi nàng nhìn thấy con cá vược đang bốc hơi nóng ở trong ngồi, cổ họng không khỏi phập phồng, nuốt một ngụm nước miếng.

Một khắc thời gian sau, hai huynh muội ngồi đối mặt trên một tấm bàn vuông, trên bàn lại bày hai đĩa món ăn, một đĩa là cá vược hấp, một đĩa là rau muống luộc.

Tư thế ngồi của Sở Vân Vân thẳng tắp như một cây thương, nàng cầm đũa lên, mỗi một động tác động đũa, mỗi một cái khoát tay, đều có một loại khí động ung dung, đâu vào đấy.

Sở Hi Thanh thì không chú ý đến quy củ ăn không nói chuyện gì gì kia, hắn vừa ăn vừa kể lại chuyện sáng nay cho Sở Vân Vân nghe.

Chờ đĩa cá vược kia chỉ còn lại xương, Sở Vân Vân nhấc mí mắt lên.

“Thức tỉnh huyết mạch trước trận chiến? Chuyện này đúng là rất hay phát sinh. Nhưng vị nhị công tử của Long gia kia cũng luyện khoái đao, ngươi lại có thể lấy nhanh thắng nhanh, chém cho tay hắn bị thương trước khi hắn rút đao, chứng tỏ thiên phú huyết mạch của ngươi cũng không tầm thường, nếu như ta đoán không sai, thì ngươi đã thức tỉnh Truy Phong Trục Điện chi thủ, thiên phú này rất thích hợp tu luyện Truy Phong đao pháp!”

Trong mắt nàng hiện ra vài phần hứng thú, đặt bát đũa xuống: “Giờ ngươi thử chém ta một đao thử xem.”

Sở Hi Thanh hơi bất đắc dĩ, nhưng hắn vẫn không do dự mà rút đao ở một bên ra.

Vẫn là thức rút đao Không Huyệt Lai Phong trong Truy Phong đao pháp, ánh đao lóe lên, hướng về cổ họng của Sở Vân Vân mà đến.

Bởi vì đã đổi một thành Bách luyện Khinh cương đao, cho nên hắn cảm giác như đao của mình lại nhanh hơn hai phần so với ban sáng.

Nhưng mà sau đó, hắn đã thấy Sở Vân Vân ở đối diện duỗi hai ngón tay ra, nhẹ nhàng kẹp một cái, liền có thể kẹp được đao của hắn.

Hai ngón tay non mềm kia, lại có sức mạnh như kìm sắt, để cho đao của hắn không động đậy được chút nào.

Sở Hi Thanh cũng không cảm thấy ngạc nhiên chút nào, vị thiếu nữ ngồi trước mắt hắn có lai lịch rất lớn.

Nếu như không phải Sở Vân Vân đang bị thương rất nặng, độc chú quấn quanh người, chân nguyên bị phong ấn, một thân võ đạo hầu như bị phế sạch, thì nàng vẫn là một trong những nhân vật đứng đầu trong hoàng triều Đại Ninh này.

Chương 8: Nhai Tí Đồ (2)

“Công nhận là rất nhanh!”

Trong mắt Sở Vân Vân hiện lên một tia sáng: “Hiện giờ ta càng chắc chắn hơn! Thiên phú của ngươi, cộng thêm những thứ được cất giấu trong võ quán Chính Dương, sẽ có thể để cho ngươi tiến vào Vô Tướng Thần Tông trong thời gian ngắn nhất.”

Cặp mắt trầm tĩnh màu xanh lam của nàng sáng lên, bao hàm thần thái không thể truyền lời, tựa như vạn thế đều không phai mờ.

Sở Hi Thanh suy tư lắng nghe, từ xưa đến giờ hắn đều biết, cái thân phận đệ tử nội môn này chỉ là bắt đầu.

Sở Vân Vân có ý định, bắt đầu từ võ quán Chính Dương, từng bước một đòi lại tất cả những thứ thuộc về nàng.

Mục đích của hắn là sống tiếp, tiêu dao tự tại ở cái thế giới này.

“. . .Ngày mai là ngày rất quan trọng, dựa theo thông lệ của võ quán

Chính Dương, tất cả đệ tử nội môn vừa lên cấp, sẽ được đi vào Tàng Kinh Lâu của võ quán hai ngày, để tham khảo và nghiên cứu các võ đạo kinh điển, chọn võ quyết để tu luyện trong tương lai.”

“Sau khi ngươi đi vào đó, đầu tiên phải ghi nhớ tranh quan tưởng của Dưỡng Nguyên công và bí dược, sau đó lại đi góc đông trên tầng thứ sáu của Tàng Kinh Lâu, tìm một bức tranh có vẽ đồ đằng hung thú Nhai Tí, sau đó cố gắng ghi nhớ, có thể nhớ được bao nhiêu liền nhớ bấy nhiêu.”

Sắc mặt Sở Vân Vân rất nghiêm túc: “Đây chính là cơ hội duy nhất của ngươi để đạt được tu vị thất phẩm, đám đệ tử nội môn các ngươi vốn không có tư cách đi lên tầng sáu Tàng Kinh Lâu, chỉ có ngày đầu tiên nhập môn là có cơ hội này. Vô Tướng Thần Tông vẫn luôn có truyền thống để cho đệ tử của mình tự nắm lấy cơ duyên, cho nên ngày đầu tiên nhập môn sẽ cho mở tầng một đến tầng sáu của Tàng Kinh Lâu cho các ngươi, vì lẽ đó, ngươi nhất định phải nắm chắc cơ hội này.”

Sở Hi Thanh không khỏi tò mò: “Vì sao phải ghi nhớ bộ Nhai Tí Đồ này? Bộ Nhai Tí Đồ này có nơi nào không tầm thường sao?”

“Sau này ta sẽ nói cho ngươi biết nguyên do trong đó.”

Vẻ mặt Sở Vân Vân cực kỳ nghiêm túc: “Nhớ kỹ, nhất định phải nhớ kỹ bản vẽ đó, chuyện này cực kỳ quan trọng đối với ngươi và ta, có liên quan đến sinh tử đấy! Không cần quan tâm đến đám võ quyết truyền thừa khác, ta biết hết tất cả mười nghệ truyền bên ngoài của Vô Tướng Thần Tông, có thể dạy cho ngươi.”

Sở Hi Thanh chỉ có thể đè nghi ngờ trong lòng xuống.

Ở phương diện võ học, Sở Vân Vân mới là quyền uy, nghe nàng chuẩn không sai.

Quan hệ giữa hai người họ không hề ngang nhau, Sở Vân Vân nói bất cứ điều gì, hắn cũng chỉ có thể nghe theo.

Có điều hắn rất tin tưởng Sở Vân Vân.

Nếu như vị này muốn hại hắn, thì nàng có ít nhất là một ngàn phương pháp, hắn muốn phòng bị cũng không phòng nổi.

Ít nhất thì bây giờ, hai người họ là người trên một cái thuyền, sinh tử gắn bó với nhau, quan hệ còn thân thiết hơn cả anh em ruột, dù sao cũng từng chung gối ở trong quan tài nha.

Sở Vân Vân còn muốn nói cái gì, lại phát hiện Sở Hi Thanh đã đặt đũa xuống.

Sở Vân Vân vội vàng đứng dậy, đi thu dọn bát đũa: “Ngày hôm nay đến lượt ta rửa bát.”

Ánh mắt của nàng nghiêm nghị, động tác cẩn thận từng li từng tí, giống như đang nâng trân bảo tuyệt thế nào đó.

Nhưng ngay khi nàng cầm bát đũa đến phòng bếp, thì một cái bát sứ trong tay nàng liền ‘răng rắc’ một tiếng rồi vỡ vụn, mảnh vỡ rơi đầy đất.

Sở Hi Thanh nhìn cảnh này mà không biết nói gì.

Vị muội muội tiện nghi này của hắn từng có trình độ võ đạo có một không hai ở bảy châu Bắc Cương của Đại Ninh, trước mắt do thương thế và độc chú ở trong người, nhưng tố chất thân thể vẫn còn ở đó.

Mà mỗi khi nàng căng thẳng thì sẽ không khống chế được sức mạnh, mỗi lần làm việc nhà đều sẽ làm hỏng chỗ này phá chỗ kia.

Sở Hi Thanh hít một hơi, đi lấy cái chổi trong góc nhà: “Vẫn là để ta rửa đi, ngươi ngồi im một chỗ đừng nhúc nhích. Dạo này đồ sứ đã tăng giá rồi, một cái bát cũng cần 60 đồng tiền đấy.”

Sở Vân Vân hơi buồn phiền, trong mắt cũng ngậm lấy vẻ không cam lòng, nhưng không thể làm gì khác hơn là lui qua một bên.

Nàng nghĩ mình ngồi im một chỗ thì không hay lắm, cho nên cũng muốn giúp đỡ một chút, liền quay người đi lấy hành lý của mình.

“Ngươi lại muốn đi giặt quần áo?” Sở Hi Thanh hình như bị kinh sợ, hắn ngẩng đầu lên nhìn Sở Vân Vân đầy cảnh giác: “Ba tháng nay, ngươi giặt quần áo ba lần, lại giặt hỏng chín bộ quần áo. Thôi, ngươi bỏ tất cả những bộ quần áo cần giặt vào trong cái thùng gỗ là được, sau đó chúng ta sẽ chuyển qua võ quán, qua bên đó ta sẽ giặt giúp ngươi.”

Hắn vừa quét rác vừa ai thán.

Ai có thể ngờ được chứ? Sở Hi Thanh hắn đường đường là một giám đốc chi nhánh của một công ty đã lên sàn, hiện giờ lại lưu lạc thành một bảo mẫu gia đình.

“Ta vẫn muốn thử xem.” Sở Vân Vân dùng hàm răng cắn môi, hai tay xoắn lại với nhau, vệt đỏ ửng trên mặt cũng đã lan tràn xuống tận cổ.

Trong đống quần áo kia, còn có cả áo lót của nàng.

Sau đó, thần sắc của nàng hơi động, chú ý đến câu nói kia của Sở Hi Thanh: “Chuyển qua võ quán? Tại sao phải chuyển? Nơi này rất tốt mà.”

“Tiền thuê nơi này một tháng mất năm lượng bạc, đủ mua hai bình Dương Hòa Tán rồi.”

Sở Hi Thanh lắc đầu nói: “Diệp Tri Thu cho chúng ta chìa khóa Tạp Vật Viện của Đông viện, nói bên đó có hai phòng trống. Sân sau còn có một khu đất trống, có thể cung cấp cho ta tập võ. Chúng ta đi qua đó, ngươi giúp ta điều chỉnh tư thế xuất đao một chút, sáng nay ra có cảm giác có chút mất lực khi xuất đao.”

Diệp Tri Thu vẫn cho là hắn có ngộ tính rất tốt, vượt xa người thường.

Mà không biết bên cạnh hắn có một vị võ đạo tông sư đang dạy dỗ, dạy cho hắn hàm nghĩa cao minh nhất của võ đạo, tinh yếu quan trọng nhất của đao đạo.

Hai mắt Sở Vân Vân cũng sáng lên, nàng cảm giác mình cũng không phải vô dụng như vậy nữa rồi.

Chương 9: Ưng nhãn!

(Ma ngân= bạc, Thần kim = vàng, sau này tác mà có phục bút gì ở đây thì sẽ sửa lại thành ma ngân và thần kim)

Xế chiều hôm đó, hai huynh muội bận rộn đến tối mới chuyển hết sang võ quán.

Chủ nhà trọ cũng trả lại 8 lượng bạc tiền đạt cọc, để tình hình tài chính của bọn họ có chuyển biến tốt.

Sở Vân Vân rất xấu hổ, tiền đặt cọc của bọn họ vốn là 15 lượng, 7 lượng bị trừ đi đều là do nàng làm hỏng các loại gia cụ, cửa sổ, còn có năm viên gạch.

Có điều, hoàn cảnh Tạp Vật Viện của bọn họ vô cùng tốt, tường trắng vờn quanh, trên có ngói đen, trong viện còn có cây xanh tỏa bóng, còn rất yên tĩnh.

Sở Vân Vân rất hài lòng, Sở Hi Thanh cũng rất vui mừng, như vậy là có thể bớt một bút chi tiêu rồi.

Sở Hi Thanh không thể không tính toán chi li, bởi vì bọn họ sắp sửa phải chi một khoản lớn.

Mấy ngày nữa, là đến ngày ‘buộc tu’ của võ quán.

Cái gọi buộc tu, chính là học phí thời cổ đại.

Võ quán Chính Dương không thể dạy võ miễn phí được, hàng tháng, các đệ tử đều phải giao nộp phí buộc tu.

Mỗi một đệ tử nội môn phải đóng 12 lạng bạc một tháng.

Ngoại trừ Sở Hi Thanh, thì Sở Vân Vân cũng là đệ tử nội môn của võ quán.

Võ đạo của nàng khó có hy vọng khôi phục trong thời gian ngắn, nên không thể không chuyển tu pháp thuật, trước mắt học ở Thuật Sư viện trong võ quán Chính Dương.

Sở Hi Thanh đã chuẩn bị sẵn sàng, chờ đến khi đứng vững gót chân trong nội môn, thì sẽ phải nghĩ cách giải quyết vấn đề tiền bạc.

Còn nhiệm vụ hàng đầu bây giờ, đương nhiên là nghiên cứu hệ thống.

Tối hôm nay, chuyện đầu tiên Sở Hi Thanh làm, chính là đổi nốt cái ưu đãi dành cho người mới, Mắt Ưng kia.

Theo điểm võ đạo tụt xuống 5 điểm, Sở Hi Thanh chợt cảm thấy một dòng nước ấm hòa vào hai mắt mình.

Cảm giác không khác gì khi hắn đổi Truy Phong Trục Điện chi thủ ban sáng.

Thời gian trôi qua vài hô hấp, Sở Hi Thanh liền phát hiện, thế giới trước mắt hoàn toàn khác với trước kia.

Giống như một người cận thị được đeo kính vào, giống như đang xem 480p lại được chuyển sang xem 8k vậy.

Sở Hi Thanh nghe nói, mắt ưng có thể nhìn thấy rõ ràng một con mồi ở cách xa tầm 10 km.

Hiện giờ hắn cũng có năng lực tương tự, Sở Hi Thanh có thể phân biệt được hoa văn trên cánh của ruồi muỗi cách xa hai mươi trượng, còn có thể phóng mắt ra xa, nhìn thây rõ ràng những chi tiết nhỏ trên tường thành Tú Thủy ở cách xa 500 trượng.

Sở Hi Thanh giống như một đứa trẻ có được món đồ chơi mới, hắn bắt đầu thử mắt ưng của mình bằng nhiều loại phương thức.

Hắn cảm thấy hết sức mới mẻ, tâm thần cũng rất phấn chấn.

Đối với một võ tu mà nói, giá trị của Mắt Ưng là không thể đánh giá, thậm chí còn không kém Truy Phong Trục Điện chi thủ.

Thị lực mạnh mẽ, có thể để hắn nhận biết từng chi tiết nhỏ trên mỗi một động tác của kẻ địch, nhờ vậy mà có thể dự phán ý đồ chiến đấu của đối phương.

Gần nửa canh giờ sau, Sở Hi Thanh mới yên tĩnh lại.

Hắn nhìn màn hình huỳnh quang ở trước mắt, bắt đầu suy nghĩ, rốt cuộc cơ chế thăng cấp của cái hệ thống này là gì? Rốt cuộc thì phải làm gì để nhận được điểm võ đạo?

Hôm nay, Diệp Tri Thu nói một câu ở trên lôi đài, khiến cho cột danh vọng của hắn từ không có, biến thành “cửu phẩm hạ (giả)”.

Chiến đấu với Long Thắng xong, thì cột danh vọng của hắn lại từ “cửu phẩm hạ (giả)”, biến thành “cửu phẩm hạ (thật)”.

Rõ ràng hệ thống này có liên quan đến danh vọng của hắn.

Danh vọng càng lớn, liền có thể nhận được càng nhiều chỗ tốt từ hệ thống?

Sở Hi Thanh nhìn mấy chữ “cửu phẩm hạ (thật)” bên trong màn hình huỳnh quang, lại mơ hồ cảm thấy không phải đơn giản như vậy.

Hắn cũng có một vài ý nghĩ, nhưng cần làm một vài thí nghiệm.

Còn nữa, danh vọng thay đổi lần đầu tiên đã mang lại cho hắn 5 điểm võ đạo, nhưng lần thứ hai lại có tận 6 điểm võ đạo.

Nguyên do trong này là gì?

Hay là nói, mỗi một lần tăng lên, thì điểm số cũng tăng lên theo?

Sau đó, Sở Hi Thanh nhìn về phía Võ Đạo Bảo Khố ở dưới góc phải, bên trong chỉ còn 12 biểu tượng có màu sắc.

Thu Không đao: Bảo đao thất phẩm, có thể kích phát đao cương, nhận như thu sương, tóc rơi qua lưỡi là đứt.

Cây đao này không có quá nhiều thuyết minh, lại cần 5 điểm võ đạo.

Thần Lực đan: Tạm thời tăng sức mạnh lên 3 lần, sáu thành tốc độ, sáu thành lực phản ứng.

Duy trì 12 canh giờ.

Chỗ tốt của đan dược này là dùng xong không có tác dụng phụ, chỉ cần 1 điểm võ đạo.

Mười hai kiện thương phẩm đều rất có tác dụng, để cho Sở Hi Thanh trông mà thèm.

Nhưng làm cho hắn động lòng nhất, chính là biểu tượng xếp ở vị trí đầu não kia.

Huấn luyện giả lập: tu luyện võ đạo ở trong hoàn cảnh giả lập bên trong giấc mơ.

Chương 10: Ưng nhãn! (2)

Huấn luyện giả lập có hiệu quả tương đồng với huấn luyện chân thực, không tiêu hao thể lực, không tiêu hao tinh thần.

Một điểm võ đạo có thể đổi 120 canh giờ tu luyện, cũng chính là thời gian 10 ngày.

Sở Hi Thanh nhìn chằm chằm vào biểu tượng này một chút, sau đó liền tiếp tục nhìn xuống.

Bên dưới không còn biểu tượng thương phẩm, mà chỉ có một đoạn chữ: Võ Đạo Bảo Khố mỗi tháng đổi mới một lần, cũng có thể sử dụng điểm võ đạo để đổi mới.

Sở Hi Thanh không biết là, trong khi hắn đang nghiên cứu hệ thống, thì bên gian phòng sát vách với hắn, Sở Vân Vân đang xem một quyển sách hơi ố vàng.

Đây là một bản viết tay về công báo của triều đình, một đoạn nội dung ở trong đó khiến cho Sở Vân Vân chú ý một lúc lâu.

“Ngày mùng 7 tháng 4, An Bắc đại tướng quân, Uy Viễn Hầu Tần Mộc Ca bạo bệnh bỏ mình trong phủ, đế lâm khóc, triều chính ngừng ba ngày. Mùng tám, truy tặng Thái Bảo, phong Bá Võ vương.”

“Ngày 12 tháng 4, Trạc Vân Huy tướng quân Tần Thắng kế nhiệm Uy Viễn hầu, An Bắc đại tướng quân, đô đốc quân sự của bốn châu Băng, U, Cực, Tuyệt.”

“Ngày 17 tháng 4, phong muội muội của An Bắc đại tướng quân Tần Mộc Ca, Tần Tịch Nhan thành Thiết Sơn quận chúa.”

Một lúc sau, Sở Vân Vân mặt không biểu cảm, vò nát công báo trong tay thành từng mảnh, sau đó lặng yên không một tiếng động mà đi ra khỏi phòng, liếc mắt nhìn về phía phòng của Sở Hi Thanh qua khe hở của song cửa.

Sở Hi Thanh ở trong phòng đang ngồi trên giường, mắt nhìn về phía trước, trên mặt còn hiện lên vẻ si ngốc, khóe môi còn chảy nước miếng.

Sở Vân Vân nhất thời nhíu mày, tên này đang suy nghĩ cái gì vậy?

Sẽ không phải là đang nghĩ đến nữ nhân chứ?

Sắc quỷ được cả triều công nhận là Khang Vương điện hạ, mỗi khi nhìn thấy mỹ nữ thì đều có dáng vẻ như con lợn động dục này.

Sở Vân Vân bỗng nhiên có một cảm giác không thoải mái không tên.

Sau đó nàng liền thu hồi tạp niệm, cả người bỗng dưng phiêu không, nhảy ra khỏi tường viện.

Sở Vân Vân di chuyển nhanh chóng trong bóng đêm như một con báo.

Nàng không thể sử dụng chân nguyên võ đạo, nhưng thân thể của nàng vẫn là “Vô lậu kim thân” của võ tu nhất phẩm như cũ.

Khi cất bước không chỉ không có tiếng động, mà khí tức cũng bị thu đến cực hạn.

Tuy rằng ven đường cũng có võ sư gác đêm của võ quán Chính Dương, nhưng không ai có thể phát hiện ra bất cứ dấu vết nào của nàng.

Thậm chí dù là Sở Vân Vân đứng ở bên cạnh nơi họ đi qua, thì đám võ sư này cũng không có cảm giác gì.

Sở Vân Vân đi thẳng đến một sân sau của võ quán, lại nhảy qua một tường đá cao hơn bốn trượng.

Khoảng sân bên trong mảnh tường cao này rộng khoảng hai mươi trượng, bên trong không có một bóng người, không có một cành cây ngọn cỏ.

Trung ương có hai cái trụ sắt ngăm đen cực to lớn đang đứng thẳng.

Trụ sắt cao tận mười trượng, hai bên trái phải giao nhau cắm vào mặt đất.

Trong con ngươi của Sở Vân Vân xuất hiện một vệt dị sắc, sau đó cả người phiêu đi qua giống như một cái lông chim không có trọng lượng.

Khi rơi vào hai cái trụ sắt, đầu tiên nàng cắt mạch của mình, đem máu tươi bôi lên mặt ngoài hai cây trụ sắt, sau đó đè hai tay lên, ngưng thần nhắm mắt để cảm ứng.

Chớp mắt tiếp theo, Sở Vân Vân liền nghe thấy tiếng thú hung mãnh rống lên, hai cỗ thần niệm kỳ dị đồng thời nhảy vào tâm thần của nàng.

Tuy thần niệm này chỉ có trình độ bát phẩm, đối với nàng thì không đáng nhắc đến, nhưng lại cực kỳ thuần túy, duy tinh duy nhất, ác liệt bá đạo đến tột đỉnh.

Sở Vân Vân mơ hồ nhận ra, hai con hung thú đen thuần bị từng lưỡi đao đâm vào trong thân thể ở bên dưới kia đang giận dữ rít gào với nàng.

Một con thân sài đầu rồng giống như Nhai Tí, một con giống như sư tử, cả người đầy khói lửa, tựa như Toan Nghê.

Nhưng hình thể của chúng rất nhỏ, còn nhỏ hơn cả mấy con mèo nhỏ.

Đây cũng không phải là hung thú chân chính, mà là do hoàn cảnh đặc thù nơi này ngưng tụ thành sát

Nhưng hôm nay sát đã thành linh, chúng ta đang nhẫn nại tiềm tàng, tùy thời hóa long.

Sở Vân Vân không khỏi nhếch miệng lên, trong mắt hiện lên một vệt khát vọng.

Trong khoảnh khắc này, trong lòng Sở Vân Vân lại sinh ra cảnh giác.

“Là ai?”

Theo tiếng nói này vang lên, một bóng người khôi ngô cao lớn đang nhanh chóng xuyên qua bóng đêm mà đến.

Sở Vân Vân nhìn về nơi xa, phát hiện đó chính là quán chủ Lôi Nguyên.

Nàng “chậc” một tiếng, có chút không cam lòng mà xóa vết máu trên trụ sắt đi, sau đó cả người như thuấn ảnh, lại lặng yên không một tiếng động mà ẩn vào trong bóng đêm một lần nữa.

Khi quán chủ Lôi Nguyên bay đến nơi, nơi này đã không có một bóng người, cũng không có bất cứ tình hình dị thường nào.

Hắn không khỏi nhíu mày, nghi ngờ có phải mình đã bị ảo giác hay không?

Chương 11: Bá Võ Vương

Sở Hi Thanh gặp một cơn ác mộng.

Trong giấc mộng, hắn đưa thân đến trước một toà lăng mộ rộng lớn hết sức khí thế.

Trước lăng mộ còn có một tấm bia đá rất lớn, cao khoảng ba trượng, trên bia còn có những chữ to lớn đỏ thắm như máu, nét chữ mạnh mẽ, chấn động nhân tâm.

Đó là: “Mộ phần của Đại Ninh Bá Võ Vương, An Bắc đại tướng quân Tần Mộc Ca”

Hai bên bia mộ còn có một đoàn nam nữ mặc đồ cổ trang màu trắng đang gào khóc bi thương, than thở khóc lóc.

Phương xa còn có một đám tướng sĩ mặc giáp trắng, xếp dài từ sườn núi cho đến chân núi, lít nha lít nhít như núi, lại tựa như biển.

Chỉ có Sở Hi Thanh mặc một chiếc áo bào đỏ được sử dụng khi thành hôn, hoàn toàn không hợp với những người chung quanh.

Không biết vì sao, rõ ràng Sở Hi Thanh còn sống, nhưng hắn lại không thể cử động.

Hắn bị mấy tên đàn ông cao lớn mạnh mẽ, đưa vào trong một chiếc quan tài.

Bên trong quan tài đã có một vị nữ tướng quân đang nằm.

Nàng mặc một bộ chiến giáp xích kim uy vũ, khuôn mặt cũng bị một tầng giáp bao phủ, hai tay để ở trước ngực, không nhúc nhích, cũng không có một tiếng động.

Sở Hi Thanh nhìn thấy bên ngoài quan tài còn có một người đàn ông trung niên khoảng 40 tuổi, sắc mặt nghiêm túc, nhìn như bi thương mà nhìn hắn.

Nhưng mà trong mắt người này, lại có một tia lạnh lẽo đủ để đóng băng tâm thần người khác.

Người này. . . hình như là đường thúc của hắn.

Sau lưng người này còn có một đám bóng người, bọn họ giống như đang khóc, nhưng trong mắt lại không có chút nước mắt nào, trái lại khóe môi còn cong lên, giống như đang cười trộm.

Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy lồng ngực của mình chất chứa giận dữ và hận thù vô hạn.

Hắn muốn bò lên, muốn giết cho nơi này thây chất thành núi, máu chảy thành sông, tàn sát hết đám lòng lang dạ sói này.

Nhưng hắn thật sự không thể nào động đậy được, chỉ có thể trơ mắt nhìn chiếc nắp quan tài dày cộm, nặng nề kia từ từ kéo lên.

Khoảnh khắc này, Sở Hi Thanh lập tức bừng tỉnh từ giấc mộng.

Hắn thở phì phò không ngừng, quần áo trên người cũng đã ướt đẫm mồ hôi.

Ba tháng qua, cứ cách vài ngày là hắn lại mơ thấy tình cảnh đó, lại trải qua nỗi tuyệt vọng khó có thể diễn tả thành lời ở trong giấc mộng.

Sở Hi Thanh hít sâu một hơi, cố gắng để cho tâm trạng của mình bình tĩnh lại.

Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện chân trời đã hiện ra ánh bạc, cũng có từng trận tiếng chuông vang lên ở nơi xa xa.

Sở Hi Thanh vội vàng ngồi dậy, thay bộ đồng phục của đệ tử mới lĩnh tối hôm qua.

Hắn đi ra ngoài, nhìn thấy Sở Vân Vân đang rửa mặt ở dưới mái hiên.

Thiếu nữ cũng đã thay quần áo, bộ đồng phục bó sát người đã phác họa ra dáng người xinh đẹp của nàng, eo thon nhỏ nhắn, chân dài thẳng tắp, cộng thêm gương mặt xinh đẹp kia, tất cả đều phù hợp với thẩm mỹ của Sở Hi Thanh.

Dưới ánh nắng sớm, thiếu nữ càng xinh đẹp không gì tả nổi.

Sở Hi Thanh hơi thất thần, trong mắt hiện ra vài phần kinh ngạc: “Tướng quân đại nhân, tâm trạng không tệ nhỉ, có chuyện gì vui sao?”

Sở Vân Vân đang đánh răng, nàng cắn cành dương liễu, kinh ngạc nhìn qua, giọng nói hơi mơ hồ: “Sao ngươi biết tâm trạng của ta không tệ?”

“Nhìn ra thôi.”

Sở Hi Thanh cầm một cái đòn gánh ở góc tường, đi qua: “Trước kia, sáng nào ngươi cũng cau mày, dáng vẻ như tâm sự nặng nề, chỉ có hôm nay là khác, không còn cau có nữa.”

Sở Vân Vân sờ sờ hàng lông mày của mình, lập tức bật cười một tiếng.

Có lẽ là sau ba tháng bận rộn, rốt cuộc cũng nhìn thấy một tia hy vọng.

Người này, đúng là rất tỉ mỉ.

Sở Vân Vân nghĩ đến đây, liền thấy Sở Hi Thanh đưa đòn gánh trong tay qua: “Ngươi rửa mặt xong liền đi gánh hai thùng nước đi, ta muốn tắm rửa một chút.”

Muốn nói Tạp vật viện này có khuyết điểm gì, thì chính là trong viện không có giếng nước.

May mà có Sở Vân Vân ở đây, đừng thấy nữ nhân này không có thiên phú làm việc nhà, nhìn mặt trông cũng giống như đang bị bệnh tật, nhưng nội tình thân thể của nàng vẫn còn, là một tay hảo thủ trong những việc chân tay tốn sức.

Thỉnh thoảng nàng cũng làm hỏng một ít đòn gánh hoặc là thùng gỗ gì đó, nhưng ở thế giới cổ đại này, giá đồ gỗ rẻ hơn đồ gốm sứ, quần áo và đồ sắt nhiều lắm.

Khóe miệng Sở Vân Vân hơi co lại, nhưng vẫn cầm đòn gánh lên, đi ra ngoài sân để gánh hai thùng nước về.

Khi đặt thùng nước xuống, nàng mới nhớ ra một chuyện: “Đúng rồi, lát nữa khi người đi đến nhà ăn để ăn sáng, nhớ phải đưa cho bác gái lấy cơm một lượng bạc, để cho bác gái chuẩn bị cơm nước hai ngày cho ngươi.”

Sở Hi Thanh nghe thấy lại phải mất thêm một lượng bạc thì khóe miệng giật giật vài cái.

Cơm nước hai ngày mà một lượng bạc, cũng quá đắt rồi chứ?

Mua một cái bánh bao ở bên ngoài chỉ mất có ba đồng tiền, hắn ra ngoài mua không được sao?

Sở Vân Vân chỉ nhìn vẻ mặt của Sở Hi Thanh liền đoán được suy nghĩ của hắn, nàng nhếch miệng lên, nói: “Đến thời điểm đó thì ngươi sẽ biết thôi.”

Sở Hi Thanh thả cành liễu đánh răng xuống, suy tư nhìn về phía Sở Vân Vân ở đối diện: “Thật ra ta càng muốn biết, tại sao ngươi lại quen thuộc với võ quán Chính Dương này như vậy? Trong truyền thuyết, sau khi An Bắc đại tướng quân Tần Mộc Ca kế thừa chức vị của phụ thân thì vẫn luôn ở trong quân, khi còn sống cũng không gia nhập bất cứ tông môn nào, cũng chưa từng đến thành Tú Thủy.”

Cái gọi là Đại Ninh Bá Võ Vương, An Bắc đại tướng quân Tần Mộc Ca, chính là vị muội muội tiện nghi ở trước mắt này.

Nàng vốn đã 28 tuổi, nhưng sau khi hai người phục sinh, cũng không biết vì sao mà diện mạo của và dáng người của Sở Vân Vân lại trở về hồi 14 tuổi.

“Lời đồn giang hồ mà cũng đáng tin à?” Sở Vân Vân thấy buồn cười, trong mắt hiện lên vẻ hồi ức: “Mười sáu tuổi ta mới nhập ngũ, trước khi thừa kế Thiết Sơn Tần gia, thì đã từng thay tên đổi họ, bái nhập Vô Tướng Thần Tông, chỉ là sau đó thân phận bị bại lộ, bị từ bỏ thân phận đệ tử đích truyền mà thôi.”

Sở Hi Thanh nghe vậy liền thoải mái.

Như vậy liền có thể giải thích được, vì sao Sở Vân Vân lại kiên trì muốn đến quận Tú Thủy khi hai người bọn họ mới thoát ra khỏi lăng mộ.

Hai người rửa mặt mũi xong, liền cùng nhau đi đến thao trường

Đông viện của võ quán để tham gia thể dục buổi sáng.

Chương 12: Bá Võ Vương (2)

Đệ tử ngoại môn của Đông viện có tổng cộng bảy tám trăm người.

Bọn họ cùng thổ nạp hô hấp ở dưới ánh mặt trời, hấp thu lực lượng thuần dương khi mặt trời mới mọc vào trong thân thể, chuyển hóa thành chân nguyên.

Đây chính là Dưỡng Nguyên Công, nạp lực lượng thuần dương, nuôi dưỡng tinh nguyên bản thân.

Sở Hi Thanh ăn một viên Bồi Nguyên Đan do quán chủ Lôi Nguyên bồi thường, mới bắt đầu thổ nạp hô hấp.

Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy đau đớn không chịu nổi khi đón ánh mặt trời, loại cảm giác này giống như có ngàn vạn cái kim sắt đang đâm vào người hắn.

Mặt mũi hắn vặn vẹo, lại không thể không nhẫn nại.

Hắn là bò ra từ trong lăng mộ, do chết mà hoàn dương, lục phủ ngũ tạng toàn thân đã bị âm lực ăn mòn, vì lẽ đó, cơ thể hắn khá sợ Dương hỏa bá đạo.

Nhưng không thể không luyện Dưỡng Nguyên Công, chỉ có lực lượng Nguyên Dương mới có thể cải thiện thể chất của hắn, chống đỡ Hàn sát thâm độc.

Ngoại trừ uống Dương Hòa Tán ra, thì đây là cách duy nhất có thể kéo dài tính mạng của hắn.

Có điều, hiệu quả của Bồi Nguyên Đan khiến cho Sở Hi Thanh khá thỏa mãn.

Sau khi luyện hóa đan dược này, đúng là có hiệu quả tương đương với mười ngày tu luyện, để cho hắn có thêm mười ngày chân nguyên.

Bọn họ thổ nạp từ đầu giờ thìn, liền cảm thấy cả người đã nóng rực, đây là do cường độ của ánh mặt trời đã vượt qua sức chịu đựng cực hạn của họ.

Ngoại trừ những đệ tử nội môn vẫn còn có thể tu luyện ra, thì những đệ tử ngoại môn đã kết thúc thổ nạp, bắt đầu luyện tập võ quyết dưới sự giám sát của đám giáo viên võ sư.

Bọn họ phân loại, có người luyện kiếm, cũng có người luyện đao, cũng có người múa thương nghịch côn.

Trong đó, tu luyện Truy Phong đao pháp là nhiều nhất, phải hơn chín mươi vị.

Sở Hi Thanh vẫn đang kiên trì, mãi cho đến giờ thìn hai khắc, cả người hắn bắt đầu bốc khói xanh, khi đó mới kết thúc tu luyện, hắn đi đến hàng cuối cùng của đệ tử nội môn, bắt đầu luyện đao với mọi người.

Truy Phong đao pháp của hắn vẫn chưa đầy đủ, đại đa số thời gian vẫn chỉ là trò mèo, nhưng đám võ sư giám sát ở bên cạnh nhìn thấy cũng không răn dạy, trái lại còn nở nụ cười thiện ý với hắn, mắt hiện vẻ tán thưởng.

Sáng sớm hôm qua, một đệ tử ngoại môn còn chưa học đủ Truy Phong đao pháp, đã dùng một đao chém Long Thắng bị thương, giẫm lên mặt giáo đầu Thiệu Linh Sơn của Tây viện, chuyện này đã truyền khắp võ quán rồi.

Hai viện Đông và Tây vẫn luôn không hợp nhau, vì lẽ đó, bọn họ nhìn Sở Hi Thanh rất thuận mắt.

Khi Sở Hi Thanh tập thể dục buổi sáng xong thì đã thở hồng hộc, tay chân run rẩy.

Điều này làm cho hắn lại nghĩ đến ‘huấn luyện giả lập’ một lần nữa.

Đao pháp, không luyện là không được.

Sở Hi Thanh cần thời gian tu hành nguyên công, tích trữ chân nguyên.

Hắn cũng cần một lượng lớn thời gian để luyện tập đao pháp, như vậy mới có thể để cho những chiêu thức kia hòa vào máu thịt và xương cốt của mình, trở thành bản năng của mình.

Nhưng thể lực của hắn bây giờ, mỗi ngày luyện khí nửa canh giờ, luyện đao một canh giờ, cũng đã là bùa đòi mạng rồi.

Chỉ có huấn luyện giả lập mới có thể giải quyết vấn đề này cho hắn.

Vấn đề là, một điểm võ đạo chỉ có thể đổi được mười ngày luyện tập, Sở Hi Thanh cảm thấy không có lời.

Những điểm võ đạo này vẫn còn mơ mơ hồ hồ, cũng không biết tăng lên kiểu gì.

Trước khi Sở Hi Thanh sở hữu phương pháp tăng điểm võ đạo, thì hắn sẽ cực kỳ quý trọng thứ này.

Ngay khi Sở Hi Thanh vẫn đang phân vân, xoắn xuýt, hắn liền cảm giác tay mình bị người khác tóm lấy.

Đó là Sở Vân Vân, nàng nắm lấy tay hắn, rồi chạy như điên về phía trước.

Ban đầu Sở Hi Thanh vẫn không hiểu lắm, nhưng sau đó liền hiểu được.

Hắn trông thấy đám đệ tử kết thúc tập thể dục buổi sáng, liền bắt đầu tranh nhau chen lấn, lao nhanh về phía trước như một cơn lũ.

Mục tiêu của tất của mọi người, chính là một tòa nhà mang tên nhà ăn ở cách đó không xá.

Sở Hi Thanh không khỏi cẩm khái, hắn không ngờ sau khi tốt nghiệp trung học 10 năm rồi, mà mình lại còn được cảm nhận bầu không khí chạy đi cướp nhà ăn này.

Nếu như Sở Vân Vân dùng hết sức để chạy, tất nhiên tốc độ sẽ vượt xa đám đệ tử này.

Nhưng nàng đã thu lại, chỉ chạy ở giữa đoàn người.

Khi đến lượt hai huynh muội lấy cơm, đồ ăn ngon ở trong nhà ăn cũng không còn lại bao nhiêu.

Sở Hi Thanh nghe lời dặn dò của Sở Vân Vân, đưa cho bác gái lấy cơm một lượng bạc.

Bác gái mặt mày hớn hở, không những cho hắn thêm một cái bánh bao nhân thịt, mà còn đưa cho hắn một cái túi.

Bên ngoài cái túi còn có bốn chữ ‘nhà ăn Chính Dương’, bên trong là một túi nước, mười sáu cái bánh bao nhân thịt, hai cái chân vịt, còn có một túi nhỏ chứa cọng cải tẩm ớt, và một ít hương liệu, có thể đủ cho hắn ăn hai ngày.

Sở Hi Thanh phát hiện, không chỉ có một mình hắn làm như vậy.

Có rất nhiều đệ tử mới gia nhập, đều lặng lẽ nhét bạc cho bác gái.

Chuyện này nhất định là có nguyên do.

Sau khi ăn sáng xong, hắn và Sở Vân Vân liền tách ra.

Sở Vân Vân là đệ tử thuật sư viện, bình thường sẽ luyện tập phù lục và pháp thuật ở góc bắc của võ quán.

Dưới sự dẫn dắt của mấy vị võ sư, Sở Hi Thanh và một đám đệ tử mới nhập môn liền đi đến một tòa lầu đá rất to ở trung ương võ quán.

Tòa lầu đá này rộng năm mươi trượng, dài bảy mươi trượng, cao đến mười hai tầng, mỗi một tầng đều cao hơn hai trượng, tạo hình cổ điển, khí thế rộng lớn.

Trên cửa còn có một tấm biển chữ vàng "Tàng Kinh Lâu".

Giáo đầu Diệp Tri Thu của Đông viện đã chờ ở đây.

Nàng chắp tay sau lưng đứng trên bậc thang, nhìn hơn một trăm tên đệ tử mới lên cấp.

"Đây là cung điện võ đạo mà vô số người ở quận Tú Thủy chúng ta mơ ước, bên trong chẳng những có mười nghệ truyền ngoài hoàn chỉnh của Vô Tướng Thần Tông, mà còn ẩn giấu hơn bảy trăm môn võ học kinh điển từ lục phẩm trở xuống, cùng với vô số đồ đằng và quan tưởng đồ từ thời thượng cổ."

"Dựa theo quy củ của võ quán chúng ta, bất cứ người nào muốn ra vào Tàng Kinh Lâu, mỗi lần đều phải giao nộp 10 lạng bạc! Đệ tử nội môn của võ quán, ở bên trong một ngày, cần giao nộp 30 lượng bạc."

"Có điều, tổ sư của Vô Tướng Thần Tông chúng ta đã từng lập môn quy, tất cả đệ tử nội môn dưới cờ của Vô Tướng Thần Tông, đều có thể nghiên cứu hai ngày khi mới nhập môn."

"Vì lẽ đó, các ngươi nhất định không được lãng phí cơ hội này, mười nghệ truyền ngoài ở bên trong, và vô số võ học kinh điển kia, có thể nhớ được bao nhiêu thì nhớ bấy nhiêu, có gì không hiểu, có thể chờ đi ra rồi hỏi giáo viên sau."

Lúc này, Diệp Tri Thu lại vươn tay một cái, một đoàn giáo viên võ sư đi đến.

"Vì đề phòng sách ở trong Tàng Kinh Lâu bị tổn hại, khi các ngươi đi vào phải giao tất cả những đồ vật trái với lệnh cấm, bao quát cả vũ khí, ám khí, hỏa thạch, những đồ bắt lửa, đặc biệt là đồ nhóm lửa, cũng không thể sử dụng bất cứ loại Minh hỏa nào ở trong Tàng Kinh Lâu. Bất cứ món nào ở trong đó đều cũng có giá trị hơn 1000 lượng bạc, các ngươi táng gia bại sản cũng không đền nổi đâu.”

Diệp Tri Thu vừa nói xong, những âm thanh leng keng của đao kiếm, búa, thương, phi tiêu, hỏa thạch, mai hoa châm, nỏ, tên, những thứ dẫn lửa đều rơi xuống đất.

Lại có người còn vứt một cái lang nha bổng loại nhỏ xuống.

Lời tiếp theo của Diệp Tri Thu lại làm cho Sở Hi Thanh giật mình.

“Vì phòng ngừa các ngươi giấu diếm đồ sắt, bí mật mang theo dầu vào, nên tất cả mọi người không được mang đồ ăn từ bên ngoài vào trong. Võ quán đã chuẩn bị nước và bánh bao cho các ngươi, một cái bánh bao chay 100 đồng, bánh bao thịt 200 đồng, túi nước 500 đồng. . .”

Sở Hi Thanh quay đầu nhìn về phía Diệp Tri Thu vừa chỉ.

Chỉ thấy có khoảng 20 mươi tên mặc đồ đầu bếp, đang bảo vệ mười mấy cái sọt to, vẻ mặt họ tràn đầy nụ cười hiền lành mà nhìn về phía đám đệ tử.

Bên trong những cái sọt kia, chất đầy bánh bao chay, bánh bao thịt, túi nước. . .

Sở Hi Thanh không khỏi “A” một tiếng, thầm nghĩ những người trong võ quán này thật sự biết cách làm giàu.

Hắn sờ sờ cái túi sau lưng mình, liền cảm thấy bác gái ở nhà ăn vẫn rất có lương tâm.

Chương 13: Truyền thuyết

Thành Tú Thủy, thời tiết tháng bảy thay đổi thất thường.

Lúc sáng sớm, ánh nắng chiếu khắp mặt đất, vừa qua giờ thìn sáu khắc, bầu trời liền xuất hiện một cơn mưa nhỏ.

Sở Vân Vân vừa ra khỏi nhà ăn liền cầm ô, hờ hững bước đi dọc theo con đường lát đá xanh, đi đến một đạo quan ở phía bắc võ quán.

Đạo quan này hơi xa, nó nằm trên một khu đất nhỏ ở trên núi, chung quanh đều là rừng rậm hoang vu.

Chỉ có những nơi vắng vẻ như này, mới thích hợp với tu hành pháp thuật, linh lực trúc cơ.

Sau đó, nàng sẽ phải ngốc ở đó thêm vài ngày, mãi cho đến khu ngưng tụ được Linh Chủng của bản thân.

Linh Chủng là hạt nhân của tất cả pháp thuật, cũng là mấu chốt để pháp lực của thuật sư nhập phẩm, tương đương với Long Hổ Kim Đan của võ tu, còn có thể trưởng thành, cuối cùng hóa thành Nguyên Anh.

Tu vị của Sở Vân Vân đã đến tầng này từ lâu rồi, mấy vị giáo viên trong Thuật Sư Viện cũng đã thúc giục rất lâu.

Thế giới này bây giờ, pháp thuật suy sụp, lấy võ vi tôn, tuy thuật tu vẫn còn một vị trí, nhưng lại không được coi trọng và phổ biến.

Sau khi võ tu đến tam phẩm, liền có thể hô mưa gọi gió, vỡ núi chặt sông.

Những thứ thuật tu có thể làm, thì võ tu đều có thể làm được, vậy cần thuật tu làm gì?

Mà tu luyện pháp thuật lại rất gian nan, nên có rất ít người có thành tựu ở trên con đường này.

Có rất ít người trẻ tuổi có thiên phú không tệ trên con đường pháp thuật như Sở Vân Vân lại đồng ý dấn thân vào thuật đạo, cho nên mấy vị giáo viên ở Thuật Sư Viện đều cực kỳ coi trọng nàng.

Sở Vân Vân lại không thể trì hoãn thời gian ngưng tụ Linh Chủng lại.

Bởi vì khi đó sắp thí luyện nội môn, nàng nhất định phải gom góp đủ 80 lượng bạc cho Sở Hi Thanh, cho nên vẫn đi áp tiêu kiếm tiền.

Cho đến hôm nay, linh lực của nàng đã tràn đầy đến cực hạn, không thể kéo dài được nữa.

Chuyện này ở trên con đường tu hành pháp thuật cũng không phải là một chuyện tốt đẹp gì.

Đúng lúc này, Sở Vân Vân dừng bước chân lại, ngưng mắt nhìn về phía trước.

Tại mười trượng trước mặt nàng, có một đoàn nam nữ mặc quần áo đệ tử màu xanh đang đi tới, bọn họ đang che ô, vội vã đi về phía Tàng Kinh Lâu.

Đây chắc là những đệ tử nội môn vừa mới lên cấp của Bắc viện trong võ quán, họ đang chạy đến Tàng Kinh Lâu để tham nghiên kinh điển, lựa chọn truyền thừa.

Sở Vân Vân chú ý đến một người thanh niên trong đó, người này tầm 17 18 tuổi, so với những đệ tử nội môn khác thì có vẻ hơi lớn tuổi.

Người này có thân hình thon gầy, khuôn mặt khô vàng, nhìn qua thì giống như một người trẻ tuổi hết sức bình thường.

Nhưng ngày xưa Sở Vân Vân có tu luyện Động Chân Thiên Nhãn, có thể nhìn thấy rõ chín thành huyễn thuật trên thế gian này.

Trong ánh mắt của nàng, người này rõ ràng là mặt trắng như ngọc, tuấn lãng thanh tú, môi đỏ như máu, trên đầu còn đội một cái mũ cao màu đỏ, vài sợi tóc rối tung trên trán.

Nơi mi tâm của hắn còn có một vệt thanh ngân dài ba tấc, kéo dài từ mép tóc xuống sống mũi.

Sở Vân Vân không nhận ra người này, nhưng lại cảm thấy hơi quen mắt.

Mấu chốt là tu vị của người này đã tiếp cận tứ phẩm rồi.

Một cao thủ như vậy, lại đến võ quán Chính Dương làm gì?

Lại còn ngụy trang thành một đệ tử nội môn mới lên cấp nữa?

Hai con ngươi của Sở Vân Vân không khỏi toát lên một tia ý lạnh.

Trong dự tính của nàng, Sở Hi Thanh đi vào Tàng Kinh Lâu để tìm hiểu Nhai Tí Đồ kia là một chuyện nước chảy thành sông, hết sức thuận lợi.

Hiện giờ, lại có một biến số. . .

Sở Vân Vân vừa suy ngẫm, vừa đi về phía trước, không lâu sau đó, tinh thần của nàng bỗng nhiên rung lên, liền vội vàng quay người đi về phía thao trường của võ quán.

Phía nam thao trường có một cái tường đá rất cao, trên đó dán đầy các loại bố cáo.

Phía trên còn có các loại thông báo và sắc lệnh của võ quán, cũng có thông báo của quan sai quận Tú Thủy.

Sở Vân Vân ngưng thần chú ý, nhìn vào một tấm lệnh truy nã trong đó.

“Cường đạo Lý Đạo Quy, biệt danh Huyết Phong Kiếm, treo thưởng ba vạn lượng bạc. . .”

Thì ra là hắn.

. . . . . .

Trước Tàng Kinh Lâu, có mười mấy cái sọt chứa bánh bao chay và bánh bao nhân thịt, chẳng mấy chốc đã bị mua hết sạch.

Các đầu bếp đều mặt mày hớn hở mà vuốt vuốt vòng eo mập mạp của mình.

Mấy vị võ sư của Đông Viện cũng mặt mày hớn hở.

Diệp Tri Thu thì đang đứng trên bậc thang, dặn dò đám đệ tử: “Khi các ngươi đi vào trong, việc đầu tiên chính là phải ghi nhớ kỹ Quan Tưởng Đồ và phương thuốc bí dược của Dưỡng Nguyên Công.”

“Sau đó nhất định phải ghi nhớ mười nghệ hai môn truyền ra ngoài, cố gắng ghi nhớ hoàn chỉnh hai tầng đầu Chân Ý Đồ, đây chính là trụ cột để các ngươi thăng cấp.”

“Nếu như các ngươi còn có thời gian, thì có thể đi xem một số võ học và kinh điển khác, nếu như các ngươi may mắn, có thể sẽ nhìn thấy bút ký và Chân Ý Đồ của Tần Mộc Ca năm xưa.”

Hơn trăm đệ tử nội môn trước bậc thang lập tức xôn xao.

“Tần Mộc Ca?”

“Chính là Bá Võ Vương, An Bắc đại tướng quân Tần Mộc Ca?”

“Người đã quét ngang ba vạn dặm Bắc vực, chỉ dùng thời gian 12 năm để trở thành thần tướng nhất phẩm, cả đời không biết mùi thất bại, vô địch Bắc vực, là Tần Mộc Ca đó sao?”

Sở Hi Thanh cũng không khỏi dựng thẳng lỗ tai lên nghe.

Hắn luôn cảm thấy rất kỳ dị khi nghe những người này nghị luận về Sở Vân Vân.

“Không thể nào, Chân Ý Đồ của Tần Mộc Ca chính là bảo vật vô giá, làm sao có thể sẽ lưu lạc ở nơi này?”

“Giáo đầu đang nói đùa chúng ta thôi, Tần Mộc Ca người ta xuất thân từ Thiết Sơn Tần thị, đâu có liên quan gì với Vô Tướng Thần Tông chúng ta?”

Diệp Tri Thu nghe xong những lời này chỉ cười đắc ý: “Đến năm 16 tuổi, An Bắc tướng quân Tần Mộc Ca mới nhập quân, kế thừa chức vụ của cha, 22 tuổi chấp chưởng quân An Bắc ở bắc địa, dùng sáu năm để quét ngang Bắc vực, không ai địch nổi, thành tựu võ công cái thế.”

“Thế gian này có rất ít người biết, năm xưa, khi Tần Mộc Ca chỉ 10 tuổi, đã từng dùng tên giả để gia nhập Vô Tướng Thần Tông chúng ta.”

“Nàng bắt đầu từ một đệ tử ngoại môn của võ quán Chính Dương chúng ta, lại dùng sáu năm đã trở thành đệ tử đích truyền của tông ta. Nếu không phải cha nàng chết trận, thì có lẽ Tần Mộc Ca đã trở thành trưởng lão của Vô Tướng Thần Tông chúng ta rồi.”

“Có người nói, khi Tần Mộc Ca còn ở võ quán Chính Dương chúng ta, nàng đã dùng 27 ngày để duyệt hết 17000 cuốn võ đạo bí điển trong tòa Tàng Kinh Lâu này, còn để lại rất nhiều chú giải và bút ký, thậm chí còn có mấy bức Chân Ý Đồ mà nàng tự vẽ nữa. Trước đây không lâu, đã có một đệ tử may mắn nhìn thấy một bức Chân Ý Đồ, tu luyện thành một môn kiếm pháp vô cùng lợi hại. . .”

Chương 14: Truyền thuyết (2)

Diệp Tri Thu mới nói đến đây, đột nhiên nhìn thấy giáo đầu của Tây viện là Thiệu Linh Sơn mang theo một đám người đi đến.

Nàng bĩu môi một cái, không tiếp tục nói nữa, mà quay sang ra hiệu cho võ sư thủ vệ mở cổng lớn của Tàng Kinh Lâu: “Cho bọn họ vào đi.”

Các đệ tử chờ cánh cửa nặng nề và dày cộm của Tàng Kinh Lâu chậm rãi mở ra, liền oanh một tiếng, tất cả đều tranh nhau chạy về phía gian phòng đầu tiên ở bên phải sau cánh cửa.

Sở Hi Thanh cũng không ngoại lệ, hắn lấy khí thế khi đi cướp chỗ trong phòng tự học hồi còn đi học ra, nhanh chóng lao vào trong gian phòng này.

Cấu tạo của gian phòng này giống như một giảng đường, không gian bên trong rất lớn, nhưng chỉ vài hơi thở là đã đầy ắp người.

Sở Hi Thanh đi vào khá sớm, nên kiếm được một vị trí ở hàng thứ hai, cũng coi như là một vị trí tốt.

Nhưng không lâu sau, hắn liền kinh ngạc phát hiện, bên cạnh mình lại trống một vòng.

Rõ ràng chung quanh rất chen chúc, nhưng đám sư huynh đệ nội môn ở chung quanh này lại tránh né và e sợ hắn.

Cũng có vài người không hiểu rõ, còn muốn chen qua bên này ngồi, nhưng lại bị những người khác mạnh mẽ xua đuổi.

Tâm thần Sở Hi Thanh hơi lạnh lẽo, hắn nhận ra có tám chín thiếu niên ở trong đoàn người này đang nhìn hắn với ánh lạnh lẽo và bất thiện.

Lúc này, Sở Hi Thanh đã hiểu ra, mình bị người nhìn chằm chằm vào rồi.

Mà 99% là có quan hệ với Long Thắng ngày hôm qua.

Sở Hi Thanh hơi nhíu mày, liền vứt bỏ tạp niệm, tập trung hết sức để xem Quan Tưởng Đồ của Dưỡng Nguyên Công.

Điều này cũng không phải do hắn bình tĩnh hay thong dong, mà là trong phòng còn có vài vị võ sư và giáo viên đang nhìn chằm chằm.

Dù những người này muốn ra tay với hắn, cũng sẽ không chọn nơi có hàng trăm cặp mắt đang nhìn chằm chằm vào như nơi này.

Huống hồ, hắn sợ cũng vô dụng, cho nên vẫn là cố gắng ghi nhớ những thứ này càng sớm càng tốt thì hơn.

Quan Tưởng Đồ của Dưỡng Nguyên Công được treo ở trên bức tường phía trước, nó dài rộng khoảng ba trượng, chiếm hơn nửa mặt tường.

Bên trong tranh là một mặt trời được vẽ từ mực nước.

Khi mới nhìn thì cảm giác rất đơn giản, nhưng khi nhìn kỹ lại thì sẽ phát hiện, những ngọn lửa và ánh sáng xung quanh kia đều có những thần vận kỳ dị.

Sở Hi Thanh nhìn một lát, liền cảm thấy vòng ‘mặt trời’ này đang trực tiếp chiếu thẳng vào trong thần niệm ý thức của hắn.

Nơi mi tâm của hắn ấm áp, từng sợi lực lượng Nguyên Dương liền vì thế mà sinh sôi, rồi tràn ra toàn thân.

Vì thế mà Dưỡng Nguyên Công sôi trào không ngớt, còn phát sinh những biến hóa kỳ dị.

Lúc này, hiệu quả tu luyện còn tốt hơn khi hắn ngồi dưới ánh mặt trời lúc sáng sớm, nếu có thể kết hợp hai cái với nhau, thì hiệu quả sẽ càng tốt hơn, còn có thể bổ sung lẫn nhau.

Sở Hi Thanh cũng không biết mình dùng bao nhiêu thời gian để luyện Dưỡng Nguyên Công đến viên mãn, nhưng hắn muốn thăng cấp thì vẫn còn cần bí dược nữa.

Dưỡng Nguyên Công tầng hai, đối ứng với cấp độ ‘cửu phẩm hạ’.

Chỉ có võ đạo nguyên công tăng lên, mới có thể tính là võ tu cửu phẩm chân chính.

Võ đạo có cửu phẩm, chia thành mười tám cấp, mỗi một cấp độ nguyên công, lại cần một loại bí dược tương ứng mới có thể thăng cấp.

Nhưng Quan Tưởng Đồ của võ đạo nguyên công cũng cực kỳ quan trọng, là thứ có thể để cho võ tu tu hành làm ít mà hiệu quả nhiều.

Giống như bức Quan Tưởng Đồ ở trước mặt Sở Hi Thanh bây giờ, có thể coi nó là một mặt trời phiên bản yếu đi.

Người bình thường không thể quan tưởng mặt trời chân chính, làm như vậy sẽ khiến cho thần phách bọn họ bị bỏng, thậm chí là tự thiêu mà chết.

Ngay cả cao nhân của Vô Tướng Thần Tông cũng chỉ vẽ một bộ phận cực nhỏ của Đại Nhật Nguyên Dương ra trên giấy, để cho đám võ tu cửu phẩm có thể quan tưởng, tương lai sẽ từ từ tiến lên.

Bọn họ vận chuyển nguyên công khi quan tưởng bức tranh này, chẳng những có thể tăng tốc độ tu hành, mà còn có thể uẩn nhưỡng lực lượng Nguyên Dương thuần khiết.

Điều khiến Sở Hi Thanh vui mừng chính là, sau khi hắn xuyên qua, thì hình như trí nhớ của hắn đã được cường hóa không ít.

Năng lực Mắt Ưng lại giúp cho hắn chú ý đến từng chi tiết nhỏ trên bức tranh kia.

Chỉ trong thời gian một khắc, Sở Hi Thanh đã nhớ kĩ bức Quan

Tưởng Đồ này rồi.

Khi hắn nhắm mặt lại, mặt trời ở trong đầu còn có cả thần vận.

Nhưng vì đề phòng chuyện không may xảy ra, Sở Hi Thanh vẫn quan sát kỹ thêm vài lần nữa, mãi cho đến khi xác định mình không quên được, thì hắn mới đứng dậy rời đi.

Chẳng mấy chốc đã có người ở phía sau xông lên cướp vị trí cũ của Sở Hi Thanh.

Nhưng cũng có mấy thiếu niên vẻ mặt lạnh lùng đứng dậy đi theo Sở Hi Thanh ra khỏi phòng.

Ánh mắt Sở Hi Thanh đọng lại, bước chân cũng hơi dừng một chút, rồi lại tiến về phía trước như không có chuyện gì xảy ra.

Đầu tiên, hắn đi xem phương pháp phối chế bí dược của Dưỡng Nguyên Công tầng hai.

Thật ra thì võ quán Chính Dương cũng có bán bí dược tầng hai của Dưỡng Nguyên Công.

Chỉ là giá cả quá đắt, một bình bí dược cần tận 400 lượng bạc.

Đừng nói là Sở Hi Thanh không có tiền, dù có tiền cũng không tiêu xài như vậy.

Đại đa số người đều là tìm hiểu phương pháp phối chế, sau đó tự tìm tài liệu để chế bí dược, bình thường thì giá cả còn không bằng một phần ba giá cả của võ quán.

Sau khi Sở Hi Thanh nhớ kỹ tất cả phương pháp phối chế, liền nhìn về phía sau với ánh mắt suy tư.

Mấy tên thiếu niên kia vẫn đang quanh quẩn ở gần đây, hơn nữa càng ngày càng trắng trợn.

Những người này chỉ kiêng kị ở đây quá đông người, cho nên mới chưa ra tay.

Nhưng nếu Sở Hi Thanh muốn lên tầng trên, chắc chắn sẽ bị mấy người này ngăn chặn.

Vì thế, hắn nhất định phải giải quyết phiền phức này, rồi mới có thể đi nghiên cứu bức Nhai Tí Đồ kia.

Chương 15: Cõng nồi

Cõng nồi: mang tiếng xấu hoặc là gánh tội thay cho người khác.

Ý nghĩ đầu tiên của Sở Hi Thanh là xin trợ giúp của các võ sư giáo viên đang phòng thủ ở trong này.

Có điều, để cho Sở Hi Thanh nguội lòng là khi hắn tìm thấy hai vị võ sư giáo viên ở hành lang, thì thái độ của hai người này lại rất lạnh nhạt.

“Bọn họ muốn gây sự với ngươi? Ngươi có bằng chứng cụ thể nào không?”

“Ta thấy người bị bệnh tâm thần rồi, bọn họ đều là sư huynh đệ của ngươi, làm sao có thể có ác ý với ngươi?”

Sở Hi Thanh có thể nhìn thấy vài phần xem thường và thương hại ở trong mắt của hai người này.

Những thiếu niên ở phía sau thấy cảnh này thì càng trắng trợn hơn, không thèm kiêng dè gì nữa, tất cả bắt đầu áp sát về phía Sở Hi Thanh với ánh mắt hung dữ và nụ cười lạnh.

Bọn họ có tất cả chín người, cao thấp mập ốm không đồng đều, nhưng có một điểm chung là thân thể rất mạnh mẽ và rắn chắc.

Sở Hi Thanh âm thầm thở dài, hắn biết rằng mình chỉ có thể dựa vào bản thân.

Hắn thuận tay cầm một cái gậy gỗ dùng để cuộn tranh ở trên giá sách, đây là Hắc Thiết Mộc, không quá tiện tay nhưng cũng khá nặng.

Đầu óc của Sở Hi Thanh thì nhanh chóng vận chuyển, hắn đang suy nghĩ biện pháp giải quyết những người này.

Chơi chính diện thì chắc chắn là không được rồi.

Thực lực của đám đệ tử nội môn mới lên cấp như bọn họ đều không khác nhau là mấy, võ đạo đều nằm ở tầng thứ khuy môn kính (vừa tìm thấy đường), Dưỡng Nguyên Công sẽ không vượt qua tầng thứ nhất.

Có vài người thiên phú xuất chúng, thì có thể đạt đến cảnh giới cửu phẩm hạ. nhưng đây chỉ là số ít.

Nếu như đánh một chọi một, Sở Hi Thanh tự tin rằng mình sẽ không thua, nhưng đối phương lại có chín người.

Dù đao của Sở Hi Thanh có nhanh hơn nữa, cũng không thể đánh ngã toàn bộ chín người được.

Huống hồ, trong tay của hắn chỉ có một cái gậy gỗ nặng nề.

Vì lẽ đó, hắn nhất định phải tìm một nơi chật hẹp để đối địch, nếu vậy thì dù đối thủ có nhiều người hơn nữa, cũng chỉ có một người có thể giao thủ chính diện với hắn.

Chỉ có duy trì tình hình một chọi một từ đầu đến cuối, thì hắn mới có phần thắng.

Nếu thực sự không được, thì còn có thể bỏ một điểm võ đạo ra để mua Thần Lực Đan trong võ đạo bảo khố.

Thần Lực Đan có thể tăng sức mạnh lên gấp ba, sáu phần mười tốc độ và sáu phần mười lực phản ứng trong một khoảng thời gian, nó đủ để hắn đứng ở thế bất bại.

Sở Hi Thanh đã có quyết định, lúc này hắn co chân lên chạy như điên, dùng tất cả sức lực để chạy lên cầu thang trước khi đám thiếu niên này vây kín.

Những thiếu niên kia đột nhiên không kịp chuẩn bị, cho nên đã chậm mất nửa nhịp.

“Đuổi theo!”

Chín người dồn dập đuổi theo đuôi, lao về phía cầu thang như hổ điên.

Ngay sau khi bọn họ vừa rời đi, đám đệ tử nội môn còn lại đều bị kinh động theo, bắt đầu tụ tập lại với nhau.

Bọn họ nhìn về phía cầu thang với ánh mắt nghi ngờ, rồi bắt đầu nghị luận sôi nổi.

“Chuyện gì thế?”

“Ta nhận ra vài người ở phía sau, bọn họ đều là người của Hải Thanh Bang ở bến tàu phía đông.”

“Người bị đuổi theo là Sở Hi Thanh, chính là người đã chém gần đứt tay nhị thiếu của Long gia ngày hôm qua. Chắc là đám người của Hải Thanh Bang đã thu tiền của Long gia, nên hôm nay đến trả thù Sở Hi

Thanh.”

“Sở Hi Thanh? Nghe nói đao pháp của tên này rất nhanh, Lôi quán chủ đã mở miệng đánh giá thiên phú của người này không thua kém thủ tịch chân truyền Lệ Phượng Lai. Nhưng mà lần này Sở Hi Thanh thảm rồi, đám người Hải Thanh Bang kia đều là cao thủ, thực lực đã tiếp cận cửu phẩm hạ, hai quyền khó địch bốn tay rồi.”

“Đáng tiếc, chỉ sợ người này sẽ bị phế rồi!”

“Giáo viên phòng thủ trong này đều mặc kệ à? Cái này cũng quá đen rồi đấy.”

“Câm miệng, không muốn lăn lộn ở võ quán thì nói tiếp đi!”

Sở Hi Thanh chạy đến tầng thứ ba, trực tiếp chạy về phía bên trái.

Hắn nhìn thấy một hành lang nhỏ ở góc đông bên trái của tầng này, lối vào là một bề rộng khoảng bốn thước, chỉ đủ cho hai người đi qua, đó là nơi thích hợp nhất để hắn nghênh chiến.

Trên đường chạy, Sở Hi Thanh lại nổi lòng nghi ngờ.

Bởi vì hắn không nhìn thấy bất cứ một võ sư giáo viên nào ở trên đường cả.

Bốn phía đều trống trơn, chung quanh yên ắng đến đáng sợ.

Lẽ nào không có ai ở trên tầng này sao?

Cũng không có võ sư giáo viên phòng thủ luôn?

Ngay khi Sở Hi Thanh chạy vào hành lang ở bên trái, thì chín thiếu niên như sói như hổ kia cũng đã chạy lên tầng này.

Bọn họ nhìn trái nhìn phải, tìm kiếm bóng dáng của Sở Hi Thanh.

“Tên kia đâu rồi?”

Đây là một thiếu niên có thân thể cao to béo tốt, trong tay hắn cũng cầm một cái gậy gỗ, ánh mắt lạnh lùng và nghiêm nghị quét nhìn bốn phía: “Thằng con hoang này chạy nhanh thật!”

Chương 16: Cõng nồi (2)

Một thiếu nhiên mặt đầy râu, mắt như chuông đồng cũng nhìn chung quanh: “Tìm quanh đây đi, chắc là ở tầng này thôi, vừa rồi không có âm thanh hắn đi lên cầu thang. Hai cái cầu thang khác cũng đã bị người của chúng ta chặn rồi, hắn không xuống được.”

“Sau khi tìm thấy người thì đừng vội vàng ra tay, đao pháp của tên này rất ác liệt, chúng ta không phải đối thủ của hắn khi một chọi một. . .”

Tiếng nói của thiếu niên có râu im bặt, bọn họ đã nhìn thấy một bóng người đi ra từ căn phòng bên cạnh.

Đây là một nam tử đội nga quan màu đỏ, mặt trắng như ngọc, môi đỏ như máu, giữa trán còn có một vệt thanh ngân tựa như kiếm.

Sau khi nam tử đi ra khỏi phòng, vẻ mặt thản nhiên mà nhìn về phía bọn họ, ánh mắt nhìn bọn họ như đang nhìn một đám rác rưởi, còn ngậm lấy một tia phiền chán.

Thiếu niên béo tốt đang căm tức vì không tìm thấy người, lúc này liền trợn mắt nhìn qua: “Nhìn cái gì? Hải Thanh Bang làm việc, cút sang một bên cho ta!”

Nam tử kia nghe vậy thì sững sờ, lập tức “A” một tiếng rồi nở nụ cười.

Thiếu niên béo tốt thấy thế lại càng tức giận hơn, ngay khi hắn chuẩn bị há mồm ra để quát lớn, chỉ thấy nam tử đội mũ đỏ kia đã duỗi bàn tay như bạch ngọc ra, nhẹ nhàng tung một trảo về phía hắn.

Răng rắc!

Theo tiếng gãy xương lanh lảnh này vang lên, hai tay và hai chân của thiếu niên béo tốt đã bị gấp khúc thành một tư thế quái dị, rồi toàn thân ngã nhào xuống đất.

Hắn hơi ngẩn ra, rồi lập tức kêu gào thảm thiết.

Nam tử kia lại vung tay áo một cái, thiếu niên cao lớn ở trước mặt hắn bỗng nhiên bay ngược ra sau như bị một bàn tay vô hình khổng lồ đập trúng vậy, toàn thân thiếu niên nện mạnh vào vách tường như một chiếc bao tải rách.

Khi ngã xuống đất thì đã gãy tay gãy chân, bất tỉnh nhân sự.

Thiếu niên có râu nhìn thấy cảnh này, thì vẻ mặt không khỏi cứng đờ.

Hình như đây là Chân nguyên ngoại phóng?

Nhưng mà đây là năng lực của võ tu từ lục phẩm trở nên mới có mà?

Tại sao lại xuất hiện ở trên người của một đệ tử nội môn?

“Ngươi là. . .?”

Hắn bình tĩnh nhìn nam tử có vệt thanh ngân kia, còn nhìn chằm chằm vào vệt thanh ngân ở giữa trán đó, bỗng nhiên lại nghĩ đến một người.

Sau đó, một luồng khí lạnh trực tiếp từ lòng bàn chân đánh lên đỉnh đầu của hắn, làm cho toàn thân đều sởn cả tóc gáy.

Người này. . . là Huyết Phong Kiếm - Lý Đạo Quy!

Tại sao một trọng phạm bị triều đình truy nã lại xuất hiện ở Tàng Kinh Lâu của võ quán Chính Dương?

Ngay khi thiếu niên có râu suy nghĩ vấn đề này, tay chân của hắn đã bị một luồng sức mạnh vô hình bẻ về phía sau, phát ra những tiếng răng rắc lanh lảnh.

Loại cảm giác đau đớn không gì sánh kịp này đã đánh gãy suy nghĩ của hắn, để cho hắn phát ra những âm thanh kêu gào cực kỳ thảm thiết.

Cái tiếng kêu gào thảm thiết này, không chỉ làm cho đám đệ tử nội môn ở dưới tầng một kinh ngạc, mà còn khiến cho Sở Hi Thanh đang trốn trong hành lang chật hẹp kia khó hiểu và bàng hoàng.

Sở Hi Thanh nghi ngờ không thôi, đám người kia sẽ không dùng âm mưu quỷ kế gì để lừa gạt mình ra ngoài đấy chứ?

Hắn chợt nghĩ đến đối phương người đông thế mạnh, không cần thiết phải làm như vậy, cho nên đã men theo âm thanh để đi qua.

Sở Hi Thanh cẩn thận từng li từng tí để ngó đầu ra ngoài, sau đó hắn liền ngây người.

Hắn nhìn thấy chín thiếu niên kia đang nằm la liệt ở chỗ cầu thang, không chỉ tay chân bị cong gãy vặn vẹo, mà còn không có một chút động tĩnh nào.

Đây là chuyện gì thế này?

Những người này đã chết rồi sao?

Là ai đã ra tay?

Sở Hi Thanh nhìn bốn phía chung quanh, chỉ thấy không có một bóng người nào ở chỗ này cả.

Hắn do dự một chút, rồi cất bước đi qua đó.

Sau khi tiến đến gần, Sở Hi Thanh mới phát hiện ra những thiếu niên này chỉ bất tỉnh nhân sự thôi, bọn họ vẫn còn hô hấp yếu ớt.

Thương thế của bọn họ lại vô cùng thê thảm, hai tay hai chân đều gãy ngược, lại còn là loại xương cốt vỡ nát khó xử lý nhất nữa.

Khi Sở Hi Thanh định cầm gậy gỗ để lật thiếu niên béo tốt trong đó lên xem, thì hắn nghe thấy có rất nhiều tiếng bước chân truyền đến từ phía cầu thang.

Sở Hi Thanh quay đầu, liền nhìn thấy mấy võ sư giáo viên dẫn theo một đám người chạy từ bên dưới lên trên này.

Những người này còn chưa đi ra khỏi cửa thang, thì mặt đã ngây dại.

Bọn họ nhìn chín thiếu niên ở trên mặt đất một chút, sau đó lại nhìn về phía Sở Hi Thanh với ánh mắt hồi hộp và vẻ mặt chấn động.

“Ặc!”

Sở Hi Thanh và đám người vừa lao lên cầu thang đều trố mắt nhìn nhau.

Đám người này sẽ không cho rằng đây là hắn làm ra chứ?

Đây đúng là một cái nồi quá to mà!

Sở Hi Thanh vô thức giấu cái gậy ở trong tay ra sau lưng mình, nhưng mà lại thấy cái hành động này không thích hợp cho lắm, đây không phải là giấu đầu lòi đuôi sao?

Chương 17: Huyết Hải Phiêu Linh

Sở Hi Thanh không muốn cõng nồi, thế là chuẩn bị mở miệng giải thích, bỗng nhiên lại thấy tầm mắt của mình có những bông pháo hoa nổ tung tóe lần nữa.

Sở Hi Thanh ngưng thần chú ý, hắn phát hiện cột danh vọng không có thay đổi gì cả, vẫn cứ là cửu phẩm hạ (thật), nhưng không biết vì sao mà điểm võ đạo lại từ 5 biến thành 11.

Sở Hi Thanh nhất thời trợn tròn mắt lên để nhìn.

Hắn không nghĩ ra nguyên do ở trong đó, nhưng hình như là cõng nồi cũng có chỗ tốt?

Đúng vào lúc này, đám người ở chỗ cầu thang đã bắt đầu nghị luận sôi nổi.

“Bảo sao bọn họ lại kêu gào thảm thiết như vậy, tứ chi đều đứt gãy, không biết còn sống hay không nữa?”

“Là tên này làm à? Không thể nào, một mình hắn có thể giải quyết nhiều người như vậy sao?”

“Nơi này còn có ai ngoài hắn đâu? Người này tên là Sở Hi Thanh, có người nói đao pháp của hắn đã đến trình độ cửu phẩm hạ, nhưng ta không ngờ hắn lại lợi hại đến mức này.”

“Đây đúng là một kẻ hung hãn mà, nhắc đến mới nhớ, hôm qua tên này suýt nữa chém đứt tay thiếu gia của Long gia.”

Tất cả mọi người đều bàn luận sôi nổi, một số người nhát gan còn không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Sở Hi Thanh.

Chỉ có một võ sư mặt đen, lạnh lùng nghiêm nghị mà nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh: “Những người này là do ngươi đả thương? Ra tay cũng quá độc ác rồi đấy!”

“Xin hỏi con mắt nào của giáo viên đã thấy ta ra tay đả thương người? Có bằng chứng cụ thể nào không?”

Sở Hi Thanh nở nụ cười tiêu sái, vẻ mặt dửng dưng, không hề có một tia tôn trọng: “Ta không biết là ai đã đả thương bọn họ, nhưng tốt nhất là giáo viên vẫn mời Lâu chủ hoặc là mấy vị giáo đầu đến xem một chút đi, xem xem rốt cuộc là có chuyện gì.”

Tuy rằng cõng nồi có chỗ tốt, nhưng hắn không muốn vô duyên vô cớ làm oan đại đầu.

Tình huống nơi này, rõ ràng là không đúng lắm.

Có điều, hắn nhìn sắc mặt khác thường của mấy vị giáo viên đối diện, tựa như là đang chột dạ và sợ hãi thứ gì đó

Sở Hi Thanh hơi suy nghĩ một chút, hắn liền hiểu nguyên do ở trong đó.

Mấy người này thật sự cho rằng hắn đã làm chuyện này.

Bọn họ lo lắng hắn làm lớn chuyện, sẽ liên lụy đến bọn họ.

Quán chủ Lôi Nguyên là Vô Tướng Thần Tông thả xuống đây để rèn luyện đệ tử nội môn của võ quán, Lôi Nguyên một lòng một dạ chỉ muốn bồi dưỡng được một ít nhân tài, trợ giúp hắn trở về tông môn và tiến lên một bước.

Nếu như Lôi Nguyên mà nghe thấy chuyện này, chắc chắn sẽ cực kỳ tức giận.

Tất cả những người nhận bạc của Long gia, một người cũng đừng hòng dễ chịu.

Còn về phần cái Long gia gì gì đó ở nội thành kia, trước mặt Vô Tướng Thần Tông thì chỉ là mây bụi mà thôi.

Sắc mặt của tên võ sư mặt đen kia biến ảo không ngừng.

Chín người này không bị Sở Hi Thanh đả thương, thì có thể là ai?

Những gì người này nói, chỉ là ngụy biện mà thôi!

Trong khi đám võ sư giáo viên đang tiến thoái lưỡng nan, không biết làm như thế nào cho phải, chợt cảm nhận được toàn bộ mặt đất và tòa lầu các này đều đang chấn động kịch liệt.

Rất nhiều người đều không thể ổn định thân thể, cả đám ngã nhào xuống mặt đất.

Vô số bụi đất và đá vụn từ trên trần nhà bóc ra rồi rơi xuống.

Sở Hi Thanh cũng suýt nữa thì đứng không vững mà ngã xuống, lúc này hắn ngẩng đầu lên, mặt đầy kinh ngạc mà nhìn lên trên đầu.

Chuyện gì thế này?

Lẽ nào là động đất?

. . .

Khi cả tòa Tàng Kinh Lâu đều bị lung lay dữ dội, Lý Đạo Quy đã bước lên bậc thang cuối cùng ở trên tầng thứ mười hai của Tàng Kinh Lâu.

Tầng này cực kỳ trống trải, dài rộng đều đạt đến bảy mươi trượng, trong không gian lại không có bất cứ vách tường nào để ngăn chia cả.

Tất cả bốn vách tường đều có các giá sách cao to bằng chất liệu gỗ, phía trên chất đống các loại sách và quyển trục.

Nhưng ngay khi Lý Đạo Quy bước lên tầng này, tất cả các giá sách đều biến thành tro bụi trong nháy mắt, trên vách tường bốn phía cũng xuất hiện các vết chém rất sâu.

Một đám kiếm khí mạnh mẽ màu đỏ ngòm bay ra khỏi bay áo của Lý Đạo Quy, bọn chúng đang điên cuồng giao phong với một luồng Cương nguyên dương cương và hùng vĩ.

Vô sỗ kiếm khí tán loạn cắt chém bốn phía, Cương nguyên bị đánh nứt cũng dạt ra chung quanh, quét ngang tất cả.

Nơi trung tâm nhất của tầng này, có một lão nhân tóc bạc, gương mặt già nua, mặc áo bào trắng trôi nổi giữa không trung.

Tuy hắn đã tuổi già sức yếu, nhưng dáng người lại vô cùng cao to, nhìn từ trên cao xuống nam tử mặc áo màu xanh của đệ tử, giữa mi tâm có một vết kiếm kia.

“Huyết Hải Phiêu Linh kiếm? Ngươi là Huyết Phong Kiếm - Lý Đạo Quy?”

Lão nhân mặc áo bào trắng nói với vẻ ngạc nhiên và nghi ngờ, đồng thời còn mang theo lửa giận: “Lá gan của ngươi thật lớn, đã bao giờ nghĩ đến hậu quả hay chưa?”

Chương 18: Huyết Hải Phiêu Linh (2)

“Làm sao không biết?”

Lý Đạo Quy nghe vậy liền bật cười, ánh mắt của hắn kiệt ngạo bất tuân, ngẩng đầu lên nói: “Không phải bị Vô Tướng Thần Tông các ngươi coi như kẻ thù sao? Nhưng ta đã đến đây rồi, há lại biết sợ?”

Giờ phút này, toàn thân Lý Đạo Quy đều hóa thành một mảnh huyết sắc.

Vô số kiếm khí màu đỏ ngòm lập tức tụ tập lại thành một luồng, tạo thành một thanh huyết kiếm khổng lồ, đánh thẳng đến trước mặt ông lão mặc áo bào trắng.

“Quả thực là coi trời bằng vung!” Ông lão mặc áo bào trắng lấy một cây phất trần ở trong tay áo ra, vung tay lên đạp nát thanh huyết kiếm kia: “Mấy năm qua ngươi cam nhập tà đạo, không chuyện ác nào không làm, nếu sư tôn của ngươi còn trên đời, nhất định sẽ hổ thẹn vì ngươi.”

“Nếu ta không nhập Huyết hải, thì ta đã thành quỷ dưới đao của triều đình từ mấy năm trước rồi.”

Lý Đạo Quy nở nụ cười khinh thường, trong mắt cũng hiện ra huyết ý: “Nói nhảm ít thôi, lần này ta đến đây là vì những thứ mà Tần Mộc Ca đã để lại năm xưa. Ngươi đưa tất cả bút ký và lời chú giải, Chân Ý Đồ của nàng cho ta, ta và thủ hạ của ta sẽ thối lui khỏi đây ngay, sẽ không tổn hại một cọng cỏ nào ở nơi này.”

Ông lão mặc áo bào trắng ngẩn người, vẻ mặt bối rối không rõ: “Ngươi đến đây vì mấy thứ đó? Trong tòa lầu này này có vài bức Chân Ý Đồ của Tần Mộc Ca đã vẽ khi còn nhỏ tuổi, nhưng chúng ta đáng giá để ngươi làm ra chuyện này sao?”

Lý Đạo Quy bất mãn mà hừ nhẹ một tiếng, lời nói ẩn chứa sát ý: “Đừng giả bộ hồ đồ với ta! Sao ta lại để mấy bức Chân Ý Đồ của nàng vẽ khi còn bé chứ? Ta muốn là Nghịch Thần Kỳ của Tần Mộc Ca!”

Sau khi nghe mấy lời này, sắc mặt của ông lão mặc áo bào trắng càng thêm kinh ngạc, tựa như dở khóc dở cười.

Lý Đạo Quy tiếp tục nói: “Tần Mộc Ca mười tuổi tập võ, hai mươi tuổi mà nguyên công đã bước vào nhất phẩm, một đời bất bại, xưng bá Bắc vực. Thành tựu như vậy, quả thực là trước chưa từng có, sau cũng không ai bằng, đã không phải là thiên phú có thể giải thích nữa rồi.”

“Có người kết luận, di bảo thượng cổ Nghịch Thần Kỳ đã rơi vào tay của Tần Mộc Ca, thế gian chỉ có vật này là có thể nghịch thiên cải mệnh, cướp đoạt sự thần kỳ của trời đất để tụ vào một thân. Nhưng Tần Mộc Ca chết rồi, Thiết Sơn Tần thị đã phối hợp với cao thủ triều đình tìm kiếm tất cả di vật của nàng, nhưng vẫn không phát hiện ra bóng dáng của Nghịch Thần Kỳ.”

Ông lão mặc áo bào trắng lắc đầu: “Đầu tiên không nói đến chuyện Nghịch Thần Kỳ có nằm trong tay Tần Mộc Ca hay không, dù thứ này có nằm trong tay nằm, thì có liên quan gì đến võ quán Chính Dương của chúng ta? Khi nàng rời khỏi võ quán Chính Dương để đến Vô Tướng Thần Tông, thì nàng mới chỉ 12 tuổi mà thôi. Từ đó về sau, cả đời Tần Mộc Ca đều không đặt chân lên nơi này.”

“Mới mười hai tuổi đã là võ tu lục phẩm!” Lý Đạo Quy cười lạnh: “Khi đó nàng còn nhỏ tuổi, cho nên manh mối của Nghịch Thần Kỳ mới phải nằm ở đây. Nửa tháng trước, thiên tử đã mời quốc sư tiêu hao tuổi thọ để bói một quẻ về tung tích của Nghịch Thần Kỳ, quẻ đó nói rằng ‘Chớ coi cửa quan ải vững như thép, hôm nay ta tất cất bước vượt qua’ . . .”

Vẻ mặt của hắn bỗng nhiên hơi động, ánh mắt hiện ra một tia lệ ý: “Ngươi đang kéo dài thời gian, muốn chờ người khác đến tương trợ ngươi? Nằm mơ!”

Thân thể Lý Đạo Quy bỗng nhiên trượt về phía trước, ngón tay chỉ về phía mi tâm của ông lão mặc áo bào trắng.

Vô số kiếm khí màu đỏ ngòm tụ hội mà đến, tựa như những con cá bơi thẳng đến, tạo thành một hình xoắn ốc.

Cơn bão cá huyết sắc kia xuyên thẳng về phía trước, khí thế kinh người.

Cương nguyên thuần dương ở trước người của ông lão mặc áo bào trắng đã vỡ vụn thành từng mảnh, nhưng hắn không hoang mang chút nào, cương lực toàn thân từ dương chuyển qua âm, sau đó vỗ một chưởng về phía trước.

Ngay sau đó, Lý Đạo Quy và những kiếm khí màu đỏ ngòm kia, tất cả đều bị đông lại ở nơi ba thước phía trước. Bên ngoài cơ thể hắn có vô số hơi nước ngưng tụ, rồi hóa thành băng.

Ông lão mặc áo bào trắng lại không có ý vui mừng, hắn bay ngược ra sau vài bước, rút một thành nhuyễn kiếm ở trong tay áo ra, rồi tích trữ chân nguyên toàn thân.

Hàn băng quanh người Lý Đạo Quy từ từ rạn nứt, vô số kiếm khí màu đỏ ngòm lao ra ngoài.

Hắn khen ngợi một câu: “Đây là Dương Cực Nghịch âm chưởng mà Tần Mộc Ca thường dùng trước khi đạt tứ phẩm, còn là võ học mà nàng tự sáng tạo nữa. Ngươi học được từ trong tòa Tàng Kinh Lâu này sao? Nói cách khác, nàng mới mười hai tuổi mà đã có thể tự nghĩ ra võ học tứ phẩm? Thật sự là quá tuyệt vời.”

Ông lão mặc áo bào trắng thấy thế, không khỏi hít một hơi khí lạnh vào miệng.

Hắn thầm nghĩ, huyết hải của người này thật nồng nặc, lệ khí thật là mạnh. . .

Chương 19: Huyết Phong Đạo

Ngay khi Tàng Kinh Lâu chấn động kịch liệt, Diệp Tri Thu vội vã chạy về phía Tàng Kinh Lâu với sắc mặt tái nhợt.

Thân hình của nàng lao đi như cuồng phong, bay lượn giữa không trung như một con chim diều hâu, hầu như là chân không hề chạm đất.

Diệp Tri Thu vừa chạy vừa thầm mắng trong lòng.

Sau khi đám đệ tử nội môn đi vào Tàng Kinh Lâu, bọn họ sẽ ở trong đó tận hai ngày, cho nên đám giáo đầu như nàng sẽ không chờ ở dưới Tàng Kinh Lâu hai ngày trời.

Nàng đã hẹn đi uống trà và chơi mạt chược với Lâm bộ đầu của thành đông.

Diệp Tri Thu không ngờ mình còn chưa ra khỏi cửa võ quán, thì bên trong này đã có biến cố kinh người như vậy rồi.

Khi nàng rơi xuống trước bậc thang của Tàng Kinh Lâu, liền nhìn thấy giáo đầu Thiệu Linh Sơn của Tây viện, giáo đầu Khâu Phong của Bắc viện đang đứng ở phía trước, hai người họ đang giằng co với một thiếu niên mặc huyết y ở cửa lớn.

Thiếu niên kia khoảng 15 16 tuổi, mũi ưng mắt sâu, khí chất âm lãnh, ánh mắt hàm chứa trêu tức mà nhìn ra bên ngoài.

Diệp Tri Thu có chút không hiểu, nàng liền nhảy qua bên cạnh hai người họ.

“Lão Khâu, Thiệu Linh Sơn, có chuyện gì thế, các ngươi chỉ đứng ở đây xem?”

Thiệu Linh Sơn vẻ mặt âm lãnh, không hề nhúc nhích: “Đừng qua đây, trở về.”

Diệp Tri Thu làm sao có thể nghe theo đối thủ của mình chứ?

Nàng đã lao đến trước cửa lớn, một tay bắt về phía cổ của thiếu niên mặc huyết y.

Thiếu niên không phản kháng chút nào, chỉ cười khúc khích tại chỗ.

Lúc này, bên trong Tàng Kinh Lâu bỗng nhiên nổ “Oanh” một tiếng.

Diệp Tri Thu hơi ngây người, nhìn về phía phát ra âm thanh đó.

Đó là cánh cửa thứ ba ở hành lang bên trái, nơi đó đang có một đám cháy rất to, khói bay nghi ngút.

Nàng còn nhìn thấy hai cánh cửa khác cũng có dấu vết cháy khét.

“Đó là để Bài Vân Chưởng và Chân Ý Đồ, vậy là một trong mười nghệ truyền ngoài của các ngươi đã bị đốt thành tro.”

Thiếu niên mặc huyết y tùy tiện để Diệp Tri Thu nắm lấy cổ của mình, trên mặt nổi lên một nụ cười khẩy: “Diệp giáo đầu, mỗi khi ngươi tiến lên một bước, thì một bộ Chân Ý Đồ ở trong tòa Tàng Kinh Lâu sẽ cháy thành tro tàn.”

“Nếu như ta có vấn đề gì, như vậy thì toàn bộ tòa Tàng Kinh Lâu này, cộng thêm tất cả mọi người ở trong đó đều sẽ chôn cùng với ta.”

Ánh mắt Diệp Tri Thu hiện lên vẻ ngạc nhiên và nghi ngờ.

Nàng không biết đối phương nói là thật hay giả.

Thiếu niên mặc huyết y lại bật cười một tiếng, lấy một tấm phù lục màu đỏ rực ra, quơ quơ trước mặt ở Diệp Tri Thu.

“Nhìn thấy không? Bạo Viêm Phù, trên thị trường có giá mười lượng bạc một tấm, hiện giờ trong tòa Tàng Kinh Lâu này có chôn tổng cộng 6900 tấm Bạo Viêm Phù, uy lực của nó đủ để thổi bay cả tòa Tàng Kinh Lâu. Nếu như ngươi không tin, thì có thể thử một lần.”

Diệp Tri Thu không khỏi hít một hơi khí lạnh, nàng nhìn thấy các vách tường chung quanh có dán không ít các tâm phù lục có màu hỏa sắc như vậy.

Nhưng đám người này chi nhiều tiền như vậy để làm gì?

6900 tấm Bạo Viêm Phù, đây chính là 69000 lượng bạc.

Mặt thiếu niên mặc huyết y đầy vẻ hời hợt, vỗ một cái vào tay của Diệp Tri Thu: “Nếu như Diệp giáo đầu không muốn thử thêm lần nữa, vậy thì mời lùi ra ngoài, nhớ là đóng cửa lại.”

Sắc mặt Diệp Tri Thu tái xanh, đứng bất động tại chỗ.

Ngay khi nàng đang do dự, phía sau vang lên một tiếng nói hùng hồn mà âm lãnh: “Diệp giáo đầu lùi lại đi, tên tạp chủng này nói hẳn là thật.”

Diệp Tri Thu quay đầu lại, phát hiện bóng người cao lớn như núi của quán chủ Lôi Nguyên đã đứng ở ngoài cửa.

Bên cạnh quán chỉ Lôi Nguyên còn có vài người nữa.

Đó là một người trung niên mặc trang phục Cẩm y vệ Thiên hộ, tóc xanh râu xanh mi xanh, tướng mạo cực kỳ kỳ dị.

Diệp Tri Thu nhìn một cái là nhận ra ngay, đây là hộ sở Thiên hộ Tòa Hiên, Cẩm y vệ Đông trấn phủ ty.

Nàng hừ một tiếng, vẻ mặt vạn phần không cam lòng mà lui ra ngoài, nhưng cũng không đóng cái cửa lớn kia lại.

Có điều, bên trong đã có hai người mặc đồng phục đệ tử nội môn đi ra đẩy cửa, chậm rãi đóng cánh cửa gỗ nặng nề này lại.

Sau khi Diệp Tri Thu lùi ra ngoài, nàng phát hiện có rất nhiều Cẩm y vệ đang nối đuôi nhau mà nhảy vào trong sơn, trên người bọn họ đều mặc trọng giáp, tay cầm đao kiếm, đằng đằng sát khí, vây quanh tòa Tàng Kinh Lâu mười hai tầng này chặt đến mức nước chảy không lọt.

Diệp Tri Thu không khỏi nhìn về phía Lôi Nguyên và Tòa Hiên với ánh mắt nghi ngờ: “Quán chủ đại nhân, Tào thiên hộ, xin hỏi đây là chuyện gì? Đám người ở bên trong là tặc tử đến từ phương nào?”

“Bọn họ là Huyết Phong Đạo ở dưới trướng Lý Đạo Quy.”

Người nói chuyện chính là Tòa Hiên, hắn hơi nhướn mày: “Khoảng tầm ba mươi ngày trước, mật thám của chúng ta phát hiện có người mua một lượng lớn Bạo Viêm Phù ở thị trường chợ đen, lúc này báo lên Đông trấn phủ ty.”

“Sau khi điều tra, chúng ta đã khóa chặt trọng phạm bị truy nã Huyết Phong Kiếm - Lý Đạo Quy, người đã lẻn vào quận Tú Thủy trong thời gian gần đây, không có là có ý đồ gì. Bản thiên hộ ra sức điều tra, cách đây không lâu mới tìm được võ quán Chính Dương, nhưng tiếc là vẫn đến chậm một bước.”

Lôi Nguyên nhíu chặt lông mày, ánh mắt lấp lánh mà nhìn Tòa Hiên: “Lý Đạo Quy và Vô Tướng Thần Tông không thù không oán, hắn đến võ quán Chính Dương của chúng ta làm gì?”

Sắc mặt Tòa Hiên hơi trầm xuống, nhìn về phía Tàng Kinh Lâu mười hai tầng kia: “Chắc là đến vì Nghịch Thần Kỳ của Tần Mộc Ca, không biết Lý Đạo Quy đã chiếm được tin tức từ đâu, hắn cho rằng manh mối của Nghịch Thần Kỳ đang được che giấu ở trong tòa Tàng Kinh Lâu này.”

Lôi Nguyên và mấy vị giáo đầu ở đây đều ngây người, liếc mắt nhìn nhau một chút.

Lôi Nguyên lập tức cảm thấy rất đau đầu, lấy ngón tay xoa xoa huyệt thái dương, suy nghĩ xem nên làm gì để hóa giải tình thế nguy cấp này.

Chương 20: Huyết Phong Đạo (2)

“Yên tâm!” Tòa Hiên bắt chéo tay ra sau lưng, nhìn về phía mấy cái cửa sổ của Tàng Kinh Lâu: “Tuy rằng uy lực của đám Bạo Viêm Phù rất đáng sợ, nhưng phải có người dùng pháp thuật để điều khiển từ xa thì mới có thể khởi động được.”

“Trước đây không lâu, Huyết Phong Đạo đã bị Đông trấn phủ ty chúng ta trọng thương, dưới trướng Lý Đạo Quy chỉ còn lại một Thuật sư bát phẩm hạ may mắn sống sót mà thôi. Chỉ cần chúng ta trừ khử người này, Lý Đạo Quy và đám nghịch tặc Huyết Phong Đạo này có chắp cánh cũng khó thoát.”

Ngay khi Tòa Hiên nhìn về phía đó, có bốn bóng người mặc độ đến xuất hiện, bọn họ lặng yên không một tiếng động mà mở mấy cánh cửa sổ đó ra.

Ngay khi bọn họ chuẩn bị lẻn vào trong, con ngươi của Tòa Hiên đột nhiên co rụt lại, hắn phát hiện có vô số tên nỏ ngắn bằng nửa ngón tay được bắn ra từ bên trong cửa sổ.

Đó là phi hoàng nỗ, chỉ trong chớp mắt, bốn người áo đen đã bị bắn cho thủng đến trăm ngàn lỗ, lặng yên không một tiếng động nào mà rơi từ trên tầng bảy xuống.

Bốn vị Cẩm y vệ có trình độ bát phẩm thượng, chỉ chớp mắt là đã không còn tính mạng.

Sau đó, có bốn tấm quyển trục bị đốt cháy được ném ra từ cửa sổ tầng bảy xuống dưới.

Lôi Nguyên nhẹ nhàng liếc mắt nhìn qua, da mặt không khỏi co rút lại.

Bốn vị Cẩm y vệ chết cũng không sao, nhưng hắn đau lòng những quyển trục kia.

Đó là bốn bộ Chân Ý Đồ của võ quyết lục phẩm, tất cả đều đáng giá ngàn vàng.

Đám nhãi con Huyết Phong Đạo này, quả thực là nói được làm được.

Hắn nhìn về phía Tòa Hiên đang mặt đen như đáy nồi: “Tào thiên hộ còn có biện pháp gì không? Tuyệt đối không thể mạnh mẽ tấn công vào. . . trong tòa Tàng Kinh Lâu có rất nhiều võ quyết và Chân Ý Đồ, giá trị coa trên trăm vạn lượng bạc, mấu chốt là đám Chân Ý Đồ và Quan Tưởng Đồ kia, có tiền cũng không mua được đâu. Nếu như thật sự bị tổn hại, ta và ngươi đều không chịu được đâu.”

Sắc mặt Tòa Hiên biến ảo không ngừng, hắn suy nghĩ một lát, sau đó đột nhiên cắn răng một cái: “Vẫn là nghĩ cách ở trên người tên Thuật sư kia đi, chúng ta nhất định phải làm thịt người này trước khi mạnh mẽ tấn công. Nếu chúng ta đã không lẻn được vào trong, vậy thì nghĩ biện pháp liên lạc với người ở bên trong đi.”

“Trong đó có võ sư giáo viên của võ quán Chính Dương các ngươi, hoặc là liên lạc với một số đệ tử chân truyền có sức chiến đấu mạnh cũng được. CHúng ta có thể kiềm chế ở bên ngoài, để bọn họ có cơ hội động thủ.”

Võ sư giáo viên của võ quán Chính Dương, đại đa số đều có tu vị khoảng thất phẩm, đệ tử chân truyền thì có sức chiến đấu ở giai đoạn bát phẩm.

Như vậy thì thừa sức giết chết Thuật sư kia, điểm yếu của Thuật sư chính là không có năng lực cận chiến, một khi bị áp sát thì một võ tu cửu phẩm cũng có thể giải quyết một Thuật sư bát phẩm.

Lôi Nguyên lại cực kỳ đau đầu.

Ngày hôm này là một thời gian rất đặc thù, bên trong Tàng Kinh Lâu không có bất cứ một đệ tử chân truyền nào cả, thậm chí còn không có đệ tử nội môn hai lá và ba lá nào cả.

Chỉ sợ đám võ sư giáo viên ở bên trong đã lành ít dữ nhiều rồi, hắn biết phải liên hệ với ai bây giờ?

Còn về phần hơn 400 đệ tử nội môn kia, chỉ có ba người có sức chiến đấu đạt đến cửu phẩm hạ, còn lại đều kém hơn không ít.

Nhưng thực lực của ba người này cũng rất kém, nếu như để bọn họ ra tay, vậy không khác gì bảo bọn họ đi chết cả.

Hắn lắc đầu: “Đây cũng là một biện pháp, nhưng phải xem đám võ sư ở trong đó còn sống sót hay không đã.”

Lúc này, Thiệu Linh Sơn chợt nói chen vào: “Huyết Phong Đạo luôn luôn làm việc chặt chẽ, bọn họ nhất định sẽ trừ khử toàn bộ võ sư giáo viên trước khi ra tay để bài trừ mầm họa. Theo Thiệu mỗ thì Thiên Hộ đại nhân đừng hy vọng vào bọn họ thì hơn, ngoài ra, đúng là bên trong còn có một người có thể sử dụng.”

Hắn khẽ cười, trong mắt chứa vẻ kinh dị: “Hôm qua có một thiếu niên tên là Sở Hi Thanh, chỉ dùng một đao đã chém nhị thiếu gia Long Thắng của Long gia bị thương, khi xuất đao như điện quang hỏa thạch. Quán chủ đại nhân còn khen ngợi đao pháp của hắn nhanh gọn chặt chẽ. Nếu như người này có thể tiếp cận vị Thuật sư kia, nhất định có thể thành công.”

“Thiệu Linh Sơn!” Diệp Tri Thu quát to một tiếng, trong mắt bao hàm lửa giận ngút trời: “Ngươi bớt nói hươu nói vượn ở đây đi! Nguyên công của Sở Hi Thanh vẫn chưa đến tầng thứ hai, ngươi muốn hắn đi chịu chết sao?”

Lôi Nguyên cũng tỏ vẻ tức giận và không vui, ánh mắt nhìn về phía Thiệu Linh Sơn đã mang theo vài phần lệ ý.

Nói một cách công bằng, nếu như vị thuật sư kia thật sự chỉ là bát phẩm hạ, vậy đúng là Sở Hi Thanh có cơ hội.

Nhưng mà trong này chất chứa vô số nguy hiểm.

Mặc dù Sở Hi Thanh có thành công, thì hắn làm thế nào để chống lại đám người Huyết Phong Đạo phản công báo thù?

Chắc chắn là Sở Hi Thanh sẽ biến thành một thi thể trước khi đám người bọn họ giết vào trong.

Tòa Hiên lại “A” một tiếng, ánh mắt hơi lấp lóe, rơi vào trầm tư.

Theo hắn biết, nhị thiếu của Long gia cũng tu luyện khoái đao.

Thiếu niên tên Sở Hi Thanh này có thể dùng khoái đao để chiến thắng Long Thắng, chứng tỏ đao của người này tương đối nhanh.

Nếu như bên trong đã không có võ sư để sử dụng, như vậy thì có thể sử dụng người này.

Chương 21: Sư muội!

Bên trong Tàng Kinh Lâu, trước mắt Sở Hi Thanh bỗng nhiên có một bông pháo hoa nổ tung.

Không biết vì sao mà bảng nhân vật của hắn lại có biến hóa.

Cột danh vọng từ "Cửu phẩm hạ (thực)", biến thành "Cửu phẩm hạ (cố)".

Điểm võ đạo cũng từ 11 biến thành 16.

Nếu nói những điểm võ đạo trước còn có nguyên do, thì lần này hoàn toàn là không hiểu gì cả.

Có điều, Sở Hi Thanh tạm thời không chú ý đến mấy thứ này, hắn đang cố gắng chạy trốn khỏi nơi này.

Vừa nãy, ngay khi cơn 'động đất' kia xuất hiện, bỗng nhiên có một đám người che mặt xông ra giết người.

Bọn họ cũng mặc đồng phục đệ tử nội môn, nhưng sức chiến đấu lại cực cao, mấy vị võ sư giáo viên còn chưa kịp mở mồm thì đã bị chém chết sạch.

Lúc này, tất cả mọi người đều chạy trốn tán loạn, Sở Hi Thanh rất nhanh, hắn là người đầu tiên bỏ chạy, lao đến một cái cầu thang khác để leo lên tầng bốn.

Sở Hi Thanh vừa chạy vừa quét mắt nhìn bốn phía, cố gắng tìm một nơi ẩn náu đáng tin.

Sau đó, hai mắt hắn đột nhiên sáng ngời, hắn giá tốc, lao về phía một giá sách ẩn ở trong góc của hành lang.

Sở Hi Thanh giẫm lên một ô vuông trên giá sách, đạp năm cái để nhảy lên trên xà nhà.

Tuy rằng tầng thứ tư được ngăn thành mười mấy gian phòng to to nhỏ nhỏ bởi những bức tường gỗ, nhưng phía trên xà nhà lại tương thông, không có bị ngăn cách.

Sở Hi Thanh cẩn thận từng li từng tí mà cất bước trên xà nhà, cố gắng không phát ra tiếng động, cố gắng không để tro bụi rơi xuống.

Hắn chỉ đau đầu về dấu chân mà mình để lại, vắt hết óc mà vẫn không biết nên làm gì.

Chuyện này có ý nghĩa, nếu đám hung đồ kia leo lên xà nhà, thì chắc chắn sẽ phát hiện tung tích của hắn.

Một lát sau, Sở Hi Thanh phát hiện ra một góc chết bí mật, nhưng khi hắn đi đến chỗ đó, thì nhìn thấy một người đang ngồi ở trong đó rồi

Đây là một cô gái có tuổi tác tương đương với hắn, mái tóc được chải thành hình một đóa hoa bách hợp, ngũ quan xinh đẹp, mũi ngọc tinh xảo nhỏ và cao, giữa trán khảm một viên bảo thạch hình hoa bách hợp, hai mắt khá to mà quyến rũ.

Thiếu nữ bách hợp này cũng mặc đồng phục màu xanh của đệ tử nội môn, nhưng rõ ràng là y phục này đã được chỉnh sửa, không chỉ càng vừa vặn mà cổ áo và vạt áo đều có hình thêu hoa bách hợp và thược dược.

Đôi chân của nàng treo ở bên ngoài xà nhà, thỉnh thoảng lại đung đưa vai cái, dáng vẻ rất tiêu diêu tự tại, lại rất xinh đẹp.

Sở Hi Thanh cảm thấy hơi bất ngờ, hắn thầm nghĩ trong đám đệ tử nội môn mới lên cấp của võ quán Chính Dương bọn họ, có một đại mỹ nhân như vậy sao?

Có điều, trong ba tháng này, tổng thời gian hắn la cà ở võ quán Chính Dương cũng không vượt qua năm ngày, vốn là không nhận ra bao nhiêu người.

Sở Hi Thanh nở nụ cười ôn hòa với đối phương: “Không biết sư muội ẩn náu ở nơi này, thêm một mình ta, ngươi chớ để ý.”

Thiếu nữ bách hợp liếc mắt nhìn về phía Sở Hi Thanh, sau đó tùy ý phất phất tay, tỏ vẻ không thèm để ý.

Mặt Sở Hi Thanh liền nghiêm túc, hắn nhìn thấy thiếu nữ này phất tay một cái, tất cả dấu chân của hắn ở trên xà nhà đã bị xóa sạch.

Nàng vừa dùng pháp thuật đúng không?

Thiếu nữ bách hợp này, hình như là thuật võ song tu?

Hơn nữa, trình độ thuật sư phải bát phẩm là ít nhất.

Sở Hi Thanh nhìn thiếu nữ bách hợp với ánh mắt kinh dị, lòng thầm nghĩ đây thật sự chỉ là một đệ tử nội môn thôi sao?

Nhưng hắn đã không có nhiều thời gian lo nghĩ về thân phận của thiếu nữ này nữa rồi, trái lại thì chuyển tầm mắt xuống phía dưới, mặt hiện lên vẻ ngưng trọng.

Nhìn từ trên xà nhà xuống, có thể nhìn thấy một đám người lao ra từ ba cái cầu thang.

Đám người này đều là sư huynh đệ đồng môn với Sở Hi Thanh.

Đại đa số người trong số họ đều có vẻ mặt tái nhợt, lo sợ bất an, tất cả đang bị hơn hai mươi tên nam nữ cầm đao kiếm đuổi theo sau, bọn họ lùa đám sư huynh đệ của Sở Hi Thanh vào bên trong

Tuy đám hung đồ này không có ý định hành hung, nhưng lời nói và động tác lại cực kỳ hung ác, ai không nghe lời liền đánh, mà ra tay cực kỳ độc ác.

Có hai người chỉ liếc mắt nhìn trộm bốn phía, đã bị đám người này đánh cho máu tươi giàn giụa, ngã gục xuống đất không đứng dậy nổi.

Đám hung đồ này cưỡng ép đoàn người vào các gian phòng, sau đó mệnh lệnh cho đám đệ tử lấy từng quyển từng quyển sách dày cộm nặng nề trên giá sách xuống xem.

Trong mắt Sở Hi Thanh hiện lên vẻ bối rối.

Hành động của đám hung đồ này làm cho Sở Hi Thanh cảm thấy hơi mơ hồ.

Bọn họ đang làm gì thế này?

Nhìn qua thì có vẻ như đang tìm thứ gì đó?

Lẽ nào là vì bản Nhai Tí Đồ kia sao?

Tuy rằng Sở Vân Vân giữ kín như bưng với hắn, nhưng từ lời nói của nàng, hắn có thể đoán được bức Nhai Tí Đồ kia ẩn giấu một bí mật rất lớn.

Bí mật này, thậm chí đủ để Sở Vân Vân cướp lại tất cả mọi thứ.

Ngay khi Sở Hi Thanh đang suy nghĩ, tại phòng thứ ba ở bên trái, có một vị trẻ tuổi cầm một quyển sách dày nửa thước, vui mừng đứng lên.

“Ta tìm được! Phía sau hàng chữ này có một chữ Mộc, chắc hẳn là lời chú giải do chính tay Tần Mộc Ca viết.”

Đám hung đồ ở quanh đó bị kinh động, một thanh niên cầm đại đao đầu hổ trong tay, trên mặt trái có một miếng vải đen bước nhanh về phía đó.

Hắn cướp quyển sách kia, rồi cẩn thận lật từng tờ một, một lát sau, trên mặt hắn lộ ra vẻ thất vọng.

Hiển nhiên là nội dung trong quyển sách này không phải thứ mà hắn muốn.

“Đúng là lời chú giải của Tần Mộc Ca! Người đâu, thả tên này ra ngoài.”

Thanh niên độc nhãn một tay đè đao, ánh mắt hung tàn lạnh lùng nhìn đám đệ tử nội môn ở trong các gian phòng: “Tiếp tục tìm cho ta! Hôm nay, chỉ có người tìm thấy bút ký và lời chú giải của Tần Mộc Ca mới có thể đi ra khỏi tòa Tàng Kinh Lâu này, nếu như không tìm được, thì đừng hòng sống sót.”

Tất cả đám đệ tử nội môn trẻ tuổi đều nơm nớp lo sợ, mặt như màu đất.

Sở Hi Thanh ở trên xà nhà nghe thấy mấy lời này thì không khỏi nhướn mày, mặt đầy quái dị.

Thì ra đầu nguồn của tai họa ngày hôm nay, lại chính là cô muội muội tiện nghi kia.

“Đó là Huyết Phong Đạo ở dưới trường Huyết Phong Kiếm – Lý Đạo Quy.”

Chẳng biết từ lúc nào mà thiếu nữ bách hợp đã tiến lại gần hắn, cười gằn cúi người nhìn xuống phía dưới: “Chắc hẳn là đến vì cái Nghịch Thần Kỳ giả dối không có thật kia.”

Sở Hi Thanh nhất thời ngửi thấy một cỗ hương thơm, hắn cảm thấy thiếu nữ này dựa vào hơi gần rồi đấy.

Hắn suy nghĩ một chút, liền viết vài chữ xuống lớp bụi trên xà nhà: “Nghịch Thần Kỳ? Đó là cái gì?”

Thiếu nữ bách hợp rất có hứng thú trò chuyện, nàng dùng tay nghịch bím tóc, nở nụ cười trào phúng: “Nó là chí bảo có thể cướp đoạt sự thần kỳ của trời đất để nghịch thiên cải mệnh trong truyền thuyết. Có người nó Ma Thần Táng Thiên, Ngu Công đều từng sở hữu nó, nó có năng lực nghịch phạt chư thiên, có rất nhiều người suy đoán rằng, Nghịch Thần Kỳ này đã rơi vào tay Bá Võ Vương Tần Mộc Ca.”

“Có điều, ta đã ở trong Tàng Kinh Lâu này mười mấy ngày rồi, lật toàn bộ từ trên xuống dưới mà không thu hoạch được gì, trong này căn bản là không có thứ mà bọn họ muốn tìm.”

Chương 22: Sư muội! (2)

Khóe mắt Sở Hi Thanh hơi co giật một cái, trong lời nói của thiếu nữ này, đã tiết lộ mấy tin tức rất kinh người.

Hình như nàng cũng không phải là một đệ tử nội môn đứng đắn gì cả.

Hắn lại viết một hàng chữ khác: “Cao danh quý tính của các hạ? Lại là cao nhân phương nào?”

Thiếu nữ bách hợp nở nụ cười thản nhiên: “Ta họ Lục, chỉ là một đệ tử nội môn bình thường, không chịu nổi danh xưng cao nhân này.”

Giờ phút này, tâm thần của Sở Hi Thanh bỗng nhiên hơi động, hắn nhìn về phía một cánh cửa số ở cách đó không xa.

Ngay khi ánh mắt của hắn nhìn qua, một con hạc giấy được bao bọc bởi linh quang màu vàng tím đột nhiên bay từ ngoài cửa sổ vào trong.

Điều kỳ quái nhất là, đám hung đồ kia đang canh giữ tất cả cửa sổ ở tầng này, nhưng không có bất cứ ai nhìn thấy con hạc giấy này, giống như là có tai như điếc có mắt như mù vậy.

Sau khi con hạc giấy đó bay vào trong, đầu tiên là vẫy cánh một cái, bay quay quanh cột nhà, sau đó cơ thể của nó run lên, rồi bay thẳng đến trước mặt Sở Hi Thanh, lơ lửng tại chỗ.

Con hạc giấy này là đến vì mình sao?

Ánh mắt Sở Hi Thanh mờ mịt không rõ, hắn hơi do dự, nhưng vẫn cầm lấy con hạc giấy này.

Hóa ra đây là một phong thư, khi Sở Hi Thanh mở con hạc giấy ra, chỉ thấy một đống chữ nhỏ ở trên hai mặt giấy.

Đầu tiên, Sở Hi Thanh nhìn ký tên, đó là một quan ấn màu đỏ loét, có ấn mấy chữ lễ rất nghiêm túc: Thiên hộ Cẩm y vệ Tào Hiên quận Thủy Tú!

Sau khi xem xong, Sở Hi Thanh vẫn cảm thấy không hiểu rõ lắm.

Vị này đường đường là Thiên hộ cẩm y vệ, tại sao lại biết hắn?

Người này lại có mục đích gì khi liên lạc với hắn qua tín phù?

Sở Hi Thanh kiềm chế lại tâm tình, bắt đầu đọc từng câu từng chữ trên giấy.

Phong thư này, đầu tiên là giới thiệu tình hình một chút, sau đó bắt đầu nói đến đại nghĩa nước nhà, vì nước vì dân, sau đó hy vọng hắn có thể dũng cảm đứng ra, nội ứng ngoại hợp với cẩm y vệ, giết chết Thuật sư bát phẩm của Huyết Phong Đạo, trợ giúp triều định tiêu diệt đám trọng phạm chuyên làm việc ác này.

Nếu như Sở Hi Thanh đáp ứng, có thể để lại chữ trên tờ giấy này, nhân mã của cẩm y vệ ở bên ngoài sẽ phối hợp với hắn, tạo cơ hội cho hắn hành động.

Một khi xong chuyện, thiên hộ sở quận Tú Thủy sẽ có trọng thưởng.

Chuyện khiến Sở Hi Thanh lưu ý chính là, dưới cùng phong thơ này còn mờ mịt nhắc nhở chuyện ‘Lộ dẫn’ và ‘hộ tịch’ với hai người huynh muội bọn họ.

Thời cổ, phàm là người đi ra ngoài trăm dặm đều phải có lộ dẫn của quan phủ phân phát, bằng không thì sẽ bị trị tội theo luật.

Đại Ninh quản lý hộ tịch rất nghiêm ngặt, ba năm tra một lần, thuận tiện để triều đình nắm giữ địa phương và thu thuế đầu người.

Người không có hộ tịch chính quy, không chỉ bị phạt theo tội trốn hộ tịch, mà còn không thể gia nhập bất cứ võ quán nào, càng không thể làm ăn, tòng quân, tham dự thi cử . . . vân vân.

Ba tháng trước, hai người họ đi đến quận Tú Thủy, không thể không bỏ tiền mua lộ dẫn ở trên chợ đen.

Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân chân chính, là chuyển nhà từ quận Thái Sơn ở Đông Châu đến, nhưng do gặp phải trộm cướp, nên cả nhà chết sạch.

Lộ dẫn của bọn họ để lại, đã bị hai ‘huynh muội’ mua lại, làm bằng chứng để ở lại quận Tú Thủy.

Thiếu nữ bách hợp cũng ngó đầu vào để xem thư với Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh tìm mọi cách để che giấu nhưng vẫn không thành công, dù sao không gian trên xà nhà có hạn, hắn lại không dám gây ra động tĩnh quá lớn.

Thiếu nữ bách hợp này cũng không nể mặt chút nào, cả người đều áp lên người hắn, mà nàng còn rất khỏe, một tay đã chế phục được Sở Hi Thanh rồi.

Sở Hi Thanh bất đắc dĩ, đành phải để cho mọi chuyện diễn ra.

May mắn là thiếu nữ này xem thư xong liền lùi trở lại, chà chà hai tiếng rồi nói: “Thủ đoạn của Lý Đạo Quy này cũng rất khá, có lẽ cẩm y vệ đã đến bước đường cùng rồi, cho nên mới tìm một đệ tử tu luyện Dưỡng Nguyên Công đến tầng thứ hai như ngươi ra tay.”

“Còn nữa, hình như hộ tịch của ngươi có vấn đề à? Đây là thủ đoạn cẩm y vệ hay dùng, bọn họ cưỡng bức dụ dỗ, vừa đấm vừa xoa. Bọn họ đang tiên lễ hậu binh, nếu như dụ dỗ không thành, vậy thì sẽ cưỡng bức, để cho ngươi không thể không đi vào khuôn khổ, rồi liều mạng cho bọn họ.”

Sắc mặt Sở Hi Thanh lại bắt đầu biến ảo không ngừng.

Họ Tào kia đã nắm trúng chỗ yếu của hắn rồi.

Hắn không thể nào buông tha thân phận này được, bằng không thì tất cả nỗ lực trong ba tháng này của họ ở võ quán Chính Dương này sẽ trôi theo dòng nước. Sau đó phải tìm một con đường khác để mưu cầu bí pháp Thuần Dương.

Còn cả bức Nhai Tí Đồ kia nữa, bọn họ nỗ lực lâu như vậy, chỉ còn một bước nữa là có thể chạm vào bức đồ có ẩn chứa bí mật rất lớn này rồi.

Sở Hi Thanh hít sâu một hơi, cố gắng bình phục tâm tình.

Hắn lại chuyển mắt xuống bên dưới một lần nữa, vừa quan sát tình hình bên dưới, vừa nhìn màn hình huỳnh quang hư ảo ở trong tầm mắt của mình.

Liều mạng là không thể liều mạng rồi, nhưng hắn vẫn muốn xem một chút rồi mới quyết định lựa chọn.

Có hệ thống ba ba, chưa chắc là hắn đã không có cơ hội.

Sở Hi Thanh quét mắt nhìn bốn phía, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người một nam tử.

Đại đa số người trong đám hung đồ kia đều cầm binh khí, chỉ có người này là cầm một cây Đào Mộc Kiếm, trên người còn dán vài tấm phù lục.

Vừa nhìn liền biết đối phương là thuật sư, pháp thuật chán ghét kim loại, trước khi thuật sư lên đến thất phẩm, sẽ không đeo bất cứ kim loại nào trên người.

Nhưng mà Sở Hi Thanh nhìn thế nào thì cũng cảm thấy người này không đúng lắm.

Dáng người đàn ông này quá mạnh mẽ, mặc đồng phục đệ tử rộng rãi mà vẫn có thể nhìn thấy cơ ngực.

“Người ngươi đang nhìn không phải thuật sư của bọn họ, thân phận của người này là một võ tu thất phẩm. Đám người này rất giảo hoạt, thuật sư chân chính vẫn luôn ẩn nấp ở trong đám đệ tử kia kìa.”

Thiếu nữ bách hợp vừa nói chuyện vừa cướp phong thư ở trong tay của Sở Hi Thanh.

Nàng mạnh mẽ rạch ngón tay của Sở Hi Thanh ra.

Thiếu nữ này rất khỏe, toàn bộ quá trình Sở Hi Thanh đều không thể phản kháng, hắn hơi sững sờ: “Ngươi muốn làm gì?”

“Đương nhiên là hành hiệp trượng nghĩa, trừ bạo an dân!” Thiếu nữ bách hợp cười đáp lại, đồng thời lấy tin của Sở Hi Thanh, viết mấy chữ ở trên phong thư kia.

Chương 23: Cõng nồi (3)

Bên ngoài Tàng Kinh Lâu, cách cổng chính tầm mười trượng, quán chủ Lôi Nguyên chắp tay sau lưng, sắc mặt âm trầm đi qua đi lại.

Tào thiên hộ lại bình tình mà ngồi ngay ngắn trên một cái ghế thái sư, ánh mắt nhìn chằm chằm cổng lớn của Tàng Kinh Lâu.

Hắn đưa chén trà do thuộc hạ mang đến lên miệng, nhưng ngay sau đó lại phun ra ngoài, tất cả nước trà đều bị dội xuống đất.

Thật ra thì nước trà ấm vẫn rất khá, thơm tho ngào ngạt.

Nhưng Tào Hiên lại không thể nuốt trôi, không biết từ bao giờ mà trên miệng hắn đã nổi ba cái bong bóng.

Điều này làm cho hắn càng thêm buồn bực.

“Đã liên lạc được với Tử Tĩnh đạo nhân chưa? Khi nào hắn mới có thể đến? Vạn hộ của của Châu Thành có hồi âm không? Thái thú đại nhân đâu?”

Tử Tĩnh đạo nhân trong miệng Tào Hiên, không chỉ là giáo đầu của võ quán Chính Dương, mà còn là thuật sư cung phụng của cẩm y vệ Thiên hộ sở quận Tú Thủy.

Tào Hiên sẽ không đặt tất cả hy vọng lên người một thằng nhóc không rõ lai lịch.

Quận Tú Thủy không có võ tu cấp độ tứ phẩm ở đây, vậy đành phải dùng pháp thuật để giải quyết chuyện này.

Tu vị của Tử Tĩnh đạo nhân đã đến lục phẩm, có thể có năng lực giải quyết 6900 tấm Bạo Viêm Phù ở trong Tàng Kinh Lâu.

Có điều, người này đã lên núi hái thuốc từ hai ngày trước, đến giờ vẫn không thể liên lạc được.

Cẩm y vệ Vạn hộ Đông Châu là cơ cấu thường cấp của Cẩm y vệ quận Tú Thủy, nó cai quản tất cả đề kỵ của một châu và tám quận.

Tào Hiên không thể chờ đợi được bất cứ câu trả lời chắc chắn nào của đám người chung quanh.

Ngay khi Tào Hiên đang vô cùng đau đầu, thì có một cẩm y vệ Bách hộ ở cách đó không xa bỗng nhiên run lên, đi qua: “Thiên hộ đại nhân, Sở Hi Thanh đã hồi âm.”

Tào Hiên ngước mắt lên, trong con người hiện lên một vệt dị quang: “Tên nhóc đó nói thế nào?”

Ba người quán chủ Lôi Nguyên, Diệp Tri Thu và Thiệu Linh Sơn ở gần đó, lúc này cũng liếc mắt nhìn về phía Tào Hiên.

“Hắn nói hắn có thể thử một lần, nhưng chúng ta nhất định phải đưa cho hắn một thanh đao tốt, cộng thêm một viên Dung Huyết Đan thượng phẩm. Còn muốn cầu chúng ta, khi ra tay nhất định phải có ba vị cao thủ lục phẩm mạnh mẽ xông vào cửa số thứ ba của tầng tư. Ngoài ra còn mời DIệp giáo đầu tiếp ứng ở bên dưới cửa sổ thứ năm.”

Lúc này, Diệp Tri Thu cau mày, lo lắng nhìn về phía tầng thứ tư của Tàng Kinh Lâu.

Thiệu Linh Sơn nghe vậy thì cười gằn, trong mắt ngậm lấy vài phần trào phúng.

Quán chủ Lôi Nguyên thì sắc mặt lạnh lùng, không tỏ ý kiến.

Hắn sẽ không để một để tử chưa nhập phẩm đi chịu chết, nhưng cũng sẽ không chủ động ngăn cản.

“Dung Huyết Đan thượng phẩm? Dưỡng Nguyên Công của Sở Hi Thanh chưa đến tầng hai, yêu cầu này cũng hợp tình hợp lý.” Tào Hiên dùng ngón tay để gõ lên tay vịn, suy tư rồi nói: “Chúng ta có một thuật sư thất phẩm, đưa hai thứ đó vào trong là không khó. Nhưng Sở Hi Thanh muốn chúng ta mạnh mẽ xông vào từ cửa số thứ ba, đây là có ý gì?”

Dung Huyết Đan là một loại đan dược được sử dụng trong nội bộ cẩm y vệ, nó có thể kích phát huyết mạch, để tăng sức mạnh và chân nguyên của người dùng lên trong một thời gian ngắn.

Dung Huyết Đan thượng phẩm không chỉ không có hậu hoạn, còn có thể cường hóa thể chất của võ tu ở một mức độ nào đó.

“Thuộc hạ cũng không rõ ràng, ngoài ra, Sở Hi Thanh còn có một yêu cầu khác.” Cẩm y vệ Bách hộ nhìn lướt qua đám người chung quanh, sau đó tiến lại gần rồi thì thầm vài câu vào trong tai của Tào Hiên.

Tào Hiên ngưng thần lắng nghe, trên mặt từ từ hiện lên ý cười: “Thú vị, ngươi có thể đồng ý với hắn.”

. . .

Bên trong Tàng Kinh Lâu, phong thư màu vàng ở trong tay Sở Hi Thanh từ từ phát sinh biến hóa.

Tấm bùa giấy này hết sức thần kỳ.

Tất cả những văn tự mà Sở Hi Thanh dùng máu tươi viết lên đã biến mất, không còn xót lại một chút nào.

Không lâu sau, lại có những văn tự xuất hiện ở trên tờ giấy bóng loáng này.

Đó là hai chữ “Đồng ý”.

Sở Hi Thanh nhất thời nhướn mày lên, hiện ra vẻ mặt vui mừng.

Thiếu nữ bách hợp liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh với vẻ kỳ dị: “Ngươi rất biết nhân cơ hội để đòi lợi ích đấy.”

Sở Hi Thanh lại lý lẽ hùng hồn mà trả lời nàng: “Các hạ bao biện làm thay, thay ta đáp lại công việc đòi mạng này, cũng không thể để cho ta vô duyên vô cớ cầm mạng đi đánh chứ.”

Thiếu nữ bách hợp nhất thời bật cười một tiếng, nàng lắc lắc đầu nói: “Ai bảo ngươi đi liều mạng? Lát nữa ngươi ở bên cạnh nhìn là được, đừng ảnh hưởng đến ta.”

Trong khi bọn họ nói chuyện, một đạo ánh sáng màu đỏ bỗng nhiên đi vào từ bên ngoài cửa sổ, bay đến trước mắt của Sở Hi Thanh.

Đó là một hộp gỗ màu đỏ, ước chừng khoảng bốn thước, vân gỗ nhỏ bé dày đặc mà tinh mỹ, hai bên trái phải đều khắc phù văn kỳ dị.

Sở Hi Thanh mở hộp gõ ra, phát hiện bên trong là một thanh Nhạn Linh Đao dài ba thước, thân đao đen xì, lưỡi đao lại có ánh sáng lưu chuyển.

Bên cạnh lưỡi đao còn có một viên đan dược màu đỏ tươi, chỉ to bằng đầu ngón tay út, đang tỏa ra mùi thơm tươi mát của thảo dược.

Mặt Sở Hi Thanh run lên, đưa tay nắm thanh Nhạn Linh Đao nào. Nhưng trước khi hắn chạm vào chuôi đao, thiếu nữ bách hợp đã vươn bàn tay nhỏ nhắn và xinh đẹp như ngọc ra cướp mất.

“A? Lại là Hắc Vân Phi Nhạn Đao của bên Đông Tuyền, cũng tốt, có đao này trợ trận, ta càng nắm chắc hơn.”

Lúc này, Sở Hi Thanh đã trợn mắt nhìn thiếu nữ, cây đao này là hắn yêu cầu đám cẩm y vệ kia mà.

Có điều, Sở Hi Thanh cũng là người hiểu chuyện, mắt thấy thiếu nữ bách hợp nghịch thanh Nhạn Linh Đao này, hàn quang bắn ra bốn phía, hắn liền sáng suốt từ bỏ ý nghĩa lấy đao về.

Chương 24: Cõng nồi (4)

May mà thiếu nữ bách hợp không lấy nốt viên Dung Huyết Đan này, Sở Hi Thanh rất sợ đối phương đổi ý, cho nên đã cầm Dung Huyết Đan lên rồi cho vào miệng luôn.

Hiệu quả của viên đan dược này rất tốt, không lâu sau, Sở Hi Thanh đã cảm thấy toàn thân nóng lên, lục phủ ngũ tạng và huyết mạch toàn thân đều trở nên nóng bỏng, từng tia chân nguyên bắt đầu sinh sôi trong cơ thể.

Cẩm y vệ hiển nhiên là đã tính toán thời gian từ trước, ngay sau khi Dung Huyết Đan phát huy dược hiệu, cánh cửa sổ thứ ba bỗng nhiên nô tung, ba bóng người có chiều cao khác nhau lao vào bên trong phòng như ác hổ mãnh long.

Sở Hi Thanh lợi dụng thị lực của Ưng Nhãn để quan sát, hắn phát hiện quán chủ Lôi Nguyên cũng nằm trong ba người đó, hai người còn lại thì mặc áo cá chuồn, khoác áo giáp che ngực, vừa nhìn đã biết là cao thủ cẩm y vệ.

Khí thế của ba người hung mãnh và bá đạo, những nơi bọn họ đi qua đều tan tác, tất cả giá sách và vách tường gỗ ngăn ở trước mặt bọn họ đều nát bấy.

Bọn họ ra tay cũng rất độc ác, nơi đi qua không còn người sống, bốn hung đồ vừa chạm mặt đã bị giết chết.

Ba người này liên thủ, giống như là một cơn bão táp lốc xoáy đang bay thẳng về phía vị ‘thuật sư’ kia.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn về phía bên kia, sau đó liền thu ánh mắt lại, hắn bắt đầu chú ý đến thuật sư chân chính đang ẩn giấu ở trong đám người kia.

Người này cực kỳ cảnh giác, khi vừa có biến cố thì đã vội vàng lùi về phía phòng thứ năm ở góc đông, tránh xa ba người quán chủ Lôi Nguyên.

Hắn vừa lùi vào cửa phòng, lập tức dùng hai tay bắt quyết, ý định thi triển pháp thuật.

Có điều, trong khoảnh khắc đó, một ánh đao màu đen lóng lánh và mãnh liệt đã xẹt qua cổ của hắn.

Trên mặt thuật sự hiện lên vẻ kinh hãi và không thể tin nổi, sau đó đầu của hắn liền trượt khỏi cổ, máu tươi bắn tung tóe.

Phía sau lưng hắn, thiếu nữ bách hợp nở một nụ cười đắc ý, tư thế tiêu sái mà quơ quơ thanh đao.

“Cái này gọi là gậy ông đập lưng ông, cái này gọi là Huyết Phong Đạo cũng chỉ có vậy. . .”

Thiếu nữ bách hợp nói đến chỗ này, giọng nói lại im bặt.

Vẻ mặt nàng trở nên nghiêm túc, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía cửa.

“Ngũ phẩm hạ? Dưới trướng Lý Đạo Quy còn có một cao thủ như ngươi sao?”

Thiếu nữ bách hợp trực tiếp ném thanh đao trong tay xuống đất, toàn bộ thân thể đều hóa thành một đoàn khói xanh, lao thẳng về phía bên kia.

Cũng trong chớp mắt này, tên thanh niên độc nhãn kia đột nhiên lao vào. Hắn liếc mắt nhìn thi thể thuật sư, liền phát ra tiếng rít gào giận dữ, bóng người nhảy chồm lên như sói đói, đánh thẳng về phía đoàn khói xanh phiêu dật kia.

Bóng dáng của hai người đều vô cùng mau lẹ, vừa rơi xuống đất đã xuất hiện ở ngoài mười mấy trượng.

Thời điểm này, Sở Hi Thanh vừa mới nhảy xuống từ trên xà nhà, hắn có chút choáng váng mà nhìn thi thể trước mặt, sau đó mũi chân vẩy một cái, nắm thanh Nhạn Linh Đao dưới đất lên.

Có lẽ Thiếu nữ bách hợp là thuật võ song tu, cho nên không thể sử dụng pháp thuật khi đang cầm binh khí kim loại.

Sở Hi Thanh lại rất yêu thích thanh đao này, hắn có ý định giấu diếm thành Hắc Văn Phi Nhạn Đao này đi.

Nhưng Sở Hi Thanh vừa cầm vào chuôi đao, liền nhìn thấy hai bóng người to cao, cầm Phi Hoàng Nỗ lao vào trong phòng.

Hai người này đều nhìn thi thể trở trên mặt đất, sau đó mới nhìn về đao ở trong tay của Sở Hi Thanh, trong mắt đã tràn đầy giận dữ.

Trán Sở Hi Thanh nhất thời túa mồ hôi lạnh, lòng thầm nghĩ cái hiểu lầm này không dễ giải thích rồi.

Hắn nhân cơ hội đối phương còn chưa phản ứng, liền không nghĩ ngợi mà nhảy ra ngoài cửa sổ ở bên cạnh.

“Thật sự chết rồi! Là thằng con hoang kia. . .”

“Làm thịt hắn!”

Hai người kia tức giận gào thét, đồng thời lao về phía cửa sổ, nhắm thẳng Phi Hoàng Nỗ ở trong tay về phía Sở Hi Thanh.

Ngay sau đó, hàng trăm hàng ngàn mũi tên nỏ bé như ngón tay cái bay ra, bắn thẳng về phía của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy tê cả da đầu khi nhìn thấy bóng tên đầy trời như châu chấu này, lòng ngực hắn đập thình thịch, giống như có một cái búa tạ nện thẳng vào trong lòng của hắn, đồng thời, một cảm giác run rẩy lan tràn toàn thân hắn.

Nhưng hắn càng sợ hãi càng tuyệt vọng, thì nội tâm lại càng trấn định và càng bình tĩnh hơn.

Sở Hi Thanh không do dự chút nào, hắn nuốt Thần Lực Đan vẫn luôn giấu ở trong miệng, đồng thời hai mắt trợn tròn, dùng Ưng Nhãn để nắm giữ quỹ tích của mỗi một mũi tên ngắn kia.

Trong khoảnh khắc này, tiềm lực toàn thân của hắn đã bùng nổ đến cực hạn.

Nhạn Linh Đao trong tay tùy ý qua lại, những ánh sáng màu đen lóe lên, chặn từng mũi từng mũi tên ngắn kia, có cái bị chém đứt, có cái bị gạt ra.

Sở Hi Thanh liều lĩnh, hắn đã xuất liên tục hai mươi bảy đao trong khoảnh khắc đó.

Bởi vì dùng tốc độ vượt quá cực hạn của bản thân, tay phải của hắn đã đau đớn như bị xé rách, tựa như cánh tay này sắp đứt rời rồi.

Nhưng mà những mũi tên ngắn nhiều như châu chấu kia vẫn phá tan ánh đao của hắn, tre già măng mọc mà bắn thẳng về phía mặt của hắn.

Ngay khi trái tim của Sở Hi Thanh đã lạnh lẽo như băng vì sợ hãi, một giọng nữ quen thuộc truyền vào trong tay của hắn.

“Tránh ra!”

Cái tiếng nói này tựa như chuông bạc, Sở Hi Thanh nghe vào lại càng như tiếng trời.

Bên cạnh hắn bỗng nhiên xuất hiện một thanh trọng kiếm, xoắn một cái ở giữa không trung rồi run lên, tức thì khuấy lên một trận cuồng phong, đánh bay tất cả những mũi tên ngắn kia ra chỗ khác.

Người này chính là Diệp Tri Thu, nàng lướt qua bên người Sở Hi Thanh, sau khi quét hết tất cả bóng tên, bóng người của nàng xông thẳng lên cửa sổ tầng thứ tư như một con báo cái.

Sở Hi Thanh cũng bình yên hạ xuống đất, hắn thuận thế lăn một vòng, hóa giải lực rơi từ không trung xuống.

Nhưng khi Sở Hi Thanh chuẩn bị đứng lên lần nữa, hắn lại cảm thấy hai chân như nhũn ra, tay chân cũng đang hơi run rẩy.

Loại cảm giác sợ hãi của việc sống sót sau tai nạn này, làm cho hắn không còn chút sức lực nào.

Giờ phút này, chung quanh truyền đến những tiếng ồn ào.

“Thuật sư bên trong chết rồi?”

“Không nổ, tất cả Bạo Viêm Phù đều không phát nổ.”

“Là tên nhóc tên Sở Hi Thanh kia làm? Hắn lại làm được thật.”

Theo những tiếng nghị luận này, tiếng bước chân và giáp sắt đã vang ầm ầm.

Sở Hi Thanh ngẩng đầu lên, chỉ thấy một đám cẩm y vệ võ trang đầy đủ đang tranh nhau nhảy vào bên trong Tàng Kinh Lâu.

Cùng lúc đó, trong tầm mắt của hắn, những bông pháo hoa kia lại nổ tưng bừng.

Chương 25: Phát tài

Danh vọng: Cửu phẩm hạ (siêu).

Võ đạo: Truy phong đao pháp tàn thức (tầng một).

Nguyên công: Dưỡng Nguyên Công (tầng một).

Điểm võ đạo: 25.

Thiên phú: Ưng nhãn, Truy Phong Trục Điện Chi Thủ (nhất giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú.

Tuổi thọ: 19 ngày.

Hai mắt Sở Hi Thanh trợn tròn, hiện lên vẻ kinh ngạc tột độ.

Thế mà hệ thống lại có biến hoá, cột danh vọng từ Cửu phẩm hạ (cố), biến thành Cửu phẩm hạ (siêu).

Điểm võ đạo cũng biến thành 25.

Lúc trước, Sở Hi Thanh đã đổi một viên Thần Lực Đan, tiêu hao một điểm võ đạo, điểm võ đạo của hắn chỉ còn 15 điểm, nhưng bây giờ, bỗng nhiên lại tăng thêm 10 điểm.

Đây là vì sao?

Sở Hi Thanh nhìn về cửa sổ tầng bốn với ánh mắt suy tư.

Hắn phán đoán danh vọng và điểm võ đạo có liên quan với chuyện mình vừa mới cõng nồi, chỉ là hắn không có chứng cứ.

Sở Hi Thanh ngồi nghỉ dưới mặt đất một lúc, mãi cho đến khi cảm giác run rẩy kia biến mất hơn phân nửa thì hắn mới đứng lên.

Hắn đảo mắt nhìn chung quanh, chỉ thấy mấy người chung quanh, bao quát của võ sư giáo viên của võ quán và cẩm y vệ đều đang nhìn hắn với ánh mắt bội phục.

Lúc này, có người vỗ vai của Sở Hi Thanh một cái, tiếng nói hào phóng vang lên.

“Tiểu tử ngươi không tệ, không ngờ người có thể làm thịt tên thuật sư bát phẩm kia thật, mấu chốt là động thủ xong mà vẫn còn sống sót. Có điều, ta vừa nhìn thấy người dùng dao, thiên phú rất tốt, nhưng dùng đao không có kết cấu, vẫn phải luyện tập nhiều hơn.”

Sở Hi Thanh nghiêng đầu nhìn qua, phát hiện đó là giáo đầu Khâu Phong của Bắc viện, người này đang cười tủm tỉm nhìn hắn: “Lần này ngươi lập công lớn rồi, trong Tàng Kinh Lâu có hơn 18 ngàn quyển sách, mấy ngàn bản Chân Ý Đồ và võ quyết, đều nhờ ngươi mới có thể giữ lại, Lôi quán chủ nhất định sẽ trọng thưởng.”

Sở Hi Thanh làm người rất chính trực, thầm nghĩ mình không thể cõng cái nồi này được, cũng không thể cướp công lao của người khác, hắn chắp tay giải thích: “Khâu giáo đầu hiểu lầm, thật ra người chém vị thuật sư kia không phải là. . .”

Hắn mới nói được một nửa, liền thấy điểm võ đạo của mình nhảy lên, từ con số 25 biến thành con số 23.

Da mặt Sở Hi Thanh run lên, lúc này mới đổi giọng: “Thật ra là ta và một nữ đệ tử họ Lục liên thủ chém giết vị thuật sư kia.”

Nói như vậy cũng giống trận bóng rổ ở NBA vậy, Brian Cook và Kobe hợp tác ghi được 83 điểm.

Trong đó Kobe 81 điểm, Brian Cook 2 điểm, nhưng ngươi không thể nói trong 81 điểm của Kobe không có công lao của Brian Cook, tốt xấu gì Brian Cook cũng hỗ trợ mà.

Sở Hi Thanh cũng đã hỗ trợ, hắn đã cống hiến một thanh đao, một tấm bùa có thể liên hệ với bên ngoài.

“Nữ đệ tử họ Lục?”

Giáo đầu Khâu Phong của Bắc viện bắt đầu suy nghĩ đến đám đệ tử nội môn mới thăng cấp này, trong đó có nữ đệ tử họ Lục sao?

Khâu Phong không xác định, nhưng nếu như hắn chưa nghe nói đến, vậy nữ đệ tử này hiển nhiên không phải nhân vật xuất sắc gì, có lẽ chỉ là trợ thủ cho Sở Hi Thanh mà thôi.

“Đúng vậy, vị sư muội kia có tuổi tác tương đương với ta, tự xưng họ Lục.” Sở Hi Thanh giải thích: “Người này mới có chủ lực chém giết vị thuật sư kia. . .”

Hắn không thể nói hết lời, bởi vì tên kia đã có một tiếng nổ ầm ầm. Một bóng người màu xanh bỗng nhiên nhảy ra khỏi tầng thứ mười hai của Tàng Kinh Lâu.

Người này điều động một thanh huyết kiếm, nhân kiếm hợp nhất, bay thẳng về phía xa xa như một vệt ánh sáng màu hồng.

Quán chủ Lôi Nguyên và mấy người khác thì đuổi theo phía sau, bay lượn ở trên không trung để truy kích.

Sở Hi Thanh nhìn về phía bên đó, chỉ thấy bóng người màu xanh ở trên không trung kia đang nhìn chằm chằm vào hắn, ánh mắt tràn đầy thâm độc, lạnh lùng, nghiêm nghị và tràn đầy sát ý.

Lúc này, một đám hung đồ ở trong Tàng Kinh Lâu cũng bắt đầu phá vây mà ra, một người trong đó rít gào: “Một thằng ranh con còn chưa nhập phẩm mà cũng dám làm hỏng chuyện lớn của Huyết Phong Đạo chúng ta, ta xem ngươi không muốn sống nữa rồi. Thằng nhãi giết huynh đệ của ta kia, ngươi nghe kỹ cho ta.”

“Nhiều nhất là trong tháng này, Huyết Phong Đạo chúng ta sẽ lấy mạng chó của ngươi!”

Sở Hi Thanh liền ngây dại tại chỗ.

Hắn không muốn chiếm công lao này, hắn cũng không muốn cõng cái nồi này mà.

Khâu Phong thấy sắc mặt Sở Hi Thanh không tốt lắm, liền vỗ vai an ủi hắn: “Yên tâm, lần này Tào thiên hạ đã bày thiên la địa võng, đám hung đồ Huyết Phong Đạo này sẽ không chạy được đâu. Ngay cả Lý Đạo Quy kia cũng khó có thể thoát được.”

“Lần này, Lôi quán chủ đang rất giận dữ, mà lâu chủ Diệp Kinh Nguyên của Tàng Kinh Lâu cũng là một cao nhân thâm tàng bất lộ, Tào thiên hộ lại có tu vị gần tứ phẩm, nhất định sẽ tróc nã được đám tặc nhân này.”

“Không phải.” Sở Hi Thanh nỗ lực giải thích: “Vị Lục sư muội kia là thuật võ song tu, đao pháp rất tốt, nàng mới là người ra tay chém vị thuật sư kia, đệ tử chỉ là trợ thủ. . .”

Khâu Phong chỉ coi Sở Hi Thanh sợ Huyết Phong Đạo báo thù cho nên mới nói như vậy.

Vấn đề là các nhân vật trọng yếu của Huyết Phong Đạo đã nói chắc như đinh đóng cột rồi, chân tướng của chuyện này đã rõ ràng.

Hơn nữa, đệ tử nội môn nào có đệ tử thuật võ song tu, đao pháp rất tốt nào chứ? Cái tên này quả thực là đang ngụy biện.

Hắn bật cười lắc đầu, bóng người bay lên, nhảy vọt lên giữa không trung mà vung đao, một tên hung đồ của Huyết Phong Đạo đã ngã xuống.

Chương 26: Phát tài (2)

Sở Hi Thanh thì lại vô cùng phức tạp mà nhìn cảnh tượng trước mặt, vẻ mặt như vui buồn lẫn lộn.

Sau khi tên hung đồ kia rống lên, điểm võ đạo của hắn đã tăng hai điểm, từ 25 nhảy lên 27 điểm.

Lúc này, lòng hắn bỗng nhiên có cảm ứng, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một bóng dáng quen thuộc đang đứng thẳng trên cây nhãn ở bên ngoài.

Đó chính là Sở Vân Vân vốn nên đi đến đạo quan để ngưng tụ Linh Chủng.

Thiếu nữ đang cõng một cây chiến kích, đánh giá hắn từ trên xuống dưới.

Tựa như đang xác định Sở Hi Thanh có bình yên vô sự hay không.

Sở Vân Vân mỉm cười vui vẻ với hắn, đồng thời bóng người lóe lên, biến mất sau góc tối ở dưới tán cây.

Khóe môi Sở Hi Thanh cũng cong lên, trong ngực tuôn ra vài phần ấm áp.

. . .

Người của Huyết Phong Đạo chạy tứ phía, bọn họ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để bỏ chạy, vừa chạy vừa phóng hỏa, vừa chạy vừa giết người, cố gắng gây hỗn loạn để tạo cơ hội chạy trốn.

Cẩm y vệ và giáo viên của võ quán cũng tản ra bốn phía, toàn lực vây bắt.

Một đám võ tu mạnh mẽo giao thủ với nhau, làm cho khói lửa nổi khắp nơi trong võ quán, cát đá tung tóe, những nơi đi qua đều bừa bộn, đổ nát và thê lương.

Chẳng mấy chốc, chiến trường đã lan tràn ra ngoài võ quán, lan ra phân nửa quận thành Tú Thủy.

Thành vệ quân cũng gia nhập vào, mấy ngàn người vừa kéo lưới truy bắt, vừa dập lửa ở bốn phía.

Dù vậy, vẫn có bảy người trong hơn ba mươi tên Huyết Phong Đạo chạy trốn được.

Sở Hi Thanh thất vọng không thôi, chuyện này có ý nghĩa Huyết Phong Đạo có thể thực hiện uy hiếp kia.

Hắc Văn Phi Nhạn Đao trong tay hắn cũng bị người lấy đi.

Đây vốn là bội đao của một cẩm y vệ Bách hộ, Tào thiên hộ chỉ tạm thời cho hắn mượn sử dụng mà thôi, xong chuyện đương nhiên phải trả về rồi.

Ngay sau khi quá trình đuổi bắt kết thúc, quán chủ Lôi Nguyên và lâu chủ Diệp Kinh Nguyên của Tàng Kinh Lâu đều có vẻ mặt âm trầm như nước, bốn vị giáo đầu cũng biểu hiện vô cùng khó coi.

Cẩm y vệ Thiên hộ Tào Hiên lấy lý do tìm tòi của trộm cướp và bài trừ Bạo Viêm Phù, bắt đầu lục tung tùng phèo từng giá sách một ở bên trong Tàng Kinh Lâu.

Ngay cả Sở Hi Thanh và đám sư huynh đệ bên cạnh cũng bị lợi dụng lên.

Tuy hung đồ Huyết Phong Đạo đã đào tẩu, Tào Hiên lại lấy cái cớ bài trừ gian tế, để bức bách bọn họ tìm kiếm bút ký và lời chú giải của Tần Mộc Ca.

Mãi cho đến đêm khuya, toàn bộ Tàng Kinh Lâu đã bị lục soát từ trên xuống dưới, nhân mã của cẩm y vệ mới rút khỏi võ quán.

Mãi đến tận lúc rời đi, Tào thiên hộ mới có hứng thú đi gặp mặt Sở Hi Thanh.

Cũng chỉ là gặp mặt mà thôi, vị Thiên hộ tóc xanh mi xanh này chỉ nhìn Sở Hi Thanh ở khoảng cách hơn hai mươi trường, sau đó cười nhẹ một tiếng: “Túi da không tệ, quả thực có vài phần thiếu niên anh hùng.”

Hắn hơi phất tay, liền có một cẩm y vệ Tổng kỳ bê một cái khay đến.

Trên khay là một bình Bồi Nguyên Đan, năm mươi lượng bạc.

Sắc mặt Sở Hi Thanh hơi sững, những thứ hắn muốn, lại không có ở trong cái khay này.

Vị cẩm y vệ Thiên hộ này là quan lớn, nhưng làm việc lại không hào phóng chút nào.

“Chỉ có chút đồ này? Đây chính là cái gọi trọng thưởng ở trong miệng Thiên hộ đại nhân của các ngươi?” Diệp Tri Thu gánh trọng kiếm đứng ở bên cạnh Sở Hi Thanh, nàng không kiêng kỵ đám Cẩm y vệ này chút nào, nhìn cái khay với ánh mắt đầy xem thường: “Quá hẹp hòi.”

Vị Tổng kỳ kia chỉ cười không nói, chắp tay về phía Sở Hi Thanh, rồi đi trở về bên cạnh Tào Hiên.

Diệp Tri Thu lại chỉ tiếc mài sắt không thành kim mà trừng mắt với Sở Hi Thanh: “Thấy chưa, mạng của ngươi ở trong mắt người ta chỉ có giá một trăm lạng bạc mà thôi, Sau này đừng có ngu xuẩn như vậy, bởi vì vài câu nói của người khác mà đi liều mạng.”

“Ngươi có biết hay không, nếu như ta tiếp ứng hơi chậm một chút, thì bây giờ ngươi đã chết? Chỉ cần ngươi học tập chăm chỉ ở võ quán, học được chân truyền xuất sư, tự nhiên có một lượng lớn phú quý chờ ngươi, ngươi cần gì can thiệp vào.”

Sở Hi Thanh hai mắt nhìn trời, hắn cũng không biết nên giải thích thế nào.

Nếu như khi đó hắn không bị thiếu nữ bách hợp kia hãm hại, thì có điên hắn cũng không nhận cái công việc đòi mạng này.

Dù họ Tào kia cho nhiều tiền hơn, nhiều hứa hẹn hơn, Sở Hi Thanh cũng sẽ không đồng ý.

Đúng là hộ tịch và lộ dẫn của bọn họ có vấn đề, nhưng hắn chỉ cần từ bỏ thân phận này, cao chạy xa bay với Sở Vân Vân là được.

Tuy rằng chuyện này mang ý nghĩa nỗ lực ba tháng của bọn họ sẽ đổ sông đổ biển, nhưng dù sao cũng mạnh hơn là mất mạng.

Có điều, thu hoạch của ngày hôm nay vẫn rất nhiều.

Sở Hi Thanh nhìn 27 điểm võ đạo ở bên trong màn hình huỳnh quang hư ảo kia, lại vuốt ve bình Bồi Nguyên Đan trong tay, lòng thầm nghĩ hôm nay không uổng công.

Tuy rằng cẩm y vệ keo kiệt ngoài sức tưởng tượng của hắn, nhưng Sở Hi Thanh nghĩ đến chuyện mình chỉ chạy theo thiếu nữ bách hợp mà đã được mấy thứ này, những thứ này liền trở nên rất thơm.

Chương 27: Số phận

Đêm khuya.

Trên sông Thần Tú, một bóng người nhuốm máu vội vàng chạy trên mặt sông, nhanh chóng chạy trốn dưới sự yểm trợ của bóng đêm.

Hắn lặng yên không một tiếng động mà lao đến trước một chiếc thuyền hoa cỡ lớn ở giữa sông, rồi lập tức ngự không nhảy lên, lặng lẽ rơi vào một phòng ở trên tầng thứ ba của thuyền hoa.

Bên trong phòng này chỉ có hai ngọn nến, ánh nến chập chờn dưới những cơn gió sông.

Một gương mặt thanh tú tuấn lãng và không có bất cứ huyết sắc nào xuất hiện ở dưới ánh nến.

Đó chính là Huyết Phong Kiếm – Lý Đạo Quy, cái mũ màu đỏ trên đầu hắn đã biến mất, mái tóc đen ngổn ngang ở phía sau lưng.

Bộ đồng phục đệ tử nội môn màu xanh cũng xuất hiện mười mấy cái lỗ, máu nhuộm đầy áo.

Lý Đạo Quy vừa bước vào thuyền hoa, liền cởi áo ở nửa trên xuống, rồi bắt đầu tự xử lý vết thương, sau đó hỏi dò một người khác ở trong phòng.

“Tình hình thế nào? Có mấy người trốn được?”

“Ngoại trừ kiếm chủ, chỉ có sáu người trốn được.”

Người trả lời là một thiếu niên mặc áo đỏ, mũi ưng mắt sâu, khí chất âm lãnh, hắn ngồi ở bên kia của chiếc bàn vuông, sắc mặt trắng bệch, biểu hiện ủ rũ: “Dưới thất phẩm, không có ai sống sót, cấp độ thất phẩm cũng chết hai người.”

Lý Đạo Quy đang xoa thuốc vào vết thương do đao chém ở trước ngực, khi hắn nghe thấy hai chữ ‘sáu người’, liền ầm một tiếng, bình thuốc trong tay hắn đã biến thành phấn vụn.

“Tào Hiên!”

Lý Đạo Quy cắn chặt răng, quai hàm phập phồng, sắc mặt âm trầm như nước: “Người này tính toán rất sâu, chúng ta liều sống liều chết vì manh mối Nghịch Thần Kỳ, kết quả lại để kẻ này được lợi. Có điều, kẻ cầm đầu vẫn là tạp chủng đã giết thuật sư của chúng ta, đã điều tra được thân phận của kẻ này chưa?”

“Thuộc hạ đã hỏi thăm được, người này tên là Sở Hi Thanh, là một đệ tử nội môn mới thăng cấp của võ quán Chính Dương, am hiểu khoái đao.”

Thiếu niên mặc huyết y lộ vẻ lạnh lùng và nghiêm nghị: “Chỉ cần cẩm y vệ hơi buông lỏng, ta sẽ mang đầu của kẻ này về cho Kiếm Chủ. . .”

Hắn vừa nói xong, lại có một bóng người lướt vào từ ngoài cửa sổ.

“Sở Hi Thanh cái gì? Các người tìm nhầm người rồi.” Đây là một thanh niên độc nhãn đeo trùm mắt, hắn hừ một tiếng, giọng nói âm trầm: “Người giết chết thuật sư là một tiện phụ tinh thông pháp thuật, chứ không phải là một đệ tử nội môn của võ quán Chính Dương.”

“Tiện phụ? Nữ nhân?”

Hai người Lý Đạo Quy và thiếu niên mặc huyết y đều liếc mắt nhìn nhau một chút, đều nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương.

“Đây là ta tận mắt nhìn thấy.” Vết thương của thiếu niên độc nhãn cũng không nhẹ, hắn cũng xé vạt áo ra, mặt không đổi sắc mà rút từng mũi từng mũi tên ở trên người xuống.

“Nữ tử này, tuổi chưa đến mười lăm, một thân tu vị đã đến cảnh giới thất phẩm, mà lại là thuật võ song tu, lại biết thuật pháp chạy trốn. Ta đuổi một lúc mà không thể làm gì nàng. Tình hình khi đó rất ác liệt, ta sợ bị rơi vào trùng vây, cho nên không đuổi theo nữa.”

Lý Đạo Quy không khỏi nhíu chặt mày: “Thuật võ song tu? Ngươi vẽ diện mạo của nữ nhân này ra, ta tìm người thăm dò thân phận của nữ nhân này. Tay nữ nhân này nhiễm máu của hai mươi bảy người Huyết Phong Đạo chúng ta, không chém thành muôn mảnh thì khó tiêu hận trong lòng ta. Còn về phần Sở Hi Thanh kia. . .”

Hắn thản nhiên như không mà dùng gao găm móc mấy cây ngân châm ở trên người ra: “Huyết Phong Đạo chúng ta, xưa nay vẫn luôn nói lời giữ lời, nếu như đã nói trong một tháng sẽ lấy mạng chó của hắn, vậy chắc chắn sẽ không đợi đến tháng sau.”

“Vấn đề bây giờ là, trong và ngoài quận Tú Thủy đều đang gióng trống khua chiêng tìm kiếm chúng ta, nơi này không thể ở lâu. Một cửu phẩm hạ nho nhỏ, không đáng để chúng ta mạo hiểm, Huyết Y, ngày kia ngươi đến chợ đen Giang Bắc một chuyến, nhân tiện lấy hai trăm lượng bạc để treo thưởng đi.”

Thiếu niên mặc huyết y nghe xong, trên mặt hiện vẻ ngượng ngùng: “Kiếm chủ, chúng ta đã không còn tiền.”

Lý Đạo Quy nghe vậy thì kinh ngạc: “Làm sao lại không còn tiền? Nửa tháng trước chúng ta mới cướp một chiếc tàu buôn cơ mà.”

Thiếu niên mặc huyết y cười khổ, lấy một tấm Bạo Viêm Phù nhăn nheo ra: “Kiếm chủ, ngài nói lần này chúng ta phải làm lớn một chút, càng nhiều Bạo Viêm Phù càng tốt, tốt nhất là thổi bay cả tòa Tàng Kinh Lâu của bọn họ luôn.”

Sắc mặt Lý Đạo Quy không khỏi biến ảo không ngừng: “Vậy thì tám mươi lượng! Ngươi đừng nói với ta là, ngay cả tám mươi lượng cũng không có chứ?”

Tám mươi lượng bạc, là kim ngạch thấp nhất khi treo thưởng ở chợ đen Giang Bắc.

Thiếu niên mặc huyết y chỉ có thể móc một túi tiền từ trong ống tay áo ra, đồng thời nhìn về phía Lý Đạo Quy với ánh mắt vô tội.

Lý Đạo Quy quét mắt nhìn túi tiền này một chút, ước chừng chỗ này còn không đủ mười lượng bạc.

Lúc này, đúng lúc có một luồng gió nhẹ phất qua bên ngoài cửa sổ, phát ra những tiếng rít vang.

Lý Đạo Quy cảm giác bầu không khí trong phòng có chút bi thương.

Hắn khẽ thở dài một tiếng: “Nếu như tiền bạc không thuận, tạm thời để tên đó sống thêm vài hôm.”

Coi như tên tạp chủng này may mắn!

Chương 28: Tào Hiên

Sở Hi Thanh không biết mình may mắn tránh được một kiếp.

Hắn đang trên đường trở về Tạp Vật Viện, lại phát hiện điểm võ đạo ở trong màn hình huỳnh quang hư ảo kia tự nhiên thiếu mất một điểm, nó từ 27 hạ xuống 26 điểm.

Sở Hi Thanh rất kinh ngạc, chỉ cảm thấy người ngồi trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống.

Sau khi ngây người, Sở Hi Thanh lại rơi vào trầm tư.

Hắn đang suy nghĩ cơ chế tăng trưởng và hạ xuống của điểm võ đạo là gì?

Có thể rơi xuống số âm hay không?

Rơi xuống số âm sẽ bị thế nào?

Nếu như điểm võ đạo có thể hạ xuống, vậy danh vọng có bị hạ xuống hay không?

Sở Hi Thanh lại mở Võ đạo bảo khố ra, hắn muốn nhanh chóng sử dụng điểm võ đạo trước khi chúng tiếp tục hạ xuống.

Nhưng Sở Hi Thanh nhìn một lượt, lại phát hiện trong những cái biểu đồ có màu sắc kia, tất cả đều không có thứ mà hắn đặc biệt mong muốn.

Sở Hi Thanh tạm thời bỏ qua bên này, chuyển sự chú ý sang cột Nguyên Công.

Trong đầu hắn có thêm một đoạn tin tức.

--Ngươi đã nắm giữ phương pháp đột phá tầng thứ hai của Dưỡng Nguyên Công, có dùng 15 điểm võ đạo để thay thế bí dược, tăng đẳng cấp Dưỡng Nguyên Công không?

Sở Hi Thanh từ chối không chút do dự.

Hiện giờ, hắn chỉ cần tu hành năm sáu ngày, lại bỏ tiền phối chế bí dược là có thể đột phá thành công, dùng điểm võ đạo tăng nguyên công không có lợi lắm.

Sở Hi Thanh cân nhắc một lát, vẫn quyết định chờ một thời gian.

Quy tắc của Võ đạo bảo khố là mỗi tháng làm mới một lần, cũng có thể dùng một điểm võ đạo để làm mới.

Hai ngày sau, chính là ngày mùng 1 tháng 8, cũng là ngày Võ đạo bảo khố làm mới vật phẩm.

Sở Hi Thanh rất chờ mong lần làm mới này, có thể nó sẽ xuất hiện thứ mà hắn cần.

Lúc này, hắn đã đi đến cửa Tạp Vật Viện.

Khi Sở Hi Thanh đẩy cửa bước vào, lại trông thấy có một bóng người đen xì đang đứng ở trong viện.

Lúc này, vẻ mặt Sở Hi Thanh trở nên nghiêm túc, một tay đè chuôi Bách luyện Khinh cương đao của mình: “Là ai?”

Chẳng lẽ đây là cá lọt lưới của Huyết Phong Đạo?

Muốn tìm hắn để báo thù?

“Không cần lo lắng, là ta.”

Đây là một giọng nói hùng hồn mà trầm lãnh.

Theo ánh sáng xuất hiện, một người trung niên có tướng mạo kỳ dị xuất hiện ở trước mặt Sở Hi Thanh, người này mặc đồng phục Cẩm y vệ Thiên hộ, tóc xanh râu xanh mi xanh.

Người này chính là cẩm y vệ Thiên hộ sở quận Tú Thủy, Thiên hộ Tào Hiên.

Hắn chắp tay sau lưng đứng ở trong viện, cười tủm nhìn mà nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh kinh ngạc nhìn Tào Hiên một chút, lập tức thản nhiên như không mà ôm quyền: “Thảo dân gặp qua Thiên Hộ đại nhân.”

Người này làm việc không rộng rãi cho lắm, Sở Hi Thanh cũng không muốn giao thiệp với đối phương.

Trong lòng hắn cũng âm thầm thấy kỳ lạ, vì sao đường đường là cẩm y vệ Thiên hộ Tào Hiên lại đến đây vào lúc đêm khuya thế này?

Hơn nữa, còn là đến một mình.

“Sở tiểu ca không cần đa lễ, Tào mỗ có một số việc không tiện nói ở trước mặt người ngoài, vì lẽ đó đêm khuya mạo muội tới chơi, nên mời Sở tiểu ca thứ lỗi cho.”

Tào Hiên cười nhìn Sở Hi Thanh, giọng điệu lại không cho Sở Hi Thanh chút cơ hội phản kháng nào: “Sở tiểu ca không mời ta vào phòng trò chuyện một lát sao? Dù sao cũng không đến nỗi không mời Tào mỗ một chén trà để uống chứ?”

Sở Hi Thanh hơi cau mày, sau đó lại giãn ra.

Mặc kệ đối phương có mục đích gì, hắn gặp chiêu phá chiêu là được.

Ngọn đèn đung đưa trong căn phòng gạch xanh chật chội.

Thiên hộ Tào Hiên bưng chén trà được chế từ ống trúc múc nước, ngồi ở vị trí phía nam của cái bàn vuông cũ nát.

Cái chén uống trà này, rõ ràng là một thứ được làm rất ẩu, thậm chí trên đó còn có cả những đường gờ chưa mài mịn, nước trà còn là dùng ngải cứu ngâm chế.

Vẻ mặt Tào Hiên lại đầy thích ý, giống như là đang nâng một chén trà thơm thượng phẩm vậy.

Hắn vừa gạt bọt trà, vừa nói chuyện: “Chuyện Huyết Phong Đạo cướp Tàng Kinh Lâu ngày hôm nay, Tào mỗ phải đa tạ ngươi rồi. Nếu như tiếp tục giằng co, thì võ quán Chính Dương và cẩm y vệ chúng ta sẽ mất hết mặt mũi.”

“Thiên Hộ đại nhân nói quá lời.”

Sở Hi Thanh cười rất nhạt, lời nói kín kẽ không một lỗ hổng: “Đối với Thiên Hộ đại nhân mà nói, Huyết Phong Đạo chỉ là một đám giặc cỏ mà thôi, trở tay là có thể trấn áp. Huống hồ, người chém chết bị thuật sư kia là một người khác, thảo dân chỉ là trợ thủ mà thôi, thật sự không chịu nổi chữ ‘Tạ’ của đại nhân.”

Tào Hiên đã nghe thấy mấy lời giải thích này của Sở Hi Thanh từ buổi trưa rồi.

Nhưng khi đó, thuộc hạ của hắn đã tìm cả trong lẫn người Tàng Kinh Lâu, mà vẫn không tìm thấy nữ tử họ Lục trong miệng Sở Hi Thanh.

Cho nên, người này nói như vậy, đơn giản là có hai lý do, một là sợ hãi Huyết Phong Đạo báo thù, về phần lý do còn lại. . .

“Oán khí của tiểu ca không nhỏ nhỉ?” Tào Hiên mỉm cười, lấy một bình thuốc từ trong tay áo ra, một thỏi bạc ròng nặng nề, một cái áo lót lấp lóe kim quang, còn có hai lệnh bài bằng thanh đồng, đặt tất cả ở trước mặt Sở Hi Thanh.

“Tào mỗ cũng không phải người bội ước vì tư lợi, chỉ là trường hợp khi đó có chút không thích hợp. Đây mới là thù lao mà Tào mỗ hứa hẹn cho tiểu ca. Công văn thế tập, cáo thân và quan sách của các ngươi, hai ngày nữa sẽ có người mang đến cho ngươi.”

Lúc này Sở Hi Thanh mới ngẩng đầu lên, sắc mặt hắn đã hơi thay đổi.

Bình thuốc này giống hệt bình thuốc lúc trước của hắn, nếu như không có gì bất ngờ, thì chắc là có năm viên Bồi Nguyên Đan ở trong này.

Cái áo lót lấp lóe kim quang này, chính là nội giáp được bện từ tơ tằm thượng phẩm và tia đồng, vừa nhìn đã biết không phải vật phàm.

Mấu chốt chính là hai cái lệnh bài thanh đồng này.

Sở Hi Thanh cầm lệnh bài lên để quan sát tỉ mỉ.

Vật này vừa vào tay liền hơi trầm xuống, chứng tỏ tài liệu rất đầy đủ.

Phía trên còn điêu khắc một đồ đằng Bệ Ngạn, phía dưới chính là mấy chữ “Cẩm y vệ Thiên hộ sở quận Tú Thủy, Tiểu kỳ quan Sở Hi Thanh.”

Một cái khác cũng là lệnh bài Tiểu kỳ quan, tên lại đổi thành Sở Vân Vân.

Sau khi xem xong, sắc mặt của Sở Hi Thanh đã ngưng trọng hơn.

Hắn không những không thấy vui mừng, mà còn nhìn Tào Hiên với vẻ cảnh giác: “Thiên Hộ đại nhân, ta chỉ muốn làm Tiểu kỳ quan thế tập, chứ không thật sự muốn làm cẩm y vệ.”

Chương 29: Tào Hiên (2)

Bắt đầu từ khi Đại Ninh khai quốc, thì đã có truyền thống cho con em quyền quý các quân chức cẩm y vệ thế tập.

Sau tám trăm năm truyền quốc, cẩm y vệ Tiểu kỳ quan thế tập đã nhiều như cá diếc sang sông.

Đại đa số người trong đó đều không nhậm chức ở cẩm y vệ, mà chỉ lĩnh lương bổng hàng tháng.

Sau đó, do số lượng cẩm y vệ thế tập quá nhiều, triều đình cũng không chịu nổi gánh nặng, cho nên đã không phát lương bổng nữa.

Sở Hi Thanh muốn cái chức Tiểu kỳ quan thế tập này, chính là vì giải quyết vấn đề thân phận của hắn và Sở Vân Vân.

Chỉ cần có một lớp da cẩm y vệ thế tập này, bọn họ sẽ thuận tiện hơn rất nhiều, cũng tránh được rất nhiều phiền phức không cần thiết.

Hắn tuyệt đối không muốn làm cẩm y vệ, cũng không muốn nghe đám cẩm y vệ này sai khiến.

Mà rõ ràng là vị họ Tào này đang chồn cáo chúc tết gà.

Tào Hiên không nhìn vẻ mặt của Sở Hi Thanh, hắn thong dong tự tại thổi ngải cứu phiêu đãng trong chén trà: “Là do Tào mỗ có một chuyện muốn nhờ Sở tiểu ca, cho nên mới đổi thành Tiểu kỳ quan chính thức. Không biết Sở tiểu ca đã nghe nói qua về Bá Võ Vương Tần Mộc Ca và Nghịch Thần Kỳ chưa?”

Sở Hi Thanh vốn đã quyết định, mặc kệ đối phương nói gì thì cũng sẽ từ chối đến cùng.

Nhưng khi hắn nghe thấy mấy chữ "Tần Mộc Ca", trong lòng khẽ động, vẻ mặt nghi ngờ nói: "Có ai trong thiên hạ mà không biết Bá Võ Vương Tần Mộc Ca? Còn về phần Nghịch Thần Kỳ thì ta không hiểu rõ lắm, nhưng đám Huyết Phong Đạo hôm nay, chính là đến vì Nghịch Thần Kỳ. Chỉ sợ cẩm y vệ các ngươi tìm kiếm nửa ngày trong Tàng Kinh Lâu cũng là vì thứ này?"

Tào Hiên cười mỉa một tiếng: "Việc ta muốn nhờ chính là việc này, hi vọng Sở tiểu ca có thể lưu ý manh mối về Tần Mộc Ca và Nghịch Thần Kỳ ở trong võ quán Chính Dương thay cho ta."

Sở Hi Thanh nhất thời cảm thấy một loại quái lạ không tên, hình như là đang muốn bản thân mình điều tra bản thân mình?

Trên mặt hắn vẫn hiện ra vẻ ngượng ngùng, đẩy lệnh bài và Kim Ti Giáp ở trước người về phía trước: "Thiên Hộ đại nhân thực sự làm khó người khác rồi, thảo dân một là không thể phản bội võ quán, hai là tự biết mình trình độ của mình, không dám cuốn vào phong ba Nghịch Thần Kỳ này, Thiên Hộ đại nhân vẫn là mời người khác đi."

"Cũng không phải bảo ngươi phản bội võ quán Chính Dương." Tào Hiên đặt chén trà xuống, bình tĩnh nhìn Sở Hi Thanh: "Tào mỗ có thể định Linh Khế với ngươi, sẽ không để ngươi làm bất cứ chuyện gì gây nguy hại cho võ quán Chính Dương và Vô Tướng Thần Tông. Tào mỗ chỉ muốn manh mối của Nghịch Thần Kỳ."

"Nghịch Thần Kỳ là chí bảo của nhân tộc chúng ta, nó có sức mạnh nghịch thiên cải mệnh, có sức mạnh để đối kháng với chư thần, nếu như vật này rơi vào tay kẻ xấu, hậu quả không thể tưởng tượng nổi."

"Hôm nay Sở tiểu ca có thể dũng cảm đứng ra, dám mạo hiểm giết chết thuật sư của Huyết Phong Đạo, chứng tỏ ngươi là người mang lòng hiệp nghĩa, chẳng lẽ ngươi muốn ngồi nhìn vật này bị đám tà đạo như Huyết Phong Đạo cướp mất sao?"

Tào Hiên nói đến chỗ này, bỗng nhiên lại đổi giọng: "Thật ra ta đã điều tra xuất thân của Sở tiểu ca trước khi ta đến đây. Nói thật, hộ tịch và lộ dẫn của hai người các ngươi không đáng tin lắm. Các ngươi đến từ quận Thái Sơn của Đông Châu, nhưng lại nói khẩu âm của kinh thành."

Sở Hi Thanh lại không biến sắc chút nào.

Vị Tào thiên hộ này, đơn giản là đang cưỡng bức dụ dỗ, vừa đấm vừa xoa mà thôi.

Thật ra trong lòng hắn đã rất muốn đồng ý rồi, tự điều tra bản thân đúng không, việc này đơn giản, lại còn có thể lấy không hai phần lương bổng của cẩm y vệ nữa.

Nhưng Sở Hi Thanh suy nghĩ một chút, hắn không thể đáp ứng quá sảng khoái được, tốt nhất là phải hỏi ý kiến của Sở Vân Vân trước.

“Thật ra ta rất tò mò lai lịch của Sở tiểu ca, là nô bộc của nhà quan lại nào trong kinh thành? Hay là trọng phạm truy nã của triều đình? Hay là lưu dân từ bên kia đến? Nhưng mà chuyện này không liên quan gì đến Tào mỗ. Thế đạo bây giờ, thực sự có quá nhiều người như hai huynh muội các ngươi, không biết đến từ nơi nào, không biết đi nơi nào, không ai sẽ quan tâm.”

Lúc này, Tào Hiên vừa cười vừa cái kéo ở trên bàn, ung dung thong thả cắt tỉa ngọn bấc đèn: “Có điều, nếu như hai huynh muội các ngươi muốn tiền thêm một bước ở võ quán Chính Dương, hoặc là gia nhập Vô Tướng Thần Tông, vậy thân phận này sẽ hạn chế các ngươi.”

“Tào mỗ có thể giúp ngươi, để cho thân phận của các ngươi không còn kẽ hở, thậm chí còn có cơ hội nhận được đan dược và võ đạo bí pháp độc nhất vô nhị của cẩm y vệ chúng ta. Nhưng mọi chuyện đều có qua có lại, Tiểu Sở ngươi nói xem?”

Sở Hi Thanh híp mắt, vẻ mặt lạnh lẽo nhìn động tác cắt sửa bấc đèn của Tào Hiên.

Vẻ mặt Tào Hiên rất chăm chú, giống như là đang cắt tỉa hoa hoa cỏ cỏ trong vườn hoa nhà mình vậy.

Tay của hắn cũng rất ổn, rất cẩn thận tỉ mỉ.

Sở Hi Thanh không tự chủ được mà nắm chặt đao ở eo, trong đầu lại nghĩ đến câu nói “không biết đi nơi nào” của Tào Hiên.

Hắn trầm tư một lúc lâu, buông đao trong tay ra: “Việc này quan hệ trọng đại, kính xin Thiên Hộ đại nhân cho ta một thời gian để suy nghĩ.”

Tào Hiên hơi cau mày, hình như ánh mắt có hơi không vui.

Tay của hắn cũng run lên, lại cắt quá nửa cái bấc đèn đi.

“Lỡ tay rồi.” Tào Hiên nở nụ cười giống như xấu hổ, thả kéo xuống: “Thôi, tiểu ca có lo lắng cũng là chuyện bình thường. Tào mỗ sẽ cho tiểu ca năm ngày, nếu như tiểu ca có ý, có thể đi đến cửa hàng bán bánh bao ở phía đông bắc của võ quán, rồi mua ba cái bánh bao quất.”

Hắn lại vỗ vỗ lệnh bài và Kim Ti Giáp ở trên bàn: “Những thứ này thì để lại đây đi, mặc kệ tiểu ca có đồng ý hay không, đây đều là thù lao mà Tào mỗ hứa hẹn với ngươi.”

Chương 30: Đường tắt

Sau khi Tào Hiên rời đi, Sở Hi Thanh ngồi trầm tư trên ghế gỗ một lát, sau đó hắn mới đứng dậy thu dọn bộ ấm trà ở trên bàn.

Trong sân không còn nhiều nước, Sở Hi Thanh đành phải cầm đòn gánh lên, đi ra giếng nước bên ngoài, gánh hai thùng nước về.

Tại thời điểm này, hắn liền cực kỳ nhớ nhung Sở Vân Vân đang cô đọng Linh Chủng ở đạo quan.

Không phải nhớ nàng vì nàng hay làm việc cu li, mà là vì Tạp Vật Viện này quá hẻo lánh, bốn phía yên tĩnh vắng vẻ, ở một mình quá quạnh quẽ.

Sở Hi Thanh thuận tiện quét dọn và vệ sinh hai gian phòng, sau đó mới đi rửa mặt, rồi mới leo lên giường của mình.

Hắn sử dụng một điểm võ đạo để đổi một lần ‘huấn luyện giả lập’ ở trong võ đạo bảo khố.

Trong mười một thương phẩm còn lại của võ đạo bảo khố, chí có thứ này làm cho hắn cảm thấy hứng thú.

Lúc trước, Sở Hi Thanh chỉ có mấy điểm võ đạo cho nên hắn không dám dùng.

Hiện giờ, hắn đã không còn lo lắng này, tuy rằng hắn vẫn chưa hiểu hoàn toàn về cách vận hành của cái điểm võ đạo này, nhưng đã có manh mối rồi.

Huống hồ, điểm võ đạo đã lên đến con số 26, có thể tiêu xài rồi.

Khoảnh khắc Sở Hi Thanh đổi thành công, hắn chỉ cảm thấy thần trí rung lên, thế giới trước mặt đã thay đổi.

Hắn đã đặt mình trong một quảng trường rộng lớn mênh mông bằng đá cẩm thạch.

Chiều dài và chiều rộng của quảng trường này phải hơn ngàn trượng là ít, ở giữa còn có một chùm sáng rất lớn màu trắng, trông rất bắt mắt.

Khi Sở Hi Thanh tập trung nhìn vào chùm sáng kia, trong đầu của hắn hiện lên một đoạn tin tức.

--Có tạm dừng liên hệ, kết thúc mộng cảnh giả lập hay không?

Sở Hi Thanh lại phóng tầm mắt nhìn bốn phía, phát hiện bên ngoài quảng trường có tầng tầng lớp lớp cung điện, chúng nó đều đang ẩn giấu trong mây mù, chỉ hiện một ít đường viền ra ngoài.

Sở Hi Thanh hơi suy ngẫm, rồi đi thẳng về phía đông.

Hắn muốn xem xem, rốt cuộc đám cung điện trong mây mù này có hình dáng như thế nào.

Nhưng mà sau đó hắn đã phát hiện một chuyện kỳ quái, mặc kệ hắn đi như thế nào thì cũng không thể rời khỏi khoảng cách 50 trượng quanh chùm sáng màu trắng kia.

Những cung điện kia ở ngay phía trước, nhưng lại không thể chạm tới.

Sở Hi Thanh bất đắc dĩ mà lắc đầu, đè dục vọng thăm dò của mình xuống.

Hắn đưa tay sờ về bên eo, chuẩn bị luyện đao, nhưng tay hắn lại sờ thấy một khoảng trống không.

Sở Hi Thanh trừng mắt nhìn qua, mới nghĩ đến có thể là Bách luyện Khinh cương đao của mình không thể đi vào giấc mộng.

Cũng đúng lúc này, vô số mây mù ở chung quanh đã tụ tập lại, chúng nó hóa thành một cái giá binh khí, từng cái từng cái xuất hiện ở trước mặt Sở Hi Thanh.

Trên đó xếp đầy đao thương kiếm kích, ám khí cung nỏ, đầy đủ tất cả mười tám món binh khí.

Mà mỗi một loại binh khí lại có hơn trăm loại lựa chọn khác nhau, ví dụ như đao, từ Thập luyện cương đao không đủ tư cách, cho đến Tế Nhật Đao cấp bậc nhất phẩm, có thể nói là không thiếu thứ gì cả.

Khi Sở Hi Thanh lấy một thanh Bách luyện Khinh cương đao ở trên giá binh khí xuống, những giá binh khí này lại biến hóa thành sương mù, giống như chưa từng tồn tại vậy.

Thanh Bách luyện Khinh cương đao này có xúc cảm lạnh lẽo, cảm giác, trọng lượng, hoa văn . . . tất cả đều giống hệt với thanh bội đao của hắn.

Sở Hi Thanh tấm tắc lấy làm kỳ lạ, không cách nào tin tưởng đây là đang nằm mơ.

Tiếp đó, hắn thu liễm tâm thần, bắt đầu luyện tập đao pháp.

Ngay chiều hôm mà hệ thống thức tỉnh, Sở Vân Vân đã điều chỉnh tư thế xuất đao cho hắn, nó có thể phát huy thiên phú khoái đao của hắn, nhưng hắn vẫn chưa kịp luyện tập.

Sở Hi Thanh bắt đầu luyện chiêu thức Không Huyệt Lai Phong đầu tiên.

Đây là thức rút đao của Truy Phong Đao Pháp, chiêu thức này rất đơn giản, không khác mấy với Rút Đao thuật và Cư Hợp thuật của Thích gia đao.

Chỉ là vận dụng nhiều chân nguyên, khiến cho tốc độ đao nhanh gấp nhiều lần.

Sở Hi Thanh bắt đầu tập luyện máy móc theo những gì Sở Vân Vân đã hướng dẫn, rút đao có nề có nếp có bài có bản, cứ rút ra tra vào như vậy.

Đối với đám võ tu cấp thấp như bọn họ, không cần cân nhắc quá nhiều biến hóa khi dùng đao.

Võ tu chém giết chỉ tính trong chớp mắt, nào có thời gian để suy nghĩ?

Tuyệt đại đa số thời gian, bọn họ đều dựa vào bản năng của thân thể.

Chỉ có bản năng của thân thể đủ để ứng phó với đại đa số tình hình khi chiến đấu, thì võ tu mới có thời gian suy nghĩ, làm thế nào để vận dụng võ đạo của bản thân hợp lý hơn.

Vì lẽ đó, hiện giờ Sở Hi Thanh chỉ cần làm hết sức để hóa đao thức thành bản năng của mình, hình thành trí nhớ bắp thịt.

Quá trình luyện tập cực kỳ khô khan, Sở Hi Thanh lại vui vẻ chịu đựng.

Trước kia, tố chất thân thể của hắn có hạn, mỗi ngày chỉ có thể luyện đao nửa canh giờ.

Vừa đến nửa canh giờ, Sở Hi Thanh sẽ cảm thấy trái tim mình đau đớn, tứ chi tê liệt, không thể tiếp tục nữa.

Mà bây giờ, Sở Hi Thanh đã luyện tập một canh giờ rồi mà vẫn không cảm thấy thân thể có gì khác thường cả.

Chỉ có thể lực và chân nguyên là vẫn tiêu hao một chút.

Sở Hi Thanh dần dần cảm thấy mệt mỏi, bắp thịt cũng hơi bủn rủn.

Hắn cần sử dụng toàn lực, mới có thể để đao thức duy trì tiêu chuẩn, không phát sinh biến hóa vì mệt mỏi.

Điều khiến Sở Hi Thanh vui mừng chính là, khi thể lực của hắn tiêu hao gần tám thành, thì không còn hạ xuống nữa.

Ánh mắt của hắn sáng ngời, hắn biết tập luyện hiệu quả nhất là khi thể lực cạn kiệt, bắp thịt uể oải, cũng là lúc phù hợp với tình hình chiến đấu nhất.

Sở Hi Thanh càng cảm thấy chờ mong, chờ mong khi bản thân mình tỉnh khỏi giấc mơ này.

Dựa theo tin tức được ghi chú của “Huấn luyện giả lập” này, hiệu quả huấn luyện và tu hành ở trong mơ cũng tương đồng với hiệu quả tu hành và huấn luyện ở ngoài đời thực, mà lại không tiêu hao thể lực, không tiêu hao tinh thần.

Nhưng không biết hiệu quả này sẽ được thể hiện bằng phương thức nào?

Chương 31: Lục Loạn Ly

Rạng sáng, ánh nắng sớm tràn vào phòng qua khung cửa sổ.

Sở Hi Thanh cảm thấy da thịt mình như bị bỏng, ý thức đột nhiên thức tỉnh từ trong giấc mộng.

Sau đó, hắn liền cảm thấy một cơn đau đớn kịch liệt kéo đến, giống như có vô số con kiến đang cắn xé toàn thân hắn, tất cả các bắp thịt đều đau đớn đến cực hạn, còn xen lẫn một loại giác đau đớn như bị xé rách.

Sở Hi Thanh đau đến chết đi sống lại, không nhịn được mà lăn lộn ở trên giường, rất lâu sau mới đỡ hơn.

Chờ đến khi cơn đau hoàn toàn rời khỏi, Sở Hi Thanh mới thở phì phò, vừa nghi ngờ lại rơi vào trầm tư.

Biểu hiện của Lục âm Hoàn Hồn Chú là đau quặn ở tim, tứ chi tê dại, và sợ ánh sáng, trước kia chưa bao giờ xảy ra chuyện như ngày hôm nay cả.

Sở Hi Thanh chợt ngộ ra, hắn cầm đao của mình đi ra sân, bắt đầu thử nghiệm sử dụng đao thức Không Huyệt Lai Phong.

Theo một đạo ánh đao sáng như tuyết, ba mảnh lá cây ở phía trước hắn đã chia ra làm hai trong vô thanh vô tức.

Sở Hi Thanh bình tĩnh nhìn tay phải của mình, trong mắt lại hiện lên vẻ kinh dị.

Hắn cảm nhận được rất rõ ràng, đao của hắn đã nhanh hơn rồi!

Lại cực kỳ thành tạo, giống như đã trải qua hàng ngàn hàng vạn lần luyện tập vậy.

Sở Hi Thanh cũng bắt đầu hiểu ra, những đau đớn hắn vừa trải qua kia, là thành quả luyện tập từ trong Huấn luyện giả lập, vì hệ thống rót thành quả vào trong cơ thể của hắn, nên đã tạo thành hậu quả như vậy.

Nhưng để người ta kinh ngạc chính là, sau khi Sở Hi Thanh trải qua cơn đau nhức đó, hắn lại cảm thấy thần khí no đủ, không có một chút cảm giác mệt mỏi nào.

Quả nhiên như chú thích đã nói, không tiêu hao thể lực, không tiêu hao thể lực.

Khóe môi Sở Hi Thanh không phải cong lên, chỉ cảm thấy một con đường cực kỳ rộng rãi đang đặt ở dưới chân của hắn.

Hắn không cần dựa vào hệ thống thêm điểm, thậm chí còn không cần thiên phú.

Hắn chỉ cần hệ thống có thể để hắn luyện tập võ đạo như người bình thường, thì hắn có lòng tin, mình nhất định có thể đi đến điểm cuối của võ đạo.

Sở Hi Thanh thử vài thức đao pháp, cảm thụ hiệu quả của Huấn luyện giả lập mang lại, lúc này hắn mới phát hiện ra mình dậy muộn.

Hắn quá mê muội với Huấn luyện giả lập, cho nên không khống chế được thời gian tỉnh dậy.

Sở Hi Thanh vội vàng lấy khăn mặt lau mặt, rồi dùng cành dương liễu đánh răng, vừa bước chân vội vã đi về phía cổng Tạp Vật Viện.

Ngay khi hắn kéo cổng lớn ra, cọt kẹt một tiếng, lại nhìn thấy một thiếu nữ mỹ lệ mặc áo xanh đang đứng ở trước cửa.

Nàng khoanh tay trước ngực, dựa vào ở bên phải cửa, tựa như là đang chờ ai đó, nhưng có vẻ như hơi mất kiên nhẫn.

Sở Hi Thanh nhìn nàng một chút, lại có lòng tốt nhắc nhở: “Vị sư muội này, sắp đến giờ thể dục buổi sáng rồi, ngươi, hít. . . “

Hắn nhận ra đây là ai, còn không phải thiếu nữ bách hợp ngày hôm qua sao?

Đối phương chỉ đổi một bộ quần áo, mái tóc đen kia được búi lên, cắm một cây trâm cài tóc hình hoa hồng, bảo thạch hoa bách hợp ở trán cũng được đổi thành hoa hồng, ngay cả hoa văn ở vạt áo cũng biến thành hoa hồng và hoa sen.

Tuy rằng vẫn là cái ngũ quan kia, nhưng lại làm cho Sở Hi Thanh có cảm giác không giống chút nào.

Hay lắm, giờ đã biến thành thiếu nữ hoa hồng rồi.

“Lục sư muội?” Sở Hi Thanh hơi vui mừng, cuối cùng hắn cũng tìm thấy chính chủ rồi.

Sở Hi Thanh vô thức muốn đưa tay bắt lấy cổ tay của thiếu nữ: “Sư muội, ta tìm ngươi thật khổ. Đi, ta dẫn ngươi đi tìm Diệp giáo đầu của chúng ta. . .”

Không thể cõng cái nồi ngày hôm qua được, sẽ mất đầu đấy.

Cái gọi là oan có đầu nợ có chủ, vẫn để cô bé này đi gánh họa của Huyết Phong Đạo thì tốt hơn.

Sở Hi Thanh vừa mới đưa tay ra, thì đã ý thức được không thích hợp.

Đây là xã hội cổ đại, chú ý nam nữ thụ thụ bất thân, sao có thể tùy tiện chạm vào tay con gái nhà người ta được?

Sở Hi Thanh đang muốn thu lực, đã thấy cô bé kia đưa tay ra, dùng bàn tay nhỏ ‘nhuyễn ngọc ôn hương’ để che miệng của hắn.

“Xuỵt!”

Thiếu nữ hoa hồng đặt ngón tay trở ở trước miệng, ra hiệu cho Sở Hi Thanh im lặng, sau đó mạnh mẽ đẩy hắn vào trong cửa.

Nàng lại liếc mắt nhìn bốn phía, phát hiện bốn bề vắng lặng thì mới đi vào bên trong sân, rồi đóng cổng lớn lại.

“Ngươi chớ nói nhảm.” Thiếu nữ hoa hồng dùng đôi mắt trắng đen rõ ràng để trừng Sở Hi Thanh: “Ngày hôm qua, chính là ngươi đã giết thuật sư kia, nào có quan hệ gì với ta? Ngươi không thể bịa đặt nữa, nghe rõ chưa?”

Sở Hi Thanh vốn đang ôm ngực mình, lo lắng cho trinh tiết của mình.

Dù sao thì sau khi xuyên qua đến đây, cái túi da này thật sự có thể so sánh với Phan An ở cổ đại.

Con trai đi ra ngoài, không thể không cẩn thận được.

Chờ đến khi Thiếu nữ hoa hồng nói xong, Sở Hi Thanh không khỏi cau mày một cái: “Sư muội nói như vậy là có ý gì?”

Thiếu nữ hoa hồng hơi đỏ mặt, hình như có hơi chột dạ mà nhìn Sở Hi Thanh một cái, sau đó ấp úng nói: “Chính là chuyện thuật sư ngày hôm qua, không cho phép ngươi nói chuyện này cho bất cứ ai. Chuyện này không có quan hệ gì với ta, ta chưa từng đi đến hiện trường, cũng không từng đến Tàng Kinh Lâu.”

Chương 32: Lục Loạn Ly (2)

Sắc mặt Sở Hi Thanh hơi trầm xuống, vẻ mặt hàm chứa sự bất thiện mà nhìn thiếu nữ: “Sư muội có biết, hôm qua Huyết Phong Đạo đã nói muốn lấy tính mạng của ta?”

“Ngươi sợ cái gì? Lão nhị của Huyết Phong Đạo tận mắt nhìn thấy ta làm thịt tên thuật sư kia, bọn họ sẽ chỉ tìm đến ta. Nếu như bọn họ dám đến tìm người, thì ta giúp ngươi là được.”

Thiếu nữ hoa hồng nói đến chỗ này, bỗng nhiên lại cảm thấy không đúng.

Mình mới là cao thủ thất phẩm, tại sao phải chột dạ trước mặt một thiếu niên còn chưa đến cửu phẩm?

Nàng khoanh tay trước ngực, lấy khí thế cao thủ ra: “Tóm lại là quyết định như vậy, chuyện thuật sư kia, ngươi nhận cũng phải nhận, không nhận cũng phải nhận, đừng có kéo lên người ta. Ta giết người, ngươi được danh và lợi, há không phải là theo nhu cầu của mỗi bên?”

Thần sắc Sở Hi Thanh lại hơi động: “Ngươi không muốn bại lộ thân phận? Ngươi muốn tiếp tục ẩn nấp ở võ quán? Chính là vì tìm Nghịch Thần Kỳ của Tần Mộc Ca?”

Thiếu nữ hoa hồng ngẩn người, sau đó dùng ngón tay non mềm như rễ hành để chọc vào lồng ngực của Sở Hi Thanh: “Ngươi quản nhiều như vậy làm gì? Ngươi chỉ cần nghe lời là được rồi, bằng không. . . “

Nàng cố gắng làm ra vẻ hung ác, trợn tròn mắt lên như một con hổ con, đồng thời dùng ngón tay cái vạch một cái ở trước cổ mình: “Làm thịt ngươi.!’

Sở Hi Thanh cảm thấy Thiếu nữ hoa hồng này không có chút lực uy hiếp nào cả.

Có điều, hắn vẫn rất biết điều mà ngậm miệng không nói gì, lại dùng ánh mắt vô tội để nhìn thiếu nữ.

Thiếu nữ hoa hồng lại lườm hắn một cái với vẻ cảnh cáo, sao đó mới quay người rời đi.

Sở Hi Thanh chờ một lát mới đi ra ngoài cửa, hắn và thiếu nữ cách nhau khoảng hai mươi trượng, hai người một trước một sau đi đến thao trường.

Khi hai người đến nơi mới phát hiện, người ở nơi này còn không bằng một nửa bình thường.

Đám sư huynh đệ mới thăng cấp đệ tử nội môn chỉ còn lại một phần ba, võ sư giáo viên cũng thiếu vài người, hiện trường buổi tập thể dục buổi sáng là một mảnh tùm la tùm lum.

Sở Hi Thanh đến thì đã hơi muộn, nhưng mấy vị giáo viên kia cũng không nói gì.

Một đám đệ tử nội môn còn cố tình khôm mình hành lễ với hắn, để tỏ lòng cảm kích.

Bọn họ cho rằng, nếu như hôm qua không có Sở Hi Thanh ra tay giết chết thuật sư kia, vậy thì tất cả mọi người trong Tàng Kinh Lâu đều sẽ chết hết.

Sở Hi Thanh thì lại tỏ vẻ ngượng ngùng.

Người giết thuật sư không phải là hắn, mà là Thiếu nữ hoa hồng kia mới đúng.

Chính chủ đang ở bên cạnh, Sở Hi Thanh cảm thấy rất lúng túng, hết lần này đến lần khác lại còn không thể giải thích.

Thiếu nữ hoa hồng lại không để ý lắm, nàng chỉ đứng ở phía sau Sở Hi Thanh, giả vờ giả vịt gia nhập tập thể dục buổi sáng.

Đúng lúc này, Sở Hi Thanh nhìn thấy Diệp Tri Thu.

Nàng cũng đến muộn, mí mắt cụp xuống, vẻ mặt phờ phạc đi vào thao trường.

Sở Hi Thanh không chút biến sắc, mãi đến khi Diệp Tri Thu đến gần, hắn bỗng nhiên giơ tay: “Diệp giáo đầu. . .”

Hắn còn chưa dứt lời, liền cảm thấy có một cơn gió lớn rót vào trong miệng mình, chặn tiếng nói của hắn lại trong họng. Tay phải đang giơ lên, cũng không tự chủ được mà hạ xuống.

Đây là pháp thuật?

Con mắt Sở Hi Thanh hơi chuyển động, hắn không hoảng hốt chút nào.

Ở đây có nhiều giáo viên và giáo đầu như vậy, sớm muộn gì cũng phát hiện sự khác thường của hắn.

Thiếu nữ hoa hồng lại tiến tới gần, giọng nói như tức đến nổ phổi: “Ngươi dám báo cáo? Ta thấy ngươi không muốn sống nữa rồi.”

Khóe môi Sở Hi Thanh hơi vểnh lên, đáp lại bằng một nụ cười lạnh.

“Ngươi muốn như thế nào?” Thiếu nữ hoa hồng phát hiện đám võ sư chung quanh đã nhìn về phía này với vẻ nghi ngờ, trong giọng nói của nàng ngậm lấy vài phần hoảng loạn.

Thiếu nữ lập tức ý thức được Sở Hi Thanh không thể nói chuyện, nàng cố nén giận nói: “Ta chỉ muốn tìm manh mối bảo bàng của Tần Mộc Ca mà thôi, cũng không gây bất lợi cho võ quán Chính Dương, ngươi đừng lo chuyện bao đồng?”

Bảo tàng?

Ánh mắt Sở Hi Thanh lóe lên, sao lại có bảo tàng nào nữa rồi?

“Ngươi đừng ép ta cuống lên, cá chết lưới rách, anh cũng không có chỗ tốt!” Thiếu nữ hoa hồng nói đến chỗ này, chợt phát hiện động tác ở tay trái của Sở Hi Thanh.

Nàng hơi ngẩn người, sau đó trợn mắt há hốc mồm, lại tỉnh ngộ: “Ngươi muốn lợi ích?”

Thiếu nữ hoa hồng nhất thời giận dữ: “Ngươi đắc tội với Long gia ở nội thành đúng không? Ta có thể giúp ngươi. Gia chủ Long gia cũng chỉ là lục phẩm hạ mà thôi, không làm gì được ta. Còn về phần Huyết Phong Đạo, ta bảo đảm sẽ không liên lụy ngươi.”

Nàng phát hiện Sở Hi Thanh vẫn không thu tay lại, không khỏi nghiến răng nghiến lợi nói: “Ta ngốc ở võ quán một ngày, liền cho ngươi ba trăm đồng, được chưa? . . . năm trăm đồng! Nhiều hơn thì không có, tiền của ta không phải là gió thổi đến.”

Sở Hi Thanh hơi suy ngẫm, cuối cùng vẫn gật đầu.

Thiếu nữ lại hơi chần chờ, nàng lo lắng Sở Hi Thanh sẽ lật lọng.

Có điều, tại thời điểm này, ánh mắt của Diệp Tri Thu đã quét qua bên này.

Thiếu nữ bất đắc dĩ, nhưng vẫn giải trừ pháp thuật.

Sở Hi Thanh cảm thấy tay phải của mình khôi phục bình thường, hắn hoạt động tay chân một chút, tò mò hỏi một câu: “Sư muội ngươi tên là gì? Đêm hôm qua mấy người Diệp giáo đầu kiểm tra danh sách đệ tử mà không tìm thấy ngươi.”

“Lục Loạn Ly!” Lục Loạn Ly vừa luyện Truy Phong Đao vừa nói: “Ba tháng trước ta đã thăng cấp đệ tử nội môn không lá, tự nhiên bọn họ sẽ không nghĩ tới.”

“Loạn Ly?” Sở Hi Thanh hơi sửng sốt: “Đây thật sự là cái tên rất hay.”

Hắn muốn khen cũng không có từ để khen, nào có phụ huynh đặt tên con như vậy chứ?

Chương 33: Nhai Tí

“Ngươi muốn cười thì cười đi!” Lục Loạn Ly bất mãn mà liếc mắt nhìn hắn một cái: “Ngày xưa, có thầy tướng nói ta có mệnh cách ‘Thự Hậu Tinh Cô’, số mệnh người thân loạn ly, cơ khổ không nơi nương tựa, lang bạt kỳ hồ. Phụ thân ta nghe xong liền cười ha ha, rồi đặt tên cho ta là Lục Loạn Ly.”

Sở Hi Thanh biết cái gì gọi là “Thự Hậu Tinh Cô”, nói một cách dễ hiểu hơn thì chính là thiên sát cô tinh, chuyên môn dùng để hình dung đám cô nhi.

Hắn đang muốn nói cái gì, lại phát hiện Diệp Tri Thu vừa ngáp vừa đi qua.

Lục Loạn Ly lập tức căng thẳng, đao thế trong tay đột nhiên ác liệt hơn vài phần.

Diệp Tri Thu không phát hiện dị thường của Lục Loạn Ly, nàng dò hỏi Sở Hi Thanh: “Ngươi vừa mới gọi ta à? Sao vậy, có chuyện tìm ta?”

Sở Hi Thanh chống lại ánh mắt cưỡng bức của Lục Loạn Ly: “Không có gì, chỉ là thấy sắc mặt của Diệp giáo đầu tiều tụy, nên thấy hơi lo lắng thôi.”

“Do ta bận rộn, cả đêm không ngủ rồi.” Diệp Tri Thu sờ sờ mặt, sau đó thở dài một tiếng: “Đám học sinh các ngươi có thể phủi mông bỏ đi, nhưng chúng ta lại phải xử lý một đống việc. Hôm qua có hơn hai mươi vị võ sư giáo viên đi đời, võ quán đã đi thông báo cho người nhà bọn họ, xử lý chuyện hậu sự cho bọn họ.”

“Còn phải chỉnh lý đám điển tịch và võ học ở trong Tàng Kinh Lâu nữa. Võ quán còn bị đốt hơn năm mươi phòng, rất nhiều vách tường bị sụp đổ, tất cả đều phải sửa chữa, phiền phức chết rồi.”

Diệp Tri Thu nói đến chỗ này, bỗng nhiên nghiến răng nghiến lợi: “Tào Hiên kia, ta thấy hắn chính là cố ý. Cái gì mà truy xét được tung tích của Huyết Phong Đạo trước một khắc khi chuyện phát sinh chứ, đây là lừa gạt ai?”

Sở Hi Thanh cũng nghi ngờ Huyết Phong Đạo ra tay với Tàng Kinh Lâu của võ quán Chính Dương, chính là kết quả mà Tào Hiên cố tình dung túng.

Có điều, bây giờ hắn quan tâm một chuyện khác hơn.

“Giáo đầu, xin hỏi khi nào Tàng Kinh Lâu mới mở trở lại?”

Hắn còn chờ đợi đi nghiên cứu bức Nhai Tí Đồ kia đây.

“Chắc chắn là không thể mở lại trong thời gian ngắn rồi, đám đệ tử nội môn mới lên cấp các ngươi phải chờ một chút.”

Diệp giáo đầu lắc đầu, cười khổ không thôi: “Chúng ta còn đang kiểm kê những điển tịch ở bên trong Tàng Kinh Lâu, mấu chốt là đám người kia đã đốt bốn môn trong mười môn truyền ra ngoài, giờ phải xin Vô Tướng Thần Tông đưa Chân Ý Đồ của bốn môn này qua. Còn phải kiếm người thay thế những võ sư phụ trách trông coi Tàng Kinh Lâu nữa.”

Sở Hi Thanh cảm thấy rất thất vọng, Diệp Tri Thu bất chợt đổi giọng: “Có điều, trước khi Tàng Kinh Lâu mở lại, tạm thời sẽ do ta quản lý.”

Nàng nhìn về phía Sở Hi Thanh: “Cho nên. . . bây giờ là do ta định đoạt.”

. . .

Sau khi tập thể dục buổi sáng kết thúc, Sở Hi Thanh liền không thể chờ đợi nữa mà đi đến Tàng Kinh Lâu.

Quả nhiên là bên trong Tàng Kinh Lâu trống rỗng, chỉ có Diệp Tri Thu và vài vị võ sư đang trông coi.

Còn có lâu chủ Tàng Kinh Lâu là Diệp Kinh Nguyên, vị này cho rằng bản thân mình bất cẩn nên mới có tai họa Huyết Phong Đạo ngày hôm qua, tội lỗi khó tha, vì lẽ đó đã tự giam cầm mình ở trên tầng cao nhất của Tàng Kinh Lâu, chờ tổng sơn Vô Tướng Thần Tông giáng tội.

Diệp Tri Thu mở cửa cho Sở Hi Thanh vào trong, đồng thời nghiêm túc dặn dò: “Thật ra thì đêm qua quán chủ đại nhân đã thương lượng với chúng ta về chuyện ban thưởng cho ngươi, một cái trong đó chính là cho ngươi vào Tàng Kinh Lâu sáu ngày, vì lẽ đó ta cho ngươi vào cũng không tính là làm trái quy tắc.”

“Có điều, ngươi nhất định phải nhớ kỹ, chỉ có thể nghiên cứu ở sáu tầng trở xuống, có một phần nhỏ võ đạo bí điển ở tầng sáu trở lên liên quan đến dị lực thần ma, tiếp xúc quá sớm sẽ không tốt cho ngươi.”

Sở Hi Thanh trịnh trọng đồng ý, sau khi hắn đi vào thì giả vờ giả vịt mà tìm kiếm chung quanh, giống như là đang tìm kiếm võ đạo bí điển phù hợp với mình vậy.

Mãi cho đến khi đến góc đông của tầng sau, hắn mới nhìn thấy bản Nhai Tí Đồ mà Sở Vân Vân nhắc đến.

Sau khi Huyết Phong Đạo và cẩm y vệ xâm nhập Tàng Kinh Lâu, tuy rằng bọn họ lục tung tùng phèo, nhưng mà lại không động vào bức tranh treo tường này.

Bức Nhai Tí Đồ này vẫn yên lành ở trên tường, không bị tổn hại chút nào.

Sở Hi Thanh ra vẻ bị bức tranh này ‘hấp dẫn’, liền ngồi xếp bằng ở trước tranh để nghiên cứu.

Lúc đầu, Sở Hi Thanh không nhìn ra cái gì cả, hắn chỉ cố gắng ghi nhớ từng đường nét, kết cấu và hoa văn của bức tranh.

Nhưng khi hắn ghi nhớ được khoảng chín phần, thì sắc mặt Sở Hi Thanh hơi thay đổi.

Hắn bất tri bất giác rơi vào một ảo cảnh, trước mắt hắn đã không còn là Tàng Kinh Lâu, mà là một mảnh sông băng mênh mông rộng lớn vô bờ.

Phía trước có một người đàn ông trung niên mặc áo xanh lơ lửng giữa không trung, hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn về phương hướng của Sở Hi Thanh, sau đó lại chuyển tầm mắt đến chân trời phía bắc.

Lúc này Sở Hi Thanh mới chú ý đến, bầu trời phía bắc có một người khổng lồ cao lớn sừng sững mà đứng.

Hắn chân đạp đất, đầu đội trời, da thịt toàn thân đều là màu xanh, mà lại có rất nhiều gai xương màu trắng mọc ra từ cơ thể.

Cự nhân(người khổng lồ) này chỉ có một mắt, nằm ở giữa hai gò má, hắn dùng một tay chỉ về phía người đàn ông đang lơ lửng kia, rồi đè xuống.

Bàn tay này phải to lớn đến năm mươi mẫu, giống như một ngọn núi nhỏ không thể chống đỡ, không thể vượt qua.

Chương 34: Nhai Tí (2)

Giờ phút này, Sở Hi Thanh nghe thấy một tiếng ‘sặc’ vang lên.

Đó là một ánh đao óng ánh lóa mắt ở phía sau người đàn ông trung niên kia, nó bỗng nhiên bay lên trời, hóa thành một con thần thú ngậm đao trong miệng, con thần thú này thân sài đầu rồng chiều dài tâm mười trượng, nó va chạm ầm ầm với bàn tay khổng lồ chống trời kia.

Lúc này, cự nhân đã nổi giận, hắn rít lên một tiếng, đột nhiên dùng sức nắm chặt, cố gắng bóp nát con thần thú này.

Nhưng mà theo hắn phát lực, năm ngón tay của hắn không những không thể nắm lại, trái lại còn gập ngược về phía sau, phát ra những tiếc rắc rắc, hóa ra là đã bị bẻ gãy.

Cự nhân này lại dùng con mắt độc nhất của mình để triệu hồi vô số lôi đình màu đỏ, nện xuống người thần thú.

Kết quả là khi lôi đình tiếp xúc với thân thể của thần thú, lôi đình đã bắn ngược lại, làm cho con mắt kia bị thương nặng.

Lúc này, con thần thú ngậm đao kia lại hóa thành một ánh đao dài như dải lụa, trực tiếp chặt đứt eo của cự nhân, chia cự nhân ra làm hai!

Trong lúc nhất thời, vô số máu tươi phun xối xả, nhuộm một mảng lớn sông băng thành màu đỏ.

Sở Hi Thanh nhìn thấy cảnh này, hắn bình tĩnh nhập thần, thần thức và ý niệm của hắn đều bị thu hút bởi đao thế và đao ý của người trung niên kia, rất lâu mà vẫn không thể thoát ra.

Mà ở trước mắt của hắn, lại có càng nhiều cự nhân xuất hiện ở trên sông băng.

Bọn họ lít nha lít nhít, nhiều như núi như biển, giống như là một đám núi lớn đang di chuyển vậy.

Đàn ông trung niên áo bào xanh kia lại không để ý chú nào, vẫn chắp tay sau lưng, ngự không mà đứng.

Hắn vẫn khí độ thong dong, lù lù như núi khi đối mặt với đại quân cự nhân như sóng thần kia.

Phía sau người đàn ông trung niên, con thần thú ngậm đao thân sài đầu rồng kia lại bay lên, nó phát ra những tiếng rít gào rung trời với đám cự nhân ở phía xa xa.

Theo âm thanh rung động trời đất này xuất hiện, vô số đao cương từ lao lên, làm cho toàn bộ sông băng rạn nứt.

. . .

Sở Hi Thanh say mê trong ảo cảnh không thể tự kiềm chế.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, hắn bỗng nhiên thức tỉnh.

Sở Hi Thanh kinh ngạc phát hiện, phía bên ngoài cửa sổ đã là một vùng tăm tối, trăng nhạt sao thưa.

Một viên dạ minh châu được khảm trong vách tường đang phát ra những ánh sáng mờ nhạt.

Diệp Tri Thu ngồi ở bên cạnh hắn, nhìn hắn với ánh mắt lo lắng.

“Tỉnh rồi?” Sắc mặt Diệp Tri Thu hơi hoàn hoãn lại, trong mắt lại tuôn ra vẻ nghi ngờ: “Kỳ lạ, đây chỉ là một bức Nhai Tí Đồ bình thường mà thôi, nó dùng để nghiên cứu Thần Phong Minh Kính Đao, là một chi nhánh thăng cấp của Truy Phong Đao, sao ngươi có thể xem lâu như vậy? Lại ngồi ở đây tận hai ngày rưỡi.”

Sở Hi Thanh lấy làm kinh hãi, hắn trợn tròn mắt lên, lại đột nhiên lắc đầu, để ý thức đang hoảng hốt ngưng tụ lại: “Ta ngồi ở đây hai ngày rưỡi rồi? Sao có thể?”

“Ta còn lừa ngươi sao? Ngươi ngồi từ sáng ngày hôm kia, cho đến tối hôm nay rồi.”

Diệp Tri Thu khoanh tay trước ngực, chuyển mắt nhìn qua bức Nhai Tí Đồ kia.

Nhưng mà nàng không nhìn ra cái gì cả, nó vẫn chỉ là một bức Chân Ý Đồ bình thường, có thể để người ta lĩnh hội tinh yếu của Thần Phong Minh Kính Đao.

Nàng lắc đầu nói: “Nếu tỉnh lại thì đi cùng ta đi. Ngày mai Tàng Kinh Lâu sẽ phải đổi cả, Thiệu Linh Sơn sẽ quản nơi này. Ngươi đã đắc tội với tên đó, nên tránh đi thì hơn. Nếu như ngươi muốn đi vào nghiên cứu võ đạo, chờ vài hôm nữa, đến ca của Lão Khâu thì có thể trở lại.”

Sở Hi Thanh đứng dậy theo Diệp Tri Thu, lại lảo đảo một cái, suýt nữa ngã xuống đất.

Có lẽ là do hắn ngồi quá lâu, khí huyết không lưu thông, cho nên hai chân đã hoàn toàn tê dại, không thể kiểm soát.

Sở Hi Thanh vịn cái giá sách ở bên cạnh để đứng vững, đồng thời nhe răng trợn mắt.

Ngoại trừ tê dại, hắn còn cảm thấy có hàng vạn con kiến đang bò ở trên hai chân mình, loại cảm giác này thật khó để hình dung.

Lúc này, Sở Hi Thanh hơi sững sờ, nhìn về phía màn hình huỳnh qang hư ảo ở trước mắt.

Văn tự ở bên trong màn hình huỳnh quang này đã thay đổi.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Cửu phẩm hạ (siêu)

Võ đạo: Truy Phong đao pháp tàn thức (tầng một).

Võ ý: Nhai Tí tàn ý (tầng một).

Nguyên công: Dưỡng Nguyên Công (tầng một).

Điểm võ đạo: 25.

Thiên phú: Ưng nhãn, Truy Phong Trục Điện Chi Thủ (nhất giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú.

Tuổi thọ: 24 ngày.

Trong màn hình huỳnh quang này, nhiều thêm một hàng chữ “Võ ý: Nhai Tí tàn ý (tầng một)”

Khi Sở Hi Thanh hơi suy ngẫm, trong đầu hắn xuất hiện một hàng chữ.

Nhai Tí đao ý, có thể dùng mười điểm võ đạo để tăng lên.

Còn cột tuổi thọ, khi Sở Hi Thanh vào Tàng Kinh Lâu, thì hắn có 19 ngày.

Hắn ở chỗ này hai ngày rưỡi, trong lúc đó lại không tu luyện Dưỡng Nguyên Công, cũng không dùng Dương Hòa Tán. Tuổi thọ không giảm mà lại tăng, tăng lên tận năm ngày.

Trong lòng Sở Hi Thanh tràn đầy nghi ngờ, hắn cố gắng hoạt động chân cẳng, đợi đến khi khí huyết hai chân khôi phục bình thường, hắn mới vội vã đi ra khỏi Tàng Kinh Lâu, bước đi về phía Tạp Vật Viện.

Khi hắn đẩy cửa viện ra, quả nhiên phát hiện trong phòng Sở Vân

Vân có ánh đèn.

Cô muội muội tiện nghi này của hắn, đã trở về từ đạo quan rồi.

Chương 35: Đao ý

Sở Hi Thanh lại không tìm thấy Sở Vân Vân ở trong phòng.

Khi hắn đang cảm thấy kỳ quái, liền nghe thấy âm thanh từ phía sân sau, lúc này hắn cau mày bước đi về phía phát ra âm thanh.

Đến khi Sở Hi Thanh đi đến sân sau, hắn liền trong thấy Sở Vân Vân đang đứng ở trước một cái bếp đất, nàng ngẩng đầu lên từ chiếc nồi sắt, mặt đèn xì xì mà nhìn về phía hắn.

Ánh mắt của Sở Vân Vân vô cùng lúng túng, lại giả bộ như không có chuyện gì xảy ra mà ném cái xẻng cơm vào bên trong.

“Ta về hơi muộn, nhà ăn đã đóng cửa. Nên đã mua một vài thứ về để tự nấu cho mình ăn, nhưng ta đã xào cháy hết khoai rồi.”

Sở Hi Thanh nhìn khuôn mặt đen như đáy nồi của nàng, nhất thời bật cười thành tiếng, đúng là cười trên sự đau khổ của người khác.

Nhưng hắn chợt nhìn thấy mấy mảnh vải màu xanh đang được phơi ở trên dây phơi quần áo, chúng nó đang lắc lư theo gió.

Mà hắn lại rất quen thuộc với mấy mảnh vải này. . .

Sở Hi Thanh không cười nổi nữa, mặt của hắn nhất thời trầm xuống: “Ngươi lại giặt quần áo? Ngươi gây họa cho mình thì cũng thôi, sao lại động vào quần áo của ta?”

“Nhìn thấy ở trong phòng ngươi, nên tiện tay giặt luôn.” Sở Vân Vân dùng ngón tay gãi gãi mặt, chột dạ mà nhìn qua chỗ khác: “Đừng nhìn ta như vậy, vá một chút là vẫn có thể mặc. Còn hai cái yếm và nội khố kỳ lạ kia của ngươi, ngày mốt ta sẽ đi một chuyến tiêu rồi bồi thường cho ngươi là được.”

Nàng đã ngưng tụ Linh Chủng, cảm giác khống chế năng lực đã mạnh hơn trước kia rất nhiều.

Khi đó, Sở Vân Vân tự tin hơn gấp trăm ngàn lần, nàng cho rằng mình đã tốt rồi, nhưng bây giờ nhìn lại, vẫn là mình quá ngây thơ rồi.

Rõ ràng là khi nàng chém giết tranh đấu với người khác thì không có vấn đề gì. . .

Da mặt Sở Hi Thanh co quắp vài cái: “Ngươi còn giặt hỏng quần lót và áo lót của ta?”

Nam tử cổ đại đều mặc yếm, nhưng Sở Hi Thanh thật sự không thích ứng nổi, cho nên đã mua một miếng vải về để tự cắt tự may.

Đáng thương cho một thạc sĩ, cả đời đều chưa động vào kim chỉ như hắn, vì chế tác mấy bộ đồ lót này mà phải nghiên cứu vài ngày.

Sở Hi Thanh tức giận, lại phát hiện mình không làm gì Sở Vân Vân.

Chẳng lẽ còn có thể đánh nàng một trận sao?

Không bị Sở Vân Vân đánh thì đã phải đốt hương cúng bái rồi.

Hắn hít một hơi, chỉ có thể bất đắc dĩ mà cầm dao thái rau lên: “Đi nấu nước rửa mặt đi, để ta làm cơm.”

Hắn nhìn thấy còn không ít nguyên liệu nấu ăn ở bên cạnh.

Về phần cái bếp đất này, là khi bọn họ mới dọn đến, Sở Hi Thanh tự mình chỉ huy, còn Sở Vân Vân thì tự tay xây lên.

Bây giờ nhìn lại, vẫn còn một số chỗ lộ lửa bốc khói, còn phải sửa lại, nhưng tạm thời vẫn sử dụng được.

Sở Hi Thanh cầm một củ khoai đã được rửa sạch lên, bắt đầu cắt, hắn càng nghĩ lại càng giận, liền cầm dao chặt mạnh lên thớt gỗ, phát ra một tiếng ‘rầm.’

“Sở Vân Vân! Ta cho ngươi biết, sau này không được ta cho phép, thì ngươi không được đụng vào quần áo của ta, bằng không. . .”

Sở Vân Vân đã cầm đòn gánh ở góc tường, nàng nghe thấy thế liền nhìn về phía Sở Hi Thanh với vẻ nghi ngờ và khó hiểu.

Sở Hi Thanh đột nhiên rùng mình một cái.

Cô muội muội tiện nghi này vừa cầm đòn gánh ngoái đầu nhìn lại, tựa như là có uy thế khí thôn vạn dặm, giương đao cưỡi ngựa.

Đòn gánh ở trong tay nàng cũng như là một tuyệt thế hung khí, có thể sánh vai với Thanh Long Yểm Nguyệt Đao của Quan nhị gia.

Sở Hi Thanh nuốt một ngụm nước miếng, cố gắng ngăn chặn sự kinh sợ của mình.

Hắn tuyệt đối không thể tỏ vẻ kinh sợ ở trước mặt Sở Vân Vân, bằng không nữ nhân này sẽ càng vô pháp vô thiên, sau này hắn phải sống kiểu gì.

Sở Hi Thanh suy nghĩ thật nhanh, cố gắng tỏ ra khí thế mà trợn mắt nhìn qua: “Có tin ta nửa tháng. . . không, một tháng không làm món khoai tây xào ớt xanh không?”

Sợ chưa?

Sở Vân Vân thích ăn món này nhất, mỗi lần đều ăn đến hạt ớt xanh và miếng khoai tây cuối cùng mới thôi.

Sở Vân Vân nở nụ cười, lại bĩu môi một cái, lúc này mới cầm thùng đựng nước đi ra ngoài.

Một khắc sau, hai huynh muội ngồi ở trước bàn, trên bàn chỉ có một đĩa khoai tây xào, một đĩa trứng xào rau hẹ, cộng thêm mấy cái bánh bao nhân thịt.

Khi Sở Hi Thanh cắt gọt món ăn, hắn mới phát hiện ra Sở Vân Vân nấu cơm cũng bị cháy hơn phân nửa.

Hắn lười nấu cơm tiếp, vừa hay hắn còn chưa ăn hết mấy cái bánh bao nhân thịt mang vào Tàng Kinh Lâu, giờ hấp lên là có thể ăn được.

Hiện giờ là tháng bảy, thời tiết khô nóng, đám bánh bao nhân thịt này để ba ngày là đã hơi thiu.

Sở Hi Thanh lại không nỡ vứt đi, tốt xấu gì cũng mua tận một lượng bạc. Bình thường bọn họ chỉ ăn bánh bao chay, chứ không nỡ ăn bánh bao nhân thịt này.

“Rốt cuộc bức Nhai Tí Đồ trong Tàng Kinh Lâu có lai lịch gì?”

Sở Hi Thanh nói với giọng hàm hồ, hắn cũng đã đói đến điên rồi, vừa ăn như hổ như sói vừa hỏi: “Bên trong đó còn ẩn giấu đao ý.”

Sở Vân Vân đang gắp thức ăn liền dừng lại, giật mình nhìn Sở Hi Thanh một chút.

Có điều, nàng vẫn nghiêm túc ăn cơm nước xong, sau khi đặt bát đũa xuống mới trả lời Sở Hi Thanh: “Ngươi có thể cảm nhận được đao ý? Xem ra ngộ tính của ngươi tốt hơn ta nghĩ nhiều.”

Chương 36: Đao ý (2)

Sở Hi Thanh nghi ngờ nhìn sang nàng: “Ta không chỉ cảm nhận được, mà còn lĩnh ngộ được một chút, ngươi nói ngộ tính của ta tốt? Vì sao lại vậy?”

“Đao ý ở trong bức tranh đó được giấu rất sâu, mặc dù người có ngộ tính cực kỳ tốt cũng không phát hiện được. Bằng không thì nó cũng không được treo vài trăm năm ở võ quán Chính Dương, rất ít người có thể nhìn thấu bức Nhai Tí Đồ này.” Sở Vân Vân hờ hững giải thích: “Vì lẽ đó, ta chỉ để ngươi ghi nhớ đường nét, kết cấu và hoa văn của nó, chỉ cần ghi nhớ được khoảng tám phần, là có thể phát động đao ý khi quan tưởng.”

Sở Hi Thanh không khỏi nhướn mày, hắn phán đoán ngộ tính của mình tuyệt đối không tốt như vậy.

Mà là “Ưng nhãn” của hắn, để cho hắn chú ý đến từng chi tiết nhỏ ở trên bức Nhai Tí Đồ đó, khiến cho hắn càng nhớ sâu hơn.

Còn nữa, có phải cô muội muội tiện nghi này, đang biến tướng khoe khoang ngộ tính của nàng không?

“Ngươi còn chưa nói bức tranh này có lai lịch gì, cộng thêm chuyện tại sao nó lại cực kỳ quan trọng với chúng ta, lại có liên quan đến sinh tử của chúng ta? Ta nghe Diệp Tri Thu nói, bức tranh này không chỉ có một, mà mỗi một võ quán trong bảy mươi hai võ quán dưới trướng của Vô Tướng Thần Tông đều có.”

Lần này Sở Vân Vân không tránh né, nàng hơi suy ngẫm một lát, rồi bình tĩnh đáp lại: “Khoảng tầm 1300 năm trước, Vô Tướng Thần Tông có một nghịch đồ, lấy danh hào Huyết Nhai Đao Quân, người này tự nghĩ ra Thần Ý Xúc Tử Đao, đã từng đăng đỉnh số một Thiên bảng, hoành hành 170 năm, không người nào có thể địch lại. Bức tranh này chính là ghi chép tinh hoa trong đao ý của hắn.”

“Sau khi người này phản môn đã không đội trời chung với Vô Tướng Thần Tông, nợ máu đầy rẫy, lúc Vũ Hóa lại để lại Đao Ý Đồ và Thần Ý Xúc Tử Đao của mình cho Vô Tướng Thần Tông. Bức đồ này tổng cộng có tám bức, lần lượt tiến tới. Bản vẽ đầu có hơn 100 bức, tồn ở các võ quán. Chỉ có đệ tử chân truyền xuất sắc nhất võ quán mới có thể tiếp xúc với bức vẽ thứ hai. Còn về phần tại sao nó quan trọng như vậy. . .”

Giọng nói của Sở Vân Vân hơi dừng lại, nàng đưa cánh tay trắng ngọc về phía Sở Hi Thanh, đè vào vị trí ngực trái của hắn.

Trái tim của thiếu niên đang đập thình thịch, tần suất lại chậm hơn người bình thường nhiều, nhiệt độ thân thể cũng thấp hơn người bình thường.

Nàng cũng có cái đặc trưng này.

“Chúng ta sống sót là vì Lục âm Hoàn Hồn Chú, cái gọi Lục âm Hoàn Hồn, chính là nghịch thiên sống tạm, có mượn nhất định phải có trả, mỗi ngày sẽ có một trình độ dương khí nhất định của chúng ta trả lại hư không. Nếu như một ngày nào đó, ngươi và ta không có năng lực trả lại, vậy chắc chắn là trần quy trần, thổ quy thổ.”

“Ngươi và ta muốn kéo dài tính mạng, chỉ có hai biện pháp là, một là tu hành một loại nguyên công bí pháp thuần dương giống như Dưỡng Nguyên Công, hai là lấy võ đạo và thần ý của bản thân để loại bỏ âm sát hàn độc. Nhưng mà chỉ kéo dài tính mạng thôi là chưa đủ, ngươi có nghĩ đến cái Lục âm Hoàn Hồn Chú này là do người nào làm ra không?”

Trái tim Sở Hi Thanh chợt ngừng, sắc mặt hắn cũng trầm xuống.

Sao hắn có thể không nghĩ đến chứ?

Ở bên trong “Lăng mộ Bá Võ Vương”, quá trình phục sinh của bọn họ tràn ngập bí ẩn, bọn họ cũng không biết vì sao mà mình lại sống lại.

Lại càng không biết cái Lục âm Hoàn Hồn Chú này là do ai làm ra.

“Ta rất cảm kích người đã cải tử hồi sinh cho ta, cũng đồng ý báo đáp, nhưng ta không muốn bị người khác khống chế.” Trong mặt Sở Vân Vân lóe lên một vệt thần quang, đồng thời thu tay về: “Tám bức Nhai Tí Đồ này, chính là đường tắt để chúng ta thoát khỏi tay người thi thuật. Nói đến Nhai Tí, ngươi nghĩ đến cái gì?”

Sở Hi Thanh ngưng thần suy nghĩ một chút: “Trừng mắt tất báo?”

“Báo ở bên trong trừng mắt tất báo, có ý là báo thù, cũng có ý là báo ứng.” Sở Vân Vân gật đầu: “Báo ứng là gần với đại thần thông Nhân Quả. Thời điểm Huyết Nhai Đao Quân mạnh nhất, chỉ một ánh mắt là có thể tru diệt võ tu tam phẩm, vì lẽ đó đao của hắn được gọi là Thần Ý Xúc Tử Đao, chạm vào tức chết. Có điều, ta muốn mượn chính là năng lực báo thú của Nhai Tí, Nhai Tí có thể bắn ngược lại tất cả thần thông và dị năng lên người kẻ thù.”

“Cái gọi là ‘Một cơm chi đức phải đền, Nhai Tí có thù tất báo, báo thì không tránh khỏi giết chóc’, đây chính là Nhai Tí, con trai thứ hai của rồng! Ngươi chỉ cần tu luyện Nhai Tí đao ý đến bản vẽ thứ sáu, vậy người thi chú kia sẽ không làm khó được ngươi và ta.”

Sở Hi Thanh nghe thấy hai chữ “báo thù”, hắn đã nhớ đến người đàn ông trung niên đánh nhau với cự nhân lôi đình ở trong ảo giác của Nhai Tí Đồ, người này có năng lực phản sát thương của cự nhân.

“Thật ra thì Nhai Tí đao ý rất khó tu luyện, tuy Huyết Nhai Đao Quân để Đao Ý Đồ cho Vô Tướng Thần Tông, nhưng đến tận bây giờ, chưa có ai luyện được đến bức vẽ thứ năm. Dù là ta ngày xưa cũng phải từ bỏ. Có điều, khoảng thời gian này, võ quán Chính Dương sẽ có một cơ duyên lớn.”

Sở Vân Vân nghiêng đầu, nhìn về một phía khác: “Chỉ cần ngươi chiếm được thứ đó, thiên phú và căn cơ của ngươi có thể đuổi kịp đám thiên tài xuất thân từ thế gia đại tộc kia, ngày sau còn có khả năng tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao.”

Sở Hi Thanh không khỏi cảm thấy tò mò một lần nữa.

Hắn muốn dò hỏi đến tột cùng, nhưng Sở Vân Vân lại im lặng không nói, nàng chỉ đứng dậy dọn dẹp bát đũa.

Sở Hi Thanh nào dám động vào nàng?

Đây người có thể đánh gẫy đũa của hắn chỉ vì một sợi khoai tây đấy.

Hắn vội vàng cản Sở Vân Vân lại, đồng thời mở miệng: “Đúng rồi, còn có một chuyện.”

Hắn lấy hai cái lệnh bài thanh đồng ở trong tay áo ra, để chúng lên bàn.

Sở Vân Vân nhìn hai cái lệnh bài này, vẻ mặt đã hơi ngưng trọng.

Chương 37: Đồng hành

Sáng sớm hôm sau.

Khi Sở Hi Thanh tỉnh lại, cơn đau đến chết đi sống lại kia lại xuất hiện, làm cho hắn lăn lộn khắp nơi ở trên giường.

Lại là một đêm tràn đầy thu hoạch, đêm qua hắn ở trong mộng ba canh giờ, cũng luyện đao ba canh giờ.

Sở Hi Thanh không biết mệt mỏi, múa đao ít nhất bảy ngàn lần, tương đương với năm ngày luyện đao ở ngoài của hắn.

Tiếc là tỷ lệ thời gian ở trong mộng là một so với một, Sở Hi Thanh muốn luyện bao lâu thì phải ngủ bấy lâu.

Nhưng hắn còn phải sinh hoạt, còn phải kiếm bạc, không thể ngủ nhiều được.

Ngoài ra, hắn cũng không thể tu luyện Dưỡng Nguyên Công ở trong đó được, trong mộng hoàn toàn không thể uẩn dưỡng lực lượng Nguyên Dương.

Vì lẽ đó, sau khi Sở Hi Thanh tỉnh dậy liền đi đến sân sau, hắn ngồi khoanh chân ở trong sân, bắt đầu thổ nạp dưỡng khí ở dưới ánh mặt trời.

Hôm nay là ngày 30 tháng 7, là ngày ngừng mộc (nghỉ) của võ quán Chính Dương.

Tuy rằng Sở Hi Thanh không cần tham gia thể dục buổi sáng, nhưng nhất định phải luyện Dưỡng Nguyên Công.

Hắn chỉ còn thiếu bốn ngày tu luyện nữa là có thể đột phá rồi, nên đang rất chờ mong.

Sau đó, Sở Hi Thanh nghe theo lời dặn dò của Tào Hiên, hắn đi đến cửa hàng bánh bao ở phía đông bắc của võ quán, mua ba cái bánh bao quất.

Sở Hi Thanh không hiểu vì sao trên thế giới này lại có loại bánh bao trần bì này.

(trần bì là vỏ quýt vỏ quất phơi khô, là một vị thuốc)

Có điều, dựa theo lời giải thích của Tào Hiên, chỉ cần huynh muội bọn họ mua ba cái bánh bao quất đó, thì chính là người của cẩm y vệ.

Đêm qua, Sở Vân Vân kiên quyết phủ nhận chuyện nàng sở hữu Nghịch Thần Kỳ, cũng mờ mịt không hiểu chuyện “bảo tàng’ của Tần Mộc Ca, nàng suy đoán là người người mượn danh tiếng của Tần Mộc Ca để khuấy động mưa gió trong quận Tú Thủy, hòng mưu đồ thứ gì đó.

Sở Hi Thanh rất tán thành, bởi vậy cho rằng hai huynh muội bọn họ trở thành cẩm y vệ cũng sẽ có tác dụng.

Tình thế Nghịch Thần Kỳ chắc chắn sẽ mở rộng, võ quán Chính

Dương thậm chí toàn bộ quận Tú Thủy sẽ trở thành trung tâm của cơn sóng gió này.

Tại thời điểm này, nếu như bọn họ vẫn chỉ là vô danh tiểu tốt ở trong giang hồ thì cũng thôi.

Nhưng phong ba trong Tàng Kinh Lâu, đã đẩy Sở Hi Thanh vào trong cơn sóng gió này rồi.

Hiện giờ, có thể nói hắn ở nơi đầu sóng ngọn gió, rất có thể sẽ bị tai bay vạ gió.

Sở Hi Thanh cho rằng bọn họ rất cần ôm một cái bắp đùi, cẩm y vệ là một vỏ bọc quan lại, có thể cải thiện tình cảnh của bọn họ.

Sở Vân Vân thì cảm thấy hứng thú với lương bổng của cẩm y vệ.

Dựa theo quy chế của triều đình Đại Ninh, một Tiểu kỳ quan cửu phẩm có lương bổng là bảy lượng bạc và bảy thạch gạo một tháng.

Phần lương bổng này vô cùng bèo bọt, muốn nuôi bản thân cũng khó.

Khi hai huynh muội bọn họ làm tiêu sư trong tiêu cục Tứ Thông, mỗi tháng đều có thể nhận được hơn hai mươi lượng bạc.

Vì lẽ đó, cẩm y vệ chưa bao giờ dựa vào tiền lương, đám Tiểu kỳ quan có thể kiếm chút dầu mỡ ở địa phương, mỗi tháng đều có thể kiếm được hơn năm mươi lượng bạc.

Hiện giờ, thân phận của bọn họ là nằm vùng, không có thực quyền, nên phần dầu mỡ này không có quan hệ gì với bọn họ.

Có điều, cẩm y vệ có hỗ trợ thêm cho nhân viên nằm vùng của mình, tính ra thì mỗi tháng hai huynh muội bọn họ sẽ nhận được tổng cộng bốn mươi lượng bạc từ cẩm y vệ, còn có thể lĩnh vài viên đan dược dành cho tu hành.

Đây cũng coi như là một khoản thu nhập lớn, hơn nữa còn là được cho không.

Chưởng quỹ cửa hàng bánh bao thấy Sở Hi Thanh mua ba cái bánh bao quất thì nhất thời nở nụ cười rất đáng yêu.

Hắn nhân lúc không có người ở chung quanh, nhỏ giọng nói với Sở Hi Thanh: “Ngày sau Sở gia chính là người mình rồi, Thiên Hộ đại nhân đã bàn giao, sau này ngài có chuyện gì thì có thể liên hệ với cửa hàng bánh bao Phúc Mãn Hương chúng ta là được. Phúc Mãn Hương chúng ta có bảy chi nhánh ở quận Tú Thủy, chứ không phải chỉ có mỗi cửa hàng này.”

“Nếu ngài có manh mối gì, có thể đến Phúc Mãn Hương mua ba cái bánh bao thịt dê, một cái bánh bao quất. Nếu như ngài gặp phải nguy hiểm, muốn cầu viện, thì có thể mua ba cái bánh bao nhân thịt rắn, thêm một cái bánh bao mướp đắng. Nếu như ngài muốn lĩnh lương bổng, có thể mua bốn lồng sủi cảo chưng thịt ly. . .”

Sở Hi Thanh cẩn thận lắng nghe, đồng thời âm thầm oán thầm.

Chẳng lẽ cái cửa hàng bánh bao này không bán mấy loại bánh bao bình thường sao?

Bánh bao thịt dê và bánh bao thịt rắn thì cũng thôi đi, lại còn bánh bao mướp đắng với sủi cảo chưng thịt ly nữa, thứ này có thể ăn thật sao?

Đây là người nào nghĩ ra vậy?

Thật sự làm khó mấy vị sư phụ làm bánh bao mà!

Sau khi Sở Hi Thanh rời khỏi cửa hàng bán bánh bao, hắn nhìn ba cái bánh bao quất ở trong tay, do dự một lát thì vẫn quyết định không lãng phí lương thực.

Chỉ là vừa cắn một cái, da mặt của hắn liền co rúm lại.

Mùi vị của cái bánh bao quất này thật sự là một lời khó nói hết.

Ngay khi Sở Hi Thanh nhìn quanh bốn phía, muốn ném hai cái bánh bao còn lại trong tay cho mấy con chó hoang, lại có một bàn tay ngọc thò ra, cướp lấy bánh bao ở trong tay của hắn.

Chương 38: Đồng hành (2)

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua, phát hiện chính là Lục Loạn Ly.

Ngày hôm nay, quần áo ở trên người nàng có chủ đề là hoa mai, nàng cũng không mặc quần áo đệ tử, mà là một chiếc váy dài giống như tiên tử.

“Thì ra ngươi ở chỗ này, làm ta tìm một hồi.” Lục Loạn Ly vừa nói chuyện vừa nhét cái bánh bao quất vào trong miệng.

Sở Hi Thanh thấy thế thì hai mắt sáng lên, hắn nghĩ vui một mình không bằng mọi người đều vui, cho nên không ngăn cản.

“Ta còn tưởng ngươi đang ở Tàng Kinh Lâu, cho nên tìm trong đó nửa ngày, suýt nữa bị lâu chủ Tàng Kinh Lâu là Diệp Kinh Nguyên phát hiện, a. . .”

Lục Loạn Ly đã ăn đến nhân bánh, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn nhất thời co rúm lại.

Nàng ném cái bánh bao trong tay về cho Sở Hi Thanh: “Đây là trần bì? Tại sao trên thế giới này lại có loại bánh báo quái lạ như vậy?”

Sở Hi Thanh nhún vai một cái, hắn cũng muốn biết chuyện này đây.”

Lúc này hắn mới ý thức được lời nói của Lục Loạn Ly hơi là lạ, hắn cau mày, ánh mắt ác liệt: “Sao ngươi biết ta ở Tàng Kinh Lâu? Ngươi theo dõi ta?”

Lục Loạn Ly ‘phi phi’ vài tiếng, lại lấy túi nước ra để súc miệng, sau đó mới cười gằn đáp: “Ta không theo dõi ngươi, sao biết người không đi mật báo? Không ngờ ngộ tính của cái tên nhà ngươi vẫn rất không tệ.”

“Trong bức Nhai Tí Đồ kia có ẩn chứa một đạo đao ý, người có ngộ tính bình thường sẽ không cảm ứng được, nhưng ngươi lại có thể ngồi ở đó tận hai ngày rưỡi.”

Trong mắt Sở Hi Thanh nhất thời hiện lên một tia kinh ngạc, Sở Vân Vân nói chỉ có người có thiên tư đỉnh cấp nhất, mới có thể cảm nhận được đao ý ở trong đó.

Hắn cười nhạo một tiếng, lời nói hàm chứa chế giễu: “Nếu như ta mật báo, ngươi đã bị quán chủ Lôi Nguyên mời qua rồi, hoặc là trực tiếp đá ngươi ra khỏi võ quán Chính Dương rồi, còn cần ngươi đi theo dõi ta à?”

Lục Loạn Ly thầm nói cũng đúng, nếu như thân phận của nàng bị vạch trần, vậy thì cá chết lưới rách, đi tìm tên này tính sổ là được, đúng là không cần nhìn chằm chằm vào hắn như vậy.

Nhưng một giây sau, nàng vẫn bước nhanh đuổi theo Sở Hi Thanh: “Ngươi chuẩn bị đi chỗ nào? Muốn ra khỏi thành sao?”

Nàng phát hiện Sở Hi Thanh đã võ trang đầy đủ, không chỉ mặc một lớp giáp da, còn đeo thanh Bách luyện Khinh cương đao, sau lưng còn có một thanh cương đao dự bị.

Bọc hành lý cũng khá to, chắc hẳn là mang đồ ăn và nước uống của vài ngày.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn nàng một chút: “Ta muốn đi Hỏa Cốt Quật ở ngoài thành, yên tâm chưa?”

Lục Loạn Ly nhất thời lộ vẻ bừng tỉnh.

Hỏa Cốt Quật có một loại dược thảo tên là Dương Dương Thảo, nó là một trong những tài liệu chính của bí dược tầng thứ hai Dưỡng Nguyên Công.

Đúng là Sở Hi Thanh chỉ kém một chút nữa là sẽ đột phá Dưỡng Nguyên Công lên tầng thứ hai, nên muốn đi chuẩn bị bí dược cũng là chuyện bình thường.

Con ngươi của Lục Loạn Ly đảo một vòng, liền cất bước đi về phía cửa hàng Phúc Mãn Hương ở bên cạnh: “Ngươi chờ một chút, ta mua chút bánh bao thịt rồi sẽ đi cùng ngươi.”

Sở Hi Thanh sững sờ, ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc: “Ta đi tìm thuốc ở trong đó, ngươi cũng muốn đi theo?”

Lục Loạn Ly không có trả lời ngay, nàng đi vào trong cửa hàng bánh bao, mua mười mấy cái bánh bao thịt, rồi mới vội vã chạy về bên cạnh Sở Hi Thanh, lời nói hàm chứa đe dọa: “Đúng lúc ta muốn đi qua đó tu luyện một loại pháp thuật Dương Hỏa, thuận tiện bảo vệ cho ngươi, không được sao? Ngươi không sợ ngươi vừa ra khỏi thành, đám người Huyết Phong Đạo sẽ lấy đầu ngươi à!”

Nàng sẽ không nói là thật ra mình quá nhàm chán, đến giờ vẫn không tìm được manh mối nào ở võ quán Chính Dương, cả ngày đều rất nhàm chán.

Toàn bộ võ quán Chính Dương, cũng chỉ có một mình Sở Hi Thanh biết thân phận của nàng, có thể nói chuyện mà không kiêng dè gì.

Huống hồ, cái tên này vẫn rất thú vị nha. . .

Nội tâm của Sở Hi Thanh lại trầm xuống khi nghĩ đến đám Huyết Phong Đạo đã buông lời lấy mạng của hắn trong một tháng này.

Tuy rằng Lục Loạn Ly này hơi phiền, nhưng bây giờ không phải ghét bỏ nàng.

Khi Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly cùng nhau đi ra ngoài thành, Sở Vân Vân đã đi đến trước cổng tiêu cục Tứ Thông.

Nàng đi tìm Lâm phó tiêu đầu để ghi danh như mọi khi.

Chỉ có ghi danh, thì tiêu cục mới sắp xếp đội tiêu cho đám tiêu sư bọn họ.

Có điều, khi Sở Vân Vân tìm thấy Lâm phó tiêu đầu, thì vị tráng hán mặt đỏ như táo này lại lộ ra vẻ khó xử.

Hắn hơi suy ngẫm một chút, liền gọi một mình Sở Vân Vân đến cửa sau của tiêu cục, sau đó hắn đưa cho Sở Vân Vân hai bình thuốc và một túi tiền.

“Trong túi này là lương bổng bị giữ lại làm tiền cọc của hai huynh muội các ngươi, tổng cộng có mười hai lượng bạc, ngươi đếm một chút đi. Trong bình là Dương Hòa Tán, ta thấy hai người các ngươi thường sử dụng loại thuốc này. Nhưng bắt đầu từ ngày mai, hai huynh muội các ngươi không cần trở lại nữa.”

Sở Vân Vân hơi ngây ngời, ánh mắt nàng hiện lên vẻ nghi ngờ và khó hiểu, sau đó liền ôm quyền về phía vị tráng hắn mặt đỏ như táo này: “Xin hỏi Lâm tiêu đầu, là do huynh muội chúng ta đã làm sai ở chỗ nào sao?”

Chương 39: Huyết mạch

“Các ngươi rất tốt.” Lâm phó tiêu đầu lắc đầu, trong lời nói còn ngậm vài phần áy náy: “Sở tiểu muội ngươi thì không cần nói rồi, pháp thuật rất tốt, bây giờ còn tu thành Linh Chủng, thực lực càng tăng thêm một bậc. Ta cũng rất coi trọng Hi Thanh, tuy bây giờ hắn còn nhỏ tuổi, còn có bệnh trên người, nhưng một tay khoái đao lại cực kỳ không tầm thường, mà hắn làm người cẩn thận và chu toàn, mạnh hơn đám nhóc con vắt mũi chưa sạch trong tiêu cục nhiều lắm.”

“Có điều, dường như hai huynh muội các ngươi đã đắc tội với Long gia trong nội thành? Bên kia đã chào hỏi, không muốn các ngươi tiếp tục làm ở tiêu cục nữa. Ngươi phải biết rằng, làm cái nghề tiêu cục này, phải dựa vào hòa khí thì mới có thể phát tài.”

Sở Vân Vân nghe thấy mấy chữ ‘Long gia trong nội thành’ thì đã hiểu ra.

Ngày đó, Sở Hi Thanh chém gần đứt tay Long Thắng, hôm sau Long gia đã thuê người, muốn đánh gãy tay gãy chân Sở Hi Thanh ở trong Tàng Kinh Lâu.

Cái Long gia này, quá hùng hổ dọa người mà!

Trong mắt nàng hiện lên một vệt lạnh lẽo, sau đó nàng tiếp nhận túi tiền ở trong tay đối phương.

Túi tiền vừa vào tay, Sở Vân Vân lập tức cảm thấy không đúng. Bên trong khá nặng, số lượng phải khoảng mười lăm lượng.

Nàng không khỏi cảm kích mà chắp tay nói: “Lâm tiêu đầu trượng nghĩa.”

“Dễ nói!” Lâm phó tiêu đầu cũng thi lễ một cái: “Chuyện hôm nay, thực sự là tiêu cục của chúng ta không đúng, chỉ là chút lễ mọn, kính xin Sở tiểu muội thứ lỗi cho.”

Sở Vân Vân lại lắc đầu, khi hai huynh muội bọn họ mới đến thành Tú Thủy, là tiêu cục Tứ Thông cho bọn họ một miếng cơm ăn.

Khi tiêu cục bị ép đuổi bọn họ thì vẫn cho thêm chút lương bổng, lại biếu tặng hai bình thuốc trị giá ba lượng bạc ròng, thật sự là không có gì sai cả.

Lúc này, Lâm phó tiêu đầu lại tỏ vẻ chần chờ, nói: “Đúng rồi, không biết Sở tiểu ca đi đâu rồi? Khoảng thời gian này, huynh muội các ngươi đừng rời khỏi thành Tú Thủy. Nghe nói Long gia đã nói là sẽ không giảng hòa đâu.”

“Thời gian gần đây, đại thiếu Long Hành của Long gia vừa trở về Tú Thủy, người này cường thế lại bá đạo, thủ đoạn độc ác. Hắn về được ba ngày thì đã tấn công phân đường của Thiết Kỳ Bang bên Hỏa Cốt Quật rồi, có người nói Thiết Kỳ Bang đã chết hơn sáu mươi người, còn có rất nhiều người hái thuốc bị liên lụy.”

Sở Vân Vân nhất thời rùng mình một cái, hôm nay Sở Hi Thanh muốn đi Hỏa Cốt Quật.

“Đa tạ Lâm tiêu đầu đã báo cho.”

Sau khi nàng cảm ơn Lâm phó tiêu đầu, liền quay người chạy ra khỏi tiêu cục, rồi vội vã chạy về phía đông thành.

Lúc này, thậm chí nàng đã không lo che giấu, bước chân tựa như chậm mà rất nhanh, như khói như sương.

Sở Vân Vân chỉ hy vọng Sở Hi Thanh có thể bình yên vô sự khi mình chạy đến nơi. . .

. . .

Cửa phía đông của thành Tú Thủy có rất nhiều người, nhốn nháo, rộn rộn ràng ràng.

Phía dưới cửa thành, đoàn người và các loại súc vật đi qua đi lại, bọn họ cảm nhận được mùi hôi thối và tanh tưởi bốc lên mũi.

Sở Hi Thanh chạy một vòng qua mấy nhà chở hàng bằng xe ngựa ở cửa thành, chẳng mấy chốc đã tìm được một chiếc xe ngựa đi đến Hỏa Cốt Quật.

Trên xe vừa hay còn có hai chỗ ngồi, phu xe ra giá một trăm đồng tiền, lại bị Sở Hi Thanh chém xuống còn sáu mươi.

Trong xe có mười mấy người thanh niên trai tráng, mùi vị trong xe cũng thực sự là khó diễn tả bằng lời.

Lục Loạn Ly bịt mũi đi vào toa xe, lại lấy một cái khăn gấm để lót xuống ghế ngồi.

Sau khi ngồi xuống, Lục Loạn Ly lại bắt đầu cau mày.

Nàng phát hiện đám hành khách trong xe đều đang nhìn chằm chằm vào mình.

Nếu như chỉ nhìn thì cũng thôi, ánh mắt của đám người này còn rất không đúng, cả đám đều ác như sói, không chỉ ngậm lấy ý dâm loạn, mà còn pha tạp một chút dục vọng muốn rục rịch ra tay.

Ngay khi ánh mắt Lục Loạn Ly hơi trầm xuống, nắm một tấm phù lục ở trong tay áo, thì nàng lại nghe thấy một tiếng ‘sặc’.

Đó chính là Bách luyện Khinh cương đao của Sở Hi Thanh, nó bỗng nhiên hóa thành một tia ánh sáng lóng lánh.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, ánh đao kia đã vào vỏ.

Đến tận giờ phút này, cái tẩu thuốc trong miệng người trung niên kia mới rơi xuống đất.

Cái tẩu thuốc này có vỏ bằng đồng, thế mà chỉ chớp nhoáng đã bị Sở Hi Thanh chém thành hai đoạn.

Người trung niên này vốn là người không kiêng dè nhất, ánh mắt của hắn vẫn luôn đảo qua mông và bộ ngực của Lục Loạn Ly.

Lúc này, tên này đã sợ hãi không thôi, rất lâu sau mới có thể bình tĩnh lại, hắn trừng mắt nhìn về phía Sở Hi Thanh: “Đao của huynh đệ thật nhanh, nhưng ta đắc tội với ngươi bao giờ vậy?”

Sở Hi Thanh cảm thấy buồn cười, hắn chỉ chỉ tay vào hai mắt của mình, nói: “Con mắt của ngươi đắc tội ta.”

Sở Hi Thanh thản nhiên ngồi xuống bên cạnh Lục Loạn Ly, tay đè đao quét mắt nhìn đám người ngồi trong xe: “Đây là nữ quyến nhà ta, mọi người đều hiểu quy củ giang hồ, nên các ngươi cẩn thận một chút, có thể nhìn, nhưng đừng nhìn lung tung.”

Ngay sau đó, tất cả người trong xe đều chuyển ánh mắt qua chỗ khác, không ai dám nhìn vào mắt Sở Hi Thanh.

Sắc mặt người trung niên kia âm trầm xuống, ánh mắt lúc sáng lúc tối, nhưng khi tầm mắt của hắn chạm đến tay đè đao của Sở Hi Thanh, thì hắn không tự chủ được mà sinh ra vài phần kiêng kị.

Cuối cùng, hắn hừ lạnh một tiếng, cũng chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ, trong miệng vẫn còn lẩm bẩm vài câu: “Đám tiểu thư và thiếu gia các ngươi không biết tự thuê xe riêng à? Tại sao phải chen chúc với đám người khốn khổ như chúng ta? Đã nhét chung một chỗ mà còn không cho người ta nhìn.”

Tiếng oán giận của người trung niên này không nhỏ, nhưng Sở Hi Thanh lại như không nghe thấy.

Lục Loạn Ly thì lại mỉm cười, thả tấm phù lục trong tay áo ra.

Nàng hơi di chuyển thân thể, cố gắng dựa vào Sở Hi Thanh, dùng thân thể của Sở Hi Thanh để ngăn cản tầm mắt của đám hành khách kia.

Chương 40: Huyết mạch (2)

Có lẽ phu xe cũng cảm thấy không đúng, vén rèm xe lên để quan sát một chút, lại phát hiện không có gì dị thường, hắn liền lạnh lẽo nói: "Đây là nhà xe Phú Long, ông chủ chính là Trương điển sử Trương đại nhân của quận nha! Các ngươi đừng gây chuyện, làm hỏng mối làm ăn của nhà chúng ta thì các ngươi đừng hòng dễ chịu."

Sau khi cảnh cáo một câu, hắn lại bắt đầu đánh xe ngựa đi ra khỏi cửa thành.

Tầm mắt của Sở Hi Thanh cũng chuyển ra ngoài cửa sổ, trong con ngươi hiện lên vẻ phức tạp.

Sau khi xe ngựa ra khỏi thành, có thể nhìn những gian nhà được xây bằng tường đất và cỏ lau ở hai bên đường. Sau đó là một mảnh ruộng nước mênh mông vô bờ, từng cái từng cái thôn trang to to nhỏ nhỏ được tô điểm ở giữa đám ruộng nước này.

Nhìn giống như một bức tranh ở vùng sông nước Giang Nam thời cổ đại vậy.

Sở Hi Thanh đã nhìn thấy vô số lần khi đi áp tiêu, ban đầu hắn còn thấy mới mẻ, cảm thấy bầu không khí chưa bị ô nhiễm này vô cùng tươi mới và mát mẻ.

Nhưng mà bây giờ, hắn càng ngày càng nhớ đến thế giới kia của mình.

Xe ngựa đi dọc theo con đường về phía đông, sau khi đi được khoảng bảy mươi dặm, phong cảnh ở bên ngoài cửa sổ bắt đầu thay đổi.

Trước đó là vùng sông nước Giang Nam, hiện giờ là hoang mạc ở Tây Bắc.

Không chỉ có nhiệt độ tăng nhiều, càng ngày càng trở nên nóng bức hơn, mà mặt đất cũng biến thành sa mạc không có một ngọn cỏ.

Đây chính là Hỏa Cốt Quật, năm dặm quanh đây đều là như vậy.

Còn có thể nhìn thấy một thành trấn phồn hoa ở trên đỉnh núi phía xa xa.

Nơi này không chỉ là nơi sản xuất Dương Dương Thảo, mà còn là nơi sản xuất linh dược nổi tiếng nhất ở phạm vi trăm dặm quanh quận Tú Thủy này.

Rất nhiều người đều đến đây hái thuốc để kiếm sống, cũng hội tụ rất nhiều thế lực trong quận Tú Thủy.

Xe ngựa đi đến nơi cách thành trấn khoảng một dặm thì bảo tất cả mọi người xuống xe, Sở Hi Thanh chỉ có thể vác hành lý, đi bộ với Lục Loạn Ly.

Sở Hi Thanh vừa đi vừa dò hỏi: “Lục sư muội muốn tu luyện pháp thuật gì ở Hỏa Cốt Quật? Cần gì địa phương nào, lại mất bao nhiêu thời gian? Ta phải nói trước với ngươi, ta phải đi rất nhiều chỗ, thời gian phải từ ba đến năm ngày, sau khi tìm thấy thuốc thì sẽ đi ngay. Nói đi nói lại, rốt cuộc ngươi muốn tu luyện loại pháp thuật gì mà phải chạy đến Hỏa Cốt Quật?”

“Ta muốn tu luyện Hỏa Linh Vu Thần Chú, chắc hẳn là ngươi chưa từng nghe đến.” Lục Loạn Ly đi ở phía sau Sở Hi Thanh, thuận miệng trả lời: “Môn pháp thật này của ta, chỉ cần vào Hỏa Cốt Quật là có thể tu hành, không cần hoàn cảnh đặc thù nào. Vì lẽ đó, ngươi đi đâu thì ta sẽ đi đó.”

Sở Hi Thanh nhất thời quay đầu lại, nhìn Lục Loạn Ly với ánh mắt nghi ngờ.

Hắn nghi ngờ cô gái này đang nói ba hoa, mục đích chính là để đi theo mình.

Hắn không khỏi sờ sờ mặt của mình, nghĩ thầm mình lại cuốn hút và quyến rũ như thế cơ à?

Mặt Lục Loạn Ly đỏ lên, nàng chính là tìm cớ để đi theo Sở Hi Thanh mà thôi, nhưng mà không thể nói như vậy được.

Nàng hừ nhẹ một tiếng: “Đây là một loại thần chú thỉnh thần, ngươi có biết lai lịch của Hỏa Cốt Quật này không?”

“Không biết.” Sở Hi Thanh lắc đầu, hắn không có hứng thú với mấy thứ này.

Hắn chỉ biết trong này có Dương Dương Thảo mà mình cần là được.

“Hỏa Cốt Quật là do hài cốt của một thượng cổ cự thần hóa thành, là đồng tộc với tổ tiên Bàn Cổ của chúng ta.” Lục Loạn Ly vừa giải thích vừa nhìn về phía sườn núi với ánh mắt dị dạng: “Vị cự thần này vốn là thuộc hạ của Hỏa Thần – Diễm Dung, đi theo Diễm Dung phạt thiên, cuối cùng bại vong trên sông Tú Thủy, sau khi chết thì hài cốt từ từ hóa thành Hỏa Cốt Quật.”

“Vậy bên trong Hỏa Cốt Quật này còn chôn một thưởng cổ cự thần?” Sở Hi Thanh có chút giật mình, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy lai lịch của Hỏa Cốt Quật.

Thượng cổ cự thần chính là tiên thiên thần linh thời viễn cổ của thế giới này, có người nói trời sinh đã có sức mạnh của võ tu tam phẩm, bọn họ cũng là tổ tiên chung của nhân loại, yêu thần, Cự linh và Cự vu trên thế giới này.

“Tất nhiên, bằng không thì vì sao Dương Dương Thảo kia có thể trở thành tài liệu chính của bí dược tầng thứ hai Dưỡng Nguyên Công? Dương Dương Thảo được sinh ra từ sức mạnh còn sót lại của thi hài cự thần, nó có thể giúp người ta giải phóng phong ấn trong huyết mạch.”

“Võ tu nguyên công có cửu phẩm và mười tám cấp, tổng cộng có mười tám tầng bí dược, nói cho cùng chính là từng bước phá tan gông xiềng trong huyết mạch của chúng ta, giải trừ phong ấn trong huyết mạch của chúng ta.”

Lục Loạn Ly bắt đầu giải thích giống như thật: “Hỏa Linh Vu Thần Chú mà ta muốn tu luyện, chính là mời một tia tàn linh của vị cự thần này đến, ngày sau có thể làm việc cho ta.”

Lúc này, giọng nói của nàng hơi ngưng lại.

Hai người đã đi đến trước tòa thành trấn kia.

Lục Loạn Ly đã thấy lối vào ở trên phố, thình lình có hơn bảy mươi cái cọc gỗ.

Cách sáu bước lại có một cái, trên mỗi một cái cọc gỗ đều có một bộ thi thể. Tất cả đều chết từ lâu, da thịt trắng xanh, một đám ruồi bọ vờn quanh, trên cọc gỗ còn có vết máu đã khô màu nâu nhạt.

Sở Hi Thanh nhìn những cọc gỗ này lại kinh ngạc không thôi, nội tâm cũng theo đó mà trầm xuống.

Chương 41: Xung kích

Sở Hi Thanh đã không phải người run tay khi giết con gà như khi vừa đến thế giới này nữa.

Hắn đi áp tiêu ở tiêu cục Tứ Thông ba tháng, đã trải qua mấy trận chém giết máu tanh, người chết dưới đao của hắn cũng đã lên đến con số ba.

Mà khi hắn nhìn thấy thảm trạng của hơn bảy mươi cái thi thể này, hắn vẫn không nhịn được mà thấy buồn nôn.

Sở Hi Thanh cau mày, nhưng vẫn cất bước đi về phía trước.

Thế giới này chính là như vậy, võ tu hoành hành, cường giả vi tôn, chỗ nào cũng có người dựa vào võ lực đến ngông cuồng.

Nếu như hắn không thể chủ động thích ứng với cái thể giới ăn thịt người này, nắm giữ sức mạnh để sống yên phận, vậy sớm muộn gì cũng bị thế giới này ăn sạch.

Sở Hi Thanh chịu đựng mùi tanh tưởi nức mũi ở trên đường phố, ánh mắt tìm kiếm bốn phía chung quanh.

Không lâu sau, Sở Hi Thanh nhìn thấy một cái bảng hiệu “Lý Ký thảo dược hành”, lúc này hai mắt hắn sáng ngời, dẫn Lục Loạn Ly đi về phía đó.

Đây là lần đầu tiên Sở Hi Thanh đến Hỏa Cốt Quật.

Hắn không có người quen ở chỗ này, nhưng khi Diệp Tri Thu biết hắn muốn đến đây tìm thảo dược, thì nàng để đề cử cho hắn cái Lý Ký thảo dược hành này.

Đây là một tiệm buôn bán hơn năm mươi năm, danh dự vẫn còn tạm được.

Diệp Tri Thu cũng là khách quen của cửa hàng thảo dược này, chỉ cần nhắc đến tên Diệp Tri Thu, cửa hàng thảo dược này sẽ không dám lừa khách.

Có điều, khi Sở Hi Thanh nói muốn mua Dương Dương Thảo, chưởng quỹ của cửa hàng lại tỏ vẻ ngượng ngùng.

“Nếu khách quan đến sớm hơn bốn ngày, thì chỗ này của ta còn Dương Dương Thảo, thế nhưng bây giờ. . .” Chưởng quỹ cười khổ một tiếng: “Hiện giờ, toàn bộ chợ này, chỉ có cửa hàng của Long gia là có Dương Dương Thảo, giá cả lại cao đến quá đáng, phải 220 lượng bạc một cây.”

Sở Hi Thanh không khỏi kinh ngạc sau khi nghe thấy thế: “Tại sao lại trở nên đắt như vậy?”

Hắn đã nghe qua giá cả của Dương Dương Thảo, bình thường đều khoảng trăm lạng bạc.

Lần phong ba ở Tàng Kinh Lâu này, Sở Hi Thanh đã lấy được hơn 80 lượng bạc ở chỗ Tào thiên hộ, lại dọa dẫm bắt chẹt được không ít từ chỗ của Lục Loạn Ly, vừa vặn đủ mua một cây Dương Dương Thảo.

Dương Dương Thảo chỉ sản xuất ở nơi sâu nhất trong Hỏa Cốt Quật, hơn nữa, dù là người hái thuốc có kinh nghiệm phong phú nhất, cũng cần phải dựa vào vận may mới có thể hái được.

Cái này đã vượt qua khỏi năng lực của Sở Hi Thanh rồi.

Vì lẽ đó, hắn dự định bỏ bạc ra mua Dương Dương Thảo, sau đó tự mình đi kiếm những tài liệu phụ còn lại.

“Là thành tựu của vị đại công tử Long gia kia.” Chưởng quỹ của cửa hàng thảo dược cười khổ, chỉ chỉ cọc gỗ và thi thể ở bên ngoài: “Thấy chưa? Hơn sáu mươi vị hảo hán của Thiết Kỳ Bang, cộng thêm hơn mười người hái thuốc, tất cả đều chết trong tay Long gia.”

“Vị đại công tử kia giết nhiều người như vậy là vì muốn lũng đoạn mấy loại dược liệu chỉ có trong Hỏa Cốt Quật. Hiện giờ ai dám bán Dương Dương Thảo cho cửa hàng khác, thì Long gia sẽ treo kẻ đó lên cọc gỗ.”

Hắn khẽ than thở một tiếng, vẻ mặt đầy bi thương và giận dữ: “Bọn họ bán với giá quá cao thì cũng thôi, quan trọng nhất là còn thu vào với giá bảy phần trước kia. Lão phu đã làm ăn dược thảo ở Hỏa Cốt Quật hơn hai mươi năm rồi, từng nhìn thấy vài vị kiêu hùng trong giang hồ quận Tú Thủy, nhưng không có ai bá đạo và độc ác như vị đại công tử của Long gia này, quả thực là không cho lối thoát.”

Long gia trong nội thành?

Sở Hi Thanh nhíu mày, lòng thầm nói thật trùng hợp, vậy mà lại gặp phải người của Long gia?

Lúc này, hắn sinh lòng cảnh giác, nhìn một khách hàng mặc áo xám ngắn tay ở cách đó không xa một chút.

Từ trang phục của người này, có vẻ như là một người hái thuốc.

Sở Hi Thanh lại nhìn thấy một hình xăm có hình sói hoang ở dưới ống tay áo của người này, đầu của sói hoang còn có một chữ “Long”.

Người này như đang xem lướt qua các loại dược liệu, nhưng vẫn nhìn trộm và đánh giá hắn.

Sở Hi Thanh hơi suy tư một chút, sau đó liền kéo tay Lục Loạn Ly đi ra ngoài.

“Ngươi không đủ tiền sao? Lục Loạn Ly đi ra ngoài cửa tiệm, liền khoanh tay trước ngực, cười tủm tỉm mà nhìn hắn: “Còn thiếu bao nhiêu? Ta có thể cho ngươi vay, nhưng lãi một ngày là năm trăm đồng.”

Sở Hi Thanh thầm nói, 220 lượng một cây Dương Dương Thảo, mình bị ngu mới đi mua.

Nếu như hắn có số tiền này, hắn trực tiếp mua bí dược từ võ quán luôn rồi, đơn giản lại bớt việc.

Hắn quay đầu đánh mắt ra hiệu với Lục Loạn Ly: “Chú ý chung quanh, chúng ta bị người khác nhìn vào rồi.”

Sắc mặt Lục Loạn Ly hơi ngưng lại, ánh mắt quét nhìn bốn phía, nàng phát hiện có vài người đang lén lén lút lút nhìn về phía bên này.

Sở Hi Thanh thì lại quay người đi vào một con hẻm nhỏ không người, hắn lấy thế sét đánh không kịp bưng tay để khoác một cái áo tơi lên người.

Khi Sở Hi Thanh rời khỏi con hẻm nhỏ từ đầu khác, hình tượng của hắn đã thay đổi.

Hắn không nổi bật một chút nào khi ở trong đám người, Hỏa Cốt Quật ngư long hỗn tạp, trên đường phố có rất nhiều hạng người giấu đầu lòi đuôi, ngày nắng to mà vẫn mặc áo tơi cũng không có gì kỳ lạ.

Lục Loạn Ly thì không mang quần áo để thay đổi, nhưng nàng lấy một tờ phù lục ra, rồi dán lên người mình, chiếc váy ở trên người nàng liền biến thành một chiếc váy vàng bằng lụa mỏng.

Chương 42: Xung kích (2)

Hai người đi về phía lối ra của thị trấn, mà khi Sở Hi Thanh trông thấy tình hình ở đầu phố thì không khỏi cau chặt mày lại.

Đầu phố đã có hơn mười người đàn ông cao to lực lưỡng ngăn chặn, người người đều mang đao kiếm, ánh mắt sắc bén mà quan sát dòng người qua lại.

Sở Hi Thanh hơi suy ngẫm một chút, liền quay đầu hỏi Lục Loạn Ly: “Bảo tiêu (vệ sĩ) đại nhân, ngươi đường đường là cao thủ thất phẩm, giải quyết đám người kia rất đơn giản nhỉ?”

Lục Loạn Ly sững sốt một lát, mới ý thức được ‘bảo tiêu’ trong miệng Sở Hi Thanh là bản thân mình.

“Dễ như trở bàn tay.” Nàng lắc đầu, mắt hiện lên ý chống cự: “Có điều, nếu ta ra tay ở trước mặt mọi người thì sẽ bại lộ thân phận, không có lời.”

Sở Hi Thanh không khỏi chậc một tiếng, thầm nghĩ vị bảo tiêu này quả thực là có cũng như không.

Hắn không thể không trở lại đường cũ, cố gắng đổi một con đường khác để rời đi, nhưng những con đường khác cũng đã bị chặn lại rồi.

Sở Hi Thanh không thử nữa, hắn bắt đầu đi về phía nơi sâu xa nhất trong thị trấn.

Trên đường đi, hắn phát hiện có ba người đang bám đuôi, hiển nhiên là thay đổi quần áo cũng không có tác dụng, vẫn bị bọn họ nhìn chằm chằm.

Sở Hi Thanh không khỏi sinh lòng tức giận.

Một lần trong Tàng Kinh Lâu còn chưa đủ, giờ còn muốn đến lần thứ hai, Long gia trong nội thành này nhất định phải đuổi tận giết tuyệt mới bằng lòng bỏ qua?

Nhưng đúng lúc này, thần sắc Sở Hi Thanh bỗng nhiên hơi động, hắn phát hiện màn hình huỳnh quang hư ảo trong tầm mắt mình có chút dị thường.

Trên cột trạng thái của hắn, phía sau chữ Lục âm Hoàn Hồn Chú, bỗng nhiên có thêm hai chữ Nhai Tí.

Sở Hi Thanh nhìn chằm chằm vào hai chữ này, trong đầu hắn bỗng nhiên có thêm một đoạn tin tức.

Một cơm chi đức phải đền, Nhai Tí có oán tất báo: Ngươi nhận được ác ý của kẻ địch, tất phải báo thù, xúc động Nhai Tí đao ý, khi xuất đao có thể mang theo xung kích tinh thần.

Ăn miếng trả miếng, ăn miếng trả miếng! Uy lực của xung kích tinh thần dựa theo số lượng và cường độ ác ý của kẻ địch. Địch càng nhiều, ác ý càng lớn, đao ý của ngươi cũng càng mạnh hơn.

Sở Hi Thanh không khỏi nhướn mày, trong mắt hiện ra vẻ kinh ngạc.

Lúc này, Lục Loạn Ly cảm thấy hơi khó hiểu: “Ngươi muốn đi đâu? Nơi này đã gần đến miệng Hỏa Cốt Quật.”

Nơi trung tâm nhất của thị trấn này, chính miệng quật Hỏa Cốt Quật.

Làm cho nàng đau đầu chính là, đã có hai mươi mấy người bám theo phía sau bọn họ.

Sắc mặt Lục Loạn Ly phiền muộn, đã đến nước này, nàng không muốn ra tay cũng phải ra tay.

Nàng cũng không thể nhìn Sở Hi Thanh bị đám người Long gia giết chết.

“Chính là muốn tiến vào Hỏa Cốt Quật.” Mặt Sở Hi Thanh thản nhiên như không: “Cái này gọi là phương pháp trái ngược, bọn họ không cho chúng ta đi ra ngoài, vậy chúng ta liền đi vào trong. Tiến vào Hỏa Cốt Quật, ngươi không cần kiêng kị nữa, đúng không?”

Ánh mắt Lục Loạn Ly sáng ngời, lòng thầm nói cái biện pháp này rất tốt.

Hoàn cảnh bên trong Lục Loạn Ly âm u sâu thẳm, rất khó nhìn rõ. Chỉ cần nàng cẩn thận một chút khi ra tay, thì không ai sẽ biết được.

Mà Hỏa Cốt Quật còn có rất nhiều lối ra.

Người và cự thần là cùng một tộc loại, huyết mạch tương hệ. Ngươi có cửu khiếu, cự thần cũng có cửu khiếu.

Tổng cộng chín cái cửa ra vào, Long gia phải dùng bao nhiêu người mới có thể ngăn chặn hết chín lối ra?

“Ngươi đúng là rất thông minh!”

Ngay khi nàng tán dương Sở Hi Thanh, hai người bọn họ đã đi đến trung ương thị trấn, đó là một cái miệng quật rất lớn.

Sở Hi Thanh lưu ý địa hình nơi này một chút, hắn phát hiện hình dáng của miệng quật này hơi giống hình miệng người, trên miệng quật còn có hai hàng cột đá bén nhọn, giống như là hàm răng người.

Có điều, nếu như Hỏa Cốt Quật này thật sự là do thi thể của cự thần hóa thành, vậy cái thân thể ấy phải khổng lồ đến mức khiến người ta kinh ngạc, nói không chừng thân thể này có thể dài hơn ba mươi dặm, tương đương với bốn thành phố ở thời hiện đại.

Đây chính là viễn cổ cự thần, là thủy tổ của nhân loại ở thế giới này.

Ngay khi hai người đi đến nơi sâu xa nhất, Sở Hi Thanh nhìn thấy có năm người mặc giáp da tiến lên nghênh đón.

Hắn trông thấy đám người này cũng có hình xăm sói hoang ở dưới ống tay áo.

"Đứng lại!" Người cầm đầu có thân hình vừa lùn vừa cơ bắp, mày rậm mắt to, ánh mắt hung ác: "Không biết mấy ngày nay Hỏa Cốt Quật cấm ra vào sao? Các ngươi là ai? Mau bỏ áo tơi ra!"

Sở Hi Thanh không những không bỏ áo tơi ra, trái lại còn bước nhanh hơn.

Hắn chỉ dùng hai bước để rút ngắn khoảng cách của song phương xuống còn sáu thước, Bách luyện Khinh cương đao ở bên hông đồng thời ra khỏi vỏ, 'sặc' một tiếng.

"Ngươi muốn chết."

Hán tử cầm đầu kia cau mày, sắc mặt dữ tợn.

Hắn và Sở Hi Thanh gần như là rút đao cùng một lúc, nhưng mà trong mắt người này lập tức hiện lên vẻ kinh hãi.

Đao của Sở Hi Thanh nhanh hơn hắn tưởng tượng quá nhiều, ít nhất cũng nhanh hơn hắn!

Điều càng làm người ta giật mình chính là, theo ánh đao ở đối diện lóe lên, đầu óc của hắn giống như đang bị một cây búa nện mạnh, làm cho ý thức của hắn choáng váng.

Vì thế mà thanh Nhạn Linh Đao trong tay hán tử lùn cầm đầu kia bị chậm một nhịp.

Một chớp mắt tiếp theo, hắn liền cảm thấy cổ họng mình đau xót, một lượng máu tươi tuôn ra, cả người hắn cũng không còn sức lực.

Sau khi Bách luyện Khinh cương đao của Sở Hi Thanh lướt qua cổ họng của người kia, lại gọn gàng và đơn giản mà bứt lên phía trước, mượn ưu thế của độ dài thân đao, hắn dùng một đao xuyên thủng cổ họng của người còn lại.

Chương 43: Cõng nồi (5)

Hán tử lùn cầm đầu kia, đại khái là cửu phẩm hạ, mấy người phía sau hắn thì yếu hơn nhiều, thực lực chỉ tương đương với đám người ở tiêu cục Tứ Thông.

Sở Hi Thanh dùng đao không hề dây dưa dài dòng, ác liệt quả quyết, lòng dạ độc ác.

Hai mươi mấy người của Long gia ở phía sau đã vọt tới.

Lúc này, chỉ cần hắn hơi do dự một chút, là sẽ bị đám người này chặn đường ở miệng quật.

Sau khi Sở Hi Thanh giết hai người, tốc độ của hắn không giảm mà còn tăng lên.

Sở Hi Thanh nhìn thấy rõ vẻ sợ hãi trong mắt của ba người ở trước mặt, hắn thản nhiên xông về phía trước, gạt trường kiếm đâm về phía mình ra, đồng thời múa đao móc nghiêng một cái.

Ngay khi hắn lướt qua thân của người này, người này nhất thời rên lên một tiếng, máu tươi phun đầy ngực.

Một đao này của Sở Hi Thanh đâm thẳng vào bụng hắn, trực tiếp đánh vào trái tim của hắn.

Sở Hi Thanh giải quyết người này xong, lại không hề dừng lại chút nào, hắn lấy tư thế đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, để tiếp tục xông về phía trước.

Hai người phía trước mặt hắn, vẻ sợ hãi trong mắt bọn họ càng đậm hơn, vô thức lùi hai bước về phía sau.

Một cái lùi này, làm cho không gian trước mặt bọn họ bị mở ra, Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly một trước một sau nhảy vào nơi sâu xa nhất của miệng quật.

Hai người Sở Hi Thanh vội vã chạy trốn ở bên trong quật.

Tuy rằng trong quật âm u sâu thẳm, nhưng không phải là hoàn toàn không nhìn thấy gì.

Bốn vách tường ở nơi này đều có những hoa văn giống như dung nham, chúng tỏa ra những ánh sáng lộng lẫy màu đỏ sậm, khiến cho người ta có thể miễn cưỡng nhìn thấy con đường phía trước.

Có điều, nhiệt độ trong quật cũng rất cao, thị trấn bên ngoài đã rất nóng rồi, nhưng nhiệt độ trong quật này còn cao hơn nhiều.

Sở Hi Thanh chạy một lúc, bắt đầu thở hồng hộc.

Trên người hắn có Lục âm Hoàn Hồn Chú, trong cơ thể tích trữ một lượng hàn độc âm sát rất lớn, tổn thương đến phổi.

Chỉ mới chạy được một thời gian, mà hắn đã cảm thấy lồng ngực của mình như sắp nổ tung.

May mắn là sau khi Lục Loạn Ly phát hiện ra tình hình khác thường của hắn, nàng trực tiếp vỗ một cái phù lùng lên trên lưng hắn, đây là một tấm Thần Hành Phù.

Pháp thuật vừa có tác dụng, Sở Hi Thanh liền cảm thấy chân của mình nhẹ hơn không ít, thể lực cũng từ từ khôi phục.

Hắn cũng có thể vừa chạy vừa quan sát bảng hệ thống của mình.

Lúc nãy, trong tầm mắt của hắn lại có pháo hoa nổ tung tóe.

Điểm võ đang trong bảng hệ thống cũng từ 25 tăng lên 26.

Hắn cũng không phải người chưa từng giết người, khi còn đi áp tiêu thì hắn đã giết ba người.

Nhưng khi đó hệ thống của hắn không hề có biến hóa gì.

Nếu như muốn nói có gì khác biệt, vậy chính là tên lùn kia có thực lực mạnh mẽ, đã tiếp cận cửu phẩm hạ đỉnh cao.

Nếu như người này có phòng bị với khoái đao của hắn, sử dụng sách lược ổn thỏa hơn, Sở Hi Thanh đoán rằng phần thắng của mình không cao.

Sở Hi Thanh đoán là tác dụng của Nhai Tí đao ý.

Nếu như tên lùn kia không bị ảnh hưởng bởi xung kích tinh thần, tốc độ đao chậm một nhịp, thì sẽ có thể lưỡng bại câu thương với hắn.

Sở Hi Thanh vẫn có thể chém chết người này như cũ, nhưng hắn cũng sẽ bị thương.

Đúng lúc này, đầu óc Sở Hi Thanh hơi choáng váng, một cảm giác mệt mỏi lan tràn toàn thân hắn.

Sở Hi Thanh đã ý thức được, đây là hậu hoạn khi hắn sử dụng 'đao ý'.

Hắn lợi dụng xung kích tinh thần để đả kích đối thủ, đông thần tinh thần lực của hắn cũng bị hao tổn.

Sau khi bỏ rơi đám người ở phía sau một đoạn, Lục Loạn Ly nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt tán thưởng: "Ba đao vừa rồi rất không tệ, nhanh gọn ác liệt, thế như lôi đình, hiếm thấy nhất là còn xúc động đao ý. Đây chắc hẳn là Nhai Tí đao ý mà ngươi lĩnh ngộ được từ Tàng Kinh Lâu? Tiếc là tu vị của ngươi có hạn, còn không thể khống chế được nó."

Sau khi nàng khen xong, lại đưa tay về phía Sở Hi Thanh: "Đưa đao của ngươi cho ta."

Da mặt Sở Hi Thanh run run, hắn đoán được Lục Loạn Ly muốn làm cái gì.

Hiển nhiên là nữ nhân này lại muốn hắn cõng nồi.

Sở Hi Thanh lại không chút nghĩ ngợi mà đưa thanh Bách luyện Khinh cương đao của mình qua, sau đó lặng lẽ cầm thanh cương đao dự bị ở phía sau.

Sau khi Lục Loạn Ly tiếp nhận thanh đao, nàng áng chừng một chút, rồi đột nhiên giẫm lên vách đá ở bên phải, lao nhanh về phía bên kia.

Tại một khúc rẽ khác, có năm tráng hán áo xanh ở đây.

Trong năm người này, có ba người cầm đao, còn có hai người cầm cường nỏ ở trong tay, nhắm thẳng về phía bọn họ.

Lục Loạn Ly lại giẫm vách đá, cả người nằm ngang ở giữa không trung, lấy một góc độ bất ngờ mà lao về phía bọn họ.

Người trẻ tuổi cầm đầu ở trong đó bỗng nhiên nhìn thấy thanh Bách luyện Khinh cương đao kia càng ngày càng lớn ở trước mắt mình.

"Ngươi là ai, lại có biết ta là người Long gia. . ."

Người này còn chưa nói hết lời, ánh đao màu trắng đã phá tan cổ của hắn rồi.

Lục Loạn Ly cũng dùng Truy Phong đao pháp, đao thế lại càng nhanh càng gọn hơn, dáng người thì thoải mái thong dong, tựa như là đang nhảy múa chứ không phải là đang chém giết với người khác.

Khi nàng lướt qua năm người đó, trên người của nàng vẫn không dính một giọt máu nào.

Lúc này, Sở Hi Thanh mới lững thững xuất hiện ở ngã rẽ, hắn nhìn năm thi thể trên mặt đất, khóe môi không khỏi co quắp lại.

Từ vết thương ở trên năm thi thể này, hắn có thể nhận ra Lục Loạn Ly không chỉ mô phỏng Truy Phong đao pháp của hắn, mà còn mô phỏng sức mạnh của hắn nữa.

Sức mạnh này hoàn toàn giống với sức mạnh của Sở Hi Thanh, không nhiều một tia, cũng không thiếu một phần.

Chương 44: Cõng nồi (6)

Miệng Hỏa Cốt Quật, đại công tử Long gia là Long Hành chắp tay sau lưng, tràn đầy hứng thú mà nhìn ba bộ thi thể trên mặt đất.

Mặt hắn như trăng tròn, ngũ quan thanh tú, mắt phượng dài và nhỏ, ăn mặc một bộ nho sam màu trắng, tay áo dài phiêu phiêu trong gió, mái tóc dài xõa tung ở bên vai, khí chất giống như đại nho cuống sĩ thời cổ đại.

“Đao của người này rất nhanh, tu vị của Long Tứ cũng coi như là tương đối đỉnh cấp trong cửu phẩm hạ, lại bị hắn kết thúc bằng một đao. Hiếm thấy nhất chính là dùng sức vừa đủ, vết thương rất sạch sẽ, không sâu không cạn, vừa hay có thể giết chết người.”

Long Hành chậc chậc vài tiếng mà đánh giá, giống như là đang nhìn thi thể của người xa lạ, chứ không phải là thuộc hạ của mình vậy.

Hắn quay đầu ra sau, cười nhìn người thiếu niên ở phía sau: “Một người có nguyên công chưa nhập phẩm, lại có thể sử dụng khoái đao như vậy, đệ đệ ngươi thua không oan. Đúng rồi, nghe nói người đã giết thuật sư của Huyết Phong Đạo trong võ quán Chính Dương, cũng tên là Sở Hi Thanh?”

Thiếu niên kia chính là Long Thằng, trên cổ tay của hắn vẫn còn quấn vải trắng, lúc này tỏ vẻ e ngại mà giơ tay đáp: “Chính là người này, có người nói hôm đó có rất nhiều người trong võ quán Chính Dương nhìn thấy.”

Hắn còn chưa nói xong, khuôn mặt liền vang lên một tiếng ‘đùng’.

Đó là do Long Hành tát thẳng vào mặt của Long Thắng.

Đại công tử Long gia dùng rất nhiều sức, làm cho Long Thắng lảo đảo vài cái, lùi mấy bước về phía sau mới dừng lại, khóe miệng cũng tràn ra một vệt máu tươi.

Hắn bụm mặt mình, lại nhìn huynh trưởng của mình với vẻ khó tin.

“Biết vì sao ta đánh ngươi không?” Lời nói của Long Hành còn ẩn chứa vẻ cười gằn, hắn đi về phía đệ đệ: “Ngươi báo thù hắn là không sai, muốn giết chết hắn cũng không sai, người này làm Long gia mất mặt, nên chết, nhưng cái sai của ngươi là, gây sự vào đúng lúc này.”

“Ngươi có biết ta đã phải trả bao nhiêu bạc, vận dụng bao nhiêu ân tình, điều động bao nhiêu nhân lực để vây giết Thiết Tiếu Sinh của Thiết Kỳ Bang? HIện giờ đang là thời điểm không có nhân thủ, người lại dám tự ý điều động thuộc hạ của ta, đi giết một người không quan trọng.”

Long Thắng không ngừng lại lùi, sắc mặt càng trắng bệch.

Ngay khi hắn dựa lưng vào vách đá ở phía sau, đã không thể lùi lại được nữa. Một thanh niên mặc áo xanh, vác trường kiếm đã ngăn ở trước mặt Long Hành.

“Được rồi, Long sư đệ, tốt xấu gì thì hắn cũng là đệ đệ của ngươi, trừng phạt nhỏ là được rồi.”

Người này khoảng hai mươi tuổi, mặt mũi như cú vọ, da thịt hơi trắng.

Hắn lại liếc mắt nhìn Long Thắng, nói với vẻ dạy dỗ: “Ngươi cũng đừng oán huynh trưởng ngươi lòng dạ độc ác, lần này chúng ta phải ra tay bất ngờ mới có thể đánh Thiết Tiếu Sinh trọng thương. Nếu như lần này không trừ khử được người này, để vị phó kỳ chủ của Thiết Kỳ Bang này trốn thoát, vậy cơ nghiệp của Long gia các ngươi trong Hỏa Cốt Quật này sẽ đi tong.”

“Lúc này huynh trưởng ngươi đang thiết lập các trạm kiểm tra, kéo lưới truy tìm Thiết Tiếu Sinh, bất cứ một nhân thủ nào cũng đều rất quý giá. . .”

Hắn còn chưa nói hết, liền có một người mặc áo ngắn màu xanh chạy từ bên trong quật ra người.

Người thanh niên đeo kiếm nhận ra đây là một binh lính của Long gia, nên không khỏi dừng lại.

“Đại công tử!” Thanh niên mặc áo ngắn vội và đi đến trước mặt Long Hành, quỳ xuống: “Long Chính và tiểu đội dưới trướng hắn đã chết hết, chúng ta tìm hiểu vết thương, hung thủ đã dùng Truy Phong đao pháp, mà đao pháp lại nhanh gọn ác liệt, chắc hẳn là Sở Hi Thanh kia ra tay. Một nam một nữ kia đã trốn vào trong quật, đúng lúc đi qua nơi kiểm tra của Long Chính. . .”

Ngay lúc này, lại có một người trẻ tuổi ăn mặc giống như vậy vội vã chạy ra, sắc mặt hắn đã trắng bệch: “Đại công tử, tiểu đội thứ năm của Long Ngũ đã bị chết hết, hung thủ dùng Truy Phong đao pháp, nghi là Sở Hi Thanh!”

Long Hành ngẩn ngơ, sau đó lại cười một tiếng: “Lúc này mới bao lâu? Còn chưa được nửa khắc, vậy mà đã chém mười hai người của ta. Đúng là khó tin, đây thật sự là một cửu phẩm hạ? Đao của người này thật độc!”

Hắn trừng mắt nhìn đệ đệ Long Thắng một chút, sau đó nhìn về phía người thanh niên đeo kiếm kia: “Đô sư huynh, cái phiền phức này không nhỏ, chỉ có thể làm phiền ngươi. Ngươi có thể chọn ba người trong Hành Môn Thập Bát Kỵ dưới trướng ta.”

Thanh niên đeo kiếm nghe vậy không khỏi hơi nhướn mày lên, hắn cho rằng Long Hành quá coi trọng cái ‘phiền phức’ này.

Hành Môn Thập Bát Kỵ là tử sĩ mà Long Hành đích thân bồi dưỡng, tất cả đều có thực lực cửu phẩm thượng.

Mà người người đều có trọng giáp, phân phối bảo đao, võ trang đến cực hạn, sức chiến đấu tiếp cận bát phẩm.

Chỉ cần ba người trong Hành Môn Thập Bát Kỵ này liên thủ là có thể giải quyết Sở Hi Thanh kia rồi.

Nhưng ngoài ba tên tử sĩ trọng giáp kia, Long Hành còn muốn hắn đích thân ra tay.

Thanh niên đeo kính cũng không từ chối, hắn chỉ mỉm cười, rồi cất bước đi về phía nơi sâu xa ở trong quật.

Chương 45: Xâm nhập

Khi Sở Vân Vân chạy đến Hỏa Cốt Quật thì đã là giữa trưa.

Nàng không được may mắn cho lắm, xe ngựa của nàng bị gãy trục xe, cho nên chậm mất nửa canh giờ.

Sở Vân Vân nóng lòng như lửa đốt khi không biết sinh tử của Sở Hi Thanh ra sao, nhưng vẻ mặt nàng vẫn lạnh lẽo như cũ, bước chân cũng ung dung không vội.

Lúc này, nàng đang mực một chiếc áo bào màu xá, trên đầu có một cái đấu bồng khá rộng, khăn mặt bị che khuất dưới lớp đấu bồng, nhìn qua giống như một người bình thường trong giang hồ.

Ngay khi Sở Vân Vân đi ngang qua một con hẻm thì nàng đột ngột tung quyền, vô thanh vô tức đánh vào trên thái dương của tráng hán bên đó, làm cho người này bất tỉnh nhân sự.

Trên cánh tay của tráng hán này cũng có một hình xăm soi hoang, có thêm một chữ Long, chính là người của Long gia.

Phía trước hắn còn có bốn tên đồng bạn, nhưng bọn họ lại không nhận ra dị biến ở phía sau.

Mãi cho đến khi Sở Vân Vân kéo tráng hán kia vào nơi sâu nhất của con hẻm, bốn người kia vẫn không hay biết gì. Người đi đường chung quanh cũng không chú ý đến chuyện này.

Sở Vân Vân tìm một nơi hẻo lánh không người, tát một cái cho tráng hán này tỉnh lại.

“Sở Hi Thanh ở đâu?”

Tráng hán mơ hồ nhìn bốn phía một chút, sau đó ánh mắt mới tập trung trên mặt Sở Vân Vân, sắc mặt hắn hơi trắng, mờ mịt nói: “Cô nương, ngươi đang nói ai? Ta không biết Sở Hi Thanh gì cả. . .”

Hắn còn chưa dứt lời, liền cảm thấy một cơn đau nhức truyền đến từ bàn tay.

Nữ nhân này, thế mà trực tiếp bẻ gãy ngón tay của hắn!

Tráng hán muốn kêu la thảm thiết, nhưng Sở Hi Thanh dùng hai ngón tay để kẹp cổ họng của hắn, để cho hắn không thể phát ra tiếng động.

Chỉ nửa khắc thời gian, trên người tráng hán đã có rất nhiều vết thương, đầu đầy mồ hôi mà nói: “Khoan đã, ngươi cái con mụ điên này, ta nói, ta nói! Sở Hi Thanh kia đã dẫn theo một người phụ nữ chạy vào Hỏa Cốt Quật, đao pháp của tên kia rất nhanh, đã giết hơn hai mươi người của chúng ta rồi. Đại công tử rất tức giận, có người nói đại công tử đã phái Ưng Kiếm – Đô Hồng đi bắt hắn rồi.”

Hai mắt Sở Vân Vân không phải lập lòe.

Nữ nhân?

Sở Hi Thanh đi ra ngoài một mình, tại sao lại có nữ nhân ở bên cạnh?

Đây là một tin tức tốt, chứng tỏ Sở Hi Thanh vẫn bình yên vô sự.

Sở Vân Vân cau mày lại, trong lòng lại có một loại cảm giác nói không lên lời.

Ánh mắt nàng lạnh lẽo, tiếp tục dò hỏi: “Ưng Kiếm – Đô Hồng là ai?”

“Đó là sư huynh của đại công tử, là đệ tử nội môn của Tú Thủy kiếm phái, am hiểu Thần Ưng Kiếm.” Tráng hán cắn răng đáp: “Có người nói tu vị của hắn đã vào thất phẩm, ngoài ra hắn còn mang theo ba người, gọi là Hành Môn Thập Bát Kỵ, một thân võ lực cộng thêm chiến giáp, sức chiến đấu tiếp cận bát phẩm. . .”

Hắn còn chưa nói xong, ngón tay của Sở Vân Vân đã xẹt qua cổ họng của hắn, cuống họng của hắn liền sụp xuống, rồi không thể phát ra tiếng động gì nữa.

Sở Vân Vân lại khoác áo tơi vào, rồi tìm một con đường khác.

Lúc này, đường phố đã loạn tùng phèo, đám người Long gia kia cũng đã phát hiện đồng bạn của mình mất tích. Bọn họ cầm đao kiếm mà rít gào trên đường phố, lại nhìn chằm chằm vào đám người chung quanh như những con sói đói.

Có hai người trong đó đã nhìn thấy Sở Vân Vân, bọn họ liền ngưng thần quan sát.

Sở Vân Vân nhìn bọn họ một chút, lại thản nhiên như không mà đi về phía một lối vào Hỏa Cốt Quật ở phía trước.

Hỏa Cốt Quật là thi thể cự thần biến thành, ngọn núi nhỏ này chính là đầu cự thận, có miệng mũi tai mắt, tất cả bảy lối vào.

Hồi nhỏ, Sở Vân Vân từng tập võ ở quận Tú Thủy, cũng từng vào

Hỏa Cốt Quật để tìm kiếm dược liệu, cho nên nàng rõ ràng những thứ này như lòng bàn tay.

Nàng nhìn về phía miệng quật ở phía trước, đó chính là mắt phải của cự thần.

Thân thể của Sở Vân Vân mạnh mẽ, bước đi tựa như chậm mà lại rất nhanh, chỉ chớp mắt thôi mà mười mấy tên tráng hán của Long gia đã bị bả xa hơn hai mươi trượng.

Mà ngay khi nàng tiến vào miệng quật, thì phía trước truyền đến một tiếng gầm.

“Là người nào? Đi ra ngoài! Đại công tử nhà ta có lệnh, trong vòng bảy ngày, Hỏa Cốt Quật không cho phép ra vào. . .”

Bước chân của Sở Vân Vân vẫn nhanh như cũ, nàng trực tiếp đi đến trước một đội gia binh của Long gia pử phía trước.

Theo vài tiếng răng rắc vang lên, yết hầu của năm người kia đã nát bấy, xụi lơ trên mặt đất.

Sở Vân Vân thì lại không liếc mắt nhìn mấy cỗ thi thể này một cái nào, mà tiếp tục cất bước, đi vào nơi sâu xa nhất trong Hỏa Cốt Quật.

Chương 46: Xâm nhập (2)

Sở Hi Thanh không biết Sở Vân Vân đã tiến vào Hỏa Cốt Quật, hắn đang chạy từng bước theo dấu chân của Lục Loạn Ly.

Lúc này, trong tầm nhìn của hắn, pháo hoa lại nổ tung tóe.

Khi Lục Loạn Ly giết người thì không tăng, chờ đến khi bọn ho chạy được một đoạn thì cột điểm võ đạo đột nhiên tăng lên.

Tình hình này đã phát sinh liên tục năm lần rồi, Lục Loạn Ly đã giết năm tên đầu mục của Long gia, điểm võ đạo của Sở Hi Thanh cũng vì thế mà tăng đến 31.

Nhưng mà hắn tạm thời không đi truy cứu nguyên do của chuyện này.

Sở Hi Thanh phát hiện tình hình trong quật này không đúng cho lắm, tất cả những con đường và tất cả những ngã rẽ bọn họ chạy qua, hầu như đều có người trông coi, gần như là trăm bước một đội, hai trăm bước một trạm gác.

Đây chắc chắn là không phải là vì bắt hắn được.

Sở Hi Thanh tự hiểu lấy mình, dù người Long gia có hận hắn đến đâu, cũng không thể điều động nhiều người như vậy vì một mình hắn được.

Lục Loạn Ly vẫn rất nhẹ nhàng, tất cả tộc binh của Long gia ở trên đường, đều không đỡ được một đao của nàng.

Có điều, sau khi hai người chạy qua năm cái ngã rẽ, Bách luyện Khinh cương đao trong tay Lục Loạn Ly cũng đã có vết cong.

Trước sau và trái phải của bọn họ, thỉnh thoảng lại truyền đến những tiếng bước chân dày đặc.

Lục Loạn Ly tiện tay nhắn một thanh đao ở trên mặt đất, rồi ném thanh Bách luyện Khinh cương đao đã cong về cho Sở Hi Thanh.

Tuy thanh đao này không nhẹ bằng Bách luyện Khinh cương đao của Sở Hi Thanh, nhưng phẩm chất vẫn còn tạm được.

Nàng quơ quơ đao để thích ứng, sau đó lại đau đầu mà nhìn mấy ngã rẽ ở trước mặt: “Làm sao bây giờ? Có vẻ như bọn họ đang lùng bắt người nào đó, chúng ta tự đâm đầu vào hang sói rồi.”

Vì lẽ đó, Long gia có thể dễ dàng triệu tập nhân thủ để truy bắt và chặn đường bọn họ.

Không phải Lục Loạn Ly không thể giết ra ngoài, nhưng nàng không thể đảm bảo an toàn cho Sở Hi Thanh ở trong chiến trường có từ ba mươi đến năm mươi người đó.

Sở Hi Thanh cũng cau mày, hắn hơi suy ngẫm giây lát, liền quay người đi về phía góc bên trái.

Con đường này khá dốc, bên trong càng âm u và không có ánh sáng.

Thần sắc Lục Loạn Ly hơi động, nàng đứng tại chỗ, mở miệng phản đối: “Ngươi muốn trốn vào trong nơi sâu của Hỏa Cốt Quật? Ngươi không lo Long gia sẽ điều động càng nhiều người hơn sao? Như vậy thì chúng ta sẽ bị vây chết ở chỗ này.”

Sở Hi Thanh lại thản nhiên quơ quơ mấy cái túi ở trong tay lên cho Lục Loạn Ly nhìn.

Dọc theo con đường này, Lục Loạn Ly chỉ lo giết người, hắn lại thu thập đồ ăn và nước uống trên người đám tộc binh của Long gia.

Bên trong mấy cái túi này, có một lượng lớn thịt khô và mì xào.

“Những thứ này có thể để chúng ta sinh tồn ít nhất là mười ngày. Ta muốn đánh cược một phen, đánh cược người Thiết Kỳ Bang sẽ không giảng hòa. Bọn họ bị Long gia giết nhiều như vậy, không thể nào không có phản ứng gì.”

“Còn cả những người hái thuốc kia nữa, bây giờ Long gia không cho phép ra vào, nhưng chung quy đám người hái thuốc này vẫn phải kiếm sống, nếu Long gia tiếp tục phong tỏa, sớm muộn gì cũng làm tất cả mọi người tức giận.”

Thiết Kỳ Bang là một bang hội mới quật khởi ở thành Tú Thủy, thế lực chủ yếu tập trung ở khu bến tàu phía đông thành, được xưng là ba đến năm ngàn bang chúng, còn có rất nhiều cao thủ trong bang, thực lực không hề tầm thường.

Nhưng thật ra viện binh mà Sở Hi Thanh đang trông chờ, chính là Sở Vân Vân.

Chỉ cần hắn ở trong động quật này bốn ngày, Sở Vân Vân nhất định sẽ phát hiện dị thường, nàng nhất định sẽ chạy đến cứu viện.

Nhưng mà Sở Hi Thanh chỉ có thể chôn lý do này xuống đáy lòng.

“Thiết Kỳ Bang?”

Lục Loạn Ly cảm thấy biện pháp của Sở Hi Thanh không tệ, nàng lại hơi do dự. Bọn họ có ăn có uống, nhưng rửa mặt đánh răng thì làm sao?

Bên dưới Hỏa Cốt Quật có mười mấy cái ao nước nóng, nhưng nàng không có quần áo để thay, toàn thân nàng sẽ hôi thối.

Nếu biết trước thế này, mình nên học Thanh Thân Chú trước.

Nàng do dự một lát, mãi cho đến khi có tiếng bước chân vang lên ở phía sau, lúc này nàng mới cắn răng một cái, cất bước đi theo Sở Hi Thanh.

Ngay khi Lục Loạn Ly bước vào con đường đó, có một tấm phù lục trượt ra khỏi tay áo của nàng.

Tấm phù lúc này lóe sáng, rồi hóa thành hình dạng một con hạc giấy, phiêu đãng bay về phía xa xa.

Chương 47: Thiết Tiếu Sinh

Khi hai người Sở Hi Thanh đi xuống phía dưới, ven đường đã thoải mái hơn nhiều.

Bọn họ chỉ gặp một đội tộc binh của Long gia.

Nhắc đến cũng kỳ lạ, đầu mục của đội tộc binh này mạnh hơn mấy người trước kia nhiều, đã có tu vị cửu phẩm thượng.

Nhưng mà sau khi Lục Loạn Ly giết người, bảng hệ thống của Sở Hi Thanh lại không có bất kỳ động tĩnh nào.

Nếu như muốn nói nó có gì khác biệt, vậy đó chính là hiện trường chiến đấu lần này nằm ở vị trí khá vắng vẻ, phải mất thêm một thời gian nữa thì người của Long gia mới có thể phát hiện thi thể của đội tộc binh này.

Sở Hi Thanh hồi tưởng lại từ khi mình xâm nhập Hỏa Cốt Quật đến giờ, lục tục có pháo hoa nổ tung trong tầm mắt, lại cộng thêm chuyện ở Tàng Kinh Lâu kia, trong mắt hắn không khỏi hiện lên một tia dị sắc.

Như vậy, hắn muốn đạt được điểm võ đạo, thì chỉ chiến thắng người có thực lực mạnh hơn mình là không đủ, mà nhất định phải để cho người khác biết được?

Còn trong ngày khảo sát đệ tử nội môn kia, Diệp Tri Thu đã nói một câu trước công chúng, làm cho hệ thống của hắn thức tỉnh, danh vọng cũng tăng lên “cửu phẩm hạ (giả)”.

Chứng tỏ là không nhất định phải giết người hoặc chiến thắng người khác thì mới có thể nhận được điểm võ đạo, mà chỉ cần nhận được sự tán thành của những nhân vật như Diệp Tri Thu là danh vọng của hắn có thể tăng lên.

Đây là do Diệp Tri Thu rất có uy vọng, cho nên mọi người sẽ tin tưởng lời nói của nàng!

Vì lẽ đó, hạt nhân của cái hệ thống này, chính là một chữ “Tin”, đúng không?

Chỉ cần mọi người tin tưởng hắn có thực lực mạnh mẽ, vậy hắn có thể nhận được nhiều điểm võ đạo, sau đó gia tăng thực lực và thiên phú võ đạo của mình?

Sở Hi Thanh nghĩ đến nơi này, khóe môi không khỏi cong lên.

Hắn đã bắt đầu thăm dò được cơ chế hoạt động của hệ thống này, tiếp đó chính là kiểm chứng suy nghĩ này.

Chờ đến khi Sở Hi Thanh lấy lại tinh thần, hắn phát hiện Lục Loạn Ly đang lén lén lút lút mà xé quần áo.

Nàng không chỉ kéo cái váy ở bên ngoài, mà còn kéo cả quần áo ở bên trong, chỉ để lại một cái áo lót lụa màu tím ở bên trong, sau đó nàng dán một tấm phù lục màu xanh vào áo lót.

Khi Sở Hi Thanh nhìn qua, Lục Loạn Ly nhất thời đỏ mặt, nàng kéo vạt áo trước ngực: “Nhìn cái gì mà nhìn? Ta đang dán Thanh Lương Phù (mát mẻ phù), dưới này quá nóng.”

Thật ra thì với tu vị của nàng sẽ không nóng đến mức này, chủ yếu là vì nàng liên tục chém giết, vận động dữ dội, trên người đã có mồ hôi.

Mày kiếm của Sở Hi Thanh giương lên.

Ánh sáng ở trong này vốn không đủ để nhìn rõ, nhưng hắn có Ưng Nhãn, dù là ban đêm thì cũng có thể nhìn thấy rõ ràng sự vật trong phạm vị ba mươi trượng.

Lúc này, Sở Hi Thanh chỉ thấy sắc mặt Lục Loạn Ly đỏ ửng, thái dương lấm tấm mồ hôi, bộ quần áo tím cũng bị dính vào da thịt do mồ hôi, toàn thân đều lộ ra một loại sức sống và mùi vị thanh xuân.

Mùi thơm cơ thể và mùi mồ hôi của thiếu nữ trộn lẫn vào nhau, tạo thành một mùi thơm nức mũi mà mê người, khiến cho người ta có ý nghĩ kỳ quái.

Sở Hi Thanh không khỏi nheo mắt lại, vô thức hít hà một hơi.

Mặt Lục Loạn Ly càng đỏ hơn, trong mặt lộ ra một tia ảo não: “Ngươi lại ngửi lung tung cái gì?”

Sở Hi Thanh bình tĩnh nhìn nàng một cái, sau đó hắn đi đến phía sau Lục Loạn Ly, rút một đóa cỏ màu xanh đen từ một khe hở không đáng chú ý ở trên vách đá.

Lục Loạn Ly nhận ra thứ này, đây là Đoạn Tâm Thảo, một tài liệu phụ trợ trong bí dược của Dưỡng Nguyên Công, nó có thể trung hòa dược tính của Dương Dương Thảo.

Sắc mặt của nàng nhất thời cứng đờ, lại cảm thấy hơi lúng túng.

“Đi thôi!” Sở Hi Thanh cẩn thận từng li từng tí mà cất cây cỏ nhỏ này vào cái túi chuyên dụng ở sau lưng, sau đó vỗ tay một cái: “Đã đến rồi thì nên ở lại, tiếp theo chúng ta phải ở chỗ này vài ngày, vừa hay có thể tìm dược liệu cần thiết của Dưỡng Nguyên Công.”

Hắn liếc mắt nhìn Lục Loạn Ly, trong mắt chứa vẻ chờ mong: “Ngươi ẩn núp ở võ quán Chính Dương ba tháng, chắc hẳn cũng biết phương pháp phối chế bí dược của Dưỡng Nguyên Công? Ngươi là thuật sư thất phẩm, hãy nghĩ biện pháp giúp ta tìm đi.”

Tâm trạng của Lục Loạn Ly rất phức tạp, nàng đi theo Sở Hi Thanh chỉ vì muốn giám sát hắn, thuận tiên giải sầu mà thôi.

Kết quả lại lăn lộn thành bảo tiêu và tay chân của Sở Hi Thanh, hiện giờ còn phải là chuyện cu li nữa.

Thân thể của Sở Hi Thanh không tốt, bất tri bất giác mà mấy cái túi ở trên người hắn đã chuyển qua người Lục Loạn Ly.

Có điều, đúng là nàng có biện pháp trợ giúp Sở Hi Thanh.

Pháp thuật kị kim, Lục Loạn Ly ném đao ở trong tay cho Sở Hi Thanh, sau đó giơ hai tay lên, bóp thành một cái Linh quyết, miệng thì lẩm bẩm vài câu chú ngữ.

Ngay sau đó, một đoàn linh lực màu trắng thuần đã hội tụ lại, nó hóa thành một con chim trắng thuần, khéo léo mà linh lung.

Chương 48: Thiết Tiếu Sinh (2)

Sau khi con chim trắng này ngưng tụ thân thể xong, đầu tiên là liếc mắt nhìn bốn phía, sau đó nó vừa đi tiến lên vừa ngửi ngửi về phía mặt đất.

Lục Loạn Ly một tay nắm quyết, duy trì pháp thuật, không nhanh không chậm mà đi theo sau con chim trắng.

“Đây là Linh Điêu Tầm Dược thuật, một pháp thuật bí truyền của nhà ta, nó có thể tìm thấy thảo dược ở trong vòng năm mươi trượng, khuyết điểm là không thể phân biệt được chủng loại, vì thế chúng ta phải xem vận may của ngươi rồi.”

Sở Hi Thanh bỗng nhiên cảm thấy phấn chấn, đi theo Lục Loạn Ly về phía trước.

Thật ra thì nơi bọn họ đang đứng vẫn chưa phải là nơi sâu, cho nên nơi này đã bị đám người hái thuốc càn quét sạch sẽ rồi.

Con chim trắng được gọi từ pháp thuật của Lục Loạn Ly lại cực kỳ thông linh, hầu như cứ cách năm sáu mươi bước là nó có thể tìm thấy một ít dược liệu ở trong các ngóc ngách bí mật nào đó.

Sở Hi Thanh đi theo nó một canh giờ, túi thuốc ở phía sau đã phình to.

Tất cả thuốc đã đầy đủ, chỉ thiếu mỗi Dương Dương Thảo.

Lục Loạn Ly hơi chần chờ một chút, sau đó liền dẫn Sở Hi Thanh vào nơi sâu hơn trong Hỏa Cốt Quật.

Trong đó mới là khu vực sản xuất linh dược chân chính của Hỏa Cốt Quật, cũng là khu vực nguy hiểm nhất.

Nơi sâu xa trong lòng đất, ẩn giấu hàng ngàn hàng vạn tà vật.

Đại đa số chúng nó đều là tàn linh hoặc tinh khí còn sót lại của cự thần, kết hợp với âm sát uế khí dưới nền đất này mà sinh ra, cũng có một số dị thú sinh sôi nảy nở từ hoàn cảnh đặc thù này.

Rất nhiều người hái thuốc có kinh nghiệm phong phú và thực lực cao đều bỏ mình ở khu vực này.

Mặc dù nàng là thuật võ song tu thất phẩm, những vẫn phải cẩn thận từng li từng tí một.

Đây cũng là lý do vì sao một cây Dương Dương Thảo lại có giá cả một trăm lạng bạc.

Nhưng đúng lúc này, con chim trắng kia bỗng nhiên ngẩng đầu lên, sau đó nó lao thẳng về một phía giống như một đoàn ánh sáng trắng.

Hai người Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly đều nhìn nhau với ánh mắt kinh ngạc, sau đó đều bước nhanh hơn, đuổi theo sát con chim trắng kia.

Hai người một trước một sau, chạy theo con chim trắng khoảng 200 trượng.

Hai mắt Lục Loạn Ly bỗng nhiên ngưng lại, nàng nhìn thấy một bóng đen ở phía trước đang lao thẳng về phía này.

Đó là một con rắn đen có vòng vàng to bằng cánh tay người lớn, nó lao thẳng ra từ trong bóng tối giống như một chiếc lò xo. Miệng của nó to gần bằng cái bát tô, để lộ hai cái răng độc trắng ởn ở bên trong.

Lục Loạn Ly không khỏi hơi cau mày.

Nàng muốn giải quyết con rắn đen này thì quá dễ dàng rồi, vấn đề là nàng còn phải duy trì pháp thuật, không thể phân tâm.

Ngay khi Lục Loạn Ly chuẩn bị hủy bỏ Linh Điêu Tâm Dược thuật, thì một ánh đao lóe lên ở bên người nàng, ánh đao chém thẳng vào cái răng độc kia, sau đó thuận thế mà xoắn một cái, đầu con rắn đen vòng vàng này đã rơi xuống đất.

Lục Loạn Ly nhất thời yên tâm, cái tên phía sau này không chỉ có đao pháp không tệ, mà thị lực cũng rất mạnh, phản ứng mau lệ, vẫn rất đáng tin cậy.

Sở Hi Thanh thì lại thuận thế cầm thi thể của con rắn này lên, rồi nhét vào trong gói hàng.

Bọn họ khá may mắn, con rắn này không bị ô nhiễm bởi uế khí ở dưới nền đất, nên vẫn có thể bán được hơn một lượng bạc.

Túi độc và mật rắn của nó, đều là dược liệu.

Hai người lại đi theo con chim trắng kia hơn 100 trượng nữa thì mới dừng lại.

Lúc này, bọn họ đã chạy đến một bãi đã dày đặc, hai bên mặt đất đều là những măng đá cao vót, phía trên cũng có một lượng lớn thạch nhũ sắc bén, xen kẽ lẫn nhau như răng lược, chỉ có một ít khe hở chật hẹp là có thể trở thành lối đi.

Hai người cố gắng chen vào nơi sâu bên trong bãi đá này, sau đó liền nhìn thấy con chim trắng kia đang dừng ở một góc trong bãi đá, nó đang bay vài vòng quanh một bóng đen.

Sở Hi Thanh thấy thế thì hơi ngẩn ngơ, sau đó nhìn về phía Lục Loạn Ly với ánh mắt khó hiểu: “Con linh điêu này chạy đi tìm thuốc cơ mà?”

Bóng đen trước mắt hắn, thế mà lại là một người.

Đây là một người đàn ông trung niên khoảng tầm bốn mươi tuổi, thân thể cao lớn giống như gấu, tóc thô cứng như sắt, mặt vuông vai to, cằm yến râu hùm, sắc mặt lại hơi trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, hôn mê bất tỉnh, quần áo trên người dính đầy máu.

“Tất nhiên là tìm thuốc, linh điêu chạy đến nơi này, chứng tỏ trên người kẻ này có thuốc.”

Lục Loạn Ly mở bọc hành lý ở bên cạnh người đàn ông trung niên kia ra, quả nhiên là bên trong có mấy bình sứ và rất nhiều dược liệu.

Hai mắt của Sở Hi Thanh không khỏi co rụt vào, hắn nhìn thấy hai cây Dương Dương Thảo ở trong bọc hành lý này.

Lục Loạn Ly thì lại nhìn người đàn ông trung niên trên đất với ánh mắt suy tư: “Còn nữa, ta biết người này, hắn là phó kỳ chủ của Thiết Kỳ Bang, Thiết Tiếu Sinh.”

Chương 49: Thăng cấp

Bên trong bãi đá, Sở Hi Thanh đã rửa vết thương và thay thuốc cho Thiết Tiếu Sinh.

Lục Loạn Ly cũng cho Thiết Tiếu Sinh uống chút nước pha với một tấm phù.

Nếu như là ở xã hội hiện đại, Sở Hi Thanh nhất định cho rằng nữ nhân này là bọn giang hồ bịp bợm.

Nhưng ở thế giới này, các loại lực lượng thần kỳ như vậy đều tồn tại.

Sau khi uống một bát nước có phù của Lục Loạn Ly, tình hình của Thiết Tiếu Sinh đã khá hơn nhiều, hắn không còn sốt cao như trước nữa.

Sở Hi Thanh lại chém một măng đá xuống, dùng cương đao điêu khắc, chế tác thành một cái bát đá, sau đó bắt đầu mày mò đám dược liệu.

Hắn nghiền nát tất cả các loại tài liệu phụ, sau đó thả từng cái vào trong bát đá.

Sở Hi Thanh lại không chút do dự nào mà lấy Dương Dương Thảo của Thiết Tiếu Sinh ra.

Tuy rằng không nói mà lấy là không đúng, nhưng chuyện gấp phải tòng quyền.

Chỉ có tu vị của Sở Hi Thanh tăng lên, hắn mới có thể có càng nhiều lực lượng, cũng có thể đảm bảo tính mạng của người này.

Chờ đến khi Thiết Tiếu Sinh tỉnh táo lại, Sở Hi Thanh lại trả bạc cho đối phương cũng không muộn.

Khi Dương Dương Thảo bị hắn mài thành mảnh vụn, rồi ném vào trong bát đá, nhất thời có một đám lửa bùng lên.

Dương Dương Thảo có dược tính chí dương, sau khi kết hợp với các loại tài liệu phụ, nhất thời tỏa ra nhiệt độ kinh người.

Ngay khi Sở Hi Thanh lo lắng thuốc này sẽ bị đốt sạch, ngọn lửa này lại từ từ tản đi, để lộ một chút nước thuốc màu hồng ngọc ở bên dưới, nó óng ánh long lanh, còn có mùi thơm ngát của thảo dược.

Sở Hi Thanh vừa nhìn về phía bảng hệ thống của mình, lại nhìn chằm chằm vào ba chữ Dưỡng Nguyên Công.

Một đoạn tin tức hoàn toàn mới xuất hiện ở trong đầu của hắn: Ngươi nắm giữ bí dược tầng thứ hai của Dưỡng Nguyên Công, nguyên công lại chưa viên mãn, có dùng hai điểm võ đạo để tăng nguyên công lên viên mãn không?

Hai mắt Sở Hi Thanh sáng ngời, không chút do dự nào mà chọn ‘có’.

Ngay sau đó, một luồng nguyên lực ấm áp đã sinh sôi ở trong cơ thể hắn, sau đó lại tản ra toàn thân.

Dưỡng Nguyên Công tầng thứ nhất phải bốn ngày nữa mới viên mãn, chỉ trong chớp mắt này, nó đã hoàn toàn viên mãn rồi.

Trong đầu Sở Hi Thanh lại xuất hiện một đoạn tin tức: Xin mời dùng bí dược.

Lúc này, hắn cầm bát đá lên, uống một hơi cạn sạch.

Chỉ một lát sau, nguyên lực đang từ từ bình lặng ở trong cơ thể Sở Hi Thanh, lại bắt đầu dâng trào một lần nữa.

Trái tim của hắn thì đang đập ‘ầm ầm’ như muốn nổ tung, máu tươi toàn thân như sắp phun trào, toàn thân đều nóng như thiêu.

Sở Hi Thanh còn cảm thấy tất cả xương cốt trong cơ thể mình đều ngứa ngáy, hình như có thứ gì đó ở trong xương của hắn đang muốn phá phong ấn ra ngoài, rồi trộn lẫn với chân nguyên của hắn.

“Hả?” Lục Loạn Ly vốn đang tĩnh tọa để tu dưỡng, khôi phục nguyên lực.

Lúc này, nàng vô cùng kinh ngạc mà mở mắt ra, nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh.

Đây là dấu hiệu khi huyết mạch thức tỉnh, rõ ràng là nguyên công của tên này vẫn kém một đường cơ mà, tại sao lại có thể đột phá vào lúc này.

Nhưng đối với hai người mà nói, thì đây đúng là một chuyện tốt.

Đao của Sở Hi Thanh vốn rất nhanh, một khi Dưỡng Nguyên Công đột phá lên tầng hai, không chỉ lực lượng tăng nhiều, mà tốc độ đao và lực phản ứng cũng tăng vọt thêm mấy phần.

Lúc này, nàng lắc mình một cái, đi đến bên người Sở Hi Thanh để hộ pháp cho hắn.

“Huyết mạch của ngươi đang mở phong ấn, tốt nhất là duy trì vận công, tĩnh tâm tâm khí, nhẫn nại một lúc là sẽ qua.”

Sở Hi Thanh lại cảm thấy như bị dày vò, loại ngứa ngáy và đau đớn từ trong xương kia khiến cho hắn khó có thể nhẫn nại, có thể nói là sống một ngày như một năm.

Sau khi hắn nhẫn nại, còn phải phân tâm đi vận chuyển Dưỡng Nguyên Công.

Cũng may loại cảm giác vừa đau vừa ngứa kia chỉ kéo dài một thời gian ngắn, khoảng tầm nửa khắc thời gian sau, Sở Hi Thanh liền từ từ khôi phục lại.

Lúc này, trong màn hình huỳnh quang hư ảo kia, đã phát sinh biến hóa.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Cửu phẩm hạ (siêu)

Võ đạo: Truy phong đao pháp tàn thức (tầng hai).

Võ ý: Nhai Tí tàn ý (tầng một).

Nguyên công: Dưỡng Nguyên Công (tầng hai).

Điểm võ đạo: 30.

Thiên phú: Ưng Nhãn, Truy Phong Trục Điên Chi Thủ (nhất giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, Nhai Tí.

Tuổi thọ: 29 ngày.

Ngoại trừ Dưỡng Nguyên Công ra, Truy phong đao pháp tàn thức của Sở Hi Thanh cũng lên tầng thứ hai, tuổi thọ thì lại đạt được 29 ngày.

Thật ra thì lý giải và độ thuần thục của Sở Hi Thanh với Truy phong đao pháp đã đến giới hạn.

Theo Dưỡng Nguyên Công tăng lên, tự nhiên Truy phong đao pháp cũng tăng lên tầng thứ hai.

Còn về phần tuổi thọ, Sở Hi Thanh cho rằng là vì sức mạnh thuần dương trong cơ thể mình đã tăng lên.

Đáng tiếc là không tăng được bao nhiêu, tuổi thọ vẫn không đủ một tháng.

Chương 50: Thăng cấp (2)

Sở Hi Thanh chờ đến khi cơn đau trong xương kia biến mất hoàn toàn, lúc này hắn mới đúng lên, rút đao ở bên hông, chém một cái măng đá ở bên cạnh.

Truy phong đao pháp được Dưỡng Nguyên Công tầng hai kích phát, đúng là nhanh hơn không ít, đại khái là nhanh hơn sáu phần mười.

Sức mạnh cũng được tăng trưởng, còn rốt cuộc là tăng trưởng bao nhiêu thì Sở Hi Thanh không thể tính toán được, hắn cũng không phải máy đo.

Sở Hi Thanh thỏa mãn mà thu đao vào vỏ.

Hắn nhìn về phái cột “Võ ý” của mình.

Chỉ cần mười điểm võ đạo là có thể tăng võ ý của mình lên tầng thứ hai.

Có điều, sau khi Sở Hi Thanh cân nhắc thì hắn vẫn từ bỏ suy nghĩ này.

Đúng là võ ý có tác dụng rất mạnh trong chiến đấu, nhưng cũng sẽ hao tổn tinh thần của hắn, sau khi tăng lên vừa có lợi mà vừa có hại.

Sở Hi Thanh quyết định chờ một chút, hai canh giờ nữa là sẽ đến ngày mùng 1 tháng 8, là thời gian Võ đạo bảo khố làm mới.

“Chúng ta đi thôi, nghe nói tuyệt đối không thể ở một chỗ quá lâu khi ở sâu bên trong Hỏa Cốt Quật, như vậy sẽ hấp dẫn tà mà đến đây.”

Sở Hi Thanh đi đến trước người Thiết Tiếu Sinh, rồi cúi người cõng Thiết Tiếu Sinh lên.

Đây là một nam nhân, nên không thể bảo Lục Loạn Ly cõng được.

Lục Loạn Ly không khỏi chậc một tiếng: “Ngươi còn định dẫn hắn đi theo à? Hai chúng ta chạy trốn đã khó khăn rồi, còn muốn mang một gánh nặng à?”

Chắc hẳn là vì người này nên Long gia mới điều động nhiều người như vậy, phong tỏa toàn bộ Hỏa Cốt Quật, trăm bước một đội, hai trăm bước một trạm gác.

Sở Hi Thanh chỉ mỉm cười bất đắc dĩ, hắn nhìn tráng hán sau lưng mình: “Ta cầm thuốc của hắn, không thể thấy chết mà không cứu được. Ngoài ra, hắn là phó kỳ chủ của Thiết Kỳ Bang, hắn sống sót, chúng ta sẽ có chỗ tốt cực lớn.”

Hiện giờ, hắn là Long gia đã là không chết không thôi.

Nếu như hai huynh muội bọn họ muốn tiếp tục sống ở quận Tú Thủy này, nhất định phải có lực lượng chống đỡ Long gia.

Sở Hi Thanh cho rằng không thể dựa vào cẩm y vệ, dù sao thân phận của bọn họ cũng là nằm vùng, cẩm y vệ không thể trực tiếp đứng ra.

Vì lẽ đó, nếu như có khả năng, thì hắn muốn mang Thiết Tiếu Sinh ra ngoài.

Nếu như Long gia đã không tiếc tất cả đều vây giết người này, vậy chứng tỏ người này có uy hiếp rất lớn với Long gia.

Ý tưởng của Sở Hi Thanh chính là, chỉ cần Thiết Kỳ Bang còn có lực uy hiếp Long gia, vậy Long gia sẽ không thể chia quá nhiều lực lượng để nhắm vào hai huynh muội bọn họ.

Thật ra thì Lục Loạn Ly cũng không quan tâm có mang Thiết Tiếu Sinh theo hay không, dù sao mấy ngày này, bọn họ sẽ phải chờ ở bên sâu trong quật chứ không thể ra ngoài được.

Nếu như không cần chiến đấu, vậy mang theo một người cũng không phải vấn đề gì lớn.

Nàng chỉ là đau lòng Sở Hi Thanh, gánh một người rất mệt. Mà thân thể của Thiết Tiếu Sinh lại to lớn như gấu ngựa, ít nhất cũng phải nặng gấp ba lần người bình thường.

Với thân thể ốm yếu của Sở Hi Thanh, chỉ sợ chống đỡ vài ngày là sẽ không chịu nổi.

Sở Hi Thanh lại mờ mịt và không biết tâm tư của Lục Loạn Ly, hắn đã cõng Thiết Tiếu Sinh đi ra khỏi bãi đá.

Trọng lượng của người này đúng là cực kỳ nặng, cứ mỗi khi đi được một ngàn bước, thì hắn không thể không dừng lại để nghỉ ngơi.

Lục Loạn Ly thì đã thu hồi linh điêu, nàng cầm đao ở trong tay, hộ vệ ở bên cạnh Sở Hi Thanh.

Nàng tập trung tinh thần, cảnh giác quan sát bốn phía, cẩn thận phòng bị.

Sở Hi Thanh cõng một người, thân hình chậm chạp, nếu như bây giờ có một con rắn đen vòng vàng như lúc nãy, thì Sở Hi Thanh không thể phản ứng kịp.

Đúng lúc này, bọn họ nghe thấy tiếng nước suối róc rách.

Hai người nhìn nhau một chút, sắc mặt đều hiện lên vẻ vui mừng, sau đó bắt đầu tìm kiếm theo tiếng nước chảy.

Có người nói suối nước nóng trong Hỏa Cốt Quật có sức mạnh kỳ dị, khiến cho tà vật ở dưới này không dám lại gần.

Bọn họ có thể nghỉ ngơi một trận ở bên cạnh suối nước nóng này rồi.

Nhưng sau khi hai người đi đến gần, sắc mặt Lục Loạn Ly đã trầm xuống.

Đúng là có một suối nước nóng ở mảnh hang động phía trước bọn họ, hơi nước bốc lên mờ mịt.

Nhưng ở bên kia suối nước nóng, có hơn hai mươi thanh niên trai tráng mặc giáp da, tay cầm binh khí đi đến từ đối diện.

Người khiến cho Lục Loạn Ly để ý chính là một người thanh niên mặc áo xanh lam, mặt mũi như cú vọ, cõng một thanh trường kiếm.

Tại phía sau người này, còn có ba tráng hán mặc thiết giáp kín mít, khuôn mặt đều được ẩn giấu ở đằng sau giáp sắt.

Thanh niên đeo kiếm nhìn thấy mấy người bọn họ thì cũng rất bất ngờ, tiếp đó khóe môi hắn nhếch lên, nở nụ cười: “Xem ra vận may của chúng ta không tệ, lại tìm thấy cả nhân vật chính lẫn nhân vật phụ.”

Chương 51: Làm mới

Trong khi thanh niên đeo kiếm kia nói chuyện, đám tộc binh của Long gia đã xông lên như rồng như hổ.

Binh khí và áo giáp của bọn họ va chạm vào nhau, tạo thành những tiếng nổ vang vọng.

Sắc mặt Sở Hi Thanh nhất thời cực kỳ khó coi.

Nếu như là ở chỗ khác, bọn họ tuyệt đối sẽ không rơi vào tình thế hung hiểm như vậy.

Dù là cách một dặm đường cũng có thể nghe thấy tiếng bước chân và tiếng va chạm từ các mảnh giáp của đám tộc binh Long gia này.

Nhưng dòng suối nước nóng ở nơi này, đã hấp thu và ngăn cách tất cả những tiếng động đó.

“Ngươi đi trước đi!” Vẻ mặt Lục Loạn Ly rất nghiêm túc, nàng xách ngược đao ở trong tay, mắt nhìn đối diện: “Ta sẽ cố gắng cản bọn họ lại.”

Thân phận nằm vùng của nàng, chỉ có thể dừng lại tại đây.

Sở Hi Thanh không do dự chút nào, hắn cõng Thiết Tiếu Sinh chạy về phía sau.

Hắn và Thiết Tiếu Sinh ở lại chỗ này, chỉ có thể trở thành gánh nặng cho Lục Loạn Ly thôi.

Đặc biệt là tên ở phía sau lưng hắn, chắc chắn là phải chết.

Lục Loạn Ly dùng ánh mắt lóe lên kia để nhìn một màn này, khóe môi không khỏi co quắp vài cái.

Ngươi đi trước thì đi đi, nhưng phải bỏ Thiết Tiếu Sinh xuống chứ! Bình thường tên này rất thông minh, sao lại không tự hiểu tố chân thân thể của mình sao sao chứ?

Rõ ràng là chỉ chạy một đoạn là phải thở dốc rồi, còn không biết tự lượng sức mình mà cõng một người nặng ít nhất 250 cân (1 cân tq = 0,5 kg), như vậy có thể chạy thoát sao?

Tiếp đó, nàng đã không thể phân tâm, bởi vì thanh niên đeo kiếm kia trực tiếp nhảy lên, lướt qua dòng suối dài đến mấy trượng.

Tay phải hắn cầm kiếm, giống như một con phi ưng nhảy từ trên trời cao xuống, mũi kiếm nhắm thẳng vào phần lưng của Sở Hi Thanh.

Lục Loạn Ly không chậm chút nào, một đao chọc lên, chém về phía ngực thanh niên đeo kiếm. Một tiếng "keng" vang lên giữa hai người, thanh niên đeo kiếm bị ép lùi lại vài trượng, góc vai của hắn cũng xuất hiện một vết máu.

Đây chỉ là một vết thương nhẹ, không ảnh hưởng đến sức chiến đấu của hắn, thanh niên đeo kiếm hơi cau mày, có chút kinh dị mà nhìn cô gái trước mắt: "Đao pháp rất tốt, tụ vị ít nhất cũng phải là thất phẩm thượng! Thì ra là như vậy, bảo sao các ngươi có thể liên tục chém chết hơn hai mươi người của chúng ta trong thời gian chưa đến một khắc."

"Ta thấy rất kỳ lạ, mặc dù cái gọi là Sở Hi Thanh kia có đao pháp nhanh hơn nữa, thì tốc độ giết người này cũng quá khuếch đại, chắc hẳn ngươi là người đã ra tay."

Lục Loạn Ly không trả lời, ánh đao của nàng lóe lên, chém ra một mảnh đao cương hình vòng cung, không chỉ chém chết hai người, còn bức lui toàn bộ đám tộc binh của Long gia đang muốn vòng qua mình.

Thanh niên đeo kiếm không để ý đến mấy tộc binh của Long gia đã chết, hắn chỉ nhìn thanh đao trong tay Lục Loạn Ly.

Nói chính xác hơn, là nhìn lỗ thủng ở trên thanh đao đó.

Đó là khi hai đao kiếm của hai người giao tranh tạo thành.

"Tiếc là đao của ngươi kém một chút, không xứng với đao pháp của ngươi." Khóe môi của thanh niên đeo kiếm cong lên, bỗng nhiên sử dụng thân pháp tiến lên, trường kiếm màu xanh trong tay liên tiếp va chạm với thanh đao trong tay Lục Loạn Ly, liên tiếp pháp ra những tiếng leng keng, tia lửa bắn bốn phía.

Mục tiêu của hắn không phải là bản thân Lục Loạn Ly, mà là thay đao trong tay Lục Loạn Ly, làm cho cây đao này bị thủng ba chỗ rồi.

Lục Loạn Ly không thể không giao phong với hắn, đồng thời nàng lấy một tấm phù lục màu bạch kim ra, vỗ một cái lên thân đao.

Đây là Canh Nguyên Phù, có thể tăng cường tính kiên cố của binh khí.

“Các hạ lại là thuật võ song tu?” Thanh niên đeo kiếm hơi kinh ngạc, ánh mắt càng thêm kinh dị.

Tiếp đó, hắn âm thầm mỉm cười, không ngờ thế gian này lại còn có người ngu xuẩn như vậy.

Pháp thuật không chỉ kỵ kim, Linh lực và chân nguyên của võ đạo cũng rất khó hòa vào nhau.

Thuật võ song tu, trước tứ phẩm sẽ khó phát huy tác dụng, có thể nói đây là thiên phú mất nhiều hơn được.

Đúng lúc này, tay phải của Lục Loạn Ly đột nhiên vung lên, càng làm cho cuồng phong nổi lên khắp cái động quật này.

Đao của nàng cũng xen lẫn ở bên trong cuồng phong, chém về phía đối thủ như một đoàn ánh sáng trắng.

Thanh niên đeo kiếm vô thức muốn né tránh, nhưng lại phát hiện thân pháp của mình bị cuồng phong kìm hãm, tạm thời không thể di chuyển như ý.

Đao của Lục Loạn Ly cũng phá tan ánh kiếm phòng ngự của hắn, để lại một vết thương trên cánh tay của hắn.

“Ngươi tu chính là Thần Ưng Kiếm.” Ánh mắt Lục Loạn Ly lạnh lẽo, ánh đao liên tục chém xuống: “Vấn đề là ưng rơi vào trong động quật, có còn năng lực bá chủ ở trên bầu trời hay không?”

Sắc mặt thanh niên đeo kiếm hơi trầm xuống, cố gắng chống đỡ.

Thần Ưng Kiếm của hắn nhất định phải phối hợp với thân pháp di chuyển trong phạm vi rộng mới có thể phát huy ra sức mạnh chân chính.

Tại trong động quật có địa thế chật hẹp và chiều cao không quá năm trượng này, sức chiến đấu của hắn còn không bằng bảy phần bình thường.

Có điều, trong tầm mắt của hắn, đã có hơn mười mấy tên tộc binh của Long gia chạy ra khỏi tầm kiểm soát của cô gái trước mắt, đám người này đang lao nhanh về phía Sở Hi Thanh bỏ trốn.

Chương 52: Làm mới (2)

Sở Hi Thanh chạy được hai trăm trượng thì không chạy nổi nữa.

Hắn há miệng thở dốc, hơi thở hổn hển như trâu, từng giọt từng giọt mồ hôi to như hạt đậu đã hiện ra ở trên trán của hắn.

Lúc này, một giọng nói suy yếu vang lên ở bên tai của Sở Hi Thanh: “Huynh đệ, ngươi thả ta xuống đi.”

Sở Hi Thanh sợ hết hồn, chuyển mắt nhìn qua mới phát hiện là Thiết Tiếu Sinh.

Thế mà người này lại tỉnh lại vào lúc này, hơi thở của hắn mong manh, môi trắng bệch: “Thiết mỗ sẽ nhớ ơn ân đức che chở của huynh đệ, nhưng ngươi không cần nhảy vào vũng nước đục này, bây giờ ngươi thả ta xuống, thì vẫn còn có thể chạy thoát.”

Sở Hi Thanh nghe vậy liền nở nụ cười, hắn nhìn ngó bốn phía, sau đó thật sự để Thiết Tiếu Sinh xuống ở trong một góc bí ẩn.

Sau đó, hắn trở lại giữa đường, rồi ngang nhiên đứng chờ.

Thiết Tiếu Sinh lại vừa sững sờ vừa kinh ngạc mà nhìn Sở Hi Thanh.

Vì sao người này không trốn? Lẽ nào hắn muốn lấy sức một người, đối kháng với đám tộc binh của Long gia?

Tu vị của người này mới chỉ cửu phẩm hạ mà thôi, có thể là vừa mới đột phá không lâu, chân nguyên vẫn còn chưa ổn định, vì sao lại không có lý trí như vậy?

Sở Hi Thanh cầm thanh đao dự bị ở trong tay, vừa bình ổn khí tức, vừa thản nhiên nhìn bảng hệ thống của mình.

Số lượng điểm võ đạo ở trong bảng đã hạ xuống 28 điểm.

Quả nhiên, trọng tâm của hệ thống này chính là một chữ “Tin”. Mọi người không tin, thì điểm võ đạo của hắn sẽ hạ xuống.

Đám tộc binh của Long gia vừa nhìn thấy Lục Loạn Ly, liền biết những người kia không phải do hắn giết.

Hắn cũng không quá để ý, trái lại còn mở võ đạo bảo khố ra, đầu tiên là đổi một tiên Thần Lực Đan.

Đan dược vừa vào bụng, Sở Hi Thanh cũng cảm thấy toàn thân tràn đầy lực lượng.

Tác dụng của Thần Lực Đan là tạm thời tăng sức mạnh lên ba lần, sáu phần tốc độ, sáu phần lực phản ứng, duy trì mười hai canh giờ, không thể chồng chất.

Sau đó, Sở Hi Thanh liền lẳng lặng chờ đợi.

Hắn đã trông thấy mười mấy tên tộc binh của Long gia mặc giáp da chạy về phía hắn, khoảng cách của song phương đang rút ngắn lại.

Ngay khi đám tộc binh của Long gia tiếp cận đến khoảng cách năm trượng, song phương đã có thể nhìn thấy rõ mặt của nhau, thì võ đạo bảo khố trước mắt Sở Hi Thanh đột nhiên biến hóa.

Giờ phút này, đúng lúc là cuối giờ tý bốn khắc, cũng chính là 12 giờ đêm trong thế giới hiện đại, cũng chính là thời gian làm mới của võ đạo bảo khố.

Hai mắt của Sở Hi Thanh đảo qua mười bốn vật phẩm có màu sắc ở bên trong đó, hai mắt của hắn lập tức hiện lên vẻ vui mừng.

Ý nghĩ của Sở Hi Thanh là, nếu như có thể có thứ mà hắn cần dùng, thì hắn sẽ trực tiếp đổi luôn.

Nếu như không có thứ hắn dùng, hắn sẽ dùng điểm võ đạo để tăng Truy Phong đao và Nhai Tí đao ý của mình lên.

Nhưng lần làm mới này của võ đạo bảo khố, lại làm cho hắn vui mừng không thôi.

Thuần Dương Lôi Thể giai đoạn thứ nhất: Vĩnh viễn tăng năm phần chân nguyên, năm phần sức mạnh, hai phần tốc độ, hai phần lực phản ứng, hai phần sức chịu đựng, hai phần lực kháng đả kích, mà trong cơ thể có thể sinh sôi sức mạnh Thuần Dương và Lôi Đình, cần 25 điểm võ đạo để đổi.

Tinh Di Điện Xế Chi Túc giai đoạn thứ nhất: “Có thể làm cho người bước như sao băng, thân như chớp giật, tăng tốc độ thân pháp lên gấp đôi, tăng năng lực nhảy lên gấp đôi, cần 20 điểm võ đạo để đổi.

Sở Hi Thanh không chút do dự, hắn dùng 25 điểm võ đạo để đổi Thuần Dương Lôi Thể.

Tinh Di Điện Xế Chi Túc cũng rất tốt, nhưng tại thời điểm này, Thuần Dương Lôi Thể có thể tăng cường tốc độ xuất thủ của hắn càng hữu dụng hơn.

Ngay khi Sở Hi Thanh đổi thành công, đám tộc binh của Long gia đã chạy đến trước mặt hắn, hai bên đều có thể nghe thấy tiếng của nhau.

“Giết hắn!”

Ngay sau đó, tất cả tộc binh của Long gia đều tranh nhau xông lên, vẻ mặt bọn họ tràn đầy tham lam, dạt dào chiến ý.

Đại công tử đang treo thưởng cho cái đầu của Sở Hi Thanh, bao hàm hai trăm lượng bạc và một phần bí dược nguyên công.

Đấy là còn chưa nói đến chuyện, phía sau người này còn có một phó kỳ chủ Thiết Kỳ Bang, Thiết Tiếu Sinh.

Mức thưởng của người này còn cao hơn Sở Hi Thanh gấp hai mươi lần.

Tại trong mắt của đám tộc binh của Long gia này, hai người này đều là công huân đã đến bên mép rồi.

Thiếu niên ốm yếu ở trước mặt họ bây giờ, lúc trước chỉ dựa vào nữ nhân thất phẩm kia để cáo mượn oai hùm, bây giờ đã lộ nguyên hình.

Người này chỉ là một cửu phẩm hạ mà thôi, là một con bệnh chạy trăm bước đã phải thở dốc.

Có thể là đao của hắn rất nhanh, nhưng chỉ cần bọn họ đề phòng đầy đủ, bắt giết tên này là dễ như trở bàn tay!

Trong một chớp mắt tiếp theo, Sở Hi Thanh đã rút đao ra khỏi vỏ.

Vẫn cứ là thức rút đao Không Huyệt Lai Phong mà hắn am hiểu nhất!

Chương 53: Khoái đao

Ba tên tộc binh của Long gia chạy lên nhanh nhất, chỉ thấy trước mắt có một ánh đao lóng lánh hình vòng cung, thế như lôi đình. Sau đó, bọn họ liền phát hiện tầm mắt của mình lăn lộn, càng trông thấy ba bộ thân thể không có đầu.

Đó đã là thân thể không có đầu, có một vết thương to bằng miệng bát ở nơi đó, một luồng máu phun ra như suối, thân thể không đầu vẫn vô thức lao về phía trước.

Rốt cuộc bọn họ cũng ý thức được là chuyện gì xảy ra, trong mắt bọn họ hiện lên vẻ sợ hãi mãnh liệt và tuyệt vọng.

Cũng chính vào lúc đó, mắt bọn họ tối sầm, mất toàn bộ ý thức.

Sở Hi Thanh điều động ánh đao, tiếp tục nhảy vào trong đám người.

Sau đó, hắn sử dụng một chiêu quần chiến duy nhất mà hắn biết, Thừa Phong Phá Lãng!

Lưỡi đao kia tựa như là cuồng phong không chỗ nào không lọt, vô tình chặt chém tất cả mọi thứ ở phía trước.

Trong mắt đám tộc binh của Long gia, đao và tay của Sở Hi Thanh đều hóa thành tàn ảnh, hoàn toàn không thể dự đoán.

Bọn họ hoàn toàn chưa kịp phản ứng, thì đã có hai người bị chém đứt cổ, có ba người bị chém vào bụng và ngực.

Đao của Sở Hi Thanh chẳng những có thể nhanh như gió chớp, mà còn cực kỳ mạnh lẽ. Giáp da ở trên người bọn họ, hoàn toàn không có lực phòng ngự.

Mà lúc này, Thiết Tiếu Sinh ở trong một góc bí mật phía sau Sở Hi Thanh đã trợn tròn mắt lên.

Đao của tên này . . . quá nhanh!

Tuy rằng tu vị của người này chỉ có cửu phẩm hạ, nhưng lại có thiên phú cực cao trên phương diện khoái đao.

Nếu tính sức chiến đấu mà tên này đang bộc phát, rõ ràng là đã đạt đến cửu phẩm thượng đỉnh phong!

Lúc này, lại giết chín người giống như là cắt rau gọt dưa vậy.

Chỉ là thể lực của người này hơi kém một chút, sau khi giết chín người xong, tốc độ đao đã chậm lại một chút, nhưng sức chiến đấu của hắn vẫn không phải là thứ mà bốn tên tộc binh của Long gia có thể chống đỡ.

Có lẽ bốn người này có thể coi là tinh nhuệ trong tộc binh của Long gia, nhưng chỉ có một người trong đó là có tu vị nhập phẩm.

Quả nhiên, không đến mười lăm hô hấp sau, Sở Hi Thanh đã giải quyết xong toàn bộ bốn người này.

Mà lúc này, trước mặt hắn chỉ còn ba tráng hán mặc thiết giáp ở ngoài hai mươi trượng, bọn họ đang lao nhanh về phía bên này.

Thiết Tiếu Sinh nhận ra ba người này, bọn họ chính là thành viên Hành Môn Thập Bát Kỵ ở dưới trướng của Long Hành.

Tuy rằng tu vị của bọn họ cao hơn, sức mạnh cũng lớn hơn, nhưng do mặc thiết giáp nặng nề, nên tốc độ vẫn chậm hơn đám tộc binh của Long gia mặc giáp da kia một chút.

Trong lòng Thiết Tiếu Sinh không khỏi sinh ra một tia hy vọng.

Hắn đã ý thức được mục đích của Sở Hi Thanh khi chạy đến nơi này, chính là vì kéo dài khoảng cách của đám tộc binh của Long gia, nhờ đó mà có cơ hội phá tan đám người này!

Người này, đúng là có dũng có mưu!

Có điều, tên này có thể địch lại Hành Môn Thập Bát Kỵ sao?

Ba người kia đều có trọng giáo ở trên người, trên người có rất ít kẽ hở, thực lực cũng tiếp cận bát phẩm.

Ưu thế của Sở Hi Thanh là đao nhanh, lại chưa chắc có thể phá tan trọng giáp của ba người này.

Mà động quật này chật hẹp, cũng không thích hợp du đấu.

Thể lực của người này lại không thể chiến đấu lâu dài.

Sở Hi Thanh thì đang há miệng thở dốc, trên trán hắn đã có từng giọt từng giọt mồ hôi to như hạt đầu chảy xuống.

Vừa rồi, hắn toàn lực xuất đao, khiến cho thể lực của hắn hao tổn rất nhiều.

Lục âm Hoàn Hồn Chú cũng có khuynh hướng phát tác.

Sở Hi Thanh cố gắng điều tức, đồng thời tỏ vẻ thản nhiên nhặt một thanh trường đao ở trên đất lên.

Đám tộc binh của Long gia này mang theo hai thanh Bách luyện Khinh cương đao, hình thể giống y hệt thanh đao của hắn, lực sát thương mạnh hơn thanh đao dự bị của hắn nhiều lắm.

Sau đó, Sở Hi Thanh xách ngược trường đao, vừa chờ đợi ba vị Hành Môn Thập Bát Kỵ đến, vừa nhìn màn hình huỳnh quang hư ảo trong tầm mắt của mình.

Ngay khi hắn giết chết chín người kia, tầm mắt của Sở Hi Thanh đã có pháo hoa nổ tung.

Danh vọng của hắn đã tăng lên “Cửu phẩm thượng (giả)”, điểm võ đạo vốn chỉ còn 2, bây giờ cũng đã tăng lên đến 8.

Vấn đề là, nơi này không có mấy người cả.

Chỉ có ba tên Hành Môn Thập Bát Kỵ, và một cái Thiết Tiếu Sinh nhìn thấy cảnh tượng hắn giết người thôi.

Trong lòng Sở Hi Thanh nhất thời hiểu ra.

Thiết Tiếu Sinh là một đại cao thủ có tu vị lục phẩm hạ, ba tên Hành Môn Thập Bát Kỵ ở đối diện cũng có thực lực tiếp cận bát phẩm.

Tu vị của bọn họ càng cao, tác dụng cũng càng lớn hơn.

Chỉ bốn người này, đã tương đương với đám người ở dưới võ đài nhìn hắn chém Long Thắng trong ngày luận võ của đệ tử nội môn rồi.

Ngay sau đó, Sở Hi Thanh thu hồi tâm tư, hắn lướt qua võ đạo bảo khố, tìm kiếm thứ có thể giúp mình lúc này.

Trong võ đạo bảo khố cũng có Thần Lực Đan, nhưng chú thích đã nói rõ, đan dược này không có hiệu quả chồng chất.

Hắn rất tiếc nuối mà thu tầm mắt lại, lần này có không ít thứ tốt trong võ đạo bảo khố, nhưng lại không giúp được gì vào lúc này, có thứ giúp được thì hắn lại không đủ điểm để đổi.

Sở Hi Thanh thu nhỏ màn hình huỳnh quang hư ảo vào một góc, sau đó cầm đao, hạ thấp trọng tâm, tập trung nhìn về phía đối diện.

Tiếp theo, hắn chỉ có thể dựa vào bản thân mình.

Chương 54: Giết ngược

Ngay sau đó, ba tên Hành Môn Thập Bát Kỵ kia đã chạy đến trước mặt hắn.

Bọn họ được vũ trang đến tận răng, ngay cả mặt cũng giấu sau bộ thiết giáp kia, trong tay mỗi người đều cầm một thanh trọng đao dài tầm bốn thước.

Ba vị Hành Môn Thập Bát Kỵ rất ngưng trọng và cẩn thận. Ba thanh đao phối hợp với nhau, bao vây và tấn công Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh thử vài chiêu với bọn họ, lại không tìm được bất kỳ kẽ hở nào.

Hắn bị lưỡi đao của đối phương ép cho lùi lại hai mươi bước, dần dần lùi về phía của Thiết Tiếu Sinh.

Lúc này, trong con ngươi của Sở Hi Thanh đột nhiên hiện lên một tia kỳ dị, thanh Bách luyện Khinh cương đao trong tay hắn đột nhiên chém xuống.

Coong!

Theo lưỡi đao va chạm, hai thanh trọng đao của đối phương bị sức đao của Sở Hi Thanh đẩy ra.

Sở Hi Thanh từng ăn Thần Lực Đan, lại sở hữu Thuần Dương Lôi Thể, về mặt sức mạnh thì hắn chỉ kém hơn hai người đối phương hợp lực.

Nhưng chỉ cần hắn sử dụng toàn lực, thì vẫn có thể mạnh hơn tám phần sức mạnh của hai người đối phương một chút.

Mà sau khi Sở Hi Thanh đẩy hai người này ra, hắn bỗng nhiên đạp một bước về phía trước, liền tiến vào giữa, ánh đao lóe lên, chém thẳng vào cổ họng của tên đừng ở giữa.

Thiết Tiếu Sinh trông thấy một màn này, trái tim nhất thời dâng lên đến cuống họng.

Chỉ vì lúc này, trọng đao của người ở bên phải kia không bị văng ra, trong mắt hắn tràn đầy hung quang, trọng đao trong tay chém mạnh xuống dưới.

Đao của Sở Hi Thanh lại nhanh hơn một đường, trực tiếp xuyên qua khe hở giữa giáp mặt và giáp ngực của kẻ ở đối diện, ánh đao lướt qua, mang ra một vệt máu.

Nhưng mà cùng lúc đó, trọng đao của người đứng bên phải cũng chém vào vai trái của hắn.

Thiết Tiếu Sinh gần như có thể tưởng tượng được kết cục Sở Hi Thanh bị mổ bụng lột da, nhưng mà ngay sau đó, hắn lại nhất thời sững sốt, trên mặt hiện lên một tia bất ngờ.

Toàn bộ thân thể của Sở Hi Thanh đều bay ngược ra ngoài dưới sức mạnh của một đao kia, mà giáp da trên vai trái của hắn đã bị tổn hại nghiêm trọng, nhưng mà chỉ có một vết máu rất mỏng, không có nghiêm trọng như những gì Thiết Tiếu Sinh tưởng tượng.

Thiết Tiếu Sinh cẩn thận quan sát một phen, liền nhìn thấy một lớp màu vàng ở bên dưới lớp giáp da đã tổn hại kia.

Đó rõ ràng là một kiện nội giáp tơ vàng có chất lượng rất tốt.

Hai mắt Thiết Tiếu Sinh không khỏi sáng rực lên.

Đây là một mưu đồ lấy thương đổi thương của tên này!

Mà sau khi Sở Hi Thanh chém giết một tên giáp sĩ xong, cục diện bây giờ đã hoàn toàn thay đổi!

Sau khi Sở Hi Thanh bị lực đao xung kích ngã nhào trên đất, liền nhanh chóng đứng dậy.

Hắn cầm đao, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào hai tên giáp sĩ trước mặt như cũ.

Lúc này, thương thế của hắn cũng không nhẹ, tuy rằng trên người của hắn có giáp da và nội giáp, để cho hắn tránh khỏi tai ương bị mổ bụng lột da, nhưng không thể nào phá tan tất cả sức mạnh của đối phương.

Thanh trọng đao kia đã đập đứt xương quai xanh bên vai trái của hắn rồi.

Tay trái không ảnh hưởng đến sức chiến đấu, nhưng mỗi một động tác của Sở Hi Thanh bây giờ đều làm cho vai trái đau đớn.

Sở Hi Thanh lại như không hề cảm giác được, hắn vẫn thản nhiên đi về phía trước.

Thanh Bách luyện Khinh cương đao của hắn vung vẩy, tựa như không dùng sức, cũng không có bất kỳ kết cấu nào, nhưng hai tên giáp sĩ ở đối diện lại chảy mồ hôi lạnh, khuôn mặt phía sau giáp đã có những giọt mồ hôi to như hạt đậu.

Đao của Sở Hi Thanh nhanh hơn bọn họ, sức mạnh cũng lớn hơn bọn họ, lực phản ứng cũng nhanh hơn bọn họ!

Mỗi khi Sở Hi Thanh vung đao, đều như ngậm lấy sát cơ vô tận, làm cho bọn họ cảm nhận được uy hiếp trí mạng.

Hai người bị ánh đao kia đè ép, không thể không lùi lại từng bước một, đồng thời toàn lực múa đao, bện thành một mảnh đao dày đặc ở trước người.

Bọn họ phối hợp lẫn nhau, ánh đao đan xen, giọt nước cũng không lọt.

Sở Hi Thanh vẫn múa đao rất tùy ý, thỉnh thoảng lại dùng lực toàn lực, thỉnh thoảng lại lướt qua liền thôi, hơi chạm một cái là quay về.

Hắn giống như một con mèo đang dùng móng vuốt để thăm dò con mồi, thong dong lại tự nhiên.

Mà mỗi khi Sở Hi Thanh thăm dò, lại khiến cho hai người kia không thể không cố gắng hết sức để chống đỡ, muốn ngăn cản đao của Sở Hi Thanh ở bên ngoài ánh đao mà bọn họ bện ra.

Có điều, chỉ sau một khắc thời gian, hai người đã mồ hôi đầm đìa, thở hổn hển.

Bọn họ đã ý thức được không ổn.

Chỉ một lát này, tần suất múa đao của bọn họ phải gấp đôi Sở Hi Thanh, mà lại dùng toàn lực, không giữ lại chút nào.

Cộng thêm bộ thiết giáp này quá nặng, khiến cho thể lực của bọn họ tiêu hao nhanh hơn đối phương rất nhiều.

Trái lại với hai người họ, Sở Hi Thanh vốn đang thở dốc, bây giờ hơi thở đã bình phục. Thể lực không những không tiêu hao, trái lại còn khôi phục không ít.

Một vị giáp sĩ trong đó đã xé mảnh giáp che ngực ở trên người mình xuống, hy vọng có thể chống đỡ lâu hơn.

Bộ trọng giáp này đã không thể nào bảo vệ bọn họ, trái lại còn trở thành một trói buộc, một sơ hở trí mạng.

Khóe môi của Sở Hi Thanh lại cong lên.

Người này vẫn rất thông minh, nhưng mà bây giờ cởi giáp thì đã muộn.

Chương 55: Giết ngược (2)

Chỉ trong khoảnh khắc đó, hai người đối diện đã mua đao 200 lần, tốc độ đao của bọn họ đã chậm hơn, không bằng tám phần lúc mạnh nhất.

Sở Hi Thanh không chậm trễ chút nào mà nghiêng người, tốc độ cũng nhanh dần, Bách luyện Khinh cương đao chém thẳng về phía trước giống như một cơn gió.

Hai người đối diện thì lại phát ra tiếng gào thét, một người cố hết sức đón đỡ, một người thì chém thẳng về phía cổ Sở Hi Thanh.

Đao của Sở Hi Thanh lại nhanh như cuồng phong, quét qua cổ của một người trong đó, đồng thời thu đao lại, vừa hay đỡ được thanh trọng đao đang chém xuống kia.

Đối mặt với sức đao mạnh mẽ như vậy, khiến cho Sở Hi Thanh phải lùi lại ba bước.

Chờ đến khi Sở Hi Thanh đứng vững, thì giáp sĩ may mắn sống sót ở đối diện đã phát lực để bỏ chạy.

Sở Hi Thanh không khỏi cười nhẹ, người này học được một ít Khinh Thân Thuật, nhưng hắn mặc trọng giáp, có thể chạy được sao?

Sở Hi Thanh cấp tốc đuổi theo, hắn chỉ dùng vẻn vẹn hai mươi bảy bước là đã có thể đuổi theo người này. Bách luyện Khinh cương đao của hắn chọc thẳng vào gáy của đối phương, dễ như trở bàn tay là đã chém đầu đối phương xuống.

Lúc này, tầm mắt của hắn lại có pháo hoa nổ tung, điểm võ đạo đã lên đến 10.

Cuối cùng, Thiết Tiếu Sinh ở phía sau không nhịn được mà than thở: “Hay lắm! Đao chuẩn, tay nhanh, hiếm thấy nhất là trí dũng song toàn.”

Sức chiến đấu của mười mấy người này có thể sánh ngang với một phân đàn của Thiết Kỳ Bang bọn họ, thế mà lại bị người này dùng chiến thuật và khoái đao để phá tan.

Sở Hi Thanh vẫn rất ung dung, nội tâm đang căng thẳng cũng thả lỏng xuống.

Hắn cười liếc mắt nhìn Thiết Tiếu Sinh: “Đại thúc, theo ta thì ngươi tạm thời không nên nói chuyện, vết thương sắp rách ra rồi kìa.”

Thiết Tiếu Sinh lại thấy buồn cười, tình hình của hắn bây giờ đúng là không tốt lắm, mỗi một câu nói đều động đến vết thương trên người.

Khi nghe thấy hai chữ ‘đại thúc’ ở trong miệng đối phương, hắn lại càng thưởng thức thiếu niên này hơn, cũng nảy sinh ý nghĩ thân cận.

Sở Hi Thanh thanh lý Bách luyện Khinh cương đao sạch sẽ rồi nhét vào vỏ. Hắn xé vài miếng vải vụn sạch sẽ ở trên thi thể, sau đó bắt đầu cố định xương quai xanh trên vai trái của mình.

Vừa rồi, hắn tập trung chiến đấu, cho nên cảm giác đau đớn không có mãnh liệt.

Nhưng sau khi thư giãn xuống, hắn liền cảm thấy đau đến nhe răng nhếch miệng.

Sau khi xử lý vết thương xong, Sở Hi Thanh lại bắt đầu cướp đoạt đám thi thể trên mặt đất này.

Hắn tràn đầy chờ mong, cuối cùng lại chỉ lấy được ba mươi hai lượng bạc.

Sở Hi Thanh không khỏi thầm mắng một tiếng quỷ nghèo, lương bổng của Long gia phải rất phong phú, kết quả mười mấy người mà chỉ có chút tiền như vậy.

Thật ra thì binh khí của những người này rất đáng tiền, đặc biệt là ba thanh trọng đao và trọng giáp của ba tên giáp sĩ, giá trị của ít nhất phải 150 lượng bạc.

Tiếc là những thứ này thật sự quá nặng, quá trói buộc, Sở Hi Thanh không thể mang đi được.

Hắn chỉ cầm một thanh Bách luyện Khinh cương đao khác ở trên đất lên, đồng thời ném thanh cương đao dự bị của mình đi.

Sở Hi Thanh lại cõng Thiết Tiếu Sinh đi về phía suối nước nóng kia.

Lục Loạn Ly là thuật võ song tu thất phẩm, Sở Hi Thanh tin tưởng dù nàng không địch lại vị thất phẩm của Long gia kia, thì cũng có thể toàn thân trở ra.

Nhưng hắn vẫn thấy hơi lo lắng, muốn đi về xem.

Kết quả là Sở Hi Thanh vừa mới đi được nửa đường thì đã nhìn thấy Lục Loạn Ly.

Sắc mặt của nàng không tốt lắm, dáng vẻ như đang chán chường sa sút.

Có điều, sau khi nàng nhìn thấy Sở Hi Thanh thì vẫn mừng rỡ không thôi, đôi mắt khẽ cong lên: “Sao người lại đi về rồi? Đám người của Long gia đâu? Bọn họ không đuổi theo ngươi?”

Bởi vì tầm mắt của nàng bị che khuất, cho nên nàng không nhìn thấy đám thi thể kia.

Có điều, từ hai thanh Bách luyện Khinh cương đao và vết máu tươi ở trên người Sở Hi Thanh, Lục Loạn Ly cũng mơ hồ đoán ra đáp án.

Chẳng lẽ đám tộc binh của Long gia kia đều bị tên này làm thịt rồi?

Lục Loạn Ly phát hiện, hình như mình hơi coi thường Sở Hi Thanh rồi.

Sở Hi Thanh thì lại chỉ chỉ vết thương trên vai mình, cười khổ một tiếng: “Không phải là vừa đột phá cửu phẩm hạ sao? Đúng lúc này thức tỉnh một loại thiên phú, may mắn giết được mấy người kia, nhưng mà cũng phải trả giá không nhỏ.”

Ngay khi hắn nói xong, tầm mắt của hắn lại có pháo hoa nổ tung, tăng thêm hai điểm võ đạo.

Sở Hi Thanh thầm nói, hóa ra thứ này còn có tính kéo dài.

Lục Loạn Ly là cao thủ thất phẩm thượng, bây giờ nàng mới biết tình hình, nên bây giờ điểm võ đạo mới tăng lên.

Hắn đồng thời đánh giá Lục Loạn Ly từ trên xuống dưới, phát hiện vị này không bị thương chỗ nào cả, lông tóc đều không tổn hại.

Nhưng vì sao nàng lại ủ rũ như vậy? Lẽ nào nàng bị nội thương?

Đúng là mắt thường không thể nhìn thấy loại vết thương này.

Sở Hi Thanh hơi nghi ngờ, hỏi: “Người của Long gia đâu? Ngươi thắng hay bại?”

“Còn phải hỏi thắng bại? Một con ưng không bay được thì sao có thể là đối thủ của ta?”

Lục Loạn Ly xem thường mà cười nhạo một tiếng, nhưng sau đó nàng lại thở dài một tiếng: “Có điều, hắn chạy trốn rồi, tên kia có ngọc phù ngũ phẩm cường hóa thân pháp, trốn rất nhanh, ta không đuổi được.”

Ngọc phù là một loại phù lục được chế tác từ bạch ngọc.

Võ tu cũng có thể sử dụng loại phù lục này, nhưng thành phẩm cực kỳ đắt giá, phải gấp ba mươi lần phù lục cùng cấp.

Lúc này Sở Hi Thanh cũng hiểu, nếu đã có người sống sót, vậy thân phận nằm vùng của Lục Loạn Ly sẽ xong đời.

Sau đó, hắn thấy Lục Loạn Ly đưa tay về phía hắn: “Đưa đây!”

Sở Hi Thanh không khỏi trợn tròn mắt lên, rất là khó hiểu: “Đưa cái gì?”

“Đương nhiên là tiền đặt cọc! Ta dự chi cho ngươi mười lăm lượng, để ngươi giấu diếm một tháng.” Đôi mắt trắng đen rõ ràng của Lục Loạn Ly hơi trừng lên, thở phì phò nhìn Sở Hi Thanh: “Nhưng bây giờ, thân phận của ta đã không giấu được nữa, ta không đòi ngươi phí bao tiêu thì thôi, ngươi còn không muốn trả ta tiền?”

Sở Hi Thanh tỏ vẻ ngượng ngùng, đúng là hắn không muốn trả thật.

Nhưng Lục Loạn Ly nói rất có đạo lý, khiến cho hắn không biết nói gì hơn.

Chương 56: Rút lui

Cùng lúc đó, thanh niên đeo kiếm kia đang lao nhanh trong một hành lang chật hẹp ở ngoài bảy dặm.

Trước ngực hắn bị Lục Loạn Ly chọc thủng một lỗ máu, thanh niên đeo kiếm đau xót không thôi, thỉnh thoảng lại có bọt máu trào ra từ khóe miệng.

Thanh niên đeo kiếm ho khan một tiếng, trong mắt lộ hung quang. Chỉ cần trở lại tầng trên của Hỏa Cốt Quật, hắn nhất định sẽ làm cho đôi cẩu nam nữ này trả giá.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy một bóng người gầy yếu mặc quần vải thô, áo tơi và mũ đi đến từ phía đối diện.

Thanh niên đeo kiếm không khỏi nhíu mày một cái, nắm chặt trường kiếm trong tay, cảnh giác mà nhìn người đến.

Tất cả mọi người đều biết, thật ra thứ nguy hiểm nhất ở dưới đáy Hỏa Cốt Quật không phải là đám tà vật kia, mà là con người.

Mà người ở trước mặt này, làm cho hắn ta cảm thấy rất cao thâm khó dò.

Nhưng đúng lúc này, bóng người bên đối diện bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Ngươi là Ưng Kiếm – Đô Hồng?”

Đây là tiếng nói của một thiếu nữ, âm sắc như suối ngọt, trong suốt và tinh khiết.

Thanh niên đeo kiếm lại càng cảnh giác hơn: “Chính là Đô mỗ, các hạ là?”

Ngay lúc này, hắn nhìn thấy một bóng người màu đen lóe lên như sương như khói, tiến đến bên cạnh hắn. Sau đó, đầu của thanh niên đeo kiếm nổ tung như một quả dưa hấu.

Từ đầu đến cuối, hắn đều không kịp rút kiếm.

Bóng người của Sở Vân Vân tiếp tục lấp lóe, không nhiễm một chút máu tươi hay vật dơ bẩn nào. Nàng nhìn thi thể của Ưng Kiếm – Đô Hồng một chút, sau đó liền tiếp tục cất bước đi về phía trước.

Nàng nhăn mũi một cái, liền tìm kiếm theo mùi máu của Đô Hồng, cuối cùng cũng tìm thấy một dòng suối nước nóng.

Khi Sở Vân Vân nhìn sang bên kia, chỉ thấy Sở Hi Thanh đang cởi trần ngồi ở bên cạnh suối nước nóng, bên cạnh hắn còn có một thiếu nữ xinh đẹp, nàng đang ngồi cạnh Sở Hi Thanh.

Hai người dựa rất gần, không biết là đang làm chuyện gì.

Trái tim của Sở Vân Vân hơi động, vách đá mà nàng đang vịn vào bỗng nhiên ‘oanh’ một tiếng, rồi sụp lõm vào trong.

Lục Loạn Ly đang nối xương lại cho Sở Hi Thanh.

Vết thương của Sở Hi Thanh nằm ở xương quai xanh, nếu như không thể nối xương kịp thời, nó sẽ để lại mầm họa vô cùng to lớn.

Khi Lục Loạn Ly nghe thấy tiếng động ở bên kia, nhất thời rùng mình một cái, rồi trực tiếp cầm đao phi thân qua: “Là ai?”

Có điều, đến khi nàng chạy qua bên đó, xung quanh đã không một bóng người, chỉ có một vách đá bị sụp xuống, lúc này vẫn còn chút đá vụn lăn trên mặt đất.

Lục Loạn Ly thấy thế liền thở phào nhẹ nhõm, nàng nhét đao vào vỏ, rồi trở lại bên suối nước nóng, tiếp tục nối xương cho Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh đau đến nhăn nhó, tay nghề nối xương của nữ nhân này thật sự là không ra sao cả, hoàn toàn khác với những gì mà nàng vừa tự biên tự diễn.

Nhưng ở bên trong cái động quật này, cũng không có ai khác nối xương giúp cho hắn nữa.

Sở Hi Thanh chỉ có thể cố nhịn, cố gắng chuyển lực chú ý qua chỗ khác: “Sao vậy? Bên kia có chuyện gì à?”

“Không có chuyện gì.” Lục Loạn Ly lắc lắc đầu: “Chỉ có một vách đá bị sụp thôi.”

Hỏa Cốt Quật là do cơ thể cự thần hóa thành, nên khá là vững chắc, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện sụp đổ.

Đặc biệt là vừa rồi nàng ác chiến với thanh niên đeo kiếm ở đây, đao khí và kiếm cương bắn tung tóe, có thể đã làm tầng đá chung quanh chấn động.

Hiển nhiên là do nàng quá cảnh giác thôi.

Cuối cùng, Lục Loạn Ly đã nối xương xong, sau đó lấy một tờ phù lục ra, vỗ một chưởng lên vết thương rồi dán lên trên.

“Được rồi, chỉ cần không hoạt động kịch liệt, thì sẽ ổn thôi.”

Sở Hi Thanh bị nàng vỗ cho đau đến nhe răng nhếch miệng, còn hét thảm một tiếng.

Nhưng mà nói đến cũng kỳ quái, khi tấm phù lục này được dán lên, hắn cảm giác xương cốt của mình đã khá hơn nhiều.

Rõ ràng là vừa mới nối xong, nhưng lại không bị đánh gãy vì một chưởng của Lục Loạn Ly.

Sở Hi Thanh lườm Lục Loạn Ly một cái, hắn nghi ngờ nàng cố tình, muốn hả giận vì thân phận bị tiết lộ, nhưng hắn không có chứng cứ.

Sở Hi Thanh đứng dậy mặc quần áo lại, sau đó lại cõng Thiết Tiếu Sinh lên.

Vì vết thương quá nặng, nên vị này đã chìm vào giấc ngủ.

Có thể là tác dụng của nước hòa phù lục, hoặc là do thuốc trị thương có tác dụng, nên Sở Hi Thanh cảm giác tình hình của Thiết Tiếu Sinh đã chuyển biến tốt hơn.

Tố chất thân thể của võ tu lục phẩm đã rất kinh người.

Chỉ trong một chút thời gian ngắn ngủi, mà trên mặt Thiết Tiếu Sinh đã khôi phục một tia huyết sắc.

“Đi thôi!”

Sở Hi Thanh lấy hai cái đai lưng, rồi buộc chặt Thiết Tiếu Sinh lên lưng mình.

“Nơi này không an toàn, người của Long gia có thể tìm đến bất cứ lúc nào.”

Lục Loạn Ly cũng cảm thấy không thể ở lại đây lâu hơn nữa.

Nàng hít một hơi, miễn cưỡng lên tinh thần, rồi đi theo Sở Hi Thanh.

Nhưng khi hai người bọn họ đi được vài dặm đường, Sở Hi Thanh lại ồ một tiếng, hắn dùng năng lực nhìn đêm của Ưng Nhãn để nhìn về phía trước.

“Sao vậy?” Lục Loạn Ly cũng nhìn theo ánh mắt của hắn, sau đó liền ngẩn ra.

Nàng nhìn thấy phía trước có ba con sói xám toàn thân bốc lửa, bọn chúng đang gặm nhấm một bộ thi thể.

Đó hình như là thanh niên đeo kiếm chạy thoát khỏi đao của nàng, không biết vì sao mà đầu của người này đã vỡ nát, nhưng Lục Loạn Ly vẫn nhận ra thanh kiếm rơi bên cạnh và bộ quần áo ở trên người hắn.

Lúc này, nàng phi thân qua đó, gọn gàng chém chết ba con sói xám này, sau đó nhẫn nhịn cơn buồn nôn mà nhìn thi thể.

Hai mắt Lục Loạn Ly dần dần sáng lên, vẻ chán chường trên mặt đã biến mất sạch sành sanh.

Nàng nhận ra vết thương trên ngực người này, đây chính là vết thương do nàng gây nên.

Người này, đúng thật là thanh niên đeo kiếm kia.

Tuy rằng không biết ai đã ra tay mà tàn nhẫn như vậy. Nhưng nếu như người này đã chết, vậy chứng tỏ nàng vẫn có thể tiếp tục ẩn núp ở võ quán Chính Dương, đúng không?

Chương 57: Rút lui (2)

Lúc này, Sở Hi Thanh cũng đi tới, yên lặng đưa tay về phía nàng.

“Làm gì?” Mặt Lục Loạn Ly đã bắt đầu đen.

“Ngươi nói xem?” Sở Hi Thanh như cười như không, còn ngoắc ngoắc ngón tay.

Thứ hắn muốn đương nhiên là mười lăm lượng bạc mà Lục Loạn Ly đã đòi rồi.

Lục Loạn Ly không khỏi chậc một tiếng, đành phải trả bạc lại cho Sở Hi Thanh.

Có điều, tâm trạng của nàng bây giờ rất tốt, nên không để ý chút tiền này.

“Cũng không biết người ra tay là bạn hay là địch, tên này luyện Thần Ưng Kiếm, gặp đối phương lại không thể rút kiếm ra được, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn.”

Lục Loạn Ly nói xong, liền lấy một bình sứ ra, đổ một giọt thủy dịch màu vàng ở bên trong ra, nhỏ lên người thi thể thanh niên đeo kiếm.

Chỉ trong khoảnh khắc, thi thể này đã bắt đầu bốc khói xanh, nhanh chóng bị ăn mòn.

Sở Hi Thanh lập tức nhận ra, đây là Hóa Thi Thủy trong lời đồn, là đồ vật mà những tên giết người cướp của và lữ hành trên giang hồ hay dùng.

Mục đích của Lục Loạn Ly chính là hủy thi diệt tích. Nàng sợ vết đao trên thi thể này sẽ bại lộ thân phận của nàng.

Thật ra cô bé này rất cẩn thận.

Mấy tên tộc binh của Long gia chết trong tay nàng ở bên suối nước nóng, đều bị nàng dùng Hóa Thi Thủy để hủy thi diệt tích.

Lục Loạn Ly còn cố tình bỏ chút thời gian, để xóa bỏ tất cả những vết đao của nàng trên hiện trường chiến đấu.

Sở Hi Thanh cũng thu hồi thanh bảo kiếm ở bên cạnh thi thể, ngay sau đó, tầm mắt của hắn lại có pháo hoa nổ tung. Điều này cũng làm cho điểm võ đạo của hắn tăng lên 19.

Tâm thần Sở Hi Thanh khẽ nhúc nhích, quay đầu nhìn về phía đằng sau, trong mắt hiện lên một luồng sáng không tên.

Cùng lúc đó, đại thiếu Long Hành của Long gia dẫn một đám người đi đến bên suối nước nóng và nơi Sở Hi Thanh chém mười mấy người kia.

Long Hành cau mày nhìn thi thể trên mặt đất, sắc mặt nghiêm nghị.

Tộc lão Long Thị Phi của Long gia ở bên cạnh hắn cũng đang quan sát dấu vết còn lại ở trên chiến trường.

Khi bọn họ chạy đến đây, đám thi thể này đã bị tà vật trong Hỏa Cốt Quật gặm nhấm đến thay đổi hoàn toàn.

May mà Long Thị Phi có kinh nghiệm phong phú, vẫn có thể suy đoán ra một bộ phận từ những dấu vết còn lại.

"Người giết chết bọn họ, thực lực phải cửu phẩm thượng, dùng chính là Truy Phong đao. Nếu như không có gì bất ngờ, hung thủ phải là Sở Hi Thanh. Các ngươi xem vết thương trên cổ họng này, góc độ đao giống hệt lúc trước, chỉ là sức mạnh càng to lớn hơn, tốc độ càng nhanh hơn. Chắc hẳn hắn đã tìm thấy thuốc trong này, tu vị đã tăng lên."

Long Thị Phi than thở: "Người này không chỉ có đao pháp rất tốt, mà trí tuệ cũng không tầm thường, hắn dụ một đám người của chúng ta rời đi trước, sau đó giết hết tộc binh, rồi mới trừ giáp sĩ. Lại lấy sức một người để phá tan mười sáu người này."

Nhị thiếu Long Thắng ở phía sau nghe thấy vậy, gương mặt viết đầy không thể tưởng tượng nổi.

Cái tên ma bệnh kia, lại có năng lực mạnh mẽ như vậy sao?

Huynh trưởng Long Hành của hắn thì vẫn cau mày: "Như vậy Đô Hồng đâu? Vị sư huynh Đô Hồng này của ta chính là kiếm khách cấp độ thất phẩm thượng, người này đã ở đâu khi chiến đấu?"

Đúng lúc này, có một tên giáp sĩ mặc trọng giáp vội vã đi đến: "Đại công tử, chúng ta phát hiện một ít dấu vết ở bên suối nước nóng trước mặt."

Long Hành và Long Thị Phi không chậm trễ chút nào, mang theo đám người đi thẳng đến bên đó.

Bọn họ tìm kiếm bốn phía một phen, vẻ mặt lại càng thêm âm trầm.

“Chắc hẳn Đô Hồng đã đại chiến với người khác ở đây, giao thủ được một lúc thì bị thương mà bỏ chạy.” Long Thị Phi chắp tay sau lưng, suy tư giây lát: “Thực lực của người kia sàn sàn với Đô Hồng, nhưng mà Thần Ưng Kiếm không thể phát huy ở trong động quật chật hẹp này, cho nên hắn không địch lại. Có điều, ta lại không biết được thân phận và võ đạo của đối phương đã dùng. Dấu vết chiến đấu ở nơi này đã bị xóa đi, không thể phán đoán được.”

Nhị thiếu Long Thắng mở miệng: “Có thể là Thiết Tiếu Sinh hay không? Thiết Tiếu Sinh bị trọng thương, nên sức chiến đấu giảm xuống thất phẩm.”

Hắn vừa mới nói ra, tất cả mọi người ở đây đều hơi lo lắng.

“Có thể.” Long Thị Phi vuốt râu dài, sắc mặt thản nhiên: “Nhưng nếu như thật sự là Thiết Tiếu Sinh, vậy vì sao hắn còn phải xóa dấu vết ở đây, cố tình làm ra vẻ bí ẩn?”

Long Hành lại cảm thấy cực kỳ khó chịu, hắn ý thức được là mặc kệ là tình huống nào thì đều vô cùng phiền phức.

Chuyện này chứng tỏ là có một nhân vật mạnh mẽ có thực lực thất phẩm ở bên dưới động quật này.

Mà Long gia bọn họ, tạm thời chỉ có vài người là có thể chống đỡ được người này.

Hắn lại nghĩ đến chuyện đám thuộc hạ báo cáo, từng có một người bí ẩn giết vài tộc binh để xông vào Hỏa Cốt Quật.

Long Hành suy nghĩ một lát, cuối cùng thở dài một hơi: “Truyền lệnh xuống, thu hồi nhân thủ đi, chúng ta đi về quận thành. Lại mời một ít người hái thuốc vào, để bọn họ tìm tung tích của Đô sư huynh.”

Nhị thiếu Long Thắng lấy làm kinh hãi: “Không tìm nữa? Buông tha Thiết Tiếu Sinh như vậy sao? Buông tha Sở Hi Thanh kia nữa?”

Long Hành lười trả lời, chắp tay đi về một phía khác.

Long Thị Phi thì cười khổ mà giải thích: “Chúng ta nhất định phải trở về quận thành. Kỳ chủ Thiết Huyết Phù Đồ - Thiết Cuồng Nhân của

Thiết Kỳ Bang đã trở về quận Tú Thủy vào chiều nay rồi!”

Con ngươi của Long Thắng co rụt này, hắn nghe thấy mấy chữ Thiết Huyết Phù Đồ thì hô hấp cứng lại, suýt nữa không thở nổi.

Chương 58: Bảo tàng Liệt Vương

Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly đã ở dưới đáy động quật bốn ngày trời.

Thật ra thì từ ngày đầu tiên, bọn họ đã phát hiện ra tình hình không đúng rồi.

Dường như Long gia không tìm kiếm nữa, ba người bọn họ di chuyển cả ngày, mà không gặp được nửa người nào của Long gia.

Ngày tiếp theo đã có một số người hái thuốc xuất hiện.

Dựa theo những tin tức của những người hái thuốc này, Long gia không chỉ thu hồi lệnh cấm ‘không cho phép ra vào’ kia, mà nửa ngày trước đã rút toàn bộ tộc binh ra khỏi Hỏa Cốt Quật.

Hai người lại nghi ngờ Long gia có âm mữu dẫn xà xuất động, muốn dụ bọn họ ra khỏi Hỏa Cốt Quật, sau đó mai phục và vây giết bọn họ.

Vì lý do vẹn toàn, bọn họ vẫn ngốc ở trong Hỏa Cốt Quật bốn ngày trời rồi mới đi ra ngoài.

Lúc này, ngoại thương của Thiết Tiếu Sinh đã bắt đầu hồi phục, nội thương cũng có chuyển biến tốt.

Đây cũng là lý do để cho bọn họ có can đảm đi ra ngoài.

Vị phó kỳ chủ của Thiết Kỳ Bang này, hắn tự nhận mình đã có năm sáu phần sức chiến đấu của lúc mạnh nhất.

Có điều, khi bọn họ đi đến miệng quật, thì lại không nhìn thấy bất cứ người nào của Long gia cả.

Bên ngoài miệng quật, ba người còn nhìn thấy hơn ba mươi bang chúng của Thiết Kỳ Bang.

Thiết Tiếu Sinh cũng không tiếp xúc với bọn họ, hắn quét mắt nhìn đám bang chúng kia một chút, sau đó liền đi ra ngoài như không nhìn thấy gì.

Hắn là một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

Mấy ngày trước, Thiết Tiếu Sinh bị trọng thương đến sắp chết, chính là do đường khẩu của Thiết Kỳ Bang ở Hỏa Cốt Quật có nội quỷ (nội gian), đám người này đã đánh lén và ám hại hắn.

Tuy nhiên, đám khách giang hồ và người hái thuốc ở ven đường nhìn thấy Thiết Tiếu Sinh thì đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Có người vui mừng khôn xiết, có người sắc mặt đại biến, cũng có người cười trên sự đau khổ của người khác.

Thiết Tiếu Sinh hờ hững với tất cả, sắc mặt hắn lạnh lùng, thế như hổ dữ, cầm thanh Bách luyện Khinh cương đao mà Sở Hi Thanh đưa cho hắn, mắt nhìn sáu đường tai nghe tám hướng, long hành hổ bộ mà đi ra ngoài.

Khi đi ngang qua đầu phố trong thị trấn, Thiết Tiếu Sinh còn thuận tay ‘mượn’ ba con ngựa của nhà xe Phú Long, đưa hai người Sở Hi Thanh rời khỏi thị trấn này.

Sở Hi Thanh đã đi áp tiêu vài tháng, cũng đã học được một ít thuật cưỡi ngực, nhưng vẫn hơi miễn cưỡng khi thúc ngựa chạy nhanh.

May mắn là có Lục Loạn Ly ở đây, nàng dán một tấm Khinh Linh Phù cho Sở Hi Thanh, để cho trọng lượng của hắn còn không đủ bảy mươi cân(= 35kg), toàn bộ quá trình đều bay trên yên ngựa.

Ba người thúc ngựa lao nhanh dưới ánh trăng, mãi cho đến khi nhìn thấy tường thành Tú Thủy, gương mặt căng thẳng của Thiết Tiếu Sinh mới thả lỏng.

Nơi này đã rất gần với khu bến tàu, chỉ còn không đến ba dặm đường nữa, xem như là rồng vào biển rộng, hổ về núi rừng.

“Hai vị.” Trên mặt Thiết Tiếu Sinh đã có ý cười, hắn xuống người rồi trịnh trọng thi lễ về phía hai người Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly, giọng nói thành khẩn thân thiết: “Đám tạp chủng Long gia không để ý đến đạo nghĩa giang hồ, mai phục đánh giết Thiết mỗ, rõ ràng là muốn không chết không thôi với Thiết Kỳ Bang.”

“Ta đoán là bên phía bến tàu cũng đang là binh hoang mã loạn, cho nên lần này ta không mời Hi Thanh đến tổng đà ngồi chơi. Chờ đến ngày Thiết Kỳ Bang ổn định lại, ta sẽ đích thân đến nhà cảm ơn! ân đức cứu mạng và tái tạo của hai vị, Thiết mỗ không dám quên!”

Sở Hi Thanh hiểu cho tâm tình của Thiết Tiếu Sinh.

Sau khi vị này bị đánh lén thì đã không có liên hệ với Thiết Kỳ Bang, năm sáu ngày không có một động tĩnh nào, há có thể không lo lắng?

Càng không cần phải là, sau khi Thiết Tiếu Sinh trở lại, còn muốn ra tay ứng phó với đại địch là Long gia này. Vị này còn có rất nhiều chuyện cần xử lý, làm sao có thời gian và tinh lực tiếp đãi bọn hắn?

Lúc này, Sở Hi Thanh đáp lễ: "Thiết thúc nói quá lời! Thiết thúc cát nhân thiên tướng, dù không gặp chúng ta thì vẫn có thể gặp dữ hóa lành. Hơn nữa tại hạ cũng có thù oán với Long gia, giúp Thiết thúc chính là giúp bản thân ta. Có thể gặp Thiết thúc ở Hỏa Cốt Quật, thì đây cũng là duyên phận của chúng ta, là ông trời muốn thành toàn cho tình chú và cháu giữa hai ta."

Ý cười trong mắt Thiết Tiếu Sinh càng nồng nặc hơn: "Hay cho tình chú cháu giữa hai ta!"

Lúc này, thần sắc hắn hơi động, muốn nói lại thôi.

Thật ra thì hắn rất thưởng thức tài năng của Sở Hi Thanh, rất muốn kéo vị thiếu nhiên tài trí và ân nhân cứu mạng này vào trong Thiết Kỳ Bang.

Nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận, Thiết Tiếu Sinh vẫn không nói mấy lời này.

Một là bây giờ hắn không biết tình hình của Thiết Kỳ Bang thế nào, chẳng may tình thế không ổn, há không phải kéo ân nhân cứu mạng vào vũng nước đục rồi sao?

Thứ hai là mấy ngày trong Hỏa Cốt Quật, hắn từng mở miệng thăm dò vài lần, Sở Hi Thanh vẫn luôn tránh không đáp, lại nói sang chuyện khác, dường như không có hứng thú quá lớn với chuyện gia nhập bang phái.

Chương 59: Bảo tàng Liệt Vương (2)

Thiết Tiếu Sinh âm thầm thở dài, sau đó nghiêm nghị nói: “Hai người các ngươi trở về thành thì vẫn phải cẩn thận một chút. Tuy rằng trong thành có Thành Vệ Quân và Lục phiến môn, có luật pháp của triều đình, nhưng Long Hành làm việc không chừa thủ đoạn, chưa chắc hắn đã không ra tay với các ngươi ở trong thành.”

“Nếu như các ngươi gặp phải nguy hiểm gì, có thể nghĩ cách nhờ người chạy đến bến tàu phía đông thành báo một tiếng, chỉ cần Thiết mỗ còn một ngày, Thiết Kỳ Bang nhất định sẽ dốc toàn lực để cứu viện.”

Hắn trịnh trọng bàn giao xong, lại vỗ vỗ lên bả vai của Sở Hi Thanh, sau đó thúc ngựa chạy như bay về phía bến tàu phía đông thành.

Lục Loạn Ly nhìn bóng lưng Thiết Tiếu Sinh, mở miệng bình luận: “Thiết Tiếu Sinh này cũng coi như là một nhân vật, lời nói và hành động đều không tầm thường.”

Sở Hi Thanh nghe thấy thế liền buồn cười: “Huynh đệ bọn họ chỉ dùng năm năm ngắn ngủi để sáng lập cục diện như bây giờ, gần như đã khống chế tất cả bến tàu và chuyện làm ăn trên sông của quận Tú Thủy, tất nhiên không phải người tầm thường.”

“Nhưng mà ngươi cũng rất lợi hại!” Lục Loạn Ly liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh, chậc chậc hai tiếng: “Nhìn đi, Thiết Tiếu Sinh tỉnh lại không đến hai ngày, hai người các ngươi đã thúc thúc cháu cháu rồi, nhìn dáng vẻ vừa rồi của hắn, quả thật là hận không thể nhận ngươi làm con nuôi, cái công phu rót thuốc mê này của ngươi, thực sự là lợi hại đến cực điểm.”

Thật ra thì người bị rót thuốc mê chân chính phải là nàng.

Lục Loạn Ly cũng không nghĩ ra, làm sao mình lại nhất định phải đi theo Sở Hi Thanh đến Hỏa Cốt Quật?

Là bảo tiêu và cu li cho Sở Hi Thanh thì cũng thôi, còn bị ép đến mức bốn ngày không thấy ánh mặt trời.

Nàng ngửi quần áo của mình một cái, chỉ cảm thấy mũi toàn vị chua.

Sở Hi Thanh hoàn toàn bỏ ngoài tai lời giễu cợt của Lục Loạn Ly.

Hành trình Hỏa Cốt Quật này, Lục Loạn Ly coi như là có ân cứu mạng hắn, để cho nàng oán giận vài câu cũng không sao.

Lúc này, trời vừa mới tảng sáng, cửa thành đã mở ra.

Sở Hi Thanh đi vào cửa thành, liền trả ngựa lại cho nhà xe Phú Long để bọn họ chở hàng.

Không biết chưởng quỹ ở bên này có nhận được tin tức từ trước hay không, mà khi hai người trả ngựa thì lại khá cung kính, chứ không gây khó khăn gì cả.

Lúc này, toàn bộ tâm trí của Lục Loạn Ly đều hướng về một nơi, nàng chỉ muốn trở về nấu nướng tắm rửa mà thôi, cho nên bước nhanh về phía võ quán Chính Dương.

Khi cổng nam của võ quán Chính Dương xuất hiện trước tầm mắt của hai người, tâm trạng của Sở Hi Thanh cũng thư giãn hơn nhiều.

Nơi này có rất nhiều người qua lại, còn có những người bán hàng rong đang ngồi đầy đường, hoàn toàn là cảnh tượng an bình.

Sở Hi Thanh nhớ đến trải nghiệm vài ngày qua, còn có mấy trận chém giết hung hiểm kia, hắn chỉ cảm thấy dường như đang mơ. Hắn không khỏi nhẹ giọng cảm khái: “Vẫn là trong võ quan yên ổn hơn.”

“Yên ổn?” Lục Loạn Ly lại cười nhạo một tiếng: “Là do ngươi không cảm nhận được mạch nước ngầm và sóng ngầm bên trong võ quán thôi!”

Sở Hi Thanh không khỏi nhìn về phía Lục Loạn Ly với ánh mắt kinh ngạc.

Vẻ mặt Lục Loạn Ly lại hàm chứa vẻ trào phúng, nói: “Trong một tháng này, tin tức liên quan đến Nghịch Thần Kỳ đã truyền khắp giang hồ. Còn có lời đồn là Tần Mộc Ca đã nhận được Bảo tàng Liệt Vương ngày xưa, manh mối của nó cũng đang giấu trong võ quán Chính Dương và Vô Tướng Thần Tông, hiện giờ có không biết bao nhiêu người đang rục rà rục rịch!”

Sở Hi Thanh cau mày lại: “Bảo tàng Liệt Vương?”

Đây chính là bảo tàng mà Lục Loạn Ly muốn tìm?

“Vũ Liệt Thiên Vương – Minh Thiên Thu! Đây chính là người cuối cùng sở hữu Nghịch Thần Kỳ, lịch sử có ghi chép chuyện này. Nếu

Nghịch Thần Kỳ rơi vào tay Tần Mộc Ca, vậy bảo tàng của Vũ Liệt Thiên Vương – Minh Thiên Thu cũng sẽ nằm trong tay nàng.”

Lục Loạn Ly chỉ chỉ về phía cổng nam của võ quán Chính Dương: “Bởi vậy, ngươi đừng thấy võ quán rất yên ổn, thật ra có rất nhiều sát cơ đấy, bình thường ngươi không chú ý các sư huynh đệ ở bên cạnh ngươi sao? Riêng ta đã phát hiện ra bảy người rất khả nghi, còn có ba người đã bị thay thế thân phận.”

“Cũng ví dụ như một đệ tử nội môn có tên Lý Minh ở khóa các ngươi, bảy ngày trước vẫn là một tên mặt vuông mắt nhỏ, nhưng trong ngày tỷ thí nội môn, cặp mắt kia bỗng nhiên biến thành to. Còn có một người tên là Vương Chính, tận mắt ta nhìn thấy hắn sử dụng Yến Vân quyết, đó là một loại Đề Túng Thuật độc nhất của Bắc Thiên Môn. . . này? Ngươi làm cái gì thế?”

Nàng trông thấy Sở Hi Thanh xé một miếng vải bố trên người xuống, lại cầm một cây bút bằng nhựa thông từ quầy hàng bên cạnh.

Sở Hi Thanh bắt đầu múa bút như bay, sau đó nhìn nàng với ánh mắt chờ mong: “Ngươi nói tiếp đi, ta ghi nhớ lại!”

Hắn đang lo không biết lấy tình báo gì để lừa gạt cẩm y vệ đây.

Tin tức mà Lục Loạn Ly cung cấp, đủ để ăn nói với Tào thiên hộ rồi.

Ài, hắn cũng không nhận không lương của cẩm y vệ nha!

Chương 60: Thiết Cuồng Nhân

Cùng lúc đó, Thiết Tiếu Sinh thúc ngựa chạy đến nơi sâu xa ở bến tàu phía đông thành Tú Thủy.

Tình hình ở nơi này tốt hơn dự liệu của hắn, có thể nói là đâu ra đấy, vô cùng trật tự. Cờ của Thiết Kỳ Bang vẫn đứng vững ở khắp nơi, lá cờ bay phất phơ trong gió.

Tất cả bang chúng đều đeo đao đeo kiếm, ngưng thần đề phòng.

Những người này vừa nhìn thấy Thiết Tiếu Sinh thì đều lộ ra vẻ mừng rỡ, rồi hành lễ về phía hắn.

“Phó kỳ chủ!”

“Quá tốt rồi, phó kỳ chủ bình yên vô sự rồi!”

“Tứ gia, cuối cùng ngài cũng trở về rồi!”

“Tứ gia, Kỳ chủ cũng đã trở về rồi, ngài ấy đang ở trong tổng đà!”

Thiết Tiếu Sinh xếp thứ tư ở trong tộc, vì thế nên được gọi là tứ gia.

Hắn nghe thấy hai chữ ‘Kỳ chủ’ thì bỗng nhiên cảm thấy rất phấn chấn, lúc này liền tăng tốc độ, đi đến trước một chiếc thuyền lớn, sau đó thả người nhảy xuống ngựa, rồi phi thân nhảy lên boong thuyền.

Trên boong thuyền trống rỗng, chỉ có một cái bàn dài ở trung ương.

Trên bàn có mười mấy cái chén đĩa, phần lớn là các loại rượu thịt.

Có một người ngồi ở góc bắc của chiếc bàn dài, người này có ngũ quan tương tự với Thiết Tiếu Sinh, cũng lưng hùm vai gấu như Thiết Tiếu Sinh, mặt vuông tai to, mái tóc ngắn vừa thô vừa cứng giống như những chiếc lao thẳng tắp ném thẳng về phía chân trời.

Tuy nhiên, tướng mạo của hắn càng trẻ trung hơn Thiết Tiếu Sinh, chỉ tầm ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi.

Hắn đang vùi đầu vào ăn một con bồ câu nướng, khí chất hào phóng cuồng ngạo.

Thiết Tiếu Sinh đi qua, cũng cầm một con bồ câu nướng lên, bắt đầu gặm.

Hắn trốn trong Hỏa Cốt Quật năm ngày trời, miệng đã nhạt như nước lã.

Tuy rằng trong Hỏa Cốt Quật cũng có một ít hung thú, nhưng đại đa số đều nhiễm uế khí, không thể nào ăn được.

Cũng không thể nhóm lửa trong động quật, bọn họ chỉ có thể chèo chống bằng thịt khô mà Sở Hi Thanh cướp được.

Thiết Tiếu Sinh ăn như hùm như soi, chẳng mấy chốc một con chim bồ câu nướng đã xuống dạ dày, lúc này hắn mới ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt bất mãn để nhìn vị Kỳ chủ Thiết Kỳ Bang, Thiết Huyết Phù Đồ - Thiết Cuồng Nhân.

“Ngươi trở về từ bao giờ? Ngươi mặc kệ huynh trưởng của mình phải bỏ trốn vào trong động quật sao? Lục đệ, có phải ngươi muốn chờ ta chết để kế thừa gia sản mà ta tích góp không?”

“Gia sản? Trong túi ngươi được mấy đồng tiền?” Thiết Cuồng Nhân cười nhạo một tiếng, mặt đầy xem thường: “Ngươi dứt khoát nói ta mượn đao giết người, độc chiếm Thiết Kỳ Bang là được. Con rắn độc của Long gia kia đã rút lui ngay khi ta vừa lên bờ, ta ngu ngốc mới chạy đến Hỏa Cốt Quật."

"Huống hồ ba ngày trước ta đã mời vài người hái thuốc đi xuống xem, bọn họ nói Long gia không tìm được ngươi, ngươi được quý nhân giúp đỡ, gặp dữ hóa lành, ăn ngon uống đã. Ta suy nghĩ một chút, để ngươi ăn chút đắng cũng tốt, chỉ có chút công phu mèo cào mà cũng dám bất cẩn sơ sẩy, chỉ mang vài tên thân tín mà cũng dám đi Hỏa Cốt Quật, lại còn bị người ta chuốc say, trộm thiết giáp ở bên người. Sau khi ta rời đi, ngươi trông nhà như vậy?"

Thiết Tiếu Sinh nhất thời cứng đờ, cũng không còn gì để nói.

Thiết Cuồng Nhân ném xương trong tay lên bàn, tỏ vẻ tò mò hỏi: "Những người hái thuốc kia nói có hai người ở bên cạnh ngươi, một nam một nữ, họ là nhân vật gì? Lại có thể cứu được ngươi từ trong tay của Long gia?"

Thiết Tiếu Sinh trả lời thật: "Nữ chỉ tầm mười lăm tuổi, nguyên công thất phẩm, thuật võ song tu, rất mạnh mẽ. Nàng không chịu tiết lộ họ tên, nhưng ta nhìn cách ăn mặc và thói quen của nàng, suy đoán nàng có xuất thân hiển hách, lai lịch bất phàm. Nam gọi là Sở Hi Thanh, người này. . ."

Hắn nheo mắt lại: "Tuy thể chất của hắn hơi yếu đuối, nhưng lại là thiếu niên anh hùng, trí dũng song toàn! Chỉ sợ nói ra ngươi cũng không tin, ta tận mắt nhìn thấy hắn lấy tu vị cửu phẩm hạ chém liên tục mười ba tên tộc binh của Long Thị, cộng thêm ba tên Hành Môn Thập Bát Kỵ. Nói thật, ta rất muốn chiêu mộ hắn vào Thiết Kỳ Bang. Với thiên phú của người này, tương lai nhất định trở thành trụ cột của Thiết Kỳ Bang chúng ta."

"Ồ?" Thiết Cuồng Nhân không khỏi híp mắt lại.

Hắn rất ít khi nghe thấy huynh trưởng khen một người như vậy, trong lời nói của Thiết Tiếu Sinh còn mang theo vẻ yêu thích và tán thưởng.

Lúc này, Thiết Tiếu Sinh lại nhìn bốn phía với ánh mắt nghi ngờ, mở miệng nói: "Ngươi không đi cứu ta thì thôi, vì sao còn án binh bất động? Đường khẩu ở Hỏa Cốt Quật của chúng ta bị làm thịt, lẽ nào lại bỏ qua mối thù này sao? Cái này không giống với Thiết Cuồng Nhân ngươi."

"Tất nhiên là không thể bỏ qua rồi." Thiết Cuồng Nhân mở miệng cười một tiếng, vẻ mặt lạnh lùng mà uống một chén rượu: "Tuy nhiên, chúng ta phải chờ một chút, tình hình bên trong quận Tú Thủy không tốt lắm, vì Nghịch Thần Kỳ và Bảo tàng Liệt Vương không có thật kia mà tình hình giương cung bạt kiếm, vô cùng quỷ dị, không thể hành động bừa được.”

“Chắc là ngươi không biết, bây giờ còn có người suy đoán Nghịch Thần Kỳ đang nằm trong tay huynh đệ chúng ta. Bằng không vì sao năm năm trước, chúng ta lại lấy tên là Thiết Kỳ Bang?”

Thiết Tiếu Sinh nghe đến đây, nhất thời phun tất cả rượu trong miệng ra ngoài.

. . .

Chương 61: Thiết Cuồng Nhân (2)

Sở Hi Thanh đã trở về Tạp Vật Viện của mình, trong tầm mắt của hắn lại có pháo hoa nổ tung tóe.

Trong màn hình huỳnh quang hư ảo kia, điểm võ đạo đã nhảy từ 4 điểm lên đến 23 điểm.

Hai mắt Sở Hi Thanh sáng ngời, hắn đoán những điểm võ đạo này có quan hệ với Thiết Tiếu Sinh, xem như là dư vị của trận chiến trong Hỏa Cốt Quật.

Lúc này, hắn đã có thể đổi Tinh Di Điện Xế Chi Túc.

Có điều, Sở Hi Thanh không có làm như vậy, chỉ vì hắn phát hiện có một thứ càng tốt hơn ở trong võ đạo bảo khố.

Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân giai đoạn thứ nhất: Có thể làm cho ngươi bước như thuấn ảnh, đuổi sát thời gian, tăng tốc độ thân pháp lên gấp đôi, tăng năng lực nhảy lên gấp đôi, tăng linh hoạt và lực hài hòa của thân thể lên gấp đôi, cần 35 điểm võ đạo để đổi.

Cùng là thiên phú loại thân pháp, so với Tinh Di Điện Xế Chi Túc thì Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân có thêm linh hoạt và sức hài hòa của thân thể, giá cả lại cao đến 35 điểm, thế mà lại còn đắt hơn cả Thần Dương Lôi Thể.

Dường như thiên phú này không chỉ giới hạn ở thân pháp.

Cái linh hoạt và sức hài hòa của thân thể này, có thể hữu ích với đao pháp của hắn không?

Sở Hi Thanh rất khát cầu cái thiên phú loại thân pháp này.

Nếu muốn sống yên ổn trong cái thế giới nguy cơ bốn phía này, xuất đao nhanh là rất quan trọng, nhưng chạy nhanh còn quan trọng hơn.

Chỉ có người chạy nhanh, mới có thể sống sót lâu hơn.

Có điều, Sở Hi Thanh do dự một lúc, hắn vẫn quyết định lại chờ một chút.

Trong tay hắn đang có 23 điểm võ đạo, là do tự tay hắn kiếm được, cho nên không cần lo lắng nó rơi xuống.

Sau đó, Sở Hi Thanh liền đẩy cửa đi vào.

Trong sân sau đang có những tiếng ‘thùng thùng’, Sở Hi Thanh đi theo âm thanh, phát hiện Sở Vân Vân đang chặt thứ gì đó ở trên bếp.

Sau khi Sở Hi Thanh đến gần, hắn mới phát hiện đó là mấy cái xương sườn lợn rừng.

Trong tay Sở Vân Vân không phải là một con dao chuyên chặt xương, mà chỉ là một con dao thái rau vừa ngắn vừa nhỏ bé, tuy xương lợn rừng rất cứng, nhưng lại yếu ớt và mềm mại giống như đậu phụ ở dưới dao của nàng vậy, một phát liền đứt.

Sở Hi Thanh tò mò đi đến: “Ngươi đi vận tiêu nhanh như vậy à? Còn nữa, đây là xương sườn ở đâu vậy?”

“Ta không đi vận tiêu!” Sở Vân Vân lắc đầu, sắc mặt bình tĩnh quay đầu nhìn hắn: “Người của Long gia đã tìm đến tiêu cục Tứ Thông, nói họ không thể cho chúng ta làm ở tiêu cục nữa. Ta chỉ có thể chạy đến Tây Sơn săn bắn lợn rừng, bán da thịt và nội tạng được bốn lượng bạc, sau đó còn xót lại xương cốt.”

Sở Hi Thanh không khỏi nhướn mày lên, Tây Sơn ở phía tây thành Tú Thủy, là một dãy núi liên miên dài mấy trăm dặm.

Bên đó có không ít yêu tộc ẩn nấp, còn có rất nhiều dị thú hoành hành, chỉ có thợ săn giỏi nhất mới dám đi vào trong đó.

Ban đầu, khi bọn họ mới đến quận Tú Thủy thì chính là dựa vào Sở Vân Vân đi vào Tây Sơn săn bắn để kiếm tiền.

Có điều, bên đó phải dựa vào vận may để ăn cơm, nếu như không may thì ba năm ngày cũng không thu hoạch được gì.

không biết vì sao mà thế giới này có uế khí hoành hành, bọn chúng vẫn lưu chuyển ở trong núi sâu rừng thẳm. Phàm nhân mà ăn thú hoang bị ô nhiễm bởi uế khí, nhẹ thì bệnh nặng, nặng thì điên luôn.

Mà bên phía Tây Sơn kia, chỉ vẻn vẹn sạch sẽ hơn Hỏa Cốt Quật một chút mà thôi.

Nếu như gặp phải yêu tộc, Sở Vân Vân còn có nguy cơ bại lộ thực lực và thân phận.

Lúc này, thần sắc Sở Hi Thanh hơi động: "Ngươi đi đến Hỏa Cốt Quật rồi? Cái Ưng Kiếm – Đô Hồng kia là do ngươi giết?"

Hắn đã biết được họ tên của thanh niên đeo kiếm kia từ trong miệng Thiết Tiếu Sinh.

Trước kia hắn vẫn luôn suy đoán xem là ai đã giết chết Ưng Kiếm – Đô Hồng?

Sở Vân Vân chính là đối tượng hắn nghi ngờ.

Nếu như người của Long gia đã đến tiêu cục Tứ Thông, vậy Sở Vân Vân cũng sẽ nghĩ đến chuyện hắn gặp nguy hiểm ở Hỏa Cốt Quật, cho nên chuyện này là rất có khả năng.

Sở Vân Vân đánh giá Sở Hi Thanh từ trên xuống dưới.

Tu vị của tên này đã đến cửu phẩm hạ.

Nàng mỉm cười: "Ta đã đi vào trong Hỏa Cốt Quật, nhìn thấy cô bé ở bên cạnh ngươi, thuật võ song tu, nguyên công thất phẩm, đủ để bảo vệ ngươi an toàn, cho nên đã trở về. Cô gái kia. . . chắc hẳn là Lục Loạn Ly, Lục cô nương mà ngươi nhắc đến?"

"Chính là nàng!" Sở Hi Thanh gật đầu, mặt hàm chứa vẻ may mắn: "Lần này nhờ có nàng, bằng không thì ta thật sự không thể sống sót mà trở về gặp ngươi rồi."

Sở Vân Vân vừa chặt xương vừa liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh một cái: "Cô gái này có thân thế bất phàm, chắc hẳn là xuất thân từ nhà quý tộc, sao nàng lại chịu đi xuống Hỏa Cốt Quật với ngươi?"

"Ta cũng không hiểu?" Sở Hi Thanh nghĩ đến Lục Loạn Ly, khẽ mỉm cười: "Tuy nhiên, tính cách cô gái này rất tốt, không kiêu căng giống như những cô gái trong thế gia vọng tộc kia, còn rất đáng yêu. . ."

Hắn còn chưa dứt lời, liền nghe thấy 'rầm' một tiếng.

Lại là Sở Vân Vân dùng quá nhiều sức, đã chặt cái thớt gỗ ra làm đôi.

Chương 62: Tuyên truyền

Sở Hi Thanh hoàn toàn không để ý đến cái thớt gỗ bị chặt làm đôi kia.

Nhà bọn họ tổn hại một ít đồ vật, hỏng một chút hoa hoa cỏ cỏ gì đó đều là chuyện bình thường đến không thể bình thường hơn.

Đặc biệt là Sở Vân Vân đã từng chặt hỏng mấy cái thớt gỗ rồi, tháng trước hắn còn cố tình tìm một khối gỗ rất dày để làm thớt, nhưng bây giờ phải tìm cái khác rồi.

“Cũng không biết là thế lực nào để nữ tử này ẩn núp ở võ quán Chính Dương. Nàng căn bản không phải là người thích hợp nằm vùng, tính tình hoạt bát thì cũng thôi, lại còn có lòng hiệp nghĩa, cũng rất ham chơi. A đúng, còn có hơi bám người, lại còn ngây thơ nữa. . .”

Trong mắt Sở Hi Thanh thì tất cả những thứ này đều là ưu điểm, hiệp nghĩa mới dễ lung lạc, ngây thơ mới dễ lừa gạt.

Có điều, Sở Vân Vân lại chặt một cái nữa, lại dùng quá nhiều sức.

Rầm!

Cái thớt gỗ đã đứt làm đôi, giờ từ hai mảnh biến thành tám mảnh.

Sở Hi Thanh vẫn không để bụng, hỏng thì hỏng đi, hắn vẫn còn đồ dự bị.

Hắn chậc chậc một tiếng, tiếp tục nói: “Có thể ngươi không biết, nàng nấu ăn rất ngon! Khi còn ở trong động quật, nàng dùng pháp thuật để nấu một nồi thịt rắn, ta và Thiết Tiếu Sinh ăn đến mức nuốt cả lưỡi, cũng không biết sau này nam tử nào sẽ có phúc đây. . .”

Rầm!

Cái xương đầu lợn ở dưới đao của Sở Vân Vân đã chia năm xẻ bảy, vụn xương bắn tung tóe ra bốn phía.

Sở Hi Thanh không khỏi cau mày một chút.

Cái này liền không thể nhịn nữa, quá lãng phí lương thực mà.

Đặc biệt là bây giờ hắn đang bị thương, chính là đang cần uống chút canh xương để bồi bổ một chút.

Sở Hi Thanh hít một tiếng, đưa tay cướp dao trong tay Sở Vân Vân: “Được rồi, vẫn là để ta làm. . .”

Hắn đang định vung dao, lại động đến vết thương bên vai trái, nhất thời hít một ngụm khí lạnh.

Phù lục trong tay Lục Loạn Ly có hạn, hơn nữa còn rất đắt, ba ngày trước nàng đã không dán Cam Lộ Đoạn Tục Phù cho Sở Hi Thanh nữa rồi.

Sở Hi Thanh bây giờ chỉ có thể nhịn đau.

Sắc mặt Sở Vân Vân hơi thay đổi, lúc này nàng mới gỡ vạt áo của Sở Hi Thanh xuống, nhìn vết thương trên vai trái của hắn.

Nàng quan sát một lát, vẻ mặt hơi hòa hoãn xuống, buông tay ra: “Bị thương từ khi nào?”

Nhìn qua thì thương thế của Sở Hi Thanh đã ổn định rồi, khôi phục cũng không tệ.

“Trong ngày vừa xuống Hỏa Cốt Quật.” Sở Hi Thanh sửa sang lại quần áo, khóe môi hơi cong lên: “Ngươi không biết thì thôi, trận chiến đó cực kỳ hung hiểm, ta lấy một địch mười sáu mà vẫn chiến thắng, chỉ bị thương như này đã là rất may mắn rồi.”

Sở Vân Vân hoàn toàn không chú ý đến vẻ đắc ý trong lời nói của Sở Hi Thanh.

Nàng nhớ đến cảnh tượng mà mình nhìn thấy ở bên suối nước nóng ngày đó, hai mắt nàng liền bừng tỉnh.

Cho nên khi đó là Lục Loạn Ly đang chữa thương cho Sở Hi Thanh? Là do mình nghĩ quá nhiều?

Không biết vì sao mà tâm trạng của Sở Vân Vân lại tốt hơn một chút, cơn tức ngực cũng giảm bớt rất nhiều.

Sau đó, vẫn là do Sở Vân Vân tiếp nhận chuyện băm xương, còn Sở Hi Thanh thì tiếp nhận việc nấu canh.

Hắn còn thuận tiện lọc chút thịt ở trên xương để làm một món ăn, để làm bữa sáng cho hai người.

Sở Hi Thanh kể lại chuyện xảy ra trong Hỏa Cốt Quật, còn Sở Vân

Vân thì im lặng lắng nghe.

Khi nghe thấy Sở Hi Thanh dùng chiến thuật để giết mười sáu người, thì hai mắt Sở Vân Vân sáng lên, khóe môi cũng hơi cong lên.

Sau đó, nàng có cố ý đi gánh vài thùng nước cho Sở Hi Thanh rửa mặt.

Có điều, trong khi nàng thu dọn hành lý cho Sở Hi Thanh, nàng lại nhìn thấy thanh kiếm của Ưng Kiếm – Đô Hồng trong hành lý của Sở Hi Thanh, còn có ba thanh Bách luyện Khinh cương đao nữa.

Sở Vân Vân nhất thời cau mày, nàng không lấy mà bỏ kiếm của Ưng Kiếm – Đô Hồng ở hiện trường là vì nàng lo lắng có phiền phức về sau.

Nếu bán những đồ vật đặc thù như vậy ra thị trường, thì sẽ có nguy hiểm rất lớn.

Tình hình của bọn họ bây giờ rất nguy hiểm, chỉ hơi không cẩn thận một chút là sẽ thua cả bàn.

Nhất là tình hình của nàng, nàng hoàn toàn không có chân nguyên, chỉ dựa vào sức mạnh thân thể, đặc trưng này hết sức rõ ràng.

Sở Hi Thanh chú ý đến ánh mắt của nàng, không khỏi bật cười: “Yên tâm đi, ta lấy thanh kiếm này từ trong tay người khác, mọi người chỉ có thể liên tưởng đến Thiết Tiếu Sinh, bằng không thì cũng có Lục Loạn Ly cõng nồi cho ta, huống hồ thi thể của Ưng Kiếm – Đô Hồng đã bị Lục Loạn Ly dùng Hóa Thi Thủy hủy diệt rồi.”

“Những ngày này, ngươi cũng đừng chạy đến Tây Sơn nữa, quay đầu chúng ta cùng đi chợ đen Hà Đông, bán mấy thanh đao kiếm này đi cũng có thể kiếm được sáu bảy trăm lượng bạc, giúp người tăng lên cửu phẩm thượng.”

Sở Vân Vân do dự giây lát, rồi vẫn cất kiếm đi.

Thật ra thì bây giờ nàng rất thiếu tiền.

Đừng thấy thuật sư thăng cấp không cần bí dược mà lầm, tài nguyên mà bọn họ tiêu hao còn nhiều hơn cả võ tu.

Mỗi một loại pháp thuật mà bọn họ tu luyện, đều cần một số lượng bạc khá lớn.

Chương 63: Tuyên truyền (2)

Thuật sư cần mượn lực lượng ẩn chứa bên trong ma ngân(bạc), khắc họa các loại đan phù ngọc lục ở bên trong Linh Chủng, làm hạt nhân cho pháp thuật này.

Thuật sư cửu phẩm hạ muốn thăng cấp cửu phẩm thượng, là cần phải nắm giữ ba loại pháp thuật khác nhau.

Nhưng mà, pháp thuật càng mạnh mẽ thì cũng cần càng nhiều ma ngân (bạc).

“Đúng rồi.” Sở Hi Thanh lại nghĩ đến một chuyện: “Ngươi có biết ai là người có tin tức linh thông, giao thiệp rộng rãi, lắm mồm lắm miệng nhất ở trong võ quán chúng ta không? Ừm, tốt nhất là có chút uy vọng trong đám đệ tử nội môn, nói ra là mọi người sẽ tin.”

Bình thường hắn không đi vận tiêu thì là tập trung luyện võ, không chú ý đến các sư huynh đệ đồng môn trong võ quán.

Sở Vân Vân hơi nghiêng đầu, mắt hiện lên vẻ bối rối.

Vừa muốn lắm mồm lắm miệng, lại muốn uy vọng? Há không phải xung đột sao?

Có điều, đúng là có người như vậy ở võ quán Chính Dương.

“Có thì đúng là có, đó là hai huynh đệ. Một người tên là Hồ Khản, một người tên là Hồ Lai, cũng là đệ tử Đông viện chúng ta, chắc ngươi đã gặp qua bọn họ. Hai người đều mập mạp, một người lông mày chữ bát, một người râu cá trê, rất dễ nhận ra.”

Hai mắt Sở Hi Thanh sáng lên, hắn đã nhớ ra hai người này.

Sau đó, hắn dùng sức lau toàn thân từ trên xuống dưới một lần, tẩy rửa tất cả mùi chua thối ở trên người, sau đó lại cầm hai mươi lượng bạc đi ra ngoài.

Hiện giờ hắn cần rất nhiều điểm võ đạo để đổi Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân.

Đúng lúc hắn đã hơi hiểu về cơ chế hoạt động của hệ thống, hắn cũng có chút ý tưởng, muốn thử nghiệm một hai ở trong võ quán.

Cho đến bây giờ, điểm võ đạo và danh vọng của hắn đều tăng lên một cách bị động.

Nếu như hắn chủ động tuyên dương thanh danh của mình, kết quả sẽ như thế nào đây?

. . .

Sau khi Lục Loạn Ly trở lại võ quán, nàng liền trở về nơi ở của đệ tử để ngủ cả một buổi sáng.

Nàng ở trong một căn phòng nhỏ một người, căn phòng này khoảng tầm năm trượng, chỉ có một mình nàng ở.

Căn phòng này rất đắt, mỗi tháng phải nộp thêm mười lượng bạc, đây là gian phòng mà võ quán Chính Dương chuyên cung cấp cho đệ tử có tiền.

Lục Loạn Ly lại tình nguyện mất thêm một chút tiền, chứ không muốn chen chúc cùng người khác trong một phòng.

Nàng ngủ đến quên cả trời đất, mãi đến trưa mới tỉnh lại, đầu óc vẫn còn hơi ngất ngất ngây ngây.

Lúc này, đã đến giờ ăn cơm trưa, Lục Loạn Ly liền cầm hộp cơm đi đến nhà ăn.

Khi nàng đang xếp hàng lấy cơm ở trong nhà ăn, thì nàng nghe thấy tiếng bàn luận ở phía sau.

Lục Loạn Ly vốn không để ý lắm, nhưng khi nàng nghe thấy ba chữ Sở Hi Thanh thì lập tức dựng tai lên nghe.

“. . .Chính là Sở Hi Thanh, Sở sư đệ đã từng cứu chúng ta ở trong Tàng Kinh Lâu kia?”

“Không phải hắn thì là ai? Cái tên này đã đắc tội với Long gia trong nội thành. Nhưng mà cái tên này cũng rất lợi hại, sau khi trốn vào Hỏa Cốt Quật thì liên tục chém hơn ba mươi người của Long gia trong nội thành, nghe nói là chém như cắt rau gọt dưa vậy.”

Lục Loạn Ly thầm nói, chuyện trong Hỏa Cốt Quật đã truyền về võ quán nhanh như vậy sao?

Nàng quay đầu, nhìn thấy một tên mập mạp có lông mày hình chữ bát ở cách đó năm bước, tên này đang chặc chặc hai tiếng: “Ngươi biết Hành Môn Thập Bát Kỵ rồi đúng không? Lần này có ba người xong đời trong tay Sở Hi Thanh, mà Sở sư đệ chỉ bị thương nhẹ.”

Lục Loạn Ly nhận ra người này là Hồ Khản, cùng với đệ đệ Hồ Lai của hắn, hai người này nổi tiếng là tin tức linh thông ở trong võ quán.

Lúc này còn có một đám người đang vây quanh Hồ Khản.

Có người còn mở miệng nói với giọng nghi ngờ: “Không thể nào, tộc binh của Long gia đều có thực lực ngang với đệ tử ngoại môn của võ quán chúng ta. Hành Môn Thập Bát Kỵ kia còn mặc trọng giáp, lại am hiểu chiến pháp đánh trận, dù là võ tu bát phẩm gặp phải cũng sẽ vương tay vướng chân.”

“Ngươi biết cái gì? Đây chính là tin tức từ Long gia truyền ra đấy.” Hồ Khản cười gằn một tiếng, vẻ mặt đầy xem thường: “Sở sư đệ là nhân vật cỡ nào? Đây là nhân vật được chính miệng quán chủ khen ngợi, nói là có thiên phú dùng đao sánh ngang với thủ tịch chân truyền Lệ Phượng Lai. Đao của hắn vốn rất nhanh, bây giờ tu vị tăng nhanh, một thân nguyên công đã vào cửu phẩm hạ, giết mấy Hành Môn Thập Bát Kỵ thì có gì đáng nói? Đao pháp của hắn cũng đã đứng đầu trong cấp độ cửu phẩm rồi. . .”

Khóe môi Lục Loạn Ly hơi xong lên, lòng thầm nói đây không phải là khoác lác sao?

Công nhận là đao của Sở Hi Thanh rất nhanh, thiên phú cũng rất mạnh, nhưng đao pháp của hắn bây giờ, cũng lắm là nằm ở cấp bậc cửu phẩm thượng, khoảng cách với ‘đứng đầu’ còn xa lắm.

Nàng cũng không để ý nữa, sau khi lấy cơm xong, liền đi đến một bàn cơm rồi bắt đầu ăn.

Kết quả là đệ tử ở mấy bàn bên cạnh cũng đang bàn luận về Sở Hi Thanh.

Lục Loạn Ly càng nghe càng cảm thấy sai sai.

Chương 64: Tuyên truyền (3)

Lục Loạn Ly nghiêng đầu, nhìn bốn người ở bàn bên cạnh.

Đó là bốn đệ tử nội môn của Bắc Viện, một thiếu niên trong đó nói với vẻ không thể tin nổi: “Lời này là thật chứ? Sở sư huynh giết hơn bốn mươi ngươi của Long gia ở trong Hỏa Cốt Quật, ngay cả ba tên Hành Môn Thập Bát Kỵ cũng không đỡ nổi một hiệp của hắn, đều bị hắn chém chết bằng một đao?”

Người còn lại thì mặt mày hớn hở mà nói: “Ta nghe từ chính miệng

Hồ Lai, tin tức này còn có thể sai sao? Tuy rằng Hồ Lai hơi lắm mồm lắm miệng, nhưng từ xưa đến nay hắn đều nói rất chính xác."

"Huống hồ, Diệp giáo đầu và quán chủ cũng đã khen thiên phú của Sở sư đệ. Hơn nữa, người có thể chém giết thuật tu bát phẩm trong Tàng Kinh Lâu, lại có thể toàn thân trở ra, người này có thể tầm thường sao?"

Lục Loạn Ly cũng biết Hồ Lai này là em trai của Hồ Khản, hai kẻ này đều giống nhau.

Lúc này, lại có thiếu niên vô cùng kính phục mà nói: "Nói như vậy, chỉ sợ đao pháp của Sở sư đệ đã có thể địch được võ tu bát phẩm rồi chứ? Hắn mới vào nội môn được bao lâu?"

"Có thể chém chết Hành Môn Thập Bát Kỵ bằng một đao, dù không đến bát phẩm thì cũng không kém bao nhiêu. Dù là võ tu bát phẩm chân chính đối mặt với đám trọng giáp kia, thì chưa chắc đã làm được như vậy đâu."

Lục Loạn Ly nghe đến đây thì không khỏi lắc đầu.

Hồ Khản chỉ nói Sở Hi Thanh đứng đầu cấp độ cửu phẩm.

Đến miệng của người mấy người này, lại trở thành có thể địch võ tu bát phẩm rồi.

Nàng tập trung ăn cơm, sau đó cầm bát đi ra ao bên cạnh để rửa.

Nơi này cũng có người đang bàn luận chuyện của Sở Hi Thanh và chuyện trong Hỏa Cốt Quật, nhưng phiên bản này thì lại khác.

". . .Sở sư huynh đi vào Hỏa Cốt Quật, một đường không ai địch nổi, giết chết hơn sáu mươi người của Long gia, Hành Môn Thập Bát Kỵ cũng có sáu người chết dưới đao của hắn. Long gia tìm tòi vài ngày mà vẫn không làm gì được hắn!"

"Các ngươi không biết thì thôi, đao của Sở sư huynh nhanh như gió, tựa như sét đánh chớp giật, đám Hành Môn Thập Bát Kỵ kia vừa đối mặt đã không còn mạng."

Lục Loạn Ly không khỏi cảm thấy buồn cười.

Đám người này càng truyền càng khoa trương hơn, Hành Môn Thập Bát Kỵ từ ba biến thành sáu, người chết cũng tăng lên hai ba lần.

Nàng rửa bát xong liền đi lấy một bình trà nóng, để đi ra khỏi phòng ăn rồi uống.

Kết quả là hôm nay khắp nơi trong võ quán đều là ba chữ Sở Hi Thanh. Bên này cũng có người đang bàn luận, phiên bản cũng khác biệt.

“. . . Khi đó, người của Long gia đang truy sát Thiết Tiếu Sinh ở trong Hỏa Cốt Quật, kết quả bị Sở sư đệ mạnh mẽ ép lui.”

“Sở sư đệ lợi hại như vậy sao? Chỉ sợ đao pháp này đã có một không hai trong võ quán Chính Dương của chúng ta rồi chứ?”

“Chứ sao, chắc chắn là đệ nhất nhân trong đệ tử nội môn của võ quán chúng ta rồi! Quá lợi hại, hắn mới vào nội môn được mấy ngày? Đây là người quật khởi nhanh nhất trong những năm gần đây của võ quán chúng ta.”

Cuối cùng, Lục Loạn Ly không nhịn được nữa, ngụm trà vừa uống vào đã phun ra ngoài.

Sở Hi Thanh, đệ nhất nhân trong đệ tử nội môn?

Nếu như là đệ nhân nhân trong đệ tử nội môn của võ quán Chính Dương, ít nhất phải có sức chiến đấu bát phẩm hạ.

Đám người này mà cứ tuyên truyền như vậy, thì bò cái cũng có thể bay lên trời!

Nàng quay đầu nhìn đoàn người ở phía sau, lại phát hiện quanh đây có rất nhiều đệ tử nội môn, đại đa số người đều tỏ vẻ kính phục, bọn họ đều tin tưởng những lời đồn đại không có rễ này.

Có điều, cũng có không ít người bán tin bán nghi, thậm chí là phản đối.

Những người phản đối này đều là đệ tử nội môn đeo lệnh bài có hai lá và ba lá.

Trong đó có vài người thực lực mạnh mẽ, khuôn mặt của bọn họ lạnh lùng, sắc mặt không ngừng biến ảo.

Lục Loạn Ly không khỏi chậc một tiếng, tên Sở Hi Thanh này gặp phiền phức lớn rồi.

Tự cầu phúc đi thôi. . .

. . .

Vào một buổi chiều ở mười ngày sau, Diệp Tri Thu đang mời sư huynh Kiếm Tàng Phong của nàng ăn cơm ở Túy Long Cư, lại nghe thấy cái phiên bản bò cái có thể bay lên trời kia.

Cũng rất trùng hợp, phòng bên cạnh bọn họ có năm tên đệ tử nội môn của võ quán Chính Dương đang uống rượu và thảo luận.

“Đã nghe nói chưa? Thời gian gần đây, Đông viện của võ quán đã xuất hiện một nhân vật ghê gớm.”

“Nhân vật ghê gớm mà ngươi nói là Sở Hi Thanh đúng không? Nghe nói trận chiến trong Hỏa Cốt Quật, tên này đã chém hơn trăm tộc binh của Long gia, lưỡi đao chỉ đến đâu thì người tan tác đến đó, Hành Môn Thập Bát Kỵ không còn một nửa. Việc này đã truyền khắp nửa thành Tú Thủy rồi, thật sự là dương danh võ quán Chính Dương chúng ta.”

“Đúng, chính là Sở Hi Thanh. Hắn cũng chính là người chém giết thuật sư bát phẩm trong Tàng Kinh Lâu. Có người nói người này không chỉ là đệ nhất nhân trong nội môn, mà cũng khóa chặt danh ngạch chân truyền ở ba tháng sau.”

“Ta cũng nghe nói đến người này, có người nói, tuy người này ốm yếu nhưng thiên phú cực cao. Khoái đao của hắn, có thể nói là có một không hai trong nội môn. . .”

Chương 65: Tuyên truyền (4)

Diệp Tri Thu nghe thấy mấy câu này, sắc mặt không khỏi khác thường.

Nàng phát hiện Kiếm Tàng Phong cũng đang suy ngẫm lắng nghe, lập tức cười chúc rượu: “Sư huynh uống rượu! Ta không ngờ Tuần Sát Sứ mà Vô Tướng Thần Tông phái đến lại là Kiếm sư huynh ngươi.”

Kiếm Tàng Phong khoảng ba mươi tuổi, tuy rằng tên hắn có Kiếm, cũng có Phong, nhưng lại không có chút nhuệ khí nào, càng không giống như là một nhân vật thâm tàng bất lộ gì.

Dáng người hắn tầm trung, khuôn mặt tròn vo, mặt trắng nõn nà, đôi mắt nhỏ, cái mũi nhỏ, nhìn qua giống như một vắt mì.

Quả nhiên, lực chú ý của Kiếm Tàng Phong đã bị Diệp Tri Thu kéo về.

Hắn giơ chén rượu lên, cười hô hố: “Lần này ta cũng rất bất ngờ, không hiểu sao chuyện này lại đến phiên ta nữa? Nói thật, sau khi nhận được lệnh của trưởng lão thì ta còn rất mờ mịt. Đến giờ vẫn nơm nớp lo sợ như nhảy trên băng mỏng, rất sợ phải gánh trách nhiệm nặng nề này.”

“Kiếm sư huynh nói đùa rồi!” Thật ra thì Diệp Tri Thu cũng không hiểu được, rõ ràng là có rất nhiều nhân vật anh kiệt trong đệ tử chân truyền của môn phái, tại sao hết lần này đến lần khác, các trưởng lão lại chọn một người có tu vị, võ lực, thậm chí là công lao không tốt như Kiếm Tàng Phong chứ?

Bọn họ không biết tình hình bây giờ của võ quán Chính Dương sao?

Mấy lão già này đều già đến hồ đồ rồi!

Trong lòng nàng oán thầm, nhưng trên mặt vẫn tươi cười rạng rỡ: “Người khác không biết Kiếm sư huynh ngươi, ta còn không rõ ràng sao? Dưới cái nhìn của ta, bất kể là mưu kế, nhân phẩm hay võ lực thì Kiếm sư huynh đều có thể xếp trong top 10 của đệ tử chân truyền Vô Tướng Thần Tông chúng ta. Chỉ là Kiếm sư huynh luôn luôn giấu dốt, không muốn lộ ra trước mặt người đời mà thôi. Với năng lực của Kiếm sư huynh, lật tay là có thể đè phong ba của võ quán Chính Dương bên này xuống.”

Kiếm Tàng Phong nghe thấy từ top 10 kia thì nhất thời hiện ra vẻ đắc ý.

Nhưng sau đó hắn vẫn đặt chén rượu xuống, sắc mặt nghiêm túc mà lắc đầu: “Không dễ dàng như vậy đâu, chuyện lần này khá là phiền phức, Nghịch Thần Kỳ liên quan rất nhiều, bảo tàng Liệt Vương cũng bị rất nhiều người mơ ước, thậm chí còn liên lụy đến hoàng thất, tình hình rất rắc rối.”

“Chúng ta đến đây, một mặt là đè phong ba này xuống, một mắn là bảo vệ uy danh của Vô Tướng Thần Tông ta, cố gắng không làm ảnh hưởng đến đám đệ tử của võ quán! Lại còn phải truy tra đầu nguồn, tìm xem kẻ nào đã khuấy gió nổi mưa. Chuyện này phải nhớ mấy vị bên trong võ quán giúp đỡ rồi.”

“Đây là việc nằm trong phận sự của sư muội mà!” Diệp Tri Thu cũng nghiêm túc hơn, sau đó nàng lại hỏi dò: “Sư huynh, không biết tông môn định xử lý Diệp sư thúc ra sao?”

Diệp sư thúc mà nàng nói, chính là lâu chủ Diệp Kinh Nguyên của Tàng Kinh Lâu.

Kiếm Tàng Phong cười nói: “Lỗi lầm của Diệp sư thúc không lớn, tông môn đã điều tra rõ ràng, khi đó có thuật sư tam phẩm thi pháp quấy rầy ngũ giác của Diệp sư thúc, cho nên hắn không thể phát hiện ra biến cố ở bên trong Tàng Kinh Lâu. Nhưng mà vẫn phải có trừng phạt, trưởng lão đã miễn vị trí lâu chủ của hắn, để hắn tự giam giữ trên tầng cao nhất của Tàng Kinh Lâu năm năm, không có lệnh thì không được ra ngoài.”

Nội tâm của Diệp Tri Thu cũng thả lỏng xuống, cái trừng phạt này chẳng khác gì không trừng phạt với Diệp Kinh Nguyên cả.

Nếu tông môn đã xử trí Diệp Kinh Nguyên như vậy, thì đám người bọn họ cũng không có vấn đề gì rồi.

Kiếm Tàng Phong lại uống chén rượu, đồng thời đổi giọng: “Có điều, sau phong ba của Tàng Kinh Lâu, tông môn vẫn có chút phê bình các ngươi. Nhất là quán chủ Lôi Nguyên, rất nhiều sư huynh đệ đều nghi ngờ Lôi Nguyên có ngồi được ở vị trí quán chủ này không?”

“Bởi vậy, lần này ta đến đây, ngoại trừ chủ trì tất cả chuyện có liên quan đến Tần Mộc Ca ra, thì còn có chức trách giám sát. Ngày mai, sau khi ta gặp mặt Lôi Nguyên, thì ta sẽ triệu tập tất cả đệ tử và võ sư trong võ quán, để kiểm tra tu vị võ học của đệ tử, tìm hiểu bầu không khí học tập trong võ quán, kiểm tra ưu khuyết của giáo viên, kiểm tra xem đệ tử có lười biếng hay không.”

Diệp Tri Thu nghe thấy thế, không khỏi nhướn mày lên, còn kiểm tra võ học của đệ tử?

Đến cùng thì tông môn đã không yên tâm với võ quán của bọn họ đến mức này sao?

“Sư muội yên tâm, lần trách phạt này của tông môn không liên quan gì đến sư muội ngươi đâu.”

Kiếm Tàng Phong vừa nói chuyện, vừa nghe mấy người bên phòng bên cạnh nghị luận.

Thủ tịch nội môn Sở Hi Thanh trong miệng bọn họ, hình như cũng là đệ tử của Đông Viện?

Không ngờ còn có một người như vậy ở Đông Viện của Diệp sư muội.

Không biết người này có quan hệ thế nào với Diệp sư muội đây? Ngày mai kiểm tra thực chiến, nhất định phải trông nom một hai.

Sau đó, Kiếm Tàng Phong hiện lên vẻ ngượng ngùng, nhìn trộm khuôn mặt rực rỡ kia của Diệp Tri Thu: “Đúng rồi, ta nghe nói Diệp sư muội vẫn chưa kết hôn?”

Mặt Diệp Tri Thu nhất thời đen xì!

Chương 66: Bay lên trời

Tối hôm đó, Diệp Tri Thu vừa trở về võ quán đã đi tìm nguyên do trong đó, nàng đi tìm Hồ Lai và Hồ Khản.

Dựa theo kết quả điều tra của nàng, tất cả lời đồn đại liên quan đến Sở Hi Thanh ở trong võ quán, đều bắt nguồn từ hai huynh đệ nhà này.

Nàng gọi hai người vào phòng trực của mình, sau đó khoanh tay trước ngực, vẻ mặt không lành mà nhìn hai người bọn họ.

“Nói đi! Là ai bảo các ngươi tuyên truyền những thứ kia?”

Trên gương mặt mập mạp của Hồ Khản đã tràn đầy mồ hôi, đôi lông mày hình chữ bát đã nhíu chặt lại, hắn vô cùng thấp thỏm mà hỏi dò: “Giáp đầu, không biết ‘mấy thứ kia’ mà ngài nói là cái gì?”

“Ta nói chính là chuyện của Sở Hi Thanh!” Diệp Tri Thu dùng ngón tay gõ gõ bàn, tăng thêm âm lượng: “Là ai bảo các ngươi tung tin đồn về Sở Hi Thanh?”

Lúc này, Hồ Khản và Hồ Lai liếc mắt nhìn nhau một chút, sắc mặt lại trở nên quái lạ.

Hồ Lai có râu cá trê lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Bẩm giáo đầu, nếu như ngài đang nói về những tin đồn có liên quan đến Sở sư đệ trong thời gian gần đây, thì đó chính là Sở sư đệ đã nhờ chúng ta tuyên truyền, giúp hắn dương danh ở trong võ quán.”

Hai huynh đệ bọn họ thu hai mươi lượng bạc của Sở Hi Thanh.

Có điều, có đánh chết thì bọn họ cũng không dám nói chuyện bạc này ra.

“Sở sư đệ? Là Sở Hi Thanh tự mình làm?” Diệp Tri Thu lấy làm kinh hãi.

Trước đó, nàng từng nghi ngờ hai người này không có ý tốt, nghe mệnh lệnh của người nào đó để nâng giết Sở Hi Thanh, cho nên mới muốn hỏi cho ra nhẽ.

Kết quả lại tra được đến Sở Hi Thanh.

Diệp Tri Thu trợn tròn mắt, nàng chỉ cảm thấy cực kỳ hoang đường, không thể tưởng tượng nổi: “Sở Hi Thanh muốn các ngươi làm cho hắn dương danh, nói hắn là đệ nhất nhân trong nội môn?”

Đầu óc tên kia bị chó gặp rồi à?

“Cái này thì không phải!” Lông mày chữ bát của Hồ Khản đã khôi phục hình dáng ban đầu, hắn lắc đầu nói: “Chúng ta chỉ tuyên truyền theo nguyên mẫu của Sở sư đệ, nói Sở sư đệ khổ chiến một phen, cuối cùng giết chết hơn ba mươi người, và ba vị Hành Môn Thập Bát Kỵ, đao pháp đã đến cảnh giới cửu phẩm thượng. Mà ta cũng nghe ngóng qua, chuyện này là thật!”

Hắn nhìn thấy vẻ nghi ngờ ở trong mắt của Diệp Tri Thu, thế là lại hừ hừ một tiếng: “Là thật! Chúng ta chỉ nói lại những thứ người kia nói thôi, cùng làm là thêm chút muối và mắm vào sự thật này thôi. Lời đồn ở trên phố đều như vậy, chỉ có nói khuếch đại hơn một chút, làm người nghe kinh ngạc và sợ hãi thì mới có người nghe. Thật sự chỉ là một chút như thế này. . .”

Hồ Khản còn cố tình duỗi ngón tay cái và ngón tay ít ra, tạo thành một khe hở bé tí.

Đệ đệ Hồ Lai thì lại lúng túng mà vuốt râu cá trê của hắn: “Kết quả là mọi người càng truyền thì càng quỷ quái, càng ngày càng khuếch đại. Không biết vì sao mà bò cái cũng bay lên trời rồi.”

Diệp Tri Thu hừ một tiếng, thu hồi ánh mắt lạnh lùng và nghiêm nghị.

Sau đó, nàng lại nhíu chặt lông mày, lòng thầm nói cái tên Sở Hi Thanh này rốt cuộc muốn làm cái quỷ gì đây?

. . .

Khi Diệp Tri Thu nhắc đến Sở Hi Thanh, thì hắn đang tập võ ở trong giấc mơ.

Trên quảng trường được bao phủ bởi sương mù này, Sở Hi Thanh đang kiên nhẫn luyện tập Truy Phong Đao Pháp.

Một lần rồi lại một lần, giống như hoàn toàn không biết mệt mỏi, không thấy khô khan, cũng không biết uể oải.

Chỉ là đao pháp của hắn đã khác xa so với mười ngày trước rồi.

Sở Hi Thanh đã mượn huấn luyện giả lập để luyện tất cả mười tám thức đao trong Truy Phong Đao Pháp.

Hắn vừa luyện đao, đồng thời còn hòa Khinh Vân Tung vào trong chiêu thức.

Đây là một loại Khinh thân Đề túng thuật, nó có thể đưa chân nguyên xuống hai đùi, có thể tăng tốc độ của võ tu lên rất nhiều.

Sau khi Khinh Vân Tung và Truy Phong Đao Pháp hợp lại, bộ đao pháp này đã có biến hóa cực lớn.

Nói ví dụ như tốc độ bứt lên càng nhanh hơn, không gian di chuyển càng lớn hơn. . .

Nếu như dựa vào ngộ tính của bản thân Sở Hi Thanh, thì có lẽ hai ba tháng sau hắn cũng chưa chắc có thể nắm giữ yếu quyết của hai môn võ quyết này.

Nhưng bên cạnh hắn còn có một vị đại tông sư nhất phẩm.

Bởi vì hiện giờ tài chính dư dả, cho nên Sở Vân Vân tạm thời ở nhà.

Nàng cố ý dùng khoảng thời gian nhàn nhã này để giảng giải yếu điểm của hai môn võ quyết Truy Phong Đao Pháp và Khinh Vân Tung cho Sở Hi Thanh.

Nàng gần như là tay cầm tay chỉ bảo Sở Hi Thanh học môn Khinh Vân Tung này.

Có điều, thời gian tập luyện của Sở Hi Thanh vẫn còn ít, vẫn còn chưa quen thuộc với Khinh Vân Tung, cho nên không thể dùng trong chiến đấu.

Thời gian vô tình trôi qua, chớp mắt một cái đã qua bốn canh giờ.

Sáng sớm, Sở Hi Thanh tỉnh lại liền cảm nhận được đau đớn, sau đó hắn nhìn về phía bảng hệ thống ở trước mặt.

Chương 67: Bay lên trời (2)

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Cửu phẩm thượng (giả).

Võ đạo: Truy Phong Đao Pháp (tầng hai), Khinh Vân Tung (mới nhập môn).

Võ ý: Nhai Tí tàn ý (tầng một).

Nguyên công: Dưỡng Nguyên Công (tầng hai).

Điểm võ đạo: 32.

Thiên phú: Ưng Nhãn, Truy Phong Trục Điện Chi Thủ (nhất giai), Thuần Dương Lôi Thể (nhất giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú.

Tuổi thọ: 29 ngày.

Sở Hi Thanh nhìn cột võ đạo của mình, lại nhìn điểm võ đạo đã cao đến 32 điểm, liền cảm thán một hơi.

Thí nghiệm của hắn thành công rồi, đây là tác dụng tuyên truyền của hai huynh đệ Hồ Khản và Hồ Lai.

Ba ngày trước, điểm võ đạo của hắn từ 23 tăng lên đến 32.

Nhưng Sở Hi Thanh cũng thất bại, sau khi điểm võ đạo lên đến 32 điểm thì không còn tăng lên nữa.

Tuy rằng thanh danh của hắn bây giờ đã lan xa, những lời đồn kia cũng càng ngày càng khuếch đại, thậm chí là đã truyền ra ngoài võ quán, nhưng điểm võ đạo của hắn lại không tăng chút nào.

Sở Hi Thanh tính toán một chút, hắn nghĩ là bởi vì lời đồi này quá khuếch đại, khiến cho người ta chỉ coi nó là chuyện người, đáy lòng căn bản là không tin.

Danh vọng cũng là cửu phẩm thượng (giả), không hề nhúc nhích.

Sở Hi Thanh vẫn không hiểu cái cơ chế tăng lên của danh vọng.

Hắn hồi tưởng lại những chuyện mình đã trải qua, danh vọng tăng lên hình như không liên quan đến chuyện số lượng người tin thực lực của hắn nhiều hay ít.

Dường như điểm mấu chốt là sự tán thành của đám cao thủ kia, chỉ có võ tu mạnh mẽ tán thành thực lực của hắn, thì danh vọng của hắn mới tăng lên.

Tuy nhiên, thật ra thì danh vọng có tăng lên hay không cũng không quan trọng, quan trọng nhất chính là điểm võ đạo.

Tình hình bây giờ là, hắn còn không thu được đủ điểm võ đạo, thì những lời đồn khuếch đại kia đã phản phệ lại rồi.

Sở Hi Thanh có cảm giác đám đồng môn sư huynh đệ chung quanh luôn nhìn mình bằng ánh mắt quái dị.

Đám sư huynh hai lá ba lá trong nội môn kia đã rục rà rục rịch, chuẩn bị thử hắn một phen.

Sở Hi Thanh hơi hối hận, hình như hắn tự đào một cái hố cho mình rồi.

Sở Hi Thanh hít một tiếng, thu màn hình huỳnh quang hư ảo vào trong góc.

Khi hắn đi ra khỏi phòng để rửa mặt, Sở Vân Vân không khỏi liếc mắt nhìn hắn: “Sao lại than thở rồi? Ngươi là người tập võ, lấy chút tinh thần ra xem nào.”

“Ta đang lo là, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.” Sở Hi Thanh nhìn cây dương liễu đung đưa trong gió ở trước mặt, sau đó quay qua hỏi với vẻ chờ mong: “Vân Vân, ngươi có biện pháp nào để ta nhanh chóng gia tăng thực lực trong một hai ngày không?”

Lúc này Sở Vân Vân lắc đầu: “Tập võ là con đường phải đi từng bước một, nếu muốn đạt đến cảnh giới đỉnh phong, thì phải vượt qua muôn vàn sóng gió, làm căn cơ vững mạnh. Dù đám tà tu ma đạo kia cũng không thể một bước lên trời được.”

“Hiện giờ, tốc độ tăng cấp của ngươi đã rất nhanh, chờ đến khi ngươi tu luyện Khinh Vân Tung thành công, thì thực lực của ngươi đã tăng thêm một bước, ngươi còn muốn thế nào nữa?”

Thật ra thì nàng thấy rất kinh ngạc, mười mấy ngày gần đây Sở Hi Thanh giống như là đột nhiên khai khiếu vậy.

Mặc dù nàng dạy Sở Hi Thanh cái gì, chỉ đến ngày hôm sau là tên này có thể luyện không kém chút nào.

Mà chiêu nào cũng vô cùng thành thạo, giống như là đã được rèn luyện rất nhiều lần vậy.

Nhưng rõ ràng là mỗi ngày tên này chỉ có thể luyện đao nửa canh giờ.

“Nhưng ta vẫn cảm thấy quá chậm.” Sở Hi Thanh lại thở dài lần nữa, đồng thời cầm một cành liễu lên đánh răng: “Cây cao nhất rừng, tất sẽ bị gió thổi gãy.”

Sở Vân Vân bật cười thành tiếng: “Đây đều là do ngươi tự chuốc lấy, không sao đâu, bị người ta đánh một trận là được rồi.”

Dưới cái nhìn của nàng, Sở Hi Thanh hoàn toàn là tự làm tự chịu.

Cái tên này rõ ràng là đang phiêu, đang đắc ý cho nên mới chủ động đi tìm hai huynh đệ Hồ Khản và Hồ Lai, còn bỏ tiền ra để bọn họ tuyên truyền cho mình.

Theo Sở Vân Vân, chuyện này cũng không phải chuyện lớn gì, sư huynh đệ so tài luận bàn, tu luyện võ kỹ mà thôi, rất bình thường.

Võ tu có thể tôi luyện kỹ năng và võ kỹ của bản thân qua những trận so tài và tỷ thí như này.

Sở Hi Thanh thua một trận, đơn giản là bị đánh về nguyên hình mà thôi.

Vừa hay có thể để cho Sở Hi Thanh hiểu rõ bản thân mình, từ đó mà làm đến nơi đến chốn.

Sở Hi Thanh thì vẫn mặt mày ủ rũ, hắn không thể nói tất cả chuyện mình làm đều là vì muốn kiếm điểm võ đạo được.

Trước đó, hắn cũng không ngờ đến chuyện bò cái sẽ bay lên trời như thế này mà. . .

Cũng đúng lúc này, hai người nghe thấy tiếng chuông vang điếc tai ở bên ngoài truyền vào.

Ban đầu họ vẫn không để ý, cho rằng đó là chuông thúc giục đệ tự võ quán đi tập thể dụng buổi sáng. Mà sau khi tiếng chuông vang liên tục ba tiếng, thì hai người không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

Đây không phải tiếng chuông tập thể dục buổi sáng, mà là tiếng chuông triệu tập tất cả đệ tử và giáo viên trong võ quán.

Chương 68: Đắc ý

Sở Hi Thanh rửa mặt qua loa một chút, rồi đi ra khỏi cửa với Sở Vân

Vân.

Lúc này, trời mới tờ mờ sáng, những con đường bên trong võ quán vẫn đen thui.

Lại có rất nhiều đệ tử chạy ra từ phía Đệ Tử Cư, cả đám vội vã đi về phía thao trường.

Khi hai người Sở Hi Thanh hòa vào trong dòng người, tất cả đám đệ tử nội môn xung quanh đều dồn dập liếc mắt nhìn về phía hắn.

Vẻ mặt của bọn họ khác nhau, có người kính ngưỡng, có người hâm mộ, có người lạnh lùng, cũng có người tràn đầy chiến ý.

Dường như Sở Hi Thanh không để ý đến ánh mắt của mọi người lắm.

Sắc mặt hắn vẫn hờ hững như cũ, bước đi thong dong, khí thế cao thâm khó dò.

Nhưng trong lòng Sở Hi Thanh lại tràn đầy bất đắc dĩ.

Hết cách rồi, nếu như hắn không muốn 32 điểm võ đạo kia giảm xuống, vậy thì phải làm ra vẻ cao thủ thôi.

Vì lẽ đó, bây giờ hắn không thua nổi, thua một trận, hai mươi lượng bạc kia liền trôi theo dòng nước.

Khi hai người đi đến thao trường rộng lớn, nơi này đã có rất nhiều người, toàn bộ bốn ngàn người trong võ quán đều lục tục chạy đến nơi này.

Các giáo viên trong võ quán đang gào thét quát mắng, sắp xếp đám đệ tử thành trận thành hàng ngay ngắn.

Tất cả bọn họ đều tỏ vẻ nghiêm túc, lưng eo thẳng tắp, nhìn qua có vẻ như rất phấn chấn.

Quán chủ võ quán và mấy vị giáo đầu thì đang ngồi trên một đài cao ở phía bắc.

Có điều, người ngồi chính giữa đài cao ngày hôm nay lại không phải là quán chủ Lôi Nguyên, mà là một người nam tử mặt tròn có dáng người tầm trung.

Người này da thịt trắng nõn, cái mũi và mặt nhỏ, cười híp mắt nhìn xuống dưới đài.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua, không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Vừa hay nhìn thấy huynh đệ Hồ Khàn và Hồ Lai ở bên cạnh, hắn nhỏ giọng dò hỏi: “Hồ Đại, người trên đài kia là ai vậy? Hôm nay võ quán có chuyện gì mà lại triệu tập mọi người thế?”

“Đó là Tuần sát sứ của Vô Tướng Thần Tông phái đến, tên là Kiếm Tàng Phong.” Quả nhiên, tin tức của Hồ Khản vẫn rất linh thông, sắc mặt hắn nghiêm nghị: “Có người nói vị này là đệ tử chân truyền của Vô Tướng Thần Tông, phụng mệnh của mấy vị trưởng lão đến xem bầu không khí học tập trong võ quán, đồng thời kiểm tra ưu khuyết của giáo viên, còn có khả năng sẽ kiểm tra võ nghệ của chúng ta nữa.”

Lúc này, lông mày của Sở Hi Thanh hơi nhướng lên.

Đệ tử chân truyền của Vô Tướng Thần Tông hoàn toàn khác với đệ tử chân truyền của võ quán Chính Dương, ít nhất cũng là tứ phẩm cất bước.

Hắn thở nỗi lo lắng trong lòng xuống, loại chuyện kiểm tra võ nghệ này, không đến phiên một đệ tử nội môn một lá như hắn.

Hơn nữa, làm một đệ tử nội môn một lá, thì hắn vẫn rất hợp lệ.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại phát hiện hai huynh đệ Hồ Khản và Hồ Lai đang nhìn mình với ánh mắt quái dị.

Hắn không khỏi hơi nghi ngờ hỏi: “Các ngươi nhìn ta như thế làm gì?”

Lúc này, Hồ Khản ho khan một tiếng, ánh mắt lấp lóe: “Đêm gia Diệp giáo đầu đã tìm chúng ta để hỏi chuyện về những lời đồn liên quan đến ngươi.”

Hồ Lai lại thấy hơi xấu hổ mà dùng tay vê râu cá trê của mình: “Chúng ta cũng là bất đắc dĩ, chỉ có thể khai ngươi ra, có thể lát nữa Diệp giáo đầu sẽ tìm người để hỏi chuyện.”

Sau khi Sở Hi Thanh nghe xong, hắn chợt cảm thấy nhức đầu không thôi.

Sở Vân Vân ở bên cạnh thì lại phì cười, tất cả những thứ này đều là do Sở Hi Thanh tự tìm.

Ngay khi mấy người đang nghị luận, thì trên đài cao ở phía Bắc, Lôi

Nguyên lạnh lùng thi lễ về phía của Kiếm Tàng Phong.”

“Kiếm sư huynh, tất cả đệ tử ngoại môn, nội môn và chân truyền của võ quán Chính Dương đã đến, giáo viên của võ quán là 376 người, có 353 người đến.”

Trong tông phái chỉ luận nhập môn trước hoặc sau, vì thế, tuy rằng hắn lớn hơn Kiếm Tàng Phong năm tuổi, nhưng vẫn phải gọi Kiếm Tàng Phong là sư huynh.

“Vậy thì bắt đầu thể dục buổi sáng đi!” Kiếm Tàng Phong nhìn bốn phía một chút, trên mặt vẫn là nụ cười đó: “Chư vị trưởng lão trong môn phái rất chờ mong với năng lực dạy dỗ đệ tử của Lôi sư đệ. Sư đệ đã chấp chưởng võ quán Chính Dương ba năm rồi, ta cũng muốn xem đám đệ tử võ quán có trình độ như thế nào.”

Lôi Nguyên vẫn ung dung bình thản, nở một nụ cười nói: “Võ quán Chính Dương chúng ta có trình độ thế nào, xin mời sư huynh mỏi mắt mong chờ.”

Kiếm Tàng Phong không khỏi nhướn mày lên.

Mỏi mắt mong chờ? Đây là đang cảnh giác mình sao?

Trong lời nói của vị Lôi sư đệ này có giấu gai nha, hiển nhiên là trong lòng đang bực tức.

Nhưng mà chuyện này cũng rất bình thường, nếu hắn là Lôi Nguyên thì cũng sẽ không vui vẻ nổi.

Theo Lôi Nguyên phất tay áo ra hiệu với một giáo viên ở phía sau, cái chuông trong nhà để chuông ở bên phải lại vang lên lần nữa.

Lúc này, đám đệ tử đều ngồi xếp bằng theo các giáo viên, đón ánh mặt trời vừa mới lộ ra để hô hấp thổ nạp.

Mấy ngàn người trên thao trường đồng thời hấp thu lực lượng Đại Nhật Nguyên Dương, uẩn nhưỡng chân nguyên, tình cảnh này khá đồ sộ.

Nhìn từ trên đài cao xuống, còn có thể nhìn thấy một cầu vồng màu đỏ son mơ hồ ở phía trên đám đệ tử.

Kiếm Tàng Phong ngưng thần quan sát một lát, trong mắt lại hiện ra vài phần kinh ngạc.

Bản thân hắn cũng xuất thân từ võ quán Chính Dương, còn từng đảm nhiệm giáo đầu ở võ quán Chính Dương, nên cũng khá hiểu trình độ của võ quán Chính Dương.

Lúc này, khí tượng của đám đệ tử trong võ quán, đã mạnh mẽ hơn mấy năm trước nhiều.

Chương 69: Đắc ý (2)

Sau nửa canh giờ, Kiếm Tàng Phong khen ngợi một tiếng: “Ngưng khí hóa hồng! Tốt lắm, không ngờ đám đệ tử trong võ quán lại có hơn ba trăm người tu thành Dưỡng Nguyên Công tầng thứ ba.”

Hai mắt Lôi Nguyên nhất thời lóe sáng, hiện ra một chút đắc ý.

Sau đó, chính là diễn luyện mười nghệ truyền ra ngoài của Vô Tướng Thần Tông.

Hơn bốn ngàn người ở dưới đài được đám giáo viên dẫn dắt đi, hoặc là múa đao hoặc là vung kiếm, hoặc là dùng thương, hoặc là dùng kích.

Khí thế cũng rất hùng vĩ bao la, tiếng quát chấn động trời xanh.

Kiếm Tàng Phong gật đầu, trình độ võ kỹ của đám đệ tử này yêu hơn nguyên công một chút.

Có điều, một mạch truyền thừa của Lôi Nguyên chính là mạch coi trọng tu vị nguyên công nhất, cho nên có thể hiểu được.

“Võ nghệ của chư vị rất tốt, trình độ nằm ở mức trung thượng, có thể thấy bầu không khí học tập của võ quán Chính Dương rất tốt, tất cả giáo viên cũng rất tận tâm.”

Kiếm Tàng Phong cười khanh khách nhìn về phía mọi người ở dưới đài: “Cũng chứng tỏ Lôi sư đệ và chư vị giáo đầu rất cần cù chăm chỉ. Chư vị yên tâm, ta sẽ báo cáo đúng sự thật cho mấy vị trưởng lão biết.”

Kiếm Tàng Phong vừa mới nói xong, giáo đầu của bốn viện bao quát cả Diệp Tri Thu đều lộ ra vẻ vui mừng.

Ngay cả Lôi Nguyên cũng hiện ra vẻ vui sướng.

“Tiếp đó là kiểm tra năng lực thực chiến của đệ tử nội môn! Người đâu, cầm danh sách tất cả đệ tử nội môn nội môn đến đây.”

Lôi Nguyên nhìn về phía Kiếm Tàng Phong, ôm quyền nói: “Kính mời

Kiếm sư huynh gọi người lên kiểm tra.”

Giờ phút này, thái độ của hắn đã khách khí hơn nhiều, hoàn toàn khác với lúc trước.

Kiếm Tàng Phong thấy buồn cười: “Không cần phải điểm danh, lần này ta có mang theo một món pháp bảo từ môn phái qua đây, nó có thể kiểm tra các đệ tử. Tử Tĩnh sư đệ, mời hỗ trợ một hai.”

Hắn nói xong thì lấy một cái mâm ngọc có hình cái đĩa, toàn thân màu xanh từ trong tay áo ra, sau đó giơ tay ném đi.

Cái mâm ngọc màu xanh kia nhất thời xoay tròn rồi bay lên, treo ở trăm trượng phía trên thao trường.

Trung ương của mâm ngọc đang phun linh quang bảy màu, chiếu thẳng xuống mặt đất.

Những linh quang này đen xen rồi lại hội tụ, cuối cùng từ không sinh có, tạo thành tám tòa đài cao màu xanh ở trong thao trường.

“Tứ Tượng Quyết Phong Bàn?” Giáo đầu Tử Tĩnh đạo nhân của Thuật sư viện nhìn cái mâm ngọc trên không trung, trong mắt hiện ra vẻ kinh ngạc: “Kiếm sư huynh lại mang theo thứ này đến đây?”

Trong lúc hắn nói chuyện, tay phải bắt linh quyết, đem linh lực truyền qua đó.

Kiếm Tàng Phong không phải thuật sư, tu vị cũng chưa đến tam phẩm, hắn đành phải dùng linh lực để duy trì pháp bảo này.

“Chính là Tứ Tượng Quyết Phong Bàn của Tượng Như trưởng lão, vật này có thể phân biệt tu vị của các đệ tử, sau đó chọn lựa ngẫu nhiên ba mươi sáu người lên đài cao, kiểm tra võ nghệ của bọn họ.”

Kiếm Tàng Phong cầm chén trà ở bên cạnh, nhàn nhạt uống một hớp: “Nếu là tứ tượng, tất nhiên phải có bốn phương, đúng lúc các ngươi có bốn viện đông tây nam bắc. Lần này, ta sẽ ghi chiến tích thắng bại của bốn viện vào danh sách để báo lên cho chư vị trưởng lão.”

Bốn người Diệp Tri Thu và Thiệu Linh Sơn đồng thời rùng mình một cái, bọn họ cũng ý thức được, hôm nay Kiếm Tàng Phong không chỉ khảo sát Lôi Nguyên mà còn khảo sát cả bọn họ nữa.

“Mấy vị cứ yên tâm, Tứ Tượng Quyết Phong Bàn rất công bằng công chính, Tuy rằng chọn lựa ngẫu nhiên, nhưng cuối cùng vẫn sẽ chọn đệ tử cho tu vị tương đương nhau.” Sau khi Kiếm Tàng Phong giải thích một câu, lại nở nụ cười lần nữa: “Tử Tĩnh sư đệ, xin mời thi thuật!”

Trong nháy mắt này, cái Tứ Tượng Quyết Phong Bàn kia bỗng nhiên bắn ra 36 đạo ánh sáng màu xanh, quét qua đám đệ tử nội môn ở bên dưới.

Phàm là đệ tử bị ánh sáng màu xanh kia bao phủ, tất cả đều bị dịch chuyển lên trên cái đài cao màu xanh kia.

Sở Hi Thanh đứng ở trong đám người, trong lòng không ngừng oán thầm.

Xem tình hình này là không cho mọi người đi ăn sáng rồi.

Tại bảy ngày trước, võ quán đã thương lượng xong chuyện khen thưởng cho hắn vì đã chém giết thuật sư trong Tàng Kinh Lâu.

Võ quán cho phép hắn tiến vào Tàng Kinh Lâu sáu ngày, tùy ý xem qua tất cả võ quyết từ tầng sáu trở xuống, đồng thời còn cho hắn năm viên Bồi Nguyên Đan và một khối mộc bài.

Sở Hi Thanh có thể dựa vào khối mộc bài này để tu hành trong Tụ Nguyên Trận mười ngày, còn có thể ăn miễn phí ba tháng trong nhà ăn.

Cái này quả thật là còn ki bo hơn cả cẩm y vệ! Tốt xấu gì thì cẩm y vệ cũng đưa tiền thật thóc thật, võ quán thì lại không cho bạc.

Sở Hi Thanh cũng bởi vậy mà ghi nhớ mỳ thịt bò, canh thịt dê và bánh bao nhân thịt trong nhà ăn, hiện giờ hắn không tự nấu cơm nữa, mà ngày ngày chạy đến nhà ăn ăn cơm.

Sở Vân Vân bây giờ cũng đi ăn chực với hắn.

Nếu như Sở Hi Thanh ăn bao nhiêu cũng là miễn phí, vậy tất nhiên Sở Vân Vân không cần phải tiêu tiền rồi.

Có điều, hôm nay hiển nhiên là mất một bữa cơm rồi.

Sở Hi Thanh không biết là, trong khi hắn đang than thở, thì Tuần sát sứ Kiếm Tàng Phong ở trên đài đang nhìn vào hắn.

Trong mắt vị này còn hiện lên vài phần do dự.

Người này chắc hẳn là Sở Hi Thanh trong lời đồn kia, nhưng tu vị hơi yếu một chút, chỉ có Dưỡng Nguyên Công tầng thứ hai.

Có điều, Kiếm Tàng Phong lại nhớ đến những lời đồn đại có liên quan đến Sở Hi Thanh kia.

Sở Hi Thanh được công nhận là đệ nhất nhân trong đệ tử nội môn của võ quán Chính Dương, chắc chắn không phải không có lý do.

Thế gian này có rất nhiều người có thiên phú dị bẩm, thiên tài nguyên công tầng hai có thể nắm giữ sức chiến đấu cao cũng nhiều vô số kể.

Sở Hi Thanh cũng chỉ là một trong số đó mà thôi.

Thế là tay trong tay áo của hắn hơi rung lên, vụng trộm thao túng một luồng ánh sáng màu xanh của Tứ Tượng Quyết Phong Bàn, nó bắt đầu di chuyển qua phương hướng của Sở Hi Thanh.

Tử Tĩnh đạo nhân ở bên cạnh đang dùng linh lực duy trì cho Tứ Tượng Quyết Phong Bàn, nhất thời cũng có cảm ứng, lại quay sang nhìn Kiếm Tàng Phong với vẻ kinh ngạc.

Vị sư huynh chân truyền này, miệng thì nói “công bằng”, nhưng đây rõ ràng là đang gian lận mà?

Có lời đồn là vị này thầm mến Diệp Tri Thu, Diệp giáo đầu đúng không? Lẽ nào là sau khi bị Diệp giáo đầu từ chối, vị này vì yêu sinh hận? Vì thế mà muốn một đệ tử nguyên công tầng hai của Đông Viện lên đài?

Kiếm Tàng Phong thì lại cười đắc ý, còn nhìn về phía Diệp Tri Thu với ánh mắt lấy lòng.

Hắn đã đưa người mạnh nhất của Đông Viện lên đài rồi, lần này Đông Viện sẽ dễ dàng nhận được ngôi đầu thôi.

Tương lai, khi Diệp Tri Thu muốn thăng cấp nội môn, muốn đổi bí dược từ Vô Tướng Thần Tông, thì cuộc tỷ thí ngày hôm nay sẽ thêm điểm cho nàng.

Nhưng mà một giây sau đó, Kiếm Tàng Phong lại hơi sững sờ, bởi vì hắn nhìn thấy Diệp Tri Thu trợn trừng mắt lên, giận dữ mà nhìn hắn.

Lúc này, Diệp Tri Thu đã có kích động muốn xé xác vị Kiếm sư huynh này rồi.

Dựa vào cái gì mà ba viện kia đều là đệ tử hai lá và ba lá, mà Đông viện của nàng lại có một đệ tử một lá?

Chương 70: Trợ công

Khi Sở Hi Thanh bị chùm sáng màu xanh kia chiếu rọi và đưa đi, thì đám đệ tử nội môn ở xung quanh nhất thời náo loạn, tất cả đều nhỏ giọng nghị luận.

“Là Sở sư đệ, Sở sư đệ bị đưa lên!”

“Tại sao lại là hắn? Sở Hi Thanh mới là đệ tử một lá.”

“Ba viện khác đều là đệ tử hai lá và ba lá, tại sao Đông viện của chúng là lại có đệ tử một lá?”

“Chuyện này có gì đáng ngạc nhiên? Mọi người đều nói vị Sở sư đệ này là đệ nhất nhân nội môn mà?”

“Cái gọi là đệ nhất nhân nội môn, đều là chém gió thôi, có ai tin sao?”

“Không thể nào? Hắn giết nhiều người của Long gia như vậy, chuyện này không giả được.”

“Tranh luận làm gì? Chờ một lát là chúng ta có thể nhìn thấy trình độ của vị đệ nhất nhân nội môn này rồi!”

Trong đám đệ tử nội môn này, có người có lắng, có người tràn đầy chờ mong, cũng có người nói vài lời trào phúng và chế giễu.

Nhưng đại đa số người trong bọn họ, đều tràn đầy phấn khởi.

Sở Vân Vân cũng không hề có phòng bị gì, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn Sở Hi Thanh bị đưa đi.

Nàng giật mình trừng mắt nhìn theo, tiếp đó chỉ biết vỗ trán một cái, không đành lòng xem cảnh tượng tiếp theo.

Sở Vân Vân nhận ra cái Tứ Tượng Quyết Phong Bàn ở trên trời này, cũng biết vật này kiểm tra đệ tử thế nào.

Vấn đề ở đây là, đây lại đúng là phương thức mà Sở Hi Thanh không am hiểu nhất, có thể nói là sở đoản của hắn.

Chỉ sợ hôm nay tên này phải mất mặt xấu hổ dưới con mắt của bốn ngàn người bên dưới rồi.

Đương nhiên, đây là Sở Hi Thanh tự tìm, nếu như hắn không bảo Hồ Khản và Hồ Lai tuyên truyền mấy lời đồn kia, thì hắn sẽ không có chuyện gì cả.

Sở Hi Thanh là một đệ tử nội môn một lá, sức chiến đấu đã đuổi sát đệ tử hai lá, đây vốn là cực kỳ xuất sắc rồi.

Mặc dù hôm nay có thua, nhưng cũng là tuy bại mà vinh.

Hết lần này đến lần khác, bây giờ tên này lại có cái danh 'đệ nhất nhân nội môn', há chẳng phải là làm trò cười cho người trong nghề sao?

Sở Vân Vân cho rằng, tên này là đáng đời, nhưng mà nàng vẫn lo lắng Sở Hi Thanh bị đả kích quá thảm, tâm lý không chịu được, làm lỡ chuyện tu hành ngày sau.

Lục Loạn Ly ở trong đám người, khóe môi nàng cong lên, còn bao hàm cả đồng tình.

Đáng tiếc, con bò cái bay lên trời kia, cuối cùng cũng sắp rơi xuống đất.

Sở Hi Thanh thì lại mờ mịt nhìn xung quanh.

Hắn không thể ngờ được là cái chùm sáng màu xanh kia lại đưa mình lên đây.

Lúc này, hắn đang đứng ở trên một đài cao màu xanh, bên cạnh còn có ba người đang đứng.

Đài cao màu xanh rất rộng, từ nam đến bắc khoảng tầm mười trượng.

Sở Hi Thanh dùng chân đạp xuống mặt đất thì phát hiện ra một chuyện, tuy cái đài cao này được hóa từ hình chiếu của mâm ngọc màu xanh kia, nhưng lại cực kỳ kiên cố, tựa như một tòa bệ đá chân chính vậy.

Hắn lại quét mắt nhìn ba vị sư huynh đệ nội môn ở bên cạnh, sau đó lễ phép mà ôm quyền về phía bọn họ.

Hắn có rất ít người quen ở trong võ quán, nên hắn không nhận ra bất cứ ai trong ba người này.

Có điều, hông của bọn họ đang treo một cái lệnh bài ba lá.

Sở Hi Thanh không khỏi sờ sờ lệnh bài một lá bên hông của mình, nhất thời cảm thấy đau đầu.

Không biết vị Tuần sát sứ trên đài kia nghĩ thế nào? Sao lại chọn hắn đi lên đây?

“Sở sư đệ!” Một thiếu niên nhỏ tuổi nhất trong ba người kia cũng cười đáp lễ lại Sở Hi Thanh: “Tại hạ Hướng Quỳ của Nam viện, nghe đại danh của Sở sư đệ đã lâu, hôm nay mới hữu duyên được gặp mặt!”

Hướng Quỳ?

Nội tâm Sở Hi Thanh hơi động, nhìn về phía vị thiếu niên mặt mũi thanh tú, tràn ngập phấn chấn này.

Dựa theo lời nói của Lục Loạn Ly, Hướng Quỳ này chính là một trong những người bị thay thế thân phận trong đám đệ tử nội môn.

Diện mạo của người nọ rất tương tự Hướng Quỳ, làm việc cũng rất cẩn thận.

Tuy nhiên, Lục Loạn Ly lại biết là Hướng Quỳ kia thuận tay trái, vì thế mà biết thân phận của người này.

Từ đó cũng có thể nhìn thấy, sức quan sát của Lục Loạn Ly mạnh như thế nào.

Sở Hi Thanh còn chưa kịp nói gì, một thiếu niên khác ở bên cạnh đã cười gằn một tiếng: “Đúng là nghe đại danh đã lâu, đệ nhất nhân nội môn mà, quả thật là như sấm bên tai! Vừa hay hôm nay có thể nhìn xem phong thái và trình độ của đệ nhất nhân nội môn rồi!”

Thiếu niên này có thân hình khá lùn và rắn chắc, mặt vuông mắt lớn, da thịt hơi đen, nói chuyện thì quái gở.

Sở Hi Thanh hơi cau mày, trong lòng có hơi không vui, Hướng Quỳ ở bên cạnh lại cười giới thiệu với hắn: “Vị này chính là Lưu Tinh Nhược Lưu sư huynh của Tây viện, được công nhận là đệ nhất nhân của Tây viện trong khóa này.”

Sở Hi Thanh nhất thời bừng tỉnh.

Đông viện và Tây viện vẫn luôn là đối thủ một mất một còn.

Đệ nhất nhân Tây viện, chạm mặt với ‘đệ nhất nhân nội môn’ xuất thân từ Đông viện như hắn, không khiêu khích thì mới là lạ.

Chương 71: trợ công (2)

“Thì ra là vậy!” Sở Hi Thanh thu hồi ánh mắt của mình, mặc kệ lời nói của Lưu Tinh Nhược.

Chủ yếu là vì hắn đáp thế nào cũng đều không thích hợp.

Lời đáp lại xinh đẹp nhất, tự nhiên là đường đường chính chính đánh bại Lưu Tinh Nhược.

Bằng không thì mặc kệ là hắn nói cái gì, sau này đều chỉ có thể đánh mặt mình.

Sở Hi Thanh lại cảm thấy đau đầu.

Hiện giờ đã không phải vấn đề hai mươi lượng bạc nữa, mà hắn có khả năng sẽ mất mặt xấu hổ dưới ánh mắt của hơn bốn nghìn người.

Chính hắn mất mặt thì cũng thôi, nhưng không thể làm mất mặt Đông viện và Diệp Tri Thu được.

Lưu Tinh Nhược thấy thế thì da mặt tái xanh, trong mắt hiện lên lửa giận.

Thần thái này của Sở Hi Thanh, rõ ràng là coi thường hắn mà.

Nhưng một giây tiếp theo, tầm mắt của Lưu Tinh Nhược bị cảnh tượng xung quanh hấp dẫn.

Chỉ thấy có một lượng lớn linh quang đang ngưng tụ ở phía trên bọn họ, cuối cùng hóa thành từng mảnh từng mảnh lá trúc màu xanh rồi chậm rãi rơi xuống.

Số lượng lá trúc càng ngày càng nhiều, mới bắt đầu chỉ có hai mươi, nhưng vài hơi thở sau đã có vài trăm.

Cùng lúc đó, hai vị võ sư giáo viên mặc áo bào đỏ cũng bị ánh sáng màu xanh đưa lên đài.

Sắc mặt hai người lạnh lùng, nhìn bốn người: ‘Chú ý, hôm nay bốn người các ngươi may mắn được Tuần sát sứ tuyển chọn tham dự kiểm tra thực chiến. Vong đầu tiên, người đánh rơi nhiều lá trúc nhất sẽ thắng! Người thắng sẽ vào top tám, có thể nhận được năm viên Bồi Nguyên Đan! Khi tiến vào top bốn sẽ nhận được mười viên Bồi Nguyên Đan, tiến vào trận chung kết có thể tu hành mười ngày trong Tụ Nguyên Nhân, người chiến thắng cuối cùng. . .”

Vị giáo viên mặt đỏ này hơi đổi giọng: “Có thể nhận được một phần đồ đằng Bí Chiêu.”

Lưu Tinh Nhược và Hướng Quỳ nghe đến đây, sắc mặt nhất thời rung lên, hiện ra vẻ khát vọng.

Ngay cả Sở Hi Thanh cũng sinh ra vài phần kinh ngạc.

Cái gọi là đồ đằng Bí Chiêu, là một loại đồ đằng khắc lên thân thể như hình xăm, nó có thể cường hóa chiêu thức nào đó mà bọn họ tập luyện.

Ví dụ như một thức Không Huyệt Lai Phong trong Truy Phong Đao Pháp, phối hợp nó với đồ đằng tương ứng, có thể khiến cho tốc độ xuất đao được cường hóa năm đến sáu phần.

Vật này có giá trị không nhỏ, có tiền cũng khó mua được.

Sở Hi Thanh cũng cảm thấy rất hứng thú với đồ đằng Bí Chiêu này, nhưng hắn không có bất kỳ hi vọng xa vời nào.

Hắn cau mày nhìn những lá trúc bay từ trên xuống kia.

Đám lá trúc này phân bố trong phạm vi mười trượng, bao trùm toàn bộ đài cao, vì thế chỉ có đao nhanh là vô dụng, mà nhất định phải phối hợp với thân pháp nữa.

Vấn đề là Sở Hi Thanh mới luyện Khinh Vân Tung được bảy ngày, hắn còn chưa chính thức nhập môn.

Lúc này, ánh mắt Lưu Tinh Nhược hơi động, giơ tay lên: “Xin hỏi giáo viên, chúng ta chỉ có thể ra tay với lá trúc thôi sao?”

Giáo viên mặt đỏ liếc mắt nhìn Lưu Tinh Nhược: “Chỉ có thể ra tay với lá túc! Nhưng có phép quấy rầy trong phạm vi hợp lý.”

Khóe môi Lưu Tinh Nhược nhất thời cong lên, nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt sâu xa.

Hai vị nội môn ba lá còn lại cũng có sắc mặt khác thường.

Cũng đúng lúc này, cuối cùng thì Kiếm Tàng Phong ở trên đài cũng cảm thấy không đúng.

Kiếm Tàng Phong không dám nhìn thẳng vào ánh mắt hung ác của Diệp Tri Thu, trên đầu hắn toát mồ hôi lạnh, ánh mắt hàm chứ không hiểu mà nhìn về phía Lôi Nguyên.

“Lôi quán chủ, ta nghe đồn trong khóa đệ tử khóa này của các ngươi, người đứng đầu là Sở Hi Thanh của Đông viện à? Cũng chính là đệ tử đã chém giết thuật sư ở trong Tàng Kinh Lâu!”

Lôi Nguyên hơi kinh ngạc, lòng thầm nói vị Kiếm sư huynh này nghe lời đồn này từ đâu vậy?

Hắn không hiểu ý của Kiếm Tàng Phong lắm, chỉ có thể hàm hồ đáp: “Lôi mỗ không rõ lắm, nhưng người này có thiên phú cực cao trên đao đạo, đúng là khá nổi bật trong đám đệ tử nội môn.”

Thiệu Linh Sơn thì đã đoán ra chuyện gì đó.

Hắn cũng đang thấy kỳ quái, Sở Hi Thanh chỉ là một đệ tử một lá, tại sao lại được Tứ Tượng Quyết Phong Bàn chọn lên đài?

Hóa ra là vì Kiếm Tàng Phong muốn trợ giúp Diệp Tri Thu, có ý đồ gian lận, kết quả lại chữa lợn lành thành lợn què.

Trong lòng hắn hơi hồi hợp, nhưng trên mặt vẫn thản nhiên như không: “Thời gian gần đây, đúng là có một lời đồn như vậy trong võ quán, tất cả đều nói đao pháp của Sở Hi Thanh rất không tầm thường, vì vậy mà được công nhận là đệ nhất nhân nội môn của khóa này!”

Kiếm Tàng Phong hơi cau mày: “Vậy sức chiến đấu của người này như thế nào?”

“Chuyện này. . . Đao pháp của người này đúng là có một không hai trong nội môn.” Thiệu Linh Sơn nói với vẻ trêu tức: “Mười ngày trước, người này đã chém vài chục người của Long gia trong Hỏa Cốt Quật, chuyện này là thật.”

Thời điểm này, đám người ở gần đài cao và hơn mười giáo viên văn chức ở trên đều đều dồn dập liếc mắt nhìn về phía Thiệu Linh Sơn.

Sắc mặt bọn họ ngưng trọng, đều nghĩ vị Thiệu giáo đầu này có quan hệ rất sâu với Long gia, chứng tỏ phải có chuyện này thì vị này mới sẽ nói như vậy.

Diệp Tri Thu ngồi ở bên khác thì lại không khỏi nghiến răng nghiến lợi, nàng đem ánh mắt lạnh lùng và nghiêm nghị kia chuyển sang Thiệu Linh Sơn.

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh ở trên đài đang kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trong tầm mắt của hắn, một bông pháo hoa đột ngột nổ tung.

Trên cột điểm võ đạo kia, cũng từ 32 mà nhảy lên 37 điểm.

Chương 72: Giả heo ăn thịt hổ!

Hai mắt Sở Hi Thanh sáng rực nhìn biến hóa trong màn hình huỳnh quang hư ảo kia.

Hắn rất sợ những điểm võ đạo này sẽ giảm xuống, nên vội vàng mở võ đạo bảo khố ra, dùng ý niệm ấn mạnh vào cái logo Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân kia.

Lúc này, trong đầu Sở Hi Thanh có thêm một đoạn tin tức.

---Có đồng ý dùng 35 điểm võ đạo để đổi Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân giai đoạn thứ nhất không?

Sở Hi Thanh không chút do dự nào mà chọn đồng ý.

Theo điểm võ đạo trên cột biến thành con số 2, logo bên trong võ đạo bảo khố cũng nổ tung, hóa thành một đám linh quang, hòa vào toàn thân và lục phủ ngũ tạng của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy từng luồng từng luồng nước ấm đang chảy xuôi khắp cơ thể, dường như có gì đó trong cốt tủy và huyết mạch của hắn đang thức tỉnh, làm cho hắn thấy ngứa ngáy.

Cảm giác này giống hệt như khi hắn dùng bí dược Dưỡng Nguyên Công tầng hai, nhưng trình độ ngứa thì nhẹ hơn nhiều.

Sở Hi Thanh cũng không có cảm giác quá khó chịu, biến hóa trong cơ thể không ảnh hưởng đến sức chiến đấu của hắn.

Hắn lại liếc mắt nhìn Thần Lực Đan, sau khi do dự một chút thì quyết định không đổi.

Sử dụng Thần Lực Đan trong cuộc thi, cảm giác giống như là đang gian lận vậy, nhưng mấu chốt là tình hình trong cơ thể hắn không thích hợp sử dụng thứ này.

Sở Hi Thanh sợ rằng thân thể mình sẽ nổ tung.

Lúc này, đã có vài chiếc lá trúc bay xuống đến nơi cách mặt đất tầm tám thước.

Bốn người trên đài đồng thời ra tay, chém nát tất cả những mảnh lá trúc ở xung quanh.

Ban đầu, những lá trúc này vừa ít lại vừa chậm, bọn họ chém rất dễ dàng, gần như là không sót chiếc lá nào.

Nhưng theo thời gian trôi qua, không chỉ số lượng lá trúc tăng nhiều, mà tốc độ rơi xuống cũng càng ngày càng nhanh.

Bốn người trên đài cũng bắt đầu hiểu ý, mỗi người đều phi thân ra một phía, chia võ đài làm bốn phần.

Nhưng theo số lượng lá trúc nhiều hơn, toàn bộ đài cao đều nằm trong phạm vi rơi rụng. Ba người trên đài lấy Lưu Tinh Nhược cầm đầu, bắt đầu không hẹn mà cùng khuếch trương phạm vi, cố gắng cướp nhiều lá trúc hơn.

Biểu hiện của Sở Hi Thanh thì lại vô cùng bảo thủ, hắn không thử vượt giới, mà vẫn thủ vững 'lãnh thổ' của mình, chém từng chiếc lá trúc ở phía đông đài cao.

Thân hình và tốc độ na di của hắn cũng chậm hơn ba người kia nhiều. So sánh với Lưu Tinh Nhược và Hướng Quỳ thì quả thực là như đang làm động tác chậm.

Lưu Tinh Nhược chạy qua chạy lại ở trên đài, còn Sở Hi Thanh thì thường xuyên không di chuyển. May mắn là đao của hắn nhanh, cho nên thành tích mới có thể miễn cưỡng theo kịp ba người kia.

Phương diện này chủ yếu là vì hắn vẫn còn chưa quen thuộc với Khinh Vân Tung, còn chưa thể vận dụng nó để chiến đấu.

Ngoài ra chính là do Sở Hi Thanh, hắn đang từng bước thích ứng với thiên phú mới của mình.

Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân có thể làm cho ngươi bước như thuấn ảnh, đuổi sát thời gian, tăng tốc độ thân pháp lên gấp đôi, tăng năng lực nhảy lên gấp đôi, tăng lực hài hòa và sự linh hoạt của thân thể lên gấp đôi.

Không thể nghi ngờ là cái thiên phú này rất mạnh.

Ngày xưa, khi Sở Hi Thanh mới nhận được Truy Phong Trục Điện Chi Thủ thì hắn đã không khống chế được đao của mình, gần như đã chặt đứt tay Long Thắng.

Mà lúc này, hắn cảm thấy mình chỉ hơi phát lực một chút, thì toàn thân sẽ trôi đi rất xa.

Nếu như nhất định phải hình dung, thì chính là một người đang lái xe van quen rồi, đột nhiên lại đổi sang một chiếc xe thể thao vài triệu, chân ga của hai xe là hoàn toàn khác nhau.

Sở Hi Thanh nhất định phải từng bước thích ứng, cố gắng khống chế điểm đến của bước chân mình.

Chỉ có như vậy, thì hắn mới có thể phối hợp với Truy Phong Đao Pháp.

Bởi vậy, bây giờ hắn không đổi Thần Lực Đan, thứ này chỉ sẽ làm cho hắn khó khống chế thân thể hơn, gây phiên hơn mà thôi.

Lúc này, thành thích của Sở Hi Thanh đã lót đáy, trở thành người kém cỏi nhất trong bốn người.

Điều càng khiến người ta lo lắng là, điểm võ đạo trong màn hình huỳnh quang hư ảo kia, không ngờ đã rơi xuống số âm, bây giờ nó đang hiện ra một con số -6 màu đỏ tươi.

Hiển nhiên là biểu hiện vụng về của hắn, đã làm cho hơn bốn người trên thao trường thất vọng.

Sở Hi Thanh lại không sốt ruột chút nào, hắn vẫn thong dong tự nhiên mà bước nhẹ chạy chậm, liên tục chém những mảnh lá trúc ở quanh người thành những linh quang màu xanh.

Hắn hiểu là thời điểm này không được gấp, càng vội càng dễ mắc sai lầm.

Chỉ cần hắn thích ứng được cái thiên phú này, sớm muộn gì hắn cũng có thể đuổi kịp. . . mà thời điểm này đã không xa nữa rồi.

Sở Hi Thanh đã cảm nhận được cái gì gọi là tăng lực hài hòa và sự linh hoạt cơ thể lên gấp đôi rồi.

Thân thể của hắn cực kỳ linh hoạt, tứ chi thì lại vô cùng hài hòa, điều này làm cho lực khống chế thân thể của hắn đã đạt đến trình độ không gì sánh kịp.

Chuyện này khiến cho bước chân của hắn càng ngày càng tinh chuẩn, cũng nắm giữ khoảng cách và tốc độ chuẩn xác hơn.

Tuy nhiên, còn có hai mầm họa, một là thể lực của hắn đang tiêu hao rất nhanh, có thể sẽ không chịu được đến cuối cùng, thứ hai chính là.

. . mấy vị sư huynh đệ đồng môn của hắn.

Sở Hi Thanh vừa múa đao vừa nhìn thoáng qua bên cạnh.

Ánh mắt của hắn đúng lúc chạm phải ánh mắt của Lưu Tinh Nhược.

Thiếu niên hơi lùn này, sắc mặt hung dữ, trong con ngươi cất giấu vẻ lạnh lùng, tựa như đang chờ cơ hội để thôn phệ hắn vậy.

Sở Hi Thanh lạnh lùng nắm chặt thanh Bách luyện Khinh cương đao trong tay, ngưn thần phòng bị.

Chương 73: Giả heo ăn thịt hổ! (2)

Cùng lúc đó, ở trên mặt bắc của đài cao, sắc mặt Diệp Tri Thu đã vô cùng khó coi, nàng dùng hàm răng cắn môi dưới.

Nàng không ngờ bài kiểm tra đầu tiên của Tứ Tượng Quyết Phong Bàn này lại là bài kiểm tra kết hợp giữa chiến kỹ và thân pháp!

Thực lực của Sở Hi Thanh vốn chỉ kém những người khác một đường, nhưng hết lần này đến lần khác, thân pháp là nhược điểm lớn nhất của hắn bây giờ.

Khóe miệng Thiệu Linh Sơn lại cong lên, suýt nữa thì bật cười thành tiếng.

Hắn chỉ nhìn thân pháp lóng ngóng của Sở Hi Thanh thì biết, người này còn chưa luyện Khinh Vân Tung đến nhập môn.

Hai người Kiếm Tàng Phong và Lôi Nguyên thì bình tĩnh nhìn bước chân của Sở Hi Thanh, ánh mắt có hơi suy tư.

Kiếm Tàng Phong vốn rất hoang mang, khi kiểm tra mới bắt đầu, hắn phát hiện Khinh Vân Tung của Sở Hi Thanh rất thô thiển, quả thực là rất khó coi.

Hắn còn tưởng rằng mình bị lời đồn đại kia lừa gạt rồi, trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Nhưng mà bây giờ nhìn lại, vậy thì chưa chắc. . .

“Thú vị.” Hai mắt Lôi Nguyên lấp lóe, hiện ra vài phần kinh ngạc: “Bảo sao Long gia trong nội thành lại ngã trong tay của hắn.”

Thiếu niên ốm yếu ở trên đài kia, thế mà lại làm cho hắn kinh ngạc lần nữa.

Kiếm Tàng Phong nghe vậy cũng nở nụ cười, liếc mắt nhìn qua: “Lôi sư đệ cũng nhìn ra rồi?”

“Hình như người này đã thức tỉnh một loại thiên phú thân pháp nào đó.” Lôi Nguyên ngưng thần quan sát nói: “Hiện giờ, tốc độ bước của hắn rất chậm, khoảng cách bước chân lại rất lớn, ngươi nhìn hắn bước một bước chính là một trượng, vượt xa những người khác, hơn nữa, điểm đến cũng rất chuẩn xác. Bởi vậy, tuy hắn bước chậm, lại chưa quen thuộc với Khinh Vân Tung, nhưng hiệu suất lại cao hơn những người khác nhiều. Với lại, tốc độ bước đi của hắn vẫn đang tăng lên.”

“Sư đệ mắt sáng như đuốc, thiên phú của người này rất tốt.” Kiếm Tàng Phong gật đầu tán thành: “Nếu như ta không nhầm, thì đây là Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân giai đoạn thứ nhất.”

Nhưng đúng lúc này, Lôi Nguyên bỗng nhiên “A” một tiếng, lại ngưng thần nhìn về phía trước.

Ngay khi hắn phân tâm nói chuyện, thì cái đài cao của Sở Hi Thanh đã phát sinh biến hóa.

Lúc này, đệ tử nội môn ba lá Lưu Tinh Nhược của Tây viện cũng bắt đầu tăng tốc giống như một con báo.

Tốc độ của người này đã tăng lên đến cực hạn, chớp mắt liền lao về phía đông của đài cao.

Sở Hi Thanh đã có phòng bị từ trước, hắn hoành đang trước ngực. Nhưng kết quả là Lưu Tinh Nhược đi được nửa đường thì đột ngột rẽ qua một bên, hắn giả bộ như chém một mảnh lá trúc ở phía nam, nhưng bóng người lại va đập vào người của bị đệ tử nội môn xuất thân từ Bắc viện kia.

Người này không hề phòng bị, nên bị Lưu Tinh Nhược đẩy ra khỏi đài cao.

Hắn cực kỳ bất ngờ, tiếp đó lại giận không nhịn nổi: “Lưu Tinh Nhược! Ngươi cái tên tiểu nhân hèn hạ này!”

Hướng Quỳ và Sở Hi Thanh ở trên đài thì liếc mắt nhìn nhau một chút, cả hai cũng thất rất bất ngờ.

Lưu Tinh Nhược này, nhìn qua giống như một kẻ thô lỗ, nhưng không ngờ lại nham hiểm như vậy. . .

Nhưng chỉ một chớp mắt tiếp theo, bọn họ đã thu hồi tâm tình, tiếp tục tập trung chém lá trúc trước người.

Sau khi thiếu một người, cạnh tranh ở trên đài lại càng kịch liệt hơn.

Lưu Tinh Nhược bắt đầu chuyển sự chú ý đến người có thành tích chỉ kém hắn là Hướng Quỳ, song phương bắt đầu giao thủ kịch liệt.

Tuy rằng bọn họ không chính thức múa đao đối mặt, nhưng lại dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để quấy rầy lẫn nhau.

Cũng vì thế mà Sở Hi Thanh lĩnh hội được cảm giác ngao cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi. Rõ ràng là hắn còn chưa phát lực, nhưng đã chém được một đống lá trúc, số lượng dần dần đạt đến bốn trăm.

Bởi vậy, khi thành tích của hắn vừa vượt qua Hướng Quỳ, thì Sở Hi Thanh cảm giác được một cơn gió ập đến.

Chính là Lưu Tinh Nhược kia!

Hắn đột ngột phát lực từ một nơi cách đó hai trượng, khí thế rất hung ác.

Người này không hổ danh là đệ nhất nhân của Tây viện, thân pháp vừa nhanh vừa mạnh, có thể nói là hơn xa lúc trước.

Sở Hi Thanh trợn mắt lên nhìn, giống như là còn chưa kịp phản ứng, hai mắt hắn đình trệ, vẻ mặt sững sờ mà nhìn Lưu Tinh Nhược tấn công mình.

Nhưng khi khoảng cách của song phương chỉ còn một thước, khi trên mặt Lưu Tinh Nhược hiện ra nụ cười đắc ý. . . thì bóng người Sở Hi Thanh đột nhiên lóe lên một cái.

Nhờ Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân, hắn na di hai bước về phía bên cạnh như thuấn ảnh, vừa hay sượt qua người Lưu Tinh Nhược.

Lưu Tinh Nhược vẫn lao thẳng về phía trước theo quán tính, vẻ mặt hắn mờ mịt, nhất thời lại không hiểu ra sao cả.

không phải Khinh Vân Tung của Sở Hi Thanh vẫn chưa nhập môn sao?

Thân pháp của người này vụng về như vậy, tại sao có thể lóe lên một cái là tránh thoát rồi? Sao tốc độ của người này lại đột nhiên nhanh như vậy?”

Lưu Tinh Nhược cũng không có thời gian lo nghĩ mấy thứ này, chỉ vì hắn còn cách biên giới của bệ đá có hai thước.

Không xong!

Vừa rồi, hắn nghĩ là nhất định có thể đẩy Sở Hi Thanh ra khỏi đài cao, cho nên đã dùng toàn lực, không giữ lại chút nào.

Lúc này, hắn không va chạm được với Sở Hi Thanh, lại đặt bản thân mình vào hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Ngay khi Lưu Tinh Nhược cố gắng dừng lại, bỗng nhiên có một sức mạnh truyền đến từ phía sau hắn.

“Ai ai, sư huynh, sao ngươi không cẩn thận gì cả!”

Đó chính là Sở Hi Thanh, hắn múa đao chém lá trúc, nhưng khuỷu tay lại đụng vào lưng của Lưu Tinh Nhược.

Lưu Tinh Nhược nhất thời không thể khống chế thân thể, lao ra khỏi đài cao như sao băng.

Khoảnh khắc này, toàn bộ bốn ngàn người trên thao trường đều ‘oa’ một tiếng. Tất cả mọi người đều vô cùng bất ngờ khi nhìn thấy tình cảnh này, nhìn đệ nhất nhân Tây viện Lưu Tinh Nhược bị khuỷu tay của Sở Hi Thanh đẩy ra khỏi đài cao.

Trong đám người, Sở Vân Vân cau mày liễu, cực kỳ kinh ngạc mà nhìn Sở Hi Thanh.

Rõ ràng là hai người ở chung với nhau. . . hóa ra là nàng coi thường tên này rồi.

Lục Loạn Ly cũng thu hồi nụ cười trên sự đau khổ của người khác, ánh mắt nàng đầy bất ngờ.

Hướng Quỳ ở trên đài thì nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt cảnh giác.

Tốc độ vừa rồi của người này quá nhanh! Đủ để sánh vai với hắn và Lưu Tinh Nhược!

Vị Sở sư đệ này . . . vẫn luôn giả heo ăn thịt hổ!

Chương 74: May mắn

Trên phía bắc của đài cao, Thiệu Linh Sơn sầm mặt lại khi nhìn thấy cảnh Lưu Tinh Nhược bị đẩy ra khỏi võ đài.

Hai tay của hắn không tự chủ được mà siết chặt này, cánh tay nổi lên gân xanh, lại năm cho tay vịn ghế hóa thành phấn vụn.

Diệp Tri Thu thì tinh thần sảng khoái, nàng cười tủm tỉm nhìn Thiệu Linh Sơn ở đối diện một chút.

“Ai nha, đó không phải thủ tịch nội môn Lưu Tinh Nhược của Tây Viên sao? Người này có sở trường về Khinh Vân Tung, Cửu Cung Kiếm và Bài Vân Chưởng, một thân võ đạo được công nhận là nằm trong top ba của đệ tử nội môn, nhưng không ngờ bị đào thải nhanh như vậy! Thiệu huynh, đừng lấy ghế xả giận, cái ghế này được mua từ công quỹ đấy.”

Nàng lại nhìn về phía Sở Hi Thanh vừa đẩy Lưu Tinh Nhược xuống đài, sau đó quyết định sau này sẽ dịu dàng hơn một chút khi dạy dỗ tên này.

Thiệu Linh Sơn cũng không nói gì, mà chỉ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn về phía võ đài khác.

Hiện giờ, hắn không còn lời nào để nói.

Chỉ có thể chờ mong đám đệ tử khác của Tây viện có thể cứu vãn danh dự cho mình.

Trên võ đài đá xanh, Hướng Quỳ và Sở Hi Thanh nhìn nhau một chút, rồi tiếp tục chém lá trúc.

Hắn nói với ý vị sâu xa: “Sở sư đệ, tâm cơ thật tốt! Thủ đoạn cao cường!”

Sở Hi Thanh cho là mình bị oan uổng, ai bảo cái tên Lưu Tinh Nhược kia xui xẻo chứ.

Ngay khi hắn vừa mới sơ bộ nắm giữ Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân, thì tên Lưu Tinh Nhược kia lại lao đến.

Nhưng hắn cũng hiểu, bây giờ mình có nói cái gì thì Hướng Quỳ cũng sẽ không tin.

Thế là hắn chỉ mỉm cười: “Hướng sư huynh nói vậy là sai rồi, Sở mỗ vẫn luôn đàng hoàng chém lá trúc, chưa từng có lòng hại người. Nếu không phải Lưu Tinh Nhược nổi lòng xấu xa với ta, thì sao lại có kết cục này?

Hướng Quỳ không khỏi sững sờ, lòng thầm nghĩ Sở Hi Thanh nói cũng đúng.

Đây là do Lưu Tinh Nhược có lòng hại người, cuối cùng lại hại mình, hắn không ngờ Sở Hi Thanh vẫn luôn giấu dốt, vì thế nên bị ngã khỏi võ đài.

Sau đso hai người đều không nói một lời, tập trung vào chém lá trúc.

Hai người chia toàn bộ võ đài ra làm hai phần, không ai liên quan đến nhau.

Chỉ vì giờ phút này, lá trúc trên đài nhiều lắm, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhanh, nhanh đến mức hai người bọn họ phải toàn lực ứng phó, bằng không thì không thể chém được đám lá trúc này.

Sở Hi Thanh thì ung dung hơn nhiều, có một cái ‘đệ nhất nhân Tây viện’ lót đáy rồi, nên dù là ‘đệ nhất nhân nội môn’ như hắn thua thì cũng không có gì.

Sau khi hắn thả lỏng, tứ chi càng nhanh nhẹn hơn, tốc độ chém lá trúc còn tăng lên trên diện rộng.

Thậm chí Sở Hi Thanh còn nhàn hạ đến mức nhìn xem bảng hệ thống của mình.

Trước đó, điểm võ đạo trong cột đã là giá trị âm màu đỏ tươi, để cho Sở Hi Thanh rất chú ý, nhưng khi đó, hắn vừa phải thích ứng với Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân, vừa phải đề phòng Lưu Tinh Nhược, cho nên không thể xem kỹ được.

Lúc này, điểm võ đạo đã biến thành -1.

Hiển nhiên là hành động đẩy Lưu Tinh Nhược ra khỏi võ đài kia, đã cứu vãn lại 5 điểm.

Khi Sở Hi Thanh ngưng thần chú ý con số này, lúc này có một đoàn tin tức xuất hiện trong đầu của hắn.

---Ngươi đã tiêu hao một lượng lớn Huyết nguyên để đổi Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân, xin mời đem điểm võ đạo chuyển thành số dương trong vòng một tháng, bằng không thì huyết tủy và nội tạng sẽ suy kiệt mà chết.

Sở Hi Thanh cau mày, trong mắt hiện lên một tia ngưng trọng.

Hắn không nghi ngờ tính chân thật của câu nói này chút nào.

Nói như vậy, hệ thống này cũng không bỗng dưng để cho hắn thức tỉnh thiên phú Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân và Thuần Dương Lôi Thể, mà là tiêu hao Huyết nguyên ở trong cơ thể hắn.

Như vậy, làm thế nào để bổ sung số Huyết nguyên mình đã tiêu hao? Là dựa vào danh vọng của mình và niềm tin của mọi người sao?

Sau đó, hắn liền đóng cái màn hình huỳnh quang hư ảo này lại.

Muốn bổ túc -1 điểm võ đạo này, là một chuyện dễ như trở bàn tay, mà thời gian còn có một tháng, nên Sở Hi Thanh cũng không lo lắng gì.

Cũng ngay tại lúc này, Sở Hi Thanh kinh ngạc khi phát hiện, thành tích của hắn đã vượt qua Hướng Quỳ, hơn Hướng Quỳ ba mươi hai lá.

Trên mặt bắc của võ đài đá xanh, có một màn ánh sáng màu trắng hư ảo.

Trên đó có biểu hiện rõ ràng, thành tích của Sở Hi Thanh là 763, của Hướng Quỳ là 731.

Cũng tại lúc này, toàn bộ lá trúc ở trên đài đã biến mất tăm.

“Đã hết giờ!” Vị võ sư giáo viên mặt đỏ kia nhìn hai người một chút: “Sở Hi Thanh thắng! TIếp đó chính là thực chiến, ngươi có thể điều tức một lát, để chuẩn bị sẵn sàng.”

Lúc này, điểm võ đạo của Sở Hi Thanh lại phát sinh biến hóa, không có pháo hoa, nhưng đã tăng lên đến 2 điểm.

Hướng Quỳ khẽ mỉm cười, ôm quyền về phía Sở Hi Thanh: “Vẫn là Sở huynh cao hơn một bậc! Bội phục!”

Sở Hi Thanh thì đáp lễ, trong mắt hàm chứa vẻ kinh dị: “Đa tạ đã nhường.”

Hắn nghi ngờ người này vẫn còn giữ lại rất nhiều, thực lực chân thật của kẻ này còn vượt qua Lưu Tinh Nhược kia.

Chỉ là do thân phận của kẻ này là nằm vùng, cho nên mới không muốn làm người khác chú ý.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của Sở Hi Thanh, hắn không có chứng cứ.

Chương 75: May mắn (2)

Sau đó, cái linh quang chiếu xuống từ mâm ngọc màu xanh kia lại biến ảo, tam tòa võ đài đã biến thành bốn tòa.

Lúc này, Sở Hi Thanh vẫn rất thong dong tự nhiên.

Tiếp theo chính là thực chiến, hắn không hề ôm chút tâm lý may mắn nào khi đối mặt với đám đệ tử ba lá kia.

Mà khi Sở Hi Thanh bị na di đến võ đài đá xanh ở bên trái, thì hắn lại hơi ngây người.

Hắn phát hiện đối diện là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, có chất tóc khô vàng.

Mấu chốt là lệnh bài bên hông của đối phương, lại chỉ có hai lá.

Sở Hi Thanh sững sờ, sau đó hai mắt sáng rực lên.

Nếu như đối phương chỉ là hai lá, thì dường như hắn còn có thể chiến đấu một trận nhỉ?

Nhắc đến mới nhớ, trong tám tòa võ đài vừa rồi, đúng là có bốn đệ tử nội môn hai lá.

Không ngờ mình lại may mắn đến như vậy. . .

Thời điểm này, trên mặt bắc của đài cao.

Giáo đầu Thiệu Linh Sơn của Tây viện, giáo đầu Khâu Phong của Bắc viện, còn có giáo đầu Tử Tĩnh đạo nhân của thuật sư viện, tất cả đều nhìn về phía Kiếm Tàng Phong với ánh mắt dị dạng.

Vị Kiếm sư huynh này, miệng thì nói công bằng công chính, nhưng giờ thì lại trắng trợn không kiêng dè gì cả.

Lôi Nguyên cũng nhận ra điều này, hắn cũng không nói gì mà chỉ nhìn Kiếm Tàng Phong.

Hắn không ngờ vị Tuần sát sứ mà tông môn phái đến lại chơi mấy trò mèo này.

Kiếm Tàng Phong thì lại hai mắt nhìn trời, nhàn nhã huýt sáo, hoàn toàn bỏ qua những ánh mắt đang nhìn vào mình kia.

Hắn gian lận thì lại thế nào?

Hôm nay hắn chữa lợn lành thành lợn què.

Nếu như không cho Sở Hi Thanh thắng thêm một hai trận, cứu vãn chút mặt mũi của Diệp Tri Thu, thì hắn nào có mặt mũi đi gặp người thương?

Diệp Tri Thu thì lại hơi lúng túng, nàng không tiện nói gì, chủ có thể làm như không có chuyện gì xảy ra mà nhìn bốn tòa võ đài kia.

Trận chiến top 8 này, võ đài của Sở Hi Thanh đã kết thúc đầu tiên.

Võ sư giáo viên ném tiền đồng lên, khi nó vừa mới chạm đất, thì Bách luyện Khinh cương đao của Sở Hi Thanh đã sặc một tiếng rồi ra khỏi vỏ!

Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân không chỉ gia tăng thân pháp của hắn, mà còn làm cho đao của hắn nhanh hơn.

Lực hài hòa và sự linh hoạt của thân thể, cũng làm cho năng lực khống chế tứ chi và cổ tay của hắn tăng mạnh, cũng làm cho tốc độ tay của hắn được phát huy đến mức tận cùng.

Ngay khi thiếu niên tóc vàng rút kiếm ra, thì ánh đao của Sở Hi Thanh đã đến.

Nhưng lần này Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân đã khống chế Bách luyện Khinh cương đao trong tay rất chính xác, lưỡi đao chỉ dừng lại ở trước cổ thiếu niên tóc vàng.

Sắc mặt thiếu niên tóc vàng trắng bệch, lại dứt khoát thu trường kiếm vào vỏ, sau đó ôm quyền vái chào Sở Hi Thanh: “Đao của sư đệ quá nhanh, Thành mỗ thua tâm phục khẩu phục.”

Sở Hi Thanh cũng thu đao đáp lễ: “Đa tạ!”

Hắn phát hiện trong tầm mắt của mình, lại có một đóa pháo hoa nổ tung, danh vọng từ cửu phẩm thượng (giả), biến thành cửu phẩm thượng (thật).

Số lượng điểm võ đạo cũng từ 2 mà biến thành 8.

Sau khi Sở Hi Thanh chiến thắng, liền được một đám ánh sáng màu xanh đưa xuống dưới đài.

Lúc này, ba võ đài còn lại vẫn trong trạng thái chiến đấu ác liệt, sáu bị đệ tử ba lá đang chém giết.

Thực lực của bọn họ đều sàn sàn nhau, không có chênh lệch quá nhiều, cho nên chiến đấu rất kịch liệt, nhất thời khó phân thắng bại.

Sở Hi Thanh ngồi xuống, vừa điều tức vừa quan sát chiến đấu.

Người làm cho hắn để ý nhất là một người dùng Truy Phong Đao Pháp ở võ đài phía nam, người này cũng đi theo con đường khoái đao, ánh đao chớp giật tựa lôi đình. Người còn là dùng Cửu Cung Kiếm, kiếm quang liên miên, như nước chảy mây trôi.

Hai người đều tinh thông Khinh Vân Tung, thân pháp cực kỳ mau lẹ, na di qua lại ở trên võ đài, hầu như chỉ để lại tàn ảnh.

Sở Hi Thanh nhìn ra trình độ của hai người này, rõ ràng là mạnh hơn hai võ đài còn lại một đoạn.

Mặc dù là thủ tịch nội môn Lưu Tinh Nhược của Tây viện, cũng kém hơn hai người này nhiều.

Cho nên vị trọng tài của võ đài này rất căng thẳng, toàn bộ quá trình đều đứng ngay gần, để có thể can thiệp bất cứ lúc nào.

Sở Hi Thanh nhìn chằm chằm vào thiếu niên dùng đao kia.

Đao pháp của người này, khiến cho Sở Hi Thanh có nhiều lĩnh ngộ hơn từ những thứ Sở Vân Vân dạy.

Có điều, ngay khi hắn ngưng thần chú ý, không hề hay biết thời gian trôi qua, thì trên võ đài đã có biến cố.

Thiếu niên dùng đao kia, đột nhiên dùng một thức Phong Vân Đột Biến của Truy Phong Đao, tốc độ đao phải nhanh hơn ít nhất là năm phần trước kia!

Trong đầu Sở Hi Thanh xuất hiện một cái danh từ: đồ đằng Bí Chiêu!

Chính là phần thưởng cuối cùng của cuộc thi này.

Loại đồ đằng được khắc lên thân thể như hình xăm này, có thể cường hóa năm đến sáu phần cho một chiêu thức nào đó mà bọn họ luyện tập.

Tuy nhiên, thiếu niên dùng kiếm cũng phản ứng rất nhanh. Kiếm trong tay hắn thoát ra như lôi xà, càng lấy công đối công với đối thủ, kiếm thế nhanh đến mức không thua kém đối thủ.

Biến cố này xảy ra rất nhanh, hai vị trọng tài đều không phản ứng kịp.

Đến khi bọn họ bắt đầu can thiệp, thì một người trong đó đã bị kiếm đâm gần thủng ngực phải, người còn lại cũng bị chém một cái vào cổ, làm hỏng khí quan ở cổ.

Cuối cùng, kết cục là lưỡng bại câu thương.

Sở Hi Thanh không khỏi lắc đầu, cảm thấy tiếc hận thay cho hai người này.

Thực lực của hai người này, có thể nói là số một số hai trong đám đệ tử nội môn rồi.

Sở Hi Thanh nghi ngờ, dù ba cái mình liên thủ cũng không phải là đối thủ của bất cứ ai trong hai người này, kết quả là hai bọn họ gặp nhau, xong lại lưỡng bại câu thương với nhau, thực sự đáng tiếc.

Chương 76: May mắn (3)

Thời điểm này, hai tòa võ đài còn lại cũng đã phân thắng bại.

Ánh sáng màu xanh của mâm ngọc kia lại biến ảo lần nữa, hai tòa võ đài trên thao trường lại tan vỡ, hóa thành huỳnh quang bảy màu rồi tiêu tán.

Sở Hi Thanh thì lại bị chuyển lên trên võ đài bên trái.

Có điều, trước mắt hắn trống rỗng, không có bất cứ ai cả.

Hả?

Sở Hi Thanh không khỏi trợn tròn mắt lên, thầm nói mình được vào thẳng vòng trong rồi à?

Vận may của mình không khỏi quá tốt rồi chứ. . .

Lúc này, trên đài cao, tất cả giáo đầu của năm viện, bao quát cả Diệp Tri Thu đều có sắc mặt đen xì, ánh mắt bất thiện mà nhìn Kiếm Tàng Phong.

Vị Kiếm sư huynh này gian lận thì cũng thôi, nhưng mà không khỏi quá trắng trợn rồi đấy.

Ngay cả Diệp Tri Thu cũng không nhìn nổi nữa.

Lôi Nguyên cũng thấy đau đầu mà xoa xoa huyệt thái dương, mở miệng nói với vẻ bất đắc dĩ: “Kiếm sư huynh, Sở Hi Thanh này may mắn thật, đối thủ của hắn có được Tứ Tượng Quyết Phong Bàn phân phối ngẫu nhiên hay không?”

Hắn đang mờ mịt nhắc nhở, muốn mời vị Kiếm sư huynh này phải để ý đến ảnh hưởng, tốt xấu gì cũng phải làm người đi.

Kiếm Tàng Phong thấy thế thì cười ha ha, lấy tay từ trong tay áo ra, cầm chén trà lên như không có chuyện gì: “Đúng là người này rất may mắn, nhưng bản lĩnh dạy dỗ đệ tử của mấy vị cũng không tệ, để ta có ấn tượng rất sâu.”

“Hai đệ tử vừa rồi tên là gì? Chưa đến mười lăm tuổi mà đã có Dưỡng Nguyên Công tầng ba, sức chiến đấu bát phẩm hạ, tiền độ rộng lớn. Ta sẽ ghi chép chuyện này, để cho các trưởng lão biết. Lại phiền Lôi sư đệ phân phối cho bọn họ thêm vài viên Bồi Nguyên Đan, dặn dò thầy thuốc trị liệu cho tốt, đừng để lại mầm họa.”

Hắn vừa nói xong, giáo đầu Khâu Phong của Bắc viện, và giáo đầu Cao Dương của Nam viện đều hòa hoãn lại.

Hai người vừa mới lưỡng bại câu thương ở trên võ đài, chính là đệ tử của bọn họ.

Sở Hi Thanh lên võ đài một lát, lại bị ánh sáng màu xanh đưa xuống.

Hắn chỉ có thể khoanh chân ngồi xuống lần nữa, chờ đợi kết quả của võ đài còn lại.

Hai người trên đài chiến đấu ác liệt tầm một khắc, cuối cùng đã phân ra thắng bại, một thiếu niên mặt trắng và có thân hình cao to đã chiến thắng.

Người này tầm mười lăm tuổi, áo đệ tử màu xanh còn thêu vài sợi tơ màu vàng, quần áo cũng được sửa sang lại, có vẻ cực kỳ vừa vặn.

Trên đầu hắn còn có một cái linh quan, dưới chân đi giày chỉ bạc, dáng vẻ như công tử, mũi thì vểnh lên trời, gương mặt lại giống như hà mã.

Khi hai người được dịch chuyển lên võ đài, thiếu niên mặt trắng hơi bất ngờ, lại có chút vui mừng mà chắp tay về phía Sở Hi Thanh: “Tại hạ Hà Triều của Tây viện, không ngờ đối thủ của ta lại chính là Sở sư đệ.”

“Lời đồn gần đây trong võ quán, nói thực lực của Sở sư đệ đã là đệ nhất nhân nội môn. Ban đầu ta vẫn không tin, nhưng hôm nay xem ra, lời đồn đại này không phải là không có căn cứ. Lần này Hà mỗ may mắn được lĩnh giáo cao chiêu của Sở sư đệ, kính xin hạ thủ lưu tình.”

Tuy rằng trong miệng Hà Triều nói như vậy, nhưng trong mắt đã hiện lên một vệt ý lạnh.

Đối với trận chung kết này, hắn nhất định phải dành chiến thắng.

Hà Triều cũng hơi hiểu biết về Sở Hi Thanh, có người nói nguyên công của người này mới tăng lên tầng thứ hai.

Tuy rằng Hà Triều không hiểu vì sao người này có thể đào thải vị Lưu sư huynh của hắn, lại có thể giết đến trận chung kết, nhưng có thể nói là không phải dựa vào bản lĩnh thật sự của mình.

Huống hồ một người nguyên công tầng thứ hai, thì có thể mạnh đến mức nào chứ?

Sở Hi Thanh thì lại không hề biến sắc, hắn chỉ thi lễ một cái: “Dễ bàn!”

Hắn có thể giết đến trận chung kết, đúng là dựa vào vận may.

Khi mới bắt đầu, không hiểu vì sao mà điểm võ đạo của hắn nhảy lên 37, sau đó Lưu Tinh Nhược hại người không được còn tự hại mình.

Sau đó thì càng không cần nói, vòng thứ hai gặp đệ tử hai lá, vòng thứ ba trực tiếp qua luôn.

May mắn đến mức làm cho hắn thấy hoảng hốt. . .

Tuy nhiên, đã đi đến bước này rồi, Sở Hi Thanh đã không thể từ bỏ nữa.

Đồ đằng Bí Chiêu có thể làm cho một thức trong Truy Phong Đao Pháp của hắn tăng lên năm sáu phần, là thứ có thể tăng sức chiến đấu của hắn lên trên diện rộng.

Huống hồ, hắn vừa mới quan sát trận chiến của Hà Triều, hắn cũng đã biết thói quen và đặc điểm chiến đấu của Hà Triều.

Đã đến bước này, hắn cũng muốn liều một phen.

Sở Hi Thanh hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía mấy chữ Khinh Vân Tung ở trong bảng hệ thống.

---Có dùng 3 điểm võ đạo để tăng Khinh Vân Tung lên tầng thứ nhất không?

Sở Hi Thanh phát hiện phát, số lượng điểm võ đạo để tăng võ quyết lên có quan hệ đến độ thành thạo của hắn.

Khi hắn càng thành thạo và hiểu sâu về một môn võ quyết, thì sẽ cần ít điểm võ đạo để tăng lên hơn.

Tương ứng với nó, võ quyết càng mới lạ thì cần càng nhiều điểm võ đạo hơn.

Sở Hi Thanh không chút do dự, hắn lựa chọn đồng ý, theo đó Khinh Vân Tung (mới nhập môn) trong cột võ đạo, đã biến thành Khinh Vân Tung (tầng thứ nhất), một dòng nước ấm kỳ dị lại bắt đầu sinh sôi ở trong cơ thể hắn.

Đầu óc của Sở Hi Thanh như bị châm đâm, bỗng nhiên lại có một luồng trí nhớ xa lạ sinh ra trong đầu óc của hắn.

Đó là vài hình ảnh của liên quan đến Khinh Vân Tung, để cho hắn có thể hiểu tất cả hàm nghĩa và yếu điểm của Khinh Vân Tung tầng thứ nhất.

Cơ bắp của hắn hơi nóng lên, tạo thành một loại trí nhớ cơ bắp có quan hệ với Khinh Vân Tung.

Cùng lúc đó, võ sư phụ trách làm trọng tài đã ném một viên tiền đồng lên không trung.

“Chú ý, khi tiền chạm đất là có thể ra tay!”

Trong khoảnh khắc này, toàn bộ hơn bốn ngàn người ở dưới võ đài đều bị hấp dẫn bởi viên tiền đồng kia.

Chương 77: Mưu lợi

Khi Sở Hi Thanh lên võ đài, hơn bốn ngàn đệ tử trong thao đường đều xôn xao, tất cả đều châu đầu ghé tai, nhỏ giọng bàn luận.

Hồ Khản đứng trong đám người, hắn nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt không thể tưởng tượng nổi: “Người này. . . lại giết đến trận chung kết thật!”

Vẻ mặt Hồ Lai cũng hơi phức tạp: “Bò cái thật sự bay lên trời rồi!”

Hồ Khản lòng thầm nói không phải sao?

Nếu như Sở Hi Thanh thật sự chiến thắng trận chung kết này, vậy thì đúng là chuyện vui lớn rồi.

Tất cả lời đồn đại liên quan đến Sở Hi Thanh trong võ quán đều rất khuếch đại.

Những người tuyên truyền lời đồn kia, một phần là người từng được Sở Hi Thanh cứu mạng, nên có chút sùng bái hắn. Một phần khác là những người có dụng ý khác. Còn có một số người thì xuất phát từ tâm lý trêu chọc.

Còn về phần những người nghe, đại đa số đều là nghe cho vui, không có mấy người tin tưởng cả.

Kết quả. . . vị này lại trở thành đệ nhất nhân nội môn thật. . .

Hắn lắc lắc đầu, cảm thấy ý tưởng này rất hoang đường: “Ngươi cảm thấy ai sẽ chiến thắng?”

“Đương nhiên là Hà Triều rồi.” Hồ Lai vuốt cằm, không nghĩ ngợi mà nói ngay: “Người này đã tu luyện Cửu Cung Kiếm và Dưỡng Nguyên Công đến tầng thứ ba, Khinh Vân Tung cũng đã tu luyện đến tầng thứ hai, có người nói người này còn có thiên phú Vô Giải Khả Kích Chi Thủ, có thể nói là hoàn toàn phù hợp với Cửu Cung Kiếm.”

“Thực lực của Hà Triều chỉ kém Lưu Tinh Nhược một đường, có thể xếp vào năm vị trí đầu ở nội môn, phần thắng của Sở Hi Thanh là khá nhỏ, nhỏ đến mức không đáng kể. . .”

Sở Vân Vân đang đứng bên cạnh hai người họ, nàng chắp tay sau lưng nhìn lên võ đài, trong mắt hiện ra vẻ kinh dị.

Nàng cũng không ngờ Sở Hi Thanh lại thức tỉnh thiên phú Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân giai đoạn thứ nhất khi đang chiến đấu, mà lại còn ‘giết’ đến tận trận chung kết.

Đến lúc này, Sở Vân Vân cũng không kìm hãm được mà bắt đầu chờ mong, hi vọng Sở Hi Thanh có thể chiến thắng, lấy được một phần đồ đằng Bí Chiêu kia.

Có điều, thực lực của Hà Triều này rất mạnh, sức chiến đấu đã gần với bát phẩm.

Nếu nàng là Sở Hi Thanh, thì nàng có ít nhất là một ngàn phương pháp để lấy yếu thắng mạnh, đánh bại Hà Triều này, nhưng mà nàng không thể thay thế Sở Hi Thanh được.

Trên võ đài, Sở Hi Thanh cầm đao trong tay, ngưng thần nhìn đối thủ.

Cửu Cung Kiếm tầng ba, Dưỡng Nguyên Công tầng ba, Khinh Vân Tung tầng hai. . . Theo lý thuyết, dù hắn nắm giữ Khinh Vân Tung tầng thứ nhất thì cũng không phải là đối thủ của Hà Triều.

Tuy nhiên. . .

Ánh mắt của Sở Hi Thanh rơi vào đai lưng của Hà Triều.

Tên này rõ ràng là xuất thân giàu có, quần áo trang sức đều rất khoe mẽ.

Bên hông hắn buộc một cái đai lưng da trâu nạm ngọc, bên trái đai lưng còn có một cái ngọc bội đang lơ lửng.

Ngọc bội này rất dài, còn dài đến tận vạt áo. Dây đeo của ngọc bội được bện từ sợi tằm và sợi vàng, nên rất rắn chắc.

Trong mắt Sở Hi Thanh không khỏi lóe lên một tia kỳ dị.

Đây là vị trí chiến thắng của hắn, nhưng hắn chỉ có một cơ hội.

Nhưng đúng lúc này, viên tiền đồng mà trọng tài ném lên cũng rơi xuống đất, phát ra một tiếng ‘keng’ rất giòn.

Sở Hi Thanh xuất đao trước đối thủ, nhưng tốc độ rút kiếm của Hà Triều cũng không chậm, may mắn mà chặn được.

“Đao của Sở sư đệ nhanh thật!”

Trong lòng Hà Triều vẫn còn sợ hãi, nếu tốc độ rút kiếm của hắn chậm hơn một chút, thì hắn đã thua Sở Hi Thanh rồi.

Sau đó, Hà Triều cực kỳ bảo thủ, đúng quy đúng củ mà đón đỡ vài lần, chốc lát đã hiểu rõ thực lực của Sở Hi Thanh.

Tên trước mặt này, chính là hàng lởm, chỉ là luyện được vài chiêu đao rất nhanh mà thôi.

Sau đó, Hà Triều đổi thủ sang công, song phương giao thủ vài hiệp xong, hắn càng yên tâm và to gan hơn.

Kiếm trong tay hắn mạnh mẽ mà thoải mái, cực kỳ tự tin.

Hà Triều đã thăm dò được hư thực của Sở Hi Thanh, đao của người này rất nhanh, bởi vì do Dưỡng Nguyên Công nên sức mạnh hơi yếu hơn hắn.

Mình chỉ cần dùng sức mạnh, là có thể chiến thắng trận đấu này.

Trên mặt hắn thậm chí còn hiện ra một nụ cười: “Nhìn kỹ. . . cũng chỉ đến thế. . .”

Trong mắt Sở Hi Thanh lại thoáng hiện lên một vệt tinh quang.

Lúc này, Hà Triều làm một động tác xoay người rồi nhảy lên chém, làm cho ngọc bội ở hông trái của hắn cũng bay lên.

Cũng trong khoảnh khắc này, Sở Hi Thanh đạp mạnh xuống đất, bóng người bỗng nhiên gia tốc.

Hắn vừa tách trường kiếm của Hà Triều ra, đồng thời lắc mình đến bên trái Hà Triều, trường đao vung lên, chém thẳng vào eo của Hà Triều.

Hà Triều thấy thế, đuôi lông mày không khỏi nhướn lên.

Thân pháp của kẻ này cũng rất tốt!

Tuy rằng Khinh Vân Tung của đối phương mới là tầng thứ nhất, nhưng tốc độ còn vượt qua người tu luyện Khinh Vân Tung lên tầng thứ hai như hắn.

Chương 78: Mưu lợi (2)

Nếu như đối phương chọn cách du đấu, thì Hà Triều sẽ cảm thấy rất vướng tay vướng chân.

Nhưng người này ốm yếu bệnh tật, thể lực rất kém cỏi, cho nên không cần lo lắng điểm này.

Chiến pháp du đấu chỉ làm cho thể lực của Sở Hi Thanh tiêu hao càng nhanh hơn mà thôi.

Hà Triều cũng đã có đề phòng với thân pháp của đối phương.

Người có thể chiến thắng vòng đầu tiên, thân pháp đều không kém.

Tốc độ của Sở Hi Thanh rất nhanh, nhưng vẫn chưa đủ để quyết thắng thua.

Hà Triều nhón mũi chân, thân hình đột nhiên na di sang bên phải, đúng lúc tránh được lưỡi đao của Sở Hi Thanh.

Nhưng sau đó hắn lại ngây người, một chiêu này của Sở Hi Thanh không phải chém vào hắn, mà là chém vào ngọc bội bên hông của hắn.

Khi Hà Triều né tránh, thanh Bách luyện Khinh cương đao kia vừa hay quét qua dây đeo ngọc bội của hắn, tiếp đó là xoẹt một tiếng.

Hà Triều chỉ nghe thấy một tiếng vang rất lớn, đai lưng nạm ngọc của hắn bị cái dây đeo kia kéo xuống một đoạn.

Cùng lúc đó, trên mặt Sở Hi Thanh lộ ra nụ cười xấu xa.

Hà Triều thì lại không hiểu lắm, rốt cuộc thì tên này muốn cái gì đây?

Cùng lúc đó, hơn bốn ngàn đệ tử ở dưới võ đài lại giật mình lần nữa.

Bọn họ không giật mình vì cái đai lưng kia của Hà Triều, mà là giật mình vì thân pháp mà Sở Hi Thanh thể hiện.

Hà Triều chưa từng nhìn thấy tình cảnh Sở Hi Thanh chém lá trúc, cho nên không hiểu chuyện gì.

Nhưng hơn bốn ngàn người bên dưới thì khác, bọn họ từng nhìn thấy thân pháp vụng về của Sở Hi Thanh.

Sở Vân Vân trợn tròn mắt lên, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Khinh Vân Tung của Sở Hi Thanh tăng lên tầng thứ nhất từ khi nào vậy? Lại là đột phá trong chiến đấu sao?

Thủ tịch Tây viện, Lưu Tinh Nhược thì đạp mạnh chân xuống đất, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Cái tên Sở Hi Thanh này ẩn giấu thật là sâu!

Khinh Vân Tung kết hợp với thiên phú của hắn, mặc kệ là sự linh hoạt của thân pháp hay tốc độ thì đều tiến cận Khinh Vân Tung tầng thứ ba!

Nam viện Hướng Quỳ cũng hơi bất ngờ, khóe miệng co quắp một cái, lòng thầm nói tên này thật là biết ẩn nhẫn.

Nói cách khác, Sở Hi Thanh vẫn còn giữ lại trong giai đoạn cuối cùng của vòng thứ nhất? Quá âm hiểm!

Nhưng mà ngay sau đó, ánh mắt của bọn họ bị hấp dẫn bởi cảnh tượng ở trên võ đài.

Đao của Sở Hi Thanh càng ngày càng mạnh mẽ và thoải mái hơn. Hắn chuyển qua cầm đao bằng hai tay, chém mạnh một đao về phía Hà Triều.

Hà Triều cho rằng tên này đang cuống lên rồi, hoàn toàn là lấy 'sở đoản của mình để đấu với sở trường của người khác'.

Hắn cười ha ha, tiện tay đón đỡ, binh khí của hai người chạm vào nhau, phát ra một tiếng 'keng' nặng nề.

"Sở sư đệ cẩn thận, ta định kết thúc trong năm hiệp. . ."

Hà Triều không thể nói nữa, chỉ vì hắn phát hiện quần của mình đang tụt xuống.

Lúc này, hai người vừa mới giao phong một lượt, theo sức mạnh của song phương và chạm vào nhau, quần của Hà Triều lại tụt xuống nhanh hơn.

Hà Triều vội vàng đưa tay, kéo lấy quần của mình.

Lòng thầm nói không thể để quần rơi xuống được, bên dưới còn có hơn bốn ngàn người kìa!

Nếu như quần của mình rơi xuống dưới con mắt của hơn bốn ngàn người, vậy mình nào có mặt mũi để sống tiếp chứ?

Cũng vì thế, Hà Triều chỉ có thể lấy một tay đối hai tay, thân pháp cũng bị ảnh hưởng rất nhiều.

Trong đầu hắn cũng đã hiểu ra rồi.

Đây chính là mục đích của Sở Hi Thanh khi chém một đao kia sao?

Hà Triều không khỏi rên rỉ một tiếng: "Sở sư đệ, ngươi đê tiện."

Sở Hi Thanh nghe thấy thế lại cười đắc ý, đao thứ ba lại càng mạnh hơn, dùng càng nhiều sức hơn.

"Hà sư huynh nói sai rồi, võ tu chúng ta chém giết, tất nhiên là phải dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào rồi!"

Sức mạnh một tay của Hà Triều, kém xa hai tay của Sở Hi Thanh, bị đao của đối phương nện cho lảo đảo.

Hắn còn dùng ánh mắt cầu viện để nhìn về phía hai vị trọng tài ở trên võ đài: “Hai vị giáo viên, đai lưng của đệ tử đã đứt, thỉnh cầu tạm dừng để đệ tử thay đai lưng khác.”

Hai vị võ sư giáo viên nhìn nhau một chút, rồi lại ngoảnh mặt làm ngơ.

Nào có ai đang đánh nhau lại xin tạm dừng để đổi đai lưng chứ?

Huống hồ, đây là do chính ngươi rối rắm lòe loẹt, dùng cái ngọc bội dài như vậy thì còn có thể trách ai?

Khóe môi của Sở Hi Thanh lại cong lên, hắn lại bắt đầu múa đao lần nữa, chuẩn bị dùng mười hai phần sức mạnh của mình.

Nhưng đúng lúc này, Hà Triều rống lên một tiếng, hắn ném thanh kiếm trong tay đi, hai tay ôm quần rồi nhảy về sau một cái.

“Ta chịu thua, ta chịu thua còn không được sao, Sở sư đệ, ngươi thật sự quá đê tiện và vô sỉ!”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì càng vui hơn, hắn cảm thấy cái đồ đằng Bí Chiêu kia đang vẫy tay với mình rồi.

Giờ phút này, khi trên võ đài đã có kết quả thắng thua, Kiếm Tàng Phong ngồi ở trên đài cao không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng quá trình rất ly kỳ, nhưng mà hắn vẫn đạt được mục đích của mình.

Lần kiểm tra thực chiến này, vẫn là Đông viện của Diệp Tri Thu chiến thắng.

Chương 79: Xung kích tinh thần

Diệp Tri Thu mới chấp chưởng Đông viện của võ quán một năm mà đã có thể dạy dỗ ra một đệ tử xuất sắc như vậy, tương lai có hi vọng rồi!

Tên nhóc con ở trên võ đài này cũng rất tốt.

Trận chiến cuối cùng này, hắn không can thiệp một chút nào, nhưng Sở Hi Thanh vẫn thắng.

Mặt Thiệu Linh Sơn đầy vẻ không cam lòng, tức giận không thôi: “Cái này không công bằng! Thủ đoạn của người này quá đê tiện và nham hiểm!”

“Sao Thiệu sư đệ lại nói như vậy?” Mặt Kiếm Tàng Phong cũng hiện lên vẻ tức giận và không vui: “Nếu như chúng ta đã kiểm tra thực chiến, như vậy thì phải làm cho giống như đang chiến đấu thật. Công nhận là thực lực của Sở Hi Thanh kém một hơn bậc, nhưng hắn có thể dùng trí tuệ để chiến thắng, chuyện này có gì mà không thể?”

Kiếm Tàng Phong lại quay đầu cười tủm tỉm nhìn về phía Diệp Tri Thu: “Vẫn là Diệp giáo đầu biết cách dạy dỗ đệ tử.”

Sắc mặt Diệp Tri Thu thì lại cực kỳ phức tạp.

Biết cách dạy dỗ đệ tử cái gì? Nàng mới không dạy cho Sở Hi Thanh cách chém vào đai lưng người khác. . .

Có điều, chiến thắng này của Sở Hi Thanh đúng là rất đẹp đẽ, võ tu chém giết vốn nên dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Tâm tình của nàng lại khó có thể diễn tả bằng lời.

Sở Hi Thanh dành chiến thắng, tất nhiên là nàng sẽ thấy vui sướng.

Đặc biệt là khi Sở Hi Thanh thắng chính là Hà Triều của Tây viện.

Tuy nhiên, Diệp Tri Thu vừa nghĩ đến Đông viện của bọn họ còn có hai đệ tử không kém Hà Triều và Lưu Tinh Nhược, nhưng lại không được chọn lên võ đài thì lại cảm thấy bất đắc dĩ và đáng tiếc.

Cảm giác này giống như mình có một món đồ trang sức xinh đẹp nhất, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại không thể khoe khoang cho mọi người biết vậy.

Đông viện của bọn họ vốn có thể quang minh chính đại mà chiến thắng tất cả, nhưng bởi vì Kiếm Tàng Phong nhúng tung lung tung, làm cho lần kiểm tra thực chiến này biến thành một trận rối loạn.

Nội tâm Diệp Tri Thu hơi động, nàng vẫn quyết định không cho Kiếm Tàng Phong sắc mặt tốt.

Nàng lạnh lùng ôm quyền về phía Kiếm Tàng Phong: “Tuần sát sứ, tỷ thí đã kết thúc, vậy Diệp mỗ xin cào từ.”

Nàng còn không thèm gọi sư huynh luôn, trực tiếp phát tay áo đi ra khỏi đài cao.

Kiếm Tàng Phong thấy thế thì bắt đầu sốt sắng, vội vã đi theo: “Ah? Sư muội, Diệp sư muội, ngươi đừng đi, ngươi đừng nóng giận.”

Tầm mắt của tất cả mọi người ở trên đài đều đi theo Kiếm Tàng Phong, bọn họ phát hiện vị Tuần sát sứ này thật sự không định để ý đến hơn bốn ngàn đệ tử ở bên dưới, bọn họ chỉ có thể đưa ánh mắt về phía Lôi Nguyên.

Lôi Nguyên cũng rất bất đắc dĩ, chỉ có thể tự mình xử lý nốt chuyện còn lại: “Tử Tĩnh sư đệ, làm phiền ngươi thu hồi Tứ Tượng Quyết Phong Bàn lại. Rồi thông báo cho đám giáo viên bên dưới, chờ ta phát biểu xong thì an bài cho các đệ tử lần lượt rời đi.”

Lôi Nguyên nói xong thì đi đến trước đài cao.

Đây vốn là chuyện của Tuần sát sứ Kiếm Tàng Phong, hắn phải lên phát biểu, tuyên dương và răn dạy đám đệ tử của võ quán. Nhưng Kiếm Tàng Phong đi rồi, cho nên hắn đành phải làm thay.

Lúc này, Sở Hi Thanh đã được dịch chuyển về vị trí ban đầu.

Sở Vân Vân ở bên cạnh tò mò hỏi: “Ngươi luyện tập Khinh Vân Tung lúc nào vậy?”

Sở Hi Thanh cũng là kẻ nói dối không chớp mắt: “Không biết, không hiểu vì sao mà tự nhiên lại biết, cảm giác như là đột nhiên khai khiếu vậy.”

Hắn không thể nào giải thích với Sở Vân Vân chuyện trên người mình có cái hệ thống.

Sở Vân Vân cũng không nghi ngờ gì, nàng chỉ coi là Sở Hi Thanh có đốn ngộ trong khi chiến đấu thôi.

Ánh mắt nàng lập lòe, bắt đầu suy tư.

Xem ra ngộ tính và thiên phú của Sở Hi Thanh mạnh hơn những gì nàng suy đoán nhiều.

Có điều, trước kia Sở Vân Vân cũng từng gặp loại người giống như Sở Hi Thanh bây giờ.

Thiên phú của bọn họ như rau cải dầu, bình thường không lộ ra trước mắt người đời, nhưng một khi gặp phải áp lực thì sẽ ra dầu.

Áp lực càng lớn, nguy cơ càng lớn, thì tiềm lực bộc phát cũng càng lớn. . .

Sở Hi Thanh thì nhìn bảng hệ thống trong tầm mắt của mình.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: cửu phẩm thượng (thật).

Võ đạo: Truy Phong đao pháp (tầng hai), Khinh Vân Tung (tầng một).

Võ ý: Nhai Tí tàn ý (tầng một).

Nguyên công: Dưỡng Nguyên Công (tầng hai).

Điểm võ đạo: 4.

Thiên phú: Ưng Nhãn, Truy Phong Trục Điện Chi Thủ (nhất giai), Thuần Dương Lôi Thể (nhất giai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (nhất giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, Nhai Tí.

Tuổi thọ: 29 ngày.

Sở Hi Thanh nhớ là, lúc này hắn có 8 điểm võ đạo, hắn bỏ ra ba điểm để đổi Khinh Vân Tung tầng thứ nhất, kết quả bây giờ lại biến thành 4.

Sau khi hắn thắng trận chung kết, điểm võ đạo của hắn không những không tăng lên mà còn giảm mất 1 điểm.

Ngoài ra, trong cột trạng thái của hắn có thêm một cái “Nhai Tí”.

Chương 80: Xung kích tinh thần (2)

Khi Sở Hi Thanh nhìn chằm chằm vào hai chữ này, trong đầu của hắn xuất hiện bốn đoạn tin tức.

---Ngươi nhận biết được ác ý từ xung quanh, tất muốn báo thù, xúc động Nhai Tí đao ý, có thể mang theo xung kích tinh thần khi xuất đao.

---Người ôm ấp ác ý với ngươi vượt quá 100 người, Nhai Tí đao ý của ngươi tăng lên cường độ yếu ớt.

--- Người ôm ấp ác ý với ngươi vượt quá 300 người, Nhai Tí đao ý của ngươi tăng lên cường độ hạ đẳng.

--- Người ôm ấp ác ý với ngươi vượt quá 1000 người, Nhai Tí đao ý của ngươi tăng lên cường độ trung đẳng.

Sở Hi Thanh nhướng mày lên, hắn đảo mắt nhìn qua xung quanh, sau đó lại nhìn từng phương hướng trong thao trường, liền phát hiện có vô số ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Đám người Đông viện của bọn họ thì khá một chút, cùng lắm là có một ít người không phục.

Nhưng mà tất cả đám đệ tử nội môn và ngoại môn của Tây viện, Bắc viện và Nam viện kia, tất cả bọn họ đều trợn mắt lên mà nhìn hắn.

Sở Hi Thanh nhất thời nhướng đôi mày kiếm lên, hắn cũng ý thức được mình đã chọc giận quần chúng rồi.

Tại trong mắt của tất cả những người này, bản thân mình đã đánh cắp vinh dự của ngôi vị quán quân thực chiến.

Không biết có phải là bị ảnh hưởng bởi đao ý hay không, mà Sở Hi Thanh cảm thấy cực kỳ khó chịu, cho nên hắn cũng trợn mắt lên để nhìn đám người này.

Nhìn cái gì mà nhìn?

Tu vị của hắn yếu hơn mấy người Hà Triều, nhưng lại chiến thắng quang minh chính đại.

Lẽ nào không thể dùng mưu kế để chiến thắng sao?

Sở Hi Thanh lại nhìn hai chữ “Nhai Tí” trong cột trạng thái với vẻ suy tư.

Cái Nhai Tí đao ý này rất thú vị nha, mình đối mặt với càng nhiều kẻ địch, thì đao ý của mình cũng càng mạnh hơn?

Cũng đúng lúc này, Lôi Nguyên ở trên đài cũng kết thúc bài phát biểu.

Đám đệ tử ở bên dưới nhất thời như được ân xá, bắt đầu rời khỏi thao trường.

Lúc này đã là gần giữa trưa, đại đa số người đều thấy cực kỳ đói bụng, tất cả đều chen chúc đi về phía nhà ăn.

Sở Hi Thanh thì lại bung dù ra trước, để ngăn cản ánh mặt trời ác liệt này.

Khi còn trên võ đài, hắn cũng bị ánh mặt trời chiếu rọi, làm cho hắn cực kỳ khó chịu, lại kiêng kỵ trường hợp này, cho nên mới không bung dù.

Mà ngay khi hắn chuẩn bị đi về phía nhà ăn, thì nhìn thấy Lưu Tinh Nhược đang đi về phía mình.

Người này cản ở trước mặt Sở Hi Thanh, lạnh lùng nhìn hắn: “Thủ đoạn và tâm cơ của Sở sư đệ, hôm nay Lưu mỗ lĩnh giáo rồi. Nhưng chúng ta là võ tu, thực lực của bản thân mới là quan trọng nhất. Ngươi có thể dựa vào mưu kế để thắng một lần, nhưng tuyệt đối không thể thắng lần thứ hai. . .”

Đám người đi đường xung quanh bị hấp dẫn bởi một màn này, bọn họ dồn dập dừng bước, vẻ mặt đầy tò mò mà nhìn qua.

Sở Hi Thanh thì lại nhíu chặt lông mày, hắn đang thèm đùi gà ở trong nhà ăn, nếu đi chậm thì sẽ hết mất.

Sáng nay đã không được ăn canh thịt dê và bánh bao nhân thịt rồi, bây giờ không thể nào bỏ qua đùi gà được.

Hắn một tay đè đao, không kiên nhẫn mà nhướn đôi mày kiếm lên: “Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?”

Lưu Tinh Nhược cười lạnh một tiếng, trong mắt hắn hiện lên một màu đỏ không bình thường.

Đây là một loại thiên phú kỳ lạ mà hắn nắm giữ, nó có thể ra tay bất ngờ, công kích tâm thần của người khác.

Nhưng lúc này, hắn lại nhìn thấy cặp mắt phượng hẹp dài kia của Sở Hi Thanh bỗng nhiên mở ra, trong con ngươi hiện ra một luồng ánh sáng kỳ dị.

Lưu Tinh Nhược chợt cảm thấy tinh thần của mình đau đớn, giống như có một lưỡi đao vô cùng sắc bén đang chém thẳng vào đó, trực tiếp chém thẳng vào nơi sâu xa trong tâm thần của hắn. Không chỉ làm cho tâm thần của hắn cực kỳ đau đớn, mà trong khoảnh khắc đó, mọi hành động và suy nghĩ của hắn đều bị ngưng trệ.

Sở Hi Thanh cảm thấy rất kỳ quái, hắn phát hiện Lưu Tinh Nhược đứng ngây người tại chỗ, mãi mà không có động tác gì, thì cũng lười để ý đến Lưu Tinh Nhược nữa, mà vội vã đi về phương hướng nhà ăn.

Sở Vân Vân ở phía sau thì lại nhìn Lưu Tinh Nhược với vẻ ánh mắt dị dạng, sau đó cũng đi theo sau lưng Sở Hi Thanh.

Đám người xung quanh thấy không có trò vui, cho nên cũng tản đi hết.

Chỉ có Hướng Quỳ đứng ở trong đám người cảm thấy không đúng lắm, cho nên đi qua: “Lưu sư huynh? Ngươi đây là?”

Hắn phát hiện Lưu Tinh Nhược vẫn không nhúc nhích, thế là lấy tay vỗ tay của Lưu Tinh Nhược một cái: “Lưu sư huynh tỉnh lại đi, ngươi bị làm sao vậy?”

Lúc này, hắn lại phát hiện tay phải của mình có cảm giác như bị kim đâm.

Lưu Tinh Nhược thì run rẩy toàn thân, trong miệng tràn ra một vệt tơ máu, trong mắt của hắn đồng thời hiện ra một tia sợ hãi: “Đao ý! Tên kia tu thành đao ý rồi!”

Hơn nữa, còn là một loại đao ý rất mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức trấn áp tâm thần của hắn tận mười cái hô hấp!

Hướng Quỳ lại ngẩn ngơ, sau đó liền nhìn bóng lưng Sở Hi Thanh với ánh mắt phức tạp.

Vị Sở sư đệ này. . . thật sự là một tên âm hiểm xảo trá, thâm tàng bất lộ. . .

Chương 81: Luận Võ Thần Cơ

Sở Hi Thanh vô cùng ảo não và bầu rầu, bởi vì khi hắn đến nhà ăn thì đùi gà đã bị người cướp sạch.

May mắn chính là, võ quán cân nhắc đến chuyện đám đệ tử đứng phơi nắng nửa ngày trời, vì vậy hôm nay nhà ăn có thêm năm chậu thịt kho rất lớn.

Sở Hi Thanh đánh một bát tô thịt kho, lại cầm sáu cái bánh bao nhân thịt to bằng nắm tay, sau đó ngồi xuống đối diện Sở Vân Vân.

Hắn vừa ăn bánh bao vừa ăn thịt, lại vừa tràn đầy chờ mong mà hỏi: “Hiện giờ ta đã học được Khinh Vân Tung, khi nào Vân Vân ngươi dạy ta luyện Trục Điện Chỉ?”

Trục Điện Chỉ là một trong mười nghệ truyền ngoài của Vô Tướng Thần Tông, là một môn công pháp dùng chỉ. (ngón tay)

Trong mười nghệ truyền ra ngoài, thì môn công pháp này cũng lấy nhanh làm chủ.

Sở Hi Thanh có Truy Phong Trục Điện Chi Thủ, không chỉ thích hợp tu luyện Truy Phong đao pháp, mà còn vô cùng thích hợp với Trục Điện Chỉ.

Hắn vẫn luôn rất lo lắng tất cả võ đạo của mình đều nằm trên một thanh đao.

Nếu một ngày hắn quên mang đao, hoặc là đao của hắn có vấn đề, há chẳng phải là mặc người xâu xé sao?

“Ta sẽ dạy ngươi Trục Điện Chỉ, nhưng phải chờ Dưỡng Nguyên Công của ngươi lên tầng thứ ba đã.” Sở Vân Vân vừa động đũa vừa liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh một chút: “Muốn tu luyện Trục Điện Chỉ, nhất định phải có đầy đủ chân nguyên để bảo vệ ngón tay, bằng không thì sẽ để lại ám thương rất lớn. Ngươi còn chưa học được đi, thì đừng nghĩ đến chuyện học chạy.”

Khóe môi Sở Hi Thanh giật giật, tiếp tục vùi đầu ăn uống.

Nhưng đúng lúc này, ở biên giới tầm nhìn của hắn lại có một bông pháo hoa nổ tung, điểm võ đạo của hắn lại tăng lên 1 điểm.

Lúc này, Sở Hi Thanh không để ý lắm, nhưng mà tiếp đó, cái pháo hoa nhỏ này lại nổ tung không ngừng, để cho điểm võ đạo của hắn tăng lên đến 8 điểm.

Sở Hi Thanh đang không hiểu chuyện gì xảy ra, liền nhìn thấy Lục Loạn Ly, nàng một tay bưng bát, một tay cầm một quyển sách rất dày đi qua bên này.

Sau khi thiếu nữ đi đến, nàng nhìn cái miệng dính đầy mỡ của Sở Hi Thanh, lại nhìn đống thịt kho ở trong bát tô, trong mắt nhất thời hiện ra vài phần ghét bỏ.

Nhưng Lục Loạn Ly vẫn ngồi xuống đối diện Sở Hi Thanh, nàng vừa 'chậc chậc' hai tiếng vừa nhìn Sở Hi Thanh một lượt.

Sở Hi Thanh dừng đũa, nghi ngờ nhìn về phía Lục Loạn Ly: "Nhìn ta như vậy làm gì?"

Lẽ nào trên mặt hắn có hoa?

"Ta đã xem thường Sở thiếu hiệp rồi!" Lục Loạn Ly nói với vẻ trêu tức, rồi ném quyển sách trong tay qua chỗ Sở Hi Thanh: "Chúng mừng ngươi, tên của Sở sư huynh ngươi đã leo lên kỳ Luận Võ Thần Cơ này rồi."

"Luận Võ Thần Cơ?" Sở Hi Thanh hơi ngẩn người, rồi mới cầm quyển sách lên xem.

Quyển sách này rất dày, bên ngoài bìa có mấy chữ triện rất lớn "Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu chí".

Sở Hi Thanh lật trang bìa ra xem, chỉ thấy văn tự và tranh ảnh ở bên trong rất đẹp.

Luận Võ Thần Cơ là sách báo mà Luận Võ Lâu của triều đình tuyên bố, mỗi hai tháng có một kỳ, hình thức khá giống với tạp chí và tập san ở hiện đại.

Nội dung của nó nói về các chuyện lớn trên giang hồ, các cao nhân võ đạo, hiệp khách ma đầu gì gì đó, cũng thành lập các bảng danh sách để xếp hạng cho những nhân vật này.

Cái gọi là Thiên bảng, Địa bảng và Thanh Vân bảng ở trên thế giới này, đều được xuất ra từ đây.

Ngoài ra, Luận Võ Thần Cơ còn có 'địa phương chí' là dành cho địa phương, và cả "Thần Châu chí" mang tính chất cả nước.

Quyển sách ở trong tay Sở Hi Thanh chính là Luận Võ Thần Cơ ở địa phương 13 quận tại Đông Châu.

Còn về phần Luận Võ Lâu thuộc Lễ bộ của triều đình, vì sao nó lại tiêu hao một số lượng lớn nhân lực và vật lực để thành lập các bảng danh sách, phát hành Luận Võ Thần Cơ, thì Sở Hi Thanh cũng không rõ ràng.

Luận Võ Thần Cơ rất đắt, phải ba lượng bạc một quyển.

Trước đây, khi Sở Hi Thanh còn làm ở tiêu cục thì hắn đã tò mò, cho nên mượn mấy quyển ở trong tay mấy vị đồng nghiệp để chiêm ngưỡng.

Nhưng mấy quyển Luận Võ Thần Cơ đó đã được phát hành từ vài năm trước, đã quá hạn từ lâu rồi.

Đây vẫn là lần đầu tiên Sở Hi Thanh được nhìn thấy quyển Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu chí mới nhất.

Hắn lật quá một lát, liền nhìn về phía Lục Loạn Ly với ánh mắt nghi ngờ.

Trên này nào có tên của hắn chứ?

Huống hồ hắn chỉ là một tên cửu phẩm hạ, nào có tư cách leo lên Luận Võ Thần Cơ chứ?

“Ở góc dưới bên trái của trang bảy mươi chín.”

Sau khi Lục Loạn Ly chỉ cho Sở Hi Thanh xong, nàng vừa ăn cơm vừa tò mò đánh giá Sở Vân Vân ở bên cạnh.

Nàng nghe qua tình hình của Sở Hi Thanh, cũng biết thiếu nữ này là muội muội của Sở Hi Thanh.

Những mà ngũ quan của hai huynh muội này hoàn toàn không giống nhau gì cả.

Mà dáng người và khí chất của Sở Vân Vân, lại làm cho nàng bỗng nhiên nghĩ đến cha mình, cái gọi là không giận tự uy. . .

Chương 82: Luận Võ Thần Cơ (2)

Lục Loạn Ly đột nhiên lắc đầu, lòng thầm nói mình thật sự là nghĩ nhiều rồi.

Đây chỉ là một thiếu nữ mười bốn tuổi mà thôi.

Nàng cười hỏi: “Ngươi là Sở Vân Vân đúng không? Ta là Lục Loạn

Ly, là bạn học của Sở Hi Thanh tại nội môn.”

Sở Vân Vân nhìn Lục Loạn Ly một cái, lại tiếp tục ăn cơm.

Động tác của nàng vẫn rất cẩn thận tỉ mỉ, bình thản ung dung.

Ngay khi Lục Loạn Ly cho rằng cô bé này không thèm để ý đến mình, thì Sở Vân Vân mới đặt bát đũa xuống, gật đầu với nàng: “Chào Lục sư tỷ, ta từng nghe huynh trưởng nhắc đến ngươi.”

Lục Loạn Ly thầm nghĩ gia thế của Sở Hi Thanh cũng không hề tầm thường nha, mọi cử động của Sở Vân Vân đều là lễ nghi và quy củ của các thế gia đại tộc mới có.

Chỉ là không biết vì sao cái tên Sở Hi Thanh này lại không học được.

Nhưng chuyện này cũng không có gì không tốt, Lục Loạn Ly rất thích tính cách hào hiệp tùy tiện này của Sở Hi Thanh.

Nàng tò mò hỏi: “Vậy hắn nói ta thế nào? Có nói xấu ta hay không?”

Sở Vân Vân nhìn nàng một chút, lòng thầm nói nữ nhân này muốn nghe thứ gì từ trong miệng của mình vậy?

Nàng suy nghĩ một lát, mới cẩn thận đáp: “Hắn nói ngươi ngây thơ rực rỡ. . .”

Thật ra thì Sở Hi Thanh nói là ngây thơ dễ lừa.

Sở Vân Vân lại cảm thấy mình không thể nói thẳng như vậy được.

“Hành hiệp trượng nghĩa. . .”

Dễ bị dao động, lúc cần thiết thì có thể nhờ vả.

“Hoạt bát đáng yêu. . .”

Suốt ngày nhảy nhót tưng bừng, quá nhiều sức sống.

“Tính tình kiên nhẫn.”

Thích bám lấy người ta không thả.

Lục Loạn Ly nghe đến đây, nhất thời không tự chủ được mà nở nụ cười, cười tươi như một đóa hoa.

“Ta nào có tốt như hắn nói chứ? Cái gì mà ngây thơ rực rỡ, hoạt bát đáng yêu chứ, đây đều là từ hình dung mấy cô bé thôi.”

Lục Loạn Ly lại ra vẻ khiêm tốn mà phất tay, đồng thời còn oán giận mà trừng mắt nhìn Sở Hi Thanh một chút.

“Nhưng mà nói đến trượng nghĩa, thì Lục Loạn Ly ta rất có nghĩa khí đấy. Nhắc đến mới nhớ, Vân Vân ngươi cũng là thuật tu, sau này ta có thể dạy cho ngươi.”

Chẳng biết vì sao, nàng càng nhìn lại càng thích Sở Vân Vân, thậm chí còn muốn lấy lòng.

Sở Vân Vân thì nghiêng đầu, nghi ngờ nhìn Lục Loạn Ly: “Cũng là? Lục sư tỷ là thuật sư? Thuật võ song tu?”

Lục Loạn Ly nhất thời cả kinh, lòng thầm nói đúng nha, bây giờ nàng chỉ là một đệ tử nội môn bình thường thôi mà.

Con ngươi của nàng đảo một vòng, lại cười rồi đổi giọng: “Ta không có tu luyện pháp thuật, nhưng nhà ta có một môn truyền thừa của thuật sư, còn có rất nhiều bí điển và bí pháp tu hành, nếu ngươi muốn thì có thể cho ngươi mượn.”

Thần sắc Sở Vân Vân hơi động: “Vậy thì cảm ơn Lục sư tỷ.”

Giọng điệu của nàng có hơi nhạt.

Trước kia, Sở Vân Vân chuyên tu võ đạo, tuy rằng có xem qua một ít điển tịch pháp thuật, nhưng số lượng rất ít.

Thật ra thì nàng cũng cảm thấy rất hứng thú với những bí điển và bí pháp tu hành ở trong nhà Lục Loạn Ly.

Nhưng chẳng biết vì sao, nàng lại không muốn nhận ân tình của cô bé này.

Lúc này, cuối cùng Sở Hi Thanh cũng xem xong đoạn văn tự mà Lục Loạn Ly nói đến.

Đây là một phần văn chương giới thiệu những thiếu hiệp tương đối xuất chúng của thành Tú Thủy trong thời gian gần đây, Sở Hi Thanh chỉ chiếm một đoạn cực nhỏ ở trong đó.

Trong bài viết, giới thiệu chuyện hắn chém thuật sư của Huyết Phong Đạo, cùng với trận chiến bên trong Hỏa Cốt Quật, còn nói sức chiến đấu của hắn có thể là đệ nhất nội môn của võ quán Chính Dương.

Nhưng tác giả của bài viết cũng nói, hắn chỉ nghe lời truyền miệng, chứ chưa chứng thực.

Sở Hi Thanh khép quyển Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu chí trong tay lại, suy tư giây lát rồi mở miệng hỏi: “Kỳ Luận Võ Thần Cơ này phát hành từ bao giờ vậy?”

“Vừa mới phát hành được vài canh giờ, chẳng lẽ ngươi không biết, Luận Võ Thần Cơ sẽ phát hành vào giữa trưa ngày 15 của tháng chẵn?”

Khi Lục Loạn Ly nói chuyện thì lại nhìn bát của mình một chút, bởi vì nàng chạy ra ngoài mua quyển Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu chí này, cho nên khi trở về nhà ăn thì chỉ còn một chút đồ linh tinh.

Hai mắt Sở Hi Thanh thì lại sáng lên, hắn nhìn về phía trước mắt của mình.

Ngay lúc vừa rồi, hắn lại nhìn thấy hai bông pháo hoa nhỏ nổ tung, làm cho điểm võ đạo của hắn đã tăng lên con số 10.

Nửa tháng sau, vào một buổi sáng sớm, võ quán Chính Dương lại cho ngừng mộc như thường lệ.

Sở Hi Thanh ở trong sân sau của mình, hắn nuốt một viên Bồi Nguyên Đan, sau đó cởi trần ra, hô hấp thổ nạp dưới ánh mặt trời.

Lần này, Sở Hi Thanh có thể kiên trì hơn nửa canh giờ ở dưới ánh mặt trời cháy bỏng, mãi cho đến khi toàn thân bắt đầu bốc khói, thì hắn mới dừng lại.

Sở Hi Thanh thu công lại, sau đó lại nhìn về phía Dưỡng Nguyên Công ở trong bảng hệ thống như một thói quen.

---Có dùng 13 điểm võ đạo để tăng tu vị Dưỡng Nguyên Công tầng thứ hai lên viên mãn không?

---Có dùng 50 điểm võ đạo để thay thế bí dược tầng thứ ba của Dưỡng Nguyên Công không?

Sở Hi Thanh tất nhiên là chọn không.

Chương 83: Qua sông

Sở Hi Thanh nhìn vào bảng hệ thống của mình, chủ yếu là để xem tiến độ tu luyện Dưỡng Nguyên Công của mình thôi.

Hiện giờ, Sở Hi Thanh đã thăm dò được rõ ràng, 1 điểm võ đạo có thể tương đương với ba viên Bồi Nguyên Đan, hoặc là tu hành ba mươi ngày dưới tình huống bình thường.

Nhớ đến ngày mùng 4 tháng 8, khi đó Sở Hi Thanh rời khỏi Hỏa Cốt Quật, thì hắn phải cần 20 điểm võ đạo để tăng Dưỡng Nguyên Công lên tầng thứ hai viên mãn. Mà ngày hôm nay là ngày 30 tháng 8, hắn chỉ cần 13 điểm võ đạo.

Hiện giờ, Sở Hi Thanh chủ yếu là dựa vào Bồi Nguyên Đan để tu hành, chưa bao giờ gián đoạn. Từ ngày mùng 4 tháng 8 đến nay, hắn đã dùng liên tục hai mươi sáu viên Bồi Nguyên Đan.

Một viên Bồi Nguyên Đan, tương đương với mười ngày tu hành bình thường.

Bởi vậy có thể thấy được, không phải không có lý do khi đám con cháu danh gia vọng tộc lại tu hành nhanh như vậy.

Tần Mộc Ca hai mươi hai tuổi đã tiến vào nhất phẩm, ngoại trừ thiên phú của bản thân nàng ra, thì chưa chắc đã không có trợ lực của Thiết Sơn Tần thị.

Tiếp đó, Sở Hi Thanh bắt đầu luyện tập Truy Phong đao pháp và Khinh Vân Tung.

Tuy rằng bây giờ hắn có thể luyện tập ở trong giấc mộng, nhưng ban ngày vẫn phải tu hành như bình thường.

Mỗi ngày đều phải kiên trì nửa canh giờ.

Mà lúc này, theo trường đao của Sở Hi Thanh vung múa, những hoa văn ở trên tay phải của hắn nhất thời hiện ra những huyết quang kỳ dị.

Đây chính là đồ đằng Bí Chiêu mà hắn đã khắc.

Sở Hi Thanh nghe theo lời đề nghị của Sở Vân Vân, cuối cùng vẫn không lựa chọn chiêu thức Không Huyệt Lai Phong này, mà hắn lựa chọn khắc chiêu thức thứ mười bảy của Truy Phong đao pháp là Phong Lôi Giao Gia.

Đây là do ít nhất một nửa động tác của Phong Lôi Giao Gia gần như nhất trí với Không Huyệt Lai Phong.

Hắn chỉ cần sửa thêm một chút tư thế xuất đao của Không Huyệt Lai

Phong, là có thể dùng một tấm đồ đằng Bí Chiêu để nhận được hai hiệu quả rồi.

Tương lai hắn chuyển tu Thần Phong Minh Kính Đao, thì tấm đồ đằng Bí Chiêu này còn có thể đối ứng với thức rút đao của Thần Phong Minh Kính Đao.

Đây chính là lợi ích của việc có một vị đại tông sư võ đạo nhất phẩm ở bên cạnh, có thể để cho hắn không cần phải đi đường vòng.

Nửa canh giờ trôi qua rất nhanh, Sở Hi Thanh nghĩ muốn thử luyện tập thêm một quãng thời gian, nhưng mà hắn lập tức cảm thấy tứ chi co giật, trái tim co rút.

Hắn bất đắc dĩ mà thu đao vào vỏ, sau đó nhìn về phia cột võ đạo ở trong màn hình huỳnh quang hư ảo kia.

--- Truy Phong đao pháp (tầng hai), Khinh Vân Tung (tầng một).

Nửa tháng nay, tuy rằng Sở Hi Thanh tu luyện Khinh Vân Tung rất nhiều khi ở trong giấc mộng, nhưng đến giờ vẫn không thể tăng Khinh Vân Tung lên tầng thứ hai.

May mắn là, tuy văn tự trong cột võ đạo không có biến hóa gì, nhưng Sở Hi Thanh vẫn có thể cảm nhận được hiệu quả của việc tu luyện mang lại.

Hiện giờ, thân pháp của hắn nhanh nhẹn và nhạy bén hơn nửa tháng trước nhiều lắm, còn có thể phối hợp hoàn mỹ với Truy Phong đao pháp.

Hai môn võ đạo này đã kết hợp hòa hợp như thường, tuy hai mà một.

Sở Hi Thanh lại hơi do dự, không biết có nên dùng 8 điểm võ đạo để tăng Khinh Vân Tung lên tầng thứ hai không.

Hắn muốn tu luyện Khinh Vân Tung lên tầng thứ hai nhanh một chút.

Ý nghĩ của Sở Hi Thanh rất đơn giản, nếu mình đã có ưu thế trên phương diện thân pháp từ Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân, vậy thì càng cần cường hóa cái ưu thế này lên.

Hiện giờ, Sở Hi Thanh cũng có đủ điểm võ đạo để tiêu xài.

Quyển sách Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu chí kia có hiệu quả rất kinh người, chỉ nửa tháng mà đã mang lại cho hắn 27 điểm võ đạo, làm cho điểm võ đạo của hắn tăng lên đến 31 điểm.

Nhưng tối hôm nay chính là thời gian võ đạo bảo khố sẽ làm mới, cho nên Sở Hi Thanh vẫn quyết định chờ một chút.

Mà ngay khi hắn thu nhỏ màn hình huỳnh quang hư ảo lại, cửa phòng của Sở Vân Vân ‘cọt kẹt’ một tiếng rồi mở ra.

Nàng mặc một bộ quần áo màu xanh nhạt, trên mặt còn có một tấm lụa mỏng, đi từ trong phòng ra nói: “Luyện xong chưa? Mau thu dọn một chút đi, chúng ta nên ra ngoài, muộn hơn nữa thì sẽ không có đò mất.”

Sở Hi Thanh đáp lại một tiếng, sau đó đi vào trong phòng, cầm bọc hành lý đã chuẩn bị từ trước ra.

Bọc hành lý này rất cứng rất thẳng, bên trong chủ yếu là các binh khí mà hắn lấy được từ trong Hỏa Cốt Quật, ngoài ra còn có một ít đồ ăn.

Ngày hôm nay, bọn họ chuẩn bị đi chợ đen Hà Đông một chuyến, đem bán mấy món binh khí này đi, sau đó lại mua ít đồ ở bên đó.

Sau khi trở về từ Hỏa Cốt Quật, Sở Hi Thanh vẫn luôn la cà và tiềm tu võ đạo ở trong võ quán, hầu như không bước chân ra khỏi võ quán.

Đây cũng là đoạn thời gian nhàn nhã hiếm có từ khi hắn xuyên qua đến giờ.

Không cần áp tiêu, không cần lo lắng chuyện cơm nước. Ngoại trừ tu luyện ra thì hắn không cần quan tâm chuyện gì khác.

Chương 84: Qua sông (2)

Nhưng mà bây giờ đã không ổn rồi, bạc trong tay hai người đã không còn bao nhiêu, cần phải bổ sung.

Sở Vân Vân tu hành pháp thuật, chính là một con thú nuốt vàng.

Lương bổng của cẩm y vệ, tiền bịt miệng của Lục Loạn Ly, cộng thêm số bạc mà Tào Hiên ban thưởng, tổng cộng hơn 100 lượng bạc, tất cả đều bị Sở Vân Vân tiêu sạch trong một tháng này.

Sở Hi Thanh buộc chặt hành lý vào lưng mình, lại vô cùng yêu quý mà đeo một thanh đao có ánh sáng màu xanh lam lên eo của mình.

Đây là Ma luyện Khinh cương đao, cũng là bội đao mới của Sở Hi Thanh.

Nửa tháng trước, Thiết Tiếu Sinh đã sai người đưa cho hắn một phần lễ nặng, dùng để báo đáp ân cứu mạng.

Vị này hào phóng hơn võ quán và cẩm y vệ nhiều lắm, chỉ riêng Bồi Nguyên Đan đã lên đến ba mươi viên, còn đưa thanh Ma luyện Khinh cương đao này cho hắn nữa.

Cây đao này là Bách luyện Khinh cương đao được gia nhập thêm một lượng lớn ma ngân, khiến cho nó càng nhẹ hơn, càng nhanh hơn, càng sắc bén hơn, cũng càng kiên cố hơn.

Đây chính là bảo đao cấp bậc cửu phẩm thượng, trên thị trường bán với giá cao đến hai trăm lạng, mà còn là hàng xài rồi.

Vị Thiết phó kỳ chủ này còn tỏ vẻ vô cùng hổ thẹn, nói là tình hình của Thiết Kỳ Bang đang khá căng thẳng, hắn tạm thời không thể bứt ra được. Chỉ chuẩn bị một ít lễ mọn đến trước để bày tỏ lòng cảm ơn, chờ tình hình bên này ổn định lại, thì sẽ đích thân đến nhà.

Sau khi hai người Sở Hi Thanh đi ra khỏi võ quán, liền đi về phương hướng bến tàu ở phía đông thành.

Chợ đen mà bọn họ muốn đến, nằm ở bờ đông của sông Thần Tú, nó là một thị trấn có tên là Cổ Thị tập.

Nơi này nằm ngay chếch bên đối diện của bến tàu phía đông thành, có thể nhìn thấy thành Tú Thủy qua một mặt sông.

Chỗ này không chỉ là trung tâm vận chuyển đường thủy của phía nam Đông Châu, mà còn là chợ đen nổi tiếng nhất bên trong Đông Châu.

Tất cả những mặt hàng, hoạt động không thể đem ra ngoài ánh sáng của quận Tú Thủy đều tập trung trong cái thị trấn này, hơn nữa còn có các loại buôn lậu, mậu dịch, cùng với đám người giang hồ mà quan phủ không dung được cũng hội tụ lại đây, sự phồn hoa của nó hoàn toàn không kém hơn thành Tú Thủy.

Sau khi đi đến bến tàu phía đông thành, Sở Hi Thanh còn cố tình liếc mắt nhìn về phía tổng đà của Thiết Kỳ Bang.

Tổng đà của Thiết Kỳ Bang là một chiếc thuyền lớn vạn thạch, nó nằm ở góc bắc của bến tàu, cực kỳ dễ thấy. Chung quanh chiếc thuyền này còn có mấy chiếc thuyền khác của Thiết Kỳ Bang, giống như chúng tinh phủng nguyệt vậy. (các vì sao vây quanh mặt trăng)

Hơn trăm cái cờ xí của Thiết Kỳ Bang đang bay phất phới trên những chiếc thuyền, có thể nói là cực kỳ uy phong.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn một cái thì cũng thấy yên tâm.

Gần một tháng qua, trong võ quán có rất nhiều lời đồn đại liên quan đến Thiết Kỳ Bang.

Có người nói Long gia đã lôi kéo vài đại thế gia trong nội thành để đối phó với Thiết Kỳ Bang, khiến cho Thiết Kỳ Bang tổn thất nặng nề. Cũng có người nói trong Thiết Kỳ Bang xuất hiện phản đồ, đã sắp bị Long gia phá tan.

Nhưng hôm nay Sở Hi Thanh chỉ nhìn tình huống ở tổng đà của Thiết Kỳ Bang, thì đã biết những lời đồn đại kia không đáng tin chút nào.

Mà chỉ cần Thiết Kỳ Bang vẫn ổn, thì Long gia sẽ không có thừa hơi thừa sức để gây rắc rối cho hắn.

Lúc này, có một chiếc đò ngang chậm rãi cập bến, Sở Hi Thanh thu tầm mắt lại, hắn và Sở Vân Vân leo lên mạn cầu thang.

Đây là một chiếc sà lan. . . không phải loại sà lan giống như hiện đại, mà là tên gọi của một loại thuyền buồm có đáy bằng thời cổ đại.

Khi chúng nó đi trên sông, thì dù gặp cát cũng sẽ không bị mắc cạn.

Boong tàu có tổng cộng hai tầng, phía sau thuyền còn có một cái lều gỗ để che nắng.

Đò ngang làm ăn rất tốt, chốc lát là trên thuyền đã đầy người. Mà ngay khi nhà đò đưa bánh lái, chuẩn bị xuất phát thì có một giọng nữ như chuông bạc ở phía xa xa truyền lại.

“Nhà đò, chờ một chút.”

Sở Hi Thanh nhất thời nhướng mày lên, hắn cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc.

Quả nhiên, chỉ một chớp mắt tiếp theo, hắn liền nhìn thấy Lục Loạn Ly đang vội vã chạy lên thuyền. Nàng liếc mắt nhìn bốn phía một chút, khi trông thấy Sở Hi Thanh thì hai mắt nhất thời sáng ngời, mặt hàm chứa vui mừng mà đi qua.

“Thật là trùng hợp, các ngươi cũng một đi Cổ Thị tập ở bên kia sông à?”

Nàng vừa dò hỏi, vừa chen chúc mà ngồi xuống bên cạnh Sở Vân Vân.

Sở Hi Thanh thì lại rất nghi ngờ tính chân thực của lần ‘trùng hợp’ này, nhưng mà hắn không có chứng cứ.

Mà ngay khi hắn chuẩn bị trả lời, thì lại có một giọng nữ truyền vào từ bên ngoài.

“Nhà đò chờ một lát, nơi này vẫn còn hai người!”

Cái âm thanh này rất có từ tính, rất dễ nghe, làm cho người ta muốn nhìn thấy chủ nhân của nó.

Chương 85: Hà La Ngư

Người leo lên thuyền là một cô gái tầm hai mươi tuổi.

Nàng mặt trắng như ngọc, môi đỏ như son, sắc mặt lạnh lùng và cao ngạo.

Trước ngực và mông đều vểnh lên, làm cho bộ cung trang màu đỏ rực kia bị đẩy lên thành một đường cong rất lớn.

Cô gái này vừa lên thuyền, toàn bộ ánh mắt của tất cả nam tính ở trên khoang thuyền đều bị nàng hấp dẫn. Bọn họ không tự chủ được mà liếc mắt nhìn trộm, hoặc là nhìn chằm chằm vào nàng.

Sở Hi Thanh là người đàng hoàng, hai mắt hắn nhìn thẳng, trong mắt chứa vẻ thưởng thức phong cảnh ở phía trước.

Đúng lúc này, hắn nghe thấy có một tiếng ‘đùng’ vang lên ở bên cạnh thuyền.

Sở Hi Thanh lấy làm kinh hãi, liền ghé mắt nhìn qua.

Phát hiện đó là một người đàn ông trung niên mặc quần áo viên ngoại, người này bị vị phu nhân bên cạnh cho ăn một cái tát.

Phu nhân kia trợn mắt lên nói: “Ngươi vừa nhìn chỗ nào?”

Sắc mặt người đàn ông trung niên đỏ bừng, vẻ mặt tức giận, nhưng chung quy vẫn là giận mà không dám nói gì, chỉ có thể thu hồi ánh mắt.

Sở Hi Thanh khẽ lắc đầu, lòng thầm nói người đàn ông này thật sự là quá to gan rồi, phu nhân ở ngay bên cạnh mà còn dám nhìn loạn.

Tiếp đó, hắn liền nhìn thấy Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly ở bên cạnh đang nhìn mình với ánh mắt dị dạng.

Sở Hi Thanh hơi ngẩn người, ý thức được hai cô bé này đã hiểu lầm.

Hắn ho khan một tiếng: “Phong cảnh ở trên sông không tệ!”

Lục Loạn Ly cười nhạo một tiếng, ánh mắt nhìn qua cô gái mặc cung trang kia với vẻ khó chịu.

Lòng thầm nói nữ nhân này có gì mà đẹp?

Treo một đống thịt mỡ ở trên người, mặc kệ là tập võ hay là đánh nhau thì đều không tiện.

Sở Vân Vân thì yên lặng lấy một cái bánh bao ra, sau đó cắn một miếng to.

Bọn họ vội vã chạy đến đò ngang, cho nên mua bánh bao mà còn chưa kịp ăn.

Cô gái mặc cung trang lên thuyền xong thì quét mắt nhìn qua một chút, sau đó không khỏi cau mày.

Trên khoang thuyền đã tràn đầy, nơi nào cũng đã có người ngồi.

Đúng là có mấy vị nam tử đẩy mấy người bên cạnh ra rồi xoa xoa, cố gắng chen một vị trí để cho nàng ngồi.

Cô gái mặc cung trang lại làm như không thấy, nàng đi đến đầu thuyền, chắp tay sau lưng rồi phóng mắt nhìn cảnh sông phía trước. Một thân quần áo bay phấp phới, tựa như có thể theo gió mà về.

Đò ngang bắt đầu rời khỏi bờ, bắt đầu thuận gió ngược dòng mà đi.

Con sông Thần Tú này rất rộng lớn, mặt sông phải đến mười dặm.

Khi chiếc thuyền của bọn họ đi đến giữa sông, mới ngờ ngợ nhìn thấy thành trấn phồn hoa ở bên đối diện.

Lục Loạn Ly dựa vào một bên mép thuyền, mặt mày hớn hả mà nói chuyện với hai huynh muội Sở Hi Thanh.

Nàng nằm vùng ở võ quán Chính Dương, bình thường không có đối tượng để tán gẫu và nói chuyện phiếm, vì vậy mỗi lần tóm được Sở Hi Thanh thì nàng đều nói rất nhiều.

Sở Hi Thanh cũng rất nể tình, hắn nghe Lục Loạn Ly khoác lác, bình luận các loại võ học của các đại tông phái trong thiên hạ, còn có chuyện cũ của các nhân vật anh kiệt ở trên Thiên bảng và Địa bảng bây giờ, cũng cảm thấy khá thú vị.

Bình thường Sở Vân Vân không thích nói mấy chuyện này với hắn, thỉnh thoảng sẽ phổ cập một số kiến thức về đại tông phái và giang hồ, triều đình, nhưng nói rất khô khan và không thú vị chút nào.

Sở Vân Vân thì lại hoàn toàn không có hứng thú, nàng ăn bánh bao xong, liền nhìn mặt xong đến thất thần.

Mãi cho đến khi Lục Loạn Ly đề cập đến ba chữ “Tần Mộc Ca”, thì Sở Vân Vân mới liếc mắt nhìn qua một cái.

“Thật đáng tiếc cho Tần Mộc Ca, nữ tử này là người có hy vọng đánh vỡ ‘giới hạn thần nhân’ nhất trong vòng ba mươi năm nay, nàng có hy vọng tiến vào siêu phẩm. Ta nhớ là tháng ba Luận Võ Lâu mới đưa nàng lên vị trí thứ sáu Thiên bảng, kết quả đến tháng tư thì Tần Mộc Ca xảy ra chuyện. Nguyên nhân cái chết của bị này cũng rất khó hiểu, về kinh một chuyến liền bệnh nặng mà bỏ mình.”

“Thái y viện của triều đình giải thích rằng, Tần Mộc Ca tu hành tiến triển quá nhanh, sau khi chấp chưởng quân An Bắc thì trải qua rất nhiều đại chiến, cho nên có rất nhiều ám thương, sinh nguyên tiêu hao hết. Tuy nhiên, không có nhiều người tin tưởng cách nói này, giang hồ có lời đồn là Kiến Nguyên đế ngấp nghé Nghịch Thần Kỳ và bảo tàng Liệt Vương trong tay Tần Mộc Ca, lại kiêng kị võ lực và quân An Bắc của Tần Mộc Ca, cho nên đã bố trí sát cục tại kinh thành. . .”

“Không thể nào!” Một giọng nữ tính có hơi khàn khàn đột nhiên truyền đến, cắt đứt lời nói của Lục Loạn Ly.

Mày kiếm của Sở Hi Thanh hơi nhướn lên, quay đầu nhìn về phía đầu thuyền, phát hiện cô gái mặc cung trang kia đang cười gằn mà nhìn về phía bên này.

“Bệ hạ chính là tuyệt thế anh chủ, kế vị ba mươi năm không chỉ khôi phục quốc thổ của Đại Ninh, còn nam chinh bắc chiến, làm Đại Ninh Khuếch trương mười bảy ngàn dặm. Bây giờ, bệ hạ vẫn đang tuổi tráng niên, bá nghiệp chưa ổn, sao có thể làm loại chuyện đó vào lúc này?”

“Hơn nữa, tháng tư năm nay, đúng lúc gặp Giác tộc phản loạn, toàn bộ phương bắc đều rung chuyển không yên, Kiến Nguyên đế càng không vì mấy thứ hư vô mờ mịt như Nghịch Thần Kỳ và bảo tàng Liệt Vương mà tự chặt tay mình.”

Chương 86: Hà La Ngư (2)

Lục Loạn Ly không khỏi cau mày lại, vẻ mặt không vui: “Ngươi là người phương nào? Sư huynh muội chúng ta nói chuyện thì liên quan gì đến ngươi?”

“Tại hạ Tạ Chân Khanh!” Cô gái mặc cung trang ngửa mặt lên, nàng đứng ở đầu thuyền, liếc mắt nhìn Lục Loạn Ly: “Chỉ là không nhìn nổi một số hạng người ngu ngốc nghe lời đồn bậy mà làm hỏng thanh danh của bệ hạ thôi!”

Lục Loạn Ly không khỏi ‘a’ một tiếng, lòng háo thắng đã bị đối phương khơi dậy.

Có điều, ngay khi nàng chuẩn bị mở miệng cãi lại, thì vẻ mặt Sở Vân Vân bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, lôi kéo hai người Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly đi nhanh về phía trung ương của thuyền.

Ngay sau đó, một cái xúc tu to lớn vọt lên từ mặt nước, rồi đập mạnh vào thân thuyền, vừa hay trúng vào chỗ ba người Sở Hi Thanh vừa ngồi.

Khí thế của cái xúc tu này rất hung mãnh, tất cả ván gỗ bị nó chạm vào đều nát vụn, mảnh gỗ bay tán loạn.

Tiếp đó lại có mấy cái xúc tu vọt lên từ mặt nước, nện thẳng vào boong thuyền, gần như nện chiếc sà lan đáy bằng dài tầm tám trượng này thành mấy đoạn. Từng cái từng cái sóng nước màu trắng phóng lên trời.

Một ít người ngồi ở méo thuyền không đứng vững được, trực tiếp rơi vào trong nước.

Tất cả người trên thuyền cũng theo đó mà kinh hãi.

“Đây là Hà La Ngư?”

“Đáng chết, tại sao sông Thần Tú lại có Hà La Ngư?”

“Xong, xong đời! Nơi này cách bờ ít nhất năm dặm, yêu ngư làm loạn, chúng ta đều phải chết.”

Sở Hi Thanh cau mày lại, cái gọi là Hà La Ngư, là một trong những loại yêu ngư hoành hành thế giới này.

Sơn Hải Kinh của Đại Ninh nói loại cá này ‘một đầu mà mười thân, âm như phệ cẩu, ăn chi đã ung’.

Đây là một loại yêu ngư có hình dạng tương tự với bạch tuộc, mọc một cái đầu nhưng có mười thân thể, âm thanh như chó sủa, người ăn thịt nó có thể trị hết bệnh ung sưng.

“Yêu nghiệt!”

Lúc này, vị chủ thuyền kia quát to một tiếng, hắn rút bội đao ra, cố gắng chém một cái xúc tu đang hoành hành của con Hà La Ngư xuống.

Nhưng mà một giây tiếp theo, vị chủ thuyền này đã bị xúc tu đánh bay, ngã xuống mặt sông ở cách đó ba trượng.

Sở Hi Thanh híp mắt lại, tâm thần đã bình tĩnh hơn.

Từ sức mạnh của con Hà La Ngư này, có thể thấy nó chỉ có yêu lực bát phẩm.

Mà trên chiếc thuyền này, mặc kệ là Sở Vân Vân hay là Lục Loạn Ly, thì đều có thể dễ dàng giải quyết.

Nhưng mà một giây tiếp theo, hắn lại trợn mắt há hốc mồm.

Sở Vân Vân cau mày liễu, hai tay nắm chặt, sắc mặt bình tĩnh mà nhìn chằm chằm vào dưới mặt sông. Lục Loạn Ly thì tỏ vẻ sợ sệt, còn trốn ở phía sau lưng Sở Hi Thanh, nàng cầm ống tay áo của Sở Hi Thanh, giọng nói mang theo vẻ sợ hãi: “Làm sao bây giờ? Sư huynh, thật là đáng sợ. . .”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, xong đời, hai người này đều không muốn bại lộ thực lực ở trước mặt mọi người.

Đúng lúc này, chiếc sà lan ‘oanh’ một tiếng rồi nát bấy. Trên thân thuyền vỡ vụn kia còn hơn 100 vị hành khách, tất cả đều bị rơi vào trong sông.

Chỉ có Sở Hi Thanh nhạy bén nên nhảy một cái, đạp lên một miếng gỗ lớn đang trôi nổi.

Khi hắn đứng vững ở trên tấm ván gỗ kia, lại phát hiện không thấy Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly ở đâu cả. Còn Ma luyện Khinh cương đao ở trên người hắn cũng không cánh mà bay.

Mà lúc này, ở bên dưới mặt sông, Sở Vân Vân nhìn thẳng về phía trước với ánh mắt kinh dị.

Tại năm trượng phía trước mặt nàng, Lục Loạn Ly đang cầm thanh Ma luyện Khinh cương đao của Sở Hi Thanh, nhanh chóng bơi về phía của con Hà La Ngư kia.

Lục Loạn Ly không nhận ra ánh mắt của Sở Vân Vân ở phía sau, nàng cấp tốc bơi về phía trước, dáng người nhanh nhẹn giống như một con cá. Chỉ vài hơi thở là đã đến phía trước con Hà La Ngư kia.

Hà La Ngư đã nhận ra được nguy hiểm, mười cái xúc tu đánh thẳng về phía Lục Loạn Ly.

Pháp thuật kị kim, Lục Loạn Ly cầm Ma luyện Khinh cương đao trong tay, theo lẽ thường thì không thể sử dụng pháp thuật.

Nhưng lúc này, trong con ngươi của nàng lại hiện lên một vệt hào quang màu bạc.

“Ngự Thủy!”

Chớp mắt này, Hà La Ngư thiện nước thì lại bị nước khống chế.

Mười cái xúc tu của nó bị dòng nước mạnh mẽ kéo lại, động tác trở nên cực kỳ chậm chạp.

Hai chân Lục Loạn Ly đạp về phía sau một cái, bơi về phía trước Hà La Ngư, một đao đâm thẳng vào đầu của Hà La Ngư.

Mười cái xúc tu của Hà La Ngư vô cùng khó chơi, rất nhiều võ tu bát phẩm đều không phải đối thủ của nó khi ở dưới nước. Nhưng chỉ cần tiếp cận chủ thể của nó, vậy thì con Hà La Ngư này sẽ mặc người xâu xé.

Sau khi Lục Loạn Ly dùng Ma luyện Khinh cương đao chặt đứt phần đầu của và tứ chi của nó, liền cấp tốc nổi lên.

Vừa rồi, nàng đã mượn thiên phú của bản thân, đồng thời vận dụng cả pháp thuật và chân nguyên, nhưng tiêu hao cũng gấp mười lần bình thường.

Mấu chốt là khí ở trong phổi của nàng đã không nhiều, nhất định phải mau chóng ngoi lên mặt nước để hít thở.

Chương 87: Bàn đạp

Lúc này, Lục Loạn Ly vẫn không chú ý ở phía sâu hơn dưới làn nước, còn có một con thủy thú cực lớn đang tấn công về phía của nàng.

Dáng vẻ của nó không khác gì con Hà La Ngư kia cả, nhưng hình thể lại lớn gấp ba.

Con Hà La Ngư cỡ lớn này, đang lạnh lùng nhìn vào bóng lưng của Lục Loạn Ly bằng tám con mắt của mình, mười cái xúc tu đều có những lớp răng nhọn, nhiều không đếm xuể.

Nhưng đúng lúc này, hai cánh tay nhỏ trắng nõn duỗi qua, nắm lấy hai cái xúc tu của nó, lại mạnh mẽ kéo con yêu ngư có cái đầu to hơn một trượng này lại gần.

Hà La Ngư to lớn không khỏi ngây người một trận, nhìn qua chủ nhân của hai bàn tay nhỏ bé trắng nõn kia.

Nó nhìn thấy ở cách đó không xa, có một thiếu nữ nhân loại khác đang lạnh lùng nhìn nó.

Một chớp mắt sau đó, con Hà La Ngư cỡ lớn có tu vị thất phẩm này đã mấy đi ý thức.

Theo Sở Vân Vân phát lực kéo một cái, con Hà La Ngư cỡ lớn này đã bị kéo thành hai nửa.

Sau đó, Sở Vân Vân vẩy tay một cái, một luồng sức mạnh kỳ dị xuất hiện, làm cho thi thể còn lại của con Hà La Ngư này bị nát bấy ra thành mấy trăm khối, mùi máu tanh tản ra nồng nặc, cũng làm cho vô số cá lớn ở chung quanh lao đến, chúng nó dồn dập cắn xé thi thể của con Hà La Ngư cỡ lớn kia.

Lục Loạn Ly thì lại không hề biết gì về những chuyện vừa xảy ra dưới nước, sau khi nàng ngoi lên bờ, liền ném thanh Ma luyện Khinh cương đao trong tay cho Sở Hi Thanh, đồng thời mở miệng nói với vẻ kính phục: “Sở sư huynh thật là lợi hại, con Hà La Ngư ít nhất cũng là bát phẩm này, lại chết ở trong tay ngươi.”

Mặt Sở Hi Thanh đen xì, hắn biết Lục Loạn Ly lại bắt đầu quăng nồi lên đầu mình rồi.

Có điều, bây giờ hắn cũng không rảnh quan tâm chuyện này.

Sở Hi Thanh đang cố gắng cứu người, hắn đạp ở trên các khối gỗ nổi, không ngừng ném những người rơi xuống nước lên những tấm ván gỗ trôi nổi ở chung quanh, lại lấy dây thừng ở trên thuyền, để kéo những người không biết bơi ở bên dưới lên, rồi quấn vào gỗ nổi.

Sức lực một mình Sở Hi Thanh cực kỳ kỳ có hạn, bận rộn một phen mà chỉ cứu được hơn hai mươi người.

May mắn là chủ thuyền và mấy người chèo thuyền cũng nổi lên mặt nước, rồi ra sức cứu người. Trên thuyền còn có một ít hành khách có võ lực hoặc là tinh thông thủy tính, một đám người hợp lực lại, cứu những người bị rơi xuống sông kia.

Lúc này, thần sắc hắn hơi động, Ưng Nhãn của hắn nhìn thấy một cô gái mặc cung trang đang ở dưới mặt nước cách đó không xa.

Tuy rằng chân tay nàng đang giãy dụa, nhưng thân thể mềm mại vẫn từ từ chìm xuống.

Là nữ nhân tên Tạ Chân Khanh kia?

Mày kiếm của Sở Hi Thanh hơi nhướn lên, lúc này mới cầm một đầu dây thừng, buộc vào một khối gỗ nặng, rồi ném về phía bên kia.

Có điều, do sức trôi của sông, nên khối gỗ này vẫn cách Tạ Chân Khanh một đoạn.

May mà cô gái này cũng biết nắm lấy cơ hội, nàng ưỡn người một cái, miễn cưỡng tóm được phần thòi ra của dây thừng.

Sở Hi Thanh khẽ mỉm cười, bắt đầu dùng sức kéo cô gái mặc cung trang lên mặt nước.

Tạ Chân Khanh ở dưới nước thì lại cảm thấy cả người bủn rủn tê dại, cảm giác may mắn, sợ hãi và vui mừng khi được cứu đang tràn ngập toàn thân.

Tay phải của nàng nắm chặt dây thừng, không dám thả lỏng một chút nào.

Thật ra thì tu vị của Tạ Chân Khanh không yếu, cũng có cảnh giới bát phẩm thượng. Nhưng do tu luyện một môn nguyên công hệ Hỏa, giai đoạn này cứ gặp nước thì lại chìm.

Mà không riêng gì nàng, tất cả võ tu hệ Hỏa khắp thiên hạ đều như vậy, trước thất phẩm thì không thể vào nước, bằng không thì chân nguyên trong người sẽ loạn.

Đối với nàng mà nói, thì sợi dây thừng Sở Hi Thanh quăng ra chính là cọng cỏ cứu mạng của nàng.

Khi Tạ Chân Khanh nổi lên mặt nước, thì đúng lúc nghe thấy Lục Loạn Ly đang 'chậc chậc' vài tiếng, rồi tuyên truyền cho Sở Hi Thanh: "Sở sư huynh, một đao Không Huyệt Lai Phong ở dưới nước của ngươi thật sự là quá đẹp. Con Hà La Ngư kia còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Sở sư huynh một đao gọt đầu rồi. . ."

Nàng rất sợ người khác không biết, con Hà La Ngư kia là chết trong tay Sở Hi Thanh.

Vì đề phòng thân phận bị bại lộ, nên nàng nhất định phải ném cái nồi này lên đầu Sở Hi Thanh.

Tạ Chân Khanh nổi lên mặt nước thì không ngừng ho sặc sụa, màng tai thì hơi chấn động ra nước vào, nhưng mà nàng vẫn nghe thấy những lời nói của Lục Loạn Ly.

Nàng không ngừng ho, mãi cho đến khi ho hết nước ở trong phổi ra mới thôi, sau đó liền nhìn qua bên kia.

Tạ Chân Khanh hơi sững sờ, trong mắt hiện lên một vệt kinh ngạc.

Đó là một thiếu niên đứng ở trên một khối gỗ nổi, hắn tầm mười bốn mười lăm tuổi, dáng người cao to, ngũ quan tuấn dật, một đôi mắt phượng hẹp dài đang nhìn về phía mặt nước, tựa như đang tìm kiếm người bị chìm.

Chương 88: Bàn đạp (2)

Tại trong mắt Tạ Chân Khanh, dường như toàn thân vị thiếu niên mặc quần áo bằng vải thô này đang phát sáng.

Có điều, vì sao hắn không kéo mình lên trên ván gỗ?

Trên cái xác thuyền kia vẫn còn một không gian không nhỏ, hẳn là vẫn có thể chứa thêm một người.

Nhưng đúng lúc này, vẻ mặt thiếu niên bỗng nhiên hơi động, thân hình bỗng nhiên lấp lóe, nhào về phía Tạ Chân Khanh.

Ngay khi Tạ Chân Khanh cho rằng thiếu niên này đang muốn cứu nàng ra khỏi mặt nước, thì lại phát hiện một bàn chân của thiếu niên, càng ngày càng to lớn ở trong mắt mình.

Tạ Chân Khanh hoàn toàn không kịp tránh né, trong mắt nàng hiện lên vẻ không thể tưởng tượng nổi, cũng không cách nào tin tưởng.

Người thiếu niên này. . . lẽ nào chuẩn bị dùng mặt của nàng để làm bàn đạp?

Một chớp mắt tiếp theo, đầu của Tạ Chân Khanh bị Sở Hi Thanh giẫm vào trong nước. Bóng người hắn lấp lóe, đi đến một mảnh gỗ nổi khác, rồi kéo Sở Vân Vân lên khỏi mặt sông.

Hắn ôm cô muội muội thuật sư có vẻ như ốm yếu này vào trong lòng, sau đó thân như phi yến mà nhảy lên.

Mặt của Tạ Chân Khanh lại trở thành bàn đạp lần nữa, may mà nàng ôm chặt khối gỗ kia nên mới nổi lên mặt nữa, bây giờ lại bị Sở Hi Thanh giẫm vào trong nước lần nữa.

Mà khi nàng nổi lên mặt nước lần thứ ba, liền nhìn thấy Sở Hi Thanh đang ôm một thiếu nữ ốm yếu có sắc mặt trắng bệch, bọn họ đang ngồi ở trên tấm ván gỗ trước mặt.

Lúc này, tâm trạng Tạ Chân Khanh cực kỳ phức tạp, tuy rằng cũng cảm kích ơn cứu mạng của thiếu niên này.

Nhưng mà bây giờ. . . quả thực là nàng đã tức đến phát nổ!

Lẽ nào có lý đó! Tạ Chân Khanh nàng đường đường là lâu chủ của Luận Võ Lâu quận Tú Thủy, mà lại bị người đối xử như vậy!

Sau khi Sở Hi Thanh ôm Sở Vân Vân trở về tấm ván gỗ to lớn kia, hắn liền quét mắt nhìn mặt sông, lại cảm thấy buồn rầu.

Trên sà lan còn hơn trăm vị hành khách, ngoại trừ mấy người ngã xuống từ đầu vẫn không thấy tăm hơi ra, thì còn lại đã được cứu.

Bọn họ đang nằm nhoài trên những mảnh ván gỗ, có người thì ôm chặt một khối gỗ nổi, còn có người ôm vài miếng gỗ vụn, tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng.

Vấn đề là vị trí của bọn họ nằm ở giữa song, khoảng cách hai bên bờ sông ít nhất phải bốn dặm.

May mắn là dòng chảy ở nơi này tương đối chậm, nên tạm thời bọn họ không có nguy hiểm bị trôi xuống hạ du.

Trong khi Sở Hi Thanh đang suy nghĩ biện pháp để lên bờ, hắn liền nghe thấy tiếng hoan hô ở phía sau.

“Nhìn kìa, đó là thuyền của Thiết Kỳ Bang!”

“A A A, thuyền của Thiết Kỳ Bang đang đi về phía chúng.”

“Ông trời phù hộ! Chúng ta sống rồi, người của Thiết Kỳ Bang quả nhiên đều là hảo hán, bọn họ sẽ không ngồi yên mặc kệ.”

Lúc này, Sở Hi Thanh quay đầu lại, nhìn về phía mặt sông ở phía sau. Quả nhiên,hắn nhìn thấy một chiếc thuyền cỡ lớn đang đi về phía bên này, trên thuyền còn có một chiếc cờ đen ba mặt, giữa cờ có một chữ ‘Thiết’ cứng cáp và mạnh mẽ.

Chiếc thuyền này đi xuôi dòng, khi đến gần bọn họ thì hạ buồm để giảm tốc độ, rồi thả bốn cái thang dây xuống nước.

Còn có hơn mười vị thủy thủ nhảy từ trên thuyền xuống, trợ giúp đám hành khách leo lên thuyền.

Sở Hi Thanh cũng kéo một cái thang dây, rồi ôm Sở Vân Vân đang ‘suy yếu’ lên thuyền.

Điều đáng tiếc là, cô muội muội tiện nghi này leo lên boong thuyền xong thì không cho hắn ôm nữa.

Sở Hi Thanh lo lắng Sở Vân Vân vừa căng thẳng một cái liền vặn gãy cổ của hắn, cho nên cũng thuận thế mà thả nàng ra, để nàng ngồi ở một góc ở mép thuyền.

Đúng lúc này, một nam tử toàn thân ướt sũng đi đến, hắn cảm động đến rơi nước mắt mà cúi đầu hành lễ với Sở Hi Thanh: “Ngài chính là Sở Hi Thanh Sở công tử đã chém chết con Hà La Ngư kia? ân cứu mạng của Sở công ty, bỉ nhân không có gì báo đáp, chỉ nguyện Sở công tử sống lâu trăm tuổi.”

Ngay sau đó, đám người trên boong thuyền cũng phản ứng lại, tất cả đều quỳ gối về phía Sở Hi Thanh.

“Sở công tử! Một nhà già trẻ bốn người chúng ta, cảm ơn ân cứu mạng của ngài.”

“n công ở trên, xin nhận cúi đầu của chúng ta!”

“Nửa tháng trước may mắn nghe thấy tên của Sở ân công, nghe đồn là đệ nhất nhân nội môn của võ quán Chính Dương, không ngờ hôm nay Sở ân công ra tay, cứu già trẻ nhà chúng ta một mạng.”

Lúc này, Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn về phía Lục Loạn Ly một cái.

Lục Loạn Ly lại trợn mắt lên, hùng hùng hổ hổ mà lườn một cái, trong mắt còn hàm chứa ý nhắc nhở.

Cái tên nhà ngươi dám nói lung tung một chữ xem?

Sở Hi Thanh cũng không có ý định vạch trần Lục Loạn Ly.

Hắn cũng đã quen cõng nồi trên lưng rồi, huống hồ là còn có chỗ tốt.

Trong tầm mắt của hắn đã có một bông pháo hoa nhỏ nổ tung, điểm võ đạo đã tăng lên 33.

Số lượng không nhiều, nhưng thịt muỗi cũng là thịt.

Chương 89: Giả bộ

Sở Hi Thanh âm thầm ‘chậc’ một tiếng, thu hồi tầm mắt lại.

Hắn nâng từng người ở xung quanh dậy, giọng nói ôn hòa: “Mời các vị đứng lên, Sở mỗ không dám nhận. Thật ra thì ta và Lục sư muội đã hợp sức với nhau để chém giết con Hà La Ngư kia. Mà chúng ta chém con yêu này cũng là vì tự cứu, nên không dám nhận đại lễ của các vị.”

Da mặt hắn vẫn quá mỏng, ngại ngùng không dám nhận, cho nên liền giải thích qua loa một phen.

Sở Hi Thanh thầm nghĩ, đúng là mình đã góp công góp sức, hôm nay hắn cứu hơn hai mươi người, lại còn phải cõng nồi.

Đúng lúc này, một tráng hán mặt đỏ mặc áo xanh bằng vải bố đi đến, hắn bình tĩnh nhìn Sở Hi Thanh, sau đó sắc mặt kích động lên mà ôm quyền: “Công tử chính là Sở Hi Thanh Sở ân công của võ quán Chính Dương?”

Hắn không chờ Sở Hi Thanh nói chuyện, trực tiếp quỳ một chân xuống: “Tại hạ là Lý Đức Hậu, Hương chủ của Thiết Kỳ Bang, bái tạ Sở công tử! Công tử liều chết cứu viện phó kỳ chủ của chúng ta, trên dưới Thiết Kỳ Bang suốt đời đều không dám quên ân này!”

Hắn nói câu này xong, toàn bộ bang chúng của Thiết Kỳ Bang đều dồn dập thay đổi sắc mặt, rồi đều quỳ một chân ôm quyền giống như Lý Đức Hậu.

Đám hành khác vừa được cứu lên cũng theo đó mà xôn xao.

Trong số họ cũng có người nghe nói qua cái tên Sở Hi Thanh, nhưng lại có rất ít người biết Sở Hi Thanh còn cứu mạng phò kỳ chủ của Thiết Kỳ Bang.

Tuy nhiên, như vậy cũng có thể xác nhận, người chém giết con Hà La Ngư kia chính là Sở Hi Thanh.

Ngay cả Tạ Chân Khanh ở trong đám người cũng thay đổi sắc mặt.

Nàng nhìn thấy quần áo trên người Sở Hi Thanh khô ráo, hiển nhiên là chưa từng xuống nước, cho nên vẫn nghi ngờ tính chân thực trong lời nói của Lục Loạn Ly.

Nhưng mà bây giờ xem ra, quần áo Sở Hi Thanh không ướt, là có nguyên do khác.

Tạ Chân Khanh suy đoán, hoặc là có pháp thuật hoặc là có phù lục tránh nước.

Mấu chốt nhất là, trên thuyền này ngoại trừ Sở Hi Thanh ra thì không có người nào có thể chém giết con Hà La Ngư kia.

Mà lúc này, trong tầm nhìn của Sở Hi Thanh lại có một bông pháo hoa nhỏ nổ tung.

Số lượng điểm võ đạo của hắn cũng đã tăng lên 34.

. . .

Hương chủ Lý Đức Hậu của Thiết Kỳ Bang cực kỳ nhiệt tình với Sở Hi Thanh, hắn không những sắp xếp một bàn đồ nhắm rượu ở trên thuyền để mời ba người Sở Hi Thanh, mà còn mời Sở Hi Thanh đến tổng đà Thiết Kỳ Bang một chuyến. Còn nói phó kỳ chủ của bọn họ rất nhớ vị ân nhân cứu mạng này.

Sở Hi Thanh lại khéo léo từ chối, hôm nay hắn có chuyện quan trọng cần làm, cho nên không tiện đi.

Lý Đức Hậu chỉ có thể vô cùng tiếc nuối mà đưa bọn họ đến bến tàu ở bờ đông Cổ Thị tập, sau đó căng buồm rời đi.

Chiếc thuyền này của hắn vốn là đi vận chuyển hàng hóa, phải đi xuống mấy quận gần biển ở hạ du sông Thần Tú. Chỉ là giữa đường phát hiện người gặp nạn, cho nên mới chạy đến cứu.

Trước khi đi, Cổ Thị tập còn cố ý nói với Sở Hi Thanh là, Thiết Tiếu Sinh đã thông báo tên của hắn cho toàn bộ trên dưới Thiết Kỳ Bang.

Ngày sau hắn chỉ cần báo tên họ ở các bến tàu trong quận Thủy Tú, thì tất cả đều miễn phí.

Còn có Cổ Thị tập, Thiết Kỳ Bang cũng có một đường khẩu ở bên này. Nếu như Sở Hi Thanh gặp chuyện không thể giải quyết được ở Cổ Thị tập, thì có thể chạy đến đường khẩu của Thiết Kỳ Bang để cầu viện.

Sau khi Sở Hi Thanh lên bờ, hắn liền cười tủm tỉm hỏi dò Lục Loạn Ly: “Lục sư muội đến Cổ Thị tập là có chuyện gì quan trọng sao?”

Ý của lời nói này là, có việc thì mau đi đi, đừng đi theo ta.

Lục Loạn Ly lại liếc mắt nhìn bao hành lý vừa cứng vừa dài ở phía sau lưng Sở Hi Thanh, nàng hơi suy nghĩ một chút, liền đoán ra Sở Hi Thanh đến bán mấy thanh đao kiếm lấy được từ trong Hỏa Cốt Quật.

Khóe môi nàng cong lên, móc một cây chủy thủ(dao găm) ở trong tay áo ra: “Ta đến bên này là để bán thứ này, cáo từ!”

Lục Loạn Ly nói xong câu đó, liền rời đi mà không thèm quay đầu lại.

Sau đó, Lục Loạn Ly chưa đi được mấy bước liền quay đầu lại, nhìn về phía Sở Hi Thanh với ánh mắt ‘vô cùng kinh ngạc’: “A? Sở sư huynh, còn Vân Vân sư muội nữa, các ngươi đi theo ta làm gì?”

Sở Hi Thanh không còn gì để nói, thị trường binh khí lớn nhất của Cổ Thị tập nằm ở phía nam, hắn chỉ có thể đi theo sau Lục Loạn Ly.

Sở Vân Vân ở phía sau nghe thấy thế lại buồn cười.

Nhưng có Lục Loạn Ly ở đây, nàng chỉ có thể tiếp tục giả bộ ‘suy yếu’.

Dù sao nàng cũng bị rơi xuống nước, còn ở trong nước một thời gian rất dài.

Dù là một thuật sư bình thường cũng không chịu được, huống hồ là một thiếu nữ ốm yếu như nàng?

Khi ba người Sở Hi Thanh đi đến thị trường binh khí, thì Tạ Chân Khanh đã trở lại Luận Võ Lâu.

Luận Võ Lâu của quận Tú Thủy không thiết lập ở trong quận thành, mà là ở bên trong Cổ Thị tập.

Chương 90: Nâng giết

Chỉ vì tòa chợ đen lớn nhất Đông Châu này, không chỉ tụ tập tam giáo cửu lưu, vô số nhân vật trong giang hồ, mà còn là nơi tụ tập rất nhiều tin tức.

Luận Võ Lâu ở đây để thu thập tin tức và lời đồn trong giang hồ, tìm hiểu hướng đi của thế lực khắp nơi, nơi này thuận tiện hơn thành Tú Thủy nhiều lắm.

Khi Tạ Chân Khanh đeo một tấm khăn che mặt, đi đến bên ngoài Luận Võ Lâu, thì đã có vài thanh niên đeo binh khí chờ đón ở bên ngoài từ trước.

Sắc mặt bọn họ tái nhợt, quỳ trên mặt đất: “Nô tài tội đáng muốn chết! Nhất thời lười biếng lại để tiểu thư rơi vào trong nguy hiểm.”

Mấy người này không phải thuộc hạ của Tạ Chân Khanh, mà là gia tướng của nàng.

Tạ Chân Khanh lại không để ý mà phất phất tay: “Được rồi, là ta bảo các ngươi đừng đến. Không ngờ ai sẽ có Hà La Ngư làm loạn trong khúc sông của quận Tú Thủy cả.”

Nàng vừa nói chuyện vừa bước cộc cộc cộc lên lầu ba.

Tầng này dài tầm mười trượng, rộng khoảng tám trượng, bên trong phân bố hơn ba mươi tấm án thư(bàn), có vài chục vị thư sinh đang dựa bàn mà viết.

Tạ Chân Khanh trực tiếp vẫy vẫy tay về phía một cái án thư ở gần cửa sổ: “Lão Đổng, ta nhớ ba ngày trước ngươi đã viết một bài văn chương, là giới thiệu thiếu niên anh kiệt ở quận Tú Thủy?”

Lão Đổng là một người trung niên tầm bốn mươi tuổi, râu tóc xoăn tít.

Hắn tên là Đổng Lâm Sơn, là “Khảo đính điển bộ” của Luận Võ Lâu, quan cấp cửu phẩm, là một quan văn của triều đình.

Người này nghe Tạ Chân Khanh nói thế thì nhướn mày lên, rút vài tờ giấy tràn ngập chữ cực nhỏ ở trong đống bản thảo ra, rồi đi đến trước mặt Tạ Chân Khanh.

“Lâu chủ, đây là bài văn mà ta và mấy vị đồng liêu cùng viết, đã kiểm tra qua, chuẩn bị gửi về phía châu thành.”

Tạ Chân Khanh tiếp nhận bản thảo kia rồi xem qua một lượt, chẳng mấy chốc nàng đã tìm thấy nội dung có liên quan đến Sở Hi Thanh.

Thật ra thì kỳ Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí ở nửa tháng trước đã đăng chuyện liên quan đến Sở Hi Thanh rồi.

Mà bài văn chương này, là Đổng Lâm Sơn bổ sung kỹ hơn, còn thêm nội dung của buổi kiểm tra thực chiến trong võ quán Chính Dương nữa.

Dù sao võ quán Chính Dương cũng là võ quán lớn nhất quận Tú Thủy, vẫn có rất nhiều người quan tâm buổi kiểm tra thực chiến này.

Tạ Chân Khanh lại trực tiếp đưa bài văn chương trở lại: “Sửa lại bản văn chương này một chút đi, nội dung liên quan đến Sở Hi Thanh phải tăng thêm, tăng thêm nhiều! Nhất định phải dùng nhiều từ khuếch đại hơn, phỏng đoán sức chiến đấu càng cao càng tốt!”

Đổng Lâm Sơn sững sờ, nhìn về phía Tạ Chân Khanh với ánh mắt khó hiểu.

Hắn cho rằng bài văn chương này đã là tâng bốc Sở Hi Thanh lên kinh lắm rồi.

Tất cả lời đồn đại liên quan đến Sở Hi Thanh ở trong võ quán Chính Dương đều cực kỳ khuếch đại và không chân thực.

Mà bài văn chương này của bọn họ, lại biên soạn dựa theo những lời đồn đại đó.

Đổng Lâm Sơn hơi suy nghĩ một chút, rồi hỏi dò: “Lâu chủ, Sở Hi Thanh này đã đắc tội với ngài sao? Hay là lâu chủ ngài được người khác nhờ vả?”

Hăn nghi ngờ vị Tạ lâu chủ này đang muốn ‘nâng giết’ Sở Hi Thanh.

Tạ Chân Khanh nhất thời xanh mặt lại, lạnh lùng hừ một tiếng.

Sở Hi Thanh đâu chỉ đắc tội với nàng?

Nàng không tự chủ được mà sờ lên cái khăn che mặt ở trên mặt mình, sau đó còn chạm vào một ít dấu vết rõ ràng.

Đây là vết chân mà Sở Hi Thanh lưu lại ở trên mặt của nàng.

Mấu chốt là nàng còn hồn nhiên không hay biết, sau khi lên bờ còn mang theo dấu chân này mà đi dạo mấy con phố, mãi cho đến khi được một cô gái có lòng tốt nhắc nhở thì mới biết.

Tạ Chân Khanh vừa nghĩ đến những ánh mắt quái dị ở trên đường, thì lại cảm thấy thà mình chết đi cho rồi.

“Ngươi quản nhiều như vậy làm gì? Tạ Chân Khanh lạnh lùng trừng mắt với Đổng Lâm Sơn một cái: “Ngươi chỉ cần làm theo là được! Tối hôm nay ta muốn nhìn thấy bản thảo mới.”

Đổng Lâm Sơn nghe vậy thì bất đắc dĩ mà lắc đầu: “Thuộc hạ tuân mệnh, sẽ đi sửa bản thảo ngay. Như vậy thì thực lực của Sở Hi Thanh này. . . ta nên viết là bát phẩm thượng hay là. . . thất phẩm hạ?”

Nếu như đã muốn ‘nâng giết’, vậy thì càng khoa trương càng tốt rồi.

Tạ Chân Khanh lại hơi do dự, nghĩ đến gương mặt tuấn tú kia của Sở Hi Thanh, còn có sợi dây thừng như cọng cỏ cứu mạng kia.

Nàng chỉ muốn trừng trị Sở Hi Thanh một chút mà thôi, chỉ muốn hả giận một chút chứ không định lấy mạng hắn.

Mà nếu như miêu tả thực lực của Sở Hi Thanh quá khoa trương, thì cũng ảnh hưởng đến danh dự của Luận Võ Thần Cơ bọn họ.

“Sức chiến đấu. . . đánh giá là bát phẩm hạ đi!” Tạ Chân Khanh khoanh tay trước ngực, suy tư giây lát rồi nói: “Có điều, có thể nói hắn là người có thiên phú cao nhất trong một đời trẻ tuổi tuấn kiệt của võ quán Chính Dương. . . không. . . của quận Tú Thủy luôn đi. Hai mươi cái danh ngạch đệ tử chân truyền của võ quán Chính Dương cuối năm nay, không phải hắn thì không phải ai khác. Cũng là thiếu hiệp thiên tài được người ta chờ mong nhất của quận Tú Thủy.”

Trong mắt nàng hiện lên một tia chờ mong, nàng đã tưởng tượng ra được tình cảnh nửa tháng sau, khi kỳ Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí này tuyên bố rồi.

. . .

Chương 91: Nâng giết (2)

Sở Hi Thanh đã đi đến con đường ở góc nam Cổ Thị tập.

Nơi này chính là một trong những thị trường binh khí lớn nhất của toàn bộ cảnh nội Đông Châu.

Hai bên con phố dài chưa đến năm mươi trượng này, lại có hơn 100 tiệm binh khí và tiệm rèn.

Tại giữa ngã tư đường, cũng có không ít hơn năm trăm gian hàng, phía trên có các loại đao thương kiếm kích, búa rìu câu xiên, roi giản búa trảo, thang sóc gậy gộc, muôn màu muôn vẻ, muốn thứ gì có thứ đó.

Triều Đại Ninh võ phong hưng thịnh, hàng rèn và tiệm binh khí là một trong những mối làm ăn kiếm nhiều tiền nhất trên thế giới này.

Trong truyền thuyết, những năm đầu Đại Ninh, ba đời mình quân thái tổ, Thái Tông và Trữ Vũ đế của Đại Ninh đã từng thử nghiệm cấm võ, đoạt lại binh khí trong dân gian.

Kết quả là thiên hạ rung chuyển không yên, khói lửa nổi lên ở khắp nơi, hầu như lật tung toàn bộ quốc lực hưng thịnh của triều Đại Ninh.

Ngay cả triều đình cũng bị ép thỏa hiệp, lệnh cấm binh khí và lệnh cấm võ như là vô dụng.

Võ tu ở khắp nơi đều công khai mang theo các loại binh khí khi ra vào các châu quận thành lớn, chuyện kinh doanh binh khí ở các nơi cũng không bị hạn chế gì.

Chỉ cần không xuất hiện mấy loại binh khí quan trọng trong quân đội như trọng nỗ, cường cung và Gia Cát nỏ, thì triều đình sẽ không quản thúc.

Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly đều đi xem vài nhà, hỏi dò giá cả, lúc này mới đi tiệm binh khí Thần Binh Đường ở cuối con đường này.

Hắn quét mắt nhìn bốn phía, liền đi thẳng trên trước quầy, rồi đặt bọc hành lý sau lưng lên trên quầy.

“Chưởng quỹ, chỗ ta có mấy món binh khí muốn bán, ngài cho cái giá đi!” Hắn nhìn ông lão mặc cẩm bào, sắc mặt khô vàng, tuổi tầm sáu mươi ở phía sau quầy: “Diệp giáo đầu của võ quán Chính Dương giới thiệu ta đến nơi này, nói là giá cả nơi này rất vừa phải.”

“Diệp giáo đầu?” Ông lão mặc cẩm bào khẽ biến sắc, ngước mắt lên nhìn Sở Hi Thanh, tiếp đó lại ngưng thần nhìn ba thanh Bách luyện Khinh cương đao và một thanh bảo kiếm ở trong bọc hành lý.

Ông lão mặc cẩm bào rút từng thanh binh khí này ra, bắt đầu cẩn thận đánh giá.

Sở Hi Thanh thì đã từng bảo dưỡng mấy thanh binh khí này trước khi đi đến đây, toàn thân không chỉ bóng loáng mà còn được thoa dầu mỡ. Lúc này, hàn quang bắn bốn phía, phong mang bức người, vẻ ngoài cực kỳ tốt.

Ông lão mặc cẩm bào lại không bị ảnh hưởng, hắn cẩn thận đánh giá một lúc, không chỉ dùng tay thử phong nhận, mà còn dùng ngón tay để gõ vào thân kiếm và sống đao, sau đó lắng nghe tiếng rung của binh khí.

Một lúc sau, hắn mới tươi cười rạng rỡ nhìn về phía Sở Hi Thanh: “Tiểu huynh đệ, ba thanh đao này đã nhiều năm rồi, may là bảo dưỡng khá tốt, thân đao vẫn rất kiên cố, có thể bán được chín mươi lượng bạc.”

“Còn thanh kiếm này rất bất phầm, cấp độ thất phẩm hạ, mà còn khắc dấu phú văn, không chỉ thân kiếm càng rắn rối, mà còn có năng lực ‘ngự phong’ nhất định, Thần Binh Đường chúng ta có thể định giá bảy trăm lượng bạc cho thanh kiếm này.”

Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân nhìn nhau một chút, trên mặt đều hiện ra một tia vui mừng.

Công nhận giá cả của Thần Binh Đường là cao nhất trong tất cả các tiệm binh khí ở đây.

Có 790 lượng bạc này, không chỉ có thể giải quyết tài nguyên tu luyện pháp thuật của Sở Vân Vân, mà còn dư ra hơn 400 lượng, để Sở Hi Thanh có thể thu mua bí dược tầng thứ ba của Dưỡng Nguyên Công.

Lục Loạn Ly ở phía sau lại cười gằn một tiếng: “Ngươi không biết hàng thật à? Phù văn của kiếm này mới được luyện chưa đến một năm, còn dùng ‘Lãnh Đoán thanh thiết’, hơn nữa còn chính là bảo kiếm mà Thần Binh Đường các ngươi chế tạo ra. Mới bảy trăm lượng bạc, ngươi coi chúng ta là heo để thịt à? Tám trăm lượng còn tạm được!”

“Vậy thì tám trăm lượng!” Ông lão mặc cẩm bào vẫn nở nụ cười như cũ, sau đó ôm quyền về phía Lục Loạn Ly: “Vị cô nương này thật tinh tường.”

Sở Hi Thanh không ngờ kéo Lục Loạn Ly đi theo, lại còn có thể thu thêm được một trăm lượng ma ngân.

Hắn không khỏi cảm thấy xấu hổ vì từng ghét bỏ Lục Loạn Ly đi theo mình.

Mà sau khi ba người cầm một tệp ngân phiếu rời đi, ông lão mặc cẩm bào liền tiện tay ném thanh kiếm cho một thanh niên cao to mặc thiết giáp ở bên cạnh.

“Sau ba canh giờ, ngươi phải đem thanh kiếm này cho đại thiếu Long Hành của Long gia xem. Đây là kiếm của Ưng Kiếm – Đô Hồng, nếu như hắn muốn thì phải lấy 1200 lạng bạc ra.”

Thanh niên cao to cầm thanh kiếm trong tay, sắc mặt hơi động: “Nếu Long đại thiếu hỏi thân phận của kẻ bán, thì ta phải trả lời như nào?”

“Cứ nói thật thôi!”

Ông lão mặc cẩm bào nhìn ra bên ngoài với ánh mắt nghiền ngẫm: “Diệp Tri Thu này cũng không dễ chọc, chúng ta vì danh tiếng của nàng mà báo chậm ba canh giờ, như vậy là đủ rồi.”

Chương 92: Cột cờ

Do vận chuyển đường sông rất thuận tiện, nên Cổ Thị tập chẳng những có thị trường binh khí lớn nhất Đông Châu, mà còn là nơi tất kết hàng dược liệu số một số hai trên thượng và hạ du sông Thần Tú.

Sở Hi Thanh vừa ra khỏi cửa Thần Bình Đường, liền chuẩn bị đến thị trường dược liệu ở phố Hoàng Mộc.

Nhưng khi bọn họ mới xuyên qua một con hẻm nhỏ, đi về phía đường Hoàng Mộc thì Sở Vân Vân đột nhiên dừng bước lại.

Nàng nhìn về phía một cửa hàng ở bên cạnh, vẻ mặt viết đầy nghi ngờ.

“Sao vậy?” Sở Hi Thanh đang đi phía trước quay đầu lại, nhìn qua theo tầm mắt của Sở Vân Vân.

Đây là một nhà mở hiệu cầm đồ ở trong hẻm nhỏ, thứ cầm cố là rất nhiều loại binh khí khác nhau.

Sở Hi Thanh phóng mắt nhìn qua, phát hiện cửa sổ của hiệu cầm đồ này đã cũ kỹ không chịu nổi.

Binh khí ở bên trong tiệm cầm đồ cũng đều là binh khí bình thường, không phải thứ gì cao cấp cả.

Sở Hi Thanh lại thấy hơi khó hiểu.

Hiệu cầm đồ này không mở ở con đường chính mà mở ở trong hẻm nhỏ, chứng tỏ thực lực của chủ quán rất có hạn.

Không biết là thứ gì đã hấp dẫn Sở Vân Vân đây.

Sở Vân Vân lại không nói tiếng nào mà đi thẳng vào trong, nàng đi đến trước một cái thùng gỗ gần cửa lớn, rồi bắt đầu quan sát tỉ mỉ.

Trong thùng gỗ này có mấy chục thanh đao thương kiếm kích và một số binh khí có cán dài.

Sau khi Sở Vân Vân nhìn một lát, nàng liền rút một thanh mâu sắt màu đen dài tầm một trượng tám thước ở bên trong ra xem.

Theo Sở Hi Thanh, đây chính là một cây mâu sắt.

Thân kim loại dài đến một trượng tám thước, phía cuối còn có một đầu mâu sắc bén.

Sở Hi Thanh cũng cẩn thận đánh giá cái mâu sắt này, nhưng lại không hề phát hiện ra nó có bất cứ thứ nào thần kỳ cả.

Thân mâu đã biến thành màu đen, trên có hoa văn hình rắn, có thể nhìn thấy chất liệu là hắc thiết, công nghệ từ rèn lạnh.

Nhưng không biết vì sao, thân mâu quá to và thô, phải lớn hơn mâu bình thường một vòng.

Bởi vậy, cái mâu này vô cùng nặng nề, tạo thành gánh nặng rất lớn cho người dùng mâu.

Mặt trên còn có vài vết xước màu bạc, có thể thấy được thân mâu đã không còn kiên cố nữa.

Nhưng mà người nhìn trúng nó, lại chính là Bá Võ Vương Tần Mộc Ca, người đã từng là thần tướng nhất phẩm.

Sở Hi Thanh hơi nhướn mày lên: “Ngươi yêu thích cái mâu này? Yêu thích thì mua lại đi.”

Thời kỳ còn toàn thịnh, Tần Mộc Ca được xưng là ‘thương kích song tuyệt’, nhưng mà trong tay Sở Vân Vân bây giờ chỉ có một đôi đoản kích cấp độ cửu phẩm, lại thiếu mất một trường thương thích hợp.

Theo Sở Hi Thanh, thì thương mà mâu cũng không có gì khác biệt cả.

Mâu bình thường là đầu nhọn và có khai nhận ở hai bên, phần sau có xước mang rô, khá tương tự với đầu mũi tên, lúc rút ra sẽ tạo thành thương tổn lần thứ hai. Không có mang anh, có lợi cho chém.

Thương thì cũng có đầu nhọn và hai bên khai nhận, thiết kế hình lăng, lợi cho phá giáp, đầu thương có thêm hồng anh, phòng ngừa sương máu phun ra bắn vào trong mắt. (hồng anh là chùm dây đỏ ngắn ở trên đầu thương)

“Cái này không phải là mâu?” Lục Loạn Ly liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh một cái: “Đây rõ ràng là một cái cột cờ trong quân, chỉ là thiếu mất lá cờ và hồng anh mà thôi.”

Nàng cũng tỏ vẻ nghi ngờ và khó hiểu, Sở Vân Vân không phải là thuật sư sao? Chắc hẳn không dùng đến thứ này mới đúng chứ.

Sở Vân Vân thì lại yên lặng vỗ về cái ‘cột cờ’ này, nàng cũng không hiểu được là thứ này rốt cuộc có cái gì thần kỳ.

Nhưng vừa rồi, khi nàng đi ngang qua cửa tiệm cầm đồ này thì trái tim đột nhiên nhảy lên một cái, nàng có một cảm giác rằng, hình như trong cửa tiệm này có thứ gì đó đang kêu gọi mình.

Tiếc là nàng đã mất hết chân nguyên, bằng không thì có thể truyền một tia chân nguyên vào để thăm dò vật này, xem rốt cuộc nó là thứ gì.

Lúc này, thần sắc Sở Vân Vân bỗng nhiên hơi động, nàng phát hiện có một văn tự kỳ dị như ẩn như hiện ở phần sau của cột cờ.

Ngay khi Sở Vân Vân muốn phân biệt cẩn thận, thì một người đàn ông trung niên trong cửa hàng đi ra, hắn cười híp mắt nói: “Khách quan yêu thích cái mâu này? Thật là đáng tiếc, cái mâu này là vật cầm cố của người khác, hôm nay vẫn chưa quá hẹn nên không thể bán. Có điều, nhà chúng ta vẫn còn rất nhiều thương và mâu tốt, thất phẩm bát phẩm cũng có, mặc cho ngài chọn lựa!”

Sở Vân Vân cau mày lại, thả cột cờ về chỗ cũ: “Quên đi, chúng ta đi thôi!”

Cái cột cờ này có chút thần dị, nhưng Sở Vân Vân lại không muốn cướp đoạt đồ của người khác.

Nàng cũng không có hứng thú gì với đám thương và mâu ở bên trong cửa tiệm này.

Thần sắc Sở Hi Thanh hơi động, hỏi dò người trung niên: “Chưởng quỹ, xin hỏi cái mâu này sẽ hết hạn vào lúc nào?”

Thật ra thì hắn muốn hỏi chủ của cái cột cờ này ở đâu, rồi trực tiếp mua từ trong tay chủ của nó, nhưng làm như vậy thì không hợp quy củ.

Chưởng quỹ nghe vậy thì cười khổ một tiếng: “Chủ nhân của cái mâu này cầm nó từ nửa tháng trước, theo quy củ thì phải chờ nửa năm thì chúng ta mới có thể bán nó.”

Sở Hi Thanh lắc đầu, quay người tiếp tục đi về phía đường Hoàng Mộc.

Chương 93: Cột cờ (2)

Đường Hoàng Mộc là thị trường dược liệu lớn nhất quận Tú Thủy, nơi này chẳng những có hơn trăm hiệu thuốc kinh doanh nhiều năm, mà còn có rất nhiều thương nhân dược liệu nhỏ và lẻ.

Sở Vân Vân trắng trợn mua hàng ở đây, tập hợp tất cả những tài liệu thích hợp để tu luyện pháp thuật.

Bọn họ cùng giá gốc để mua ba mươi bình Dương Hòa Tán, có thể để cho hai huynh muội bọn họ kéo dài bốn mươi lăm ngày tuổi thọ.

Sở Hi Thanh thì lại bỏ hơn 400 lượng bạc để mua ba mươi viên Bồi Nguyên Đan và tập hợp tất cả tài liệu phụ của bí dược tầng thứ ba Dưỡng Nguyên Công.

Tài liệu chính của tầng này là một loại thuốc có tên Băng Tằm Hỏa Nhộng, chỉ sinh ra ở gần núi lửa hồ băng.

Loại dược thảo kỳ lạ này chỉ xuất hiện ở hồ băng trên những ngọn núi lửa đã ngừng hoạt động, Băng Tằm Hỏa Nhộng này cũng là một đồ vật thần kỳ và kỳ lạ như đông trùng hạ thảo vậy.

Sở Hi Thanh cũng nhìn mà than thở đối với vật này.

Hắn đi đến các tiệm thuốc lớn đề hỏi dò giá bán của Băng Tằm Hỏa Nhộng, không một nhà nào định giá thấp hơn bảy trăm lượng bạc.

Mấu chốt là Sở Hi Thanh còn không có nơi để hái thuốc.

Ngọn núi lửa không hoạt động gần đây nhất, cũng cách quận Tú

Thủy hơn ba ngàn sáu trăm dặm.

Mà những hồ băng trên đỉnh ngọn núi lửa đó đã bị đám võ đạo thế gia và các tông môn chiếm đoạt, lũng đoạn rồi, không chia sẻ cho người khác.

Khi Sở Hi Thanh rời khỏi tiệm thuốc lớn nhất trên đường Hoàng Mộc, trong túi của hắn còn chưa đến bảy mươi hai lượng bạc.

Còn có một tháng nữa, Dưỡng Nguyên Công tầng thứ hai của hắn sẽ viên mãn, nhưng hắn biết kiếm số tiền này ở đâu?

Vận tiêu? Làm công? Đi săn thú ở dã ngoại? Hái thuốc? Hoặc là đi trông nhà hộ viện cho người ta?

Tất cả đều quá chậm. . .

Đánh cướp đúng là nhanh hơn, nhưng mà Sở Hi Thanh không thể vượt qua rào cản tâm lý của mình, thứ hai là đám người giàu có trên thế giới này cũng không dễ chơi, trong nhà đều có rất nhiều hộ viện.

Quan phủ không quan tâm đến sống chết của bình dân bá tánh, nhưng ngươi thử động vào kẻ có tiền thử xem, nhất định sẽ có một đám chó săn, dùng mọi khả năng để bắt ngươi về quy án.

Hắn không có năng lực như Huyết Phong Đạo, nên không thể làm mấy chuyện này được.

“Tiền mua Băng Tằm Hỏa Nhộng, chúng ta từ từ kiếm là được!” Sở Vân Vân nhìn Sở Hi Thanh, trong mắt chứa ý cảnh cáo: “Không thể làm như thế!”

Lúc nãy, nàng nhìn thấy Sở Hi Thanh hỏi giá cả của một loại dược liệu khác là Xích Huyết Băng Đằng.

Đây là một loại dược liệu có thể thay thế Băng Tằm Hỏa Nhộng, giá cả rẻ hơn rất nhiều, chỉ cần hai trăm lạng bạc.

Vấn đề là tất cả phương pháp phối chế bí dược của Dưỡng Nguyên Công, đều được Vô Tướng Thần Công cải tạo qua vô số năm tháng mà thành.

Có người nói, cứ mỗi năm năm thì dược liệu phụ trong phương pháp phối chế bí dược sẽ biến động một lần, mỗi hai trăm năm, sẽ thay đổi vị thuốc chính một lần, dùng để ứng đối với biến hóa của huyết mạch thân thể và biến hóa của trời đất.

Trước mắt, hiệu quả của Băng Tằm Hỏa Nhộng là tốt nhất.

Cái phương thuốc này có thể đảm bảo cho người uống không có bất kỳ hậu hoạn nào sau khi giải phong ấn huyết mạch, là “Huyền môn chính tông’ chân chính, nhắm thẳng đại đạo vô thượng.

Đại đa số người tập võ đương đại có thành tựu không cao, không phải là vì thiên phú của bọn họ không đủ, mà là do bí dược khan hiếm và đắt đỏ.

Rất nhiều người vất vả mười hai mươi năm mà cũng chưa chắc có thể góp đủ bảy trăm lượng để mua Băng Tằm Hỏa Nhộng. Thế cho nên bạn họ thay đàn đổi dây, lựa chọn loại bí dược rẻ tiền hơn.

Nhưng mà như vậy, con đường võ đạo của bọn họ sẽ bị hạn chế ở thất phẩm, thậm chí là bát phẩm.

Độc tính và mầm họa của bí dược giá rẻ, đủ để hủy diệt tương lai của bọn họ.

Hiện giờ, nếu Sở Hi Thanh đi nhầm một bước, sẽ ảnh hưởng đến con đường võ đạo tương lai.

Sở Hi Thanh nghe thấy thế thì cười khổ, thật ra hắn cũng không muốn làm như vậy, chỉ là muốn biết giá thị trường mà thôi.

Hắn cau mày, hơi suy tư rồi nói: “Vân Vân, ngươi nói xem có công việc gì vừa có thể kiếm tiền nhanh mà vừa có thể nổi tiếng không?”

Sở Vân Vân thầm nghĩ, cõi đời này còn có chuyện tốt như vậy sao?

Không đúng! Đúng là có, ngày xưa nàng cầm quân đi chinh chiến phương bắc, không chỉ kiếm được rất nhiều tiền, mà còn danh chấn thiên hạ.

Còn có những đại hiệp danh chấn thiên hạ kia nữa, bọn họ coi hai chữ ‘hiệp nghĩa’ thành một mối làm ăn, ngày thu đấu vàng.

Nhưng mà hiển nhiên là chuyện này không thích hợp với hai người bọn họ.

“Có thì đúng là có!”

Theo tiếng nói như chuông bạc này vang lên, Lục Loạn Ly cõng một cái bọc rất to đi từ đằng xa đến.

Nàng vừa mới tách khỏi Sở Hi Thanh một quãng thời gian, cũng chọn mua không ít dược liệu ở đường Hoàng Mộc này.

Nàng vừa cười nhạo vừa chỉ chỉ về phía nam: “Ngay đường Miếu thị ở phía nam có một lôi đài chợ đen. Người đánh vài trận lôi đài ở đó, chẳng những có thể kiếm tiền, mà còn có thể nổi danh, nếu như là ‘sinh tử lôi’ thì sẽ kiếm được càng nhiều hơn, nhưng mà sẽ có nguy hiểm.”

(sinh tử lôi = đánh đến chết)

Sở Hi Thanh hơi ngẩn ngơ, sau đó hai mắt của hắn tràn đầy hứng thú.

Chương 94: Long Hành

Khi ba người Sở Hi Thanh đi đến Miếu thị ở phía nam, chỉ thấy nơi này có người ra người vào tấp nập.

Không cần nghi ngờ gì, đây chính là nơi phồn hoa và náo nhiệt nhất Cổ Thị tập.

Từ cửa miếu tài thần hướng ra hai bên đường đá ở bên ngoài, một đường bày ra hơn hai mươi tòa võ đài.

Dưới mỗi một tòa võ đài, đều tụ tập một đám người, còn có một chút người bán trái cây hoặc đậu rang đang đi qua lại trong đó, vừa đi vừa rao hàng.

“Quy mô lôi đài ở đây, chỉ kém châu thành thôi!” Lục Loạn Ly đi trước dẫn đường, vừa giới thiệu cho hai người: “Có thể chiếm lôi đài ở đây thì đều không phải là người bình thường, bọn họ được gọi là đài chủ, tất cả đều có bối cảnh thâm hậu, thế lực rất lớn, mà võ lực cũng rất mạnh mẽ.”

“Bây giờ, toàn hộ Miếu thị có tổng cộng ba vị đài chủ, mỗi người đều chiếm một số võ đài. Bọn họ dựa vào đánh cược để kiếm tiền, một ngày thu đấu vàng. . .”

Sở Hi Thanh vừa lắng nghe vừa đánh giá bốn phía.

Hắn phát hiện những lôi đài này cũng phân chia cấp bậc.

Tổng cộng có bốn cấp bậc là cửu phẩm hạ, cửu phẩm thượng, bát phẩm hạ, bát phẩm thượng.

“Lôi đài cấp cửu phẩm hạ là lôi đài bình thường, thắng một trận bình thường chỉ được hai lượng bạc, tương đương với một ngày vận tiêu của ngươi. Thua thì sẽ không kiếm được xu nào, tiền thuốc sau khi bị thương cũng không cho.”

“Sinh tử lôi thì kiếm nhiều hơn, thắng một trận không chỉ có thể kiếm được hơn hai mươi lượng, mà còn có thể chiếm được một phần mười kim ngạch cá cược. Thua thì sẽ bao tiền thuốc men hoặc là tiền đốt chôn. Có điều, trên đài không có trọng tài, sống chết tự chịu. . .”

Lục Loạn Ly không nói tiếp chỉ vì Sở Hi Thanh đã cất bước đi đến một tòa võ đài ở phía bên trái.

Nàng không khỏi trợn mắt lên, cái tên này chuẩn bị đi đánh lôi đài thật à?

Sở Hi Thanh đi đến bên dưới lôi đài, rồi đi vào một cái lương đình ở bên cạnh, tìm một công văn trong đình để báo danh.

Trước khi lên đài, hắn phải ký một bản công văn sinh tử, ước định ‘sống chết đều không truy cứu’.

Lôi đài bình thường cũng nhất định phải ký cái này, tuy trên võ đài có trọng tài, lúc nào cũng có thể ra tay can thiệp, đảm bảo tính mạng của song phương, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có bất ngờ.

Tiếp theo là kiểm tra cường độ chân nguyên.

Tu vị cửu phẩm thượng thì đừng hòng leo lên lôi đài cửu phẩm hạ, cùng lý đó, võ tu bát phẩm hạ đừng hòng leo lên lôi đài cửu phẩm thượng để làm mưa làm gió.

Theo Sở Hi Thanh, cái này giống như thi đấu quyền anh hạng lông, hạng cân nhẹ, hạng cân nặng như ở thời hiện đại, có thể nói là không khác lắm.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại chờ khoảng một khắc thời gian, lúc này mới được sắp xếp lên đài.

Để cho Sở Hi Thanh thất vọng chính là, đối thủ chẳng ra sao cả, hắn thắng liên tục hai trận liền.

Giây phút Sở Hi Thanh rút đao, đối phương đã thua rồi.

Hắn không sử dụng bất kỳ thân pháp nào, cũng không sử dụng bất kỳ chiêu thức nào, thậm chí còn không rút đao với tốc độ nhanh nhất.

Sở Hi Thanh biết đạo lý ‘sư tử vồ thỏ cũng phải dùng toàn lực’, nhưng hắn càng muốn mượn cái lôi đài cấp độ thấp này để rèn luyện năng lực chém giết của mình.

Tuy nhiên, dù Sở Hi Thanh chỉ dùng một nửa tốc độ rút đao, đối thủ của hắn đã không chống đỡ được.

Vậy là sau khi hai trận kết thúc, có một người trung niên mặc quần áo hộ vệ đi lên.

Sắc mặt hắn âm trầm, ôm quyền về phía Sở Hi Thanh: “Đao pháp của tiểu huynh đệ rất tuyệt, nơi này không có người là đối thủ của ngươi. Xin mời tiểu huynh đệ thăng đài, hoặc là đi sinh tử lôi! Ngươi thân là mãnh long, cần gì phải nhảy vào vũng nước cạn của cá tôm?”

“Thăng đài” có nghĩa là để Sở Hi Thanh đi lên lôi đài cấp cửu phẩm thượng mà đánh.

Đám người quan sát ở bên dưới đều là người từng trải, vừa nhìn thấy thức rút đao của Sở Hi Thanh thì đã biết trình độ của hắn ra sao rồi.

Trận chiến vừa rồi, hầu như tất cả mọi người đều đặt Sở Hi Thanh thắng, để bọn họ thua hơn ba mươi lượng.

Sức chiến đấu của vị này, rõ ràng là đã vượt qua cấp độ cửu phẩm hạ.

Chỉ có cao thủ cửu phẩm thượng, mới có thể trị được Sở Hi Thanh.

Hoặc là đi sinh tử lôi, bên đó có không ít cao thủ có sức chiến đấu vượt qua tu vị của bản thân.

Sở Hi Thanh cũng biết đám đài chủ này muốn kiếm tiền, mà hắn cũng có ý đó.

Mấu chốt là ở đây không kiếm được bao nhiêu, lại không có hiệu quả rèn luyện, cũng chẳng thu hoạch được chút danh vọng nào.

Sở Hi Thanh biết nghe lời hay, liền chắp tay đáp lại: “Các hạ quá khen, tại hạ nguyện thăng đài!”

Khi Sở Hi Thanh thay đổi võ đài, lập tức làm cho đám người xung quanh hứng thú.

Tại nơi này, võ tu cửu phẩm thượng rất nhiều, nhưng người lấy tu vị cửu phẩm hạ leo lên lôi đài cửu phẩm thượng thì rất hiếm thấy, ba ngày năm ngày cũng không có một người.

Chương 95: Long Hành (2)

Đối thủ đầu tiên của Sở Hi Thanh là một tráng hán mang móng hổ.

Người này có thân hình cao lớn, bắp thịt toàn thân rắn chắc như đá hoa cương.

Sở Hi Thanh không dùng Không Huyệt Lai Phong để chế địch, hắn dùng thân pháp để kéo dài khoảng cách, cẩn thận thăm dò. Sau khi thăm dò được trình độ của đối phương thì hắn mới yên tâm, bắt đầu giao phong từng chiêu từng thức với đối phương.

Bình thường Sở Vân Vân cũng sẽ luyện tập với hắn, nhưng trình độ của vị này quá cao, toàn bộ quá trình đều giống như đang trêu chọc trẻ con vậy.

Trình độ võ đạo của nàng cực kỳ cao siêu, muốn hạ xuống cũng không hạ được.

Song phương giao thủ 130 chiêu, Sở Hi Thanh cảm thấy phổi mình có hơi không khỏe, đã bắt đầu thở dốc, liền dùng một chiêu Phong Lôi Giao Gia để giải quyết trận đấu.

Do từng khắc ‘đồ đằng Bí Chiêu’, cho nên Sở Hi Thanh đã luyện thêm chiêu thức này.

Bây giờ, ngoại trừ thức Không Huyệt Lai Phong ra, thì thức Phong Lôi Giao Gia này là chiêu thức hắn thành thạo nhất trong mười tám thức của Truy Phong đao.

Sở Hi Thanh vẫn không dùng toàn lực như cũ, hắn chỉ dùng bảy phần mười tốc độ đao, liền có thể đưa mũi đao đến cổ họng của đối phương.

Lúc này, dưới lôi đài bắt đầu xôn xao náo nhiệt.

“Hay! Một đao này thật sự là quá đẹp!”

“Thiếu niên này nhìn trông có vẻ ốm yếu bệnh tật, nhưng đao pháp lại tốt như vậy!”

“Móa, tiên sư nó chứ!”

“Phế vật vô dụng! Một cửu phẩm hạ mà còn không đánh lại!”

Đám ngươi quan sát trận chiến kia, có người vui mừng phấn chấn, có người thì chửi ầm lên, vứt phiếu cược trong tay xuống đất.

Sở Hi Thanh cũng rất vui mừng, trong tầm mắt hắn đã có một bông pháo hoa nhỏ nổ tung.

Điểm võ đạo cũng từ 34 tăng lên 35.

Ngoài ra, lôi đài cấp bậc cửu phẩm thượng cũng có nhiều tiền thắng trận hơn, có thể nói là kiếm nhiều hơn là đi vận tiêu.

Đây thật sự là vừa có tiền lại vừa có tiếng mà.

Nhưng khi Sở Hi Thanh đang chờ mong trận tiếp theo, thần sắc hắn hơi động, liền nhìn về phía bên trái ở dưới lôi đài.

Nơi đó có hơn ba mươi đại hán cao to lực lưỡng đang đứng.

Có một đám người trong đó mặc trọng giáp, tay đè binh khí, vẻ mặt không lành mà nhìn về phía hắn.

Người cầm đầu thì là một người mặc một bộ nho sam màu trắng, tay áo khá dài và rộng, hắn mũi cao mắt dài, tóc tai bù xù, khí chất lãnh ngạo và cuồng ngạo.

Đây chính là đại công tử Long Hành của Long gia.

Sở Hi Thanh nhận ra người này là bởi vì hắn nhìn thấy Long Thắng ở bên cạnh Long Hành, dung mạo của hai người này khá giống nhau.

Vị nhị công tử Long gia này cũng đang nhìn hắn, trong mắt còn ngậm lấy trêu tức và căm hận.

Sở Hi Thanh còn thấy Sở Vân Vân ở trong đám người, nàng nắm chặt song quyền, hơi thở lạnh lẽo, đã trong trạng thái có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Lục Loạn Ly thì lại chẳng biết đi đâu rồi.

Có điều, ánh mắt Sở Hi Thanh loé lên, hắn phát hiện ra có một nữ hiệp che mặt đang vội vã chạy từ đầu một con hẻm qua bên này.

Vị Lục nữ hiệp này không kịp đổi đồ trang sức trên đầu, cho nên rất dễ nhận ra.

Sở Hi Thanh hơi yên tâm hơn một chút, nhìn huynh đệ Long gia ở dưới đài mà không nói gì.

Thật ra thì hắn cũng thấy bất ngờ.

Sở Hi Thanh vốn cho rằng Cổ Thị tập này sẽ an toàn hơn võ quán Chính Dương, cho nên mới dám ở lại chỗ này.

Nhưng không ngờ rằng, hai huynh đệ Long gia này lại dám đi qua sông Thần Tú vào thời điểm này.

Bọn họ coi Thiết Kỳ Bang hoành hành trên sông Thần Tú là vật trang trí sao?

Lúc này, đám người đang quan sát ở dưới đài cũng nhận ra bầu không khí không đúng, bọn họ dồn dập tránh qua hai bên.

Long Hành thì lại chắp tay sau lưng, vẻ mặt thản nhiên cất bước đi qua, từng bước từng bước đi lên bậc thang.

Đám người phía sau hắn thì tản ra bốn phía, ý định bao vây cái lôi đài này.

Long Hành đi lên võ đài, sau đó cắm thanh kiếm ở trong tay vào phía trước: "Ngươi nhận ra thanh kiếm này không? Nói đi, là ai giết Đô sư huynh của ta? Mau nói tên của hắn ra, hoặc là vẽ tướng mạo của hắn cho ta, ta có thể để ngươi chết bớt đau khổ một chút."

Sở Hi Thanh quét mắt nhìn thanh kiếm kia một chút, hắn đã nhận ra đây chính là thanh bảo kiếm mà hắn vừa mới bán cho Thần Binh Đường.

Sở Hi Thanh vẫn không để ý, vẫn dùng tay đè đao, hít thở thật sâu như cũ.

Trận chiến ngày hôm nay, chỉ có thể liều mạng một lần mà thôi.

Dưới tình huống có Lục Loạn Ly yểm trợ, lại cố gắng không để Sở Vân Vân bại lộ, nhanh chóng rút lui khỏi Cổ Thị tập.

Có điều, ngay khi Long Hành vừa mới nói xong, thì có một chén trà bay thẳng vào người Long Hành.

Long Hành không thèm chớp mắt, chỉ tiện tay phất áo một cái là đã đập nát chén trà này.

Lúc này, có một vị công tử mặc cẩm bào, trong tay còn cầm một cái quạt, cũng mang theo một đám tráng hán cao to vạm vỡ đi ra từ trong đám người.

Vị công tử này khoảng tầm hai mươi tuổi, thân như ngọc thụ, lông mi dài như liễu, ngũ quan thanh tú văn nhã, vẻ mặt thì lại lười biếng.

“Long Hành, ai cho ngươi lá gan? Sao ngươi dám gây sự ở Miếu thị này?”

Chương 96: Sinh tử lôi

“Tả nha nội?” Hai mắt Long Hành ngưng lại, bình tĩnh nhìn thanh niên mặc cẩm bảo ở bên dưới đài, sau đó lại nở nụ cười tiêu sái: “Không ngờ Tả nha nội cũng đến Cổ Thị tập, nhưng người này có ân oán cá nhân với Long gia ta, lẽ nào nha nội không chịu bán cho ta chút mặt mũi này sao?”

“Bán! Sao lại không bán?” Thanh niên mặc cẩm bào cười lên, cười đến rất phóng đãng: “Tuy nhiên, không thể làm hỏng quy củ của Miếu thị chúng ta được, bằng không thì sau này ai dám đến Miếu thị chúng ta đánh lôi đài, tìm thú vui nữa? Long đại thiếu, ngươi thấy ta nói đúng không?”

Long Hành không tỏ ý kiến, hắn bỗng nhiên cất bước áp sát đến Sở Hi Thanh ở phía trước, một chưởng bất ngờ đến cực điểm này đã đến trước mặt Sở Hi Thanh.

Hắn lười dây dưa với vị nha nội nhà Quận thừa này, chỉ cần làm thịt người này, Tả nha nội cũng chỉ có thể quát mắng vài câu, chứ chẳng thể làm gì hắn cả.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc đó, một bóng người áo đỏ yểu điệu với mái tóc màu đỏ đột nhiên xuất hiện ở trước người Sở Hi Thanh như một bóng ma.

Cây đoản kiếm của nàng đúng lúc ngăn cản bàn tay phải của Long Hành.

Rõ ràng là nữ tử này không địch lại Long Hành, sau khi tiếp một chưởng thì không chỉ trượt lùi ba bước, mà cánh tay cũng kết thành một tầng băng mỏng.

Cái khí lạnh kia tản ra, làm cho Sở Hi Thanh ở phía sau phải rùng mình một cái.

Sắc mặt Long Hành lại cực kỳ lạnh lẽo: “Lục phẩm hạ?”

Vị nha nội nhà Quận thừa này, mời chào một cao thủ như vậy từ bao giờ?

Sắc mặt Tả nha nội âm trầm như nước, xanh lét tái mét: “Thả tên lệnh gọi binh đến đây!”

Hắn nhìn chằm chằm vào Long Hành với ánh mắt lạnh lẽo: “Long Hành! Người ta đều nói ngươi rất cuồng ngạo, quả nhiên là cuồng đến không bến bờ. Ngươi có thể xem thường Tả Thanh Vân ta, nhưng lại không thể xem thường quy củ mấy trăm năm của Miếu thị này!”

Sở Hi Thanh biết cái gì gọi là ‘tên lệnh’, nó cũng được gọi là ‘tên kêu’. Bình thường sẽ trói một cái tiêu trúc vào mũi tên, khi tên lệnh được bắn ra thì nó sẽ phát ra âm thanh bén nhọn, tiếng vang vài dặm.

Quả nhiên, sau khi tên lệnh được bắn ra, nó liền phát ra những tiếng kêu bén nhọn, toàn bộ Miếu thị đều náo loạn hết cả lên. Chưa đến một khắc thời gian, sáu bảy trăm tên tráng hán cầm binh khí mặc áo đỏ lao ra như sóng triều, vây chặt tòa lôi đài này đến mức nước chảy không lọt.

Long Hành đảo mắt nhìn bốn phía một chút, sắc mặt hắn vẫn không thay đổi, ánh mắt hắn lại tràn ngập trào phúng.

Hắn hơi phất tay áo, thanh kiếm băng lam ở bên người đột nhiên ra khỏi vỏ, cắm vào mặt đất. Đồng thời, một luồng hơi lạnh mạnh mẽ lan tràn ra từ trên thân kiếm, bắt đầu tràn ngập toàn bộ võ đài: “Nói điều kiện gì, ngươi muốn thế nào mới có thể giao hắn cho ta. Tính mạng của người này, ta muốn rồi. Bằng không thì Long mỗ cũng không ngại tàn sát Miếu thị một phen.”

Sở Hi Thanh phát hiện mặt giày dưới chân mình đã bị đông cứng trong tầng băng.

Tả nha nội lại cười gằn một tiếng, ý lạnh trong con ngươi càng nồng đậm hơn: “Ngươi hù dọa ai đó? Hôm nay người thử ra tay ở Miếu thị xem, Lão tử cũng muốn nhìn xem ‘con rồng qua sông’ như ngươi có thể sống sót trở về bờ tây hay không?”

Tiếp đó, hắn quay đầu nhìn về phía Sở Hi Thanh: “Này! Vị tiểu huynh đệ kia, ngươi không ngại đánh mấy trận sinh tử lôi chứ? Tả mỗ đảm bảo, nhất định sẽ không để ngươi chịu thiệt.”

Sở Hi Thanh nhướn đôi mày kiếm, không hàm hồ chút nào mà chắp tay đáp lại: “Sở mỗ không ngại, cảm ơn nha nội che chở!”

Hắn thấy tình hình ngày hôm nay, tu vị của Lục Loạn Ly đã không chống đỡ được nữa rồi.

Vị Tả nha nội này chịu ra mặt thay cho hắn, thật sự là một niềm vui bất ngờ.

Sở Hi Thanh sẽ không làm mất mặt mũi của đối phương rồi.

Không phải là bất đắc dĩ, thì hắn tuyệt đối không muốn Sở Vân Vân ra tay mà bại lộ thân phận.

“Tốt lắm!” Tả nha nội cười ha ha, sau đó lại nhìn về phía Long Hành: “Muốn giết người ở Miếu thị chúng ta, thì chỉ có thể leo lên sinh tử lôi! Vị tiểu huynh đệ này có tu vị cửu phẩm hạ, nhưng nếu hắn đã đứng trên lôi đài cửu phẩm thượng, vậy thì tính toán theo tu vị cửu phẩm thượng đi.”

“Tuy nhiên, ta thấy hắn có bệnh trong người, thể lực hơi yếu, cho nên lấy một canh giờ làm tiêu chuẩn. Trong vòng một canh giờ, chỉ cần anh kiệt dưới trướng ngươi có tu vị không quá cửu phẩm thì đều có thể lên đài để đánh.”

“Các ngươi có thể lấy tính mạng của hắn ở trên sinh tử lôi, ta không còn gì để nói cả, nhưng nếu như các ngươi thật sự không làm được, vậy thì tất cả xí xóa, có ân oán gì cũng phải bỏ qua, Long gia các ngươi không được gây sự với hắn nữa. Thế nào? Long đại công tử, ta đã hạ thang rồi, ngươi có dám nhận hay không?”

Long Hành nghe vậy thì quay đầu nhìn Sở Hi Thanh một chút, sau đó mỉm cười nói: “Vậy thì nghe theo lời nói của nha nội đi!”

Hắn phất ống tay áo một cái, một luồng chân nguyên bay ra, rút hai thanh trường kiếm ở trên võ đài lên, sau đó mới cất bước đi xuống lôi đài, lại nhìn một đám thuộc hạ và nhị đệ Long Thắng.

Chương 97: Sinh tử lôi (2)

“Ngươi lên đi!” Long Hành chắp tay sau lưng, nhìn thẳng vào nhị đệ Long Thắng: “Võ đạo nguyên công của ngươi đã đến cửu phẩm thượng, đao pháp cũng tăng mạnh, giết hắn không khó.”

Sắc mặt Long Thắng lại trắng bệch, rồi lắc đầu như trống.

Đến tận bây giờ, hắn vẫn còn nhớ kỹ một đao kia của Sở Hi Thanh.

Hôm nay, Long Thắng đi theo đến đây là để nhìn xem Sở Hi Thanh chết như thế nào, chứ không phải là nhảy lên sinh tử lôi để biểu diễn cho người ta xem.

Mà hắn còn nghe được vài lời đòn địa, Sở Hi Thanh đã là thủ tịch nội môn của võ quán Chính Dương, nửa tháng trước đã leo lên ngôi quán quân trong cuộc kiểm tra thực chiến của nội môn.

Tuy rằng lời đồn đại này quá hoang đường, Sở Hi Thanh có thể thắng là do mưu lợi.

Nhưng nếu như bản thân Sở Hi Thanh không có chút năng lực, thì sao có thể có lời đồn đại hoang đường như vậy được?

“Phế vật!” Trong mắt Long Hành hiện ra vẻ thất vọng, hắn hừ một tiếng, quay đầu nhìn về phía một nam tử mặc trọng giáp ở bên trái mình: “Hành Thập Ngũ, nghe đồn đao pháp của người này rất nhanh, thân pháp cũng khá nhanh nhẹn. Lát nữa ngươi bỏ giáp đi, lại đổi một thanh Ma luyện Khinh cương đao. Giết người này xong, ta cho ngươi một phần bí dược của bát phẩm hạ.”

Hành Thập Ngũ nghe vậy thì không do dự chút nào, hắn cởi trọng giáp trên người rồi bước lên võ đài.

Đám người chung quanh không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc.

Bí dược của nguyên công bát phẩm hạ, dù là loại thấp nhất cũng phải ngàn lượng bạc.

Nhưng mà bọn họ cũng không hâm mộ chuyện này.

Hành Thập Ngũ là thủ lĩnh của Hành Môn Thập Bát Kỵ ở dưới trướng Long Hành, là người có thực lực mạnh nhất trong mười tám người này, mà trình độ thân pháp và đao pháp cũng rất không tầm thường.

Nhưng đúng lúc này, một trung niên mặc áo đỏ ở phía xa xa bỗng nhiên rít gào lên: “Có người đánh sinh tử lôi! Quy củ cũ, núi đao!”

“Rống!”

Trong khoảnh khắc này, hơn 200 vị đại hán mặc áo đỏ đồng thời rống lên, tiếng vang chấn động trời xanh.

Bọn họ đem hơn 200 thanh trường đao cắm ở bên cạnh lôi đài, ngay sau đó, hàn quang lập lòe chói mắt.

Sau khi núi đao xuất hiện, chỉ có người chiến thắng mới có thể sống sót rời khỏi võ đài này.

. . .

Long Hành cũng không để ý đến tình hình ở trên võ đài.

Hắn biết sức chiến đấu của Hành Thập Ngũ, ít nhất cũng có thể leo lên mười vị trí đầu của võ quán Chính Dương.

Giờ phút người này leo lên đài, Sở Hi Thanh đã cách cái chết không xa.

Hắn đi đến một tòa tửu lâu ở bên cạnh, rồi ngồi xuống bên cửa sổ ở tầng ba.

Tầm nhìn nơi này rất trống trải, có thể nhìn thấy toàn bộ võ đài ở bên dưới.

Chưởng quỹ của tửu lâu rất biết điều mà dâng trà lên cho Long Hành.

Mà lúc này, Tả nha nội Tả Thanh Vân lắc quạt giấy đi đến, thần sắc hắn thản nhiên như không mà ngồi xuống đối diện: “Ta rất tò mò, vị tiểu huynh đệ kia đã trêu chọc Long đại công tử ngươi như thế nào? Chỉ là một cửu phẩm hạ mà cũng không tha?”

“Hắn cứu Thiết Tiếu Sinh của Thiết Kỳ Bang từ trong tay ta.” Long Hành cầm chén trà lên, tựa như cười như không mà nhìn Tả Thanh Vân đang kinh ngạc: “Cảm ơn Tả huynh, cuối cùng cũng coi như là chịu bán mặt mũi cho ta.”

Tả Thanh Vân híp mắt lại, sau đó khóe môi cong lên: “Đừng có nói sớm như vậy, ta thấy vị tiểu huynh đệ này không phải người tầm thường đâu.”

Long Hành lại thấy nực cười, liền cúi đầu uống trà.

“Có phải người tầm thường hay không. . . nhìn là biết thôi!”

Ngay sau đó, có một tiếng rống to truyền ra từ góc bắc của võ đài: “Chú ý, trống sẽ vang ba tiếng! Hai người có thể ra tay khi tiếng trống thứ ba vang lên.”

Sở Hi Thanh ở trên đài thì lại tay đè chuôi đao, vẻ mặt lạnh lùng nhìn tráng hán ở đối diện.

Hai người bọn họ đã ký giấy sinh tử rồi, Sở Hi Thanh biết tên họ của người này, gọi là Hành Thập Ngũ.

Người này cũng mặt không cảm xúc, toàn thân cứng rắn và lạnh lẽo giống như một khối nham thạch.

Chỉ có thể dòm ngó nội tâm của người này từ bắp thịt căng thẳng nơi cánh tay phải của hắn, người này cũng không bình tĩnh như những gì hắn đang biểu hiện.

Khi tiếng trống đầu tiên vang lên thì toàn bộ trên và dưới võ đài đều yên tĩnh, chỉ có một ít người đang tụ tập ở lương đình để đặt cược, âm thanh bên đó đã phá vỡ bầu không khí yên tĩnh nơi đây.

Vào giờ phút này, Sở Hi Thanh đã nuốt một viên Thần Lực Đan rồi.

Hắn không dùng Thần Lực Đan khi luận võ ở võ quán Chính Dương, vì có cảm giác như đang dùng nó để bắt nạt đồng môn, quá mất mặt.

Nhưng hôm nay lại là sống mái với nhau, không còn cơ hội nào để quay đầu.

Tiếng trống thứ hai, bắp thịt trên tay hai người đều phồng lên. Hô hấp của bọn họ cũng trở nên cực kỳ trầm trọng.

Mà ngay khi tiếng trống thứ ba vừa vang lên, con người của Sở Hi Thanh hơi híp lại.

“Sặc!”

Một đạo ánh sáng như điện như chớp lại giống như lôi đình đã ra khỏi vỏ, đảo qua nơi nửa trượng trước người.

Mà đầu của Hành Thập Ngũ thì lập tức bay lên không trung, một lượng lớn máu tươi bắn tung tóe ra bốn phía.

Bên trên tửu lâu, chén trà trong tay Long Hành đang dừng lại giữa không trung, sắc mặt hắn lạnh lùng, nhìn về phía thiên niên đứng giữa lôi đài kia.

Sở Vân Vân ở dưới đài thì lại khóe môi cong lên, nàng đã thấy yên tâm.

Cái tên này. . . lại tiến bộ rồi!

Chương 98: Tầng hai

Đầu của Hành Thập Ngũ rơi xuống đất được ba cái hô hấp, đám người ở phía dưới lôi đài mới phát ra những âm thanh như sét đánh sấm rền.

“Chuyện gì vừa xảy ra vậy? Sao đầu của tên Hành Môn Thập Bát Kỵ lại rơi xuống đất rồi?”

“Móa! Ta còn chưa kịp đặt cược, mà cũng may là không đặt.”

“Đao thật là nhanh, ta còn không thể nhìn rõ ràng, tên này là ai?”

“Sở Hi Thanh! Hắn là Sở Hi Thanh, nghe đồn là thủ tịch nội môn khóa này của võ quán Chính Dương.”

“Đáng ghét! Nếu biết trước thì đã đặt người này rồi, tu vị chân nguyên của hắn thật sự chỉ là cửu phẩm hạ?”

Trong khi mọi người ở bên dưới đài đang nghị luận sôi nổi, trong tầm nhìn của Sở Hi Thanh lại có một bông pháo hoa to nổ tung tóe.

Lúc này, bảng hệ thống của hắn lại phát sinh biến hóa.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: cửu phẩm thượng (thật).

Võ đạo: Truy Phong đao pháp (tầng hai), Khinh Vân Tung (tầng một)

Võ ý: Nhai Tí tàn ý (tầng một).

Nguyên công: Dưỡng Nguyên Công (tầng hai).

Điểm võ đạo: 45.

Thiên phú: Ưng Nhãn, Truy Phong Trục Điện Chi Thủ (nhất giai), Thuần Dương Lôi Thể (nhất giai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (nhất giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, Nhai Tí.

Tuổi thọ: 25 ngày.

Số lượng điểm võ đạo của hắn lại tăng lên 10 điểm, đạt đến 45 điểm.

Ngoài ra, trên cột trạng thái của hắn, lại có thêm một cái Nhai Tí lần nữa.

---Ngươi nhận biết được ác ý ở xung quanh, tất muốn báo thù, xúc động Nhai Tí đao ý, có thể mang theo xung kích tinh thần khi xuất đao.

---Có hơn ba mươi vị võ tu cửu phẩm trở lên ôm ác ý với ngươi, Nhai Tí đao ý của ngươi tăng lên đến trình độ yếu ớt!

---Có một vị võ tu trên lục phẩm mang sát ý với ngươi, Nhai Tí đao ý của ngươi tăng lên đến trình độ hạ đẳng!

Sở Hi Thanh thầm nói, bảo sao mình chém một đao kia xong thì cảm thấy tinh thần hơi uể oải.

Nói cách khác, hắn có thể chém chết Hành Thập Ngũ trong nháy mắt, không chỉ bởi vì do đao nhanh, mà còn có nhân tố Nhai Tí đao ý nữa?

Sở Hi Thanh rơi vào trầm tư, đồng thời dùng ý niệm để nhìn chằm chằm vào mấy chữ Khinh Vân Tung (tầng một) kia.

---Có dùng 8 điểm võ đạo để tăng Khinh Vân Tung lên tầng hai không?

Sở Hi Thanh lựa chọn có.

Dưới trướng Long Hành có rất nhiều cao thủ, võ tu cấp độ cửu phẩm thượng có hơn hai ba mươi người, chắc chắn sẽ không bỏ qua như vậy.

Hắn không thể chờ đến khi chiến đấu mới tăng đẳng cấp của Khinh Vân Tung lên được.

Điều đáng tiếc nhất là, Tinh Di Điện Xế Chi Túc ở trong võ đạo bảo khố không thể chồng chất với Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân, cho nên không thể đổi.

Bằng không thì hắn nhất định sẽ đổi nó.

Mà trong khi Sở Hi Thanh đang đau đầu khi có một lượng lớn tin tức tràn vào trong não, thì đại thiếu Long Hành lại nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh từ cửa sổ tầng thứ ba của tửu lâu.

“Hành Vũ, ngươi có thể nhìn thấy rõ đao của hắn không?”

Hành Vũ chính là thị vệ bên cạnh hắn, là một võ tu cấp độ bát phẩm thượng.

Vị này hơi đỏ mặt lên vì xấu hổ: “Công tử thứ tội, vừa rồi cách quá xa, mà chuyện lại quá đột ngột, cho nên không thể thấy rõ. Có điều, khi đó Hành Thập Ngũ chỉ rút đao ra được hai tấc rưỡi.”

Từ đó có thể suy luận được tốc độ rút đao của Sở Hi Thanh.

Long Hành hơi cau mày, sao đó nhìn về phía đám người còn lại: “Hành Thập Cửu! Ngươi cởi trọng giáp, cầm khiên lên chiến đấu đi, cẩn thận thức rút đao của hắn. Ta không cầu ngươi thắng, chỉ cần có thể làm cho người này dùng tốc độ đao nhanh nhất là được, ta cũng cho ngươi một phần bí dược bát phẩm hạ. Nếu như ngươi có thể hao tổn một nửa thể lực và chân nguyên của hắn, thì ta sẽ có ban thưởng khác.”

Hành Thập Cửu là phó thủ lĩnh của Hành Môn Thập Bát Kỵ, thực lực của hắn chỉ kém Hành Thập Ngũ một đường, hầu như là không khác nhau là mấy.

Người này có một ưu thế so với Hành Thập Ngũ, chính là hắn giỏi dùng thuẫn tròn và đường đao, một tay cầm khiên có thể làm cho nước giội không lọt, càng có lợi hơn khi đối phó với khoái đao.

Lúc này, Hành Thập Cửu đã tuân mệnh, hắn cởi áo giáp, cầm một cái thuẫn tròn và một thanh Ma luyện Khinh cương đao đi về phía võ đài.

Mà lúc này, Tả Thanh Vân ở đối diện Long Hành lại cười khẽ một tiếng: “Không ngờ hôm nay lại có thể nhìn thấy một trò hay.”

Hắn rót cho mình một chén trà bằng động tác của hắn ung dung thong thả: “Có điều, Long đại thiếu ngươi không tuân quy củ nha, nếu như đã lên sinh tử lôi, vậy thì đừng hòng sống sót đi xuống. Hắn có thể đi thử thực lực của vị tiểu huynh đệ kia, nhưng nhất định phải để mạng lại trên đài.”

“Người phía dưới nghe kỹ cho ta, nếu như tên kia dám chơi trò mèo nhảy xuống đài hoặc là đầu hàng, thì các ngươi hãy đưa hắn lên đường!”

Đại công tử Long Hành nghe thấy lời này thì cũng không thèm để ý, đệ đệ Long Thắng của hắn thì lại lườm Tả Thanh Vân một chút.

Nếu như đại ca muốn Hành Thập Cửu an toàn rời khỏi võ đài, vậy thì đừng nói là Tả Thanh Vân, mà thần tiên cũng không cản được.

Vị con ông cháu cha nhà Quận thừa này, chẳng lẽ còn dám trở mặt với Long gia nhà bọn họ thật sao?

Tuy nhiên, không ngờ đao của tên Sở Hi Thanh này đã nhanh đến mức độ này. . .

Long Thắng siết chặt nắm đấm, trong lòng lại không khỏi sinh ra ý nghĩ may mắn.

Hơn một tháng qua, hắn biết sỉ nhục sau đó dũng mãnh tiến lên, đao pháp tiến bộ không ít, nhưng mà Sở Hi Thanh thì tiến bộ còn nhanh hơn.

Chương 99: Thuần Dương

Lúc này, đã có người kéo thi thể của Hành Thập Ngũ ở trên võ đài xuống, còn rửa vết máu ở trên đó.

Sở Hi Thanh trông thấy người còn lại ký giấy sinh tử ở dưới võ đài, sau đó nhảy lên một cái, trực tiếp vượt qua bức tường đao ở bên cạnh lôi đài.

“Hành Thập Cửu!” Khí chất của Hành Thập Cửu cũng tương tự Hành Thập Ngũ, hắn cầm thuẫn trong tay, lạnh lùng ôm quyền về phía Sở Hi Thanh: “Đến lĩnh giáo cao chiêu của các hạ!”

Sở Hi Thanh còn chưa lĩnh ngộ hết Khinh Vân Tung tầng hai, một lượng lớn trí nhớ tràn vào trong đầu óc của hắn, cho nên hắn không thể đáp lại.

Hành Thập Cửu híp mắt lại, lặng lẽ nắm chặt chuôi đao của trong tay.

Lúc này, bên dưới đài lại có một tiếng gầm thét: “Hai vị chú ý, sẽ có ba tiếng trống! Sau khi tiếng trống thứ ba vang lên thì hai vị mới được ra tay!”

Tiếng trống thứ nhất vang lên, bên phía lương đình lại có một đám người chen chúc nhau đặt cược.

Bọn họ suy đoán Hành Thập Cửu cũng không phải đối thủ của Sở Hi Thanh, cho nên trong lương đình cũng không có tỷ lệ cược thắng hay bại.

Mà chỉ có thể đặt cược Hành Thập Cửu sẽ bại trong tay Sở Hi Thanh sau bao nhiêu hiệp.

Tiếng trống thứ hai vang lên, đám người dưới đài đều tập trung lại. Bọn họ chen chúc nhau ở bên dưới đài, tập trung tinh thần nhìn lên trên võ đài.

Sở Hi Thanh điều chỉnh hô hấp, hắn vẫn nắm chặt đao như cũ, đứng thẳng tại chỗ.

Hành Thập Cửu ở đối diện thì đặt thuẫn ở trước ngực, thân thể hơi co lại, bảo vệ mấy chỗ yếu hại ở ngực và bụng mình.

Khi tiếng trống thứ ba vang lên, hai người đồng thời hành động.

Hành Thập Cửu thủ, còn Sở Hi Thanh thì công.

Hành Thập Cửu lùi lại một bước, trường đao bên tay phải sẵn sàng ứng phó với thế công của đối phương.

Lúc này, Sở Hi Thanh bỗng nhiên lại đạp nhanh về phía bên trái.

Hắn bước như thuấn ảnh, đuổi sát thời gian!

Khinh Vân Tung tầng thứ hai để cho hắn trực tiếp bước ra ba trượng, lao đến phía sau Hành Thập Cửu.

Sau đó là thức rút đao của Truy Phong đao pháp: Không Huyệt Lai Phong!

Theo đồ đằng Bí Chiêu bên cánh tay trái của Sở Hi Thanh sáng lên, một đạo ánh đao hình vòng cung màu đen cũng đồng thời chém về phía sau gáy của Hành Thập Cửu.

Ánh đao kia nhanh như gió chớp!

Đầu của Hành Thập Cửu cũng bay lên trên không trung, một luồng máu tươi đỏ thẫm phun lên trời như là suối máu.

Mà trong khoảnh khắc đó, trong và ngoài võ đài, trên và dưới tửu lâu, tất cả đều lặng ngắt như tờ!

Trên tầng ba tửu lâu, chẳng biết từ bao giờ mà chén trà trong tay Long Hành đã đóng băng.

“Đao thật là nhanh, thân pháp cũng rất nhanh, giết người trong chớp mắt, nên uống cạn một chén!” Tả Thanh Vân ở đối diện lại nở nụ cười, ánh mắt hiện lên vẻ trêu tức: “Lúc này há có thể không uống rượu? Chưởng quỹ, ngươi mù sao? Còn không mau dâng rượu và đồ ăn lên cho ta và vị Long đại công tử này!”

Long Hành lạnh lùng nhìn Tả Thanh Vân một chút, sau đó liền đứng dậy, nhìn xuống phía dưới.

“Hành Úy, ngươi nhìn thấy rõ đao của vị sư đệ kia không?”

Hành Úy là thuộc hạ hắn mới mời chào thời gian gần đây, tên cũ là Hàn Úy, là đệ tử nội môn khóa này của võ quán Chính Dương.

Sau khi gia nhập vào hắn thì đã đổi họ thành Hành.

Tuy rằng người này không quá nổi tiếng trong võ quán Chính Dương, nhưng thực lực lại nằm trong ba vị trí đầu, thậm chí còn mạnh hơn cả Lưu Tinh Nhược ở Tây viện.

Đây là người mà Long Hành dốc sức bồi dưỡng, hắn vẫn đang mưu cầu đẩy người này vào cánh cửa chân truyền của võ quán Chính Dương.

“Thấy rõ!” Hành Úy quỳ một chân, ôm quyền về phía Long Hành: “Đại công tử, thức rút đao của hắn được gia trì bởi đồ đằng Bí Chiêu, đao rất là nhanh, thân pháp cũng rất nhanh nhẹn, Cửu Cung Kiếm của ta chưa chắc đã phòng được.”

Long Hành gật đầu, mắt hiện lên vẻ tán thưởng.

Hành Úy nói là thật, nếu như người này nói vài câu như xung phong liều mạng gì gì đó, thì trái lại còn làm hắn không vui.

Hắn giờ tay ném thanh kiếm của Ưng Kiếm – Đô Hồng qua: “Bây giờ thì sao?”

Sau khi Hành Úy nhận kiếm, hai mắt liền sáng ngời: “Có kiếm này trợ giúp, giết hắn dễ như trở bàn tay! Có điều, để đề phòng chuyện bất ngờ, vẫn xin công tử ban cho một viên Dung Huyết Đan thượng phẩm!”

Dung Huyết Đan là đan dược được sử dụng trong nội bộ cẩm y vệ, nó có thể kích phát tiềm lực trong một thời gian ngắn, để cho sức mạnh và chân nguyên tăng lên.

Dung Huyết Đan thượng phẩm, không chỉ không có hậu hoạn, mà còn cường hóa thể chất của võ tu ở một mức độ nhất định.

Mặc dù đây là đồ vật của nội bộ cẩm y vệ, nhưng mấy trăm năm qua, vẫn luôn có một ít Dung Huyết Đan truyền ra ngoài.

“Hành Vũ, đưa Dung Huyết Đan cho hắn!” Long Hành vung ống tay áo lên, chỉ chỉ bình rượu mà chưởng quỹ đưa lên: “Đi làm thịt tên tạp chủng kia đi, ta sẽ tự mình rót rượu cho ngươi!”

Mí mắt Hành Úy nhảy lên một cái, sau đó lại cười đắc ý: “Thuộc hạ lĩnh mệnh, xin mời công tử chờ một lát!”

Hắn đứng lên, bước nhanh về phía võ đài.

Tả Thanh Vân nhìn đến đây không khỏi hơi cau mày lại.

Tên Long Hành này, không chỉ dùng đến bảo kiếm cấp độ thất phẩm, mà còn dùng cả Dung Huyết Đan thượng phẩm!

Có điều, lúc trước hắn không nói cấm dùng, cho nên lúc này cũng không tiện nói gì.

Quy củ của sinh tử lôi chính là như vậy, có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Chương 100: Thuần Dương (2)

“Người đâu!” Tả Thanh Vân uống cạn chén trà trong tay, ánh mắt thì lại giao phong với Long Hành: “Đưa một thanh Huyết luyện Khinh cương đao lên, cũng cho vị tiểu huynh đệ kia một tiên Dung Huyết Đan. Lão tử đã nói rồi, sẽ không để cho hắn chịu thiệt.”

Long Hành chỉ cười một tiếng, rồi chuyển ánh mắt qua võ đài.

Dù Huyết luyện Khinh cương đao tốt nhất thì cũng chỉ là cấp độ bát phẩm, vẫn còn kém xa ‘phù văn Ưng Kiếm’ của Đô Hồng.

Hơn nữa, hắn cũng đoán được là trong tay Tả Thanh Vân không có Dung Huyết Đan thượng phẩm.

Mà lúc này, bên dưới lôi đài chính là một mảnh quát mắng.

“Như vậy đã thua? Ta đậu xanh rau muống tổ tiên nhà hắn!”

“Một chiêu, lại là một chiêu! Ta đã đặt cược tận hai mươi hiệp, ba lượng bạc của ta!”

“Không phải Hành Môn Thập Bát Kỵ của vị đại công tử Long gia kia rất vênh váo sao? Nghe đồn rằng hai người lợi hại nhất trong đó có thể đứng trong mười vị trí đầu nội môn của võ quán Chính Dương, tại sao lại yếu như gà vậy?”

“Không phải bọn họ yếu, mà là do tên này quá mạnh, thân như thuấn ảnh, đao của thể đuổi gió. Một đao vừa rồi, phải có trình độ bát phẩm hạ!”

“Cái tên tiểu tử họ Sở đáng chết này, hắn để ta thua thảm rồi!”

“Trận tiếp theo sẽ thắng chứ? Long đại công tử còn có thể nhịn sao? Còn không lấy vài tên cao thủ ra?”

Sở Hi Thanh cũng nghe thấy tiếng quát mắng ở bên dưới, hắn chỉ ngoảnh mặt làm ngơ.

Hắn đang nhìn về phía trước với vẻ vui mừng.

Điểm võ đạo của hắn vốn đã hạ xuống 37 điểm, sau khi một bông pháo hoa nổ tung, thì lại tăng lên 48 điểm.

Cái sinh tử lôi này thật sự là nơi gia tăng danh vọng tuyệt vời.

Không chỉ có rất nhiều người xem náo nhiệt, mà còn có một lượng lớn nhân vật giang hồ ẩn giấu ở bên trong.

Trong số đó, cửu phẩm nhiều vô số kể, bát phẩm lại như cá diếc sang sông, nhân vật thất phẩm và lục phẩm cũng có, có thể nói là vượt xa võ quán Chính Dương.

Lúc này, hai chữ Nhai Tí bên trong cột trạng thái cũng đã phát sinh biến hóa.

---Hơn 300 võ tu cửu phẩm ôm ấp ác ý với ngươi, Nhai Tí đao ý của ngươi tăng lên đến trình độ trung đẳng.

Chắc hẳn vừa rồi có quá nhiều người thua bạc, cho nên đám võ tu ở bên dưới đài đều ôm địch ý với hắn.

Sở Hi Thanh lại xem võ đạo bảo khố và bảng hệ thống của mình, cố gắng tìm thứ có thể gia tăng thực lực của mình.

Cuối cùng, hắn hơi do dự một chút, rồi dùng 1 điểm võ đạo để làm mới võ đạo bảo khố.

Nếu như không phải bất đắc dĩ, thì Sở Hi Thanh không muốn lãng phí điểm võ đạo như vậy.

Đặc biệt là giờ tý tối hôm nay, chính là thời gian võ đạo bảo khố sẽ làm mới.

Nhưng bây giờ hắn nóng lòng gia tăng thực lực, nếu như không thể sống sót rời khỏi võ đài, thì giữ lại điểm võ đạo cũng vô dụng.

Ngay sau đó, một đám vật phẩm mới hiện ra trước mặt Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh trực tiếp tập trung vào cái vật phẩm thứ ba.

Thuần Dương Phong Thể giai đoạn thứ nhất: Vĩnh viễn tăng lên năm phần sức mạnh nguyên thần, năm phần lực lượng, hai phần tốc độ, hai phần lực phản ứng, hai phần sức chịu đựng, hai phần kháng lực đả kích, mà trong cơ thể sẽ sinh sôi lực lượng thần dương và cuồng phong, cần 25 điểm võ đạo để đổi.

Chú thích: Thiên phú này có thể dung hợp với Thuần Dương Lôi Thể.

Thần sắc Sở Hi Thanh không khỏi hơi động.

Tăng sức mạnh nguyên thần lên năm phần? Đây có thể giải quyết vấn đề sức mạnh tinh thần của hắn không đủ khi dùng đao ý hay không?

Lúc này, hắn lựa chọn đổi Thuần Dương Phong Thể, tiếp đó, cái logo vật phẩm kia nổ tung, hóa thành từng sợi màu vàng, hòa vào trong thân thể của hắn.

Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy có một dòng nước ấm đang chảy xuôi trong kinh mạch và lục phủ ngũ tạng của mình.

Mấy chữ Thuần Dương Lôi Thể (nhất giai) ở trong bảng hệ thống, đã biến thành mấy chữ Thuần Dương (nhất giai).

Ngay sau đó, ánh mắt của Sở Hi Thanh lại nhìn sang cột võ ý.

--- Nhai Tí đao ý, có thể dùng 10 điểm võ đạo để tăng lên!

Sở Hi Thanh lựa chọn 'có', điểm võ đạo của hắn từ 22 hạ xuống 12, loại cảm giác bị kim đâm kia lại kéo đến, đâm thẳng vào não Sở Hi Thanh.

Theo vô số hình ảnh và trí nhớ xuất hiện ở trong đầu óc của hắn, Nhai Tí tàn ý (tầng một), cũng biến thành Nhai Tí tàn ý (tầng hai).

---Cảm ngộ đao ý của ngươi đã tăng cường! Khi ngươi múa đao sẽ tăng cường công kích tinh thần, ngươi có thể cảm nhận được lực lượng biến hóa của kẻ địch, mượn lực đả lực, phản sát thương của đối thủ.

Hai mắt Sở Hi Thanh nheo lại, hắn nhìn xem những trí nhớ ở trong đầu, lĩnh ngộ cái đao ý đặc biệt này.

Dưới lôi đài đột nhiên truyền lên một tiếng hô hoán: "Tiểu huynh đệ, đây là chủ thượng của chúng ta đưa cho người, một thanh đao và một viên Dung Huyết Đan, đỡ lấy!"

Hai mắt Sở Hi Thanh sáng lên, trông thấy một đoàn bóng đen bay đến.

Hắn giơ tay nhận đao và bình thuốc, hai mắt nhất thời sáng ngời.

Đao là Huyết luyện Khinh cương đao còn chưa khai phong, mạnh hơn Ma luyện Khinh cương đao của hắn một đường.

Thật ra thì công nghệ rèn đúc của cả hai đều tương tự nhau, nhưng vật liệu của Huyết luyện Khinh cương đao càng tốt hơn một chút, hơn nữa còn có thêm một khâu, có thể để người dùng đao càng thuận buồm xuôi gió hơn.

Sở Hi Thanh cầm đao rạch ngón tay trái của mình, theo một tia máu tươi chảy xuôi trên lưỡi đao, Sở Hi Thanh nhất thời có một cảm giác liên hệ với thanh đao này, tựa như cây đao này vốn là một phần thân thể của hắn vậy.

Còn về Dung Huyết Đan kia, Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn một cái rồi thu vào lòng.

Đây là Dung Huyết Đan trung phẩm, tuy có thể kích phát chân nguyên, nhưng sẽ để lại ám thương cho kinh mạch của hắn.

Đúng lúc này, một thiếu niên thanh tú tầm mười sáu tuổi nhảy qua bức tường đao kia, đứng ở trước mặt Sở Hi Thanh.

Bên hông hắn treo một cái lệnh bài ba lá, tay cầm ‘phù văn Ưng Kiếm’ của Đô Hồng, hắn vừa cười vừa ôm quyền về phía Sở Hi Thanh: “Sở sư đệ! Hành Úy ta đến lĩnh giáo cao chiêu của sư đệ.”

Chương 101: Phong Lôi Giao Gia

Khi Sở Hi Thanh đang giằng co với Hành Úy ở trên lôi đài, thì có ba người phụ nữ ở ngoài lôi đài đang nhìn hắn.

Một là Tạ Chân Khanh, lúc này nàng đang đứng ở trên đỉnh chóp của một tòa nhà cao, cúi người nhìn xuống phía dưới.

Luận Võ Lâu cách Miếu thị không xa, khi chuyện xảy ra thì nàng cũng đã phát hiện.

Nàng không ngờ sau khi Sở Hi Thanh giết con Hà La Ngư kia xong, thì lại gặp phải phong ba lớn như vậy ở trong Cổ Thị tập.

Có điều, sau khi nàng xem xong hai trận chiến đấu kia, Tạ Chân Khanh cảm thấy thiếu niên ốm yếu ở trên đài kia, lại được bao phủ bởi một tầng ánh sáng.

Phong thái như vậy, quả thực là đẹp như tranh. . .

Khi nàng nhìn thấy ‘phù văn Ưng Kiếm’ ở trong tay Hành Úy, nhất lời lại nổi lòng tức giận: “Long Hành này, quả thực là không cần mặt mũi.”

“Từ xưa đến nay, Long đại công tử làm việc đều không chừa thủ đoạn nào, hắn cũng không để ý người khác nghĩ gì.” Đổng Lâm Sơn cũng theo sau, hắn vuốt râu dài: “Sở Hi Thanh này thật sự để cho ta bất ngờ. Xem ra những lời đồn đại kia cũng không phải không có căn cứ. Bài văn chương cũ của chúng ta đúng là hơi bảo thủ.”

Tạ Chân Khanh gật đầu.

Sau khi nhìn đao của Sở Hi Thanh, nàng đã hơi tin tưởng là con Hà La Ngư kia chết ở trong tay Sở Hi Thanh.

Hà La Ngư mặc dù là yêu ngư bát phẩm, nhưng nếu như nó không có phòng bị từ trước, bị Sở Hi Thanh áp sát quá gần, thì vẫn sẽ bị Sở Hi Thanh chém chết thôi.

Nhưng mà bây giờ, nàng lại lo lắng cho sinh tử của Sở Hi Thanh hơn.

Tạ Chân Khanh chỉ cần nhìn tư thế là đã biết Hành Úy ở trên đài là cao thủ Cửu Cung Kiếm rồi.

Người như vậy mà cầm ‘phù văn Ưng Kiếm’ trong tay thì càng không phải là chuyện nhỏ, dù là võ tu mới nhập môn cầm nó, thì cũng có thể nắm giữ sức chiến đấu của cửu phẩm.

Nhưng đúng lúc này, Đổng Lâm Sơn a một tiếng, thân thể hắn hơi run lên, trong mắt hiện ra vài phần kinh ngạc: “Trận chiến này. . . thú vị.”

“Thú vị cái gì?” Tạ Chân Khanh quay đầu, tò mò nhìn Đổng Lâm Sơn: “Lão Đổng, người nhìn ra cái gì rồi?”

Lão Đổng bên cạnh này, tuy rằng tu vị không cao, chỉ có bát phẩm, nhưng là một biên soạn lâu năm ở trong Luận Võ Lâu, đảm nhiệm ‘khảo đính điển bộ’ hai mươi năm năm rồi, đôi mắt này đã gặp qua vô số võ tu, kiến thức rất rộng rãi.

Hắn còn có thiên phú Ưng Nhãn, nên sức quan sát rất mạnh.

“Là đao ý, một loại đao ý tên là Nhai Tí! Ngày xưa Đổng mỗ may mắn từng nhìn thấy Bá Võ Vương thời thiếu nữ dùng qua một lần.”

Đổng Lâm Sơn chậc chậc hai tiếng: “Không ngờ mười sáu năm trôi qua, lại có người nắm giữ loại đao ý này.”

Tạ Chân Khanh hơi cau mày, lòng thầm nói đao ý thì lại làm sao?

Võ tu cửu phẩm lĩnh ngộ đao ý thì dù mạnh nhưng cũng chỉ có giới hạn, căn bản là không đủ cân bằng ưu thế với thanh 'phù văn Ưng Kiếm' kia.

Tiếp đó, Đổng Lâm Sơn lại không giải thích gì hơn, hắn chỉ bình tĩnh nhìn thiếu niên trên võ đài.

Thiếu niên này có thể sống sót hay không, phải nhìn xem hắn đã lĩnh ngộ đao ý đến mức độ nào rồi.

Hắn từng nhìn thấy Nhai Tí đao ý ở trên người Tần Mộc Ca, trong trường hợp kẻ địch càng đông thì sẽ càng mạnh mẽ hơn.

Mà lúc này, đâu chỉ có ba bốn trăm người ở hiện trường muốn kêu đánh kêu giết Sở Hi Thanh?

Đổng Lâm Sơn vô cùng xem trọng loại đao ý này, nhưng tiếc là Tần Mộc Ca không tiếp tục đi con đường này, không tái hiện được huy hoàng của Huyết Nhai Đao Quân khi xưa.

Tuy nhiên, Tần Mộc Ca chung quy vẫn là Tần Mộc Ca, thế gian này chỉ có một Tần Mộc Ca mà thôi.

Cái thiếu niên tên là Sở Hi Thanh này, chỉ sợ là không thể nào so sánh với Bà Võ Vương từng xưng bá Bắc vực mười hai năm kia.

Tại một bên khác của võ đài, Lục Loạn Ly đang che giấu ở trong đám người, nàng còn hai loại pháp thuật để lên cơ thể mình, bàn tay trái giấu trong tay áo còn cầm một viên ngọc phù ngũ phẩm.

Nàng đã chuẩn bị sẵn sàng, trước khi tiếng trống thứ ba vang lên, nàng sẽ lao lên đài cứu người, rồi mang Sở Hi Thanh đào tẩu.

Chuyện này có thể sẽ làm cho thân phận của nàng bị bại lộ, nhưng nàng cũng không thể nhìn cái tên này chết đi.

Dù sao nàng cũng đã từng cam đoan, giúp Sở Hi Thanh đối phó Long gia.

Nhưng đúng lúc này, Lục Loạn Ly cảm giác được tay áo của mình bị người ta kéo kéo hai cái.

Lục Loạn Ly quay đầu lại nhìn, phát hiện là muội muội Sở Vân Vân của Sở Hi Thanh.

Lục Loạn Ly nghi ngờ không thôi.

Lòng thầm nói, lẽ nào cô bé này nhận ra nàng?

Không! Không thể nào!

Nàng bây giờ không chỉ che mặt, mà còn dùng phù chú để thay đổi màu sắc quần áo.

Lục Loạn Ly giả vờ mờ mịt nhìn Sở Vân Vân, đồng thời nói giọng thô lỗ: “Cô nương, ngươi kéo ống tay áo của ta làm gì?”

Sở Vân Vân thấy thế liền mỉm cười, nàng chỉ chỉ lên đầu Lục Loạn Ly: “Lục sư tỷ, ngươi quên thay đồ trang sức rồi.”

Sau khi hai người ở chung mười mấy ngày, nàng vẫn rất yêu thích tính cách của cô bé này.

Công nhận là giống như những gì Sở Hi Thanh nói, vừa trong sáng ngây thơ, vừa trượng nghĩa, thỉnh thoảng lại mơ mơ hồ hồ.

Lục Loạn Ly sờ sờ đầu mình, quả nhiên phát hiện chiếc trâm hoa hồng kia vẫn còn đang nằm trên đầu của mình.

Chương 102: Phong Lôi Giao Gia (2)

Lục Loạn Ly lúng túng mà nở nụ cười, bỏ chiếc trâm hoa hồng vào trong ngực, sau đó mới nghiêm nghị nói: “Đúng rồi, Vân Vân, người đi trước đi, chạy về phía bắc ý. Thật không dám giấu diếm, ta chính là thuật võ song tu, tu vị thất phẩm, nơi này có ta rồi, ta sẽ đảm bảo huynh trưởng của ngươi bình yên vô sự, lát nữa chúng ta sẽ gặp nhau ở đường Bắc. Ngoan! Đi nhanh đi!”

Nàng không ẩn giấu thực lực và che lấp thân phận ở trước mặt Sở Vân Vân nữa.

Hảo cảm của Sở Vân Vân đối với Lục Loạn Ly đang tăng vọt, nhưng sau khi nàng nghe thấy từ ‘ngoan’ này, thì khóe miệng nhất thời giật giật vài cái.

Nụ cười trên mặt nàng cứng đờ, nói: “Lục sư tỷ trượng nghĩa, nhưng có thể chờ một chút không? Ngươi nhìn huynh trưởng của ta. . . “

Sở Vân Vân nhìn qua bên kia theo ngón tay của nàng, Sở Hi Thanh đang nhìn về phía nàng, còn đưa tay ra hiệu với nàng.

Đây là tỏ vẻ bảo nàng bình tĩnh, đừng nóng vội.

Sở Vân Vân lại cau chặt mày lại, chỉ sợ Sở Hi Thanh không biết uy lực của Cửu Cung Kiếm khi tiếp cận bát phẩm, kết hợp với thanh ‘phù văn Ưng Kiếm’ này sẽ mạnh đến mức độ nào!

Mà mặt của Hành Úy đang đỏ lên, rõ ràng là hiện tượng của việc dùng Dung Huyết Đan.

Cái tên này. . . thật là không biết trời cao đất rộng. . .

Sở Vân Vân biết chỉ là Sở Hi Thanh ra hiệu thì vẫn chưa thể thuyết phục được Lục Loạn Ly.

“Lục sư tỷ, đồ đằng Bí Chiêu mà huynh trưởng ta khắc, không phải là Không Huyệt Lai Phong mà là Phong Lôi Giao Gia!”

“Hả?”

Lúc này, Lục Loạn Ly ồ một tiếng, lại nhìn qua Sở Hi Thanh ở trên võ đài.

Nàng hơi do dự một chút, mặc dù Sở Hi Thanh có đồ đằng của Phong Lôi Giao Gia, nhưng vẫn chưa chắc có thể thắng mà?

Nhưng mà đúng là có thể chờ thêm một chút. . .

Sở Hi Thanh ở trên võ đài, thấy Lục Loạn Ly đã thả đao xuống, lúc này mới yên tâm hơn, hắn nhìn về phía Hành Úy ở trước mặt.

Hắn có lòng tin tất thắng, cho nên không muốn Lục Loạn Ly nhúng tay vào lúc này, có thể sẽ phát sinh biến cố nào đó, hậu hoạn vô cùng.

“Ngươi đang nhìn ai?” Hành Úy tò mò nhìn theo ánh mắt của Sở Hi Thanh, theo đó mắt hắn hiện lên một tia kinh ngạc: “Đó là em gái ngươi? Rất đẹp, nhưng đáng tiếc. . .”

Chủ nhân Long Hành của hắn được xưng là kẻ lòng dạ độc ác, nhất định sẽ nhổ cỏ tận gốc.

Nhị thiếu Long Thắng thì là người có lòng dạ hẹp hòi, trừng mắt tất báo, hơn nữa còn nhỏ tuổi mà đã có vài cô gái.

Chỉ sợ là Sở Vân Vân này sẽ không chạy thoát khỏi ma chưởng của Long Thắng.

Sở Hi Thanh thì lại lấy tay đè chuôi đao, sắc mặt thản nhiên: “Ta không ngờ sẽ gặp được đồng môn sư huynh ở trên sinh tử lôi này. Có điều, nếu đã gặp gỡ, vậy Sở mỗ sẽ không hạ thủ lưu tình.”

Hành Úy không khỏi cười ha ha: “Trên sinh tử lôi này, nào có cái gì gọi là sư huynh đệ? Huống hồ ngươi và ta đều không phải là đệ tử chính thức của Vô Tướng Thần Tông, mà chỉ là người của võ quán mà thôi, chẳng lẽ còn muốn nói cái quy củ đồng môn không được tương tàn gì gì đó sao?”

Lúc này, vừa hay tiếng trống thứ hai đã vang lên, tất cả mọi người ở dưới võ đài đều lặng lẽ chờ đợi, bốn phía yên lặng như tờ.

“Ta cũng muốn nói mấy lời tương tự đấy!” Ánh mắt của Hành Úy lạnh lùng: “Hôm nay, ta tất phải lấy đầu của ngươi xuống.”

Sở Hi Thanh không trả lời Hành Úy, hắn chỉ gật nhẹ một cái, rồi tập trung nhìn Hành Úy.

Khoảng tầm mười cái hô hấp sau, một tráng hán áo đỏ ở trước cái trống đã làm ra động tác đánh trống.

Lúc này, Hành Úy rút kiếm ra trước, phát ra một tiếng ‘sặc’.

Hắn lo lắng dù mình cầm ‘phù văn Ưng Kiếm’ trong tay, nhưng cũng không thể nào ngăn cản thức rút đao Không Huyệt Lai Phong của Sở Hi Thanh.

Vì lẽ đó, trước khi tiếng trống thứ ba vang lên, Hành Úy đã rút kiếm của mình ra trước!

Từ đầu đến cuối, hắn nhớ mục đích của mình là giết người chứ không phải là luận võ so tài với người ta.

Ngay khi kiếm của Hành Úy được rút ra một nửa, thì tiếng trống thứ ba cũng vang lên.

Đao của Sở Hi Thanh cũng đã ra khỏi vỏ vào giờ phút đó.

Tay của hắn nhanh như gió chớp, mang theo một ánh đao hình cung khó có thể nhận được ở trên không trung.

Tuy nhiên, một cái chớp mắt tiếp theo, có một tiếng ‘cheng’ vang lên ở giữa hai người bọn họ.

Kiếm của Hành Úy đã chặn được đao của Sở Hi Thanh, khi đao kiếm va chạm còn có những tia lửa màu vàng bắn ra.

Khóe môi của hắn nhất thời cong lên, hiện ra ý cười trào phúng.

Sở Hi Thanh không thể mượn đồ đằng Bí Chiêu để chặt đầu hắn, như vậy thì tiếp theo sẽ đến lượt hắn.

Nhưng mà một giây tiếp theo, Hành Úy cảm giác được đầu óc của mình như bị một cây búa tạ nện vào, nện cho mắt hắn nổ đom đóm, thần trí hoảng hốt, mất ý thức trong khoảng thời gian ngắn ngủi.

Là đao ý!

Hành Úy lập tức nghĩ đến cái từ này, một ý niệm sợ hãi bắt đầu sinh sôi ở trong lòng hắn.

Nhưng mà Sở Hi Thanh không phải là một võ tu cửu phẩm hạ thôi sao? Vì sao hắn lại có đao ý mạnh mẽ đến mức này?

Hành Úy cố gắng giãy dụa, muốn để cho bản thân mình cử động, nhưng thủy chung vẫn không thể làm được.

Tinh thần và thân thể của hắn đã tách rời trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, tứ chi hoàn toàn không nghe sai khiến.

Lúc này, đao của Sở Hi Thanh đang từ phía sau của Hành Úy, lại bắt đầu bao phủ lần nữa.

Hắn cất bước đến phía sau Hành Úy, múa đao lên chém!

Chiêu thức này, chính là chiêu thức thứ mười bảy của Truy Phong đao pháp: Phong Lôi Giao Gia!

Sở Hi Thanh toàn lực ứng phó, không dám giữ lại một chút nào.

Một chớp mắt tiếp theo, đầu của Hành Úy đã bay lên trên không trung, một lượng lớn máu tươi phun lên trời cao.

Chương 103: Lật bàn

Khi đầu của Hành Úy rơi xuống đất, hai mắt của hắn vẫn đang trợn lên, trong mắt viết đầy hồi hộp và vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Đại đa số người ở dưới đài đều có ánh mắt mờ mịt, bao hàm cả kinh ngạc mà nhìn một màn này.

Một chớp mắt tiếp theo, phiếu cá cược bay đầy trời, tán loạn và tràn ngập trong và ngoài võ đài, vô số tiếng quát mắng vang lên ở bốn phía.

“Móa! Đây là phế vật gì vậy, cầm một thanh kiếm thất phẩm mà chỉ có thể đỡ được hai chiêu?”

“Cái tên này nên chết ở trên võ đài, rõ ràng là không có bản lĩnh gì, mà còn dám đi đánh sinh tử lôi.”

“Tiểu tử này là ai nha, ta thật sự muốn đánh phế tên này. Ngày hôm nay, ta đã thua mười lăm lượng bạc ở trên người hắn rồi, một tháng tiền công đã không còn.”

“Lẽ nào có lý đó, lẽ nào đây là Long gia và họ Tả kia hợp sức lừa gạt tiền của chúng ta?”

Quá nửa người dưới đài đều mua Sở Hi Thanh thua.

Khi Hành Úy lấy thanh bảo kiếm thất phẩm ra, không ai sẽ cho rằng Sở Hi Thanh có thể sống sót trong trận chiến sinh tử lôi này.

Nhưng cũng có một ít người to gan lớn mật, đặt cược lên người Sở Hi Thanh, trên mặt bọn họ đều hiện lên vẻ mừng rỡ.

Đầu tiên, Sở Hi Thanh vươn tay chộp vào thanh kiếm phù văn thất phẩm kia.

Sở Hi Thanh cũng không muốn Long Hành lại sử dụng thanh kiếm này để đối phó mình nữa.

Lúc này, trong tầm mắt của Sở Hi Thanh lại có một bông pháo hoa cỡ lớn nổ tung tóe.

Cột danh vọng của hắn đã biến thành cửu phẩm thượng (siêu).

Số lượng điểm võ đạo cũng tăng lên 13 điểm, đạt đến 25 điểm.

Hai mắt của Sở Hi Thanh lập tức rơi vào mấy chữ Truy Phong đao pháp (tầng hai) kia.

---Có dùng 13 điểm võ đạo để tăng Truy Phong đao pháp lên tầng thứ ba không?

Chú thích: Ngươi chưa nắm giữ Dưỡng Nguyên Công tầng thứ ba, chỉ có thể phát huy bảy phần mười uy lực của Truy Phong đao pháp tầng thứ ba.

Sở Hi Thanh lập tức lựa chọn ‘có’ mà không hề do dự. Thời điểm này, chỉ cần có thể tăng lên một chút thì cũng rất quý giá rồi.

Nếu như hắn nắm giữ kỹ xảo của Truy Phong đao pháp tầng thứ ba từ trước, thì hắn không cần phải sử dụng bí chiêu, mà chỉ cần phối hợp với đao ý là đã đủ để công phá Cửu Cung Kiếm của Hành Úy rồi.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại nhìn vào Khinh Vân Tung, lại cần 30 điểm võ đạo mới có thể tăng cấp.

Sở Hi Thanh đoán được kết quả này là vì hắn vẫn còn chưa kịp luyện tập gì với Khinh Vân Tung tầng thứ hai cả.

Hắn thu nhỏ màn hình huỳnh quang hư ảo đó lại, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía tòa tửu lâu ở phía bắc kia.

Lúc trước đã ước định là một canh giờ, bây giờ còn chưa được một nửa.

Không biết Long Hành này sẽ phái loại cao thủ gì lên đài đây?

Tại tầng ba của tửu lâu, Long Hành cũng đang nhìn Sở Hi Thanh, hắn chắp tay sau lưng, sắc mặt âm trầm khó dò.

“Xem ra ngươi không dùng được bình rượu này rồi!” Tả Thanh Vân nhìn Long Hành, trong lòng lại thấy sảng khoái không nói lên lời.

Hắn cười rồi cầm bình rượu ở bên cạnh lên, tự rót cho mình một chén rượu.

“Thủ hạ của ngươi còn có ứng cử viên phù hợp không? Nếu như không có thì có thể chạy về bờ tây gọi người. Vẫn còn sáu khắc thời gian, chèo thuyền nhanh một chút thì vẫn kịp.”

Hai mắt Long Hành lạnh lẽo, sát ý tràn ra ngoài, hắn nhìn Tả Thanh Vân một cái, rồi lại nhìn về phía võ đài: “Hành Vũ, ngươi lên đi!”

Con ngươi Tả Thanh Vân co rụt lại, vỗ thẳng chén rượu trong tay lên mặt bàn.

“Long Hành, ngươi không nghe rõ lời ta nói sao? Hôm nay, người có tu vị trên cửu phẩm, tuyệt đối không được leo lên lôi đài.”

Vị thị vệ tên Hành Vũ bên người Long Hành này, tu vị ít nhất là bát phẩm thượng.

Long Hành thì lại mỉm cười, hắn rút kiếm bên hông ra nửa tấc, một luồng khí lạnh liền tràn ngập tửu lâu, ngay cả nơi cửa thang cũng bắt đầu kết băng.

“Ta nghe rõ ràng, nhưng vậy thì thế nào? Tính mạng của người này, ta tất phải lấy!”

Nếu như có thể dễ dàng làm thịt Sở Hi Thanh, vậy cho ngươi chút mặt mũi thì có làm sao?

Nhưng nếu như không thể, vậy thì lật bàn là được.

Mặt Tả Thanh Vân nhất thời hiện lên vẻ giận dữ. Hắn cầm bình rượu lên, rồi ném ra ngoài cửa sổ.

Lập tức có một tiếng ‘choang’ truyền lên từ bên dưới, một đám mảnh vỡ của sứ trắng và rượu bắn ra bốn phía.

“Các huynh đệ đều nghe cho ta! Hôm nay, tu vị cửu phẩm trở lên dám leo lên đài, giết không tha!”

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Long Hành ở bên đối diện, ánh mắt hai người giao phong, tựa như có thể làm cho tia lửa bắn ra.

Hai tay Tả Thanh Vân dần dần trắng bệch bởi vì nhiệt độ chợt giảm xuống.

Hắn lại không hề sợ hãi chút nào.

Đây là Miếu thị, chỉ có thể làm theo quy củ của hắn.

Long Hành thì lại bắt đầu rút kiếm, thân kiếm từ từ rút ra khỏi vỏ.

Mỗi khi thanh kiếm kia rút ra thêm một tấc, thì nhiệt độ trong tửu lâu lại hạ xuống vài phần.

Khi kiếm của Long Hành sắp rút ra khỏi vỏ, bỗng nhiên có một tiếng cười hào phòng truyền đến từ phía xa xa: “Long đại công tử thật sự là can đảm, Thiết mỗ không ngờ sau khi rời khỏi Hỏa Cốt Quật kia, mà ngươi còn dám qua sông đấy!”

Sở Hi Thanh ở trên võ đài nhướn mày lên, hắn nhận ra giọng nói này, chính là của Thiết Tiếu Sinh.

Theo tiếng nói này xuất hiện, một bóng người cao lớn mặc thiết giáp đột nhiên vượt không mà đến, thân hình như sao băng đột nhiên nện vào trong tửu lâu.

Hai người bắt đầu giao thủ ở trong tửu lâu, bóng người nhanh như điện. Chỉ vẻn vẹn ba hiệp, vô số khí cương bắn ra bốn phía, suýt nữa lật tung cả mái nhà tửu lâu.

Chương 104: Quy củ

Tả Thanh Vân thì được hai vị thị vệ bảo vệ chạy ra khỏi tòa tửu lâu này, hắn mặt mày xám xịt, trong miệng còn có tro bụi.

“Thiết Tiếu Sinh, tiên sư nhà ngươi! Đánh chỗ nào thì không đánh, tại sao phải đánh ở Miếu thị này?”

Ngay khi Tả Thanh Vân vừa mới mắng chửi xong, tửu lâu phía sau hắn đã ầm ầm sụp xuống.

Tuy nhiên, những tấm ván gỗ kia còn đang rơi xuống thì đã bị đông thành băng rồi, bóng người Long Hành cũng bay ra khỏi tửu lâu.

Hắn tay áo phấp phới, trường kiếm chỉ xuống, sắc mặt nặng nề. Mà trong một chớp mắt tiếp theo, Thiết Tiếu Sinh mặc một thân thiết giáp cũng bay ra khỏi tửu lâu.

Hai người lại bắt đầu giao thủ ở trên không trung, bóng kiếm của Long Hành dày đặc, thủ đến kín kẽ không một chỗ hổng, thỉnh thoảng lại có kiếm quang bạo phát, quỷ quyệt khó dò giống như một con rắn độc chợt nhảy lên.

Thiết Tiếu Sinh thì lại vung trọng kiếm, khí thế trầm trọng, cực kỳ cương mãnh, kiếm pháp của hắn như như thô cuồng, mạnh mẽ thoải mái, nhưng lại nghiêm ngặt, vững như bàn thạch, mà mỗi khi trọng kiếm của hắn vung lên, liền nện cho kiếm của Long Hành rung động không ngớt.

Sở Hi Thanh không thể tiếp tục chờ đợi ở trên võ đài nữa, bởi vì khí lạnh trên kiếm của Long Hành đang không ngừng mở rộng. Mặt đất đã bị kết thành một tầng băng mỏng, kéo dài đến phạm vi hai mươi trượng, bao quát cả một phần mười con phố này.

Khí cương của Thiết Tiếu Sinh cũng cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần chạm vào một cái thì sẽ phải bay ra hơn mấy chục trượng, gân cốt gãy lìa.

Đám người đông đảo ở dưới lôi đài cũng đã bỏ chạy tán loạn từ lâu rồi, cả đám đều chạy trốn ra bốn phía.

Sở Hi Thanh nhảy xuống từ trên đài, liền nhìn thấy Lục Loạn Ly và Sở Vân Vân đang núp ở phía sau một bia đá kiên cố, hai cô bé đang vẫy tay với hắn.

Mày kiếm của Sở Hi Thanh nhướng lên, nhanh chân đi qua bên đó.

“Không ngờ cái tên nhà ngươi lại lợi hại như vậy.” Lục Loạn Ly nhìn Sở Hi Thanh với ánh mặt kinh ngạc: “Nếu biết trước thì ta đã đặt ít bạc, tốt xấu gì cũng kiếm được chút bạc lẻ.”

Thần sắc Sở Vân Vân hơi động, lòng sinh tiếc nuối.

Khi đó, nàng hết sức tập trung quan sát trong và ngoài võ đài, để đảm bảo an toàn cho Sở Hi Thanh, cho nên quên mất chuyện này.

Lúc này, nàng có trăm câu ngàn lời muốn nói với Sở Hi Thanh.

Biểu hiện của Sở Hi Thanh ở trên võ đài. . . quả thực là quá khó coi.

Mặc kệ là hai thức đồ đằng Bí Chiêu là Không Huyệt Lai Phong hay là Phong Lôi Giao Gia, hoặc là thiên phú Thuần Dương của hắn, thì tất cả đều dùng rất khó coi, thân pháp càng cứng ngắc khô khan, không thể sử dụng linh hoạt.

Theo lý thuyết mà nói, chỉ cần Sở Hi Thanh nắm giữ những thứ này, thì hắn đã có thể đối chiến thẳng mặt với một cao thủ cấp độ bát phẩm hạ rồi, thậm chí còn không hơi vào thế yếu.

Có điều, Lục Loạn Ly đang đứng ở bên cạnh, cho nên Sở Vân Vân chỉ có thể chờ về nhà rồi nói.

Nàng yên lặng kéo một miếng vải trên người mình xuống, cuốn lên tay phải của Sở Hi Thanh.

Lúc nãy, tất cả mọi người chỉ nhìn thấy Sở Hi Thanh dùng hai chiêu chém chết Hành Úy, nhưng không ai biết tay của Sở Hi Thanh cũng bị lực phản chấn của thanh kiếm phù văn kia làm cho bị thương.

Sở Vân Vân cuốn vô cùng chặt, làm cho Sở Hi Thanh đau đến nhe răng trợn mắt.

Nhưng sau khi cuốn băng vải lên, Sở Hi Thanh không còn cảm thấy cơn đau âm ỉ ở trong cánh tay nữa.

Cánh tay phải vốn đang đau đớn không thể phát lực, giờ lại có thể phát lực.

“Cánh tay này của ngươi có ám thương, xương cánh tay cũng đã gãy.” Sở Vân Vân liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh một cái: “Trở về phải tu dưỡng vài ngày, không thể động thủ với người khác.”

Chuyện này đều là do tu vị của Sở Hi Thanh còn yếu.

Hắn đã thức tỉnh vài loại thiên phú huyết mạch mạnh mẽ, nhưng mà Dưỡng Nguyên Công chỉ mới tu luyện đến tầng hai, thân thể lại quá yếu ớt.

Sở Hi Thanh thì không để ý lắm, sau khi trốn vào sau bia đá, hắn vẫn đang dòm ngó tình hình chiến đấu của Thiết Tiếu Sinh và Long Hành.

Long Hành nhìn như đang rơi vào thế yếu, nhưng Thiết Tiếu Sinh mặc trọng giáp ở trên người, mỗi một chiêu thức đều mạnh mẽ và nặng nề, thể lực và chân nguyên đều tiêu hao nhiều hơn Long Hành.

Điều này làm cho Sở Hi Thanh thấy hơi lo lắng.

Lục Loạn Ly ngó cái đầu nhỏ của nàng ra dưới mặt của Sở Hi Thanh: “Chậc chậc, Thiết Tiếu Sinh quả nhiên tu luyện Nguyên Thiết Giáp Công của Trọng Giáp Môn, nghe nói môn công pháp này rất thần kỳ, thiết giáp trên người càng dày càng nặng thì sức mạnh của hắn cũng càng lớn hơn, thân hình cũng càng nhanh nhẹn hơn, mà sức chịu đựng thì không cần bàn.”

“Còn nữa, lúc nãy ta thấy thiết giáp của hắn có khắc đan phù ngọc lục ‘khinh thân’ và ‘phi hành’, Long Hành muốn dụ hắn lên không trung để tiêu hao thể lực của hắn, nhưng chỉ sợ là tính sai rồi.”

Lục Loạn Ly nói đến đây, thì lại cảm khái một tiếng: “Hai người này đều rất lợi hại, tuy rằng chân nguyên và tu vị của bọn họ chỉ có lục phẩm thượng, nhưng sức chiến đấu đã vào ngũ phẩm.”

Sở Vân Vân không khỏi liếc mắt nhìn Lục Loạn Ly một chút.

Cô bé này cũng có ánh mắt phết!

Chương 105: Quy củ (2)

“Chỉ là. . . ta thấy hơi kỳ lạ!” Lúc này, Lục Loạn Ly lại mở miệng tiếp, giọng nói của nàng còn ẩn chứa vẻ khó hiểu: “Một tháng trước, mặc dù Long Hành có thể đánh Thiết Tiếu Sinh trọng thương, nhưng đó là do Thiết Kỳ Bang có ‘nội quỷ’ (nội gian), đã trộm thiết giáp của Thiết Tiếu Sinh trước trận chiến. Chứ thật ra thì thực lực của Long Hành vẫn kém Thiết Tiếu Sinh nửa bậc.”

“Long Hành biết rõ mình không phải đối thủ của Thiết Tiếu Sinh, vì sao còn dám qua sông, chạy đến Cổ Thị tập này để gây sự với ngươi? Đây há không phải là tự tìm đường chết sao? Ta dám đánh cược là, bây giờ người của Thiết Kỳ Bang đang vây quanh ba tầng trong và ba tầng ngoài của Cổ Thị tập rồi.”

Sở Hi Thanh hơi cau mày lại.

Đây chính là một trong những nguyên nhân làm cho hắn lo lắng.

Nghe đồn rằng, Long đại công tử độc ác giả dối, trí kế đa đoan, há lại làm ra loại chuyện ngu xuẩn như này?

Nhưng đúng lúc này, một âm thanh đột nhiên vang lên: “Kiến giải của cô nương thật tốt.”

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua, liền nhìn thấy vị Tả nha nội kia cầm quạt giấy đi qua.

Không biết hắn đã thay một bộ quần áo khác từ lúc nào, tóc tai cũng được thanh lý, đã khôi phục dáng vẻ thong dong tiêu sái lúc trước.

“Ta cũng đang thấy kỳ lạ, vì sao con ‘băng xà’ này lại dám chạy đến Miếu thị vào lúc này. Có thể là do tên này đang bị ép đến cuống lên rồi, Thiết Huyết Phù Đồ - Thiết Cuồng Nhân bất động như núi, chặt đứt toàn bộ con đường vận chuyển hàng trên sông của Long gia, kho hàng của Long gia đã chồng chất một đống hàng, mỗi ngày đều tổn thất ít nhất là một ngàn lạng bạc."

Lúc này, đúng lúc có một đạo khí cương tán loạn bắn qua bên này.

Tả Thanh Vân vẫn nhàn nhã và thản nhiên như không. Cô gái mặc áo tơi ở bên cạnh thì lại rút kiếm chém một cái, chém nát bấy đạo khí cương kia.

Mí mắt Sở Hi Thanh giật một cái, lời nói hàm chứa cảm kích, chắp tay thi lễ: "Sở mỗ cảm ơn Tả nha nội đã che chở."

"Không có gì!" Tả Thanh Vân cười ha ha, đi qua nâng Sở Hi Thanh dậy: "Cũng không phải ta cố ý muốn cứu ngươi, mà chỉ là không chịu nổi họ Long kia càn rỡ ở trong Miếu thị này thôi."

Hắn liếc mắt nhìn hai bóng người đang giao chiến trên không trung, khóe mắt hơi giật giật, sau đó lại làm như không thấy mà cầm quạt giấy chỉ về phía lương đình: "Huống hồ hôm nay tiểu huynh đệ đã kiếm cho ta một số tiền lớn, kim ngạch đặt cược đã lên đến 17,000 lượng bạc."

"Trừ đi số tiền khách thắng, cộng thêm những thứ bị hai tên khốn nạn kia làm hỏng, thì hôm nay bản nha nội kiếm được 7,300 lượng bạc."

Vì lẽ đó, dù hai người kia có đánh hỏng võ đài thì hắn cũng không đau lòng, võ đài bằng đá thì đáng mấy đồng tiền?

Còn về phần tửu lâu và mấy cửa hàng ở bên cạnh thì không phải sản nghiệp của nhà hắn, tất nhiên không cần để ý đến.

Lúc này, có một vị trung niên áo đỏ ở bên cạnh Tả nha nội lấy một xấp ngân phiếu ra, đưa tay tay đến trước mặt Sở Hi Thanh: "Ba trận sinh tử lôi, tổng cộng 120 lượng bạc, người thắng có thể rút một phần mười từ tiền đặt cược, tổng cộng là 850 lượng, xin mời Sở công tử vui lòng nhận cho."

"Cái này. . ."

Sở Hi Thanh lấy làm kinh hãi, hắn nhìn xấp ngân phiếu kia, lại liếc nhìn Tả nha nội một cái, vẻ mặt hơi chần chờ.

"Cầm đi!" Tả Thanh Vân thu quạt giấy lại, giọng nói hơi xúc động: "Tả mỗ luôn luôn cho rằng, không có quy củ thì sẽ không thành tròn méo. Quy củ của Miếu thị, bất cứ ai cũng không thể phá, tiểu huynh đệ ngươi cũng vậy."

Sở Hi Thanh lại càng bội phục người này hơn, hắn tiếp nhận xấp ngân phiếu rồi lại chắp tay: “Nha nội phóng khoáng!”

Tả Thanh Vân nghe vậy lại mỉm cười: “Chỉ là bảo vệ hai chữ ‘công đạo’ mà thôi, bản nha nội không tập văn cũng chẳng luyện võ, nếu ngay cả hai chữ công đạo cũng không có, thì làm sao có thể khiến cho nhiều anh kiệt ở dưới chướng cam tâm hiệu lực cho mình được.”

Tiếp đó, hắn lại đổi giọng, ánh mắt hàm chứa vẻ gì đó mà nhìn Sở Hi Thanh: “Tiểu huynh đệ, không biết ngươi có hứng thú đánh mấy trận sinh tử chiến vì ta không? Bây giờ trong tay ta đang thiếu một hảo hán vô địch cửu phẩm như ngươi.”

Sở Hi Thanh hơi sững sờ, lòng thầm nói vị này thật là thẳng thắn, vừa cho lợi ích xong thì mời chào luôn.

Hắn hơi suy nghĩ một chút, rồi liền đáp lại: “Sở mỗ cũng có ý đó!”

Hắn ăn tủy mới biết vị, cái sinh tử lôi này, một là có thể kiếm tiền, hay là có thể kiếm danh, quả thực là quá tuyệt vời.

Dù Tả Thanh Vân không lên tiếng mời chào, thì hắn cũng sẽ chạy đến đánh vài trận sinh tử lôi, kiếm lấy danh vọng và tiền tài, vì vậy sao phải do dự?

Ngay khi Sở Hi Thanh nói xong, thì Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly ở bên cạnh đều hơi thay đổi sắc mặt.

Lục Loạn Ly thầm nghĩ cái tên này thật là ngốc, ‘sinh tử lôi’ chính là một nghề nghiệp liếm máu trên lưỡi đao.

Công nhận là Sở Hi Thanh rất mạnh ở trong hàng ngũ cửu phẩm, nhưng thế gian này có rất nhiều thiên tài mạnh hơn hắn, có thể nói là nhiều như sao trên trời.

Chỉ cần hắn gặp phải một người, thì sẽ mất mạng ở trên lôi đài ngay.

Tu luyện bình thường không được hay sao?

Hắn rõ ràng là có tiền đồ vô lượng, lại muốn đưa cổ đến dưới đao của người khác làm gì.

Sở Vân Vân thì hơi cau mày liễu, sau đó lại khôi phục bình thường.

Sở Hi Thanh là nam nhân, cũng không phải là một đứa trẻ con.

Hơn nữa, võ tu bọn họ muốn leo lên đỉnh phong, thì phải mài giũa tâm cảnh giữa sống và chết như vậy.

Chương 106: Quy củ (3)

Hai mắt Tả Thanh Vân hơi sáng lên, vỗ vỗ vai của Sở Hi Thanh: “Sảng khoái! Sở tiểu đệ yên tâm, Tả mỗ nhất định sẽ không bạc đãi ngươi, ân oán của ngươi và Long gia, Tả mỗ chống đỡ cho ngươi.”

Cũng ngay lúc này, có vài tiếng nổ truyền đến từ phía xa xa.

Đó là bóng người Long Hành bị một kiếm của Thiết Tiếu Sinh nện rơi xuống mặt đất.

Hắn quỳ một chân ở trên đất, đem sức mạnh từ kiếm của Thiết Tiếu Sinh hóa giải vào trong đất, mặt đất dưới chân nhất thời sụp đổ, xuất hiện một cái hố sâu có chu vi nửa trượng.

Thiết Tiếu Sinh thì lại không buông tha, hắn vung trọng kiếm lên, nện thẳng vào phía trên Long Hành giống như một ngôi sao băng.

Long Hành không thể không lùi lại lần nữa, còn va nát mấy tòa nhà ngói xanh ở phía sau, khóe miệng của hắn cũng có tia máu tràn ra.

“Có phải ngươi đang cảm thấy kỳ lạ đúng không, vì sao quân Thiên Bình đóng giữ bên bờ tây, còn cả vị Du Kích tướng quân của quân Thiên Bình lại không xuất hiện?” Thiết Tiếu Sinh đuổi theo như hình với bóng, lời nói còn hàm chứa ý cười: “Long Hành ngươi biết âm mưu quỷ kế, nhưng trí kế của đệ đệ ta cũng không kém ngươi. . .”

Trọng kiếm của hắn tùy ý vung múa, mỗi lần chém xuống đều khiến cho vết máu trên khóe miệng Long Hành tươi đẹp hơn.

Nhưng đúng lúc này, Thiết Tiếu Sinh hơi cau mày, quay đầu nhìn qua một bên.

Tại góc phía nam của bọn họ, có hơn ba mươi tráng hán mặc áo đỏ đang cầm cung nỏ khổng lồ, tất cả đều chĩa thẳng vào hai người bọn họ.

Đây là ba mươi thanh trọng nỗ phù văn chuyên dụng trung quân đội!

Hai người Thiết Tiếu Sinh và Long Hành đều thay đổi sắc mặt, dồn dập tìm kiếm công sự để né tránh.

“Tả Thanh Vân, trong đầu ngươi đều là cứt!”

Ngay khi Thiết Tiếu Sinh chửi bới, ba mươi thanh trọng nỗ phù văn kia đồng thời bắn ra, ba mươi mũi tên sắt nanh sói thế như chẻ tre, xuyên thủng tất cả bức tường bằng gỗ ở phía trước, nhắm thẳng đến hai người Thiết Tiếu Sinh và Long Hành.

Phía xa xa, khóe môi Tả Thanh Vân lại hơi cong lên.

Ai cũng đừng hòng làm hỏng quy củ của hắn, mặc kệ là ai!

. . .

Trùng hợp chính là, ngay tại phía nam của Cổ Thị tập, trong một khu rừng rập cách tòa thị trấn phồn hoa kia không đúng ba dặm, nơi đó cũng đang có những mũi tên sắt bay dày đặc như mưa.

Đó là mưa tên từ hai chiếc chiến hạm vạn thạch ở trên mặt sông.

Mấy trăm cái nỏ quân dụng bắn phá không dứt, làm cho bên trong rừng rậm truyền ra những tiếng kêu la thảm thiết.

Thậm chí còn có vài mũi lên lửa, làm cho khu rằng bắt đầu nhen lửa.

Khi vừa mới bắt đầu, đám người ở trong rừng còn có thể nhẫn nại mà bất động. Nhưng khi lửa bắt đầu to hơn, trong rừng tràn ngập khói trắng, thì một đám người mặc khôi giáp đã chen nhau chạy ra khỏi khu rừng.

Nhưng thứ nghênh đón họ là một mảnh trọng tiễn nanh sói dày đặc hơn. Làm cho đám người mặc chiến giáp của quân nhân Đại Ninh này ngã xuống đất, máu tươi giàn giụa.

Lúc này, bỗng nhiên có tiếng tức giận truyền ra từ trong khu rừng: “Thiết Cuồng Nhân! Ngươi quá to gan, lại dám sử dụng chiến thuyền và quân nỏ để bắn giết tướng sĩ quân Thiên Bình ta, ta thấy ngươi muốn tạo phản rồi.”

Thiết Cuồng Nhân thì đang chắp tay sau lưng, đứng trên đầu một chiếc chiến hạm, bên cạnh còn có một chiếc thiết thương màu đỏ thẫm dài khoảng hai trượng.

Hắn nghe thấy vậy lại bật cười: “Ngụy tướng quân nói đùa rồi, nơi này nào có quân Thiên Bình gì chứ? Tướng sĩ quân Thiên Bình các ngươi phải chờ ở trấn Hàm Sa cách đây bảy mươi dặm cơ mà? Hay là . . . Ngụy tướng quân không có quân lệnh nhưng vẫn điều binh doanh? Ngươi là không đặt triều đình vào mắt, hay là có ý như nào. . .”

Trong khoảnh khắc này, một bóng người mặc giáp đen bỗng nhiên lao từ trong rừng ra ngoài.

Cương lực của hắn bắn ra như sóng triều, quét sạch toàn bộ những mũi tên ở chung quanh, chỉ chớp mắt một cái đã lao đến trước người Thiết Cuồng Nhân. Người này vung cây giản lên, mặt nước quanh chiến thuyền lập tức nổi sóng, mặt sông chung quanh cũng miễn cưỡng bị ép xuống một đoạn.

Phía sau người này thì lại xuất hiện một tòa núi đá khổng lồ hư ảo.

“Hay cho một thức Thương Sơn giản!”

Thiết Cuồng Nhân đứng trên mũi thuyền không nhúc nhích, hắn vung tay lên, nắm chiếc thiết thương màu đỏ thẫm ở bên cạnh, sau đó móc đầu thương lên.

Một tiếng ‘cheng’ vang lên, thương và giản giao nhau, thiết thương bị nện cho cong xuống.

Độ cong của thiết thương càng ngày càng lớn, ngay khi tất cả mọi người cho rằng cây thương này sắp gãy, thì Thiết Cuồng Nhân tiện tay rung lên một cái, thân thương lập tức đàn hồi trở lại, tránh khỏi cái giản rồi đập thẳng vào mặt đối phương giống như độc long.

Vị tướng quân mặc thiết giáp kia lạnh lùng vung giản sắt lên, đón đỡ thiết thương kia. Nhưng mà toàn thân cũng bị nện cho bay trở lại trên bờ, còn trượt lùi về phía sau mười mấy trượng.

Mà thương kình của Thiết Cuồng Nhân vẫn còn tràn đầy, thế vẫn còn chưa hết, không chỉ nện mặt sông chia ra làm hai, mà còn làm nổ một cái khe dài hơn hai mươi trượng ở trên đê.

Chương 107: Hùng tâm

Sau khi tướng quân mặc thiết giáp lên bờ thì không ra tay nữa, hắn lạnh lẽo nhìn Thiết Cuồng Nhân: “Bảo người của ngươi dừng tay lại! Hôm nay bản tướng quân nhận thua. Ngươi thả tướng sĩ dưới trướng ta về doanh, bản tướng đảm bảo sau ngày hôm nay, quân Thiên Bình sẽ không nhúng tay vào phân tranh của quận Tú Thủy các ngươi nữa. Thiết Cuồng Nhân, ngươi không gánh được tội danh tàn sát binh mã triều đình đâu!”

“Nơi này chỉ có một đám trộm cướp, lấy đâu ra binh mã của triều đình?” Giọng nói của Thiết Cuồng Nhân tràn đầy bỡn cợt, nhưng vẫn phất tay ra hiệu ra thuộc hạ không bắn tên nữa: “Tuy nhiên, Ngụy

Lai ngươi cũng là người đáng tin, Thiết mỗ có thể tin ngươi một lần.”

Tướng quân mặc giáp thấy mưa tên đã dừng lại thì vẻ mặt mới hòa hoãn xuống một chút.

“Bản tướng nhất ngôn cửu đỉnh, nói được thì làm được!” Hắn liếc mắt nhìn Thiết Cuồng Nhân một cái: “Có điều, ta cũng muốn khuyên ngươi một câu, dã tâm của Thiết Kỳ chủ ngươi quá to lớn! Một tên giang hồ mà cũng dám lũng đoạn con đường vận chuyển của sông Tú Thủy, thật sự là to gan lớn mật đến không có bến bờ.”

“Hiện giờ, tất cả trên dưới của quận Tú Thủy này, có không biết bao nhiêu người muốn diệt trừ huynh đệ các ngươi. Nếu như Thiết Kỳ chủ còn không thu tay lại, Ngụy mỗ sẽ chờ tin tức bại vong của hai huynh đệ các ngươi tại trấn Hàm Sa.”

Sau khi nói xong câu này, tướng quân mặc giáp không có ý định ở lại. Hắn quay người bước nhanh vào rừng rậm ở phía sau, nơi hắn đi qua, những ngọn lửa đang cháy hừng hực đều bị dập tắt.

Lúc trước, hắn kiêng kỵ Phù Đồ thương của Thiết Cuồng Nhân, cho nên không dám tán chân nguyên ra ngoài, nhưng bây giờ thì không còn lo lắng này nữa.

Thiết Cuồng Nhân thì lại ngoảnh mặt làm ngơ với lời nói của tướng quân mặc giáp, hắn quay người nhìn về phía thị trấn phồn hoa kia.

“Đi Cổ Thị tập! Ta đi trước một bước, các ngươi đuổi theo sau là được! Đúng rồi, phó kỳ chủ có cứu được người không?”

Hắn hỏi dò một vị thuật sư thất phẩm mặc áo bào xanh ở bên cạnh.

Người này vẫn đang mượn pháp thuật để quan sát tình hình trong Cổ Thị tập.

“Vị thiếu niên họ Sở kia vẫn bình yên vô sự!” Trong mắt thuật sư thất phẩm hiện lên vẻ kinh dị: “Vừa rồi, Hành Úy cầm ‘phù văn Ưng Kiếm’ của Đô Hồng, để đánh sinh tử lôi với vị tiểu huynh đệ kia, nhưng lại bị hắn chém chết bằng hai đao.”

Sau chiến dịch Hỏa Cốt Quật, Thiết Kỳ Bang đã điều tra về tất cả các nhân vật trong Long gia.

Vì thế hắn biết Hành Úy chính là người Long Hành đang bồi dưỡng.

Không biết vị đại thiếu của Long gia kia mưu đồ thứ gì, mà vẫn mong muốn đưa Hành Úy vào danh sách đệ tử chân truyền của võ quán Chính Dương.

“Hắn có thể giết Hành Úy đang cầm ‘phù văn Ưng Kiếm’?” Thiết Cuồng Nhân lấy làm kinh hãi, kinh ngạc mà trợn mắt lên, sau đó lại nở nụ cười: “Đây đúng thật là một vị thiếu niên anh hùng mà.”

Khi hắn nói xong lời này, bóng người đã trượt từ đầu thuyền ra đến ngoài mười trượng ở bên ngoài.

Thiết Cuồng Nhân cũng nắm thiết thương, giẫm lên mặt sông, chạy như bay về phía Cổ Thị tập.

Hôm nay là cơ hội tốt để giết chết con ‘băng xà’ của Long gia kia, hắn lo mình đến chậm thì con rắn kia sẽ chạy mất.

. . .

Thiết Cuồng Nhân vẫn đến chậm một bước, khi hắn chạy đến Cổ Thị tập thì Long Hành đã chạy mất tăm rồi.

Thiết Cuồng Nhân cau chặt lông mày, dùng ánh mắt cổ quái để nhìn huynh trưởng Thiết Tiếu Sinh của mình.

Hắn bày thiên la địa võng ở Cổ Thị tập.

Ngoại từ Thiết Tiếu Sinh ra, còn sắp xếp tám trăm bang chúng, tám vị cao thủ nguyên công thất phẩm.

Thế mà vẫn còn để cho Long Hành chạy thoát?

Mặc dù Long Hành cũng dẫn mấy vị cao thủ đến Cổ Thị tập, như mấy người trưởng lão Long Thị Phi của Long gia, vậy mà không giữ được một ai.

“Nhìn ta như thế làm gì?” Thiết Tiếu Sinh cũng tỏ vẻ xấu hổ: “Tên kia chạy rất nhanh, trực tiếp dẫn người trốn vào nha môn Thị bạc ty, ta cũng không thể xông vào Thị bạc ty để giết người mà.”

Khoảng tầm hai mươi bảy năm về trước, thiên tử đương thời Kiến Nguyên đế vì tăng cường giám sát thuế má, nên đã xây dựng 129 tòa Thị bạc ty dọc theo các bến cảng dùng duyên hải lớn và chợ.

Thị bạc ty của Cổ Thị tập chính là một cái trong số đó.

Tuy là do hào cường và thân sĩ Đông Châu cực lực chống nộp thuế, cho nên tòa Thị bạc ty ở Cổ Thị tập này vẫn không thể phát huy tác dụng. Nhưng dù sao thì cái nha môn này cũng tượng trưng cho quyền uy của thiên tử.

Thiết Tiếu Sinh lại nhìn về phía nam của Miếu thị với vẻ u oán: “Còn cả cái tên khốn khiếp Tả Thanh Vân kia nữa!”

Nếu như không có người này nhúng tay vào, thì Long Hành đừng hòng trốn vào nha môn Thị bạc ty.

Kiểu gì cũng phải để lại một tay hoặc một chân dưới kiếm của hắn.

“Thị bạc ty?”

Lúc này, Thiết Cuồng Nhân nhìn về phía nha môn Thị bạc ty đang được canh phòng nghiêm ngặt ở cách đó ba con phố.

Linh giác của hắn nhận biết được bên trong tòa nha môn này, đang có hơn trăm vị giáp sĩ cầm binh khí ẩn náu ở phía sau tường.

Thậm chí ngay cả Thị bạc ty cũng bắt tay với Long gia rồi sao. . .

Tiếp đó, hắn lại nở nụ cười tiêu sái: “Cũng được! Để cho hắn ở chỗ này đi, con rắn này muốn qua sông thì dễ, nhưng muốn trở về bờ tây thì rất khó đấy.”

Thiết Tiếu Sinh thì lại sắc mặt lạnh lẽo mà đi về trước người một thiếu niên ở cách đó không xa.

Người này tầm 13 14 tuổi, mũi cao mắt dài, quần áo tàn tạ, toàn thân nhuốm máu, đang bị hai bang chúng của Thiết Kỳ Bang khóa tay, ấn quỳ xuống mặt đất.

Đây chính là nhị thiếu Long Thắng của Long gia!

Người của Long gia đi vào Cổ Thị tập, chỉ có mấy vị võ tu thất phẩm mới may mắn chạy theo Long Hành vào Thị bạc ty.

Còn những người dưới thất phẩm, thì tất cả đều bị Thiết Tiếu Sinh dẫn người bắt hoặc là giết, trong đó cũng bao quát cả vị nhị thiếu của Long gia này.

Chương 108: Khéo léo từ chối

“Ngươi muốn làm gì?” Long Thắng thấy Thiết Tiếu Sinh đã rút trọng kiếm ra, nhất thời hiện lên vẻ sợ hãi: “Ta là đích mạch của Long gia, là Tổng kỳ quan thế tập của cẩm y vệ, ngươi dám giết ta?”

Trong lòng hắn đang vô cùng hối hận.

Hắn chỉ muốn tận mắt nhìn thấy Sở Hi Thanh tử vong mà thôi.

Long Thắng cho rằng có quân Thiên Bình trợ giúp, thì trận chiến này đã không còn lo lắng gì rồi, Long gia bọn họ tuyệt đối không thể thua được, cho nên mới dám đi theo huynh trưởng qua bờ sông bên này.

Nếu như hắn biết kết quả sẽ là như vậy, thì chắc chắn hắn sẽ không vượt qua sông Thần Tú.

Thiết Tiếu Sinh lại cười gằn một tiếng, một kiếm chặt đầu của Long Thắng xuống.

Trận chiến này không thể chém chết Long Hành, vậy chém con rắn con này để xả giận cũng được.

Sau trận chiến, nơi này đã là một mảnh hỗn loạn bừa bộn, phòng ốc bên cạnh Miếu thị đã sụp đổ hơn phân nửa.

Đám chủ nhà và người thuê đều khóc không ra nước mắt, dồn dập đi lên đầu đường, chửi bới Long gia trong nội thành và Thiết Kỳ Bang.

Những nơi còn lại cũng không yên ổn, Thiết Kỳ Bang càn quét và vây bắt binh mã của Long gia, làm cho hơn một trăm tòa phòng ốc sụp đỏ, để lại hơn trăm thi thể trên đường phố, còn có hơn hai mươi tòa phòng ốc đang bốc cháy, còn đang lan tràn ra bốn phía.

Sau khi Thiết Kỳ Bang càn quét xong, một ít giang hồ và võ tu có lai lịch không rõ đã thừa cơ làm loạn, cướp đoạt, ăn cắp, giết người cướp của chỗ nào cũng có.

Toàn bộ Cổ Thị tập đã trở thành một mảnh hỗn loạn.

Ba người Sở Hi Thanh lo lắng cho chuyện bất ngờ gì đó, cho nên sau khi cáo từ Tả Thanh Vân thì đã leo lên đò ngang để trở về rồi.

Thật ra thì hắn cũng muốn ở lại thêm một chút để gặp mặt Thiết Tiếu Sinh.

Nhưng mà lúc đó có rất nhiều ánh mắt tham lam và không lành nhìn về phía bọn họ.

Sở Hi Thanh không thể không đề phòng.

Trên người bọn họ chẳng những có dược liệu quý giá, mà còn có ngân phiếu cao đến 920 lượng bạc, cùng với một thanh kiếm phù văn thất phẩm.

Còn nữa, ba trận chiến ngày hôm nay, hắn làm rất nhiều người thua tiền, trận sóng gió của Cổ Thị tập này cũng là do hắn mà ra.

Cho nên có vô số người nhìn hắn với ánh mắt khó chịu.

Bởi vậy, vì đề phòng chuyện chẳng may, ba người bọn họ vẫn là trở về bờ tây thì tốt hơn.

Nhưng sau khi đò ngang xuất phát được nửa khắc, một bóng người cao lớn đáp sóng mà đến.

Người này chính là Thiết Tiếu Sinh, hắn mặc trọng giáp, tay cầm vò rượu, lướt qua trên mặt sông rồi nhảy lên trên đò ngang.

Khi hắn lên thuyền, liền mở miệng nói với vẻ oán giận: “Tiểu Sở ngươi thật là, uổng công ta còn muốn xong chuyện thì sẽ uống với ngươi một chén, kết quả ngươi lại lên thuyền từ trước rồi, uổng công ta tìm kiếm một trận.”

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày, mặt hiện lên ý cười: “Thiết thúc, cái này thúc trách oan tiểu chất rồi, tiểu chất cũng muốn ở lại gặp mặt với Thiết thúc, nhưng lại lo lắng đám hảo hán kia.”

Hắn vỗ vỗ bọc hành lý phía sau lưng: “Bên kia có rất nhiều người đang nhìn chằm chằm vào tiểu chất, nên không dám ở lâu.”

Thiết Tiếu Sinh liếc mắt nhìn về cái bọc hành lý phình to kia, liền bừng tỉnh: “Thì ra là như vậy, là do ta sơ suất, nên sắp xếp người bảo vệ hai người các ngươi trước. Bây giờ ngươi giàu có rồi, đúng là nên cẩn thận. Đám côn đồ và giang hồ kia đều tiên rồi, đỏ mắt lên thì người của Thiết Kỳ Bang còn cướp chứ đừng nói là ngươi.”

Hắn lại mỉm cười nói: “Thanh kiếm của Ưng Kiếm – Đô Hồng lại đi một vòng, kết quả vẫn trở lại tay ngươi. Có điều, ta đoán là bây giờ không ai dám thu thanh kiếm này nữa đâu, ngươi đưa nó cho ta, lát nữa ta bảo người đưa qua cho ngươi một ngàn lượng bạc.”

Sở Hi Thanh lòng thầm nói vậy thì tốt quá rồi, Thiết Tiếu Sinh có ý muốn chiếu cố hắn, cho nên định giá còn cao hơn Thần Binh Đường.

Hắn không do dự chút nào, liền rút thanh kiếm ở sau lưng ra rồi đưa qua.

Lần này, tuy rằng hắn đánh sinh tử lôi được hơn 850 lượng bạc, nhưng vẫn còn thiếu tiền.

Băng Tằm Hỏa Nhộng cũng phân chia cấp bậc, có người nói Băng Tằm Hỏa Nhộng tốt nhất sẽ cực kỳ tinh khiết, toàn thân tựa như ngọc.

Giá cả của nó cực kỳ đắt, cao đến 1500 1600 lượng.

Có người nói tài liệu chính của bí dược càng tốt thì dược lực càng thuần khiết hơn, có thể kích phát nhiều lực lượng trong huyết mạch hơn.

Cái hiệu quả này, sẽ không nhìn thấy ở trên người võ tu cấp thấp, nhưng khi lên đến cấp cao, thì đám người dùng linh dược thượng đẳng có thể tăng giới hạn thiên phú của mình lên mức cao nhất, trên phương diện tu hành cũng làm ít mà được nhiều.

Sở Hi Thanh không biết thật giả ra sao, Sở Vân Vân cũng không nói chuyện này cho hắn biết.

Năm xưa nàng là chủ của Thiết Sơn Tần thị, tất cả các loại bí dược nàng dùng đều là đỉnh cấp nhất, cho nên không cảm thấy có gì khác nhau.

Nhưng dưới tình hình có tiền, Sở Hi Thanh thà tin là có chứ không dám tin là không có.

Huống hồ, tiếp đó bọn họ còn phải chuẩn bị thăng cấp bát phẩm.

Nếu như hai người bọn họ muốn tu luyện pháp thuật tốt nhất, bí dược cao cấp nhất, vậy thì kiểu gì cũng phải chuẩn bị 3000 hoặc 5000 lượng.

Chương 109: Khéo léo từ chối (2)

Thiết Tiếu Sinh tiện tay để thanh kiếm qua bên cạnh, sau đó mở miệng nói: “Thật ra thì ta đã đến Miếu thị từ khi ngươi và Hành Thập Cửu giao thủ, nhưng thấy ngươi không có chuyện gì, nên ta ở bên cạnh xem một trận, nhân tiện điều động càng nhiều nhân thủ qua đây hơn, ngươi đừng thấy lạ.”

Lúc đó, hắn nhìn thấy Lục Loạn Ly ở đó, cho nên cũng không lo lắng cho an toàn của Sở Hi Thanh.

Nhưng không ngờ đến cuối cùng mà Lục Loạn Ly vẫn không ra tay, Sở Hi Thanh đã có thể giết ba người rồi, ngay cả Hành Úy cầm thanh kiếm phù văn thất phẩm cũng bị Sở Hi Thanh làm thịt bằng hai đao.

Sở Hi Thanh lại thấy buồn cười, vị Thiết phó kỳ chủ này thật sự là quang minh lỗi lạc, đúng là người đáng để kết giao.

“Sao tiểu chất dám? Thiết thúc có thể đến cứu, tiểu chất đã vô cùng cảm kích rồi. Hơn nữa, rõ ràng là Long Hành có chuẩn bị mà đến, Thiết thúc tùy tiện ra tay, chỉ sợ sẽ trúng kế của hắn.”

“Đúng là chỉ sợ trúng bẫy của con độc xà kia.” Thiết Tiếu Sinh cười ha ha, rồi vỗ vỗ vò rượu: “Qua đây uống rượu, đây là Thiên Nam Xuân mười năm! Tiếc là hôm nay có rượu lại không có thịt.”

Hắn lấy mấy cái bát ở trong tay áo ra, rót rượu cho huynh muội Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly, trong miệng thì lại hỏi giống như lơ đãng: “Tiểu Sở, có hứng thú đến Thiết Kỳ Bang hay không? Ngươi cũng thấy chuyện hôm nay rồi đấy, Long Hành kia lòng dạ hẹp hòi, thủ đoạn độc ác, một khi bị hắn xoay người, nhất định sẽ tìm ngươi báo thù.”

“Ngươi có thể phòng được nhất thời chứ không phòng được cả đời, chẳng bằng gia nhập Thiết Kỳ Bang ta, cùng đấu với đám Long gia bọn họ. Hơn nữa, đám người giang hồ chúng ta muốn nổi bật hơn người, thì phải có công pháp, thiên phú và tiền bạc, cuối cùng vẫn cần người giúp đỡ, đây chính là cái gọi ‘tài pháp lữ địa’, thiếu một thứ cũng không được. Ngươi gia nhập Thiết Kỳ Bang sẽ có rất nhiều lợi ích!”

Hắn thấy thân thủ của Sở Hi Thanh ở trên võ đài, nên càng thêm yêu thương và coi trọng người này.

Sở Hi Thanh và hai cô bé liếc mắt nhìn nhau, sao đó khéo léo từ chối: “Cảm ơn ý tốt của Thiết thúc! Nhưng mà tiểu chất chỉ là một cửu phẩm, chỉ sợ không giúp được gì cho Thiết thúc.”

“Hơn nữa, tiểu chất bây giờ một lòng hướng học, chỉ muốn tập trung vào luyện võ, không muốn phân tâm vì chuyện khác. Đợi đến tương lai, tiểu chất thăng cấp đệ tử chân truyền của võ quán, thì dù Thiết thúc không đề cập đến, tiểu chất cũng muốn xin dựa dẫm vào Thiết Kỳ Bang.”

Đây là lời nói thật lòng của hắn, có sẵn bắp đùi rồi mà còn không ôm, chẳng lẽ còn muốn dốc sức tự làm?

Võ quán Chính Dương chính là võ quán, bọn họ không cấm đệ tử kiếm sống ở bên ngoài, bằng không thì đám để tử lấy tài nguyên đâu mà tu hành?

Chỉ cần không phải đi làm giặc là cướp, thì Vô Tướng Thần Tông sẽ không để ý.

Thiết Tiếu Sinh nghe vậy thì chặc một tiếng, lòng thấy hơi không vui.

Nhưng hắn chợt nghĩ như vậy cũng tốt, bây giờ tu vị của Sở Hi Thanh vẫn còn yếu, sau khi gia nhập Thiết Kỳ Bang, thì cho cái chức Hương chủ cũng sẽ bị người ta nói ra nói vào.

Để hắn an tâm học võ trong võ quán cũng tốt, căn cơ võ đạo vững chắc thì mới đi xa được.

Tu hành cần tiền tài, vậy mình giúp đỡ nhiều hơn là được.

. . .

Khi Sở Hi Thanh uống rượu với Thiết Tiếu Sinh ở trên đò ngang, Tạ Chân Khanh tràn đầy phấn khởi mà trở về Luận Võ Lâu.

Tình cảnh ngày hôm nay, để cho nàng có cái để viết rồi.

Tạ Chân Khanh quyết định tự mình cầm bút, viết lại tất cả những chuyện xảy ra trong trận sóng gió ngày hôm nay.

Kỳ Luận Võ Thần Cơ tiếp theo, bài văn của nàng nhất định sẽ tạo thành quan tâm rất lớn, trở thành chiến tích để sau này nàng thăng chức.

Đổng Lâm Sơn ở phía sau thì lại mở miệng: “Lâu chủ đại nhân, có phải là nên sửa lại bài văn chương liên quan đến Sở Hi Thanh không? Chúng ta lại nâng cao lên một chút?”

Trước kia, ý của Tạ Chân Khanh chính là viết trình độ võ đạo của Sở Hi Thanh lên đến cấp bậc ‘bát phẩm hạ’.

Đây là chuyện đã được chứng thực.

Sức chiến đấu của Sở Hi Thanh chỉ kém bát phẩm hạ một chút.

Chờ Sở Hi Thanh lắng đọng một thời gian, nắm giữ đao pháp và thân pháp sâu hơn, thì hắn có thể đứng vững ở cấp độ bát phẩm hạ.

Nhưng ý của Tạ Chân Khanh chính là muốn ‘nâng giết’, như vậy thì bọn họ phải đánh giá trình độ võ đạo của người này cao hơn một bậc.

“Chuyện này. . .” Tạ Chân Khanh hơi do dự, nàng nghĩ đến thiếu niên tỏa sáng ở trên đài kia.

Trong lòng nàng bắt đầu suy tư, lại sờ sờ dấu chân ở trên mặt, lòng thầm nói: “Thôi! Coi như là tha thứ cho ngươi một lần!”

Tạ Chân Khanh phất tay áo: “Quên đi, cứ dựa theo lần trước là được, Lão Đổng ngươi phụ trách bài viết đó đi, không cần đưa ta xem.”

Đổng Lâm Sơn không khỏi cau mày, Sở Hi Thanh là một tư liệu rất đáng giá đào móc, lẽ nào lại buông tha như vậy?

Hôm nay, người này không chỉ thắng ba trận liên tiếp, làm người ta kinh ngạc. Mà cái Nhai Tí đao ý kia cũng có thể viết rất nhiều, đây chính là truyền thừa của Huyết Nhai Đao Quân, cũng là đao ý từng xuất hiện trên người Tần Mộc Ca.

Nếu như viết bài văn này tốt, thì sẽ có thể làm cả võ lâm quận Tú Thủy náo động.

Đổng Lâm Sơn lại giãn mày ra, nếu như Tạ Chân Khanh đã giao việc này cho hắn, vậy thì viết bài này như thế nào là chuyện của hắn rồi.

Chương 110: Thẻ nhân vật

Thiết Tiếu Sinh và Sở Hi Thanh uống rượu trò chuyện, mãi cho đến khi đò ngang cập bến bờ tây thì mới cáo từ rời đi.

Sau trận chiến ở Cổ Thị tập, hắn vốn có rất nhiều chuyện cần xử lý, nhưng vẫn lập tức chạy đến gặp mặt Sở Hi Thanh. Vì thế nên lúc rời đi thì rất vội vã, chớp mắt một cái đã biến mất không thấy hình bóng rồi.

Sở Vân Vân rời khỏi đò nàng, sau đó nhân lúc Lục Loạn Ly không để ý, nhỏ giọng dặn dò Sở Hi Thanh: “Lát nữa ngươi tìm cơ hội hỏi Lục Loạn Ly, hỏi xem trong tay nàng có phương pháp phối chế của Hóa Thi Thủy hay không, có thể cho chúng ta chép một phần không?”

Sở Hi Thanh thì lại tỏ vẻ bối rối và không hiểu, hỏi: “Ngươi muốn lấy phương pháp phối chế Hóa Thi Thủy làm gì?”

Sở Vân Vân cười gằn một tiếng, trong con mắt màu xanh lam lóe lên một vệt tàn khốc: “Ngươi đừng hỏi vội, cứ lấy được phương pháp phối chế Hóa Thi Thủy rồi nói sau.”

Long gia trong nội thành ra tay với Sở Hi Thanh hết lần này đến lần khác, nàng đã không thể khoan dung nữa.

Nhẫn nại cũng không giải quyết được vấn đề.

Chỉ có đả kích Long gia, làm cho bọn họ không còn hơi sức để chống lại Thiết Kỳ Bang, thì bọn họ mới không rảnh rỗi đề làm phiền hai huynh muội bọn họ.

Sở Vân Vân chỉ cố kị chuyện đặc trưng khi ra tay của mình quá rõ ràng, sẽ hấp dẫn vài người để ý.

Nhưng nếu như có Hóa Thi Thủy tốt, thì có thể hủy thi diệt tích, không sợ bị người khác nhìn ra dấu vết gì.

Tiếc là nàng trước kia đường đường là Uy Viễn hầu, An Bắc đại tướng quân, thống soái trăm vạn đại quân chinh chiến sa trường, nên không tiếp xúc với mấy món đồ chơi này của đám người giang hồ.

Sở Hi Thanh nghĩ cái cái gì đó, thần sắc hơi động, lúc này mới quay đầu hỏi dò Lục Loạn Ly.

Lục Loạn Ly cũng rất khó hiểu, Sở Hi Thanh muốn Hóa Thi Thủy làm gì? Là muốn làm chuyện xấu gì sao?

Nhưng mà nàng chợt nghĩ đến, đám người lăn lộn trên giang hồ giống như bọn họ, không giết người không hóa thi thì còn gọi là người trong giang hồ sao?

Nàng rất rõ ràng, trực tiếp chép một phương pháp phối chế của Sở Hi Thanh.

Khi nàng chép thì còn đắc ý nói: “Ngươi may mắn đấy, loại Hóa Thi Thủy này của ta cực kỳ tốt, không chỉ có thể hóa thi đến sạch sẽ, mà còn có thể làm tan vật, mấy thứ như gỗ hay kim loại thì đều có thể hòa tan. Năm đó, ta đã mất không ít thời gian để đổi lấy phương pháp phối chế này đấy.”

“Ngươi nhất định phải cẩn thận khi phối chế loại Hóa Thi Thủy này, một khi Hóa Thi Thủy chạm vào cơ thể, thì hậu quả không phải chuyện nhỏ đâu. Còn nhất định phải dùng bạch ngọc để làm bình chứa, khi mang theo cũng phải cẩn thận, chẳng may mà vỡ ra thì ngươi thảm rồi!”

Sau khi Sở Hi Thanh nhìn thấy phương pháp phối chế, thì lại cau chặt mày lại.

Hắn đi tìm bình bằng bạch ngọc ở đâu bây giờ? Thứ này rất đắt.

Hơn nữa, còn cần chu sa, mật thạch, đá tiêu, thanh phàn. . . rất nhiều loại tài liệu khác nhau, hơn nữa số lượng còn rất lớn.

Những thứ đồ này, dường chỉ có có mấy tiệm thuốc lớn trong nghề là bán ra.

Sở Hi Thanh lo lắng sau khi mình mua những thứ này thì sẽ để lại dấu vết, rồi bị người ta điều tra ra.

Nhưng một giây tiếp theo, Lục Loạn Ly liền cười ‘khà khà’: “Thật ra thì ngươi cần Hóa Thi Thủy thì trực tiếp xin ta là được, đúng không? Chỗ này của ta vẫn còn mười mấy bình, một bình có thể thừa sức hóa hơn 200 bộ thi thể.”

Sở Hi Thanh lòng thầm nói ngươi là sát nhân cuồng ma à? Phối chế nhiều Hóa Thi Thủy như vậy để làm gì?

Hắn cũng không hiểu cô bé này lắm, rõ ràng là cực kỳ ki bo, vì mấy trăm đồng bịt miệng mà cò kè mặc cả với hắn, thế nhưng lại không để ý mấy thứ đồ này.

Trên thị trường, một cái bình bạch ngọc to bằng cánh tay trẻ con có giá trị mười lượng bạc. Còn nữa, đám phù lục mà nàng dùng cũng có giá cao chót vót.

Khi bọn họ trở về võ quán thì sắc trời đã tối, nhà ăn đã đóng cửa.

Lục Loạn Ly xung phong nhận việc, chạy đến chợ bán đồ ăn ở gần đó để mua đồ ăn, sau đó bắt đầu làm cơm trong Tạp Vật Viện của Sở Hi Thanh.

Khoan hãy nói, nàng làm cơm vẫn rất ngon.

Có điều, hình như Sở Vân Vân có tâm tự gì đó, khi ăn cơm thì cau mày, mặt còn rất nghiêm túc.

Lục Loạn Ly còn tưởng rằng cơm nước không hợp khẩu vị của Sở Vân Vân, kết quả là vừa nhìn thì thấy bát của Sở Vân Vân đã sạch sẽ như mới.

Món ớt xanh xào khoai tây mà nàng làm, đã bị Sở Vân Vân ăn cho không còn một sợi.

Lục Loạn Ly nghĩ thầm, tính cách của Sở tiểu muội này thật kỳ lạ, không dễ sống chung lắm.

Mà sau khi ăn cơm tối xong, Sở Hi Thanh lại cầm hai mươi lượng bạc đi ra ngoài, hắn chạy đến Đệ Tử cư ở phía nam, rồi nhờ người gọi hai huynh đệ Hồ Khản và Hồ Lai ra.

"Không biết hai vị đã nghe nói chuyện ở Cổ Thị tập ngày hôm nay hay chưa?"

Chương 111: Thẻ nhân vật (2)

"Làm sao có thể chưa nghe?" Hồ Khản ở bên bờ tây, thế nhưng lại biết chuyện xảy ra ở bên Cổ Thị tập bờ đông, thần sắc hắn vô cùng bội phục: "Hôm nay, Sở sư đệ liên tục chém ba người ở trên sinh tử lôi của Miếu thị, không chỉ thủ lĩnh của Hành Môn Thập Bát Kỵ chết dưới đao của ngươi, mà ngay cả Hành Úy của Nam viện cũng bị sư đệ dùng hai đào bêu đầu."

"Tên Hành Úy kia rất mạnh đấy, bình thường thâm tàng bất lộ, nhưng thực lực ít nhất cũng nằm trong ba vị trí đấu của nội môn. Có người nói khi đó Hành Úy còn cầm một thanh kiếm phù văn thất phẩm? Sư huynh thật sự là hận không thể đích thân xem trận chiến đó, nhìn xem phong thái khi đó của Sở sư đệ!"

Sở Hi Thanh nghe hắn nói chiến tích vĩ đại của mình, trong lòng khá là sảng khoái, trên mặt lại nở nụ cười áy náy: "Sư huynh nói quá rồi, ta nào có phong thái gì?" Huống hồ, tuy rằng khi đó ta chỉ dùng hai đao, nhưng đó là may mắn thôi."

Tiếp đó, hắn lấy ngân phiếu hai mươi lượng ra rồi đưa cho Hồ Khản: "Vẫn quy củ cũ, mời hai vị tuyên dương việc này trong võ quán, giúp ta dương danh."

Hồ Khản tiếp nhận ngân phiếu, nhất thời lại cảm thấy phấn chấn.

Thật ra thì dù Sở Hi Thanh không cho bạc, thì hắn cũng sẽ tuyên dương chuyện này với đám sư huynh đệ đồng môn, kiểu gì cũng phải nói về trận chiến bên Cổ Thị tập này.

Mặc kệ là Sở Hi Thanh ở trên sinh tử lôi, hay là cuộc tranh đấu của Long gia và Thiết Kỳ Bang, tất cả đều là đề tài rất tuyệt vời.

Hiện giờ, Sở Hi Thanh lại cho tiền, hắn lại càng tích cực hơn.

Lúc này, Sở Hi Thanh hơi do dự một chút, lại bỏ thêm một câu: "Tuy nhiên, khi hai vị tuyên dương thì tốt nhất là miêu tả chân thực một chút. Tuyệt đối đừng như lần trước, càng truyền càng khoa trương, càng truyền càng hoang đường, sẽ có nhiều hậu hoạn."

Hắn cũng bị chuyện lần trước làm sợ, không cẩn thận chém gió đến bò cái bay lên trời, kết quả suýt nữa hại bản thân mình.

Nếu như chỉ xấu mặt trước mặt mọi người thì đã đành, mấu chốt là điểm võ đạo trừ xuống số âm thì sẽ là chuyện mất mạng đấy.

Lúc này, Hồ Khản và Hồ Lai hơi cau mày, nhìn qua hắn một chút.

Chờ Sở Hi Thanh rời đi, thì Hồ Lai mới mở miệng: “Vị Sở sư đệ này cũng thật là, vừa muốn chúng ta tuyên dương cho hắn, lại còn muốn kiềm chế, không thể tuyên dương quá đáng. Hai người chúng ta có thể miêu tả chân thật, nhưng mà người khác thì chưa chắc sẽ làm như vậy. Hai mươi lượng này cũng không dễ kiếm mà!”

“Ngươi không hiểu rồi!” Hồ Khản cười một tiếng, cặp lông mày hình chữ bát của hắn hơi bay lên, vẻ mặt như nhìn thấu hồng trần: “Vị Sở sư đệ này, rõ ràng là một người rất thích được chú ý, điển hình cho cái gọi là ‘háo danh’. Ngươi nói xem, người bình thường mà trải qua những chuyện như vậy, có thể sẽ cầm bạc để đi mời chúng ta tuyên dương danh tiếng không?”

Hồ Lai không khỏi sững sờ, rơi vào suy ngẫm: “Ý của huynh trưởng là, thật ra thì tên kia cũng muốn như vậy?”

“Vậy thì chưa chắc!” Hồ Khản cười đắc ý, chia mười lạng bạc cho đệ đệ Hồ Lai: “Tên kia quá nửa là thấy sợ, nhưng mà ta đảm bảo, tên kia càng nổi danh thì sẽ càng vui vẻ. Những câu vừa rồi của hắn, ngươi nghe một chút là được, không cần để ở trong lòng.”

Hồ Lai tỏ vẻ bừng tỉnh, sắc mặt sung sướng mà nhét ngân phiếu vào trong tay áo.

Nghe huynh trưởng nói như vậy, tiền này có thể kiếm rồi.

Lát nữa có thể thêm chút mắm muối cho các huynh đệ đồng môn nghe rồi. . .

Sau khi Sở Hi Thanh trở về Tạp Vật viện, chưa đến nửa canh giờ sau thì hắn đã cảm nhận được thành quả công tác của hai huynh đệ Hồ Khản.

Điểm võ đạo của hắn bắt đầu ‘tăng tăng tăng’.

Khi Sở Hi Thanh trở về võ quán, thì hắn có 12 điểm võ đạo, nhưng đến tầm giờ tý, thì đã vọt đến 20 điểm võ đạo.

Chỉ nửa canh giờ mà đã tăng lên 8 điểm.

Hắn cực kỳ hài lòng với năng lực của hai người Hồ Khản và Hồ Lai, còn cho rằng hai mươi lượng bạc này rất giá trị, cũng vui vẻ chờ mong chuyện này lên men.

Tuy rằng không thể bạo phát một lần giống như khi ở trên sinh tử lôi, nhưng có thể chầm chậm tăng lên, mấu chốt là hắn không cần phải cầm mạng đi đánh nhau.

Lúc này, Sở Hi Thanh đang luyện tập Truy Phong đao pháp và Khinh Vân Tung dưới sự chỉ dạy của Sở Vân Vân.

Hôm nay, hắn đã 'thức tỉnh' Thuần Dương Phong Thể khi ở trên lôi đài, sau khi kết hợp với Thuần Dương Lôi Thể thì đã thành Thuần Dương. Sở Vân Vân rất là hưng phấn, nàng dùng cả đêm để điều chỉnh tư thế xuất đao và phương pháp vận chuyển chân nguyên cho Sở Hi Thanh, còn có vài loại phát lực và bước tiến khi triển khai Khinh Vân Tung.

Nàng vẫn chỉ dạy tận tay, cẩn thận giảng giải từng chi tiết nhỏ cho hắn.

Chờ đến khi giảng giải kết thúc, Sở Vân Vân không khỏi nhìn hắn với vẻ nghi ngờ.

"Đao pháp của ngươi lại có tiến bộ rất lớn so với lúc ở trên lôi đài, dường như đã tiến vào tầng thứ ba. Nhưng mà rất kỳ lạ, ngươi chưa quen dùng kỹ xảo của Truy Phong đao pháp tầng thứ ba, không giống như là luyện tập ra."

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, cô muội muội này quả nhiên là một vị đại tông sư võ đạo, chỉ nhìn một chút là đã nhận ra rồi.

Sau khi hắn chém giết Hành Úy, thì đã dùng 12 điểm võ đạo để tăng Truy Phong đao pháp lên tầng thứ ba.

Chương 112: Thẻ nhân vật (3)

"Đao pháp của ta đã đến tầng thứ ba?" Sở Hi Thanh xoa cằm, ra vẻ mờ mịt không hiểu: "Chính ta cũng không cảm nhận được, nhưng khi đánh với Hành Úy, thì ta đột nhiên có rất nhiều lĩnh ngộ với đao pháp, giống như bỗng nhiên khai khiếu vậy."

Hiện giờ, hắn đều dùng mấy loại như 'đốn ngộ' hoặc là 'thức tỉnh' để lấp liếm cho qua chuyện hệ thống.

Giờ hắn đã rất thành thạo, nói dối không chớp mắt chút nào, trong lòng cũng không có chút gợn sóng nào.

Quả nhiên là Sở Vân Vân không nghi ngờ gì, nàng cũng nhận định Sở Hi Thanh là loại thiên phú rau cải dầu kia, càng nghiền ép thì càng ra dầu.

Càng nguy hiểm thì hắn càng có thể thức tỉnh nhiều hơn.

“Đốn ngộ?” Sở Vân Vân cảm thấy buồn cười, sau đó lại nghĩ đến một chuyện: “Còn nữa, sức mạnh của ngươi cũng khác với khi ở trên võ đại. Trước kia ta cũng đã chú ý đến chuyện này, khi ngươi chiến đấu thì sức mạnh phải tăng lên gấp ba lần so với hiện tại, mà tốc độ cũng nhanh hơn không ít.”

Đây là chỉ Thần Lực Đan. . .

Sở Hi Thanh gãi đầu, không biết giải thích thế nào: “Ta cũng không hiểu, dù sao thì đột nhiên mạnh hơn thôi.”

Sở Vân Vân quan sát thân trên trần trụi của Sở Hi Thanh, suy tư giây lát rồi nói: “Đây là một loại thiên phú đặc biệt, có tên là Huyết Lực. Rất thường gặp ở trên một mạch Truy Nhật của Cự vu, trong võ tu của Nhân tộc cũng có rất nhiều người sở hữu nó.”

“Có người nói, tại giai đoạn cửu phẩm thì Huyết Lực có thể khiến người tăng sức mạnh lên gấp ba, sáu phần tốc độ, sáu phần lực phản ứng, có thể nói là rất mạnh. Nhưng mà thiên phú này lúc được lúc không, mà tu vị càng cao thì thiên phú Huyết Lực này càng khó kích hoạt, ngươi không nên quá ỷ lại vào nó.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nhìn về phía võ đạo bảo khố, phía dưới logo Thần Lực Đan còn có một dòng chú thích nhỏ xíu.

---Sau lục phẩm thì đan dược này không có hiệu quả.

Hóa ra là cái Thần Lực Đan này có tác dụng kích phát thiên phú ở trong huyết mạch của hắn.

Tại giờ phút này, Sở Hi Thanh phát hiện võ đạo bảo khố đã phát sinh biến hóa.

Tổng cộng mười bốn vật phẩm, hơn một nửa đã bị tẩy đi, ngay sau đó thì xuất hiện những logo mới.

Sở Hi Thanh thấy thế, nhất thời nhướn mày kiếm lên.

Lúc này, chính là giờ tý bốn khắc, cũng là thời gian làm mới của võ đạo bảo khố.

Khi Sở Hi Thanh ngưng thần chú ý, hắn không khỏi ngây người.

Cái logo đầu tiên trong võ đạo bảo khố chính là Thần Lực Đan, cái thứ hai lại là 'Sở Vân Vân'.

Đó chính là một bức tranh của Sở Hi Thanh, một thân trang phục váy ngắn, thân mang trường đao, ngũ quan và dung mạo giống hệt như Sở Vân Vân bây giờ. Nhưng càng bé hơn một chút, nhìn qua như một cô bé 11 12 tuổi.

Vẻ mặt nàng lạnh lùng và kiêu ngạo, rõ ràng là đang ở trong logo, nhưng lại giống như đang nhìn xuống hắn từ trên trời cao vậy.

Vật phẩm này được chú thích là: "Thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 11 tuổi (bản trải nghiệm)"

Chú thích: Tạm thời nhận được tất cả sức chiến đấu của Tần Mộc Ca lúc 11 tuổi, kéo dài một canh giờ, cần 10 điểm võ đạo để đổi.

Sở Hi Thanh cực kỳ kinh ngạc, cái võ đạo bảo khố này còn có cả thứ này sao?

Mà giá tiền này cũng quá cao rồi chứ? Tần Mộc Ca 11 tuổi thì có thể mạnh đến mức nào? Bỏ 10 điểm võ đạo mà chỉ dùng được một canh giờ?

Mười điểm võ đạo đủ để hắn đổi một cái thiên phú hơi yếu một chút rồi.

Sở Hi Thanh lại nhìn xuống phía dưới, logo thứ ba, bốn, năm, sau đều là thứ vô dụng, không phù hợp với thiên phú của hắn bây giờ.

Nhưng đến cái logo thứ bảy lại là: Truy Phong Trục Điện Chi Thủ (nhị giai).

Truy Phong Trục Điện Chi Thủ giai đoạn thứ hai: Để tay ngươi có thể đuổi gió, ngón tay có thể đuổi điện, tiếp tục cường hóa trụ cột đang có, lại tăng tốc độ tay và linh hoạt lên gấp đôi.

Sở Hi Thanh thấy thế thì rất động lòng.

Dựa theo lời giải thích của Sở Vân Vân, võ tu càng lên cao thì càng khó tăng lên.

Dù chỉ là đề cao một chút tốc độ xuất thủ thôi, bọn họ cũng phải bỏ ra rất nhiều thời gian và tinh lực.

Truy Phong Trục Điện Chi Thủ giai đoạn thứ hai, có thể tăng gấp đôi tốc độ tay và độ linh hoạt của hắn so với hiện tại!

Chỉ là điểm võ đạo của thứ này làm cho Sở Hi Thanh chùn bước.

Giá tiền này lại tăng lên gấp năm lần, ròng rã 100 điểm võ đạo mới có thể để cho cái thiên phú này tăng lên một giai.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn 20 điểm võ đạo của mình, lòng thầm nói đúng là gánh nặng đường xa.

Hắn tiếp tục nhìn xuống phía dưới, tiếp đó ánh mắt liền sáng rực lên.

Ngũ Cảm Thông Linh: Thiên phú loại hình cảm giác, cường hòa năm loại năng lực nhận biết là nhìn, nghe, ngửi, vị, xúc, nhờ đó mà diễn sinh ra giác quan thứ sáu “Tâm giác linh thức”.

Giá gốc là 25 điểm võ đạo, nhưng do đã sở hữu thiên phú Ưng Nhãn, cho nên có thể hạ xuống 20 điểm võ đạo.

Sở Hi Thanh không do dự, hắn lập tức lựa chọn đổi luôn.

Chương 113: Giá họa

Đối với một võ tu mà nói, ‘cảm giác’ là một thứ không thể thiếu, nó không chỉ có thể làm cho hắn dự đoán được ý đồ của đối phương, hiểu rõ kẽ hở của đối thủ, mà còn có thể đề phòng các loại ám khó.

Sở Hi Thanh vừa đổi thiên phú này xong, năm giác quan của hắn lập tức được cường hóa.

Tay của hắn, cảm nhận được rõ ràng những hoa văn nhỏ bé của thanh Huyết luyện Khinh cương đao trong tay, mũi của hắn ngửi được các loại mùi của cỏ xanh ở trong viện, còn cả cái yếm mà Sở Vân Vân treo ở góc tường.

Hắn còn nghe được một đám kiến đang phân công hợp lực mở rộng sào huyệt ở cách đó mười lăm trượng, còn có âm thanh ‘cọt kẹt cọt kẹt’ của giường, chính là hai vị nam nữ giáo viên đang làm chuyện xấu hổ ở cái viện bên cạnh.

Đồng thời, Sở Hi Thanh còn cảm thấy đầu có mình hơi ấm áp, dường như có một luồng khí cơ kỳ dị đang chảy xuôi trong đó.

Hình như sức mạnh tinh thần của hắn cũng mạnh hơn một chút, sau đó lại như có một con mắt thứ ba được sinh ra trong não.

Sở Hi Thanh nắm rõ tất cả mọi thứ ở trong phạm vi mười trượng.

Thậm chí hắn còn cảm nhận được có một con muỗi đang bay qua ba trượng phía sau hắn.

“Ngày hôm nay đến đây thôi!” Sở Vân Vân không phát hiện biến hóa trong cơ thể của Sở Hi Thanh, nàng quay người đi về phía gian phòng của mình: “Đi thay quần áo đi, đêm nay chúng ta sẽ ra ngoài một chuyến.”

Hai mắt Sở Hi Thanh hơi di chuyển, rồi đi về phía gian phòng của mình.

Khi hắn đi ra, đã thay một bộ quần áo màu đen.

Bởi vì nghèo, nên hai người bọn họ đều không có trang phục dạ hành. (đi đêm)

Nhưng bộ quần áo tập võ màu đen này, cũng có thể dùng làm trang phục dạ hành rồi.

Sắc trời đêm nay rất đẹp, ánh trăng trốn sau những áng mây, bóng đêm đen xì, không khí khô ráo, sức gió thì không mạnh không yếu.

Chính là cái gọi “Đêm trăng mờ thì giết người, ngày gió to thì phóng hỏa”.

Hai người Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân tiềm hành ra khỏi võ quán, rồi bắt đầu lao nhanh ở trên nóc nhà.

Do không có ánh trắng, nên bốn phía đều tối đen như mực, đưa tay không thấy năm ngón.

Nhưng thị lực của Sở Vân Vân đã đạt đến cực hạn của thân thể, nên trong mắt nàng thì trời đêm hay trời sáng cũng như nhau.

Sở Hi Thanh thì từng được thiên phú Ngũ Cảm Thông Linh cường hóa, cho nên cũng có thể nhìn thấy trong đêm.

Chỉ là thân pháp của Sở Hi Thanh hơi yếu một chút, Khinh Vân Tung tầng thứ hai không đủ để hắn chạy trên nóc nhà phức tạp như chạy trên đất bằng được.

Hắn lấy ổn thỏa làm chủ, dù tốc độ chậm một chút, nhưng vẫn đảm bảo không phát ra tiếng động.

Sở Vân Vân thì chạy nhanh ở phía trước, thỉnh thoảng lại dừng lại một chút để chờ Sở Hi Thanh đuổi theo.

Một lát sau, hai người đã chạy đến phía đông thành, dừng lại ở trên mái hiên của một tòa tửu lâu năm tầng.

Nơi này đã gần tường thành, chỉ cách cửa Đông của thành có ba mươi trượng, khoảng cách với bến tàu phía đông là ba dặm đường.

Nhìn xuống từ nơi này, thì có thể nhìn thấy một kho hàng cỡ lớn có diện tích hơn mười mẫu ở cách bọn họ không xa.

Cửa kho hàng có cắm một lá cờ bay phấp phới, trên cờ còn có bốn chữ lớn “Kho hàng Long gia”.

Phía xa xa còn có mấy người đánh canh và gõ mõ.

“Trời đã canh tư, cẩn thận củi lửa!”

Sở Hi Thanh biết chỗ này, đây là vị trí kho hàng của Long gia, tất cả kiện hàng hóa loại lớn của Long gia đều được vận chuyển và chứa ở nơi này.

Sau khi Thiết Kỳ Bang phong tỏa con đường vận chuyển hàng hóa đường thủy của Long gia, thì kho hàng này đã mất tác dụng.

Nhưng Long gia vẫn cử tộc binh đến đây canh giữ, hơn nữa không giảm mà còn tăng. Dù là lúc đêm khuya thì vẫn có một đội giáp sĩ đi tuần quanh đó, có thể nói là phòng ngự nghiêm ngặt.

Đây là do hàng hóa ở nơi này càng ngày càng nhiều hơn.

Sở Hi Thanh nhẹ nhàng nhìn xuống, chỉ thấy bên trong sân của kho có rất nhiều các loại rương gỗ, chồng chất như núi.

Sở Hi Thanh không khỏi cau mày, hắn đoán được là Sở Vân Vân muốn đả kích Long gia. Nhưng không ngờ Sở Vân Vân sẽ chọn kho hàng này làm mục tiêu.

Trong cái nhà kho này, có ít nhất tám mươi tộc binh Long gia, bên cạnh còn có mấy cái kho hàng khác, tất cả đều là sản nghiệp của đám hào môn thế gia quận Tú Thủy, cũng có rất nhiều hộ vệ.

Mà cửa thành nằm cách đây hơn ba mươi trượng, bên đó có ba vị Bách hộ của quân Thành Vệ.

Mà bọn họ lại không biết chút gì về kho hàng này, không biết cách bố trí phòng ngự, không biết kết cấu bên trong đó.

Sở Vân Vân quan sát bốn phía một phen, rồi hai tay nắm quyết, thi triển pháp thuật. Một luồng Linh phong nhỏ bé không thể nhận ra bay về phía kho hàng kia.

Đây là Phong Cảm Thuật, mượn sức gió để cảm ứng mục tiêu và tình hình bên trong.

Sau khi Sở Vân Vân mất chân nguyên, thì cũng mất linh thức và linh cảm.

Vì thế, cái pháp thuật đầu tiên sau khi nàng chuyển tu thuật sư, chính là Phong Cảm, nó có thể bù đắp thiếu hụt của nàng ở một trình độ nhất định.

Chương 114: Giá họa (2)

Sở Vân Vân ngưng thần cảm ứng, qua tầm hai mươi cái hô hấp, nàng mở mắt ra: “Lát nữa ta tiến vào giết người, ngươi canh chừng cho ta.”

Sở Hi Thanh nghe xong thì hơi cau mày: “Chỉ canh chừng thôi?”

“Mắt của ngươi tốt, không canh chừng thì làm gì?” Sở Vân Vân thấy Sở Hi Thanh nóng lòng muốn thử, thì lại thấy buồn cười: “Được rồi, vậy ngươi phụ trách phía đông, bên kia có năm tên tộc binh. Năm người này có tu vị cửu phẩm, một nửa trong số đó mặc thiết giáp, đội trưởng là một nam tử mặt sẹo, tu vị cửu phẩm thượng.”

“Ngươi trực tiếp trèo tường đi vào, lúc giết người cố gắng đừng phát ra âm thanh. Còn nữa, nếu như ngươi rảnh rỗi thì có thể chạy đến phía nam kho hàng, lấy mấy thùng dầu hạt cải rồi dội bốn phía đi, càng nhiều dầu càng tốt.”

Nàng đưa Sở Hi Thanh đến đây, chính là vì muốn rèn luyện Sở Hi Thanh một chút, để cho hắn tích lũy một ít kinh nghiệm chiến đấu.

Mà khi Sở Vân Vân vừa nói xong, bóng người cửa nàng trực tiếp rơi xuống từ mái hiên của tòa tửu lâu năm tầng này.

Bên dưới, đúng lúc có một đội tộc binh năm người đi qua.

Mãi cho đến khi Sở Vân Vân đến đỉnh đầu của họ, thì năm người này vẫn không nhận ra sự xuất hiện của Sở Vân Vân.

Một giây tiếp theo, hai tay của Sở Vân Vân vung lên, mang theo một mảnh tàn ảnh, năm tên tộc binh của Long gia đã bị đánh chết, rồi vô thanh vô tức mà ngã xuống góc tường.

Nàng lại đưa tay ra đỡ lấy hai ngọn đèn lồng kia, rồi treo lên trên tường.

Sau đó, Sở Vân Vân lại nhảy một cái, linh hoạt nhảy qua tường viện của kho hàng giống như một con dơi đêm.

Sở Hi Thanh nhìn thấy cảnh này, không khỏi khẽ lắc đầu.

Hắn không hiểu được, vì sao Sở Vân Vân lại thành thạo và trôi chảy mấy chuyện giết người phóng hỏa, chiến đấu tiềm hành như vậy.

Nhưng vì sao khi làm việc nhà thì lại căng thẳng đến mức không khống chế được chân nguyên?

Sở Hi Thanh không có thời gian để suy tư việc này, vội vàng đuổi theo.

Hắn rón rén nhảy xuống từng tầng từng tầng một, sau đó mời nhảy qua cái tường viện cao một trượng tám ở trước mặt.

Khi Sở Hi Thanh nhảy vào trong sân, mấy người ở phía dưới lập tức cảm nhận được, ngẩng đầu nhìn về phía của hắn.

“Người nào. . .”

Vị đội trưởng mặt sẹo kia quát lên một tiếng, đồng thời nhanh chóng rút đao ra.

Nhưng ngay khi hắn nói ra được hai chữ này, thì một ánh đao hình cung màu đen đã xẹt qua cổ họng của hắn.

Thân pháp của Sở Hi Thanh yếu kém, nhưng đó chỉ là với Sở Vân Vân thôi.

Tại cấp độ cửu phẩm, hắn nhanh nhẹn như một con báo săn, đao pháp thì cực kỳ tàn nhẫn, còn nhanh như chớp giật.

Khi Sở Hi Thanh vừa rơi xuống, hắn đã chém ba người, sau đó bóng người hắn lóe lên, dùng ánh đao màu đen lạnh lẽo và thê lương để cắt họng hai người khác đang định lên tiếng kêu cứu, cũng làm cho một lượng lớn máu tươi rơi xuống đất.

Hắn không thể làm được vô thanh vô tức như Sở Vân Vân, khi năm bộ thi thể ngã xuống đất, thì giáp sắt trên người họ va chạm với mặt đất, tạo thành những tiếng ‘leng keng’.

May mà đám tộc binh đi tuần ở chung quanh đã bị Sở Vân Vân xử lý sạch sẽ. Sau vài tiếng leng keng thì chung quanh lại tiếp tục yên tĩnh như chết.

Sau khi giết năm người này, Sở Hi Thanh dựa theo lời dặn dò của Sở Vân Vân, hắn vừa dùng ngũ giác để quan sát động tĩnh trong kho hàng bên cạnh, vừa đi tìm mấy thùng dầu ở trong kho hàng, rồi bắt đầu dội dầu lên bốn phía.

Nơi để dầu hạt cải cũng có năm người phòng thủ, nhưng đã bị Sở Vân Vân giết sạch, đang nằm trên đất không nhúc nhích.

Khoảng tầm nửa khắc thời gian sau, Sở Vân Vân cõng một bao đồ to như quả bóng rổ đi từ trong kho hàng chính ra.

Sau khi nàng đi ra, thì trông thấy Sở Hi Thanh đang viết chữ ở trên tường.

Hắn dùng một miếng vải dính máu, viết ba chữ Huyết Phong Đạo ở trên tường.

Hiển nhiên là tên này chuẩn bị vu oan hãm hại, muốn cho đám người Huyết Phong Đạo cõng cái nồi này.

Sở Vân Vân khẽ lắc đầu: “Để ta làm cho, chữ của ngươi không hề có thần khí, không giống như là chữ của võ tu ngũ phẩm.”

Nàng cầm miếng vải lên, lại viết ba chữ ở trên ba chữ cũ của Sở Hi Thanh. Quả nhiên là rồng bay phượng múa, mạnh đến mức xuyên thấu vách tường.

Sở Hi Thanh thì âm thầm hoảng sợ.

Lúc này mới được bao nhiêu thời gian, vậy mà hơn tám mươi người trong kho hàng này đã bị Sở Vân Vân chém sạch rồi? Hơn nữa còn giết trong vô thanh vô tức?

Long gia muốn bảo vệ kho hàng này dưới con mắt của Thiết Kỳ Bang, thì ít nhất cũng phải phái một tên lục phẩm qua bên này tọa trấn.

Kết quả là người này chết mà không có một chút động tĩnh nào.

Sau đó hai người bọn họ lại bắt đầu hóa thi và phóng hỏa, bọn họ hóa toàn bộ thi thể ở nơi này, sau đó ném mười mấy cái đèn lồng vào đám dầu hạt cải kia.

Mãi cho đến lúc này, mấy kho hàng bên cạnh và quân lính trong thành mới phát hiện ra.

Một đám giáp sĩ và một đám võ tu ở xung quanh đều dồn dập chạy về phía bên này.

Nhưng khi bọn họ chạy đến nơi, thì toàn bộ kho hàng của Long gia đã hóa thành biển lửa.

Ngọn lửa ngất trời kia cao đến mấy trượng, thế lửa còn được sức gió nâng lên nâng xuống, bắt đầu lan tràn ra bốn phía.

Chương 115: Pháo hoa

Đám cháy kia khiến cho cửa thành trở thành một mảnh binh hoang mã loạn, có người sợ hãi, có người kêu cứu, có người thì đánh sập phòng ốc, hòng ngăn chặn thế lửa, còn có người đang cầm thùng gỗ, cố gắng dập tắt ngọn lửa lớn này.

Lúc này, không ai chú ý đến hai bóng đen thừa dịp hỗn loạn mà lặng lẽ rời đi.

Sở Hi Thanh tiềm hành được khoảng ba dặm, liền đứng ở chỗ cao để nhìn đám lửa ngập trời kia một chút.

Trong lòng hắn cảm thấy hơi vui sướng.

Một đêm này, bọn họ không chỉ khiến Long gia tổn thất binh lính, mà còn dùng một đuốc để thiêu hủy hàng hóa có giá trị ít nhất bảy vạn lượng bạc.

Sau tối hôm nay, Long gia trong nội thành sẽ mất tiền vốn để đối kháng với Thiết Kỳ Bang.

Long gia chỉ còn chút hơi tàn, có lẽ sẽ không còn hơi sức để gây sự với hai huynh muội bọn họ.

Một khắc thời gian sau, đám cháy ở kho hàng Long gia đã được dập tắt bởi mấy vị thuật sư thất phẩm.

Hiện trường vẫn còn một chút tàn lửa đang thiêu đốt, nhưng mà đã không còn đáng lo.

Thiên hộ cẩm y vệ Tào Hiên chạy đến hiện trường từ rất sớm.

Hôm nay sức gió rất đủ, thời tiết lại hanh khô.

Nên hắn lo lắng đám cháy này sẽ lan tràn khuếch tán ra toàn thành.

Trong lòng Tào Hiên vốn vừa sợ vừa giận.

Hắn giận chính là Thiết Kỳ Bang, không ngờ bọn họ lại dám trắng trợn phóng hỏa ở trong thành để đối phó với Long gia.

Hắn sợ cũng là sợ Thiết Kỳ Bang, không ngờ bọn họ lại có thực lực mạnh mẽ như vậy, vô thanh vô tức đã phá hủy được kho hàng của Long gia, mà đám quân lính và hộ vệ xung quanh đều không nhận ra.

Chờ đến khi đám cháy được dập tắt, thì Tào Hiên mới nhìn thấy ba chữ Huyết Phong Đạo ở trên tường.

Bởi vì lửa cháy rất to, khiến cho dòng máu đã bị khô ráo, chỉ còn lại một chút dấu vết màu nâu.

Chữ máu đã bị đốt không ra hình dạng gì, nên khó có thể tìm thấy dấu vết gì từ nó.

Tuy nhiên, hiện trường có cao thủ của Lục phiến môn, bọn họ đào tường thì thấy máu được rót vào nơi sâu bên trong tường, nét chữ cũng xấp xỉ với nét chữ của đám người Huyết Phong Đạo.

Đám quân lính và cao thủ của Lục phiến môn ở xung quanh còn đang nghị luận.

“Long gia này cũng thật xui xẻo, ban ngày thì bị Thiết Kỳ Bang đánh cho tổn thất nặng nề, còn chết mất một đứa con, ban đêm lại bị Huyết Phong Đạo đốt kho hàng.”

“Chỉ sợ lần này bọn họ sẽ bị đả kích nặng nề, hàng hóa nơi này phải vượt qua tám vạn lượng bạc.”

“Động tác của Lý Đạo Quy cũng nhanh thật, hôm qua vừa mới có tin tức truyền ra là hắn khỏi bệnh và bí mật trở về quận Tú Thủy, hôm nay đã ra tay với Long gia rồi.”

“Nhưng mà vì sao lại không có thi thể? Hiện giờ không có một bộ thi thể nào, bao quát cả trưởng lão Long Thắng Tà của Long gia, sống không thấy người, chết không thấy xác.”

Đây cũng là chuyện mà Tào Hiên nghi ngờ.

Đám người Huyết Phong Đạo không có thói quen giết người xong lại hóa thi.

Hung thủ hóa thi, là muốn che giấu thứ gì?

Lúc này, có một Tổng kỳ cẩm y vệ đi đến bên cạnh hắn, thì thầm vài câu vào tai hắn.

Tổng kỳ nói chính là vàng bạc, bây giờ kho hàng không còn một đồng bạc nào cả. Binh khí của trưởng lão Long Thắng Tà cũng không thấy đâu, đó là một thanh đao phù văn cấp bậc thất phẩm."

Dường như hung thủ là vì cầu tài. . .

Nhưng vấn đề là, thứ đáng giá nhất trong kho hàng chính là đám hàng hóa kia, trong này thì có bao nhiêu tiền bạc để cướp chứ?

Tào Hiên nghĩ mãi không ra, hắn khẽ lắc đầu: "Truyền lệnh xuống, lục soát toàn thành để bắt Huyết Phong Đạo. Ngươi đi nói với Lý tổng bộ đầu của Lục phiến môn, nói là không nên để việc nơi này phức tạp hơn."

Tổng kỳ cẩm y vệ nghe vậy liền đáp lời rồi rời đi.

Ý của Thiên hộ đại nhân là, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Vụ này này, tạm thời cứ cắm trên người đám Huyết Phong Đạo đã.

Tào Hiên thì lại thở dài một tiếng, lòng thầm nói đây thật sự là thời buổi rối loạn, một làn sóng chưa đi thì làn sóng khác đã đến.

Còn chưa giải quyết được rắc rối Huyết Phong Đạo và Nghịch Thần Kỳ, bây giờ lại có một đám hung đồ không rõ lai lịch.

Tào Hiên cho rằng đây là một đoàn đội gây án, bằng không thì tuyệt đối không thể chém giết hơn tám mươi tộc binh của Long gia trong vô thanh vô tức được.

Lúc này, hắn liếc mắt nhìn ông lão râu tóc bạc trắng, cao tầm tám thước ở các đó ba mươi trượng.

Dung mạo của ông lão này rất tương tự với Long Hành và Long Thắng, đều là mũi cao mắt dài, khí chất nham hiểm.

Tào Hiên nhận ra đây chính là Long Nam Thư, gia chủ của Long gia.

Ông lão này không còn hăng hái phấn chấn như trong ấn tượng của hắn nữa.

Giờ phút này, cái thân thể cao tám thước kia đã có vẻ hơi còng xuống, sắc mặt cũng trắng bệch như tờ giấy, cơ mặt lỏng lẻo, như là một đêm đã già vài chục tuổi.

Nhưng mà trong mắt Long Nam Thư, ngoại trừ thê lương và đau buồn ra, thì còn chất chứa một tia lệ ý và hung dữ.

Thậm chí cỗ lệ ý này còn lan tràn ra ngoài, làm cho đám ruồi muỗi bị hấp dẫn bởi ánh lửa ở xung quanh rơi rụng xuống đất, rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Tào Hiên rùng mình một cái, hắn ý thức được, tuy vị gia chủ của Long gia này đã suy sụp, nhưng hổ bệnh thì vẫn còn dư uy.

Trận tranh đấu con đường vận chuyển đường sông Tú Thủy này, vẫn là một tràng long tranh hổ đấu.

Tào Hiên lập tức thu hồi suy nghĩ lại, rồi thản nhiên đi ra ngoài.

Chuyện cấp bách của cẩm y vệ bọn họ, vẫn là Nghịch Thần Kỳ. . .

Còn tất cả những thứ còn lại đều không quan trọng.

Chương 116: Pháo hoa (2)

Cùng lúc đó, hai người Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân đã đi đến bên sông Kim Thủy.

Đây là một nhánh sông của sông Thần Tú, chảy xuyên qua thành Tú Thúy, là một con sông ở trong thành, cũng là nguồn nước mà đại đa số bách tính trong thành sử dụng.

Hai người đi đến nơi này, là để xử lý một vài từ mang ra từ kho hàng.

Ví dụ như vết máu ở trên người Sở Hi Thanh, cũng ví dụ như cái bọc lớn ở phía sau Sở Vân Vân.

Trong cái bọc này đều là vàng bạc, có khoảng tầm ba trăm lượng bạc, và tầm ba lượng vàng.

Đây chính là toàn bộ vàng bạc mà Sở Vân Vân cướp được từ bên trong kho hàng, đám tộc binh của Long gia đều không mang theo bao nhiêu tiền bạc.

Nhưng lại có không ít ngân phiếu, Sở Hi Thanh đếm một chút, lại có hơn ba ngàn lượng.

Sở Vân Vân dùng sức bẻ thanh đao phù văn thất phẩm kia ra làm mấy mảnh rồi ném ra giữa sông.

Cây đao này có tinh huyết của Long Thắng Tà, dễ bị thuật sư truy tung.

Sau đó, nàng lại nắm linh quyết, triệu hồi ra một đám lửa, chuẩn bị thiêu hủy toàn bộ số ngân phiếu này.

“Đừng mà.” Sở Hi Thanh vội vàng ngăn cản: “Nhiều tiền như vậy, thiêu hủy thì quá đáng tiếc!”

“Nhưng chúng ta không sử dụng được, không thiêu hủy thì giữ lại làm gì?” Sở Vân Vân cau mày, khó hiểu nhìn Sở Hi Thanh: “Tình cảnh của chúng ta bây giờ, không thể tham.”

Tràng mưa gió ở sinh tử lôi ngày hôm nay, chính là do lòng tham mà ra.

“Ta hiểu!” Sở Hi Thanh khẽ mỉm cười: “Chúng ta không dùng được, chưa chắc người khác không dùng được. Ta cũng sẽ không dùng bây giờ, mà có thể tìm một chỗ rồi chôn nó, chờ đến khi Long gia bị tiêu diệt thì có thể lấy ra cũng không muộn.”

Ngân phiếu cổ đại là do tiền trang phát hành, chia làm hai loại ký danh và không ký danh.

Ngân phiếu ký danh tương tự với sổ tiết kiệm ở hiện đại, chỉ có chủ nhân của ngân phiếu mới có thể đi tiền trang để rút tiền, nhưng vẫn phải kiểm tra là chính chủ và đúng là bản thân.

Ngân phiếu không ký danh thì thuận tiện hơn nhiều, chỉ cần tiền trang phát hành có danh dự tốt, thì có thể dùng ở bất cứ đâu.

Vấn đề là những ngân phiếu này có ký hiệu đặc biệt, tương tự với chi phiếu ở thời hiện đại.

Nên cần một số thủ tục đặc thù mới có thể rút bạc từ tiền trang.

Bởi vậy, chỉ cần Long gia còn một ngày, thì không thể sử dụng những ngân phiếu này được.

Bởi vì Long gia có thể thông qua tiền trang mà tìm được dấu vết của bọn họ.

Thiêu hủy đám ngân phiếu này thì đơn giản, nhưng mà thế thì có lợi cho đám tiền trang kia quá rồi.

Ý nghĩ của Sở Hi Thanh là, chờ Long gia bị tiêu diệt, thì lại bán những ngân phiếu này với giá rẻ.

Người bình thường không thể nào để đám tiền trang kia ngoan ngoãn phun tiền ra, nhưng mà đám người có tiền có thế kia thì chưa chắc.

Sở Vân Vân nghe ý tứ của Sở Hi Thanh, thật ra thì nàng cũng không nỡ thiêu hủy đám ngân phiếu này.

Sau khi suy tư một lát, nàng cũng biết thời biết thế mà đi đào một cái hồ sâu ở bên dưới cầu đá, rồi chôn đám ngân phiếu này ở trong đó.

Sau đó, chính là hơn ba trăm lượng vàng bạc kia.

Những nén bạc và thỏi vàng này, bên dưới đều có dấu ấn chữ ‘Long’.

Nhưng cái này thì đơn giản, Sở Vân Vân tiện tay vò một cái, tất cả đám vàng bạc này đều bị vò thành hình tròn, không còn dấu vết gì nữa.

Khi nào muốn dùng thì có thể chém một miếng, coi như vàng vụn và bạc vụn.

Hai người xử lý xong tất cả chứng cớ, lại tẩy rửa tất cả mùi ở bờ sông, sau đó với trở về võ quán Chính Dương.

Sở Hi Thanh trở về phòng thì ngã đầu xuống ngủ luôn, tiền vào không gian giả lập.

Thật ra thì tâm thần của hắn khá mệt mệt mỏi, khó mà chống được.

Ba trận chiến sinh tử lôi vào lúc sáng, buổi tối lại đi giết người phóng hỏa, hầu như đã tiêu hao hết tinh lực.

Nhưng là huấn luyện trong không gian giả lập không chỉ không hao tổn tinh lực, mà còn có hiệu quả khôi phục rất tốt.

Luyện đao trong trạng thái mệt mỏi, cũng có tác dụng mài giũa tâm trí của hắn.

Nhưng đến khi sáng sớm, Sở Hi Thanh đang ở trong không gian giả lập, thì trong thấy từng bông pháo hoa nhỏ nổ tung, kéo dài liên miên không dứt.

Tổng cộng hơn hai mươi bông, chỉ trong vòng một khắc thời gian, điểm võ đạo của hắn đã tăng lên 22.

Sở Hi Thanh rất kinh ngạc, lòng thầm nói anh em nhà họ Hồ kia lại làm chuyện gì, mà để điểm võ đạo của hắn tăng lên nhanh như vậy?

Sáng sớm cùng ngày hôm đó, Lục Loạn Ly dậy từ sớm, rồi cầm bát sát và một cành dương liễu, đi đến giếng nước trong viện để rửa mặt.

Thần thái của nàng lười biếng, còn ngáp dài vài cái, sau đó ung dung thong thả đánh răng.

Đúng lúc này, nàng nhìn thấy Hồ Lai với đôi râu cá trê nghênh ngang đi vào từ cửa viện.

Đệ Tử cư của nam và nữ đều tách ra, hai bên cũng không thể vào sân của nhau.

Nhưng mà hai huynh đệ Hồ Khản và Hồ Lai là ngoại lệ.

Hai người này đã quen cửa quen nẻo ở bên khu vực nữ rồi, có thể nói là khách quen.

Chương 117: Truyền bá

Đám con gái trong viện không những không đề phòng huynh đệ Hồ Khản Hồ Lai, trái lại còn rất quen thuộc mà lên tiếng chào hỏi bọn họ.

Chỉ vì đôi huynh đệ này rất hiểu được đúng mực, hai mắt không hề nhìn loạn, mà thỉnh thoảng còn mang đến một ít tin tức ở bên ngoài, làm cho các nàng giải sầu.

Lục Loạn Ly vốn không để ý lắm, nhưng đến khi nàng rửa mặt xong, thì nghe thấy Hồ Lai đang khoe khoang khoác lác ở cách đó không xa.

Bên cạnh hắn còn có mấy mười cô bé đang ngưng thần lắng nghe.

“Mọi người đã nghe nói chuyện hôm qua Sở sư đệ đi chợ đen rồi đánh ba trận sinh tử lôi chưa?”

“Chưa nghe nói à? Mọi người chỉ quan tâm đến đám cháy lớn ở phía đông thành đêm qua thôi à? Đám cháy đó có gì mà phải để ý? Đơn giản chính là kho hàng của Long gia bị người của Huyết Phong Đạo thiêu hủy thôi.”

“Chuyện của Sở sư đệ ở Cổ Thị tập hôm qua mới gọi là truyền kỳ. Mọi người không biết thì thôi, đại công tử Long Hành của Long gia dẫn người đến trả thù, chặn đường sư đệ ở Miếu thị, song phương dựa theo quy củ của Miếu thị để đánh sinh tử lôi. . .”

Hồ Lai nói đến đây, thì tất cả vẫn tính là bình thường.

Lục Loạn Ly là người trong cuộc, nàng cảm thấy rất kỳ quái, nhưng chỉ hơi lắc đầu rồi thấy buồn cười.

Nhưng lời nói tiếp theo của Hồ Lai, lại làm cho Lục Loạn Ly trợn mắt há hốc mồm.

“. . .Sở sư đệ nhìn qua thì ốm yếu, nhưng lại rất khí phách, đối mặt với Long Hành mà vẫn có thể bình tĩnh ung dung. Khí thế của hắn bất phàm, cặp mắt phượng kia trừng lên, Long Hành lập tức không dám làm càn.”

“Thủ lĩnh và phó thủ lĩnh của Hành Môn Thập Bát Kỵ là nhân vật cỡ nào chứ, có người nói tu vị đã tiếp cận bát phẩm, nhưng Sở sư để lại có thể chém giết bằng một đao.”

“Nhìn đi, chính là một thức Không Huyệt Lai Phong này, khi đao ra khỏi vỏ, đầu của bọn họ đã rơi xuống đất. Có người nói, khi đó áo trắng của Sở sư đệ nhuộm máu, phong thái xuất trần thoát tục tựa như trích tiên.”

Lục Loạn Ly ‘phốc’ một tiếng, phun hết nước súc miệng ra ngoài, lòng thầm nói Hồ Lai đang kể chuyện cổ tích à.

Lúc đó, rõ ràng là Sở Hi Thanh mặc quần áo bằng vải thô, tinh thần cũng căng thẳng cực độ, lấy đâu ra xuất trần thoát tục tựa như trích tiên?

Có điều, mấy cô bé kia lại nghe rất chăm chú và hăng say, Lục Loạn Ly còn phát hiện ánh mắt của các nàng đã có chút mê ly.

“Các ngươi hỏi vì sao nửa tháng trước Sở sư đệ lại chiến thắng chật vật như vậy à? Ha ha, con người của hắn rất thích giấu dốt. Ta chỉ hỏi Lưu Tinh Nhược của Tây viện kia, còn cả Hà Triều nữa, bọn họ có thể chém chết thủ lĩnh của Hành Môn Thập Bát Kỵ bằng một đao không?”

“Sở sư đệ không muốn ra tay độc ác với sư huynh đệ đồng môn mà thôi, đao của hắn không ra thì thôi, đã ra thì tất phải chết, chỉ thích hợp tranh đấu chém giết, chứ không thích hợp luận võ so tài.”

“Còn cả tên Hành Úy ở Nam viện kia nữa, lần này cũng bị Sở sư đệ chém rồi, ai bảo hắn muốn đối đầu với Sở sư đệ? Người này vốn họ Hàn, nhưng lại phản bội tổ tiên, đổi họ thành Hành, từ đó có thể biết hắn là người như thế nào, đơn giản chính là chó săn của Long gia.”

“Có điều, người này vẫn rất có bản lĩnh, dường như đã bắt được danh ngạch cử đi học chân truyền, còn cầm một thanh kiếm phù văn thất phẩm thượng, nhưng vẫn không phải đối thủ của Sở sư đệ.”

“. . . Chứ sao nữa, Sở sư đệ nhảy xuống võ đài, giết hơn hai mươi người của Long gia. Thân như thuấn ảnh, đao có thể đuổi gió. Khi đó, nếu như không có Sở sư đệ, thì Thiết Kỳ Bang chưa chắc đã có thể đánh tan Long gia.”

Khóe môi Lục Loạn Ly không khỏi co quắp vài cái.

Lại nữa rồi! Cái thanh kiếm phù văn thất phẩm hạ, đến miệng Hồ Lai thì biết thành thất phẩm thượng.

Còn nữa, Hành Úy được cử đi học chân truyền lúc nào vậy? Sao nàng lại không biết?

Mà Sở Hi Thanh cũng không giết nhiều người như vậy, Long gia đại bại thì càng không liên quan gì đến hắn.

Lục Loạn Ly lắc lắc đầu, nàng đã không muốn nghe tiếp nữa.

Nàng cũng không ngăn cản Hồ Lai, tuy rằng cái tên này đang tâng bốc Sở Hi Thanh, nhưng vẫn biết chừng mực.

Kết quả là lúc nàng đi rửa mặt trở về, liền nghe thấy một vị sư tỷ mặt tròn ở bên cạnh đang vô cùng mơ màng mà cảm khái.

“Tuy rằng Sở sư đệ ốm yếu một chút, nhưng mà gương mặt đó lại cực kỳ anh tuấn. Hắn toàn thân áo trắng. . . thật ra ta cũng có thể tưởng tượng được dáng vẻ khi đứng trên sinh tử lôi của hắn.”

“Ta nghe nói Sở sư đệ có vẻ quái gở và cao ngạo, nhưng thật ra thì làm người rất tốt và trượng nghĩa. Không nói đến chuyện ở Tàng Kinh Lâu kia, mà lần trước có một tiểu sư muội ở ngoại môn thỉnh giáo đao pháp, Sở sư đệ liền vui vẻ nhẹ nhàng mà dậy cho nàng. Còn có một sư đệ bị bắt nạt ở bên ngoài võ quán, cũng là nhờ Sở sư đệ gặp được nên đã cứu hắn. . . "

Chương 118: Truyền bá (2)

Khi sư tỷ mặt tròn nói chuyện, hai mắt đã sáng như sao: “Lục sư muội, ngươi nói xem, tại sao trên thế giới này lại có thể có người xuất sắc như Sở sư đệ chứ? Tuấn mỹ cao nhã, tính tình hiền lành, nhân phẩm tuyệt vời, còn có một thân khoái đao siêu phàm thoát tục. Đại khái chính là do ông trời không chịu nổi hắn xuất sắc như vậy, cho nên mới để hắn bị bệnh nặng quấn thân, nhưng mà cái này lại càng làm cho người ta thương tiếc Sở sư đệ hơn.”

Lục Loạn Ly nghe được một nửa, thì đã cảm thấy sắp ói ra rồi.

Sao trước kia nàng không phát hiện vị sư tỷ này là một người mê trai chứ?

Nàng cũng không biết nên nói thế nào, chỉ có thể hàm hồ một chút: “Đó đều là trí tưởng tượng của sư tỷ thôi, thật ra thì hắn cũng không tốt như người nghĩ đâu.”

Sư tỷ mặt tròn lại nhìn Lục Loạn Ly với ánh mắt kỳ quái.

Nàng thầm nghĩ, nếu như Sở Hi Thanh không tốt, thì tại sao ngày nào ngươi cũng chạy theo hắn?

Nhưng mà sư tỷ mặt tròn cũng không nói lời này ra, trong mắt nàng hàm chứa vẻ mong chờ: “Cũng không biết bao giờ ta mới có thể nói chuyện với Sở sư đệ đây?”

Lục Loạn Ly mặc kệ vị sư tỷ mê trai này, nàng trở về phòng thu dọn một phen, sau đó liền đi ra cửa để tham gia thể dục buổi sáng.

Lục Loạn Ly đi theo con đường để đến cửa Tạp Vật Viện, lại nhìn thấy Sở Hi Thanh ở trước mặt đang đi ba bước thì chậm một bước, đi năm bước thì dừng một bước.

Ánh mắt hắn mờ mịt mơ màng, trong tay thì cầm một đống đồ vật.

Đó đều là các loại túi thơm và khăn mùi soa gì gì đó, thậm chí còn có cả một hộp chứa bánh ngọt, hai túi kẹo, tổng số đã đạt đến tám cái.

Dù vậy, nhưng vẫn còn có một số nữ đệ tử nội môn đến gần, lấy danh nghĩa là thỉnh giáo võ học để bắt chuyện với Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh rất có kiên trì, hắn tình bĩnh giải đáp từng cái một, hắn có Sở Vân Vân chỉ điểm, nên lý giải của hắn với Truy Phong đao pháp, Khinh Vân Tung và Dưỡng Nguyên Công đều vượt qua đám sư muội nội môn này. Thường thường năm ba câu là có thể để cho các nàng hiểu ra.

Sau khi những cô bé này thỉnh giáo xong, lại lấy danh nghĩa cảm ơn để tặng một số món quà nhỏ cho Sở Hi Thanh.

Mà mỗi khi Sở Hi Thanh có thêm một món quà nhỏ, thì ánh mắt đám nam đệ tử nhìn Sở Hi Thanh lại càng ác liệt hơn ba phần.

Lục Loạn Ly nhìn thấy một màn này, mày liễu không khỏi cau lại.

Nàng vốn không thèm để ý, nhưng dần dần, nàng lại có một loại cảm giác cái kẹo của mình bị người khác cướp mất.

Lục Loạn Ly bỗng nhiên bước nhanh đến, nàng khoanh tay trước ngực, liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh: “Ngươi có biết là không thể nhận túi thơm và khăn mùi soa của con gái không?”

Đương nhiên là Sở Hi Thanh biết, tuy rằng thế giới này lấy võ vi tôn, lễ giáo không nhiều.

Nhưng đúng là không thể nhận khăn mùi soa và túi thơm linh tinh được, chúng nó tương đương với thư tình ở thời hiện đại.

Hắn dí đầu lại gần, nhỏ giọng nói: “Không nhận không được, nhiều người đang nhìn kia kìa.”

Thật ra thì Sở Hi Thanh cũng rất mờ mịt, vì sao mới sáng ngày ra mà đã có một đám con gái chạy đến Đông viện lấy lòng hắn rồi, lại còn nhét nhiều túi thơm và khăn mùi soa như vậy nữa.

Trong lòng hắn còn thấy hơi kích động, kiếp trước của Sở Hi Thanh vẫn chưa từng nhận được thư tình, đây là lần đầu tiên từ khi khai thiên tích địa đến giờ đấy.

Lục Loạn Ly lại ‘a’ một tiếng rồi nở nụ cười, sau đó cướp hết túi thơm và khăn mùi soa trong ngực của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh muốn bảo vệ đồ vật trong ngực mình, nhưng mà sức mạnh của hắn hoàn toàn không phải là đối thủ của Lục Loạn Ly.

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Lục Loạn Ly vứt những túi thơm và khăn mùi soa kia vào trong rãnh nước bên cạnh.

Khoảnh khắc này, mấy chục cô gái ở xung quanh đều trầm mặt, đều nhìn Lục Loạn Ly với ánh mắt lạnh lẽo.

Lục Loạn Ly lại tinh thần sảng khoái mà vỗ tay một cái, hoàn toàn không để ý đến những đôi mắt lạnh lẽo kia.

Không được người khác cho phép mà đã cướp đồ của người ta, giờ còn muốn nói đạo lý?

Sở Vân Vân ở phía sau thì lại nở nụ cười, nàng đi ra từ trong bóng tối, kéo Sở Hi Thanh đi về phía trước: “Đi nhanh lên, dây dưa nữa là đến muộn đấy!”

Sở Hi Thanh không biết là, ngay khi hắn bị sức mạnh khổng lồ của Sở Vân Vân kéo đi, chỉ có thể bước đi theo Sở Vân Vân, thì có một thiếu niên dung mạo bình thường, khí chất âm nhu ở cách đó không xa đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Theo gió sớm nổi lên, vạt áo của thiếu niên bị thổi lên, để lộ một dấu ấn hình kiếm màu máu ở gần xương quai xanh.

Thiếu niên này lập tức che dấu kiếm lại, sau đó nhanh chân bước ra ngoài.

Sắc mặt của hắn nghiêm nghị lại lạnh lẽo.

Từ những tin tức hắn thăm dò được trong võ quán hôm nay, thì Sở Hi Thanh này càng ngày càng thâm tàng bất lộ.

Dường như thực lực của người này đã đến bát phẩm thượng, đã đạt đến tầng thứ của đệ tử chân truyền.

Như vậy thì năm trăm lượng mà bọn họ chuẩn bị treo thưởng sẽ không đủ, kiểu gì cũng phải treo thưởng một ngàn lượng bạc thì mới có thể lấy mạng chó của người này!

Đáng ghét!

Bọn họ vất vả lắm mới cướp được hai chiếc thuyền, giờ lại phải dùng ở trên người Sở Hi Thanh rồi.

Chương 119: Treo thưởng

Khi Sở Hi Thanh tập thể dục buổi sáng, hắn lại bị đám sư huynh đệ đồng môn chú ý lần nữa.

Nhưng mà tình hình hôm nay không giống với hôm kiểm tra thực chiến kia.

Hôm nay, một số ít nam đệ tử của Đông viện cũng nhìn hắn bằng ánh mắt bất thiện và nghi vấn.

Nhưng cùng lúc đó, Sở Hi Thanh cũng phát hiện ra có rất nhiều nữ đệ tử đang nhìn trộm mình.

Còn có một số cô gái to gan thì nhìn trắng trợn hơn, ánh mắt tràn đầy nóng bỏng.

Mà lại không chỉ Đông viện, ba viện Tây Nam Bắc còn lại cũng có không ít.

Sở Hi Thanh nghi ngờ đám pháo hoa nhỏ nổ tung trong tầm mắt của mình, đều có quan hệ với những cô bé này.

Tất cả nam đệ tử của võ quán Chính Dương đều nửa tin nửa ngờ với chiến tích vĩ đại của hắn, những cô bé này thì lại hoàn toàn tin tưởng, dường như còn sinh ra tâm tình ngưỡng mộ hắn.

Sở Hi Thanh rất tò mò, rốt cuộc là hai người Hồ Khản và Hồ Lai đã nói gì với những cô bé này?

Tuy nhiên, mặc kệ bọn họ nói cái gì, thì hai mươi lượng bạc này vẫn rất có giá trị.

Sở Hi Thanh thấy rất vui vẻ, chuẩn bị lát nữa đi nhà ăn thì sẽ lấy thêm hai cái đùi gà cho hai người này.

Chẳng mấy chốc, thể dục buổi sáng đã kết thúc, lúc Sở Hi Thanh ăn cơm thì nghe thấy tiếng bàn luận ở xung quanh.

Đêm qua, thính lực của hắn đã được tăng cường trên diện rộng, dù là cách hai mươi trượng thì hắn cũng có thể nghe thấy người khác nói chuyện.

“Sở sư huynh áo trắng như tuyết. . .”

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, nở một nụ cười như có như không.

Hắn nhìn bộ quần áo trên người mình, lòng thầm nói có thể cân nhắc đổi một bộ quần áo màu trắng, có lẽ sẽ rất phù hợp với dáng người của hắn.

“Hắn cao ngạo bất quần. . .”

Sắc mặt Sở Hi Thanh nghiêm nghị, tay đè đao, mặt mũi lạnh lùng, người sống chớ lại gần.

“Khi đó, phong thái của Sở Hi Thanh xuất trần thoát tục tựa như trích tiên. . .”

Sở Hi Thanh cảm giác thân thể mình nhẹ nhàng, tựa như sắp bay lên trời rồi.

Hắn đi đến trước cửa sổ nhà ăn, cầm bốn cái đùi gà, hai cái cánh gà, cực kỳ hùng hồn mà nhét vào trong bát của hai anh em nhà họ Hồ.

Hiện giờ hắn đang nằm trong giai đoạn ăn uống miễn phí, cho nên cầm mấy thứ này cũng không mất tiền.

Có điều, Sở Hi Thanh vẫn oán giận đôi câu với hai người Hồ Khản và Hồ Lai.

Hai huynh đệ này nói chuyện quá thành thật, dù có đúng sự thật thì cũng không nên lộ liễu như vậy.

Sở Hi Thanh đã sắp bay lên trời rồi, không hề phát hiện sắc mặt của Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly ở bên cạnh đã đen xì.

Sau khi cơm nước xong, là khóa võ đạo của Diệp Tri Thu.

Tại võ quán cũng cần phải đi học.

Đông viện có 80 võ sư, ngày ngày đều có ba canh giờ để giáo dục yếu điểm và bí quyết tu hành của mười nghệ truyền ra ngoài.

Sở Hi Thanh có đại tông sư là Sở Vân Vân giáo dục, cho nên không có hứng thú với mấy chương trình học này.

Chỉ có khóa võ đạo của Diệp Tri Thu, thì Sở Hi Thanh mới chạy đến nghe.

Diệp Tri Thu có tu vị lục phẩm thượng, thành tựu võ đạo kém xa Sở Vân Vân, nhưng nàng có rất nhiều kiến thức bổ ích, có thể bù đắp thiếu sót cho Sở Hi Thanh.

Có đôi khi kiến giải về Truy Phong đao pháp và Khinh Vân Tung của Diệp Tri Thu làm cho Sở Hi Thanh hiểu được rất nhiều chỗ mà hắn chưa hiểu.

Ngay cả Sở Vân Vân cũng thỉnh thoảng phải gật đầu khen ngợi Diệp Tri Thu.

Võ đạo của Sở Vân Vân như mây bay ở trên trời, làm cho người ta khó có thể chạm, khó có thể lý giải được.

Diệp Tri Thu thì là núi ở trên mặt đất, nhìn thấy được và sờ được.

Tuy nhiên, sau một ngày học, Diệp Tri Thu lạnh lùng đi đến bên cạnh Sở Hi Thanh, rồi tóm chặt lỗ tai của hắn, kéo hắn ra phía sau.

“Đầu óc ngươi nghĩ cái gì vậy? Tại sao lại yêu thích danh lợi như thế? Lại còn dùng tiền để hai huynh đệ Hồ Khản và Hồ Lai khoác lác giúp ngươi? Bài học lần trước vẫn chưa đủ à?”

Lần trước, nàng nể mặt chuyện Sở Hi Thanh đoạt quán quân trong bài kiểm cho thực chiến, cho nên mới không dạy dỗ hắn.

Kết quả là cái tên này còn làm trầm trọng hơn.

Diệp Tri Thu khoanh tay trước ngực, mắt híp lại, ánh mắt lạnh lùng và nghiêm nghị mà nhìn Sở Hi Thanh từ trên xuống dưới.

Nàng quyết định rồi, nếu hôm nay tên này không cho nàng một câu trả lời hợp lý, thì nàng nhất định đánh Sở Hi Thanh thành đầu heo!

Dù khí chất và thần thái của tên này cực kỳ giống với đệ đệ của nàng, thì nàng cũng sẽ không nương tay!

Không!

Chính là bởi vì nguyên nhân này, cho nên nàng mới phải dùng nắm đấm để đưa tên này về chính đạo.

Trong lòng Sở Hi Thanh đã reo chuông cảnh báo, hắn cảm nhận được nguy hiểm rồi.

Nhưng mà đối với chuyện này, Sở Hi Thanh đã có lời giải thích.

Sắc mặt hắn nghiêm nghị, chắp tay nói: “Giáo đầu, đệ tử mượn miệng huynh đệ Hồ thị dương danh, cũng không phải vì háo danh hám lợi, mà là vì nhanh chóng leo lên Thanh Vân Bảng.”

“Đệ tử nghe nói, Vô Tướng Thần Tông chúng ta thu nhận đệ tử ngoại môn, ngoại từ thiên phú ra thì còn cân nhắc đến xếp hạng trên Thanh Vân Bảng ở các châu quận lớn, cộng thêm cả hiệp danh của đệ tử nữa?”

Chương 120: Treo thưởng (2)

Vẻ mặt Diệp Tri Thu hơi ngẩn ra: “Vô Tướng Thần Tông đúng là có quy củ thu đồ đệ này. Tuy nhiên, ngươi. . .”

Nàng vốn muốn nói Sở Hi Thanh cân nhắc mấy chuyện này vẫn là quá sớm.

Nhưng mà Diệp Tri Thu lại nghĩ đến, những đệ tử có chí gia nhập Vô Tướng Thần Tông, muốn trở nên nổi bật ở trên con đường võ đạo này, có ai là không bố cục và kinh doanh từ sớm chứ?

Rất nhiều thiên tài đều dương danh từ nhỏ, để cho các đại tông phái chú ý đến.

Thật ra thì Sở Hi Thanh cũng không khác gì bọn họ cả. . .

Chẳng lẽ cần phải giống như mình mới được sao? Rõ ràng là thiên phú của mình không tệ lắm, lại tận hai mươi hai tuổi mới được vào Vô Tướng Thần Tông, lãng phí bao nhiêu thời gian?

“Giáo đầu!” Sở Hi Thanh nói với vẻ chân thành: “Thân thể huynh muội chúng ta không tốt lắm, chỉ có công pháp của Vô Tướng Thần Tông mới có thể chữa trị bệnh trong người đệ tử, nhờ đó mà kéo dài tuổi thọ. Hết lần này đến lần khác, thiên phú của đệ tử lại thường thường, tiến vào Vô Tướng Thần Tông là hy vọng xa vời.”

“Đệ tử nghĩ tới nghĩ lui, ngoại trừ chăm chỉ luyện tập ra, còn phải bỏ công sức ở trên danh vọng nữa. Tích lũy thêm một chút danh vọng thì ta mới có thêm vài phần thắng.”

Lửa giận trong lòng Diệp Tri Thu nhất thời biến mất hơn một nửa.

Nàng hừ một tiếng, thả nắm đấm xuống: “Coi như ngươi nói có lý, thôi, việc này ta mặc kệ ngươi, nhưng mà người cũng phải kiềm chế một chút. Cần biết là hăng quá hóa dở, đặc biệt là thời gian gần đây, thành Tú Thủy này có rất nhiều sóng ngầm.”

“Ngươi có biết đêm qua, kho hàng của Long gia đã bị một đám hung đồ đốt không? Còn cả đám Huyết Phong Đạo kia nữa, bọn chúng đã trở về quận Tú Thủy rồi.”

Sở Hi Thanh vốn không coi chuyện này ra gì.

Vụ án kho hàng Long gia, chẳng phải là hắn vứt nồi lên đầu đám Huyết Phong Đạo sao?

Nhưng mà ngay sau đó, hắn liền nghe thấy Diệp Tri Thu mở miệng nói tiếp: “Ngay một ngày trước, có người nhìn thấy Lý Đạo Quy ở gần trấn Bạch Sa dưới hạ du. Hắn dẫn một đám người cướp hai chiếc thuyền buôn.”

Tâm thần Sở Hi Thanh hơi lạnh lẽo, Huyết Phong Đạo trở về thật rồi à?

Trấn Bạch Sa cách thành Tú Thủy và Cổ Thị tập chưa đến bảy mươi dặm.

“Còn nữa, trong vòng mười lăm ngày vừa có, có ít nhất năm đội nhân mã lẻn vào võ quán để điều tra, trong đó có hai đội đã xông vào Tàng Kinh Lâu.” Diệp Tri Thu thấy vẻ mặt kinh ngạc của Sở Hi Thanh, không khỏi cười gằn một tiếng: “Kiếm tuần sát sứ và Diệp lâu chủ, Lôi quán chủ, ba người họ đã chiến đấu ác liệt với đám người kia mấy trận rồi. Mặc dù không có tiếng gió nào truyền ra, nhưng đó chỉ là do võ quán giữ bí mật vì trấn an đệ tử thôi. Bởi vậy, nếu như ngươi nhảy nhót quá hăng, thì sẽ không có chỗ tốt nào đâu.”

Sở Hi Thanh thầm cảm thấy bất đắc dĩ, hắn rất đau đầu.

Hắn có thể không biết cây to đón gió lớn sao?

Nếu như có thể, thì hắn cũng muốn lặng lẽ trưởng thành, tích góp thực lực.

Vấn đề là hệ thống ba ba này không cho phép.

Càng nổi danh thì càng nhiều chỗ tốt, không thể ‘cẩu’ được. . .

“À đúng rồi!”

Nhắc đến Tàng Kinh Lâu, Sở Hi Thanh lại nghĩ đến chuyện đám đệ tử nội môn bọn họ vẫn còn chưa được vào trong đó ba ngày.

Võ quán nói là sẽ có bồi thường, nhưng đến giờ vẫn chưa có tin tức gì.

“Giáo đầu, không biết khi nào thì Tàng Kinh Lâu mới mở cửa?”

Dưỡng Nguyên Công của hắn tiến triển thần tốc, nhiều nhất là một tháng sau, hắn có thể thăng cấp rồi.

Thậm chí Truy Phong đao pháp đã lên đến tầng thứ ba.

Sở Hi Thanh chờ Tàng Kinh Lâu mở cửa lần nữa, rồi ngốc đủ ba ngày ở trong đó, cố gắng học thuộc quan tưởng đồ và Chân Ý đồ của mấy cấp cao hơn.

Diệp Tri Thu lại hơi lắc đầu: “Phải chờ một thời gian nữa, đúng là võ quán đã bù đắp sách ở trong đó rồi, nhưng tình hình bây giờ rất rắc rối. Kiếm tuần sát sư nói hắn đã có biện pháp hóa giải nguy cơ của võ quán, cũng không biết là thật hay giả.”

Sở Hi Thanh không chú ý lắm, bởi vì hắn phát hiện trong tầm mắt của mình, bỗng nhiên có một bông pháo hoa cỡ lớn nổ tung.

Số lượng điểm võ đạo của hắn cũng từ 25 nhảy lên 46.

Sở Hi Thanh lấy làm kinh hãi, hắn không rõ những điểm võ đạo này đến từ nơi nào.

Điều khiến người ta kỳ quái hơn là, sau khi một lượng lớn điểm võ đạo vào sổ, mà cột danh vọng của hắn lại không thay đổi chút nào, dường như nhận được hạn chế gì đó.

. . .

Cổ Thị Tập, Sát Sinh Lâu.

Đây là một tòa lầu đá năm tầng nằm ở vùng ngoại ô phía nam Cổ Thị Tập.

Tòa lầu đá này được xây trong một mảnh rừng trúc, bề ngoài có vẻ thê lương rách nát. Nhưng chỉ cần đi vào bên trong, thì sẽ phát hiện ra bên trong có động thiên khác.

Bề ngoài của lầu đá tàn tạ, nhưng bên trong lại chu lương ngọc trụ, hành lang ở bốn phía treo đầy lụa màu hương vi, bên trong oanh yến thành đàn, huân hương nức mũi.

Chương 121: Treo thưởng (3)

Tòa lầu này là phân bộ của tổ chức sát thủ lớn nhất Đại Ninh, nhìn qua lại càng giống như một thanh lâu kỹ viện.

Nơi này cũng là động tiêu tiền nổi danh nhất ở trong Cổ Thị Tập, nơi này tụ tập nữ nhân xinh đẹp nhất Cổ Thị Tập, rượu ngon nhất, thức ăn tốt nhất.

Nó đủ để làm cho tuyệt đại đa số đàn ông lưu luyến quên đường về, sống mơ mơ màng màng ở nơi này.

Tuy nhiên, tại thời điểm này, toàn bộ lầu một và lầu hai của Sát Sinh Lâu đều bị chấn động.

Sát Sinh Lâu tổng cộng năm tầng, lầu một cửu phẩm, lầu hai bát phẩm. . .

Tất cả cửa phòng ở hai tầng này đều dồn dập mở ra, từng đạo ánh mắt tham lam và tò mò đều nhìn về phía lầu đá ở trung ương.

Nơi đó có một cái treo thưởng mới.

Sở Hi Thanh - - - Thủ tịch nội môn của võ quán Chính Dương, sức chiến đấu bát phẩm hạ đỉnh phong, treo thưởng 1300 lượng bạc, lấy tính mạng trong vòng một tháng.

Ngay sau đó, một cái phi tiêu màu đỏ son bắn ra từ một gian phòng ở phía nam, nó cắm thẳng vào mộc bài của Sở Hi Thanh.

Bên dưới phía còn có mấy chữ Huyết Nhãn Xà.

Chuyện này có nghĩa là một sát thủ danh hiệu Huyết Nhãn Xà đã tiếp nhận cái treo thưởng mới này.

Dựa theo quy củ của Sát Sinh Lâu, trước khi Huyết Nhãn Xà thất bại, thì sát thủ khác sẽ không được tham gia.

Cùng lúc đó, trên một gian phòng xa hoa ở trên tầng thứ năm Sát Sinh Lâu, mặt Huyết Phong Kiếm - Lý Đạo Quy đã đen xì.

Người ngồi đối diện hắn là một phu nhân tầm bốn mươi tuổi, ngũ quan diễm lệ, phong lệ vẫn còn.

Nàng mặc một bộ cung trang phanh ngực và lộ cánh tay, trong tay còn cầm một cái tẩu thuốc lá tinh tế, đang nuốt mây nhả khói.

“. . .Đúng là rất thú vị, đây là thằng ngu nào vậy? Dùng 1300 lượng bạc để mua mạng của một võ tu cửu phẩm.”

Lý Đạo Quy lòng thầm nói, thằng ngu xuẩn trong miệng ngươi chính là ta!

Hôm qua, bọn họ vất vả lắm mới khai trương một lần, cướp được một ít bạc ở trên hai chiếc thuyền buôn, lại tập trung hết vào chỗ này.

Trên mặt Lý Đạo Quy không thay đổi chút nào: “Vì sao Mị Nương lại nói như vậy? Người ta đã dùng số tiền lớn như vậy, chứng tỏ là phải có nguyên do. Thời gian gần đây, ta để Huyết Y nghe ngóng tình hình trong võ quán Chính Dương, có người nói người này là thủ tịch nội môn của võ quán Chính Dương, trước đây không lâu còn đoạt quán quân cuộc kiểm tra thực chiến của võ quán.”

Phu nhân bốn mươi thấy buồn cười: “Ta cũng nghe nói qua cuộc kiểm tra đó, người này hoàn toàn là dùng mưu kế để chiến thắng. Nhưng mà đao pháp của người này cũng không tệ lắm, nói hắn là thủ tịch nội môn của võ quán Chính Dương thì cũng không kém bao nhiêu.”

“Nhưng đao pháp của người này cũng chỉ gần bằng cấp độ thủ tịch nội môn thôi, muốn lấy tính mạng của hắn thì năm trăm lượng là đủ rồi, cần gì phải dùng 1300 lượng bạc?”

Lý Đạo Quy không khỏi nghiêng đầu, liếc mắt nhìn nhau với sư đệ Tả Huyết Y của hắn một cái.

Lúc này, mặt Tả Huyết Y cũng là màu xanh đen, đen xì xì. Ngoài ra, trong mắt hắn còn có vài phần lúng túng và xấu hổ.

Lúc nãy, chính là hắn đã đề nghị tăng tiền treo thưởng của Sở Hi Thanh lên.

Tả Huyết Y không nghi ngờ lời nói của vị phu nhân này chút nào, chỉ vì người trước mặt bọn họ chính là Ngô Mị Nương, cũng là con buôn tình báo lớn nhất ở Cổ Thị Tập này.

“Vậy thì sinh tử lôi ngày hôm qua thì sao?” Lý Đạo Quy tiếp tục hỏi: “Người này thắng liên tục ba trận sinh tử lôi, chỉ dùng hai đao để chém giết võ tu có sức chiến đấu bát phẩm và nắm giữ kiếm phù văn thất phẩm?”

Cái này không phải giả đúng không?

“Ta tận mắt nhìn thấy ba trận sinh tử lôi ngày hôm qua, còn thua 200 lượng bạc ở trên người hắn.” Ngô Mị Nương hờ hững gõ gõ tẩu thuốc lá vào mép bàn, tàn thuốc ở bên trong rơi xuống đất: “Khi đó, người này không thể chém chết Hành Úy trong vòng mười đao, thì hắn sẽ là người phải chết. Thực lực của hai người này không hơn kém nhau là bao, vấn đề là nhân tố để quyết định thắng bại trong một trận chiến là quá nhiều.”

“Hành Úy không ngờ Sở Hi Thanh còn có đồ đằng Bí Chiêu thứ hai, cũng không ngờ Sở Hi Thanh có đao ý kỳ quái kia, cho nên đã bại bởi hai chiêu. . .”

Nàng nói đến chỗ này, thần sắc bỗng nhiên hơi động, mặt hiện lên ý cười: “Lẽ nào người treo thưởng Sở Hi Thanh. . . là các ngươi? Huyết Phong Đạo các ngươi luôn luôn ân oán rõ ràng, trừng mắt tất báo, hơn một tháng trước, Sở Hi Thanh làm hỏng chuyện của các ngươi, đúng không?”

Lý Đạo Quy vội vàng lắc đầu: “Không phải, người giết chết thuật sư của chúng ta là một người khác.”

Sao hắn có thể thừa nhận mình là một tên ngu xuẩn được.

Lý Đạo Quy thấy đối phương vẫn nhìn mình với ánh mắt nghi ngờ, sắc mặt hắn lạnh lùng, ánh mắt sắc bén, hỏi dò: “Những tin tức ta muốn hỏi ngươi thì sao? Đã có kết quả chưa?”

Chương 122: Băng Tằm Hỏa Nhộng

Ngô Mị Nương nở một nụ cười, nàng móc một thẻ ngọc màu xanh ở trong ngực mình ra, để lên bàn: “Cẩm y vệ, Lục phiến môn, Vô Tướng Thần Tông và hướng đi của các thế lực khác đều nằm trong ngọc giản này, thứ ngươi muốn biết đều không thiếu gì cả. . .”

Nàng vung tẩu thuốc lá lên, vỗ vào cái tay đang định cầm ngọc giản của Tả Huyết Y: “Ta đã mang tình báo mà các ngươi muốn đến rồi, vậy thì tiền của ta đâu? Những khách làng chơi kia còn biết không thể chơi gái miễn phí, chúng ta một tay giao tiền một tay giao hàng.”

Mặt Lý Đạo Quy không hề có cảm xúc mà đáp lại: “Cho nợ trước đi.”

Ban đầu, hắn vốn đã chuẩn bị tiền để trả rồi, kết quả là phải ném sạch cho tên khốn khiếp Sở Hi Thanh kia rồi.

Ngô Mị Nương lại ngây người một trận, nàng kinh ngạc nhìn Lý Đạo Quy: “Ngươi có tiền treo thưởng Sở Hi Thanh, lại không tiền trả lão nương? Đường đường là Huyết Phong Đạo, lại nghèo đến mức này?”

Miệng Lý Đạo Quy mấp máy, hắn rất muốn phủ nhận, nhưng kết quả là không nói được câu nào.

Tả Huyết Y thì lại nhớ đến 6900 tấm Bạo Viêm Phù ở Tàng Kinh Lâu của võ quán Chính Dương ngày đó.

“Quên đi, cho các ngươi nợ một lần, nhớ kỹ, lần sau không được viện lý do này nữa.” Ngô Mị Nương đứng lên, trước khi rời đi còn nhìn hai người với vẻ trêu tức: “Lại tặng cho các ngươi một tin tức, Huyết Nhãn Xà không phải một người, mà là tổ hợp sát thủ gồm ba tên bát phẩm. Nói như vậy, không lâu sau bọn họ có thể sẽ mang tin tốt về cho các ngươi.”

Đồng thời, cũng cầm 1300 lượng bạc mà Lý Đạo Quy treo thưởng.

Sắc mặt Lý Đạo Quy càng khó coi hơn, hắn cầm thẻ ngọc mà Ngô Mị Nương đặt ở trên bàn lên, sau đó đặt ở giữa trán để cảm ứng một đoạn linh thức được phong ấn bên trong ngọc giản.

Tiếp đó, hắn vừa cảm ứng vừa suy ngẫm, rồi yên lặng một lúc lâu.

Mãi cho đến một lát sau, Lý Đạo Quy mới thả thẻ ngọc xuống, kết thúc suy tư.

“Kiếm chủ!” Ánh mắt Tả Huyết Y nghiêm nghị: “Bước tiếp theo. . . chúng ta nên làm gì?”

“Không dễ xử lý, hiện giờ có ít nhất bảy phe thế lực đang tụ tập ở bên trong quận Tú Thủy, chúng ta tùy tiện ra tay thì sẽ thành cái đích cho mọi người nhắm đến.” Lý Đạo Quy lắc đầu: “Vì thế, chúng ta cần quan sát, rồi một kích thành công, sau đó chạy xa ngàn dặm. Tuy nhiên, chúng ta phải giải quyết con tiện nhân đã hại chúng ta tổn thất nặng nề trước đã, để an ủi các huynh đệ ở trên trời.”

“Là cô gái họ Lục kia?” Con ngươi của Tả Huyết Y co lại: “Nữ tử này cực kỳ cẩn thận, bình thường đều trốn trong võ quán Chính Dương, đóng cửa không ra ngoài, rất khó tìm thấy cơ hội. Trừ phi có thể dụ nàng ra khỏi võ quán. . .”

Lý Đạo Quy lại mỉm cười một cái, vẻ mặt cao thâm khó dò.

Con tiện nhân họ Lục này cũng đến đây vì Tần Mộc Ca, như vậy thì có thể ra tay từ phía này, nhất định có thể thành công.

Còn cái kho hàng Long gia kia, lại có người dám vu oan hãm hại cho Huyết Phong Đạo bọn họ.

Lý Đạo Quy cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng chuyện là phải xử lý từng cái một, chờ lấy được Nghịch Thần Kỳ, lại xử lý chuyện này cũng không muộn.

. . .

Sở Hi Thanh không biết tên của mình đã được treo thưởng ở trong sân của Sát Sinh Lâu, mà còn được treo thưởng với số tiền lớn là 1300 lượng bạc.

Hắn chỉ cảm thấy hơi kỳ lạ, tại sao điểm võ đạo của mình lại đột nhiên nhảy lên hơn hai mươi điểm?

Đây là đại lão nào đã công nhận thực lực và tu vị của hắn?

Cho nên, sau khi Sở Hi Thanh rời khỏi giảng đường của Diệp Tri Thu, trong lòng hắn vẫn rất vui vẻ rạo rực.

Một buổi sáng này, hắn vừa lừa gạt được Diệp Tri Thu, vừa nhận được một đống điểm võ đạo, có thể nói là tràn đầy thu hoạch.

Nhưng đợi đến khi Sở Hi Thanh trở về Tạp Vật Viện, thì hắn lại có chút không cười nổi.

Sở Vân Vân đang che dù đứng ở giữa sân sau, mặt thì ẩn giấu ở dưới cái dù, làm cho người ta không nhìn rõ vẻ mặt của nàng.

Nhưng mà giọng nói của Sở Vân Vân lại khá lạnh: “Trở về rồi? Vậy thì bắt đầu luyện đao đi.”

Nàng vừa nói vừa nắm một thanh trọng đao bằng hắc thiết qua.

Sở Hi Thanh tiếp nhận trọng đao, chỉ cảm thấy tay phải của mình chợt chìm xuống.

Bây giờ hắn đang dùng Huyết luyện Khinh cương đao, đao cực kỳ nhẹ, trọng lượng chỉ bằng một phần ba đao bình thường.

Tuy nhiên, Sở Vân Vân nói chuyện này sẽ bất lợi cho việc luyện đao, cho nên cố tình dùng tiền để rèn một thanh trọng đao ở bên ngoài võ quán, thanh đao này còn nặng gấp năm lần đao bình thường.

“Luyện đao?” Sở Hi Thanh trợn tròn mắt lên, lại nhìn lên bầu trời: “Vào lúc này? Mặt trời đang hừng hực. . .”

Lúc này đang là giữa trưa, chính là thời điểm ánh mặt trời mãnh liệt nhất trong ngày.

Hắn bị ánh nắng này chiếu vào, chỉ cảm thấy đau đớn không thôi, Sở Hi Thanh cảm giác mình sẽ bị mặt trời thiêu cháy, bốc khói mất.

Vào thời điểm này của mọi người, hắn cũng sẽ đi ngủ trưa, tiến vào giấc mộng để luyện tập.

Chương 123: Băng Tằm Hỏa Nhộng (2)

“Ta cố tình chọn lúc này đấy!”

Sở Vân Vân giơ cây dù lên, lộ ra gương mặt xinh đẹp xuất trần của nàng.

Vẻ mặt nàng thản nhiên như không, nhưng lúc này lại lộ ra một khí thế uy áp tất cả, không cho làm trái.

“Dạo này ngươi dùng quá nhiều Bồi Nguyên Đan, tích trữ một ít độc trong người. Chân nguyên lại gia tăng quá nhanh, cũng khiến cho căn cơ không ổn định. Luyện đao ở dưới ánh mặt trời mãnh liệt, một có thể giải quyết độc trong cơ thể, hai là có thể làm cho căn cơ vững chức, ba là có thể rèn luyện tâm trí, nói chúng là trăm lợi mà không có một hại.”

Khóe miệng Sở Hi Thanh co quắp vài cái, chỉ có thể cầm đao đi vào sân sau của viện, bắt đầu luyện tập từng chiêu từng thức dưới ánh mặt trời chói chang.

Ánh mặt trời mãnh liệt để cho cả người hắn nóng rực lên như bị bỏng, hơi thở từ miệng và mũi như ẩn chứa ngọn lửa.

Sở Hi Thanh cảm giác mình vừa mới bay lên trời, lại bị Sở Vân Vân đánh cho rơi xuống vũng bùn.

Ngay cả đôi chân vốn đang phiêu phiêu, giờ cũng đã rơi xuống mặt đất.

Sở Hi Thanh ý thức được mình vẫn chỉ là một con gà trên con đường võ đạo này, cái gì mà áo trắng như tuyết, cái gì mà cao ngạo bất quần, cái gì mà xuất trần thoát tục tựa như trích tiên, tất cả đều không quan hệ với hắn.

Trước mặt cao thủ như Sở Vân Vân và Diệp Tri Thu, hắn chẳng là cái thá gì cả, cũng không thể làm trái ý chí của các nàng.

Tuy nhiên, hắn sẽ báo thù!

Hắn quyết định, sau này sẽ không làm món ớt xanh xào khoai tây thái sợi nữa! Mãi cho đến khi Sở Vân Vân xin tha mới thôi.

. . .

Hơn nửa tháng sau đó, Sở Hi Thanh nghe theo đề nghị của Diệp Tri

Thu, hắn đóng cửa không ra ngoài, tập trung luyện võ.

Hắn dự định duy trì biết điều và khiêm tốn trong thời gian gần đây, đợi đến khi phong ba Nghịch Thần Kỳ và Huyết Phong Đạo kích thúc, thì lại tìm đường chết cũng không muộn.

Nhưng những lời đồn đại liên quan đến hắn ở trong võ quán, lại càng ngày càng truyền kinh hơn.

Mỗi khi Sở Hi Thanh tập thể dục buổi sáng, hoặc là lúc đi ăn cơm ở nhà ăn, thì hắn cảm giác như mình bị hơn trăm thanh đao kiếm xuyên thủng.

Kiếm là kiếm dịu dàng, đại đa số những cô bé trong võ quán đều rất xinh đẹp, trong sáng đáng yêu, tất cả đều ném ánh mắt ngượng ngùng hoặc là nóng bỏng hoặc là câu hồn đoạt phách. . .

Đao chính là đao giết người, tựa như có thể xuyên tim xuyên phổi của hắn, có thể bầm thây hắn, có thể chặt hắn ra thành thịt vụn. . .

Sở Hi Thanh cảm giác mình sắp trở thành kẻ địch chung của tất cả nam đệ tử, hắn đi đến đâu cũng bị xa lánh, làm cho trạng thái “Nhai Tí” của hắn luôn luôn mở ra trong những ngày gần đây.

Ánh mắt của đám đệ tử ba lá kia thì càng nhiều hơn là khiêu khích.

Tình cờ gặp mặt thì sẽ luôn lơ đãng mà chạm cái chân, đụng cái vai, thậm chí còn làm bộ không cẩn thận mà hất nước canh về phía hắn.

Bọn họ dùng các loại biện pháp để gây sự, cố gắng làm cho hắn tức giận.

Sở Hi Thanh hiểu những người này không phục khi hắn đeo cái danh ‘thủ tịch nội môn’ kia, tất cả đều tràn đầy phấn khởi, nóng lòng muốn cho hắn một bài học.

May mắn là trong võ quán có luật, tuy rằng Vô Tướng Thần Tông cho phép đệ tử luận bàn và so tài, nhưng chỉ cho phép đệ tử cùng cấp khiêu chiens nhau, chứ không thể ra tay với đệ tử cấp thấp hơn, người vi phạm sẽ bị trừng trị nghiêm ngặt.

Đây là vì đề phòng đám đồng môn ức hiếp lẫn nhau, thậm chí là tàn sát lẫn nhau, vì thế nên quy định này rất nghiêm khắc.

Thật ra thì Sở Hi Thanh không sợ khiêu chiến.

Dù bây giờ hắn phải đối mặt với ba vị trí đầu trong nội môn, thì hắn vẫn có lòng tin chiến thắng.

Sau ba trận sinh tử lôi, sức chiến đấu của hắn đã có thể xưng hùng bên trong nội môn rồi.

Đặc biết là sau sinh tử lôi, Sở Vân Vân đã ‘dốc lòng chỉ đạo’ hơn nửa tháng, còn cả hơn bảy mươi canh giờ luyện tập ở trong giấc mộng nữa, khiến cho hắn đã hoàn toàn nắm giữ thiên phú huyết mạch và đao pháp chiến kỹ của bản thân.

Lúc này, bảng nhân vật của hắn không có biến hóa gì nhiều, nhưng mà thực lực của hắn đã khác một trời một vực so với ngày tham gia sinh tử lôi.

Nói là sức chiến đấu tăng gấp đôi, thì cũng không khoa trương chút nào.

Nhưng mà hắn sợ phiền phức, cho nên bỏ mặc đám đệ tử kia khiêu khích.

Thời gian gần đây, Sở Vân Vân dạy hắn rất nhiều thứ, Sở Hi Thanh dùng cả thời gian luyện tập ở trong giấc mộng mà còn có cảm giác không theo kịp nhịp điệu của Sở Vân Vân, nên hắn nào có thời gian đi tranh giành với đám đồng môn này?

Sở Hi Thanh lại phát hiện ra, hắn càng ẩn nhẫn như vậy, thì dường như đám con gái lại càng yêu thích hắn hơn.

Các nàng không chỉ không cảm thấy Sở Hi Thanh mềm yếu, trái lại còn cho rằng nhân phẩm của hắn cao thượng.

Thử hỏi một nhân vật dùng bốn đao chém chết ba người ở trên sinh tử lôi, tại sao lại sợ hãi đồng môn khiêu chiến?

Đơn giản chính là hiền lành tốt tính, thật thà cao thượng, không muốn gây xích mích giữa đồng môn mà thôi.

Vì thế, điểm võ đạo của hắn lại tăng lên rất nhanh.

Chương 124: Băng Tằm Hỏa Nhộng (3)

Ban đầu, Sở Hi Thanh cho rằng võ quán này có hơn bốn ngàn vị đệ tử, hơn 300 vị giáo viên, tất cả chỉ có thể cung cấp tầm hai mươi điểm võ đạo cho hắn mà thôi.

Nhưng mà sau hai mươi ngày, không biết vì sao mà điểm võ đạo của hắn đã tăng lên đến con số 72, nhiều đến mức làm cho Sở Hi Thanh cảm thấy hoảng hốt.

Những điểm võ đạo này, ngoại trừ đám sư tỷ sư muội ở trong võ quán ra, thì còn có những người khác cống hiến nữa.

Sở Hi Thanh không biết thanh danh của mình đã truyền đi nơi nào, có thể tạo thành hậu hoạn gì hay không?

Nhưng mà hắn đang chờ mong Truy Phong Trục Điện Chi Thủ giai đoạn thứ hai, thiên phú này cần 100 điểm võ đạo để đổi, dường như cũng không phải hy vọng xa vời nữa rồi.

Mà ngày thứ mười bảy sau ba trận sinh tử lôi kia, Tả Thanh Vân để nữ thị vệ của hắn mang một viên Băng Tằm Hỏa Nhộng đến.

Cái ‘Băng tằm’ này trắng tinh như là băng ngọc đỉnh cấp nhất, mà ‘Hỏa nhộng’ cũng óng ánh long lanh, trên còn có những đường viên màu đỏ rực, tựa như là mạch máu ở trong thân thể.

Đây chính là Băng Tằm Hỏa Nhộng cực phẩm nhất!

Sở Hi Thanh lấy làm kinh hãi, sau khi mừng rỡ xong thì chắp tay với đối phương: “Kính xin hồi bẩm với Tả nha nội, ta sẽ nhanh chóng bù đắp bốn trăm lượng bạc chênh lệch này.”

Vì tránh đầu sóng ngọn gió, nên hắn đã ở nhà hơn mười ngày rồi, cũng không có ý định liều lĩnh chạy đến Cổ Thị Tập dưới ánh mắt của đám Huyết Phong Đạo.

Người ta cũng đã nói rồi, sẽ lấy tính mạng của hắn trong thời gian ngắn.

Dù Sở Hi Thanh có to gan hơn nữa, thì cũng không dám ra ngoài vào lúc này.

Bởi vậy, hắn liên lạc với Tả nha nội, mượn con đường của vị nha nội này để mua Băng Tằm Hỏa Nhộng, giải quyết vấn đề bí dược của mình.

Nhưng khi đó hắn chỉ có 1400 lượng bạc, mà Băng Tằm Hỏa Nhộng ở trước mắt này, ít nhất phải 1800 lượng bạc.

Nữ thị vệ vẫn mặc trang phục như ngày sinh tử lôi đó, một bộ quần áo màu đen và mũ rộng vành.

Nàng che mặt, giọng nói lanh lảnh, đáp lễ lại: “Miễn đi! Nha nội nói là ái tướng của hắn, há có thể dùng bí dược hạ đẳng? Số tiền kia là hắn bù cho ngươi.”

“Nhưng thời gian gần đây, hắn nhận hai trận sinh tử lôi cấp độ cửu phẩm thượng, đối thủ là cao thủ vạn người không có một, có sức chiến đấu vượt cấp. Hắn muốn hỏi ngươi thời gian gần đây có rảnh rỗi đi qua Cổ Thị Tập một chuyến hay không? Giúp hắn xử lý hai cái gọi là thiếu niên thiên tài kia.”

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày, trong mắt hiện ra vài phần do dự.

Cầm tiền của người khác, phải bán mạng của người khác, cái này không có gì để nhiều lời cả.

Đặc biệt là hắn rất bội phục Tả nha nội hào phóng và rộng rãi này.

Vấn đề là. . .

“Tiểu huynh đệ không cần lo lắng an toàn.” Lúc này, nữ thị vệ lại nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt quái dị: “Trong khi diễn ra sinh tử lôi, ta sẽ đích thân dẫn hai tên võ tu thất phẩm bảo vệ ngươi, mãi cho đến khi ngươi trở về võ quán mới thôi, đảm bảo không có sơ hở nào.”

Sở Hi Thanh không khỏi sửng sốt, lòng thầm nói Tả nha nội lại coi trọng mình như vậy sao?

Một cái lục phẩm hạ, hai cái thất phẩm hạ, đội hình này thật là xa hoa.

Hắn không do dự nữa, hơi xúc động mà đáp lại: “Vậy thì quyết định ở ba ngày sau đi!”

Hôm nay, hắn có thể đột phá Dưỡng Nguyên Công, lại dùng ba ngày để củng cố, sau đó có thể toàn lực ứng phó với sinh tử lôi rồi.

. . .

Lúc đêm khuya, trong phòng của Sở Hi Thanh, một mùi thuốc thơm ngát tràn ngập bốn phía.

Lúc này, mặt hai huynh muội Sở gia đều hiện lên vẻ nghiêm túc, nhìn tấm bàn vuông ở trước mặt bọn họ.

Trên bàn không có vật gì khác, chỉ có một chén thuốc được chế từ gốm.

Trong chén là một đoàn đặc sệt đen xì.

Đây là tài liệu phụ bí dược của Dưỡng Nguyên Công tầng thứ ba, lúc này đã được điều chế xong, chỉ chờ bỏ tài liệu chính vào thôi.

Lúc này, hơi người đều hơi sốt sắng, sắc mặt căng thẳng.

Phối chế bí dược là có nguy hiểm sẽ thất bại.

Một bước sai, hoặc là dùng quá ít tài liệu thì sẽ dẫn đến chuyện sắp thành lại bại.

Điều này mang ý nghĩa, hơn một ngàn lượng bạc của bọn họ sẽ trôi theo dòng nước.

Đây cũng là cái giá mà bọn họ bây giờ không thể chịu nổi, đặc biệt là ba ngày sau, Sở Hi Thanh còn phải đối mặt với hai trận sinh tử lôi cực kỳ nguy hiểm.

Thiên phú và trình độ đao pháp của hắn bây giờ đều coi như không tệ, chỉ có tu vị và thân thể là hơi yếu một chút, coi như là sở đoản của hắn.

Sở Hi Thanh cẩn thận từng li từng tí, sau khi mài Băng Tằm Hỏa Nhộng thành bột phấn, thì đổ tất cả vào trong chén.

Ngay sau đó, trong chén thuốc kia xuất hiện một ngọn lửa màu đỏ thắm.

Có thể nói là không khác gì với lần trước, sau khi ngọn lửa này thiêu đốt một lát, thì sẽ tự tắt đi.

Bên trong là một ít nước thuốc màu đỏ nhạt, sau khi sủi bọt một lúc thì đã bình tĩnh lại, để lộ ra tính chất như ngọc, đồng thời còn có một mùi hương kỳ dị nhưng nức mũi.

Chương 125: Băng Tằm Hỏa Nhộng (4)

Tâm thần Sở Hi Thanh rung lên, biết là bí dược đã thành công.

Đặc thù của nước thuốc này, giống hệt như thứ được miêu tả ở trong phương thuốc.

Sở Vân Vân liếc mắt nhìn hắn: “Còn không mau uống đi? Linh tính bên trong thuốc tản hết bây giờ.”

Nàng thấy hơi kỳ lạ.

Ban đầu, nàng dự đoán Sở Hi Thanh phải mất mười ngày nữa mới có thể tu luyện Dưỡng Nguyên Công tầng hai lên viên mãn.

Kết quả là đêm ngày hôm nay, khí cơ toàn thân Sở Hi Thanh đột nhiên sôi trào, đã đến ranh giới đột phá, thế mà lại sớm hơn mười ngày so với những gì nàng dự đoán.

Sở Hi Thanh cũng không dám chậm trễ, cầm chén thuốc lên rồi nuốt uống vào.

Mùi vị thuốc này rất tốt, khá giống với bánh phục linh.

Sở Hi Thanh lo lắng uống ít sẽ ảnh hưởng đến công hiệu, cho nên liếm sạch tất cả tro cặn ở bên trong chén thuốc.

Lúc này, thân thể của hắn đã nóng bừng lên, tựa như đang bị thiêu đốt.

Tình hình này cũng giống với lần đầu tiên hắn dùng bí dược.

Trái tim nhảy 'ầm ầm', như là đang run rẩy, Nguyên lực trong cơ thể sôi trào không ngớt, như là nước thủy triều, làm cho kinh mạch toàn thân của hắn đau đớn vì bị căng phồng lên.

Tất cả xương cốt cũng ngứa ngáy, tựa như là có thứ gì đó đang muốn chui ra từ trong xương của hắn, sau đó pha trộn và hỗn tạp với chân nguyên của hắn.

Chỉ là độ chấn động này mạnh hơn nhiều so với lần đầu tiên kia.

Cũng may mà sức chịu đựng của hắn bây giờ đã tăng mạnh.

Sở Hi Thanh cắn chặt răng, chịu đựng cơn đau và ngứa ngáy này.

Mãi cho đến một khắc thời gian sau, thân thể của hắn mới từ từ khôi phục bình thường.

Lúc này, Sở Hi Thanh mở mắt ra, nhìn về phía màn hình huỳnh quang hư ảo ở trong tầm mắt của mình.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Cửu phẩm thượng (siêu).

Võ đạo: Truy Phong đao pháp (tầng ba), Khinh Vân Tung (tầng hai).

Võ ý: Nhai Tí tàn ý (tầng hai).

Nguyên công: Dưỡng Nguyên Công (tầng ba).

Điểm võ đạo: 70.

Thiên phú: Ngũ Cảm Thông Linh, Truy Phong Trục Điện Chi Thủ (nhất giai), Thuần Dương (nhất giai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (nhất giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú.

Tuổi thọ: 65 ngày.

Điểm võ đạo của hắn hạ xuống 70 điểm là do hôm nay Sở Hi Thanh dùng 4 điểm võ đạo để tăng Dưỡng Nguyên Công tầng hai lên viên mãn.

Tuổi thọ thì đã tăng trưởng đến 65 ngày.

Sở Hi Thanh rất là vui mừng, hắn chưa bao giờ có nhiều tuổi thọ như vậy, cuối cùng cũng coi như thoát khỏi cảnh mệt mỏi và không có sức rồi.

Sở Vân Vân khoang tay trước ngực, lời nói hàm chứa mong chờ: “Bây giờ ngươi chém ta một đao xem.”

Sở Hi Thanh không hề do dự, hắn giơ tay lấy Huyết luyện Khinh cương đao ở một bên, sau đó ánh đao ra khỏi vỏ, chém thẳng qua giống như một dải lụa.

Kết quả cũng không khác gì với trước kia, ánh đao cuối cùng vẫn dừng lại ở trước Sở Vân Vân, nó bị hai đầu ngón tay trắng nõn của nàng kẹp chặt, không thể nhúc nhích.

Sở Vân Vân hơi nhướng mày liễu: “Cũng không tệ lắm, có thể đi Miếu thị một chuyến rồi.”

Dưới sự gia trì của Dưỡng Nguyên Công tầng thứ ba, đao của Sở Hi Thanh đang nhanh hơn ít nhất là bảy phần, sức mạnh tăng năm phần, tố chất thân thể cũng tăng lên không ít.

Ba ngày tiếp theo, máu thịt và xương cốt của Sở Hi Thanh sẽ tiếp tục cường hóa, mãi cho đến khi lột xác hoàn toàn thành một võ tu cửu phẩm thượng.

Ban đầu, Sở Vân Vân vẫn còn hơi lo lắng về chuyện Sở Hi Thanh đi tham gia sinh tử lôi.

Nhưng do Tả nha nội có ơn che chở Sở Hi Thanh, lại ra tay rất hào phòng, nên nàng không tiện nói gì.

Nhưng hôm nay nàng đã bớt lo hơn một chút.

Dựa theo đao pháp của Sở Hi Thanh bây giờ, cộng thêm thiên phú Thuần Dương và Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân, không nói đến chiến thắng nhưng bảo vệ mạng sống là không có vấn đề.

Để cho hắn giao thủ với đám thiên tài chân chính trên sinh tử lôi, cũng có ích cho sự trưởng thành của Sở Hi Thanh.

“Nhưng mà không thể cậy mạnh.” Sở Vân Vân nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh, lời nói hàm chứa nhắc nhở: “Quỷ củ của sinh tử lôi là không được chịu thua trong vòng một canh giờ, cũng không được chạy ra khỏi võ đài. Nếu như ngươi cảm giác không thắng được, vậy thì cố gắng dùng thân pháp để đọ sức. Nếu như vẫn không có cơ hội thắng thì kéo dài thời gian cũng được.”

Tuy rằng thân thể của Sở Hi Thanh có Lục âm Hoàn Hồn Chú quấy nhiễu.

Nhưng hắn đã có thân thể Thuần Dương, chân nguyên mạnh hơn người bình thường, cho nên đã có tiền vốn để chiến đấu lâu dài.

. . .

Ba ngày sau, Sở Hi Thanh lại đi ra khỏi võ quán Chính Dương lần nữa.

Bên trái hắn là Sở Vân Vân, bên phải là Lục Loạn Ly. Phía trước là nữ thị vệ, phía sau là hai tên võ tu thất phẩm dưới trướng Tả nha nội.

Lục Loạn Ly cũng thành thật ở trong võ quán hơn hai mươi ngày, nàng cũng đang buồn bực và nhàm chán.

Nến vừa mới nghe nói Sở Hi Thanh muốn đi đánh sinh tử lôi ở Cổ Thị Tập, thì nàng tràn đầy phấn khởi mà đi theo.

Sở Hi Thanh bây giờ cũng không chê nàng nữa rồi.

Sau khi đám Huyết Phong Đạo trở về quận Tú Thủy thì đã gây án mấy lần, bọn họ cớp hai chiếc thuyền, còn chế tạo thảm án diệt môn, tàn sát một nhà cường hào ở nông thôn, có người nói là đến chó cũng không tha.

Thời điểm này, bên cạnh hắn có càng nhiều cao thủ càng tốt.

Chương 126: Tranh đài

Khi Sở Hi Thanh ngồi thuyền đến bờ đông sông Thần Tú, hắn phát hiện nơi này có rất nhiều người đang nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ, tựa như là hung thú đang nhìn con mồi vậy.

Đại đa số họ đều mặc đồ đen, che mặt, giấu đầu lòi đuôi, khí tức lạnh lùng, ẩn giấu sát khí.

Mà tu vị của những người này đều rất không tầm thường.

Ngũ Cảm Thông Linh của Sở Hi Thanh có thể cảm nhận được chân nguyên của bọn họ, không có một ai là dưới bát phẩm. Thậm chí một vài người cá biệt trong đó, còn có tu vị thất phẩm.

Sở Hi Thanh nhìn vào trong màn hình huỳnh quang hư ảo, lại nhìn vào hai chữ Nhai Tí ở trong cột trạng thái.

Một đoạn tin tức xuất hiện ở trong đầu hắn.

---Có hơn ba mươi võ tu bát phẩm trở lên ôm ấp sát ý với ngươi, Nhai Tí đao ý của ngươi tăng lên đến trình độ hạ đẳng!

Sở Hi Thanh âm thầm hoảng sợ, vẻ mặt nghi ngờ: “Những người này thật kỳ lạ, nhìn dáng vẻ của bọn họ giống như là thợ săn tiền thưởng hoặc sát thủ gì đó, ta đắc tội với họ rồi sao?”

Là do mình làm bọn họ thua tiền ở sinh tử lôi lần trước à? Không đến mức này chứ?

“Ngươi không biết sao?” Nữ thị vệ lại nhìn Sở Hi Thanh với vẻ mặt quái dị lần nữa: “Hai mươi ngày trước, có người đã treo thưởng ở Sát Sinh Lâu, treo giải thưởng 1300 lượng bạc để lấy mạng của ngươi, sau đó còn có người thêm tiền thưởng, đã lên đến 1500 lượng bạc. Hiện giờ có rất nhiều thợ săn và sát thủ cảm thấy hứng thú với cái đầu của ngươi.”

Cái tên này cho rằng vì sao nha nội nhà nàng lại phái ba người bọn họ đến đây bảo vệ hắn?

Sở Hi Thanh nghe thấy thế thì mặt đã như màu đất.

Sở Hi Thanh nghe thấy đầu mình được treo thưởng đến tận 1500 lượng bạc, thì đúng là kinh hồn bạt vía một trận.

Nhưng mà hắn bình tĩnh lại ngay, thầm nghĩ bên cạnh mình có rất nhiều cao thủ, hai vị thất phẩm, cộng một vị lục phẩm.

Còn có cả một Lục Loạn Ly thâm tàng bất lộ, thuật võ song tu nữa.

Nếu như mấy người này còn không được, thì vẫn còn con bài tẩy "Bá Võ Vương" Sở Vân Vân nữa.

Sở Hi Thanh thầm nghĩ, sau lần sinh tử lôi này thì sẽ trốn trong võ quán Chính Dương không ra khỏi cửa.

Trước khi tu vị tăng lên đến bát phẩm, thì có đánh chết hắn cũng không ra ngoài.

Sở Hi Thanh bình tĩnh thong dong, lại làm cho nữ thị vệ hơi bất ngờ, nàng còn âm thầm liếc mắt nhìn hắn một cái.

Cũng đúng lúc này, một chiếc xe ngựa chậm rãi đi vào bến đò, dừng lại ở trước người bọn họ.

Sở Hi Thanh định mắt nhìn qua, trong mắt ngậm lấy ý kinh ngạc.

Trước xe ngựa trước mặt này cũng không hào hoa phú quý, mà toàn thân được đúc từ thép, bốn phía của toa xe là những tấm sắt rất dày, ngay cả bánh xe cũng được đúc từ thép.

Lúc này, Tả Thanh Vân thò đầu ra khỏi cửa sổ xe rồi cười khanh khách.

"Lên xe đi! Chúng ta ngồi xe đi qua."

Sở Hi Thanh biết nghe lời hai, lập tức leo lên xe.

Thật ra thì bến đò Cổ Thị Tập cách Miếu thị không xa, chỉ chưa đến một dặm đường.

Nhưng khi xe ngựa đi vào đường phố, thì Sở Hi Thanh mới biết vì sao phải đi xe ngựa sắt thép này.

Nhìn từ cửa sổ xe ra ngoài, chỉ thấy hai bên đường phố Cổ Thị Tập có rất nhiều người, đâu đâu cũng là người người tấp nập, phải náo nhiệt và đông đúc hơn lần trước hắn đến đây nhiều.

Dưới tình huống như vậy, đúng là hắn có lo lắng sẽ bị người chặn giết hoặc là bắn ám khí.

Ngũ Cảm Thông Linh của hắn có nhạy cảm đến đâu thì cũng không thể chú ý hết được.

Lúc này, còn có hơn 100 vị tráng hán áo đỏ đi mở đường cho xe ngựa, bọn họ như một bức tường người kiên cố, mạnh mẽ gạt đám người ra hai bên, không để cho bất cứ kẻ nào tiến lại gần phạm vị năm trượng của xe ngựa.

Nữ thị vệ thì phi thân lên đỉnh chóp của xe nừa, nàng đổi một thanh trường mâu, mắt nhìn bốn phát, cảnh giác với tất cả mọi thứ dị thường ở xung quanh.

Tả Thanh Vân ở trong xe thì lại vừa lắc quạt giấy vừa giải thích tình hình: “Hai đối thủ lần này của ngươi đều là nhân vật đại danh đỉnh đỉnh ở trong quận ta. Một là Trang Hồng Phi tu hành ma đạo, sở trường về ám khí và đao pháp, thủ đoạn độc ác, đối thủ của hắn không ai là có thể sống sót, từ khi lên đài đến giờ, đã tích lũy mười chín trận thắng ở Miếu thị rồi.”

“Một người khác là Chu Lương Thần, người này một đường quét ngang cấp độ cửu phẩm, không ai địch nổi một kiếm, chưa từng có người nào sống quá ba hiệp dưới tay của hắn, vì thế nên được xưng là Cửu Phẩm Kiếm Ma.”

“Hai người này đều có tư cách leo lên Thanh Vân Bảng của quận chúng ta, bởi vậy tin tức hai trận sinh tử lôi này vừa truyền ra, trong vòng ba ngày đã làm võ lâm quận ta vang rền. Không chỉ đám dân cờ bạc của quận chúng ta đổ xô chạy đến đây, mà còn có rất nhiều nhân vật giang hồ trong phạm vi Đông Châu bị hấp dẫn đến.”

Sở Hi Thanh thầm nghĩ khó trách, ba ngày nay điểm võ đạo của hắn lại tăng lên một lần nữa, hôm nay đã đến 79 điểm.

Thì ra là dựa vào đối thủ kéo lên.

Nội tâm hắn hơi động, sinh ra một ý nghĩ kỳ dị.

Dựa vào người khác kéo lên cũng có thể gia tăng danh vọng sao? Hình như có thể ra tay từ chỗ này nhỉ?

Chương 127: Tranh đài (2)

“Thật ra thì ý của ta là để ngươi chọn vài đối thủ hơi yếu một chút, đánh vài trận sinh tử lôi để thích ứng một thời gian.” Tả Thanh Vân cười khổ một tiếng, lời nói còn ẩn chứa bất đắc dĩ: “Nhưng mà ta có hai đối thủ, bọn họ đều là mặt hàng đa mưu túc trí, mười ngày trước, bọn họ đã đưa yêu cầu tranh đài với ta, ta không thể không tiếp nhận.”

“Tranh đài?” Sở Hi Thanh cau mày, vẻ mặt không hiểu.

“Tranh võ đài!” Tả Thanh Vân dùng quạt xếp chỉ ra ngoài: “Hai mươi bốn tòa võ đài của Miếu thị, trước mắt là do ba người ta và Độc Tí Đao – Lý Thương, cùng trang chủ Vân Kiếm Trang – Độ Vân Lai chia cắt. Phương pháp phân chia chính là dùng sinh tử lôi để tranh đài, thắng một trận thì được một cái võ đài.”

“Ta có cao thủ ở cấp bậc bát phẩm và thất phẩm, cho nên lúc mạnh nhất thì ta có thể chiếm một nửa trong hai mươi bốn tòa võ đài này, nhưng mà thời gian gần đây, ta bị bọn họ chèn ép ở cấp bậc cửu phẩm, bây giờ chỉ chiếm được chín tòa võ đài.”

Sở Hi Thanh hơi gật đầu, hắn cũng hiểu vì sao Tả Thanh Vân lại bỏ nhiều tiền vốn như vậy ở trên người hắn rồi.

“Thật ra thì phần thắng của người không lớn lắm, ta chỉ có thể cố hết sức để giúp ngươi.”

Lúc này, Tả Thanh Vân lại lấy hai món đồ ra rồi đưa cho Sở Hi Thanh, đó là một bình thuốc và hai cái xà cạp màu trắng bạc.

“Trong bình là hai viên Dung Huyết Đan thượng phẩm, ta đã dùng trăm phương ngàn kế để kiếm về. Còn cái xà cạp này là pháp khí thất phẩm, sau khi truyền chân nguyên vào thì có thể đến tốc độ của ngươi tăng lên gấp bội. Nhưng thứ này là đồ của bạn ta, ta chỉ có thể cho ngươi mượn hai ngày.”

Vẻ mặt Sở Hi Thanh hơi rung lên: “Nha nội trượng nghĩa!”

Lần trước, hắn sử dụng Dung Huyết Đan mà Tào Hiên đưa cho, sau đó tố chất cơ thể của hắn được tăng lên một phần mười.

Nhưng mà mấu chốt là cái xà cạp này, đây rõ ràng là đưa cho hắn để bảo vệ tính mạng của mình.

“Trượng nghĩa cái gì chứ?” Tả Thanh Vân lắc đầu: “Là ta không tốt, cho nên ngươi vừa mới bắt đầu mà đã nằm trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy. Ta liền nói rõ với ngươi, thật ra dưới trướng ra cũng có hai vị cửu phẩm, nhưng thực lực của bọn họ kém xa Trang Hồng Phi, nếu như bắt bọn họ lên đài thì bọn họ nhất định phải chết, chuyện này không tử tế.”

“Chỉ có Sở Hi Thanh ngươi là có cơ hội sống sót, nói chúng là hai trận này, ngươi thắng được thì thắng, không thắng được thì chạy trên võ đài để câu kéo thời gian là được. Ta rất coi trọng ngươi, đừng mất mạng quá sớm, lần sau thắng lại là được rồi. . .”

Tả Thanh Vân nói lời này xong, sắc mặt Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly đều thả lỏng xuống, ấn tượng với vị Tả nha nội này cũng tốt hơn một chút.

Cách làm việc và làm người của người này, quả thật là rất sảng khoái và hào phóng.

Lúc này, xe ngựa đã dừng lại, bọn họ đã đi đến một tòa tửu lâu cao đến sáu tầng ở Miếu thị, diện tích ít nhất năm mẫu.

Trên cổng lớn của tửu lâu còn có mấy chữ như rồng bay phượng múa “Thắng Bại Lâu”.

“Thắng Bại Lâu, nhất quyết thắng bại, cũng quyết sinh tử. Tòa lầu này tạm thời do ta chấp chưởng, nhưng ngày mai thì chưa chắc.”

Tả Thanh Vân chậc một tiếng, nhảy xuống từ trên xe ngựa: “Hai trận lôi đài, sẽ tiến hành vào hai ngày. Trận hôm nay sẽ bắt đầu sau một canh giờ, ta đã bảo người sắp xếp một gian phòng ở tầng năm cho ngươi, ngươi đi lên nghỉ ngơi một lát trước đi.”

Sở Hi Thanh nhảy xuống xe ngựa theo Tả Thanh Vân, sau đó liền nghe thấy tiếng ồn ào náo động ở phía bên kia của xe ngựa.

“Đó chính là Sở Hi Thanh kia? Thì ra dung mạo là như vậy sao?”

“Cái túi da này đúng là không tệ, chỉ là có vẻ hơi ốm yếu, gió thổi một cái là bay, hắn có thể thắng sao?”

“Đừng thấy dáng vẻ ốm yếu này của hắn mà nhầm, đao pháp của người này rất ác liệt, hơn hai mươi ngày trước hắn đã chém ba người, rất nhiều người đều nhìn thấy.”

“Đao pháp ác liệt thì thế nào? Hắn có thể là đối thủ của hai người kia sao?”

“Này! Nghe nói ngươi là thủ tịch nội môn của võ quán Chính Dương? Lão tử đặt cược lên người ngươi, lát nữa đừng có làm mất tiền của lão tử.”

“Ha ha! Tên nhãi này chết chắc rồi, Cửu Phẩm Kiếm Ma - Chu Lương Thần đã đánh mười bảy trận sinh tử lôi, chưa từng thua bao giờ.”

Sở Hi Thanh nhìn đám người đang rít gào về phía mình như một đám điên kia, hắn không khỏi hơi nhướng mày lên.

“Đừng để ý đám người này, cũng không cần lo về bọn họ.” Tả Thanh Vân thấy buồn cười, mở quạt xếp ra: “Hôm nay, phí trà nước và đi vào Thắng Bại Lâu là năm mươi lượng một người, đám dân cờ bạc này không vào được, chỉ có thể ở ngoài gào rống vài câu mà thôi.”

Thật ra thì Sở Hi Thanh cũng không để ý đến đám người điên cuồng này, hắn chỉ kinh ngạc mà nhìn màn hình huỳnh quang hư ảo trong tầm mắt của mình.

Điểm võ đạo của hắn lại tăng lên, đã đến 82 điểm.

Chương 128: Đối thủ

Đúng lúc này, nội tâm của Lục Loạn Ly sinh ra một tia báo động, nàng đảo mắt nhìn qua đám người điên cuồng kia.

Ngay sau đó, nàng phát hiện một ánh mắt thâm độc đang nhìn chằm chằm về phía Sở Hi Thanh.

Tuy nhiên, chỉ một chớp mắt tiếp theo, người này đã thu hồi ánh mắt, lùi trở về trong đám người, rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Có rất ít người ở trong võ lâm của quận Tú Thủy biết rằng, sát thủ ‘ngân bài bát phẩm’ của Sát Sinh Lâu, Huyết Nhãn Xà là một tổ ba người Huyết Thủ, Linh Nhãn và Hắc Xà kết hợp lại mà thành.

Khi Linh Nhãn đi ra từ trong đám người, đi đến một tòa tiểu viện rách nát ở phía bắc Cổ Thị Tập, hắn phát hiện hai đồng bạn của mình cũng đã tụ tập ở đây.

Ba người đều mặc đồ đen, đội nón rộng vành.

Trong đó, Hắc Xà tay ôm kiếm, dựa vào góc tường hỏi: “Vừa rồi ngươi có tìm thấy kẽ hở nào không?”

“Không tìm thấy.” Linh Nhãn dùng tay xoa mắt, cười khổ nói: “Đừng nói là không có kẽ hở, cho dù là có thì ta cũng không đề nghị ra tay bây giờ. Bên người kẻ này có rất nhiều cao thủ bảo vệ, chỉ cần một người trong số đó là có thể dễ dàng giết chết ba người chúng ta rồi.”

Hắn có thiên phú Linh thị, có thể nhìn thấy rất nhiều thứ mà người thường không chú ý đến, là ‘mắt’ ở trong ba người, phụ trách quan sát và lên kế hoạch.

“Bây giờ phải làm gì?” Giọng nói của Huyết Thủ hơi thô, ngậm lấy vài phần nôn nóng: “Trong võ quán Chính Dương có cao thủ tứ phẩm tọa trận, lúc nào cũng dùng thần niệm càn quét võ quán, chúng ta không dám xông vào trong đó nửa bước. Hôm nay hắn đi ra ngoài, chúng ta lại không tìm được cơ hội ra tay. Chỉ còn chín ngày nữa là đến kỳ hạn rồi.”

Mất mặt xấu hổ thì cũng đành, mấu chốt là còn phải bồi thường tiền.

Ngoài ra, hai trăm lượng đặt cọc của bọn họ ở Sát Sinh Lâu cũng bị thịt mất.

Tuy rằng cái nghề sát thủ này rất kiếm tiền, nhưng bình thường bọn họ cũng dùng rất nhiều tiền, cho nên không có bao nhiêu của để dành.

Linh Nhãn thì lại thở dài: “Bây giờ thì ta đã hiểu vì sao người treo thưởng lại cho cái giá trên trời là 1300 lượng bạc rồi. Nhưng hai vị huynh đệ yên tâm, ta đã có biện pháp.”

Trong mắt hắn lóe lên một tia kỳ dị: “Linh Nhãn của ta đã bao giờ để các ngươi thất vọng chưa?”

. . .

Căn phòng mà Tả Thanh Vân sắp xếp cho Sở Hi Thanh rất xa hoa, không chỉ vô cùng sạch sẽ ngăn nắp, mà còn rất rộng rãi thoải mái.

Bên trong có tổng cộng ba phòng ngủ, một phòng khách, hai phòng rửa tay, vừa đủ cho ba người ở.

Tất cả các loại dụng cụ và nội thất ở trong phòng đều là đỉnh cấp nhất, toàn bộ căn phòng còn tỏa ra một mùi thơm ngát kỳ dị, khiến cho tâm thần thanh thản.

Phía dưới còn chôn Tụ Nguyên Trận, nên tu hành ở đây là làm ít mà hiệu quả nhiều.

Nhắc đến mới nhớ, Sở Hi Thanh còn ba người ngày sử dụng Tụ Nguyên Trận ở võ quán.

Chỉ là trước kia đi vào thì không có lời, hắn chờ Dưỡng Nguyên Công tăng lên tầng thứ ba, khi đó đi vào Tụ Nguyên Trận thì mới có hiệu quả tốt nhất.

Sau khi Lục Loạn Ly đi vào phòng, nàng liền nằm xuống cái giường mềm nhũn trong phòng khách, sau đó lại không dậy nổi.

Hoàn cảnh nơi này làm cho nàng thấy hơi nhớ nhà.

Lục Loạn Ly vô cùng hối hận, nàng biết thế này thì đã không xung phong nhận việc, nhận cái công việc tự tìm vị đắng này.

“Đúng rồi.” Lục Loạn Ly lười biếng một trận, liền ngẩng đầu lên: “Lúc nãy có một người có thiên phú Linh thị nhìn trộm người, ta cảm giác được sát ý của hắn, ngươi nhất định phải cẩn thận.”

Sở Vân Vân không khỏi liếc mắt nhìn nàng một cái.

Nàng cũng chú ý đến cái người vừa rồi.

Người này là một người rất có kinh nghiệm, hành động rất bí mật, không ngờ Lục Loạn Ly cũng chú ý đến.

Thiên phú linh giác của cô bé này cũng không tầm thường nha.

Sở Hi Thanh thì lại không thèm để ý chút nào, hắn liếc mắt nhìn bảng hệ thống của mình.

---Có hơn một ngàn võ tu cửu phẩm trở lên ôm ấp ác ý với ngươi, có hơn một trăm võ tu bát phẩm trở lên ôm ấp ác ý với ngươi, Nhai Tí đao ý của ngươi tăng lên trình độ trung đẳng!

Lúc này, có rất nhiều người ôm áp ác ý với hắn, võ tu bát phẩm trở lên cũng có hơn một trăm người.

Nhưng mà chuyện này đối với trận sinh tử lôi tiếp theo lại là một chuyện tốt.

Giờ phút này, càng nhiều người có ác ý và địch ý với hắn, thì Nhai Tí đao ý của hắn lại càng mạnh hơn.

Sau đó, Sở Hi Thanh ngồi xuống ở bên giường, nhắm mắt dưỡng thần, hô hấp thổ nạp, để cho thể lực và chân nguyên của mình duy trì ở trạng thái tốt nhất.

Lục Loạn Ly cũng không quấy rầy, nàng nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, tâm thần lại có chút không yên.

Đối với chuyện Sở Hi Thanh đi tham gia sinh tử lôi, đến giờ nàng vẫn ôm thái độ phản đối.

Chương 129: Đối thủ (2)

Nhưng mà Lục Loạn Ly cũng không tiện nói gì.

Bí dược Dưỡng Nguyên Công tầng thứ tư, loại chất lượng bình thường cũng có giá 1500 lượng.

Đám con cháu võ đạo thế giá, hào tộc đại phiệt kia thì tất nhiên không cần lo lắng.

Nhưng mà võ tu cửu phẩm xuất thân từ gia đình bình thường, mưu sinh đã không phải chuyện dễ dàng, còn phải tích trữ và gom góp tiền mua bí dược, vậy thì phải chờ đến ngày tháng năm nào?

Chờ đến khi gom đủ tiền mua bí dược, vậy tuổi của bọn họ đã không nhỏ nữa rồi, tiềm lực cũng đã tiêu hao hết, thành tựu trên con đường võ đạo cũng là cực kỳ có hạn.

Bởi vậy, rất nhiều người đều lựa chọn thăng cấp bằng bí dược giá rẻ, tuy rằng tự hủy tiền đồ, nhưng tốt xấu gì cũng có thể kiếm nhiều tiền hơn một chút.

Hoặc là vì tiền đồ mà nhảy múa trên lưỡi đao giống như Sở Hi Thanh vậy.

Tuy nhiên, Lục Loạn Ly hiểu thì có thể hiểu, nhưng từ sau khi đi qua sông, tâm trạng của nàng bắt đầu buồn bực bất an.

Lục Loạn Ly thầm nói, lẽ nào mình thích cái tên này rồi? Cho nên mới bận tâm nhiều như thế?

Không thể, không thể nào!

Nàng chỉ là coi Sở Hi Thanh là một người bạn để nói chuyện giải sầu thôi.

Nói vậy là lâu ngày sinh tình. . . phi! Phải nói là bạn bè chung sống lâu, khó tránh khỏi sinh ra ít cảm tình.

Khi Lục Loạn Ly đờ người ra, thì Sở Vân Vân lại cầm một cuốn sách rất dày lên để đọc.

Đây là tư liệu mà ba ngày trước nàng đã bảo Sở Hi Thanh yêu cầu nữ thị vệ đưa cho.

Trong này bao quát tất cả các trận chiến từ khi xuất đạo đến nay của Trang Hồng Phi và Cửu Phẩm Kiếm Ma - Chu Lương Thần, tổng cộng có ba mươi sáu trận sinh tử lôi, còn có cả quá trình khi bọn họ giao thủ với người khác ở bên ngoài võ đài.

Khi đó, nữ thị vệ nói là không kiếm được, chỉ nói là sẽ mau chóng thu thập tin tức cho bọn họ.

Sở Vân Vân vốn không ôm hy vọng gì, nhưng hôm nay nữ thị vệ lại đưa cuốn sách này cho bọn họ, Sở Vân Vân phát hiện phần tài liệu này cực kỳ chi tiết và đầy đủ.

Trong con ngươi màu xanh của Sở Vân Vân lóe lên một tia dị dạng.

Nàng có thể suy đoán ra quá trình chiến đấu của ba mươi sáu trận sinh tử lôi từ những văn tự này, cũng có thể suy đoán ra thiên phú, đặc thù trong võ đạo của hai người này.

Hai đối thủ này của Sở Hi Thanh. . . đều rất mạnh.

Khó có thể tưởng tượng được là một quận thành nhỏ như quận Tú Thủy lại có thiên tài xuất chúng như vậy.

Nếu như hai mươi ngày trước, thì Sở Vân Vân nhất định sẽ không tiếc tất cả mà cản trở hai trận chiến đấu này.

Một canh giờ đã trôi qua gần hết.

Khi Sở Vân Vân miễn cưỡng xem xong cuốn tài liệu kia, nữ thị vệ đã gõ cửa mà vào: “Chúng ta nên đi xuống, chỉ còn nửa khắc thời gian nữa là sinh tử lôi sẽ bắt đầu.”

Vẻ mặt Sở Hi Thanh trở nên nghiêm túc, hắn không do dự mà cầm Huyết luyện Khinh cương đao ở bên cạnh lên rồi đi ra khỏi phòng.

Lúc này, cửa phòng đối diện cũng mở ra, đồng thời có một người đi ra ngoài.

Người này tầm mười sáu tuổi, một mái tóc màu đỏ thẫm, khóe mắt có hoa văn màu đỏ son, vẻ mặt ngả ngớn, phóng đãng bất kham.

Hắn để trần nửa thân trên, để lộ ra bốn cái hình xăm có hình dạng không giống nhau. . . đó chính là đồ đằng Bí Chiêu.

Sau khi người này nhìn thấy Sở Hi Thanh, ánh hơi hơi nhúc nhích: “Ngươi chính là Sở Hi Thanh?”

Sở Hi Thanh ngước mắt nhìn qua, lập tức nhận ra ngươi này, đây chính là đối thủ hôm nay của hắn, Trang Hồng Phi.

Hắn nhấc tay lên: “Trang huynh.”

Trang Hồng Phi lại không có ý định đáp lễ, hắn chỉ cười một tiếng: “Vốn cho rằng hôm nay có thể giao thủ với Chu Lương Thần, lĩnh giáo cái gọi là phong thái vô địch cửu phẩm, không ngờ lại bị một người mới chặn ngang một cước.”

Trang Hồng Phi nói đến đây thì đã quay người đi về phía cầu thang: “Quý trọng khoảng thời gian cuối cùng của ngươi đi, cố gắng ăn thêm chút thịt, uống thêm chút rượu ngon, tử tù bị chặt đầu cũng được ăn cơm chặt đầu kìa, ngươi đừng làm quỷ chết đói.”

Sở Hi Thanh không khỏi híp mắt lại, nhìn bóng lưng của người này.

Mặc kệ là thái độ của người này, hay là lời nói của người này, tất cả đều làm cho hắn cảm thấy rất khó chịu.

Lục Loạn Ly thì lại tỏ vẻ nghiêm túc.

Nàng nhận ra bốn bức đồ đằng Bí Chiêu ở trên người Trang Hồng Phi, tất cả đều là những đồ đằng mạnh mẽ nhất, đắt tiền nhất, ít nhất cũng phải hơn ngàn lượng bạc.

Chỉ sợ trận sinh tử lôi này. . . Sở Hi Thanh khó rồi!

Sở Vân Vân thì lại chắp tay sau lưng, khóe môi hơi cong lên, hiện ra một nụ cười trào phúng.

“Chú ý, huynh trưởng.” Sở Vân Vân nhân lúc Lục Loạn Ly không chú mà, mở miệng nói: “Sau khi lên đài, cố gắng áp sát trong phạm vi một trượng, đừng để cho hắn kéo dài khoảng cách. Còn nữa, chỉ cần hắn giơ tay phải qua vai, thì ngươi liền bước nhanh qua bên trái.”

Sở Hi Thanh không khỏi nhìn về phía Sở Vân Vân một chút.

Hắn biết tính cách của Sở Vân Vân, vị Bá Võ Vương này chắc chắn sẽ không chỉ điểm khi hắn đã nắm chắc phần thắng.

Nói một cách khác, trong mắt Sở Vân Vân thì thực lực của Trang Hồng Phi mạnh hơn hắn?

Chương 130: Quyết sinh tử

Trung ương Thắng Bại Lâu là một tòa bệ đá màu xanh chiếm diện tích gần hai mẫu, phía trên bệ đá trống rỗng, xung quanh còn có những lan can sắt bao vây.

Phía ngoài bệ đá còn được khắc lít nha lít nhít phù văn, chúng nó quấn quanh một vòng lại một vòng như những sợi dây thừng.

Đây là một tòa phù trận, sau khi khởi động có thể đảm bảo ám khí, đao kiếm, thậm chí là quyền phong và đao cương ở bên trong sẽ không đả thương khách hàng ở bên ngoài.

Bốn phía bệ đá là những khán đài năm tầng, trên đó có bày mấy trăm cái bàn gỗ, cung cấp cho khách hàng ngồi xem chiến đấu.

Tầng thứ sáu là gian phòng riêng, tổng cộng có hai mươi gian phòng, từng phòng đều được trang trí xinh đẹp xa hoa, tầm nhìn vô cùng tốt, chỉ cung cấp cho khách hàng tôn quý nhất.

Khi Sở Hi Thanh đi xuống tầng một, chỉ thấy bốn phía bệ đá đã có đầy người.

Những người này cũng không mạnh hơn đám dân cờ bạc điên cuồng ở bên ngoài kia là bao, có người thì ăn nói nhẹ nhàng, có người bàn tán sôi nổi, thậm chí có người gào rống rít gào, làm toàn bộ Thắng Bại Lâu đều náo nhiệt sôi động.

Sở Hi Thanh đi đến một gian phòng ở bên trái bệ đá dưới sự dẫn đường của nữ thị vệ.

Đây là khu vực nghỉ ngơi của hắn, ba mặt đều là vách tường, có thể nói là một không gian tương đối riêng tư.

Nhưng nơi này có thể nhìn thấy bên đối diện, Trang Hồng Phi cũng đang ngồi đàng hoàng trên một cái ghế thái sư, hắn đang híp mắt mà hưởng thụ mấy cô gái xinh đẹp xoa bóp cho mình.

Các nàng đấm chân đấm chân, bóp vai bóp vai, trợ giúp Trang Hồng Phi thả lỏng thân thể.

Sở Hi Thanh cũng hơi hâm mộ, lòng thầm nói tại sao mình không có đãi ngộ này?

Hai quét mắt nhìn hai vị thiếu nữ ở bên cạnh một chút, rồi sáng suốt mà không mở miệng.

Sở Vân Vân nhẹ nhàng liếc mắt nhìn qua bên kia, liền mở miệng hỏi dò: “Các hạ, xin hỏi đặt cược ở nơi nào?”

Nữ thị vệ cảm thấy hơi bất ngờ, sau đó lại lắc đầu: “Người nhà không được đặt cược, mặc lệ là thắng hay bại thì đều không được đặt cược.”

Sở Vân Vân không khỏi cau mày lại, lại vô cùng thất vọng mà nhét ngân phiếu 170 lượng bạc vào trong túi.

Nàng không biết sinh tử lôi còn có quy củ này

Tiếp đó, nữ thị vệ lại đổi giọng: “Tuy nhiên, kim ngạch đặt cược lần này rất lớn, nếu như tiểu Sở thắng, tối nay có thể cầm được hơn ngàn lượng bạc là ít.”

Trước đó, Sở Hi Thanh đánh ba trận sinh tử lôi, mà chỉ lấy được có hơn 800 lượng bạc.

Lục Loạn Ly lại cảm thấy hơi bất ngờ: “Chỉ có một chút như thế thôi à?”

Nàng nhìn đám người mãnh liệt ở bên ngoài, còn có khí thế cuồng nhiệt của đám dân cờ bạc kia, còn tưởng rằng lần đánh cược này ít nhất cũng phải mười vạn lượng bạc cất bước.

“Dù sao thì đây cũng chỉ là sinh tử lôi ở cấp bậc cửu phẩm thượng, hơn nữa. . .” Vẻ mặt nữ thị vệ hơi lúng túng: “Nha nội ra giới hạn đặt được, người bên ngoài lầu chỉ được đặt mười lượng bạc, bên trong lầu thì có thể đặt một trăm lượng là cao nhất, phòng riêng là năm trăm lượng.”

Sở Hi Thanh nhất thời hiểu rõ, đây là do Tả Thanh Vân không có quá nhiều lòng tin với hắn, tiếp nhiều sợ không trả nổi.

Cùng lúc đó, trong gian phòng riêng chữ Giáp ở trên tầng sau Thắng Bại Lâu, có vài người đang trò chuyện.

Khi Ngô Mị Nương dáng người yêu kiều thướt tha đi vào trong gian phòng, liền nhìn thấy ba người Tả Thanh Vân và Độc Tí Đao – Lý Thương, trang chủ Độ Vân Lai của Vân Kiếm Trang đang ngồi cùng nhau ở bên cửa sổ.

Sắc mặt bọn họ khác nhau, hoặc là mang đầy cười gằn, hoặc là nhàn nhã tự nhiên, hoặc là bình tĩnh thong dong.

Không bầu không khí trong gian phòng lại tràn đầy vẻ ngột ngạt đến cực điểm.

Ngô Mị Nương nở nụ cười, cũng đi đến bên cửa sổ rồi ngồi xuống: “Tả nha nội, lần này ngươi thật hào phóng nha. Hôm nay nhất định phải thua mà còn mở bàn đặt cược, bạc trong nhà chất thành núi, không tiêu hết rồi đúng không?”

Tả Thanh Vân hơi cau mày, bất mãn mà hừ lạnh một tiếng: “Tại sao lại nói vậy? Sao ngươi biết ta nhất định sẽ thua?”

Ngô Mị Nương biết tính cách của Tả Thanh Vân, nàng vẫn thản nhiên như không mà đưa ngón tay ra, khiến tẩu thuốc lá trong tay quay vài vòng: “Ta đã xem qua ba trận sinh tử lôi của Sở Hi Thanh này, thiên phú của người này không tệ, thật ra cũng không kém hai người Trang Hồng Phi và Chu Lương Thần.”

“Nếu như cho hắn thêm một chút thời gian để trưởng thành, kiếm thêm một chút tiền. Phối hợp thêm một hai cái pháp khí mạnh mẽ, lại khắc vài bức đồ đằng Bí Chiêu, đao pháp và nguyên công tăng thêm một tầng, vậy thì có thể tranh đấu với hai người kia ở cấp độ cửu phẩm. Đáng tiếc. . .”

Nàng liếc nhìn hai người ngồi ở bên trái của bàn trà.

Hai vị này là hai đài chủ của Miếu thị, cả hai đều không phải hạng người hiền lành gì.

Cái bông sen này vừa mới ló đầu ra, thì hai người đã muốn giẫm nó xuống, để cho nó rơi vào vũng bùn rồi.

Chương 131: Quyết sinh tử (2)

“Mị Nương phân tích thật lợi hại!” Độc Tí Đao – Lý Thương tầm bốn mươi tuổi, ngũ quan của hắn rất to, huyệt thái dương nhô cao.

Ống tay áo bên phải trống rỗng, dùng tay trái cầm chén trà. Khóe môi hắn hơi cong lên, mặt ẩn chứa ý cười: “Nha nội của chúng ta rõ ràng là tiếc tiền, không thua nổi, lại bị người ta nói thành đại trượng phu khinh tài trượng nghĩa.”

Tả Thanh Vân hơi híp mắt lại, lời nói hàm chứa trào phúng: “Nói cứ như là ngươi thua nổi ấy nhỉ, có giỏi thì tiếp nhận một trận sinh tử lôi của ta, bát phẩm hoặc thất phẩm thì tùy ngươi chọn, chúng ta muốn chơi thế nào cũng được.”

“Cũng được!” Lý Thương cười to một trận, thổi lá trà trong chén: “Chỉ cần bây giờ ngươi dám nhận tiền đặt cược của ta, thì có gì là không thể? Hôm nay, Lý mỗ thêm mười ngàn lượng bạc và hai tòa võ đài, không biết ngươi có dám nhận hay không?”

Ngô Mị Nương nhất thời cau mày, lặng lẽ kéo ống tay áo của Tả Thanh Vân.

Tả Thanh Vân lại không thèm để ý, sắc mặt tái xanh hơi biến ảo, sau đó lại cười đắc ý: “Nhận thì nhận, nhưng nếu như lão Lý người dám nuốt lời, vậy Tả mỗ sẽ đốt chín chiếc thuyền hàng và bảy nhà tửu lâu của ngươi.”

Trên mặt hắn đang cười, nhưng lồng ngực lại cực kỳ khó chịu, trong lòng hắn cũng biết mình trẻ tuổi nóng tính, bị lão già này lừa.

“Vậy thì một lời đã định.” Lý thương đặt chén trà xuống, khóe môi cong lên nở một nụ cười: “Trận này có vẻ như là ăn chắc rồi, lão Độ, có muốn làm một chút không?”

Vân Kiếm trang chủ - Độ Vân Lai là một người trung niên khoảng bốn mươi tuổi.

Ngũ quan của người này vốn cực kỳ tuấn tú, nhưng tiếc là mặt đầy rõ, làm hỏng cả một khuôn mặt đẹp.

Sắc mặt hắn vui mừng, nhàn nhã lắc đầu một cái: “Ngày hôm nay là sinh tử lôi của hai nhà các ngươi, ta sẽ không tham dự.”

Cũng đúng lúc này, một tiếng ‘đông’ vang lên ở bên dưới lầu.

Đó là có người nổi trống, tuyên cáo trận sinh tử lôi này chính thức bắt đầu, xin mời song phương nhất quyết thắng bại hôm nay đi lên trên đài.

Lúc này, Tả Thanh Vân mới thu hồi tinh thần, ngưng thần nhìn về phía võ đài.

Giờ phút này, Sở Hi Thanh cũng đã đạp lên bậc thang, nhưng đúng lúc này, Lục Loạn Ly lại nhét một phù lục có chất ngọc to bằng bàn tay vào trong tay của Sở Hi Thanh.

“Cầm đi, nếu như người cảm thấy không chịu nổi, thì hãy truyền chân nguyên vào trong tấm phù này.”

“Đây là. . .”

Sở Hi Thanh cúi đầu nhìn một cái, hắn nhận ra đây là một viên ngọc phù mà võ tu cũng có thể sử dụng.

Chỉ là không biết cấp bậc, cũng không biết là pháp thuật gì.

Con người Sở Vân Vân lại hiện lên vẻ kinh dị, kiến thức của nàng rộng rãi, nhận ra đây là một viên ngọc phù Phong Độn Phù cấp bậc ngũ phẩm, có thể khiến Sở Hi Thanh hóa thành cuồng phong, chạy ra khỏi võ đài.

Thứ này rất đắt, giá trị ít nhất phải sáu ngàn lượng bạc.

Đây chắc là món đồ bảo mệnh của Lục Loạn Ly.

“Ngươi quản nhiều như vậy làm gì? Cứ cầm là được!” Lục Loạn Ly khoanh tay trước ngực, có chút không nỡ mà liếc nhìn cái ngọc phù kia.

Sau đó, nàng vẫn cắn răng một cái, rồi hừ lạnh một tiếng: “Ta sẽ không hại ngươi.”

Sở Hi Thanh cảm thấy buồn cười, hắn biết nghe lời hay, cho nên liền nhét ngọc phù vào túi nang ở bên hông.

Khi hắn đi lên võ đài, liền trông thấy Trang Hồng Phi cũng leo lên đài từ bên đối diện.

Lúc trước, hắn để trần nửa thân trên, nhưng giờ phút này, hắn lại mặc một lớp giáp mềm cực kỳ đặc thù.

Chất liệu của cái giáp mềm này khá giống với cái nội giáp kia của Sở Hi Thanh, được bện từ sợi tầm và sợi đồng.

Nhưng bên ngoài cái giáp mềm này còn có hơn hai mươi cái túi, bên trong chứa đầy các loại ám khí. Bên ngoài rìa giáp mềm còn có phù văn, tựa như là có tác dụng giảm bớt trọng lượng.

Bằng không thì trọng lượng của đám ám khí này phải hơn trăm cân, sẽ làm cho Trang Hồng Phi mệt chết.

Khi người này leo lên đài, toàn bộ năm tầng khán đầy đều ầm ầm lên, vô số người ở bốn phương tám hướng đều kêu cái tên Trang Hồng Phi.

“Hai vị đã chuẩn bị xong chưa?”

Phụ trách trọng tài là một vị võ tu thất phẩm, hắn liếc mắt nhìn hai người, thấy hai người đều không biểu hiện chỉ, liền thản nhiên như không mà nói: “Như vậy thì sau ba tiếng trống là có thể ra tay.”

Thùng!

Tiếng trống vang lên, tựa như gõ vào nơi sâu xa trong nội tâm mọi người, làm cho toàn bộ Thắng Bại Lâu chìm vào yên lặng lần nữa.

Trang Hồng Phi lại chắp tay sau lưng, lạnh lùng nhìn vào Sở Hi Thanh: “Hai cô bé kia là nữ nhân của ngươi? Đều rất xinh đẹp, sao ngươi lại ngu xuẩn chạy đến đây đánh trận sinh tử lôi này chứ?”

Sở Hi Thanh không thèm để ý, tay hắn đè đao, đem tinh khí thần ngưng tụ lại một chỗ.

Hắn đã dùng Thần Lực Đan và Dung Huyết Đan từ trước rồi, lúc này toàn thân đều đang tỏa nhiệt.

Pháp khí xà cạp cũng được quấn vào bắp chân, có thể phát động bất cứ lúc nào.

Chương 132: Cứng đờ

Thùng!

Tiếng trống thứ hai, khán đài càng yên tĩnh hơn, tất cả mọi người đều đang chờ giây phút hai người ra tay.

Khóe môi Trang Hồng Phi hơi cong lên: “Con người ta rất yêu thích những thứ mới lạ, sau khi người chết, ta sẽ chăm sóc các người giúp ngươi.”

Sở Hi Thanh vẫn bình tĩnh và thản nhiên như cũ.

Những lời này của Trang Hồng Phi, đơn giản là để làm rối loạn tâm cảnh của hắn mà thôi.

Mà một chớp mắt tiếp theo, một tiếng ‘thùng’ vang lên ở bên ngoài võ đài.

Bóng người Sở Hi Thanh lập tức xông lên như chớp giật.

Khi tiếng trống vang lên, Trang Hồng Phi cũng giẫm gót chân một cái, bóng người cũng lui nhanh về phía sau như chớp giật.

Trang Hồng Phi đã có phòng bị với thức rút đao của Sở Hi Thanh.

Trong khi lùi lại về sau, đồng thời hắn còn khởi động đồ đằng Bí Chiêu trên người, điều này làm cho thân pháp và tốc độ của hắn được tăng lên năm phần trong thời gian ngắn ngủi.

Dù vậy, hắn vẫn không thể hoàn toàn tránh khỏi Huyết luyện Khinh cương đao của Sở Hi Thanh. Nhưng chủy thủ trong tay hắn cũng chặn được ánh đao màu đen kia, ngăn chặn nguy hiểm ở nơi ba tấc trước cổ họng.

Khi hai cái binh khí chạm vào nhau, nhất thời phát ra một tiếng ‘cheng’ bén nhọn, tia lửa bắn tung tóe.

Sở Hi Thanh dùng hết sức để vung đao, khiến cho tay của Trang Hồng Phi run lên, chủy thủ tuột tay bay ra ngoài.

Mà lúc này, võ đài ở bốn phía đều bùng nổ ầm ầm, tất cả mọi người đều tỏ ra ngạc nhiên với một màn trước mắt.

Ngô Mị Nương ở trong phòng riêng cũng hơi cau mày: “Ồ? Sức mạnh này rất lớn nha, còn Dưỡng Nguyên Công của hắn nữa, chắc hẳn là đã đến tầng thứ ba.”

Nhưng mà nếu như Sở Hi Thanh không thể giải quyết Trang Hồng Phi bằng một đao, vậy thì hắn sẽ gặp rắc rối rồi.

Người này có sở trường về thân pháp và ám khí.

Trên lôi đài, khóe miệng Trang Hồng Phi tràn ra một tia máu.

Đây là do hắn chịu đựng Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh.

May mà tên này đã sử dụng đao ý này một lần ở hai mươi ngày trước, cho nên Trang Hồng Phi đã có phòng bị từ trước.

Cố chủ Lý Thương của hắn đã cố tình bỏ tiền mua một viên Cố Thần Đan, nó có thể tăng linh thức và sức mạnh tinh thần, có thể chống đỡ đao ý này.

Trang Hồng Phi chỉ không ngờ được là, đao ý của Sở Hi Thanh lại mạnh hơn quá nhiều so với những gì hắn dự đoán.

Nhưng mà chung quy thì hắn vẫn chặn được một chiêu Không Huyệt Lai Phong này rồi.

Khóe môi Trang Hồng Phi tràn ra một nụ cười lãnh khốc.

Thân pháp hắn lấp lóe, hai tay vung múa, từng viên từng viên chông sắt bay vút ra từ tay của hắn.

Mỗi một viên đều nhanh như sao băng, truy tinh đuổi nguyệt.

Sở Hi Thanh thì lại thế như hổ dữ mà đuổi theo truy kích, đao của hắn cũng nhanh như ánh sáng, lại như điện chớp, chém sạch tất cả những chông sắt ở trước mặt, phát ra những tiếng ‘leng keng’.

Hắn nhớ lời nói của Sở Vân Vân, tuyệt đối không thể để đối thủ kéo dài khoảng cách một trượng.

Nhưng mà sau mười cái hô hấp, Sở Hi Thanh phát hiện hoàn cảnh trên võ đài bắt đầu phát sinh biến hóa.

Mặt đất xung quanh đã tràn đầy chông sắt.

Đây là một loại ám khí hình cây củ ấu, nó có gai sắt ở bốn phía, lúc rơi xuống đất thì sẽ có một mặt đâm vào đất, một mặt hướng lên trên, tựa như là đinh sắt.

Trong quân đội dùng chông sắt để phòng bị kỵ binh và bộ binh, chỉ cần dải chúng ta ra đất, mặc lệ là người hay ngựa thì cũng không thể hành động.

Những chông sắt mà Trang Hồng Phi ném ra có thể tích rất nhỏ bé, chỉ lớn hơn mũ đinh một chút.

Nhưng đầu của chúng nó có màu đen óng ánh, rõ ràng là có bôi kịch độc.

Sở Hi Thanh hơi nheo mắt lại, hắn biết mình chỉ không cẩn thận một chút, giẫm phải đám chông sắt này thì hôm nay chắc chắn sẽ chết trong tay người này.

Nhưng tốc độ của hắn vẫn nhanh như cũ, vẫn cuồng mãnh như cũ, tiếp tục đuổi theo bóng người của Trang Hồng Phi.

Khoảng cách của hai người vẫn luôn duy trì trong phạm vị khoảng sáu thước.

Trang Hồng Phi đã ném tất cả hơn 700 cái chông sắt ra ngoài rồi, trong mắt hắn đã bắt đầu hiện lên một tia kinh ngạc.

Tốc độ và thân pháp của Sở Hi Thanh còn nhanh và linh hoạt hơn so với tưởng tượng của hắn.

Những đối thủ cũ của hắn, căn bản là không chống đỡ được đến giờ phút hắn ném hết chông sắt.

Bình thường thì bọn họ sẽ giẫm phải chông sắt khi đang đuổi theo hắn, sau đso mặc hắn xâu xé.

Người này. . . lại có thể chống đỡ đến bây giờ.

Trang Hồng Phi lập tức cười lạnh một tiếng.

Để xem xem cái tên này có thể chống đỡ đến khi nào.

Lúc này, đồ đằng Bí Chiêu của hắn đã mất hiệu lực, nhưng sau khi hắn ném sạch 700 cái chông sắt thì trọng lượng trên người đã không còn một nửa trước kia, bởi vậy nên tốc độ không giảm quá nhiều.

Cùng lúc đó, Trang Hồng Phi thay đổi một loại ám khí khác, từng thanh Thiên Lôi Trùy có kích thước bằng đầu ngón tay bay thẳng về phía đối thủ.

Loại ám khí phù văn này, không chỉ có uy lực cực lớn, mà còn có thể sinh sôi một ít sức mạnh lôi đình.

Chương 133: Cứng đờ (2)

Mỗi khi Sở Hi Thanh vung đao che chắn, thì sẽ bị lôi điện trong Thiên Lôi Trùy này làm cho trì trệ một nhịp, sẽ ảnh hưởng lớn đến thân pháp.

Ngoài ra, trong khi Trang Hồng Phi sử dụng Thiên Lôi Trùy, hắn còn xen lẫn trong đó từng viên từng viên đinh lớn màu đen.

Cái này gọi là Tang Môn Đinh, cũng được bôi kịch độc, chỉ cần sượt qua da thịt là có thể xâm nhập vào cơ thể, làm cho ý thức người ta mơ hồ choáng váng.

Sở Hi Thanh lại bện ánh đao thành một màn chắn gió thổi không lọt.

Cái Thiên Lôi Trùy kia cũng tốt, mà Tang Môn Đinh kia cũng được, tất cả đều bị ánh đao của hắn đánh ra ngoài.

Trang Hồng Phi vẫn di chuyển như thường ở trên bãi chông sắt kia, mà thân hình của Sở Hi Thanh vẫn nhanh nhẹn như hổ báo.

Trên võ đài chỉ có những tiếng ‘leng keng’ vang vọng, lan can sắt ở bốn phía cũng có ánh lửa bắn tung tóe, đó là những ám khí bị Sở Hi Thanh đánh văng ra, nện lên trên lan can sắt.

Trận pháp ở xung quanh lôi đài cũng đã được khởi động từ lâu, phòng ngừa ám khí làm ngộ thương khách hàng.

Lúc ban đầu, khán đài ở bên phía đều khá yên tĩnh, nhưng theo thời gian thôi qua, mọi người bắt đầu châu đầu ghé tai, bắt đầu nghị luận.

Một số người đặt cược cho Trang Hồng Phi thì càng không nhịn được mà bắt đầu gào rống, cổ vũ cho Trang Hồng Phi, tiếng ầm ầm náo động lại vang lên khắp Thắng Bại Lâu.

Song phương đã giao chiến được một khắc thời gian, nhưng vẫn không phân thắng bại.

Sở Hi Thanh không thể thắng bằng một đao, mà Trang Hồng Phi cũng không thể giải quyết Sở Hi Thanh trong thời gian ngắn.

“Tên nhóc họ Sở này cũng lợi hại đấy!”

Trên gian phòng riêng chữ Giáp ở tầng sáu, Ngô Mị Nương trợn tròn mắt lên mà nhìn, nàng chỉ cảm thấy rất khó tưởng tượng: “Thân pháp của hắn lại tốt đến mức này sao? Hoàn toàn không kém Trang Hồng Phi.”

Ngày đó, Lý Đạo Quy treo thưởng 1300 lượng bạc, dường như cũng không phải ngu xuẩn như vậy.

“Không chỉ là thân pháp thôi đâu.” Vân Kiếm trang chủ - Độ Vân Lai tràn đầy hứng thú mà nhìn xuống bên dưới.

“Hắn rất linh hoạt, lực khống chế bước chân rất mạnh, nhưng mấu chốt là hắn còn có năng lực nhận biết. Chắc hẳn là một loại thiên phú cảm giác nào đó, mỗi một bước chân của hắn đều có thể né tránh chông sắt ở trên mặt đất.”

“Thân pháp đúng là rất tốt! Truy Phong đao pháp cũng rất ác liệt, thế như cuồng phong.” Độc Tí Đao – Lý Thương thì lại khẽ mỉm cười: “Như vậy thì Trang Hồng Phi chưa chắc đã có thể thắng được chân này. Mười ngàn lượng bạc và hai tòa võ đài của ta cũng có thể mất.”

Lời nói của hắn ẩn chứa vẻ châm chọc, sắc mặt thì thong dong bình tĩnh.

Bởi vì hắn biết Trang Hồng Phi vẫn còn chưa dùng một chiêu mạnh nhất.

Tả Thanh Vân làm như không nghe thấy lời nói của ba người này.

Sở Hi Thanh có thể đánh với Trang Hồng Phi đến nước này, đã làm cho hắn thấy cực kỳ vui mừng rồi.

Giờ phút này, hắn chỉ thấy hơi tò mò, bởi vì đến tận bây giờ mà Sở Hi Thanh vẫn chưa dùng pháp khí xà cạp kia, là lo lắng sử dụng nó thì tốc độ quá nhanh sẽ không kiểm soát được bước chân sao?

Hay là cái tên này cho rằng không cần sử dụng món pháp khí này thì vẫn có thể chiến thắng đối thủ?

Mà lúc này, trên lôi đài lại phát sinh biến hóa một lần nữa.

Sở Hi Thanh trông thấy Trang Hồng Phi giơ tay phải lên, mà lại còn đưa cánh tay phải lên qua vai.

Con ngươi của hắn co rút lại, không do dự mà bước nhanh về phía bên trái của Trang Hồng Phi.

Sở Vân Vân cũng không giải thích cho hắn vì sao phải làm như vậy, mà chỉ nói lên võ đài thì hắn sẽ biết.

Mà ngay khi hắn né sang bên trái, thì có một mảnh phi châm đen xì đột ngột bắn ra từ trong tay áo của Trang Hồng Phi.

Đám phi châm này không chỉ dày đặc như mưa, mà còn cực kỳ mạnh mẽ, bọn chúng đánh thẳng vào trận pháp ở bên ngoài võ đài, thậm chí còn xuyên thủng hai tầng vách ngăn bằng Linh lực ở bên ngoài.

Đây rõ ràng là một loại chiêu thức ám khí cực kỳ mạnh mẽ, Bạo Vũ Càn Khôn!

Cùng lúc đó, hai mắt Sở Hi Thanh hiện lên một vệt sáng.

Hắn đã hiểu vì sao Sở Vân Vân lại nhắc nhở hắn mau chóng né tránh sang bên trái của Trang Hồng Phi mà không phải là những phương hướng khác hay lùi lại phía sau rồi.

Rõ ràng là người này chưa thể hoàn toàn khống chế chiêu thức Bạo Vũ Càn Khôn này, khi sử dụng thì cơ thể sẽ hơi cứng đờ.

. . .Có sơ hở!

Sở Hi Thanh không do dự một chút nào, trực tiếp múa đao lên chém.

Khi hai người lướt qua nhau, Huyết luyện Khinh cương đao của Sở Hi Thanh như phích lịch lại như lôi đình, phá tan giáp mềm của Trang Hồng Phi, để lại một vết máu chói mắt ở phần eo của Trang Hồng Phi.

Mặc dù ‘kim ty nhuyễn giáp’ của Trang Hồng Phi cứng cỏi khó phá, nhưng Sở Hi Thanh khi rót chân nguyên vào Huyết luyện Khinh cương đao thì nó cũng cực kỳ sắc bén.

Đao của Sở Hi Thanh không chỉ phá giáp mềm của Trang Hồng Phi, mà còn chém vào ít nhất hai tấc ở eo của Trang Hồng Phi, làm cho khi Trang Hồng Phi rơi xuống đất thì hơi lảo đảo, eo trái đột nhiên xuất hiện đau đớn làm cho hắn gần như không thể đứng thẳng.

Chương 134: Hồi trảm

Con ngươi Trang Hồng Phi trợn trừng lên vì tức giận, tâm tư lại lâm vào đình trệ giây lát.

Phương diện này là do đao ý của Sở Hi Thanh xung kích, một mặt khác là do Trang Hồng Phi thấy hơi khiếp sợ.

Thật ra vết thương nơi eo này cũng không tính là trọng thương gì, cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến thân pháp của hắn.

Nhưng Trang Hồng Phi lại mờ mịt thất thố, thậm chí là không thể nào tin nổi.

Đây là vết thương đầu tiên từ khi hắn bắt đầu đánh sinh tử lôi đến giờ.

Khoảnh khắc này, toàn bộ năm tầng khán đài trong Thắng Bại Lâu cũng yên tĩnh như chết.

Trên mặt mọi người viết đầy kinh ngạc, bọn họ ngờ người bị thường đầu tiên lại chính là Trang Hồng Phi!

Tên nhóc họ Sở nãy chỉ là một người mới không biết chui từ đâu ra, thế mà lại có thể đả thương một người chiến thắng mười chín trận sinh tử lôi như Trang Hồng Phi!

“Không thể nào, thế là hắn lại có thể chém Tiểu Trang bị thương. . .”

“Không thể nào?”

“Làm sao Tiểu Trang lại bị tên này đả thương được?”

“Móa, ta đã đặt hơn trăm lượng bạc ở trên người Trang Hồng Phi, đừng có mà thua đấy!”

“Cứt chó, sao đao pháp và tốc độ của tên Sở Hi Thanh này lại nhanh đến mức này chứ?”

Trên lôi đài, Trang Hồng Phi chỉ mờ mịt giây lát thì đã tỉnh táo lại ngay.

Tiếp đó là lửa giận vô cùng sinh sôi trong lòng hắn, tựa như là dung nham đang bùng nổ trong tâm linh của hắn, trong ngực trong phổi của hắn, thậm chí toàn thân hắn.

“Làm thịt ngươi!”

Hai mắt Trang Hồng Phi đỏ bừng, chỉ trong vòng mười cái hô hấp mà hắn đã ném ra hơn trăm cái ám khí.

Chuyện này đã vượt qua trạng thái tốt nhất của hắn lúc trước, đám Thiên Lôi Trùy và Tang Môn Đinh kia lao về đối thủ như những hạt mưa trong bão táp.

Trong lúc nhất thời, Sở Hi Thanh cũng hơi luống cuống tay chân, hắn không thể không rút thanh Ma luyện Khinh cương đao dự bị của mình ra, sau đó múa cả hai thanh đao để ngăn chặn, lúc này mới có thể cản được đám ám khí như bão táp kia lại.

Tuy nhiên, khoảng cách giữa hai người đã kéo dài ra gần tám thước.

Cũng chính vào lúc này, hắn lại nhìn thấy Trang Hồng Phi giơ cánh tay phải lên qua vai một lần nữa.

Sở Hi Thanh không do dự chút nào, hắn đột nhiên bước nhanh qua trái để tránh.

Sau đó hắn hơi nhướng mày lên, thân hình của Trang Hồng Phi lại cứng đờ! Vẫn là sơ hở đó!

Lần này, Sở Hi Thanh đã chuẩn bị đầy đủ hơn, khi múa đao thì càng mạnh mẽ và ác liệt hơn.

Thanh Huyết luyện Khinh cương đao của hắn cũng phá tan giáp mềm của Trang Hồng Phi lần nữa.

Lần này, lưỡi đao của Sở Hi Thanh khóa chặt cánh tay trái của Trang Hồng Phi, lưỡi đao sắc bén chém ra một vết máu sâu hoắm ở trên cánh tay trái của hắn, gần như là chặt đứt tay trái của Trang Hồng Phi.

Khi hai người lướt qua nhau một lần nữa, toàn bộ tòa Thắng Bại Lâu này lại yên tĩnh một cách chết chóc, tất cả mọi người đều chấn động và mờ mịt mà nhìn một màn ở trước mặt.

Lục Loạn Ly nhìn hai người ở trên đài, nàng chỉ cảm thấy không thể tin nổi: “Lại thắng rồi?”

Lúc này, tuy rằng song phương chưa phân thắng bại, nhưng Trang Hồng Phi thiếu một tay, sức chiến đấu đã giảm mạnh.

Chỉ cần Sở Hi Thanh không phạm sai lầm quá lớn, thì hôm nay hắn sẽ thắng chắc!

Lúc trước, Lục Loạn Ly đã từng phán đoán thắng bại, nàng cho rằng Sở Hi Thanh chỉ có một phần mười tỷ lệ chiến thắng.

Khóe môi của Sở Vân Vân lại cong lên, hiện ra vẻ mặt không ngoài dự đoán.

Hai tháng trước Trang Hồng Phi đã luyện thành chiêu thức Bạo Vũ Càn Khôn, lại chỉ sử dụng ba lần ở trên sinh tử lôi.

Hắn chưa từng gặp một đối thủ nào xứng tầm ở trên lôi đài, cho nên không ý thức được sơ hở trong chiêu thức này.

Võ tu chém giết, không phải là chiêu thức càng mạnh mẽ càng có uy lực thì càng tốt.

Mà lúc này, trong gian phòng riêng chữ Giáp ở trên tầng thứ sáu, Độc Tí Đao – Lý Thương đã không thể ngồi yên tại chỗ, hắn bỗng nhiên đứng dậy, sắc mặt cực kỳ khó coi mà nhìn xuống võ đài.

“Nhìn qua thì. . . tên nhóc họ Trang kia sắp thua rồi!”

Ngô Mị Nương vốn đang thay sợi thuốc lá mới cho cái tẩu thuốc của mình, lúc này nàng cũng không quan tâm chuyện này nữa, mà vô cùng kinh ngạc nhìn Sở Hi Thanh: “Ta còn tưởng rằng khi Trang Hồng Phi sử dụng chiêu thức Bạo Vũ Càn Khôn thì có thể giải quyết Sở Hi Thanh. Kết quả là hắn sử dụng hai lần, đều bị Sở Hi Thanh sử dụng một phương pháp để tấn công, đây là nhận ra điểm yếu của Trang Hồng Phi rồi?”

“Là sơ hở! Khi hắn thi triển chiêu Bạo Vũ Càn Khôn thì động tác quá rõ ràng và cũng quá miễn cưỡng, khiến cho cơ thể cứng đờ. Tên nhóc họ Sở này rất thông minh, hắn vẫn duy trì khoảng cách tám thước.” Vân Kiếm trang chủ - Độ Vân Lai khẽ lắc đầu: “Trang Hồng Phi quá nóng ruột, trận chiến này thật sự là nằm ngoài dự đoán của mọi người.”

Nếu như Trang Hồng Phi không nóng lòng giải quyết đối thủ, không sử dụng một chiêu Bạo Vũ Càn Khôn này, thì hắn vốn có thể kéo dài thời gian đến khí Sở Hi Thanh hết chân nguyên.

Chương 135: Hồi trảm (2)

Tả Thanh Vân thì lại không kìm được nụ cười trên mặt, khóe môi hắn cong lên, lại giả vờ như bình tình mà uống trà.

Lúc trước, tâm trạng của hắn cực kỳ tệ, không quan tâm đến chén Tuyết Dương Xuân cực phẩm ở trên bàn, để cho nó lạnh ngắt rồi.

Nhưng mà giờ phút này, Tả Thanh Vân lại cảm thấy trà lạnh ngắt cũng có một tư vị khác, sau đắng thì lại ngọt vô cùng.

“Ta cũng rất bất ngờ, không ngờ tiểu Sở có thể thắng. Lão Lý, khi nào ngươi đưa mười ngàn lượng bạc qua? Đừng có nói suông mà không làm đấy nhé.”

Vẻ mặt Độc Tí Đao – Lý Thương âm trầm, ánh mắt thâm độc nhìn hai người Sở Hi Thanh và Trang Hồng Phi trên võ đài, sau đó móc một xấp ngân phiếu ở trên tay áo ra rồi đập lên bàn.

“Hôm nay là Lý mỗ thua!”

Lý Thương là võ tu có tu vị lục phẩm thượng, hoàn toàn có sức phán đoán với cục diện trận đấu.

Lúc này, hắn chỉ thấy Sở Hi Thanh vẫn bình tĩnh chiến đấu, không hề có ý định liều lĩnh thì đã biết Trang Hồng Phi không còn cơ hội chiến thắng rồi.

Vì thế mà hắn cũng không còn hứng thú quan sát trận chiến đấu này nữa, mà trực tiếp rời khỏi phòng riêng.

“Phân phó xuống, nếu như kết thúc sinh tử lôi mà Trang Hồng Phi chết rồi thì kéo thi thể của hắn đi cho chó ăn, nếu như không chết. . . thì cũng kéo đi cho chó ăn.”

Câu này của hắn cũng truyền vào trong tai của ba người ở bên trong phòng.

Ngô Mị Nương và Tả Thanh Vân đều cau chặt mày lại, mặt hiện lên một vệt chán ghét.

Vân Kiếm trang chủ - Độ Vân Lai thì lại mặt không biến sắc, hắn như cười mà như không cười, ánh mắt bình tĩnh và yên lặng.

Mà lúc này, Trang Hồng Phi ở trên võ đài đang không ngừng thở dốc, mồ hôi to như hạt đậu không ngừng rơi xuống từ trên thái dương của hắn, tay phải thì không ngừng run rẩy.

Cánh tay và phần eo mất máu, không chỉ làm cho hắn tiêu hao rất nhiều thể lực, mà còn làm cho hắn tổn thất rất nhiều chân nguyên.

Mà vì ngăn cản Sở Hi Thanh tiếp cận, Trang Hồng Phi phải dùng tay phải rất nhiều rất rất nhiều, hắn phải dùng tốc độ nhanh nhất để ném ám khí ra ngoài.

Chuyện này không chỉ để cho thể lực của hắn tiêu hao nhanh chóng, mà còn làm cho cơ bắp ở tay phải của hắn đã đến cực hạn, nằm ở biên giới co giật.

Bóng người của Sở Hi Thanh thì lại liên tục đuổi theo.

Khoảng cách giữa hai người đã không đủ sáu thước, trường đao của Sở Hi Thanh chỉ cần chém về phía trước là có thể cắt đứt cổ họng của hắn.

Mấu chốt là không chỉ tay phải của hắn đau đớn, mà ám khí cũng không còn nhiều nữa.

Trang Hồng Phi biết mình không thể kéo dài hơn nữa!

Hai mắt hắn trừng lên vì giận, trong con ngươi lộ ra ý quyết tử: “Đưa túi cho ta!”

Đó là hai túi ám khí dự bị của hắn, đặt ở trong khu nghỉ ngơi ở dưới đài.

Khi Trang Hồng Phi vừa nói xong, thì có một tráng hán áo đỏ ở dưới đài, chạy qua ném hai cái túi ám khí lên trên võ đài.

Trong mắt Trang Hồng Phi dần dần hiện ra một tia thất vọng.

Thế mà Sở Hi Thanh không thèm quay qua nhìn hai cái túi kia một chút nào, mà vẫn tập trung nhìn chằm chằm vào hắn, thanh Huyết luyện Khinh cương đao kia vẫn bện ra một tấm lưới không có kẽ hở, đang từng bước từng bước tiến lại gần hắn.

Trong lòng Trang Hồng Phi đã thấy tuyệt vọng, nhưng vẫn không do dự mà giơ tay phải của hắn lên qua vai lần nữa.

Vẫn là một chiêu thức Bạo Vũ Càn Khôn như cũ, mà đây cũng chính là nguyên do hắn thất bại ngày hôm nay, nhưng cũng là phương pháp cuối cùng để hắn thay đổi thế cục trận đấu.

Sở Hi Thanh thì lại hơi nhướng mày kiếm lên, hắn lại bước nhanh qua trái, rồi chém một nhát!

Sở Hi Thanh không còn bảo thủ không chịu nổi nữa, lần này khoảng cách né tránh của hắn nhỏ hơn gần một nửa so với trước kia.

Mà một chớp mắt tiếp theo, lưỡi đao của hắn đã phá vỡ lồng ngực của Trang Hồng Phi, chém ra một vết thương chói mắt, gần như chém ngực Trang Hồng Phi ra làm hai.

Đặc biệt là phần sau của Huyết luyện Khinh cương đao, trực tiếp lướt qua trái tim của Trang Hồng Phi.

Sở Hi Thanh hơi sửng sốt, hắn còn tưởng rằng một đao này chỉ có thể chặt được tay trái của Trang Hồng Phi xuống, hoặc là trọng theo phần eo của Trang Hồng Phi mà thôi.

Kết quả là người này trực tiếp dùng lồng ngực để đỡ lưỡi đao của hắn.

“Thì ra hôm nay. . . kẻ phải chết chính là ta.”

Trang Hồng Phi đứng tại chỗ, cúi đầu nhìn lồng ngực của mình, mặt đầy vẻ tự giễu.

“Chết chính là loại cảm giác này sao? Thật không cam lòng. . . ngay cả cơm chặt đầu cũng không có. . .”

Thần thái trong mắt hắn từ từ biến mất, rồi toàn thân ngã ầm xuống đất.

Mà lúc này, toàn bộ Thắng Bại Lâu đều bùng nổ, tiếng hò hét mắng chửi như sét đánh, mấy trăm tấm phiếu cược bay khắp khán đài, rồi nhẹ nhàng rơi xuống giống như là tuyết rơi.

Khi đám phiếu cược bay lả tả trên không trung, thì bốn phía trên khán đài cũng bắt đầu vang lên những tiếng chửi rủa.

“Tiên sư cha nhà nó, vậy mà cũng có thể thua?”

“Phế vật, nên chết đi!”

“Đây nhất định là bán độ, vừa rồi tên kia còn nhảy vào đao của tên họ Sở kia.”

“Phế vật, đi chết đi!”

“Đáng ghét, may mà giới hạn đặt cược! Lần này coi như Tả nha nội có lương tâm, không hại chúng ta quá nhiều tiền.”

Chương 136: Toàn đồ

Chẳng mấy chốc, những tiếng chửi rủa này đã truyền ra bên ngoài lầu, lập tức tạo thành những cơn sóng chửi rủa ầm ĩ.

Sở Hi Thanh không cần ngưng thần lắng nghe, mà cũng có thể nghe thấy tiếng chửi đổng của đám dân cờ bạc điên cuồng kia.

Hắn nhìn thi thể của Trang Hồng Phi một chút, trong lòng lại hơi thổn thức.

Khi còn sống, người này được đông đảo đám dân cờ bạc hoan nghênh, nhưng khi chết thì lại bị đám dân cờ bạc này nguyền rủa, thậm chí không ai quan tâm đến cái chết của hắn, giống như là một con chó hoang nơi đầu đường vậy.

Tuy nhiên, tình cảnh của Sở Hi Thanh cũng không khá hơn Trang Hồng Phi bao nhiêu, không đến lượt hắn đồng tình với người khác.

Nếu hôm nay người bại là hắn, thì kết quả cũng là như vậy.

Nếu như đã leo lên sinh tử lôi, thì phải chuẩn bị tâm lý trước.

Bọn họ đều là kẻ liều mạng, dùng tính mạng của mình để đi kiếm tiền đồ cho mình.

Sở Hi Thanh lập tức ngưng thần nhìn về phía màn hình huỳnh quang hư ảo trong tầm mắt.

Lúc nãy, Sở Hi Thanh hết sức tập trung vào chiến đấu, không để ý bảng nhân vật của mình.

Lúc này, hắn phát hiện ra cột danh vọng và điểm võ đạo của mình có phát sinh biến hóa.

Thế mà danh vọng trực tiếp từ cửu phẩm thượng (siêu) nhảy lên bát phẩm hạ (cố). (vững chắc)

Số lượng điểm võ đạo lại tăng lên 20 điểm chỉ trong khoảng thời gian hai khắc ngắn ngủi, bây giờ đã là 102 điểm.

Còn có hai chữ Nhai Tí trong cột trạng thái.

---Võ tu ôm ấp ác ý với người đã vượt qua ngàn người, võ tu bát phẩm trở lên ôm ấp địch ý với người đã vượt quá 100 người, Nhai Tí đao ý của ngươi tăng lên đến trình độ cao đẳng!

Khóe môi Sở Hi Thanh không khỏi co quắp vài cái.

Lòng thầm nói rốt cuộc thì bây giờ mình bị chán ghét đến mức độ nào chứ?

Lúc này, hắn không do dự nữa, mà mở võ đạo bảo khố ra để đổi Truy Phong Trục Điện Chi Thủ giai đoạn thứ hai.

Sở Hi Thanh nhìn cột điểm võ đạo đã biến thành con số 2, trong lòng cực kỳ luyến tiếc, cảm giác như là tiêu sạch tiền tích góp khi đi vào trung tâm thương mại vậy.

Nhưng mà khi logo Truy Phong Trục Điện Chi Thủ giai đoạn thứ hai nổ tung, hóa thành từng sợi ánh sáng rồi hòa vào thân thể của hắn, Sở Hi Thanh lại cảm thấy cực kỳ thỏa mãn.

Trong xương của hắn hơi ngứa, có dòng nước ấm di chuyển toàn thân, tinh thần cũng dồi dào no đủ, cả người đều khỏe khoắn như dùng mãi không hết sức.

Sở Hi Thanh có một loại kích động nóng lòng muốn thử, hắn muốn rút đao ra chém một lần.

Thử xem xem đao của mình đã nhanh đến trình độ nào rồi.

Lúc này, hắn đột nhiên cảm ứng được gì đó, liền quay đầu nhìn về khán đài ở góc nam, lại nhìn một góc nào đó ở trên tầng thứ hai.

Nơi đó có một thiếu niên tóc tím đang nhìn xuống hắn.

Thiếu niên này cũng tầm mười lăm tuổi, gương mặt có góc có cạnh, ngũ quan rõ ràng như điêu khắc, mắt của hắn hơi giống với hồ ly, lúc này mí mắt hơi rủ xuống, nhìn Sở Hi Thanh với vẻ đầy hứng thú.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua liền nhận ra người này, đây chính là Cửu Phẩm Kiếm Ma - Chu Lương Thần.

Khóe môi hắn cong lên, trong con ngươi hiện ra vẻ chờ đợi.

Một cái Trang Hồng Phi đã để điểm võ đạo của hắn tăng lên nhiều như vậy, vậy thì người danh vọng cao hơn là Chu Lương Thần này thì sẽ thế nào đây?

Hôm nay hắn không bị thương, chỉ cần nghỉ ngơi một ngày là có thể khôi phục trạng thái mạnh nhất.

Điều này có nghĩa là, trận sinh tử lôi của bọn họ vẫn sẽ tiến hành vào ngày mai.

Chu Lương Thần nhìn thẳng vào Sở Hi Thanh một lát, sau đó liền lắc đầu cười một tiếng, rồi quay người rời đi.

Sắc mặt người này hơi ửng hồng, càng ngậm lấy vài phần hưng phấn. . .

Từ đầu năm đến nawy, hắn chưa từng gặp một đối thủ ra dáng nào ở cấp độ cửu phẩm.

Sở Hi Thanh này đã làm cho hắn có vài phần hứng thú.

Tuy rằng thực lực chân thật của người này yếu hơn Trang Hồng Phi nửa bậc, nhưng lại thú vị hơn nhiều lắm.

Sở Hi Thanh cũng không thể không thu hồi ánh mắt.

Lúc này, nữ thị vệ đã đưa hai cô bé Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly đi lên võ đài.

Lục Loạn Ly khoanh tay trước ngực, lại nhìn hắn với vẻ giật mình: “Không ngờ ngộ tính của ngươi tốt như vậy, võ đạo tăng tiến nhanh mà còn đánh rất thông minh, chỉ giây lát mà đã tìm thấy sơ hở của Trang Hồng Phi.”

Mới chỉ vẻn vẹn hai mươi ngày, Khinh Vân Tung và Truy Phong đao pháp của Sở Hi Thanh đã tiến bộ rất nhiều.

Tuy rằng cấp bậc vẫn không thay đổi, nhưng mà đã hoàn toàn khác biệt so với hai mươi ngày trước, thân pháp như nước chảy mây trôi, trường đao thì nhanh như chớp giật, tất nhiên là thực lực sẽ tăng lên gấp bội.

Sở Hi Thanh biết đây đều là công lao của Sở Vân Vân.

Hắn lại nói khoác mà không biết ngượng: “Ngộ tính của ta vốn rất tốt, mà Trang Hồng Phi lại quá bất cẩn, há lại là đối thủ của ta?”

Hết cách rồi, hệ thống tồn tại không cho phép hắn khiêm tốn.

Sở Hi Thanh muốn nhận được nhiều điểm võ đạo hơn, thì hắn phải xây dựng hình tượng thiên tài cho bản thân mình.

Chương 137: Toàn đồ (2)

Sau khi nghe xong, Sở Vân Vân không khỏi liếc nhìn Sở Hi Thanh một cái.

Cái tên này . . . dạo này không chỉ bay lên trời, mà còn có chút không biết xấu hổ. . .

Nhưng mà nể mặt Sở Hi Thanh vất vả luyện tập hai mươi ngày, đao pháp tiến triển thần tốc, cho nên nàng không thèm tính toán với tên này.

Sở Hi Thanh thì lấy viên ngọc phù từ túi ở trên hông ra, trả lại cho Lục Loạn Ly: “Vậy này trả lại cho ngươi, đa tạ!”

Tuy rằng Sở Hi Thanh không biết thứ này là thứ gì, nhưng hắn biết thứ này nhất định cực kỳ đắt giá, cảm giác cầm nó thì khá bỏng tay.

Đúng là hắn tham tài, nhưng mà quân tử ái tài cũng có đạo, hiện giờ hắn đã không cần phải tính toán chi li vì một hai trăm đồng tiền nữa.

Lục Loạn Ly rất vui vẻ, bảo bối của nàng vẫn còn nguyên vẹn.

Nàng vô thức đưa tay ra cầm, nhưng sau đó lại bĩu môi một cái, thu tay lại rồi nói: “Ngươi vẫn cầm đi thì hơn, chờ tối ngày mai lại trả cho ta cũng được.”

Ngày mai còn có một cái Cửu Phẩm Kiếm Ma - Chu Lương Thần, vẫn còn chưa biết ngày mai Sở Hi Thanh sẽ sống hay chết kìa.

Sở Hi Thanh cảm thấy buồn cười, nhưng vẫn cất ngọc phù vào trong ngực của mình.

Ngọc phù này khá phỏng tay, đặt ở trong ngực lại thấy hơi ấm áp.

Cũng chính là vào lúc này, Tả Thanh Vân cầm quạt xếp đi đến, hắn mặt mày hớn hở, cười nói: “Tốt lắm! Tiểu Sở ngươi đánh một trận thật là hay! Trang Hồng Phi kẻ này ỷ vào một thân ám khí bôi độc có một không hai trong cửu phẩm, đã thắng liên tục mười chín trận mà không ai sống sót, cũng giết chết ba vị cao thủ dưới trướng ta, cướp ba cái võ đài của ta.”

“Hôm nay hắn ngã trong tay tiểu Sở ngươi, thật là làm cho ta thấy vui vẻ! Ta quả nhiên không nhìn nhầm ngươi, tiểu Sở ngươi quả nhiên là tiền đồ vô lượng!”

Mí mắt Sở Hi Thanh hơi nhướng lên, ôm quyền về phía Tả Thanh Vân: “Nha nội quá khen, Sở mỗ may mắn mới thắng được thôi.”

“Tiểu Sở khiêm tốn rồi, tuy rằng thực lực của ngươi kém hắn nửa bậc, nhưng tuyệt đối không phải nhờ may mắn, mà là dựa vào cái này.”

Tả Thanh Vân chỉ chỉ vào đầu của mình, sau đó lại cười khanh khách mà vẫy tay về phía dưới đài: “Đem những thứ đó lên đây.”

Lúc này, có ba vị đại hán áo đỏ đi đến trước mặt Sở Hi Thanh, từng người đều bê một cái khay.

Tả Thanh Vân chỉ vào cái khai thứ nhất, giải thích: “Đây là 1200 lượng bạc, lệ phí di chuyển cộng thêm một phần mười kim ngạch đặt cược, tổng cộng là 1130 lượng bạc, ta làm tròn cho người thành 1200!”

“Cái thứ hai này là một bức ‘toàn đồ Bí Chiêu’ của Truy Phong đao pháp, là ta dùng mặt dày và một số tiền lớn mới lấy được từ trong tay một người bạn! Cái thứ ba là ngân phiếu trị giá 5000 lượng bạc. Nhưng ngươi chỉ có thể lấy một trong hai thứ này.”

Ánh mắt Sở Hi Thanh đã nhìn chằm chằm vào cái khay gỗ thứ hai, gần như là không rời mắt nổi.

Đây là một tấm da vuông tầm hai thước, phía trên có khắc những đường vân màu bạc quái dị, tổ hợp lại thì rất dễ nhìn, giống như là một chữ Phong.

‘Toàn đồ Bí Chiêu’ của Truy Phong đao pháp, tên như ý nghĩa, là đồ đằng Bí Chiêu tập hợp tất cả mười tám thức của Truy Phong đao pháp vào làm một.

Nó tăng cường cho tất cả các chiêu thức của Truy Phong đao pháp, tuy rằng không tăng cường nhiều như đồ đằng Bí Chiêu của một thức riêng lẻ, nhưng cũng tăng tầm ba phần mười uy lực và tốc độ đao.

Dù là tương lai hắn chuyển sang tu luyện đao pháp tiến giai của Truy Phong đao pháp, thì cái ‘toàn đồ Bí Chiêu’ này cũng phù hợp.

Vật này cực kỳ quý giá, giá trị đâu chỉ 5000 lượng bạc?

Chỉ sợ là mười ngàn lượng bạc cũng không mua được, mà còn là thứ có tiền cũng không mua được.

Hô hấp của Sở Hi Thanh nặng nề hớn, hắn cố gắng để cho mắt mình dời ra khỏi đó, quay sang chắp tay với Tả Thanh Vân: “Nha nội, cái gọi là vô công bất thụ lộc, cái ban thưởng này thật sự là quá nặng.”

Tả Thanh Vân lại thấy buồn cười, lắc quạt xếp trong tay rồi giải thích nguyên do: “Yên tâm, cái này đều là ngươi thắng được. Lúc nãy, tên Lý Thương ngu xuẩn kia đã đặt cược thêm, hắn đánh cược hai tòa võ đài mà mười ngàn lượng bạc với ba. Đây là niềm vui bất ngờ, cho nên không cần tuân theo quy củ của Miếu thị, hai tòa võ đài không thể chia, bạc thì ta chia cho ngươi một nửa. Đương nhiên, ngươi cũng có thể lấy tấm ‘toàn đồ Bí Chiêu’ này.”

Khóe môi Tả Thanh Vân hơi cong lên, tinh thần phấn chấn hớn hở:

“Ngươi bán mạng cho ta, Tả mỗ cũng phải để cho mạng ngươi có giá trị, Tả mỗ không chơi mấy trò mèo kia!”

Sở Hi Thanh không còn do dự nữa: “Cảm ơn nha nội đã bồi dưỡng, ta chọn ‘toàn đồ Bí Chiêu’ của Truy Phong đao pháp!”

5000 lượng bạc tất nhiên làm người ta động lòng, nhưng còn lâu mới sánh được với tấm ‘toàn đồ Bí Chiêu’ này.

Thứ này quyết định giới hạn về mặt sức chiến đấu của võ tu bọn họ.

“Được!” Tả Thanh Vân cười ha ha: “Ta có thể mời Hình Xăm Sư giỏi nhất đến, đêm nay sẽ khắc lên cho ngươi.”

Hắn lấy bức ‘toàn đồ Bí Chiêu’ này ra, đúng là có ý muốn bồi dưỡng Sở Hi Thanh.

Ngoài ra, cũng vì ứng phó với trận chiến ngày mai, Cửu Phẩm Kiếm Ma - Chu Lương Thần!

Chương 138: Không biết xấu hổ

Hình Xăm Sư mà Tả Thanh Vân tìm đến, chính là một nữ tính tên là Ngô Mị Nương.

Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly vừa nhìn thấy Ngô Mị Nương thì không khỏi hơi cau mày liễu, trong lòng thấy hơi không thích.

Tuy rằng người phụ nữ này đã gần bốn mươi, nhưng mặt mày như vẽ, phong vận vẫn còn, toàn thân đều lộ ra hơi thở xinh đẹp quyến rũ.

Bộ cung trang của nàng cũng là được sửa chữa qua, cố tình phanh ngực lộ tay, thu hút sự chú ý của người khác.

Mấu chốt là chuyện xăm hình này, bắt buộc phải tiếp xúc gần với nhau.

Sở Hi Thanh lại không do dự, hắn cởi áo ở thân trên ra.

“Sở tiểu ca hơi gầy nha, rất khó tin được là sức mạnh của ngươi lại có thể áp chế Trang Hồng Phi.”

Ngô Mị Nương đánh giá Sở Hi Thanh một chút, tựa như phải nhìn thấu toàn thân hắn vậy.

Mãi cho đến khi nàng cảm nhận được ánh mắt khác thường của hai cô bé kia, thì mới như cười như không mà hỏi dò: “Sở tiểu ca, ngươi định xăm cái đồ đằng này ở chỗ nào? Là trên cánh tay, hay là trước ngực hoặc sau lưng?”

Sở Hi Thanh nhất thời cau mày, hỏi dò: “Chuyện này cần lưu ý gì không?”

“Tấm đồ đằng này khá lớn, một bức mà tương đương với hai bức. Xăm ở trước ngực hoặc sau lưng thì sẽ dễ hơn một chút, đại khái là mất nửa canh giờ thì có thể xong xuôi, xăm ở lưng hoặc ngực thì rộng rãi nên sẽ nhanh hơn.” Ngô Mị Nương cười nói: “Xăm ở cánh tay thì sẽ hơi khó khăn, cần ít nhất hai canh giờ, đương nhiên giá cả cũng đắt hơn, phải tăng thêm ba trăm lượng bạc. Nhưng ta có thể nối nó với bức Phong Lôi Giao Gia của ngươi, để hai bức đồ bổ trợ lẫn nhau.”

Sở Hi Thanh đương nhiên là chọn xăm ở cánh tay, tuy rằng khó hơn và phí tiền hơn, nhưng lại có thể gia tăng sức chiến đấu cho hắn.

Trong hai canh giờ, Sở Hi Thanh đều nhe răng trợn mắt trong toàn bộ quá trình.

Đồ đằng Bí Chiêu hoàn toàn khác biệt với hình xăm bình thường.

Trong truyền thuyết, đồ đằng Bí Chiêu bắt nguồn từ thời đại bộ lạc ở thượng cổ.

Khi đó, mọi người phát hiện xăm đồ án của các loại dị thú thần kỳ lên người mình, thì có thể nắm giữ được sức mạnh mạnh mẽ hơn, hoặc là gia tăng tốc độ, bởi vậy mới diễn sinh ra các loại ‘đồ đằng’ và ‘chiến văn’.

Sau đó, diễn biến đến ngày nay, đồ đằng Bí Chiêu đã càng ngày càng hoàn thiện.

Đầu tiên, Ngô Mị Nương cắt bức toàn đồ của Truy Phong đao pháp ra làm hơn mười miếng nhỏ, sau đó lại dùng một loại thuốc nước kỳ lạ để ngâm kim, rồi bắt đầu men theo hoa văn mà khâu tấm da này lên trên da thịt cánh tay của Sở Hi Thanh.

Sau đó, nàng lại lau một chút nước thuốc lên trên tấm da đó, những tấm da này gặp nước liền tan, hóa thành một dòng máu hai màu vàng và đỏ, rồi dung nhập vào bên trong da thịt của Sở Hi Thanh, cuối cùng hình thành một hình xăm có đồ án tương tự.

Sau đó còn phải khơi thông, mượn những đồ đằng này, xây dựng ra một kết cấu tương tự như kinh mạch trong cơ thể.

Toàn bộ quá trình nói thì đơn giản, nhưng mà thực ra lại cực kỳ phức tạp và rườm rà.

Sở Hi Thanh đau đớn không thôi, Ngô Mị Nương cũng mồ hôi khắp người, quần áo toàn thân đều ướt sũng.

Hai canh giờ sau, Ngô Mị Nương rốt cuộc cũng thả lỏng xuống.

Sau đó, nàng lại kiểm tra thân thể của Sở Hi Thanh một cách tỉ mỉ và cẩn thận.

“Xong rồi chứ?” Lục Loạn Ly thiếu kiên nhẫn mà trừng mắt lên: “Ngươi còn muốn sờ đến khi nào?”

Ròng rã hai canh giờ, hai người tiếp xúc rất gần, còn có thể ngửi thấy hơi thở của nhau.

Cái Ngô Mị Nương này còn lấy danh nghĩa sờ xương của Sở Hi Thanh, để sờ toàn thân từ trên xuống dưới của Sở Hi Thanh ở ngay trước mặt nàng.

Ngô Mị Nương thấy buồn cười, trong lòng biết là cô bé này đang ghen đây.

“Sắp xong rồi, sẽ không có vấn đề gì lớn!” Ngô Mị Nương bắt đầu thu dọn các loại công cụ của mình: “Nhớ là trong vòng ba ngày không được chạm nước, sau đó không được đụng vào các thứ như ‘Thần Hoa diệp dịch’, chúng nó sẽ tẩy đồ đằng ở trên người ngươi, hoặc là sẽ làm giảm công hiệu của đồ đằng.”

“Trước kia, có rất nhiều võ tu bị người khác ám hại, chỉ cần nhỏ một chút ‘Thần Hoa diệp dịch’ vào trong nước rửa ráy, là sẽ mất tám phần uy lực của đồ đằng, ngươi nhất định phải cẩn thận.”

Sau đó, nàng lấy mười viên phù lục màu vàng ra, đặt ở trước người Sở Hi Thanh: “Đây là tin phù của ta, chỉ cần gấp chúng thành hạc giấy, là có thể bay trở về bên cạnh ta. Nếu như ngươi có chuyện gì, có thể dùng nó để liên hệ với ta, ta sẽ giảm giá 10% cho Sở tiểu đệ ngươi.”

Răng rắc. . .!

Tay phải của Lục Loạn Ly nắm chặt, xương cốt phát ra một tiếng nổ vang.

Nữ nhân này có ý gì?

Sau đó, nàng nhìn về phía Sở Vân Vân với ánh mắt nghi ngờ.

Vừa rồi, Lục Loạn Ly cũng nghe thấy tiếng xương cốt nổ vang ở bên phía Sở Vân Vân.

Nàng chợt thấy vui vẻ, vì cho rằng Sở muội muội cũng đứng về phía nàng.

Chứng tỏ Sở muội muội cũng không thích con mụ xinh đẹp yêu mị này.

Chương 139: Không biết xấu hổ (2)

Nhưng mà sau đó, Tả Thanh Vân lại cười một tiếng, nói: “Cầm đi, đây là do ngươi vừa mắt Mị Nương đấy, không phải ai cũng có thể cầm được tin phù của nàng đâu.”

“Mị Nương không chỉ là Hình Xăm Sư giỏi nhất trong phạm vị Đông Châu này, mà còn là người có tin tức linh thông nhất toàn bộ quận Tú Thủy này, thậm chí là toàn bộ tám quận của Đông Châu luôn. Nếu như ngươi muốn biết hoặc tìm hiểu chuyện gì, cứ việc tìm nàng.”

Lúc này, Sở Hi Thanh hơi nhướn mày kiếm lên: “Vậy thì đa tạ Ngô tỷ!”

Hắn cẩn thận nhét mười viên phù lục này vào trong tay áo.

“Cám ơn cái gì? Ngươi vẫn phải trả tiền mà, tất cả hết sáu trăm lượng!” Ngô Mị Nương cười khẽ một tiếng. Lúc này, ánh mắt nàng đảo qua hai người Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly, Ngô Mị Nương bỗng nhiên nảy sinh ý trêu ghẹo: “Thật ra thì không chỉ là tin tức và đồ đằng Bí Chiêu, nếu Sở tiểu đệ muốn bàn chuyện làm ăn gì khác với ta, thì cũng có thể đến tìm ta.”

Nàng tiếp nhận ngân phiếu trị giá sáu trăm lượng bạc từ trong tay của Sở Hi Thanh, lại không biết vô tình hay cố ý mà còn nhẹ nhàng mơn trớn mu bàn tay của Sở Hi Thanh.

Mặt Lục Loạn Ly đã xanh mét, nàng sắp bị nữ nhân này làm cho tức nổ phổi rồi!

Không biết xấu hổ!

Lục Loạn Ly quay đầu nhìn về phía Sở Vân Vân ở cách đó một thước, muốn tìm kiếm sự giúp đỡ từ chỗ Sở muội muội.

Có vài lời nàng không tiện nói, nhưng Sở Vân Vân là em gái ruột của Sở Hi Thanh, thì vẫn có thể nói.

Nhưng mà nàng đã thấy Sở Vân Vân ngồi yên trên ghế không nhúc nhích, vẻ mặt vẫn thản nhiên như không.

Sau đó, Sở Hi Thanh và Tả Thanh Vân đều tiễn Ngô Mị Nương đi ra cửa.

Lục Loạn Ly không quá yên tâm, nên cũng đi theo.

Chỉ có Sở Vân Vân là vẫn ở lại trong phòng.

Mãi cho đến khi mọi người đi ra khỏi cửa phòng, Sở Vân Vân mới đứng dậy từ trên ghế.

Trong khoảnh khắc này, cái ghế gỗ kia đã vỡ vụn, nứt ra thành hơn trăm mảnh vỡ.

Vẻ mặt Sở Vân Vân tràn đầy bất đắc dĩ, vội vàng nhặt từng miếng gỗ vụn lên. Sau đó xoa tay một cái, rồi vứt những vụn gỗ kia ra ngoài cửa sổ.

Khi hai người Sở Hi Thanh quay về phòng thì hơi sững sờ, hình như cái phòng này thiếu mất một cái ghế thì phải?

Sở Hi Thanh cũng không để ý lắm, hắn tìm một địa phương trống trải ở trong phòng, rút thanh Huyết luyện Khinh cương đao ra để thử một chút.

Ánh đao kia tạo thành một mảnh tàn ảnh ở trước người hắn.

Mặc kệ là tăng gấp đôi tốc độ của Truy Phong Trục Điện Chi Thủ giai đoạn thứ hai, hay là tăng ba phần mươi uy lực của ‘toàn đồ Bí chiêu’ Truy Phong đao pháp, thì tất cả đều tính toán dựa theo tiêu chuẩn của người bình thường.

Bởi vậy, đao của hắn không nhanh như những gì hắn mong đợi, chỉ tăng lên tầm 1,3 lần.

Nhưng công nhận là đao của hắn đã nhanh hơn rất nhiều, đặc biệt là hai chiêu Không Huyệt Lai Phong và Phong Lôi Giao Gia, nhanh đến mức Sở Hi Thanh cũng phải hoảng sợ, gần như là không thể khống chế được.

Sở Vân Vân ở bên cạnh thì ngơ ngác nhìn hắn múa đao.

Không ngờ trên đao của người này lại sản sinh phong và lôi.

Còn nữa, tay của Sở Hi Thanh càng ngày càng nhanh hơn rồi, đây hình như là Truy Phong Trục Điện Chi Thủ giai đoạn thứ hai?

Trận chiến với Trang Hồng Phi đêm nay, lại giúp cho Sở Hi Thanh tăng lên nhiều như vậy sao?

Chứng tỏ Sở Hi Thanh càng gặp nguy hiểm thì huyết mạch càng dễ thức tỉnh hơn?

Không đúng!

Sở Vân Vân hồi tưởng lại một chút, trong mắt từ từ hiện lên vẻ nghi ngờ.

Người này. . . hình như là dưới tình huống trước công chúng, hàng trăm cặp mắt đổ dồn vào thì trạng thái càng tốt hơn, đốn ngộ và thức tỉnh cũng nhiều hơn. . .

Bóng đêm đã sâu hơn, Sở Hi Thanh chỉ luyện đao một lúc để hơi thích ứng với tốc độ đao của mình, sau đó liền trở về phòng nghỉ ngơi.

Luyện đao trong tửu lâu là không tiện lắm, sẽ ảnh hưởng đến hai cô bé kia, vẫn là chui vào huấn luyện giả lập thì thích hợp hơn.

Nhưng mà khi Sở Hi Thanh đang luyện đao không biết mệt mỏi ở trong giấc mộng, bỗng nhiên hắn cảm ứng được cái gì đó, liền tạm thời rời khỏi không gian huấn luyện.

Hắn đi đến phòng khách, phát hiện Sở Vân Vân đang đứng ở cửa sổ, phóng tầm mắt ra bên ngoài.

Sở Hi Thanh cũng đi qua, liếc mắt nhìn ra bên ngoài qua cái rèm cửa sổ: “Lục Loạn Ly vừa mới đi ra ngoài?”

Sau đó, khéo môi Sở Hi Thanh hơi cong lên, hắn nhìn thấy bóng người của Lục Loạn Ly ở góc đường, nàng đang lén lén lút lút mà tiềm hành về phía nam của Miếu thị.

“Chắc là nàng muốn làm chuyện gì đó, với tu vị của nàng thì không cần lo lắng.”

Sở Vân Vân lại nhìn Sở Hi Thanh: “Tuy nhiên, ta không ngờ cảm nhận của ngươi lại nhạy cảm đến mức này, đã có linh thức rồi?”

Lúc này, Sở Hi Thanh gật đầu: “Chắc hẳn là có linh thức rồi, lúc nãy ta đang ngủ thì bỗng nhiên cảm thấy gì đó, nhận biết thấy bên ngoài có động tĩnh.”

Thật ra thì từ khi hắn đổi thiên phú Ngũ Cảm Thông Linh, thì Sở Hi Thanh đã có linh thức rồi.

Nhưng cái linh thức này vẫn cứng đờ, không bị hắn khống chế.

Mãi cho đến tận tối nay, sau khi Sở Hi Thanh dùng toàn bộ tinh khí thần để đánh giết với Trang Hồng Phi, dưới áp lực nặng nề thì tinh thần của hắn mới lốt xác, cũng xem như là đã chính thức nắm giữ linh thức.

Chương 140: Lâm Hải Chu thị

“Chẳng trách!” Sở Vân Vân hơi gật đầu, sắc mặt vui vẻ: “Hôm nay ta thấy đao của ngươi có ẩn chưa phong và lôi, đây là sau khi người sinh sôi linh thức, thần phách mạnh hơn, thì gợi sức mạnh phong lôi ở bên trong cơ thể ngươi ra.”

“Điều động phong lôi, đây là năng lực của Truy Phong đao pháp tầng thứ năm mới có thể làm được, bây giờ ngươi đã chạm đến biên giới. Đây chính là thành tích mà những thiên tài của thế gia cũng chưa chắc đã có. Bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ dạy Trục Điện Chỉ cho ngươi, phong lôi cùng sinh, mới có thể phát huy ra uy lực chân chính của Truy Phong Trục Điện Chi Thủ và Thuần Dương.”

Sở Hi Thanh vui mừng khôn xiết, hắn chờ mong Trục Điện Chỉ này từ lâu rồi.

Lúc này, thần sắc Sở Hi Thanh hơi động: “Đúng rồi, đối thủ ngày mai của ta là Cửu Phẩm Kiếm Ma – Chu Lương Thần, Vân Vân ngươi cảm thấy thế nào?

Thật ra thì hắn đang hỏi Chu Lương Thần này có sơ hở hoặc nhược điểm gì hay không.

Sở Vân Vân lại không trả lời, nàng liếc nhìn Sở Hi Thanh một chút, rồi quay người trở về phòng: “Điểm yếu của Chu Lương Thần, ngày mai ngươi giao thủ với hắn thì tự nhiên sẽ biết.”

Nàng không muốn Sở Hi Thanh có thói quen ỷ lại mình.

Sở Hi Thanh thì lại hơi đăm chiêu.

Sở Vân Vân không muốn chỉ điểm cho hắn, vậy thì phải có nguyên do.

Thần sắc hắn hơi động: “Từ trước đến nay, Chu Lương Thần đều chế địch bằng ba chiêu, ta nghi ngờ tên này sở hữu một kiếm ý mạnh mẽ nào đó. Từ lịch sử chiến đấu của Chu Lương Thần đến xem, người này rất ỷ lại kiếm ý của mình.”

“Biết rồi còn cố hỏi?”

Sở Vân Vân nói xong cầu này thì đóng sầm cửa phòng lại.

Sở Hi Thanh lập tức nhìn về phía hai chữ Nhai Tí ở trong màn hình huỳnh quang hư ảo.

---Võ tu ôm ấp địch ý với người đã vượt quá ba ngàn người, võ tu bát phẩm trở lên ôm ấp địch ý với người đã vượt quá 100 người, Nhai Tí đao ý của người đã tăng lên đến trình độ cao đẳng!

Tuy rằng trận sinh tử lôi với Trang Hồng Phi đã trôi qua ba canh giờ, nhưng hận ý của đám người này vẫn không giảm chút nào.

Khóe môi Sở Hi Thanh nhất thời cong lên.

Từ xưa đến này, thế gian này đều là một vật khắc một vật. . .

. . .

Sáng ngày hôm sau, Chu Lương Thần tỉnh lại từ giấc ngủ.

Chu Lương Thần trong lòng cả kinh, hắn phát hiện hoàn cảnh trước mặt hoàn toàn khác biệt với trước lúc hắn ngủ.

Nơi này không phải là phòng khách xa hoa bên trong Thắng Bại Lâu, mà là một gian phòng trúc nhỏ bé, chật hẹp và ẩm thấp.

Chu Lương Thần còn nghe thấy tiếng nước chảy róc rách ở bên ngoài.

Nơi này là trên một chiếc thuyền!

Chu Lương Thần lấy làm kinh hãi, lúc này hắn cầm kiếm ở bên cạnh lên, đồng thời bật dậy, đi ra khỏi khoang thuyền chật hẹp.

Sau đó, hắn liền ngây người một trận, bởi vì hắn nhìn thấy cậu của mình, Vân Kiếm trang chủ - Độ Vân Lai đang cầm một cái cần câu, mặt mũi tràn đầy thản nhiên ngồi ở đầu thuyền.

“Cậu?”

Chu Lương Thần quét mắt nhìn bốn phía, phát hiện con thuyền này đang xuôi dòng xuống hạ du, tốc độ nhanh như một mũi tên nhọn ở giữa sông.

Hắn cau chặt lông mày: “Xin hỏi đây là nơi nào?”

Độ Vân Lai thản nhiên như không: ‘Nơi này là địa phận quận Lâm Hải, cùng lắm thì giữa trưa là có thể đến nhà ngươi.”

Hai mắt Chu Lương Thần lập tức trợn tròn lên, quận Lâm Hải cách quận Tú Thủy tận 1200 dặm.

Trong lòng hắn vừa giận vừa vội: “Vì sao phải về quận Lâm Hải? Không phải đã an bài xong rồi sao, hôm nay ta còn phải đánh sinh tử lôi với Sở Hi Thanh cơ mà?”

“Trận sinh tử lôi này đã bị hủy bỏ.” Độ Vân Lai vẫn bình thản và nhàn nhã như cũ, giọng nói không có một tia rung động nào: “Ta đã bảo người đưa tin cho Tả Thanh Vân, nhận thua thay cho ngươi rồi.”

“Chịu thua?” Chu Lương Thần nghe thấy thế thì rất khó tin, sau đó càng tức giận hơn: “Dựa vào cái gì mà ngươi chịu thua thay cho ta?”

“Dựa vào ta là cậu của ngươi.” Độ Vân Lai ngẩng đầu lên, nhìn Chu Lương Thần đang tức giận khó chịu một chút: “Trận sinh tử lôi ngày hôm nay, chắc chắn ngươi không phải là đối thủ của Sở Hi Thanh, ta là cậu của ngươi, không thể nhìn người mất mạng như thế được. Cha mẹ người để ngươi mài giũa kiếm pháp và kiếm ý ở trên sinh tử lôi, chứ không bảo người mang mạng ra đánh.”

Chu Lương Thần lại cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: “Ngươi cho rằng ta sẽ thất bại? Bại bởi cái tên vẫn còn kém Trang Hồng Phi nửa bậc kia?”

“Là chắc chắn phải thua!” Độ Vân Lai nói như chém đinh chặt sắt, hắn lại đưa mắt về phía mặt sông lần nữa: “Ngươi là con trai trưởng của Chu gia, chắc cũng biết Huyết Nhai Đao Quân và Thần Ý Xúc Tử đao ngàn năm trước chứ?”

Thật ra thì Chu Lương Thần họ Chu, hắn mai danh ẩn tích để đi tham gia sinh tử lôi rèn luyện.

(hai họ Chu này là đồng âm khác nghĩa, họ thật của Chu Lương Thần là chu trong chu= thuyền)

Chu Lương Thần lại cau chặt mày lại.

Hắn há có thể không biết?

Chương 141: Nhận thua

Hơn một ngàn năm trước, trận đại nạn của Lâm Hải Chu gia chính là do Huyết Nhai Đao Quân mà thành.

Bốn vị võ tu tam phẩm của Chu gia đều chết dưới tay Huyết Nhai Đao Quân. Một thế gia Kiếm tu nhất đẳng khi đó, đã bị Huyết Nhai Đao Quân đánh cho tan tành.

Nhưng chuyện này có quan hệ gì với Sở Hi Thanh?

“Sở Hi Thanh đã tu thành Nhai Tí đao ý, môn đao ý này rất đặc biệt, càng có nhiều người ở quanh có ác ý với hắn, thì đao ý của hắn càng mạnh hơn.”

“Thời điểm Huyết Nhai Đao Quân mạnh mẽ nhất, đã dựa vào môn đao ý này, một người địch vạn quân, một đao diệt một quốc gia. Ngàn vạn võ tu trong thiên hạ, hợp lại với nhau mà còn không phải đối thủ của một mình hắn, thái tổ Đại Ninh ở trước mặt hắn cũng phải cúi đầu nghe theo.”

Thần sắc Độ Vân Lai hơi phức tạp, cũng ngậm lấy bất đắc dĩ: “Nếu như đặt ở địa phương khác, thì ngươi có tám chín phần mười là sẽ chiến thắng Sở Hi Thanh. Chỉ có ở gần Thắng Bại Lâu, là ngươi không có một cơ hội nào cả, ngươi chắc chắn phải chết!”

Sau trận chiến của Sở Hi Thanh và Trang Hồng Phi, hắn tận mắt nhìn thấy đao ý của Sở Hi Thanh đã kéo lên toàn thịnh khi đám dân cờ bạc giận dữ và mắng mỏ.

Với kiếm ý của Chu Lương Thần, chắc chắn sẽ thất bại nhanh chóng chứ đừng nói đến thắng.

“Hoang đường!” Hai mắt Chu Lương Thần trợn lên vì giận dữ: “Không có chiến đấu thì làm sao có thể biết thắng bại thuộc về ai?”

Chu Lương Thần hắn, đương đường là nam tử hán đại trượng phu, sao có thể bỏ chạy khi lâm trận được?

Hắn không chịu nổi sự mất mặt này!

Chu Lương Thần không có ý định tranh luận với Độ Vân Lai, mà nhảy người lên một cái, trực tiếp chui vào trong sông Thần Tú, mạnh mẽ bơi về phía bờ sông bên kia.

Độ Vân Lai nhìn thấy cảnh này thì chỉ cảm thấy buồn cười, cũng không có ý định ngăn cản.

Nơi này cách Cổ Thị tập 1200 dặm, dù Chu Lương Thần có chạy nhanh đến đâu thì cũng sẽ không kịp.

Hơn nữa, mặc dù Chu Lương Thần có đến Cổ Thị tập, thì cũng không còn sinh tử lôi cho hắn đánh nữa.

Không có Độ Vân Lai cho phép, Tả Thanh Vân sẽ không cho phép Chu Lương Thần leo lên sinh tử lôi.

Sáng sớm, khi Sở Hi Thanh bò dậy, Lục Loạn Ly vẫn chưa trở về.

Tuy nhiên, trên bàn bát tiên trong phòng khách lại có thêm một con hạc giấy.

Sở Hi Thanh mở hạc giấy ra, phía trên có sáu cái chữ xinh đẹp.

Ra ngoài có việc, chớ tìm. . .

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày lên, tò mò mà hỏi dò Sở Vân Vân: “Đây là nàng để lại từ tối hôm qua à?”

Sở Vân Vân lườm hắn một cái: “Nếu như là tối hôm qua, ngươi cho rằng ta sẽ không nhìn thấy sao?”

Sở Hi Thanh bắt đầu nhớ lại cảnh tượng tối hôm qua.

Đêm qua, khi Lục Loạn Ly rời đi, thì đúng là hắn không nhìn thấy con hạc giấy nào ở trên bàn bát tiên cả.

Nói cách khác, con hạc giấy này đã bay trở về sau khi hắn ngủ say lần nữa.

Sở Hi Thanh hơi lắc đầu, ánh hơi hiện lên vẻ khó hiểu.

Không biết Lục Loạn Ly đi nơi nào mà trắng đêm không về.

Tuy nhiên, cô bé này là thuật võ song tu thất phẩm, mà thiên phú rất cao, sức chiến đấu cực mạnh, Dù gặp phải lục phẩm thượng thì cũng có thể chạy trốn, không đến lượt mình lo lắng cho nàng.

“Nàng không ở đây cũng tốt.” Sở Hi Thanh nhét con hạc giấy vào trong tay áo: “Ngươi xem đao pháp giúp ta một chút, sau khi ngủ dậy ta lại có chút cảm ngộ mới với đao pháp, ngươi nhìn xem giúp ta.”

Sở Vân Vân liếc mắt nhìn qua một cái, lòng thầm nói lại nữa rồi.

Giấc ngủ của Sở Hi Thanh, chính là một thứ mà nàng không thể nào hiểu nổi.

Mỗi khi Sở Hi Thanh có vấn đề gì khó hiểu, hắn chỉ đi ngủ một giấc là có thể lĩnh ngộ triệt để.

Hoặc là hôm qua vừa mới bắt đầu luyện một môn võ mới, ngày hôm sau tỉnh lại thì sẽ tiến bộ một đoạn dài hoặc là cực kỳ thạo thạo.

Nhưng đúng lúc này, có tiếng gõ cửa vang lên ở bên ngoài, Tả Thanh Vân dẫn theo nữ thị vệ đẩy cửa mà vào.

Hắn nhìn thấy Sở Hi Thanh đang múa đao ở giữa phòng khách thì lại thấy buồn cười: “Đang chuẩn bị cho trận sinh tử lôi ngày hôm nay à? Không cần nữa đâu, Vân Kiếm trang chủ - Độ Vân Lai vừa mới cho người qua, nhận thua thay cho Chu Lương Thần rồi, trận sinh tử lôi ngày hôm nay đã bị hủy bỏ.”

“Nhận thua?” Sở Hi Thanh giật mình nhìn về phía Tả Thanh Vân: “Sao Chu Lương Thần có thể nhận thua được?”

Hôm qua, khi bọn họ chạm mặt nhau, thì trong mắt Chu Lương Thần tràn đầy chiến ý.

Theo như hắn phán đoán, thì tính cách của người này cực kỳ mạnh mẽ và ương bướng.

“Không biết, nói là thân thể đột nhiên phát bệnh hiểm nghèo, nhưng mà ta đoán là người này đã bị dọa sợ sau trận chiến ngày hôm qua rồi.”

Tả Thanh Vân lắc quạt xếp, trên mặt tràn trề ý mừng.

Trước đêm qua, hắn còn tưởng rằng mình sẽ thua thiệt lớn, không mất mấy tòa võ đài là không được, thậm chí còn có thể thua luôn cả tòa Thắng Bại Lâu này.

Kết quả là Sở Hi Thanh thần dũng dị thường, sau đó còn kiếm được một mớ.

Chương 142: Nhận thua (2)

Tuy nhiên, Tả Thanh Vân lại nhìn thấy mặt Sở Hi Thanh tràn đầy vẻ thất vọng.

Tả Thanh Vân lại càng thưởng thức người này hơn, hắn cho rằng Sở Hi Thanh là loại người say mê võ đạo, nghe thấy chiến là mừng.

Cửu Phẩm Kiếm Ma – Chu Lương Thần nhận thua, thì Sở Hi Thanh còn không vui vẻ.

“Tiểu Sở yên tâm, sau hôm nay, ta sẽ nhanh chóng tìm vài đối thủ cho ngươi, đảm bảo ngươi đánh đến vui vẻ mới thôi.”

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, như vậy thì sao có thể cứu vãn tổn thất của hắn?

Theo tính toán của Sở Hi Thanh, trận sinh tử lôi này của hắn và Chu Lương Thần, kim ngạch đặt cược phải hai mươi vạn lượng bạc là ít.

Một khi hắn chiến thắng, vậy chắc chắn sẽ kiếm được một mớ.

Còn có danh vọng nữa, một khi hắn đánh bại Chu Lương Thần, thì có lẽ danh vọng của hắn có thể tăng lên bát phẩm hạ (siêu).

Mấu chốt là Sở Hi Thanh là niềm tin tất thắng vào trận sinh tử lôi này.

Kết quả là Chu Lương Thần lại nhận thua.

Sở Hi Thanh vô cùng đau lòng, thất vọng không thôi.

Trận sinh tử lôi này bị hủy bỏ, làm hắn tổn thất ít nhất một vạn lượng bạc, còn có ba mươi đến năm mươi điểm võ đạo.

Mất công hắn chăm chỉ múa đao ít nhất bốn ngàn lần ở trong giấc mộng tối qua, tất cả chỉ vì làm quen với đồ đằng Bí Chiêu và thiên phú mới, để ứng phó với trận chiến ngày hôm nay.

Để Sở Hi Thanh cảm thấy vui mừng là, sau đó Tả Thanh Vân lại tặng cho hắn ngân phiếu trị giá hai trăm lượng bạc, coi như là tiền lì xì.

Vân Kiếm trang chủ - Độ Vân Lai đã nhận thua, nhất định phải chuyển nhượng một tòa võ đài cho Tả Thanh Vân, nên Tả Thanh Vân cũng phải biểu thị một chút.

Hắn vỗ vỗ vai Sở Hi Thanh, hào phóng nói: “Mấy ngày gần đây, ngươi có thể chơi đùa ở Thắng Bại Lâu để thả lỏng một chút, Ta đã phân phó người rồi, tất cả chi tiêu của ngươi ở Thắng Bại Lâu đều là miễn phí.”

“Ngoài ra, ngươi có thể lấy thẻ đánh bạc trị giá một ngàn lượng bạc, thua thì tính cho ta, thắng tiền thì ngươi mang đi. Tiểu Sở, nếu như người yêu thích nữ nhân, vậy thì ngươi có thể gọi nữ nhân xinh đẹp nhất Cổ Thị tập đến chơi, nói chung là cứ hưởng thụ cho tốt đi!’

Thắng Bại Lâu không chỉ là nơi tổ chức sinh tử lôi, mà còn là động tiêu tiền có tiếng ở Cổ Thị tập. Nơi này có sòng bạc lớn nhất Cổ Thị tập, cũng có quan hệ mật thiết với các thanh lâu và kỹ viện ở Cổ Thị tập.

Lúc này, Sở Hi Thanh liếc mắt, dùng ánh mắt để hỏi dò Sở Vân Vân ở bên cạnh một chút.

Cô muội muội tiện nghi này của hắn đang chắp tay sau lưng, mặt không cảm xúc, thần thái bất động.

Chỉ là nàng đưa mắt qua, tín hiệu kia rất rõ ràng, ý là ‘Ngươi thử ở lại xem’?

Thật ra thì Sở Hi Thanh cũng không có ý nghĩ gì, hắn chỉ coi trọng cái thẻ đánh bạc trị giá một ngàn lượng bạc kia thôi.

Thua thì Tả Thanh Vân chịu, thắng thì hắn cầm tiền, vì sao không thử một chút chứ?

Nhưng lúc này, lồng ngực Sở Hi Thanh bỗng nhiên sinh sôi một luồng chính khí.

Hắn ra vẻ đàng hoàng nghiêm chỉnh, chắp tay nói: “Đa tạ nha nội nâng đỡ! Nhưng thời gian gần đây Sở mỗ có chút cảm ngộ ở võ đạo, chỉ muốn tập trung tu luyện, củng cố cảnh giới. Kính xin nha nội sắp xếp một chút nhân thủ, đưa hai người chúng ta trở về võ quán.”

Tả Thanh Vân hơi nhướng mày lên, sau đó gật đầu tán thưởng: “Như vậy cũng tốt, vậy thì ta sẽ sắp xếp cho ngươi.”

Người này không tham hưởng thụ, không yêu nữ sắc, tiền đồ vô lượng. . .

Cũng đúng lúc này, trong tầm nhìn của Sở Hi Thanh lại có một đoàn pháo hoa nhỏ nổ tung.

Tuy rằng đều là pháo hoa nhỏ, nhưng lại liên tục không ngừng nghỉ.

Sở Hi Thanh nhìn cột điểm võ đạo đang tăng nhanh của mình, lông mày không khỏi nhướng lên, lòng thầm nói lần này cũng không tính là thua lỗ.

Mà lúc này, toàn bộ Cổ Thị tập đang oanh động vì chuyện sinh tử lôi bị hủy bỏ.

Không chỉ đám dân cờ bạc đang châu đầu ghé tai, mà những nhân viên giang hồ kiếm cơm ở Cổ Thị tập cũng cảm thấy khiếp sợ không thôi.

“Không thể nào? Sở Hi Thanh kia uy phong như vậy sao? Thế mà Cửu Phẩm Kiếm Ma – Chu Lương Thần trực tiếp nhận thua?”

“Cũng không phải nhận thua, chỉ nói là thân thể đột nhiên không khỏe, cho nên không thể đánh được!”

“Lừa quỷ đi thôi! Tối hôm qua ta còn nhìn thấy hắn nhảy nhót tưng bừng, khỏe như trâu, nào có bệnh tật gì?”

“Khó tin thần, Cửu Phẩm Kiếm Ma – Chu Lương Thần mạnh hơn Trang Hồng Phi không ít, đối thủ của hắn chưa từng sống qua ba hiệp, thế mà lại sợ Sở Hi Thanh?”

“Hôm nay hắn nhận sợ đấy thôi, ngày hôm qua, tất cả mọi người đều cho rằng Sở Hi Thanh không phải đối thủ của Trang Hồng Phi, kết quả thế nào? Thật ra như vậy cũng tốt, ta vốn định đặt 50 lượng bạc lên người Chu Lương Thần, bây giờ thì đỡ phải mất tiền.”

“Cửu Phẩm Kiếm Ma cái gì! Chỉ là con hàng nhát chết mà thôi! Họ Sở kia mới là vô địch cửu phẩm, cái tên này thật bá đạo, nói là Bá Đao cũng không quá đáng.”

Chương 143: Dưới nước lạnh lắm

Khi hai người Sở Hi Thanh đi về, thì vẫn do nữ thị vệ và hai tên võ tu thất phẩm đi theo bảo vệ.

Khi bọn họ leo lên đò ngang, số lượng điểm võ đạo của Sở Hi Thanh đã tăng lên đến 26 điểm.

Tuy rằng không nhiều bằng dự đoán, nhưng cũng có thể an ủi phần nào.

Lúc này, hắn lại phát hiện ra một người quen ở phần đuôi thuyền.

Đó chính là Tạ Chân Khanh, hôm nay nàng mặc một bộ quần áo bó sát người, tôn lên dáng người xinh đẹp của nàng.

Nhưng hôm nay Tạ Chân Khanh dẫn theo người đi cùng, bên cạnh nàng có bốn thanh niên cao lớn, nửa thân trên mặc thiết giáp.

Bốn người này đều tay đè đao trên eo, hung thần ác sát mà quét mắt nhìn hành khách trên thuyền.

Khiến cho đám nam nhân trên thuyền không dám thưởng thức vẻ đẹp kia.

Sở Hi Thanh nhẹ nhàng thi lễ về phía của Tạ Chân Khanh: “Tạ cô nương, thật là trùng hợp!”

Lần trước, sau khi lật thuyền thì hắn và Tạ Chân Khanh đã chuyện trò vài câu, coi như là có chút giao tình, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Vì đề phòng sát thủ, Sở Hi Thanh liền đi đến trung ương của đò ngang rồi ngồi xuống.

Hắn đã có chút danh mỏng ở Cổ Thị tập, bên cạnh lại có vài người hộ vệ. Cho nên đám hành khách xung quanh rất tự giác đứng dậy, đổi một vị trí ngồi khác.

Lúc này, Tạ Chân Khanh lại bình tĩnh nhìn gương mặt của Sở Hi Thanh, trong lòng lại hơi do dự.

Hôm qua, nàng cũng xem trận sinh tử lôi của Sở Hi Thanh và Trang Hồng Phi, tận mắt nhìn thấy Sở Hi Thanh lấy yếu thắng mạnh mà chém chết Trang Hồng Phi.

Sáng ngày hôm nay, Cửu Phẩm Kiếm Ma – Chu Lương Thần sợ hãi uy thế của Sở Hi Thanh, chủ động nhận thua, tin tức này cũng làm chấn động toàn bộ võ lâm Cổ Thị tập.

Tạ Chân Khanh do dự mình có nên lấy thân phận lâu chủ Luận Võ Lâu quận Tú Thủy để trò chuyện với Sở Hi Thanh hay không?

Nàng càng ngày càng cảm thấy hứng thú với thiếu niên này.

Nếu như Sở Hi Thanh không chiến mà thắng Cửu Phẩm Kiếm Ma – Chu Lương Thần, vậy liền có tư cách để Luận Võ Lâu viết một bài văn chương về riêng hắn. . .

Lúc này, đò ngang chậm rãi đi đến giữa sông.

Tạ Chân Khanh không do dự nữa, nàng đứng dậy đi về phía của Sở Hi Thanh, nàng dừng lại ở khoảng cách nửa trượng, sắc mặt nghiêm túc chắp tay nói: “Sở thiếu hiệp, lát nữa lên bờ, không biết thiếu hiệp có nể mặt mũi mà đến tửu lâu bên cạnh ngồi một chút không? Tạ mỗ có việc muốn bàn với ngươi một chút.”

“Tạ cô nương.” Sở Hi Thanh hơi ngẩn ngơ, sau đó cũng đứng lên: “Chiều nay ta muốn trở về võ quán, xin hỏi có chuyện gì không?”

Hắn cũng chỉ có chút giao tình với nữ nhân này, nàng muốn bàn chuyện gì với mình chứ? Mà lại còn ra vẻ trịnh trọng như vậy nữa?

Là muốn bày tiệc để cảm tạ ơn cứu mạng lần trước sao?

Vậy thì không cần thiết, hắn không để chuyện này vào trong lòng.

Tạ Chân Khanh thì lại khẽ mỉm cười: “Đi võ quán cũng được, đúng lúc ta cũng muốn đến võ quán Chính Dương. Tạ mỗ chính là lâu chủ. . .”

Nàng đang định nói thân phận của mình ra, sắc mặt lại hơi thay đổi, bởi vì nàng cảm nhận được cái đò này đang đung đưa kịch liệt.

Sắc mặt Tạ Chân Khanh không khỏi thay đổi, lòng thầm nói không thể nào? Lại nữa?

Ầm!

Nước sông ở hai bên đò ngang bắn lên trời, mười cái xúc tu vừa thô vừa to lao ra khỏi mặt sông, chúng quấn quanh chiếc đò, rồi mạnh mẽ xé vụn nó ra, khiến cho chiếc đò vỡ thành nhiều mảnh.

“Là yêu nghiệt phương nào?”

Nữ thị vệ bên cạnh Sở Hi Thanh lập tức hoành thương mà đứng, làm ra tư thế phòng bị.

Cũng chỉ một chớp mắt tiếp theo, mười cái xúc tu kia đánh thẳng về phía của Sở Hi Thanh.

Hai mắt của nữ thị vệ lăng lệ.

“Lớn mật!”

Nàng vung trường thương lên, lập tức chém nát hai cái xúc tu.

Dường như yêu thú dưới nước đã tức giận, tám cái xúc tu còn lại đều đánh thẳng về phía nữ thị vệ.

Nữ thị vệ lập tức quét thương, mũi thương cắn nát ba cái xúc tu trong đó. Nhưng mấy cái xúc tu còn lại của yêu thú, vẫn mạnh mẽ kéo nàng xuống nước.

Thời điểm này, trên và dưới thuyền đã loạn tùng phèo.

Đại đa số người đều không kịp chuẩn bị nên đã ngã xuống nước, còn có mấy chục cái xúc tu nhỏ bé thò ra khỏi mặt nước, nhảy nhót tưng bừng như yêu ma.

“Đây là Thủy yêu ở đâu?”

“Là Hà La Ngư! Con Hà La Ngư vừa rồi ít nhất phải là thất phẩm.”

“Không ổn! Đại tiểu thư bị Hà La Ngư cuốn xuống nước rồi.”

“Mau cứu Tạ đại tiểu thư.”

Hai vị võ tu thất phẩm bên cạnh Sở Hi Thanh cũng đồng thời ra tay, cố gắng chặn đám xúc tu kia lại.

Sở Hi Thanh thì lại kinh hãi không thôi, lẽ nào đám Hà La Ngư này đến vì bản thân mình? Muốn báo thù cho con cháu đã ‘chết’ ở trong tay mình vào hai mươi ngày trước?

Nhưng hắn không phải chính chủ mà! Hắn chỉ cõng nồi thôi!

Đám xúc tu của những con Hà La Ngư kia, quả nhiên là vẫn không ngừng truy kích bóng người của Sở Hi Thanh.

Chương 144: Dưới nước lạnh lắm (2)

Sở Hi Thanh bị ép đến bất đắc dĩ, chỉ có thể nhảy nhót qua lại ở trên những miếng gỗ vụn đang trôi nổi trên mặt sông.

Hết cách rồi, hắn mới xăm toàn đồ Bí Chiêu của Truy Phong đao pháp, trong vòng ba ngày không thể chạm nước.

May mà hắn đã khống chế được linh thức, năng lực cảm ứng tăng lên rất nhiều, nên vẫn có thể tránh né được.

Sở Vân Vân thì lại đứng ở trên một mảnh boong thuyền, sắc mặt lạnh lẽo nhìn xuống dưới nước.

Lúc này đang có hai bóng người màu đen đang yên lặng ẩn nấp ở dưới nước, ánh mắt của bọn họ vẫn luôn khóa chặt Sở Hi Thanh, chờ đợi cơ hội để ra tay.

Lúc này, vừa hay có một làn sóng đánh đến, Sở Vân Vân nhân cơ hội này, ra vẻ không còn lực nên bị rơi vào trong nước.

Bóng người của nàng bơi nhanh ở trong nước như cha, cẳng chân hơi run lên, liền có thể bơi xa đến mấy trượng, đi đến gần hai cái bóng đen kia.

Hai người này đồng thời có cảm ứng, liền quay đầu nhìn qua.

Thiếu nữ này. . . hình như là muội muội thuật sư của Sở Hi Thanh?

Đây chính là ý nghĩ cuối cùng của bọn họ, hai người họ nhìn thấy quả đấm nhỏ nhắn của Sở Vân Vân đập đến. Sau đó bọn họ không kịp làm gì cả, toàn thân đã bị nện thành thịt băm, cả người biến thành bọt máu hòa vào trong làn nước.

Sở Hi Thanh hoàn toàn không biết những chuyện xảy ra ở dưới nước, hắn đang cố gắng hết sức để né tránh đám xúc tu kia.

Đám Hà La Ngư này rất điên cuồng, chúng nó hoàn toàn không để ý đến hai tên võ tu thất phẩm đang giết chóc ở trong nước, mà chỉ nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh.

Khi Sở Hi Thanh đã bị ép đến mức không còn lối thoát, thì Tạ Chân Khanh lại ngoi đầu lên từ mặt nước.

Lúc nãy, nàng bị bất ngờ không kịp chuẩn bị nên đã bị cuốn vào trong nước, lại bị một con Hà La Ngư bát phẩm cuốn lấy chân phải, may mà có đám gia tướng cứu giúp nên mới có thể nổi lên mặt nước.

Lúc này, hai mắt Sở Hi Thanh sáng ngời.

Được cứu rồi!

Hắn không do dự chút nào, phi thân qua bên đó, tránh khỏi hai cái xúc tu đang đuổi theo mình.

Tạ Chân Khanh há miệng hô hấp ở trên mặt nước, đồng thời lau nước ở trên mặt.

Khi nàng mở mắt ra, liền trông thấy một bàn chân hết sức quen thuộc ở ngay trước mắt mình.

Tạ Chân Khanh còn chưa kịp suy nghĩ gì, cả người liền ùm một tiếng, rồi chìm xuống dưới một lần nữa.

. . . Là tên kia, tên khốn kia lại giẫm lên mặt nàng!

Chờ đến khi Tạ Chân Khanh ôm một khối gỗ nổi ở trên mặt nước lần nữa, thì đã là hơn hai mươi hô hấp sau.

Lúc này, nữ thị vệ đã đẩy lùi con Hà La Ngư cỡ lớn kia đi, đám đời con cháu của nó không thể không rút lui.

Tạ Chân Khanh liếc mắt nhìn bốn phía một cái, con ngươi lập tức co rút lại.

Sở Hi Thanh đang ở nơi cách nàng chưa đến một trượng, hắn đang ôm một cô bé có sắc mặt trắng bệch, yếu ớt. Hai người thản nhiên ngồi ở trên một mảnh boong thuyền nhỏ.

Mặt Tạ Chân Khanh nhất thời xanh mét, nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh, tựa như phải nhớ kỹ ngũ quan và tướng mạo của thiếu niên này vậy.

Sở Hi Thanh thì lại tưởng Tạ Chân Khanh muốn lên đây ngồi cho nên mới nhìn mình như thế.

Hắn thầm nghĩ mảnh boong thuyền này cũng còn không ít không gian, cho nên liền tốt bụng mà đưa tay về phía Tạ Chân Khanh.

“Tạ cô nương lên đây đi, dưới nước lạnh lắm!’

Tạ Chân Khanh lại hừ lạnh một tiếng, rồi quay đầu qua một bên.

Trong lòng nàng âm thầm thề.

Trong tháng này, nàng nhất định phải làm cho Sở Hi Thanh leo lên Thanh Vân Bảng, nhất định!!!!!!

Từ nay về sau, nàng không đội trời chung với tên khốn này!

Sở Hi Thanh thì lại ngượng ngùng mà thu tay về.

Hắn cũng hiểu là chuyện gì, cho nên cũng thấy hơi chột dạ.

Nhưng mà cũng hết cách, khi đó hắn không giẫm một cước kia thì hắn sẽ phải rơi xuống nước.

Hắn không thể để cho toàn đồ Bí Chiêu của Truy Phong đao pháp có giá trị mười ngàn lượng bạc bị ngâm nước sông.

Mà lúc này, Sở Hi Thanh không biết chính là, sau khi con Hà La Ngư cỡ lớn kia rút lui. Trong một chỗ rừng rập tại ven sông Thần Tú, Linh Nhãn đang ngồi đàng hoàng trên một tòa pháp đàn bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt mà nhìn về phía sông Thần Tú.

Hành động thất bại, Huyết Thủ và Hắc Xà đều đã chết, mà lại chết vô thanh vô tức.

Nhưng mà chuyện này không đúng, vì kéo ba vị cao thủ ở bên người Sở Hi Thanh đi, hắn đã không tiếc bỏ ra một cái giá lớn để kiếm Hà La Ngư, hành động này vốn phải thắng chắc mới đúng!

Vậy thì chứng tỏ vẫn còn có cao thủ đang ẩn núp ở bên cạnh Sở Hi Thanh!

Sở Hi Thanh trôi nổi ở trên mặt sông tầm nửa khắc thời gian, liền nhìn thấy thuyền của Thiết Kỳ Bang.

Trùng hợp chính là, chiếc thuyền này vẫn là Hương chủ Lý Đức Hậu của Thiết Kỳ Bang.

Sau khi hắn nhìn thấy Sở Hi Thanh thì không khỏi kinh ngạc một trận: “Thật là trùng hợp, Sở thiếu hiệp, ngươi lại lật thuyền à!"

Chương 145: Dưới nước lạnh lắm (3)

Mặt Sở Hi Thanh nhất thời đen xì, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía mặt sông.

Đám Hà La Ngư chết tiệt này, chuyện này còn chưa xong đâu!

Chờ đến ngày đao pháp của hắn đại thành, hắn nhất định chém sạch đám Hà La Ngư này để nhắm rượu.

Huynh muội bọn họ đi thuyền của Lý Đức Hậu trở về bờ tây, sau đó đi theo ba người nữ thị vệ trở về võ quán Chính Dương.

Quá trình này rất bình an, không có chuyện gì bất ngờ cả.

Nhưng Tạ Chân Khanh và mấy tên tùy tùng của nàng vẫn luôn đi theo sau đuôi.

Điều đáng nhắc đến là, nữ nhân này không chỉ đeo một cái khăn che mặt, mà ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Sở Hi Thanh.

Ánh mắt kia cực kỳ sắc bén như đao thương kiếm kích, suýt nữa thì xuyên thủng thân thể của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh cảm thấy hơi khó chịu, nhưng mà việc này là do hắn đuối lý, nên chỉ có thể làm như không thấy.

Khi đoàn người đi đến võ quán, Sở Hi Thanh nhìn thấy đám người quán chủ Lôi Nguyên ở phía xa xa, một đám võ sư giáo viên và quan liêu đang đứng ở cổng lớn, giống như là đang chờ đợi ai đó.

Khi Lôi Nguyên nhìn thấy bọn họ, nhất thời tỏ vẻ vui mừng, bước nhanh qua đó.

Sở Hi Thanh được yêu mà sợ, lòng thầm nói lẽ nào vị quán chủ đại nhân này đang nghênh đón mình sao?

Có điều, tuy rằng hai ngày nay hắn có chút danh tiếng ở Cổ Thị tập, nhưng không đến mức để cho Lôi Nguyên coi trọng như vậy chứ?

Một chớp mắt tiếp theo, Lôi Nguyên liền đi qua bên cạnh hắn.

Hắn cười ha ha, chào đón Tạ Chân Khanh: “Tạ lâu chủ, hôm nay thật sự là để Lôi mỗ chờ mong rồi, lát nữa lâu chủ phải tự phạt ba chén rượu mới được!”

“Tạ lâu chủ? Lâu chủ gì?” Sở Hi Thanh quay đầu nhìn lại, mặt viết đầy ngạc nhiên và nghi ngờ.

Nữ thị vệ thì lại lườm hắn một cái: “Nàng chính là lâu chủ của Luận Võ Lâu quận Tú Thủy, ngươi không biết sao?”

Sắc mặt Sở Hi Thanh nhất thời đen xì, nữ nhân họ Tạ này, lại chính là lâu chủ của Luận Võ Lâu quận Tú Thủy?, quan ‘Giáo khám lang’ cấp thất phẩm?

Sở Hi Thanh hối hận không thôi: “Vân Vân, ngươi nói xem, bây giờ ta mà chân thành xin lỗi nàng, thì nàng có tha thứ cho ta hay không?”

Hắn đang định tiêu chút tiền để tìm người Luận Võ Lâu viết vài bài văn chương về mình đây.

Dựa theo lời giải thích của hiện đại, chính là cái gọi mua lưu lượng.

Lần trước, sau khi Luận Võ Thần Cơ – Đông Vân Chí phát hành, thì đã mang đến cho hắn rất nhiều điểm võ đạo, Sở Hi Thanh ăn tủy mới biết vị.

Lần này thì tốt rồi, hắn đắc tội với lâu chủ của Luận Võ Lâu quận Tú Thủy rồi.

Sở Vân Vân không khỏi liếc mắt nhìn Tạ Chân Khanh một chút.

Thị lực của nàng mạnh mẽ, nên có thể nhìn xuyên qua lớp lụa mỏng kia, nhìn thấy dấu giày ở trên mặt Tạ Chân Khanh, còn cả ánh mắt tức giận của Tạ Chân Khanh nữa.

Sở Vân Vân hơi do dự một chút: “Có lẽ được, ngươi có thể thử xem?”

Nàng biết sức mạnh của cán bút.

Đắc tội với lâu chủ của Luận Võ Lâu quận Tú Thủy, đúng là một chuyện rất rắc rối.

Bọn họ có thể dùng văn tự đến nâng một người lên, cũng có thể giẫm một người xuống đáy bùn.

Cao thủ chân chính, tất nhiên sẽ không thèm để ý đến bọn họ.

Nhưng hai người bọn họ bây giờ chỉ là mấy cái mầm cây nhỏ, không chịu nổi sóng gió.

Tạ Chân Khanh cũng chú ý đến ánh mắt kinh ngạc của hai huynh muội bọn họ.

Trong lòng nàng nhất thời có thêm vài phần đắc ý.

Tiếp đó, Tạ Chân Khanh còn kiêu ngạo mà vênh mặt lên.

Nàng còn chưa bắt đầu đâu!

Ta sẽ cho người lên Thanh Vân Bảng!

Chờ đến kỳ Luận Võ Thần Cơ – Đông Vân Chí này phát hành, tên của người sẽ leo lên Thanh Vân Bảng của quận, khi đó ngươi mới biết Tạ Chân Khanh ta lợi hại như thế nào!

. . .

Cuối cùng, Sở Hi Thanh giả vờ hờ hững đi thẳng vào trong võ quán.

Chủ yếu là hắn đã thiết lập hình tượng của mình rồi, là một cao thủ lạnh lùng cao ngạo bất quần.

Hắn há có thể phá hỏng hình tượng của mình ở trước mặt mọi người?

Trường hợp riêng thì không có vấn đề, Sở Hi Thanh chuẩn bị qua một chút thời gian, đợi đến khi dấu giày trên mặt Tạ Chân Khanh biến mất, thì hắn sẽ mời nàng ra, bày tiệc rượu để xin lỗi nàng.

Hắn còn muốn dựa vào Luận Võ Thần Cơ để dương danh đây, không thể đắc tội với vị lâu chủ này được.

Sau khi trở lại võ quán, Sở Hi Thanh liền ngâm mình ở trong tiểu viện của mình để tập trung luyện đao.

Những câu mà hắn nói với Tả Thanh Vân, cũng không phải là nói suông.

Mặc kệ là Truy Phong Trục Điện Chi Thủ giai đoạn thứ hai, hay là toàn đồ Bí Chiêu của Truy Phong đao pháp, không phải là thứ mà ba năm ngày là có thể nắm giữ, hắn phải tiềm tu một thời gian mới được.

Đầu tiên, Sở Hi Thanh bỏ ra một buổi chiều để nghe Sở Vân Vân chỉ đạo đao pháp.

Bây giờ tốc độ đao của hắn đã nhanh hơn sáu phần mười so với khi đánh sinh tử lôi, phương thức dùng đao tất nhiên sẽ khác.

Tiếp đó, hắn lấy lý do là mệt mỏi vì đánh sinh tử lôi, để tiến vào huấn luyện giả lập rồi tập luyện.

Chương 146: Dưới nước lạnh lắm (4)

Sở Vân Vân cũng không ngại Sở Hi Thanh ‘tham ngủ’.

Trước kia nàng cho rằng Sở Hi Thanh đang lười biếng nên mới ngủ ngày, nhưng bây giờ thì nàng đã không có ý kiến nữa.

Cái tên này có thể ngộ đạo ở trong giấc ngủ, nếu cho hắn ngủ thêm một chút thì cũng không phải chuyện xấu.

Nhưng mà sáng sớm hôm sau, khi thể dục buổi sáng thì Sở Hi Thanh không khỏi cau chặt lông mày.

Hắn không tìm thấy Lục Loạn Ly ở trong đám người.

Trước kia, Sở Hi Thanh luôn chê Lục Loạn Ly phiền, luôn thích quấn quýt lấy hắn.

Nhưng mà hôm nay không nhìn thấy cô bé này, thì trong lòng hắn lại như có một tảng đá nặng trình trịch, không bỏ xuống được.

Diệp Tri Thu nói hiện giờ có rất nhiều cao thủ tụ tập tại quận Tú Thủy, dòng nước ngầm rất mạnh, lại có Huyết Phong Đạo ẩn núp trong bóng tối.

Tuy rằng Lục Loạn Ly có tu vị thất phẩm, nhưng cũng chưa chắc là đã không xảy ra chuyện.

Nàng sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Sau khi thể dục buổi sáng kết thúc, Sở Hi Thanh lấy hai cái đùi gà và ba cái cánh gà ở nhà ăn.

Mà khi hắn bắt đầu ăn, thì lại thấy món ngon thường ngày là cánh gà đã không còn ngon nữa.

Sở Hi Thanh sờ sờ khối Phong Độn Phù ngũ phẩm ở trước ngực mình, đồ vật bảo mệnh của cô bé kia vẫn ở chỗ của hắn.

“Vân Vân, ngươi nói xem, quận Tú Thủy có chuyện gì mà có thể để Lục Loạn Ly đi trắng đêm không về?”

Sở Vân Vân nghe thấy lời này thì cũng cau mày, nàng đặt chén cháo trong tay xuống.

Sau khi Lục Loạn Ly rời đi, hai ngày rồi mà không thấy tăm hơi, việc này không giống bình thường.

“Nàng ẩn nấp ở võ quán, đơn giản là vì Nghịch Thần Kỳ và bảo tàng Liệt Vương gì gì đó kia.” Lục Loạn Ly rơi vào trầm tư: “Có phải là nàng đi tìm Nghịch Thần Kỳ hay không?”

Sở Hi Thanh cũng nghĩ như vậy, tại quận Tú Thủy này, cũng chỉ có Nghịch Thần Kỳ mới có thể để cho Lục Loạn Ly để ý như vậy.

Mà kết quả này, khiến cho Sở Hi Thanh không thể suy đoán được hướng đi của Lục Loạn Ly.

Sở Hi Thanh suy ngẫm chốc lát, liền quyết đoán móc một lá bùa màu vàng ở trong tay áo ra, sau đó gấp thành một con hạc giấy.

Sở Vân Vân nhìn thấy hắn gấp hạc giấy, thần sắc hơi động: “Ngươi muốn tìm Ngô Mị Nương?”

Cái lá bùa màu vàng này, là nữ nhân gọi Ngô Mị Nương đã đưa cho hắn vào đêm hôm trước.

“Tả nha nội nói nàng là người có tin tức linh thông nhất quận Tú Thủy, vậy thì không ngại thử năng lực của vị Ngô Mị Nương này một lần.”

Sở Hi Thanh gấp hạc giấy xong, liền truyền một tia chân nguyên của mình vào trong đó.

Con hạc giấy kia hơi run lên, sau đó liền ‘sống’ lại, nó đần độn vỗ cánh, lung lay lắc lư bay về phía bên ngoài cửa sổ.

Nhưng đến khi nó đi ra ngoài nhà ăn, thì động tác của nó vô cùng thành thạo, chẳng mấy chốc đã biến mất ở trên không trung.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại đi tìm Diệp Tri Thu.

Lục Loạn Ly là học sinh Đông viện của võ quán, nên chuyện này tìm Diệp Tri Thu là chuẩn không sai.

Điều kỳ lạ chính là, hai huynh muội bọn họ tìm khắp võ quán mà không thể tìm được Diệp Tri Thu.

Trước kia, Diệp Tri Thu thường giảng bài hoặc tu luyện võ đạo ở trong võ quán, thỉnh thoảng còn có thể ra ngoài uống rượu với bạn bè.

Nhưng hôm nay bọn họ đi tìm mấy chỗ đó, mà vẫn không nhìn thấy Diệp Tri Thu.

Cũng chính lúc này, một con hạc giấy run run rẩy rẩy mà bay đến, dừng lại ở trước người Sở Hi Thanh.

Khi Sở Hi Thanh mở con hạc giấy ra xem, sắc mặt hắn lập tức thay đổi.

Ngô Mị Nương đúng là có tin tức của Lục Loạn Ly.

Khoảng tầm nửa ngày trước, có người nhìn thấy một thiếu nữ có dung mạo và thân hình tương tự Lục Loạn Ly xuất hiện ở Hỏa Cốt Quật.

Ngoài ra, Ngô Mị Nương còn tặng miễn phí hai tin tức khác.

Thời gian gần đây, có một lời đồn đại ở trong quận Tú Thủy.

Năm xưa, khi Tần Mộc ca tu hành ở võ quán Chính Dương thì đã từng đi vào Hỏa Cốt Quật, còn ở trong đó gần nửa tháng trời.

Còn có một đạo nhân mã của Huyết Phong Đạo tụ tập ở bên ngoài Hỏa Cốt Quật.

Cuối cùng còn có một câu nói, 200 lượng bạc một tin tức.

Sở Hi Thanh tỏ vẻ nghi ngờ mà đưa tin phù trong tay cho Sở Vân Vân: “Ngươi để manh mối của Nghịch Thần Kỳ kia ở trong Hỏa Cốt Quật?”

Sở Vân Vân nhất thời tức giận, trả lời: “Làm sao có thể? Chuyện Nghịch Thần Kỳ là chuyện giả dối không có thật, ta còn chưa từng nhìn thấy nó. Trước kia, ta đến Hỏa Cốt Quật là vì tìm Dương Dương Thảo. . .”

Nàng liếc mắt nhìn mấy chữ ở trên tin phù, sau đó sắc mặt liền trầm xuống, bước chân lao nhanh về phía cổng lớn phía nam của võ quán.

Chỉ vì cánh cổng này cách cổng thành của thành Tú Thủy gần nhất.

Sở Hi Thanh cũng không nói lời nào, mà chạy theo sau nàng.

Hắn nghi ngờ đây chính là một cạm bẫy mà Huyết Phong Đạo bố trí riêng cho Lục Loạn Ly.

Chương 147: Tao ngộ

Khi huynh muội Sở Hi Thanh cưỡi ngựa thuê chạy đến Hỏa Cốt Quật, vừa đúng là lúc giữa trưa.

Sở Hi Thanh vừa mới đi đến khu vực bên ngoài của Hỏa Cốt Quật, thì đã cảm giác được bầu không khí nơi này không đúng lắm.

Tòa thị trấn được xây dựa vào Hỏa Cốt Quật kia, không có một bóng người trên đường, đại đa số cửa hàng đều mở cửa, nhưng bên trong thì bừa bộn như bị lật tung. Hai bên đường phố còn có một số thi thể và máu thịt be bét.

Sở Vân Vân xem qua hai cái cửa hàng, thì không khỏi cau chặt lông mày: "Chắc là thị trấn này đã bị mã phỉ cướp sạch."

Nàng nhìn thấy rất nhiều dấu chân ngựa ở trên đường phố, cũng có một số phân ngựa còn tươi mới.

Những vết thương trên đám thi thể kia, đại đa số đều ở phần đầu vai và bộ ngực. Vết đao từ trên xuống dưới, tất cả khớp xương bên trong đã vỡ vụn.

Hiển nhiên là bị người ta chém từ trên xuống, bọn họ mượn tư thế xung kích của chiến mã, cho nên lực rất mạnh.

Ngoài ra, vết thương còn rất mới, vết máu vẫn chưa khô, chứng tỏ trận cướp bóc và tàn sát quy mô lớn này, chỉ mới phát sinh trong vòng một canh giờ.

Sở Hi Thanh thì lại nghi ngờ không thôi: "Mã phỉ từ đâu đến? Mà lại dám ra tay ở Hỏa Cốt Quật?"

Hỏa Cốt Quật là nơi nằm ngoài luật pháp, không bị triều đình quản lý.

Nơi này không có cẩm y vệ, không có lục phiến môn, cũng không có quân lính bảo vệ.

Tuy nhiên, hơn hai mươi nhà hiệu buôn và hiệu thuốc của quận Tú Thủy đều tập trung ở đây, thế lực rất lớn mạnh.

Sau lưng bọn họ, hoặc là võ đạo thế gia truyền thừa lâu đời, hoặc là bang phái và thế lực mạnh mẽ trên giang hồ.

Lúc này, tuy rằng nhân mã của Long gia và Thiết Kỳ Bang đã rút khỏi Hỏa Cốt Quật, nhưng trong thị trấn bên Hỏa Cốt Quật này vẫn có tám chín trăm võ sư hộ viện.

Những người hái thuốc kia cũng không phải quả hồng mềm, bọn họ dám kiếm ăn ở nơi sâu trong Hỏa Cốt Quật, há có thể không có một thân võ nghệ?

Có người nói trăm năm trước, triều đình từng có ý định thành lập một cái huyện ở đây, nhưng bị thế lực địa phương bắt tay ngăn cản.

Vị quận trưởng muốn phổ biến ý nghĩ này, cũng bị biếm quan đến Bắc vực, chỉ qua một năm là đã chết trận nơi biên cương.

Ánh mắt Sở Vân Vân lạnh lẽo: “Mã phỉ bình thường tất nhiên không dám động vào nơi này, nhưng nếu cộng thêm Huyết Phong Đạo thì lại khác.”

Sau trận chiến ở Tàng Kinh Lâu, Huyết Phong Đạo chỉ còn lại một ít người, nhưng thành viên còn lại đều là cao thủ ngàn người có một.

Thế lực sau lưng của Huyết Phong Kiếm – Lý Đạo Quy, càng là một tồn tại có địa vị ngang bằng với Vô Tướng Thần Tông.

Huyết Phong Đạo muốn tìm một đoàn mã phỉ ở gần quận Tú Thủy, là một chuyện dễ như trở bàn tay.

Hai người tìm hai bộ quần áo ở trên trấn, thay bộ quần áo đệ tử võ quán trên người xuống, sau đó đi về phía miệng quật ở gần nhất.

Nơi này chắc hẳn là mắt trái của thi thể Cổ thần, ngoại hình như một cái bát.

Sở Hi Thanh phát hiện hơn 100 con ngựa ở bên ngoài miệng quật, còn có một đội bảy người đang trông coi và chăm sóc ngựa.

Trong miệng quật còn có hơn mười người, bọn họ mặc giáp da, từng người ấn chuôi đao, vẻ mặt cảnh giác mà nhìn ra bên ngoài.

Sở Vân Vân quan sát hoàn cảnh một phen, sau đó liền trực tiếp đi về phía miệng quật.

Nàng đội một cái mũ che màu đen, bóng người như mờ như ảo.

“Người nào?”

Đám mã phỉ kia dồn dập rút đao ra khỏi vỏ, nhưng bọn họ vừa mới làm xong động tác này, thì Sở Vân Vân đã đi đến giữa đám người bọn họ.

Răng rắc! Răng rắc!

Theo những tiếng gãy xương lanh lảnh vang lên, những người kia còn chưa kịp làm gì thì đã ngã ầm xuống đất.

Nhưng mà Sở Vân Vân vẫn để lại hai người sống, xương gáy của bọn họ hơi vặn vẹo, nhưng vẫn còn hơi thở yếu ớt.

Sở Hi Thanh đi theo qua bên đó, nhặt một thành Ma luyện Khinh cương đao ở dưới đất lên rồi chỉ vào cổ họng của một người: “Các ngươi là mã phỉ từ đâu?”

Người kia dùng ánh mắt vô cùng căm hận và oán độc để nhìn Sở Hi Thanh, hắn phun một ngụm máu: “Chúng ta là Bạch Vân Trại ở Tây Sơn, đám con hoang các ngươi chết chắc rồi!”

Sở Hi Thanh hiểu biết có hạn với giang hồ Đại Ninh, hắn không biết Bạch Vân Trại là thế lực gì, nằm ở nơi nào.

Nhưng mà hắn biết Tây Sơn, khi hai người bọn họ vừa mới đến quận Tú Thủy, thì Sở Vân Vân đã đến Tây Sơn để săn bắn.

Đó là một dãy núi kéo dài hơn bốn trăm dặm, phạm vi rất rộng lớn.

“Các ngươi tới nơi này làm gì?” Lưỡi đao của Sở Hi Thanh đã đâm vào một tấc trong cổ họng của mã phỉ, làm cho một vệt máu tươi tràn ra ngoài: “Huyết Phong Đạo muốn làm cái gì?”

“Tất nhiên là đến để phát tài, mấy vị hảo hán Huyết Phong Đạo dùng tiền mời chúng ta đến giúp một tay.” Mã phỉ biết rõ mình phải chết, nhưng vẫn không sợ hãi, mà còn nở nụ cười: “Nhưng mà ngoại trừ cướp đoạt tiền tài ở Hỏa Cốt Quật, thì dường như bọn họ còn muốn bắt người nào đó, có người nói là một nữ nhân. Các ngươi có giỏi thì đi xuống tìm mấy vị hảo hán Huyết Phong Đạo mà hỏi đi.”

Chương 148: Loạn Ly

Tên mã phỉ này hy vọng hai người Sở Hi Thanh đi xuống Hỏa Cốt Quật, sau đó tự tìm đường chết, cho nên hỏi gì đáp nấy.

Ánh mắt Sở Vân Vân lạnh lẽo, tiện tay vung đao chấm dứt tính mạng của người này.

Lúc này, Sở Vân Vân đã giải quyết hết đám mã phỉ ở bên cạnh bầy ngựa, còn đang dùng Hóa Thi Thủy để giải quyết thi thể.

Lần trước, khi nàng đi vào Hỏa Cốt Quật thì không xử lý đám thi thể ở bên ngoài, thật ra đã để lại mầm họa không nhỏ, may mà đám người Long gia không để ý, cũng chưa từng điều tra.

Hai người thu dọn hiện trường một chút, sau đó tiếp tục đi vào nơi sâu xa trong Hỏa Cốt Quật.

Sở Hi Thanh nghĩ đến lời nói của tên mã phỉ kia, trong lòng lại như có lửa đốt.

Hắn hận không thể lập tức tìm thấy Lục Loạn Ly, nhưng mà Hỏa Cốt Quật này kéo dài hơn hai mươi dặm, nơi sâu xa nhất thì lại sâu tận ba dặm dưới lòng đất, mà bên trong có vô số hang động và ngõ ngách, giống như kinh mạch và mạch máu ở trong cơ thể vậy, mà bốn phía giao nhau, nhằng nhịt khắp nơi, cực kỳ phức tạp.

Dù là người hái thuốc quen thuộc Hỏa Cốt Quật nhất, thì cũng có nguy cơ bị lạc đường.

Bọn họ muốn tìm một người ở chỗ này, càng như là người mù dò đường, chỉ có thể dựa vào vận may.

“Đừng nóng vội, ta sẽ có biện pháp!” Sở Vân Vân nhìn Sở Hi Thanh đang lòng nóng như lửa đốt: “Lục cô nương sẽ không sao đâu, nàng có xuất thân bất phàm, nên sẽ không có chuyện gì đâu.”

Cái tên này bình thường thì luôn miệng ghét bỏ Lục Loạn Ly, nhưng đến khi Lục Loạn Ly xảy ra chuyện thì lại nóng vội đến mức này.

Sở Vân Vân bỗng nhiên dừng bước lại, nàng liếc mắt nhìn bốn phía, sau đó đột nhiên nện một quyền lên vách đá ở bên cạnh.

Đây là lần đầu tiên nàng dùng toàn lực, hang đá chung quanh liền rung chuyển như đất sập, còn mắt đất cũng chấn động rất mãnh liệt.

Sở Hi Thanh cau mày liễu lại, nàng chỉ cảm thấy ngực hơi đau, khí huyết cuồn cuộn.

Nàng vừa mới sử dụng hai phần mười sức mạnh thân thể, cũng đã tác động đến ám thương ở trong người.

Sau đó, áp tai vào bên vách đá để lắng nghe.

“Đây là phương pháp ‘nghe âm phản tiếng’ được lưu truyền trong quân đội, nó có thể mượn âm thanh mà người tạo ra, để nghe thấy động tĩnh trong ngoài phạm vi mấy chục dặm. Đáng tiếc là bây giờ ta không có chân nguyên, cho nên không nghe được xa như vậy.”

Chỉ một lát sau, con ngươi của nàng đọng lại, bóng người lao thẳng về phía sâu xa của động quật như một cơn gió.

Dường như Sở Vân Vân hiểu rõ tòa hang đá khổng lồ này như lòng bàn tay, nàng xe nhẹ đường quen cho nên đi rất nhanh.

Sở Hi Thanh cắn răng, dùng toàn lực để đuổi theo bước chân của Sở Vân Vân.

Không lâu sau, hắn nghe thấy vài tiếng người rất mơ hồ.

Những âm thanh này phiêu theo chiều gió, lúc thì ở đông, lúc thì ở tây, chợt trái chợt phải, làm người ta khó có thể phân biệt.

Sở Hi Thanh chỉ có thể cảm giác được, bọn họ càng ngày càng gần với nơi phát ra âm thanh hơn.

Nhưng đúng lúc này, Sở Vân Vân hơi nhướng mày lên, nàng nhìn thấy một đội mã phỉ mặc giáp da màu đen ở phía trước, bọn họ đang lao nhanh ở trong hang động.

Nàng đột nhiên đạp xuống một cái, bóng người lóe lên, lập tức lắc mình tiến vào trong đám người này.

Tốc độ ra tay của Sở Vân Vân nhanh như điện quang hỏa thạch.

Đám người này còn chưa kịp phát ra âm thanh thì đã ngã hết xuống đất.

Sở Vân Vân vẫn để lại một người sống như thường lệ.

Sở Vân Vân thở hồng hộc mà đuổi theo sau, hắn không chờ hơi thở bình ổn, mà cầm đao chỉ vào cổ họng của tên mã phỉ này.

“Cô gái mà các ngươi muốn vây giết đang ở chỗ nào. . .”

Giọng nói của Sở Hi Thanh chợt im bặt, chỉ vì hắn nhìn thấy hai bóng người đi ra khỏi khúc quanh ở phía trước.

Đó là hai tên Huyết Phong Đạo, bọn họ đều mặc Huyết Y (quần áo đỏ như máu) nên rất dễ nhận ra.

Sở Hi Thanh nhận ra một người trong đó, chính là tên nam tử độc nhãn đã từng truy sát Lục Loạn Ly ở trong Tàng Kinh Lâu.

Cũng chính là võ tu ngũ phẩm thứ hai của Huyết Phong Đạo, ngoại trừ Lý Đạo Quy.

Khi song phương chạm mặt nhau, trong mí mắt của Sở Vân Vân nhất thời lóe lên một tia sát khí lẫm liệt.

Thanh niên độc nhãn nhìn thấy hai người Sở Hi Thanh, thì hai mắt hắn híp lại, hiện lên một tia lạnh lẽo.

“Các ngươi là người phương nào?”

Hắn cầm một thanh Nanh Sói Hoàn Thủ đao, cẩn thận hoành trước ngực, làm ra tư thế phòng bị.

Mười cái hô hấp trước, thanh niên độc nhãn này từng liên lạc bằng pháp khí truyền âm với đội nhân mã tinh nhuệ này của Bạch Vân Trại.

Hai người này lại có thể giải quyết tám tên mã phỉ tinh nhuệ trong thời gian ngắn như vậy, tuyệt đối không phải kẻ yếu.

“Các hạ thật là to gan, biết rõ Bạch Vân Trại và Huyết Phong Đạo chúng ta đang làm việc ở đây, mà lại còn dám xông vào. . .”

Khoảnh khắc này, thanh niên độc nhãn nhìn thấy bóng người gầy yếu của Sở Vân Vân biến mất, rồi lập tức xuất hiện ở trước mắt của hắn.

Chương 149: Loạn Ly (2)

Một chớp mắt tiếp theo, đầu của đồng bạn có tu vị thất phẩm ở bên cạnh hắn đã nổ tung, bị nắm đấm trắng nõn của Sở Vân Vân đấm thành cặn bã.

Khi những miếng thịt vụn bay lả tả ở trên không trung, con ngươi của thanh niên độc nhãn nhất thời co rụt lại thành một kim.

Ánh đao của hắn cũng theo đó mà chặn đánh quyền phong của Sở Vân Vân.

Sức mạnh của đối thủ như núi, mỗi khi thanh niên độc nhãn đỡ một quyền, thân thể hắn liền lùi lại năm bước, toàn thân và lục phủ ngũ tạng cũng theo đó mà rung lên.

Tuy nhiên, điều kỳ lạ chính là, tuy rằng sức mạnh của đối phương rất kinh khủng, nhưng nấm đấm lại không có một chút chân nguyên nào.

Điều này rất kỳ quái, dù là những cao thủ luyện thể kia, sau khi tu luyện đến mức này thì cũng sinh sôi Cương nguyên, đây chính là cái gọi từ ngoài vào trong.

Mà khi thanh niên độc nhãn đỡ đến quyền thứ mười hai, vai trái của hắn bỗng nhiên nổ tung thành một đoàn máu tươi.

Nắm đấm của Sở Vân Vân xẹt qua nơi đó, đem tất cả máu thịt quanh xương quai xanh của hắn biến thành bột mịn.

Nhưng thanh niên độc nhãn cũng mượn cơ hội này để kéo dài khoảng cách, hắn lùi lại hơn bảy tám trương, sau đó ho ra máu, rồi nhìn Sở Vân Vân với vẻ nghi ngờ không thôi.

“Đây là quyền pháp Vạn Thần Kiếp của Thiết Sơn Tần thị! Ngoại trừ không có võ đạo chân nguyên ra thì ý và thế đều đầy đủ, ngươi rốt cuộc là ai?”

May mà đối phương không có chân nguyên, bằng không thì chỉ cần một ngón tay là có thể bóp chết hắn rồi!

Nữ nhân đáng sợ này, rốt cuộc là người nào?

Sở Vân Vân yên lặng không đáp, sát ý trong con ngươi màu xanh da trời của nàng càng nồng đậm hơn.

Nếu người này đã nhận ra quyền pháp của nàng, vậy thì nàng càng không cho phép đối phương sống sót.

Nhưng thanh niên độc nhãn lại không có ý muốn chiến đấu nữa, hắn dùng chút sức lực cuối cùng của mình để quay người chạy như điên, chỉ chớp mắt đã chạy ra ngoài trăm trượng.

Sở Vân Vân không do dự chút nào, bóng người của nàng như thuấn ảnh, chỉ ba hơi thở là đã qua trăm trượng.

Nàng hơi cau mày liễu lại, tốc độ của người này vốn kém xa nàng, nhưng lúc này lại sử dụng một khối ngọc phù, dưới sự gia trì của pháp thuật, khiến cho nàng không thể đuổi kịp trong thời gian ngắn.

“Ta đi một lát, sẽ trở lại ngay!” Bóng người của Sở Vân Vân biến mất tại nơi sâu xa bên trong động quật: “Ngươi tìm một chỗ để trốn đi, chờ ta trở lại!”

Nàng nhất định phải giết chết tên độc nhãn của Huyết Phong Đạo này!

Tuy nhiên, quanh nơi này có rất nhiều mã phỉ của Bạch Vân Trại, có thể còn có vài vị cao thủ của Huyết Phong Đạo, nên để Sở Hi Thanh một mình ở chỗ này là rất nguy hiểm.

May mà trên người Sở Hi Thanh còn có một viên Phong Độn Phù ngũ phẩm, nên vẫn có năng lực tự bảo vệ, bằng không thì nàng không dám đuổi theo thanh niên độc nhãn kia thật.

Sở Hi Thanh nhìn bóng lưng hai người biến mất kia, không khỏi cau chặt lông mày.

Hắn quét mắt nhìn bốn phía, chuẩn bị tìm một chỗ để ẩn núp.

Tuy rằng Sở Hi Thanh lòng nóng như lửa đốt, nhưng lại hiểu năng lực của mình đến đâu.

Hắn là đến để cứu người, chứ không phải đến để tăng thêm phiền phức cho người khác.

Với tu vị còn chưa đến bát phẩm của hắn, cùng lắm là có thể đối phó với mười tên mã phỉ Bạch Vân Trại trong cùng một lúc.

Nếu như là cao thủ của Huyết Phong Đạo, vậy thì hắn sẽ chết rất nhanh.

Nếu như hắn hành động tùy tiện, vậy thì có chết cũng không biết chết thế nào.

Mặc dù tìm thấy Lục Loạn Ly thì cũng sẽ trở thành gánh nặng cho Lục Loạn Ly.

Hắn cũng tin tưởng Sở Vân Vân, nếu như Sở Vân Vân nói sẽ trở lại ngay, vậy thì sẽ không tốn quá nhiều thời gian.

Đúng lúc này, hắn nghe thấy vài tiếng nói mơ hồ.

“Tìm thấy nàng rồi!”

“Mau bắt con tiện nhân kia!”

“Chặn miệng quật lại, đừng để con tiện nhân này chạy trốn! Phế vật!”

“Đuổi theo, con tiện nhân này bị phó kiếm chủ đánh trọng thương, chạy không xa đâu!”

Tâm thần Sở Hi Thanh rung lên, hắn men theo mấy âm thanh này, cẩn thận từng li từng tí mà đi qua đó. Sau đó, hắn liền nhìn thấy một cô bé toàn thân nhuốm máu, vội vàng chạy ra từ trong nơi sâu xa của động quật.

Cô bé kia tóc tai bù xù, trên mặt đều là máu và những sợi tóc bết lại, đã không nhìn thấy rõ dung mạo.

Nhưng Sở Hi Thanh vẫn có thể nhận ra thân phận của cô bé này từ bóng người và quần áo của nàng.

Con ngươi của hắn nhất thời co rụt lại: “Loạn Ly?”

Thân thể cô bé run lên, hai con ngươi đã hơi tan rã của nàng nhìn về phía Sở Hi Thanh với vẻ khó tin.

Tại sao tên này lại xuất hiện ở đây?

Sau đó, Lục Loạn Ly cắn răng một cái, di chuyển tầm mắt của mình qua chỗ khác.

Nàng làm như không nghe thấy tiếng gọi của Sở Hi Thanh, cố gắng chống đỡ cơ thể mà tăng tốc độ lao nhanh qua nơi Sở Hi Thanh ẩn núp.

Nàng không muốn liên lụy Sở Hi Thanh.

Chương 150: Loạn Ly (3)

Người của Huyết Phong Đạo và Bạch Vân Trại đang toàn lực truy sát nàng, tạm thời không rảnh quan tâm chuyện khác. Chỉ cần nàng không tiếp xúc với Sở Hi Thanh, vậy thì Sở Hi Thanh sẽ có cơ hội sống sót.

Buồn cười! Lúc trước nàng còn lo lắng Sở Hi Thanh sẽ chết trên sinh tử lôi.

Kết quả thì nàng mới là người rơi vào nguy hiểm sinh tử trước.

Tuy nhiên, ngay khi bóng người nàng sượt qua người của Sở Hi Thanh, Sở Hi Thanh liền vươn tay ra chộp đến, hắn lấy khí thế không cho làm trái, mà cõng thân thể mềm mại của Lục Loạn Ly lên lưng mình.

Lục Loạn Ly cố gắng chống cự, nhưng sau đó nàng đã dừng lại.

Trên người Sở Hi Thanh đã dính máu của nàng, đã cuốn vào vũng nước đục này, mình giãy dụa nữa cũng vô dụng.

Nàng móc hai viên đan dược ở bên hông ra rồi nuốt vào.

Tại thời điểm này, mất sức giãy dụa thì thà nhanh chóng khôi phục chút sức lực còn hơn.

“Ta thật ngu! Tự cho là rất thông minh, lại bị một tên tạp chủng bán tin tức lừa gạt, đúng là đáng đời!” Đôi tay của Lục Loạn Ly ôm chặt cổ Sở Hi Thanh, cười yếu ớt nói: “Lần này ta ngã xuống, là do Huyết Phong Đạo đã mang vài con Huyết bức (dơi) của Huyết Thần Sơn đến. Chúng nó đã nhớ mùi máu của ta, chỉ cần không chạy ra khỏi phạm vị trăm dặm, thì sẽ bị bọn họ tìm thấy.”

“Lát nữa, chờ bọn họ đuổi kịp thì ta sẽ cản bọn họ lại, Sở Hi Thanh ngươi dùng viên Phong Độn Phù kia để trốn đi. Nhớ là sau khi rời khỏi Hỏa Cốt Quật thì nhất định phải tẩy rửa hết mùi máu trên người ngươi, bằng không thì bọn họ sẽ đuổi theo ngươi. Sau đó ngươi đi quận thành tìm Lâm bộ đầu, thay ta báo tin, sẽ có người báo thù rửa hận cho ta. . .”

Sắc mặt Sở Hi Thanh lạnh lẽo, hắn dùng toàn lực để chạy nhanh trong động quật.

Lúc này, cơ hội sống sót duy nhất của bọn họ, chính là chờ đợi được đến khi Sở Vân Vân về.

May mắn chính là, Sở Hi Thanh đã từng ngốc vài ngày ở dưới động quật này, cho nên hắn cũng biết đại khái kết cấu ở dưới này, cũng biết chạy trốn ở đâu thì mới có thể tìm được một đường sinh cơ cho mình và Lục Loạn Ly.

Nhớ đến cách đây không xa là nơi ở của một đám Độc Hỏa Liệp.

Đám Độc Hỏa Liệp kia cực kỳ nguy hiểm, nếu như có thể lợi dụng tốt, thì chúng nó có thể kéo dài chút thời gian cho bọn họ.

Tuy nhiên, khi hắn cõng Lục Loạn Ly chạy qua một đường tắt thì nhìn thấy hai con Huyết bức đang bay lượn ở phía trước.

Mà một chớp mắt tiếp theo, một bóng người màu đỏ ngòm bay xuyên ra từ trong bóng tối.

Sở Hi Thanh không kịp phản ứng gì, Sở Vân Vân đã nhảy lên từ sau lưng của hắn. Trường đao của nàng tùy ý vung vẩy, ánh đao màu trắng bạc giao phong với người kia, phát ra một tiếng ‘cheng’.

Sau đó, lại có vài tia lửa lóng lánh, đao cương và kiếm khí làm cho vách đá ở chung quanh vỡ vụn rồi bay tán loạn.

Bóng người màu đỏ ngòm kia khí thế như hổ, kiếm pháp cuồng mãnh khốc liệt, quyết chí tiến lên, Lục Loạn Ly thì lại tung bay như hạc giấy, phấp phới theo gió.

Sở Hi Thanh cau chặt lông mày, nhưng căn bản là không chen tay vào được.

Hắn cố gắng đạp một bước về phía trước, nhưng lại bị kiếm khí của người kia đánh cho lùi trở lại.

Mà chỉ tầm mười cái hô hấp sau, cổ tay trái của người kia đã bị một đao của Lục Loạn Ly chém xuống.

Nhưng Lục Loạn Ly cũng bị một kiếm của người kia chém trúng lồng ngực.

Nàng có pháp khí nội giáp, nên một kiếm này không chém được vào lục phủ ngũ tạng của nàng, nhưng sức mạnh khổng lồ của một kiếm kia, vẫn đánh cho nàng gãy mấy cái xương sườn trước ngực.

“Đi!’

Trong miệng Lục Loạn Ly toàn là bọt máu, ý thức rơi vào mơ hồ, sức mạnh toàn thân cũng từ từ biến mất.

Trong cặp mắt trắng đen của nàng đã lộ ra một tia tuyệt vọng.

Nàng không muốn chết, vì thế mới dùng toàn lực để đánh một đao, nhưng tiếc là vẫn thua.

Tên Huyết Phong Đạo có tu vị thất phẩm này vốn không phải là đối thủ của nàng, nhưng tiếc là nàng không còn bao nhiêu sức mạnh.

“Đi? Đi được sao?”

Tên mặc Huyết Y kia đã nhìn thấy một đám mã phỉ Bạch Vân Trại đang chạy đến.

Bọn họ không chỉ ngăn chặn tất cả con đường trong động quật này, mà còn bao vây hai ngươi Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly.

Hắn cười đắc ý một tiếng, rồi vội vàng kéo một miếng vải trên người xuống, sau đó quấn chặt vào vết thương nơi cổ tay trái của mình, sau đó ung dung nhàn nhã mà nhặt bàn tay trái ở trên mặt đất lên.

Quận Lâm Hải bên cạnh có một thần y, có thể nối bàn tay này cho hắn.

Sau đó, tên mặc Huyết Y này quay đầu nhìn về phía Lục Loạn Ly đang nửa nằm ở dưới vách đá, trong con ngươi lóe lên một tia kinh dị: “Đao pháp của tiện nhân này thật sự rất tốt, bị thương nặng như vậy mà còn có thể chém đứt một tay của ta.”

Còn về phần Sở Hi Thanh đang đỡ Lục Loạn Ly, thì hắn còn không thèm liếc mắt nhìn một cái.

Chương 151: Thẻ nhân vật

“Chứ còn sao nữa!” Lúc này, tam đương gia Cát Bình An của Bạch Vân Trại cũng đã đến: “Ta dẫn ba trăm người đến, hôm nay đã có hơn năm mươi người chết trong tay nàng. Nếu như không phải phó kiếm chủ đặt bẫy khiến nàng bị thương, thì hôm nay chưa chắc đã có thể bắt được nàng.”

Đây là một vị trung niên, khuôn mặt như ngựa, thái dương có sẹo, hắn dùng ánh mắt khác thường mà nhìn Lục Loạn Ly: “Đao huynh, nhất định phải giết chết nàng ta à? Vậy thì quá đáng tiếc rồi, ta còn muốn mang nàng về sơn trại, để cho các anh em xả giận.”

Ánh mắt người mặc Huyết Y kia lạnh lẽo, bất mãn mà liếc Cát Bình An một chút, hừ lạnh một tiếng: “Ta thì không ngại đâu, nhưng nếu như nàng có cơ hội hồi phục, thì Bạch Vân Trại các ngươi chịu nổi không?”

Hắn cất bước đi về phía Lục Loạn Ly, nhưng sau đó lại ‘a’ một tiếng rồi dừng bước.

Lúc này, Sở Hi Thanh đã đứng lên, tay cầm một thanh đao, sắc mặt lạnh lùng mà đứng ở trước người Lục Loạn Ly.

Người mặc Huyết Y nhìn thấy cảnh này thì không khỏi cảm thấy buồn cười.

Tại đây có hai võ tu thất phẩm, 120 tên mã phỉ tinh nhuệ của Bạch Vân Trại bao vây, tên võ tu cửu phẩm này lại có can đảm đứng ra liều mạng, đúng là có vài phần can đảm.

Hắn lặng lẽ mỉm cười: “Bắt người này lại, ta muốn người sống, ta còn vài lời muốn hỏi hắn.”

Theo tiếng nói của hắn vang lên, lập tức có hơn hai mươi tên mã phỉ xông về phía của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh cầm đao mà đứng, nhìn đám mã phỉ đang nhào đến kia, ý nghĩ xoay chuyển thật nhanh.

Không phải trong ngực của hắn không có ý nghĩ khiếp sợ, không phải chưa từng muốn sử dụng viên Phong Độn Phù này để bỏ chạy.

Lục Loạn Ly chết chắc rồi, hắn cố gắng chống đỡ ở đây thì có lợi ích gì?

Nhưng mà ý nghĩ này vừa dâng lên, đã bị Sở Hi Thanh ép xuống.

Đại trượng phu có việc nên làm có việc không nên làm.

Lục Loạn Ly đã từng giúp đỡ hắn rất nhiều lần, bây giờ mình lại bỏ nàng ở đây để bỏ chạy một mình, vậy là trái với đạo nghĩa!

Vấn đề là bây giờ, hắn nên làm gì để phá cục, làm thế nào để bảo vệ tính mạng hai người bọn họ?

Ánh mắt của Sở Hi Thanh nhanh chóng đảo qua bảng nhân vật của mình.

Truy Phong đao pháp, Khinh Vân Tung, Dưỡng Nguyên Công. . .

Hiện giờ hắn có 26 điểm võ đạo, có thể tăng lên mấy thứ này, nhưng cũng không làm nên cơm cháo gì.

Dù Truy Phong đao pháp của hắn có tăng lên tầng thứ tư, thì hắn vẫn cứ là cặn bã trước mặt hai vị võ tu thất phẩm kia, thậm chí là không đỡ nổi một đòn.

Còn có Nhai Tí đao ý.

---Võ tu cửu phẩm trở lên ôm ấp sát ý với ngươi đã vượt quá 100 người, Nhai Tí đao ý của ngươi tăng lên đến trình độ hạ đẳng!

Vô dụng!

Bây giờ hắn phải cần có 50 điểm võ đạo thì mới có thể tăng Nhai Tí đao ý lên tầng thứ ba.

Vấn đề là, dù Nhai Tí đao ý tầng ba thì cũng không thể làm cho sức chiến đấu của hắn kéo lên đến trình độ thất phẩm.

Lúc này, nội tâm của Sở Hi Thanh hơi động, hắn nhớ đến một thứ.

Sở Hi Thanh mở võ đạo bảo khố ra, nhìn về cái logo vật phẩm thứ hai ở trong đó.

Đây là một cái thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 11 tuổi (bản trải nghiệm).

---Có thể tạm thời nhận được tất cả sức chiến đấu của Tần Mộc Ca năm 11 tuổi, kéo dài một canh giờ, cần 10 điểm võ đạo để đổi.

Tần Mộc Ca 11 tuổi, có thể trợ giúp mình đối phó tình thế nguy cấp trước mắt không?

Sở Hi Thanh không do dự nữa, hắn lập tức đổi thứ này.

Hắn đã không còn lựa chọn nào khác.

Lúc này, một đoạn tin tức bỗng nhiên chảy vào trong đầu của Sở Hi Thanh.

Tần Mộc Ca 11 tuổi 6 tháng bảy ngày, võ đạo nguyên công bát phẩm thượng! Dưỡng Nguyên Công tầng thứ năm, Khinh Vân Tung tầng thứ sáu, Truy Phong đao pháp tầng thứ sáu, Trục Điện Chỉ tầng thứ sáu, Cửu Cung Kiếm tầng thứ sáu. . .

Từng môn võ công một làm cho Sở Hi Thanh trợn mắt há hốc mồm.

Tần Mộc Ca 11 tuổi, không ngờ lại luyện được sáu môn trong mười nghệ truyền ngoài của Vô Tướng Thần Tông.

Còn có Nhai Tí đao ý tầng thứ sáu, Phong Lôi võ ý tầng thứ năm.

Mặt sau là tin tức về thiên phú, cái này cũng làm cho Sở Hi Thanh hoảng sợ: Thần Thương (tam giai), Táng Thiên (tam giai), Nhật Nguyệt Kinh Thiên Chi Thủ (tam giai), Thông Linh Thức Tính Chi Tâm (tam giai), Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (tam giai).

Sở Hi Thanh sinh ra một cảm giác kỳ dị, hắn cảm giác như có một thứ gì đó ở trên người hắn, làm cho chân nguyên của hắn tự nhiên sinh sôi, sức mạnh tăng trưởng.

Giữa trán của hắn đột nhiên nóng bỏng, sức mạnh thần hồn của hắn đột nhiên mạnh mẽ hơn.

Hắn bây giờ có hai cái hạt nhân tinh thần, một là chính hắn, một cái khác thì ở giữa trán.

Hạt nhân tinh thần ở giữa trán không có ý thức, tựa như chỉ cách một lớp màng với thần phách của hắn.

Chương 152: Thẻ nhân vật (2)

Mà khi Sở Hi Thanh nhìn về phía đám mã phỉ đang lao đến kia, lại có vô số tin tức từ hạt nhân tinh thần ở giữa trán chảy vào trong đầu óc của hắn.

Hắn phát hiện đám mã phỉ tinh nhuệ của Bạch Vân Trại này, toàn thân đều là sơ hở, vô số kẽ hở để hắn có thể lợi dụng.

Tựa như hắn chỉ cần giơ tay lên là có thể dễ dàng đánh chết bọn họ vậy.

Hắn nắm chặt đao trong tay mình, phát hiện cái cảm giác cầm đao này đã không giống trước kia nữa.

Sở Hi Thanh hết sức quen thuộc với thanh Huyết luyện Khinh Cương đao của mình, tất cả mọi thứ như trọng lượng, hoa văn, độ dày. . . hắn đều nắm rõ như lòng bàn tay, giống như là hắn tự nhiên biết phải dùng cây đao này như thế nào, thì mới có thể phát huy ra tốc độ nhanh nhất, uy lực lớn nhất vậy.

Hắn lại có một loại cảm giác, hơn 100 tên mã phỉ tinh nhuệ ở trước mặt, không khác gì đám gà đất chó sành cả.

Dù là hai vị võ tu thất phẩm kia, tựa như cũng không chịu nổi một đòn.

Rác rưởi! Rác rưởi! Tất cả đều là rác rưởi!

Trong mắt Sở Hi Thanh không khỏi hiện lên một tia kinh dị, đây chính là thế giới trong mắt Tần Mộc Ca lúc 11 tuổi? Đây chính là Bá Võ Vương 11 tuổi?

Lúc này, Lục Loạn Ly ở sau lưng hắn đã nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Sở Hi Thanh.

Tại sao cái tên này còn chưa đi? Ở đây cậy mạnh cái gì?

Nhưng bây giờ nàng đã không nói ra lời, ngay cả sức để mở miệng cũng không có.

Trước mắt nàng đã biến thành màu đen, ý thức càng ngày càng mơ hồ.

Cũng chính vào khoảnh khắc này, Lục Loạn Ly nhìn thấy phía trước dường như có một luồng ánh sáng xinh đẹp lộng lẫy mà lại thê lương.

Hơn mười tên mã phỉ nhào về phía Sở Hi Thanh, không biết vì sao mà không chạm được vào thân thể của Sở Hi Thanh. Bọn họ chỉ sượt qua người Sở Hi Thanh, sau đó chạy thêm vài bước, rồi ngã nhào xuống đất.

Tất cả bọn họ, hoặc là đầu người lăn xuống đất, hoặc là cơ thể trực tiếp bị đứt thành hai đoạn, máu tươi đỏ thẫm tung tóe khắp nơi, nhuộm đỏ cả vách đá và mặt đất phía trước.

Lục Loạn Ly cũng bị máu tươi nóng bỏng kia văng vào người, nàng sững sờ một trận, ánh mắt hiện lên một tia không rõ.

Vừa rồi là thế nào? Tại sao đám mã phỉ này tự nhiên ngã xuống mặt đất?

Đây chính là ý nghĩ cuối cùng của Lục Loạn Ly, hai mắt nàng tối sầm lại, hoàn toàn rơi vào hôn mê.

Sở Hi Thanh không phát hiện Lục Loạn Ly đã hôn mê, máu nóng toàn thân hắn đang sôi trào, ánh mắt cũng từ từ trở nên hưng phấn.

Truy Phong đao pháp của Tần Mộc Ca quá nhanh! Quá mạnh! Mà lại bao gồm cả bá đạo và linh hoạt.

Không có dấu vết giống như linh dương mọc sừng, giống như thiên mã hành không, lại vô cùng sắc bén giống như lôi oanh điện xế!

Vừa rồi, hắn vẫn nửa tin nửa ngờ với tình trạng thân thể của mình, hắn chỉ mang tính thăm dò mà múa đao lên.

Nhưng đám mã phỉ xông lên kia, tất cả đều bị hắn chết chết trong nháy mắt.

Chặt đầu của bọn họ xuống, quả thật là dễ dàng như chặt rau và gọt dưa vậy.

Lúc này, bảy tên mã phỉ ở phía trước hắn vẫn đang sững sờ và bối rối, không hiểu tình hình ở trước mặt.

Bởi vì tầm nhìn bị che chắn, cho nên bọn họ không nhìn thấy tình cảnh vừa diễn ra ở phía trước. Cũng không hiểu vì sao đồng bạn của mình lại đột nhiên ngã xuống, rồi mất mạng.

Mà khi bảy tên này vẫn đang nghi ngờ không thôi, Sở Hi Thanh cũng đã cầm đao cất bước, xông lên phía trước.

Đám người này không chịu lên, vậy thì hắn lên!

“To gan!’

Một người trong đó lộ vẻ nổi giận, vung kiếm chém mạnh xuống.

Nhưng mà ngay sau đó, hắn nhìn thấy cánh tay phải của mình bay lên trời, sau đó cổ họng của hắn có một dòng máu phun ra như suối, mang theo tất cả ý thức của hắn.

Lúc trước, Sở Hi Thanh rất sợ mình sẽ không địch lại đám mã phỉ này, vì thế nên đã ra tay toàn lực, không để lại lối thoát.

Nên đám người xông lên đầu tiên, hoặc là bị chém đầu, hoặc là thân thể bị đứt thành hai đoạn.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại khống chế sức mạnh của mình, cố gắng tiết kiệm thể lực và chân nguyên.

Thanh Huyết luyện Khinh Cương đao trong tay hắn tựa như ánh chớp, tựa như điện xét, chém thẳng vào đám người kia từ những góc độ mà đến cả bản thân Sở Hi Thanh cũng không thể tưởng tượng nổi, nó chỉ lướt nhẹ qua cổ họng của những người này, hoặc là chui vào trong trái tim của bọn họ.

Sức đao mềm nhẹ, lại càng trí mạng hơn! Hoàn toàn không lãng phí một chút sức lực nào.

Cũng đến tận giờ phút này, tên mặc Huyết Y kia mới nhìn rõ Sở Hi Thanh múa đao ra sao!

Lông mày hắn hơi cau lại, vẻ mặt hơi cứng lại mà lùi về sau vài bước.

Tên này. . . có gì đó sai sai.

Người này không chỉ mạnh hơn rất nhiều, mà khí thế cũng khác với lúc trước, vung đao tựa như mộng tựa như ảo, khiến cho hắn nhìn không hiểu.

Chương 153: Tàn sát

Tam đương gia Cát Bình An của Bạch Vân Trại thì lại giận dữ không thôi vì đám thuộc hạ đã chết.

“Thứ quái gì vậy? Làm thịt hắn!”

Đám mã phỉ tinh nhuệ ở chung quanh lập tức lao về phía Sở Hi Thanh như là nước thủy triều.

Trong lúc nhất thời, vô số ánh đao và bóng kiếm chém thẳng về phía Sở Hi Thanh từ bốn phương tám hướng.

Sở Hi Thanh lại hồn nhiên không sợ.

Một cơn gió lớn bỗng nhiên thổi qua ở bên trong động quật này, từng tia sấm sét bắt đầu lấp lóe bên ngoài cơ thể của hắn.

Giết!

Một mảnh ánh đao hình cung màu đen quét ngang qua động quật.

Chiêu thức này, là Phong Quyển Tàn Vân bên trong Truy Phong đao pháp.

Ánh đao kia mang theo cuồng phong và sấm sét, còn hình thành một mảnh đao phong cực lớn, chém đứt cơ thể của chín tên mã phỉ đứng đầu ra thành hai đoạn.

Còn có những điện quang sấm sét kia, thì đánh thẳng lên người của rất nhiều mã phỉ.

Tuy rằng đám sấm sét này không trí mạng, nhưng lại làm cho người bị đánh trung cứng đờ, không thể động đậy được.

Mà thanh Huyết luyện Khinh Cương đao của Sở Hi Thanh lại khốc liệt như gió, hoặc là lau qua cổ của bọn họ, hoặc là xuyên thủng lồng ngực của bọn họ.

Trong chớp mắt, lại có hơn hai mươi người vô thanh vô tức mà ngã xuống mặt đất.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại xông vào trong đám người, chỗ hắn đi qua đều tan tác, máu tươi bay tán loạn tung tóe.

Trong hang động chật hẹp và u tối, tựa như nổi lên lốc xoáy và bão táp.

Cuồng phong trấn giữ ở bên ngoài cơ thể Sở Hi Thanh, cũng quấn quanh thanh Huyết luyện Khinh Cương đao của hắn.

Lúc này, mỗi một ánh đao vung lên, thì đều có một đao phong sắc bén màu xanh dài đến một trượng xuất hiện. Nơi nó đi qua, gân cốt gãy lìa, thân đầu chia lìa.

Còn có sấm sét màu xanh lam ở trong trung tâm của bão táp đang không ngừng bắn phá bốn phía.

Máu nóng toàn thân Sở Hi Thanh sôi trào, toàn thân đều vùi đầu vào trong trận giết chóc này.

Lúc này, ánh đao màu đen kia điên cuồng thu gặt sinh mệnh giống như liêm đao của tử thần.

Bóng đao lại biến hóa vô thường, giống như một con Hải Yến tùy ý qua lại ở trong cơn giông bão.

Từng tên từng tên mã phỉ to lớn gục ngã xuống dưới chân hắn, từng tên từng tên võ tu cửu phẩm, thậm chí là bát phẩm bị hắn chặt đứt cổ họng.

Từng mảng từng mảng mưa máu và huyết tương bắn tung tóe ra bốn phía, nhuộm đỏ cả hai bên vách đá trong hang động.

Mỗi một bước của hắn, tất sẽ chém một người. Mỗi một đao của hắn, thì chắc chắn có đầu người rơi xuống.

Chỉ vẻn vẹn hai mươi cái hô hấp, đám người trước mắt Sở Hi Thanh ở ít hơn một phần ba.

Gần ba mươi cái thi thể không đầu hoặc là không hoàn chỉnh ở trên mặt đất, máu của bọn họ hội tụ cùng một chỗ, tạo thành một con suối màu đỏ.

Khi vừa mới bắt đầu, đám mã phỉ của Bạch Vân Trại còn tranh nhau lên, tất cả đều toàn lực ứng phó.

Nhưng chỉ một lát sau, trong mắt của bọn họ đã hiện lên vẻ sợ hãi, bước chân không tự chủ được mà lùi lại phía sau, bản năng muốn rời xa khỏi cơn bão táp và ánh đao hình cung màu đen kia.

“Tiên sư cha nhà nó, tên này cũng là một tên thâm tàng bất lộ!’

Cát Bình An tức giận hừ một tiếng, cánh tay đã nổi gân xanh.

Con ngươi của hắn co rụt lại, hiện lên vẻ ngưng trọng.

Hắn âm thầm cảm thấy hoảng sợ.

Vừa rồi, tu vị của người này rõ ràng chỉ là cửu phẩm, nhưng sức chiến đấu mà người này thể hiện ra, lại đã sánh vai với thất phẩm!

Ngự phong ngự lôi, đây rõ ràng là cảnh giới Truy Phong đao pháp và Trục Điện Chỉ tầng thứ năm, mà phải lĩnh ngộ đao ý thì mới có thể có được năng lực này.

Ngoài ra, Dưỡng Nguyên Công cũng không thể thấp hơn tầng bốn.

Người này cũng ẩn giấu thực lực giống như Lục Loạn Ly kia.

Mà từ sức chiến đấu này đến xem, thì càng không thể coi thường được.

Cát Bình An gào lên một tiếng: “Tất cả mọi người lùi lại phía sau!”

Hắn lui lại ba bước, nắm chặt miêu đao ở bên hông mình: “Cung nỏ lên, bắn chết tên con hoang này cho ta!”

Cát Bình An nói câu này xong, đám mã phỉ đang bao vây xung quanh Sở Hi Thanh như được đại xá, bọn họ liều mạng lùi lại phía sau, rời xa khỏi Sở Hi Thanh.

Trong đó có vài người chỉ chậm một bước, liền bị lưỡi đao bên trong cuồng phong chém đứt đầu.

Mà lúc này, có hơn ba mươi người ở trong hang động bắt đầu lấy cung tên ra, còn có tận mười cái ‘phi hoàng nỗ’, tất cả đều nhắm thẳng vào Sở Hi Thanh.

Ngay khi Sở Hi Thanh định đuổi theo đám mã phỉ bỏ chạy kia, hắn chỉ thấy một mảnh mưa tên bắn thẳng về phía mình, một ít mã phỉ không tránh kịp, trực tiếp bị ‘phi hoàng nỗ’ bắn cho thủng trăm ngàn lỗ.

Trước người Sở Hi Thanh thì lại tuôn ra một đám tia lửa, những âm thanh ‘leng keng leng keng’ vang lên không ngừng.

Trong cái hang động chật hẹp này, Sở Hi Thanh không thể tránh, mà muốn tránh cũng không được, nên hắn cũng lười tránh.

Đao của Tần Mộc Ca đâu chỉ nhanh hơn hắn vài lần, sức mạnh và chân nguyên cũng hơn xa hắn.

Chương 154: Tàn sát (2)

Mười cái ‘phi hoàng nỗ’ kia vốn có thể bắn chết hắn trong nháy mắt, nhưng lúc này lại không thể tổn thương đến hắn.

Sở Hi Thanh bện ra một mảnh đao dày đặc ở trước người, nước chảy không lọt, mưa gió không lọt.

Những mũi tên và đinh tên kia bị hắn đánh bay ra ngoài, không ngừng va chạm vào hai bên vách đá.

Tuy nhiên, tốc độ tiến lên của hắn đã bị dừng lại, cái mưa tên liên miên không dứt này, tuy rằng nó tạm thời không làm gì được hắn, nhưng vẫn làm cho hắn nửa bước khó đi.

Một số mã phỉ không mang cung tên thì trực tiếp sử dụng ám khí, các loại phi tiêu, Kim Tiễn tiêu, phi châm, thậm chí là các loại Lưu Tinh chùy. . . tất cả đều bay đến liên tiếp không ngừng.

Điều làm cho Sở Hi Thanh giận dữ chính là, có vài tên trong đó còn bắn về phía Lục Loạn Ly đang ngất ở một bên.

Đám con hoang này!

Trong lòng Sở Hi Thanh thấy hơi bất đắc dĩ, mà trong khi hắn muốn lùi lại phía sau, trở về bên cạnh Lục Loạn Ly.

Thì trong đầu óc của hắn bỗng nhiên xuất hiện vài đoạn tin tức.

Đoạn thứ nhất là: Một cơm chi đức phải đền, Nhai Tí có oán tất báo, đã báo thì không tránh khỏi chém giết máu tanh!

Đoạn thứ hai là: Cho nên quân tử trị người, tức lấy đạo của người trả lại cho người!

Hai mắt Sở Hi Thanh nhất thời hiện lên một tia kỳ dị, thế đao của hắn cũng bắt đầu theo đó mà thay đổi, hơi thở toàn thân cũng phát sinh biến hóa lần nữa.

Lúc này, Cát Bình An ở phía đối diện nhìn thấy Sở Hi Thanh đỡ trái tránh phải thì khóe môi cong lên: “Tu vị đúng là không tệ! Nguyên công bát phẩm thượng, đao pháp lại có thể ác liệt đến mức này, đủ để sánh vai với thất phẩm. Tuy nhiên, mặc đao pháp của ngươi mạnh đến đâu, thì hôm nay cũng phải chết trong tay lão tử!”

Tên mặc Huyết Y nghe thế cũng gật đầu: “Cát huynh ứng phó rất tốt! Đao pháp của người này rất vướng tay vướng chân, thiên phú cũng không tầm thường chút nào, sức chiến đấu đã gần bằng con tiện nhân kia, trực tiếp bắn chết hắn thì không thể tốt hơn. . .”

Khoảnh khắc này, giọng nói của tên mặc Huyết Y im bặt.

Hắn nghe thấy một tiếng thú gào rống rất mơ hồ, hắn cau mày nhìn sang Sở Hi Thanh một lần nữa. Sau đó, chỉ thấy sau lưng Sở Hi Thanh tựa như có một con cự thú đầu rồng thân sài, toàn thân có Canh kim chi khí vờn quanh.

Nó trợn mắt trừng trừng, uy thế vô cùng!

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người ở chỗ này đều cảm thấy đầu mình bị nện một chùy, ý thức mơ hồ, ảm đạm.

Ngay cả tên mặc Huyết Y cũng không ngoại lệ, chỉ là trình độ nhẹ hơn một chút.

Sau đó, vô số mũi tên, đinh tên, phi châm. . . tất cả đều phản xạ về phía bọn họ, làm cho bên trong động quật nhất thời vang lên một mảnh rên rỉ.

Đao của Sở Hi Thanh vẫn chặt chém đỡ, nhưng đám ám khí và mũi tên kia, cứ mười cái thì có một cái bị hắn mượn lực phản chấn lại, vật quy nguyên chủ.

Mà mặc dù Sở Hi Thanh không thể phản chất tất cả mười phần lực lượng của đám ám khí và mũi tên kia, nhưng cũng có thể làm cho chúng nó bay trở về với bảy phần mười sức mạnh.

Chỉ vẻn vẹn ba cái hô hấp, mười tên dùng 'phi hoàng nỗ' thì có năm tên bị hắn phản chấn làm cho thương tích đầy mình.

Sau đó, khí thế của Sở Hi Thanh càng như cầu vồng, một mảnh ánh đao màu đen quấn theo mấy chục hơn trăm cái ám khí, rồi lao thẳng về phía đối diện như rồng cuốn gió bão.

Mục tiêu hàng đầu của hắn là đám người sử dụng 'phi hoàng nỗ' kia.

Nơi cuồng phong của Sở Hi Thanh đi qua, không còn một người sống, từng cái từng cái thi thể ngã xuống đất, từng cái từng cái suối máu phun trào lên không trung.

Không ai có thể chống đỡ được hắn, không người nào có thể sống quá một hiệp dưới đao của hắn.

Cát Bình An như muốn rách cả mi mắt, hắn đã tức giận đến tột đỉnh.

Trong khoảng thời gian một khắc ngắn ngủi này, thuộc hạ dưới trướng hắn đã thương vong mất sáu phần mười.

Lúc này, hắn biết là nếu như không ngăn cản Sở Hi Thanh, thì bốn phần mã thị tinh nhuệ còn lại cũng sẽ bị Sở Hi Thanh giết đến chạy tán loạn, thậm chí là tàn sát đến gần như không còn.

Đặc biệt là mấy tên sử dụng 'phi hoàng nỗ', càng không thể để họ chết được.

“Đừng có mà càn rỡ!”

Hắn đạp chân xuống, bóng người nhanh chóng lao đến trước Sở Hi Thanh, miêu đao chém về phía cổ họng thiếu niên như một dải lụa.

“Đao huynh!”

Đây là hắn đang cầu viện về phía đồng bạn của mình, hiện giờ chỉ có hai người họ liên thủ thì mới có thể ngăn cản khí thế của người này.

Tên mặc Huyết Y cũng không dám chậm trễ, hắn rút thanh kiếm ở bên hông ra, lăng không nhảy về phía Sở Hi Thanh, kiếm như huyết ảnh đâm thẳng vào giữa trán Sở Hi Thanh.

Hai người một trên một dưới, phối hợp vô cùng ăn ý.

Sở Hi Thanh quả nhiên là không thể ứng phó cả trên lẫn dưới, trong lúc nhất thời lại không thể chống đỡ nổi.

Chương 155: Tàn sát (3)

Ba người chỉ giao thủ có ba hiệp, đao trong tay hắn đã bị một đao toàn lực của Cát Bình An đánh bay.

Mà lúc này, trong mắt Cát Bình An hiện lên một tia vui sướng, thì Sở Hi Thanh đã chập ngón tay lại như đao, đánh thẳng đến trước mặt hắn như lôi đình điện thiểm.

Đây là Trục Điện Chỉ!

Cát Bình An choáng váng, bỗng nhiên hiểu ra.

Tên này cố tình bỏ đao để đổi lấy một cơ hội này.

Nhưng vì sao tay của đối phương lại nhanh như vậy! Thậm chí còn nhanh hơn cả khoái đao vừa rồi!

Hắn có ý né tránh, nhưng ngón tay của Sở Hi Thanh lại có thể qua lại như quảng ảnh, một chỉ xuyên thủng trán của Cát Bình An.

Sau đó, tay của Sở Hi Thanh vồ lấy thanh miêu đao của Cát Bình An, rồi lập tức giơ lên ngăn chặn.

Cheng!

Theo một tiếng vang bén nhọn, tia lửa bắn tung tóe, Sở Hi Thanh may mắn đỡ được một kiếm này, mũi kiếm của tên mặc Huyết Y kia chỉ cách cổ họng hắn chưa đến nửa thước.

Mà cả người hắn cũng bị sức mạnh từ một kiếm của đối phương đánh cho trượt lùi về phía sau.

Chân Sở Hi Thanh hơi lảo đảo, gần như không thể đứng vững. Nhưng miêu đao trong tay hắn vẫn vung múa như thường, chém sạch tất cả đám ám khí và mũi tên kia.

Tên mặc Huyết Y nhân cơ hội này xông lên, toàn thân hắn treo ngược trên đỉnh hang đá tựa như một con dơi, kiếm trong tay phối hợp với đám ám khí và cung tên kia, chỉ trong vòng ba cái hô hấp mà đã đâm hơn bảy mươi kiếm.

Mãi đến tận khi Sở Hi Thanh đứng vững một lần nữa, thì hắn hắn mới dừng lại, dưới chân trượt lùi về sau hơn mười trượng, nhưng toàn thân vẫn treo ngược trên đỉnh hang động.

Đôi mắt tam giác của hắn hiện lên một vệt sáng lạnh lẽo, ngậm lấy sát cơ vô tận mà nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh.

“Ta không ngờ tên tạp chủng như ngươi lại có thể giết chết Cát Bình An!”

Một tên võ tu chỉ bát phẩm mà lại có năng lực như vậy.

Dưới trường hợp vị hơn trăm người vây giết, mà có thể tàn sát hơn bảy mươi người, giết chết một người tu vị thất phẩm thượng trải qua hơn trăm trận chiến đấu liều mạng như Cát Bình An!

“Tuy nhiên, chân nguyên của ngươi còn sót lại bao nhiêu?” Tên mặc Huyết Y cười đắc ý, để lộ ra một cái răng trắng nhỏ: “Hôm nay, ta chỉ cần kéo dài thời gian là có thể giết chết ngươi.”

Đối phương múa đao liên tục không ngừng nghỉ, lại còn điều khiển phong lôi, thậm chí còn sử dụng đao ý mạnh mẽ kia.

Người này chỉ có tu vị bát phẩm, chân nguyên có nhiều đi chăng nữa thì lúc này cũng đã tiêu hao đến không còn bao nhiêu.

Lông mày Sở Hi Thanh cũng cau lại.

Lúc này, đúng là chân nguyên của hắn đã tiếp cận trạng thái đèn cạn dầu, không chỉ sức mạnh bị suy yếu, mà chân nguyên trong kinh mạch cũng bị nghiền ép đến hết sạch.

Vừa rồi, hắn có tranh thủ thời gian dùng một viên đan dược khôi phục nguyên khí, nhưng hiệu quả của nó chỉ nhỏ bé không đáng kể, không thể có hiệu quả trong nhất thời nửa khắc được.

Trong khi Sở Hi Thanh đang suy nghĩ biện pháp phá cục, thì lại cảm giác được trái tim của mình bỗng nhiên co rút vào.

Đầu tiên, hắn cảm giác được một cơn đau nhói, sau đó trái tim kia nhanh chóng bành trướng, rồi phóng thích rất nhiều máu ra ngoài.

Trong đó bao hàm cả một lượng nguyên khí rất lớn, không chỉ để cho khí huyết của hắn dâng trào lần nữa, mà chân nguyên trong kinh mạch cũng trở nên dồi dào.

Lúc này, Sở Hi Thanh chẳng những không thấy uể oải, mà trái lại còn cảm thấy phấn chấn, cảm giác như sức lực toàn thân liên miên bất tận, không bao giờ hết.

Sở Hi Thanh lập tức bừng tỉnh, đây là thiên phú Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (tam giai) của Tần Mộc Ca gây nên.

Thiên thu không phai mờ, vạn cổ bất diệt!

Trong truyền thuyết, Bá Võ Vương Tần Mộc Ca không chỉ có chân nguyên hùng hậu vô đối khắp thiên hạ, mà năng lực hồi phục cũng có một không hai.

Nàng từng chiến đấu ba ngày ba đêm với cự yêu Sơn Linh Huyết trên chiến trường phương bắc, sau khi chiến đấu xong thì thể lực vẫn dồi dào, một ngày một đêm chạy mười ba ngàn dặm, trấn áp đám nghịch tộc Hắc Lang ở Băng Châu.

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, lộ ra một nụ cười trào phúng.

Mà một chớp mắt tiếp theo, bóng người của hắn lại bắn mạnh ra ngoài, lại bắt đầu phản chấn đám mũi tên và ám khí kia về nơi chủ của nó.

Trong một mảnh kêu tiếng rên thê thảm kia, bóng người của Sở Hi Thanh lại lao đến trước người tên mặc Huyết Y lần nữa.

Sau đó, miêu đao trong tay hắn chém thẳng xuống như một dải lụa.

Đao thứ nhất, Không Huyệt Lai Phong!

Đây là thức rút đao trong Truy Phong đao pháp, chỉ hơi thay đổi một chút là có thể sử dụng sau khi đã rút đao.

Nó cũng nhanh như gió chớp, có thể chém cả thời gian!

Tên mặc Huyết Y đang treo ngược kia thì lại trợn trừng mắt lên, trong mắt viết đầy vẻ khó tin.

Hắn không thể nào hiểu được, vì sao Sở Hi Thanh vẫn nhiều chân nguyên để sử dụng như vậy?

Tên mặc Huyết Y liền đạp một cái, cố gắng hết sức để lùi lại phía sau, huyết kiếm trong tay lại phong tỏa trước mặt, cố gắng ngăn cản những đao trí mạng của Sở Hi Thanh.

Nhưng mà một chớp mắt tiếp theo, cánh tay phải đang hoàn hảo của hắn đã bị Sở Hi Thanh một đao cắt đứt, rơi xuống mặt đất.

Sau đó, miêu đao của Sở Hi Thanh lại vung lên.

Một đao này là Phong Lôi Giao Gia!

Cuồng phong và miêu đao tương dùng, lôi đình và thân đao như một thể.

Rầm!

Ánh đao của Sở Hi Thanh kéo dài một trượng, dứt khoát chém đầu của tên mặc Huyết Y xuống.

Chương 156: Dường như đã từng nhìn thấy

Khoảnh khắc này, toàn bộ hang động đều rơi vào yên lặng như chết.

Lúc này, chỉ còn hơn ba mươi tên mã phỉ là không bị thương, ánh mắt của bọn họ tràn đầy mờ mịt và hồi hộp, thậm chí là không thể tin tưởng một màn đang diễn ra trước mặt, sau đó lại nhìn Sở Hi Thanh đang cầm đao mà đứng.

120 tên mã phỉ tinh nhuệ, cộng thêm hai vị võ tu thất phẩm thượng, thế mà lại không địch nổi một người.

Bọn họ lập tức quay người, rồi điên cuồng chạy trốn về phía xa xa.

Mà trong khoảnh khắc này, Sở Hi Thanh lại vung đao lên lần nữa.

Phong Quyển Tàn Vân!

Cơn cuồng phong bạo ngược kia hóa thành vô số đao gió sắc bén, giết chết tất cả sinh linh ở trong hang động.

Từng cái từng cái lôi đình đánh thẳng vào tất cả những bóng người còn đang đứng ở phía trước.

Sở Hi Thanh toàn thân nhuốm máu, tựa như một Tu La màu đỏ tươi, bắt đầu đuổi theo truy sát cá lọt lưới.

. . .

Nửa khắc thời gian sau, cuối cùng thì Sở Vân Vân cũng men theo dấu vết ở dọc đường mà tìm thấy Sở Hi Thanh.

Khi nàng nhìn thấy vị huynh trưởng tiện nghi của mình, thì nội tâm nhất thời thả lỏng, nhưng ánh mắt lại hơi sửng sốt.

Trước mắt Sở Vân Vân, có thể nói là một mảnh bừa bộn.

Nơi này cực kỳ tanh tưởi, hơn trăm bộ thi thể ngã trên mặt đất, dòng máu của bọn họ chảy xuôi thành một dòng suối máu. Còn có hơn một trăm thanh đao kiếm cũng với vô số ám khí và mũi tên, rải rác ở bốn phương tám hướng.

Hai bên vách đá và đỉnh của hang độc đều có những dấu vết chém rất dài và rất sâu.

Đó không phải là vết chém của đao khí, đao khí không có tản như vậy, cũng không có rộng như vậy.

Sở Hi Thanh thì lại đang đứng bên một bộ thi thể, hắn đang đổ một giọt Hóa Thi Thủy xuống đó.

Thi thể kia vừa tiếp xúc với Hóa Thi Thủy, lập tức xì xì vài tiếng, rồi phát ra mùi tanh tưởi.

Sở Vân Vân cau mày, bịt mũi nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Quần áo trên người Sở Hi Thanh đã biến thành màu đỏ sậm, ngay cả tóc cũng bị nhuộm đỏ, hình tượng cực kỳ thê thảm và chật vật.

Tuy nhiên, khi Sở Vân Vân quan sát cẩn thận, thì lại phát hiện toàn thân Sở Hi Thanh không có một vết thương nào cả.

Ngoài ra, nàng còn nhìn thấy Lục Loạn Ly.

Thiếu nữ đang nằm ngửa trên một khối đá dài ở bên cạnh, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch.

Có điều, vết thương trên người của thiếu nữ đã được xử lý và thoa thuốc, còn được băng bó.

Hô hấp của nàng rất bình ổn, lồng ngực phập phồng bình thường.

Lục Loạn Ly liếc mắt nhìn chung quanh, nhất thời lại cau mày, cảm giác không tìm được manh mối: “Chuyện gì xảy ra?”

Sở Hi Thanh thì lại đổ một giọt Hóa Thi Thủy xuống thi thể khác, trong lòng thì đang nhớ lại quá trình chiến đấu vừa rồi.

Hắn đang dành thời gian lĩnh ngộ đao pháp của Tần Mộc Ca, và cả cảm ngộ về đao ý của Tần Mộc Ca.

Nếu như Sở Hi Thanh đã thu được tất cả võ đạo của Tần Mộc Ca lúc 11 tuổi, vậy cũng có nghĩa là hắn hiểu được tất cả hàm nghĩa ở trong đó.

Hiệu quả của thẻ nhân vật sẽ biến mất sau một canh giờ, nhưng những lý giải của hắn về đao pháp và đao ý sẽ không biến mất.

Sở Hi Thanh lại hờ hững mở miệng trả lời: “Ta tìm được Lục Loạn Ly, nhưng lại bị ép đến bước đường cùng. Khi đó ta hôn mê bất tỉnh, mất đi ý thức, khi tỉnh lại thì hiện trường đã biến thành như vậy. Dường như có một vị cao thủ xuất hiện, giết chết đám mã phỉ này, để cho chúng ta may mắn kiếm được một mạng.”

Đây là lời giải thích mà hắn đã nghĩ từ trước.

Nếu như giải thích thật, vậy thì hắn phải nói từ chuyện hệ thống trong tầm mắt của hắn rồi.

Sở Hi Thanh cảm thấy rất phiền phức, mà lại không thể nào làm người khác tin tưởng.

Thẻ nhân vật, bảng hệ thống gì gì đó. . . chính bản thân hắn cũng cảm thấy lời nói của mình rất hoang đường, tràn đầy hoang đường.

Sở Vân Vân thì lại hơi cau mày, nàng nửa tin nửa ngờ mà quét mắt qua hiện trường.

Nàng phát hiện một ít góc độ máu phun lại trùng khớp với một số vết máu ở trên người Sở Hi Thanh.

Lẽ nào cái cao thủ thần bí kia lại chính là bản thân Sở Hi Thanh sao?

Khi đó Sở Hi Thanh ngất xỉu, mất ý thức, lẽ nào là “Thần hàng pháp’? Hoặc là có thần ma nào đó phụ thể vào hắn?

Sở Vân Vân lắc đầu, vừa nhìn về phía mặt đất: “Vậy vì sao phải dung Hóa Thi Thủy? Dường như không cần thiết mà.”

Không phải mỗi người đều giống như nàng, cứ mỗi khi ra tay thì lại phải xóa hết dấu vết.

Sở Hi Thanh rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần, liếc mắt nhìn nàng một cái: “Ngươi xem vết thương trên người họ đi!”

Lúc này, Sở Vân Vân mới cúi người xuống, tập trung nhìn vào đám thi thể này.

Sau đó, sắc mặt nàng liền thay đổi, ánh mắt biến thành cực kỳ cổ quái.

Nhưng vết thương được tạo thành bởi đao ý này, Sở Vân Vân cảm thấy dường như mình đã từng nhìn thấy.

Rất tương tự với đao ý cực đoan của nàng khi còn nhỏ, không! Quả thực là giống hệt, cứ như là đúc ra từ một khuôn vậy. . .

Chương 157: Thắng nhanh

Hai người Sở Hi Thanh bắt đầu liên thủ, dùng tốc độ nhanh nhất để hủy thi diệt tích trong hang động này.

Sở Vân Vân vẫn cau mày, mặt đầy khó hiểu và mê man.

Nàng không thể hiểu nào, vì sao những vết thương của các thi thể này lại có Nhai Tí đao ý khi còn bé của mình.

Nếu như nói Sở Hi Thanh chuyển nguy thành an là nhờ vào quỷ thần, như vậy thì đao ý này là thế nào?

Chẳng lẽ mình còn có một linh hồn khác? Trước đây không lâu đã phụ thể lên người Sở Hi Thanh để giết địch?

Sở Vân Vân nghĩ mãi vẫn không hiểu, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ.

Sau khi hủy thi diệt tích xong, nàng liền ôm Lục Loạn Ly, rồi dẫn Sở Hi Thanh lao nhanh ra khỏi Hỏa Cốt Quật.

Sở Vân Vân rất quen thuộc nơi này, lại chuyên đi đường tắt, nên chưa đến ba khắc thời gian thì đã đi ra đến miệng quật.

Sở Hi Thanh thì lại thay một bộ quần áo sạch sẽ, hai mắt dại ra mà đi theo sau lưng nàng như một tên đầu gỗ.

Hắn vẫn đang dành thời gian để cảm ngộ các loại võ học và Nhai Tí đao ý của Tần Mộc Ca hồi nhỏ.

Hắn cảm ngộ được nửa canh giờ rồi, hiệu quả rất rõ ràng.

Sở Hi Thanh dành thời gian liếc mắt nhìn bảng hệ thống của mình một cái.

Lúc trước, hắn cần 30 điểm võ đạo để tăng Nhai Tí đao ý lên tầng thứ ba, nhưng bây giờ chỉ cần 17 điểm.

Còn cả Khinh Vân Tung nữa, thế mà cũng từ 20 điểm giảm xuống còn 13 điểm.

Ngoài ra, Truy Phong đao pháp và Dưỡng Nguyên Công của Sở Hi Thanh cũng được giảm xuống không ít.

Trên cột võ đạo còn xuất hiện thêm mấy chữ "Trục Điện Chỉ (mới nhập môn)".

Nói cách khác, lần này hắn đổi thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 11 tuổi, thì đã kiếm được một khoản lớn.

Sở Hi Thanh nhịn không được mà mở võ đạo bảo khố ra xem một chút.

Điều khiến hắn vui mừng chính là, logo vật phẩm thẻ nhân vật Tần Mộc Ca vẫn còn màu sắc, nó không biến thành màu xám giống như những món thiên phú kia sau khi đã đổi xong.

Chuyện này có nghĩa là thẻ nhân vật Tần Mộc Ca có thể đổi nhiều lần giống như Thần Lực Đan.

Chỉ là khi Sở Hi Thanh nhìn rõ ràng thì trong mắt hắn hiện lên vẻ thất vọng.

Chú thích của cái thẻ nhân vật này đã phát sinh biến hóa, ba chữ 'bản trải nghiệm' đã biến mất tăm, thay vào đó là mấy chữ "Thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 11 tuổi (bản chính thức)".

---Có thể tạm thời nhận được toàn bộ sức chiến đấu của Tần Mộc Ca 11 tuổi, kéo dài hai phút đồng hồ, cần 10 điểm võ đạo để đổi.

Khóe môi Sở Hi Thanh không khỏi giật giật vài cái, lòng thầm nói thời gian rút ngắn quá kinh rồi đấy, tại sao bản trải nghiệm và bản chính thức lại chênh lệch nhau nhiều như vậy? Chênh lệch ròng rã sáu mươi lần.

Hắn còn đang nghĩ đổi thêm vài cái thẻ nhân vật Tần Mộc Ca để nghiên cứu đao pháp đây.

Làm như vậy mạnh hơn là trực tiếp dùng điểm võ đạo để tăng lên, cũng càng có lời hơn.

Sau đó, Sở Hi Thanh liền thu hồi nỗi thất vọng.

Thật ra thì hắn cũng đoán được, chuyện tốt như vậy chỉ có một lần chứ không thể có lần thứ hai.

Nếu như 10 điểm võ đạo là có thể đổi được sức chiến đấu thất phẩm trong một canh giờ, vậy há không phải là hắn sẽ vô địch sao?

Mặc dù đã rút ngắn từ một canh giờ xuống còn hai phút, nhưng cũng cực kỳ có lời.

Tại một số tình huống nguy cấp, cái thể nhân vật Tần Mộc Ca này sẽ là thứ có thể cứu mạng hắn.

Hai người đi ra khỏi Hỏa Cốt Quật vào lúc giờ thân bốn khắc, cũng chính là bốn giờ chiều.

Mặt trời đã ngả về tây, nhưng trong và ngoài Hỏa Cốt Quật vẫn cứ nóng như lò lửa.

Sở Vân Vân đưa mắt nhìn quanh, phát hiện thị trấn bên ngoài Hỏa Cốt Quật vẫn cứ trống trơn, không nhìn thấy một bóng người nào.

Sở Vân Vân hơi cau mày liễu lại, nàng cảm thấy khá kỳ quái.

Quan phủ quận Tú Thủy không để ý đến Hỏa Cốt Quật cũng đã đành, bởi Hỏa Cốt Quật là nơi nằm ngoài pháp luật, bình thường các ngươi không nộp thuế, dựa vào cái gì mà bắt ta quản?

Nhưng vì sao tất cả võ đạo thế gia và hào môn địa phương của quận Tú Thủy cũng không có động tĩnh gì? Bọn họ cho phép Bạch Vân Trại và Huyết Phong Đạo cướp sạch cả tòa thị trấn này sao?

Sở Vân Vân ôm Lục Loạn Ly đi đến trước cửa một hiệu thuốc to lớn rộng rãi.

“Ngươi chờ ở đây, ta đi vào phối chế vài loại thuốc, lại xử lý các vết thương cho nàng. Lục cô nương bị thương rất nặng, vài chỗ đã xuyên qua xương, xương sườn cũng bị gãy mất bảy cái, nếu như không xử lý tốt, sau này sẽ để lại sẹo.”

Tuy rằng Sở Hi Thanh đã băng bó vết thương cho Lục Loạn Ly, nhưng thủ pháp của hắn cực kỳ cùi bắp.

Ngoài ra, Thiết Sơn Tần thị còn có vài loại phương thuốc trị thương bí truyền, chẳng những có thể để vết thương khép lại nhanh hơn, mà còn có thể xóa sẹo.

Tuy nhiên, khi Sở Vân Vân quay đầu nhìn Sở Hi Thanh, thì lại phát hiện hắn vẫn ngơ ngơ ngác ngác, hai tay không ngừng múa các chiêu thức của Truy Phong đao pháp, giống như là đang nghiên cứu võ học vậy.

Chương 158: Thắng nhanh (2)

Sở Vân Vân lắc đầu, sau đó đi vào trong cửa: “Ngươi cẩn thận đám dư nghiệt của Bạch Vân Trại và Huyết Phong Đạo, nếu như gặp được mà không ứng phó nổi thì có thể gọi ta.”

Cái tên này đã có linh thức, dù trong trạng thái ngủ say thì cũng có thể cảnh giác được nguy hiểm, nên không cần quá lo lắng.

Sở Hi Thanh liền ngơ ngác đứng chờ ở ngoài cửa, hắn tiếp tục cảm ngộ đao ý, trầm mê vào trong đó.

Tuy nhiên, khi hắn chuẩn bị tập trung vào cảm ngộ lần nữa, thì lại nghe thấy có người kêu tên của mình.

“Sở Hi Thanh!”

Sở Hi Thanh sững sờ một chút, ánh mắt nhìn về phía phát ra âm thanh.

Hắn nhìn thấy một thiếu niên mặc áo đen ở cách đó không xa.

Thiếu niên tầm mười lăm tuổi, thân hình cao to, gương mặt có góc có cạnh, ngũ quan rõ ràng như điêu khắc, mắt thì lại hơi giống với hồ ly.

Lông mày của hắn nhíu chặt, vẻ mặt đầy không vui.

Sở Hi Thanh nhận ra người này, mày kiếm của hắn hơi nhướng lên: “Chu Lương Thần? Không phải người bị bệnh nặng sao? Chạy đến đây làm gì?”

Đây chính là Cửu Phẩm Kiếm Ma - Chu Lương Thần, người đã lấy cớ bị bệnh nặng để nhận thua, làm cho hắn tổn thất vạn lượng bạc, cộng thêm một mớ điểm võ đạo.

Trong mắt Chu Lương Thần ẩn chứa một tia giận dữ, hắn vừa mới gọi Sở Hi Thanh vài câu, nhưng đối phương lại bỏ mặc, làm như không nghe thấy.

Lúc này còn lấy chuyện ‘bệnh nặng’ kia ra để trào phùng hắn, còn hỏi hắn đến đây làm gì?

Chu Lương Thần hít một hơi thật sâu, ngăn chặn lửa giận trong lồng ngực: “Bệnh nặng là chuyện giả dối không có thật, là do cậu của ta làm theo ý mình. Trận sinh tử lôi giữa ta và ngươi, ta vẫn chưa nhận thua đâu.”

Hắn một tay đè kiếm, ánh mắt lành lạnh mà nhìn vào vết máu trên người Sở Hi Thanh: “Dường như ngươi vừa với chiến đấu xong, nhưng ta cũng sẽ không chiếm lợi từ ngươi. Chu mỗ cũng chạy một ngày một đêm, bôn ba hơn ngàn dặm từ quận Lâm Hải về Cổ Thị tập, lại từ Cổ Thị tập chạy đến đây, thể lực tuyệt đối không nhiều hơn ngươi. Rút đao đi, ngươi và ta liền quyết thắng thua ở nơi này.”

Sở Hi Thanh nghe thấy thế thì không khỏi bật cười, lòng thầm nói tên này đúng là một tên cuồng võ nghệ.

Vấn đề ở đây là, hắn có lợi ích gì?

Vừa không có bạc để cầm, lại không có điểm võ đạo để thu.

Nếu như Chu Lương Thần khiêu chiến hắn ở trước mặt mọi người, vậy hắn nhất định sẽ nhận lời.

Nhưng hôm nay, toàn bộ thị trấn bên Hỏa Cốt Quật đều không có một bóng người.

Hắn lắc đầu nói: “Không đánh, ta đánh sinh tử lôi là vì cầu tài. Nếu như Chu huynh thật sự muốn giao thủ với ta, thì có thể đến Miếu thị hẹn trước, chúng ta sẽ lên võ đài đánh một trận.”

Chu Lương Thần nghe thấy thế thì nhất thời buồn bực.

Hắn biết thế lực của cậu Độ Vân Lai ở Miếu thị, mình tuyệt đối sẽ không thể toại nguyện được.

Thậm chí Độ Vân Lai không cần làm gì cả, chỉ cần tiết lộ thân phận con trai trưởng của Lâm Hải Chu thị ra, thì sẽ không có ai dám giao thủ với hắn ở trên sinh tử lôi.

Sinh tử lôi nói là ‘Hai phe không truy cứu sinh tử’, nhưng ai thật sự tin rằng Lâm Hải Chu thị sẽ không báo thù?

Chu Lương Thần hơi suy nghĩ một chút, sau đó thần sắc hơi động: “Ta không thể đánh sinh tử lôi, nhưng ta có thể lấy thứ này ra làm tiền đặt cược.”

Hắn giơ tay ném một khối ngọc bội ra giữa hai người.

“Nếu như ngươi thắng, thì thứ này sẽ là của ngươi.”

Sở Hi Thanh cúi đầu nhìn miếng ngọc bội kia một chút, trong mắt hiện lên một tia kinh dị, nếu như có lợi ích thì cái gì cũng dễ bàn.

“Đây là một pháp khí bát phẩm hệ Lôi, ngươi nhất định muốn đặt thứ này?”

Pháp khí bát phẩm bình thường đáng giá tầm một ngàn lượng bạc, nhưng mà pháp khí bát phẩm hệ Lôi thì lại rất hiếm thấy.

Hắn nhìn thấy mặt Chu Lương Thần rất nghiêm túc thì lại thấy buồn cười, liền móc một viên tiền đồng từ trong tay áo ra, rồi bắn lên không trung.

Viên tiền đồng kia bay lên ba trượng ở giữa không trung, sau đó mới bắt đầu rơi xuống.

Chu Lương Thần một tay đè kiếm, trong con ngươi có tinh mang bắn ra bốn phía.

Ngay khi tiền đồng rơi xuống đất, tạo thành một tiếng ‘keng’, thì Chu Lương Thần bỗng nhiên rút kiếm.

Nhưng mà đúng lúc này, vỏ đao của Sở Hi Thanh cũng phát ra một tiếng ‘sặc’.

Chu Lương Thần còn chưa kịp phản ứng, thì một ánh đao lăng lệ đã chỉ vào cổ họng của hắn.

Con ngươi của Chu Lương Thần trợn trừng lên, chỉ vì kiếm của hắn chỉ mới rút được chưa đến nửa tấc!

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, vẻ mặt vui mừng: “Như vậy thì ta liền vui lòng mà nhận miếng ngọc bội này rồi!”

Hắn đã kiếm được không ít từ trận chiến bên trong Hỏa Cốt Quật, nhưng mấy thứ đó không thể gặp ánh sáng như miếng ngọc bội này của Chu Lương Thần, hắn có thể quang minh chính đại mà dùng miếng ngọc bội này.

Tuy nhiên, thật ra thì trận chiến này là hắn đang bắt nạt người ta.

Hiệu quả của thẻ nhân vật Tần Mộc Ca vẫn còn chưa biến mất đâu.

Chu Lương Thần thì lại trở nên thất thần và chán nản, thể mà hắn và Sở Hi Thanh lại chênh lệch nhau nhiều đến mức này?

Tại trước mặt người này, ngay cả kiếm mà mình còn không rút ra được.

Chương 159: Tàng Kinh Lâu mở cửa

Sở Vân Vân bận rộn một lúc lâu ở trong hiệu thuốc rồi mới đi ra.

Sau khi nàng đi ra, liền nhìn thấy Sở Hi Thanh đang đứng chờ các nàng ở bên cạnh một chiếc xe ngựa.

Đây là một chiếc xe ngựa sang trọng có khắc trận pháp giảm xóc.

Đây hiển nhiên là chuẩn bị cho Lục Loạn Ly, tình trạng của nàng bây giờ không chịu nổi xóc nảy.

“Vừa rồi có chuyện gì vậy?” Sở Vân Vân lại nhìn Sở Hi Thanh từ trên xuống dưới: “Ta vừa nghe thấy có người khiêu chiến ngươi, là tên Chu Lương Thần kia?”

Tuy rằng nàng không có linh thức cảm ứng, nhưng thính giác vẫn đứng đầu thiên hạ, cách một lớp tường đá thì vẫn có thể nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài này.

Đây cũng là một trong những nguyên do mà nàng yên tâm để Sở Hi Thanh ở ngoài một mình.

“hắn vừa mới khiêu chiến ta, nhưng có thể là do chạy quá lâu nên mệt mỏi, bởi vậy bị một đao của ta đánh bại.”

Sở Hi Thanh cười khanh khách, lấy ngọc bội kia ra, quơ quơ ở trước mặt Sở Vân Vân: “Còn thua một cái pháp khí, cái này gọi là Thanh Lôi Bích, pháp khí bát phẩm, có thể để người điều động một ít sấm sét.”

Ánh mắt Sở Vân Vân lại hiện lên vẻ ngờ vực.

Chu Lương Thần lại bị đánh bại bởi một đao của huynh trưởng tiện nghi này? Chu Lương Thần yếu như vậy sao?

Tuy nhiên, đúng là lúc nãy nàng không nghe thấy âm thanh tranh đấu ở bên ngoài, mà chỉ nghe thấy tiếng đao của Sở Hi Thanh ra khỏi vỏ.

Mà chuyện lạ phát sinh ở trên người Sở Hi Thanh hôm nay cũng đã đủ nhiều rồi.

Sở Vân Vân hơi lắc đầu, rồi ôm Sở Vân Vân lên xe ngựa.

Khi trở về thành thì Sở Hi Thanh xung phong nhận việc, muốn đánh xe ngựa.

Nhưng xe chưa đi được mấy bước thì Sở Vân Vân đã đuổi hắn qua một bên.

Cái tên này hoàn toàn là làm xằng làm bậy, không có một chút kinh nghiệm lái xe nào.

Nếu như cứ để cho hắn làm bừa, thì sớm muộn gì cái xe ngựa này cũng lao đầu xuống hố.

Một lát sau, bọn họ đã chạy đến cổng nam của thành Tú Thủy, lại phát hiện bầu không khí nơi này hơi xơ xác và tiêu điều.

Bên dưới cửa thành còn có một đám binh lính mặc khôi giáp, cửa thành cũng đang từ từ đóng lại.

Những người đi đường bị xua đuổi ra xa bốn mươi trượng, không ai được phép tiến lại gần.

Hai huynh muội bối rối đứng ở trên xe, nhìn quanh về phía cổng thành, hòng tìm được nguyên do.

Trên tường thành chỉ có những giáp sĩ được võ trang đầy đủ, không tìm thấy nguyên do gì.

Nhưng mà có người bên trong đám người xung quanh thì lại đang nghị luận.

“Ta vừa mới nghe người ta nói, có rất nhiều kẻ không biết lai lịch xông vào võ quán Chính Dương, hình như là muốn cướp bản đồ của bảo tàng Liệt vương gì gì đó.”

“Bảo tàng Liệt vương là cái gì? Vì sao bản đồ này lại được giấu ở bên trong võ quán Chính Dương?”

“Ngươi phải đọc thêm sách đi, Liệt Vương đương nhiên là Vũ Liệt thiên vương – Minh Thiên Thu rồi! Ngày xưa, trước khi bại vong thì hắn đã cất giấu toàn bộ của cải của Ngụy quốc tại một nơi bí mật, muốn giữ lại cho đời sau đông sơn tái khởi, khôi phục Thần Châu. Còn vì sao bản đồ lại được giấu trong võ quán Chính Dương thì ta cũng không rõ. . .”

“Hình như là có liên quan đến Bá Võ Vương - Tần Mộc Ca, lúc nãy có người ở trong võ quán kêu lên, bọn họ không chỉ tìm thấy bản đồ ở nơi ở cũ của Tần Mộc Ca, mà còn tìm thấy lá cờ của Nghịch Thần Kỳ gì gì đó.”

“Thế mà Bá Võ Vương lại từng ở võ quán Chính Dương á? Ta mới nghe thấy lần đầu đấy.”

Lúc này, Sở Hi Thanh nhìn về phía Sở Vân Vân, trong mắt ngậm lấy ý hỏi dò.

Sở Vân Vân thì lại trợn tròn mắt, nàng từng ở một gian Đệ Tử Cư ở Tây viện của võ quán Chính Dương hai năm, nhưng chưa từng nhìn thấy Nghịch Thần Kỳ gì cả, càng chưa bao giờ nhìn thấy bản đồ của bảo tàng Liệt vương gì.

Sao nàng biết những thứ này xuất hiện từ đâu chứ? Quá khó hiểu!

Tuy nhiên, sau khi nghe mấy người này nghị luận xong, thì nàng cũng hiểu được vài phần.

Vì sao những thế gia hào môn kia lại chậm chạp không chịu chạy đến Hỏa Cốt Quật.

“Bảo tàng Liệt vương?”

Lúc này, ở trong xe ngựa truyền ra một tiếng rên rỉ của Lục Loạn Ly.

Nàng đã tỉnh lại, thò khuôn mặt tái nhợt ra khỏi màn xe: “Có chuyện gì xảy ra?”

Sở Hi Thanh nhất thời không biết nói gì hơn.

Hắn vừa mới nhìn trạng thái của Lục Loạn Ly, rõ ràng là cô bé này ngủ rất sâu, kết quả vừa nghe thấy mấy chữ bảo tàng Liệt vương thì tỉnh lại ngay.

“Ngươi cảm thấy thế nào? Vẫn tốt chứ?”

Sở Hi Thanh thấy Lục Loạn Ly căn bản là không để ý đến mình, nàng đang dựng thẳng lỗ tai lên nghe đoàn người bên cạnh nói chuyện, con mắt tròn vo kia thì nhìn chằm chằm vào cửa thành.

Sở Hi Thanh không khỏi cười nhạo một tiếng: “Đừng nhìn nữa! Tình trạng của ngươi bây giờ, dù cho người khác có đưa bản đồ đến trước mặt ngươi thì ngươi cũng không giữ được.”

Lúc này, Lục Loạn Ly mới quay sang nhìn về phía Sở Hi Thanh, tò mò hỏi: “Ta vẫn rất tốt, chỉ là thân thể hơi yếu. Nhưng làm thế nào mà chúng ta có thể sống sót? Khi đó có nhiều người của Huyết Phong Đạo như vậy, ta còn cho rằng mình chết chắc rồi.”

Nàng liếc mắt nhìn xuống thân thể của mình, mắt hiện ra vẻ may mắn.

Cảm giác còn sống thật tốt. . .

Chương 160: Tàng Kinh Lâu mở cửa (2)

Sở Hi Thanh thì lại ‘hừ hừ’ hai tiếng, hắn lơ đãng quét mắt nhìn Sở Vân Vân ở bên cạnh một chút, sau đó lại giải thích như những gì hắn từng giải thích cho Sở Vân Vân.

“Cao thủ thần bí không biết tên?”

Lục Loạn Ly hơi cau mày, lại nhớ đến tình cảnh mà mình nhìn thấy trước khi hôn mê.

Nàng nhớ là khi đó Sở Hi Thanh chém vài đao, đám mã phỉ xông lên kia đều ngã gục trước mặt nàng.

Nàng thầm nghĩ, cái cao thủ thần bí này không phải là bản thân Sở Hi Thanh đấy chứ?

Không! Không! Không thể nào!

Hắn chỉ là một cửu phẩm, sao có thể là đối thủ của nhiều mã phỉ Bạch Vân Trại như vậy.

Chắc chắn là Sở Hi Thanh chiến đấu một lúc, sau đó không chịu được mà ngất xỉu, cuối cùng lại được cao thủ thần bí kia cứu giúp.

Có điều, tuy tu vị của tên này hơi yếu, nhưng lại rất đáng tin cậy.

Nàng nhớ lại bóng lưng của Sở Hi Thanh đứng trước mặt mình, đơn độc chặn đứng hơn một trăm tên mã phỉ kia, khóe môi Lục Loạn Ly không khỏi hơi cong lên.

Nhưng lời tiếp theo của Sở Hi Thanh thì làm cho nàng không thích nghe cho lắm.

“Cái gọi là gặp trắc trở thì phải khôn ngoan hơn, sau này phải cẩn thận một chút, suy nghĩ nhiều một chút. Người khác tùy tiện lừa gạt vài câu, ngươi liền chạy lon ton vào trong bẫy của người ta, trong đầu ngươi toàn là nước sao? Lần này, nếu như ta không hỏi được tin tức từ chỗ Ngô Mị Nương, thì ngươi chết chắc rồi.”

“Đúng rồi, sau khi ngươi hồi phục, nhất định phải bày tiệc rượu để cảm ơn ta. Nếu như không phải ta cõng ngươi chạy một đoạn đường, thì ngươi sẽ không chống đỡ được đến khi cao thủ thần bí kia xuất hiện.”

Lục Loạn Ly tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, đưa tay về phía của Sở Hi Thanh: “Mau đưa viên Phong Độn Phù kia cho ta.”

Nếu như không phải nàng cho Sở Hi Thanh mượn Phong Độn Phù, thì nàng cũng sẽ không chật vật đến mức độ đó.

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, lấy ngọc phù ở trong ngực ra, trả lại cho nàng.

Nhưng đúng lúc này, ba người trên xe ngựa đồng thời đưa mắt nhìn về phía tường thành.

Chỉ vì phía của võ quán Chính Dương, truyền ra tiếng gào thét của quán chủ Lôi nguyên: “Bản đồ đã rơi vào trong tay người Huyết Phong Đạo, mau đuổi theo!”

“Không phải Huyết Phong Đạo, là người của cẩm y vệ, ta nhìn thấy Tào Hiên lấy được bản đồ kia.”

Đây hình như là tiếng nói của Diệp Tri Thu. . .

“Không xong! Cao thủ của lục phiến môn cướp mất lá cờ rồi, mau đuổi theo, đừng để hắn trốn về nha môn.”

Sở Hi Thanh nghe những tiếng gào rống ở phương hướng đó, trong lúc nhất thời lại tràn đầy mờ mịt.

Rốt cuộc thì lá cờ và bản đồ kia đã rơi vào trong tay ai?

Khi hắn đang bối rối, liền thấy một bóng người mặc quần áo màu đỏ ngòm bay xẹt qua ở trên trời, bay vọt qua tường thành.

Lúc này, còn có một đạo cầu vồng màu đỏ son bắn thẳng ra từ phía trong thành.

Đạo cầu vồng kia đuổi theo sau lưng của tên mặc Huyết Y kia, nó tỏa ra ánh sáng chói mắt ở giữa không trung, sau đó một trận cương phong bao phủ bốn phía.

Sở Hi Thanh và rất nhiều người đi đường ở xung quanh đều bị cương phong này cuốn lên, rồi ném ra xa một trượng.

Xe ngựa dưới chân của mấy người Sở Hi Thanh cũng bị lật tung, mấy con ngựa ở phía trước đang nhảy loạn cào cào.

Mãi cho đến lúc này, Sở Hi Thanh mới nhìn rõ đạo cầu vồng màu đỏ son kia là một thanh phi kiếm.

Tên mặc Huyết Y kia thì lại ngã lăn trên đất, miệng ho ra một ngụm máu, sau đó bóng người lao thẳng về phía nam.

Không lâu sau, một đám cao thủ giang hồ bắt đầu lao ra khỏi thành. Bọn họ bay lên thì bay lên, leo tường thì leo tường, sau đó đuổi theo phương hướng của tên mặc Huyết Y kia.

Sở Hi Thanh nhìn đám người chạy nhanh này, sau đó lại quay đầu, liếc mắt nhìn nhau ở hai cô bé ở bên cạnh.

Cùng lúc đó, trên đỉnh mái nhà Tàng Kinh Lâu của võ quán Chính Dương, Kiếm Tàng Phong đang chắp tay sau lưng, vẻ mặt tự đắc mà nhìn cảnh tượng hỗn loạn tưng bừng của thành Tú Thủy.

Mà không lâu sau, hai người Lôi Nguyên và Diệp Tri Thu cũng chạy lên trên mái nhà.

“Kiếm sư huynh, tốt xấu gì ngươi cũng phải làm dáng một chút, phải đuổi theo chứ.” Lời nói của Diệp Tri Thu còn hàm chứa oán giận: “Ngươi chỉ đứng yên không làm gì cả. Người ta sẽ nghi ngờ những thứ kia là giả.”

Kiếm Tàng Phong cười ha ha, phản đối: “Trách nhiệm của ta là đảm bảo an toàn cho võ quán. Tọa trấn ở đây thì có gì không được?”

Hắn liếc mắt nhìn Diệp Tri Thu: “Yên tâm, chú thích và bức vẽ trên tấm bản đồ kia, đều là do Diệp lâu chủ bắt chước theo bút tích của Tần Mộc Ca hồi nhỏ. Lá cờ kia cũng được ta làm rất cẩn thận, bọn họ không thể phân biệt thật giả trong thời gian ngắn đâu.”

“Hơn nữa, dù có phân biệt được thật hay giả thì lại làm sao? Đồ và lá cờ đều rơi vào tay bọn họ rồi, bọn họ nói giả thì là giả sao?”

“Kiếm sư huynh thủ đoạn cao cường, Lôi Nguyên bội phục.” Lôi

Nguyên vẻ mặt khâm phục mà chắp tay về phía Kiếm Tàng Phong: “Mấu chốt là còn tính toán cả Huyết Phong Đạo và cẩm y vệ vào trong đó, đúng là làm cho Lôi mỗ xả được cơn giận.”

“Hai nhà này dám đánh chủ ý vào Vô Tướng Thần Tông chúng ta, ta há có thể để bọn họ dễ chịu. Lần này, tên Tào Hiên kia không chết cũng bị lột da.” Kiếm Tàng Phong lại càng đắc ý hơn, khóe môi hắn hơi cong lên: “Thông báo xuống dưới, ngày mai sẽ mở Tàng Kinh Lâu.”

Lúc này, quận Tú Thủy đã trở thành một vũng nước đục, mà võ quán Chính Dương đã không còn là đối tượng bị nhằm vào nữa, chính là thời cơ để mở Tàng Kinh Lâu.

Diệp Tri Thu không khỏi bật cười, vị Kiếm sư huynh này của nàng vẫn cứ xấu xa y hệt năm đó.

Chương 161: Thăng lá

Lúc sáng sớm, Chu Lương Thần trở lại đại trạch của Chu thị ở Lâm Hải.

Sắc mặt hắn tái nhợt, hai mắt vô thần, cả người đều ngơ ngơ ngác ngác.

Lúc này, đã có mấy vị quản gia và mấy gã sai vặt chạy ra nghênh đón, hỏi han ân cần. Chu Lương Thần lại bỏ mặc tất cả, tiếp tục đi một bước, lại đi một bước, thẫn thờ đi vào trong.

Nhưng khi hắn đi vòng qua bình phong chắn cổng, ánh mắt Chu Lương Thần lại hơi nhúc nhích.

Trong tòa đại sảnh hùng vĩ và rộng rãi của Chu gia lại ngồi đầy người.

Cha của hắn, Tam Chỉ Kinh Thần – Chu Hùng Bá đang ngồi ở chính giữa đại sảnh, mặt quay về phía nam, lưng đưa về phía bắc.

Người đang ngồi hai bên, hoặc là tộc lão và trụ cột của Chu gia, hoặc là các nhân vật anh kiệt trong đám gia thần.

Bên trong đại sảnh, chỉ tính riêng cao thủ thất phẩm cũng đã có hơn hai mươi vị.

Cậu của hắn, Vân Kiếm trang chủ - Độ Vân Lai cũng xuất hiện ở trong hàng ngũ đó.

Dường như bọn họ đang thảo luận chuyện gì đó, nhưng lúc này, tất cả mọi người đều liếc mắt nhìn về phía Chu Lương Thần ở bên ngoài cửa.

Mặt Chu Lương Thần thản nhiên như không, liếc mắt nhìn nhau với bọn họ, sau đó lại tiếp tục cất bước, đi về phía tiểu viện của mình.

“Lương Thần, ngươi đứng lại cho ta!”

Lúc này, một vị phu nhân trung niên có ngũ quan xinh đẹp, khí độ ung dung đi từ trong ra.

Nàng cau chặt mày liễu, nhìn Chu Lương Thần từ trên xuống dưới: “Lương Thần, ngươi bị làm vậy, vì sao lại có dáng vẻ như thất hồn lạc phách?”

Chu Lương Thần không chỉ không dừng bước chân, thậm chí còn không có hứng thú để trả lời, hắn tiếp tục cất bước đi về phía đông.

Trên mặt phu nhân trung niên nhất thời lộ ra vẻ bất đắc dĩ. Sau khi đứa nhỏ này mai danh ẩn tích để đi đánh sinh tử lôi ở Cổ Thị tập, thì càng ngày càng không nghe lời.

Độ Vân Lai thì lại mở miệng cười một tiếng, cầm chén trà trên bàn lên: “Ngươi tìm Sở Hi Thanh? Xem dáng vẻ này của ngươi thì đã bại bởi hắn?”

Chu Lương Thần vẫn không thèm để ý mà tiếp tục cất bước đi về phía đông như cũ, Độ Vân Lai thấy thế thì không khỏi lắc đầu, thổi lá trà trong chén: “Làm sao? Rốt cuộc là thắng hay bại, ngươi còn không có cả can đảm để trả lời à?”

Rốt cuộc thì bước chân của Chu Lương Thần cũng dừng lại, hắn ngẩng đầu nhìn vào trong đại sảnh, ánh mắt ảm đạm: “Như cậu đã dự đoán, ta không phải đối thủ của Sở Hi Thanh. Ta và hắn chiến một trận công bằng, lại thất bại trong một hiệp, ngay cả kiếm cũng không thể rút ra.”

Lúc này, mọi người trong đại sảnh nhất thời xôn xao.

Tất cả bọn họ lại nhìn về phía Chu Lương Thần lần nữa, bọn họ không thể tin được rằng thiếu niên thiên tài trong nhà mình, thậm chí là trong quận Lâm Hải này lại có thể bại bởi người khác trong vòng một hiệp.

Tay của Vân Kiếm trang chủ - Độ Vân Lai cũng run lên, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Hắn dự đoán Chu Lương Thần sẽ đi tìm tên nhóc họ Sở kia, có thể sẽ ăn chút thua thiệt nhỏ.

Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh có thể phản chất tất cả kiếm ý và đao ý, hiển nhiên là khắc chế kiếm đạo của Chu Lương Thần.

Nhưng chỉ cần đứa cháu ngoại này của hắn không ra tay với Sở Hi Thanh ở gần Cổ Thị tập, thì kiểu gì cũng phải chiến đấu được năm mươi sáu mươi hiệp chứ.

Bại trong một hiệp, làm sao có khả năng?

Phu nhân trung niên thì lại cười khẽ một tiếng: “Võ tu chúng ta, thắng thua một hai trận trong khi luận võ so tài là chuyện bình thường. Ngoại từ vị Bá Võ Vương kia ra, ai có thể thắng cả đời? Nguyên công của ngươi bây giờ chỉ là cửu phẩm thượng, bại bởi đối thủ có tu vị cao hơn ngươi thì cũng là chuyện rất bình thường. Kiếm ý của ngươi bây giờ đã đánh mài dũa, chân nguyên cũng sắp tăng lên rồi, khi đó chiến thắng lại là được. . .”

Chu Lương Thần lại cười tự giễu, đánh gãy lời nói của phu nhân trung niên: “Mẫu thân, tu vị của người kia tương đương với ta, đều là cửu phẩm thượng.”

Lúc này, toàn bộ đại sảnh đều hoàn toàn yên tĩnh, rất lâu sau vẫn không có âm thanh gì.

Mãi cho đến một lúc sau, mắt hổ của Chu Hùng Bá mở ra: “Vân Lai, nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Độ Vân Lai cười khổ nói: “Hai ngày trước, có một vị thiếu niên đã tu thành Nhai Tí đao ý quật khởi ở Miếu thị, đã chém chết Trang Hồng Phi ở trên sinh tử lôi. Đối thủ tiếp theo của hắn chính là Lương Thần, ta cho rằng Lương Thần không phải đối thủ của người này, cho nên đã đánh thuốc mê Lương Thần rồi đưa hắn trở về quận Lâm hải. Kết quả đứa nhỏ này không cam lòng chịu thua, lại chạy trở về. Tuy nhiên, ta không ngờ hắn sẽ bại bởi một chiêu của đối phương.”

Hắn lời ý mà ý nhiều, năm ba câu đã giải thích nguyên do cho mọi người hiểu.

Tất cả mọi người trong đại sảnh đều biến sắc.

Ngăm năm trước, Huyết Nhai Đao Quân đã gần như là diệt sạch Lâm

Hải Chu thị, bởi vậy Chu thị cực kỳ mẫn cảm với cái Nhai Tí đao ý này.

Chương 162: Thăng lá (2)

Chu Hùng Bá thì lại híp mắt suy tư, sau đó hỏi: “Lương Thần, ngươi cho rằng tên nhóc kia so với hai con hổ con của quận Lâm Hải chúng ta thì sao?”

Phu nhân trung niên ở cửa nghe thấy vậy, sắc mặt nhất thời hơi động, ánh mắt hàm chứa kinh ngạc mà nhìn về phía Chu Hùng Bá: “Phu quân, lẽ nào ngươi muốn mời người này đến giúp chúng ta tranh đoạt cái bí cảnh cửu phẩm kia. . .”

Chu Hùng Bá phất phất tay, chặn đứng lời nói của phu nhân trung niên kia, tiếp tục hỏi Chu Lương Thần với vẻ nghiêm túc: “Ngươi phải trả lời thành thật, sức chiến đấu của người này có vượt qua hai người kia không?”

Chu Lương Thần hơi ngẩn ngơ, hắn không hiểu Chu Hùng Bá muốn như thế nào, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của phụ thân, thì hắn cũng hiểu chuyện này quan hệ rất lớn.

Chu Hùng Bá cũng nói với vẻ nghiêm túc: “Phụ thân, đao của người kia như ánh sáng, lại như điện chớp. Lại như gió trên không, như mây trên trời, không thể dự đoán. Thế mà ta lại nhìn không hiểu thực lực của hắn rốt cuộc đã đến trình độ nào.”

Chu Lương Thần nhớ lại cảnh tượng ở thị trấn bên Hỏa Cốt Quật, khi nhớ lại một đao kia của Sở Hi Thanh thì thần sắc hắn hơi phức tạp, giọng nói ẩn chứa vẻ cảm khái: “Hai con hổ con của quận Lâm Hải chúng ta, có lẽ bọn họ mạnh hơn ta, nhưng tuyệt đối không thể mạnh hơn người này!”

“Ồ?” Chu Hùng Bá không khỏi nheo mắt lại, hứng thú tăng mạnh: “Vậy người này tên họ là gì? Là nhân sĩ địa phương nào?”

“Sở Hi Thanh!” Chu Lương Thần cười khổ một tiếng: “Hắn tên là Sở Hi Thanh, đệ tử nội môn của võ quán Chính Dương!”

. . .

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh đang đứng sững sờ ở trước cổng Tàng Kinh Lâu.

Trong tầm mắt của hắn, bỗng nhiên có mấy bông pháo hoa khổng lồ nổ tung tóe.

Số lượng điểm võ đạo ở bên trong màn hình huỳnh quang hư ảo cũng nhanh chóng biến hóa, một đường nhảy lên đến 55 điểm.

Cột danh vọng cũng biến thành bát phẩm hạ (siêu).

Sở Hi Thanh giật mình không thôi, quét mắt nhìn bốn phía.

Hắn không tìm được manh mối gì, cũng không hiểu rốt cuộc là điểm võ đạo này đến từ nơi nào?

Chuyện này có hơi kỳ quặc, bây giờ còn cách Luận Võ Thần Cơ phát hành hơn nửa tháng.

Lẽ nào là ‘dư vị’ của hai trận sinh tử lôi trong Cổ Thị tập?

Sau đó, Sở Hi Thanh cũng lười suy nghĩ nhiều, hắn tiếp tục đi về phía trước theo đám sư huynh đệ đồng môn.

Hôm nay, Tàng Kinh Lâu sẽ mở ra, quán chủ Lôi Nguyên cũng thực hiện lời hứa lúc trước, bồi thường cho đám đệ tử nội môn của khóa này. Vốn chỉ có hai ngày miễn phí, bây giờ tăng lên đến ba ngày.

Tuy nhiên, sau khi đến lượt Sở Hi Thanh đi vào cửa, hắn lại lấy lệnh bài ra, ôm quyền về phía Diệp Tri Thu đang đứng ở trong một góc khác.

“Giáo đầu, đệ tử muốn thăng lá!”

Khoảnh khắc này, tất cả sư huynh đệ đồng môn trước và sau hắn đều ồ lên, quay đầu nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Cái gọi là thăng lá, tất nhiên là tăng lá trúc ở trên lệnh bài của đệ tử.

Nhưng sau đó bọn họ liền bình tĩnh lại.

Chuyện Sở Hi Thanh đánh sinh tử lôi ở Cổ Thị tập, đã được hai huynh đệ Hồ Khản và Hồ Lai truyền khắp võ quán.

Có thể chém giết Trang Hồng Phi, ép lui Chu Lương Thần, tất nhiên có tư cách thăng lá rồi.

Diệp Tri Thu đánh giá Sở Hi Thanh một phen, hai mắt hơi sáng lên: “Tiến bộ rất nhanh, Dưỡng Nguyên Công đã lên đến tầng thứ ba, ngươi muốn thăng mấy lá?”

Sở Hi Thanh khẽ mỉm cười, chắp tay nói: “Thăng lên ba lá!”

“Có thể! Ngươi là quán quân cuộc kiểm tra thực chiến, có tư cách trực tiếp thăng lên ba lá.” Diệp Tri Thu hơi gật đầu, sau đó lại hỏi tiếp: “Ngươi đã nghĩ rõ ràng chưa?”

Đệ tử ba lá, sẽ có tư cách tham dự cuộc kiểm tra chân truyền vào cuối năm.

Lúc này, danh tiếng của Sở Hi Thanh vốn cực cao, thu hút rất nhiều sự chú ý, một khi hắn cuốn vào cuộc tranh đấu chân truyền, thì sẽ chọc phải rất nhiều rắc rối.

Đại đa số danh ngạch đệ tử chân truyền của võ quán Chính Dương, đều bị đám danh gia vọng tộc trong quận Tú Thủy coi là vật trong túi, không dễ chia sẻ cho người khác.

Con cháu bình dân muốn nổi bật thì cực kỳ khó khăn, nguy hiểm tầng tầng lớp lớp.

Nàng đã nhận được đáp án từ thần thái của Sở Hi Thanh, cũng trực tiếp khắc thêm hai mảnh lá trúc ở trên lệnh bài của Sở Hi Thanh.

Sau đó, nàng lấy một quyển sổ sách ở bên cạnh ra: ‘Nếu như ngươi muốn lên tầng thứ bảy của Tàng Kinh Lâu, thì phải đăng ký họ tên tại đây.”

Diệp Tri Thu hiểu rõ mục đích thăng lá trước khi vào trong của Sở Hi Thanh, hiển nhiên là tên này muốn nhân cơ hội này để leo lên tầng thứ bảy Tàng Kinh Lâu.

Sở Hi Thanh cũng bắt đầu đăng ký họ tên ở trên sổ sách, sau đó hắn lại hiện ra vài phần kinh dị.

Không biết có phải Diệp Tri Thu đã quên rồi hay không, mà nàng không hề đăng ký chuyện lúc trước hắn từng ở trong Tàng Kinh Lâu ba ngày.

Nói cách khác, cộng thêm ba ngày quán chủ Lôi Nguyên bồi thường, thì Sở Hi Thanh ở thể ở trong này đến sáu ngày như cũ.

Chương 163: Tăng lên

Sau khi Sở Hi Thanh tiến vào Tàng Kinh Lâu, hắn ngốc ở sáu tầng dưới đủ ba ngày.

Lần này, nhiệm vụ của hắn rất nặng nề, không chỉ phải nhớ quan tưởng đồ và bí dược của Dưỡng Nguyên Công tầng thứ tư, mà còn phải nghiên cứu mấy bức Chân Ý Đồ của Khinh Vân Tung, Truy Phong đao pháp và Trục Điện Chỉ, nắm giữ phương pháp tu hành của bốn tầng đầu.

Sở Hi Thanh dùng thời gian hai ngày, mới có thể nhớ hết những thứ này.

Tiếp đó, hắn chạy lên ngồi trước bức Nhai Tí đồ ở trên tầng sáu một ngày.

Sở Hi Thanh lo lắng mình chưa nhớ hoàn chỉnh bức đồ này, cho nên cố tình chạy lên học bù.

Quả nhiên, hắn phát hiện một số chi tiết nhỏ mà trước kia mình không chú ý đến.

Ba ngày sau, các đệ tử nội môn ở bên trong Tàng Kinh Lâu đều bị võ sư giáo viên thúc giục đi ra khỏi nơi này.

Sở Hi Thanh thì lại một mình leo lên cầu thang tầng thứ bảy.

Đệ tử nội môn ba lá, mỗi tháng có tư cách được vào tầng thứ bảy hai ngày.

Nhưng mà phải mất tiền, ở bên trong một ngày thì phải mất trăm lượng bạc.

Khi Sở Hi Thanh leo lên đến tầng thứ bảy, hắn liền cau chặt lông mày.

Tầng này quả nhiên là không phải là chuyện nhỏ.

Tuy không đến mức đáng sợ như Diệp Tri Thu nói, không có các loại thần ma dị lực bao phủ, nhưng cũng có rất nhiều nguy hiểm.

Vài bức Chân Ý Đồ và quan tưởng đồ kia đang bay loạn xạ, nhằng nhịt ở khắp nơi.

Khi Sở Hi Thanh đang tìm kiếm Chân Ý Đồ, nhất thời không cẩn thận mà đi đến trước một bộ Chân Ý Đồ của Dương Viêm Tu La Kiếm tầng thứ sáu.

Khi đó hắn cảm giác như con Tu La ác quỷ toàn thân bốc lửa ở bên trong đó sắp sống lại, cầm một thanh kiếm để chém thẳng vào đầu óc của mình.

Toàn thân của hắn cũng theo đó mà nóng rực lên, dường như toàn bộ đều sắp cháy sạch.

Nếu như không phải Sở Hi Thanh có thân thể Thuần Dương, lại có thiên phú Ngũ Cảm Thông Linh, linh thức và thần phách mạnh mẽ hơn người bình thường rất nhiều, thì lúc này tinh thần của hắn đã bị bức Chân Ý Đồ này đánh cho trọng thương rồi.

Cuối cùng thì Sở Hi Thanh cũng tìm thấy bức Nhai Tí Đồ thứ hai của võ quán Chính Dương ở trong góc phía nam của tầng thứ bảy.

Mấy bức đồ trên này biết di chuyển, thay đổi vị trí, lúc ở nam lúc thì lại chạy sang đông, hoàn toàn khác với những gì Sở Vân Vân nhớ, nên Sở Hi Thanh phải mất công đi tìm.

Sau đó, hắn bắt đầu cố gắng ghi nhớ, nhồi nhét vào đầu óc như nhồi vịt.

Ngộ tính của hắn kém xa Lục Loạn Ly và Sở Vân Vân, chỉ có thể dùng phương pháp này để kích hoạt bức Chân Ý Đồ này.

Tuy nhiên, có thể là do Ngũ Cảm Thông Linh, nên dù bức đồ ở trước mắt Sở Hi Thanh phức tạp hơn, nhưng hắn chỉ dùng nửa canh giờ là có thể nhớ được chín phần mười, kể cả một số chi tiết nhỏ.

Cũng chính vào lúc này, trước mắt Sở Hi Thanh lại xuất hiện ảo giác.

Vẫn là hình ảnh giống như trước kia, một người trung niên mặc áo bào màu xanh đứng sừng sững trên sông băng, ngự đao đối kháng với mấy ngàn vị Độc Nhãn cự nhân, chỉ là hình ảnh trong ảo giác đã rõ ràng hơn rất nhiều, những chỗ chi tiết và nhỏ bé đều hiện ra ở trước mắt Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh vừa nghiên cứu một chút, hai ngày đã trôi qua.

Hai ngày sau, Sở Hi Thanh vẫn chưa hết hứng những đã bị võ sư giáo viên thúc giục rời khỏi Tàng Kinh Lâu.

Ảo giác của hắn còn bị đánh gãy ở giữa chừng.

Nhưng mà cũng hết cách rồi, quy của của Tàng Kinh Lâu chính là như vậy, hắn chỉ có thể chờ tháng sau rồi quay lại.

Võ sư giáo viên ở tầng thứ bảy đã ưu đãi cho hắn rồi, để cho hắn ở trong này thêm một canh giờ rồi.

Sau khi Sở Hi Thanh ra ngoài, hắn liếc mắt nhìn bảng nhân vật của

mình.

Chỉ thấy cột võ ý vẫn là mấy chữ Nhai Tí tàn ý (tầng hai), không hề có thay đổi nào.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh lại biết rõ, bây giờ hắn nắm giữ Nhai Tí đao ý hoàn chỉnh hơn trước kia nhiều lắm.

Ngoài ra, điểm võ đạo để tăng Nhai Tí đao ý lên cũng đã giảm nhiều, hiện giờ chỉ cần 3 điểm võ đạo là có thể tăng đao ý lên tầng thứ ba.

Mà lúc này, số lượng điểm võ đạo của hắn đã tăng lên con số 59.

Hắn ở trong Tàng Kinh Lâu vài ngày, điểm võ đạo lại tăng lên 4 điểm.

Sở Hi Thanh hơi suy tư một chút, liền quyết đoán tăng Nhai Tí tàn ý lên tầng thứ ba, 3 điểm võ đạo mà thôi.

Trận chiến bên trong Hỏa Cốt Quật, để cho hắn lĩnh ngộ được chỗ tốt của cái Nhai Tí đao ý này.

Điều này có thể làm cho uy lực đao pháp của hắn tăng lên gấp bội, còn hỗ trợ hắn trong những trận quần chiến. (chiến đấu đông người)

Kẻ địch càng nhiều người, đao ý của hắn càng mạnh hơn, có thể nói là tiềm lực vô cùng.

Vì vậy, cấp bậc của Nhai Tí đao ý càng cao càng tốt.

Hắn đứng yên ở bậc thềm, cảm nhận biến mà mà đao ý tăng lên, sau đó mới nở nụ cười thỏa mãn, rồi đi về phía nhà ăn.

Hắn ở Tàng Kinh Lâu vài ngày, mỗi ngày chỉ ăn bánh bao chay và bánh bao nhân thịt để chống đỡ, khi cảm ngộ đao ý thì còn mất ăn mất ngủ, không nhớ đến chuyện ăn uống, nên bây giờ đã đói cồn cào, chỉ muốn ăn và ăn.

Lúc này, đúng lúc là giờ cơm trưa, Sở Hi Thanh lấy hai bát thịt kho tàu rất to, còn lấy thêm một chút gà vịt thịt cá, rồi đi đến một góc của nhà ăn, bắt đầu ăn uống.

Chương 164: Tăng lên (2)

Khi hắn miễn cưỡng ăn xong một bát thịt, thì Lục Loạn Ly và Sở Vân Vân dắt tay nhau đi đến.

“A!” Lục Loạn Ly đặt một xấp ngân phiếu xuống trước mặt Sở Hi

Thanh: “Hai cái binh khí thất phẩm hạ, bảy thanh Huyết luyện Khinh cương đao bát phẩm hạ, cộng thêm ba cái pháp khí bát phẩm, tổng cộng bán được 1300 lượng bạc, ngươi đếm một chút đi.”

“Bình khí đều có chút ám thương, pháp khí cũng hơi cũ, mấu chốt là mấy thứ này thuộc về Huyết Phong Đạo và tam đương gia của Bạch Vân trại, đám khốn khiếp kia chỉ thu với giá bảy phần mười.”

Nàng nói chính là những chiến lợi phẩm mà Sở Hi Thanh nhận được trong trận chiến ở Hỏa Cột Quật.

Nếu như hai huynh muội bọn họ đi bán những thứ này, thì sẽ rước lấy rất nhiều phiền phức.

Giao cho Lục Loạn Ly thì không thành vấn đề.

Cái gọi là một chuyện không phiền hai chủ, Lục Loạn Ly đã kết thù với Huyết Phong Đạo, vậy thì kết thêm một lần nữa cũng không sao.

Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy trái tim bị đau.

Đám thương nhân khốn kiếp này ép giá quá tàn nhẫn.

Hắn âm thầm thở dài, lòng tràn đầy thất vọng.

Hắn vốn muốn mua một cái pháp khí cấp độ bát phẩm thượng cho mình và Sở Vân Vân, hiện giờ chỉ có thể tạm thời bỏ qua.

Trong khoảng thời gian này, đúng là hắn kiếm được không ít tiền, ba trận sinh tử lôi với Long gia kiếm được hơn 800 lượng, lại bán kiếm của Đồ Hồng hơn một ngàn lạng, cầm được 320 lượng ở bên trong kho hàng của Long gia, trận sinh tử lôi với Trang Hồng Phi kiếm được 1200 lượng, Tả nha nội lại cho hắn 200 lượng tiền lì xì, cộng thêm đám tang vật này, và một số bạc vơ vét được từ trên người đám mã phỉ của Bạch Vân Trại, tổng cộng khoảng tầm sáu ngàn lượng.

Nhưng hắn tiêu cũng rất nhiều, lần trước nhờ Tả Thanh Vân mua Băng Tằm Hỏa Nhộng mất 1400 lượng, sau đó là xăm toàn đồ Bí Chiêu của Truy Phong đao pháp, lại mua tin tức từ chỗ của Ngô Mị Nương, tổng cộng mất 1100 lượng bạc.

Lại ngốc mấy ngày ở trên tầng thứ bảy của Tàng Kinh Lâu, mất thêm hai trăm lượng bạc.

Mấy ngày hôm nay, Sở Vân Vân ngưng luyện Chân phù ở trong Thuật sư viện, đem linh chủng đột phá lên cửu phẩm thượng, cũng phải bỏ ra 200 lượng. Ngoài ra, còn có tiền hoa hồng cho anh em nhà họ Hồ, còn cả tiền nợ Diệp Tri Thu, rất nhiều thứ nhỏ lẻ cũng phải tiêu đến mấy trăm lượng.

Tính toán một lượt, trong tay hắn bây giờ chỉ còn có 2800 lượng.

Sở Hi Thanh không khỏi nghĩ đến núi vàng núi bạc chồng chất ở trước Hỏa Cốt Quật ngày đó.

Đáng tiếc là Sở Vân Vân làm người rất chính trực, nhận định là tiền của bất nghĩa thì sẽ không lấy. Hơn nữa, đám tiền này đều là tang vật mà đám mã phỉ Bạch Vân Trại cướp được từ trong tay những hiệu buôn kia, nếu như lấy thì sẽ có rắc rối rất lớn.

Không biết đám vàng bạc này, cuối cùng sẽ rơi vào tay ai?

Sở Hi Thanh không có đếm tiền, mà trực tiếp nhét ngân phiếu vào trong ngực: “Thật ra thì không cần đưa cho ta, ngươi đưa cho Vân Vân cũng được.”

Lục Loạn Ly nghe thấy thế, không khỏi hít thở một hơi.

Nàng cũng không hiểu vì sao mình không chịu giao tiền cho Sở Vân Vân?

Có thể là nàng cho rằng, Sở Hi Thanh mới là người đứng đầu gia tộc Sở thị?

“Tiền đưa ai cũng như nhau.” Sở Vân Vân thì lại thản nhiên, nàng thả bát cơm xuống: “Đúng rồi, huynh trưởng, ngươi lại cầm tiền để nhờ anh em họ Hồ tuyên truyền cho ngươi?”

Sở Hi Thanh nghe thấy thế thì cười mỉa một tiếng, đúng là trong ngày hắn trở về từ Cổ Thị tập thì đưa đưa hai mươi lượng bạc cho Hồ Khản và Hồ Lai.

Nhưng mà hiệu quả lần này không tốt cho lắm.

Sở Hi Thanh tổng kết lại, thứ nhất là rất nhiều đệ tử trong võ quán đều tin tưởng hắn là thủ tịch nội môn, thực lực mạnh mẽ, hiếm có đối thủ trong cấp bậc cửu phẩm.

Thứ hai là đại đa số người trong số bọn họ còn chưa tiếp xúc với sinh tử lôi ở chợ đen, cũng không có khái niệm rõ ràng gì với Trang Hồng Phi và Chu Lương Thần.

Tất cả đều là cửu phẩm, có thể mạnh đến mức nào? Bọn họ bại bởi thủ tịch nội môn Sở Hi Thanh, há không phải là chuyện bình thường hay sao?

Bởi vậy, khi hắn trở về từ Cổ Thị tập, cho đến khi hắn chạy đến Hỏa Cốt Quật vào ngày hôm sau, nhưng vẫn không thấy điểm võ đạo tăng lên, lần này thì lỗ vốn rồi.

Không biết đám điểm võ đạo nhận được trước khi đi vào Tàng Kinh Lâu có liên quan đến chuyện này hay không?

Nhắc đến chuyện này, Lục Loạn Ly lại cười trên sự đau khổ của người khác: “Ngươi đã nổi danh lắm rồi, mà ba ngày trước vừa thăng lên ba lá. Mấy ngày nay ngươi phải cẩn thận, ta nghe được vài tiếng gió, đám đệ tử ba lá kia đang nghĩ biện pháp cho ngươi một bài học đấy.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nhìn vào màn hình huỳnh quang hư ảo của mình lần nữa, sau đó tập trung vào hai chữ Nhai Tí trên cột trạng thái.

---Võ tu cửu phẩm ôm ác ý với ngươi đã vượt quá 100 người, Nhai Tí đao ý của ngươi tăng lên đến trình độ yếu!

Khóe môi của Sở Hi Thanh không khỏi vểnh lên, hắn lại cười gằn một tiếng.

Việc này căn bản không cần Lục Loạn Ly phải nhắc nhở.

Trong võ quán, có khoảng tầm năm trăm tên đệ tử nội môn ba lá. Nhưng danh ngạch đệ tử chân truyền hàng năm chỉ có bốn mươi.

Giữa năm và cuối năm một lần, mỗi lần chỉ chọn hai mươi người.

Nếu như bọn họ không thể thăng cấp chân truyền trước 18 tuổi, vậy thì sẽ mất tư cách tham dự kiểm tra chân truyền.

Mà đệ tử chân truyền trong võ quán, không chỉ có thể cầm năm mươi lượng bạc một tháng ở quận nha, mà còn có tiền đồ rộng lớn hơn.

Bọn họ có thể tiếp xúc với những phương pháp phối chế và quan tưởng đồ đẳng cấp cao hơn. . . đó đều là những thứ có thể tu luyện đế nhất phẩm nhị phẩm, thậm chí là siêu phẩm, không phải mấy thứ bàng môn tà đạo được lưu truyền trên giang hồ có thể so sánh.

Bọn họ còn có thể kiếm được chức vị phong phú do võ quán sắc xếp, sau khi xuất sư cũng có thể tiến vào quân đội để nhậm chức.

Càng có thể thu mua bí dược từ con đường của Vô Tướng Thần Tông.

Một ít người thiên phú xuất sắc, thậm chí còn được nhận trợ cấp rất lớn.

Nói chung là có rất nhiều chỗ tốt, nhiều không kể xiết.

Ban đầu, cái danh ngạch đệ tử chân truyền này đã bị cạnh tranh rất kịch liệt, Sở Hi Thanh lại bỗng nhiên xuất hiện vào lúc này, muốn chặn ngang một cước, gần như đã khóa chặt một danh ngạch chân truyền, há có thể không làm cho người ta tức giận?

Chương 165: Long chi cửu tử

“Vậy thì thế nào?”

Mặt Sở Hi Thanh đầy bình tĩnh, hắn gắp một miếng thịt kho tàu rồi nhét vào miệng, cắn một cái là miệng đầy nước mỡ.

“Mặc kệ bọn họ thích cũng được, mà không thích cũng được, ta vẫn sẽ lấy cái danh ngạch đệ tử chân truyền này thôi. Bây giờ bọn họ không chịu được, nhưng qua một thời gian sẽ quen thôi.”

Sở Vân Vân đã bắt đầu ăn cơm.

Nàng nghe vậy thì hơi nhướng mày lên, cảm thấy hơi giật mình nên liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh một cái.

Lời nói của tên này, có bá khí mà ngày xưa không có.

Nhưng đúng lúc này, tâm thần Sở Hi Thanh hơi nhúc nhích, hắn cảm ứng được một cô bé ở phía sau đi quá nhanh, nên vấp phải một khối gạch đá nhô lên từ mặt đất.

Lúc này, hắn quay người đỡ cô bé, lại dùng tay đỡ ba cái bát gỗ mà nàng làm rơi xuống.

Động tác của Sở Hi Thanh gọn gàng lại xinh đẹp, nước canh trong bát gỗ không tràn ra ngoài một giọt nào.

Tình cảnh này bị rất nhiều người nhìn thấy, nhất thời có một trận tiếng ồ lên bao trùm phòng ăn, đám nữ đệ tử ở xung quanh còn nhìn về phía hắn, trong mắt bao hàm tò mò và hưng phấn.

Sở Hi Thanh thì lại kinh ngạc mà nhướn mày lên.

Lúc này, trong tầm mắt của hắn lại có pháo hoa nổ tung, điểm võ đạo đã tăng lên 58 điểm.

Hiển nhiên là do đám sư tỷ sư muội này cống hiến rồi.

Sở Hi Thanh cho rằng, sau này mình phải bỏ nhiều công sức với đám nữ tính hơn.

Dường như các nàng rất dễ lừa. . . không! Là càng hiền lành lương thiện, càng chân thành hơn.

Tuy nhiên, vì thế mà hai chữ Nhai Tí trên cột trạng thái lại thay đổi.

---Võ tu cửu phẩm ôm ấp ác ý với người đã vượt quá 300 người, Nhai Tí đao ý của người tăng lên đến trình độ hạ đẳng!

Sở Hi Thanh đè thanh Huyết luyện Khinh cương đao bên hông, mắt nhìn quanh nhà ăn, sau đó lại bỏ mặc những ánh mắt u oán, hoặc là căm ghét, hoặc là khâm phục kia.

Tu luyện Nhai Tí đao ý có một chỗ tốt, đó chính là càng nhiều người mang ác ý với hắn, thì hắn càng mạnh hơn.

Các ngươi cứ việc trừng ta đi!

“Đa tạ sư huynh!”

Cô bé rơi vào trong ngực Sở Hi Thanh tầm mười lăm tuổi, dung nhan thanh tú, trên mặt của nàng nổi lên một mảnh ửng đỏ, cực kỳ ngượng ngùng.

Sau khi nàng rời khỏi ngực của Sở Hi Thanh, thì vội vàng cảm ơn hắn một tiếng, rồi mới cầm ba cái bát gỗ lên, vội vã rời đi giống như chạy trốn.

Sở Vân Vân hoàn toàn coi như không nhìn thấy một màn này, nàng chỉ ăn cơm chứ không nói gì.

Lục Loạn Ly thì lại bĩu môi một cái, dùng đũa đâm mạnh vào trong bát của mình.

Tên khốn khiếp này, chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt!

Mà lúc này, tại một góc khác của nhà ăn, Lưu Tinh Nhược thu hồi ánh mắt âm lãnh từ trên người Sở Hi Thanh về.

Đối diện hắn là một thiếu niên tóc ngắn, thân hình lùn nhưng lực lưỡng, ngũ quan cũng cứng rắn, đang ăn từng miếng từng miếng cơm.

“Nghĩ đến đâu rồi?” Thiếu niên tóc ngắn vừa ăn vừa ngẩng đầu lên nhìn Lưu Tinh Nhược: “Hiện giờ, danh tiếng của vị Sở sư đệ này rất cao, nếu như không để hắn biết quy củ, thì chỉ sợ cuộc thi chân truyền lần này, sẽ không có chỗ đứng cho đám người chúng ta rồi.”

Lưu Tinh Nhược thì lại mở miệng cười một tiếng: “Nghĩ cái gì? Chuyện này còn cần phải nghĩ sao? Bây giờ hắn là thủ tịch nội môn hàng thật giá thật, từng chém chết Trang Hồng Phi trên sinh tử lôi, bức lui Chu Lương Thần, hắn chắc chắn có một vị trí trong danh ngạch đệ tử chân truyền cuối năm.”

“Ta tội gì phải đắc tội với một thiên tài như vậy? Cuộc thi lần này, thứ tự của lão tử chỉ hạ xuống một bậc, đâu đến phiên ta lo lắng.”

Những người này coi Lưu Tinh Nhược hắn là kẻ ngu sao, mà lại bảo hắn nhảy ra vào lúc này?

Trước kia, đúng là hắn từng có ý nghĩa cho tên này một bài học, nhưng mấy ngày trước, hắn tận mắt nhìn thấy Sở Hi Thanh giết chết Trang Hồng Phi, nên cũng từ bỏ suy nghĩ này.

Kẻ sĩ ba ngày không gặp thì phải nhìn bằng con mắt khác.

Thực lực của Sở Hi Thanh đã khác xa với một tháng trước, tiến bộ thần tốc, để cho hắn kinh hồn bạt vía.

“Lời này của Lưu huynh sai rồi!” Thiếu niên tóc ngắn lắc đầu, phản đối: “Ta nghe nói thứ tự đệ tử chân truyền chỉ kém một bạc, chênh lệch một tuổi, thì đãi độ nhận được sẽ khác nhau.”

“Tương lai còn có thể trở thành đệ tử ký danh, ngoại môn, nội môn và chân truyền của Vô Tướng Thần Tông, một cái thứ tự bây giờ, sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến tương lai. Võ tu chúng ta phải tranh giành cơ duyên, dù một chút cũng phải tranh.”

Hắn thấy Lưu Tinh Nhược vẫn không bị lay động, đã biết là mấy lời này không có hiệu quả gì, liền đổi giọng: “Thật ra thì cũng không cần Lưu sư huynh đích thân đứng ra gây sự với hắn, chắc hẳn sư huynh cũng biết Tụ Nguyên Trận còn có hiệu quả ngưng tụ thần thức?”

Lưu Tinh Nhược không khỏi ‘a’ một tiếng, cảm thấy hơi hứng thú.

“Ta biết Lưu sư huynh rất có thiên phú trên phương diện thần phách, muốn mời sư huynh tham gia với chúng ta, hợp sức mạnh của các sư huynh đệ, đấu với hắn một trận ở bên trong Tụ Nguyên Trận. Chỉ cần thần phách của người này bị hao tổn, Dưỡng Nguyên Công của hắn sẽ không thể tăng tiến trong vòng hai ba tháng.”

Thiếu niên tóc ngắn đã ăn cơm xong, dùng ánh mắt chờ mong mà nhìn Lưu Tinh Nhược: “Một trong những điều kiện của cuộc thi chân truyền là, Dưỡng Nguyên Công tầng thứ ba viên mãn, hắn bây giờ còn kém không ít. Sử sư đệ còn trẻ, làm lỡ một hai năm cũng không có gì đáng ngại, Lưu sư huynh, ngươi cảm thấy thế nào?”

Chương 166: Long chi cửu tử (2)

Lưu Tinh Nhược không tỏ ý kiến, hắn lại nghiêng mắt nhìn Sở Hi Thanh lần nữa, lại nhớ đến tình cảnh mình bị đẩy xuống võ đài trong cuộc kiểm tra thực chiến.

Hắn đặt đũa trong tay xuống bát, ánh mắt bắt đầu trở nên ác liệt: "Vậy thì ta có ích lợi gì?"

Hắn biết sau lưng tên đối diện này vẫn còn người, có thể là Long gia trong nội thành, cũng có thể là một vị con cháu thế gia trong võ quán không vui khi nhìn thấy Sở Hi Thanh bộc lộ tài năng, nên muốn chèn ép.

Hắn cũng không muốn tìm hiểu, chỉ cần có đầy đủ lợi ích, thì hắn bán chút sức lực cũng không sao cả.

. . .

Sau bữa cơm trưa, Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân cùng nhau trở về Tạp Vật Viện.

Hắn vốn muốn thỉnh giáo Sở Vân Vân rất nhiều vấn đề, nhưng kết quả là Lục Loạn Ly cũng chạy theo đến đây.

Không phải nàng muốn quấn quýt lấy Sở Hi Thanh, mà là muốn thảo luận pháp thuật với Sở Vân Vân.

Từ sau ba trận sinh tử lôi với Long gia, nàng đã không còn che giấu ở trước mặt Sở Vân Vân nữa, còn xung phong nhận việc, muốn chỉ điểm pháp thuật cho Sở Vân Vân.

Công nhận là gia học nhà nàng rất uyên thâm, pháp thuật mà nàng mang ra đều là thứ quý giá không nhìn thấy trong Thuật sư viện.

Thỉnh thoảng nói ra vài câu còn hữu hiệu và sâu sắc hơn đám giáo viên bên Thuật sư viện.

Thậm chí vì thế mà Sở Vân Vân bỏ hơn 400 lượng bạc để thay đổi hai môn pháp thuật cơ sở.

Chỉ vì pháp thuật mà Lục Loạn Ly cung cấp có uy lực càng mạnh mẽ hơn, tốc độ thi triển cũng càng nhanh hơn.

Sở Hi Thanh bất đắc dĩ, chỉ có thể lấy cớ là đi ngủ trưa, để tiến vào không gian giả lập, bắt đầu luyện đao một mình.

Đến buổi chiều, Lục Loạn Ly lại tự mình làm cơm cho ba người ăn, sau đó mới hài lòng rời đi.

Sở Hi Thanh rốt cuộc cũng có cơ hội nói chuyện với Sở Vân Vân.

“Vân Vân, ngươi đột phá cửu phẩm thượng rồi? Sở Hi Thanh tờ mà nhìn nàng: “Ngươi cô đọng Chân phù gì?”

Sở Vân Vân hơi suy tư, sau đó liền giơ tay phải lên.

Một luồng ngọn lửa màu đỏ thắm bắt đầu sinh trưởng ở trong lòng bàn tay nàng, không lâu sau nó ngưng tụ thành một con thú nhỏ giống như sư tử, bắt đầu nhảy nhót chơi đùa ở trong lòng bàn tay của nàng.

Nó giống như một con sư tử con mới ra đời không lâu, tràn ngập tò mò với thế giới này, lúc thì nhìn trái một cái, khi thì nhìn qua phải một cái.

“Là Long chi cửu tử, Nghê bên trong Toan Nghê!”

(long chi cửu tử = chín đứa con của rồng)

Sở Hi Thanh nhìn lòng bàn tay của mình, khóe môi hiện ra vài phần ý cười: “Căn cơ pháp thuật của ta sẽ lấy Toan Nghê làm trụ cột, sẽ đi con đường ‘nghĩ vật hóa hình’.”

Môn pháp thuật này hơi tương tự với Thần Hàng Thuật, nhưng lại hơi khác biệt.

Thần Hàng Thuật là mời thần phách chân chính của Toan Nghe xuống, gia trì lên bản thân mình.

‘Nghĩ vật hóa hình’ thì là đem pháp lực của bản thân, hóa thành Toan Nghê, một trong chín đứa con của rồng.

Lúc mới đầu thì uy lực yếu hơn so với Thần Hàng Thuật, nhưng đây đều là lực lượng thuộc về bản thân mình, mà không phải mượn từ bên ngoài.

Sở Hi Thanh nhìn con sư tử non này, lại cảm thấy một tia hoảng sợ.

Con sư tử non này làm cho hắn có một loại cảm giác như nhìn thấy bức Chân Ý Đồ của Dương Viêm Tu La Kiếm trên tầng thứ bảy, thậm chí còn càng mạnh mẽ hơn.

Sức mạnh Dương Viêm ở bên trong nó rất mạnh, nhưng lại hết sức nội liễm.

Sở Hi Thanh không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, ‘ực’ một tiếng: “Nghĩ Hóa Thuật ở cấp độ cửu phẩm thượng mà mạnh như vậy sao?”

Sở Vân Vân mỉm cười, hợp hai tay lại, làm cho con Toan Nghe trong lòng bàn tay hóa thành từng tia lửa nhỏ, rồi biến mất không còn tăm tích.

“Ta có máu của Kim thân nhất phẩm, có chân ý Dương Viêm nhất phẩm, tu luyện căn cơ thành Đạo pháp, tất nhiên sẽ khác với tất cả mọi người. Vì thế nên bây giờ chưa thể dùng ở trước mặt người khác, ta đang nghĩ cách thu chân ý lại, để nó phản phác quy chân, khi đó người khác sẽ không thể nhìn thấu nó.”

Mí mắt Sở Hi Thanh nhất thời nhảy lên.

Hắn nghe nói, ‘phản phác quy chân’ chính là cảnh giới mà đám võ tu trên Địa Bảng và Thiên Bảng theo đuổi.

Một con Toan Nghê từ ‘nghĩ vật hóa hình’ lại phản phác quy chân thì sẽ mạnh đến mức nào?

Sau đó, hắn thu hồi tâm tư, tò mò hỏi: “Nhưng mà vì sao lại là Toan Nghê, mà không phải là Chu Tước hay là Tam Túc Kim Ô? Nếu nhắc đến Dương Viêm, thì hai loại thần cầm này càng mạnh hơn chứ!’

“Tất nhiên là có nguyên do.” Sở Vân Vân liếc mắt nhìn hắn: “Toan Nghê chính là con của Bàn Cổ, là cùng một mạch với Nhân tộc chúng ta, Chu Tước và Tam Túc Kim Ô tuy cũng là hậu duệ của tiên thiên thần linh thời cổ đại, nhưng lại cách chúng ta một tầng.”

Sở Hi Thanh trợn tròn mắt lên, vẻ mặt đầy nghi ngờ và khó hiểu: “Toan Nghê là còn của Bàn Cổ? Còn có cách nói này sao? Không phải nói là Long sinh chín con, Toan Nghê là một trong số đó sao?”

Sở Vân Vân cảm thấy buồn cười: “Bàn Cổ chính là Long! Ngày xưa, cự thần Bàn Cổ sinh ra tại một viên trứng rồng, do ‘Ứng Long chi tổ’ dưỡng dục sinh ra. Nhân tộc chúng ta tự nhận là hậu duệ của Long, chính là vì thế đấy.”

“Muốn nói đến Dương Viêm, Chu Tước và Tam Túc Kim Ô mạnh hơn là không thể nghi ngờ, nhưng nói đến ‘tố tổ đuổi nguyên’ và tiền đồ tương lai, thì một trong chín con của rồng mới là đường chính xác, đây chính là chín loại sức mạnh mà tổ tiên Bàn Cổ của chúng ta để lại trên thế giới này.”

Sau đó, nàng lại nhìn về phía sân sau của võ quán Chính Dương.

Ở nơi đó có cơ duyên của bọn họ.

Khoảng cách giữa bọn họ với hai con Linh sát hóa hình Toan Nghê và Nhai Tí kia càng ngày càng gần.

Chỉ cần Sở Hi Thanh thăng lên chân truyền, thì Nhai Tí đao ý của hắn nhất định có hy vọng đại thành.

Chương 167: Tụ Nguyên

Trên quảng trường của huấn luyện giả lập, bóng người Sở Hi Thanh nhanh chóng na di, hai ngón tay thì chập lại như kiếm, mang theo một tia sét nhỏ bé, không ngừng công kích sáu cái người giả ở xung quanh.

Những người giả này có thể di chuyển, chúng nó thay đổi vị trí mọi lúc.

Huấn luyện giả lập của hệ thống vô cùng thần kỳ, chẳng những có thể biến Huyết luyện Khinh cương đao của Sở Hi Thanh thành thật, mà còn có thể mang sức mạnh của pháp khí Thanh Lôi Bích từ hiện thực vào trong nơi này.

Sáu cái người gỗ này là bắt nguồn từ một tấm ‘thẻ đạo cụ huấn luyện giả lập’ mà Sở Hi Thanh đổi.

Nó có thể để cho Sở Hi Thanh sử dụng các loại đạo cụ ở bên trong huấn luyện giả lập, phụ trợ hắn tu luyện võ đạo.

Mà đám người gỗ biết di động này chính là một cái trong số đó.

Ngoài ra, võ đạo bảo khố còn có một tấm ‘thẻ thực chiến huấn luyện giả lập (thất phẩm)’.

Tấm thẻ này có thể biến ra mười tên kẻ địch, có sức chiến đấu ở trên cửu phẩm và dưới thất phẩm, muốn điều chỉnh thế nào cũng được.

Chúng nó còn có thể sử dụng các loại võ đạo không giống nhau, thời gian sử dụng là một trăm canh giờ.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh lại cảm thấy tấm thẻ này quá đắt, phải 10 điểm võ đạo mới có thể đổi được.

‘Thẻ đạo cụ huấn luyện giả lập’ chỉ cần một điểm võ đạo, nhưng ‘thẻ thực chiến huấn luyện giả lập’ lại tăng gấp mười lần.

Đương nhiên, nó đắt cũng có đạo lý của nó, Sở Hi Thanh cũng biết lợi ích của việc huấn luyện thực chiến, vấn đề là hắn không có nhiều điểm võ đạo.

Tạm thời, huấn luyện thực chiến đã có Sở Vân Vân rồi.

Vị Bá Võ Vương này có kiến thực cực kỳ uyên bác, các con đường võ đạo của các tông phái đều thuộc như lòng bàn tay, đều có thể mô phỏng.

Chỉ là ý thức chiến đấu của nàng là đỉnh cấp nhất, khiến cho tinh thần của Sở Hi Thanh chịu đủ loại đả kích mỗi khi giao thủ với nàng.

Sở Hi Thanh tập trung toàn bộ tinh thần vào chuyện luyện tập, hoàn toàn quên thời gian trôi qua, mãi cho đến khi tiếng gõ cửa ‘thùng thùng’ truyền vào tai của hắn.

Âm thanh này giống như là truyền vào từ hiện thực, chắc hẳn là Sở Vân Vân đang gõ cửa phòng hắn.

Tâm thần Sở Hi Thanh hơi động, dừng luyện tập Trục Điện Chỉ.

Hắn nhìn về phía bảng nhân vật của mình, chỉ thấy phía sau chữ Trục Điện Chỉ ở trong cột võ đạo đã biến thành (tầng một).

Khóe môi Sở Hi Thanh hơi cong lên, hiện ra vài phần thỏa mãn.

Xem ra hắn luyện tập một đêm đã có hiệu quả rõ ràng.

Đương nhiên, đây là do hắn từng dùng thẻ nhân vật Tần Mộc Ca, cho nên đã có cảm ngộ với Trục Điện Chỉ từ trước.

Bởi vậy, đêm qua Sở Vân Vân chỉ điểm và dạy dỗ một phen, hắn lại luyện tập một đêm trong huấn luyện giả lập, Trục Điện Chỉ lên tầng thứ nhất là chuyện nước chảy thành sông.

Chỉ là môn võ tay không mà hắn vẫn luôn muốn học này, lại không có mạnh mẽ như những gì hắn tưởng tượng.

Trước khi tu luyện Trục Điện Chỉ đến tầng thứ ba, yếu quyết của Trục Điện Chỉ chính là dùng ngón tay đâm xuyên qua mắt, xuyên lỗ mũi, đâm yết hầu, đâm dưới sườn, hoặc là đâm ‘bi’ . . . vân vân.

Dù sao thì điểm yếu của cơ thể ở đâu, thì liền đâm vào đó.

Nhưng mà cũng có thể hiểu được, đầu ngón tay của người là rất yếu đuối. Trước khi luyện ngón tay có thể sánh vai với đao thương, thì không cần đâm vào chỗ cứng của đối phương.

Sau đó, Sở Hi Thanh rời khỏi huấn luyện giả lập, lúc này tiếng chuông thể dục buổi sáng cũng vang lên.

Hắn rửa mặt một phen, sau đó đi theo Sở Vân Vân ra ngoài, chạy đến thao trường để thể dục buổi sáng.

Tuy nhiên, không biết vì sao mà hôm nay có rất nhiều các cô bé chạy đến thỉnh giáo đao pháp, mà tất cả đều là những cô bé xinh đẹp tươi tắn.

Sở Hi Thanh dựa theo hình tượng ‘trong nóng ngoài lạnh’ của mình, nên bắt buộc phải chỉ đạo cho từng người một.

Sở Vân Vân có chút không nhìn nổi, nàng lắc đầu một cái, rồi dứt khoát bỏ Sở Hi Thanh lại, đi đến thao trường trước.

Nàng là thuật sư chủ tu Dương Viêm chi pháp, thể dục buổi sáng cũng rất quan trọng với nàng, không có thời gian làm mấy trò vớ vẩn này với Sở Hi Thanh.

Lục Loạn Ly thì lại rất tức giận.

Nàng đã hào hứng và phấn khởi chạy đến đây từ sáng sớm, chuẩn bị tập thể dục buổi sáng với Sở Hi Thanh, kết quả lại nhìn thấy cảnh này.

May mà Sở Hi Thanh vẫn còn nhớ tính cách của mình, phải ‘kiêu ngạo tự cao, lãnh ngạo bất quần.”

Mắt thấy đám đệ tử ở chung quanh càng ngày càng ít, Sở Hi Thanh liền từ chối mấy cô bé còn lại, rồi vội vàng chạy về phía thao trường.

“Sở sư huynh thật sự là một người ấm áp, quả thực là tỉ mỉ chu đáo, nhưng vì sao ngươi chỉ chỉ điểm cho sư tỷ và sư muội?” Lục Loạn Ly biết rõ mình làm như vậy là không đúng, nhưng vẫn không nhịn được mà mở miệng trào phúng: “Ta thấy mấy cô bé kia rất xinh đẹp, mỗi một người đều trang điểm lộng lẫy.”

Chương 168: Tụ Nguyên (2)

Lúc này, Sở Hi Thanh thở dài một tiếng, cười khổ không thôi: “Ta tự xưng là trong nóng ngoài lạnh, không biết từ chối người khác. Hơn nữa, nữ tính tu hành không dễ, ta là sư huynh của các nàng, có thể giúp đỡ thì sẽ giúp đỡ.”

Hắn lại giống như không thèm để ý mà quay đầu nhìn mấy vị sư muội kia: “Các nàng rất xinh đẹp sao? Nói thật ta là mù mặt, không phân biệt được xấu hay đẹp.”

Lục Loạn Ly nghe thấy thế thì càng không còn gì để nói.

Mặt nàng hiện lên vẻ nghi ngờ, Sở Hi Thanh thật sự chỉ muốn trợ giúp mấy vị đồng môn này?

Khi hai người chạy đến thao trường, thì đã sắp đến muộn.

Lần này, bọn họ không tu luyện Dưỡng Nguyên Công với đám đệ tử, mà là đi đến phía nam của thao trường.

Nơi này có hai mươi lăm tòa thạch đàn phạm vi hai trượng bằng Hắc Ngọc.

Đây chính là cái gọi Tụ Nguyên Trận, toàn thân đều được chế tạo từ Hắc ngọc, trong và ngoài đều có đan phù ngọc lục. Sau khi khởi động có thể làm cho nguyên linh ở trong đàn tăng lên gấp bội.

Bốn viện Đông Nam Tây Bắc của võ quán, mỗi một viện đều có sáu tòa, một tòa còn lại chính là là Thiệu Linh Sơn tự móc tiền túi tặng cho Đông viện.

Tuy nhiên, Tụ Nguyên Trận cần phải hội tụ đủ mười người thì mới có thể mở ra, người đến trước thì mở trước, cho nên chỗ ngồi của các đệ tử các viện đều không phân chia.

Bọn họ cũng mặc kệ là đệ tử của viện nào, cứ tập hợp đủ mười người thì sẽ mở trận.

Chỉ có danh ngạch là do võ sư giáo viên khống chết, trong thời gian ba tháng gần đây, Đông viện đều là bảy mươi người.

Nhưng đệ tử cần phải đăng ký trước một ngày ở chỗ giáo viên, thì mới có thể có tư cách sử dụng Tụ Nguyên Trận vào sáng hôm sau.

Lúc này, hai mươi bốn tòa Tụ Nguyên Trận đều đã được mở ra, chỉ còn lại một tòa ở trong góc đang chờ bọn họ.

Sở Hi Thanh cũng biết là mình đến muộn, sau khi hắn đi vào trận đàn của Tụ Nguyên Trận, liền tỏ vẻ áy náy mà ôm quyền về phía mọi người: “Chư vị sư huynh, xin lôi! Hai người chúng ta có chuyện nên đã đến muộn, mong các vị thông cảm cho.”

Lúc này, lông mày của hắn hơi cau lại.

Hắn phát hiện tám người ngồi ở bên trong này đều là đệ tử ba lá, không có ngoại lệ.

Bọn họ đều là sắc mặt lạnh lùng ngồi xếp bằng trên đất, cũng không có bất kỳ phản ứng nào với lời xin lỗi của Sở Hi Thanh.

Có vài vị trong đó còn nhìn hắn với ánh mắt âm lãnh dị thường.

Trong ngày còn có một người quen cũ, thủ tịch Tây viện Lưu Tinh Nhược cũng nằm trong số này.

Sở Hi Thanh hơi cau mày kiếm lại, hắn nở nụ cười thản nhiên, sau đó ngồi xuống một vị trí trống ở góc đông.

Lục Loạn Ly thì ngồi ở bên cạnh hắn, ánh mắt nàng quét qua tám người còn lại: “Ngươi phải cẩn thận, đám người này có chút không đúng lắm.”

Sở Hi Thanh thì lại nhìn lướt qua cột trạng thái trong bảng nhân vật của mình.

---Ngươi nhận biết được ác ý ở xung quanh, tất phải báo thù, xúc động Nhai Tí đao ý, khi xuất đao có thể mang theo xung kích tinh thần.

---Võ tu cửu phẩm ôm ấp ác ý với ngươi đã vượt quá 300 người, Nhai Tí đao ý của ngươi tăng lên đến trình độ trung đẳng!

---Ngươi bị tám vị võ tu cửu phẩm mang địch ý nhìn chằm chằm, Nhai Tí đao ý của người tăng lên một chút.

Cảm giác của Nhai Tí có ba loại cường độ là có “ác ý”, “địch ý” và “sát ý”.

Ác ý càng mạnh, Nhai Tí đao ý cũng tăng càng nhiều.

Tuy rằng rất nhiều đệ tử trong võ quán khó chịu với hắn, nhưng bình thường thì nhiều nhất cũng là cấp bậc ‘ác ý’ thôi.

Rất hiếm có đồng môn có ‘địch ý’ với hắn, chỉ có lần hắn giành quán quân cuộc thi thực chiến thì mới từng xuất hiện.

Tâm niệm của Sở Hi Thanh hơi động, sau đó liền nở nụ cười: “Ta biết, cứ yên lặng nhìn xem biến hóa đi. Nếu như lát nữa có vấn đề gì thì ngươi đừng ra tay, ta có thể ứng phó được.”

Lục Loạn Ly nghe vậy thì ‘hừ’ một tiếng, lòng thầm nói nàng cũng không chuẩn bị hỗ trợ.

Hôm nay, hiển nhiên là một cạm bẫy đã được chuẩn bị tỉ mỉ.

Đám nữ đệ tử kia đi thỉnh giáo Sở Hi Thanh, chính là vì ngăn cản Sở Hi Thanh, để cho Sở Hi Thanh đến muộn, để hắn bước vào tòa Tụ Nguyên Trận này.

Tên này, đúng là nên ăn một chút thiệt thòi.

Ai bảo hắn trong nóng ngoài lạnh! Ai bảo hắn không biết từ chối! Ai bảo hắn không biết xấu hay đẹp!

Cũng đúng lúc này, võ sư giáo viên chủ trì Tụ Nguyên Trận quét mắt nhìn vào trong: “Đã chuẩn bị xong hết chưa?”

Hắn thấy mười người trong trận đều không nói gì, liền khởi động tòa Tụ Nguyên Trận này.

Theo bốn cây cột màu bạc có khắc phù văn bay lên, linh khí trong trận bắt đầu dồi dào hơn.

Sở Hi Thanh cảm nhận được linh khí bên trong trận biến hóa, hắn không dám chậm trễ, bắt đầu hô hấp thổ nạp, quan tưởng mặt trời.

Nhưng mà đúng giờ phút này, hắn nhận thấy có tám đạo ý niệm ở trong trận đồng thời công kích về phía mình.

Chương 169: Giao phong

Sở Hi Thanh đã để ý đến đám đệ tử ba lá ở trong trận từ trước rồi, hắn vẫn luôn chú ý đến từng hành động và cử chỉ của bọn họ.

Đám người này rõ ràng là có âm mưu, không thể không đề phòng.

Mà khi chuyện xảy ra, Sở Hi Thanh cũng không ngờ đám người này sẽ mượn Tụ Nguyên Trận để liên thủ, dùng linh thức thần niệm để tấn công hắn.

Bốn người trong đó còn tu luyện được võ ý, sức mạnh thần thức mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Đầu tiên, Sở Hi Thanh cũng ngưng tu linh thức thần niệm, lại bạo phát đao ý của mình lên trình độ mạnh nhất.

Một chớp mắt tiếp theo, tâm thần của Sở Hi Thanh như bị nện vào.

Nhưng ý thức của hắn chưa từng đình trệ, chỉ là sắc mặt của hắn hơi trắng, hai mắt trợn lên, sau đó liền khôi phục bình thường.

Sở Hi Thanh âm thầm cảm thấy may mắn.

May mà hắn đã tăng Nhai Tí đao ý lên tầng thứ ba, cũng mà Nhai Tí đao ý có đặc thù là kẻ địch càng nhiều, ác ý càng nhiều thì đao ý cũng càng mạnh mẽ hơn.

Mấy trăm vị đệ tử ở trên thao trường đều có ác ý với hắn, khiến cho Nhai Tí đao ý của hắn được tăng mạnh.

Bằng không thì hôm nay hắn nhất định không chống nổi.

Lục Loạn Ly ở bên cạnh cũng lấy làm kinh hãi.

Vừa rồi nàng cũng định cứu viện, chia sẻ giúp Sở Hi Thanh một chút.

Tuy rằng trong lòng Lục Loạn Ly đang nghĩ mặc kệ cái tên này, để cho hắn nhận một bài học cũng tốt.

Nhưng mà đến giây phút chuyện xảy ra, thì Lục Loạn Ly vẫn không kiềm chế được.

Chẳng lẽ còn có thể thật sự sống chết mặc bây, nhìn tên này bị đám người kia vây công, nguyên thần bị hao tổn sao?

Nhưng mà một chớp mắt tiếp theo, trong mắt Lục Loạn Ly hiện lên vài phần kinh dị.

Thế mà Sở Hi Thanh lại chống được.

Hắn không bị linh thức thần niệm của tám người này phá vỡ, mà còn lấy sức một người chặn đứng loại xung kích bằng ý niệm này.

Sức mạnh nguyên thần của tên này mạnh mẽ như vậy sao?

Không đúng!

Lục Loạn Ly ngưng thần cảm ứng, thì lại như bừng tỉnh.

Đúng là thần phách của Sở Hi Thanh rất mạnh, mạnh hơn người bình thường một đoạn dài.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ để hắn lấy một địch tám, một mình chống lại tám bị đệ tử ba lá công kích bằng thần niệm.

Đao ý, mới chính là thế mạnh của hắn!

Loại đao ý kỳ lạ này còn có thể phản chấn lại xung kích thần niệm của tám người kia, lấy đạo của tám người họ, trả lại cho tám người bọn họ.

Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy như có một ngọn núi đang đè lên thần niệm của mình.

Hắn lại mạnh mẽ mở mắt ra, dùng ánh mắt âm lãnh để nhìn bốn phía chung quanh.

Tám người ở chung quanh, bao quát cả Lưu Tinh Nhược đều hiện lên vài phần kinh ngạc.

Bọn họ không ngờ là tình hình sẽ phát triển đến bước này.

Thần thức ý niệm của tên này lại không bị sức mạnh nguyên thần của bọn họ nghiền nát, mà lại vững trãi bất động như bàn thạch.

Không! Đó không phải là bàn thạch, mà là lưỡi đao!

Sở Hi Thanh lại dùng tất cả thần niệm linh thức để ngưng tụ đao ý, bắt đầu giao phong đối kháng với bọn họ, hình thành tư thế giằng co.

Cỗ phong mang ác liệt kia có thể làm cho nguyên thần của bọn họ đau nhói.

Điều này làm cho tám người đều âm thầm chấn động, sau đó thì cũng bắt đầu hoảng hốt.

Tình hình này không tốt lắm.

Mấu chốt là bọn họ không thể giải thích với võ sư giáo viên.

Nếu như có thể đánh nhanh thắng nhanh, bọn họ còn có thể nói Sở Hi Thanh tu luyện không cẩn thận, tự làm nguyên thần bị tổn thương.

Nhưng bây giờ, tình thế giằng co đã xuất hiện, đám võ sư giáo viên kia há có thể không nhìn thấy những thứ bọn họ đang làm?

Đặc biệt là quán chủ Lôi Nguyên và bốn vị giáo đầu ở bốn viện đang đứng ngoài giám sát.

Võ quán Chính Dương không cấm đệ tử tàn sát lẫn nhau ở bên ngoài.

Dù sao rất nhiều đệ tử đều có nghề nghiệp riêng ở bên ngoài, có người đi vận tiêu, có người vào bang phái, có người hiệu lực cho thế gia hào môn.

Mỗi người đều có lập trường khác nhau, khó tránh khỏi những lúc động đao binh.

Nhưng mà dù sao đó cũng là ở bên ngoài võ quán.

Một khi bước chân vào cửa của võ quán, thì phải tuân thủ quy củ của võ quán.

Mà võ quán Chính Dương là võ quán thuộc biên chế triều đình, nên quỷ củ cực kỳ nghiêm khắc.

Nhưng đến giây phút này, không phải là bọn họ muốn dừng lại là có thể dừng lại.

Thần niệm của hai bên đã bắt đầu đối chọi gay gắt, giằng co không thôi.

Lúc này, bất cứ một bên nào lùi bước, đều sẽ bị đối phương thuận thế chèn ép, làm tổn thương nguyên thần.

Mà theo thời gian trôi qua, không chỉ đám võ sư giáo viên ở bên ngoài Tụ Nguyên Trận phát hiện tình hình không đúng.

Quán chủ Lôi Nguyên và bốn vị giáo đầu ở trên đài cao ở phía xa xa cũng dồn dập đưa mắt nhìn về phía bên này.

Sắc mặt Lưu Tinh Nhược trắng bệch, hắn không ngờ một chuyện thắng chắc mà lại sinh ra biến cố như vậy.

Chương 170: Giao phong (2)

Lưu Tinh Nhược cau mày, nhìn về phía Sở Hi Thanh: “Sở sư đệ, đao ý thật là lợi hại, nguyên thần thật mạnh. Nhưng nếu chúng ta tiếp tục giằng co như vậy, thì sẽ càng nguy hiểm hơn mà thôi. Không bằng chúng ta đồng thời thu lại đi, chuyện lần này bỏ qua, thế nào?”

Lợi ích mà Lưu Tinh Nhược nhận được từ đám người kia, chỉ vẻn vẹn ba mươi viên Tụ Nguyên Đan, không đáng để hắn hủy tiền đồ tươi đẹp của mình.

Hắn vừa nói xong, quá nửa người trong tám vị đệ tử nội môn ba lá ở trong trận đều lộ vẻ chờ mong mà nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Khóe môi Sở Hi Thanh lại cong lên, lộ ra ý trào phúng.

Trừ phi đầu hắn bị lừa đá, thì mới sẽ đồng ý dừng chiến vào lúc này.

Lưu Tinh Nhược lại là hạng người gì, hắn đã có thể biết một hai trong ngày hắn đẩy tên này ra khỏi võ đài đá trong cuộc thi thực chiến rồi.

Lời nói của Lưu Tinh Nhược, hắn không tin một chữ nào!

Mặc dù tên này có thể tuân thủ lời hứa, nhưng ở đây vẫn còn bảy người khác.

Chỉ cần một người trong số đó không thu tay, thì nguyên thần của hắn sẽ bị thương.

“Nếu như Sở sư đệ chịu kiềm chế đao ý, nhường một hai, thì chúng ta sẽ lấy mười viên Tụ Nguyên Đan ra để bồi tội.” Lưu Tinh Nhược nghiến răng nghiến lợi, cố gắng đè lệ ý trong ngực xuống: “Sư đệ cần phải biết thấy đủ thì dừng, ngươi đừng ép chúng ta phải cá chết lưới rách.”

Sở Hi Thanh vẫn không hề lay động, hắn vẫn thản nhiên như không, toàn lực ngưng tụ đao ý!

Lưu Tinh Nhược trông thấy tình cảnh này, đã biết chuyện hôm nay không dễ dàng rồi.

Hắn hít sâu một hơi: “Chư vị sư huynh đệ, việc đã đến nước này, chúng ta đã không còn đường lui nữa. Nên lựa chọn thế nào, các vị tự nghĩ đi.”

Hắn không do dự chút nào, cắn đầu lưỡi của mình một cái.

Máu trên đầu lưỡi chính là vật thuần dương nhất trên thân thể, mà máu trên đầu lưỡi của người tu võ và tu thuật lại càng là tinh huyết của người.

Điều này làm cho sức mạnh thần niệm của hắn được kích phát lên trình độ cao nhất.

Lưu Tinh Nhược biết, sau hôm nay nhất định sẽ bị võ quán trừng trị.

Tình huống nghiêm trọng nhất là bị võ quán thu hồi thân phận đệ tử nội môn.

Nhưng mà trước đó, hắn nhất định phải không tiếc giá nào mà hủy diệt thằng con hoang Sở Hi Thanh này!

Cũng vào lúc này, Diệp Tri Thu đã bay đến đầu tiên.

Nàng nhìn đám người trong trận một chút, sau đó cười gằn một tiếng: “Rất tốt! Tám người hợp sức ám hại đồng môn, đây là không coi quy củ của võ quán chúng ta ra gì rồi!’

Nàng nhìn về phía võ sư giáo viên ở bên cạnh với ánh mắt lạnh lẽo: “Còn không dừng trận pháp lại?”

“Không thể!” Thiệu Linh Sơn cũng chạy theo sau, sắc mặt hắn thay đổi: “Thần niệm của đám đệ tự này đều dựa vào Tụ Nguyên Trận, một khi dừng trận pháp lại, thì thần phách của bọn họ nhất định sẽ bị thương nặng.”

Giáo đầu Khâu Phong của Bắc viện và giáo đầu Cao Dương của Nam viện ở phía sau, cũng đều lộ ra vài phần chống cự.

Trong tám vị đệ tử nội môn ba lá ở trên trong, có bốn người xuất thân từ hai viện Nam và Bắc bọn họ. Hơn nữa, đều là người nằm trong mười vị trí đầu của viện, tương lai có hy vọng trở thành đệ tử chân truyền.

Diệp Tri Thu nghe vậy liền cười gằn, nàng rút trọng kiếm sau lưng ra: “Thật sự là chuyện cười, không dừng trận pháp, cho phép bọn họ làm hỏng quy củ của võ quán chúng ta? Một đám khi sư diệt tổ, trọng thương thì trọng thương đi!”

Thiệu Linh Sơn biết lý do của mình không đủ, hắn suy nghĩ thật nhanh, tìm lý do: “Diệp giáo đầu, nếu dừng trận pháp thì Sở Hi Thanh cũng sẽ bị thương.”

“Nghịch chuyển nguyên khí, cùng lắm là chút vết thương da thịt mà thôi.”

Lúc này, quán chủ Lôi Nguyên cũng đã đi đến trước trận pháp.

Hắn nhìn về phía Sở Hi Thanh ở trong trận với ánh mắt vui mừng và thưởng thức: “Dừng trận pháp. . .”

Mấy hôm trước, hắn đã nghe nói chuyện Sở Hi Thanh chém giết Trang Hồng Phi, ép lui Chu Lương Thần ở Cổ Thị tập.

Khi đó Lôi Nguyên cảm thấy rất tò mò, thiếu niên từng dùng khoái đao chém Long Thắng mấy tháng trước, đã trưởng thành đến mức này rồi sao!

Ngày hôm nay, không ngờ lại có thể tận mắt nhìn thấy Sở Hi Thanh dùng sức một người đối kháng với thần niệm của tám tên đệ tử nội môn ba lá.

Hôm nay, hắn qua được cửa ải này, thì tương lai có hy vọng tiến vào Vô Tướng Thần Tông! Chẳng lẽ không thiên vị Sở Hi Thanh tiền đồ vô lượng, mà lại đi thiên vị đám bại hoại khi sư diệt tổ này hay sao?

Nhưng khi Lôi Nguyên nói ra câu đó, thì bỗng nhiên sững sờ: “Khoan đã! Chờ một chút.”

Vẻ kinh ngạc trong mắt hắn càng nồng đậm hơn.

Mà lúc này, tất cả đệ tử trên thao trường đã không còn tâm tư thể dục buổi sáng nữa, bọn họ đều dồn dập nhìn về phía tòa Tụ Nguyên Trận này, rồi bắt đầu châu đầu ghé tai, nghị luận sôi nổi.

Chương 171: Tiền đồ rộng lớn

Sở Vân Vân là người đầu tiên trong đám đệ tử nội môn phát hiện ra chuyện khác thường, lúc này nàng cau mày nhìn về phía tòa Tụ Nguyên Trận kia.

Hai huynh đệ Hồ Khản và Hồ Lai cũng theo sát phía sau, bọn họ dừng hô hấp thổ nạp, đứng lên nhìn xung quanh.

“Chuyện gì thế? Bên kia có chuyện gì à?”

“Kha lắm, đây là đối kháng bằng ý niệm à?”

“Hít! Nguyên thần của Sở sư đệ thật là lợi hại, đao ý cũng rất mạnh, lại có thể lấy một địch tám?”

Hai người đều là người kiến thức rộng rãi, chỉ liếc mắt nhìn qua một chút là đã hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Lúc này, quán chủ Lôi Nguyên và bốn vị giáo đầu, lấy Diệp Tri Thu chạy đến trước tòa Tụ Nguyên Trận kia, khiến cho cả đám đệ tử đều tò mò.

Bọn họ dồn dập kiễng chân nhìn về phương hướng bên kia, thậm chí còn có người nhảy lên thật cao để nhìn xem, toàn bộ thao trường trở nên náo loạn tưng bừng.

Có mấy người do chiều cao không tốt nên không nhìn thấy gì, trực tiếp hỏi thăm tin tức từ hai huynh đệ Hồ Khản và Hồ Lai.

“Còn có thể là chuyện gì?” Đôi lông mày hình chữ bát của Hồ Khản hơi vặn vẹo, như là đang nhảy múa: “Lưu Tinh Nhược liên thủ với bảy tên đệ tử nội môn ba lá, muốn ám hại Sở sư đệ, kết quả là Sở sư đệ chống đỡ không ngã, hiện giờ đến lượt bọn họ xong đời.”

Hồ Lai thì lại vuốt chòm râu của hắn, trong mắt ẩn chứa vẻ giải thích: “Đám võ tu cửu phẩm như chúng ta, vốn không thể dùng thần thức ý niệm để cách không đả thương người, nhưng mọi người đều biết, Tụ Nguyên Trận ngoại trừ có thể tụ tập linh khí, còn có thể trợ giúp đệ tự ngưng tụ thần niệm, tu luyện thần thức.”

“Mấy người này nổi lòng xấu xa, muốn mượn năng lực ngưng tụ thần niệm của Tụ Nguyên Trận, cùng nhau đối phó với Sở sư đệ, kết quả lại lật thuyền.”

“. . . Sở sư đệ thật lợi hại, có thể chống đỡ thần niệm của tám người. Lúc trước ta đã nói Sở sư đệ là thủ tịch nội môn của võ quán, còn có người không phục, bây giờ thì thế nào?”

“Đám người ngu ngốc các ngươi mới không biết sự lợi hại của Sở sư đệ. Sở sư đệ có tích cách cao thượng, bình thường đều không thèm giải thích, cuối cùng thì hôm nay cũng coi như là để cho các ngươi mở mang kiến thức về năng lực của hắn.”

“Lại còn có người nói Sở sư đệ dùng thủ đoạn đê tiện, bỉ ổi vô liêm sỉ trong cuộc thi thực chiến, ta thấy đám người này mới chính là kẻ đê tiện vô liêm sỉ!’

Khi hai người nói chuyện thì tinh thần phấn chấn, hưng phấn không thôi.

Mà giờ phút này, trong và ngoài thao trường, thậm chí cả đám võ sư giáo viên kia cũng bắt đầu xì xào bàn tán, nhỏ giọng bàn luận.

Còn về phần hàng ngàn đệ tử nội môn và ngoại môn kia, thì đều có vẻ mặt khác nhau.

Có người vui mừng khôn xiết, có người cảm thấy bội phục, có người trợn mắt há hốc mồm vì cảm thấy khó tin, cũng có người ánh mắt hiện lên vẻ phức tạp.

Mấy ngày gần đây, tất cả công tích vĩ đại của Sở Hi Thanh ở Miếu thị đã được lưu truyền trong võ quán, tin tức bay đầy trời, có thể nói là người người đều biết.

Nhưng cực kỳ ít người coi những tin đồn này thành chuyện to tát.

Bọn họ thật sự không có khái niệm gì với sinh tử lôi của Miếu thị, còn có một số người thì không muốn tin tưởng chuyện này.

Dù bọn họ biết Trang Hồng Phi và Chu Lương Thần là nhân vật ở cấp bậc nào, nhưng theo bản năng thì vẫn cho rằng lời đồn đại này không có thực, là hoang đường.

Dù cho Sở Hi Thanh thật sự chiến thắng Trang Hồng Phi, thì nhất định là hắn đã sử dụng thủ đoạn bỉ ổi nào đó.

Một người mới đi vào nội môn được hai tháng, lại có thể đánh bại Trang Hồng Phi, há không phải là nằm mơ giữa ban ngày?

Nhưng mà cảnh tượng ở bên trong Tụ Nguyên Trận ngày hôm nay, lại hoàn toàn đánh vỡ nhận thức của bọn họ với Sở Hi Thanh.

Tên này. . . thậm chí còn mạnh hơn cả Sở Hi Thanh ở trong lời đồn!

Đám nữ đệ tử ở trong võ quán thì lại là một mảnh lo lắng, cùng chung mối thù.

“Lẽ nào có lý đó! Những người này thật sự là bỉ ổi vô liêm sỉ!”

“Cái tên thủ tịch Tây viện Lưu Tinh Nhược kia chính là một tên tiểu nhân, thế mà còn nhiều đệ tử Tây viện bất bình thay cho hắn.”

“Sở sư huynh có thể bị thương hay không? Nhìn dáng vẻ của hắn như là đang rất vất vả.”

“Đây là lấy một địch tám, sao có thể không vất vả? Các ngươi xem mặt hắn đã trắng rồi kia. Nhưng phong thái của Sở sư đệ quá anh tuấn, cái trạng thái ốm yếu không chống đỡ nổi này, càng làm cho người ta nhịn không được mà thương tiếc.”

“Ai có Hồi Linh Tán? Ta nguyện mua một bình với giá cao, sau đó giúp Sở sư đệ chữa thương.”

Đám thiếu niên ở bên cạnh nghe thấy mấy lời xì xào bàn tán này của nàng nàng, thì sắc mặt đều rất khó coi. Bọn họ hai mặt nhìn nhau, mắt đều hiện ra vẻ bất đắc dĩ.

Mà ngay khi đám người trong và ngoài thao trường đang bàn tán xôn xao, thì Sở Hi Thanh chỉ thấy trong tầm mắt có pháo hoa nổ tung tóe không ngừng.

Nhưng lúc này hắn không để ý đến chuyện này.

Chỉ vì đám đệ tử ba lá ở đối diện đều không hẹn mà cùng cắn đầu lưỡi, sức mạnh thần thức liền tiến thêm một bước, bắt đầu vùi đầu vào trong trận đối kháng thần niệm này!

Chương 172: Tiền đồ rộng lớn (2)

Sở Hi Thanh cảm giác nguyên thần của mình như bị núi đè, ngọn núi này phải nặng hơn một nửa so với lúc trước.

Lúc này, tuy rằng trong đầu hắn rất đau đớn, trong nguyên thần cũng như bị kim đâm.

Tuy nhiên, điều bất ngờ chính là, thế mà hắn lại chịu đựng được, không chỉ chống lại được sức mạnh thần thức của đối phương, mà còn cảm thấy thần phách của mình ung dung nhẹ nhàng hơn một chút.

Ngay sau đó, Sở Hi Thanh đã biết được là chuyện gì xảy ra.

Một đoạn tin tức xuất hiện ở trong đầu óc của hắn.

--- Nhai Tí đao ý của người tăng lên đến trình độ trung đẳng!

Chẳng biết vì sao, người mang ác ý với hắn ở trong và ngoài thao trường không giảm mà còn tăng, khiến cho cường độ Nhai Tí đao ý của hắn lại tăng lên một lần nữa.

Tuy nhiên, như vậy thì vẫn còn chưa đủ, chưa đủ để hắn đẩy lùi tám người này, kết thúc trận chiến thần niệm này.

Thần sắc của Sở Hi Thanh nhất thời hơi động, nhớ lại cảnh tượng ở trong Hỏa Cốt Quật hôm đó.

Khi hắn sử dụng thẻ nhân vật Tần Mộc Ca, hắn đã dùng Nhai Tí đao ý để chèn ép hơn một trăm tên mã phỉ của Bạch Vân Trại.

Sở Hi Thanh hít một hơi thật sau, lại nhớ lại bức Chân Ý Đồ mà mình nhìn thấy ở Tàng Kinh Lâu mấy hôm trước, còn có cảm giác khi thi triển Nhai Tí đao ý ở Hỏa Cốt Quật.

Giờ phút này, khí tức toàn thân của hắn cũng bắt đầu biến hóa.

“Hả?”

Lục Loạn Ly là người đầu tiên cảm ứng được, nàng vô cùng giật mình mà ngưng thần chú ý Sở Hi Thanh.

Cùng giờ phút đó, quán chủ Lôi Nguyên ở bên ngoài Tụ Nguyên Trận đã ngăn cản võ sư giáo viên dừng trận pháp lại, vẻ vui mừng trong mắt hắn càng nhiều hơn.

Cheng!

Sở Hi Thanh không có rút đao, nhưng trong vào ngoài Tụ Nguyên Trận đều nghe thấy âm thanh bén nhọn của kim loại, âm thanh chấn động này làm cho màng nhĩ của người ta đau nhức.

Sau lưng Sở Hi Thanh xuất hiện một con cự thú hư ảo mà mơ hồ.

Nó có đầu rồng thân sài, miệng ngậm chiến đao!

Theo thân thể của con cự thú này hơi nằm rạp xuống, chiến đao ở trong miệng nó lại phát ra một tiếng ‘cheng’ bén nhọn.

Tám người với Lưu Tinh Nhược cầm đầu, tất cả đều phun máu tươi.

Nguyên thần ý niệm mà bọn họ ngưng tụ, đã tan tác trong khoảnh khắc này!

“Đao ý hóa hình!” Con ngươi Diệp Tri Thu co rụt lại, vẻ mặt ngơ ngác: “Đây là cảnh giới của đao ý tầng thứ năm là ít.”

Sở Hi Thanh tu luyện được đao ý mạnh mẽ như vậy từ bao giờ?

Tu vị của tên này chỉ vẻn vẹn là Dưỡng Nguyên Công tầng thứ ba.

Nàng không nằm mơ đấy chứ, vì sao tình cảnh ở trước mắt lại ly kỳ như vậy?

“Còn lâu mới đến tầng thứ năm.” Kiếm Tàng Phong lững thững đến muộn, hắn mặc một bộ thanh sam, lăng không rơi xuống bên ngoài Tụ Nguyên Trận: “Đây là Nhai Tí đao ý! Gặp mạnh càng mạnh. Nơi này có rất nhiều người mang ác ý với hắn, mà thực lực của đối thủ càng mạnh, thì đao ý của hắn càng mạnh hơn.”

Trong mắt Kiếm Tàng Phong cũng hiện lên vẻ kinh ngạc và tán thưởng: “Tuy nhiên, vẫn phải có trình độ tầng thứ ba. Tri Thu và Lôi sư đệ dạy học sinh rất tốt. Ta sẽ báo chuyện này lên tông môn, sẽ ghi một công cho hai vị.”

Cái Nhai Tí đao ý này rất khó tu hành, cũng cực kỳ hiếm thấy, dù tương lai người này chỉ dừng lại ở trình độ tầng tám, thì cũng có thể chống đỡ một phương, một ngựa đánh ngàn ở trên sa trường rồi, tiền đồ rộng lớn nha!”

Ngày xưa, khi Bá Võ Vương mới gia nhập quân ngũ, thì nàng cũng chỉ tu luyện được Nhai Tí đao ý lên tầng thứ mười, nhưng đã có thể lấy một địch vạn, không ai địch nổi ở trên chiến trường rồi.

Mà lúc này, Bá Võ Vương ở trong miệng của hắn, Sở Vân Vân đang híp mắt nhìn về phía sân sau của võ quán.

Vừa rồi, khi ánh mắt của mọi người đều bị Sở Hi Thanh hấp dẫn ,thì nàng nhận ra con Linh sát Nhai Tí sơ sinh kia đã chuyển động.

Nó và đao ý của Sở Hi Thanh đang cộng hưởng lẫn nhau, hấp dẫn lẫn nhau.

Khóe môi của Sở Hi Thanh đã vểnh lên rất cao.

Con Linh sát này, thế mà lại cảm thấy hứng thú với Sở Hi Thanh từ trước, đây là chuyện làm cho nàng sung sướng nhất từ khi Sở Hi Thanh tu luyện đến nhập phẩm đến giờ.

. . .

Khi mấy người Lưu Tinh Nhược bị đưa xuống dưới, tất cả đều là sắc mặt tuyệt vọng, thất khiếu chảy máu.

Mấy vị võ sư giáo viên cũng không khách khí với bọn họ, một tay cầm cổ chân hoặc cổ tay của bọn họ rồi kéo đi, tạo thành một vệt máu dài ở trên mặt đất.

“Đám người không biết tuân thủ quy củ này, đừng cho bọn chúng ở lại võ quán nữa, trực tiếp hủy bỏ thân phận đệ tử rồi ném ra ngoài cửa đi.”

Kiếm Tàng Phong lạnh lùng nhìn mấy người bị kéo đi, lại cười híp mắt nhìn về phía Sở Hi Thanh: “Tên nhóc, ngươi khá lắm, nếu như ngươi đã tu luyện Nhai Tí đao ý, vậy thì phải tốn chút thời gian vào nó. Ta thấy ngươi có thiên phú không tệ trên võ ý, nếu như người có thể tu luyện Nhai Tí đao ý đến tầng thứ tám, vậy thì tiền đồ tương lai sẽ rất rộng lớn.”

Hắn cảm thấy tên đệ tử mà Diệp Tri Thu dạy dỗ ra vẫn rất xuất sắc.

Lời đồn đại mà hắn nghe thấy hơn một tháng trước ở võ quán Chính Dương này, cũng không tính là quá bất hợp lý.

Nếu như người này thật sự có thể tu luyện Nhai Tí đao ý lên tầng thứ tám, vậy thì chỉ cần cái công lao này là Diệp Tri Thu có thể thăng cấp đệ tử nội môn của Vô Tướng Thần Tông rồi.

Khi đó hai sư huynh muội bọn họ lại có thể tụ tập ở tổng sơn của Thần Tông rồi.

Chương 173: Tiền đồ rộng lớn (3)

“Bảo người dưới nhà kho phát cho tiểu Sở một bình Hồi Linh Tán và một bình Thuần Dương Cố Thần Đan.”

Quán chủ Lôi Nguyên thân thiết mà vỗ vỗ vai của Sở Hi Thanh: “Tu luyện cho tốt đi, thiên phú của ngươi rất tốt, tiền đồ tương lai cũng rất rộng lớn. Nhưng mà phải bớt nóng vội. Cuộc thi chân truyền lần này, ta rất coi trọng ngươi.”

Diệp Tri Thu thì không nói gì, nàng chỉ nhìn Sở Hi Thanh với vẻ vui mừng.

Nàng gãi gãi gò má, không hiểu vì sao tên này lại có tiến bộ nhanh chóng như vậy?

Rõ ràng hai tháng trước nàng cố hết sức để tiến cử Sở Hi Thanh lên nội môn, khi đó tu vị của tên này còn chưa nhập phẩm.

Kết quả sau khi Sở Hi Thanh tiến vào nội môn, thì đột nhiên tăng mạnh, chỉ hai tháng ngắn ngủi mà danh tiếng đã lên cao, trở thành thủ tịch của nội môn.

Chẳng lẽ mình thật sự là Bá Nhạc?

Bằng không thì Đông viện có nhiều đệ tử ngoại môn như vậy, vì sao mình chỉ thấy mỗi Sở Hi Thanh là vừa mắt?

Chỉ có Thiệu Linh Sơn và hai vị giáo đầu của hai viện Nam Bắc là sắc mặt hơi khó coi.

Vấn đề là mấy người Lưu Tinh Nhược phạm phải tội tập kích đồng môn ở ngay trước mắt Tuần sát sứ của Thần Tông và trước mấy ngàn cặp mặt của mấy ngàn người trong thao trường, khiến cho bọn họ không có mặt mũi mà mở miệng cầu xin.

Thiệu Linh Sơn thì càng tức giận không thôi.

Lưu Tinh Nhược là thủ tịch của Tây viện, hắn vốn kỳ vào rất cao vào người này.

Sức chiến đấu của Lưu Tinh Nhược không bằng Sở Hi Thanh, cũng không sánh bằng đám con cháu thế gia ít khi lộ diện ở trong võ quán.

Nhưng mà với trình độ võ đạo của Lưu Tinh Nhược, tiến vào mười vị trí đầu cuộc thi chân truyền là không có vấn đề.

Nhưng hết lần này đến lần khác, tên ngu xuẩn này lại tự hủy tiền đồ của bản thân, cũng kéo dài thời gian để hắn thăng cấp nội môn của Thần Tông.

Thiệu Linh Sơn là đệ tử ngoại môn của Vô Tướng Thần Tông, mà muốn thăng cấp từ ngoại môn lên nội môn của Vô Tướng Thần Tông, nhất định phải tích lũy công huân.

Số lượng đệ tử chân truyền mà bọn họ đào tạo được, chính là công huân của bọn họ.

“Nhìn cái gì?” Hai mắt Thiệu Linh Sơn bao hàm lửa giận, quay đầu quét mắt nhìn mấy ngàn đệ tử trong thao trường: “Bây giờ là giờ thể dục buổi sáng, các ngươi không cố gắng tu luyện mà tập trung lại đây làm gì?”

Trong và ngoài thao trường nhất thời yên tĩnh, mấy ngàn đệ tử đều tỏ vẻ nghiêm túc.

Bọn họ đều dồn dập ngồi xuống, tiếp tục hô hấp thổ nạp ở dưới ánh mặt trời.

Sở Hi Thanh thì lại thấy hơi lúng túng, tòa Tụ Nguyên Trận này đã là ‘mười thiếu tám’.

May mà ngay sau đó, võ sư giáo viên đã sắp xếp tám tên đệ tử ba lá khác đi vào, lại bắt đầu khởi động Tụ Nguyên Trận một lần nữa.

Nhưng mà khi mấy vị đồng môn này đi vào, thì động tác lại cẩn thận từng li từng tí một, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt của Sở Hi Thanh.

Trong mắt bọn họ bây giờ, không chỉ ngậm lấy kiêng kỵ, mà còn có vài phần kính nể.

Sở Hi Thanh cũng không để ý, hắn nhìn về phía bảng nhân vật của mình, sau đó mí mắt liền nhảy lên một cái.

Vừa rồi, trong tầm mắt hắn có rất nhiều pháo hoa bắn tung tóe, quả nhiên thu hoạch được rất nhiều điểm võ đạo.

Lúc trước vẫn là 58 điểm, lúc này đã nhảy lên 89 điểm, tăng tận 31 điểm.

Tiếc là trong võ đạo bảo khố bây giờ không có thứ gì đáng giá để đổi cả.

Sở Hi Thanh không nỡ dùng điểm võ đạo để làm mới.

Hắn nghĩ mấy ngày nữa là cuối tháng rồi, là thời gian làm mới của võ đạo bảo khố. Điểm võ đạo của mình lại khá vững chắc, không lo bị giảm xuống, nên chờ đến sang tháng rồi dùng cũng không muộn.

Sau đó, Sở Hi Thanh cũng mặt hướng mặt trời, vận chuyển nguyên công, hô hấp thổ nạp.

Theo thời gian trôi qua, trên mặt Sở Hi Thanh xuất hiện ý mừng.

Tốc độ chuyển hóa Dương nguyên trong Tụ Nguyên Trận phải nhanh hơn bên ngoài gấp ba lần là ít.

Cộng thêm viên Bồi Nguyên Đan mà hắn vừa ăn, tốc độ chuyển hóa càng kinh người hơn.

Có người nói Tụ Nguyên Trận còn có thể trợ giúp bài trừ độc của đan dược ra khỏi cơ thể, không biết là thật hay là giả.

Cùng lúc đó, kinh mạch toàn thân của hắn cũng truyền ra từng trận đau đớn.

Điều này là bởi vì tốc độ chuyển hóa Dương nguyên quá nhanh, mà tố chất cơ thể của hắn lại không cao, cho nên đã kích thích vào vách của kinh mạch.

Ngoài ra, hắn còn có thân thể Thuần Dương, tốc độ tu hành vốn đã vượt qua người bình thường một đoạn dài.

Hai thứ cộng lại với nhau, không phải thứ mà thân thể hắn có thể chịu nổi.

Nếu như là trước khi Dưỡng Nguyên Công của Sở Hi Thanh lên tầng thứ ba, thì đám kinh mạch này của hắn đã bị thương rồi.

Khoảng tầm bốn khắc thời gian sau, Sở Hi Thanh cảm thấy cảm giác đau khói trong cơ thể mình càng ngày càng mạnh hơn, còn có một loại cảm giác cháy bỏng, thế là hắn dứt khoát dừng lại.

Lúc này, toàn thân hắn nóng bỏng như lửa, chân nguyên trong cơ thể đang dâng trào.

Sở Hi Thanh nhìn về phía mấy chữ Dưỡng Nguyên Công (tầng ba) ở trong bảng nhân vật của mình.

Một đoạn tin tức xuất hiện ở trong đầu óc của hắn.

---Có dùng 59 điểm võ đạo để tăng Dưỡng Nguyên Công lên tầng thứ ba viên mãn không?

---Có dùng 150 điểm võ đạo để thay thế bí dược Dưỡng Nguyên Công tầng thứ tư không?

Chương 174: Bệnh nghèo

Một điểm võ đạo này, tương đương với tầm 30 ngày tu hành của hắn.

Bởi vậy, theo lý thuyết thì nếu như hắn không dùng Tụ Nguyên Trận, không sử dụng Bồi Nguyên Đan, không sử dụng bất kỳ phương pháp tăng tốc độ tu hành nào, thì hắn phải dùng thời gian năm năm mới có thể tu luyện môn nguyên công này lên viên mãn.

Đương nhiên, từ khi võ đạo truyền thừa đến nay, mọi người đã phát minh ra vô số phương pháp để tăng tốc độ tu hành của mình lên.

Ví dụ như ngoài Tụ Nguyên Trận ra, thì còn có Tụ Linh Trận, Luyện Nguyên Trận. . .vân vân.

Ngoài Bồi Nguyên Đan ra, thì cũng có Bồi Linh Đan, Huyết Nguyên Đan. . .

Luyện Nguyên Trận và Huyết Nguyên Đan đều rất rẻ và đơn giản, tài liệu của Luyện Nguyên Trận chỉ tốn có ba lượng bạc, mà Huyết Nguyên Đan thì có thể luyện chế từ máu của yêu thú, người bình thường không thể dùng được.

Có người nói tốc độ tu hành của hai thứ này rất nhanh, nhưng mà trong thuốc và trận pháp có rất nhiều tạp chất, sẽ để lại hậu hoạn lớn, ảnh hưởng đến tiền đồ.

Sở Hi Thanh không thể sử dụng những thứ này để tự hủy tiền đồ của mình.

Chuyện này có nghĩa là hắn sẽ rất vất vả khi muốn tăng Dưỡng

Nguyên Công tầng ba lên viên mãn trước khi cuộc thi chân truyền diễn ra.

Bồi Nguyên Đan là không thành vấn đề, hiện giờ hắn cũng có chút tích góp.

Nhưng mà hắn chỉ có tư cách sử dụng Tụ Nguyên Trận hơn ba người ngày, vẫn còn thiếu rất nhiều.

Thật ra thì Sở Hi Thanh có thể dùng tiền đổi lấy tư cách vào trận.

Võ quán thu phí hai mươi lượng bạc một ngày.

Tuy rằng giá vốn của một tòa Tụ Nguyên Trận chỉ có năm trăm, nhưng ngày nào võ quán cũng phải đầu nhập một lượng bạc lớn để duy trì Tụ Nguyên Trận vận chuyển, nên thu phí cũng không tính là đắt.

Nhưng mà vấn đề là, Sở Hi Thanh còn chưa chuẩn bị bí dược tầng thứ tư, mà không lâu sau, Sở Vân Vân cũng cần phải sử dụng Tụ Nguyên Trận.

Trong tay hắn chỉ có 2800 lượng bạc, tính thế nào cũng không đủ tiêu.

Sở Hi Thanh không khỏi thở dài trong lòng, lòng thầm nói thật sự không đủ tiêu.

Hy vọng Tả nha nội kiếm mấy cái đối thủ nhanh một chút, để cho hắn kiếm nhiều tiền một chút.

Bọn họ thật sự quá nghèo.

. . .

Sau khi thổ nạp kết thúc, Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly liền đi ra khỏi Tụ Nguyên Trận.

Bọn họ lẫn vào trong hàng ngũ trên thao trường, bắt đầu luyện đao pháp.

Lục Loạn Ly vừa giả vờ giả vịt luyện đao, vừa cười trên sự đau khổ của người khác: “Sở sư huynh đối với đám sư tỷ sư muội kia tốt thật, ai đến cũng không từ chối, không sợ phiền phức nha.”

“Đáng tiếc là trên đầu chữ sắc có một cây đao, người khác biết tính cách của ngươi rồi, liền có thể bố cục và tính toán ngươi. Nếu như ngươi không tu luyện được cái Nhai Tí đao ý gì gì kia, thì hôm nay ngươi chết chắc rồi.”

Buồn cười nhất là, khi bọn họ đi ra khỏi Hỏa Cốt Quật ở vài ngày trước, thì cái tên này còn cười nhạo nàng, nói đầu nàng bị lừa đá.

Kết quả mới vài ngày, Sở Hi Thanh liền đi theo gót chân của nàng.

“Cái gì mà trên đầu chữ sắc có một cây đao?” Sở Hi Thanh giận dữ mà trợn mắt nhìn Lục Loạn Ly một chút: “Ta chỉ là có tấm lòng nhân hậu, hiền lành nhiệt tình, hiệp nghĩa can đảm, không muốn làm lạnh tấm lòng muốn vươn lên của đồng môn mà thôi. Chỉ là không ngờ đồng môn bên trong võ quán, cũng có nhân tâm hiểm ác.”

Cái danh háo sắc này, hắn kiên quyết không nhận.

Hắn chỉ là quan tâm đồng môn thôi, thế mà lại bị Lục Loạn Ly nói thành như vậy.

Lục Loạn Ly không khỏi ‘a’ một tiếng, cười gằn nói: “Vậy ngươi tiếp tục làm người hiền lành nhân hậu, tiếp tục nhiệt tình đi, để ta xem xem ngươi chết thế nào.”

Hai người đấu võ mồm đến không biết trời đất.

Mà khi luyện Truy Phong đao pháp đến vòng thứ ba, mấy ngàn tên đệ tử trên thao trường lập tức chen nhau xông về phía nhà ăn.

Sở Hi Thanh cũng không rơi lại phía sau, hắn vẫn chạy nhanh về phía nhà ăn như thường lệ.

Chỉ là hắn mới đi được vài bước thì đã cảm thấy không đúng.

Sở Hi Thanh phát hiện trong tầm mắt hắn là vô số nữ đệ tử trong thao trường, trong ánh mắt của các nàng hàm chứa quan tâm, hoặc là hàm chứa sùng bái, hoặc hàm chứa thương tiếc, thậm chí còn có cả mê luyến.

Sở Hi Thanh lại ngây người một trận, hắn cũng không hiểu ra sao.

Tuy nhiên, hắn vẫn vô thức dừng bước chân lại, bắt đầu ra vẻ lịch sự nho nhã, bình tình thong dong như mọi lần.

Hình tượng của hắn bây giờ là phiêu diêu, nho nhã, ánh tuấn, vạn sự thong dong, mà lại xuất trần thoát tục, không thể hủy hình tượng ở trước mặt mọi người được.

Đặc biệt là trước mặt những nữ đệ tử này.

Dù sao thì bọn họ cũng là những người cống hiến rất nhiều điểm võ đạo cho hắn.

Nhưng hắn vừa thể hiện sự ‘nho nhã’, ‘lịch sự’ của mình, thì đã bị kéo một khoảng cách với đám đệ tử chạy trước.

Trình độ thân pháp của hắn chưa đến mức lấy tư thế đi bộ để đi với tốc độ như chạy được.

Sở Hi Thanh nghĩ đến đùi gà, cánh gà và thịt kho ở nhà ăn thì trong miệng không khỏi ứa nước miếng.

Khi Sở Hi Thanh đang do dự và giãy dụa giữa cánh và và phong độ, thì hắn phát hiện mình bất tri bất giác đã rơi vào vòng vây của đám nữ đệ tử đồng môn này.

Sở Hi Thanh hơi do dự một chút, liền bị đám nữ đệ tử bao vây, hoàn toàn không có đường ra.

Chương 175: Thượng Quan

“Sở sư đệ, ngươi có bị thương không?”

“Đám người Lưu Tinh Nhược thật sự quá đê tiện. Có điều, Sở sư đệ vừa rồi quá lợi hại, như vậy mà còn có thể thắng.”

“Sư đệ vừa mới dùng đao ý gì vậy? Học ở nơi nào?”

Ban đầu, Lục Loạn Ly còn đứng ở bên cạnh Sở Hi Thanh, kết quả bị các cô gái này càng ngày càng đẩy ra xa.

Nàng nhìn Sở Hi Thanh mặt đầy bất đắc dĩ ở trong đám người này một chút, sau đó giẫm mạnh chân một cái, rồi tự đi về phía nhà ăn một mình.

Nàng thầm nghĩ, sớm muộn gì thì tên khốn khiếp này cũng có ngày chết trong tay nữ nhân.

Mãi đến tận hai khắc thời gian sau, Sở Hi Thanh mới thoát khỏi đống son phấn này.

Khi hắn chạy đến nhà ăn, thì phát hiện mấy cái chậu to kia đã rỗng tuếch, đừng nói cánh gà và đùi gà, đến bánh bao nhân thịt cũng không còn bao nhiêu.

Sở Hi Thanh hít một tiếng, lòng thầm nói vì cái gọi là ‘phong độ’ này mà mất miếng ăn rồi.

Hắn chỉ có thể múc một bát bánh canh thật to, lại lấy sáu cái bánh bao lớn, rồi đi tìm Lục Loạn Ly và Sở Vân Vân.

Kết quả là, khi Sở Hi Thanh vừa tìm thấy hai người, hắn vừa mới ngồi xuống bên cạnh thì hai cô bé lại đứng dậy rời đi, thái độ hờ hững coi như không nhìn thấy hắn.

Sở Hi Thanh thầm nói không ổn.

Nhưng hắn cũng không biết mình đắc tội với hai cô bé này ở đâu.

Hắn chỉ vội vàng nhét bánh canh và bánh bao chay vào trong miệng, sau đó vội vã đuổi theo ra ngoài.

Tuy nhiên, khi hắn chạy ra khỏi nhà ăn, phòng tầm mắt nhìn chung quanh để tìm bóng dáng của Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly. Thì một thiếu niên tóc ngắn vừa lùn vừa lực lưỡng, ngũ quan cứng rắn, tuổi tầm mười lăm đi đến trước người hắn.

“Tại hạ Thượng Quan Nguyên, gặp qua Sở sư đệ!”

Thiếu niên tóc ngắn cười khanh khách mà ôm quyền về phía Sở Hi Thanh: “Không biết sư đệ của rảnh rỗi hay không? Chủ thượng nhà ta muốn mời ngươi đi qua một chuyến, hắn muốn thương lượng với ngươi.”

Sở Hi Thanh kinh ngạc nhìn người này một chút, sau đó lắc đầu nói: “Xin lỗi, ta còn có chuyện quan trọng cần làm, chủ thượng nhà ngươi có chuyện gì, thì để sau hãy nói đi.”

Hắn đang vội vã đi dập lửa cho sân sau nhà mình đây.

Nhưng mà người này có hơi kỳ lạ, thân là đệ tử nội môn ba lá của võ quán, lại tự xưng là người hầu.

Điều này làm cho hắn nhớ đến Long Hành và Hành Úy.

Chỉ sợ chủ thượng trong miệng người này cũng có lai lịch không nhỏ.

Sở Hi Thanh bước nhanh xuống bậc thềm, thiếu niên tóc ngắn lại lướt ngang, chặn ở trước mặt Sở Hi Thanh một lần nữa, trên mặt hắn vẫn nở nụ cười như cũ, nhưng lại không có một chút nhiệt độ nào: “Sở sư đệ, tại hạ xuất thân từ Thượng Quan thị ở nội thành, chủ thượng nhà ta tên là Thượng Quan Long Tiển.”

Sở Hi Thanh hơi nhếch mày kiếm lên, ngưng thần nhìn thiếu niên này một chút.

Theo hắn biết, Thượng Quan thị trong nội thành, chính là một trong những thế gia mạnh mẽ nhất quận Tú Thủy.

Có người nói có ít nhất một phần bảy cửa hàng trong thành Tú Thủy này là thuộc về Thượng Quan thị.

Long gia trong nội thành là hào môn mới nổi trong khoảng thời gian hai trăm năm gần đây, thế lực mạnh mẽ, nhưng ở trước mặt Thượng Quan thị đã truyền thừa ngàn năm thì lại như đứa bé so với người trưởng thành, không đỡ nổi một đòn.

“Thiếu gia nhà ta đang chờ dưới tán cây hòe kia, mong sư đệ nể mặt một chút.”

Thiếu niên tóc ngắn giơ tay chỉ về phía bên trái của nhà ăn.

Bên kia đúng là có một cây hòe, dưới tàng cây còn có mười hai vị đệ tử nội môn đeo trường kiếm ở bên eo.

Mắt của Sở Hi Thanh tinh như ưng, nhìn từ xa cũng có thể thấy đám người này đều đeo lệnh bài ba lá ở bên eo.

Bọn họ như chúng tinh củng nguyệt, quay chung quanh một vị thiếu niên có khuôn mặt trắng nõn như ngọc.

(chúng tinh củng nguyện = đám sao vây quanh mặt trăng)

Đệ tử của võ quán Chính Dương, tất cả đều mặc quần áo đệ tử màu xanh.

Nhưng mà thiếu niên này này mặc một bộ trang phục nhà nho màu trắng thuần, có vẻ khá đặc biệt.

Sở Hi Thanh hơi híp mắt lại, hắn ý thức được là ‘kẻ đến không thiện’.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến chuyện Lưu Tinh Nhược cầm đầu tám tên đệ tử nội môn ba lá liên thủ đối phó hắn ở trong Tụ Nguyên Trận lúc sáng.

Mấy người kia sẽ không thể vô duyên vô cớ mà ra tay với hắn.

Lẽ nào là do mình hắn không vừa mắt?

Tại cổ địa, mười bốn tuổi đã coi như người trưởng thành, sẽ không có lý do trẻ con như vậy.

Bọn họ cũng không có năng lực bố trí ván cờ này, cũng không thể sai khiến những cô bé kia kéo dài thời gian, không cho hắn chạy đến thao trường sớm.

Hiển nhiên là có một người khác đứng sau sai khiến đám người Lưu Tinh Nhược làm như vậy.

Sở Hi Thanh nghĩ đến đây, lúc này tay phải đè đao bên eo, trong mặt lộ ra một tia lạnh lẽo.

Sau đó, hắn liền cười đắc ý, rồi cất bước đi về phía dưới tàng cây hòe kia.

Hăn tự nghĩ mình đang có 89 điểm võ đạo, mà trong võ đạo bảo khố còn có thể nhân vật Tần Mộc Ca, lúc này có thể ứng phó với bất cứ tình huống bất ngờ nào.

Mà hắn cũng muốn nghe xem bị công tử Thượng Quan thị này sẽ nói cái gì, nhân tiện thăm dò thực hư của kẻ này luôn.

Chương 176: Chiến đồ

Khi Sở Hi Thanh đi đến dưới tàng cây hòe, mười hai thiếu niên đeo trường kiếm kia đồng loạt đưa mắt nhìn về phía hắn.

Mười hai đạo ánh mắt này cực kỳ ác liệt, tựa như đao như kiếm.

Sở Hi Thanh phát hiện cường độ Nhai Tí đao ý của mình lại tăng lên một chút.

Những người này có địch ý rất lớn với hắn, làm cho đao ý của hắn bị kích phát lên, càng mạnh mẽ hơn.

Vị thiếu niên mặt trắng như ngọc kia có vầng trán cao, khí vũ hiên ngang, hắn chắp tay sau lưng, dùng ánh mắt nghiền ngẫm để quan sát Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh lòng thầm nói người này thật là tự đại, đây là đang chờ hắn mở miệng thi lễ trước à!

Sở Hi Thanh càng xác định, chính là đám người trước mặt này đã mượn tay mấy người Lưu Tinh Nhược để tính toán hắn.

Hắn tay đè đao bên eo, nhìn thẳng vào thiếu niên mặt trắng:

“Thượng Quan công tử, vào thẳng vấn đề đi, rốt cuộc thì các ngươi muốn thương lượng với ta chuyện gì? Sở mỗ lại đắc tội với Thượng Quan công tử ở đâu, mà để cho các người tính toán ta?”

Không phải hắn không biết Thượng Quan gia trong nội thành có thế lực to lớn, cũng không phải hắn không biết lễ phép.

Nhưng đối phương đã trắng trợn ra tay, không thèm kiêng dè gì, vậy thì hắn cần gì phải cung kính lễ phép?

Sở Hi Thanh biết, dù mình có ăn nói ngon ngọt đến đâu đi chăng nữa, thì cũng không lấy được thiện cảm của đối phương, vì thế hắn cũng lười lá mặt lá trái với đối phương.

Hắn vừa mới nói xong, thiếu niên tóc ngắn Thượng Quan Nguyên kia liền tức giận mà hừ một tiếng: “To gan! Ngươi dám vô lễ ở trước mặt chủ thượng?”

Mười hai vị thiếu niên đeo kiếm kia đồng thời rút kiếm bên hông ra nửa thước, phát ra một tiếng ‘sặc’.

Trên mặt bọn họ đều hiện lên vẻ oán giận.

“Dừng tay!”

Thượng Quan Long Tiển đưa tay cản bọn họ lại, ra hiệu cho thuộc hạ đừng nóng.

Hắn nhìn Sở Hi Thanh, trong mắt hàm chứa một tia bất ngờ, trên mặt thì hiện lên ý cười ôn hòa: “Sử sư đệ nóng tính thật, nhưng mà ta có thể hiểu được, nếu đổi thành là ta, thì ta cũng sẽ không vui vẻ gì. Chuyện lúc thể dục buổi sáng hôm nay, là do thuộc hạ của ta tự tiện chủ trương, làm chuyện sai trái, ta thay hắn xin lỗi ngươi.”

Hắn đột nhiên vung tay lên, không hề báo trước mà tất hai cái lên mặt thiếu niên tóc ngắn kia, phát ra những âm thanh ‘đùng đùng’ lanh lảnh.

Thượng Quan Long Tiển ra tay rất nặng, làm cho khóe môi của thiếu niên tóc ngắn tràn máu.

Thiếu niên tóc ngắn lại không nhúc nhích, trên mặt cũng không có biểu cảm gì, giống như là người bị tát không phải là mình vậy.

Lúc này, Thượng Quan Long Tiển lấy một cái khăn mùi xoa ra, ung dung thong thả lau vết máu trên tay mình: “Sư đệ, ngươi nói muốn vào thẳng vấn đề, cái này rất tốt. Vậy ta liền trực tiếp nói thẳng với ngươi, ta nhất định phải giành ngôi vị đầu bảng trong cuộc thi chân truyền cuối năm, mong sư đệ nhường cho một hai.”

Con ngươi Sở Hi Thanh thu nhỏ lại, lòng thầm nói hóa ra đối phương là vì chuyện này.

Tay của hắn nắm chặt đao ở bên hông, khóe môi thì hơi vểnh lên: “Theo như ta biết, mỗi một đệ tử giành ngôi vị đầu bảng của cuộc thi chân truyền, đều sẽ được Vô Tướng Thần Tông ban cho một bức chiến đồ của Dưỡng Nguyên Công.”

Cái gọi là ‘chiến đồ’, cũng là một thứ tương tự như đồ đằng Bí Chiêu.

Dưỡng Nguyên Công là công pháp tu hành, không có bất kỳ chiêu thức nào, vì vậy hình xăm đồ đằng của nó được gọi là chiến đồ.

Nó chẳng những có thể gia tăng tốc độ tu luyện, tinh luyện và cường hóa chân nguyên, còn tăng cường giới hạn của chân nguyên lên một mảng lớn, cuối cùng còn có thể cường hóa kinh mạch trong thân thể, có thể nói là lợi ích vô cùng.

Mà người khắc chiến đồ này càng sớm, thì lợi ích lại càng lớn hơn.

Nếu như bây giờ Sở Hi Thanh có thể xăm chiến đồ này lên người, vậy thì khi hắn tăng lên ngũ phẩm, cường độ chân nguyên của hắn sẽ vượt qua người khác năm phần mười, giới hạn chân nguyên thì lại có thể gấp đôi người bình thường.

Khi tu vị của hắn tăng lên nhất phẩm, vậy thì lợi ích của bức chiến đồ này càng mạnh mẽ, càng khuếch đại hơn.

Tương lai, tu vị của hắn càng cao, tấm chiến đồ này càng mang lại nhiều lợi ích hơn.

Tuy nhiên, chiến đồ của Dưỡng Nguyên Công rất đắt đỏ, phải đắt hơn đồ đằng Bí Chiêu bình thường gấp mấy lần, mà chỉ có Đồ Đằng Sư của Vô Tướng Thần Tông mới có thể làm ra.

Trước mắt, có rất ít chiến đồ của Dưỡng Nguyên Công được lưu truyền trên thị trường, có thể nói là có tiền cũng không mua được.

Nếu mọi người muốn nhận được loại chiến đồ này, thì chỉ có thể trở thành đệ tử chân truyền của các võ quán dưới trướng Vô Tướng Thần Tông.

Chỉ cần đứng đầu cuộc thi chân truyền, thì sẽ được Vô Tướng Thần Tông ban tặng một bức chiến đồ.

Dưới cờ Vô Tướng Thần Tông có bảy mươi hai cái võ quán, hàng năm chỉ lấy ra 144 bức chiến đồ của Dưỡng Nguyên Công.

“Đâu chỉ là chiến đồ của Dưỡng Nguyên Công? Còn được hỗ trợ năm trăm lượng bạc để mua bí dược, ba mươi viên Dưỡng Tâm Đan, một binh khí phù văn cấp độ thất phẩm hạ. Từ xưa đến nay, Vô Tướng Thần Tông rất tận tâm trong chuyện bồi dưỡng đệ tử xuất sắc.”

Vẻ mặt Thượng Quan Long Tiển thản nhiên, giọng nói lạnh nhạt: “Sở sư đệ, chỉ là người phải biết tự hiểu lấy mình. Thứ không nên lấy, thì tốt nhất đừng có ảo tưởng. . .”

Chương 177: Chiến đồ (2)

Sở Hi Thanh không chờ hắn nói xong, liền không khách khí mà hỏi ngược lại: “Thượng Quan công tử, nếu ta không chịu nhường thì sao?”

Huynh muội bọn họ vốn không muốn tranh cái đứng đầu chân truyền gì cả, chỉ cầu mau chóng tiến vào nội môn là được.

Nhưng hôm nay, thời thế đã thay đổi, thực lực của Sở Hi Thanh đang đứng hàng đầu trong nội môn, tất nhiên sẽ không bỏ qua thứ này.

Thượng Quan Long Tiển lại thấy buồn cười, ánh mắt của hắn từ từ trở nên ác liệt hơn: “Ngươi rất can đảm, ta rất ít khi nhìn thấy người can đảm như ngươi. Tuy nhiên, ngươi có biết thủ tịch nội môn trước kia lại ở nơi nào không?”

“Vị thủ tịch nội môn kia bi người phế Dưỡng Nguyên Công, lại đánh gãy một chân, bây giờ đang làm cu li ở bến tàu.” Thiếu niên tóc ngắn Thượng Quan Nguyên kia lại nói tiếp, hắn cười lạnh một tiếng, giọng nói lạnh lùng như băng: “Còn có năm ngoái, có một tên vô địch nội môn gọi là Trương Thanh, cũng không biết vì sao mà bị người ta băm xác rồi thả sông cho cá ăn. Đây chính là kết cục của việc không biết tự lượng sức mình và lòng tham không đáy!”

Tâm thần Sở Hi Thanh hơi lạnh lẽo, sau đó hắn liền mỉm cười, thần sắc bình tĩnh mà nhìn nhau với Thượng Quan Long Tiển: “Thật sự là trùng hợp, ta chính là một người cực kỳ tham lam. Đối với bức chiến đồ của Dưỡng Nguyên Công này, Sở mỗ cũng nhất định phải lấy được. Thượng Quan công tử, nếu như ngươi có năng lực, thì cứ đến đánh gãy chân của ta, hoặc là mang ta đi nuôi cá thử xem.”

Thật ra thì đối phương đã làm như vậy rồi.

Nếu như hôm nay hắn không có Nhai Tí đao ý, bất ngờ đánh bại đám người Lưu Tinh Nhược kia, thì chỉ sợ họ Thượng Quan này còn không có hứng thú thương lượng với hắn.

Sắc mặt Thượng Quan Long Tiển hơi sững sờ, hiển nhiên là không ngờ Sở Hi Thanh sẽ nói như vậy.

Sau đó, hắn liền cười một cái, phất ống tay áo rồi bước đi về phía đông của thao trường: "Vậy thì thử một lần đi! Làm thịt hắn, sau đó mang ra sông nuôi cá. Sau đó, sẽ do Thượng Quan Hàn đến gánh trách nhiệm."

Ra tay với Sở Hi Thanh ở bên trong võ quán, nhất định là làm quán chủ Lôi Nguyên tức giận, còn cả vị Kiếm tuần sát sứ kia nữa, nhưng mà hắn càng không thể chịu đựng chuyện Sở Hi Thanh vô lễ làm càn.

Mà hôm nay, giết người là Thượng Quan Hàn, liên quan gì đến Thượng Quan Long Tiển hắn?

Thượng Quan Long Tiển cũng có tự tin, Thượng Quan gia có thể dập tắt lửa giận của Lôi Nguyên và Kiếm Tàng Phong.

Chỉ là hắn thấy hơi đáng tiếc khi phải từ bỏ một đệ tử nội môn ba lá như Thượng Quan Hàn.

Thượng Quan Long Tiển vừa nói xong, mười hai thiếu niên đeo kiếm kia đều không do dự, tất cả đều rút kiếm ra.

Sở Hi Thanh thì lại ánh mắt lăng lệ, sau lưng hiện lên bóng của một con cự thú hư ảo.

Đầu rồng thân sài, miệng ngậm trường đao, chính là thần thú Nhai Tí do đao ý biến thành.

Trải qua chuyện bên trong Tụ Nguyên Trận, hắn đã bắt đầu khống chế được môn đao ý này.

Mà theo đao ý xung kích, động tác rút kiếm của mười hai thiếu niên này cũng hơi cứng lại, tay của bọn họ đều cứng tại chỗ, nhất thời không thể động đậy.

Thiếu niên tóc ngắn Thượng Quan Nguyên kia thì lại không bị ảnh hưởng quá nhiều, hắn đè đao bên hông mình.

Nhưng mà tầm mắt của Sở Hi Thanh đã tập trung vào cổ của hắn.

Chỉ cần người này dám rút đao trước, vậy Sở Hi Thanh sẽ chém đầu của hắn xuống.

“Đao ý hóa hình!” Vô Tướng Thần Tông quay đầu lại, hắn lại nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt kinh ngạc lần nữa: “Lại là một chiêu này, ta cũng muốn xem xem sức mạnh thần thức ở cửu phẩm của ngươi có thể chống đỡ đến lúc nào?”

Cái tên khốn khiếp này, sau khi dùng đao ý trọng thương đám người Lưu Tinh Nhược, thế mà vẫn còn sức lực để thi triển đao ý mạnh như này?

Sở Hi Thanh nghe thấy thế thì buồn cười: “Lâu hơn so với ngươi tưởng tượng đấy!”

Hắn rút thanh Huyết luyện Khinh cương đao của mình ra một tấc, làm cho đao ý càng mạnh mẽ hơn.

Sắc mặt của mười hai vị thiếu niên kia nhất thời thay đổi, lỗ mũi bọn họ đã có một tia máu.

Giờ phút này, đã có một số người ăn xong thì đi ra khỏi nhà ăn.

Bọn họ nhìn thấy tình cảnh ở bên dưới tàng cây hòe, phần lớn người đều biến sắc, dồn dập bước nhanh rời khỏi nơi này, ngay cả đứng xa để xem cũng không dám.

Chỉ có một ít cô bé là ở lại, mặt bọn họ hàm chứa vẻ lo lắng, ánh mắt thân thiết mà nhìn vào Sở Hi Thanh.

Chung quanh nhà ăn cũng có mười mấy vị võ sư giáo viên, bọn họ phát hiện biến cố nơi này thì bắt đầu nhíu chặt lông mày.

Những người này đều nhận ra Thượng Quan Long Tiển, nên cũng không dám tùy tiện tham dự. Nhưng cũng có người đã chạy như bay đi tìm quán chủ Lôi Nguyên.

Khi song phương đang giằng co, giáo đầu Khâu Phong của Bắc viện cùng một đại hán mặc một bộ đồ lụa màu đen sải bước đi đến từ cửa phía nam.

Khâu Phong nhìn thấy tình hình ở bên dưới tàng cây hòe, sắc mặt hắn không khỏi sững sờ, ánh mắt hơi khó hiểu.

Chương 178: Giống cái cây đó

Mà ánh mắt của đại hán kia lại khóa chặt vào Sở Hi Thanh.

Con ngươi của hắn sáng lên, hiện ra vài phần ý cười, nhẹ nhàng ôm quyền từ cách đó vài chục trượng, giọng nói như chuông đồng: "Phía trước chính là Sở Hi Thanh Sở thiếu hiệp? Tại hạ Lâm Hải Chu Tượng Sơn, phụng mệnh gia chủ Chu thị chúng ta, đến đây thăm hỏi thiếu hiệp."

Sau khi Chu Tượng Sơn đến gần, vẻ mặt hắn liền sững sờ, hắn cũng đã phát hiện tình nơi này không đúng.

Sau đó, hắn nhíu chặt lông mày, quay đầu hỏi Khâu Phong: "Khâu huynh, chuyện gì thế này?"

Khâu Phong thì lại thấy vừa kinh ngạc vừa tức giận, lại còn có chút lúng túng.

Hắn không ngờ sẽ bị bạn cũ của mình nhìn thấy cảnh tượng không chịu nổi như vậy ở ngay trong võ quán Chính Dương này.

Cùng lúc đó, Khâu Phong cũng có vài suy đoán về chuyện xảy ra trong buổi thể dục buổi sáng hôm nay.

Bắc viện của bọn họ có hai tên đệ tử làm trái môn quy ở trong Tụ Nguyên Trận, ra tay với Sở Hi Thanh, quá nửa là có quan hệ với Thượng Quan Long Tiển này.

Sắc mặt hắn tái nhợt, không khách khi mà quét mắt nhìn đám người ở dưới tàng cây hòe: "Thượng Quan Long Tiển, ngươi quá to gan, trong mắt ngươi còn có môn quy của võ quán không?"

Thượng Quan gia có thế lực rất lớn ở quận Tú Thủy, Khâu Phong lại chỉ là một võ tu lục phẩm thượng, không đáng nhắc đến.

Có điều, Khâu Phong cũng không phải người địa phương, hắn thân là đệ tử ngoại môn của Vô Tướng Thần Tông, cho nên cũng không kiêng kị Thượng Quan gia chút nào.

Trong mắt của Thượng Quan Long Tiển nhất thời hiện lên một tia xấu hổ, nhưng trên mặt hắn vẫn tươi cười thản nhiên, phong độ nhẹ nhàng thong dong mà chắp tay: "Giáo đầu nói quá lời, chúng đệ tử chỉ đùa với Sở sư đệ thôi, sao dám không nhìn môn quy?"

Trong khi hắn nói chuyện, đám đệ tử nội môn ba lá dưới trướng hắn đều dồn dập thả chuôi kiếm ra.

“Tốt nhất là như vậy!”

Khâu Phong nghĩ thầm, giờ phút này không thể để bạn cũ chê cười, mà những người này cũng chưa trực tiếp rút đao rút kiếm động thủ, nên không dễ lấy môn quy ra để kỷ luật và trách phạt.

Chờ đến khi Chu Tượng Sơn rời đi, thì mình từ từ dạy dỗ đám người này cũng chưa muộn.

Hắn dạy dỗ được hai tên đệ tử, hôm nay lại bị đám người này cưỡng bức lợi dụ, cho nên mới làm ra chuyện trái với môn quy.

Thượng Quan Long Tiển này thực sự quá càn rỡ.

Những năm gần đây, cuộc thi chân truyền của võ quán Chính Dương đã khiến cho mấy vị thiên tài bình dân mới quật khởi chết thảm, làm cho Vô Tướng Thần Tông rất tức giận. Sau khi Lôi Nguyên tiếp nhận võ quán thì đã đuổi rất nhiều người, ngay cả con cháu thế gia vọng tộc trong thành cũng có mười mấy người bị làm thịt, cái tên Thượng Quan Long Tiển này không biết sợ à?

Hắn cho rằng Thượng Quan gia bọn họ có cái gì khác với những thế gia vọng tộc ở trong thành sao?

Khâu Phong hừ một tiếng, quay đầu nhìn về phía Sở Hi Thanh: “Tiểu Sở, người bạn này của ta đến từ quận Lâm Hải, là chấp sự của Lâm Hải Chu thị, hắn phụng mệnh gia chủ Chu thị đến đây thăm hỏi ngươi. Không biết tiểu Sở ngươi có rảnh rỗi hay không? Nơi này khá bất tiện, chúng ta đi ra tửu lâu ở bên ngoài nói chuyện đi.”

Thật ra thì Khâu Phong cũng không hiểu, đường đường là Lâm Hải Chu thị, vì sao lại trịnh trọng với Sở Hi Thanh như vậy?

Chu Tượng Sơn đường đường là một võ tu lục phẩm thượng, cũng là một nhân vật ở quận Lâm Hải, thế mà lại đích thân đến thăm hỏi Sở Hi Thanh.

Chu Tượng Sơn thì lại cười và chắp tay với Sở Hi Thanh: “Trước khi đến đây, gia chủ đã bảo ta mang theo một chút lễ mọn, kinh xin thiếu hiệp vui lòng nhận cho.”

Hắn giơ tay áo lên, chỉ thấy có hai tráng hán khiêng một cái hòm lên, đặt trước mặt Sở Hi Thanh rồi có người đưa cho hắn một tờ danh sách quà tặng.

Sở Hi Thanh quét mắt nhìn tờ danh sách kia, mí mắt nhất thời nhảy lên.

Phía trên này có viết một đống chữ: Mười thỏi bạc ròng, mười thỏi vàng ròng, một thanh Huyết luyện đao phù văn thượng phẩm, một bộ nội giáp phù văn sợi vàng.

Tại cổ đại, thỏi bạc ròng bình thường là năm mươi lượng, thỏi vàng ròng thì là năm lượng.

Huyết luyện đao phù văn thượng phẩm, chính là bản cường hóa của Huyết luyện Khinh cương đao. Phía trên có khắc phù văn, uy lực đã tiếp cận thất phẩm.

Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy được yêu mà sợ.

Hắn thầm nói khá lắm, một cái lễ ra mắt của Lâm Hải Chu thị này, trực tiếp lấy ra hai ngàn lượng bạc, rốt cuộc là phải cầu thứ gì chứ?

Ánh mắt của hắn hơi nghi ngờ, thi lễ đáp lại: “Đúng lúc đệ tử đang rảnh rỗi, nhưng đệ tử cũng không dám thu lễ vật này. Cái gọi là vô công bất thụ lộc, lễ nặng như vậy, đệ tử nhận thì chỉ bất an.”

Sở Hi Thanh có hơi lo lắng về Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly, hắn sợ lửa ở sân sau nhà mình càng cháy càng to.

Nhưng giờ phút này, chỉ có thể để giải quyết sau.

Lâm Hải Chu thị là một thế gia đại tộc có tiếng ở toàn bộ Đông Châu, Chu Tượng Sơn lại mang theo thiện ý mà tìm hắn, hơn nữa còn tặng lễ nặng như vậy, Sở Hi Thanh không thể không lấy lễ để tiếp đón.

Chương 179: Giống cái cây đó (2)

Chu Tượng Sơn nghe thấy vậy thì nở nụ cười, mở miệng nói với giọng sảng khoái: “Vậy thì mời Sở thiếu hiệp dời bước, ta đã bảo người đặt một bàn tiệc rượu ở Tuy Hương Các rồi.”

Hắn chợt nghĩ đến võ đạo của người này rất cao minh, có thể dùng một đao để đánh bại Chu Lương Thần ở cấp độ cửu phẩm, chứng tỏ thiên phú rất cao, tiền đồ rộng lớn.

Nghe ý của gia chủ, thì nhất định phải cố gắng kết giao với người này, sau này sẽ có rất nhiều chỗ nhờ.

Vậy thì mình cũng không ngại bán thêm một chút ơn huệ, làm tình cảm của song phương sâu sắc hơn.

Hắn liền lạnh lùng quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Long Tiển: “Ngươi là người của Thượng Quan gia?”

Xem cách ăn mặc và tư thế của người này, giống như là con cháu dòng chính của Thượng Quan gia.

Lúc này, sắc mặt Thượng Quan Long Tiển hơi động, đang muốn mở miệng trả lời, thì Chu Tượng Sơn đã tỏ vẻ xem thường, rồi lạnh lùng nói: “Ngươi nghe cho rõ đây, Sở thiếu hiệp chính là bạn của Lâm Hải Chu thị chúng ta. Mặc kệ ngươi muốn làm gì với hắn, tốt nhất là thu hồi ý nghĩ của ngươi lại đi. Nếu như ta nghe thấy bạn của Chu gia chúng ta có bất trắc gì ở quận Tú Thủy này, vậy thì các hạ sẽ giống như cái cây đó.”

Hắn tiện tay vung lên, một luồng chưởng lực âm nhu nhẹ nhàng đánh ra.

Một chớp mắt tiếp theo, cái cây hòe cao tầm năm trượng kia bỗng nhiên tan rã, hóa thành một đống gỗ vụn nát bấy, rồi bay đầy trời.

Thượng Quan Long Tiển đứng ở ngay dưới đám gỗ vụn, sắc mặt của hắn đã trắng bệch, không còn chút máu nào.

Hắn bình tĩnh nhìn bóng lưng rời đi của mấy người Sở Hi Thanh và Chu Tượng Sơn, song quyền nắm chặt, ánh mắt âm lãnh như đao.

“Chủ thượng.” Thượng Quan Nguyên đi đến bên cạnh Thượng Quan Long Tiển, sắc mặt của hắn cũng cực kỳ khó coi: “Không ngờ hắn lại có quan hệ với Lâm Hải Chu thị, chuyện này hơi vướng tay rồi.”

Quận Lâm Hải là quận lớn nhất của Đông Châu, tài phú và nhân khẩu đều xếp hàng đầu Đại Ninh.

Mà Lâm Hải Chu thị là võ đạo thế gia nằm trong top ba của quận Lâm Hải.

Có người nói, ngàn năm trước Lâm Hải Chu thị từng có hai vị cao thủ nhị phẩm, khi đó Chu thị là một thế gia mà cả thiên hạ biết đến.

Gia chủ bây giờ là Tam Chỉ Kinh Thần – Chu Hùng Bá, tu vị đặt đến tứ phẩm thượng, uy chấn một phương.

Còn có một người đệ đệ đảm nhiệm trưởng lão của Tinh Tú Tiên Tông, một trong lục đại tiên tông, võ đạo càng cao minh hơn, có thể nói là quyền cao chức trọng.

“Có cái gì mà vướng chân vướng tay.” Thượng Quan Long Tiển cười khẽ một tiếng, sắc mặt hắn đã khôi phục bình thường: “Lâm Hải Chu thị là cường long, nhưng mà bọn họ không thò tay được đến nơi này. Bức chiến đồ của Dưỡng Nguyên Công kia, ta nhất định phải có được, há có thể vì một lời của người này mà chắp tay nhường cho kẻ khác? Chỉ cần để lại cho hắn một mạng, cho Chu gia chút mặt mũi là được.”

Trong lòng Thượng Quan Long Tiển cảm thấy cực kỳ khó chịu, chỉ hận không có chỗ để phát tiết.

Hắn thở dài một hơi, cố gắng kiềm chế cơn tức giận này.

“Chúng ta đi thôi!”

Động tĩnh nơi này sẽ kinh động đến quán chủ Lôi Nguyên.

Nếu bọn họ tiếp tục ở lại chỗ này, thì chỉ có thêm rắc rối thôi.

Hắn cũng không biết là Sở Hi Thanh đang đi ra đến cổng của võ quán cũng đang lặng lẽ nhìn hắn.

Sở Hi Thanh hơi suy tư.

Chỉ cần tên Thượng Quan Long Tiển này không từ bỏ chuyện đừng đầu chân truyền, vậy thì bọn họ vẫn sẽ tiếp tục xung đột.

Sớm muộn gì thì người này cũng mang lại rắc rối lớn cho hắn.

Chờ chuyện kho hàng Long gia qua đi, liền nghĩ cách làm thịt người này, chém sạch hậu hoạn.

. . .

Trong một gian phòng riêng của Túy Hương Các bên ngoài cổng nam của võ quán, đám người Sở Hi Thanh đã qua vài vòng rượu.

Sở Hi Thanh cầm chén rượu trong tay, ngưng thần lắng nghe lời nói của Chu Tượng Sơn.

“. . .Thần Ngao Tán Nhân tuy xuất thân tán tu, lại có huyết bán yêu, lại là thuật võ song tuyệt, leo lên nhất phẩm thọ đạt ngàn năm. Vị này từng lấy tu vị vô thượng mở bí cảnh ở trên đảo Kim Ngân, dừng thành Vân Hải Tiên Cung. Mà lần này, bí cảnh cửu phẩm xuất hiện ở quận chúng ta, cũng có quan hệ với Vân Hải Tiên Cung, nó là bí cảnh mở trước Vân Hải Tiên Cung.”

Chu Tượng Sơn vừa gắp thức ăn cho Sở Hi Thanh, vừa giải thích cặn kẽ: “Có người nói, nguyên công của Thần Ngao Tán Nhân cực kỳ đặc dị, cần thiên phú đặc thù mới có thể tu luyện. Đương thời hắn tìm khắp toàn bộ thiên hạ, cũng không tìm được người kế thừa y bát. Thần Ngao Tán Nhân không thể làm gì khác, chỉ có thể trả một cái giá lớn trước khi hết tuổi thọ để thi triển Tử Vi Đấu Số.”

“Hắn thôi diễn và biết được, khoảng tầm 3700 năm sau sẽ có người có thể kế thừa y bát, cho nên đã bố trí ba mươi sáu tòa bí cảnh cửu phẩm ở ba mươi sáu châu trong thiên hạ, dùng để lựa chọn người hữu duyên, kế thừa y bát của hắn, còn có cả của cải mà cả hắn tích lũy cả đời, và cả tòa bí cảnh tiên cung kia. Lần này, ta nhận mệnh lệnh của gia chủ đến thăm hỏi Sở thiếu hiệp, chính là muốn mời thiếu hiệp ra tay, trợ giúp chúng ta lấy được một chiếc chìa khóa của Tiên cung.”

Chương 180: Hồi Thiên Đan

“Chìa khóa của Tiên cung?” Mí mắt của Khâu Phong giật một cái, cảm thấy rất hứng thú: “Cầm thứ này liền có thể kế thừa Vân Hải Tiên Cung?”

Chu Tượng Sơn bật cười: “Làm sao có thể? Ba mươi sáu tòa bí cảnh cửu phẩm, mỗi một bí cảnh đều có một chiếc chìa khóa. Mấy năm sau, Vân Hải Tiên Cung sẽ mở ra. Mỗi một người nhận được chìa khóa, đều có thể dẫn năm người tu vị không quá lục phẩm đi vào Vân Hải Tiên Cung, tham dự trận chiến cuối cùng ở trong đó, quyết định xem ai mới là người kế thừa Tiên cung.”

Sở Hi Thanh thấy Chu Tượng Sơn lại vô cùng nhiệt tình mà gắp một cái chân thỏ cho mình, trong lòng chợt cảm thấy không chịu nổi: “Ta không hiểu, Chu gia các ngươi chính là đại tộc của Đông Châu, cao thủ nhiều như mây, vì sao phải tìm một tên vô danh tiểu tốt như ta?”

“Nếu như là bí cảnh cửu phẩm, như vậy thì chỉ giới hạn người có tu vị cửu phẩm mới có thể đi vào.” Chu Tượng Sơn cười tủm tỉm nói: “Sở thiếu hiệp đừng khiêm tốn, người chém giết Trang Hồng Phi ở trên sinh tử lôi, lại ép Chu Lương Thần bỏ chạy. Chỉ sợ không có bao nhiêu cửu phẩm ở quận Tú Thủy này có thể chống lại ngươi.”

“Mà đúng là Chu gia chúng ta có không ít người, nhưng cũng chỉ có vài người nổi bật ở trong cấp độ cửu phẩm này mà thôi. Lần này, Chu gia chúng ta có mười danh ngạch tiến vào bí cảnh, thêm một kẻ mạnh thì sẽ tăng thêm một phần thắng mà.”

Thật ra thì hắn muốn nói, nếu như Sở Hi Thanh có thể đánh bại đại thiếu Chu Lương Thần nhà bọn họ, như vậy thì chỉ sợ toàn bộ thiếu niên thiên tài ở Đông Châu này, cũng không có bao nhiêu người cản được ba đao của Sở Hi Thanh.

Tuy nhiên, hắn phải chiếu cố mặt mũi của đại thiếu gia nhà mình, cho nên vẫn nhịn xuống.

Sở Hi Thanh nghe thấy Chu Tượng Sơn nói như vậy thì chỉ thấy cực kỳ đau đầu.

Thật ra thì hắn cũng có chút hứng thú với tòa bí cảnh cửu phẩm này.

Đương nhiên, hắn càng hứng thú với lễ ra mắt của Chu gia hơn.

Đi một chuyến là có thể kiếm được hai ngàn lượng bạc, vụ làm ăn này vẫn rất có lời.

Hắn đánh vài trận sinh tử lôi ở chợ đen mà cũng không kiếm được nhiều như vậy.

Sở Hi Thanh đang lo lắng mình không đủ mạnh, khi đó trái lại sẽ đắc tội với Lâm Hải Chu thị.

Hơn nữa, trong bí cảnh vô cùng nguy hiểm, không thể không lo lắng.

Hiện giờ, hắn có 89 điểm võ đạo, có thể đổi tám tấm thẻ nhân vật Tần Mộc Ca, nhưng chưa chắc đã có thể đảm bảo trăm phần trăm.

Thẻ nhân vật Tần Mộc Ca là tu vị bát phẩm, có thể dùng ở trong đó hay không thì vẫn còn là chuyện chưa biết.

Sở Hi Thanh không thể không cẩn thận, hắn do dự một lát rồi hỏi: “Nếu như chuyện này quan hệ đến truyền thừa của Vân Hải Tiên Cung, vậy thì sẽ có rất nhiều thiếu niên thiên tài tập trung đến bí cảnh cửu phẩm?”

“Đúng là có rất nhiều thiên tài tập trung.” Chu Tượng Sơn cười gật đầu nói: “Tòa bí cảnh cửu phẩm này có thể chứa 500 người, đến khi đó, các thế gia vọng tộc, môn phái bang hội của Đông Châu đều tham dự vào trong đó.”

“Tuy nhiên, chuyện này này quá bất ngờ, ba mươi sáu tòa bí cảnh truyền thừa của Vân Hải Tiên Cung đột nhiên xuất hiện, thế lực khắp nơi chỉ có nửa tháng để chuẩn bị, không kịp bồi dưỡng cao thủ cửu phẩm. Vì thế ta có thể đảm bảo, lần này sẽ không có nhiều cao thủ, số người có thể chống lại thiếu hiệp. . . không vượt quá năm đầu ngón tay.”

Có thể còn không có một người nào luôn.

Chỉ có vài người trong số đó mới có thể chiến thắng Chu Lương Thần. Thực lực tương đương với Chu Lương Thần thì chỉ có khoảng hai ba mươi người.

Những người này ở trước mặt Sở Hi Thanh, đều là tồn tại như cặn bã vậy.

Chỉ cần vị này đồng ý ra tay, thì Chu gia bọn họ sẽ thắng chắc.

Khâu Phong ngồi bên cạnh, nhất thời nghi ngờ không thôi.

Sở Hi Thanh có mạnh như vậy sao?

Hay là nói mấy vị thiếu niên cửu phẩm trên Đông Châu – Thanh Vân Bảng đều không tiến vào bí cảnh cửu phẩm này?

Sở Hi Thanh cũng cảm thấy hơi nghi ngờ và khó hiểu, lòng thầm nói trình độ võ đạo của Đông Châu bây giờ yếu như vậy sao? Chỉ có năm người có thể chống lại hắn?

Hắn không biết là, người mà vị này muốn tìm chính là thiếu niên cao thủ đã dùng một đao để đánh bại Chu Lương Thần, Sở Hi Thanh vẫn nửa tin nửa ngờ: “Không thể nào? Theo như ta biết, trên Đông Châu – Thanh Vân Bảng bây giờ, đã có mấy vị thiếu niên thiên tài có tu vị cửu phẩm. Hơn nữa, bí cảnh này là tranh đoạt chìa khóa, chứng tỏ phải cực kỳ nguy hiểm đúng không? Tại hạ lo lắng mình không đủ mạnh, cô phụ kỳ vọng của các hạ.”

Chu Tượng Sơn không khỏi bật cười, lòng thầm nói vị Sở thiếu hiệp này thật sự quá khiêm tốn.

Mấy vị thiên kiêu cửu phẩm trên Đông Châu – Thanh Vân Bảng kia, có thể là tồn tại như quái vật ở trong mắt người bình thường, có căn cơ vững chắc ở cấp độ cửu phẩm, sức chiến đấu vượt cấp, ngay cả đại thiếu gia nhà bọn họ cũng kém xa.

Nhưng mà ở trước mặt Sở Hi Thanh, thì đám người đó lại đáng là gì?

Chương 181: Hồi Thiên Đan (2)

“Sở thiếu hiệp lo xa rồi.” Chu Tượng Sơn thấy bát của Sở Hi Thanh đã chất đầy đồ ăn, liền rót đầy rượu cho hắn: “Nếu nói bí cảnh này hoàn toàn không có nguy hiểm gì, thì đó là nói dối. Tuy nhiên, ta có thể lấy đầu và danh dự của mình để đảm bảo, với tu vị của Sở thiếu hiệp, chỉ cần ngươi cẩn thận một chút là sẽ tuyệt đối không có nguy hiểm đến tính mạng! Hơn nữa, thiếu hiệp chỉ cần làm hết sức là được, ngươi yên tâm, mặc kệ là thành hay bại thì Chu gia cũng ta cũng sẽ không trách tội.”

Hắn vỗ bộ ngực, thần thái chân thành, giọng nói tha thiết, nói chắc như đinh đóng cột.

Chỉ cần Sở Hi Thanh chịu dùng hết sức, há có thể thua?

Sở Hi Thanh thấy vị này nói như đinh đóng cột, thì nỗi do dự trong lòng cũng vơi mất chín phần mười.

Vị chấp sự Chu Tượng Sơn này cũng là nhân vật một phương, chắc là sẽ không ăn nói ba hoa.

Chu Tượng Sơn thì lại tiếp tục dụ dỗ từng bước một: “Thần Ngao Tán Nhân có tuổi thọ ngàn năm, cả đời tích lũy rất nhiều kỳ trân dị bảo, đủ để sánh ngang với một nước. Hắn vì dụ dỗ đám thiếu niên anh kiệt đời sau tham dự, nên đã chuẩn bị rất nhiều phần thưởng phong phú ở trong mỗi một tòa bí cảnh cửu phẩm.”

“Mười vị trí đầu trong đó đều có thể nhận được một pháp khí thất phẩm, ba vị trí đầu thì có thể nhận được một viên Thần Nguyên Hồi Thiên Đan do đích tay Thần Ngao Tán Nhân luyện chế, cấp bậc pháp khí cũng tăng thêm một bậc. Chu gia chúng ta không để ý đến mấy thứ này, mà chỉ có ý tưởng với Vân Hải Tiên Cung kia.”

“Nếu như Sở thiếu hiệp có thể thắng được, vậy Chu gia ta không chỉ đảm bảo không lấy thứ gì, mà còn có hậu lễ. Chỉ cần thiếu hiệp tặng Chu gia tòa bí cảnh cửu phẩm kia, cũng dẫn theo hai vị cao thủ lục phẩm của Chu gia vào Vân Hải Tiên Cung sau khi nó mở ra là được.”

Sở Hi Thanh nghe thấy năm chữ Thần Nguyên Hồi Thiên Đan thì con ngươi đã co rút lại, tâm thần cũng rung động mạnh.

. . .

Một canh giờ sau, dưới ánh mặt trời chói chang, Sở Vân Vân đang chuẩn bị đốc xúc Sở Hi Thanh luyện đao, lại không tự chủ được mà cất cao giọng: “Vì thế nên người đáp ứng rồi? Quyết định tham gia tòa bí cảnh cửu phẩm đó?”

“Hắn hết sức chân thành, ta còn có thể không đáp ứng sao?”

Sở Hi Thanh cười khổ một tiếng, lại múa thanh trọng đao bằng hắc thiết trong tay.

“Tuy nhiên, lọt vào ba vị trí đầu là có thể nhận được một viên Thần Nguyên Hồi Thiên Đan, ta nhớ là ngươi từng nói với ta, đây là một những loại đan dược hiếm có trong thiên hạ có thể giúp ngươi dưỡng thương, thậm chí có thể giúp ngươi khôi phục một ít chân nguyên?”

Sở Vân Vân nghe vậy thì lại vô cùng đau đầu mà nâng trán: “Nhưng mà một viên Thần Nguyên Hồi Thiên Đan thì có tác dụng gì? Chỉ có thể khôi phục một phần vạn chân nguyên của ta mà thôi.”

Sở Hi Thanh hơi nhướn mày lên: “Ngươi là cao thủ nhất phẩm, lúc mạnh nhất có thể hái trăng bắt sao, một phần vạn chân nguyên cũng không ít.”

Sở Vân Vân không khỏi im lặng không nói gì.

Sở Hi Thanh nói không sai, một phần vạn chân nguyên ngày, đúng là rất không ít.

Mặc kệ là chất hay là lượng, thì đều vượt xa võ tu cửu phẩm.

Chút chân nguyên này đã có thể làm cho nàng khôi phục một ít thực lực, thậm chí có thể đánh ra một chiêu Vạn Thần Kiếp có uy lực bằng một phần mười.

Thậm chí có thể hỗ trợ nàng loại bỏ độc chú trong người, an dưỡng vết thương.

Tích lũy theo tháng ngày, thì lợi ích càng to lớn hơn.

Nàng lại thở dài một tiếng: “Thật ra thì loại bí cảnh này thường xuyên xuất hiện. Có lúc là tranh cướp truyền thừa, có lúc lại tranh cướp bản thân bí cảnh. Rất nhiều cao nhân tán tu đều thông qua phương pháp này để lựa chọn đệ tử truyền thừa. Nhưng ngươi có biết thương vong trong quá trình tranh đấu ở bí cảnh thế nào không?”

Sở Hi Thanh sững sờ, vẻ mặt ngạc nhiên và nghi ngờ: “Thương vong rất nghiêm trọng à?”

Trước đây không lâu, Chu Tượng Sơn đã vỗ ngực đảm bảo, hắn tuyệt đối sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Sở Vân Vân chắp tay sau lưng, nhìn về phía hắn: “Mười sáu năm trước, ba tòa bí cảnh thất phẩm của Hàn Nha Đạo Quân hiện thế. Tòa bí cảnh thương vong nhỏ nhất trong đó, 500 người đi vào, 97 người chết ở trong đó, hơn hai trăm người bị thương nặng, gần như là không còn hy vọng thăng cấp.”

Sở Hi Thanh không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, đây há không phải là thương vong quá nửa?

Mà đây còn là tòa bí cảnh có thương vong nhỏ nhất, vậy hai tòa bí cảnh khác thì sao? Thương vong thế nào?

“Đương nhiên, Hàn Nha Đạo Quân là một người thích giết chóc, nên bí cảnh của hắn rất tàn khốc. Thần Ngao Tán Nhân tuy là tán tu, lại là bán yêu, nhưng hắn lại là người trong chính đạo, hắn lựa chọn đệ tử, sẽ không cố tình đưa người vào chỗ chết.”

“Tuy nhiên, các cuộc chiến tranh đoạt truyền thừa Đạo thống này, lại cực kỳ máu tanh, đặc biệt là Thần Ngao Tán Nhân còn để lại rất nhiều thiên tài địa bảo, tiên đan pháp khí, còn có linh dược được bí cảnh uẩn nhưỡng nữa, cho nên có rất nhiều người mơ ước.”

Chương 182: Nguyên do

Sở Vân Vân nói đến đây thì lại cười khổ một tiếng: “Người xem qua Đông Châu – Thanh Vân Bảng thì biết, thiên kiêu cấp độ cửu phẩm ở trong đó chỉ có bảy người. Mà bây giờ ngươi không thắng được bất cứ ai trong bảy người này.”

Sắc mặt Sở Hi Thanh hơi cứng lại.

Chu Tượng Sơn nói người có thực lực có thể chống lại hắn không vượt quá năm đầu ngón tay.

Thần sắc Sở Hi Thanh hơi do dự, hỏi: “Nhưng bây giờ đã qua một thời gian rồi, theo lý thuyết thì đám người kia đã leo lên bát phẩm rồi mới đúng.”

“Sau khi bí cảnh cửu phẩm hiện thế, bọn họ còn có thể vội vàng leo lên bát phẩm sao?” Sở Vân Vân lắc đầu, nói với vẻ khinh thường: “Dưới tình hình này, có rất nhiều người sẽ ép tu vị, thậm chí còn có người tự phế tu vị, đem chân nguyên xuống cửu phẩm, chỉ cầu một tia cơ duyên. Ngay cả đám yêu tộc và các tông môn lánh đời kia, cũng sẽ phái một ít cao thủ đi tham dự chuyện này.”

Sở Hi Thanh chỉ thấy tê cả da đầu, lòng thầm nói mình vẫn quá hiền lành lương thiện, không biết nhân tâm hiểm ác.

Chu Tượng Sơn kia, nhìn qua như một thanh niên hào phóng rộng rãi, không ngờ lại nham hiểm như vậy.

Tên này rõ ràng là đang hãm hại hắn mà!

Tuy nhiên, người này dụ hắn đi tham gia bí cảnh, lại lấy ra một danh ngạch quý giá kia, rốt cuộc là có mưu đồ gì?

Nếu như Chu gia muốn gây bất lợi cho hắn, thì hình như không cần phải phiền phức như vậy.

Mà bọn họ có vài tên cao thủ ngũ phẩm, chỉ cần giẫm một cái là có thể giết chết con giun cái dế như hắn rồi, cần gì phải tốn thời gian như vậy?

Người này thật sự là quá kỳ lạ!

“Tranh đấu trong bí cảnh cực kỳ hung hiểm, nhưng nếu như huynh trưởng ngươi đã đáp ứng rồi, vậy chúng ta chỉ có thể vượt khó tiến lên. Ngươi tham dự vào bí cảnh, mặc kệ là có thu hoạch hay không thì cũng xem như là một trận rèn luyện.” Sở Vân Vân giãn đôi lông mày đang cau lại ra: “Tòa bí cảnh này sẽ mở ra vào lúc nào?”

Con đường võ đạo vốn là nên mài giũa giữa tranh đấu và núi đao biển lửa.

Mà bọn họ bây giờ, chỉ có thể cố hết sức ứng đối, cố gắng mở cục diện trong tình thế khó khăn này.

Sở Hi Thanh sờ sờ sống mũi: “Ngày 15 tháng 10, bí cảnh sẽ mở vào sáng sớm, nhằm đề phòng chuyện bất ngờ, nên ta phải đến quận Lâm Hải trước một đêm.”

Nhắc đến thì mới nhớ, ngày đó cũng là ngày Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí phát hành.

Sở Hi Thanh rất chờ mong, không biết kỳ Luận Võ Thần Cơ này, tên mình có thể xuất hiện trong đó hay không?

Hắn lại nghĩ đến chuyện mình đắc tội với vị lâu chủ của Luận Võ Lâu, thì không khỏi thở dài trong lòng.

“Ngày 15 tháng 10?” Sở Vân Vân rơi vào trầm ngâm.

Thời gian có hơi gấp gáp, nhưng với thiên phú của Sở Hi Thanh bây giờ, vẫn có thể cường hóa sức chiến đấu trước khi bước vào bí cảnh.

Sau đó, mí mắt Sở Vân Vân hơi nhếch lên: “Đưa tất cả bạc trong tay ngươi cho ta, ta đi Miếu thị một chuyến, xem xem có pháp khí nào thích hợp với ngươi hay không.”

Sở Hi Thanh nghe thấy, tâm thần không khỏi run lên: “Vậy thì ta cũng đi!”

Hắn cũng muốn đi đến thị trường pháp khí ở Cổ Thị tập để mở mang tầm mắt.

Sở Hi Thanh còn chưa nói xong, thì Sở Vân Vân đã liếc mắt nhìn hắn một cái: “Ngươi? Huynh trưởng ngươi bây giờ dám ra ngoài, thì chỉ sợ đám sát thủ kia sẽ ra tay với ngươi ngay, ngươi thật sự muốn đi qua sông?”

Sắc mặt Sở Hi Thanh nhất thời cứng đờ.

Ngày hôm qua, Tả Thanh Vân đã phái người đến đây thông báo, bảo hắn dạo này không nên ra ngoài.

Mấy hôm trước, không biết tên thiếu đạo đức nào đã tăng thêm 1200 lượng cho cái đầu của hắn ở Sát Sinh Lâu, mạng của Sở Hi Thanh bây giờ đã lên đến 2700 lượng.

Bây giờ, toàn bộ sát thủ trong Cổ Thị tập đều đang rục rịch vì cái đầu của hắn.

Hắn chỉ có thể bất đắc dĩ mà móc ngân phiếu trong lồng ngực ra, còn có đám vàng bạc trong cái hòm mà Chu Tượng Sơn mang đến, tất cả đều đưa hết cho Sở Vân Vân, tổng cộng phải 3300 lượng bạc.

Mà ngày khi Sở Vân Vân đi ra ngoài, giáo đầu Khâu Phong của bắc viện lại đưa Chu Tượng Sơn ra đến cổng thành Tú Thủy.

Khâu Phong cau chặt lông mày, vẻ mặt có hơi lo lắng: “Ta thật sự không hiểu, Chu gia các ngươi không phải không tìm được người, vì sao phải chạy ngàn dặm xa xôi đến quận Tú Thủy này, rồi dùng một số tiền lớn để mời Sở Hi Thanh ra tay?”

“Còn nữa, những câu nói của ngươi ở trên bàn tiệc vừa rồi, không khỏi quá gạt người rồi. Tranh đấu trong bí cảnh cửu phẩm đều cực kỳ nguy hiểm. Bất kể kẻ nào trên Thanh Vân Bảng cũng có thể dễ dàng lấy tính mạng của hắn. Ngươi lừa gạt hắn như vậy, không phải hành vi của quân tử.”

Hắn quyết định lát nữa sẽ nói rõ ràng cho Sở Hi Thanh biết.

Chương 183: Nguyên do (2)

Tuy rằng Sở Hi Thanh không phải là đệ tử của Bắc viện, nhưng hắn là sư trưởng ở trong võ quán, lại là người dẫn người đến gặp Sở Hi Thanh, cho nên cũng có trách nhiệm không nhỏ, hắn không thể bỏ mặc Sở Hi Thanh bị vị bạn cũ này lừa gạt được.

Chu Tượng Sơn cũng biết tính cách của Khâu Phong, hắn không buồn bực chút nào, trái lại còn cười ra tiếng: “Ta nào có lừa gạt hắn, chỉ ăn ngay nói thật mà thôi. Bí cảnh cửu phẩm lần này, thật sự không tính là gì đối với hắn.”

Hắn thấy sắc mặt Khâu Phong tái xanh, trong mắt hàm chứa nghi ngờ, liền giải thích thêm: “Chắc là Khâu lão huynh biết Chu Lương Thần chứ?”

“BIết!” Khâu Phong gật đầu: “Người này từng rất có danh tiếng ở sinh tử lôi Cổ Thị tập, có người nói là chưa có ai chịu được ba hiệp dưới kiếm của hắn. Nhưng đoạn thời gian trước, người này lại báo bệnh trước trận chiến với Sở Hi Thanh, không chiến mà bại.”

Mặc dù Sở Hi Thanh có thể ép Chu Lương Thần sợ hãi bỏ cuộc thì lại làm sao, thực lực của hắn vẫn thua xa đám thiên kiêu trên Thanh Vân Bảng.

“Là Độ Vân Lai cho rằng kiếm ý của Chu Lương Thần bị Sở Hi Thanh khắc chế, không phải đối thủ của Sở Hi Thanh, cho nên mới chịu thua thay cho hắn.” Chu Tượng Sơn mỉm cười: “Chắc là ngươi không ngờ được, Chu Lương Thần này thật ra phải là Chu Lương Thần mới đúng, Chu trong Chu (thuyền). Hắn là con trai duy nhất của gia chủ Chu Hùng Bá nhà chúng ta, chỉ thay tên đổi họ để đến mài giũa kiếm ý ở sinh tử lôi Cổ Thị tập mà thôi.”

Khâu Phong nghe vậy thì không khỏi hít một hơi khí lạnh: “Còn có việc này? Để con trai duy nhất đi đánh sinh tử lôi? Gia chủ các ngươi thật sự là . . .”

“Võ tu chúng ta không mài giũa qua sinh tử thì nào có tiền đồ gì? Huống hồ, có Vân Kiếm trang chủ - Độ Vân Lai ở đó, nên sẽ không có vấn đề gì.” Chu Tượng Sơn lắc đầu, không để ý lắm: “Nhưng sau khi Độ Vân Lai nhận thua thay đại thiếu nhà ta, thì hắn lại không phục, tự mình chạy đi khiêu chiến Sở Hi Thanh, ngươi đoán xem kết quả thế nào?”

Trong mắt Chu Tượng Sơn lóe lên một vệt kinh dị: “Hắn khiêu chiến Sở Hi Thanh ở trước Hỏa Cốt Quật, kết quả là bại bởi một chiêu, kiếm trong tay chỉ rút được không đến nửa tấc! Đây là chính mồm hắn nói ra, tính cách của Lương Thần kiêu ngạo, sẽ không nói ba hoa với chúng ta.”

“Một chiêu?”

Khâu Phong lòng thầm nói, làm sao có thể? Sở Hi Thanh làm sao có thể có trình độ như vậy?

Sau đó, hắn dùng ánh mắt nghi ngờ để nhìn Chu Tượng Sơn.

Chỉ sợ trình độ kiếm đạo của vị đại thiếu gia này rất có hạn đúng không? Như vậy thì mới bại bởi một chiêu của Sở Hi Thanh.

Chu Tượng Sơn hiểu ánh mắt của Khâu Phong, nhất thời lại hơi buồn bực: “Ngươi biết cái gì? Sức chiến đấu của Lương Thần rất tốt, bằng không thì hắn cũng không được xưng là Cửu Phẩm Kiếm Ma ở trên sinh tử lôi.”

“Hắn bây giờ đã tu luyện kiếm ý lên viên mãn, đủ để tu luyện công pháp đích truyền của Chu gia ta, chỉ cần cho hắn thêm một tháng, thì hắn không kém hơn đám thiên kiêu ở trên Thanh Vân Bảng. Dù là bây giờ thì hắn vẫn nằm trong đám đứng đầu cấp độ cửu phẩm, sức chiến đấu vượt cấp. Dù là cao thủ bát phẩm hàng đầu cũng chưa chắc đã để cho hắn không rút được kiếm ra đến nửa tấc!”

Khâu Phong chấn động không thôi, lòng thầm nói Sở Hi Thanh kia thật sự mạnh như vậy sao?

Người này càng ngày càng thâm tàng bất lộ. . .

Khâu Phong lạnh nghĩ đến tình cảnh Sở Hi Thanh lấy một địch tám, lực ép đám người Lưu Tinh Nhược ngày hôm nay, thì cũng cho rằng hắn có vài phần phong thái của thiên kiêu Thanh Vân Bảng, cho nên cũng tin vài phần.

“Vì thế, chỉ cần Sở Hi Thanh đến là có thể thắng chắc rồi. Mấy vị thiên kiêu của Đông Châu chúng ta, mạnh thì có mạnh, nhưng ở trước mặt Sở Hi Thanh thì đều là mặt hàng không đỡ nổi một đòn, vậy thì có nguy hiểm gì đáng nói?”

Chu Tượng Sơn nói xong thì lại ôm quyền: “Ta còn phải mau chóng trờ về Lâm Hải để bẩm báo với gia chủ, Khâu huynh, cáo từ. Lần sau có rảnh thì ta sẽ trở về Tú Thủy tìm ngươi chè chén một phen.”

Sau khi hắn nói xong, liền giục ngựa chạy như bay về phía bến tàu.

Bên kia có một chiếc tàu nhanh đang chờ hắn.

Khâu Phong thì lại lắc đầu bật cười, quay người đi vào cổng thành.

Hắn âm thầm cảm khái, lòng thầm nói Lâm Hải Chu thị này thật là may mắn.

Nếu như tất cả những gì Chu Tượng Sơn nói đều là thật, vậy thì Lâm Hải Chu thị nhặt được một con cá lớn rồi.

Còn cả Diệp Tri Thu nữa, cô nhóc này cũng may mắn thật, có hy vọng vào nội môn rồi. . .

. . .

Sở Hi Thanh ngồi ở trong nhà, phát hiện trong tầm mắt có pháo hoa nổ tung.

Không biết vì sao mà điểm võ đạo của hắn lại nhảy lên 91 điểm.

Sở Hi Thanh gãi gãi đầu, cũng không đi tìm hiểu.

Thời gian gần đây, thỉnh thoảng trong tầm mắt hắn lại có pháo hoa nổ tung, hắn không cũng hiểu vì sao, nhưng Sở Hi Thanh cũng lười tìm hiểu.

Chương 184: Trưởng thành

Sau khi Sở Vân Vân rời đi, Sở Hi Thanh buồn bực ngán ngẩm, dứt khoát đi ngủ, bắt đầu luyện võ ở trong huấn luyện giả lập.

Mãi cho đến giờ cơm tối, Sở Vân Vân mới trở về, đánh thức Sở Hi Thanh từ trong giấc mộng.

Nàng ném một kiện mũ che màu trắng cho Sở Hi Thanh: “Coi như ngươi may mắn, bên kia đúng lúc có pháp khí thích hợp với ngươi. Thứ này tên là Tụ Thần Bí, cấp độ thất phẩm thượng, giá trị 2700 lượng bạc, có thể nói là rất phù hợp với tình trạng của ngươi bây giờ.”

Sở Hi Thanh tiếp nhận Tụ Thần Bí lên xem, hắn còn chưa kịp quan sát tỉ mỉ để tìm hiểu công dụng của nó, thì đã nghe thấy Sở Vân Vân ngưng trọng nói: “Dậy đi nhà ăn ăn cơm, sau đó đi luyện đao đi. Tiếp đó ta sẽ dạy cho ngươi một vài thứ, ngươi nhất định phải luyện được trước ngày 14 tháng 10. Cho nên. . . mười mấy ngày này, ngươi không thể lãng phí một chút thời gian nào! Tất cả tinh lực của ngươi đều phải dùng cho việc tu luyện.”

Sở Hi Thanh không khỏi căng thẳng, hắn ý thức được cuộc sống nửa tháng tiếp theo của mình sẽ không tốt lắm rồi.

. . .

Thời gian thấm thoát thoi đưa, đảo mắt một cái liền qua.

Sáng sớm ngày 14 tháng 10, Sở Hi Thanh đang luyện đao của sân sau.

Thanh trọng đao bằng hắc thiết trong tay hắn tạo thành từng mảnh từng mảnh ánh đao màu đen trong phạm vi năm trượng bên trong sân, ánh đao màu đen giống như một con rồng đang chiếm giữ nơi này.

Còn có một cơn gió lớn thổi qua trong viện, như sắp sửa hình thành một cơn lốc xoáy.

Sở Hi Thanh lợi dụng thế gió, làm cho đao của hắn càng nhanh hơn.

Mà sau khi hắn luyện tập xong toàn bộ Truy Phong đao pháp, trên thân đao kia bỗng nhiên có lôi đình sinh sôi, chém thẳng về phía Sở Vân Vân đang đứng ở một bên.

Một chiêu Không Huyệt Lai Phong này cực kỳ đột ngột, không hề có dấu hiệu báo trước nào, mà dưới sự phụ trợ của lôi đình, nó hóa thành một đạo tàn ảnh mà mắt thường khó có thể nắm bắt.

Dù là Sở Vân Vân cũng phải tỏ vẻ hơi bất ngờ.

Tuy nhiên, tiếp đó nàng vẫn hơi giơ tay lên, nhẹ nhàng phất một cái, ánh đao màu đen kia lập tức bật ngược lại.

Sở Hi Thanh thuận thế biến hóa, từ Không Huyệt Lai Phong biến thành Phong Lôi Giao Gia, lại là một đao mang theo lôi đình chém thẳng về phía bên phải của Sở Vân Vân.

Lần này, Sở Vân Vân không dùng ngón tay nữa, mà nàng giơ bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo lên để nắm thấy thanh đao.

Khóe môi Sở Vân Vân cong lên, vẻ mặt đầy vui mừng: “Cũng không tệ lắm, hai đao này đã tiếp cận trình độ tầng thứ năm, còn hòa Phong

Lôi võ ý vào trong đó, coi như luyện gần đủ rồi.”

Lúc này, Sở Hi Thanh vẫn đang sử dụng thanh trọng đao bằng hắc thiết, nếu như đổi thành thanh Huyết luyện đao phù văn kia, thì tốc độ đao của hắn còn có thể gia tăng gấp đôi.

Sở Hi Thanh thì thở dài một hơi, ném thanh trọng đao trong tay vào giá binh khí ở bên cạnh.

“Vậy ta ăn bữa sáng xong thì sẽ xuất phát.”

Hắn vừa nói chuyện vừa nhìn về phía màn hình huỳnh quang hư ảo trong tầm mắt của mình.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Bát phẩm hạ (siêu).

Võ đạo: Truy Phong đao pháp (tầng bốn), Khinh Vân Tung (tầng ba), Trục Điện Chỉ (tầng một).

Võ ý: Nhai Tí tàn ý (tầng ba), Phong Lôi võ ý (tầng một).

Nguyên công: Dưỡng Nguyên Công (tầng ba).

Điểm võ đạo: 94.

Thiên phú: Ngũ cảm thông linh, Truy Phong Trục Điện Chi Thủ (nhị giai), Thuần Dương (nhất giai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (nhất giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú.

Tuổi thọ: 55 ngày.

Bảng nhân vật không thay đổi nhiều, Dưỡng Nguyên Công vẫn là tầng thứ ba, tu vị vẫn là cấp độ cửu phẩm thượng.

Chỉ có Truy Phong đao pháp biến thành tầng thứ tư, Khinh Vân Tung từ tầng thứ hai tăng lên tầng thứ ba.

Hai thứ này đều là hạng mục mà Sở Hi Thanh tập trung luyện tập.

Trục Điện Chỉ tạm thời ngừng lại, dựa theo lời giải thích của Sở Vân Vân, điều cần làm bây giờ là phải gia tăng sở trường của mình, để có sức mạnh đối kháng với đám thiên tài trên Thanh Vân Bảng kia, chứ không phải là bù đắp sở đoản của mình.

Nhưng cũng có thông tin mà trên bảng nhân vật không hiện ra.

Ví dụ như hai chiêu Không Huyệt Lai Phong và Phong Lôi Giao Gia, dưới sự luyện tập của Sở Hi Thanh, bọn nó đã có trình độ của tầng thứ năm.

Lại ví dụ như mấy thức lướt ngang và đạp bước trong Khinh Vân Tung, Sở Hi Thanh cũng đã luyện rất thành thạo.

Sở Hi Thanh còn lĩnh ngộ được Phong Lôi võ ý dưới sự giáo dục ‘nhẹ nhàng’ của Sở Vân Vân, dùng thân thể Thuần Dương và sức mạnh nguyên thần để xúc động lực lượng phong lôi trong thiên địa, hóa thành cho mình dùng.

Trước mắt, Sở Hi Thanh chỉ có thể dùng đao ý để thôi thúc cuồng phong, còn về phần lôi đình thì vẫn kém rất nhiều, chỉ có thể mượn sức mạnh của Thanh Lôi Bích.

“Còn nửa canh giờ nữa thì con thuyền chúng ta đặt mới xuất phát, không cần vội.” Sở Vân Vân khoanh tay trước ngực, bình bình nhìn Sở Hi Thanh: “Còn nhớ những thứ ta nói với ngươi không?”

Chương 185: Trưởng thành (2)

“Đương nhiên là nhớ!” Sở Hi Thanh cười khổ: “Ta chỉ có hai chiêu Không Huyệt Lai Phong và Phong Lôi Giao Gia này, còn có Nhai Tí đao ý mới có thể so sánh với đám thiên tài trên Thanh Vân Bảng. Vì thế nhất định phải cẩn thận mỗi khi ra tay, không thể để người khác nhìn ra sâu cạn.”

Sở Vân Vân hơi gật đầu: “Khi mới đi vào bí cảnh, ngươi phải nghĩ biện pháp thể hiện sức mạnh của mình, để cho đám đối thủ không dám mạo phạm! Những người tham dự bí cảnh này, đều sẽ rất cẩn thận khi mới bắt đầu, sẽ không tùy tiện khiêu khích kẻ mạnh, trừ phi là sư tử không cẩn thận mà rơi vào trong bầy linh cẩu, khi đó đám linh cẩu mới có dã tâm khiêu khích sư tử.”

“Bình thường thì bọn họ sẽ chờ đến giai đoạn sau, chờ đến khi nhiều người bị đào thải rồi, thì mới bắt đầu có ý đồ ra tay với kẻ mạnh. Đến thời điểm này, đại đa số người trong bí cảnh đều đã sức cùng lực kiệt, nếu như ngươi có cơ hội đánh vào mười vị trí đầu, thì nghĩ cách để đánh. Còn nếu như không được thì hãy rời khỏi bí cảnh, cũng coi như là có câu trả lời cho Chu gia.”

Cần về phần ba người đứng đầu và Thần Nguyên Hồi Thần Đan, Sở Vân Vân cũng không dám nghĩ đến.

Sở Hi Thanh chỉ có hai chiêu đao pháp cấp bậc ‘thiên kiêu’, so sánh với đám thiên kiêu chân chính trên Thanh Vân Bảng kia, thì vẫn còn kém một đoạn.

Người có thể leo lên Thanh Vân Bảng, trên người đều có năm bức đồ đằng Bí Chiêu là ít, ba cái pháp khí thất phẩm trở lên, ít nhất là ba loại thiên phú mạnh mẽ ở cấp nhị giai, đao ý và đao pháp cũng luyện không tệ.

Đây vẫn chỉ là nơi võ phong yếu kém như Đông Châu, nếu như là gần kinh đô hoặc là mấy châu gần bắc vực thì đám thiên kiêu trên Thanh Vân Bảng còn mạnh hơn nhiều.

Thiên phú huyết mạch của Sở Hi Thanh bây giờ cũng rất tốt, đồ đằng Bí Chiêu thì chỉ có hai bức, pháp khí cũng chỉ có hai cái, Thanh Lôi Bích trong đó còn là bát phẩm.

Chỉ có phối hợp những thứ này một cách tốt nhất, thì sức chiến đấu của hắn mới có thể tiếp cận đám thiên kiêu kia.

Hắn cũng chỉ là thủ tịch nội môn của võ quán Chính Dương mà thôi, có thể đi vào bí cảnh kiếm chút thành tích là được, như vậy thì Chu gia cũng không thể nói gì hơn.

“Còn có cái này nữa, lát nữa lên thuyền thì ngươi phải xem kỹ một chút.” Sở Vân Vân lại ném một quyển sách qua: “Đây là ta dựa theo tin tức từ trên Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí, cộng thêm một số tình báo từ chỗ Ngô Mị Nương, suy đoán ra một vài thứ.”

“Bao quát cả đặc thù trong võ đạo, thói quen khi ra tay và điểm yếu sơ hở của mấy vị thiên kiêu trên Thanh Vân Bảng, nhưng những thứ này có thể đã quá hạn, ngươi đừng quá ỷ lại vào nó.”

Tâm thần Sở Hi Thanh rung lên, lòng thầm nói đây chính là lợi ích khi có một vị võ đạo tông sư ở bên cạnh.

Cũng đúng lúc này, cửa Tạp Vật Viện bỗng nhiên cọt kẹt một tiếng rồi bị đẩy ra.

Lục Loạn Ly nghiêm mặt đi vào, đưa năm tấm ngọc phù màu xanh đến trước mặt Sở Hi Thanh.

“Đây là ngọc phù mà ta chế tác cho ngươi, võ tu cũng có thể sử dụng. Thời gian có hạn, ta chỉ có thể làm được như vậy, cũng không biết có thể giúp ngươi bảo toàn tính mệnh không.”

Nàng lườm Sở Hi Thanh một cái, trong ánh mắt lại là vừa lo lắng vừa giận: “Rõ ràng là không có bản lĩnh, mà lại còn dám đi tham dự bí cảnh cửu phẩm, rốt cuộc thì ngươi nghĩ như thế nào?”

Sở Hi Thanh nhìn những ngọc phù màu xanh này một chút, phát hiện là ba tấm Thần Tốc Phù, hai tấm Phong Lôi Phù.

Hắn cười rạng rỡ, không khách khí chút nào mà đưa tay nhét chúng vào trong ống tay áo: “Đương nhiên là vì Chu gia cho nhiều tiền, đối với ta mà nói thì tòa bí cảnh này cũng là một phần cơ duyên. Loại con cháu bình dân không có tiền không có thể như ta, vốn đã chênh lệch với đám con cháu thế gia một đoạn dài. Nếu như ngay cả mệnh cũng không dám cược, thì làm sao leo lên đỉnh phong được?”

Lục Loạn Ly há miệng, nhưng lại không có gì để nói.

Sở Vân Vân thì lại gật đầu.

Ý nghĩ của Sở Hi Thanh là đúng, không thể chỉ trích.

Khi nàng mới nghe thấy chuyện này, thì cũng lo lắng cho an toàn cho Sở Hi Thanh.

Nhưng sau đó Sở Vân Vân đã nghĩ lại, đám thiên kiêu Thanh Vân Bảng kia cũng phải mài giũa võ đạo từ trong sinh tử, dựa vào cái gì mà Sở Hi Thanh không dám mạo hiểm một chút?

Sau đó, Sở Hi Thanh ăn vài cái bánh bao vừa mua, rồi mặc bộ “Kim Ti Giáp phù văn” mà Chu gia đưa đến, lại đeo Huyết luyện đao phù văn lên, cuối cùng khoác cái Tụ Thần Bí và Sở Vân Vân mua lên người.

Tác dụng duy nhất của món pháp khí này, chính là cường hóa nguyên thần, gia tăng sức mạnh thần thức của hắn.

Cái này đúng là thứ thích hợp với hắn nhất, nó có thể gia tăng uy lực của Nhai Tí đao ý tăng lên gấp bội, cũng có thể cường hóa Phong Lôi võ ý, tăng cường thần niệm khiến cho hắn điều khiển càng nhiều lực lượng phong lôi, có thể nói là vô cùng bá đạo.

Chương 186: Xem triều

Hôm đó, Sở Hi Thanh đã trèo tường ra ngoài võ quán.

Sau đó, hắn và hai người Sở Vân Vân, Lục Loạn Ly che mặt, thúc ngựa chạy như bay đến một bến tàu hoang phế ít dấu chân người ở mười hai dặm ngoài thành.

Ngựa và tàu nhanh mà Sở Hi Thanh đi, tất cả đều là hắn nhờ Thiết Tiết Sinh sắp xếp cho từ trước, như vậy mới có thể đảm bảo, chắc chắn không để lộ tin tức.

Sở Hi Thanh không làm như vậy cũng không được.

Chỉ vì treo thưởng cái đầu hắn trong Sát Sinh Lâu lại tăng lên.

Ngày hôm trước, có người nói tổng treo thưởng đã lên đến tận 4500 lượng bạc.

Hiện giờ, không chỉ có đám sát thủ kia hứng thú với cái đầu của hắn, mà ngay cả đám sư huynh đệ trong võ quán cũng hơi kỳ quái, mỗi khi bọn họ đi ngang qua Sở Hi Thanh, thì không biết là vô tình hay cố ý mà cứ ngắm vào cái cổ của Sở Hi Thanh, làm cho hắn thấy cổ của mình lạnh lẽo.

Khi hắn đi lại ở trong võ quán, Nhai Tí đao ý đều nằm trong trạng thái phát động, hơn nữa còn không thấp hơn trình độ hạ đẳng.

Sở Hi Thanh suy nghĩ nhân phẩm của mình vẫn rất tốt, thường xuyên giúp người làm niềm vui, tại sao lại có nhiều người hận mình như vậy?

Vì thế mà hắn không thể không cẩn thận.

Không sợ chết là một chuyện, biết rõ là nguy hiểm nhưng vẫn cố tình, thì đây không phải là dũng cảm, mà là ngu xuẩn.

Hơn nữa, lần này hắn phải đi xa một mình, chứ không có ý định đưa Sở Vân Vân theo, cho nên càng không thể không cẩn thận thêm vài phần.

Sau khi lên thuyền, Sở Hi Thanh liền quay người cười nói với hai cô bé ở trên bờ: “Hai người trở về đi thôi, cái bí cảnh cửu phẩm kia sẽ kết thúc trong vòng một ngày, chắc là ngày kia là ta sẽ có thể ngồi thuyền trở về rồi.”

Sở Vân Vân mặt không cảm xúc, hơi gật đầu nói: “Trên đường nhớ cẩn thận.”

Trong lòng nàng lại hơi khác thường.

Trước kia, không phải huynh muội bọn họ chưa từng tách ra, khi còn đi vận tiêu thì thường xuyên đi năm sáu ngày, vài ngày không nhìn thấy mặt nhau là chuyện thường.

Nhưng nàng chưa bao giờ cảm thấy không an tâm như ngày hôm nay.

Lục Loạn Ly thì lại dùng ngón tay gãi gãi mặt, đưa ánh mắt nhìn qua nơi khác: “Đi thôi! Đi thôi! Nhớ phải cẩn thận, làm theo khả năng, cảm thấy không chịu nổi thì phải rời khỏi bí cảnh ngay, nhớ dùng ngọc phù mà ta đưa cho ngươi. Được rồi, đi nhanh về nhanh.”

Sở Hi Thanh nở nụ cười, hắn chắp tay về phía hai cô bé, rồi đi vào khoang thuyền.

Con tàu nhanh này rời đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã rời khỏi bờ, nó đi xuôi dòng, lao nhanh như một mũi tên ở trên mặt sông.

Mãi cho đến khi con tàu này hoàn toàn biến mất ở trong tầm mắt, thì Lục Loạn Ly mới thu hồi ánh mắt, nàng quay đầu nhìn về phía Sở Vân Vân: “Vân Vân, ngươi rất lo lắng? Vậy vì sao lại không đi theo?”

Sở Vân Vân chắp tay sau lưng, sắc mặt bình tĩnh: “Nam nhi chí tại bốn phương, lòng mang thiên hạ, ta không thể giờ giờ phút phút ở bên cạnh hắn được.”

Thật ra thì là do Sở Hi Thanh không đồng ý.

Hắn cho rằng đi đâu cũng dẫn muội muội theo bên cạnh thì phải nói như thế nào?

Chuyện này giống như đi làm còn dẫn phụ huynh theo vậy, sẽ bị người khác chê cười.

Hơn nữa, lần này hắn chỉ cần đến bến tàu quận Lâm Hải, thì không cần lo lắng đến an toàn nữa.

Toàn bộ hành trình sẽ có người Chu gia đi cùng, nên không cần lo lắng đến đám sát thủ kia.

Sở Vân Vân liếc mắt nhìn về phía Lục Loạn Ly: “Lục cô nương bình thường như hình với bóng với huynh trưởng ta, vì sao lần này lại không đi cùng hắn?”

“Ai. . .Ai. . . Ai như hình với bóng với hắn chứ?” Mặt cười của Lục Loạn Ly hơi đỏ lên, hừ một tiếng: “Ta còn phải tìm Nghịch Thần Kỳ của Tần Mộc Ca, còn cả manh mối về bảo tàng Liệt Vương nữa, làm gì có thời gian đi Lâm Hải với hắn? Ta lại không phải hộ vệ của hắn.”

Sở Vân Vân nghe thấy vậy thì hơi gật đầu, nàng rời khỏi bến phà, rồi leo lên ngựa đi về.

Hai cô bé đi song song nhau, cả hai đều yên lặng không nói gì, mãi cho đến khi trở lại cửa võ quán, thì cả hai mới chia tay.

Sở Vân Vân cất bước đi về phía Tạp Vật Viện, sau khi đi được vài chục bước thì nàng liếc mắt nhìn về phía sau một cái, thấy Lục Loạn Ly đã biến mất ở một góc đường khác, thì nàng bỗng nhiên gia tăng tốc độ.

Nàng về nhà lấy bao hành lý đã chuẩn bị xong từ trước, sau đó vội vàng đi về phía bên tàu ở phía đông thành, tìm một chiếc tàu nhanh có hai tầng.

“Nhà đò, ta muốn bao thuyền đi quận Lâm Hải.” Sở Vân Vân trực tiếp ném năm lượng bạc lên trên mạn thuyền: “Có thể đi luôn không? Ta có việc gấp, càng nhanh càng tốt.”

Nhà đò kia nhìn thấy năm lượng bạc thì lập tức tươi cười rạng rỡ mà đáp ứng.

Lúc này, Sở Vân Vân liền cầm hành lý đi vào trong khoang tàu.

Tuy nhiên, khi chiếc tàu này vừa mới rời bờ, bắt đầu đi xuống hạ du thì nàng lại nghe thấy những âm thanh phấp phới của tay áo, một thiếu nữ mặc quần áo màu lục bỗng nhiên lăng không lướt qua mặt sông, rơi vào mạn thuyền ở bên ngoài.

“Nhà đò, chiếc thuyền này của ngươi đi đến đâu? Có thể chở ta đến quận Lâm Hải một chuyến không?”

Chương 187: Xem triều (2)

Sắc mặt Sở Vân Vân nhất thời trở nên quái lạ.

Bởi vì nàng cực kỳ quen thuộc với giọng nói này.

Mà ngay sau đó, Lục Loạn Ly hất rèm đi vào trong khoang thuyền.

Nàng nhìn thấy Sở Vân Vân ở bên trong, toàn thân nhất thời cứng đờ, ngây người tại chỗ.

Một lát sau, sắc mặt nàng cứng ngắc, bờ môi co rúm, vô cùng xấu hổ mà cố nặn ra một nụ cười: “Vân Vân, sao ngươi lại ở đây? Chẳng lẽ ngươi cũng muốn đi Lâm Hải?”

Đúng rồi, nhà đò vừa nói khách của thuyền này muốn đi quận Lâm Hải, bảo nàng đi vào thương lượng với khách, xem có thể cùng đi không.

Người khách này chính là Sở Vân Vân?

“Chính là muốn đi Lâm Hải!” Sở Vân Vân thu hồi ánh mắt đang nhìn Lục Loạn Ly, lại ra vẻ bình tĩnh mà nhìn ra bên ngoài: “Nghe nói thủy triều ở quận Lâm Hải rất đẹp, đồ sộ mênh mông như quần long nhảy lên, ta muốn đi chiêm ngưỡng một hai.”

Sau khi Lục Loạn Ly nghe xong thì không khỏi oán thầm.

Thủy triều ở Lam Hải đều ở tháng tám, bây giờ đã là tháng mười, thì lấy đâu ra mà xem?

Sau đó, nàng lại nghe thấy Sở Vân Vân hỏi ngược lại: “Như vậy Lục cô nương thì sao? Ngươi muốn đến Lâm Hải làm gì?”

Lục Loạn Ly hoảng hốt, nàng không nghĩ ngợi mà trả lời ngay: “Ta cũng vậy! Đúng lúc ta cũng muốn đi mở mang tầm mắt, xem xem thủy triều ở Lâm Hải này thế nào, thực sự là rất trùng hợp.”

Sở Hi Thanh liền gật gù, mặt không hề thay đổi chút nào.

Đúng thật là trùng hợp nha!

. . .

Sở Hi Thanh hoàn toàn không biết có hai cái đuôi đi theo sau mình.

Hắn tập trung xem cuốn sách mà Sở Vân Vân đưa cho mình, cố gắng ghi nhớ từng chữ từng chữ một.

Sau đó, hắn liền nhìn về phía võ đạo bảo khố ở bên trong màn hình huỳnh quang hư ảo, bắt đầu mắc chứng khó khăn khi lựa chọn.

Võ đạo bảo khố đã làm mới từ đầu tháng, nhưng đáng tiếc là không xuất hiện bất cứ thứ nào mà Sở Hi Thanh muốn.

Hắn cân nhắc đến ngày 15 tháng 10, chính là ngày đi vào bí cảnh, xuất phát từ tâm lý muốn gia tăng thực lực lên cao nhất trước khi đi vào, Sở Hi Thanh đã tốn 5 điểm võ đạo để làm mới năm lần.

Nhưng mà tháng này hắn vô cùng xui xẻo, làm mới năm lần mà không có thứ gì phù hợp với hắn cả.

Chỉ có một lần cuối cùng thì còn đỡ một chút.

Vật phẩm ở ba vị trí đầu, phân biệt là Thần Lực Đan, thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 10 tuổi (bản trải nghiệm), và thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 11 tuổi (bản chính thức).

Trong đó có thêm một cái thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 10 tuổi.

Bản trải nghiệm, có nghĩa là tấm thẻ này có tác dụng trong vòng một canh giờ, giá cả cũng chỉ là 10 điểm võ đạo.

Tấm thẻ này là một niềm vui nhỏ, có thể làm một trong những lá bài tẩy của hắn, nhưng năng lực cũng có hắn.

Khi Tần Mộc Ca 10 tuổi, tu vị cao nhất cũng chỉ là cửu phẩm thượng, tương đương với tu vị bây giờ của hắn.

Cân nhắc đến chuyện khi đó nàng còn nhỏ tuổi, cánh tay cẳng chân nhỏ, nên sức mạnh và tốc độ thân pháp đều sẽ kém hơn hắn bây giờ một chút.

Thực lực tổng hợp của Tần Mộc Ca 10 tuổi nhất định là mạnh hơn hắn, nhưng có lẽ cũng chỉ mạnh hơn một chút thôi.

Dù sao thì khi đó Tần Mộc Ca có đồ đằng Bí Chiêu và pháp khí, nhưng Sở Hi Thanh bây giờ lại không có. Sở Hi Thanh suy đoán sức chiến đấu của tấm thẻ nhân vật này, cùng lắm là tương đương với đám thiên tài trên Thanh Vân Bảng.

Sau đó chính là Thuần Dương nhị giai.

Sở Hi Thanh cũng rất thèm cái thiên phú này, nhưng mà giá cả để đổi là 275 điểm võ đạo, đắt hơn giá giai đoạn thứ nhất đến tận năm lần.

Sở Hi Thanh bây giờ đang do dự, là nên tiếp tục làm mới, hay dùng đám điểm võ đạo quý giá này để tăng công pháp và võ đạo của mình lên.

94 điểm võ đạo, có thể để Khinh Vân Tung và Phong Lôi võ ý của hắn tăng lên một đẳng cấp. Hoặc là dùng 95 điểm võ đạo để tăng Nhai Tí đao ý lên một cấp.

Sở Hi Thanh mong muốn dùng điểm võ đạo này trên phương diện ‘thiên phú huyết mạch’ hơn.

Hắn vẫn luôn mang lòng nghi ngờ với cái hệ thống không rõ lai lịch này.

Sở Hi Thanh cho rằng võ đạo mình tự luyện ra, mới thật sự thuộc về mình, ai cũng không cướp được.

Mà những thiên phú này, một mặt là giá trị cao hơn, cũng tăng lên giới hạn võ đạo của hắn. Một mặt khác là do hắn vẫn ôm thái độ ‘chiếm được thì là nhờ vận may của ta, mất đi thì là do số mệnh của ta’.

Trước kia, hắn không có những thiên phú này, nếu như ngày sau mất đi, thì tất nhiên là đáng tiếc, nhưng cũng không hoàn toàn biến hắn thành một tên phế vật.

Ít nhất thì hắn vẫn còn võ đạo, đó là do hắn tự luyện tập được.

Vấn đề là, nếu như tiếp tục dùng điểm võ đạo để làm mới, thì hắn lại đau lòng!

Năm điểm võ đạo, đã có thể làm cho hắn tiết kiệm thời gian tu luyện năm tháng.

Sở Hi Thanh còn không xác định được là tiếp đó có xuất hiện thiên phú phù hợp với mình hay không, hắn cũng sợ tấm thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 10 tuổi không còn.

Mãi cho đến khi chiếc tàu nhanh cập bến bến tàu phía bắc của thành Lâm Hải, thì Sở Hi Thanh vẫn chưa thể quyết định xem sử dụng 94 điểm võ đạo này ra sao.

Mục tiêu của hắn là ba vị trí đầu, nhất định phải lấy được một viên Thần Nguyên Hồi Thiên Đan.

Với thực lực của hắn bây giờ thì không có hy vọng, nhưng mà Sở Hi Thanh vẫn còn có hệ thống.

Hắn nhất định phải dũng 94 điểm võ đạo này một cách chính xác nhất.

Chương 188: Hố to

Mà khi Sở Hi Thanh cõng bao hành lý đi xuống thang tàu, hắn lại cảm thấy kinh ngạc.

Lâm Hải Chu thị khá là coi trọng hắn, Chu Tượng Sơn dẫn theo một đám người đến bến tàu nghênh đón hắn.

Nhưng điều làm cho Sở Hi Thanh chính là, hắn nhìn thấy một người quen ở bên cạnh Chu Tượng Sơn.

Đó rõ ràng là người từng bị hắn dùng thẻ nhân vật Tần Mộc Ca đánh bại bằng một chiêu, Chu Lương Thần.

Sao cái tên này lại ở đây?

Sở Hi Thanh đi thuống thang thuyền, Chu Tượng Sơn liền bước nhanh qua, nhiệt tình chào hỏi hắn.

Trên mặt Chu Tượng Sơn còn mang theo nụ cười rạng rỡ, giọng nói nhiệt tình: “Ngày nhớ đêm mong, cuối cùng cũng nhìn thấy Sở thiếu hiệp. Vừa nhìn thấy Sở thiếu hiệp thì ta đã hoàn toàn yên tâm, Chu gia ta nhất định sẽ thắng trong bí cảnh lần này.”

Sau đó, Chu Tượng Sơn lại giới thiệu thiếu niên ở sau lưng cho Sở Hi Thanh: “Đây là đại thiếu Chu Lương Thần của Chu gia ta, gia chủ đại nhân nhà chúng ta vốn muốn mở tiệc rượu, tự mình tiếp đón Sở thiếu hiệp.”

“Tuy nhiên, bí cảnh lần này rất được thế gia và tông phái khắp nơi coi trọng, rất nhiều nhân vật danh chấn một phương xuất hiện, cho nên gia chủ nhà chúng ta không thể không phân tâm ứng phó, chỉ có thể để con trưởng đi đón Sở thiếu hiệp, lấy đó để tỏ lòng tôn trọng. Gia chủ nói chờ Sở thiếu hiệp trở về, thì sẽ bày tiệc rượu chúc mừng cho thiếu hiệp.”

Chu Lương Thần cũng chắp tay về phía Sở Hi Thanh: “Gần một tháng không gặp, phong thái của Sở huynh lại càng hơn xưa.”

Tuy rằng dáng người của hắn khỏe mạnh hơn Sở Hi Thanh, nhưng thật ra thì còn kém Sở Hi Thanh mấy tháng tuổi.

Sở Hi Thanh thì lại lấy làm kinh hãi, hắn nhìn Chu Lương Thần với ánh mắt khó tin: “Các hạ họ Chu, là đại thiếu của Chu gia?”

Một nhân vật sinh ra đã ngậm thìa vàng như vậy, tại sao lại đi đánh sinh tử lôi ở Cổ Thị tập?

Ngay sau đó, hắn nghĩ đến một chuyện, trong lòng bỗng nhiên bừng tỉnh.

Sở Hi Thanh đã hiểu, tại sao Chu gia lại chạy xa ngàn dặm, dùng một số tiền lớn để mời mình đến quận Lâm Hải tham gia cái bí cảnh này rồi.

Hóa ra là khi hắn dùng thẻ nhân vật Tần Mộc Ca đánh bại thiếu niên này, thì hắn đã tự đào một cái hố to cho bản thân mình.

Người Chu gia muốn tìm không phải hắn, mà là cao thủ cửu phẩm đã làm cho Cửu Phẩm Kiếm Ma - Chu Lương Thần không thể rút kiếm.

Sở Hi Thanh không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, hắn cảm thấy Sở Vân Vân chuẩn bị nhiều như vậy cho mình cũng là uổng công rồi.

Người ta lấy hai ngàn lượng bạc làm lễ ra mắt, chính là hy vọng hắn lấy được ngôi đầu, mà không phải là vì mười vị trí đầu.

Sở Hi Thanh nghĩ đến đây, không khỏi cảm thấy đau đầu.

Nếu như bây giờ hắn có thể xuyên qua thời gian, trở về quá khứ, thì hắn nhất định xuyên đến ngày ở Hỏa Cốt Quật, rồi đánh cho tên Sở Hi Thanh ở trước Hỏa Cốt Quật kia một trận.

Ai bảo ngươi rảnh rỗi không có gì làm lại đi giả trang cao thủ làm gì!

Sở Hi Thanh rất muốn trả lễ ra mắt kia về, sau đó quay đầu trở về võ quán.

Nhưng mà binh khí và chiến giáp mà Chu gia đưa, hắn đã mắc lên người rồi. Vàng bạc mà người ta đưa cho, hắn cũng đổi thành cái Tụ Thần Bí ở trên người rồi.

Huống hồ, bản thân hắn cũng đã đến nơi này rồi, vừa đến đã quay đầu rời đi, há không phải là đắc tội với Lâm Hải Chu thị này?

Còn nữa, hắn cũng không đành lòng bỏ qua cái Thần Nguyên Hồi Thiên Đan kia.

Như vậy thì giả vờ không biết, sau đó cứ đi vào bí cảnh theo kế hoạch?

Vấn đề là Sở Hi Thanh không hiểu tính cách và con người của gia chủ và một đám cao thủ của Chu gia.

Chẳng may sau đó người ta trở mặt thì làm sao?

Lúc này, Chu Tượng Sơn nhiệt tình với hắn như vậy, hoàn toàn là do hắn có ‘thực lực’ đánh bại Chu Lương Thần bằng một đao, cho hắn rằng có thể giúp Chu gia lấy được cái bí cảnh này.

Chu Tượng Sơn phát hiện sắc mặt của Sở Hi Thanh không tốt lắm, nhưng cũng không nghĩ nhiều, mà chỉ cho rằng Sở Hi Thanh không quen đi thuyền nên mệt mỏi thôi.

Lúc này, Chu Tượng Sơn cười nói: “Sở huynh đệ, xin mời đi theo ta, ta đã chuẩn bị một gian phòng tốt nhất ở khách sạn bên cạnh bí cảnh rồi, Sở huynh đệ có thể đến đó nghỉ ngơi.”

Sở Hi Thanh chỉ có thể thản nhiên gật gù.

Tình hình bây giờ, hắn cũng không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Sau đó, hắn như một tên người gỗ, được Chu Tượng Sơn mời lên một chiếc xe ngựa sang trọng, chạy ra khỏi tòa bến tàu của riêng Chu gia này.

Chu Tượng Sơn thì leo lên một chiếc xe ngựa khác, hắn để Chu Lương Thần ở lại bên cạnh Sở Hi Thanh, cho rằng hai người trẻ tuổi bọn họ ở chung thì sẽ thoải mái hơn.

Tuy nhiên, sau khi hai người bọn họ lên xe, cả hai đều yên lặng, không hề có giao lưu gì.

Sắc mặt Sở Hi Thanh nghiêm nghị, suy tư mà nhìn cảnh sắc ở bên ngoài cửa sổ, trong lòng thì đang suy nghĩ phương pháp để giải quyết vấn đề.

Chu Lương Thần thì lại hay tay ôm kiếm, mấy lần muốn há mồm nói chuyện, nhưng lại không biết nói cái gì cho phải.

Hắn cảm thấy cái tên trước mặt này rất kiêu ngạo, dọc con đường này còn không thèm liếc nhìn hắn một cái.

Chương 189: Hố to (2)

Khoảng tầm nửa canh giờ sau, Chu Lương Thần nhìn một tòa khách sạn được xây dựng tại nơi hoang dã từ cửa sổ xe, chung quanh khách sạn còn có một đống lều vải.

Chu Lương Thần rốt cuộc cũng không nhịn được mà mở miệng hỏi: “Nhìn vẻ mặt của ngươi thì có vẻ như rất ngưng trọng? Cần gì phải như vậy? Cái được gọi là thiếu niên anh kiệt và thiên kiêu Thanh Vân Bảng tham gia bí cảnh lần này, có lẽ không có mấy người có thể đỡ được một đao của ngươi, thậm chí bọn họ liên thủ với nhau cũng không phải là đối thủ của ngươi.”

Sở Hi Thanh không khỏi lườm tên này một cái.

Không đỡ nổi một đao của ngươi cái quỷ gì? Khi đó là ta dùng thẻ nhân vật Tần Mộc Ca để bắt nạt ngươi, được không?

Nếu như đám thiếu niên anh kiệt và thiên kiêu Thanh Vân Bảng này mà liên thủ với nhau thật, vậy thì nhất định có thể chôn sống Sở Hi Thanh hắn.

Tình hình bây giờ, dường như chỉ có thể dùng thẻ nhân vật Tần Mộc Ca để giữ thể diện.

Hy vọng có thể sử dụng tấm thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 11 tuổi kia trong bí cảnh này, như vậy thì hắn có thể đối mặt với bất cứ ai.

Nhưng thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 11 tuổi là bát phẩm thượng, người khác nhìn thấy thì khó tránh khỏi kinh ngạc.

Một khi có người đi tìm hiểu và điều tra, thì sẽ có rắc rối lớn.

Sở Hi Thanh lau mặt một cái, sau đó liếc nhìn Chu Lương Thần với vẻ ú oán: “Chu huynh chưa nghe thấy câu sư tử vồ thỏ cũng phải dùng toàn lực sao? Võ tu chúng ta có thể bất cẩn như vậy từ khi nào?”

Sở Hi Thanh nói xong lời này thì lại âm thầm thở dài.

Khi ở trước Hỏa Cốt Quật, thì chính là hắn làm sư tử quá đà, dùng sức quá đà.

Mà hắn cũng không muốn nói lời dễ nghe với cái tên này, chính cái tên trước mắt này đã hại hắn rơi vào tình cảnh khó khăn này.

Chu Lương Thần hơi cau mày lại, sau đó hơi gật đầu: “Ngươi nói rất đúng, là sai lầm của ta.”

Sau đó, hắn hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nhìn Sở Hi Thanh: “Ta có thể thấy được là ngươi xem thường ta. Nhưng mà cũng không sao, ngươi bây giờ có tư cách này. Ta chỉ là muốn để cho ngươi biết, sớm muộn gì thì ta cũng đuổi theo, rồi đứng ở trước mặt ngươi một lần nữa.”

Lúc này, chiếc xe ngựa đã chậm rãi dừng lại.

Chu Lương Thần nói xong câu này thì liền nhảy xuống xe ngựa.

Sở Hi Thanh thì lại xoa huyệt thái dương, vô cùng đau đầu mà đi theo sau hắn.

Hắn nhìn về phía trước mắt, sau đó liền hiện ra vài phần kinh ngạc.

Bọn họ đang ở khu vực dã ngoại, mà cái khách sạn ba tầng ở trước mặt hắn, lại được xây dựng ở trên cái quan đạo này.

Diện tích của nó tầm năm mẫu, tuy diện tích nhỏ nhưng ngũ tạng đầy đủ, chỉ là bề ngoài có hơi rách nát.

Chung quanh khách sạn thì lại có hơn một ngàn cái lều vải, lúc này tiếng người huyên náo, ngựa hí từng trận, vô cùng náo nhiệt.

Bên phía xa xa thì là một mảnh ruộng lúa nước mênh mông vô bờ.

Chẳng biết Chu Tượng Sơn đi đến sau lưng Sở Hi Thanh từ bao giờ, hắn cười giải thích: “Lần này, bí cảnh cửu phẩm sẽ mở ra ở ngọn núi hoang cách đây hai dặm. Chung quanh đây chỉ có vài tòa thôn trang nhỏ, vì thế nên mọi người đều chờ ở đây. Tòa khách sạn này gọi là khách sạn Đồng Phúc, trước kia từng là một dịch trạm của triều định, sau đó quan phủ thiếu tiền, liền bán trao tay cho tư nhân.”

“Diện tích của khách sạn này có hạn, chỉ có hơn bốn mươi gian phòng, trước mắt chỉ có những nhân vật đứng đầu, và các thiếu niên anh kiệt mới có tư cách vào đó ở, những người còn lại thì phải ở lều vải ở bên ngoài.”

Trong khi Chu Tượng Sơn nói chuyện, vài người ở bên phía lều vải kia liền yên tĩnh lại, tất cả bọn họ đều nhìn về phía Sở Hi Thanh, trong mắt tràn đầy vẻ ngạc nhiên và nghi ngờ.

Sau đó, Chu Tượng Sơn lại cất bước đi về trong khách sạn: “Sở thiếu hiệp, xin mời, nhà chúng ta đã sắp xếp phòng cho người ở tầng ba, là một phòng có hoàn cảnh tốt nhất của khách sạn.”

Sở Hi Thanh không chút biến sắc, đi theo sau lưng Chu Tượng Sơn.

Hắn vẫn chưa nghĩ ra là nên làm gì tiếp theo, tạm thời cứ đi một bước tính một bước đi đã.

Chu Lương Thần thì lại đi sau một bước, lặng lẽ đi ở phía sau lưng Sở Hi Thanh.

Ngay khi Sở Hi Thanh đi vào cửa khách sạn, hắn nghe thấy một tiếng cười khẽ.

“Đây không phải là Chu đại thiếu sao? Gần đây ngươi đi đâu? Sao lâu rồi không thấy, hả?”

Đó là một thiếu niên tầm mười bốn tuổi, trên trán có hoa văn kỳ dị màu bạc, tựa như là một chữ Vương.

Ánh mắt Sở Hi Thanh lẫm liệt, hắn nhận ra người này. Ngân Văn Hổ - Lộ Trần, xếp hạng thứ 97 trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng, cũng là một trong hai thiếu niên anh kiệt có danh tiếng cao nhất ở quận Lâm Hải này.

Thật ra thì hoa văn trên trán hắn có quan hệ với đồ đằng Bí Chiêu ‘Bạch Hổ’, đặc thù hết sức rõ ràng, còn được xưng là Lâm Hải Song Hổ với một người khác.

Người này nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt kinh ngạc: “Thật sự là hiếm thấy, đường đường là Chu đại thiếu mà lại đi làm tiểu đệ và tùy tùng cho người khác rồi? Cái tên này là nhân vật phương nào? Sao trước kia chưa từng nhìn thấy?”

Người này được chấp sự Chu Gia tôn trọng như vậy, chứng tỏ không phải người bình thường.

Chương 190: Giả cao thủ

“Hắn tên là Sở Hi Thanh, là thủ tịch nội môn của võ quán Chính Dương, cũng là khách quý của Chu gia ta.” Chu Lương Thần bình tĩnh nhìn nhau với Lộ Trần một chút: “Nếu như Lộ Trần ngươi có thể làm cho ta phục sát đất, thì Chu Lương Thần ta cũng làm tiểu đệ cho ngươi cũng không có vấn đề.”

Khi hắn nói đến mấy chữ thủ tịch nội môn của võ quán Chính Dương, thì đám thiếu niên đang ăn cơm uống rượu trong đại sảnh của khách sạn đều hiện lên vẻ mặt khinh thường.

Mà khi Chu Lương Thần nói đến câu sau, thì trong khách sạn nhất thời ‘ồ’ một tiếng, từng đạo từng đạo ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Đại sảnh của khách sạn Đồng Phục rộng tầm nửa mẫu, bên trong có mấy chục vài bàn, bàn này cũng ngồi đầy người.

Bọn họ đều là thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, vài người cá biệt trong đó cũng không vượt quá mười tám tuổi.

Lúc này, bọn họ đều dồn dập liếc mắt nhìn về phía cửa, trong mắt tràn đầy tò mò.

“Chu Lương Thần này là ai? Lại có thể để Ngân Văn Hổ - Lộ Trần chủ động bắt chuyện?”

“Đó là con trưởng của Lâm Hải Chu thị, ngoài Lâm Hải Song Hổ ra thì hắn là người có thực lực mạnh hàng đầu trong cấp độ cửu phẩm, có người nói người này chỉ cách Thanh Vân Bảng một tia mà thôi.”

“Nói vậy thì hắn cũng là một nhân vật lợi hại, vậy sao trước kia chưa từng nghe thấy?”

Lúc này, Ngân Văn Hổ - Lộ Trần lại tràn đầy hứng thú mà quan sát Sở Hi Thanh.

Thiếu niên trước mặt này, ngoại trừ gương mặt rất tuấn tú ra, thì không còn chỗ nào thần kỳ cả.

Quần áo trên người hắn rất bình thường, pháp khí trên người chỉ có hai cái, chứng tỏ xuất thân không tốt lắm.

Vì sao người này có thể trở khách quý của Chu Gia? Lại còn có thể để Chu Lương Thần một mực cung kính với hắn như vậy?

“Chuyện này rất bất ngờ đấy, Chu Lương Thần ngươi từ nhỏ đến lớn đã ương bướng giống như một con lừa, chưa bao giờ chịu phục người khác. Thế gian này lại có người có thể để ngươi phục sát đất?”

Lộ Trần lặng lẽ đè thanh đại đao nặng nề dày cộm bên hông. Khóe môi hắn cong lên, để lộ ra một hàm răng trắng: “Sở huynh có hứng thú luận bàn một hai không?”

Sở Hi Thanh trong thấy bắp thịt trên cánh tay cầm đao của Lộ Trần, bản năng liền sinh ra ý cảnh giác.

Đối phương hoàn toàn không che giấu vẻ tò mò và chiến ý ở trong mắt.

Càng có một luồng đao ý tiến lại gần, để cho da thịt của hắn hơi đau đớn.

Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Hắn không ngờ mình vừa đến quận Lâm Hải, thì đã phải ra tay với một thiên kiêu trên Thanh Vân Bảng rồi.

Đây là trò chơi còn chưa bắt đầu, thì đã phải đối mặt với boss rồi?

Lúc này, Sở Hi Thanh mở võ đạo bảo khố trong màn hình huỳnh quang hư ảo ra, hắn chuẩn bị đổi thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 11 tuổi (bản chính thức) vào bất cứ lúc nào.

Trên mặt hắn lại thản nhiên như không, thong dong tự nhiên mà đè lên đao của mình: "Có gì không thể?"

Trong cuốn sách nhỏ Sở Vân Vân đưa cho hắn, đã nhắc đến vai phải của Lộ Trần có ám thương. Sau khi người này rút đao, thì chiêu thức tiếp theo sẽ hơi mất cân đối.

Tuy nhiên, thực lực của Lộ Trần vô cùng mạnh mẽ, cái sơ hở này không phải thứ mà Sở Hi Thanh muốn lợi dụng là có thể lợi dụng được.

Chỉ có thẻ nhân vật Tần Mộc Ca mới có thể chiến thắng người này.

Phiền phức chính là dùng tấm thẻ này xong sẽ có mầm họa lớn vô cùng, đặc biệt là nơi này đang có rất nhiều người nhìn chằm chằm, bên cạnh còn có một cao thủ lục phẩm như Chu Tượng Sơn, nên Sở Hi Thanh không muốn dùng lắm.

Mười điểm võ đạo đổi hai phút thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 11 tuổi, dùng ở trên người này thì hắn cảm thấy thua lỗ!

Trong mắt Lộ Trần bỗng dưng hiện ra vài phần sáng lạn.

Thần niệm của hắn cũng đã nhận biết được đao ý ác liệt của Sở Hi Thanh.

Nhưng khi chiến ý của Lộ Trần càng đậm hơn, thì lại nghe thấy Chu Lương Thần lạnh lùng nói: "Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, hơn hai mươi ngày trước, Sở huynh từng đánh bại ta bằng một đao! Ngươi phải nghĩ kỹ rồi hãy động thủ."

Tốt xấu gì thì hắn và người này cũng từng chơi với nhau khi còn bé, có thể nói là lớn lên cùng nhau.

Tuy rằng Chu Lương Thần cũng sẽ mừng rỡ khi nhìn thấy đối phương xấu mặt trước mặt mọi người, nhưng vì chút tình cảm xưa kia, hắn vẫn phải nhắc nhở một câu.

Chu Lương Thần vừa mới nói xong, toàn bộ trong và ngoài khách sạn Đồng Phúc đều ầm ĩ xôi nổi.

Không chỉ đám thiếu niên trong đại sảnh hiện lên vẻ kinh ngạc và kính sợ.

Mà còn có không ít thiếu niên ở bên ngoài nghe thấy động tĩnh ở bên trong này, dồn dập tụ tập lại nơi này.

“Người này có thể đánh bại Chu Lương Thần bằng một đao? Nói đùa sao?”

“Chu Lương Thần rất kiêu ngạo, hắn luôn luôn xem thường nói láo, nên chắc hẳn là thật. Hơn nữa, ai lại vô duyên vô cớ hạ thấp bản thân mình chứ?”

“Thật khó tin, nếu như hắn nói thật, thì chỉ sợ chúng ta sẽ có thêm một kẻ địch mạnh mẽ trong cuộc tranh đấu bí cảnh này rồi.”

“Nói vậy thì Sở Hi Thanh này chính là viện binh mà Lâm Hải Chu thị mời đến.”

Chu Tượng Sơn không khỏi lấy tay đập trán, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Tính cách của vị đại thiếu nhà mình cũng thật là!

Nào có ai lật lá bài tẩy của mình, bại lộ đến không còn chút nào trước khi tranh đấu diễn ra chứ?

Sở Hi Thanh cũng rất bất đắc dĩ.

Trong đầu của hắn đã xuất hiện một đoạn tin tức mới.

--- Nhai Tí đao ý của người đã tăng lên trình độ hạ đẳng!

Chu Lương Thần nói một câu, làm cho rất nhiều người có ác ý và địch ý với hắn.

Cái tên này là hận hắn chết không đủ nhanh, nên muốn đào hố hoặc là cho hắn lên bếp lửa để chết cho nhanh đúng không?

Nếu như hắn không có thẻ nhân vật Tần Mộc Ca, thì sớm muộn gì cũng bị tên này hại chết.

Nhưng cùng lúc đó, trong mắt Sở Hi Thanh lại có một bông pháo hoa cỡ lớn nổ tung.

Điểm võ đạo của hắn nhất thời tăng lên đến 103 điểm.

Chương 191: Giả cao thủ (2)

Lộ Trần thì lại vô cùng kinh ngạc, vẻ mặt nghi ngờ không thôi.

Hắn rất hiểu Chu Lương Thần, cũng biết thiên phú của tên này tuyệt đối không kém hơn mình.

Chỉ vì đặc thù của công pháp đích truyền Chu gia, cho nên thực lực của Chu Lương Thần tạm thời kém hơn hắn.

Nhưng mà hắn muốn đánh bại Chu Lương Thần, thì ít nhất cũng phải dùng mười mấy hiệp.

Cái tên Sở Hi Thanh này, thế mà lại giải quyết Chu Lương Thần bằng một đao?

Nhưng hắn cũng biết tình cách của Chu Lương Thần, tên này thật sự là ngay thẳng đến ngu ngốc, cũng không biết nói láo.

Lộ Trần lại nhìn Sở Hi Thanh, cảm giác của hắn với Sở Hi Thanh đã hoàn toàn khác với lúc trước.

Người này quần áo mộc mạc, pháp khí đơn giản, hơi thở lại nội liễm mà hòa hợp, làm người ta không nhìn rõ sâu cạn.

Điều duy nhất có thể xác định là, thân thế và tứ chi của đối phương cực kỳ hài hòa, mà thần thức còn rất mạnh.

Ngay vừa rồi, dường như đao ý của tên Sở Hi Thanh này lại mạnh hơn một chút.

Mạnh mẽ, ác liệt, bá đạo!

Lại giống như có một thanh đao ‘chân thực’ chém thẳng vào thần niệm của hắn.

Thần thái của đối phương vẫn nhàn nhã ung dung, giống như có thể ung dung đối phó với bất cứ thứ gì vậy.

Nụ cười kia còn ngậm lấy một tia chờ mong, cao thâm khó dò.

Lộ Trận cảm thấy người này hẳn là một đại cao thủ!

Lộ Trần lại cảm thấy hơi đau đầu, cục diện trước mắt hình như đã là cưỡi hổ khó xuống!

Hán hơi suy nghĩ một chút, liền cười đắc ý, sau đó thả tay ra khỏi chuôi đao: “Không ngờ đám bạn cùng lứa ở Đông Châu chúng ta có thể có người đánh bại Chu Lương Thần ngươi bằng một đao. Sở huynh ngươi càng ngày càng khiến ta cảm thấy hứng thú.”

“Nhưng nơi này hơi chật hẹp, chúng ta giao thủ ở đây thì không tiện cho lắm. . .”

Chỉ là hắn còn chưa nói hết, bốn phía đã vang lên những tiếng xùy xùy. . .

Rất nhiều thiếu niên ở đây đều hiện lên vẻ mặt khó mà tin nổi.

“Lộ Trần, ngươi sẽ không sợ hãi chứ? Nếu như ngươi cảm thấy hứng thú, vậy thì rút đao chém đi!”

“Nơi này chật hẹp cái rắm? Các ngươi không biết ra ngoài mà đánh à, bên ngoài rất rộng rãi nha!”

“Lộ Trần, không phải ngày nào ngươi cũng khoác lác mình là cửu phẩm số một ở Đông Châu sao? Đừng có phá hủy danh tiếng của mình chứ!”

“Đừng sợ, Chu Lương Thần chỉ đến thế thôi, thắng hắn bằng một đao thì đã làm sao. Lộ Trần ngươi là thiên kiêu trên Thanh Vân Bảng, ngươi có thể thắng, xông lên đi!”

Sau khi Lộ Trần nghe xong, trong lòng lại cười gằn không thôi.

Đám người này đều không có ý tốt, hoặc là hy vọng hắn xấu mặt ở trước mắt mọi người, hoặc là muốn mượn đao của hắn để dò sâu cạn của Sở Hi Thanh, hoặc chính là chờ đợi bọn họ lưỡng bại câu thương trước khi bí cảnh cửu phẩm mở ra.

Trừ phi đầu hắn bị lừa đá, thì mới sẽ làm theo ý của đám người này.

Lộ Trần chỉ coi như không nghe thấy gì, vẻ mặt thản nhiên nói: “Ta thấy ngươi bụi bặm phong trần, tinh thần uể oải, chứng tỏ vừa lặn lội đường xa. Lộ mỗ không thích chiếm lợi của người khác, ngươi nghỉ ngơi cho tốt đi, chờ vào tòa bí cảnh kia, thì chúng ta lại phân thắng bại cũng không muộn.”

Sau khi hắn nói xong câu này, liền quay người đi đến bậc thang bên cạnh, thần thái và hành động vẫn cứ kiêu ngạo như một con hổ.

Nhưng mà tiếng ồn ào ở chung quanh lại càng lớn hơn.

Mặc dù lời nói của Lộ Trần xinh đẹp đẹp dễ, nhưng tất cả mọi người đều rất rõ ràng.

Rõ ràng là tên này không muốn rút đao, hắn tránh không chiến!

Chu Lương Thần thấy thế thì không khỏi cảm thấy buồn cười, hắn cũng biết là sẽ có kết quả này.

Sở Hi Thanh thì lại vẻ mặt ngơ ngác.

Hắn toàn ngồi xe ngồi thuyền đi đến đây, rất là thoải mái, nào có lặn lội đường xa, bụi bặm phong trần gì chứ?

Sau đó, nội tâm của hắn cũng buông lỏng hơn.

Có thể duy trì cái hình tượng cao thủ này, có thể bảo vệ điểm võ đạo, vậy thì tốt rồi.

Cũng vào lúc này, trong tầm mắt của Sở Hi Thanh lại có một bông pháo hoa nổ tung.

Số lượng điểm võ đạo của hắn đã từ 103 tăng lên đến 111 điểm.

Đây hiển nhiên là thu hoạch sau khi ép lui Ngân Văn Hổ - Lộ Trần.

Sau khi Lộ Trần rời đi, trong mắt Chu Tượng Sơn không khỏi hiện lên vẻ thất vọng.

Thật ra thì hắn cũng muốn tận mắt nhìn thấy trình độ đao đạo của Sở Hi Thanh.

Hai mươi ngày trước, Chu Tượng Sơn đã nhìn thấy cảnh tượng Sở Hi Thanh dùng sức mạnh thần niệm để trấn áp mười hai tên đồng môn trong võ quán Chính Dương, nhưng vẫn chưa từng nhìn thấy Sở Hi Thanh xuất đao.

Đáng tiếc là Ngân Văn Hổ - Lộ Trần này lại lùi bước khi lâm trận, để cho hắn không có phúc mà nhìn thấy.

Chu Lương Thần thì lại nhìn bóng lưng Lộ Trần, cười lạnh lùng nói: “Hắn chính là người như vậy, chưa bao giờ làm chuyện gì mà không nắm chắc.”

Nhưng sau đó, vẻ mặt Chu Lương Thần lại nghiêm túc: “Cái này này nhát gan, còn không biết xấu hổ, nhưng thực lực của hắn lại không phải giả. Lam người nham hiểm giả dối, tiếu lý tàng đao, lòng dạ hẹp hòi. Vì thế Sở huynh phải cẩn thận một chút, lần này ngươi làm hắn mất mặt, hắn nhất định sẽ không bỏ qua như vậy.”

(tiếu lý tàng đao = nụ cười ẩn giấu đao kiếm, nói đơn giản là ngoài cười nhưng trong lại nham hiểm giết người không cần gươm đao)

Chương 192: Giả cao thủ (3)

“Vậy sao?” Sở Hi Thanh hơi nhướng mày, sau đó lại ra vẻ như lơ đãng mà gật đầu, rồi ung dung thản nhiên như không mà nói: “Biết rồi.”

Trong lòng hắn lại thì đang mắng to.

Lão tử làm hắn mất mặt là bởi vì ai chứ?

Nếu như không phải ngươi nói hai câu kia, thì ngày hôm nay đã không có chuyện gì rồi.

Hơn nữa, bây giờ không chỉ có một Lộ Trần ôm địch ý với hắn.

Sở Hi Thanh ngưng thần nhìn thanh trạng thái trong màn hình huỳnh quang hư ảo kia, chỉ thấy hai chữ Nhai Tí kia đã chuyển sang màu đỏ tươi.

--- Nhai Tí đao ý của ngươi đã tăng lên đến trình độ trung đẳng!

Tất cả võ tu cửu phẩm ở quanh khách sạn này, cộng thêm đám người như nô bộc cận vệ gì gì đó, cộng thêm nhân thủ của thế lực khắp nơi, tổng cộng tầm 2500 người.

Thế mà bọn họ có thể làm cho Nhai Tí đao ý của hắn lên đến trình độ trung đẳng!

Có thể thấy được địch ý của đám người này ác liệt đến mức nào.

Hiển nhiên là do câu nói kia của Chu Tượng Sơn, khiến cho tất cả mọi người đều kiêng kị hắn, hắn bây giờ đã là kẻ địch của quần chúng rồi.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn chằm chằm Chu Tượng Sơn, lòng thầm nói ta thật cmn nên cảm tạ ngươi!

Cái tên này quả thực là khắc tinh của hắn, làm cho hắn thua thiệt mất một vạn lượng thì cũng thôi, giờ còn hại hắn gặp phải hoàn cảnh lúng túng như vậy nữa.

Chu Tượng Sơn thì lại nở nụ cười tươi, đưa tay ra hiệu: “Sở thiếu hiệp, xin mời, ta đã chuẩn bị một bàn tiệc rượu trên tầng hai khách sạn, chuẩn bị đón gió tẩy trần cho thiếu hiệp.”

Giữa đại sảnh khách sạn là trống không, bên trên có một cái giếng trời, bố cục khá giống với đại sảnh Thắng Bại Lâu.

Tầng thứ hai vờn quanh không trung đại sảnh, chỉ bày được mười hai cái bàn bát tiên.

Người trên tầng này ít hơn nhiều, tương đối yên tĩnh, cũng rộng rãi hơn nhiều.

Sở Hi Thanh cũng cảm thấy hơi đói bụng.

Hắn ngồi xe ngồi thuyền cả ngày, trên đường cũng không ăn được bao nhiêu.

Mà khi Sở Hi Thanh đi lên bậc thang, đi đến chỗ ngồi theo Chu Tượng Sơn.

Thì Ngân Văn Hổ - Lộ Trần đã đi đến một cái bàn bát tiên khác ở trên tầng hai, còn đang lạnh lùng nhìn về phía hắn.

“Không ngờ Đông Châu chúng ta vẫn còn cất giấu một nhân vật như vậy!”

“Từ xưa đến này, thế gian này đều là ngọa hổ tàng long, sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân. Chúng ta hành tẩu giang hồ, nhất định phải có vài phần kính nể.”

Đây là một giọng nói khàn khàn và già nua.

Lộ Trần nghe thấy thế thì liếc mắt nhìn về phía ông lão mặc áo đen, khuôn mặt khô quắt ở bên cạnh.

Đây là một nô bộc đã chăm sóc hắn nhiều năm, hắn cũng tỏ vẻ nghiêm túc, nhìn về phía Sở Hi Thanh đang bước lên tầng hai: “Thiếu gia không xuất đao là đúng, Chu Lương Thần từ xưa đến nay đều rất ngay thẳng, hắn đã nói thì không có sai. Còn nữa, vừa nãy ta nhìn thấy ánh mắt của Sở Hi Thanh kia nhìn thẳng vào vai phải của ngươi, chỉ sợ hắn đã phát hiện ra thứ gì đó.”

Lộ Thần nhất thời cau mày, chỉ cảm thấy cai phải của mình hơi hơi đau.

Vết thương này là do hắn cưỡng ép luyện một thức đao pháp từ ba tháng trước, sau khi Lộ Trần bị thương thì vẫn giữ bí mật không nói, mà chỉ dùng thuốc để dưỡng thương.

Nhưng mà sao tên kia lại biết?

Lẽ nào Sở Hi Thanh chỉ liếc mắt là đã nhận ra điểm yếu của hắn?

“Người này là một đại địch, nếu như hắn thật sự đánh bại Chu Lương Thần bằng một đao, vậy thì ta và mấy vị thiên kiêu Thanh Vân Bảng liên thủ lại cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn. Vậy thì phải chuẩn bị kế hoạch vẹn toàn, đảm bảo có thể đá người này ra khỏi cục.” Lộ Trần cầm đũa lên, hơi suy tư rồi nói: “Trước mắt vẫn phải thử xem sâu cạn của tên này thế nào, ngươi có thể tìm được người thích hợp đi thăm dò thực lực của hắn không? Tốt nhất là người không có quan hệ gì với nhà chúng ta.”

Ông lão kia nghe vậy thì không khỏi bất đắc dĩ, thiếu gia nhà mình lại làm khó người khác rồi.

Trong phạm vi mười dặm quanh đây, tất cả đều đã bị mấy thế lực lớn của Lâm Hải liên thủ phong tỏa rồi, người ngoài không vào được.

Mà muốn thăm dò thực lực của Sở Hi Thanh, vậy thì thực lực không thể yếu được.

Nhưng mà người như vậy thì thường có địa vị không tầm thường.

Nếu như còn không liên quan đến Lộ gia, vậy dựa vào cái gì mà người khác nghe ngươi?

Tuy nhiên, hắn vẫn suy nghĩ một trận, sau đó liền có một ý tưởng: “Có người rất thích hợp, là tử sĩ mà nhà chúng ta bồi dưỡng, người này vẫn luôn ẩn núp ở Hải Diêm bang, tu vị bát phẩm hạ, sức chiến đấu cực mạnh. Nhưng Chu gia rất coi trọng Sở Hi Thanh, nếu người của chúng ta ra tay, mặc kệ thành hay bại thì đều không thể sống sót.”

Lộ Trần cau mày lại, sau đó hừ một tiếng: “Không tìm được người thì bỏ đi!”

Hắn không nhẫn tâm đến mức để một tử sĩ nhà mình đi chết vì một chuyện như này.

Sau đó, Lộ Trần lướt mắt nhìn qua đại sảnh, ánh mắt lóe lên một tia giảo hoạt: “Thật ra thì không cần chúng ta ra tay, ta đoán là mười người trong đại sảnh này thì có tám người muốn thăm dò sâu cạn của Sở Hi Thanh. Ngươi nghĩ biện pháp truyền tin tức ra ngoài, dụ dỗ đám người kia một phen, có nói là người này cao thâm khó dò, Lộ Trần ta tuyệt đối không địch lại. Đến khi đó chắc chắn có rất nhiều người ra tay thăm dò hắn giúp chúng ta.

Chương 193: Giả cao thủ (4)

Tiệc rượu mà Chu gia chuẩn bị cũng không tính là phong phú, nhưng ở nơi núi hoang dã ngoại này thì đã là rất tốt rồi.

Sở Hi Thanh không khách khí chút nào, xé một cái chân thỏ rồi bắt đầu ăn.

Điều kỳ lạ chính là, khi hắn đang ăn thì tầm mắt lại có năm bông pháo hoa nhỏ nổ tung.

Sở Hi Thanh cũng không để ý, hắn vừa ăn vừa ngưng thần quan sát đám thiếu niên ở trong đại sảnh khách sạn: “Chu chấp sự, tất cả người tham dự bí cảnh ngày mai đều ở nơi này sao?”

Chu Tượng Sơn nghe thấy thế thì cười nói: “Đại đa số thiếu niên anh kiệt và xuất chúng của Đông Châu chúng ta đều tụ tập tại nơi này. Có thể là còn có một hai vị truyền nhân của các tông môn lánh đời chạy đến, nhưng ta cũng không xác định.”

Sau đó, hắn cũng quét mắt nhìn chung quanh: “Thật ra thì chỉ có bốn người đáng giá để Sở thiếu hiệp chú ý mà thôi! Ngoại trừ Ngân Văn Hổ - Lộ Trần vữa nãy ra, thì còn có Bạch Mi Hổ - Ứng Hạo Bạch, chính là người mặc áo sam màu trắng, lông mi màu trắng ở bên góc trái tầng hai kia.”

“Hắn và Lộ Trần được xưng là Lâm Hải Song Hổ, xếp hạng cũng tương tự Lộ Trần, nằm vị trí 96 trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng. Tính cách người này lỗ mãng hiếu chiến, nếu như vừa nãy Sở thiếu hiệp gặp phải hắn, thì chắc chắn là sẽ đánh rồi.”

“Còn có thiếu niên ngũ quan thanh tú, tóc dài xõa vai ngồi ở bàn thứ hai bên phải kia, người này tên là Trác Bạch Vân, được xưng là Vô Ảnh Kiếm, xếp thứ 86 Đông Châu - Thanh Vân Bảng. Có người này kiếm của người này đã đến trình độ kiếm ra vô ảnh. Nếu như Sở thiếu hiệp có cơ hội, thì có thể thử xem là đao của ngươi nhanh hơn hay là kiếm của hắn nhanh hơn. . .”

Giọng nói của hắn hơi dừng lại, chỉ vì Trác Bạch Vân kia đã nhận ra ánh mắt của bọn họ.

Trác Bạch Vân khẽ mỉm cười, rồi giơ chén rượu lên ra hiệu về phía bên này.

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày lên, rồi cũng cầm chén lên đáp lễ.

Trong mắt hắn còn ngậm lấy vài phần ngưng trọng.

Xếp hạng trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng, là lấy tuổi tác, thiên phú và tiền đồ của một người để suy tính, vì thế có một ít võ tu cửu phẩm cũng được leo lên bảng.

Nhưng ngoài tuổi tác và thiên phú ra, thì thực lực của các thành viên trên Thanh Vân Bảng cũng chiếm một phần đáng kể.

Người này có thể dùng tu vị cửu phẩm để xếp hạng 86 trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng, chứng tỏ sức chiến đấu không hề tầm thường.

Chu Tượng Sơn tiếp tục giới thiệu: “Sau đó chính là Thi Cẩu – Lệ Mãn Sơn, là cái bàn ở góc trong cùng bên phải kia.”

“Thi Cẩu?” Sở Hi Thanh không khỏi liếc mắt nhìn qua, bắt đầu quan sát tỉ mỉ.

Đây là do hắn chưa từng nhìn thấy cái tên Thi Cẩu – Lệ Mãn Sơn ở trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng, thứ hai là danh xưng của người này làm cho người ta kinh ngạc.

Đập vào mắt Sở Hi Thanh là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi.

Người này có mũi rất tó, hầu như chiếm cứ một phần năm gương mặt. Da thịt toàn thân lại trắng bệch, nhìn qua thì giống như một người chết.

“Hắn là người của Thi Sơn Môn!” Chu Tượng Sơn cười giải thích: “Thi Sơn Môn chính là môn phái lánh đời của Đông Châu chúng ta, bọn họ lấy tu luyện ‘Thi sát’ làm chủ. Tuy rằng danh tiếng không hiện, nhưng thực lực rất mạnh, có người nói bọn họ có một núi sát thi thất phẩm, còn được nói là núi thây.”

“Người này vẫn luôn tu hành ở Thi Sơn Môn, chưa từng xuống núi, vì thế nên không có danh tiếng gì. Nhưng trước đây không lâu, có người từng thăm dò thực lực của hắn rồi, có người nói thực lực của người này không kém hơn so với Vô Ảnh Kiếm - Trác Bạch Vân.”

“Bốn người này rất lợi hại, nhưng thế lực phía sau bọn cũng cũng rất lợi hại, mỗi người đều dẫn theo một đám người đi vào trong bí cảnh, có thể nói là người đông thế mạnh. Nhưng Sở thiếu hiệp không cần lo về phương diện này, Chu gia chúng ta cũng có mười cái danh ngạch, Lương Thần sẽ dẫn người đi vào với ngươi, bọn họ đều là cao thủ mà chúng ta chọn lựa tỉ mỉ, tất cả sẽ do ngươi cầm đầu, chỉ nghe theo mệnh lệnh của ngươi.”

Trong lòng Sở Hi Thanh lại càng lo lắng hơn, vị Chu đại thiếu bên cạnh này, rõ ràng là có tiềm chất của một tên ‘đồng đội heo’ mà.

Trong lòng hắn càng nặng nề hơn, mấy người này, không ai là dễ đối phó cả.

Sở Hi Thanh lại lập tức tò mò hỏi: “Tại sao không thấy người trong châu thành đến đây?”

Châu thành của Đông Châu mới thật sự là tàng long ngọa hổ, cường giả như mây. Quanh năm chiếm cứ gần nửa số Thanh Vân Bảng, Danh Hiệp Bảng và Hắc Bảng trong địa phương Đông Châu.

“Bên trong khách sạn Đồng Phúc này, ngoại trừ mấy nhà chúng ta ra thì đều là người từ châu thành đến.” Chu Tượng Sơn cười đắc ý, mắt hiện dị sắc: “Sau khi chúng ta phát hiện tòa bí cảnh này, đã cố tình ngăn chặn tin tức, mấy thiếu niên thiên kiêu ở châu thành đã thăng cấp bát phẩm, nên không vào được. Còn lại những thứ không đáng để lo này, nhưng Sở thiếu hiệp cũng không thể bất cẩn, những người này cũng có thể là kẻ thâm tàng bất lộ, thanh danh không nổi.”

Ngay sau đó, thần sắc Chu Tượng Sơn bỗng nhiên hơi động, nhìn về phía cửa khách sạn: “Thiếu hiệp, ta có chút chuyện phải xử lý, mong người thứ lỗi.”

Chương 194: Mạnh đến mức khiến người ta tuyệt vọng

Mà ngay sau khi Chu Tượng Sơn rời đi, một nam tử trẻ tuổi mặc áo xanh cầm ba cái bát ngọc sứ đi đến: “Sở thiếu hiệp, đại thiếu, đây là canh hải sâm của ngài.”

Chu Lương Thần nghe thấy thế thì hơi sững sờ.

Khi Chu Tượng Sơn sắp xếp tiệc rượu thì hắn cũng ở đó, nhưng khi đó chú của hắn không gọi canh hải sâm mà?

Năng lực của cái khách sạn ở nơi hoang vu hẻo lánh này có hạn, mọi người đều tự mang nguyên liệu nấu ăn và đầu bép theo, ngay cả mang đồ ăn lên cũng là người nhà, vì đề phòng hạ độc.

Vì để cho hắn rèn luyện, nên đường thúc cũng cho hắn tham dự vào mấy chuyện này.

Hắn ngưng thần chú ý, phát hiện người này tuy mặc trang phục của gia tướng Chu gia, nhưng hạ bàn mềm mại, hổ khẩu hai tay đều có vết chai rất dày, rõ ràng là quanh năm cầm binh khí trong tay, nhưng mà. . . cái này không giống với đường lối võ học cua Chu gia.

Chu gia bọn họ kinh doanh và vận chuyển đường biển, gia tướng nhất định phải có năng lực tác chiến trên thuyền, hạ bàn phải vững như bàn thạch mới đúng. Hơn nữa, bọn họ quanh năm dùng dây thừng và mỏ neo, nên hai tay đều là vết chai chứ không chỉ hạn chế ở riêng hổ khẩu.

Đầu tiên, trong mắt Chu Lương Thần hiện lên một tia nguy hiểm, tiếp đó thì lại cười gằn một tiếng.

Người này là võ tu bát phẩm hạ, có lẽ là muốn thử thăm dò thực lực của Sở Hi Thanh.

Vấn đề là Sở Hi Thanh không chỉ dùng một đao để đánh bại hắn, mà còn làm cho hắn không rút được kiếm.

Không phải tầng thứ thiên kiêu Thanh Vân Bảng, hoặc là người cấp bậc như hắn, thì làm sao có thể thăm dò được trình độ chân chính của Sở Hi Thanh?

Hắn thậm chí còn lười đi nhắc nhở hai vị hộ vệ thất phẩm của Chu gia ở các đó không xa.

Sở Hi Thanh thì lại không phòng bị gì, hắn đưa tay đón bát canh hải sâm của nam tử mặc áo xanh kia.

Nhưng mà một chớp mắt tiếp theo, sắc mặt hắn liền thay đổi, chỉ cảm thấy một luồng tinh thần ý niệm vô cùng sắc bén từ cái bát ngọc sứ kia đánh thẳng về phía mình.

Sở Hi Thanh bất ngờ không kịp chuẩn bị, gần như là bị thần niệm của đối phương đánh thẳng vào trong tâm linh, làm cho não của hắn đau đớn không thôi, còn xuất hiện đình trệ trong giây lát.

Đây là một loại thiên phú tâm linh mạnh mẽ nào đó, cộng thêm đao ý của người này, thành một đòn chuyên tấn công thần phách của người khác.

Có lẽ võ tu cửu phẩm bình thường sẽ mất ý thức khi vừa đưa tay chạm vào cái bát ngọc sứ kia.

Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh lập tức phản ứng lại, không chỉ hỗ trợ hắn chống đỡ cái thần niệm kia, mà còn bắt đầu tự phản kích. Pháp khí Tụ Thần Bí cũng tự động phát ra linh quang óng ánh, gia tăng thần niệm của Sở Hi Thanh.

Đao ý mạnh mẽ được hội tụ từ tất cả thần niệm của hắn, bắt đầu phản công như mãnh thú hồng hoang, làm cho cái bát sứ kia nổ 'âm' một cái rồi nát bấy.

Sở Hi Thanh lấy lại tinh thần từ trong hoảng hốt, hắn liền nhìn thấy mảnh vụn của sứ bay đầy trời, còn trông thấy nam tử mặc áo xanh đang nụ cười cười đắc ý và trào phúng.

Một thanh đao ngắn trượt xuống từ ống tay áo của người này, rồi đâm thẳng về phía trán của Sở Hi Thanh như một tia chớp.

Khoảnh khắc này, toàn bộ người trong khách sạn đều bị kinh động, tất cả đều nhìn về phía có âm thanh nổ tung kia.

Chu Lương Thần ngồi bên cạnh thì lại tràn đầy nghi ngờ và khó hiểu.

Cái này không đúng!

Vì sao Sở Hi Thanh không có động tác gì?

Lẽ nào là không phản ứng kịp?

Cái này không thể nào!

Trước Hỏa Cốt Quật, đao của Sở Hi Thanh nhanh đến mức kiếm của hắn chỉ có thể rút được nửa tấc.

Tuy rằng thiên phú tâm linh của nam tử áo xanh này hơi xảo quyệt, nhưng đao pháp còn kém hắn nửa bậc.

Người này có tư cách xuất đao ở trước mặt Sở Hi Thanh sao?

Sở Hi Thanh hoàn toàn không biết suy nghĩ của Chu Lương Thần, hắn chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân đều dựng đứng lên, cảm giác nguy hiểm đến cực hạn này bắt đầu sinh sôi ở trong lòng.

Đao của đối phương cực nhanh.

Dù hắn làm thế nào cũng không rút đao kịp.

Trục Điện Chỉ của Sở Hi Thanh đúng là có thể miễn cưỡng ứng phó tình hình trước mặt, nhưng mà làm như vậy sẽ phá hoại hình tượng cao thủ của hắn.

Thật ra thì hình tượng cao thủ gì đó đều là phụ, mấu chốt là điểm võ đạo của hắn, làm không tốt thì sẽ biến thành số âm.

Sở Hi Thanh càng không thể đổi thẻ nhân vật.

Dựa theo kinh nghiệm của Hỏa Cốt Quật, thẻ nhân vật Tần Mộc Ca phải mất thời gian một hơi thở để kết hợp với thân thể của hắn.

Sở Hi Thanh không do dự chút nào, hắn dùng ý niệm của bản thân để vỗ mạnh vào mấy mấy chữ Nhai Tí đao ý ở bên trong màn hình huỳnh quang hư ảo.

Hắn dùng 95 điểm võ đạo để tăng Nhai Tí đao ý lên đến tầng thứ tư.

Trong đầu Sở Hi Thanh lập tức bùng nổ, vô số tin tức tràn vào ý thức của hắn như sóng to gió lớn, làm cho hắn suýt nữa choáng váng tại chỗ.

Cảm giác này như là có người cầm khoan điện đâm thẳng vào não của hắn, rồi bắt đầu khoan đục, làm cho não của hắn bị xoắn lại thành một đoàn.

Chương 195: Mạnh đến mức khiến người ta tuyệt vọng (2)

Tuy nhiên, tình hình sau đó lại nằm trong dự đoán của Sở Hi Thanh.

Giống như hai lần tăng cấp Nhai Tí đao ý trước kia, linh thức thần niệm của Sở Hi Thanh bắt đầu sôi trào, cường độ tăng vọt lên gần gấp đôi, bắt đầu bộc phát ra như dung nham của núi lửa.

Hống!

Sau lưng Sở Hi Thanh bỗng nhiên vang lên một tiếng thú rống.

Nhai Tí đầu rồng thân sài xuất hiện ở phía sau lưng hắn, thân thể nó nằm rạp, thần thái dữ tợn.

Nhai Tí đao ý mà Sở Hi Thanh ngưng tụ đã biến thành thực chất trong khoảnh khắc, làm cho chung quanh rối loạn, bụi mù bay khắp trời.

Một lượng tro bụi ở dưới sàn gỗ cũng bị đao ý của Sở Hi Thanh nhấc lên, lập tức bay khắp nơi trong khách sạn.

Lúc này, đao của nam tử áo xanh kia chỉ cách trán của Sở Hi Thanh chưa đến hai thước!

Nhưng đúng lúc này, nam tử áo xanh bỗng nhiên kêu lên một tiếng.

Trán của hắn đột nhiên xuất hiện một vết máu, trong mũi miệng cũng đột nhiên xuất hiện một lượng lớn máu tươi.

Hắn không chỉ hoàn toàn mất đi sức lực, thậm chí còn không thể duy trì quán tính của cái đao ngắn kia, một luồng sức mạnh vô hình đã cưỡng chế hắn ngã quỵ trên đất.

Hai mắt nam tử áo xanh là một mảnh mờ mịt, nhưng sau đó mặt của hắn hiện lên vẻ không thể tin nổi.

Hắn có thiên phú Thông Linh Thức Tính Chi Tâm nhị giai, sức mạnh thần thức của hắn mạnh hơn người thường đến mấy lần.

Thế mà lại bị đao ý của Sở Hi Thanh trực tiếp đánh tan.

Lúc này, càng bị đao ý mạnh mẽ của Sở Hi Thanh trấn áp linh thức, khiến cho hắn bây giờ còn không thể suy nghĩ như bình thường.

Tứ chi cũng không thể nhúc nhích, dường như linh hồn và thân thể của hắn đã bị tách rời ra.

Sở Hi Thanh nhìn về phía tro bụi ở trên bàn đồ ăn, cõi lòng đầy tiếc nuối mà thở dài: “Đáng tiếc, vẫn không thể bảo vệ được đám thức ăn này.”

Hắn tỏ vẻ sa sút, nhạt nhẽo vô vị mà đẩy cái bát ở trước mặt về phía trước, sau đó đứng dậy khỏi ghế: “Chu huynh, người này giao cho ngươi, chú ý đừng làm bẩn sàn của khách sạn. Còn nữa, phòng của ta ở nơi nào? Tìm người đưa ta về phòng thôi.”

Con ngươi của Chu Lương Thần mở to, sau đó lại híp lại.

Thì ra là hắn vẫn đánh giá Sở Hi Thanh quá thấp.

Không phải người này không phản ứng kịp, mà là lười rút đao ra!

Lúc này, trong khách sạn chỉ còn những tiếng xôn xao, động tĩnh này thậm chí còn truyền ra ngoài khách sạn, làm cho đám lều vải bên ngoài cũng phải rối loạn tưng bừng.

Tất cả mọi người trong đại sảnh đều là sắc mặt nghiêm túc, ngưng thần chú ý nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Lúc trước, Chu Lương Thần tự nhận là bị bại bởi một đao của Sở Hi Thanh, Ngân Văn Hổ - Lộ Trần cũng lùi bước khi lâm trận, tuy rằng mọi người có hơi cảnh giác với Sở Hi Thanh, nhưng vẫn nửa tin nửa ngờ với thực lực của Sở Hi Thanh.

Nhưng giờ phút này, bọn họ tận mắt nhìn thấy một võ tu cấp độ bát phẩm, hơn nữa còn có thiên phú tâm linh mạnh mẽ, thế mà lại bị đao ý mạnh mẽ của Sở Hi Thanh nghiền ép, thất khiếu chảy máu, không thể đứng thẳng.

Rốt cuộc thì thực lực của người này mạnh đến mức nào?

Bạch Mi Hổ - Ứng Hạo Bạch, Thi Cẩu – Lệ Mãn Sơn, Vô Ảnh Kiếm - Trác Bạch Vân. . . tất cả đều nhướn mày, sắc mặt cực kỳ ngưng trọng.

Ngân Văn Hổ - Lộ Trần thì lại sợ hãi xong, thì bắt đầu cảm thấy may mắn.

May mà lúc nãy không rút đao!

Bằng không thì không biết tình hình của mình bây giờ sẽ ra sao.

Nếu như mình bị thương ở dưới đao của Sở Hi Thanh, há chẳng phải là làm hỏng việc lớn rồi sao?

Lúc này, trong tầm mắt của Sở Hi Thanh lại có pháo hoa nổ tung.

Điểm võ đạo của hắn từ 21 tăng lên đến 26.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh nhìn 26 điểm võ đạo còn sót lại, và mấy chữ Nhai Tí đao ý (tầng bốn) trong màn hình huỳnh quang hư ảo này, thì thần sắc của hắn hết sức phức tạp, khóc không ra nước mắt.

Nhai Tí đao ý tăng lên, tất nhiên là tin mừng.

Nhưng mà, với tình hình trước mắt thì Nhai Tí đao ý tầng bốn không giúp được hắn nhiều, thậm chí có thể nói là trợ giúp rất nhỏ.

Giai đoạn trước mắt, Nhai Tí đao ý tầng thứ ba đã đủ dùng.

Mấu chốt là bây giờ hắn chỉ còn lại một chút điểm võ đạo, phải ứng phó với cục diện phía sau thế nào?

Hành trình bí cảnh lần này. . . chỉ là là muốn lành lạnh!

Còn nữa, hắn bây giờ còn không ăn no, mà một bàn đồ nhắm đã bị hủy.

Ngày hôm nay quả thực là xui xẻo đến cực điểm.

Có điều, nên giả bộ thì vẫn phải giả bộ.

Hắn muốn yên tĩnh một mình, điều chỉnh lại tâm trạng của mình.

Chu Lương Thần thì lại vẻ mặt lạnh lùng, gật đầu một cái: “Ta sẽ dẫn ngươi qua, việc này tự có người xử lý.”

Sở Hi Thanh hiển nhiên là không muốn người kia làm bẩn đao của mình, thì sao hắn lại muốn được?

Hơn nữa, trước khi làm thịt người này thì nhất định phải nghiêm hình tra hỏi một phen, để xem xem ai là kẻ đứng sau.

Chuyện như này, vẫn là để đường thúc Chu Tượng Sơn làm đi.

Trong mắt Chu Lương Thần thì lại tràn đầy ủ rũ.

Cái tên bên cạnh hắn này, thực sự là quá mạnh mẽ, mạnh đến mức khiến người ta tuyệt vọng. . .

Chương 196: Nữ nhân là phiền phức

Gian phòng mà Chu gia sắp xếp cho Sở Hi Thanh nằm ở phía nam của khách sạn.

Đây là một gian phòng có phạm vi không đến hai trượng, dụng cụ trong phòng vô cùng đơn sơ, chỉ có một cái giường và một cái bàn.

Nhưng người của Chu gia dọn dẹp rất sạch sẽ, chăn đệm cũng mới tinh, còn dùng huân hương để làm thơm phòng.

Tại nơi núi hoang dã ngoại này, điều kiện của phòng này đã là tốt nhất rồi.

So với đám lều vải hở bốn phía bị đám muỗi càn quấy kia, thì trong này là tốt lắm rồi.

Sau khi Sở Hi Thanh xem xong, thì hắn lại không vui vẻ nổi.

Chu gia tỉ mỉ chu đáo như vậy, cũng là vì thứ họ muốn.

Tuy rằng danh dự của Lâm Hải Chu thị vẫn khá tốt, nhưng Sở Hi Thanh không thể đảm bảo Chu gia sẽ không trở mặt sau khi hắn thất bại tan tác ở trong bí cảnh cửu phẩm.

Nhưng võ đạo thế gia này, từ xưa đến nay đều hung hăng vênh váo, không nói đạo lý.

“Thật ra thì đường thúc của ta còn sắp xếp hai cô bé làm ấm giường cho ngươi.” Chu Lương Thần hai tay ôm kiếm, dựa vào cửa, giọng nói bình thản: “Nhưng ta nghĩ ngày mai phải tranh đấu trong bí cảnh, còn có thể phải chiến đấu lâu dài, cho nên đã từ chối giúp ngươi. Võ tu chúng ta, cách xa nữ sắc là tốt nhất.”

Sở Hi Thanh không khỏi nhìn Chu Lương Thần một cái, sau đó gật đầu như đang tán thưởng hắn: “Từ chối rất tốt! Nữ nhân chỉ ảnh hưởng đến tốc độ rút đao của chúng ta.”

“Ngươi cũng cảm thấy như vậy?” Vẻ mặt Chu Lương Thần run lên, tìm thấy được sự đồng cảm ở trên người Sở Hi Thanh: “Thời gian gần đây, mẫu thân sắp xếp cho ta mấy trận ra mắt, làm cho phiền muốn chết! Nữ nhân có gì tốt? Chỉ có thể trì hoãn tốc độ tu luyện và thời gian luyện kiếm của ta.”

Sở Hi Thanh há miệng, nhưng không còn gì để nói.

Lúc này, Chu Tượng Sơn vội vàng đi đến.

Hắn răn dạy Chu Lương Thần và đám hộ vệ Chu gia có mặt khi đó ở ngay trước mặt Sở Hi Thanh.

Thích khách kia có thể tiếp cận và ra tay với Sở Hi Thanh, đám người Chu Lương Thần là không trốn được tội.

Chu Tượng Sơn cũng tỏ vẻ xấu hổ và ảo não.

Hắn cũng có tội không nhẹ, bị người khác dẫn đi trước khi xảy ra chuyện, cho nên người ta mới có thể có hơi hội ra tay.

Mấu chốt là hắn không hỏi được thứ gì từ trong miệng tên thích khách kia.

Người này đã có chuẩn bị từ trước, khi bị ép quỳ xuống đất thì đã nuốt độc dược ở trong miệng, sau đó độc phát thân vong ở cách đây không lâu.

Tuy nhiên, Chu Tượng Sơn lại mang một cái pháp khí hình dáng dây chuyền đến cho Sở Hi Thanh, phía trên còn có từng viên từng viên tinh thạch hình giọt lệ màu xanh.

Chu Tượng Sơn giải thích: “Vậy này là tìm thấy ở trên người thích khách, là một pháp khí cấp độ bát phẩm thượng, tên là Tàng Thần Liên. Nó có thể gia tăng sức mạnh thần thức, còn có thể cất chứa thần niệm, cực kỳ hữu dụng, giá trị không nhỏ.”

“Trên người kẻ này còn có hai cái pháp khí cấp độ bát phẩm hạ, nhưng đã cũ nát, một thanh đao ngắn và một cái nội giáp, ta nghĩ là thiếu hiệp không dùng đến, cho nên không mang đến cho ngươi.”

Sau đó, hắn lại lấy một xấp ngân phiếu trị giá 2500 lượng bạc ra, đặt lên bàn của Sở Hi Thanh: “Xấu hổ, lần này ra do Chu gia chúng ta sơ suất, để thiếu hiệp bị chấn kinh rồi.”

Sắc mặt Sở Hi Thanh hơi động, hai mắt đã sáng rực.

Cái Tàng Thần Liên này đúng là cực kỳ hữu dụng, chỉ sau Tụ Thần Bí của hắn.

Như vậy thì trên người hắn sẽ có ba cái pháp khí, hai cái trong đó đều có thể gia tăng thần thức, đều có thể cường hóa Nhai Tí đao ý.

Đây là tăng cường sở trường của hắn, cường hóa điểm mạnh của hắn.

Còn về phần ngân phiếu, rõ ràng là Chu Tượng Sơn đã đưa nhiều hơn.

Hai cái pháp khí cấp bậc bát phẩm hạ, dù là mới tinh thì giá cả cũng không quá 1200 lượng bạc, mà thanh đao ngắn và nội giáp kia càng không đáng giá.

Số tiền thêm ra này, chính là để an ủi và bồi tội với hắn.

Lúc này, Chu Tượng Sơn lại lấy một cái túi vải ra: “Đây là vật tư mà Chu gia ta chuẩn bị cho Sở huynh đệ, bao quát cả ba viên Luyện Huyết Đan cực phẩm, một bình Huyết Liên Đan để chữa thương, một bình Thanh Hồn Đan để chữa trị thần thức, một bình Trấn Độc Đan, năm viên ngọc phù bát phẩm, còn có một thanh Huyết luyện đao phù văn bát phẩm để làm dự bị.”

“Sở tiểu đệ thiên phú hơn người, đao pháp siêu tuyệt, không có đối thủ trong cùng thế hệ. Sau khi đi vào bí cảnh cửu phẩm thì có thể quét ngang tất cả, bắt lấy quán quân. Nhưng vì đề phòng chuyện bất ngờ, thứ nên mang thì vẫn phải mang theo.”

Khóe môi của Sở Hi Thanh không khỏi co quắp vài cái.

Lòng thầm nói quét ngang tất cả cái quỷ gì, hắn không bị người quét ngang thì đã là tốt lắm rồi.

“Thật ra thì. . .” Sở Hi Thanh suy nghĩ một chút, vẫn quyết định nắm lấy cơ hội cuối cùng này, để cho Chu gia hiểu rõ tình hình: “Chu chấp sự, có thể chúng ta có chút hiểu lầm. Thật ra thì ta còn lâu mới mạnh như những gì Chu chấp sự tưởng tượng, nếu nói kỹ xảo võ đạo, thì ta chỉ mạnh hơn đại thiếu nhà các ngươi một đường. Lần tranh đấu bí cảnh này, ta có thể lấy được mười vị trí đầu thì đã là tận hết khả năng rồi.”

Chương 197: Đề phòng

Hắn rất thèm muốn Thần Nguyên Hồi Thiên Đan kia, nhưng mà chẳng may không giết vào được mười vị trí đầu thì làm sao?

Có thể sẽ làm đám người Chu gia tức giận rồi kéo hắn đi nuôi cá hay không?

Nếu như là trước khi hắn đổi Nhai Tí đao ý tầng bốn, thì hắn còn có hai ba phần mười chiến thắng, hiện giờ thì thật sự là không có một phần thắng nào. Điểm võ đạo của hắn bây giờ chỉ đủ để đổi hai cái thẻ nhân vật.

Vì thế, nên nói rõ thì nhất định phải nói rõ.

Mọi việc phải làm theo khả năng, người có bao nhiêu năng lực, thì cõng cái nồi nặng bấy nhiêu.

Dù là vì thế mà bị Cha gia trách tội, đòi lễ ra mắt về, thì Sở Hi Thanh cũng nhận.

Dù sao thì chuyện hiểu lầm này cũng không phải do hắn.

Chu Tượng Sơn và Chu Lương Thần nghe xong lại cảm thấy buồn cười, cảm thấy vị này quá khiêm tốn.

Không phải ai cũng có thể không cần rút đao mà đã giải quyết được một võ tu bát phẩm.

Sở Hi Thanh biết hai người này không tin, hắn hít một hơi: "Hôm ở Hỏa Cốt Quật. . ."

Sở Hi Thanh còn chưa nói xong, lại có tiếng gõ cửa 'ầm ầm', một tên gia tướng thất phẩm của Chu gia đẩy cửa đi vào.

Sắc mặt hắn lạnh lùng, chắp tay về phía Chu Tượng Sơn: "Chấp sự, người kia đã nói là không đồng ý."

Lúc này, Chu Tượng Sơn khẽ nhướng mày lên, cười gằn một tiếng: "Không muốn? Cái này không phải do hắn rồi. Hắn cầm tiền của Chu gia ta, ăn của chúng ta, uống của chúng ta, đến lúc lâm trận thì lại không chịu làm việc? Nói cho hắn biết, nếu hắn không đồng ý, vậy trong vòng ba ngày, Chu gia chúng ta sẽ mang hắn đi nuôi cá."

Hắn nhìn thấy mặt Sở Hi Thanh hơi bối rối, liền cười giải thích: "Cái thích khách kia là người của Hải Xà Bang, theo ta thì đám Hải Xà Bang này không ngu xuẩn như vậy, chắc chắn là có người khác ở phía sau. Nhưng mà ta không thể tra hỏi được tên đứng sau từ trong miệng thích khách, vậy thì chỉ có thể tính món nợ này lên đầu Hải Xà Bang."

"Ta đã sắp xếp một Hương chủ của Hải Xà Bang làm việc, cho bọn họ một bài học. Nhưng người này lại nhăn nhăn nhó nhó, làm việc không sảng khoái. Đúng rồi, Sở thiếu hiệp vừa mới nói gì cơ?"

Sở Hi Thanh không khỏi chậc một tiếng, đưa ánh mắt ra ngoài cửa sổ: "Không có gì!"

Là hắn suy nghĩ nông cạn, hóa ra là Chu gia kéo người đi nuôi cá.

Thật không hổ danh là thế gia vọng tộc trong mười vị trí đầu của Đông Châu, quả nhiên là làm việc bá đạo đến cực điểm.

Cũng được, thật ra thì hắn cũng không muốn buông tha Thần Nguyên Hồi Thiên Đan ở trong bí cảnh.

Dù chỉ có một phần cơ hội, thì Sở Hi Thanh cũng muốn thử một lần.

Tối hôm đó, Chu Tượng Sơn có một bài học lúc sáng, cho nên canh phòng rất nghiêm ngặt.

Hắn không chỉ sắp xếp hai tên cao thủ thất phẩm ở trước cửa phòng Sở Hi Thanh, mà còn sắp xếp thêm ba tên cao thủ khác ở quanh đó.

Mấy gian phòng bên cạnh cũng đều là người của Chu gia, tất cả để đảm bảo không có sơ hở nào.

Đây tuyệt đối không phải là chuyện bé xé ra to.

Một màn Sở Hi Thanh chỉ dùng đao ý để đánh tan võ tu bát phẩm kia, đã được truyền ra khắp nơi, làm cho rất nhiều người kiêng kỵ.

Tối hôm nay, nói không chừng còn có mười mấy thế lực đang mưu đồ, cố gắng trừ khử một kẻ địch mạnh mẽ như Sở Hi Thanh từ trước.

Chu Tượng Sơn không thể không đề phòng, mà còn phải đề phòng thật cẩn thận.

Bản thân hắn còn trực tiếp ngủ ở phòng bên cạnh Sở Hi Thanh, mà cả đêm không ngủ, giờ giờ phút phút đều cảnh giác động tĩnh ở bốn phía.

Đêm hôm đó, trong khách sạn có chút động tĩnh không tầm thường thật.

Chu Tượng Sơn nhận ra được vài cỗ hơi tở như có như không đang dòm ngó về phía này. Bầu không khí trong toàn bộ khách sạn đều đang giương cung bạt kiếm.

Tuy nhiên, có thể là do thấy Chu gia phong bị rất cẩn thận, nên cuối cùng không có ai ra tay cả, mãi cho đến sáng sớm hôm sau mà vẫn không có chuyện gì, tất cả đều bình an.

Chu Tượng Sơn âm thầm thở phào một hơi, sau đó lại sinh lòng kính phục với Sở Hi Thanh ở phòng bên cạnh.

Cái tên này thật là, thế mà cũng có thể ngủ say cả một đêm. Hơn nữa, cả đêm đều không trở mình, hô hấp đều đều.

Hắn không biết là Sở Hi Thanh đã tiến vào huấn luyện giả tập, tập luyện Nhai Tí đao ý cả một đêm.

Từ trước mắt đến xem, võ ý là do các loại công thể và kỹ xảo võ đạo diễn sinh ra, dùng để cường hóa thần phách và linh thức của võ tu.

Ngoài ra, nó còn có thể phụng dưỡng bản thân của kỹ xảo võ đạo, tăng cường uy lực của các loại chiêu thức.

Đây là thứ duy nhất mà Sở Hi Thanh bây giờ có thể thắng được đám thiên kiêu kia.

Chỉ là năng lực khống chế của hắn có vấn đề lớn.

Tuy những bí quyết và yếu lĩnh của Nhai Tí đao ý tầng thứ tư đã được rót vào đâu của Sở Hi Thanh, hình thành trí nhớ trong hắn.

Nhưng mà chúng nó đều là ‘chết’, Sở Hi Thanh có thể thi triển, nhưng lại cực kỳ cứng.

Chỉ là cảnh giới của đao ý tăng lên, sức mạnh thần thức của Sở Hi Thanh cũng thuận theo đó mà tăng lên một đoạn dài.

Thứ Sở Hi Thanh muốn làm bây giờ là, hắn muốn khống chế những bí quyết và yếu lĩnh của đao ý đang ngủ say trong ký ức của mình, khiến cho Nhai Tí đao ý tầng thứ tư ‘sống’ lại, để cho hắn chân chính sử dụng.

Chương 198: Đao ý đỉnh cao

Mà trong khi Sở Hi Thanh luyện tập đao ý, trong tầm mắt của hắn lại có pháo hoa nổ tung, điểm võ đạo tăng lên đến 36.

Đây là do tràng phong ba trong đại sảnh khách sạn ngày hôm qua đã lên men tạo thành.

Tuy rằng số lượng điểm võ đạo không nhiều, nhưng tâm thần Sở Hi Thanh vẫn hơi rung lên.

Tình hình bây giờ, thêm một điểm võ đạo là thêm một phần sức mạnh.

Chờ đến khi sao mai xuất hiện ở phía chân trời, đám lều vải ở chung quanh khách sạn cũng bắt đầu có tiếng người huyên náo.

Sở Hi Thanh cũng tỉnh lại từ rất sớm, bọn họ ăn sáng xong, vội vàng chuẩn bị hàng trang, sau đó rời khỏi khách sạn, đi về phía ngọn núi hoang bị rừng rậm bao phủ ở cách đó hai dặm.

Khi Sở Hi Thanh đi theo Chu Tượng Sơn lên đỉnh núi, hắn quét mắt nhìn tình cảnh ở trên đỉnh núi, mày kiếm nhất thời nhếch lên, hiện ra vẻ kinh ngạc.

Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy một màn trước mắt.

Tòa núi hoang dưới chân hắn dài rộng khoảng tầm hai dặm, trên đỉnh núi cùng lắm là bốn mẫu.

Nhưng khi bọn họ chân chính bước lên đỉnh núi cao, chỉ cảm thấy trước mắt là một mảnh mênh mông vô bờ.

Nơi này lại có một thung lũng được mây khói bao phủ.

Thung lũng này rộng ít nhất mười dặm trở lên, sâu đến không biết đâu là đáy.

Sở Hi Thanh còn không thể nhìn thấy phần cuối của thung lũng này.

Hắn chỉ mơ hồ nhìn thấy địa hình của thung lũng này rất phức tạp, còn cất giấu một ít lầu quỳnh điện ngọc.

Chúng nó giấu ở trong mây mù, khó bề phân biệt thật giả.

Con ngươi của Sở Hi Thanh không khỏi co rụt lại.

Đây là bí cảnh cửu phẩm mà Thần Ngao Tán Nhân mở ra?

Một cao thủ thuật võ song tu nhất phẩm, có thần thông kinh người như vậy sao?

Có thể mở một mảnh không gian dài rộng ít nhất mười dặm ở trên thế giới này, hơn nữa còn là tận ba mươi sáu tòa, duy trì thời gian vài ngàn năm!

Chuyện này quả thực là như thủ đoạn của thần tiên.

Xem ra võ tu cao phẩm trên thế giới này còn mạnh mẽ hơn những gì hắn tưởng tượng nhiều.

Trên sách viết sức mạnh của bọn họ có thể gánh núi lấp biển, có thể hái trăng bắt sao, Sở Hi Thanh còn cho rằng đó là nói quá, là khuếch đại, nhưng xem ra đó không phải là nói nói suông rồi.

Trước kia hắn vẫn luôn lấy Sở Vân Vân làm tiêu chuẩn để phán đoán thế giới này.

Nhưng mà bây giờ nhìn lại, sau khi Sở Vân Vân mất đi chân nguyên, thần thông và sức mạnh mà nàng mất đi còn lớn hơn rất nhiều những thứ hắn có thể tưởng tượng.

Cửa vào sơn cốc kia còn có một vách ngăn vô hình.

Mọi người đến nơi này, liền không thể tiếp tục tiến lên.

Nơi này có khoảng tầm hai ngàn người, mọi người đều đi theo đoàn, nhóm thì ba mươi, nhóm thì năm mươi người, cách xa lẫn nhau, phòng bị lẫn nhau.

Nhân thủ của Lâm Hải Chu thị tương đối nhiều, nhân số lên đến bảy mươi người.

Bọn họ cũng là một trong những nhóm bị chú ý nhiều nhất, rất nhiều ánh mắt chung quanh đều vô tình hay cố ý mà liếc nhìn Sở Hi Thanh, hoặc là âm lãnh, hoặc là tò mò, hoặc là kiêng kỵ, còn có sát ý, tất cả đều không thèm che giấu.

Chu Tượng Sơn cảnh giác không thôi, trực tiếp cầm kiếm trong tay, bảo vệ bên người Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh phát hiện hai chữ Nhai Tí bên trong màn hình huỳnh quang hư ảo kia đã biến thành màu sắc đỏ sẫm.

--- Nhai Tí đao ý của ngươi đã tăng lên đến cường độ cao đẳng!

Trong lòng hắn thấy hơi sợ hãi, toàn thân đã nổi da gà.

Trên mặt Sở Hi Thanh thì lại thong dong bình tĩnh, thần thái lạnh lùng kiêu ngạo.

Hắn chắp tay sau lưng, giống như hoàn toàn không để ý đến những ánh mắt kia.

Việc đã đến nước này, ngoại trừ đi đến cùng, ra vẻ ta đây đến cùng ra, thì đã không còn cách nào khác.

Cũng đúng lúc này, có một đám người điều khiển pháp khí, hoặc là ngự kiếm ngự đao, hoặc lăng không phi độ bay xuống phía trước thung lũng.

Bọn họ có tổng cộng hơn năm mươi người, nam nữ đều có, chiều cao khác nhau, nhưng tất cả đều có khí độ bất phàm, hoặc là ung dung, hoặc là kiêu ngạo, hoặc là ôn hòa, hoặc là bá đạo ác liệt, tất cả đều sừng sững như vực sâu núi cao.

Trong đó có một đôi nam nữ khoảng tầm bốn mươi cố tình nhìn về phía Lâm Hải Chu thị.

Ánh mắt bọn họ lập tức khóa chặt vào Sở Hi Thanh, sau đó cười gật đầu với hắn.

“Đó là gia chu Tam Chỉ Kinh Thần – Chu Hùng Bá và phu nhân Độ Linh Tiên của nhà chúng ta.”

Chu Tượng Sơn cũng thở phào một hơi, nội tâm cũng buông lỏng rất nhiều. Sau khi vợ chồng Chu Hùng Bá đến, thì hắn có lòng tin đảm bảo an toàn cho Sở Hi Thanh trước khi tiến vào bí cảnh.

Hắn cười giới thiệu cho Sở Hi Thanh: “Người giống cương thi đứng ở bên trái gia chủ nhà ta là trưởng lão Thi Cửu Mệnh của Thi Sơn Môn. Bên trái hắn là gia chủ Lộ Triết của Lâm Hải Lộ thị, chính là người đội mũ xanh ý. Còn Bạch Mi Đao - Ứng Phi Long, bang chủ của Hải Diêm Bang, chẳng biết vì sao mà lông mày người nhà này đều là màu trắng.”

Chương 199: Đao ý đỉnh cao (2)

Chu Tượng Sơn tiếp tục giới thiệu: “Cô gái đeo kiếm ở bên phải kia đến từ Thủy Vân Cung, nàng họ Chu tên hà, có danh xưng Trân Châu Tiên. Thủy Thần Cung chuyên kinh doanh trân châu, vì thế vị tiên tử này luôn ăn diện rất xinh đẹp. Quận Tú Thủy của các ngươi cũng có người đến, là vị người cùng bên trái kia, Độc Tí Đao – Lý Thương. Nhắc đến người này mới nhớ, hắn có quan hệ không tầm thường với Long gia, là một trong những minh hữu của Long gia. . .”

Lúc này, thần thái của Chu Hùng Bá vô cùng thỏa mãn, hắn thu ánh mắt từ trên người Sở Hi Thanh lại, sau đó chuyển về phía thung lũng ở phía trước.

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy Sở Hi Thanh thì có ấn tượng rất tốt với người anfy.

Mặc dù Dưỡng Nguyên Công của người này mới bước vào tầng thứ ba, nhưng thần niệm linh thức lại cực kỳ mạnh mẽ, đã vượt qua mấy vị thiên kiêu trên Thanh Vân Bảng ở đây.

Một thân đao ý lại mạnh mẽ ác liệt và bá đạo đến mức không giấu được.

Hắn đứng ở giữa đám người, tựa như một bó đuốc ở trong một đám đom đóm vậy, không chú ý cũng không được.

“Người kia chính là Sở Hi Thanh?” Lúc này, gia chủ Lộ Triết của Lâm Hải Lộ thị cũng nhìn về phía Sở Hi Thanh, mặt lại nở nụ cười nói: “Chu huynh thật là may mắn! Có người này ở đây, tòa bí cảnh cửu phẩm này đã là vật trong túi của Chu huynh rồi.”

Đêm hôm qua, hắn cũng nghe nói đến chuyện phát sinh trong đại sảnh của khách sạn.

Ban đầu, Lộ Triết còn không tin thế gian này còn có một cửu phẩm có thể đánh bại Chu Lương Thần bằng một đao.

Nhưng hôm nay, Lộ Triết tận mắt nhìn thấy Sở Hi Thanh, thì đã biết chuyện này không phải không có căn cứ.

Điều này khiến cho tâm trạng của hắn lo lắng không thôi.

Hắn vốn cho rằng Lâm Hải Chu thị sẽ chẳng làm nên trò trống gì trong lần tránh cướp bí cảnh này.

Nhưng không ngờ Chu gia lại mang một con cá lớn từ quận Tú Thủy về đây.

So với đám võ tu cửu phẩm ở đây, người này giống như một con cá mập khổng lồ nhảy vào trong bể nước, khó có thể ngăn cản.

Lúc này, Độ Linh Tiên đứng ở bên cạnh Chu Hùng Bá đã híp mắt lại, lòng thầm mắng một tiếng “Tiếu Diện Hổ”.

Tên khốn khiếp này rõ ràng là muốn dùng lời nói để gây xích mích, muốn tất cả mọi người sinh lòng kiêng kỵ với Sở Hi Thanh.

Công nhận ra là Sở Hi Thanh rất xuất sắc, nhưng đến khi hắn bị tất cả mọi người nhắm vào, bị mọi người liên thủ đối phó, thì dù sức chiến đấu của hắn có mạnh mẽ vô song đến đâu, cuối cùng vẫn sẽ bị loại.

Nếu muốn trách, thì chỉ có thể trách đứa con trai bảo bối của nàng.

Tối hôm qua, nếu như nàng ở khách sạn thì nàng nhất định sẽ niêm phong miệng của Chu Lương Thần trước rồi tính sau.

Trận tranh cướp bí cảnh này, rõ ràng là chuyện đã nắm chắc, nhưng lại vì lời nói của Chu Lương Thần mà phát sinh biến cố không cần thiết.

“Lộ huynh nói đùa rồi.” Sắc mặt Chu Hùng Bá không thay đổi, hắn lắc đầu phản đối: “Thực lực của võ tu cấp độ cửu phẩm có hạn, dù có mạnh thì cũng không thể địch số đông, không ai có thể quét ngang tất cả.”

“Huống hồ hôm nay còn có rất nhiều cao thủ và thiên tài cấp bậc cửu phẩm đến cướp đoạt bí cảnh này. Ví dụ như Ngân Văn Hổ - Lộ Trần, Bạch Mi Hổ - Ứng Hạo Bạch, Thi Cẩu – Lệ Mãn Sơn, Vô Ảnh Kiếm – Trác Bạch Vân. . . Có ai không phải là thiên kiêu trên Thanh Vân

Bảng? Có ai không phải là cửu phẩm có thể đối đầu với trăm người chứ? Tất cả bọn họ đều có hy vọng cướp được ngôi đầu.”

Mọi người nghe thấy thế thì chỉ yên lặng, không nói câu nào.

Lời nói của vị Tam Chỉ Kinh Thần – Chu Hùng Bá này đã rất rõ ràng rồi, đây là nhắc nhở cho thế lực khắp nơi, nếu như bọn họ liên thủ đối phó với Sở Hi Thanh, vậy thì cũng chỉ may áo cho mấy nhà này mà thôi.

Chu Hùng Bá thì lại tiếp tục cười nói: “hơn nữa, bí cảnh này là để Thần Ngao Tán Nhân tìm kiếm người truyền thừa y bát, bên trong có rất nhiều thử thách, vị Sở thiếu hiệp nhà chúng ta mạnh thì có mạnh thật, nhưng lại chưa chắc là đệ tử mà Thần Ngao Tán Nhân muốn.”

Sau đó, hắn nhìn về phía Lộ Triết với vẻ nghiền ngẫm: “Vì thế, ta đã nói với Sở thiếu hiệp là thắng thua không quan trọng, là do chúng ta không có duyên phận. Hắn không cần quan tâm đến thắng bại khi ở trong đó, chỉ cần khoái ý ân cừu, ăn miếng trả miếng là được rồi.”

Mặc kệ là kẻ nào dám ra tay đầu tiên, thì cứ đá hắn ra khỏi cục là được.

Lộ Triết cũng bị ánh mắt sắc bén như đao của Chu Hùng Bá làm cho da thịt đau đớn.

Trên mặt hắn lại không có cảm xúc gì, còn nở nụ cười tự nhiên: “Chu lão đệ thật mạnh, tiểu huynh bội phục. . .”

Nhưng đúng lúc này, một người mặc quan bào màu đỏ rực ở phía trước họ bỗng nhiên phất tay lên, triển khai một quyển trục.

“Bí cảnh cửu phẩm sắp mở rồi, chư vị đến ký giấy sinh tử đi. Bên trong bí cảnh rất nguy hiểm, tất cả mọi người đi vào trong đó, sinh tử thắng bại đều do trời định. Tất cả ân oán và tranh đấu đều chỉ giới hạn ở trong bí cảnh, các phe đều không được truy cứu.”

Quyển trục này có màu vàng đỏ, sau khi mở ra thì lại trôi nổi trên không trung, còn tỏa ra những gợn sóng màu vàng óng ánh.

Chương 200: Vô Pháp

Chu Hùng Bá ngưng thần chú ý, nhìn văn tự ở trên quyển trục.

Cái cuốn ‘Sinh tử khế’ này, hiển nhiên là được xuất từ tay thuật tu cao phẩm, lấy tài liệu từ da cự yêu, để cho thần ma chứng kiến.

Tại dưới góc của quyển trục, còn có một dấu ấn có mấy chữ “Đại Ninh – Tổng đốc Đông Châu”.

Quyển trục này có sức mạnh thần dị, một khi bọn họ ký tên vào đó, thì thần phách sẽ bị hạn chế, không thể đổi ý.

Vì vậy nên Chu Hùng Bá không thể không cẩn thận một chút, đảm bảo trong cái Sinh Tử Khế này không có nội dung nào mà mình không thể tiếp thu được.

Một lát sau, vẻ mặt của vợ chồng Chu Hùng Bá đều thả lỏng, mọi người cũng lục tục tiến lên trước.

Bọn họ lấy máu tươi làm mực, lấy ngón tay làm bút, từng người từng người ký tên lên trên quyển trục.

“Tất cả võ tu tham dự tranh cướp bí cảnh cửu phẩm đều đi lên ấn dấu tay.”

Quan chức mặc áo đỏ chắp tay sau lưng, ánh mắt sắc bén nhìn mọi người ở đây.

“Khoảng tầm 7900 năm trước, có một trận tranh cướp bí cảnh Long Uyên. Thế lực khắp nơi tranh đấu không ngừng, coi nhau là kẻ thù, đánh giết lẫn nhau, tạo thành rất nhiều thảm án, cuối cùng còn lan đến toàn bộ thiên hạ, làm cho hoàng triệu Đại Tĩnh khi đó sụp đổ, khiến cho Cự vu ở phương bắc mang binh đến diệt quốc.”

“Nếu như không phải Vũ Liệt thiên vương – Minh Thiên Thu đột nhiên xuất hiện vào ba trăm năm sau. Thì đến nay nhân tộc ta vẫn bị ngâm trong vũng bùn không thể đi ra, bị đám Cự vu kia chăn nuôi như chó lớn! Vì thế nên sau triều Đại Tĩnh, phàm là tranh cướp bí cảnh thì đều phải ký kết Sinh Tử kế, sau này sẽ không truy cứu.”

“Tất cả nghe rõ cho ta, tấm Sinh Tử Khế này là là do Thần Ngao Tán Nhân tự tay luyện chế vào mấy ngàn năm trước, trên có thần ma chứng kiến, dưới có ấn của Tổng đốc triều ta, thần lực của hoàng gia duy trì. Một khi các ngươi vi phạm, chắc chắn sẽ phải chết dưới lưỡi đao.”

Tất cả cửu phẩm ở đây đều hiện lên vẻ mặt nghiêm túc, đồng thời ôm quyền, phát ra tiếng vang như sét đánh: “Vâng! Lời nói của học sĩ, chúng ta xin nhớ trong lòng.”

Vị trung niên mặc áo quan màu đỏ rực này chính là lâu chủ Luận Võ Lâu của Đông Châu, tứ phẩm Thần Cơ Học Sí đương triều.

Lúc này, một đám người ùa lên, cắn ngón tay rồi đè dấu tay lên quyển trục.

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng, sức mặt lạnh lùng kiêu ngạo, hắn chỉ đứng lặng lẽ ở bên cạnh mà nhìn, tựa như xem thường làm bạn với mọi người.

Thật ra thì hắn lo lắng mình chui vào trong đám người thì sẽ bị người ta lấy đao chọc một nhát.

Nhưng lúc này, trong lòng hắn lại có chút niềm tin.

Sau khi vị Thần Cơ Học Sĩ này và đám cao nhân kia xuất hiện, thì số lượng điểm võ đạo của hắn lại tăng lên một mảng lớn, đã lên đến 63 điểm.

Số điểm này có thể để cho hắn tăng Truy Phong đao pháp hoặc là Phong Lôi võ ý lên một tầng.

Mãi cho đến khi bóng người thưa thớt, thì Sở Hi Thanh mới cất bước đi elen. Hắn dùng đao cắt ngón cái tay trái của mình, rồi đè xuống quyển trục.

Ngay khi Sở Hi Thanh trở về chỗ cũ, thì quyển trục kia đã tập hợp đủ 500 cái dấu tay.

Lúc này, Thần Cơ học sĩ kia lại là vẻ mặt ngưng trọng mà nhìn quyển trục, còn nhìn rất kỹ.

Mãi cho đến khi xác định tất cả ký tên và dấu tay đều chân thực không sai, thì hắn mới hơi phất tay áo lên, thu hồi quyển trục này về.

“Được rồi, cái Sinh Tử Khế này cũng là chìa khóa của bí cảnh, chỉ có người để lại dấu vân tay trên quyển trục mới có thể đi vào bí cảnh. Sau này, thứ này sẽ được giữ ở Luận Võ Lâu của Đông Châu làm bằng chứng. . .”

Giờ phút này, trong tầng mây trên bầu trời lại có một tiếng cười khẽ.

“Xem ra là ta không đến muộn!”

Đó là một giọng nam bén nhọn, tựa như đến từ chính trời cao, lại tựa như vang lên ở bốn phương tám hướng, khiến cho người ta khó bề phân biệt.

“Nếu như các ngươi còn chưa tiến vào, vậy thì lại thêm vị sư điệt này của ta đi.”

Giờ phút này, một bóng người màu đen bỗng nhiên rơi từ trên trời cao xuống.

Hắn lao thẳng từ mấy ngàn trượng trên không trung xuống, vốn nên bị đập thành thịt nát, nhưng khi rơi xuống lại cực kỳ mềm mại nhẹ nhàng, ngay cả bụi bặm ở chung quanh cũng không bị thổi lên.

Người này cao gầy, khó phân biệt là nam hay nữ, mái tóc dài màu đen xõa rối tung ở phía sau, trên mặt còn có một chiếc mặt nạ bằng sắt màu đen, chỉ để lộ đôi mắt lạnh lùng và cao ngạo, thần bí và thâm thúy, u ám như đêm tối, mà lại lạnh lùng như băng.

Điều khiến Sở Hi Thanh giật mình là, toàn thân người này đều được trói bằng băng vải có vẽ phù văn.

Những phần bại lộ ra ngoài không khí đều có cấu tạo từ kim loại. . . đó không phải là áo giáp, mà là thân thể bằng kim loại.

Vị Thần Cơ Học Sĩ kia cũng quay đầu nhìn người này, hắn cau mày, ngửa đầu nhìn về phía trên không.

“Tư Vô Pháp! Danh sách tiến vào bí cảnh đã đủ, các ngươi đã đến muộn!”

Chương 201: Vô Pháp (2)

Sở Hi Thanh nghe thấy ba chữ Tư Vô Pháp thì con ngươi liền co rụt lại.

Hắn rất quen thuộc với cái tên này, cái tên này đã xuất hiện trong quyển Luận Võ Thần Cơ đầu tiên mà hắn đọc từ khi đi đến thế giới này.

Vị này là người xếp thứ 23 trên Địa Bảng, một vị võ tu tam phẩm quanh năm đứng trên Địa Bảng.

Điều làm người ta để ý chính là, hắn còn có một tỷ tỷ, tên là Tư Vô Thiên, xếp thứ 19 trên Thiên Bảng, hai người được xưng là Vô Pháp Vô Thiên, là tà mà đại nghiệt chứ danh đương thời.

“Danh sách đã đủ?” Tư Vô Pháp giấu ở trong đám mây trên trời, hắn cười gằn một tiếng: “Cái danh sách này không phải các ngươi quyết định sao, lấy một danh ngạch không phải là đơn giản? Hoặc là. . . để vị sư điệt này của ta hỗ trợ cũng được.”

Khi Tư Vô Pháp vừa nói xong, cái tên có thân thể máy kia bỗng nhiên hóa thành một đạo tàn ảnh.

Hắn xông về phía đám người ở gần nhất, khi tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, thì đã có một cửu phẩm võ tu mất đầu, máu phun ra như suối.

Đám người này là đám người của Thủy Vân Cung.

Lúc này, Vô Ảnh Kiếm – Trác Bạch Vân giận tím mặt: “Làm càn!”

Bên hông của hắn lập tức phát ra một tiếng ‘sặc’ vang giòn, ngay sau đó là kiếm ra vô ảnh thật, có thể nói là nhanh đến cực hạn.

Đao của người kia cũng nhanh đến mức mắt thường khó nắm bắt.

Giữa hai người lập tức có một đám tia lửa, âm thanh đao kiếm va chạm cũng vang lên.

Sở Hi Thanh có thiên phú Ngũ Cảm Thông Linh nên nhìn thấy rất rõ ràng.

Đao trong tay người có thân thể kim loại kia, rõ ràng là một đôi Hồ Điệp Song Đao.

Mà chỉ vẻn vẹn bảy hiệp sau, Vô Ảnh Kiếm – Trác Bạch Vân đã chủ động lùi lại.

Bên dưới má trái của hắn đã xuất hiện một vết máu, bên dưới vết máu này chính là cái cổ của hắn.

Vô Ảnh Kiếm – Trác Bạch Vân cầm kiếm trong tay, sắc mặt nhất thời trở nên cực kỳ khó coi.

Trân Châu Tiên – Chu Hà của Thủy Vân Cung cũng là sắc mặt âm trầm như nước.

Cái tên thân thể kim loại này giết người của Thủy Vân Cung bọn họ, nhưng mà Chu Hà lại không để động đậy.

Lúc này, một luồng kiếm ý ở trên trời đang nhắm thẳng vào trán của nàng.

Nếu như bây giờ nàng dám động đậy, thì luồng kiếm ý này sẽ đâm thẳng vào trán của nàng.

“Thấy chưa, không phải là có thêm một vị trí rồi sao?” Tư Vô Pháp lại cười khẽ một tiếng: “Vậy thì làm phiền học sĩ đại nhân mở Sinh

Tử Khế, để chúng ta ký tên và ấn tay.”

Trong mắt vị Thần Cơ Học Sĩ lóe lên một tia lạnh lẽo, nhưng cuối cùng chỉ hừ lạnh một tiếng, rồi mở quyển trục ra lần nữa.

“Các ngươi có thể ghi danh, nhưng người tiến vào tòa bí cảnh này, tu vị không thể vượt qua cửu phẩm, tuổi tác không thể vượt quá mười tám.”

“Chuyện này thì không cần học sĩ nhắc nhở, ta rất rõ quy củ của Thần Ngao Tán Nhân.”

Tư Vô Pháp vẫn chưa hiện thân, nhưng tên của hắn đột nhiên xuất hiện ở trên quyển trục kia rồi.

Sau đó, người kia cũng đi lên.

Đôi tay của hắn đều là sắt thép rèn đúc, vì thế nên không có dấu vân tay, mà là cắt một vết thương ở cổ, lấy một ít máu rồi viết ba chữ lên quyển trục.

Sở Hi Thanh ỷ vào thị lực mạnh mẽ của mình để nhìn, hắn chỉ thấy ba chữ Tư Hoàng Tuyền.

Mà lúc này, sắc mặt của mọi người ở đây đều ngưng trọng lại.

Mấy người Ngân Văn Hổ - Lộ Trần, Bạch Mi Hổ - Ứng Hạo Bạch, Thi Cẩu – Lệ Mãn Sơn đều cau chặt lông mày.

Sức chiến đấu của Tư Hoàng Tuyền này, rõ ràng là nằm trên mấy bị thiên kiêu Thanh Vân Bảng ở đây.

“Rắc rối rồi!” Chu Hùng Bá cũng không khỏi cau chặt lông mày, hắn nhìn Tư Hoàng Tuyền: “Người này chắc hẳn là Thiết Tu La - Tư Hoàng Tuyền xếp hạng 98 trên Kinh sư - Thanh Vân Bảng. Người này không đến hai tòa bí cảnh ở Lạc Châu và Hà Châu kia, mà lại đến Đông Châu của chúng ta.”

Sở Hi Thanh lòng thầm nói đây mới gọi là thông minh.

Hai châu Hà và Lạc đều là nơi tinh hoa của Đại Ninh, lại gần với kinh đô, cao thủ như mây, thiên tài lớp lớp. Chỉ sợ tranh cướp bí cảnh ở hai nơi đó còn kịch liệt hơn ở đây nhiều.

Nếu như là hắn thì hắn cũng sẽ chọn mấy bí cảnh ở địa phương khác.

Chu Tượng Sơn lại nhìn Sở Hi Thanh: “Sở thiếu hiệp, thực lực của người này không tầm thường, nhưng vẫn kém ngươi một chút, nếu như người gặp phải người này, thì nhất định phải cẩn thận thêm vài phần.”

Sở Hi Thanh hai tay ôm đao, mặt không cảm xúc: “Không cần để ý, binh đến tướng đỡ là được.”

Chu Tượng Sơn cau mày, lòng thầm nói vị này quá nửa không đặt Tư Hoàng Tuyền vào mắt.

Nhưng mà Sở Hi Thanh đúng là có tư cách này thật.

Chu Lương Thần thì lại gật đầu, đây chính là phong phạm cao thủ mà hắn hướng đến.

Sở Hi Thanh thì lại sắc mặt cứng ngắc, tê cả da đầu.

Hắn đoán là dù mình có cẩn thận hơn nữa thì cũng vô dụng.

Kiếm của Vô Ảnh Kiếm – Trác Bạch Vân cũng đã nhanh đến mức làm cho hắn kinh hồn bạt vía, nhanh hơn Truy Phong đao của hắn ít nhất là hai đường.

Chương 202: Vô Pháp (3)

Đôi Hồ Điệp Song Đao của Tư Hoàng Tuyền thì không phải thứ mà hắn có thể chống đỡ.

Tuy rằng hắn có Truy Phong Trục Điện Chi Thủ giai đoạn thứ hai, nhưng pháp khí và đồ đằng Bí Chiêu lại kém hơn quá nhiều.

Nếu như đối mặt với Tư Hoàng Tuyền, có lẽ vừa chạm mặt thì hắn đã bay đầu rồi.

Cũng vào giờ phút này, vị Thần Cơ Học Sĩ kia đã thu quyển trục lại, rồi ném về phía bí cảnh trong thung lũng.

Quyển trúc kia liền bất mất ở phía sau mây mù ở lối vào, mà một chớp mắt tiếp theo, mấy trăm đạo ánh sáng màu bạc bắn ra.

Tổng số phải tầm năm trăm, chúng nó rơi thẳng vào tay của vị Thần Cơ Học Sĩ kia.

Sở Hi Thanh không biết chính là, khi năm trăm đạo ánh sáng kia rơi vào trong tay của vị Thần Cơ Học Sĩ kia, thì tại một ngọn núi khác cách nơi này ba dặm, có một người một điêu(chồn) đang đứng trên đỉnh một ngọn cây, nhìn từ trên cao xuống thung lũng kia.

Người khoảng tầm hai mươi tuổi, ăn mặc một bộ quần áo lụa mỏng màu trắng, dung mạo thanh lệ thoát tục, ung dung trang nhã, tựa như tiên tử ở phàm gian.

Bạch điêu (chồn trắng hoặc là chồn tuyết) thì to khoảng cánh tay người, toàn thân đều có lông trắng, một đôi con ngươi giống như hồng ngọc, rất đáng yêu và linh động.

“. . . Thần Ngao Tán Nhân chính là bán yêu, nhưng mà hắn không chịu thừa nhận huyết mạch yêu tộc của mình, suốt đời tự xưng là nhân tộc, lấy máu yêu làm sỉ nhục. Một đời diệt vô số đại yêu. Thậm chí Đông Hải Thần Ngao cũng bị hắn ép thành vật cưỡi.”

Cô gái quần trắng nói đến chỗ này, liền cười lạnh một tiếng: “Tuy nhiên, đến khi lâm chung thì người này lại nhớ đến huyết mạch yêu tộc trên cơ thể mình, trong bí cảnh của hắn cũng có một phần cơ duyên cho yêu tộc chúng ta.”

“Người này đúng ra là đại địch của yêu tộc ta, nhưng mà chúng ta lấy chỗ tốt mà hắn để lại cũng không sao, coi như là tiền bồi thường khi hắn đã tàn sát nhiều tiền bối của chúng ta đi.”

Giờ phút này, lại có một đạo ánh sáng bạc bay ra từ trong bí cảnh, rơi thẳng vào tay cô gái quần trắng.

Đó là một khối lệnh bài màu trắng bạc.

Cô gái quần trắng cầm lệnh bài trong tay, nhìn bạch điêu: “Tiểu Chiêu, quy củ của Thần Ngao Tán Nhân là tu vị cửu phẩm, tuổi tác không quá mười tám. Đổi thành yêu tộc chúng ta chính là trước thời kỳ động dục. Lê Sơn chúng ta chỉ có mình ngươi là thích hợp, mà sức chiến đấu của ngươi cũng vượt qua đám gọi là thiên kiêu Thanh Vân Bảng của nhân tộc.”

“Tuy nhiên, dáng vẻ này của ngươi không được, tốt nhất là biến thành hình người rồi hãy đi vào, như vậy thì mới không bị đám nhân loại kia nhằm vào. Hóa hình cần tu vị ngũ phẩm, nhưng ta đã xin một viên Hóa Hình Đan từ chỗ Thánh Mẫu nương nương cho ngươi, có thể giúp ngươi hóa hình trước mấy cấp. Ngươi nhìn xem đám người trong thung lũng kia, ngươi có thích tướng mạo của người nào không?”

Khi Yêu tộc muốn hóa hình, nhất định phải có đối tượng tham chiếu.

Bằng không thì sẽ biến hóa ra những hình thù cổ quái kỳ lạ nào đó.

Bạch điêu nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, lấy đó để đáp lại. Sau đó, nó liền nhìn về phía một thiếu niên đang đứng ở trong đám người.

Đó là một thiếu niên mặc áo xanh, khoác Tụ Thần Bí màu trắng, eo đeo trường đao, chính là Sở Hi Thanh.

“Hắn?” Cô gái quần trắng lắc đầu: “Túi da của người này không tệ lắm, vui tai vui mắt, nhưng hắn là nam. Bạch Tiểu Chiêu, ngươi là một cô bé, nên vẫn tìm nữ tử để tham chiếu thì tốt hơn.”

Bạch điêu lại lắc lắc đầu, nó nhìn Sở Hi Thanh lần nữa, sau đó lại kêu to lên.

Âm thanh của nó còn lớn hơn lúc trước không ít.

Cô gái quần trắng không khỏi cau mày, bạch điêu kiên trì ý kiến của mình, nhất định phải lựa chọn thiếu niên kia.

Nhưng mà nàng cũng hiểu được, yêu tộc chúng nó chỉ thích kẻ mạnh, trời sinh đã yêu thích nam tính mạnh mẽ.

Dựa theo tin tức mà nàng sở hữu, thiếu niên này là một trong những người mạnh mẽ nhất trong cấp bậc võ tu cửu phẩm.

Hơn nữa, người này không chỉ có thực lực mạnh mẽ, mà ngũ quan còn tuấn dật, dáng người cao lớn, có vẻ lỗi lạc bất quần.

“Tiểu Chiêu, người chắc chắn chứ? Một khi ngươi chọn hắn, tuy rằng dung mạo sẽ xinh đẹp, nhưng dáng người thì sẽ không tốt lắm đâu, ngươi còn nhỏ, không hiểu. . . “ Cô gái quần trắng nhìn bộ ngực của mình một chút, cuối cùng lại lộ ra vẻ bất đắc dĩ: “Thôi bỏ đi, ta có thể giúp ngươi một tay, nhưng ngươi cũng đừng hy vọng quá nhiều, sau này đừng trách ta là được.”

Sau đó, nàng lấy một viên đan dược màu xanh ra, rồi đặt vào trong miệng bạch điêu.

Bạch điêu nuốt đan dược, không lâu sau liền hơi cau mày, trong mắt hiện lên vẻ đau đớn.

Thân thể của nó bắt đầu vặn vẹo, bành trướng. Xương cốt trong người cũng bắt đầu kêu lên ‘ken két’, nhanh chóng biến hóa.

Sắc mặt của cô gái quần trắng nghiêm túc, bình tĩnh nhìn cảnh này. Một tay nàng đặt lên trán bạch điêu, chuẩn bị can thiệp bất cứ lúc nào.

Yêu tộc chúng nó và nhân tộc đều là cùng một mạch, tất cả đều là hậu duệ của tiên thiên thần linh thời viễn cổ.

Vì vậy mà ‘hóa hình’ cũng được gọi là ‘phản tổ’.

Chương 203: Vô Pháp (4)

Thật ra thì ‘hóa hình’ ở đây cũng không phải là hóa thành hình người, mà là tìm hiểu huyết mạch, nhận được thân thể tiếp cận với tổ tiên của mình.

Nhân tộc được trời cao chiếu cố, tuy rằng đã mất đi sức mạnh của tổ tiên, nhưng thân hình và diện mạo của bọn họ cũng sát với tiên thiên thần linh nhất.

Mà khoảng tầm nửa khắc thời gian sau, Tiểu bạch điêu đã hóa thành hình dạng của một thiếu nữ.

Ngũ quan của nàng cực kỳ tương tự với Sở Hi Thanh, chỉ là có một chút dịu dàng của nữ tính.

Dáng người cao gầy, không khác gì cô gái quần trắng kia cả.

Lông mày của thiếu nữ vẫn hơi cau lại, tựa như đang thích ứng với cảm giác đau đớn và ngứa ngáy sau khi xương cốt biến hóa.

Sau đó, nàng liền đưa mắt nhìn về phía bí cảnh ở đằng trước.

Lúc này, ánh rạng đông đầu tiên đã xuất hiện ở phía chân trời, chuyện này có nghĩa là tòa bí cảnh cửu phẩm này đã chính thức mở cửa.

Lúc này, thiếu nữ hơi nhếch mày liễu, hóa thành một vệt sáng màu trắng lao nhanh qua rừng rậm, phóng thẳng về phía bí cảnh kia.

Nàng sử dụng cả tay lẫn chân, động tác và phong thái giống như một con chồn tuyết đang chạy nhanh ở trên cây.

Cô gái quần trắng thì lại lấy một bộ quần áo ra: “Tiểu Chiêu, yêu lực của ngươi bây giờ không biến được quần áo, ngươi phải mặc quần áo vào đã. . .”

Sau đó, nàng ngây người ra, chỉ thấy bóng lưng thiếu nữ đã đi xa, lòng thầm nói tốt xấu gì thì cũng phải mặc quần áo rồi hãy đi chứ, trần truồng như vậy thì ra thể thống gì?

Nhưng lúc này, thiếu nữ bỗng nhiên rơi từ trên ngọn cây xuống, ngã thẳng xuống một bụi cỏ ở trên mặt đất.

Cô gái áo trắng không khỏi lấy tay đập trán.

Đứa nhỏ này còn không dành thời gian làm quen với tứ chi và thân thể của nhân loại, thế mà đã vội vàng chạy đi rồi.

Không biết hành trình này của nàng có thuận lợi lấy được thứ mà Thần Ngao Tán Nhân để lại hay không nữa.

. . .

Trước lối vào thung lũng, Thần Cơ Học Sĩ một thân quan bào màu đỏ rực vung tay lên, đám lệnh bài kia liền trôi nổi ở trước mặt mọi người.

Trong mắt vị này lộ ra linh quang màu xanh, quét mắt nhìn năm trăm cái lệnh bài màu bạc này.

Một lát sau, Thần Cơ Học Sĩ liền phất tay áo một cái, đám lệnh bài bí cảnh này liền bay tán loạn, rồi rơi vào trong tay của năm trăm tên võ tu cửu phẩm đã có tên trên Sinh Tử Khế.

“Mọi người chú ý, lệnh bài này không chỉ là chìa khóa đi vào bí cảnh, mà trong đó còn có phù trận. Khi các ngươi gặp phải nguy hiểm ở trong bí cảnh, hoặc là có ý muốn rời đi, thì có thể khởi động phù trận ở trong đó. Trong bí cảnh này có trận pháp mà Thần Ngao Tán Nhân để lại, nó sẽ đưa các ngươi ra khỏi bí cảnh. Vì thế phải bảo vệ lệnh bài cẩn thận, đừng có làm mất.”

Sau khi Sở Hi Thanh cầm lấy lệnh bài, liền cảm thấy chất liệu của lệnh bài này rất không tầm thường.

Hắn cầm trong tay rồi bắt đầu quan sát tỉ mỉ.

“Cái này gọi là Xích Luyện Ngân, là một loại tài liệu luyện khí có được từ việc dung luyện ma ngân (bạc) và một số tài liệu đặc thù.” Chu Tượng Sơn có kiến thức rộng rãi, liếc mắt một cái liền nhận ra, than thở nói: “Thần Ngao Tán Nhân quả nhiên là giàu có bằng một nước. Một khối lớn như vậy phải có giá trị 500 lượng bạc là ít, còn có thể mang ra làm tài liệu chính để luyện pháp khí bát phẩm.”

Hắn lại dặn dò Chu Lương Thần và đám cửu phẩm của Chu gia: “Sau khi đi vào trong, các ngươi có thể tranh thì tranh, nếu như cảm thấy không địch lại thì có thể mượn lệnh bài để đi ra ngoài. Chỉ cần các ngươi cố hết sức, thì trong tộc sẽ không trách tội.”

Còn về phần Sở Hi Thanh thì hắn đã quên.

Theo Chu Tượng Sơn, thì khả năng Sở Hi Thanh sẽ thua là nhỏ bé không đáng kể.

Trong lòng Sở Hi Thanh thì lại thật lạnh thật lạnh, thái độ của vị chấp sự này đối với bọn họ là hoàn toàn khác biệt.

Cầm tiền của Chu gia bọn họ, quả nhiên là phải làm việc cho bọn họ.

Không lâu sau, ánh rạng đông ở chân trời đã chiếu xuống.

Tất cả mọi người ở phía trước thung lũng bỗng nhiên cảm thấy phấn chấn, nối đuôi nhau đi vào bí cảnh.

Khi bọn họ đi đến trước bí cảnh, lệnh bài màu bạc trên người họ sẽ xuất hiện một luồng ánh sáng màu trắng, sau đó toàn thân bọn họ đều hòa tan ra như bong bóng.

Sở Hi Thanh vẫn chờ đến khi tất cả mọi người đi gần hết, thì hắn mới cất bước đi đến lối vào thung lũng.

Theo người khác, thì hắn là ung dung không vội, chỉ coi bí cảnh trước mặt là chuyện rất bình thường. Nhưng thật ra là hắn không dám chen vào đám người hỗn loạn kia, vì sợ người nhân cơ hội đó chọc mình một đao.

Tuy nhiên, không biết có phải là trùng hợp hay không, ngay khi hắn cất bước tiến lên thì Tư Hoàng Tuyền cũng đồng thời di chuyển.

Hai người vừa vặn gặp nhau ở lối vào thung lũng, cả hai đều liếc mắt nhìn chằm chằm vào nhau.

Khoảnh khắc này, lối vào thung lũng đã là một mảnh cát bay đá chạy, bụi mù tung bay.

Chương 204: Can đảm

Sở Hi Thanh cũng đã có lòng đề phòng khi hắn phát hiện Tư Hoàng Tuyền cất bước.

Một khi vị Thiết Tu La có sức chiến đấu kinh người này ra tay với hắn, thì có thể hắn còn không có cả thời gian để đổi thẻ nhân vật.

Kết quả là hắn ngàn phòng vạn phòng, lại không thể phòng được chính mình.

Ngay khi hai người đồng thời đi đến lối vào thung lũng, thần niệm của Sở Hi Thanh đột nhiên phun trào như dung nham núi lửa, ngưng tụ thành một luồng đao ý mạnh mẽ, chém thẳng về phía Tư Hoàng Tuyền.

Con ngươi Sở Hi Thanh nhất thời co rụt lại, trong lòng biết là không ổn rồi.

Tích cách của Nhai Ti rất cương liệt, hiếu chiến và thích giết chóc, giờ phút này lại gây họa rồi!

Rõ ràng là trên người Tư Hoàng Tuyền có thứ gì đó đã kích động đao ý của hắn!

Tư Hoàng Tuyền cũng phản ứng rất nhanh, trong con ngươi đen xì của hắn lóe lên một tia lạnh lẽo, cũng lấy đao ý đến đánh trả.

Đây là tên con hoang ở đâu chui ra, lại dám ra tay với hắn?

Thần niệm của hai người va chạm nhau ở lối vào thung lũng, làm cho bụi mù cuồn cuộn trong phạm vi nửa trượng chung quanh.

Đôi tay của Tư Hoàng Tuyền đè lên đôi đao ở bên eo, hắn vốn muốn trực tiếp rút đao ra khỏi vỏ, chém đầu người đối diện xuống.

Tuy nhiên, cái đao ý mạnh mẽ và ác liệt kia lại có thể làm cho hắn liên tục lùi về phía sau ba bước, kéo dài khoảng cách của song phương.

Khi Tư Hoàng Tuyền đứng vững lần nữa, thì mũi của hắn đã tràn ra một đường máu.

Bản thân Sở Hi Thanh cũng không dễ chịu, hắn cũng lùi lại hai bước về sau, đầu óc thì lại đau đớn như bị dao đâm.

Nhưng mà lần giao phong này, chung quy vẫn là hắn thắng.

Nhưng Sở Hi Thanh lại không vui mừng chút nào.

Tư Hoàng Tuyền ở ngoài bảy bước đã rút cặp Hồ Điệp Song Đao kia ra, ánh mắt ngậm lấy kiêng kị, và tràn đầy sát khí.

Mà lúc này, toàn bộ lối vào thung lũng đều ầm ầm như sóng dậy, tất cả mọi người đều ngạc nhiên không thôi mà nhìn cảnh này.

Chu Tượng Sơn thì lại trợn mắt há hốc mồm, sau đó âm thầm lấy làm kỳ lạ.

Lúc nãy hắn còn nhắc nhở Sở Hi Thanh cẩn thận Tư Hoàng Tuyền, kết quả người ta vừa tìm được cơ hội thích hợp liền trực tiếp giơ đao lên chém luôn.

Vị này muốn chèn ép sự kiêu ngạo của Tư Hoàng Tuyền ở trước mặt mọi người sao?

Không hổ danh là thiếu niên anh hùng có thể chèn ép tất cả thiên kiêu Thanh Vân Bảng của Đông Châu!

Hóa ra vị này hung hãn và kiệt ngạo đến mức này. . .

Khi tất cả mọi người đều kiêng dè với Hồ Điệp Song Đao của Tư Hoàng Tuyền, và kiêng kị với Vô Pháp Vô Thiên ở sau lưng hắn, thì Sở Hi Thanh lại không để người này vào trong mắt.

Chu Lương Thần thì lại giật mình kinh ngạc, sau đó lại bội phục sát đất.

Hắn cho rằng mình thua ở trong tay Sở Hi Thanh, quả thực là thua không oan.

Người này không chỉ có đao đạo ở trên mình, mà ngay cả khí độ và can đảm cũng hơn xa mình.

Nếu như đổi lại hắn là Sở Hi Thanh, thì hắn có thể trốn Tư Hoàng Tuyền thì sẽ trốn, tạm thời trốn mũi nhọn đã. Đợi đến khi vào bí cảnh rồi, thì sẽ mới tìm cơ hội giao thủ với Tư Hoàng Tuyền. Nào dám tranh đấu với Tư Hoàng Tuyền ở ngay dưới mắt Tư Vô Pháp?

Mà lúc này, Tam Chỉ Kinh Thần – Chu Hùng Bá ở phía xa xa lại hơi sững sờ, sau đó liền tập trung tinh thần, đề phòng cảnh giác.

Hắn không xác định liệu mình có thể bảo vệ Sở Hi Thanh hay không, nhưng nhất định phải cố gắng hết sức.

Sở Hi Thanh chèn ép khí thế của Tư Hoàng Tuyền, không thể nghi ngờ là rất tin tưởng hắn.

Hắn tuyệt đối không thể phụ lòng Sở Hi Thanh!

Công nhận là Tư Vô Pháp rất mạnh, là cao nhân xếp trên Địa Bảng.

Nhưng dù sao thì đây cũng là quận Lâm Hải, là địa bàn của bọn họ, ít nhiều gì thì Chu Hùng Bá cũng có chút nắm chắc.

Trong mắt Chu Hà của Thủy Vân Cung thì lại hiện lên một tia sáng: "Đứa bé này, thú vị!"

Hành động đánh chết người Thủy Vân Cung của Tư Hoàng Tuyền, đã làm cho nàng vừa lúng túng lại vừa tức giận.

Cho nên, hiện giờ nàng thấy Sở Hi Thanh ra tay đánh Tư Hoàng Tuyền, thì lập tức có rất nhiều thiện cảm với người này.

Tay Chu Hà đè kiếm, ánh mắt âm lãnh nhìn về phía bầu trời.

Trưởng lão Thi Cửu Mệnh của Thi Sơn Môn thì chậc chậc hai tiếng, sau đó mở miệng nói với giọng khàn khàn: "Nguyên thần và đao ý của người này thật sự là khiến người ta mở mang tầm mắt. Có thể tu luyện đến trình độ này ở cấp bậc cửu phẩm, thật sự là đáng sợ. Mấu chốt là còn rất can đảm!"

Giờ phút này, cơ bắp trên hai cánh tay trắng bệch như cương thi của hắn đã bắt đầu phồng lên: "Một cái đao ý này thực sự là quá hay! Bằng không thì đôi sư thúc sư chất Vô Pháp Vô Thiên này còn tưởng rằng Đông Châu chúng ta không có người!"

Tuy nhiên, Tư Vô Pháp giấu mình trong đám mây trên trời lại không có động tĩnh gì, tựa như là không có ý định ra tay can thiệp.

Chương 205: Can đảm (2)

Khi những người này nghị luận sôi nổi, vị Thần Cơ Học Sĩ, lâu chủ Luận Võ Lâu của Đông Châu đứng ở trước họ lại cảm thấy rất hứng thú.

Hắn chắp tay sau lưng, dùng ánh mắt thưởng thức để nhìn Sở Hi Thanh.

Đó chính là Nhai Tí đao, một loại truyền thừa được diễn sinh ra từ Truy Phong đao của Vô Tướng Thần Tông.

Cảnh giới cửu phẩm, đao ý tầng bốn, quả thật là rất lợi hại.

Đặc biệt là nơi này có mấy ngàn người đang có ác ý với hắn, đao ý nàng càng trở nên vô địch tại cùng cấp.

Điều khiến vị Thần Cơ Học Sĩ này kinh ngạc chính là, trên người kẻ này chỉ có hai bức đồ đằng Bí Chiêu, pháp khí cũng chỉ có ba cái, mà hai cái trong đó chỉ có cấp độ bát phẩm.

Thiên phú của thiếu niên này, thực sự là mạnh đến đáng sợ.

Tuy nhiên, trong lòng Thần Cơ Học Sĩ cũng nổi lên vài phần nghi ngờ và khó hiểu.

Vấn đề ở đây là, tại sao ánh mắt của thiếu niên này lại cay đắng và bất đắc dĩ như vậy?

Không phải chính hắn là người khiêu khích và gây sự trước sao?

Lúc này, lông tơ toàn thân của Sở Hi Thanh đã dựng đứng lên khi bị ánh mắt tràn đầy sát ý của Tư Hoàng Tuyền nhìn vào.

Tay hắn đè đao bên eo, dứt khoát mở võ đạo bảo khố ra, dùng 10 điểm võ đạo để đổi thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 11 tuổi.

Đao của Tư Hoàng Tuyền cực nhanh, trong vòng ba bước thì một đao là có thể lấy tính mạng của hắn, Sở Hi Thanh không thể không đổi từ sớm để phòng bị.

Thật ra thì cái thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 11 tuổi này cũng là một mầm họa rất lớn, đầu tiên không nói đến chuyện hắn đột nhiên tăng vọt lên bát phẩm, chỉ là chuyện hắn dùng võ đạo cực kỳ tương tự với Tần Mộc Ca hồi nhỏ, thì cũng có thể khiến cho người ta nghi ngờ rồi.

Nhưng tình hình bây giờ, Sở Hi Thanh chỉ có thể mượn tấm thẻ này để giải quyết vấn đề.

Tuy rằng sau này có thể sẽ có rất nhiều phiền phức, nhưng dù sao cũng khá hơn là mất mạng ở đây.

Còn về phần tấm thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 10 tuổi (bản trải nghiệm) kia, Sở Hi Thanh vẫn muốn giữ nó lại, chờ đến khi vào trong bí cảnh mới sử dụng.

Tư Hoàng Tuyền ở đối diện thì lại hạ thấp thân thể, toàn thân như một con báo chuẩn bị phát lực.

Tuy nhiên, trước khi hắn ra tay, tay cầm đao của Tư Hoàng Tuyền lại hơi căng thẳng.

Hắn có thiên phú Thái Thượng Thông Thần, chẳng những có thể câu thông với quỷ thần, mà còn có thể cảm ứng được bất kỳ nguy hiểm nào có thể ảnh hưởng đến tính mạng của mình.

Lúc này, hắn cảm giác được trên người Sở Hi Thanh đang ẩn chứa một loại nguy hiểm cực đoan nào đó.

Tư Hoàng Tuyền bình tĩnh nhìn Sở Hi Thanh một chút, tựa như phải nhớ kỹ cái gương mặt này. Sau đó, hắn dứt khoát cho Hồ Điệp Song Đao vào trong vỏ, không nói lời nào mà đi thẳng vào bí cảnh.

Người này đúng là rất mạnh, không phải hắn có thể đối đầu.

Nhưng thứ Tư Hoàng Tuyền tu luyện chính là võ đạo Tu La, tinh thông thuật ám sát, nên không cần đối mặt chính diện.

Sau khi tiến vào bí cảnh, hắn có rất nhiều biện pháp giải quyết vấn đề.

Hắn sẽ nhìn chằm chằm vào người này, chờ đợi một cơ hội để tung một đòn trí mạng.

Mà ngay khi Tư Hoàng Tuyền chủ động tránh lui, tiến vào bí cảnh cửu phẩm, toàn bộ lối vào thung lũng đều vì thế mà xôn xao ầm ĩ.

Hơn một ngàn võ tu ở bên ngoài đều thay đổi sắc mặt.

“Tránh không chiến? Lợi hại, một cái đao ý, liền có thể ép thiên kiêu của Thanh Vân Bảng ở kinh thành phải trốn?”

“Ta còn tưởng rằng hai người bọn họ nhất định sẽ đánh đến chết. Tư Hoàng Tuyền này rất kiêu ngạo, rất vênh váo cơ mà? Người Thủy Vân Cung bảo chém liền chém luôn, ngay cả Trác Bạch Vân cũng không phải đối thủ của hắn mà.”

“Người này là Sở Hi Thanh đúng không? Chính là người đã bức lui Lộ Trần trong khách sạn ngày hôm qua. Ta không hiểu, rốt cuộc thì thực lực của kẻ này mạnh đến mức nào?”

“Đây là một kẻ địch mạnh, nhà chúng ta chưa chắc đã có thể chiến thắng, nhưng người này đúng là đã xả giận cho võ lâm Đông Châu chúng ta.”

Sở Hi Thanh nhìn thấy Tư Hoàng Tuyền rời đi, tâm thần của hắn cũng hơi thả lỏng xuống, âm thầm thở phào một hơi.

Hắn thầm cảm thấy bất đắc dĩ, lần này không ngờ lại lãng phí mười điểm võ đạo rồi.

May mắn là giờ phút này, trong tầm mắt của Sở Hi Thanh lại có pháo hoa nổ tung tóe.

Lần này, hắn không chỉ kiếm lại vốn, mà còn kiếm lời, hơn nữa còn là kiếm lời lớn. . .

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn màn hình huỳnh quang hư ảo của mình, sau đó cũng cất bước đi về phía lối vào thung lũng.

Tòa bí cảnh cửu phẩm này có nhiều mây mù, nên người bên ngoài không thể nhìn thấy cảnh tượng ở bên trong.

Mà sau khi Sở Hi Thanh đi vào, hắn nhìn thấy ánh mặt trời sáng ngời, và một mảnh rộng lớn trống trải.

Nhưng ngay sau đó, Sở Hi Thanh lại cau chặt lông mày.

Tấm thẻ nhân vật mà hắn đã đổi kia, vốn phải kéo dài hai phút, nhưng sau khi hắn tiến vào bí cảnh thì đã mất tác dụng.

Sở Hi Thanh lại nhìn võ đạo bảo khố của mình, chỉ thấy cái logo thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 11 tuổi (bản chính thức) đã biến thành màu xám.

Khi Sở Hi Thanh chú ý tấm thẻ này, thì có mọt đoạn tin tức xuất hiện ở trong đầu óc của hắn.

---Do hạn chế địa vực, tạm thời không thể sử dụng vật phẩm này.

Sở Hi Thanh lập tức vô cùng đau đầu, đây quả thực là tình huống bết bát nhất trong dự đoán của hắn.

Chương 206: Bia đá

Chu Lương Thần đi theo sát sau lưng Sở Hi Thanh.

Hắn không khỏi cau mày khi nhìn thấy tình cảnh ở phía trước, trong mắt còn hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Chẳng lẽ kia là Thần Ngao Tán Nhân?”

Nghe thấy vậy thì thu màn hình huỳnh quang hư ảo vào trong góc, rồi nhìn về phía trước mặt.

Nơi này là một quảng trường rộng tầm mười mấy trượng bằng đá cẩm thạch, nơi cuối cùng có chín tòa bia đá cao chừng năm trượng.

Những bia đá này đều không có ngoại lệ, tất cả đều có khắc một chữ ‘Ngộ’ cứng cáp mạnh mẽ.

Những chữ này phải to đến phạm vi ba trượng, cực kỳ bắt mắt.

Tuy nhiên, thứ hấp dẫn Sở Hi Thanh là tòa bia đá nằm ở trung tâm.

Phía trên đó là một ông lão mặc áo bào xanh đang đứng, hắn hạc phát đồng nhan, râu trắng mi trắng, khí chất bất phàm, tiên phong đạo cốt.

(hạc phát đồng nhan = tóc trắng mặt trẻ, non)

Tuy nhiên, dưới góc trái của khuôn mặt hắn có mấy cái bớt hình bông tuyết màu trắng.

Con ngươi Sở Hi Thanh nhất thời co lại, vẻ mặt nghi ngờ không thôi.

Trước khi hắn đến Lâm Hải, hắn đã từng tìm hiểu qua về cuộc đời Thần Ngao Tán Nhân.

Cái ông lão mặc áo báo xanh này, có dung mạo hoàn toàn giống hệt với Thần Ngao Tán Nhân ở trong truyền thuyết.

Đặc biệt là cái vết bớt màu trắng kia, hoàn toàn là ký hiệu của Thần Ngao Tán Nhân.

Vị này đứng xưng là Thần Ngao, thật ra thì không có liên quan gì với Ngao tộc cả.

Trái lại thì người này rất thích ăn các loại rùa biển và Kim Ngao, khi già còn bắt một con Đông Hải Thần Ngao có tuổi thọ vạn năm về làm vật cưỡi.

Nghe đồn Thần Ngao Tán Nhân có huyết mạch ‘Thất vỹ Phong Ly’.

Loại thần thú này cũng được gọi là ‘Phong Sinh thú’, hình dạng tựa như điêu (chồn), có bảy cái đuôi, có thể thao túng phong tuyết, lấy các loại cá làm thức ăn.

Vì thế nên Thần Ngao Tán Nhân có cái bớt ở trên mặt, đây cũng là thứ để chứng minh huyết mạch yêu tộc của hắn.

Tuy nhiên, Thần Ngao Tán Nhân là người của mấy ngàn năm trước, tuyệt đối không thể sống đến bây giờ.

“Chắc hẳn là một phân hồn hoặc là ý thức của Thần Ngao Tán Nhân, cũng có thể là hình chiếu từ mấy ngàn năm trước.” Sở Hi Thanh hơi suy tư rồi nói: “Có người nói tu sĩ nhất phẩm có thể tu luyện ra ‘phân hồn hóa thể’, thủ đoạn và thần thông của bọn họ, không phải thứ mà chúng ta có thể tưởng tượng nổi.”

Hắn lập tức cất bước đi về phía trước: “Chúng ta qua xem một chút.”

Lúc này, đám võ tu cửu phẩm kia vào bí cảnh cũng đã tụ tập ở bên đó.

Bọn họ đang ngồi khoanh chân ở trên quảng trường bằng đá cẩm thạch, ngửa đầu nhìn lên trời, nhưng không biết là đang nhìn cái gì.

Tuy nhiên, nếu những bia đá này đã có chữ ‘Ngộ’, vậy thì có thể là cửa ải này sẽ liên quan đến ngộ tính.

Khi Sở Hi Thanh đi vào quảng trường bằng đá cẩm thạch, thần sắc hắn hơi động.

Hắn phát hiện Thần Ngao Tán Nhân ở trên đỉnh chóp của bia đá kia, dường như đang nhìn về phía mình.

“Đệ tự của ta, ngộ tính, gân cốt, khí vận, trí tuệ, thiếu một thứ cũng không được. Trong bốn cái này thì ta coi trọng ngộ tính nhất. Các người có thể nghiên cứu chín bức bia đá chữ ‘Ngộ’ này, chỉ cần lĩnh ngộ được bất cứ chân ý của một bia đá nào trong đó, lại để lại một vết sâu ba tấc trở lên ở trên bia đá, thì mới có tư cách vượt qua ải này.”

“Lấy một canh giờ làm hạn định, người lĩnh ngộ nhiều bia đá trong thời gian này sẽ có ban thưởng khác. Người ngộ được năm bia đá, có thể lấy được 200 lượng bạc. Người ngộ được bảy bia đá, có thể lấy được một cái pháp khí thất phẩm thượng. Người ngộ được kiếm chiêu hoàn chỉnh, có thể lấy được chân nguyên mà ta để lại, vì đó mà thức tỉnh một loại thiên phú huyết mạch. . .”

Sở Hi Thanh phát hiện đây không phải là tiếng nói của Thần Ngao Tán Nhân, mà là một đoạn ý niệm trực tiếp truyền vào trong đầu óc của hắn.

Lúc này, Sở Hi Thanh nhìn về phía tòa bia đá ở trung ương nhất.

Giờ phút này, một bức đồ họa kỳ dị hiện lên ở trước mặt Sở Hi Thanh.

Bức tranh này trực tiếp xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn, giống như là màn hình huỳnh quang hư ảo kia của hắn vậy.

Sở Hi Thanh âm thầm kinh ngạc, sau đó cũng ngồi xếp bằng xuống, rồi tập trung nhìn vào trong bức tranh này.

Bức tranh này còn có thể động, bên trong chỉ có một thanh kiếm màu xanh đang trôi nổi ở trung ương.

Trên mũi kiếm và lưỡi kiếm của nó còn có vô số khí lưu màu xanh đang quấn quanh.

Những khí lưu màu xanh này kéo dài, biến ảo muôn phương, không thể dự đoán.

Đầu tiên, Sở Hi Thanh có kinh nghiệm từ việc nghiên cứu bức Nhai Tí Đồ kia, nên muốn ghi nhớ toàn bộ từng chi tiết nhỏ của bức tranh này.

Nhưng sau đó, hắn phát hiện chuyện này không thực tế cho lắm.

Chỉ vì 'phong' ở bên trong bức tranh này biến đổi thất thường, căn bản là không có quy tắc cố định.

Sở Hi Thanh bình tĩnh quan sát, dần dần nhận ra một luồng 'huyền ý' ở bên trong bức tranh.

Đây chính là cái gọi gió vô thường?

Hắn ngộ ra thứ gì đó, sau đó lại thấy đám khí lưu màu xanh quấn quanh kiếm kia tựa như hóa thành một đạo kiếm quang.

Chương 207: Bia đá (2)

Tầm nửa khắc thời gian sau, Tư Hoàng Tuyền là người đứng dậy đầu tiên, hắn chém một đao lên trên bia đá.

Vết đao này cực sâu, sâu đến tận sáu tấc!

Sau đó, Tư Hoàng Tuyền lại đổi một tòa bia đá, rồi tiếp tục nghiên cứu.

Tiếp đó là mấy người Vô Ảnh Kiếm - Trác Bạch Vân, Thi Cẩu – Lệ Mãn Sơn, Bạch Mi Hổ - Ứng Hạo Bạch. . .

Sở Hi Thanh phát hiện ngộ tính của mình đúng là không tệ, hôm nay, thời gian hắn phá giải bức kiếm đồ này cũng sàn sàn với đám người Vô Ảnh Kiếm - Trác Bạch Vân và Thi Cẩu – Lệ Mãn Sơn.

Chu Lương Thần là người thứ năm đứng lên, dẫn trước Ngân Văn Hổ - Lộ Trần.

Sau khi hắn đứng lên, lại nhìn về phía Sở Hi Thanh với ánh mắt nghi ngờ và khó hiểu: “Sở huynh?”

Hắn cảm thấy mấy bức tranh mà Thần Ngao Tán Nhân để lại quá đơn giản, chỉ là một bức tàn đồ của một chiêu kiếm hệ Phong mạnh mẽ mà thôi.

Với thiên phú và ngộ tính của Sở Hi Thanh, không nên chậm hơn hắn mới đúng.

“Chu huynh, nếu đã lĩnh ngộ xong thì cứ tự nhiên là được.” Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn Chu Lương Thần một chút, sau đó lại tập trung nhìn về phía bức tranh ở trước mặt: “Ta còn phải tiếp tục, dường như trong này còn có huyền cơ nào khác, trong này rõ ràng là còn thứ gì đó. Ta cho rằng đây không phải là tất cả của nó.”

Chu Lương Thần nghe thấy thế thì không khỏi sững sờ, lòng thầm nói trong bức kiếm đồ này còn có huyền cơ khác?

“Lại có việc này?”

Hắn nửa tin nửa ngờ mà đưa tay ra đánh một cái, sau đó sắc mặt liền hơi thay đổi.

Đúng là tàn thức của chiêu này còn có một ít dư vị thật, dường như còn có thể tiếp tục suy diễn. . .

Chu Lương Thần vốn nên chú ý được, nhưng hắn nóng lòng muốn phá giải kiếm đồ này trong thời gian nhanh nhất, cho nên mới không để ý đến chuyện này.

Chu Lương Thần thấy hơi hối hận.

Tuy nhiên, bây giờ hắn đã đứng lên, bức tranh trong đầu óc của hắn đã biến mất, không thể nào nghiên cứu tiếp được.

Chu Lương Thần chỉ có thể đi đến trước bia đá, rồi dùng trọng kiếm của mình chém một vết kiếm sâu năm tấc, sau đó mới đi đến trước một tòa bia đá khác.

Sở Hi Thanh thì lại tiếp tục ngưng thần quan sát, nhằm tiếp tục thôi diễn bức kiếm đồ này.

Hắn đã có một chút thu hoạch, nhưng tốc độ thôi diễn lại rất chậm.

Chỉ có thể phán đoán một chút, trong bức kiếm đồ này còn giấu ít nhất ba động tác, còn có một đoạn của con đường vận chuyển chân nguyên trong cơ thể.

Sở Hi Thanh không muốn từ bỏ.

Hắn đoán Thần Ngao Tán Nhân để lại những thứ này trong kiếm đồ, tuyệt đối không phải là bắn tên không đích, nhất định là có mục đích nào đó.

Tuy nhiên, theo thời gian trôi đi, người bên cạnh hắn đều lục tục đứng lên.

Ngay cả người của Chu gia cũng có ba người đứng dậy.

Sở Hi Thanh không hề thấy kỳ lạ, những người này đều là tinh anh mà các phe phái và thế lực chọn lựa ra. Mỗi một người đều có thiên phú và ngộ tính rất tốt, nếu đặt ở võ quán Chính Dương thì có thể tiến vào mười vị trí đầu nội môn.

Cùng lúc đó, từng đạo ánh mắt ngậm lấy nghi ngờ và khó hiểu đang nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Người tìm hiểu nhanh nhất trong số họ là Tư Hoàng Tuyền, giờ hắn đã để lại dấu vết trên tòa bia đá thứ ba rồi, còn Sở Hi Thanh thì vẫn đang ngồi tại chỗ không nhúc nhích.

Nghe đồn rằng người này là nhân vật số một trong võ tu cửu phẩm của Đông Châu, ngộ tính không kém như vậy mới đúng chứ?

Lúc này, mọi người ở bên ngoài bí cảnh cũng đang hiện lên vẻ bối rối.

Bí cảnh cửu phẩm này vốn có mây mù quấy nhiễu, không thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Mà ngay khi năm trăm tên võ tu cửu phẩm đi đến trước mấy bia đá chữ “Ngộ’ kia, thì tất cả mây mù chung quanh đều tan biến hết.

Mọi người ở bên ngoài cũng có thể nhìn thấy tình hình bên trong quảng trưởng bằng đá cẩm thạch kia.

Nhưng lúc này, cảnh tượng ở trước mấy bía đá chữ “Ngộ” kia lại làm cho tất cả mọi người ngạc nhiên không thôi.

Sở Hi Thanh được tất cả mọi người coi trọng, thế mà lại không có bất cứ động tĩnh gì.

“Kỳ lạ, cửa ải này là thử thách ngộ tính, lẽ nào ngộ tính của người này kém như vậy sao?”

“Không thể nào! Người này lĩnh ngộ đao ý tầng bốn ở cái tuổi này, há lại là hạng người ngu xuẩn?”

“Vậy thì phải giải thích thế nào? Tên nhóc nhà ta rất kém cỏi, nhưng bây giờ cũng đã nghiên cứu đến tòa bia đá thứ hai rồi.”

Vợ chồng Chu thị ở trong đám người cũng đang cau mày.

“Phu quân?” Độ Linh Tiên tỏ vẻ ngờ vực, vẻ mặt khó hiểu.

Chu Hùng Bá thì lại đưa tay vuốt chòm râu, không chút biến sắc: “Nhìn thêm một lát đi.”

Lúc này, Sở Hi Thanh cũng đang rất bất đắc dĩ.

Hắn có đầy đủ kiên trì và kiên định để tiếp tục nghiên cứu huyền bí trong bức kiếm đồ này, nhưng mà hoàn cảnh bây giờ lại không cho phép.

Chỉ vì điểm võ đạo trong màn hình huỳnh quang hư ảo của hắn đang giảm xuống, chỉ một chốc lát mà đã giảm mất hai điểm. . .

Hình tượng thiên tài mà hắn lập ra đang tan vỡ.

Chương 208: Bia đá (3)

Ngoài ra, thời gian cũng không đủ.

Sở Hi Thanh nghi ngờ huyền cơ trong bức kiếm đồ này, chính là cái ‘kiếm chiêu hoàn chỉnh’ mà Thần Ngao Tán Nhân đã nói.

Nhưng mà tiến triển của hắn quá chậm, không thể hoàn thành trong thời gian một canh giờ được.

Hơn nữa, chẳng may là do hắn hiểu sai, là do hắn nghĩ nhiều thì sao bây giờ?

Với lại, lĩnh ngộ càng nhiều bia đã thì phần thưởng sẽ càng cao, lĩnh độ chín bia còn được một cái pháp khí thất phẩm thượng.

Một khi lĩnh ngộ được kiếm chiêu hoàn chỉnh, còn có thể nhận được một loại thiên phú huyết mạch.

Sở Hi Thanh thèm nhỏ dãi những phần thưởng này.

Sở Hi Thanh lập tức mở võ đạo bảo khố ra, nhìn về phía tấm thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 10 tuổi (bản trải nghiệm).

Hắn nghĩ đến chuyện khi còn ở Hỏa Cốt Quật, tốc độ nghiên cứu của mình với võ đạo của Tần Mộc Ca cực kỳ nhanh.

Đó tuyệt đối là phát huy siêu trình độ. . .

Tấm thẻ này chẳng những có thể nhận được tất cả thiên phú và võ đạo của Tần Mộc Ca ở tuổi đó, mà dường như còn có thể nhận được ngộ tính của Tần Mộc Ca.

Như vậy thì đổi tấm thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 10 tuổi quý giá này để lấy một cái pháp khí thất phẩm và một loại thiên phú huyết mạch, có phải là có lời hay không?

Sở Hi Thanh hơi suy tư một chút, sau đó dứt khoát dùng 45 điểm võ đạo để tăng Khinh Vân Tung lên tầng thứ tư, lại dùng 25 điểm võ đạo để tăng Phong Lôi võ ý lên tầng thứ hai.

Sở Hi Thanh lo lắng điểm võ đạo của mình sẽ tiếp tục giảm xuống, cho nên trực tiếp dùng hết cho lành.

Lúc này, điểm võ đạo của Sở Hi Thanh chỉ còn sót lại 13 điểm.

Hắn dứt khoát đổi luôn tấm thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 10 tuổi (bản trải nghiệm).

Sở Hi Thanh có cảm giác giống như lần đầu tiên sử dụng thẻ nhân vật Tần Mộc Ca, cũng không có bất kỳ biến hóa nào.

Hắn có cảm giác như có một thứ gì đó dựa trên người hắn ở trên hư không, đang làm chân nguyên của hắn bỗng dưng sinh sôi, sức mạnh tăng trưởng.

Giữa trán hắn lại có một trận nóng bỏng, để sức mạnh thần hồn của hắn đột nhiên tăng lên.

Hiện giờ, hắn lại có hai hạt nhân tinh thần, một là của bản thân hắn, một nằm ở giữa trán.

Hạt nhân tinh thần ở trán không có ý thức riêng, mà hoàn toàn dựa vào ý thức của hắn, nó chỉ cách thần phách của hắn một lớp màng.

Đồng thời, một đoạn tin tức chảy vào trong đầu của Sở Hi Thanh.

---Tần Mộc Ca 10 tuổi 11 tháng lẻ 6 ngày, võ đạo nguyên công cửu phẩm thượng! Dưỡng Nguyên Công tầng thứ ba, Khinh Vân Tung tầng thứ tư, Truy Phong đao pháp tầng thứ tư, Trục Điện Chỉ tầng thứ tư . . .

Còn có Nhai Tí đao ý tầng thứ tư, và Phong Lôi võ ý tầng thứ ba.

Tần Mộc Ca mười tuổi, chỉ luyện được bốn môn trong mười nghệ truyền ngoài của Vô Tướng Thần Tông, cảnh giới chỉ nằm ở tầng thứ ba hoặc tầng thứ tư.

Sở Hi Thanh lại chịu đựng đả kích càng to lớn hơn.

Khi Sở Vân Vân mười tuổi, thực lực đã vượt xa hắn rồi.

Còn có, Nàng chỉ bỏ ra bảy tháng để tu luyện Dưỡng Nguyên Công tầng thứ ba lên tầng thứ năm.

Đây quả thực là tốc độ tu luyện của thần tiên mà!

Ngoài ra, phía sau còn có tin tức về thiên phú, cũng làm cho Sở Hi Thanh trợn mắt há hốc mồm: Thần Thương (tam giai), Táng Thiên (nhị giai), Nhật Nguyệt Kinh Thiên Chi Thủ (nhị giai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (nhị giai), Thông Linh Thức Tính Chi Tâm (nhị giai), Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (tam giai).

Có khá nhiều thay đổi với thẻ thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 11 tuổi, điều này chứng tỏ thiên phú huyết mạch của Tần Mộc Ca đã tiến hóa nhiều lần trong thời gian nửa năm.

Sau đó, Sở Hi Thanh lắc lắc đầu, tiếp tục tập trung vào bức kiếm đồ trong tầm nhìn của mình.

Sau đó, sắc mặt của Sở Hi Thanh liền trở nên càng quái lạ hơn.

Hắn đã ý thức được, ngộ tính của mình và Sở Vân Vân có chênh lệch lớn đến mức nào rồi.

Giống như là khoảng cách giữa một thạc sĩ toán học và một viện sĩ trong ngành toán học vậy.

Thứ để Sở Hi Thanh nghĩ mãi mà không vượt qua được, bây giờ hắn chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận biết rõ rõ ràng.

Sở Hi Thanh chỉ dùng thời gian chưa đến nửa khắc, liền có thể thôi diễn hoàn toàn bức kiếm đồ này.

Hắn còn thuận tiện chữa trị ba chỗ sai lầm, không lâu sau, bức đồ vốn có bảy động tác này, đã bị áp súc thành còn hai động tác.

Cái gọi là đại đạo chí giản.

Kiếm chiêu mạnh nhất, vốn nên ngắn gọn, nhanh chóng, động tác càng nhanh gọn càng tốt.

Thậm chí Sở Hi Thanh còn có thời gian để chuyển hóa kiếm chiêu này thành đao chiêu.

Rốt cuộc Sở Hi Thanh cũng nghiên cứu xong bức kiếm đồ này, hắn cũng rút lực chú ý của mình ra khỏi đó.

Hắn phát hiện ra một chuyện, điểm võ đạo trong màn hình huỳnh quang hư ảo của mình đã biến thành -42 điểm, màu sắc cũng biến thành màu mận chín chói mắt.

Khóe môi Sở Hi Thanh co giật vài cái, lòng thầm nghĩ hình tượng của mình tan nát quá nhanh rồi.

Cùng lúc đó, trong thanh võ đạo của hắn bỗng nhiên có một một đoạn văn tự: Cực chiêu – Phong Chi Ngân!

Chương 209: Thiên kiêu giả thành thiên kiêu thật

Khi Sở Hi Thanh nhìn vào mấy chữ này, có một đoạn tin tức xuất hiện trong đầu óc của hắn.

---Có dùng 30 điểm võ đạo để hòa Cực chiêu mạnh mẽ này vào trong Truy Phong đao pháp của ngươi không? Nó có thể cường hóa uy lực của Truy Phong đao pháp!

Sở Hi Thanh đã không còn điểm võ đạo để dùng nữa rồi.

Hắn chỉ có thể đứng dậy, đi đến trước bia đá, tay đè đao ở hông.

Khoảnh khắc này, có mấy trăm đạo ánh mắt đều nhìn về phía hắn.

Đúng lúc Tư Hoàng Tuyền vừa nghiên cứu xong tòa bia đá thứ bảy, khi hắn liếc mắt nhìn thấy tình cảnh này, thần sắc nhất thời hơi động, rồi nhìn chằm chằm về phía Sở Hi Thanh.

Rốt cuộc thì người này cũng đứng lên rồi?

Vì sao hắn lại ngồi ở tòa bia đá trung ương kia đến tận sáu khắc thời gian, lẽ nào là ngộ tính của hắn không đủ thật sao?

Nhưng vậy thì vì sao hắn có thể nắm giữ đao ý mạnh mẽ đến thế?

Giờ phút này, Sở Hi Thanh đã rút đao ra chém một nhát.

Hắn dùng chính là thức rút đao của Truy Phong đao pháp, Không Huyệt Lai Phong.

Sở Hi Thanh vẫn rất kỳ quái, nếu bọn họ dùng chiêu thức khác thì có thể để lại dấu vết trên tòa bia đá này hay không?

Sở Hi Thanh tự cho rằng, với sức mạnh của mình thì dùng toàn lực là có thể chém sâu năm sáu tấc, hoàn toàn không thành vấn đề.

Tuy nhiên, khi đao của hắn chém vào bia đá kia, thì hắn mới biết là mình nghĩ nhiều rồi.

Trên bia đá xuất hiện tia lửa, nhưng lại không có một dấu vết gì, thậm chí Truy Phong đao pháp của hắn còn không thể để lại một vết xước lên trên bia đá này.

Tình cảnh này khiến cho mọi người ở trên quảng trường bật cười.

“Không thể nào, ngồi sáu khắc thời gian mà còn không chém nổi sao?”

“Tên này bị làm sao vậy? Không phải hắn chỉ cùng một đao để đánh bại Chu Lương Thần sao? Còn có thể bức lui Lộ Trần và Tư Hoàng Tuyền, sao ngộ tính lại kém đến mức này?”

“Người này thật là kỳ lạ, nhìn không hiểu được. Nhưng mà chỉ sợ thành tích của tên này phải lót đáy rồi.”

Mấy người Chu Lương Thần và Lộ Trần nhìn thấy cảnh này, trên mặt lại không xuất hiện vẻ bất ngờ nào.

Mấy người bọn họ đều nhìn ra, một đao này là Sở Hi Thanh dùng Truy Phong đao pháp.

Thật ra thì bọn họ cũng đã từng thử dùng chiêu thức khác để chém bia đá, nhưng tất cả đều vô dụng.

Nhưng mà một chớp mắt tiếp theo, con ngươi của bọn họ liền co rụt lại.

Lúc này, bên ngoài cơ thể của Sở Hi Thanh có cuồng phong quanh quẩn, từng tia sấm sét nhỏ bé đan xen lấp lóe ở trên không trung.

Đồng thời, một luồng đao ý ác liệt bắt đầu mở rộng từ chung quanh người hắn.

“Phong Lôi võ ý?” Ngân Văn Hổ - Lộ Trần híp mắt lại, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu.

Dường như Phong Lôi võ ý của Sở Hi Thanh không mạnh lắm, chỉ đến tầng thứ hai, nhưng vì sao nó có thể bao trùm phạm vi rộng lớn như vậy? Thế là lại bao trùm phạm vi bảy trượng xung quanh.

Mà Tư Hoàng Tuyền vốn đang ngồi xếp bằng dưới đất, bỗng nhiên lại đứng dậy.

Hắn nhìn cảnh này với ánh mắt không thể tin nổi.

Đây dường như là một thức Cực chiêu, hơn nữa còn là chiêu thức có liên quan rất lớn với bức kiếm đồ mà bọn họ vừa mới nghiên cứu!

Vấn đề ở đây là, vì sao Sở Hi Thanh có thể nghiên cứu ra một chiêu thức hoàn chỉnh này?

Ngay một cái chớp mắt tiếp theo, cái bia đá kia bỗng nhiên vang lên một tiếng ‘cheng’, mặt bia đột ngột xuất hiện một vết chém dài và sâu đến tận 10 tấc.

Điều này bởi vì rất nhiều người ở trên quảng trường bằng đá cẩm thạch này đều không nhìn rõ đao của Sở Hi Thanh.

Chỉ có vài chục người ở đây, bao quát cả Chu Lương Thần là nhìn thấy rõ ràng một đạo ánh đao màu trắng kia.

Chu Lương Thần lại ngây người ra.

Trong bức kiếm đồ kia thật sự có huyền cơ, bên trong đó cất giấu một thức Cực chiêu hoàn chỉnh mà cực kỳ mạnh mẽ!

Lúc này, toàn bộ quảng trường bằng đá cẩm thạch đều yên tĩnh như tờ.

Tất cả mọi người đều yên lặng.

Thì ra không phải ngộ tính của Sở Hi Thanh kém, mà chính là bọn họ ngu dốt, không thể nhìn thấy ảo diệu chân chính ở bên trong bức kiếm đồ này.

Mà đám người bên ngoài thung lũng, bao quát cả vị Thần Cơ Học Sĩ kia, tất cả đều im lặng.

Vài lần hô hấp sau, Thần Cơ Học Sĩ mới bật cười một tiếng: “Xem ra người này mới là người có ngộ tính cao nhất trong tất cả mọi người.”

Sở Hi Thanh nhìn vết đao sâu 10 tấc ở trước mặt, sau đó mỉm cười thỏa mãn.

Một đao này, quả thực là quá sướng!

Trong tầm mắt của Sở Hi Thanh lập tức có pháo hoa nổ tung tóe.

Điểm võ đạo của hắn nhanh chóng tăng lên, đến 9 điểm thì mới dừng lại.

Nói một cách chính xác, thì ngoại trừ bộ phận bị âm kia, thật ra hắn chỉ được có 6 điểm võ đạo mà thôi.

Đây là do ấn tượng của mọi người với Sở Hi Thanh đã là như vậy, người có thể bức lui Tư Hoàng Tuyền, sao ngộ tính có thể kém được?

Vì thế, một đao này của hắn chỉ có thể coi là tìm lại mặt mũi, cứu vãn hình tượng của hắn mà thôi.

Chương 210: Thiên kiêu giả thành thiên kiêu thật (2)

Lúc này, thần sắc Sở Hi Thanh hơi động, cảm giác Thần Ngao Tán Nhân ở trên đỉnh chóp đang nhìn hắn.

Mà khi hắn ngước mắt nhìn lên, lại phát hiện Thần Ngao Tán Nhân vẫn chắp tay sau lưng, ánh mắt bễ nghễ mà nhìn phía trước, không có bất kỳ dị thường nào.

Sở Hi Thanh lắc đầu, đi đến trước một tòa bia đá khác.

Lúc này, một bức tranh mới lại xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn. Đó là một con chim xanh, đang bay lượn ở giữa không trung.

Sở Hi Thanh chỉ liếc mắt một cái là có thể hiểu ra.

Bức tranh này chỉ là đổi thang mà không đổi thuốc, nó bắt nguồn từ Cực chiêu – Phong Chi Ngân, mà chỉ là một trong chín loại biến hóa của Cực chiêu – Phong Chi Ngân.

Tuy nhiên, nó có sự khác biệt với tòa bia đá ở trung tâm kia, nó chỉ là một tàn chiêu, chứ không ẩn giấu bất cứ huyền cơ hay ảo diệu nào cả.

Sở Hi Thanh không có nghiên cứu tiếp, hắn rút đao chém một cái, quả nhiên vẫn là một vết chém sâu đến 10 tấc.

Sau đó, hắn đi một vòng qua tất cả chín tòa bia đá, lại chém một đao lên mỗi một tòa bia đá.

Chờ đến khi hắn đi đến trước tòa bia đá ở giữa kia, thì thời gian mới trôi qua được bảy khắc, Tư Hoàng Tuyền thì vẫn đang nghiên cứu tòa bia đá thứ tám.

Cuối cùng, khi thời hạn một canh giờ gần hết, thì Tư Hoàng Tuyền mới nghiên cứu xong cả chín tòa bia đá.

Sau đó, hắn tiện tay đè đôi Hồ Điệp Song Đao, ánh mắt thì nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh.

Với ngộ tính của hắn, vốn có thể phát hiện ảo diệu kia, thậm chí có thể thôi diễn ra một thức Cực chiêu hoàn chỉnh này.

Đáng tiếc là hắn không đủ kiên định, chỉ theo đuổi tốc độ nghiên cứu, nên lơ là ảo diệu chân chính trong bức tranh.

Ai có thể nghĩ đến, kiếm chiêu hoàn chỉnh mà Thần Ngao Tán Nhân nói đến, lại ẩn giấu ở trong bức tranh đầu tiên chứ?

Một lát sau, trên quảng trường đá cẩm thạch này có tiếng chuông vang vọng.

“Đã đến thời hạn!”

Thần Ngao Tán Nhân ở trên đỉnh chóp lại có động tác.

Hắn nhìn xuống phía dưới: “Tất cả người đạt điều kiện có thể lĩnh phần thưởng.”

Sở Hi Thanh đang tranh thủ thời gian nghiên cứu võ học của Tần Mộc Ca.

Trục Điện Chỉ và Phong Lôi võ ý của Tần Mộc Ca lúc 10 tuổi, cũng có thể để cho hắn nhận được rất nhiều lợi ích.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh nghe thấy hai chữ phần thưởng thì lập tức tỉnh táo lại, nhất thời cảm thấy phấn chấn.

Chu Lương Thần thì lại tràn đầy tiếc nuối.

Hắn chỉ thiếu một chút nữa là có thể nghiên cứu xong tòa bia đá thứ tám.

Lúc này, thành tích của hai người Vô Ảnh Kiếm - Trác Bạch Vân và Thi Cẩu – Lệ Mãn Sơn là tám tòa bia đá, ba người Chu Lương Thần, Ứng Hạo Bạch và Lộ Trần đều là bảy tòa bia đá.

“Nghiên cứu được năm bia trở lên, có 156 người. . .”

Theo giọng nói của Thần Ngao Tán Nhân, một đoàn ánh sáng màu bạc xuất hiện trên bầu trời, sau đó tản ra và rơi xuống trước người của 156 người này.

Sở Hi Thanh cũng nhận được một đoàn ánh sáng màu bạc, bên trong là bốn thỏi bạc ròng 50 lượng.

Ngân quang lóng lánh, làm người ta vui sướng.

“Nghiên cứu được bảy bia trở lên, có bảy người!”

Lại có một đám ánh sáng màu bạc bay xuống.

Tổng cổng là bảy đoàn ánh sáng, rơi vào trước mặt đám người Sở Hi Thanh.

Bên trong là một bình đan dược nhỏ.

Sở Hi Thanh lo lắng thời gian quá lâu, làm cho đan dược này mất hiệu lực, vì vậy nên hắn cố tình mở bình thuốc ra xem một chút.

Bên trong có tổng cộng ba viên đan dược màu đỏ loét, mùi thơm ngát nức mũi.

Đây là Linh Thiên Đan, ăn một viên có thể cường hóa nguyên thần của võ tu cửu phẩm lên một phần mười, còn có thể trợ giúp bài trừ độc trong cơ thể.

Giá cả của nó cực đắt, năm trăm lượng bạc một viên, mà chỉ có đại tông phái và hào môn thế gia mới có con đường để mua thứ này.

Mấy người Chu Lương Thần thì không có phản ứng gì quá lớn.

Đan dược này chỉ có thể dùng năm viên, quá năm viên là không có hiệu quả. Mà đám người bọn họ đã dùng đan dược này từ lâu rồi.

“Có hai người nghiên cứu được chín tòa bia đá!”

Trong mắt Sở Hi Thanh nhất thời hiện ra vẻ chờ mong.

Hắn mong chờ nhất vẫn là pháp khí, đây là vẫn luôn là thiếu sót lớn nhất của hắn.

Sở Hi Thanh vẫn còn kém và chênh lệch với đám thiên kiêu Thanh Vân Bảng này.

Cũng không biết Thần Ngao Tán Nhân sẽ ban thưởng pháp khí gì nữa, có thể thích hợp với võ đạo của hắn hay không?

Ngay sau đó, Sở Hi Thanh liền kinh ngạc.

Chỉ vì trước mắt hắn bỗng nhiên xuất hiện mấy chục cái hình chiếu khác nhau.

Đó là đồ án của một số pháp khí, còn có giới thiệu về công năng của chúng.

Đây hiển nhiên là để cho hắn tự lựa chọn. . .

Sở Hi Thanh không khỏi âm thầm kích phục vị cao thủ nhất phẩm mạnh mẽ và giàu có này.

Mấu chốt là người này còn bày 36 tòa bí cảnh như vậy ở toàn bộ

Thần Châu, có thể nói là quá ngang tàng.

Sở Hi Thanh nhìn qua vài cái hình chiếu, cuối cùng hai mắt hắn sáng ngời, lựa chọn một món pháp khí trong đó.

Đó là một cái vòng tay làm bằng nanh sói, có tên là Phong Lôi Tí Trạc.

Chương 211: Thiên kiêu giả thành thiên kiêu thật (3)

Đeo Phong Lôi Tí Trạc lên tay, không chỉ có thể gia tăng tốc độ xuất thủ của cánh tay, mà còn có thể giúp người dùng thao túng phong lôi, rất thích hợp với hắn.

Sở Hi Thanh vừa chọn lựa xong, thứ này liền hóa thành một luồng ánh sáng màu trắng, rồi rơi vào trước mặt hắn.

“Có một người lĩnh ngộ được kiếm chiêu hoàn chỉnh.”

Ánh mắt của Thần Ngao Tán Nhân rơi vào trên người Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh cũng nhìn vào đôi mắt kia, cảm giác như trong mắt vị Thần Ngao Tán Nhân này có chút khác thường.

Giờ phút này, có một đạo cầu vồng lao xuống từ trên không trung, trực tiếp xuyên qua trước ngực Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh lấy làm kinh hãi, theo bản năng muốn chống cự, nhưng hắn lại phát hiện là vô dụng.

Cái cầu vồng này cũng không làm hắn bị thương, mà bắt đầu hóa thành những sợi ánh sáng nhỏ như sợi tóc, rồi chui vào trong da thịt của hắn.

Không lâu sau, Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân ngứa ngáy đến lạ, huyết mạch toàn thân cũng dâng trào.

Cảm giác này cũng không khác gì với cảm giác khi huyết mạch của Sở Hi Thanh thức tỉnh.

Chờ đến khi cảm giác ngứa ngáy này biến mất, Sở Hi Thanh phát hiện bảng nhân vật của mình đã có biến hóa.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Bát phẩm hạ (siêu).

Võ đạo: Truy Phong đao pháp (tầng bốn), Khinh Vân Tung (tầng bốn), Trục Điện Chỉ (tầng một), Cực chiêu – Phong Chi Ngân.

Võ ý: Nhai Tí tàn ý (tầng bốn), Phong Lôi võ ý (tầng hai).

Nguyên công: Dưỡng Nguyên Công (tầng ba).

Điểm võ đạo: 9.

Thiên Phú: Ngũ Cảm Thông Linh, Truy Phong Trục Điện Chi Thủ (tam giai), Thuần Dương (nhất giai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (nhất giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, Nhai Tí, chân nguyên dị chủng.

Tuổi thọ: 57 ngày.

Sở Hi Thanh không có tăng thiên phú mới, nhưng Truy Phong Trục Điện Chi Thủ lại tăng lên đến tam giai.

Hắn vô cùng vui mừng, cái này còn làm hắn vui mừng hơn cả có thiên phú mới.

Dù sao thiên phú mới cũng chỉ có hai mươi đến ba mươi điểm võ đạo, mà Truy Phong Trục Điện Chi Thủ tam giai lại phải mất bốn năm trăm điểm võ đạo là ít.

Khi hắn tăng Truy Phong Trục Điện Chi Thủ lên nhị giai, thì đã mất hơn một trăm điểm võ đạo.

Dựa theo cái giá tăng gấp năm lần kia, thì cái thiên phú này sẽ tốn rất nhiều điểm võ đạo.

Có điều, mấy chữ ‘chân nguyên dị chủng’ ở trong thanh trạng thái, lại làm cho Sở Hi Thanh hơi lo lắng.

Hắn ngưng thần quan sát, một đoạn tin tức liền xuất hiện ở trong đầu óc của hắn.

---Trong cơ thể người có ‘chân nguyên dị chủng’ không thể hấp thu hoàn toàn, kiên trì tu luyện Dưỡng Nguyên Công mười ngày là có thể luyện hóa.

Vẻ mặt Sở Hi Thanh nhất thời thả lỏng.

Chỉ cần có thể luyện hóa là tốt rồi, hắn lo lắng chính là cái chân nguyên dị chủng này sẽ nấn ná ở trong cơ thể mình, lại không thể giải quyết được, sau này sẽ trở thành mầm họa gì đó.

Khi Sở Hi Thanh mở mắt ra, trên mặt vẫn là ý cười.

Nên nói như thế nào đây?

Hắn đây là giả bộ làm cao thủ, giả vờ giả vờ lại trở thành cao thủ thật.

Truy Phong Trục Điện Chi Thủ tam giai, không thể nghi ngờ là tăng cường thêm sở trường của hắn, làm cho sở trường của hắn càng mạnh hơn.

Có cái thiên phú này, cộng thêm pháp khí Phong Lôi Tí Trạc mà hắn vừa nhân được, Sở Hi Thanh đã có tự tin đối kháng với mấy vị thiên kiêu này ở trong bí cảnh rồi.

Ngoại trừ Tư Hoàng Tuyền.

Song đao và thân pháp của tên này vẫn nhanh hơn hắn một đường, một kim loại rắn chắc lại càng khó dây dưa hơn.

Trước mắt, Sở Hi Thanh vẫn chỉ có hai chiêu Không Huyệt Lai Phong và Phong Lôi Giao Gia là có thể đối kháng với người này.

Lúc này, trên quảng trường cẩm thạch đã không còn một bóng người.

Phía sau chín tòa bia đá kia xuất hiện một con đường nhỏ hẹp, đi đến nơi sâu hơn trong bí cảnh.

Chỉ có Chu Lương Thần và đám người của Chu gia là đang chờ hắn ở ngoài này.

“Tình thế có chút không đúng!” Chu Lương Thần thấy Sở Hi Thanh tỉnh lại, sắc mặt ngưng trọng nói: “Ta vừa nhìn thấy đám người Lộ Trần châu đầu ghé tai, tựa như đang âm mưu gì đó. Còn nữa, lúc nãy có người muốn ra tay với ngươi, muốn dùng Phi Hoàng Châm để ám hại ngươi khi ngươi đang thức tỉnh thiên phú huyết mạch.”

“Tuy nhiên, khi đó có một đạo ánh sáng màu xanh vờn quanh bên ngoài cơ thể ngươi, phi châm tiếp cận mười bước thì bị bật trở lại, chắc hẳn là sức mạnh mà Thần Ngao Tán Nhân để lại để che chở.”

Thật ra thì bọn họ cũng bị ép bất đắc dĩ nên mới chờ ở bên cạnh Sở Hi Thanh.

Đám người Lộ Trần rõ ràng là tràn đầy ác ý.

Mà bên cạnh Sở Hi Thanh có sức mạnh của Thần Ngao Tán Nhân che chở, có thể nói là an toàn hơn.

Sở Hi Thanh hơi cau mày lại, rồi lập tức tỏ vẻ thản nhiên như không: “Không sao, chúng ta cũng đi qua.”

Hiện giờ, thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 10 tuổi (bản trải nghiệm) ở trên người hắn vẫn còn ba khắc thời gian nữa mới hết tác dụng.

Mặc kệ là đám người kia có âm mưu gì, thì hắn cũng không hề sợ hãi.

Chương 212: Thần quỷ yêu ma

Khi Sở Hi Thanh dẫn đoàn người Chu Lương Thần đi qua một con đường nhỏ dài tầm hai mươi trượng, chỉ thấy phía trước lại là một mảnh mênh mông.

Chu Lương Thần không khỏi nhướn mày lên khi nhìn thấy tình hình phía trước.

“Bốn còn đường, Thần, Quỷ, Yêu, Ma?”

Sở Hi Thanh cũng đang quan sát phía trước.

Chỉ thấy dưới chân bọn họ lại là một quảng trường rộng rãi bằng đá cẩm thạch.

Nơi hai mươi trượng trước mặt bọn họ, là bốn tòa bia đá to lớn cao tầm năm trượng.

Trên bia đá lần lượt viết mấy chữ triện như rồng bay phượng múa “Thần, Quỷ, Yêu, Ma”.

Phía sau bia đá là bốn còn đường nhỏ hẹp như ruột dê.

Các con đường dẫn đến các phương hướng khác nhau, có mây mù quấy nhiễu nên không thể nhìn rõ ràng.

Nơi này cũng có một “Thần Ngao Tán Nhân” đang đứng trên bia đá chữ Thần.

Cùng lúc đó, một đoạn ý niệm được truyền vào trong đầu óc của hắn.

“Cửa ải này là thử cơ duyên! Cái gọi là cơ duyên thiên bẩm, phải tranh mới lấy được. Trong một một canh giờ, người có thể đi xuyên qua bốn con đường Thần, Quỷ, Yêu, Ma này, là người hữu duyên với ta.”

Khóe môi Sở Hi Thanh nhất thời co quắp lại.

Thần Ngao Tán Nhân trong truyền thuyết là một người thô bạo bá đạo, không nói đạo lý, mặc kệ chuyện gì cũng sẽ chú ý đến sức mạnh.

Hắn cho rằng “Khí vận” của một người chính là sức mạnh, có sức mạnh thì cũng có “Khí vận”.

Cho nên, cả đời Thần Ngao Tán Nhân cướp đoạt vô số, không biết đã cướp bao nhiêu cơ duyên và khí vận của người khác.

Từ nội dung của cửa ải này, có thể nhìn thấy được quan niệm về cơ duyên và khí vận của vị này ra sao.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại nhìn về phía dưới của bốn tòa bia đá.

Năm trăm tên võ tu cửu phẩm tiến vào bí cảnh, bao quát cả đám thiên kiêu Thanh Vân Bảng là Lộ Trần, Ứng Hạo Bạch. . . đều tụ tập ở đây.

Bọn họ đang vây quanh một thiếu niên mặc trang phục thuật sư, tất cả đứng thành nửa vòng tròn, hoặc là nghị luận sôi nổi, hoặc là yên lặng không nói gì.

Thiếu niên thuật sư kia tầm mười lăm tuổi, xung quanh hắn là một tòa trận pháp giản dị được bố trí từ các loại phù lục.

Hắn một tay nắm linh quyết, linh lực toàn thân dâng trào, tay áo bay phấp phới.

Sở Hi Thanh nhẹ nhàng liếc mắt nhìn qua, lại hơi tò mò hỏi: “Bọn họ đang làm gì vậy?”

“Chắc là đang đợi người này ‘vọng khí’.” Chu Lương Thần nhìn người này một chút, liền tỏ vẻ bừng tỉnh: “Đó là một tên thuật sư cửu phẩm của Hải Diêm Bang – Bạch Mi Ứng gia chiêu mộ được, tên là Mộ Linh, có người nói kẻ này rất có thiên phú. Tu vị cửu phẩm mà đã tinh thông ‘Vọng khí thuật’, có thể thông quỷ thần, biết hung cát. Có lẽ là mấy nhà khác cũng biết năng lực của người này, cho nên chuẩn bị leo lên cơn gió Ứng gia này.”

Ánh mắt của Chu Lương Thần hơi động: “Chúng ta không ngại chờ một chút, nhìn xem Ứng Hạo Bạch đi con đường nào. Bạch Mi Ứng gia bọn họ nuôi hơn ba mươi tên thuật sư cửu phẩm biết ‘vọng khí’, có thể dẫn dắt thuyền của Hải Diêm Bang yên ổn trên đại dương nguy hiểm trùng trùng, mà người này là người xuất sắc nhất trong số đó.”

Bốn con đường trước mắt, hiển nhiên là cửa ải mà Thần Ngao Tán Nhân thử thách bọn họ.

Mà bốn chữ Thần, Quỷ, Yêu, Ma này, có thể mang ý nghĩa là nội dung thử thách khác nhau.

Mức độ khó khăn của bốn con đường này, cũng có thể là không giống nhau.

Sở Hi Thanh lại cảm giác được nguy hiểm.

Trong đầu hắn xuất hiện một đoạn tin tức.

---Võ tu cửu phẩm trở lên ôm ấp sát ý với ngươi đã vượt quá ba trăm người, Nhai Tí đao ý của ngươi tăng lên đến trình độ cao đẳng!

Hai chữ Nhai Tí trên thanh trạng thái của màn hình huỳnh quang hư ảo đã biến thành màu mận chín.

Khi Tư Hoàng Tuyền đến, thì Nhai Tí đao ý của hắn đã hạ xuống một bậc.

Nhưng lúc này nó lại tăng lên, biến thành màu mận chín một lần nữa.

Mà không ngờ có tận hơn ba trăm người ôm ấp “Sát ý” với hắn.

Sở Hi Thanh lập tức cảnh giác, ngưng thần quan sát phía trước.

Sở Hi Thanh hát hiện đám võ tu cửu phẩm này, ánh mắt bọn họ như đang quan sát tên thuật sư kia thi pháp, nhưng thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn qua bên này.

Những ánh mắt đó, hoàn toàn là âm u lạnh lẽo, giấu diếm sát cơ.

Bốn tên thiên kiêu Thanh Vân Bảng kia cũng đang bí mật quan sát bọn họ.

Tên Tư Hoàng Tuyền kia thì đang đứng ở một ngã rẽ, tràn đầy hứng thú mà nhìn cảnh này.

Nội tâm của Sở Hi Thanh nhất thời trầm xuống.

Chu Lương Thần đã suy đoán đúng, đám người này rất có thể đã liên thủ với nhau, muốn vây giết hoặc là đá hắn cho khỏi bí cảnh này.

Nếu như tiếp tục chờ ở chỗ này, có thể sẽ xảy ra chuyện!

Sắc mặt Sở Hi Thanh thì lại bình tĩnh như không.

Hiện giờ hắn đã quen với chuyện giả vờ làm cao thủ rồi.

Huống hồ, hiệu quả của thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 10 tuổi vẫn còn trên người Sở Hi Thanh, hắn không sợ hãi chút nào.

Hắn cũng không thể sợ, nếu như hắn tỏ ra sợ hãi hoặc hoảng hốt, thì sẽ chết nhanh hơn.

Chương 213: Thần quỷ yêu ma (2)

Một khi đám võ tu cửu phẩm này cho rằng Sở Hi Thanh thấy sợ hãi hoặc kiêng kỵ, thì bọn họ sẽ nhào lên như những con cá mập ngửi thấy mùi máu tanh.

Trong lòng Sở Hi Thanh đề phòng, nhưng ánh mắt thì càng lạnh nhạt hơn, càng kiêu ngạo hơn.

Khóe môi hắn cong lên, lộ ra một nụ cười trào phúng, nhìn về phía Chu Lương Thần: “Lát nữa có thể sẽ có một trận đại chiến, hoặc là bị đám người này vây công. Nếu như các ngươi sợ sệt, thì có thể dùng lệnh bài để đi ra ngoài trước.”

Sau khi nghe xong, Chu Lương Thần lại bất mãn mà hừ nhẹ một tiếng: “Ngươi coi thường ta? Chu mỗ chiến đấu mười bảy trận sinh tử lôi, đã từng cau mày hay chưa? Hôm nay, mặc kệ là núi đao hay biển lửa, thì ta cũng sẽ đứng bên cạnh ngươi.”

Tám tên võ tu cửu phẩm của Chu gia ở phía sau hắn cũng chắp tay nói: “Gia chủ có lệnh, sau khi tiến vào bí cảnh, thì sẽ nghe theo Sở thiếu hiệp như thiên lôi chỉ đâu đánh đó.”

Bọn họ đều là người của hoặc gia tướng của Chu gia, được Chu gia dùng một số tiền lớn để bồi dưỡng, già trẻ lớn bé trong nhà đều được Chu gia chăm sóc, cho nên không có đạo lý chưa chiến mà đã chạy.

Sở Hi Thanh hơi gật đầu, rồi cất bước đi về phía trước.

Hắn không lùi mà tiến, trực tiếp đi về phía đám võ tu cửu phẩm đang tụ tập ở dưới mấy tòa bia đá kia.

Tay của hắn đè đao, bước đi thong dong, ánh mắt bễ nghễ, tựa như coi đám võ tu cửu phẩm này như gà đất chó sành.

Mà khi bọn họ tiếp cận đến khoảng cách năm trượng, thì đám võ tu cửu phẩm này đều không hẹn mà đè binh khí trong tay, làm ra tư thế đề phòng.

Ngân Văn Hổ - Lộ Trần thì lại vẻ mặt ngưng trọng, cẩn thận quan sát Sở Hi Thanh.

Chỉ thấy tay cầm đao của người này vững như bàn thạch, đao ý toàn thân đang sôi trào, lúc nào cũng có thể ra tay.

Trong lòng hắn âm thầm kính phúc.

Tính cách của người này, thật sự là kiệt ngạo bá đạo, hung hãn ác liệt.

Dưới tình huống này, mà kẻ này không lo sợ một chút nào.

Sau đó, Lộ Trần dùng ánh mắt để giao lưu với mấy người khác.

Lộ Trần không muốn trở thành kẻ đầu tiên ra tay với Sở Hi Thanh.

Như vậy thì bọn họ sẽ phải chịu đựng cơn giận của Sở Hi Thanh và Chu gia.

Sức chiến đấu của Sở Hi Thanh gần như vô địch trong cửu phẩm, mặc dù mấy tên thiên kiêu bọn họ liên thủ, cũng sẽ phải tổn thất năm mươi, sáu mươi người thì mới có thể bắt được kẻ này.

Còn nữa, Chu Lương Thần và tám tên võ tu cửu phẩm của Chu gia cũng không phải kẻ yếu.

Vì vậy, mặc kệ là ai ra tay đầu tiên, thì cũng sẽ là người tổn thất nhiều nhất.

Nhưng để cho Lộ Trần thất vọng chính là, rõ ràng là bọn họ đã liên thủ với nhau, tất cả đều có ý muốn đá cái uy hiếp lớn nhất là Sở Hi Thanh này ra khỏi cục.

Thế nhưng đến khi muốn ra tay, thì mọi người lại chần chừ do dự, không ai muốn trở thành kẻ xông lên trước.

Cuối cùng, Lộ Trần đưa mắt nhìn về phía Bạch Mi Hổ - Ứng Hạo Bạch.

Tính cách của kẻ này là hiếu chiến và hung hãn nhất trong đám người bọn họ.

Hắn liếc mắt ra hiệu cho Ứng Hạo Bạch, ý muốn nói: Ngươi lên trước đi, ta theo sau!

Ứng Hạo Bạch liền cau mày, sau đó trả lại cho hắn một ánh mắt như cười lạnh: Vì sao ngươi không lên trước?

Đúng là hắn hiếu chiến, nghe chiến là mừng, nhưng mà hắn không phải kẻ ngu xuẩn.

Tên Sở Hi Thanh này rất khó dây dưa, ngay cả Tư Hoàng Tuyền từ kinh thành cũng bị tên này chèn ép.

Sở Hi Thanh đã tiếp cận đến đoàn người, khoảng cách đôi bên chỉ còn năm bước.

Chu Lương Thần và đám người của Chu gia đều vô cùng căng thẳng, từng người đều nắm chặt binh khí trong tay, lòng bàn tay cũng đã có mồ hôi ướt sũng.

“Giết!”

Giờ phút này, bỗng nhiên có một tiếng hét vang lên từ trong đám người, năm cây trường thương bỗng nhiên đâm xuyên ra từ trong đám người.

Cái đầu mũi thương dài mấy tấc bằng kim loại kia, còn hiện lên hàn quang màu bạc chói mắt.

Hai mắt Sở Hi Thanh ngưng lại, hắn không lùi mà tiến tới, bước một bước dài sáu thước về phía trước.

Cùng lúc đó, Nhai Tí đao ý lại hóa hình ở phía sau lưng của hắn.

Con cự thú đầu rồng thân sài xuất hiện, liền gầm rống một tiếng.

Hơn hai mươi người ở chung quanh Sở Hi Thanh đều bị đao ý trùng kích, làm cho đầu óc choáng váng, mất ý thức trong giây lát.

Khoảnh khắc, này, một tiếng rút đao vang lên khắp quảng trường.

Rất nhiều người ở chung quanh đều không nhìn thấy Sở Hi Thanh rút đao thế nào, mà chỉ thấy cổ họng của năm tên cầm thương kia đã có máu phun ra như suối, đồng thời ngã xuống đất.

Một đao Không Huyệt Lai Phong này của Sở Hi Thanh lp chỉ chặt đứt cổ họng của bọn họ, mà còn men theo khe hở của xương cốt, phá hỏng xương cổ của bọn họ, có thể nói là một đao trí mạng.

Lúc này, toàn bộ quảng trường bằng đá cẩm thạch đều yên tĩnh như chết.

Chương 214: Thần quỷ yêu ma (3)

Huyết luyện đao phù văn của Sở Hi Thanh đã ra khỏi vỏ.

Nhưng tại trong mắt của rất nhiều người, dường như là hắn chưa từng rút đao, mà chỉ bước một bước về phía trước, sau đó năm người kia đã ngã xuống đất rồi bỏ mình.

Đám người Lộ Trần ở phía xa xa đều ngưng trọng, cầm chặt binh khí trong tay, yên lặng không nói.

Đao của Sở Hi Thanh rất nhanh, nhanh hơn nhiều với dự đoán của bọn họ.

Bọn họ có thể tiếp tục vây giết Sở Hi Thanh, nhưng cái giá mà bọn họ phải trả sẽ tàn khốc hơn những gì bọn họ tưởng tượng.

Chỉ cần không cẩn thận một chút thôi, thì có thể bọn họ cũng sẽ chết trong tay Sở Hi Thanh.

Thi Cẩu – Lệ Mãng Sơn nắm chặt đôi quyền sáo trong tay, sau đó lại buông ra.

Hắn rất muốn thử đao của Sở Hi Thanh một chút, nhìn xem đao pháp của vị này rốt cuộc đã đến cảnh giới nào, cũng có thể mượn Sở Hi Thanh để mài giũa quyền pháp và võ ý của hắn.

Nhưng vấn đề là, thời cơ không thích hợp.

Trên người Lệ Mãng Sơn có nhiệm vụ của tông môn, tông môn muốn lấy được tòa cửu phẩm bí cảnh có thể sản xuất rất nhiều linh dược trong một năm này, ngoài ra còn có thể dùng để ‘luyện thi’ nữa, nên hắn tuyệt đối không thể ngã xuống tại đây.

Hắn nhất định phải giữ sức, cẩn thận lại cẩn thận hơn.

Lúc này, trong tầm nhìn của Sở Hi Thanh lại có một đám pháo hoa nổ tung tóe.

Lần này, số lượng điểm võ đạo của hắn tương lên tương đối nhiều, từ 9 lên đến 24 điểm.

Khóe môi hắn cong lên, rồi tiếp tục cất bước đi về phía trước.

Sở Hi Thanh đã thu Nhai Tí đao ý của mình lại, nhưng mà trong mắt tất cả mọi người ở đây, hắn càng khí thế bức người hơn, càng kiệt ngạo bá đạo hơn!

Mỗi một bước đi của hắn, đều như có một ngọn núi ép lên người bọn họ.

Sắc mặt của đám võ tu cửu phẩm ở phía trước đều âm trầm và lạnh lẽo.

Bọn họ đều đè binh khí trong tay, bất cứ lúc nào cũng có thể chiến đấu.

Nhưng phía sau lại không có lệnh ra tay.

Nếu như mấy vị thiên kiêu Thanh Vân Bảng không có ý định ra tay, như vậy thì hơn hai mươi nhà còn lại cũng sẽ không ngu đến mức cầm người của mình để đánh.

Cho nên, khi Sở Hi Thanh bước lên một bước, thì đám người phía trước lại lùi một bước.

Bọn họ bị ép phải tách ra hai bên, nhường ra một con đường.

Lúc đầu, đám người của Chu gia còn thấm thỏm và căng thẳng.

Nhưng khi bọn họ nhìn thấy cảnh này, tất cả đều vênh mặt lên, ánh mắt tràn đầy tự hào, chiến ý sôi trào.

Chu Lương Thần thì lại không để ý lắm.

Tình cảnh này đã nằm trong dự liệu của hắn.

Theo Chu Lương Thần, rõ ràng là Sở Hi Thanh vẫn còn chưa dùng toàn lực.

Ít nhất thì tốc độ rút đao của Sở Hi Thanh vẫn còn chậm hơn khi ở Hỏa Cốt Quật, có thể nói là chậm hơn rất nhiều!

Sở Hi Thanh tiếp tục bước về phía trước, dáng vẻ nhàn nhã như chỗ không người, đi thẳng đến trước bốn tòa bia đá ở phía trước.

Lúc này, hắn dừng bước chân, rồi quay người nhìn đám người với ánh mắt lạnh lẽo.

Thật ra thì hắn rất chờ mong mấy vị thiên kiêu này ra tay với hắn.

Khi đó Sở Hi Thanh có thể mượn thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 10 tuổi để giải quyết một hai đối thủ mạnh mẽ rồi.

Hiệu quả của thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 10 tuổi này không còn nhiều, chỉ còn hai khắc thời gian, không dùng thì quá đáng tiếc.

Tần Mộc Ca mười tuổi, chắc chắn là không đánh lại nhiều người như vậy.

Tuy nhiên, sau lưng hắn bây giờ là bốn lối đi, một khi hắn không chống đỡ nổi thì có thể nhảy vào trong là được.

Nhưng để cho hắn thất vọng là, mấy vị thiên kiêu Thanh Vân Bảng kia đều ẩn ở trong đám người, không hề có ý định thò đầu ra cho hắn chém.

Dù là Tư Hoàng Tuyền thì cũng không có động tĩnh gì.

Sở Hi Thanh đợi tầm nửa khắc thời gian, thấy tất cả mọi người vẫn yên lặng, thì trong mắt hắn hiện lên một tia thất vọng, quay người nhìn về phía bốn con đường ở phía sau bia đá.

Khoảnh khắc này, sắc mặt của mấy vị thiên kiêu Thanh Vân Bảng đều đã tái xanh.

Tuy rằng Sở Hi Thanh không nói gì, nhưng mà thái độ của hắn, chính là sự sỉ nhục lớn nhất đối với bọn họ.

Sở Hi Thanh thì lại hơi do dự, sau đó liền chọn con đường thứ ba có chữ Yêu kia, rồi cất bước đi vào trong.

Nhưng khi Sở Hi Thanh sắp cất bước đi vào con đường chữ Yêu, thì phía sau Sở Hi Thanh có một giọng nói lành lạnh: “Ngươi nên nghĩ cho kỹ, đường chữ Yêu là đường nguy hiểm nhất ở bên trong bốn con đường này.”

Sở Hi Thanh quay đầu nhìn lại, phát hiện người nói chuyện chính là thiếu niên thuật sư tên Mộ Linh kia.

Hai mắt người này nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh: “Ta vừa mới vọng khí, đường chữ Yêu tràn ngập huyết khí, các ngươi đi vào đó thì sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.”

Sau khi nghe xong, Sở Hi Thanh không khỏi giật mình một cái.

Đường chữ Yêu này không phải là con đường yếu kém nhất sao?

Chương 215: Thần quỷ yêu ma (4)

Hai chữ Thần và Ma, vừa nghe đã thấy là không dễ trêu rồi, Sở Hi Thanh tự nhận là mình không trêu nổi.

Nhưng đi còn đường chữ Quỷ kém nhất kia, thì tựa như không phù hợp với ‘phong phạm cao thủ’ của hắn lắm, cho nên hắn mới lựa chọn đường chữ Yêu.

Trong lòng Sở Hi Thanh đang nghĩ, mình có nên mặt dày mà đổi một con đường khác không?

Thiếu niên thuật sư này có vẻ như là một người thật thà, không giống như là đang lừa dối hắn.

Tuy nhiên, ngay khi hắn còn đang do dự chần chờ, thì Chu Lương Thần ở bên cạnh đã cười gằn một tiếng, nói với giọng khinh thường: “Các ngươi tự lo cho bản thân mình đi! Mặc kệ là Thần, Quỷ, Yêu, Ma nào, chúng ta đều chém sạch. Trước khi chiến đấu còn phải hỏi hung hay cát, các ngươi còn là võ tu à?”

Sở Hi Thanh liền ngây người ra, nhìn chằm chằm vào Chu Lương Thần.

“Chu huynh nói rất hay, đây chính là thấy chết không sờn nha.”

Thật ra thì hắn đang nghĩ, ta thật cmn cảm ơn ngươi!

Sở Hi Thanh càng ngày càng xác định, Chu Lương Thần chính là đồng đội heo chuyên môn hại bạn trong truyền thuyết.

Cái tên này luôn muốn đẩy hắn xuống hố.

Chu Lương Thần thì lại cho rằng Sở Hi Thanh đang khen mình, vẻ mặt bình tĩnh mà giải thích: “Nào có? Ai cũng sợ chết, ta cũng không ngoại lệ. Có điều, tuy rằng cái gọi là ‘vọng khí thuật’ của đám thuật sư này có thể xem hung cát ở một trình độ nhất định, nhưng cũng không nên tin hoàn toàn.”

“Thứ Thần Ngao Tán Nhân để lại trong đường chữ Yêu, có mạnh đến đâu cũng chỉ là cửu phẩm, vậy cần gì phải e ngại? Nếu như võ tu chúng ta mất ý chí và can đảm tiến lên, lúc nào cũng muốn đi con đường an toàn nhất, thì sao có thể đi xa? Hơn nữa, với đao pháp của Sở huynh, có nơi nào trong tòa bí cảnh cửu phẩm này là chúng ta không thể đi chứ?”

Hắn tuyệt đối không phải là một người lỗ mãng và ngu xuẩn, trong lòng hắn cũng có tính toán.

Khóe môi của Sở Hi Thanh không khỏi giật giật vài cái.

Hắn lại không phải Tần Mộc Ca.

Sở Hi Thanh ý thức được ‘da mặt đại pháp’ của mình vẫn chưa tu luyện đến nơi đến chốn, không thể đổi một con đường khác dưới mắt của tất cả mọi người được.

Hắn chỉ có thể nhắm mắt gật đầu một cái: “Lời này rất đúng!”

Sau đó, Sở Hi Thanh đã không do dự nữa, cất bước đi vào trong con đường chữ Yêu này.

Khi Sở Hi Thanh và đám người Chu gia đi vào con đường chữ Yêu, thì Tư Hoàng Tuyền đứng ở một bên cũng bắt đầu cất bước.

Hắn nhìn bóng lưng của Sở Hi Thanh, trong đôi mắt đen xì kia hiện lên vài phần thưởng thức và ngưng trọng.

Người này, thật sự là kẻ địch mạnh mẽ và nguy hiểm nhất trong lần tranh cướp bí cảnh này.

Giờ phút này, có mấy chục người lặng lẽ tiến đến gần Tư Hoàng Tuyền, tựa như muốn bao vây hắn.

Con ngươi của Tư Hoàng Tuyền hiện lên một vệt sáng lạnh lẽo, sau đó lại là ý chế nhạo.

Đám người này không dám ra tay với Sở Hi Thanh, nhưng đúng là có vài phần can đảm để ra tay với hắn.

Một cái chớp mắt tiếp theo, thân thể Tư Hoàng Tuyền lóe lên, xông thẳng về phía trước như một đạo ánh sáng.

Nơi hắn đi qua, tia lửa lóng lánh và tiếng binh khí va chạm không ngừng vang lên bên tai.

Chỉ vẻn vẹn mười trượng, mà Tư Hoàng Tuyền đã giao thủ với năm mươi người là ít, Vô Ảnh Kiếm – Trác Bạch Vân cũng dùng toàn lực để ngăn chặn còn có mấy vị thiên kiêu Thanh Vân Bảng kiềm chế ở một bên.

Nhưng tốc độ của Tư Hoàng Tuyền lại nhanh đến kinh người, bóng người của hắn lóe lên rồi xuyên qua đám người.

Cuối cùng, băng vải trên người hắn có ba nơi bị rách, thân thể kim loại cũng có vài vết xước màu bạc, sau đó liền xông vào đường chữ Thần, rồi biến mất ở đằng sau mây mù.

Trác Bạch Vân nhìn bóng lưng của Tư Hoàng Tuyền, hắn không khỏi cau chặt lông mày, sắc mặt âm trầm.

Ngân Văn Hổ - Lộ Trần thì càng không nhịn được mà chửi ầm lên: “Tiên sư cha nhà nó, người này cũng quá nhiều tiền rồi, toàn thân đều được rèn đúc từ kim thiết, cường độ không kém hơn binh khí thất phẩm.”

“Chỉ sợ trình độ khó chơi của tên này chỉ dưới Sở Hi Thanh mà thôi!”

Vẻ mặt Trác Bạch Vân khôi phục bình thường, quét mắt nhìn mọi người nơi này, đặc biệt là ba vị thiên kiêu Thanh Vân Bảng: “Mấy nhà chúng ta vẫn đi cùng nhau thì hơn.”

Lộ Trần rất tán thành.

Ban đầu, bọn họ vốn coi nhau là đối thủ, đề phòng lẫn nhau, tính toán lẫn nhau.

Nhưng hôm nay có hai kẻ địch mạnh mẽ là Sở Hi Thanh và Tư Hoàng Tuyền ở phía trên, khiến cho bọn họ có cảm giác không thở nổi.

Trước khi giải quyết được hai kẻ này, bất cứ hành động tàn sát lẫn nhau nào đều là ngu xuẩn.

Bạch Mi Hổ - Ứng Hạo Bạch thì quay đầu nhìn về phía thiếu niên thuật sư nhà mình: “Ngươi nói đường chữ Yêu là con đường nguy hiểm nhất, vì sao lại vậy?”

Trong mắt thiếu niên thuật sư hiện lên vẻ kinh dị, nhìn về phía trước: “Ta nhìn bốn con đường phía trước, chỉ có đường chữ Yêu là có huyết khí dày đặc, yêu khí nồng nặc. Thật ra thì cũng rất dễ hiểu, con đường chữ Thần trong bốn con đường này, chắc hẳn là có liên quan đến Hàng Thần Thuật. Đường chữ Ma, quá nửa là có liên quan đến Ma. Sức mạnh của bọn chúng đã được Thần Ngao Tán Nhân thiết lập từ trước, sẽ không có thay đổi gì.”

Chương 216: Thức ăn cho yêu

Thiếu niên thuật sư Mộ Linh nói tiếp: "Hai con đường Yêu và Quỷ thì khác. Rất có thể là Thần Ngao Tán Nhân đã bắt một chút yêu và quỷ rồi nuôi nhốt trong hai con đường này. Vấn đề là Thần Ngao Tán Nhân đã qua đời vài ngàn năm rồi, chưa chắc là sức mạnh của đám yêu vật và quỷ hồn này sẽ không thay đổi. Mà bây giờ, chỉ sợ trong đường chữ Yêu đã thai nghén ra một chút yêu vật cực kỳ đáng sợ."

Ứng Hạo Bạch nghe thấy mấy lời này, không khỏi liếc mắt nhìn nhau với đám người xung quanh một chút.

Bọn họ đều nhìn thấy vẻ vui mừng ở trong mắt của đối phương.

Nói như vậy, Sở Hi Thanh tiến vào đường chữ Yêu, chính là đi chịu chết.

Mặc dù không chết, thì cũng sẽ bị lột một lớp da.

"Thì ra là như vậy!" Ứng Hạo Bạch híp mắt, nhìn về phía ba con đường Thần, Quỷ, Ma: "Như vậy thì chúng ta nên đi con đường nào trong ba con đường này?"

"Quỷ!" Thiếu niên thuật sư trả lời như chém đinh chặt sắt: "Linh lực trong tòa bí cảnh này đậm đặc hơn bên ngoài rất nhiều, rất thích hợp để yêu vật sinh trưởng. Nhưng lại thiếu người ở, nghiệp lực mỏng manh, không thích hợp uẩn nhưỡng lực lượng âm linh."

Đôi lông mi trắng của Ứng Hạo Bạch nhếch lên, lập tức dứt khoát đi vào đường chữ Quỷ.

Mọi người ở phía sau nhìn thấy vậy, cũng dồn dập đi theo đuôi.

Mấy trăm người liên thủ với nhau để đi qua một cửa ải, nói ra thì đúng là thấy hơi xấu hổ.

Nhưng mà bây giờ là lúc bọn họ ôm đoàn sưởi ấm, trước khi giải quyết được hai người Sở Hi Thanh và Tư Hoàng Tuyền, thì phải bảo tồn nhân thủ và lực lượng.

Khi tất cả võ tu cửu phẩm chen chúc nhau đi vào trong đường chữ Quỷ.

Thiếu niên thuật sư Mộ Linh lại ở lại.

Hắn đi đến trước năm người bị Sở Hi Thanh chém, rồi bình tĩnh nhìn những thi thể này.

Vẻ mặt thiếu niên thuật sư từ từ nghiêm túc hơn, hắn cúi người đánh giá vết thương trên thi thể, sau đó còn dính một chút máu rồi đưa lên mũi để ngửi.

“Sao thế?”

Vô Ảnh Kiếm – Trác Bạch Vân vốn cũng định đi vào trong đường chữ Quỷ.

Lúc này, ánh mắt hắn lóe lên, lại chú ý đến hành động dị thường của Mộ Linh. Mày kiếm của hắn nhếch lên, lúc này mới gạt đám người ra, một tay đè kiếm đi đến.

“Mộ Linh, những thi thể này có chỗ nào không đúng sao?”

Thiếu niên thuật sư ngẩng đầu nhìn Trác Bạch Vân đi gần, bản năng thấy hoảng sợ.

Ứng gia chi sắp xếp cho hắn hai tên hộ vệ, nếu như Trác Bạch Vân có sát ý với hắn, vậy có lẽ ba người bọn họ không sống được năm cái hô hấp.

Nhưng ngay sau đó, Mộ Linh đã không đề phòng nữa.

Chưa giải quyết được Sở Hi Thanh và Tư Hoàng Tuyền, thì Trác Bạch Vân sẽ không ngu đến mức ra tay với hắn vào lúc này.

Huống hồ, hắn có đề phòng cũng vô dụng, kiếm của Trác Bạch Vân có thể giết chết bọn họ trong chớp mắt.

“Rất kỳ lạ.” Mộ Linh chỉ chỉ vào năm bộ thi thể này: “Nguyên khí và linh trong mấy thi thể này đã biến mất. . .”

Trác Bạch Vân nghe vậy thì sững sờ. nhìn chằm chằm vào mấy thi thể này.

Vạn vật đều có linh, nhân tộc còn là đứng đầu vạn linh.

Tuy rằng bọn họ đã mất thân thể khổng lồ và tiên thiên thần lực của tổ tiên, nhưng linh tính của bọn họ vẫn được công nhận là mạnh nhất trong tất cả sinh linh.

Theo lý thuyết, mặc dù người chết đi, thì linh tính của bọn họ vẫn sẽ tồn tại trong một quãng thời gian rất dài.

Còn có nguyên khí được giấu trong cốt tủy và máu, bình thường phải hai đến ba ngày sau khi chết mới khô cạn.

“Biến mất thật à!” Trác Bạch Vân cau chặt lông mày: “Có phải là đao pháp của Sở Hi Thanh có vấn đề không? Ta nghe nói có một ít đao pháp tà môn có thể hấp thu linh và nguyên khí của người khác.”

“Hắn chỉ dùng Truy Phong đao pháp.” Mộ Linh liếc mắt nhìn Trác Bạch Vân: “Đao pháp của hắn rất chính tông.”

Đó là truyền thừa chân chính của Vô Tướng Thần Tông. . .

Trác Bạch Vân cẩn thận nghĩ lại, sau đó cười khổ: “Vậy thì ta cũng không nghĩ ra, chẳng lẽ còn có người có thể trộm nguyên khí và linh của năm người này ở trước mặt tất cả mọi người sao?”

Hắn lắc lắc đầu, chỉ vào con đường chữ Quỷ kia: “Việc này quả thật là hơi kỳ lạ, nhưng chúng ta vẫn nên đi trước đi, nếu chậm hơn nữa thì sẽ bị tách khỏi mọi người.”

Trong khoảng thời gian này, người ở đây đã đi gần hết.

Mộ Linh cau mày, nhưng vẫn đứng lên, đi theo Trác Bạch Vân về phía con đường chữ Quỷ.

Hắn cảm thấy rất tò mò với chuyện này, nhưng hiện trường không có đầu mối gì có thể để hắn tìm tòi và nghiên cứu ra chân tướng.

Mà ngay khi thiếu niên thuật sư Mộ Linh sắp bước chân vào đường chữ Quỷ, hắn bỗng nhiên quay người lại, nhìn về phía Thần Ngao Tán Nhân ở trên bia đá chữ Thần kia.

Bóng người hư ảo ở trên không lại không có gì kỳ lạ, hắn vẫn chắp tay sau lưng, hai mắt nhìn thẳng về phía trước.

Mộ Linh lại cảm thấy tựa như có một ánh mắt lạnh lẽo ở quanh đây đang nhìn chằm chằm vào mình.

Mộ Linh cau mày, sau đó trong mắt hiện lên vài phần trào phúng.

Hắn tạm thời đè cảm giác dị dạng này xuống, quay người đi vào đường chữ Quỷ.

Chương 217: Thức ăn cho yêu (2)

Một bên khác, sau khi Sở Hi Thanh đi vào đường chữ Yêu, chỉ thấy trước mặt là một mảnh mây mù.

Mãi cho đến khi bọn họ đi qua một ngã rẽ, thì tầm nhìn mới tốt hơn một chút.

Lúc này, trước mặt đám người Sở Hi Thanh và Chu Lương Thần là một con đường cổ hoang vu không biết thông đến nơi nào.

Con đường này vốn được lát gạch đá xanh, nhưng bởi vì vài ngàn năm không có người qua lại, nên trên đường có rất nhiều cỏ dại và dây leo chằng chịt.

Hai bên thì là một mảnh rừng rậm dày đặc, từng cái cây đại thụ che trời, không nhìn thấy bến bờ.

Bọn họ đúng là không nhìn thấy bờ, bên ngoài hai mươi trượng của con đường được bao phủ bởi sương trắng.

Thị lực của Sở Hi Thanh rất tốt, nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy ngoài mười lăm trượng.

Nơi này còn có cây cối che chắn, cho nên có vẻ tối tăm u ám và lạnh lẽo.

Chung quanh cũng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng chim hót và con trùng kêu vang.

Nhưng thỉnh thoảng còn có tiếng vượn rống và hổ gầm truyền vào trong tai bọn họ.

Nhưng âm thanh này tựa như rất xa, nhưng tựa như gần trong gang tấc, khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo, lông tơ dựng đứng.

Sở Hi Thanh hơi cau mày.

Trong lòng hắn thấy hơi bất an, làm cho tâm thần không yên.

Cái này bắt nguồn từ thiên phú Thần Thương của Tần Mộc Ca.

Linh thực của Sở Hi Thanh cảm ứng được bên trong sương trắng kia ẩn giấu rất nhiều thứ nguy hiểm chưa biết.

Còn cả Nhai Tí đao ý của hắn cũng đang trong tình trạng phát động.

---Ngươi bị kẻ địch không biết tên nhìn chằm chằm, Nhai Tí đao ý của ngươi tăng lên đến trình độ yếu!

Thiếu niên thuật sư kia quả nhiên là không lừa hắn.

Tuy nhiên, nếu bọn họ đã đi vào đây, thì cũng chỉ có thể đi đến cuối cùng.

“Không đúng lắm!” Ánh mắt Sở Hi Thanh nghiêm túc, nhìn quanh một lượt: “Các ngươi phải cẩn thận, ta cảm giác được có thứ gì đó đang nhòm ngó chúng ta, có thể còn gần trong gang tấc.”

Chu Lương Thần lập tức cảnh giác, hắn đưa tay ra sau lưng, bất cứ lúc nào cũng có thể rút thanh trọng kiếm sau lưng ra.

Có điều, trong mắt hắn lập tức hiện lên vẻ bất đắc dĩ: “Sở huynh, có thể đi chậm một chút không, các huynh đệ đều không theo kịp.”

Sở Hi Thanh nhìn lại sau lưng, phát hiện đám võ tu của Chu gia đều đang thở dốc, ngực phập phồng kịch liệt.

Mặt Sở Hi Thanh hiện lên vẻ ngượng ngùng, liền bước chậm lại.

Thật ra thì hắn muốn đi ra khỏi con đường chữ Yêu này trước khi thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 10 tuổi hết hiệu lực.

“Thật ra thì không cần phải vội.” Chu Lương Thần phát hiện bước chân của Sở Hi Thanh vẫn rất nhanh, hắn cảm thấy hơi khó hiểu: “Tuy rằng Thần Ngao Tán Nhân giới hạn một canh giờ, nhưng tòa bí cảnh cửu phẩm này cũng chỉ rộng bằng từng đó, chúng ta đi chậm cũng sẽ kịp. . .”

Nhưng đúng lúc này, đám người phía sau bọn họ bỗng nhiên kêu lên sợ hãi: “Có rắn!”

Một đám người vốn đang căng thẳng và khẩn trương, lúc này đồng thời rút binh khí ra.

Sở Hi Thanh vẫn luôn đề phòng và cảnh giác.

Nhưng khi hắn nghe thấy lời này, thì lại âm thầm buồn cười.

Lòng thầm nói đám người này kêu to như vậy làm gì? Đây thật sự là tinh anh trong cửu phẩm mà Chu gia đã chọn lựa trong bao nhiêu người sao? Cũng chỉ là một con rắn mà thôi. . .

Khi hắn quay đầu lại, toàn thân đã cứng đờ.

Chỉ thấy phía bên trái của đám người Sở Hi Thanh, có bốn con trăn to bằng vại nước, chiều dài phải hơn hai mươi trượng, nó đang treo ở trên cành của một cây đại thụ.

Chúng nó đang ngóc cái đầu to lớn của mình lên, cái lưỡi thò ra lại thụt vào, trong mắt còn ngậm lấy khát khao và trêu tức mà nhìn bọn họ.

Ngũ Cảm Thông Linh của Sở Hi Thanh cảm nhận được tu vị của bọn chúng chỉ có cửu phẩm, nhưng thân thể của bọn chúng lại to lớn đến lạ thường, hơn nữa khí huyết toàn thần dồi dào đến mức đáng sợ.

Đây là do hoàn cảnh đặc thù của nơi này.

Bí cảnh cửu phẩm của Thần Ngao Tán Nhân, không cho phép sức mạnh vượt quá cửu phẩm tồn tại.

Cho nên đám rắn này cũng chỉ có thể đi con đường cường hòa thân thể.

Sở Hi Thanh lại nhìn bên phải của mình, hắn phát hiện ra bên đó cũng có ba con.

Hắn nuốt một ngụm nước miếng, theo bản năng muốn quay đầu trở về.

Nhưng sau sau đó, hẳn chỉ cảm thấy tê cả da đầu.

Trên con đường lát đá xanh ở phía sau, đột nhiên có bốn con hổ răng kiếm đang đứng nhìn bọn họ.

Chúng nó cũng chỉ có tu vị cửu phẩm, nhưng thân thể lại to lớn đến đáng sợ, đứng như một tòa lầu cao.

Bốn con hổ răng kiếm đứng chung một chỗ, hoàn toàn chặt đứt con đường quay trở lại của bọn họ.

Chúng nó trừng cặp mặt to như cái đèn lồng lên, trong mắt ngậm lấy tham lam và hung tàn.

Sở Hi Thanh đè đao bên hông, hắn cho rằng có thể mình sẽ trở thành thức ăn cho yêu.

Chương 218: Sở Hi Thanh vạn sự thong dong

Sở Hi Thanh nhìn đám yêu thú ở xung quanh, bắp thịt tay phải đã nổi lên, hắn nắm chặt chuôi đao, sắc mặt thì lại đen xì.

Giờ phút này, một con hổ răng kiếm bỗng nhiên bước lên một bước để thăm dò, tựa như muốn nhào về phía bọn họ vậy.

Tâm thần Sở Hi Thanh rung lên, hắn dứt khoát dứt đao ra, đạp bước rồi lắc mình!

Chớp mắt một cái hắn đã lao ra ngoài ba trượng, xuất hiện ở trước con hổ răng kiếm kia.

Khi Sở Hi Thanh lắc mình thì mới phát hiện là mình quá căng thẳng. Cái con hổ răng kiếm này không có ý định tấn công, mà chỉ thăm dò một chút thôi.

Theo một đao của hắn, trong mắt con hổ răng kiếm này nhất thời hiện lên một tia sợ hãi. Nó vung chân trước lên, cũng nhanh đến mức xuất hiện tàn ảnh, đồng thời còn có mấy dòng điện ngưng tụ trong lòng bàn chân của nó.

Một người một thú đều có động tác rất mãnh liệt, lại nhanh như chớp, chỉ một lát mà hai người và thú đã giao phong ba hiệp.

Thân pháp và đao của Sở Hi Thanh vẫn nhanh hơn một đường.

Bóng người của hắn phá tan phòng ngự của con hổ răng kiếm này, thanh Huyết luyện đao phù văn trong tay đã đưa đến trước mặt con hổ răng kiếm.

Tuy nhiên, khi Sở Hi Thanh sắp sửa chém vào động mạch cổ của con yêu thú này, thì con ngươi của hắn lại co rụt lại, bóng người trượt lùi về phía sau gần một trượng.

Chỉ vì hai con hổ răng kiếm khác đã tấn công từ hai bên, khí thế đan xen với nhau, như muốn bao vây hắn.

Tuy rằng yêu lực của mấy con hổ răng kiếm này chỉ là cửu phẩm, nhưng sức chiến đấu của bọn chúng lại vượt xa trình độ cửu phẩm.

Đặc biệt là sức mạnh của bọn chúng đều đã đạt đến trình độ bát phẩm thượng, thậm chí đã tiếp cận cấp độ thất phẩm.

Sở Hi Thanh mượn thẻ nhân vật Tần Mộc Ca, lại nuốt thêm một viên Thần Lực Đan, thế mà không thể áp chế con hổ răng kiếm kia về mặt sức mạnh.

Sức mạnh thần thức của nó cũng rất mạnh, thế mà lại có thể chịu được đao ý của hắn, đương nhiên, chuyện này cũng có quan hệ đến chuyện kẻ địch quanh hắn quá ít.

Có điều, sau khi hắn lùi lại phía sau, mấy con hổ răng kiếm kia cũng không nhân cơ hội này để truy kích.

Chúng nó nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh, trong mắt ngậm lấy vẻ kiêng kỵ.

Chúng nó ý thức được kẻ ở trước mặt này không dễ đối phó.

“Không nên hoảng hốt!” Chu Lương Thần cũng đã rút kiếm ra, hắn vừa đề phòng đám rắn kia, vừa lớn tiếng nói với đám tộc nhân và thuộc hạ: “Có ta và Sở huynh ở đây, các ngươi sợ cái gì? Đơn giản chính là binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn.”

Ngay khi Chu Lương Thần nói câu này, hắn đã đi đến sau lưng Sở Hi Thanh, đứng dựa lưng vào lưng Sở Hi Thanh: “Sở huynh, chúng ta liên thủ giết một con trước, ngươi thấy mục tiêu nào thì thích hợp hơn?”

Sở Hi Thanh thì lại nhìn bảng nhân vật của mình.

Mấy chữ thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 10 tuổi trong thanh trạng thái, thời gian đã không còn đến ba mươi giây.

Còn làm thịt một con trước? Bọn họ không bị đám yêu thú này làm thịt thì đã là tốt lắm rồi.

Hiệu lực của thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 10 tuổi vừa biến mất, thì trong võ đạo bảo khố của hắn, cũng chỉ có mỗi Thần Lực Đan là có thể sử dụng.

Niềm vui duy nhất chính là, trong tầm mắt của hắn lại có một bông pháo hoa nhỏ nổ tung, điểm võ đạo lại tăng thêm hai điểm, đã biến thành 26 điểm.

Cái hệ thống này cũng có tác dụng với cả yêu tộc. . .

Sắc mặt Sở Hi Thanh không thay đổi, quét mắt nhìn đám hổ răng kiếm và rắn lớn kia.

“Cẩn thận, địch không động ta cũng không động, ngươi có thể nhìn lên phía trên.”

“Phía trên?”

Thần sắc Chu Lương Thần hiện lên vẻ nghi ngờ, sau đó hắn liền cảm thấy có vài giọt nước rơi xuống người mình.

Hắn đưa tay sờ thử, kỳ lạ, sao nước này lại dính như vậy? Mà nước này ở đâu ra?

Chu Lương Thần ngửa đầu lên nhìn, sau đó thì im lặng luôn.

Ngay trên đỉnh đầu của bọn họ, đột nhiên có năm con nhện tám chân màu đen.

Những con nhện này cũng to lớn đến kinh người, phải to bằng nửa tòa lầu lớn.

Chúng nó đứng ở trên đám tơ nhện nhằng nhịt phía trên, dùng mắt kép nhìn xuống bên dưới, trong miệng còn có những chất nhầy chảy xuống.

Chu Lương Thần cũng nuốt một ngụm nước miếng, bỗng nhiên cảm thấy cái câu “Mặc kệ là Thần, Quỷ, Yêu, Ma gì thì cũng có thể chém sạch” kia của mình, quả thực là nói hơi quá rồi.

Đám yêu thú to lớn này có sức chiến đấu mạnh mẽ đến kinh người, Chu Lương Thần cảm thấy mình chỉ miễn cưỡng đối phó được với một con trong này mà thôi.

Chu Lương Thần hận không thể cho mình một cái tát.

Công nhận võ tu là phải dũng mãnh không sợ, nhưng mà khi đối mặt với sức mạnh không thể đối kháng, thì võ tu cũng phải cân nhắc đến sách lược và kế hoạch.

Không cần phải đem đầu của mình đâm vào đầu mâu của người ta. . .

Sở Hi Thanh cũng rất hối hận.

Sao mình lại ngu xuẩn đến mức chọn con đường này cơ chứ? Quá xui xẻo.

Nếu như thời gian có thể quay ngược, hắn nhất định sẽ lựa chọn cẩn thận trong ba con đường Thần, Quỷ, Ma kia.

Mặt mũi thì tính là cái gì? Có thể quan trọng bằng mạng sống không?

Chương 219: Sở Hi Thanh vạn sự thong dong (2)

“Chúng ta tiếp tục đi về phía trước!” Sở Hi Thanh phát hiện đám yêu thú này tạm thời không có ý định tấn công, hắn cố gắng nuốt một ngụm nước bọt: “Đường lui đã bị cắt đứt, vậy thì dứt khoát giết ra ngoài từ phía trước. Mọi người theo sát sau lưng ta.”

Hắn nhìn về phía sâu xa trên con đường này.

Chẳng biết vì sao mà đám yêu thú này lại không chặn con đường phía trước mặt bọn họ.

Hiện giờ, bọn họ chỉ có thể tiếp tục tiến lên phía trước, liều một phen với số phận.

“Được!” Chu Lương Thần cũng trả lời mà không do dự.

Hắn cũng âm thầm sinh lòng kính phục, chỉ nói riêng về can đảm, thì hiển nhiên là Sở Hi Thanh đã vượt xa hắn.

Sở Hi Thanh lại quét mắt nhìn đám nhện khổng lồ ở trên trời, sau đó nhắm mắt cất bước đi về phía trước.

Chu Lương Thần cầm đầu đám người phía sau, bước từng bước đi theo đuôi Sở Hi Thanh.

Đám võ tu của Chu gia cố gắng đưa Chu Lương Thần vào vị trí trung ương để bảo vệ.

Chu Lương Thần thì lại hết sức tức giận, hắn tỏ vẻ cứng rắn mà gạt đám người ra, kiên trì đi ở bên trái của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh không có tâm tư để ý đến động tĩnh phía sau lưng.

Lúc này, mấy con rắn to và hổ răng kiếm chưa có ý định tấn công bọn họ, nhưng ánh mắt của bọn chúng vẫn nhìn chằm chằm vào bước chân di chuyển của đám người Sở Hi Thanh.

Thậm chí Sở Hi Thanh còn có thể nghe thấy tiếng hút nước dãi ở phía sau.

Đó là mấy con hổ răng kiếm đang thu đầu lưỡi, nuốt nước miếng.

Đám nhện khổng lồ ở trên thì lại mượn tơ nhện để bồi hồi trên đầu bọn họ, chất nhầy trong miệng chúng càng ngày càng rơi xuống nhiều hơn.

Thỉnh thoảng sẽ nhỏ lên người của bọn họ, khiến cho sắc mặt của bọn họ tái mét.

Con đường trước mặt của bọn họ lại hiện ra cực kỳ dài dằng dặc, tựa như không nhìn thấy phần cuối.

Chu Lương Thần phát hiện vẻ hung ác trong mắt đám yêu thú khổng lồ này càng ngày càng đậm.

Hai bên rừng rậm lờ mờ kia, tựa như có nhiều yêu thú đang tập trung về phía bên này.

Hắn cắn chặt răng, thở dài một hơi rồi nói: “Sở huynh, nếu như là nữa có biến cố gì, ngươi chỉ cần lao thẳng về phía trước là được, chúng ta sẽ cản ở phía sau cho ngươi.”

Chu Lương Thần cho rằng bọn họ rơi vào nguy hiểm này, tất cả đều bắt nguồn từ câu nói kia của hắn.

Hắn nhất định phải gánh chịu trách nhiệm này.

Sở Hi Thanh thì lại liếc mắt nhìn hắn với vẻ khó hiểu: “Cản phía sau cái gì? Ngươi đang nghĩ cái gì vậy? Những yêu thú này không phải là thứ chúng ta có thể đối kháng được. Tình hình không ổn thì chúng ta dùng lệnh bài để rời khỏi đây là được.”

Dưới tình hình này, bảo vệ mạng sống tất nhiên là quan trọng nhất.

Hắn rất khát vọng với Thần Nguyên Hồi Thiên Đan, nhưng nếu như không còn mạng, vậy thì sẽ chẳng còn gì cả.

Chu Lương Thần không trả lời.

Dù cho phải dùng đến lệnh bài để rút lui, thì hắn cũng nhất định phải là người ở lại sau cùng.

Lúc này, trước mặt của bọn họ xuất hiện một cái cầu đá đã hoang phế.

Cái cầu đá này nằm trên một con sông rộng tầm mười trượng, mặt cầu lại rất chật hẹp, chỉ có thể để cho một người đi qua.

Sở Hi Thanh mới đi được một nửa, mặt nước bên dưới bỗng nhiên ‘ào ào ào’ vài tiếng.

Hai bên trái phải cầu đá đột nhiên xuất hiện ba con cá sấu lớn, sáu con cá sấu ngoi đầu lên khỏi mặt nước.

Thân thể của bọn họ dài đến chín trượng, sau khi ngoi lên mặt nước thì thân thể cao bằng với cầu đá, bọn chúng đang dùng đôi mắt to màu vàng to bằng cái đầu người để đánh giá bọn họ.

Thần thái kia lại như đang nhìn đồ ăn ở bên trong mâm thức ăn vậy.

Tất cả mọi người có thể ngửi được hơi thở tanh tưởi của mấy con cá sấu lớn gần trong gang tấc này, toàn thân bọn họ cứng đờ, cả người đều ngơ ngác giống như một người gỗ.

Ngay khi Chu Lương Thần tê cả da đầu. Một con cá sấu lớn bỗng nhiên mở cái miệng to như chậu máu của nó ra, phát ra một tiếng rống chấn động cả trời đất.

Khoảnh khắc này, mọi người chỉ cảm thấy màng nhĩ đau đớn, một mùi tanh hôi pha tạp với nước bọt của cá sấu đập thẳng vào mặt của bọn họ.

Một người trong đó cảm thấy sợ hãi, bản năng lùi về phía sau một bước, lại giẫm vào hư không, trượt chân ngã xuống dưới.

May mà Chu Lương Thần nhanh tay nhanh mắt, kịp thời kéo hắn một cái, bằng không thì vị này sẽ trực tiếp rơi vào trong miệng của một con cá sấu lớn.

Sau đó, người này lại sợ hãi và kinh ngạc mà nói: “Thiếu chủ, lệnh bài kia có vấn đề, không thể sử dụng! Vừa rồi ta không thể nào rời khỏi bí cảnh.”

Vừa rồi, hắn cảm thấy cái mạng nhỏ của mình khó giữ được, vì lẽ đó mà vô thức sử dụng lệnh bài, muốn rời khỏi bí cảnh này.

Nhưng mà lệnh bài trong tay hắn lại không có phản ứng gì.

Chu Lương Thần nhất thời cả kinh, liếc mắt nhìn nhau với Sở Hi Thanh ở bên cạnh, cả hai đều nhìn thấy vẻ căng thẳng và khẩn trương trong mắt của đối phương.

Chương 220: Sở Hi Thanh cao thâm khó dò

“Sao lại không dùng được chứ?” Chu Lương Thần nghi ngờ không thôi, chuyển mắt nhìn về phía một người ở bên phải mình: “Thu đệ, ngươi thử một chút đi!”

Đây là một vị đệ đệ trong tộc của Chu Lương Thần.

Người này nghe thấy thế thì không dám chậm trễ, lập tức lấy lệnh bài trong ống tay áo ra.

Sau đó, sắc mặt hắn liền thay đổi kịch liệt: “Không thể khởi động phù văn trên lệnh bài, không ra được!”

Sắc mặt tất cả mọi người lập tức thay đổi, thành một mảnh trắng bệch.

Lúc trước, bọn họ ỷ vào một cao thủ như Sở Hi Thanh ở đây, trời sập xuống cũng có người đỡ rồi, thứ hai là tự tin khi có lệnh bài trong tay, bất cứ lúc nào cũng có thể rời khỏi bí cảnh, có thể đảm bảo tính mạng.

Vì thế, khi bọn họ bị đám yêu thú này bao vây, tất cả đều có thể duy trì bình tĩnh.

Nhưng bây giờ, con đường sống cuối cùng cũng đã bị chặt đứt, nội tâm bọn họ không khỏi hoảng loạn.

Nội tâm của Chu Lương Thần cũng bắt đầu trầm xuống, toàn thân phát lạnh.

Chỉ sợ đám người bọn họ sẽ toàn quân bị diệt tại chỗ này!

Sở Hi Thanh thì lại cả người đều tê rồi.

Không ra được? Sao lại không ra được?

Hắn vẫn cho rằng mình vẫn có đường lui, nên mới không sợ hãi. Nhưng bây giờ có người nói cho hắn biết, lệnh bài kia là vô dụng.

Cho nên hai khắc thời gian này, thật ra là hắn vẫn luôn nhảy múa trên bờ vực tử vong?

May mắn chính là, Sở Hi Thanh đã mài giũa khả năng đóng kịch của mình trong vài tháng này, cho nên vẻ mặt của hắn vẫn duy trì bình thản.

Hình tượng cao thủ này, càng đóng thì càng giống thật.

Mà hắn cũng không thể tỏ ra sợ hãi, một khi hắn tỏ vẻ sợ hãi, thì đám yêu thú này nhất định sẽ xông lên làm thịt bọn họ.

“Được rồi!” Sau khi Sở Hi Thanh lấy lại tinh thần, hắn hít một hơi thật sâu, ánh mắt bình thản nhìn về phía phương xa: “Đã đến nước này, chúng ta không còn đường lui nữa, sợ sệt cũng không giải quyết được chuyện gì. Chi bằng xông thẳng lên phía trước, xem xem có thể giết ra một đường sống không.”

Hắn đã cảm nhận được sâu sắc về một câu nói, thời khắc sống còn chính là khủng bố như vậy!

Sở Hi Thanh cố gắng để bản thân mình bình tĩnh lại: “Cái gọi là duỗi đầu là một đao, co đầu cũng là một đao. Nếu như buông tay, thì chính là vứt bỏ tính mạng, thà liều mạng một lần. Hơn nữa, ta thấy chưa chắc đám yêu thú này đã không kiêng kị chúng ta đâu.”

Giọng nói của hắn rất có từ tình, để cho mọi người hơi bình tĩnh lại một chút.

Chu Lương Thần thì lại càng bội phục Sở Hi Thanh hơn.

Không hổ là người có thể đánh bại hắn bằng một đao. . .

Cùng lúc đó, hắn nghe thấy tiếng trống vang vọng ở trong lồng ngực của Sở Hi Thanh.

Đó hình như là nhịp tim của Sở Hi Thanh đang nhảy lên “Thùng! Thùng! Thùng!”, rất mạnh mẽ.

Chu Lương Thần nhìn vào mặt Sở Hi Thanh với ánh mắt nghi ngờ, phát hiện mặt đối phương vẫn thản nhiên như không, lạnh lùng như thường, hắn liền xóa cái ý nghĩ không đáng có kia đi.

Không! Không! Cái này không thể nào!

Một đại anh hùng như Sở huynh thì làm sao có thể biết sợ được?

Đây quá nửa là do loại thiên phú đặc thù nào đó có quan hệ với trái tim, có thể gia tốc trong thời khắc mấu chốt, để cung cấp sức mạnh lớn hơn cho Sở Hi Thanh.

Hiển nhiên là Sở huynh đang tập trung sức mạnh để ứng phó với tình huống này.

Trái tim của Chu Lương Thần cũng bắt đầu nhảy kịch liệt, Thùng! Thùng! Thùng!. . . Làm gì cũng không thể giảm tốc độ, hoàn toàn giống với nhịp tim của Sở Hi Thanh.

Tuy nhiên, hắn chỉ đơn giản là hoảng hốt và sợ hãi.

Chu Lương Thần âm thầm thấy xấu hổ.

Công pháp gia truyền Cuồng Hải Cô Chu nhà hắn, chú ý đến ngược dòng mà đi giữa sóng biển dâng trào, nhìn thấy chân lý võ đạo ở bên trong nghịch cảnh và nguy nan.

Chu Lương Thần đánh mười bảy trận sinh tử lôi, hắn tự nhận mình không sợ chết.

Nhưng khi thật sự đến thời khắc sống còn này, Chu Lương Thần mới phát hiện ra mình đã phán đoán sai sự can đảm của mình.

Thật ra thì trái tim của Sở Hi Thanh sắp dâng lên đến cổ họng rồi.

Gương mặt hắn cũng sắp cứng đờ rồi, không thể đổi sang vẻ mặt khác được.

Nói đến cũng kỳ lạ, tâm trạng của hắn bây giờ lại cực kỳ tỉnh táo, hoàn toàn như một khối băng.

Trong lòng hắn âm thầm thấy kỳ lạ.

Lệnh bài này được đích thân lâu chủ Luận Võ Lâu của Đông Châu, tứ phẩm Thần Cơ Học Sĩ đương triều kiểm tra, làm sao lại không có tác dụng được?

Là trận pháp trong bí cảnh của Thần Ngao Tán Nhân gặp sự cố sao?

Tuy nhiên, bây giờ không phải lúc nghĩ đến những thứ này.

“Chúng ta tiếp tục!”

Sở Hi Thanh tay đè đao, lững thững thong dong.

Hơn hai mươi con yêu thú đang rình rập ở bên cạnh, cũng không làm bước chân của hắn nhanh hơn hay chậm hơn.

“. . .Chư vị không ngại nghĩ thoáng một chút, đám người chúng ta còn chưa đủ để đám yêu thú này nhét kẽ răng đâu. Chúng nó bây giờ đang muốn ăn một mình, thưởng thức mùi vị của chúng ta. Vì thế nên chúng kiềm chế lẫn nhau, kiêng kị lẫn nhau, trái lại sẽ không tùy tiện ra tay với chúng ta.”

Chương 221: Sở Hi Thanh cao thâm khó dò (2)

Tất cả mọi người Chu gia nghe thấy thế thì sắc mặt lại tái xanh.

Mấy lời này của Sở Hi Thanh không có tác dụng an ủi nào, mà lại còn có hơi hoang đường và vô lý.

Đám yêu thú này muốn nuốt bọn họ thì chỉ là chuyện một cái há miệng. Còn cần phải kiềm chế và kiêng kỵ lẫn nhau sao? Há không phải là buồn cười sao?

Vẻ mặt Chu Lương Thần nghiêm túc, hắn cố tình ngửi bản thân mình một cái, phát hiện trên thân đều là mùi mồ hôi hôi thối.

Hắn thầm nói, chắc hẳn là mình không ngon, nhưng khẩu vị của đám yêu thú này ra sao thì lại khó nói.

Mà sau khi mọi người đi xuống cầu đá, lại đi thêm một đoạn đường nữa, tất cả đều cảm thấy nghi ngờ không thôi.

Dường như lời nói vừa rồi của Sở Hi Thanh không phải là không có đạo lý.

Bằng không thì vì sao đám yêu thú này lại chậm chạp không chịu ra tay với đám đồ ăn như bọn họ?

Mọi người đều tự an ủi mình như vậy, thấp thỏm bất an mà đi theo sau từng bước chân của Sở Hi Thanh. Lúc này, tại một nơi sâu xa trong rừng rậm, một thiếu nữ có ngũ quan cực kỳ tương tự với Sở Hi Thanh đang đứng trên đỉnh đầu của một con rắn to dài khoảng bốn mươi trượng.

Nàng tràn đầy hứng thú mà nhìn đoàn người Sở Hi Thanh: “Các ngươi không thể dọa hắn sợ được! Hắn quá bình tĩnh, như vậy mà còn không sợ!”

Thiếu nữ này dường như mới học nói, tiếng nói của này hơi ngây ngô, thỉnh thoảng còn nói lắp.

Ánh mắt của nàng thì tràn đầy vui sướng và thưởng thức.

Dù sao thì người kia cũng là đối tượng tham chiếu của nàng.

Sau đó, nàng còn phải học thêm về phong thái cao ngạo lãnh ngạo, bình tĩnh nhàn nhã, vạn sự thong dong của người kia.

Sau đó, thiếu nữ vỗ vỗ đầu của con rắn lớn dưới chân mình một cái, cười nói: “Không thể nha, ngươi này có ơn với ta, không thể bị các ngươi ăn được. Cấm chế trên người các ngươi đã biến mất, không cần nghe theo ý chỉ của Thần Ngao Tán Nhân nữa. Đói bụng? Vậy thì nhịn thêm một chút! Nghe ta, thật ra thì thịt người không ngon lành gì đâu, cực kỳ chua, huống hồ bọn họ chỉ có vài người, không đủ các ngươi ăn một bữa.”

“Yên tâm, chờ bí cảnh kết thúc thì ta sẽ dẫn các ngươi ra ngoài. Chúng ta sẽ đi Lê Sơn, bên kia không lo ăn không lo uống, các ngươi muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, ta nói sẽ giữ lời!”

Con rắn lớn kia hiện lên vẻ mặt không cam lòng, nhưng sau đó lại bất đắc dĩ mà ‘tê tê’ một tiếng, xem như đáp ứng với thiếu nữ.

Sở Hi Thanh hồn nhiên không biết một màn ở trong rừng này.

Hắn phát hiện đám yêu thú cỡ lớn kia càng ngày càng nhiều, số lượng đã đến đến tám mươi chín mươi con.

Một lát sau, Sở Hi Thanh cũng thật sự cho rằng, lẽ nào đám yêu thú này thực sự kiêng kỵ và kiềm chế lẫn nhau? Vì thế nên mới không ra tay với bọn họ?

Đây vốn chỉ là lời an ủi người khác, nhưng mà bây giờ chính bản thân Sở Hi Thanh cũng tin chuyện hoang đường này.

Cũng không biết trải qua bao lâu, rốt cuộc thì bọn họ cũng đã đi đến điểm cuối.

Khi đoàn người Sở Hi Thanh đi qua con đường chật hẹp như ruột dê này, trước mặt bọn họ lại là một mảnh trống trải lần nữa.

Nơi này rõ ràng là một quảng trường bằng đá cẩm thạch rộng tầm mười mấy trượng, nơi cuối cùng còn có một tòa bia đá cao tầm ba trượng.

Trên bia đá còn có một chữ “Sát” rõ ràng và cứng cáp mạnh mẽ.

Sở Hi Thanh không biết là, khi bọn họ vừa bước chân vào quảng trường này, thì đám mây mù màu trắng tràn ngập trong con đường chữ Yêu kia đã tản đi.

Điều này khiến cho hơn ngàn người bên ngoài bí cảnh cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng ở bên trong con đường chữ Yêu kia.

Tất cả người nhìn thấy tình cảnh ở trong đó thì đều hiện ra vẻ sững sờ và khiếp sợ.

Con ngươi của Chu Hùng Bá nhất thời co rụt lại: “Tại sao trong con đường chữ Yêu này lại có yêu thú mạnh mẽ đến mức này chứ?”

“Chắc hẳn là do bị nuôi nhốt thời gian quá dài, truyền thừa mười mấy đời sau đó dị biến tạo thành.” Độ Linh Tiên cũng tê cả da đầu, có chút nghĩ mà sợ: “Thế mà mấy người Lương Thần lại đi qua được.”

Mà lúc này, tất cả mọi người ở đây đều nghị luận sôi nổi.

“Thân thể của đám yêu thú này quá mạnh mẽ, con mạnh nhất đã tiếp cận với thất phẩm! Sao bọn họ qua được?”

“Chỉ dùng vẻn vẹn ba khắc thời gian, đáng ghét, lúc nãy có mây mù nên không thể thấy được quá trình khi đó.”

“Không có quá nhiều vết tích chiến đấu, có vẻ như chưa từng chiến đấu.”

“Điều này càng làm cho người ta thấy kỳ lạ, đám yêu thú này không có nhiều đồ ăn, rõ ràng là đã đói bụng đến điên rồi! Đây hẳn là con đường nguy hiểm nhất trong bốn đường mới đúng. Trừ phi là có thể làm đám yêu thú này sợ hãi, để chúng nó không dám ra tay.”

“Là do Sở Hi Thanh kia sao? Người này có chút cao thâm khó dò, để cho người ta không nhìn thấy sâu cạn.”

Chu Hùng Bá thì lại liếc mắt nhìn nhau với phu nhân mình, sau đó lại cười khẽ một tiếng: “Người này quả nhiên là đáng gờm!”

Hắn có thể xác định là, con trai mình và đám tộc nhân gia tướng ở bên trong, tuyệt đối không có năng lực này.

Vậy thì chứng tỏ là nguyên nhân nằm trên người Sở Hi Thanh, cho nên bọn họ mới có thể bình yên đi ra khỏi con đường chữ Yêu này. . .

Chương 222: Càng giả càng mạnh mẽ

Khi Sở Hi Thanh đi ra khỏi con đường chữ Yêu, trong tầm mắt của hắn lại có từng bông từng bông pháo hoa nổ tung.

Số lượng điểm võ đạo của hắn cũng tăng lên đến 41 điểm.

Sở Hi Thanh bỗng nhiên cảm thấy phấn chấn, dứt khoát dùng ý niệm để ấn vào mấy chữ Cực Chiêu – Phong Chi Ngân ở bên trong màn hình huỳnh quang hư ảo, hắn dùng 30 điểm võ đạo để hòa cái cực chiêu này vào trong Truy Phong đao pháp của mình.

Uy lực của một thức cực chiêu này rất mạnh, tốc độ đao không phải nhanh bình thường. So sánh với một thức Không Huyệt Lai Phong của hắn bây giờ, thì ít nhất là phải nhanh hơn gấp đôi! Sức mạnh cũng cực kỳ kinh người, đủ để chặt kim đoạn thạch.

Chỉ là khi thi triển lại quá rõ ràng, cần phải mất một thời gian nhất định để điều hành chân nguyên và súc lực súc thế.

Vì thế, dù Sở Hi Thanh luyện một chiêu này đến mức thành thạo, thì hắn vẫn sẽ có một chút sơ hở khi xuất đao.

Giống như chiêu thức Bạo Vũ Càn Khôn của Trang Hồng Phi vậy, mỗi khi thi triển thì người sẽ cứng đờ trong giây lát. Dùng một thức cực chiêu này để bắt nạt kẻ yếu còn được, chứ gặp phải kẻ mạnh thì sẽ bị người ta nhân cơ hội đó mà một đao làm thịt.

Vì thế, cách tốt nhất chính là đem Cực Chiêu – Phong Chi Ngân này hòa vào trong đao pháp của hắn.

Thông qua kỹ xảo của đao pháp để đền bù sự thiếu hụt của Cực Chiêu – Phong Chi Ngân.

Khi Sở Hi Thanh lựa chọn đổi, thì có một đoạn tin tức rót vào trong óc của hắn như nước thủy triều, từng đoạn trí nhớ từ không thành có.

Tuy nhiên, lượng tin tức này nhỏ hơn nhiều so với lúc hắn tăng Nhai Tí đao ý và Truy Phong đao pháp.

Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy hơi choáng váng một chút, sau đó liền khôi phục bình thường.

Hắn nhắm mắt lại, cẩn thận xem xét tin tức mới ở trong đầu, sau đó hai mắt liền sáng ngời.

Hệ thống này thực sự là thần kỳ, lại có thể hòa Cực Chiêu – Phong Chi Ngân vào trong Truy Phong đao pháp của hắn một cách hoàn mỹ.

Lúc này, bao quát cả hai thức Không Huyệt Lai Phong và Phong Lôi Giao Gia, thì hắn cả tất cả chín đao chiêu có thể nối liền với Cực Chiêu – Phong Chi Ngân này.

Khi hắn sử dụng chín chiêu thức này, cũng là hắn thi triển đoạn mở đầu của Cực Chiêu – Phong Chi Ngân, có thể nói là nối liền không dấu vết.

Có thể tưởng tượng là, khi hắn dùng một đao Không Huyệt Lai Phong xong, lại nối liền một thức Cực Chiêu – Phong Chi Ngân có tốc độ càng nhanh hơn.

Sở Hi Thanh tin tưởng, dù là Vô Ảnh Kiếm – Trác Bạch Vân mà không có chuẩn bị từ trước thì cũng bị chặt đứt cổ họng bởi hai chiêu này của hắn.

Võ nghệ của bản thân hắn, càng giả thì lại càng cao. . .

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, suýt nữa thì không kiềm chế nổi sự hưng phấn của mình.

Sau đó, hắn dùng ánh mắt nghi ngờ và khó hiểu để nhìn về phía cột danh vọng của mình.

Nơi này vẫn là mấy chữ “Bát phẩm hạ (siêu)”, nhưng văn tự đã biến thành màu hồng nhạt.

Khi Sở Hi Thanh nhìn kỹ vào mấy chữ đó, lại có hai đoạn tin tức xuất hiện trong đầu óc của hắn.

---Mọi người cho rằng thực lực của người đã đạt đến bát phẩm thượng, nhận thức này đã vượt quá thực lực của ngươi. Xin nhanh chóng tăng nguyên công lên, để mở khóa danh vọng càng cao hơn.

---Nguyên công của ngươi không đủ, không thể gánh chịu càng nhiều tin tưởng hơn, điểm võ đạo đã đạt đến giới hạn trong giai đoạn trước mặt. Trước khi nguyên công của ngươi tăng cấp, ngươi chỉ nhận được tám phần mười điểm võ đạo vốn có.

Lông mày của Sở Hi Thanh không khỏi nhướng lên.

Cái này thì có chút thiệt thòi rồi.

Nói cách khác, nếu như hắn không thể nhanh chóng tăng cấp. Như vậy tất cả điểm võ đạo mà hắn nhận được sau này, sẽ chỉ bằng với tám phần mười lúc trước?

Mấu chốt là ảo tượng một bước lên trời của hắn đã bị hủy diệt.

Sở Hi Thanh vẫn đang suy nghĩ cách để đi đường tắt.

Nếu như hệ thống danh vọng này là dựa vào nhận thức của mọi người đối với thực lực của hắn, còn cả độ truyền bá danh vọng của hắn đề tăng lên.

Như vậy Sở Hi Thanh chỉ cần nghĩ biện pháp để cho có đủ nhiều người tin rằng hắn là cao thủ nhất phẩm, vậy há không phải là hắn có thể nhận được một lượng lớn điểm võ đạo, để cho tu vị của hắn tăng lên nhanh chóng sao?

Dù cho là không phải nhất phẩm, vậy tam phẩm ngũ phẩm cũng khiến hắn thỏa mãn rồi, chỉ cần hắn nghĩ biện pháp phòng ngừa điểm võ đạo trở về số âm, thì có thể một bước lên trời.

Tuy nhiên, dựa theo tình hình ngày hôm nay, ý nghĩ này của hắn là không thể thành công.

Cái hệ thống này còn có hạn chế về cấp bậc tu vi.

Tu vị của hắn không đủ, thì không thể chuyển hóa danh vọng thành thực lực tương ứng được.

Sở Hi Thanh suy đoán là, nếu như tu vị của hắn không tăng lên trong một thời gian dài, thì điểm võ đạo của hắn còn sẽ tiếp tục giảm xuống? Mãi cho đến tận sáu phần mười, bốn phần mười, hai phần, thậm chí là 0?

Đây là chuyện rất có khả năng, không thể không đề phòng, không thể tự hãm hại bản thân được. . .

Chương 223: Xếp hạng

“Sở huynh!”

Suy nghĩ của Sở Hi Thanh bị giọng nói của Chu Lương Thần cắt đứt.

Khi hắn thu hồi sự chú ý từ màn hình huỳnh quang hư ảo lại. Chỉ thấy Chu Lương Thần đang khoanh tay trước ngực, suy tư thứ gì đó: “Ngươi có cảm thấy những bùa chú này có hơi quái lạ không?”

Sở Hi Thanh men theo tầm mắt của hắn để nhìn qua, sau đó hắn cũng cau mày lại.

Nói đến mới nhớ, từ khi hắn bắt đầu bước vào quảng trường này, thì hắn đã có cảm giác tình hình nơi này hơi khác lạ.

Tòa quảng trường bằng đá cẩm thạch này và cả bia đá kia, đều có kết cấu giống hệt với hai cửa ải trước.

Chỉ là mặt đất nơi này có một chuỗi phù văn màu đỏ như máu.

Nếu nhìn riêng từng phù văn một, thì lại vặn vẹo xấu xí và trừu tượng như trẻ con vẽ bùa quỷ vậy. Nhưng khi kết hợp chúng lại với nhau, thì lại hình thành một đồ án thần dị mà huyền bí.

Dường như đây là một tòa phù trận. . .

Vấn đề là Sở Hi Thanh không hiểu gì về trận pháp và phù lục cả, hắn cũng không thể hiểu công dụng của thứ này.

“Đúng là hơi kỳ lạ, mấy cái quảng trường lúc trước đều không có.”

Sở Hi Thanh lại ngẩng đầu lên, nhìn về phía bia đá chữ “Sát” kia, còn cả Thần Ngao Tán Nhân đang đứng trên đỉnh bia đá.

Cái bóng người hư ảo này đang nhìn từ trên cao xuống quảng trường, thân hình không hề nhúc nhích, trên mặt cũng không có bất cứ biểu cảm nào.

Sở Hi Thanh bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩa, hắn muốn nhảy lên đỉnh bí cảnh để xem tình hình của “Thần Ngao Tán Nhân” này.

Chỉ là hắn còn chưa kịp hành động, thì đã nghe thấy tiếng người huyên náo ầm ĩ.

Lấy bốn người Ngân Văn Hổ - Lộ Trần, Bạch Mi Hổ - Ứng Hạo Bạch, Thi Cẩu – Lệ Mãn Sơn, Vô Ảnh Kiếm – Trác Bạch Vân cầm đầu, một đám người đi ra từ con đường chữ Quỷ. Đội ngũ mênh mông cuồn cuộn, phải cái mấy trăm người.

Khi bọn họ nhìn thấy đám người Sở Hi Thanh và Chu gia thì nhất thời ngây người, mặt đầy kinh ngạc.

Đầu tiên, Lộ Trần nhìn về phía thiếu niên thuật sư Mộ Linh với ánh mắt chất vấn.

Vị này nói con đường chữ Yêu cực kỳ nguy hiểm bên trong có yêu thú biến dị, huyết quang ngập trời cơ mà?

Nhưng vì sao đám người Sở Hi Thanh và Chu gia lại có thể bình yên đi ra khỏi nơi đó?

không chỉ đi ra trước đám người bọn họ, mà còn không mất một người nào, quân số vẫn nguyên như cũ.

Mộ Linh cũng tràn đầy vẻ mờ mịt.

Tình hình trước mặt thật sự là nằm ngoài dự đoán của hắn.

Con đường chữ Quỷ mà bọn họ đi, chắc hẳn là con đường an toàn nhất và yếu nhất trong bốn con đường, lại còn là hơn 480 liên thủ để đi qua.

Nhưng dù thế thì bọn họ vẫn bị mất một số người, mười ba người đã nằm lại trên đường, chết trên tay một cái lệ hồn.

Ngay khi toàn bộ quảng trường đang yên tĩnh như tờ.

Thì lại có một bóng người đi ra từ con đường chữ Thần.

Người này chính là Thiết Tu La – Tư Hoàng Tuyền.

Khi hắn nhìn thấy tình cảnh ở trước mặt, thì trong mắt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Hắn có thiên phú Thái Thượng Thông Thần, nên không cần bất cứ ngoại lực nào mà cũng có thể câu thông quỷ thần, nhận biết hung cát.

Trong nhận thức của Tư Hoàng Tuyền, con đường chữ Yêu kia đúng là con đường nguy hiểm nhất trong bốn con đường.

Đám người này đi ra kiểu gì vậy? Vì sao lại không tổn thất một người nào?

Tư Hoàng Tuyền không khỏi nắm chặt song đao ở bên hông.

Hắn cảm giác thực lực thật sự của tên Sở Hi Thanh này, có thể còn vượt qua những gì hắn tưởng tượng.

Quả thật là một đại cao thủ!

Nếu như là trường hợp khác, thì hắn nhất định đi thử đao đạo của người này, xem xem rốt cuộc đao đạo của người này đến trình độ nào rồi.

Trước mắt Sở Hi Thanh lại có một bông pháo hoa nhỏ nổ tung.

Hắn nhắm mắt làm ngơ, quét mắt nhìn đám người trước mặt: “Ta có một vấn đề, lệnh bài bí cảnh trong tay các ngươi còn có tác dụng hay không?”

“Lệnh bài bí cảnh?”

Hai mắt Tư Hoàng Tuyền lóe lên, nhìn về phía lệnh bài treo ở bên hông của mình.

Hắn là một thân một mình giết ra khỏi con đường chữ Thần, nên chưa từng để ý đến lệnh bài bí cảnh có dùng được hay không.

Mấy người Lộ Trần và Ứng Hạo Bạch thì lại hai mặt nhìn nhau, ánh mắt tràn đầy ngạc nhiên và nghi ngờ.

“Lúc trước ta không để ý lắm!” Trác Bạch Vân một tay đè kiếm, suy tư rồi nói: “Bây giờ nghĩ lại thì đúng là lệnh bài bí cảnh đã không còn tác dụng. Khi còn ở trong đường chữ Quỷ, ta tận mắt nhìn thấy ba người bị lệ quỷ đánh chết, nhưng trước khi đó bọn họ đã muốn sử dụng lệnh bài để rời khỏi bí cảnh, có điều bọn họ đã không thành công.”

"Việc này đơn giản, thử một lần là biết ngay." Ứng Hạo Bạch cười gằn một tiếng, giơ tay chỉ bừa vào vài tên trong đám người: "Ba người các ngươi thử xem."

Hắn chỉ về phía ta vị võ tu cửu phẩm ở phía xa xa, sắc mặt ba vị này nhất thời hiện lên vẻ chống cự.

Thử một lần, nếu thành công thì bọn họ sẽ phải rời khỏi bí cảnh.

Lộ Trần thấy thế thì cười khanh khách, tay đè đao bên eo nói: "Ứng huynh nói rất có đạo lý, ta cũng muốn biết lệnh bài bí cảnh còn có thể sử dụng hay không?"

Cái lệnh bài bí cảnh này quan hệ đến tính mạng của bọn họ, không thể qua loa đại khái được.

Chương 224: Xếp hạng (2)

Sắc mặt ba người kia tái mét, sau đó liền tỏ vẻ không cam lòng mà lấy lệnh bài bí cảnh ra.

Một chớp mắt tiếp theo, bọn họ đều cau chặt lông mày, ánh mắt ngưng trọng.

"Không ra được, phù văn trên lệnh bài không hoạt động."

Toàn bộ quảng trường bằng đá cẩm thạch nhất thời ầm ĩ inh ỏi.

Hơn bốn trăm người ở đây đều có vẻ mặt khác sau, nhưng đại đa số đều là kinh ngạc, sau đó chính là ngưng trọng.

Sở Hi Thanh và Chu Lương Thần liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy vẻ ngờ vực trong mắt đối phương.

Xem ra bọn họ không phải ngoại lệ.

Nhưng mà những lệnh bài này đã được Thần Cơ Học Sĩ kiểm tra rồi cơ mà?

"Như vậy thì trong các ngươi có người nào có thể nhận ra tòa trận pháp bên dưới này không?" Sở Hi Thanh dùng tay chỉ chỉ vào mặt đất bên dưới: "Ta muốn biết tòa trận pháp này có công dụng gì?"

Mọi người nghe vậy, tất cả đều dồn dập nhìn về phía những phù văn màu máu ở trên mặt đất kia.

Sau đó, ánh mắt bọn họ đều nhìn về phía thiếu niên thuật sư Mộ

Linh.

Nơi này có hơn hai mươi vị thuật sự cửu phẩm, nhưng thiếu niên thuật sư Mộ Linh này chính là người có trình độ cao nhất trong số đó.

“Không rõ lắm.” Sắc mặt Mộ Linh bình tĩnh, lắc đầu nói: “Mộ mỗ thiên tư có hạn, còn không có thời gian tu luyện pháp thuật, nào có thời gian nghiên cứu trận pháp? Hơn nữa, kết cấu của tòa trận pháp này cực kỳ phức tạp, ta đoán là ít nhất phải lục phẩm trở nên, phải là thuật sư có thiên phú cực kỳ xuất sắc mới có thể hiểu được.”

Sở Hi Thanh lại chuyển mắt nhìn về phía mấy tên thuật sư khác, nhưng đều nhìn thấy vẻ mờ mịt ở trên mặt của đám người này.

Sở Hi Thanh thất vọng không thôi.

Hắn khá là để ý đến tòa trận pháp màu đỏ ngòm này.

Lệnh bài bí cảnh mất tác dụng, còn có một trận pháp màu đỏ ngòm không biết tác dụng. . . Những thứ này làm cho nội tâm của hắn cảm thấy bất an.

Vào giờ phút này, Thần Ngao Tán Nhân đứng trên bia đá chữ Sát bỗng nhiên có động tĩnh, hắn vung tay áo lên, cả tòa quảng trường bằng đá cẩm thạch đều run rẩy.

Bốn phía có từng cái từng cái xiềng xích cực lớn xông ra, chúng ta đan xen và quấn quanh lẫn nhau, hoàn toàn bao phủ cả quảng trường cẩm thạch này giống như một cái lồng chim.

Trên bia đá chữ Sát còn xuất hiện một cái màn ánh sáng màu xanh cực lớn.

Trên đó còn có những văn tự đang bắt đầu vẹo vặn và xếp lại với nhau.

Đó là một cái bảng danh sách, họ tên của đám người Sở Hi Thanh đều nằm ở trên bảng danh sách này.

Cái thứ nhất chính là: Sở Hi Thanh, 200.

Cái thứ hai thì là: Chu Lương Thần, 170.

Cái thứ ba là: Bạch Tiểu Chiêu, 170.

Phía dưới ba người này, lần lượt là:

Tư Hoàng Tuyền, 130.

Trác Bạch Vân, 120.

Lệ Mãn Sơn, 120.

Lộ Trần, 110.

Ứng Hạo Bạch, 110.

Mộ Linh, 100

. . .

Phía dưới thì nhiều vô số, tổng cộng có hơn bốn trăm cái tên, khiến người ta hoa cả mắt.

Sở Hi Thanh thì nhìn màn ánh sáng màu xanh với ánh mắt kinh ngạc.

Điều làm cho hắn cảm thấy kỳ lạ chính là, vì sao cái bảng danh sách này lại biết tên của bọn họ?

Tuy nhiên, không cần tra cứu việc này.

Khi Thần Ngao Tán Nhân còn sống, hắn là một nhân vật thuật võ song tuyệt, thủ đoạn và thần thông của hắn không phải là thứ người thường có thể tưởng tượng nổi.

Sở Hi Thanh kinh ngạc chính là mấy chữ Bạch Tiểu Chiêu nằm trên danh sách kia.

Người này là ai? Lại có 170 điểm, đặt ngang hàng với cả Chu Lương Thần.

Vấn đề là, hắn chưa từng nhìn thấy người này từ khi bắt đầu đến giờ.

Cùng lúc đó, một đạo ý niệm truyền vào trong đầu óc của tất cả mọi người.

“Cửa ải này là thử thiên phú! Cửa ải đầu là ngộ tính, cửa ải thứ hai là khí vấn, cửa ải này chính là thiên phú huyết mạch! Phàm là cường giả có thiên phú, tất có sức chiến đấu không tầm thường. Sức chiến đấu mạnh mẽ, thì thiên phú nhất định không tầm thường.”

“Vì vậy, nội dung của cửa ải này chính là sinh tồn, khôn sống mống chết. Dùng một canh giờ làm hạn định, hoặc là đào thải được 100 người mới kết thúc, các ngươi giết một người thì có thể nhận được hai điểm. Cuối cùng, năm mươi người ở ví trí đầu có thể nhận được ba viên Thiên Nguyên Đân, hai trăm lạng bạc. Người tiến vào mười vị trí đầu và ba vị trí đầu sẽ có phần thưởng khác. Nếu như các ngươi tự hỏi không bằng người, hoặc là không thích chém giết, thì có thể dùng lệnh bài để rời khỏi bí cảnh.”

Khóe môi của Sở Hi Thanh nhất thời giật giật vài cái.

Vì thế cho nên cửa ải thứ hai và cửa ải thứ ba đều có cùng một nội dung?

Khác nhau ở chỗ, cửa ải trước thì bọn họ phải chém giết với yêu ma quỷ quái, còn cửa ải này thì lại là bọn họ tự chém giết lẫn nhau.

Một chớp mắt tiếp theo, Sở Hi Thanh liền nghe thấy những tiếng hít thở ồ ồ ở trong chung.

Lúc này, hắn quay đầu quét mắt nhìn qua đám người ở bên phải.

Chỉ thấy hơn 400 vị võ tu cửu phẩm này, đại đa số người đều có sắc mặt căng thẳng, ánh mắt kinh hoàng và thấp thỏm lo âu.

Chương 225: Biến cố bất ngờ

Tuy rằng cửa ải này của Thần Ngao Tán Nhân rất tàn khốc, nhưng lại cho tất cả mọi người tham dự một con đường lui.

Vấn đề bây giờ là, con đường lui này đã không sử dụng được nữa rồi.

Chuyện này có nghĩa là, tòa quảng trường cẩm thạch bị phong tỏa này sẽ xuất hiện một trận giết chóc máu tanh, tất cả mọi người đều có nguy cơ phải chết.

Mà chỉ một lát sau, Sở Hi Thanh nhìn thấy ánh mắt của bốn vị thiên kiêu Thanh Vân Bảng đang nhìn chằm chằm vào mình.

Trong đám người cũng có từng đạo từng đạo ánh mắt âm lãnh đang nhìn chằm chằm vào đám người Sở Hi Thanh.

Giờ phút này, Nhai Tí đao ý của hắn đã tăng lên đến trình độ trung đẳng rồi.

Sở Hi Thanh không khỏi cảm thấy đau đầu, lại cảm thấy hơi bất đắc dĩ.

Rõ ràng là những người trước mặt này đã có sát ý với hắn.

Cái này gọi là vừa thoát khỏi miệng hổ thì lại tiến vào hang sói.

Bọn họ vất vả lắm mới rời khỏi đường chữ Yêu, giờ lại phải đối mặt với một trận nguy cơ sống còn.

“Tư huynh.” Lộ Trần nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh một lát, sau đó lại như cười như không mà nhìn về phía Tư Hoàng Tuyền: “Đao pháp của họ Sở này rất kinh người, không phải bất kỳ ai trong số chúng ta có thể địch lại, sao năm người chúng ta không liên thủ một lần, diệt trừ kẻ địch mạnh mẽ này trước rồi lại phân thắng bại sau?”

Vẻ mặt Tư Hoàng Tuyền thản nhiên, không đồng ý cũng không từ chối.

Tuy nhiên, ánh mắt của hắn thì khóa chặt vào Sở Hi Thanh, bắp thịt trên tay hai đã căng phồng.

Sát ý ác liệt kia còn làm cho da thịt của Sở Hi Thanh đau đớn.

Sở Hi Thanh thì lại không sợ mà còn cười, ánh mắt của hắn lạnh như băng, quét qua đám người ở phía bên kia: “Xem ra chúng ta nhất định phải chiến đấu rồi, nhưng không biết ai trong các ngươi sẽ là người đầu tiên thử đao của Sở mỗ đây?”

Tuy rằng trên người hắn không còn thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 10 tuổi, trong võ đạo bảo khố cũng không có bất cứ thứ gì có thể làm cho hắn gia tăng sức chiến đấu. Một khi rơi vào hoàn cảnh bị vây giết, thì hắn chắc chắn phải chết.

Sở Hi Thanh hiểu, càng là như vậy thì càng không thể sợ hãi.

Chu Lương Thần cũng cầm thanh trọng kiếm sau lưng lên, mi mắt hắn nhếch lên, vẻ mặt bễ nghễ mà nhìn tất cả mọi người: “Chư vị! Các ngươi cũng đã thấy thực lực của Sở huynh, trận tranh cướp bí cảnh này, Chu gia ta thắng chắc rồi.”

“Tuy nhiên, Chu gia ta luôn luôn giúp người làm niềm vui, không ăn một mình. HIện giờ, lấy mười bốn nhà làm giới hạn, chỉ cần các ngươi đồng ý trợ giúp Chu mỗ giết mấy người này. Vậy thì sau chuyện ngày hôm nay, Chu gia ta đồng ý dùng bảy phần linh dược và bảy phần danh ngạch tu hành trong bí cảnh để chia sẻ với các vị.”

Nội tâm Sở Hi Thanh rung lên, lòng thầm cho Chu Lương Thần một cái ngón tay cái.

Cái tên này cũng không hoàn toàn là một tên đồng đội heo, thế mà cũng có lúc biết ra sức một lần.

Chu Lương Thần vừa mới nói xong, sát ý nhắm vào đám người Sở Hi Thanh lập tức biến mất hơn nửa.

Bầu không khí trong đám người lập tức trở nên quái dị.

Bọn họ bắt đầu đưa mắt nhìn quanh, vẻ mặt khó đoán, ánh mắt lập lòe.

Điều kiện của Chu Lương Thần rất tốt, đủ để cho bọn họ phản bội cái liên minh này.

Bọn họ đi theo mấy người Lộ Trần để giết đám người Chu gia, cũng chưa chắc đã có lợi ích gì.

Nếu như hộ tống đám người Chu gia loại trừ mấy người Lộ Trần, thì có thể nhận được lợi ích khá là đầy đủ.

Hơn nữa, tất cả mọi người đều tận mắt nhìn thấy sức chiến đấu của Sở Hi Thanh.

Bốn vị thiên kiêu Thanh Vân Bảng và Tư Hoàng Tuyền này, bất cứ ai cũng không thể ngăn cản được Sở Hi Thanh. Hơn nữa, mấy người này cũng không đồng lòng, ai cũng có suy nghĩ riêng, khó có thể hiệp lực.

Lúc này, chỉ cần có hơn 100 người đứng về phía Chu gia, thì Sở Hi Thanh và Chu gia có thể nghiền ép toàn trường, cho nên nguy hiểm là rất nhỏ.

“Con bà nó chứ!”

Lộ Trần chỉ cảm thấy lạnh sống lưng.

Lúc này, đã có mười mấy ánh mắt ở phía sau lưng hắn đang vô tình hay cố ý mà nhìn chằm chằm vào cái cổ của hắn.

Hắn quay đầu lại, thần sắc bất đắc dĩ: “Các ngươi điên rồi sao? Cái tên Chu Lương Thần này nói gì các ngươi cũng tin? Lại còn muốn đâm sau lưng ta?”

Lúc trước, bọn họ đã thương lượng xong xuôi, chỉ cần một trong bốn nhà bọn họ có thể thắng, thì tất cả mọi người sẽ dùng chung cái bí cảnh này.

Kết quả là một câu nói của Chu Lương Thần đã làm cho đám ngu xuẩn này dao động.

Ánh mắt Lộ Trần không khỏi liên lên vẻ cáu giận mà nhìn bốn phía.

Nơi ánh mắt của hắn đi qua, tất cả mọi người đều là mặt không biến sắc.

Bọn họ thản nhiên như không, trong lòng thì đang nghĩ, vị đại thiếu Chu gia này luôn rất thật thà, lại có địa vị hết sức quan trọng ở Chu gia, đáng tin hơn tên Tiếu Diện Hổ như ngươi nhiều lắm.

Lời Chu Lương Thần nói ra, không khác gì với lời hứa hẹn của Chu gia.

Huống hồ, võ tu cửu phẩm ở nơi này thuộc về hơn sáu mươi thế lực khác nhau.

Mà chia cho mười bốn nhà, chẳng phải là sẽ nhiều hơn so với khi chia cho hơn sáu mươi nhà sao?

Hơn nữa, lời hứa của mấy vị thiên kiêu Thanh Vân Bảng này chưa chắc đã đáng tin, đặc biệt là con hàng Tiếu Diện Hổ này.

Chương 226: Biến cố bất ngờ (2)

Tư Hoàng Tuyền chờ giây lát, vẻ mặt đã hơi mất kiên nhẫn: “Còn đánh nữa hay không?”

“Hay là ngươi lên trước đi?” Bạch Mi Hổ - Ứng Hạo Bạch liếc mắt nhìn hắn một cái: “Ứng mỗ sẽ tiếp ứng ở phía sau.”

Tư Hoàng Tuyền lại cười gằn không thôi, đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

Nếu như hắn bị Sở Hi Thanh chém một nhát, thì ngày hôm nay hắn nhất định không thể đi ra khỏi tòa bí cảnh này.

Tư Hoàng Tuyền có hứng thú khiêu chiến Sở Hi Thanh, nhưng lại không có ý định dùng mạng của mình ra đánh.

Đám người Đông Châu này cực kỳ giảo hoạt, không thể tin kẻ nào.

Trong khi đám người đang giằng co lẫn nhau, Vô Ảnh Kiếm – Trác Bạch Vân lại nghe thấy vài tiếng ‘thùng thùng’ ở gần đó, thần sắc hắn hơi động, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Đó là năm viên tinh châu màu máu to bằng đầu ngón tay, cũng không biết là ai đã ném ra. Bọn chúng lăn qua mặt đất ở trước mặt hắn, rồi tiếp tục lăn về phía trước.

Lúc đầu, Trác Bạch Vân cho rằng đây là một loại ám khí nào đó, theo bản năng liền rút kiếm ra đề phòng.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền ngửi thấy một mùi máu tanh như có như không.

Con ngươi Trác Bạch Vân co rụt lại, hắn nghĩ đến một chuyện.

Đó chính là trên quảng trường của cửa ải thứ hai, năm bộ thi thể bị rút khí huyết và linh tính.

Hắn từng kiểm tra tình hình của năm bộ thi thể kia, vì thế lập tức nhận ra ngay.

Năm viên tinh châu màu máu này, rõ ràng chính là được ngưng tụ từ khí huyết và linh tính của năm người kia. Ngoài ra, trong đó còn trộn lẫn một mùi tanh tưởi nào đó nữa.

Ngay khi Trác Bạch Vân đang suy nghĩ thật nhanh, năm viên tinh châu màu máu kia chợt nổ tung, sương mù màu máu bay đầy trời, bao phủ bốn phía.

“Cẩn thận!”

Lúc này, Trác Bạch Vân nín thở, thân hình lại bay vút và lướt về phía sau như một con hạc, cố gắng tránh xa đám sương mù này.

Nhưng tốc độ khuếch tán của đám sương máu này rất nhanh, chỉ chớp mắt là đã nuốt chửng lấy hắn, sau đó phát tán ra bốn phương tám hướng, tràn ngập và bao trùm toàn bộ quảng trường bằng đá cẩm thạch, cũng bao phủ tất cả mọi người vào trong màn sương máu này.

Sở Hi Thanh cũng lấy làm kinh hãi, hắn vừa nín thở, vừa lấy một viên giải độc đan ra rồi ngậm vào miệng.

Đồng thời, tay phải đè đao, ánh mắt cảnh giác nhìn về bốn phía.

“Là Trác Bạch Vân! Hình như những hạt châu kia rơi ra từ trong tay áo của hắn, không biết hắn đang muốn làm cái trò gì.”

Chu Lương Thần cố gắng quan sát bốn phía, nhưng tiếc là đám sương máu này rất nồng nặc, hắn chỉ có thể nhìn thấy trong phạm vi ba trượng.

Đám người Chu gia phía sau hắn thì càng không nhìn thấy rõ.

Tuy rằng bọn họ đã kết trận, lưng tựa lưng, nhưng ánh mắt lại mờ mịt. Tầm nhìn của bọn họ chỉ có một trượng, nên bọn họ không nhìn thấy gì cả.

Chu Lương Thần dùng tay che miệng mũi, giọng nói ồm ồm: “Không biết trong sương này có độc hay không, Sở huynh, bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Sở Hi Thanh tiếp tục quét mắt nhìn bốn phía, cau chặt lông mày nói: “Chúng ta lùi lại phía sau, đi đến góc đông nam, ngươi và ta cản phía sau.”

Nhằm đề phòng chuyện bất ngờ, hắn lấy một viên Thần Tốc Phù và Phong Lôi Phù trong bao ra rồi bóp nát.

Ngọc phù này có thể duy trì một canh giờ, để cho tốc độ của hắn tăng nhiều, cũng có thể thao túng nhiều lực lượng phong lôi hơn.

Khi bọn họ đang kết thành trận, cẩn thận từng li từng tí mà di chuyển về phía góc viền, thì thần sắc của Sở Hi Thanh hơi động, hắn nghe thấy tiếng binh khí va chạm ở trong màn sương máu, ngoài ra còn có những tiếng gào thét thê lương và thảm thiết.

“Ngụy Tường? Ngươi điên rồi? Tại sao lại đột nhiên ra tay?”

“Ngươi dám giết người của ta?”

“Lộ Trần, cái tên chó chết này, ta liều mạng với ngươi!”

“Tốt lắm, đã nói là đồng tâm hiệp lực, giết Sở Hi Thanh và Chu gia trước, giờ ngươi lại không giữ lời, muốn đâm sau lưng chúng ta!”

“Lệ Mãn Sơn, không ngờ ngươi lại là tên tiểu nhân chỉ biết đâm sau lưng người khác.”

Sở Hi Thanh nhất thời hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó liếc mắt nhìn nhau với Chu Lương Thần.

Đám người đối diện kia đã bắt đầu chém giết rồi? Dường như còn chém giết rất kịch liệt, ra tay không thể lưu tình.

Hơn nữa, tình cảnh vô cùng hỗn loạn, mấy chục cỗ thế lực đang loạn chiến với nhau.

Cái quảng trường bằng đá cẩm thạch này không quá rộng, đám người bọn họ đã lùi đến trong góc.

Bọn họ đưa lưng về phía xiềng xích ở đằng sau, nên chỉ cần đối phó với kẻ địch ở phía trước là được.

Sở Hi Thanh lại bảo mọi người kéo một miếng vải xuống, dùng túi nước để làm ướt, sau đó buộc lên mặt.

Hắn không biết làm như vậy có tác dụng hay không, nhưng mà sau khi có miếng vải ướt che mũi, thì mùi tanh tưởi trong mũi Sở Hi Thanh đã nhạt đi nhiều.

Sau đó, Sở Hi Thanh cầm đao, đứng ở phía trước mọi người, ngưng thần nhìn vào trong màn sương máu kia.

Trong khoảng thời gian này, phạm vi loạn chiến bên trong màn sương máu bắt đầu mở rộng. Một đám người chém giết lẫn nhau, ngươi đuổi ta chạy, chẳng mấy chốc đã đi đến trước mặt bọn họ.

Chương 227: Sát tính

Thị lực của Sở Hi Thanh mạnh hơn Chu Lương Thần một đoạn, hắn có thể nhìn thấy trong phạm vi năm trượng.

Ánh mắt của hắn hơi ngờ vực, bởi vì hắn hắn nhìn thấy vẻ mặt của đám người này đều có một màu đỏ ửng không bình thường, quanh hai mắt còn nổi đầy gân xanh, mặc kệ là thần thái hay là giọng nói thì đều giống như kẻ điên.

“Quái lạ!” Lời nói của Chu Lương Thần bao hàm một tia khó hiểu: “Vì sao những người này lại biến thành mấy con chó điên hết rồi?”

“Chắc hẳn là sương máu này có thể làm cho người ta mất lý trí, trở nên khát máu và hiếu chiến.”

Ngay khi Sở Hi Thanh nói chuyện, có hai bóng người đột nhiên lao ra khỏi màn sương máu.

Bọn họ đang chém giết lẫn nhau, truy đuổi đến nơi này, sau khi phát hiện đoàn người Sở Hi Thanh, thì hai mắt bọn họ trợn lên, sau đó xông về phía đám người Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh không do dự chút nào, hắn giơ tay lên chém đầu của hai người kia xuống.

Hiện giờ, hắn có Truy Phong Trục Điện Chi Thủ tam giai, tốc độ của thức rút đao chỉ kém thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 10 tuổi một đường.

Mà sau khi Sở Hi Thanh chém giết hai người này, hắn liền cau mày nhìn về phía hai bộ thi thể này: “Có vẻ như thần trí của bọn họ không được bình thường.”

Điều khiến Sở Hi Thanh vui mừng chính, khoảng cách của bọn họ cách mấy viên châu màu máu kia khá xa, nên có một thời gian để đề phòng, không hít phải quá nhiều sương máu.

Bằng không thì mấy người bọn họ cũng sẽ biến thành một con chó điên như đám người kia.

“Đây là muốn kích thích chúng ta tự giết lẫn nhau? Họ Trác kia thật là ác độc!” Chu Lương Thần không rét mà run, quay đầu nhìn đám người Chu gia phía sau: “Mau dùng Thanh Tâm Đan và Giải Độc Đan đi, nhớ bịt kín miệng mũi. Nếu như cảm thấy đầu óc mơ hồ thì phải nói cho ta biết ngay.”

Sở Hi Thanh thì lại đang nghĩ rốt cuộc đám sương máu này là thứ gì? Nó có thể làm cho người ta trở thành chó điên, nhưng là tạm thời hay là mãi mãi?

Mà người khởi xướng chuyện này lại có mục đích gì?

Chỉ vẻn vẹn kích thích mọi người mất lý trí, tàn sát lẫn nhau? Chuyện này có quan hệ đến chuyện lệnh bài bí cảnh mất hiệu lực không?

Sở Hi Thanh vừa suy nghĩ, nhưng vẫn không quên cảnh giác và đề phòng, hắn và Chu Lương Thần đứng hai bên trái phải, bảo vệ cái góc này.

Trận giết chóc bên trong màn sương máu vẫn kéo dài không ngừng, tiếng kêu la thảm thiết vang lên liên tục.

Sở Hi Thanh không nhìn thấy rõ tình hình bên trong sương máu, hắn chỉ có thể tính toán đại khái, từ khi chuyện xảy ra cho đến bây giờ, có thể trên tòa quảng trường bằng đá cẩm thạch này đã chết hơn một trăm người.

Đặc biệt là khoảng hai mươi cái hô hấp sau khi năm viên châu kia nổ tung, rất nhiều người đều không kịp chuẩn bị mà bị kẻ bên cạnh bất ngờ đánh chết.

Tuy nhiên, tuy rằng quân số của võ tu cửu phẩm trên quảng trường giảm xuống, nhưng trận giết chóc trong sương máu càng ngày càng ác liệt hơn, tiếng binh khí va chạm và tiếng kêu rên vang lên không ngừng.

Đoàn người Sở Hi Thanh không thể không đếm xỉa đến.

Trong một khắc thời gian, thỉnh thoảng lại có người xông vào trong cái góc ở phía đông nam này.

Bọn họ đều có sắc mặt ửng hồng bất thường, khóe mắt nổi gân xanh, không còn lý trí, không ai là ngoại lệ.

Có lẽ Sở Hi Thanh cũng bị sương máu ảnh hưởng một chút, hắn ra tay rất độc ác, không lưu tình chút nào. Chỉ cần những người này tiếp cận đến phạm vị một trượng, thì hắn sẽ rút đao ra khỏi vỏ ngay.

Đám người này ở trạng thái bình thường đã không phải là đối thủ của hắn, sau khi mất lý trí thì càng không cản được khoái đao của hắn.

Bọn họ không biết phòng ngự, cũng không biết tránh né, khi giao thủ với Sở Hi Thanh thì lấy công đối công, nhưng không thể nghi ngờ là bọn họ đã đưa cổ của mình đến trước lưỡi đao của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh liên tục chém bảy người, tất cả đều là một đao đứt hầu, thẳng thắn dứt khoát.

Chu Lương Thần bên kia cũng ra tay tàn nhẫn, một thanh trọng kiếm đã lấy tính mạng của ba người.

Mà khoảng tầm năm khắc thời gian sau, Thi Cẩu – Lệ Mãn Sơn cũng đã xông đến góc đông nam.

Hắn nhìn thấy bóng người của đám Sở Hi Thanh ở khoảng cách ba trượng, sắc mặt nhất thời cả kinh, bóng người của hắn lập tức rút lui về phía sau giống như một con linh cẩu nhìn thấy một con sư tử.

Sở Hi Thanh lại phát hiện vẻ đỏ ửng ở trên mặt người này nhạt hơn những người khác nhiều.

Ánh mắt của hắn rõ ràng, khóe mắt cũng không có gân xanh.

Chu Lương Thần cũng nhìn thấy Lệ Mãn Sơn, hắn nhướng mày lên nói: “Hình như tên kia đã khôi phục lý trí, vừa rồi hắn và Tư Hoàng Tuyền đánh ác nhất.”

Tuy rằng hắn không tận mắt nhìn thấy, nhưng đám người trong sương máu mắng Tư Hoàng Tuyền là nhiều nhất, sau đó chính là Thi Cẩu – Lệ Mãn Sơn.

Đây là một tin tức tốt, chứng tỏ hiệu quả của màn sương máu này chỉ là tạm thời, mà hiệu quả của nó cũng đang từ từ giảm dần.

Sở Hi Thanh thì lại suy tư mà quét mắt nhìn bốn phía: “Sương máu bắt đầu mỏng hơn rồi, chiến đấu cũng đã bắt đầu dừng lại.”

Chương 228: Sát tính (2)

Trên mặt của Sở Hi Thanh cũng hiện lên một vệt đỏ ửng.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ hít phải một chút sương máu.

Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy trong đầu mình toàn là ý nghĩ thô bạo, nhìn thấy ai cũng muốn giơ đao lên chém.

May mắn là hắn vẫn còn kiềm chế được, không đến mức mất lý trí.

Mà theo sương máu trở nên nhạt dần, ý nghĩ thô bạo trong lòng Sở Hi Thanh cũng từ từ biến mất. Tầm mắt của hắn cũng được cải thiện, đã bắt đầu nhìn thấy trong phạm vi mười ba trượng.

Giờ phút này, ánh mắt Sở Hi Thanh tràn đầy ngưng trọng.

Hắn nhìn thấy có một bóng người màu đen ở trong sương máu đang xông thẳng về phía mình.

Khi người này xuất hiện trong tầm nhìn chỉ hắn, chỉ dùng bước bước đã vượt qua cự ly mười hai trượng, đi đến trước mắt Sở Hi Thanh.

Thân hình của hắn lên xuống nhanh nhẹn như điện, lúc rơi xuống đất thì lại nặng nề, làm cho mặt đất phải run rẩy.

Chính là Tư Hoàng Tuyền!

Mi mắt Sở Hi Thanh hơi nhếch lên, Huyết luyện đao phù văn trong tay hắn ‘sặc’ một tiếng rồi ra khỏi vỏ, mang theo một ánh đao màu bạc ở trong màn sương máu.

Quanh thân đao còn có phong lôi quanh quẩn, đao lại nhanh như cuồng phong, nhanh hơn Tư Hoàng Tuyền một bước, chém thẳng vào giữa trán của Tư Hoàng Tuyền.

Tư Hoàng Tuyền bị ép phải dùng Hồ Điệp song đao để chặn lại, lưỡi đao của hai người va chạm, nhất thời có một tiếng keng bén nhọn vang lên, sau đó là một đốm lửa.

Trong mắt Tư Hoàng Tuyền hiện ra vài phần kinh ngạc.

Sức mạnh của Sở Hi Thanh lại còn vượt qua cả hắn!

Toàn thân Tư Hoàng Tuyền đều là kim loại, sức mạnh toàn thần gần như là quét ngang cùng cấp.

Mà ngay khi Tư Hoàng Tuyền bị ép phải dừng lại, thì Sở Hi Thanh lại chém thêm một đao nữa!

Cực Chiêu – Phong Chi Ngân!

Đây là lần đầu tiên Sở Hi Thanh sử dụng thức cực chiêu này, động tác cực kỳ mới lạ.

May mắn chính là hệ thống của hắn rất ra sức, sau khi hòa Cực Chiêu – Phong Chi Ngân vào trong Truy Phong đao pháp, thì hai chiêu thức này đã nối liền với nhau, dù Sở Hi Thanh chưa từng tập luyện, nhưng vẫn có thể nối liền được ngay.

Sắc mặt Tư Hoàng Tuyền lại thay đổi, hắn dứt khoát lùi lại phía sau, đồng thời cố gắng hết sức để đón đỡ, cuối cùng chặn được một đao của Sở Hi Thanh trong thế ngàn cân treo sợi tóc.

Nhưng đao phong kia vẫn đánh vào lồng ngực của hắn, làm cho thân thể bằng kim thiết của hắn bị chém một vết sâu ba tấc, thậm chí là chém hỏng một bộ phận phù văn trên người hắn.

Bản thân Tư Hoàng Tuyền cũng bị sức mạnh khổng lồ từ trên đao của Sở Hi Thanh đánh cho trượt lùi về phía sau gần một trượng.

Sau khi hắn giữ thăng bằng, thì liền làm ra tư thế đề phòng, rồi lại nhìn về phía Sở Hi Thanh với ánh mắt kiêng kỵ và nghi ngờ.

Trong mắt Tư Hoàng Tuyền còn có một tia khó hiểu.

Hai đao này của Sở Hi Thanh, không thể nghi ngờ là rất có trình độ.

Vừa rồi, chỉ cần hắn chậm một chút thôi, thì bộ ngực của hắn sẽ bị Sở Hi Thanh chém thành hai nửa.

Chỉ với hai chiêu thức này, đã đủ để Sở Hi Thanh vô địch trong cửu phẩm ở Đông Châu rồi, mấy tên thiên kiêu như Trác Bạch Vân và Lệ Mãn Sơn chưa chắc đã có thể đỡ được hai chiêu này.

Tuy nhiên, điều để cho Tư Hoàng Tuyền khó hiểu chính là, hắn cảm thấy Sở Hi Thanh bây giờ không còn mạnh mẽ như lúc trước, cảm giác ngột ngạt mà Sở Hi Thanh mang lại cho hắn khi còn ở ngoài bí cảnh mạnh hơn bây giờ nhiều.

Khi đó, Sở Hi Thanh mang đến cho hắn một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm, Tư Hoàng Tuyền có dự cảm rằng, chỉ cần mình dám rút đao thì nhất định sẽ là đầu rơi xuống đất.

Nhưng Sở Hi Thanh bây giờ, tuy rằng mạnh thì đúng là mạnh thật, nhưng lại không còn loại cảm giác nguy hiểm đó nữa.

Sở Hi Thanh thì lại âm thầm thất vọng, quả nhiên là một thức Cực Chiêu – Phong Chi Ngân này vẫn không đủ để giết chết Tư Hoàng Tuyền.

Tiếp đó thì phiền phức rồi, một khi Tư Hoàng Tuyền có đề phòng với chiêu này, thì hắn sẽ không có cơ hội lần thứ hai nữa.

Ngay sau đó, Sở Hi Thanh điều chỉnh tâm trạng của mình, thần sắc hắn hững hờ, nhìn nhau với Tư Hoàng Tuyền một lát, sau đó lại đưa mắt nhìn về phía bia đá chữ "Sát" ở phía xa xa kia.

Trong lúc vô tình, màn sương máu kia đã nhạt đến mức có thể miễn cưỡng nhìn thấy rồi.

Sở Hi Thanh nhìn màn ánh sáng ở trên bia đá kia một chút, sau đó hắn liền nhướng mày lên: "Sát tính của các hạ thật mạnh."

Lúc này, bảng danh sách bên trên màn ánh sáng kia đã phát sinh biến hóa.

Sở Hi Thanh, 214.

Tư Hoàng Tuyền, 202.

Chu Lương Thần, 176.

Bạch Tiểu Chiêu, 170.

Lệ Mãn Sơn, 164.

Trác Bạch Vân, 142.

Lộ Trần, 140.

Ứng Hạo Bạch, 140.

Mộ Linh, 130.

Chỉ trong vòng mấy khắc ngắn ngủi này, vị Thiết Tu La – Tư Hoàng Tuyền này đã từ 130 điểm leo lên 202 điểm, chỉ đứng phía sau Sở Hi Thanh ở trên bảng danh sách.

Nếu như giết một người có thể lấy được hai điểm, vậy thì vị Tư Hoàng Tuyền này đã giết khoảng tầm 36 người!

Chương 229: Muội muội sinh đôi?

Sương máu càng ngày càng mỏng manh, tòa quảng trường bằng đá cẩm thạch này đột nhiên khôi phục yên tĩnh, không còn tiếng binh khí va chạm nữa.

Hầu như tất cả người may mắn sống sót đều đứng dựa lưng vào xiềng xích ở rìa quảng trường, ánh mắt quét nhìn bốn phía với vẻ đề phòng.

Nhân số của bọn họ đã không đủ một trăm, đại đa số người đều bị thương, vẻ mặt vừa tức giận vừa lo lắng, lại mang theo vài tiếng thở dốc.

Tại giữa quảng trường, là gần bốn trăm bộ thi thể đang nằm ngang ngọc trên mặt đất. Máu tươi chảy xuôi, hội tụ thành một vũng máu lớn.

Trận giết chóc máu tanh này đột nhiên xuất hiện, tất cả mọi người đều không kịp chuẩn bị.

Khi đó, chỉ cần bọn họ hơi xui xẻo một chút, hoặc là thực lực chơi kém một chút, thì lúc này đã phải nằm trên mặt đất, vĩnh biệt cõi đời.

Nhóm người dựa vào góc đông nam thì lại nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh và Tư Hoàng Tuyền.

Khi đó, sương máu đã trở nên rất nhạt, nên rất nhiều người đều nhìn thấy hai người họ giao thủ, lúc này đều cảm thấy cực kỳ kiêng kỵ.

Thực lực của Tư Hoàng Tuyền thì không cần phải nói rồi, người này chính là tên bị mắng nhiều nhất trong lúc loạn chiến.

Mọi người cũng có nhiều địch ý với hắn nhất, một khi nhìn thấy hắn thì sẽ dứt khoát bỏ qua đối thủ của mình, mặc kệ tất cả để đánh giết Tư Hoàng Tuyền.

Tư Hoàng Tuyền bị mọi người vây công, hắn không chỉ bình yên vô sự, mà còn chém liên tục ba mươi sáu người, có thể thấy hắn mạnh đến mức nào.

Mà hai đao kia của Sở Hi Thanh lại càng làm cho tất cả người nhìn thấy chấn động không thôi.

Mạnh mẽ như Thiết Tu La, mà cũng bị hai đao của Sở Hi Thanh làm cho bị thương.

Đặc biệt là đao thứ hai, nhanh đến mức sắp làm cho bọn họ không nhìn thấy! Mặc kệ là ai trong số họ đi lên, thì chỉ sợ cũng sẽ mất mạng bởi một đao này.

Vị này quả nhiên là người mạnh nhất trong số tất cả thiên kiêu ở đây!

Khóe mắt Tư Hoàng Tuyền nổi gân xanh, nhưng hắn đang cố gắng kiềm chế ý nghĩa thô bạo trong đầu mình.

Thật ra thì hắn cũng không hít quá nhiều sương máu, nhưng do thân thể của hắn không trọn vẹn, lục phủ ngũ tạng thiếu năm, tứ chi cũng bị mất hết, thân thể chỉ có một phần năm của người bình thường, bởi vậy cái sương máu này ảnh hưởng đến hắn nhiều hơn những người khác nhiều lắm.

Sau khi hắn chém giết đám người vây công mình xong, thì bị ý niệm hung bạo trong đầu điều khiển, muốn đi chém kẻ địch mạnh mẽ nhất là Sở Hi Thanh kia.

Nhưng khi Tư Hoàng Tuyền khôi phục lý trí, thì hắn biết đây không phải là cơ hội để giao thủ với Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh nghỉ ngơi dưỡng sức khi bọn họ loạn chiến, không bị thương chút nào, vẫn đang trong trạng thái mạnh nhất. Còn hắn thì đã trải qua một trận đại chiến, chân nguyên đã hao tổn, thể lực cũng hao tổn, cần một thời gian để khôi phục.

Sở Hi Thanh bây giờ không nguy hiểm bằng Sở Hi Thanh trước khi vào bí cảnh, nhưng mà trình độ đao đạo của người này đã đủ để hắn kiêng kỵ, vẫn là kẻ địch vướng víu nhất của hắn.

“Sở huynh, ngươi nói ta sát tính nặng?” Tư Hoàng Tuyền cười nhạo một tiếng, giọng nói lại lạnh lùng: “Tư mỗ từ khi xuất đạo đến giờ, đúng là giết người như ngóe, người chết dưới tay ta không dưới năm mươi, đám người này, muốn giết thì giết thôi.”

Sau khi nói đến đây, hắn bỗng nhiên quay người, dùng ánh mắt sắc bén và lạnh lùng để nhìn chằm chằm vào Trác Bạch Vân ở góc bắc: “Nhưng tiền đề là ta muốn giết! Chứ không phải là bị người lấy tà pháp độc vật mê hoặc thao túng, không tự chủ được giống như một con chó điên. Họ Trác, bây giờ ngươi muốn giải thích hay là nói di ngôn?”

Trác Bạch Vân lưng dựa xiềng xích, áo trắng trên người đã bị nhuộm đỏ.

Phần lớn máu trên người hắn là máu của người khác, tuy rằng hắn cũng bị thương nhưng mà không sâu, vết thương do đao chém kia chỉ chém hỏng nội giáp của hắn.

Tuy nhiên, sắc mặt Trác Bạch Vân lại cực kỳ khó coi, hai mắt hắn đỏ bừng: “Cũng không phải ta làm! Muốn ta giải thích cái gì? Mấy viên châu màu máu kia là từ phía sau ta, phía sau có vài trăm người, có quỷ mới biết là ai?”

Lộ Trần ở phía xa xa nhất thời cười gằn một tiếng: “Ngươi lừa gạt ai đó? Ta tận mắt nhìn thấy mấy viên châu kia lăn qua dưới chân của ngươi.”

“Trác mỗ không phải người như ngươi, sẽ không nói một đằng làm một nẻo!” Trác Bạch Vân hiện lên vẻ giận dữ, quét mắt nhìn chung quanh: “Khi đó tuyệt đối không phải một mình ta nhìn thấy mấy viên châu kia lăn qua, mời huynh đệ nhìn thấy làm chứng thay cho ta!”

“Còn nữa, khí huyết và linh tính bên trong mấy viên châu kia đều bắt người từ năm người chết trong tay Sở Hi Thanh ở cửa ải thứ hai. Khi đó, Mộ Linh là người đầu tiên phát hiện ra, sau đó ta đi đến, nhìn thấy khí huyết và linh tính trong năm bộ thi thể đó đã bị người ta lấy sạch.”

Chỉ là tầm mắt của Trác Bạch Vân đi qua chỗ nào, thì tất cả mọi người đều lạnh lùng, không có ai nói một lời.

Mấy người Lộ Trần, Ứng Hạo Bạch, Lệ Mãn Sơn thì lại tay đè đao kiếm, tràn đầy sát ý.

Nội tâm Trác Bạch Vân lập tức chìm xuống, quá nhiều người chết, mà đám người xung quanh hắn lại là khu vực sương máu nồng đậm nhất. Có lẽ người nhìn thấy tình cảnh đó đã chết sạch rồi.

Chương 230: Muội muội sinh đôi? (2)

“Chuyện khí huyết và linh tính mà Trác huynh nói là đúng!” Mộ Linh dựa lưng vào xiềng xích ở góc tây, áo của hắn cũng nhuộm đầy máu, sắc mặt lại rất bình thản, nói rất rõ ràng: “Khi đó, ta đang kiểm tra thi thể thì Trác huynh đi qua xem tình hình. Ta vốn muốn tìm hiểu kỹ càng, Trác huynh lại nhắc nhở ta là tất cả mọi người đã rời đi, cho nên đành phải bỏ qua việc này. Khi đó, hai người chúng ta là hai người cuối cùng đi vào đường chữ Quỷ, ngoài ra. . .”

Trong mắt Mộ Linh chứa thâm ý mà liếc mắt nhìn máu và thi thể trên mặt đất: “Các ngươi có thể nhìn kỹ, khí huyết và linh tính của mấy trăm bộ thi thể trên mặt đất cũng đã biến mất, chẳng biết đi đâu.”

Hắn vừa mới nói xong, gần trăm người may mắn sống sót ở nơi này cũng vì thế mà sắc mặt đại biến.

Ánh mắt bọn họ đều nhìn về phía Trác Bạch Vân, vẻ ngờ vực trong mắt càng nhiều hơn.

“Tuyệt đối không phải là ta, Trác mỗ đồng ý lập lời thề độc, huống hồ chuyện này có lợi ích gì với ta chứ? Bây giờ, người của Thủy Vân Cung ta đã chết sạch, chỉ còn một mình ta. . .”

Trác Bạch Vân nói đến chỗ này, thần sắc bỗng nhiên hơi động, nhìn về phía bia đá: “Hơn nữa, các ngươi không cảm thấy kỳ lạ sao? Ta chưa từng nhìn thấy vị tên Bạch Tiểu Chiêu trên bảng danh sách này, nhưng lại có xếp hạng rất cao. Điều này chứng tỏ hắn có thể lĩnh ngộ bảy tòa bia đá ở cửa ải thứ nhất, cửa thứ hai thì được điểm tối đa. Rốt cuộc thì hắn là người của nhà nào, bây giờ đang ở chỗ nào?”

Hắn nhắc đến Bạch Tiểu Chiêu, mọi người nhất thời nhướn mày, nghi ngờ nhìn bốn phía.

Võ tu cửu phẩm ở nơi này thuộc về mấy chục thế lực khác nhau, bọn họ chưa quen thuộc lẫn nhau, nhưng bọn họ phóng tầm mắt nhìn quanh, chỉ cảm thấy những người ở chung quanh đây không có ai giống như Bạch Tiểu Chiêu.

Chỉ một lát sau, hai mắt Tư Hoàng Tuyền bỗng nhiên lăng lệ, hắn ném ba cái phi tiêu từ trong ống tay áo: “Đi xuống cho ta.”

Ba cái phi tiêu kia bắn thẳng lên không trung.

Mọi người ngửa đầu nhìn lên, lúc này mới phát hiện ra phía trên vẫn còn một người.

Trên đỉnh của tòa ‘lồng chim’ được bện bằng xiềng xích này, thế mà lại có một thiếu nữ mặc áo trắng.

Cô gái này không chờ phi tiêu đến gần, đã nhảy từ trên đỉnh xuống.

Bóng người của nàng phiêu dật linh động, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất.

Lúc này, Ứng Hạo Bạch ở ngay gần nàng, hắn bỗng nhiên nghiêng người đi qua, một đôi Phân Thủy Thứ tập kích đến lưng của thiếu nữ.

Thiếu nữ phản ứng rất nhanh, nàng lại lấy tay không để ứng phó, dùng tay không va chạm với binh khí của Ứng Hạo Bạch, tất cả động tác đều là tàn ảnh. Sau vài hiệp, Ứng Hạo Bạch rên lên một tiếng, hắn bị thiếu nữ này đá một cước liền bay ra ngoài mấy trượng, trên mặt còn có một vết trảo máu thịt tràn trề.

Thiếu nữ đẩy lùi Ứng Hạo Bạch, liền chắp tay sau lưng, vẻ mặt kiêu ngạo mà nhìn mọi người ở đây với vẻ khinh thường: “Ta là Bạch Tiểu Chiêu, tuy nhiên màn sương máu này không phải do ta làm, các ngươi đừng oan uổng người tốt.”

Sau khi mọi người nhìn thấy thiếu nữ này, trong mắt liền hiện lên vẻ kinh ngạc.

Ngay cả Chu Lương Thần cũng không khỏi quay đầu nhìn Sở Hi Thanh một cái.

Lúc đầu Sở Hi Thanh còn không hiểu vì sao, trên mặt hắn lại không nở hoa.

Nhưng sau đó hắn phát hiện, thiếu nữ này rất quen thuộc, đã từng gặp qua ở chỗ nào rồi?

Mà một lát sau, Sở Hi Thanh đột nhiên nhận ra.

Lòng thầm nói đây cmn không phải là chính mình sao?

Ngũ quan của gương mặt này gần như là giống hệt hắn, quả thực là phiên bản nữ của hắn mà!

“Sở huynh?” Chu Lương Thần liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Chiêu, sau đó lại liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh, vẻ mặt ngờ vực: “Sở huynh, lẽ nào ngươi còn có một muội muội? Là sinh đôi?”

Thật ra thì Sở Hi Thanh cũng có nghi ngờ này, ngũ quan của thiếu nữ này và hắn gần như là được đúc ra từ một khuôn.

Tuy nhiên, hắn lật tung đầu óc mình lên, nhưng cũng không tìm thấy bất cứ trí nhớ nào liên quan đến thiếu nữ này.

Trước trận Minh hôn kia, bộ thân thể này cũng họ Sở.

Hắn là con trai độc nhất của gia chủ Kinh Tây Sở thị, không có bất cứ huynh muội ruột thịt nào.

Chẳng lẽ lão cha tiện nghi kia của mình còn có con riêng?

Cũng không đúng, cha hắn là một người rất si tình, sau khi mẹ hắn qua đời thì vị này đã từ quan, nửa năm sau chết vì ưu sầu, chỉ để lại hắn một người lẻ lôi bị người bắt nạt và khống chế, thậm chí còn bị đưa đi Minh hôn và chôn cùng, kết cục là bị chết trong quan tài.

“Không thể.” Sở Hi Thanh lắc đầu: “Nhà ta chỉ có hai huynh muội, không có liên quan gì với nữ tử này.”

“Không có quan hệ sao?” Bạch Tiểu Chiêu thấy hơi khó tin, lời nói còn hàm chứa vẻ suy đoán: “Nhưng mà các ngươi quá giống nhau. Hoặc là bị thất lạc từ nhỏ, nên ngươi không có trí nhớ liên quan đến nàng. Thế giới này không thể có hai người giống hệt nhau mà lại không liên quan đến nhau được.”

Khóe môi Sở Hi Thanh giật giật vài cái, lòng thầm nói có rất nhiều người có tướng mạo tương tự nhau, trước kia hắn lướt Tik Tok đã nhìn thấy không ít.

Hơn nữa, bây giờ là lúc nào rồi? Cái tên nhà ngươi còn có tâm tư quan tâm chuyện này?

Chương 231: Muội muội sinh đôi? (3)

Hắn không thèm để ý, mà chuyển sự chú ý đến phạm vi chung quanh.

Sở Hi Thanh rất để ý Bạch Tiểu Chiêu, lại càng muốn biết mấy viên châu màu máu kia là thứ gì, là ai ném ra.

Hắn ngưng thần nhìn tất cả mọi người ở đây, híp mắt quan sát khuôn mặt bọn họ, muốn dựa vào nét mặt của họ để tìm thấy manh mối gì đó.

Đặc biệt là những người nằm trong hai mươi vị trí đầu của bảng danh sách.

Sở Hi Thanh không thể nhìn thấy bất cứ vẻ dị thường nào ở trên mặt những người này, hắn chỉ thấy sởn cả tóc gáy.

Hắn mơ hồ nhìn thấy một ít vạch sọc nhỏ bé đang nhô ra từ vị trí giữa trán và khóe mắt của những người này.

Nhìn qua thì giống như là gân xanh, nhưng thỉnh thoảng lại ngọ nguậy, như là một con sâu đang bò bò bên dưới lớp da thịt của bọn họ.

Điều khiến người ta kinh ngạc chính là, tất cả đám người này lại hoàn toàn không hay biết và có cảm giác gì, hoàn toàn không nhận ra điều dị thường này.

Sở Hi Thanh quay đầu nhìn Bạch Tiểu Chiêu, phát hiện vị trí trán của tên này cũng có hai cái ‘gân xanh’ tương tự.

Tuy rằng không dày đặc và đa dạng như những người khác, nhưng hai cái ‘gân xanh’ này cũng đang ngọ nguậy.

Điều càng làm cho Sở Hi Thanh tê cả da đầu chính là, bảng nhân vật của hắn cũng phát sinh biến hóa.

Trong cột trạng thái, đột nhiên có thêm một chữ “Khiên Tâm Cổ (nhẹ)”.

Khi Sở Hi Thanh ngưng thần nhìn kỹ, một đoạn tin tức truyền vào trong đầu óc của hắn.

---Trong cơ thể ngươi có một ít Khiên Tâm Cổ đang ẩn núp. Cổ này là thứ âm uế, có thể khống chế tâm thần người khác, liên tục tu hành Dưỡng Nguyên Công bảy ngày là có thể luyện hóa và loại bỏ.

Con ngươi Sở Hi Thanh nhất thời co rụt lại.

Cái Khiên Tâm Cổ này từ đâu ra? Là sương máu vừa rồi sao?

Đám sương máu kia không chỉ kích thích thần trí người khác sao?

Đây rốt cuộc là ai làm?

Hắn rút Huyết luyện đao phù văn bên hông ra, dựa vào thân đao bóng loáng để soi mặt của mình.

Sở Hi Thanh phát hiện trán của mình cũng có hai cái ‘gân xanh’ kia.

Ánh mắt hắn không khỏi lấp lóe.

Hắn và Chu Lương Thần chỉ bị nhẹ, chắc hẳn là do bọn họ vẫn luôn ở góc của quảng trường, rời xa trung tâm sương máu kia.

Mà biện pháp đề phòng của bọn họ cũng nhiều hơn, vừa dùng đan vừa dùng khăn ướt che mặt, cũng có tác dụng nhất định.

Chu Lương Thần dùng độc tác lấy đao soi mặt của Sở Hi Thanh, hắn lại hiểu nhầm, sau đó cười nói: “Không cần nhìn, các ngươi quả thật là được đúc ra từ một khuôn.”

Sau đó, sắc mặt hắn nghiêm túc, hai tay ôm kiếm, ánh mắt âm lãnh mà nhìn về phía trước: “Sở huynh, ở đây nhiều người như vậy, ngươi nói xem ai là kẻ khả nghi nhất? Quyền pháp của thiếu nữ này rất mạnh, thực lực không kém hơn Tư Hoàng Tuyền. Nhưng mà nàng chưa giết một kẻ nào, không giống với hung thủ lắm.”

Môi Sở Hi Thanh nhúc nhích, dáng vẻ muốn nói lại thôi.

Chân tướng không rõ, hung thủ thì chưa biết.

Đám võ tu cửu phẩm trên quảng trường này, rõ ràng là ‘bệnh’ đã rất sâu.

Hiện giờ, hắn mà nói chuyện Khiên Tâm Cổ ra thì chỉ đánh rắn động cỏ thôi, ngoại trừ để mấy người Chu Lương Thần hoảng sợ ra thì không có tác dụng gì cả.

Sau đó, Sở Hi Thanh híp mắt nhìn về phía bảng danh sách trên bia đá, hắn suy tư một lát rồi nói: “Hiện giờ có thể xác định là, năm viên châu màu máu kia lăn ra từ trong đám người.”

Chu Lương Thần nhếch mày kiếm lên: “Ngươi vẫn cho rằng Trác Bạch Vân là kẻ đáng nghi nhất?”

Trong mắt hắn lóe lên một tia nghi ngờ.

Công nhận là tên kia rất đáng nghi, nhưng mà mục đích của hắn là gì?

Người của Thủy Vân Cung đã chết sạch rồi.

“Ta không nói như vậy!” Sở Hi Thanh hơi lắc đầu, trong mắt từ từ hiện lên một tia sáng lạnh lùng và ngưng trọng: “Ngươi xem cái bảng danh sách kia, ngươi không thấy kỳ lạ sao? HIện giờ còn có một người càng đáng nghi hơn là Bạch Tiểu Chiêu.”

Mặt Chu Lương Thần viết đầy kinh ngạc, hắn nhìn qua theo ánh mắt của Sở Hi Thanh.

Sau đó, thần sắc hắn hơi động, rơi vào suy ngẫm.

Khi hai người nói chuyện, bầu không khí trên quảng trường bằng đá cẩm thạch này càng ngày càng lạnh lẽo, ngưng trọng, vắng lặng đến đáng sợ.

Tư Hoàng Tuyền hai tay cầm đao, ánh mắt quét qua quét lại giữa hai người Trác Bạch Vân và Bạch Tiểu Chiêu, trong mắt còn có một chút do dự.

Trong mắt hắn lập tức hiện lên vẻ kiên quyết, bước nhanh về phía Trác Bạch Vân.

Mặc kệ là có phải Trác Bạch Vân hay không, cứ làm thịt người này trước rồi tính sau.

Dù là giết sai rồi, thì cũng có thể giải quyết một đối thủ cạnh tranh.

“Chắc hẳn không phải hắn!”

Tiếng nói này khàn khàn khô khốc, tựa như tiếng vang của hai mảnh đá mài đang va chạm.

Trác Bạch Vân đang cầm kiếm trong tay, chuẩn bị ứng chiến với Tư Hoàng Tuyền, khi hắn nghe thấy lời này thì nhất thời hiện lên vẻ kinh ngạc, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Đó là Thi Cẩu - Lệ Mãn Sơn, hai tay hắn nắm chặt, khí tức lạnh lùng nghiêm nghị đang phong tỏa Tư Hoàng Tuyền: “Trác huynh cực kỳ bi thương khi đồng môn Thủy Vân Cung chết, sao có thể là hung thủ? Tư Hoàng Tuyền, hiện giờ không rõ chân tướng thế nào, chúng ta tự giết lẫn nhau thì chỉ có thể rơi vào bẫy của hung thủ thôi.”

Chương 232: Phần thưởng

Thân thể Trác Bạch Vân run lên, sau đó hắn cắn chặt hàm răng. Cặp mắt màu đỏ tươi kia đang trợn trừng trừng lên, cố gắng không để cho nước mắt của mình rơi xuống.

Bước chân của Tư Hoàng Tuyền cũng hơi dừng lại một chút.

Giờ phút này, đám xiềng xích bao quanh quảng trường lại kêu lên ầm ầm lần nữa. Chúng nó bắt đầu co rút lại, sau vài tiếng ‘ầm ầm ầm’ thì đã trở về phía dưới nền đất.

Thần Ngao Tán Nhân ở trên đỉnh bia đá, thần sắc hắn lạnh lùng, lời nói không gợn sóng: “Người tham dự đã không đủ một trăm, cửa ải chữ Sát kết thúc sớm! Năm mươi người trên vị trí đầu của thể nhận ba viên Thiên Nguyên Đan, hai trăm lượng bạc. . .”

Giờ phút này, năm mươi đạo ánh sáng trắng rơi xuống từ trên trời, mang theo một bình đan nhỏ và bốn thỏi bạc ròng, bọn chúng rơi đến trước mặt người xếp hạng trong top 50.

“Người trong mười vị trí đầu, có thể nhận được một chén Ngọc Tâm Quỳnh Tương!”

Lại là mười đạo ánh sáng rơi xuống từ trên trời.

Sở Hi Thanh không khỏi cảm thấy phấn chấn.

Hắn đã từng nghe nói đến Ngọc Tâm Quỳnh Tương, đây là một loại linh dược có thể cường hóa thần thức. Chỉ vẻn vẹn một chén, đã có thể làm cho sức mạnh nguyên thần của võ tu cửu phẩm tăng lên hai phần mười.

Đạo ánh sáng đang trôi nổi ở trước người hắn, bên trong là một chén rượu bằng ngọc, trong chén có một chút rượu trắng đang tỏa ra hương thơm thấm lòng người.

Sở Hi Thanh lại có chút thần hồn nát thần tính, hắn lo lắng trong chén Ngọc Tâm Quỳnh Tương này có độc. Hắn cố tình lấy một cái phù châm thử độc trong ngực ra để thử một chút. Sau khi xác định nó không có độc cũng không có cổ thì mới uống một hơi cạn sạch.

Sở Hi Thanh còn chưa kịp thưởng thức mùi vị của nó, thì Thần Ngao Tán Nhân lại nói tiếp: “Ba người trong vị trí đầu nhận được một giọt Tiên Thần Chi Huyết.”

Lần này, mỗi người được một bình thuốc màu trắng bạc.

Mà tất cả mọi người nghe đến đây thì lại rối loạn tưng bừng.

Chu Lương Thần cũng hiện lên vẻ vui sướng, hắn không ngờ phần thưởng của cửa ải này lại lớn như vậy!

Cái Tiên Thần Chi Huyết này chính là máu của tiên thiên thần ma thời viễn cổ.

Tuy nhiên, thứ này không thể dùng ngay tại chỗ, mà phải phối hợp với một số linh dược khác mới được.

Thứ này không chỉ tăng tất cả tố chất thân thể bọn họ lên ba phần mười. Nếu như may mắn thì còn có thể thức tỉnh thiên phú huyết mạch.

Hăn vô cùng vui sướng, cẩn thận từng li từng tí mà cất bình thuốc này vào trong ống tay áo.

Mà lúc này, Thần Ngao Tán Nhân lại phất tay lần nữa.

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, hoàn toàn không thể làm chủ thân thể.

Khi tất cả mọi người đứng vững lần nữa, thì phát hiện hoàn cảnh trước mặt đã thay đổi.

Không ngờ là bọn họ đã bị na di đến một nơi khác.

. . .

Khi Sở Hi Thanh uống Ngọc Tâm Quỳnh Tương ở trong bí cảnh, thì Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly rốt cuộc cũng đi đến một ngọn núi ở phía nam của bí cảnh.

Thật ra thì hai người đã đến Lâm Hải từ tối qua, bọn họ chỉ chậm hơn Sở Hi Thanh một chút thôi.

Vấn đề ở đây là, nếu hai người bọn họ đã nói là muốn đi xem thủy triều ở Lâm Hải, vậy thì không thể chỉ nói chứ không làm.

Vì thế, hai cô bé dậy từ sáng sớm, sau đó đi đến hạ du sông Thần Tú, liếc mắt nhìn cái thủy triều không tồn tại kia, rồi mới chạy về phía bí cảnh.

Mục đích của bọn họ là đến xem thủy triều nha, sau đó mới là tiện đường quan tâm an nguy của Sở Hi Thanh ở trong bí cảnh.

Trên đường đi, Sở Vân Vân còn phải giả bộ ốm yếu, không thể nào chạy quá nhanh.

Ngoài ra, bên ngoài bí cảnh có một lượng lớn cao thủ bảo vệ, không cho ai tiến lại gần.

Lục Loạn Ly mất rất nhiều sức lực, lúc này mới có thể đưa Sở muội muội vào trong.

Khi hai cô bé đứng ở trên đỉnh ngọn núi, đưa mắt nhìn về phía xa xa, vừa đúng lúc sương mù tràn ngập trên quảng trường bia đá chữ Sát kia tản ra, khiến cho tất cả mọi người bên ngoài đều có thể nhìn thấy tình hình bên trong bí cảnh.

Sở Vân Vân nhìn thấy một đống thi thể trên mặt đất kia, ánh mắt nhất thời trầm xuống, bên trong hiện ra vài phần ngưng trọng.

Nàng không ngờ trận tranh cướp bí cảnh của quận Lâm Hải này lại nguy hiểm đến như vậy.

Điều đáng mừng nhất là, Sở Vân Vân không nhìn thấy thi thể của Sở Hi Thanh trên quảng trường kia.

Hắn còn sống sót. . .

“Tại sao lại như vậy?” Lục Loạn Ly cũng hơi thất thần.

Sau đó, ánh mắt của nàng bị hấp dẫn bởi đám phù văn kỳ dị trên mặt đất của quảng trường.

Nàng cẩn thận nghiên cứu một lát, sau đó kêu lên một tiếng với vẻ khó tin: “Đây là Huyết Nguyên Hóa Sinh? Tại sao bí cảnh cửu phẩm của Thần Ngao Tán Nhân lại có thứ này?”

Cùng lúc đó, lối vào bí cảnh cũng là một mảnh yên tĩnh như chết, hầu như có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Hơn hai ngàn người ở bên ngoài đều ngơ ngác và thất thần mà nhìn tòa quảng trường bằng đá cẩm thạch kia, nhìn cảnh thây chất thành núi, máu chảy thành sông trên quảng trường.

Đại đa số người trong bọn họ, sắc mặt đã trắng bệch như tờ giấy.

Có người kinh hãi, không biết làm thế nào cho phải. Có người run rẩy, gần như sắp ngất xỉu tại chỗ. Có người hai mắt đỏ bừng, gần như sắp mất khống chế.

Chương 233: Ma Thần - Táng Thiên

Mà sau một khoảng thời gian yên lặng, toàn bộ lối vào thung lũng đều ầm ĩ.

“Rốt cuộc thì cửa ải này là thế nào? Bia đá chữ Sát, là tự giết lẫn nhau sao? Tại sao lại tàn khốc như vậy?”

“Chỉ là một tòa bí cảnh cửu phẩm mà thôi, hơn nữa Thần Ngao Tán Nhân cũng không xuất thân từ tà đạo, làm sao lại chết nhiều người như vậy?”

“Sao có thể? Sao có thể như vậy? Chẳng lẽ ta đang nằm mơ?”

“Không thể nào! Không thể nào! Nhất định là ta nhìn nhầm, đây là ảo ảnh, nhất định là ảo ảnh. Đứa con kia của ta có thiên tư trác tuyệt, cũng không kém hơn đám thiên kiêu Thanh Vân Bảng bao nhiêu, làm sao có thể chết ở chỗ này?”

“Lệnh bài bí cảnh của bọn họ đâu? Vì sao không có bất cứ người nào đi ra? Đánh không lại còn muốn chờ chết ở trong đó sao?”

Trong đám người, trái tim của Chu Hùng Bá cũng run lên.

Hắn cẩn thận phân biệt một phen, phát hiện trong đám thi thể này không có Chu Lương Thần, mà cũng không có mấy vị tộc nhân và gia tướng của Chu gia.

Lúc này, nội tâm của Chu Hùng Bá mới thả lỏng, sắc mặt cũng hòa hoãn lại.

Độ Linh Tiên ở bên cạnh thì lại nhỏ giọng nỉ non một tiếng: “Phu quân, lần này chúng ta đã mời đúng người rồi.”

Độ Linh Tiên không dám tưởng tượng, nếu như lần này bọn họ không mời Sở Hi Thanh đến, thì nàng sẽ nhìn thấy tình cảnh gì nữa.

Chu Hùng Bá chỉ yên lặng gật đầu.

Hắn cũng không cho là Chu Lương Thần có bản lĩnh bảo vệ tất cả người của Chu gia trong một trận chiến máu tanh và tàn khốc như vậy.

Như vậy thì chứng tỏ là Sở Hi Thanh đã gánh vác chuyện này. . .

Sau đó, Chu Hùng Bá lại đưa mắt nhìn về phía đám người ở xung quanh.

Chỉ thấy mấy người Thi Cửu Mệnh, Lộ Triết, Ứng Phi Long đều đang giận dữ, sắc mặt đen xì.

Trân Châu Tiên – Chu Hà của Thủy Vân Cung thì đang tràn ngập bi hận, nàng nắm chặt kiếm trong tay, suýt nữa bóp nát chuôi kiếm.

Thương vong của lần tranh cướp bí cảnh này, đã vượt xa khỏi sự dự đoán của bọn họ.

Trong mấy chục thế lực tham gia tranh cướp bí cảnh này, thế lực tổn thất ít nhất cũng chết năm người trở lên, nghiêm trọng nhất thì là toàn quân bị diệt.

Mà tuy rằng tu vị của đám võ tu cửu phẩm này khá yếu, nhưng đều là tinh anh của các thế lực, tất cả đều có thiên phú rất tốt. Nếu như không chết non, thì bọn họ sẽ trở thành trụ cột của Đông Châu trong tương lai.

Nhưng ngày hôm nay, tất cả thiên tài quý giá này đều đã ngã xuống tại đây.

Hơn nữa, còn có rất nhiều người trong số đó là người thân và người nhà của bọn họ.

Chu Hùng Bá cũng rất tức giận, hắn không biết đám người nhà mình có thể sống đến cuối cùng hay không.

Mắt hổ của hắn hiện lên một tia uy nghiêm, nhìn về phía đạo nhân mặc áo bào xanh trong đám người: “Huyền Thanh quan chủ, ngươi có thể nhận ra phù trận trên quảng trường không? Có thể giải thích cho chúng ta biết một hai không?”

Đây là một thuật sư ngũ phẩm, hơn nữa còn tinh thông trận pháp, và rất có giao tình với Chu gia.

“Là Huyết Nguyên Hóa Sinh Trận.” Sắc mặt Huyền Thanh cũng rất khó coi, nhà hắn cũng có bảy vị đệ tử đã chết trong bí cảnh.

“Đây chính là một loại pháp môn trong truyền thuyết, nó có thể hỗ trợ tái tạo cơ thể người. Có người nói pháp môn này chẳng những có thể khiến người chết phục sinh, mà còn có thể kéo dài tính mạng cho võ tu cao phẩm. Thậm chí còn có một số thế lực mạnh mẽ đã dùng Huyết Nguyên Hóa Sinh cho con cháu đích tôn của bọn họ. Nó có thể cho con cháu của bọn họ có võ cốt thượng đẳng nhất, thiên phú huyết mạch thượng đẳng nhất. Tuy nhiên, pháp môn này không dễ thi triển, không chỉ cần mười mấy loại linh dược cực kỳ quý giá, mà còn cần một lượng lớn khí huyết và linh tính, cùng với sự trợ giúp của thần ma ở Thượng giới.”

“Huyết Nguyên Hóa Sinh?” Trân Châu Tiên – Chu hà nghiến răng nghiến lợi, khóe môi lộ ra một tia máu tươi: “Đây là người phương nào làm ra?”

Nàng cũng từng nghe nói đến Huyết Nguyên Hóa Sinh, trong lòng ngực lập tức tràn đầy bất mãn và uất hận.

Nàng nghĩ đến tám tên đệ tử của mình đã biến thành tài liệu cho Huyết Nguyên Hóa Sinh của người khác.

“Là bản thân Thần Ngao Tán Nhân!” Giọng nói của Huyền Thanh quan chủ ngưng trọng: “Nghe đồn rằng, khi Thần Ngao Tán Nhân già đã từng muốn dùng phương pháp Huyết Nguyên Hóa Sinh này để kéo dài tính mạng. Nhưng cách này quá máu tanh và tàn khốc, hơn nữa nhất định phải mượn sức của thần ma để đắp nặn cơ thể, sau đó khó tránh khỏi bị ràng buộc với thần ma.”

“Thần Ngao Tán Nhân không đành lòng vì lợi ích của một người mà lấy tính mạng của người vô tội, cũng không muốn mượn sức thần ma trên Thượng giới, không muốn trở thành chó săn của thần ma. Vì thế Thần Ngao Tán Nhân đã từ bỏ vào giờ phút cuối cùng, phá hủy Huyết Nguyên Hóa Sinh Trận của mình. Truyền thuyết này được ghi chép trong rất nhiều bí điển, ta không ngờ nó lại là sự thật, tòa Huyết Nguyên Hóa Sinh Trận này lại nằm trong chính tòa bí cảnh này.”

Lộ Triết nghe vậy thì cau chặt lông mày, vẻ mặt khó hiểu: “Nếu tòa Huyết Nguyên Hóa Sinh Trận này đã bị Thần Ngao Tán Nhân phá hủy, vậy vì sao nó còn có thể sử dụng?”

Hắn dùng bí pháp để nhìn quảng trường kia, phát hiện đám thi thể trên quảng trường đã trở thành cái xác không, khí huyết và linh tính đã bị rút sạch.

Chương 234: Ma Thần - Táng Thiên (2)

“Đúng là đã bị phá hủy! Tòa trận này bây giờ không trọn vẹn, mấy vị trí then chốt đã bị xóa đi. Tuy nhiên. . .” Huyền Thanh quan chủ nói đến chỗ này thì chợt dừng lại, tiếng nói của hắn trở nên khô khốc: “Lần này thực sự là chết quá nhiều người. Bốn trăm vị thiếu niên có thiên phú thượng đẳng, đủ để khởi động một bộ phận còn lại của tòa trận pháp này, có thể dẫn thần ma trên Thượng giới xuống.”

Mọi người nghe thấy lời này, sắc mặt của tất cả không khỏi thay đổi.

Thần ma trên Thượng giới, đó chính là cấm kỵ của Đại Ninh. . .

Lộ Triết tiếp tục hỏi: “Dẫn thần ma xuống? Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Huyền Thanh quan chủ cười khổ một tiếng, ánh mắt của hắn trở nên tối tăm: “Thần ma có sức mạnh to lớn vô biên, chỉ cần bọn họ hàng lâm thì có thể khôi phục tòa trận pháp này như lúc ban đầu. Bọn họ sẽ rất vui vẻ vì lại có thêm một con chó săn ở trong nhân thế, đặc biệt là Thần Ngao Tán Nhân tự tay bố trí Huyết Nguyên Hóa Sinh thì có thể tầm thường sao?”

Giờ phút này, tất cả mọi người đều hít một ngụm khí lạnh. Bọn họ nhìn thấy một bóng người to lớn lờ mờ xuất hiện ở phía trên tòa quảng trường bia đá chữ Sát.

Bóng người này cao gần hai mươi lăm trượng, tứ chi to lớn mạnh mẽ.

Hắn không có đầu, nơi hai vú trên ngực có hai con mắt, bễ nghễ nhìn phương thế giới này.

Da thịt toàn thân của hắn đều là màu xám đen, tựa như là nham thạch hay là thép đúc. Bên ngoài có xiềng xích quấn quanh như cự xà, mà những xiềng xích này đều cắm sâu vào trong cơ thể của hắn.

Theo bóng người của vị thần ma này xuất hiện, phù trận màu đỏ ngòm trên quảng trường cẩm thạch kia liền phát sinh biến hóa. Những phù văn kia không ngừng kéo dài, đang bù đắp bộ phận không trọn vẹn.

Mà tất cả mọi người ở lối vào bên ngoài thung lũng đều kinh hãi khi nhìn thấy tình cảnh này.

“Đó là Ma Thần - Táng Thiên! Còn không mau nhắm mắt lại? Dưới lục phẩm tuyệt đối không thể nhìn thẳng!”

“Ma thần hàng lâm, tất cả người dưới ngũ phẩm đều lùi ra ngoài hai mươi dặm đi!”

“Lộ lão tam, ngươi mang tộc binh của Lộ gia chúng ta đi sơ tán bách tính! Bắt đầu từ bây giờ, tuyệt đối không cho phép ai bước vào phạm vi hai mươi dặm này! Không! Đây là Ma Thần - Táng Thiên, năm mươi dặm!”

Mọi người ở đây, hoặc là chạy trốn, hoặc là phân phó kẻ dưới, hoặc là làm ra tư thế phòng bị.

Chu Hùng Bá lại nhìn về phía một người ở trong đám người, ánh mắt của hắn lạnh lẽo như đao, sát ý dâng trào.

“Tư Đồ Lễ!” Mặt Chu Hùng Bá tựa như hàn băng, bước từng bước về phía người đang đứng chắp tay sau lưng ở trên cùng đám người.

Chính là Thần Cơ Học Sĩ, lâu chủ Luận Võ Lâu của Đông Châu.

“Ngươi không cảm thấy nên cho chúng ta một câu trả lời về chuyện ngày hôm nay sao?”

Võ ý của Chu Hùng Bá đã bay vút lên.

Khi Chu Hùng Bá đi đến phía trước Thần Cơ Học Sĩ, mặt đất chung quanh bọn họ đã lún xuống tận một thước.

Mọi người lập tức cảm thấy kinh hãi, dồn dập ngưng thần chú ý về phía hai người bọn họ.

Đại đa số người trong bọn họ cũng đã phản ứng lại, tất cả đều dùng ánh mắt lạnh lẽo để nhìn vị Thần Cơ Học Sĩ này.

Thần Cơ Học Sĩ - Tư Đồ Lễ thì lại nhíu chặt lông mày, ra vẻ nghi ngờ và khó hiểu mà quay người nhìn Chu Hùng Bá: “Chu lão đệ, ngươi nói như vậy là có ý gì? Vì sao ta phải cho một câu trả lời?”

V không khỏi cười xùy một tiếng, hắn lười tranh luận với Tư Đồ Lễ, mà trực tiếp dùng một chỉ về phía trán của Tư Đồ Lễ.

Một chỉ này đánh xuống, toàn bộ không gian đều rung động ầm ầm, giống như có thủy triều đang dâng trào và bao phủ.

Tay của Chu Hùng Bá thì lại xuyên qua sóng biển dâng trào, xuyên qua đại dương mênh mông, cũng xuyên qua thiên địa này.

Tròng mắt Tư Đồ Lễ hơi giương ra, sau đó thân thể hắn hóa thành từng con từng con hạc trắng hư ảo, bay lượn trên không trung, làm cho một chỉ này của Chu Hùng Bá đánh vào khoảng không.

“Chu Hùng Bá! Người dám đánh giết mệnh quan của triều đình? Phải bị tội gì?”

Chu Hùng Bá nghe vậy thì lại cười gằn một tiếng: “Ta cũng muốn biết, vì sao Tư Đồ Lễ ngươi không muốn làm mệnh quan triều đình, mà lại đi làm chuyện phát rồ như vậy? Những lệnh bài bí cảnh kia đều qua tay ngươi rồi mới được phát đến tay mọi người, chúng nó có thể vô duyên vô cớ mà mất hiệu lực sao?”

“Ngươi là lâu chủ Luận Võ Lâu của Đông Châu, là Thần Cơ Học Sĩ của Lễ bộ, vốn là bác học tài ba, có tư cách đọc tất cả bí điển trong Tập Hiền Viền và Quốc Sử Quán của triều đình. Người khác không biết Huyết Nguyên Hóa Sinh của Thần Ngao Tán Nhân ở Lâm Hải, nhưng Tư Đồ Lễ ngươi không nên không biết. Ngươi phụ trách giám sát lần tranh cướp bí cảnh này, vì sao lại giấu diếm chuyện này?”

Lúc Chu Hùng Bá nói chuyện, hắn đã bắn bảy chỉ về phía không trung. Tất cả đều rất nhẹ nhàng, nhưng chân nguyên lại có thế như cầu vồng.

Hầu như mỗi một chỉ của Chu Hùng Bá đều có ba, năm con hạc trắng bị phá hủy.

Liên tục bảy chỉ trôi qua, đã không còn bao nhiêu hạc trắng bay múa trên không trung nữa.

“Đây chỉ là phỏng đoán của ngươi mà thôi.”

Thần Cơ Học Sĩ - Tư Đồ Lễ thử nghiệm một phen, lại phát hiện mình hoàn toàn không thể thoát thân.

Tuy rằng mấy người Lộ Triết và Ứng Phi Long ở xung quanh không ra tay với hắn, nhưng bọn họ đều dùng võ ý mạnh mẽ để phong tỏa phiến thiên địa này, bốn phương tám hướng đều không có một kẽ hở nào.

Chương 235: Ma Thần - Táng Thiên (3)

Tư Đồ Lễ dứt khoát tụ lại thành một bóng người, cơ thể hắn hiện ra ở nơi cách Chu Hùng Bá bảy thước, mặt hàm chứa tức giận: “Vì sao ta bắt buộc phải biết chuyện Huyết Nguyên Hóa Sinh của Thần Ngao Tán Nhân? Hơn nữa, bản thân ta ở ngoài này, chuyện bên trong bí cảnh thì có liên quan gì với ta?”

“Ta cần gì phải hiểu rõ ràng?” Chu Hùng Bá không quan tâm, vẻ mặt hắn lạnh lẽo, không hề bị dao động bởi vài lời nói nhảm của đối phương: “Nếu như ngươi trong sạch, ngươi có thể bó tay chịu trói, để chúng ta tra hỏi rõ ràng.”

Chỉ cần bắt được Tư Đồ Lễ, thì Chu Hùng Bá có cách điều tra rõ ràng.

Lúc này, ngón tay của hắn lại oanh kích đến trước người Tư Đồ Lễ, khoảng cách đến giữa trán của Tư Đồ Lễ chỉ chưa đến hai thước.

Trên mặt Tư Đồ Lễ không khỏi hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

Hắn nhức đầu nhất là loại người giang hồ thô bạo không nói đạo lý này.

Một chớp mắt tiếp theo, khóe môi Tư Đồ Lễ lại hơi cong lên.

Thân hình hắn trượt lùi lại, trên mặt hiện ra nụ cười quái dị: “Mà dù là ta làm thì lại làm sao? Ngươi nhất định muốn ra tay với ta?”

Chu Hùng Bá nghe vậy thì ngây người, thân hình cũng hắn cũng vì thế mà hơi dừng lại, bị đối phương kéo dài khoảng cách.

Tư Đồ Lễ thì lại đứng ở ngoài ba mươi bước, hắn vẫn chắp tay sau lưng, thong dong tự nhiên mà nhìn đám người.

“Đừng quên các ngươi đã ký tên trên Sinh Tử Khế!”

Khoảnh khắc này, không chỉ mặt Chu Hùng Bá đen như đáy nồi, mà tất cả mọi người ở đây cũng hiện lên vẻ tức giận và kinh hãi.

Trên tấm Sinh Tử Khế kia đã viết rõ ràng, không truy cứu tất cả mọi chuyện xảy ra ở bên trong bí cảnh, cũng không thể báo thù. Nhưng khi đó, mọi người chỉ cho rằng đây là một trận tranh cướp bí cảnh bình thường.

Ánh mắt Tư Đồ Lễ hiện lên vẻ trào phúng: “Tấm Sinh Tử Khế này, trên có thần ma chứng kiến, dưới có hoàng uy của triều đình duy trì. Một khi các ngươi vi phạm, thì chắc chắn phải chết dưới lưỡi đao. . .”

Ngay khoảnh khắc này, không gian trước người Tư Đồ Lễ đột nhiên võ ra. Một bàn tay thò ra giữa hư không, trực tiếp vỗ vào trước ngực của Tư Đồ Lễ.

Cùng lúc đó, có một tiếng cười gằn xuất hiện ở giữa bầu trời.

“Thần ma chứng kiến? Hoàng uy duy trì? Như vậy thì hôm nay Tư mỗ sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là Vô Pháp Vô Thiên!”

Trong mắt Tư Đồ Lễ nhất thời hiện lên một tia bất ngờ, trong miệng lẩm bẩm: “Tư Vô Pháp?”

Một chớp mắt tiếp theo, thân hình của Tư Đồ Lễ nổ tung thành một đám bọt máu, rơi xuống phạm vi mấy trượng xung quanh.

Chu Hùng Bá hơi ngẩn ngơ, tiếp đó lại hiện ra vẻ thoải mái.

Hai người Vô Pháp Vô Thiên này vẫn luôn không để triều đình Đại Ninh vào mắt, cũng không hề kính nể gì đối với thần ma trên Thượng giới.

Cái gì mà thần ma chứng kiến, hoàng uy duy trì, đối với Tư Vô Pháp mà nói thì chỉ là tấm giấy vụn.

Tuy nhiên, một chớp mắt tiếp theo, Tư Vô Pháp lại tức giận mà hừ một tiếng.

“Tạp chủng, quả nhiên là ngươi!”

Lúc này, một luồng sức mạnh khổng lồ và rộng lớn bỗng nhiên đánh thẳng vào lối vào thung lũng, làm cho lối vào xuất hiện một cái dấu bàn tay to khoảng một mẫu, sâu đến mấy trượng.

Chỉ giây lát sau, một người trẻ tuổi khoảng hai mươi xuất hiện ở phía trên dấu bàn tay này.

Mặt mũi hắn đẹp đẽ và âm nhu như một cô gái, giữa trán còn có một phù văn yêu dị màu tím.

Người ngày mặc một bộ áo xanh, khoác áo trắng bên ngoài, phía sau áo khoác có xăm hai chữ Vô Pháp mạnh mẽ rắn rỏi, khí thế bàng bạc.

Con ngươi Chu Hùng Bá co rụt lại, lúc này mới ôm quyền thi lễ: “Chu mỗ gặp qua Tư tiền bối!”

Đừng thấy người trước mặt này trẻ tuổi nhà nhầm, thật ra đã hơn bảy mươi tuổi rồi.

Đám giang hồ hào kiệt ở chung quanh cũng dồn dập thì lễ với Tư Vô Pháp.

Tư Vô Pháp thì lại vẻ mặt kiêu căng, mỉm cười phất tay áo: “Được rồi, Tư mỗ không thích mấy cái lễ nghi nhảm nhí này, các ngươi cũng không cần giả vờ khách khí với ta. Đặc biệt là đám người hận Tư mỗ thấu xương trong đám người các ngươi, thì càng không nên giả vờ.”

Ánh mắt của hắn nhìn vào bên trong bí cảnh, hai mắt lạnh lẽo như băng: “Tuy rằng thân thể của Tư Đồ Lễ đã bị hủy, nhưng nguyên thần của hắn đã bị tòa Huyết Nguyên Hóa Sinh Trận này hút vào, vì thế nên bảo vệ được tình mạng. Mục đích của người này là mượn Huyết Nguyên Hóa Sinh của Thần Ngao Tán Nhân để tái tạo thân thể, khiến cho tu vị của hắn tăng thêm một tầng.”

“Tái tạo thân thể?” Chu Hùng Bá nhíu chặt lông mày.

Tư Vô Pháp hơi gật đầu: “Chắc hẳn tên này từng dùng bí dược kém chất lượng khi còn trẻ, sau khi vào tứ phẩm thì không thể tăng tiến được nữa, nhưng lại không cam lòng cho nên đã bí quá hóa liều, muốn giở trò mèo này. Mà Huyết Nguyên Hóa Sinh không chỉ bài trừ ảnh hưởng của bí dược kém chất lượng, mà còn có thể làm cho hắn có thiên phú võ đạo mạnh mẽ hơn, có thể nói là một mũi tên trúng mấy con chim.”

“Ta đã gặp không ít những kẻ như này, nhưng mà tên này khá may mắn, tỷ lệ thành công khá lớn, đặc biệt là tòa Huyết Nguyên Hóa Sinh của Thần Ngao Tán Nhân không hề tầm thường, lại còn mời được ý chí của Ma Thần - Táng Thiên hàng lâm, có thể để cho hắn được lợi rất nhiều. Nếu hôm nay không cẩn thận, thì có thể hôm nay người này sẽ một bước lên trời, sẽ có thành tựu nhị phẩm.”

Chương 236: Thanh Vân Bảng phát hành

Mọi người nghe đến đây, không khỏi hai mặt nhìn nhau, trên mặt đều hiện ra vẻ kinh hãi.

Cao thủ nhị phẩm, đã có tư cách leo lên Thiên Bảng của Luận Võ Thần Cơ.

Một nhân vật như vậy, thì ngay cả triều đình Đại Ninh và Lục đại tiên tông cũng phải kiêng kỵ ba phần.

Lúc này, Lộ Triết ôm quyền hỏi dò: “Không biết Tư tiền bối có cách phá bí cảnh, trói người này lại hay không?”

Tư Vô Pháp lại chắp tay sau lưng, lắc lắc đầu nói: “Bí cảnh mà Thần Ngao Tán Nhân để lại, đâu phải muốn phá là có thể phá được? Ngươi phải biết, vì sao không có người nào dám có ý tưởng với Vân Hải Tiên Cung của hắn? Thần Ngao Tán Nhân để lại mười hai Vân Hải Kiếm Khôi trong Vân Hải Tiên Cung, mỗi một cái đều có sức chiến đấu sánh ngang với tam phẩm, tám cái Vân Hải Kiếm Khôi thì có thể kết thành kiếm trận, có thể địch nổi nhất phẩm.”

“Đám người chúng ta có thể liên thủ phá bí cảnh này. Tuy nhiên, đầu tiên là đám nhóc con bên trong bí cảnh sẽ không chịu nổi cương nguyên và võ ý của chúng ta, thứ hai là Vân Hải Kiếm Khôi sẽ xuất hiện, rất phiền phức.”

Lộ Triết nghe đến đây, trái tim không khỏi sợ hãi và lạnh lẽo.

Vậy chính là không có cách nào rồi? Chỉ có thể trơ mắt nhìn Tư Đồ Lễ thực hiện âm mưu, tái tạo cơ thể? Con trai của bọn họ cũng sẽ chôn xác tại nơi này?

Lúc này, Tư Vô Pháp hơi nheo mắt lại, chợt đổi giọng: “Có điều, Tư Đồ Lễ muốn thành công thì cũng phải vượt qua cửa ải Vân Hải Kiếm Khôi này. Khi hắn giao thủ với Vân Hải Kiếm Khôi, đám nhóc con bên trong sẽ có một cơ hội thoát thân.”

Giờ phút này, bọn họ lại thấy mảnh mây mù trong bí cảnh đã tản đi.

Tình cảnh trong tòa quảng trường thứ tư cũng xuất hiện trước tầm mắt của bọn họ.

Nhưng sau khi nhìn thấy tình cảnh bên trong quảng trường này, một nhóm người lại hiện ra vẻ tuyệt vọng.

Bọn họ hoặc là thị lực hơn người, hoặc là kiến thức rộng rãi.

Tất cả đều nhận ra, trăm vị thiếu niên này đã bị Khiên Tâm Cổ điều khiển.

. . .

Vào lúc giữa trưa, trời xanh mây trắng.

Tháng mười ở Cổ Thị tập vẫn nóng như lửa. Nóng nực và oi bức khiến cho con phố vốn phồn hoa đã không còn bao nhiêu người đi lại trên đường, ngay cả chó cũng không thấy được mấy con.

Chỉ có gần Luận Võ Lâu của quận Tú Thủy ở Cổ Thị tập là ngoại lệ.

Có rất nhiều nhân sĩ giang hồ tụ tập tại nơi này, trong ba tầng ngoài ba tầng mà chờ đợi ở ngoài cửa lâu.

Khi Tạ Chân Khanh đi xuống tầng thứ nhất thì phát hiện nơi này đã chuẩn bị sẵn sàng, hơn một ngàn quyển Luận Võ Thần Cơ kỳ mới nhất đã được xếp ở vị trí dễ thấy nhất.

Bên trong đó có Đông Châu Chí của địa phương xuất bản, cũng mà Thần Châu Chí của phạm vi cả nước, còn có một số Luận Võ Thần Cơ của các châu khác, có thể làm cho mọi người hứng thú.

Tạ Chân Khanh tiện tay cầm một quyển trong đó lên xem qua một lượt.

Nàng lật đến hai bài văn chương mà đích thân nàng viết, còn có hai bài phỏng vấn mà nàng đích thân hỏi hai tông sư võ học.

Tạ Chân Khanh đọc nhanh như gió, từ từ lại hiện lên vẻ hài lòng.

Đặc biệt là hai bài phỏng vấn này, chất lượng cực kỳ cao, nội dung hết sức đặc sắc.

Một cái trong số đó còn xuất từ chính quán chủ Lôi Nguyên của võ quán Chính Dương. Một bài khác chính là của một vị cao thủ lục phẩm mới quật khởi, thiên tài tán tu Trương Ngọc đang xếp thứ chín trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng.

Việc Trương thiếu hiệp này chính miệng kể cho nàng một số chuyện hắn đã trải qua, lại giải thích cặn kẽ về một ít bí quyết tu luyện võ học Nhạn Hành Công, còn có một số kỹ xảo để tu luyện nhanh hơn mà Trương Ngọc đã nghiên cứu ra.

Cái này nhất định sẽ làm cho toàn bộ Đông Châu phải náo động!

Luận Võ Thần Cơ hấp dẫn các nhân sĩ giang hồ ở chỗ, nó không chỉ có những bảng danh sách kia, cũng không chỉ có những lời đồi đại và điển cố trên giang hồ, mà là những bài giảng và phân tích của đám võ học danh gia kia.

Rất nhiều võ tu giang hồ đều không có truyền thừa và bối cảnh, bọn họ đều đọc Luận Võ Thần Cơ để lấy các loại kiến thức võ đạo và phương pháp tu luyện.

Đặc biệt Nhạn Hành Công này là một môn khinh công được phổ biến cực kỳ rộng rãi trên giang hồ, sẽ càng làm cho người ta chú ý hơn.

Sau đó, Tạ Chân Khanh liền xem bảng xếp hạng Đông Châu - Thanh Vân Bảng mới nhất.

Nàng nhìn thấy họ tên của Sở Hi Thanh ở trên đó.

--- Đông Châu - Thanh Vân Bảng hạng thứ 89: Sở Hi Thanh, võ đạo nguyên công cửu phẩm thượng!

Lời bình: Người này là người quận Tú Thủy, tuổi mới mười lăm, Dưỡng Nguyên Công chỉ là tầng thứ ba, nhưng có thiên phú siêu tuyệt, đã luyện mấy môn công pháp truyền ngoài của Vô Tướng Thần Tông như Khinh Vân Tung và Truy Phong đao pháp đến đăng đường nhập thất, còn tu luyện được Nhai Tí đao ý. Khoái đao nhanh như sấm chớp, sức chiến đấu vượt cấp, có thể địch nổi võ tu cấp độ bát phẩm thượng. Hiện nay, người này đang là thủ tịch nội môn của võ quán Chính Dương, tiền đồ rộng lớn.

Phía sau bản Đông Châu Chí này, còn có một bài viết về Nhai Tí đao ý của lão Đổng.

Đầu tiên, vị này nhắc đến Huyết Nhai Đao Quân vô địch thiên hạ ở ngàn năm trước, sau đó nói đến lịch sử quật khởi của các đời chủ nhân của Nhai Tí đao ý, còn cố tình nhắc đến Bá Võ Vương - Tần Mộc Ca vô địch tại chiến trường phương bắc cũng tu luyện Nhai Tí đao ý lên tầng mười.

Sau đó, vị này mới nhắc đến Sở Hi Thanh, còn nói kẻ này là thiếu niên anh kiệt duy nhất tu luyện Nhai Tí đao ý lên tầng thứ ba trong vòng mười năm qua của Đông Châu, còn nói là rất mong chờ tương lai của hắn.

Chương 237: Thanh Vân Bảng phát hành (2)

Tạ Chân Khanh nhìn mấy chữ Sở Hi Thanh, trong lòng lập tức có một chút hổ thẹn và chột dạ.

Tên này xếp hạng 89 trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng thì thực sự là quá cao rồi. Đối với Sở Hi Thanh mà nói, thì đây là gánh nặng mà hắn không thể chịu đựng nổi.

Lúc đó là do nàng đã tức giận đến sắp nổ tung, cho nên hoàn toàn không nghĩ đến hậu quả, mà chỉ muốn cho tên kia một bài học, bởi vậy mới tâng bốc người này lên tận trời.

Chỉ có bò càng cao thì ngã mới càng đau.

Nhưng bây giờ Tạ Chân Khanh nghĩ lại thì lại cảm thấy mình hơi quá đáng.

Mình tức giận với một tên nhóc làm gì?

Hơn nữa, người ta còn cứu mạng của nàng, đây chính là vong ân phụ nghĩa.

Tuy nhiên, việc đã đến nước này thì cũng không thể cứu vãn được rồi.

Luận Võ Thần Cơ mới đều dùng bản thảo của tháng trước, bây giờ đã được bán ở khắp nơi, nàng đã không còn cơ hội để cứu vãn.

Thôi . . .

Tạ Chân Khanh nghĩ đến cao thủ thất phẩm mà mình đã gọi từ gia tộc đến đây vào nửa tháng trước.

Trước khi sức ảnh hưởng của kỳ Luận Võ Thần Cơ này biến mất, vị gia tướng thất phẩm này có thể bảo vệ Sở Hi Thanh bình yên vô sự.

Thật ra thì cho người trẻ tuổi một bài học cũng không phải là chuyện xấu, chỉ cần còn mạng nhỏ, kinh mạch và thân thể không tổn hại gì, thì sớm muộn gì tên kia cũng sẽ bò lên.

Sau đó, Tạ Chân Khanh lại dùng tay vỗ vỗ gáy của mình, lấy đó làm trừng phạt.

Vì sao mình lại vọng động như vậy chứ?

Cha mẹ luôn nói tính tình của nàng không tốt, tùy hứng làm bậy, lại còn không có não, đây thật sự là nói không sai chút nào mà.

Sau đó, Tạ Chân Khanh thu hồi tâm tư, hỏi dò Đổng Lâm Sơn: “Đã chuẩn bị kỹ càng chưa? Kỳ Đông Châu Chí này có bảy vị võ học danh gia giảng bài. Trong đó còn có vài người nổi tiếng trong quận chúng ta như Lôi Nguyên và Trương Ngọc. Bây giờ tin tức đã truyền ra ngoài, có thể làm cho người trong quận Tú Thủy tranh nhau mua, vì thế nên nhất định phải chuẩn bị đầy đủ hàng.”

“Đã chuẩn bị ổn thỏa rồi.” Đổng Lâm Sơn râu tóc xoăn tít cười nói: “Ta đã đích thân kiểm tra chuyện này. Hôm nay, 127 nhà sách trong quận Tú Thủy đều có năm trăm quyền Đông Châu Chí, hai trăm quyển Thần Châu Chí, đủ để bao trùm bảy mươi bảy vạn võ tu trong quận Tú Thủy chúng ta.”

Tạ Chân Khanh nghe thấy thế thì hơi gật đầu, nhìn về phía đám người chen chúc bên ngoài cửa: “Đã đến giờ rồi, mở cửa bán đồ đi!”

Lúc này, hai võ sĩ ở ngoài cửa đều tuân mệnh, lập tức mở cửa lớn ra. Ngay sau đó, vô số người tràn vào bên trong, tràn đầy cả tầng thứ nhất của tòa lầu này.

Quả nhiên là như Tạ Chân Khanh dự liệu, tổng cộng hơn năm ngàn quyển Luận Võ Thần Cơ - Đông Châu Chí đã bị bán sạch trong vòng không đến nửa canh giờ.

Ngay cả Thần Châu Chí cũng đã bán gần hết.

Mà sau khi đám người rời khỏi Luận Võ Lâu, đại đa số đều đi đến phòng trà quán rượu, vừa ăn trà bánh vừa lật sách xem, hoặc là về nhà để nghiên cứu.

Bọn họ mong chờ nhất là các bài giảng giải và phân tích, tiếp đó là các lời đồn đại và các chuyện thú vị trên giang hồ.

Tuy nhiên, chẳng mấy chốc đã có người chú ý đến sự thay đổi trên Thanh Vân Bảng.

“Đông Châu - Thanh Vân Bảng hạng 89: Sở Hi Thanh?”

“Người này có năng lực gì? Thế mà lại xếp hạng cao như vậy? Lâm Hải Song Hổ Lộ Trần và Ứng Hạo Bạch, kỳ này mới được tăng lên hạng 92 và 93.”

“Thủ tịch nội môn của võ quán Chính Dương? Thú vị, không ngờ võ quán Chính Dương thối nát vài năm, giờ lại có một thiên kiêu Thanh Vân Bảng.”

“Nhai Tí đao ý? Tu luyện Nhai Tí đao ý giống với Bá Võ Vương – Tần Mộc Ca, còn có khoái đao, bảo sao. . .”

“A! Có cơ hội thì phải lĩnh giáo một hơi mới được, nhìn xem Nhai Tí đao ý của kẻ này rốt cuộc là mạnh đến mức nào.”

Đại đa số người đều tin tưởng vào bảng xếp hạng của Luận Võ Thần Cơ.

Cơ cấu của Luận Võ Thần Cơ được truyền lại từ tiền triều, sừng sững 4700 năm. Các bảng danh sách bọn họ sáng lập đều có tính quyền uy rất cao, rất khi ít phạm sai lầm.

Tuy nhiên, cũng có người không tưởng tượng nổi, cảm thấy rất khó tin.

Khi Diệp Tri Thu mua một quyển Luận Võ Thần Cơ - Đông Châu Chí rồi rời khỏi nhà sáng, nàng liền ngây người một trận, suýt nữa thì làm rơi ba bình Thiêu Đao Tử vừa mua xuống đất.

“Đông Châu - Thanh Vân Bảng hạng 89? Cái này sao có thể?”

Diệp Tri Thu nghi ngờ đây là ảo giác của mình, nàng trợn mắt lên để nhìn lại một lần nữa.

Mấy chữ ở phía trên vẫn không hề thay đổi chút nào, Sở Hi Thanh đúng là đã leo lên Thanh Vân Bảng, trở thành thiêu kiêu Thanh Vân Bảng được Luận Võ Lâu xác định.

Hơn nữa, còn xếp hạng cao hơn cả Lâm Hải Song Hổ - Lộ Trần và Ứng Hạo Bạch!

Sắc mặt Diệp Tri Thu lập tức tối sầm lại, bước nhanh về phía Cổ Thị tập.

Trên mặt nàng ngậm lấy một vệt sát khí.

Xếp hạng trên Thanh Vân Bảng rất có vấn đề, nàng là giáo đầu của Sở Hi Thanh, nhất định phải đòi công bằng cho Sở Hi Thanh, không thể để cho đệ tử của nàng bị người khác hãm hại được!

Chương 238: Thủ phạm

Sau khi Sở Hi Thanh đứng vững, hắn liền ngước mắt quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Đây là một mảnh không gian trắng xóa, phía trên có ánh mắt trời soi sáng từng ngóc ngách của nơi này.

Dưới chân bọn họ vẫn là một tòa quảng trường được làm từ đá cẩm thạch, trên mặt đất còn có một tầng sương khói màu trắng.

Độ cao của đám sương khói này chỉ đến đầu gối mọi người, chúng nó phiêu đãng khắp nơi, làm cho người ta hoài nghi là mình đang đứng ở trên biển mây, tựa như đặt mình vào tiên cảnh.

Trung ương của quảng trường cũng có một tòa bia đá cao đến năm trượng.

Trên tấm bia đá kia, lại có một chữ “Mộng” rất to.

Lấy bia đá làm trung tâm, có hơn một trăm cái quan tài đá được xếp thành một hình tròn cực lớn.

Phía dưới bia đá có một cái ao vuông vắn rộng một trượng, bên trong ao đều là những chất lỏng màu xanh lam.

“Cửa ải thứ tư, khảo nghiệm chính là tâm tính!” Bóng người của Thần Ngao Tán Nhân đứng trên bia đá chữ Mộng, đưa mắt nhìn xuống mọi người ở bên dưới: “Đệ tử của ta, ngộ tính, gân cốt, khí vận, trí tuệ, thiếu một thứ cũng không được. Nhưng nếu như không có tâm tính tốt để gánh chịu đại đạo, vậy tất cả chỉ là phù du.”

“Tất cả người tham dự có thể chọn một chiếc quan tài đá để ngủ, một khắc thời gian sau sẽ nhập mộng cảnh, trải qua tam sinh tam thế, nghiệm chứng tâm tính của các ngươi. Người không muốn tham dự, một khắc thời gian sau sẽ được trận pháp đưa ra ngoài bí cảnh.”

“Điểm của ải này sẽ là hai trăm, một trăm người đứng đầu sẽ nhận được một chén Ngọc Tâm Quỳnh Tương, ba viên Thiên Nguyên Đan, một ngàn lượng bạc. Tổng điểm nằm trong mười vị trí đầu có thể nhận được thêm một giọt Tiên Thần Chi Huyết, một cái pháp khí Thất Phẩm, năm viên Thiên Nguyên Đan.

“Ba vị trí đầu có thể nhận được một viên Thần Nguyên Hồi Thiên Đan, người đạt vị trí thứ nhất, có thể lấy được quyền sử dụng tòa bí cảnh cửu phẩm này, cùng với chìa khóa của Vân Hải Tiên Cung, mấy năm sau có thể tham gia trận đấu ở Vân Hải Tiên Cung!”

Sở Hi Thanh nghe thấy chỗ này, bỗng nhiên cảm thấy phấn chấn.

Tình báo của Chu gia vẫn rất đáng tin, quả nhiên là ba vị trí đầu trong lần tranh cướp bí cảnh này sẽ nhận được Thần Nguyên Hồi Thiên Đan.

Mà những phần thưởng còn lại cũng rất giá trị, nếu gộp lại phải hơn 15.000 lượng bạc. Rất nhiều thứ còn là có tiền cũng không thể mua được, mà phải cần con đường đặc thù thì mới có thể mua được.

Đám võ tu cửu phẩm được na di đến nơi này cũng phát ra những tiếng ồ.

Tổng cộng người ở nơi này không vượt quá một trăm, nói cách khác, thành tích của bọn họ thế nào thì cũng có thể nhận được phần thưởng của Thần Ngao Tán Nhân.

Chuyện này ít nhiều gì cũng hòa tan vẻ sợ hãi và bi thương trên gương mặt của họ, có vài người còn hiện lên ý cười.

Tuy rằng lần tranh cướp bí cảnh này tàn khốc và máu tanh hơn dự đoán của mọi người, nhưng phần thưởng của Thần Ngao Tán Nhân cũng vượt qua dự đoán của mọi người.

Chỉ một ngàn lượng bạc kia cũng có thể làm cho rất nhiều võ tu cửu phẩm phải khổ cực vài năm.

Ngọc Tâm Quỳnh Tương càng là thứ hiếm thấy để gia tăng sức mạnh nguyên thần, giá trị của nó không kém hơn một phần bí dược thượng đẳng của cấp độ cửu phẩm thượng.

Sau khi Thần Ngao Tán Nhân nói xong, thì lại khôi phục yên lặng, chỉ lạnh lùng nhìn xuống dưới.

Tất cả mọi người vẫn đề phòng lẫn nhau, từng người đều cầm binh khí trong tay, đứng cách xa nhau, duy trì một khoảng cách trên một trượng.

Trận chém giết tàn khốc kia đã tạo thành bóng ma trong lòng bọn họ. Ở trong mắt của bọn họ, tất cả mọi người ở chung quanh đều không đáng tin, bất cứ lúc nào cũng có thể có người xông lên giết người.

Tuy nhiên, cũng có một nhóm người bắt đầu di chuyển, lựa chọn quan tài đá để nằm.

Sở Hi Thanh thì lại cất bước đi đến bên cạnh cái ao ở dưới bia đá, hắn nhìn đám chất lỏng màu xanh lam kia rồi chìm vào suy tư.

Không biết cái ao này là thứ gì mà tỏa ra mùi thuốc mát lạnh thấm đẫm lòng người, làm người ta say sưa.

Hai bên trái phải phía cuối ao còn có hai tòa tế đàn nhỏ, không biết tác dụng là gì.

Sở Hi Thanh thử tiến lại gần, nhưng hắn phát hiện ngoài ao có một luồng sức mạnh mạnh mẽ vô hình đang phong tỏa, khiến cho hắn không thể tiến lại gần phạm vi năm bước.

“Cái ao này và tế đàn kia thật là cổ quái!” Chu Lương Thần đi theo bên cạnh Sở Hi Thanh, tay của hắn nâng cằm, ánh mắt cũng chứa vẻ nghi ngờ và khó hiểu: “Dường như bên trong là một loại nước thuốc nào đó, tài liệu đều không phải thứ tầm thường.”

“Ta cũng không hiểu được.” Tư Hoàng Tuyền cũng đi đến bên cạnh ao, hai tay hắn đặt ở vị trí có thể rút đao bất cứ lúc nào, trong lời nói lại hàm chứ vẻ ngờ vực: “Nếu như là khảo hạch bên trong giấc mộng, vậy vì sao phải thu xếp một cái ao thiên tài địa bảo ở đây?”

Chương 239: Thủ phạm (2)

Sở Hi Thanh không khỏi liếc mắt nhìn về phía Tư Hoàng Tuyền: “Thiên tài địa bảo? Ngươi biết thuốc trong này là thứ gì?”

Hắn phát hiện Tư Hoàng Tuyền đứng ở cách đó hai trượng, vừa đúng là khoảng cách tấn công của đao ý.

Trên mặt Tư Hoàng Tuyền được bao trùm bằng một chiếc mặt nạ sắt, Sở Hi Thanh không thể nào nhìn thấy vẻ mặt của hắn, cũng không phân biệt được trán của hắn có ‘gân xanh’ kỳ quái kia hay không.

Tư Hoàng Tuyền thì lại gật đầu một cái: “Nhờ sư thừa nên cũng nhận ra một chút. Chủ tài liệu trong này hẳn là Bích Đan Tham Dịch, nó không chỉ có thể kéo dài tuổi thọ, mà còn có thể dùng để đổi cốt thay tủi, kích phát huyết mạch. Hiện giờ, giá thị trường của một chén nhỏ

Bích Đan Tham Dịch là ba trăm lạng vàng, số lượng trong cái ao này thì khỏi phải bàn.”

“Ta còn ngửi được mùi của Huyền Hùng Đảm ngũ phẩm, Bát Giác Thông Huyền Thảo tam phẩm, Thiên Hương Khỉ La Mùi tam phẩm, tất cả đều là linh dược dùng để tăng cường thân thể, gia tăng tố chất thân thể.”

Sau đó, Tư Hoàng Tuyền nhìn vào Sở Hi Thanh: “Ta đoán giá trị của cái ao này có thể đủ mua non nửa quận Lâm Hải.”

Hắn vẫn coi Sở Hi Thanh là kẻ địch mạnh mẽ nhất trong lần tranh cướp bí cảnh này.

Nhưng giờ phút này, địch ý của Tư Hoàng Tuyền dành cho Sở Hi Thanh đã không còn bao nhiêu.

Hiện giờ, hắn chỉ kém Sở Hi Thanh một ít điểm mà thôi, mà như luận ‘tâm tính’, thì mặc kệ là nghị lực, kiên trì, lý trí, tiết dục. . . Tư Hoàng Tuyền tự nhận là mình không kém bất cứ kẻ nào.

Cửa ải thứ tư này, hắn nhất định sẽ không thua Sở Hi Thanh, hắn cũng đã nắm chắc sẽ lấy được chìa khóa của Vân Hải Tiên Cung.

Mà sau khi không còn mối quan hệ cạnh tranh, thì trong mắt của hắn, Sở Hi Thanh đáng tin hơn đám người kia nhiều lắm.

Chẳng biết vì sao, V Tư Hoàng Tuyền vừa tiến vào nơi này, hắn đã có một loại cảm giác bất an đến cực hạn.

Thiên phú Thái Thượng Thông Thần để cho nội tâm của hắn run rẩy, cảm xúc phập phồng, khó có thể an lòng.

“Không chỉ như vậy, trong này còn có ít nhất là hai trăm giọt Tiên Thần Chi Huyết.” Bạch Tiểu Chiêu cũng đi đến bên cạnh ao thuốc, nàng ngửi một cái, trong mắt tràn đầy vẻ hâm mộ: “Lại còn có Đế Lưu Tương sau khi được luyện hóa nữa, đây cũng quá lãng phí rồi. Nhiều thuốc như vậy mà không biết để làm gì. Mấu chốt là còn được bảo tồn rất tốt, mấy ngàn năm trôi qua mà dược liệu không tiêu tán.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nhướng mày lên, lòng thầm nói vị Thần Ngao Tán Nhân này quả thực là giàu nứt đố đổ vách. . .

Hai trăm giọt Tiên Thần Chi Huyết, cũng đủ để 200 người kích phát thiên phú huyết mạch.

Nhiều linh dược như vậy được chất đống trong ao thuốc này, rốt cuộc Thần Ngao Tán Nhân muốn làm gì?

Lúc này, đã có rất nhiều người bị cuộc trò chuyện của bọn họ hấp dẫn đến, tất cả dồn dập đi qua bên này.

“Lời đó là thật chứ? Một ao đều là Bích Đan Tham Dịch? Ta đã nghe nói qua về loại thuốc này, một chén nhỏ đã có giá ba trăm lạng vàng.”

“Lời đồn quả không giả, Thần Ngao Tán Nhân đúng là giàu ngang bằng một nước, nhưng mà hắn làm một ao thuốc ở đây để làm gì?”

“Tiếc là có cấm pháp ngăn trở, bằng không thì ta có thể nhảy vào trong đó rồi, đảm bảo có thể đem thân thể và huyết mạch tăng lên đến đẳng cấp thiên kiêu.”

“Không biết sau khi tranh cướp bí cảnh kết thúc, cái ao thuốc này sẽ thuộc về ai?”

Người này vừa nói xong, hô hấp của tất cả mọi người bắt đầu trở nên nặng nề hơn.

Không biết vô tình hay cố ý mà ánh mắt của rất nhiều người đều quét qua người của Sở Hi Thanh, Tư Hoàng Tuyền và Bạch Tiểu Chiêu.

Bây giờ, trong toàn bộ bí cảnh này thì ba vị này là người có nhiều cơ hội thắng nhất.

Ngoại trừ tòa bí cảnh cửu phẩm này và chìa khóa Vân Hải Tiên Cung ra, thì người đứng đầu còn có thể nhận được một ao thuốc có giá trị bằng non nửa quận Lâm Hải?

Thật ra thì mọi người đã không tranh được nữa rồi.

Võ tu cửu phẩm còn sót lại ở đây đã không đến một trăm người, mà đại đa số người còn bị thương, thân thể và thể lực đều không được.

Mặc kệ là Sở Hi Thanh hay là Tư Hoàng Tuyền hoặc là Bạch Tiểu Chiêu, thì thực lực của ba người này vẫn được bảo tồn khá hoàn chỉnh.

Sức mạnh của bọn họ đủ để quét ngang toàn trường.

Nhưng chẳng may ba vị thiên kiêu này ngao cò tranh nhau, tàn sát lẫn nhau đến lưỡng bại câu thương thì sao?

Lúc này, Thần Ngao Tán Nhân lại có phản ứng, giọng nói của hắn lạnh nhạt: “Cái ao thuốc này không nằm trong phần thưởng, tương lai sẽ gửi tại nơi này, sẽ có cấm trận bảo vệ, chờ truyền nhân của ta xuất hiện.”

Tâm trạng của mọi người nhất thời nhẹ nhõm hơn nhiều, từng người từng người đều tản ra bốn phía, bắt đầu tìm quan tài đá để chuẩn bị nhập mộng.

Sở Hi Thanh và đám người của Chu gia cũng trà trộn vào bên trong đoàn người.

Bọn họ ra vẻ như không có chuyện gì mà đi về góc phía bắc.

Không biết là có phải trùng hợp hai không, tòa quan tài đá mà hắn lựa chọn lại trùng hợp nằm ở ngay gần Ứng Hạo Bạch.

Ứng gia chỉ còn lại bốn người, tất cả đều tụ tập tại nơi này.

Đầu Bạch Mi Hổ này, rõ ràng là đang lo lắng, hắn vô thức cầm đôi Phân Thủy Thứ vào trong tay.

Chương 240: Thủ phạm (3)

Mà khi mọi người chuẩn bị nằm vào trong quan tài đá, thì trên mặt Sở Hi Thanh bỗng nhiên hiện ra một nụ cười trào phúng: “Chư vị, các ngươi bây giờ dám nhập mộng thật sao? Chân tướng bên bia đá chữ Sát vẫn chưa rõ ràng, thủ phạm chế tạo sương máu vẫn chưa chết. Các ngươi không sợ bị người một đao chém đầu ở trong mộng sao?”

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều đồng thời quay người nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Thần sắc của bọn họ khác nhau, ánh mắt cũng khác nhau, hoặc là lạnh lẽo, hoặc là nghiêm túc, hoặc là ngạc nhiên nghi ngờ, nhưng tất cả đều từ bỏ suy nghĩ tiến vào quan tài đá.

Mọi người vốn đã lo lắng cho sự an toàn của mình sau khi nhập mộng, nhưng chỉ ẩn giấu chứ không nói ra.

Vị trí của Ngân Văn Hổ - Lộ Trần không quá xa Sở Hi Thanh, hắn nghe vậy liền cười gằn một tiếng: “Sợ hãi? Đương nhiên là sợ rồi. Nhưng Thần Ngao Tán Nhân đã nói, một khắc thời gian sau nhất định phải vào quan tài. Không chịu vào quan tài thì sẽ bị đá ra khỏi bí cảnh, nếu như các hạ lo lắng, thì có thể không vào quan nhập mộng.”

Ứng Hạo Bạch hơi do dự một chút, giọng nói cũng lạnh lẽo: “Nếu như tất cả đều nhập mộng, vậy thì sẽ an toàn.”

“Vậy thì chưa chắc” Trác Bạch Vân ở phía xa xa cười lạnh một tiếng, mặt ẩn chứa ý trào phúng: “Nếu như lệnh bài bí cảnh trong tay chúng ta đã mất tác dụng, vậy người không chịu nhập mộng thật sự sẽ bị đá ra khỏi bí cảnh thật sao? Chỉ cần một người trong số chúng ta tỉnh táo, thì hắn có thể dễ dàng giết sạch tất cả chúng ta. Người này há không phải là sẽ dành vị trí đầu rồi sao?”

Trác Bạch Vân vừa nói xong, sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi.

Vẻ mặt Lộ Trần sững sờ, sau đó cũng bắt đầu nghi ngờ không thôi.

Lời nói của Trác Bạch Vân không phải là vô duyên vô cớ, mà đúng là có thể sẽ xảy ra.

“Vậy thì phải làm sao? Lẽ nào tất cả mọi người đều đứng chờ như vậy?”

“Chuyện này thì đơn giản.” Sở Hi Thanh lại cười gằn một tiếng, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào một người ở cách đó không xa: “Tiêu diệt thủ phạm trước là được rồi đúng không. . .”

Tất cả mọi người ở đây còn chưa kịp phản ứng, thì Huyết luyện đao phù văn của Sở Hi Thanh đã sặc một tiếng rồi ra khỏi vỏ, ánh đao chém thẳng vào thuật sư Mộ Linh ở cách đó hai chiếc quan tài.

Ứng Hạo Bạch ở bên cạnh hoàn toàn không phản ứng kịp, những người còn lại thì càng không thể nào phản ứng được.

Bản thân Mộ Linh thì lại tràn đầy kinh ngạc và mờ mịt.

Trong khoảnh khắc này, đao của Sở Hi Thanh đã chém thẳng vào trán của Mộ Linh.

Sở Hi Thanh lòng dạ độc ác, một đao chém nứt đầu Mộ Linh mà còn chưa đủ, hắn liên tục múa đao, chém toàn thân Mộ Linh ra làm mười bảy mười tám mảnh.

Rốt cuộc thì Bạch Mi Hổ - Ứng Hạo Bạch cũng phản ứng lại, lúc này hắn trợn mắt lên, một đôi Phân Thủy Thứ của hắn bắn lên, xuyên về phía ngực phải của Sở Hi Thanh như rắn độc.

Sở Hi Thanh đã đề phòng tên này từ trước rồi, lúc này hắn thu đao về, nhưng không thủ mà công, một đao Cực Chiêu – Phong Chi Ngân hóa thành một đường vòng cung xinh đẹp, chém thẳng vào cổ họng của Ứng Hạo Bạch, khiến cho đối phương phải thu đao về để đỡ.

Khi binh khí của hai người giao phong, phát ra một tiếng ‘cheng’ chói tai. Sau đó, Sở Hi Thanh liền mượn lực mà trượt lùi lại vài bước, dáng người như hạc, ung dung gọn gàng.

Sắc mặt Ứng Hạo Bạch hơi đen, nhưng không tiếp tục truy kích.

Tên Sở Hi Thanh trước mắt này rất mạnh, tuyệt đối không kém hơn Thiết Tu La - Tư Hoàng Tuyền kia.

Ứng Hạo Bạch cúi đầu nhìn về phía tay phải của mình, chỉ thấy vị trí cổ tay đã có một vết đao sâu đến tận xương.

Đây là ánh đao của Sở Hi Thanh tạo thành.

Ứng Hạo Bạch ra tay trước, nhưng đao của đối phương lại còn nhanh hơn hắn một đường.

Một đao này của Sở Hi Thanh nhanh đến mức dọa người. Cộng thêm việc trên người hắn đang có vài vết thương, thể lực không đủ, tốc độ ra tay kém xa lúc trước, cho nên càng không phải là đối thủ của Sở Hi Thanh.

Tuy nhiên, rõ ràng là Sở Hi Thanh đã nương tay, một đao vừa rồi vốn có thể chém cổ tay của hắn xuống, nhưng Sở Hi Thanh chỉ chém đứt gân tay của hắn.

Vết thương này có thể mời danh y đến chữa trị, nhưng lúc này lại khiến cho hắn không dùng được tay phải.

Ứng Hạo Bạch vẫn là giận không nhịn nổi: “Sở Hi Thanh, ngươi có ý gì? Vì sao lại giết thuật sư dưới trướng ta?”

Nếu như Sở Hi Thanh không có một câu trả lời khiến hắn thỏa mãn, dù hắn có mất mạng thì cũng phải cho tên này trả giá đắt!

Sở Hi Thanh thì lại sắc mặt hờ hững, lạnh lùng nói: “Không phải ta đã nói rồi sao? Tiêu diệt thủ phạm chế tạo màn sương máu kia.”

Tất cả mọi người ở đây nghe thấy thế, nhất thời sững sốt, ánh mắt kinh ngạc không thôi.

Thuật sư Mộ Linh này chính là người đã chế tạo sương máu kia?

Chương 241: Thủ phạm (4)

“Mộ Linh là thủ phạm?” Ứng Hạo Bạch không những không giận mà còn cười, khuôn mặt hắn âm trầm như nước, tức giận không thôi: “Hắn chỉ là một thuật sư cửu phẩm, lấy đâu ra năng lực làm chuyện này? Hơn nữa, ngươi có chứng cứ gì?”

Hắn tự nhận mình biết gốc biết rễ của thuật sư Mộ Linh.

Do đó Ứng Hạo Bạch không tin nửa chữ nào của Sở Hi Thanh.

“Lời này thật là buồn cười biết bao.” Trong mắt Sở Hi Thanh lộ ra vẻ cười nhạo: “Một tên thuật sư, thế mà lại có thể chiếm mười vị trí đầu trên bảng xếp hạng?”

Sở Hi Thanh vừa mới nói ra, tất cả mọi người đều ngẩn người.

Nghĩ đến điểm của Mộ Linh ở trên bia đá là 130, chỉ kém Ứng Hạo Bạch có 10 điểm.

Điều này chứng tỏ thành tích của Mộ Linh ở bia đá chữ Ngộ chỉ kém mấy người Ứng Hạo Bạch một bậc.

Ngoài ra, tại bia đá chữ Sát thì cũng có mười lăm người chết trong tay Mộ Linh.

Một thuật sư thật sự có thể làm được chuyện này?

Chỉ sợ Mộ Linh này là thuật võ song tu, hơn nữa thực lực còn không tầm thường.

“Ta không biết các ngươi là thật sự ngu xuẩn hay là não bị người khác quấy rầy, cho nên mới không nhận ra chuyện này.” Sở Hi Thanh tay đè đao bên eo, nhìn về phía Trác Bạch Vân: “Trác huynh, ngươi nghĩ lại xem, khi ngươi tiến lại gần Mộ Linh ở cửa ải thứ hai, rốt cuộc Mộ Linh đang kiểm tra thi thể hay là thu thập khí huyết và linh tính của những thi thể này?”

Trác Bạch Vân nghe vậy thì sững sờ, hắn cẩn thận suy nghĩ một phen: “Ta không rõ lắm, nhưng khi ta đến gần thì người này đã từng làm ra tư thế đề phòng, mà khí huyết và linh tính của năm người kia cũng đã bị rút đi.”

Vẻ mặt của tất cả mọi người đứng trước quan tài đều hơi động, bọn họ cũng nghĩ lại, phát hiện thuật sư Mộ Linh này cực kỳ đáng nghi.

Sở Hi Thanh thì lại đưa mắt nhìn tất cả mọi người xung quanh: “Có người nhớ Mộ Linh đang đứng ở chỗ nào khi những viên châu màu máu kia xuất hiện hay không?”

Ứng Hạo Bạch nghe đến đây thì tay run lên, ánh mắt đã có vào phần mờ mịt.

Hắn nhớ ra vị trí của Mộ Linh khi đó. . .

“Việc này ta có nhớ mang máng.” Lộ Trần híp mắt lại, ánh mắt sâu thẳm mà nhìn vào thi thể của Mộ Linh, sau đó lại nhìn về phía Ứng Hạo Bạch: “Khi đó, Mộ Linh đứng ở ngay gần Trác Bạch Vân! Khoảng cách không đến ba bước.”

Tư Hoàng Tuyền cũng nhìn chằm chằm vào Ứng Hạo Bạch với ánh mắt âm lãnh.

Mộ Linh là thuộc hạ của Ứng Hạo Bạch, như vậy con Bạch Mi Hổ này lại đóng vai trò gì trong chuyện này?

Sắc mặt Trác Bạch Vân thì lại rất phức tạp.

Hắn đã hiểu vì sao mấy viên châu màu máu kia lại xuất hiện ở bên cạnh mình, đã hiểu vì sao đám người Thủy Vân Cung bọn họ lại tổn thất nặng nề nhất.

Tất cả đều là do Mộ Linh sợ hắn nhìn ra sơ hở, cho nên mới muốn đưa hắn vào chỗ chết.

Nhưng rốt cuộc cái sương máu khiến người ta điên cuồng kia là gì? Mục đích của Mộ Linh là gì? Lẽ nào người này chỉ muốn tranh giành vị trí đứng đầu của bí cảnh thôi sao?

Ứng Hạo Bạch nắm chặt tay, cắn răng nói: “Đây đều là do ngươi suy đoán, ngươi có chứng cứ gì? Các ngươi đừng quên, lúc trước là do Mộ Linh bày trận ‘vọng khí’, thăm dò hung cát, khi đó tất cả mọi người mới có thể bình yên vô sự đi qua đường chữ Quỷ!”

Sở Hi Thanh nghe thấy thế thì lại nở nụ cười giễu cợt: “Lời này rất có lý, nhưng mà chúng ta nghĩ từ góc độ khác, lẽ nào mục đích của hắn không phải là đưa càng nhiều người đến bia đá chữ Sát để làm thịt à? Nơi đó có gần bốn trăm bộ thi thể, tất cả đều bị rút khí huyết và linh tính, đến giờ vẫn không biết đi nơi nào.”

Sau đó, hắn lại nhướn mày lên, hiện ra vẻ kiệt ngạo: “Hơn nữa, ta cần có chứng cứ sao? Thấy hắn khả nghi, vậy làm thịt hắn là được.”

Đương nhiên là Sở Hi Thanh không hung tàn như vậy, cũng không giết người mà không có lý do.

Chỉ là sau khi hắn quan sát trong khoảng cách gần, thì hắn phát hiện trên người kẻ này không có Khiên Tâm Cổ, lúc này mới muốn giết chết kẻ này.

Mộ Linh này, hoặc là thủ phạm chế tạo màn sương máu kia, hoặc là nhận ra Khiên Tâm Cổ, có biện pháp đề phòng hoặc loại bỏ.

Mặc kệ là cái nào thì vẫn đáng chém.

Chỉ là nội tâm của Sở Hi Thanh hơi trầm xuống. “Gân xanh” ở trên mặt mọi người vẫn chưa biến mất, vẫn cứ nhúc nhích như cũ.

Trong đó có một số người đã có dấu hiệu rõ ràng, thậm chí còn lan tràn ra khuôn mặt.

Đáng sợ nhất chính là, những người ở trước mặt này lại hoàn toàn không có cảm giác gì, cũng không phát hiện ra điều bất thường nào.

Ngay khi Sở Hi Thanh cau mày lại, mơ hồ có cảm giác bất an, thì cả tòa quảng trường cẩm thạch này bỗng nhiên run rẩy.

Mấy người bất ngờ không kịp chuẩn bị, không thể không vịn lấy quan tài đá bên cạnh để đứng vững.

Lúc này, có một tia linh quang kỳ dị màu đỏ thẫm rơi xuống từ bầu trời, thế mà nó lại trực tiếp rơi vào phía trên ao thuốc trước bia đá chữ Mộng.

Sau đó, linh quang kia biến ảo rồi ngưng tụ thành một bóng người của một người trung niên có vẻ khí chất nho nhã, dáng vẻ đường đường.

Sở Hi Thanh nhìn thấy người này, vẻ mặt nhất thời run rẩy.

Cái bóng người hiện ra phía trên ao thuốc kia, lại chính là lâu chủ Luận Võ Lâu của Đông Châu, Thần Cơ Học Sĩ – Tư Đồ Lễ, bọn họ đã từng nhìn thấy trước khi đi vào bí cảnh.

Vì sao người này lại xuất hiện ở đây?

Chương 242: Bạo phát

Sau khi Tư Đồ Lễ hiện thân ở phía trên ao thuốc, đầu tiên là quét mắt nhìn xung quanh. Sau đó ánh mắt của hắn dừng lại ở trên thi thể của

Mộ Linh.

Hắn hơi cau mày lại, sau đó nhấc tay chỉ hướng, rút một luồng xanh ở trong ao thuốc ra, rồi đưa vào trong mười bảy mười tám miếng thịt kia của Mộ Linh.

Sau đó, máu mà Mộ Linh chảy ra lại bắt đầu chảy ngược mà về, thi thể của hắn cũng được một luồng sức mạnh kỳ dị ghép lại với nhau, chỉ vài cái chớp mắt mà đã khôi phục như lúc ban đầu.

Gương mặt Mộ Linh dính đầy máu đen, khóe môi hắn cong lên, hiện ra một nụ cười quái dị.

Sở Hi Thanh âm thầm hồi hộp, trái tim đã nhảy lên đến cổ họng. Hắn không do dự chút nào, một đao chém đứt đầu Mộ Linh một lần nữa.

Tuy nhiên, khi ánh đao của Sở Hi Thanh vừa đi qua, thì vết thương nơi cổ của Mộ Linh lại khôi phục như lúc ban đầu. Bóng người của Mộ Linh cũng đột nhiên lướt về phía sau, hắn dùng hết tốc độ để thoát khỏi phạm vi tấn công của Sở Hi Thanh.

Cùng lúc đó, Ứng Hạo Bạch lại dùng đôi Phân Thủy Thứ đánh về phía Sở Hi Thanh một lần nữa.

Mà lúc này, không phải chỉ một mình hắn ra tay với Sở Hi Thanh.

Mấy vị võ tu cửu phẩm ở bên cạnh cũng không thể khống chế thân thể, tất cả đều tấn công về phía Sở Hi Thanh giống như một đám hổ điên.

Sở Hi Thanh mặc kệ tất cả bóng người xông lên, hắn dùng hết khả năng để truy kích thuật sư Mộ Linh.

Ánh đao của hắn trút xuống, hóa thành cuồng phong và mưa rào, chỉ vài hơi thở đã chém không dưới năm mươi đao, hắn không ngừng chém nát, rồi lại chém nát, lại chém nát thân thể của Mộ Linh!

Trong khoảng thời gian cực ngắn, hắn phân thây Mộ Linh không dưới bảy lần, ngay cả Tư Đồ Lễ đứng trên ao thuốc cũng phải cau chặt lông mày.

Hắn có thể hỗ trợ Mộ Linh khôi phục thân thể, nhưng mỗi một lần khôi phục, đều sẽ hao tổn một ít linh tính của ao thuốc.

Mà lúc này, Chu Lương Thần thì lại vung múa trọng kiếm, càn quét như phong ba vỗ bờ ở hai bên và sau lưng Sở Hi Thanh, đảm bảo không có kẻ nào quấy rầy Sở Hi Thanh.

Mạnh như Ứng Hạo Bạch cũng bị một kiếm của Chu Lương Thần đánh bay ra ngoài vài trượng.

Thời điểm Ứng Hạo Bạch mạnh nhất, tất nhiên có thể thắng Chu Lương Thần một đường. Nhưng người này vốn đã bị thương, lại còn bị Sở Hi Thanh phế mất tay phải.

Thậm chí Chu Lương Thần còn lười biến chiêu, hắn trực tiếp dùng sức mạnh đánh bay Ứng Hạo Bạch ra ngoài.

Mà lúc này, tất cả người của Chu gia đều nắm chặt đao, kết thành trận hình chỉnh tề. Một mảnh ánh đao sáng như tuyết hướng về hai bên trái phải của hai người Chu Lương Thần và Sở Hi Thanh.

Một mảnh đao này hạ xuống, đám người nhào lên kia có một người chết tại chỗ, còn có hai người bị chém đứt tứ chi.

Sở Hi Thanh thì lại tiếp tục múa đao, tiếp tục chém nát rồi lại chém nát thân thể của Mộ Linh! Không cho người này có bất kỳ cơ hội khôi phục nào.

Mãi cho đến khi một đôi Hồ Điệp Song Đao xuất hiện ở phía trước, thì Sở Hi Thanh mới dứt khoát múa đao đón đỡ.

Đến khi song phương giao thủ, thì Sở Hi Thanh mới phát hiện chủ nhân của đôi Hồ Điệp Song Đao này là Thiết Tu La - Tư Hoàng Tuyền.

Đao của hai người đều cực nhanh, trong khoảnh khắc mà đã giao thủ mời mấy đao, từng thân đao đều bắn ra vô số ánh lửa.

Sở Hi Thanh đã nhận ra Tư Hoàng Tuyền không muốn chiến đấu, nhưng hắn lại bị Khiên Tâm Cổ điều khiển.

Trong mắt người này hiện lên vô số tơ máu, hắn đang cực lực giãy dụa và chống cự. Đao pháp của hắn cũng không ác liệt như trước, mặc kệ là tốc độ hay là sức mạnh của đao thì đều kém xa lúc trước.

Sở Hi Thanh còn không kịp vui mừng, thì đã thấy bóng người của Bạch Tiểu Chiêu tấn công về bên này. Sắc mặt của nàng mờ mịt, cái trán cũng có một ít ‘gân xanh’. Một đôi quả đấm nhỏ thì lại mãnh liệt và hung hãn, trực tiếp chống lại lưỡi đao của Sở Hi Thanh mà không bị thương một chút nào.

Sở Hi Thanh còn phát hiện bóng người của Lộ Trần và Trác Bạch Vân ở phía sau hai người này.

“Con bà nó!”

Sở Hi Thanh âm thầm chửi bới một tiếng, dứt khoát từ bỏ chống đỡ.

Thực lực của Tư Hoàng Tuyền và Bạch Tiểu Chiêu đều không kém hắn, dù lúc này bị Khiên Tâm Cổ điều khiển, sức chiến đấu không bằng lúc trương, nhưng cũng không phải đối thủ mà Sở Hi Thanh có thể giải quyết dễ dàng.

Hơn nữa, ngoài mấy người này ra, thì vẫn còn một đống người nữa đang chạy đến.

Nếu như chống đỡ chính diện, thì chính là muốn chết.

“Các ngươi lùi về trong góc, kết trận tử thủ đi!”

Sở Hi Thanh dặn dò Chu Lương Thần một câu, sau đó bóng người lập tức lấp lóe.

Hắn không còn hơi sức đối kháng chính diện, nhưng lại có thể du đấu. (vừa đánh vừa di chuyển)

Khinh Vân Tung và Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân có thể giúp hắn bỏ qua đại đa số người, không bị vây công.

Sau khi Sở Hi Thanh bị ép phải rút đi, thì bóng người của Mộ Linh mới khôi phục như lúc ban đầu.

Hắn sờ sờ cái cổ của mình, điều chỉnh lại chút xương cốt đã bị bẻ cong, sau đó phát ra một tiếng cười khẽ, đi qua quỳ xuống phía trước ao thuốc.

“Sư tôn! Đệ tử để ngài thất vọng rồi!”

Chương 243: Thần Tế Chi Thể

Tư Đồ Lễ thì lại lạnh lùng nhìn Mộ Linh: “Có chuyện gì xảy ra? Vì sao những người này vẫn chưa vào quan tài?”

“Là do có người nhìn thấy đệ tử lấy khí huyết và linh tính, để hoạt hóa Cuồng Huyết Sát và Khiên Tâm Cổ của ngài, tạo thành sơ hở.” Mặt Mộ Linh hiện lên vẻ xấu hổ: “Đệ tử vừa rồi còn bị Sở Hi Thanh nhìn thấu, suýt nữa làm hỏng việc lớn của sư tôn. Đây là một biến cố bất ngờ, nhưng sức chiến đấu của hắn lại yếu hơn những gì ta tưởng tượng.”

Hắn vốn tưởng rằng Sở Hi Thanh hơn xa Tư Hoàng Tuyền và Bạch Tiểu Chiêu.

Kết quả là thực lực tổng hợp của kẻ này chỉ tương đương với Tư Hoàng Tuyền mà thôi.

Nếu biết trước như vậy thì hắn đã nghĩ cách trừ khử người này tại bia đá chữ Sát rồi, chứ không để mầm họa này sống đến bây giờ.

Tư Đồ Lễ ngước mắt lên, nhìn bóng người mau lẹ đang giao thủ với đám người Tư Hoàng Tuyền của Sở Hi Thanh.

Hắn không khỏi nhíu chặt lông mày.

Những người này vốn nên tiến vào quan tài nhập mộng, sau đó tử vong trong giấc mộng, trở thành một phần tài liệu để hắn tái tạo cơ thể, lúc này lại bị một mình Sở Hi Thanh kiềm chế.

Tuy nhiên, thế gian này không có chuyện nào là chắc chắn tám chín phần mười cả, không thể có chuyện hoàn mỹ được.

Linh dược ở bên trong ao thuốc này, cũng đủ để hắn tái tạo cơ thể rồi.

“Thôi!” Tư Đồ Lễ thu hồi ánh mắt: “Thời gian cấp bách, không thể chờ được nữa, chúng ta mau chóng bắt đầu đi!”

“Xin nghe sư mệnh!”

Vẻ mặt Mộ Linh nghiêm túc, đi đến trước ao thuốc rồi đứng lại.

Cùng lúc đó, ba người Tư Hoàng Tuyền, Bạch Tiểu Chiêu và Thi Cẩu – Lệ Mãn Sơn đều đình chỉ truy kích Sở Hi Thanh.

Tư Hoàng Tuyền không tự chủ được, đờ đẫn đi về phía tế đàn ở bên ao thuốc.

Hai người Bạch Tiểu Chiêu và Thi Cẩu – Lệ Mãn Sơn cũng bước từng bước về phía tế đàn ở bên ao thuốc.

Ánh mắt hai người hơi giãy dụa, hiển nhiên là không thể khống chế, mà chỉ như một con rối đồ chơi bị người khác điều khiển.

Sắc mặt Sở Hi Thanh hơi nhẹ nhõm, không có ba người này, đám người Lộ Trần và Trác Bạch Vân kia không làm khó được hắn.

Chỉ cần cho hắn đủ thời gian, sớm muộn gì thì Sở Hi Thanh cũng có thể giải quyết từng người một.

Tuy nhiên, thuật sư Mộ Linh trên tế đàn lại lộ ra một nụ cười gằn.

Hai tay hắn bắt linh quyết, sua đó cắn đầu lưỡi, phun một ngụm máu ra.

Ngụm máu tươi này lại hóa thành một người tí hon màu đỏ ngòm vừa ở giữa không trung, nhưng lại vặn vẹo và nhúc nhích giống như là côn trùng.

Sở Hi Thanh ở xa xa nhìn thấy cảnh này thì sắc mặt nhất thời thay đổi, hắn cảm giác tay chân mình có dấu hiệu mất khống chế, thân pháp cũng không còn nhanh nhẹn như trước nữa, múa đao cũng trở nên cứng đờ.

Đây là Khiên Tâm Cổ trong người hắn đang quấy rầy.

Tình cảnh của đám người Chu gia còn gian nan hơn, động tác của bọn họ biến thành chậm chạp, tình thế trở nên tràn ngập nguy cơ dưới sự vây công của mấy chục tên võ tu cửu phẩm.

Sở Hi Thanh không thể không cố gắng thoát khỏi mấy người Trác Bạch Vân, đồng thời tiến lên cứu viện đám người Chu Lương Thần.

Mộ Linh chỉ mỉm cười lạnh lùng, sau đó không để ý đến Sở Hi Thanh nữa.

Dưới ánh mắt của hắn, Bạch Tiểu Chiêu và Thi Cẩu – Lệ Mãn Sơn đang cắt cổ tay của mình.

Máu tươi của bọn họ rơi xuống, hóa thành suối nguồn, chảy thẳng về phía ao thuốc.

Lúc này, Mộ Linh phát hiện Tư Hoàng Tuyền đứng ở trung ương tế đàn đang nhìn chằm chằm vào mình. Cặp mắt tối ôm ôm kia không chỉ bao hàm sát ý và lửa giận, mà còn có nghi ngờ và khó khiểu.

“Lẽ nào đến tận giờ mà ngươi vẫn không hiểu?” Mộ Linh thấy thế liền cười nói: “Đây chính là Huyết Nguyên Hóa Sinh đại danh đỉnh đỉnh, ngươi là truyền nhân của Vô Pháp Vô Thiên, chắc hẳn phải nghe nói qua rồi mới đúng. Thần Ngao Tán Nhân là nửa người nửa yêu, vì thế Huyết Nguyên Hóa Sinh mà hắn bố trí cần có máu người và máu yêu làm vật dẫn.”

“Nữ nhân này chính là một con chồn tuyết, xuất phát từ một mạch Phong Ly giống như Thần Ngao Tán Nhân. Còn Thi Cẩu – Lệ Mãn Sơn này, hắn có một loại thiên phú huyết mạch cực kỳ kỳ lạ, nó tên là Vạn Tượng Quy Nguyên. Thân thể của hắn có thể hòa vào bất cứ loại máu kỳ dị nào, bất cứ linh chất dị chủng nào. Dòng máu của bọn họ có thể làm cho Huyết Nguyên Hóa Sinh của Thần Ngao Tán Nhân có hiệu quả tốt hơn.”

Theo câu nói này của Mộ Linh, máu của Bạch Tiểu Chiêu và Lệ Mãn Sơn ở trong ao thuốc bắt đầu hòa vào nhau.

Chúng nó nhanh chóng biến hóa, thế mà lại ảnh hưởng đến nguồn sức mạnh, cấp tốc cải tạo thành xương cốt và máu thịt của người.

Mộ Linh lại nhìn Tư Hoàng Tuyền với ánh mắt trào phúng: “Còn về phần ngươi, lại là tế phẩm mà sư tôn dâng cho Ma Thần – Táng Thiên. Hắn đã suy đoán ra cái gọi là Thiết Tu La, rất có khả năng là ‘Thần Tế Chi Thể’. Ngươi đã từng bị hiến tế khi còn bé, bị chín vị ma thần trong thiên địa phân chia ngũ tạng và tứ chi của ngươi.”

“Nhưng mà ngươi lại còn sống, bảo vệ được tính mạng từ trong tay ma thần. Vì thế sư tôn đã cố tình gài bẫy để ngươi từ kinh thành đến đây. Loại người như ngươi, chính là lễ vật mà Ma Thần – Táng Thiên thích nhất. . .”

Chương 244: Thần Thương

Tư Hoàng Tuyền muốn rách cả mí mắt, hắn cố gắng giãy dụa, nhưng lại không thể khống chế được cơ thể, ngay cả ý nghĩ của hắn cũng bị Khiên Tâm Cổ khống chế, làm cho trì độn.

Tư Hoàng Tuyền gần như đã tuyệt vọng.

Hắn biết cơ hội sống của mình chỉ còn nhỏ bé đến không đáng kể.

Tại phía xa xa, sắc mặt của Chu Lương Thần cũng đã tái nhợt.

Chỉ một chút thời gian này, trên người hắn đã có thêm hai vết thương. Mấy vị gia tướng và tộc nhân bên cạnh cũng là sắc mặt nghiêm nghị, bắt đầu đỡ trái thì hở phải.

Chu Lương Thần ý thức được tiếp tục như vậy, thì sớm muộn gì bọn họ cũng phải chết ở chỗ này.

Mặc dù có thể sống sót qua đám người này, thì chờ Tư Đồ Lễ hoàn thành Huyết Nguyên Hóa Sinh, tái tạo cơ thể máu thịt xong, thì đám người bọn họ cũng không sống nổi.

Chỉ có Sở Hi Thanh đang chạy trốn bốn phía là ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Đúng lúc này, trong tầm nhìn của hắn có một đoàn pháo hoa nổ tung tóe, số lượng điểm võ đạo trong màn hình huỳnh quang hư ảo bắt đầu tăng lên một cách điên cuồng.

Chỉ vẻn vẹn một cái nháy mắt, đã đột phá lên hơn 300 điểm. . .

Ánh mắt Sở Hi Thanh mờ mịt không rõ, rốt cuộc là có chuyện gì?

Trong tầm nhìn của Sở Hi Thanh, càng ngày có càng nhiều pháo hoa nổ tung tóe, hầu như chiếm hết màn hình.

Màu sắc óng ánh kia che hết tầm nhìn, đã ảnh hưởng đến việc chiến đấu của hắn.

Có điều, cái hệ thống này rất hiểu lòng người, Sở Hi Thanh mới nghĩ tạm thời che đậy pháo hoa đi, thì cái đặc hiệu này đã biến mất không còn tăm tích.

Số lượng điểm võ đạo bên trong bảng nhân vật vẫn đang điên cuồng tăng lên.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, đã tăng lên đến 470 điểm.

Mặt Sở Hi Thanh đầy mờ mịt, hắn không nghĩ ra vì sao điểm võ đạo lại tăng điên cuồng như vậy?

Mình đã làm chuyện tốt gì sao? Bỗng nhiên một đêm chợt giàu, tài nguyên nhiều không đếm xuể?

Hắn nghĩ mãi mà không hiểu, nhưng vẫn dứt khoát mở võ đạo bảo khố ra, đổi Thuần Dương giai đoạn thứ hai.

---Vĩnh viễn tăng gấp đôi sức mạnh, năm phần chân nguyên, năm phần sức mạnh nguyên thần, bốn phần linh hoạt, bốn phần tốc độ, bốn phần lực phản ứng, bốn phần sức chịu đựng, bốn phần lực bộc phát, bồn phần lực kháng đả kích. Trong cơ thể sinh sôi một ít lực lượng Thuần Dương, cuồng phong và lôi đình, cần 265 điểm võ đạo để đổi.

Cái thể chất này có thể để cho chân nguyên, thần thức, sức mạnh, tốc độ, lực phản ứng. . . của hắn đều tăng lên.

Tuy nhiên, mấu chốt nhất vẫn là câu nói kia “Trong cơ thể sinh sôi một ít lực lượng Thuần Dương, cuồng phong và lôi đình!”

Sở Hi Thanh vừa mới đổi xong, hắn cảm thấy một trận ngứa ngáy ở bên trong xương cốt của mình, khí huyết toàn thân đều cuồn cuộn và dâng trào như sóng cả, từng sợi Dương Viêm ấm áp bắt đầu chảy ra từ bên trong trái tim.

Điều này không chỉ làm cho cuồng phong đang quấn quanh đao của hắn càng mạnh mẽ hơn, mà còn sinh sôi ra từng tia từng tia sấm sét màu xanh, thân pháp cũng trở nên càng nhanh nhẹn và biến hóa khôn lường hơn.

Cùng lúc đó, trán và toàn thân Sở Hi Thanh đều có từng tia khí đen đang bốc hơi.

Đó chính là Khiên Tâm Cổ trong cơ thể hắn, bọn nó bị lực lượng Thuần Dương trong cơ thể hắn luyện hóa rồi đẩy ra ngoài cơ thể.

Toàn thân Sở Hi Thanh cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều, cảm giác bó tay bó chân lúc trước đã biến mất sạch.

Tuy nhiên, mấy chữ Khiên Tâm Cổ bên trong thanh trạng thái vẫn chưa biến mất, mà chỉ trở nên mờ nhạt hơn rất nhiều.

Ánh mắt Sở Hi Thanh hơi đọng lại, sau đó hắn liền dùng điểm võ đạo để làm mới võ đạo bảo khố.

Tốt nhất là có thể quét được một cái “thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 10 tuổi (bản chính thức)”.

Chẳng biết vì sao, tấm thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 10 tuổi này không thể sử dụng lại, sau khi Sở Hi Thanh dùng bản trải nghiệm xong, cái logo này liền biến thành màu xám, không thể đổi được nữa.

Bằng không thì sao hắn có thể rơi vào tình cảnh nguy hiểm như bây giờ?

Có lẽ là Sở Hi Thanh đã dùng hết vận may của mình, biến trở thành một kẻ xui xẻo. Hắn bỏ năm điểm võ đạo ra để làm mới năm lần, nhưng vẫn không nhìn thấy tấm thẻ nhân vật này ở trong đó.

Trong đó còn xuất hiện vài loại thiên phú huyết mạch, nhưng phần lớn đều là trùng với thiên phú hắn đang có, lại không thể chồng chất lên nhau.

Tuy nhiên, sau khi Sở Hi Thanh làm mới lần thứ sau, hắn nhìn thấy thiên phú Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân nhị giai ở trong võ đạo bảo khố.

Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân giai đoạn thứ hai: Có thể làm cho người bước như thuấn ảnh, đuổi sát thời gian, tăng gấp đôi tốc độ thân pháp, gấp đôi năng lực nhảy, gấp đôi độ linh hoạt và lực hài hòa của cơ thể, cần 175 điểm võ đạo để đổi.

Sở Hi Thanh không hề do dự, dứt khoát đổi luôn. Thiên phú này chẳng những có thể tăng cường thân pháp của hắn, mà còn có thể làm cho đao của hắn nhanh hơn một tầng.

Chương 245: Thần Thương (2)

Để cho Sở Hi Thanh trợn mắt há hốc mồm chính là, sau khi hắn đổi hai cái thiên phú này, thì số lượng điểm võ đạo của hắn lại tăng lên đến 134 điểm.

Sở Hi Thanh lại đổi Lục Thức Thông Thần bên trong võ đạo bảo khố.

Lục Thức Thông Thần là bản tiến hóa của Ngũ Cảm Thông Linh, nó cường hóa năm loại giác quan, cũng tăng cường giác quan thứ sáu trên diện rộng, cần 125 điểm võ đạo để đổi.

Sau khi đổi thiên phú này, Sở Hi Thanh liền cảm thấy trong đầu mình như có sóng có bão. Não của hắn đau đớn, đồng thời sức mạnh thần thức của hắn cũng tăng lên đến chóng mặt, kéo dài đến tận hơn hai trượng.

Năm giác quan và linh giác của hắn cũng càng nhạy cảm hơn, thậm chí có thể phán đoán động tác của kẻ địch ở một mức độ nào đó.

Mà lúc này, bảng nhân vật của hắn cũng phát sinh một ít biến hóa.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Bát phẩm hạ (siêu).

Võ đạo: Truy Phong đao pháp (tầng bốn), Khinh Vân Tung (tầng bốn), Trục Điện Chỉ (tầng một).

Võ ý: Nhai Tí tàn ý (tầng bốn), Phong Lôi võ ý (tầng hai).

Nguyên công: Dưỡng Nguyên Công (tầng ba/ cửu phẩm thượng).

Điểm võ đạo: 42.

Thiên phú: Lục Thức Thông Thần, Truy Phong Trục Điện Chi Thủ (tam giai), Thuần Dương (nhị giai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (nhị giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, Nhai Tí.

Tuổi thọ: 87 ngày.

Chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, số lượng điểm võ đạo của hắn lại tăng hơn ba mươi điểm.

Sở Hi Thanh lại tiếp tục làm mới võ đạo bảo khố.

Lần này, vận may của hắn càng kém hơn, liên tục dùng 13 điểm võ đạo mà không có thu hoạch nào cả, tìm không được bất cứ thứ gì có thể làm cho thực lực của hắn nhanh chóng tăng trưởng.

Ngay khi hắn sắp mất hết kiên nhẫn, làm mới lần thứ mười bốn, thì hai mắt của Sở Hi Thanh sáng lên, hiện ra thần sắc mừng rỡ.

Thần Thương giai đoạn thứ nhất: Có thể tăng sáu phần sức mạnh thần thức, tăng sáu phần lượng chân nguyên, tăng gấp đôi sức chịu đựng, năm phần sức mạnh, năm phần linh hoạt, năm phần tốc độ, năm phần lực bộc phát, năm phần lực kháng đả kích. Trong cơ thể sinh sôi một ít lực lượng lôi đình, cần 100 điểm võ đạo để đổi.

Chú: -Khi gặp thuật sư có thực lực mạnh hơn bản thân, có thể kích phát “Thần Chi Thương”, sức mạnh, tốc độ, linh hoạt, lực bộc phát, lực kháng đả kích sẽ tăng thêm ba phần mười dựa trên trụ cột vốn có, cũng cường hóa tất cả võ ý lên nửa cấp, khiến cho chân nguyên của bản thân có hiệu quả ‘phá pháp’ ở trình độ trung đẳng, có thể quấy rầy và phá diệt tất cả sức mạnh pháp thuật trên thế gian.

-Khi gặp thần linh thì sẽ tăng thêm ba phần mười sức mạnh, tốc độ, linh hoạt, lực bộc phát, lực kháng đả kích và tăng cường hiệu quả phá pháp thuật.

Sở Hi Thanh nhìn mấy dòng chú thích bên dưới logo này, con ngươi nhất thời co lại, hít một hơi khí lạnh.

Đây chính là một loại thiên phú huyết mạch mà Tần Mộc Ca sở hữu, tuy nhiên đây là lần đầu tiên Sở Hi Thanh biết hiệu quả cụ thể của nó.

Thiên phú này, quả thực là mạnh đến mức đáng sợ.

Nhìn qua thì giống với Thuần Dương của hắn, thậm chí còn hơi không bằng, nhưng nó trời sinh đã khắc chế thuật sư, gặp mạnh càng mạnh hơn. . .

Thế mà hắn còn cho rằng Tần Mộc Ca 10 tuổi chỉ mạnh hơn hắn bây giờ một chút, chuyện này thực sự là quá nông cạn.

Đây là do hắn chưa từng gặp phải kẻ địch mạnh mẽ nào khi dùng hai tấm thể nhân vật kia, nên tất nhiên không thể kích hoạt trạng thái “Thần Chi Thương”.

Một chớp mắt tiếp theo, Sở Hi Thanh lại ngước mắt nhìn về phía Tư Đồ Lễ và Mộ Linh, ánh mắt của hắn tràn đầy lạnh lẽo và nghiêm nghị.

Còn phải chờ một chút.

Với tốc độ tăng trưởng của điểm võ đạo bây giờ, có lẽ chỉ cần mười cái hô hấp là hắn có thể đổi cái thiên phú này.

Lúc này, Tư Đồ Lễ ở trên ao thuốc đang tràn đầy vui mừng mà nhìn xương cốt của mình được sinh thành.

Cái khung xương này mới hoàn thành không đến một nửa, Tư Đồ Lễ cũng đã nhận ra sức mạnh và khí huyết mạnh mẽ ở bên trong đó.

Cái cảm giác linh hồn và máu thịt giao hòa này, cơ thể cũ của hắn không hề có.

Nếu như coi cái thân thể chưa hoàn thành này là một món đồ sứ, vậy cơ thể cũ của hắn còn không bằng đồ gốm.

Nhưng đúng lúc này, Tư Đồ Lễ bỗng nhiên hắn thấy lạnh lẽo, hắn ngửa đầu nhìn lên trên.

Phía trên hắn bỗng nhiên xuất hiện một cánh cửa, hai bóng người gầy gò mặc áo xanh đeo trường kiếm bước ra từ trong cánh cửa.

Tư Đồ Lễ nhìn kỹ, phát hiện chúng nó có thân thể bằng gỗ.

Tuy rằng ngũ quan được điêu khắc cực kỳ tinh tế, nhưng lại cứng đờ và khô khan, không có bất cứ biểu cảm gì.

Đây chính là Vân Hải Kiếm Khôi của Thần Ngao Tán Nhân!

Trong đầu Tư Đồ Lễ vừa xuất hiện ý nghĩa này, liền thấy hai luồng kiếm ý cực kỳ mạnh mẽ xung kích về phía mình, gần như sắp ép vỡ thần phách của hắn, cũng làm cho khung xương cốt kia có khuynh hướng bị rạn nứt.

Tư Đồ Lễ lại không hề hoảng hốt, hắn chắp tay trước ngực, thi lễ về phía hư không.

“Hạ giới tiểu tu Tư Đồ Lễ, nguyện lấy người trên tế đàn này làm tế phẩm, mời Táng Thiên Thần Tôn ra tay giúp ta thành đạo!”

Ngay khi Tư Đồ Lễ nói xong, một bàn tay to lớn chống trời xuất hiện từ quảng trường bia đá chữ Sát, vồ thẳng vào hai vị Vân Hải Kiếm Khôi kia.

Trong mắt Tư Đồ Lễ cũng hiện lên một tia đắc ý.

Hắn đã có mưu đồ với Huyết Nguyên Hóa Sinh, tất nhiên cũng phải nghĩ cách ứng phó với Vân Hải Kiếm Khôi của Thần Ngao Tán Nhân.

Mà lúc này, toàn thân Tư Hoàng Tuyền đã bắt đầu bị thiêu đốt bởi một ngọn lửa màu đen.

Chương 246: Bất an

Bên ngoài bí cảnh, Tư Vô Pháp đứng ở lối vào thung lũng, tận mắt nhìn thấy quá trình Thần Cơ Học Sĩ - Tư Đồ Lễ hiến tế Tư Hoàng Tuyền.

Khoảnh khắc này, Tư Vô Pháp càng không giận mà lại còn cười: “Lại lấy Hoàng Tuyền ra làm tế phẩm, họ Tư Đồ này rất thú vị!”

Trong hai mắt của hắn đã tràn đầy sát ý, lòng bàn tay phải giấu trong tay áo cũng có thêm một viên trùy nhỏ màu bạc.

Cái trùy nhỏ màu bạc này chỉ to bằng đầu ngón tay, nhưng lại ẩn chứa sức mạnh phá diệt cực kỳ mạnh mẽ, sức mạnh này hóa thành từng tia lôi đình màu đỏ son, quanh quẩn ở trên đỉnh trùy.

Nếu như bất đắc dĩ, thì chỉ có thể ngọc đá cùng nát.

Thà rằng phá hủy vị sư điệt này, chứ không để hắn lưu lạc thành đồ chơi và chó săn của Ma thần.

Tư Vô Pháp cũng tuyệt đối không muốn nhìn thấy Tư Đồ Lễ thành công.

Hôm nay, mặc kệ là phải trả cái giá đắt như thế nào, hắn cũng phải lột da tróc thịt kẻ này, khiến kẻ này vạn kiếp bất phục!

Đây chính là hậu quả khi Thần Cơ Học Sĩ - Tư Đồ Lễ chọc giận hắn.

Chu Hùng Bá thì lại cau mày, suy tư giây lát: “Tư tiền bối chạy ngàn dặm xa xôi từ kinh thành đến nơi này, chắc hẳn là không phải vì tòa bí cửu phẩm này và chìa khóa Vân Hải Tiên Cung?”

“Vì sao lại hỏi như vậy? Sao ngươi biết ta không đến vì bí cảnh và chìa khóa Vân Hải Tiên Cung?” Thần sắc Tư Vô Pháp vẫn bình tĩnh, không hề có gợn sóng.

Tay áo của hắn không gió mà bay.

Khóe môi Chu Hùng Bá hơi cong lên: “Đoán được, tòa cửu phẩm bí cảnh này ở tận Lâm Hải, cách kinh thành tận hai vạn dặm, chứng tỏ hai vị không nên đến đây. Còn về phần truyền thừa của Thần Ngao Tán Nhân, ta nghĩ còn chưa lọt vào mắt của các ngươi. Võ đạo của Vô Pháp Vô Thiên lại yếu hơn Thần Ngao Tán Nhân sao? Còn về phần của cải của Vân Hải Tiên Cung, thì hai người các ngươi cũng giàu ngang một nước, há sẽ đi quan tâm?”

Tư Vô Pháp nghe vậy thì bật cười: “Lời này thì không đúng rồi, tuy rằng chúng ta cũng có chút của cải, nhưng so sánh với Thần Ngao Tán Nhân thì không đáng nhắc đến. Nếu như có thể lấy được Vân Hải Tiên Cung, thì hai tỷ đệ chúng ta nằm mơ cũng cười tỉnh.”

“Tuy nhiên, lần này ta mang Tư Hoàng Tuyền đến đây, đúng là không phải vì chìa khóa Vân Hải Tiên Cung. Khoảng tầm bảy ngày trước, ta nhận được một tin tức, biết nơi này có cơ duyên của Hoàng Tuyền, hoặc là có thể giúp hắn thu hồi nội tạng đã mất. Nhưng bây giờ nghĩ lại, cái này có thể là tin tức do Tư Đồ Lễ tung ra.”

Khi Tư Hoàng Tuyền còn nhỏ, đã bị người khác hiến tế một lần, lục phủ ngũ tạng và tứ chi đều bị ma thần lấy đi hơn nửa.

Chỉ có thu hồi lại những thứ đã mất đi, thì hắn mới có thể trở thành một người hoàn chỉnh.

Sau đó, Tư Vô Pháp tỏ vẻ nghiêm túc, hỏi thẳng Chu Hùng Bá: “Vì sao ngươi lại hỏi mấy thứ này vào thời điểm này?”

“Vân Hải Kiếm Khôi và Ma Thần – Táng Thiên chiến đấu, phạm vi một trăm dặm quanh bọn họ sẽ trở thành một bãi đất chết.” Chu Hùng Bá chắp tay sau lưng, nhìn về phía lối vào thung lũng, giọng nói hắn hời hợt: “Nơi này là nơi ta sẽ nằm xuống, hơn nữa, con trai trưởng của ta còn ở trong bí cảnh, há có thể không để ý đến? Tuy nhiên, nếu như Chu mỗ ra tay thì cũng sẽ không sống được, cho nên muốn kiếm chút lợi ích cho Chu gia chúng ta trước khi ta chết. Tòa bí cảnh cửu phẩm này, và cả chìa khóa Vân Hải Tiên Cung nhất định phải là đồ của Chu gia ta.”

Hắn vừa mới nói xong, Độ Linh Tiên ở bên cạnh nhất thời rùng mình một cái, sắc mặt thì đã trắng bệch như tờ giấy.

Mà mấy người Lộ Triết, Ứng Phi Long ở bên cạnh thì đều thần sắc hơi động, nhìn về phía Chu Hùng Bá với vẻ kính phục.

Tư Vô Pháp nhất thời sửng sốt, sau đó lại cười ha ha, tiếng vang chấn động trời cao: “Tam Chỉ Kinh Thần - Chu Hùng Bá đúng là một hảo hán, quả nhiên là danh bất hư truyền! Việc này ta có thể đáp ứng ngươi. Hơn nữa, không chỉ là tòa bí cảnh này và chìa khóa Vân Hải Tiên Cung, chỉ cần Tư Vô Pháp ta còn ở trên thế gian này một ngày, thì nhất định sẽ bảo vệ Chu gia các ngươi an toàn.”

Chu Hùng Bá nghe vậy thì lại cười nhẹ như mây gió, dường như không để ý lắm.

Đệ đệ của hắn đảm nhiệm trưởng lão ở Tinh Tú Tiên Tông, cũng là cao nhân tam phẩm.

Mặc dù Chu Hùng Bá hắn không còn trên đời này, thì Lâm Hải Chu gia cũng không cần kẻ khác che chở.

Nhưng giờ phút này, Chu Hùng Bá lại ồ lên một tiếng đầy ngạc nhiên.

Con ngươi của hắn giãn ra, tất cả sự chú ý đều tập trung lên người Sở Hi Thanh.

Trước đây không lâu, Chu Hùng Bá thấy Sở Hi Thanh ra tay chém Mộ Linh, lại đọ sức với mấy người Trác Bạch Vân và Lộ Trần, khi đó hắn thấy khá là thất vọng.

Sở Hi Thanh này đúng là rất mạnh, mạnh đến mức đủ để xếp ngang với Tư Hoàng Tuyền, nhưng còn lâu mới đến trình độ có thể làm cho kiếm của Chu Lương Thần không ra được nửa tấc.

Nhưng mà giờ phút này, hắn phát hiện hơi thở của Sở Hi Thanh đã có biến hóa to lớn.

Chương 247: Bất an (2)

Tư Vô Pháp cũng nhướn mày lên, sau đó không thể tin được mà tiến lên một bước: “Chu lão đệ chờ một lát, hơi thở này . . . là Thần Thương của Tần Mộc Ca!”

Mà lúc này, trên một đỉnh núi khác, sắc mặt Lục Loạn Ly cũng đã đen xì và âm trầm như nước.

Nàng biết ngay mà, với cái thực lực mèo quào của Sở Hi Thanh mà chạy đến tham gia tranh cướp bí cảnh, nhất định sẽ rất nguy hiểm, có thể nói là không có chuyện tốt.

Mấu chốt là bây giờ nàng vắt hết óc để suy nghĩ mà vẫn không thể nghĩ được biện pháp nào để cứu người.

Không được!

Nàng không thể ngăn cản Thần Cơ Học Sĩ - Tư Đồ Lễ kia, cũng không thể ngăn cản cuộc chiến của Ma Thần – Táng Thiên và Vân Hải Kiếm Khôi. Nhưng nàng nhất định phải cứu Sở Hi Thanh ra khỏi bí cảnh này.

Lục Loạn Ly lại không chú ý đến hơi thở lạnh lẽo của Sở Vân Vân ở bên cạnh, Sở Vân Vân bỗng nhiên nắm chặt tay.

“Thần Chi Thương?”

Nàng hơi sững sờ, cảm ứng khí huyết dao động trong cơ thể mình.

Đây rõ ràng là cộng hưởng!

Quanh đây có người thức tỉnh thiên phú huyết mạch tương tự với nàng rồi sao?

Là Sở Hi Thanh sao?

Tiếc là chân nguyên của nàng đã hoàn toàn biến mất, không thể nào xuyên thủng cấm pháp bên ngoài của tòa bí cảnh cửu phẩm này, để tìm hiểu tình hình bên trong.

Mà lúc này, ở bên trong bí cảnh, theo Ma Thần – Táng Thiên vỗ một chưởng xuống, toàn bộ không gian ở quanh độ đều giống như một món đồ chơi ở trong lòng bàn tay hắn.

Tất cả đều đang vặn vẹo thu nhỏ lại, cũng kêu răng rắc, trong không gian xuất hiện vô số vết nứt, nhìn qua giống như một quả cầu thủy tinh sắp nổ tung.

Tuy nhiên, khi bàn tay kia nắm lại, muốn bóp hai bộ Vân Hải Kiếm

Khôi ở trong lòng bàn tay, thì mu bàn tay của Ma Thần – Táng Thiên lại đột nhiên bị chọc thủng bởi vô số lỗ nhỏ, vô số kiếm khí ác liệt xuyên ra từ bên trong, đâm thủng và xé rách bàn tay hư ảo này. . .

Mà không ngờ lại có thêm hai bộ Vân Hải Kiếm Khôi đi ra từ cánh cửa ở trên không trung, kiếm quang của chúng nó chỉ thẳng vào bàn tay của Ma Thần – Táng Thiên, vô số hàn lực còn lan tràn về phía bản thể của Ma Thần – Táng Thiên.

Nhưng vị Ma Thần – Táng Thiên này không hề để ý, chỉ chớp mắt mà bàn tay phải của hắn đã khôi phục như lúc ban đầu.

Hắn đang đem càng nhiều sức mạnh và ý chí hàng lâm xuống thế giới này, giống như một con cá voi có hình thể cực lớn nhảy vào một ao nước, nó sẽ nghiền ép, chèn nát và hất tung tất cả.

Trước bia đá chữ Mộng, Mộ Linh không dám nhìn trận chiến của Ma Thần – Táng Thiên và Vân Hải Kiếm Khôi, hắn đang quỳ một chân trên mặt đất, vẻ mặt tràn đầy sùng bái và mừng rỡ nhìn Tư Đồ Lễ ở trên ao thuốc.

Vận mệnh của hắn và sư tôn Tư Đồ Lễ có liên quan đến nhau, sư tôn Tư Đồ Lễ càng mạnh, thì tên đồ đệ như hắn sẽ có tiền đồ rộng lớn hơn.

“Quá chậm!”

Tư Đồ Lễ đã hoàn thành khung xương, hắn đang chờ các loại máu thịt và kinh mạch, gân mô đắp lên trên khung xương.

Lúc này, linh hồn của hắn nhìn lên trên không một chút.

Sức mạnh của Ma Thần – Táng Thiên vẫn vượt qua bốn bộ Vân Hải Kiếm Khôi một bậc.

Vấn đề là trận pháp của tòa bí cảnh cửu phẩm này sắp không chịu nổi sức mạnh của bọn họ nữa rồi.

Một khi cấm trận của bí cảnh biến mất, Tư Vô Pháp và Chu Hùng Bá ở bên ngoài nhất định sẽ nghĩ biện pháp can thiệp.

Tư Đồ Lễ liền nghiêng đầu nhìn hai bên ao thuốc một chút, Bạch Tiểu Chiêu và Lệ Mãn Sơn vẫn đang thả máu ở nơi đó: “Tốc độ lấy máu vẫn chưa đủ nhanh, chậm thì sẽ có biến cố, nhất định phải càng nhanh càng tốt.”

“Xin nghe mệnh sư tôn!”

Mộ Linh nghe thấy thế thì cười gằn, hắn cầm thanh kiếm rơi trên mặt đất, lững thững thong dong đi về phía Bạch Tiểu Chiêu, sau đó một kiếm đâm thẳng vào lồng ngực của nàng.

Một kiếm này cực kỳ tốt, nó đâm thẳng vào vị trí đầu trái tim của Bạch Tiểu Chiêu, nhưng lại không phá hỏng trái tim của Bạch Tiểu Chiêu.

Như vậy tốc độ máu chảy sẽ nhanh hơn, hơn nữa còn có thể duy trì máu tươi sống.

Bạch Tiểu Chiêu hoàn toàn không thể cử động, cũng không thể nào phản kháng, nàng chỉ có thể lạnh lùng nhìn Mộ Linh.

Nếu như nàng có thể sống sót, nhất định phải chém kẻ này thành muôn mảnh.

Tuy nhiên, Bạch Tiểu Chiêu cũng biết khả năng này là nhỏ bé không đáng kể, trong lòng nàng đã tràn đầy tuyệt vọng.

Mộ Linh thì lại không thèm để ý, hắn lại đâm một kiếm vào lồng ngực của Lệ Mãn Sơn.

Lệ Mãn Sơn cũng cố gắng giãy dụa, muốn rách cả mí mắt, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Mộ Linh cắm kiếm vào lồng ngực mình.

Sau khi Mộ Linh cắm kiếm xong, thì thỏa mãn mà vỗ tay một cái.

Sau đó, hắn nhìn về phía trung ương tế đàn, Tư Hoàng Tuyền đang bị ngọn lửa màu đen thiêu đốt cũng nhìn vào mặt hắn.

Chương 248: Bất an (3)

“Các hạ cần gì phải như vậy? Chuyện này đã là chắc chắn rồi, dù người có liều mạng thiêu đốt khí huyết thì cũng vô dụng thôi!” Mộ Linh như cười như không, nói: “Mọi người đều biết Ma Thần – Táng Thiên rất thích dũng sĩ, lần này Tư huynh chưa chắc đã chết, trái lại còn có hi vọng trở thành Ma tướng dưới trướng Táng Thiên, nói không chừng tương lai Tư huynh còn phải cảm tạ thầy trò chúng ta.”

Tư Hoàng Tuyền hừ một tiếng, rồi thu tầm mắt lại.

Nếu như có thể, hắn chỉ hận không thể múa đao ngay lập tức, để chém người này thành trăm mảnh.

Vấn đề là hắn không nói được, có nói thì cũng trở thành trò cười mà thôi.

Đúng lúc này, Mộ Linh bỗng nhiên cảm ứng được, thần niệm của hắn nhận biết được sự nguy hiểm.

Lúc này, hắn liếc mắt nhìn về phía đầu nguồn của cảm giác bất an kia.

Đó chính là Sở Hi Thanh!

Mộ Linh cau mày, không hiểu cảm giác bất an này rốt cuộc là đến từ nơi nào.

Sở Hi Thanh còn đang ở ngoài mười trượng, hắn còn đang chật vật chạy trốn dưới sự truy đuổi của đám người Trác Bạch Vân, chỉ có thể chạy quanh bốn phía trong quảng trường.

Thân pháp của người này rất nhẹ nhàng mau lẹ, thành thạo điêu luyện, đao pháp thì càng ác liệt và bá đạo, khuấy động phong lôi, khiến cho võ tu cửu phẩm ở xung quanh không thể đến gần phạm vị một trượng.

Tuy nhiên động tác của hắn rất cứng ngắc. Trên mặt cũng là một mảnh đỏ ửng, mồ hôi tuôn như suối.

Mộ Linh đoán là Sở Hi Thanh đang thiêu đốt khí huyết, để bạo phát tiềm lực.

Tuy rằng Sở Hi Thanh rất mạnh, nhưng rõ ràng là có bệnh trên người, thể lực của hắn kém xa người thường.

Mộ Linh đoán là người này không chống đỡ được bao lâu.

Nhiều nhất là năm mươi cái hô hấp sau, người này sẽ chết dưới kiếm của đám người Trác Bạch Vân.

Đám người Chu Lương Thần và Chu gia ở phía xa xa cũng đang tràn ngập nguy cơ.

Trận hình của bọn họ đã bị hơn mười vị võ tu cửu phẩm trùng kích thành không còn hình dạng.

Kiếm pháp của Chu Lương Thần rất bá đạo, lấy một chiến mười, đến giờ đã chém liên tục bốn người.

Nhưng hắn không còn hơi sức để cứu vãn trận hình của Chu gia, chẳng mấy chốc thì đám người Chu gia sẽ bị phân thây thôi.

Đây là ảo giác của mình, lo được lo mất quá nhiều trước khi thành công mà thôi.

Tuy nhiên, để đề phòng chuyện bất ngờ xảy ra, Mộ Linh vẫn đi đến một nơi ở cách đó không xa, hắn tìm thấy hai cái đan phù ngọc lục bằng xương màu trắng bệch.

Bọc hành lý của Mộ Linh đã bị Sở Hi Thanh chém vụn, thứ trong đó cũng rơi ra ngoài, hai viên xương màu trắng này cũng lăn qua bên này.

Lúc này, cổ tay phải của Mộ Linh bỗng nhiên nứt ra, một lượng lớn máu tươi chảy xuống.

Đám máu tươi này tựa như có ý chí riêng của mình, bọn chúng kéo dài trên mặt đất giống như những con rắn, ngay sau đó đã hình thành một trận pháp bằng máu có phạm vi ba thước.

Hai viên xương trắng kia cũng rời khỏi bàn tay của Mộ Linh, trôi nổi trên không trung.

Tư Hoàng Tuyền ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này, con ngươi không khỏi co rụt lại.

Đây là long cốt, người này đang sử dụng một loại pháp thuật có tên là “Long Cốt đạo binh”!

Theo Mộ Linh bắt linh quyết, hai viên xương trắng kia bắt đầu biến hóa, sau vài tiếng răng rắc vang lên, thì chúng bắt đầu nhanh chóng sinh trưởng, cuối cùng hóa thành hai binh lính bằng xương cao chằng tám thước, toàn thân có một ngọn lửa màu trắng bạc.

Khóe môi thuật sư Mộ Linh hơi cong lên.

Đây là lá bài tẩy của hắn, hai con “Long Cốt đạo binh” cửu phẩm có thể sánh ngang với thiên kiêu Thanh Vân Bảng.

Đáng tiếc là lúc trước Sở Hi Thanh ra tay quá bất ngờ làm cho hắn không kịp chuẩn bị, mà tốc độ xuất đao cũng nhanh đến khó tin, khiến cho hắn không kịp sử dụng.

Nhưng mà bây giờ. . .

Mộ Linh nhìn Sở Hi Thanh ở phía xa xa với ánh mắt lạnh lẽo.

Nếu đầu nguồn của nỗi bất an trong lòng hắn là Sở Hi Thanh, vậy thì gạt bỏ cái đầu nguồn này là được.

Mộ Linh nghĩ lại tình cảnh bị Sở Hi Thanh phân thây liên tục, chỉ cảm thấy cơ bắp và xương cốt toàn thân đang đau đớn.

Hắn vốn muốn chờ đến cuối cùng mới lột da lóc thịt kẻ này, để hả một hận trong lòng.

“Giết hắn. . .”

Khi Mộ Linh vừa mới nói xong, hắn liền nghe thấy một tiếng ‘oanh’ nặng nề vang lên.

Đó chính là Ngân Văn Hổ - Lộ Trần đang chiến đấu cùng Sở Hi Thanh, không biết vì sao mà người này lại bị đánh bay ra ngoài, trượt lùi đến tận bảy trượng mới dừng lại, miệng mũi đã chảy máu.

Thuật sư Mộ Linh nhìn thấy cảnh này thì không khỏi sững sờ.

Chuyện gì thế này?

Đã đến nước này rồi, tại sao Lộ Trần còn bị đánh bay ra ngoài? Sức chiến đấu của tên kai vẫn mạnh như vậy sao?

Sở Hi Thanh ở cách đó mười trượng đã dừng bước, hắn không chạy trốn nữa.

Hắn đứng ở trong đám người, tiện tay múa đao, đón đỡ các loại binh khí đang chém tới ở xung quanh.

Chương 249: Bất an (4)

Động tác của Sở Hi Thanh nhìn như đơn giản và túy ý, nhưng lại đem phạm vi ba thước quanh người hắn hóa thành cấm địa Lôi trì, khiến cho tất cả mọi người ở xung quanh không thể tiến lên nửa bước.

Càng có mấy tên võ tu cửu phẩm bị Huyết luyện đao phù văn của Sở Hi Thanh đánh bay ra ngoài, bọn họ hoặc là ngã xuống không đứng dậy nổi, hoặc là trực tiếp bị đánh ngất, không thể nào hành động nữa.

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh lắc lắc cái cổ, vung vẩy tứ chí, làm cho toàn thân phát ra những tiếng vang ‘lách tách’ như đang xào đậu tương.

Lúc này, thể xác và tinh thần của hắn cực kỳ thoải mái, sức mạnh toàn thân cũng đang dâng trào.

Tại ba mươi hô hấp trước, Sở Hi Thanh đã đổi Thần Thương từ trong võ đạo bảo khố.

Cảm giác đau đớn này hoàn toàn khác với mấy lần đổi thiên phú huyết mạch trước, hắn cảm giác như có thứ gì đó bị rút ra từ trong xương cốt của mình, làm cho gân toàn thân của hắn co giật kịch liệt.

Loại cảm giác đau đớn như nứt xương rút tủy này, đã ảnh hưởng đến việc chiến đấu của hắn, khiến cho thân pháp và việc múa đao của hắn đều cứng hơn so với thời điểm hắn bị Khiên Tâm Cổ khống chế.

Mà thời gian lại rất dài, dài đến tận ba mươi hô hấp, làm cho hắn rơi vào nguy hiểm suýt mất mạng.

Nhưng may mà hắn đã sống sót qua giai đoạn đó.

Cái cảm giác nứt xương rút tủy kia đã biến mất, một luồng sức mạnh cuồng bạo và mạnh mẽ đang sinh sôi trong cơ thể hắn.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại cảm thấy cuống họng mình hơi ngọt, bỗng nhiên có một đám chất lỏng tràn đầy mùi tanh tuôn ra từ trong phổi của hắn.

Sở Hi Thanh không thể tự chủ được mà phun ra, lúc này hắn mới phát hiện đó là một đoàn máu màu đen.

Hắn cẩn thận phân biệt, lại phát hiện trong đoàn máu đen này có những con sâu nhỏ như cọng tóc, thậm chí bọn chúng còn đang ngọ nguậy.

Đây chính là một trong những chỗ tốt khi đổi Thần Thương.

Tuy rằng quá trình thức tỉnh thiên phú để cho hắn đau đến không muốn sống, mà còn kéo dài tận ba mươi hô hấp, nhưng cũng giúp hắn loại bỏ đám Khiên Tâm Cổ đang ẩn núp ở trong nơi sâu xa của cơ thể.

“Thật ác độc!”

Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy sởn cả tóc gáy khi nhìn đám sâu ở trong máu đen kia.

Sở Hi Thanh lại cảm thấy buồn nôn khi nghĩ đến đám sâu này vừa còn ẩn nấp ở trong cơ thể của mình.

Sau đó, hắn ngẩng đầu lên nhìn về phía Mộ Linh, cười gằn nói: “Hôm nay các ngươi dùng độc cổ này để gây sóng gió, tàn sát nhiều người như vậy, chính là để tái tạo cơ thể cho sư tôn của ngươi? Hơn 400 cái nhân mạng, chỉ vì để sư tôn này của người tiến thêm một bước?”

Mộ Linh và Sở Hi Thanh nhẹ nhàng nhìn nhau, hắn chỉ cảm thấy lạnh sống lưng.

Rõ ràng là Sở Hi Thanh đang ở cách đó hơn mười trượng, nhưng Mộ Linh lại có cảm giác đao của người này đã đưa đến trước cổ họng của hắn, bất cứ lúc nào cũng có thể chém đứt họng hắn.

Người này còn có thể dùng thần niệm để ngưng tụ ra một luồng đao thế, khóa chặt bản thân hắn.

Con ngươi của Mộ Linh co rụt lại: “Giết!”

Khoảnh khắc này, không chỉ mọi người xung quanh Sở Hi Thanh càng điên cuồng hơn, mà đám võ tu cửu phẩm đang vây công mấy người Chu Lương Thần cũng điên cuồng lao về phía Sở Hi Thanh.

Hai mắt Mộ Linh âm u lạnh lẽo, vẻ mặt dữ tợn và tàn độc.

Trong lòng hắn càng ngày càng bất an, thần niệm như bị kim đâm.

Vì thế, hắn nhất định phải dùng tất cả mọi thứ để trừ khử cái đầu nguồn của cảm giác bất an này!

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh ở phía xa xa lại mặt không đổi sắc.

Hắn nhìn đám người chung quanh lao về phía mình, lại nhìn những khuôn mặt đầy ‘gân xanh’ như những con thú điên kia, hắn không chỉ không hoảng loạn, mà còn cười gằn một tiếng.

“Nhiều người? Có tác dụng sao?”

Rống!

Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh lập tức hóa hình, hóa thành một bóng thú dữ tợn, đầu rồng thân sài, dài đến hai trượng, phát ra một tiếng rống rung trời về phía mọi người.

Trường đao trong miệng nó cũng phát ra một tiếng ‘cheng’, đao ý bén nhọn và mạnh mẽ lập tức quét quang tất cả sinh linh trong phạm vi năm trượng, quét ngang tất cả.

Khoảnh khắc này, tất cả võ tu cửu phẩm ở xung quanh Sở Hi Thanh, đều bị Nhai Tí đao ý của hắn cưỡng ép quỳ trên mặt đất.

Một số ít người chỉ quỳ một chân, vẫn còn đang cố hết sức để chống lại đao ý của Sở Hi Thanh, còn đại đa số người đều là hai mắt trắng bệch, thất khiếu chảy máu, trực tiếp mất ý thức.

“Giết!”

Thân thể của Trác Bạch Vân cũng bị ép phải quỳ một chân, nhưng ngay sau đó, hắn bị Khiên Tâm Cổ điều khiển, bất chấp tất cả để đứng lên, một kiếm đâm thẳng về phía trán của Sở Hi Thanh.

Đây là một kiếm mạnh nhất của hắn, Thương Hải Nhất Túc, gần như đã có thể đến trình độ kiếm ra không dấu vết.

Trác Bạch Vân không muốn làm như vậy, nhưng giờ phút này hắn bị Khiên Tâm Cổ điều khiển, không thể tự chủ được.

Chương 250: Phá trúc

Tuy nhiên, khi kiếm của Trác Bạch Vân mới đi được chưa đến hai tấc. hắn liền nhìn thấy một ánh đao màu trắng xuất hiện ở ngay trước mắt mình.

“Đùng!”

Trác Bạch Vân hoàn toàn không thể phòng bị, liền bị sống đao của Sở Hi Thanh đập thẳng vào trán.

Cả người hắn ngay ra hơn mười trượng, đồng thời hai mắt tối sầm, hoàn toàn mất ý thức.

Mà lúc này, trong quảng trường bằng đá cẩm thạch đã hoàn toàn yên tĩnh.

Không chỉ thuật sư Mộ Linh hiện ra vẻ mặt hồi hộp lo lắng, mà Tư Hoàng Tuyền đứng trên tế đàn và đám người Chu gia đều trợn tròn mắt lên, ánh mắt tròn đầy mờ mịt và không thể tin nổi.

Chu Lương Thần ở phía sau, hắn một tay chống kiếm, bắt đầu thở hổn hển.

Hắn nhìn về phía đám võ tu cửu phẩm nằm đầy đất với vẻ mặt một lời khó nói hết.

Ngay ba cái hô hấp trước, Chu Lương Thần còn cho rằng bọn họ chết chắc rồi.

Tuy rằng từ khi giao chiến đến giờ, cũng chỉ mới có một khắc thời gian.

Nhưng thể lực của bọn họ đã tiêu hao gần như không còn vì phải múa đao liên tục.

Chu Lương Thần đã chuẩn bị nhắm mắt xuôi tay rồi, thì lại nhìn thấy một màn này.

Đám võ tu hung tàn bị Khiên Tâm Cổ điều khiển này, lại bị Sở Hi Thanh nghiền ép giống như rơm rác giun dế.

Thực lực mạnh mẽ như thiên kiêu Thanh Vân Bảng là Trác Bạch Vân cũng không ngăn nổi một đao của Sở Hi Thanh.

Đây cũng chính là người xếp thứ 86 trên Thanh Vân Bảng, được xưng là Vô Ảnh Kiểm - Trác Bạch Vân.

Chu Lương Thần nhìn thấy rất rõ, Vô Ảnh Kiếm của hắn mới chỉ đâm được hai tấc!

“Đao thật là nhanh! Đao ý thật là mạnh!” Một vị gia tướng của Chu gia ở bên cạnh nhìn về Sở Hi Thanh với vẻ mờ mịt và thất thần: “Đám người chúng ta, quả thật là như gà đất chó sành trong mắt hắn, không chịu nổi một đòn, nhưng vì sao lúc trước hắn không ra tay?”

Nếu như Sở Hi Thanh dùng toàn lực, thì đám võ tu cửu phẩm này nào phải đối thủ của hắn?

“Còn có thể vì sao? Đương nhiên là vì cổ trùng trên người hắn rồi.” Một tên gia tướng khác nhìn về phía đám máu đen Sở Hi Thanh phun ra, vẻ mặt bừng tỉnh: “Ai biết đám cổ trùng này là thứ gì? Hơn nữa, khi đó cục diện vẫn chưa rõ ràng, nếu như là ta thì ta cũng không yên lòng, phải loại bỏ đám cổ trùng trong cơ thể ra rồi mới tình sau.”

Sau đó, ánh mắt hắn hiện lên vẻ kính nể, nói: “Nhưng mà đây cũng quá mạnh rồi! Đây chính là Vô Ảnh Kiểm - Trác Bạch Vân đấy! Một kiếm vừa rồi chính là Thương Hải Nhất Túc, có ít nhất tám phần trình độ lúc mạnh nhất của hắn, vậy mà chỉ đâm được hai tấc!”

Đám người Chu gia âm thầm xấu hổ, cách đây không lâu hắn còn nghi ngờ thực lực của Sở Hi Thanh.

Không thể nói là lần này bọn họ bị hố.

Nhưng sức chiến đấu mà Sở Hi Thanh thể hiện lại không mạnh như những gì đại thiếu gia nhà bọn họ đã nói.

Cho đến giờ phút này, đám người Chu gia mới ý thức được là mình quá nông cạn.

Người ta vẫn còn chưa ngửa bài, vẫn còn chưa nghiêm túc đâu. . .

Chu Lương Thần không lên tiếng, hắn chỉ chống kiếm thở hổn hển, cố gắng khôi phục thể lực.

Tuy nhiên, khóe môi của hắn lại hiện lên ý cười gằn.

Khác với đám người Chu gia, từ đầu đến cuối hắn vẫn luôn tin tưởng vào thực lực của Sở Hi Thanh, không nghi ngờ một chút nào.

Trác Bạch Vân tính là cái gì? Mộ Linh lại là thứ gì?

Đao của Sở Hi Thanh còn nhanh đến mức khiến cho kiếm của hắn không thể rút được nửa tấc!

Sở Hi Thanh không dùng toàn lực mà giữ thực lực, nhất định là có nguyên do nào đó, bây giờ thì đúng như hắn đã đoán.

Sở huynh không ra tay thì thôi, mà đã ra tay là quét ngang toàn trường.

Lục Thức Thông Thần của Sở Hi Thanh cũng nghe thấy đám người Chu gia bàn luận, nhưng hắn không để ý chút nào, mà chỉ tập trung vào người thuật sư Mộ Linh. Đồng thời bước nhanh như thuấn ảnh về phía Mộ Linh.

Đùng!

Đó là Ứng Hạo Bạch cặp đôi Phân Thủy Thứ ngăn cản, bị Sở Hi Thanh tiện tay dùng sống đao đập một cái vào trán, ngất xỉu tại chỗ.

Vị Bạch Mi Hổ xếp hạng 96 trên Thanh Vân Bảng này, cũng không ngăn nổi một đao của Sở Hi Thanh.

Còn về Ngân Văn Hổ - Lộ Trần kia, sau khi bị Sở Hi Thanh đánh bay thì vẫn đang nằm tại chỗ.

Tuy rằng hắn bị Khiên Tâm Cổ ảnh hưởng, liều mạng muốn đứng lên.

Nhưng lại bị đao ý của Sở Hi Thanh nghiền ép, chỉ có thể quỳ một chân trên mặt đất, mấy lần cố gắng đứng lên đều thất bại.

Tình cảnh này khiến cho gia chủ Lộ Triết của Lộ gia và Bạch Mi Đao - Ứng Phi Long đều phải co quắp khóe miệng.

Điều may mắn chính là, coi như mạng của con trai bọn họ đã được bảo vệ.

Trong mắt thuật sư Mộ Linh lại hiện lên ý sợ hãi và lo lắng.

Trí nhớ bị Sở Hi Thanh phân thây vài chục lần kia dâng lên, làm cho toàn thần hắn không rét mà run.

Nhưng vết thương đã khép lại kia, tựa như lại đau đớn một lần nữa.

Chương 251: Phá trúc (2)

Vì vậy, mỗi khi Sở Hi Thanh tiến lên một bước, hắn lại không tự chủ được mà lùi lại một bước.

Mãi cho đến khi Mộ Linh cảm thấy nóng bỏng ở sau lưng, thì hắn mới ý thức được là mình không còn đường lui nữa.

Phía sau hắn chính là tế đàn, Tư Hoàng Tuyền đang bị ngọn lửa màu đen thiêu đốt ở ngay sau lưng Mộ Linh.

“Tạp chủng, ngươi đừng hòng!”

Cái tên tạp chủng này đừng hòng phân thây hắn lần nữa.

Con ngươi Mộ Linh trợn lên, lại cắn đầu lưỡi một lần nữa, một ngụm tinh huyết phun lên trên thân của hai “Long Cốt đạo binh”. Làm cho hai bộ “Long Cốt đạo binh” này lại bắt đầu tăng trưởng một lần nữa, ngọn lửa màu trắng bạc trên người chúng cũng cháy hừng hực.

Hắn vẫn còn chống đỡ được, chỉ cần hai “Long Cốt đạo binh” có thể sánh ngang với thiên kiêu Thanh Vân Bảng ở đây, thì Sở Hi Thanh đừng hòng động vào một cọng tóc của hắn. . .

Mộ Linh lại nhìn thấy một ánh đao lướt qua phía trước hắn với một tốc độ mà mắt thường không thể thấy.

Ánh đao kia sắc bén, bá đạo, ác liệt, rồi lại không để dự đoán, nó vẽ ra một đường hình cung trí mạng.

Hai “Long Cốt đạo binh” vừa mới mới giơ tay lên để đón đỡ, thì thân thể của bọn họ đã bị chém đứt thành hai đoạn.

Một đao Phong Lôi Giao Gia của Sở Hi Thanh chém xong hai bộ "Long Cốt đạo binh" này, thì bản thân hắn cũng hơi kinh dị.

Hắn không ngờ hai bộ "Long Cốt đạo binh" nhìn rất dọa người này, thế mà lại yếu như vậy, cả hai liên thủ mà không đỡ nổi một đao của hắn.

Không, phải là bây giờ hắn quá mạnh mẽ mới đúng!

Sau khi trạng thái "Thần Chi Thương" được kích hoạt, sức chiến đấu của hắn còn mạnh hơn cả Tần Mộc Ca 10 tuổi ở trạng thái bình thường.

Không thể không nói, loại cảm giác thích làm gì thì làm, không ai địch nổi này quá tuyệt vời rồi.

Mộ Linh ở đối diện thì chỉ cảm thấy tuyệt vọng đến nghẹt thở.

Song phương đã tiếp cận đến ba trượng, đao ý của Sở Hi Thanh đã chém vào nơi sâu xa trong nguyên thần của hắn.

Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy linh hồn của mình sắp bị xé rách thành mảnh vụn, loại áp lực nặng nề không gì sánh được này cũng làm cho hai chân của hắn mềm nhũn, không thể tự kiềm chế mà quỳ một gối trước mặt Sở Hi Thanh giống như Lộ Trần.

Muốn chết! Muốn chết! Lần này hắn chết chắc rồi!

Tại sao tên Sở Hi Thanh này lại có thể mạnh như vậy?

Sau khi tuyệt vọng và không tin nổi xong, trong lòng Mộ Linh lại cảm thấy hết sức không cam lòng.

Hai mắt hắn trợn lên, tuôn ra vô số tơ máu.

"Xin mời sư tôn giúp ta."

Thân thể của hắn lập tức vặn vẹo biến hóa, máu thịt toàn thân đều nổ tung, chỉ còn lại một đống xương cốt.

Hình dạng của hắn giống như "Long Cốt đạo binh" lúc nãy, nhưng thân thể càng to lớn hơn, ngọn lửa trên người lại là màu đen.

Mộ Linh có thiên phú huyết mạch Viêm Long, vì thế hắn có thể phát sinh biến hóa như vậy.

Trong lòng hắn rất hận, lòng thầm nói dù mình trở thành thế này, thì cũng phải để cho tên Sở Hi Thanh này trả giá đắt.

“Phế vật!”

Tư Đồ Lễ ở trên ao thuốc vẫn luôn quan tâm tất cả động tĩnh ở bên dưới.

Mà lúc này, thân thể của hắn chỉ mới hoàn thành được một nửa.

Trong mắt Tư Đồ Lễ lóe lên một tia cáu giận, sau đó vẫn nhẹ nhàng điểm một chỉ, đưa một phần linh lực trong ao thuốc vào trong cơ thể Mộ Linh.

Trong lòng hắn tựa như gương sáng, hắn biết đồ đệ này của mình tuyệt đối không phải phế vật, mà là do thằng nhãi ranh kia quá mạnh mẽ.

Nhưng tình hình bây giờ, kéo dài được chút nào thì hay chút đấy.

Theo linh lực rót vào người, thân thể của Mộ Linh lại bành trướng thêm một lần nữa, ngọn lửa đen trên người cũng cháy hừng hực, kéo cao tận một trượng.

Hắn giơ bàn tay xương cốt của mình lên, đánh một trảo về phía Sở Hi Thanh, động tác lại nhanh như thuấn ảnh, khí thế bức người.

Tuy nhiên, một chớp mắt tiếp theo, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng vang giòn, tay phải của Mộ Linh bay ra ngoài, nó bị cắt đứt bởi một ánh đao đen bóng không thể phân biệt bằng mắt thường.

Sở Hi Thanh dùng một đao Không Huyệt Lai Phong để chặt đứt tay của Mộ Linh, sau đó lại biến thành một đao Cực Chiêu – Phong Chi Ngân.

Thân thể khổng lồ của Mộ Linh cũng lập tức bị một đao của hắn chém thành hai nửa.

Nhưng lần này, Mộ Linh lại không khôi phục.

Thanh Huyết luyện đao phù văn trong tay Sở Hi Thanh sinh sôi ra từng tia lôi đình màu xanh, nó bắt đầu đánh nát từng tăc từng tấc trên cơ thể Mộ Linh, hủy diệt linh hồn của Mộ Linh.

Sau khi trường đao của Sở Hi Thanh vào vỏ, hắn còn không thèm nhìn Mộ Linh một cái, mà dứt khoát cất bước đi về phía trước, một cước đạp Lệ Mãn Sơn ở trên tế đàn bên phải xuống.

Cái tên Lệ Mãn Sơn này đã mất một lượng máu rất lớn, nếu tiếp tục như vậy thì chỉ sợ sẽ chết.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại bước qua hai bước, đến trước người Bạch Tiểu Chiêu.

Hắn dịu dàng với Bạch Tiểu Chiêu hơn nhiều, một tay nắm cổ áo của Bạch Tiểu Chiêu, rồi kéo từ trên tế đàn xuống.

Chương 252: Phá pháp

Tuy nhiên, sau khi Sở Hi Thanh đưa Bạch Tiểu Chiêu ra khỏi tế đàn, cô bé này nhanh chóng biến hóa. Quần áo trên người của nàng rơi xuống đất, còn nàng thì biến thành một con chồn nhỏ trắng như ngọc.

Ah?

Sở Hi Thanh thấy thế thì ngây người.

Sau đó, hắn nhớ là hình như thuật sư Mộ Linh từng nhắc đến, Bạch Tiểu Chiêu là yêu tộc, hơn nữa còn có huyết mạch khá gần với Thần Ngao Tán Nhân.

Khóe môi Sở Hi Thanh giật giật, lập tức đút cho Bạch Tiểu Chiêu một viên đan dược chữa thương, còn xé một miếng vải xuống để băng bó vết thương cho Bạch Tiểu Chiêu.

Sau đó, Sở Hi Thanh muốn để nàng qua một bên, kết quả là con chồn tuyết này cuốn đuôi lên, cuốn chặt lấy cánh tay của hắn.

Sở Hi Thanh yên lặng nhìn con chồn tuyết trong tay, lòng thầm nói sao vật nhỏ này lại quấn lấy mình rồi?

Tuy nhiên, khi hắn nhìn kỹ thì mới phát hiện Bạch Tiểu Chiêu đã ngất xỉu rồi.

Nàng chỉ vô thức cuốn đuôi vào tay của hắn mà thôi.

Có lẽ là do con tiểu yêu này bị thương quá năng, vô thức muốn níu lấy người mà nàng tin tưởng.

Tựa như người đang chết đuối muốn bắt được bất cứ thứ gì có thể cứu mạng ở trên mặt sông, cho dù đó là một cái rơm rạ.

Sở Hi Thanh nhịn không được mà cười lên.

Hắn liền tiện tay nhét con chồn tuyết chỉ to bằng cánh tay trẻ em này vào trong ngực mình.

Tuy rằng đầu tiểu yêu này đã ngất xỉu, nhưng trên người nàng còn có Khiên Tâm Cổ, vẫn phải đề phòng.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại chạy nhanh về phía trung ương tế đàn, hắn nhìn từ trên xuống Tư Hoàng Tuyền, còn cả ngọn lửa màu đen trên người Tư Hoàng Tuyền.

“Nếu Sở huynh muốn ra tay cứu giúp, Tư mỗ sẽ chịu ơn.” Tư Hoàng Tuyền nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt bình tĩnh: “Tuy nhiên, mời Sở huynh đừng ra tay. Ngọn lửa đen trên tế đàn này chính là Táng Thiên Thần Viêm, nó có thể làm bỏng tất cả nguyên thần, mãi cho đến khi luyện linh hồn của con người thành Hồn Tinh mới thôi, mà phàm nhân chạm vào nó thì sẽ chết ngay lập tức.”

“Hiện giờ đã quá muộn, Tư Đồ Lễ không có máu của Bạch Tiểu Chiêu và Lệ Mãn Sơn, thì cùng lắm là quá trình tái tạo thân thể sẽ chậm hơn một chút. Hắn có Ma Thần – Táng Thiên trợ giúp, nên vẫn sẽ thành công. Nếu như ta là ngươi, ta sẽ dẫn bọn họ trốn, trốn càng xa càng tốt.”

Ngọn lửa đen đang thiêu đốt hừng hực này đang làm hắn cực kỳ đau đớn, nhưng sức mạnh của Khiên Tâm Cổ lại làm cho hắn không thể động đậy.

Lúc này, ngay cả mở miệng nói chuyện mà Tư Hoàng Tuyền cũng rất vất vả, càng phải tiếp nhận sự đau đớn kinh khủng hơn.

Nhưng lúc này, hắn vẫn muốn nói nhiều một chút.

Sau này nguyên thần của hắn sẽ bị vây khốn trong Hồn Tinh, chỉ sợ không còn cơ hội nói nữa.

Một Linh nói hắn có cơ hội trở thành Ma tướng, nhưng thật ra khả năng này là cực kỳ nhỏ bé.

Kết cục lớn nhất của hắn, là trở thành một loại tài liệu luyện khí nào đó, hoặc là bị sử dụng như một loại dược tài nào đó.

Sở Hi Thanh không để ý, hắn khoanh tay trước ngực, ánh mắt như đang suy tư.

Công nhận là đám lửa đen này vô cùng nguy hiểm.

Sở Hi Thanh chỉ nhìn từ cách đó một trượng, mà cũng có cảm giác như tâm hồn đang run rẩy.

Nhưng hắn đoán là mình có thể chống đỡ được.

Sở Hi Thanh nghĩ đến đây, hắn chợt đưa tay ra, bắt lấy Tư Hoàng Tuyền.

Không phải là hắn nhất định phải cứu Tư Hoàng Tuyền.

Trước đây không lâu, hai người bọn họ vẫn là đối thủ đánh nhau gần chết, lại không có tình cảm gì cả.

Nhưng vấn đề ở đây là, một khi Tư Đồ Lễ thành công, thì tất cả đám người ở đây như bọn họ đều sẽ chết sạch.

Tư Hoàng Tuyền thấy thế thì lại nhướn mày lên, xem thường: “Vô dụng thôi! Táng Thiên Thần Viêm há có thể là vật phàm? Ngươi tiếp xúc với nó sẽ không có chỗ tốt, mà chỉ làm nguyên thần của người trọng thương.”

Nhưng sau đó hắn lập tức im lặng.

Khi tay của Sở Hi Thanh chạm vào đám lửa đen kia, những ngọn lửa màu đen này như sắp vỡ ra, thế mà bị tay của hắn cưỡng ép dạt ra.

Nhưng cánh tay phải của Sở Hi Thanh cũng có mười mấy vết máu, da thịt cũng đang nổi bong bóng, tựa như sắp sửa bị nướng thành dầu mỡ.

Khó chịu hơn chính là nguyên thần, nguyên thần của hắn giống như là dầu nóng gặp nước, bắt đầu nổ tung ở trong đầu của hắn.

Sở Hi Thanh cau mày lại, nhưng không có ý định lùi bước.

Hắn cố nén cảm giác bị bỏng này, cố hết sức mà bắt lấy cánh tay của Tư Hoàng Tuyền, sau đó cưỡng ép kéo thân thể của Tư Hoàng Tuyền ra khỏi tế đàn.

Đám lửa đen ở trên người Tư Hoàng Tuyền lập tức biến mất tăm.

Tư Hoàng Tuyền ngây người một trận, lại nhìn Sở Hi Thanh với vẻ khó tin.

Sao đó, đồng tử của hắn co lại, nghĩ đến một loại thiên phú huyết mạch cực kỳ mạnh mẽ.

Thần Thương phá pháp?

Bên ngoài bí cảnh, vẻ mặt căng thẳng của Tư Vô Pháp rốt cuộc cũng thả lỏng, lại nở nụ cười một lần nữa.

Chỉ cần người sư điệt này của hắn không bị hiến tế, vậy thì cục diện hôm nay vẫn chưa phải là quá tệ.

Chương 253: Phá pháp (2)

Thần Cơ Học Sĩ - Tư Đồ Lễ ở trên ao thuốc thì lại cực kỳ tức giận.

Cái tên Sở Hi Thanh này, quả nhiên là biến cố lớn nhất trong ngày hôm nay.

Người này cứu Thi Cẩu - Lệ Mãn Sơn và Bạch Tiểu Chiêu thì cũng thôi đi, cũng chỉ kéo dài thời gian hắn tái tạo cơ thể, trì hoãn thêm nửa canh giờ mà thôi.

Nhưng kẻ này lại không biết sống chết, còn dám kéo Tư Hoàng Tuyền từ trên tế đàn xuống!

Đây chính là tế phẩm hiến cho Táng Thiên! Là một phân đoạn quan trọng nhất trong kế hoạch của hắn, là mấu chốt trong việc thành bại của hắn.

Cái tên tạp chủng này, làm sao dám? Làm sao dám?

Ngay sau đó, Tư Đồ Lễ đã cảm nhận được hậu quả khi không còn tế phẩm.

Bàn tay che trời đang vồ lấy bốn cỗ Vân Hải Kiếm Khôi ở trên bầu trời của Ma Thần – Táng Thiên, bỗng nhiên dừng lại.

Hai con mắt ở hai bên vú của hắn, nhìn về phía dưới với vẻ ngạc nhiên.

Khoảnh khắc này, Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy choáng váng.

Cảm giác này giống như đang một mình đi thuyền trên biển cả, lại bị một con cá mập khổng lồ để mắt tới vậy.

Tư Đồ Lễ ở phía trên ao thuốc phát ra một tiếng kêu rên, tứ chi hắn giãy dụa kịch liệt, từng ngọn từng ngọn lửa đen bắt đầu thiêu đốt trong và ngoài cơ thể của hắn.

Đây là phản phệ, là phản phệ sau khi hiến tế thất bại.

Ma Thần – Táng Thiên không nhận được tế phẩm của hắn, liền chuyển sang lấy thần phách của hắn.

Tư Đồ Lễ đau đớn không chịu nổi, cơ bắp trên mặt bắt đầu vặn vẹo, tứ chi run rẩy không thôi.

“Táng Thiên!”

Tư Đồ Lễ ngửa đầu lên, lạnh lùng nhìn bóng người hư ảo của Ma

Thần – Táng Thiên ở bên trên, trong mắt hắn chỉ có không cam lòng.

Nhưng giờ phút này, nếu như hắn hơi do dự, thì việc tái tạo cơ thể sẽ sắp thành lại bại. Nguyên thần của hắn cũng sẽ bị vây khốn trong Hồn Tinh, vĩnh viễn trầm luân.

Hàm răng của Tư Đồ Lễ nghiến chặt, cố gắng phun ra vài câu nói: “Tiểu tư Tư Đồ Lễ! Hôm nay tình nguyện nhập ma, nguyện dùng thân thể này làm tôi tớ của Táng Thiên!”

Làm chó săn cho Ma thần, dù sao cũng tốt hơn là trở thành một viên Hồn Tinh.

Một tu sĩ thuật võ song tu nhị phẩm, có giá trị hơn nhiều một viên Hồn Tinh

Tư Đồ Lễ thấy đám lửa đen trên người mình đã biến mất, nhưng sau đó ,hắn phát ra một tiếng hét thảm thiết.

Trên da thịt vốn đang tái tạo của hắn, bỗng nhiên xuất hiện một ngọn lửa đỏ như máu, thân thể của hắn cong lên giống như một con tôm tép, xương sống phía sau lưng cũng kéo dài, hiện ra từng nhánh từng nhánh gai xương trắng ởn.

Giữa lông mày hắn lại hiển hóa ra vô số ma văn màu đen, chỉ chớp mắt đã tràn ngập khắp khuôn mặt, lại có thêm hai đường dài màu máu ở dưới khóe mắt của hắn.

Sau khi cơn đau đớn kịch liệt kia trôi qua, Tư Đồ Lễ liền giận không kiềm được mà nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh.

Cái tên tạp chủng này!

Chờ hắn thành công, chuyện đầu tiên hắn làm chính là chém tên Sở Hi Thanh này thành muôn mảnh.

Tâm thần Sở Hi Thanh run lên, sau đó lại hơi cau mày.

Hắn không ngờ mình kéo Tư Hoàng Tuyền ra khỏi tế đàn, mà vẫn không thể ngăn cản Tư Đồ Lễ.

Tư Hoàng Tuyền nhìn thấy cảnh này thì cũng không cảm thấy bất ngờ.

Tên Tư Đồ Lễ này độc ác và hung tàn như vậy, sao có thể từ bỏ như vậy được?

Dù cho có lưu lạc thành con rối của Ma thần, thì người này cũng sẽ liều mạng.

Tuy nhiên, một khi Tư Đồ Lễ làm như vậy, thì lục đại tiên tông và triều đình sẽ không tha cho hắn.

Sở Hi Thanh hơi suy tư giây lát, liền hỏi dò Tư Hoàng Tuyền: “Trên người ngươi có thứ gì có hiệu quả phá pháp thuật không?”

“Hiệu quả phá pháp thuật?” Tư Hoàng Tuyền hơi gật đầu: “Có! Chính là đôi song đao này của ta, trong đó được trộn lẫn một ít Thủ Sơn Chi Đồng, có thể phá tan pháp thuật.”

Giọng nói của hắn bỗng nhiên im bặt, chỉ vì thân thể hắn không tự chủ được mà rút song đao ra, chém thẳng vào cổ họng của Sở Hi Thanh.

Đây chính là Khiên Tâm Cổ, đám cổ trùng này vẫn chưa bị loại bỏ, vẫn có thể điều khiển cơ thể hắn.

Sở Hi Thanh thấy thế thì hơi lắc đầu, sau đó Huyết luyện đao phù văn của hắn ‘sặc’ một tiếng, ra khỏi vỏ một lần nữa.

Ngay khi song đao của Tư Hoàng Tuyền chém đến trước người Sở Hi Thanh, thì một ánh đao màu đen bóng đã vỗ vào thái dương của Tư Hoàng Tuyền.

Đùng!

Theo một tiếng vang trầm, thân thể Tư Hoàng Tuyền bay ra ngoài mấy trượng, bị một cái sống đao của Sở Hi Thanh làm cho hôn mê bất tỉnh.

Sở Hi Thanh thu đao vào vỏ, sau đó cất bước đi đến bên cạnh Tư Hoàng Tuyền đã ngất xỉu, hắn cầm đôi Hồ Điệp Song Đao ở dưới đất lên.

Đầu tiên, hắn áng chừng một chút, sau đó lại múa múa hai cái để làm quen với đao, cuối cùng hắn cất bước đi về phía ao thuốc kia.

Tư Đồ Lễ nhìn thấy cảnh này thì không khỏi kinh ngạc, lòng thầm nói rốt cuộc cái tên này muốn làm cái gì?

Sau đó, hắn thấy Sở Hi Thanh bỗng nhiên múa đao, một đao đánh vào phía trước của ao thuốc.

Làm cho cấm chế ở ở xung quanh ao thuốc kêu lên ‘răng rắc’.

Chương 254: Ngoan cường

Sở Hi Thanh chém chín đao liền, hắn dùng toàn lực để đánh thẳng vào vách ngăn vô hình bên ngoài áo thuốc kia.

Cấm trận bên ngoài ao thuốc cực kỳ mạnh mẽ, võ tu cảnh giới lục phẩm cũng khó có thể vượt qua.

Sở Hi Thanh lại dựa vào “Thần Thương phá pháp” của hắn, còn một đôi Hồ Điệp Song Đao có trộn lẫn Thủ Sơn Chi Đồng ở trong tay, bắt đầu mài mòn nó.

Mỗi một đao của hắn đều có thể phá hoại một ít kết cấu phù văn, vì vậy một đao lại càng sâu hơn một đao.

Chín đao đi qua, Sở Hi Thanh đã bước thêm được một bước vào phía trong.

Vách ngăn vốn vô hình vô chất kia, lại từ từ hiện ra trước mắt tất cả mọi người.

Từng viên từng viên kim phù ngọc lục trôi nổi giữa không trung, chúng ta đan xen vào nhau, bện thành một vách ngăn giống như bức tường ở xung quanh ao thuốc.

Nhưng lúc này, mỗi một đao của Sở Hi Thanh đều có thể làm cho những kim phù ngọc lục này vỡ ra một ít.

“Tạp chủng!”

Thần Cơ Học Sĩ – Tư Đồ Lễ hết sức kinh ngạc.

Cái thằng nhãi ranh này muốn phá cấm trận ở bên ngoài, để mạnh mẽ xông vào trong, phá hoại Huyết Nguyên Hóa Sinh của hắn sao?

Giờ phút này, ánh mắt Sở Hi Thanh hờ hững bổ đao thứ mười, nổ nát hai mươi bốn viên kim phù ngọc lục ở bên dưới, hắn bước lên bước thứ hai.

Phạm vi cấm trận bên ngoài ao thuốc, tổng cộng chỉ có năm bước chân. . . !

Tư Đồ Lễ nhíu chặt lông mày.

“Chỉ là một võ tu cửu phẩm, mà cũng dám ngăn cản con đường thành đạo của ta?”

Tư Đồ Lễ không thể tập trung tái tạo thân thể nữa, hắn cưỡng ép phân chia một bộ phận thần niệm, nghiền ép về phía của Sở Hi Thanh: “Không biết tự lượng sức mình, cút cho ta!”

Trong miệng Sở Hi Thanh nhất thời ‘phốc’ một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng tay của hắn vẫn ổn như kìm sắt, đánh ra đao thứ mười một. Uy thế của một đao này lại còn hơn mười đao trước.

Rõng rã ba mươi mốt viên kim phù ngọc lục bị hắn đánh nát bấy!

Lông mày Tư Đồ Lễ nhíu chặt thành một hình chữ ‘xuyên’.

Tuy rằng đại đa số sức mạnh nguyên thần của hắn đều tập trung vào Huyết Nguyên Hóa Sinh, lúc này chỉ phân ra một tia.

Nhưng dù chỉ là một tia này, cũng không phải là một chuyện nhỏ!

Nhưng Sở Hi Thanh lại không bị một tia nguyên thần này đẩy lùi, trái lại còn tiến lên, khí thế càng hơn trước.

“Lấy trứng chọi đá!”

Sắc mặt Tư Đồ Lễ càng lạnh hơn, trong miệng hắn phun ra một chữ ‘cút’ lần nữa, tiếng này cuồn cuộn như sấm nổ, vang vọng khắp nơi này.

Võ ý của hắn đã hóa hình ở phía sau lưng hắn, ngưng tụ ra một con chim cực lớn ở giữa không trung.

Con chim khổng lồ này tựa như là một con hạc trắng, nó đang mở đôi cánh chim của mình ra.

Tuy nhiên, phần đầu của nó lại có sừng hươu, đầu và gáy có những hoa văn hình lông chim và tam giác, nơi giữa nối tiếp giữa bụng và cánh như có Bàn Long vờn quanh.

Đây chính là Lộc Hạc, một loại thần thú mạnh mẽ thời thượng cổ, nó am hiểu ngự phong, dùng tiên thuật, lấy mãng xà và các loài cá làm thức ăn.

Lúc này, nó mở cái mỏ chim thật dài của mình, mổ xuống đỉnh đầu của Sở Hi Thanh.

Ầm!

Một luồng sức mạnh tinh thần bỗng nhiên nổ tung ở trước người Sở Hi Thanh, thất khiếu của Sở Hi Thanh cũng có máu tươi tràn ra.

Trong đầu hắn chỉ thấy choáng váng, nhưng sau đó đã khôi phục như cũ. Đột nhiên, tay của hắn giơ lên, một đao chém nát ba mươi lăm viên kim phù ngọc lục!

Cùng lúc đó, một con thú đầu rồng thân sài khổng lồ cũng xuất hiện ở sau lưng hắn.

Trường đao trong miệng cự thú thì lại như hóa thành thực chất, va chạm thẳng vào cái mổ chim đang mổ xuống kia.

Mà lúc này, hai chữ Nhai Tí trong thanh trạng thái của màn hình huỳnh quang hư ảo ở trước mắt Sở Hi Thanh, đã chuyển hóa thành màu đỏ thẫm.

---Nhai Tí đao ý của ngươi đã tăng lên đến trình độ siêu đẳng!

Đây là lần đầu tiên Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh tăng lên đến trình độ này!

Hắn cảm giác như tinh thần của mình đang bay lên, thần niệm lại cứng như sắt thép, không thể tổn hại, không thể bị lay động!

Tư Đồ Lễ ở trên ao thuốc chỉ nhìn thấy còn Nhai Tí hư ảo kia thì đã biết tình hình không ổn.

Nhai Tí đao ý gặp mạnh thì càng mạnh hơn!

Sát ý của hắn, chỉ có thể để cho Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh càng mạnh mẽ hơn, khiến cho sức mạnh nguyên thần của kẻ này bay lên vô hạn.

Lúc này, thậm chí hắn còn cảm giác được thần niệm kia chuẩn bị xung kích ngược lại mình.

Lộc Hạc kiếm ý của hắn đang bị Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh phản trở lại, tự mình đánh mình.

Tư Đồ Lễ lại không thể khống chế được.

Chuyện mình bị ép phải hóa ma, khiến cho Tư Đồ Lễ tức giận và tràn đầy sát ý với kẻ này, hắn chỉ hận không thể ăn thịt uống máu, lột da hút tủy của kẻ này!

Mà lúc này, mỗi một đao của Sở Hi Thanh, mỗi một bước của Sở Hi

Thanh đều làm cho hắn cảm thấy càng bất an hơn, sát ý đối với Sở Hi Thanh cũng tăng lên nhiều hơn.

Chương 255: Ngoan cường (2)

“Lão phu cũng muốn xem xem, ngươi có thể chống đỡ đến khi nào.”

Lỗ mũi của Tư Đồ Lễ bỗng nhiên tràn ra máu.

Đây là dấu hiệu của bộ thân thể này đang tan vỡ lần nữa.

Lúc này, Tư Đồ Lễ không thể tiếp tục tái tạo thân thể nữa, những bộ phận đã đắp nặn còn đang gần kề biên giới tan vỡ.

Tuy nhiên, dù cho là vậy thì Tư Đồ Lễ vẫn có thể rút thêm một tia nguyên thần để nghiền ép về phía Sở Hi Thanh.

“Đi chết đi!”

Đã đến nước này rồi, lẽ nào hắn sắp thành lại bại hay sao?

Ai cũng đừng hòng ngăn cản hắn! Không ai có thể ngăn cản hắn. . .

Thất khiếu của Sở Hi Thanh lại có máu tươi tràn ra một lần nữa.

Hắn quỳ một chân trên mặt đất, không chỉ thần niệm của hắn đau nhức tựa như ngàn lưỡi đao đang đánh chém, mà xương cốt toàn thân hắn cũng đang kêu răng rắc.

Lúc này, con Lộc Hạc khổng lồ kia bỗng nhiên tản ra vô số lông chim, tất cả đều bay thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Mỗi một sợi lông chim đều ngậm lấy kiếm ý của Tư Đồ Lễ, toàn thân Sở Hi Thanh đều vẽ ra từng đạo từng đạo vết máu.

Sở Hi Thanh nắm chặt song đao, cố gắng muốn đứng lên, nhưng thử mấy lần mà vẫn thất bại. Hắn bị kiếm ý mạnh mẽ của Tư Đồ Lễ ép xuống mặt đất.

Sau đó, Sở Hi Thanh cố gắng ngẩng đầu lên, vô cùng gian nan mà liếc mắt nhìn nhau với Tư Đồ Lễ.

Hai mắt Sở Hi Thanh hoàn toàn đỏ bừng, nhưng mà khóe môi của hắn lại ngậm lấy ý cười.

Trong đầu của hắn bây giờ chỉ có một ý nghĩ.

Không thể bị người này ép vỡ, tuyệt đối không thể! Sau khi bị ép vỡ, nhất định phải chết!

Tiên sư cha nhà nó!

Chỉ là một tranh cướp bí cảnh bình thường, lại bị đôi thầy trò này quấy rối!

Sở Hi Thanh cảm thấy vô cùng tức giận khi nghĩ đến chuyện mình có thể không lấy được Thần Nguyên Hồi Thiên Đan, thậm chí có thể trở thành đá kê chân cho con đường thành đạo của Tư Đồ Lễ.

Đứng lên! Phế vật, đứng lên!!!!!!

Sở Hi Thanh ta, há có thể quỳ dưới chân loại người như thế này!

Sở Hi Thanh lại dùng toàn bộ sức lực một lần nữa, mạch máu dưới khóe mắt của hắn đã nổ tung dưới áp lực mạnh mẽ kia, máu tươi từ từ nhuộm đỏ toàn bộ khuôn mặt và tầm mắt của hắn.

Sở Hi Thanh lại bỏ mặc tất cả, chỉ dùng toàn lực để đứng lên.

Một cơm chi đức phải đền, Nhai Tí có thù tất báo!

Tên tạp chủng này muốn hắn chết, vậy thì cũng phải trả giá bằng cái mạng của mình đi!

Mà lúc này, Sở Hi Thanh lại chưa phát hiện ra.

Tại bên trong bảng nhân vật của hắn, Nhai Tí tàn ý (tầng bốn) đột nhiên biến thành Nhai Tí tàn ý (tầng năm).

Cùng lúc đó, hai chữ Nhai Tí trong thanh trạng thái cũng biến thành màu tím sẫm.

--- Nhai Tí đao ý của người đã tăng lên đến trình độ cực hạn!

Sở Hi Thanh đột nhiên đứng lên, Hồ Điệp Song Đao trong tay đâm thẳng về phía trước ba lần, chọc thủng một lỗ lớn trên vách ngăn phù văn trước mặt.

Khoảnh khắc đó, vô số linh tính của linh dược bay ra ngoài.

Trong mắt Thần Cơ Học Sĩ – Tư Đồ Lễ đã tràn đầy kinh ngạc, khó hiểu, tuyệt vọng và sợ hãi.

Sở Hi Thanh hoàn toàn chọc chủng cấm chế vô hình kia, dưới chân hắn liền mềm nhũn ra lần nữa, gần như đã ngã quỵ trên mặt đất.

Ba đao này đã ngưng tụ tất cả sức lực và tinh khí thần của Sở Hi Thanh, khi hắn đâm ra hết thì thể lực của Sở Hi Thanh cũng là vẫn không nhà trông, không còn gì cả.

Tâm thần của hắn cũng theo đó mà buông lỏng xuống, lại cảm thấy khá là sung sướng.

Kẻ địch thất bại, không thể nghi ngờ là niềm vui lớn nhất của hắn bây giờ.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh vừa mới vui sướng được một lúc thì đã không cười nổi.

Vô số linh tính của linh dược tràn ra từ trong lỗ hổng kia.

Khí thế của chúng như đập nước đang thoát lũ, mà kẻ đứng mũi chịu sào chặn chỗ hổng lại chính là Sở Hi Thanh ở đây.

Một phần lớn trong số đó tràn vào cánh tay và cơ thể của Sở Hi Thanh.

Sắc mặt Sở Hi Thanh nhăn nhó, lại nghĩ đến câu nói “Ta nhảy vào ao thuốc thì đảm bảo có thể đem thân thể và huyết mạch tăng lên đẳng cấp của thiên kiêu” của một người nào đó.

Lúc này, hắn muốn nói với người kia rằng, ngươi có thể trở thành thiên kiêu, nhưng tiền đề là cơ thể của ngươi không nổ tung.

Đám linh tính kia của linh dược kia rót vào trong cơ thể hắn, sau đó lại phản ứng kịch liệt với máu trong cơ thể của hắn.

Hắn cảm giác toàn thân mình như một quả bóng đang căng phồng, mỗi một tế bao như sắp sửa nổ tung.

Lúc này, dường như không chỉ có linh tính của linh dược, mà ngay cả Huyết Nguyên Hóa Sinh đại pháp kia cũng đang có tác dụng với thân thể của hắn.

Lục phủ ngũ tạng của Sở Hi Thanh đang biến hóa kịch liệt, thỉnh thoảng chúng nó lại vặn vẹo, đôi khi lạnh bành trướng, lúc thì co rút lại, thỉnh thoảng vỡ nát, lúc thì lại tái sinh.

Trong xương cốt của hắn cũng đang phát sinh biến hóa, là cảm giác như bị chuột rút chứ không giống với cảm giác khi hắn thức tỉnh Thuần Dương nhị giai.

Tất cả 108.000 lỗ chân lông của Sở Hi Thanh đều mở ra hết, máu và mồ hôi ở bên trong chảy ra ngoài.

Mặt của hắn đã vặn vẹo không ra hình dạng gì.

Chương 256: Táng Thiên

Sở Hi Thanh lòng thầm nói không được, tiếp tục như vậy thì Tư Đồ Lễ không chết, mà mình sẽ tráng niên mất sớm trước.

Hắn bắt đầu suy nghĩ phương pháp cầu sinh, nhưng lại cảm thấy có thứ gì đó động đậy ở vị trí lồng ngực của mình.

Là con chồn tuyết trong ngực hắn tỉnh lại sao?

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày, trên người con nhóc này vẫn còn Khiên Tâm Cổ, vẫn là một mầm họa không nhỏ.

Mấu chốt là bây giờ hắn không thể động đậy được, đây là tình huống mà hắn không dự liệu được.

Lúc này, Bạch Tiểu Chiêu ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt suy yếu và mê man để nhìn nhau với Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh đã đau đến không muốn sống, nào có lòng dạ để ý đến nó.

Nhưng hắn vẫn cau mày, lòng thầm nói cái tên này muốn làm gì?

Khi Sở Hi Thanh đang suy nghĩ có cố gắng ném con chồn tuyết này ra ngoài hay không.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy con chồn tuyết này bỗng nhiên dùng mũi ngửi ngửi, vẻ mặt như có chút mê say, sau đó lại mở miệng cắn vào ngực phải của hắn.

Sở Hi Thanh không khỏi ngây người một trận, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc.

Tuy nhiên, nếu nói con chồn tuyết này vong ân phụ nghĩa thì cũng không đúng, hàm răng của nàng cực kỳ sắc bén, dễ dàng cắn xuyên qua nội giáp phù văn ở trên người Sở Hi Thanh.

Nhưng mà nàng cắn không sâu, mà chỉ sâu tầm một tấc rưỡi.

Sau đó, Bạch Tiểu Chiêu đột nhiên hút một cái, hút dòng màu ở trước ngực Sở Hi Thanh vào miệng.

Hít!

Sở Hi Thanh hít một hơi khí lạnh, sau đó liền có cảm giác. . . thoải mái quá!

Chân nguyên và linh tính của linh dược sắp nổ tung trong cơ thể hắn, bỗng nhiên lại được tiết ra ngoài, ít nhất phải là một phần năm.

Thật ra thì bây giờ hắn vẫn rất đau đớn, vẫn sắp nổ tung như cũ.

Vấn đề ở đây là, một quả bóng bay sắp nổ tung, thì dù chỉ bỏ đi một phần năm không khí bên trong, cũng sẽ có cảm giác thật thoải mái, nguy cơ nổ tung cũng được hạ xuống.

Vẻ mê man trong con ngươi của Bạch Tiểu Chiêu đã từ từ tán đi, thay vào đó là đã khôi phục rõ ràng.

Đầu tiên, nàng thấy rất vui mừng, sau đó bắt đầu dùng sức bú sữa mẹ ra để hút, liều mạng hút, điên cuồng hút.

Chỉ một lát sau, phần sau của Bạch Tiểu Chiêu đã xuất hiện cái đuôi thứ hai.

Huyết mạch “Phong Sinh Thú” đều có thất vĩ, mỗi khi có thêm một cái đuôi, sẽ tăng gấp đôi tố chất thân thể và yêu lực, còn có thể sở hữu nhiều sức mạnh bão táp và không gian hơn.

Huyết mạch của nàng cũng sẽ càng cao quý hơn.

Sở Hi Thanh càng cảm thấy thỏa mái dễ chịu, hắn còn cố tình ưỡn lồng ngực lên cao hơn một chút.

Cảm giác này. . . lại hút nhiều thêm một chút đi!

Cũng đúng lúc này, Tư Đồ Lễ ở phía trên ao thuốc bỗng nhiên phát ra một tiếng rống giận.

Máu thịt toàn thân hắn đang bắt đầu sụp đổ, vỡ nát.

Sau khi Sở Hi Thanh chọc thủng cái cấm chế vô hình kia, Tư Đồ Lễ đã không rảnh để quan tâm đến chuyện khác.

Cũng không phải vấn đề linh tính của linh dược bị tràn ra ngoài.

Ao thuốc này được thiết lập cho Kim thân pháp thể nhất phẩm của Thần Ngao Tán Nhân, số lượng thiên tài địa bảo ở bên trong nhiều đến mức đáng sợ, thậm chí đủ để chế tạo mười bộ thân thể nhị phẩm.

Vấn đề ở đây là, Huyết Nguyên Hóa Sinh đã xuất hiện một lỗ thủng cực lớn, khó có thể vận chuyển như thường.

Tư Đồ Lễ cần phải dùng tinh thần và sức lực để duy trì nó.

Mãi cho đến giờ phút này, rốt cuộc thì Tư Đồ Lễ không thể duy trì được nữa.

Bộ phận thân thể mà hắn vừa đắp nặn đang sụp đổ và nứt vỡ.

Càng chó cắn áo rách chính là, không ngờ Ma Thần – Táng Thiên ở trên không trung đã thu tay lại. Hắn khoanh tay trước ngực, dùng hai mắt ở hai bên vú để nhìn xuống dưới với vẻ hứng thú.

Tuy nhiên, vị Ma Thần – Táng Thiên này đã không còn hứng thú với Tư Đồ Lễ nữa, tất cả ánh mắt của hắn đều rơi vào trên người Sở Hi Thanh.

Mà lúc này, bốn bộ Vân Hải Kiếm Khôi kia đã thoát khỏi Ma Thần – Táng Thiên, bọn chúng dùng kiếm ý khốc liệt kia, chém thẳng vào nơi sâu xa trong nguyên thần của Tư Đồ Lễ.

Thần thức và linh trí của Tư Đồ Lễ gần như đã tán loạn, hắn chỉ còn một chấp niệm cuối cùng, hắn nhìn về phía Sở Hi Thanh. . . chính là kẻ cầm đầu đã làm cho hắn sắp thành lại bại!

“Giết!’

Linh hồn tàn tạ của hắn bỗng nhiên lắc mình đi đến trước mặt Sở Hi Thanh, vỗ một chưởng về phía đỉnh đầu của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh nhất thời cả kinh, con ngươi co rụt lại.

Bây giờ hắn không thể động đậy được, căn bản là không thể rút đao đón đỡ.

Mấu chốt là, đây là một kích toàn lực của một vị cao thủ tứ phẩm hạ!

Thân pháp và tốc độ của đối phương đã là thứ mà hắn không thể chống đỡ được.

Phải chết!

Trong đầu Sở Hi Thanh mới lóe lên cái suy nghĩ này, hắn chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang, cả tòa quảng trưởng cẩm thạch này đều vì thế mà run rẩy.

Một chưởng này của Tư Đồ Lễ không đánh vào đỉnh đầu của Sở Hi Thanh, mà đánh vào cấm chế vô hình bên ngoài ao thuốc.

Chương 257: Táng Thiên (2)

Lúc trước, Sở Hi Thanh chỉ đánh thủng một lỗ ở trên đó, cái cấm chế do vô số kim phù ngọc lục tạo thành này vẫn chưa hề vỡ nát, nó vẫn tồn tại như cũ.

Mặt Tư Đồ Lễ hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó lại giận không nhịn nổi. Hắn tụ khí như kiếm, chuẩn bị phân thây thằng nhãi ranh này qua cái lỗ thủng kia.

Nhưng đúng lúc này, bốn bộ Vân Hải Kiếm Khôi đã bước vào ao thuốc.

Kiếm quang của chúng nó xoắn một cái, thân thể và thần hồn của Tư Đồ Lễ đã bị xoắn cho nát bấy, không sót lại một chút nào!

Sau đó, bốn bộ Vân Hải Kiếm Khôi lại bắt đầu chữa trị tất cả nơi này.

Linh trí của chúng nó cực kỳ mạnh mẽ, bắt đầu thanh tẩy máu thịt tàn dư của Tư Đồ Lễ, rồi khôi phục cấm chế nơi này.

Sở Hi Thanh thì lại lau mồ hôi lạnh, âm thầm sợ bóng sợ gió một trận.

Lúc này, tay của hắn vẫn nằm trên lỗ hổng của cấm chế như trước.

Sở Hi Thanh cũng biết đây là cơ duyên khó cầu.

Thân thể của hắn có thể hút thêm một ít, thì sẽ có lợi thêm một phần.

Tiền đề là thân thể của hắn không nổ tung.

Bốn bộ Vân Hải Kiếm Khôi kia dường như không để ý đến chuyện này lắm, chúng nó từng bước từng bước chữa trị những kim phù ngọc lục đang bị tổn hại kia.

Khoảng tầm nửa khắc thời gian sau, Bạch Tiểu Chiêu miễn cưỡng sinh ra cái đuôi thứ tư, mà cái lỗ thủng kia cũng đã bị vá lại.

Lúc này, một người một chồn đều tỏ vẻ tiếc nuối mà không nỡ.

Sở Hi Thanh giơ tay lên, đẩy Bạch Tiểu Chiêu ở trước ngực mình xuống.

Mà khi hắn quay người, định rời khỏi ao thuốc này.

Thân hình Sở Hi Thanh bỗng nhiên cứng đờ, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía trên không trung, sau đó hắn liền nhìn thấy Ma Thần – Táng Thiên đang nhìn chằm chằm vào mình.

Ầm!

Khoảnh khắc này, toàn thân Sở Hi Thanh xuất hiện một ngọn lửa đen.

Trong màn hình huỳnh quang hư ảo kia, bỗng nhiên có thêm một hàng chữ: Táng Thiên (nhất giai)!

Cùng lúc đó, trong đầu hắn cũng có thêm một đoạn tin tức: Ngươi được Ma Thần – Táng Thiên thưởng thức, thức tỉnh huyết mạch Táng Thiên!

Ngọn lửa đen thiêu đốt trên người Sở Hi Thanh tầm nửa khắc thời gian thì mới từ từ tắt đi.

Khi hắn sống qua cơn đau đớn kịch liệt kia, thì phát hiện bóng người Ma Thần – Táng Thiên trên bầu trời đã biến mất không còn tăm tích.

Chung quanh ao thuốc cũng được chữa trị hoàn toàn, không còn tàn tạ như lúc trước.

Bốn bộ Vân Hải Kiếm Khôi cũng đã rời đi, không thấy tung tích.

Về phần Bạch Tiểu Chiêu, thì có lẽ nàng không chịu được ngọn lửa đen của Táng Thiên, cho nên đã bỏ hắn mà đi.

Đám người Chu gia và Chu Lương Thần thì lại cầm binh khí trong tay, bảo vệ ở chung quanh hắn.

Sở Hi Thanh thở phì phò, ngưng thần nhìn về phía bảng nhân vật của mình.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Bát phẩm hạ (siêu).

Võ đạo: Truy Phong đao pháp (tầng bốn), Khinh Vân Tung (tầng bốn), Trục Điện Chỉ (tầng một).

Võ ý: Nhai Tí tàn ý (tầng năm), Phong Lôi võ ý (tầng hai).

Nguyên công: Dưỡng Nguyên công (tầng ba/ cửu phẩm thượng).

Điểm võ đạo: 186.

Thiên phú: Thần Thương (nhị giai), Táng Thiên (nhất giai), Thuần Dương (tam giai), Thái Thượng Thông Thần (nhất giai), Truy Phong Trục Điện Chi Thủ (tam giai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (tam giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, Nhai Tí.

Tuổi thọ: 97 ngày.

Mấy chữ “Bát phẩm hạ (siêu)” trong cột danh vọng đã biến thành màu tím đậm.

Trong đầu Sở Hi Thanh xuất hiện hai đạo tin tức, làm cho khóe miệng của hắn co giật vài cái.

---Mọi người đều cho rằng thực lực của ngươi đã đạt đến bát phẩm thượng, nhận biết vượt quá thực lực của ngươi. Xin mau chóng tăng nguyên công, mở khóa danh vọng càng cao hơn.

---Nguyên công của ngươi không đủ, không thể gánh chịu nhiều tin tưởng hơn, điểm võ đạo tạm thời đạt đến giới hạn. Trước khi nguyên công của ngươi tăng lên, ngươi chỉ nhận được năm phần mười điểm võ đạo.

Trước là tám phần mười, bây giờ lại biến thành năm phần mười.

Sở Hi Thanh thầm nghĩ, chuyện đầu tiên cần làm sau khi ra khỏi bí cảnh, chính là tăng cảnh giới tu vị của mình lên, bằng không thì thiệt thòi chết mất.

Thật ra thì số lượng điểm võ đạo của hắn bây giờ là có thể trực tiếp đột phá luôn.

Tuy nhiên Sở Hi Thanh cân nhắc một lát, sau đó vẫn quyết định nhịn xuống.

Chỉ vì giờ phút này, tốc độ gia tăng điểm võ đạo của hắn đã chậm lại. Nhẫn nại thêm nửa ngày cũng không thiệt thòi quá nhiều.

Sở Hi Thanh lại tiếp tục nhìn mấy hàng chữ ở bên dưới màn hình huỳnh quang hư ảo, trong lòng hắn tràn đầy vui sướng.

không biết vì sao mà Nhai Tí tàn ý của hắn lại tăng lên tầng thứ năm.

Mà cột thiên phú càng làm cho hắn sướng điên người.

Đại đa số thiên phú huyết mạch của Sở Hi Thanh đều tăng lên một cấp độ.

Thần Thương thăng lên nhị giai, Lục Thức Thông Thần thăng lên thành Thái Thượng Thông Thần, Thuần Dương và Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân cũng tăng lên tam giai.

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, chuyện này quả thực là một đêm chợt giàu, một bước lên trời.

Dựa theo kinh nghiệm từ trước của Sở Hi Thanh, mỗi khi tăng một giai của thiên phú huyết mạch, thì sẽ cần điểm võ đạo gấp năm lần.

Chuyện này có nghĩa là, Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân cần 875 điểm võ đạo, Thái Thượng Thông Thần thì khoảng tầm 625 điểm.

Thần Thương nhị giai thì cần 500 điểm, Thuần Dương tam giai thì càng kinh khủng hơn, phải 1325 điểm võ đạo.

Những thứ này cộng lại với nhau, tổng cộng phải 3325 điểm võ đạo.

Cái này là do hắn hấp thu linh tính của linh dược bên trong ao thuốc.

Chương 258: Táng Thiên (3)

Lúc này, thiên phú của hắn đã không kém hơn Tần Mộc Ca 10 tuổi, thậm chí còn mạnh hơn ở một số phương diện!

Sở Hi Thanh lại bắt đầu kiểm tra từng cái thiên phú của mình.

Dựa vào những tin tức xuất hiện trong đầu hắn, những thiên phú này đều tăng cường cơ sở và trụ cột vốn có của hắn. Chỉ có Thuần Dương tam giai là tăng thêm một ít sức mạnh lôi đình, cuồng phong và Thuần Dương.

Điều khiến Sở Hi Thanh vui mừng chính là Thái Thượng Thông Thần (nhất giai): Thiên phú loại cảm giác, cường hóa ngũ giác và linh giác trên diện rộng, nhận được linh cảm và lực lượng Thông Huyền, linh cảm có thể báo trước hung cát ở trình độ nhất định. Thông Huyền có thể tăng cường ngộ tính, có cảm ngộ sâu hơn về đạo lý của thiên địa.

Mặc kệ là báo trước hung cát hay là tăng cường ngộ tính, thì đều là năng lực cực kỳ mạnh mẽ.

Đặc biệt là ngộ tính, Sở Hi Thanh đang cần thứ này.

Sau đó, Sở Hi Thanh nhìn về mấy chữ “Táng Thiên (nhất giai)”.

Một đạo tin tức xuất hiện trong đầu óc của hắn.

---Tăng cường gấp ba lần sức chịu đựng, gấp đôi sức mạnh, gấp đôi lực kháng đả kích. Khi bị thương nhẹ có thể kích hoạt trạng thái “Táng Thiên Chi Vũ”.

--- Táng Thiên Chi Vũ: tăng cương năm phần tố chất thân thể, cũng nắm giữ lực lượng pháp pháp thuật trung đẳng. Khi bị thương bậc trung, tố chất thân thể lại tăng thêm năm phần, cũng nắm giữ lực lượng phá pháp thuật cao đẳng. Khi bị thương nặng, tố chất thân thể lại tăng lên gấp đôi, cũng nắm giữ lực lượng Trảm Thần ở cấp độ yếu.

Chú: Người bị thương càng nặng, ngươi càng mạnh mẽ!

Con ngươi của Sở Hi Thanh hơi co lại, tâm thần chấn động không thôi.

Đây chính là thiên phú Táng Thiên mà Sở Vân Vân sở hữu?

Hắn nhớ khi Tần Mộc Ca 10 tuổi, thì có Thần Thương tam giai, Táng Thiên là nhị giai.

Nói cách khác, khi hắn dùng tấm thẻ nhân vật này, thì vẫn chưa thể phát huy ra sức chiến đấu mạnh nhất của Tần Mộc Ca.

Chỉ khi nào vị Bá Võ Vương này gặp phải kẻ địch mạnh mẽ, rơi vào trạng thái bị thương, thì đó mới là thời điểm nàng mạnh nhất.

Vị này còn có thiên phú Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết để phối hợp, sở hữu sức khôi phục và chân nguyên gần như là vô hạn..

Nếu như không thể giải quyết Tần Mộc Ca bằng một đao, vậy thì mặc kệ là thiên kiêu mạnh đến đâu, cũng sẽ bị nàng dây dưa cho đến chết.

Còn kém xa. . .

Sở Hi Thanh cảm thán một tiếng, rồi thu màn hình huỳnh quang hư ảo lại.

Hắn quét mắt nhìn bốn phía, chuẩn bị quan sát tình hình chung quanh. Thần Ngao Tán Nhân vẫn không có động tĩnh ở trên bia đá, lúc này đột nhiên mở miệng.

“Một canh giờ đã trôi qua, do không có người nhập mộng, cửa ải thứ tư đã hết hiệu lực, tất cả khen thưởng sẽ được phát theo bảng xếp hạng đang có.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì cau mày, hắn nhìn về phía màn sáng màu xanh ở trên bia đá.

Nếu như dựa theo bảng xếp hạng bây giờ, thì vậy hắn đã chiến thắng.

Lúc này, ngôi vị đầu tiên ở trên bảng xếp hạng kia, chính là mấy chữ Sở Hi Thanh: 214 điểm.

Mà ngay sau đó, mấy chục đạo linh quang màu trắng rời xuống từ trên không trung.

Tổng cộng có sáu đạo linh quang rơi xuống trước người Sở Hi Thanh.

Tổng cộng là một ngàn lượng bạc, một chén Ngọc Tâm Quỳnh Tương, tám viên Thiên Nguyên Đan, một giọt Tiên Thần Chi Huyết, một kiện pháp khí thất phẩm, còn có một viên Thần Nguyên Hồi Thiên Đan.

Sở Hi Thanh uống một hơi cạn sạch chén Ngọc Tâm Quỳnh Tương kia, sau đó bắt đầu thu những thứ kia lại.

Pháp khí thất phẩm là một đôi ủng màu trắng bạc, phía trên có những luồng sáng quanh quẩn, còn được vẽ rất nhiều phù văn và đồ án xinh đẹp, tạo hình cũng cực kỳ đẹp.

Thứ này nhìn qua lại giống như một tác phẩm nghệ thuật, vừa nhìn đã biết không phải vật phàm, hoàn toàn không giống với pháp khí thất phẩm.

Sở Hi Thanh dùng tay tiếp xúc, thì một đạo ý niệm của Thần Ngao Tán Nhân truyền vào đầu óc của hắn.

Đây là Đăng Vân Ngoa, là pháp khí do Thần Ngao Tán Nhân luyện chế, cấp độ thất phẩm thượng, có thể cường hóa thân pháp của hai hệ Phong và Lôi, còn có thể điều động sức mạnh phong lôi.

Sở Hi Thanh vừa mới cất những thứ này vào trong người, lại có hai đạo linh quang màu đỏ thẫm rơi xuống trước mặt Sở Hi Thanh.

Đó là một viên ngọc phù được nạm xích kim ở bên ngoài, còn có một cái chìa khóa cỡ lớn hai màu vàng đỏ, dài tầm một thước.

Ngọc phù là tín vật để ra vào và khống chế tòa bí cảnh này, có thể chuyển cho người khác.

Chìa khóa thì là chìa khóa của Vân Hải Tiên Cung, là tín vật để mấy năm sau tham gia quyết chiến, không thể chuyển nhượng.

Thứ này đã trói chặt với nguyên thần của Sở Hi Thanh, một khi Sở Hi Thanh qua đời, cái chìa khóa này cũng mất tác dụng.

Sau khi Sở Hi Thanh xem xong đoạn ý niệm này của Thần Ngao Tán Nhân, vẻ mặt hắn nhất thời thư giãn.

Hắn còn đang lo mang ngọc có tội, cái chìa khóa Vân Hải Tiên Cung này sẽ khiến nhiều người mơ ước, mang đến họa sát thân cho hắn.

Chương 259: Chuyện

Đúng lúc này, Thần Ngao Tán Nhân lại mở miệng lần nữa.

“Tranh đấu bí cảnh đã kết thúc, các ngươi có thể rời đi! Tiếp đó, tòa bí cảnh này sẽ phong bế ba ngày, ba ngày sau người cầm ngọc phù có thể khống chế bí cảnh này.”

Theo Thần Ngao Tán Nhân vung tay áo lên, tất cả mọi người chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, càn khôn đảo lộn.

Khi tầm nhìn của Sở Hi Thanh khôi phục bình thường, hắn phát hiện mình đang đứng ở lối vào của thung lũng ở bên ngoài.

Đại đa số võ tu cửu phẩm đều nằm trong trạng thái hôn mê khi bị đưa ra ngoài bí cảnh.

Bởi vậy, khi bọn họ vừa xuất hiện ở lối vào thung lũng, một đám người liền chen nhau tiến lên, bắt đầu cứu chữa cho đám võ tu hôn mê bất tỉnh.

Sở Hi Thanh nhìn thấy sóng người cuồn cuộn như thủy triều này thì lại sợ hết hồn, theo bản năng mà đè đao bên hông.

Dù sao thì thứ trên người hắn cũng có giá trị ít nhất là vạn lượng bạc, không thể không đề phòng.

Nhưng một chớp mắt tiếp theo, vợ chồng Chu Hùng Bá ngự không mà tới, rơi xuống trước mặt Sở Hi Thanh.

“Để Sở thiếu hiệp chấn kinh rồi, không ngờ lần tranh cướp bí cảnh này lại có biến cố như vậy.” Sau khi rơi xuống đất, Chu Hùng Bá liền nở nụ cười cực kỳ thân thiết, ôm quyền về phía Sở Hi Thanh: “Tuy nhiên, lần này may mà có Sở thiếu hiệp ở đây, bằng không thì hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi!”

Độ Linh Tiên cũng là vẻ mặt chân thành, lời nói ẩn chứa cảm kích: “Lần tranh đấu bí cảnh này hung hiểm đến cực điểm. Nhờ có Sở thiếu hiệp nên đệ tử Chu gia ta mới có thể còn sống. Từ này về sau, thiếu hiệp chính là ân nhân của vợ chồng ta. Nếu thiếu hiệp có chỗ nào cần Chu gia, thì Chu gia ta tuyệt đối sẽ không từ chối.”

Sở Hi Thanh hơi kinh ngạc, vẻ mặt nghiêm túc mà đáp lễ: “Hai vị nói quá lời! Sở mỗ không dám nhận hai từ ân nhân này!”

Hắn có chút được yêu mà sợ, hai vị võ tu tứ phẩm ngũ phẩm mạnh mẽ này quá nhiệt tình, có thể nói là rất kính trọng hắn.

“Thiếu hiệp xứng đáng!” Độ Linh Tiên hơi lắc đầu, lời nói hàm chứa kính phục: “Chúng ta có thể nhìn thấy tình hình bên trong bí cảnh. Khi đó hai người chúng ta thật sự là toát mồ hôi hột, nếu như không phải thiếu hiệp đứng lên ngăn cơn sóng dữ, thì không biết tình hình bây giờ sẽ ra sao. Đặc biệt là ý chí kiên định của thiếu hiệp, dưới áp lực như núi của Tư Đồ Lễ mà vẫn sừng sững không ngã, quả thật là khiến vợ chồng chúng ta bội phục.”

Tất cả những gì nàng nói đều là lời thật lòng.

Thiên phú của Sở Hi Thanh có cao hơn nữa, tiền đồ có rộng lớn hơn nữa, thì cũng không đáng để nàng kính trọng như vậy.

Vấn đề là trước đây không lâu, Chu Hùng Bá còn có ý định từ bỏ tính mạng để cản trở Tư Đồ Lễ.

Đấy là còn chưa nói đến chuyện, nhờ Sở Hi Thanh ở đây mà con trai yêu của nàng mới có thể sống sót.

Không có Sở Hi Thanh, thì chỉ sợ cái tên nhóc thẳng thắn thành thật kia sẽ là hồn quy cửu tuyền.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì hơi cau mày, liếc mắt nhìn về bốn phía chung quanh.

Thì ra người bên ngoài thung lũng có thể nhìn thấy tình cảnh ở bên trong?

Bảo sao hắn đi vào trong đó mà điểm võ đạo vẫn tăng lên.

Mà cũng không đúng!

khi Tư Đồ Lễ hiện thân, điểm võ đạo của hắn bỗng nhiên tăng lên đến gần một ngàn điểm.

Chỉ bằng số người ở ngoài thung lũng này, có thể cung cấp nhiều điểm võ đạo như vậy sao?

Rốt cuộc thì khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì?

Chu Hùng Bá vuốt vuốt râu, lời nói ẩn chứa vẻ cảm thán: “Ba đao cuối cùng của thiếu hiệp thật sự là đặc sắc đến mức để người ta kinh ngạc! Ta thấy toàn thân thiếu hiệp vừa bốc lửa đen, chứng tỏ đã được Ma Thần – Táng Thiên thưởng thức, thức tỉnh huyết mạch Táng Thiên rồi? Vị Ma thần này rất thích dũng sĩ, thiếu hiệp ngươi lọt vào mắt của hắn. . .”

Chu Hùng Bá nói đến đây thì hơi dừng lại, cau mày nhìn về phía bên ngoài.

Giờ phút này, một đội cẩm y vệ võ trang đầy đủ, còn có vô số binh lính mặc trọng giáp đang chạy từ phía ra lại đây.

Đội ngũ của bọn họ chỉnh tề, bước chân vội vã, những mảnh ghép của giáp va chạm vào nhau, phát ra những tiếng ‘cheng cheng’ đinh tai nhức óc.

Chu Hùng Bá híp mắt lại, sau đó liền hừ lạnh một tiếng, quay sang nói với Sở Hi Thanh: “Nơi này khá bất tiện, ta đã bảo người chuẩn bị một bàn tiệc ở Vọng Dương Các trong thành Lâm Hải, để tẩy trần và khánh công cho Sở thiếu hiệp.”

Sở Hi Thanh nghe thấy thế thì mở miệng nói với ý xin lỗi: “Đa tạ ý tốt của Chu thúc, nhưng chuyện khánh công có thể chờ một chút không? Tiểu chất cả gan, muốn mời Chu thúc chuẩn bị cho ta một phần tài liệu của bí dược Dưỡng Nguyên Công tầng bốn. Dưỡng Nguyên Công đã đến cực hạn, cần phải đột phá ngay.”

Dưỡng Nguyên Công của Sở Hi Thanh đúng là đã lên đến cực hạn.

Chương 260: Chuyện (2)

Hắn hấp thụ một đống linh tính của linh dược trong ao thuốc, không chỉ làm cho thiên phú huyết mạch của hắn tăng lên, mà còn rót đầy Dưỡng Nguyên Công của hắn.

Hơn nữa, hiện giờ mà hắn không đột phá thì hắn sẽ cảm thấy rất thiệt thòi ở phương diện điểm võ đạo.

Thời điểm này hắn nào có tâm tư đi uống rượu khánh công với người của Chu gia?

“Đột phá?” Chu Hùng Bá ngưng mắt nhìn Sở Hi Thanh một chút, phát hiện chân nguyên của hắn đã căng phồng, dâng trào, tràn ra cả ngoài.

Đúng là đã đến cực hạn, lại chờ nữa thì chính là trăng tròn sắp lặn.

Hắn nở nụ cười áy náy: “Là Chu mỗ sơ sẩy! Tượng Sơn, ngươi đi tiệm thuốc trong thành, tìm một phần bí dược Dưỡng Nguyên Công tầng bốn cho Sở thiếu hiệp, nhất định phải là bí dược đỉnh cấp nhất, thời gian càng nhanh càng tốt.”

Lúc này, Chu Tượng Sơn lập tức tuân mệnh, rồi vội vàng bước đi về phía ngoài thung lũng.

Hắn không có hỏi Sở Hi Thanh về phương thuốc.

Tài liệu và cách phối chế của Dưỡng Nguyên Công tầng bốn, không phải là bí mật gì với một gia tộc lớn như Chu gia ở Đông Châu.

Thái độ của Vô Tướng Thần Tông với mười nghệ truyền ra ngoài này, chính là truyền bá càng rộng càng tốt.

Đáng tiếc là Quan Tưởng Đồ và Chân Ý Đồ của bọn chúng rất khó chế tác, sản lượng của bí dược sau bát phẩm cũng có hạn, bằng không thì Vô Tướng Thần Tông chỉ hận không thể tất cả võ tu trong thiên hạ đều tu luyện cái này.

Vẻ mặt Sở Hi Thanh sáng lên, hắn đang định lên tiếng cảm ơn, đột nhiên một tiếng cười bất kham truyền đến từ bên cạnh hắn.

“Tên nhóc!”

Theo tiếng nói này, một người tầm hai mươi tuổi có khuôn mặt đẹp đẽ và âm nhu xuất hiện, hắn lăng không đi đến trước mặt Sở Hi Thanh.

Giữa trán của người này còn có một phù văn yêu dị màu tím, trên người mặc một bộ áo xanh, bên ngoài khoác áo trắng, phía sau áo trắng có xăm hai chữ Vô Pháp, khí thế bàng bạc.

Thân hình cao lớn của hắn trôi nổi trên không trung, khoanh tay trước ngực, từ trên cao nhìn xuống Sở Hi Thanh: “Thú vị, không ngờ Đông Châu lại có một dũng sĩ như ngươi. Nghị lực và lòng dũng cảm của ngươi đều rất không tầm thường. Nếu như ngươi không chết non, thì tương lai nhất định có hi vọng vào tam phẩm.”

Cả đời Tư Vô Pháp đã gặp qua vô số hạng người thiên phú trác tuyệt, vì vậy hắn không để ý đến thiên phú và ngộ tính của Sở Hi Thanh lắm.

Hắn chỉ thưởng thức lòng can đảm và nghị lực của Sở Hi Thanh, đây mới chính là trụ cột để võ tu leo lên đỉnh phong.

Mà ngay khi Tư Vô Pháp nói xong, trong tầm mắt của Sở Hi Thanh lại có từng bông từng bông pháo hoa nổ tung.

Số lượng điểm võ đạo của Sở Hi Thanh lại tăng hơn ba mươi điểm.

Trong lòng hắn lại cảm thấy hối hận không thôi.

Dựa theo tỷ lệ năm phần mười để tính, thì một câu nói vừa rồi đã làm hắn thiệt thòi hơn ba mươi điểm võ đạo.

Trên mặt Sở Hi Thanh thì tỏ vẻ nghiêm túc, ôm quyền thi lễ: “Cảm ơn tiền bối tán thưởng, nhưng chỉ là tam phẩm thì lại có chút coi thường tại hạ rồi.”

Hắn không nhận ra đối phương, lại nghe tiếng nói của người này, thì mới biết đây là Tư Vô Pháp từng ẩn nấp trên đám mây.

Cái áo khoác màu trắng này cũng đã tỏ rõ thân phận của người này rồi.

Tư Vô Pháp nghe vậy thì sững sờ, hắn cảm thấy hơi bất ngờ, sau đó lại cười ha ha: “Tên nhóc nhà ngươi không tệ! Là ta coi thường ngươi. Võ tu chúng ta, phải có khí thế không ai ngoài ta như vậy mới đúng.”

Sau đó, hắn chắp hai tay sau lưng, vẻ mặt trịnh trọng nói: “Hôm nay, ngươi cứu sư điệt ta một mạng trong bí cảnh, tỷ đệ chúng ta nhận ơn này của ngươi. Ngày sau, nếu như ngươi gặp rắc rối gì ở kinh thành và hai châu Hà và Lạc, thì có thể báo họ tên của hai người chúng ta.”

Hắn nói xong câu này, liền nắm lấy Tư Hoàng Tuyền ở bên cạnh, chuẩn bị ngự không mà đi.

Lúc này, thần sắc Sở Hi Thanh hơi động, hắn nhìn về phía Tư Hoàng Tuyền đã tỉnh lại: “Hoàng Tuyền lão đệ, xin hỏi ngươi có thể bán cho ta viên Thần Nguyên Hồi Thiên Đan trong tay ngươi không? Sở mỗ nguyện lấy ba ngàn lượng bạc và hai giọt Tiên Thần Chi Huyết ra đổi với ngươi.”

Tiên Thần Chi Huyết không có tác dụng gì với hắn, trong ao thuốc kia còn có tận hơn 200 Tiên Thần Chi Huyết kìa.

Dù bây giờ Sở Hi Thanh dùng tiếp, hắn cũng không thể thức tỉnh thiên phú huyết mạch.

Nhưng có thêm một viên Thần Nguyên Hồi Thiên Đan, thì có thể giúp Sở Vân Vân khôi phục một phần thực lực.

Ánh mắt Tư Hoàng Tuyền lập lòe, nhưng không thể làm bất cứ động tác gì.

Trên người hắn vẫn còn có Khiên Tâm Cổ, lại bị Táng Thiên Thần Hỏa thiêu đốt một thời gian, lúc này càng không thể động đậy.

Tư Vô Pháp nghe thấy thế thì buồn cười, hắn tiện tay ném bình thuốc về phía Sở Hi Thanh: “Tặng cho ngươi!”

Tỷ đệ bọn họ xuất thân giàu có, tuy rằng của cải kém xa Thần Ngao Tán Nhân, nhưng cũng không để một viên Thần Nguyên Hồi Thiên Đan vào mắt.

Chương 261: Sát cơ

Tư Vô Pháp dẫn Tư Hoàng Tuyền bay lên mây trời, hoành không mà đi. Sau đó, lại có rất nhiều người đến tìm Sở Hi Thanh.

Tất cả đều không ngoại lệ, đều là nói lời cảm ơn với Sở Hi Thanh.

Lần tranh đấu bí cảnh này, tuy rằng Sở Hi Thanh chém gần hai mươi người, nhưng mà nhờ có hắn nên mới còn nhiều người sống sót như vậy.

Đặc biệt là mấy chục vị võ tu cửu phẩm sống sót đến cuối cùng này, đều là trụ cột đời tiếp theo của các phe phái và thế lực, điều này không thể không làm cho bọn họ cảm kích và vui mừng.

Nếu như không phải Sở Hi Thanh hạ thủ lưu tình, lại phá hoại Huyết

Nguyên Hóa Sinh của Tư Đồ Lễ, thì tất cả những người này sẽ chết sạch.

Ngay cả một con Tiếu Diện Hổ như Lộ Triết cũng lộ ra vẻ chân thành: “Sở thiếu hiệp, trước khi về Tú Thủy thì nhất định phải đến Lộ gia bảo chúng ta làm khách. ân đức của thiếu hiệp với Lộ gia ta, Lộ mỗ vô cùng cảm kích, xin mời thiếu hiệp phải nể mặt đến dự tiệc, cho Lộ gia ta có cơ hội báo đáp một hai.”

Lộ Trần không phải đứa con trai duy nhất của hắn, nhưng lại là đứa con xuất sắc nhất của hắn.

Mấu chốt là phạm vi ba mươi dặm quanh tòa bí cảnh này, có một phần ba thổ địa thuộc về Lộ gia bọn họ.

Lần này nhờ có Sở Hi Thanh, thổ địa và nông dân của Lộ gia mới tránh được một kiếp, Lộ Triết không thể không biểu thị một chút.

Bạch Mi Đao - Ứng Phi Long thì còn hơn một bậc, thần sắc hắn xúc động, trực tiếp nhét một cái lệnh bài vào trong tay Sở Hi Thanh: “Từ nay về sau, Sở thiếu hiệp chính là bạn của Ứng mỗ. Chỗ khác thì không dám nói, nhưng ở quận Lâm Hải này, ai dám đối nghịch với thiếu hiệp, thì chính là đối nghịch với Hải Diêm Bang chúng ta.”

“Ngoài ra, thiếu hiệp có thể cầm cái lệnh bài này đến bất cứ phân đà nào của Hải Diêm Bang, ngươi có thể điều hành năm mươi người để sử dụng. Ngoài ra, nếu như Sở thiếu hiệp muốn làm buôn bán về muối và hải sản, hoặc là muốn thu mau bất cứ kỳ trân dị bảo nào ở hải ngoại, thì cứ đến tìm Hải Diêm Bang ta. Chúng ta sẽ cho ngươi cái giá ưu đãi nhất.”

Hắn cũng không phải chỉ vì ơn cứu mạng và nương tay với Ứng Hạo Bạch của Sở Hi Thanh.

Cách nơi này chỉ mười bảy dặm, Hải Diêm Bang bọn họ có một tòa bến cảng riêng, hàng hóa ở bên đó có thể lên trên gần năm triệu lượng bạc.

Đám thế gia và thế lực ở Lâm Hải này, tất cả đều rất nhiệt tình với Sở Hi Thanh.

Trân Châu Tiên – Chu Hà của Thủy Vân Cung lời ít mà ý nhiều, vị này đỡ Trác Bạch Vân vẫn hôn mê chưa tỉnh, sắc mặt lạnh lẽo: “Thiếu cung chủ nhà ta nợ ngươi một mạng, ngay sau thiếu hiệp có chỗ khó xử, cần người hỗ trợ, thì ngươi có thể bảo người đưa tin cho hắn.”

Trưởng lão Thi Cửu Mệnh của Thi Sơn Môn thì không lộ diện, mà nhẹ nhàng ném một cái gương sắt màu đen cho Sở Hi Thanh.

Cái gương sắt này dài tầm một thước, tạo hình cổ điển, phía trên còn có hai chữ Thi Sơn.

Bên dưới Thi Sơn là ba sợi bạc và một sợi vàng.

Sở Hi Thanh cầm cái gương sắt này lên, nhưng lại không hiểu ra sao, Chu Hùng Bá liếc mắt một cái, lại cười nói: “Đây là Thi Sơn Giám, vị Thi trưởng lão này thật hào phóng. Từ nay về sau, thiếu hiệp cầm thứ này, mỗi năm có thể đến Thi Sơn Môn mượn ba bộ Ngân Thi thất phẩm, hoặc là một bộ Kim Thi lục phẩm, có thể miễn phí sử dụng ba ngày.”

“Nhưng vượt qua ba ngày thì phải trả tiền, còn phải bảo dưỡng đám sát thi này, khá là rắc rối. Sát thi thân như kim thiết, sức mạnh cực lớn, lại không sợ chết, nếu như trong tay ngươi có nhiều bạc, lại có thuật sư bão dưỡng cho ngươi, thì thuê chúng nó vẫn rất là có lời. Thi Sơn Môn bọn họ chuyên làm ăn loại này, Chu gia chúng ta thỉnh thoảng sẽ thuê vài con.”

Sở Hi Thanh hơi nhướn mày lên, cẩn thận cất cái gương sắt này vào trong tay áo.

Thứ này có thể lấy ra để cứu mạng vào một số thời điểm.

Tại quận Tú Thủy, cao thủ lục phẩm cũng không có bao nhiêu.

Mà ngay khi Sở Hi Thanh lên tinh thần để xã giao với mọi người, tại trên một đỉnh núi khác, Lục Loạn Ly đang gãi gãi mặt, nàng vẫn không thể tưởng tượng nổi: “Vậy. . . vậy là không sao rồi à?”

Nàng còn tưởng rằng Sở Hi Thanh quá xui xẻo, đi đến nơi nào cũng gặp phải họa sát thân.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, thì kẻ xui xẻo phải là người khác mới đúng.

Lần này, nếu như không có Sở Hi Thanh, thì tám chín phần mười là Huyết Nguyên Hóa Sinh của Tư Đồ Lễ sẽ thành công, tên này quả thật là đen đủi đến không ai bằng.

Trong lời nói của nàng còn tràn đầy khó hiểu: “Nhưng hắn trở nên lợi hại như vậy từ bao giờ? Dù có thức tỉnh trong chiến đấu đi chăng nữa, dù có đốn ngộ trong chiến đấu đi chăng nữa, thì cái này cũng quá khoa trương rồi!”

Rõ ràng là Sở Hi Thanh vẫn luôn nằm trong tầm mắt của nàng, nhìn qua thì cũng chỉ như vậy thôi.

Nhưng với sức chiến đấu mà Sở Hi Thanh đã thể hiện, thì hắn có tư cách đi vào top 70 trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng, thậm chí còn có thể bước vào Thanh Vân Tổng Bảng.

Cái này lại như gà mái ấp trứng, nàng tưởng mình đang ấp một con gà con, kết quả bên trong trứng lại là một con chim ưng.

Chương 262: Sát cơ (2)

Tuy nhiên, tình cảnh vừa rồi của Sở Hi Thanh quả thực là có chút oai hùng.

Lục Loạn Ly nghĩ đến cảnh Sở Hi Thanh thất khiếu chảy máu nhưng vẫn không chịu nhận thua, nhất định phải chọc thủng cấm trận bên ngoài ao thuốc mới thôi. Nàng vừa cảm thấy đau lòng, lại có tâm tình không tên bắt đầu sinh sôi trong lồng ngực.

Bất tri bất giác, nàng lại nhớ đến cảnh Sở Hi Thanh một tay cầm đao, đứng che chở ở trước mặt mình trong Hỏa Cốt Quật.

Khóe môi của Sở Vân Vân lại cong lên, nở một nụ cười, rồi thu hồi ánh mắt từ trên người Sở Hi Thanh.

Sau đó, nàng nhìn về phía xa xa, nhìn về phía tòa ao thuốc ở trong bí cảnh.

Mí mắt Sở Vân Vân híp lại thành một đường, vẻ mặt như đang suy tư.

Nàng đang ước định sức mạnh của mình bây giờ, độ khả thi khi công phá cậm trận kia là bao nhiêu.

Một lát sau, Sở Vân Vân hơi lắc đầu, nàng từ bỏ cái suy nghĩ này.

Hiện giờ, nàng không chỉ mất chân nguyên, mà ngay cả thiên phú huyết mạch cũng bị phong ấn một bộ phận chủ chốt.

Thực lực tổng hợp của nàng không mạnh bằng Tư Đồ Lễ.

Khi nàng cưỡng ép xâm nhập tòa bí cảnh này, chỉ ba cái hô hấp là đám Vân Hải Kiếm Khôi kia sẽ vượt không mà hàng lâm đến đây.

Nàng không có cơ hội hấp thu ao thuốc kia.

Ngoài ra, dường như Thần Ngao Tán Nhân trong bí cảnh này có chút vấn đề, không thể làm bừa được. . .

Còn nữa, khi nghĩ đến chuyện người khác đã tắm qua, thì Sở Vân Vân vẫn cảm thấy hơi chán ghét.

“Đi thôi, nơi này nóng quá!” Sở Vân Vân che dù, quay người chuẩn bị đi xuống dưới núi.

Nhưng lúc này, ánh mắt nàng lóe lên, nàng lại trông thấy một người.

Sở Vân Vân bỗng nhiên dừng chân, ánh mắt nhìn chằm chằm vào phía bên kia.

Đó là một thanh niên có dáng người cao to, trên người mặc chiến giáp của Thiên hộ Cẩm y vệ, bên ngoài khoác áo chuồn.

Người này khoảng tầm hai mươi tuổi, dưới khóe mắt có một nốt ruồi chu sa.

Khí chất của hắn già dặn, đường nét ngũ quan có hơi tương tự với Sở Hi Thanh.

Người này đang đứng cách đó tầm một trăm bước, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh, trong mắt còn mang theo vẻ kinh ngạc và nghi ngờ.

Sở Vân Vân nhận ra người này, Sở Chính Dương, con thứ của tam phòng Kinh Tây Sở thị!

Trên Danh Hiệp Bảng của Luận Võ Thần Cơ có ảnh của tất cả mọi người, mà người này mới leo lên Danh Hiệp Bảng của Lạc Châu vào hai tháng trước.

Tại sao người này lại ở đây?

Nhìn bộ quần áo Thiên hộ Cẩm y vệ trên người hắn, là bị chuyển việc đến Đông Châu?

Ngay sau đó, sắc mặt Sở Vân Vân đã khôi phục bình thường, nàng tiếp tục che dù đi xuống núi.

Lúc trước, khi hai bọn họ trốn từ trong lăng mộ ra, vừa không có thuật dịch dung ngụy trang, lại không có phương pháp biến xương dịch hình.

Nhưng may mà nàng từng dùng một loại kỳ trân của Thượng giới, nên gương mặt đã trở lại khoảng mười ba tuổi.

Mà tuy rằng dung mạo của Sở Hi Thanh không thay đổi, nhưng ngày xưa hắn bị Kinh Tây Sở thị giam lỏng, không được bước ra cổng một bước, cho nên cũng chỉ có vài người là biết mặt mũi của hắn.

Hai người bọn họ mai danh ẩn tích của quận Tú Thủy, bị người khác nhận ra là một khả năng rất nhỏ bé.

Sở Vân Vân cũng biết đây là một mầm họa rất lớn, sớm muộn gì cũng sẽ mang đến phiền phức cho bọn họ.

Nàng chỉ không ngờ là, thời gian này sẽ đến nhanh như vậy.

Lục Loạn Ly hoàn toàn không nhận ra vẻ khác thường của Sở Vân Vân, nàng chỉ thấy hơi không nỡ, cuối cùng chỉ nhìn Sở Hi Thanh thêm một chút, rồi mới đuổi theo bước chân của Sở Vân Vân.

Nàng cười tủm tỉm hỏi: “Vân Vân, bây giờ ngươi trở về quận Tú Thủy hay là ở lại Lâm Hải? Ta còn có chuyện quan trọng khác ở Lâm Hải, có lẽ là không thể ở cùng ngươi.”

Chuyện này rất đúng ý Sở Vân Vân, nàng thản nhiên gật đầu một cái: “Sư tỷ, ngài cứ tự tiện, lát nữa ta có thể sẽ đi tìm huynh trưởng, sau đó ở lại quận Lâm Hải vài ngày với hắn.”

“Ngươi muốn tìm Sở Hi Thanh?” Lục Loạn Ly nghe thấy thế thì hơi cứng lại, vẻ mặt bắt đầu lúng túng: “Chuyện này. . . Vân Vân, ngươi gặp ca ca ngươi thì đừng nói chuyện ta cũng đi theo đến Lâm Hải, được không?”

Nàng cảm thấy hơi là lạ, một cô bé lại chạy ngàn dặm xa xôi đến Lâm Hải vì một tên nam nhân, chuyện này mà truyền ra ngoài thì sẽ tạo thành hiểu lầm mất.

Sở Vân Vân nghe thấy thế, khóe môi hơi cong lên, nàng thấy hơi buồn cười: “Có thể, đây là việc riêng của sư tỷ, nếu sư tỷ không muốn thì ta sẽ không nhắc đến.”

Vẻ mặt Lục Loạn Ly lập tức buông lỏng, nàng biết Sở tiểu muội này đã nói là sẽ làm.

Một lát sau, hai người đi xuống chân núi, sau đó chào tạm biệt nhau.

Lục Loạn Ly muốn đến quận thành Lâm Hải, Sở Vân Vân thì lại chờ Sở Hi Thanh đi ra.

Mà ngay khi Sở Vân Vân nhìn thấy bóng người của Lục Loạn Ly biến mất khỏi tầm mắt. Ánh mắt của nàng từ từ trở nên lạnh lùng, nhìn về phía lối vào thung lũng.

Chương 263: Như cha

Cùng lúc đó, ở nơi núi rừng càng sâu xa hơn.

Bạch Tiểu Chiêu đang đứng trên một ngọn cây, nhìn về phía Sở Hi Thanh ở xa xa.

Nàng chính là yêu loại, không thể dung thân tại nơi đó, cho nên sau khi được đưa ra khỏi bí cảnh thì đã tiềm hành đến nơi này.

Mà không lâu sau, cô gái mặc áo trắng đưa Bạch Tiểu Chiêu đến đây cũng xuất hiện tại chỗ này.

Khi cô gái đứng trên một nhánh cây thô và to, ánh mắt của nàng liền bị hấp hấp bởi bốn cái đuôi sau lưng Bạch Tiểu Chiêu.

Đầu tiên, nàng tỏ vẻ vui mừng, sau đó hơi khom người.

“Đại nhân, ta đoán là tướng sĩ của triều đình sẽ phong tỏa ngọn núi này, chúng ta nên rời đi.”

Yêu tộc bọn họ vẫn lấy huyết mạch làm chủ.

Đại yêu của huyết mạch cao quý, trên người sẽ có uy áp với tất cả huyết mạch thấp hơn.

Lê Sơn Lão Mẫu coi trọng nhất chính là huyết mạch mạnh yếu, tôn ti trên dưới.

Mặc dù cô gái áo trắng là ngũ phẩm, nhưng huyết mạch lại kém xa Bạch Tiểu Chiêu.

Phải biết rằng Phong Sinh Thú mạnh mẽ nhất thế gian này cũng chỉ có thất vĩ mà thôi.

“Ngọc tỷ, sao ngươi lại gọi ta là đại nhân? Ta chính là do Ngọc tỷ ngươi nuôi lớn mà!” Bạch Tiểu Chiêu cau mày lại, ánh mắt hàm chứa bất mãn: “Trong mắt của ta, Ngọc tỷ như mẹ của ta vậy.”

Cô gái áo trắng thấy buồn cười: “Đây chính là quy củ của Lê Sơn, chúng ta không thể làm hỏng quy củ.”

Sau đó, nàng đưa tay nắm lấy cái cổ của Bạch Tiểu Chiêu, rồi nhanh chóng lao xuống núi.

“Khoan đã!” Bạch Tiểu Chiêu không nhìn thấy Sở Hi Thanh thì chỉ cảm thấy thất vọng và mất mát. Nàng có chút không vui, cố gắng giãy dụa: “Tộc nhân ở trong bí cảnh thì phải làm sao bây giờ? Ta đã đáp ứng chúng nó là sẽ đưa chúng nó ra khỏi bí cảnh.”

“Đại nhân không cần để ý chuyện này.” Cô gái áo trắng đi lại giữa địa hình núi rừng phức tạp, thân hình của nàng như mây như khói, qua lại như giẫm trên đất bằng: “Tòa bí cảnh này sẽ được Lâm Hải Chu gia khống chế và quản lý, ta sẽ tiếp xúc với bọn họ, sau đó đưa những tộc nhân này đến Lê Sơn.”

“Nhưng mà ta còn phải báo ân!” Bạch Tiểu Chiêu bỗng nhiên biến thành một con chồn tuyết, nàng cảm giác như vậy sẽ dễ phát lực hơn: “Ngươi không biết, khi đó hắn đã cứu mạng của ta, ta còn hút rất nhiều máu từ ngực hắn, đây chính là ơn cho ăn. Còn nữa, tướng mạo của ta cũng bắt nguồn từ hắn. Ta coi Ngọc tỷ như mẹ, cũng kính hắn như cha.”

Khóe môi của cô gái áo trắng nhất thời co quắp vài cái.

Cái gì mà như mẹ như cha? Đứa nhỏ này nói chuyện thật là.

Tuy nhiên, chuyện Bạch Tiểu Chiêu vừa nói đúng là một chuyện lớn.

Sở Hi Thanh kia đúng là đã có ơn tái tạo với Bạch Tiểu Chiêu nhà nàng.

Lê Sơn luôn coi trọng nhân quả, có ơn thì không thể không báo.

Mặt cô gái áo trắng vẫn thản nhiên như không: “Vậy ngươi bây giờ có thể báo cái gì hả? Thực lực của vị Sở thiếu hiệp kia vượt qua ngươi không biết bao nhiêu lần, hiện giờ còn sở hữu huyết mạch Táng Thiên, lại hấp thu một đống linh dược. Không biết thiên phú huyết mạch của hắn bây giờ đã lợi hại đến mức nào rồi. Bây giờ ngươi có thể giúp được hắn cái gì?”

Bạch Tiểu Chiêu nhất thời cứng lại, không còn giãy dụa nữa.

“Bây giờ ngươi nên về Lê Sơn! Hai tháng rưỡi sau chính là Đế Lưu Tương. Đây là cơ duyên lớn sáu mươi năm mới có một lần của yêu tộc chúng ta. Với thiên phú huyết mạch của ngươi bây giờ, có thể chiếm cứ một vị trí quan trọng, một đêm hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt của mấy trăm năm. Đây chính là cơ hội một bước lên trời của Tiểu Chiêu ngươi, khi đó ngươi mới có thể giúp đỡ hắn. . .”

Cái gọi là Đế Lưu Tương, bắt nguồn từ nhật nguyệt, là tinh hoa tinh khiết nhất của nhật nguyệt.

Mỗi sáu mươi năm một lần, trong đêm trăng giao thừa sẽ bao hàm Đế Lưu Tương. Hình dạng như vô số quả trám, vạn đạo sợi vàng rơi xuống nhân gian, cây cỏ được khí tức này có thể trở thành yêu, hồ ly quỷ mị ăn vào thì sẽ có thần thông.

Yêu tộc coi trọng huyết mạch là bởi vì huyết mạch yếu ớt thì tu luyện vài ngàn năm cũng chưa chắc có thể đắc đạo.

Nhưng nếu như có huyết mạch mạnh mẽ, thì chỉ cần một lần Đế Lưu Tương là có thể tích trữ yêu lực của mấy trăm năm.

Chiến kỹ và thần thông của tổ tiên chúng nó truyền xuống, tất cả đều được ẩn giấu trong huyết mạch bản thân, chỉ cần yêu lực và độ tinh khiết của huyết mạch đến một trình độ nhất định thì sẽ có thể nắm giữ, căn bản là không cần tu hành và tìm hiểu.

Sau đó, cô gái mặc áo trắng lại nhìn về phía lối vào thung lũng một chút: “Yên tâm về Lê Sơn đi, trước khi ngươi quay lại, ta sẽ để ý hắn cho ngươi, tóm lại là sẽ cho ngươi cơ hội báo ơn!”

. . .

Tân nhậm Thiên hộ Cẩm y vệ quận Lâm Hải là Sở Chính Dương đang đứng ở lối vào thung lũng, hắn hơi khom người, nghe Vạn hộ Cẩm y vệ của Đông Châu là Giản Trung Lưu nói chuyện.

Người sau là lấy sức mạnh pháp thuật, biến ảo thân hình tại đây từ một nơi cách đâu hai ngàn dặm.

Vị Vạn hộ Cẩm y vệ này tầm bốn mươi tuổi, mặt tròn tai lớn, mũi thẳng miệng vuông, một bên quai hàm còn có một bộ râu da chồn, dung mạo cực kỳ uy vũ.

Sắc mặt của hắn đã đen xì như đáy nồi, đây là sau khi nhận được tin tức từ bên Lâm Hải, làm cho tâm trạng của hắn cực kỳ xấu.

Chương 264: Như cha (2)

“Tên khốn Tư Đồ Lễ này nên bầm thây vạn đoạn!” Giản Trung Lưu chắp tay sau lưng, vẻ mặt lạnh lùng: “Chính Dương, ý của điện hạ là ép vụ án này xuống. Hiện giờ trong triều đã có tiếng gió, rất có thể bệ hạ sẽ để Lễ bộ thị lang Trương đại nhân tiếp nhận Lại bộ. Chúng ta không thể để chuyện này làm hỏng tiền đồ của Trương đại nhân được.”

Sở Chính Dương không khỏi ngây người: “Vạn hộ đại nhân, chuyện này ép xuống được sao? Khi đó có không dưới ngàn người nhìn thấy, các thế lực của Đông Châu cũng tổn thất hơn bốn trăm tên đệ tử tinh anh, bây giờ bọn họ tràn đầy oán khí với triều đình, chỉ sợ sẽ không phối hợp. Mà khi đó còn có ý chí của Ma Thần – Táng Thiên. . .”

“Chuyện này phải nhìn năng lực của ngươi rồi!” Sắc mặt Giản Trung Lưu lạnh lẽo, ánh mắt bễ nghễ mà nhìn hắn: “Bằng không thì dựa vào cái gì mà điện hạ điều ngươi đến Lâm Hải, tiếp nhận Thiên hộ sở của Lâm Hải? Chỉ bằng chuyện ngươi mới hai mươi hai tuổi mà có tu vị lục phẩm thượng sao?”

Sở Chính Dương nhíu chặt lông mày, sau đó thần sắc nghiêm túc nói: “Việc này cực kỳ vướng tay vướng chân, nhưng thuộc hạ sẽ cố gắng. Thuộc hạ cũng có phỏng đoán là, có một đại ma hung ác đã giết chết Tư Đồ Lễ, sau đó giả mạo thân phận của Tư Đồ Lễ để làm ra cái đại án khiến cho người ta nghe mà kinh hãi này. Thuộc hạ sẽ đi đến thăm từng thế lực ở Đông Châu, để nói rõ ràng chuyện này cho bọn họ biết.”

“Giả mạo thân phận? Cái ý tưởng này không tệ!” Giản Trung Lưu hơi mỉm cười, vỗ vỗ vai của Sở Chính Dương: “Nhưng mà, không phải là cố gắng, mà là nhất định phải làm tốt. Tại thời gian mấu chốt này, Lễ bộ và Luận Võ Lâu nhất định không thể xảy ra chuyện gì, không thể cho đám gian nịnh trong triều có cơ hội công kích Trương đại nhân. Chính Dương, đối với điện hạ, đối với ta và người thì Lại bộ đều cực kỳ quan trọng.”

Sau khi hắn nói xong, cái bóng người hư ảo này đã tiêu tan không còn hình bóng.

Sở Chính Dương thì lại nhíu chặt lông mày, nhanh chân đi đến bên cạnh một chiếc xe ngựa có thân xe lơ lửng ở không trung.

“Mau chạy đến thành Lâm Hải, đến đại trạch của Chu gia!”

Ngay sau khi xe ngựa chậm rãi khởi động, Sở Chính Dương liền rơi vào suy tư.

Sở Chính Dương không nghĩ đến chuyện che đậy cọc đại án mà Tư Đồ Lễ tạo thành kia.

Dưới cái nhìn của hắn, thật ra thì chuyện này rất dễ xử lý.

Đơn giản chính là trao đổi lợi ích, có đủ lợi ích thì đám người kia sẽ ngậm miệng thôi.

Điều để Sở Chính Dương để ý chính là cái tên Sở Hi Thanh kia.

Người này rất giống với vị đường đệ đã bị chôn sống của hắn, dung mạo và ngũ quan kia như được đúc từ một khuôn.

Là trùng hợp sao?

Nói đến mới nhớ, mấy vị thúc bá kia của mình vẫn không thể nắm giữ hai cái chí bảo truyền thừa của Sở gia bọn họ.

Toàn bộ gia tộc bọn họ đều không hiểu được nguyên do trong đó.

Nhưng nếu như con trai trưởng của Sở gia bọn họ, chủ nhân chân chính của hai cái chí bảo kia vẫn còn sống trên cõi đời này thì sao?

Trái tim Sở Chính Dương co rụt lại, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo.

“Dừng xe! Bách hộ Nghiêm Đan ở đâu? Mau bảo hắn đến đây một chuyến. . .”

Hắn phải điều tra rõ ràng về Sở Hi Thanh này mới được.

Cùng đúng lúc này, Sở Chính Dương liền nghe thấy một tiếng ‘oanh’ vang vọng, toa xe bên trái của hắn đã bị người đánh nát bấy.

Sau đó, một bóng người nhỏ gầy màu đen xuyên không mà vào như rồng vào biển lớn.

Sở Hi Thanh lấy làm kinh hãi, liếc mắt nhìn qua.

“Ngươi là?”

Con ngươi Sở Chính Dương lập tức co rút lại, bên trong tràn đầy vẻ rung động.

Người mặc áo đen này che mặt, hắn không nhìn thấy dung mạo. Nhưng Sở Chính Dương nhận ra một chiêu này, chính là Vạn Thần Kiếp của Tần Mộc Ca.

Vị Bá Võ Vương này và tên nghiệp chướng kia vẫn chưa chết!

Một chớp mắt tiếp theo, đầu của Sở Chính Dương đột nhiên nổ tung, nát bấy thành bột máu và cặn bã.

. . .

Đại trạch của Chu gia, bên trong một gian phòng yên tĩnh ở bên trái viện. Sở Hi Thanh ngồi xếp bằng trên một cái bồ đoàn, trước người của hắn là một chén thuốc đang bốc lửa.

Tài liệu chính của bí dược Dưỡng Nguyên Công tầng thứ tư là San Hô Hắc Hỏa từ đáy biển, mà đúng lúc Lâm Hải Chu gia nắm giữ hai phẩm mười sản lượng San Hô Hắc Hỏa của.

Chu Tượng Sơn cung cấp cho hắn San Hô Hắc Hỏa tốt nhất, lại còn cực kỳ nhiều. Rất nhiều đầu đinh, vào tay ấm áp, mặt người đen thùi lùi, nhưng sau khi gặp nước thì toàn thân sẽ biến thành một khối Hỏa ngọc màu đỏ thẫm.

Cuối cùng, sau khi phối chế thành bí dược thì nó có dáng vẻ như thế này, mùi thuốc và ngọn lửa bốc cao mấy trượng ở trước mặt Sở Hi Thanh.

Ngọn lửa kia không ngừng vặn vẹo, như là có một mỹ nhân đang khiêu vũ nhảy múa ở bên trong đó vậy.

Bí dược tầng bốn có yêu cầu như vậy, nhất định phải uống vào khi lửa còn chưa có tắt.

Hai mắt Sở Hi Thanh tràn đầy nghi ngờ.

Thuốc bốc lửa cũng có thể uống? Không sợ bỏng dạ dày sao?

Tuy nhiên, mọi người đều uống như vậy, nên chắc là không có vấn đề.

Chương 265: Nguyên công bát phẩm hạ

Sở Hi Thanh nhắm hai mắt lại, cầm chén thuốc lên rồi uống một hơi cạn sạch.

Sau khi hắn dùng chén thuốc này xong, liền cảm thấy như vừa nuốt một khối băng.

Lại tựa như có một đoàn nước đá tưới vào gáy của hắn, làm cho hắn lạnh từ đầu đến chân.

Sau đó, cảm giác cũng tương tự như hai lần trước, trong xương thấy ngứa ngáy, khí huyết dâng trào.

Điều khác biệt duy nhất là, Sở Hi Thanh cảm thấy tinh thần của mình sung sướng đê mê, tựa như thân thể của mình chia ra thành hai cá thể khác nhau, mà thần niệm trong đó lại cực kỳ phong phú, tựa như bên trong xương đã có máu thịt sinh sôi.

Tuy nhiên, đây chỉ là ảo giác của hắn, là do sức mạnh tinh thần của hắn tăng lên quá nhiều tạo thành, hơn nữa, nó chỉ kéo vài vẻn vẹn không đến ba cái hô hấp.

Tu vị của võ giả được chia làm cửu phẩm mười tám cấp, mỗi một phẩm đều phân chia thượng và hạ là có nguyên do.

Phẩm và cấp trong đó khác nhau ở chỗ nguyên thần.

Cửu phẩm hạ tăng lên cửu phẩm thượng, chỉ là cường hóa tố chân thân thể, mà cửu phẩm thượng thăng lên bát phẩm hạ, thì lại có thể tăng sức mạnh nguyên thần của bọn họ lên trên diện rộng.

Sau này võ giả tu luyện võ ý, điều động các loại lực lượng tự nhiên, thậm chí là nắm núi nhiếp biển, thì đều cần sức mạnh nguyên thần này.

Khoảng tầm một canh giờ sau, những thứ khác thường trong cơ thể Sở Hi Thanh đã khôi phục bình thường.

Đầu tiên, Sở Hi Thanh mở bảng nhân vật của mình ra xem.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Bát phẩm thượng (thật).

Võ đạo: Truy Phong đao pháp (tầng bốn), Khinh Vân Tung (tầng bốn), Trục Điện Chỉ (tầng một).

Võ ý: Nhai Tí tàn ý (tầng năm), Phong Lôi võ ý (tầng hai).

Nguyên công: Dưỡng Nguyên Công (tầng bốn / bát phẩm hạ).

Điểm võ đạo: 232.

Thiên phú: Thần Thương (nhị giai), Táng Thiên (nhất giai), Thuần Dương (tam giai), Thái Thượng Thông Thần (nhất giai), Truy Phong Trục Điện Chi Thủ (tam giai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (tam giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú.

Tuổi thọ: 117 ngày.

Sở Hi Thanh liếc mắt một cái, vẻ mặt hơi buông lỏng.

Cột danh vọng đã biến về màu sắc bình thường, mà còn trực tiếp nhảy đến bát phẩm thượng (thật).

Những cái khác thì không có thay đổi gì, chỉ có Dưỡng Nguyên Công tăng lên tầng thứ tư, sau đó tuổi thọ đến 117 ngày.

Số lượng tuổi thọ vượt quá 60 ngày, Sở Hi Thanh liền không để ý lắm.

Thiên phú Thuần Dương của hắn rất mạnh, cơ bản là có thể trung hòa âm sát và hàn độc của Lục âm Hoàn Hồn Chú.

Sức mạnh Thuần Dương mà Sở Hi Thanh tu luyện hàng ngày, thừa sức dùng để ‘trả nợ’, cộng thêm một ít thuốc phụ trợ, đã không còn nguy hiểm đến tính mạng.

Bây giờ, Thuần Dương của hắn đã tăng lên tam giai, thì càng không cần lo lắng đến tuổi thọ.

Sau đó, Sở Hi Thanh ở trong phòng lại bắt đầu thử chân nguyên, sức mạnh, tốc độ xuất thủ và thân pháp của mình một chút.

Lượng chân nguyên của hắn tăng lên khoảng tám lên khoảng tám lần.

Tuy nhiên, chất lượng chân nguyên cũng tăng rất nhiều, được áp súc và tinh luyện khoảng tầm bảy phần mười.

Đừng thấy chỉ là bảy phần mà nhầm, uy lực của chúng nó đã khác xa ngày trước.

Tình huống bây giờ hơi khác với những gì mà trong sách miêu tả, Dưỡng Nguyên Công tầng thứ tư, chất lượng chân nguyên bình thường sẽ tăng khoảng bốn đến năm phần mười.

Nhưng mà chân nguyên của hắn lại tăng lên nhiều hơn rất nhiều những gì trong sách miêu tả.

Sở Hi Thanh đoán rằng đây là tác dụng của Thuần Dương tam giai.

Thuần Dương tam giai có thể tăng lượng chân nguyên trên diện rộng, lại sinh sôi lực lượng Thuần Dương, hiệu quả này được thể hiện ở mọi phương diện.

Sức mạnh của Sở Hi Thanh lại tăng lên tầm 1.5 lần, tốc độ xuất thủ và thân pháp cũng tăng lên khoảng bảy phần mười.

Nguyên thần được cường hóa rất nhiều, sức mạnh nguyên thần của Sở Hi Thanh đã tăng lên gấp năm lần. . . chuyện này quá nửa là có liên quan đến Thuần Dương và thiên phú Thái Thượng Thông Thần.

Sở Hi Thanh vui mừng khi phán đoán của mình là đúng.

Dùng điểm võ đạo cho thiên phú là sự lựa chọn hữu dụng là có lợi ích lớn nhất.

Mà nếu như bài trừ sức mạnh nguyên thần và chân nguyên ra, thì thân thể của Sở Hi Thanh cũng được cường hóa rất nhiều.

Tuy nhiên, đây mới chỉ là ngày đầu tiên, tố chất thân thể của Sở Hi Thanh còn có thể từ từ tăng lên trong vòng một tháng này.

Sau khi Sở Hi Thanh kiểm kê một phen xong, hai mắt hắn sáng rực lên.

Lần tranh đấu bí cảnh này đúng là rất nguy hiểm, nhưng thu hoạch của hắn cũng rất lớn.

Thực lực của hắn bây giờ và hắn ngày hôm qua, quả thực là như hai người khác nhau.

Với thiên phú huyết mạch của hắn bây giờ, phối hợp với vài món pháp khí mạnh mẽ và hai bức chiến đồ trên người, sức chiến đấu cũng nằm trong nhóm người đỉnh cấp nhất trong hàng ngũ bát phẩm này.

Sở Hi Thanh rất yêu thích cái loại cảm giác càng ngày càng mạnh mẽ này.

Hắn lại diễn luyện Truy Phong đao pháp một lượt, sau đó mới rời khỏi gian phòng này.

Gian phòng này được liên kết với phòng khách, là nơi cung cấp cho khách tu luyện võ đạo.

Chương 266: Thần Ý Đồ

Khi Sở Hi Thanh đi vào phòng khách, hắn liền nhướng mày lên, chỉ vì phát hiện ra một bóng người yểu điệu đang ngồi trước cái bàn bát tiên.

Nội tâm của Sở Hi Thanh hơi động, lòng thầm nói lẽ nào Chu Tượng

Sơn lại sắp xếp một thị nữ đến làm ấm giường cho mình sao?

Đúng thật!

Mình đã nói rõ ràng với Chu Lương Thần rồi, nữ nhân chỉ ảnh hưởng đến tốc độ rút đao của hắn.

Đây không phải là hại mình sao?

Sở Hi Thanh lập tức cảm thấy không đúng lắm, chỉ vì bóng lưng này rất quen thuộc.

Sở Hi Thanh hơi sững sờ: “Vân Vân? Sao ngươi lại đến đây rồi?”

Nàng đã nói là sẽ chờ hắn ở nhà cơ mà?”

“Sau khi ngươi đi, ta bỗng nhiên nghĩ đến mình đã ở đây nhiều năm, nhưng chưa bao giờ đi xem thủy triều ở quận Lâm Hải, cho nên chạy đến xem một chút.”

Sắc mặt Sở Vân Vân bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, nàng nhấp một ngụm trà: “Buổi trưa hôm nay, ta cũng ở bên ngoài bí cảnh để nhìn ngươi. Cũng không tệ lắm, không làm mất mặt tên tuổi tổ tiên Kinh Tây Sở thị của ngươi.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì khóe môi không khỏi giật giật vài cái, lòng thầm nói thời điểm này còn đi xem thủy triều?

Vị Bá Võ Vương này không yên tâm với hắn đến mức nào chứ?

Hắn lập tức lắc đầu, đem ba bình đan dược nhỏ ra, đặt ở trước mặt Sở Vân Vân: “Ngươi đến rất đúng lúc, cái gọi là đêm dài lắm mộng, tối hôm nay ngươi liền dùng ba viên Thần Nguyên Hồi Thiên Đan này luôn đi.”

Sở Vân Vân thấy thế không khỏi ngây người, lời nói hàm chứa vui mừng: “Làm sao lại có tận ba viên?”

Khóe môi Sở Hi Thanh không khỏi cong lên.

Kinh ngạc là tốt rồi.

Trước khi đến đây, Sở Vân Vân cho rằng hắn lọt vào mười vị trí đầu thì đã là rất tốt, nhưng bây giờ hắn lại ném ba viên Thần Nguyên Hồi Thiên Đan vào trong ngực nàng.

Viên Thần Nguyên Hồi Thiên Đan thứ ba, tất nhiên là bắt nguồn từ

Chu Lương Thần.

Tác dụng lớn nhất của Thần Nguyên Hồi Thiên Đan là chữa trị ám thương, bài trừ tạp chất của bí dược và tăng cường độ nguyên thần.

Chu Lương Thần lại không dùng được, hắn là con trưởng của Chu gia, tất cả bí dược đều là loại định cấp nhất. Cũng không có ám thương gì, Chu gia có thầy thuốc giỏi nhất, lúc nào cũng có thể chữa trị cho hắn.

Còn về phần cường độ nguyên thần thì Chu Lương Thần cũng có các loại thuốc khác. Đám con cháu của thế gia vọng tộc này, thật sự là làm cho người ta hâm mộ.

Vì thế, khi Sở Hi Thanh đưa yêu cầu trao đổi, Chu Lương Thần liền không nói hai lời mà ném viên Thần Nguyên Hồi Thiên Đan này cho hắn.

“Hai người Chu Lương Thần và Tư Hoàng Tuyền đều không dùng được, nên đã tặng cho ta.”

Vẻ mặt Sở Hi Thanh hời hợt, giống như hoàn toàn không thèm để ý, sau đó hắn hít một tiếng: “Ta còn có hai giót Tiên Thần Chi Huyết, nghe nói vật này là tài liệu chính của Thần Nguyên Hồi Thiên Đan, nhưng tiếc là phải có đan sư tu vị tam phẩm mới có thể luyện chế Thần Nguyên Hồi Thiên Đan.”

Sở Vân Vân bình tĩnh nhìn Sở Hi Thanh một chút, sau đó khóe môi hơi cong lên: “Ngươi vất vả rồi!”

Nàng vung tay phải lên, cất ba bình thuốc vào trong tay áo.

Sở Vân Vân nhận ra vẻ đắc ý trên mặt Sở Hi Thanh.

Tuy nhiên, tất cả những chuyện Sở Hi Thanh đã làm hôm nay, hắn có tư cách đắc ý ở trước mặt nàng.

Đối với nàng mà nói, thì ba viên Thần Nguyên Hồi Thiên Đan này quả thật là một niềm vui bất ngờ.

Thứ này không chỉ có thể làm cho nàng khôi phục một ít chân nguyên, mà còn có thể cải thiện tình cảnh của bọn họ bây giờ.

“Tiên Thần Chi Huyết thì cứ giữ lại đi, ta biết một đan sư tam phẩm đáng tin cậy, có thể luyện chế Thần Nguyên Hồi Thiên Đan cho ta, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc.”

Sau khi Sở Vân Vân nói câu này xong, nàng nhìn về phía Sở Hi Thanh: “Thật ra thì ta chỉ định xem thủy triều ở Lâm Hải xong thì sẽ về luôn. Nhưng sau khi ta nhìn thấy ngươi dành được quán quân trong bí cảnh thì đã thay đổi ý định. Không biết huynh trưởng đã thương lượng gì về chuyện giao dịch quyền khống chế tòa bí cảnh cửu phẩm này chưa?”

“Còn chưa kịp nói chuyện.” Sở Hi Thanh lắc đầu: “Sau khi ta rời khỏi bí cảnh thì vội vã tăng tu vị, nên vẫn chưa kịp nói chuyện này. Nhưng khi đến đây thì Chu Tượng Sơn đã từng đề cập đến, một khi ta lấy được quyền khống chế bí cảnh, thì Chu gia nguyện dùng tám vạn lượng bạc để đổi với ta.”

Thật ra thì một tòa bí cảnh cửu phẩm mà được khai phá hoàn toàn, giá trị của nó đâu chỉ trăm vạn? Chỉ linh dược mỗi năm thôi cũng đã mấy chục vạn lượng bạc rồi.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, không phải người nào muốn chiếm bí cảnh thì đều có thể chiếm được. Muốn duy trì một tòa bí cảnh, không chỉ đầu nhập một lượng bạc rất lớn, mà còn phải thuê rất nhiều nhân thủ để đào tạo linh dược ở bên trong.

Tòa bí cảnh này ở trong tay Sở Hi Thanh, nhiều nhất là duy trì được một tháng rồi sẽ hủy diệt.

Nhưng nếu đặt trong tay mấy thế gia vọng tộc như Chu gia, thì lợi ích của nó sẽ là cuồn cuộn không bao giờ ngừng.

Sở Hi Thanh lại thấy hơi tò mò, nếu như Sở Vân Vân cố tình chạy đến đây tìm hắn, chứng tỏ phải có mục đích gì đó.

Sở Vân Vân hơi gật đầu, trong mắt của nàng có ánh sáng lấp lóe: “Cái giá tiền này vẫn rất công bằng. Chu gia làm việc cũng rất rộng rãi. Tuy nhiên, nếu như đổi bí cảnh này ra tiền thì không có lời lắm. Nếu như lát nữa Chu Hùng Bá hỏi ngươi chuyện này, ngươi có thể yêu cầu hắn một món đồ, một tấm Thần Ý Đồ ở Thiên Vấn Các, và một bình Ẩn Văn Dược thượng đẳng nhất."

Chương 267: Thần Ý Đồ (2)

Ẩn Văn Dược là thuốc dùng để che giấu đồ đằng Bí Chiêu và chiến đồ.

Rất nhiều võ tu nữ tính không thích các loại hình xăm và đồ án ở trên người, cho nên thường dùng Ẩn Văn Dược để che đậy chiến đồ trên cơ thể. Khi bình thường thì da thịt như thường, đến khi chiến đấu, kích hoạt chiến đồ thì nó mới lộ ra.

Ví dụ như Lục Loạn Ly, nhìn nàng trông trắng trẻo non nớt, nhưng Sở Hi Thanh lại suy đoán trên người nàng phải có bảy tấm chiến đồ là ít.

Còn về phần Sở Vân Vân, chiến đồ trên người của nàng đã bị hủy sạch.

Còn có một ít võ tu dùng Ẩn Văn Dược là vì không muốn cho người khác biết thực lực của mình ra sao, có thể nói là một loại che giấu thực lực cũng được.

Bởi những võ tu cao phẩm, bọn họ có thể thông qua chiến đồ và đồ đẳng Bí Chiêu trên người đối thủ, để phán đoán ra nền tảng võ đạo và đặc thù của đối phương.

Tuy nhiên, Ẩn Văn Dược rất đắt, loại bình thường nhất cũng phải hai trăm lượng bạc một bình.

Sở Hi Thanh tỏ vẻ nghi ngờ và khó hiểu: “Thần Ý Đồ? Cái tấm đồ này có chỗ nào thần kỳ sao?”

Sở Vân Vân lại uống một hớp trà, giọng nói thản nhiên: “Đây là một tấm đồ được Thiên Vấn Các chế tác riêng cho Thần Ý Xúc Tử Đao của Huyết Nhai Đao Quân. Đáng tiếc là bức chiến đồ này vừa hoàn thành, thì đã có một tràng hạo kiếp, Huyết Nhai Đao Quân đao pháp vô địch, liên tục diệt bảy thần, nhưng bản thân hắn cũng bị thương nặng mà tọa hóa.”

“Tấm Thần Ý Đồ có giá trị khó lường này cũng không còn chủ nhân, đến nay vẫn còn đọng lại ở Thiên Vấn Các, bị người ta xem là đồ bỏ đi, chỉ vì không phải ai muốn khắc tấm đồ này lên là có thể khắc được. Không có tố chất tương ứng thì sẽ chết ngay lập tức.”

“Tuy nhiên, huynh trưởng ngươi lại có thể, không lâu sau, ngươi sẽ có tố chất để tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao. Theo như ta biết, Chu Hùng Bá và các chủ của Thiên Vấn Các là bạn thân từ nhỏ, hắn muốn lấy tấm Thần Ý Đồ này thì là chuyện dễ như trở bàn tay.”

Sở Hi Thanh còn rất nhiều nghi vấn, ví dụ như bức Thần Ý Đồ này có tác dụng gì, vì sao không lâu sau mình lại có tư cách tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao.

Nhưng vào lúc này, Chu Tượng Sơn đã gõ cửa đi vào trong viện, mặt hắn tràn đầy ý cười mà nhìn Sở Hi Thanh: “Xem ra Sở thiếu hiệp đã tiến vào bát phẩm, chúc mừng chúc mừng!”

Sau đó, hắn lại ôm quyền nói: “Hai vị, sắc trời đã không còn sớm, gia chủ đã bày tiệc ở phòng chính, chỉ chờ hai vị đại giá quang lâm.”

Sở Hi Thanh chỉ có thể tạm thời đè nghi vấn trong lòng xuống, đứng lên nói: “Không dám nhận, tại hạ không dám để Chu thúc đợi lâu.”

Mà khi hắn đi theo Chu Tượng Sơn ra khỏi cái viện này, thì lại phát hiện trên còn đường này, cứ ba bước là một đội, năm bước là một trạm.

Một đám gia tướng của Chu gia mặc khôi giáp, mặt đầy nghiêm túc mà cảnh giới xung quanh.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn chung quanh, không khỏi nhìn về phía Chu Tượng Sơn với vẻ nghi ngờ và khó hiểu: “Tượng Sơn thúc, xin hỏi đây là?”

Chu Tượng Sơn cười khổ giải thích: “Hôm nay, sau khi tranh đấu bí cảnh kết thúc thì quận ta lại có một chuyện lớn. Có một cao thủ bí ẩn đã đánh chết tân nhậm Thiên hộ Cẩm y vệ của Lâm Hải là Sở Chính Dương, mà lại hài cốt không còn, bị hóa thành máu.”

Sau đó, hắn lắc đầu tiếc hận: “Đáng tiếc cho vị nhân tài mới nổi của Kinh Tây Sở thị này, hắn mới tiếp nhận Thiên hộ Cẩm y vệ của Lâm Hải chưa được nửa tháng, vốn là tiền đồ rộng lớn. . . Là do không biết ý đồ của hung thủ, nên nhà ta cũng phải tăng cường đề phòng.”

Sở Hi Thanh nghe thấy mấy chữ Sở Chính Dương thì lấy làm kinh hãi, hắn liếc mắt nhìn về phía Sở Vân Vân đang thản nhiên như không ở bên cạnh.

Cùng lúc đó, tại Luận Võ Lâu ở Cổ Thị tập, Tạ Chân Khanh đang tức đến nổ phổi mà chạy trốn bốn phía ở trong lầu.

Lúc này, Tạ Chân Khanh đã không còn khí độ ung dung của lâu chủ Luận Võ Lâu nữa.

Nàng không chỉ tóc tai bù xù, mà quần áo cũng rách nát ngổn ngang, có vẻ cực kỳ chật vật.

Mà ở sau lưng của Tạ Chân Khanh, Diệp Tri Thu đang cầm một cành dương liễu, nàng lưng thững thong dong đi theo sau Tạ Chân Khanh.

Bước chân của nàng nhìn như chậm, nhưng vẫn luôn duy trì khoảng cách năm thước với Tạ Chân Khanh.

Mặc kệ là Tạ Chân Khanh chạy thế nào, tốc độ là nhanh hay chậm, thì đều là năm thước. Không thêm một phân, cũng không ít một li.

Nhưng chỉ cần Tạ Chân Khanh chạy hơi chậm một chút, thì cành liễu trên tay Diệp Tri Thu sẽ quất lên lưng Tạ Chân Khanh.

Đám hộ vệ của Luận Võ Lâu và gia tướng của Tạ Chân Khanh đều cố gắng ngăn cản, nhưng tất cả đều bị Diệp Tri Thu đánh ngã.

Một đám Văn lại của Luận Võ Lâu thì đang núp ở sau cái bàn trong góc của lầu, tất cả đều câm như hến mà nhìn trộm qua bên này.

“Vị Diệp giáo đầu này thật là lợi hại! Ba vị võ tu thất phẩm liên thủ mà còn không ngăn nổi một chiêu của nàng.”

“Xem ra trước kia chúng ta đã đánh giá sai, tuy rằng nữ tử này chỉ có tu vị lục phẩm thượng, nhưng sức chiến đấu lại không thùa gì ngũ phẩm thượng. Nhân vật như vậy, há có thể không leo lên Danh Hiệp Bảng?”

“HIện giờ là lúc nói chuyện này sao? Vì sao lâu chủ của chúng ta lại đắc tội với sát tinh này rồi?”

“Hình như là vì Sở Hi Thanh, vị này đến để đòi công bằng cho đệ tử của mình. Người ta cho rằng chúng ta đẩy Sở Hi Thanh lên quá cao, đây chính là một nâng giết Sở Hi Thanh.”

“Ta cũng cảm thấy thứ tự của Sở Hi Thanh hơi cao, Nhai Tí đao ý có lợi hại đến đâu thì cũng không thể leo lên vị trí thứ 89 được.”

Chương 268: Thần Ý Đồ (3)

Tuy nhiên, rất nhiều người không thích nghị luận, bọn họ chỉ nhìn chằm chằm vào Tạ Chân Khanh đang chạy trốn, đồi núi trước ngực là một mảnh sóng cả mãnh liệt, bọn họ chỉ cảm thấy đây thật sự là phong cảnh tuyệt vời.

Tạ Chân Khanh đã không thể nhịn được nữa, nàng dừng bước, thở hồng hộc: “Ta không chạy nữa! Diệp Tri Thu, ngươi có giỏi thì đánh chết ta đi!”

Khi nàng dừng lại, đám nam tử đang vây xem đều đồng thanh thở dài, tiếc nuối không thôi.

Mặt Diệp Tri Thu lại không có cảm xúc, nàng lại giơ cành dương liễu lên, rồi quất vào lưng của Tạ Chân Khanh.

Đúng!

“Ai nha! Ngươi còn đánh!” Tạ Chân Khanh lại gào lên đau đớn, khóc không ra nước mắt, rồi lại bắt đầu chạy trốn lần nữa.

Diệp Tri Thu dùng kỹ xảo phát lực đặc biệt, cành dương liễu này chỉ làm cho Tạ Chân Khanh vừa đau vừa ngứa chứ không tổn thương đến da thịt của nàng.

Nàng nghiến răng nghiến lợi: “Diệp Tri Thu, ngươi điên rồi à! Luận Võ Lâu sắp xếp thứ tự là có nguyên do, chuyện này ngươi cũng muốn quản?”

Đùng!

Tạ Chân Khanh đã sắp điên rồi, mặt nàng hiện lên một tia ửng hồng: “Diệp Tri Thu, ngươi quá to gan, ta là thất phẩm Giáo khám lang của triều đình! Ngươi đang đánh đập mệnh quan triều đình, có tin ta tố cáo với ngự sử tuần tra, lột cái chức quan lục phẩm của ngươi xuống không?”

Mặt Diệp Tri Thu vẫn không có cảm xúc, khóe môi lại hiện lên ý cười gằn.

Đùng!

Tạ Chân Khanh lại nghiến răng nghiến lợi: “Diệp Tri Thu, ngươi nhớ kỹ cho ta! Thù này không báo, Tạ Chân Khanh ta thề không làm người.”

Diệp Tri Thu đang định quất thêm một roi nữa, lại nghe thấy một tiếng kêu ở sau lưng: “Dừng tay!”

Diệp Tri Thu nghe thấy thế thì cau mày, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy quán chủ Lôi Nguyên và khảo đính điển bộ Đổng Lâm Sơn đang đi vào trong Luận Võ Lâu.

Diệp Tri Thu nhất thời hiểu ra, đây là Đổng Lâm Sơn chạy đi mời cứu binh.

Tuy nhiên, nàng vẫn hừ một tiếng, rồi dừng tay lại.

Nàng chạy đến Cổ Thị tập từ chiều, sau đó đuổi đánh Tạ Chân Khanh gần nửa canh giờ, bây giờ cũng đã hả giận rồi.

Có lẽ nữ nhân này cũng đã nhớ kỹ bài học này rồi.

Sau khi Lôi Nguyên chạy đến thì nhảy lên lầu ba, một tay cướp cành dương liễu trong tay Diệp Tri Thu: “Diệp giáo đầu, ngươi làm cái gì vậy? Tạ lâu chủ đã đắc tội với ngươi ở chỗ nào? Sao người lại ra tay đả thương người, còn sỉ nhục Tạ lâu chủ như vậy? Còn không mau xin lỗi Tạ lâu chủ đi!”

Diệp Tri Thu nghe vậy thì lại cười gằn một tiếng: “Nàng đắc tội ta ở đâu? Ngươi có thể hỏi xem nàng đã làm chuyện gì. Còn muốn ta xin lỗi? Không có cửa đâu. Nếu nàng dám làm chuyện như vậy lần nữa, ta sẽ xé nát miệng nàng.”

Mặt Tạ Chân Khanh xanh lét: “Cần nàng ta xin lỗi làm gì? Tạ Chân Khanh ta sẽ tự đòi lại công bằng cho mình.”

Lôi Nguyên nghe thấy thế thì không khỏi đau đầu.

Vị Tạ Chân Khanh trước mặt này có gia thế rất hiển hách, với lại gần đây Lôi Nguyên có chuyện muốn nhờ Luận Võ Lâu, hắn bây giờ không đắc tội với Tạ Chân Khanh được. Mà vị Diệp Tri Thu này thì được một vị thái thượng trưởng lão nhị phẩm thưởng thức, lại còn là người thương của Tuần sát sứ, nên cũng không thể đắc tội được.

Lúc này, Đổng Lâm Sơn mở miệng nói với vẻ dị dạng: “Hôm nay Diệp giáo đầu nổi giận là vì bất bình cho Sở Hi Thanh đúng không? Cho rằng Luận Võ Lâu chúng ta đã sai lầm khi để cho Sở Hi Thanh xếp thứ 89 trên Đông Châu – Thanh Vân Bảng?”

Diệp Tri Thu chắp tay sau lưng: “Ngươi đây là biết rõ còn cố hỏi!”

Đổng Lâm Sơn hít một hơi, hắn quét mắt nhìn bốn phía một chút, sau đó lấy một quả ngọc phù ra, một tầng màu xanh liền bao phủ bốn người bọn họ, cũng khiến cho không ai nghe thấy những lời tiếp theo của hắn.

“Có lẽ Diệp giáo đầu không biết tin tức mới nhất hôm nay, trận tranh đấu bí cảnh ở bên Lâm Hải đã có kết quả. Năm trăm tên võ tu cửu phẩm đi vào trong bí cảnh, chỉ còn bảy mươi sáu người rời khỏi đó, kẻ thắng cuối cùng chính là đệ tử Sở Hi Thanh của ngươi.”

“Sở Hi Thanh đao pháp cao tuyệt, vô tịch cửu phẩm, hiện giờ ngay cả Trác Bạch Vân xếp thứ 82 trên Đông Châu – Thanh Vân Bảng cũng bị hắn đánh bại bằng một đao. Thiết Tu La - Tư Hoàng Tuyền đến từ kinh thành cũng bị hắn dùng một đao chém bị thương, có người nói Sở Hi Thanh còn nương tay với hắn. Không phải Luận Võ Lâu chúng ta đánh giá cao thực lực của Sở Hi Thanh, mà là đánh giá quá thấp.”

Con đường tin tức của Đổng Lâm Sơn khá nhanh, gần như đã biết được tất cả những chuyện bên trong bí cảnh cửu phẩm kia.

Nhưng trận tranh đấu bí cảnh này liên quan đến rất nhiều thứ, thậm chí còn là lâu chủ Luận Võ Lâu của Đông Châu bọn họ chủ mưu, hắn không dám nói rõ ràng tất cả.

Mà theo Đổng Lâm Sơn vừa nói xong, Tạ Chân Khanh và Lôi Nguyên đều hiện lên vẻ kinh ngạc, cả hai đều không thể tưởng tượng nổi.

Diệp Tri Thu thì chỉ ‘a’ một tiếng, nàng nói với vẻ khó tin: “Sở Hi Thanh đoạt quán quân? Trác Bạch Vân không chịu nổi một đao của hắn? Chuyện này sao có thể? Có phải Đổng Lâm Sơn ngươi nhầm rồi hay không?”

Tạ Chân Khanh cũng trợn tròn mắt, nàng cũng muốn hỏi vấn đề này.

Chương 269: Nói đạo lý

“Trước mặt hai vị, ta nào dám nói dối lừa gạt? Sở Hi Thanh đúng là đã quét ngang tất cả thiên kiêu Đông Châu – Thanh Vân Bảng!” Đổng Lâm Sơn lại bật cười một tiếng, hắn lắc đầu nói: “Với bối cảnh và các mối quan hệ của hai vị, muốn chứng thực chuyện này là không khó. Diệp giáo đầu có thể đi về tìm hiểu một hai trước, nếu như Đổng mỗ nói dối nửa câu, thì ngươi có thể tìm Đổng mỗ tính sổ! Khi đó Diệp giáo đầu có trừng phạt ta như thế nào, thì Đổng mỗ cũng cam tâm tình nguyện.”

Sau đó, hắn lại cảm khái một câu: “Vẫn là lâu chủ nhà ta có con mắt tinh đời, dốc hết sức đẩy Sở Hi Thanh lên vị trí 89 trên Đông Châu – Thanh Vân Bảng, bằng không thì Luận Võ Lâu quận Tú Thủy chúng ta sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ. Trong quận có một thiếu niên anh kiệt như vậy mà cũng không biết được!”

Lúc này, vẻ mặt của ba người còn lại đều không giống nhau.

Lôi Nguyên thì sửng sốt, sau đó lại vui mừng khôn xiết.

Trong võ quán của mình lại xuất hiện một thiên kiêu Thanh Vân Bảng? Hơn nữa còn là có một không hai ở Đông Châu trong cấp bậc cửu phẩm?”

Diệp Tri Thu thì lại ngây dại.

Một tháng trước, Sở Hi Thanh mới luyện Truy Phong đao pháp đến tầng thứ ba!

Hắn đã có thể quét ngang thiên kiêu Đông Châu – Thanh Vân Bảng rồi? Trình độ võ đạo của Đông Châu đã yếu đến mức này sao?

Không! Không thể nào!

Nàng đã từng nhìn thấy kiếm pháp của Trác Bạch Vân một lần, có thể nói là cực kỳ lợi hại trong giai đoạn cửu phẩm này.

Sở Hi Thanh có thể đánh bại hắn bằng một đao, vậy thực lực của Sở Hi Thanh đã đến cỡ nào rồi?

Dù cho là nấm cũng không phát triển nhanh như tên Sở Hi Thanh này!

Tạ Chân Khanh thì lại tràn đầy mờ mịt.

Nàng đúng là muốn nâng giết Sở Hi Thanh, để cho tên này ăn chút đau khổ, làm sao lại biến thành có con mắt tinh đời rồi?

“Thì ra là như vậy!”

Sau khi lấy lại tinh thần, Diệp Tri Thu cũng chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Nàng mang theo tràn đầy lửa giận mà chạy đến đây, suýt nữa thì đánh sập cả Luận Võ Lâu luôn, kết quả lại là mình hiểu lầm sao?

Còn không phân biệt tốt xấu, trách lầm người tốt, đánh Tạ Chân Khanh một trận.

Mặt Diệp Tri Thu đỏ bừng lên vì xấu hổ đến tột đỉnh.

Tuy nhiên, nàng là người rất hiên ngang và gọn hàng, làm chuyện sai lầm thì sẽ nhận, Diệp Tri Thu đưa cành dương liễu trong tay về phía Tạ Chân Khanh, giọng nói thành khẩn: “Tạ tiểu thư, xin lỗi, là ta hiểu lầm! Nếu như Tạ tiểu thư ngươi cảm thấy tức không nhịn nổi, thì có thể đánh trả, đánh đến khi nào ngươi hết tức mới thôi.”

Tạ Chân Khanh không khách khí chút nào, nàng cầm cành dương liễu lên, rồi quất về phía người của Diệp Tri Thu.

Đùng!

Cành dương liễu kia nổ thành mấy mảnh, Tạ Chân Khanh cũng kêu lên một tiếng đầy đau đớn.

Nàng nhìn lòng bàn tay của mình, trên đó đã có một vết đỏ chói mắt.

Tạ Chân Khanh chỉ cảm thấy đau đớn không thôi, tức giận đến suýt rơi nước mắt.

Diệp Tri Thu hơi ngẩn ngơ, sau đó lại lúng túng hơn: “Xin lỗi! Xin lỗi! Ta quên kiềm chế cương khí, bằng không Tạ tiểu thư lại đổi thứ khác để đánh đi nhé? Ta đảm bảo sẽ không chống đỡ!”

“Cút!”

Tạ Chân Khanh tức giận hừ một tiếng, lòng thầm nói nữ nhân này cố tình đúng không?

Nàng trực tiếp quay người, đi cộc cộc cộc lên trên lầu.

Trong lòng Tạ Chân Khanh đã quyết định, bắt đầu từ hôm nay, nàng đã kết thù với đôi thầy trò này rồi!

Các ngươi chờ đấy! Tạ Chân Khanh ta sẽ có biện pháp chơi chết các ngươi.

Nửa khắc thời gian sau, Diệp Tri Thu rời khỏi Luận Võ Lâu với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Nàng không lo mình đắc tội với Tạ Chân Khanh.

Mấu chốt là nàng oan uổng người tốt, khiến cho lòng nàng không thoải mái.

“Diệp sư muội dạy đệ tử rất tốt.” Lôi Nguyên lại cảm thán một câu, mặt đầy vui vẻ: “Sở Hi Thanh có thể quét ngang cửu phẩm ở Đông Châu, chứng tỏ hắn có tư cách tiến vào Thanh Vân Tổng Bảng, khi đó thì sẽ vang danh thiên hạ. Đợi đến khi cuộc thi chân truyền cuối năm kết thúc, Diệp sư muội có thể tiến vào nội môn rồi.”

Một khi Sở Hi Thanh leo lên Thanh Vân Tổng Bảng, bên phía tông môn cũng sẽ biết Lôi Nguyên hắn chấp chưởng võ quán Chính Dương hai năm đã có thành tích bực này.

Diệp Tri Thu thì lại gãi gãi mặt, lòng thầm nói Sở Hi Thanh trưởng thành đến trình độ như bây giờ, cũng không có quan hệ gì với nàng cả.

Sở Hi Thanh giống như một cây măng ở dưới gốc cây, không có ai quan tâm hay để ý thì nó vẫn sẽ trưởng thành thành một cây trúc.

Lúc này, bước chân của nàng bỗng nhiên dừng lại, nhìn về phía cảnh cửa lớn nặng nề dày cộm, rộng bảy gian màu đỏ thẫm ở phía trước, trong mắt nàng lộ ra vẻ lạnh lùng và nghiêm nghị.

Lôi Nguyên cũng nhìn theo tầm mắt của nàng, lông mày nhất thời nhướng lên.

“Nha môn Thị Bạc Ty, Tri Thu, ngươi muốn làm gì?”

Trong lòng hắn lộp bộp một tiếng, hắn nhớ đến chuyện Long Hành vẫn bị ngăn ở bờ đông sông Thần Tú.

Gần một tháng nay, con rắn độc của Long gia này đã thử phá vòng vây từ Thị Bạc Ty, nhưng đều bị Thiết Tiếu Sinh chặn lại.

Diệp Tri Thu hơi nhướn mày lên, cầm thanh trọng kiếm sau lưng lên: “Ta vốn muốn chờ hắn chạy ra khỏi cái mai rùa này, rồi sẽ dẫn Sở Hi Thanh đến để nói đạo lý một phen, hôm nay thì đúng lúc rồi.”

Lôi Nguyên nghe thấy thế, khóe miệng không khỏi co quắp lại: “Diệp sư muội suy nghĩ lại đi, đây chính là nha môn Thị Bạc Ty.”

Chương 270: Di thần của thái tử

“Đã suy nghĩ rồi!” Diệp Tri Thu nở một nụ cười, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Hôm nay ta đã đắc tội với Tạ lâu chủ rồi, nàng nhất định sẽ tố cáo ta đánh đập mệnh quan triều đình. Ta nghĩ cái tội danh này cũng không thể trừng phạt hai lần cùng một lúc đâu.”

Sau đó, mặt nàng hiện lên ý lạnh lẽo: “Quán chủ không cần khuyên nữa, mấy tháng này, trước có Long gia vây giết Sở Hi Thanh ở Cổ Thị tập, sau đó lại là Thượng Quan gia muốn ra tay với hắn. Đám gia tộc địa phương quận Tú Thủy này, mỗi một cái đều không để Diệp Tri Thu ta vào mắt!”

“Ta vất vả lắm mới có một đệ tử xuất sắc như vậy, để cho ta có hi vọng vào nội môn, lúc này há có thể để cho bọn họ có ý đồ với Sở Hi Thanh? Nếu như ta không thể hiện thủ đoạn lôi đình, thì bọn họ càng trắng trợn hơn, càng không thèm kiêng dè.”

Lôi Nguyên nghe vậy thì sững sờ, sau đó liền rơi vào trầm tư.

Tháng trước, Thượng Quan Long Tiển đã có xung đột với Sở Hi

Thanh, tính cách kẻ này rất cuồng vọng, luôn ỷ vào gia thế mà coi trời bằng vung, mình cảnh cáo chưa chắc đã có tác dụng.

Long Hành thì là một con rắn độc, lòng dạ độc ác.

Sát Sinh Lâu đã treo thưởng cái đầu của Sở Hi Thanh lên đến 5000 lượng bạc.

Nếu như Sở Hi Thanh đã có thể leo lên Thanh Vân Tổng Bảng, vậy thì há có thể để cho đám người này phá hủy một hạt giống tốt như vậy?

Bằng không thì Lôi Nguyên hắn phải trả lời tông môn thế nào?

Đối với hắn và Diệp Tri Thu, thật ra thì cái chức quan triều đình trên người là không quan trọng, quan trọng nhất chính là tông môn thưởng thức.

“Cũng được! Nhưng chúng ta không thể làm như vậy được!” Lôi Nguyên híp mắt lại, lấy một quyển trục từ trong tay áo ra, nhét vào trong tay Diệp Tri Thu: “Đây là một bức Chân Ý Đồ của Tần Mộc Ca để lại, nó bị Huyết Phong Đạo trộm rồi ẩn núp bên trong nha môn Thị Bạc Ty. Hai người chúng ta đến đây để truy bắt Huyết Phong Đạo, không cẩn thận nên phát sinh xung đột với Long Hành, Diệp sư muội ngươi đã hiểu chưa?”

Diệp Tri Thu không khỏi ngây người, nàng nhìn quyển trục trong tay, lòng thầm nói đám người này thật là nham hiểm.

“Long Hành cũng là nhân vật trên Danh Hiệp Bảng của Đông Châu, sức chiến đấu vượt cấp, lát nữa Diệp sư muội không thể bất cẩn.” Lôi Nguyên tiếp tục nói với ý vị sâu xa: “Ngoài ra, tốt nhất là sư muội hạ thủ lưu tình một hai, để lại cho hắn một mạng. Người này là kẻ được đám thế gia của quận Tú Thủy đẩy ra đánh lôi đài với Thiết Kỳ Bang. Võ quán chúng ta truyền nghề thụ nghiệp, bồi dưỡng đệ tử cho tông môn ở quận Tú Thủy, cần phải được các thế lực chống đỡ, nên không nên tham dự quá nhiều vào việc trên địa phương.”

Lôi Nguyên còn chưa nói hết, Diệp Tri Thu đã nhấc thanh trọng kiếm lên, chém nát bấy cái cửa đỏ thẫm ở phía trước.

Ngay sau đó, trong và ngoài nha môn đều bị kinh động, có vô số tiếng quát tháo truyền ra từ bên trong.

Theo sau đó là một tiếng ‘cheng’ của kim loại vang lên, kiếm cương lập tức xung kích trong viện, chỉ chớp mắt mà mười mấy tòa phòng ốc đã bị san thành đất bằng.

Lôi Nguyên chắp tay sau lưng, vẻ mặt thản nhiên mà cất bước đi vào trong cửa.

Theo hắn đi vào nha môn, hơn mười vị giáp dĩ cầm nỏ quân dụng đang nhắm thẳng vào Diệp Tri Thu, nhưng hắn vừa bước vào thì bọn họ đã cứng đờ, giống như bị định thân.

Toàn thân bọn họ cũng bắt đầu xuất hiện một lớp đá dày cộm và nặng nề, từ từ bao bọc lấy bọn họ.

Lôi Nguyên lại phóng mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy bóng người Diệp Tri Thu đang đuổi theo Long Hành, trọng kiếm trên tay đang vung múa nện xuống.

Mỗi một kiếm của nàng đều như búa tạ, khi đánh lên trên kiếm của Long Hành thì không chỉ làm Long Hành run rẩy, mà cả tòa nha môn Thị Bạc Ty này cũng bị lay động như đang động đất.

Mà lúc này, gương mặt giống trăng tròn của Long Hành đã tái mét, lỗ mũi của hắn cũng đã có máu tràn ra ngoài.

Lôi Nguyên thấy thế thì cũng không bất ngờ chút nào.

Long hành rất mạnh, nhưng làm sao có thể mạnh hơn người đã mài giũa và đi ra từ đống người chết ở chiến trường phương bắc như Diệp Tri Thu chứ?

Quận thành Lâm Hải, khi Chu gia bắt đầu bữa tiệc, thì Lục Loạn Ly đã đi đến một tòa sơn trang bị bỏ hoang ở cách nơi đó hai mươi chín dặm.

Diện tích của sơn trang này cực kỳ rộng rãi, quy mô hùng vĩ, nhưng hôm nay chỉ còn lại tường đổ ngói vỡ, và hai mươi mấy căn phòng ốc rách nát. Dưới ánh hoàng hôn chiếu rọi, cả tòa sơn trang hiện lên vẻ hoang vu và âm u đến dị thường. Chung quanh còn có những tiếng gió gào thét bén nhỏ, tựa như là quỷ khóc.

Lục Loạn Ly lại xe nhẹ đường quen, nàng đi thẳng vào một gian nhà đá tương đối hoàn chỉnh ở bên trong.

Nơi này có một ông lão đeo vải bịt một mắt, thân hình hơi gù, đang nhóm lửa tại đây.

“Đông thúc!’

Sau khi đi vào, ánh mắt của Lục Loạn Ly bị hấp dẫn bởi một ít thuốc đang bày trên bàn.

Đó là bí dược để nàng thăng lên lục phẩm, tất cả đều đầy đủ, bao quát cả vị thuốc chính Thất Khiếu Thạch Tâm.

Chương 271: Di thần của thái tử (2)

“Đa tạ Đông thúc!” Lục Loạn Ly rất vui vẻ, nhưng sau đó nàng ngửi ngửi một hơi, nhất thời nhíu chặt lông mày: “Đông thúc, ngươi bị thương? Cha ta lại sai ngươi đi làm việc?”

Nàng ngửi thấy mùi máu tanh quanh quẩn ở trong phòng, ngoài ra còn có cả mùi dược thảo nồng đậm.

Nhưng không phải đến từ bí dược trên bàn, mà bắt nguồn từ trên người ông lão độc nhãn này.

“Một vết thương nhẹ thôi, không cần lo lắng. Trang chủ còn nguyện ý sai khiến ta, chính là phúc phận của ta.” Ông lão độc nhãn bước chân tập tễnh, cầm một cái móng heo đã chín lên bàn: “Tiểu thư, ngươi còn chưa ăn cơm đúng không? Ta làm một chút món ăn, đều là những món ngươi thích ăn nhất.”

Lục Loạn Ly lập tức tức giận, nàng ngồi xuống tại góc nam của cái bàn vuông: “Tại sao cha có thể như vậy? Đông thúc, ngươi vất vả lắm mới có thể có ngày tháng sống yên ổn, sao hắn nhất định phải để ngươi cuốn vào?”

“Khi nào cha mới có thể nghĩ rõ ràng? Thái tử đã chết mười lăm năm rồi! Giang sơn của Kiến Nguyên Đế vững như bàn thạch, nhân tâm trong thiên hạ ổn định, mọi người đã quên thái tử từ lâu rồi. Hắn tội gì phải dằn vặt như vậy, còn mang theo đám người các ngươi nhảy vào trong hố lửa nữa?”

Ông lão độc nhãn nghe vậy, thần sắc nhất thời phức tạp.

Hắn hít một tiếng: “Tiểu thư, phụ thân ngươi là anh kiệt thế nào chứ? Đến ngày hôm nay rồi, sao hắn có thể không biết là hi vọng xa vời? Nhưng mà phụ thân ngươi là quân tử, không ham quyền, không ham lợi, chỉ để ý nghĩa, đến chết cũng phải chết vì nghĩa, là một quân tử chân chính.”

“Đám người chúng ta cũng đều là cam tâm tình nguyện, ngày xưa thái tử điện hạ có ơn lớn với chúng ta, mà kẻ sĩ chết vì người tri kỷ. Nguyên nhân chính là người trong thiên hạ đều quên thái tử rồi, đám di thần của thái tử như chúng ta mới phải càng cố gắng hơn, dù cho chỉ còn một tia cơ hội, thì cũng phải đòi công bằng cho thái tử.”

Lúc này, con mắt độc nhất của hắn hơi nhếch lên, khí thế toàn thân dâng lên như núi cao chót vót, không giận tự uy.

Lục Loạn Ly lại không nhìn nổi cái dáng vẻ này, nàng nghiêng đầu qua một bên, vẻ mặt lạnh nhạt không vui: “Cho nên? Các ngươi lại đi liều mạng ở nơi nào rồi? Đông thúc ngươi lại bị kẻ nào đánh cho bị thương rồi?”

Ông lão độc nhãn nghe vậy thì cũng không giấu diếm: “Chúng ta đi kinh thành, phụ thân ngươi đặt bẫy làm thịt đại nội phó tổng quản Bành Cầm của Kiến Nguyên Đế, thuận tiện cầm vài món di vật mà thái tử điện hạ để lại.”

Ông lão độc nhãn thấy Lục Loạn Ly trợn mắt há hốc mồm, khiếp sợ đến không chịu được thì lại bật cười: “Không nguy hiểm như ngươi tưởng tượng đâu, Kiến Nguyên Đế trừ khử Bá Võ Vương Tần Mộc Ca, có thể nói là tự hủy tường thành. Cái ghế ở dưới mông hắn đã không an ổn như ngươi tưởng tượng nữa rồi.”

“Hơn nữa, cha của ngươi là nhân vật cỡ nào? Đó chính là Đao Kiếm Như Mộng! Một đao một kiếm bình sinh ý, phụ tận cuồng danh mười lăm năm! Cái tên Bành Cầm này, ngày xưa tự tay giết chết thái tử phi, hiện nay bị trang chủ chém đầu, cuối cùng cũng có thể nhẹ lòng một chút với thái tử ở trên trời, cũng có thể làm cho chúng ta vui vẻ sảng khoái. Mà đây mới chỉ là bắt đầu. . .”

Lục Loạn Ly không khỏi sửng sốt khi nhìn thấy dáng vẻ phấn chấn của ông lão độc nhãn.

Rất lâu rồi nàng không thấy dáng vẻ này của Đông thúc.

Từ nhỏ đến giờ, Đông thúc trong trí nhớ của nàng vẫn giống như một cái cây khô.

Vẻ mặt nàng trở nên hết sức phức tạp: “Giết một tên Bành Cầm mà các ngươi đã vui vẻ như vậy rồi? Ta chỉ hi vọng các ngươi đều bình an.”

“Yên tâm, phụ thân ngươi anh minh cơ trí, mưu tính sâu xa, chắc chắn sẽ không để đám lão huynh đệ như chúng ta đi nộp mạng.”

Ông lão độc nhãn lại nhìn Lục Loạn Ly với vẻ cưng chiều: “Lão phu cũng muốn sống lâu trăm tuổi, tận mắt nhìn thấy tiểu thư ngươi lấy chồng sinh con.”

Lúc này, hắn lại chuyển đề tài: “Đúng rồi, tiểu thư ngươi ẩn núp ở võ quán Chính Dương lâu như vậy, có thu hoạch gì hay không? Nghịch Thần Kỳ chính là chí bảo có thể nghịch thần phạt tiên, bảo tàng Liệt vương còn có vô số thần binh lợi khí, bí dược đỉnh cấp. Nếu như có thể lấy được, thì đại nghiệp của chúng ta có thể thành công rồi.”

Sau khi nghe xong, vẻ mặt của Lục Loạn Ly có hơi lúng túng: “Ta ẩn núp mấy tháng ở võ quán Chính Dương, đã xem tất cả bút ký, chú thích và Chân Ý Đồ mà Tần Mộc Ca để lại, nhưng đến giờ vẫn không có chút manh mối nào cả.”

“Đoạn thời gian trước, võ quán Chính Dương rất loạn, tiếng gió nổi lên bốn phía, sóng ngầm mãnh liệt, nhưng từ sau khi Kiếm Tàng Phong đi đến, thì bầu không khí trong võ quán đã thay đổi. Thủ đoạn của người này rất cao siêu, đến nay đã có ba vị cao thủ ngũ phẩm ngã trong tay hắn một cách khó hiểu. Cho nên thế lực khắp nơi đều không dám vọng động, bây giờ ta cũng không biết nên ra tay từ đâu.”

Ông lão độc nhãn chỉ mỉm cười, ngưng thần lắng nghe.

Thật ra thì hắn không hi vọng Lục Loạn Ly có thu hoạch gì trên chuyện Nghịch Thần Kỳ cả.

Chuyện này vốn cực kỳ ly kỳ, như là có người đang mượn Nghịch Thần Kỳ để nhiễu loạn.

Mãi đến khi hắn nghe thấy Lục Loạn Ly nói đến một câu “Tuy nhiên ta làm quen được một người bạn rất thú vị ở võ quán Chính Dương”, lúc này hắn không hỏi nhướng mày lên, ánh mắt lẫm liệt.

Chương 272: Thần Ý Đồ và Thần Binh Viện

Hai vợ chồng Chu gia chuẩn bị bữa tiệc với quy cách cực cao cho Sở Hi Thanh, không chỉ đầy đủ sơn trân hải vị, mà còn có rất nhiều nhân vật quan trọng của Chu gia đi ra tiếp khách.

Tất cả mọi người đều rất nhiệt tình và thân thiết với hai người Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh thật sự có một loại cảm giác ấm áp như gió xuân, như đang ở trong nhà.

Chu Hùng Bá làm người rất rộng lượng và phóng khoáng, khiến người ta muốn thân cận.

Sở Hi Thanh lấy lệnh phù của bí cảnh ra, trao đổi tấm Thần Ý Đồ của Thiên Vấn Các và một bình Ẩn Văn Dược đỉnh cấp[, Chu Hùng Bá lại đáp ứng ngay lập tức.

“Nếu như ngươi nói đến bức Thần Ý Đồ kia, thì thật sự chỉ là một tấm đồ bỏ đi thôi, việc này không có gì khó cả. Tuy nhiên Thiên Vấn Các nằm ở tây bắc, rất xa nơi này, có lẽ phải cần vài tháng mới có thể lấy được.”

“Ngoài ra, ta phải nói trước, ta có thể lấy tấm Thần Ý Đồ này cho ngươi, nhưng Hi Thanh ngươi phải cẩn thận và cẩn thận. Tấm đồ này được Thiên Vấn Các dùng một số tiền lớn để chế tác, nhưng nó lại là phế đồ, ngàn năm này không có ai hỏi thăm, chắc chắn là có nguyên do.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nở nụ cười, vẻ mặt cảm kích: “Tiểu chất rõ ràng, tiểu chất nhất định sẽ không mang tính mạng của mình ra đùa.”

Mấy tháng sau thì chắc là hắn đã có tư cách để khắc bức chiến đồ này rồi.

Thật ra thì Chu Hùng Bá cũng thấy rất kỳ lạ, rốt cuộc là vì sao Sở Hi Thanh lại biết Thiên Vấn Các có một tấm đồ như thế?

Tuy nhiên, mỗi người đều có bí mật riêng, hắn tò mò thì tò mò, nhưng sẽ không hỏi.

Chu Hùng Bá rơi vào suy ngẫm: “Nhưng một bức chiến đồ bỏ đi vẫn quá ít, có lẽ việc này chỉ cần năm sáu vạn lượng bạc mà thôi. Nếu ta lấy lệnh phù bí cảnh của ngươi thì sẽ hổ thẹn. Như vậy đi, lát nữa Tượng Sơn là Lương Thần sẽ dẫn ngươi đến kho tàng nhà chúng ta, ngươi có thể chọn hai món đồ thất phẩm ở trong đó, coi như là bù đắp giá chênh lệch đi.”

Sở Hi Thanh lại biết Chu Hùng Bá lấy bức Thần Ý Đồ này cho hắn, thì không chỉ là chuyện tiền bạc, mà còn nợ một phần ân tình.

Tuy nhiên, Chu Hùng Bá hoàn toàn không cho hắn từ chối, sau khi bữa tiệc kết thúc, hắn liền bảo Chu Tượng Sơn và Chu Lương Thần kéo Sở Hi Thanh đi đến một nhà kho bí mật ở phía sau hậu viện của Chu gia.

Sở Hi Thanh cảm thấy rất không tiện, nhưng trong nhà kho này có hai món đồ để cho hắn vừa nhìn thấy là không thể nhấc chân lên được.

Đó là một cái Nhạn linh đao cấp độ thất phẩm thượng, đao tên Kinh Lôi, nghe thấy tiếng sấm trong vô thanh vô tức.

Còn có một cái thần đàn loại nhỏ chuyên dùng để triển khai Thần Hàng Thuật, thứ này chỉ to bằng bàn tay.

. . .

Bảy ngày sau, trên sông Thần Tú.

Trên boong thuyền của một chiếc thuyền ba tầng, Sở Vân Vân nâng một cái thần đàn cỡ nhỏ bằng ngọc to bằng bàn tay, nàng tràn đầy phấn khởi mà thao túng một con thú nhỏ tầm nắm tay người, toàn thân bốc lửa, nhìn giống như là một con Toan Nghê non, nó đang tò mò nhìn ngó bốn phía ở trên boong thuyền, lúc thì nhìn đông, khi lại ngó sang tay, sau đó lại làm ra các loại tư thế như giương nanh múa vuốt và các hành vi như vật lộn vui chơi.

Sở Hi Thanh đứng nhìn ở bên cạnh, chỉ cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Con Toan Nghê này nhìn qua thì rất đáng yêu, giống như một con mèo nhỏ, nhưng trong cơ thể của nó lại ẩn chứa nhiệt độ cao đến mức có thể hòa tan đao kiếm trong chớp mắt.

Hắn rất sợ Sở Vân Vân sẽ lại căng thẳng rồi nhất thời mất khống chế như khi làm việc nhà, vậy thì cái thuyền này xong đời rồi.

May mắn chính là, sau khi Sở Vân Vân luyện tập ba khắc thời gian, nàng liền bắt quyết thu con Toan Nghê này về trong tế đàn ngọc đen ở trên trong lòng bàn tay, con Toan Nghê liền hóa thành một ngọn lửa rồi biến mất.

“Vẫn còn phải luyện tập thêm.” Trên mặt Sở Vân Vân hiện lên ý cười: “Tuy nhiên, ý nghĩ của ngươi rất tốt. Ta rất thích món quà này!”

Nàng chủ tu chính là pháp thuật nghĩ vật hóa hình, nghĩ hóa ra thần ý của Toan Nghê, sức chiến đấu siêu tuyệt.

Điều này hiển nhiên không phải là một thuật sư cửu phẩm có thể làm được.

Vì thế ý nghĩ của Sở Hi Thanh là, thêm một cái vỏ Thần Hàng Thuật ở bên ngoài cái lõi ‘nghĩ vật hóa hình’ kia.

Nói đơn giản, chính là giả vờ con Toan Nghê mà Sở Vân Vân nghĩ hóa ra, thành con Toan Nghê mà nàng dùng Thần Hàng Thuật mời về.

Một thuật sư cửu phẩm không thể nào nghĩ hóa ra được chân ý của Toan Nghê, cái này thật sự là quá kinh thế hãi tục.

Nhưng nếu như dùng Thần Hàng Thuật để mời một con Toan Nghê từ trên trời xuống, vậy thì lại khác rồi.

Người ngoài chỉ cho rằng Sở Vân Vân có thể chất hàng linh cực kỳ xuất chúng nào đó, rất được thần linh ân sủng mà thôi.

Đây cũng chính là mục đích của Sở Hi Thanh khi đổi lấy tòa thần đàn thất phẩm này.

Một khi Sở Vân Vân có thứ này, thì nàng có thể quang minh chính đại sử dụng 'nghĩ vật hóa hình' trước mặt mọi người rồi, do đó mà sức chiến đấu của hai người bọn họ sẽ 'tăng mạnh'.

Sở Hi Thanh thở phào nhẹ nhõm, sau đó thần sắc hắn nghiêm túc: "Bây giờ có thể nói rồi chứ? Rốt cuộc thì tấm Thần Ý Đồ kia có tác dụng gì?"

Hắn chờ đến bây giờ mới hỏi là vì bảy ngày này Sở Vân Vân vẫn luôn bế quan trong Chu gia, nàng cần luyện hóa dược lực của ba viên Thần Nguyên Hồi Thiên Đan kia.

Bản thân Sở Hi Thanh cũng rất bận rộn, mấy ngày này hắn phải đi dự tiệc khắp nơi ở Lâm Hải, buổi trưa thì ăn tiệc hươu ở Trấn Hải Lầu, buổi chiều lại đi ăn hải sản ở Vọng Dương Các, ngày hôm nay ăn uống ở Trấn Hải Lộ gia, ngày mai lại đến Hải Diêm Bang của Ứng gia.

Tại Lâm Hải này, có thể nói là hắn sắp có bạn bè ở khắp nơi.

Mãi cho đến tận ngày hôm nay, hắn mới xã giao xong, có thể lên đường trở về.

Chương 273: Thần Ý Đồ và Thần Binh Viện (2)

“Thần Ý Đồ có thể cường hóa Thần Ý Xúc Tử Đao của Huyết Nhai Đao Quân lên một cấp độ, nhưng ngươi tạm thời không sử dụng được cái công dụng này.”

Sở Vân Vân thưởng thức tế đàn ngọc đen ở trong tay, ánh mắt lấp lóe: “Ngoài ra, nó còn có thể tăng Nhai Tí đao ý của ngươi lên, bất kể là giai đoạn nào thì Nhai Tí đao ý của ngươi cũng được cường hóa ít nhất một cấp. Nó còn có thể cường hóa sức mạnh nguyên thần, võ tu có cửu phẩm và mười tám cấp, mỗi khi ngươi tăng lên một cấp, nó sẽ cường hóa ba phần mười sức mạnh nguyên thần của ngươi.”

Sở Hi Thanh không khỏi hít một hơi khí lạnh, hai mắt hắn đã sáng rực.

Lòng thầm nói cái Thần Ý Đồ này thật sự là mạnh đến mức đáng sợ.

Ngày xưa Nhai Tí đao ý của Huyết Nhai Đao Quân phải lên đến tầng mười tám, sau đó lại tăng thêm một tầng, đó chính là siêu phàm nhập thánh!

Còn cả sức mạnh nguyên thần nữa, mỗi khi thăng cấp đều tăng thêm ba phần mười sức mạnh nguyên thần, tích lũy lên thì không phải là chuyện nhỏ.

Chỉ sợ giá trị của cái Thần Ý Đồ này không phải là thứ mà tiền bạc có thể đong đếm.

Mình chỉ dùng một cái lệnh phù bí cảnh cửu phẩm để đổi lấy, quả thực là một cuộc làm ăn lời to.

Sở Hi Thanh tiếp tục hỏi: “Vậy tố chất tu hành Thần Ý Xúc Tử Đao thì sao? Chuyện này là thế nào?”

“Huyết Nhai Đao Quân đã chết hơn một ngàn năm, nhưng chưa từng có ai có thể luyện Nhai Tí đao ý vượt quá tầng mười hai, cũng không ai có thể tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao.”

Sở Vân Vân ngước mắt nhìn về phía Sở Hi Thanh: “Đây là do Nhai Tí đao ý và Thần Ý Xúc Tử Đao của Huyết Nhai Đao Quân vẫn chưa được hoàn thiện, bản thân hắn có thể chất và huyết mạch đặc thù, người khác thì lại không có những thứ đó.”

“Đây chính là chỗ đáng quý của những Huyền môn chính tông như

Vô Tướng Thần Tông và Tinh Tú Tiên Tông, võ học của bọn họ đã trải qua nhiều đời, nên bất cứ ai cũng có thể tu luyện được, mà còn nhắm thẳng vào đại đạo. Nhưng truyền thừa của Huyết Nhai Đao Quân thì mới trải qua một đời.”

Trong mắt Sở Vân Vân hiện lên vẻ tiếc nuối, ngày xưa nàng vốn có hi vọng tu luyện được môn đao pháp này.

Sau khi bị Vô Tướng Thần Tông gạch tên ra khỏi môn phái, nàng đã tự thôi diễn mỗi khi rảnh rỗi, cũng luyện Nhai Tí đao ý lên tầng thứ mười hai, đạt đến ngưỡng cửa tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao.

Đáng tiếc. . .

Sau đó, Sở Vân Vân khôi phục bình tĩnh, nàng tiếp tục nói: “Tuy nhiên, bây giờ ngươi chỉ có cơ duyên tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao. Trong võ quán Chính Dương có một tòa Thần Binh Viện, bên trong có hai thanh thần binh do Tiên Thần để lại từ thời thượng cổ, chúng được chôn dưới nền đất. . .”

“Thần binh?” Mặt Sở Hi Thanh đầy vẻ tò mò, đánh gãy lời nói của Sở Vân Vân: “Nếu là thần binh, thì vì sao người khác lại không lấy đi?”

Sở Vân Vân nghe thế thì bất mãn mà lườm hắn một cái: “Hai thanh thần binh này dài tầm trăm trượng, chỉ cái tay cầm lộ ra bên ngoài đã cao đến mười lăm trượng rồi.”

Mặt Sở Hi Thanh cứng lại, yên lặng không nói gì nữa.

Độ dài và thể tích kinh người như vậy, chỉ sợ là bây giờ không có ai sử dụng được.

“. . .Thần binh đều có sát, sẽ sinh thành một lượng canh kim sát lực rất lớn. Đệ tử chân truyền của võ quán Chính Dương, sau khi đạt đến bát phẩm thì sẽ có cơ hội tiến vào Thần Binh Viện của võ quán để hấp thụ canh kim sát lực từ hai thanh thần binh này, nó có thể tăng cường uy lực của đao pháp và kiếm quyết, đây chính là phúc lợi độc nhất vô nhị ở võ quán Chính Dương.”

“Tuy nhiên, ngày xưa khi ta hấp thụ canh kim sát lực ở Thần Binh Viện thì đã phát hiện ở dưới đáy của hai thanh thần bình có một lượng canh kim sát lực tập trung lại, ngưng tụ thành hình dạng hai cái cuống rốn.”

“Đây là dấu hiệu của sát thành linh, một trong đó thì hóa thành Nhai Tí, một cái còn lại thì hóa thành Toan Nghê. Khi đó hai con sát linh này vẫn chưa hoàn toàn thành hình, ta cũng chưa lấy chúng nó đi, nhưng hôm nay. . .”

Sở Vân Vân nói đến đây thì hơi dừng lại, khóe môi hơi cong lên: “Chúng ta đang nhẫn nại, ẩn núp, lúc nào cũng có thể hóa hình. Chúng nó đang chờ một cơ hội, chuyển hóa thành thần thú chân chính.”

Trong mắt Sở Hi Thanh cũng hiện lên một tia sáng rực: “Chỉ cần ta đạt được con Linh sát Nhai Tí kia, thì sẽ có thể tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao?”

“Chỉ là có tố chất thôi, cụ thể có thể tu luyện hay không thì phải xem bản thân ngươi rồi.” Sở Vân Vân lắc đầu, nhìn về phía tế đàn trên tay mình: “Với thực lực của ngươi bây giờ, tiến vào chân truyền là chuyện dễ dàng. Ta cũng sẽ mau chóng tăng lên bát phẩm, chắc tầm hai tháng nữa là có thể trở thành đệ tử chân truyền. Đến khi đó, ta và người sẽ tìm một thời cơ thích hợp để tiến vào Thần Binh Viện, lấy hai con sát linh này đi.”

“Chỉ cần ngươi có thể được Nhai Tí tán thành, cộng sinh với ngươi. Khi đó đối với ngươi mà nói, chướng ngại khi tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao và Nhai Tí đao ý đã không tồn tại nữa. Bản thân chúng nó cũng có tu vị bát phẩm hạ, cũng là một sự giúp đỡ không nhỏ với ngươi. Khuyết điểm duy nhất chính là, mỗi khi ngươi tăng cấp, thì sẽ phải sử dụng hai phần bí dược.”

Sở Hi Thanh nghe đến đây thì khóe miệng co quắp vài cái.

Một phần bí dược Dưỡng Nguyên Công bát phẩm thượng có giá trị 1500 lượng bạc. Nếu như là loại đỉnh cấp nhất, vậy thì phải năm ngàn lượng cất bước.

Chương 274: Lại đến Cổ Thị tập

Sau khi Sở Hi Thanh trở về quận Tú Thủy, hắn không trực tiếp về thành, mà chạy qua Cổ Thị tập ở bờ đông.

Lúc này, Tả nha nội đang chờ hắn ở bến tàu Cổ Thị tập.

Ta nha nội vẫn đi chiếc xe ngựa được đúc từ sắt thép kia, nữ thị vị vẫn đang đứng trên nóc xe để cảnh giới bốn phía.

Tuy nhiên, sau khi song phương gặp mặt, Tả nha nội lại nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh với ánh mắt dị dạng, ngậm lấy vài phần nửa tin nửa ngờ.

Thời gian gần đây, Sở Hi Thanh đã nhìn thấy vẻ mặt này quá nhiều, cho nên không để ý lắm.

Tất cả đều bắt nguồn từ Đông Châu – Thanh Vân Bảng của Luận Võ Lâu phát hành bảy ngày trước, khi đó Sở Hi Thanh xếp hạng 89 trên đó.

Đây chắc hẳn là nguyên do mà điểm võ đạo của Sở Hi Thanh tăng vọt khi hắn đang ở trong bí cảnh, nhưng cũng mang đến cho hắn không ít nghi vấn.

Bảy ngày này, dưới sự dẫn đường của mấy người Chu Hùng Bá và Lộ Triết, Sở Hi Thanh đã đi gặp mặt các nhân vật trên giang hồ của quận Lâm Hải.

Rất nhiều người đều có phản ứng nửa tin nửa ngờ giống Tả nha nội khi mới gặp mặt hắn.

Bọn họ tin tưởng quyền uy của Luận Võ Thần Cơ, nhưng vẫn còn giữ lại một chút.

Dù sao thì từ trước đến giờ, không phải là Luận Võ Thần Cơ chưa sai bao giờ.

Sở Hi Thanh không khỏi nghĩ đến chuyện mình giẫm lên mặt Tạ Chân Khanh hai lần, lòng thầm nói vị này thật sự là người tốt.

Mình đắc tội với nàng như vậy, Tạ Chân Khanh vẫn liều lĩnh, bỏ mặc nguy hiểm để đẩy mình lên thứ 89 trên Đông Châu – Thanh Vân Bảng, lại còn viết một bài văn tán dương và chờ mong với hắn, có thể nói là tâng bốc hắn lên tận trời. . .

Nữ nhân này đã hận hắn đến trình độ nào rồi?

Sở Hi Thanh bật cười một tiếng: “Nha nội còn muốn nhìn đến khi nào? Ngươi lại nhìn nữa thì ta vẫn như vậy thôi.”

Tả nha nội lại lắc đầu cảm thán không thôi: “Không thể tin nổi, trận sinh tử lôi giữa ngươi và Trang Hồng Phi mới trôi qua một tháng, mà giờ ngươi đã leo lên Đông Châu – Thanh Vân Bảng, lại còn xếp thứ hạng cao như vậy nữa. Ta vẫn cảm thấy lần xếp hạng này rất có vấn đề.”

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày lên, không hiểu: “Lẽ nào Tả nha nội chưa nghe nói chuyện ta giành ngôi quán quân trong lần tranh đấu bí cảnh này sao?”

“Nghe nói rồi, nhưng mà bây giờ tin tức bay đầy trời, không biết tin nào là thật, tin nào là giả.” Tả Thanh Vân lắc quạt xếp trong tay, thái độ nhàn nhã bình tĩnh: “Dựa vào tin tức của triều đình, thì lần này có ma đầu làm hại, còn dẫn Ma Thần – Táng Thiên xuống phàm giới, khiến cho đám võ tu cửu phẩm tham gia bí cảnh chết gần hết.”

“Nhưng còn có một số tin tức ngầm ở bên ngoài, có người nói ma đầu này chính là lâu chủ Tư Đồ Lễ của Luận Võ Lâu Đông Châu. Còn có lời đồn khác, nói rằng Tư Đồ Lễ đã bỏ mình khi đối kháng với tà mà, cũng có người nói Tư Đồ Lễ đã bị tà mà thay thế thân phận.”

“Còn về chuyện Sở Hi Thanh ngươi giành được ngôi quán quân của bí cảnh cửu phẩm, thì cũng có rất nhiều phiên bản khác nhau. Có người nói Sở Hi Thanh quét ngang thiên kiêu Đông Châu – Thanh Vân Bảng. Có người nói Tư Hoàng Tuyền vô địch, nhưng do trúng phải cổ độc nên phải từ bỏ tranh đấu. Cũng có người nói là mấy vị thiên kiêu Đông Châu – Thanh Vân Bảng ngao cò đánh nahu, để ngươi làm ngư ông đắc lợi, ngươi nói ta nên tin ai?”

Trong lòng Sở Hi Thanh không khỏi thầm hô một tiếng lợi hại.

Cái này nhất định là do đám cẩm y vệ của Đông Châu.

Chuyện liên quan đến bí cảnh lần này đã rất rõ ràng, cẩm y vệ muốn đè nó xuống là không thể nào.

Bên ngoài bí cảnh có gần hai ngàn người, không thể chặn miệng của tất cả mọi người được.

Bởi vậy, Cẩm y vệ dùng phương pháp trái ngược, bọn họ tung rất nhiều lời đồn đại để nhiễu loại nghe nhìn, người ngoài rất khó phân biệt được chân tướng.

“Vẫn là nói đến đối thủ lần này của ngươi đi!” Lúc này, Tả Thanh Vân đột nhiên đổi đề tài: “Tên Đào Viên này đến từ Hà Châu, là Độc Tí Đao – Lý Thương dùng một số tiền lớn để mời từ Hà Châu về đây, hắn có tu vị bát phẩm hạ, chủ tu công pháp hệ Thổ, am hiểu Hạo Nhiên Đao, có bốn pháp khí, sáu bức chiến đồ, sức chiến đấu cực mạnh trong giai đoạn bát phẩm hạ.”

“Ban đầu, Đào Viên vốn đến đây vì một lôi đài bát phẩm của ta, nhưng sau khi nghe nói ngươi leo lên Đông Châu – Thanh Vân Bảng, thì hắn liền tuyên bố muốn đánh với ngươi. Lý Thương cũng có ý tạo thế cho hắn, cố tình trắng trợn tuyên dương chuyện này ở Cổ Thị tập, ép ta phải nhận trận tử lôi này. Nhưng mà ta vẫn còn chưa đáp ứng.”

Tả Thanh Vân gấp quạt xếp trong tay lại, ánh mắt nhìn thẳng vào Sở Hi Thanh: “Tuy rằng tu vị của ngươi là cửu phẩm thượng, lại là thiên kiêu Thanh Vân Bảng, theo lý thuyết thì có thể chiến đấu vượt cấp, nhưng mà cũng có thể từ chối.”

“Đã là bát phẩm hạ!” Sở Hi Thanh cười nói.

Lần này, hắn chạy đến Cổ Thị tập là vì nghe thấy Tả Thanh Vân nói có một cái đối thủ tốt.

Mấu chốt là phí di chuyển và trích phần trăm sẽ rất nhiều. . .

Chương 275: Lại đến Cổ Thị tập (2)

Tả Thanh Vân hơi ngẩn ngơ, sau đó lại gật đầu: “Vậy thì cũng cần làm theo khả năng, Lý Thương muốn tranh đài, nhưng một tháng trước ta đã đánh với hắn một lần rồi. Theo lý thuyết thì phải chờ hai mươi ngày sau mới có thể tranh đài lần nữa, lúc này có chiến hay không là tùy ta.”

Sau đó, hắn lấy ba mươi viên tiền đặt ra, đặt ở trong tay.

“Nếu như đã liên quan đến tranh đài, vậy thì không chỉ là chuyện của riêng ngươi. Tuy rằng Đào Viên không leo lên Thanh Vân Bảng, nhưng hắn đã dừng lại ở cấp độ bát phẩm hạ vài năm, tất cả chiến kỹ và đồ đằng, pháp khí đều đã đến cực hạn của cấp độ bát phẩm hạ.”

“Vì thế ta cần phải xác định trước, xem Hi Thanh ngươi có năng lực thắng hắn hay không! Nơi này có ba mươi viên tiền đồng, sau khi ta ném ra, nếu như ngươi có thể chém đứt toàn bộ trước khi chúng rơi xuống đất, thì ta sẽ đồng ý trận sinh tử lôi này.”

Sở Hi Thanh nhìn đám tiền đồng này một chút, ánh mắt lóe lên một tia dị sắc: “Xin mời nha nội.”

Lúc này, ống tay của của Tả Thanh Vân rung lên, ba mươi viên tiền đồng trong tay bay lên trời.

Hắn không muốn nhường, bởi vì hắn cũng không muốn Sở Hi Thanh mất mạng trên lôi đài.

Vì thế, ba mươi viên tiền đồng này chỉ lên cao đến tầm bảy thước, không thêm một phần, không ít một li.

Sở Hi Thanh không có xuất đao ngay, mà chờ những viên tiền đồng kia rơi xuống, lúc này bên hông của hắn truyền ra một tiếng ‘cheng’.

Tả Thanh Vân còn không nhìn thấy rõ động tác của Sở Hi Thanh, chỉ thấy một mảnh ánh sáng trước lóe lên hai lần ở trước mắt mình.

Nữ thị vệ ở trên nóc xe lại ồ một tiếng đầy ngạc nhiên, lòng nàng sinh cảm ứng, dùng ánh mắt kinh ngạc liếc mắt nhìn xuống dưới toa xe.

Sở Vân Vân ngồi ở trong xe thì không hề để ý, nàng còn không thèm liếc mắt nhìn.

Khi đao của Sở Hi Thanh thu vào vỏ, đám tiền đồng kia cũng rơi xuống đất.

Lúc đầu Tả Thanh Vân vẫn thấy rất kỳ quái, đám tiền đồng này đều không gãy không vỡ, vẫn nguyên xi như cũ.

Nhưng khi toàn bộ tiền đồng rơi xuống đất, hắn mới phát hiện không đúng, đó đã không còn là 30 viên tiền đồng, mà đã trở thành 60 viên tiền đồng, một viên đã biến thành hai.

Đao của Sở Hi Thanh thế mà lại chém thẳng vào nơi bé nhất trên tiền đồng, rồi chia chúng ra làm hai.

Hơn nữa, vết cắt trơn nhẵn, Tả Thanh Vân còn không nhìn ra vết đao.

“Hít. . .”

Tả Thanh Vân nhất thời hít một hơi khí lạnh.

Đao pháp này của Sở Hi Thanh quả thật là quá tuyệt vời!

Đây chính là trình độ của thiên kiêu, mà hình như đối phương còn rất thành thạo điêu luyện. . .

Hắn bỗng nhiên đứng dậy, hai mắt tỏa sáng: “Vậy ta sẽ sắp xếp cho ngươi!”

Chỉ sợ tên Lý Thương này lại tính nhầm rồi, hắn muốn chiếm lợi từ mình giống như trận sinh tử lôi giữa Sở Hi Thanh và Trang Hồng Phi kia, kết quả là đã nhìn nhầm Sở Hi Thanh rồi.

Sở Hi Thanh thấy thế liền mỉm cười: “Có thể sắp xếp sớm một chút không? Ta còn muốn trở về võ quán.”

Sau khi Dưỡng Nguyên Công của hắn tăng lên tầng thứ tư, hắn còn không có Quan Tưởng Đồ để tu luyện.

Nhất định phải nhanh chóng trở về Tàng Kinh Lâu, để xem Quan Tưởng Đồ mới.

Tả Thanh Vân nghe vậy thì hiw suy tư, dùng quạt xếp vỗ vào tay: "Vậy thì trưa ngày mai đi, ta cần thời gian để chuẩn bị bàn cá cược. Có lẽ sau trận chiến ngày mai, sẽ không có mấy người có can đảm khiêu chiến ngươi đâu, vì thế nên bàn cá cược này phải càng lớn càng tốt, kiếm một lần ăn cả tháng là tốt nhất!"

Khóe môi hắn hơi cong lên: "Lý Thương đã tuyên truyền rất nhiều cho trận sinh tử lôi này, chỉ sợ bàn cá cược ngày mai sẽ không thấp hơn ba mươi vạn lượng."

Sở Hi Thanh gật đầu.

Trưa ngày mai đánh, vậy hắn chỉ cần ngủ một đêm ở Cổ Thị tập thôi.

Lúc này, thần sắc hắn hơi động, ánh mắt nhìn về phía một mảnh đổ nát ở thê lương bên ngoài cửa sổ.

Sở Hi Thanh nhìn qua với vẻ kinh ngạc: "Nơi này là nha môn Thị Bạc Ty? Tại sao nó lại biến thành như này?"

Chẳng lẽ Thiết Kỳ Bang đã không nhịn được nữa, trực tiếp đánh vào nha môn Thị Bạc Ty?

"Thị Bạc Ty. . ." Tả Thanh Vân cũng liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt hiện ra vài phần kinh dị: "Chuyện này có liên quan đến ngươi, bảy ngày trước Diệp Tri Thu Diệp giáo đầu đã lấy lý do đuổi bắt Huyết Phong Đạo để xông vào Thị Bạc Ty, sau đó đánh với Long Hành một trận."

"Kiếm pháp của vị Diệp giáo đầu này rất, đã chặt đứt một tay của Long Hành, nếu như không có quận úy đại nhân xuất hiện, thì có lẽ Long Hành đã mất mạng trong tay nàng rồi."

Quận úy là thái thú tá quan, khống chế quân sự của toàn quận, quân cấp tứ phẩm, trong quận chỉ đứng sau Thái thú, quyền lực chân chính còn nằm trên cả quận thừa.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì hơi sững sờ, sau đó khóe môi nhịn không được mà cong lên.

Chương 276: Cuộc chiến tiền tài

Buổi tối hôm đó, huynh muội Sở Hi Thanh vẫn ở căn phòng xa hoa trên tầng cao nhất của Thắng Bại Lâu.

Sau khi dọn dẹp tắm rửa xong, Sở Hi Thanh liền nằm xuống giường, trực tiếp nhập mộng.

Khi hắn vừa mới tiến vào tòa quảng trường trong giấc mộng kia, trước mặt hắn liền hiện lên một đoạn tin tức.

---Xin mời mô phỏng đối thủ thực chiến ngày hôm nay, có thể đưa các yếu tố như công pháp, thiên phú, pháp khí và đồ đằng của đối thủ vào.

Đây là Sở Hi Thanh dùng mười điểm võ để đổi 'thẻ thực chiến giả lập' vào đêm hôm tranh đấu bí cảnh ở Lâm Hải kết thúc.

Lúc này, điểm võ đạo của hắn đã lên đến mấy trăm điểm, đã thừa để đổi lấy cái thẻ thực chiến đắt giá này, nhằm mài dũa võ đạo của bản thân.

Hiệu quả của tấm thẻ này có thể nói là dựng sào thấy bóng, sau bảy ngày tranh đấu bí cảnh, kỹ xảo thực chiến của Sở Hi Thanh đã tiến bộ một đoạn dài.

Truy Phong đao pháp và Trục Điện Chỉ, Kinh Vân Tung của hắn đã tăng lên nhiều.

Điều này có thể thấy được từ dữ liệu trong bảng nhân vật của hắn.

Bảy ngày trước, Sở Hi Thanh cần hai mươi chín điểm võ đạo để tăng Truy Phong đao pháp lên tầng thứ năm, bây giờ hắn chỉ cần hai mươi hai điểm.

Đối thủ mà hệ thống mô phỏng ra, các phương diện của nó đều là đăng phong tạo cực, có thể nói không yếu hơn Sở Vân Vân bao nhiêu.

Hiệu quả của tấm thẻ này cực kỳ không tầm thường.

Ý niệm của Sở Hi Thanh hơi động, bắt đầu đưa các hạng yếu tố vào.

Võ đạo Hạo Nhiên Đao tầng thứ tư và Đại Suất Bi Thủ, công pháp là Tạo Nguyên Công hệ Thổ, cũng là tầng thứ tư.

Tất cả đồ đằng Bí Chiêu và pháp khí cũng được mô phỏng theo tình báo của Tả Thanh Vân đưa cho.

Chỉ là thiên phú huyết mạch thì không dựa theo tiêu chuẩn của Đào Viên, mà là tương đương với Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh không biết Đào Viên đã dùng các loại linh dược tăng tố chất thân thể như Ngọc Tâm Quỳnh Tương hay chưa, nhưng hắn vẫn đưa các yếu tố này vào.

Mục đích của hắn là vì nghiên cứu và tập luyện đao pháp, nắm giữ nhiều kỹ xảo thực chiến hơn, tiện thể hiểu rõ đối thủ luôn.

Nếu như đối thủ quá yếu, vậy thì huấn luyện cũng không có ý nghĩa.

Sau đó, hắn bắt đầu huấn luyện gian khổ ở trong giấc mộng.

Mãi cho đến khi song phong giao thủ hai mươi bảy lần, Sở Hi Thanh đã hoàn toàn quen thuộc với biến hóa của Hạo Nhiên Đao và Đại Suất Bi Thủ, lúc này hắn mới cân sức cân tài với đối thủ.

Lần thứ hai mươi chín, Sở Hi Thanh mới đánh chết đối thủ bằng cách lưỡng bại câu thương.

Mà lúc này, đã là bảy canh giờ sau, mặt trời đã lên cao.

Sở Hi Thanh kết thúc huấn luyện giả lập, sau khi tỉnh lại từ giấc mộng, khóe môi hắn không khỏi cong lên.

Chỉ vì Truy Phong đao pháp và Khinh Vân Tung của hắn lại tiến bộ.

Khổ chiến bảy canh giờ, khiến cho sự hiểu biết và lý giải với võ đạo của Sở Hi Thanh lại sâu hơn một tầng.

Hiện giờ, hắn chỉ cần mười bảy điểm võ đạo là có thể tăng Truy Phong đao pháp lên tầng thứ năm. Chỉ cần năm mươi sáu điểm võ đạo để đổi Khinh Vân Tung tầng thứ năm.

Mà ngay khi Sở Hi Thanh tỉnh giấc, hắn liền nghe thấy tiếng ồn ào truyền vào từ bên ngoài cửa sổ.

Sở Hi Thanh cau mày, đi đến bên cửa sổ rồi phóng mắt nhìn ra ngoài.

Sau đó, hắn liền nhìn thấy tòa tửu lâu có diện tích mấy mẫu này đang tràn đầy người và người.

Các nhân vật giang hồ và dân cờ bạc phải lên đến ba ngàn là ít, làm cho cả tòa Thắng Bại Lâu này trở nên nước chảy không lọt.

Bọn họ hoặc là kêu “Sở Hi Thanh thiên kiêu Thanh Vân Bảng”, hoặc là kêu “Hà Châu Đào Viên”, tiếng như sấm rền.

Khí thế này rất giống đám fan cuồng đang hô tên thần tượng ở thời hiện đại.

Chung quanh còn có rất nhiều người đang chạy đến, vây quanh cái đình nhỏ đặt cược kia chật cứng.

Sở Hi Thanh đã từng có kinh nghiệm đánh sinh tử lôi.

Nhưng khi hắn nhìn thấy cảnh tượng tấp nập ở bên ngoài thì vẫn trợn mắt há hốc mồm, giật mình không thôi.

Trước trận chiến của hắn và Trang Hồng Phi, toàn bộ Miếu thị cũng rất náo nhiệt, nhưng hoàn toàn không thể so sánh với ngày hôm nay.

Lúc này, số lượng điểm võ đạo của hắn cũng đang phát sinh biến hóa.

Không biết vì sao.

Đêm qua, trước khi hắn đi ngủ thì vẫn là 354 điểm, bây giờ không tăng mà lại còn giảm, hạ xuống còn 336 điểm.

Sở Hi Thanh đang không hiểu ra sao, bỗng nhiên có tiếng gõ cửa vang lên.

Sau đó, Tả Thanh Vân đẩy cửa đi vào trong: “Hi Thanh, ngươi nên chuẩn bị đi. Ta và Lý Thương đã định thời gian là buổi trưa bốn khắc, chính là lúc Dưỡng Nguyên Công của ngươi mạnh nhất. Nửa canh giờ sau, chúng ta cùng đi xuống.”

Sở Hi Thanh quay đầu nhìn Tả Thanh Vân một chút, hắn tò mò mà chỉ chỉ ra bên ngoài: “Không cần chuẩn bị, ta có thể xuất chiến bất cứ lúc nào, nhưng sao lần này lại nhiều người như vậy?”

Tả Thanh Vân nghe vậy thì bật cười: “Ngươi có biết lúc nãy, bàn đặt cược do ta đại lý đã lên đến ba mươi lăm vạn lượng bạc hay không?”

Chương 277: Cuộc chiến tiền tài (2)

Tả Thanh Vân lắc quạt xếp trong tay, giải thích: “Ngươi không thể coi trận sinh tử lôi này giống như lần đánh với Trang Hồng Phi được. Trang Hồng Phi và Chu Lương Thần há có thể so sánh với thiên kiêu Thanh Vân Bảng? Đây chính là sự khác biệt giữa ánh sao và ánh trăng.”

“Hơn nữa, rất ít khi có thiên kiêu Thanh Vân Bảng đánh sinh tử lôi, nên tất nhiên đám nhân vật giang hồ ở Cổ Thị tập sẽ đến cá cược. Trong này cũng có một phần công lao của Độc Tí Đao – Lý Thương, hắn đã tạo thế cho Đào Viên. Đào Viên đến Cổ Thị tập nửa tháng, liền đánh bảy trận sinh tử lôi. Hai ngày một trận, tất cả đều là giải quyết đối thủ trong vòng ba chiêu. Đám giang hồ trong Cổ Thị tập rất chờ mong trận chiến giữa ngươi với Đào Viên đấy.”

Sở Hi Thanh hơi gật đầu.

Tất nhiên hắn cũng hi vọng càng nhiều người càng tốt, càng nhiều người quan tâm thì hắn mới có thể nhận được càng nhiều điểm võ đạo.

Tả Thanh Vân lại nói với ý vị sâu xa: “Đêm qua, có thể nói là Cổ Thị tập sóng ngầm mãnh liệt, đám võ học danh gia kia đều tạo thế cho Đào Viên, làm thấp Sở Hi Thanh ngươi, còn nói là ngươi chỉ có hư danh.”

“Còn có mấy vị Văn lại của Luận Võ Lâu quận Tú Thủy mở miệng bịa đặt, nói kỳ Thanh Vân Bảng này là do lâu chủ bọn họ tùy ý làm bậy, kiên quyết đưa ngươi lên cao. Bởi vậy, trận chiến này Sở Hi Thanh ngươi nhất định không thể hạ thủ lưu tình, phải đánh mặt bọn họ.”

Nữ thị vệ ở bên cạnh nghe đến đây, khóe miệng liền giật giật vài cái.

Thật ra tất cả những thứ này đều bắt nguồn từ Tả Thanh Vân ở bên cạnh nàng.

Đêm qua, vị Tả nha nội này đã dùng hơn ba ngàn lượng bạc để đè thấp danh tiếng của Sở Hi Thanh xuống.

Nhưng hết lần này đến lần khác, tỷ lệ cược trên bàn cá cược của hắn lại là Sở Hi Thanh một ăn 1,2. Trái lại thì tỷ lệ ăn cược của Đào Viên lại ăn cao đến 2,7.

Mà lý do của hắn lại rất đường hoàng, Sở Hi Thanh là thiên kiêu Thanh Vân Bảng, còn Đào Viên chẳng là cái thá gì.

Nội tâm của vị nha nội này quá dơ bẩn, quá đen!

Sở Hi Thanh gật đầu, hắn đã biết được vì sao điểm võ đạo của mình lại hạ xuống rồi.

Vậy thì đúng là phải đánh trả, phải đánh mặt bọn họ, để cho đám giang hồ này không hoài nghi thực lực của hắn nữa.

Chẳng mấy chốc đã đến buổi trưa, Sở Hi Thanh không chuẩn bị gì cả, hắn nhấc đao đi theo Tả Thanh Vân ra khỏi phòng.

Sở Vân Vân liếc mắt nhìn bóng lưng Sở Hi Thanh một chút, sau đó lại tiếp tục cúi đầu nghiên cứu pháp thuật của mình, nàng cũng không có ý định đi theo.

Lát nữa nàng còn phải ra ngoài một chuyến, đi đến hiệu cầm đồ kia để xem cái cột cờ kia.

Sở Vân Vân vẫn rất để ý đến thứ này.

Khi Sở Hi Thanh đi đến lầu một, cả tòa Thắng Bại Lâu lập tức ầm ĩ inh ỏi, vô số người gầm rú gào thét về phía hắn.

“Xếp 89 trên Thanh Vân Bảng Sở Hi Thanh! Tất cả của cải của lão tử đều đặt trên người ngươi, lát nữa chém chết Đào Viên cho ta.”

“Móa! Con hàng ốm yếu này từ đâu ra vậy? Người như vậy cũng xứng leo lên Thanh Vân Bảng?”

“Sao trên người tên này lại không có đồ đằng Bí Chiêu, các ngươi nhìn Đào Viên kìa, chiến đồ đã đầy cả tay rồi.”

“Ha Ha, ngày hôm nay Đào Viên sẽ đánh nát trứng tên này!”

“Quả nhiên là cực kỳ anh tuấn, bảo sao Tạ Chân Khanh lại nuôi tên mặt trắng nhỏ này, nhưng hôm nay sẽ phải lộ nguyên hình thôi!”

Lúc này, Tạ Chân Khanh đang ở trong đám người, mặt của nàng lập tức biến thành đen xì.

Nàng rất muốn nói cho đám ‘chó chết’ các ngươi mới nuôi mặt trắng nhỏ!

Sau đó, Tạ Chân Khanh lại nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh.

Nàng vẫn không thể nào tin được Sở Hi Thanh đã có trình độ quét ngang thiên kiêu Đông Châu - Thanh Vân Bảng.

Tạ Chân Khanh đến đây để nhìn tận mắt, xem xem rốt cuộc trình độ của tên này đã đến mức nào.

Nàng thuận tiện đặt cược ba ngàn lượng bạc lên người Sở Hi Thanh luôn.

Tạ Chân Khanh đã đặt cược tất cả tiền tiêu vặt của năm nay lên người cái tên này.

Đừng có thua nha. . .

Sở Hi Thanh quét mắt liếc nhìn xung quanh, sau đó thản nhiên đi về căn phòng chờ đợi bên trái võ đài.

Tả Thanh Vân vốn định an bài cho hắn ba cái thị nữ dung mạo xinh đẹp đến xoa bóp.

Sở Hi Thanh suy nghĩ một chút thì vẫn từ chối.

Hắn nghĩ đến Sở Vân Vân ở trên tầng năm, trong lòng không khỏi sinh sôi một luồng chính khí.

---Trong lòng không nữ nhân, rút đao tự nhiên thần!

Hắn ngồi xuống cái ghế thái sư, mắt nhìn về phía đối thủ Đào Viên ở đối diện.

Đó là một thanh niên có thân hình lùn và đô con, tuổi tác tầm hai mươi tám hai mươi chín, xương cốt thô to, tứ chi rắn chắc mạnh mẽ.

Trên gương mặt chữ điền của hắn tràn đầy dữ tợn, trong mắt viết đầy hung ác.

Người này đang được mấy thị nữ xinh đẹp xoa bóp mát xa, lại vừa nhìn hắn với ánh mắt khiêu khích.

Sở Hi Thanh nhìn người này một chút, rồi không có hứng thú gì nữa.

Chương 278: Thiên kiêu

Sở Hi Thanh tùy ý nhìn vào mấy chữ “Nhai Tí” trên thanh trạng thái của mình một chút.

---Nhai Tí đao ý của ngươi đã tăng lên đến trình độ trung đẳng!

Sở Hi Thanh cười một tiếng, liền nhắm mắt lại, hồi ức những trận thực chiến ngày hôm qua, lại suy nghĩ xem có phương pháp đối địch tốt hơn hay không.

Thời gian gần đây, thực lực và thiên phú của hắn tăng lên rất nhanh, nhưng năng lực thực chiến lại không theo kịp, còn lâu mới đến trình độ cực hạn và tối đa của hắn.

Võ đạo của bản thân cũng quá ỷ lại vào hệ thống.

Sở Hi Thanh nhất định phải dùng mỗi giây mỗi phút để tu hành, để tăng cường bản thân mình.

Chỉ một lát sau, vị võ sư phụ trách trọng tài ở trên võ đài đã lên tiếng: “Đã đến giờ, xin mời hai vị lên đài.”

Sở Hi Thanh liền đứng lên, đi lên trên đài. Đào Viên ở đối diện cũng đẩy mấy cô gái bên cạnh ra, sau đó cầm một thanh cửu hoàn đại đao đi lên trên đài.

“Hai vị đã chuẩn bị xong chưa?” Võ sư trọng tài liếc mắt nhìn hai bên, khi thấy hai người Sở Hi Thanh và Đào Viên đều không nói gì, hắn liền mở miệng nói tiếp: “Như vậy, sau ba tiếng trống, các vị có thể ra tay!”

Thùng!

Thùng!

Theo tiếng trống thứ hai vang lên, Đào Viên xách ngược cửu hoàn đại đao, trên mặt toát ra ý trào phúng: “Mặt trắng nhỏ! Ngươi cũng xứng làm thiên kiêu Thanh Vân Bảng? Dù cho là thiên kiêu thật, thì cũng sẽ bị lão tử chém đầu. Nhiều nhất là mười chiêu, lão tử sẽ cho ngươi chết sớm siêu sinh sớm!”

Thùng!

Theo tiếng trống thứ ba vang lên, Đào Viên định múa đao xông lên phía trước.

Tạo Nguyên Công hệ thổ của hắn không được nhanh nhẹn trên phương diện thân pháp, cho nên nhất định phải rút ngắn khoảng cách với đối phương khi vừa mới bắt đầu.

Nhưng khi Đào Viên vừa mới đạp bước tiến về phía trước, hắn chỉ cảm thấy gáy của mình mát lạnh, giống như có một trường đao cực kỳ sắc bén lướt qua đó.

Thần phách của hắn giống như bị chém thành hai nửa, sau đó lại bị vô số lưỡi đao chém nát bấy.

Điều này làm cho hắn thất khiếu chảy máu, toàn thân đều choáng váng, ngây người tại chỗ.

Lúc này, Sở Hi Thanh thì lại thong dong đi đến trước mặt Đào Viên, giơ tay lên một đao chém đứt cổ họng của Đào Viên, sao đó liền hờ hững thu đao rồi quay người rời đi, đi xuống lôi đài.

Người này tu võ không tu ý, luyện lực không luyện thần, làm sao có thể là đối thủ của hắn?

Khoảnh khắc này, toàn bộ Thắng Bại Lâu đều yên tĩnh như chết, lặng ngắt như tờ.

Lý Thương đứng ở phòng riêng trên tầng bốn, sắc mặt của hắn lập tức tái nhợt như tờ giấy. Rõ ràng là hắn đã đề phòng đao ý của Sở Hi Thanh, hắn để Đào Viên ăn một viên Cố Thần Đao rồi, vì sao còn có thể như vậy?

Đào Viên còn chưa tiếp xúc với Sở Hi Thanh, nguyên thần đã bị đao ý của Sở Hi Thanh đánh tan!

Hai con ngươi của Tạ Chân Khanh co rụt lại, trong mắt hiện lên vẻ rung động.

Người này đã tu luyện đao ý lên đến trình độ nào rồi? Tại sao lại mạnh như vậy?

Sau khi toàn bộ Thắng Bại Lâu yên tĩnh trong chốc lát, lập tức nổ tung. Vô số tờ giấy màu trắng bị ném xuống khán đài, chúng bay tán loạn và phấp phới khắp nơi.

“Ta xxx cái tiên sư cha nhà nó! Cao thủ Hà Châu cái gì, ngay cả một chiêu còn không đỡ nổi!”

“Đây là thông đồng với nhau rồi đúng không, mau trả lại tiền cho ta!”

“Đây rõ ràng là bán độ! Con bà nó, quá giả rồi! Đào Viên thậm chí còn không nhấc đao lên! Ngay cả làm dáng cũng không làm!”

“Ha ha, kiếm lời! Kiếm lời! Lão tử đã đặt tất cả lên người Sở Hi Thanh!”

“Thiên kiêu Thanh Vân Bảng! Quả không hổ danh là thiên kiêu Thanh Vân Bảng, Luận Võ Lâu vẫn rất đáng tin.”

Tả Thanh Vân cũng lấy làm kinh hãi, hắn không ngờ Đào Viên lại không có cả tư cách múa đao ở trước mặt Sở Hi Thanh.

Hắn nhìn đám dân cờ bạc ở khán đài bên dưới, vừa âm thầm đắc ý, đồng thời cũng hoảng sợ theo.

“Bảo người bên dưới rút hai trăm võ sư qua bên này, đảm bảo an toàn cho Sở Hi Thanh và Thắng Bại Lâu!”

Tả Thanh Vân suy nghĩ một chút, lại tiếp tục dặn dò: “Còn nữa, nghĩ cách gia cố thêm cho chiếc xe ngựa sắt thép kia của ta, dán đầy phù văn phòng ngự cho ta. Sau đó tìm một chiếc thuyền lớn kiên cố một chút, ta cần dùng ngay.”

Hắn dự đoán rằng mấy ngày này, mình và Sở Hi Thanh sẽ trở thành kẻ địch chung của đại đa số đám dân giang hồ trong Cổ Thị tập. Thời gian này vẫn nên qua sông với Sở Hi Thanh thì hơn, tránh qua thời gian này rồi tính sau.

Cùng thời gian đó, bên ngoài thành Lâm Hải, bầu trời bắt đầu mưa tí tách.

Sở Tuyên Tiết mặc trọng giáp, dẫn một đám tùy tùng đi dưới mưa, bọn họ đi đến một nơi cách thành Lâm Hải hai mươi bảy dặm, chính là nơi Sở Chính Dương bỏ mình.

Lúc này, đã là tám ngày từ khi vụ án xảy ra.

Tuy nhiên, khi Sở Tuyên Tiết nhảy xuống khỏi chiến mã thì trên mặt của hắn lộ ra vẻ thỏa mãn.

Hiện trường vụ án vẫn được bảo tồn rất hoàn hảo.

Quanh đây chẳng những được phong tỏa bằng pháp thuật, mà còn có hơn trăm tên quan binh võ trang đầy đủ canh giữ, đảm bảo một cái cây cọng cỏ nơi này đều duy trì như cũ.

Chương 279: Thiên kiêu (2)

Người và xe ngựa đều ở bên rìa đường, phía trên chiếc xe ngựa của Sở Chính Dương còn có một cái mái che nắng và mưa.

Sở Tuyên Tiết bước nhanh vào trong mái che.

Đầu tiên, hắn nhìn về phía cửu đệ của mình. . .

Sở Chính Dương đứng hàng thứ chín trong cùng thế hệ, vì thế được gọi là lão cửu.

Tuy nhiên, cửu đệ mà Sở Tuyên Tiết nhìn thấy chỉ còn là một đoàn máu đen đã khô cạn.

“Tướng quân, tất cả thi thể đều bị tan chảy, không còn nhận ra cái gì, hiện trường cũng không có manh mối hữu dụng nào. Có điều, chúng kiểm tra thì phát hiện phương pháp phối chế Hóa Thi Thủy này rất tương đồng với Hóa Thi Thủy của đám người di đảng Lệ thái tử hay dùng.”

Một vị Bách hộ Cẩm y vệ ở hiện trường tiến lên, cung kính đi theo sau lưng Sở Tuyên Tiết.

Vị trước mắt này chính là con trai trưởng của nhị phòng Kinh Tây Sở thị, bây giờ đã là tứ phẩm Trung Vũ Tướng Quân, đảm nhiệm chức vụ quan trọng trong cấm quân.

Người này cố tình rút chút thời gian rảnh rỗi để đến Lâm Hải điều tra vụ án Sở Chính Dương bị ám sát.

Vạn hộ đại nhân của Cẩm y vệ Đông Châu bọn họ cũng từng ra lệnh, tất cả Cẩm y vệ Đông Châu phải toàn lực phối hợp điều tra.

“Lệ thái tử?”

Sở Tuyên Tiết nhíu chặt lông mày, vì sao cửu đệ lại dính líu đám đám người di đảng của Lệ thái tử rồi? Là tìm thấy tung tích của bọn họ, sau đó bị giết người diệt khẩu?

Sở Tuyên Tiết cũng không kết luận ngay, hắn tiến vào trong xe ngựa, cẩn thận dò xét một phen, sau đó lại liếc mắt nhìn dấu vết chiến đấu ở bên ngoài.

Sau đó, hắn nhắm mắt lại, rơi vào suy ngẫm.

Hung thủ chỉ có một người, sau khi giết chết Sở Chính Dương thì lại quét ngang hiện trường, giết sạch tất cả thủ hạ của Sở Chính Dương.

Thực lực nằm trong khoảng ngũ phẩm đến ngũ phẩm.

Điều kỳ lạ là, hiện trường không có bất cứ dấu vết nào của việc sử dụng chân nguyên.

Dấu vết này đã biến mất? Hay là hung thủ chưa từng dùng chân nguyên, hoặc là dứt khoát không có chân nguyên?

Sở Tuyên Tiết liếc mắt nhìn về phía Bách hộ Cẩm y vệ ở phía xa xa: “Có phát hiện người sống nào gần hiện trường không? Nơi này là quan đạo, người đến kẻ đi, lẽ nào không có ai nhìn thấy gì sao?”

“Không có!” Vị Bách hộ Cẩm y vệ kia cười khổ nói: “Tướng quân, địa hình nơi này đặc thù, chỉ là một ngã rẽ nhỏ, hai bên đều có góc khuất, tầm nhìn đã bị che mất. Hơn nữa, hôm chuyện xảy ra thì có

Ma Thần – Táng Thiên hàng lâm, các gia tộc và thế lực ở Lâm Hải đã phong tỏa phạm vi hai mươi dặm quanh đây. Sau khi Cẩm y vệ chúng ta tiếp nhận thì vẫn phong tỏa, đến giờ vẫn không có người nào đi qua con đường này.”

Sở Tuyên Tiết lại cau mày lần nữa, sau đó vẻ mặt của hắn khôi phục lạnh lùng, liếc mắt nhìn chiếc xe ngựa bị phá hủy kia rồi rơi vào suy ngẫm: “Dường như có quan hệ với di đảng của Lệ thái tử, nhưng cũng không thể kết luận như vậy, Cẩm y vệ các ngươi có thể điều tra các quận bên cạnh, tìm kiếm tung tích di đảng của Lệ thái tử.”

“Ngoài ra, ta muốn biết Sở Chính Dương đã xử lý những vụ án nào sau khi tiếp nhận chức vị Thiên hộ Cẩm y vệ ở đây. Sau đó lại thu tập danh sách tất cả những người đã tham dự bí cảnh cửu phẩm ngày hôm đó cho ta, ta cần tất cả tư liệu từ bé đến lớn của bọn họ, càng kỹ càng tỉ mỉ càng tốt.

Sở Chính Dương đã gặp sát thủ sau khi rời khỏi tòa cảnh này.

Cho nên đám người tham dự trận tranh đấu bí cảnh này cũng có hiềm nghi, có thể hắn sẽ tìm thấy thứ gì đó từ trong những thứ này. . .

Khi Sở Hi Thanh đi xuống lôi đài, thì cả tòa tửu lâu đều ầm ầm như sét đánh.

Một đám dân cờ bạc điên cuồng gào thét vỗ bàn.

Trận ầm ĩ này chẳng mấy chốc đã lan truyền ra ngoài Thắng Bại Lâu, đám dân giang hồ không có tiền đi vào xem cũng bắt đầu gào rống lên.

Một số người to gan thậm chí còn rút binh khí ra, muốn xông vào bên trong, mơ hồ có khuynh hướng bạo động.

May mà khách đi vào Thắng Bại Lâu đã bị tước binh khí trước khi vào, bằng không thì giờ phút này sẽ là nội ứng ngoại hợp.

Tả nha nội cũng phản ứng rất kịp thời, điều hành mấy trăm võ sư võ trang đầy đủ, đẩy đám người muốn gây sự ở bên trong ra ngoài. Hắn còn mời một đội quan quân ở gần đó đến canh phòng, đại đội này khoảng tầm hai trăm người, còn có một lượng cung nỏ quân dụng rất lớn, lúc này mới có thể miễn cưỡng đàn áp được.

Nữ thị vệ thì lập tức đưa Sở Hi Thanh về gian phòng xa hoa trên tầng cao nhất kia.

Sau đó, Tả Thanh Vân cũng đi theo sau, hắn lau mồ hôi lạnh trên trán: “Sở huynh đệ, trận sinh tử lôi này của ngươi cũng quá thẳng thắn dứt khoát rồi, tốt xấu gì cũng phải ứng phó vài đao trên đài chứ. Nếu ta không biết là không phải, thì ta cũng cho rằng các ngươi bán độ.”

Sở Hi Thanh liền cười một tiếng: “Lần sau ta sẽ chú ý hơn.”

Thế nhưng sinh tử lôi đã phân thắng bại, cũng phân sinh tử.

Mặc kệ là tình huống nào, hắn cũng sẽ dốc hết sức để ứng phó.

Chương 280: âm mưu

Tả Thanh Vân thì lại cười ha ha: “Thật ra thì cũng không cần, là do tên Đào Viên này quá yếu. Sau ngày hôm nay, đám người muốn khiêu chiến ngươi sẽ phải cân nhắc lại thực lực của mình xem có thể chống lại ngươi hay không rồi.”

Sau đó hắn vung tay elen, để ngươi đưa một xấp ngân phiếu qua.

“Lần sinh tử lôi nay, lệ phí di chuyển là một ngàn lượng bạc. Bàn cá dược là 573.000 lượng bạc, khấu trừ bộ phận khách ăn và các loại chi tiêu, tổng cộng kiếm được 89.200 lượng bạc, ngươi có thể lấy một phần mười trong số này. Ta lấy số chẵn cho Hi Thanh ngươi, tổng số mười ngàn lượng bạc.”

Vẻ mặt Tả Thanh Vân khá là tiếc nuối.

Đáng tiếc là thời gian quá vội, bằng không thì bàn cược còn có thể cao hơn nhiều, tầm bảy mươi lăm vạn lượng là không thành vấn đề.

Những trận sinh tử lôi có thể hấp dẫn một lượng lớn dân giang hồ quan tâm như thê này, một năm cũng chỉ có hai ba lần.

Ngoài ra, đại đa số kẻ có tiền ở quận Tú Thủy đều đặt cược lên người Sở Hi Thanh.

Những thủ đoạn Sở Hi Thanh từng dùng ở bên Lâm Hải, có thể giấu được đám khách giang hồ kia, nhưng lại giấu được đám thế gia và quyền quý có tin tức nhanh nhạy này.

Mấu chốt là tên khốn nạn Lý Thương kia lại còn đặt 58.000 lượng lên người Sở Hi Thanh ngay trước khi chiến đấu.

Đám dân cờ bạc kia hiểu lầm bọn họ thông đồng với nhau cũng là có lý do cả.

“Còn nữa, đây là năm cái pháp khí trên người Đào Viên, hai cái thất phẩm, ba cái bát phẩm, cùng một thanh đao cấp độ thất phẩm hạ.”

Lúc này, lại có ngươi mang hai cái khay lên, khay bên trái là pháp khí, khai bên phải là thanh Cửu hoàn Thiên hùng đao.

Khi Sở Hi Thanh xuống lôi đài thì rất tiêu sái, nhưng không có nghĩa là hắn không muốn chiến lợi phẩm ở trên sinh tử lôi.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn khay pháp khí một chút rồi hơi lắc đầu.

Con đường võ đạo của Đào Viên khác với hắn, chỉ tập trung vào hệ Thổ và sức mạnh.

Vì thế Sở Hi Thanh không dùng được cái pháp khí nào trong này cả.

Còn về phần thanh cửu hoàn đại đao này, Sở Hi Thanh lại càng không dùng được.

Hắn nhấc tay lên: “Ta không dùng được những thứ này, có thể mời nha nội bán đi giúp ta hay không? Ngoài ra, ta còn muốn nhờ nha nội để ý giúp ta, nhìn xem có thấy pháp khí thất phẩm của thuật tu thiên hướng Thần Hàng Thuật ở Cổ Thị tập hay không? Ta cần ba đến bốn kiện.”

“Nếu như có pháp khí thất phẩm của võ tu thiên hướng tốc độ xuất thủ hoặc là có quan hệ với nguyên thần, Thuần Dương, phong và lôi thì ta cũng cảm thấy hứng thú.”

Lúc này, trong tay Sở Hi Thanh có bốn món pháp khí là Tụ Thần Bí, Tàng Thần Liên, Phong Lôi Tí Trạc và Thanh Lôi Bích, bên dưới còn có một đôi Đăng Vân Ngoa.

Những thứ này đều là những thứ rất mạnh mẽ, mà lại có thể phối hợp với nhau, cơ bản là đủ dùng.

Nếu như có thể thêm một cái pháp khí gia tăng tốc độ xuất thủ thì càng tốt.

Trái lại thì đến nay Sở Vân Vân vẫn không có cái pháp khi ra dáng nào.

Thiên hướng Thần Hàng Thuật trong miệng Sở Hi Thanh, thật ra là vì ‘nghĩ vật hóa hình’ của Sở Vân Vân.

Thần Hàng Thuật và ‘nghĩ vật hóa hình’ cực kỳ tương tự, pháp khí của cả hai đều tương thông với nhau.

Tả Thanh Vân nghe vậy lại cười ha ha, hắn dứt khoát gật đầu: “Có thể bán! Ngươi cứ yên tâm! Bản nha nội vẫn còn có chút con đường ở Cổ Thị tập này, đảm bảo là sẽ là giá cả hợp lý nhất! Còn về phần pháp khí thì ta sẽ bảo người để ý giúp ngươi.”

Sở Hi Thanh tự nhiên là yên tâm, nếu hắn đi bán những thứ này, đảm bảo sẽ bị đám gian thương kia cạo rất nhiều mỡ.

Nhưng đổi thành Tả Thanh Vân thì đám người kia sẽ không có lá gan này.

Vị nha nội này quan hệ rất rộng, không phải là hắn có thể so sánh.

Lúc này, nữ thị vệ quét mắt nhìn gian phòng xa hoa ở sau lưng, cau mày nói: “Muội muội của ngươi không ở trong phòng, hình như nàng đã đi ra ngoài.”

Thời điểm này, bên ngoài toàn là đám dân cờ bạc thua đến mắt.

Nàng lo lắng Sở Vân Vân đi ra ngoài một mình, có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Hai mắt Sở Hi Thanh lóe lên, liền nở nụ cười thản nhiên: “Không có gì đâu, muội muội ta rất hiểu chuyện, chúng ta không cần phải để ý đến nàng.”

Chắc hẳn Sở Vân Vân đi đến cửa tiệm cầm đồ kia, để tìm cái cột cờ kỳ quái kia rồi.

Thực lực của vị Bá Võ Vương này còn vượt xa đám người bọn họ gộp lại, nào cần hắn đi lo lắng chứ?

. . .

Sở Hi Thanh không biết chính là, trong một căn phòng riêng nào đó ở tầng thứ tư Thắng Bại Lâu.

Thượng Quan Long Tiễn đang yên lặng uống rượu trên một bàn tiệc.

Lúc này, do đám dân cờ bạc gây sự ở bên ngoài, cho nên đám khách quý ở trong phòng riêng bọn họ không đi được, mà đều ngồi chờ ở bên trong tửu lâu, chờ bên ngoài yên ắng rồi mới đi.

Thắng Bại Lâu vốn là một động tiêu tiền đỉnh cấp nhất ở Cổ Thị tập, nó có đồ nhắm ngon nhất, ca múa đẹp nhất, nữ nhân xinh đẹp nhất, còn có năm mươi bàn cờ bạc.

Chỉ cần là đàn ông, thì chơi đùa vài ngày tại đây cũng sẽ không cảm thấy chán.

Chương 281: âm mưu (2)

Sắc mặt Thượng Quan Long Tiển lại hơi xanh xám, ánh mắt lạnh lẽo như băng.

Người hầu Thượng Quan Nguyên của hắn, đang đứng đầu ở bên người Thượng Quan Long Tiển hắn.

“Thiếu chủ!” Sắc mặt Thượng Quan Nguyên cũng cực kỳ khó coi, lông mày nhíu chặt: “Thực lực của người này càng ngày càng lợi hại, chỉ sợ chúng ta ép không được, không bằng. . .”

Hắn muốn nói lại thôi, không dám nói lời kế tiếp ra khỏi miệng.

“Không bằng?” Thượng Quan Long Tiển a một tiếng, nở nụ cười: “Có phải ngươi muốn nói chúng ta tạm thời tránh mũi nhọn, chờ sang năm tiếp theo?”

Trên trán Thượng Quan Nguyên không khỏi chảy mồ hôi lạnh: “Thiếu chủ, mấy hôm trước Diệp Tri Thu đã xông vào Thị Bạc Ty vì chuyện Long Hành dẫn người vây giết Sở Hi Thanh, khi đó quán chủ Lôi Nguyên cũng đi theo.”

“Nhìn thái độ của bọn họ là định bảo vệ Sở Hi Thanh. Nếu như chúng ta ra tay với hắn, chỉ sợ sẽ bị phản phệ. Mà ngày hôm nay, thực lực của Sở Hi Thanh đã lên đến trình độ thiên kiêu chân chính. Bây giờ hắn xếp hạng 89, nhưng chưa biết chừng là còn thấp. Trong cuộc thi chân truyền lần này, chỉ sợ không có ai trong chúng ta là đối thủ của hắn, sợ rằng khó có thể đánh lén.”

Thượng Quan Long Tiển cầm chén rượu lên, mặt mỉm cười, nhưng khí tức toàn thân đã lạnh lẽo như băng: “Vì thế nên ngươi muốn thiếu chủ nhà ngươi, đường đường Thượng Quan Long Tiển ta phải nhường đường cho một tên tiện dân? Lại lãng phí thời gian nửa năm ở võ quán Chính Dương?”

Thượng Quan Nguyên không dám nói nữa, hắn quỳ xuống trước mặt Thượng Quan Long Tiển: “Thiếu chủ! Chỉ cần ngài ra lệnh, thuộc hạ nhất định sẽ không tiếc tất cả để lấy tính mạng của hắn!”

“Ngu xuẩn!” Thượng Quan Long Tiển trực tiếp hắt rượu lên mặt Thượng Quan Nguyên, nhưng sắc mặt của hắn đã chuyển sang tốt hơn vài phần: “Hiện giờ, Lôi Nguyên và Diệp Tri Thu đang nhìn chằm chằm vào ta, nếu như ngày hôm nay ngươi ra tay giết người, thì ngày mai bọn họ sẽ đến cửa.”

Hắn lại thong dong tự nhiên mà rót cho mình một chén rượu: “Tuy nhiên, điều này không có nghĩa là chúng ta không có biện pháp gì, Huyết Phong Đạo treo thưởng ở Sát Sinh Lâu đúng không? Có người nói đã tăng lên bảy ngàn lượng rồi, lát nữa ngươi lại cầm một số bạc qua đó, thêm đến 15.000 lượng đi!”

“Ngoài ra, cầm một tấm thiếp của bổn công ty, mời Độc Tí Đao – Lý Thương đến phòng của ta ngồi một chút, ta muốn bàn một chuyện làm ăn với hắn.”

Khóe môi Thượng Quan Long Tiển hơi cong lên, từ từ lộ ra ý cười.

Thiên kiêu Thanh Vân Bảng thì thế nào?

Hắn sẽ không cho phép kẻ này sống đến ngày cuộc thi chân truyền diễn ra.

. . .

Lúc này, Sở Hi Thanh đã đi đến tiệm cầm đồ ở trong con hẻm nhỏ kia.

Vẻ mặt của nàng không khỏi hòa hoãn lại khi nhìn thấy cái cột cờ có tạo hình không khác trường mâu là mấy ở trước cửa tiệm.

Sau đó, Sở Vân Vân lại nhíu mày liễu.

Hôm nay, Sở Vân Vân nhìn thấy thứ này thì cảm giác lại rõ ràng hơn.

Dường như cái cột cờ này đang kêu gọi nàng, khiến cho khí huyết trong cơ thể nàng phập phồng.

Sở Vân Vân cũng mơ hồ sinh ra một loại cảm giác, cái cột cờ này cực kỳ quan trọng với mình.

Nàng đi qua, dùng bàn tay nhỏ vuốt ve thứ này, sau đó dùng một ít chân nguyên mà mình vừa khôi phục để tìm hiểu thứ này.

Giây lát sau, trong mắt Sở Vân Vân liền hiện lên vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Kết quả sau khi tra xét là, cái cột cờ này chỉ được làm từ hắc thiết bình thường.

Vấn đề ở đây là, một cột cờ hắc thiết cấp độ bát phẩm thượng, sau khi gánh chịu cường độ chân nguyên cao đến nhất phẩm của nàng lại không bị tổn hại một chút nào!

Rốt cuộc thì đây là món đồ gì?

Sở Vân Vân nhìn về phía hai chữ cổ được khắc ở trên cột cờ.

Sau đó, nàng liền thu hồi ánh mắt.

Hai chữ cổ này rất mơ hồ, không rõ ràng, không thể phân biệt được.

“Chủ quán!” Sở Vân Vân ngước mắt nhìn về phía trong cửa tiệm: “Hiện giờ đã bán được cái cột cờ này hay chưa?”

Chưởng quỹ của cửa hiệu cầm đồ đã đi ra đón.

Trí nhớ của hắn không tệ, nhận ra Sở Vân Vân nên cười khổ một tiếng: “Là khách quan ngươi sao! Không phải lần trước đã nói nửa năm rồi sao? Hiện giờ vẫn còn sớm, ít nhất cũng phải chờ đến đầu năm sau.”

Mày liễu của Sở Vân Vân hơi cau lại, sau đó thả cái cột cờ này ra với vẻ tiếc nuối.

Sau đó thần sắc của nàng hơi động: “Chủ quán, ngươi có biết chủ nhân của cột ở này là ai không? Lại ở nơi nào?”

“Chuyện này?” Ánh mắt chưởng quỹ kia hơi do dự.

Thật ra thì hắn cũng không hiểu vì sao Sở Vân Vân lại muốn cái cột cờ hắc thiết này.

Thứ này có thể dùng làm trường mâu cấp độ bát phẩm thượng, tuy nhiên thân của nó rất thô, nên dùng không tiện cho lắm.

“Vị khách đã cầm cố thứ này cũng đã để lại họ tên và quê quán, lấy đó làm bằng chứng. Nhưng cái này không hợp quy củ. . .”

Giọng nói của chưởng quỹ bỗng nhiên im bặt, chỉ vì hắn nhìn thấy Sở Vân Vân đặt một thỏi bạc nặng đến năm lạng lên trên giá binh khí bên cạnh.

Trên mặt hắn chất đầy ý cười: “Khách quan, ngài chờ một chút.”

Hắn đi trở về quầy hàng để tìm kiếm một chút, không lâu sau thì lấy một cái phiếu ra, đưa đến trước mặt Sở Vân Vân: “Khách quan, ngài xem, chính là tấm này, cầm cố một cái cột cờ hắc thiết rách nát lấy 130 lượng. Người này tên là Lưu Phổ, sống tại con hẻm nhỏ bên phía tây thành.”

Sở Vân Vân ngưng thần nhìn qua, nhớ kỹ cái địa chỉ ở trên đó.

Chương 282: Cột cờ Nghịch Thần Kỳ?

Mãi đến buổi chiều mà phong ba ở Thắng Bại Lâu vẫn chưa có giấu được ngừng lại.

Tả nha nội lại thừa dịp đám dân cờ bạc ở bên ngoài đói bụng, hắn lập tức cưỡng ép phá vòng vây, dùng xe ngựa sắt thép đưa đoàn người Sở Hi Thanh và mấy rương chứa đầy vàng bạc và ngân phiếu đi đến bến tàu của Cổ Thị tập.

Nơi này đó có một chiếc thuyền ba tầng đang chờ.

Mấy người Tả nha nội lên thuyền, chiếc thuyền lập tức giương buồm rời khỏi nơi này, đi sang bên bờ tây.

Mà ngay khi chiếc thuyền đi được hai mươi trượng, một đám người chen chúc nhau, tràn vào trong bến tàu.

Tả nha nội đứng ở đuôi thuyền, lắc quạt xếp trong tay, lại hùng hùng hổ hổ với đám dân cờ bạc đuổi theo đến bến tàu kia: “Đám người điên này, nguyện đánh cược thì phải nguyện chịu thua! Bọn họ cá cược rồi lại muốn ta trả lại tiền, quả thực là hoang đường! Khi bọn họ thắng tiền thì cũng không thấy bọn họ trả lại cho ta.”

Nữ thị vệ nghe thấy lời này thì cũng không nói gì.

Vị nha nội này không nói đến chuyện đêm qua hắn liều mạng cổ động đám khách giang hồ và dân cờ bạc đặt cược lên người Đào Viên.

Đao ý của Sở Hi Thanh cũng quá mạnh mẽ rồi, khiến cho Đào Viên còn không có năng lực nâng đao lên.

Sau khi Tả nha nội mắng xong, hắn cười thoải mái: “Sau khi chúng ta rời đi, đám dân cờ bạc này sẽ không đi bao vây Thắng Bại Lâu nữa. Tuy nhiên, vì đề phòng chuyện chẳng may, chúng ta vẫn phải đóng cửa dừng buôn bán hai ngày.”

Sở Hi Thanh thì lại nhìn thấy Sở Vân Vân ở boong thuyền phía trước.

Nàng đã leo lên thuyền chờ đợi từ trước rồi.

Sở Hi Thanh dùng ánh mắt hỏi dò, chỉ thấy Sở Vân Vân hơi lắc đầu: “Có thu hoạch, nhưng nếu muốn lấy được thứ kia thì vẫn hơi khó khăn.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì hiểu ra, cũng không hỏi tiếp.

Chỉ bởi vì nơi này nhiều người phức tạp, không tiện hỏi nhiều. Dù sao ngay cả Sở Vân Vân cũng dùng mấy chữ ‘thứ kia’ để thay thế cho cột cờ.

Thật ra thì Sở Hi Thanh cũng khá để ý đến thứ này.

Thứ có thể hấp dẫn Sở Vân Vân, sẽ không phải là cột cờ của Nghịch Thần Kỳ chứ?

Nói chúng là đó tuyệt đối không phải vật phàm.

Tối hôm đó, sau khi Sở Hi Thanh trở về võ quán Chính Dương và rửa mặt xong, hắn liền cầm quà mang từ Lâm Hải về, đi thăm mấy vị sư trưởng của võ quán.

Người đầu tiên đương nhiên là Diệp Tri Thu.

Diệp Tri Thu nhìn thấy Sở Hi Thanh thì nội tâm rất vui vẻ, trên mặt lại thản nhiên như không, ra vẻ bình tĩnh: “Có thể bình an trở về là tốt rồi, còn mang qua gì? Để lên bàn đi.”

“Long Hành? Ha ha, đó chỉ là tiện tay mà thôi, cũng không phải là vì ngươi. Đám thế gia ở quận Tú Thủy này rất hung hăng càn quấy, vẫn không để một giáo đầu mới đến như ta vào mắt. Ta không để bọn họ nếm mùi lợi hại, thì bọn họ còn tưởng Diệp mỗ ta dễ bắt nạt!”

Sau đó, vẻ mặt nàng thản nhiên mà nhìn Sở Hi Thanh: “Ta đã nghe nói chuyện của ngươi ở bí cảnh bên Lâm Hải, đao pháp và đao ý của ngươi đã rất không tầm thường trong cảnh giới cửu phẩm, sau đó hình như còn hấp thụ một đống linh dược ở trong bí cảnh, chắc hẳn đã thức tỉnh thiên phú huyết mạch mới rồi chứ?”

“Tu vị của ngươi tiến bộ rất nhanh, ta thấy rất vui vẻ. Có điều, tốc độ tu luyện của ngươi quá nhanh rồi! Ngày xưa, Bá Võ Vương Tần Mộc Ca cũng phải dùng thời gian nửa năm để tăng từ cửu phẩm lên bát phẩm.”

“Bởi vậy, tiếp theo ngươi phải lắng đọng một hai, trước khi tiến vào chân truyền và nhận được võ đạo truyền thừa mới, ngươi phải cố gắng bổ túc lại cơ sở và trụ cột của mình, như vậy thì ngày sau mới có thể đi xa trên con đường võ đạo này.”

Chuyện này cũng là chuyện Sở Hi Thanh muốn làm, tiếp đó hắn sẽ khiêm tốn một quãng thời gian, để lắng đọng một phen.

Tuy nhiên, hình như cái hệ thống này không cho phép.

Sở Hi Thanh ngưng thần nhìn vào màn hình huỳnh quang hư ảo trong tầm mắt mình.

Lúc này, hắn đã quét ra vài thứ tốt ở trong võ đạo bảo khố.

Ví dụ như:

---Táng Thiên (nhị giai), cần tám trăm điểm võ đạo.

---Cực Chiêu – Bát Phong Bất Động, cần chín trăm điểm võ đạo.

---Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (tứ giai), cần 2500 điểm võ đạo.

---Ngăn chứa đồ: Nắm giữ sáu ô không gian, có thể chứa đựng vật phẩm bên trong võ đạo bảo khố, cần năm trăm điểm võ đạo.

---Lại còn có một tấm thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 11 tuổi (bản tăng cường), thời gian từ hai phút của bản chính thức, kéo dài đến một canh giờ, nhưng cần sáu trăm điểm võ đạo.

Hôm nay, hắn đánh với Đào Viên một trận, số lượng điểm võ đạo cũng tăng lên đến 427 điểm. Cột danh vọng cũng tăng lên đến “Bát phẩm thượng (cố)”. (vững chắc)

Nhưng hắn lại không đổi được thứ này trong những thứ tốt này.

Sau đó, Diệp Tri Thu lại thấy hơi hứng thú, bắt đầu chỉ điểm đao pháp cho Sở Hi Thanh.

Mà sau khi Sở Hi Thanh diễn luyện xong một lần Truy Phong đao pháp, trong mắt Diệp Tri Thu tràn đầy vẻ dinh dị, sắc mặt cứng đờ.

Chương 283: Cánh cứng rồi

Không phải do đao pháp của Sở Hi Thanh có chỗ nào không đúng, mà là do đao pháp của Sở Hi Thanh quá tiêu chuẩn, tiêu chuẩn đến mức không chê vào đâu được, không có bất kỳ tỳ vết vào.

Nếu đổi thành người khác, có lẽ đã không biết ứng phó như thế nào.

Nhưng Diệp Tri Thu là người đi ra từ chiến trường, thân kinh bách chiến, kinh nghiệm phong phú.

Đao pháp của Sở Hi Thanh đúng là rất tiêu chuẩn, nhưng mà tương ứng với nó, đao pháp của hắn quá tiêu chuẩn, không đủ linh tính.

Nàng nhắm mắt chỉ điểm nửa canh giờ, sau đó mới đuổi Sở Hi Thanh đang tràn đầy bội phục ra ngoài.

Trong lòng Diệp Tri Thu âm thầm thẹn thùng, nếu như nói tiếp thì nàng sẽ lòi đuôi.

Chỉ lấy Truy Phong đao pháp tầng thứ tư mà nói, thì Diệp Tri Thu thật sự không thể chỉ điểm cho Sở Hi Thanh cái gì.

Những nội dung nàng vừa chỉ điểm cho Sở Hi Thanh, đều là những nội dung của Truy Phong đao pháp tầng thứ năm và tầng thứ sáu.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại đi đến thăm quán chủ Lôi Nguyên.

Vị quán chủ đại nhân này rất bận rộn, bình thường không có thời gian rảnh để để ý đến đám đệ tử.

Vì vậy, tuy rằng Sở Hi Thanh đến tặng ngờ, nhưng hắn cũng chỉ chuẩn bị chào hỏi xong thì sẽ rời đi ngay.

Không ngờ sau khi Lôi Nguyên nhìn thấy hắn thì lại cười to, còn lôi kéo hắn vào ngồi nửa khắc thời gian, lời nói còn rất nhiệt tình, ân cần hỏi han. . .

Cuối cùng, Lôi Nguyên còn địch thân đưa hắn ra khỏi phòng, khiến cho Sở Hi Thanh khá là kinh dị.

Mà sau khi Sở Hi Thanh đi tặng quà một vòng, khi hắn trở về Tạp Vật Viện, lại phát hiện một người mặc quần áo Cẩm y vệ, tóc xanh mày xanh, chắp tay sau lưng đứng ở ngoài cửa.

Sở Hi Thanh không khỏi híp mắt lại.

Người trước mặt này, chính là Thiên hộ Cẩm y vệ của quận Tú Thủy, Tào Hiên.

Sở Hi Thanh đưa Tào Hiên vào gian phòng chật chội bằng đá xanh giống như lần trước.

Vẫn là cái bàn vuông cũ nát kia, góc bàn có một ngọn đèn bằng thanh đồng đang cháy.

Tuy nhiên, cốc uống trà đã được thay bằng sứ trắng, lá trà bên trong cũng được đổi thành đại hồng bao thường thấy trên thị trường.

Sở Hi Thanh bây giờ vẫn rất thiếu tiền, nhưng là thiếu những thứ quý giá như pháp khí, đồ đằng và bí dược.

Hắn đã không cần phải tiết kiệm với những thứ cần thiết trong sinh hoạt nữa rồi, dù sao thì mấy thứ này cũng không tiết kiệm được bao nhiêu tiền.

Sở Hi Thanh tiếp nhận ấm trà từ trong tay Sở Vân Vân, vừa cười vừa rót trà cho Tào Hiên: “Thuộc hạ không ngờ Thiên Hộ đại nhân sẽ đích thân đến chơi, để ngài chờ lâu, xin Thiên Hộ đại nhân đừng trách tội.”

Tào Hiên thì lại vừa cười vừa xua tay: “Là ta không mời mà đến, tiểu Sở có tội gì? Hơn nữa ta cũng không chờ bao lâu.”

Con ngươi của hắn hơi co lại.

Tâm tư của Tào Hiên nhạy bén, hắn đã phát hiện ra thần thái và giọng nói của Sở Hi Thanh đã hoàn toàn khác với hai tháng trước.

Khi đó, thái độ của Sở Hi Thanh rất đúng mực, nhưng toàn bộ quá trình đều là cẩn thận từng li từng tí một, tinh thần cũng rất căng thẳng.

Mà giờ phút này, thiếu niên ở trước mặt hắn, sau khi cung kính xong thì chỉ còn lại tùy ý, bình tĩnh, tự nhiên và thong dong.

Trước kia là đối phó, còn bây giờ là xã giao.

Trên mặt Tào Hiên lại không thay đổi chút nào, một tay cầm chén trà mà Sở Hi Thanh đưa cho, lời nói ẩn chứa cảm khái: “Người xưa thường nói ba ngày không gặp thì phải nhìn bằng con mắt khác, lời này không lừa ta. Ngày đó, lần đầu gặp mặt tiểu Sở, liền cảm thấy ngươi thiên tư bất phàm, tiền đồ rộng lớn. Nhưng không ngờ chỉ vẻn vẹn chưa đến ba tháng, mà tiểu Sở ngươi đã có tu vị bát phẩm, leo lên Thanh Vân Bảng, trở thành thiên kiêu hàng đầu của Đông Châu chúng ta.”

“Thiên Hộ đại nhân quá khen, thuộc hạ không dám nhận mấy chữ thiên kiêu hàng đầu này.”

Sở Hi Thanh để bình trà xuống, sau đó vẻ mặt hơi khó hiểu: “Thiên Hộ đại nhân đến đây vào đêm khuya, lẽ nào có việc quan trọng gì? Hay là thời gian gần đây thuộc hạ có gì không đúng?”

Hắn tự nhận là mình vẫn xứng đáng với phần lương bổng của Cẩm y vệ, mấy tháng nay, hắn đã bán tất cả những người có thể bán như Hướng Quỳ.

Ngoại trừ mấy người Lục Loạn Ly nói ra, thì Sở Hi Thanh còn tìm ra một số mật thám đang ẩn núp trong võ quán.

Còn về phần Nghịch Thần Kỳ. . . Cẩm y vệ nhiều người như vậy mà còn không tìm được manh mối của Nghịch Thần Kỳ, sao có thể trông chờ vào hắn?

Lúc này, Tào Hiên lắc đầu: “Thuộc hạ của ta trở thành thiên kiêu Thanh Vân Bảng, há có thể không đến xem? Tiểu Sở ngươi lại không có chỗ nào không đúng cả, mặc dù các ngươi chỉ nhập chức Cẩm y vệ được mấy tháng, nhưng lại là mật thám tốt nhất ở trong tay của ta.”

Sau đó, thần sắc của hắn hơi nghiêm lại: “Tuy nhiên, hiện giờ ta có một trọng trách khác, muốn mời tiểu Sở ngươi tiếp nhận. Những ngày gần đây, Thiết Kỳ Bang hoạt động rất tấp nập, gây sự ở khắp nơi trên quận Tú Thủy. Ta cần ngươi gia nhập và ẩn núp ở Thiết Kỳ Bang, giúp ta nhìn chằm chằm vào hai huynh đệ Thiết thị của Thiết Kỳ Bang!”

Sở Hi Thanh nghe thấy mấy từ ‘trọng trách’ thì nội tâm nhất thời chìm xuống.

Chương 284: Cánh cứng rồi (2)

Lúc trước hắn gia nhập Cẩm y vệ là vì muốn tổng cộng bốn mươi lượng bạc lương bổng và một ít đan dược tu luyện của Cẩm y vệ mà thôi.

Lúc này, hắn đã không để món tiền nhỏ đó vào mắt, càng không dùng mấy viên thuốc không đáng giá kia.

Tuy nhiên, nội bộ Cẩm y vệ vẫn còn rất nhiều tài nguyên, để huynh muội bọn họ không đành lòng bỏ qua.

Ví dụ như đan dược mà Cẩm y vệ luyện chế, truyền thừa luyện thể mạnh nhất thiên hạ cũng nằm trong Cẩm y vệ, bọn họ có ba loại công pháp luyện thể như Kim Cương Bất Hoại, Bất Diệt Kim Thân và

Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện Kim Chung.

Vì vậy, Cẩm y vệ có rất nhiều đan dược cường hóa tố chất thân thể.

Chỉ cần Sở Hi Thanh vẫn nằm trong hệ thống của Cẩm y vệ, hắn có thể dùng công huân và tiền tài để đổi lấy những đan dược này.

Bây giờ, mỗi tháng Sở Hi Thanh có thể mua ba mươi viên Tráng Cốt Đan bên trong nội bộ của Cẩm y vệ. LOại đan dược này có thể cường hóa xương cốt của hắn, tăng cường sức mạnh, thân pháp, lực bộc pháp và sức chịu đựng của hắn.

Tráng Cốt Đan có giá năm lạng một viên ở trên thị trường, chất lượng còn rất bình thường. Sở Hi Thanh lại có thể mua Tráng Cốt Đan loại tốt nhất với giá tám phần mười ở trong nội bộ của Cẩm y vệ.

Thân phận này có rất nhiều chỗ tốt, nhưng nếu như phiền phức mà thân phận này mang lại nhiều hơn chỗ tốt, vậy thà rằng từ bỏ còn hơn.

Đến khi Sở Hi Thanh nghe thấy ba chữ Thiết Kỳ Bang, thì hắn nhíu chặt lông mày, trong con ngươi hiện lên ý cười nhạt nhẽo.

Sở Hi Thanh đặt chén trà trong tay xuống: “Không dối gạt Thiên hộ, hai huynh muội chúng ta gia nhập võ quán Chính Dương là vì muốn nổi bật hơn người, thuộc hạ một lòng một dạ với võ đạo, mỗi ngày đều cảm thấy thời gian không đủ xài, căn bản là không rảnh quan tâm đến chuyện khác.”

“Lúc trước đáp ứng Thiên hộ tìm kiếm manh mối liên quan đến Nghịch Thần Kỳ và Tân Mộc Ca, là vì chuyện này không ảnh hưởng đến chuyện tu hành của hai người chúng ta, có thể tiện tay mà làm. . .”

“Không xung đột!” Tào Hiên khoát tay một cái, vẻ mặt không để ý lắm: “Tu vị của ngươi bây giờ đã là bát phẩm, có thể nói là tiến triển thần tốc. Nhưng mỗi một phần bí dược đều cần một lượng bạc rất lớn, còn cả pháp khí, chiến đồ, đan dược luyện thể, Dưỡng Nguyên Đan. . . rất nhiều chi tiêu, cho nên ngươi phải tìm một công việc tốt, để kiếm tiền dành cho tu hành.”

“Ngươi là thiên kiêu xếp thứ 89 trên Thanh Vân Bảng, lại có ơn cứu mạng Thiết Tiếu Sinh, một khi ngươi gia nhập Thiết Kỳ Bang, ít nhất cũng phải là hương chủ cất bước. Đến khi đó, mỗi tháng đều có năm trăm, thậm chí là ngàn lượng bạc. Ngoài ra, còn có một phần của

Cẩm y vệ chúng ta nữa. . .”

Hắn lấy một lệnh bài bằng bạc ở trong tay áo ra, đặt trước mặt Sở Hi Thanh: “Đây là lệnh bài mới của tiểu Sở ngươi, hi vọng ngươi có thể yêu thích.”

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn cái lệnh bài kia, phát hiện trên đó có mấy chữ “Sở Hi Thanh, Phó bách hộ Thiên hộ sở Cẩm y vệ quận Tú Thủy”.

Phó bách hộ là quan cấp phó của Bách hộ, quan tòng thất phẩm.

Ngươi này vì để cho hắn đến Thiết Kỳ Bang mà đã bỏ ra một cái giá lớn.

Sắc mặt Sở Hi Thanh âm trầm như nước, trong lòng hắn biết hôm nay không thể không đắc tội với vị Thiên Hộ đại nhân này rồi.

“Thiên Hộ đại nhân!” Sở Hi Thanh ôm quyền, giọng nói lạnh nhạt: “Thật sự xin lỗi, tuy rằng Sở mỗ xuất thân thấp kém, nhưng lại biết hai chữ ‘nghĩa khí’ viết ra sao. Thiết phó kỳ chủ coi ta như người nhà, ta há có thể làm tiểu nhân? Việc này còn phải mời Thiên Hộ đại nhân mời người khác. Còn nữa. . .”

Hắn cũng lấy lệnh bài Tiểu kỳ quan trên người mình ra: “Thật ra thì . . . hai huynh muội chúng ta cũng cảm thấy lực bất tòng tâm với công việc trong võ quán, hôm nay rất đúng lúc, ta muốn xin Thiên Hộ đại nhân cho hai chúng ta nghỉ.”

Tào Hiên không khỏi nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt kinh ngạc, trong con ngươi đã bắt đầu xuất hiện vài tia lạnh lẽo.

Giây lát sau, Tào Hiên không những không giận mà còn cười, hắn cầm cái kéo bên cạnh, bắt đầu cắt tỉa bấc đèn.

Tay hắn rất ổn, rất cẩn thận tỉ mỉ, khi cắt tỉa cũng rất dứt khoát.

Tào Hiên hết sức tập trung, cắt bỏ những bộ phận đã biến thành màu đen của bấc đèn, giọng nói thì lại thản nhiên và lạnh nhạt: “Tiểu Sở ngươi không muốn suy nghĩ lại một chút sao? Nhắc đến cũng trùng hợp, mấy ngày gần đây bản quan mới đưa hộ tịch của hai người các ngươi vào nha môn, còn chưa kịp nộp đơn, chuyện này cũng là một chuyện tốt với hai huynh muội các ngươi. Các ngươi phải rõ ràng, không có hộ tịch thì làm gì cũng không tiện, tiểu Sở ngươi cảm thấy thế nào?”

Sở Hi Thanh nhìn bàn tay đang cắt tỉa bấc đèn của Tào Hiên, hắn vừa cười vừa lấy một viên dạ minh châu do Lộ gia tặng ra, sau đó đặt lên bàn.

“Thiên Hộ đại nhân không cần vất vả như vậy, ngọn đèn này quá mờ, không cần cũng được.”

Hắn ngưng tụ một tia đao ý, trực tiếp quét qua ngọn đèn kia.

Tuy rằng đèn đã tắt, nhưng căn phòng gạch xanh lại sáng bừng lên dưới ánh sáng của dạ minh châu.

Trên mặt Sở Hi Thanh nở nụ cười: “Còn về phần hộ tịch, ta đã nhờ Lôi quán chủ rồi, không cần Thiên Hộ đại nhân vất vả.”

Thật ra thì hắn chưa nhờ, nhưng Sở Hi Thanh có thể xác định là, chỉ cần mình mở miệng thì Lôi Nguyên nhất định sẽ giúp mình!

Hắn đã tu luyện Nhai Tí đao ý lên tầng thứ năm, như vậy thân phận của hai huynh muội bọn họ không phải thật, thì cũng sẽ thành thật.

Từ khi Sở Vân Vân đến quận Tú Thủy, nàng chưa bao giờ lo lắng về thân phận của hắn sẽ không gia nhập được Vô Tướng Thần Tông.

Chương 285: Cánh cứng rồi (3)

Tào Hiên thì lại sững sờ nhìn viên dạ minh châu ở trên bàn.

Hắn đột nhiên hiểu ra.

Với thân phận và địa vị của Sở Hi Thanh bây giờ, chỉ sợ là không coi uy hiếp của hắn ra gì.

Người này đã là thiên kiêu Thanh Vân Bảng, rất được Lôi Nguyên và Diệp Tri Thu coi trọng, lại có quan hệ rất tốt với Thiết Kỳ Bang và các thế lực ở bên Lâm Hải.

Ngoài ra, Sở Hi Thanh còn là tuyển thủ lôi đài giỏi nhất dưới trướng Tả Thanh Vân.

Bất tri bất giác, một tên nhóc không có chỗ dựa tại mấy tháng trước, giờ cánh đã cứng rồi, không còn sợ hắn uy hiếp nữa.

Ngay khi hai người Tào Hiên và Sở Hi Thanh nói chuyện, Sở Vân Vân ngồi nghe bên cạnh bỗng nhiên liếc mắt nhìn về phía cửa viện.

Trong tròng mắt trắng đen rõ ràng của nàng hiện lên một tia kinh dị.

Sở Vân Vân lòng thầm nói thật là trùng hợp. . .

Mà lúc này, ở bên ngoài cửa Tạp Vật Viện, Thiết Cuồng Nhân đang chắp tay sau lưng, đứng ở trước bậc thang trước cửa.

Thiết Tiếu Sinh thì đang đi đến từ cách đó không xa, hắn còn cầm một bình rượu và mấy túi giấy dầu bọc gà quay và vịt nướng, vừa cười tủm tỉm vừa đi đến trước cửa: “Đi vào thôi! Ngây người ở đây làm cái gì? Mới chỉ một tháng không gặp tên nhóc Hi Thanh này, thế mà đã leo lên Thanh Vân Bảng rồi, tối hôm nay ta phải uống một trận với hắn mới được.”

Nhưng khi hắn chuẩn bị bước lên bậc thang thì lại bị Thiết Cuồng Nhân đưa tay ngăn cản.

Thiết Tiếu Sinh thấy thế liền sững sờ: “Sao thế? Lần này là ngươi tự mình nói, muốn ta đi với ngươi đến mời chào Hi Thanh mà!”

Điều khiến cho hắn cảm thấy kỳ lạ chính là, vị đệ đệ này của hắn còn cố tình phát cương lực ra, khống chế tiếng nói của hắn ở trong phạm vi ba thước.

Vẻ mặt Thiết Cuồng Nhân bình thản: “Chúng ta không may mắn cho lắm, tông xe với người khác rồi, bên trong là Thiên hộ Tào Hiên của Cẩm y vệ.”

“Tào Hiên?” Lông mày rậm của Thiết Tiếu Sinh hơi nhếch lên, vẻ mặt ngạc nhiên và nghi ngờ: “Hắn đến đây làm gì?”

Thiết Cuồng Nhân không giải thích, trên mặt hiện ra một tia ý cười: “Vị tiểu huynh đệ này của ngươi, cũng là một nhân vật!”

Sau khi nói xong, hắn liền quay người bước đi.

Thiết Tiếu Sinh nghe thấy thế thì càng mơ hồ hơn: “Rốt cuộc là có chuyện gì? Không phải ngươi nói nhân tài hiếm thấy, tốt nhất là nhanh chóng mời chào Sở Hi Thanh đến sao?”

“Không đủ thành ý!” Thiết Cuồng Nhân quay đầu nhìn huynh trưởng của mình một cái, lại liếc mắt nhìn vào trong Tạp Vật Viện: “Người ta đã lấy chức vụ Phó bách hộ ra để cho Sở Hi Thanh ẩn núp tại Thiết Kỳ Bang và nhìn chằm chằm vào huynh đệ chúng ta. Thử hỏi ngươi và ta chỉ chuẩn bị một chức hương chủ thì có thể mang ra sao?”

Thiết Tiếu Sinh nhất thời cả kinh, trong mắt lộ ra một vệt ác liệt.

. . .

Bên trong căn phòng gạch xanh, hai chén trà Sở Hi Thanh tự tay pha đã lạnh ngắt.

Thiên hộ Cẩm y vệ Tào Hiên đã rời đi từ lâu, Sở Hi Thanh thì lại nhìn lệnh bài bằng bạc ở trước mặt với vẻ suy tư.

Tào Hiên không có tiếp nhận thỉnh cầu từ chức của Sở Hi Thanh, trái lại còn ân cần an ủi hắn.

Lại giải thích với hắn là, Cẩm y vệ không có ý định gây bất lợi với hai huynh đệ Thiết thị, chỉ là những ngày gần đây Thiết Kỳ Bang hoạt động quá sôi nổi, đám buôn lậu binh khí trên sông Thần Tú cũng rất hung hăng ngang ngược, vì thế Cẩm y vệ phải gia tăng giám sát với Thiết Kỳ Bang, đây chỉ là theo thông lệ.

Chỉ cần huynh đệ Thiết thị không cấu kết với phản tặc, phạm tội ác ttayf trời, thì Cẩm y vệ sẽ không có bất kỳ cử động nào với Thiết Kỳ Bang.

Cuối cùng, Tào Hiên thấy mình tốn hết miệng lưỡi mà vẫn không thể khuyên được, đành phải cáo từ rời đi.

Vị này không lấy cái lệnh bài “Sở Hi Thanh, Phó bách hộ Thiên hộ sở Cẩm y vệ quận Tú Thủy” kia đi, mà chỉ tràn đầy tiếc nuối mà nói Sở Hi Thanh tiếp tục tập trung điều tra manh mối của Nghịch Thần Kỳ.

Mà không chỉ có Sở Hi Thanh được thăng chức tăng lương, ngay cả Sở Vân Vân cũng được tăng lên làm Tổng kỳ, quan tòng bát phẩm.

Sở Hi Thanh suy nghĩ chốc lát, liền quay đầu hỏi dò: “Vân Vân, ngươi thấy vị Tào thiên hộ này có ý gì?”

Lúc nãy, hắn đã chuẩn bị tinh thần để trở mặt với Tào Hiên.

“Ngươi là thiên kiêu Thanh Vân Bảng.” Thần sắc Sở Vân Vân bình tình, lời ít mà ý nhiều: “Tương lai hắn luôn có chuyện cần dùng đến ngươi. Ngươi cầm lợi ích và lương bổng của Cẩm y vệ, kiểu gì cũng phải ra sức một hai. Chuyện của Thiết Kỳ Bang không được thì còn có những chuyện khác. Bây giờ mà trở mặt với ngươi thì quá ngu xuẩn.”

Nàng quét mắt nhìn hai cái lệnh bài ở trên bàn: “Tuy nhiên, lương bổng và hỗ trợ hàng năm lên đến 2700 lượng bạc, hắn cũng có thành ý rồi.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì hơi gật đầu, hắn cũng cho rằng như vậy.

Lòng dạ của vị Tào thiên hộ này rất sâu . . .

Mấu chốt là không đến lúc bất đắc dĩ, thì hắn cũng không muốn từ bỏ cái thân phận Cẩm y vệ này.

“Thật ra thì không cần để ý quá đâu.” Sở Vân Vân đưa tay cầm cái lệnh bài có mấy chữ ‘Sở Vân Vân, Tổng kỳ quan Thiên hộ sở Cẩm y vệ quận Tú Thủy’ lên tay.”

Chương 286: Cánh cứng rồi (4)

“Vừa làm vừa xem là được, chúng ta có thể giúp hắn những chuyện trong phạm vi năng lực của mình, nhưng nếu như Tào Hiên muốn chúng ta làm chuyện trái với lương tâm, thì liền từ bỏ thân phận Cẩm y vệ này. Ngày hôm nay ngươi làm rất đúng, làm người phải đàng hoàng chính đáng. Chỉ cần chúng ta không làm chuyện đuối lý, Tào Hiên sẽ không thể làm gì chúng ta. Nhưng nếu như chúng ta đi đường sai từ đầu, vậy sau này sẽ bị hắn nắm thóp.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nở nụ cười: “Lời này rất có lý, cái này gọi là viên đạn bọc đường. Chúng ta có thể ăn vỏ đường ở bên ngoài, trả đạn lại cho hắn.”

Mặc kệ Tào Hiên muốn làm gì, nói chung cứ ăn sạch chỗ tốt rồi tính sau.

“Viên đạn bọc đường?” Sở Vân Vân nghiêng đầu, vẻ mặt khó hiểu.

Sở Hi Thanh lập tức cứng lại: “Nói sai, là mũi tên bọc đường.”

Thế giới này không có mấy thứ như đạn pháo, không biết vì sao mà ngay cả thuốc nổ cũng không có, pháp tắc vật lý hoàn toàn khác biệt.

. . .

Sáng sớm hôm sau, Sở Hi Thanh vẫn dựa theo thói quen ngày xưa, hắn dậy sớm rồi đi tham dự thể dục buổi sáng.

Sở Hi Thanh vừa mới đi ra cửa, liền phát hiện rất nhiều sư huynh đệ xung quanh đang nhìn chằm chằm vào mình, nhưng ánh mắt đã khác với ngày xưa.

Những ánh mắt này đều là tràn đầy kính phục và kính nể.

Hắn đi lại bên trong võ quán Chính Dương, Nhai Tí đao ý chỉ được tăng lên đến trình độ yếu ớt.

Điều này khiến cho Sở Hi Thanh hơi kinh ngạc.

Chuyện này chứng tỏ đại đa số đồng môn bên trong võ quán đã không còn địch ý với hắn nữa.

Sở Hi Thanh hơi suy nghĩ một chút, hắn đã biết đây là do chênh lệch giữa mình và đám đồng môn này quá xa.

Ngày xưa, bọn họ giống như những con cá trong một cái ao, bọn họ tranh ăn ở bên trong ao, cho nên khó tránh khỏi xích mích.

Nhưng bây giờ Sở Hi Thanh đã nhảy ra khỏi cái ao này, từ cá hóa rồng, đã không còn ở một cấp độ.

Hơn nữa, Sở Hi Thanh thân là thiên kiêu Thanh Vân Bảng, làm rạng danh và tăng thêm vinh dự cho võ quán, chẳng những có thể làm cho đám người này hãnh diện, mà còn có thể mang lại lợi ích cho tất cả mọi người trong võ quán.

Nhưng đồng thời cũng không có bất cứ cô bé nào chạy đến thỉnh giáo võ học.

Nhưng sư muội sư tỷ này vẫn nhìn hắn với vẻ mặt kính phục, ái mộ, liếc mắt đưa tình, nhưng không ai can đảm tiến lên nói chuyện với Sở Hi Thanh cả.

Sở Hi Thanh ý thức được đây là khoảng cách mà danh hiệu thiên kiêu Thanh Vân Bảng mang lại.

Hắn âm thầm thở dài, lòng thầm nói thực sự là được không bằng mất mà.

Chỉ có Lục Loạn Ly là ngoại lệ.

Nàng hoàn toàn không để cái danh hiệu thiên kiêu Thanh Vân Bảng của Sở Hi Thanh vào mắt, thái độ của nàng vẫn như thường mà bu lại gần. Nàng khoanh tay trước ngực, ‘chà chà’ hai tiếng mà đánh giá Sở Hi Thanh một lượt: “Cũng không tệ lắm, không có thiếu tay đứt chân. Ngươi đi Lâm Hải nhiều ngày như vậy, ta còn tưởng rằng ngươi không về được. Có người nói tòa bí cảnh kia chết đến hơn 400 người, còn có yêu ma làm loạn, sao yêu ma kia không giữ ngươi ở trong đó nhỉ?”

Thật ra thì nàng tận mắt nhìn thấy Sở Hi Thanh rời khỏi bí cảnh.

Nhưng Lục Loạn Ly vừa nghĩ đến tình cảnh Sở Hi Thanh đơn độc chiến đấu với Tư Đồ Lễ ở trong bí cảnh, cộng thêm hơn bốn trăm nhân mạng ở bên trong đó, thì nội tâm của nàng lại thấy nao nao, miệng cũng không nói được lời hay.

Nàng thầm nghĩ tại sao đám người bên cạnh mình đều không coi mạng là chuyện to tát như vậy chứ?

Sở Hi Thanh không để ý lắm, mở miệng cười một tiếng: “Ngươi cho rằng ta là ngươi sao? Bị lừa vào trong Hỏa Cốt Quật, trọng thương đến ngất xỉu, suýt nữa thì chết? Tuy rằng Sở mỗ cũng liều mạng, nhưng đều là có chuẩn bị từ trước, đã chiến là thắng, có lần nào mà ta không toàn thân trở ra chứ?”

Lục Loạn Ly không khỏi nghiến răng nghiến lợi, không nói được gì nữa.

Cho đến nay, tuy rằng Sở Hi Thanh cũng từng gặp nguy cơ sống còn, nhưng cũng chỉ bị thương một chút ở lần trong Hỏa Cốt Quật thôi.

Lúc này, thần sắc Sở Vân Vân hơi động, nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào Lục Loạn Ly một lát.

Tu vị của cô bé này không chỉ lên đến lục phẩm hạ, mà trên người còn có thêm một bức đồ đằng Bí Chiêu. . .

Cô bé này là thuật võ song tu, nhưng tốc độ tu luyện lại nhanh như vậy, thiên phú quả thực là cao đến mức có một không hai ở mấy châu phía nam.

Sau đó, một buổi sáng kết thúc dưới trận đấu võ mồm của Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly.

Hắn rất yêu thích cái cảm giác này, cũng không cảm thấy Lục Loạn Ly phiền.

So với những thứ kinh tâm động phách trong bí cảnh cửu phẩm, và những cuộc xã giao với đám giang hồ trong quận Lâm Hải.

Thì những tháng ngày ở võ quán Chính Dương, quả thực là quá tuyệt vời. . .

Chương 287: Võ công tiến nhanh

Sau đó, Sở Hi Thanh lại đi đến Tàng Kinh Lâu, quan sát Quan Tưởng Đồ của Dưỡng Nguyên Công tầng thứ năm.

Thật ra thì chuyện này không hợp quy củ, Dưỡng Nguyên Công tầng thứ năm là nội dung mà đệ tử chân truyền mới được xem.

Nhưng đêm qua Lôi Nguyên đã sử dụng đặc quyền của quán chủ, cho phép Sở Hi Thanh được học tập và nghiên cứu bức Quan Tưởng Đồ của tầng thứ năm này.

Hắn ở lại Tàng Kinh Lâu ba ngày, ngày thứ nhất ghi nhớ Quan Tưởng Đồ của Dưỡng Nguyên Công, ngày thứ hai là đi nghiên cứu bức Nhai Tí Đồ kia.

Lúc này, hắn đã có thiên phú Thái Thượng Thông Thần, mặc kệ là lực cảm ứng hay là ngộ tính thì đều được tăng cường rất nhiều.

Sở Hi Thanh lại nhìn bức đồ này, chỉ cảm thấy hàm ý ở bên trong đó lại có biến hóa không giống trước.

Đúng là hắn đã ghi nhớ hoàn toàn bức đồ này rồi, nhưng trong những nội dung mà hắn không quá quan tâm, lại ẩn chứa hàm ý khác.

Trước kia, Sở Hi Thanh đơn giản là nhìn mèo vẽ hổ, máy móc dập khuôn, nhưng bây giờ hắn có thể nhảy ra ngoài bức tranh, cũng có nhiều lý giải và hiểu biết hơn với Nhai Tí đao ý. . .

Thậm chí Sở Hi Thanh còn có thể đem một bộ phận lý giải kia, mở rộng đến Phong Lôi võ ý của bản thân, làm cho môn võ ý này đã tiếp cận đến tam giai.

Sau ba ngày, Sở Hi Thanh rời khỏi Tàng Kinh Lâu, sau đó tiến vào trạng thái tiềm tu.

Ngoại trừ ba bữa cơm và thể dục buổi sáng ra, hắn không ra khỏi cửa một bước, lỗ tai không nghe chuyện ngoài cửa sổ.

Ròng rã một tháng trời, Sở Hi Thanh tập trung tất cả tinh khí thần vào việc tu hành.

Mà lúc này, bảng nhân vật của hắn cũng phát sinh một ít biến hóa.

Bên trong không gian mộng cảnh, Sở Hi Thanh tu luyện đến nửa đêm, sau đó liền phóng mắt nhìn màn hình huỳnh quang hư ảo trong tầm mắt mình.

Từ khi tranh đấu bí cảnh cửu phẩm kết thúc đến nay, đã là một tháng hai mươi ngày.

Lúc này, thiên phú huyết mạch của hắn không có bất kỳ thay đổi nào.

Chỉ có một thân võ đạo của Sở Hi Thanh là biến hóa.

Danh vọng: Bát phẩm thượng.

Võ đạo: Truy Phong đao pháp (tầng năm), Khinh Vân Tung (tầng năm), Trục Điện Chỉ (tầng ba).

Võ ý: Nhai Tí tàn ý (tầng năm), Phong Lôi võ ý (tầng ba).

Nguyên công: Dưỡng Nguyên Công (tầng bốn / bát phẩm hạ).

Điểm võ đạo 672.

Thiên phú: Thần Thương (nhị giai), Táng Thiên (nhất giai), Thuần Dương (tam giai), Thái Thượng Thông Thần (nhất giai), Truy Phong Trục Điện Chi Thủ (tam giai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (tam giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú.

Tuổi thọ: 119 ngày.

Truy Phong đao pháp và Khinh Vân Tung của Sở Hi Thanh đã lên đến tầng thứ năm.

Biến hóa lớn nhất chính là Trục Điện Chỉ, đã tiến vào cảnh giới thứ ba, từ từ bù đắp sở đoản.

Phong Lôi võ ý đã lên đến tầng thứ ba.

Tuy nhiên, thay đổi chân chính vẫn chưa thể hiện trên bảng nhân vật.

Chỉ có bản thân Sở Hi Thanh là hiểu rõ thu hoạch trong một tháng này của mình.

Tổng cộng một tháng hai mươi ngày, Sở Hi Thanh dùng năm tấm thẻ thực chiến giả lập, lại tích lũy căn cơ trụ cột võ đạo của mình lần nữa.

Thậm chí trên phương diện ứng dụng trong thực chiến, hắn đã tăng lên đến long trời lở đất.

Năm mươi ngày trước, Sở Hi Thanh ở trong thực chiến giả lập, hắn đối mặt với 'chính mình' mà hệ thống mô phỏng ra, một Sở Hi Thanh có công pháp, chiến đồ và pháp khí hoàn toàn tương đồng với hắn, nhưng hắn chỉ có thể sống được mười chiêu.

Nhưng mà bây giờ, hắn đã có thể cân sức cân tài, giằng co không bại với ‘Sở Hi Thanh’ kia, thỉnh thoảng còn có thể thắng được một trận.

Nếu như nói sức chiến đấu của hắn ở một tháng trước là 1, vậy bây giờ ít nhất cũng phải là 3.

Sở Hi Thanh bây giờ đã có năng lực phát huy tất cả sức mạnh và thiên phú của bản thân mình.

Sau đó, Sở Hi Thanh đưa mắt nhìn về phía cột điểm võ đạo của mình.

Khi nhìn thấy con số 672 kia, Sở Hi Thanh âm thầm thở dài.

Sức ảnh hưởng của Thanh Vân Bảng đang biến mất, trận tranh đấu bí cảnh cửu phẩm kia cũng đã trôi qua hơn một tháng, tốc độ gia tăng của điểm võ đạo càng ngày càng chậm.

Sở Hi Thanh cảm thấy, dường như khiêm tốn không thích hợp với mình.

Nếu tiếp tục như vậy, hắn tích góp điểm võ đạo kiểu gì, tăng thực lực thế nào? Thăng cấp huyết mạch ra sao?

Sở Hi Thanh nghĩ đến một đám thiên phú tam giai của Tần Mộc Ca 11 tuổi, thì không khỏi thở dài.

Nếu mình muốn đuổi kịp Tần Mộc Ca về mặt thiên phú, thì tuyệt đối không phải chuyện đơn giản.

Sau đó, Sở Hi Thanh rời khỏi giấc mộng, tỉnh giấc.

Lúc này đang là nửa đêm, bên ngoài có người gõ chiêng đánh trống, kêu lên “Trời đã canh tư, trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa”.

Sở Hi Thanh đứng dậy, lấy một bộ quần áo màu đen tuyền từ trên giá gỗ rồi mặc vào người.

Đây là quần áo dạ hành chuyên nghiệp, cũng là pháp khí cấp độ cửu phẩm. Bên trong có khảm phù văn, không chỉ có thể để người mặc ẩn mình trong đêm tối, mà còn có thể biến hóa màu sắc và lừa gạt thị giác của người khác giống như tắc kè hoa vậy.

Sau đó, hắn liền đi đến trước cửa phòng của Sở Vân Vân.

Chương 288: Võ công tiến nhanh (2)

Cửa sổ trong phòng của Sở Vân Vân đã không tồn tại, nửa tháng trước đã bị thiêu hủy, vách tường cũng có một đống vết cháy.

Sở Hi Thanh nhìn vào phòng qua ô cửa sổ, chỉ thấy trong phòng không có thứ gì cả.

Giường và bàn ghế ở trong phòng, đều tạm thời chuyển ra hành lang để bảo tồn.

Sở Vân Vân đang ngồi xếp bằng ở giữa phòng.

Quanh thân nàng có một tầng lửa màu đỏ son, trước người có phù văn kỳ dị có nhiều năm màu sắc khác nhau, bọn chúng đang bao quanh một viên đan hoàn màu đỏ thẫm.

Viên đan hoàn kia có kích thước bằng đầu ngón tay, toàn thân hư ảo không có thật, phát trên còn có một chữ Nghê mơ hồ.

Đừng thấy viên đan hoàn này có hình dạng xấu xí mà nhâm, nó đang phát ra một nhiệt độ kinh người, làm cho gạch xanh trong phòng đã nóng cháy như lửa.

Sở Hi Thanh đứng bên ngoài cửa sổ, cũng cảm giác được toàn thân nóng bỏng.

Cũng may mà cái viện này từng được sử dụng làm nhà kho, cho nên đã từng được cải tạo và đề phòng cháy, bằng không thì cái viện này đã cháy từ lâu rồi.

Sở Hi Thanh đứng nhìn ở ngoài cửa sổ, lặng lẽ chờ đợi.

Hắn biết Sở Vân Vân bây giờ đang thử kết hợp phù văn của năm cái pháp thuật lại với nhau, cô đọng Chân phù từ Linh chủng của bản thân, đột phá bát phẩm.

Hơn một tháng này, Sở Hi Thanh tập trung tất cả tinh khí thần vào chuyện tu luyện võ đạo, Sở Vân Vân cũng nằm ở trạng thái nửa bế quan, nàng cũng tập trung tu luyện pháp thuật của mình.

Nàng nhất định phải dùng toàn lực, cố gắng đột phá bát phẩm trước khi cuộc thi chân truyền diễn ra, rồi tiến vào Thần Binh Viện với Sở Hi Thanh.

Khi Sở Vân Vân đột phá cửu phẩm thượng thì đã cô đọng chữ Nghê bên trong Toan Nghê, giờ nàng muốn cô đọng thêm chữ Toan.

Hai cái hợp nhất, chính là Toan Nghê, nó là trụ cột pháp thuật của Sở Vân Vân, cũng là hạt nhân để nàng 'nghĩ vật hóa hình'.

Sau đó, tất cả việc tu luyện của nàng đều sẽ xoay quanh và cường hóa cho hai cái Chân phù này.

Sở Vân Vân không kéo dài quá lâu, khoảng tầm nửa khắc thời gian sau, nàng liên hơi cau mày, thu hồi pháp thuận, thu hồi Linh chủng và phù văn của năm pháp thuật vào trong trán.

Nàng đứng dậy lắc người một cái, nhảy ra ngoài cửa sổ.

Ngọn lửa trên người Sở Vân Vân vẫn chưa tắt, sắc mặt nàng cũng hơi đỏ lên: "Xin lỗi, ta cho rằng đêm này có thể thành công, kết quả là vẫn kém một chút, bên phía Ngô Mị Nương đã có tin tức rồi sao?"

Sở Hi Thanh gật đầu, đưa một lá bùa màu vàng cho Sở Vân Vân: "Đây là tin tức Ngô Mị Nương gửi cho ta vào canh ba. Tối hôm nay, mục tiêu của chúng ta sẽ ngủ ở Tùng Trúc Quán ở phía nam Túy Hoa Lâu tại Cổ Thị tập. Không ngờ người này còn trẻ tuổi, mà đã là khách quen của thanh lâu và kỹ viện rồi."

Sở Hi Thanh cầm lá bùa màu vàng lên, cẩn thận nhìn nội dùng ở trên lá bùa, mi mắt nhất thời nhếch lên: "Nếu ngươi muốn trở thành thủ tịch chân truyền, thì người này là chướng ngại rất lớn, thậm chí có thể sẽ uy hiếp đến tính mạng của ngươi, không thể không trừ. Hiện giờ ta chỉ lo lắng là, Ngô Mị Nương này có đáng tin cậy hay không?"

Sở Hi Thanh thấy buồn cười: "Thế gian này nào có người tuyệt đối đáng tin chứ? Ta nghe ngóng qua, danh dự của Ngô Mị Nương này không tệ, nàng rất thông minh. Mấu chốt là chúng ta không có con đường nào khác ở quận Tú Thủy này, chỉ có thể tin nàng. Hơn nữa, chỉ sợ vị này cũng không biết chúng ta muốn làm gì."

Hắn mua tin tức của Ngô Mị Nương, là để ý hành tung của người này trong một tháng, mỗi ngày sẽ thông báo một lần.

Chuyện ngày hôm nay là do hắn mưu tính từ hai tháng trước, khi Chu Tượng Sơn đến thành Tú Thủy, mãi cho đến tận bây giờ mới tìm được cơ hội thích hợp.

Sở Vân Vân híp mắt suy tư giây lát: "Nhưng đến khi chúng ta làm xong chuyện này, thì Ngô Mị Nương sẽ nghĩ đến."

Sau đó nàng lại cười một tiếng: “Chúng ta đi thôi, việc này không thể chậm trễ. Đã là giờ tý rồi, lại không đi nữa thì sẽ muộn.”

So với nguy cơ có thể xảy ra trong tương lai, thì chút nguy hiểm này căn bản là có thể chịu đựng.

Nàng cũng hiểu ý của Sở Hi Thanh, Ngô Mị Nương là một người thông minh, vậy thì sẽ hiểu chuyện gì nên nói, chuyện gì không nên nói.

Một khi chân tướng của vụ án ngày hôm nay lộ ra ngoài, vậy hai người bọn họ sẽ bị triều định đuổi bắt, mà Ngô Mị Nương cũng sẽ không thoát được.

Đầu tiên, Sở Vân Vân thay một bộ quần áo dạ hành, sau đó lập tức nhảy lên không trung, rơi vào nóc nhà của một tòa nhà ba tầng ở phía xa xa, một đường dẫm mái ngói trên đỉnh nhà, lao về phía ngoài thành.

Sở Hi Thanh theo sát phía sau, nhảy cao ba trượng giống như một con chim nhạn, sau đó dáng người nhẹ nhàng rơi xuống sau lưng Sở Vân Vân. Động tác không chỉ nhẹ nhàng, mà bước chân còn mau lẹ, càng là vô thanh vô tức, không một tiếng động.

Sở Vân Vân vừa chạy vừa ngưng thần cảm ứng phía sau.

Khóe môi của nàng từ từ cong lên, nổi lên một nụ cười. So với lần đầu tiên thì Sở Hi Thanh bây giờ đã tiến bộ rất nhiều.

Đặc biệt là Khinh Vân Tung, Sở Vân Vân không ngờ sau khi Sở Hi Thanh trở về quận Tú Thủy, thân pháp của hắn lại tiến bộ kinh người như vậy.

Sau khi trở thành thiên kiêu Thanh Vân Bảng, Sở Hi Thanh không những không thư giãn, trái lại còn cố gắng tu luyện hơn xưa.

Chương 289: Nghịch sát

Tùng Trúc Quán, Túy Hoa Lâu ở Cổ Thị tập.

Túy Hoa Lâu là một thanh lâu được xây dựng ở vùng ngoại ô Cổ Thị tập, hoàn cảnh yên tĩnh mà trang nhã, tránh xa khói lửa nhân thế như thế ngoại đào nguyên, vì vậy rất được đám văn nhân nhã khách ở quận Tú Thủy yêu thích.

Trong đó, Tùng Trúc Quán là một nơi nằm độc lập bên ngoài Túy Hoa

Lâu, cũng là một tòa có phong cảnh đẹp nhất Túy Hoa Lâu.

Nó nằm trong một mảnh rừng trúc, quán các lung linh tinh xảo, xung quanh xanh um tươi tốt, mát mẻ xanh biếc.

Thượng Quan Long Tiển ngâm suối nước nóng một lúc, thể xác và tinh thần đều thoải mái sung sướng, sau đó đi ra ngồi trong một tòa lương đình ở Tùng Trúc Quán.

Mà bên ngoài lương đình, Thượng Quan Nguyên đang quỳ một chân trên mặt đất, một mực cung kính chờ đợi.

Phía xa xa còn có mấy thị vệ của Thượng Quan gia, bọn họ đứng ở rìa ngoài, cảnh giác và đề phòng bốn phía.

“Sao đêm hôm khuya khoắt rồi mà còn đến tìm ta?” Thượng Quan Long Tiển tự rót cho mình một chén trà, vẻ mặt hờ hững hỏi dò: “Đã bàn bạc với Lý Thương chưa? Tên Độc Tí Đao này còn muốn kéo dài đến khi nào? Bây giờ chỉ còn cách cuộc thi chân truyền mười mấy ngày, hắn không muốn lăn lộn ở Cổ Thị tập nữa sao?”

“Bẩm thiếu chủ!” Thượng Quan Nguyên cúi đầu nói: “Lý Thương vẫn không đáp ứng, nhưng trong bữa tiệc hôm nay, hắn giới thiệu một người cho ta, đó là tứ đương gia Nguyễn Thu của Bạch Vân Trại ở Tây Sơn.”

“Bạch Vân Trại ở Tây Sơn?” Con ngươi Thượng Quan Long Tiển hơi co lại, sau đó bật cười: “Cái tứ đương gia Nguyễn Thu này chuyên môn xử lý tang vật cho Bạch Vân Trại đúng không? Ta còn khó hiểu vì sao hai năm gần đây Lý Thương lại giàu nhanh như vậy? Hóa ra là leo lên con đường của Bạch Vân Trại, làm việc phi tang cho người ta. Nói cách khác, hắn không muốn dính vào chuyện này, cho nên chuyển tay cho Bạch Vân Trại?”

Thượng Quan Nguyên thầm nói chuyện này không phải là hợp tình hợp lý sao?

Sở Hi Thanh đã là thiên kiêu xếp thứ 89 trên Thanh Vân Bảng, rất được võ quán Chính Dương coi trọng.

Chính thiếu chủ ngươi cũng không muốn đắc tội với Lâm Hải Chu thị và mấy vị ở võ quán Chính Dương, làm sao Độc Tí Đao – Lý Thương lại muốn?

Trên mặt hắn lại không có gì bất thường: “Thiếu chủ anh minh! Có điều, tứ đương gia Nguyễn Thu của Bạch Vân Trại đáp ứng vụ làm ăn này, hắn chào giá hai mươi ngàn lượng bạc, hứa hẹn sẽ giết chết Sở Hi Thanh trước cuộc thi chân truyền, hơn nữa còn đảm bảo sẽ không liên lụy đến nhà chúng ta.”

“Tuy nhiên, Thượng Quan gia chúng ta phải phụ trách sắp xếp cho người của Bạch Vân Trại vào thành, và cung cấp tình báo, cộng thêm ba chiếc tàu nhanh làm đường lui.”

Thượng Quan Nguyên ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn sắc mặt Thượng Quan Long Tiển: “Ta đã ép giá xuống còn 18.000 lượng bạc. Nguyễn Thu yêu cầu 10.000 lượng đặt cọc.”

“18.000 lượng bạc? Món tiền nhỏ.” Thượng Quan Long Tiển uống trà, thần thái vẫn hờ hững: “Vấn đề là, ngươi có thể xác định đám người Bạch Vân Trại kia cầm tiền rồi thì sẽ làm việc sao?”

“Thuộc hạ cho rằng, chúng ta không cần lo chuyện này.” Thượng Quan Nguyên cúi đầu xuống lần nữa: “Hiện giờ có ai không biết gia chủ nhà chúng ta sắp đột phá tứ phẩm? Ở quận Tú Thủy này, không có ai dám trắng trợn cướp tiền của Thượng Quan gia ta.”

Thượng Quan Long Tiển nghe vậy, không khỏi cười ha ha: “Có lý! Bây giờ ngươi đi tìm chưởng quỹ của Linh Tương Phường ở chợ, lấy ngân phiếu trị giá mười ngàn lượng đưa cho hắn!”

Hắn cầm bút lông sói ở trên bàn, tiện tay múa bút, viết xuống một hàng chữ “Sai Thượng Quan Nguyên đến chỗ ngươi lấy mười ngàn lượng bạc”, sau đó lại đóng dấu lên.

Thượng Quan Long Tiển ném tờ giấy này cho Thượng Quan Nguyên: “Chuyện lần này sẽ do ngươi thực hiện, có thể cung cấp tình báo, cũng có thể sắp xếp người vào thành, cũng có thể cung cấp thuyền. Ta chỉ cần một điều, không được sử dụng người của chúng ta, cũng phải đề phòng Bạch Vân Trại mượn cơ hội này để gây sự trong thành. Ta không yên tâm với đám đạo tặc liều mạng này!”

Thượng Quan Nguyên cẩn thận từng li từng tí mà cầm tờ giấy lên: “Còn có hai việc, có sát thủ kim bài ở Sát Sinh Lâu nộp 1600 lượng tiền đảm bảo, nhận cái nhiệm vụ giết Sở Hi Thanh. Sau khi ta tìm hiểu thì biết rằng, người này tên là Lý Nha, danh hiệu Xuyên Tâm Kiếm, tu vị thất phẩm, từ khi vào nghề đến giờ đã nhận bảy mươi lăm nhiệm vụ, chưa từng thất bại.”

“Hôm nay, ba vị võ sư ở võ quán Chính Dương cũng đã nhận lời, bọn họ sẽ nghĩ biện pháp giở trò trong trận pháp, sẽ cấm dùng binh khí trong trận chiến cuối cùng của cuộc thi chân truyền.”

Hắn đã nghiên cứu qua, một thân võ đạo của Sở Hi Thanh đều nằm trên một thanh đao.

Công phu quyền cước của người này còn lâu mới đạt đến trình độ thiên kiêu, thậm chí còn không bằng rất nhiều người ở trong võ quán.

“Đều là tin tức tốt.” Thượng Quan Long Tiển lại nở nụ cười: “Tuy nhiên, ta càng muốn nhìn thấy thi thể của Sở Hi Thanh trôi sông trước khi cuộc thi chân truyền diễn ra. Đi thôi, làm việc cẩn thận vào.”

Chương 290: Nghịch sát (2)

Lúc này, Thượng Quan Nguyên cúi đầu thi lễ, nhanh chân đi ra khỏi Tùng Trúc Quán.

Khi hắn đi đến chuồng ngựa ở lầu chính Túy Hoa Lâu, tâm thần hắn hơi động, lập tức nhìn về mảnh rừng rậm ở phía xa xa.

Thượng Quan Nguyên ngờ ngợ có một bóng đen vừa lấp lóe trong khu rừng kia.

Sau đó, hắn liền bật cười một tiếng, cho rằng đó là ảo giác của mình.

Tuy rằng Túy Hoa Lâu này nằm ở ngoài Cổ Thị tập, nhưng được phòng thủ rất nghiêm ngặt, có hai vị cao thủ cấp độ lục phẩm hạ tọa trấn, còn có 200 thủ vệ.

Hơn nữa, đây là sản nghiệp của quận úy đại nhân, người nào dám gây sự ở đây?

Mà ngay khi Thượng Quan Nguyên quất ngựa chạy nhanh về phía Cổ Thị tập, hai người Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân đã đi đến bên ngoài Tùng Trúc Quán.

Sở Vân Vân đứng trên chỗ cáo, quét mắt nhìn bốn phía một chút, giọng nói lạnh lẽo: “Cái Tùng Trúc Quán này Thượng Quan Long Tiển thuộc về ngươi, còn đám người còn lại sẽ do ta giải quyết.”

Nàng đã khôi phục một ít chân nguyên, thần thức và lực cảm ứng cũng tăng lên rất nhiều.

Lúc này, nàng đã không cần pháp thuật trợ giúp, mà cũng có thể hiểu được tình hình xung quanh.

Thượng Quan Long Tiển mang theo ba mươi tên hộ vệ theo người, trong đó còn có hai tên võ tu thất phẩm.

Có điều, quá nửa đám người này đều ở rìa ngoài của Tùng Trúc Quán.

Đặc biệt là hai tên võ tu thất phẩm tai thính mắt tinh kia, có lẽ là vì sợ quấy rầy hứng thú của Thượng Quan Long Tiển, cho nên bọn họ đều ở căn phòng nhỏ nằm cách Tùng Trúc Quán mười hai trượng.

Mà đám hộ vệ ở dưới thất phẩm kia, thì một mình Sở Hi Thanh đã có thể ứng phó.

So với những người này, đáng chú ý nhất chính là hai tên cao thủ lục phẩm ở trong Túy Hoa Lâu các đây tám mươi trượng.

Một khi chiến đấu xảy ra, hai người này nhất định sẽ chạy đến đây đầu tiên.

Tuy nhiên, cục diện ngày hôm nay lại tốt hơn lần ở kho hàng Long gia kia.

Kho hàng của Long gia ở trong thành, bên cạnh còn có binh lính giữ thành, các kho hàng chung quanh cũng là cao thủ như mây. Chỉ cần lộ chút động tĩnh là sẽ có một đám cao thủ chạy đến.

Còn tòa Túy Hoa Lâu này lại nằm ở bên ngoài Cổ Thị tập, yên tĩnh thì rất yên tĩnh, nhưng lại không có sự trợ giúp nào khác.

Có thể nói là địa điểm tuyệt vời để bọn họ ra tay.

Sở Hi Thanh không do dự chút nào, hắn trực tiếp nhảy lên, nhẹ nhàng tiến vào trong khu vườn ở phía sau, sau đó bước nhanh về phía tòa lầu các hai tầng lung linh xinh đẹp kia.

Đám hộ vệ của Thượng Quan gia rất tận chức trách, bọn họ lập tức phát hiện ra bóng người của hắn, dồn dập kêu lên.

“Ngươi là ai?”

“Có thích khách!”

Lúc này, sáu vị võ tu phòng thủ trong viện đều rút binh khí ra, sau đó lập tức bao vây Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh mặt không đổi sắc, mãi đến khi đám người này chạy đến gần thì hắn mới rút đao, sặc một tiếng.

Một thức Không Huyệt Lai Phong của hắn trực tiếp chém đầu của hai người xuống, một thức Phong Chi Ngân lại gọn gàng lau qua cổ họng của bốn người còn lại.

Sáu người đều là máu bắn tung tóe, nhưng lại không thể dính lên áo của Sở Hi Thanh chút nào.

Bước chân của Sở Hi Thanh cũng không dừng lại một chút nào, hắn trực tiếp xông vào cửa Tùng Trúc Quán.

Theo một chỉ của hắn, trên cánh tay lập tức có tia điện lập lòe, một chỉ đột ngột này đã đánh nát cánh cửa lớn của Tùng Trúc Quán.

Mà lúc này, hai tên võ tu thất phẩm ở trong phòng nhỏ đã nghe thấy động tĩnh, cả hai đều vội vàng chạy từ trong phòng ra ngoài.

“To gan!”

“Cuồng đồ nơi nào dám mạo phạm thiếu chủ nhà ta?”

Hai người giận không nhịn nổi, lớn tiếng gào thét.

Nhưng đúng lúc này, hai cái bóng đen nhỏ bé đã bay thẳng đến trước mặt họ.

Hai người còn chưa kịp phản ứng, thì đã bị hai cái bóng đen này đâm vào giữa trán.

Đó là hai cành trúc được Sở Vân Vân tiện tay gỡ xuống, nàng ném từ một nơi cách đó hai mươi trượng, một đòn xuyên thủng trán của bọn họ.

Sở Vân Vân nhìn vào trong Tùng Trúc Quán một chút, sau đó không để ý nữa, nàng đưa mắt nhìn về phía lầu chính của Túy Hoa Lâu.

Quả nhiên là hai vị võ tu lục phẩm kia đã đang chạy về phía bên này.

Sở Hi Thanh tiến vào Tùng Trúc Quán lại chém thêm hai người, giết đến gian phòng của Thượng Quan Long Tiển.

Vị Thượng Quan công tử này đang đứng trước giường với bộ quần áo xốc xếch, một tay cầm kiếm, ánh mắt thì nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh với vẻ lo lắng và đề phòng.

“Ngươi là kẻ nào? Lại có biết bổn công tử là ai? Gan cho thật lớn!”

Thượng Quan Long Tiển nhìn kỹ hai mắt của Sở Hi Thanh, sau đó con ngươi của hắn trợn trừng lên, không dám tin mà nói: “Ngươi là Sở Hi Thanh?”

Mặc dù đối phương che mặt, nhưng Thượng Quan Long Tiển vẫn có nhận ra đó là Sở Hi Thanh.

Người này. . . hắn còn chưa kịp đưa đối phương đi nuôi cá, không ngờ đối phương đã giết đến trước mặt hắn!

Chương 291: Nghịch sát (3)

Sở Hi Thanh không để ý lời nói của Thượng Quan Long Tiển, hắn đứng ở cửa phòng, ánh mắt lạnh lẽo quét qua gian phòng này, sau đó bước lướt qua đống gỗ vụn ở dưới chân, tiến vào bên trong gian phòng này.

Thượng Quan Long Tiển lùi về sau từng bước một, sắc mặt lạnh lùng: “Sở Hi Thanh, ngươi quá to gan! Ta khuyên ngươi nên thu tay lại, bằng không ngươi sẽ chết không có chỗ chôn!”

Sở Hi Thanh tay cầm Nhạn linh đao ‘Kinh Lôi’, cất bước đi nhanh về phía vách tường bên trái.

Gian phòng ngủ chính này tương thông với hai phòng cho thị nữ ở hai bên trái phải.

Thị giác của hắn không nhìn thấy tình hình bên trong hai phòng đó, nhưng Sở Hi Thanh có Thái Thượng Thông Thần, hắn có thể cảm ứng được vài tiếng động nhỏ bé ở bên trong đó.

Sở Hi Thanh chỉ bước vài bước là đã đến căn phòng bên trái, sau đó hắn đâm một đao về phía vách tường.

Thanh bảo đao Kinh Lôi thất phẩm này của hắn cực kỳ sắc bén, nhẹ nhàng đâm thủng gạch đá và tường gỗ, sau đó mang máu mà về.

Tại vách tường bên kia, một tên thị nữ cầm trường kiếm lập tức gào lên đau đớn, rồi không thể tin nổi mà ngã xuống.

Hai nữ hộ vệ mặc trang phục thị nữ ở trong hai căn phòng đều lao nhanh ra ngoài, không dám ẩn núp nữa.

Sở Hi Thanh chỉ cười lạnh lùng, Kinh Lôi ở trong tay hắn lóe lên, mang theo một mảnh tia điện, lập tức gọn hàng chém đầu hai người xuống.

Nhưng nguy hiểm nhất chính là căn phòng ở bên phải, bên đó có ba thị nữ đang dùng ba bộ cung nỏ màu bạc mà nhắm thẳng vào hắn.

Dây nỏ dài một tay, phía trên còn có rất nhiều các loại máy móc. . . là nỏ Phi Hoàng!

Một chớp mắt tiếp theo, hơn 100 viên tên nỏ nhỏ như đinh bắn thẳng về phía Sở Hi Thanh như mưa to gió lớn.

Sở Hi Thanh lại không hoảng hốt chút nào.

Hắn đã từng có kinh nghiệm đối mặt với nỏ Phi Hoàng khi còn ở trong Hỏa Cốt Quật.

Khi đó, đám Bạch Vân Trại sử dụng mười bộ nỏ Phi Hoàng, khí thế hơn xa bây giờ.

Rống!

Cự thú Nhai Tí xuất hiện ở sau lưng của Sở Hi Thanh.

Theo đó, ánh đao của Sở Hi Thanh bện thành một mảnh màn chắn, làm cho trong phòng vang lên những tiếng ‘leng keng leng keng’.

Ba thị nữ cầm nỏ Phi Hoàng ở bên kia thì lại bị đao ý của Sở Hi Thanh xung kích tinh thần, trực tiếp cứng đờ tại chỗ.

Mà một chớp mắt tiếp theo, cái trán của bọn họ đã bị xuyên thủng bởi tên nỏ do đao của Sở Hi Thanh bắn ngược lại.

---Cho nên quân tử trị người, lấy đạo của người trả lại cho người!

Đây là lần đầu tiên Sở Hi Thanh dùng Truy Phong đao pháp phối hợp với Nhai Tí đao ý, làm cho công kích của đối thủ phản ngược lại người đối thủ.

Khóe môi của hắn không khỏi cong lên, lộ ra vài phần ý cười.

Thượng Quan Long Tiển nhìn thấy cái đao ý hóa hình kia, lập tức biết người này chắc chắn là Sở Hi Thanh, không còn gì để nghi ngờ.

Mặt của hắn đã là một mảnh trắng bệch, tay cầm kiếm đã căng cứng, nổi đầy gân xanh.

Lúc đầu, Thượng Quan Long Tiển vẫn còn có chút niềm tin, hai vị tùy tùng thất phẩm của hắn ở ngay gần đây, Túy Hoa Lâu cũng có cao thủ tọa trấn, bọn họ có thể chạy đến đây bất cứ lúc nào.

Tên Sở Hi Thanh này dám xông vào đây, quả thực là ngại mình sống quá lâu!

Nhưng không biết vì sao, thời gian từ từ trôi qua, Sở Hi Thanh đã giết đến trước mặt hắn, đám cao thủ kia vẫn không thấy đâu.

Trong lòng Thượng Quan Long Tiển càng ngày càng hoảng loạn.

“Sở Hi Thanh! Ngươi và ta đều là sư huynh đệ ở võ quán Chính Dương, ngươi đang muốn tàn sát đồng môn sao?”

Thượng Quan Long Tiển tiếp tục lùi về sau, hắn nói với giọng nhẹ nhàng, vẻ mặt chân thành: “Lần trước là ta không đúng, ta không nên bảo đám người Lưu Tinh Nhược đối phó ngươi, nhưng khi đó ta cũng chỉ muốn làm ngươi bị thương, để ngươi chờ một năm rồi mới tham gia cuộc thi chân truyền.”

“Các hạ không khỏi quá ác động, cần gì phải làm đến bước này chứ? Bây giờ ngươi thu tay lại, buông tha ta, ta và Thượng Quan gia đảm bảo sẽ không báo thù, ta đồng ý thỉnh thần ma chứng kiến để lập lời thề. Thế nào? Ta cũng nhường cho ngươi vị trí thủ tịch chân truyền lần này. . .”

Khi hắn nói đến đây, bước chân của Sở Hi Thanh hơi dừng lại, trong mắt hiện lên vẻ hơi do dự và chần chờ.

Lúc này, hai mắt Thượng Quan Long Tiển lại sáng ngời, kiếm trong tay lập tức lao nhanh như một con rắn độc.

Thời điểm này, còn có hai bóng người nhảy từ trên xà nhà xuống. Hai cái quỷ đầu đại đao chém thẳng về phía đỉnh đầu của Sở Hi Thanh giống như ác hổ vồ mồi, bên ngoài cửa còn có năm sáu tên thị vệ đang chen nhau vào.

Đây đều là đám hộ vệ của Thượng Quan Long Tiển, bây giờ rốt cuộc cũng đã đến.

Khóe môi Thượng Quan Long Tiển ngậm lấy nụ cười gằn, hắn tu luyện Cửu Cung Kiếm của võ quán Chính Dương, và Lưu Tinh Kiếm gia truyền.

Tuy rằng bình thường hắn khiêm tốn, không lộ ra ngoài, nhưng tốc độ xuất kiếm của hắn cũng không kém hơn đám thiên kiêu Thanh Vân Bảng kia bao nhiêu.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, Thượng Quan Long Tiển chỉ thấy có một tia sáng trắng xuất hiện trước mắt, lau qua trước mắt hơn như một tia sấm sét.

Sau đó, Thượng Quan Long Tiển liền cảm thấy đầu của mình đang bay lên.

Cùng lúc đó, hắn nhìn thấy hai người nhảy xuống từ xà nhà kia, cánh tay của bọn họ cũng đã rơi xuống, sau đó toàn bộ thân thể bị chém thành hai đoạn.

Con ngươi của Thượng Quan Long Tiển trợn trừng trừng, ánh mắt hiện lên vẻ không thể tin nổi.

Sao đao của Sở Hi Thanh có thể nhanh như vậy? Chuẩn như vậy? Độc như vậy?

Cũng trong khoảnh khắc này, Thượng Quan Long Tiển đã hoàn toàn mất ý thức.

Chương 292: Tương tự

Khoảng tầm 170 cái hô hấp sau, Sở Hi Thanh đi ra từ trong Tùng Trúc Quán, mỗi một bước chân của hắn đều có một dấu máu.

Lúc này, Sở Hi Thanh đã cởi bộ quần áo dạ hành, nàng thay một bộ quần áo sạch sẽ rồi chờ ở trong viện.

Nàng quay đầu nhìn Sở Hi Thanh một chút, ý cười nơi đáy mắt đã không giấu được: “Rất tốt! Nhưng vừa rồi không cần phải dùng Hóa Thi Thủy!”

Lúc nãy, nàng ngoại trừ đánh chết mấy tên cao thủ lục phẩm và thất phẩm kia, chặn tất cả kẻ địch chạy đến từ phía Túy Hoa Lâu ra, thì nàng hoàn toàn bỏ mặc đám hộ vệ trong Tùng Trúc Quán, để cho Sở Hi Thanh tự mình giải quyết.

Sở Hi Thanh lại chỉ dùng 170 cái hô hấp để giải quyết tất cả, trong đó bao quát cả Thượng Quan Long Tiển và mười ba vị võ tu bát phẩm và hai mươi vị võ tu cửu phẩm, bản thân hắn lại không bị thương chút nào.

Nếu như trừ thời gian Sở Hi Thanh dùng Hóa Thi Thủy ra, thì hắn chỉ dùng có 150 cái hô hấp để giải quyết đám người này.

“Không cần Hóa Thi Thủy? Vậy phải làm sao?”

Sở Hi Thanh cũng cởi bộ quần áo dạ hành trên người mình xuống, bỏ vào cái đèn lồng bên cạnh, mặc kệ bộ quần áo dạ hành trị giá ba trăm lượng bạc biến thành ngọn lửa.

Đám quần áo này đã dính máu, sẽ trở thành manh mối để Thượng Quan gia đuổi bắt bọn họ.

Sở Hi Thanh còn chuẩn bị nước hoa đặc thù, là do hắn mua phương pháp phối chế từ trong tay Lục Loạn Ly.

Lúc này có thể dùng trên người hai người họ, chờ bọn họ qua sông thì sẽ tẩy đi, khi đó có thể cắt đuôi đám người truy tung.

Sở Vân Vân nghe vậy thì mỉm cười, hai tay nàng bắt quyết, vô số ngọn lửa màu đỏ son đang lượn lờ ở quanh người nàng.

Lúc này, cái bao tay và dây trang sức trên trán của nàng đều lóe sáng, phía trên còn lộ ra từng cái từng cái phù văn kỳ dị.

Giờ đã trôi qua hơn một tháng rồi, Sở Hi Thanh đã mua cho hàng hai cái pháp khí thất phẩm từ con đường của Tả nha nội.

Phẩm chất của chúng nó rất tốt, mỗi một kiện đều có giá trị bốn ngàn lượng bạc, có thể làm cho nhiệt độ của ngọn lửa kia tăng lên gấp bội.

Mà một chớp mắt tiếp theo, những ngọn lửa kia đã ngưng tụ thành một con hung thú giống như sư tử to bằng vại nước.

Đó chính là Toan Nghê mà Sở Vân Vân nghĩ hóa ra, hình thể của nó đã to hơn trước gấp vài lần.

Con Toan Nghê này đột nhiên co cẳng chạy như điên, những ngọn lửa quanh người nó lan tràn ra bên ngoài, khiến cho nơi này biến thành một biển lửa.

Đám lửa này không chỉ có nhiệt độ cao, còn làm cho những thi thể ở bên trong đều cháy hừng hực.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn chung quanh, công nhận là không cần phải dùng Hóa Thi Thủy.

Lần ở kho hàng của Long gia, hắn dùng dầu để phóng hỏa, nhưng vẫn không thể thiêu hủy thi thể.

Cộng thêm gần đó có rất nhiều cao thủ, làm cho bọn họ không thể ở lại chỗ đó quá lâu.

Nhưng lúc này, Sở Vân Vân thao túng Toan Nghê lại có thể đốt những thi thể này thành tro bụi.

Mà đúng lúc này, Thượng Quan Nguyên đang quất ngựa chạy đến Cổ Thị tập bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, lập tức nhìn thấy ánh lửa ngập trời ở phía nam.

Trong lòng hắn vừa sợ hãi lại vừa bất an.

Phương hướng này. . . hình như là Tùng Trúc Quán của Túy Hoa Lâu? Thiếu chủ sẽ không có chuyện gì chứ?

Khi gia chủ Thượng Quan Thần Hạo của Thượng Quan gia đi đến Tùng Trúc Quán của Túy Hoa Lâu, nơi này đã bị đốt thành một bãi đất trống.

Trừ một ít gạch xanh ra thì không còn sót lại bất cứ thứ gì.

Lúc này, chủ của Túy Hoa Lâu là quận úy Thẩm Chu, Thiên hộ Cẩm y vệ Tào Hiên, cùng với tổng bộ đầu Lục phiến môn của quận Tú Thủy là Lý Quang Dục, tất cả đều đã đi đến nơi này trước hắn.

“Nơi này không còn lại gì cả.” Quận úy Thẩm Chu quay đầu nhìn Thượng Quan Thần Hạo một chút: “Tất cả thi thể đều bị đốt thành tro bụi trong một thời gian cực ngắn, hiện trường cũng không có bất kỳ manh mối nào. Tuy nhiên, chắc hẳn lệnh lang và hai vị cung phụng lục phẩm của nhà ta đã gặp nạn.”

Sau đó, hắn lại nhìn về phía người trẻ tuổi mặc chiến giáp màu bạc ở sau lưng Thượng Quan Thần Hạo, ôm quyền nói: “Lẽ nào đây chính là Trung Vũ tướng quân Sở đại nhân? Thẩm mỗ có lễ.”

Sở Tuyên Tiết ở sau lưng Thượng Quan Thần Hạo cũng ôm quyền đáp lại: “Thẩm đại nhân!”

Hắn ngưng thần nhìn bốn phía, trong mắt hiện lên vẻ tìm tòi nghiên cứu.

Sở Tuyên Tiết mới đến Tú Thủy hai ngày.

Hắn ở quận Lâm Hải hơn một tháng, điều tra vụ án của Sở Chính Dương bị ám sát mà vẫn không có kết quả, đành phải tạm thời từ bỏ, chuyển hướng đi đến quận Tú Thủy thăm bạn.

Không ngờ mới qua hai ngày đã gặp phải thảm án, con trai của Thượng Quan gia và mấy chục tên tùy tục đều bị giết sạch.

Sắc mặt Thượng Quan Thần Hạo tái mét, hắn cất bước đi đến sàn nhà gạch xanh ở trước mặt, nhìn một mảnh dấu vết màu nâu nhạt ở trên đó.

Đây là phòng ngủ chính của Tùng Trúc Quán, những dòng máu này có một phần của Thượng Quan Long Tiển.

Chương 293: Tương tự (2)

“Cũng không phải không có chút manh mối nào.” Thiên hộ Tào Hiên chắp tay sau lưng, suy tư giây lát: “Tất cả vàng bạc nơi này đều đã biến mất, tất cả thi thể đều bị hủy thi diệt tích, hiện trường không có quá nhiều dấu vết chiến đấu. Khi đó trong Túy Hoa Lâu có sáu tên thất phẩm, hai tên lục phẩm, nhưng tất cả đều bị giết chết bằng một chiêu. Dựa theo khẩu cung của đám người ở trong Túy Hoa Lâu, thì bọn họ không phát ra được chút động tĩnh nào.”

“Điều này làm cho ta nghĩ đến vụ án kho hàng của Long gia vào mấy tháng trước, hai vụ án này có hơi tương tự. Cả hai vụ án đều diễn ra rất nhanh gọn, tất cả vàng bạc và pháp khí đều biến mất, sau đó đều bị hủy thi diệt tích. Đương nhiên, cũng có thể chỉ là trùng hợp, hung thủ lần này không dùng Hóa Thi Thủy, cũng không có ký hiệu của Huyết Phong Đạo.”

Sở Tuyên Tiết nghe đến đây, sắc mặt không khỏi hơi động.

Tại quận Tú Thủy này cũng có người dùng Hóa Thi Thủy để hủy thi diệt tích?

Dùng Hóa Thi Thủy để hủy thi diệt tích là chuyện rất bình thường trên giang hồ, chỉ là không biết phương pháp phối chế là loại nào?

Sở Tuyên Tiết cũng từng nghe nói đến Long gia ở quận Tú Thủy.

Đây là một gia tộc mới quật khởi ở địa phương, thực lực không kém.

Kho hàng của Long gia, ít nhất cũng có một võ tu lục phẩm tọa trấn.

Hung thủ có thể giết chết một võ tu lục phẩm hạ trong nháy mắt, cũng có năng lực đánh chết tộc đệ Sở Chính Dương của hắn.

Sở Tuyên Tiết không khỏi nheo mắt lại, lòng thầm nói lát nữa phải tìm Lý Quang Dục để lấy một phần hồ sơ vụ án kho hàng Long gia, tìm hiểu một phen.

Tổng bộ đầu Lục phiến môn Lý Quang Dục thì lại cầm một khối theo tan chảy rơi vào trong khe hở của gạch.

“Nhưng miếng thép này là tên nỏ của nỏ Phi Hoàng, sau khi tan chảy ra thì biến thành dạng này. Còn cả bên này, đây là đao kiếm và chùy sắt bị hòa tan. Chúng nó có tài liệu khác nhau. Ta quan sát một lượt, có suy đoán là hung thủ giết Thượng Quan công tử có tu vị ở thất phẩm đến bát phẩm.”

Tào Hiên không khỏi nheo mắt lại: “Nói cách khác, hung thủ của vụ án này là hai người? Không, còn có người dùng pháp thuật đột đao kiếm này thành dạng lỏng nữa, có thể là ba người.”

Thượng Quan Thần Hạo lẳng lặng lắng nghe, mãi đến khi hai người Lý Quang Dục và Tào Hiên không nói ra được gì nữa, liền ôm quyền về phía hai người bọn họ: “Hai vị vất vả rồi, vụ án khuyển tử bỏ mình này, kính xin hai vị đại nhân vất vả hơn một chút. Chờ đến khi điều tra ra chân tướng, ta sẽ mở tiệc rượu, đền đáp hai vị.”

Vụ án Thượng Quan Long Tiển bỏ mình này, chắc chắn hắn không chỉ ỷ lại vào Lục phiến môn và Cẩm y vệ. Thượng Quan gia nhất định sẽ dùng toàn lực để truy tìm hung thủ, mới có thể rửa mối nhục này.

Thượng Quan Thần Hạo lại ôm quyền thi lễ về phía quận úy Thẩm Chu: “Tại ha có chuyện gấp, quận úy đại nhân thứ lỗi.”

Sau đó, hắn liền dẫn một đám người rời khỏi nơi này.

“Thông báo xuống dưới, tối nay phong tỏa Cổ Thị tập, lục sát kẻ khả nghi trong cả trấn! Nhanh chóng xác nhận xem có bao nhiêu tứ phẩm và ngũ phẩm đang trốn ở quận Tú Thủy. Còn nữa, đi mời Thiết Quan tán nhân của Vân Tùng Quan ở Tây Sơn đến đây một chuyến, con bản mệnh Linh thú của hắn chuyên về truy tung tìm tích. . .”

Thượng Quan Thần Hạo đang dặn dò mấy tên gia tướng, lại phát hiện có một bóng người đang quỳ ở phía trước.

“Ngươi là. . . Thượng Quan Nguyên?”

Thượng Quan Thần Hạo híp đôi mặt hẹp dài lại, sau đó chắp tay sau lưng, mặt không đổi sắc mà đi đến trước mặt Thượng Quan Nguyên: “Chủ nhân của ngươi đã chết, vì sao ngươi không đi cùng hắn?”

Trán của Thượng Quan Nguyên nhất thời tràn đầy mồ hôi lạnh: “Gia chủ! Khi chuyện xảy ra, thiếu chủ đã sai tiểu nhân đi trù tính chuyện diệt trừ Sở Hi Thanh của võ quán Chính Dương, cho nên không ở

Tùng Trúc Quán."

"Sở Hi Thanh của võ quán Chính Dương?" Thượng Quan Thần Hạo hơi suy ngẫm giây lát: "Là tên mới lên cấp thiên kiêu Thanh Vân Bảng? Là vì chuyện tranh giành vị trí thủ tịch chân truyền sao?"

Thượng Quan Nguyên đập đầu xuống mặt đất: "Chính là vì chuyện này! Trước khi chuyện xảy ra, ta đã thương lượng với Bạch Vân Trại, mời bọn họ ra tay giết người, khi đó thiếu chủ đã ra lệnh cho ta đi lấy tiền để đặt cọc với Bạch Vân Trại."

Sở Tuyên Tiết đi theo phía sau, nghe đến đây thì thần sắc hơi động.

Sở Hi Thanh?

Tranh cướp bí cảnh ở bên Lâm Hải, cũng có Sở Hi Thanh này.

Nhưng sau khi người này rời khỏi bí cảnh thì vẫn đi cùng người của Chu gia, không thể nào ra tay với Sở Chính Dương được.

Ngoài ra, người này còn là thuộc hạ của Tào Hiên, là Phó bách hộ của Cẩm y vệ.

Lai lịch cũng có vẻ như rất trong sạch.

Không ngờ người này lại có liên quan đến vụ án của Thượng Quan gia.

Chương 294: Thiên Cơ Võ Phổ

"Ta đã nghe nói đến người này, đúng là một người trẻ tuổi cực kỳ xuất sắc." Hai mắt của Thượng Quan Thần Hạo run lên giây lát, sau đó cười khẽ một tiếng: "Lâu lắm rồi quận Tú Thủy chúng ta không có thiên kiêu xếp hạng cao như vậy ở trên Thanh Vân Bảng. Nhưng con của ta cũng có hy vọng làm thiên kiêu, tiền đồ cũng rộng lớn. . ."

Ánh mắt lạnh lùng của hắn từ từ biến thành ôn nhu: "Nếu như đó là nguyện vọng của Long Tiển, vậy ngươi phụ trách làm chuyện này đi, đừng để cho Long Tiển có tiếc nuối. Hắn muốn Sở Hi Thanh chết, vậy hãy để người này xuống dưới đó với hắn đi. Nhanh lên!"

Thượng Quan Nguyên nghe vậy thì dập đầu vài cái, phát ra những tiếng 'đông đông' trầm thấp.

Lúc này, lưng của hắn đã bị mồ hôi lạnh làm cho ướt sũng.

Trong lòng Thượng Quan Nguyên biết, tạm thời tránh được một kiếp, khi hắn cảm thấy tràn đầy may mắn mà ngẩng đầu lên, thì Thượng Quan Thần Hạo đã rời đi từ lâu.

Sau đó, trong mắt Thượng Quan Nguyên hiện lên vẻ ác liệt.

Ý của cái từ ‘nhanh lên’ kia, chính là càng nhanh càng tốt. . .

. . .

Hai người ném tất cả binh khí và pháp khí vào giữa sông Thần Tú.

Đám vàng bạc kia thì lại được Sở Vân Vân dùng lửa để nấu thành hai đống quả bóng vàng và bóng bạc.

Thật ra thì cũng không có bao nhiêu vàng bạc cả, gộp lại cũng chỉ hơn hai ngàn lượng.

Dù sao thì đó cũng là chỉ một thanh lâu kỹ viện, không có quá nhiều tiền mặt.

Sau đó, hai người tắm ở trên sông một lượt, tẩy sạch mùi vị ở trên người, rồi thay một bộ quần áo sạch sẽ khác.

Chờ đến khi bọn họ trở về võ quán Chính Dương, trời đã tờ mờ sáng.

Sau khi trở về, Sở Vân Vân tiếp tục bế quan cô đọng Chân phù.

Ngày 20 tháng 12, chính là ngày cuộc thi chân truyền diễn ra, nàng phải thăng cấp bát phẩm trước ngày này.

Cái này không chỉ quyết định tư cách tiến vào Thần Binh Viện với Sở Hi Thanh, mà còn quan hệ với con Linh sát Toan Nghê kia.

Chỉ khi nào nàng nghĩ hóa ra Toan Nghê hoàn chỉnh hơn, thì mới có thể xúc động con Toan Nghê kia.

Vì chuyện này mà nàng còn không quan tâm đến chuyện cột cờ nữa.

Sở Hi Thanh thì lại đi ra khỏi cửa giống như không có chuyện gì xảy ra, hắn chạy đi tìm huynh đệ Hồ Khản và Hồ Lai ở Đệ Tử Cư.

Mấy ngày gần đây, điểm võ đạo của hắn tăng lên quá chậm.

Sở Hi Thanh nghĩ mãi, cuối cùng quyết định là mình không thể bị động như vậy, không thể chờ đợi như vậy nữa.

Lúc này, hắn đã tiêu hóa gần hết những thu hoạch từ chuyến đi bí cảnh lần trước, chỉ còn lại ba viên Linh Thiên Đan gia tăng sức mạnh thần niệm là chưa dùng.

Nhưng căn cơ và trụ cột võ đạo của hắn lại càng vững chắc hơn.

Hiện giờ, nên nghĩ một biện pháp kiếm càng nhiều điểm võ đạo hơn rồi.

Khi Sở Hi Thanh đi đến gian phòng của hai người Hồ Khản và Hồ Lai, hắn phát hiện hai người này đang thu dọn quần áo và đồ dùng cá nhân, rồi gói thành một cái bao.

Sở Hi Thanh hơi kinh ngạc, nhưng cũng không để ý lắm.

Đệ tử của võ quán Chính Dương không phải có rễ không có bình như hai huynh muội bọn họ, thỉnh thoảng đám đệ tử cũng sẽ về thăm nhà một chuyến.

Sau khi song phương ngồi xuống trò chuyện vài câu, Sở Hi Thanh trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Hai vị sư huynh, ta thấy tin tức của các ngươi linh thông, tai nghe tám hướng, ta đoán rằng các ngươi có quan hệ không tệ với mật thám ở khắp nơi trong quận Tú Thủ? Ta có một chuyện muốn nhờ hai vị sư huynh giúp đỡ.”

Hồ Khản nghe vậy thì lộ vẻ ngờ vực: “Đúng là chúng ta có không ít bạn bè ở quận Tú Thủy này, không biết Sở sư đệ muốn nhờ chúng ta giúp chuyện gì?”

“Còn có thể là cái gì chứ, xin mời hai vị sư huynh giúp ta dương danh!” Sở Hi Thanh cười nói: “Sở mỗ nguyện lấy một số tiền lớn để nhờ hai vị sư huynh liên lạc với đám mật thám và con buôn tình báo này, tuyên truyền danh tiếng cho ta.”

Hồ Khản và Hồ Lai không khỏi nhìn nhau một chút, rồi chớp chớp mắt.

Hồ Khản nghĩ thầm: thấy chưa, đây chính là một tên háo danh, luôn thích được chú ý, trước kia còn lo huynh đệ chúng ta tuyên truyền và chém gió quá cao, hiện giờ ăn tủy mới biết vị nha.

Hồ Lai thì âm thầm bội phục, lòng thầm nói huynh trưởng của mình nhìn người thật chuẩn, tính cách của người này quả nhiên là rất tiện.

Sau đó, Hồ Khản hơi vuốt cặp lông mày chữ bát của mình, cười khổ một tiếng: “Chuyện này thật là không khéo, nếu như Sở sư đệ đến sớm ba ngày, hai người chúng ta đúng là có thể giúp được, nhưng mà bây giờ, chỉ sợ là chúng ta không thể giúp được ngươi rồi.”

Sở Hi Thanh liền muốn móc bạc từ trong ống tay áo ra.

Hồ Lai vội vàng xua tay: “Sở sư đệ, chúng ta không có ý đó! Thật ra thì sáng ngày mai chúng ta sẽ xuất phát từ quận Tú Thủy đến kinh thành, đúng là không thể giúp được.”

“Kinh thành?” Sở Hi Thanh hơi cau mày vì nghi ngờ và khó hiểu.

Hắn rất tò mò, nhưng chủ động mở miệng hỏi thì không tiện cho lắm.

Hồ Lai đắc ý và vuốt râu cá trê của mình: “Hai người chúng ta được Thiên Cơ đạo nhân khai ân, thu nhận làm văn viên trong Thiên Cơ Quán, còn được hắn thu làm đệ tử ký danh, nhất định phải nhanh chóng chạy đến kinh thành bái sư.”

Chương 295: Thiên Cơ Võ Phổ (2)

“Thiên Cơ đạo nhân?”

Sở Hi Thanh lấy làm kinh hãi.

Đây là một vị thuật sư nhất phẩm, xếp hạng 56 trên Thiên Bảng, là một Lão thần tiên đã sống gần chín trăm năm.

Một thân sáng lập Thiên Cơ Quán cũng rất nổi tiếng.

Mấy trăm năm trước, Thiên Cơ đạo nhân tức giận chuyện bảng xếp hạng của Luận Võ Thần Cơ không chính xác, triều đình có hiềm nghi đang thao túng các bảng danh sách lớn, cho nên Thiên Cơ đạo nhân đã tự sáng tạo ra một tập san có tên là Thiên Cơ Võ Phổ, bắt đầu đánh lôi đài với Luận Võ Thần Cơ mà triều đình khống chế.

Phía trên đó cũng có Thiên Bảng, Địa Bảng, Hắc Bảng, Danh Hiệp Bảng, Thanh Vân Bảng. . . vân vân, cũng có các bài giảng của các nhân vật nổi tiếng trong giang hồ.

Mấy trăm năm qua, Thiên Cơ Võ Phổ có danh dự rất lớn.

Trong mắt của rất nhiều nhân vật trong giang hồ, bọn họ cho rằng Thiên Cơ Võ Phổ càng quyền uy và chân thực hơn Luận Võ Thần Cơ.

Tuy nhiên, quyển sách báo này đã bị triều đình cấm vào 400 năm trước, bây giờ chỉ được truyền lưu ở chợ đen của hai châu Hà và Lạc gần kinh thành, cùng với mấy châu ở phương bắc, không có ở Đông Châu.

Tuy nhiên, cũng có không ít kẻ nhiều tiền và thế lực sẽ sai người đến kinh thành mua Thiên Cơ Võ Phổ, sau đó đối chiếu với Luận Võ Thần Cơ của triều đình, nhờ đó mà hiểu rõ tình hình giang hồ.

Đôi huynh đệ này được Thiên Cơ đạo nhân thu làm đệ tử ký danh? Đây chính là một cơ duyên lớn, đủ để oanh động toàn bộ võ quán Chính Dương.

Hồ Khản đã không che giấu được nụ cười đắc ý của mình: “Hai người chúng ta vốn cảm thấy rất hứng thú với Thiên Cơ Quán, nên đã làm một quyển nhân vật chí của quận Tú Thủy, sau đó nhờ người mang qua với ý định thăm dò, cầu xin một chức vị nào đó là được. Nhưng không ngờ lại lọt vào mắt xanh của Thiên Cơ đạo nhân, được nhận làm đệ tử ký danh.”

Sở Hi Thanh thầm nghĩ phương pháp xin việc của hai huynh đệ này quá cao, hơn nữa còn chọc thẳng vào mắt của tổng giám đốc luôn.

Như vậy, xem ra phải tạo mối quan hệ tốt với hai huynh đệ này rồi.

Bảng xếp hạng của Thiên Cơ Võ Phổ rất có quyền uy nha. . .

“Đây chính là một việc vui lớn!” Sở Hi Thanh móc một tấm ngân phiếu trị giá trăm lượng bạc từ trong ngực ra, sau đó ngẫm nghĩ giây lát thì cảm thấy không đủ, liền cầm ngân phiếu hai trăm lượng bạc ra: “Hai vị, chuyện lớn như vậy mà sao không nói cho ta một tiếng? Ta không có chuẩn bị gì, chỉ có chút lễ mọn, lấy đó làm kính ý, mong hành trình đến kinh thành của hai vị sẽ thuận buồm xuôi gió.”

“Cái này sao được?” Hồ Khản và Hồ lai thấy thế thì đều lấy làm kinh hãi, vội vàng từ chối: “Số tiền này thực sự quá nhiều! Hai người chúng ta không dám nhận!”

Mặt Sở Hi Thanh hiện lên vẻ xúc động, lại không cho từ chối: “Cầm đi! Cuộc sống ở kinh thành rất khó khăn, sau này hai vị phải sống ở kinh thành, vẫn nên có chút tiền phòng thân.”

“Tuy nhiên, hai vị đến kinh thành thì phải tuyên truyền giúp sư đệ, hiện giờ ta đã lên Đông Châu - Thanh Vân Bảng. Nhưng nếu muốn thăng cấp làm đệ tử nội môn của Vô Tướng Thần Tông, thì danh vọng bây giờ của ta vẫn hơi thấp một chút, nên phải nhìn chằm chằm vào Thanh Vân Tổng Bảng và Thiên Cơ Võ Phổ.”

Hồ Khản hơi nhếch lông mày lên, lòng thầm nói thì ra là vì chuyện này sao?

Trong lòng hắn lập tức thoải mái, Sở Hi Thanh có ý định vượt qua ‘đệ tử ký danh’ và ‘đệ tử ngoại môn’ của Vô Tướng Thần Tông, trực tiếp thăng lên làm nội môn, chẳng trách lại háo danh như vậy. . .

Hắn liền yên tâm thoải mái mà nhét ngân phiếu vào trong ống tay áo: “Sở sư đệ yên tâm, tình cảm của chúng ta là thế nào chứ? Chỉ cần có cơ hội thì hai huynh đệ chúng ta sẽ cố hết sức để tuyên truyền cho ngươi. Có đồng hương leo lên bảng xếp hạng Thiên Cơ Võ Phổ, lại tiến vào nội môn của Vô Tướng Thần Tông, đây cũng là vinh quang của hai người chúng ta.”

Lúc này, thần sắc Hồ Lai hơi động: “Thật ra thì chuyện lúc nãy sư đệ nhờ, không cần qua tay hai người chúng ta đâu. Sư đệ có quan hệ với Ngô Mị Nương, có thể ủy thác Ngô Mị Nương làm là được, mặt mũi và mối quan hệ của Ngô Mị Nương có thể bao trùm toàn bộ Đông

Châu này đấy!”

Sở Hi Thanh lòng thầm nói hắn há có thể không biết?

Vấn đề là Ngô Mị Nương thu phí rất đắt.

Chỉ hỏi thăm tin tức hành tung của Thượng Quan Long Tiển mà đã thu của hắn 1500 lượng bạc.

Huống hồ bây giờ hắn cũng thấy hơi chột dạ, không dám đi tìm Ngô Mị Nương này. . .

Tuy nhiên, lời kế tiếp của Hồ Khản lại làm cho nội tâm của Sở Hi Thanh hơi động.

“Còn cả Đổng Lâm Sơn của Luận Võ Lâu quận Tú Thủy nữa, có người nói thời gian gần đây, lâu chủ Luận Võ Lâu của Đông Châu đã bỏ mình vì bệnh nặng, Tạ lâu chủ sắp điều nhiệm đến Đông Châu, đảm nhiệm phó lâu chủ Đông Châu. Luận Võ Lâu quận Tú Thủy sẽ do Đổng Lâm Sơn tiếp nhận.”

Hồ Khản ôm quyền nói: “Đúng lúc hai người chúng ta có chút tình cảm với Đổng Lâm Sơn, có thể dẫn tiến cho hai người gặp mặt trước khi rời đi.”

Chương 296: Sắp đột phá

Tâm thần Sở Hi Thanh rung lên, lòng thầm nói đây thật sự là một niềm vui bất ngờ!

Mấy tháng trước, khi hắn biết thân phận của Tạ Chân Khanh thì đã muốn bày tiệc rượu để xin lỗi và hàn gắn mối quan hệ với Tạ Chân Khanh rồi.

Kết quả là khi hắn trở về quận Tú Thủy thì mới biết Diệp Tri Thu đã đánh Tạ Chân Khanh một trận.

Sở Hi Thanh cũng biết là mối thù này đã kết rồi, vì thế cũng không đi tự rước lấy nhục.

Hắn đã từ bỏ Luận Võ Thần Cơ rồi, tùy duyên đi! Bọn họ thích xếp hạng Thanh Vân Bảng thế nào thì làm thế đó đi, chỉ cần đừng tụt xuống là được.

Nhưng nếu như Đổng Lâm Sơn tiếp nhận Luận Võ Lâu quận Tú Thủy, vậy thì dường như có thể thử một lần rồi. . .

. . .

Cùng lúc đó, người mà Sở Hi Thanh không dám gặp vì chột dạ, Ngô Mị Nương thì lại sắc mặt âm trầm như nước.

Nàng đã nhận được tin tức chính xác khi Tùng Trúc Quán biến thành biển lửa, tất hộ vệ và cả Thượng Quan Long Tiển dều bị chém chết tại Tùng Trúc Quán.

Ngô Mị Nương nhất thời nghi ngờ không thôi, sẽ không phải Sở Hi Thanh xuống tay với đám người Thượng Quan Long Tiển đấy chứ?

Bằng không thì vì sao tên này lại mua tình báo về hành tung của Thượng Quan Long Tiển từ chỗ của nàng?

Vấn đề là tu vị của Sở Hi Thanh chỉ vẻn vẹn bát phẩm!

Hai huynh muội bọn họ sống rất vất vả khi mới đến quận Tú Thủy, không giống như là người có gia thế và bối cảnh.

Tuy nhiên, trước đó Sở Hi Thanh từng mua tình báo từ chỗ nàng, rồi đi đến Hỏa Cốt Quật.

Chẳng lẽ mình suy đoán sai lầm rồi?

Lúc đó, người cứu Lục Loạn Ly không phải là thuộc hạ của Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm, mà chính là một cao thủ khác ở bên cạnh Sở Hi Thanh đã đẩy lùi Huyết Phong Đạo và Bạch Vân Trại?

Hoặc là, người trợ giúp Sở Hi Thanh giết đám người Thượng Quan Long Tiển, chính là di thần của thái tư ở sau lưng Lục Loạn Ly?

Lúc này, khi Ngô Mị Nương đang suy đoán đến chỗ này, thì bỗng nhiên nhìn thấy có hai vị khách đi vào phòng.

“Không ngờ hai vị khách quý lại đích thân đến nơi này, thật là rồng đến nhà tôm mà, làm cho tiểu nữ tử thấp thỏm lo âu.”

Trước mắt nàng là một người trung niên có dung mạo trắng nõn, khó chất nho nhã lại lạnh lùng.

Đây chính là gia chủ Thượng Quan Thần Hạo của Thượng Quan gia, cặp mắt hẹp và dài như cành liễu của hắn đã híp lại, hàn quang bắn ra bốn phía.

Một vị khắc thì tầm hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, con ngươi đen nhánh, sống mũi rất cao, dưới mắt phải còn có một vết sẹo nhỏ.

Hắn mặc một bộ chiến giáp uy vũ, thân hình cao to mạnh mẽ.

Đây chính là Trung Vũ tướng quân Sở Tuyên Tiết đến từ kinh thành.

“Vì sao phải thấp thỏm lo lắng? Mị Nương ngươi không làm chuyện đuối lý, thì cần gì phải sợ hãi?”

Thượng Quan Thần Hạo chắp tay sau lưng, đứng ở phía cửa sổ mà nhìn về phương xa.

Chiến Văn Các của Ngô Mị Nương nằm ở ven sông, phong cảnh không tệ.

Ngô Mị Nương cười khổ một tiếng: “Hôm nay, 1500 gia bình của Thượng Quan gia, kết hợp với hơn ba nghìn binh mã của quân Thiên Bình giết đến Cổ Thị tập, phong tỏa cả trong lẫn ngoài, giọt nước cũng không lọt. Bây giờ ai chẳng biết Thượng Quan gia chủ đang tức giận? Thử hỏi sao Mị Nương có thể không sợ hãi?”

Sau đó, thần sắc của Ngô Mị Nương hơi nghiêm nghị, giọng nói thận trọng: “Nếu như Thượng Quan gia chủ muốn hỏi hung thủ giết Thượng Quan Long Tiển là ai, vậy thì Mị Nương thật sự không rõ ràng! Vị cao thủ cấp độ ngũ phẩm này, giống như là chui ra từ trong khe đá vậy, không nằm trong tai mắt của Mị Nương. Huống chi. . .”

“Phong ba Nghịch Thần Kỳ vẫn chưa kết thúc, bây giwof có rất nhiều cao thủ ẩn núp ở bên trong quận Tú Thủy, ít nhất phải hơn chục người. Mị Nương chỉ có thể thông qua một ít manh mối, mới nhìn ra hành tung của một bộ phận người trong số đó. Còn có một số người am hiểu ẩn nấp và che giấu tung tích thì Mị Nương không tìm được.”

Nàng cũng không nhắc đến chuyện mình được người ta ủy thác, quan tâm hành tung của Thượng Quan Long Tiển.

Ngô Mị Nương tuyệt đối không dám tiết lộ chuyện này.

Nếu như chính là Sở Hi Thanh giết chết Thượng Quan Long Tiển, vậy Ngô Mị Nương nàng chẳng phải là đồng lõa sao?

Nếu như không phải, vậy thì chính là tự mình tìm khổ.

Lần này thật sự bị tên Sở Hi Thanh kia lừa thảm rồi. . .

“Có đạo lý!” Thượng Quan Thần Hạo hơi gật đầu, hắn cho rằng lời nói của Ngô Mị Nương vẫn rất chân thành.

"Bây giờ ta muốn biết tình hình của tất cả cao thủ tứ phẩm và ngũ phẩm đang ở trong quận, đặc biệt là hành tung của bọn họ khi chuyện xảy ra, càng cặn kẽ tỉ mỉ thì càng tốt."

"Ngài chờ một lát!"

Ngô Mị Nương hơi suy tư, sau đó liền đi vào bên trong.

Nàng tìm kiếm trong một ngăn bí ẩn ở giá sách, lấy một hồ sơ ở bên trong đó ra, rồi đưa cho Thượng Quan Thần Hạo.

"Trong này là những thứ Thượng Quan gia chủ muốn biết."

Chương 297: Sắp đột phá (2)

Thượng Quan Thần Hạo xem qua một lượt, ánh mắt hiện lên vẻ hài lòng: "Không sai, con đường tin tức của Mị Nương ngươi quả nhiên là mạnh hơn nhà ta. Ta cũng không biết có cao thủ tứ phẩm của Bắc Thiên Môn và Vô Thượng Huyền Tông đi vào quận Tú Thủy, đa tạ."

Hắn rút một xấp ngân phiếu từ trong ống tay áo ra, rồi tiện tay bỏ lên bàn bên cạnh.

Mà ngay khi Thượng Quan Thần Hạo chuẩn bị rời đi, Sở Tuyên Tiết bỗng nhiên mở miệng hỏi dò: "Ta nghe nói ngươi là kẻ có tin tức linh thông nhất quận Tú Thủy này? Chắc hẳn ngươi cũng biết tộc đệ Sở Chính Dương của ta đã chết, nếu như Mị Nương ngươi có manh mối gì, ta nguyện bỏ một số tiền lớn để mua. Ngoài ra, ngươi có biết hành tung của đám di đảng Lệ thái tử không?"

Ngô Mị Nương ngẩn người, sau đó lắc đầu: "Sở Chính Dương làm Thiên hộ ở bên quận Thiên Hải, ta không hứng thú với việc của triều đình, cũng không hiểu nhiều. Tuy nhiên, bên ngoài có dự đoán là cái chết của Sở Chính Dương có liên quan đến vụ án của Tư Đồ Lễ. Thảm án ở tòa bí cảnh cửu phẩm kia rất không bình thường, không phải một mình Tư Đồ Lễ có thể làm ra. Còn về phần di đảng của Lệ thái tử. . ."

Nàng hơi cau mày: "Sở đại nhân ngươi có thể tự đi thăm dò, Mị Nương còn muốn sống thêm một thời gian, không dám tiết lộ nửa chữ liên quan đến Đao Kiếm Như Mộng."

Sở Tuyên Tiết nghe đến đây thì hơi gật đầu, sau đó đi theo Thượng Quan Thần Hạo ra khỏi Chiến Văn Các này.

Tuy rằng Ngô Mị Nương không tiết lộ nửa chữ, nhưng thật ra thì thái độ của nữ tử này đang ám chỉ cho hắn biết, di đảng của Lệ thái tử đang hoạt động ở hai quận Lâm Hải và Tú Thủy.

Vị này không giống như Cẩm y vệ và Lục phiến môn, điều tra mãi mà vẫn không có thu hoạch gì. . .

Mấy câu nói phía trước cũng cung cấp dòng suy nghĩ mới cho Sở Tuyên Tiết.

Sau khi hai người rời khỏi đó, Sở Tuyên Tiết nhìn lại sau lưng với ánh mắt suy tư: “Nữ nhân này khá thú vị, nàng thuộc về thế lực nào? Một Chiến Văn Sư mà có thể có tin tức linh thông, cấu kết tám quận của Đông Châu sao?”

Thượng Quan Thần Hạo thì lại thần sắc bình tĩnh, sau đó chỉ chỉ vào một ấn ký nhỏ bé ở trên cửa: “Là thế lực này!”

Sở Tuyên Tiết ngưng thần chú ý, phát hiện đó là một chữ “Cơ” rấ nhỏ bé.

Cái chữ này không chỉ nhỏ bé mà còn rất mơ hồ, nếu như không chú ý thì gần như là không thể phát hiện ra.

Sở Tuyên Tiết cảm thấy buồn cười: “Thì ra là Thiên Cơ Quán, là thuộc hạ của Thiên Cơ đạo nhân à!”

Thiên Cơ Quán không chỉ kinh doanh Thiên Cơ Võ Phổ, mà còn là con buôn tình báo lớn nhất thế gian này, rất nhiều nhân vật trên giang hồ đều đến Thiên Cơ Quán mua tình báo.

. . .

Hai huynh đệ Hồ Khản làm việc rất nhanh nhẹn gọn gàng, buổi sáng cùng ngày đã liên lạc với Đổng Lâm Sơn của Luận Võ Lâu cho Sở Hi Thanh.

Song phương hẹn buổi tối ngày kế gặp mặt ở Cổ Thị tập, địa điểm là Tri Vị Cư, một tửu lâu ở ven sông.

Tuy nhiên, sáng mai là huynh đệ Hồ Khản sẽ lên thuyền đến kinh thành, khẳng định là không thể đến dự tiệc, chỉ có thể để Sở Hi Thanh đi một mình.

Lúc này, phong ba về cái chết của Thượng Quan Long Tiển đã lan đến thành Tú Thủy.

Toàn bộ thành Tú Thủy đều là thần hồn nát thần tính, hoặc là giương cung bạt kiếm.

Sở Hi Thanh đi đến cửa hàng bánh bao Phúc Mãn Hương để mua bánh bao thịt, liền trông thấy một đám tộc binh của Thượng Quan gia xuất hiện ở các con phố, tất cả đều võ trang đầy đủ, ánh mắt lạnh lẽo nhìn đám người đi đường.

Sở Hi Thanh không để ý lắm, Thượng Quan gia làm như vậy không phải là cho rằng có thể điều tra ra cái gì khi giới nghiêm toàn quận, mà chỉ là thông qua phương thức này để nhắc nhở cho cả quận biết, thế lực và uy nghiêm của Thượng Quan gia là không thể xâm phạm!

Mà cũng đúng là mọi người đều câm như hến, khi cất bước đi trên đường phố thì đều là hai mắt nhìn thẳng, không dám lên tiếng. Nhưng sau khi bọn họ rời khỏi đường phố thì lại bắt đầu hóng hớt và nghị luận, thậm chí còn cười trên nỗi đau của người khác.

Sở Hi Thanh thì lại vừa ăn bánh bao thịt vừa đi về võ quán với vẻ mặt thỏa mãn.

Hắn mua bốn lồng bánh bao thịt chưng sủi cảo ở cửa hàng bánh bao Phúc Mãn Hương, đây là ám hiệu muốn lĩnh lương bổng.

Tào Hiên lại phát tiền cho hắn thật, hai người cộng thêm cả tiền hỗ trợ, tổng cộng là 450 lượng bạc, mỗi tháng đều có thể đến nhận.

Tuy răng số tiền này ít hơn khi đánh sinh tử lôi nhiều, nhưng thắng ở ổn định.

Huống hồ, từ khi hắn chém chết Đào Viên trên sinh tử lôi, Tả nha nội đã không tìm được đối thủ với hắn, có thể nói là không ai dám đánh với hắn.

Hiện giờ, Sở Hi Thanh đã thấy hơi hối hận, nếu biết trước thế này thì hắn đã giả vờ giả vịt mà ứng phó vài chiêu trên sinh tử lôi rồi.

Chỉ cần Tào Hiên không cho rằng huynh muội bọn họ chỉ ăn cơm chứ không làm việc, thì Sở Hi Thanh có thể lĩnh phần lương bổng cẩm y vệ này đến chết.

Chỉ là vị của loại bánh bao thịt chưng sủi cảo này thật sự là một lời khó nói hết, ăn vào thì hơi chua, mà bỏ đi thì tiếc.

Chương 298: Hẹn ai?

Lúc này, bầu không khí bên trong võ quán có hơi nặng nề.

Trên đường có rất nhiều đệ tử võ quán đang châu đầu ghé tai, bàn luận về chuyện này.

Thượng Quan Long Tiển không chỉ là con trai trưởng của Thượng Quan gia, mà còn là một đệ tử nội môn ba lá được xếp hạng khá cao trong võ quán.

Chuyện người này bỏ mình, đã tác động rất lớn đến tâm lý của đám đệ tử trong võ quán.

Sở Hi Thanh thì lại thản nhiên như không, tất cả đều bình thường như cũ, nên làm cái gì thì làm cái đó.

Mãi cho đến tận chạng vạng ngày hôm sau, Sở Hi Thanh đi đến gian phòng của Sở Vân Vân nhìn một chút, phát hiện Sở Vân Vân vẫn đang khoanh chân ngồi xếp bằng ở giữa phòng, hết sức tập trung cô đọng Chân phù.

Sở Hi Thanh ngưng thần nhìn một lát, phát hiện mấy cái phù văn kỳ dị kia đã có khuynh hướng ngưng tự thành một thể.

Khóe môi của hắn không khỏi cong lên, biết là Sở Vân Vân sắp đột phá, có lẽ chỉ trong một hai ngày gần đây.

Sở Hi Thanh cũng không quấy rầy, hắn trực tiếp đi ra ngoài, đi đến bến tàu phía đông thành.

Nếu đổi lại là hơn một tháng trước, khi đó Sở Hi Thanh vừa đánh trận sinh tử lôi kia xong, thì chắc chắn Sở Hi Thanh không dám đi đến Cổ Thị tập một mình.

Trên đường hắn đi đến Cổ Thị tập, nhất định sẽ bị đám dân cờ bạc phẫn nộ kia xé nát thành trăm mảnh.

Tuy nhiên, sau khi thời gian trôi qua hơn một tháng, sức ảnh hưởng của trận sinh tử lôi kia đã nhạt đi nhiều. Mà bây giờ, bên phía Cổ Thị tập có một lượng lớn tướng sĩ của quân Thiên Bình, đám nhân vật giang hồ hung hăng càn quấy kia cũng phải thu liễm rất nhiều.

Nhưng khi Sở Hi Thanh mới đi ra khỏi cửa võ quán, thì Lục Loạn Ly lại xuất hiện.

Hôm nay Lục Loạn Ly đã đổi một bộ quần áo có thêu hình hoa hồng, và một bộ trang sức hình hoa hồng, nàng nhìn về phía Sở Hi Thanh với ánh mắt nghi ngờ: “Ngươi muốn đi đâu vậy? Mấy hôm nay ngươi rất kỳ lạ, tinh thần luôn căng thẳng, ngươi đang đề phòng cái gì

sao?”

Sở Hi Thanh sửng sốt một chút, sờ sờ lên mặt của mình: “Ta căng thẳng sao?”

Hắn cảm thấy mình vẫn rất bình thường, sau khi giết người xong thì tất cả thần thái và cử chỉ đều như bình thường.

Lục Loạn Ly lại cười nhạo một tiếng: “Ngươi cho rằng ta không nhìn thấy sao? Hai ngày nay ngươi nhìn có vẻ rất bình thường, như không có chuyện gì xảy ra, nhưng thật ra thì giờ giờ phút phút đều đang cảnh giác, vẫn luôn vô tình hay cố ý mà quan sát cảnh vật xung quanh.”

Có lẽ người khác không nhận ra sự khác thường của tên này, nhưng nàng chỉ liếc mắt một cái là đã nhận ra.

Sở Hi Thanh thì lại muốn nói sức quan sát của cô bé này thật là nhạy bén.

Tuy nhiên, bản thân mình cũng phải tự kiểm điểm lại, hắn luôn tự cho là bình thường, nhưng ở trong mắt người quen thì lại có trăm chỗ sơ hở.

Lúc này, hắn cười ha ha một tiếng: “Ta đã luyện tập thần thức và cảm ứng. Diệp giáo đầu nói cần phải luyện tập nhiều, mặc kệ là ăn cơm hay ngủ thì đều phải sử dụng, để cho nó trở thành một loại bản năng.”

“Diệp giáo đầu nói ta rất có thiên phú trên phương diện này, cho nên muốn ta tập luyện nhiều hơn, không ngờ lại bị ngươi nhận ra.”

Lục Loạn Ly nghe vậy thì nửa tin nửa ngờ, lòng thầm nói đúng là có không its người luyện tập thần thức thông qua phương pháp này.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh luyện tập bây giờ có phải là hơi sớm rồi không?

Sức mạnh thần thức của hắn còn chưa đủ để duy trì trạng thái cảm ứng mọi lúc mọi nơi.

Tiếp đó, Sở Hi Thanh chợt đổi giọng, chuyển chủ đề: “Ngươi đến rất đúng lúc, tối nay ta có hẹn người đi uống rượu ở Tri Vị Cư tại Cổ Thị tập. Hay là ngươi đi theo ta một chuyến, coi như đi tiếp khách?”

Khi hắn nói chuyện thì nhìn cô bé này với ánh mắt kinh dị.

Sở Vân Vân nói tu vị của cô bé này đã là lục phẩm hạ.

Mười lăm tuổi, thuật võ song tu lục phẩm hạ! Nghe mà rợn cả người.

Sở Hi Thanh mười lăm tuổi leo lên thứ 89 trên Thanh Vân Bảng, dựa theo tiêu chuẩn của hắn thì cô bé này phải xếp hạng bao nhiêu? Mười vị trí đầu Thanh Vân Tổng Bảng?

Không! Danh Hiệp Bảng cũng có một chỗ của nàng.

Tuy nhiên, dường như kéo vị bảo tiêu này đi bên cạnh cũng là không tệ.

Tuy nói trận sinh tử lôi kia đã trôi qua hơn một tháng, nhưng chưa chắc là sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn.

Mà lại nghe nói cái đầu của hắn đã được treo thưởng 15.000 lượng bạc ở Sát Sinh Lâu, khiến cho hắn lạnh sống lưng.

Sở Hi Thanh tự nhủ thực lực của mình đã rất tốt.

Trong võ đạo bảo khố cũng có một tấm thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 11 tuổi (bản cường hóa), hắn tự nhủ rằng mặc kệ gặp bất cứ nguy hiểm gì thì mình vẫn có thể ứng phó.

Nhưng nếu đã có sẵn bảo tiêu, vậy thì cần gì lãng phí sáu trăm điểm võ đạo kia chứ?

Quả nhiên là Lục Loạn Ly đã bị hấp dẫn: “Đi Cổ Thị tập uống rượu?”

Nàng nhìn Sở Hi Thanh từ trên xuống dưới một lượt.

Cái tên này mặc một bộ quần áo trắng, lại khoác Tụ Thần Bí màu trắng, dáng người thẳng như tùng trúc, áo trắng như tuyết, tay áo nhẹ nhàng, khí khái trác tuyệt.

Trang phục rối rắm lòe loẹt như vậy, tên này hẹn ai đi uống rượu?

Cổ Thị tập. . . lẽ nào là Ngô Mị Nương kia à?

Chương 299: Gặp mặt

Lục Loạn Ly hơi suy nghĩ, rồi lập tức đồng ý: “Cũng được! Bổn cô nương cũng đang nhàm chán, liền đi theo ngươi một lần.”

Vừa hay nàng đang ngán cơm nước trong nhà ăn, đi ăn một bữa ngon cũng không tệ.

Đồ nhắm rượu ở Tri Vị Cư cũng rất nổi tiếng, có thể tiến vào ba vị trí đầu ở toàn bộ phạm vi quận Tú Thủy này.

Lục Loạn Ly nghĩ đến đây liền chảy nước miếng rồi, trái lại còn thúc giục Sở Hi Thanh: “Đi mau! Đi muộn thì không có đò ngang đâu!”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, sau đó cũng cất bước đi về phía bến tàu phía đông thành.

Nhưng khi hai người vừa leo lên đò ngang, tâm thần Sở Hi Thanh bỗng nhiên hơi động, hắn liếc mắt nhìn về phía sau.

Thần niệm của hắn cảm giác được có người nào đó đang nhìn chằm chằm vào mình.

Nhưng khi Sở Hi Thanh quay đầu nhìn lại, thì không thu hoạch được gì.

Mà lúc này, trong một góc bí ẩn ở ngoài trăm trượng.

Linh Nhãn thu hồi ánh mắt của mình.

Hắn quay người nhìn về phía nam tử cao gầy che mặt, đội một cái nón rộng vành: “Không định ra tay trên sông sao? Ta có thể dùng bí pháp để sai khiến Hà La Ngư trong nước giúp ngươi, lần này không có hộ vệ của Tả nha nội, là cơ hội rất tốt để ra tay.”

Hắn chính là Linh Nhãn trong Huyết Nhãn Xà đã từng thất bại khi ám sát Sở Hi Thanh, lần này lại được vị nam tử che mặt ở phía trước thuê.

Nam tử che mặt nói với vẻ bất mãn, ánh mắt lạnh lùng: “Ta thuê ngươi là để ngươi nhìn chằm chằm vào hắn, chứ không phải để ngươi đến dạy ta làm việc. Ngươi cho rằng ta là hai tên đồng bọn đột tử trong sông của ngươi à?”

Linh Nhãn nghe vậy thì sắc mặt cứng đờ, hai tay lập tức nổi đầy gân xanh.

Nhưng sau đó, Linh Nhãn liền khôi phục bình thường.

Tuy rằng khách hàng của hắn vẫn chưa tiết lộ thân phận, nhưng Linh Nhãn suy đoán ra, người này nhất định là Xuyên Tâm Kiếm – Lý Nha, sát thủ kim bài thất phẩm của Sát Sinh Lâu.

Sau đó, nam tử che mặt hai tay ôm kiếm, ánh mắt thản nhiên nhìn về phương xa: “Ta nhận được tin tức, thời gian gần đây có một thế lực lớn muốn ra tay với Sở Hi Thanh. Hắn trốn ở trong võ quán hoặc trong thành thì còn tốt, nhưng đi đến Cổ Thị tập thì chính là tự tìm đường chết.”

Linh Nhãn nghe vậy thì hơi sững sờ, hắn lập tức hiểu ý định của Lý Nha.

Vị Xuyên Tâm Kiếm – Lý Nha này cũng nộp tiền đảm bảo ở Sát Sinh Lâu giống như bọn họ lần trước.

Dựa theo quy củ của Sát Sinh Lâu, chỉ cần mục tiêu tử vong trong vòng một tháng, liền có thể kết luận là Lý Nha hoàn thành nhiệm vụ.

Đây là do rất nhiều sát thủ có thủ đoạn kinh dị.

Cách giết người của bọn họ không lộ ra ngoài, không có bất cứ dấu vết nào.

Mục tiêu hoặc là chết vì tai nạn, hoặc là chết vì bệnh tất, thậm chí đen đủi mà chết trong một lần tranh đấu của giang hồ, quá trình đều rất tự nhiên.

Ngay cả Linh Nhãn cũng thường xuyên khống chế Hà La Ngư đánh chết mục tiêu ở trên sông. Người khác chỉ cho rằng yêu thú giết người, nhưng thực ra là do người gây nên.

Bởi vậy, chỉ cần giao tiền đảm bảo, thì Sát Sinh Lâu chưa bao giờ lấy đầu người hoặc tín vật gì gì đó để kết luận nhiệm vụ thành công hay thất bại.

Lý Nha đang chờ đợi tin tức Sở Hi Thanh bỏ mình, sau đó lấy không 15.000 lượng bạc kia.

. . .

Sau khi Sở Hi Thanh leo lên đò ngang, tinh thần của hắn hơi mất tập trung.

Chẳng biết vì sao mà hắn luôn cảm thấy toàn thân bứt rứt khó chịu, còn có hơi phiền muộn, rất khó bình tĩnh.

Sở Hi Thanh không biết đây chính là Thái Thượng Thông Thần đang báo trước mối nguy hiểm, hắn lại không để ý nhiều, mà vẫn đi đến Tri Vị Cư.

Đổng Lâm Sơn vẫn rất nể mặt thiên kiêu mới leo lên Thanh Vân Bảng như hắn, đã chờ ở phòng riêng của Tri Vị Cư một lúc lâu.

Tuy nhiên, khi hai người đi vào bên trong phòng riêng, lại nhìn thấy một bóng người yểu điệu đang ngồi trong này.

Trong lòng Sở Hi Thanh nhất thời lộp bộp một tiếng, cảm giác chột dạ lại dâng lên. Lòng thầm nói vì sao nữ nhân này lại ở đây?

Cái vòng tròn của quận Tú Thủy này thật là nhỏ nha.

Ánh mắt của Lục Loạn Ly lại hơi co lại.

Đó chính là Ngô Mị Nương!

Nàng đoán không sai mà, quả nhiên là Sở Hi Thanh đến Cổ Thị tập để gặp mặt nữ nhân này.

Ngô Mị Nương thì lại cười khanh khách, mặt không có chút dị sắc.

Sở Hi Thanh cũng làm như không có chuyện gì xảy ra, hắn thi lễ chào hỏi Đổng Lâm Sơn, nói rất nhiệt tình mà nói ngưỡng mộ đã lâu.

Chờ đến khi song phương ngồi xuống, rượu qua một vòng, mặt Đổng Lâm Sơn hiện lên vẻ khổ sở, nói: “Sở thiếu hiệp, lần này mời ta đến đây là vì chuyện bảng xếp hạng Thanh Vân Bảng trên Luận Võ Thần Cơ?”

“Có điều, chuyện này thì ta không giúp được gì. Lần này ngươi sẽ xếp hạng thứ 72 trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng, đây là do lâu chủ nhà chúng ta tự mình quyết định, chỉ còn năm ngày nữa là đến ngày bán rồi, gần như là đang trong quá trình in ấn rồi.”

“Nói thật, với tu vị bát phẩm hạ của thiếu hiệp bây giờ, cộng thêm thực lực mà thiếu hiệp thể hiện trong bí cảnh cửu phẩm ở Lâm Hải, thì cái vị trí này vẫn rất công bằng hợp lý, thậm chí còn hơi thấp một chút.”

Chương 300: Kích phát đao ý

Đổng Lâm Sơn cho rằng Sở Hi Thanh đến gặp hắn là vì muốn hạ thấp vị trí trên bảng xếp hạng.

Thanh Vân Bảng của Luận Võ Thần Cơ còn có một danh hiệu khác, gọi là bảng đầu heo. Một khi leo lên bảng, đại đa số người sẽ bị đánh thành đầu heo trong vòng một hai tháng đầu, thậm chí còn có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Danh Hiệp Bảng thì càng thảm hại hơn, gọi là bảng giết heo, tỷ lệ tử vong rất cao. Rất nhiều người vừa mới lên bảng, tháng sau đã có tin qua đời rồi.

Vì vậy, trừ một ít người cuồng vọng trong đám con cháu và đệ tử hào môn quý tộc ra, hoặc là cực kỳ tự tin với thực lực của bản thân mình, thì đại đa số người đều không thích leo lên quá cao ở Thanh Vân Bảng.

Hơn nữa, lần này đúng là Tạ Chân Khanh không hề lấy việc công báo thù riêng, nàng xếp hạng cho Sở Hi Thanh rất công bằng và hợp lý.

Tuy rằng nàng rất hận đôi thầy trò này, nhưng chỉ sử dụng quan hệ để tố cáo Diệp Tri Thu.

Điều khiến Đổng Lâm Sơn giật mình chính là, bối cảnh của Diệp Tri Thu cũng rất cứng. Thế mà lại không bị hủy bỏ chức quan, mà chức vị từ chính chuyển thành thử, thật ra thì không tổn hại gì cả.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sửng sốt.

Hắn chỉ xếp hạng 83 ở trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng? Từ 89 lên đến 83, chỉ tăng được có sáu hạng?

Quả nhiên là không dựa dẫm gì được vào nữ nhân Tạ Chân Khanh này.

Còn tưởng rằng nàng hận lại thêm hận, nhất định sẽ cho mình leo lên rất cao trên bảng xếp hạng, kết quả lại chỉ bảo thủ như vậy.

May mà mình chạy đến đây một chuyến, bằng không thì không biết khi nào mới có thể đổi được Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ?

Sở Hi Thanh lập tức cầm chén rượu lên: “Đổng thúc hiểu lầm, không phải ta muốn hạ thấp vị trí trên Thanh Vân Bảng, mà là ta cảm thấy quá thấp. Nên muốn mời Đổng thúc hỗ trwoj, giúp ta tăng lên một chút.”

Khi Sở Hi Thanh vừa nói xong, ba người ở trong phòng nhất thời trố mắt ngoác miệng.

“Tăng lên một chút?”

Đổng Lâm Sơn nghĩ thầm, chuyện này thì đơn giản hơn nhiều.

Tuy nhiên, hắn vẫn tỏ vẻ khó khăn, lông mày cũng hơi cau lại: “Chuyện này cũng không dễ làm, bảng xếp hạng này là do lâu chủ chúng ta đích thân làm, kỳ Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí này cũng sắp được in rồi, không dễ sửa lại.”

“Tuy nhiên, ta cũng có chút quan hệ ở Luận Võ Lâu Đông Châu, có mấy vị Giáo khám lang thất phẩm bên đó là đồng liêu nhiều năm của ta. Có thể vòng qua lâu chủ, để mấy vị kia trực tiếp sửa lại bảng xếp hạng. Chỉ là. . .”

Sở Hi Thanh vừa nghe đến đây, hắn liền hiểu ý luôn, lúc này móc ngân phiếu trị giá hai trăm lượng bạc từ trong tay áo ra, đặt ở trước mặt Đổng Lâm Sơn.

“Đổng thúc, tiểu chất hiểu quy củ. Đây là chi phí mở rộng vận doanh, kính xin Đổng thúc vui lòng nhận.”

Đổng Lâm Sơn hơi ngẩn ngơ.

Mở rộng vận doanh? Cái từ này thật là mới mẻ.

Nhưng Đổng Lâm Sơn vừa nghe là cũng hiểu ý của lời nói này.

Hắn liếc mắt nhìn ngân phiếu, trên mặt nhất thời tràn đầy tươi cười: “Dễ nói dễ nói, Đổng mỗ sẽ cố gắng hết sức, hạng 80 là không có vấn đề. Thật ra thì với thực lực của thiếu hiệp, đã đủ để leo lên hạng 75.”

“Đáng tiếc là phía trên không cho tuyên truyền về cuộc chiến ở bí cảnh cửu phẩm Lâm Hải. Nếu vô duyên vô cớ nâng thiếu hiệp lên, chỉ sợ nhiều người không phục. . .”

Sở Hi Thanh thì lại thầm nghĩ, từ 89 tăng lên 80, cũng chỉ tăng có 9 hạng, cái này có thể mang lại bao nhiêu điểm võ đạo chứ?

Hắn mỉm cười, lại móc ngân phiếu một trăm lượng bạc từ trong tay áo ra: “Đổng thúc, con cháu bình dân như chúng ta không dễ trở nên nổi bật, muốn hấp dẫn danh môn đại phái chú ý thì chỉ có Thanh Vân Bảng và Danh Hiệp Bảng trên Luận Võ Thần Cơ, còn kính xin Đổng thúc giúp ta tăng thêm một chút.”

Lục Loạn Ly liền cau mày liễu lại.

Đúng là những danh môn đại phái kia rất thích lựa chọn đệ tử trong Thanh Vân Bảng và Danh Hiệp Bảng.

Đặc biệt là đám con cháu bình dân có thể đứng vững gót chân trong các bảng xếp hạng lớn, thì đều bị các tông phái coi trọng và bồi dưỡng.

Tuy nhiên, cũng chính vì nguyên nhân này nên Thanh Vân Bảng còn được xưng là bảng đầu heo.

Những thiếu hiệp trẻ tuổi leo lên bảng, đều sẽ trở thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của một số người.

Vì thế, dù là con cháu của các thế gia lớn, thì cũng sẽ bước từng bước trên bảng xếp hạng, nào có ai giống như tên Sở Hi Thanh này chứ?

Chắc là do Sở Hi Thanh đang có tiền, mà hơn một tháng này đều trốn trong võ quán chứ không đi ra ngoài, không biết nguy hiểm ở trong chuyện này.

Chờ đến ngày nào đó hắn nhất định phải đi ra ngoài, thì hắn mới biết lợi hại.

Lục Loạn Ly hơi há miệng, định ngăn cản Sở Hi Thanh, nhưng cuối cùng vẫn bận tâm đến mặt mũi của Sở Hi Thanh, cho nên không mở miệng.

Nàng chuẩn bị trở về thì sẽ khuyên Sở Hi Thanh sau.

Nếu thật sự không khuyên được, thì sẽ dạy dỗ cho tên này biết thế nào là lợi hại.

Lục Loạn Ly không khỏi xoa xoa quả đấm nhỏ của mình.

Nàng vẫn rất có tự tin với khả năng thuyết phục của mình.

Hai tháng tiếp theo, nàng sẽ bỏ chút thời gian rảnh rỗi ra để chăm nom cho tên Sở Hi Thanh này.

Chương 301: Kích phát đao ý (2)

Đổng Lâm Sơn thì lại là vẻ mặt chần chờ: “Còn muốn tăng lên nữa? Cái gọi là cây cao đón gió lớn, thiếu hiệp có biết nguy hiểm trong việc này không?”

Tuy rằng hắn yêu tài, nhưng cũng không muốn nhận tiền xong thì lại đẩy người ta vào hố lửa.

“Bảng đầu heo và bảng giết heo đúng không, tiểu chất há có thể không biết? Ta còn thống kê qua, năm nay Luận Võ Lâu của Đông Châu đã phát hành Thanh Vân Bảng năm lần, tổng cộng có 162 con cháu bình dân leo lên bảng, trong đó có 46 người bị phế tu vị, còn lại thị cũng bị nhận thương tổn, còn không ít người bị đánh thành đầu heo, tiểu chất há có thể không biết nguy hiểm trong đó?”

Sở Hi Thanh cười nhẹ một tiếng, lại cầm một trăm lượng bạc đặt lên bàn: “Chính ta sẽ gánh chịu tất cả nguy hiểm, sẽ không oán Đổng thúc. Ngoài ra, tiểu chất còn muốn mời Đổng thúc viết một bài văn về ta, đây là phí nhuận bút của ngài.”

Kỳ Luận Võ Thần Cơ trước, vị Đổng Lâm Sơn này đã viết một bài cho Sở Hi Thanh, sau khi Sở Hi Thanh xem xong thì đã gõ bàn than thở.

Vị này dùng câu từ giản dị tự nhiên, lại làm cho người say mê, nói có sách, mách có chứng, lại hạ bút thành viên, để người ta vừa nhìn liền cảm thấy có đạo lý và tin tưởng.

Đổng Lâm Sơn nhìn bốn trăm lượng bạc ở trên bàn, ánh mắt chỉ hơi giãy dụa một chút, sau đó liền cắn răng: “Được! Nhưng thiếu hiệp ngươi đưa quá nhiều tiền rồi. Như vậy đi, ta sẽ cố gắng để thiếu hiệp tăng lên hạng 75, lại mời mấy vị đồng liêu sửa lại bài văn của bọn họ, cố gắng viết sự tích của thiếu hiệp vào trong đó. Nhờ đó có thể cổ vũ khí thế, làm người ta tin tưởng.”

Hai mắt Sở Hi Thanh nhất thời sáng rực, lời này của Đổng Lâm Sơn đúng là những thứ hắn mong muốn.

Hắn muốn chính là người ta tin tưởng!

Chỉ khi nào người ta tin tưởng thực lực của hắn, thì mới có thể mang lại nhiều điểm có đạo hơn.

Bằng không thì dù hắn có xếp hạng cao, mà người ta không tin tưởng thì cũng vô dụng.

Bầu không khí trên bàn rượu càng nhiệt liệt hơn.

Sau vài chén rượu vào bụng, mặt Đổng Lâm Sơn đã đỏ phừng phừng, nói chuyện cũng thoải mái hơn: “Thật ra thì hiền chất muốn tăng thứ tự trên bảng xếp hạng thì vẫn còn có một biện pháp. Luận Võ Lâu của quận Tú Thủy chúng ta có thể mời hiền chất viết một bài giảng giải về Truy Phong đao pháp trên Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì hơi sững sờ: “Chuyện này có được không? Có chỉ là một bát phẩm, lại có thể giảng giải đao pháp cho người ta? Chuyện này há không phải là làm trò cười cho người trong nghề? Hơn nữa, Truy Phong đao pháp đã truyền thừa vài ngàn năm, chú giải và giải thích đều nhiều vô số kể.”

“Vấn đề là đại đa số trong đó đều mạnh như thác đổ, đều cao cao tại thượng, khiến cho người bình thường xem không hiểu. Những cao thủ kia có tu vị quá cao, ánh mắt quá cao, bọn họ rất sợ người khác cười nhạo trình độ võ đạo của mình, cho nên toàn viết các loại võ đạo cao siêu, hàm nghĩa khó hiểu.”

Đổng Lâm Sơn bật cười nói tiếp: “Thế nhưng tại tám quận Đông Châu chúng ta, có hơn 180 vạn võ tu từng cầu học ở võ quán dưới trướng Vô Tướng Thần Tông các ngươi, trong đó phải có 35 vạn người luyện Truy Phong đao pháp, đại đa số người đều có tu vị là bát phẩm và cửu phẩm, bao nhiêu người trong số họ có thể hiểu được?”

“Trái lại thì sự hiểu biết và lý giải trong cấp bậc của thiếu hiệp lại phù hợp với cảnh giới của bọn họ hơn. Ngươi cũng đừng sợ mất mặt, những cao nhân võ đạo kia xem bài giảng giải của ngươi là có thể biết được trình độ đao đạo của ngươi đến đâu. Với độ tuổi này của ngươi, trình độ này đã là cao cấp nhất rồi, người khác chỉ có thể than thở thôi. Có điều, kỳ Luận Võ Thần Cơ này đã sắp phát hành rồi, chỉ sợ là không kịp, nên đợi kỳ sau đi.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì hơi suy tư, lòng thầm nói chỉ cần kiếm được càng nhiều điểm võ đạo, mất mặt thì đã làm sao?

Vậy thì cứ mặt dày mà viết thôi!

Sau khi mấy người cơm nước no nê, Ngô Mị Nương chợt nói, muốn mời riêng Sở Hi Thanh ra ngoài tâm sự một chút.

Sở Hi Thanh thầm nói một tiếng đến rồi, nhưng hắn vẫn thản nhiên đi theo Ngô Mị Nương ra ngoài.

Sắc mặt của Lục Loạn Ly lại hơi thay đổi, nàng suy tư một lát, liền quay sang mỉm cười áy náy với Đổng Lâm Sơn, rồi lặng lẽ đi theo.

Khi hai người đi đến một hành lang yên lặng, Ngô Mị Nương liền cười gằn nhìn về phía Sở Hi Thanh: “Sở thiếu hiệp không giải thích cho ta một câu về chuyện liên quan đến Thượng Quan Long Tiển sao?”

Trước khi nói chuyện, trong lòng bàn tay của Ngô Mị Nương có một viên phù văn đang cháy rực.

Nàng đang sử dụng một loại pháp thuật che mắt, không chỉ có thể ngăn cách bóng người của cả hai, mà còn có thể để đám người chung quanh không tự chủ được mà chủ động tránh xa hai bọn họ.

Chương 312: Kích phát đao ý (3)

Sở Hi Thanh nghe vậy thì tỏ vẻ hồ đồ: “Giải thích? Ta nên giải thích cái gì?”

Sau đó, hắn ra vẻ bừng tỉnh ngộ: “Mị Nương, ngươi cho rằng Thượng Quan Long Tiển là do ta giết?”

Sở Hi Thanh hơi cau mày, tiếp đó lại bật cười, đưa lệnh bài Cẩm y vệ của mình ra: “Ngươi không ngại thì xem cái này đi, ta cũng không tiện nhiều lời.”

Hắn cũng không giải thích quá nhiều.

Bởi vì một người tâm tư cẩn thận và thông minh như Ngô Mị Nương, năng lực ảo tưởng rất mạnh, và cũng nghĩ rất nhiều.

Ngô Mị Nương nhìn lệnh bài kia một chút, nhất thời lấy làm kinh hãi.

Sở Hi Thanh lại còn là Phó bách hộ của Cẩm y vệ?

Việc này không nằm trong tình báo của nàng.

Sau đó, Ngô Mị Nương bắt đầu suy nghĩ, Sở Hi Thanh theo dõi Thượng Quan Long Tiển là mệnh lệnh của Cẩm y vệ?

Nhưng mà Cẩm y vệ có mục đích gì đây?

Người này lại có quan hệ thân mật với con gái của Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm, vậy lại có ý đồ gì?

Trong khoảnh khắc, vô số suy đoán tràn vào trong đầu óc của Ngô Mị Nương, làm cho nàng nghi ngờ không thôi.

Sau đó, Ngô Mị Nương ném lệnh bài trở lại, nhìn Sở Hi Thanh một cái thật sâu: “Một cái lệnh bài Cẩm y vệ thì chứng tỏ được cái gì? Việc này ta nhất định sẽ điều tra rõ ràng, nhìn xem có phải giống như ngươi nói hay không.”

Sau đó, nàng lại hừ lạnh một tiếng: “Nể mặt Tả nha nội, ta sẽ miễn phí cho ngươi một tình báo. Lúc nãy, 350 tinh nhuệ của Bạch Vân Trại và nhị đương gia Lạc Lương của bọn họ đã tiến vào Cổ Thị tập. Tu vị của người này là lục phẩm thượng, một tay Địa Phách Phong Đao đã đăng phong tạo cực.”

Sở Hi Thanh không khỏi hơi cau mày, chuyện này thì có liên quan gì với hắn?

Còn nữa, Cổ Thị tập có nhiều hiệu buôn như vậy, sao có thể cho phép nhân mã của Bạch Vân Trại đi vào?

Đừng quên là trong Cổ Thị tập còn có hơn ba ngàn tướng sĩ của quân Thiên Bình. . . đây chính là quan quân của triều đình.

Nhưng ngay sau đó, hắn lập tức rùng mình một cái: “Là đến vì ta?”

Ta bước nhanh về phía cửa sổ bên cạnh, sau đó phóng mắt nhìn ra bên ngoài.

Buổi tối ở Cổ Thị tập, vẫn là đèn đuốc sáng choang như cũ.

Sở Hi Thanh lại chú ý đến mấy bóng người di chuyển ở trong các con hẻm nhỏ xung quanh đây.

Ngoài ra, trong thanh trạng thái ở bảng nhân vật của hắn, lại xuất hiện hai chữ Nhai Tí lần nữa.

---Nhai Tí đao ý của ngươi đã tăng lên đến trình độ cao đẳng!

Sở Hi Thanh quét mắt nhìn bốn phía, đồng thời nắm chặt đao bên hông.

350 tinh nhuệ của Bạch Vân Trại không thể kích phát Nhai Tí đao ý của hắn lên đến trình độ cao đẳng được.

Đám tộc binh của Thượng Quan gia ở trong Cổ Thị tập, cũng không có ý tốt với hắn.

Sở Hi Thanh âm thầm tự giễu.

Bảo sao mình lại cảm thấy tâm thần không yên khi chạy đến Cổ Thị tập, thì ra là do thần thức của hắn báo động trước nguy hiểm đang rình rập.

Trong lúc vô tình, mình lại bước một bước vào bẫy của người ta.

“Có người nói đây là Thượng Quan Long Tiển đã bố trí khi còn sống.”

Ngô Mị Nương lấy tẩu thuốc ra, nàng búng tay một cái, dùng một loại pháp thuật để châm lửa, hút thuốc.

“Người này muốn ngồi lên ngôi quán quân cuộc thi chân truyền, nhưng lại không muốn đắc tội với võ quán Chính Dương và Thiết Kỳ Bang, cũng không muốn gây xích mích với Lâm Hải Chu thị, cho nên đã dùng một số tiền lớn để mời Bạch Vân Trại ra tay.”

“Mà sau khi gia chủ Thượng Quan Thần Hạo của Thượng Quan gia biết được chuyện này, không những không ngăn cản, trái lại còn tiếp tục, nói là muốn thực hiện nguyện vọng của con trai.”

Khóe môi Sở Hi Thanh co quắp vài cái, trong lòng không khỏi mắng một tiếng ‘Móa’.

Quả nhiên là bọn họ vẫn giết Thượng Quan Long Tiển hơi muộn.

Thật sự là không thể đánh giá thấp sự hung ác của đám thế gia hào cường này.

Sau đó, hắn lại liếc mắt nhìn Ngô Mị Nương.

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, tin tức của vị này thật là nhanh, Thượng Quan gia làm việc bí ẩn như vậy mà nàng cũng có thể tìm hiểu được?

Lúc này, Lục Loạn Ly đi ra từ trong một góc của hành lang, nàng đã giận không nhịn nổi: “Nếu như ngươi đã biết chuyện này từ trước, vì sao không nói cho chúng ta biết sớm hơn?”

Ngô Mị Nương không hề cảm thấy bất ngờ, pháp thuật của nàng chỉ có thể ngăn cản võ tu bình thường, chứ không ngăn cản được một cao thủ thuật võ song tu lục phẩm như Lục Loạn Ly.

Mặt nàng không thay đổi, môi đỏ lại nuốt mây nhả khói: “Lời này của cô nương không khỏi làm người khác khó chịu. Ta có thể nhắc nhở Sở thiếu hiệp, để cho hắn chạy sớm một chút. Sau đó thì sao? Thượng Quan gia có thể bỏ qua người tiết lộ tin tức này sao? Mị Nương là một cô gái yếu đuối, cũng không chịu được Thượng Quan gia báo thù.”

Lục Loạn Ly nghe thấy lời này thì hơi cứng lại, yên lặng không nói gì nữa.

Chương 303: Thần Chi Thương

Sở Hi Thanh thì thu ánh mắt từ ngoài cửa sổ về, hắn càng trấn định thong dong, khóe môi mỉm cười: “Chắc là Mị Nương có biện pháp thoát thân từ chỗ này? Kính xin Mị Nương mang Đổng tiên sinh và người sư muội này của ta rời khỏi chỗ này.”

“Đây là chuyện nên làm.” Ngô Mị Nương hơi gật đầu: “Yên tâm, mục tiêu của Bạch Vân Trại là ngươi, bọn họ không dám quá càn rỡ ở Cổ Thị tập này.”

Lúc này, Lục Loạn Ly lại một tay đè đao, híp mắt yên lặng không lên tiếng.

Với thân phận của nàng bây giờ, có ở lại đây thì cũng không làm nên chuyện gì.

Chỉ có nhanh chóng rời khỏi tòa tửu lâu này, đổi một bộ quần áo rồi trở về đây.

Lúc này, Ngô Mị Nương lại phun sương khói, giọng nói thản nhiên: “Lúc nãy, ta đã thông báo cho Thiết Kỳ Bang và võ quán Chính Dương giúp ngươi rồi. Nhưng Thượng Quan gia cũng đã có sắp xếp, mấy vị giáo đầu của võ quán Chính Dương đều bị mời đến phủ của quận úy đại nhân để dự tiệc rồi.”

“Nửa khắc thời gian trước, Long gia cũng bắt đầu gây sự với một đường khẩu của Thiết Kỳ Bang ở bên dưới hạ du, dẫn hai huynh đệ Thiết thị đi xuống hạ du rồi. Ta dự tính là ít nhất phải nửa canh giờ sau, thì bọn họ mới có thể chạy đến đây cứu ngươi.”

“Sở thiếu hiệp, cố gắng lên, hi vọng ngươi có thể chống đỡ được đến khi đó. Đúng rồi, cũng đừng chạy về phía sông, Thượng Quan gia đã sai người khống chế hai con thủy quái lục phẩm, ẩn núp ở dưới sông, ngươi nhảy sống nước thì sẽ chết ngay.”

Nàng chỉ không thông báo cho Tả Thanh Vân, bởi vì nàng không muốn người bạn thân này của mình cuốn vào chuyện này, đắc tội với Thượng Quan gia.

Ngô Mị Nương nhìn Sở Hi Thanh một chút, lại phát hiện mặt thiếu niên này không kinh hãi, hoảng loạn hay hoang mang. Nàng không khỏi kinh ngạc mà nhướn mày lên, sau đó lại cười nói: “Sở thiếu hiệp thật can đảm, núi thái sơn sập ở trước mắt mà mặt không đổi sắc, tựa như không để người của Bạch Vân Trại vào trong mắt. Mị Nương bây giờ thật lòng hi vọng ngươi có thể sống sót, đến khi đó thiếu hiệp sẽ trở thành truyền thuyết của Cổ Thị tập chúng ta.”

Thế giới này cũng có một nơi gọi là Thái sơn, nó nằm ở phía bắc Đông Châu, trên danh nghĩa thì hai huynh muội Sở Hi Thanh chuyển đến đây từ quận Thái Sơn.

Sau đó, Ngô Mị Nương liền cáo từ rời đi, dẫn Lục Loạn Ly và Đổng

Lâm Sơn đang sợ đến mặt trắng bệch ra khỏi tửu lâu.

Chưởng quỹ, hầu bàn, đầu bếp và khách khứa bên trong tửu lâu cũng cảm thấy sợ hãi, bọn họ đều là vẻ mặt sợ hãi, kinh hoàng, tranh nhau chen lấn chạy ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, một tòa tửu lâu to lớn đã không còn một bóng người.

Sở Hi Thanh thì lại thong dong tự nhiên đi lại ở bên trong tửu lâu, hắn dập tắt tất cả những ngọn đèn mà mình nhìn thấy, rồi tìm mấy cái chăn bông ở hậu viện, rồi dùng nước làm ướt chăn.

Sở Hi Thanh lại tìm mấy cái bàn gỗ rắc chắc, chất đống ở phía sau cái bình phong dầy cộm và nặng nề bằng đá xanh, tiếp đó lại lót đám chăn bông đã ướt nhẹp lên trên, làm một cái công sự phòng ngự mũi tên đơn giản.

Cũng không phải Sở Hi Thanh thật sự gặp biến không kinh không sợ.

Thật ra thì trái tim của hắn đang đập thùng thùng giống như nhịp trống.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh phát hiện mình có một tố chất rất tốt, càng là lúc nguy hiểm, càng là lúc căng thẳng, thì hắn lại càng bình tĩnh hơn, nội tâm của hắn đã lạnh như băng!

Hơn nữa, hắn đã rơi vào tình cảnh này, hoảng sợ thì lại có lợi ích gì đây?

Lúc này, thần sắc Sở Hi Thanh hơi động, nhìn về phía bảng nhân vật của mình.

Bên trong thanh trạng thái của hắn, lại có thêm ba chữ Thần Chi Thương.

---Ngươi gặp phải thuật sư mạnh mẽ, kích phát trạng thái Thần Chi Thương. Chân nguyên, sức mạnh, tốc độ, linh hoạt, lực bộc phát, lực kháng đả kích đều tăng lên sau phần mười dựa trên trụ cột vốn có. Tất cả võ ý được cường hóa thêm một cấp, chân nguyên của bản thân có hiệu quả phá pháp thuật ở trình độ trung đẳng, có thể quấy rầy và phá diệt tất cả lực lượng pháp thuật trên thế gian.

Đây là hiệu quả của Thần Thương nhị giai.

Sở Hi Thanh cảm ứng sức mạnh và chân nguyên mạnh mẽ đang phun trào trong người mình, trong mắt hiện lên một tia sắc bén.

Thượng Quan gia muốn lấy mạng của hắn, cũng không dễ dàng như vậy đâu!

Mà lúc này, tại bên ngoài tửu lâu, nhị đương gia Lạc Lương của Bạch Vân Trại đang cắn một cọng cỏ, vẻ mặt cà lơ phất phơ mà nhìn tòa Tri Vị Cư có diện tích bốn mẫu ở trước mặt.

Dáng người của kẻ này thấp bé, tay dài quá gối, nhìn qua giống như một con khỉ.

Thật ra thì ngũ quan của Lạc Lương rất thanh tú, nhưng hắn có một vết sẹo giống như một con rết ở trên má trái, điều này làm cho khí chất của vị nhị đương gia này trở nên dữ tợn và hung ác.

“Bên trong đã không còn ai!”

Lạc Lương đã không cảm ứng được hai thở thứ hai ở trong tửu lâu.

Chương 304: Táng Thiên Chi Vũ

Thần sắc Lạc Lương hờ hững: “Các anh em, có thể ra tay rồi, mau đưa kẻ này lên đường đi, rồi chúng ta trở về sơn trại ăn mừng.”

Theo Lạc Lương ra lệnh, một đám đạo tặc có dáng người to lớn, râu tóc như viết ngoáy, khuôn mặt hung hắn lao ra từ trong những con hẻm nhỏ kia.

Bọn họ đều là thần thái ung dung, bước chân thanh thản.

Nơi này có vài trăm người của Bạch Vân Trại, vô số cao thủ, lẽ nào lại không làm gì được một tên bát phẩm?

Một người trong đó đi qua bên cạnh Lạc Lương thì còn mở miệng trêu đùa: “Vì sao không vui vẻ và ăn mừng ở Cổ Thị tập? Lâu lắm rồi chúng ta không đến đây một chuyến, đã sắp quên mất mùi vị của nữ nhân ở Cổ Thị tập rồi.”

Đám người xung quanh nghe thấy thế thì cũng dồn dập cổ vũ và ủng hộ.

“Đúng đúng! Chẳng mấy khi mới đến Cổ Thị tập một chuyến.”

“Lão tử đang có tiền, muốn vui vui vẻ vẻ ở Cổ Thị tập một phen.”

Lạc Lương liếc mắt nhìn đám người này một chút, sau đó nở nụ cười khinh thường: “Nếu như các ngươi không sợ Thiết Kỳ Bang truy sát, thì các ngươi cứ ở lại, Lão tử không ngăn cản các ngươi.”

Mọi người nghe vậy thì nhất thời yên lặng không nói gì nữa.

Rất lâu về trước, bọn họ đã được lĩnh giáo sự điên cuồng của Thiết Huyết Phù Đồ - Thiết Cuồng Nhân.

Bạch Vân Trại cũng làm ăn không vốn ở trên đường thủy, nhưng đến giờ vẫn không dám động vào thuyền của Thiết Kỳ Bang ở trên sông.

Cũng đúng lúc này, nhóm đầu tiên có hơn ba mươi vị đạo tặc đã nhảy vào bên trong Tri Vị Cư từ các cửa sổ.

Ngay sau đó, bọn họ liền phát hiện ra Sở Hi Thanh đang đứng ở sau tấm bình phong bằng đá sau.

Mắt của đám người này đều sáng rực lên, tranh nhau chen lấn lao về phía Sở Hi Thanh.

Nhị trại chủ đã nói trước, người nào chém được Sở Hi Thanh thì có thể lĩnh hai trăm lượng bạc.

Sở Hi Thanh nhìn lạnh lùng nhìn đám đạo tặc như hổ như sói này, giống như là không để ý chút nào.

Mãi cho đến tận khi đám người này lao đến phạm vị một trượng quanh người hắn, thì hắn mới rút thanh đao Kinh Lôi của mình ra.

Sặc!

Một tiếng kim loại vang lên, ngay sau đó là một con cự thú đầu rồng thân sài bỗng nhiên xuất hiện ở sau lưng của Sở Hi Thanh.

Lúc này, con Nhai Tí này đã có nanh vuốt đầy đủ, còn có cả lân phiến (vẩy), trông rất sống động.

Mà cỗ đao ý vô cùng mạnh mẽ này cũng lập tức quét ngang toàn trường, bao trùm cả tòa tửu lâu.

Chỉ trong nháy mắt, ba mươi bảy tên đạo tặc nhảy vào trong tửu lâu đều là thất khiếu chảy máu, hơn nửa trong số đó còn trực tiếp ngất xỉu mà ngã vật ra đất.

Bộ phận còn lại cũng cảm thấy ý thức choáng váng, thân thể cứng đờ tại chỗ, không thể động đậy.

Bóng người Sở Hi Thanh thì lại nhanh như lôi đình, chém chết từng tên đạo tặc bị đao ý áp chế mà vẫn còn có thể đứng thẳng.

Cùng lúc đó, vẻ mặt Lạc Lương hơi thay đổi, trong mắt ngậm lấy vài phần kinh ngạc mà nhìn về phía bên trong tửu lâu.

Nguyên thần và đao ý của cái thằng nhãi ranh này lại mạnh đến trình độ này sao?

Đao ý của Sở Hi Thanh thậm chí còn xung kích đến phía ngoài Tri Vị Cư.

Có một số người trong đám đạo tặc đứng mũi chịu sào, tất cả đều là đầu óc choáng váng, miệng mũi chảy máu.

Người phía sau cũng dừng bước, bọn họ không dám xông vào trong tửu lâu nữa, mà chỉ dùng ánh mắt nghi ngờ không thôi để nhìn tòa tửu lâu tối om ở trước mắt.

“Tất cả dừng lại, người này quá mạnh!”

“Bên trong không có tiếng động, người đi vào đã xong đời rồi.”

“Móa! Tu vị của kẻ bên trong chỉ có bát phẩm hạ thật sao?”

Bát đương gia Phí Lễ Thanh của Bạch Vân Trại cũng là sắc mặt tái xanh đi đến bên cạnh Lạc Lương.

Tu vị của hắn là thất phẩm hạ, mặc một bộ trang phục của nhà nho màu đen, da thịt trắng mịn, dung mạo tuấn lãng, nhìn qua giống như một thư sinh mặt trắng.

“Thật sự là gặp quỷ! Đao ý của kẻ này thật mạnh, thế mà Luận Võ Lâu quận Tú Thủy chỉ xếp hắn ở vị trí 89! Ta xxx cái tiên sư cha nhà nó, cái đao ý mạnh mẽ như này, ngay cả ta cũng muốn né ba phần.”

“Chắc hẳn là Nhai Tí đao ý!” Lạc Lương cắn rơm, suy tư giây lát: “Đổng Lâm Sơn nói loại đao ý này cực kỳ đặc biệt, được truyền từ Huyết Nhai Đao Quân, kẻ địch của hắn càng mạnh và càng nhiều, sát ý càng đậm, thì đao ý của hắn càng mạnh. Nói không chừng đao ý của hắn bây giờ đã lên đến tầng thứ bảy.”

Võ tu cảnh giới thất phẩm bình thường, cũng không thể nắm giữ võ ý tầng thứ bảy.

Phí Lễ Thanh hơi cau mày.

Hắn cũng từng xem qua bài văn mà Đổng Lâm Sơn trình bày về Nhai Tí đao ý, lòng thầm nói quả thật là rất vướng tay vướng chân.

Tuy nhiên, Đổng Lâm Sơn cũng đã nói, Nhai Tí đao ý chỉ có tác dụng ở trong một khoảng cách nhất định.

Với cảnh giới vào đao ý của Sở Hi Thanh bây giờ, chỉ có thể cảm nhận được địch ý ở bên trong phạm vi một trăm trượng.

“Có thể bảo tộc binh của Thượng Quan gia lùi lại một trăm trượng không?”

Chương 305: Táng Thiên Chi Vũ (2)

Phí Lễ Thanh liếc mắt nhìn về phía sau, lòng thầm nói đao ý của Sở Hi Thanh mạnh mẽ như vậy, quá nửa là bởi vì hơn 1500 tên tộc bình của Thượng Quan gia.

“Chỉ cần để cường độ đao ý của hắn hạ xuống là được, khi đó sẽ dễ giải quyết hơn.”

“Không cần, trong Cổ Thị tập có không ít người phản cảm với Bạch Vân Trại chúng ta, hiện giờ có người Thượng Quan gia tọa trấn, bọn họ sẽ không ra mặt và nhúng tay. Nếu như người của Thượng Quan gia rút khỏi đây, đảm bảo sẽ có rất nhiều người nhảy ra.”

Nhị đương gia Lạc Lương vừa nói chuyện vừa nhấc tay lên, nắm thanh hoành đao năm thước lên: “Cũng không cần phải phiền phức như vậy, ta sẽ đích thân ra tay, kết thúc hắn là được! Các ngươi chặn ở bên ngoài, đừng để hắn chạy trốn. Thượng Quan gia nói kẻ này xuất thân giàu có, có thể sẽ dùng ngọc phù để bỏ chạy, không thể không đề phòng.”

Phí Lễ Thanh hơi gật đầu: “Ta sẽ cẩn thận, chúng ta đã dẫn ba vị thuật sư đến đây, hắn trốn không thoát.”

Ngọc phù của thuật sư là một thứ rất buồn nôn, chỉ một viên Thần Tốc Phù thất phẩm là có thể để tốc độ và thân pháp của võ tu tăng lên gấp bội. Một viên Ngũ Hành Độn Phù lục phẩm thì lại có thể để ngươi mượn sức mạnh của kim mộc thủy hỏa thổ để bỏ chạy ra mười mấy trượng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao bọn họ lại mang nhiều người như vậy.

Không có vài trăm người, thì chưa chắc đã có thể ngăn cản Sở Hi

Thanh.

Thật ra thì Phí Lễ Thanh cũng không hiểu Thượng Quan Long Tiển đã chết thế nào.

Loại con trai trưởng của thế gia như vậy, trên người có ngọc phù tứ phẩm và ngũ phẩm thì cũng không phải chuyện kỳ lạ.

Lạc Lương lại không do dự, hắn đạp chân xuống, toàn thân mang theo một cơn gió lớn mà lướt ra ngoài hơn mười trượng.

Tuy nhiên, ngay khi hắn chuẩn bị nhảy vào trong Tri Vị Cư, thì một bóng người thon gầy màu đen bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Người này tựa như vẫn luôn ẩn nấp trong bóng tối, một thanh đao dài nhỏ và đen nhánh đâm thẳng vào giữa trán của hắn.

Lạc Lương bị bất ngờ không kịp chuẩn bị, cũng không chú ý đến sự tồn tại của người này, suýt nữa là trực tiếp đâm vào thanh đao kia.

“Ngươi là kẻ nào?”

May mà hắn dừng bước chân kịp lúc, đồng thời còn dùng thân đao chặn được một đao kia.

Mà ngay khi hai thanh đao va chạm với nhau, Lạc Lương đột nhiên biến sắc, con ngươi co rút lại: “Thuật võ song tu?”

Người này không phải là thuật võ song tu bình thường, mà có thể kết hợp hai loại sức mạnh với nhau.

Một đao này của đối phương đã mượn sức mạnh của vài loại pháp thuật.

Ví dụ như Thần Tốc Chú, Cự Lực Chú, Khinh Thân Chú, Vạn Cân Chú, Ngự Lôi Thuật, Ngự Phong Thuật. . . vân vân, ít nhất là tám loại pháp thuật khác nhau cùng trộn lẫn vào một thân.

Mà võ tu bình thường, trên người chỉ có thể gia trì hai loại pháp thuật là cực hạn.

Lực lượng của thanh đao kia lại nặng như vạn cân.

Toàn thân Lạc Lương bị đánh bay ra đến mười hai trượng, va vào trong một tòa lầu hai tầng. Làm cho tòa lầu này sụp đổ, bụi mù tung bay.

Ánh mắt Lạc Lương lạnh lẽo, lòng thầm nói đây là cao thủ ở đâu ra?

Tu vị của đối phương sàn sàn với hắn, nhưng sức chiến đấu lại vượt xa hắn.

Đây hẳn là một người phụ nữ, rõ ràng là còn che giấu thân hình. Nàng ăn mặc quần áo tương đối rộng rãi, dưới chân còn lót thêm miếng lót giày để tăng chiều cao.

Nhưng dù là như vậy, đối phương vẫn dùng một đao để đến cho hắn gần như là tan tác!

Lạc Lương không có thời gian để suy nghĩ, chỉ vì thanh đao đen nhánh kia đột ngột chém đến trước mắt của hắn.

Hắn vô thức múa đao đón đỡ, sau đó toàn thân lại bị đánh bay ra đến hơn mười trượng, liên tục đâm xuyên và mấy vách tường.

Trong miệng Lạc Lương không chỉ có máu tươi tràn ra, mà khí huyết trong cơ thể của hắn cũng phập phồng, trước ngực cũng có một vết thương nhỏ.

Nhưng điều làm cho hắn cảm thấy lạnh lẽo chính là, lúc này thanh đao đen nhánh kia chỉ cách giữa trán của hắn có gang tấc.

Một đao này, chính mình phải chết!

Trái tim của Lạc Lương đã lạnh băng, sinh ra vẻ tuyệt vọng.

Đúng lúc này, một cây trường thương xuất hiện ở bên trái, đúng lúc ngăn cản được thanh đao đen nhánh kia.

Hai mắt Lạc Lương sáng ngời, nhìn về phía bóng người cao to cũng mặc áo đen che mặt, tây cầm một thanh trường thương màu đỏ thắm ở bên cạnh.

Mặc dù đối phương đã che mặt, còn cố tình đổi binh khí khác, nhưng Lạc Lương liếc mắt một cái là đã nhận ra.

Người này quá nửa là Chu Dị, đây là một gia tướng có tu vị lục phẩm thượng của Thượng Quan gia.

Người này cũng không phải đối thủ của cô gái áo đen kia, hắn bị thanh đao kia chém cho trượt lùi về sau đến gần một trượng, nhưng tóm lại vẫn có thể cứu Lạc Lương một mạng.

Lạc Lương không dám chậm trễ, sau khi chỉnh đốn lại thì định nhấc đao lên phản công.

Nhưng thanh đao đen nhánh kia lại chém về phía hắn trước một bước.

Chương 306: Táng Thiên Chi Vũ (3)

Cô gái áo đen này, thân như cuồng phong, đao tựa như vòi rồng, chém một đao khí thế bức người về phía hắn. Một đao này tựa như phong ba vô cùng vô tận, nhất định phải chém chết bọn họ, bao phủ bọn họ!

Hai người Lạc Lương và Chu Dị liên thủ hợp lực, nhưng cũng chỉ có thể cắn răng cố gắng chống đỡ.

Lúc này, Lạc Lương đã hoàn toàn không rảnh để quan tâm đến Tri Vị Cư, sau khi hắn chống đỡ bảy đao liên tục xong, cuối cùng cũng thở được một hơi.

“Phí lão bát, ngươi đến chỉ huy! Nhất định phải làm thịt tên Sở Hi Thanh kia. . .”

Giọng nói của Lạc Lương bỗng im bặt, chỉ vì hắn bị một đao của đối phương đánh bay ra ngoài bảy trượng.

Rõ ràng là đối phương đang rất tức giận, một đao này vô cùng sắc bén, cách không mà chém vào ngực của hắn, phá tan giáp sắt ở trước ngực của hắn, lại chém ra một vết máu sâu ba tấc.

Sắc mặt Phí Lễ Thanh lại rất ngưng trọng.

Trong lòng hắn đang âm thầm chửi rủa, tứ đương gia Nguyễn Thu nhận vụ làm ăn gì vậy?

18.000 lượng bạc, thật sự là quá thiệt thòi! Chờ việc kết thúc phải đòi thêm tiền của Thượng Quan gia mới được, kiểu gì cũng phải thêm mấy vạn lượng bạc. . .

Sau đó, hắn nhìn tòa Tri Vị Cư tối om kia bằng ánh mắt âm lãnh.

“Một người đi thông báo cho người của Thượng Quan gia lùi về phía sau năm mươi trượng! Đám người còn lại chuẩn bị tên nỏ, bắn chết hắn cho ta. Lão cửu, ngươi chọn vài người, chuẩn bị phóng hỏa thả khói.”

Lần này bọn họ không có khinh địch, bọn họ mang tận năm mươi bộ nỏ Phi Hoàng quân dụng.

Sau vài hơi thở, vô số mũi tên xuyên thấu cửa sổ, thậm chí là cả vách tường mà bay thẳng vào trong Tri Vị Cư.

Còn có một số mũi tên phá tan mái ngói rơi vào trong phòng, đây là một số người dùng thuật bắn cao.

Sở Hi Thanh ẩn thân bên trong công sự đơn giản mà hắn đã chế tạo, tiện tay nhặt một bình Thiêu Đao Tử lên, dửng dưng như không mà uống rượu.

Nhưng mũi tên kia đập vào trên chăn bông và cái bàn, phát ra những tiếng vang “tùng tùng tùng”.

Có một ít mũi tên trong đó xuyên qua vách tường, phá tan mái ngói, nhưng lại không thể xuyên thấu qua những chiếc chăn bông được ngâm nước này.

Mặc dù thỉnh thoảng vẫn có cái đâm vào, nhưng cũng là cung giương hết đà, Sở Hi Thanh tiện tay là có thể đẩy ra.

Hắn vừa uống rượu, hai mắt đồng thời càng ngày càng sáng.

Sở Hi Thanh có thể nghe thấy tiếng binh khí giao tranh ở bên ngoài, Lục Loạn Ly đã đến, nàng đang giải quyết phiền phức lớn nhất.

Tiếp đó, phải dựa vào bản thân mình rồi.

Đùng!

Bỗng nhiên có sáu mũi tên nanh sói xuyên thấu qua, thế như lôi đình vạn cân.

Đây hiển nhiên là xuất phát từ tay võ tu thất phẩm.

Sở Hi Thanh giơ đao trong tay lên, đẩy ba mũi tên nhọn ra, lại lắc mình né tránh, nhưng vẫn bị một mũi tên nanh soi sượt qua bắp đùi.

Sắc mặt Sở Hi Thanh lạnh lùng, trực tiếp múa đao cắt miếng thịt ở quanh vết thương xuống.

Miếng thịt này vừa rơi xuống đất đã biến thành màu đen, sau đó nhanh chóng mục nát.

Mà lúc này, trên thanh trạng thái của Sở Hi Thanh lại xuất hiện hai chữ “Táng Thiên”.

---Ngươi bị thương nhẹ, kích phát trạng thái Táng Thiên Chi Vũ, tố chất thân thể tăng năm phần mười, cũng nắm giữ sức mạnh phá pháp thuật ở trình độ trung đẳng.

Chú: Ngươi càng bị thương, ngươi càng mạnh mẽ!

Sở Hi Thanh cảm nhận được một luồng sức mạnh to lớn tuôn ra từ trong xương cốt và huyết mạch, khóe môi của hắn lại cong lên lần nữa.

Con mồi ngày hôm nay, chưa chắc đã là hắn!

. . .

Võ quán Chính Dương, trong căn phòng gạch xanh của Tạp Vật Viện, Sở Vân Vân đang ngưng tụ Chân phù.

Lúc này, nàng đã đến thời khắc sống còn, chữ Toan bên trong Linh chủng đang bắt đầu thành hình.

Tổng cộng ba loại pháp thuật cửu phẩm hệ hỏa, thêm hai pháp thuật phong và lôi. Phù văn của năm loại pháp thuật khác nhau đang không ngừng hội tụ rồi lại tan ra, ngưng tụ thành Chân phù. Cái Chân phù này đang kêu gọi và kết nối với Chân phù chữ Nghê kia.

Tuy nhiên, một chữ Toan kia vẫn đang vặn vẹo và biến hóa.

Sở Vân Vân lấy tu vị thuật tu cửu phẩm, trực tiếp dòm ngó áo nghĩa căn bản của chín đứa con của rồng, thần thông của Bàn Cổ, có thể hiểu được là khó khăn đến mức nào.

Nó kiêu căng khó thuần, không ngừng thoát khỏi sự khống chế của Sở Vân Vân, diễn biến thành hình dạng khác.

Sở Vân Vân hết sức tập trung, dùng tất cả sức lực để khống chế nó.

Khi cái Chân phù này từ từ ổn định lại, Sở Vân Vân bỗng nhiên cắn đầu lưỡi, phun một ngụm tinh huyết lên phía Linh chủng.

Cái chữ Toan này lập tức thành hình, cũng bắt đầu liên kết và kết nối với cái Chân phù chữ Nghê kia.

Linh khí của cả hai đều tương thông, chân ý giao hòa, cuối cùng hóa thành một con thú nhỏ giống như một con sư tử non màu đỏ thẫm.

Con Toan Nghê này khác với con Toan Nghê mà Sở Vân Vân từng ‘nghĩ hóa’ ra, tuy rằng còn thú nhỏ màu đỏ thẫm này cũng không sống động, lại ngồi đàng hoàng không nhúc nhích ở giữa không trung trước mặt Sở Vân Vân.

Nó phun khói nuốt lửa, quát tháo phong lôi.

Chương 307: Táng Thiên Chi Vũ (4)

Khóe môi Sở Vân Vân nhất thời hiện lên một tia ý cười, hạt giống Chân phu vừa thanh công, pháp lực của nàng cũng nước lên thì thuyền lên, đã đột phá đến cảnh giới bát phẩm.

Cùng lúc đó, Sở Vân Vân cũng cảm giác được nguyên thân bị thủng trăm ngàn lỗ của mình đã hơi khôi phục một chút.

Tuy nhiên, một chớp mắt tiếp theo, sắc mặt của Sở Vân Vân hơi biến đổi.

Thân hình nàng lóe lên, bay lượn đến đỉnh chóp của một tòa lầu gỗ ba tầng ở cách đó không xa, phòng mắt nhìn về phía bờ đông của sông Thần Tú.

Thật ra thì Sở Vân Vân cũng không nhìn thấy gì qua một lớp tường thành dầy cộm và nặng nề kia.

Nhưng nàng có thể nhận biết được, Sở Hi Thanh đang xảy ra chuyện rồi.

Mà lúc này, nàng lại không thể ra sức. . .

. . .

Bên trong Tri Vị Cư, mưa tên vẫn tiếp tục tràn lên như châu chấu, kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên.

Bên trong tửu lâu toàn là tiếng ‘đoạt đoạt đoạt’, lít nha lít nhít mũi tên cắm trên mặt đất và vách tường, và cả phía trên chăn bông nữa, tổng cộng phải đến hàng trăm hàng ngàn mũi tên.

Sở Hi Thanh vừa ứng phó với một ít mũi tên xuyên qua chăn bông, đồng thời băng bó vết thương cho mình.

Lúc này, có một loạt tên đang bốc cháy bắn vào trong tửu lâu, cắm vào bốn phương tám phương trong tửu lâu.

May mắn chính là Tri Vị Cư được xây ở gần sông, nên khá là ẩm ướt.

Tuy rằng toàn thân tòa tửu lâu này có kết cầu bằng gạch và gỗ, nhưng vì đề phòng ẩm, nên có rất ít vật liệu gỗ, vách tường và cột nhà đều là tài liệu đá và gạch xanh.

Tuy rằng những mũi tên tẩm dầu kia vẫn đang bốc cháy mãnh liệt, nhưng tạm thời vẫn còn chưa thể cháy to được.

Sở Hi Thanh lại lấy Nhai Tí đao ý để dập tắt những đám lửa nhỏ này.

Trình độ Nhai Tí đao ý của hắn đã có thể làm được lấy hư hóa thật, có sức mạnh can thiệp vào hiện thực.

Lúc này, dưới sự kích thích của địch ý và sát ý, đao ý của hắn càng mạnh mẽ hơn, có thể mở rộng đến phạm vi mười hai trượng, bao trùm toàn bộ tửu lâu Tri Vị Cư.

Sở Hi Thanh không chỉ dập tất cả ngọn lửa ở xung quanh, thậm chí còn có thể phá tan pháp thuật.

Mà không lâu sau, lại có từng quả từng quả cầu khói độc to như chậu rửa mặt được ném vào từ phía cửa sổ.

Bên trong toàn bộ tửu lâu, nhất thời tràn đầy khói đặc.

Sở Hi Thanh đã có chuẩn bị từ trước, hắn đã dùng Giải Độc Đan, cũng cầm một cái khăn mặt ngâm nước lên để che miệng mũi.

Nhưng dù là vậy, khói độc gay mũi kia vẫn làm cho hắn cau mày.

Tuy nhiên, đao ý của hắn có thể dập lửa thì cũng có thể dập khói.

Những quả cầu khói độc này có thể là mối họa nhất thời, nhưng chỉ ba cái hô hấp sau, bọn chúng đã không thể cháy nữa.

Nửa khắc thời gian sau, Sở Hi Thanh vẫn bình yên vô sự như trước. Trái lại đám đạo tặc đang ngất xỉu trên mặt đất lại bị mưa tên bắn thành cái sàng, hoặc là bị khói độc hun cho miệng sùi bọt mép.

Lúc này, mày kiếm của Sở Hi Thanh khẽ nhếch lên.

Mưa tên vẫn còn đang tiếp tục, nhưng đã không nhiều bằng lúc trước. Không chỉ tần suất giảm xuống, mà sức mạnh của tên nỏ cũng bắt đầu yếu hơn nhiều.

Đây chính là thứ hắn muốn.

Mũi tên và ám khí của Bạch Vân Trại, chính là mối uy hiếp lớn nhất của hắn.

Chỉ có tiêu hao hết tên nỏ của đối phương, thì hắn mới có thể không cần lo lắng đến tính mạng khi xông ra chém giết.

Sở Hi Thanh yên lặng nuốt một viên Dung Huyết Đan thượng phẩm vào bụng.

Đây là viên đan dược Tả nha nội chuẩn bị cho hắn vào mấy tháng trước, kết quả là Chu Lương Thần không đánh sinh tử lôi, cho nên không dùng được.

Lần bí cảnh cửu phẩm sau, Chu gia cũng chuẩn bị cho Sở Hi Thanh một viên Dung Huyết Đan thượng phẩm, hắn cũng giữ cho đến tận bây giờ.

Mà trận chém giết tiếp theo, hắn tuyệt đối không thể giữ lại chút nào.

Lúc này, bên ngoài tửu lâu, bát đương gia Phí Lễ Thanh cũng đột nhiên vung tay áo lên: “Dừng lại! Để các anh em ngừng đi!”

Phí Lễ Thanh hơi cau mày lại.

Không thể tiếp tục bắn nữa, bằng không thì cánh tay của các huynh đệ sẽ bị phế mất.

Dù là cung tiễn thủ bát phẩm được huấn luyện nghiêm ngặt ở trong quân đội, thì một ngày cùng lắm là có thể kéo cung tên nặng mười thạch sáu mươi lần.

Vượt quá số lần này, thì cánh tay sẽ đau đớn mất sức, thậm chí còn bị thương cơ tay.

Cung tiễn thủ tinh nhuệ trong quân đội còn như vậy, huống chi là đám huynh đệ của Bạch Vân Trại bọn họ.

Hơn nữa, nỏ Phi Hoàng cũng không chịu nổi.

Nỏ không gây tổn thương đến cánh tay, nó có dây tên và máy móc riêng.

Nhưng vấn đề là dây cung và máy móc cũng không chịu nổi, sau khi bắn hàng trăm hàng ngàn mũi tên, dù có cứng cỏi đến đâu thì dây cung cũng sẽ bị hỏng.

“Con bà nó chứ, vẫn phải ra tay rồi. Đội chữ Thanh và đội chữ Cập chuẩn bị một ít thuẫn gỗ, chúng ta tiến lên.”

Phí Lễ Thanh chửi rủa không thôi, rút một thanh trọng giản từ bên hông ra.

Hắn nhìn như một tên thư sinh mặt trắng, nhưng lại dùng binh khí nặng.

Chương 308: Truyền kỳ

Mà lúc này, cửu đương gia Đổng Hóa Cập của Bạch Vân Trại đi qua: "Đây là muốn mạnh mẽ tấn công vào trong? Đao ý của người này rất mạnh, chúng ta cưỡng ép xông vào, chỉ sợ sẽ có nhiều thương vong."

Phí Lễ Thanh nhếch mép lên: "Không cưỡng ép tấn công vào trong thì làm thế nào? Ngươi cũng nhìn thấy, đao ý của người này còn chứa sức mạnh phá pháp thuật. Bắn cung không được, phóng hỏa không được, thả khói độc cũng không được, pháp thuật cũng không được, hiện giờ chỉ có thể động đao lấy máu."

Ba tên thuật sư của bọn họ cũng từng thi triển Hỏa Long Thuật, cố gắng đốt Tri Vị Cư, kết quả là bị đao ý của Sở Hi Thanh dập tắt.

Phí Lễ Thanh nói đến chỗ này thì âm thầm thở dài, hắn càng cảm thấy cuộc làm ăn này không có lời.

"Nói nhảm ít thôi! Tộc binh của Thượng Quan gia ở ngay phía sau, nếu như chúng ta dừng tay, ai biết bọn họ sẽ làm gì? Hiện giờ, hai chúng ta đành phải bỏ thêm chút công sức thôi."

Đổng Hóa Cập hơi cau mày, hắn lùi về đội chữ Hóa của mình.

Hắn hiểu kế hoạch của Phí Lễ Thanh, dùng số lượng huynh đệ đông đảo ở đây để cố gắng chống đỡ đao ý của Sở Hi Thanh. Sau đó hai người bọn họ mạnh mẽ xông vào, giải quyết trận chiến này.

Đây là phương pháp ít thương vong nhất, hi vọng là có thể thuận lợi. . .

Nhưng ngay khi hơn 200 tên đạo tặc giơ các loại thuẫn sắt và thuẫn gỗ vừa chế tạo lên, từng bước từng bước đẩy về phía Tri Vị Cư.

Bỗng nhiên có một tiếng nổ vang ở phía nam của Tri Vị Cư.

Bên kia có một lỗ thủng rất lớn, theo đó là bụi mù tung bay, gạch đá rơi vãi, một bóng người mặc áo trắng đột nhiên xông ra ngoài.

Người này chính là Sở Hi Thanh, thanh đao Kinh Lôi của hắn vẽ ra một đường vòng cung xinh đẹp, mang theo tư thế quét ngang tất cả.

Năm vị đạo tặc ở bên đó bị bất ngờ không kịp chuẩn bị, thanh đao Kinh Lôi của hắn mạnh mẽ phá tan thuẫn, rồi chém đứt cổ họng của bọn họ.

“Không xong!’

Trong đầu Phí Lễ Thanh và Đổng Hóa Cập đều xuất hiện ý nghĩ này, sau đó bọn họ nhìn thấy thân hình Sở Hi Thanh cấp tốc trốn sang một gian nhà khác, bóng người của hắn còn để lại tàn ảnh.

Phí Lễ Thanh không khỏi nhíu chặt lông mày.

May mắn chính là, bọn họ cũng bố trí đầy đủ nhân thủ để phong tỏa bên đó.

Nhưng người này vừa thoát khỏi tấm lưới bên này, tiến vào khu vực có địa hình phức tạp hơn, cũng làm cho tình hình trở nên vướng tay vướng chân hơn nhiều.

Cùng lúc đó, ánh mắt của Phí Lễ Thanh còn hiện lên một tia khó tin.

Đao của tên kia quá nhanh, thân pháp cũng cực kỳ nhanh nhẹn.

Tu vị của kẻ này chỉ có bát phẩm hạ thật sao?

. . .

Sau khi hai người Ngô Mị Nương và Đổng Lâm Sơn rời khỏi Tri Vị Cư, bọn họ không lựa chọn đi xa.

Bọn họ đứng trên đỉnh một tòa lâu cao bốn tầng ở cách Tri Vị Cư khoảng tầm 150 trượng, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía Tri Vị Cư.

Đổng Lâm Sơn tạm thời đè nỗi bất an và kinh hoàng trong lòng xuống, hắn đang nghĩ đến Lục Loạn Ly vội vàng nói lời từ biệt bọn họ rồi rời đi kia.

“Cô bé lúc nãy có khí độ bất phàm. Dưỡng Nguyên Công của nàng nhìn như mới chỉ là cửu phẩm, nhưng ta luôn có cảm giác tu vị võ đạo của cô bé này không chỉ như vậy. . .”

Ngô Mị Nương nghĩ thầm, con gái của Đao Kiếm Như Mộng, tất nhiên không chỉ có tu vị cửu phẩm rồi.

Có lẽ Đổng Lâm Sơn nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được, thiếu nữ mười lăm tuổi này đang lấy sức một mình để áp chế hai đại cao thủ lục phẩm là Lạc Lương và Chu Dị.

Nếu như Thượng Quan gia không phái cao thủ khác đến đây, nói không chừng trong một trăm hiệp nữa, Lục Loạn Ly có thể chém chết hai người này.

Nàng lắc đầu, ngưng tụ ánh mắt: “Đổng lão ca, ngươi cảm thấy hôm nay Sở Hi Thanh có hi vọng sống sót không?”

“Khó!” Đổng Lâm Sơn lắc đầu: “Tuy rằng Lạc Lương và vị cao thủ che mặt kia bị kiềm chế, nhưng Bạch Vân Trại vẫn còn hai vị cao thủ cấp độ thất phẩm hạ, và hơn 300 tên đạo tặc, rất khó! Ngoài ra, vẫn còn Thượng Quan Thần Hạo nữa, ta hiểu tính cách của người này, nếu như Bạch Vân Trại thất bại, có thể Thượng Quan gia sẽ đích thân tham gia.”

Đúng lúc này, Đổng Lâm Sơn khẽ ồ một tiếng, hắn nhìn về phía biến cố ở phía Tri Vị Cư.

Ưng Nhãn của hắn đang đuổi theo bóng người di chuyển nhanh như chớp của Sở Hi Thanh, nơi sâu xa trong con ngươi lại hiện lên một vệt sợ hãi.

“Sao vậy?”

Ngô Mị Nương nhìn qua với ánh mắt nghi ngờ, thị lực của nàng kém hơn Đổng Lâm Sơn, chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh mơ hồ và đại khái.

Tuy nhiên, phản ứng của Đổng Lâm Sơn cũng làm cho Ngô Mị Nương biết là có điều dị thường.

“Vị Sở thiếu hiệp này. . .” Vẻ mặt Đổng Lâm Sơn ngớ ra, nhìn chằm chằm về phía phương xa, tâm tình nhất thời khó có thể hình dung và diễn tả bằng lời: “Ta cũng không biết nên nói thế nào, hắn không giống như đang chạy trốn cầu sinh, mà giống như đang săn giết hơn. Không, phải là tàn sát mới đúng. Còn nữa, thân pháp và tốc độ xuất thủ của tên này quá nhanh, nhanh đến mức làm cho người ta sợ hãi . . .”

Chương 309: Truyền kỳ (2)

Hắn nói đến đây, hai mắt bỗng nhiên sáng ngời, đột nhiên vỗ một chưởng vào bên cạnh cửa sổ: “Thì ra là như vậy! Hắn đã có kế hoạch từ trước, đầu tiên dùng Nhai Tí đao ý để tiêu hao hết mũi tên và tên nỏ của đối phương. Hay cho một Sở Hi Thanh, anh hùng hào kiệt thời xưa cũng chỉ đến thế mà thôi! Đáng tiếc là không có rượu, bằng không thì lão phu muốn uống cạn một chén lớn vì hắn.”

Ngô Mị Nương hơi ngẩn ngơ, sau đó bật cười: “Nếu đúng như ngươi nói, vậy người này thật sự rất can đảm, nhưng mà hắn có thể làm được thật sao? Đừng quên Bạch Vân Trại còn có hai vị thất phẩm!”

Đổng Lâm Sơn nhớ lại tư liệu của Sở Hi Thanh.

Nhớ đến đao ý của hắn, lại nhớ đến hai loại thiên phú huyết mạch Thần Thương và Táng Thiên của người này.

Vẻ mặt Đổng Lâm Sơn dần dần trở nên hưng phấn, trong mắt tràn đầy ánh sáng: “Chưa chắc là không có hi vọng, còn phải xem vị Sở thiếu hiệp này tính thế nào. Nói không chừng sau ngày hôm nay, Cổ Thị tập của chúng ta lại có thêm một truyền kỳ!”

Nếu như hôm nay Sở Hi Thanh thật sự có thể bình yên vượt qua nguy cơ này, như vậy thì hắn nhất định sẽ cố gắng tất cả sức lực, để nhét thêm bài văn chương về Sở Hi Thanh vào trong Luận Võ Thần Cơ kỳ này.

Dù là bởi vậy mà phải lùi thời gian phát hành của Luận Võ Thần Cơ thì cũng không tiếc.

Trận chiến ngày hôm nay, nhất định sẽ oanh động toàn bộ võ lâm Đông Châu!

Thiếu niên kia, cũng sẽ trở thành truyền thuyết trong lòng tất cả thiếu niên Đông Châu, thậm chí là trong lòng tất cả võ tu bát phẩm!

. . .

Khi Sở Hi Thanh xông vào bên trong gian nhà nhỏ khác, mười mấy tên đạo tặc đang phòng thủ ở chỗ đó lập tức bao vây nơi này.

Sở Hi Thanh nhìn đám người xông lên như sói như hổ kia, hắn chỉ híp mắt lại rồi tiếp tục lao nhanh về phía trước.

Hắn mượn bộ pháp của Khinh Vân Tung, thế như sấm chớp.

Thanh Nhạn linh đao Kinh Lôi ở trong tay cũng vẽ ra một đường cong trí mạng.

Cực Chiêu – Phong Chi Ngân!

Dưới sự tăng cường của trạng thái Táng Thiên Chi Vũ và Thần Chi

Thương, đao của hắn bây giờ đã nhanh đến mức thoát ly khỏi phạm vi cực hạn của mắt thường.

Ánh đao trắng bạc kia nhanh như chớp, lại nhẹ nhàng và mãnh liệt giống như chim yến bay trong gió.

Chỗ nó đi qua chỉ có những màu máu tươi, tổng cộng có ba người bị hắn chém đầu bằng một đao, còn có hai người bị chém đứt cổ họng.

Thân hình của Sở Hi Thanh lại không đình trệ chút nào, lao nhanh ra khỏi khu nhà nhỏ này.

Phía trước cửa hắn là một con hẻm sâu thẳm, chỉ có ba tên đạo tặc đang phong tỏa con đường phía trước.

Chỉ cần hắn mạnh mẽ xông qua chỗ này, liền có thể thoát ra khỏi tấm lưới của Bạch Vân Trại.

Nhưng đúng lúc này, thân hình của Sở Hi Thanh hơi gập lại, trái lại còn xông vào trong một tòa tứ hợp viện ở bên tay trái.

Trong tòa tứ hợp viện này cũng có bốn tên đạo tặc Bạch Vân Trại.

Bọn họ đang vội vàng chạy về phía cửa, cố gắng chạy ra ngoài để đuổi theo Sở Hi Thanh.

Khi mấy người này nhìn thấy Sở Hi Thanh lao vào trong thì không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc.

Một cái chớp mắt tiếp theo, bọn họ liền nhìn thấy Sở Hi Thanh vung một ánh đao màu bạc lên.

Chém!

Đây là thức rút đao Không Huyệt Lai Phong của Truy Phong đao pháp!

Ánh đao này tựa như sấm chớp, lại giống như tinh linh đang nhảy múa, mắt thường khó có thể nhìn thấy, cũng không thể dự đoán. Chỉ một đao mà đã làm cho toàn bộ bốn người này bêu đầu!

Lúc này, bóng người của hai người Phí Lễ Thanh và Đổng Hóa Cập cũng xẹt qua không trung.

Hai người đều nhìn thấy tình cảnh ở trong tiểu viện kia, ánh mắt đều hiện lên vẻ không thể tin nổi.

Bọn họ cho rằng Sở Hi Thanh nhất định sẽ nhân cơ hội này để trốn thoát, vì thế đã dùng toàn lực để đuổi theo, còn chạy đường tắt để ngăn cản Sở Hi Thanh bỏ chạy.

Lúc này, bọn họ đang ở trên không trung, không thể nào đổi hướng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Sở Hi Thanh lao qua dưới chân bọn họ, lao vào trong một tòa nhà nhỏ ba tầng khác.

Ánh đao của Sở Hi Thanh vẫn nhanh gọn nhẹ, thế như lôi đình bão táp, lại dễ dàng chém đầu của ba người xuống.

Khi hai người Phí Lễ Thanh và Đổng Hóa Cập rơi xuống ở ngoài chín trượng, Sở Hi Thanh đã liên tục đâm xuyên bảy cái vách tường, chém giết hơn ba mươi người.

Trong phạm vi năm mươi trượng xung quanh, nhất thời đều là tiếng gào thét của đám đạo tặc Bạch Vân Trại.

“Hắn chạy về phía đông!’

“Không đúng, là phía tây! Cản hắn lại!”

“Bên đó có mấy người, có thể cản được sao?”

“Móa, tên kia lại lao ra ngoài từ một cái cửa sổ!”

“Đám lão Vương đã xong đời, tất cả sáu người đều bị tên kia chém!”

Hơn 280 người ở đây lại là một mảnh binh hoang mã loạn, bọn họ không ngừng đuổi theo để chặn đường, nhưng lại chỉ chạy lung tung giống như những con ruồi không đầu.

Có vài người trong số đó đã nhận ra, sau đó liền rống to.

“Tất cả đều đứng lên chỗ cao! Dùng cung nổ và ám khí chơi chết hắn.”

Chương 310: Truyền kỳ (3)

Ngay sau đó, một đám người bắt đầu trèo lên tường, trèo lên nóc nhà.

Vấn đề là dây cung của nỏ Phi Hoàng đã mềm nhũn, mà đại đa số người trong đám đạo tặc ở đây đều đã bắn ba mươi mũi tên, cánh tay đau đớn. Mũi tên và ám khí của bọn họ đều không có sức lực mấy.

Những mũi tên và ám khí kia có vẻ dày đặc như mưa, thanh thế kinh người, nhưng lại không có chút lực sát thương nào với Sở Hi Thanh. Trái lại còn có vài người không đổi binh khí kịp, liền bị Sở Hi Thanh thoải mái gỡ đầu xuống.

Phí Lễ Thanh dùng toàn lực để đuổi theo sau Sở Hi Thanh, sắc mặt hắn từ từ biến thành khó coi đến cực điểm.

Cái thằng nhãi ranh này lại coi phạm vi năm mươi trượng quanh đây là bãi săn bãi, không ngừng biến hóa phương hướng, lúc thì hướng nam, đột nhiên lại chạy sang đông, liên tục qua lại giữa các phòng ốc.

Toàn thân Sở Hi Thanh lại không biết mệt mỏi.

Hắn hoặc dùng khoái đao, hoặc là dùng đao ý.

Nơi hắn đi ngang qua, tất cả đều tan tác, tất cả trở ngại ở trước mặt hắn đều bị nện thành bột mịn!

Càng là mười bước giết một người, thân hình chưa từng chậm lại chút nào.

Hơn 280 huynh đệ Bạch Vân Trại ở đây, tu vị nằm trong khoảng bát phẩm đến cửu phẩm, bây giờ lại yếu đuối giống như cừu con chờ làm thịt ở dưới đao của Sở Hi Thanh.

Chỉ cần Sở Hi Thanh gặp phải, tất cả đều là đầu thân hai đoạn trong chớp mắt.

Mấu chốt là người này không chỉ tu luyện Khinh Vân Tung lên tầng thứ năm, mà còn dùng Thần Tốc Phù và Phong Hành Phù ở trên người, cộng thêm thiên phú huyết mạch của hắn, thân pháp và tốc độ của hắn bây giờ đã vượt qua hai người bọn họ một hai đường.

Mà cách di chuyển của tên nhãi này không có quy luật gì, mỗi lần đều nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Tuy rằng Phí Lễ Thanh và Đổng Hóa Cập toàn lực truy đuổi, nhưng đều không đuổi kịp phạm vi hai mươi bước quanh người Sở Hi Thanh, có khi còn có thể bị bỏ lại phía sau.

“Ta xxx con bà nó!” Đổng Hóa Cập đã sắp tức điên: “Thằng con hoang này, sao hắn dám? Sao hắn dám?”

Cho đến nay, bọn họ đã tử thương hơn chín mươi người, chỉ tiền chôn đốt đám huynh đệ này cũng đã lên đến ba vạn lượng bạc. . .

Vụ làm ăn ngày hôm nay, có thể nói là lỗ vốn đến tận nhà!

Sắc mặt Phí Lễ Thanh vẫn tỉnh táo như cũ, bóng người của hắn vẫn nhanh như gió: “Chúng ta chia nhau ra, ngươi đi chặn đầu, ta đuổi theo sau!”

Ánh mắt của Đổng Hóa Cập lăng lệ, liền chạy như bay về phía một khác. Hắn bắt đầu dự đoán phương hướng của Sở Hi Thanh, để chặn đường từ trước.

Nhưng mà chuyện này không hề dễ dàng, Đổng Hóa Cập thử vài lần mà đều không thể chặn đầu Sở Hi Thanh.

Mãi cho đến khi Sở Hi Thanh lại giết thêm mười hai người nữa, Đổng Hóa Cập mới nhìn thấy bóng người Sở Hi Thanh phá tan vách tường phía trước, chạy nhanh về phía hắn.

“Cuối cùng cũng bắt được ngươi!”

Vẻ mặt Đổng Hóa Cập rung lên, sắc mặt hắn dữ tợn, nhấc thanh kiếm hán tám mặt ở trong tay lên: “Chết đi cho ta!”

Giờ phút này, Đổng Hóa Cập đã dồn tất cả thù hận, tức giận và trong thanh kiếm hán tám mặt này, nó đánh thẳng về phía trước giống như một con độc long.

Hắn không cầu có thể một đòn khắc chế kẻ địch, mà chỉ cần làm cho Sở Hi Thanh chậm lại trong chốc lát, là Phí Lễ Thanh ở phía sau có thể đuổi kịp, sau đó vây giết kẻ này.

Lúc này, khóe môi của Sở Hi Thanh hơi cong lên, trong con ngươi của hắn lại tỏa sáng lung linh.

Rốt cuộc hai vị võ tu thất phẩm của Bạch Vân Trại cũng tách ra.

Hắn vẫn chờ cơ hội này, để tiêu diệt từng bộ phận, rốt cuộc là đã chờ được!

Một chớp mắt tiếp theo, Sở Hi Thanh không hề né tránh, trái lại còn bỏ mặc thanh kiếm hán tám mặt kia đâm vào lồng ngực của mình.

Cùng lúc đó, đao của Sở Hi Thanh chém mạnh về phía trước, tựa như lưỡi hái của tử thần.

Chiêu thức này là Phong Lôi Giao Gia.

Một đao này là một đao mạnh nhất của Sở Hi Thanh, không chỉ mang theo cuồng phong mạnh mẽ, mà còn được lôi điện gia trì, khí thế mãnh liệt như lôi đình, lại không thể dự đoán.

Mà lúc này, Đổng Hóa Cập ở đối diện hắn thì lại trợn tròn mắt lên, trong mắt hiện lên một tia thấp thỏm.

“Thằng con hoang này!”

Cái tên này chuẩn bị dùng trọng thương để đổi lấy cái đầu của hắn!

Đổng Hóa Cập cố gắng rút kiếm về, nhưng thanh kiếm kia tạm thời kẹt trong lồng ngực và nội giáp của Sở Hi Thanh. Mà đao của Sở Hi Thanh lại nhanh đến mức vượt qua khỏi tốc độ phản ứng của hắn!

Khi ánh đao màu trắng bạc kia xẹt qua, đầu của Đổng Hóa Cập lập tức bay lên cao, máu tươi phun ra như suối.

Cùng lúc đó, trong đầu Sở Hi Thanh cũng xuất hiện một đoạn tin tức.

---Ngươi đã bị thương nặng, kích hoạt Táng Thiên Chi Vũ giai đoạn thứ ba, các loại tố chất thân thể tăng lên gấp ba, cũng nắm giữ ‘trảm thần chi lực’ ở trình độ yếu!

Chương 311: Chém giết

Tại thời điểm Sở Hi Thanh vừa chém đầu Đổng Hóa Cập xuống, Linh Nhãn đang thăm dò từ bên ngoài trăm trượng vô thức tiến lên một bước.

Hắn đang đứng ở trên mái hiên, suýt nữa bị đạp hút một cước, ngã từ nóc nhà ba tầng xuống dưới.

Ánh mắt Linh Nhãn tràn đầy khó tin: “Thế mà tên này lại giết Đổng Hóa Cập. . .”

Xuyên Tâm Kiếm – Lý Nha cũng là sắc mặt ngưng trọng, hắn thả đôi tay đang khoanh trước ngực xuống.

“Công nhận là rất lợi hại!”

Trong mắt Lý Nha hiện lên một vệt tán thưởng: “Thiên phú huyết mạch của hắn rất không tầm thường. Nhưng điều làm Lý mỗ bội phục lại là sự can đảm của người này. Dưới tình huống này mà hắn còn không nghĩ đến chuyện chạy trốn, mà còn cố gắng tìm cách giết ngược đối thủ, có thể nói là cực kỳ can đảm, Bạch Vân Trại đã không bao vây được. . .”

Linh Nhãn thấy thế thì hơi cau mày: “Lý huynh muốn đi nơi nào?”

Xuyên Tâm Kiếm – Lý Nha không hề trả lời, bóng người của hắn biến mất trong bóng tối.

Linh Nhãn cũng đã biết câu trả lời từ khi hắn mở miệng hỏi.

Nếu như Lý Nha tiếp tục ngồi yên không để ý, thì nói không chừng đám người Bạch Vân Trại sẽ bị Sở Hi Thanh giết sạch.

Mà bỏ qua tối hôm nay, Lý Nha muốn lấy tính mạng của Sở Hi Thanh là rất khó khăn.

Sức chiến đấu của kẻ này, tuyệt đối không thể coi là bát phẩm hạ bình thường.

Mà sau này, kẻ này sẽ càng cẩn thận hơn khi đi ra ngoài.

Vị cao thủ che mặt đột nhiên xuất hiện kia, cũng không phải là người mà Xuyên Tâm Kiếm – Lý Nha có thể đối phó.

Mà bây giờ thì Bạch Vân Trại vẫn có ưu thế. Chỉ cần Lý Nha ra tay chặn lại, khiến cho Sở Hi Thanh không thể phát huy tốc độ và khoái đao của hắn, thì người này chắc chắn phải chết!

Sở Hi Thanh không biết nguy hiểm đang đến gần, hắn đột nhiên rút thanh kiếm hán tám mặt ở trước ngực ra, sau đó hít một hơi khí lạnh vì cơn đau nhức ở vết thương.

Thật ra thì đây là hành vi cực kỳ nguy hiểm, tuy rằng thanh kiếm hán tám mặt này làm cho hắn bị trọng thương, nhưng cũng che lấp vết thương của hắn, phòng ngừa hắn mất máu.

Nhưng một khi rút kiếm ra, máu của Sở Hi Thanh nhất thời tuôn ra như suối.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh đã có chuẩn bị từ trước.

Hắn vung thanh kiếm hán tám mặt kia lên, vừa hay chặn đứng thanh trọng kiếm của Phí Lễ Thanh.

Hành động này khiến cho vết thương ở trước ngực của hắn càng nứt toác ra, máu tuôn ra nhiều hơn.

Sở Hi Thanh lại mượn sức mạnh khổng lồ của đối phương, bóng người tung bay ra ngoài mấy trượng, bỏ rơi Phí Lễ Thanh một lần nữa.

Đồng thời Sở Hi Thanh lại cười ha ha, nói một tiếng ‘sảng khoái’!

Lúc này, hắn vừa chạy nhanh vừa dùng vải để băng bó vết thương.

Điều may mắn chính là, lúc nãy hắn khống chế được, không để kiếm của Đổng Hóa Cập chém vào tim phổi của mình, mà chỉ vẻn vẹn làm trầy lá phổi bên trái của hắn.

Lúc này, tác dụng của hai viên đan dược chữa thương mà hắn ăn từ trước đã xuất hiện, thể chất Thuần Dương tam giai cũng nhanh chóng cầm máu cho vết thương của hắn.

Tuy rằng phương diện khôi phục của Thuần Dương không mạnh bằng Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của Sở Vân Vân.

Nhưng cũng làm cho khí huyết của cơ thể ốm yếu này mạnh mẽ hơn, chân nguyên và sức mạnh cuồn cuộn không dứt, sức chịu đựng rất cao.

Thân hình của Sở Hi Thanh vẫn nhanh như chớp, hắn định bỏ qua Phí Lễ Thanh, tập trung vào đám lâu la của Bạch Vân Trại trước.

Thực lực của Phí Lễ Thanh khá mạnh, mặc kệ là tu vị, sức mạnh hay là tốc độ thì đều vượt qua Đổng Hóa Cập một đoạn.

Trước khi quyết chiến với Phí Lễ Thanh, hắn nhất định phải diệt sạch tất cả quấy rầy.

Sau khi chém Đổng Hóa Cập xong, dáng người của Sở Hi Thanh càng thong dong hơn.

Tuy rằng hắn đang trọng thương, nhưng sức chiến đấu lại không giảm chút nào.

Táng Thiên Chi Vũ để tố chất thân thể của hắn không giảm mà còn tăng, có thể nói là càng mạnh mẽ hơn.

Lúc này, một bước của Sở Hi Thanh có thể lướt dài đến năm trượng, mang theo vô số tàn ảnh, bỏ rơi Phí Lễ Thanh là một chuyện dễ như trở bàn tay, thanh đao Kinh Lôi trong tay hắn lại chém đám đạo tặc chung quanh người như thái rau gọt dưa.

Bắt đầu từ khi Sở Hi Thanh xông ra khỏi tửu lâu đến bây giờ, tất cả chỉ mới vẻn vẹn hơn hai trăm cái hô hấp, nhưng đạo tặc Bạch Vân Trại chết trong tay hắn đã không ít hơn sáu mươi người!

Cộng thêm số lượng ban đầu, thì đã có hơn trăm người chết trong tay hắn.

Lúc này, tất cả mọi người đều đang hồi hộp và sợ hãi.

Bọn họ bao vây truy đuổi mà không có bất cứ tác dụng gì, tất cả mọi người lại bị Sở Hi Thanh tùy ý chém giết tàn sát giống như những cái cọc gỗ.

Lúc này, đã có một số người trực tiếp bỏ binh khí xuống, trốn vào mấy con hẻm nhỏ ở chung quanh.

Khóe môi của Sở Hi Thanh cũng hơi cong lên.

Hắn bắt đầu từng bước từng bước giảm tốc độ giết chóc của mình lại.

Chương 312: Chém giết (2)

Sở Hi Thanh tạm thời không cần lo về tính mạng, mà một khi hắn giết sạch đám đạo tặc Bạch Vân Trại này, thì rất có thể là tộc binh của Thượng Quan gia sẽ tham gia.

Mà lúc này, tuy rằng hắn đang chạy nhanh, nhưng bởi vì đoạn giết chóc này quá ung dung, cho nên thể lực của Sở Hi Thanh cũng không tiêu hao nhiều, trái lại còn đang từ từ khôi phục, vết thương cũng đang từng bước chuyển biến tốt hơn.

Vì thế, thời gian quyết chiến với Phí Lễ Thanh là càng chậm càng tốt.

Tuy nhiên, ngay khi Sở Hi Thanh xẹt qua một cái ngõ nhỏ, một thanh kiếm bé nhỏ màu đen đâm ra từ một ngã rẽ, một kiếm này cực kỳ đột ngột.

Một kiếm này hoàn toàn vượt qua dự liệu của hắn, nó tựa như một con rắn độc đang trốn trong góc, chờ đợi thời cơ này.

Thái Thượng Thông Thần của Sở Hi Thanh cũng chỉ có cảm ứng được trước nửa bước, nên hắn vẫn không kịp chuẩn bị.

Sở Hi Thanh vội vàng vung thanh đao Kinh Lôi lên, may mắn chặn được một kiếm đâm về phía cổ họng của mình kia, có thể nói là như thế ngàn cân treo sợi tóc.

Một kiếm bé nhỏ sắc bén kia còn đâm thủng thân đao Kinh Linh của hắn, mũi kiếm còn ẩn giấu kiếm khí.

Nếu như không phải Sở Hi Thanh phản ứng kịp, bóng người lập tức lùi về sau mấy trượng, thì hắn đã bị một kiếm này chọc thủng cổ họng.

Nhưng cổ của hắn vẫn bị kiếm khí kia cắt một đường, xuất hiện một vệt máu.

Đúng lúc này, Phí Lễ Thanh lắc mình mà đến, chặn đứng phía sau Sở Hi Thanh.

Hắn nhẹ nhàng nhìn bóng người thon gầy che mặt, đội nón rộng vành ở phía đầu kia của con hẻm, sau đó ánh mắt lại rơi vào thanh kiếm bé nhỏ ở trong tay của người này.

Sau đó, hai mắt Phí Lễ Thanh sáng ngời: “Xuyên Tâm Kiếm – Lý Nha?”

Trên mặt của hắn hiện ra vẻ vui mừng.

Hắn không ngờ vị sát thủ kim bài của Sát Sinh Lâu này sẽ ra tay ngăn cản Sở Hi Thanh.

“Nói nhảm ít thôi!”

Lý Nha thì lại tựa cười mà như không cười, ánh mắt của hắn vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh.

Mũi kiếm của hắn chỉ về phía Sở Hi Thanh ở xa, nơi mũi kiếm còn có kiếm khí đang phun ra nuốt vào, phong tỏa tất cả con đường bỏ chạy của Sở Hi Thanh.

Kiếm ý mạnh mẽ của Lý Nha lại hóa thành một ít canh kim chi lực, bắt đầu va chạm với đao ý hóa hình ở sau lưng Sở Hi Thanh, làm cho con hẻm này nổi gió.

“Phí huynh, ngươi và ta nên giải quyết tên nhãi này sớm một chút, người này có thiên phú bất phàm, lại cực kỳ can đảm và thông minh, không làm thịt hắn thì ta không thể an tâm được.”

“Rất hợp ý ta!” Hai mắt Phí Lễ Thanh lạnh như băng, cương lực vờn quanh thanh trọng giản trong tay hắn: “Ta sẽ đánh chính diện, Lý huynh ngươi tìm cơ hội lấy mạng của hắn.”

Sắc mặt Sở Hi Thanh vẫn tự nhiên như không, sau đó lại âm thầm tự giễu.

Thật ra thì hôm nay hắn muốn sử dụng sức mạnh của bản thân mình để giải quyết trận nguy cơ trước mắt này.

Nhưng bây giờ xem ra, thực lực của hắn vẫn còn hơi yếu một chút, cuối cùng vẫn phải sử dụng sức mạnh từ bên ngoài để giải quyết trận chiến này.

Sở Hi Thanh ngưng thần nhìn vào màn hình huỳnh quang hư ảo ở trong tầm mắt, mở võ đạo bảo khố ra.

Hắn lựa chọn thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 11 tuổi (bản chính thức), sau đó dứt khoát dùng 10 điểm võ đạo để đổi.

Trong khoảnh khắc này, trái tim của Sở Hi Thanh đập kịch liệt, khí huyết trong cơ thể dâng trào, thể lực toàn thân lập tức khôi phục như lúc mạnh nhất.

---Ngươi gặp kẻ địch mạnh mẽ, kích hoạt trạng thái Thần Chi Thương, chân nguyên, sức mạnh, tốc độ, linh hoạt, lực bộc phát, lực kháng đả kích đều tăng lên chín phần mười dựa theo trụ cột vốn cố, cũng khiến tất cả võ ý tăng lên một cấp. Chân nguyên của bản thân có hiệu quả phá pháp thuật ở trình độ cao đẳng, có thể quấy rầy và phá diệt tất cả lực lượng pháp thuật trên thế gian!

---Ngươi bị trọng thương, kích hoạt Táng Thiên Chi Vũ giai đoạn thứ ba, tố chất thân thể tăng gấp bốn lần, cũng nắm giữ ‘Trảm Thần chi lực’ ở trình độ yếu!

Lúc này, con ngươi của Sở Hi Thanh đã biến thành màu tím, mái tóc tài đã thoát khỏi sự trói buộc, không gió tự bay.

Khoảnh khắc này, rốt cuộc thì Sở Hi Thanh cũng cảm nhận được sức chiến đấu mạnh nhất của Tần Mộc Ca năm 11 tuổi.

Xuyên Tâm Kiếm – Lý Nha vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh, cho nên hắn là người đầu tiên phát hiện tình trạng khác thường kia.

Sau khi hắn nhìn thấy con ngươi của Sở Hi Thanh biến hóa màu sắc, còn cả mái tóc không gió tự bay kia, thì lập tức nhíu chặt lông mày.

Mấu chốt không phải là hình tượng của Sở Hi Thanh biến hóa, mà là cương lực đang sinh sôi bên ngoài cơ thể Sở Hi Thanh, còn cả đao ý đột nhiên tăng mạnh của người này.

Lúc trước, Lý Nha còn có thể cân sức cân tài với Sở Hi Thanh.

Dù là người này mượn địch ý và sát ý của hơn ngàn tộc binh Thượng Quan gia và đạo tặc Bạch Vân Trại, kéo đao ý lên mấy cấp độ, nhưng

Lý Nha chỉ kém hơn đối phương một tia.

Nhưng mà thời điểm này, kiếm ý hóa hình của Lý Nha lại bắt đầu tan rã và tán loạn dưới sự trùng kích của con cự thú đầu rồng thân sài kia.

Người này. . . xảy ra chuyện gì vậy?

Chương 313: Chém giết (3)

Con ngươi Lý Nha hơi co lại, ánh mắt có hơi ngơ ngác.

Chẳng lẽ đến thời điểm này rồi mà Sở Hi Thanh vẫn còn che giấu thực lực?

Hay là hắn đột phá trong chiến đấu, khiến cho người này trở nên mạnh hơn?

Sắc mặt Phí Lễ Thanh cũng bắt đầu âm trầm xuống một lần nữa.

Đao ý của Sở Hi Thanh đang mạnh lên, cũng đang trùng kích nguyên thần của hắn.

Nó giống như một thanh đao vô cùng sắc bén đang chém vào đầu óc của hắn, khiến cho não của hắn đau đớn.

“Tạp chủng, hôm nay lão tử không chém ngươi thành muôn mảnh, thì khó tiêu mối hận trong lòng ta.”

Trong mắt Phí Lễ Thanh hiện lên vẻ tàn khốc, hắn đột nhiên đạp chân xuống đất, vung trọng giản lên, thân hình bắn thẳng về phía Sở Hi Thanh như một đầu trâu điên.

Đao ý của người này lại mạnh hơn thì thế nào? Trước khi tiến vào ngũ phẩm để võ ý dung hợp, thì đám võ tu bọn họ đều dựa vào đao kiếm trong tay và võ nghệ trên người để nói chuyện.

Mà ngay khi sự chú ý của Sở Hi Thanh bị Phí Lễ Thanh ở phía sau hấp dẫn.

Thì bóng người của Xuyên Tâm Kiếm – Lý Nha cũng đang lao về phía trước.

Toàn thân hắn giống như một con rắn độc đang ẩn núp trong bụi cỏ, vô thanh vô tức tiến lại gần con mồi.

Lý Nha ý thức được, có lẽ đây không phải là cơ hội tốt nhất để ra tay.

Nhưng mà hắn không thể trơ mắt nhìn khí thế của Sở Hi Thanh tiếp tục tăng lên, bằng không thì bọn họ sẽ chết!

Sở Hi Thanh thì lại giống như hoàn toàn không chú ý đến bóng người của Lý Nha, hai mắt hắn hờ hững nhìn về phía Phí Lễ Thanh ở phía sau, đồng thời múa đao chém.

Khi đao và giản của hai ngươi va chạm, thì trong mắt Phí Lễ Thanh nhất thời hiện lên một tia vui mừng.

“Ngu xuẩn!”

Cái tên này lại ngu đến mức dùng một thanh Nhạn linh đao đã tổn hại để gắng gượng chống đỡ trọng giản của hắn.

Lại ngu đến mức lấy tu vị bát phẩm để đối kháng chính diện với một thất phẩm hạ như hắn.

Nhưng mà chỉ vẻn vẹn một chớp mắt tiếp theo, nụ cười trên mặt Phí Lễ Thanh đã biến mất tăm.

Hắn phát hiện sức mạnh của mình đang bị đối phương phản ngược trở về, Nhạn linh đao trong tay Sở Hi Thanh lại xoắn một cái, liền khiến cho cánh tay của hắn không chống đỡ nổi, trọng giản cũng tuột khỏi tay mà bay ra.

“Đây là đao pháp gì?”

Con ngươi Phí Lễ Thanh trợn trừng lên, ánh mắt hiện lên vẻ không dám tin tưởng.

“Là Truy Phong đao pháp? Không thể nào?”

Hắn nghĩ mãi cũng không hiểu vừa rồi là chuyện gì xảy ra, hắn chỉ biết đối phương đã sử dụng một thức trong Truy Phong đao pháp.

Nhưng vì sao sức mạnh của mình lại bị đối phương bắn ngược trở về?

Mà ngay khi trong đầu của hắn xuất hiện cái ý nghĩ này, một đạo ánh sáng trắng sắc bén đã xẹt qua cổ của hắn.

Truy Phong đao pháp đứng thẳng tại chỗ không nhúc nhích, nửa cái hô hấp sau, đầu của hắn mới bị suối máu từ trong cổ đẩy ra ngoài.

Sau khi Sở Hi Thanh múa đao, thì lại tiện tay vung đao cản một kiếm từ phía sau của Lý Nha.

Lý Nha đã tung một chiêu toàn lực, không giữ lại một chút nào.

Nhưng Sở Hi Thanh lại dễ dàng gạt bỏ một kiểm của hắn, thần thái còn ung dung nhãn nhã, thong dong không vội.

Sau khi Xuyên Tâm Kiếm – Lý Nha đánh một đòn không trúng, cả người đều chấn kinh như con thỏ, vội vàng trượt về phía sau.

“Ý võ dung hợp, Nhai Tí đao ý!”

Sắc mặt Lý Nha đã trắng bệch như tờ giấy, hắn dùng toàn lực để thoát khỏi Sở Hi Thanh.

Tuy nhiên, thân hình của Sở Hi Thanh vẫn truy kích về phía hắn như hình với bóng.

Hắn bước một bước dài sáu trượng, tốc độ nhanh như sấm chớp, vượt xa Lý Nha đang lùi về sau.

Sở Hi Thanh vung thanh Nhạn linh đao lên, trên thân đao của cuồng phong quấn quanh, lôi điện tích tụ, khí thế khiếp người. Đao ý thì lại nhảy vào nguyên thần của Lý Nha, bắt đầu đấu đá lung tung ở trong đầu của hắn.

Kẻ này. . . hắn chỉ là một bát phẩm, tại sao lại có thể mạnh như vậy?

Trong mắt Lý Nha hiện lên một vẻ cực kỳ không cam lòng, trong miệng thì lại gầm lên, giận dữ mắng to: “Người Bạch Vân Trại đã chết hết rồi sao? Chẳng lẽ Thượng Quan gia các ngươi còn muốn đứng nhìn? Nếu hôm nay lão tử chết ở chỗ này, ai sẽ cõng nồi cho Thượng Quan gia các ngươi? Các ngươi không liên thủ với ta, hôm nay phải chết bao nhiêu người mới giết chết được kẻ này?”

Hắn đang nói với bốn tên võ tu thất phẩm đang ẩn núp ở chung quanh.

Trước khi Lý Nha hiện thân, thì hắn đã nhận ra bọn họ đến.

Lý Nha suy đoán bốn người này, nhất định là gia tướng của Thượng Quan gia. Là do đạo tặc của Bạch Vân Trại sắp bị Sở Hi Thanh giết cho chạy tán loạn, không thể không chạy đến hiện trường ở Tri Vị Cư, bất cứ lúc nào cũng có thể nhúng tay tham gia.

Quả nhiên, ngay sau khi hắn nói xong, bỗng nhiên có một bóng người đỏ thắm xông ra từ trong một gian nhà bên cạnh.

Người này mặc một bộ áo giáp màu đỏ, trong tay cầm một cây trường thương, hắn tấn công bóng người của Sở Hi Thanh từ phía sau.

Chương 314: Chém giết (4)

Sở Hi Thanh lại tạm thời mặc kệ bóng người ở phía sau lưng này, thân hình của hắn đột nhiên tăng tốc, dường như giống như một ảo ảnh mà xuất hiện ở trước người Lý Nha.

“. . .Cái thằng con hoang. . .”

Lý Nha muốn rách cả mí mắt, thanh kiếm đen nhánh trong tay hắn đột nhiên đâm thẳng về phía trước.

“Chết đi cho ta!”

Một kiếm này là một kiếm mạnh nhất của hắn!

Ánh kiếm đang đâm thẳng về phía trước kia, tựa như có thể đâm thủng tất cả!

Lý Nha không ngờ một nhiệm vụ ám sát bình thường, một đối thủ có tu vị bát phẩm hạ mà lại để hắn rơi vào nguy hiểm đến mức này.

Tuy nhiên, tên này muốn hắn chết thì không đơn giản như vậy!

Sở Hi Thanh lạnh lùng nhìn tình cảnh này, nhưng lại thờ ơ không động lòng.

Mãi cho đến khi kiếm của Lý Nha chỉ cách trán của hắn một tấc, thì hắn vẫn không thèm chớp mắt.

Mà trước khi thanh kiếm đen nhánh này đâm vào trán của hắn, thì một ánh đao màu trắng mang theo phong lôi đã gọt một nửa đầu của Lý Nha, máu và vô số thứ trăng trắng bay tung tóe.

Đây là thức rút đao của Truy Phong đao pháp, Không Huyệt Lai Phong!

Cùng là một chiêu thức, nhưng tốc độ xuất thủ của Tần Mộc Ca lại nhanh hơn Sở Hi Thanh gần bảy phần mười!

Mà lúc này, giáo sĩ đỏ thắm kia đã truy kích đến phía sau hắn. Thanh trường thương màu đả thẳng kia đâm thẳng về phía đầu của Sở Hi

Thanh.

Người ngày giận dữ hét lên, tiếng như sấm rền: “Nhận lấy cái chết!”

Sở Hi Thanh mặt không biến sắc, thân hình bỗng nhiên nghiêng qua một bên, tránh thoát khỏi một thương kia, đồng thời ánh đao của hắn lại lóe lên.

Cực Chiêu – Phong Chi Ngân!

Ầm!

Thanh trường thương kia sướt qua cánh tay phải của Sở Hi Thanh, kéo thêm một tảng máu thịt lớn ở bên vai của Sở Hi Thanh.

Nhưng đao của Sở Hi Thanh cũng cực kỳ chính xác mà phá tan cổ họng của kẻ này, không chỉ chém vào động mạch và khí quản của hắn, mà còn phá luôn cả xương cổ của kẻ này.

Mà cùng lúc đó, lại có một đôi phác đao chém thẳng về phía hắn từ phía sau.

“Thượng Quan Triệt!” Giọng nói của người này giận dữ, lại tràn ngập đau đớn, đôi phác đao kia cũng mang theo vẻ giận dữ và cuồng loạn: “Càn rỡ!”

Sở Hi Thanh múa đao đón đỡ, hắn dùng Nhai Tí đao ý để bắn ngược sức mạnh của người này, sau đó thuận thế xoay một cái, làm cho song đao của kẻ này tuột khỏi tay.

Tuy nhiên, ngay khi Sở Hi Thanh chuẩn bị múa đao chém đầu người này xuống, thì lông mày hắn hơi cau lại.

Chỉ vì hai bên trái phái của hắn xuất hiện hai khí thế càng mạnh mẽ hơn. Cả hai đều tấn công về phía hắn với khí thể như hổ dữ.

Mi mắt Sở Hi Thanh hơi nhếch lên, mượn sức mạnh của đối thủ để trượt lùi về phía sau mười trượng, sau đó lại bay lượn như một con chim yến lên đỉnh một tòa nhà gạch xanh ở phía sau.

Lúc này, hiệu quả của thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 11 tuổi (bản chính thức) cũng đã biến mất.

Ba vị cao thủ thất phẩm trước mặt Sở Hi Thanh cũng không dám truy kích, bọn họ đều đứng trong con hẻm, dùng ánh mắt cực kỳ kiêng kị để nhìn Sở Hi Thanh đang đứng trên mái nhà.

Khí thế của song phong bắt đầu hình thành thế giằng co.

Cho đến giờ phút này, nam tử mặc áo đỏ kia mới ngã ầm ầm xuống đất.

Lúc này, bên ngoài hơn trăm trượng, Ngô Mị Nương nắm chặt lan can, ánh mắt hiện lên vẻ khó tin.

“Chuyện gì xảy ra? Vừa có chuyện gì xảy ra?”

Trận chiến vừa rồi của đám người Sở Hi Thanh phát sinh trong một con hẻm nhỏ. Tầm mắt của Ngô Mị Nương bị che khuất, khó có thể quan sát rõ ràng.

Vấn đề bây giờ là, Sở Hi Thanh đang đứng yên không nhúc nhích trên nóc nhà.

Xuyên Tâm Kiếm – Lý Nha đâu? Phí Lễ Thanh đâu? Bọn họ ở đầu rồi? Vì sao không tiếp tục truy sát Sở Hi Thanh?

“Hai người kia có thể đã chết trong tay Sở Hi Thanh.”

Đổng Lâm Sơn cũng không thể nhìn thấy tình hình chiến đấu bên trong con hẻm kia, nhưng hắn phát hiện đám đạo tặc Bạch Vân Trại nhảy vào con hẻm kia xong, tất cả đều kinh hoàng, chật vật và vội vã quay người chạy đi, có thể nói là sợ mất mật, không dám tiếp tục bao vây Sở Hi Thanh.

Đổng Lâm Sơn suy đoán đám người này đã nhìn thấy gì đó ở trong con hẻm kia. Là thi thể của mấy người Xuyên Tâm Kiếm – Lý Nha và Phí Lễ Thanh?

Đổng Lâm Sơn nghĩ đến khả năng này, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Khi Sở Hi Thanh chém giết Xuyên Tâm Kiếm – Lý Nha và Phí Lễ Thanh, tin tức cũng truyền đến Túy Hoa Lâu ở phía nam Cổ Thị tập.

Thượng Quan Thần Hạo đang ở chỗ này, hắn đang thu hài cốt cho Thượng Quan Long Tiển.

Thi thể của Thượng Quan Long Tiển đã bị đốt thành tro bụi, hắn chỉ có thể lấy một ít tro vụi ở hiện trường, sau đó dùng quần áo của Thượng Quan Long Tiển để làm một cái áo quan.

Còn về phần Sở Hi Thanh. . . từ đầu đến cuối Thượng Quan Thần Hạo đều không thèm quan tâm.

Thượng Quan Nguyên bố trí rất chặt chẽ và rất cẩn thận.

Sở Hi Thanh chỉ là một bát phẩm hạ, làm sao có thể trốn thoát khỏi thiên la địa võng đó chứ.

Tuy nhiên, hết lần này đến lần khác lại có bất ngờ xảy ra.

Chương 315: Dương Viêm Thần Nhãn

Khi Thượng Quan Thần Hạo đang dâng hương cho con trai mình, Thượng Quan Nguyên đi đến và quỳ xuống với sắc mặt trắng bệch.

“Gia chủ, Phí Lễ Thanh và Đổng Hóa Cập của Bạch Vân Trại, cùng với Xuyên Tâm Kiếm – Lý Nha của Sát Sinh Lâu, và Thượng Quan Triệt nhà chúng ta. . . tất cả đều đã chết.”

Sắc mặt Thượng Quan Thần Hạo hờ hững, hắn cắm ba que hương vào trong cái lư hương bằng đồng, sau đó mới quay người lại.

“Bọn họ chết trong tay kẻ nào?”

“Sở Hi Thanh!”

Hai mắt Thượng Quan Nguyên cũng hiện lên vẻ khó tin.

Tuy nhiên, đây là tin tức được truyền về từ bên Tri Vị Cư, là tin phù của một vị gia tướng của Thượng Quan gia.

“Sở Hi Thanh giết Đổng Hóa Cập trước, sau đó lại giết ba người Phí Lễ Thanh ở trong một con hẻm nhỏ, toàn bộ quá trình không đến 120 cái hô hấp.”

Thượng Quan Thần Hạo cau chặt lông mày, hắn liếc mắt nhìn về phía phương hướng Tri Vị Cư, cuối cùng nhảy lên bay đi giống như một con chim lớn.

Hắn càng là ngự không mà đi, hai tay mở ra, tựa như một con chim diều hâu bay lượn trong bầu trời đêm, nhắm thẳng Tri Vị Cư mà đi.

Sở Tuyên Tiết cũng đang ở chỗ này, hắn cũng cảm thấy rất tò mò.

Quận Tú Thủy có võ phong yếu kém này lại sinh ra một thiếu niên anh kiệt như vậy sao? Lấy tu vị bát phẩm, liên tục chém bốn vị cao thủ cấp độ thất phẩm hạ.

Hơn nữa, người này còn cùng họ với hắn, đều là họ Sở.

Sở Tuyên Tiết đột nhiên muốn đi xem một chút, xem xem đây là nhân vật thế nào?

Bóng người của hắn cũng bay lên mà đi, ngự không đón gió, theo sát sau lưng Thượng Quan Thần Hạo.

“Thượng Quan huynh chuẩn bị đích thân ra tay?”

Sở Tuyên Tiết đi sau một bước, nhưng đã đuổi kịp Thượng Quan Thần Hạo, sóng vai mà đi với hắn.

Thần sắc hắn hững hờ, nhắc nhở: “Có điều, ta nghe nói võ quán Chính Dương rất coi trọng kẻ này, hắn lại có quan hệ thân thiết với Thiết Kỳ Bang và Lâm Hải Chu thị. Nếu nhà các ngươi trực tiếp ra tay giết hắn, vậy chỉ sợ sẽ trở thành cái đích để mọi người nhắm đến.”

Thượng Quan Thần Hạo nghe thấy thế lại cười gằn không nói, những thế lực mà Sở Tuyên Tiết vừa nói, Thượng Quan gia bọn họ đắc tội thì đã sao? Thượng Quan gia phải sợ sao?

Thật ra thì thiếu niên này có thể lấy tu vị bát phẩm hạ chém giết vài tên thất phẩm, tiềm lực và thiên phú rất mạnh, làm cho Thượng Quan Thần Hạo kiêng kỵ.

Loại người có thiên phú trác tuyệt và tiền đồ rộng lớn này, nếu như không thể nhân lúc người này còn chưa có thành tựu để chém giết, vậy ngày sau sẽ mang lại vô cùng vô tận phiền phức cho Thượng Quan gia bọn họ.

Nếu như đã kết thù, vậy thì không cần phải cố kỵ cái gì cả.

Thượng Quan gia không chỉ trực tiếp tham gia, mà hắn còn sẽ đích thân ra tay lấy mạng của Sở Hi Thanh!

Sở Tuyên Tiết cũng đoán được suy nghĩ của Thượng Quan Thần Hạo, hắn khẽ mình cười, lại âm thầm cảm thấy tiếc hận thay cho thiếu niên họ Sở kia.

Người này vốn có tiền đồ rộng lớn, nhưng hôm nay lại chết ở chỗ này.

Lúc này, ánh mắt của hắn đã có thể nhìn thấy Tri Vị Cư, cũng nhìn thấy thiếu niên áo trắng nhuốm máu, lại đón gió đứng thẳng đang quay lưng về phía hắn.

Tuy nhiên, ngay khi Sở Tuyên Tiết chuẩn bị bay về phía Tri Vị Cư, thì con ngươi của hắn hơi co lại, ánh mắt lóe lên nhìn về phía một người ở phía dưới.

Thân hình của hắn bỗng nhiên rơi xuống, rơi vào nóc của một tòa tửu lâu cao đến năm tầng.

Có một người đang đứng trên mái hiên của tòa tửu lâu này, hắn khoảng tầm hơn sáu mươi tuổi, mặc một bộ áo xanh, thân hình to lớn mạnh mẽ, nhưng lưng hơi gù.

Ông lão này có một mái tóc xám xõa tung sau gáy, ngũ quan kỳ vĩ, mà lại chỉ có một mắt phải. Con mắt con lại đóng chặt, lõm sâu vào bên trong.

Vẻ mặt Sở Tuyên Tiết lại khá nghiêm nghị: “Dương Viêm Thần Nhãn – Húc Nhật Đông!”

Ông lão lưng gù quay người nhìn lại, chỉ cảm thấy hơi buồn cười: “Ta còn tưởng là ai chứ? Bên trong Cổ Thị tập này lại có một cao thủ cấp bậc tứ phẩm hạ xuất hiện, hóa ra là con chó con lòng lang dạ sói nhà ngươi. Cũng trùng hợp thật, không ngờ chỉ mới hai tháng mà ta và ngươi lại gặp mặt nhau ở chỗ này.”

Sở Tuyên Tiết là tướng quân của cấm quân, mà hai tháng trước bọn họ đã lên kế hoạch đánh giết đại phó tổng quản Bành Cẩm, khi đó Húc Nhật Đông từng giao thủ với người này.

Sau đó, ông lão lưng gù lại nghĩ đến một chuyện: “Hiểu rồi, ngươi đến đây là vì tộc đệ, Thiên hộ sở Cẩm y vệ quận Lâm Hải Sở Chính Dương.”

Sở Tuyên Tiết nghe thấy lời này thì vẻ mặt hơi động, ánh mắt càng ác liệt hơn: “Vị tộc đệ kia của ta chết trong tay ngươi?”

Húc Nhật Đông sững sờ một chút, sau đó lại cười khinh thường: “Ngươi cảm thấy như vậy, thì ta cũng không có vấn đề gì.”

Lúc này, con mắt trái đang đóng của hắn bỗng nhiên lại hơi hé ra.

Cái con mắt khô quắt và hõm sâu này lại bắt đầu phong phú lên, khi Húc Nhật Đông mở mắt, bên trong lại hiện ra một luồng hào quang giống như mặt trời.

Chương 316: Dương Viêm Thần Nhãn (2)

Sắc mặt Húc Nhật Đông lạnh lẽo, sát ý dâng trào: “Nếu như ngươi xuất hiện trước mặt Húc mỗ, vậy thì đừng hòng trở về kinh thành!”

Trong mắt trái của hắn lại lộ ra một luồng chùm sáng màu đỏ thẫm, có thể đốt cháy tất cả.

Bóng người của Sở Tuyên Tiết nhanh chóng lấp lóe, lại hoàn toàn không thể tránh khỏi chùm sáng kia truy kích.

Quần áo trên người hắn bắt đầu bị thiêu đốt.

Sở Tuyên Tiết bị ép phải sử dụng kiếm phong để chặn, nhưng chỉ trong nháy mắt mà thân kiếm đã trở nên nóng rực phỏng tay.

Sở Tuyên Tiết lại không hoảng hốt chút nào, trong mắt hắn hiện lên một tia lăng lệ.

Có một cái hộp màu đen trượt xuống từ ống tay áo bên trái của hắn.

Dưới ý chí của hắn, cái hộp sắt này nhanh chóng phân giải thành vô số mảnh nhỏ, rồi bắt đầu bao bọc lấy cánh tay của Sở Tuyên Tiết.

Một chớp mắt tiếp theo, Sở Tuyên Tiết bỗng nhiên lắc mình về phía trước, thế mà lại có thể chống lại Dương Viêm của Húc Nhật Đông, còn đánh về phía mặt Húc Nhật Đông.

Bóng người Húc Nhật Đông trượt về sau, nhẹ nhàng rơi xuống một mái nhà khác, mà nóc nhà của tòa tửu lâu kia đã bị hất tung, toàn bộ thân lầu đều bị đóng băng, đông cứng.

Sở Tuyên Tiết đứng ở trên đám băng, lạnh lùng nhìn Húc Nhật Đông: “Húc Nhật Đông, ngươi cho rằng hôm nay vẫn là hai tháng trước sao? Hôm nay Sở mỗ sẽ bắt người về quy án, cũng đòi công đạo cho cửu đệ của ta.”

Nếu như là hai tháng trước, thì đúng là hắn không phải đối thủ của Dương Viêm Thần Nhãn – Húc Nhật Đông. Nhưng bây giờ, hắn đã có sức mạnh để đứng ngang hàng với người này!

“Bắt ta về quy án? Cũng không sợ chém gió ta quá gãy lưỡi.”

Húc Nhật Đông khinh thường, sau đó lại nhìn về phía cái quyền sáo bằng sắt ở trên tay của Sở Tuyên Tiết, sau đó ‘chà chà’ hai tiếng: “Kiến Nguyên Đế thực sự rất yêu thương và coi trọng ngươi nha. Thế là lại giao Huyền Minh Chi Thủ của Bành Cẩm cho ngươi. Nhưng mà ta nghe nói, Sở gia các ngươi đến giờ vẫn chưa thể luyện hóa hai cái chí bảo kia. . .”

Giọng nói của Húc Nhật Đông bỗng nhiên lại im bặm.

Sở Tuyên Tiết đã tấn công về phía Húc Nhật Đông, phía sau hắn bỗng nhiên hiện ra hình ảnh của một con Huyền Minh cực lớn, quy xà quấn quanh, giương nanh múa vuốt, khí lạnh vô tận lập tức bao trùm bốn phương tám hướng.

Sở Tuyên Tiết đã cảm ứng được vị Dương Viêm Thần Nhãn – Húc Nhật Đông ở trước mắt này đang bị trọng thương, hôm nay hiển nhiên là cơ hội tốt nhất để giết chết người này!

. . .

Sở Hi Thanh đứng ở trên nóc nhà, hắn một tay cầm đao, một tay băng bó cho vai phải của mình.

Trường thương của tên nam tử giáp đỏ kia đã kéo theo một mảng máu thịt của hắn, làm hắn bị thương nặng.

Vì thế nên giờ phút này, cánh tay này của hắn đã không còn bao nhiêu sức lực.

May mắn chính là, Tần Mộc Ca có thiên phú Nhật Nguyệt Kinh Thiên Chi Thủ, trái phải cân đối, nên tay trái và tay phải cũng không khác nhau.

Sau khi Sở Hi Thanh đổi tấm thẻ này thì sức chiến đấu không giảm xuống bao nhiêu.

Tuy nhiên, bây giờ toàn thân hắn đều đau nhức, vết thương trước ngực, vết thương trên đùi và trên vai phải, tất cả đều đau rát.

Càng phiền phức hơn là trạng thái Táng Thiên Chi Vũ đã lên đến cực hạn.

Tuy rằng trạng thái này mang đến cho hắn sức mạnh mạnh mẽ, nhưng cũng làm tổn thương bắp thịt và gân mô, xương cốt kinh mạch toàn thân của hắn.

Chân nguyên toàn thân cũng tiêu hao rất nhiều.

Lúc trước có thiên phú Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của Tần Mộc Ca chống đỡ, nên Sở Hi Thanh còn không cảm thấy gì.

Khi đó chân nguyên của hắn vẫn luôn khôi phục vào mọi lúc, những vết thương nhỏ bé trong cơ thể cũng khôi phục rất nhanh.

Mà khi hiệu quả của thẻ nhân vật biến mất, hắn lại có cảm giác toàn thân đều đau nhức giống như bị lăng trì, hơn nữa chân nguyên trong kinh mạch của tứ chi đều khô cạn.

Trên mặt Sở Hi Thanh lại không thay đổi chút nào, hắn nhìn về phía ba vị võ tu thất phẩm đang từ từ tiếp cận kia.

Cùng lúc đó, còn có bốn hơi thở ở phía xa xa đang nhanh chóng chạy về phía bên này.

Đó cũng là bốn vị võ tu cấp độ thất phẩm!

Nội tình của Thượng Quan gia ở quận Tú Thủy, thật sự làm cho người ta trố mắt ngoác mồm.

Trong lòng Sở Hi Thanh biết không thể kéo dài hơn nữa.

Ba người trước mắt này không nóng lòng ra tay, một là vì kiêng kỵ sức chiến đấu của hắn, hai là đang chờ đồng bạn của mình chạy đến.

Tuyệt đối không thể để bọn họ có cơ hội bao vây cả trước lẫn sau. . .

Sở Hi Thanh băng bó vết thương của mình xong, lại đổi tấm thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 11 tuổi (bản chính thức) lần nữa.

Lúc này, hai mắt của hắn lại biến thành màu tím lần nữa, mái tóc cũng bắt đầu không gió tự bay.

Một chớp mắt tiếp theo, tay trái của Sở Hi Thanh cầm đao, bóng người lao nhanh như chớp giật, xông về phía người đứng giữa trong ba người trước mặt.

Chương 317: Khổ luyện ngoại công

Người này hẳn là dùng công phu quyền cước, hắn mặc một bộ trọng giáp màu đỏ thẫm bao trùm toàn thân, tất cả cơ thể đều được bao trùm chặt chẽ, chỉ để lộ một cặp mắt.

Hai tay hắn thì mang một đôi bao tay bằng kim loại có gai sắt, toàn thân màu vàng óng.

Sở Hi Thanh đoán rằng quyền pháp của kẻ này rất mạnh, đủ để chống lại đao kiếm.

Tuy nhiên, một tấc ngắn một tấc hiểm, một tấc dài một tấc mạnh. Đây chính là đạo lý bên dưới tứ phẩm.

Trước mặt Tần Mộc Ca, kẻ này không có tư cách lấy quyền kháng đao! Cũng là kẻ dễ giết nhất ở trong ba vị võ tu thất phẩm này.

Hai người bên cạnh cũng hiểu ý định của Sở Hi Thanh, cả hai đều tất giận không nhịn nổi.

“Làm càn!”

“Cút về!”

Bọn họ một người cầm song đao trong tay, một người dùng mâu, cả hai phối hợp, trái phải đan xen, tựa như một đôi kéo đang muốn cắn giết Sở Hi Thanh.

Vị võ tu mang quyền sáo màu vàng óng kia thì lại cười gằn một tiếng.

Cái thằng nhãi ranh này tìm nhầm người rồi!

Hắn không tránh không né, một đôi nắm đấm múa phong lôi, tựa như một đôi búa lớn nện thẳng vào ngực của Sở Hi Thanh.

Quyền thế này hùng vĩ mà cương mãnh, đủ để đánh nát sắt thép!

Mắt Sở Hi Thanh hơi híp lại, chú ý đến cương lực màu đỏ thẫm ở quanh thân kẻ này.

Là ngoại công!

Sở Hi Thanh cũng không né không tránh, đao trên tay trái lại nổi lên lôi đình lóng lánh như mây trên không trung.

Hắn đem thanh Nhạn linh đao Kinh Lôi chém vào đôi quyền sáo màu vàng óng kia, trước khi đôi tay này có thể đánh vào ngực của hắn, sau đó lại bổ về phía cổ của người này.

Cực Chiêu – Phong Chi Ngân!

Vị võ tu tu luyện ngoại công này đầu tiên là cười gằn.

Hắn mặc trọng giáp trên người, lại có khổ luyện ngoại công tại người.

Binh khí trong tay Sở Hi Thanh chỉ là một thanh binh khí thất phẩm tàn tạ, há có thể dễ dàng phá tan hắn?

Nhưng mà một chớp mắt tiếp theo, vị võ tu tu luyện ngoại công này đột nhiên hiện lên vẻ không thể tin nổi.

Nhạn linh đao của Sở Hi Thanh đã phá tan cương khí hộ thể của hắn như là bẻ cành khô, sau đó mạnh mẽ phá tan giáp ở cổ của hắn, không chỉ chém nát khí quản của hắn, mà cũng chém nát cả xương cổ của hắn.

Sở Hi Thanh không thèm nháy mắt một cái, hắn không cảm thấy bất ngờ chút nào.

Hiện giờ, hắn vẫn đang nằm trong trạng thái Táng Thiên Chi Vũ giai đoạn thứ ba, nắm giữ ‘Trảm thần chi lực’ ở trình độ yếu.

Giờ phút này, hắn còn có thể chém cả lực lượng của thần linh, huống chi là cương lực hộ thể của một tên võ tu thất phẩm?

Sau khi võ tu tu luyện ngoại công gãy xương cổ, hắn đã không thể khống chế thân thể, toàn thân vẫn lao về phía trước theo quán tính.

Thân hình Sở Hi Thanh hơi chùng xuống, rồi nghiêng qua một bên, né tránh quyền phong của vị võ tu kia.

Sau đó, hắn lại coi thân thể của kẻ này là tấm khiên, chống đỡ phác đao và trường mâu của hai vị võ tu thất phẩm bên cạnh.

Ánh mắt Sở Hi Thanh lạnh lùng, hắn nhìn chằm chằm vào vị võ tu sử dụng đôi phác đao kia.

Vừa rồi, suýt nữa thì hắn có thể chém chết kẻ này.

Nhưng bây giờ đưa kẻ ngày xuống Hoàng Tuyền thì cũng chưa muộn!

Nhưng ngay khi đao trong tay của Sở Hi Thanh sắp sửa chém ra, thần sắc hắn hơi động, nhìn về phía đỉnh đầu của mình.

Lúc này, một bóng người trung niên mặc áo hoa, khoảng tầm bốn mươi tuổi, tay cầm trường kiếm, ngự khí trên không, cương lực rơi xuống như cầu vồng.

Tại trong mắt Sở Hi Thanh, người này giống như một ngôi sao băng to lớn đang nhanh chóng rơi xuống, nhất định phải đè bẹp, nghiền nát hắn mới thôi!

Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh cực lực chống lại, nhưng lại bắt đầu từng bước từng bước tan rã dưới khí thế như núi của người này!

“Gia chủ!”

Hai vị võ tu thất phẩm ở bên cạnh lại vô cùng vui mừng.

Người trung niên mặc áo hoa lao xuống từ trên không trung, chính là gia chủ Thượng Quan Thần Hạo của bọn họ.

Hai người đều tự hiểu lấy mình, nếu như không phải Thượng Quan Thần Hạo chạy đến, thì hai người bọn họ sẽ bị Sở Hi Thanh tiêu diệt từng bộ phận, chém giết từng người một!

Không biết là Sở Hi Thanh có bị ảnh hưởng bởi thẻ nhân vật Tần Mộc Ca hay không, mắt hắn không cảm xúc mà nhìn lên trời, ánh mắt còn rất hờ hững.

Mình phải chết ở chỗ này sao?

Tâm tình của hắn lại bình tĩnh đến kỳ lạ, không rung động một chút nào.

Lúc này, Lục Loạn Ly ở ngoài ba mươi trượng nhìn thấy tình cảnh này thì con ngươi co rụt lại, trái tim cũng nhảy lên đến cổ họng.

Thất khiếu của nàng bỗng nhiên có máu tươi tràn ra, trường đao trong tay thì đột nhiên xuất hiện một vòng sáng bảy màu giống như cầu vồng.

Vòng sáng này vờn quanh thân đao, dường như nó bỏ qua không gian và thời gian, một đao chém thẳng vào đầu của nhị đương gia Lạc Lương của Bạch Vân Trại! Sau đó lại một đao đánh bay trường thương của Chu Dị!

Tiếp đó, bóng người Lục Loạn Ly lao nhanh như chớp, nàng dùng tất cả sức lực để chạy như bay về phía Sở Hi Thanh.

Nhưng khoảng cách ba mươi trượng ngắn ngủi này, lại tựa như lạch trời, mặc kệ Lục Loạn Ly cố gắng và nỗ lực thế nào, đều không thể đi đến bên người Sở Hi Thanh.

Chương 318: Thiết Cuồng Nhân

Ngay khi ánh mắt Lục Loạn Ly hiện lên vẻ tuyệt vọng, ánh mắt của Sở Hi Thanh lại vẫn bình tĩnh như thường, thì bỗng nhiên có một tiếng cười sang sảng xuất hiện ở trong bầu trời đêm: “Thượng Quan Thần Hạo, ngươi thật không biết xấu hổ, đường đường là cao thủ có tụ vị ngũ phẩm thượng, thế mà lại ra tay với một vãn bối có tu vị bát phẩm, ngươi không sợ trở thành trò cười cho người trong giang hồ sao?”

Lúc này, một bóng người cao lớn nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Sở Hi Thanh, một tay của hắn chống trời, va chạm ầm ầm với trọng kiếm trong tay Thượng Quan Thần Hạo.

Khoảnh khắc này, khu vực chung quanh Tri Vị Cư lập tức run rẩy như động đất, như núi chuyển đất sập.

Tất cả mặt đất trong phạm vi năm mươi trượng chung quanh, đều bị một kiếm của Thượng Quan Thần Hạo làm cho lún xuống một trượng ba thước!

Nhưng mà khu vực mặt đất ở dưới chân bóng người cao lớn kia lại không những không bị lún xuống, trái lại còn nâng cao nửa thước.

Hai mắt Thượng Quan Thần Hạo co lại, rơi vào một mảnh phế tích của phòng ốc ở cách đó không xa.

Hắn nhìn chằm chằm vào bóng người cao lớn kia, giọng nói thì lạnh lẽo như băng, phun ra ba chữ: “Thiết Cuồng Nhân!”

Bóng người cao lớn sừng sững như tháp sắt đứng ở phía trước Sở Hi Thanh, chính là Kỳ chủ Thiết Kỳ Bang, Thiết Huyết Phù Đồ - Thiết Cuồng Nhân!

Thiết Cuồng Nhân không để ý đến Thượng Quan Thần Hạo, hắn quay đầu liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh, sau đó vỗ một cái lên bờ vai trái vẫn còn lành lặn của Sở Hi Thanh, mở miệng tán thưởng: “Hảo hán tử! Hơn 100 cái thi thể quanh đây đều là do ngươi giết? Chà chà, máu nhuộm cả con đường nha! Khi ta chạy trên đường, còn nghĩ rằng sẽ không gặp được ngươi, không ngờ tên nhóc nhà người còn có thể chống đỡ đến khi Thượng Quan Thần Hạo phải đích thân ra tay với ngươi. Hơn ba trăm đạo tặc của Bạch Vân Trại, còn còn có nhiều gia tướng thất phẩm của Thượng Quan gia, thế mà lại không thể làm gì ngươi.”

Sở Hi Thanh bị vỗ một cái, cả người run lên vì đau đớn kịch liệt, nhưng mặt hắn lại không đổi sắc, vẻ mặt trang trọng và nghiêm túc, ôm quyền về phía Thiết Cuồng Nhân: “Tiểu chất đa tạ Thiết kỳ chủ đến cứu viện, tiểu chất vô cùng cảm kích!”

Đây mới thực là ơn cứu mạng.

Hôm nay, nếu như Thiết Cuồng Nhân đến chậm hơn một chút, vậy hồn của hắn sẽ quy cửu tuyền.

Lúc này, Lục Loạn Ly cũng thả lỏng hơn, bóng người của nàng rơi vào một mái hiên.

Sau đó, miệng và mũi của nàng liên tục có máu tươi tràn ra.

Đây là cái giá phải trả khi sử dụng bí pháp, lục phủ ngũ tạng của nàng đang bị phản phệ.

Lục Loạn Ly lập tức vừa dùng đan dược, vừa điều trị kinh mạch trong cơ thể mình.

Lúc này, vẻ mặt nàng lại hơi động, thiên phú thị lực siêu tuyệt giúp nàng nhìn thấy một bóng người ở bến tàu xa xa.

Đó là một thiếu nữ mặc áo bào đen.

Sở Vân Vân?

Lục Loạn Ly hơi kinh ngạc, tại sao Sở tiểu muội lại ở đây?

Còn nữa, đêm hôm khuya khoắt này không có đò ngang, Sở Vân Vân qua sông bằng cách nào?

Sau đó, Lục Loạn Ly cũng không quan tâm mấy thứ này nữa, nàng ngăn chặn máu trong miệng mũi, sau đó chuyển sự chú ý lên người Thượng Quan Thần Hạo.

Nguy cơ ngày hôm nay vẫn còn chưa giải quyết xong.

Tu vị và sức chiến đấu của Thượng Quan Thần Hạo đủ để chống lại Thiết Cuồng Nhân chưa mặc trọng giáp.

Nơi này còn có 1500 tộc binh của Thượng Quan gia, trong đó có ít nhất hai mươi vị cao thủ có tu vị thất phẩm trở lên.

Bên ngoài còn có ba ngàn tướng sĩ của Thiên Bình Quân, cũng là trợ lực của Thượng Quan gia.

Lúc này, Sở Hi Thanh vẫn còn chưa thể chuyển nguy thành an.

Vẻ mặt Thiết Cuồng Nhân lẫm liệt, hắn ngửa đầu nhìn Thượng Quan Thần Hạo đang ở trên nóc nhà một chút, lập tức cảm thấy khó chịu mà đạp xuống mặt đất: “Xuống đây đi.”

Khoảnh khắc này, tòa lầu gỗ ở dưới chân Thượng Quan Thần Hạo bỗng nhiên sụp đổ.

Thượng Quan Thần Hạo cười gằn một tiếng, định đổi sang một chỗ khác.

Nhưng hắn lại phát hiện ra, toàn bộ phòng ốc trong phạm vi trăm trượng quay đầu đều đã sụp đổ.

Thượng Quan Thần Hạo hơi cau mày, dứt khoát ngự không mà đứng, đứng ở cao hai trượng trên không trung.

Thiết Cuồng Nhân lại ‘xì’ một tiếng, nở nụ cười xem thường.

Vị gia chủ Thượng Quan gia này chết vẫn sĩ diện, tình nguyện tiêu hao một lượng lớn chân nguyên cũng phải đứng trên không trung mà không chịu đi xuống, vậy thì hắn cũng hết cách rồi.

“Thượng Quan Thần Hạo!” Thiết Cuồng Nhân chắp tay sau lưng, thân thể cũng bắt đầu lơ lửng giữa không trung.

Thật ra thì hành vi này rất ngu xuẩn, nhưng Thiết Cuồng Nhân hắn chính là không thích ngửa đầu nói chuyện với người khác.

Sau khi trôi nổi lên hai trượng, ánh mắt Thiết Cuồng Nhân lạnh như băng, nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Thần Hạo: “Ngươi thật to gan, dám ra tay với tiểu Sở! Ngươi không biết đứa nhỏ này là người Thiết Kỳ Bang ta che chở sao? Làm sao, Thượng Quan gia các ngươi xem kịch đến mức nghiện, không chịu được nên muốn tham gia, muốn khai chiến với Thiết Kỳ Bang ta?”

Chương 319: Người đông thế mạnh

“Khai chiến thì lại làm sao?” Ánh mắt Thượng Quan Thần Hạo lạnh nhạt, không cảm xúc: “Thiết Cuồng Nhân, ngươi chạy đến đây một mình, lại không mặc chiến giáp Phù Đồ, thì có năng lực gì? Ta khuyên ngươi đừng tốn sức, ngươi không bảo vệ được hắn, tối nay hắn chắc chắn phải chết!”

Ngay ở dưới chân hắn, một đám tộc binh võ trang đầy đủ của Thượng Quan gia bắt đầu xuất hiện.

Bọn họ ăn mặc trọng giáp có phù văn lưu chuyển, tay cầm Bách luyện ma văn đao, hoặc là nắm hắc thiết trường mâu, bắt đầu vây kín chỗ này từ bốn phương tám hướng.

Có 400 người trong đó đều đang cầm trọng nỗ quân dụng ở trong tay.

Chỉ so sánh trang bị, thì còn tinh nhuệ hơn cả quân biên phòng của Đại Ninh.

Mí mắt Thượng Quan Thần Hạo hơi nhếch lên, trong con ngươi lộ ra một tia điên cuồng: “Hôm nay, dù hơn ngàn gia tướng và tộc binh của Thượng Quan gia ta chết sạch! Thì ra cũng phải để hắn chết ở chỗ này!”

Thiết Cuồng Nhân không khỏi cười to: “Vậy thì hôm nay ta cũng muốn đánh cược với ngươi một lần, dù cho toàn bộ người của Thượng Quan gia các ngươi chết ở chỗ này, thì ngươi cũng không động được đến một cọng tóc của hắn.”

Hắn nói câu này xong, liền nhìn về phía bóng đêm bao phủ của Cổ Thị tập: “Ngụy Lai, ngươi chuẩn bị lật lọng, lại muốn trở thành kẻ địch của Thiết Kỳ Bang ta sao? Đường Đường là Ngụy đại tướng quân, cũng muốn trở thành tiểu nhân lật lọng?”

Trong bóng đêm lập tức truyền ra một tiếng quát tháo: “Đánh rắm! Ngụy mỗ nói chuyện là nhất ngôn cửu đỉnh! Thiên Bình Quân ta chỉ được Thượng Quan gia chủ mời đến tìm kiếm và truy bắt hung thủ giết chết Thượng Quan Long Tiễn. Tất cả những chuyện còn lại đều không liên quan đến Thiên Bình Quân, cũng không liên quan đến Ngụy mỗ.”

Trong cuộc chiến của Thiết Kỳ Bang và Long gia ở mấy tháng trước. Vì để cho thuộc hạ dưới tay bình yên rút lui, hắn đã chính miệng đáp ứng Thiết Cuồng Nhân, sau này sẽ không tham gia vào tranh đấu trong quận Tú Thủy nữa.

Thiết Cuồng Nhân nghe vậy thì cười to: “Như vậy thì tốt!”

Sau đó hắn quay người, cúi đầu nhìn về phía Sở Hi Thanh: “Tiểu Sở, ngươi có biết vì sao đám danh gia vọng tộc của quận Tú Thủy này lại kiêng kị Thiết Kỳ Bang ta như vậy không?”

Sở Hi Thanh cau mà, ôm quyền tò mò hỏi: “Tiểu chất không biết! Kính xin Thiết kỳ chủ giải thích cho.”

Thiết Cuồng Nhân nghe vậy thì lắc đầu: “Ngươi gọi Thiết Tiếu Sinh là Thiết thúc, làm sao lại xa lạ với ta như vậy? A, hai cái Thiết thúc thì không hay cho lắm, sau này gọi ta là Cuồng thúc đi.”

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn chung quanh.

Đám tộc binh và gia tướng của Thượng Quan gia đã đang kết trận, bốn năm trọng nỗ quân dụng ở phía xa xa cũng đang chĩa thẳng vào bọn họ.

Nhưng hắn thấy Thiết Cuồng Nhân hoàn toàn không để ý, coi như là không thấy.

Khóe môi Sở Hi Thanh giật giật, vẫn rất ngoan ngoãn kêu lên: “Cuồng thúc.”

“Vậy mới đúng chứ!”

Thiết Cuồng Nhân cười đắc ý, hắn vươn người một cái, cương lực toàn thân lan tràn ra đến hơn mấy trượng, cũng bao bọc Sở Hi Thanh vào trong đó.

Ánh mắt Thiết Cuồng Nhân kiệt ngạo, bễ nghễ bất kham mà nhìn Thượng Quan Thần Hạo và cả 1500 tên tộc binh và gia tướng của Thượng Quan gia: “Nếu như ngươi chịu gọi một tiếng thúc này, vậy hôm nay dù thế nào đi nữa, Thiết mỗ cũng sẽ không để ngươi bị đám Thượng Quan gia ngu xuẩn này làm tổn thương đến một cọng tóc. Các huynh đệ trên sông, châm lửa cho ta!”

Khoảnh khắc này, trên mặt sông phía xa xa, bỗng nhiên xuất hiện vô số bó đuốc.

Đến tận giờ phút này, tất cả mọi người nơi này mới phát hiện ra, trên mặt sông Thần Tú ở ngoài trăm trượng kia, đã có hơn hai trăm chiếc thuyền ba tầng và xà lan đáy bằng.

Mấy ngàn bó đuốc kéo dài trên mặt sông giống như một con rồng, còn chiếu sáng toàn bộ mặt sông.

Vô số thanh niên trai tráng thân thể cao to cầm binh khí trong tay, tất cả đều đằng đằng sát khí mà đứng ở bên mép thuyền.

Tuy rằng bọn họ không mặc giáp trụ, nhưng nhân số lại cực kỳ nhiều.

Sở Hi Thanh phóng tầm mắt nhìn qua, phát hiện những thanh niên trai tráng này phải lên đến hơn sáu ngàn người là ít!

Trên thuyền còn có mấy trăm cái trọng nỗ quân dụng, tất cả đều nhắm thẳng vào đám tộc binh của Thượng Quan gia.

Trong đó có ít nhất hai mươi cái bát tí trọng nỗ, tất cả dây cung đều kéo căng, mũi tên thô to như cánh tay trẻ con ở trên đó thì đang lấp lóe hàn quang.

“Đám thế gia vọng tộc này kiêng kị Thiết Kỳ Bang ta như vậy, là bởi vì Thiết Kỳ Bang chúng ta người đông thế mạnh.”

Thiết Cuồng Nhân cười một tiếng, ánh mắt hiện lên vẻ trào phúng: “Tuy rằng Thiết Kỳ Bang ta chỉ có bốn ngàn bang chúng, nhưng tất cả người chèo thuyền, cu li, thậm chí rất nhiều tàu buôn ở thượng hạ du quận Tú Thủy này đều được Thiết Kỳ Bang ta che chở, cũng là huynh đệ của Thiết Kỳ Bang ba. Chỉ cần một tiếng, bốn phương tám hướng sẽ đến cứu viện.”

“Hôm nay, tuy rằng Thiết mỗ đến đây một mình, nhưng lại có thể tụ tập hơn vạn đại quân. Thượng Quan Thần Hạo ngươi muốn khai chiến với ta, vậy thì chiến đi! Hôm nay ta không mặc chiến giáp Thiết Phù Đồ, để xem ngươi chết hay là ta sống?”

Khoảnh khắc này, sắc mặt Thượng Quan Thần Hạo đã hơi trắng bệch, tay cầm kiếm đã nổi đầy gân xanh.

Chương 320: Lui binh

Vẻ mặt Thượng Quan Thần Hạo lạnh lùng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh, rất lâu mà vẫn không tỏ thái độ.

Bầu không khí trong phạm vi trăm trượng quanh Tri Vị Cư đã đọng lại.

Chung quanh cũng là một vùng yên tĩnh như chết, có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Tộc binh của Thượng Quan gia đều thở hổn hển, nắm chặt binh khí ở trong tay.

Đám thanh niên trai tráng ở trên mặt sông kia cũng hơi sốt sắng.

Nhưng đúng lúc này, thượng hạ du lại có càng nhiều thuyền tụ tập về nơi này, từng chiếc từng chiếc hòa vào trong đội tàu. Chỉ trong vòng một trăm cái hô hấp ngắn ngủi, lại tăng thêm mười hai chiếc thuyền lớn.

Phương hướng bến tàu cũng có một đám cu li và người kéo thuyền bắt đầu tụ tập. Nhân số của bọn họ đạt đến khoảng ba ngàn người, mỗi người đều cầm binh khí.

Điều này khiến cho đám thanh niên trai tráng ở trên mặt sông đều can đảm lên, khí thế dâng trào, sĩ khí như cầu vồng.

Thần thái của Thiết Cuồng Nhân lại vẫn cứ thong dong tự nhiên như cũ.

Ý trào phúng trong mắt hắn lại càng nồng đậm hơn.

Thời gian kéo dài càng lâu, phần thắng của hắn càng lớn hơn, Thượng Quan gia càng không dám lựa chọn khai chiến.

“Thế nào?” Thiết Cuồng Nhân liếc mắt nhìn về phía 1500 tộc binh của Thượng Quan gia: “Ta nhắc nhở Thượng Quan gia chủ một câu, bảy chiếc chiến thuyền và 1200 bang chúng, cộng thêm chiến giáp Thiết Phù Đồ của Thiết mỗ đang ở ngoài mươi lăm dặm. Nếu như Thượng Quan gia các ngươi không ra tay thì sẽ không có phần thắng nữa đâu.”

Lồng ngực Thượng Quan Thần Hạo phập phồng, hai hàm răng đã cắn chặt vào nhau, tựa như muốn cắn nát cả răng.

Sau đó, hắn thở dài một hơi, chuẩn bị mở miệng nói chuyện, bỗng nhiên có một bóng người từ phương xa chạy đến.

“Dừng tay!”

Tiếng nói này chất phác lại bá đạo, truyền bá vài chục dặm trên mặt sông mà vẫn như tiếng sét đánh: “Các ngươi tụ chúng gây sự ở đây, còn sử dụng vũ khí quân đội, đây là muốn tạo phản sao?”

Theo tiếng nói này, một nam tử mặc chiến giáp màu đen bay ngang qua mặt sông mà đến, rồi rơi xuống trên bãi phế tích của Tri Vị Cư.

Thượng Quan Thần Hạo nhẹ nhàng liếc mắt một cái, chỉ thấy người kia mặt đỏ như táo, ngũ quan lập thể tựa như điêu khắc.

Người này chính là quận úy của bản quận, chấp chưởng tất cả binh linh và võ giáp ở trong quận, quận úy Thẩm Chu.

Tuy nhiên, phía sau lưng hắn còn có hai người, chính là Lôi Nguyên và Diệp Tri Thu được Thẩm Chu mời đến phủ uống rượu.

Đến giờ phút này, hiển nhiên là hai người bọn họ cũng biết bữa tiệc rượu này hôm nay là có người cố tình dụ bọn họ ra khỏi võ quán Chính Dương.

Lúc này, sắc mặt bọn họ đều vô cùng khó coi, ánh mắt nhìn về phía Thượng Quan Thần Hạo cũng cực kỳ âm lãnh và tức giận.

Sau khi Thẩm Chu xuất hiện, đầu tiên hắn răn dạy Thượng Quan Thần Hạo: “Thượng Quan gia chủ, bản quan cho phép tộc binh của ngươi tiến vào Cổ Thị tập là để ngươi điều tra hung thủ sát hại Thượng Quan Long Tiển, chứ không phải để ngươi tụ tập đánh nhau bằng binh khí ở đây, tụ chúng gây sự, ngươi còn đặt bản quan vào mắt?”

Sau đó, hắn lại quay sang Thiết Cuồng Nhân, sắc mặt vẫn âm trầm và lạnh lùng: “Thiết kỳ chủ, có chuyện gì mà không thể thương lượng? Cần gì phải ồn ào náo động lớn như vậy? Thẩm mỗ biết ngươi làm như vậy là vì bảo vệ thiếu niên anh kiệt họ Sở này. Nhưng những người không biết, thì quá nửa là tưởng ngươi chuẩn bị tạo phản đây.”

Thiết Cuồng Nhân liếc mắt nhìn hắn, sau đó lại cười một tiếng: “Sao đám quan lại các ngươi cứ thích chụp cái mũ tạo phản lên đầu người khác vậy nhỉ?”

Thần sắc hắn hờ hững, ánh mắt trào phúng: “Không phải Thiết mỗ nhất định phải làm như vậy, nhưng mà vị đối diện ta lại nói, dù cho tộc binh Thượng Quan gia của bọn họ chết sạch, thì cũng phải làm cho người của ta chết ở chỗ này, Thiết mỗ há có thể để cho hắn toại nguyện.”

Thượng Quan Thần Hạo không chờ Thiết Cuồng Nhân nói xong, liền thần sắc bình bĩnh nói: “Thu binh!”

Hắn nhét thanh Lưu Tinh trọng kiếm vào vỏ, đột nhiên phẩy tay áo một cái, quay người ngự không mà đi.

Hôm nay, hắn đã không còn bất cứ phần thắng nào, ở lại nơi này cũng chỉ là vô ích, mà còn mất mặt nữa.

“Đúng là tên nhát gan!” Thiết Cuồng Nhân không cảm thấy bất ngờ chút nào, hắn hơi nhướn mày lên: “Tuy nhiên, ngươi cứ đi như vậy sao? Thượng Quan gia chủ đánh tiểu Sở nhà ta trọng thương như vậy, mà không cho ta một câu trả lời sao?”

Thượng Quan Thần Hạo lười để ý đến, tiếp tục ngự không mà đi, bay về phía nam của Cổ Thị tập.

Thiết Cuồng Nhân thì lại cười gằn một tiếng: “Thiết mỗ muốn xây dựng một hương đường ở Cổ Thị tập, coi trọng ba cái cửa hàng, sáu nhà kho của Thượng Quan gia ngươi ở Cổ Thị tập, cộng thêm bến tàu trấn Hỏa Hà. Thượng Quan gia chủ không ngại chuẩn bị trước, chiều ngày mai Thiết mỗ sẽ phái người đi lấy.”

Thân hình Thượng Quan Thần Hạo hơi cứng lại, hắn hơi cau mày, sau đó tiếp tục bay đi như cũ.

Chương 321: Lui binh (2)

Lúc này, Lôi Nguyên cũng lạnh lùng mở miệng nói: “Thượng Quan gia chủ! Bắt đầu từ ngày mai, võ quán Chính Dương sẽ cự tuyệt tất cả đệ tử có quan hệ với Thượng Quan gia. Xin ngươi hãy triệu hồi tất cả tộc binh và tộc nhân của Thượng Quan gia ở trong võ quán Chính Dương trước ngày mai, miễn cho các hạ phải mất mặt.”

Hắn lại liếc mắt nhìn về phía Thẩm Chu: “Trước khi Thượng Quan gia cho võ quán Chính Dương ta một câu trả lời, tất cả các ngươi đều như vậy! Xin mời quận úy triệu hồi tất cả nhân viên. Ngoài ra, tất cả binh lính và tướng sĩ của quận Tú Thủy các ngươi, sau này sẽ không được sử dụng Thần Binh Viên và Huyết Nguyên Đồ Trụ của võ quán Chính Dương chúng ta.”

Thượng Quan Thần Hạo này biết rõ hắn rất coi trọng Sở Hi Thanh, nhưng vẫn dám ra tay với Sở Hi Thanh, quả thực là cực kỳ càn rỡ!

Hiện giờ, hắn còn hận luôn cả quận úy Thẩm Chu này.

Nếu nói Thẩm Chu không biết gì về trận phong ba ở Cổ Thị tập ngày hôm nay, thì Lôi Nguyên tuyệt đối không tin.

Tuy nhiên, hắn làm quán chủ của võ quán Chính Dương, nên không thể ra tay báo thù với Thượng Quan gia.

Nếu muốn báo thù mạnh mẽ hơn, thì vẫn phải hỏi Vô Tướng Thần

Tông trước.

Sắc mặt Thẩm Chu cũng tái xanh, thật ra thì hắn không hề biết chuyện của Sở Hi Thanh, kết quả lại dính cứt vào thân.

Nếu như Thượng Quan Thần Hạo thật sự có thể giết được Sở Hi Thanh, vậy thì chuyện hôm nay sẽ dễ giải quyết.

Một thiên tài đã chết, thì cũng chỉ là một bộ thi thể mà thôi.

Nhưng sau trận chiến ngày hôm nay, Lôi Nguyên sẽ càng coi trọng Sở Hi Thanh hơn.

Sự trả thù của võ quán Chính Dương, không thể nói là không gắt.

Thần Binh Viện của võ quán Chính Dương có thể để người ta dung luyện canh kim sát lực thượng đẳng. Mà Huyết Nguyên Trụ thì có thể giúp cho võ tu thức tỉnh thiên phú huyết mạch.

Đây biệt là Huyết Nguyên Đồ Trụ, nó cực kỳ quan trọng.

Con cháu bình dân bình thường là không có huyết mạch truyền thừa, không có linh dược để kích phát, chỉ có thể thông qua Huyết Nguyên Đồ Trụ do các thế lực lớn nắm giữ, để giải phóng ấn trong huyết mạch, thức tỉnh thiên phú của tô tiên Nhân tộc và Bàn Cổ để lại.

Thứ này chỉ có đệ tử chân truyền của võ quán Chính Dương mới có thể tiếp xúc, nhưng hàng năm vẫn cho quận 40 cái danh ngạch.

Rất nhiều binh lính có tu vị bát phẩm, đều phải dựa vào Huyết Nguyên Đồ Trụ của võ quán Chính Dương để thức tỉnh thiên phú huyết mạch.

Nếu như võ quán Chính Dương cấm binh lính trong quận sử dụng Huyết Nguyên Đồ Trụ, vậy thì Thẩm Chu hắn không biết ăn nói thế nào với thuộc hạ.

Thượng Quan Thần Hạo ở trên không trung cũng nhíu chặt lông mày, sắc mặt âm trầm.

Hắn quay đầu nhìn Lôi Nguyên một chút, giống như là không ngờ người này sẽ dứt khoát như vậy!

Huyết Nguyên Đồ Trụ của võ quán Chính Dương, nó không chỉ quan trọng với binh lính trong quận, mà cũng quan trọng với Thượng Quan gia bọn họ.

Thượng Quan gia cũng có một cái Huyết Nguyên Đồ Trụ, nhưng nó không đủ để cung cấp có mấy ngàn tộc binh.

Vì thế, hàng năm Thượng Quan gia đều sẽ đưa một ít đệ tử xuất sắc vào trong võ quán Chính Dương, một mặt là mưu cầu đệ tử chân truyền, thẩm thấu vào Vô Tướng Thần Tông, một mặt khác là mượn Huyết Nguyên Đồ Trụ của võ quán Chính Dương để thức tỉnh thiên phú huyết mạch.

Lúc này, Lôi Nguyên lại cười lạnh lùng hơn, hắn lạnh nhạt mở miệng nói với Thượng Quan Thần Hạo: “Không chỉ võ quán Chính Dương, mà sau ngày hôm nay, Lôi mỗ sẽ hiệu triệu tất cả bảy mươi chín tòa võ quán dưới trướng Vô Tướng Thần Tông, Vô Thượng Huyền Tông và Nam Thiên Môn ở trong cảnh nội Đông Châu, tất cả đều từ chối nhận con cháu của Thượng Quan gia. Thượng Quan gia chủ, xin mời tự lo.”

Những tông phái mà hắn nhắc đến, đều là minh hữu của Vô Tướng Thần Tông.

Hai tay của Thượng Quan Thần Hạo siết chặt, sau đó vẫn ngự không mà đi, rời xa nơi này.

Nếu như Lôi Nguyên có thể làm như vậy thật, vậy thì việc này sẽ đả kích không nhỏ đến Thượng Quan gia.

Tuy nhiên, vào thời điểm này thì hắn có nói gì cũng vô dụng, chỉ có thể càng mất mặt xấu hổ hơn.

Lúc này, Diệp Tri Thu lại đi đến bên cạnh Sở Hi Thanh.

Ánh mắt nàng nhìn Sở Hi Thanh có hơi phức tạp.

Tên nhóc Sở Hi Thanh này, thời gian gần đây toàn mang lại kinh hãi cho nàng, nhưng mỗi lần đều có thể khiến cho nàng vui mừng.

“Ngươi thế nào rồi?”

Diệp Tri Thu còn chưa nói xong, chỉ thấy thân thể Sở Hi Thanh lui về phía sau rồi ngã chổng vó.

Thương thế trong thân thể hắn vẫn luôn chuyển biến xấu.

Lúc này, Thượng Quan Thần Hạo và tộc binh của Thượng Quan gia đã rời đi. Kẻ địch đã biến mất, trạng thái Táng Thiên Chi Vũ và Thần Chi Thương cũng biến mất theo.

Thể lực của Sở Hi Thanh nhất thời cạn sạch, không chống đỡ nổi.

May mắn là hắn vẫn còn ý thức, chứ không ngất ngỉu.

Lúc này, Diệp Tri Thu cũng đưa tay, ôm Sở Hi Thanh vào trong lòng.

Chương 322: Tư cách

Một khắc thời gian sau, Thiết Cuồng Nhân đứng trên bến tàu, đưa mắt nhìn hai người Lôi Nguyên và Diệp Tri Thu đưa Sở Hi Thanh lên một chiếc thuyền nhanh, vượt sông trở về bờ tây.

Dù sao thì Sở Hi Thanh cũng là đệ tử võ quán Chính Dương, hai người Lôi Nguyên đưa hắn trở về võ quán là danh chính ngôn thuận.

Hai vị này đều là sư trưởng của Sở Hi Thanh, tu vị cao thâm, sức chiến đấu mạnh mẽ, Thiết Cuồng Nhân giao Sở Hi Thanh cho bọn họ thì cũng thấy yên tâm.

Sau đó, Thiết Cuồng Nhân lại hơi đau đầu mà nhìn về phía đám phế tích ở sau lưng.

Bên này còn có một đống chuyện cần xử lý đây.

Thiết Cuồng Nhân dùng ngón tay xoa xoa huyệt thái dương của mình, thuận miệng dặn dò thuộc hạ: “Lại gọi thêm ít người đến đây, lục soát toàn bộ Cổ Thị tập, không buông tha cho bất cứ tên đạo tặc Bạch Vân Trại nào ở Cổ Thị tập!”

“Còn nữa, gọi thêm mấy người đi tìm kiếm ở bãi phế tích kia một chút! Đúng, chính là căn nhà ba tầng bị sụp kia, lúc nãy ta nghe thấy tiếng hít thở ở bên đó, chắc hẳn là dân chúng vô tội bị vạ lây.”

Tri Vị Cư nằm ở ngay bên cạnh bến tàu, đại đa số người ở chung quanh đầy đều là cu li và người kéo thuyền, hoặc thuyền công và người nhà của họ.

Sau khi trận chiến Tri Vị Cư bắt đầu, thì đại đa số người đều đã chạy khỏi nơi này.

Nhưng vẫn còn một ít người không thể bỏ chạy kịp, cuối cùng bị cuốn vào trong đó.

Đặc biệt là khu vực cách Tri Vị Cư 250 trượng, hai vị đại cao thủ tứ phẩm kia có lực phá hoại cực kỳ kinh khủng.

Dường như một người trong đó là Trung Vũ tướng quân Sở Tuyên

Tiết đến từ kinh thành, một người khác thì là trọng phạm bị triều đình truy nã, Dương Viêm Thần Nhãn – Húc Nhật Đông.

Hai người này đánh rất kịch liệt, nào là hàn băng, nào là liệt hỏa, đám phòng ốc ở chung quanh đều đã bị san bằng.

Rất nhiều người ở Cổ Thị tập đều bị bất ngờ không kịp chuẩn bị, bị cuốn vào trận chiến của hai người này, có người thì bị thương nặng, thậm chí đột tử tại chỗ cũng không phải số ít.

Cũng những phòng ốc bị sụp đổ này nữa, sau này chữa trị lại cũng là một chuyện rất phiền phức.

Thượng Quan gia và Bạch Vân Trại có thể phủi mông một cái rồi rời đi, nhưng Thiết Kỳ Bang lại không thể mặc kệ đám cu li kéo thuyền ở trong Cổ Thị tập được.

Thiết Cuồng Nhân híp mắt, lòng thầm nói phải thu tiền đốt chôn, tiền thuốc men, tiền sửa chữa nhà cửa của kẻ đầu têu là Thượng Quan gia mới được.

Việc này dễ làm, rất nhiều thế lực bị tổn thất trong trận chiến Cổ Thị tập này, hiển nhiên là bọn họ cũng tràn đầy oán khí với Thượng Quan gia.

Ngay khi Thiết Cuồng Nhân đang nghĩ xem nên làm gì để ép Thượng Quan gia nôn tiền bồi thường ra, thì Thiết Tiếu Sinh mặc thiết giáp bay xuống từ trên một chiếc thuyền lớn ở phương xa.

“Tình hình thế nào?”

Thiết Tiếu Sinh lăng không mấy cái, liền nhảy đến bên người Thiết Cuồng Nhân, hắn liếc mắt nhìn bốn phía chung quanh.

“Hi Thanh đâu? Hắn không sao chứ?”

“Trọng thương, suy yếu, nhưng không có nguy hiểm đến tính mạng, đã được Lôi Nguyên đưa về võ quán Chính Dương để chữa trị rồi.”

Thiết Cuồng Nhân lại chà chà hai tiếng: “Tên nhóc này rất khá! Hôm nay hắn chém hơn một trăm người của Bạch Vân Trại, cộng thêm năm tên thất phẩm. Nếu không phải Thượng Quan Thần Hạo đích thân ra tay, thì sẽ có càng nhiều người chết trong tay hắn. Sau tối hôm nay, Cổ Thị tập sẽ có thêm một truyền kỳ!”

Sau đó, hắn liếc mắt nhìn Thiết Tiếu Sinh một chút: “Tình hình chiến đấu bên chỗ ngươi thế nào? Long Hành đâu?”

“Chạy rồi!” Thiết Tiếu Sinh trợn tròn mắt: “Sau khi ngươi đi thì ta cố gắng trấn áp hắn, nhưng được cha hắn liều mạng cứu về bờ tây rồi. Tuy nhiên, ta vẫn chém được một kiếm lên lưng hắn, trên kiếm còn có độc. Tay của tên kia còn chưa khôi phục, giờ lại bị trọng thương ở lưng, có lẽ trong vòng nửa năm cũng không thể khôi phục như cũ.”

Thiết Cuồng Nhân nghe vậy thì hơi gật đầu.

Sau khi con rắn độc này trở về bờ tây thì sẽ có phiền phức. Nhưng mà nửa năm sau thì Thiết Kỳ Bang đã có đủ lực lượng để áp chế Long gia.

Lúc này, Thiết Tiếu Sinh lại nheo mắt lại, hắn nhìn Thiết Cuồng Nhân, trong mắt bao hàm lửa giận và bất mãn: “Nếu hôm nay ngươi triệu tập nhiều huynh đệ như vậy, thì vì sao không dứt khoát làm thịt tên Thượng Quan Thần Hạo kia luôn?”

“Chưa đến lúc!” Thiết Cuồng Nhân chắp tay sau lưng, bình thản nhìn những chiếc thuyền lớn và xà lan đang lục tục rời đi kia: “Những huynh đệ này không phải là bang chúng của Thiết Kỳ Bang. Tuy rằng bọn họ đều là thanh niên trai tráng, lại học được một ít võ nghệ, nhưng đều không am hiểu chiến trận, cũng chưa được huấn luyện.”

“Nếu như tối nay chiến đấu, thì không biết sẽ thương vong bao nhiêu người. Chúng ta cầm tiền bạc của bọn họ, nuôi dũng mấy ngàn bang chúng của bang phái, cuối cùng lại bắt bọn họ liều mạng vì huynh đệ chúng ta, ngươi nỡ lòng sao?”

Thiết Tiếu Sinh hơi cau mày lại, sau đó lại tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Lời nói của Thiết Cuồng Nhân rất có đạo lý.

Nếu hôm nay đánh nhau thật, tộc binh của Thượng Quan gia tất nhiên sẽ nằm lại ở Cổ Thị tập, nhưng đám cu li và chèo thuyền kia cũng sẽ thương vong cực kỳ nặng nề.

“Ngoài ra. . .” Thiết Cuồng Nhân nhìn tay của mình, cười tự phụ: “Chỉ sáu tháng nữa, là ta nhất định sẽ vào tứ phẩm, huynh trưởng ngươi cũng có hi vọng lên ngũ phẩm, đến khi đó giết người này giống như giết gà giết chó, huynh đệ chúng ta cần gì phải liều mạng?”

Tựa như hắn nhớ ra cái gì đó, ánh mắt hơi thương cảm: “Mạng người cũng không phải rau hẹ, có thể cắt một lứa lại cắt một lứa.

Người mà chết rồi, thì cũng không thể mọc lên được nữa.”

Chương 323: Tư cách (2)

Cùng lúc đó, trong một khu rừng tập ở phía bắc Cổ Thị tập.

Hai người Lục Loạn Ly và Húc Nhật Đông lặng lẽ gặp mặt nhau ở chỗ này.

Lục Loạn Ly nhìn Húc Nhật Đông với ánh mắt ngờ vực: “Đông thúc, không phải ngươi muốn đi Lâm Hải, mượn Thái Dương Thần Tuyền bên đó để dưỡng thương sao? Vì sao lại đến nơi này? Còn đánh nhau với Sở Tuyên Tiết kia rồi?”

“Bây giờ Kinh Tây Sở thị chính là chó săn của Kiến Nguyên Đế, ta đã gặp mặt hắn thì nào có đạo lý không đánh? Có điều, thằng nhãi ranh này lấy được Huyền Minh Chi Thủ của Bành Cẩm, sức chiến đấu tăng mạnh, sau khi ta bị thương thì không bắt được hắn.”

Húc Nhật Đông cười tự giễu, sau đó nhìn Lục Loạn Ly với ánh mắt chất chứa nhiều ý vị: “Cha ngươi nói ngươi bây giờ đang ở độ tuổi như nụ hoa mới nở, bảo ta để ý ngươi nhiều một chút, đừng để người không đáng tin cậy lừa đi.”

Khuôn mặt tươi cười của Lục Loạn Ly lập tức đỏ ửng như máu: “Đông thúc, ngươi đang nói linh tinh cái gì vậy?”

Húc Nhật Đông lại lắc đầu: “Nữ lớn lấy chồng, chính là chuyện bình thường, tiểu thư ngươi cần gì phải thẹn thùng?”

Sau đó, hắn phóng tầm mắt nhìn sông Thần Tú, nhìn qua tầng tầng hơi nước, lại nhìn thấy chiếc thuyền đang lao nhanh trên mặt sông kia: “Có điều, tên Sở Hi Thanh này cũng không tệ lắm. Tuy rằng thiên phú xem ngươi rất xa, nhưng lại dũng cảm kiên nghị, đầu óc cũng rất khá, quả thật là có tư cách làm con rể Lục gia chúng ta.”

“Con rể Lục gia cái gì?” Lục Loạn Ly càng thẹn thùng động lòng người hơn, nàng tức giận hừ một tiếng: “Đông thúc! Đó chỉ là bạn của ta, ngươi không biết gì thì đừng có mở miệng nói lung tung.”

Húc Nhật Đông lại âm thầm nở nụ cười.

Vì tên nhóc Sở Hi Thanh kia mà Lục Loạn Ly còn sử dụng loại võ học tiêu hao cực lớn như Đại Minh Vương Luân, vậy mà còn nói chỉ là bạn bè? Giữa nam và nữ, lại có bạn bè trai gái bình thường?

Tuy nhiên, Húc Nhật Đông đã nhận ra Lục Loạn Ly đang thẹn quá hóa giận, nếu mình nói thêm gì nữa, thì tiểu thư nhà mình sẽ trở mặt ngay.

Hắn đột nhiên đổi giọng, trong mắt ngậm lấy ý nhắc nhở: “Tiểu thư, tuy rằng Đại Minh Vương Luân có thần uy mênh mông, lực có thể đồ thần, là võ học có thể sánh ngang với Vạn Thần Kiếp của Thiết Sơn Tần thị, nhưng hao tổn và phản phệ của nó cũng cực lớn.”

“Tu vị của ngươi bây giờ vẫn chưa gánh vác được, trước khi thuật võ song tu tiến vào ngũ phẩm, chính thức ‘Linh võ hợp nhất’, nếu có thể không dùng thì đừng dùng, bằng không thì cơ thể ngươi sẽ có ám thương, rất khó chữa trị. Ngày sau cũng khó tiến vào nhất phẩm.”

trong lòng Lục Loạn Ly vẫn thấy hơi ngượng ngùng, nhưng lúc này đã giảm bớt vài phần, vẻ mặt nàng hơi bình tĩnh nói: “Ta hiểu nguy hại của Đại Minh Vương Luân hơn Đông thúc ngươi.”

Nhưng mà tình hình khi đó, nàng có thể không sử dụng sao?

Ngày hôm đó, người cứu tính mạng của nàng ở trong Hỏa Cốt Quật, nhất định là Sở Hi Thanh không thể nghi ngờ.

Lục Loạn Ly nhìn thấy rất rõ ràng, đao pháp và đao ý của Sở Hi Thanh đều rất giống với đặc thù lưu lại trên những thi thể kia, có thể nói là không sai chút nào!

Tuy nhiên, cái tên này ẩn giấu cũng quá sâu rồi!

Lúc này, điều Lục Loạn Ly muốn làm nhất, chính là chờ tên này dưỡng thương xong, sau đó lại tàn nhẫn mà đánh cho hắn một trận!

. . .

Trên thuyền nhanh, Sở Hi Thanh bỗng nhiên hắt hơi một cái.

Cái hắt xì này hơi động vào vết thương, làm cho hắn đau đến nhe răng nhếch miệng.

Sở Hi Thanh âm thầm kỳ quái, lòng thầm nghĩ rốt cuộc là ai đang nhắc đến mình?

Lẽ nào là đám người Thượng Quan gia nguyền rủa mình? Hay là Vân Vân, Loạn Ly?

Sau đó, Sở Hi Thanh liền thu hồi tinh thần, tập trung nhìn về phía bảng nhân vật trước mắt mình.

Một trận chiến ở Tri Vị Cư, đã có vô số pháo hoa nổ tung tóe ở trong tầm mắt của Sở Hi Thanh.

Thậm chí có lúc pháo hoa còn nổ kín màn mình, che đậy tầm mắt của hắn, làm cho hắn không thể không đóng cái đặc hiệu này lại.

Tuy nhiên, hắn vẫn không thể bỏ chút thời gian để nhìn kỹ, xem xem rốt cuộc mình có bao nhiêu điểm võ đạo.

Lúc này, màn hình huỳnh quang hư ảo trong mắt Sở Hi Thanh đã phóng to ra, con ngươi của hắn hơi co lại, mắt hiện ra ý vui mừng.

Danh vọng của hắn đã vọt lên bát phẩm thượng (siêu).

Số lượng điểm võ đạo thì lại cao đến 3952 điểm.

Trận chiến ác liệt tối hôm nay, đã mang lại cho hắn hơn ba ngàn điểm võ đạo!

Lúc này vẫn còn đang tăng lên, có vài hơi thở là sẽ có thu hoạch mới.

Cổ Thị tập không chỉ là chợ đen lớn nhất ở trong phạm vi Đông Châu, mà nó cũng là nơi đám nhân sĩ giang hồ tụ tập.

Thật ra thì có rất ít người tận mắt nhìn thấy trận chiến ở Tri Vị Cư ngày hôm nay, cũng chỉ có khoảng tầm hai ba ngàn người là cùng.

Dù sao thì vị trí cao ở quanh chiến trường cũng có hạn, cũng không phải tất cả mọi người đều không sợ bị liên lụy, có can đảm tiến lại gần để xem.

Chương 324: Tư cách (3)

Tuy nhiên, đám võ tu ở bên trong Cổ Thị tập vẫn có thể hỏi thăm được tình hình ở trận chiến Tri Vị Cư từ miệng những người khác.

Điều này mang lại cho Sở Hi Thanh một lượng lớn điểm võ đạo, hơn nữa còn cuồn cuộn không ngừng.

Mà con số còn đang tăng lên nhiều.

Khi Sở Hi Thanh nhìn vào màn hình huỳnh quang của mình, vẫn chỉ tăng 9 điểm 9 điểm một lần.

Nhưng lúc này, mỗi khi tăng lên đều là 11 điểm, 12 điểm, lại 13 điểm, các con số không ngừng tăng lên.

Đây là hiệu quả của một truyền mười, mười truyền trăm.

Chuyện này càng truyền bá rộng rãi, càng nhiều người tin tưởng, vậy thì sẽ mang đến cho hắn càng nhiều điểm võ đạo.

Sở Hi Thanh âm thầm tự giễu, lòng thầm nói tối hôm nay quả thật là cầu gì được nấy.

Lần này, hắn chạy đến Tri Vị Cư là vì tìm kiếm cách nâng danh vọng lên, kiếm nhiều điểm võ đạo hơn.

Hiện giờ thì hắn đã được toại nguyện, chỉ là phương phức này khiến cho hắn có hơi không chịu nổi.

Suýt nữa thì mất cái mạng nhỏ rồi!

Sau đó, Sở Hi Thanh dứt khoát dùng điểm võ đạo để đổi Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (tứ giai).

Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ giai đoạn thứ tư: Có thể để tay người nắm gió, chỉ có ngự điện, tăng tốc độ của tứ chi lên gấp đôi người bình thường, gấp đôi sự linh hoạt, gấp đôi tốc độ phản ứng, cũng cường hóa kinh mạch và tăng gấp đôi tốc độ vận chuyển chân nguyên. Đồng thời trong cơ thể sẽ sinh sôi lực lượng cuồng phong và lôi đình ở mức độ yếu, có thể khống chế một ít phong và lôi trong phạm vị một trượng quanh người, cần 2500 điểm võ đạo để đổi.

Đây hiển nhiên là bản thăng cấp của Truy Phong Trục Điện Chi Thủ, trước kia là Truy Phong, hiện già là Nã (nắm) Phong. Trước kia là Trục Điện, bây giờ là Ngự Điện.

Ngoài ra, từ tăng cường tốc độ tay, giờ biến thành tăng cường tốc độ tứ chi. Còn tăng tốc độ phản ứng, và tốc độ vận chuyển chân nguyên.

Sở Hi Thanh lại bắt đầu cảm thấy xương cốt toàn thân ngứa ngáy tê dại.

Mỗi khi hắn đổi một thiên phú, thì thân thể của hắn lại được cải tạo.

Trong mắt Sở Hi Thanh hiện lên một tia sáng rực.

Sở Hi Thanh vừa đổi thiên phú này thì đã có một loại cảm giác.

Tốc độ đao của hắn bây giờ có thể bằng tám phần mười của Tần Mộc Ca lúc 11 tuổi!

Sau đó, Sở Hi Thanh lại đổi ngăn chứa đồ, sở hữu sáu ô không gian, có thể chứa đựng vật phẩm mua từ võ đạo bảo khố, cần 500 điểm võ đạo.

Thứ này không thể trực tiếp tăng sức chiến đấu của Sở Hi Thanh lên, nhưng Sở Hi Thanh cảm thấy thứ này rất quan trọng.

Có khi hắn nhìn thấy thứ tốt ở trong võ đạo bảo khố, nhưng lại không cần dùng đến trong thời gian ngắn, liền có thể đặt ở kho chứa đồ, chờ đến lúc cần dùng lại lấy ra.

Ví dụ như cách đây không lâu, Sở Hi Thanh từng nhìn thấy một viên Thiên Thần Đan (nhất giai), cần 300 điểm võ đạo để đổi.

Tuy rằng viên đan dược này rất đắt, còn có chú thích là sẽ bị tổn thương tiềm lực tu luyện, nhưng nó có thể triệu hoán lực lượng thiên thần từ Thượng giới, căn cứ theo thân thể của hắn, khiến cho sức chiến đấu của hắn tăng lên đến cực hạn.

Tuy nhiên, mãi cho đến cuối tháng mà Sở Hi Thanh vẫn không sử dụng đến nó, một là đan dược này quá đắt, lại có mầm họa, hai là đến cuối tháng mà hắn vẫn không trải qua trận chiến nào nguy hiểm đến tính mạng.

Sở Hi Thanh không thể vô duyên vô cớ mà bỏ một đống điểm võ đạo ra để đổi một viên đan dược không dùng được.

Mà vừa đến cuối tháng, võ đạo bảo khố sẽ làm mới, viên đan dược này cũng biến mất.

Nhưng nếu như Sở Hi Thanh có ngăn chứa đồ, hắn có thể đổi viên đan dược này trước, giữ trong ngăn chứa đồ, chờ đến khi cần dùng.

Vì thế, Sở Hi Thanh suy nghĩ mãi, vẫn quyết định bỏ 500 điểm võ đạo ra để đổi cái ngăn chứa đồ này.

Khoảnh khắc này, võ đạo bảo khố bỗng nhiên có ánh sáng bảy màu xuất hiện.

Những ánh sáng bảy màu này hội tụ lại ở bên dưới võ đạo bảo khố, dần dần ngưng tụ thành sáu cái ô không gian.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại nhìn về phía cái logo vật phẩm Cực Chiêu – Bát Phong Bất Động.

Cực Chiêu – Bát Phong Bất Động này, có thể đao trấn bát phương, chỉ cần kẻ địch chung quanh không nhiều hơn tám người, liền có thể bất động như núi, bát phong thổi bất động! Có thể hòa vào Truy Phong đao pháp, cần chín trăm điểm võ đạo để đổi.

Một thức cực chiêu này không có quá nhiều giải thích.

Sở Hi Thanh biết cái gì gọi là ‘Bát phong’, đó là tứ dự và tứ thuận, bao gồm lợi, suy, hủy, dự, xưng, cơ, khổ, vui.

(tám ngọn gió đời, bao gồm lợi dưỡng, suy hao, hủy báng, tán thán, tôn kính – chê bai, đau khổ - vui mừng, hay còn được gọi là được – mất, khen – chê, tốt – xấu, khổ đau – hạnh phúc)

Tuy nhiên, dùng ở đây thì lại có ý là mặc ngươi là gió đông tây nam bắc, thì vẫn không để đụng được vào ta.

Đặc biệt là một câu “Chỉ cần kẻ địch chung quanh không nhiều hơn tám người, liền có thể bất động như núi”, khiến cho Sở Hi Thanh rất động lòng.

Chương 325: Trạch Huyết Thuật

Khi quần chiến, thật ra thì kẻ địch mà Sở Hi Thanh cần ứng phó cũng chỉ có hạn.

Hôm nay, có hơn 300 người của Bạch Vân Trại vây công hắn, nhưng người có thể tiến lại gần và ra tay với hắn, chưa bao giờ vượt quá sáu người.

Nếu như mình tu luyện thức cực chiêu này, như vậy thì tình cảnh ngày hôm nay sẽ được cải thiện hơn nhiều.

Tuy rằng Phong Chi Ngân rất nhanh rất sắc bén, nhưng lại không thích hợp với quần chiến.

Tuy nhiên, sau khi Sở Hi Thanh suy nghĩ một lúc, thì vẫn từ bỏ ý nghĩ đổi thứ này.

Võ đạo, cực chiêu, võ ý, nguyên công của hắn bây giờ, tất cả đều có thể tu luyện được, chỉ có thiên phú huyết mạch là không thể tự tu luyện, chỉ có thể thông qua linh dược hoặc là Huyết Nguyên Trụ để thức tỉnh và giải phong ấn.

Mà thiên phú huyết mạch lại ảnh hưởng rất lớn đến sức chiến đấu của bản thân.

Ví dụ như Thuần Dương tam giai của hắn, hiệu quả của nó mang lại tương đương với một tầng nguyên công.

Điều này khiến cho lượng chân nguyên và tố chất thân thể của hắn tiếp cận với võ tu thất phẩm.

Vì thế mà Sở Hi Thanh không muốn lãng phí số điểm võ đạo có hạn của mình vào những thứ nằm ngoài thiên phú huyết mạch, đây mới là cách sử dụng điểm võ đạo có giá trị nhất.

Mà không lâu sau, hắn có thể thăng cấp đệ tử chân truyền, khi đó hắn có thể đi lên tầng bảy, tám chín Tàng Kinh Lâu của võ quán Chính Dương. Trên đó có bao hàm mười mấy loại cực chiêu có liên quan đến Truy Phong đao pháp.

Thật ra thì tìm hiểu cực chiêu là một chuyện rất khó.

Tòa bia đá chữ Ngộ ở trong bí cảnh cửu phẩm kia, thật ra chính là một phần cơ duyên, Thần Ngao Tán Nhân đã để lại Chân Ý Đồ rất hoàn chỉnh, gần như đem chân ý của Cực Chiêu – Phong Chi Ngân nhét vào trong đầu óc của bọn họ.

Tại Tàng Kinh Lâu của võ quán Chính Dương thì sẽ không có chuyện tốt như vậy.

Tuy nhiên, bây giờ hắn có thiên phú Thái Thượng Thông Thần.

Sở Hi Thanh tin tưởng, với ngộ tính của mình bây giờ, tốc độ lĩnh ngộ cực chiêu quần chiến sẽ không quá chậm.

. . .

Khi hai người Lôi Nguyên và Diệp Tri Thu đưa Sở Hi Thanh trở về võ quán, thì hai người Kiếm Tàng Phong và giáo đầu Tử Tĩnh đạo nhân của Thuật sư viện đã nghe tin mà đến, hai người họ chờ Sở Hi Thanh ở Tạp Vật Viện.

Sở Vân Vân cũng ở đây, nàng đứng ở trong một góc của gian phòng, sắc mặt trắng bệch, mày liễu nhíu chặt, vô cùng lo lắng mà nhìn Sở Hi Thanh, tựa như một muội muội đang lo lắng cho huynh trưởng của mình.

Tử Tĩnh đạo nhân thì lại bắt mạch bên cổ tay trái của Sở Hi Thanh, nhắm hai mắt lại để tập trung cảm ứng.

Hắn không chỉ là Thuật sư lục phẩm có tu vị cao thâm, mà còn là thần y có tiếng ở quận Tú Thủy.

“Vẫn rất tốt, lục phủ ngũ tạng đều hoàn hảo, chỉ có lá phổi là bị thương một chút.”

Khoảng tầm nửa khắc thời gian sau, Tử Tĩnh đạo nhân lấy một viên phù lục màu tím ra, hòa tan vào trong nước, rồi đút cho Sở Hi Thanh uống.

Sở Hi Thanh chép chép miệng, hắn phát hiện cái phù thuật này rất ngọt, còn mang theo một ít mùi thuốc.

Chất liệu của loại bùa này được làm từ các loại thuốc, lại uẩn nhưỡng những loại linh dược vào trong phù lục.

Bảo sao chúng lại được gọi là Dược Phù, thật ra thì là một loại biến chủng của đan dược.

Sở Hi Thanh vừa nuốt vào, liền cảm thấy toàn thân thoải mái hơn không ít.

Cảm giác thiếu thốn và yếu ớt trong cơ thể đã đỡ hơn nhiều, sức mạnh và chân nguyên toàn thân cũng bắt đầu khôi phục từng chút một.

Sau đó, Tử Tĩnh đạo nhân lại thi triển pháp thuật, bắt đầu chữa trị vết thương cho Sở Hi Thanh.

Hai tay hắn bắt linh quyết, sau đó dùng một tay ấn lên bộ ngực của Sở Hi Thanh. Chỉ một lát sau, trong vết thương của Sở Hi Thanh đã bắt đầu có vô số thịt non.

Nhưng vết thương bị đao kiếm chém ra này đang bắt đầu khép lại, rồi khôi phục như lúc ban đầu.

Bốn vết thương bị đao kiếm chém trên người Sở Hi Thanh, giờ chỉ còn lại một vết trắng mờ, màu sắc có hơi khác với da thịt xung quanh. Nhưng mà đây không phải là sẹo, qua một thời gian là sẽ khôi phục như thường.

Lúc này, toàn thân Sở Hi Thanh đã hoàn hảo như thường, chỉ là sắc mặt hơi tái nhợt, nhìn qua có vẻ hơi suy yếu.

“Vậy là được rồi, yên tâm, hắn không có vấn đề gì, không ảnh hưởng đến con đường tu hành, cũng không có ám thương gì cả.”

Khi Tử Tĩnh đạo nhân nói xong, vẻ mặt Lôi Nguyên và Diệp Tri Thu đều thả lỏng xuống.

Lúc đó, bọn họ nhìn thấy toàn thân của Sở Hi Thanh đều là máu.

Hai người lo lắng nhất chính là trận chiến này sẽ ảnh hưởng đến tương lai của Sở Hi Thanh.

“Sau khi kích phát Thần Thương và Táng Thiên, máu thịt và kinh mạch xương cốt trên người hắn đã tiêu hao một lượng lớn bản nguyên. Nhưng hai loại thiên phú huyết mạch này được gọi là thiên phú đỉnh cấp cũng có đạo lý có nó.”

“Đặc biệt là Táng Thiên, sau khi kích phát Táng Thiên Chi Vũ, chỉ cần thời gian không vượt quá nửa canh giờ, thì có thể khôi phục lại số bản nguyên đã tiêu hao. Hơn nữa, nếu như ta đoán không sai, tối nay tiểu Sở ngủ một giấc, ngày mai Táng Thiên của hắn sẽ tăng lên nhị giai.”

Chương 326: Trạch Huyết Thuật (2)

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, lòng thầm nói còn có chuyện tốt như vậy?

“Ma Thần – Táng Thiên thưởng thức nhất chính là dũng sĩ bất khuất kiên cường, dũng cảm kiên nghị, trận chiến tối nay của tiểu Sở khá là lẫy lừng, ta đoán là tối nay Táng Thiên nhất định sẽ ban thần ân cho tiểu Sở.”

Sau khi Tử Tĩnh đạo nhân nói xong, lại lấy một bình đan dược từ trong ống tay áo ra, đặt vào trong tay Sở Vân Vân, trịnh trọng bàn giao: “Đây là đan dược mà ta điều phối dựa theo bí phương của Vô Tướng Thần Tông, mỗi ngày cho hắn dùng ba lần, mỗi lần năm viên.”

“Trong vòng năm ngày này, hắn tuyệt đối không thể động thủ với người khác, cũng không cần phải luyện võ, cố gắng điều dưỡng đi, như vậy mới có thể quét sạch hậu hoạn.”

Tử Tĩnh đạo nhân nhìn Sở Vân Vân với ánh mắt vui mừng.

Tiểu cô nương này chính là đệ tử xuất sắc nhất trong vòng mấy năm qua của Thuật sư viện bọn họ.

Cô bé này nhập môn chưa đến một năm, giờ đã luyện được Chân phù, thăng cấp bát phẩm.

Kiếm Tàng Phong cũng giơ tay lên, ném một bình đan dược nhỏ cho Sở Vân Vân: “Đây là một viên Vô Tướng Dưỡng Thân Đan, có thể chữa trị ám thương và cường hóa thân thể, lát nữa ngươi cho hắn dùng đi, nghỉ ngơi cho tốt đi!”

Hắn nở nụ cười, lời nói hàm chứa thâm ý: “Đám danh gia vọng tộc của quận Tú Thủy này thật là thú vị, bảo sao hai năm trước võ quán Chính Dương này lại nát bét như vậy.”

Hai người Lôi Nguyên và Diệp Tri Thu bị quận úy dụ đến phủ uống rượu.

Kiếm Tàng Phong và Tử Tĩnh đạo nhân thì lại nhận được tin tức, nơi sâu xa trong Tây Sơn có tung tích của Huyết Phong Kiếm – Lý Đạo Quy, hai người liền lập tức chạy đến đó.

Cuối cùng bọn họ tay trắng mà về, ngay cả nửa mảnh góc áo của Lý Đạo Quy cũng không tìm thấy.

Khi hai người trở về Tú Thủy thì mới biến chuyện ở Cổ Thị tập. Tên bán tình báo về Lý Đạo Quy cho bọn họ cũng chẳng biết đã trốn đi đâu.

Chuyện này quả thực là gan to bằng trời, không thèm kiêng kị gì.

Lôi Nguyên thì lại sắc mặt lạnh lùng, ôm quyền nói: “Thế gia quận Tú Thủy làm việc càn rỡ, chuyện này có quan hệ với quận trưởng đương nhiệm, người này xuất thân từ hào môn ở Lạc Châu, luôn thiên vị đám thế gia vọng tộc địa phương, cực kỳ phản cảm với những thế lực tông phái chúng ta, cho nên chèn ép rất nhiều. Tuy nhiên, việc này không cần Tuần sát sứ phí công, trong vòng một tháng, Lôi mỗ nhất định có thể xử lý việc này.”

Kiếm Tàng Phong nghe vậy thì hơi gật đầu, chỉ là một Thượng Quan gia ở quận Tú Thủy, đúng là không đáng để hắn nhọc lòng phí công.

Nhiệm vụ hàng đầu của hắn bây giờ là xử lý chuyện Nghịch Thần Kỳ và bảo tàng Liệt vương, còn phải cố gắng bắt tên ma đạo Lý Đạo Quy dám mạo phạm uy nghiêm của thần tông kia về quy án.

Nửa khắc thời gian sau, mấy người Kiếm Tàng Phong mới kết thúc câu chuyện, rời khỏi khu nhà nhỏ này.

Sở Vân Vân nghiêng tai lắng nghe, mãi cho đến khi những người này đi ra khỏi phạm vị năm mươi trượng, thì nàng mới nói với Sở Hi Thanh: “Tối nay ta cũng đi qua, nhưng chậm hơn Thiết Cuồng Nhân một chút.”

Sở Hi Thanh hiểu ý tứ của nàng.

Nếu như không có Thiết Cuồng Nhân, thì hôm nay hắn nhất định không sống được.

Đây mới thực sự là ơn cứu mạng nha.

Vì thế mà Thiết Cuồng Nhân còn hưng sư động chúng, động viên hơn một vạn cu li và người chèo thuyền ở thượng hạ du, còn có hơn 200 chiếc thuyền lớn.

Sắc mặt hắn thản nhiên: “Lần này đã nợ một ân huệ lớn rồi, ta cũng không biết nên làm gì để báo đáp. Vân Vân, ta chuẩn bị gia nhập Thiết Kỳ Bang.”

Hai mắt Sở Vân Vân lóe sáng, sau đó hơi gật đầu: “Cũng được, Thiết Kỳ Bang cũng khá lớn, có khuynh hướng bao phủ toàn bộ thượng hạ du của sông Thần Tú. Trước khi ngươi vào ngũ phẩm, thì Thiết Kỳ Bang là một bến đỗ không tệ.”

Tri ân báo đáp, chính là phẩm chất mà Sở Vân Vân rất thưởng thức.

“Tuy nhiên, ngươi có thể chờ qua cuộc thi chân truyền rồi hãy tính.”

Sở Vân Vân liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh, thật ra thì nàng rất muốn biết, tên này làm thế nào để chém hơn trăm tên đạo tặc và năm tên thất phẩm.

Khi đó nàng đến hơi muộn, nên không thể tận mắt nhìn thấy tình hình trận chiến đó.

Tuy nhiên, lúc này Sở Hi Thanh cực kỳ suy yếu, mặc dù Sở Vân Vân rất tò mò, nhưng cũng không thể thử thân thủ của Sở Hi Thanh.

Nầng tạm thời đè ý nghĩ này xuống: “Năm ngày này ngươi không thể động võ, vừa hay có thể học một môn bí pháp, để chuẩn bị cho Huyết Nguyên Trụ sau cuộc thi chân truyền.”

“Bí pháp?" Sở Hi Thanh tò mò hỏi dò: “Bí pháp gì? Nó có công dụng gì?”

“Môn bí pháp này có tên là Thiết Sơn Trạch Huyết Thuật, tên như ý nghĩa, khi ngươi đang sử dụng Huyết Nguyên Đồ Trụ, nó có thể giúp ngươi lựa chọn thiên phú huyết mạch mà ngươi muốn thức tỉnh.”

Chương 327: Trạch Huyết Thuật (3)

Giọng nói của Sở Vân Vân nhàn nhạt, giải thích: “Đối với con cháu bình dân mà nói, Huyết Nguyên Đồ Trụ chính là cánh cửa để hóa rồng. Một số người có thiên phú cao, dùng Huyết Nguyên Đồ Trụ một lần liền có thể thức tỉnh bốn đến sáu loại thiên phú huyết mạch, do đó một bước lên trời. Tuy nhiên, thức tỉnh thiên phú huyết mạch lại không có quy luật cố định, thiên phú mạnh hay yếu, thực dụng hoặc vô dụng, tất cả đều dựa vào vận may.”

“Ngoài ra, đối với người nắm giữ nhiều loại thiên phú như ta và ngươi, thức tỉnh quá nhiều thiên phú huyết mạch cũng không phải là một chuyện tốt đẹp. Tốt nhất là tập trung vào vài loại thiên phú, rồi tập trung thăng cấp thiên phú, như vậy thì càng có lợi hơn. Môn bí pháp Trạch Huyết Thuật này của ta, có thể để ngươi khóa chặt ba loại thiên phú Thần Thương, Thuần Dương và Truy Phong Trục Điện Chi Thủ, tiếp tục tăng cấp cho bọn chúng.”

Theo Sở Vân Vân, ba loại thiên phú này của Sở Hi Thanh có tiềm lực rất lớn.

Hai mắt Sở Hi Thanh sáng ngời, hắn vừa nghe thấy mấy chữ Trạch Huyết Thuật (Chọn Huyết Thuật), liền hiểu được tác dụng của nó.

Thật ra thì Trạch Huyết Thuật lưu truyền rất rộng rãi, có người nói các đại tông phái và thế lực lớn đều có loại truyền thừa này, nhưng chỉ là hiệu quả khác nhau.

Thiết Sơn Trạch Huyết Thuật trong miệng Sở Vân Vân, nếu như có hai chữ Thiết Sơn này, vậy hẳn là truyền thừa độc nhất của Thiết Sơn Tần thị.

Mà Thiết Sơn Tần thị là một thế gia hào môn đỉnh cấp nhất trong toàn bộ cảnh nội của Đại Ninh. Bí pháp truyền thừa của nó cũng nhất định là đỉnh cấp nhất.

Lúc này, thần sắc Sở Hi Thanh hơi động: “Vân Vân, ngươi sử dụng Huyết Nguyên Trụ lúc nào? Là khi trở thành đệ tử chân truyền của võ quán à?”

Hắn nhớ Tần Mộc Ca lúc 11 tuổi, đã sở hữu các thiên phú là Thần Thương (tam giai), Táng Thiên (tam giai), Nhật Nguyệt Kinh Thiên Chi Thủ (tam giai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (tam giai), Thông Linh Thức Tính Chi Tâm (tâm giai), Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (tam giai).

Điều này há không phải là sau khi mình sử dụng Huyết Nguyên Trụ xong, thiên phú huyết mạch của mình liền vượt qua Sở Vân Vân?

Sở Vân Vân lại hơi lắc đầu: “Không có! Năm xưa, sau khi ta trở thành đệ tử chân truyền của võ quán, thì đã trở về nhà một thời gian, kéo dài đến cuối năm mới sử dụng Huyết Nguyên Trụ. Lần đó ta khá may mắn, lại có thể tăng Thần Thương, Nhật Nguyệt Kinh Thiên Chi Thủ và Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết lên ngũ giai.

Sở Hi Thanh yên lặng không nói gì, hiện giờ hắn đã có chút tự bế.

. . .

Lúc đêm khuya, trên tầng thứ ba của Luận Võ Lâu ở Cổ Thị tập.

Đổng Lâm Sơn đang múa bút thành văn.

Lúc này, hắn có rất nhiều linh cảm, không chút nghĩ ngợi mà múa bút trên giấy.

Nhưng đúng lúc này, có vài tiếng ‘thịch thịch thịch’ truyền ra từ phía cầu thang. Tạ Chân Khanh chạy từ quận thành Đông Châu về quận Tú Thủy, nàng đang bước nhanh lên lầu, rồi đi về phía bên này.

“Lão Đổng, nghe nói ngươi định viết một bài văn chương, để bên Đông Châu sửa bản thảo rồi mới phát hành? Bài văn chương này của ngươi có quan hệ gì với phong ba ở Tri Vị Cư tối nay không?”

“Lâu chủ!”

Sau khi Đổng Lâm Sơn nhìn thấy Tạ Chân Khanh, liền thả bút xuống, chuẩn bị giơ tay hành lễ.

Nhưng Tạ Chân Khanh lại dùng tay ra hiệu cho Đổng Lâm Sơn không cần đa lễ. Nàng trực tiếp cầm bản thảo ở bên cạnh Đổng Lâm Sơn lên xem.

Bài văn chương này có tiêu đề là “Thiếu niên Bá Đao – Sở Hi Thanh”.

Bá Đao?

Tạ Chân Khanh hơi cau mày, sau đó liền đọc nhanh như gió.

“Hay, câu chữ hoa lệ, lại dễ hiểu và nhiệt huyết! Lão Đổng, văn chương của người thường xuyên dùng câu từ đơn giản, hiểm thấy khi dùng nhưng câu chữ hoa lệ và cảm xúc dâng trào như vậy.”

Tạ Chân Khanh nhìn vài tờ, sau đó trong mắt hiện lên một tia kinh dị: “Lão Đổng, có phải ngươi tôn sùng tên này quá mức rồi không? Sở Hi Thanh thật sự có năng lực như vậy?”

Một người huyết chiến Bạch Vân Trại, trí dũng song toàn, đích thân tàn sát hơn trăm người, mà lại chém giết năm vị cao thủ thất phẩm?

Trong đó còn có Xuyên Tâm Kiếm – Lý Nha là tu vị thất phẩm thượng, là sát thủ kim bài của Sát Sinh Lâu!

Đổng Lâm Sơn thì lại cười, dùng tay chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ: "Cái này không phải ta nói quá, hơn hai ngàn người ở Cổ Thị tập đều nhìn thấy! Quá trình của trận chiến tối hôm nay có thể nói là truyền kỳ, rất lâu rồi Đông Châu của chúng ta không có một thiếu niên anh kiệt như vậy. Thuộc hạ có thể đảm bản, kỳ Luận Võ Thần Cơ này, lượng tiêu thụ có thể tăng lên ít nhất năm vạn sạch ở tại quận Tú Thủy này."

Ánh mắt của Tạ Chân Khanh cũng nhìn về phương hướng mà Đổng Lâm Sơn chỉ.

Nàng nhìn xuyên qua cửa sổ, nhìn thấy một mảnh phế tích ở phía nam Luận Võ Lâu.

Thật ra thì từ lúc Tạ Chân Khanh đi lên bờ, thì nàng đã nhìn thấy khu phế tích này rồi.

Ba ngày trước nàng đã đi đến Đông Châu, nhưng không ngờ khi nàng trở về từ Đông Châu, thì khu vực Tri Vị Cư gần bến tàu lại bị san thành bình địa.

Chương 328: Trạch Huyết Thuật (4)

Tạ Chân Khanh cũng không ngờ được, cái tên giẫm lên mặt nàng tận hai lần, còn làm cho Diệp Tri Thu đánh nàng một trận ở trước mặt mọi người kia, lại có thể có một chiến tích truyền kỳ như vậy ở Cổ Thị tập này.

Đúng như Đổng Lâm Sơn đã nói, chuyện này nhất định sẽ làm náo động toàn bộ võ lâm Đông Châu.

Hiếm thấy chính là, Sở Hi Thanh xuất thân từ con cháu bình dân, người này chắc chắn sẽ được vô số võ tu cấp thấp và thiếu niên ở Đông Châu sùng bái.

Nếu như một kỳ Luận Võ Thần Cơ này có thể đăng bài viết về trận chiến ở Tri Vị Cư, vậy lượng tiêu thụ nhất định sẽ tăng mạnh.

Tạ Chân Khanh híp mắt suy ngẫm trong chốc lát, sau đó đã có quyết định.

Nàng thả những tờ bản thảo này xuống: “Được rồi! Trì hoãn phát hành vì chuyện này cũng rất đáng giá. Ta có thể liên lạc với bên Đông Châu giúp ngươi, nhưng lão Đổng ngươi chỉ có nửa ngày thời gian, nhất định phải đưa đến trước trưa ngày mai!”

Đổng Lâm Sơn nghe thấy vậy thì vui mừng khôn xiết: “Đa tạ lâu chủ! Không cần chờ đến trưa mai, nhiều nhất là một canh giờ sau, thuộc hạ sẽ viết xong bản thảo, đến khi đó kính xin lâu chủ hỗ trợ sửa chữa bản thảo.”

“Sửa chữa bản thảo?” Tạ Chân Khanh thấy buồn cười, phất tay nói: “Bài văn chương này của ngươi rất tốt, còn có gì phải sửa chữa? Được rồi, ngươi ký tên lên vài văn chương này là được, Tạ mỗ ta vẫn chưa lưu lạc đến trình độ thèm khát và chiếm đoạt văn chương của thuộc hạ. Tuy nhiên, chúng ta phải sửa bản thảo, không chỉ viết mình Sở Hi Thanh được.”

“Lát nữa ngươi tổ chức vài người có tài văn chương tốt, viết một bài có liên quan đến mâu thuẫn và tranh đấu của Thiết Kỳ Bang và các thế gia quận Tú Thủy, phân tích thời cuộc của quận Tú Thủy, chắc hẳn cũng có nhiều người hứng thú với chuyện này.”

Đổng Lâm Sơn hơi nhướng mày lên, vẻ mặt bội phục: “Lâu chủ anh minh! Đổng mỗ sẽ an bài ngay.”

Khóe môi Tạ Chân Khanh hơi cong lên, sau đó nàng lại gõ mặt bàn, rơi vào suy ngẫm: “Ngoài ra, còn chuyện xếp hạng của Sở Hi Thanh ở trên Thanh Vân Bảng nữa, vị trí thứ 83 quả thật là hơi thấp, chắc chắn phải điều chỉnh lại một lần.”

Lúc này, Đổng Lâm Sơn mới nhớ đến chuyện Sở Hi Thanh đã đưa cho mình bốn trăm lượng bạc.

Cầm tiền phải làm việc.

Ánh mắt hắn lóe lên: “Lâu chủ, lấy thiên phú, võ đạo và danh vọng của Sở Hi Thanh bay giờ. Nếu như không tiến vào vị trí 60, thì chỉ sợ là người ta sẽ không phục, Độc giả cũng cho rằng chúng ta chèn ép người mới.

“Sáu mươi?”

Tạ Chân Khanh lòng thầm nói cái này có phải là quá cao rồi không?

Con mụ Diệp Tri Thu kia có vì chuyện này mà đánh đến tận cửa, nói ta nâng giết đệ tử của nàng không?

Tạ Chân Khanh nhìn bãi phế tích ở bên ngoài cửa sổ, hơi cân nhắc một chút rồi gật đầu: “Cũng được, vậy thì 60 đi.”

Nàng thấy hơi hối hận vì bỏ lỡ một trận chiến đặc sắc như vậy, không thể chính mắt nhìn thấy phong thái huyết chiến của Sở Hi Thanh.

Tên kia tuy rằng rất đáng ghét, nhưng gương mặt đó đúng là vô cùng anh tuấn, vô cùng đẹp mắt.

. . .

Cũng tại đêm khuya, Ngô Mị Nương cũng đang múa bút thành văn ở trong Chiến Văn Các của mình.

Tả nha nội lại ngồi đối diện, ánh mắt hắn nhìn Ngô Mị Nương tràn đầy căm tức: “Vì thế cho nên ngươi cố tình đuổi ta đi, để ta trở về quận nha?”

Ngày thường hắn đều ở lại Thắng Bại Lâu, chỉ khi nào có tình huống vô cùng đặc thù thì mới trở về thành Tú Thủy.

Nhưng chiều ngày hôm qua, Ngô Mị Nương lại nói là hắn lâu không về nhà, không hay cho lắm, thuyết phục hắn trở về bờ tây sông Thần Tú để thăm mẫu thân.

Ngô Mị Nương thấy hơi chột dạ, nàng cúi đầu, vẻ mặt yên lặng, hăng hái viết lên trên tờ giấy trắng.

Sau đó, nàng cầm một thanh kiếm ngắn dài tầm hai thước, thân kiếm vẽ đầy những linh văn màu xanh huyền ảo.

Cán thanh kiếm ngắn này trống rỗng, Ngô Mị Nương thổi khô mực trên tờ giấy, lại gấp kỹ rồi nhét vào trong cán, sau đó lại cho một viên linh thạch to bằng đầu ngón tay vào trong cái lỗ nằm giữa cán và thân kiếm.

Theo Ngô Mị Nương bắt linh quyết, thanh kiếm ngắn màu xanh nhất thời bay lượn trên không, xuyên ra ngoài cửa sổ, rồi bay vào bầu trời đêm.

Tả nha nội nhận ra thanh kiếm ngắn màu xanh này, nó có tên là Càn Khôn Phi Kiếm, có thể mượn linh thạch để phi hành khoảng cách xa, chuyên dùng để truyền thông tin đường dài cho những vị trí đã cố định.

Thứ này rất quý, chỉ khối linh thạch to bằng đầu ngón tay kia cũng phải trăm lượng bạc rồi.

Càn Khôn Phi Kiếm nằm ở cấp bậc thất phẩm, giá trị trên thị trường khoảng 5000 lượng, có thể phi hành ba đến năm ngàn dặm, nhưng có thể sử dụng nhiều lần.

Điều khiến Tả nha nội tức giận chính là, Ngô Mị Nương lại cầm một tờ giấy khác lên để múa bút viết.

Tả nha nội cau mày, cất cao giọng nói: “Ngươi đang làm gì? Ta đang nói chuyện với ngươi!”

Chương 329: Thần ân của Táng Thiên

“Đương nhiên là đang làm ăn buôn bán rồi!” Ngô Mị Nương ngẩng đầu nhìn Tả nha nội một cái: “Khoảng tầm giờ tý tối nay, ta nhận được tổng cộng bảy cái Càn Khôn Phi Kiếm, tất cả đều từ các tông môn bang phái của Đông Châu, bọn họ hỏi thăm về trận chiến ở Tri Vị Cư, còn nhờ ta ước định tiềm lực của Sở Hi Thanh. Hiện giờ, mỗi một tờ giấy này, ta có thể kiếm lời hai trăm lượng bạc. Tả công tử, hay là ngươi trở lại sau nhé?”

Tả nha nội cười lạnh, hắn cướp tờ giấy dưới ngòi bút của Ngô Mị Nương, rồi cầm lên xem.

Hắn nhướng mày lên: “Phương diện thiên phú của thể xếp vị trí 60 trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng. Hiếm có nhất là tâm tính người này cực tốt, lâm nguy không loạn, trí dũng bao gồm nhiều mặt, bất khuất kiên cường. Chậc, Mị Nương ngươi đánh giá hắn cao thật.”

“Ta vẫn luôn đánh giá hắn rất cao, nhưng sau trận chiến Tri Vị Cư, thì ta lại phát hiện ra rằng mình vẫn đánh giá thấp. Nếu như hắn không chết trẻ, thì trong mười năm nhất định sẽ ghi tên lên Địa Bảng.”

Ngô Mị Nương lắc đầu: “Nhưng tông phái này cảm thấy rất hứng thú với hắn, nhưng ta cho rằng bọn họ sẽ không lôi kéo được hắn đâu. Sở Hi Thanh tu luyện Nhai Tí đao ý, chỉ có Vô Tướng Thần Tông mới có truyền thừa hoàn chỉnh, Lôi Nguyên và Diệp Tri Thu đều coi hắn như bảo bối. Thử hỏi ao nước cạn làm sao có thể nuôi cá lớn?”

Tả nha nội trả tờ giấy lại cho nàng, mặt không cảm xúc nói: “Viết tiếp đi, ta chờ ngươi viết xong.”

Ngô Mị Nương rất đau đầu, nàng thả bút xuống, nhìn nhau với Tả nha nội: “Việc này là ta không đúng, nhưng Khinh Vân ngươi tùy tiện tham dự vào chuyện của Sở Hi Thanh cũng không có chỗ tốt.”

Tả nha nội khoanh tay trước ngực, giọng nói càng lạnh lẽo hơn: “Không có chỗ tốt liền không tham dự? Tả mỗ vẫn luôn coi trọng mấy chữ ‘quỹ củ’ và ‘nghĩa khí’, ngươi đây là ép ta vào thế bất nghĩa.”

“Chính là vì như vậy nên ta mới cố tình đuổi ngươi đi.” Ngô Mị Nương than nhẹ, nàng xoay cái tẩu thuốc trong tay, liếc mắt nhìn về phía mặt sông ở bên ngoài cửa sổ: “Tình hình của phụ thân ngươi ở quận Tú Thủy rất khó khăn, gần như bị Thái thú và quận úy chèn ép đến không còn quyền lực. Trước kia hắn còn có người trong triều chống đỡ, nhưng hôm nay Bá Võ Vương đã mất, tình thế trong triều cũng khó đoán, sóng ngầm mãnh liệt, ngươi cũng đừng gây phiền cho hắn.”

Chức vị quận thừa, tuy rằng là phó quan của quận trưởng, trên danh nghĩa là dưới một người trên vạn người, nhưng thật ra địa vị lại rất lúng túng.

Nếu như thái thú không chịu phân quyền, vậy thì quận thừa chẳng là cái thá gì.

“Còn nữa, Khinh Vân ngươi bây giờ có bao nhiêu mặt mũi? Ngươi đến thì làm sao? Chỉ cần một người trong tám tên gia tướng lục phẩm của Thượng Quan gia xuất hiện, là ngươi đã không thể ứng phó được. Huống chi lần này còn có Thượng Quan Thần Hạo đích thân ra tay. Quy củ của ngươi, chẳng là cái thá gì khi ở trước mặt hơn bốn ngàn tộc binh và gia tướng của Thượng Quan gia.”

Ngô Mị Nương châm lửa cho tẩu thuốc: “Ta chính là muốn đuổi ngươi đi đây, nếu như nha nội ngươi không muốn nhận người bạn này, thì Mị Nương cũng không còn lời nào để nói.”

Tả nha nội nhíu chặt lông màu, phát ra một tiếng hừ đầy bất mãn.

Sau đó, hắn cầm một cái kèn hiệu to tầm bàn tay, toàn thân được làm bằng ngọc đỏ thẫm, đặt vào trước mặt Ngô Mị Nương: “Ngươi dùng pháp thuật, thổi kèn hiệu này ba lần giúp ta, ta liền tha thứ cho ngươi lần này.”

Ngô Mị Nương nhìn cái kèn hiệu đỏ thẫm này, vẻ mặt hơi sững sờ.

Cái này dường như là một pháp bảo truyền âm và tin tức, phẩm chất cực cao.

Mấu chốt là bên góc dưới phía trái của chiếc kén ngọc này, còn có khắc dấu ấn của Công bộ triều đình.

“Thổi kèn hiệu lệnh?” Mày liễu của Ngô Mị Nương cau lại: “Ngươi định làm cái gì? Chớ có làm loạn!”

Chiếc kèn hiệu bằng ngọc này có con dấu của Công bộ, khiến cho Ngô Mị Nương cảm thấy hơi lo lắng.

Cái pháp khí này hiển nhiên là được xuất từ tay Công bộ của triều đình, là công cụ liên lạc với của quan chức.

Chẳng lẽ Tả Thanh Vân định sử dụng mối quan hệ trong quan trường? Chuẩn bị đối phó với Thượng Quan gia?

“Ngươi đừng xía vào!” Tả Thanh Vân hai tay nắm chặt, mặt hàm chứa vẻ cười gằn: “Chỉ cần thổi kèn là được! Ngươi yên tâm, cái kèn hiệu này không có quan hệ gì với Tả gia, cha ta bây giờ cũng không giúp được ta.”

Ngô Mị Nương nhìn hắn với ánh mắt nghi ngờ, cuối cùng nàng vẫn cầm kèn hiệu lên, dùng linh lực toàn thân để kích hoạt kèn hiệu.

Theo một tiếng kèn thê lương vang lên, một đám linh quang xuất hiện từ bên trong kèn hiệu, sau đó hình thành một màn sáng hư ảo ở bên cạnh hai người họ.

Trong màn sáng này còn có một hình ảnh tương đối mơ hồ, Ngô Mị Nương nhìn kỹ một lát, phát hiện ra dường như là một tòa công đường rộng lớn.

Nơi trung ương của công đường có một tấm da hổ màu trắng, và một chiếc ghế dựa có tạo hình uy vũ bá khí.

Chương 330: Thần ân của Táng Thiên (2)

Ngô Mị Nương vừa nhìn về phía bảng hiệu ở phía trên công đường, khi bốn chữ Bạch Hổ Thiên Thu đập vào mắt, con ngươi của Ngô Mị Nương nhất thời co lại.

Nàng đang muốn hỏi cho rõ ràng, thì đã thấy một bóng người xuất hiện ở bên trong màn sáng.

Đó là một cô gái xinh đẹp, ăn mặc một bộ quan bào tam phẩm màu đỏ rực, ngũ quan vô cùng tinh tế, mắt ngọc mày ngài, mi mục như họa.

Tuy nhiên, dáng người của nàng lại cực kỳ cao to và lực lưỡng.

Ngô Mị Nương thông qua các loại trang trí bên trong công đường để đánh giá chiều cao của nàng, phát hiện nữ tử này lại cao tầm tám thước, còn cao hơn cả Tả Thanh Vân đến hai cái đầu.

Thái độ của nữ tử ngày lười biếng, nghênh ngang ngồi trên cái ghế lót da hổ trắng kia.

“Là ngươi phương nào tìm bản hầu?”

Nàng liếc mắt nhìn về phía hai người Tả Thanh Vân, sau đó lại cười một tiếng: “Hóa ra là Vân Vân ngươi, từ khi từ biệt ở kinh thành đến giờ, đã hai năm trôi qua rồi, cuối cùng ngươi cũng thổi kèn hiệu mà ta đưa cho ngươi. Thế nào? Nghĩ thông suốt rồi à, muốn thành hôn với ta rồi?”

Da mặt Tả Thanh Vân co giật vài cái, nghiêm mặt nói: “Đánh rắm! Tả mỗ là nam tử hán đại trượng phu, tuyệt đối sẽ không đi ở rể!”

Cô gái cao to kia hơi nhướn mày lên, vẻ mặt ngậm lấy một tia giễu cợt: “Làm sao lại là người ở rể chứ? Cửu Lê Cao Sơn thị chúng ta, xưa này đều là nam gả nữ cưới, cũng không có quy củ ở rể gì cả, cũng không có ai đối xử với ngươi như người ở rể. Vân Vân ngươi gả đến đây, chính là nam nhân của ta. Huống hồ, Tả gia các ngươi có vài huynh đệ, thiếu một mình ngươi cũng không có vấn đề.”

Ngô Mị Nương dựng thẳng lỗ tai lên nghe ngóng.

Nàng thầm nghĩ, chuyện hai người này đang nói, thật sự là ẩn chứa tin tức kinh người.

“Câm miệng!” Tả Thanh Vân đánh gãy lời nói của cô gái, sắc mặt hắn đã hơi tái xanh: “Lần này, ta tìm ngươi là lấy thân phận bạn bè để nhờ người hỗ trợ, ngươi chỉ cần nói cho ta biết là có đồng ý hay không là được rồi.”

Cô gái cao to nghe thấy thế liền thu vẻ cười đùa lại, hai tay nàng đặt lên án, khí thế uy nghiêm: “Cứ nói là chuyện gì trước đi, bản hầu xưa này đều chấp pháp công bằng, không làm theo tình thân. Mặc du Tả Thanh Vân ngươi là nam nhân của ta, nhưng cũng không thể để cho ta sử dụng quyền lực trong tay để làm chuyện mà ta không muốn làm.”

“Ta há có thể không biết tính tình của ngươi?” Ánh mắt Tả Thanh Vân lấp lóe: “Việc này vừa hay lại nằm trong phạm vi chức quyền của ngươi, quận Tú Thủy có danh gia vọng tộc che chở trọng phạm phục phẩm trong giang hồ, bọn họ cấu kết quan phủ, dùng dân chúng vô tội để thế tội, thậm chí là sửa lại án cũ, thủ tiêu tội danh. Trong tay ta nắm giữ chứng cứ vô cùng xác thực, không biết ngươi có cảm thấy hứng thú hay không?”

Khoảng tầm một khắc thời gian sau, màn sáng của kèn hiệu mới từ từ tản đi.

Ngô Mị Nương vô cùng giật mình mà nhìn Tả Thanh Vân: “Vị này người xếp thứ 13 trên Địa Bảng? Một trong Tứ Tượng thần bộ của Lục phiến môn, Bạch Hổ Hầu?”

Bạch Hổ Hầu cũng không phải là họ tên của cô gái kia.

Các đời Bạch Hổ thần bộ của Lục phiến môn đều được triều đình sắc phong hầu tước.

Nàng cực kỳ tin tưởng vào suy đoán của mình, không chờ Tả Thanh Vân trả lời mà đã ‘chậc chậc’ hai tiếng: “Không ngờ Tả nha nội còn có quan hệ và bối cảnh như vậy, trước kia vì sao ngươi không nói?”

Gương mặt Tả Thanh Vân thì lại đen xì, chỉ yên lặng không nói gì.

Hắn thầm nghĩ đây cũng không phải là chuyện gì đáng tuyên dương.

Nếu như không phải dưới trướng hắn không có thuật sự lục phẩm để thổi kèn hiệu này, có đánh chết hắn thì hắn cũng không muốn để cho Ngô Mị Nương biết chuyện này.

. . .

Buổi tối hôm đó, Sở Hi Thanh không sử dụng giấc mộng để huấn luyện. Hắn ngủ một giấc thật ngon, mãi đến tận giữa trưa ngày hôm sau mới tỉnh lại.

Khi Sở Hi Thanh mở mắt ra, thần trí của hắn vẫn hơi hoảng hốt.

Hắn nằm thẳng cẳng ở trên giường, không chỉ chân nguyên trong cơ thể cạn kiệt, mà tinh thần cũng uể oải, tựa như là vô cùng mệt mỏi.

Điều này làm cho toàn thân hắn lười biếng, mệt mỏi không còn hơi sức, cũng không muốn động đậy.

Sở Hi Thanh biết nguyên do.

Bắt đầu từ khi hắn tập luyện ở trong mộng cảnh kia, thì hắn đã không chính thức ‘ngủ’ tận bốn tháng rồi.

Hắn vẫn luôn luyện tập và luyện tập ở trong mơ, luyện tập không ngừng.

Tuy rằng luyện tập trong mơ cũng có thể giúp hắn khôi phục tinh khí thần, nhưng chung quy vẫn không phải là giấc ngủ chân chính.

Tại nơi sâu xa ở trong lòng Sở Hi Thanh, vẫn luôn rất chống cự loại chuyện luyện tập không ngừng nghỉ này, cảm giác mệt mỏi và mất hứng cũng càng ngày càng tăng lên. Chỉ là bị hắn cưỡng ép, đè ép và che giấu nó.

Quả nhiên! Con đường tu luyện quý ở một một căng một lỏng (như kiểu khổ nhàn kết hợp), thỉnh thoảng vẫn phải nghỉ ngơi một hai ngày, không thể căng thẳng như dây cung từ đầu đến cuối được.

Dây cung căng quá thì cũng sẽ đứt.

Chương 331: Thần ân của Táng Thiên (3)

Sau đó, Sở Hi Thanh phát hiện ra là mình đang ngủ ở trên đất.

Giường và đồ dùng trong nhà, cộng thêm quần áo trên người hắn đều không cánh mà bay.

Không! Không phải không cánh mà bay, mà là bị đốt thành tro. Quanh phòng đều là một mảnh tro tàn, ngay cả vách tường cũng có một mảng cháy khét.

Lúc này, tiếng nói của Lục Loạn Ly truyền ra từ ngoài cửa: “Tên kia còn chưa tỉnh lại? Không nên nha, Tử Tĩnh đạo nhân đã chữa thương cho hắn rồi cơ mà?”

Khi nàng đi vào trong cửa, nhất thời lại sợ hết hồn. Sắc mặt Lục Loạn Ly đỏ bừng, vội vàng quay người qua một bên: “Sao ngươi lại không mặc quần áo?”

Sở Hi Thanh cũng cảm thấy rất xấu hổ, hắn đẩy đống tro tàn ở trên người ra, rồi dùng tay che vị trí quan trọng của mình.

“Không phải là không mặc quần áo, mà là bị Táng Thiên đốt sạch rồi!”

Lúc này, Sở Vân Vân đi vào trong phòng, trên tay nàng còn có một bộ quần áo sạch sẽ và một bát nước thuốc.

Nàng nhìn về phía Sở Hi Thanh với vẻ kinh dị: “Huynh trưởng, ngươi có thể cảm ứng cơ thể mình xem. Giờ tý đêm hôm qua, trên người ngươi liền xuất hiện một ngọn lửa đen. Đây chắc hẳn là thần ân của Ma Thần – Táng Thiên mà Tử Tĩnh đạo nhân đã nói, hơn nữa ngọn lửa đó kéo dài rất lâu, thiêu đốt tận hai canh giờ.”

Thật ra thì Sở Vân Vân cũng đoán được rằng Ma Thần – Táng Thiên sẽ ban ân cho Sở Hi Thanh.

Nàng vốn tưởng rằng pháp thuật của mình có thể bảo vệ các loại đồ dùng trong nhà, nhưng lại đánh giá thấp thời gian thiêu đốt của ngọn lửa đen kia.

Sở Vân Vân kiên trì được một canh giờ, linh lực liền tiêu hao gần hết.

Nàng chỉ có thể từ bỏ giường của Sở Hi Thanh, quay sang bảo vệ căn phòng này, bằng không thì căn phòng này cũng đã bị cháy thành tro rồi.

Lúc này, Sở Hi Thanh nhìn về phía màn hình huỳnh quang hư ảo trong tầm mắt của mình.

Hắn phát hiện thiên phú Táng Thiên của mình đã biết thành nhị giai.

Phần chú thích của thiên phú này cũng theo đó mà biến hóa.

Tăng cường gấp ba lần sức chịu đựng, 1.5 lần sức mạnh, 1.5 lần lực kháng đả kích. Sau khi kích hoạt trạng thái Táng Thiên Chi Vũ giai đoạn một (thương nhẹ), tăng cường tố chất thân thể lên bảy phần, cũng nắm giữ lực lượng phá pháp thuật ở trình độ trung đẳng. Táng Thiên Chi Vũ giai đoạn thứ hai, tố chất thân thể tăng thêm bảy phần, cũng nắm giữ lực lượng phá pháp thuật ở trình độ cao đẳng. Táng Thiên Chi Vũ giai đoạn thứ ba (trọng thương), tố chất thân thể tăng thêm 1.5 lần, cũng nắm giữ “Trảm thần chi lực” ở trình độ yếu.

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày, nội tâm cảm thấy khá là vui mừng.

Thiên phú Táng Thiên này không hổ danh là thiên phú đỉnh cấp, hiệu quả của nó quả thực là quá kinh người!

Điều làm Sở Hi Thanh vui mừng nhất chính là gấp ba lần sức chịu đựng kia.

Gần ba lần sức chịu đựng, không phải tăng cường trên trụ cột vốn có của hắn, mà là lấy thể chất của người bình thường làm tiêu chuẩn, vẫn có thể tăng cường cơ thể ốm yếu này lên trên diện rộng.

Ngoài ra, điểm võ đạo của Sở Hi Thanh cũng đang phát sinh biến hóa.

Một đêm trôi qua, số lượng điểm võ đạo của hắn từ hơn một ngàn, đã biến thành hơn 2400 điểm.

Sau đó, thần sắc Sở Hi Thanh hơi động, hắn nắm chặt quyền, cẩn thận cảm ứng cơ thể mình.

Mấy hơi thở trôi qua, trên mặt Sở Hi Thanh liền hiện lên thần sắc vui mừng.

Sở Hi Thanh phát hiện, không chỉ Táng Thiên tăng lên đến nhị giai, mà tố chất thân thể của mình cũng được cường hóa trên diện rộng.

Hắn đánh giá một lát, sức mạnh, tốc độ và linh hoạt của hắn đều được cường hóa lên khoảng hai phần mười.

Trong bảng nhân vật của Sở Hi Thanh không có biểu hiện sự biến hóa này, nhưng hắn có Thái Thượng Thông Thần, có thể cảm ứng được những thay đổi trong cơ thể mình.

Khi Sở Hi Thanh đang cảm nhận sự thay đổi trong cơ thể mình, Sở Vân Vân đã đặt quần áo và chén thuốc vào bên cạnh hắn: “Đây là Vô Tướng Dưỡng Thân Đan của Kiếm Tàng Phong đưa cho, ngươi mau uống hết đi.”

Sở Hi Thanh hồi phục tinh thần, liền cầm chén thuốc lên uống một hơi cạn sạch.

Hiện giờ, hắn đang cần bổ sung nguyên khí.

Thần ân của Ma Thần – Táng Thiên đã cường hóa tố chất thân thể của hắn, cũng làm cho thân thể của hắn càng yếu ớt hơn.

Sở Hi Thanh cảm giác như trong xương cốt của mình đã bị móc sạch.

Hiển nhiên là thần ân của Ma Thần – Táng Thiên đã hao tổn một lượng lớn tinh khí bản nguyên của hắn.

Lần này hoàn toàn khác với lần ở trong bí cảnh cửu phẩm, lần trước hắn cảm giác như có một con voi lớn đang chen vào trong xương cốt của mình.

Tình hình khi hệ thống thăng cấp thiên phú huyết mạch cho hắn cũng khác. Ngoại từ khí huyết toàn thân dâng trào ra, thì Sở Hi Thanh chỉ cảm xương cốt và kinh mạch ngứa ngáy, như có thứ gì đó từ trong xương tủy muốn chui ra ngoài, chứ không còn cảm giác gì khác.

Sau mỗi lần thăng cấp, Sở Hi Thanh đều cảm thấy tinh khí thần dồi dào, không có cảm giác yếu ớt hay mệt mỏi nào.

Chương 332: Đốt sạch

Sở Hi Thanh uống thuốc xong, liền cảm thấy hơi khó xử.

Quần áo Sở Vân Vân mang đến đều là quần áo mới mua, không có dấu vết giặt rửa nào cả.

Nhưng hắn bây giờ, không chỉ là cơ thể trần truồng, mà toàn thân còn đầy tro tàn.

Trong phòng này cũng không có quần áo cũ, tủ quần áo của hắn cũng bị đốt thành tro. . .

Sở Hi Thanh gãi gãi đầu: “Chuyện này. . . Vân Vân, ngươi có thể xách cho ta vài thùng nước không? Còn nữa, tốt nhất là hai người các ngươi ra ngoài chờ đi!”

“Ngươi muốn tắm? Không cần phiền phức như vậy.”

Sở Hi Thanh hai tay nắm linh quyết, lập tức có một ngọn lửa xuất hiện ở giữa không trung, rồi ngưng tụ thành một con thú nhỏ giống như sư tử.

Ngọn lửa hình con thú nhỏ này chạy đến bên người Sở Hi Thanh, sau đó hóa thành một ngọn lửa màu đỏ thẫm, bắt đầu đảo quanh người Sở Hi Thanh.

Nơi ngọn lửa đỏ này đi qua, tro tàn trên người Sở Hi Thanh đều biến mất, da thịt của hắn trở nên sạch sẽ, còn sạch sẽ hơn cả tắm rửa.

Sở Hi Thanh thì lại càng cảm thấy lúng túng hơn, sau khi tro tàn biến mất, toàn thân hắn lại không có thứ gì để che chắn.

Lúc đầu, Sở Vân Vân cũng không để ý lắm.

Trước kia, khi nàng còn ở trong quân đội, mỗi khi khí trời nóng bức thì đám nam tử trong quân đều thích cởi trần, Sở Vân Vân cấm nhiều lần mà không được, cho nên cũng tập mãi thành quen.

Nhưng đến khi ngọn lửa đỏ kia đảo qua một vòng quanh người Sở Hi Thanh xong, mặt cười của Sở Vân Vân cũng không nhịn được mà đỏ ửng lên.

Lúc này, Sở Vân Vân tản con “Toan Nghê” kia đi.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, nàng cảm thấy con Hỏa thú mà nàng ‘nghĩ hóa’ ra có dấu hiệu mất khống chế, suýt nữa thì đốt luôn con voi lớn của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh thì lại vung hai tay ra, tốc độ nhanh đến mức xuất hiện tàn ảnh, hắn đang dùng tốc độ nhanh nhất để mặc quần áo.

Ngay khi bầu không khí trong phòng có hơi lúng túng, Lục Loạn Ly ở ngoài cửa đã thò cái đầu nhỏ vào phòng.

Nàng liếc mắt nhìn về phía Sở Hi Thanh, sau đó vẻ mặt liền thả lỏng, cất bước tiến vào trong.

“Cũng không biết nên nói ngươi may mắn hay là đen đủi nữa, trước khi tiếp xúc với Huyết Nguyên Đồ mà chân nguyên lại hao tổn đến mức này.”

Lục Loạn Ly lấy một bình thuốc ra, trực tiếp đưa cho Sở Hi Thanh: “Trong tay ta có một viên Bàn Cổ Huyết Nguyên Đan của Cẩm y vệ, ngươi muốn không? Chắc hẳn ngươi đã nghe nói qua về đan dược này, nó chuyên dùng để bổ sung nguyên khí, có thể để ngươi khôi phục như lúc ban đầu.”

“Có người nói dùng đan dược này trước khi tiếp xúc với Huyết Nguyên Đồ thì sẽ có hiệu quả tốt hơn. Tuy nhiên thứ này rất đắt, ta không thể tặng không được, 12.000 lượng bạc, ngươi phải trả tiền mặt.”

Thật ra thì nàng đã mất rất nhiều thời gian vì viên đan dược này, còn phải cầu Húc Nhật Đông hỗ trợ.

Sở Hi Thanh không đưa tay nhận, hắn ngưng thần đánh giá Lục Loạn Ly, trong mắt ngậm lấy vài phần ân cần: “Đêm qua, khi Thiết Cuồng Nhân chạy đến, ta nhìn thấy ngươi thất khiếu chảy máu, Loạn Ly ngươi không sao chứ?”

“Không có gì! Chỉ là sử dụng bí pháp nên tổn thương kinh mạch thôi. Không phải vết thương gì to tát cả, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là có thể khôi phục. Trái lại thì ngươi. . .”

Sắc mặt Lục Loạn Ly hơi hòa hoãn lại, lòng thầm nói cói như tên này còn có chút lương tâm, vẫn biết quan tâm nàng.

Nhưng khi nàng nhớ lại cảnh tượng máu của Sở Hi Thanh nhuộm đầy máu đêm hôm qua, thì ánh mắt nàng lại trở nên bất thiện: "Sở Hi Thanh, ngươi cũng nên đem mạng của mình thành chuyện to tát đi. Lần bí cảnh cửu phẩm ở Lâm Hải đã suýt mất mạng, lần này đã biết rõ Sát Sinh Lâu treo thưởng một số tiền lớn, vậy mà còn muốn chạy qua Cổ thị tập, còn muốn dùng tiền để nhờ Đổng Lâm Sơn gia tăng thứ tự trên Thanh Vân Bảng, rồi còn viết văn chương tâng bốc ngươi nữa."

"Thật ra thì với thiên phú bây giờ của ngươi, chỉ cần đi từng bước từng bước một, sớm muộn gì cũng được Vô Tướng Thần Tông chú ý, cần gì phải nóng lòng thành danh như vậy? Cái gọi là cây cao đón gió, dễ đổ. Cát chồng bên bờ, sóng tất đánh rơi. Ngươi leo lên quá cao, thì ngã sẽ càng đau. Đêm qua, nếu như không có Thiết Cuồng Nhân, thì ngươi đã mất mạng rồi."

Thần sắc Sở Vân Vân hơi động, nàng cũng liếc mắt nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Nàng còn không biết nguyên nhân mà Sở Hi Thanh chạy đến Cổ Thị tập.

Sở Hi Thanh nghe thấy thế thì nội tâm ấm áp, sau đó lại cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Hắn cũng muốn khiêm tốn, cũng muốn phát triển trong yên lặng, nhưng vấn đề là hệ thống ba ba không cho phép, hắn chỉ có thể nghĩ trăm phương ngàn kế để nổi danh, để cho người khác tin tưởng rằng hắn rất mạnh.

Sở Hi Thanh suy nghĩ một lát, cuối cùng quyết định giải thích một phen.

Trên người hắn có cái hệ thống này, tương lai nhất định sẽ làm ra vài chuyện xôn xao hơn, cho nên vẫn phải cho hai cô bé này chuẩn bị tâm lý một chút, miễn cho sau này gặp rắc rối.

Chương 333: Đốt sạch (2)

"Ta mời Đổng Lâm Sơn đề cao thứ tự trên Thanh Vân Bảng, cũng không phải là vì hư vinh, mà cũng không phải vì muốn nhảy vượt cấp thành đệ tử nội môn của Vô Tướng Thần Tông. Nói ra sợ các ngươi không tin. . ."

Sở Hi Thanh cười khổ một chút, vẻ mặt thành thật: "Ta phát hiện thể chất của mình có hơi kỳ lạ, ta càng nổi danh, càng được mọi người chú ý, càng là cảnh tượng hoành tráng, thì huyết mạch trong cơ thể càng hưng phấn hơn, càng dễ thức tỉnh thiên phú trong huyết mạch hơn.”

Hai người Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly nghe thấy thế thì hơi sững sờ, hai người liếc mắt nhìn nhau một chút, ánh mắt đều nghi ngờ không thôi.

Hai người đều đang nghĩ thầm, thế gian này có một loại thể chết kỳ quái như vậy sao?

Sau đó, Sở Vân Vân lại rơi vào trầm tư.

Nàng nhớ lại những việc mà Sở Hi Thanh đã trải qua, thì phát hiện lời nói của Sở Hi Thanh cũng không phải ăn nói linh tinh, mà là có lý có cớ.

“Các ngươi nhìn xem.” Lúc này, Sở Hi Thanh bỗng nhiên rút đao, một ánh đao trắng bạc xuất hiện ở trước mặt hai cô bé.

Đây là thức rút đao của Truy Phong đao pháp, Không Huyệt Lai Phong. Mà tốc độ của một đao này đã không kém bao nhiêu so với khi hắn sử dụng tấm thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 11 tuổi vào đêm qua.

“Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ, đây là thiên phú mới thức tỉnh đêm qua. . .”

Sở Hi Thanh mới nói đến chỗ này, bỗng nhiên lại ngửi thấy mùi gì đó.

Hắn hơi nhướng mày, bước nhanh ra ngoài phòng. Sau đó hắn nhìn thấy một đống hộp đồ ăn, bánh ngọt, còn có các loại quần áo, áo bào, khăn mùi soa. . .tất cả đều chồng chất ở nơi đó, tất cả đều đang cháy hừng hực giống như lửa trại.

Sở Hi Thanh vừa nhìn đã biết, những thứ này đều là tâm ý của các sư tỷ sư muội trong võ quán.

Lúc này, lòng của hắn quặn đau, quay đầu nhìn về phía Lục Loạn Ly.

Lục Loạn Ly lại ung dung thản nhiên mà nhìn nhau với Sở Hi Thanh.

Nhiều đồ như vậy, dù sao Sở Hi Thanh cũng ăn không hết, dùng không hết, không đốt đi thì để làm gì? Dù sao nàng nhìn thấy là thấy phiền rồi.

Sở Hi Thanh lại liếc mắt nhìn về phía Sở Vân Vân, hắn lấy ánh mắt ra hiệu: tại sao ngươi không ngăn cản nàng?

Sở Vân Vân thì lại làm như không thấy.

Lục Loạn Ly nhất định phải đốt, người làm muội muội như nàng lấy lập trường gì để cản?

. . .

Giờ ngọ của bốn ngày sau, thành Tú Thủy bị bao phủ bởi một cơn mưa phùn kéo dài.

Trong một gian thư phòng của Thượng Quan gia, tâm tình của Thượng Quan Thần Hạo cũng ngột ngạt, âm lãnh giống như khí trời bên ngoài.

Quán chủ Lôi Nguyên của võ quán Chính Dương nói được là làm được, ba ngày trước, tất cả đệ tử nội môn và ngoại môn có liên quan đến Thượng Quan gia đều bị đuổi khỏi võ quán Chính Dương.

Mà buổi sáng ngày hôm nay, do Vô Tướng Thần Tông, Tinh Tú Tiên Tông, Vô Thượng Huyền Tông, Nam Thiên Môn cầm đầu mười bảy tông phái và 103 tòa võ quán, cùng liên danh gửi tin đến Thượng Quan gia.

Bắt đầu từ ngày mai, cự tuyệt thu nhận tất cả con cháu và thuộc hạ của Thượng Quan gia, một khi phát hiện sẽ đuổi ra ngoài ngay.

Số lượng võ quán này, còn nhiều hơn không ít so với 79 tòa võ quán trong miệng Lôi Nguyên.

Hầu như tất cả môn phái chính đạo trong toàn bộ cảnh nội Đông Châu đều tham dự vào chuyện này, hoàn toàn chặn đứng con đường tắt sử dụng Huyết Nguyên Đồ Trụ của Thượng Quan gia.

Các con cháu bái nhập các đại tông môn và bang phái của Thượng Quan gia, cộng thêm ba vị tộc nhân nhậm chức quân ở các quận huyện, tất cả đều dồn dập gửi tin đến hỏi thăm, thúc giục Thượng Quan Thần Hạo nhanh chóng đi tạ lỗi, mau đi dẹp lửa giận của Vô Tướng Thần Tông.

Bằng không thì tình cảnh của bọn họ sẽ vô cùng lúng túng. . .

Trong đó còn có hai người nói năng rất gay gắt, thậm chí tuyên bố rằng, nếu như gia chủ còn làm bậy như vậy, thì bọn họ sẽ cắt đứt quan hệ với Thượng Quan gia.

Lời này để cho nội tâm của Thượng Quan Thần Hạo nổi giận.

Đám khốn nạn này đều quên là ai đã cho bọn họ tiền đồ? Là ai cung cấp linh dược cho bọn họ rồi sao?

Tuy nhiên, đây chỉ là một trong những chuyện làm hắn phiền phòng, điều làm cho Thượng Quan Thần Hạo đau đầu hơn chính là, tất cả cu li, thuyền công, người kéo thuyền ở thượng hạ du của sông Thần Tú đều tăng giá tiền.

Những người này đều nói là phụng mệnh của Thiết Kỳ Bang, phàm là hàng hóa của Thượng Quan gia, thì tất cả chi phí sẽ tăng lên hai phần mười, tiền công của tất cả cu li và thuyền công đều sẽ tăng gấp đôi.

“Thượng Quan gia chủ vẫn còn buồn bực ở đây à?”

Giọng nói mang theo một tia trào phúng này, xuất hiện từ một người trẻ tuổi có ngũ quan thanh tú, mặt như trăng tròn, mặt phượng dài nhỏ, ngồi ở bên đối diện.

Người này chính là Băng Xà – Long Hành.

Do hắn vẫn còn bị thương, nên sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Tuy rằng tay trái bị Diệp Tri Thu chém đứt đã được nối lại, nhưng lúc này vẫn chưa thể cử động, chỉ có thể dùng băng trắng để quấn ở trước ngực.

Chương 334: Đốt sạch (3)

Tuy nhiên, trên mặt Long Hành bây giờ lại ngậm lấy ý cười, cúi đầu thưởng thức lá trà Thiết Quan âm trong chén: “Thượng Quan gia chủ, ta khuyên ngươi một câu, thời điểm nên chịu thua thì vẫn phải chịu thua, Vô Tướng Thần Tông chính là lục đại tiên tông nhất phẩm đương thời, dù thế nào thì nhà các ngươi cũng không đắc tội được đâu.”

“Chuyện lần này náo loạn rất lớn, đã tổn hại đến mặt mũi của Vô Tướng Thần Tông, kiểu gì bọn họ cũng sẽ không bỏ qua chuyện này. Ngoài ra, cũng đừng không nỡ chút tiền ở bên bến tàu, bằng không thì hàng hóa của nhà các ngươi sẽ không di chuyển được đâu.”

Thượng Quan Thần Hạo nhìn về phía Long Hành với vẻ suy tư: “Dường như ngươi đang có ý nghĩa gì đó? Nói nghe một chút?”

Long Hành đặt chén trà xuống: “Thật ra thì chuyện thuyền hàng và cu li tăng giá đều không tổn thương đến Thượng Quan gia các ngươi, đơn giản chỉ là kiếm lời ít một chút mà thôi. Thượng Quan gia chủ lo lắng chính là, thanh thế của Thiết Kỳ Bang tiếp tục mở rộng, càng được đám cu li và chủ thuyền hàng kia ủng hộ.”

Trên mặt Thượng Quan Thần Hạo thản nhiên, không tỏ rõ ý kiến.

Trong mắt hắn lại hiện lên một tia sầu lo.

Thanh thế của Thiết Kỳ Bang đã rất lớn rồi.

Mấy ngày trước, Thiết Cuồng Nhân hiệu lệnh một tiếng, liền tụ tập hơn vạn nhân mã ở thượng hạ dụ, đến giờ hắn vẫn không thể quên được một màn đó, cũng làm cho hắn cực kỳ kiêng kị.

“Tuy nhiên, chuyện trên thế gian này đều là trong họa có phúc, trong phúc có họa, cái gì cũng có hai mặt của nó. Thượng Quan gia chủ có thể suy nghĩ từ một chiều hướng khác. . .”

Trong mắt Long Hành ẩn chứa thâm ý, nhìn nhau với Thượng Quan Thần Hạo: “Nếu bên phía Thượng Quan gia tăng giá, có phải là tiền công của các hiệu buôn khác cũng nên tăng theo không? Nếu như không tăng, đám cu li bên bến tàu kia nhất định sẽ không chịu làm việc.”

“Nếu như tăng giá, vậy thì tự nhiên lại phải mất thêm một khoản tiền. Quận Tú Thủy này có rất nhiều hiệu buôn, không phải nhà nào cũng giàu có như Thượng Quan gia các ngươi, không phải nhà nào cũng chịu được tổn thất này.”

“Ngay cả Lạc Sinh Hào dưới danh nghĩa của Thái thú phu nhân kia, thu nhập một tháng sẽ ít đi ba ngàn lượng bạc, liệu trong lòng nàng sẽ thoải mái? Ba ngàn lượng bạc không nhiều, nhưng vô duyên vô cớ bị đám cu li kia ăn mất. Một năm trước, quận Thái Sơn có hồng thủy, vị phu nhân này đã cắt xén một nửa lương thực cứu tai của triều đình.”

Thần sắc Thượng Quan Thần Hạo hơi động, rồi chìm vào suy tư.

“Vì thế, không những phải tăng tiền công, mà còn phải tăng nhiều, tăng dứt khoát.” Long Hành lại cầm chén trà lên, ung dung thong thả thưởng thức tiếp: “Còn bên phía võ quán Chính Dương, Thượng Quan gia chủ ngươi đến của tạ lỗi là được, không ngại mang nhiều tiền bạc, cho bọn họ một câu trả lời, cũng cho Vô Tướng Thần Tông đủ mặt mũi là được.”

“Ta biết nội tâm của Thượng Quan gia chủ không thoải mái, nhưng Long mỗ há có thể thoải mái? Vấn đề bây giờ là, Sở Hi Thanh đang ở trong võ quán Chính Dương, chúng ta không thể ra tay với hắn vào lúc này. Mà chúng ta cũng không thể đắc tội với Vô Tướng Thần Tông khi đang tranh đấu với Thiết Kỳ Bang được.”

“Tuy nhiên, sớm muộn gì thì Sở Hi Thanh cũng phải đi ra ngoài làm việc, hắn không có tài nguyên thì thăng cấp kiểu gì? Mà một khi kẻ này rời khỏi cánh chim của võ quán Chính Dương, tiến vào giang hồ, thì nhất định sẽ xung đột với ngươi và ta. Khi đó chính là tranh đấu giang hồ bình thường, sống chết đều do mệnh. Dù Lôi Nguyên và Diệp Tri Thu có coi hắn là bảo bối, thì cũng không thể nói gì.”

Thượng Quan Thần Hạo híp mắt suy nghĩ, sau đó giơ chén trà lên, lấy trà thay rượu nói: “Không hổ là Băng Xà, lời lẽ đâu ra đó. . .”

Đúng lúc này, quản gia của hắn gõ cửa phòng, sau đó đi vào trong.

“Lão gia.”

Quản gia này tầm sáu mươi tuổi, sắc mặt trắng bệch mà quỳ trên mặt đất: “Bên phía quận Lâm Hải xảy ra vấn đề, Lâm Hải Chu gia đã nói với các thương gia và hiệu buôn lớn, bắt đầu từ ngày mai sẽ không thu mua tất cả hàng hóa của Thượng Quan gia chúng ta nữa. Bọn họ cũng ngừng cung cấp tất cả dược liệu từ biển cho Thượng Quan gia chúng ta.”

Thượng Quan Thần Hạo nghe thấy thế thì sắc mặt lại bình tĩnh.

Hắn đã đoán được phản ứng của Lâm Hải Chu gia rồi.

Tên Chu Hùng Bá kia làm người rất cương liệt bá đạo, sẽ không cho phép Thượng Quan Thần Hạo hắn mạo phạm Chu gia.

“Còn nữa. . . “ Quản gia nhìn trộm sắc mặt của Thượng Quan Thần Hạo: “Lý tổng bộ đầu của Lục phiến môn sai người truyền tin, nói rằng hôm nay có đặc sứ của Bạch Hổ đường Lục phiến môn đến đây, bọn họ đang điều tra về hồ sơ liên quan đến thủ tịch gia tướng và tam tịch gia tướng nhà chúng ta.”

“Có người nói chủ bộ, thông phán và ty ngục ở quận đã bị đặc sứ bắt vào ngục từ sáng sớm. Ngay cả Lý tổng bộ đầu cũng bị giam lỏng ở phủ nha, không thể ra ngoài.”

Chương 335: Phất nhanh

Ầm!

Thượng Quan Thần Hạo bỗng nhiên bóp chén trà trong tay thành bột mịn.

Bột trắng và nước trà bay tung tóe.

Long Hành cũng hơi cau mày lại.

Thủ tịch gia tướng của Thượng Quan gia tên là Hề Tuyền, tu vị ngũ phẩm hạ, là một đại cao thủ nằm trong mười vị trí đầu của quận, ngoại trừ tất cả võ quán ra.

Tuy nhiên, ngày xưa kẻ này từng tu luyện tà công, liền lấy mười tám trái tim của trẻ em để điều chế thuốc, mạnh mẽ đánh vỡ ràng buộc của bí dược thấp kém, đột phá ngũ phẩm, phạm vào tội lớn ngập trời.

Kẻ này vốn nên bị xử tử vào sáu năm trước, nhưng lại được Thượng Quan Thần Hạo dùng người bên người để gánh tội thay, rồi đưa về nhà.

Tam tịch gia tướng tên là Nhạc Nguy, tu vị lục phẩm thượng, cũng từng là trộm cướp, đã phạm vào mấy cọc huyết án.

Hai người này vẫn luôn là thủ hạ đắc lực nhất của Thượng Quan Thần Hạo.

Một khi quan phủ khôi phục lệnh truy nã hai người này, Thượng Quan gia không chỉ bị liên lụy, mà Thượng Quan Thần Hạo cũng sẽ mất hai cánh tay đắc lực.

Sau đó, thần sắc Long Hành hơi động, hắn đứng dậy cầm một quyển sách ở trong tay quản gia.

“Đây là Luận Võ Thần Cơ mới phát hành ngày hôm nay?”

Đầu tiên, Long Hành lật Thanh Vân Bảng ra xem.

Hắn nhìn thấy họ tên của Sở Hi Thanh ở vị trí 60 trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng.

Long Hành lại tiếp tục lật qua, hắn nhìn thấy một bài văn chương có tiêu đề “Thiếu niên Bá Đao – Sở Hi Thanh” ở mấy tờ cuối cùng của Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí này.

Hiển nhiên là Luận Võ Lâu của Đông Châu rất coi trọng bài văn chương này.

Long Hành đọc qua một lượt, ánh sáng trong mắt càng ngày càng tối tăm và âm u hơn.

Sở Hi Thanh thành danh, chính là giẫm lên đầu Long gia bọn họ!

“Gia chủ, Luận Võ Lâu đã phát hành Luận Võ Thần Cơ muộn hơn hai canh giờ.”

Sắc mặt quản gia nghiêm nghị, giải thích: “Lúc phát hành thì các nhà sách báo đều tranh nhau mua. Có người nói Luận Võ Lâu quận Tú Thủy chúng ta dự trữ hai mươi vạn cuốn, nhưng đã tiêu thụ hết sạch trong vòng nửa canh giờ, từ đó có thể hiểu được danh vọng của Sở Hi Thanh ở quận ta.”

Long Hành và Thượng Quan Thần Hạo nhìn nhau một chút, sắc mặt cả hai đều hơi tái xanh.

Đây chính là một chuyện khác khiến cho bọn họ buồn bực, danh vọng của Sở Hi Thanh tăng cao, nhưng lại là nhờ giẫm lên đầu Long gia và Thượng Quan gia bọn họ.

Hiện giờ, kẻ này được vô số võ tu cấp thấp sùng bái và kính trọng, không thể không lo lắng.

. . .

Trước cửa Luận Võ Lâu quận Tú Thủy, nơi này đang là một màn người người chen chúc đến nước chảy không lọt.

Bên trong Luận Võ Lâu đã chuẩn bị 12.000 quyển Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí, nhưng tất cả đã bị mua hết sạch vào nửa khắc thời gian trước.

Ngoài cửa vẫn có rất nhiều người ngựa không đi, một số con buôn bán qua tyy đang kinh doanh.

“Kỳ Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí mới phát hành đây, giá cả chí có một lượng sáu tiền một quyển, ai cần không? Nơi này của ta chỉ có bảy bản.”

“Một lượng tám tiền! Tại sao tăng giá? Ngươi không thấy Luận Võ Lâu đã dán thông báo rồi à, phải năm ngày sau bọn họ mới có thể nhập hàng, ngươi có muốn mua hay không. . .”

“Ta xem xong rồi, có ai cần không, chỉ một lượng sáu tiền thôi! Có ai cần hay không?”

Còn có một số người đang bàn luận nội dung trong một kỳ Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí này.

“Thì ra là có chuyện như vậy, tất cả đều là vì tranh đấu thủ tịch chân truyền của võ quán Chính Dương.”

“Thượng Quan gia này không khỏi quá bá đạo rồi chứ? Thượng Quan Long Tiển cũng chết rồi mà còn không chịu bỏ qua.”

“Lợi hại, người của Bạch Vân Trại dương dương tự đắc đến giết người, kết quả lại bị hắn một người một đao chém sạch.”

“Chém tận năm cao thủ thất phẩm, công nhận là người này không thẹn với cái danh xưng thiếu niên Bá Đao.”

“Ha ha, sảng khoái! Bạch Vân Trại và Thượng Quan gia cũng có ngày hôm nay?”

“Lợi hại lợi hại, sức chiến đấu của tên này mạnh mẽ như vậy, thế mà lại không xuất thân từ thế gia đại phiệt.”

“Nhai Tí đao ý! Hóa ra là Huyết Nhai Đao Quân và Tần Mộc Ca đều tu luyện Nhai Tí đao ý, thật sự là một môn võ học lợi hại, ta cũng muốn gia nhập võ quán Chính Dương, không biết có cơ hội tìm hiểu môn đao ý này không?”

Tạ Chân Khanh chắp tay sau lưng đứng trên lầu ba, nàng nhìn đám người chen chúc nhau ở bên dưới, sắc mặt toát ra vẻ hài lòng.

“Hai mươi vạn quyển Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí, chỉ vẻn vẹn nửa canh giờ là bán sạch, đúng là không uổng công chúng ta liều lĩnh nguy hiểm, phát hành chậm hơn nửa ngày.”

“Cái này đều là lâu chủ. . . không, là học sĩ đại nhân anh minh.” Đổng Lâm Sơn đứng ở sau lưng Tạ Chân Khanh, vẻ mặt hắn bội phục, ôm quyền thi lễ: “Thuộc hạ nghe nói bên phía Đông Châu còn không đồng ý, nhưng là học sĩ đại nhân đã dốc hết sức và kiên trì với chuyện này.”

Ngay bảy ngày trước, Tạ Chân Khanh đã thăng cấp ngũ phẩm Thông Minh học sĩ, sắp được điều sang Luận Võ Lâu của Đông Châu để nhậm chức quán chủ Đông quán.

Luận Võ Lâu của Đông Châu phân chia ra thành hai quán Đông và

Tây.

Chương 336: Phất nhanh (2)

Đông quán thì chuyên phụ trách việc biên soạn Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí. Mà Tây quán thì phụ trách thu thập các loại tin tức trên giang hồ, sau đó biên soạn vào trong Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí.

“Cái này cũng là do văn chương của ngươi rất tốt, không làm ta mất mặt.”

Khóe môi Tạ Chân Khanh hơi cong lên.

Tuy rằng bài văn chương này là do Đổng Lâm Sơn ký tên, nhưng mà Đổng Lâm Sơn là thuộc hạ của nàng.

Một kỳ Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí này bán được nhiều như vậy, há có thể không có công lao của một lâu chủ như nàng?

Đây là một phần lý lịch khá nặng, đặc biệt là khi nàng sắp sửa nhậm chú quán chủ Đông quán của Luận Võ Lâu Đông Châu, nó sẽ giúp nàng rất nhiều.

Sau đó, Tạ Chân Khanh lại nghiêng người qua, nhìn vào Đổng Lâm Sơn với ánh mắt hàm chứa thâm ý: “Lão Đổng, ngày mai ta sẽ đi Đông Châu nhậm chức. Khoảng thời gian này, ngươi tạm thời quản lý tất cả công việc của Luận Võ Lâu quận Tú Thủy đi. Nhớ là phải làm tốt đấy!”

“Thật ra thì một tháng trước ta đã tiến cử ngươi vào chức vụ lâu chủ Luận Võ Lâu quận Tú Thủy với Lễ bộ rồi. Chuyện này vốn không chắc chắn cho lắm, nhưng bây giờ ngươi lại có công lao lớn như vậy, ta cũng dễ nói chuyện hơn rồi. Nếu như không có gì bất ngờ, công văn thăng chức của ngươi đang trên đường rồi. Khoảng thời gian này, tốt nhất là đừng gây sự và náo loạn gì, đừng phá hủy tiền đồ tốt đẹp của ngươi.”

Đổng Lâm Sơn vui mừng khôn xiết, hắn hành lễ với Tạ Chân Khanh một cái: “Thuộc hạ đa tạ lâu chủ!”

Hắn làm việc dưới trướng Tạ Chân Khanh lâu như vậy, nhưng cái cúi đầu này là hắn thực lòng.

Ngoài ra, hắn còn phải cảm tạ một người nữa.

Tạ Chân Khanh lòng thầm nói, nếu như không phải Sở Hi Thanh, thì chưa chắc hắn đã có thể lên làm lâu chủ.

. . .

Bên trong Tạp Vật Viện của võ quán Chính Dương, Sở Hi Thanh lại hắt xì hơi một cái.

Tuy nhiên, lúc này hắn đã không có thời gian nghĩ đến chuyện khác.

Hắn đang làm mới võ đạo bảo khố để tìm kiếm thứ mình muốn.

Bốn ngày này, Sở Hi Thanh đều ở trong nhà, đóng cửa không ra ngoài, tập trung tinh thần dưỡng thương.

Một viên Bàn Cổ Huyết Nguyên Đan này của Lục Loạn Ly quả nhiên là rất tốt, Sở Hi Thanh dùng đan dược này thì đến ngày thứ hai đã đỡ hơn rất nhiều.

Đến hôm nay, Sở Hi Thanh đã cảm giác được nguyên khí tràn trề và dồi dào, lại còn cao hơn cả trước kia một đoạn.

Tuy rằng viên đan dược này rất đắt, đắt đến phát rỗ, nó để cho ví tiền của Sở Hi Thanh co lại một nửa, nhưng dược hiệu của nó là không thể nghi ngờ, rất đáng với giá tiền này.

Sau đó, xế chiều ngày hôm nay, Sở Hi Thanh liền bị pháo hoa tung tóe khắp tầm nhìn làm cho sợ hết hồn.

Thật ra thì bốn ngày này, điểm võ đạo của Sở Hi Thanh vẫn luôn tăng lên.

Dựa vào những cái miệng ở Cổ Thị tập, khiến cho số lượng điểm võ đạo của hắn vẫn không ngừng tăng lên.

Hắn đã bỏ 2500 điểm võ đạo để đổi Thần Thương tam giai.

Thần Thương giai đoạn thứ ba: Cần 2500 điểm võ đạo để đổi. Dựa trên trụ cột của giai đoạn thứ hai, lại tăng thêm sáu phần sức mạnh thần thức, tăng thêm sáu phần lượng chân nguyên, gấp đôi sức chịu đựng, năm phần sức mạnh, năm phần linh hoạt, năm phần tốc độ, năm phần lực bộc phát, năm phần lực kháng đả kích. Trong cơ thể sinh sôi một ít lực lượng lôi đình.

Chú: Khi gặp thuật sư và kẻ địch có thực lực mạnh hơn bản thân, có thể kích phát trạng thái Thần Chi Thương. Sức mạnh, tốc độ, linh hoạt, lực bộc phát, lực kháng đả kích đều tăng thêm 1.5 lần dựa trên trụ cột vốn có. Cũng khiến cho tất cả võ ý tăng thêm một giai, khiến cho chân nguyên của bản thân sở hữu hiệu quả phá cương ở trình độ trung đẳng, hiệu quả phá pháp thuật ở trình độ cao đẳng, có thể phá tan cương khí, quấy rầy và phá diệt tất cả lực lượng pháp thuật trên thế gian.

Đây quả thật là một thiên phú đỉnh cấp nhất.

Sau lên tam giai, các loại tố chất thân thể của Sở Hi Thanh lại tăng lên tương đương với năm phần đến gấp đôi so với người bình thường.

Điều khiến cho Sở Hi Thanh vui mừng chính là Thần Chi Thương.

Sau khi kích phát trạng thái này, không chỉ tố chất thân thể tăng thêm 1.5 lần, mà cái này không phải là tiêu chuẩn của ngươi bình thường, mà là dựa vào thực lực tổng hợp của hắn để tăng thêm, điều này là cực kỳ khủng bố.

Nhai Tí đao ý của hắn còn được tăng thêm một cấp. Ngoài ra, còn có hiệu quả phá cương ở trình độ trung đẳng, hiệu quả phá pháp thuật ở trình độ cao đẳng.

Điều này sẽ làm cho hắn gặp mạnh càng mạnh, càng gặp phải cao thủ thì sức chiến đấu của hắn lại càng mạnh hơn.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại bỏ ra 4375 điểm võ đạo để đổi Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (tứ giai).

Sở Hi Thanh đã tu hành Thiết Sơn Trạch Huyết Thuật, hắn lựa chọn ba cái thiên phú huyết mạch Thần Thương, Thuần Dương chi thể và Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ để làm thiên phú chủ tu.

Vì thế, hiện giờ hắn dùng điểm võ đạo để tăng ba môn thiên phú này lên thì mới là lựa chọn tốt nhất, lợi ích cao nhất.

Ba môn thiên phú này của hắn càng tăng cao, thì sẽ càng có lợi hơn khi sử dụng Huyết Nguyên Đồ.

Chương 337: Phất nhanh (3)

Tuy nhiên, Bàn Cổ Huyết Nguyên Đan của Lục Loạn Ly lại cung cấp cho hắn một lựa chọn thứ tư.

Đây chính là lý do vì sao Sở Hi Thanh cam lòng bỏ 12.000 lượng bạc ra để mua Bàn Cổ Huyết Nguyên Đan.

Mà sau khi Sở Hi Thanh đổi hai loại thiên phú này, thì điểm võ đạo của hắn cũng không còn bao nhiêu.

Nhưng bắt đầu từ nửa canh giờ trước, điểm võ đạo của Sở Hi Thanh lại tăng đến điên rồi.

Chỉ trong một khoảng thời gian cực ngắn, điểm võ đạo của hắn đã tăng lên đến hơn tám ngàn điểm.

Đến giờ phút này, điểm võ đạo vẫn tăng lên rất nhanh, khí thế kinh người, sắp sửa vượt quá mười ngàn điểm.

Khiến cho Sở Hi Thanh không thể không liều mạng làm mới võ đạo bảo khố lần nữa, để tìm kiếm thiên phú mà hắn muốn.

Thuần Dương (tứ giai), cần 6625 điểm võ đạo để đổi!

Thần Thương (tứ giai), cần 12500 điểm võ đạo để đổi. . . còn kém không ít!

Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (ngũ giai), cần 12500 điểm võ đạo để đổi, cũng còn thiếu rất nhiều!

Sở Hi Thanh nhìn nhìn đám vật phẩm ở bên trong võ đảo bảo khố, lại nhìn pháo hoa tung tóe tràn ngập tầm mắt của mình.

Hắn đoán cùng lắm là đêm nay, hắn có thể góp đủ 12500 điểm võ đạo.

Hiện giờ, điều khiến hắn đau đầu hơn chính là, nên lựa chọn cái nào ở trong hai cái vật phẩm này.

Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ có thể để cho đao của hắn càng nhanh hơn, Thần Thương thì sẽ khiến cho thực lực tổng hợp của hắn mạnh hơn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Hi Thanh vẫn lựa chọn đổi Thần Thương (tứ giai).

Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ quả thật là có thể để cho đao của hắn càng nhanh hơn.

Tuy nhiên, sau khi Sở Hi Thanh đổi Thần Thương tứ giai, thì tốc độ đao của hắn cũng không chậm hơn bao nhiêu.

Một khi hắn gặp phải kẻ địch có thực lực mạnh hơn bản thân, thì Thần Thương tứ giai có thể làm cho thực lực tổng hợp của hắn tăng lên gấp ba lần, có thể nói là sẽ có lợi hơn.

Lúc này, bảng nhân vật của Sở Hi Thanh cũng đã phát sinh biến hóa to lớn.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Bát phẩm thượng (siêu).

Võ đạo: Truy Phong đao pháp (tầng năm), Khinh Vân Tung (tầng năm), Trục Điện Chỉ (tầng ba).

Võ ý: Nhai Tí tàn ý (tầng năm), Phong Lôi võ ý (tầng ba).

Nguyên công: Dưỡng Nguyên Công (tầng bốn / bát phẩm hạ).

Điểm võ đạo: 1172.

Thiên phú: Thần Thương (tứ giai), Táng Thiên (nhị giai), Thuần Dương (tứ giai), Thái Thượng Thông Thần (nhất giai), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (tứ giai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (tứ giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú.

Tuổi thọ: 59 ngày.

Tương ứng với đó, thực lực tổng hợp của Sở Hi Thanh cũng biến hóa đến long trời lở đất.

Hiện giờ, hắn có thể xác định bản thân mình chỉ kém hơn Tần Mộc Ca lúc 11 tuổi nửa bậc!

Thật ra thì trên phương diện thiên phú huyết mạch, Sở Hi Thanh bây giờ đã vượt qua rồi.

Hắn còn kém ở tu vị nguyên công và trình độ trên phương diện Truy Phong đao pháp và Khinh Vân Tung.

Đương nhiên, còn phải bài trừ nhân tố pháp khí và chiến đồ.

Sở Hi Thanh không biết Tần Mộc Ca 11 tuổi đã sở hữu pháp khí và chiến đồ ra sao, nên cũng không thể so sánh.

Tần Mộc Ca xuất thân từ Thiết Sơn Tần thị, tài nguyên của nàng nhất định phải hơn xa Chu Lương Thần và Lục Loạn Ly.

Thật ra thì so sánh với một cô bé choai choai 11 tuổi là có hơi mất mặt. . .Nhưng dù phóng tầm mắt nhìn đám bạn cùng lứa, thì Sở Hi Thanh cũng nhất định có thể bước vào một trong đám người xuất sắc nhất.

Chỉ có tuổi thọ của Sở Hi Thanh là giảm xuống khá nhiều.

Lúc ở Tri Vị Cư, Táng Thiên Chi Vũ không chỉ thiêu đốt bản nguyên của hắn, mà cũng làm cho tuổi thọ của hắn giảm xuống còn 50 ngày.

Cái này cần một quãng thời gian mới có thể bù đắp được.

Lúc này, còn có một đoạn tin tức làm cho Sở Hi Thanh phân vân do dự.

---Mọi người đều tin tưởng thực lực của ngươi đã đến thất phẩm hạ, nhận thức đã vượt quá thực lực của ngươi. Xin mau chóng thăng cấp nguyên công, mở khóa danh vọng càng cao hơn.

---Nguyên công của ngươi không đủ, không thể gánh chịu càng nhiều tin tưởng hơn, điểm võ đạo đã đạt đến giới hạn. Trước khi nguyên công của ngươi thăng cấp, điểm võ đạo ngươi nhận được chỉ bằng tám phần mười bình thường.

Điểm võ đạo mà Sở Hi Thanh nhận được, đã đến giới hạn của bát phẩm hạ.

Bắt đầu từ sáng sớm hôm nay, hắn chỉ có thể nhận được tám phần mười điểm võ đạo.

Sở Hi Thanh lại nhìn về phía cột nguyên công của mình.

Lại có một đoạn tin tức xuất hiện trong đầu óc.

---Có dùng 139 điểm võ đạo để tăng Dưỡng Nguyên Công lên tầng thứ tư viên mãn không?

---Ngươi chưa nắm giữ phương pháp phối chế bí dược Dưỡng Nguyên Công tầng thứ năm, có dùng 3500 điểm võ đạo để thay thế bí dược Dưỡng Nguyên Công tầng năm không?

Sở Hi Thanh hơi cau mày.

Hắn nhất định phải mau chóng nắm giữ phương pháp phối chế bí dược tầng thứ năm.

Bằng không thì trực tiếp thăng lên là quá thiệt thòi!

Mà tốt nhất vẫn là thăng cấp bằng bí dược đỉnh cấp nhất.

Chương 338: Phất nhanh (4)

Khi Sở Hi Thanh còn ở Dưỡng Nguyên Công tầng thứ ba, hắn đã từng thử một lần, liền có một đoạn tin tức.

---Dùng điểm võ đạo để giải phong ấn huyết mạch chỉ có hiệu quả trung bình, không thể thu hoạch lợi ích ngoài định mức.

Cái ‘lợi ích ngoài định mức’ này, hiển nhiên là ẩn giấu ở bên trong bí dược đỉnh cấp.

Bí dược đỉnh cấp đúng là rất đắt, nhưng nó đắt thì cũng có đạo lý của nó.

Sở Hi Thanh lại quan sát bảng nhân vật của mình một phen, một lúc sau mới thỏa mãn mà thu nhỏ cái bảng hệ thống này vào trong góc của tầm nhìn.

Hắn mặc một bộ quần áo đệ tử màu xanh vào, sau đó lại mặc vài món pháp khí lên người.

Cũng chỉ có ba cái pháp khí là Tụ Thần Bí, Phong Lôi Tí Trach cũng với Đăng Vân Ngoa.

Hai cái pháp khí bát phẩm giá trị ngàn lượng mà ngân là Tàng Thần Liên và Thanh Lôi Bích đã bị hỏng trong trận chiến Tri Vị Cư rồi.

Điều làm cho Sở Hi Thanh đau lòng nhất, chính là Nhạn linh đao Kinh Lôi bị Xuyên Tâm Kiếm – Lý Nha chọc thủng một lỗ.

Sau đó, hắn lại giao thủ với mấy vị cao thủ thất phẩm của Thượng Quan gia, khiến cho thân đao xuất hiện vài đường rạn nứt.

Thanh Nhạn linh đao thất phẩm này phải có giá 5000 lượng bạc là ít, Sở Hi Thanh còn chưa dùng nóng tay thì đã bị hỏng.

Hắn không thể không đổi về thanh Huyết luyện Ma văn đao bát phẩm trước kia, coi như dùng tạm.

Sau khi ăn mặc xong, Sở Hi Thanh lại lấy một thùng nước ở trong viện, bắt đầu chỉnh sửa lại vẻ ngoài của mình một phen.

Hôm nay chính là cuộc thi chân truyền, hắn nhất định phải ra ngoài.

Sở Vân Vân ở bên cạnh chỉ nhìn cảnh này mà không nói gì.

Nàng khoanh tay trước ngực, phản đối: “Ta nghe nói đức của quân tử, tại hiểu biết, tại chí hướng, tại cách làm người, tại dũng cảm, chứ không phải là trang sức và dung mạo.”

So với Sở Hi Thanh khí khái trác tuyệt, áo xanh như tùng, tay áo nhẹ nhàng của giờ phút này.

Thì nàng càng thích Sở Hi Thanh đứng ở trên phế tích của Tri Vị Cư trong đêm hôm đó hơn.

Máu nhuộm đầy áo, phóng đãng bất kham, bất khuất kiên cường . . . đó mới là diện mạo mà nam nhi nên có.

Sở Hi Thanh quay đầu nhìn nàng một cái, rồi nở nụ cười lúng túng.

Hắn cũng không muốn như vậy, vừa tốn thời gian vừa tốn công sức.

Nhưng vấn đề là hôm trước Đổng Lâm Sơn đã đến thăm hắn, còn cố ý đề cập đến một chuyện, hai mươi vạn quyển Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí của quận Tú Thủy, có bảy vạn quyển là bị nữ nhân mua đi.

Sau đó, còn có ít nhất năm vạn quyển Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí được đặt cọc, tất cả đều là của nữ tính.

Luận Võ Lâu còn nhận được rất nhiều thư, yêu cầu Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí đăng bức họa của Sở Hi Thanh.

Đây chính là đãi ngộ của Danh Hiệp Bảng mới có.

Mà ngày cuộc thi chân truyền ngày hôm nay, lại đối ngoại và mở ra cho toàn bộ bách tính quận Tú Thủy, tất cả đều có thể đến đây xem.

Sở Hi Thanh nghĩ đến đây, lại hơi liếc mắt nhìn về phía cửa lớn của Tạp Vật Viện.

Lúc này, ngoài cửa có từng trận từng trận bàn luận truyền vào trong sân, oanh oanh yến yến, hiển nhiên đều là nữ tính.

Sở Hi Thanh dùng linh thức để cảm ứng một phen, lại phát hiện có không dưới một ngàn cô gái đang tụ tập ở ngoài cửa, bọn họ bao vây toàn bộ con hẻm nhỏ ở trước Tạp Vật Viện.

Trong đó còn có không ít thiếu nữ và thiếu phụ trẻ tuổi xinh đẹp, nhưng bác gái có tuổi cũng không phải là số ít.

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, bây giờ mình chỉ cần giả vờ trang bức, làm ra vẻ đẹp trai, liền nhận được một đống điểm võ đạo, vậy vì sao lại không làm?

Chuyện này dễ dàng và ung dung hơn chuyện liều mạng chém giết với người khác như trận chiến ở Tri Vị Cư nhiều lắm.

“Xem ra chúng ta không đi ra ngoài được rồi, chúng ta đi từ nóc nhà đi.”

Sở Hi Thanh đi đến bên một vách tường khác, sau đó nhảy lên một cái, bay người lên tướng, sau đó liền đi dọc theo mái hiên, phóng về phía thao trường.

Sở Vân Vân cũng phi thân đuổi theo, nàng thi triển pháp thuật, đóng giả một muội muội ngốc nghếch đi theo sau lưng Sở Hi Thanh.

Lời nói của nàng hàm chứ bất ngờ: “Ta còn tưởng ngươi ăn diện như vậy là vì muốn đi ra ngoài từ cửa chính.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì mỉm cười: “Ta đâu phải người không biết nặng nhẹ?”

Nếu như hôm nay thật sự đi từ cửa chính, hắn nhất định bỏ lỡ cuộc thi chân truyền.

Hơn nữa, mặc dù hắn muốn trang bức, nhưng cũng không nên trang bức ở trong cái ngõ nhỏ đó. . . trong đó thì có bao nhiêu người chứ.

Khi hai người Sở Hi Thanh chạy dọc theo mái hiên đến thao trường, sắc mặt không khỏi nghiêm nghị.

Chỉ thấy cái thao trường to lớn rộng tương đương với năm cái sân bóng đá thời này đang là một mảnh tối om om, tất cả đều là người và người.

Vô số nam nữ chen chúc nhau, làm cho toàn bộ thao trường rộng lớn trở nên nước chảy không lọt.

Chương 339: Cuộc thi chân truyền

Sở Hi Thanh bất đắc dĩ, chỉ có thể bay lên trời, hắn bỗng nhiên nhảy vút lên cao bảy trượng từ một tòa nhà ba tầng, sau đó giang hai tay ra. Mượn ống tay áo rộng lớn kia, bay lượn về phía giữa thao trường như một con chim ưng.

Mà giờ phút này, toàn bộ thao trường đều ầm ầm như sấm dậy, tựa như động đất.

“Đến rồi! Nhìn trên kia kìa, là Sở Hi Thanh. . .”

“Là hắn? Quá anh tuấn rồi, dáng người như hạc, tuấn dật tuyệt luân.”

“Lời đồn quả nhiên không giả, đúng là một vị mỹ nam tử. Hắn anh tuấn như vậy, thực lực nhất định sẽ rất mạnh. Cái tên Bá Đao nhất định là danh bất hư truyền.”

Trong khoảnh khắc này, Sở Hi Thanh lại nhìn thấy pháo hoa nổ tung tóe phun màn hình.

Số lượng điểm võ đạo của hắn cũng bắt đầu nhanh chóng dâng lên.

Sau khi Sở Hi Thanh bay đến giữa thao trường, hắn thu hai tay áo lớn lại, dáng người tiêu sái mà rơi vào bên cạnh Lục Loạn Ly.

Lục Loạn Ly chắp tay sau lưng, không thèm liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh một cái nào.

Tên này. . . lại bắt đầu trêu hoa ghẹo nguyệt.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh không đi nơi khác mà trực tiếp đi tìm nàng, vẫn khiến cho Lục Loạn Ly hơi vui vẻ.

Rất nhiều giáo đầu và giáo viên ở trên đài đá cũng nhìn thấy cảnh này, tất cả đều dồn dập lắc đầu rồi thu hồi ánh mắt.

Nếu như đệ tử khác mà lộ liễu khoa trương như vậy, thì nhất định bọn họ sẽ trừng trị một phen.

Nhưng đổi thành thủ tịch nội môn khóa này, người xếp hạng 60 trên Thanh Vân Bảng, là Sở Hi Thanh thì . . . quên đi.

Sở Hi Thanh không biết mình đã được hưởng thụ đãi ngộ của học sinh mũi nhọn một lần, hắn vô cùng tò mò mà hỏi dò Lục Loạn Ly:

“Sao ngươi cũng đến tham gia cuộc thi này?”

Quỷ củ của cuộc thi chân truyền chính là, nhất định phải có tu vị cửu phẩm thượng viên mãn trở lên, sở hữu lệnh bài ba lá.

“Ngươi có thể tham gia, mà ta nhập môn sớm hơn ngươi hai tháng, vì sao không thể tham gia?”

Lục Loạn Ly cười nhạo một tiếng, cầm lệnh bài ba lá trong tay, lắc lắc trước mặt Sở Hi Thanh: “Yên tâm, ta sẽ không tranh cướp vị trí thủ tịch của ngươi.”

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, nếu ngươi muốn bại lộ thân phận, thì ta còn có hy vọng sao?

Hắn vẫn cảm thấy hơi kỳ lạ, lại nhỏ giọng hỏi lần nữa: “Không phải ngươi đến nằm vùng sao? Leo lên cao như vậy làm gì? Cẩn thận bị người vạch trần thân phận.”

“Ta không trở thành chân truyền thì làm sao leo lên tầng bảy và tám của Tàng Kinh Lâu?”

Lục Loạn Ly hỏi ngược lại một câu, sau đó cười đắc ý: “Mà ta tu luyện chính là Dưỡng Nguyên Công, dù cho có tiến vào bản sơn của Vô Tướng Thần Tông thì cũng không sợ bị người vạch trần.”

Sở Hi Thanh giật mình không thôi, hắn nhìn Lục Loạn Ly với vẻ khó tin.

“Ngươi nhìn ta như vậy làm gì? Dưỡng Nguyên Công mà Vô Tướng Thần Tông truyền ra ngoài, chính là phiên bản thấp của Vô Tướng Công, và Hỗn Nguyên Vô Tướng đại pháp, vô hình vô tướng, không có dấu vết mà tìm kiếm. Không chỉ có thể thích ứng với tất cả võ đạo trên thế gian, mà còn có thể mô phỏng tất cả đặc thù của nguyên công khác. Dù là Tinh Túc Tham Huyền đại pháp của Tinh Tú Tiên Tông, thì nó cũng có thể mô phỏng được chín mươi chín phần trăm.”

Lục Loạn Ly nói với vẻ thản nhiên: “Có người nói năm xưa Tần Mộc Ca bái nhập Vô Tướng Thần Tông là vì tra tìm hàm nghĩa của Vô Tướng Công và Hỗn Nguyên Vô Tướng đại pháp, để bù đắp sơ hở trong công pháp của Thiết Sơn Tần thị.”

“Nàng có thể đột phá cực hạn của người trước, tu luyện Thí Thần Thương và Vạn Thần Kiếp lên đến tầng 19, đây là chuyện chưa ai làm được, tất cả đều là nhờ bộ huyền công này. Ta dùng Dưỡng Nguyên Công làm công pháp chủ tu thì có gì đáng kinh ngạc?”

Thật ra thì Đại Minh Vương Luân mà nàng tu luyện chỉ có chiêu pháp còn lưu truyền trên thế gian, còn nguyên công thì đã thất truyền, cũng chỉ có thể đi con đường Dưỡng Nguyên Công, Vô Tướng Công, rồi Hỗn Nguyên Vô Tướng.

Sở Vân Vân đã rơi vào sau lưng Sở Hi Thanh từ lâu, nàng nghe thấy mấy lời này thì nhìn về phía Lục Loạn Ly với ánh mắt đầy thâm ý.

Chỉ từ những câu nói này, nàng đã đoán được lai lịch của Lục Loạn Ly.

Lúc này, toàn bộ giáo trường vẫn đang ong ong ầm ĩ, mấy vạn người đang nghị luận và bàn bạc, tiếng động đinh tai nhức óc.

Vô số nam nam nữ nữ đều phóng tầm mắt nhìn về phía Sở Hi Thanh, hoặc là chỉ chỉ chỏ chỏ về phía hắn.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn màn hình huỳnh quang hư ảo của mình một cái, phát hiện điểm võ đạo của mình bỗng nhiên tăng lên đến 2345 rồi.

Hắn cũng chỉ dùng Khinh Vân Tung để nhảy một cái, liền thu hoạch được hơn một ngàn điểm võ đạo.

“Yên lặng!”

Lôi Nguyên đã đứng dậy, đi đến trung ương của bệ đá phía trước.

Theo tiếng nói của hắn xuất hiện, trên giáo trường truyền ra một tiếng chuông cực lớn, sau đó là tiếng thứ hai, tiếng thứ ba, cuối cùng thì toàn bộ thao trường cũng yên tĩnh lại.

Khí thế của Lôi Nguyên uy nghiêm, sắc mặt lạnh lẽo mà nhìn xuống dưới đài đá một chút: “Chư vị, hôm nay không chỉ là ngày thí luyện chân truyền của võ quán Chính Dương chúng ta, mà cũng là kỳ hạn nghỉ năm của võ quán. Ta có vài lời tâm huyết muốn nói với các đệ tử ở trước cuộc thi chân truyền, hi vọng các ngươi có thể ghi nhớ.”

Chương 340: Cuộc thi chân truyền (2)

Lôi Nguyên nói tiếp: “Người xưa có câu ‘Chí không đứng, thiên hạ không thể thành việc. Tuy bách công tài nghệ, không có không vấn tại chí người’, lời này có ý gì? Đây là nói bất cứ chuyện gì trong thiên hạ này, nếu như không có chí hướng, không có mục tiêu, thì đều như thuyền không có đà, chỉ là nước chảy bèo trôi, cuối cùng sẽ trở thành kẻ vô tích sự.”

“Người tập võ chúng ta, đầu tiên cần phải lập chí, phải coi võ đạo là chí hướng cả đời để phấn đấu. Lôi Mỗ chấp chưởng võ quán Chính Dương đã được ba năm, trong khi đó vẫn nghiêm chỉnh chấp hành nội quy của võ quán, bỏ cũ lập mới, cuối cùng cũng coi như không phụ lòng tông môn, khiến cho số lượng đệ tử nội môn ba lá trong võ quán hiện giờ, đã vượt qua gấp ba lần so với những năm trước. Nhưng Lôi mỗ vẫn cảm thấy hơi tiếc nuối, ba năm qua, Lôi mỗ tận mắt nhìn thấy vô số đệ tử có thiên phú lại lười biếng thành tích, cuối cùng trở thành kẻ vô tích sự, tầm thường vô dụng. Đây là vì sao? Là do không có chí hướng. . .”

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày, ngưng thần lắng nghe.

Vị Lôi quán chủ này thế mà lại rất có tài, hắn nói tận nửa khắc thời gian mà vẫn chưa dừng lại.

Tuy nhiên, hôm nay có rất nhiều người đến xem cuộc thi chân truyền này, Lôi quán chủ nói được nửa khắc thời gian thì rất nhiều người đã không chịu nổi.

Tiếng ong ong ở trong thao trường lại xuất hiện, âm thanh huyên náo giống như cái chợ bán thức ăn.

Vẻ mặt Lôi Nguyên bất đắc dĩ, chỉ có thể qua loa kết thúc cho xong, hắn chợt đổi giọng: “Trước cuộc chân truyền ngày hôm nay, Lôi mỗ còn có một sắc lệnh từ bản sơn của Vô Tướng Thần Tông, muốn ban bố cho các đệ tử biết! Là do đệ tử nội môn ba lá đã vượt quá 700 người, sau khi trải qua các trưởng lão trong Giáo Viên Viện thương nghị, danh ngạch chân truyền của võ quán sẽ tăng lên đến tám mươi người một năm. . .”

Khi Lôi Nguyên nói đến đây, đám đệ tử dưới đài đầu tiên là yên tĩnh, sau đó lại là một trận tiếng hoan hô như sấm động.

Tất cả mọi người đều hiện lên vẻ phấn chấn và mừng rỡ không thôi.

Chuyện này có nghĩa là danh ngạch đệ tử chân truyền ngày hôm nay sẽ từ hai mươi người tăng lên bốn mươi người, tăng lên gấp đôi!

Đám người vây xem cũng bắt đầu bàn tán sôi nổi, không phải tất cả mọi người đều đến đây vì Sở Hi Thanh.

Rất nhiều người đều đến đây vì con cháu của mình, hoặc là đến chiêm ngưỡng cuộc thi đấu này.

Tỉ lệ thành tài của võ quán Chính Dương rất cao, giờ lại có thêm bốn mươi danh ngạch đệ tử chân truyền, cộng thêm chuyện võ quán được xếp vào triều đình, điều này khiến cho võ quán Chính Dương mạnh hơn võ quán khác ở trong quận một đoạn dài.

Trên mặt Lôi Nguyên cũng tràn đầy vẻ tươi cười.

Đây chính là thành quả trong ba năm làm việc vất vả của hắn, hắn há có thể không vui?

Điều này chứng tỏ Giáo Viên Viện của bản sơn đã ghi nhận công lao của hắn.

“Ngoài ra, đệ tử nội môn ba lá Sở Hi Thanh, ghi tên thứ 60 trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng! Giáo Viên Viện biết chuyện này đã đặc biệt phê chuẩn cho miễn thi thử, không cần tham gia chọn lựa chân truyền ngày hôm nay. Người chiến thắng cuối cùng của cuộc thi đấu này, có thể khiêu chiến Sở Hi Thanh, tranh cướp vị trí số một của hắn.”

Sở Hi Thanh nghe thấy thế, mi mắt nhất thời hơi nhếch lên.

Tên của hắn đã truyền đến Giáo Viên Viện của bản sơn Vô Tướng Thần Tông?

Sắc mặt của tất cả đám đệ tử nội môn ba lá ở đây đều hiện lên vẻ vui mừng lần nữa.

Thực lực của Sở Hi Thanh mạnh mẽ, ngay cả cao thủ thất phẩm cũng bị hắn chém đầu, huống hồ là đám võ tu cửu phẩm và bát phẩm như bọn họ?

Mặc kệ là người nào trong số bọn họ gặp phải Sở Hi Thanh, thì chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo.

Dù thực lực của bản thân có cao hơn, tu vị có mạnh hơn, nhưng cũng chỉ có thể bỏ cuộc, chờ đợi cuộc thi chân truyền tiếp theo.

Hiện giờ, vị này sẽ không tham gia cuộc tuyển chọn này nữa, đây là một tin tức rất tốt đối với đám người bọn họ.

Bọn họ rất tin tức với thực lực của bản thân mình, không sợ giao thủ với bất kỳ kẻ nào ở chỗ này.

Nhưng chỉ sợ gặp phải Sở Hi Thanh thì còn không có tư cách để rút đao múa kiếm.

Sau khi bắt được danh ngạch đệ tử chân truyền, thì có thể thử thân thử của Sở Hi Thanh một chút, xem xem vị xếp thứ 60 trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng, thiếu niên Bá Đao của Luận Võ Thần Cơ này có trình độ ra làm sao.

Nụ cười trên mặt Lôi Nguyên càng đậm hơn.

Hôm qua, Giáo Viên Viện đã ban sắc lệnh xuống, còn nhân tiện khen ngợi hắn và Diệp Tri Thu vài câu.

Con đường tu hành võ đạo chính là như vậy, một vo tu tam phẩm có thực lực cao thâm, có thể đối đầu với ngàn quân ở trên chiến trường.

Mà một ngàn cái võ tu thất phẩm, cho dù sử dụng bí pháp hoàng đạo, thì cũng không thể so sánh được với một cao nhân Địa Bảng.

Trong mắt của các trưởng lão Giáo Viên Viện, tất cả những đệ tử ở dưới đài gộp lại, cũng không quan trọng bằng một mình Sở Hi Thanh.

Mà ngay khi Lôi Nguyên chuẩn bị nói thêm gì đó, bỗng nhiên lại có tiếng chuông vang lên.

Đây là tiếng chuông báo hiệu giờ thìn đã đến.

Lôi Nguyên không khỏi cảm thấy hơi mất hứng, phất tay áo nói: “Giờ thìn đã đến, bắt đầu thi đấu!”

Chương 341: Bỏ đao dùng chỉ?

Lần này, cuộc thi chân truyền của võ quán Chính Dương không có dựng võ đài, mà trực tiếp mượn Tứ Tượng Quyết Phong Bàn trong tay Kiếm Tàng Phong để sử dụng.

Pháp khí này được Tử Tĩnh đạo nhân khống chế, trực tiếp phóng ra mười sáu tòa võ đài, cung cấp cho hơn 500 vị đệ tử nội môn sử dụng.

Vòng đầu tiên vẫn là chém lá trúc, quy tắc vẫn giống hệt với lần Sở Hi Thanh tham gia cuộc thi thực chiến của võ quán.

Cửa ải này đã đào thải hơn 200 vị đệ tử, chỉ còn lại 256 người đạt số điểm cao nhất là tiến vào vòng trong.

Bọn họ bắt đầu chia thành từng cặp, rồi luận võ chém giết ở trên võ đài, mãi cho đến khi phân thắng bại mới thôi.

Mãi mà Sở Hi Thanh không được lên võ đài, khiến cho các thiếu nữ và thiếu phụ, còn có các bác gái ở đây đều thấy thất vọng không thôi.

Tuy nhiên, tình hình chiến đấu kịch liệt ở trên võ đài vẫn thu hút sự chú ý của bọn họ.

Lục Loạn Ly đóng kịch rất giỏi, luôn luôn thắng hiểm mà tiến vào top 32, sau đó bị đối thủ đánh bại bởi ba chiêu.

Tất cả người xem trận đấu của nàng, thì đều cho rằng cô bé này may mắn nên mới có thể lấy được danh ngạch chân truyền, chứ không phải dựa vào bản lĩnh thật sự của bản thân.

Sở Hi Thanh thì lại rất quan tâm đến quá trình chiến đấu này.

Theo thời gian trôi qua, trong mắt hắn hiện lên vài phần kinh dị: “Cuộc thi này thú vị thật, tổng cộng bốn mươi danh ngạch, vậy mà con cháu bình dân lại chiếm hơn phân nửa.”

Nếu như bàn về sức chiến đấu, thì đám đệ tử của các thế gia sẽ mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Bọn họ có càng nhiều chiến đồ, càng nhiều pháp khí, thiên phú cũng mạnh hơn, tuổi tác cũng trẻ hơn.

Nhưng những người này thường xuyên chạm mặt nhau, sau đó bị loại từ từ.

Tựa như có một bàn tay vô hình đang thao túng toàn bộ cuộc thi chân truyền này vậy.

Con cháu thế gia có thực lực cao cường, nhất định sẽ gặp phải con cháu có thể gia có thực lực mạnh hơn. Những đệ tử xuất thân từ bình dân thì lại may mắn hơn nhiều, chỉ cần thực lực của bọn họ không quá kém, thì luôn có thể đi đến cuối cùng.

Sở Vân Vân khoanh tay trước ngực, không để ý lắm: “Chỉ là thao túng và khống chế một chút mà thôi, lục đại tiên tông và những tông môn nhị phẩm tam phẩm ở đương đại, bọn họ luôn luôn nghĩ trăm phương ngàn kế để loại bỏ con cháu của thế gia môn phiệt trong khi tuyển chọn đệ tử.”

“Con cháu của thế gia chắc chắn là có thiên phú cao hơn, tài nguyên nhiều hơn, tiền đồ càng rộng lớn hơn. Nhưng sau khi bọn họ tu hành xong, bọn họ sẽ hiệu lực cho gia tộc của mình, hay là hiệu lực cho tông môn? Dù thiên phú của ngươi rất cao, tài nguyên rất nhiều, nhưng không thể làm việc cho ta, thì ta nhận ngươi để làm gì?”

“Vì vậy, trong lục đại tiên tông có rất ít con cháu thế gia vọng tộc.

Cũng không phải là không có con em thế tộc leo lên địa vị cao như trưởng lão, nhưng đó chỉ là những người xuất sắc nhất, bọn họ có thể pha tan muôn vàn khó khăn và trở ngại, leo lên một vị trí ở trong lục đại tiên tông nhất phẩm."

"Mà tựa như Long Hành và Thượng Quan Thần Hạo kia, tuy rằng thiên phú của bọn họ hơi cao, nhưng bọn họ tình nguyện chọn một số tông phái nhỏ, chuyện này có lợi với con đường tu hành của bọn họ hơn."

Nàng chính là thuật sư, nên không cần tham dự cuộc thi đấu này.

Giờ phút Sở Hi Thanh cô đọng Chân phù bát phẩm hạ, thì nàng cũng đã trở thành đệ tử chân truyền rồi, chỉ chờ cuộc thi đấu này kết thúc, thì sẽ thống nhất trao tặng danh hiệu.

Bởi vậy, khi đám người tham gia cuộc thi đấu đang đánh nhau, thì Sở Vân Vân có thể đứng cạnh Sở Hi Thanh mà quan sát những trận chiến trên võ đài.

"Vô Tướng Thần Tông lại là trường hợp đặc biệt trong lục đại tiên tông, đây là truyền thừa trụ cột của thần tông tạo thành. Dưỡng Nguyên Công và Vô Tướng Công có thể mô phỏng tất cả công pháp trên thế gian, giữa đường chuyển sang tu công pháp khác cũng không có vấn đề."

"Vì thế nên có rất nhiều con cháu thế gia có thiên phú xuất sắc muốn gia nhập võ quán của Vô Tướng Thần Tông. Vô Tướng Thần Tông cũng chèn ép bọn họ rất nhiều, những trưởng lão trong Giáo Viên Viện cũng không muốn đem tài nguyên của tông môn ra để lãng phí trên người đám con cháu thế gia này. Bắt đầu từ khi Lôi Nguyên chấp chưởng võ quán Chính Dương, Thượng Quan Long Tiển muốn cầm chiến đồ của Dưỡng Nguyên Công thì chính là đang nằm mơ. . ."

Giọng nói của Sở Vân Vân im bặt, đây là do Lục Loạn Ly đã từ trên đài đi xuống.

Nàng vừa mới chiến đấu bên tổ thất bại, trận đầu tiên thì miễn cưỡng chiến thắng, trận thứ hai lại bại bởi mười chiêu. Thứ tự của Lục Loạn Ly cũng được xác định ở vị trí hai mươi bảy.

Khoảng tầm nửa canh giờ sau, bốn mươi danh ngạch cũng đã được xác định.

Nhân vật leo lên vị trí số một của cuộc thi chân truyền này, lại nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Người này tên là La Lễ, mười bảy tuổi, từ ba năm trước đã trở thành đệ tử nội môn ba lá của võ quán.

Tuy nhiên, ba năm gần đây, La Lễ vẫn luôn dốc sức làm việc ở bên ngoài, không tham gia bất kỳ cuộc thi chân truyền nào.

Chương 342: Bỏ đao dùng chỉ? (2)

Nếu như không phải La Lễ vẫn giap nộp ‘buộc tu’ (tiền học) hàng năm, thì hầu như tất cả mọi người đều cho rằng hắn đã chết.

Cho đến hôm nay, người này mang theo tu vị bát phẩm hạ, năm bức chiến đồ, bốn cái pháp khí thất phẩm, bốn loại trong mười nghệ truyền ngoài lên cảnh giới tầng thứ năm, lấy tư thế không ai địch nổi để quét quang tất cả đệ tử nội môn ba lá.

Khi người này chỉ dùng một chiêu để đánh bại đối thủ cuối cùng của mình, hắn liền sắc mặt lạnh lùng mà ôm quyền về phía Sở Hi Thanh.

“Sở sư đệ, xin mời!”

Đây là có ý muốn khiêu chiến Sở Hi Thanh, cũng hiển nhiên là có ý với ngôi vị quán quân.

Lục Loạn Ly không khỏi híp mắt lại để nhìn La Lễ ở trên võ đài: “Ngươi phải cẩn thận! Người này khá thú vị đấy, hắn có ít nhất bốn loại thiên phú huyết mạch, cũng có tư cách leo lên Thanh Vân Bảng. Lòng dạ cũng rất sâu, hắn vẫn luôn nhìn chằm chằm vào vị trí quán quân này đấy.”

Với thực lực của người này, hắn đã có thể trở thành đệ tử chân truyền từ một hai năm trước rồi, nhưng vẫn kéo dài đến tận bây giờ. Mà kẻ này vẫn luôn tu hành ở bên ngoài, trốn khỏi tầm mắt của Thượng Quan Long Tiển.

Hiển nhiên là vẫn ôm hy vọng giành ngôi vị quán quân của cuộc thi chân truyền.

Lục Loạn Ly thấy hơi lo lắng.

Nguyên công, võ đạo, pháp khí, chiến đồ của kẻ này đã chồng chất lên đến cực hạn của bát phẩm hạ, sức chiến đấu vượt cấp.

Dựa theo tình hình chiến đấu ở Tri Vị Cư đêm hôm đó, nếu như Sở Hi Thanh không kích phát hai loại thiên phú cực mạnh mà Thần Thương và Táng Thiên Chi Vũ, sức chiến đấu tăng trên diện rộng, thì chưa chắc đã có thể chiến thắng La Lễ này.

Sở Hi Thanh thì lại thấy buồn cười, hắn phi thân lên võ đài.

Lúc này, toàn bộ thao trường lại ầm ầm như sấm rền, tiếng hoan hô vang lên như sét đánh.

“Là Sở Hi Thanh!”

“Cuối cùng thì Sở Hi Thanh cũng lên sân rồi!”

“Áo xanh như tùng, lang quân quá anh tuấn!”

“Quả nhiên giống như lời đồn đại, tuy rằng thân thể hơi ốm yếu, nhưng lại càng hiện lên phong thái siêu trần thoát tục, tựa như trích tiên. . .”

“Đáng tiếc là không có ai mở bàn cá cược, bằng không thì có thể cược một ván rồi.”

Sở Hi Thanh phát hiện da mặt của mình đã rất dầy.

Hắn nghe những lời nghị luận này, thế mà mặt chỉ hơi đỏ lên. Hắn hơi mỉm cười, ôm quyền về phía bốn phía bên dưới.

Khoảnh khắc này, toàn bộ thao trường lại nổ tung lần nữa, tiếng kêu gào như sóng vỗ bờ.

“Nhìn kìa, hắn nở nụ cười với ta kìa!”

“Hắn quá tự tin, phong thái như vậy, quả không thẹn với danh xưng Bá Đao.”

“Sở lang quân nhà ta chính là mạnh nhất! Ai cũng không thể thắng được hắn!”

Lúc này, trong tầm mắt của Sở Hi Thanh lại có một bông lại một bông pháo hoa nổ tung tóe.

Hơn hai ngàn điểm võ đạo, mau chóng leo lên hơn 3700 điểm.

Sau đó, Sở Hi Thanh nhìn về phía La Lễ ở đối diện: “La sư huynh đã trải qua vài trận chiến, ngươi có cần nghỉ ngơi hay không?”

“Không cần, đều là chiến thắng bằng một chiêu, chân nguyên của La mỗ vẫn còn rất sung túc.”

La Lễ lắc đầu, trong mắt hắn ẩn chứa thâm ý mà nhìn nhau với Sở Hi Thanh: “Có điều, La mỗ có một yêu cầu quá đáng, cuộc thi đấu ngày hôm nay, Sở sư đệ có thể không dùng binh khí, mà dùng quyền cước để phân thắng bại với ta không?”

Hắn đã xem qua kỳ Luận Võ Thần Cơ mới nhất.

Đổng Lâm Sơn đánh giá Sở Hi Thanh chuyên tu đao pháp, chín phần mười bản lĩnh của Sở Hi Thanh đều nằm ở trên đao.

Nhược điểm lớn nhất của Sở Hi Thanh này, chính là không có công phu quyền cước.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì hơi sững sờ, sau đó lại nở nụ cười thản nhiên: “Tùy ngươi.”

Hắn cởi thanh Huyết luyện Ma văn đao ở bên hông xuống, rồi ném qua một bên.

Sở Hi Thanh đồng thời mở màn hình huỳnh quang hư ảo trong tầm mắt lên, dùng 750 điểm võ đạo để thăng cấp Trục Điện Chỉ lên đến tầng thứ năm. Lại dùng 430 điểm võ đạo để tăng Phong Lôi võ ý lên đến tầng thứ tư.

Thật ra thì không có chuyện vừa rồi, Sở Hi Thanh cũng chuẩn bị dùng điểm võ đạo để tăng Trục Điện Chỉ và Phong Lôi võ ý lên rồi.

Hiện giờ, ngộ tính của hắn vẫn chưa đủ dùng, nghiên cứu Nhai Tí đao ý, Truy Phong đao pháp và Khinh Vân Tung đã tiêu hao hết tất cả tinh lực của hắn rồi. Hắn không có quá nhiều thời gian để để ý đến Trục Điện Chỉ và Phong Lôi võ ý.

Mà lúc này, Diệp Tri Thu ở trên đài đá trung ương bỗng nhiên thay đổi sắc mặt.

Hành động này của Sở Hi Thanh. . . thật sự là quá bất cẩn.

Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly cũng nhíu chặt lông mày.

Nếu chỉ nói đến sức chiến đấu, Sở Hi Thanh chưa kích phát Thần Thương và Táng Thiên Chỉ Vũ thì có thực lực ngang bằng đối phương, khi đó Sở Hi Thanh có tầm sáu đến bảy phần thắng là cùng.

Nhưng tên này lại còn dám bỏ đao dùng chỉ?

La Lễ ở đối diện thì còn không dám tin vào mắt mình, sau đó lại là một trận mừng như điên!

Chương 343: Tam đao lục động

(ba đao sáu lỗ)

“Sở sư đệ sảng khoái!”

La Lễ cũng ném thanh trọng kiếm của mình sang một bên, sau đó ôm quyền về phía Sở Hi Thanh: “Xin mời!”

Sắc mặt của hắn vẫn thản nhiên như không, nhưng trong lòng lại vô cùng mừng rỡ.

La Lễ cũng chỉ định hỏi dò một câu mà thôi, nhưng không ngờ Sở Hi Thanh lại thật sự ngu xuẩn và tự đại như vậy.

Võ sư trọng tài ở bên cạnh nhìn vào hai người một chút: “Hai ngươi các ngươi thật sự muốn từ bỏ binh khí, phân thắng bại bằng quyền cước?”

Mãn cho đến khi võ sư trọng tài nói xong câu này, thì Sở Hi Thanh mới lấy lại tinh thần.

Hắn tăng Trục Điện Chỉ từ tầng thứ ba lên tầng thứ năm, lại tăng Phong Lôi võ ý lên một tầng, trong đầu có một lượng lớn tin tức xuất hiện, khiến cho Sở Hi Thanh phải dùng thời gian vài hơi thở mới có thể hấp thụ hết.

Tuy nhiên, sau khi hoàn thành xong, khóe môi của Sở Hi Thanh lại hơi cong lên, hiện lên một tia ý cười: “Lấy tay không phân cao thấp đi!”

Sau khi hắn nắm giữ Trục Điện Chỉ tầng thứ năm và Phong Lôi võ ý tầng thứ tư, Sở Hi Thanh vừa học được một loại phương thức chiến đấu mới.

Không giống với quyền cước, cũng không giống với đao kiếm, mà là được tạo thành từ vài loại thiên phú mà hắn có, khá là thú vị. . .

La Lễ càng mừng rỡ hơn, sắc mặt thì lại hiện lên vẻ lạnh lẽo: “La mỗ cũng không có ý kiến.”

“Vậy thì theo ý của hai người, trận chiến này cấm dùng binh khí.”

Sau khi võ sư trọng tài nói xong, lại ném một viên tiền đồng lên trên không trung: “Chú ý, tiền đồng rơi xuống đất mới có thể ra tay! Hai người các ngươi đều đứng trong hàng đệ tử chân truyền, lúc xuất thủ cần chú ý chừng mực.”

Hai người trên võ đài đều không nhìn viên tiền đồng kia, nhưng khi viên tiền đồng kia vừa chạm đất, thần niệm của bọn họ cũng có thể cảm ứng được.

La Lễ ra tay đầu tiên, hắn dùng Hình Ý Quyền, cũng là một trong mười nghệ truyền ngoài của Vô Tướng Thần Tông.

Hình Ý Quyền có năm loại biến hóa là long, hổ, báo, xà, hạc. La Lễ sử dụng chính là Hổ Hạc Song Hình ở trong đó.

Hắn hạ thấp trọng tâm thân thể, bày ra tư thế như hổ vồ, nhất thời có một con cự thú xuất hiện ở sau lưng của La Lễ, phát ra tiếng hổ gầm rung trời.

Tiếng gầm kia tựa như sét đánh, bao phủ toàn bộ thao trường, còn đè ép cả tiếng động huyên náo ồn ào của mười mấy vạn người trong thao trường.

Ngay khi mười mấy vạn khán giả ở bên dưới võ đài đều đang thất thần, thì La Lễ đã mang theo một chuỗi tàn ảnh.

Bóng người của hắn cực kỳ nhanh gọn, khí thế cuồng mãnh bá đạo, tấn công thẳng về phía Sở Hi Thanh như một con hổ đang nhắm thẳng đến con mồi.

Tay phải của La Lễ thì lại cứng rắn như vuốt hổ, vỗ thẳng về phía mặt của Sở Hi Thanh.

Lúc này, trong và ngoài võ đài đều phát ra những tiếng kinh hô, tất cả đều kinh ngạc vì sự mãnh liệt và mạnh mẽ của La Lễ.

Sở Hi Thanh thì lại đứng thẳng tại chỗ không động đậy, mãi cho đến khi vuốt hổ của La Lễ vỗ đến khoảng cách hai thước trước mặt hắn, thì một đôi tay của Sở Hi Thanh mới chém xuống.

Theo đó, hai con lốc nhỏ có quy mô chỉ khoảng một thước đã hình thành ở trong lòng bàn tay của hắn, tốc độ gió của bọn chúng đều cực kỳ khốc liệt.

Khoảnh nháy máy, mấy chục hơn trăm cái đao gió rộng tầm hai thước đã xuất hiện ở hai bên trái phải của Sở Hi Thanh.

Những đao gió này không chỉ cực kỳ sắc bén, cực kỳ bá đạo, mà còn vô cùng mạnh liệt, bọn chúng cũng tạo thành từng mảng từng mảng tàn ảnh ở trên không trung.

Từng cái từng cái trong chúng nó bắt đầu oanh kích mà ra, va chạm thẳng vào quyền phong của La Lễ.

Đùng! Đùng! Đùng! Đùng! Đùng!

Những đao gió này liên miên không dứt, kéo dài không ngừng.

Chỉ vẻn vẹn hai mươi cái đao gió, đôi tay của La Lễ đã máu me đầm đìa, máu thịt vỡ toang.

Một đôi quyền của hắn đã bị đao gió của Sở Hi Thanh chém ra mấy vết thương sâu đến tận xương.

Quyền phong của La Lễ đã đánh đến khoảng tầm một thước ở trước mặt Sở Hi Thanh, nhưng lại không thể tiếp tục tiến lên một bước.

Hắn rống lên một tiếng chấn động, bỗng nhiên trượt lùi về sau ba mươi bước, sau đó hai tay liên tục vung đánh, đập nát đánh tan nhưng đao gió sắc bén đang đuổi theo mình kia.

La Lễ cũng không dám chống đỡ chính diện với những đao gió sắc bén này, hắn tỏ ra cực kỳ chật vật dưới sự truy kích của đám đao gió sắc bén liên miên không dứt này.

Cùng lúc đó, La Lễ vội vàng lấy một đôi găng tay màu sắc bạch ngọc ở trong tay áo ra, cấp tốc đeo lên đôi bàn tay tràn đầy vết thương của mình.

Võ sư trọng tài nhìn thấy tình cảnh này thì nhất thời cau mày lại.

Theo lý thuyết, quyền sáo cũng là một loại vũ khí.

Tuy nhiên, đôi bao tay này của La Lễ chỉ có công dụng phong ngự đao kiếm, phía trên không có bất kỳ kim loại nào, cũng không có những thứ nhô ra ngoài như định nhọn hay kim gì gì đó, rất khó xác định là cái bao tay này có phải là vũ khí hay không.

Chương 344: Tam đao lục động (2)

Võ sư trọng tài hơi suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn không có phán định La Lễ thất bại.

Dù sao thì Sở Hi Thanh ở bên kia còn đã sử dụng đến cả ‘pháp thuật’ rồi kìa.

Mà lúc này, toàn bộ thao trường lại bắt đầu ầm ầm như sấm rền.

“Đó có phải là năng lực của thuật sư không?”

“Không phải là thiếu niên Bá Đao sao? Tại sao lại bắt đầu điều khiển gió rồi?”

“Sở Hi Thanh là võ tu đúng không? Lẽ nào Luận Võ Thần Cơ đã sai lầm rồi, thật ra thì Sở Hi Thanh là thuật võ song tu?”

“Cái này có thể là pháp thuật sao? Ngươi có thấy hắn bắt quyết hay niệm chú không?”

Dưới lôi đài, hai người Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly đồng thời nhướn mày lên, cả hai đều hiểu là chuyện gì.

Hai người lại liếc mắt nhìn nhau một cái, ánh mắt hiện lên vẻ nghi ngờ không thôi.

Sở Hi Thanh bây giờ đã mạnh mẽ hơn khi còn ở trận chiến Tri Vị Cư.

Lẽ nào những lời nói của cái tên này là thật? Càng nổi danh, càng nhiều người chú ý, càng nguy hiểm thì sẽ càng kích thích, càng hưng phấn, khiến cho hắn kích phát tiềm năng, càng ngày càng mạnh mẽ hơn?

Mà giờ phút này, ở trên bệ đá trung ương.

Kiếm Tàng Phong, Lôi Nguyên và Diệp Tri Thu đều hiện lên vẻ vui mừng.

Kiến thức của Lôi Nguyên rất rộng, nhưng hắn không thể xác định, mở miệng hỏi với vẻ thăm dò: “Tuần sát sứ, ngươi đã từng nhìn thấy tình huống này chưa? Có phải là Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ không?”

“Đã từng gặp.” Kiếm Tàng Phong mỉm cười gật đầu nói: “Chính là Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ tứ giai, thiên phú này rất thích hợp với người tu luyện Truy Phong đao pháp và Trục Điện Chỉ.”

Hắn chắp tay sau lưng, trong mắt hiện lên một tia kinh dị: “Tuy nhiên, không chỉ là ‘Nắm Phong Ngự Điện’, mà hắn đã tu luyện Truy Phong đao pháp và Trục Điện Chỉ lên đến tầng thứ năm, còn tu luyện Phong Lôi võ ý lên đến tầng thứ tư, lại còn nắm giữ thiên phú Thuần Dương ở tam giai là ít nhất, cộng thêm sức mạnh nguyên thần mạnh mẽ. Tất cả những thứ này cộng lại, mới có thể sử dụng năng lực

Nắm Phong Ngự Điện này giống như là thuật sư. Đổng Lâm Sơn vẫn coi thường Sở Hi Thanh, công phu quyền cước của cái tên này cũng chỉ kém hơn đao pháp của hắn một bậc mà thôi.”

Thật ra thì bây giờ hắn rất muốn biết, Truy Phong đao pháp của Sở Hi Thanh bây giờ đã nhanh đến trình độ nào rồi?

Tử Tĩnh đạo nhân thì lại rất là tiếc nuối.

Sở Hi Thanh có thiên phú như vậy, không tu luyện pháp thuật thì thật sự đáng tiếc. . .

Hai huynh muội Sở gia đều có thiên phú ở phương diện pháp thuật, mà đều là thiên phú vô cùng tốt.

Sau khi La Lễ đeo đôi găng tay kia vào, tính hình của hắn đã được cải thiện hơn rất nhiều.

Đôi găng tay này có thể sinh sôi cương lực, một là con là hạc, một con là hổ.

Những đao gió của Sở Hi Thanh đều bị hắn đánh tan, hoặc là bị hắn né tránh.

Bóng người của La Lễ cũng tấn công về phía Sở Hi Thanh một lần nữa.

Lúc này, La Lễ đột nhiên cắn đầu lưỡi một cái, kích phát tinh huyết nơi đầu lưỡi, làm cho tinh khí thần đều tăng lên trong một thời gian ngắn, võ ý hóa hình ở sau lưng cũng phát sinh biến hóa.

Đó là một con hổ trắng, một cái sừng bạc.

Sừng bạc linh động tuyệt luân, siêu thoát phàm trần. Hổ trắng bá đạo cương liệt, uy hiếp vạn quân.

“Bại cho ta!”

La Lễ bỗng nhiên ấn một chưởng xuống, một chưởng này có cả cương lẫn nhu cùng tồn tại. Làm cho cả tòa võ đài hư huyễn được ngưng tụ từ pháp lực này xuất hiện tình trạng bất ổn trong chốc lát.

Sở Hi Thanh trợn tròn mắt lên, hắn vô cùng kính phục với Hổ Hạc võ ý cao thâm của người này.

Sau đó, hai cơn gió lốc loại nhỏ ở trong lòng bàn tay hắn bỗng nhiên bắt đầu xuất hiện lôi đình.

Vô số dòng điện màu xanh xuất hiện, chúng bắt đầu oanh kích lên trên người La Lễ như những trường mâu.

La Lễ hoàn toàn không tránh né kịp, toàn thân đều đau xót, tựa như vạn kiến cắn xé thân thể, sau đó lại hoàn toàn cứng đờ, không thể động đậy.

Sau đó, Sở Hi Thanh vừa mỉm cười vừa đưa một ngón tay ra, nhẹ nhàng búng một cái vào giữa trán của La Lễ!

Hắn cũng không dùng bao nhiêu sức lực, thân hình của La Lễ liền lảo đảo lùi ba bước về phía sau.

Vị võ sư trọng tài thì lại lắc lắc đầu, cao giọng nói: “La Lễ đã bại, song phương dừng tay!”

Vừa rồi, chỉ cần Sở Hi Thanh dùng thêm chút sức, đầu của La Lễ đã nổ tung như trái dưa hấu rồi.

Mà lúc này, toàn bộ thao trường đều yên tĩnh trong giây lát, sau đó là vô số tiếng hoan hô, khiến cho toàn bộ võ quán Chính Dương như núi rung đất sập.

Khi Sở Hi Thanh đi xuống võ đài thì tiếng hoan hô trong và ngoài thao trường vẫn liên miên không dứt.

Lúc hắn đi thẳng về phía bệ đá ở trung ương, chỉ thấy có vô số người ở ven đường đang chen vào giữa.

Đó đều là các thiếu nữ thiếu phụ và các bác gái, khí thế rất mạnh mẽ và điên cuồng.

Tuy rằng võ quán Chính Dương đã sắp xếp hơn 200 vị võ sư bảo vệ bên dưới lôi đài, nhưng căn bản là không ngăn cản nổi, chẳng mấy chốc mà hơn 200 vị võ sư này bị chen cho tơi bời tan tác.

Chương 345: Tam đao lục động (3)

Sở Hi Thanh đã ý thức được không ổn.

Không được, trang bức thế này có vẻ hơi quá rồi. . .

Hắn vô thức muốn lùi về phía sau, nhưng hắn lập tức phát hiện ra đường lui của mình đã bị chặn lại.

Sở Hi Thanh chuẩn bị phi thân nhảy lên, trực tiếp bay lên võ đài, nhưng lại bị mấy thiếu phụ xông đến kéo tay của hắn.

Lúc mới đầu, bọn họ vẫn rất nhã nhặn, rất dịu dàng, chỉ là tặng khăn tay, đồ trang sức, giấy viết thư gì gì đó, tất cả đều nhét vào trong ngực của Sở Hi Thanh.

Nhưng sau đó đã có người kéo quần áo và đai lưng của hắn.

Sắc mặt Sở Hi Thanh trắng bệch, lòng thầm nói thời điểm này mà có người muốn ám sát hắn, vậy thì hắn nhất định sẽ mất mạng!

Tình cảnh này, muốn phòng ngự cũng không phòng được!

Không! Mấu chốt không phải ở chỗ này, mà là những nữ nhân này lại kéo đai lưng của hắn.

May mà đai lưng của hắn làm bằng da, nên cũng khá bền, không thể hỏng trong thời gian ngắn được.

Còn có ba món pháp khí ở trên người hắn cũng sắp không gánh nổi rồi.

May mà một chớp mắt tiếp theo, quán chủ Lôi Nguyên nhìn thấy tình hình không ổn, lập tức Diệp Tri Thu bay qua phía này. Hai người bộc phát cương lực, mạnh mẽ đẩy các cô gái này ra một bên.

Lúc này, đầu tóc Sở Hi Thanh đã rối bời, quần áo trên người cũng không còn bao nhiêu.

Hắn lại bị một đám nữ nhân đứng vây xem, chỉ cảm thấy xấu hổ và lúng túng đến tận xương tủy.

Trên mặt Sở Hi Thanh thì lại không có cảm xúc gì, vẫn phong độ nhẹ nhàng thong dong như cũ, ôm quyền về phía quán chủ Lôi Nguyên: “Quán chủ đại nhân, đệ tử bây giờ quần áo xốc xếch, không tiện lên đài, có thể cho đệ tử mượn một bộ quần áo hay không?”

Lục Loạn Ly ở phía xa xa nhìn thấy tình cảnh này thì lại không tức giận. Nàng còn che miệng mà bật cười: “Đáng đời!”

Sở Vân Vân không có cười, nhưng lại cắn khóe môi, lắc đầu không thôi.

Ngay khi dưới lôi đài đang rối loạn tưng bừng, La Lễ vẫn đứng bất động tại chỗ.

Thần sắc hắn ngớ ra, như hồn bay phách lạc.

Toàn bộ quá trình trong trận đấu này, Sở Hi Thanh đều không bước một bước nào, hắn không di chuyển một chút nào!

Thậm chí Sở Hi Thanh còn không cần động thủ, trực tiếp dùng mâu lôi và đao gió mà đã có thể giải quyết trận đấu.

Một chỉ cuối cùng của Sở Hi Thanh, chỉ là phòng ngừa mâu lôi và đao gió làm tổn thương đến hắn.

Thì ra kẻ ngu xuẩn và tự đại lại chính là hắn!

Trên đài đá trung ương, giáo đầu Khâu Phong của Bắc viện nhìn La Lễ rồi thở dài một hơi.

“Đáng tiếc cho người này, hết lần này đến lần khác lại gặp phải Sở Hi Thanh. Bằng không thì với sức chiến đấu và thiên phú của hắn, quán quân đã là vật trong lòng bàn tay rồi.”

Hắn ngưng thần suy nghĩ một chút, liền ôm quyền về phía Kiếm Tàng Phong: “Ta muốn xin Giáo Viên Viện ngoại lệ một lần, đặc biệt ban cho La Lễ một bộ chiến đồ của Dưỡng Nguyên Công.”

Tuy rằng La Lễ này cũng là đệ tử Bắc viện, nhưng không phải Khâu Phong dạy dỗ ra.

Hai năm trước, khi Khâu Phong tiếp nhận Bắc viện thì La Lễ đã đi ra ngoài làm việc, lăn lộn giang hồ, thậm chí hai người bọn họ còn chưa từng gặp mặt nhau lần nào.

Song phương đều không có chút tình thầy trò nào, nhưng Khâu Phong vẫn thương tiếc kẻ này tu hành không dễ, không đành lòng nhìn thấy nỗ lực mấy năm của hắn trôi theo dòng nước.

“Trường hợp đặc biệt?” Kiếm Tàng Phong nhìn La Lễ một chút, sau đó khẽ mỉm cười: “Đúng là người này có chút thiên phú, cũng rất biết kiếm tiền. Có điều, có ban chiến đồ của Dưỡng Nguyên Công cho hắn hay không thì phải xem kết quả của Huyết Nguyên Đồ Trụ.”

Thật ra thì Kiếm Tàng Phong không quá thích tâm cơ và lòng dạ của La Lễ.

Tuy nhiên, hắn làm người và làm việc, luôn luôn đều là nhìn việc không nhìn người.

Nếu như kết quả thức tỉnh thiên phú huyết mạch của La Lễ tương đối lý tưởng, như vậy hắn cần phải tiếc một bộ chiến đồ của Dưỡng Nguyên Công sao?

Ngay khi hai người đang bàn luận, phía cổng lớn ở phía nam của thao trường bỗng nhiên truyền vào một tiếng quát to: “Hương dã tán nhân Thượng Quan Thần Hạo đến đây thăm hỏi Kiếm tuần sát sứ và Lôi quán chủ, xin hai vị dành chút thời gian để gặp mặt một lần!”

Tiếng nói này hùng hồn lại trầm lãnh, to và rõ ràng như sấm nổ ở trên không trung.

Kiếm Tàng Phong nghe thấy lời này thì không khỏi ngây người một trận, liếc mắt nhìn về phía cổng nam.

Sau đó, hắn cười gằn một tiếng, lại đi trở về ghế thái sư ở trên đài đá trung ương, sau đó bệ vệ ngồi xuống.

Kiếm Tàng Phong vung tay áo, giọng nói tùy ý: “Truyền xuống, cho hắn đi vào!”

Sở Hi Thanh đã thay một bộ áo xanh của đệ tử, đi theo Diệp Tri Thu lên trên đài đá, hắn cũng nhướn mày nhìn về phía cổng nam của võ quán.

Đám người dày đặc trên thao trường tự giác né tránh qua hai bên, một nam tử có dáng người cao tu, sắc mạnh lạnh lẽo, thong dong bước vào từ cổng lớn.

Chương 346: Tam đao lục động (4)

Sở Hi Thanh liếc mắt một cái là đã nhận ra kẻ này, chính là Thượng Quan Thần Hạo.

Tuy nhiên, nửa thân trên của hắn lại để trần, sau lưng gánh vác một bó cành mận gai rất to.

Chịu đòn nhận tội. . . thế giới này cũng có cái điển cố này.

Thượng Quan Thần Hạo đi thẳng đến bên dưới bệ đá, nhìn Kiếm Tàng Phong đang ngồi đàng hoàng trên ghế thái sư, nhìn từ trên cao xuống mình, ngoài ra còn có Lôi Nguyên và năm vị giáo đầu của năm viện, bao quát cả Diệp Tri Thu.

Con ngươi của hắn hơi co lại, sau đó liền mặt không cảm xúc mà ôm quyền khom người: “Tại hạ đến đây là vì chuyện ở Tri Vị Cư vài ngày trước, hướng về phía chư vị sư trưởng của võ quán Chính Dương để giải thích rõ ràng.”

Lôi Nguyên nghe vậy liền cười gằn, uống một hớp trà: “Giải thích?

Giải thích thì không cần đâu, ta rất rõ chuyện gì đã xảy ra. Nếu như Thượng Quan gia chủ muốn trốn tránh trách nhiệm, vậy thì mời ở về đi.”

Kiếm Tàng Phong thì lại hững hờ, cúi đầu thưởng thức thanh trọng kiếm trong tay mình.

Sắc mặt Thượng Quan Thần Hạo càng âm trầm lạnh lẽo như băng: “Tại hạ đến đây là vì thỉnh tội! Chuyện của Sở Hi Thanh là lỗi của Thượng Quan Thần Hạo ta, là ta sai!”

Hắn nói đến đây, còn quỳ một chân với mấy người ở trên đài đá, sau đó rút trường kiếm ở bên hông mình ra, một kiếm đâm vào lồng ngực của mình.

“Ba đao sáu động?” Diệp Tri Thu ngồi trên ghế cũng ngưng trọng, giật mình nhìn Thượng Quan Thần Hạo.

Ba đao sáu động, là một loại quy củ của giang hồ, nếu như làm chuyện sai lầm không thể cứu vãn, mà muốn thỉnh cầu đối phương tha thứ, thì sẽ phải dùng lưỡi đao sắc bén rồi đâm xuyên ba cái lỗ thủng ở trên người của mình, đây chính là cái gọi ‘ba đao sáu động’.

Ba đao sáu động, bình thường sẽ đâm vào bắp đùi, nhưng Thượng Quan Thần Hạo lại cực kỳ độc ác, dưới sự chú ý của mười mấy vạn người, hôm nay hắn trực tiếp đâm ba kiếm xuyên qua lồng ngực của mình.

Kiếm Tàng Phong cũng híp mắt lại, trong mắt hiện ra một tia ngưng trọng.

Năng lực của Lôi Nguyên rất không tầm thường, làm việc cũng dứt khoát mạnh mẽ.

Mấy ngày gần đây, Lôi Nguyên không chỉ cắt đứt con đường của Thượng Quan gia sử dụng Huyết Nguyên Đồ Trụ, mà còn để bản sơn của Vô Tướng Thần Tông tạo áp lực về phía triều đình.

Hiện giờ, mấy vị quan chức và tướng lĩnh xuất thân từ Thượng Quan gia đều đang nguy như trứng chồng.

Việc này rất hợp với ý của Kiếm Tàng Phong.

Gạt bỏ cánh chim của Thượng Quan gia ở trong triều đình, sau đó chính là nhổ cỏ tận gốc.

Với tính cách của Kiếm Tàng Phong, chính là không làm thì thôi mà đã làm thì phải làm đến cùng. Nếu như đã ra tay, vậy thì không cần để lại hậu hoạn.

Lại còn có thể dùng Thượng Quan gia này để giết gà dọa khỉ, cảnh cáo các thế lực trong quận Tú Thủy này.

Vô Tướng Thần Tông đã lâu không thể hiện uy nghiêm, khiến cho đám hào cường địa phương này quên mất uy nghiêm của thần tông nhất phẩm.

Nhưng Kiếm Tàng Phong không ngờ một kẻ làm việc ương ngạnh và ngông cuồng, không coi ai ra gì như Thượng Quan Thần Hạo lại có thể chịu nhục đến nước này.

Người này quỳ xuống nhận lỗi ở trước mặt mười mấy vạn người, lại là ba đao sáu động. Mục đích trong đó chính là bắt hắn và Lôi Nguyên phải thu tay lại.

Nếu như đổi thành một trường hợp khác, thì dù Thượng Quan Thần Hạo có tự sát trước mặt hắn, Kiếm Tàng Phong cũng không thèm chớp mắt.

Nhưng hôm nay, dưới con mắt của mười mấy vạn người, bọn họ không thể không làm việc theo quy củ của giang hồ.

“Không đủ!” Sắc mặt Lôi Nguyên âm trầm, thả chén trà trong tay xuống: “Ba đao này của ngươi không tổn hại đến tính mạng, nhưng trận chiến ở Tri Vị Cư đã khiến đệ tử nhà ta trọng thương gần chết, gần như sắp mất mạng. Há lại có thể chấm dứt bởi ba đôi sáu động của ngươi?”

Vị Thượng Quan gia chủ này càng có thể nhẫn nhịn, thì càng làm cho hắn kiêng kị hơn vài hơn.

Sắc mặt Thượng Quan Thần Hạo tái xanh, sau đó dứt khoát giơ kiếm trong tay lên, trực tiếp gọt cánh tay trái của mình xuống.

Nơi bị chặt tay kia máu tuôn như suối, Thượng Quan Thần Hạo lại không thèm để ý đến.

Hắn cắn răng một cái, cố nén đau đớn: “Ngoài ra, Thượng Quan gia sẽ bồi thường một cái pháp khí thất phẩm, một phần bí dược bát phẩm thượng đỉnh cấp, xem như là nhận lỗi với Sở Hi Thanh.”

“Còn nữa, Thượng Quan gia còn nguyện quyên tặng mười tòa Tụ

Nguyên Trận cho võ quán, cộng thêm bốn bạn lượng bạc và một phần bản sao chép của bí điển võ đạo trong Thượng Quan gia.”

Lôi Nguyên và Kiếm Tàng Phong đều cau mày lại, liếc mắt nhìn nhau một chút.

Sở Hi Thanh cũng nhướng mày lên, trong mắt ẩn chứa một vệt lạnh lẽo.

Không thể nói vị Thượng Quan gia chủ này bồi thường không nặng. Những món đồ này cộng lại với nhau, cũng có giá trị cao đến mười lăm vạn lượng bạc.

Nhưng số tiền bồi thường cho hắn ở trong đó, chỉ là khoảng mười ngàn lượng bạc, còn chưa bằng tổn thất của hắn ở trận chiến Tri Vị Cư.

Hiển nhiên, mục đích của kẻ này vẫn là để Vô Tướng Thần Tông thu tay lại, mà không phải là hóa giải ân oán với hắn.

Chương 347: Tam đao lục động (5)

Sau đó, Kiếm Tàng Phong cười khẽ một tiếng, đứng dậy từ trên ghế thái sư: “Cũng được! Nếu Thượng Quan gia chủ đã có thành ý như vậy, vậy thì cọc ân oán này sẽ kết thúc như vậy đi!”

Cùng lúc đó, hắn phất tay áo một cái.

Một đạo kiếm khí xuất hiện, chém cánh tay rơi trên mặt đất của Thượng Quan Thần Hạo thành thịt vụn.

Thượng Quan Thần Hạo nhất thời nghiến răng nghiến lợi, chuyện này có nghĩa là hắn sẽ cụt tay từ bây giờ, đã không thể nào nối cánh tay này lại nữa.

. . .

Đám người trong thao trường của võ quán Chính Dương chờ đến tận một canh giờ sau mới lục tục rời khỏi nơi này.

Tất cả mọi người đều đang dư vị với tình cảnh Thượng Quan Thần Hạo đến nhà tạ tội, cũng vì điều này mà nghị luận không thôi.

Trước kia, không ai trong số họ sẽ nghĩ đến chuyện mình được xem một màn kịch hay như vậy ở võ quán Chính Dương.

Gia chủ Thượng Quan Thần Hạo kiêu ngạo ngông cuồng tự đại của

Thượng Quan gia, một thế gia truyền thừa ngàn năm ở quận Tú Thủy này, lại vì chuyện của Sở Hi Thanh mà bị ép đến mức phải quỳ xuống tạ lỗi với rất nhiều giáo viên của võ quán Chính Dương ở dưới mắt của mười mấy vạn người, sau đó còn ba đao sáu động, tự chặt một tay!

Điều này khiến cho tất cả mọi người vừa có cảm giác tò mò, lại cảm thấy chấn động.

Bọn họ là tò mò vì nguyên nhân mà Thượng Quan Thần Hạo bị ép làm như vậy, còn chấn động là vì sức mạnh của tiên tông nhất phẩm đương đại.

Dù là Thượng Quan Thần Hạo rời đi đã lâu, nhưng bọn họ vẫn tụ tập ở trên thao trường, không chịu rời đi.

Các loại tin tức ngầm chưa được chứng thực bắt đầu lan truyền trong đám người, khiến cho tất cả mọi người cảm khái và hưng phấn không thôi.

Không cần nghi ngờ, Sở Hi Thanh chính là người được lợi.

Hắn đánh bại La Lễ, số lượng điểm võ đạo cũng chỉ khôi phục lại hơn ba ngàn một chút.

Nhưng đến khi Thượng Quan Thần Hạo đến nhà tạ tội, số lượng điểm võ đạo lập tức tăng lên đến hơn năm ngàn điểm.

Logic của mọi người rất đơn giản, nếu như thiên phú của Sở Hi Thanh không cao, vì sao quán chủ và các vị giáo đầu của võ quán Chính Dương lại tức giận như vậy?

Một đại nhân vật giống như Thượng Quan Thần Hạo, làm sao có thể bị ép đến mức quỳ xuống tạ tội, ba đao sáu động?

Những năm gần đây, có không ít thiên tài của võ quán Chính Dương rơi rụng trong tay của đám thế gia này, nhưng cũng không thấy võ quán Chính Dương làm gì đám thế gia môn phiệt này cả.

Thiên phú của vị thiếu niên Bá Đao này, nhất định là đỉnh cấp nhất!

Sở Hi Thanh thì đang lĩnh phần thưởng của quán quân cuộc thi chân truyền.

Tổng cộng có năm trăm lượng bạc hỗ trợ mua bí dược, ba mươi viên Dưỡng Tâm Đan, một cái binh khí phù văn cấp độ thất phẩm hạ, cái này cũng là một thanh Nhạn linh đao, thân đao được rèn ngàn lần, trên có khắc phù văn.

Đao này không có tên, Sở Hi Thanh trực tiếp tặng cho nó cái tên Kinh Lôi.

Thanh Nhạn linh đao phù văn này cũng coi như giải quyết một vấn đề cho hắn, mặc dù uy lực của nó kém hơn thanh Kinh Lôi cũ một chút, cũng không có lực lượng lôi đình, nhưng mà thân đao rất cứng rắn, độ sắc bén cũng không thua kém gì thanh Kinh Lôi cũ của hắn cả.

Nhắc đến thì mới thấy trận chiến Tri Vị Cư thật sự là quá thua lỗ.

Không chỉ thanh đao Kinh Lôi của hắn bị hỏng, mà còn làm hỏng hai cái pháp khí bát phẩm có giá trị cực cao nữa.

May mắn mà Diệp Tri Thu đã đưa bồi thường của Thượng Quan Thần Hạo đến tay Sở Hi Thanh.

Tựa như lời nói của Thượng Quan Thần Hạo, tổng cộng là một cái pháp khí thất phẩm, một phần bí dược bát phẩm thượng đỉnh cấp, tổng cộng giá trị vượt quá 12.000 lượng bạc.

Tuy nhiên, cái pháp khí thất phẩm này đã được võ quán đổi cho.

Diệp Tri Thu đưa cho Sở Hi Thanh là một cái nội giáp phù văn được rèn đúc từ tài liệu chính là Loan Huyết Thạch, nó có tên là Loan Huyết Nội Giáp.

Thứ này cực kỳ nhẹ, trọng lượng chỉ tương đương với quần áo bình thường, nhưng năng lực phòng ngự lại có thể sánh vai với thiết giáp bát phẩm trong quân đội.

Thanh Loan có thể khống chế phong lôi, Loan Huyết Nội Giáp cũng có thể cung cấp một chút lực lượng phong lôi.

Ngoài ra, Thanh Loan là một chi nhánh của Phượng Hoàng.

Vì thế nên nó có năng lực “Niết bàn” của Phượng Hoàng, nó có thể tự lành. Chỉ cần món pháp khí này không bị hư hao quá nặng, thì nó có thể khôi phục từ từ.

“Tên Thượng Quan Thần Hạo kia cũng không có ý tốt, món pháp khí hắn đưa cho ngươi là một cái áo giáp nặng đến ba ngàn cân, có thể làm cho da thịt cứng rắn như sắt thép, còn có cường hóa cương lực hộ thể ở một mức độ lớn. Nhưng ngươi không tu luyện ngoại công, cần cái thứ đó làm gì? Áo giáp nặng như vậy, chỉ làm cho sức chiến đấu của ngươi không tăng mà còn giảm.”

Diệp Tri Thu nói đến chỗ này liền cười lạnh một tiếng: “Tuy nhiên, món pháp khí này cũng rất tinh tế, có thể bán được với giá cao. Vì thế nên Kiếm tuần sát sứ đã làm chủ, trực tiếp đổi cho ngươi cái khác.”

Chương 348: Tam đao lục động (6)

Lôi Nguyên thì chắp tay sau lưng, cười giải thích: “Kiếm tuần sát sứ đã đặc biệt chọn bộ Loan Huyết Nội Giáp này cho Sở sư đệ ngươi, ngươi có thiên phú Táng Thiên, sau khi bị thương thì mới là lúc mạnh nhất. Bộ Loan Huyết Nội Giáp này hẳn là rất thích hợp với ngươi.”

Sở Hi Thanh cảm thấy rất phức tạp.

Bộ Loan Huyết Nội Giáp này đúng là rất phù hợp với hắn, nhưng ngươi cũng không thể suốt ngày ngóng chờ ta bị thương chứ.

Tuy nhiên, hắn vẫn tỏ vẻ lo sợ đến mặt mày tái mét, ôm quyền nói: “Đa tạ quán chủ, giáo đầu và Kiếm tuần sát sứ đã thương yêu và coi trọng, đệ tử hết sức cảm kích! Còn nữa, đệ tử không dám nhận hai chữ ‘sư đệ’ này.”

Lôi Nguyên lại lấy tay vuốt râu, mỉm cười nói: “Ngươi đã trở thành đệ tử chân truyền của võ quán, đó chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi!”

Đệ tử chân truyền của võ quán chính là một ngưỡng cửa.

Chỉ cần đi qua ngưỡng cửa này, liền có thể coi như là người của Vô Tướng Thần Tông rồi.

Chỉ cần đệ tử chân truyền của võ quán tu luyện nguyên công lên đến cảnh giới thất phẩm, thì sẽ có thể trở thành đệ tử ký danh của Vô Tướng Thần Tông.

Lên đến cảnh giới lục phẩm, thì có thể trở thành đệ tử ngoại môn của Vô Tướng Thần Tông. Cũng giống như đệ tử ký danh, chỉ cần tu vị thăng lên thì có thể trực tiếp lên cấp.

Ngũ phẩm thì là đệ tử nội môn của Vô Tướng Thần Tông, tứ phẩm là để tử chân truyền của Vô Tướng Thần Tông. Nhưng hai cửa ải này thì khó hơn trước, không chỉ phải đối mặt với khảo hạch của tông môn, mà còn phải tích lũy điểm ‘thiện công’ nhất định.

Dựa theo quy củ của tông môn, chỉ cần Sở Hi Thanh trở thành đệ tử ngoại môn, thì sẽ có tư cách gọi hắn một tiếng sư huynh.

Sau đó, Diệp Tri Thu lại đưa một bình sứ có tính chất thanh ngọc vào trong tay Sở Hi Thanh: “Đây là bí dược Dưỡng Nguyên Công tầng thứ năm, sau khi mở ra thì nhất định phải sử dụng trong vòng một canh giờ, bằng không thì dược hiệu sẽ tan hết.”

“Tử Tĩnh đạo nhân đã kiểm tra thay cho ngươi, bí dược này đúng là bí dược đỉnh cấp nhất, mà cũng không có bất cứ vấn đề gì.”

Bọn họ kéo dài đến tận bây giờ mới đưa những thứ này cho Sở Hi Thanh, chính là vì kiểm tra phần bí dược này.

Sở Hi Thanh lo lắng Thượng Quan Thần Hạo sẽ giở trò ở trong bí dược, nhưng khi nghe thấy mấy lời này thì hắn lập tức yên tâm, thu phần bí dược này vào trong tay áo.

“Cho kẻ này tiền thì hắn cũng không dám giở trò trong bí dược, bằng không thì hắn không chịu nổi cơn giận của thần tông.”

Lôi Nguyên híp mặt lại, sau đó quay sang nói với Sở Hi Thanh với vẻ ôn hòa: “Võ quán đã mời Hình Xăm Sư, tối này sẽ khắc chiến đồ của Dưỡng Nguyên Công lên cho ngươi! Bức đồ này tương đương với một tầng nguyên công, tương lai còn có rất nhiều chỗ tốt. Còn về phần Thần Binh Viện và Huyết Nguyên Đồ Trụ, thì chúng ta thống nhất an bài vào những ngày gần đây. Cho nên thời gian này, ngươi cố gắng đừng rời khỏi võ quán.”

Lôi Nguyên nói đến chỗ này, giọng nói lại trở nên lạnh lẽo và trịnh trọng hơn: “Có điều, sau này ngươi phải cẩn thận với Thượng Quan Thần Hạo. Tuy rằng hôm nay hắn đến nhà tạ tội, quỳ xuống nhận sai, nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc đâu. Tướng mạo của kẻ này mắt ưng dạ sói, tính tình thì lại lãnh khốc bá đạo, tàn bạo làm liều. Hắn hung hăng ngang ngược ở quận Tú Thủy nhiều năm như vậy, xưa nay đều bạo ngược hung ác, làm việc đều không cố kỵ gì.”

“Ngươi để cho Thượng Quan Thần Hạo ăn thiệt thòi lớn như vậy, sao hắn có thể giảng hòa được? Tuy nhiên, hôm nay Thượng Quan Thần Hạo lại có thể nhẫn nhịn thứ mà người thường không nhịn được, lại có thế ba đao sáu động, tự chặt cánh tay ở trước mặt mọi người, nên ta và Kiếm tuần sát sứ cũng không tiện ra tay với hắn nữa. Dựa theo quy củ giang hồ, chỉ có thể bỏ chuyện này xuống, chờ sau này rồi tính tiếp.”

“Bây giờ, ngươi đang được che chở dưới cánh chim của võ quán, hắn tuyệt đối không dám động đến một cọng tóc của ngươi. Nhưng sau này nếu như ngươi rời khỏi võ quán, lăn lộn giang hồ, vậy người này nhất định sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để đưa ngươi vào chỗ chết.”

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày lên, lập tức lại tỏ vẻ thong dong tự nhiên, nở nụ cười cảm kích: “Đệ tử hiểu rõ!’

Đối với Thượng Quan Thần Hạo và Thượng Quan gia, Sở Hi Thanh thật sự không kiêng kị quá nhiều.

Chỉ vì những ngày gần đây, hắn đang tiến vào một kỳ được mùa.

Mặc kệ là võ quán Chính Dương sắp sửa khắc chiến đồ của Dưỡng Nguyên Công cho hắn, hay vẫn là Thần Binh Viện và Huyết Nguyên Đồ Trụ, thì tất cả đều có thể làm cho thực lực của hắn tăng mạnh.

Đến khi đó, tu vị nguyên công của Sở Hi Thanh tuy mới chỉ là bát phẩm, nhưng sức chiến đấu của hắn lại tương đối mạnh mẽ.

Sở Hi Thanh tự tin rằng, dù mình không dựa vào Thần Thương và Táng Thiên Chi Vũ, thì sức chiến đấu của mình vẫn đủ để đặt chân ở quận Tú Thủy này.

Chương 349: Thần Đao Huyết Nhai

Buổi tối hôm đó, người khắc chiến đồ của Dưỡng Nguyên Công cho Sở Hi Thanh là một người mù khá già.

Người này mặc một bộ trường bào, mái tóc bạc khoác qua vai, trong mắt chỉ có lòng trắng chứ không có tròng đen. Tướng mạo gầy gò, khí chất lạnh lùng.

Sau khi Sở Hi Thanh nhìn thấy vị này thì còn thấy hơi lo lắng.

Mắt người này còn không nhìn thấy thì sao khắc chiến đồ cho hắn?

Tuy nhiên, vị người mù này chỉ liếc mắt ‘nhìn’ Sở Hi Thanh một chút, liền nhướn mày lên rồi hỏi: “Hai bức đồ đằng Bí Chiêu trên người ngươi khá thú vị, kết cấu không tệ. Không liên quan lẫn nhau, lại tăng thêm cho nhau. Đặc biệt là bức toàn đồ của Truy Phong đao pháp này được xuất từ tay của cao nhân. Bút pháp nhẫn nhụi, là cô gái đúng không? Trình độ của nàng đã tiếp cận tầng thứ đứng đầu nhất.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, lòng thầm nói vị đứng trước mắt hắn này thật sự là người mù?

“Đây là Manh tẩu.” Lôi Nguyên cười giới thiệu cho Sở Hi Thanh: “Manh tẩu là một trong bốn vị Hình Xăm Sư mạnh nhất của Vô Tướng Thần Tông chúng ta, mấy ngày gần đây hắn vừa hay ở trong cảnh nội Đông Châu. Sau khi chúng ta biết được chuyện này, đã cố tình mời hắn đến khắc chiến đồ cho ngươi.”

“Ngươi không nên tự thiếp vàng lên mặt mình, lần này là Diệp Tri Thu mở miệng mời ta, nên ta mới cố hết sức mà chạy đến đây một chuyến.”

Vị người mù kia thần sắc bình tĩnh, không cho Lôi Nguyên chút mặt mũi nào.

Hắn trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, trải bức chiến đồ của Dưỡng Nguyên Công mà Lôi Nguyên đã chuẩn bị từ trước ra, lại mở hộp dụng cụ: “Bắt đầu luôn bây giờ đi, ta còn phải trở về châu thành Đông Châu nữa, đừng lãng phí thời gian. Bức chiến đồ của Dưỡng Nguyên Công này, ta sẽ cố gắng khắc xong trong vòng nửa canh giờ.”

Sở Hi Thanh không nói lời nào, trực tiếp cởi quần áo.

Vị Manh tẩu trước mắt này, vừa nhìn đã thấy là không dễ sống chung.

Tuy nhiên, người có bản lĩnh thường đều sẽ có tính cách không quá tốt.

Nếu như vị trước mặt này đúng là một Hình Xăm Sư đỉnh cấp nhất, thì đó chính là cơ duyên của hắn, tuyệt đối không thể bỏ qua!

Vị người mù kia kề bức chiến đồ vào sát người Sở Hi Thanh, rồi dùng thuốc để hòa tan. Tốc độ đâm châm của hắn cực kỳ nhanh, hai tay vung lên, tàn ảnh liên tục xuất hiện.

Tuy nhiên, từng mũi châm của vị này đều cực kỳ chính xác, mỗi một châm rơi xuống, Sở Hi Thanh liền cảm thấy khí cơ và chân nguyên trong cơ thể mình cũng rung động theo.

Toàn bộ quá trình, vị Manh tẩu này đều không nói một lời, tập trung đến cực điểm.

Không giống như Ngô Mị Nương, nàng sẽ tìm các loại đề tài để tán gẫu và trò chuyện với hắn.

Nửa canh giờ sau, vị Manh tẩu này đã khắc xong bức chiến đồ của Dưỡng Nguyên Công này lên trên ngực phải của hắn.

Sau đó, hắn lại đâm hơn 120 châm lên trên cánh tay phải của Sở Hi Thanh, lúc này mới dừng tay.

“Xong rồi! Ngươi thử cảm nhận xe, nhìn xem có chỗ nào trì trệ hay không thông không?”

Tuy rằng vị này nói như vậy, nhưng đã bắt đầu thu dọn các loại dụng cụ và kim châm, dược liệu.

Sở Hi Thanh ngưng thần cảm nhận cơ thể một chút, sau đó trong mắt liền hiện lên vẻ vui mừng.

Hiệu quả của bức chiến đồ của Dưỡng Nguyên Công này là tinh luyện và cường hóa chân nguyên, tương đương với tăng năm phần mười uy lực của nguyên công.

Bức đồ này còn có thể tăng tốc độ tu hành, tăng lượng chân nguyên lên trên diện rộng, cường hóa kinh mạch trong thân thể. . . vân vân.

Mà tương lai, lợi ích của bức chiến đồ này sẽ càng ngày càng nhiều.

Nhưng lúc này, khi Sở Hi Thanh ngưng thần cảm ứng, thì hắn phát hiện hiệu quả của bức chiến đồ này còn vượt qua cả sự mong đợi của hắn!

Cái này đâu chỉ là tăng lên năm phần?

Hiện giờ, lượng chân nguyên và cường độ chân nguyên của hắn đã vượt qua sáu phần mười trước kia rồi!

“Đây chính là Hình Xăm Sư đỉnh cấp nhất!” Lôi Nguyên mỉm cười nói: “Tất cả những chiến đồ và đồ đằng Bí Chiêu qua tay Manh tẩu, thì cơ bản đều được tăng cường hai đến ba phần mười trên trụ cột vốn có! Vì thế người ngoài muốn mời Manh tẩu khắc một bức đồ, thì ít nhất phải mất ba ngàn lượng bạc. Nếu như đồ đằng Bí Chiêu đẳng cấp hơi cao, đồ đằng phức tạp, thì còn phải tăng giá. À đúng rồi. . .”

Lôi Nguyên nói đến đây, bỗng nhiên nhìn về phía cánh tay phải của Sở Hi Thanh: “Ngươi lại thử Truy Phong đao pháp đi, vẫn dùng một thức Phong Lôi Giao Gia của ngươi đi, chắc hẳn là sẽ có niềm vui bất ngờ!”

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày, hắn thử rút đao ra chém.

Đầu tiên, hắn dùng thức rút đao Không Huyệt Lai Phong, sau đó lại dùng một thức Phong Lôi Giao Gia.

Sở Hi Thanh chợt ngạc nhiên không thôi, hắn không thể tin được mà nhìn vào tay phải của mình.

Hắn phát hiện, khi mình múa đao thì hai bức đồ trên tay phải và bức chiến đồ ở ngực phải đã nối liền nhau. Chân nguyên cũng vận chuyển thông suốt, không có bất cứ trở ngại nào.

Hai bức đồ đẳng Bí Chiêu trên tay cũng làm cho tốc độ đao của hắn nhanh hơn không ít, từng cái gia tăng tầm 15%.

Cần phát biết, cường hóa của chiến đồ đối với võ tu không giống như hệ thống trong mắt hắn, hệ thống của hắn tính toán dựa theo đơn vị là tố chất thân thể của người bình thường, còn chiến đồ thì tăng cường dựa theo thực lực tổng hợp của võ tu.

Hai bức đồ này gộp lại, liền gia tăng tốc độ xuất đao của hai thức Không Huyệt Lai Phong và Phong Lôi Giao Gia của hắn lên đến ba phần mười!

Chương 350: Thần Đao Huyết Nhai (2)

Sở Hi Thanh vui mừng vô cùng, cúi đầu thi lễ về phía Manh tẩu: “Đa tạ tiên sinh!”

“Không cần cảm ơn ta, ngày xưa ta nợ Diệp nha đầu một ân tình, người muốn cảm tạ thì cảm tạ nàng đi.”

Manh tẩu thản nhiên phất phất tay, sau đó nhấc hai hộp kim châm lên: “Cũng là do trình độ của Hình Xăm Sư kia của ngươi không tệ, ta mới có thể hòa ba bức đồ này vào nhau, cải thiện thêm một chút dựa theo trụ cột vốn có.”

“Đúng rồi! Thiên phú của ngươi không tầm thường, ngày sau bái vào Vô Tướng Thần Tông thì lão hủ còn phải làm cho ngươi không ít. Ta có một lời, ngươi nhất định phải nhớ kỹ, sau này ngươi muốn xăm chiến đồ thì nhất định phải mời Hình Xăm Sư tốt nhất, đỉnh cấp nhất. Nếu như không mời được thì có thể tìm cô gái này, trình độ của nàng không tệ, ít nhất sẽ không phá hủy chiến đồ của ngươi. Tương lai còn có thể qua tay lão phu để cải thiện và tối ưu hóa.”

Sở Hi Thanh vẫn là cảm động đến rơi nước mắt, hắn và Lôi Nguyên cùng đưa Manh tẩu ra đến cổng chính của võ quán.

Sau khi đưa tiễn Manh tẩu rời đi, Sở Hi Thanh nhìn màn hình huỳnh quang hư ảo trong mắt mình, lập tức sửng sốt một chút.

Hắn phát hiện cột danh vọng của mình bỗng nhiên phát sinh biến hóa.

Danh vọng vẫn là mấy chữ “Bát phẩm thượng (siêu)”, không có thay đổi, nhưng mấy chữ này vốn phải là màu đỏ.

Trước kia, khi ánh mắt Sở Hi Thanh nhìn vào thì còn có hai đoạn tin tức nhắc nhở.

Nói mọi người cho rằng sức chiến đấu của hắn đã đạt đến cảnh giới thất phẩm hạ, Mà nguyên công của Sở Hi Thanh chỉ có bát phẩm hạ, không thể gánh chịu thêm tin tưởng vân vân, mời hắn mau chóng tăng nguyên công lên, mở khóa càng nhiều danh vọng mới.

Nhưng mà bây giờ, những cái chữ màu đỏ chói mắt kia đã biến trở thành màu trắng như bình thường.

Hai đoạn tin tức kia cũng đã biến mất, như chưa từng xuất hiện trong đầu óc của hắn.

Sở Hi Thanh rơi vào suy tư.

Hiệu quả của bức chiến đồ của Dưỡng Nguyên Công này, tương đương với tăng cường sáu phần mười uy lực của nguyên công.

Nói cách khác, năng lực gánh chịu danh vọng của hắn cũng được tăng cường? Có thể gánh chịu càng nhiều danh vọng hơn, điểm võ đạo cũng được nhận đủ mười phần?

Đây là một chuyện tốt, không cần lo lắng lãng phí danh vọng và điểm võ đạo nữa.

“Trở về đi!”

Lôi Nguyên đưa mắt nhìn xe ngựa của Manh tẩu đi xa, lúc này mới quay người cười nói: “Chúng ta đi Thần Binh Viện, có lẽ mấy người Diệp giáo đầu đã chuẩn bị kỹ càng.”

Sau khi hắn và mấy vị giáo đầu thương lượng xong, thì vẫn quyết định nhanh chóng mở Thần Binh Viện.

Thật ra thì chuyện này khá vội vàng, đám đệ tử mới lên cấp chân truyền kia chưa chắc đã có thể chuẩn bị kỹ càng.

Dựa theo quy củ của năm ngoái, Thần Binh Viện thường được mở vào sau ba ngày cuộc thi chân truyền kết thúc. Khí đó thì võ quán cũng vào kỳ nghỉ.

Tuy nhiên, có ba người trong năm vị giáo đầu và hắn xuất thân từ nơi khác, bọn họ muốn nhanh chóng xong việc, trở về nhà nghỉ ngơi, thăm viếng ăn tết.

Vừa hay Kiếm Tàng Phong cũng muốn đuổi người đi sớm một chút, để tối ưu hóa trận pháp cảnh giới của võ quán Chính Dương.

Trước kia, Huyết Phong Đạo lẻn vào Tàng Kinh Lâu của võ quán Chính Dương, rồi chôn 6900 tấm Bạo Viêm Phù ở trong đó.

Việc này đã truyền khắp giang hồ, trở thành một trong những trò cười của Vô Tướng Thần Tông.

Bản sơn cực kỳ tức giận, ra lệnh cho các võ quán dưới trướng cường hóa trận pháp, không được để chuyện tương tự phát sinh lần nữa.

Đặc biệt võ quán Chính Dương là quan trọng nhất.

Vì thế, Lôi Nguyên và Kiếm Tàng Phong thảo luận xong thì bắt đầu gõ nhịp với nhau, quyết định khởi động Thần Binh Viện.

Sở Hi Thanh bỗng nhiên cảm thấy phấn chấn, trong mắt hiện ra một vệt vui mừng.

Cuối cùng thì ngày này cũng đã đến rồi!

Sở Vân Vân và hắn bái nhập võ quán Chính Dương, lại ẩn núp hơn nửa năm! Trong quãng thời gian này đã trải qua nhiều gian khổ, thậm chí là mấy lần nguy cơ sống còn, tất cả chính là vì thứ được giấu trong Thần Binh Viện. . .

Sở Hi Thanh là người khá bình tĩnh, nhưng giờ phút này hắn cũng không nhịn được mà cảm xúc dâng trào, khí huyết toàn thân phập phồng.

. . .

Thần Binh Viện nằm ở phía bắc của Tàng Kinh Lâu, lại nằm ở góc tây nam của Bắc viện.

Khi Sở Hi Thanh đi dọc theo con đường lát đá xanh, đi đến vị trí cách cổng chính của Thần Binh Viện hai mươi trượng, hắn bỗng nhiên dừng bước, nhìn về phía cổng chính ở phía trước.

Hắn phát hiện ý chí và tinh thần của mình tự phát ngưng tụ ra Nhai Tí đao ý, hô ứng với một thứ gì đó ở bên trong Thần Binh Viện.

Trái tim của Sở Hi Thanh cũng bắt đầu đập ‘thình thịch’.

Cảm giác này. . . giống như là nam nhân biết yêu lần đầu

“Tiểu Sở?”

Lôi Nguyên đã bước lên bậc thang ở phía trước, hắn phát hiện Sở Hi Thanh không đi theo sau mình, không khỏi hơi kinh ngạc nhìn lại: “Nhìn cái gì vậy? Còn không mau tiến lên, sắp đến giờ tý rồi, đây là thời khắc hấp thụ tốt nhất.”

Chương 351: Thần Đao Huyết Nhai (3)

Sau giờ tý, âm lực trong thiên địa là thịnh nhất, dương lực chưa phát. Thanh thanh thần binh bên trong Thần Binh Viện sẽ không còn bị áp chế bởi dương lực, Binh sát ở dưới nền đất sẽ bắt đầu xông ra ngoài.

Thời gian tốt nhất để hấp thụ Binh sát chính là hai canh giờ từ giờ tý bốn khắc đến giờ dần bốn khắc.

“Hơi kinh ngạc!” Sở Hi Thanh ngửa đầu nhìn vào trong Thần Binh Viện.

Từ khoảng cách này, hắn có thể nhìn hai cái trụ sắt to đến mức cần mười người ôm đang ló đầu ra từ trong sân.

“Không thể tin được, hai cái cột sắt này phải cao mười lăm trượng là ít, đúng không? Có người nói đây chỉ là hai cái tay cầm của hai thanh binh khí, độ dài của chúng nỏ phải hơn 100 trượng. Thế gian này thực sự có sinh linh có thể sử dụng binh khí như vậy sao?”

Lôi Nguyên thấy hơi buồn cười “Không phải ngươi đến Hỏa Cốt Quật rồi sao? Thi thể của cự thần thời thượng cổ kia cũng cao ba mươi dặm, cùng chính là 4500 trượng. Hai thanh binh khí này giống như hai cái tăm trong mắt hắn vậy.”

“Chủ nhân của đôi binh khí này cũng là cự thần thời thượng cổ, tuy nhiên niên đại chỉ nằm trong vòng ba mươi vạn năm, hình thể cũng tương đối nhỏ một chút. Có người nói chủ nhân của thanh chiến đao trong này chính là Binh Thần – Lê Tham, người được xưng cũng Ma Thần – Táng Thiên. Còn một cái khác thì thuộc về Hỏa Thần – Diễm Dung, nhưng vẫn chưa được chứng thực.”

Hắn lại đưa mắt nhìn về phương xa, trong mắt hiện ra ý nhớ nhung: “Ngươi còn chưa đi qua Trung Thổ ở phía bắc, nơi đó có vô số hậu duệ của cự thần sinh tồn, thực lực mạnh mẽ, thân thể to lớn, kẻ cao nhất phải hơn 100 trượng, còn duy trì tiên thân thần lực của cự thần. Có người nói con cái của bọn họ, vừa sinh ra đã có tu vị tứ phẩm! Những kẻ mạnh nhất trong tộc này, đúng là miễn cưỡng có thể sử dụng hai thanh thần binh này.”

Con mắt của Sở Hi Thanh hơi híp lại.

Đám người triều Đại Ninh vẫn gọi phương bắc là Trung Thủ, chỉ vì thổ địa của triều Đại Ninh bây giờ chỉ nằm ở góc viền phía nam trên mảnh đất khổng lồ này mà thôi.

Trước khi Tần Mộc Ca chết, nàng vẫn luôn chiến đấu với đám hậu duệ cự thần và đại yêu ở man hoang kia.

Nhưng nàng vẫn có thể vô địch, quét ngang ba vạn dặm Bắc vực, mở hai châu Cực và Tuyệt, làm cho biên giới của Đại Ninh vượt xa tiền triều.

“Chờ tu vị của ngươi tăng lên, có thể đi phương bắc nhìn một phen. Bên kia không chỉ có hậu duệ của cự thần, mà sản lượng bí dược cũng cao gấp mười phía nam chúng ta, giá cả bên đó cũng rẻ hơn bên này nhiều.”

“Loại tài liệu chính của bí dược như Hắc Hỏa San Hô, phẩm chất tốt nhất có giá hai ngàn lượng bạc ở phía nam, nhưng ở phía bắc thì chỉ cần năm trăm lượng. Có điều, bí dược bên kia cơ bản đều bị chư quân ở Bắc vực nắm giữ và lũng đoạn, nếu ngươi muốn đổi những bí dược này, thì chỉ có thể gia nhập quân đội.”

Lôi Nguyên nói đến đây, lại vẫy tay ra hiệu cho Sở Hi Thanh đi theo: “Vì thế, trước khi tiến vào nội môn của Vô Tướng Thần Tông, thật ra thì đi tòng quân ở Bắc vực cũng là một một lựa chọn không tệ. Ngươi đã có Nhai Tí đao ý tầng thứ năm, chính là nhân tài mà quân đội thích nhất, chờ ngươi xuất sư đệ tử chân truyền, thậm chí có thể trực tiếp nhậm quân chức thất phẩm ở chư quân tại Bắc vực.”

“Đãi ngộ của chư quân phương bắc vẫn luôn rất tốt, bọn họ rất ít khi dùng bạc, mà thường dùng vật để thay cho lương bổng. Một Trí Quả giáo úy thất phẩm thượng, chỉ cần có một ít công huân, là có thể có thu nhập không ít. Tài liệu và các loại thuốc mà bọn họ thu thập hàng năm, cộng thêm đồ đẳng Bí Chiêu, có thể đổi lấy ba vạn lượng bạc ở phía nam này.”

“Mấu chốt là Vô Tướng Thần Tông cổ vũ đệ tử đi tòng quân ở phương bắc, khai thác thổ địa cho nhân tộc, vì về còn tán thành quân công ở Bắc vực. Điều này có thể trở thành tài nguyên để ngươi tiến vào nội môn và chân truyền của Vô Tướng Thần Tông. Nhắc đến mới nhớ, La Lễ kia hẳn là trở về từ trong quân ở Bắc vực.”

Có vẻ như Lôi Nguyên rất có hứng thú nói chuyện, nói liên miên không dừng.

Tuy nhiên, sau khi hắn đi vào Thần Binh Viện, thì liền ngậm miệng không nói.

Vị này lập tức tỏ vẻ nghiêm nghị, khí chất trở nên lạnh lùng uy nghiêm như một tòa núi cao sừng sững.

Khi Sở Hi Thanh bước vào cửa viện, chỉ thấy trong này đã có rất nhiều người đang ngồi.

Bao quát cả bốn mươi vị đệ tử mới lên cấp chân truyền ngày hôm nay, tổng số hơn 400 người trẻ tuổi, tất cả đồi đang ngồi quanh hai cái trụ sắt cực lớn kia.

Quá nửa người ngồi tại nơi này đều là đệ tử chân truyền của võ quán.

Bộ phận còn lại thì hoặc là mặc trang phục bộ khoái, hoặc là mặc quân giáo của quân đội, còn có một số người mặc trang phục của Cẩm y vệ.

Bọn họ hoặc là đến từ Lục phiến môn, hoặc là xuất phát từ binh lính trong quận như Thiên Bình Quân, hoặc là Cẩm y vệ, có thể nói là rất đa dạng.

Chương 352: Thần Đao Huyết Nhai (4)

Lúc này, chung quanh hai trụ sắt cực lớn kia được bố trí một cái phù trận cực lớn. Dùng các loại ngọc thạch, đồ đồng thau và chu sa để bố trí, diện tích rộng đến sáu mươi trượng, đem toàn bộ Thần Binh Viện bao quát vào trong đó.

Tử Tĩnh đạo nhân đứng ở vị trí chủ trận ở nơi trung tâm, Diệp Tri Thu cầm đầu bốn vị giáo đầu thì lại khoanh chân ngồi ở bốn phương hướng trong viện, từng người đều tạo trận một góc của phù trận.

Kiếm Tàng Phong thì đứng ở phía trên cây cột sắt bên trái, nhắm mắt dưỡng thần.

Sở Hi Thanh quét mắt nhìn qua, chẳng mấy chốc đã tìm được Sở Vân Vân ở trong đám người.

Khi ánh mắt hai người giao nhau, đều hiện lên một tia kỳ dị.

“Ngươi tìm một chỗ ngồi đi, ngươi có đao ý tầng năm, lại có Thuần Dương chi thể, không ngại ngồi gần một chút, có thể dung luyện càng nhiều Binh sát hơn.”

Lôi Nguyên cẩn thận nhìn phù trận kia một chút, sau đó mới thỏa mãn mà thu hồi ánh mắt lại, cuối cùng hắn quay sang nói với Sở Hi Thanh: “Ngày thường thì Binh sát nơi này nằm trong trạng thái phong ấn. Mỗi nửa năm mới mở phong ấn một lần, ngươi phải cố gắng quý trọng cơ hội này, ngày sau muốn tiếp tục cường hóa Binh sát thì phải chờ đến tận sang năm.”

Khi Lôi Nguyên nói xong, hắn cũng phi thân lên, nhảy cao mười lăm trượng, rơi vào đỉnh của một thanh thần binh khác.

Sở Hi Thanh lại đi đến vị trí đối diện Sở Vân Vân rồi ngồi xuống, nơi này cách vị trí của một thanh thần binh trong số đó khoảng tầm mười trượng. Vừa không gần quá, lại cũng không xa quá, chung quanh có năm mươi sáu mươi người, xem như là ở trong đoàn người.

Lúc này, hắn đã có cảm ứng, trong đầu hắn xuất hiện mọt hình ảnh.

Đó là một con thú nhỏ đầu rồng thân sài đang chuyển động náo loạn ở không gian u ám dưới lòng đất, tựa như đang muốn thoát ra khỏi cái ao tù ở phía dưới.

Nó dùng trăm phương ngàn kế mà vẫn không thể phá tan phong ấn, lao ra khỏi nền đất, chỉ có thể nôn nóng rống to về phía Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh cũng cảm thấy Nhai Tí đao ý đang ngưng tụ trong thần niệm của mình lại càng ngày càng mạnh. Nó còn hô ứng và cộng hưởng với con thú nhỏ kia.

Thần niệm của Sở Hi Thanh cực kỳ ngột ngạt, hắn cố gắng không biểu hiện ra ngoài. Trên mặt hắn vẫn thản nhiên như không, khoanh chân ngồi xuống.

Lục Loạn Ly vốn ngồi ở cách đó mấy trượng, sau khi nàng nhìn thấy Sở Hi Thanh thì trực tiếp đứng dậy đi qua bên này ngồi.

“Nghe nói người khắc chiến đồ cho ngươi chính là Manh tẩu? Ngươi thực sự rất may mắn đấy, có người nói chiến đồ và đồ đằng Bí Chiêu qua tay Manh tẩu đều có thể gia tăng uy lực lên hai phần mười.”

Sau khi Lục Loạn Ly nói xong câu này, lại tò mò hỏi: “Sao người không ngồi gần hơn một chút? Ngươi có đao ý tầng năm, Thuần Dương chi thể. Có thể dung luyện càng nhiều Binh sát. Binh sát của hai thanh thần binh này rất tinh khiết, có thể làm cho uy lực đao pháp của ngươi tăng lên hai phần mười, thậm chí còn có tác dụng cho việc cô đọng đao cương, rất hữu dụng.”

Nàng vì không muốn thu hút sự chú ý của người khác, cho nên mới không dám ngồi quá gần.

Còn tên này thì lại vì sao?

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, ngồi ở giữa đám người thì mới dễ giở trò.

Ngồi quá gần thì sẽ rất dễ thấy, rất dễ bị chú ý.

“Ta chưa từng dung luyện Binh sát, cho nên muốn thử xem một chút, nếu như có thể chịu đựng được, vậy thì không ngại di chuyển lên gần một chút.”

Sở Hi Thanh mỉm cười, sau đó sắc mặt lạnh lẽo: “Tập trung vào.”

Lục Loạn Ly hơi nhíu mày, nàng cảm thấy hơi là lạ.

Nàng rất quen thuộc Sở Hi Thanh.

Cái tên này nhìn qua thì không có gì khác thường, dáng vẻ như rất thận trọng và cẩn thận, hết sức tập trung, nhưng lại ngậm lấy vài phần mong chờ, thần thái cũng không có gì khác với những đệ tử mới lên cấp chân truyền.

Tuy nhiên, Lục Loạn Ly luôn có cảm giác tên này đang giả bộ.

Tựa như tên này đang rất ngột ngạt, mi mắt lại lộ ra ra vài phần ngưng trọng.

Nhưng đúng lúc này, Tử Tỉnh đạo nhân bỗng nhiên mở mắt, cất tiếng nói: “Giờ tý đã đến, xin mời chư vị chuẩn bị.”

Hai tay hắn bắt linh quyết, làm cho các loại phù văn được bố trí bởi ngọc thạch và chu sa ở chung quanh bắt đầu sáng lên, hiện ra linh quang màu đỏ thẫm.

Vẻ mặt của tất cả mọi người đều trở nên nghiêm túc, cẩn thận đề phòng.

Ngay cả Lục Loạn Ly cũng không quan tâm đến Sở Hi Thanh nữa, nàng tập trung pháp lực và chân nguyên trong cơ thể, chuẩn bị chống đỡ sát lực trùng kích.

Một chớp mắt tiếp theo, một luồng sát lực lớn lao bỗng nhiên xông ra từ dưới nền đất.

Chúng nó vọt lên cao năm mươi trượng, hình thành một cột khí màu đỏ thẫm!

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người ở chung quanh hai thanh thần binh đều biến sắc mặt. Tất cả đều cảm nhận được từng luồng từng luồng canh kim linh sát sắc bén đang vờn quanh nơi này, chúng nó chuyển động rất nhanh, lại cắt qua cơ thể làm cho bọn họ đau đớn.

Có một bộ phận ở trong đó thậm chí còn nhảy vào bên trong cơ thể của bọn họ, bắt đầu xung kích và va đập lung tung ở trong cơ thể máu thịt của bọn họ.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, có vài người đã cảm giác thân thể của mình sắp sửa nổ tung dưới sự trùng kích của Binh sát.

Chương 353: Thần Đao Huyết Nhai (5)

“Trấn!”

Kiếm Tàng Phong và Lôi Nguyên đồng thời phát lực, bọn họ đạp chân một cái, đem chân nguyên võ ý trấn áp hai thanh binh khí dưới chân.

Làm cho sát lực đang phun trào cũng cứng lại.

“Khóa!”

Bốn vị giáo đầu Diệp Tri Thu và Thiệu Linh Sơn cũng là sắc mặt ngưng trọng, đêm chân nguyên của bản thân rót vào trong phù trận bên dưới.

Khoảnh khắc này, mọi người tại nơi đây đều cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Binh sát đang phun trào từ dưới nền đất kia cũng yếu đi trên diện rộng, cảm giác đau nhói và bị cắt rời trong cơ thể cũng giảm bớt đến trình độ mà bọn họ có thể chịu đựng.

Lúc này cũng không có ai chú ý đến Sở Vân Vân ở trong đám người, có mấy viên châu nhỏ màu đỏ thẫm trượt xuống từ ống tay áo của nàng.

Những viên châu màu đỏ thẫm này có kích thường tầm đầu ngón tay, vô thanh vô tức lăn vào bụi cỏ ở gần đó.

Chúng nó dựa vào sát lực yểm trợ, vẫn lăn vào gần hai thanh thần binh kia, mà không có người nào phát hiện ra.

Không chỉ có Tử Tĩnh đạo nhân ở gần trong gang tấc không phát hiện, mà ngay cả Kiếm Tàng Phong và Lôi Nguyên đứng trên hai trụ sắt cũng không phát hiện ra.

Sắc mặt Sở Hi Thanh nghiêm túc.

Hắn cũng đang hô hấp thổ nạp Dưỡng Nguyên Công như những người khác tại nơi này, từng bước từng bước luyện hóa Binh sát trong cơ thể.

Trong lòng Sở Hi Thanh thì lại không nhịn được mà cảm thấy hơi sốt ruột.

Cái còn Sát linh hóa hình 'Nhai Tí' kia đã sắp sửa xông ra khỏi phong ấn.

Đến khi đó thì sẽ không che giấu được. . .

Dựa theo lời nói của Sở Vân Vân, hai con Sát linh bên dưới là chi bảo hiếm có trên thế gian này.

Tuy rằng chúng nó đang nằm trong trạng thái ấu thể (con non), nhưng nếu như uẩn dưỡng thỏa đáng, thì tương lai sẽ hóa rộng, đăng nhập nhất phẩm, lại có thể trợ giúp người thành đạo, tái hiện thần thông của Bàn Cổ, đánh vỡ giới hạn của nhân thần.

Một khi nó hiện thế, thì dù là cao nhân nhất phẩm nhị phẩm, cũng sẽ không tiếc tất cả để tranh cướp.

Cái này gọi là mang ngọc có tội. . .

Nếu như bị người khác biết được hai người bọn họ là ký chủ của hai con Linh sát, thì bọn họ sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Chúng nó tất nhiên là một chí bảo, nhưng cũng có thể trở thành thứ đưa người vào chỗ chết!

Cũng trong khoảnh khắc này, những viên châu màu đỏ thẫm kia bỗng nhiên ‘Ầm! Ầm! Ầm!’, một đám lửa lớn màu đỏ thẫm bỗng nhiên nổ tung, kéo dài ra bốn phương tám hướng.

Tất cả mọi người đang luyện hóa Binh sát đều bị kinh động, bọn họ dồn dập mở mắt ra, hiện ra vẻ kinh ngạc và khó hiểu.

“Tử Tĩnh sư đệ, có chuyện gì vậy?”

Kiếm Tàng Phong nhíu chặt lông mày, nhìn xuống phía dưới.

Tuy nhiên, ánh sáng mạnh và ngọn lửa màu đỏ thẫm kia đã bao phủ bốn phương tám hướng, tạm thời che đậy tầm mắt của hắn.

Kiếm Tàng Phong quét mắt liếc nhìn bốn phía một cái, sau đó không thể không thu tầm mắt lại, dùng toàn bộ tinh thần để ứng phó và trấn áp Binh sát.

Những ngọn lửa màu đỏ thẫm vừa nổ tung kia, cũng phá hoại một ít phù văn mà bọn họ bố trí, làm cho Binh sát ở dưới nền đất rơi vào trạng thái mất khống chế trong giây lát.

Tử Tĩnh đạo nhân giận không nhịn nổi, hắn cũng liếc mắt nhìn chung quanh, trong con ngươi tràn đầy sát ý.

“Có người dùng phù châu làm loạn, ý đồ khó lường.”

Điều để Tử Tĩnh đạo nhân khó chịu chính là, đám phù châu này lại nổ tung ngay ở bên người của hắn!

Đây là kẻ nào gây sự?

Tuy nhiên, tầm mắt của hắn cũng bị ánh sáng mạnh và ngọn lửa kia che khuất, trong lúc nhất thời không thể nhìn thấy rõ ràng.

Ngay cả linh thức của hắn cũng bi che đậy, không thể nào kéo dài.

Tử Tĩnh đạo nhân lại bắt linh quyết, cố gắng dập tắt những ngọn lửa này và ánh sáng này.

Sau đó, con ngươi của hắn lại hơi co lại: “Tu vị của kẻ này. . . ít nhất là tam phẩm!”

Bên trong ngọn lửa và ánh sáng này, có ẩn chưa chân ý Hỏa rất mạnh mẽ.

Trong lúc nhất thời, pháp thuật của hắn không thể làm gì cả.

Nhưng điều khiến người ta cảm thấy kỳ lạ chính là, tựa như người này không có ý định đả thương người khác, những ngọn lửa và ánh sáng kia chỉ vẻn vẹn che đậy tầm nhìn và linh thức của bọn họ thôi.

“Phù châu này chỉ có thể kéo dài ba mươi cái hô hấp, chúng ta chữa trị phù trận trước đi!”

Lôi Nguyên nhíu chặt lông mày, sắc mặt nặng nề: “Chờ ngăn chặn được Binh sát, rồi sẽ xử lý.”

Cùng đúng lúc này, hai con thú nhỏ to bằng khoảng nắm tay đã lao ra khỏi nền đất.

Một con đầu rồng thân sài, thần thái dữ tợn, nhìn giống như Nhai Tí. Một con giống như sư tử, cả người bốc khói lửa, tựa như Toan Nghê.

Hai con thú nhỏ ngửi một cái lại ngửi một cái, sau đó lao qua những ngọn lửa và ánh sáng kia, bay thẳng về phía Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân.

Khi con Nhai Tí to bằng nắm đấm kia nhào vào trong lồng ngực của Sở Hi Thanh, nội tâm của Sở Hi Thanh nhất thời phấn chấn.

Lúc này, Nhai Tí đao ý trong thần niệm của hắn đang bay lên đến cực hạn, nó cũng mừng rỡ và phấn chấn đến cực điểm giống như tâm trạng của Sở Hi Thanh lúc này.

Lục Loạn Ly ngồi ở cách đó khoảng hai bước cảm thấy hơi khác thường, nhưng nàng lại lập tức tập trung luyện hóa Binh sát trong cơ thể.

Nhân lúc những ngọn lửa và ánh sáng kia bao trùm, Lục Loạn Ly cũng hút vào một lượng lớn Binh sát, số lượng tương đương mười lần so với đám đệ tử chân truyền ở bên cạnh.

Số lượng này đủ để đao uy của nàng tăng lên gần năm phần, nhưng mà luyện hóa cũng cực kỳ khó khăn!

Sở Hi Thanh cũng đang hết sức tập trung, toàn lực vận chuyển Dưỡng Nguyên Công.

Con Nhai Tí kia nhào vào trong cơ thể của hắn, sau đó liền hóa thành từng sợi từng sợi khí lưu sắc bén đến cực điểm, bắt đầu lưu chuyển nhanh chóng ở trong cơ thể Sở Hi Thanh.

Con Sát linh này đang thích ứng với ‘nhà’ mới của nó.

Chương 354: Thần Đao Huyết Nhai (6)

Cũng tại giờ tý, bản sơn của Vô Tướng Thần Tông.

Trên đỉnh một ngọn núi cao lớn nguy nga, tuyết trắng bao trùm, có một tòa bệ đá cao to màu trắng ngọc.

Toàn bộ toàn bệ đá này được xây bằng Cửu Thiên Huyền Thạch, cao đến chín trượng, từ đỉnh đài xuống bên dưới có tổng cộng 199 cấp.

Vị trí của nó nằm ở bên trái Đạo Nhất Điện của tông chủ Vô Tướng Thần Tông, chứng tỏ địa vị của tòa bệ đá này như thế nào.

Trên bệ đá không có thứ gì khác, chỉ có một thanh chiến đao hẹp dài tầm năm thước, toàn thân có màu ám kim, nó được cắm ở nơi trung tâm của bệ đá.

Nếu như nhìn kỹ, thì sẽ phát hiện trên thân của chiến đao cũng vẽ một bức đồ án Nhai Tí đầu rồng thân sài. Chuôi đao của nó trực tiếp có hình Nhai Tí, chuôi đao là đầu rồng, trực tiếp ngậm lấy thân đao ở phía trước.

Hai bên bệ đá còn có các đệ tử nội môn của Vô Tướng Thần Tông đang ngồi xếp bằng tại nơi này, trông coi thanh đao này.

Lúc này, trong đó có một người thanh niên tầm ba mươi tuổi, diện mạo kỳ vĩ, vác một thanh trường kiếm. Hắn vốn đang hô hấp thổ nạp, tu dưỡng chân nguyên tại chỗ, mà khi đến giờ tý, âm lực trong thiên địa phun trào mạnh nhất, người này liền không thể tiếp tục được nữa.

Thanh niên đeo kiếm hít một tiếng, không thể không thu hồi nguyên công, buồn bực ngán ngẩm mà nhìn bầu trời đêm đầy sao: “Thật là xui xẻo, tại sao ta lại bị chọn trúng chuyện xui xẻo này, đi đến đây trông coi thanh đao rách nát này?”

Hắn vừa mới nói đến đây, lại phát hiện đồng môn ở một bên khác ở bệ đá vẫn còn nằm trong trạng thái khoanh chân tĩnh tọa, thần du thiên ngoại, thì không khỏi hơi nhướng mày, vẻ mặt bất mãn: “Tống Linh Uy, ta đang nói chuyện với người đấy!”

Tống Linh Uy cũng là một thanh niên tầm ba mươi, da mặt hắn trắng nõn, ngũ quan thanh tú.

Điều khiến người ta chú ý nhất chính là đôi tay to buông lỏng xuống của hắn, gần như đã có thể rủ xuống song song với môi của hắn rồi.

Sau khi hắn nghe đến đây, liền bất đắc dĩ mà mở mắt ra: “Cái này cũng không phải là đao rách nát gì, mà là thần binh Huyết Nhai, binh khí của Huyết Nhai Đao Quân khi xưa. Huống hồ chúng ta trấn thủ ở đây một ngày, sẽ nhận được ‘thiện công’ tương đương với đệ tử chân truyền dạy dỗ các sư huynh đệ khác, vừa dùng ít sức lại vừa nhàn, có cái gì không tốt? Có người nói là, chỉ có đệ tử được phía trên coi trọng, mới có cơ hội canh giữ thanh đao này, ngươi còn oán hận cái gì?”

Thanh niên đeo kiếm giơ tay gãy đầu, vẻ mặt tràn đầy buồn bực: “Nhưng ở nơi này quả thực là nhàm chán đến cực điểm, ta càng muốn ở trong quân tại phương bắc, liều mạng chém giết với đám Cự linh kia còn hơn. Chuyện này là sao? Ta đang sống rất tốt ở phương bắc, uống rượu từng ngụm lớn, ăn miếng thịt lớn, tinh thần sung sướng sảng khoái, nhàm chán thì chạy ra đại chiến với đám cự linh kia, tháng ngày trôi qua rất vui vẻ.”

“Nhưng trưởng lão của Giáo Viên Viện lại muốn gọi ta trở về, bảo ta phải tĩnh tọa tu luyện! Một cái đao rách thì có gì mà phải trông giữ? Đây là thần binh, không sai, nhưng nó đã không nhúc nhích một ngàn năm rồi.”

Tống Linh Uy nghe vậy thì bật cười.

Vị đồng môn trước mắt hắn tên là Nhậm Đạo Hành, thiên phú rất tốt, sức chiến đấu siêu tuyệt, rất được cả trên lẫn dưới tông môn coi trọng.

Nếu như không được Giáo Viên Viện coi trọng, ai quan tâm người tu hành thế nào?

Hắn lắc lắc đầu: “Đây là thứ để chọn truyền nhân của Huyết Nhai Đao Quân, chỉ cần trong thiên hạ này xuất hiện người có tố chất kế thừa Thần Ý Xúc Tử Đao, thì đao này sẽ sinh ra cảm ứng. Còn nữa, nó cũng không phải là không có động tĩnh ngàn năm, có người nói mười mấy năm trước, nó đã có động tĩnh rồi. Có người nói, đêm hôm đó, toàn bộ Vô Tướng Thần Tông đều có đao khí như cầu vồng.”

“Ngươi kia là Tần Mộc Ca đúng không?” Nhậm Đạo Hành vuốt cằm, suy tư giây lát: “Không phải Vạn Ma Quật của tông ta đã gần mất khống chế, mấy vị trưởng lão và thái thượng trưởng lão, tông chủ đều phải trấn giữ tại nơi đó, mệt mỏi đến mức hộc máu. Lúc đó không nên sử dụng Thần Ý Xúc Tử Đao để trấn áp đại kiếp đó sao? Vì sao tông ta còn phải khai trừ Tần Mộc Ca? Chỉ bởi vì nàng xuất thân từ Thiết Sơn Tần thị sao?”

Có người nói Thần Ý Xúc Tử Đao gặp mạnh càng mạnh, có thể địch vạn quân. Ngày xưa, Huyết Nhai Đao Quân một đao trấn áp Vạn Ma Quật, làm cho vạn ma bên trong quật không dám động đậy trong tám trăm năm.”

“Chuyện này thì ta không biết, có lẽ là các trưởng lão có suy tính khác. . .”

Tống Linh Uy nói đến đây, vẻ mặt bỗng nhiên hơi động, nhìn về phía thanh trường đao màu ám kim ở trước mắt.

Trong mắt của hắn tràn đầy kinh dị: “Nhậm sư đệ, ngươi có cảm giác được không, có phải thanh đao này đang run không?”

Nhậm Đạo Hành hơi sững sờ, quay sang quan sát thanh trường đao màu ám kim ở trước mặt.

Chương 355: Đao khí như cầu vồng

“Thanh đao này đang run?”

Nhậm Đạo Hành cười một tiếng: “Không có mà? Là ảo giác của ngươi. . .”

Giọng nói của hắn bỗng nhiên im bặt.

Cây đao này. . .thật sự đang rung động.

Khi mới bắt đầu, chỉ có lưỡi đao run rẩy ở một biên độ rất nhỏ, sau đó liền mở rộng ra toàn bộ thân đao, thậm chí bắt đầu phát ra những tiếng ong ong nhẹ nhàng.

“Chẳng lẽ?”

Nhậm Đạo Hành nhìn thanh Huyết Nhai Đao này, nuốt một ngụm nước bọt rồi nói: “Chẳng lẽ lại có người kế thừa Thần Ý Xúc Tử Đao hiện thế rồi?”

Tông Linh Uy ở đối diện hắn dứt khoát lấy một tấm phù lục ra, rồi ném lên trời cao.

Tấm phù lục kia nổ tung, phát ra tiếng vang như sét đánh, và một đám lửa cực lớn giống như một mặt trời nhỏ đang lăng không tại phía chân trời, khiến cho toàn bộ đỉnh núi của Vô Tướng Thần Tông được chiếu sáng.

Mà lúc này, tiếng vang của thanh đao kia đã rõ ràng hơn, từng luồng từng luồng đao khí màu đỏ thẫm bắt đầu tràn ra từ trong thân đao, hình thành một cầu vồng ba trượng.

Cũng vào lúc này, Nhậm Đạo Hành nhìn thấy những đại nhân vật rất khó gặp của Vô Tướng Thần Tông xuất hiện, từng người từng người bay xuống trên đài đá.

Đương đại tông chủ của Vô Tướng Thần Tông, Lý Trường Sinh!

Đại trưởng lão của Giáo Viên Viện, Thanh Hư Tử!

Đại trưởng lão của Chiến Đường, Ngạo Quốc!

Đại trưởng lão của Giới Luật Viện, Lư Thủ Dương!

Thậm chí ngay cả đại trưởng lão của Thuật Sư Viện là Tri Phi Tử cũng đã xuất hiện ở trên bệ đá sau đó không lâu.

Chỉ trong chốc lát, toàn bộ bệ đá này đã tràn đầy hai mươi vị nhị phẩm tam phẩm cao thủ của tông môn, sau đó còn có một đám trưởng lão và đệ tử chân truyền chạy đến, nhưng bọn họ chỉ có thể lơ lửng trên không trung ở xung quanh đài đá.

Bọn họ nhìn Huyết Nhai Đao đang rung động trên đài đá, trong mắt đều lộ ra ánh sáng, vẻ mặt tràn đầy phấn chấn vui sướng và chờ mong.

“Thời gian trôi qua mười bảy năm, cuối cùng thanh đao này cũng động rồi!”

“Đây tất là thiên nhân cảm ứng, trước khi đại kiếp hàng lâm, tất sẽ có người ứng kiếp hiện thế!”

“Vẫn không đạt đến mức độ của mười bảy năm trước, ta nhờ ngày đó không chỉ đao khí hóa cầu vồng xông thẳng trăm trượng, mà còn ‘nghĩ hóa’ ra hình ảnh Nhai TÍ, một tiếng rống chấn động trăm dặm!”

“Có thể làm cho đao khí ngút trời cũng đã rất tốt rồi, người này đã có tố chất tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao của Huyết Nhai! Dù người này chỉ tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao đến cảnh giới nhập môn, thì cũng đủ để trấn áp Vạn Ma Quật rồi.”

“Cũng có thể là do khoảng cách quá xa, khi đó Tần Mộc Ca ở ngay Bắc vực, vị trí của nàng cách Vô Tướng Thần Tông chưa đến sáu ngàn dặm. Mà khi đó nàng đã tu luyện Nhai Tí đao ý lên tầng thứ tám, vì thế nên Huyết Nhai Đao có thể cảm nhận rõ ràng hơn.”

“Rốt cuộc thì tuyệt học của Huyết Nhai Đao Quân cũng có cơ hội tái hiện thế gian rồi sao?”

Ngay khi bọn họ đang nghị luận, đao khí đỏ như máu kia càng ngày càng vọt lên cao hơn, dần dần xông lên tận bảy mươi chín trượng, xông thẳng lên mây mù phía trên.

Theo Huyết Nhai Đao rung động càng dữ dội hơn, những đao khí lại này bắt đầu hóa hình ở trên không trung, ngưng tụ thành một con cự thú hư ảo.

Hình dạng của con thú khổng lồ này hơi mơ hồ, chỉ có thể hình thấy là đầu rồng thân sài.

Tông chủ Lý Trường Sinh của Vô Tướng Thần Tông thì lại hai tay run lên, hắn bỗng nhiên ấn xuống chuôi đao của Huyết Nhai Đao, không chỉ niêm phong đao khí lại, mà cũng khiến cho thanh đao này khôi phục yên lặng.

“Cấm khẩu!”

Lý Trường Sinh tuổi chừng sáu mươi, mặt vuông tai to, chiều cao năm thước, thân thể to mọng, da thịt trắng mịn, cả người nhìn qua giống như một quả cầu tròn vo.

Lúc này, hắn khẽ nhả một ngụm trọc khí, làm cho chòm râu hình chữ bát ở khóe miệng hơi rung lên: “Hôm nay, tất cả những người ở trên núi, từ Lý Trường Sinh ta, cho đến các đạo đồng không có phẩm cấp, tất cả đều phải tập trung ký kết Thần Khế, không được tiết lộ chuyện này ra ngoài.”

Đại trưởng lão Giới Luật Viện Lư Thủ Dương, sắc mặt âm trầm lạnh lùng, mắt hiện lên tia lăng lệ: “Để ta lo liệu chuyện này!”

Hắn trực tiếp phất tay áo, lơ lửng giữa trời mà đi: “Chư vị trưởng lão, đệ tử chân truyền và trưởng môn của Giới Luật Viện, các ngươi còn ngây ra đó làm gì? Đi theo ta phong tỏa thần sơn, ngăn cách trong ngoài.”

“Lại cử một đội người, đi gọi tất cả những người rời khỏi núi sau giờ tý ngày hôm nay về đây, nếu như không muốn trở về, có thể trực tiếp bắt lại rồi nhốt vào ngục! Nếu như dám chống cự, giết không tha!”

Đại trưởng lão Thanh Hư Tử của Giáo Viên Viện thì lại chắp tay sau lưng: “Khi chuyện xảy ra, mấy người chúng ta đã dùng thân thức bao phủ toàn núi, phong tỏa tin tức thì không khó. Nhưng vấn đề là, chúng ta nên làm gì để tìm người này?”

Lý Trường Sinh nghe vậy thì nhíu chặt lông mày, lòng thầm nói đây quả thật là một vấn đề khó khăn.

Chương 356: Đao khí như cầu vồng (2)

Mười tám năm trước, Tần Mộc Ca bái vào võ quán Chính Dương, tu luyện thành công Nhai Tí đao ý.

Khi nàng mười một tuổi rưỡi, bởi vì trở về quê nhà Thiết Sơn, trên đường về đột phá thất phẩm, mới bị Huyết Nhai Đao cảm ứng được.

Khi đó, toàn bộ Vô Tướng Thần Tông tìm kiếm hơn một năm như một con ruồi không đầu, mãi cho đến khi Tần Mộc Ca gần mười ba tuổi, được tuyển chọn làm đệ tử chân truyền của tông môn, thì khi đó họ mới xác định được, chính vị Bá Võ Vương này là người đã xúc động Huyết Nhai Đao, khiến cho đao khí hóa cầu vồng.

Lý Trường Sinh rơi vào suy ngẫm: “Ta muốn phái ba mươi chín vị thuật sư lục phẩm dẫn người, cầm pháp khí đi khắp ba mươi tám châu và kinh thành để tra xét các đệ tử mới có thiên phú xuất chúng ở các châu.”

Thiên hạ của Đại Ninh vốn chỉ có ba mươi sáu châu, Bá Võ Vương – Tần Mộc Ca khuyếch trương mười bảy ngàn dặm, mở ra hai châu Cực và Tuyệt, khiến cho Đại Ninh có ba mươi tám châu.

Muốn tra xét các đệ tử mới là vì người có tố chất tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao này, có khả năng là vừa mới nhập thế.

Lý Trường Sinh cũng chưa quên cái ví dụ là Tần Mộc Ca.

Nữ tử này có thiên phú trác tuyệt từ nhỏ, nhưng có chí bảo của Thiết Sơn Tần thị ở bên người, che đậy khí cơ, khiến cho Huyết Nhai Đao chậm chạp không thể cảm ứng được sự tồn tại của nàng.

“Còn nữa, chúng ta cũng cần điều tra tất cả những người leo lên Thanh Vân Tổng Bảng, và những người nằm trong ba mươi vị trí đầu Thanh Vân Bảng của các châu.”

Hắn nói đến đây, lại hơi chần chờ do dự: “Cũng cần phải quan tâm đến các đệ tử tu luyện Nhai Tí đao ý ở các đại võ quán.”

Đại trưởng lão Thanh Hư Tử của Giáo Viên Viện nghe vậy thì hơi gật đầu.

Hắn cho rằng những đệ tử tu luyện Nhai Tí đao ý kia không có nhiều khả năng lắm, bằng không thì bọn họ đã xúc động Huyết Nhai Đao từ lâu rồi.

Tuy nhiên, cách làm của Lý Trường Sinh là không sai sót, dù chỉ có một tia khả năng, thì cũng không thể buông tha!

Đại trưởng lão Ngạo Quốc của Chiến Đường nhíu mày nói: “Nhưng tông ta hành động lớn như vậy, chỉ sợ sẽ dẫn đến người ngoài nghi ngờ, thậm chí là để lộ tin tức. Tuy rằng truyền thừa Thần Ý Xúc Tử Đao ở tông ta, nhưng lại có vô số người mơ ước môn đao quyết này.”

Lý Trường Sinh cười khổ: “Chỉ có thể là lấy hay bỏ như vậy, cũng không thể không làm gì cả, ngồi chờ người kia đi đến trước mặt chúng ta.”

Sau đó, hắn nhìn về phía đại trưởng lão Tri Phi Tử của Thuật Sư Viện: “Tri Phi sư đệ, mời Thuật Sư Viện các ngươi nghĩ cách, tìm kiếm phương vị đại khái của người này được không?”

Tri Phi Tử nhất thời cau mày, vẻ mặt hơi khó xử.

Sau đó hắn hơi gật đầu: “Việc này liên quan rất lớn, ta sẽ cố hết sức để thử một lần. Tuy nhiên, trong khoảng thời gian này, ta và các trưởng lão trong Thuật Sư Viện phải được phép quan sát và nghiên cứu tất cả kinh điển liên quan đến Huyết Nhai Đao Quân bên trong Tàng Kinh Lâu.”

“Có thể!” Lý Trường Sinh phất tay áo một cái: “Việc này do ngươi phụ trách, mặc kệ là yêu cầu gì thì ngươi cũng có thể nói ra.”

Chỉ cần có thể nhanh chóng tìm được người kia rồi đưa về bản sơn, thì hắn có thể không tiếc gì cả. . .

. . .

Võ quán Chính Dương, ánh sáng và lửa của những phù châu kia đã biến mất từ lâu.

Nhưng nơi bị hư hỏng của phù trận cũng đã được Tử Tĩnh đạo nhân chữa trị qua.

Lôi Nguyên và Kiếm Tàng Phong ở phía trên hai cây trụ sắt đang dùng ánh mắt lạnh lùng và nghiêm nghị để quét qua tất cả mọi người dưới mặt đất, cố gắng tìm kiếm kẻ đã ném phù châu từ trong số bọn họ.

Mấy người Diệp Tri Thu và Khâu Phong cũng rút binh khí của mình ra, vẻ mặt tràn đầy cảnh giác.

Sở Hi Thanh thì lại ngồi xếp bằng tại chỗ, vẻ mặt chăm chú tập trung, nhìn thế nào cũng giống như mấy người đang luyện hóa Binh sát ở bên cạnh.

Thật ra thì kinh mạch trong cơ thể của hắn đang bành trướng và đau đớn không thôi, chỉ vì do con Sát linh Nhai Tí kia nhập thể.

Tuy nhiên, để tránh lòi đuôi nên hắn vẫn phải hết sức tập trung hấp thu Binh sát vào cơ thể rồi luyện hóa.

Sở Hi Thanh thậm chí còn giả bộ như đang rất phấn chấn, vẻ mặt hàm chứa ý vui mừng mà tiến lên vài bước về phía trước, cách hai thanh thần binh kia gần hơn một chút.

Dù sao thì với đao ý tầng năm và Thuần Dương của hắn, lúc này không nhân cơ hội mà hấp thu nhiều Binh sát một chút thì mới là không bình thường.

May mắn là lúc này, Linh sát Nhai Tí trong cơ thể hắn bắt đầu tự di chuyển, nuốt chửng và áp súc nhưng Binh sát dư thừa ở trong cơ thể của Sở Hi Thanh.

Khẩu vị của nó tựa như vô cùng vô tận, đến bao nhiêu thì có thể nuốt bấy nhiêu.

Lúc này, trái lại thì Sở Hi Thanh không dám hấp thụ quá nhiều.

Hắn chỉ ngồi xuống bên cạnh một vị giáo úy thất phẩm của Thiên Bình Quân, rồi bắt đầu luyện hóa Binh sát.

Tốc độ hấp thu Binh sát của người này cực nhanh, nhưng cũng không phải là nhanh nhất, chỉ có thể nằm trong mười vị trí đầu ở hơn 400 người ở đây.

Chương 357: Đao khí như cầu vồng (3)

Mãi cho đến giờ dần bốn khắc, sao mai hiện lên ở phía chân trời, dương lực trong trời đất bắt đầu thịnh hơn, Binh sát của hai thanh thần binh kia cũng từ từ rút xuống nền đất, lúc này mọi người mới lục tục dừng lại.

Khi Sở Hi Thanh mở mắt ra, phát hiện bốn phía tòa Thần Binh Viện bỗng nhiên có hơn 300 vị giáo viên của võ quán mặc thiết giáp trên người, tay cầm binh khí.

Trong đó, có một nửa người đang cầm tên nỏ, chỉ thẳng vào tất cả mọi người ở bên trong Thần Binh Viện.

Cũng không biết lâu chủ Diệp Kinh Nguyên của Tàng Kinh Lâu xuất hiện từ bao giờ. Người này đang chắp tay sau lưng, đứng ở bên cạnh Tử Tĩnh đạo nhân.

Kiếm Tàng Phong cầm bội kiếm trong tay, hắn vẫn đứng ở bên trên trụ sắt, sắc mặt âm trầm mà nhìn xuống bên dưới.

“Kiếm mỗ thật sự không ngờ, trong Thần Binh Viện này lại còn ẩn giấu một cao nhân có võ ý Hỏa cao thâm như vậy. Các hạ muốn tự mình đứng ra, hay là chờ chúng ta tìm ra?”

Ánh mắt hắn vẫn luôn quét qua tất cả mọi người, trong mắt tràn đầy sát ý.

Tuy nhiên, rõng rã mười cái hô hấp, mà tất cả mọi người đều không có động tĩnh nào.

Tất cả mọi người đều hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt ngạc nhiên và nghi ngờ, sau đó lại ngậm lấy vài phần suy đoán.

Lúc nãy, những ánh sáng và lửa kia hiển nhiên là không bình thường.

Lúc đó, tất cả mọi người đều giật nảy mình, lo lắng bị ánh sáng và ngọn lửa kia tổn thương.

Nhưng điều bất ngờ chính là, ánh sáng và ngọn lửa kia không có ý đả thương người, mà chỉ che đậy tầm mắt của bọn họ.

Rốt cuộc thì người đó có mưu đồ gì?

Còn nữa, lúc nãy Tử Tĩnh đạo nhân có nói, người xuất thủ có tu vị mạnh mẽ đến tam phẩm.

Bên trong võ quán lúc này, chỉ có một Kiếm Tàng Phong là có tu vị tứ phẩm, Diệp Kinh Nguyên thì có sức chiến đấu gần với tứu phẩm, còn có một ngũ phẩm là Lôi Nguyên, vậy có thể chống lại sao?

“Các hạ cần gì phải như vậy chứ?” Kiếm Tàng Phong đợi một lát thấy không có kết quả, không khỏi nhắm mắt lại: “Tử Tĩnh sư đệ, ngươi tìm người đến dùng pháp thuật để phân biệt tu vị của bọn họ, cũng tiện thể lục soát người luôn! Tất cả mọi người đều phải kiểm tra, không thể buông tha cho ai cả.”

Hai mắt Sở Hi Thanh co lại.

Hắn cũng không lo lắng cho mình và Sở Vân Vân.

Mấy hôm trước, Sở Vân Vân đã dạy cho hắn một pháp môn, đủ để thu khí cơ, che giấu sự tồn tại của Sát linh Nhai Tí.

Hắn là đang lo lắng cho Lục Loạn Ly bị vạch trần thân phận.

Tất cả mọi người bên trong Thần Binh Viện nghe thấy lời này thì đều biến sắc mặt.

Có điều, sau đó thì mọi người cũng khôi phục bình thường.

Tối hôm nay xảy ra chuyện như vậy, tất nhiên võ quán nhất định phải điều tra đến cùng, bọn họ chỉ có thể phối hợp.

Sở Hi Thanh lo lắng không phải là vô căn cứ.

Trong tất cả mọi người ở nơi này, Lục Loạn Ly là người thứ mười bảy bị Tử Tĩnh đạo nhân gọi qua một góc, bắt đầu lấy pháp thuật để kiểm tra tu vị.

Vẻ mặt của Tử Tĩnh đạo nhân còn rất nghiêm túc.

Điều này chứng tỏ cao tầng của võ quán đã có nghi ngờ với cô bé này từ lâu rồi, chỉ là vẫn ẩn mà không phát thôi.

Tuy nhiên, điều khiến Sở Hi Thanh bất ngờ chính là, Tử Tĩnh đạo nhân không thể nhìn thấy tu vị thật sự của Lục Loạn Ly, cũng không tìm thấy bất cứ thứ gì khả nghi ở trong đám đồ vật trên người nàng.

Sắc mặt Lục Loạn Ly như thường, đi đến bên cạnh Sở Hi Thanh, sau đó lặng lẽ nói nhỏ bên tai hắn: “Không cần lo lắng cho ta, về mặt huyễn thuật thì cha ta ít nhất có thể nằm trong năm vị trí đầu ở thiên hạ này.”

Cha của nàng là Lục Trầm, còn được xưng là Đao Kiếm Như Mộng. . .

Lục Loạn Ly vẫn rất vui vẻ, nàng nhìn ra Sở Hi Thanh đang lo lắng cho mình, luôn vô tình hay cố ý mà nhìn về phía mình.

Sở Hi Thanh thì lại thầm nói, thân phận nội quỷ của Lục Loạn Ly vẫn còn không bại lộ, thật sự là không có thiên lý.

Hai huynh muội của Sở thị bị sắp xếp ở vị trí hơn ba trăm.

Lúc này, Tử Tĩnh đạo nhân đã rất mệt mỏi, nhưng hắn vẫn rất cẩn thận và tỉ mỉ, tay bắt linh quyết, dùng pháp thuật tìm hiểu linh cơ của bọn họ. Lại có bốn vị giáo viên nữ tính kiểm tra đồ vật bọn họ mang theo.

Tuy nhiên, cũng không có thu hoạch được gì.

Tử Tĩnh đạo nhân nhìn hai người bọn họ trưởng thành từng bước từng bước ở bên trong võ quán.

Sau khi Sở Hi Thanh bái vào võ quán ba tháng, hắn mới lộ ra thiên phú võ đạo của mình. Mà thiên phú của Sở Vân Vân ở bên thuật sư viện thì đã là hàng đầu từ khi mới nhập môn, khiến cho hắn rất quan tâm.

Tử Tĩnh đạo nhân mệt mỏi phất phất tay, ra hiệu cho hai người quay về chỗ cũ.

Lúc này, ánh bình minh đã xuất hiện nơi chân trời, từng tia nắng bắt đầu chiếu rọi xuống.

Tử Tĩnh đạo nhân kiên trì kiểm tra người cuối cùng xong, lại nhìn về phía hai người Lôi Nguyên và Kiếm Tàng Phong trên trụ sắt mà lắc lắc đầu.

Chương 358: Đao khí như cầu vồng (4)

Sắc mặt Kiếm Tàng Phong khó hiểu, sau đó hừ lạnh một tiếng: “Khâu sư đệ, ngươi dẫn bọn họ đến Bắc viện ở bên cạnh đi. Vừa hay Đệ Tử Cư đã trống không, có thể cho bọn họ vào đó ở.”

“Sau đó lại gọi người cầm danh thiếp của ta đi tìm Ngụy Lai của Thiên Bình Quân, bảo hắn điều tạm hai ngàn binh mã qua bên này, canh chừng và trông giữ Bắc viện! Cũng mời Ngụy tướng quân tự mình qua đây giúp đỡ luôn.”

Trước kia hắn cũng ở Bắc vực, từng chiến đấu cùng Ngụy Lai, giao tình khá sâu, tự tin có thể mời Ngụy Lai đến giúp đỡ.

Đương nhiên, chủ yếu là nhờ mặt mũi của Vô Tướng Thần Tông!

Kiếm Tàng Phong vừa nói xong câu này, tất cả đệ tử chân truyền của võ quán đều không tỏ vẻ gì.

Đơn giản chính là ở lại võ quán một thời gian ngắn thôi.

Nhưng đám bộ khoái, Cẩm y vệ và binh lính kia thì đều ồ lên, sau đó lộ ra vẻ chống cự.

Có điều, khi ánh mắt của Lôi Nguyên và Kiếm Tàng Phong quét qua, hai cỗ kiếm ý ép xuống.

Những người này đều dồn dập ngậm miệng, vẻ mặt yên lặng, xếp thành đội nghĩ, đi theo Khâu Phong đến Bắc viện để vào phòng ‘tạm giam’.

Sau khi mọi người rời khỏi nơi này, Kiếm Tàng Phong liền nhíu chặt lông mày. Hắn nhảy xuống từ trụ sắt, hai tay ôm ngực, trầm ngâm không nói gì mà nhìn nơi xảy ra chuyện.

Lôi Nguyên cũng rơi xuống bên cạnh hắn: “Kiếm tuần sát sứ, tu vị của người này cao thâm, giỏi về ẩn giấu, mục đích không rõ. May mà người này không có ý định đả thương người ở đây, bằng không chỉ sợ chúng ta sẽ tử thương nặng nề. Ta cho rằng, nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta không phải tìm người này, mà là tìm hiểu ý đồ của hắn.”

Sự kiện này cực kỳ vướng tay vướng chân.

Tu vị của người này là tam phẩm, dù bọn họ có phát hiện ra thân phận của người ta, thì cũng không phải là đối thủ của người ta.

Trừ phi mời người của bản sơn đến đây, nhưng mà chờ đến khi viện binh chạy tới, thì người kia không biết chạy sao?

Mấu chốt là mục đích của người này.

Nếu như không có ảnh hưởng gì đến võ quán của bọn họ, vậy thì qua loa đại khái là được rồi.

Dù sao tối nay cũng không có người bị thương, nên cũng có thể hàm hồ cho qua.

“Ta hiểu ý của Lôi sư đệ.” Kiếm Tàng Phong một tay nâng cằm, cười khổ nói: “Có điều, khi đó ta cảm ứng được, hình như dưới nền đất có thứ gì đó. Người kia dùng ánh sáng và lửa để che mắt chúng ta, rõ ràng là mưu đồ thứ ở dưới nền đất, ngươi cảm thấy vật này có thể là thứ gì?”

Mấy người Lôi Nguyên ở chỗ này nhất thời cứng lại, vẻ mặt tràn đầy ngạc nhiên và nghi ngờ.

Mày liễu của Diệp Tri Thu nhếch lên: “Dù thế nào thì cũng không phải Nghịch Thần Kỳ, đúng không?”

Mặt Lôi Nguyên tối sầm lại, hắn cũng đang nghĩ như vậy.

Khả năng là Nghịch Thần Kỳ là rất lớn. . .

Người này hao tốn tâm trí và của cải, tất không mưu đồ vật phàm.

Nếu Nghịch Thần Kỳ thật sự được giấu ở bên dưới Thần Binh Viện, thì đúng là có thể giấu được linh thức của bọn họ.

Binh sát của hai thanh thần binh đủ để ngăn cản tất cả thần niệm của mọi người, muốn dò xét cũng không được.

“Ta không biết có phải hay không. Tử Tĩnh sư đệ đã kiểm tra rất cẩn thận, nhưng vẫn không thể điều tra được gì.” Kiếm Tàng Phong xoa huyệt thái dương, nhìn về phương hướng Bắc viện: “Việc này cực kỳ phiền phức, lát nữa ta sẽ cầu viện với tông môn. Nếu như đúng là Nghịch Thần Kỳ, hoặc là bảo bối gì đó, thì có lẽ là không kịp rồi. Sau khi người kia thành công, chắc chắn sẽ chuẩn bị thoát thân.”

Kiếm Tàng Phong đã tính toán, gộp tất cả sức mạnh của mọi người trong võ quán lại, nhất định cũng không ngăn được vị cao nhân tam phẩm này!

Tất cả những chuyện mà hắn vừa làm, cũng là chỉ để bức bách người này lộ sơ sót, thăm dò thân phận của đối phương, sau đó có thể để cho Vô Tướng Thần Tông truy kích và xử lý.

Nhưng điều không mong muốn là, đến giờ Kiếm Tàng Phong vẫn không thu hoạch được gì.

Có điều, hắn tin chắc là người này sẽ không tiếp tục ở lại võ quán Chính Dương.

Một khi viện binh của bản sơn Vô Tướng Thần Tông đến đây, người này tuyệt đối sẽ không thoát được.

. . .

Hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ của Kiếm Tàng Phong, Sở Hi Thanh lại không có tâm tư bỏ chạy nào cả.

Hắn còn hi vọng gia nhập Vô Tướng Thần Tông, đạt được truyền thừa hoàn chỉnh của Huyết Nhai Đao Quân.

Nếu như trốn vào lúc này, há không phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ?

Mấy ngày bị giam lỏng này, Sở Hi Thanh dứt khoát đóng cửa không ra ngoài, tập trung luyện hóa Linh sát Nhai Tí.

Chính là không ngừng tu luyện Dưỡng Nguyên Công, xúc tiến chân nguyên của hắn và Linh sát Nhai Tí, bắt đầu câu thông tìm hiểu, nước sữa giao nhau.

Sở Hi Thanh thuận tiện dùng ba viên Linh Thiên Đan trong tay.

Thứ này hắn chiếm được từ bia đá chữ Ngộ trong bí cảnh cửu phẩm lúc trước.

Có người nói hiệu quả của một viên đan dược này, có thể cường hóa nguyên thân của võ tu cửu phẩm lên một thành, còn có thể trợ giúp võ tu bài trừ độc của thuốc.

Sở Vân Vân đã cố ý dặn dò, để hắn giữ Linh Thiên Đan lại, chờ đến bây giờ mới sử dụng.

Chương 359: Đao khí như cầu vồng (5)

Đan dược này có thể dùng một lần mà có hai tác dụng. Nó không chỉ tăng lên sức mạnh thần thức của hắn và Nhai Tí.

Mà còn có thể giúp cường hóa tình cảm với Linh sát Nhai Tí, khiến cho nguyên thần của bọn họ càng thân cận hơn, đồng hóa hài hòa, tuy hai mà một.

Sáu ngày sau, màn hình huỳnh quang hư ảo trong tầm mắt của Sở Hi Thanh đã xuất hiện biến hóa.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Bát phẩm thượng (siêu).

Võ đạo: Truy Phong đao pháp (tầng năm), Khinh Vân Tung (tầng năm), Trục Điện Chỉ (tầng năm).

Võ ý: Nhai Tí tàn ý (tầng bảy), Phong Lôi võ ý (tầng bốn).

Nguyên công: Dưỡng Nguyên Công (tầng bốn / bát phẩm hạ).

Điểm võ đạo: 7312.

Thiên phú: Thần Thương (tứ giai), Táng Thiên (nhị giai), Thuần Dương (tứ giai), Thái Thượng Thông Thần (nhất giai), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (tứ giai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (tứ giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, cộng sinh (sơ).

Tuổi thọ: 62 ngày.

Trong thanh trạng thái, có thể ba chữ “Cộng sinh (sơ)” này.

Khi Sở Hi Thanh ngưng thần chú ý, lập tức có hai đoạn tin tức xuất hiện ở trong đầu óc của hắn.

---Ngươi đã hoàn thành cộng sinh bước đầu với một con Nhai Tí non cấp độ bát phẩm hạ, có thể dùng chung chân nguyên, dùng chung võ ý, dùng chung một loại thiên phú huyết mạch.

---Có sử dụng 30.000 điểm võ đạo để khiến cộng sinh của các ngươi tiến vào giai đoạn thứ hai không?

Sở Hi Thanh không khỏi bất ngờ mà cau mày.

Hệ thống nhận định con Linh sát Nhai Tí này là con thần thú non, chứ không phải là Sát linh.

Còn nữa, Nhai Tí và hắn có thể dùng chung thiên phú, nhưng bảng nhân vật của hắn lại không biểu hiện ra, không biết là thiên phú gì?

Nhưng vào lúc này, Sở Hi Thanh cảm giác được Nhai Tí trong cơ thể mình xuất hiện một cảm xúc kích động mãnh liệt.

Một người một thú bọn họ có thần thức tương liên, ý nghĩ của Nhai Tí trực tiếp rót vào trong đầu óc của hắn.

Nó muốn đi ra ngoài, muốn nhìn thế giới này. . .

Khoảnh khắc này, phía cửa phòng bỗng nhiên có một tiếng cọt kẹt vang lên.

Sở Vân Vân ôm ấp một con thú nhỏ màu đỏ rực đi từ ngoài cửa phòng vào trong.

Con thú nhỏ này nhìn qua thì giống như mèo, nhưng nhìn kỹ thì lại giống như sư tử con, thần thái lười biếng, lại bao gồm cả uy nghiêm.

Sở Vân Vân nhìn Sở Hi Thanh một chút, khóe môi liền cong lên: "Ngươi có thể thả nó ra người một chút."

Sở Hi Thanh nghe vậy thì thấy hơi do dự.

Dù sao thì bọn họ cũng đang nằm trong trạng thái bị giam lỏng, bị giám sát.

Sở Vân Vân thấy buồn cười: "Ngăn cản không bằng khai thông, người càng ngăn cản nó, nó càng khó chịu. Kiếm Tàng Phong và Lôi Nguyên chỉ tập trung giám sát Đệ Tử Cư, chỉ cần ngươi không thả nó ra khỏi cửa viện này, thì không cần lo lắng làm gì."

Võ quán dành cho hai huynh muội bọn họ đãi ngộ cực kỳ tốt, người khác đều bị sắp xếp đến Đệ Tử Cư ở Bắc viện. Hai người huynh muội bọn họ lại có một tòa tiểu viện đơn độc.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh là quán quân của cuộc thi chân truyền khóa này.

Dựa theo quy củ, thì đây là đãi ngộ vốn có của hắn.

Không lâu sau đó, võ quán sẽ phân một tòa sân nhỏ rộng năm trượng vuông ra để làm chỗ ở cho hắn.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì không do dự nữa, hắn thả con Nhai Tí trong cơ thể ra.

Theo ý niệm của Sở Hi Thanh, từng tia chân nguyên, từng tia Linh sát từ tứ chi và huyệt đạo của hắn thẩm thấu ra ngoài, dần dần hội tụ thành một con thú nhỏ có hình dáng kỳ lạ ở bên trên vai của hắn.

Nhai Tí thành niên, đầu rồng thân sài, toàn thây có vảy giáp, hình tượng dữ tợn, bá đạo uy nghiêm.

Con Nhai Tí non ở trên vai Sở Hi Thanh này, hình tượng lại khá giống với lửng mật, cũng ngốc nghếch đáng yêu lại ngốc nghếch đáng yêu giống như lửng mật, mi mắt lại ngậm lấy một loại khí chất không lo không sợ bất cứ thứ gì. . . không sợ trời, cũng không ngán đất.

Sau khi tên nhóc này hiện hình, nó liền vô cùng tò mò mà liếc mắt nhìn bốn phía.

Sau đó, nó di chuyển nhanh thoăn thoắt, mang theo một chuỗi tàn ảnh màu đen. Đầu tiên, nó thoát ra ngoài cửa sổ, quay một vòng ở trong viện, sau đó lại đi ngó mấy gian phòng ở bên trong viện một chút.

Tên nhóc này vẫn còn chưa hài lòng, sau đó lại bay lên đầu tường, trợn tròn mắt lên để nhìn ra bên ngoài.

Nó rất muốn xông ra ngoài để nhìn xem, nhưng lại bị ý niệm của Sở Hi Thanh ràng buộc ở trong viện, không thể bước ra ngoài tường viện.

Tên nhóc này chỉ xoay quanh bên trong sân viện một lúc, đại khái là sau khi bay bảy vòng, nó mới trở lại trên vai Sở Hi Thanh.

Sau đó, con Nhai Tí non này liền chú ý đến con Toan Nghê ở trong lòng Sở Vân Vân, trong con ngươi liền hiện ra một vệt sáng lộng lẫy màu đỏ thẫm.

Đây là kẻ thù gặp mặt, hết sức đỏ mắt. . .

Hai con Sát linh được sinh ra từ hai thanh thần binh bên trong Thần Binh Viện.

Chủ của hai thanh thần binh này, lại từng chém giết lẫn nhau, sau đó bọn nó mới rơi rụng xuống nơi này.

Hai con Linh sát sinh ra cũng bởi vậy mà bị bản năng dẫn dắt, bắt đầu tranh giành đánh nhau gần hai trăm năm.

Mãi đến khi chúng ta có ý thức của mình, thì tần suất tranh đấu mới bắt đầu giảm xuống.

Chương 360: Đao khí như cầu vồng (6)

Sở Hi Thanh cảm nhận được tâm trạng kỳ lạ của Nhai Tí, tuy tên nhóc này coi con Toan Nghê non kia là kẻ địch là đối thủ, nhưng đồng thời, nó cũng coi con Toan Nghê kia là anh chị em như hình với bóng, sinh tử có nhau.

Có thể lý giải thành thương nhau lắm thì cắn nhau đau là được rồi. . .

Sở Vân Vân cũng lo lắng hai con Linh sát sẽ đánh nhau, nàng liền thu con Toan Nghê non vào cơ thể mình.

“Ngươi lại thử những pháp môn mà ta dạy cho ngươi một chút đi.”

Sở Hi Thanh nghe vậy, mày kiếm nhướng lên.

Một cái chớp mắt tiếp theo, con Nhai Tí nhỏ trên vai hắn bỗng nhiên hóa thành khói theo ý niệm của Sở Hi Thanh, rồi dung nhập vào trong cơ thể của hắn.

Cùng lúc đó, hắn bỗng nhiên rút đao, chém mạnh về phía trước một cái.

Sở Hi Thanh rót chân nguyên vào Kinh Lôi Đao, chân nguyên lập tức ngưng tụ thành đao cương, lộ ra ở ngoài thân đao, hình thành một luồng ánh sáng sắc bén dài hai tấc.

Vậy coi như thân đao của hắn bỗng nhiên kéo dài hai tấc.

Đây là pháp môn ngưng khí thành cương, sau khi chân nguyên của võ tu đạt đến trình độ nhất định, thì có thể ngưng tụ và áp súc, hình thành cương!

Tuy nhiên, điều làm cho người ta giật mình chính là, đao cương của Sở Hi Thanh chém ra lại phân thành hai!

Hai mảnh đao cương màu bạc này cực kỳ nhỏ, nếu như không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện ra.

Khóe môi Sở Hi Thanh nhất thời cong lên.

Sau đó, đao cương mà hắn chém ra đã không phải một tầng, mà là hai tầng!

Sau đó, ý niệm của Sở Hi Thanh hơi động, hắn điều khiển con Nhai Tí, hình thành một tầng cương lực hư ảo ở bên ngoài cơ thể, tựa như áo giáp đang bao trùm ở bên ngoài cơ thể của hắn.

Đây là một loại pháp môn khác mà Sở Vân Vân dạy cho hắn, tụ sát ngưng cương!

Đem Linh sát Nhai Tí, chuyển hóa thành áo giáp ngoại cương ở bên ngoài, nhận được cương lực hộ thể giống như ngoại công.

Sở Vân Vân đột nhiên vung tay, một thỏi bạc nặng một lượng biến thành một trăm miếng bạc vụn, đánh về phía Sở Hi Thanh.

Kết quả là tất cả đám bạc vụn này đều bị áo giáp cương lực do Nhai Tí hóa thành phản xạ, bắn ngược về.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại thu cương lực về, bỗng nhiên đánh một chỉ về phía trán của Sở Vân Vân.

Ngón tay của hắn có Nã Phong Ngự Điện, chỉ trong chớp mắt mà đã hội tụ ra một dòng điện khổng lồ, hình thành một con lôi xà thô to như cổ tay, quấn quanh ở trên cánh tay của Sở Hi Thanh, nhìn trông rất uy thế.

Mấu chốt là bên ngoài cánh tay của Sở Hi Thanh, Linh sát Nhai Tí bỗng nhiên nhảy ra, nó nhe răng trợn mắt, vung vuốt phải lên, ôm theo đao gió là dòng điện mà tấn công về phía Sở Vân Vân.

“Không tệ!”

Sở Vân Vân ấn một cái, liền hóa giải một chiêu này của Sở Hi Thanh.

Mặc kệ là đao gió hay dòng điện, hoặc là móng vuốt sắc bén của Nhai Tí mà Sở Hi Thanh sử dụng, tất cả đều bị nàng trấn áp trong vô hình.

Sở Vân Vân lại càng vui mừng hơn: “Một chỉ này rất tốt, Trục Điện Chỉ của ngươi quả nhiên là đã tiến vào tầng thứ năm, phối hợp cũng không tệ, tâm linh tương thông.”

Nàng đoán rằng, thất phẩm bình thường sẽ không đỡ được một chỉ này của Sở Hi Thanh.

Ít nhất thì ngoài Xuyên Tâm Kiếm – Lý Nha ra, đám thất phẩm còn lại ở Tri Vị Cư đêm hôm đó sẽ chết ở dưới một chỉ này.

Đây vẫn là dưới tình hình Sở Hi Thanh không sử dụng đao . . .

Sở Hi Thanh cũng cảm thấy rất phấn chấn và vui mừng.

Con Nhai Tí non này vẫn còn vài cách sử dụng khác.

Sở Hi Thanh đang chuẩn bị thử nghiệm vài loại khác, đã nhìn thấy Sở Vân Vân lắc lắc đầu, ra hiệu hắn dwungf tay.

“Bộ phận còn lại đều phải khiến cho Nhai Tí hiện hình, không cần thử.”

Sở Vân Vân nói đến đây, lại nhìn về phía phương hướng cửa viện: “Sau này ngươi phải chú ý, ngàn vạn lần đừng để con Linh sát này xuất hiện ở trước mặt người ngoài. Một khi bại lộ, nhất định phải đảm bảo hiện trường không còn ai sống sót. Quan hệ cộng sinh của nó và ngươi vẫn còn chưa vững chức, những võ tu cao phẩm kia sẽ có biện pháp cướp nó khỏi cơ thể ngươi.”

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, dù không cho nó hiện hình trong chiến đấu, thì nó cũng là một sự trợ giúp cực mạnh rồi.

Chỉ là hai tầng Nhai Tí đao ý, hai tầng đao cương, tụ sát ngưng cương, cũng có thể làm cho sức chiến đấu của hắn tăng lên gấp đôi, được lợi vô cùng.

Mà bản thân mình cũng phải trả giá, chính là hai phần bí dược.

Thượng Quan Thần Hạo đã bồi thường một phần bí dược, Sở Hi Thanh còn phải nghĩ biện pháp tìm một phần bí dược tầng năm Dưỡng Nguyên Công đỉnh cấp nữa.

Mà ngay khi Sở Hi Thanh bắt đầu cảm thấy đau đầu vì tiền.

Hắn liền nghe thấy tiếng ‘cọt kẹt’ vang lên.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua, phát hiện Diệp Tri Thu đẩy cửa đi vào.

Chương 361: Làm chuyện ngươi muốn làm

Diệp Tri Thu đi đến đây là để thông báo cho hai người họ biết, Bắc viện đã không còn bị giám sát nữa, tất cả mọi người cũng có thể rời khỏi võ quán.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì ngạc nhiên không thôi, thần sắc hắn ngờ vực mà nhìn nhau với Sở Vân Vân một chút, sau đó vẫn không nhịn được tò mò, mở miệng hỏi dò: "Giáo đầu, có phải trưởng lão trong tông đến rồi không?"

"Không có, ai bảo ngươi là sẽ có trưởng lão đến đây?" Diệp Tri Thu nói xong thì vẻ mặt hơi quái lạ.

Cùng ngày chuyện xảy ra, Kiếm Tàng Phong đã gửi tin phù cầu viện về tông môn.

Chỉ là câu trả lời của tông môn, khiến cho đám người bọn họ ngạc nhiên không thôi.

Đại trưởng lão Ngạo Quốc của Chiến Đường đã nói là "Nếu như không có người bị thương thì mặc kệ đi. Tông môn đang có chuyện quan trọng khác, không rảnh quan tâm đến mấy chuyện này."

Ý tứ là, nhân mã của Chiến Đường chúng ta không rảnh, nếu như người này không có ác ý, vậy thì hàm hồ cho qua là được.

Vấn đề là bản sơn của Vô Tướng Thần Tông thì có chuyện gì quan trọng đến mức bỏ qua cả manh mối của chí bảo Nghịch Thần Kỳ chứ?

Vô Tướng Thần Tông trấn áp U Châu, sơn môn lại nằm ở phía cực bắc của Đại Ninh, một mình chống đỡ ba đại tộc duệ của cự thần, tình thế khá căng thẳng.

Nhưng bọn họ đường đường là thần tông nhất phẩm, không đến nỗi không phái ra được một trưởng lão cấp độ tam phẩm chứ.

Kiếm Tàng Phong cũng rất bất đắc dĩ, chỉ có thể lựa chọn kéo dài thời gian chờ đợi.

Cho đến ngày hôm nay, thì không kéo dài đọc nữa.

Các loại quyền quý trong quận như quận úy Thẩm Chu và Tào Hiên của Cẩm y vệ cũng không dám ồn ào lắm miệng ở trước mặt Kiếm

Tàng Phong.

Vấn đề là các đường phố và thành trấn của quận Tú Thủy đều cần người trấn thủ. Không có đám bộ khoái của Lục phiến môn trông coi, thì đám nhân vật giang hồ kia sẽ không kiêng kị gì.

Quận binh còn có chức trách trông coi Tây Sơn, không chỉ muốn cảnh giới đám mã phỉ trong Tây Sơn, mà còn phải phòng ngự yêu mà ở trong Tây Sơn.

Cần về phần Cẩm y vệ, ngoại trừ giám sát thiên hạ thay thiên tử ra, thì cũng phải bổ sung cho Lục phiến môn.

Từ khi khai quốc đến nay, có vô số yêu ma và trộm cướp mà Lục phiến môn không xử lý hết, đều chết ở trong tay Cẩm y vệ.

Dù là đệ tử chân truyền của võ quán Chính Dương thì bọn họ cũng cần làm việc kiếm sống, mỗi người đều có công việc và nghề nghiệp khác nhau.

Kiếm Tàng Phong giam giữ đám người này sáu ngày, cuối cùng vẫn quyết định thả bọn họ ra.

Nếu tiếp tục như vậy, thì không biết lúc nào mới có thể khởi công tăng cường và cải tạo trận pháp cảnh giới của võ quán nữa.

Mọi người thì lại suy nghĩ, nếu như bản sơn đã không để ý, vậy thì dường như bọn họ cũng không cần làm điều thừa, đúng không?

Có điều, tất nhiên là không thể nói cho Sở Hi Thanh biết mấy chuyện này được rồi.

Sắc mặt Diệp Tri Thu nghiêm nghị, trừng mắt nhìn Sở Hi Thanh, lời nói hàm chứa cảnh cáo: “Ngươi bớt lo chuyện của người khác đi! Biến cố trong Thần Binh Viện có liên quan đến tu sĩ tam phẩm, không phải chuyện ngươi có thể nghe ngóng. Ngươi chỉ là một võ tu bát phẩm, không nên tham dự vào mấy chuyện này.”

“Ta đã an bài cho các ngươi một tiểu viện ở bên Nam viện, kỳ nghỉ này có hơn nửa tháng, các ngươi muốn ở lại võ quán cũng được, mà muốn ra ngoài cũng được. Chỉ là không thể lười biếng trên phương diện tu hành, sau nguyên tiêu ta sẽ trở về võ quán, đến khi đó ta kiểm tra đao pháp của ngươi.”

“Ngoài ra, đây là danh thiếp của ta và quán chủ, Kiếm tuần sát sứ. Nếu như ngươi cảm thấy không đủ tiền dùng, có thể cầm ba phần danh thiếp này đi Thiên Bình Quân, Lục phiến môn, quận bing, Muối pháp ty, Khóa thuế ty, kênh đào sao quan ở trong quận, trực tiếp đòi một chức vụ cửu phẩm hoặc bát phẩm có tiền trà nước phong phú là được.”

“Hoặc là có thể đi đảm nhiệm tiêu đầu của các đại tiêu cục trong thành, cũng có thể gia nhập bang phái. Chỉ cần không phải trộm cướp giết người, tàn sát bách tính, thì tông môn sẽ không quan tâm. Tuy nhiên, ta đề nghị ngươi đi đến kênh đào sao quan ở Cổ Thị tập, bên đó kiếm tiền rất nhanh, nguy hiểm lại nhỏ nhất.”

Sở Hi Thanh lại cau mày, hắn nhận ra vấn đề.

“Huyết Nguyên Đồ Trụ thì sao? Võ quán định mở Huyết Nguyên Đồ Trụ vào lúc nào?”

“Chờ một thời gian đi!” Diệp Tri Thu gãi mặt, nhìn về phía nơi khác: “Cân nhắc đến tình hình nghiêm trọng của võ quán, quán chủ và bọn ta đã thảo luận, thời gian mở Huyết Nguyên Đồ Trụ sẽ kéo dài đến năm sau.”

“Thời gian cụ thể thì chưa biết, nhưng dù sao cũng phải sau tết nguyên tiêu, trước hai mươi tháng giêng. Những đệ tử mới thăng cấp chân truyền các ngươi, nhất định phải trở về võ quán trước tết nguyên tiêu, bằng không thì quá hạn là không chờ.”

Tết nguyên tiêu chính là rằm tháng riêng, cũng là ngày mười lăm tháng giêng năm sau.

Việc này là do Lôi Nguyên đề nghị, nói muốn kéo dài thời gian mở Huyết Nguyên Đồ Trụ đến khi cải tạo xong trận pháp cảnh giới.

Một đám giáo đầu đều vui vẻ tán thành.

Nếu như Huyết Nguyên Đồ Trụ lại xuất hiện biến cố giống như ở bên Thần Binh Viện, vậy thì mặt mũi của đám người bọn họ biết để ở đâu?

Cũng đừng hòng ăn tết với năm mới nữa.

Chương 362: Làm chuyện ngươi muốn làm (2)

Khóe miệng của Sở Hi Thanh lại không nhịn được mà co quắp vài cái.

Hắn đang rất chờ mong Huyết Nguyên Đồ Trụ, để thiên phú của bản thân lại tăng thêm một tầng, kết quả lại phải chờ đến tháng sau.

Cái này có tính là tự mình đào hố cho bản thân mình không?

Diệp Tri Thu rời đi rồi, Sở Hi Thanh lại đột nhiên cảm thấy mờ mịt.

Hắn đảo mắt nhìn quanh, ánh mắt tràn đầy hoang mang.

Hơn nửa năm nay, hắn vẫn luôn rất cẩn thận, cần cù tu hành, sau khi thành công, khiến cho hắn thỏa mãn xong, thì giờ lại cảm thấy trống vắng.

Đồng thời, cũng có một loại cảm giác như mất phương hướng.

Sở Vân Vân lại ngưng mắt nhìn hắn: “Hai con Sát linh chỉ là bước đầu tiên, nếu chúng ta muốn sống yên phận, muốn có năng lực để sống sót, vậy thì không thể buông lỏng một khắc nào.”

Vẻ mặt Sở Hi Thanh không khỏi trở nên nghiêm túc.

Sở Vân Vân không nói đến báo thù, cũng không nói đến chuyện lấy lại những thứ thuộc về bọn họ, mà chỉ nói sống yên phận.

Chỉ vì chút thực lực bây giờ của bọn họ, vẫn không có tư cách sống yên phận.

Sở Hi Thanh âm thầm thở dài, mỉm cười tự giễu: “Sao dám buông lỏng chứ? Lát nữa ta sẽ đi Tàng Kinh Lâu.”

Tuy võ quán Chính Dương đã tán quán (kỳ nghỉ), nhưng vẫn mở Tàng Kinh Lâu cho tất cả các đệ tử chân truyền.

Một lợi ích khác khi Sở Hi Thanh lấy được ngôi vị quán quân của cuộc thi chân truyền chính là, có thể leo lên tầng tám của Tàng Kinh Lâu trong thời gian sáu ngày.

Hắn muốn đi vào Tàng Kinh Lâu để xem Quan Tưởng Đồ tầng năm của Dưỡng Nguyên Công, ghi nhớ phương pháp phối chế bí dược tầng năm của Dưỡng Nguyên Công.

Tuy rằng Thượng Quan Thần Hạo đã tặng hắn một phần bí dược, nhưng Sở Hi Thanh vẫn không biết chút nào về thành phần của bí dược này cả.

Còn cả bức Nhai Tí Đồ thứ ba ở trên tầng thứ tám nữa, hắn nhất định phải bỏ vài ngày thời gian để quan tưởng.

Sau đó, hắn còn phải nghĩ biện pháp kiếm tiền. . .

Một phần bí dược tầng năm Dưỡng Nguyên Công đỉnh cấp nhất, ít nhất cũng phải tám ngàn lượng bạc, đủ để hắn móc sạch tiền tiết kiệm.

Còn có thiên phú huyết mạch.

Sở Hi Thanh suy nghĩ, có thể đem thiên phú đẩy lên thêm một hai tầng trước khi Huyết Nguyên Đồ Trụ mở ra hay không.

Hy vọng không lớn lắm, hiện giờ hắn muốn tăng Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ lên ngũ giai thì cần 12500 điểm võ đạo.

Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân ngũ giai cần 21875 điểm võ đạo.

Thuần Dương chi thể ngũ giai cần 33125 điểm võ đạo.

Thần Thương ngũ giai cần 62500 điểm, cấp sáu cần 30 vạn điểm cất bước.

Vấn đề bây giờ là, hắn kiếm nhiều điểm võ đạo như vậy từ đâu?

Sức ảnh hưởng của trận chiến Tri Vị Cư vẫn đang hạ xuống, bây giờ mỗi ngày Sở Hi Thanh chỉ có thể thu hoạch được khoảng hai trăm điểm.

Hắn cũng không thể hy vọng vào kỳ Luận Võ Thần Cơ tiếp theo.

Quyển sách báo này được phát hành vào ngày mười lăm của tháng chẵn, phải chờ đến ngày mười lăm tháng hai sáng năm mới có thể phát hành. Mà thời gian mở Huyết Nguyên Đồ Trụ lại là vài ngày sau tết nguyên tiêu.

Thái Thượng Thông Thần nhị giai thì chỉ cần 625 điểm võ đạo, vấn đề là Sở Hi Thanh không quét ra được thiên phú này.

Nói chung là, điều bây giờ hắn có thể làm chính là làm hết sức mình, nghe theo mệnh trời. . .

Sở Vân Vân nghe vậy, thần sắc hơi động: “Ngươi đi lên tầng tám Tàng Kinh Lâu, có thể thuận tiện tìm một quyển sách gọi là Bạch Mã Phi Mã (ngựa trắng không phải ngựa), rồi sao chép nó ra.”

“Bạch Mã Phi Mã?” Ánh mắt Sở Hi Thanh hiện lên vẻ tò mò: “Bên quyển sách này có tuyệt học hay cực chiêu, hoặc bí pháp gì sao?”

“Vừa không phải tuyệt học, cũng không phải cực chiêu, miễn cưỡng có thể tính là bí pháp.” Ánh mắt Sở Hi Thanh phức tạp, nhìn về phương hướng Tàng Kinh Lâu: “Ngày xưa, Vô Tướng Thần Tông xuất hiện một vị dâm tặc có tu vị cao siêu, làm nhiều điều ác, nhưng vẫn không ai có thể vẽ hình dạng của hắn. Dù là những thiếu nữ bị hại kia, cũng chỉ có trí nhớ mơ hồ và không rõ ràng về người này, cũng không nói ra được tướng mạo của hắn. Khiến cho kẻ này tiêu dao tự tại hơn mười năm.”

“Mãi cho đến khi năm ta gia nhập tông môn, người này mới bị Thuật Sư Viện của Vô Tướng Thần Tông đặt bẫy và bắt được. Tên dâm tặc này cũng là một nhân tài, hắn sử dụng Vô Tướng Công trong Vô Tướng Thần Tông làm trụ cột, tự sáng tạo là môn bí pháp Bạch Mã Phi Mã này.”

“Người khác rõ ràng đã nhận ra hắn, khi gặp mặt cũng có thể nhận ra dung mạo của hắn, nhưng khi bọn họ muốn nói ra bằng miệng, hoặc là khi muốn miêu tả tướng mạo của hắn, thì sẽ cảm thấy rất mờ hồ. Dù là họa sĩ giỏi nhất cưỡng ép miêu tả ra, thì cũng chỉ có ba đến năm phần thần vận. Rõ ràng là ngũ quan và tướng mạo đó, nhưng khí chất lại như hai người khác nhau.

“Dù là những người bị hại kia đứng trước mặt hắn, thì cũng không thể nào nhận ra người này là tên dâm tặc đã hại bọn họ. Tựa như có một vách ngăn vô hình đang cản trở, nên đứng trước mặt cũng không thể nhận ra.”

“Khi đó, cao tầng của Vô Tướng Thần Tông cũng rất khó hiểu, sau khi bắt được hắn về quy án thì mới biết người này có thiên phú Thiên Nhãn Thần Tri tam giai, có thể dòm ngó một ít dấu vết của thiên đạo, cho nên mới có thể sáng tạo ra một môn bí pháp thần thông lợi hại như vậy.”

Chương 363: Làm chuyện ngươi muốn làm (3)

Nàng nói đến chỗ này thì lại cười khổ nói: “Thời gian trôi qua nhiều năm rồi, cũng không biết quyển sách này còn ở đó hay không.”

Theo lý thuyết, Vô Tướng Thần Tông tuyệt đối không bảo tồn bí pháp kỳ dị và vô cùng tai hại này ở võ quán Chính Dương.

Ví thế mà hơn nửa năm trước, khi nàng mang theo Sở Hi Thanh bò ra khỏi lăng mộ thì đã thấy hối hận rồi.

Lúc trước, quyển sách này ở ngay trước mắt nàng, nhưng thời điểm đó Sở Vân Vân lại ghét bỏ quyển sách này xuất phát từ tay của một tên dâm tặc, cho nên không tìm hiểu và nghiên cứu nó.

Hai mắt Sở Hi Thanh sáng rực lên, hắn vừa nghe Sở Vân Vân nói xong thì biết ngay môn bí pháp Bạch Mã Phi Mã này rất thích hợp với hai huynh muội bọn họ.

Bọn họ đang bước lên từng bước một, một ngày nào đó, hai người bọn họ sẽ xuất hiện ở trong tầm nhìn của thiên tử, Thiết Sơn Tần thị và Kinh Tây Sở thị một lần nữa.

Mà Sở Hi Thanh hy vọng, thời điểm này càng muộn càng tốt.

Hai người bọn họ bây giờ giống như một chiếc thuyền nhỏ, tạm thời còn không thể chịu nổi sóng to gió lớn.

Sở Hi Thanh nhất thời thấy khó hiểu: “Ngươi không đi Tàng Kinh Lâu?”

Pháp thuật bát phẩm của Sở Vân Vân, tạm thời vẫn chưa có tin tức.

Thuật sư bát phẩm hạ, cần tu luyện bốn môn pháp thuật phù văn, mới có thể ngưng tụ ra Chân phù bát phẩm thượng.

Lục Loạn Ly có thể cung cấp vài môn pháp thuật mạnh mẽ cho nàng, nhưng không thể cung cấp toàn bộ.

Dù sao truyền thừa cũng khác nhau, pháp thuật của Lục gia lấy mộng ảo làm chủ, Sở Vân Vân lại đi còn đường ‘nghĩ vật hóa hình’.

Hai còn đường này cũng có rất nhiều chỗ tương đồng, ví dụ như ảo thuật biết hư ảo thành chân thật, nhưng mà con đường lại không giống nhau.

Sở Vân Vân chẳng như phải bỏ công sức ở trên ‘thật và ảo’, mà còn phải tu luyện cà “Hỏa Lôi”.

Dù sao thì đây cũng là Toan Nghê, nó không chỉ sở hữu Hỏa đỉnh cấp nhất, mà còn nắm giữ Lôi đình mạnh mẽ.

“Để vài ngày nữa đi.” Sở Vân Vân lắc đầu: “Bây giờ ta muốn đi tìm chủ nhân của chiếc cột cờ kia, việc này đã kéo dài khá lâu rồi.”

Vì muốn lấy được tư cách chân truyền trước khi Thần Binh Viện mở cửa, nàng đã tu hành gần như là không ngừng nghỉ, cũng không có thời gian nghĩ đến chuyện này.

Cái này nên oán Sở Hi Thanh.

Ban đầu, Sở Vân Vân dự tính là, Sở Hi Thanh sẽ nhận được tư cách chân truyền vào sang năm thì đã rất tốt rồi, nàng cũng có đầy đủ thời gian để thăng cấp bát phẩm.

Khi cuối tháng bảy, tên này giống như khai khiếu, tốc độ tu luyện đột nhiên tăng mạnh. Chỉ vẻn vẹn nửa năm, liền lấy được quán quân cuộc thi chân truyền.

“Ngoài ra, ta còn một vài chuyện cần xử lý.” Ánh mắt Sở Vân Vân hơi ngưng lại: “Ngày xưa, khi chúng ta chạy đến quận Tú Thủy thì đã để lại rất nhiều dấu vết, nhất định phải xử lý sạch sẽ.”

Trước kia Sở Vân Vân không có năng lực này.

Nhưng bây giờ nàng đã khôi phục một ít chân nguyên, lại có Sinh sát Toan Nghê, thực lực của hai người bọn họ đã khác xa với lúc mới phục sinh.

Thần sắc Sở Hi Thanh lại hơi động, sinh ra vài phần tò mò: “Thì ra là vì cái cột cờ kia, ta cũng đi xem một chút đi.”

Thật ra thì hắn cũng muốn biết, cái cột cờ kia có phải là cột cờ của Nghịch Thần Kỳ hay không?

. . .

Hôm đó, địa chỉ mà chưởng quỹ hiệu cầm đồ cho Sở Hi Thanh chính là một con hẻm giếng ở phía tây thành.

Chủ nhân của cột cờ tên là Lưu Phổ, một nam tử bốn mươi tuổi, trên mặt có sẹo, sống ở cuối của con hẻm, tòa tiểu viện thứ ba ở bên trái giếng nước ngọt.

Khi hai huynh muội bọn họ đi theo địa chỉ, tìm thấy con hẻm giếng đó, lại phát hiện trước khi nhà nhỏ này có một chiếc xe ngựa.

Mấy nam nữ dáng người khỏe mạnh, quần áo mộc mạc đang chuyển các loại đồ đạc và hành lý từ bên ngoài vào trong viện.

Đây là một đại gia đình, gia chủ là một ông lão khỏe mạnh tầm sáu mươi tuổi.

Có thể là vì được chuyển sang nhà mới, nên mặt ông lão tràn đầy vui vẻ, nở nụ cười đáng yêu mà trả lời câu hỏi của Sở Vân Vân.

“Các hạ hỏi người nhà ở ngôi viện này trước kia sao? Ta không rõ lắm, ta mua căn nhà này từ tay người môi giới ở trong thanh, bỏ ra

350 lượng bạc. Có điều, đúng là trên giấy tờ thì chủ nhà là họ Lưu. Đúng rồi, gọi là Lưu Phổ, còn cái khác thì ta không rõ lắm.”

Cái gọi ‘người môi giới’ thời cổ đại, cũng chính là làm việc giới thiệu, chuyên đi giới thiệu giao dịch, xúc tiến cho song phương buôn bán với nhau, rồi lấy tiền hoa hồng từ cửa hàng hoặc là của song phương.

Sở Hi Thanh nghe vậy, hai mắt liền híp lại.

Hắn cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Người môi giới chỉ là người ở giữa, nào có tư cách gì để trực tiếp giao dịch thay cho chủ nhà chứ? Có thể xử lý bên phía nha môn sao?

Sở Hi Thanh cũng không xác định mình có muốn tiếp tục tìm hiểu, muốn nhảy vào đống rắc rối này hay không.

Dù sao thì song phương cũng không có quan hệ gì, chuyện này cũng không liên quan gì với hai huynh muội bọn họ.

Xem ra tình hình của Lưu gia này, đã không thể nào chuộc cái cột cờ kia về nữa.

Bọn họ chỉ cần chờ hơn một tháng nữa, liền có thể đến hiệu cầm đồ ở Cổ Thị tập, mua lại cái cột cờ này rồi.

Chương 364: Làm chuyện ngươi muốn làm (4)

Sở Vân Vân lại không hề từ bỏ, nàng cau mày lại, sau đó bắt đầu đi tìm hàng xóm ở chung quanh, để hỏi tình hình của Lưu gia này.

Điều khiến cho nàng bất ngờ là, khi đám hàng xóm ở chung quanh nghe thấy hai chữ Lưu Phổ này, thì tất cả đều hiện lên vẻ e ngại.

Lời nói của bọn họ ấp úng, lại giữ kín như bưng, hỏi một thì không biết ba. Một ít phu nhân thậm chí còn đóng cửa lại, không muốn nói chuyện với nàng.

Sở Hi Thanh thì lại đưa mắt nhìn quanh, nhìn khu nhà nhỏ ở trước mắt này.

Đây chỉ là một tòa viện nhỏ bình thường, được xây từ gạch xanh, có thể thấy gia cảnh của chủ nhà cũ không tệ.

Tuy nhiên, không biết vì sao mà vách tường bên trái viện lại bị sụp một góc, nơi hổng kia được dùng gỗ lan để che lại, nhưng không phải là rất kín.

Ngoài ra, trong góc tường viện cũng có không ít cỏ dại và rêu xanh, có thể thấy nơi này đã không được quản lý từ lâu rồi.

Sở Hi Thanh đi đến chỗ hổng kia, ngưng mắt nhìn đám gạch xanh bị sụp xuống bên trong.

Sau đó, hắn nhìn xuyên qua khe hở của gỗ lan, đánh giá bên trong viện.

Khi hắn định thu hồi ánh mắt, thì hai mắt sáng lên khi nhìn thấy một thứ ở trong viện.

Sắc mặt Sở Hi Thanh hơi thay đổi, bước nhanh đi vào bên trong viện.

Người ngày này rất khó chịu với hành vi của Sở Hi Thanh, nào có ai trắng trợn và không kiêng dè gì mà xông vào đánh giá nhà của người khác như vậy chứ?

Chỉ vì bên hông của Sở Hi Thanh có đao, nên người nhà này không dám lên tiếng.

Có điều, khi Sở Hi Thanh bắt đầu mạnh mẽ xông vào trong viện, ông lão kia nhất thời biến sắc, mặt hiện lên vẻ tức giận: “Ngươi cái tên hậu sinh này, ngươi muốn làm cái gì? Mau dừng bước, đây là nhà riêng của ta, các hạ không nói mà vào, quá vô lễ. . .”

Sở Hi Thanh không để ý đến, tay phải của hắn đè đao, kích phát Nhai Tí đao ý một chút, liền làm cho người một nhà này không thể lên tiếng, cũng không dám vọng động.

Sở Hi Thanh đi đến căn phòng chứa củi ở bên phái tiểu viện, sau đó ngồi xổm xuống, cầm mấy khối củi gỗ có sơn màu đen ở trên đầu lên xem.

Đây vốn là một khối bài để cung phụng, được chế tạo từ gỗ thông, lúc này lại bị chém thành gỗ vụn, xen lẫn ở trong đống củi này.

Sở Hi Thanh tìm vài miếng gỗ vụn màu đen để ghép lại một chút, trong con ngươi nhất thời hiện lên một tia mờ mịt.

Chuyện này, bọn họ không thể không quản rồi.

“Huynh trưởng?”

Sở Vân Vân cũng đi vào trong sân của tiểu viện, nàng nhìn Sở Hi

Thanh với ánh mắt khó hiểu: “Vì sao ngươi lại mạnh mẽ xông vào nhà người ta?”

Bình thường nàng là người rất chú trọng quy củ.

Tuy nhiên, Sở Vân Vân cũng biết Sở Hi Thanh không phải là người bắn tên không có đích.

Hắn làm như vậy, rất có thể là đã phát hiện ra cái gì đó.

Sở Hi Thanh chỉ chỉ xuống mấy miếng vỗ vụn màu đen mà hắn móc ra: “Ngươi xem hai khối bài này đi, Lưu Phổ này có thể là bộ hạ cũ của Bá Võ Vương – Tần Mộc Ca.”

Sở Vân Vân nghe vậy thì sững sờ, liếc mắt nhìn qua khối bài kia.

Một trong hai cái khối bài này là, “Trí Quả giáo úy Lưu công húy Phổ - Thần Sắc Đô – An Bắc Quân”!

Một cách khác lại chính là “n chủ Bá Võ Vương Tần công húy Mộc Ca chi thần chủ”!

Sắc mặt Sở Vân Vân nhất thời thay đổi.

Thần Sách Đô của An Bắc Quân, chính là một chi quân đội mà nàng tự tay đào tạo, số lượng đạt bảy vạn, là binh mã có sức chiến đấu mạnh nhất dưới trướng nàng và cũng là dòng chính của nàng.

Trí Quả giáo úy, chính là quân chức cấp bậc thất phẩm thượng.

Nhưng có thể đảm nhiệm Trí Quả giáo úy ở Thần Sách Đô, thì ít nhất cũng phải có tu vị lục phẩm.

Sở Hi Thanh tiếp tục nói: “Xem ngày giỗ viết ở trên thần bài, Lưu Phổ đã bỏ mình ở hơn bốn tháng trước, cũng chính là chưa đến mười ngày sau khi hắn cầm cố cái cột cờ kia. Tuy nhiên, nhà hắn còn có một người con gái, nơi này viết là hiếu nữ Lưu Nhược Hi. Nàng tên là Lưu Nhược Hi, còn nữa. . .”

Hắn chỉ vào vách tường bị sụp đổ kia: “Chỗ kia không phải tự nhiên sụp xuống, mà là bị người ta dùng Thiết Sa Chưởng đánh sụp, ta còn nhìn thấy dấu chưởng ấn. Thời gian còn rất mới, chỉ mấy ngày gần đây thôi. Ta lo lắng cô bé này đang rơi vào tình cảnh nguy hiểm, có thể sẽ xảy ra chuyện bất cứ lúc nào.”

Sở Vân Vân nghiêng mắt nhìn đám gạch xanh kia một chút, khí tức toàn thân lập tức trở nên lạnh lẽo.

Nàng quay đầu nhìn về phía ông lão kia, giọng nói lạnh lẽo hờ hững: “Người môi giới bán khu nhà nhỏ này cho ngươi là ai?”

Lúc này, tuy rằng Sở Vân Vân không có bất cứ biểu cảm nào, nhưng uy thế của An Bắc đại tướng quân ở trên người này lại cực kỳ mạnh mẽ, ngạo nghễ vạn vật, khí thôn sơn hà, không ai dám làm trái!

Điều này khiến cho một nhà ông lão đều cảm thấy khiếp sợ, trái tim cũng suýt nhảy ra khỏi lồng ngực.

Chương 365: Làm chuyện ngươi muốn làm (5)

Sở Hi Thanh thì lại cười lạnh một tiếng: “Không cần phiền phức như vậy.”

Bóng người của hắn bỗng nhiên lấp lóe, mang theo một chuỗi tàn ảnh.

Chỉ một chớp mắt, Sở Hi Thanh liền phóng đến bên ngoài phố, đứng trước mặt một năm tử mặc áo bào xanh.

Người này nhìn thấy Sở Hi Thanh, sắc mặt nhất thời thay đổi, trực tiếp quay người bỏ chạy.

Vẻ mặt Sở Hi Thanh hờ hững, hắn bước nhanh về phía nam tử áo xanh ở phía trước, sau đó duỗi một chân ra.

Nam tử kia bất ngờ không kịp chuẩn bị, hắn bị ngã lăn quay ra đất, đầu đập xuống nền gạch đá ở dưới mặt đất, rồi còn lăn vài vòng về phía trước.

Chờ đến khí hắn bò dậy, đã là vỡ đầu chảy máu.

“A nha! Bảo trưởng đại nhân, sao lại đi đứng không cẩn thận như vậy?”

Sở Hi Thanh nhìn thấy lệnh bài ở bên eo của người này.

Đại Ninh lấy mười hộ làm một giáp, thiết lập ra Giáp trưởng. Mười giáp làm một bảo, thiết lập ra Bảo trưởng.

Tên nam tử áo xanh ở trước mặt hắn, chính là Bảo trưởng của một trăm hộ gia đình quanh đây.

Sau đó, Sở Hi Thanh phát hiện thần sắc của người này rụt rè, trong mắt ngậm lấy vài phần kiêng dè.

Mày kiếm của hắn cau lại, cười khanh khách mà nhìn về phía người này: “Nhìn dáng vẻ của Bảo trưởng đại nhân, tựa như là nhận ra ta?”

Trần mặt nam tử áo bào xanh toàn là máu, ánh mắt hắn lại hiện lên vẻ nịnh nọt, cười lấy lòng nói: “Nhận ra, nhận ra! Xếp hạng 60 trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng, Sở thiếu hiệp! Cuộc thi chân truyền của võ quán Chính Dương ở cách đây không lâu, tiểu nhận cũng đi qua xem. Khi đó còn đứng ở khá gần, may mắn được chiêm ngưỡng dung nhan của thiếu hiệp.”

Cũng chính là người này, khiến cho Thượng Quan gia chủ ngông cuồng tự đại ở trong quận phải ba đao sáu động, tự chặt một cánh tay trái!

“Nếu đã nhận ra ta, vậy thì dễ nói chuyện rồi!” Sở Hi Thanh chỉ chỉ vào tiểu viện bên cạnh: “Chắc hẳn ngươi phải biết chuyện của Lưu gia này nhỉ? Nói cho ta biết đi! Ngươi là Bảo trương ở quanh đây, lúc nãy lại còn theo dõi tiểu viện này, nên đừng nói với ta là ngươi không biết gì cả nhé?”

Sắc mặt nam tử áo bào xanh nhất thời lúc xanh lúc trắng, biến ảo không ngừng, ánh mắt thì hiện lên vẻ do dự chần chờ.

Sở Hi Thanh lại nhìn hắn với vẻ tựa cười mà như không cười: “Làm sao? Sợ đắc tội với người khác? Hay là Bảo trưởng đại nhân ngươi cũng là đồng bọn đã hãm hại Lưu gia? Ta khuyên ngươi nghĩ rõ ràng, có thể đám người sau lưng ngươi không dễ trêu.”

“Nhưng mà Sở mỗ cũng không phải người mà ngươi có thể trêu vào đâu, nếu như ta điều tra ra ngươi có liên quan đến chuyện của Lưu gia, thì Sở mỗ nhất định sẽ làm cho ngươi cửa nát nhà tan, chết không có chỗ chôn!”

“Tiểu nhân không dám!’ Nam tử áo bào xanh vội vàng khoát tay: “Lưu lão gia tử là người ở nơi này, tiểu nhân sao dám làm chuyện hãm hại hàng xóm láng giềng chứ? Như vậy sẽ bị hương thân đâm xương sống mất. Chuyện của Lưu gia thật sự không liên quan gì với tiểu nhân. . .”

Giọng nói của hắn bỗng nhiên dừng lại, chỉ vì Sở Vân Vân đã đi đến trước mặt hắn.

Vị thiếu nữ xinh đẹp tầm mười bốn tuổi này, chỉ liếc mắt nhìn về phía hắn với vẻ hờ hững, nhưng nam tử áo bào xanh lại cảm giác như đang có một con hung thú hồng hoang đang nhìn chằm chằm vào mình.

Nam tử áo bào xanh không nhịn được mà mở miệng nói: “Là người của Hải Thanh Bang! Là đường chủ Thiết Thủ - Lưu Định Đường của Hải Thanh Bang, hắn vẫn nhìn chằm chằm vào ba cửa hiệu ở bến tàu phía đông thành của Lưu gia, còn có hai trăm mẫu ruộng nước ở ngoài thành của nhà bọn họ nữa. Vì thế đã lập âm mưu hại trưởng nam của Lưu gia, lừa hắn ghi nợ ba ngàn lượng bạc với lãi suất nặng.”

“Lưu Phổ Lưu lão gia tử chỉ có thể bán sản nghiệp, cầm cố nhiều thứ trong nhà, mới có thể trả được. Trưởng nam của Lưu gia tức không nhịn nổi, nửa đêm trốn ra ngoài, có người nhìn thấy hắn đi vào tổng đà của Hải Thanh Bang, chắc hẳn là đi nói đạo lý với bọn họ. Kết quả sáng sớm hôm sau, thi thể của hắn nổi ở trên sông. Người của Lục phiến môn điều tra một ngày, nói là trượt chân ngã xuống sông.”

“Lưu lão gia tử tức hận chồng chất, ói máu tại chỗ, thân thể của hắn vốn không tốt, có người nói là bị thương khi còn ở trong Thần Sách Đô ở An Bắc Quân, một thân tu vị lục phẩm đều bị phế mất, chưa đến ba ngày sau, Lưu lão gia tử liền thất khiếu chảy máu, bỏ mình tại nhà.”

“Hải Thanh Bang?”

Sở Hi Thanh rơi vào trầm ngâm.

Hắn nhớ đến mấy tháng trước, chín thiếu niên muốn ra tay với hắn ở trong Tàng Kinh Lâu cũng là người của Hải Thanh Bang. Là bang chúng tinh anh của Hải Thanh Bang đưa vào học nghệ tại võ quán Chính Dương.

Đây từng là bang phái số một của quận Tú Thủy, kinh doanh mà làm ăn ở rất nhiều phương diện, tư muối khoáng, vận hàng tàu thuyền cho đến kỹ viện, không chỗ nào là không có.

Mãi cho đến tận khi Thiết Kỳ Bang quật khởi, đánh Hải Thanh Bang trọng thương vài lần.

Tuy nhiên, bang phái này vẫn là một trong những kẻ địch mạnh mẽ của Thiết Kỳ Bang.

Long gia trong nội thành có thể chống đỡ Thiết Kỳ Bang lâu như vậy, một là dựa vào danh gia vọng tộc ở quận Tú Thủy giúp đỡ, hai là có quan hệ minh hữu với Hải Thanh Bang, song phương hỗ trợ và ô dù cho nhau.

Chương 366: Làm chuyện ngươi muốn làm (6)

Sở Hi Thanh cũng từng nghe nói qua về Lưu Định Đường này.

Người này là đường chủ Tây Sơn Đường của Hải Thanh Bang, không chỉ quản lý trấn Tây Sơn ở dưới chân Tây Sơn, mà thế lực còn kéo dài đến bến tàu phía đông thành và thành Tú Thủy.

Vẻ lạnh lẽo trên mặt Sở Vân Vân càng ngày càng lạnh hơn.

Nàng lại hỏi tiếp: “Lưu Phổ xuất thân từ Thần Sách Đô của An Bắc Quân, là Trí Quả giáo úy của Thần Sách Đô, sao Hải Thanh Bang lại dám có ý đồ với hắn?”

Thần Sách Đô rất coi trọng tình thân và nghĩa khí, chiến hữu đều coi nhau như tay chân.

Dù một tiểu tốt về hưu của Thần Sách Đô, cũng không phải là thứ mà thế lực địa phương dám trêu chọc.

Nam tử áo xanh cảm thấy rất kỳ quái, sao mình lại không thể khống chế được vậy? Hắn bị thiếu nữ này trừng mắt một cái, liền hỏi cái gì thì nói cái đó, cũng không nghĩ đến rắc rối và phiền phức sau này.

“Chuyện này thì ta không biết!” Nam tử áo xanh hơi lắc đầu: “Có điều, Lưu lão gia tử chết rồi, hắn có một bộ hạ cũ chạy đến quận Tú Thủy, bảo vệ con gái của hắn. Làm cho Hải Thanh Bang không dám vọng động trong vài tháng, mãi cho đến mấy ngày trước, một đám người của Hải Thanh Bang đột nhiên đánh đến cửa.”

“Bọn họ không chỉ đánh vị giáo úy của Thần Sách Đô trọng thương, mà còn bắt Nhược Hi, chính là con gái của Lưu lão gia tử. Khi đó ta cũng ở hiện trường, còn nghe thấy bọn họ nói chuyện.”

Nam tử áo bào xanh quét mắt nhìn hai người Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân một chút, vẻ mặt dị dạng: “Vị giáo úy của Thần Sách Đô kia cũng từng uy hiếp Hải Thanh Bang, nói Thần Sách Đô nhất định sẽ không giảng hòa. Nhiều nhất là ba tháng, Thần Sách Đô nhất định sẽ diệt sạch cả nhà Hải Thanh Bang.”

“Đường chủ của Hải Thanh Bang lại cười ha ha, nói Bá Võ Vương – Tần Mộc Ca đã bỏ mình từ lâu. Mà nửa tháng trước, Thần Sách Đô đã cấu kết với phản tặc, mắc tội mưu phản, toàn quân đều bị An Bắc đại tướng quân đương triều, Uy Viễn Hầu – Tần Thắng giết chết tại Lạc Phượng Sơn ở Băng Châu, tất cả tàn quân bỏ chạy đều coi là đồng mưu, truy nã cả nước.”

Sở Hi Thanh hơi kinh hãi, liếc mắt nhìn sang Sở Vân Vân.

Hai tay Sở Vân Vân đã siết chặt lại, đầu ngón tay đã đâm vào trong da thịt.

Trong cổ họng của nàng hơi ngọt, trong miệng tuôn ra một ngụm máu tươi, lại bị Sở Vân Vân cưỡng ép đè xuống.

Nàng bỗng nhiên quay người, cất bước đi về phía đầu con hem. Kết quả mới đi được vài bước, lại bị Sở Hi Thanh kéo lại.

“Bình tĩnh, đừng nóng vội.” Sở Hi Thanh nắm chặt ống tay áo của Sở Vân Vân: “Chuyện của Lưu gia, giao cho ta giải quyết đi.”

Hắn biết Sở Vân Vân muốn đi đâu và làm gì, về thế nên không thể buông tay.

“Ngươi?”

Sở Vân Vân nghe vậy thì hơi sững sờ, bình tĩnh nhìn nhau với Sở Hi Thanh.

Chỉ thấy trên mặt Sở Hi Thanh hiện lên nụ cười, trong mắt lại hiện lên một tia sáng kỳ dị.

Tâm trạng của Sở Vân Vân cũng từ từ khôi phục bình thường.

Thiếu niên nhỏ hơn nàng mười ba tuổi này, đã là một nam nhân trưởng thành đỉnh thiên lập địa.

Từ khi sống lại đến giờ, hắn chưa bao giờ để cho mình thất vọng.

“Được!” Sở Vân Vân lo tay áo của mình sẽ bị Sở Hi Thanh xé rách, sắc mặt nàng hòa hoãn, buông lỏng toàn thân: “Vậy thì giao cho ngươi.”

Sở Hi Thanh thì lại cười tủm tỉm mà nhìn nam tử áo bào xanh: “Vị giáo úy Thần Sách Đô bị thương kia đang ở đâu?”

“Ta không biết!” Nam tử áo bào xanh thấy ánh mắt Sở Hi Thanh lăng lệ, trong lòng hơi động: “Có người nói cùng ngày hôm đó, vị này đã bị đưa vào nha môn của Cẩm y vệ, nhốt trong đại lao của Cẩm y vệ.”

Nội tâm của Sở Hi Thanh hơi trầm xuống, lòng thầm nói việc này vướng tay vướng chân rồi đây, trên mặt hắn lại thản nhiên như không: “Bảo trưởng vừa nhìn thấy ta đã kinh hoàng và luống cuống, chỉ sợ là cũng làm chuyện đuối lý gì rồi nhỉ?”

Sắc mặt nam tử áo bào xanh hoảng hốt: “Tiểu nhân nào dám?”

Hắn được Hải Thanh Bang nhờ vả, phụ trách thăm dò động tĩnh của Lưu gia, sau đó mật báo cho Hải Thanh Bang biết, nhưng cũng chỉ giới hạn ở đó thôi.

Sở Hi Thanh cũng nhìn ra kẻ này không có gan làm chuyện đại gian đại ác, hắn lặng lẽ cười gằn: “Nể tình ngươi nói chuyện thành thật, Sở mỗ liền không hỏi tội của ngươi, tuy nhiên, trong tiểu viện kia còn một số dụng cụ của Lưu gia, ngươi phải trông coi chúng cho ta.”

Sở Hi Thanh nói xong câu này liền quay người rời đi.

Hắn lấy một tấm tin phù từ trong ống tay áo ra, lại lấy một khối than đá từ một gia đình ở bên cạnh, vừa nhanh chóng viết lên tin phù, vừa an ủi: “Ngươi không thể tin hết những lời vừa rồi, Thần Sách Đô có bảy vạn tinh nhuệ, cao thủ như mây, đâu phải Tần Thắng muốn diệt là có thể diệt.”

“Ta biết!” Sắc mặt Sở Vân Vân bình tĩnh thong dong: “Thần Sách Đô dưới trướng ta có hai vị phó tướng, tuy tu vị chỉ là tam phẩm, nhưng sức chiến đấu vượt cấp, trí dũng song toàn, mà lại tuyệt đối trung thành với ta. Dù Tần Thắng được triều đình trợ giúp, thì cũng không làm gì được hai người bọn họ. Chư quân ở phương bắc chắc chắn cũng không sẽ ra tay với đồng bào của bọn họ.”

Tuy nhiên, Thần Sách Đô sẽ thương vong không ít.

Bảy vạn tướng sĩ của Thần Sách Đô, không biết có bao nhiêu người chết ở dưới Lạc Phương Sơn?

Sở Vân Vân nhìn Sở Hi Thanh viết tin phù xong, lại gấp thành hạc giấy rồi gửi cho Ngô Mị Nương, sau đó hỏi dò: “Ngươi chuẩn bị làm thế nào?”

“Tất nhiên là làm chuyện ngươi muốn làm.” Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, vẻ mặt tự nhiên: “Tuy nhiên, giết gà đâu cần phải dùng đao mổ trâu? Lần này không cần ngươi ra tay. Chúng ta chờ tin tức của Ngô Mị Nương trước đi, trước khi ra tay, ta muốn biết cô bé tên Lưu Nhược Hi kia đang ở chỗ nào.”

Chương 367: Tám trăm Tuyển Phong

Khi Sở Hi Thanh nhận được tin phù trả lời của Ngô Mị Nương thì đã đi đến bến tàu phía đông thành.

Có thể là vì muốn sửa chữa mối quan hệ với Sở Hi Thanh, nên Ngô Mị Nương không chỉ báo vị trí của Lưu Nhược Hi, mà còn dùng một thanh Càn Khôn Phi Kiếm để báo cho Sở Hi Thanh biết tất cả mọi tình báo có liên quan đến Tây Sơn Đường, trên từ đường chủ Thiết Thủ - Lưu Định Đường cho đến bang chúng tầng chót nhất.

Sở Hi Thanh lấy tình báo liên quan đến Lưu Nhược Hi ra xem trước.

Hai mắt hắn nhất thời lạnh lẽo, hiện ra một tia lăng lệ.

Sở Vân Vân cướp tờ giấy kia, sau đó mặt cũng không có cảm xúc mà bóp tờ giấy này thành bột mịn.

“Tên này thật to gan!”

Nhìn nàng bây giờ như không có gì khác thường, nhưng nước sông ở bên cạnh đã bắt đầu ‘ục ục’ lên, vô số tôm cá bắt đầu phơi bụng trên mặt sông.

Có người ở gần đó nhìn thấy thế liền thò tay xuống để vớt, sau đó liên không thể tin nổi mà kêu lên một tiếng: “Nóng quá! Thật quái lạ, sao nước sông lại như nước đun sôi vậy? Đám tôm cá này còn chín luôn rồi?”

Sở Hi Thanh cau mày, bình tĩnh nhìn Sở Vân Vân.

Thiếu nữ cũng biết không thích hợp, cố gắng kiềm chế võ ý của mình.

Tuy nhiên, ý niệm thô bạo của nàng thì lại không thể ép nổi.

Ngô Mị Nương nói hai ngày trước Lưu Nhược Hi bị Hải Thanh Bang đưa đến trấn Tây Sơn, sau đó đưa vào Tú Phương Lầu.

Đó là một kỹ viện mà Hải Thanh Bang mở, chuyên môn mở cửa cho đám thợ săn ở Tây Sơn.

Lưu Nhược Hi không chịu vâng lời, vì thế nên bị tú bà của Tú Phương Lầu ‘dạy dỗ’.

Ngày đầu tiên Lưu Nhược Hi bị đưa vào đó, liền bị quất năm mươi roi. Sau đó cởi sạch quần áo, chỉ để lại cái yếm, rồi treo lên giữa đại sảnh, mặc cho mọi người ‘xem xét’.

Sở Vân Vân chưa từng gặp mặt Lưu Nhược Hi.

Nàng chỉ nhìn những dòng chữ này, cũng biết Lưu Nhược Hi phải chịu đựng đau đớn và nhục nhã đến mức nào.

Sở Vân Vân vốn đã vô cùng nóng giật khi nghe tin của Thần Sách Đó, lúc này càng là hận ngập trời.

Rất ít khi nàng có sát ý mãnh liệt và một giết một ai đó như vậy.

Sở Hi Thanh lại tiếp tục xem vài tờ giấy ở phía sau.

Sau khi hắn xem xong, mi mắt liền nhếch lên, hiện ra vẻ hài lòng.

Thật ra thì Sở Hi Thanh cũng không oán Ngô Mị Nương, tất cả hành động của Ngô Mị Nương khi ở Tri Vị Cư, đều là chuyện rất bình thường, thậm chí có thể nói là nàng rất có nghĩa khí.

Tuy nhiên, phần tình báo này của Ngô Mị Nương khiến cho Sở Hi Thanh có thêm vài phần tính toán trước khi hành động.

Sở Hi Thanh tiện tay nhét ngân phiếu trị giá năm trăm lượng bạc vào trong tay cầm của Càn Khôn Phi Kiếm, tiếp đó thì vỗ một cái vào thanh kiếm, khiến cho thanh kiếm này bay vút lên trời, nhanh chóng bay về phía bờ bên kia của sông Thần Tú.

Sau khi thanh phi kiếm này bay đi xa, Sở Hi Thanh mới cất bước đi về phía tổng đà của Thiết Kỳ Bang ở phía trước.

Đó là một chiếc thuyền lớn vạn thạch, nó neo ở ngay bên cạnh bờ.

Một lá cờ Thiết Kỳ to lớn đang bay phấp phới trong gió.

Hai huynh muội Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân đi đến gần, bang chúng của Thiết Kỳ Bang ở gần đó lập tức phát hiện ra.

Khi bọn họ nhìn thấy Sở Hi Thanh, tất cả đều tỏ vẻ vui mừng, dồn dập thi lễ với hắn: “Chúng ta cung nghênh Sở thiếu hiệp!”

“Mau cho người đi báo với Kỳ chủ, hôm nay có khách quý ghé thăm.”

“Mấy tháng trước đã nghe thấy uy danh của Sở thiếu hiệp từ trong miệng phó kỳ chủ, tại sao bây giờ thiếu hiệp mới đến?”

“Gọi thiếu hiệp cái gì? Đây là chất nhi của Kỳ chủ, phải gọi huynh đệ!”

“Sở thiếu hiệp có muốn gia nhập Thiết Kỳ Bang chúng ta không? Trận chiến Tri Vị Cư ngày đó, phong thái Sở huynh đệ độc chiến Bạch Vân Trại vẫn hiện rõ ở trước mắt chúng ta, kính ngưỡng đã lâu!”

Đám bang chúng của Thiết Kỳ Bang này dồn dập tiến lên, tất cả đều tràn đầy thân mật, mặt hiện lên ý cười.

Tâm tình Sở Hi Thanh hơi xúc động, hắn ôm quyền đáp lễ về phía những người này: “Xấu hổ! Sở mỗ nên đến đây bày tiệc rượu để cảm ơn chư vị huynh đệ từ lâu rồi mới đúng, nếu như không phải Thiết Kỳ Bang của chư vị giúp đỡ, thì hài cốt của Sở mỗ đã lạnh!”

Ngay khi hắn đáp lẽ, một tiếng cười to nhẹ nhàng truyền đến.

“Đúng thật là khách quý đến cửa!”

Đó là Thiết Cuồng Nhân, hắn mặc một bộ trọng giáp màu đỏ thẫm, lại dễ như trở bàn tay mà lướt qua hai mươi trượng, rơi vào trước người Sở Hi Thanh.

Sau lưng hắn còn có hai người đi theo.

Một người khoảng tầm bốn mươi, mặc một bộ quần áo màu tím, cao chừng bảy thước, thân hình thon gầy như cái sào tre, trên eo còn quấn một cái nhuyễn kiếm.

Người còn lại thì cũng mặc một bộ trọng giáp, tuổi tác tầm hai mươi sáu hai mươi bảy, dáng vẻ khôi ngô. Dung mạo của người này khá uy vũ, ngũ quan tuấn lãng, tóc hai bên thái dương được kết lại thành hình cầu nhọn, nhìn thoáng qua thì giống như có hai cái sừng trâu.

Chương 368: Tám trăm Tuyển Phong (2)

Sở Hi Thanh nhìn vào trọng giáp phù văn trên người Thiết Cuồng Nhân một chút, lòng thầm nói đây hẳn là chiến giáp Thiết Phù Đồ.

Phù đồ truyền từ phật giáo, ý chỉ phật tháp, cũng cũng có ý là pháp khí có hiệu quả trừ ta. Có thể làm tất cả yêu ma chướng khí tránh xa, khiến tất cả ác sát nghe tiếng là phải rời xa.

Nghe đồn rằng, bộ giáp này của Thiết Cuồng Nhân là cấp độ tam phẩm, bên trong có khắc 11.200 cái phù văn.

Không chỉ có năng lực phòng ngự cực kỳ mạnh mẽ, mà còn có thể điều khiến kim loại và nguyên từ.

Mà cứ giết một người trong chiến đấu, thì sẽ có thể gia tăng một phần lực lượng.

Thiết Cuồng Nhân dựa vào bộ giáp này, đánh khắp quận Tú Thủy.

Rất nhiều cao thủ tứ phẩm đều là bại tướng dưới tay Thiết Cuồng Nhân.

Về phần hai vị sau lưng Thiết Cuồng Nhân, chắc hẳn là đương chủ Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch của Tú Thúy Đường, và đường chủ Thiết Ngưu – Giả Đại Lực của Cổ Thị Đường, cả hai đều là phụ tá đắc lực của Thiết Cuồng Nhân.

Thiết Cuồng Nhân vỗ vai của Sở Hi Thanh một cái: “Sao thế? Hôm nay ngươi đến đây chỉ là để mời các huynh đệ uống rượu thôi à? Nhưng mà không khéo rồi, Thiết thúc của ngươi không ở tổng đà! Nào, giới thiệu cho ngươi một chút, vị này là huynh đệ tốt của ta, đường chủ Lâm Thạch của Tú Thủy Đường, vị này là đường chủ Giả Đại Lực của Cổ Thị Đường, là sư điệt của ta. Đừng nhìn thấy hắn nhỏ tuổi, hắn đã đi theo nhà nhiều năm rồi.”

Sở Hi Thanh bị Thiết Cuồng Nhân vỗ một cái mà nhe răng trợn mắt, tiếp đó hắn liền thi lễ với hai người sau lưng Thiết Cuồng Nhân.

Sau đó, vẻ mặt Sở Hi Thanh nghiêm túc, ôm quyền về phía Thiết Cuồng Nhân: “Hôm nay tiểu chất đến đây, thật ra là vì muốn gia nhập Thiết Kỳ Bang, không biết Cuồng thúc có nguyện ý cho tiểu chất một miếng cơm ăn?”

Thiết Cuồng Nhân nghe thấy câu này, trong con ngươi không khỏi hiện lên một tia vui mừng.

Đám bang chúng của Thiết Kỳ Bang ở chung quanh cũng ồn ào xôn xao.

Tất cả mọi người đều hiện lên vẻ vui mừng và phấn chấn, thậm chí còn cảm thấy vinh hạnh.

Sở Hi Thanh chính là thiêu kiêu xếp tháng 60 trên Thanh Vân Bảng đấy!

Trận chiến Tri Vị Cư lại là truyền kỳ của Cổ Thị tập, làm náo động toàn bộ võ lâm của Đông Châu.

Một nhân vật như vậy mà lại muốn gia nhập Thiết Kỳ Bang bọn họ?

“Sao lại không muốn?” Sắc mặt Thiết Cuồng Nhân lại khá bình tĩnh, hắn cười nhẹ một tiếng: “Thực không dám giấu diếm, ta và Thiết thúc của ngươi đã chuẩn bị một chức đường chủ, chờ ngươi đến thì lập tức xây dựng lại Hỏa Cốt Đường. Vì thế nên dù hôm nay ngươi không đến, chúng ta cũng sẽ tự mình đến nhà, mời ngươi gia nhập.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì mày kiếm hơi nhướng lên, đè tâm tình trong lòng xuống, sắc mặt hắn vẫn thản nhiên như cũ: “Không dám! Cái gọi là vô công bất thụ lộc, tiểu chất chỉ là một người mới, còn chưa có công lao gì, đột nhiên leo lên quá cao, tiểu chất không dám nhận, cũng sợ các huynh đệ không phục. Có điều, nếu như Cuồng thúc chịu tặng chức đường chủ Tây Sơn Đường cho ta, thì đúng là tiểu chất có vài phần tự tin.”

Thiết Cuồng Nhân nghe vậy thì hơi sững sờ, trong mười hai cái đường khẩu của Thiết Kỳ Bang bọn họ, cũng không có cái gì gọi là Tây Sơn Đường.

“Tiếp theo, là một chuyện khác mà tiểu chất muốn nói.” Trong mắt Sở Hi Thanh lộ ra một tia phong mang: “Những ngày gần đây, tiểu chất có chút hiềm khích với Thiết Thủ - Lưu Định Đường của Hải Thanh Bang, muốn mượn tám trăm binh từ trong tay Cuồng thúc để giải quyết ân oán này với hắn.”

Thiết Cuồng Nhân không khỏi híp mắt lại: “Lưu Định Đường?”

Tên Thiết Thủ - Lưu Định Đường này cũng không phải người dễ trêu, bằng không thì cũng không chiếm giữ trấn Tây Sơn nhiều năm như vậy, khiến cho Thiết Kỳ Bang bọn họ không thò tay vào được.

Tất nhiên, chuyện này cũng là vì Thiết Kỳ Bang tập trung chủ yếu vào kinh doanh trên sông Thần Tú.

Sở Vân Vân đang đứng ở phía sau thì lại nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt ẩn chứa vài phần kinh dị.

Sở Vân Vân vốn định một thân một mình đến cửa, trực tiếp giết chết Lưu Định Đường là xong việc.

Hành động này có nguy cơ làm thân phận của bọn họ bại lộ, nhưng Sở Vân Vân lại nhất định phải làm như vậy.

Cô bé tên Lưu Nhược Hi kia, đã không chống đỡ được nữa. Nàng cũng nhất định phải lấy đầu của Lưu Định Đường xuống, để tế bái bộ hạ cũ ở trên trời.

Tuy nhiên, cách làm của Sở Hi Thanh lại tốt hơn nhiều, cũng không có mầm họa gì.

Thiết Cuồng Nhân lại nghĩ đến cái gì đó: “n oán mà ngươi nói, là Bạch Vân Trại ở trận chiến Tri Vị Cư?”

Theo như hắn biết, Lưu Định Đường ở Tây Sơn Đường, không chỉ có liên hệ với Bạch Vân Trại mà còn cấu kết rât sâu.

Không biết tên nhóc này thăm dò tình báo này từ chỗ nào, lại chuẩn bị ra tay với Lưu Định Đường ở Tây Sơn Đường.

Sở Hi Thanh không có thừa nhận, cũng không phủ nhận, khóe môi hắn hơi cong lên: "Xin Thiết thúc cho mượn tám trăm binh mã, tiểu chất đảm bảo sẽ bình định Tây Sơn Đường trong vòng một ngày. Nhiều nhất là đêm ngày mai, tiểu chất sẽ dâng đầu của Lưu Định Đường lên!"

Chương 369: Tám trăm Tuyển Phong (3)

Thiết Cuồng Nhân nghe vậy thì hơi suy tư.

Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch và Thiết Ngưu - Giả Đại Lực ở sau lưng hắn thì lại hai mặt nhìn nhau một chút, hai người đều hơi cau mày, đều đọc được suy nghĩ ở trong mắt của đối phương.

Nói chuyện viển vông, nói khoác không biết ngượng!

Nếu như Tây Sơn Đường là một quả hồng mềm như vậy, thì bọn họ đã diệt từ lâu rồi.

Thật ra thì sau lưng Lưu Định Đường là thế gia đại phiệt của quận Tú Thủy, quan lớn hiển hoạn, thâm căn cố đề, không phải chỉ 800 người là có thể giải quyết.

Khóe môi Giả Đại Lực cong lên, nở nụ cười lạnh lùng, hắn không hề che giấu vẻ bất mãn và xem thường của mình với Sở Hi Thanh.

. . .

Một khắc thời gian sau, tổng đà Thiết Kỳ Bang, trên boong thuyền.

Thiết Cuồng Nhân mặc chiến giáp, ngồi bệ vệ trên một chiếc bàn vuông, cười tủm tỉm uống rượu.

Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch hầu hạ ở bên, vẻ mặt bất đắc dĩ: "Ngươi lại cho hắn mượn binh mã thật. Sở Hi Thanh còn trẻ không biết trời cao đất rộng, ngươi cũng tùy hứng làm bậy như hắn sao?"

"Không phải là Thiết Kỳ Bang chúng ta chưa từng đánh Tây Sơn Đường, nhưng kết quả thế nào? Bình định Tây Sơn Đường trong vòng một ngày cái gì chứ, vậy mà ngươi cũng tin sao? Ta chỉ mong hắn không để các huynh đệ Tuyển Phong Đường bị vây ở Tây Sơn thôi.”

Tám trăm tinh nhuệ của Tuyển Phong Đường, cũng là tinh nhuệ của Thiết Kỳ Bang.

Bọn họ chính là lưỡi đao được tuyển chọn từ 4300 bang chúng của Thiết Kỳ Bang, do phó kỳ chủ Thiết Tiếu Sinh tự mình cai quản.

Hôm nay Thiết Tiếu Sinh không ở đây, Thiết Cuồng Nhân lại đưa hết tám trăm tinh nhuệ này cho Sở Hi Thanh.

Thiết Cuồng Nhân hoàn toàn không thèm để ý, hắn cũng rót một chén rượu cho Lâm Thạch: “Ngại gì thử một lần? Cũng chỉ là mượn binh một ngày mà thôi. Nếu như thành công, địa bàn quản lý của Thiết Kỳ Bang chúng ta sẽ có thêm một cái Tây Sơn Đường. Nếu như thất bại, cũng có thể có một tên đại tướng, đây là cuộc buôn bán chỉ lời không lỗ, vì sao không làm?”

“Tuy nói thì nói như vậy.” Lâm Thạch cầm chén rượu trong tay, lại cảm giác rượu này hoàn toàn không có vị gì: “Trấn Tây Sơn là địa phương nào chứ? Ngươi làm như vậy, không khỏi quá không coi tính mạng của các huynh đệ là chuyện to tát rồi.”

“Ta biết ngươi rất thưởng thức thiếu niên này, thiên kiêu xếp hạng 60 trên Thanh Vân Bảng. Đúng là đáng giá để ngươi mời chào, nhưng mà người của Tuyển Phong Đường cũng là huynh đệ tay chân của chúng ta, sao có thể nhất bên trọng nhất bên khinh được?”

Thiết Cuồng Nhân nghe vậy thì mỉm cười, không tỏ rõ ý kiến, nói: “ta hỏi lại ngươi, nguy hiểm của trấn Tây Sơn nằm ở chỗ nào?”

Lúc này, Lâm Thạch liền nhướn mày lên: “Rất nhiều chỗ vướng tay vướng chân! Một trong số đó là, Tây Sơn Đường cao thủ nhiều như mây, thật ra thì dưới trướng Lưu Định Đường cũng không có bao nhiêu cao thủ, chính hắn cũng chỉ là thất phẩm thượng mà thôi, nhưng một khi chiến đấu xảy ra, dưới trướng hắn luôn có một số cao thủ không biết lai lịch.”

“Thứ hai, quận quân Tây Sơn! Quận quân ở thường đóng bốn ngàn binh lính ở dưới chân Tây Sơn. Muội muội của Lưu Định Đường là tiểu thiếp được quận úy Thẩm Chu sủng ái nhất, cho nên mới có thể lấy tu vị thất phẩm để chưởng khống Tây Sơn. Hai tháng trước, ta dẫn binh mã đánh vào trấn Tây Sơn, Thẩm Chu còn mặc kệ mặt mũi, trực tiếp để quận quân che mặt bằng miếng vải đen, rồi chém giết với chúng ta.”

“Thứ ba, Lục phiến môn! Những năm gần đây, mỗi khi chúng ta có xung đột với Hải Thanh Bang, Lục phiến môn luôn luôn thiên vị Hải Thanh Bang, luôn dùng các loại tội danh để nhốt huynh đệ chúng ta vào nhà lao.”

“Thứ tư, đám thợ săn ở trên Tây Sơn. Bát cơm của đám thợ săn này đều bị Lưu Định Đường khống chế, lại có Bạch Vân Trại uy hiếp. Vài ngàn hán tử ở trong núi này mà lao ra ngoài, thì dù không có ra lực cũng sẽ trở thành phiền phức lớn.”

“Thứ năm, địa hình trong trấn Tây Sơn rất phức tạp. Lưu Định Đường mượn quan hệ của Thẩm Chu, mua chín mươi cái ‘Tứ tí trọng nỏ’, giấu tại trong phòng ốc ở bên trong trấn. Uy lực của những trọng nỏ này cực lớn, võ tu thất phẩm cũng không thể chống đỡ được.”

Lâm Thạch từng chủ trì tấn công và tiêu diệt Tây Sơn Đường đến tận hai lần, cuối cùng đều kết thúc mà không có thu hoạch gì.

Lần thương vong nặng nề nhất, đã mất hai trăm vị huynh đệ ở trong trấn Tây Sơn.

Lâm Thạch bình tĩnh nhìn Thiết Cuồng Nhân: “Tây Sơn Đường của Thiết Thủ - Lưu Định Đường, tuy rằng chỉ có hơn chín trăm người. Nhưng hắn có thợ săn trong Tây Sơn giúp đỡ, lại có rất nhiều thế gia ở quận Tú Thủy làm ô dù, bất cứ lúc nào cũng có thể chuyển hơn vạn nhân mã, thế lù lù như núi, không thể lay động.”

“Nhưng ta vẫn muốn thử một chút!” Vẻ mặt Thiết Cuồng Nhân thản nhiên, uống một chén rượu, nói: “Trấn Tây Sơn nằm ở phía tây thành Tú Thủy, lại cách có năm mươi dặm, cách bến tàu của chúng ta không đến bảy mươi hai dặm. Lưu Định Đường xuất binh từ trấn Tây Sơn, chỉ ba khắc thời gian là có thể tấn công bến tàu.”

Chương 370: Tám trăm Tuyển Phong (4)

Thiết Cuồng Nhân nói tiếp: “Không giải quyết được kẻ này, Thiết Kỳ Bang chúng ta như một con rắn bị đóng đinh bảy tấc, không thể mở rộng, khiến cho ta đứng ngồi không yên. Hơn nữa, Thiết Kỳ Bang chúng ta đấu với Long gia lâu như vậy, vẫn không có tiến triển gì, cũng nên phá vỡ cục diện này rồi.”

“Người đâu, treo cờ Chiêu binh đi! Truyền mệnh lệnh của ta, trong vòng nửa ngày, ta muốn nhìn thấy ba ngàn bang chúng ở thượng hạ du, hai vạn huynh đệ các nghề nghiệp khác, ít nhất ba trăm chiếc thuyền, 150 cái trọng nỏ, tất cả đều phải tụ tập ở bến tàu!”

Lâm Thạch nhất thời lấy làm kinh hãi: “Kỳ chủ, xin hỏi ngươi đây là?”

“Tạo uy cho tiểu Sở thôi!” Khóe môi Thiết Cuồng Nhân cong lên: “Ngươi nói đúng, ô dù lớn nhất của Tây Sơn Đường chính là đám thế gia trong quận Tú Thủy. ta cũng không thể cho hắn mượn binh rồi ngồi yên mặc kệ được, ít nhất cũng phải ra vẻ hung hăng dọa người cho đám ngươi kia xem.”

Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch không khỏi hiện lên vẻ mặt bất đắc dĩ.

Hắn không chỉ không khuyên được Thiết Cuồng Nhân, trái lại còn làm cho vị này không tiếc giá nào, được ăn cả ngã về không.

Cu li và thuyền công trên thượng hạ du của quận Tú Thủy này đều rất cảm kích ơn đức của Thiết Cuồng Nhân, kích phục hắn như thần.

Nhưng nếu sử dụng quá nhiều lần, thì khó tránh khỏi có người sinh lời oán hận.

“Đến uống rượu đi!” Lúc này, Thiết Cuồng Nhân lại gắp rau cho Lâm Thạch: “Tuy rằng ta chỉ mới gặp mặt tiểu Sở này vài lần, quen biết chưa đến nửa năm, nhưng lại rất hiểu cách làm người của hắn. Tâm tính của hắn cẩn thận hơn tưởng tượng của ngươi nhiều, cũng không phải là loại kiêu hùng coi mạng của các huynh đệ như cỏ rác. Hai trận chiến ở Hỏa Cốt Quận và Tri Vị Cư, lại có thể nhìn thấy hắn có trí tuệ và dũng khí can đảm thế nào, vì thế nên ta tin tưởng hắn!”

Thiết Cuồng Nhân lại cầm ly rượu lên, cụng chén với Lâm Thạch một cái: “Yên tâm, ta đã có chuẩn bị ở sau rồi, dù hắn không thể lấy được trấn Tây Sơn, thì các huynh đệ của Tuyển Phong Đường vẫn có thể rút lui như thường. Bởi vậy, ngươi và ta chỉ cần yên tâm chờ đợi ở đây là được, cứ chờ tin tốt của Sở Hi Thanh thôi!”

. . .

Lúc này, tướng sĩ của Tuyển Phong Đường đang mặc khôi giáp xếp thành đội ngũ chỉnh tề, hành quân trên con đường đi đến trấn Tây Sơn.

Tuy rằng bọn họ xuất thân từ bang phái giang hồ, nhưng có khí thế như quân ngũ, so với Thiên Bình Quân thì còn tinh nhuệ hơn rất nhiều.

Sở Hi Thanh thì lại đứng ở bên đường, mắt nhìn thiếu niên cao lớn ở trước mắt với vẻ đầy hàm ý.

Đó chính là Chu Lương Thần!

Hai tháng rồi không gặp mặt, thân hình và khung xương của Chu Lương Thần đã phát triển kinh người, không chỉ cao hơn trước nửa cái đầu, mà vai cũng rộng hơn rất nhiều.

Toàn thân hắn như một con gấu ngựa, đã có chút khí thế uy vũ của Chu Hùng Bá.

Da thịt của Chu Lương Thần cũng biến thành đen, bên môi còn có thêm chút ria mép, ngũ quan thì càng lạnh lùng hơn, tựa như một bức tượng đá.

“Nhìn qua như biến thành người khác vậy, trước kia ngươi rất thanh tú, bây giờ lại như một con gấu đen.”

Sở Hi Thanh ‘chậc chậc’ hai tiếng, vẻ mặt hơi khó hiểu: “Sao ngươi lại đến đây? Là muốn tìm ta đánh nhau sao? Vậy ngươi phải chờ một ngày rồi, chờ ta xử lý chuyện trong tay xong đã.”

Chu Lương Thần lại khoanh tay trước ngực, trong mắt hàm chứa chờ mong: “Đúng là ta muốn giao thủ với ngươi một lần nữa, nhìn xem hạng 92 và hạng 60 trên Thanh Vân Bảng chênh lệch nhau thế nào, vì thế nên đã mua tin tức từ chỗ Ngô Mị Nương.”

Hơn một tháng trước, Chu Lương Thần đã tu luyện được công pháp gia truyền của gia tộc.

Tu vị của hắn cũng đã lên bát phẩm, đồng thời cũng được leo lên hạng 92 trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng.

“Có điều, ta cũng đang tìm công việc, nghe Ngô Mị Nương nói, Thiết Kỳ Bang định thành lập một cái hương đường cho ngươi, trực tiếp thăng ngươi lên làm đường chủ?”

Sở Hi Thanh nghe vậy lại hơi sững sờ: “Tìm công việc? Ý của người là muốn làm việc cho ta?”

Cũng chính là đến làm thủ hạ của hắn?

Đường đường là con trai trưởng của Chu gia, lại chạy đến làm tiểu đệ của hắn?

“Chu gia chúng ta có quy củ, con cháu đích mạch ở trước lục phẩm thì không được dựa vào sức mạnh của gia tộc, ngoại trừ bí dược ra.

Tất cả pháp khí, chiến đồ vân vân, đều phải tự kiếm tiền mà xài.”

Chu Lương Thần có hơi bất đắc dĩ mà sờ sờ mũi: “Ta nghĩ rằng, đằng nào cũng phải tìm một công việc để nuôi bản thân, chẳng bằng đi làm thủ hạ cho ngươi còn hơi. Dù sao Sở Hi Thanh ngươi cũng là một trong những người Chu mỗ khâm phục nhất, hiệu lực ở dưới trướng ngươi thì ta cũng tình nguyện.”

Sau đó, cằm hắn khẽ nhếch: “Với thực lực của ta, làm một chức đàn chủ ở dưới trướng ngươi cũng không quá đáng chứ?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì không khỏi thấy đau đầu, lòng thầm nói thực lực của Chu Lương Thần đúng là rất đủ, thậm chí là thừa.

Bang quy của Thiết Kỳ Bang cũng không khác mấy bang phái giang hồ khác là bao.

Chương 371: Tám trăm Tuyển Phong (5)

Từ Thiết Cuồng Nhân và Thiết Tiếu Sinh, bên dưới còn có ba loại đầu mục là đường chủ, đàn chủ, hương chủ.

Hương chủ rất dễ hiểu, là một tiểu đầu mục bình thường dẫn sáu bảy thuộc hạ dâng hương cho “Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế”, vì thế nên được gọi là hương chủ, bình thường thì chỉ cần có tu vị cửu phẩm là có thể đảm nhiệm được.

Nếu như là những đường tinh nhuệ của Thiết Kỳ Bang như Tuyển Phong Đường, Tú Thủy Đường, Cổ Thị Đường, và Thiết Kỳ Đường trực thuộc Thiết Cuồng Nhân, thì phải có tu vị bát phẩm mới được.

Đàn chủ thì quản lý nhiều người hơn, khi dâng hương cho “Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế” thì sẽ phải mờ đàn, nên được gọi là đàn chủ.

Tầng cấp này không có thực lực bát phẩm thượng hay thậm chí là thất phẩm hạ, thì không khống chế được.

Sau đó là đường chủ, phải có một tòa đại sảnh, mới có thể thu nạp mấy trăm người, vì thế gọi là hương đường chi chủ, hay là đương chủ.

Thiết Kỳ Bang có mười hai đường chủ, còn năm đại đường khẩu trực thuộc tổng đà, đại đa số người đều có tu vị thất phẩm thượng, chỉ có bốn người đạt đến lục phẩm hạ.

Tuy rằng tu vị của Chu Lương Thần chỉ có bát phẩm hạ.

Nhưng hắn là nhân vật ở trên Thanh Vân Bảng, thiên phú rất mạnh, pháp khí và chiến đồ cũng nhiều, sức chiến đấu vượt cấp. Dù gặp phải võ tu thất phẩm hạ thì cũng có thể chống lại một phen, đủ để đảm nhiệm chức vụ đàn chủ.

Vấn đề ở đây là, tên này chính là con trai trưởng của Chu gia, nếu như bị thương, hoặc là gặp bất trắc gì đó khi đang tranh đấu giang hồ, thì hắn biết ăn nói thế nào với Chu gia?

Ánh mắt Sở Hi Thanh hiện lên tia do dự chần chờ: “Ngươi muốn làm việc dưới trướng ta, tất nhiên là ta cầu còn không được. Nhưng vấn đề là Chu thúc và mẹ ngươi có biết chuyện này hay không?”

Hắn vừa mới nói lời này xong, liền cảm thấy không thích hợp, có thể sẽ có hiệu quả trái ngược.

Quả nhiên, Chu Lương Thần nhất thời cau mày: “Ta muốn làm việc ở đâu là chuyện của ta, hỏi bọn họ làm cái gì?”

Sau đó hắn nhìn một đám bang chúng đằng đằng sát khí, võ trang đầy đủ ở sau lưng Sở Hi Thanh, hai mắt lập tức sáng ngời: “Đây là nhân mã Tuyển Phong Đường của Thiết Kỳ Bang? Các ngươi đây là muốn đi đánh nhau ở đâu? Cho ta đi với.”

Sở Hi Thanh càng đau đầu hơn.

Hắn đang nghĩ nên từ chối như thế nào, Chu Lương Thần ở đối diện bỗng nhiên vung kiếm chém qua.

Con ngươi của Sở Hi Thanh co rụt lại, tay phải lóe lên như ánh sáng, lại như chớp giật, để lại một mảnh tàn ảnh.

Coong!

Theo một tiếng vang trầm thấp, thân hình của Sở Hi Thanh bỗng nhiên trượt lùi về sau đến hơn một trượng, nhưng hai hắn tay của hắn vẫn kẹp chặt lấy thanh trọng kiếm của Chu Lương Thần, khiến cho nó không để nhúc nhích chút nào.

“Trục Điện Chỉ?”

Chu Lương Thần lấy làm kinh hãi, ánh mắt càng thêm kính phục, càng thêm cuồng nhiệt.

Chỉ vẻn vẹn hai tháng không gặp mặt, không ngờ thực lực của Sở Hi

Thanh đã tiến bộ đến mức này!

Đối phương chỉ dùng ngón tay mà đã có thể đỡ được kiếm của hắn!

Quả nhiên, không hổ danh là thiếu niên anh kiệt số một Đông Châu!

Ở dưới trướng người như vậy, mới có thể mài giũa kiếm đạo của hắn!

Cũng chỉ có nhân vật như Sở huynh, mới có thể làm cho hắn chịu phục, để cho hắn đi theo.

“Ta vốn muốn để ngươi nhìn thấy thực lực và kiếm pháp của ta bây giờ, khiến cho Sở huynh không cần lo lắng cho ta. Nhưng thực lực hiện giờ của Sở huynh lại càng làm cho ta bất ngờ.”

Mặt Chu Lương Thần không cảm xúc, thu kiếm vào vỏ: “Chu mỗ nhất định phải làm đàn chủ dưới trướng ngươi. Nếu như ngươi không muốn, vậy ta liền đi theo ngươi như hình với bóng, mãi cho đến khi ngươi đồng ý mới thôi!”

Hắn ngẩng đầu lên, bày ra dáng vẻ ta đã quyết đi theo ngươi rồi: “Sống chết có số, giàu có nhờ trời! Nếu như có ngày ta chết trong tranh đấu giang hồ, thì đó là số của Chu mỗ, không quan hệ gì với Sở huynh ngươi! Cha mẹ ta là người hiểu rõ đạo lý, sẽ không làm khó Sở huynh ngươi.”

Sở Hi Thanh thì lại âm thầm giật mình, kiếm pháp của Chu Lương Thần đã tiến bộ rất nhiều.

Theo như hắn biết, kiếm pháp của Chu gia chú trọng vào ý chứ không trọng thuật.

Công pháp gia truyền mà con cháu đích tôn tu luyện, được gọi là Cuồng Hải Cô Chu.

Chú ý chỉnh là đi ngược dòng bên trong sóng biển dâng trào, nhìn thấy chân lý của võ đạo ở bên trong nghịch cảnh và nguy nan.

Mà lúc này, kiếm ý của Chu Lương Thần đúng là đã có vài phần ý vị chống lại thiên địa như thuyền nhỏ đi giữa sóng biển điên cuồng.

Kiếm pháp và thiên phú của Chu Lương Thần, không chỉ xếp thứ 92 trên Thanh Vân Bảng!

Sở Hi Thanh lại chắp tay sau lưng, lắc đầu bất đắc dĩ: “Ngươi muốn đi theo ta cũng được, nhưng sau này ta vẫn phải hỏi ý của Chu thúc. .

.”

Hắn nói đến chỗ này, thì một đại hán thân hình cao lớn, to khỏe như trâu cưỡi chiến mã chạy như bay đến.

Đó là đường chủ Cổ Thị Đường của Thiết Kỳ Bang, Thiết Ngưu - Giả Đại Lực.

Chương 372: Tám trăm Tuyển Phong (6)

“Mười lăm dặm phía trước, chính là trấn Tây Sơn!”

Sắc mặt Giả Đại Lực vừa đen vừa âm trầm, hắn liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh một cái, trong mắt ngậm lây vẻ căm ghét và lạnh lùng.

“Ngươi muốn đánh thế nào? Đừng bảo là chờ nước đến chân mới nhảy, để các huynh đệ chạy đến đây mà vẫn chưa có chuẩn bị gì nhé?”

Giả Đại Lực vốn cũng không chán ghét người này, thậm chí còn có vài phần cảm kích.

Trận chiến ở Tri Vị Cư đêm hôm đó, người này đã thể hiện nhiều mặt như dũng cảm kiên nghị. . . quả thật là làm cho người ta ấn tượng. Hơn nữa lại có ơn cứu mạng với sư thúc Thiết Tiếu Sinh của hắn.

Vấn đề là người này vừa mới gia nhập Thiết Kỳ Bang, Thiết Cuồng Nhân liền cho người này ngồi lên vị trí cao như đường chủ, địa vị sánh ngang với hắn!

Thử hỏi một đám đường chủ của Thiết Kỳ Bang, có người nào là không phải một quyền một cước, một đao một kiếm đánh ra để leo lên chứ? Tất cả mọi người đều có công huân tại người.

Tuy rằng danh tiếng của Sở Hi Thanh rất lớn, nhưng lại không có công trạng gì! Sao xứng với địa vị đường chủ?

Chỉ bởi vì Sở Hi Thanh xếp hạng 60 trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng? Chỉ bởi vì hắn cứu mạng sư thúc Thiết Tiếu Sinh? Thiết Ngưu - Giả Đại Lực hắn cũng từng leo lên Danh Hiệp Bảng đây! Cũng từng sóng vai chiến đấu với Thiết Tiếu Sinh đây!

Đặc biệt là những câu nói mà Sở Hi Thanh nói với Thiết Cuồng Nhân ngày hôm nay, càng làm cho hắn không thích.

Dùng 800 nhân mã mà đã muốn san bằng Tây Sơn Đường, chém đầu Lưu Định Đường xuống, thực sự là chuyện cười!

người nói nói phét không biết ngượng, vừa nhìn đã biết là không đáng tin cậy.

Hết lần này đến lần khác mà Thiết Cuồng Nhân lại tin tưởng giọng điệu khoe khoang khoác lác của kẻ này, không chỉ sai tên khốn này chỉ huy tám trăm bang chúng của Tuyển Phong Đường đi thảo phạt Tây Sơn Đường, mà còn sai hắn đi theo, bảo hắn nghe lệnh, không được trái lệnh của tên này.

Thật ra thì Giả Đại Lực không muốn đi theo, nhưng đầu tiên là không dám cãi lời sư thúc. Thứ hai là lo tên này đưa các huynh đệ Tuyển Phong Đường vào trong hố.

“Tiểu đệ đang có ý đó!’

Sở Hi Thanh nhanh chân đi về phía một khối đá xanh lớn ở bên ven đường.

Hắn đem bản đồ trải xuống mặt hòn đá: “Tất cả đàn chủ trở lên của Tuyển Phong Đường đến đây nghị sự!”

Giọng nói của hắn rất lớn, truyền khắp trước và sau đội ngũ.

Tuyển Phong Đường của Thiết Tiếu Sinh có tổng cộng mười vị đàn chủ, ba vị phó đường chủ.

Trong đó có một vị đường chủ đi theo Thiết Tiếu Sinh đến châu thành, còn mười hai người còn lại đang giục ngựa đi đến bên cạnh hòn đá xanh.

Sở Hi Thanh âm thầm thán phục, Tuyển Phong Đường này không hổ danh là một chi binh mã mạnh mẽ nhất của Thiết Kỳ Bang.

Mười vị đàn chủ này, tất cả đều có thực lực thất phẩm hạ. Hai vị phó đường chủ lại có thu vị thất phẩm thượng.

“Nói đi, ngươi chuẩn bị đánh như thế nào?” Thiết Ngưu - Giả Đại Lực khoanh tay trước ngực, cười gằn nhìn Sở Hi Thanh: “Ta có thể đảm bảo, hơn 800 người chúng ta còn chưa tiến lại gần trấn Tây Sơn, thì đã có một phần ba người bị Lục phiến môn bắt đi rồi, nói không chừng ngay cả ta cũng bị bắt vào lao ngục ngồi vài ngày.”

Hắn cũng có án cũ ở trong nha môn.

Tuy rằng quan phủ không có chứng cứ để định tội hắn, nhưng nếu như đám người kia muốn bắt hắn vào ngồi lao một hai ngày thì vẫn có cớ.

Cũng không thể trực tiếp giết quan tạo phản, đúng không?

“Lục phiến môn đúng là một rắc rối.” Sở Hi Thanh hơi gật đầu: “Tuy nhiên, đặc sứ Bạch Hổ Đường của Lục phiến môn vẫn còn đang ở trong nha môn. Đây là một cơ hội hiếm có, trước khi ta đến thì đã bàn bạc với Cuồng thúc rồi, bọn họ sẽ không rảnh để quan tâm đến chúng ta.”

Giả Đại Lực nghe vậy thì hơi ngẩn ra, sau đó vẫn cười gằn như cũ: “Như vậy ngươi muốn tấn công trấn Tây Sơn thế nào? Lưu Định Đường nhất định đã nhận được tin tức rồi, hắn đã bày trận ở trong trấn để đón địch rồi. hắn không chỉ có người đông thế mạnh, mà còn có hơn chín mươi cái Tứ tí trọng nỏ ở trong trấn, lần trước chúng ta đã bị thiệt lớn.”

Sở Hi Thanh thầm nói, uy lực của Tứ tí trọng nỏ này đúng là rất lớn, ngoại trừ Giả Đại Lực có tu vị lục phẩm hạ ra, thì tất cả mọi người ở nơi này đều không chống đỡ được.

Tuy nhiên. . .

“Ai nói ta muốn tấn công trấn Tây Sơn?” Khóe môi Sở Hi Thanh hơi cong lên: “Lưu Định Đường có căn cơ thâm hậu, mạnh mẽ tấn công là tuyệt đối không thể! Lần này, chúng ta không ngại sử dụng mưu kế, vây thành đánh viện binh.”

Sở Vân Vân ở bên cạnh, vẻ mặt vẫn yên lặng như cũ.

Nhưng khi nàng nghe thấy mấy lời này, không khỏi liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh một cái. Lòng thầm nói cái tên này lại còn biết binh pháp? Là vì tổ phụ của hắn sao?

Tất cả mọi người ở đây đều không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Giả Đại Lực phản đối, ý trào phúng trong mắt càng đậm hơn: “Vây thành đánh viện binh? Lưu Định Đường còn có thể mặc kệ sào huyệt của mình mà đi cứu nơi khác sao? Nực cười!”

Chương 373: Tám trăm Tuyển Phong (7)

“Nhưng nếu như chúng ta tấn công nơi này thì sao?”

Sở Hi Thanh chỉ chỉ vào một nơi ở trên bản đồ, đó là hai mảnh khe lõm ở phía tây nam của Tây Sơn.

“Tám trăm khoảnh ruộng ‘Anh Ma’ của quận úy Thẩm Chu! Nơi này là một trong những nơi quan trọng của Thẩm gia, chúng ta phóng hỏa đốt ruộng này, ngươi nói Lưu Định Đường có đi cứu hay không? Còn nữa, Thẩm gia còn buôn bán nhân khẩu, kinh doanh và buôn lậu hàng cấm, nơi này có mười mấy kho hàng của bọn họ, giá trị không thể đo lường.”

Giả Đại Lực ngây người một trận, hai mắt từ từ sáng rực lên: “Đúng là có thể thử một lần! Thẩm Chu để Lưu Định Đường trấn giữ ở đây, chính là để Lưu Định Đường chăm sóc tài sản và gia nghiệp của hắn!”

Hắn phát hiện Sở Hi Thanh cũng không phải kẻ chỉ biết nói mồm.

Anh Ma là một loại linh thảo cấp thấp, có người chế biến thành thuốc lá, là một loại chất gây nghiện.

Khi nghiện thứ này, nước mắt nước mũi tùm lum, tay chân yếu ớt uể oải không sức lực. Giống như đao sắc kề phía trước, báo hổ ở phía sau, chỉ có thể cúi đầu nhận lấy cái chết.

Bởi vậy, khi thái tổ Đại Ninh khai quốc, đã ban bố sắc lệnh nghiêm cấm các nơi trong thiên hạ trồng trọt Anh Ma, mà hút thuốc lá Anh Ma.

Đến ngày hôm nay, lệnh cấm này đã được nới lỏng hơn nhiều. Tuy nhiên, Thẩm Chu vẫn không dám trồng trọt Anh Ma một cách quang minh chính đại, vì thế hắn chọn nơi hoang toàn vắng vẻ và yêu thú hoành hành như Tây Sơn.

Giả Đại Lực lập tức cau mày: “Nhưng nếu như vậy, chỉ sợ quận binh ở dưới trướng Thẩm Chu cũng sẽ liều mạng với chúng ta.”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười: “Nếu như chúng ta trực tiếp tấn công trấn Tây Sơn, chẳng lẽ bọn họ không đánh chúng ta? Hơn nữa, ta biết địa hình chung quanh đây, nếu như quận binh muốn cứu ruộng Anh Ma của Thẩm Chu, tất phải đi qua khe núi này.”

Hắn bỗng nhiên rút đao, cắm xuống bản đồ ở bên dưới: “Địa hình ở nơi này, một người giữ ải vạn người không thể đi qua! Nếu như bọn họ dám đến, Sở mỗ và Giả huynh sóng vai chiến đấu, đủ để giết cho bọn họ sợ hãi!”

Hai tay hắn siết chặt, cảm ứng Linh sát Nhai Tí trong cơ thể, vô cùng tự tin và tràn đầy chiến ý.

Giả Đại Lực thì lại choáng váng, quận binh cũng có vài ngàn ngươi mà!

Hai người bọn họ đánh kiểu gì? Tuy rằng hắn có tu vị lục phẩm hạ, nhưng dù có đánh đến khi chết vì mệt, thì cũng không thể giết được nhiều người như vậy.

Hơn nữa, không phải là đối phương không có cao thủ.

. . .

Giả Đại Lực không đoán sai, khi Sở Hi Thanh suất lĩnh 800 tinh nhuệ của Tuyển Phong Đường đi đến gần ba mươi dặm quanh trấn Tây Sơn, thì Lưu Định Đường đã nhận được tin tức.

Lúc này, vị đường chủ Tây Sơn Đường của Hải Thanh Bang này đang ở trong Tú Phương Lầu, thần thái nhàn nhã uống trà nghe ca múa.

Phía trên của bọn họ còn đang treo một người.

Đó là một thiếu nữ gần như trần truồng, nàng chỉ mặc mỗi cái yếm, trên người còn có vài chục vết roi đẫm máu.

Nàng bị trói tay treo ở trên xà nhà, không ngừng đong đưa.

Khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ đã tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, chẳng quan tâm đến bên ngoài, chỉ là lông mi thỉnh thoảng hơi run lên.

“Thiết Kỳ Bang, Tuyển Phong Đường?”

Lưu Định Đường cầm chén trà lên, cười nhạo một tiếng: “Ngươi nói là thật hay giả, bọn họ chỉ có 800 người? Một chút nhân mã như vậy, chạy đến đây để chịu chết sao? Thậm chí ngay cả Thiết Tiếu Sinh cũng không đến?”

Hắn vừa nói xong lời này, đám bang chúng của Hải Thanh Bang ở đây đều cười ầm lên.

“Một ít người như vậy, còn không đủ để lão tử chém!”

“Chúng ta mới mua hai mươi cái trọng nỏ, có thể để chúng phát huy tác dụng rồi. Lần này, bọn họ sẽ không vào được cửa thành luôn.”

“Vẫn là để bọn họ đi vào đi, rồi một lưới bắt sạch bọn họ.”

Nụ cười của Lưu Nhược Hi lại trở nên lạnh lùng: ‘Vì thế ta mới nói, ngươi xác định tin tức này là thật? Đừng để đến lát nữa lại có một đám nhân mã khác của Thiết Kỳ Bang, khiến cho chúng ta trở tay không kịp. Minh tu sạn đạo,ám độ trần thương.” (chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai ngờ được)

Minh tu sạn đạo, ám độ trần thương phát sinh ở Thục Châu vào mười bảy ngàn năm trước, nhờ đó Vệ thái tổ đoạt được thiên hạ, khai sáng triều Đại Vệ truyền thế ba ngàn năm.

Trước mặt Lưu Định Đường là một nam tử mặt đen khoảng tầm bốn mươi tuổi.

Thần sắc hắn bĩnh tĩnh, một mực cung kính: “Sao thuộc hạ dám lấy tin tức chưa được chứng thực, làm bẩn lỗ tai của đường chủ chứ? Thuộc hạ đã sắp xếp người nhìn chằm chằm vào năm đại đường khẩu trực thuộc tổng đà và hai mươi hai đường khẩu khác kia, chỉ còn có chút gió thổi cỏ lay là sẽ không giấu được thuộc hạ.”

“Thuộc hạ có thể xác định mấy ngày gần đây mười bảy đường khẩu của Thiết Kỳ Bang đều không có hành động khác thường nào, không có dấu hiệu điều động nhân mã, mà việc này cũng được bạn tốt của thuộc hạ ở trong Cẩm y vệ xác định. Ngoài ra, thuộc hạ còn điều tra được, người chỉ huy Tuyển Phong Đường lần này tên là Sở Hi Thanh.”

Chương 374: Một địch ngàn

“Sở Hi Thanh?” Trong mắt Lưu Định Đường hiện lên một tia kinh ngạc: “Là người xếp hạng 60 trên Thanh Vân Bảng, làm thịt hơn trăm người của Bạch Vân Trại ở Tri Vị Cư, chính là Sở Hi Thanh đó sao? Hắn đã gia nhập Thiết Kỳ Bang rồi?”

Nam tử mặt đen thầm nghĩ, người này không gia nhập Thiết Kỳ Bang mới là kỳ quái, đúng không?

“Đường chủ, dù sao Thiết Cuồng Nhân cũng có ơn cứu mạng với hắn. Hơn nữa, ta còn nghe nói hai huynh đệ Thiết thị cực kỳ coi trọng hắn, có ý định xây dựng lại Hỏa Cốt Đường để cho hắn làm đường chủ.”

“Đường chủ?” Lưu Định Đường mỉm cười, vẻ mặt lại tràn đầy xem thường: “Chỉ là một tên nhãi ranh vắt mũi chưa sạch có tu vi bát phẩm hạ mà thôi, vậy mà cũng xứng ngang hàng với ta? Như vậy thì vì sao vị đường chủ mới nhậm chứng của Thiết Kỳ Bang này lại muốn tấn công Tây Sơn Đường của ta?”

“Thiết Cuồng Nhân vẫn đang tráng niên, còn chưa đến lúc hồ đồ, hắn không ngu đến mức phái một tên nhãi chưa dứt sữa đến đây chịu chết chứ.”

Đây cũng là điều khiến cho nam tử mặt đen cảm thấy kỳ quái.

Dù Thiết Cuồng Nhân muốn đánh Tây Sơn Đường, thì Thiết Tiếu Sinh sẽ là lựa chọn hàng đầu, hoặc là Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch nhiều kinh nghiệm kia, sao lại để Sở Hi Thanh chủ trì việc này?

“Việc này thì thuộc hạ không biết, có thể là do đám hàng hóa mà đường chủ mới lấy được ở bến tàu phía đông thành những ngày gần đây? Hoặc là vì đám người Bạch Vân Trại ở trận chiến Tri Vị Cư. Thiết Cuồng Nhân muốn khai đao với chúng ta là để mua chuộc lòng trung thành và làm cho thiếu niên thiên kiêu Thanh Vân Bảng kia hả giận?”

Thật ra thì còn có một loại khả năng.

Cách đây không lâu, hắn đã nhận được một tin tức, Bảo trưởng của con hẻm giếng đã sai người đến bao tin. Nói là hai huynh muội Sở Hi Thanh, thiên kiêu Thanh Vân Bảng đã từng xuất hiện ở con hẻm giếng, còn tìm đến nhà của Lưu Phổ.

Người này đến đây vì cha con Lưu gia?

Nam tử mặt đen lại cảm thấy rất hoang đường.

Trước kia, hắn đã điều tra bối cảnh của cha con Lưu gia, không nghe nói người này có quan hệ gì với Sở Hi Thanh cả.

Vậy tại sao vị thiên kiêu Thanh Vân Bảng này lại làm như vậy? Thật sự là khó hiểu.

Đúng là Tây Sơn Đường bọn họ như thể chân tay với Bạch Vân Trại.

Tuy một nhà là bang phái hắc đạo, một nhà là trộm cướp, nhưng lại là đồng minh rất thân thiết, cùng nhau khống chế toàn bộ Tây Sơn.

Rất có thể là vì Bạch Vân Trại nên Sở Hi Thanh mới muốn đánh Tây Sơn Đường.

Nhưng Lưu Định Đường cũng không có ý định tìm hiểu chuyện này.

Hắn cười đắc ý, lại hắt chén nước trà lên trên người thiếu nữ đang bị treo trên xà nhà.

Nước trà này cũng không nóng, nhưng lại bị bỏ thêm muối.

Thiếu nữ kia rên lên một tiếng, lúc này nàng nghiến chặt răng bạc, thân thể mềm mại vặn vẹo kịch liệt.

Lưu Định Đường nhìn cảnh này, lại tựa như nhìn một phong cảnh tuyệt vời nào đó.

“Tuy dung mạo chỉ ở mức trung thượng, nhưng xương lại rất cứng, xem ra vẫn còn chơi được một thời gian. Tú bà, ngươi phải nhìn kỹ cho ta, lâu lắm rồi ta không gặp được kẻ nào có như vậy. Ngươi đừng để nàng cắn lưỡi tự tử, chờ ta giết địch trở về, thì sẽ chơi với nàng tiếp.”

Lưu Định Đường cười to một tiếng, bỗng nhiên đứng dậy: “Truyền lệnh xuống, tất cả huynh đệ lên tường thành, chuẩn bị tên và giáp! Còn nữa, giúp ta mời mấy vị cung phụng của Thẩm gia và Thượng Quan gia đến đây! Mặc kệ bọn họ đang làm gì, dù là đang ở trên bụng nữ nhân thì cũng phải cút xuống cho ta, ăn của lão tử, uống của lão tử, giờ thì phải làm việc cho lão tử.”

“Lại cho vài người đi thông báo cho đám thợ sơn ở Tây Sơn, bảo bọn họ mau cút xuống Tây Sơn cho ta. Tốc độ nhanh một chút! Nếu như không đến trong vòng một canh giờ, sang năm lão tử sẽ đánh thuế nhiều hơn. . .”

Hắn long hành hổ bộ, khí thế bức người mà đi ra khỏi Tú Phương Lầu, đi về phía tường thành.

Trấn Tây Sơn vốn không có tường thành gì, chỉ có một tầng tường đất.

Nửa năm trước, vì đề phòng Thiết Kỳ Bang nên Lưu Định Đường đã cải tạo tường đất này thành tường thành cao ba trượng.

Lúc này, đã có nô bộc của Lưu Định Đường đi lên mặc áo giáo cho hắn.

Khi Lưu Định Đường đi đến đầu tường thành, đã có một đám bang chúng của Hải Thanh Bang đứng ở trên này. Bọn họ cũng là võ trang đầy đủ, còn có người đang vận chuyển cung tên và trọng nỏ.

Tuy nhiên, điều khiến Lưu Định Đường nghi ngờ và khó hiểu chính là, hắn đứng chờ ở tường thành đã lâu, mà mãi vẫn không thấy hình bóng của đám người Thiết Kỳ Bang đâu.

Địa thế ở ba phương hướng của trấn Tây Sơn đều bằng phẳng, với thị lực của Lưu Định Đường, đủ để nhìn thấy cảnh tượng ở ngoài mươi, hai mươi dặm.

Tám trăm Tuyển Phong của Thiết Kỳ Bang lại chậm chạp chưa xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn.

Lưu Định Đường thầm nói không đúng, Tuyển Phong Đường chính là tinh nhuệ do huynh đệ Thiết Cuồng Nhân chế tạo, huấn luyện nghiêm chỉnh, trang bị cực tốt, tất cả phương diện đều không kém hơn biên quân ở Bắc vực.

Một đạo nhân mã như vậy, xuất phát từ bến tàu thành đông, nhiều nhất là hai khắc thời gian là có thể đi đến đầu tường trấn Tây Sơn.

Chương 375: Một địch ngàn (2)

"Chuyện gì thế này?" Lưu Định Đường nhìn về phía nam tử mặt đen với ánh mắt nghi ngờ: "Không phải ngươi nói bọn họ chỉ cách trấn Tây Sơn không đến ba mươi dặm sao? Còn nữa, vì sao không thấy người của Lục phiến môn có động tĩnh gì, kỳ quái thật."

Trung niên mặt đen cũng không hiểu lắm.

Nhưng đúng lúc này, hắn nhìn thấy một tên 'thám mã' ở dưới trướng mình đang quất ngựa chạy vội đến đây.

Người này đi đến dưới đầu tường thành, liền xuống ngựa cúi đầu, quỳ một chân: "Khởi bẩm đường chủ, người của Thiết Kỳ Bang đã quay đầu, đi về phía tây. Ta đi theo một đoạn thời gian, phát hiện bọn họ đang về phía phía Anh Ma Cốc của Thẩm gia."

"Anh Ma Cốc?"

Sắc mặt Lưu Định Đường liền thay đổi, hắn bỗng nhiên vỗ lên tường thành một cái, trong con ngươi hiện lên một tia lăng lệ: "Bọn họ đang tìm đường chết!"

Trung niên mặt đen cũng ý thức được phiền phức.

Quận úy Thẩm Chu rất coi trọng Anh Ma Cốc, mấy trăm vạn lượng bạc thu nhập hàng năm của Thẩm gia, có hơn một nửa đến từ Anh Ma Cốc này.

Nếu như bên đó xảy ra chuyện, Thẩm gia há có thể không giận đường chủ nhà mình?

Nhưng đúng lúc này, có một viên tin phù bay từ phía quận thành đến, rơi vào trong tay trung niên mặt đen.

Sau khi hắn xem nội dung xong, vẻ mặt liền ngẩn ra.

Lần này, Thiết Kỳ Bang thật sự là có chuẩn bị mà đến, bọn họ còn có cả kế hoạch để ứng phó với Lục phiến môn.

“Chuyện gì vậy?” Lưu Định Đường vừa nói vừa đeo đôi Thiết Thủ vào: “Lại là tin xấu gì? Nói cho ta nghe một chút!”

“Là Lục phiến môn!” Sắc mặt của trung niên mặt đen đã tái nhợt: “Có người tố cáo cho đặc sứ của Bạch Hổ Đường, kiện cáo Lý tổng bộ và hai mươi bảy người khác, xem mạng người như cỏ rác, bắt nạt hành hung vơ vét của bách tính, cấu kết với tội phạm vân vân, tổng cộng mười bảy tội danh.”

Lưu Định Đường hơi nhướng mày lên, trong lòng cũng biết là lần này không thể trông chờ vào Lục phiến môn nữa rồi.

Nhưng hắn lập tức cười gằn, hành động này của Thiết Kỳ Bang chỉ có hiệu quả nhất thời mà thôi. Thật ra chính là uống rượu độc giải khát, tự tìm diệt vong.

Những tội danh này có thể lật đổ Lý tổng bộ hay sao?

Chờ Lục phiến môn sống qua lần này, nhất định sẽ cố hết sức để báo thù Thiết Kỳ Bang.

Trung niên mặt đen lại nuốt một ngụm nước bọt, chỉ cảm thấy cuống họng khô nóng: “Còn có huyện thừa của huyện Tiểu Phổ tố cáo Lý tổng bộ cấu kết với Cửu Đao Ổ ở Tây Sơn, bọn họ từng hại cả nhà già trẻ của hắn ở trên sông Thần Tú vào nửa năm trước.”

Tây Sơn có rất nhiều trộm cướp, chứ không chỉ có một nhà Bạch Vân Trại.

Cửu Đao Ổ cũng là một trong số đó, bọn họ có mấy trăm người, thủ lĩnh là Cửu Bả Đao, ngang dọc hai đường núi và sông.

Lưu Định Đường hơi ngẩn ngơ, sau đó không chút biểu tình mà đi xuống tường thành.

Hắn thầm nói cái tên huyện thừa kia nhất định là bị Thiết Kỳ Bang sai khiến, không cần nghi ngờ.

Thiết Cuồng Nhân dám làm như vậy, chứng tỏ là đã có bằng chứng cụ thể.

Vị Thiết Huyết Phù Đồ kia sai người tố cáo đám bộ đầu của Lục phiến môn, tất nhiên là đang phá hoại quy củ. Nhưng Lý tổng bộ đầu cấu kết trộm cướp, ám hại quan lại, cũng sẽ khiến cho đám người trong quan trường tức giận.

Vị này rõ ràng là không làm thì thôi, mà làm thì sẽ làm đến cùng!

Người này cũng rất ẩn nhẫn! Rõ ràng đã cầm được chứng cứ, nhưng vẫn chờ đến tận ngày hôm nay mới tung ra.

Ngay khi Lưu Định Đường đang suy nghĩ phương pháp ứng khó, hắn liền nhìn thấy một ông lão mặc cẩm bào, trên người đeo đầy vàng và ngọc đang vội vã chạy về phía hắn.

Sắc mặt người này kinh hoàng, bước chân lảo đảo.

Sau khi đi đến trước mặt Lưu Định Đường, ông lão này lại hiện lên vẻ giận dữ, khí thế hùng hổ, chỉ thẳng vào mũi Lưu Định Đường mà mắng to: “Ngươi còn ngây ra đây làm gì! Còn không bảo người của người đi Anh Ma Cốc cứu người? Nếu như Anh Ma Cốc có chuyện gì, lão phu sẽ hỏi tội ngươi!”

Lưu Định Đường không dám lên tiếng, chỉ vì ông lão trước mắt này là đại chưởng của của Thẩm gia ở trấn Tây Sơn, cũng là thúc phụ của quận úy Thẩm Chu.

Trong lòng hắn cũng đang giận không nhịn nổi.

Lần này, Thiết Kỳ Bang và Sở Hi Thanh chỉ huy tám trăm tinh nhuệ Tuyển Phong Đường kia, đã khiến cho hắn lửa giận ngập trời.

Tên kia. . . là muốn nện bãi của hắn!

. . .

Bên trong Anh Ma Cốc, từng đám từng đám lửa cao ngút trời.

Phòng vệ của Thẩm gia ở Anh Ma Cốc cũng coi như là nghiêm ngặt, không chỉ có hai vị gia tướng lục phẩm hạ trong giữ ở bên trong cốc, mà còn có đến tận một ngàn tộc binh đóng quân ở nơi này.

Ngoài ra, còn có một lượng lớn cung nỏ quân dụng, thậm chí bọn họ còn có hai cái máy bắn đá loại nhỏ.

Tuy nhiên, hiển nhiên là đám tộc binh này không thể nào chống đỡ lại tinh nhuệ Tuyển Phong Đường được Sở Hi Thanh thống lĩnh.

Địa hình của tòa sơn cốc này cũng không thích hợp để phòng ngự.

Tám trăm tinh nhuệ của Tuyển Phong Đường đến rất nhanh, rất bất ngờ.

Bọn họ chỉ dùng vẻn vẹn mười mấy hơi thở là đã đánh vỡ hai tòa pháo đài ở lối vào, rồi giết vào bên trong cốc.

Sau đó trắng trợn tàn sát, trắng trợn phóng hỏa, đốt cháy hết đám ruộng Anh Ma kia.

Chương 376: Một địch ngàn (3)

Lúc này, trong cốc vẫn còn rất nhiều kẻ địch ngoan cố, bọn họ phòng thủ trong những tạp viện và các gian phòng ốc ở trong cốc.

Sở Hi Thanh không có ý định giết sạch đám người này.

Hắn đến đây là để vây thành đánh viện binh, nhất định phải giữ thực lực mạnh mẽ nhất, để ứng phó với quận binh và Tây Sơn Đường.

Mà cưỡng ép tấn công những kiến trúc này, thì Tuyển Phong Đường sẽ có thương vong.

Chỉ cần những người này không ảnh hưởng đến trận chiến tiếp theo, Sở Hi Thanh cũng lười quản bọn họ.

Chỉ có nhà kho ở phía bắc Anh Ma Cốc là Sở Hi Thanh không thể buông tha.

Lúc này, trong kho hàng này còn có gần hai trăm tàn quân đang chống đỡ.

Hai vị gia tướng lục phẩm của Thẩm gia cũng lui lại nơi này.

Nhưng tất cả mọi người của Tuyển Phong Đường đều có sĩ khí cao ngất.

Thiết Ngưu - Giả Đại Lực mặc trọng giáp trên ngươi, luôn làm gương cho binh sĩ mà dẫn đầu giết vào trong kho hàng.

Hắn cũng từng là nhân vật leo lên Danh Hiệp Bảng, sức chiến đấu cực mạnh.

Hai vị võ tu lục phẩm của Thẩm gia phải liên thủ mới có thể miễn cưỡng ép hắn một bậc.

Tuy nhiên, đám người Tuyển Phong Đường bọn họ cũng sẽ không nói quy củ giang hồ gì cả.

Đám người Tuyển Phong Đường lập tức lấy mấy trăm cái cung nỏ quân dụng ra, rồi bắn thẳng về phía ba người bọn họ.

Giả Đại Lực mặc trọng giáp, tuy rằng hắn cũng bị bắn thành con nhím, nhưng lại không bị thương chút nào cả.

Hai vị gia tướng lục phẩm của Thẩm gia thì lại không dễ chịu, tuy rằng cương khí của bọn họ mạnh mẽ, nhưng cũng không thể phòng ngực được nhiều tên nỏ như vậy.

Trong này còn có ‘phá cương tiễn’ phù văn, chuyên dùng để phá cương khí, nó có thể dễ dàng phá tan cương khí của võ tu.

Chờ đến khi hai ngàn thanh ‘phá cương tiễn’ của bọn họ hết sạch, thì hai võ tu lục phẩm kia cũng bị thương nặng.

Sau đó, là mười vị đàn chủ và hai vị phó đường chủ đều xông lên, mười hai vị thất phẩm này thay phiên nhau vây công hai người họ.

Sở Hi Thanh và Chu Lương Thần, thỉnh thoảng cũng đánh một hai chiêu.

Tuy nhiên, người giải quyết chiến đấu lại chính là Sở Vân Vân.

Đầu tiên, nàng sử dụng ‘Hàng Thần Thuật’(nhưng thật ra là nghĩ vật hóa hình), ‘triệu hoán’ ra một con thần thú hộ vệ. Sau đó lại lấy pháp thuật ‘Hỏa Diễm Thần Chỉ’ để đánh về phía một vị võ tu lục phẩm trong đó, toàn thân kẻ này lập tức biến thành một bó được, bị thiêu chết tươi.

Sau khi Sở Hi Thanh giải quyết chiến sự xong, liền lạnh lùng trừng mắt với Sở Vân Vân.

Cô bé này hơi vượt giới hạn rồi.

Uy lực của pháp thuật vừa rồi, đã gần như là vượt qua thất phẩm!

Tuy nhiên, mọi người ở chung quanh lại không nghi ngờ chút nào!

Một mặt là vị võ tu lục phẩm vừa rồi đã bị thương rất nặng, hai là “Hàng Thần Thuật” của Sở Vân Vân rất ra dáng, uy thế khiếp người.

Mọi người chỉ âm thầm cảm thán, hai huynh muội Sở gia này đều có thiên phú trác tuyệt.

Sở Hi Thanh là thiếu niên thiên kiêu xếp hạng 60 trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng thì không cần nhắc đến. Không ngờ Sở Vân Vân này cũng có trình độ cao như vậy ở trên phương diện “Hàng Thần Thuật”, có thể câu thông thần linh, triệu hoán ra cả hình và thần, sức chiến đấu đã đạt đến Toan Nghê thất phẩm.

Sau đó, mọi người bắt đầu đẩy bước về phía trước, chỉ nửa khắc thời gian sau, bọn họ đã cướp sạch toàn bộ mười mấy tòa nhà kho này.

Tất cả người còn dám cầm đao trong tay, thì đều chém chết.

Sở Hi Thanh nhìn thấy một lượng lớn lá Anh Ma ở bên trong, còn có các loại linh dược ở trên Tây Sơn, ngoài ra còn có da thú, gân thú, răng thú vân vân, có thể dùng để chế tạo vật tư và quân giới, tất cả đều là hàng cấm.

Tuy nhiên, đáng tiền nhất vẫn là vàng bạc được giấu ở trong này.

Khi Sở Hi Thanh đi vào tòa nhà kho kiên cố nhất, quy mô nhỏ nhất ở nơi này, thì trong mắt hiện lên một tia kỳ dị.

Trong này có chỉnh chỉnh tề tề hơn bảy ngàn thỏi bạc ròng là ít nhất, nhìn trông như một bức tường bạc.

Một thỏi bạc rộng là năm mươi lượng, nơi này tổng cộng là ba mươi lăm vạn lượng bạc. Ngoài ra, còn có khoảng tầm ba ngàn lượng vàng.

Lúc này, tất cả huynh đệ Tuyển Phong Đường, không ai là không hoan hô như sấm rền, ánh mắt của bọn họ nhìn về phía Sở Hi Thanh cũng đã khác với nửa ngày trước.

Ban đầu, bọn họ chỉ cảm thấy kính phục và ngưỡng mộ với Sở Hi Thanh mà thôi.

Cho đến hôm nay, khi Sở Hi Thanh đến mượn binh, thì rất nhiều người đều có cảm giác thiếu niên này không đáng tin, chỉ sợ là muốn mang đám huynh đệ bọn họ xuống hố.

Cho đến giờ phút này, khi bọn họ lấy được Anh Ma Cốc, thì cảm quan của mọi người đối với Sở Hi Thanh lại trở nên khác biệt.

Vị này thiên phú trác tuyệt, dũng cảm kiên nghị thì cũng thôi, giờ lại còn thông minh như vậy nữa.

Bảo sao kỳ chủ lại cam lòng lấy vị trí ‘đường chủ’ ra để mời chào vị này.

Chương 377: Một địch ngàn (4)

Bản thân Sở Hi Thanh cũng rất vui mừng, tuy rằng những chiến lợi phẩm này còn phải chia sẻ cho tám trăm tướng sĩ của Tuyển Phong Đường. Thiết Cuồng Nhân và Giả Đại Lực cũng sẽ lấy một phần từ trong số này.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh dự tính mình cũng có thể được chia khoảng 15.000 lượng là ít nhất.

Phần bí dược tầng năm Dưỡng Nguyên Công thứ hai đã có chỗ dựa rồi. . .

Ngay khi Sở Hi Thanh đánh giá đám vàng bạc này, Chu Lương Thần đã đi đến bên cạnh: “Bên kia có chút chuyện, muội muội ngươi gọi ngươi qua xem một chút!”

Thần sắc Sở Hi Thanh hơi động, lúc này đi theo Chu Lương Thần về phía kho hàng ở phía đông.

Sở Hi Thanh phát hiện nơi này thình lình có mười cái hố to. Hố sâu chín trượng, bốn vách tường bên trong đều là đá tảng, phía trên là song sắt cực lớn.

Làm người ta giật mình chính là, những song sắt và dây xích này phải to bằng cẳng chân người lớn. Dù là võ tu thất phẩm hạ thì cũng khó có thể bẻ gãy.

Bên trong hố to thì lại phân biệt giam giữ hơn một trăm nam nữ, tổng số tiếp cận hai ngàn người.

Đã có huynh đệ của Tuyển Phong Đường mở song sắt, thả những người này ra ngoài.

Trên thân mấy người này đều dơ bẩn ô uế, tanh tưởi nức mũi, thân thể bọn họ cũng rất suy yếu.

Huynh đệ Tuyển Phong Đường cũng phải che mũi, cố nén cơn buồn nôn, dùng sọt để đưa bọn họ từ trong hầm ra ngoài.

"Chuyện gì thế?"

Sở Hi Thanh đi đến bên cạnh Sở Vân Vân.

Hắn phát hiện sắc mặt của cô bé này đã âm trầm như nước.

Hai tay của nàng nắm chặt, trong mắt hiện lên một vệt đỏ thẫm.

Sở Hi Thanh nhìn theo ánh mắt của nàng, sau đó hơi cau mày, đi về phía một người trong số đó.

Đó là một địa hán ngang tàng, râu tóc của hắn không được quản lý, rất dơ bẩn lại rối tung, bao trùm toàn bộ khuôn mặt hắn. Toàn thân cũng bẩn thỉu không chịu nổi, quần áo lam lũ.

Không chỉ hai tay hai chân bị xiềng xích gông cùm, mà xương tỳ bà cũng bị một chiếc đinh lớn xuyên qua, khắp toàn thân phải có hai mươi chiếc Trấn Nguyên Đinh.

Lúc này, hắn đang dùng một đôi con ngươi đen nhanh để nhìn Sở Vân Vân, trong mắt tràn đầy ngạc nhiên nghi ngờ, lại tựa như không thể tin nổi.

Vẻ mặt Sở Hi Thanh yên lặng, nhìn vào bộ ngực của hắn.

Vạt áo của người này mở rộng, mơ hồ có thể nhìn thấy hình xăm như sói đen ở trước ngực của hắn.

Chu Lương Thần đi đến bên cạnh Sở Hi Thanh, nhìn qua bên kia một chút, sau đó kinh ngạc nói: "Đây hình như là đồ đằng Bí Chiêu độc nhất của Thần Sách Đô, thân quân của Bá Võ Vương thì phải? Là đồ đằng do Bá Võ Vương chém giết tộc chủ tộc Hắc Lang ở phương bắc, cao thủ siêu nhất phẩm Hoàng Cực Liệt, sau đó dùng máu của hắn để chế tạo đồ đằng này."

"Chí có người chém giết trên trăm tên địch mới được ban tặng đồ đằng này. Có người nói đồ đằng Bí Chiêu này rất mạnh mẽ, có thể phối hợp với cực chiêu mà Bá Võ Vương sáng tạo ra, có thể dễ dàng giết chết kẻ địch có tu vị vượt qua bản thân mình một cấp."

Sở Hi Thanh cũng từng nhìn thấy cái đồ đằng này.

Một kỳ Luận Võ Thần Cơ năm ngoái, có một bài văn chương bình xét đồ đằng Bí Chiêu đứng đầu thiên hạ, đồ đằng này cũng xuất hiện trong bài văn chương đó.

Hắn liếc mắt nhìn đám nam nữ được cứu lên ở chung quanh.

Phát hiện ra có hơn trăm người bị đóng đinh vào xương tỳ bà giống như vị đại hán râu quai nón này.

Tuy nhiên, không phải ai cũng đóng Trấn Nguyên Đinh vào toàn thân như vị đại hán này.

Sở Hi Thanh bỗng nhiên xuất đao, chặt đứt xiềng xích ở trên người người này, lại gỡ bỏ đinh trên người đối phương xuống: “Ngươi là người của Thần Sách Đô? Xin hỏi danh tính của các hạ?”

Đại hán râu quai nón cuối cùng cũng chuyển ánh mắt ra khỏi người Sở Vân Vân, nhìn nhau với Sở Hi Thanh.

“Trí Quả giáo úy Lý Thần Sơn của Thần Sách Đô!”

Đại hán râu quai nón nửa nằm trên đất, hắn híp mắt, chắp tay với Sở Hi Thanh: “Lý mỗ thay đồng bào của ta cảm tạ ơn cứu giúp của các hạ, chúng ta sẽ suốt đời không quên ơn này.”

Trí Quả giáo úy là chức quan thất phẩm thượng.

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, Trí Quả giáo úy của Thần Sách Đô, cơ bản đều có tu vị lục phẩm hạ.

Nhưng với linh cơ và chân nguyên đang tràn ra của người này, cùng lắm thì là thất phẩm thượng.

Tuy nhiên, Thần Sách Đô dưới trướng Tần Mộc Ca chỉ coi trọng quân công và sức chiến đấu, người này có thể đảm nhiệm Trí Quả giáo úy ở Thần Sách Đô, tất phải có lý do.

Mày kiếm của Sở Hi Thanh hơi nhếch lên, cười hỏi dò: “Nghe nói Thần Sách Đô các ngươi dính dáng đến mưu phản, toàn quân đều bị An Bắc đại tướng quân tru diệt?”

Ánh mắt Sở Vân Vân hơi động.

Sở Hi Thanh hỏi câu này, chính là câu mà nàng đang muốn hỏi nhất.

Đại hán râu quai nón lại chửi ầm lên, vẻ mặt uất hận: “Mưu phản cái rắm Chúng ta nghi ngờ Bá Võ Vương bị tên hoàng đế chó má kia mưu hại. Cũng k phục lão già Tần Thắng kia, hắn là cái thá gì? Nhưng mà tên này cũng thật là độc ác, sau khi tiếp nhận An Viễn đạo tướng quân không lâu, liền điều chúng ta tấn công Thiên Mục quốc ở biển bắc, sau đó hắn triệu tập binh mã để đâm sau lưng chúng ta.”

Chương 378: Một địch ngàn (5)

Đại hán râu quai nón cười gằn: “Tuy nhiên, hai vị phó tướng đại nhân đã đề phòng hắn từ trước, Thần Sách Tả tướng quân Thủy Thương Lãng dùng phương pháp thủy công, đánh trọng thương Thiết Sơn Đô của Tần Thắng, sau đó Thần Sách Hữu tướng quân Cung Vô Cấu suất hai vạn đại quân thủ vững Lạc Phượng Sơn bảy ngày.”

“Cũng may mà chư quân ở Bắc vực đều âm thầm nương tay, khiến cho hơn nửa đồng bào của Thần Sách Đô chúng ta có thể an toàn rời đi. Bây giờ xé chẵn ra lẻ, tản ra khắp nơi. Tuy nhiên, đại đa số hai vạn đồng bảo thủ ở Lạc Phương Sơn đều đã chết trong chiến đấu, Cung tướng quân cũng bị trọng thương, không rõ tung tích. Chuyện này là sao? Hai vạn thanh niên không chết trên sa trường, lại chết trong tay người của mình.”

Đại hán râu quai nón nói đến đây, vẻ mặt chuyển sang sa sút, trong mắt hàm chứa ánh lệ.

Sở Vân Vân cũng cắn chặt răng bạc, cổ họng của nàng không ngừng có màu tươi dâng lên cuồn cuộn, rồi lại bị Sở Vân Vân cưỡng ép nuốt xuống.

Trong lòng ngực của nàng đã tràn đầy uất hận, sát ý ngập trời mà không có chỗ phát tiết, lại không muốn bị người chung quanh phát hiện điều dị thường, chỉ có thể ngửa đầu nhìn trời.

Không biết có phải là do ông trời cũng xúc động thay cho nàng hay không, lúc này lại có những hạt mưa tí tách rơi từ trên không xuống.

Chỉ trong chốc lát, mưa càng ngày càng to, làm cho toàn bộ khuôn mặt của Sở Vân Vân đều là nước mưa.

Sở Hi Thanh thì lại vẻ mặt buông lỏng, những gì đại hán râu quai nón vừa nói, lại tốt hơn so với những gì hắn tưởng tượng.

Hai tay hắn ôm đao, ánh mắt hơi khó hiểu: “Ta không hiểu, các ngươi đã trốn ra ngoài, vì sao lại còn trở thành tù nhân của người khác?”

“Bị hải tặc trên biển làm hại.”

Mặt đại hán râu quai nón Lý Thần Sơn đỏ lên, nhưng do có bộ râu quai nón mà mái tóc rậm che chắn, nên không có ai nhìn thấy.

Thần sắc hắn do dự chần chờ, không biết nên nói như thế nào cho tốt.

Tuy nhiên, sau khi đại hán râu quai nón liếc mắt nhìn Sở Vân Vân với vẻ kỳ dị, liền mở miệng nói: “Sau khi chúng ta trốn được, Thủy tướng quân liền bảo chúng ta xé chẵn ra lẻ, từng người về nhà của mình. Hắn nhất định sẽ báo thù cho các huynh đệ và Bá Võ Vương. Tuy nhiên, tạm thời không nuôi nổi nhiều người như vậy.”

“Thủy tướng quân bảo chúng ta chia ra khắc nơi, tự tìm công việc, tương lai khi hắn khởi sự, nếu mọi người còn nhớ tình cảm của Bá Võ Vương thì hãy chạy đến hỗ trợ. Còn như nhớ người nhà và trẻ nhỏ, muốn an ổn sống qua ngày, vậy thì cứ mai danh ẩn tích, an tâm sống cuộc đời của mình là được.”

Hắn nghĩ những chuyện này cũng không phải là chuyện bí ẩn gì, nói ra cũng không sao.

Tuy nhiên, Lý Thần Sơn vẫn dùng cương nguyên để kiềm chế, và hạ giọng xuống.

“Thuộc hạ của ta đều xuất thân từ phía nam, ta muốn đưa tất cả bọn họ về nhà. Đúng lúc gặp Tần Thắng hạ lệnh phong tỏa toàn bộ Bắc vực, niêm phong tất cả con đường xuôi nam, cho nên đành phải đi đường thủy. Ta tìm một nhà buôn lậu ở trên biển, lên thiên ở quận gần biển tại U Châu, kết quả hơn một trăm người. . . đều bị hắn bán. . . “

Sắc mặt Lý Thần Sơn đã tái xanh, dáng vẻ xấu hổ không thôi.

Sở Hi Thanh lại thấy buồn cười.

Lúc này, hắn đã nhìn thấy Thiết Ngưu - Giả Đại Lực đang đi về phía mình.

Thần sắc Sở Hi Thanh hơi động: “Các ngươi rốt cuộc có bao nhiêu người? Bị giam giữ lâu như vậy, còn có cầm đao được không?”

Đại hán râu quai nón Lý Thần Sơn nhướng mày lên: “Tổng cộng có 132 người, huynh đệ Thần Sách Đô chúng ta đói bụng mấy ngày mấy đêm ở Bắc vực. Chỉ cần các ngươi có thể cho ít đồ ăn rượu thịt, đảm bảo trong vòng một canh giờ là có thể ra trận chém giết!”

Sở Hi Thanh hơi gật đầu, quay sang dặn dò một vị đàn chủ ở bên cạnh: “Đem đao kiếm thu được cho bọn họ, lại chuẩn bị một ít đồ ăn cho bọn họ.”

Rượu thịt thì coi như xong, đám người này đói bụng lâu như vậy rồi, ăn rượu thịt vào thì không sợ hỏng bụng sao?

Vị đàn chủ kia lập tức đáp ứng, Thần Sách Đô của Bá Võ Vương danh chấn thiên hạ, sức chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ.

Để những người này ăn uống no đủ, cầm đao kiếm lên, cũng là một sự giúp đỡ không nhỏ.

Mà lúc này, Giả Đại Lực đã đi đến trước người hắn.

Tên trên người hắn đã được nhổ xuống, lúc này một tay đè kiếm, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị: “Thám mã của chúng ta ở mười bảy dặm phía nam đã bắn ba mươi lăm mũi tên lệnh. Dựa theo ước định, một mũi tên lệnh là 100 người, quận quân đã chuẩn bị rất đầy đủ.”

Quận quân ở Tú Thủy được biên chế bốn ngàn người ở Tây Sơn, tuy nhiên quận úy Thẩm Chu và thuộc hạ của hắn đã ăn không một ít tiền.

3500 người này, đã là toàn bộ binh mã của quận quân rồi.

Sở Hi Thanh đã tính được từ trước, sắc mặt hờ hững: “Vậy thì Lưu Định Đường đang ở đâu?”

Chương 379: Một địch ngàn (6)

“Cũng đã lên đường, tổng cộng chín trăm bang chúng, còn có năm trăm tên thợ sơn chạy theo sau. Tuy nhiên bọn họ lên đường tương đối mượn, vẫn còn cách nơi này năm mươi hai dặm.”

Giả Đại Lực cau mày: “Dựa theo tình hình bây giờ, trước khi Lưu Định Đường đến đây, chúng ta đã lưỡng bại câu thương với quận quân rồi.”

Hắn cũng không để quận quân vào mắt, nhưng đối phương lại rất nhiều người, còn là binh mã của triều đình. Có đầy đủ các loại khí giới quân dụng mạnh mẽ.

3500 binh lính này, đủ để chống lại tám trăm tinh nhuệ của Tuyển Phong Đường.

Huống hồ, bên trong cốc này còn có mấy trăm tàn quân còn sót lại.

“Lưỡng bại câu thương sao?” Sở Hi Thanh cười một tiếng, hắn cưỡi lên con chiến mã mà Sở Vân Vân dắt đến: “Ta đã nói rồi còn gì, 3500 người này, sẽ cho ta và ngươi sóng vai chặn lại!”

Sắc mặt Giả Đại Lực nhất thời đen xì, lòng thầm nói tên này nói thật sao? Hai người bọn họ đi chống lại 3500 binh lính của quận quân?

“Sở huynh đệ, có phải là quá bất cẩn rồi không?” Giả Đại Lực không quá tình nguyện: “Ta thấy địa hình của khe núi kia đúng là rất hẹp, sóng vai đứng thì chỉ đi được năm người. Nếu như chúng ta phái bốn trăm người đóng giữ ở đó, thì có thể ngăn cản bọn họ.”

“Vấn đề là, sau khi chia binh xong, chúng ta làm thế nào để bắt Lưu Định Đường?”

Sở Hi Thanh quay đầu lại, dùng ánh mắt nghi ngờ để nhìn Giả Đại Lực: “Vẫn luôn nghe nói Thiết Ngưu - Giả Đại Lực dũng mãnh vô song, là một đại tướng của Thiết Kỳ Bang. Sở mỗ vẫn kính ngưỡng đã lâu, không ngờ các hạ lại là loại người hèn nhát như vậy, thật sự là làm cho Sở mỗ thất vọng.”

Giả Đại Lực chợt cảm thấy đầu óc nổ tung, một cơn lửa giận xông thẳng lên đỉnh đầu, để cho tóc của hắn suýt nữa thì dựng thẳng lên.

“Cũng được!” Giả Đại Lực cười gằn một tiếng: “Sóng vai chiến đấu thì sóng vai chiến đấu, lão tử sợ ngươi sao!”

Dù sao thì kẻ chết trước. . . tuyệt đối không phải là người có tu vị lục phẩm hạ như mình!

Hắn cũng muốn xem xem, rốt cuộc thì tên này sẽ chết như thế nào.

. . .

Cách Anh Ma Cốc tầm hai mươi lăm dặm, có một khe núi hẹp và dài.

Hai bên đều là vách núi cao ngàn trượng, nơi rộng rất có thể để hơn hai mươi người đi song song, nơi chật hẹp nhất thì chỉ có thể để cho năm sáu người đi qua.

Nơi này không phải là lối đi duy nhất để vào Anh Ma Cốc, nhưng lại gần như là con đường duy nhất để quận quân đi qua.

Nếu như đi con đường khác, thì phải đi vòng hơn một trăm dặm về phía bắc. Với tốc độ hành quân của binh lính quận này, thì phải mất thêm hai canh giờ.

Mà lúc này, có hai người đang đứng giữa khe núi kia.

Một người dáng vẻ khôi ngô cao to như núi, trên người mặc trọng giáp. Một người còn lại thì thon gầy, nhìn hơi ốm yếu bệnh tật.

Hai người này chính là Sở Hi Thanh và Thiết Ngưu - Giả Đại Lực.

Giả Đại Lực híp mắt, khoanh tay trước ngực: “Ta nói trước nhé, đây là chính ngươi muốn đến! Dù ngươi có chết thì ta cũng không quan tâm đâu, là do ngươi không biết tự lượng sức mình, đáng đời! Tuy nhiên, nếu như bây giờ ngươi nghĩ rõ ràng, muốn quay trở về thì vẫn còn kịp đấy.”

Thị lực của hắn đã có thể nhìn thấy một đám giáo sĩ áo đen đang đi ở bên ngoài cốc.

3500 giáp sĩ của quận quân Tây Sơn đã đến bên ngoài thung lũng.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì hơi nhướng mày, vẻ mặt kỳ dị: “Lời vừa rồi của Giả huynh tựa như là ngoài mạnh mẽ mà trong yếu đuối? Chẳng lẽ ngươi vẫn thấy sợ hãi?”

Sắc mặt Giả Đại Lực nhất thời tái mét, hắn chỉ hận không thể tát cho tên này một cái.

Ngươi mới là bên ngoài mạnh mẽ bên trong yếu đuối! Cả nhà ngươi mới là bên ngoài mạnh mẽ bên trong yếu đuối! Lão tử là không muốn cái mạng nhỏ của ngươi nằm lại tại nơi này!

“Nực cười! Giả mỗ xông xáo giang hồ hơn mười năm, còn chưa bao biết sợ hãi là cái gì.”

Giả Đại Lực cười lạnh lùng: “Không bằng chúng ta đánh cược, để xem lát nữa ai là kẻ rút lui trước, kẻ nào thua thì chính là ‘chó chết’!”

“Cũng được!” Khi Sở Hi Thanh nói chuyện thì hắn nhìn vào cột võ ý ở bên trong bảng nhân vật của mình.

---Có dùng 3143 điểm võ đạo để tăng Nhai Tí tàn ý của ngươi lên tầng thứ sáu hay không?

Mấy chữ Nhai Tí tàn ý ở bên trong cột võ ý của Sở Hi Thanh, rõ ràng là đang có mấy chữ tầng thứ bảy.

Tuy nhiên, hai tầng trong đó là tiểu Tóc Húi Cua tăng cường cho hắn.

Tiểu Tóc Húi Cua chính là cái tên mà Sở Hi Thanh đặt cho Linh sát Nhai Tí.

Bởi vậy, Nhai Tí tàn ý của hắn vẫn chỉ là tầng thứ năm.

Sở Hi Thanh dứt khoát lựa chọn ‘có’.

7362 điểm võ đạo ở bên trong hệ thống lập tức giảm xuống còn 4219 điểm.

Mấy chữ Nhai Tí tàn ý tầng thứ bảy kia, đã biến thành tầng thứ tám.

Thật ra thì tự tin rằng, với thực lực của mình bây giờ cũng có thể ứng phó rồi.

Hoàn cảnh trước mắt này, rất thích hợp với Nhai Tí đao ý của hắn.

Chương 380: Đao ý cực hạn

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh chưa bao giờ mạo hiểm. Trước khi chiến đấu, hắn muốn tăng thực lực của mình lên đến mức cao nhất có thể.

Kiếm Tàng Phong từng nói, Nhai Tí đao ý tầng tám, liền có thể một người một ngựa đánh một ngàn ở trên chiến trường.

Chiến trường ở đây chính là biên quân phía bắc, đối thủ của bọn họ là các loại sinh linh mạnh mẽ, vừa sinh ra đã có thực lực lục phẩm thất phẩm, thậm chí là tứ phẩm ngũ phẩm.

Đương nhiên, hắn bây giờ vẫn chưa tu luyện được Nhai Tí đao ý hoàn chỉnh, mà vẫn chỉ là “Tàn ý”. Nhưng đối thủ của hắn bây giờ, cũng chỉ là đám quận quân Tây Sơn có thực lực lót đáy trong đám binh mã của triều đình.

Sở Hi Thanh rất muốn thử một chút, thử xem đao ý tầng thứ tám của mình rốt cuộc là có uy lực như thế nào?

Sau đó, Sở Hi Thanh bắt đầu làm mới võ đạo bảo khố.

Hắn liên tục quét hơn hai mươi điểm võ đạo, nhưng vẫn không thể tìm thấy thứ gì có thể làm cho thực lực của hắn tăng lên.

Sở Hi Thanh mong đợi nhất chính là ‘thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 12 tuổi’, nhưng vẫn không thể quét ra.

Nếu như có tu vị thất phẩm, thậm chí là lục phẩm của Tần Mộc Ca ở trên người, thì hơn ba ngàn quận quân này chỉ là gà đất chó sành mà thôi. Sở Hi Thanh cho rằng khi đó một mình mình cũng có thể đánh tan đám người này rồi.

Mãi cho đến khi cái vật phẩm “Cực chiêu đao pháp: Bát Phong Bất Động” này xuất hiện ở trước mặt hắn một lần nữa, thì thần sắc của hắn hơi cứng lại.

Sở Hi Thanh hơi suy ngẫm giây lát, vẫn lựa chọn dùng chín trăm điểm võ đạo để đổi lấy.

Sở Hi Thanh không muốn dùng điểm võ đạo vào các phương diện ngoài thiên phú huyết mạch. Tuy nhiên, khi đối mặt với tình huống như này, đúng là phải có ngoại lệ.

Bát Phong Bất Động là một thức cực chiêu có thể đánh quần chiến.

Sở Hi Thanh không muốn bất cẩn, lúc này có thêm một phần sức chiến đấu cũng tốt, thêm một lá bài cũng hay.

Lúc này, một lượng lớn tin tức lập tức tràn vào trong đầu óc của Sở Hi Thanh.

Đó là một đám trí nhớ có liên quan đến việc dùng đao, có hình ảnh, có chân ý, cũng có cả hàm nghĩa. . .

Sở Hi Thanh có cảm giác giống như đây vốn là trí nhớ thuộc về mình.

Cho đến ngày hôm nay mới nhớ ra.

Cơ bắp của hắn cũng sinh ra một loại bản năng như đã được tập luyện nhiều lần. Một thức cực chiêu này giống như đã được hắn tập luyện trăm lần ngàn lần, có thể nói là cực kỳ quen thuộc.

Cùng lúc đó, trong đầu Sở Hi Thanh cũng xuất hiện một đoạn tin tức khác.

---Có dùng 350 điểm võ đạo để hòa Cực Chiêu - Bát Phong Bất Động vào trong Truy Phong đao pháp hay không?

Tất nhiên là Sở Hi Thanh chọn có.

Lần này không tốn bao nhiêu điểm võ đạo, mà đem cực chiêu hòa vào trong Truy Phong đao pháp, chính là phương pháp gia tăng uy lực lớn nhất.

Cũng đúng lúc này, hắn đã nhìn thấy một đám giáp sĩ áo đen tràn vào trong khe núi bên đối diện.

. . .

Thống soái của quận quân Tây Sơn tên là Diêm Quá, quan đến Chỉ huy sứ quận quân Tây Sơn, hàm Chiêu Vũ đô úy Chính lục phẩm.

Vị này cất bước đi đầu tại tất cả quận quân.

Khi hắn đi vào khe núi thì nhìn thấy hai bóng người đơn độc ở phía trước, còn có một thiếu nữ phong thái yểu điệu đang đứng ở cửa khe núi đối diện, vẻ mặt của hắn không khỏi sững sờ.

“Lão Vân, bọn họ muốn làm cái trò gì vậy?”

Hắn hỏi chính là phí tướng của mình, Chấn Uy đô úy tòng lục phẩm Vân Khai Dương.

Người này cũng đang nhíu chặt lông mày.

Phản ứng đầu tiên của Vân Khai Dương là có mai phục trên khe núi này, trong lòng cũng hơi thấp thỏm.

Nhưng ngay sau đó hắn đã yên tâm hơn, hắn và Diêm Quá đều xuất thân từ biên quân, dụng binh cẩn thận, sẽ không xuất hiện so sót lớn như vậy.

Lúc này, mấy thám mã của bọn họ đang ở trên hai vách núi.

Lúc trước, Diêm Quá còn chưa yên tâm, nên đã dùng hai con Nham ưng dị chủng mà hắn nuôi dưỡng ra, để dò xét tình hình ở hai ngọn núi.

Nếu như Thiết Kỳ Bang có mai phục, thì tuyệt đối không thể giấu được tai mắt của bọn họ.

“Không rõ lắm, nhưng mà hỏi một chút là biết ngay thôi.”

Vân Khai Dương cất tiếng cười, lại cao giọng hô lên: “Giả đại đường chủ, các hạ cản ở đây là muốn làm gì? Là muốn ngăn cản quận binh chúng ta thảo phạt trộm cướp, giết quan tạo phản sao?”

Giả Đại Lực cười gằn không thôi.

Đám quan lại và binh lính này, động một cái là muốn chụp mũ tạo phản lên đầu của người khác.

Hai tay hắn ôm trọng kiếm, sắc mặt lạnh lùng: “Nói nhảm ít thôi! Cũng đừng dùng quan phủ để ép người. Thái tổ Đại Ninh có quy củ, muốn điều động 200 người trở lên của quận binh địa phương, thì phải có quân lệnh và hổ phù của Binh bộ, các ngươi mà là quan binh sao? Hôm nay lão tử liền cản ở đây, các ngươi muốn đi cứu Anh Ma Cốc, vậy thì phải vượt qua thi thể của hai người chúng ta.”

Lúc Giả Đại Lực nói chuyện, còn cố tình liếc nhìn Sở Hi Thanh một cái.

Lòng thầm nói, nếu như tình hình không ổn, hắn nhất định phải tùy cơ ứng biến, không thể đần độn bỏ mệnh tại nơi này được.

Cần về phần tên này, thì hắn cũng không quan tâm lắm.

Chương 381: Đao ý cực hạn (2)

Vân Khai Dương nghe vậy thì cười to: “Giả đại đường chủ thật can đảm!”

Đồng thời, hắn lui về sau rồi phất phất tay, ra hiệu cho cung tiễn thủ ở phía sau chuẩn bị.

“Người khác nói ngươi can đảm gan dạ, ngươi lại thật sự coi mình là hào dũng vô song à? Ngươi muốn lấy một đánh một ngàn, vậy thì Vân mỗ sẽ chiều ngươi.”

Hắn và Diêm Quá ở bên cạnh nhìn nhau một chút, trong lòng đều có cảm giác cực kỳ hoang đường.

Tên Giả Đại Lực này sẽ không ngu đến mức lấy sức một người để đối kháng với 3500 quận quân bọn họ đấy chứ?

Không! Không phải là một người, còn có một thiếu niên có tu vị bát phẩm hạ kia nữa.

Đây hình như là Sở Hi Thanh, kẻ xếp thứ 60 trên Đông Châu – Thanh Vân Bảng?

Còn về phần cô bé đứng ở lối vào khe núi kia, Diêm Quá chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi không thèm để ý.

Một thuật sư bát phẩm thì có năng lực gì?

Khi hai người họ nói chuyện, Sở Hi Thanh liền rút trường đao màu đen ở phía sau ra, nắm bên tay trái, chuyển thành hai tay hai đao.

Đó là một thanh Ma văn đao bát phẩm mà Sở Hi Thanh lấy được từ Anh Ma Cốc, hắn cầm tổng cộng tám thanh, tất cả đều được đeo ở phía sau lưng. Tuy chưa đao này chưa được huyết luyện, uy lực không đủ, nhưng cũng đủ để làm đồ dự bị.

Sở Hi Thanh nhìn về phía bảng nhân vật của mình, lại nhìn hai chữ Nhai Tí bên trong thanh trạng thái.

---Nhai Tí đao ý của ngươi đã tăng lên đến trình độ siêu đẳng!

Còn có Thần Chi Thương.

---Ngươi gặp phải kẻ địch mạnh mẽ, kích phát trạng thái Thần Chi Thương, khiến chân nguyên, sức mạnh, tốc độ, linh hoạt, lực bộc phát, lực kháng đả kích tăng gấp đôi dựa trên trụ cột vốn có. Cũng khiến tất cả võ ý tăng thêm một cấp. Cũng nắm giữ hiệu quả phá cương ở trình độ trung đẳng, hiệu quả phá pháp thuật ở trình độ cao đẳng, có thể quấy rầy và phá diệt tất cả lực lượng pháp thuật trên thế gian!

Khóe môi Sở Hi Thanh hơi cong lên.

Hắn hoành đao trước ngực, nội tâm tràn đầy tự tin: “Giả huynh, ngươi lên đi! Đối phương nhất định sẽ dùng cung nỏ để tiêu hao thể lực chúng ta trước, trận cung nỏ này liền giao cho ngươi.”

Giả Đại Lực nghe vậy thì sững sờ, hắn nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt khó hiểu: “Tại sao lại là ta lên?”

Hắn thấy Sở Hi Thanh khí thế hùng hổ, còn tưởng rằng tên này muốn xông lên trước, trực tiếp giết vào trong đại quân nữa cơ.

“Không phải Giả huynh ngươi, chẳng lẽ lại là ta?” Sở Hi Thanh cũng nhìn Giả Đại Lực với ánh mắt kỳ quái: “Giả huynh, lẽ nào ngươi cho rằng tu vị của ta bây giờ có thể chống đỡ được mấy trăm mũi tên và cung nỏ sao? Yên tâm đi, chỉ cần Giả huynh có thể chống đỡ một lát là được, chỉ năm mươi cái hô hấp thôi! Huynh muội chúng ta liền có thể phá địch!”

Giả Đại Lực nghe vậy liền cười gằn không thôi, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải kẻ vô sỉ như vậy.

Rõ ràng là tên này muốn đến đây sóng vai chiến đấu cơ mà.

Giả Đại Lực quay đầu nhìn lại, nhìn về phía thiếu nữ đang đứng ở lối vào khe núi phía sau một chút.

Đây chính là muội muội Sở Vân Vân của Sở Hi Thanh.

Thiếu nữ này cũng đến đây cùng bọn họ, nhưng vẫn đứng ở lối vào khe núi chứ không đi vào trong.

Tuy rằng cô bé này là thuật sư bát phẩm, thực lực cũng rất tốt. Hỏa Diễm Thần Chỉ lúc nãy đã có uy lực của thất phẩm, thiêu chết một vị võ tu lục phẩm đang bị trọng thương.

Giả Đại Lực lại sinh lòng ngờ vực, lòng thầm nói hai tên này có được không thế?

Nói cái gì mà huynh muội chúng ta liền có thể phá địch?

Với thực lực của hai người này, mà có thể phá được 3500 binh lính?

Mặc dù kỷ luật của quận quân không tốt, tốt mã dẻ cùi mà thôi, nhưng dù sao cũng là quan quân của triều đình, đủ để đối kháng với tám trăm tinh nhuệ của Tuyển Phong Đường.

Hơn nữa, Sở Vân Vân cũng đứng quá xa rồi, khoảng cách phải có một dặm.

Nhưng khoảng cách thi triển pháp thuật của thuật sư bát phẩm chỉ có một trăm trượng là nhiều nhất, đây còn phải là người có thiên phú dị bẩm, tu hành pháp thuật mạnh mẽ mới làm được.

Tuy nhiên, khoảng cách này đúng là thuận tiện cho việc chạy trốn.

Hắn nhìn Sở Hi Thanh một chút, sau đó vẫn tiến lên hai bước.

Cũng không phải là Giả Đại Lực tin tưởng lời nói của Sở Hi Thanh, mà là hắn đang nhìn tình hình.

Có thể đánh thì đánh, không thể đánh liền chạy. Dù sao thì hắn vẫn gánh nổi một hai trận mưa tên.

Cũng vào thời điểm này, Chiêu Vũ đô úy Diêm Quá ở phía đối diện hiện lên vẻ lăng lệ.

“Giết!”

Hắn và Vân Khai Dương đều lăng không bay ngược về sau, nhường cho cung tiễn thủ ở sau lưng tiến lên.

Khoảnh khắc này, hơn năm trăm mũi tên được bắn ra.

Do độ rộng của khe núi này, nên chỉ có bốn mươi cái trọng nỏ có thể bẳng thẳng về phía Giả Đại Lực.

Những cái còn lại đều phải dùng phương pháp bắn cao, bọn họ bắn lên không, bao trùm khoách cách một dặm phía trước. Những trận mưa tên này được thuật sư hỗ trợ, nên uy thế rất kinh người.

Chương 382: Đao ý cực hạn (3)

Giả Đại Lực không để ý chút nào, đột nhiên vung kiếm lên chém.

Tốc độ xuất kiếm của hắn không nhanh, nhưng lại ngậm lấy một luồng lực hút và đẩy mạnh mẽ, chỉ vẻn vẹn một gạt một chém, liền có thể ngăn hơn nửa mũi tên. Hắn cũng lù lù bất động dưới màn mưa tên đen xì này.

Vào lúc này, Sở Hi Thanh ở phía sau cũng ra tay, hắn cầm hai thanh đao, toàn thân có cuồng phong và sấm sét vờn quanh.

Hai cây trường đao cũng là thế như thuấn ảnh, Sở Hi Thanh hoặc là đẩy hoặc là gạt, hoặc chém hoặc đánh, hỗ trợ Giả Đại Lực chặn những con cá lọt lưới.

Trong khoảnh khắc, vô số tia lửa lóng lánh xuất hiện, những tiếng ‘leng keng leng keng’ vang lên không ngớt.

Chỉ trong vòng một cái hô hấp, hai tay của Sở Hi Thanh đã chém không dưới ba mươi lần. Màn đao dày đặc này không chỉ phong tỏa phía trước của hai người như gió thổi không lọt, mà còn phản xạ những mũi tên này, vật quy nguyên chủ!

Bên trong trận tên kia phát ra từng tiếng kêu rên, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, đã có hơn ba mươi người bị mũi tên bắn ngược trở về mà bị thương hoặc là chết tại chỗ.

Mũi tên mà Sở Hi Thanh phản xạ lại, không chỉ phản xạ một trăm phần trăm sức mạnh của bọn họ, mà còn có thể ẩn chưa thêm đao kình của hắn.

Mà trong khe núi chật hẻm này, những cung tiễn thủ có tu vị cửu phẩm kia, vừa không có sức chống đỡ, lại không có chỗ để né tránh, tất cả đều bị chết ngay tại chỗ.

“Hả?”

Giả Đại Lực lấy làm kinh hãi, nhìn đám mưa tên bị Sở Hi Thanh phản xạ trở về kia.

Hắn thầm nghĩ đao pháp của người này cũng có vẻ rất khá.

Không chỉ đao rất nhanh, mà kỹ xảo dùng đao cũng rất mạnh, không hổ danh là thiên kiêu xếp thứ 60 trên Thanh Vân Bảng!

Chỉ trong một chốc lát này, đã có hơn năm mươi cung tiễn thủ của đối phương bị ngã xuống bởi mũi tên của mình bắn ra.

Tuy nhiên, Giả Đại Lực vẫn không coi trọng. Quận quân có hơn ba ngàn người, thay phiên nhau bắn thì cũng có thể bắn mấy trăm lượt.

Sở Hi Thanh múa đao nhanh như vậy, không đến nửa khắc thời gian là sẽ không nhấc nổi tay.

Nhưng điều khiến Giả Đại Lực kỳ quái chính là, cơn lốc ở quanh người tên này càng ngày càng mạnh mẽ hơn. Khiến cho những mũi tên kia đều không thể rơi xuống đất, tất cả đều xoay vòng vòng ở trên không trung.

Đây là . . . Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ?

Không đúng! Còn có cả pháp thuật của thiếu nữ ở phía sau.

Lúc này, Sở Vân Vân đã triệu hoán ra con Toan Nghê cực lớn kia, bảo hộ ở bên người nàng.

Còn làm cho trong cơn lốc của Sở Hi Thanh có những ngọn lửa cháy hừng hực, lửa và gió tăng uy thế cho nhau, làm cho cơn lốc kia gia tăng mấy lần trong một thời gian ngắn ngủi, mà lại còn có rất nhiều sấm chớp đang tràn ngập ở bên trong.

Vấn đề là Sở Hi Thanh cũng không sử dụng đao gió mà mâu lôi để tấn công đối phương.

Hai tên đô úy là Diêm Quá và Vân Khai Dương ở bên đối diện lại rất thản nhiên.

Bọn họ đang đứng trên một vách đá bằng phẳng, trong mắt hàm chứa ý lạnh, nhìn từ trên cao xuống bên dưới.

Trong mắt bọn họ, hành vi một mình chống đỡ mưa tên của Giả Đại Lực là quá nguy xuẩn.

Tuy nhiên, đao pháp và thiên phú mà thiếu niên kia đang biểu hiện, cũng khiến cho bọn họ rất kiêng kị.

Người này không thẹn với danh xưng thiên kiêu! Chỉ cần kẻ này không chết non, tương lai nhất định sẽ tiến vào Địa Bảng.

Nhưng Sở Hi Thanh càng xuất sắc, thì sát ý trong lòng bọn họ càng nhiều hơn.

Giả Đại Lực chống đỡ mưa tên này đầy đủ năm mươi cái hô hấp.

Ngay khi trong lòng Giả Đại Lực bắt đầu thấy chột dạ, chuẩn bị tính toán đường rút lui, và vẻ châm biếm trong mắt của hai tên đô úy càng đậm hơn. Thì Sở Hi Thanh chọt cúi đầu, nhìn một đống mũi tên ở chung quanh mình.

Hắn tính toán qua, số lượng mũi tên ở quanh đây phải có 19.000 mũi tên là ít.

Cũng đã đủ rồi.

Ngày xưa có Gia Cát Lượng dùng thuyền cỏ mượn tên, hôm nay có Sở mỗ hắn cũng dùng Giả Đại Lực mượn tên.

Khóe môi Sở Hi Thanh hơi cong lên: “Chắc là đủ rồi, mời Giả huynh lùi về phía sau! Tiếp đó ngươi chỉ cần để ý đến hai tên lục phẩm kia là được. Còn lại đám thất phẩm trở xuống thì giao cho huynh muội chúng ta đối phó.”

Vẻ mặt Giả Đại Lực tràn đầy ngạc nhiên và nghi ngờ, hắn nhìn Sở Hi Thanh một chút, sau đó lùi lại hai bước.

Giả Đại Lực không quá tin tưởng tên này, nhưng cũng không có ý định hoàn toàn mặc kệ tên này.

Sở Hi Thanh lấy song đao chống đỡ mưa tên, sau đó ánh mắt hắn lăng lệ, con ngươi chuyển sang màu tím, mái tóc dài cũng thoát khỏi dây buộc tóc, không gió tự bay!

“Nã Phong Ngự Điện, lên cho ta!”

Chân phải hắn đạp mạnh xuống đất, sức mạnh gia tăng của Thần Lực Đan khiến cho những mũi tên ở phạm vị ba trượng trên mặt đất đều dồn dập bay lên, lao về phía không trung.

Chúng nó lại bị cơn lốc kia cuốn sạch, trực tiếp vượt lên cao hơn hai mươi trượng, sau đó từng mũi từng mũi tên bị lửa bên trong đó thiêu đốt, lại có dòng điện quấn quanh, lại kết hợp với một đạo đao gió, bắt đầu rơi xuống từ trên không trung.

Chương 383: Đao ý cực hạn (4)

Uy lực của những mũi tên này chắc chắn không thể so sánh với những mũi tên được bắn ra từ trọng nỗ. Nhưng lại mạnh hơn những mũi tên của đám cung tiễn thủ kia nhiều.

Chúng nó kết hợp với đao gió, lại có dòng điện quấn quanh, thậm chí có năng lực phá giáp phá cương ở một trình độ nhất định.

Càng trí mạng hơn là, sau khi những mũi tên này rơi xuống, ngọn lửa kia thường cháy hừng hực không tắt. Mặc kệ đám cung tiễn thủ có dập như thế nào thì cũng không tắt, trái lại còn càng cháy càng to.

Mà lúc này, phía mặt đông của khe nói, lại có một cơn gió lạnh lẽo thấu xương thổi qua.

Sở Hi Thanh cảm nhận được sức gió này, hắn hơi ngẩn ra, sau đó lại cười ha ha: “Trời cũng giúp ta!”

Thật ra thì điều này cũng nằm trong kế hoạch của hắn, thời tiết cuối tháng mười hai rồi, chiều gió hoặc là hướng tây hoặc là hướng bắc.

Sở Hi Thanh chỉ là không có bản lĩnh xem thiên tượng, cho nên không biết khi nào mới có gió đến.

Tuy nhiên, việc này cũng không đáng kể, có thì là dệt hoa trên gấm, khiến cho uy lực của mũi tên tăng mạnh, nếu như không có thì vẫn có thể phá địch.

Khi những mũi tên kia liên tục trút xuống, đám cung tiễn thủ ở đối diện liên tục ngã xuống giống như lúa mạch bị gặt hái.

Đám cung tiễn thủ kia chỉ mặc giáp nhẹ, căn bản là không có sức chống cự khi đối mặt với mưa tên này. Bọn họ dùng đao kiếm để chống đỡ, thường chỉ có thể ngăn cản năm sáu mũi tên, sau đó sẽ bị một mũi tên bắn trúng, rồi trong thời gian cực ngắn đã biến thành nhím, sau đó toàn thân đều bốc cháy hừng hực như một bó đuốc.

Những ngọn lửa này lại lan tràn rất nhanh, dưới sự trợ giúp của ngọn gió tây kia, nó nhanh chóng lan ra phía đông, mà sương khói bắt đầu nổi lên.

Gió trợ giúp cho lửa, tất cả những người bị dính một chút lửa thôi, đều sẽ bị ngọn lửa này thiêu đốt ra khắp thân thể.

Điều này khiến cho mấy trăm tên cung tiễn thủ đều kinh hãi.

Trên khe núi chật hẹp này, bọn họ muốn tránh cũng tránh không được, hoặc là bị mưa tên bắn thành cái sàng, hoặc là bị thiêu đốt thành tro bụi.

Mà lúc này, Sở Hi Thanh lại nhanh chân đi về phía bọn họ, hắn còn mang theo cơn lốc càng ngày càng mạnh kia, những mũi tên rơi xuống cũng càng ngày càng trí mạng, càng ngày càng mạnh mẽ hơn!

Giả Đại Lực ở phía sau thì lại ngây người ra, hai mắt nhìn đăm đăm.

Hắn thầm nói, cái tên này thật sự là không nói láo.

Xem tình hình bây giờ, hai huynh muội này có thể phá tên trận của đối phương thật!

Sau đó, Giả Đại Lực vội vàng đạp chân xuống mặt đất, đem những mũi tên quanh đó bay lên, rồi dùng cương lực quấn quanh, ném những mũi tên này vào trong cơn lốc trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh.

Thật ra thì ở đây có hơn 19000 mũi tên, Sở Hi Thanh chỉ lợi dụng chưa đến một phần năm. Mỗi một bước của hắn, chỉ cuốn được hơn ba ngàn mũi tên bay lên, vẫn còn rất nhiều mũi tên đều đang rơi xuống giữa đường.

Lãng phí. . . lãng phí. . .

Sở Hi Thanh bước được năm mươi bước, thì có ít nhất 150 vị cung tiễn thủ chết dưới cơn mưa tên.

Chấn Uy đô úy Vân Khai Dương đã phản ứng lại, sắc mặt đen xì: “Thuật sư đâu? Thuật sư chết ở đâu rồi? Mau dừng cơn gió này lại cho ta!”

Diêm Quá ở đối diện hắn thì lại thầm nghĩ, mười mấy vị thuật sư bát phẩm ở trong quân của mình nào có năng lực này chứ?

Khoảng cách thi triển pháp thuật của thuật sư bát phẩm, cao nhất là năm mươi trượng. Huống hồ, mưa tên dày đặc như vậy, nào có không gian để bọn họ thi triển?

Diêm Quá lắc đầu: “Tất cả cung tiễn thủ lùi về phía sau, giáp sĩ tiến lên! Không cần dừng gió, mau dập lửa cho ta!”

Tuy rằng hắn và Vân Khai Dương cũng cắt xén một ít tiền, nhưng vẫn bỏ chút công sức để thao luyện binh lính.

Theo một tiếng ‘oanh’ vang lên, những giáp sĩ ở giữa trận đều dựa vào hai bên vách núi, để cho đám cung tiễn thủ phía trước có một con đường rút lui về phía sau.

Cùng lúc đó, bọn họ giơ trọng thuẫn ở trong tay lên, tựa như từng mảnh từng mảnh vảy giáp bao trùm trên không trung.

Hơn một nghìn tên giáp sĩ này, nhìn qua liền giống như một con rồng dài bằng sắt thép đang phun trào bên trong khe núi.

Những mưa tên kia đánh lên trên trọng thuẫn, phát ra những tiếng vang ‘thùng thùng’ dày đặc, nhưng không thể lay động được chúng.

Tuy rằng những mũi tên lửa này đang thiêu đốt, nhưng lại không thể nào đốt sắt thép. Ngoài ra, rất nhiều thuật sư bát phẩm ở trong trận cũng đang cố gắng dập lửa.

Đứng đầu con rồng sắt thép kia là mười lăm vị trọng thuẫn thủ.

Bọn họ như một vách tường sắt, ngăn chặn tất cả mọi thứ, lại chỉnh tề đẩy mạnh về phía trước.

Phía sau bọn họ là mười lăm vị trọng mâu thủ có tu vị cao đến bát phẩm, bọn họ ăn mặc giáp sắt rất dày, chỉ cái áo giáo này cũng đã có thể phòng ngự đám mưa tên dày đặc kia rồi.

Bọn họ bình tĩnh nhìn Sở Hi Thanh, trong mắt lộ ra ánh sáng lạnh lẽo, trọng mâu trong tay thì lại vững như bàn thạch.

Chỉ cần kẻ này dám đến gần, mười mấy thanh trọng mâu trong tay bọn họ sẽ đâm người này thành cái sàng.

Chương 384: Đao ý cực hạn (5)

Sở Hi Thanh lại không sợ chút nào, nhấc đao tiến lên, dáng người vẫn ung dung thoải mái.

Ngay khi song phương tiến cận ba mươi trượng, sau lưng Sở Hi Thanh bỗng nhiên hiện ra một con cự thú đầu rồng thân sài có thần thái dữ tợn.

Nó dài tầm năm trượng, đầu thì to bằng vại nước, lơ lửng giữa không trong. Hơn nữa, nó còn uy phong lẫm liệt, mặc kệ là sừng hay da lông, nanh vuốt hoặc lân phiến (vẩy), tất cả đều rất sống động.

Khoảnh khắc này, mấy trăm tên giáp sĩ đi đầu đều nhíu chặt lông mày, trong mắt hiện ra vẻ đau đớn.

Lúc này, bọn họ cảm giác như có một thanh đao đang chém thẳng vào nơi sâu trong tâm linh của bọn họ.

“Đao ý?” Hai tên đô úy lục phẩm đứng trên vách đá đều kinh ngạc, vẻ mặt chấn động không thôi.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt đều hiện lên vẻ hồi hộp ngơ ngác.

Tại sao đao ý của kẻ này lại mạnh mẽ như vậy?

Thậm chí còn có thể để cho hai người lục phẩm như bọn họ cảm thấy một luồng uy áp nặng trình trịch!

“Nhai Tí đao ý?” Diêm Quá lập tức nhớ lại những miêu tả bên trong Luận Võ Thần Cơ, gặp mạnh càng mạnh.

Kẻ địch càng nhiều thì đao ý của người này càng mạnh, nhiều nhất có thể làm cho môn đao ý này tăng lên hai đến ba cấp bậc.

Nhưng mà Diêm Quá vẫn không hiểu.

Bởi vì tình hình trước mắt đã vượt qua thường thức của hắn.

Diêm Quá cũng từng nhìn thấy một ít cao thủ trên Danh Hiệp Bảng tu luyện võ ý lên tầng thứ mười, nhưng cường độ võ ý của bọn họ chỉ mạnh hơn đao ý của Sở Hi Thanh lúc này một đường.

Cái tên này có đao ý tầng mười? Đùa gì thế?

Sở Vân Vân đứng ở lối vào khe núi cũng nheo mắt lại, trong mắt hiện lên vẻ rung động.

Dường như đao ý của tên này lại tiến bộ rồi?

Hắn còn thích hợp tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao hơn cả nàng tưởng tượng!

Thần sắc Sở Vân Vân hơi phức tạp, nàng lại nghĩ đến vị sư phụ chỉ điểm cho mình tu luyện Nhai Tí đao ý khi nàng gia nhập Vô Tướng Thần Tông.

Nếu như sư phụ có thể nhìn thấy tình cảnh này, không biết sẽ vui vẻ đến mức nào. . .

Sở Hi Thanh hai tay nhấc đao, chậm rãi bước đi bên trong khe núi.

“Quỳ xuống cho ta!”

Khoảnh khắc này, con cự thú Nhai Tí kia phát ra một tiếng rít gào chấn động trời xanh.

Hơn trăm tên giáp sĩ ở phía trước đã không thể chống đỡ nổi. Bọn họ là những kẻ đứng mũi chịu sào, bị đao ý trùng kích khiến cho miệng mũi chảy máu, trực tiếp quỳ trên mặt đất.

Sau khi đao ý bạo phát, Sở Hi Thanh cũng cảm thấy não của mình đang sưng lên.

Trong lòng hắn hiểu ra, đây là do sức mạnh nguyên thần của hắn không đủ.

Tuy rằng Nhai Tí đao ý của hắn rất mạnh, nhưng sức mạnh nguyên thần của hắn lại không đủ để chống đỡ, thậm chí còn không đủ để phát huy uy lực chân chính của Nhai Tí đao ý.

Theo lý thuyết, đao ý của hắn bây giờ là tầng thứ tám, cộng thêm địch ý và sát ý và Thần Chi Thương, đao ý của hắn có thể tăng lên đến tầng thứ mười một.

Nhưng mà bây giờ, hắn chỉ phát huy ra được uy lực của tầng thứ chín. Chỉ vì sức mạnh nguyên thần của hắn quá yếu, không chống đỡ nổi.

Vì vậy, sau trận chiến này, nhiệm vụ hàng đầu của hắn là gia tăng sức mạnh nguyên thần của mình lên.

Tuy nhiên, chuyện này không cản trở Sở Hi Thanh tiếp tục gặt hái sinh mệnh.

Lúc này, những nơi Sở Hi Thanh đi qua đều là máu tươi tung tóe. Đám giáp sĩ quỳ trên mặt đất đều không thể phản kháng, tất cả đều bị hắn một đao chặt đầu.

Từng vị từng vị giáp sĩ có tu vị bát phẩm cửu phẩm, lại bị hắn chém đầu tựa như những cái cọc gỗ.

Những giáp sĩ còn đứng thẳng ở phía trước Sở Hi Thanh thì vẻ mặt đã hoàn toàn là sợ hãi, bọn họ cầm thuẫn ở trong tay, từng bước từng bước lùi về phía sau.

Tấm thuẫn và giáp sắt ở trên người bọn họ, đều không thể bảo vệ bọn họ an toàn.

Chỉ cần người tiếp cận Sở Hi Thanh trong phạm vi năm mươi trượng, tất cả đều miệng mũi chảy máu, quỳ xuống mặt đất.

“Đồ con hoang!”

Đây là một tên giáp sĩ quỳ gối ở nơi không xa Sở Hi Thanh.

Hắn chính là một Tổng kỳ của quận binh, quan hàm chính bát phẩm, khi Sở Hi Thanh đến gần thì hắn dùng tất cả sức lực, một kiếm đâm thẳng về phía ngực Sở Hi Thanh.

Có điều, kiếm của hắn vừa mới đâm ra, đầu của hắn đã lăn trên mặt đất.

Đao của Sở Hi Thanh nhanh như chớp như điện, đã vượt qua cực hạn của mắt thường, vung tay lên là đã chặt đứt đầu của hắn.

Mà lúc này, mỗi một bước của Sở Hi Thanh, đều khiến cho đám giáp sĩ kia lùi lại phía sau một bước.

Chẳng biết từ lúc nào, bầu trời bắt đầu nổi mưa phùn, lại bị cơn lốc trên đầu Sở Hi Thanh quét sạch, sau đó tụ thành một ít bụi băng rơi xuống, tăng thêm vài phần uy thế cho hắn.

Giả Đại Lực đi theo sau Sở Hi Thanh ở khoảng cách ba bước, hắn không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Thiếu niên trước mắt hắn này, tựa như có thể lấy một địch ngàn thật! Lại còn không cần hắn nữa.

Chương 385: Đao ý cực hạn (6)

Vân Khai Dương ở trên vách đá cũng nhíu chặt lông mày.

Lúc này, khí thế của một đội quân mấy ngàn người, lại không bằng một mình Sở Hi Thanh!

Lúc này, Vân Khai Dương chỉ có một ý nghĩ, vị thiên kiêu xếp hạng 60 trên Thanh Vân Bảng này, quả thực là danh bất hư truyền.

Đổng Lâm Sơn vẫn còn đánh giá thấp tên này.

“Không thể tiếp tục như vậy, đao ý của người này quá mạnh. Nhân số không hề có tác dụng gì đối với hắn. Binh sĩ tu luyện bí pháp Hoàng Đạo trong quận quân quá ít, không đủ để chống lại hắn.”

Diêm Quá híp mắt lại: ‘Chỉ có thể để cao thủ xông lên! Tất cả thất phẩm ở trong quân, đều sóng vai tiến lên cho ta!”

Quận quân Tây Sơn có tổng cộng bốn vị Thiên hộ, tám vị phó thiên hộ, tất cả đều là cao thủ thất phẩm.

Tuy nhiên, hôm nay xuất phát khá vội vàng, nên chí có bảy vị đến.

Đám người còn lại hoặc là về quê ăn tết, hoặc là đang chơi đùa ở trong thanh lâu bên trong thành.

Sau khi bảy người này nghe thấy mệnh lệnh, tất cả đều cau mày. Bọn họ không dám cãi lệnh, tất cả đều lăng không mà đến, xông lên trước toàn quân.

Lúc này, Diêm Quá cũng đè đao bên hông: “Lão Vân!”

Vân Khai Dương cũng là vẻ mặt lẫm liệt, gật đầu một cái.

Uy thế của Sở Hi Thanh quá đáng sợ, khiến cho hai người bọn họ không có bao nhiêu lòng tin với đám thất phẩm bên dưới.

Tuy rằng đám Thiên hộ thất phẩm bên trong quận quân này đều có sức chiến đấu thất phẩm.

Nhưng một nửa trong đó đều cạp váy Thẩm gia, một nửa còn lại cũng bị rượu thịt và sắc đẹp làm cho thân thể yếu đuối, thực lực không còn bao nhiêu.

Nếu như bảy vị Thiên hộ này còn không bắt được Sở Hi Thanh, vậy thì chỉ có thể dựa vào hai người bọn họ.

Vấn đề là phía sau Sở Hi Thanh còn có một Giả Đại Lực.

Sức chiến đấu của kẻ này cực cao, gần như có thể sánh vai với lục phẩm thượng. Hai người bọn họ liên thủ cũng chỉ có thể đánh ngang tay với Giả Đại Lực.

Hiện giờ, Vân Khai Dương chỉ hy vọng bảy người này liên thủ, có thể làm cho Sở Hi Thanh lộ sơ hở.

Chỉ cần có một sơ hở nhỏ nhoi, bọn họ có niềm tin kiềm chế được Giả Đại Lực, rồi giết chết thằng nhãi ranh này.

Khi hai vị đô úy thất phẩm này đang tập trung tinh thần, thì Giả Đại Lực cũng nhấc trọng kiếm lên, nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Sở Hi Thanh.

Hắn đang nghĩ, cái tên này có thể chống đỡ được sao?

Hai mắt Giả Đại Lực lóe sáng.

Chỉ cần Sở Hi Thanh có thể chống đỡ mấy tên thất phẩm này. . .

Không! Chỉ cần Sở Hi Thanh có thể chống đỡ được một thời gian ngắn, hắn nhất định có thể giết cho đám người này phải lùi khỏi khe núi này!

Sở Hi Thanh thì lại híp mắt lại.

Trong khoảnh khắc này, hắn tiến vào một trạng thái kỳ lạ, nỗi lòng bằng phẳng như mặt nước trong giếng cổ, chiếu rọi thế giới xung quanh, cũng cảm nhận được tất cả biến hóa nhỏ nhất trong phạm vi mười trượng chung quanh, thậm chí còn cảm nhận được cả cây cỏ ở xung quanh đây lay động.

Tâm không sóng lớn như giếng cổ, yên lặng nhìn sự tồn tại của vạn vật!

Lúc này, trong màn hình huỳnh quang hư ảo được Sở Hi Thanh thu nhỏ lại, thiên phú Thái Thượng Thông Thần (nhất giai) của hắn, bỗng nhiên biến thành hai chữ (nhị giai).

Sở Hi Thanh lại không chú ý, trong mắt của hắn chỉ có bảy tên thất phẩm đang xông lên kia.

Người xông lên đầu tiên là một đại hán cầm trường mâu.

Hắn lao đến năm trượng phía trước Sở Hi Thanh, sau đó lăng không nhảy lên một cái, rồi từ trên trời lao xuống tựa như thiên binh thiên tướng, trường mâu trong tay lại rơi xuống tựa như trời phạt.

Mặt Sở Hi Thanh không đổi sắc, mãi cho đến khi trường mâu của người này xuất hiện ở ba thước trước người hắn, thì hắn mới nghiêng người né tránh.

Thanh trường mâu kia sượt qua người của hắn, thương kình sắc bén khiến cho tay trái của Sở Hi Thanh hiện lên một vết máu chói mắt.

Lúc này, đao trên tay phải của Sở Hi Thanh lại di động nhanh như ảo như mộng.

Cực chiêu – Phong Chi Ngân!

Theo một mảnh ánh đao màu trắng bạc xuất hiện, đầu của người này trực tiếp bay lên trên không trung.

Hai mắt hắn trợn trừng, chết không nhắm mắt!

Đao của Sở Hi Thanh lại còn nhanh hơn lúc trước đến ba bốn phần!

Thế mà người này vẫn còn ẩn giấu thực lực!

Sở Hi Thanh lại cười khinh thường, trong lòng thầm mắng một tiếng ‘ngu xuẩn’.

Vũ khí của người này chính là trường mâu!

Cái gọi là dài một tấc thì mạnh một tấc, trường mâu lại là binh khí nặng.

Khi bị đám người kia vây công, thì kẻ này là kẻ địch nguy hiểm nhất.

Bởi vậy, Sở Hi Thanh tình nguyện cánh tay của mình bị thương, cũng muốn diệt trừ người này trước.

Tuy nhiên, sau khi bị thương thì trạng thái Táng Thiên Chi Vũ cũng xuất hiện.

---Ngươi bị thương nhẹ, kích phát trạng thái Táng Thiên Chi Vũ, tố chất thân thể tăng cương bảy phần mười, cũng nắm giữ lực lượng phá pháp thuật ở cường độ trung đẳng!

---Ngươi càng bị thương thì càng mạnh mẽ!

Chương 386: Đao ý cực hạn (7)

Sở Hi Thanh khẽ lắc đầu, tuy rằng thực lực tăng lên là chuyện tốt, nhưng tiền đề là phải bị thương, đúng là làm người ta đau đầu.

Lúc này, tiểu Tóc Húi Cua cũng chui ra từ cơ thể của hắn, nó ẩn nấp ở bên trong vạt áo của Sở Hi Thanh, liếc mắt nhìn ra bên ngoài, còn bất mãn mà kêu lên một tiếng.

Chủ nhân của nó lại cố ý bị thương.

Vừa rồi, nó chuẩn bị hóa thành cương giáp, trợ giúp Sở Hi Thanh chống đỡ một mâu kia!

Hơn nữa, từ khi bắt đầu chiến đấu đến giờ, Sở Hi Thanh chỉ sự dụng Nhai Tí đao ý của cả hai, chứ không hề dùng đến nó, điều này khiến cho tiểu Tóc Húi Cua rất là bất mãn.

Cùng lúc đó, sáu người còn lại cũng đã đi đến trước người Sở Hi Thanh.

Bọn họ đều nhận được một bài học từ cái chết của đồng liêu, tất cả đều nhất trí hành động, cùng tiến cùng lùi.

Sáu thanh binh khí của bọn họ đồng thời xuất hiện ở trước mặt Sở Hi Thanh.

Nếu như là trước kia, Sở Hi Thanh cũng chỉ có thể lùi lại.

Hắn nhất định phải dụ dỗ đối phương truy kích, để cho bọn họ tách khỏi nhau, rồi dùng không gian và khoảng cách để đổi lấy cơ hội ra tay.

Nhưng bây giờ thì. . .

Cực chiêu – Bát Phong Bất Động!

Song đao của Sở Hi Thanh vung lên, đao trấn bát phương.

Một thức cực chiêu này được xưng là, chỉ cần kẻ địch không quá tám người, liền có thể bất động như núi.

Thật ra thì đây là một môn đao pháp có kỹ xảo mượn lực đả lực, mượn lực hóa lực cao thâm.

Lấy sức của một người, đánh lại nhiều người, lại có thể kết hợp với Nhai Tí đao ý của hắn.

Binh khí của bảy người va chạm với nhau, nhất thời nhấc lên một mảnh ánh sáng trắng, những tiếng leng keng vang lên liên tục, đồng thời còn có một lượng lớn tia lửa.

Nơi đó bị đao cương bao phủ, vách đá bốn phía đã xuất hiện vô số những vết cắt nhỏ bé.

Sau tên Thiên hộ đều hiện lên vẻ âm lãnh, nội tâm lại cực kỳ uất ức.

Đao của Sở Hi Thanh quá nhanh, nhanh hơn bất cứ ai trong số họ.

Nhưng nếu chỉ có nhanh, thì vẫn không thể nào chống lại sáu người bọn họ liên thủ.

Mỗi một đao của tên này đều có thể chuyển dời sức lực của một người khác lên những người còn lại.

Chẳng khác gì bọn họ đang phải đối mặt với sức mạnh của hai người, khi nhiều nhất thì còn phải đối mặt với sức mạnh của ba người trên một đao.

Điều này khiến cho sáu người không ngừng lảo đảo lùi về sau, bị đao của Sở Hi Thanh đánh cho bay ngược ra mấy trượng, cũng không thể nào vây công cả trước lẫn sau được.

Mà lúc này, còn có vô số mưa tên mang theo ngọn lửa rơi xuống từ trên không trung.

Đó là thiếu nữ ở lối vào khe núi, nàng đang thao túng những mũi tên này từ xa.

Bởi vậy, nhìn qua thì như sáu người bọn họ liên thủ, nhưng thật ra thì người ra tay với Sở Hi Thanh trong cùng một lúc, tuyệt đối không vượt quá hai người!

Lúc này, điều duy nhất khiến cho sáu tên Thiên hộ vui mừng chính là, Sở Hi Thanh không có một thanh đao tốt.

Thanh Kinh Lôi Đao thất phẩm hạ kia của hắn còn có thể miễn cưỡng chống đỡ được tần suất chém giết cường độ cao này, nhưng thanh Ma văn đao bên tay trái của Sở Hi Thanh thì lại chỉ chống đỡ được ba mươi hiệp là cùng, thân đao sẽ phải nứt toác, nhất định phải đổi đao!

Mà theo thời gian trôi qua, sắc mặt của Diêm Quá và Vân Khai Dương đã càng ngày càng âm trầm.

Khóe môi Giả Đại Lực lại cong lên, ánh mắt càng ngày càng sáng rực.

Ba người bọn họ đều nhìn ra, mặc dù Sở Hi Thanh vẫn đang nằm ở thế hạ phong, nhưng thế tiến công của sáu người kia đang bị hắn dẫn dắt, từ từ tách rời!

Trình độ văn chương của Đổng Lâm Sơn cực cao, không cố tình khoe khoang khoác lác.

Người này. . .công nhận là hắn có thể lấy một địch ngàn!

Tuy nhiên, đó là tương lai chứ không phải hiện tại!

“Đáng chết!”

Diêm Quá đã không thể đứng nhìn nữa, hắn nhảy từ trên vách đá cao hai mươi trượng xuống, trực tiếp bay về phía Sở Hi Thanh.

“Lão Vân!”

Chấn Uy đô úy Vân Khai Dương cũng phản ứng, hắn biết nếu tiếp tục như vậy, chỉ sợ mấy tên Thiên hộ bên dưới sẽ ngã trong tay Sở Hi Thanh.

Giả Đại Lực lại cười ha ha: “Các ngươi muốn cứu người? Vọng tưởng!”

Sở Hi Thanh đã chặn đứng tất cả quận quân, thậm chí còn giết một tên thất phẩm rồi. Giả Đại Lực hắn lại không ngăn cản nổi hai tên lục phẩm hạ hay sao?

Cả người hắn bỗng nhiên bay nhào lên, tựa như một con gấu xông thẳng về phía Diêm Quá.

Theo một tiếng nổ ầm ầm, bóng người của Diêm Quá bị hắn đẩy lùi về đến tận mười trượng.

Giả Đại Lực thì lại không lùi một bước, trái lại còn tiến lên, một kiếm khóa lại trường kích của Vân Khai Dương. Binh khí của hai người mang theo lực trùng kích to lớn, làm cho cương lực vung tung tóe bên trong khe núi, đá vụn bay tán loạn.

“Giả mỗ chưa nói sao? Nếu các ngươi muốn đi qua, thì phải bước qua thi thể của ta. . .”

Ánh mắt Giả Đại Lực tràn đầy hưng phấn, khí thế dũng mãnh.

Cái khe núi chật hẹp này, rất thích hợp làm chiến trường của đệ tử Thiết Giáp Môn như hắn.

Chương 387: Đao ý cực hạn (8)

Mà ngay khi Giả Đại Lực phóng lên trời, đao bên tay phải của Sở Hi Thanh hơi rủ xuống.

Hắn đang tìm một cơ hội trong trận ác chiến kéo dài này.

Truy Phong đao pháp – Không Huyệt Lai Phong!

Đây là rút đao thức của Truy Phong đao pháp, một đạo ánh đao lóng lánh mà mắt thường khó có thể nhìn thấy, tên cầm kiếm bên tay trái của Sở Hi Thanh liền bị chém đứt toàn bộ tay phải.

Gió vô hình, cũng không có tướng!

Sau một đao, Sở Hi Thanh không ham chiến nữa, bước chân của hắn lùi lại phía sau, thân như thuấn ảnh, tách ra khỏi mấy người kia chặn đánh.

Mà khi hắn lui về sau khoảng hai mươi bước, cũng là lúc đòn đánh của mấy người kia hết lực.

Sở Hi Thanh lại bỗng nhiên tiến lên.

Truy Phong đao pháp – Phong Lôi Giao Gia!

Chiêu thức này luyện đến cực hạn, có thể chém liên tục năm đao trong nháy mắt.

Sở Hi Thanh bây giờ chỉ có thể chém ba đao, lại chém đầu của một vị Thiên hộ cầm kiếm thành hai nửa.

Bốn người còn lại nhìn thấy tình cảnh này, chỉ cảm thấy trái tim lạnh lẽo.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi cùng dồn dập lùi nhanh về phía sau.

Chỉ trong vòng một chớp mặt ngắn ngủi, kẻ này lợi dụng nhịp điệu để chém chết một người, lại trọng thương một người.

Nếu tiếp tục đánh nữa, chỉ sợ mấy người bọn họ sẽ chết hết ở nơi này.

Mọi người cũng chỉ là cầm chút lương bổng của triều đình, mà đây cũng không phải là việc của triều định, không đáng liều mạng vì Anh Ma Cốc của Thẩm gia.

Mắc dù sau này quận úy Thẩm Chu có tức giận, thì cũng chỉ treo ấn từ chức là được. Với tu vị thất phẩm của bọn họ, đi nơi nào mà chẳng kiếm được miếng cơm ăn?

Lúc này, tình hình ở trên không trung cũng đã phát sinh biến hóa.

Giả Đại Lực lấy một địch hai, lại đuổi theo hai người Vân Khai Dương và Diêm Quá, rồi điên cuồng tấn công.

Địa hình nơi này chật hẹp, hai tên đô úy lục phẩm tuy có thân pháp cao cường, nhưng lại hoàn toàn không thể thi triển.

Sức mạnh của Giả Đại Lực lại hơn xa hai người bọn họ, hơn nữa một kiếm lại mạnh hơn một kiếm, thế tấn công như một làn sóng, sóng sau mạnh hơn sóng trước.

Biến hóa liền phát sinh vào giờ phút này, một bóng người màu đen bỗng nhiên rơi rụng từ giữa không trung.

Nàng đến vô thanh vô tức, lại nhanh như thuấn ảnh, chỉ trong khoảnh khắc đã đến sau lưng Vân Khai Dương. Một thanh trường đao được quấn quanh bởi ba vòng ánh sáng, tựa như ảo lại tựa như mộng, một đao phân thây Vân Khai Dương thành hai nửa.

Diêm Quá nhìn thấy tình cảnh này, chỉ cảm thấy tê cả da đầu, khí lạnh từ bàn chân đánh thẳng vào trái tim. Không dứt khoát quay người chạy nhanh, bóng người như một con chim ưng bay lượn, lao ra khỏi hẻm núi.

Vị Chỉ huy sứ của quận quân Tây Sơn, Chiêu Vũ đô úy Chính lục phẩm này vừa kinh ngạc lại vừa sợ hãi, hắn còn không rảnh quan tâm đến đám binh lính ở bên dưới, chỉ kinh hoàng kêu lên một tiếng “Lui”, sau đó liền biến mất không thấy hình bóng.

Đám quận binh kia cũng cực kỳ sợ hãi Sở Hi Thanh, bọn họ nghe thấy thế liền không do dự, dứt khoát vứt binh khí trong tay, mấy ngàn người đồng thời chạy về phía lối vào khe núi ở phía sau.

Sở Hi Thanh thì lại ngửa đầu lên, nhìn về phía người mặc áo đen giết chết Vân Khai Dương kia.

Ngay sau đó, hắn liền nhận ra đó là Lục Loạn Ly.

Thiếu nữ đang che mặt, nàng nháy mắt với hắn một cái, sau đó liền bay lên, biến mất trong rừng cây ở trên vách đá cheo leo.

Sở Hi Thanh thì lại hơi lắc đầu, thu thanh Kinh Lôi Đao vào trong vỏ, đồng thời dùng một viên đan dược khôi phục thần thức.

Hắn không có tiếp tục truy kích, chỉ vì não của hắn cũng đã đau đớn đến sắp nổ tung.

Trận chiến này đã tiêu hao quá nhiều sức mạnh nguyên thần.

Ngoài ra, Sở Hi Thanh cũng cảm thấy đôi tay của mình đau nhức, đặc biệt là xương cốt, tựa như sắp đứt rời.

Dù sao hắn cũng chỉ là một bát phẩm hạ, không nói đến sức mạnh mạnh mẽ, thân pháp nhanh nhẹn, tốc độ xuất thủ lại nhanh bao nhiêu. Nhưng xương cốt và máu thịt của hắn vẫn không thể so sánh được với đám thất phẩm này.

Nhưng tại thời điểm này, số lượng điểm võ đạo trong màn hình huỳnh quang hư ảo của hắn đã tăng vọt lên 1600 điểm.

Giả Đại Lực có trọng giáp trên người, nên không đuổi kịp Diêm Quá đã dùng toàn lực để bỏ chạy.

Mắt thấy đám quận binh lao ra khỏi khe núi như một đàn kiến, hắn cũng không có hứng thú tiến lên giết chóc, mà trực tiếp nhảy từ trên không xuống, rơi xuống bên người Sở Hi Thanh.

“Nữ nhân vừa rồi là ai? Ngươi biết không?”

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua, sau đó lắc đầu: “Ta không nhận ra.”

Giả Đại Lực liền hừ một tiếng.

Hắn nghĩ đến trận chiến ở Tri Vị Cư, thân hình của người đã chém chết nhị đương gia Bạch Vân Trại kia, giống hệt nữ nhân vừa rồi.

Lòng thầm nghĩ hai người này không quen nhau mới là lạ.

Hiển nhiên là vị thiên kiêu Thanh Vân Bảng xuất thân bình dân này, không phải là không có nền tảng.

Tuy nhiên, mỗi người đều có bí mật riêng.

Chương 388: Nhân nghĩa song toàn

Sở Hi Thanh không muốn nói, Giả Đại Lực cũng không có ý định tìm hiểu.

Hắn khoanh tay trước ngực, đánh giá Sở Hi Thanh một lát: “Tuy rằng tu vị hơi yếu kém, nhưng cũng miễn cưỡng có thể đảm nhận chức vị đường chủ Tây Sơn Đường, ít nhất thì cũng không làm mất mặt Thiết Kỳ Bang ta.”

Sở Hi Thanh nghe vậy chỉ ‘a’ một tiếng, vừa cười vừa đi về phía lối vào khe núi ở sau lưng: “Ta có thể làm đường chủ của Tây Sơn Đường này hay không, còn phải xem chúng ta có lấy được trấn Tây Sơn hay không. Sua khi quận binh rút lui, nhiều nhất nửa khắc là Lưu Định Đường sẽ nhận được tin tức, đừng để cho hắn chạy về trấn Tây Sơn.”

Thật ra thì đánh đến nước này rồi, dù cho Lưu Định Đường có chạy về trấn Tây Sơn, thì Sở Hi Thanh vẫn có thể chiến thắng.

Chỉ là thương vong sẽ rất lớn.

Khi tấn công Anh Ma Cốc, đã có hơn ba mươi huynh đệ của Tuyển Phong Đường chết trận.

Giả Đại Lực lại cười lạnh: “Đến nước này rồi mà ta còn để cho bọn họ chạy về trấn Tây Sơn, thì tên ta sẽ viết ngược lại.”

Ngay khi Sở Hi Thanh đi về phía con chiến mã ở lối vào khe núi, thì Giả Đại Lực đã bay lên trời, chạy như bay về phía bắc.

Hắn mặc trọng giáp, nhưng chạy nhảy ở trên rừng núi lại như đang giẫm trên đất bằng.

Từ nơi này đến chiến trường phía bắc, nếu như đi thẳng tắp thì cũng chỉ có mười lăm dặm, đi đường vòng lại cần hơn sáu mươi dặm.

Giả Đại Lực cho rằng cưỡi ngựa còn không nhanh bằng đôi chân của mình, dùng chân chạy sẽ nhanh hơn một chút.

Sở Hi Thanh tràn đầy hâm mộ mà nhìn bóng lưng của hắn.

Hắn bây giờ có thể nhảy lên bảy trượng là cao nhất, nhưng không thể nào làm được giống như Giả Đại Lực, trượt dài mấy chục trượng ở trên không trung mà không rơi xuống.

Sở Hi Thanh cất tiếng nói to: “Giả huynh, làm phiền ngươi để lại cái đầu của Lưu Định Đường cho ta!’

Giả Đại Lực không để ý đến hắn, chỉ phất phất tay áo, biểu thị đã biết.

Quy củ giang hồ, nếu Sở Hi Thanh muốn cắm cờ lập trại tại trấn Tây Sơn, vậy thì phải dùng đầu của Lưu Định Đường để tế cờ.

Đương nhiên không có cũng không sao, chỉ là khi mở hương đường sẽ thiếu một chút mùi vị thôi.

Lúc này, Sở Hi Thanh quay đầu trừng mắt nhìn Sở Vân Vân ở bên cạnh.

“Sao thế? Ngươi cũng muốn bay à? Thành thật cưỡi ngựa đi. Quanh đây có rất nhiều thám mã đang nhìn chằm chằm, ngươi không sợ lòi đuôi? Yên tâm, Thiết Thủ - Lưu Định Đường không chạy được. Lúc nãy ta đã bảo Chu Lương Thần đi chăm sóc cô bé tên Lưu Nhược Hi kia rồi.”

Sở Vân Vân vốn đang nhìn về phương xa với vẻ vô cảm.

Nàng nghe vậy liền nhìn Sở Hi Thanh một chút, sau đó không tự chủ được mà nặn nặn nắm đấm.

Thời gian gần đây, nàng luôn cảm thấy tên này rất gợi đòn. . .

Tuy nhiên, sau đó Sở Vân Vân lại thả lỏng tay ra.

Nể tình tên này làm việc tốt, Sở Vân Vân quyết định tạm thời tha cho tên này một lần.

Nàng đi về phía Sở Hi Thanh, kéo hai ống tay áo của Sở Hi Thanh lên.

Lúc này, có thể nhìn thấy hai cánh tay của Sở Hi Thanh đều là màu đỏ tươi, thậm chí là một phần da thịt và lỗ chân lông đang có máu tươi thấm ra ngoài.

Sở Vân Vân lấy ra một hộp thuốc, bắt đầu bôi lên cánh tay của Sở Hi Thanh.

“Bây giờ cách trận chiến Tri Vị Cư được mấy ngày?”

Sở Vân Vân vừa nói vừa xé một mảnh vải trắng từ trên người xuống, bắt đầu băng bó cho hai cánh tay của Sở Hi Thanh.

“Lát nữa ngươi phải giao thủ với Lưu Định Đường, tuyệt đối không được cứng đối cứng với hắn, có nghe hay không? Xương cánh tay của ngươi đã sắp đến cực hạn, tiếp tục cứng đối cứng thì nhất định sẽ gãy xương.”

Nàng biết, thật ra tên này đang liều mạng vì nàng. . .

Sở Hi Thanh nhìn thiếu nữ cúi đầu, để lộ cái cổ nhỏ thon dài trắng muốt như thiên nga, cực kỳ cẩn thận băng bó cho hắn. Khóe môi của hắn hơi cong lên: “Nghe thấy rồi! Lẽ nào ta không quan tâm mạng của mình sao!”

Hắn ngửi trộm một cái, chỉ cảm thấy mùi thơm tràn ngập khoang mũi.

. . .

Sau khi quận quận bỏ chạy được nửa khắc thời gian, quận úy Thẩm Chu đứng ở trên cửa thành phía tây, nhìn về phía Tây Sơn ở xa xa.

Một thành lớn như quận thành Tú Thủy, cửa thành đều có các loại phù trận, bên trên cũng có một trận pháp chuyên môn dành cho nhìn xa, nó có thể để người nhìn thấy cảnh tượng ở ngoài năm mươi sáu mươi dặm.

Tuy nhiên, do có dãy núi ngăn cản, Thẩm Chu chỉ có thể nhìn thấy khói lửa hừng hực ở phía Anh Ma Cốc.

Trên mặt hắn hiện lên vẻ dữ tợn, sau đó lại cúi đầu nhìn về phía nam tử to cao đang ngồi uống rượu trong một cái lương đình ở phía quan đạo xa xa.

Đó là chính là Thiết Cuồng Nhân, một khắc thời gian trước hắn vẫn còn uống rượu ở trên boong thuyền.

Hắn đã chuyển tiệc rượu đến tòa lương đình này.

Chương 389: Nhân nghĩa song toàn (2)

Cùng lúc đó, số lượng cây đuốc ở trên bến tàu phía đông thành đã tăng lên đến bảy ngàn, khiến cho bốn trăm chiếc thuyền trên sông đều được chiếu sáng choang.

Nhân số mà Thiết Kỳ Bang động viên đã lên đến ba vạn người.

Thiết Cuồng Nhân biết Sở Hi Thanh đã đánh tan quận quân Tây Sơn.

Lúc này, trấn Tây Sơn như một trái đào mật, hái dễ như trở bàn tay.

Thiết Cuồng Nhân lại càng cảnh giác hơn.

Hắn nhất định phải đề phòng đám thế gia vọng tộc ở trong thành đang có ý định nhúng tay vào.

Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch không có tâm tư ăn uống, hắn đứng ở phái đông của lương đình, nói với vẻ suy tư: “Ta không ngờ tiểu Sở sẽ chuyển đường đến Anh Ma Cốc, đây quả thật là diệu, dựa theo kế hoạch của tiểu Sở, Lưu Định Đường nhất định phải chết. Tuy nhiên, hành vi này của tiểu Sở đã đạp trúng ‘trứng’ của vị Thẩm quận úy kia. Điều ta lo lắng bây giờ là Thẩm gia cá chết lưới rách.”

“Vậy thì phải xem bọn họ có can đảm để ngọc đá cùng vỡ hay không.” Thiết Cuồng Nhân gắp một cái móng heo, vừa gặm vừa mở miệng cười nói: “Nếu Thẩm Chu thật sự để binh lính ra khỏi thành, vậy đơn giản chính là một trận dân biến, ta chưa chắc đã chết, nhưng Thẩm gia thì chết chắc.”

Lâm Thạch nghe vậy thì cũng bừng tỉnh.

Thời gian Thẩm gia quật khởi ở quận Tú Thủy này, chỉ sớm hơn Long gia có hai trăm năm.

Thế lực gia tộc của quận úy Thẩm Chu còn kém xa Thượng Quan gia.

Vì cái chức quận úy quận Tú Thủy này, Thẩm gia phải bỏ trên trăm lượng bạc mỗi năm để hối hộ thượng quan, đảm bảo địa vị.

Một khi quận Tú Thủy có 'dân biến', thì bản thân Thẩm Chu, thậm chí là toàn bộ quan trường quận Tú Thủy đều sẽ bị triều đình khiển trách.

Đây là cái giá mà Thẩm gia không chịu nổi.

Tất nhiên, Thiết Cuồng Nhân và Thiết Kỳ Bang cũng không chiếm được lợi lộc gì.

Có điều, một nhân vật giang hồ như hắn, có ai mà không cõng mấy cái tội nặng trên người chứ? Lại cõng thêm một tội kích động dân biến nữa thì cũng không quan hệ gì.

Nếu như làm Thiết Cuồng Nhân tức giận thật, vậy hắn trực tiếp giết quan tạo phản.

Chỉ cần sống sót vài năm mà không có chuyện gì, thì triều đình sẽ chiêu an, lắc mình biến hóa thành tướng quân của triều đình.

"Bởi vậy, ta đang lo là hắn sẽ nhìn cơn giận này xuống."

Lâm Thạch hít một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng: "Chức quận úy, chưởng khống tất cả quân sự và binh lính trong quận, trong quận có 34.000 binh sĩ, còn có ba ngàn thủy sư, tất cả đều nằm dưới quyền của hắn."

"Nếu như hắn quyết tâm gây sự với Thiết Kỳ Bang thì rất phiền phức. Còn cả đám thế gia vọng tộc ở trong quận nữa, bọn họ sẽ càng cảnh giác với Thiết Kỳ Bang chúng ta hơn. . ."

Thiết Cuồng Nhân mỉm cười, hắn cầm một cái khăn lông lên lau miệng, sau đó đi đến góc nam ở lương đình, nhìn về phía tường thành ở xa xa.

"Lão Lâm, ngươi không cần buồn lo vô cớ." Thiết Cuồng Nhân hơi mỉm cười, phản đối: "Trong hai năm nay, Thẩm gia vẫn luôn âm thầm làm khó dễ Thiết Kỳ Bang chúng ta, nhiều lần hỗ trợ Hải Thanh

Bang và Long gia, tưởng Thiết mỗ không biết tức giận sao?”

“Như bây giờ rất tốt, không cần nể mặt mũi, ta lại có thể ra tay với Thẩm gia. Loại người như vậy, nếu như không thể giải quyết sớm, bỏ mặc bọn họ âm thầm chọc đao thì mới là phiền phức.”

“Kỳ chủ!” Lâm Thách hơi cau mày: “Ta biết ngươi không sợ Thẩm gia, nhưng nếu mà như vậy, chỉ sợ Thiết Kỳ Bang chúng ta sẽ trở thành kẻ địch của cả quận.”

“Là cả địch của cả quận thì thế nào?” Thiết Cuồng Nhân chắp tay sau lưng, thân thể lù lù như núi, trong lời nói còn ngậm lấy vô cùng tự tin: “Thiết mỗ vẫn luôn không để bọn họ vào mắt, nếu như ngay cả đám chó giữ nhà ở quận Tú Thủy này mà ta còn không đánh phục, thì tương lai làm sao bao phủ cả thượng hạ du, làm sao trở thành chủ của cả một con sông? Lão Lâm, huynh đệ chúng ta sớm muộn gì cũng phải đấu với bọn họ.”

Hắn hơi ngửa đầu, nhìn về phía Thẩm Chu ở trên đầu tường, trong mắt tràn đầy khinh bỉ.

Vị như vị Thẩm quận úy này dám đi ra khỏi thành, như vậy thì hắn sẽ rất bội phục lòng can đảm của người này.

Sau đó, trong vòng một canh giờ, hắn chắc chắn sẽ đánh chết Thẩm Chu!

. . .

Cùng thời gian đó, Lưu Định Đường đang ở cách Anh Ma Cốc ba mươi bảy dặm, hắn đã hoàn toàn kinh hãi.

Hắn đã nhận được tin tức 3500 quận quân Tây Sơn bị ba người của Thiết Kỳ Bang đánh bại.

Điều này khiến cho Lưu Định Đường cảm thấy rất khó tin, rồi lại tức giận đến mức không nhịn được mà chửi ầm lên.

Quận quân Tây Sơn tốt xấu gì cũng là binh lính của triều đình ở địa phương, làm sao lại vô dụng và phế vật đến trình độ này?

Tận 3500 người, lại bị một tên Thiết Ngưu – Giả Đại Lực, và hai thiếu nam thiếu nữ miệng còn mùi sữa đánh bại?

Có người nói chủ yếu là dựa vào vị thiếu niên Bá Đao – Sở Hi Thanh xếp thứ 60 trên Thanh Vân Bảng kia.

Một mình thiếu niên này có thể chống đỡ ngàn quân, áp đảo hơn ngàn giáp sĩ, chém giết hai vị thất phẩm, lại đánh một người trọng thương. . .

Chương 390: Nhân nghĩa song toàn (3)

Lưu Định Đường chỉ cảm thấy vô cùng hoang đường, thiên kiêu xếp thứ 60 trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng lại có thể mạnh như vậy sao?

Tuy nhiên, quận quân Tây Sơn thất bại đã là sự thật.

Điều duy nhất khiến cho Lưu Định Đường vui mừng chính là, hắn không muốn tổn thất nhân thủ, cho nên đã cố tình kéo dài thời gian xuất binh, chỉ chờ quận quân Tây Sơn phá địch.

Lúc này, binh mã của hắn vẫn còn cách Anh Ma Cốc một đoạn.

“Lui binh!”

Lưu Định Đường nhìn đám khói lửa ở trong Anh Ma Cốc phía trước với vẻ âm lãnh.

Lại liếc mắt nhìn tộc lão của Thẩm gia đang có sắc mặt tái nhợt ở bên cạnh, sau đó dứt khoát quay người nói: “Đằng sau chuyển thành đằng trước, dùng hết tốc độ để trở về trấn Tây Sơn. Lại bảo mấy thám mã đi thông báo cho đám thợ săn trên Tây Sơn, để tất cả bọn họ đến trấn Tây Sơn chờ lệnh.”

Lúc này, thậm chí hắn còn có một loại xúc động muốn bỏ đám bang chúng này lại đây, một mình chạy trở về trấn Tây Sơn.

Tuy nhiên, đây tuyệt đối không phải là thượng sách, nếu như hắn không còn đám thủ hạ này, thì dù có trở về trấn Tây Sơn, hắn cũng không ép được đám thợ săn kia, cuối cùng vẫn là kết cục bại vong.

Cũng không phải là Lưu Định Đường không thể bỏ chạy một mình, mà là hắn tiếc nuối đám sản nghiệp mà mình đã kinh doanh nhiều năm, cũng tiếc nuối những vinh hoa phú quý của mình ở trấn Tây Sơn.

Lưu Định Đường suy tư một lát, liền cho rằng mình vẫn còn cơ hội.

Thẩm gia nhất định sẽ không muốn nhìn thấy hắn bại vong, không muốn nhìn thấy trấn Tây Sơn này rơi vào tay Thiết Kỳ Bang.

Tuy nhiên, khi hơn một ngàn người dưới trướng hắn đi đến một đoạn đường núi quanh co như ruột dê, phía trước của bọn họ bỗng nhiên vang lên những tiếng ầm ầm.

Bóng người của Thiết Ngưu – Giả Đại Lực rơi từ trên không xuống như sao băng, nện ra một cái hố sâu ở con đường phía trước bọn họ.

Vị này đứng thẳng lên, mỉm cười về phía Lưu Định Đường, để lộ ra một hàm răng trắng bóc.

Cuối cùng cũng coi như là không đến muộn, ngăn cản tên này chạy về trấn Tây Sơn, trận chiến này. . . đại cục đã định!

Sắc mặt Lưu Định Đường thì lại tái mét: “Bắn cung, bắn chết hắn!”

Dưới trướng hắn không những có hai trăm cung tiễn thủ, mà còn có năm trăm thợ săn đến từ Tây Sơn.

Đám thợ săn này không ai là không tinh thông cung nỏ, có thể kéo cung lớn mười thạch.

Theo một tiếng ra lệnh của Lưu Định Đường, ròng rã bảy trăm mũi tên dày đặc bay thẳng về phía Giả Đại Lực.

Giả Đại Lực nhận ra đám thợ săn Tây Sơn kia chỉ qua loa đại khái, không chỉ không chính xác mà còn không có sức mạnh.

Tuy nhiên, một mảnh mưa tên tối om om bắn đến, vẫn có uy thế cực kỳ kinh người, so với mưa tên của quận quân Tây Sơn thì còn đáng sợ hơn.

Hắn đạp chân một cái, bóng người liên tục lùi về phía sau, cuối cùng tìm thấy một khối đá cực lớn để làm công sự. Sau đó vung trọng kiếm lên, lấy lực lượng nguyên từ để quấy nhiễu mưa tên.

Đây cũng là cách hắn chống đỡ mưa tên của quận quân Tây Sơn, tuy rằng tốc độ múa kiếm không nhanh, nhưng có thể quét sạch tám phần mười mưa tên.

Giả Đại Lực quan tâm nhất chính là những mũi tên lớn có sức sát thương mạnh mẽ kia.

Còn về đám còn lại. . . Giả Đại Lực cũng lười quan tâm.

Nếu các ngươi có thể bắn xuyên Hỗn Nguyên Thiết Giáp Công, bắn chết ta, vậy thì coi như các ngươi thắng!

Mà sau khi ba cơn mưa tên qua đi, Lưu Định Đường không thể không bảo đám thủ hạ dừng lại.

Chỉ vì tám trăm tinh nhuệ của Tuyển Phong Đường đã kết thành trận, xuất hiện ở phía sau hắn. Sau lưng đám Tuyển Phong Đường còn có hơn một trăm thanh niên trai tráng, tuy rằng quần áo của bọn họ lam lũ, vẻ mặt suy yếu, nhưng lại tràn đầy hung hãn.

Bọn họ và Giả Đại Lực ở phía trước, hình thành một thế gọng kìm.

Nội tâm của Lưu Định Đường đã chìm vào đáy cốc, trong lồng ngực dâng lên một trận sợ hãi và lạnh lẽo, hắn cũng đã ý thức được là tử vong đang đến gần.

“Chúng ta lên núi!”

Lưu Định Đường liếc mắt nhìn hai bên, hai đó chuyển mắt nhìn về phía gò núi ở bên trái.

Nơi này không chỉ có địa hình hiểm trở, không có cây cỏ gì, trên đỉnh núi của có một con suối.

Hắn có thể thủ ở chỗ này, thủ đến khi viện quân của quận úy Thẩm Chu đến. . .

Bởi vậy, hai khắc thời gian sau, khi huynh muội Sở Hi Thanh đến thì chiến sự ở gò núi vô danh kia vẫn còn đang tiếp diễn.

Thiết Kỳ Bang chiếm ưu thế rõ ràng, chặn đứng 1400 người của Tây Sơn Đường ở trên đỉnh núi, nhưng lại không thể nào bắt được bọn họ.

Cuối cùng, Tuyển Phong Đường không muốn thương vong quá nhiều, chỉ có thể dựa vào Giả Đại Lực và một đám cao thủ thất phẩm mạnh mẽ tấn công về phía đỉnh núi.

Vấn đề là Lưu Định Đường mang rất nhiều mũi tên, cao thủ thất phẩm dưới trướng cũng có tận chín người, lại mượn địa hình ở nơi này, để đẩy lui đám người Giả Đại Lực.

Chương 391: Nhân nghĩa song toàn (4)

Sau khi Sở Hi Thanh đến, đầu tiên là liếc mắt nhìn gò núi kia, sau đó mượn Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ để nhấc lên một cơn lốc ở dưới chân núi.

Đồng thời, hắn đột nhiên đạp chân xuống mặt đất, vô số mũi tên lên bay lên cao hai mươi trượng trên không.

Giả Đại Lực đã có kinh nghiệm, lập tức dặn dò thuộc hạ ném những mũi tên ở dưới mặt đất vào trong cơn lốc ở trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh. Lại ra lệnh cho mấy thuật sư bát phẩm của Tuyển Phong Đường trợ giúp Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh không khỏi liếc mắt nhìn Giả Đại Lực một cái.

Hắn không có ý định cưỡng ép tấn công lên, sử dụng Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ chỉ là để chấn nhiếp.

Tuy nhiên, dưới pháp lực của mấy vị thuật sư bát phẩm, uy thế của cơn lốc càng ngày càng kinh người. Mưa tên ngập trời kia không ngừng bay xuống, thế mà lại có uy thế như hai trăm chiếc trọng nỏ.

Có điều, lực sát thương lớn nhất vẫn là đám lửa của Sở Vân Vân. Lửa của Toan Nghê làm cho trên gò núi biến thành một mảnh ánh lửa ngút trời. Tuy rằng không tổn thương được bao nhiêu người, nhưng khiến cho trên đỉnh gò núi truyền ra vô số tiếng ho khan.

Sở Hi Thanh không nhân cơ hội ra tay, hắn như cười như không mà nhìn đỉnh gò núi: “Tất cả huynh đệ thợ săn Tây Sơn nghe rõ đây, hôm nay Lưu Định Đường chắc chắn phải chết, Sở mỗ cũng nhất định sẽ xây dựng một đường ở Tây Sơn này! Chư vị huynh đệ Tây Sơn đã bị tên này ức hiếp, bị tên này hút máu hút tủy, lẽ nào lúc này còn muốn bán mạng cho hắn, bỏ mạng của mình tại đây?”

“Chư vị không ngại giúp ta một chút sức lực, nếu như có thể giúp Sở mỗ chém đầu Lưu Định Đường xuống, Sở mỗ có thể hứa hẹn miễn thuế máu cho các ngươi. Chính là sau này các ngươi buôn bán da thú thịt thú thì sẽ không cần nộp tiền thuế nữa! Sở mỗ còn có thể mở thêm một hương đường, chọn hai trăm bang chúng từ trong thợ săn Tây Sơn các ngươi! Không biết chư vị huynh đệ Tây Sơn thấy thế nào?”

Sở Hi Thanh vừa mới nói xong, bầu không khí trên gò núi bỗng nhiên trở lên khác thường. Những mũi tên kia chẳng những thiếu một nửa, mà còn có một đám thợ săn to gan ló đầu ra.

“Lời các hạ là thật chứ?”

“Không thu thuế máu? Các hạ đừng lừa gạt chúng ta!”

“Tên này là là ai? Một thiếu niên mà thôi! Ngươi để Giả Đại Lực nói chuyện với chúng ta.”

Lưu Định Đường đứng ở trên đỉnh núi, sắc mặt đã là một mảnh tái nhợt.

Hành vi này của Sở Hi Thanh, đơn giản chính là rút củi dưới đáy nồi.

Hai mắt Thiết Ngưu – Giả Đại Lực sáng rực, chiến ý tràn đầy.

Nếu như không có năm trăm tên thợ săn Tây Sơn này, mặc dù sẽ khiến cho Tây Sơn Đường thiếu một khoản thu nhập lớn, nhưng có thể để cho huynh đệ Tuyển Phong Đường thương vong ít hơn, tính ra vẫn rất có lời.

Không có năm trăm tên thợ săn này, hắn chỉ cần xung kích một lần là có thể đánh tan Tây Sơn Đường của Lưu Định Đường.

Lúc này, tay Sở Hi Thanh đè đao, cằm hơi nhếch lên, vẻ mặt kiêu ngạo: “Ta là Sở Hi Thanh! Xếp hạng 60 trên Thanh Vân Bảng, là đường chủ của Tây Sơn Đường. Lời hứa của Sở mỗ đáng giá ngàn vàng!”

Hắn lại đưa mắt nhìn về phía Lưu Định Đường: “Lưu đường chủ! Cuộc chiến ngày hôm nay, ngươi chắc chắn sẽ bại, không ngại đánh cược một lần chứ. Bây giờ, ta và ngươi đánh một trận công bằng, phân thắng bại tại chỗ này.”

“Nếu ngươi thắng, ta sẽ để Giả huynh và Tuyển Phong Đường thả ngươi rời đi, mặc ngươi cầm tất cả gia tài của mình rời khỏi Tây Sơn, tiêu dao giang hồ. Nếu ta thắng, các hạ sẽ chết ở chỗ này. Mặc kệ là kết quả nào, đều có thể khiến cho các huynh đệ vô tội không chết uổng.”

Sở Hi Thanh nói đến đây, tất cả người của Tuyển Phong Đường và một đám tướng sĩ của Thần Sách Đô ở dưới núi đều thay đổi sắc mặt, dồn dập nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Trong mắt bọn họ ngậm lấy kính phục và kính phục.

Hôm nay, Lưu Định Đường chắc chắn sẽ bại ở chỗ này, Sở Hi Thanh vốn không cần mạo hiểm như vậy.

Vị này chủ động khiêu chiến, chỉ là để cho các huynh đệ không bị thương vong.

Giả Đại Lực thì yên lặng nhìn đôi tay của Sở Hi Thanh.

Hắn nghĩ thầm họ Sở này đúng là một hảo hán có nhân có nghĩa, nhưng cũng là một tên ngu xuẩn.

Tay của tên này đã bị thương nặng như vậy rồi, lại còn dám chủ động khiêu chiến với Lưu Định Đường?

Lưu Định Đường ở trên đỉnh núi thì lại tê cả da đầu.

Hắn phát hiện thuộc hạ của mình cũng đang nhìn mình với ánh mắt tràn đầy mong đợi. Ngay cả tộc lão của Thẩm gia kia cũng không ngoại lệ.

Hiển nhiên là những người này đều không muốn chết tại đây.

Lưu Định Đường cũng hiểu, chỉ cần hắn dám mở miệng từ chối, trận chiến này không cần đánh nữa, đám thủ hạ của hắn cũng không muốn đánh nữa.

Tuy nhiên. . . cũng không phải là không có cơ hội.

Dù sao hắn cũng là võ tu thất phẩm, tuy rằng thiên phú và võ ý không ra sao cả, nhưng chiến đồ và pháp khí của hắn lại rất khá, dù gì hắn cũng có rất nhiều tiền.

Mà thiếu niên ở trước mắt cũng chỉ là bát phẩm, lại còn đang bị thương nữa.

Lưu Định Đường hít sâu một hơi, sau đó cười lạnh một tiếng: “Được!”

Nếu như người này muốn vì hai chữ ‘nhân nghĩa’ mà làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, thì hắn sẽ trợ giúp tên ngu xuẩn này một phen!

Chương 392: Không cho phép động vào

Lưu Định Đường không dám xuống núi, cuối cùng song phương quyết định đánh một trận chiến công bằng ở bên cạnh một tảng đá xanh nơi sườn núi.

Tại chỗ này, bất cứ lúc nào Lưu Định Đường cũng có thể lùi về phía đỉnh núi, hắn sợ bị Sở Hi Thanh lừa xuống vây giết.

Sở Hi Thanh thì có tảng đá này làm chỗ dựa, không sợ Lưu Định Đường giở thủ đoạn.

Một khi có chuyện, hắn chỉ cần trốn ra sau tảng đá bên cạnh, thế là đám cung tiễn thủ trên đỉnh núi không làm gì được.

Hai người bước từng bước lại gần, cuối cùng dừng lại ở nơi cách nhau mười bước, bắt đầu giằng co.

Chỗ đứng của Lưu Định Đường cao hơn Sở Hi Thanh nửa thước.

Hắn nhìn từ trên cao xuống Sở Hi Thanh ở bên dưới: “Nhãi ranh, vì sao lại muốn chết? Rõ ràng là người đã thắng, hôm nay có thể dựng cờ mở đường ở Tây Sơn, ngày sau kiều thê mỹ thiếp, quyền lực tiền bạc đều dễ như trở bàn tay, vinh hoa quý hóa đã nằm trong lòng bàn tay, vì sao lại muốn mạo hiểm vì hơn trăm cái nhân mạng?”

“Nếu như hôm nay ngươi thắng thì cũng thôi, nếu như ngươi thua thì kết cục của người chẳng tốt đẹp đâu, chỉ có thể để kẻ khác được lợi.”

Lưu Định Đường nắm chuôi đao, vẻ mặt cười tủm tỉm: “Theo ta được biết, thực lực của mấy Thiên hộ thất phẩm quận quân Tây Sơn không tệ. Ngươi có thể chém giết hai người trong đó, quả thực là có thiên phú và đao pháp trác tuyệt, nhưng ngươi chỉ có tu vị bát phẩm, há có thể không bị thương?”

“Ta cũng muốn biết, hai tay của ngươi bây giờ còn có thể giơ lên không? Tốc độ đao của ngươi lại bằng mấy phần lúc mạnh nhất? Lát nữa, chỉ cần đao của ngươi chậm hơn một chút, thì đầu của ngươi sẽ rơi tại chỗ này. Ngươi phải nghĩ thật kỹ, bây giờ hối hận vẫn còn kịp.”

Khóe môi Sở Hi Thanh hơi cong lên, lòng thầm nói chơi tâm lý chiến à, có ai mà không biết?

Hắn hơi híp mắt, vẻ mặt tự nhiên: “Xem ra Lưu đường chủ rất tự tin! Tuy nhiên, thất phẩm mà ta đã chém, lại không phải chỉ một người, trong đó còn có Xuyên Tâm Kiếm – Lý Nha, ngươi xác định ngươi mạnh hơn hắn?”

Lý Nha là kẻ mạnh nhất trong đám thất phẩm mà Sở Hi Thanh từng giết. Kiếm pháp của kẻ này sắc bén, thân pháp nhanh gọn, không chỉ một kiếm xuyên thủng Kinh Lôi Đao của hắn, mà còn bắt hắn phải dùng thương đổi thương, lấy cái giá trọng thương cánh tay, thì mới có thể giết chết hắn.

Lưu Định Đường nghe vậy, trong lòng cũng dâng lên một tia hoảng loạn và sợ hãi.

Xuyên Tâm Kiếm – Lý Nha, là sát thủ kim bài thất phẩm của Sát Sinh Lâu.

Lưu Định Đường tự nhủ, nếu mình bị người này áp sát trong vòng mười bước, vậy chắc chắn phải chết.

Hắn chợt đè nỗi lòng xuống, từ từ bình tĩnh lại.

Tình hình hôm nay khác với đêm ở Tri Vị Cư, hôm nay tên này bị thương rất nặng. . .

Lúc này, Sở Hi Thanh lại lắc đầu, cười khẽ một tiếng: “Có phải ngươi cho rằng hôm nay ta bị thương nặng, nên ngươi có thể thắng chắc? Nhưng hình như các hạ đã quên, ta từng lọt vào mắt xanh của Ma Thần – Táng Thiên, thức tỉnh thiên phú huyết mạch Táng Thiên.”

Lưu Định Đường nghe vậy thì sững sờ, sau đó lại nuốt một ngụm nước miếng.

Đúng là hắn đã quên Sở Hi Thanh có thiên phú Táng Thiên.

Có người nói môn thiên phú này, càng bị thương nặng thì càng mạnh mẽ hơn.

Ngày xưa, Tần Mộc Ca huyết chiến ba ngày ba đêm với Cự yêu ở chiến trường phương bắc, sau đó lại chạy như bay mười ba ngàn dặm trong một ngày một đêm, để trấn áp nghịch tộc Hắc Lang ở Băng Châu, cuối cùng lại giao thủ với cao thủ siêu nhất phẩm là Hoàng Cực Liệt.

Hoàng Cực Liệt là nhất phẩm, sức chiến đấu vượt cấp, thậm chí thực lực của hắn còn có thể sánh vai với một ít thần linh yếu kém.

Trong ‘Dị tộc Thiên Bảng’ của Luận Võ Thần Cơ, Hoàng Cực Liệt đứng hàng thứ mười hai.

Lúc đó, tất cả mọi người đều không coi trọng Tần Mộc Ca.

Nhưng vị Bá Võ Vương này, dưới tình hình bị trọng thương mà càng đánh càng hăng, càng đánh càng mạnh, cuối cùng dùng hai tay vặn đầu của Hoàng Cực Liệt xuống, nhờ đó mà danh tiếng vô địch của nàng được lan xa.

Tuy rằng Luận Võ Thần Cơ xếp Bá Võ Vương - Tần Mộc Ca ở thứ sau, nhưng lại đoán rằng, nếu như đánh nhau đến chết, năm vị trí đầu trên Thiên Bảng không giết được Tần Mộc Ca trong thời gian một ngày một đêm, thì cuối cùng đều sẽ chết trong tay Tần Mộc Ca.

Võ đạo của năm người này đúng là vượt qua Tần Mộc Ca, nhưng Tần

Mộc Ca có thiên phú Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, Táng Thiên và Thần Thương. Tần Mộc Ca có thể dây dưa và kéo dài thời gian cho đến khi bọn họ chết.

Dù là hoàng đế Đại Ninh thì cũng không ngoại lệ. . .

Ngay khi trái tim Lưu Định Đường đang run sợ, Sở Hi Thanh lại cười lạnh lùng nói: “Không cần phí lời, chúng ta bắt đầu đi. Đồng tiền rơi xuống đất thì có thể ra tay.”

Hắn lấy một viên tiền đồng ra, dùng ngón tay cái bắn lên trên không trung.

Đồng tiền này bay không cao, chỉ lên đến năm trượng, rồi lập tức rơi xuống.

Chương 393: Không cho phép động vào (2)

Lúc này, tay Sở Hi Thanh đã đè đao bên hông, sức thế chờ đợi.

Hai mắt Lưu Định Đường lại chập chờn, lúc sáng lúc tối.

Vừa rồi, hắn nói vài lời với Sở Hi Thanh, lại làm cho lòng tin của hắn biến mất sạch.

Lưu Định Đường không muốn làm theo quy củ, hắn muốn rút đao ngay bây giờ, chém chết tên tạp chủng trước mắt này luôn!

Nhưng Lưu Định Đường lại kiêng dè, hắn biết nếu như mình không tuân theo quy củ, vậy đám người Giả Đại Lực cũng sẽ không tuân thủ lời hứa.

Dù cho hắn có chém chết Sở Hi Thanh, thì cũng sẽ phải chết ở chỗ này.

Ngay khi Lưu Định Đường đang chần chờ do dự, viên tiền động kia đã rơi vào mảnh đá vụn ở bên cạnh.

Trong con ngươi của Sở Hi Thanh nhất thời hiện lên một tia màu tím.

Một con cự thú Nhai Tí rất sống động bỗng nhiên xuất hiện ở sau lưng hắn, nó phát ra một tiếng rống chấn động cả trời xanh.

Phản ứng của Lưu Định Đường cũng rất nhanh, khi viên tiền đồng rơi xuống đất thì hắn cũng đã rút đao ra. Hắn được xưng là Thiết Thủ, nhưng lúc này lại dùng đao.

Khoảnh khắc này, Lưu Định Đường lại cảm thấy có một thanh binh khí vô hình lại vô cùng sắc bén đã chém thẳng vào nơi sâu xa trong tâm linh của mình.

Tuy nhiên, dù sao hắn cũng là võ tu thất phẩm, nguyên thần khá mạnh mẽ. Lúc trước cũng có đề phòng, đã dùng đan dược củng cố nguyên thần và tăng cường thần thức.

Tâm thần của Lưu Định Đường chỉ hoảng hốt trong chốc lát, rồi lập tức khôi phục bình thường.

Hắn âm thầm cười gằn, nếu tên này muốn dùng đao ý để đánh bại hắn, thì quả thực là nằm mơ!

Tuy nhiên, một cái chớp mắt tiếp theo, Lưu Định Đường lại phát hiện có một ánh đao lóe lên từ bên tay phải của hắn.

Sau đó, một cơn đau nhức đã truyền đến từ cổ tay.

Tay phải đang cầm đao của hắn bay lên trời, nơi cổ tay lại có máu phun như suối.

Hai mắt Lưu Định Đường trợn trừng trừng, tràn đầy vẻ khó tin.

Tại sao đao của Sở Hi Thanh lại có thể nhanh đến mức này?

Lưu Định Đường vừa mới rút đao ra, thì đao của đối phương đã chém đứt cổ tay của hắn rồi!

Sở Hi Thanh chém một đao xong thì cũng không dừng tay, hắn trực tiếp múa đao, chặt đứt một tay và hai chân còn lại của Lưu Định Đường.

Sau khi Lưu Định Đường ngã xuống đất, hoàn toàn mất năng lực phản kháng, thì Sở Hi Thanh mới thu đao vào vỏ.

Đồng thời, hắn nhìn về phía màn hình huỳnh quang hư ảo trong tầm mắt của mình.

---Ngươi bị thương ở mức độ trung đẳng, kích phát Táng Thiên Chi Vũ giai đoạn thứ hai, tố chất thân thể được tăng cường gấp ba, cũng nắm giữ lực lượng phá cương ở trình độ cao đẳng, lực lượng phá pháp thuật ở trình độ cao đẳng!

Sở Hi Thanh không có lừa gạt Lưu Định Đường, thực lực của hắn bây giờ chỉ kém lúc mạnh nhất một chút mà thôi!

Chỉ cần lại đâm cho mình một kiếm nữa, thì sức chiến đấu của hắn lại có thể tăng lên.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh không cần làm như vậy, trạng thái bây giờ cũng đủ để chém giết Lưu Định Đường rồi.

Mà khi Lưu Định Đường rút đao thì lại bị chậm một nhịp, bởi vì hắn nghĩ quá nhiều, cũng do dự và chần chờ. . .

Có câu nói rất đúng, do dự liền sẽ bại trận.

Sở Vân Vân nói không thể cứng đối cứng, vậy thì cố gắng giải quyết trong một đao đi.

Sau đó, hắn cầm cánh tay bị chặt xuống của Lưu Định Đường lên.

Đương nhiên là hắn không dùng được cánh tay này, nhưng đao của Lưu Định Đường lại khiến cho Sở Hi Thanh khá là vui mừng.

“Lại là Thiền Dực Đao ma văn của Long Tuyền Hội?”

Đây là một thanh bảo đao cấp độ thất phẩm thượng, vừa cứng cỏi, lại nhẹ nhàng và sắc bén.

Đao này cực kỳ thích hợp với khoái đao của Sở Hi Thanh, khiến cho tốc độ đao của hắn có thể tăng cường hai đến ba phần mười, khuyết điểm của nó là không thể ứng phó với binh khí nặng cấp bậc hơi cao.

Nói đến binh khi, Sở Hi Thanh lại nhìn thanh Kinh Lôi ở bên hông mình với ánh mắt đau lòng.

Một trận chiến trong khe núi vừa rồi, Sở Hi Thanh phải múa đao đến ba ngàn lần, trong đó có hơn 1900 đao là giao thủ trực tiếp với mấy vị cao thủ thất phẩm kia.

Không chỉ hai tay của Sở Hi Thanh không chịu được, mà thanh Kinh Lôi Đao thứ hai của hắn cũng đã đến ranh giới báo hỏng.

Thanh đao này còn có thể tu sửa, nhưng có lẽ chi phí sửa chữa còn vượt qua cả tiền mua một thanh đao mới.

May mà lần này hắn có thu hoạch kha khá.

Hắn có thể được chia 15.000 đến 20.000 lượng bạc từ bên phía Anh Ma Cốc, Sở Hi Thanh chém chết mấy vị võ tu thất phẩm, hắn cũng lấy được pháp khí và binh khí của bọn họ, lúc này còn đang ở trên lưng ngựa. Những thứ này cũng có thể bán qua tay được tầm 18.000

đến 19.000 lượng bạc.

Ngoài cái đó ra, còn có tài sản của Lưu Định Đường ở Tây Sơn Đường, Sở Hi Thanh cũng có thể được chia một ít.

Sở Hi Thanh nghĩ đến chuyện ngày hôm nay, hắn quyết định dứt khoát để ít tiền rồi mua một thanh binh khí cấp độ lục phẩm là được.

Bằng không thì thanh Thiền Dực Đao ma văn không bền trong tay hắn này, chẳng mấy chốc cũng bị hủy thôi.

Chương 394: Không cho phép động vào (3)

Sở Hi Thanh trực tiếp đeo thanh Thiền Dực Đao ma văn này lên eo, lại cởi mấy thanh đao dự bị ở trên lưng xuống, rồi ném cho một vị đàn chủ Tuyển Phong Đường ở một bên.

Sau đó, hắn chỉ chỉ vào Lưu Định Đường đã bị hắn chém thành cột thịt kia.

“Nhìn kỹ tên này, đừng để cho hắn tự sát! Cũng đừng để cho hắn chết vào lúc này, tìm người biết cách tra tán, để hắn phun địa điểm giấu vàng bạc trong nhà ra.”

Lưu Định Đường nằm tê liệt trên mặt đất, sắc mặt đã trắng bệch như tờ giấy.

Không chỉ là do thương thế bây giờ của hắn, mà còn vì hắn đã dự đoán được mình sẽ phải chịu hình phạt tàn khốc đến mức độ nào.

Lưu Định Đường lại không hề muốn chết.

Hắn là em vợ của quận úy Thẩm Chu, làm sao có thể chết ở chỗ này?

Tiến không có thì có thể kiếm, tay chân cũng có thể mời danh y nối lại, không cần thiết phải chết.

Đối phương muốn tiền, vậy thì cho đối phương là được.

Sở Hi Thanh thì lại bước nhanh đến trước mặt Trí Quả giáo úy Lý Thần Sơn của Thần Sách Đô, cười chắp tay: “Lý giáo úy, ngươi cũng đã thấy tình hình nơi này rồi đấy, hôm nay Sở mỗ sẽ mở đường lập hào ở trấn Tây Sơn, đang cần huynh đệ giúp đỡ! Không biết chư vị huynh đệ của Thần Sách Đô các ngươi có hứng thú đi theo ta không? Các ngươi là lính ở biên quân, Sở mỗ nguyện lấy lương cao và đãi ngộ tốt để giữ chân.”

“Huynh đệ có tu vị cửu phẩm, ta có thể cho tám mươi lượng đến một trăm hai mươi lượng bạc một tháng. Bát phẩm, ta có thể cho ba trăm đến năm trăm. Còn giáo úy ngươi, Sở mỗ nguyện ý cho một ngàn lượng bạc một tháng. Ngoài ra, Sở mỗ còn cho mỗi người thêm năm mươi lượng bạc để xây nhà dựng cửa và chăm lo cho gia đình.”

Sở Hi Thanh nói đến chỗ này, chỉ thấy lòng đau như cắt.

Đối phương có 132 người, mỗi người năm mươi lượng tiền an gia, chính là 6600 lượng bạc.

Tuy nhiên, người xưa có câu, chỉ có trồng cây ngô đồng, thì mới có thể dẫn phượng hoàng đến.

Nếu như hắn không nỡ lương cao, thì làm sao có thể giữ chân đám người này?

Lúc nãy, Sở Hi Thanh cũng nhìn thấy sức chiến đấu của đám người Thần Sách Đô này.

Khi những người này xông lên núi, thì trận hình và kết cấu đều vượt qua Tuyển Phong Đường, toàn bộ quá trình chỉ có vài người bị thương nhẹ, chiến công thì lại có thể sánh vai với Tuyển Phong Đường.

Mũi tên của bọn họ bắn ra, vừa độc lại vừa tàn nhẫn, sức chiến đấu rõ ràng là vượt qua bang chúng của Tuyển Phong Đường một đoạn.

Mà Tuyển Phong Đường đã là đám người tinh nhuệ nhất của Thiết Kỳ Bang, có thể nói là đi nghênh ngang ở địa phương quận Tú Thủy này.

Đặc biệt là vị Lý Thần Sơn này, sức chiến đấu mà hắn vừa thể hiện, đã vượt qua thất phẩm bình thường. . . Mấu chốt là trên người tên này không có một cái pháp khí nào.

Sở Hi Thanh bây giờ rất thiếu nhân thủ.

Nếu như có thể mời chào bọn họ, thì đó chính là kiếm lời rồi.

Lý Thần Sơn được yêu mà sợ, ôm quyền nói: “n công nói quá lời, chúng ta đều nợ ân công một mạng! Theo quy củ giang hồ, ân công có lệnh, dù là nhảy vào nước sôi lửa bỏng thì chúng ta cũng không thể chối từ. Chỉ là. . .chúng ta đều là binh lính của Thần Sách Đô, tất cả đều bị triều đình truy nã, chỉ sợ sau này sẽ mang lại rắc rối cho ân công.”

Hắn biết lương bổng và đãi ngộ của Sở Hi Thanh cho là rất có thành ý, vượt qua trình độ lương bổng ở phía nam này.

Đương nhiên, đãi ngộ này không thể so sánh với khi bọn họ ở Thần Sách Đô được.

Tuy nhiên, nơi này là phía nam, hoàn cảnh cực kỳ ôn hòa, cũng không cần bọn họ phải cầm đao liều mạng. Tài nguyên và linh dược, tài liệu pháp khí ở nơi này cũng không thể so sánh với phương bắc.

Theo Lý Thần Sơn biết, một tiêu sư có thực lực cửu phẩm hạ ở bên này, mỗi ngày làm việc mệt gần chết, một tháng cũng chỉ có bảy mươi lượng bạc.

Thành viên bang phái thì nhẹ nhàng hơn, nếu như bang phái không làm việc trộm gà bắt chó, bắt cóc vơ vét, thì mỗi ngày chỉ cần đi tuần tra các con đường là được.

Sở Hi Thanh bật cười một tiếng, không để ý chút nào: “Nếu như ta đã mở miệng, thì sẽ không sợ phiền phức. Chỉ cần các ngươi không nói, thì ai biết các ngươi là tội phạm bị truy nã? Quan phủ có dán cáo thị của các ngươi sao? Dù cho có người báo cáo với quan phủ, chúng ta nói không phải, vậy chính là không phải.”

Triều đình truy nã năm vạn bộ hạ của Thần Sách Đô trong phạm vi cả nước, nhưng có bao nhiêu người để tâm đến đám binh sĩ ở tầng dưới chót này chứ?

Mấy nhân vật nổi danh như Thủy Thương Lãng, Cung Vô Cấu, mới là thứ triều đình quan tâm nhất.

“Lời này nói rất đúng!” Giả Đại Lực gánh trọng kiếm đi đến, hắn cười nói: “Chúng ta đường đường là Thiết Kỳ Bang, còn không đến mức không bảo vệ được hơn một trăm người. Chư vị, nếu các ngươi cảm thấy lương bổng của họ Sở này quá thấp, cũng có thể nghĩ đến đường của ta, lương bổng ở bên chỗ ta, mỗi tháng nhiều hơn họ Sở này mười lượng bạc.”

Hắn cũng cực kỳ thèm đám bộ hạ cũ của Bá Võ Vương này.

Chương 395: Không cho phép động vào (4)

Sở Hi Thanh nhất thời liếc mắt nhìn Giả Đại Lực một cái, chỉ cảm thấy cái tên này rất chướng mắt.

Bây giờ lại bắt đầu đọ giá cả như đi chợ mua thức ăn rồi hả!

Có điều, Lý Thần Sơn liếc trộm Sở Vân Vân ở bên cạnh một chút, sau đó sắc mặt nghiêm nghị: “Lý mỗ nguyện ý gia nhập Tây Sơn Đường, hiệu lực cho ân công!”

Một đám thanh niên quần áo lam lũ ở sau lưng Lý Thần Sơn cũng là vẻ mặt xúc động, ôm quyền nói: “Chúng ta đều nguyện ý đi theo ân công đến chết!”

Bọn họ luôn luôn nghe theo Lý Thần Sơn như thiên lôi chỉ đâu đánh đó.

Nếu như vị này đã gia nhập Tây Sơn Đường, như vậy thì bọn họ cũng không ngoại lệ.

Tuy rằng khi cái tên này thuê thuyền biển ở U Châu, dự định vụng trộm trốn về phía nam đã cho tất cả mọi người nhảy vào hố, nhưng ngày xưa Lý Thần Sơn đã kề vai chiến đấu với bọn họ, cùng chống đỡ dị tộc phương bắc, lại còn luôn làm gương cho binh sĩ, luôn xông lên đầu tiên, còn làm người rất công bằng và chính trực, cũng cực kỳ chăm sóc thuộc hạ.

Tất cả mọi người vẫn luôn rất tin tưởng và kính phục vị Trí Quả giáo úy này.

Hơn nữa, Sở Hi Thanh còn là ân nhân cứu mạng của đám người bọn họ nữa.

Mặc kệ là giang hồ hay là trong quân ngũ, thì đều lấy nghĩa khí làm đầu, vì một chút bạc mà quên ân đức của người khác, sẽ bị người ta đâm sống lưng.

Giả Đại Lực cũng đã dự đoán được từ trước, hắn cũng biết khả năng đám người này đi theo Sở Hi Thanh là cao hơn.

Hắn chỉ ‘chậc’ một tiếng, rồi tiếc nuối quay người đi.

Giả Đại Lực đi về phía đám bang chúng Tuyển Phong Đường, trợn mắt lên nói: “Nhìn cái gì? Còn không mau dọn dẹp nơi này đi! Chúng ta phải mau chóng chạy đến trấn Tây Sơn. Đừng để cho đám thủ hạ của Lưu Định Đường cầm bạc chạy mất. . .”

Sở Hi Thanh cũng thấy hơi lo lắng, chỉ sợ đám người bên phía trấn Tây Sơn nhận được tin tức thì sẽ có người ôm tiền của Lưu Định Đường rồi chạy trốn.

Hắn và Giả Đại Lực dẫn bốn trăm bang chúng của Tuyển Phong

Đường chạy đến trấn Tây Sơn trước.

Đám người còn lại thì ở lại đây, xử lý chuyện còn lại ở chỗ này.

Chủ yếu là vì hơn bảy trăm bang chúng còn sót lại của Tây Sơn Đường Hải Thanh Bang.

Sở Hi Thanh không thể bỏ mặc không quan tâm đến đám tù binh này.

Bọn họ phải giải trừ binh khí của những người này, còn phải phong ấn tu vị của những người này, rồi dùng dây thừng trói lại.

Khi Sở Hi Thanh chạy đến trấn Tây Sơn, tất cả mọi người trong trấn đều là lòng người bàng hoàng.

Đám thủ hạ của Lưu Định Đường ở trong trấn đã chạy hết sạch, một đám thê thiếp và quản gia của Lưu Định Đường cũng có dự định ôm tiền chạy trốn thật.

May mà Thiết Cuồng Nhân đã có đề phòng từ trước, hắn đã phái 150 vị bang chúng trực thuộc mình đến đây từ trước, chăm sóc gia tài và sản nghiệp của Lưu Định Đường.

Tuy nhiên, một trăm năm mươi người này chỉ đủ để trong coi gia tài và sản nghiệp của Lưu Định Đường, chứ không còn hơi sức để quan tâm đến chuyện trong trấn.

Rất nhiều tên lưu manh vô lại nhân cơ hội này để gây sự ở trong trấn, bọn họ ăn cắp cướp đoạt ở khắp trấn, thậm chí còn có người giết người phóng hỏa.

Ngoài trấn còn có bốn ngàn tên thợ săn Tây Sơn được Lưu Định Đường gọi đến, bọn họ tụ tập ở phía bắc trấn Tây Sơn, tất cả đều là vẻ mặt mờ mịt, không biết phải làm sao.

Có điều, khi Sở Hi Thanh cầm gậy thịt Lưu Định Đường xuất hiện ở trước mặt bọn họ. Đám thợ săn này đều là sắc mặt lạnh lùng, cúi người hành lễ về phía Sở Hi Thanh, biểu thị bái phục.

Trong lòng bọn họ đúng là khá kinh ngạc, Lưu Định Đường kinh doanh chín năm ở trấn Tây Sơn, lưng dựa quận úy Thẩm Chu, lại bắt đám thợ săn Tây Sơn bọn họ làm con tin, thế lực thâm căn cố đế, khó có thể lay động.

Hôm nay lại bị một thiếu niên chưa đến mười sáu tuổi dẫn 800 người tiêu diệt, thật sự là khó mà tin nổi. . .

Ngoài ra, nỗi lòng của bọn họ cũng không có gợn sóng gì khác.

Ở trong mắt của đám thợ săn này, đơn giản chỉ là thay một tên chủ bóc lột thậm tệ mà thôi, không có gì khác với trước kia cả.

Sở Hi Thanh cũng không phí tâm tư trên người đám thợ săn này.

Sau khi khuất phục đám người này xong, hắn liền xua đuổi bọn họ trở về.

Đúng là đám thợ săn Tây Sơn này đáng để hắn lôi kéo, nhưng mà không phải bây giờ.

Sở Hi Thanh có chuyện quan trọng hơn cần làm.

Hắn nhất định phải nhanh chóng bình định tình hình hỗn loạn ở trong trấn Tây Sơn, tiếp nhận tất cả sản nghiệp của Lưu Định Đường và Tây Sơn Đường của Hải Thanh Bang.

Còn phải phi ngựa vòng, cắm cờ lập đường, uy hiếm các bang phái khác của quận Tú Thủy, không cho bọn họ ăn mòn phạm vi thế lực của Tây Sơn Đường.

Sở Hi Thanh đã coi Tây Sơn Đường của Lưu Định Đường thành món ăn trên bàn của mình, là thịt trong miệng mình rồi.

Mặc kệ là ai dám cướp đồ ăn trong miệng hổ, thì Sở Hi Thanh cũng sẽ liều mạng với bọn họ.

Còn một điều quan trọng nữa, chính là cô bé Lưu Nhược Hi kia. . .

Chương 396: Không cho phép động vào (5)

Sở Hi Thanh vẫn bận rộn mãi cho đến tận đêm khuya mới xong, lúc này hắn mới trở lại đại trạch của Lưu Định Đường ở trấn Tây Sơn.

Lúc này, đường chủ Tú Thủy, Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch thình lình ngồi đàng hoàng ở bên trong đường, hắn và mấy vị tiên sinh phòng thu chi mà Thiết Cuồng Nhân phái đến đang gảy bàn tính, tính toán lương thưởng cho bang chúng của Tuyển Phong Đường.

“Lão phu đã đến Anh Ma Cốc để xem, cũng thu nhận tất cả tiền bạc ở nơi đó. Tổng cộng có thể đổi thành bốn mươi chín vạn lượng bạc. Thật ra thì thứ đáng tiền nhất ở đó là lá Anh Ma, nhưng các ngươi cũng biết, Kỳ chủ của chúng ta ghét nhất chính là mấy thứ hại người này, hắn đã hạ lệnh tiêu hủy toàn bộ, vì thế sẽ không tính vào trong

này.”

“Còn bốn mươi chín vạn lượng bạc này, dựa theo quy tắc cũ, trong bang sẽ cầm bốn phần, hai vị Sở đường chủ và Giả đường chủ có công lớn nhất, mỗi người cầm 0.5 phần, phần còn lại thì sẽ chia theo cấp bậc cho các huynh đệ khác. Huynh đệ chết trận có thể cầm phần chia của mình, ngoài ra còn có thể cầm tiền trợ cấp của bang. Vẫn quy củ cũ, cửu phẩm là 1500 đến 2500 lượng bạc, bát phẩm thì là năm ngàn đến bảy ngàn lượng bạc.”

Sở Hi Thanh nghe đến đây, không khỏi gật đầu, lòng thầm nói Thiết Kỳ Bang cũng rất công bằng và chính trực.

Tất cả người chết trận đều được nhận trợ cấp, số tiền này tương đương với lương bổng một năm của hai người bọn họ.

Nhờ vậy mà cũng có thể thấy được Thiết Kỳ Bang kinh doanh và phát triển rất khá.

Bình thường thì loại bang phái giang hồ này làm sao có tiền trợ cấp chứ? Chết trận thì chết trận thôi, cùng lắm là cho ít tiền để đốt hoặc chôn.

Tiền trợ cấp trong quân đội cũng là khoảng hai năm tiền lương, nhưng đại đa số đều bị quan trên ăn chặn và tham ô.

Sở Hi Thanh còn chuẩn bị móc mười ngàn lượng bạc tiền riêng ra để trợ cấp cho các huynh đệ chết trận.

Những người này đã chết vì hắn, hắn không thể không thể hiện chút gì đó.

Nếu như muốn người khác bán mạng cho mình, thì mình phải rộng rãi hào phóng.

“Ngoài ra, còn lấy được rất nhiều sản nghiệp và vật ưu của Lưu Định Đường và Tây Sơn Đường của Hải Thanh Bang ở trấn Tây Sơn, tổng cộng 110 cái ‘Tứ tí trọng nỏ’, hai trăm cây cung mười thạch quân dụng, một số binh khí và áo giáp, hơn một trăm bình đan dược dùng để tu hành, hai nhà thanh lâu, năm sòng bạc, một nhà xe ngựa chở hàng, bảy mươi ba cửa hiệu, 150 khoảnh ruộng, hai tòa dinh thự, phân bố ở ba nơi là trấn Tây Sơn, thành Tú Thủy, và bến tàu phía đông thành.”

“Ngoài ra, còn có bốn vạn lượng bạc, ngân phiếu ký tên và không ký tên trị giá mười bảy vạn lượng bạc. Kỳ chủ và ta sẽ nghĩ biện pháp đổi số ngân phiếu này ra thành bạc, tuy nhiên ta đoán là nhiều nhất cũng chỉ có thể đổi với giá tám phần mười. Kỳ chủ có ý là vẫn chia số bạc này theo quy củ cũ.”

“Tất cả binh khí, đan dược, cửa hiệu, thanh lâu. . . vân vân đều không chia, ngày sau sẽ là sản nghiệp của Tây Sơn Đường. 150 khoảnh ruộng kia và tòa dinh thự này của Lưu Định Đường, sẽ được chia vào tài sản riêng của Sở huynh đệ.”

“Ngoài ra, Tây Sơn Đường mở đường lập hào, lập nghiệp ở chỗ này, lấy núi mở rừng, thì không thể không có tiền bạc, trong bang sẽ lấy sáu vạn lượng bạc ra, đặt ở trong phòng thu chi ở Tây Sơn Đường. Không biết chư vị nghĩ thế nào?”

Sắc mặt Sở Hi Thanh buông lỏng, lòng thầm nói 6600 lượng tiền trợ cấp gia đình kia, không cần hắn tự bỏ ra rồi, mà có thể lấy từ phòng thi chi của đường.

Thiết Cuồng Nhân làm người mạnh mẽ hào phóng, khiến mọi người kính phục.

Thật ra thì vị kỳ chủ này còn phải gánh chịu chi phí sang tên các loại nữa.

Thiết Cuồng Nhân muốn sang tên những sản nghiệp này, chuyển qua Tây Sơn Đường của Thiết Kỳ Bang một cách hợp pháp ở dưới mí mắt của quận úy Thẩm Chu, chắc chắn sẽ phải lấy ra một khoản tiền lớn.

Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch tính sổ sách xong, lại ôm quyền về phía Sở Hi Thanh: “Sở huynh đệ, kỳ chủ để ta chuyển cho ngươi một lời, ba ngày sau hắn sẽ đến trấn Tây Sơn, sẽ mở hương đường, thụ chức lập hào, uống máu ăn thề cho Sở huynh đệ ngươi. Xin ngươi mau chóng chuẩn bị ở bên này, ý của kỳ chủ là, lần đại điển này nhất định phải làm long trọng, như vậy mới có thể trấn phục nhân tâm.”

Lúc này, Sở Hi Thanh đáp lễ: “Xin mời chuyển cáo cho kỳ chủ là Sở mỗ đã hiểu, đảm bảo ngày mở đường sẽ được an bài ổn thỏa.”

Ý của Thiết Cuồng Nhân chính là để cho hắn nhanh chóng bình định trấn Tây Sơn, lại chiêu mộ đủ bang chúng trong Tây Sơn Đường.

Nếu không đủ người, vậy thì đại điển mở đường còn có thể có thanh thế to lớn sao?

“Sở huynh đệ hiểu rõ thì tốt rồi.” Lâm Thạch hơi gật đầu, sau đó lại quét mắt nhìn Sở Hi Thanh một chút: “Còn nữa, tốt nhất là Sở huynh đệ tăng tu vị lên một chút. Tuy rằng Sở huynh đệ là thiên kiêu Thanh Vân Bảng, có thể đối đầu với ngàn quân, chiến tích siêu phàm, nhưng một đường chủ tu vị bát phẩm hạ, nói ra ngoài cũng không hay cho lắm. Nếu như đường chủ thiếu tiền xài, ta có thể cho Sở đường chủ mượn một ít.”

Chương 397: Không cho phép động vào (6)

Sở Hi Thanh nghe vậy thì giả vờ hờ hững: “Ý tốt của Lâm đại ca, tiểu đệ xin ghi nhớ, nhưng tiền trong tay Sở mỗ đã đủ dùng.”

Thật ra thì hắn thật sự có xúc động muốn vay tiền.

Sở Hi Thanh tự nhủ, mình muốn đẩy tòa Tây Sơn Đường này lên, thì áp lực vẫn rất lớn.

Chỉ là 132 thành viên như bây giờ thôi, mỗi tháng ít nhất phải mất 15.000 lượng bạc tiền lương bổng rồi.

Ngoài ra, Sở Hi Thanh còn hứa hẹn sẽ mời chào hai trăm tên thợ săn Tây Sơn.

Lương bổng của đám thợ săn này có thể ít hơn một chút, nhưng cũng phải 13.000 lượng bạc một tháng.

Nói cách khách, sáu vạn lượng bạc mà Thiết Cuồng Nhân cho hắn, cũng chỉ đủ Tây Sơn Đường chi tiêu hai tháng.

Bọn họ còn có bảy mươi ba cửa hiệu, nhưng cửa hiệu này nhìn thì như rất nhiều, nhưng mặt tiền tốt đẹp nhất ở quận Tủ Thủy này, thuê một tháng nhiều lắm cũng chỉ là 100 lượng bạc, kém một chút thì chỉ có ba mươi, năm mươi lượng bạc.

Trong thời gian ngắn, chẳng những hắn không thể kiếm được xu nào từ Tây Sơn Đường, nói không chừng còn phải bỏ tiền riêng của mình vào.

Tuy nhiên, vay tiền ở trước mặt mọi người là một hành vi rất ngu xuẩn và cũng rất mất mặt.

Lâm Thạch cũng chỉ ở chỗ này một lúc, sau khi tính toán sổ sách xong xuôi, hắn liền cáo từ rời đi.

Sở Hi Thanh thì lại nhấc gậy thịt Lưu Định Đường đi vào sân sau.

Thần thái Lưu Định Đường uể oải, miệng thì lại nói luôn mồm: “Sở huynh đệ, bây giờ ta thật sự không còn một xu nào, tất cả sản nghiệp và tiền tài của ta đều giao ra rồi. Tay nghề tra tấn của đám con hoang kia quá lợi hại, ta không giấu nổi một đồng nào.”

“Có điều, Sở huynh đệ, nếu như người chịu giao ta cho Thẩm gia, thì có thể đổi được ba vạn lượng bạc. Trong tay muội muội ta cũng có không ít tiền tiết kiệm, nàng sẽ đưa tiền chuộc ta. Dùng cái mạng tiện của ta để đổi ba vạn lượng bạc, há không phải là rất có lời sao? Ngài yên tâm, Lưu mỗ đã ngã một lần rồi, cả đời này cũng không dám đối đầu với ngươi. . .”

Sở Hi Thanh không để ý đến, hắn trực tiếp đi đến một gian sương phòng ở bên trái.

Lúc này, Chu Lương Thần và Sở Vân Vân đều ở trong gian phòng này.

Trên giường thì lại có một thiếu nữ ngũ quan thanh tú đang ngồi, nàng tầm mười bốn mười lăm tuổi, mái tóc xõa tung, sắc mặt khô vàng trắng bệch.

Mặt nàng không có biểu cảm gì, ánh mắt dại ra, chỉ quấn chăn trên người, đờ đẫn ngồi tại chỗ.

Mãi cho đến khi Sở Hi Thanh đi vào, trong đôi mắt ngây dại như ‘chết’ của thiếu nữ mới có một chút tia sáng.

Sau khi Sở Hi Thanh đi vào, hắn nhìn về phía Chu Lương Thần và Sở Vân Vân với ánh mắt nghi ngờ và khó hiểu: “Cô bé này chính là Lưu Nhược Hi? Tại sao lại có dáng vẻ này?”

Chu Lương Thần hai tay ôm kiếm, hơi lắc đầu nói: “Ta nghe mệnh lệnh của ngươi, khi ta chạy đến Tú Phương Lầu để cứu nàng thì nàng đã như vậy rồi. Có điều, ta có thể hiểu được, bất kể là ai phải chịu nhục nhã như vậy, bị người ta làm cho tan cửa nát nhà, thì cũng không tốt được. . .”

Sở Hi Thanh thì lại nghiêng đầu nhìn về phía Sở Vân Vân, khi hắn đang định mở miệng hỏi.

Thiếu nữ tên Lưu Nhược Hi kia chợt mở miệng nói: “Sở sư huynh, các ngươi muốn thứ mà nhà ta cầm cố ở hiệu cầm đồ Hà thị đúng không?”

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua, vẻ mặt kinh ngạc: “Ngươi gọi ta là sư huynh, ngươi cũng xuất thân từ võ quán Chính Dương?”

“Đúng vậy!” Mặt Lưu Nhược Hi không hề có cảm xúc, gật đầu nói: “Khi ta mười ba tuổi đã vào võ quán Chính Dương học nghệ, không sánh được với Sở sư huynh, hiện giờ vẫn chỉ là đệ tử nội môn ba lá vô dụng. Khi còn ở võ quán, tiểu muội cũng được chiêm ngưỡng phong thái của sư huynh từ xa, cũng rất kích phục, nhưng không có duyên quen biết với sư huynh.”

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, cô bé này học nghệ từ năm mười ba tuổi, mươi lăm tuổi trở thành nội môn ba lá, có tu vị cửu phẩm thượng, chứng tỏ thiên phú vẫn rất khá.

“Thì ra là đồng môn.” Hắn cười ôm quyền: “Không gạt sư muội, hôm nay Sở mỗ định mở đường lập hào ở trấn Tây Sơn này, kiếm lấy tiền tu hành. Vì thế đã khuyến khích kỳ chủ nhà ta xuất binh Tây Sơn, mở rộng thế lực, xây dựng thêm một đường khẩu, cũng nhân tiện muốn thứ kia của nhà ngươi luôn.”

Thật ra thì không phải như vậy.

Lần này, cứu người mới là nhiệm vụ hàng đầu, tiện thể giúp Sở Vân Vân hả giận.

Tuy nhiên, đương nhiên là Sở Hi Thanh không thể nói cho Lưu Nhược Hi những lời thật lòng này rồi.

“Ta có thể lấy thứ kia cho các ngươi! Nhưng các ngươi phải giao hắn cho ta!”

Lưu Nhược Hi nhìn chằm chằm vào Lưu Định Đường, hai mắt đã hơi đỏ lên.

Sau đó, nàng phát hiện ba người Sở Hi Thanh đều hiện lên vẻ khác thường.

Sắc mặt Lưu Nhược Hi hơi đỏ lên, nàng biết cái yêu cầu này là hơi quá đáng.

Chương 398: Không cho phép động vào (7)

Sau đó, nàng vẫn cắn răng một cái, lấy hết dũng khí nói: “Nếu như đường chủ có thể giao hắn cho ta, Nhược Hi nguyện làm trâu làm ngựa cho ngài suốt quãng đời còn lại, mặc ngài sai khiến.”

Trong lòng Lưu Nhược Hi lại không có bất cứ hi vọng nào.

Nàng thầm tự nhủ, bản thân mình có cái gì chứ? Sao có thể để cho

Sở Hi Thanh giao Lưu Định Đường cho mình chứ?

Bản thân Lưu Định Đường cũng cảm thấy là không thể, bởi vì hắn có giá trị ba vạn lượng bạc đấy.

Sở Hi Thanh lại khẽ mỉm cười: “Được!”

Hắn tiện tay ném Lưu Định Đường tựa như gậy thịt đến trước mặt thiếu nữ.

Lúc này, toàn thân Lưu Định Đường như bị sét đánh, hắn hoàn toàn mờ mịt và không dám tin.

Lưu Nhược Hi thì lại vui mừng không thôi, nàng không chút do dự nào mà xốc chăn ở trên người lên.

Lúc này, nàng đã thay một bộ quần áo, nhưng vẫn có một số vết roi thô bạo bị lộ ra ngoài.

Lưu Nhược Hi lại không dám chậm trễ, nàng tiến lên nhấc Lưu Định Đường đi ra ngoài. Đi được nửa đường, nàng còn quay lại cầm một cái kéo ở trên bàn.

Không lâu sau, ngoài phòng truyền vào tiếng kêu gào thảm thiết và tan nát cõi lòng của Lưu Định Đường.

Chu Lương Thần nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết này, lại ôm quyền với Sở Hi Thanh với vẻ vô cùng kính phục: “Cách làm người của Sở huynh, thật sự khiến cho tiểu đệ bội phục.”

Dưới cái nhìn của hắn, Sở Hi Thanh có thể vì một cái gọi là ‘công đạo’ mà bỏ qua một con tin đáng giá như Lưu Định Đường, có thể nói là trượng nghĩa đến cực điểm.

Trong lòng Chu Lương Thần càng kiên định hơn.

Lòng thầm nói, chỉ có nhân vật như vậy mới đáng để Chu Lương Thần hắn đi theo và hiệu lực.

Khóe môi Sở Vân Vân cũng hơi cong lên, nàng còn gật nhẹ một cái.

Tuy nhiên, sắc mặt nàng lập tức trở nên nghiêm nghị, mở miệng nói: “Huynh trưởng, đời này ta hận nhất là cờ bạc và thanh lâu. Thanh lâu ức hiếp phụ nữ, cờ bạc làm hại bách tính, ngươi muốn thành lập Tây Sơn Đường cũng được, nhưng không cho phép ngươi động vào hai loại làm ăn này.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nở nụ cười bất đắc dĩ.

Từ trước đến giờ, hắn cũng không có ý định làm ăn mấy thứ này, vì vậy nên muốn để cho Tây Sơn Đường có thể cân bằng thu chi, thậm chí là tiến thêm một bước để kiếm tiền, thì vẫn còn rất phiền phức. . .

. . .

Ba ngày sau, vào lúc giữa trưa.

Bên ngoài dinh thự đã được treo lên biển hiệu ‘Sở trạch’, 330 tên bang chúng của Tây Sơn Đường đều mặc áo bào ngắn màu xanh, xếp thành đội ngũ chỉnh tề đứng ở trước cửa đại sảnh.

Sắc mặt bọn họ nghiêm túc, cung cung kính kính hành lễ về bên trong đại sảnh.

Bên trong đại sảnh, Thiết Cuồng Nhân đứng ở vị trí cao nhất.

Bên trái hắn là Thiết Tiếu Sinh và Lâm Thạch cầm đầu mười tám vị đường chủ, ngoài ra còn có một số đàn chủ có địa vị hơi cao cũng đứng ở trong đó.

Hai người Chu Lương Thần và Lý Thần Sơn cũng đứng ở trong đó.

Phía bên phải Thiết Cuồng Nhân là một đám khách khứa đến xem lễ.

Xuất thân của bọn họ rất đa dạng, có nhân vật hàng đầu của các hiệu buôn, cũng có gia chủ của các gia tộc gần trấn Tây Sơn, cũng có một số khách khứa ở trên quan trường.

Thân phận không đủ thì chỉ có thể đứng ở ngoài đại sảnh để xem.

Không biết vì sao mà Lục Loạn Ly cũng chen vào trong đại sảnh, dùng ánh mắt tò mò để nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Đám khách khứa đến xem lễ cũng có không ít oán hận.

Đã là cuối năm rồi, còn vài ngày nữa là giao thừa, Thiết Kỳ Bang lại nhất định phải làm đại điển mở đường vào lúc này.

Tuy nhiên, tất cả mọi người đều không dám lộ ra, trên mặt bọn họ đều là nụ cười rạng rỡ, nhiệt tình cung kính.

Thiết Kỳ Bang nắm giữ quá nửa con đường vận chuyển đường sông của quận Tú Thủy, làm cho vô số hiệu buôn ở thượng hạ du phải ngưỡng vọng. Hiện giờ, lại mở thêm Tây Sơn Đường, không chỉ quét dọn uy hiếp, mà còn ảnh hưởng đến mọi lĩnh vực ở Tây Sơn.

Vì vậy, bọn họ không dám không đến, cũng không thể không mang khuôn mặt tươi cười ấm áp đến.

Phía trước Thiết Cuồng Nhân là một ông lão có chòm râu hoa râm, hẳn là người chủ trì, đang đọc thuộc lòng ba mươi sáu lời thề của Thiết Kỳ Bang.

“Bắt đầu từ khi gia nhập Thiết Kỳ Bang, cần phải tuân thủ ba mươi sáu lời thề. Lời thề thứ nhất, cha mẹ ngươi tức phụ mẫu của ta, huynh đệ tỷ muội của ngươi tức là huynh đệ tỷ muội của ta, vợ ngươi chính là chị ta, con của ngươi chính là cháu của ta, nếu có vi phạm, ngũ lôi tru diệt.”

“Lời thề thứ hai, nếu như có cha mẹ huynh đệ trăm năm quy thọ, không có tiền mai táng, liền lụa trắng bay đến để cầu người giúp đỡ. Lúc này có tiền ra tiền, không có tiền thì ra sức, như có giở trò lừa bịp hoặc làm như không biết, ngũ lôi tru diệt.”

“. . . Lời thề thứ chín, huynh đệ không đứng đắn, mưu hại kỳ chủ, ám sát người giết người, chết ở dưới vạn đao.”

“. . .Lời thề thứ mười bốn, nếu như hỗ trợ người ngoài, hoặc là cướp đoạt tài vật của huynh đệ, ngũ lôi tru diệt.”

“. . . Lời thề thứ mười tám, nếu như bị quan phủ bắt giữ, tự làm tự chịu, không được lấy thù riêng để hãm hại huynh đệ, nếu có vi phạm, ngũ lôi tru diệt.”

“. . .Lời thề thứ ba mươi sáu, mặc kệ là sĩ nông công thương hoặc là các loại nghề nghiệp khác, chỉ cần gia nhập Thiết Kỳ Bang, tất phải lấy trung thành và nghĩa khí làm đầu, kết giao huynh đệ khắp nơi, nếu như gặp chuyện lại ba tâm hai ý, tránh không ra lực, sẽ chết ở dưới vạn đao.”

Chương 399: Thẻ khuôn

Người này đọc làu làu ba mươi sáu lời thề, sau đó quay người nhìn về phía ngoài cửa.

“Trảm phượng hoàng, nhắm rượu!”

Lúc này, có người bắt lấy mấy con gà rừng, chém đầu gà xuống, nhỏ máu gà vào trong bat.

Đầu tiên, Thiết Cuồng Nhân cầm hai bát rượu lên, ra hiệu Sở Hi Thanh tiến lên.

Thiết Cuồng Nhân cắt mạch, máu tươi nhỏ vào trong chén: “Tiểu Sở, từ bây giờ ngươi và ta là huynh đệ uống máu ăn thề.”

Sở Hi Thanh cũng không do dự mà cắt mạch, hùng hồn đáp lại: “Tất đồng tâm hiệp lực với kỳ chủ, tình còn bền hơn vàng.”

Hai người đồng thời uống chén rượu này, sau đó lại ném bát xuống đất rồi cười ha ha.

Thiết Tiếu Sinh cực kỳ vui mừng khi nhìn thấy tình cảnh này.

Hắn đã muốn kéo Sở Hi Thanh vào Thiết Kỳ Bang từ mấy tháng trước rồi, cho đến hôm nay mới được như ý nguyện.

Sau đó, Sở Hi Thanh liền cảm thấy đau đầu.

Hắn còn phải uống ba mươi ba bát rượu với máu của 330 người nữa.

Quy củ của bang phái giang hồ chính là như vậy, ngươi mới gia nhập bang, thì phải uống máu ăn thề.

Hơn nữa còn không thể thiếu một ai, bằng không thì huynh đệ mới gia nhập sẽ có ý kiến, cảm thấy người đường chủ như hắn không có nghĩa khí, không để họ vào mắt, đối xử không công bằng . . . vân vân.

Thế giới của người xưa chính là trong sáng và đơn giản như vậy đấy, mặc kệ là cái gì thì cũng không quan trọng bằng mặt mũi.

Tiền hoa hồng và lương bổng có thể ít, nhưng lễ nghi và mặt mũi thì phải đầy đủ.

Tuy nhiên, cũng có rất ít người giống như Sở Hi Thanh, vừa mới gia nhập bang liền lên làm đường chủ, còn một lần chiêu mộ 330 huynh đệ gia nhập bang.

Đương nhiên là Sở Hi Thanh không thể uống với từng người một.

Hắn biên chế thủ hạ thành mỗi mười người thành một hương, chia thành ba mươi ba hương.

Mỗi một hương thay nhau tiến lên uống rượu với hắn.

Dù vậy, Sở Hi Thanh vẫn phải uống tận ba mươi ba bát rượu cắt máu ăn thề.

Sở Hi Thanh nhỏ máu rất thành khẩn, sau đó cũng uống rượu rất dứt khoát và phóng khoáng.

Nhìn trông thì giống như hắn đang đổ rượu vào miệng, nhưng một nửa số rượu đã bị chảy ra hai bên rồi.

Cũng không lâu sau, trước ngực của Sở Hi Thanh đã ướt sũng.

May mà hắn đã tu luyện Dưỡng Nguyên Công có chút thành tựu, lại có Thuần Dương tứ giai, không ngừng hóa rượu trên quần áo thành hơi nước, mới có thể tránh thoát kiếp bị ướt sũng, khiến cho người ngoài chê cười.

Mặc dù Sở Hi Thanh dùng chút mánh lới như vậy, nhưng vẫn có mười cân Nữ Nhi Hồng tốt nhất đi vào dạ dày của hắn.

Sau khi Sở Hi Thanh uống xong, toàn thân đã mơ mơ màng màng, trong lòng âm thầm mắng to, đây là tên nhãi ranh nào chọn rượu vậy?

Rượu ngon như vậy không cần tiền sao? Mua loại rượu nhẹ và rẻ rẻ một chút thì chết à? Mà tại sao còn phải dùng cái bát to như vậy? Nhỏ hơn một chút không được à?

Hắn lại quên là vì chính mình tiếc tiền, quyết định không mua rượu ở bên ngoài, mà trực tiếp lấy rượu trong hầm rượu của Lưu Định Đường ra.

Như vậy vừa có mặt mũi lại vừa có sĩ diện.

Sau đó, người chủ trì lại hét lên: “Lễ thành, nã pháo, mở tiệc!”

Sở Hi Thanh lại phải đến các bàn để chúc rượu, vất vả lắm mới sống qua một vòng, hắn liền không chịu nổi mà ‘ầm’ một tiếng, ngã chổng vó trên mặt đất.

Hắn chỉ thấy chóng mặt đau đầu, còn mơ hồ nghe thấy tiếng cười ha ha của Thiết Tiếu Sinh và Thiết Cuồng Nhân. Cùng với tiếng cười trên sự đau khổ của Giả Đại Lực, và tiếng cười nhạo của người khác.

Còn có lời thì thầm của Lục Loạn Ly: “Không biết uống thì đứng uống, còn cố làm cái gì?”

Chờ đến khí Sở Hi Thanh tỉnh lại, thì đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Hắn mơ mơ màng màng mở mắt ra, lại phát hiện mình đang ở phòng chủ nhân trong đại trạch Sở gia.

Quần áo trên người của Sở Hi Thanh cũng được thay đổi, giờ hắn đang mặc một bộ áo lót sạch sẽ.

Chắc hẳn là Sở Vân Vân thay cho hắn. . .

Bởi vì, áo lót trong cùng thì không được thay, còn có thể ngửi thấy mùi rất ghê người.

Có điều, trong phòng đã được chuẩn bị một cái thùng gỗ lớn, bên cạnh còn có khăn mặt và quần áo tắm rửa được bày chỉnh tề.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại hơi sững sờ.

Chỉ vì trong đầu của hắn xuất hiện một đoạn tin tức.

---Đo lường đến ký chủ mở đường lập hào, thành lập thế lực cá nhân, gia tăng thêm mô hình kinh doanh thuộc hạ.

Mô hình kinh doanh thuộc hạ?

Sở Hi Thanh cảm thấy hơi nghi ngờ và khó hiểu, liền phóng to màn hình huỳnh quang hư ảo lên.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Thất phẩm hạ (siêu).

Võ đạo: Truy Phong đao pháp (tầng năm), Khinh Vân Tung (tầng năm), Trục Điện Chỉ (tầng năm).

Võ ý: Nhai Tí tàn ý (tầng tám), Phong Lôi võ ý (tầng bốn).

Nguyên công: Dưỡng Nguyên Công (tầng năm / bát phẩm thượng).

Điểm võ đạo: 25123.

Thiên phú: Thần Thương (tứ giai), Táng Thiên (nhị giai), Thuần Dương (tứ giai), Thái Thượng Thông Thần (nhị giai), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (tứ giai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (tứ giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, cộng sinh (sơ).

Tuổi thọ: 45 ngày.

Chương 400: Thẻ khuôn (2)

Sở Hi Thanh nhìn lướt qua bảng nhân vật của mình, lòng thầm nói không có thay đổi gì mà?

Vẫn giống hệt ngày hôm qua, không có chút thay đổi nào.

Tu vị nguyên công là hắn mới tăng lên ngày hôm trước, tổng cộng dùng hai phần bí dược đỉnh cấp.

Một phần trong đó là mua theo con đường của Thiết Kỳ Bang, Sở Hi Thanh còn được giá ưu đãi, bỏ ra 7200 lượng bạc.

Điều này khiến cho tu vị của Sở Hi Thanh và Nhai ti đều tăng lên đến cảnh giới bát phẩm thượng.

Bởi vậy, danh vọng của Sở Hi Thanh cũng theo đó mà tăng lên, mà lại tăng đến cấp bậc thất phẩm hạ (siêu), điều này chứng tỏ mọi người rất tán thành thực lực của hắn.

Còn về phần điểm võ đạo, trận chiến một địch ngàn ở khe núi kia đã bắt đầu lên men, mỗi ngày đều có thể mang lại cho hắn một lượng lớn điểm võ đạo.

Tuổi thọ thì lại giảm xuống còn 45 ngày.

Sở Hi Thanh phát hiện, mỗi khi mình mở thiên phú Táng Thiên, thì đều sẽ tổn thất một số tuổi thọ nhất định.

Vì vậy mà ba ngày gần đây, ngày nào hắn cũng dùng một viên Thiếu Dương Đan.

Đan dược này có giá một trăm lượng một viên, sau khi hắn nuốt vào thì có thể gia tăng năm ngày tuổi thọ.

Sau trận chiến Tây Sơn, tuổi thọ của Sở Hi Thanh vốn chỉ còn 28 ngày, hiện giờ đã khôi phục được thêm nửa tháng.

Tiếp đó, Sở Hi Thanh lại mở võ đạo bảo khố của mình ra, hai mắt hắn lập tức co lại.

Bảo khố này vốn chỉ có mười bốn vật phẩm, bây giờ đã biến thành mười sáu.

Hai vật phẩm mới xuất hiện kia, một cái là “Ưu đãi dành cho người mời: Thẻ khuôn nhân vật Tần Mộc Ca (bản 50%)”.

---Sử dụng tấm thẻ này cho thủ hạ, khiến cho thủ hạ vĩnh viễn sở hữu 50% ngộ tính và thiên phú của Tần Mộc Ca. Đối tượng sử dụng yêu cầu là nữ tính, tuổi tác không vượt quá mười sáu, sở hữu các loại tính cách đặc thù như trung thành, cứng cỏi, dũng mãnh, chăm chỉ.

Giá gốc cần 200.000 điểm võ đạo, nhưng bây giờ đã được gạch chéo màu đỏ, ưu đãi dành cho người mới, chỉ cần 2000 điểm võ đạo.

Đây là giá ưu đãi quá kinh khủng chỉ bằng một phần trăm giá gốc.

Một vật phẩm khác là "Ưu đãi dành cho người mới: Thẻ thiên phú Thần Thương tam giai (bản thuộc hạ)".

---Có thể giúp cho thuộc hạ thực tỉnh thiên phú Thần Thương tam giai. Đối tượng sử dụng yêu cầu tuổi tác không quá mười tám, thiên phú đánh giá 80 điểm, ngộ tính đánh giá 85 điểm trở lên.

Tấm thẻ này có giá gốc là 10000 điểm võ đạo, nhưng bây giờ cũng bị gạch chéo màu đỏ, ưu đãi dành cho người mới, chỉ cần 100 điểm võ đạo là có thể mua được.

Sở Hi Thanh sững sờ một lúc, lòng thầm nói hệ thống ba ba này còn có thể cường hóa cho thuộc hạ của mình?

Rốt cuộc thì hệ thống này có lai lịch gì mà trâu bò như vậy?

Sở Hi Thanh không chậm trễ chút nào, dứt khoát đổi hai tấm thẻ này, rồi gửi vào hòm chứa đồ của mình.

Chủ yếu là vì rẻ, tổng cộng chỉ có 2100 điểm, cũng không đủ Sở Hi Thanh mua một cái thiên phú nào, mà mua cũng không sợ thiệt.

Sau đó, Sở Hi Thanh thử làm mới một lần.

Lần này vẫn là mười sáu vật phẩm như trước, hai vật phẩm trong đó có liên quan đến thuộc hạ của hắn.

Tuy nhiên, lần này không còn ưu đãi dành cho người mới, giá cả cũng rất là cảm lạnh.

Ví dụ như thẻ khuôn nhân vật Thiết Cuồng Nhân.

Tấm thẻ này có thể để cho thuộc hạ của hắn nhận được khuôn nhân vật Thiết Cuồng Nhân, có thể sở hữu 100% thiên phú và ngộ tính của Thiết Cuồng Nhân, nhưng mà lại cần 140.000 điểm võ đạo để đổi.

Sở Hi Thanh liền lắc đầu không thôi.

Hắn còn không đủ điểm võ đạo để dùng, đuổi theo Tần Mộc Ca đã rất vất vả rồi, nào có thừa điểm võ đạo để mua thẻ khuôn và thẻ thiên phú cho thủ hạ chứ?

Hắn cũng không mua nổi!

Trừ phi một ngày nào đó, điểm võ đạo của Sở Hi Thanh nhiều đến mức xài không hết.

Sở Hi Thanh lại bị mùi rượu trên người mình làm cho không chịu nổi, hắn đứng dậy tắm rửa sạch sẽ, rửa tay đốt hương, sau đó cung cung kính kính cúi đầu về phía mặt bắc của bầu trời, trong miệng thì lẩm bẩm cầu xin, khẩn cầu may mắn.

Hắn lạy chính là “Bắc thần cửu tinh”. (chín ngôi sao phương bắc)

Trên thế giới này, Bắc thần cửu tinh có địa vị tương đương với Bắc đẩu. Chín vị thần ở phía bắc, chín vị thần linh nắm giữ tất cả vận mệnh và quyền bính, vì thế nên được vô số dân cờ bạc trong thiên hạ tôn thờ.

Sau đó, Sở Hi Thanh liền bỏ ra 250 điểm võ đạo để làm mới võ đạo bảo khố.

Sở Hi Thanh đã có đủ điểm để đổi Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ ngũ giai, và Thái Thượng Thông Thần tam giai.

Đáng tiếc là hắn không quét được.

Tuy nhiên, sau lần làm mới thứ bảy mươi chín, hai mắt Sở Hi Thanh lại hơi sáng lên.

Thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 12 tuổi (bản trải nghiệm).

Sở Hi Thanh vừa mới bắt đầu vui mừng, nhưng khi hắn nhìn thấy điểm số ở đằng sau thì mặt lập tức đen xì.

Tấm thẻ này cần 10.000 điểm võ đạo mới có thể đổi được.

Đổi thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 11 tuổi chỉ có 10 điểm, vì sao tấm thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 12 tuổi này lại mất tận một vạn điểm?

Sở Hi Thanh thấy hơi khó hiểu.

Chương 401: Thẻ khuôn (3)

Lúc trước, hắn từng cố tình dùng phương pháp nói bóng nói gió để hỏi thăm Sở Vân Vân.

Lúc Tần Mộc Ca 12 tuổi, tu vị nguyên công trải qua ba giai đoạn: Tháng giêng năm đó, cảnh giới của nàng vẫn là thất phẩm hạ. Đến tháng hai, nàng tiến vào thất phẩm thượng. Đến tháng bảy thì là lục phẩm hạ, sau đó không lâu thì bái vào Vô Tướng Thần Tông.

Hắn không xác định tấm thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 12 tuổi này, là nằm ở giai đoạn này khi Tần Mộc Ca 12 tuổi.

Nếu như là thất phẩm thượng, vậy thì kiếm lời rồi, nếu lục phẩm hạ thì đúng là kiếm to, nhưng nếu như là thất phẩm hạ. . . vậy thì vẫn là kiếm!

Sở Hi Thanh tính toán qua, Tần Mộc Ca ở cảnh giới thất phẩm hạ, sức chiến đấu của nàng cũng phải lên đến cấp bậc lục phẩm hạ.

10.000 điểm đổi lấy sức chiến đấu lục phẩm hạ trong một canh giờ, thơm quá. . .

Sở Hi Thanh ngưng thần suy nghĩ một chút, vẫn là nhịn đau mà đổi lấy tấm thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 12 tuổi (bản trải nghiệm) này, sau đó lại tiếp tục làm mới võ đạo bảo khố.

Đáng tiếc chính là, mấy ngày gần đây Sở Hi Thanh quá đen đủi, lãng phí 250 điểm võ đạo mà không thu hoạch được cái gì cả.

Sở Hi Thanh âm thầm thở dài, lòng thầm nói ngày mai hắn phải đổi một vị thần linh để bái lạy, Bắc thần cửu tinh này không dùng được.

Hoặc là trực tiếp bái lạy 'hệ thống' luôn? Hệ thống ba ba này thần kỳ như vậy, thần thông và sức mạnh to lớn như vậy, hoàn toàn chính xác là vượt qua đám thần linh kia.

Sau đó, Sở Hi Thanh đi ra khỏi phòng, đi đến chủ viện trong tòa đại trạch này.

Lúc này, trong viện đang có những tiếng vang 'rầm rầm'.

Sở Vân Vân đang cầm một thanh thiết thương màu đen, nàng đang diễn luyện thương pháp ở trong viện.

Có thể nhìn thấy từng luồng lôi đình và liệt hỏa màu đỏ thẫm đang quấn quanh thân thương trong tay Sở Vân Vân, uy thế tràn đầy, hùng vĩ mà cuồng mãnh.

Nếu như nhìn kỹ hơn, lại phát hiện ra cây thiết thương trong tay nàng lại thô và to hơn thiết thương bình thường, còn dài hơn thương bình thường tầm sáu thước, đã đến đến độ dài một trượng tám.

Đây chính là cái cột cờ nằm trong hiệu cầm đồ kia, Sở Vân Vân lo lắng đêm dài lắm mộng, sau trận chiến trấn Tây Sơn một ngày, nàng liền đi chuộc cây cột cờ này về.

Sở Hi Thanh lặng lẽ nhìn một lúc, rồi mới đi qua: "Sao hôm qua ngươi không thay áo lót cho ta? Tốt xấu gì cũng phải lau người cho ta chứ. Ta tỉnh lại thì toàn thân đều là mùi mồ hôi và mùi rượu, cực kỳ khó chịu."

Sở Vân Vân không phản ứng, mà tiếp tục diễn luyện thương pháp.

Trên mặt nàng lại nhiễm phải một tầng đỏ ủng.

Thật ra thì nàng cũng muốn thay cho Sở Hi Thanh, nhưng tiếc là khi đó nàng không để ý, liền xé quần áo của Sở Hi Thanh ra thành một đám vải vụn.

Sở Vân Vân ngẫm nghĩ rồi đành bỏ qua, nàng sợ chính mình không khống chế được thì lại xé nát người Sở Hi Thanh ra mất.

Sở Hi Thanh bĩu môi, sau đó nói với vẻ tò mò: "Sao rồi? Ngươi đã tìm hiểu được gì từ cái cột cờ này chưa?"

Rốt cuộc Sở Vân Vân cũng dừng động tác lại, nàng nhìn về phía cây cột cờ đen trong tay, suy tư giây lát: "Không có! Ta đã dùng tất cả các loại phương pháp, nhưng vẫn không thể kích thích ra bất kỳ thần thông hay sức mạnh nào của cái cột cờ này, nhưng điều này lại khiến cho người ta cảm thấy kỳ quái hơn."

Nàng đột nhiên làm cho thân thương chấn động rồi run lên, còn làm cho cái thân thương bằng kim loại này lóe lên tia lửa.

Sở Vân Vân đã dùng đến tất cả chân nguyên của nàng.

Dù là một võ tu ngũ phẩm bình thường cũng sẽ bị biến thành bột mịn, nhưng thanh thiết thương màu đen này vẫn không bị hư hao gì như cũ.

Điều khiến cho ánh mắt của Sở Vân Vân và Sở Hi Thanh ngưng trọng chính là, hai cái chữ trợn mơ hồ ở phía phần sau của cây cột cờ này đang từ từ rõ ràng hơn, hai chữ kia rõ ràng là hai chữ Nghịch Thần được viết bằng lối chữ triện.

Sở Vân Vân nhìn hai chữ này: “Ta đoán nó chính là cột cờ của Nghịch Thần Kỳ, cũng không biết vật này nên dùng thế nào.”

Sở Hi Thanh xoa cằm, lời nói hàm chứa suy đoán: “Chẳng lẽ phải có lá cờ nữa thì mới có thể phát huy tác dụng? Nhưng không biết lá cờ đang ở nơi nào?”

“Việc này thì tùy duyên đi, có thể tìm thấy thì càng tốt, không thể tìm thấy thì là do số mệnh, không cần quá để ý.”

Sở Vân Vân dùng tay vuốt nhẹ thanh thiết thương màu đen trong tay: “Mặc dù thứ này không có bất kỳ công năng đặc thù nào, nhưng vẫn là một cây thương tốt. Thế gian này không có bao nhiêu cây thương có thể gánh chịu toàn bộ lực lượng của ta, nhưng mà cây thương này lại có thể.”

Sở Hi Thanh phản đối.

Nếu như đã tìm được cột cờ của Nghịch Thần Kỳ, há có thể không được voi đòi tiên, không nghĩ biện pháp chiếm nốt lá cờ sao?

Tuy nhiên, bây giờ bọn họ cũng không có manh mối gì cả, không biết bắt tay từ đâu.

Chương 402: Thẻ khuôn (4)

“Đúng rồi, trước khi Thiết Tiếu Sinh rời đi, hắn đã nhờ ta chuyển cáo cho ngươi, nói ngươi quá vô dụng, bảo ngươi phải luyện tửu lượng, chờ qua tết hết bận, hắn sẽ đến tìm ngươi.”

“Thiết Tiếu Sinh nói ngươi không nói câu nào đã gia nhập Thiết Kỳ Bang, còn mượn Tuyển Phong Đường của hắn để tiêu diệt Lưu Định Đường, làm chuyện lớn như vậy mà không nói với hắn câu nào, bảo ngươi phải cho hắn một câu trả lời. Còn nữa, hai người Lý Thần Sơn và Lưu Nhược Hi đều tìm ngươi, ta bảo bọn họ trưa nay quay lại.”

Sở Vân Vân cau mày, sắc mặt nghiêm túc nhìn Sở Hi Thanh: “Nếu như ta đoán không sai, bọn họ đến vì chuyện của vị Trí Quả giáo úy đang ngồi trong nhà lao của Cẩm y vệ, không biết huynh trưởng ngươi có thượng sách gì hay không?”

Vị Trí Quả giáo úy thất phẩm kia chạy ngàn dặm đến Lưu gia, chăm sóc nữ cô nhi Lưu Nhược Hi mấy thắng, cuối cùng lại bị Cẩm y vệ bắt vào nhà lao, đây là cũng thuộc hạ cũ của Sở Vân Vân.

Sở Vân Vân đã biết, liền không thể không quản.

Tuy nhiên, việc này cực kỳ vướng tay vướng chân, muốn cứu người từ trong đại lao của Cẩm y vệ, nói nghe thì dễ?

Trình độ phòng ngự của đại lao Cẩm y vệ chỉ thua Tàng Kinh Lâu của võ quán Chính Dương một chút. Bên trong còn có hai vị cao thủ lục phẩm thượng đang tọa trấn.

Không phải là Sở Vân Vân không thể trực tiếp giết vào trong cứu người, nhưng sẽ có rất nhiều hậu hoạn.

Sở Hi Thanh nghe vậy liền nở nụ cười như đã tính trước: “Việc này ta cũng có chút ý tưởng, nhưng có thể cứu được người hay không thì phải xem Vân Vân ngươi rồi.”

“Ta?” Sở Vân Vân hơi nghi ngờ và khó hiểu, hỏi ngược lại một câu.

Tuy nhiên, nàng nghe vài câu nói của Sở Hi Thanh, trong con ngươi dần dần xuất hiện một tia kỳ dị.

Sau đó, Sở Hi Thanh đi đến một góc khác của sân, bắt đầu diễn luyện Truy Phong đao pháp.

Hắn vừa mới múa đao, trong lòng liền hiện ra ý vui mừng.

Sở Hi Thanh phát hiện tố chất thân thể của mình đã tăng lên không ít.

Hai ngày trước, sau khi hắn dùng bí dược tầng năm Dưỡng Nguyên Công xong, không chỉ lượng chân nguyên tăng lên gần gấp đôi, mà các loại tố chất thân thể cũng tăng lên gấp đôi so với lúc trước.

Mà khi hắn tỉnh lại sau một cơn say, sức mạnh, linh hoạt và tốc độ của hắn cũng được tăng cường một ít.

Chỉ là hai cánh tay vẫn hơi hơi đau nhức.

Thời gian trôi qua bốn ngày, vết rạn nứt trên xương cánh tay của hắn vẫn chưa khôi phục hoàn toàn.

Tuy nhiên, luyện đao vẫn không thành vấn đề, chỉ cần không giao thủ với người khác, thương thế sẽ không quá đáng ngại.

Sở Hi Thanh bắt đầu luyện đao nửa canh giờ, sau đó lại cố ý luyện thêm.

Hiện giờ là cuối tháng mười hai, vì thế dù mặt trời đã lên cao, nhưng ánh mặt trời lại không có mấy.

Sở Hi Thanh lại gọi tiểu Tóc Húi Cua trong cơ thể ra, một người một thú bắt đầu luyện tập phối hợp.

Sở Hi Thanh cũng có thể mô phỏng ra thần thú cộng sinh với mình ở trong giấc mộng, nhưng con Nhai Tí mô phỏng kia còn lâu mới có linh tính bằng tiểu Tóc Húi Cua.

Hắn vẫn phải luyện tập kỹ xảo chiến đấu và phối hợp với tiểu Tóc Húi Cua ở bên ngoài, bồi dưỡng sự ăn ý.

Một trong những lợi ích khi sở hữu một tòa trạch viện cỡ lớn chính là, hắn có thể thích làm gì thì làm ở trong sân của mình, muốn làm gì cũng không sợ.

Không cần phải cẩn thận từng li từng tí giống như khi còn ở trong võ quán.

Mà tòa trạch viện cướp từ trong tay Lưu Định Đường này, tổng cổng có năm khu, lại chiếm diện tích rất lớn. Lưu Định Đương còn dùng một khối đất trống rộng bốn mẫu ở chủ viện để làm sân luyện võ, có thể nói ra rộng rãi hơn Tạp Vật Viện rất nhiều, đủ để cung cấp cho hai người Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân dùng chung.

Mấu chốt là trong viện này còn có trận pháp cảnh giới, chung quanh còn có đam bang chúng của Tây Sơn Đường canh giữ, võ tu cảnh giới lục phẩm hạ bình thường sẽ không thể đi vào trong vô thanh vô thức.

Tuy nhiên, khi Sở Hi Thanh miễn cưỡng luyện đến buổi trưa một khắc, cũng chính là tầm mười một giờ. Hai người Lý Thần Sơn và Lưu Nhược Hi đã xuất hiện.

Sở Vân Vân không đoán sai, quả nhiên là bọn họ đến đây vì vị Trí Quả giáo úy đang ngồi trong đại lao của Cẩm y vệ.

Sau một ngày ở trận chiến Tây Sơn, Lý Thần Sơn mới biết Lưu Nhược Hi là con gái của đồng đội xuất ngũ. Cũng biết hắn còn một vị đồng đội khác đang bị giam giữ trong đại lao của Cẩm y vệ.

Mấu chốt là Lý Thần Sơn còn nhận ra người này.

Đó là một trong số ít người lấy tu vị thất phẩm thượng để đảm nhiệm Trí Quả giáo úy của Thần Sách Đô. Người này tên là Ngụy Dương, từng uống rượu với Lý Thần Sơn vài lần.

Một trận chiến ở Lạc Phượng Sơn, huynh đệ trong quân còn tưởng rằng Ngụy Dương thấy tình thế Thần Sách Đô không ổn nên đã bỏ chạy trước, nhưng không ngờ là lại bị giam giữ ở chỗ này.

Chương 403: Thẻ khuôn (5)

“Thuộc hạ cũng biết chuyện này sẽ làm người khác khó xử.”

Mặt Lý Thần Sơn ẩn chứa vẻ cười khổ, hắn và Lưu Nhược Hi cùng vái Sở Hi Thanh một cái thật sâu: “Ngụy Dương là bạn tốt trong quân của ta, tình nghĩa đồng đội ở Thần Sách Đô rất sâu, như thể chân tay. Nếu như Lý mỗ biết hắn bị giam, vậy thì không thể không cứu.”

“Tuy nhiên, thuộc hạ không quen thuộc hoàn cảnh ở Tú Thủy, Nhược Hi lại là một cô bé mồ côi, không thể ra sức. Thuộc hạ lại không dám hành động tùy tiện, để tránh khỏi liên lụy với đường chủ. Vì thế, sau khi ngàn tính vạn tính, thuộc hạ chỉ có thể đến đây cầu đường chủ nghĩ cách giúp ta.”

Thật ra thì hắn cũng không ôm hi vọng gì.

Chỉ cầu Sở Hi Thanh có thể sử dụng quan hệ của Thiết Kỳ Bang, để cải thiện tình cảnh giam giữ của Ngụy Dương.

Chỉ cần Ngụy Dương không bị tra tấn, không bị dằn vặt, mỗi ngày không thiếu đồ ăn, thì cuối cùng bọn họ cũng có biện pháp cứu hắn ra.

Sở Hi Thanh thật ra cũng đã quyết định sẽ cứu người, nhưng trên mặt hắn lại tỏ vẻ khó xử: “Lão Lý, Nhược Hi, việc này ta nên nói thế nào đây? Hai người các ngươi mới gia nhập nơi này được ba ngày, liền muốn ta ôm cái chuyện phiền phức này rồi sao?”

“Cẩm y vệ là nơi nào chứ, lẽ nào ta còn có thể giết vào đó để cứu người sao? Hơn nữa, hắn đã bị Cẩm y vệ xác định là bộ hạ của của Thần Sách Đô, là trọng phạm bị triều đình truy nã, bây giờ bị giam giữ ở tầng thứ ba, mà ngục tốt nơi đó rất khó, các ngươi nói ta nên làm thế nào cho phải?”

Hai người Lý Thần Sơn và Lưu Nhược Hi nghe thấy Sở Hi Thanh nói vậy, thì đều lộ ra sắc mặt xấu hổ.

Lý Thần Sơn thì còn đỡ, da mặt hắn dày, chỉ thấy hơi lúng túng. Lưu Nhược Hi thì lại đỏ bừng cả mặt, đầu cúi xuống, cằm đã sắp chạm phải bộ ngực.

Sở Hi Thanh thì lại thấy đủ thì dừng.

Chỉ vì Sở Vân Vân ở bên cạnh đang trợn mắt lên với hắn rồi.

“Thôi!” Sở Hi Thanh hơi lắc đầu, hít một tiếng: “Việc này. . . ta sẽ nghĩ biện pháp, xem xem có thể cứu hắn ra ngoài hay không, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc, còn phải chờ một đoạn thời gian.”

“Các ngươi cũng phải đáp ứng ta, trong vòng một tháng này tuyệt đối không được manh động, bằng không mà không chuyện thì đừng có oán ta. Còn nữa, khoảng thời gian này cố gắng làm việc đi, đừng để ta hối hận khi cứu lầm người.”

Lý Thần Sơn nghe vậy, hai mắt không khỏi sáng lên.

Hắn chỉ tiếp xúc với vị đường chủ trẻ tuổi này vài ngày, nhưng cũng đã biết vị này trí dũng song toàn, năng lực bất phẩm, nói chuyện là sẽ giữ lời.

Nếu như Sở Hi Thanh không có chút tính toán hoặc nắm chắc nào, thì sẽ không nói ra những lời như vậy.

Vành mắt Lưu Nhược Hi cũng đỏ ửng, vẻ mặt càng xấu hổ hơn.

Tính cách hào hiệp trượng nghĩa của đường chủ, nàng đã được cảm nhận từ bốn ngày trước.

Bản thân nàng bây giờ không có một chút năng lực báo đáp nào, bây giờ lại đến phiền đường chủ một việc khác vướng tay vướng chân hơn, quả thực là quá không biết xấu hổ.

Tuy nhiên, Ngụy Dương bị bắt vào trong nhà lao là bởi vì nàng.

Hôm đó, Lưu Định Đường dẫn hai đại cao thủ lục phẩm của Cẩm y vệ đến bắt người, Ngụy Dương lại tử chiến không lùi, tranh thủ thời gian và cơ hội để cho bỏ chạy. Tình cảnh ngày hôm đó vẫn hiện lên rõ mồn một trước mắt Lưu Nhược Hi, nàng tuyệt đối không thể mặc kệ Ngụy Dược được.

“Đúng rồi, còn có một chuyện.”

Lúc này, Lý Thần Sơn lại gãi đầu, vẻ mặt vô cùng ngại ngùng: “Đường chủ, có thể cho ta mượn 15.000 lượng bạc không? Ta sẽ trả từ từ trong hai năm? Pháp khí của ta bị Thẩm gia lấy đi, thực lực bây giờ là mười không còn năm. Vì vậy muốn vay chút bạc để mua vài món pháp khí.”

“Cái này gọi là muốn công thành thì tất phải có lợi khí trước. Nếu như có thể phối hợp với ba năm món pháp khí thích hợp và một thanh đao tốt, thì dù Lý mỗ có gặp phải một ít võ tu lục phẩm hạ, cũng có thể gắng gượng chống đỡ một hai canh giờ. Như vậy cũng có thể làm việc tốt hơn.”

Thật ra thì sau trận chiến Tây Sơn, Sở Hi Thanh đã mang tất cả pháp khí mà hắn lấy được ra, để cho Lý Thần Sơn chọn lựa.

Đáng tiếc là chỉ có hai cái trong đó thích hợp với Lý Thần Sơn.

Mặt Sở Hi Thanh nhất thời đen như đáy nồi.

Hôm trước, Thiết Kỳ Bang để kết toán tất cả chiến lợi phẩm thu hoạch được từ trận chiến Tây Sơn.

Sở Hi Thanh nhận được tổng cộng 42.000 lượng bạc, thêm vào số tiền tiết kiệm của Sở Hi Thanh, hắn có tổng cộng 53.000 lượng bạc.

Hắn bỏ bảy ngàn lượng để mua một phần bí dược tầng năm Dưỡng Nguyên Công, lại dự chi hai vạn lượng bạc để mời Thiết Cuồng Nhân mua giúp hắn một thanh bảo đao lục phẩm.

Tuy nhiên, Lý Thần Sơn nói cũng có đạo lý.

15.000 lượng bạc, đổi lấy một cao thủ có thực lực tiếp cận lục phẩm hạ, vẫn là rất có lời.

Sở Hi Thanh bóp mũi đồng ý, bất đắc dĩ trở về phòng lấy một xấp ngân phiếu.

Chương 404: Thẻ khuôn (6)

Lúc này, sắc mặt Lưu Nhược Hi lại ngưng trọng: “Đường chủ, thuộc hạ còn có một chuyện muốn bẩm báo. Ngày hôm qua, sau đại điển mở đường, có mười bảy chưởng quỹ của các hiệu buôn đến đây, muốn trả cửa tiệm cho chúng ta, tổng cộng là bốn mươi hai cửa hiệu.”

“Thuộc hạ cảm thấy khá kỳ lạ, liền nghĩ biện pháp để thăm dò chuyện này một phen, có người nói là Thượng Quan gia, Thẩm gia và Long gia trong nội thành đã lên tiếng, mặc kệ là ai dám thuê cửa hàng của Tây Sơn Đường chúng ta, thì đừng hòng làm ăn với mấy nhà bọn họ nữa.”

Bốn ngày trước, sau khi nàng tự tay róc thịt Lưu Định Đường xong, liền hạ quyết tâm gia nhập Tây Sơn Đường, cả đời này làm trâu làm ngựa cho Sở Hi Thanh để báo đáp ơn này.

Sở Hi Thanh lại không coi trọng tu vị của nàng, không muốn thu nạp nàng vào bang.

Mãi cho đến khi Lưu Nhược Hi nói mình am hiểu số học và tính toán sổ sách, tất cả sổ sách của Lưu gia trước kia đều do nàng quản lý, khi đó hắn mới giữ nàng lại, nhận nàng làm tiên sinh phòng thu chi bên trong đường.

Lưu Nhược Hi lo lắng, cực kỳ lo lắng cho hoàn cảnh hiện giờ của Tây Sơn Đường.

Hai mắt Sở Hi Thanh hơi co lại, sau đó liền cười lạnh: “Bọn họ muốn trả cửa tiệm thì trả đi, không cần để ý.”

Bốn mươi hai cái cửa hiệu này cũng không kiếm được bao nhiêu tiền.

Dù cho những cửa hiệu này vẫn được thuê như cũ, nhưng nếu Sở Hi Thanh không thể tìm thấy con đường phát tài thích hợp, thì hai tháng sau Tây Sơn Đường vẫn phá sản, không khác gì cả.

Lúc này, tâm thần của hắn bỗng nhiên hơi động, bình tĩnh nhìn thiếu nữ thanh tú ở trước mặt.

Hắn nhớ đến tấm thẻ khuôn nhân vật Tần Mộc Ca (bản 50%) ở trong kho chứa đồ.

Yêu cầu để sử dụng tấm thẻ này là, nhất định phải là nữ tính, tuổi tác không quá mười sáu, nắm giữ nhưng tính cách đặc thù như trung thành, cứng cỏi, dũng mãnh, chăm chỉ.

Không biết Lưu Nhược Hi này có thích hợp hay không?

Lúc này, hắn mở kho chứa đồ của mình ra, thử sử dụng thẻ khuôn nhân vật Tần Mộc Ca (bản 50%) với Lưu Nhược Hi.

Trong đầu hắn liền hiện lên một đoạn nhắc nhở “Phù hợp yêu cầu, có thể sử dụng”.

Hai mắt Sở Hi Thanh cũng theo đó mà nhắm lại.

Lưu Nhược Hi không chú ý đến ánh mắt kỳ dị của Sở Hi Thanh, nàng bắt đầu báo cáo tất cả công việc trong bốn ngày gần đây của mình cho Sở Hi Thanh biết.

Nàng nói chuyện rất có trật tự: “Tất cả tiền lễ và các loại quà tặng ngày hôm qua đã được tính toán rõ ràng. Tiền mặt tổng cộng 12.000 lượng bạc, tất cả đều được đặt trong công quỹ. Quà tặng thì có rất nhiều loại như rượu thịt rau quả, dầu gạo mì muối, gà vịt dê bò vân vân. Ta đã bảo người mang gà vịt dê bò ra sau viện để nuôi, còn dầu gạo mì muối tổng cổng có giá trị hơn một ngàn lượng, đầy đủ hơn ba trăm người dùng một tháng, ta cũng đã nhập kho, rượu thịt rau quả thì đưa đi nhà bếp.”

“Ngoài ra, tuân theo mệnh lệnh của đường chủ, thuộc hạ đã bảo người đóng cửa tất cả thanh lâu và sòng bạc, tất cả nữ nhân đều được phát ba mươi lượng bạc tiền phụ cấp thôi việc. thuộc hạ ‘Đàn chữ Sơn’ của Lý đại ca đang sửa sang lại những phòng ốc này, dự tính ba ngày sau là có thể cho thuê ra ngoài. . .”

Sở Hi Thanh chia 330 bang chúng dưới trướng hắn ra thành bốn phân đàn.

Mỗi một đàn có khoảng tám mươi người, trong đó Sở Hi Thanh khống chế một đàn, ba đàn còn lại thì chia cho Sở Vân Vân, Chu Lương Thần và Lý Thần Sơn, cũng lấy một chữ trong họ tên của bọn họ để làm tên hiệu của phân đàn.

Phân đàn của Lý Thần Sơn được gọi là “Đàn chữ Sơn”.

Lưu Nhược Hi bỗng nhiên hơi biến sắc khi nói đến mấy chữ ‘cho thuê’.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy hơi ngứa, đặc biệt là ở trong xương cốt của mình, có thể nói là ngứa đến tận xương tủy. Cảm giác như có thứ gì đó nóng nóng đang muốn chui ra từ trong xương tủy của mình.

Sau đó, khí huyết toàn thân của nàng dâng trào cuồn cuộn.

“A. . .”

Lưu Nhược Hi không biết đây là do Sở Hi Thanh sử dụng tấm thẻ khuôn nhân vật Tần Mộc Ca với mình.

Nàng không nhịn được, không kiềm chế được mà phát ra một tiếng rên rỉ.

Sau đó, Lưu Nhược Hi lại cảm thấy không thích hợp, khuôn mặt nàng đỏ như máu dưới ánh mắt kinh ngạc của ba người Sở Hi Thanh.

Ánh mắt Sở Vân Vân lại hơi động, nhìn Lưu Nhược Hi với vẻ suy tư:

“Tu vị của ngươi dường như đã đến cửu phẩm viên mãn?”

Vẻ mặt Lưu Nhược Hi hơi nghi ngờ và khó hiểu, mờ mịt nhìn chung quanh: “Ta không biết?”

Nàng vốn còn kém một đoạn nữa, nhưng không hiểu vì sao mà chân nguyên của nàng lại lên đến cảnh giới viên mãn rồi.

Sở Vân Vân rất yêu thích cô bé này.

Nàng nắm tay của Lưu Nhược Hi, ngưng thần cảm ứng: “Đúng là đã đến cảnh giới cửu phẩm thượng viên mãn, nhất định phải dùng bí dược, nếu không sẽ là trăng tròn sắp lặn. Nhược Hi, ngươi có bí dược hay chưa?”

Lưu Nhược Hi lắc đầu.

Với gia cảnh vốn có của nhà nàng, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ cho nàng và huynh trưởng luyện võ.

Bây giờ nàng đã cửa nát nhà tan, nào có tiền mà mua bí dược?

Chương 405: Bí pháp Hoàng Đạo

Sở Vân Vân vừa nhìn đã hiểu rõ ràng, nàng không chút do dự: “Tu vị của ngươi đã tràn cả ra ngoài rồi, không thể chờ được nữa. Tiền bí dược. . . để huynh trưởng lấy ra cho ngươi đi!”

Khóe môi Sở Hi Thanh lập tức co giật vài cái, hắn nhìn nhau với Sở Vân Vân một chút.

Chỉ chốc lát mà hắn đã chịu thua.

Đầu tiên, đúng là tu vị của Lưu Nhược Hi đã đến mức không thể chờ được nữa, mà thứ hai là, chuyện này là do hắn gây nên.

“Vân Vân nói rất có lý, chuyện tu hành là không thể chậm trễ. Ta có thể dự chi cho ngươi bốn ngàn lượng bạc, đủ để ngươi mua một phần bí dược đỉnh cấp.”

Sở Hi Thanh đồng ý rất thoải mái, trong lòng thì lại nghĩ đến những chiến lợi phẩm mà mình nhờ Thiết Kỳ Bang bán hộ.

Thiết Kỳ Bang chia cho hắn hơn bốn vạn lượng bạc, đó chỉ là phần hắn nhận được từ Anh Ma Cốc và đại trạch của Lưu Định Đường.

Những chiến lợi phẩm mà hắn chiếm được từ mấy vị võ tu thất phẩm kia, thì vẫn chưa kịp bán ra.

Sở Hi Thanh hi vọng có thể nhanh chóng thu được một khoản, bằng không thì đưa tiền cho Lưu Nhược Hi xong, tài sản trên người của hắn cũng chỉ còn lại không đến sáu ngàn.

Hắn bỗng nhiên lại cảm thấy làm đường chủ Tây Sơn Đường là một cuộc làm ăn lỗ vốn.

Cho đến bây giờ, hắn vẫn chưa nhìn thấy hi vọng có thể kiếm được tiền thu hành, mà đã ném vào trong này không ít tiền.

Tuy nhiên, trong lòng Sở Hi Thanh vẫn còn thấy hơi chờ mong.

Hắn chờ mong tấm thẻ khuôn nhân vật Tần Mộc Ca 50% này, cũng chờ mong Lưu Nhược Hi có thể làm cho mình vui mừng.

Dù chỉ là một nửa thiên phú và một nửa ngộ tính của Tần Mộc Ca, nhưng đó cũng là thiên tư tu hành rất mạnh rồi.

Trong võ đạo bảo khố của hắn, thẻ khuôn nhân vật Thiết Cuồng

Nhân bản 100%, cũng chỉ cần 140.000 điểm võ đạo mà thôi.

Thẻ khuôn nhân vật Tần Mộc Ca bản 50%, lại cần 200.000 điểm.

Phải biết vị kỳ chủ Thiết Kỳ Bang này mới có 34 tuổi thôi, là người đang ngồi vị trí thứ ba trên Đông Châu – Danh Hiệp Bảng.

Một thân thiên phú trác tuyệt, chỉ tiếc là bị hạn chế bởi truyền thừa Thiết Giáp Hỗn Nguyên Công của Thiết Giáp Môn không hoàn chính, không bằng huyền môn chính tông như Vô Tướng Thần Tông.

Tuy nhiên, Luận Võ Thần Cơ vẫn cho rằng khi Thiết Cuồng Nhân khoảng sáu mươi tuổi, hắn có hi vọng bù đắp lại thiếu hụt của Thiết Giáp Hỗn Nguyên Công, tiến vào nhị phẩm, bước lên Thiên Bảng!

Sở Hi Thanh lại đi trở về phòng của mình, đẩy ngăn bí mật ở bên dưới đáy cửa, lấy một xấp ngấp phiếu trị giá bốn ngàn lượng ở trong đó ra.

Lưu Nhược Hi lại cảm thấy số tiền này rất phỏng tay, không dám cầm.

Sở Hi Thanh cứu mạng của nàng, lại giao Lưu Định Đường cho nàng, đó chính là ân đức lớn bằng trời rồi.

Lưu Nhược Hi còn mặt dày, cầu xin Sở Hi Thanh cứu Ngụy thúc của nàng.

Cuối cùng, nàng còn cầm tiền của Sở Hi Thanh để tăng tu vị, đây còn là người sao?

Mình không thể không cần mặt mũi như thế.

“Cầm đi! Tu luyện cho tốt, tu vi càng cao hơn thì kiếm tiền trả nợ mới dễ hơn. Nếu như cảm thấy nợ ta quá nhiều, vậy thì làm việc cho tốt là được.”

Sở Hi Thanh trực tiếp nhét tiền vào trong tay Lưu Nhược Hi.

Hắn nhìn thấy nữ trước mắt, trên mặt tràn đầy vẻ yêu thích, lại như nhìn một con trâu nghé mà mình vừa mua được.

Không biết khi những ông chủ thời hiện đại nhìn công nhân của mình, có phải là cũng có loại cảm giác này hay không?

Dù sao thì ý nghĩ bây giờ của hắn là, nghé con mau lớn lên đi, rồi kiếm tiền cho hắn. . .

Sau đó, hắn đứng dậy từ trên ghế: “Nhắc đến sản nghiệp, ta cũng muốn đi vào trấn xem sao, để xem sản nghiệp của Tây Sơn Đường chúng ta thế nào. Nói ra cũng thật xấu hổ, ta làm đường chủ Tây Sơn Đường, nhưng lại hoàn toàn không biết gì về trấn Tây Sơn này. Các ngươi đi cùng ta đi, à đúng rồi, Chu Lương Thần đâu?”

“Đang huấn luyện thuộc hạ ở bên ngoài viện.” Lý Thần Sơn nghĩ đến đứa con trai trưởng của Chu gia kia, sắc mặt liền trở nên quái lạ: “Khả năng bắn tên của đám thợ săn Tây Sơn rất tốt, sức chiến đấu cá nhân cũng không có gì đáng lo, nhưng không biết chiến trận. Ngoài ra, không biết hắn kiếm được một đống dược liệu từ nơi nào, bảo là muốn trong vòng một tháng, sẽ làm cho tất cả thuộc hạ của hắn nắm giữ bí pháp Hoàng Đạo.”

Hắn ước tính giá trị của đống dược liệu kia, phải cao đến hơn hai vạn lượng bạc.

Lý Thần Sơn cảm thấy vị đường chủ này của mình có chút thần kỳ, ngay cả nhân vật như con trai trưởng của Chu gia mà cũng có thể chiêu mộ làm thủ hạ.

“Bí pháp Hoàng Đạo?”

Sở Hi Thanh không khỏi nheo mắt lại, loại bí pháp này cũng được gọi là ‘bí pháp ngự quân’, ban đầu được bắt nguồn từ trong quân ngũ.

Nó có thể để cho một người tướng lĩnh hội tụ khí huyết và chân nguyên, tinh thần ý chí của tướng sĩ dưới trướng, nhờ đó mà nhận được sức chiến đấu mạnh hơn.

Chương 406: Bí pháp Hoàng Đạo (2)

Tuy nhiên, ngưỡng cửa để sử dụng bí pháp Hoàng Đạo này rất cao, nêu tướng lĩnh muốn hội tụ sức mạnh của tướng sĩ dưới trướng, thì phải tu luyện bí pháp Hoàng Đạo đến cấp độ cao hơn. Ngoài ra, thuộc hạ của hắn cũng phải nắm giữ bí pháp đến một mức độ nhất định.

Mấu chốt là ngưỡng cửa tu hành cũng rất cao, trong quá trình này còn cần tiêu hao một lượng lớn dược liệu để phụ trợ.

Có người nói chỉ là nhập môn, mà đã phải mất hơn một ngàn lượng bạc rồi, cái giá khá là đắt.

Ngoài ra, còn phải phối hợp với phù khí hoặc ấn tín chuyên dụng nữa, cái này là mấu chốt để liên kết thần ý và chân nguyên lại với nhau. Cho nên trong quân đội mới xuất hiện các loại lệnh bài, ấn tín và hổ phù.

Bởi vậy, dù là biên quân ở phương bắc, thì bí pháp Hoàng Đạo cũng không phổ cập.

Ở phía nam này thì lại càng hiếm hơn, trong Thiết Kỳ Bang thì chỉ có Thiết Kỳ Đường trực thuộc Thiết Cuồng Nhân, và Tuyển Phong Đường trực thuộc Thiết Tiếu Sinh mới có thể nắm giữ bí pháp Hoàng Đạo.

Ngày đó, Thiết Tiếu Sinh không ở đây, bằng không thì hắn có thể mượn tám trăm bang chúng Tuyển Phong Đường để tăng thực lực lên nửa cấp.

Sở Hi Thanh cũng cảm thấy rất hứng thú, dù sao thì người dưới trướng hắn cũng là bộ hạ cũ của Thần Sách Đô, có thể đều từng tu luyện bí pháp Hoàng Đạo.

Tuy nhiên, sau khi hắn nghĩ lại thì vẫn bỏ cuộc.

Sở Hi Thanh không có tiền.

Đầu tiên, nếu hắn muốn xây dựng một hệ thống như vậy ở trong Tây Sơn Đường, chỉ là các loại lệnh bài ấn tín cũng phải mất đến năm vạn lượng bạc rồi, mà còn phải bỏ tiền mua một lượng lớn dược liệu, để cho đám thuộc hạ tu luyện đến nhập môn nữa.

Bản thân Sở Hi Thanh cũng phải tu luyện bí pháp Hoàng Đạo, mà còn phải tu đến trình độ có thể hội tụ khí huyết, chân nguyên và tinh thần ý chí của hơn ba trăm người, kiểu gì cũng phải mất ba vạn lượng bạc là ít.

Lưu Định Đường còn không nỡ làm, Tây Sơn Đường của Hải Thanh Bang có hơn tám trăm người, còn cần nhiều tài nguyên hơn.

Cũng chỉ có các nơi biên quân ở phương bắc, bọn họ nắm giữ nhiều nơi sản xuất linh dược, giá cả linh dược cũng rẻ hơn gần một nửa so với phía nam, như vậy thì bọn họ mới có thể phổ cập.

“Mặc kệ hắn đi, kiếm pháp của Chu gia trọng ý không trọng thế, hắn có bí pháp Hoàng Đạo phụ trợ, sức chiến đấu sẽ càng mạnh hơn.”

Trong lòng Sở Hi Thanh thì lại âm thầm cảm thán, đại gia chính là đại gia.

Còn nữa, hắn lấy nhiều tiền như vậy ở đâu? Không phải nói trước lục phẩm thì không được lấy tiền của gia tộc sao?

Sở Hi Thanh lắc đầu, dẫn mấy người đi ra khỏi đại trạch.

Vừa mới ra khỏi cửa, lông mày của Sở Hi Thanh liền nhếch lên.

Hắn nhìn thấy một thiếu nữ quen thuộc, nàng đang đứng ở trước cửa nha môn Tuần kiểm ty ở đối diện đại trạch Sở gia, vẻ mặt tập trình nhìn bố cáo trên đó.

Sở Hi Thanh không khỏi nhếch mày kiếm: “Loạn Ly?”

Thiếu nữ đứng trước bố cáo, chính là Lục Loạn Ly.

Lục Loạn Ly quay đầu nhìn thấy đám người Sở Hi Thanh, sắc mặt tỏ vẻ bất ngờ, còn có hơi lúng túng.

Nhưng sau khi nàng nhìn thấy Sở Hi Thanh vẫy tay, thì vẫn tự nhiên hào phóng mà đi qua: “Sở đại đường chủ, đã lâu không gặp nha!”

Tuy rằng hôm qua nàng cũng tham gia đại điển mở đường ở đây, còn bỏ một trăm lượng bạc tiền lì xì, nhưng toàn bộ quá trình đó, nàng không thể nói với Sở Hi Thanh một câu nào.

“Sao lại khách khí như vậy? Gọi sư huynh là được rồi!”

Sở Hi Thanh nở nụ cười.

Hắn là người đứng đầu cuộc thi chân truyền, có thể trực tiếp nhận được thân phận đệ tử chân truyền hai lá, vì thế Lục Loạn Ly bây giờ phải gọi hắn là sư huynh.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại cảm thấy hơi tò mò, mở miệng hỏi: “Loạn Ly, ngươi đến đây tìm ta sao? Đã đến cửa rồi vì sao còn không vào? Còn thẹn thùng à?”

Sắc mặt Lục Loạn Ly ửng đỏ: “Ai bảo ta đến tìm ngươi? Ta là đến tìm công việc. Lần này, Lục phiến môn quận Tú Thủy đã bị thương nặng, mấy tên bộ đầu của Tây Sơn cũng có dính líu, ta muốn đến làm một bộ đầu bát phẩm.”

Sở Hi Thanh lại dùng ánh mắt cổ quái để nhìn thiếu nữ.

Hắn đoán Lục Loạn Ly hẳn là thích mình, bằng không thì vì sao nàng luôn thích đi theo mình, luôn thích đi tìm mình?

Trên mặt Lục Loạn Ly cũng nổi lên một vệt đỏ ửng.

Bản thân nàng cũng đang tự oán trách mình, tự nhiên lại chạy đến đây làm gì?

Tuy nhiên, sau khi bọn họ rời khỏi Thần Binh Viện, đầu tiên thì bị giam giữ sau ngày, vất vả lắm mới được thả ra, Sở Hi Thanh lại đi mượn binh để tấn công trấn Tây Sơn, tổng cộng phải mười ngày không thấy tăm hơi.

Mấu chốt là võ quán Chính Dương đã vào kỳ nghỉ, vậy vị sư tỷ sư muội mà nàng quen biết cũng đã trở về nhà, Lục Loạn Ly càng cảm thấy tẻ nhạt chán ngấy.

Mỗi ngày chỉ biết ăn no rồi lại nằm kềnh, không có việc gì để làm.

Chương 407: Bí pháp Hoàng Đạo (3)

“Nhìn cái gì vậy?” Lục Loạn Ly nói với vẻ khó chịu: “Bây giờ ta cũng đã bước vào hàng ngũ chân truyền, kiểu gì cũng phải tìm một công việc ở bên ngoài võ quán để nuôi sống mình chứ.”

Nàng nói cũng là sự thật.

Sau khi tiến vào chân truyền, Lục Loạn Ly đúng là nên tìm một công việc.

Bằng không thì một cô bé xuất thân không tốt, lại cả ngày ở trong võ quán mà không đi làm gì, thế nào cũng khiến cho người ta nghi ngờ.

“Thì ra là như vậy.”

Tâm thần Sở Hi Thanh khẽ động, mắt hiện lên tia kỳ dị: “Vậy thì đi nha môn làm gì? Ngươi đi làm bộ đầu Tuần kiểm ty, đi làm người hầu Lục phiến môn, thì thà đi đến làm ở chỗ ta còn hơn! Đảm bảo có đãi ngộ tốt hơn.”

“Ngươi bây giờ có tu vị bát phẩm hạ, ta cho ngươi bốn trăm lượng bạc một tháng. Còn có thể miễn tiền ‘bịt miệng’ mà ngươi nợ ta nữa. Mà ở chỗ của ta còn tự do tự tại, không cần bị quản lý như ở trong nha môn.”

Võ tu bát phẩm thượng có đủ chiến đồ và pháp khí, cũng chỉ khoảng bốn trăm lượng một tháng, khoản tiền lương này đúng là rất cao.

Nhưng thiếu nữ ở trước mặt này, bề ngoài thì là bát phẩm, thật ra lại có thể sử dụng như lục phẩm, nói không chừng còn có thể là nửa cái ngũ phẩm.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, nếu như có thể mời Lục Loạn Ly vào Tây Sơn Đường của mình, như vậy thì Tây Sơn Đường của mình sẽ mạnh hơn rất nhiều.

Quả thực là ngọa hổ tàng long. . .

“Cũng. . .” Hai mắt Lục Loạn Ly sáng rực lên, suýt nữa thì buột miệng nói ra mấy chữ ‘cũng được’, nhưng lời còn chưa kịp ra thì nàng lại nghĩ đến mình không thể đáp ứng dứt khoát như vậy, nàng lập tức đổi giọng: “Cũng có thể cân nhắc, nhưng ta nghi ngờ là ngươi bây giờ có tiền thuê ta hay không?”

“Nghe nói ngươi đóng cửa hết thanh lâu và sòng bạc trong tay, còn nữa, lúc nãy ta đi đến đây, nhìn thấy các cửa hiệu của ngươi có hơn ba mươi nhà đóng cửa. Hiện giờ, tất cả người ở nơi này, đều đang đoán xem các ngươi sẽ làm cái nghề nghiệp gì để kiếm sống?”

Trong mắt Lục Loạn Ly lại ngậm lấy vẻ tán thưởng.

Tuy rằng tương lai của Tây Sơn Đường rất đáng lo, nhưng Sở Hi Thanh tình nguyện không kiếm tiền, cũng không muốn gây họa cho nữ nhân và bách tính, điều này khiến cho nàng rất vui mừng.

Không hổ là người mình thích. . . Phi! Là người mình thưởng thức!

“Sao lại không nuôi nổi rồi? Ngươi không ngại thì có thể qua bên ta trước đi, ta ít nhất có thể dự chi cho ngươi hai tháng lương bổng. Nếu thật sự không được, ta còn có thể mở miệng đòi tiền Thiết kỳ chủ, cũng sẽ không thể để cho các huynh đệ đói bụng.”

Sở Hi Thanh gãi gãi đầu: “Ta đang chuẩn bị đi quan sát Tây Sơn này, nhìn xem có thể tìm được nghề nào kiếm tiền không, Loạn Ly ngươi kiến thức rộng rãi, có thể nghĩ kế giúp ta.”

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, có thể tìm thấy biện pháp kiếm tiền là tốt nhất, nếu như thật sự không được thì chỉ có thể dựa vào tổng đà.

Trấn Tây Sơn có thể uy hiếp đến bến tàu phía đông thành, Thiết Cuồng Nhân không thể để Tây Sơn Đường sụp đổ được.

Tuy nhiên, nếu làm như vậy thì Sở Hi Thanh hắn có vẻ quá vô năng rồi. . .

. . .

Đầu tiên, Sở Hi Thanh đi xem mấy chục cửa hiệu của mình, còn có năm tòa lầu gỗ ba tầng trống không.

Thật ra thì cũng không có gì để xem cả, Lưu Định Đường làm người bá đạo lại tham lam.

Tất cả cửa hiệu và tòa nhà mà hắn chiếm cứ, đều nằm ở vị trí hoàng kim của trấn.

Tuy nhiên, trấn Tây Sơn chung quy vẫn chỉ là một tòa thị trấn, đường phố là lưu lượng dòng người ở đây cũng chỉ có hạn.

Mặt đông của Tây Sơn là thành Tú Thủy, phía đông bắc là bến tàu, cách sông lại là Cổ Thi tập, tất cả đều là nơi cực kỳ phồn hoa và náo nhiệt. Ngươi của trấn Tây Sơn muốn mua thứ gì, đều sẽ đi về ba nơi này.

Bởi vậy, những cửa hiệu này chỉ có thể kiếm về cho Tây Sơn Đường hơn bảy ngàn lượng bạc một tháng.

Lưu Định Đường vẫn luôn dựa vào mấy nhà thanh lâu và sòng bạc, Anh Ma của Thẩm gia, còn cả thu thuế trong thành, thuế bình an. . . cái này cũng chính là cái gọi ‘thuế máu’. Tổng cộng tất cả thứ này, mỗi tháng hắn góp được tám chín vạn lượng bạc để nuôi hơn 800 người dưới trướng.

Mà bây giờ, chó cắn áo rách chính là, những hiệu buôn kia tình nguyện bỏ các cửa hiệu ở vị trí hoàng kim này, cũng không muốn quan hệ với Tây Sơn Đường ở phương diện làm ăn.

Lục Loạn Ly đi với Sở Hi Thanh, càng đi lại càng cảm thấy tiền đồ của Tây Sơn Đường rất ảm đạm.

Nàng không nghĩ ra ý tưởng nào tốt cả, chỉ có thể lắc đầu: “Hay là ngươi đi tổng đà, mượn Thiết kỳ chủ mấy chiếc thuyền, lại mượn vài tên thủy thủ có kinh nghiệm. Thiết Kỳ Bang có mười hai phân đường, cơ bản đều dựa vào vận chuyển hàng hóa để ăn cơm, tháng ngày trôi qua cũng rất thoải mái.”

Chương 408: Bí pháp Hoàng Đạo (4)

Sở Hi Thanh lại cau mày, hắn cảm thấy rất kỳ quái.

Tốt xấu gì thì trấn Tây Sơn cũng nằm cạnh Tây Sơn, là nơi tập kết hàng của các loại món ăn dân dã, da thú, xương thú, gân thú. . . mà nơi này còn là nơi sản xuất các loại linh dược.

Chỉ tính lượng linh dược thôi, nó cũng đủ để sánh vai với Hỏa Cốt Quật rồi.

Nhưng vì sao bên này lại kém hơn Hỏa Cốt Quật nhiều như vậy?

Bên này còn gần thành Tú Thủy hơn Hỏa Cốt Quật mười lăm dặm, mà trong phạm vị hai mươi dặm quanh Tây Sơn nay, còn có hơn 20 vạn bách tính.

Chung quanh Hỏa Cốt Quật cực kỳ khô nóng, phạm vi hai mươi dặm quanh đó không có một cọng lông cọng cỏ nào cả.

Diện tích của trấn Tây Sơn vẫn rất khá, dù sao cũng có đến tận bảy con đường, nhân khẩu cũng có khoảng hai vạn người.

Với quy mô của tòa thị trấn này, nếu như đặt ở thế giới của Sở Hi Thanh trước kia, thì đã có thể trở thành một huyện thành rồi, nhưng ở thế giới này lại chỉ là một thị trấn.

Sở Hi Thanh quay một vòng, sau đó hắn liền đứng ở cửa thành phía đông, nhìn mười mấy bang chúng của Tây Sơn Đường đang thu thuế vào thành, rồi rơi vào trầm tư.

Bọn họ không chỉ thu thuế của những hàng hóa kia, mà ngay cả các loại như củi gạo dầu muối, gà vịt thịt cá cũng sẽ thu thuế.

Lưu Nhược Hi nhìn sắc mặt của Sở Hi Thanh, chủ động giải thích: “Ta đã nghe ngóng qua, khi Lưu Định Đường chấp chưởng trấn Tây Sơn, một tháng có thể kiếm được 15.000 lượng bạc tiền thuế vào thành, một nửa trong đó được chia cho nha môn Tuần kiểm ty.”

“Còn cả thuế bình an nữa, tất cả cửa hiệu trong thành và cả thợ săn Tây Sơn, đều phải giao thuế bình an cho Tây Sơn Đường, cũng chính là thuế máu. Số tiền này khoảng 20 ngàn lượng bạc, cũng phải chia cho nha môn Tuần kiểm ty một nửa.”

“Tuy nhiên, huynh đệ của chúng ta vẫn còn chưa quá quen thuộc, hai ngày nay không thu nhập được quá nhiều. Nhắc đến chuyện này thì ta đang muốn xin chỉ thị từ đường chủ, trước kia Lưu Định Đường có hai mươi mấy tiên sinh phòng thu chi, chúng ta có nên mời mấy người trở về không?”

Bang chúng Tây Sơn Đường bọn họ đều là đại hán thô bỉ, đếm số còn không biết đếm. Để cho bọn họ đi thu thuế vào thành, thu thuế bình an, thực sự là làm khó bọn họ.

“Có thể mời mấy người thật thà đáng tin cậy về phòng thu chi, nhưng có thể ngừng thu thuế vào thành.”

Sở Hi Thanh chỉ chỉ cửa thành: “Sau này chỉ cần để lại vài người đứng gác ở các cửa thành là được rồi.”

Sau khi Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly nghe xong lời này thì lấy làm kinh hãi, không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

Lý Thần Sơn cũng rất kinh ngạc: “Đường chủ, không thu thuế vào thành sao?”

Hắn rất lo lắng, cũng rất nghi ngờ là mấy tháng nữa đám người bọn họ phải uống gió tây bắc rồi.

“Phải thu!” Sở Hi Thanh hơi lắc đầu: “Nhưng thu thuế không phải thu như vậy. Sau này, bất kỳ hàng hóa nào muốn vào thành cũng được, chúng ta không thu tiền. Chúng ta chỉ thu thuế giao dịch, mời một ít tiên sinh phòng thu chi trở về, đăng ký số lượng những hàng hóa này, nếu thương nhân muốn bán hàng hóa đi, thì phải giao tiền cho chúng ta. Đặc biệt là những thợ săn kia, cho phép bọn họ ra vào tự do.”

Sở Vân Vân hơi cau mày, nàng không nghĩ ra suy nghĩ của Sở Hi Thanh.

Lưu Nhược Hi nghe vậy thì hơi suy tư, hai mắt hàng lập lòe: “Nhưng mà làm như vậy thì Tuần kiểm ty sẽ có ý kiến.”

Sở Hi Thanh mở miệng cười một tiếng: “Ta mới là hương chính của trấn Tây Sơn, là chủ của trấn này, ta muốn thu thuế vào thành thế nào thì thu thế đó. Nếu Tuần kiểm ty không muốn, ngươi có thể thương lượng với bọn họ, trước kia mỗi tháng bọn họ cầm 17.000 lượng bạc của Lưu Định Đường đúng không? Sau này chúng ta sẽ giao số tiền này cho bọn họ là được.”

Cái gọi là hoàng quyền không xuống hương, tất cả hương trấn của Đại Ninh đều không thiết lập quan lại, toàn bộ do thân sĩ địa phương tự trị.

Nha môn Tuần kiểm ty ở trấn Tây Sơn, cũng chỉ phụ trách chuyện trị an và bắt trộm, không liên quan đến việc khác.

Lưu Định Đường vẫn luôn là hương chính của trấn Tây Sơn, là chủ của trấn này.

Lưu Định Đường chết rồi, chức vị này cũng rơi vào đầu Sở Hi Thanh.

Quận úy Thẩm Chu và đám quan lại trong nha môn quận Tú Thủy nhất định là sẽ không tình nguyện.

Nhưng trong quận không cho Sở Hi Thanh ngồi lên chức hương chính, bọn họ liền không thu được tiền thuế ruộng và thuế đầu người ở địa phương. Trước kia, nha môn quận Tú Thủy đều dựa vào Lưu Định Đường và tám trăm bang chúng sử dụng bạo lực để thu.

Thiết Cuồng Nhân đã dùng cái này để áp chế và bóp mũi đám quan lại kia, bắt bọn họ phải chuyển tất cả sản nghiệp của Lưu Định Đường sang tên Sở Hi Thanh.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại bắt đầu đi ra ngoài thành.

Hắn phát hiện thổ địa quanh trấn Tây Sơn thiếu thốn rất nghiêm trọng. Tại nơi này, hào tộc mọc như rừng, địa chủ thành đàn, thế lực dòng họ cũng rất mạnh.

Đám cường hào nông thôn này đều nuôi dưỡng võ lực không tầm thường, vì thế Tây Sơn Đường không thể thu tiền bình an ở trên người bọn họ.

Chính bản thân bọn họ có thể đảm bảo bình an, nên vì sao phải giao thuế bình an cho người khác?

Chương 409: Đặc sứ Huyết Nhai

Sở Hi Thanh lại đi đến Đông Lộc ở Tây Sơn.

Thật ra thì hắn rất quen thuộc với nơi này, khi hai người bọn họ mới đến quận Tú Thủy, hắn và Sở Vân Vân đã săn thú ở Tây Sơn để sống.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh vẫn nhìn ngắm mười mấy đỉnh núi kia.

Chủ yếu là hắn nhìn nguồn suối ở trên các đỉnh núi.

Tây Sơn có rất nhiều nguồn nước, nhưng đều không ra gì, đại đa số đều chảy về phía bắc, rồi hội tụ vào sông Thần Tú.

Sở Hi Thanh nhìn một vòng, trên mặt lại hiện lên ý cười: “Chỗ này vẫn có thể kiếm tiền, Tây Sơn là một bảo địa, các ngươi nhìn này, khắp núi đều là thuốc, gỗ, nuôi sống mấy trăm người Tây Sơn Đường chúng ta là không có vấn đề.”

Lục Loạn Ly thì lại bĩu môi một cái, vẻ mặt phản đối.

Đúng là bên này có rất nhiều đại thụ che trời, nhưng không phải là loại gỗ quý báu gì.

Những đại thụ kia là nguyên liệu tạo thuyền tốt, nhưng không vận chuyển được chúng nó xuống núi thì cũng không bán được tiền.

Về phần dược liệu thì cũng không khác gì mấy.

Quanh Tây Sơn đều là các loại dược liệu cấp thấp và giá rẻ, chỉ có giao dịch đủ nhiều thì mới có tiền lời.

Mà những thứ này không chỉ vận chuyển khó, mà còn có yêu thú trên núi canh chừng, muốn nuôi sống vài trăm người, nói nghe thì dễ?

Sở Hi Thanh cũng đã có ý tưởng, hắn bắt đầu giục ngựa đi xuống dưới.

Nếu như ý tưởng của hắn có thể thực hiện, không chỉ nuôi sống vài trăm người Tây Sơn Đường, mà sau này ngồi chơi cũng có thể kiếm được mấy vạn lượng bạc một tháng.

. . .

Ba ngày sau, sân sau đại trạch Thượng Quan gia.

Trên giáo trường rộng lớn, Thượng Quan Thần Hạo đứng chắp tay.

Phía trước hắn là một con trâu rừng đen xì, to đến một trượng, nó đang xung kích về phía hắn.

Con trâu rừng này không chỉ có hình thể cực lớn, mà bắp thịt trên người nó còn rất cuồn cuộn, trước ngực còn có lân phiến bao trùm. Mỗi một bước của nó đều làm cho mặt đất run rẩy.

Nó cúi đầu thấp, để hai cái sừng trâu bén nhọn chĩa về phía trước, hai mắt đỏ ngầu, toàn thân tràn ngập khói đen.

Thượng Quan Thần Hạo không động đậy, mãi cho đến khi con trâu rừng này xung kích đến vị trí năm thước trước mặt hắn, thì hắn mới vung tay trái lên, bỗng nhiên oanh kích lên đầu của con trâu.

Theo một tiếng ‘oanh’ cực lớn xuất hiện.

Con trâu rừng kia lập tức bay lên cao, phần đuôi nó ở trên, phần trán cắm xuống đất.

Chờ đến khi thân thể của con trâu rừng này rơi xuống, thì nó đã không còn bất kỳ tiếng động nào.

Lúc này, một chàng trai tuấn tú mặc trang phục văn sĩ đứng ở rìa thao trường vỗ tay nói: “Thượng Quan gia chủ, tu vị thật là mạnh! Con ma ngưu lục phẩm này, nếu nó xông lên thì ngũ phẩm cũng không dám chống đỡ chính diện, nhưng lại không đỡ được một đòn của Thượng Quan gia chủ.”

Thượng Quan Thần Hạo không trả lời, chỉ cúi đầu nhìn ‘tay trái’ của mình.

Đây là một cánh tay được rèn đúc từ kim thiết, mặt ngoài có những ánh sáng lạnh lẽo của kim loại, còn có từng cái từng cái hoa văn kỳ dị màu vàng nhạt.

Sắc mặt Thượng Quan Thần Hạo vẫn thản nhiên như không, nhưng nơi sâu trong đáy mắt lại hiện lên một tia thống hận.

Tay trái của hắn. . .mãi mãi cũng không trở về như xưa.

Nửa khắc thời gian sau, chàng trai tuấn tú kia có hơi mất kiên nhẫn, cười hỏi: “Không biết Thượng Quan gia chủ có thỏa mãn với cánh tay này không? Nói thật, đây là một trong những tác phẩm tốt nhất của Thần Cơ Môn ta vài năm gần đây, nó không chỉ có thể sử dụng như cánh tay bình thường, mà uy lực của nó còn tương đương với pháp khí ngũ phẩm, vẻ ngoài cũng không tầm thường.”

“Thượng Quan gia chủ có thứ này trợ giúp, sức chiến đấu không những không giảm, thậm chí còn tăng lên. Cái giá ta cho ngài cũng rất tốt, không hề dối trên lừa dưới.”

Sắc mặt Thượng Quan Thần Hạo lạnh lùng, nhìn chàng trai tuấn tú kia một chút, sau đó dặn dò quản gia đang đứng hầu ở bên cạnh: “Dẫn hắn đến phòng thu chi lấy tiền đi!”

Chàng trai tuấn tú nghe vậy liền nở nụ cười, đi theo quản gia rời khỏi chỗ này.

Ngay khi hai người đi ra cửa viện, chàng trai tuấn tú liền nhìn thấy một người trẻ tuổi có mặt như trăng tròn đi đến.

Chàng trai tuấn tú nhận ra người này, đây là đại thiếu Long Hành của Long gia.

Hắn vô thức liếc mắt nhìn tay trái của người này, sau đó lại thở dài một tiếng.

Đáng tiếc!

Cánh tay này đã được chữa trị, bằng không thì lại kiếm được một mối làm ăn.

Long Hành đi vào trong viện, cũng ngưng thần nhìn vào cánh tay trái của Thượng Quan Thần Hạo.

Thượng Quan Thần Hạo lại thu cánh tay kim loại này vào trong tay áo của mình: “Chuyện Tây Sơn Đường đã ổn thỏa chưa?”

Long Hành khẽ mỉm cười, thu hồi ánh mắt lại, cười nói: “Đã xử lý gần xong rồi, sau năm mới, hai mươi hiệu buôn còn lại cũng sẽ trả cửa hiệu lại cho Tây Sơn Đường. Bọn họ cũng đã hứa hẹn, cố gắng không làm bất cứ giao dịch lớn nào ở trong trấn Tây Sơn nữa.”

“Ta có thể đảm bảo sau năm mới, đám người Sở Hi Thanh sẽ không thu được bất cứ đồng thuế nào ở trấn Tây Sơn, cũng không thu được bất cứ tiền thuế vào thành nào quá một lượng bạc.”

Chương 410: Đặc sứ Huyết Nhai (2)

Thượng Quan Thần Hạo nghe vậy thì lại hơi cau mày: “Chỉ như vậy thì còn chưa đủ, đám gia tộc ở trấn Tây Sơn thì sao? Bọn họ nói thế nào?”

Long Hành nghe vậy thì cười khổ: “Trước mắt chỉ có ba nhà đồng ý liên thủ chống nộp thuế, còn lại thì chưa nói gì. VỊ thiếu niên Bá Đao kia cũng có chút danh tiếng, việc này cần phải bàn bạc kỹ hơn.”

Ý nghĩ của Thượng Quan Thần Hạo là cổ vũ khuyến khích đám cường hào địa phương liên thủ chống đối nộp thuế.

Mấy tháng sau, người của Tây Sơn Đường không thu được thuế đầu người và thuế ruộng, vậy thì số tiền đó sẽ rơi vào đầu của ‘hương chính’ Sở Hi Thanh kia.

Trong quận cũng có thể danh chính ngôn thuận mà ra tay với Sở Hi Thanh.

Tuy nhiên, chuyện này hoàn toàn khác biệt với chuyện trả cửa hiệu, trả cửa hiệu chỉ là không làm ăn với Tây Sơn Đường. Còn nếu dùng võ lực để chống nộp thuế, vậy thì sẽ trở thành kẻ địch của Tây Sơn Đường rồi.

Vấn đề là lực uy hiếp của Thiết Kỳ Bang rất mạnh, Sở Hi Thanh lại là nhân vật lấy tám trăm bang chúng Tuyển Phong Đường để cướp được trấn Tây Sơn, còn ép Thượng Quan Thần Hạo ba đao sáu lỗ, tự chặt một tay.

Đám cường hào thế gia địa phương lo lắng cũng là chuyện bình thường.

“Để Thẩm Chu nghĩ biện pháp đi, Thẩm gia kinh doanh nhiều năm ở trấn Tây Sơn, chắc chắn có người quen ở bên kia.”

Khóe môi Thượng Quan Thần Hạo hơi cong lên, trong mắt hiện lên một tia lăng lệ: “Ngoại trừ đám cường hào thế tộc này ra, có thể châm lửa thổi gió với đám thợ săn Tây Sơn nữa. Trước kia, Lưu Định Đường dựa vào Bạch Vân Trại và quận quận Tây Sơn, cộng thêm đám trộm cướp ở trên Tây Sơn như Cửu Bả Đao, khi đó hắn mới có thể thu thuế máu từ đám thợ săn Tây Sơn này, còn Sở Hi Thanh dựa vào cái gì?”

Long Hành khoanh tay trước ngực, hơi lắc đầu: “Đến giờ mà Thẩm Chu vẫn không muốn gặp ta, hắn rất tức giận khi hai chúng ta khoanh tay đứng nhìn vào ngày hôm đó.”

“Hắn có tư cách gì để tức giận? Tháng trước ta bị ép phải chặt tay, sao không thấy hắn chạy đến cứu viện?”

Thượng Quan Thần Hạo lặng lẽ cười gằn: “Không muốn gặp, vậy thì để quản gia của hắn chuyển lời đi, hắn muốn lấy lại tây Sơn, xây dựng lại Anh Ma Cốc, vậy thì phải ra sức. Ngươi nói rất đúng, những người như Thẩm Chu, chỉ có ép thì bọn họ mới có thể tham gia với chúng ta. Ngươi và ta liều mạng đấu với Thiết Kỳ Bang, há có thể đỏ cho bọn họ ngồi ngoài làm khán giả?”

Lúc này, hắn lại phát hiện vẻ mặt của Long Hành hơi do dự, ánh mắt hắn không kiên nhẫn: “Ngươi muốn nói cái gì? Có chuyện gì thì nói đi, không cầm giả bộ.”

“Chỉ là không biết có nên nói hay không thôi.” Hai mắt Long Hành ngưng trọng: “Có chuyện rất kỳ lạ, làm ta thấy hơi bất an. Trong ba ngày này, Sở Hi Thanh đang trắng trợn mua thổ địa ở quanh Tây Sơn và phía bắc bến tàu, hoặc là dùng ruộng tốt thượng đẳng dưới tên của hắn để đổi ruộng đất của các địa chủ kia.”

“Ta đến nha môn của quận để xem, khi đến ngày tết, nha môn đã khóa cửa, đám Văn lại kia vốn nên ngừng mộc (nghỉ), lại bị Sở Hi Thanh dùng bạc mời trở về, để sửa chữa và sang tên ruộng đất cho hắn. Lần này hắn mua rất nhiều đất, phải đến hơn bảy trăm khoảnh.”

Thượng Quan Thần Hạo nghe vậy thì sững sờ, vẻ mặt không hiểu: “Người này lại muốn làm gì? Hắn mua nhiều ruộng đất như vậy, lẽ nào muốn chuyển qua làm ruộng để kiếm sống? Còn nữa, hắn lấy tiền ở đâu ra?”

Một đường chủ của bang phái giang hồ không đi làm việc, mà lại làm ruộng ở nông thôn, há không phải là trò cười sao?

“Tiền là mượn từ tay Tả Thanh Vân, ba ngày trước Tả nha nội đã rút bạc ở hai tiền trang, gom góp đủ 90 ngàn lượng cho hắn.”

Giọng nói của Long Hành như hơi suy tư: “Mấu chốt là, tất cả những thổ địa mà hắn mua đều là đất hoang chưa được khai khẩn và ruộng hạ đẳng ở quanh Tây Sơn, ta cũng không biết hắn muốn làm gì.”

Thượng Quan Thần Hạo cũng thấy rất kỳ quái, chuyện này hiển nhiên là một cuộc mua bán lỗ vốn.

Dù cho có khai khẩn đám đất hoang kia, thì cũng không biết năm nào tháng nào mới có thể kiếm được vốn.

Hắn lập tức không thèm để ý: “Mặc kệ hắn, chúng ta chỉ cần làm theo kế hoạch đã bàn là được.”

Hắn muốn làm cho Sở Hi Thanh không kiếm được một xu một đồng nào ở trấn Tây Sơn.

Thiết Kỳ Bang có thể chiếm trấn Tây Sơn, nhưng nhất định phải bỏ ra hơn mười vạn lượng bạc một tháng để lấp vào cái hố không đáy này.

Nghe nói Sở Hi Thanh còn đóng cửa tất cả thanh lâu và sòng bạc ở dưới trướng Tây Sơn Đường.

Hành động này cũng là cực kỳ ngu xuẩn, cũng khiến cho kế hoạch của hắn dễ dàng hơn.

. . .

Tổng đà Thiết Kỳ Bang, Thiết Cuồng Nhân cũng đã biết chuyện Sở Hi

Thanh trắng trợn mua thổ địa ở quanh vùng Tây Sơn.

Hắn nhìn tin tức truyền đến từ nha môn quận xong, lại hơi đau đầu mà xoa huyệt thái dương: “Tháng sau, bảo phòng thu chi chuẩn bị ba vạn lượng bạc. Số tiền này lấy từ tiền riêng của ta, không cần ghi vào trong công quỹ.”

Vị tiểu huynh đệ này, đúng là trí dũng song toàn, nhân nghĩa vô song, nhưng là bản lĩnh kinh doanh sản nghiệp thì lại chẳng ra sao cả.

Chương 411: Đặc sứ Huyết Nhai (3)

“Số tiền này là chuẩn bị cho Thiết Cuồng Nhân sao?”

Lúc này, Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch ở ngay bên cạnh, hắn không khỏi nhíu chặt lông mày: “Nhưng bí dược của ngươi thì phải làm sao bây giờ? Phía bắc đã có tin tức về tài liệu chính Thương Sơn Trùng, muốn mua thứ này thì phải mất một số tiền không nhỏ đâu.”

Thần sắc Thiết Cuồng Nhân bình tĩnh, giọng nói hờ hững: “Cũng chỉ là chậm một tháng thôi, chúng ta lấy được trấn Tây Sơn, tuyệt đối không thể để nó sụp đổ.”

“Nhưng nếu như ngươi bỏ qua Thương Sơn Trùng này, không biết lúc nào ngươi mới có thể góp đủ bí dược tứ phẩm. Chuyện có nặng có nhẹ, nguyên công tu vị của ngươi mới là chuyện quan trọng nhất bây giờ.”

Lâm Thạch hừ lạnh một tiếng: “Người này chẳng những có bệnh thích sạch sẽ, mà còn rất ngây thơ. Không động vào Anh Ma thì cũng thôi, nhưng ta không ngờ hắn còn không động vào cả thanh lâu và sòng bạc. Người như vậy, không thích hợp làm đường chủ của một đường.”

Thiết Cuồng Nhân lại cảm thấy lời của huynh đệ mình hơi quá rồi, hắn liếc nhìn Lâm Thạch một chút: “Tiểu Sở tự có ý nghĩ của mình, hơn nữa, căn cơ của Thiết Kỳ Bang chúng ta là ở trên sông. Sau này lại đẩy mấy cái thuyền trong bang qua, lại cho vài lão chưởng quỹ qua, Tây Sơn Đường vẫn có thể duy trì. Còn về Thương Sơn Trùng, ta có thể mặt dày mà đi tìm các huynh đệ để vay. . .”

Tuy nhiên, Thiết Cuồng Nhân còn chưa nói xong, liền nghe thấy Thiết Tiếu Sinh bỗng nhiên mở miệng: “Ai bảo hắn không biết kinh doanh? Tên nhóc này chính là một thiên tài!”

Lúc này, Thiết Cuồng Nhân và Lâm Thạch đều nhìn về phía Thiết

Tiếu Sinh ở bên đối diện bàn.

“Các ngươi lại nhìn lại tin tức mà Lâm chủ bạc của quận nha đưa cho chúng ta đi.”

Thiết Tiếu Sinh cầm một tờ giấy ở trong tay, đưa vào tay của Thiết Cuồng Nhân: “Các ngươi nhìn đám thổ địa mà hắn mua xem, tất cả đều là từng khoảnh từng khoảnh một, từ Đông Lộc cho đến Nam Lộc, lại kéo dài đến trấn Tây Sơn, lại từ trấn Tây Sơn kéo đến sông Thần Tú.”

Thiết Cuồng Nhân hơi ngẩn ngơ, cầm tờ giấy kia lên xem kỹ một lần nữa.

Lâm Thạch thì lại hơi cau mày: “Đất đai nối liền với nhau thì lại làm sao?”

Hắn còn chưa nói hết lời, bỗng nhiên nghĩ đến một loại khả năng, sắc mặt nhất thời đọng lại.

Thiết Tiếu Sinh thì lại dùng ngón tay dính chút nước trà, bắt đầu vẽ vời lên cái bàn bát tiên ở trước người.

“Các ngươi nhìn đi, đây là Tây Sơn, đây là trấn Tây Sơn, đây là sông Thần Tú. . .”

Sau đó, Thiết Tiếu Sinh vẽ một đường liên kết và khu vực này lại.

“Nếu như chuyện này thành công, sau này Tiểu Sở không cần phải làm gì cả, ngồi chơi cũng kiếm được đầy bồn đầy bát.”

Lúc này, Thiết Cuồng Nhân và Lâm Thạch đều nhìn chằm chằm vào cái hình vẽ kia, con ngươi của hai người họ co lại. Sau đó hai người bọn họ lập tức ngẩng đầu lên, hai mặt nhìn nhau.

Lâm Trạch kinh dị không thôi, trên mặt Thiết Cuồng Nhân thì lại tràn đầy vẻ vui mừng.

. . .

Lúc này, Sở Hi Thanh đang đứng chắp tay ở bên sông Thần Tú, hắn vô cùng đắc ý mà nhìn vùng đất mình đã mua.

Một đám người ở bên cạnh hắn như Sở Vân Vân, Lục Loạn Ly và Chu Lương Thần vân vân, tất cả đều liếc mắt nhìn hắn.

Tả Thanh Vân cũng đứng ở trong đó.

Vị nha nội này cầm quạt xếp trong tay, vẻ mặt bao hàm bất đắc dĩ: “Hi Thanh, ngươi xác định những thứ này có thể kiếm tiền cho ngươi sao?”

Ba ngày trước, khi Sở Hi Thanh tìm hắn để vay tiền, thì Tả Thanh Vân khá là vui mừng.

Hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng vì chuyện ở Tri Vị Cư.

Thân là một đài chủ lớn nhất ở Miếu thị, lại không thể bảo vệ được lôi thủ ở dưới trướng của mình.

Sau khi Sở Hi Thanh gặp phải cảnh vây giết, thì hắn lại không xuất hiện, toàn bộ quá trình đều biến mất tăm.

Người biết thì biết là đêm đó hắn đã trở về trong thành, người không biết thì còn có thể cho rằng hắn bán đứng Sở Hi Thanh.

Tả Thanh Vân từ cảm giác lúng túng, cũng thấy hổ thẹn, cho nên không dám đi gặp mặt Sở Hi Thanh.

Bởi vậy, khi Sở Hi Thanh chủ động tìm tới cửa, Tả Thanh Vân vô cùng vui vẻ.

Điều này chứng tỏ tiểu Sở cũng không quan tâm, tiểu Sở vẫn coi Tả Thanh Vân hắn là bạn bè!

Hắn không do dự chút nào, lập tức đáp ứng lời thỉnh cầu vay 90 ngàn lượng bạc của Sở Hi Thanh.

Tả Thanh Vân không lo Sở Hi Thanh không trả nổi.

Một đường chủ Tây Sơn Đường, một thiên kiêu kiêu xếp hạng 60 trên Thanh Vân Bảng, không đến nỗi không trả nổi 90 ngàn lượng bạc.

Nhưng lúc này, Tả Thanh Vân lại thấy hơi hối hận rồi.

Cũng không phải là hắn không nỡ số tiền này, mà là sợ Sở Hi Thanh bị lừa gạt.

Cái tên này vì muốn nhanh chóng mua được đám đất hoang này, không chỉ ra giá cao hơn gấp đôi, mà còn cầm hai trăm khoảnh ruộng thượng đẳng trong tay ra, đổi lấy đất hoang ở ruộng hạ đẳng của người khác.

Sở Hi Thanh thì lại tràn đầy tự tin, ngón tay hắn chỉ ra bờ sông:

“Chắc chắn là sẽ kiếm được! Nha nội, ngươi nhìn đi, ta chuẩn bị xây tám cái kho lớn ở bên kia, lại xây thêm ba còn đương ở phía nam, hơn 120 quán bán đồ, sau đó ngồi thu tiền thuế thôi thì cũng có thể kiếm được hai vạn lượng bạc một tháng. Tương lai, nói không chừng nơi này sẽ trở thành một cái tiểu Cổ Thị tập.”

Chương 412: Đặc sứ Huyết Nhai (4)

Tả Thanh Vân nghe vậy thì không biết nói gì hơn.

Hắn nhìn bờ sông hoang vu tràn đầy cỏ lau và cỏ dại này, lòng thầm nói người ta bị choáng váng thì mới thuê cửa hàng và nhà kho ở chỗ này.

Hắn còn muốn đưa tay sờ trán của Sở Hi Thanh, xem xem đầu tên này có nóng đến choáng váng hồ đồ rồi hay không.

Tuy nhiên, hai người đều là nam tính, mà động tác này lại quá thân mật.

Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly cũng nhìn nhau một cái, Lục Loạn Ly lại cười ‘ha ha’, lòng thầm nói tên này quả thực là thèm tiền đến mức phát điên rồi.

Sở Vân Vân thì lại âm thầm thở dài, lòng thầm nói mình nên để dành một ít tiền riêng, không thể đưa hết cho tên Sở Hi Thanh phá sản này được.

Bằng không thì bí dược thất phẩm và tài nguyên tu luyện của bọn họ phải làm sao?

Đúng lúc này, Lý Thần Sơn dẫn một ông lão có chòm râu trắng, tinh thần rất tốt đi đến.

Ông lão này khoảng tầm sáu mươi, lại chỉ mặc một bộ quần áo ngắn màu xanh tại mùa đông khắc nghiệt này, cơ bắp rắn chắc trên người làm cho bộ quần áo kia căng phồng lên, da thịt toàn thân ngăm đen, có vẻ cực kỳ khỏe mạnh cường tráng.

Tuy nhiên, sắc mặt của ông lão này hơi âm trầm, vẻ mặt không vui.

Hắn bị Lý Thần Sơn cưỡng ép ‘mời’ đến, phía sau còn có mấy tên bang chúng của Tây Sơn Đường đang đè đao, mắt nhìn chằm chằm vào hắn.

Lý Thần Sơn đi đến trước mặt Sở Hi Thanh, cúi người thi lễ: “Đường chủ, ta đã mời người đến rồi. Có người nói Lương Chân này chính là người giỏi nhất vùng Tú Thủy này. Trước kia hắn từng là Đô thủy trường thừa của Đô thủy giám Đông Châu, còn từng phụng chiếu tham dự khơi thông sông Đại Vận ở phía nam Lạc Châu, từng đảm nhiệm chủ bạc của công nhân trên sông.”

Sở Hi Thanh nhìn ông lão kia, lại không khỏi sững sờ.

Đúng là không thấy được nha.

Đỏ thủy trường thừa là chức quan bát phẩm, nhưng mà trang phục của ông lão này lại giống như một lão nông.

Trên mặt Sở Hi Thanh nở nụ cười, nghiêm túc thi lễ về phía người này.

Hắn biết đối phương hơi tức giận, vì vậy mà đi thẳng vào vấn đề: “Lương lão! Thực không dám giấu giếm, Sở mỗ muốn mở một kênh đào nhỏ ở trấn Tây Sơn, thủ hạ của ta lại không quen làm mấy chuyện đào kênh này, cần tìm một người có kinh nghiệm phong phú để hỗ trợ. Chắc hẳn đám thuộc hạ này của ta nghe danh của Lương lão cho nên mới đến nhà mời, bọn họ không biết lễ phép, kính xin Lương lão gia tử đừng trách móc.”

Ông lão vốn đang cười gằn không thôi, vẻ mặt tràn đầy xem thường.

Mà khi Sở Hi Thanh nói được một nửa, lông mày rậm của hắn hơi nhướng lên: “Kênh đào? Kênh đào gì?”

“Đương nhiên là kênh đào Tây Sơn!” Tinh thần của Sở Hi Thanh rất phấn chấn: “Bắt nguồn từ hai nơi Đông Lộc và Nam Lộc của Tây Sơn, tụ tập nguồn suối đông đảo ở Tây Sơn mà thành sông, kênh đào kéo dài hai mươi lăm dặm đến trấn Tây Sơn, sau đó lại đi theo hướng đông, trải qua năm mươi lăm dặm nữa đến đây, hòa vào sông Thần Tú. Ta muốn kênh đào này phải rộng hai mươi trượng, nước sâu ba mươi trượng, có thể để để thuyền lớn chạy song song với nhau.”

Ông lão nghe vậy, nhất thời nheo mắt lại: “Từ Tây Sơn kéo dài đến tận sông Thần Tú? Đây đúng là một chuyện lợi nước lợi dân. Nhưng chuyện này rất khó, ven đường phải trải qua ruộng đất của mười mấy nhà địa chủ hào cường, chỉ sợ các hạ không thể làm được. Ngoài ra, kênh đào là một chuyện lớn cỡ nào chứ? Chỉ sợ nha môn quận Tú Thủy sẽ không ngồi xem.”

“Việc này thì Lương lão không cần lo lắng.”

Sở Hi Thanh cười khẽ một tiếng, lấy khí thế chỉ điểm giang sơn ra, một ngón tay chỉ về phía Tây Sơn: “Ta đã mua tổng cộng hơn bảy trăm khoảnh, kéo dài từ Tây Sơn đến sông Thần Tú. Chiều rộng bốn mươi trượng, nơi hẹp nhất cũng có hai mươi tám trượng, mà địa thế lại là một đường thông suốt, thừa sức đào một con kênh rộng hai mươi trượng.”

“Thử hỏi ra đào rãnh nước ở trên đất nhà mình, thì liên quan gì đến quan phủ chứ? Cũng liên quan gì đến đám địa chủ và cường hào nông thôn kia chứ? Vì vậy, bây giờ ta chỉ muốn biết, nếu như ta muốn đào thông còn kênh này trong vòng một tháng, thì ta phải mất bao nhiêu bạc?”

Đào một con kênh sâu chín mét, rộng sáu mươi mét, dài tám mươi dặm, đặt ở hiện đại thì cũng không phải một công trình nhỏ.

Tuy nhiên, nhân lực của thế giới này rất lớn, võ tu cửu phẩm đi đầy đất, mà lại không thiếu đồ sắt.

Tả Thanh Vân nghe đến đây, không khỏi ngây người một trận: “Kênh đào? Đây chính là việc đầu tư làm một lần hưởng cả đời mà ngươi nói?”

Sở Hi Thanh gật đầu: “Đúng là như vậy, ngày sau con kênh này của ta có thể để cho thuyền lớn năm ngàn thạch đi qua, một liền một trăm lượng bạc ròng. Đám địa chủ kia muốn lấy nước từ kênh đào của ta, thì phải trả ta một trăm đồng tiền cho mỗi một mẫu nước, ngươi nói cuộc làm ăn này có khá khẩm hay không?”

Sau khi đào được con kênh này, hắn dự tính mình còn cải tạo được hai trăm khoảnh ruộng nước thượng đẳng.

Chương 413: Đặc sứ Huyết Nhai (5)

Sở Hi Thanh lại nghiêng đầu nhìn về phía Chu Lương Thần ở đằng sau: “Lương Thần! Nếu như chúng ta có thể vận chuyển dược liệu và đám gỗ kia ra khỏi Tây Sơn, thì nhà các ngươi có hứng thú mở hiệu buôn ở chỗ này không?”

Chu Lương Thần tuyệt đối không phải người ngu si tứ chi phát triển, hắn không do dự chút nào: “Ta sẽ gửi thư báo cáo cho phụ thân biết chuyện này.”

Hắn tràn đầy bội phục mà ôm quyền với Sở Hi Thanh: “Con kênh này vừa thành công, đường chủ sẽ có thể ngày thu đấu vàng, một ngày thu nhập bốn ngàn lượng bạc là không thành vấn đề.”

Thật ra thì đây vẫn là đánh giá bảo thủ nhất.

Mấu chốt là con kênh này còn kéo tất cả phương diện của trấn Tây Sơn lên. Sản nghiệp của Sở Hi Thanh và Tây Sơn Đường cũng có thể kiếm tiền.

Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly nghe đến đây thì không khỏi sững sờ.

Nghe qua thì có vẻ như kênh đào này rất tốt?

Lưu Nhược Hi ở sau lưng các nàng thì lại càng bội phục Sở Hi Thanh hơn.

Nàng biết ngay là ân công của nàng có trí tuệ sâu xa, chắc chắn sẽ không làm người khác thất vọng.

Sở Hi Thanh cười ha ha, trong lòng vô cùng đắc ý.

Lúc này, trong mắt ông lão kia cũng đã sáng rực lên, hắn rơi vào suy ngẫm: “Nếu như đường chủ đã mua những chỗ đất này thật, thì chuyện dễ dàng hơn nhiều. Còn về chi phí cụ thể, ta phải đi thăm dò qua thì mới có thể tính toán rõ ràng.”

“Tuy nhiên, dựa theo đánh giá bây giờ của ta, thì không thể hoàn thành trong một tháng được, từ mười sáu tháng giêng sang năm mới có thể khởi công, thế là đã mất nửa tháng rồi. Lại dùng sáu ngàn vị võ tu cửu phẩm để tính, cộng thêm các loại chi phí khác, tuyệt đối sẽ không ít hơn ba mươi lăm vạn lượng bạc.”

Nụ cười trên mặt Sở Hi Thanh không khỏi cứng đờ, bất đắc dĩ mà gãi gãi mặt.

Tiền đồ của con kênh đào này rất tươi sáng, nhưng quá trính lại quá . . .

Với tài lực của Tây Sơn Đường bây giờ, chắc chắn là không thể hoàn thành việc này rồi.

Bởi vậy, tiếp đó hắn còn phải kéo thêm một chút ‘đầu tư’.

Thật ra thì việc này khá dễ dàng, hắn đã trồng cây ngô đồng rồi, còn lo gì không có phượng hoàng đến?

Chỉ cần hắn nỡ bỏ ra ba phần mười cổ phần thôi, thì chỉ Lâm Hải Chu thị cũng có thể bao tròn số tiền kia rồi.

Nếu như hắn mở miệng với Lâm Hải Lộ gia và Ứng gia, thì bọn họ cũng chạy theo như vịt.

Vấn đề là lần này, hắn đã mượn không ít tiền rồi.

Con kênh đào này đúng là một ngày thu đấu vàng, nhưng hắn muốn trả nợ xong thì cũng phải mất ba đến năm tháng, trong thời gian ngắn vẫn không có tiền.

Mi mắt Tả Thanh Vân run lên, hắn đang chờ Sở Hi Thanh mở miệng, xem xem có thể chiếm ít cổ phần ở trong con kênh đào này không.

Dù cho không chiếm được cổ phần, thì chỉ cần chiếm một con đường ở miệng con kênh đào này, thì hắn cũng đã thỏa mãn rồi.

Đây quả thực là cuộc làm ăn ngồi không đếm tiền mà. . .

. . .

Sở Hi Thanh hận không thể hoàn thành con kênh này trong vòng một đêm, rồi cho tàu thuyền lưu thông luôn.

Tuy nhiên, chuyện này hiển nhiên là không thể làm được.

Ngày tết ngày nhất, dù hắn có tiền thì người ta cũng không đến làm.

Phải chờ đến sau nguyên tiêu thì mới có thể bắt đầu khởi công, trước thời gian khởi công vẫn còn rất nhiều công việc, như thăm dò, dự trữ vật liệu đá, các loại công vụ. . . vân vân.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh cũng không phải quan tâm đến mấy chuyện này nữa.

Cùng ngày hôm đó, Thiết Cuồng Nhân đã phái Thiết Tiếu Sinh đến đây, giúp hắn lo liệu chuyện kênh đào.

Vị phó kỳ chủ Thiết Kỳ Bang này, không chỉ có sức chiến đấu sau mỗi Thiết Cuồng Nhân, mà còn phụ trách tất cả chuyện làm ăn của Thiết Kỳ Bang, là một cao thủ trong giới kinh doanh.

Thiết Cuồng Nhân lại không hài lòng lắm với kế hoạch kênh đào của Sở Hi Thanh, hắn dứt khoát nói, đào kênh đào sâu đến bốn trượng, độ rộng tăng lên hai mươi tám trượng, còn chuẩn bị kéo kênh đài về hai cái huyện thành ở phía tây nam quận Tú Thủy, nối thẳng một đường dài thêm hơn một trăm dặm nữa.

Làm cho con kênh đào này có thể để hai chiếc thuyền lớn vạn thạch chạy song song, cũng có thể phóng xạ ra phạm vị vài trăm dặm, bao trùm hơn hai triệu nhân khẩu.

Sở Hi Thanh cũng hiểu rõ ý đồ của hai huynh đệ Thiết thị.

Thiết Tiếu Sinh đích thân đến lo liệu chuyện kênh đào, không chỉ là vì tiền đồ tươi sáng của con kênh này. . .

Căn cơ của Thiết Kỳ Bang nằm trên đường thủy, chiến thuyền của Thiết Kỳ Bang có thể đi đến nơi nào, thì thế lực của Thiết Kỳ Bang sẽ kéo dài đến nơi đó.

Mà một khi con kênh đào này hoàn thành, toàn bộ thành Tú Thủy sẽ nằm trong bàn tay của Thiết Kỳ Bang.

Tuy nhiên, chuyện này không chỉ làm cho thời gian bị kéo dài đến tận tháng tư, mà chi phí cũng tăng lên rất nhiều. Dựa theo Lương lão tính toán sơ qua, thì phải cần đến 190 vạn lượng bạc, khiến cho Sở Hi Thanh trố mắt ngoác mồm.

May mà hắn không cần phải lo lắng về chi phí nữa.

Chương 414: Đặc sứ Huyết Nhai (5)

Quả nhiên là Lâm Hải Chu thị rất có hứng thú, cùng ngày hôm đó Chu Tượng Sơn đã dẫn người chạy đến đây, mà còn đầu tư bă mươi lăm vạn lượng bạc, chiếm một phần mười cổ phần. Còn mấy nhà Lộ gia, Ứng gia, Thủy Vân Cung. . . cũng lục tục chạy đến đây, cũng đầu tư khoảng tầm tám mươi vạn.

Bộ phận còn lại do Thiết Tiếu Sinh tập hợp tài sản riêng của mười bảy vị đường chủ Thiết Kỳ Bang, lại lôi kéo một số hiệu buôn có quan hệ thân thiết ở quận Tú Thủy vào cuộc.

Sở Hi Thanh thì phải nhường sáu phần mười cổ phần của kênh đào này ra.

Sở Hi Thanh không những không cảm thấy bất mãn, mà trái lại còn cảm thấy vui mừng.

Thu nhập trong tương lai của hắn không chỉ không giảm xuống vì bị giảm cổ phần, trái lại còn tăng lên rất nhiều.

Hơn nữa, chuyện lớn như kênh đào cũng sẽ khiến cho quan phủ kiêng kị, cũng khiến cho thế lực khắp nơi đỏ mắt.

Hắn chỉ là một bát phẩm thượng, không nuốt nổi con kênh đào ngày thu đấu vàng này!

Mà bây giờ, rất nhiều thế gia của Lâm Hải nhảy vào cuộc, khiến cho nha môn quận Tú Thủy không dám vọng động.

Sở Hi Thanh còn chuyển nhượng cho Tả Thanh Vân 5% cổ phần, không chỉ bù vào tiền trả nợ, mà hăn còn cầm ba vạn lượng bạc từ trong tay vị nha nội này.

Tả Thanh Vân cảm thấy rất ngại ngùng.

Dựa theo số tiền của các thế gia kia đầu tư để tính toán, thì giá trị của 5% cổ phần này lên đến mười bảy vạn lượng bạc là ít.

Một khi con kênh đào này hoàn thành, mỗi ngày sẽ có không dưới một trăm chiếc thuyền lớn vạn thạch lưu thông, thuyền nhỏ thì nhiều vô số kể, có thể hiểu thu nhập sẽ cao đến mức nào.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh coi hắn như người đầu tư mạo hiểm, nên kiên trì ý kiến của mình.

Chờ đến khi tất cả mọi người thỏa thuận xong xuôi, thì đã đến giao thừa.

Đêm nay, Sở Hi Thanh và Thiết Tiếu Sinh, Tả Thanh Vân, Chu Lương Thần, Chu Tượng Sơn, Lý Thần Sơn. . . mấy người cùng nhau nâng cốc trò chuyện vui vẻ, chơi đoán số hành lệnh, ca hát nhảy múa.

Tửu lượng của Sở Hi Thanh vẫn không tốt, uống được một nửa liền gục, bất tỉnh nhân sự, dựa vào bàn ngủ say như chết, để Sở Vân Vân nhíu chặt mày.

Mãi đến tận đêm khuya, chùa miếu ngoài thành bắt đầu đánh chuông, thì bữa rượu này mới kết thúc, tất cả mọi người đều là bước chân tập tễnh, mang theo men say rời đi.

Chờ đến khi trong viện yên tĩnh không tiếng người, Sở Vân Vân liền đứng ở hành lang, nàng chắp hai tay sau lưng, mắt nhìn phương xa, vẻ mặt thẫn thờ.

Ngay khi Sở Vân Vân không nhịn được mà phát ra một tiếng than thở, thì Sở Hi Thanh chợt đứng dậy từ trên bàn.

Thần sắc hắn ung dung như không có chuyện gì xảy ra, đi đến sau lưng Sở Vân Vân: “Sao đột nhiên lại thở ngắn than dài rồi? Cái này không giống với Tần đại tướng quân ngươi, là đêm giao thừa để ngươi nhớ đến người nhà sao?”

Sở Vân Vân khá là kinh ngạc, nhìn Sở Hi Thanh nói: “Ngươi không say? Vừa rồi là ngươi giả bộ?”

Chuyện này rất không đàng hoàng . . .

Sở Hi Thanh liền cười ‘khà khà’, sờ sờ mũi: “Đương nhiên là giả bộ, đám người này đều không có ý tốt, tất cả đều liều mạng chuốc rượu ta. Nếu như ta không giả bộ say, thì đêm nay phải chịu tội rồi.”

Hắn cũng không dẫm vào vết xe đổ của mấy ngày trước.

Sở Vân Vân thấy buồn cười, sau đó lại chuyển thành tự giễu, nàng ngắm nhìn bầu trời: “Đêm giao thừa, lại có chút phiền muộn, trước kia ta sẽ không như vậy. Nhưng ta bây giờ. . . còn có người nhà sao?”

Nàng cảm thấy đời này của mình thật sự quá thất bại.

Đi đến nước này, lại không có ai giúp đỡ.

Nàng không thể nào tin tưởng những người ‘nhà’ kia nữa.

Chỉ có những người thân thiết nhất, mới có thể để cho nàng bước vào cạm bẫy mà không hề đề phòng gì cả.

Nàng cũng không thể tin bạn tốt ngày xưa nữa.

Ngày đó, cũng có hai vị bạn tốt của nàng ở trong bữa tiệc đấy, nhưng bọn họ đều lựa chọn ngồi nhìn.

Càng không thể nào tin tưởng vị quân vương mà nàng hiệu lực, Kiến Nguyên đế của Đại Ninh.

Nếu như không có Kiến Nguyên đế cho phép, thì sao đám người kia có thể liên thủ ra tay với nàng chứ?

Sở Vân Vân đến giờ vẫn không hiểu được, vì sao chim chưa chết mà đã cất cung đi rồi?

“Bên cạnh ngươi còn có ta.” Sở Hi Thanh nhướng mày lên, quyết đoán nắm lấy bàn tay nhỏ của Sở Vân Vân.

Điều khiến cho hắn giật mình chính là, Sở Vân Vân lại không từ chối. . .

Trong lòng Sở Hi Thanh vui vẻ, trên mặt lại nghiêm túc: “Nhiều nhất là tám năm, chúng ta nhất định có thể trở về kinh thành, điều tra rõ ràng tất cả mọi chuyện! Chấm dứt tất cả ân oán của chúng ta.”

Hắn sẽ cố gắng leo lên nhất phẩm trong vòng tám năm này, trợ giúp Sở Vân Vân khôi phục tu vị.

Sở Vân Vân nhìn Sở Hi Thanh một chút, trong lòng lại dâng lên một cảm xúc khó tả.

Trên thế giới này, chỉ có thiếu niên trước mắt này, mới có thể làm cho đáy lòng của nàng cảm thấy ấm áp.

Sở Hi Thanh tựa như một loại ma lực nào đó, có thể làm cho tâm trạng phiền muộn của nàng khôi phục bình thường.

Chương 415: Đặc sứ Huyết Nhai (6)

“Tám năm quá nhanh, võ đạo của ngươi cần thời gian lắng đọng.” Sở Vân Vân hơi lắc đầu: “Có điều. . . ta tin ngươi!”

Nàng dùng sức nắm một cái, cảm nhận bàn tay mạnh mẽ và kiên cố của Sở Hi Thanh.

Sắc mặt Sở Hi Thanh lại hơi cứng ngắc, hắn cảm thấy xương tay của mình sắp nát ra rồi, lập tức di chuyển sự chú ý của Sở Vân Vân: “Đúng rồi, ngươi đã chuẩn bị xong thứ ta muốn chưa?”

Quả nhiên là Sở Vân Vân không siết chặt tay hắn nữa, nàng lấy mấy món đồ từ trong ống tay áo ra: “Đã chuẩn bị xong từ lâu rồi, mô phỏng theo chữ và Chân Ý Đồ khi còn nhỏ của ta. Nhưng mà ta không biết phương pháp làm cũ, nên vẫn còn sơ hở.”

Sở Hi Thanh nhìn những quyển sách và cuộn tranh mà nàng lấy ra, khóe miệng không khỏi hiện lên một vệt ý cười.

Lúc này, vừa hay lại có một tiếng chuông báo giao thừa truyền đến từ phương xa, vẻ mặt Sở Hi Thanh bỗng nhiên trở nên phức tạp, hắn cũng nhớ đến người nhà của mình ở kiếp trước.

Sau đó, Sở Hi Thanh cũng âm thầm thở dài, thu hồi tâm tư.

Kiếp trước đã xong, không còn gì phải lo lắng.

Tuy rằng có chút tiếc nuối khi bản thân mình chết sớm, số tiền vất vả kiếm được lại có lợi cho ngân hàng. Nhưng mà cả đời của hắn, đều không thẹn với người khác.

Hiện giờ, chỉ còn lại Sở Hi Thanh, và cả. . .

Sở Hi Thanh nhìn về phía Sở Vân Vân.

. . .Và cả người trước mắt hắn.

Mà lúc này, Sở Hi Thanh không biết khi hắn đang nắm tay giai nhân. Tại bến tàu phía đông thành ở cách đó mấy chục dặm, Kiếm Tàng Phong và Lôi Nguyên dẫn các võ sư còn ở lại võ quán Chính Dương đứng chờ ở trên bến cảng, nhìn về phía một chiếc thuyền ba tầng đang chậm rãi tiến lại gần.

Chiếc thuyền này cấp bờ, một người từ trên thuyền đi xuống. Đây là một thuật sư mặc áo bào màu xanh, ngũ quan lạnh lùng, tuổi tầm ba mươi.

Kiếm Tàng Phong ôm quyền về phía người này, cười nói: “Tông sư đệ!”

Lôi Nguyên và đám võ sư ở phía sau hắn cũng tỏ vẻ nghiêm túc, cúi đầu hành lễ với vị này: “Chúng ta tham kiến đặc sứ.”

Vị trước mặt bọn họ chính là đệ tử chân truyền của Thuật Sư Viện của Vô Tướng Thần Tông, cũng là đặc sứ đến đây để tìm kiếm truyền nhân của Huyết Nhai Đao Quân. Tông Lệnh Thư!

Lúc đêm khuya, đại sảnh trong võ quán Chính Dương đèn đuốc sáng chưng.

Hai vị đặc sứ của tông môn là Kiếm Tàng Phong và Tông Lệnh Thư phân biệt ngồi ở hai bên trong phòng.

Lôi Nguyên và một đám giáo viên ở lại võ quán thì chia ra ngồi ở hai bên.

Hôm nay là đêm giao thừa, nhưng trong phòng lại không có chút mùi vị của năm mới nào.

Sắc mặt của tất cả mọi người đều nghiêm túc và kính cẩn.

“Lần này ta phụng lệnh của chưởng giáo đến Đông Châu là vì tìm kiếm truyền nhân của Thần Ý Xúc Tử Đao.”

Sau khi ngồi vào chỗ, Tông Lệnh Thư trực tiếp nói thẳng, giải thích nguyên nhân: “Chắc hẳn các ngươi cũng nghe nói đến biến cố ở bản sơn vào mười mấy ngày trước, Huyết Nhai Đao bắt đầu rung động từ giờ tý, kéo dài đến tận sáng sớm, đao khí ngút trời, hóa thành hình ảnh Nhai Tí, thanh thế đã gần bằng Bá Võ Vương năm đó.”

“Đây là Huyết Nhai Đao cảm ứng được, trong thiên hạ này đã có người có thể kế thừa đại đạo vô thượng của Huyết Nhai Đao Quân . Tông môn vì tìm kiếm người này, đã pháo ba mươi tám vị đặc sứ đến tất cả các châu trong thiên hạ, Tông mỗ chính là một người trong đó.”

Có người nói tông chủ Lý Trường Sinh vốn định phái ba mươi tám vị thuật sư lục phẩm âm thầm tìm kiếm người này, cố gắng không để thế lực khắp nơi phát hiện.

Kết quả là tông môn ngàn phòng vạn phòng, vẫn không thể ngăn chặn được tin tức Huyết Nhai Đao có dị biến.

Chỉ vẻn vẹn hai ngày, việc này đã truyền khắp thiên hạ.

Có người nói đại trưởng lão của Hình Đường đã tức đến hộc máu, không chỉ mắng cho đám người của Hình Đường máu chó đầy đầu, mà bản thân hắn cũng đi đến trước tượng tổ sư, xin mời trưởng lão của Tổ Sư Đường đánh hắn đầy đủ năm mươi roi.

Tông chủ và Trưởng Lão Viện dứt khoát không che dấu nữa, bắt đầu gióng trống khua chiêng đi tìm truyền nhân của Huyết Nhai, hầu như mỗi châu đều có một đệ tử chân truyền lo liệu.

Ánh mắt Tông Lệnh Thư lạnh lẽo, nhìn tất cả mọi người trong phòng: “Bắt đầu từ ngày mai, võ quán Chính Dương sẽ ưu tiên chuyện điều tra thăm dò truyền nhân Huyết Nhai. Nhất định phải rút ra 100 người, để giúp ta tìm hiểu tất cả em bé sinh trong khoảng giờ tý vào ngày 15 tháng 12 của quận Tú Thủy.”

“Các ngươi cần cầm ‘Thiên Nhãn thần phù’ của ta đến của, quan sát kiểm tra huyết mạch và gân cốt của bọn họ! Ghi chép họ tên, địa chỉ, giám sát bọn họ. Ngoài ra, cũng phải chú ý đến các thiếu niên anh kiệt nằm trong ba mươi vị trí đầu Thanh Vân Bảng của châu này.”

Sau khi Tông Lệnh Thư nói xong, hơn mười vị võ sư ở đây không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Mấy người bọn họ cũng hơi không tình nguyện.

Dù sao cũng là năm mới, lại bị gọi đi ra ngoài làm việc cho tông môn, mà chuyện này còn rất phiền phức.

Nhưng không ai dám lên tiếng chất vấn.

Bọn họ đều là đệ tử xuất thân từ võ quán của Vô Tướng Thần Tông, sau khi tốt nghiệp lại nhận một công việc nhàn nhã, có thể diện, lại có lương bổng phong phú ở trong võ quán, nên cũng rất nhớ ơn tông môn.

Chương 416: Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân

Lôi Nguyên thì lại cau mày: “Rút ra 100 người? Đặc sứ, võ quán Chính Dương chúng ta đã tán quán (kỳ nghỉ) từ lâu, đại đa số võ sư giáo viên đều trở về quê, trong khoảng thời gian làm sao kiếm được nhiều người như vậy?”

“Hơn nữa, thời gian gần đây giang hồ có lời đồn đại, nói Nghịch Thần Kỳ của Bá Võ Vương nằm ở trong võ quán chúng ta, khiến cho võ quán bị quấy nhiễu rất nhiều. Chúng ta cũng cần một ít nhân thủ để đề phòng bọn đạo chích kia. Ngoài ra, khi chúng ta mở Thần Binh Viện thì từng có dị vật từ dưới nền đất hiện thế, ta và Kiếm tuần sứ cũng đang muốn điều tra chuyện này nữa.”

Kiếm Tàng Phong mỉm cười, lời Lôi Nguyên nói chính là lời hắn muốn nói.

“Ta biết chuyện Nghịch Thần Kỳ!” Tông Lệnh Thư không chờ Lôi Nguyên nói xong, liền phất tay áo một cái: “Trước khi đến đây, trưởng lão đã nói chuyện này cho ta biết và cũng đã ra lệnh cho ta. Quận Tú Thủy, vẫn phải ưu tiên chuyện tìm kiếm truyền nhân Huyết Nhai. Các ngươi có thể tìm Nghịch Thần Kỳ, nhưng không thể ảnh hưởng đến chuyện này.”

Vẻ mặt hắn nghiêm túc nhìn nhau với Kiếm Tàng Phong và Lôi Nguyên: “Kiếm sư huynh, Lôi sư đệ, Thần Ý Xúc Tử Đao là chuyện quan trọng cỡ nào chứ? Nghịch Thần Kỳ đúng là thứ có thể tạo ra một cao thủ tuyệt thế trong tương lai, nhưng truyền thừa Huyết Nhai của tông môn chúng ta cũng không kém bao nhiêu. Ngàn năm trước, Huyết Nhai Đao Quân dùng một thanh đao trấn áp ba mươi sáu châu, khi đó ngàn tỉ võ tu trong thiên hạ này, có ai dám nói một tiếng trước mặt hắn?”

“Đám dị tộc ở Trung Châu kia cũng nghe tiếng là sợ mất mật. Thậm chí trước khi Huyết Nhai Đao Quân tọa hóa, còn một mình bình định thần kiếp. Khi hắn còn trên đời, có từng chênh lệch với Táng Thiên, Lê Tham, Ngu Công hay là Vũ Liệt thiên vương không? Kiếm sư huynh, ngươi cũng biết tình hình của tông môn chúng ta rồi đây, chỉ cần Thần Ý Xúc Tử Đao hiện thế, tất cả tình thế nguy cấp của tông môn chúng ta sẽ được giải quyết dễ dàng.”

Kiếm Tàng Phong suy tư.

Hắn cũng hiểu ý của tông môn.

Truyền thừa Thần Ý Xúc Tử Đao, tuyệt đối không kém hơn Nghịch Thần Kỳ.

Mà tình cảnh trước mắt của tông môn, càng cần có một Huyết Nhai Đao Quân có thể chống lại toàn bộ thiên hạ hơn!

Theo Tông Lệnh Thư, chỉ cần đảo bảo võ quán Chính Dương không bị ảnh hưởng là được, thậm chí bọn họ có thể trực tiếp từ bỏ Nghịch Thần Kỳ.

“Ta hiểu rồi.” Thần sắc Kiếm Tàng Phong hơi động: “Nói đến tố chất tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao thì ta mới nhớ ra, thời gian này đúng là có một người rất đáng giá chú ý ở trong võ quán Chính Dương. Chính là quán quân của cuộc thi chân truyền khóa này, người này tên Sở Hi Thanh, không chỉ dùng tu vị bát phẩm hạ để tiến vào hạng 60 của Thanh Vân Bảng, mà còn tu luyện Nhai Tí đao ý đến cảnh giới rất cao.”

“Trước kia không lâu, người này còn cùng một võ tu lục phẩm và một thuật sư, ba người mượn địa hình chật hẹp, sáng tạo ra chiến tích lấy một địch ngàn, ta nghi ngờ hắn đã tu luyện Nhai Tí đao ý lên đến cảnh giới tầng thứ sáu trở lên.”

“Ồ? Còn có nhân vật như vậy sao?”

Tông Lệnh Thư thầm nghĩ, tông chủ cũng đã ra lệnh, phải quan tâm trọng điểm đến tất cả những người tu luyện thành công Nhai Tí đao ý ở các võ quán.

Ánh mắt Tông Lệnh Thư ngưng trọng: “Vậy người này có xuất thân thế nào? Là con cháu nhà ai?”

Lôi Nguyên lắc đầu nói: “Người này là vốn là con cháu của một hương hào địa phương quận Thái Sơn, năm trước quận Thái Sơn gặp hồng thủy, huynh muội Sở Hi Thanh cửa nát nhà tan, chạy nạn đến quận chúng ta.”

Vẻ hứng thú trong mắt Tông Lệnh Thư nhất thời nhạt đi không ít: “Người này ở đâu? Ta muốn nhìn xem thiên phú huyết mạch và đao ý của hắn một chút.”

Ngày xưa, sau khi Tần Mộc Ca tu luyện Nhai Tí đao ý lên đến tầng thứ tám, thì Huyết Nhai Đao mới cảm ứng được.

Tuy nhiên, nàng là con cháu của Thiết Sơn Tần thị, vừa nhìn ra đã có báu vật trên người, che đậy cảm ứng của Huyết Nhai Đao.

Sở Hi Thanh xuất thân tầm thường, không thể có bảo bối che đậy cảm ứng của Huyết Nhai Đao được.

Nói cách khác, khả năng người này là truyền nhân Huyết Nhai là rất nhỏ.

Ngoài ra, người này còn kém xa so với Tần Mộc Ca.

Ngày xưa, khi Bá Võ Vương mười hai tuổi, liền từng giao thủ với một Thiên hộ của tộc Dạ Lang, và tổng cộng 700 tinh nhuệ Dạ Lang.

Dưới tình huống địa hình rộng rãi, nàng lấy sức một người để đánh tan một Thiên hộ Dạ Lang thất phẩm, đó mới gọi là lấy một địch ngàn chân chính!

Tuy nhiên, dù là một khả năng nhỏ bé đến đâu thì cũng không thể bỏ qua.

“Hắn không ở trong võ quán.” Lôi Nguyên liếc mắt nhìn ra ngoài đại sảnh: “Người này tạm thời được Thiết Kỳ Bang mời chào, chấp chưởng một đường khẩu, ở ngay bên Tây Sơn ngoài thành, ta sẽ phái người đi thông báo, để cho hắn mau chóng trở về võ quán.”

“Nếu như không ở đây thì thôi đi, ta còn phải chạy các quận Lâm Hải và Thái Sơn để bố trí công việc tìm kiếm nữa. Đặc biệt là quận Kim Sơn, có người nói Kim Sơn Lâm gia đã sinh một đứa bé vào ngày 15, mà sau khi sinh chưa đến bảy ngày, đã thức tỉnh ba loại thiên phú huyết mạch, ta phải đích thân đến xem một chút. Đợi đến khi công việc của ta xong xuôi, ta sẽ quay về để nhìn vị thiếu niên anh kiệt này một chút, như vậy cũng không muộn.”

Vẻ mặt Tông Lệnh Thư nghiêm nghị: “Võ quán các ngươi phải quan tâm đến người này nhiều hơn! Tu luyện Nhai Tí đao ý đến tầng thứ sáu ở cái tuổi này là vô cùng ghê gớm, dù tương lai người này không tu luyện được Thần Ý Xúc Tử Đao, thì cũng sẽ trở thành nhân vật một mình chống đỡ một phương, là tướng tài có thể đối đầu với vạn quân!”

Chương 417: Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (2)

Sở Hi Thanh ở trấn Tây Sơn năm ngày, lúc này mới lên đường trở về thành Tú Thủy.

Năm ngày cuối cùng ở Tây Sơn, hắn đã an bài hết tất cả mọi chuyện.

Cửa hiệu bị trả lại, lại được mang ra cho thuê lần nữa.

Mấy thế gia bên Lâm Hải, còn có không ít hiệu buôn có quan hệ thân thiết với Thiết Kỳ Bang đều coi trọng tiền đồ của con kênh đào trấn Tây Sơn, khiến cho mấy chục cửa hiệu trống trong tay Sở Hi Thanh trở thành bánh trái thơm ngon.

Tiền thuê cửa hiệu cũng là nước lên thì thuyền lên, đã cao hơn năm phần mười trước kia.

Ngay cả năm tòa lầu kia cũng được cho thuê, mỗi một tòa lầu đều được thuê với giá ba trăm lượng bạc một tháng.

Sở Hi Thanh còn để Lưu Nhược Hi ở lại, giám sát việc tu sửa tám cái kho lớn có diện tích năm mươi mẫu ở trong trấn.

Sau này, tất cả hàng hóa của các thương gia chuyển đến đây, đều sẽ được bảo tồn ở trong những nhà kho đó.

Nhà kho sẽ thu phí bảo quản, giá cả vừa phải, cũng không khác tiêu cục là mấy.

Nếu như thương nhân muốn bán hàng hóa thì có thể đến lấy, như vậy thì cũng tiện cho việc nộp thuế giao dịch.

Làm như vậy, vừa có thể quản lý, vừa có thể tránh cho đám thương nhân kia giở trò mánh khóe, nghĩ tất cả biện pháp để trốn thuế.

Đương nhiên, nếu như người khác không muốn giao tiền thì vẫn còn rất nhiều biện pháp, ví dụ như hối lộ quản lý, hoặc là hợp đồng gì gì đó.

Đến khi đó, thì phải xem đao của Sở Hi Thanh hắn nhanh hơn, hay là cổ của những người này cứng hơn.

Tây Sơn Đường cũng phụ trách giám sát chuyện đào kênh, ngoài ra còn phụ trách an toàn dọc theo con kênh, đồng thời mỗi tháng cầm năm vạn lượng bạc từ kênh đào này để làm tiền công.

Khủng hoảng tài chính của Tây Sơn Đường bọn họ, nhờ vậy mà được giải quyết.

Vấn đề là nhân thủ đã không đủ dùng, 330 người bảo vệ dọc theo tuyến đường của con kênh Tây Sơn này, có thể nói là giật gấu vá vai.

Sở Hi Thanh chỉ có thể bảo Lý Thần Sơn và Chu Lương Thần triệu tập thêm một trăm tên thợ săn có tu vị cửu phẩm, và mời sáu mươi giang hồ hào kiệt, thành lập hai cái phân đàn nữa.

Nhờ vậy mà Tây Sơn Đường của hắn cũng trở thành đường khẩu có quy mô lớn nhất trong mười ba đường khẩu quản lý địa bàn của Thiết Kỳ Bang.

Phải biết là tổng số bang chúng của Thiết Kỳ Bang cũng chỉ là bốn ngàn năm trăm người, bây giờ là năm ngàn, mà một mình Tây Sơn Đường đã chiếm năm trăm.

Lục Loạn Ly cũng lên làm đàn chủ, nắm giữ ‘Đàn chữ Loạn’.

Trong lòng nàng tràn đầy hưng phấn, lại cảm thấy rất mới mẻ, hưng phấn vài ngày liên tục, dứt khoát bắt tay vào lo liệu tất cả sự vụ của ‘Đàn chữ Loạn’.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh lại nhìn xa trông rộng.

Hắn biết, cảm giác mới mẻ này của Lục Loạn Ly sẽ không duy trì được bao lâu, hắn đoán là nàng cũng sẽ không quá quan tâm đến cái ‘Đàn chữ Loạn’ này.

Dù sao thì nằm vùng mới là nghề chính của nàng.

Bởi vậy, Lưu Nhược Hi được bổ nhiệm làm phó đàn chủ ‘Đàn chữ Loạn’, lại nhờ Lý Thần Sơn hỗ trợ khống chế và quản lý khi hai người bọn họ không ở đó.

Còn có một phân đàn chưa được lấy tên, tạm thời cũng do Lý Thần Sơn phụ trách huấn luyện và dạy dỗ, chờ người lên nhậm chức.

Về phần ‘Đàn chữ Thanh’ trực thuộc hắn, và ‘Đàn chữ Vân’ của Sở Vân Vân, khi hai huynh muội bọn họ không có ở đây, thì cũng giao cho Lý Thần Sơn quản lý.

Sở Hi Thanh cảm thấy rất vui mừng khi mình chiêu mộ được Lý Thần Sơn.

Bằng không thì Tây Sơn Đường to lớn này, bình thường sẽ không có ai quản lý nổi.

Sau khi trở về thành Tú Thủy, Sở Hi Thanh vốn muốn đi thẳng đến Tàng Kinh Lâu.

Đáng ra mười mấy ngày trước hắn nên đi vào Tàng Kinh Lâu rồi, nhưng vẫn kéo dài đến tận bây giờ.

Tuy nhiên, khi Sở Hi Thanh vừa đi vào cửa thành Tú Thủy, hắn liền nghe thấy tiểu nhị của cửa hàng bánh bao Phúc Mãn Hương cất giọng kêu to: “Bán bánh bao! Bán bánh bao đây! Các vị khách quan đi qua có thể vào xem và nếm thử một chút. Hôm nay cửa hàng có món bánh bao thịt trâu, hai mươi đồng tiền một cái. Bánh bao thịt xào bí đao, mười đồng một cái.”

Khóe môi Sở Hi Thanh hơi giật giật, đưa mắt nhìn qua.

Cửa hàng bánh bao Phúc Mãn Hương vẫn luôn kinh doanh rất nhẹ nhàng, không quan tâm bán được hay không, chưởng quỹ và tiểu nhị đều lười biếng, rất hiếm khi thấy bọn họ rao bán như vậy.

Tuy nhiên, nguyên liệu của cửa hàng bánh bao Phúc Mãn Hương rất đầy đủ, rất nhiều, nhiều đến mức khiến cho người ta lo lắng bọn họ sẽ lỗ vốn, lại có rất nhiều loại nhân bánh và hiếm thấy, bởi vậy công việc kinh doanh của cửa hàng bánh bao này vẫn rất không tệ.

Mà bánh bao thịt trâu và bánh bao thịt xào bí đao cộng lại với nhau, có ý là Thiên hộ đại nhân muốn gặp ngươi.

Sở Hi Thanh quay đầu nhìn về phía Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly nói: “Các ngươi đi trước đi.”

Khi hắn nói chuyện còn nháy mắt với Sở Vân Vân một cái.

Lúc này, Sở Vân Vân cũng hiểu ý, nàng hơi gật đầu một cái.

Nàng biết ý của Sở Hi Thanh là mau chóng hoàn thành việc đã bàn đi.

Chương 418: Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (3)

Lục Loạn Ly thì lại nghi ngờ nhìn bóng lưng của Sở Hi Thanh đang đi về phía cửa hàng bánh bao Phúc Mãn Hương: “Hình như hắn rất thích bánh bao của nhà nhà, khẩu vị cũng quái lạ thật.”

Nàng nhớ lần trước Sở Hi Thanh cho nàng ăn bánh bao trần bì, mùi vị đó quả thực là một lời khó nói hết.

Một khắc thời gian sau, Sở Hi Thanh và Thiên hộ Tào Hiên tóc xanh mày xanh gặp nhau trong một gian phòng riêng tốt nhất tại một tửu lâu Thúy Vân trong thành.

Sau khi Sở Hi Thanh đi vào tửu lâu này thì mới biết, tửu lâu Thúy Vân rất đặc sắc, có tiếng lành đồn xa trong thành Tú Thủy này lại là sản nghiệp của Cẩm y vệ.

Tàn Hiên đã bố trí tiệc rượu ở trong phòng.

Bữa tiệc này là ‘Kim lộc toàn tịch’ thượng đẳng nhất ở Thúy Vân Lâu, rượu là rượu Lục Nghĩ nổi tiếng nhất quận Tú Thủy.

Tâm tình Tào Hiên khá phức tạp.

Chỉ mới hai tháng trước, hắn còn cảm khái tên nhóc này phát triển ra nhanh.

Kết quả là hơn hai tháng sau, Sở Hi Thanh đã có tư cách để hắn bày tiệc chiêu đãi rồi.

Sở Hi Thanh là đường chủ Tây Sơn Đường, tuy rằng địa vị kém xa một Thiên hộ Cẩm y vệ như hắn.

Tuy nhiên, Tây Sơn Đường là đường khẩu lớn nhất ngoài tổng đà của Thiết Kỳ Bang, có năm trăm bang chúng, mà bản thân Sở Hi Thanh cũng là thiên kiêu Thanh Vân Bảng, lại từng đánh bại quận quân Tây Sơn, nên không thể xem thường.

Sở Hi Thanh bây giờ cũng tính là hào cường giang hồ trong toàn bộ quận Tú Thủy này.

Tào hiên đã không thể đối xử với Sở Hi Thanh như một tên thuộc hạ bình thường nữa.

“Tào mỗ đã đảm nhiệm Thiên hộ ở quận Tú Thủy này tận mười năm, cũng từng gặp rất nhiều thiếu niên anh kiệt. Bọn họ có người thiên phú rất cao, có người dũng mãnh quả cảm, có người trí kế thâm trầm, nhưng không có người nào dũng nghị vô song, mưu lược hơn người như tiểu Sở ngươi.”

Tào Hiên chủ động mời một ly rượu, chậc chậc cảm thán không thôi: Năm ngoái, ra nghe nói tiểu Sở dùng tám trăm tráng sĩ để lấy Tây Sơn, tru diệt Lưu Định Đường, quả thực là làm cho ta khó tin, ta còn tưởng rằng thuộc hạ báo cáo sai. Nào, làm một chén đi! Tiểu Sở chỉ mới ít tuổi mà đã hùng cứ một phương, chấp chưởng Tây Sơn, tiền đồ rộng lớn, nên uống cạn một chén lớn.”

“Thiên hộ đại nhân quá khen, dũng nghĩ vô song với mưu kế hơn người cái gì chứ? Lần này, ta có thể trở thành hương chính của trấn

Tây Sơn cũng là nhờ may mắn thôi, cũng là do bách tính địa phương nể mặt, đề cử ta lên làm hương chính thôi.”

Sở Hi Thanh vừa cười vừa cụng chén với Tào hiên, nói chuyện kín kẽ không một lỗ hổng: “Còn về phần tru diệt Lưu Định Đường gì gì đó là tuyệt đối không có. Quan phủ đã điều tra chuyện này rồi, người này đã mất tích, tung tích không rõ, chắc hẳn là đã đi xa, tiêu dao giang hồ rồi, có liên quan gì đến ta đâu?”

Tào Hiên thấy buồn cười.

Miệng tên nhóc này vẫn rất cứng, không chịu để lại chút nhược điểm nào trong lời nói.

Hắn lắc lắc đầu, phản đối: “Tiểu Sở cần gì phải cẩn thận như vậy ở trước mặt ta? Những năm gần đây, Lưu Định Đường bắt nạt hành hung, làm bừa làm càn, không chuyện ác nào không làm, trong quận nha đã có hơn một trăm hồ sơ vụ án liên quan đến hắn rồi. Ngươi là Phó bách hộ Cẩm y vệ chúng ta, là quan giết giặc, há không phải thiên kinh địa nghĩa? Cần gì phải kiêng kị?”

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, nếu như ta tin ngươi thì ta mới là kẻ ngu xuẩn.

Hắn không cho ý kiến, mà hỏi ngược lại: “Không biết Thiên hộ đại nhân mời ta đến đây là vì chuyện gì?”

Tào Hiên nghe vậy thầm than, rồi cũng vào đề tài chính: “Một là vì Thiết Kỳ Bang, và hai huynh đệ Thiết Tiếu Sinh, Thiết Cuồng Nhân. Nhớ đến hai tháng trước, ta đã có ý để ngươi nằm vùng ở Thiết Kỳ Bang, hòng giám sát động tĩnh của Thiết Kỳ Bang cho triều đình.”

“Khi đó ta cho rằng tu vị của tiểu Sở ngươi còn yếu, sau khi gia nhập Thiết Kỳ Bang thì cũng chỉ lên làm đàn chủ là cùng. Không ngờ tiểu Sở ngươi lại là một bước lên trời, lên làm đường chủ Tây Sơn Đường, đúng là mang lại cho ta một niềm vui bất ngờ.”

Tào Hiên chú ý đến vẻ mặt chống cự của Sở Hi Thanh, hắn không để ý chút nào, cười tủm tỉm rót chén rượu cho Sở Hi Thanh: “Yên tâm, Tào mỗ là người văn minh, cũng biết giang hồ lấy nghĩa khí làm đầu. Vì vậy ta sẽ không để ngươi làm việc gì gây bất lợi cho Thiết Kỳ Bang, cũng không để ngươi làm chuyện không có nghĩa khí với huynh đệ.”

“Ta chỉ cầu ngươi một chuyện, sau khi ngươi làm chủ Tây Sơn Đường, có thể dẫn dắt Thiết Kỳ Bang đi vào con đường lương thiện, không cấu kết tội phạm giang hồ, không làm chuyện tai họa bách tính, cũng không dính líu đến đám nghịch tặc lòng muông dạ thú, làm chuyện mưu phản và các loại hoạt động vận chuyển quân giới và vi phạm lệnh cấm. Dù sao thì tiểu Sở ngươi cũng không muốn Thiết Cuồng Nhân phạm vào tội mưu phản, đi lên con đường không lối về, đúng không?”

Lời nói của hắn hàm chứa ý cười: “Nói thật, những chuyện làm ăn bây giờ của Thiết Kỳ Bang như lũng đoạn đường thủy, trốn thuế lậu thuế, buôn bán muối, dược liệu, đồ sắt. . . vân vân, tuy rằng cũng vi phạm pháp luật của triều đình, nhưng liên quan gì đến Cẩm y vệ ta? Ta cũng lười quản. Không có Thiết Kỳ Bang thì sẽ có Hắc Kỳ Bang, Bạch Kỳ Bang buôn bán kinh doanh thứ này, ta nào quản được hết?”

Chương 419: Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (4)

Sở Hi Thanh cầm chén rượu trong tay, hắn không đáp ứng cũng không từ chối.

Tào Hiên nói rất đường đường chính chính, không thể chỉ trích.

Mình cứ tạm thời nghe, yên lặng nhìn xem.

Nếu như người này muốn hắn bán Thiết Kỳ Bang, thì lật bàn cũng không muộn.

“Chuyện thứ hai, chính là chuyện dư nghiệt của nghịch đảng Thần Sách Đô.”

Lúc này, thần sắc của Tào Hiên nghiêm túc: “Ngày trước, quận úy Thẩm Chu Thẩm đại nhân đã báo cáo với Cẩm y vệ ta, dưới trướng ngươi có hơn một trăm người là dư nghiệt của Thần Sách Đô, đặc biệt là vị đường chủ tên Lý Thần Sơn kia, kẻ này còn là Trí Quả giáo úy của Thần Sách Đô, không biết có việc này hay không?”

Sở Hi Thanh không khỏi mỉm cười, vẻ mặt thản nhiên uống rượu: “Xìn hỏi có bằng chứng gì không? Con mắt nào của hắn nhìn thấy thuộc hạ của ta là dư nghiệt Thần Sách Đô? Thuộc hạ dưới trướng ta đều là thợ săn Tây Sơn, hoặc là đến từ quận Lâm Hải.”

“Còn nữa, Thẩm Chu hắn đường đường là một quận úy, nếu như có bằng chứng cụ thể, vì sao không trực tiếp đến bắt người? Thời gian gần đây ta và Thẩm gia có chút xung đột trên phương diện làm ăn, không ngờ đường đường là quận úy mà lại có lòng dạ hẹp hòi như vậy, còn không có chứng cứ mà đã vu oan hãm hại ta.”

Hắn không lo lắng chút nào.

Lý Thần Sơn và hơn trăm người kia đã lập hộ tịch ở bên Lâm Hải, hiện giờ đều là người có lai lịch đàng hoàng.

Nếu như làm chuyện này ở quận Tú Thủy thì nhất định là rất khó khăn, còn có thể bị quan phủ nắm lấy chân sau.

Nhưng đổi sang quận Lâm Hải, thì lại dễ như trở bàn tay.

Năm đó, quận Thái Sơn gặp hồng thủy, phải có hơn 200 ngàn người tị nạn trốn sang quận Lâm Hải, nên hộ tịch bên đó cực kỳ rối loạn.

Tào Hiên bình tĩnh nhìn Sở Hi Thanh, sau đó hơi gật đầu: “Thì ra là như vậy! Nhưng ta nghe nói ngươi cứu một cô gái từ trong tay Lưu Định Đường, tên là Lưu Nhược Hi đúng không? Còn cho nàng nắm giữ trọng trách, để nàng làm trong phòng thu chi của ngươi đúng không? Mà nữ tử này có quan hệ với dư nghiệt Thần Sách Đô, cha của nàng từng là Trí Quả giáo úy của Thần Sách Đô.”

“Nhưng đó là chuyện của bao nhiêu năm trước rồi chứ? Cha của nàng là Lưu Phổ, chín năm trước đã rời khỏi Thần Sách Đô rồi, triều đình còn định truy cứu cả người đã về hưu rồi hay sao?”

Sở Hi Thanh lại bật cười một tiếng, sau đó thản nhiên nhìn Tào Hiên: “Nói đến Lưu Nhược Hi thì ta cũng không dối gạt Thiên hộ đại nhân. Nữ tử này là sư muội ở võ quán Chính Dương của ta, nửa năm qua đã tiếp xúc vài lần. Ta cực kỳ coi trọng nữ tử này, cho rằng thiên phú của nàng không kém hơn ta.”

“Thiên tư và ngộ tính của Lưu Nhược Hi có thể bước vào năm ví trí đầu của Đông Châu - Thanh Vân Bảng! Thậm chí tương lai còn có hy vọng lên Thiên Bảng, chỉ vì tu hành không đúng phương pháp, cho nên làm mai một thiên tư. Bởi vậy, Sở mỗ không tiếc tất cả, cũng phải lung lạc nàng, làm cho nàng trở thành cánh tay của ta! Nghe nói nữ tử này còn có một thúc phụ tên là Ngụy Dương bị Cẩm y vệ chúng ta bắt được, Thiên hộ đại nhân có thể nể mặt ta một lần, giao hắn cho ta hay không?”

Tào Hiên nghe đến đây, chỉ cảm thấy vô cùng hoang đường.

Lưu Nhược Hi cũng có thiên phú leo lên năm vị trí đầu của Đông Châu - Thanh Vân Bảng? Đây há không phải chuyện cười sao?

Hơn nữa, người này không chỉ không rũ bỏ quan hệ của thuộc hạ với Bá Võ Vương, mà trái lại còn gan to bằng trời, còn yêu cầu hắn thả trọng phạm của triều đình?

Dù tính tình Tào Hiên có tốt đến đâu, lúc này sắc mặt cũng âm trầm, thả chén rượu xuống: “Không thể! Ngụy Dương chính là trọng phạm bị triều đình truy nã, ít ngày nữa sẽ bị giải đến châu thành chém đầu. Tiểu Sở, ta cũng khuyên ngươi một câu, không nên dính líu đến đám dư nghiệt Thần Sách Đô, chuyện này không có lợi cho ngươi đâu.”

Sở Hi Thanh lại không chịu bỏ qua: “Người này không tính là dư nghiệt, ta nghe nói người này đã rời khỏi Thần Sách Đô từ bốn tháng trước, nói cách khác hắn là đào binh của Thần Sách Đô. Đại nhân ngươi giao hắn cho ta, ta đảm bảo hắn sẽ không tham dự việc mưu phản hay phạm pháp.”

Hắn nhìn mặt Tào Hiên, nhìn thấy mặt Tào Hiên âm trầm, không hề dao động. Sở Hi Thanh cũng cười gằn một tiếng, nhẹ nhàng đặt chén rượu xuống: “Cũng được, nếu như Thiên hộ đại nhân không có chuyện gì khác, vậy thuộc hạ xin cáo từ, rượu này có uống cũng không thoải mái.”

Hắn đứng dậy ôm quyền, quay người về phía về phía cửa gian phòng.

Tuy nhiên, khi hắn sắp đi ra ngoài, lại nghe thấy Tào Hiên nói: “Chờ đã!”

Sở Hi Thanh còn tưởng rằng vị này nghĩ thông rồi, đã chuẩn bị thả người rồi, nhưng khi hắn quay đầu lại, chỉ thấy Tào Hiên lấy một lệnh bài bằng bạc, một quyển sách và một bình thuốc ra.

Lệnh bài bằng bạc này là lệnh bài Bách hộ, bình đan dược kia thì không biết là thứ gì.

Quyển sách này có mấy chữ Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân.

Chương 420: Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (5)

Sở Hi Thanh lấy làm kinh hãi: “Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân?”

Đây là kỳ thuật luyện thể, bí pháp chí cao, truyền thừa của Cẩm y vệ!

Nếu như so với mấy loại khổ luyện bá thể như Kim Cương Bất Hoại và Bất Diệt Kim Thân, thì thật ra Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân không mạnh.

Tu luyện nó đến tầng cao nhất, cường độ thân thể và Kim thân Bá thể cũng chỉ tương đương với bảy phần mười Kim Cương Bất Hoại.

Vấn đề là môn công pháp này có tu luyện cùng với bất cứ môn nguyên công nào trên thế gian này.

Tương lai, khi Sở Hi Thanh tu luyện Hỗn Nguyên Vô Tướng đại pháp, thì hắn còn có thể tu luyện một môn ngoại công có Kim thân Bá thể không kém nữa.

“Đây là Tào mỗ thỉnh công cho ngươi từ Đông trấn phủ ty. Tiêu diệt Lưu Định Đường và Tây Sơn Đường của Hải Thanh Bang, lại trà trộn vào trong Thiết Kỳ Bang, còn đảm nhiệm chức vị đường chủ, công lao này không nhỏ.”

Tào Hiên nhàn nhạt uống rượu: “Từ này về sau, ngươi chính là Bách hộ Cẩm y vệ, có tư cách tu luyện môn Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân này đến tầng thứ ba, trong bình thuốc này là ba viên Tứ Chuyển Kim Thân Đan, chuyên dùng để tu luyện Bá thể, có thể giúp ngươi học tập nhanh hơn. Cố gắng làm việc, ngươi là thuộc hạ của Tào mỗ, chỉ cần lập công thì sẽ không thiếu phần thưởng.”

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, trên mặt lại xuất hiện nụ cười lần nữa: “Cảm ơn Thiên hộ đại nhân!”

Nửa canh giờ sau, Sở Hi Thanh cơm nước no nê xong liền rời khỏi tửu lâu Thúy Vân.

Tào Hiên nhìn bóng lưng của Sở Hi Thanh ở bên dưới, sắc mặt lại âm trầm như nước, ánh mắt lạnh lẽo.

Lúc này, có một người trẻ tuổi mặc trang phục thư sinh vén rèm đi vào trong gian phòng.

Không biết vì sao mà mặt người này một nửa là xanh, một nửa là trắng, ngũ quan lại rất anh tuấn.

Thư sinh ngồi xuống đối diện bàn rượu: “Thiên hộ đại nhân, ngươi ban thưởng quá nặng rồi. Chức Bách hộ là chính thất phẩm, đã là ban thưởng nặng với hắn rồi, còn Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân kia chính là bí truyền của Cẩm y vệ ta, há có thể đưa cho loại người không rõ lai lịch này?”

“Ta ở bên kia cũng nghe thấy lời nói của hắn, đánh giá người này tuyệt đối sẽ không bán mạng của Cẩm y vệ chúng ta. Ngoài ra, kẻ này còn có dính líu với Thần Sách Đô, cũng là một mầm họa.”

Tào Hiên lại cười nhẹ một tiếng: “Không nỡ trẻ nhỏ thì không bắt được sói, Sở Hi Thanh đã đáng giá để ta đặt cược nặng như vậy. Chỉ cần người này tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, sớm muộn gì thì hắn cũng sẽ rơi vào trong lòng bàn tay của ta. Chỗ tốt của Cẩm y vệ. . .dễ cầm như vậy sao?”

Thư sinh mặt âm dương nghe vậy thì vẻ mặt hơi động, hắn nghĩ đến một ít lời đồn về Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân.

Có người nói Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân có hai cái phiên bản trong và ngoài.

Lại có người nói, có rất nhiều cao thủ trên giang hồ tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, sau đó bị Cẩm y vệ âm thầm khống chế và điều khiển.

“Còn nữa.” Tào Hiên lại uống một chén rượu: “Trông chừng Ngụy Dương cho kỹ, tăng người phòng vệ lên gấp đôi đi.”

Thư sinh mặt âm dương không khỏi ngây người: “Không đến nỗi vậy chứ? Lẽ nào hắn dám cướp ngục sao? Hơn nữa, Ngụy Dương bị giam ở tầng thấp nhất trong Hắc ngục, dù là cao thủ ngũ phẩm thì cũng khó thoát thân khỏi nơi này.”

“Chắc hẳn không đến mức đó.” Vẻ mặt Tào Hiên thản nhiên: “Nhưng mà lo trước khỏi họa sau.”

Mà lúc này, Sở Hi Thanh đã rời xa tửu lâu đến trăm trượng, hắn vẻ mặt lạnh lùng nhìn tửu lâu Thúy Vân một chút.

Sau đó, hắn mở miệng cười một tiếng, tiếp tục cất bước đi về phía võ quán Chính Dương.

Sau khi đến võ quán, Sở Hi Thanh lại lấy làm kinh hãi.

Khắp nơi trong võ quán đều đang được khởi công, loang loang lổ lổ.

Trận pháp cảnh giới trong võ quán đã được sửa chữa mười mấy ngày, nhưng còn chưa sửa được một phần ba.

Mấu chốt là không biết vì sao mà võ sư giáo viên ở trong võ quán rất ít, gần như là bốn phía trống rỗng, vắng ngắt.

Tuy nhiên, ngay khi Sở Hi Thanh đi đến cửa Tàng Kinh Lâu thì nhìn thấy hai người quen.

Một trong số đó là Hướng Quỳ, là nội gian của Nam Thiên Môn ẩn nấp ở võ quán Chính Dương.

Người còn lại tên là Vương Chính, đến từ Bắc Thiên Môn.

Nam Bắc Thiên Môn vốn là một nhà, gọi là Đại Diễn Thiên Môn, cũng là thần tông nhất phẩm. Sau đó, trong môn tranh giành phân liệt, rơi xuống nhị phẩm, thất đại thần tông đã biến thành lục đại thần tông.

Ngoài hai người này ra, còn có ba vị sư huynh đệ, tất cả đều là đệ tử chân truyền của khóa này.

Năm người này chắc hẳn là kết bạn đến Tàng Kinh Lâu nghiên cứu võ học, sau khi nhìn thấy Sở Hi Thanh thì tất cả đều nở nụ cười tràn trề, như đám sao vây quanh mặt trăng.

“Sở sư huynh, năm mới vui vẻ, đại cát đại lợi!”

“Không ngờ Sở sư huynh cũng trở về võ quán vào hôm nay, đúng là một niềm vui bất ngờ!”

“Đã nghe rất nhiều chiến tích của Sở sư huynh ở Tây Sơn, thật sự là cảm thấy hãnh diện. Không biết bên phía Sở sư huynh còn có thiếu người hay không? CÓ thể cho Hướng mỗ một miếng cơm ăn?”

Lời này tất nhiên là từ trong miệng của Hướng Quỳ, khiến cho Sở Hi Thanh nhìn người này thêm một chút.

Chương 421: Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (6)

Mấy vị sư huynh đệ kia nhất thời cũng cảm thấy hơi động lòng.

Đại ngộ của Thiết Kỳ Bang không tệ, Sở Hi Thanh lại là sư huynh của bọn họ, làm việc ở Tây Sơn Đường há không phải tốt hơn những nơi khác hay sao?

Sở Hi Thanh nở nụ cười đáng yêu, bình dị gần gũi, vừa nói chuyện với mấy người, vừa đi về phía tầng bảy.

Mấy người này cũng đi cùng hắn, tất cả đều đi nghiên cứu Chân Ý Đồ của Dưỡng Nguyên Công.

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, đây thật sự là trùng hợp, miễn cho kế hoạch của hắn bị sơ hở.

Khi đi đến tầng thứ năm, Sở Hi Thanh nhìn thấy Sở Vân Vân.

Nàng đang ôm một quyển điển tịch pháp thuật, tập trung nghiên cứu ở hành lang.

Sở Hi Thanh dùng ánh mắt dò hỏi, liền nhìn thấy Sở Vân Vân hơi hơi gật đầu.

Ý là tất cả đã sẵn sàng.

Nụ cười của Sở Hi Thanh càng xán lạn hơn, hắn và mấy người cùng đi lên tầng bảy, đi về phía Chân Ý Đồ của Dưỡng Nguyên Công.

Nhưng lúc này, Vương Chính bỗng nhiên cảm thấy dưới chân mềm nhũn, thân thể không tự chủ được mà ngã về phía trước, toàn thân lảo đảo. Hắn vô thức đưa tay ra, cố gắng nắm lấy thứ gì đó để đứng vững, lại kéo đổ một cái giá sách dày cộm và nặng nề xuống đất.

Sau khi Vương Chính ngã xuống đất, vẻ mặt mờ mịt không hiểu.

Hắn không hiểu vì sao một võ tu bát phẩm như mình, tại sao sẽ vô duyên vô cớ mà ngã xuống đất?

Mà lúc này, mấy người đứng sau Vương Chính thì lại nhìn chằm chằm vào phía sau giá sách với vẻ nghi ngờ không thôi.

Sau khi cái giá sách kia đổ xuống, để lộ ra một ngăn bí mật ở trong góc tường phía sau.

Ngăn bí mật này chỉ có hai thước vuông, bên trong có vài cuốn sách và tranh ảnh.

Hướng Quỳ ngẩn người, sau đó ánh mắt co lại, lại tỏ vẻ thản nhiên như không có chuyện gì mà đi qua: “Không ngờ trong Tàng Kinh Lâu này còn có một cơ quan như vậy? Thú vị!”

Hắn cầm một quyển sách lên, mở ra xem qua, sau đó sắc mặt chợt thay đổi.

Bức tranh này, tựa như là Chân Ý Đồ của Cửu Cung Kiếm mà Bá Võ Vương – Tần Mộc Ca vẽ!

Hắn đã từng được nhìn thấy bút tích và Chân Ý Đồ của Tần Mộc Ca, nên chỉ nhìn qua là nhận ra ngay!

Sở Hi Thanh cũng bu lại gần, liếc mắt nhìn xem: “Đây hình như là nét chữ của Bá Võ Vương – Tần Mộc Ca? Các ngươi nhìn này, bên dưới còn có một chữ ký tên ‘Mộc’.”

Hắn vừa nói xong câu này, mấy người ở phía sau lưng đều biến sắc mặt.

Thân thể của Vương Chính trên mặt đất cũng cứng đờ, toàn thân lập tức dựng đứng lên như lò xo.

Sở Hi Thanh thì lại cầm một quyển trục khác ra xem.

“A! Hình như bức này cũng vậy à?”

Trong tấm đồ này có một hàng chữ: Ngày mùng 7 tháng chín, ta thấy phía nam thành có ánh sáng màu đỏ son vọt lên trời, bắn thẳng lên tận trời xanh. Ta nghi là có báu vật giấu ở nơi đó, nhưng vì sao nhân sĩ địa phương quận Tú Thủy lại không biết chuyện này? Chờ tu vị của ta đến thất phẩm, có thể đi tìm tòi một phen.

Dưới những chữ này còn có một bức tranh.

Sở Hi Thanh hơi cau mày: “Cái này giống như là một tấm bản đồ?”

Mấy người ở sau lưng hắn nghe thấy vậy, hô hấp của bọn họ lập tức biến thành ồ ồ.

Hai người Hướng Quỳ và Vương Chính thì lại nghi ngờ không thôi.

Vị trí được tiêu ký trên bản đồ này, hình như là đại lao của Cẩm y vệ?

Hô hấp của mọi người càng ngày càng nặng nề hơn.

Chẳng lẽ bảo bối mà Bá Võ Vương – Tần Mộc Ca nói lại chính là Nghịch Thần Kỳ?

Ký hiệu ở trên bản đồ, chính là nơi cất giấu Nghịch Thần Kỳ?

Hướng Quỳ híp mắt, cố gắng ghi nhớ bản đồ mà Sở Hi Thanh đang mở ra kia.

Sau đó, hắn tay chân nhanh nhẹn, bắt đầu mở các quyển trục và sách khác ra xem.

Động tác của mấy người còn lại cũng không kém bao nhiêu.

Danh tiếng của Bá Võ Vương – Tần Mộc Ca quá lớn, được nhìn thấy bút tích của nàng cũng là một loại phúc khí.

Tuy nhiên, khoảng tầm ba mươi hô hấp sau, bóng người của Diệp Kinh Nguyên bỗng nhiên xuất hiện ở bên trong hành lang này.

Hắn liếc mắt nhìn mấy người Sở Hi Thanh, còn có mấy quyển trục trong tay bọn họ, cùng với ngăn bí mật trên vách tường, lông mi trắng không khỏi cau lại, sau đó nhìn về phía đệ tử chân truyền hai lá là Sở Hi Thanh, mở miệng hỏi: “Nơi này đã xảy ra chuyện gì?”

Sở Hi Thanh thản nhiên, ung dung đưa tay khép quyển trục lại: “bẩm lâu chủ, chúng ta vô tình phát hiện nơi này có một ngăn chứa bí mật, lại phát hiện bút ký và Chân Ý Đồ mà Bá Võ Vương – Tần Mộc Ca ẩn giấu.”

Diệp Kinh Nguyên nhất thời sửng sốt.

Hắn đã tọa trấn ở Tàng Kinh Lâu tận mười một năm, vì sao lại không biết chuyện này?

Phía sau giá sách này còn có một vách ngăn bí mật?

Sao trước kia mình lại không để ý đến?

Từ tầng thứ bảy trở lên của Tàng Kinh Lâu đều có trận pháp thanh khiết (làm sạch), vừa có thể làm sạch lại có thể tránh ướt, nên không cần quét dọn tro bụi.

Bởi vậy những giá sách này vẫn nằm nguyên chỗ cũ, chưa từng bị di chuyển.

Trước kia, đám người Huyết Phong Đạo cũng chỉ dám chôn Bạo Viêm Phù từ tầng năm trở xuống, bằng không thì sẽ bị Diệp Kinh Nguyên phát hiện ngay.

Chương 422: Tiếng hót đầu của Lưu Nhược Hi

Diệp Kinh Nguyên giơ tay lên, hút quyển trục trong tay Sở Hi Thanh vào trong tay của mình, mở ra xem xét một lượt.

Sau đó, vẻ kinh ngạc trong mắt hắn càng ngày càng đậm.

Đây quả thật là nét chữ của Tần Mộc Ca!

Hắn không thể nhận sai được!

Sắc mặt Diệp Kinh Nguyên nhất thời trầm xuống, quét mắt nhìn đám người ở đây với vẻ nghi ngờ không thôi: “Vì sao các ngươi lại phát hiện ra? Sao các ngươi lại biết mà kéo đổ giá sách này?”

Ánh mắt của tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía Vương Chính.

Bọn họ cũng cảm thấy chuyện ngày hôm nay quá trùng hợp.

Vẻ mặt Sở Hi Thanh hơi quái dị: “Là Vương Chính sư đệ ngã xuống, nên kéo đổ giá sách.”

Vấn đề là một võ tu bát phẩm có hạ bàn vững chắc làm sao có thể tự nhiên ngã xuống đất được? Lại còn trùng hợp kéo giá sách này xuống?

Sắc mặt Vương Chính thì lại tái nhợt như tờ giấy, suýt nữa thì khóc lên.

Vương Chính cũng cảm thấy chuyện ngày hôm nay tràn ngập kỳ lạ, mà chính mình có hiềm nghi rất lớn.

Đây nhất định là có người hãm hại mình.

Vương Chính lập tức nhìn về phía Sở Hi Thanh, sau đó rời ánh mắt đi luôn.

Hôm nay, bọn họ gặp Sở Hi Thanh ở cửa Tàng Kinh Lâu, hoàn toàn là trùng hợp.

Còn nữa, khi hắn té ngã thì cảm giác như có một luồng chân nguyên dị chúng ẩn núp ở trong cơ thể đang điều khiển mình kéo giá sách này xuống.

Đây rõ ràng là năng lực của một vị võ tu cao phẩm. . .

Mặc dù Sở Hi Thanh là thiên kiêu Thanh Vân Bảng, nhưng vẫn không có năng lực để làm chuyện này.

Vương Chính lại híp mắt nhìn về phía Hướng Quỳ.

Mấy ngày trước, Hướng Quỳ bỗng nhiên kéo mọi người cùng nhau trở về võ quán, đi Tàng Kinh Lâu nghiên cứu võ đạo.

Hướng Quỳ không có năng lực khống chế chân tay của hắn, nhưng sau lưng Hướng Quỳ có rất nhiều cao thủ có năng lực làm chuyện này.

Người này là kẻ khả nghi nhất!

Đám phản nghịch tông môn Nam Thiên Môn này, quả nhiên là xấu đến mức không thể xấu hơn!

. . .

Sở Hi Thanh cho rằng võ quán sẽ lại giam lỏng bọn họ một thời gian như lần ở Thần Binh Viện.

Kết quả là sau khi Kiếm Tàng Phong đến, hắn chỉ nhìn thấy quyển trục kia một lát, sau đó hỏi vài câu đơn giản, cuối cùng liền phất tay cho bọn họ rời đi.

Chỉ có Vương Chính xui xẻo là bị giữ lại.

Sở Hi Thanh tiếp tục đi xem Chân Ý Đồ của Dưỡng Nguyên Công.

Tuy nhiên, hắn chỉ ở lại Tàng Kinh Lâu không đến nửa canh giờ, liền nhận được tin phù của Thiên hộ Cẩm y vệ Tào Hiên.

Vị này lại hẹn gặp mặt với Sở Hi Thanh, địa điểm vẫn là tửu lâu Thúy Vân.

Lời nói trong tin phù tràn ngập ý lo lắng, chỉ hai chữ ‘mau chóng’ mà đã dùng tận ba lần.

Sở Hi Thanh lại cố tình kéo dài thời gian, đợi đến nửa canh giờ sau, bức tin phù thứ hai của Tào Hiên xuất hiện, thúc giục hắn nhanh đến tửu lâu Thúy Vân.

Khi Tào Hiên nhìn thấy Sở Hi Thanh, mặt hắn đã đen xì: “Vì sao bây giờ mới đến?”

“Trong võ quán phát sinh một chuyện lớn, ta cũng không dám đi ra!”

Mặt Sở Hi Thanh không biến sắc, mở miệng giải thích: “Dù gì ra cũng phải giả vờ giả vịt một phen chứ, không thể để võ quán biết ta là người của Cẩm y vệ được!”

Tào Hiên thầm nghĩ, bây giờ võ quán Chính Dương cũng không quan tâm ngươi có phải Cẩm y vệ hay không.

Đến địa vị như Sở Hi Thanh, thậm chí Vô Tướng Thần Tông còn chủ động đưa bọn họ đến nhậm chức ở Cẩm y vệ và Lục phiến môn, thậm chí là cấm quân hoặc đại nội.

Sau đó, sắc mặt hắn nghiêm nghị, nói vào đề tài chính: “Chuyện lớn mà ngươi nói, có quan hệ với biến cố trong Tàng Kinh Lâu đúng không? Ta nghe nói hôm nay lại phát hiện ra bút tích của Bá Võ Vương – Tần Mộc Ca ở trong Tàng Kinh Lâu của võ quán? Trong đó còn có một tấm bản đồ?”

“Đúng là có việc này.” Sở Hi Thanh giả bộ giật mình: “Thiên hộ đại nhân đã biết rồi? Tin tức của Cẩm y vệ thật nhanh!”

Ánh mắt Tào Hiên ngưng trọng, giọng nói hàm chứa vẻ khẩn trương: “Hi Thanh, ngươi có nhớ bức bản đồ kia không? Còn cả văn tự ở trên đó nữa?”

Sở Hi Thanh nhất thời nở nụ cười, sau đó hắn tỏ vẻ mờ mịt: “Trưa nay ta uống chút rượu, trí nhớ có hơi mơ hồ không rõ. Đúng rồi, lúc trưa Thiên hộ đại nhân nói thế nào về chuyện của Trí Quả giáo úy Ngụy Dương ý nhờ?”

“Chuyện này là không thể!” Giọng nói của Tào Hiên chợt cao vút.

Sau đó, hắn nhìn vẻ mặt của Sở Hi Thanh ở bên đối diện, lại chợt hạ giọng xuống: “Tuyệt đối không thể giao Ngụy Dương cho ngươi được! Ngươi đừng nghĩ nữa. Việc này ta đã báo lên Đông trấn phủ ty, đã ghi vào trong danh sách, hắn tuyệt đối không thể thoát tội. Ngươi có thể đổi điều kiện khác, chỉ cần không quá đáng thì ta có thể đáp ứng ngươi.”

Hiện giờ, đại nội trong hoàng cung cực kỳ coi trọng chuyện dư nghiệt Thần Sách Đô.

Bắt Ngụy Dương là công lao sáng giá nhất trong thời gian gần đấy, hắn há có thể giao cho Sở Hi Thanh?

Chương 423: Tiếng hót đầu của Lưu Nhược Hi (2)

Sở Hi Thanh bình tĩnh liếc mắt nhìn hắn, sau đó nở nụ cười: “Được rồi, vậy thì đại nhân cho ta ba mươi, năm mươi viên Tứ Chuyển Kim Thân Đan trước đi. Ngoài ra, võ quán chúng ta sẽ mở Huyết Nguyên Đồ Trụ vào tết nguyên tiêu, Cẩm y vệ có ba mươi danh ngạch, ta muốn một cái.”

“Ba mươi năm mươi viên Tứ Chuyển Kim Thân Đan? Ngươi coi thứ này là cải trắng sao? Chỉ là tài liệu chế tạo thôi cũng đã có giá 1500 lượng rồi.”

Tào Hiên chỉ cảm thấy lồng ngực khó chịu, như kiểu sắp nội thương.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân càng nhanh càng mạnh, thì sẽ càng dễ bị hắn khống chế.

Sắc mặt Tào Hiên lạnh xuống: “Nhiều nhất là cho ngươi thêm tám viên, đủ để ngươi tu luyện đến tầng thứ ba. Còn nữa, ngươi muốn danh ngạch Huyết Nguyên Đồ Trụ làm gì?”

“Chuẩn bị cho thuộc hạ của ta.” Vẻ mặt Sở Hi Thanh thản nhiên: “Ta đã nói rồi, ta rất coi trọng Lưu Nhược Hi, muốn bồi dưỡng nàng thành cánh tay cánh chim của mình, nên đương nhiên phải suy tính cho nàng rồi. ta muốn lấy được tâm của nàng, thì phải làm việc rộng rãi, bằng không thì làm sao có thể để cho một thiên kiêu Thanh Vân Bảng hiệu lực cho ta chứ?”

Trên thế giới này, cứ tròn một năm là võ tu và thuật sư có thể sử dụng Huyết Nguyên Đồ Trụ một lần, mà lần đầu tiên tiếp xúc sẽ có lợi ích nhiều nhất.

Bởi vậy, theo lý thuyết thì tiếp xúc với Huyết Nguyên Đồ Trụ càng sớm càng tốt.

Lưu Nhược Hi bây giờ chỉ là đệ tử nội môn ba lá, nếu như đi con đường bình thường, thì phải chờ đến khi trở thành đệ tử chân truyền của võ quán mới được tiếp xúc, mà vậy thì phải chờ đến nửa năm sau.

Sở Hi Thanh lại lắc đầu, tiếc hận không thôi: “Thật ra thì Trí Quả giáo úy Ngụy Dương kia cũng chỉ là một tên đào binh của Thần Sách Đô mà thôi, phía trên cũng không coi trọng bao nhiêu, Thiên hộ đại nhân giao hắn lên thì cũng không vớt được công lao gì, chi bằng giao hắn cho ta. Chỉ cần ta có thể cứu được người này, Lưu Nhược Hi nhất định sẽ khăng khăng một mực đi theo ta.”

Hiện giờ giao người cho hắn, thì hắn sẽ thu tay lại. . .

Tào Hiên thì cảm thấy nhưng câu nói này của Sở Hi Thanh là đang trào phúng mình.

Trong lòng hắn càng kinh ngạc và nghi ngờ.

Hơn mười ngày trước, hai huynh muội Sở gia đột nhiên đến nhà Lưu gia để tìm Lưu Phổ.

Ngay đêm hôm đó, Sở Hi Thanh liền tiêu diệt Tây Sơn Đường của Hải Thanh Bang, chém giết Lưu Định Đường, giải cứu Lưu Nhược Hi.

Trong lúc đó, người này còn chiêu mộ hơn một trăm vị tinh nhuệ của Thần Sách Đô vào dưới trướng mình.

Tào Hiên nghi ngờ người này rất có thể có quan hệ với dư nghiệt Thần Sách Đô.

Tuy nhiên, dựa theo thái độ và lời nói của Sở Hi Thanh ngày hôm nay, thì người này dường như không có quan hệ và che giấu gì với Thần Sách Đô cả, cũng không có chút kiêng kị nào, không giống như người trong lòng có quỷ.

Chẳng lẽ là do mình nghĩ nhiều rồi?

Không! Không thể nào.

Lưu Nhược Hi chỉ là một đệ tử nội môn ba lá của võ quán Chính Dương mà thôi, thiên phú và ngộ tính đều chỉ ở mức trung thượng, nào đáng giá để Sở Hi Thanh coi trọng như vậy? Còn bó ra cái giá lớn như vậy để lung lạc?"

Tào Hiên híp mắt: "Cũng được! Nhưng nàng tiếp xúc với Huyết Nguyên Đồ Trụ bằng con đường của Cẩm y vệ chúng ta, ngươi không sợ tương lai nàng sẽ bị tông môn kiêng kị sao?"

Sở Hi Thanh thấy buồn cười: "Che mặt không phải là được rồi sao? Vô Tướng Thần Tông sẽ không quan tâm các ngươi để ai đi tiếp xúc với Huyết Nguyên Đồ Trụ. Đúng rồi, nơi này có giấy bút hay không? Ta vẽ cho ngươi."

Chốc lát sau, chưởng quỹ của tửu lâu Thúy Vân đã mang giấy bút lên.

Sở Hi Thanh bắt đầu múa bút, đầu tiền là vẽ một bức Chân Ý Đồ, sau đó mới sao chép và miêu tả bản bút ký kia.

Mãi đến tận cuối cùng, hắn mới vẽ bản đồ.

Tàn Hiên nhìn mấy hàng chữ "Ngày mùng 7 tháng chín, nhìn thấy một ánh sáng màu đỏ son lao lên trên không. . . ", trong lòng hắn lập tức nhảy lên.

Khi Sở Hi Thanh vẽ xong bức bản đồ kia, Tào Hiên lại biến sắc: "Cái này không thể nào! Trong đại lao Cẩm y vệ, lấy đâu ra báu vật gì?"

"Vậy thì ta không biết." Sở Hi Thanh thả bút xuống, ánh mắt thả nhiên: "Khi đó có sáu người ở đó, tất cả đều nhìn thấy tấm bản đồ anfy. Thiên hộ đại nhân, nếu như ngươi không tin, có thể tìm chứng cứ từ con đường khác."

Tào Hiên thì lại lạnh lùng liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh.

Chẳng lẽ cái tên này không biết tấm bản đồ này mới là quan trọng nhất sao? Cần phải vẽ Chân Ý Đồ và bút ký của Bá Võ Vương – Tần

Mộc Ca ra trước, cuối cùng mới vẽ tấm bản đồ này sao?

Cái này đã làm lỡ bao nhiêu thời gian của hắn?

Phải để người này mau chóng tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân lên tầng thứ ba, bằng không thì sẽ là kẻ gây họa.

“Ngươi chờ ở chỗ này, lát nữa ta sẽ bảo người mang Tứ Chuyển Kim Thân Đan đến cho ngươi.”

Sau đó, Tào Hiên sắc mặt tái nhợt lao ra ngoài cửa sổ, sau đó bước chân vội vã mà lao về phía của đại lao Cẩm y vệ.

Lúc này, hắn đã khẩn trương và vội đến mức còn không thèm đi cầu thang rồi. . .

Sở Hi Thanh nhìn bóng lưng của Tào Hiên, khóe môi hơi cong lên, sau đó ung dung rót rượu uống một mình.

Một bàn thức ăn ngon và rượu ngon như vậy mà không ăn, quả thực là lãng phí.

Chương 424: Tiếng hót đầu của Lưu Nhược Hi (3)

Buổi tối cùng ngày, tại một tòa tháp cao bảy tầng ở phía tây đại lao Cẩm y vệ thành Tú Thủy.

Huynh muội Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân, còn cả Lưu Nhược Hi và Lý Thần Sơn, bốn người đứng ở trên mái hiên của tầng năm, lặng lẽ nhìn về phía đại lao ở phía xa xa.

Sở Vân Vân thì đang sử dụng một loại pháp thuật tên “Ám Quang Thuật”.

Hai tay của nàng như hai cái hố đen, nuốt chửng tất cả tia sáng bắn đến ở quanh đó, bởi vậy mà che đậy bóng người của bốn người bọn họ.

Thuật sự ngưng tụ Linh chủng pháp thuật, chỉ là cô đọng những pháp thuật này thành pháp thuật bản mệnh của mình. Có thể cường hóa uy lực của những pháp thuật này lên, còn có thể miễn bắt linh quyết và đọc chú ngữ khi thi triển pháp thuật.

Nhưng điều này không có nghĩa là thuật sư không thể dùng những pháp thuật khác.

Sở Hi Thanh thì lại ngưng thần quan sát phía trước.

Đại lao Cẩm y vệ thành Tú Thủy, được cải tạo từ hai tòa quân bảo ở ven sông, chia ra làm hai bộ phận nam và bắc. (quân bảo= kiểu doanh trại quân đội)

Hai tòa quân bảo này nằm ở ngay phía nam của bến tàu phía đông thành, khống chế con đường thủy đi vào trong thành.

Quân bảo cao tầm chín trượng, diện tích đều đạt đến khoảng mười mẫu, vách tường bên ngoài được xây dựng từ những khối Huyền Vũ thiết nham lớn, có vẻ kiên cố dày cộm nặng nề, không gì phá nổi.

Có người nói vách tường đá được xây từ Huyền Vũ thiết nham này dày tận bốn thước, có thể phòng ngự một đòn toàn lực của cao thủ tứ phẩm.

Ngoài ra, còn có một lượng lớn nỏ tên được đặt trên đỉnh pháo đài. Nó chẳng những phong tỏa đường thủy vào thành, mà còn có thể bao trùm gần một nửa mặt sông Thần Tú.

Dựa theo tình báo, Ngụy Dương đang bị giam giữ ở tòa đại lao phía bắc.

Lý Thần Sơn và Lưu Nhược Hi thì đều là sắc mặt nghiêm nghị.

Chiều nay, Sở Hi Thanh đã truyền tin phù, báo cho hai người họ mặc trang phục dạ hành rồi đến đây vào canh hai, cố gắng che giấu tai mắt của mọi người, lẻn vào thành Tú Thủy chờ lệnh.

Ban đầu, bọn họ không biết Sở Hi Thanh muốn làm gì, cảm thấy hơi mờ mịt với mệnh lệnh của Sở Hi Thanh.

Nhưng khi Sở Hi Thanh dẫn hai người bọn họ đến bên ngoài đại lao Cẩm y vệ, thì hai người cũng đã hiểu ra.

Mặt Lưu Nhược Hi đỏ như máu, nàng dùng hàm răng cắn môi dưới, đôi tay siết chặt lại.

Trong lòng nàng vừa kích động lại vừa lo lắng.

Kích động là vì Sở Hi Thanh nói được là làm được, thật sự dẫn bọn họ đi cứu người. Lo lắng là vì chuyện này cực kỳ nguy hiểm, nàng sợ sẽ liên lụy đến ân công.

Lý Thần Sơn thì lại nhìn đại lao với vẻ nghi ngờ không thôi: “Đường chủ, ta thấy cường độ tuần tra và phòng thủ của nhà lao này vượt qua ba lần trước kia là ít, bên ngoài còn có một Thiên hộ sở của quận bình nữa. Hay là chúng ta trở về bàn bạc kỹ hơn đi? Ta cho rằng tối nay tuyệt đối không phải cơ hội tốt để cứu người.”

Thật ra thì hắn từng lén lút đến đây một lần, khi đó cường độ phòng thủ của Cẩm y vệ đã để cho hắn tuyệt vọng.

Tên tạp chủng tóc xanh Tào Hiên kia, thật sự là rất tận tâm với công việc.

Nhà lao này có thể nói là gió thổi không lọt, phòng ngự cực kỳ nghiêm ngặt.

Ngày hôm nay lại còn kinh khủng hơn, cũng không biết tên Tào Hiên kia lại lên cơn điên gì nữa.

Một cái nhà lao mà thôi, còn không có trọng phạm nào quá lợi hại, cần phải triệu tập sáu vị võ tu lục phẩm hạ trông coi sao? Lại còn có bốn vị thuật sư thi triển pháp thuật cảnh giới nữa.

Sở Hi Thanh không trả lời.

Hắn đang làm mới võ đạo bảo khố của mình.

Đây là việc thường lệ hàng ngày của hắn rồi, mỗi ngày sẽ bỏ ra một số lượng điểm võ đạo nhất định để làm mới võ đạo bảo khố, nhìn xem có thể quét ra thứ gì hắn muốn không.

Khi mới bắt đầu, Sở Hi Thanh còn thắp hương cầu khẩu chư vị thần linh để cầu vận may.

Bây giờ thì hắn đã chán rồi, mặc kệ đi.

Mình chính là một kẻ bị thần ruồng bỏ, may mắn bằng không, nên cũng lười cúng bái.

Tương lai, khi hắn tu luyện đến nhất phẩm, sức chiến đấu siêu thần, thì hắn sẽ nói đạo lý với đám thần ma này, dựa vào cái gì mà số phận của Sở mỗ lại đáng ghê tởm như vậy? Mau trả điểm võ đạo và lòng thành kính lại cho lão tử!

Thật ra thì mấy ngày hôm nay, cũng không phải hắn không quét ra thứ gì tốt.

Tựa như Tứ Chuyển Kim Thân Đan mà Tào Hiên đưa cho, Sở Hi Thanh đã quét ra ba lần.

Giá cả của hệ thống là một ngàn điểm một viên, Sở Hi Thanh không thèm đổi mà thôi.

Chỉ vì thứ hắn cần nhất bây giờ, chính là mấy môn thiên phú huyết mạch được Thiết Sơn Trạch Huyết Thuật khóa chặt kia.

Sở Hi Thanh vốn không ôm hi vọng như, nhưng khi hắn làm mới đến lần thứ bảy mươi bốn, ánh mắt của hắn sáng ngời, hiện ra ý vui mừng.

Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ giai đoạn thứ năm: Để tay ngươi có thể nắm gió, chỉ có thể ngự điện, tăng tốc độ tứ chi lên gấp đôi người bình thường, gấp đôi tốc độ phản ứng, gấp đôi tốc độ vận chuyển chân nguyên, cường hóa kinh mạch. Đồng thời trong cơ thể sinh sôi lực lượng cuồng phong và lôi đình, chưởng khống phong lôi trong phạm vi ba trượng ở giai đoạn đầu, cần 12500 điểm võ đạo để đổi.

Chương 425: Tiếng hót đầu của Lưu Nhược Hi (4)

Sở Hi Thanh đang chờ chính là cái này, hắn không do dự chút nào, lựa chọn đổi luôn.

Khoảnh khắc này, quanh người Sở Hi Thanh sinh sôi ra từng tí điện yếu, trong xương cốt cũng hơi ngứa.

Sở Vân Vân đang ở bên cạnh hắn cũng hơi giật mình mà nhìn Sở Hi Thanh một chút.

Thể chất của tên này thật sự là rất đặc thù, càng là cảnh tượng hoành tráng, thì càng dễ dàng thức tỉnh thiên phú huyết mạch.

Sở Hi Thanh thì lại hài lòng mà thu hồi màn hình huỳnh quang hư ảo vào một góc, hắn cười trả lời: “Yên tâm đi, hôm nay ta gọi các ngươi đến đây là có nguyên do. Chúng ta còn phải chờ một người. . . a?”

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy một bóng đen bay lượn đến từ phía xa xa.

Tốc độ của bóng đen này cực nhanh, chỉ chớp mắt mà đã xẹt qua khoảng cách một dặm, mà thân hình vẫn luôn ẩn trong bóng tối, khi bay lượn thì vô thanh vô tức, gần như hòa thành một thể với màn đêm.

Sở Hi Thanh thức tỉnh thiên phú Thái Thượng Thông Thần nhị giai, thị lực đã gấp mấy lần chim diều hâu, cũng phải cố gắng lắm mới nhận ra một chút dấu vết của nàng.

Sở Hi Thanh nhìn người áo đen kia, khóe môi không khỏi cong lên.

“Nói đến Vũ đế, Vũ đế liền xuất hiện, nàng đến rồi!”

Thế giới này không có Tào Tháo, nhưng lại có một nhân vật tương tự, được xưng là Ngụy Vũ đại đế, từng thống nhất mười bảy châu Bắc vực.

Mãi cho đến khi Sở Hi Thanh nhắc nhở, Lý Thần Sơn mới cảm thấy kinh sợ.

Lúc này, tay hắn đè kiếm, làm ra tư thế phòng bị.

Tuy nhiên, Lý Thần Sơn lập tức phát hiện ra, hai huynh muội Sở Hi Thanh không có địch ý với người áo đen này.

Bóng đen kia lao vút lại đây, rồi nhẹ nhàng rơi xuống bên cạnh Sở Hi Thanh, tựa như một chiếc lá rụng.

Khi nàng vẫn còn ở trên không trung, đã tò mò mà hỏi: “Bản đồ mà ngươi đưa cho ta là thật?”

Đây là giọng nói của một nữ nhân.

Nàng cố tình thay đổi giọng nói của mình, nhưng Sở Hi Thanh vừa nghe thì đã biết nàng là Lục Loạn Ly.

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng, mặt không biến sắc: “Tất nhiên là thật, nhiều người đã tận mắt nhìn thấy. Ngươi đến muộn như vậy, chắc hẳn là đi dò hỏi đúng không?”

Lục Loạn Ly cười lúng túng một tiếng, xấu hổ gãi gãi mặt.

“Dù sao thì chuyện này cũng quan hệ rất lớn, không phải ta không tin ngươi.”

Sau đó, ánh mắt nàng ngưng trọng, nhìn về phía đại lao: “Ngươi cho rằng bọn họ sẽ ra tay vào tối nay?”

“Không ra tay tối nay, lẽ nào còn có thể chờ đến ngày mai?” Sở Hi Thanh mở miệng cười một tiếng: “Ngươi nhìn nhà đại lao này được phòng ngự nghiêm ngặt như vậy. Tào Hiên nhất định sẽ lục tung cả đại lao này lên, chờ đến ngày mai thì chỉ sợ Nghịch Thần Kỳ sẽ rơi vào tay của triều đình. Ta dám cá là, hiện giờ nhất định có vô số chó săn của triều đình đang chạy về phía thành Tú Thủy.”

Lục Loạn Ly vừa nghe đến đây, tâm thần nhất thời căng thẳng, thân thể mềm mại hơi run lên.

Giang sơn của Kiến Nguyên Đế vốn rất vững chắc, nếu như lại có thêm Nghịch Thần Kỳ, thế thì chỉ càng vững chắc hơn.

Cha và mấy vị thúc phụ cũng sẽ rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

Sở Hi Thanh híp mắt: “Ký hiệu trên bản đồ của Tần Mộc Ca là ở khu phí nam, lát nữa sẽ rất loạn, ngươi đi đến khu bắc cứu người với ta trước, sau đó thì ngươi cứ tự nhiên.”

Trên mặt Lục Loạn Ly nhất thời hiện lên một tia chống cự.

Trong đó nhất định sẽ rất loạn, nàng đương nhiên cũng muốn đi khu nam tìm Nghịch Thần Kỳ. . .

Sở Hi Thanh thì lại liếc mắt nhìn nàng một chút: “Chúng ta lăn lộn giang hồ, phải nói đến đạo nghĩa. Nếu như không có ta, thì ngươi bây giờ vẫn đang mày mò trong Tàng Kinh Lâu của võ quán rồi.”

Lục Loạn Ly thầm nói đây đúng là sự thật.

Mấy người Sở Hi Thanh phát hiện ngăn bí mật và bút ký của Bá Võ Vương – Tần Mộc Ca vào khoảng giờ thân.

Nhưng việc này không có quá nhiều người biết.

Khi đó Lục Loạn Ly cũng ở dưới tầng thứ sáu, nhưng lại không biết chuyện gì cả.

Nếu như không có Sở Hi Thanh nhắc nhở, thì có lẽ nàng vẫn đang mày mò trong một đống giấy lộn ở tầng thứ sáu rồi.

“Thua ngươi rồi!” Vẻ mặt Lục Loạn Ly bất đắc dĩ, khoát tay áo một cái: “Ta giúp ngươi cứu người trước, nhưng mà các ngươi phải nhanh một chút.”

Trong nháy mắt này, ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn thấy phía đại lao Cẩm y vệ ở xa xa.

Chỉ vì lúc này, phía chân trời bỗng nhiên xuất hiện một viên thiên thạch màu đỏ thẫm đang rơi xuống.

Sở Hi Thanh nhìn kỹ vào đó, phát hiện thiên thạch đó có phạm vi tận nửa trượng. Không chỉ có tốc độ rất nhanh, chỉ chớp mắt đã đến trên không trung đại lao Cẩm y vệ, mà toàn thân được thiêu đốt đến đỏ chót.

“Pháp thuật tứ phẩm, Lạc Tinh Thuật!”

Lý Thần Sơn không khỏi hít một hơi khí lạnh, hắn quét mắt nhìn trái phải, cố gắng tìm ra tung tích của tên thuật sư thi triển pháp thuật này: “Đây là ai? Sao lại kinh khủng như vậy?”

Chương 426: Tiếng hót đầu của Lưu Nhược Hi (5)

Giờ phút này, toàn bộ khu phía nam thành Tú Thủy đều là núi chuyển đất sấp. Một tiếng nổ cực lớn vang lên, để cho người trong phạm vi mười dặm đều bị chấn động màng nhĩ.

Cẩm y vệ còn chưa kịp phản ứng, thì viên thiên thạch kia đã nện trúng đỉnh chóp của khu đại lao phía nam.

Cuồng phong càn quét khắp nơi, vô số đá vụn bay tán loạn, mưa lửa bay lả tả, nóc pháo đài trực tiếp bị nổ một lỗ thủng cực lớn, toàn bộ khu vực phía nam bị sụp đổ mất gần một nửa. Ngọn lửa màu đỏ thẫm vọt lên hơn ba mươi trượng, làm cho cả tòa thành này đều sáng như ban ngày.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu thôi, tiếp đó có hơn hai mươi bóng người liên tục lao vào bên trong khu vực phía nam.

Bọn họ liên tục va chạm, cưỡng ép phá nát những vách tường đá kia ra thành từng cái từng cái lỗ thủng, hoặc là lao vào từ trong từ trong lỗ thủng mà thiên thạch kia tạo ra.

Lúc này, quận quân và Cẩm y vệ ở bên ngoài pháo đài đã tụ tập lại, mưa tên đã phong tỏa phía chân trời, lại bị hai đại hán mạnh mẽ cường tráng chạy đến từ phía tường thành đánh tan như bẻ cành khô.

Hai người này hình như là xuất thân từ ma đạo, nên cực kỳ thích giết chóc. Nơi bọn họ đi qua đều là máu thịt tung tóe, chân gãy tay vụn bay bốn phía.

Lục Loạn Ly tê cả da đầu, trong những người này có năm kẻ tu vị tứ phẩm, còn lại đều có tu vị ngũ phẩm.

Chút tu vị của Lục Loạn Ly so sánh với đám người này, thì hoàn toàn không đáng chú ý.

“Chúng ta đi!”

Sở Hi Thanh chọn đúng thời cơ, không chút do dự lao về phía khu vực phía bắc.

Vẻ mặt của mấy người Lý Thần Sơn hơi rung lên, đi theo sát sau lưng Sở Hi Thanh, động tác của tất cả đều rất nhanh nhẹn gọn gàng, bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất để lao về phía khu vực phía bắc.

Thực lực của Lưu Nhược Hi là yếu nhất, nhưng nàng vẫn có thể theo kịp mọi người.

Rõ ràng là nàng chỉ có Khinh Vân Tung tầng ba, dáng người lại như lôi như điện, như quang như ảnh, khiến cho mấy người ở đây đều choáng váng.

Khi năm người đi vào trong khu khía bắc, quả nhiên là đám người canh gác nơi này đã bị dẫn qua bên khu phía nam.

Cả tòa pháo đài phía bắc này chỉ còn hơi trăm tên ngục tốt trông giữ.

Sở Hi Thanh giết vào pháo đài từ cửa chính, một đường đi đến tầng thứ năm của pháo đài, phá hư tất cả đầu mối trận pháp bên trong này.

Thật ra thì uy lực của trận pháp bên trong này khá bình thường, có cũng như không. Nhưng những trận pháp này lại khống chế ba cửa ra vào của pháo đài.

Dưới tình huống Sở Vân Vân không bại lộ thực lực, năm người cũng không thể đánh xuyên qua pháo đài được, vì thế phá hoại mấy đầu mối trận pháp này cũng là một chuyện rất quan trọng.

Khi năm người thế như chẻ trẻ giết đến tầng thứ năm, liền nhìn thấy một vị võ tu lục phẩm mặc trang phục phó thiên hộ cẩm y vệ đang đứng chặn ở cầu thang.

Vẻ hắn mắt hàm chứa tức giận: “Đám đạo chích từ đâu tới, cút xuống cho ta!”

Phía sau hắn bỗng nhiên xuất hiện một đôi cánh chim sắt thép mở rộng, vô số ám khí dâng lên từ trong đôi cánh chim này, rồi bắt đầu oanh kích về phía bọn họ tựa như mưa to gió lớn.

Huyết Thiết Châm, Mao Ngưu Châm, Kim Tiễn Tiêu, phi tiêu, tên nỏ. . . vân vân và mây mây. Tất cả phải nhiều đến hàng trăm hàng ngàn, dày đặc như mưa, phong tỏa từng tấc không gian.

Tuy nhiên, màn mưa ám khí này chỉ duy trì được gần nửa cái hô hấp thì đã bị ép phải đình chỉ.

Sở Vân Vân triệu hoán ra một con Toan Nghê, nơi nó đi qua, tất cả những ám khí nhỏ hơn đầu ngón tay đều trực tiếp bị hòa tan.

Con Toan Nghê to gấp ba lần con mèo nhà này vồ về phía trước, liền khiến cho toàn thân vị võ tu lục phẩm kia bốc chảy.

Hắn có cương khí hộ thể khá mạnh, trong lúc nhất thời là không gặp nguy hiểm.

Song, bóng người của Lục Loạn Ly đã xông lên, xuất hiện ở trước mặt hắn, một ánh đao ba màu tựa như ảo mộng, chém thẳng vào trán của người này.

“Đừng hòng!”

Người kia quát to một tiếng, dùng một đôi cánh sắt bảo vệ trước người mình.

Đôi cánh sắt thép này lại dễ dàng bị Lục Loạn Ly chét nứt ra.

Tuy nhiên, hắn còn có khổ luyện ngoại công.

Ánh đao ba màu của Lục Loạn Ly chém vào lồng ngực của hắn, thế mà chỉ vào thịt ba tấc.

Người kia rên lên một tiếng, vẻ mặt dữ tợn: “Đây là Như Mộng Đao của Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm, ngươi là di đẳng của thái tử . . .”

Lời nói của hắn im bặt, chỉ vì trọng kiếm của Lý Thần Sơn đã nện vào đầu của hắn. Không chỉ làm cho đầu của hắn bị lún sâu hai tấc, mà còn làm cho người này đau đớn không thôi.

“Các ngươi đừng hòng phá được Bá thể của ta!”

Người này máu me đầy mặt, thân thể run lên, nhưng vẫn sừng sững không ngã.

Nhưng khoảnh khắc này, một ánh đao màu trắng xẹt qua.

Đó chính là Thiền Dực đao ma văn của Sở Hi Thanh, thế mà một đao liền chém đầu kẻ này xuống rồi!

Toàn bộ quá trình, Lưu Nhược Hi đều không có cơ hội để ra tay, nàng chỉ thấy mình quá chậm chạp và trì độn.

Thầm nghĩ thực lực của mấy người đường chủ thật sự là quá mạnh.

Một tên cao thủ lục phẩm tu luyện ngoại công, đường đường là phó thiên hộ Cẩm y vệ, nhưng vừa đối mặt thì đã bị giết chết.

Chương 427: Tiếng hót đầu của Lưu Nhược Hi (6)

Khóe môi Sở Vân Vân cũng hơi cong lên.

Một đao này của Sở Hi Thanh có thể nói là rất đẹp.

Lấy khoái đao cực hạn để loại bỏ khổ luyện Bá thể, đây là phương pháp đơn giản và hữu hiệu nhất.

Chỉ cần nhanh đến mức chân nguyên của đối phương không kịp phản ứng, thì khổ luyện Bá thể này có cũng như không.

Mà tốc độ đao của Sở Hi Thanh lại nhanh đến mức, chỉ có một số cực ít người ở trong cấp độ thất phẩm mới có thể so sánh.

Sở Hi Thanh không trì hoàn ở tầng thứ năm này quá lâu, bọn họ dùng đao kiếm phá hoại trận pháp một phen, sau đó liền vội vã rời đi.

“Nhược Hi, ngươi ở lại chỗ này, đừng để cho thuật sư của Cẩm y vệ chữa trị trận pháp. Nếu như gặp phải cao thủ không để đối đầu, thì có thể dùng Bạo Viêm Phù ta đưa ngươi để cảnh báo. Nếu như chúng ta không cứu viện kịp, thì ngươi phải ưu tiên bảo toàn tính mạng của mình!”

Đây là vì phòng ngừa đường lui của mình bị chặn lại.

Lưu Nhược Hi nghe vậy, đầu tiên lại hơi hoảng hốt.

Nhưng đã lập tức bình tĩnh lại: “Đã rõ!’

Nàng dừng bước chân, đứng ở trên cửa thang tầng năm, một tay đè đao, đưa mắt nhìn bóng lưng của mấy người Sở Hi Thanh.

Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly đều quay đầu nhìn lại, trong mắt chưa vẻ kinh ngạc.

Dường như Sở Hi Thanh quá tin tưởng vào Lưu Nhược Hi này thì phải? Đây chỉ là một cô bé có tu vị bát phẩm hạ thôi mà.

Tuy nhiên, cân nhắc đến chuyện trong pháo đài bây giờ cũng không còn cao thủ gì, hai cô bé và Lý Thần Sơn cũng không để ý nhiều.

Chỉ cần chờ đến khi Lưu Nhược Hi cảnh báo, thì bọn họ chạy nhanh một chút về cứu viện là được rồi.

Tuy nhiên, khi bọn họ đi xuống tầng thấp nhất của đại lao, thì vẻ mặt lại vô cùng kinh ngạc.

Dọc con đường này, bọn họ cũng nhìn thấy mấy chục Cẩm y vệ và ngục tốt ở ven đường.

Nhưng trạng thái chết của đám người này rất thê thảm, máu tươi toàn thân bị rút sạch, da thịt trắng đến đáng sợ.

Sở Hi Thanh ngạc nhiên không thôi, lòng thầm nói thời điểm này mà còn có người không để ý đến ‘Nghịch Thần Kỳ’ ở khu nam, mà còn chạy đến khu bắc cướp tù.

Khi hắn chạy về phía trước, đi đến đại sảnh ở dưới tầng thấp nhất của đại lao, sắc mặt hắn liền đọng lại.

Trong đại sảnh này thế mà lại có tám người đang đứng.

Người đứng ngay giữa là một nam tử có dáng người tầm trung, khuôn mặt tròn vo, mặt trắng nõn nà, đôi mắt nhỏ, cái mũi nhỏ, nhìn qua như là vắt mì.

Người này chính là Kiếm Tàng Phong, hắn xách ngược trường kiếm, thần thái thong dong tự nhiên.

Đối diện hắn là một nam tử mặt trắng như ngọc, môi đỏ như máu, đầu đội một cái nga quan màu đỏ.

Nơi giữa trán hắn có một vệt màu xanh giống như kiếm.

Sở Hi Thanh cũng nhận ra kẻ này, đó chính là Huyết Phong Kiếm – Lý Đạo Quy!

Sáu người còn lại đều là thuộc hạ của Lý Đạo Quy, tất cả đều mặc huyết y, từng người cầm binh khí trong tay, vây quanh Kiếm Tàng Phong.

Khi đoàn người của Sở Hi Thanh xuất hiện, đuôi lông mày của Kiếm Tàng Phong hơi nhướng lên, lời nói hàm chứa vẻ kinh ngạc: “Tiểu Sở?”

Sở Hi Thanh là che mặt.

Nhưng một cái khăn che mặt này, đối với Kiếm Tàng Phong mà nói thì chẳng khác gì không tồn tại, hắn chỉ liếc mắt một cái là đã nhận ra thân phận của Sở Hi Thanh.

Theo giọng nói của Kiếm Tàng Phong, đám người Huyết Phong Đạo cũng trở nên nghiêm túc hơn, đồng thời chú ý đến đám người Sở Hi Thanh.

Trong mắt bọn họ tràn ngập vẻ sát ý mãnh liệt.

Sở Hi Thanh đầu tiên là tê cả da đầu, lòng thầm nói thật là trùng hợp, ngàn tính vạn tính, cũng không tính được sẽ gặp đám Huyết Phong Đạo ở đây.

Hắn lập tức vứt bỏ những suy nghĩ lung tung, cười ra tiếng: “Thật là trùng hợp! Kiếm tuần sát sứ, ta và Huyết Phong Đạo cũng có chút ân oán. Nếu ngươi không ngại, chúng ta cũng muốn tham gia, giúp đỡ một phen?”

Kiếm Tàng Phong nghe vậy thì cười ha ha: “Thực sự là niềm vui bất ngờ! Có các ngươi hỗ trợ, hôm nay bọn họ càng khó chạy thoát.”

Hôm nay, hắn đi vào nơi này chính là để bắt tên Lý Đạo Quy này, kẻ cầm đầu khiến cho Vô Tướng Thần Tông mất mặt!

Mà ngay khi Sở Hi Thanh đè đao, ngưng thần chú ý.

Lưu Nhược Hi đang canh giữ ở tầng năm, nàng cũng nắm chặt thanh đao trong tay mình, nhìn về phía cầu thang.

Lúc này, một thiếu niên toàn thân huyết y, dung mạo âm nhu đang từ từ bước từng bước từng bước một.

Bước chân của hắn rất nhẹ, lại tựa như đạp thẳng vào nội tâm của người khác.

Người này ngước mắt nhìn Lưu Nhược Hi một chút, đầu tiên là cảm thấy hơi bất ngờ, sau đó lại mỉm cười: “Không ngờ ở đây còn gặp được đồng đạo cướp ngục. Lại còn là một bát phẩm hạ, sao thế? Ngươi đứng ở chỗ này là muốn cản ta à?”

Sắc mặt Lưu Nhược Hi lúc xanh lúc đen, lại âm trầm như nước.

Nàng nhận ra người trước mắt này, hắn là Chu Huyết Y của Huyết Phong Đạo, là một thiếu niên cao thủ xếp hạng 86 trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng.

Lưu Nhược Hi vốn tưởng rằng mình sẽ sợ hãi, nhưng lúc này trái tim của nàng lại nhảy ầm ầm lên.

Một luồng nhiệt huyết lan tràn ra tứ chi của nàng, chiến ý vô song tuôn ra từ nơi sâu xa trong tâm linh của nàng.

Trong mắt Lưu Nhược Hi đã lộ ra vẻ sắc bén.

Đường chủ đã dặn dò nàng thủ ở chỗ này, như vậy thì trừ phi là bất đắc dĩ, bằng không thì nàng tuyệt đối không chắp tay nhường đường cho ai cả!

Chương 428: 50% Bá Võ Vương

Thân thể Lưu Nhược Hi hơi trùng xuống, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị: “Đường này không thông! Nhưng trận pháp ở đây đã bị phá, ta đảm bảo sẽ không sửa chữa trận pháp, không cản trả các ngươi rời khỏi nơi này.”

Lưu Nhược Hi cũng không phải là hạng người lỗ mãng.

Tuy rằng máu nóng trong cơ thể nàng đang dâng trào, chiến ý sục sôi, nhưng nàng vẫn có thể khắc chế, không đánh trận chiến không nắm chắc.

Dù sao đối phương cũng có tu vị thất phẩm hạ, vượt qua nàng một cấp bậc.

Nhiệm vụ mà Sở Hi Thanh giao cho nàng, chính là trông coi nơi này, giữ đường lui cho bọn họ.

Nếu như có thể giải quyết trong hòa bình, vậy thì không thể tốt hơn.

Chu Huyết Y nghe vậy thì ngẩn người, sau đó lại cười một tiếng đầy khó tin: “Ngươi định ngăn cản ta thật?”

Lưu Nhược Hi thở dài một hơi, tay phải cầm đao đã hiện lên gân xanh: “Mời các hạ về. . .”

Nàng còn chưa dứt lời, liền ngửi thấy một luồng gió tanh nức mũi.

Một đạo kiếm ảnh màu máu xuất hiện cực kỳ đột ngột.

Khi Lưu Nhược Hi phản ứng lại, lưỡi kiếm kia đã chỉ cách nàng không đến ba thước.

Lúc này, một luồng kiếm ý hung lệ chém vào giữa trán của nàng, muốn xoắn não của nàng thành bột mịn.

Con ngươi Lưu Nhược Hi co rụt lại, vô thức rút đao ra khỏi vỏ.

Nàng tưởng mình không thể ngăn cản được một kiếm này, có thể sẽ phải chết ở đây.

Nhưng một chớp mắt tiếp theo, nàng lại nghe thấy một tiếng ‘keng’ rất giòn.

Thế mà đao của nàng lại chém được vào thanh huyết kiếm dài nhỏ kia của Chu Huyết Y.

Sức mạnh mạnh mẽ của đối phương, khiến cho Lưu Nhược Hi trượt lùi về mấy trượng.

Nhưng hạ bàn của nàng vẫn kiên cố như cũ, bước chân vững chắc như bàn thạch.

Sức mạnh của Chu Huyết Y đúng là hơn xa nàng, nhưng thân pháp của người này chuyên về tấn công, chính là phong cách nhanh gọn nhẹ nhàng, nên không thể hoàn toàn áp đảo nàng về mặt sức mạnh.

Thậm chí Lưu Nhược Hi còn thừa lực, kích hoạt Bạo Viêm Phù mà Sở Hi Thanh đưa cho nàng.

Theo một tiếng nổ cực lớn vang lên, một ánh lửa màu đỏ thẫm bùng nổ ở miệng hành lang, vô số ngọn lửa bao phủ bốn phía, bao trùm phạm vi mười trượng chung quanh, đốt cháy tất cả.

Bóng người Lưu Nhược Hi vội vàng lùi lại, tránh khỏi đám lửa này, đồng thời rút một cây đao khác ở bên hông mình ra.

Đôi Uyên Ương Tinh Thiết Đao trong tay nàng, là binh khí mà Sở Hi Thanh chuyên môn làm cho nàng.

Năm ngoái, sau khi đường chủ đại nhân trả hết nợ nần của con kênh đào kia, liền không bán những món pháp khí kia đi nữa.

Có bốn cái trong số đó đang nằm trên người nàng, nói là ‘mượn dùng’. Đường đường là một phó đàn chủ, lại không có vài món pháp khí tiện tay thì ra thể thống gì?

Sở Hi Thanh còn cố tính lấy ra tám ngàn lượng bạc, phối cho nàng một đôi song đao cấp bậc thất phẩm thượng.

Lưu Nhược Hi rất cảm kích Sở Hi Thanh, chỉ cảm thấy không thể báo đáp hết.

Thật ra thì nàng cũng không hiểu Sở Hi Thanh vì sao phải đưa cho nàng những pháp khí này, nàng chỉ là một người có thiên phú bình thường thôi mà.

Nàng càng không hiểu vì sao Sở Hi Thanh lại chuyên môn phối cho nàng một đôi song đao.

Từ nhỏ đến lớn, Lưu Nhược Hi quen dùng tay phải, rất ít khi sử dụng tay trái.

Nhưng giờ phút này, Lưu Nhược Hi lại sinh ra một loại cảm giác, tay trái của mình cũng có thể dùng đao, cũng có thể linh hoạt giống như tay phải của mình!

Trong giây phút Lưu Nhược Hi rút đao, bóng người của Chu Huyết Y đã lao ra từ bên trong đám lửa cháy hừng hực kia.

Thanh kiếm của hắn bện ra một luồng hàn phong màu máu.

Lưu Nhược Hi cũng phản ứng rất nhanh, song đao của nàng bay lên, không chỉ như ảnh như điện, mà còn như nhật nguyệt kinh thiên, vĩnh hằng bất diệt.

Kiếm của Chu Huyết Y nhẹ nhàng và nhanh gọn đến cực điểm, vượt xa cực hạn của mắt thường, bóng người của hắn lại tựa như ảnh tựa như ảo, để lại từng mảnh từng mảnh tàn ảnh.

Một đôi Uyên Ương Tinh Thiết Đao của Lưu Nhược Hi lại giống như nhật nguyệt treo lơ lửng giữa không trung, kéo dài bất diệt, chưa bao giờ rơi rụng.

Trong khoảng mười cái hô hấp ngắn ngủi, hai người bọn họ đã giao thủ không dưới 160 lần, vô số tia lửa tuôn ra. Kiếm khí của Chu Huyết Y bị đánh nát, bắn ra bốn phía, làm vách tường ở quanh đây hiện ra vô số cái lỗ và vét cắt chém.

Chu Huyết Y càng ngày càng cảm thấy kinh ngạc.

Thiếu nữ sử dụng song đao ở trước mặt này, thế mà lại có thể thủ lâu như vậy.

Mãi cho đến kiếm 167, Chu Huyết Y mới tìm được sơ hổ, thanh huyết kiếm dài nhỏ xuyên qua màn đao, lấy một vết máu ở trên vai của Lưu Nhược Hi.

Lưu Nhược Hi không thể không lùi lại phia sau, tránh đến góc tường, đồng thời dùng đao gọt một miếng thịt ở trên vai xuống.

Trên kiếm của Chu Huyết Y có kịch độc, miếng thịt kia vừa rơi xuống liền bắt đầu tỏa ra mùi tanh tưởi, hóa thành nước đặc.

“Rất khá đấy!”

Ánh mắt Chu Huyết Y ác liệt, hiện ra vẻ hứng thú và sát ý mãnh liệt: “Đây là Nhật Nguyệt Kinh Thiên Chi Thủ tầng thứ ba! Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân tầng thứ ba! Còn Thông Linh Thức Tính Chi Tâm tầng thứ ba nữa! Không ngờ hôm nay ta lại có thể gặp được một thiên kiêu Thanh Vân Bảng.”

Chương 429: 50% Bá Võ Vương (2)

Hắn truy kích như hình với bóng, không cho Lưu Nhược Hi có cơ hội thở dốc.

Kiếm của Chu Huyết Y càng xảo quyệt độc ác, tựa như từng con từng con rắn độc màu máu!

Hắn phát hiện thiếu nữ ở trước mặt này, không chỉ có thiên phú rất cao, mà ngộ tính cũng cực cao.

Khi mới bắt đầu giao thủ, Truy Phong đao pháp của nàng vẫn ở trình độ tầng thứ tư, nhưng đến bây giờ, đã tìm thấy ngưỡng cửa của tầng thứ năm.

Thiên phú trên phương diện chiến đấu của đối phương cũng làm người ta kinh ngạc, đôi song đao kia nhanh đến mức khó tin, lại như nhật nguyệt hành không! Thân pháp cũng càng ngày càng nhanh hơn, tựa như ảnh như điện, đuổi sát thời gian!

Thiếu nữ này, trời sinh đã biết chiến đấu như thế nam, Thông Linh Thức Tính Chi Tâm tam giai, khiến cho thiếu nữ có thể phán đoán mỗi một động tác tiếp theo của hắn.

Đây đâu chỉ là một thiếu nữ anh tài cấp bậc Thanh Vân Bảng chứ?

Chu Huyết Y đánh giá nàng nhất định phải xếp hạng trước 75! Mạnh hơn mấy người Lâm Hải Song Hổ và Chu Lương Thần kia nhiều.

Chỉ nói đến tư chất tu hành và thiên phú chiến đấu, thì cũng mạnh hơn một người có tu vị thất phẩm như hắn, hắn cũng chỉ là ‘thiên kiêu’ xếp hạng 86 ở trên Thanh Vân Bảng mà thôi.

Tâm tính của Chu Huyết Y rất tốt, hắn không hề đố kị chút nào.

Trên thế giới này, có quá nhiều người có thiên phú mạnh hơn hắn, hắn ước ao hâm mộ hay đố kị hết được sao?

Tuy nhiên, nếu như hôm nay hắn có thể phá hủy thiếu nữ này, ngắt đóa hoa hồng diễm lệ còn chưa tỏa hương này xuống, giẫm cho vào trong bùn. Thì Chu Huyết Y cũng sẽ cảm thấy vô cùng vui vẻ và sảng khoái.

Lưu Nhược Hi thì cực lực chống đỡ, nàng đỡ trái hở phải, nhìn qua có chút chật vật.

Điều khiến nàng kinh ngạc chính là, nàng đã sử dụng Đại Bạo Viêm Phù mà Sở Hi Thanh đưa cho được hai mươi cái hô hấp rồi, nhưng mà bên dưới vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Lưu Nhược Hi lại không cảm thấy hoảng hốt.

Chỉ vì nàng phát hiện, sau khi mình bị thương, sức mạnh, tốc độ, linh hoạt, thậm chí lực phản ứng của mình lại trở nên mạnh hơn!

Lưu Nhược Hi chỉ hơi thích ứng một chút, liền có thể khống chế phần sức mạnh mới tăng thêm này.

Đao của nàng trở nên nhanh hơn, càng mạnh hơn!

Chỉ là do kiếm của Chu Huyết Y quá mãnh liệt và độc ác, như mụn nhọt ở trong xương, làm cho nàng không thể tránh thoát, cũng không thể điều chỉnh.

Tình hình của Lưu Nhược Hi vẫn rất bị động, nàng chỉ có thể gian nan phòng ngự.

Khoảng tâm hai mươi cái hô hấp sau, Chu Huyết Y lại tìm được một cơ hội nữa, một kiếm đâm trúng bắp đùi của Lưu Nhược Hi, lấy xuống một mảnh thịt nhỏ ở trên đùi của nàng.

Chu Huyết Y lại muốn tiếp tục tấn công, kết thúc Lưu Nhược Hi luôn.

Nhưng vào đúng lúc này, trong lòng hắn bỗng nhiên nhảy lên một cái, một luồng cảm giác nguy hiểm dâng lên, tựa như kim châm đâm vào tâm thần của hắn.

Chu Huyết Y nhìn thấy một bóng trắng xẹt qua, đánh trúng thanh huyết kiếm của hắn đang sắp đâm thủng trán của Lưu Nhược Hi.

Sau đó, lại là một tia sáng trắng mang theo cuồng phong và lôi đình xuất hiện.

Đây là Phong Lôi Giao Gia của Truy Phong đao pháp.

Mà không biết vì sao mà tốc độ đao của Lưu Nhược Hi lại bỗng nhiên tăng gần gấp đôi!

Nàng dùng song đao để thi triển Truy Phong đao pháp, tuy rằng thua kém đơn đao về mặt sức mạnh, nhưng lại càng cuồng, càng mạnh, càng nhanh hơn! Từng mảng từng mảng phong lôi hỗn tạp và trộn lẫn bên trong ánh đao trí mạng kia.

Huyết kiếm trong tay Chu Huyết Y cũng bện thành một mảnh tàn ảnh, hắn cản liên tục bảy đao, thế mà chân chỉ trượt lùi năm trượng.

Nhưng dù là như vậy, Chu Huyết Y vẫn không thể nào hoàn toàn tránh khỏi ánh đao truy kích của Lưu Nhược Hi. Bờ vai của hắn cũng bị Lưu Nhược Hi chém ra một vết máu.

Ngay khi trong lòng Chu Huyết Y bắt đầu lạnh dần, hắn phát hiện ánh đao trước mắt bỗng nhiên biến mất. Bóng người Lưu Nhược Hi bỗng nhiên trượt lùi mấy trượng, nàng dùng đao gọt bộ phận máu thịt đã thối nát ở trên đùi xuống.

Mặt của thiếu nữ đã là một mảnh tái nhợt, cắt không ra hột máu.

Nhưng Lưu Nhược Hi lại không có ý khiếp sợ nào, cũng không có bất kỳ vẻ đau đớn nào.

Nàng và Chu Huyết Y nhìn nhau ở khoảng cách mười trượng, khí tức cả hai đều cực kỳ bình tĩnh.

Chu Huyết Y lại chú ý đến con ngươi của Lưu Nhược Hi dần dần biến thành máu tím, mái tóc dài ở phía sau lại không gió tự bay.

Chu Huyết Y nhìn thấy tình cảnh này, bỗng nhiên nghĩ đến một loại khả năng, sau đó giật mình trong lòng: “Thần Thương tam giai! Táng Thiên tam giai!”

Đây chính là Thần Chi Thương và Táng Thiên Chi Vũ càng đánh càng mạnh! Là thiên phú đỉnh cấp giúp cho Bá Võ Vương – Tần Mộc Ca danh chấn thiên hạ!

Thật sự là xúi quẩy!

Hắn đoán sai, thiếu nữ trước mắt này, đủ để leo lên vị trí trước 65 trên Thanh Vân Bảng! Có thể đuổi sát Sở Hi Thanh nửa tháng trước.

Một địa phương nhỏ như quận Tú Thủy này, chỉ trong vòng mười mấy năm ngắn ngủi, lại liên tục xuất hiện ba tên yêu nghiệt thức tỉnh thiên phú đỉnh cấp như Thần Thương và Táng Thiên chứ?

Chương 430: 50% Bá Võ Vương (3)

Điều làm cho sắc mặt Chu Huyết Y càng âm trầm hơn chính là, lúc này giữa trán của Lưu Nhược Hi có ánh điện ẩn tụ, cuồng phong uốn lượn, chặn đứng thanh huyết kiếm bé nhỏ hư ảo ở nơi cách ba tấc trên trán.

Đó là Phong Lôi võ ý tầng thứ ba, bắt đầu ngăn chặn kiếm ý của hắn!

Tuy rằng võ ý của thiếu nữ này yếu, chỉ có cảnh giới tầng ba, nhưng nàng có Thông Linh Thức Tính Chi Tâm tầng ba, có thể cung cấp lực lượng tinh thần vô cùng mạnh mẽ.

Chu Huyết Y hít thở thật sâu, ánh mắt hắn âm lãnh: “Bảy đao này thật sự là làm cho ta nhìn với cặp mặt khác, nếu là một thất phẩm hạ bình thường khác, chỉ có lẽ đã chết dưới tay của ngươi rồi.”

“Tuy nhiên, với chân nguyên của ngươi thì có thể sử dụng bao nhiêu lần chứ? Không, phải nói là bây giờ ngươi còn sót lại bao nhiêu chân nguyên chứ!’

Con tiện nhân trước mắt này, cũng không đến nỗi là một tiểu Bá Võ Vương chứ. Còn có thể có thiên phú Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, gần như là vô hạn chân nguyên?

Lưu Nhược Hi chớp chớp mắt.

Đúng là ngược lại, thể lực và chân nguyên của nàng bây giờ, vẫn duy trì ở trạng thái chín phần mười lúc mạnh nhất! Không hề bị ảnh hưởng bởi thương thế.

Chẳng biết vì sao mà mỗi khi trái tim nàng nhảy lên, khí huyết và chân nguyên trong cơ thể lại khôi phục một ít.

Ngay cả mấy vết thương kia cũng đang dần dần khôi phục.

Nàng cảm thấy rất kỳ lạ, rõ ràng là trước kia nàng rất yếu. Nhưng trận chiến ngày hôm nay, nàng lại có thể chiến đấu ngang nhau với một vị thiên kiêu xếp hạng 86 trên Thanh Vân Bảng!

Chẳng lẽ là khi nàng thăng cấp đến bát phẩm hạ, thì đã thức tỉnh những thiên phú huyết mạch như Chu Huyết Y vừa nói?

Lưu Nhược Hi không có suy nghĩ quá nhiều, nàng đã loại bỏ hết những suy nghĩ linh tinh đó.

Chỉ vì Chu Huyết Y đã xông lên một lần nữa.

Nhưng lúc này, Lưu Nhược Hi không chỉ nhìn thấy rõ ràng mũi kiếm sắc bén kia, mà còn cảm giác được tốc độ kiếm của đối phương chậm hơn không ít.

Hai tay của Lưu Nhược Hi lại cầm chặt đao.

Cảm giác mình và đôi Uyên Ương Tinh Thiết Đao này như được liên kết bởi máu thịt, tựa như chúng nó là một phần thân thể của mình vậy.

Một chớp mắt tiếp theo, trong tầng thứ năm này liền vang lên vô số tiếng leng keng, từng luồng từng luồng kiếm cương bắn ra bốn phía, từng đoàn từng đoàn tia lửa nổ tung.

Kiếm thế của Chu Huyết Y rất mạnh mẽ, vẫn cứ hơn Lưu Nhược Hi một bậc.

Nhưng mà trái tim của hắn lại bắt đầu cảm thấy sợ hãi và lạnh lẽo, cả người không rét mà run, còn nổi cả da gà.

Song đao của Lưu Nhược Hi càng lúc càng nhanh, tựa như nhật nguyệt kinh thiên, vĩnh viễn không rơi! Mấu chốt là đến tận bây giờ, thiếu nữ này vẫn không có dấu hiệu yếu đi.

Rõ ràng là tu vị của Chu Huyết Y cao hơn nàng một cấp, theo lý thuyết thì thiếu nữ này phải gần hết chân nguyên rồi mới đúng.

Nhưng chân nguyên và thể lực của thiếu nữ này lại tựa như vô cùng vô tận, dùng mãi không cạn, lấy mãi không hết!

Chu Huyết Y cảm nhận được, nếu như mình không thể giải quyết thiếu nữ này trong ba trăm chiêu, vậy nhất định sẽ bị đối phương dây dưa đến chết!

Khi Lưu Nhược Hi và Chu Huyết Y chiến đấu ác liệt ở trên tầng thứ năm.

Sở Hi Thanh cũng đang ứng chiến với kẻ địch ở dưới tầng thấp nhất của đại lao.

Ánh mắt lạnh lẽo như đao và sát ý kinh khủng của Lý Đạo Quy, làm cho lông tơ của Sở Hi Thanh dựng đứng, hắn chỉ cảm thấy nguyên thần nặng trình trịch, giống như bị một tảng đá lớn đè lên.

Quanh thân người này tỏa ra cuồng phong màu máu nồng nặc, đại đa số đều bị kiếm ý của Kiếm Tàng Phong ngăn cản.

Nhưng chỉ một chút huyết phong kia thôi, cũng để cho Sở Hi Thanh sởn cả tóc gáy, toàn thân nổi da gà.

Sở Hi Thanh cũng đã hiểu ra.

Chuyện ở Hỏa Cốt Quật đã bại lộ, đám người Huyết Phong Đạo này đã ghi hận hắn.

Có lẽ bọn họ không có chứng cứ rõ ràng, nhưng Huyết Phong Đạo làm việc cần chứng cứ sao?

Vừa hay, Sở Hi Thanh cũng coi Huyết Phong Đạo là mầm họa lớn nhất của mình, chưa diệt trừ đám người này thì hắn đứng ngồi không yên.

Huyết Phong Đạo treo giải thưởng ở Sát Sinh Lâu, đến giờ vẫn chưa được hủy bỏ, mà tiền thưởng còn càng ngày càng lớn.

Sở Hi Thanh đã hận đám người này đến nghiến răng nghiến lợi.

Trong con ngươi của Lục Loạn Ly hiện lên một vệt ánh sáng màu đỏ tươi lộng lẫy.

Khi ở Hỏa Cốt Quật, nàng suýt nữa thì chết trong tay đám người Huyết Phong Đạo và Bạch Vân Trại này.

Vì vậy, giờ phút này, Sở Vân Vân là nhìn thấy kẻ thù, đặc biệt đỏ mặt, ngay cả Nghịch Thần Kỳ cũng không muốn quan tâm.

Nàng không do dự chút nào, trực tiếp xông lên, chiến đấu với một đại hán cường tráng mặc áo đỏ ở bên cạnh Lý Đạo Quy.

Tu vị của người này chỉ có lục phẩm thượng, nhưng pháp khí và chiến đồ trên người đều cực kỳ mạnh mẽ, sức chiến đấu và kiếm cương đã đuổi sát ngũ phẩm.

Lục Loạn Ly điều khiển ánh đao ba màu, lại có thể va chạm chính diện với tên này.

Một đao của nàng còn chém đối thủ bay vào trong phòng giam đối diện, đập nát hết cả hàng rào sắt của phòng giam, sắt vụn bay tán loạn.

Sau đó, ánh đao ánh kiếm của hai người nổ vang, làm cho toàn bộ tầng dưới chốt này rung động.

Chương 431: 50% Bá Võ Vương (4)

Lý Thần Sơn thì lại đứng sóng vai với Sở Hi Thanh, giằng co với năm tên Huyết y ở đối diện.

Sở Vân Vân thì đứng ở sau ba trượng, triệu hoán ‘Toan Nghê’ ra để hộ thân.

Con thú non này đã bành trướng đến khoảng một trượng, nanh vuốt sắc bén, lửa nóng bức người.

“Đường chủ, chia như thế nào?”

Lý Thần Sơn hoành trọng kiếm trước ngực, vẻ mặt nghiêm túc: “Ba tên thất phẩm thượng, hai tên thất phẩm hạ, có hơi vướng tay rồi.”

Lý Thần Sơn cảm thấy rất đau đầu.

Mấu chốt là một tên thất phẩm thượng trong đó, nơi khóe mắt còn có chiến văn màu máu, rất có thể là Đoạn Huyết Đao – Lệ Thượng Nhân xếp thứ 98 trên Thanh Vân Bảng! Sức chiến đấu vượt cấp, có thể coi là nửa cái lục phẩm hạ.

Sở Hi Thanh lại không thèm để ý, hắn nắm chặt đao bên hông: “Có thể ngăn cản tên Đoạn Huyết Đao - Lệ Thượng Nhân kia giúp ta hay không? Ta chỉ cần nửa khắc thời gian.”

Đám võ tu thất phẩm của Huyết Phong Đạo không thể giống với quận quân Tây Sơn được.

Tuy rằng Sở Hi Thanh có chiến tích lấy một địch bảy, nhưng bảy vị Thiên hộ quận quân vây công hắn, chỉ là đám phế vật ở trong cấp bậc thất phẩm mà thôi.

Nếu như là nửa tháng trước, Sở Hi Thanh gặp phải mấy người này, thì hắn nhất định sẽ quay đầu bỏ chạy.

Nhưng hôm nay, hắn đã có tu vị bát phẩm thượng.

Tốc độ đao của hắn cũng nhanh hơn trước kia nhiều. . . nhanh hơn rất nhiều!

“Đường chủ, ngươi không khỏi quá khinh thường ta rồi.” Khóe môi Lý Thần Sơn giật giật: “Năm trăm hiệp cũng không thành vấn đề.”

Nếu không phải pháp khí của hắn vẫn chưa đầy đủ, chiến đồ trên người cũng bị tổn hại một bộ phận, thì hắn có tự tin áp chế được Lệ Thượng Nhân này.

“Vậy thì tốt rồi.” Sở Hi Thanh nghe vậy thì nở nụ cười: “Bốn người bốn lại, giao cho huynh muội chúng ta là được. . .”

Đúng lúc này, thần sắc Sở Hi Thanh hơi động, liếc mắt nhìn về phía trên.

Hắn đã cảm ứng được Đại Bạo Viêm Phù vừa nổ tung trên tầng năm.

Vấn đề bây giờ là, mấy người Sở Hi Thanh không thể phân thân.

Nhất định phải tốc chiến tốc thắng. . .(đánh nhanh thắng nhanh)

May mắn chính là, năng lực cảm ứng của Sở Vân Vân cũng đã khôi phục một ít. Nếu như vị ‘tiên sinh phòng thu chi’ của mình có nguy hiểm đến tính mạng thật, thì nàng nhất định sẽ nhắc nhở đúng lúc.

Sở Hi Thanh nghĩ đến chỗ này, Kiếm Tàng Phong bỗng nhiên ra tay.

Hắn tiện tay đánh ra một đạo kiếm khí, bắn thẳng về phía Đoạn Huyết Đao - Lệ Thượng Nhân.

Vẻ mặt Lý Đạo Quy trở nên nghiêm túc, lập tức ra tay ngăn cản, nhưng mà một chớp mắt này, kiếm thế của Kiếm Tàng Phong bỗng nhiên biến hóa, hắn cầm một thanh trường kiếm chưa từng khai phong, vẻ ngoài lại bình thường không có gì lạ. Nhưng chỉ một đòn mà đã đánh cho Lý Đạo Quy bay ngược ra đến mười trượng, va nát từng tầng từng tầng hàng rào sắt và vách tường. Mấy chục phạm nhân ở trong này cũng bị thân thể Lý Đạo Quy đụng nát bấy.

Miệng mũi Lý Đạo Quy chảy máu, khi hắn bay ngược ra sau, đồng thời đã hút khô tất cả huyết khí của những phạm nhân kia.

Trong thời khắc sống còn, hắn vẫn ổn định thân thể, ngăn cản kiếm thế như hình với bóng của Kiếm Tàng Phong.

Sau đó, một luồng sức mạnh khổng lồ lại đánh cho Lý Đạo Quy bay ra mấy trượng, tất cả lỗ chân lông trên người hắn đều thấm ra máu.

Lý Đạo Quy không khỏi âm thầm chửi bới.

Cái tên Kiếm Tàng Phong này nham hiểm đến mức nào chứ?

Kiếm trong tay hắn, nhìn qua thì chỉ là một thanh trường kiếm bình thường, nhưng rõ ràng là được rèn đúc từ ‘Thiên ngoại trọng thiết’.

Thanh kiếm này nặng hơn bảo kiếm tứ phẩm đến mười lần, sức mạnh của Kiếm Tàng Phong cũng phải gấp đôi võ tư tứ phẩm bình thường là ít.

Kiếm thế của đối phương nằm ngoài dự đoán của mọi người, không hề hoa mỹ, mà lại lộ ra một loại ý vị ‘trọng kiếm vô phong, đại xảo bất công’.

Nhưng cái này lại khắc chế hắn nhất, đối phương tựa như vượt núi mà đến, nghiền nát tất cả kỹ xảo và biến hóa của hắn.

Sức chiến đấu của Lý Đạo Quy cũng là vượt cấp, có thể đạt đến tứ phẩm. Nhưng đối phương lại là một những người người vô cùng xuất sắc trong võ tu tứ phẩm!

“Giết!”

Theo một tiếng quát lớn của Lý Đạo Quy, quanh người hắn bỗng nhiên có vô số sương máu nổ tung, bao phủ tất cả tù nhân trong phạm vi bảy trượng chung quanh. Trong một khoảnh khắc, mười mấy người này đã bị hút thành cái thây khô.

Cùng lúc đó, sau lưng Lý Đạo Quy cũng ngưng tụ thành một biển máu hùng vĩ.

“Biển máu thật nồng, lệ khí thật mạnh, Huyết Hải Phiêu Linh Kiếm. . . lợi hại!”

Bóng người Kiếm Tàng Phong tấn công đến, trong miệng thì chậc chậc cảm thán: “Trấn cho ta!”

Lúc này, trường kiếm vô phong trong tay hắn hiện ra vô số phù văn màu vàng, kiếm cương dày đặc như thực chất đang quấn quanh thân kiếm, làm cho thanh kiếm này như phóng to ra gấp mười lần!

“Thiên Quân!’

Theo luồng ánh kiếm màu vàng óng này lóe lên, biển máu khổng lồ kia lập tức bị Kiếm Tàng Phong tiêu diệt mất chín phần.

Thân thể của Lý Đạo Quy cũng bay về sau như sao băng, gần như đã khảm vào trong vách đá ở phía sau.

Chương 432: 50% Bá Võ Vương (5)

Ở ngoài hai mươi trượng, Sở Hi Thanh cũng đang cảm khái Kiếm Tàng Phong nham hiểm.

Kế sách giương đông kích tây này. . . chơi như nước chảy mây trôi!

Lúc này, không chỉ có Lý Đạo Quy bị một kiếm của Kiếm Tàng Phong đánh cho trọng thương, mà bốn người còn lại đều bị ảnh hưởng bởi kiếm khí của hắn, ít nhiều gì cũng bị thường, miệng mũi chảy máu.

Duy chỉ có Lệ Thượng Nhân là hoàn hảo, không bị thương chút nào.

Điều này khiến cho áp lực bên phía Sở Hi Thanh giảm mạnh, nhưng khi Kiếm Tàng Phong bắt đầu truy kích Lý Đạo Quy, năm người đối diện cũng không còn bị áp chế. Lúc này, tất cả đều điên cuồng lao đến.

Lý Đạo Quy quả nhiên xông lên chặn đứng Đoạn Huyết Đao - Lệ Thượng Nhân như đã bàn.

Bốn người còn lại không để ý đến Sở Hi Thanh và Lý Thần Sơn, bọn họ không hẹn mà vòng qua từ hai bên trái phải, bay thẳng về phía Sở Vân Vân, cả đám mang theo từng mảnh từng mảnh tàn ảnh, thanh thế mãnh liệt như sài lang hổ báo.

Người yếu nhất và cũng dễ giải quyết nhất ở bên trong ba người này, tất nhiên là thuật sư cấp độ bát phẩm hạ Sở Vân Vân rồi!

Mà Toan Nghê mà nữ tử này triệu hoán ra, còn chất chứa Hỏa chân ý rất mạnh mẽ, thần uy hiển hách, đủ để uy hiếp đến thất phẩm, bọn họ nhất định phải giải trừ mối uy hiếp này trước.

Mặt Sở Vân Vân không biến sắc, hai tay nàng bắt quyết. Cùng lúc đó, bốn đạo xạ tuyến màu đỏ thẫm nổ ra, làm cho thân hình của bốn người phía trước hơi dừng lại, không thể không né tránh và chống đỡ.

Bóng người của Sở Hi Thanh lại như thuấn ảnh, lao thẳng đến một người ở bên trái.

Ánh mắt người kia lăng lệ, vung thanh đại đao nanh sói trong tay lên: “Cút ngay. . .”

Hắn biết thiếu niên trước mắt này là thiên kiêu xếp hạng 60 trên Thanh Vân Bảng, đã có vài vị cao thủ thất phẩm chết trong tay tên này. Bởi vậy hắn đã dùng toàn lực, tập trung toàn bộ tinh thần để ứng phó.

Nhưng giờ phút này, hắn chỉ thấy một đạo ánh đao màu trắng lóng lánh có lôi đình quấn quanh xuất hiện ở trước mắt mình.

Con ngươi của người này nhất thời co rụt lại, trái tim rung động.

“Đao thật là nhanh. . .”

Trong đầu hắn vừa mới xuất hiện ý nghĩ này, thì đầu của hắn đã rơi xuống.

Sở Hi Thanh chỉ dùng một đao, là đã có thể chém đầu của hắn xuống.

Ba người còn lại nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt nhất thời tái nhợt, trong lòng cũng biết không ổn.

Đao của người này, thế mà lại nhanh đến mức. . .nhanh đến mức một võ tu thất phẩm hạ cũng không thể đón đỡ!

Đám người bọn họ chia hai con đường trái phải, vòng qua để nhào về phía Sở Vân Vân, nhìn như là hành vi sáng suốt, nhưng lại cho Sở Hi Thanh cơ hội tiêu diệt từng bộ phận.

Lúc này, Sở Vân Vân vẫn đang bắt quyết.

Con Hỏa thú Toan Nghê kia bỗng nhiên chia thành ba, hóa thành độ lớn như con mèo, nhào về phía ba người kia. Làm cho ta tên võ tu bị bốc cháy.

Một người trong đó bộc phát cương lực, chống đỡ ngọn lửa kia, rồi lao đến trước mặt Sở Vân Vân.

Khi thanh trọng đao của hắn chém xuống, thì chỉ chém vào khoảng không.

Bóng người của Sở Vân Vân bỗng nhiên hóa thành một màn sương khói bay ra bốn phía. Trong lúc nhất thời lại khó có thể phân biệt được.

“Vụ Độn Thuật?”

Tên võ tu thất phẩm mặc huyết y này trố mắt ngoác mồm.

Hắn không ngờ một thuật tu bát phẩm hạ như Sở Vân Vân, lại có thể nắm giữ độn pháp lợi hại như vậy. Hơn nữa còn luyện hóa vào Linh chủng, trở thành pháp thuật bản mệnh.

Sau đó, trong lòng hắn ‘lộp bộp’ một tiếng, lòng thầm nói một tiếng ‘không tốt’.

Hắn chống đỡ ngọn lửa do Toan Nghê hóa thành kia để xông lên, chính là vì có tự tin một trăm phần trăm là có thể chém giết thuật sư này trong một đao.

Mà bây giờ, không chỉ Sở Vân Vân đã độn đi nơi khác, mà đồng bạn của hắn. . .

Võ tu mặc huyết y bỗng nhiên quay đầu, chỉ thấy Sở Hi Thanh đã đi đến sau lưng một tên đồng bạn khác của hắn.

Thanh Thiền Dực đao ma văn trong tay Sở Hi Thanh không chỉ có phong lôi quấn quanh, mà còn có khí mang màu trắng.

Cực Chiêu – Phong Chi Ngân!

Hai tên Huyết Phong Đạo ở cách đó không xa đều cố gắng muốn cứu người.

Nhưng đao của Sở Hi Thanh lại nhanh hơn một đường.

Ánh đao xẹt qua, gần như vô thanh vô tức.

Đầu người bên đối diện của hắn bỗng nhiên 'ầm' một tiếng, máu phun cao đến bảy trượng.

Mà lúc này, Sở Hi Thanh cũng rơi vào hoàn cảnh bị hai tên Huyết Phong Đạo tu vị thất phẩm thượng vây công.

Sở Hi Thanh không hoang mang chút nào, tiện tay đổi một thanh trường đao dự bị.

Thiền Dực đao ma văn cực kỳ sắc bén, cũng vô cùng nhẹ nhàng, nhưng không thích hợp va chạm chính diện với binh khí nặng.

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Hi Thanh lại vung ra một ánh đao màu xanh trắng.

Cực Chiêu – Bát Phong Bất Động!

Tần suất giao thủ của song phong cực nhanh, chỉ hai mươi mấy cái hô hấp, mà đã giao phong hơn 360 đao.

Chương 433: 50% Bá Võ Vương (6)

Sở Hi Thanh hoàn toàn không rơi vào thế yếu, đao chém hai mặt, bát phương bất động.

Thậm chí, sau khi hắn chém đao thứ 367, lại nhìn thấy một cơ hội phá địch.

Hai tên Huyết Phong Đạo ở đối diện lại cực kỳ đau đớn.

Chỉ vì ngọn lửa Toan Nghê mà Sở Vân Vân triệu hoán ra, vẫn còn đang thiêu đốt ở trên người bọn họ, làm cho cương khí hộ thể của bọn họ bị thủng trăm ngàn lỗ.

Ngay khi Sở Hi Thanh tụ đao súc thế, chuẩn bị phá địch.

Lý Đạo Quy bỗng nhiên kêu to một tiếng: “Không thể đối đầu, rút lui!”

Khoảnh khắc này, hơn hai mươi viên đạn màu đen bắn ra bốn phương tám hướng.

“Tử Mẫu Độc Hỏa đạn?”

Kiếm Tàng Phong hơi cau mày.

Loại ám khí ác độc này không làm gì được hắn, nhưng lại có uy hiếp trí mạng đến mấy người Sở Hi Thanh.

Hắn vung tay lên, nhẹ nhàng hấp những viên đạn màu đen kia lên giữa không trung.

Những viên đạp này lập tức nổ tung, vô số mảnh sắt nhỏ li ti như hạt gạo bắn ra bốn phương tám hướng.

Số lượng của chúng nó phải lên đến hàng ngàn, hàng vạn, uy lực kinh người.

Tuy nhiên, dưới chân nguyên và cương lực của Kiếm Tàng Phong, chúng nó chỉ có thể bay ra được một đoạn, rồi bị cưỡng ép áp súc thành một đoàn.

Nhưng những ngọn lửa kia thì lại tràn ngập ra bốn phía, bao trùm toàn bộ nơi này, lửa cháy hừng hực, làm cho vô số phạm nhân phải kêu gào thảm thiết.

Sở Hi Thanh cũng âm thầm hoảng sợ, hắn cũng không biết đây là loại lửa gì.

Hắn dùng chân nguyên chống đỡ, lại chỉ kiên trì được nửa cái hô hấp, liền bị đốt cho đau nhức toàn thân.

Cũng may là Sở Vân Vân đã đi đến bên cạnh hắn.

Nàng nhẹ nhàng đánh một chỉ, khiến cho lửa trên người Sở Hi Thanh biến mất, những ngọn lửa ở xung quanh cũng lui lại ba trượng.

Thời điểm này, Lý Đạo Quy đã hóa thân thành cuồng mang, mang theo mấy tên thuộc hạ còn sót lại, cả đám chạy trốn về phía cửa thang.

Tốc độ của hắn cực nhanh, chỉ chớp mắt mà đã đến miệng thang, lập tức leo lên tầng trên.

“Muốn chạy trốn?”

Trường kiếm trong tay Kiếm Tàng Phong đột nhiên bay ra ngoài, phía miệng thang nhất thời có sương máu bắn ra.

Hắn chiêu kiếm này của hắn, liền giết chết hai tên Huyết Phong Đạo có tu vị thất phẩm thượng ở bên cạnh Lý Đạo Quy.

Sau đó, bóng người của Kiếm Tàng Phong lao nhanh. Hắn giơ tay về phía miệng thang, trường kiếm đang cắm trên mặt đất bỗng nhiên bay ngược vào trong tay hắn, bắt đầu truy kích bóng lưng của Lý Đạo Quy như hình với bóng.

Sở Hi Thanh không để ý, ánh mắt sắc bén của hắn đang tìm kiếm trong biển lửa. Đồng thời cao giọng hô lên: “Loạn Ly!”

“Ở đây!”

Lục Loạn Ly trừng mắt nhìn Sở Hi Thanh một chút.

Nơi này còn có nhiều người như vậy! Tại sao lại còn gọi tên của nàng?

Tuy nhiên, Lục Loạn Ly cũng hiểu ý của Sở Hi Thanh, nàng là người có tu vị cao nhất trong mấy người ở đây, thân pháp cũng nhanh nhất, là người thích hợp nhất để đi tầng năm cứu người.

Nàng không dám chậm trễ, cũng lắc mình lao về phía miệng thang.

Mà lúc này, huynh muội Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân đều lao về phía góc nam của đại lao.

Bọn họ tìm thấy Ngụy Dương ở đây.

Người này vẫn đang trong trạng thái ngất xỉu, trên người cắm đầy Trấn Nguyên Đinh, xương tỳ bà bị cắm xiềng xích, trên người tràn đầy vết thương do bị tra tấn.

Khi đám người Sở Hi Thanh xuất hiện, da thịt toàn thân người này cũng bị thiêu đốt đến đỏ rực.

May mà Lý Thần Sơn nhớ đến đồng liêu của mình, hắn đã chạy đến đây trước một bước, dùng cương lực dập tắt ngọn lửa kia cho Ngụy Dương.

“Chúng ta đi!’

Sở Hi Thanh biết không thể ở lâu hơn.

Đám lửa độc không biết lai lịch này, thậm chí còn có thể thiêu đốt cả sắp thét, còn đang tỏa ra khói độc màu đen, khiến cho người ta hoa mắt chóng mặt.

May mà Toan Nghê thích ăn khói lửa, Sở Vân Vân triệu hoán ra một con cự thú Toan Nghê, nó không ngừng nuốt những khói độc và ngọn lửa kia vào bụng.

Nhưng mà pháp lực của Sở Vân Vân có hạn, chống đỡ không được bao lâu.

“Mời đường chủ mang hắn ra ngoài, rồi chờ ta một chút.” Lý Thần Sơn cười đắc ý: “Chỉ sợ lát nữa người nơi này sẽ chết sạch, ta tìm một bộ thi thể để thế chỗ của hắn.”

Sở Hi Thanh hơi gật đầu, sau đó một tay nâng Ngụy Dương, chạy nhanh về phía miệng thang.

Ngay khi Sở Hi Thanh đưa Ngụy Dương ra đến cửa pháo đài bắc, mày kiếm của hắn nhướng lên, kinh ngạc nhìn về phía khu nam.

Hắn mơ hồ nghe thấy có người đang kêu gào, có người đang nghị luận ầm ĩ.

“. . .Đó là Nghịch Thần Kỳ?”

“Không ngờ thứ này lại ở trong đại lao của Cẩm y vệ thật?”

“Đỏ thẫm như máu, chính diện là chữ ‘Nghịch’, mặt sau là chữ ‘Thần’, đúng là lá cờ của Nghịch Thần Kỳ rồi.”

“Tần Mộc Ca nói báu vật ở đại lao Cẩm y vệ, thế mà lại là thật.”

“Lá cờ xuất hiện rồi, cột cờ ở đâu? Đáng ghét, nhất định là đã rơi vào trong tay triều đình rồi.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì chỉ thấy choáng váng.

Lẽ nào lá cờ của Nghịch Thần Kỳ thật sự được giấu trong khu nam của đại lao Cẩm y vệ?

Điều này. . . sao có thể?

Tấm bản đồ kia là do Sở Vân Vân vẽ lung tung, dùng để lừa người mà thôi.

Chương 434: Nghịch Thần chi hỏa

Mà lúc này, trên tầng năm ở khu bắc, Lục Loạn Ly bước đến nấc thang cuối cùng, liền thở phào nhẹ nhõm.

Lưu Nhược Hi bình yên vô sự, đang đứng ở nơi trung ương của tầng thứ năm.

Trên người nàng có mấy vết máu, bắp đùi thì càng là máu me đầm đìa, nhưng Lưu Nhược Hi không bị thương nặng gì, vẫn hoàn hảo nguyên vẹn.

Lục Loạn Ly quét mắt nhìn bốn phía, ánh mắt hơi nghi ngờ: “Kẻ địch đâu?”

Lưu Nhược Hi gãi gãi mặt, giọng nói mang theo vẻ chần chờ: “Chắc hẳn là bị ta đánh lui rồi.”

Lúc đó, khí thế của song phương ngang bằng.

Nhưng đánh được một lúc nữa, thì Chu Huyết Y kia bỗng nhiên quay người chạy xuống bên dưới.

Lục Loạn Ly hơi gật đầu: “Ngươi không có chuyện gì thì tốt rồi, thương thế của ngươi có nghiêm trọng không?”

Nàng cũng không để ý lắm.

Nếu như có thể bị Lưu Nhược Hi đánh lui, vậy hiển nhiên là không phải cao thủ gì cả.

Cũng đúng lúc này, Lục Loạn Ly cũng nghe thấy mấy tiếng ồn ào ở bên ngoài, sắc mặt nàng nhất thời thay đổi, bóng người lao nhanh xuống bên dưới, tựa như thuấn ảnh.

Trong đại lao của Cẩm y vệ, lại thật sự cất giấu lá cờ của Nghịch Thần Kỳ?

Sở Hi Thanh không có chạy ra ngoài.

Thân thể hắn như thuấn ảnh, lấy tốc độ cao nhất để lướt qua tầng một và tầng hai, chém đứt toàn bộ khóa của các phòng giam.

Thế lửa kia rất kinh khủng, chẳng mấy chốc sẽ lan tràn đến đây.

Đến khi đó, tất cả những người ở trong này đều sẽ chết sạch.

Phạm nhân được giam giữ ở tầng một và tầng hai, tất cả chỉ đều là người phạm tội nhẹ, mắc chút sai lầm, tội không đáng chết.

Còn về phần tầng thứ ba và tầng thứ tư, đó là nơi nghỉ ngơi và dừng chân của đám ngục tốt Cẩm y vệ, Sở Hi Thanh lười quản.

Sau khi hoàn thành những chuyện này, hắn và Sở Vân Vân mới cõng Ngụy Dương, trộn lẫn trong đám người điên cuồng lao ra ngoài cửa kia.

Lúc này, trên trời truyền ra một tiếng nổ tung, cương phong mạnh mẽ đánh đến, làm cho rất nhiều tù nhân chạy ra cửa bị thổi ngã xuống mặt đất.

Sở Hi Thanh ngửa đầu lên nhìn, phát hiện có hơn hai mươi vị võ tu cao phẩm đang hỗn chiến trên trời cao cách mặt đất khoảng ba mươi trượng, Tào Hiên cũng nằm trong số đó.

Tuy nhiên, ngay sau đó ánh mắt của Sở Hi Thanh đã bị hấp dẫn bởi một miếng vải màu đỏ thắm bay phấp phới ở trong đám cường giả kia.

Miếng vải này dài khoảng một trượng, bề rộng khoảng sáu thước, mặt chính là chữ Nghịch, mặt trái là chữ Thần, đúng là một lá cờ.

Sở Hi Thanh vừa nhìn thấy cái kích cỡ này, thì cảm thấy dường như khá thích hợp với cái cột cờ trong nhà hắn.

“Lá cờ này. . . dường như là thật?”

Lục Loạn Ly nhìn lên trên không với ánh mắt phức tạp.

Chỉ vì giờ phút này, đang có năm tên võ tu tứ phẩm đang túm lấy một góc của lá cờ màu đỏ thắm mà lôi kéo.

Bọn họ đã dùng toàn lực, làm cho cương khí trên không trung như cầu vồng, sóng khí dâng trào.

Thậm chí sức mạnh kia còn truyền đến mặt đất, làm cho mặt đất của ở bên dưới hơi lún xuống.

Tuy nhiên, lá cờ màu đỏ thắm kia lại không hư hao chút nào, không có chút dị thường nào.

Trái lại thì năm tên võ tu kia đã không chống đỡ nổi.

Sức mạnh của bọn họ giao phong và va chạm ở bên trong lá cờ, xen kẽ như răng lược. Võ ý mạnh mẽ và hùng vĩ cũng xung kích lẫn nhau ở bên trong đó.

Cuối cùng, sau một tiếng nổ vang, từng người đều bị đánh bay ra ngoài hơn năm mươi trượng, cũng cho các võ tu còn lại có cơ hội.

Mười mấy người chung quanh lập tức ra tay, cổ gắng cướp đoạt lá cờ này.

Lục Loạn Ly không dám tùy tiện tham dự vào.

Nàng tự biết năng lực của bản thân mình, cũng biết trận chiến bên trên đã vượt qua đẳng cấp của nàng.

Nếu tùy tiện tham dự vào, thì chỉ có thể chết tại đây. Chỉ chớp mắt vừa rồi, đã có hai vị võ tu ngũ phẩm hạ bị đánh trọng thương, rơi vào trong sông Thần Tú ở bên cạnh, không rõ sống chết.

Lục Loạn Ly nhìn tình cảnh này với ánh mắt hối hận.

Nàng tàn nhẫn mà véo má của mình, lòng thầm nói tại sao mình lại ngu xuẩn như vậy chứ?

Nàng đã ở võ quán hơn nửa năm, chỉ tính riêng thời gian lẻn vào Tàng Kinh Lâu cũng phải hơn hai mươi ngày, nhưng vì sao nàng không tìm thấy cái ngăn bí mật đó chứ?

Ánh mắt Sở Hi Thanh cũng mờ mịt.

Lá cờ của Nghịch Thần Kỳ lại thật sự nằm trong đại lao Cẩm y vệ!

Chính mình đánh bậy đánh bạ, thế mà lại tìm thấy lá cờ thật rồi?

Sở Hi Thanh lập tức chú ý đến thiếu nữ toàn thân nhuốm máu ở sau lưng Lục Loạn Ly.

Hắn cau mày lại, cẩn thận quan sát thương thế trên người Lưu Nhược Hi: “Nhược Hi, ngươi không sao chứ?”

Trong lòng Lưu Nhược Hi ấm áp, lúc này, vẻ mặt nàng hiên ngang, ôm quyền về phía Sở Hi Thanh: “Ta không có chuyện gì, chỉ là vết thương nhẹ, qua vài ngày là khỏe.”

Lúc này, ánh mắt của nàng lại có chút mờ mịt và hoảng hốt, lại cảm thấy như đang nằm mơ.

Đến tận bây giờ, Lưu Nhược Hi vẫn chưa thể tin tưởng, thế mà mình lại có thể đánh ngang tay với Chu Huyết Y xếp thứ 86 trên Thanh Vân Bảng, giao thủ hơn 700 chiêu mà không bại.

Cuối cùng còn có thể ép Chu Huyết Y bỏ chạy.

Nàng nằm mơ cũng không dám mơ như vậy. . .

Chương 435: Nghịch Thần chi hỏa (2)

Sở Hi Thanh phát hiện thiếu nữ không có gì đáng ngại, mấy vết thương đã dương băng bó rồi. Chỉ có vết thương ở đùi là hơi nghiêm trọng một chút, nhưng cũng không phải là vết thương nặng gì.

Hắn gật đầu, sau đó chuyển sự chú ý lên trên không trung.

Đám cao thủ kia vẫn đang tranh cướp lá cờ kia, bọn họ cảnh giác lẫn nhau, đề phòng lẫn nhau.

Có điều, ngay sau đó Sở Hi Thanh lại phát hiện ra, lá cờ màu đỏ thắm kia dường như có ý chí riêng của mình.

Lá cờ này tung bay khắp nơi, rõ ràng là đang tránh né đám võ tu này.

Mà một khi nó rời khỏi sự khống chế của đám võ tu kia, thì nó sẽ bay về phía khu bắc.

Sở Hi Thanh nhìn chốc lát, tâm thần liền hơi động, đưa miệng đến bên tai Sở Vân Vân, nói nhỏ: “Hình như lá cờ này đang muốn bay đến chỗ ngươi, có muốn thử một chút không?”

Hắn đánh giá thực lực của Sở Vân Vân bây giờ, quá nửa là đã đến bờ tứ phẩm.

Dưới tình huống lá cờ kia có ý nương tựa, thì mạo hiểm một chút, vẫn có hi vọng.

Cùng lúc đó, trong lòng Sở Hi Thanh cũng thấy hơi kinh ngạc.

Hắn nghĩ đến một chuyện, lẽ nào trước kia Sở Vân Vân và cái Nghịch Thần Kỳ này không có quan hệ gì thật sao?

Vì sao Sở Vân Vân có thể tìm thấy cột cờ của Nghịch Thần Kỳ, mà cái lá cờ này cũng sẽ chủ động bay về phía nàng?

“Không cần!”

Sở Vân Vân lắc đầu.

Vẻ mặt nàng cũng rất là quái lạ.

Sở Vân Vân có một loại cảm giác không tên, dường như chỉ cần một ý nghĩa của nàng, thì lá cờ kia sẽ tự chạy đến trong tay của nàng.

Tuy nhiên, Sở Vân Vân đã ngăn cản loại xúc động muốn thứ này, sắc mặt nàng ngưng trọng: “Mọi chuyện cần làm theo khả năng, bây giờ còn chưa phải lúc.”

Cái này gọi là mang ngọc có tội.

Hiện giờ, chân nguyên của nàng vẫn chưa khôi phục, lấy được Nghịch Thần Kỳ thì cũng không giữ được.

Chỉ khi nào sức mạnh của nàng khôi phục như cũ, thì mặc kệ thứ này đang nằm trong tay ai, nàng cũng có thể cướp nó về.

Ai dám không đưa, thì đánh đến khi nào đồng ý đưa là được!

Huống chi, cảm ứng trong lòng nàng lại cực kỳ rõ ràng.

Thứ này có tâm linh tương hệ với nàng, chỉ cần nàng muốn, thì lá cờ này sẽ xuất hiện ở trước mặt của nàng.

Mặc kệ là thứ này rơi vào trong tay của ai, thì đều là như vậy. . .

Đúng lúc này, bên trong trời mây trên bầu trời, bỗng nhiên có một đạo bóng trắng từ chân trời đi đến.

Lúc đầu, tất cả mọi người đều không để ý.

Trong khoảng thời gian này, thỉnh thoảng lại có cao thủ gia nhập vào tranh đoạt lá cờ, người này cũng chỉ là một trong số đó mà thôi.

Nhưng khi bóng người của hắn nhanh như thời gian, xuyên thẳng đến giữa chiến trường, nắm lấy một góc của lá cờ. Lúc này tất cả mọi người xung quanh mới thay đổi sắc mặt.

“Cẩn thận, đó là Dương Viêm Thần Nhãn!’

“Là Dương Viêm Thần Nhãn – Húc Nhật Đông, xếp thứ 325 trên Địa Bảng!’

Người này chỉ kéo một cái, lá cờ kia liền rơi vào trong tay hắn, sau đó giữa bầu trời xuất hiện một ánh mặt trời chói lọi, làm cho tất cả mọi người cảm thấy hai mắt nóng bỏng, không thể nào mở mắt, ngay cả linh thức cảm ứng cũng bị che đậy.

Sở Hi Thanh cũng âm thầm chửi bới.

Vừa rồi hắn cực kỳ tập trung, nhìn rất chăm chú, nên cũng bị ánh mặt trời chói mắt này làm cho tổn thương.

Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy hai mắt trắng xóa, qua nửa ngày mới có thể nhìn thấy mờ mờ.

Khi thị giác của hắn khôi phục hoàn toàn, thì Húc Nhật Đông đã vượt qua sông Thần Tú, chạy trốn về phía đông.

Đám cao thủ trên không trung cũng đang đuổi theo sau.

Bọn họ có người bay trên trời, vượt qua sông Thần Tú, người không thể bay cũng có thể đạp nước mà đi.

Sở Hi Thanh không biết quan hệ của Dương Viêm Thần Nhãn – Húc Nhật Đông và Lục Loạn Ly.

Nhưng khi hắn quay đầu lại, chỉ thấy Lục Loạn Ly đã xoắn ống tay áo thành hoa, màu liễu cau chặt, trên mặt tràn ngập vẻ lo lắng.

Sở Hi Thanh nhìn nàng một cái, thần sắc hơi động: “Loạn Ly, Dương Viêm Thần Nhãn – Húc Nhật Đông kia có quan hệ gì với ngươi à? Nói đến mới nhớ, lúc nãy có người nói đao pháp của ngươi là Như Mộng Đao của Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm, xếp hạng thứ 9 trên Thiên Bảng?”

Dương Viêm Thần Nhãn – Húc Nhật Đông, chính là một trong những thành viên nòng cốt của một đảng Lệ thái tử.

Người này có tu vị tam phẩm, nhưng thực lực mà hắn thể hiện ngày hôm nay, dường như chỉ có tứ phẩm thượng.

Tuy nhiên, vẫn mạnh hơn nhưng cao thủ tứ phẩm khác một ít.

Lục Loạn Ly nghe vậy thì lườm Sở Hi Thanh một cái: “Ngươi đã đoán được rồi mà còn hỏi?”

Nàng sử dụng Như Mộng đao pháp thì đã không có ý định gạt Sở Hi Thanh.

Khóe môi Sở Hi Thanh giật giật.

Uổng công Tào Hiên còn lo lắng Thiết Kỳ Bang cấu kết với phản tặc, còn Sở Hi Thanh hắn đã bị cám dỗ từ mấy tháng trước rồi.

Chương 436: Nghịch Thần chi hỏa (3)

Hắn lắc lắc đầu: “Không phải ngươi luôn muốn cái lá cờ này sao? Đồ vật rơi vào trong tay nhà ngươi rồi, sao ngươi còn không vui?”

Lục Loạn Ly gãi gãi má một chút: “Vấn đề là cha ta không ở Đông Châu, trên người Đông thúc lại có vết thương, thứ này bây giờ chính là một củ khoai lang nóng bỏng tay.”

Hiện giờ, nàng chỉ cầu thứ này không rơi vào trong tay triều đình là được rồi.

Chỉ không biết Húc Nhật Đông có thể duy trì lý trí, lựa chọn thời cơ thích hợp để ném nó ra ngoài hay không.

Bằng không thì Đông thúc của nàng sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Sở Hi Thanh thầm nói, cô bé này vẫn rất tỉnh táo nha, không có bị thần khí mê hoặc. . .

Lúc này, Sở Vân Vân mở miệng nhắc nhở: “Chúng ta nên đi rồi.”

Khi đám người cao thủ tranh cướp Nghịch Thần Kỳ chạy đến bờ đông sông Thần Tú, thì đám ngục tốt và lao ngục Cẩm y vệ còn sót lại đã tập hợp lại.

Sở Hi Thanh không nói thêm gì nữa.

Hắn nhìn thấy Lý Thần Sơn cũng đã đi ra khỏi pháo đài, tất cả mọi người đều đã đầy đủ, lập tức đạp chân xuống, cõng Ngụy Dương nhảy qua bức tường cao bốn trượng của đại lao Cẩm y vệ.

Sau khi đám người Sở Hi Thanh rút lui được năm khắc thời gian, Thiên hộ Cẩm y vệ Tào Hiên cũng trở về đại lao Cẩm y vệ.

Đã không cần thiết phải đuổi theo nữa, Húc Nhật Đông đang bỏ chạy về phía quận Thái Sơn, đã lao ra ngoài hơn hai trăm dặm, tiếp cận biên giới quận Thái Sơn rồi.

Cao thủ tranh cướp Nghịch Thần Kỳ cũng càng ngày càng nhiều, chỉ cao thủ cấp độ tứ phẩm cũng đã có hơn mười bị, cao thủ tam phẩm trên Đại Bảng cũng có hai người.

Tu vị của Tào Hiên chỉ là ngũ phẩm thượng, có thể nghênh ngang ở trong địa phận quận Tú Thủy này, nhưng ở trước mặt đám người này thì lại chẳng là gì cả.

Tuy nhiên, cao thủ của Đông trấn phủ ty cũng đã chạy đến, chuyện Nghịch Thần Kỳ đã không cần hắn quan tâm.

Tào Hiên bay lên hạ xuống, đứng ở vị trí trung ương đại lao Cẩm ý vệ. Hắn quét mắt nhìn bốn phía, nhìn đống ngổn ngang ở khắp nơi, chỉ cảm thấy khí huyết trong lồng ngực đang cuồn cuộn.

Nội thương vừa mới đè xuống đã phát tác lần nữa, làm cho hắn có xúc động muốn phun máu.

Hắn vẫy tay, ra hiệu cho một bên Bách hộ Cẩm y vệ thất phẩm ở gần đó tiến lại gần.

“Nói đi, tổn thất của chúng ta thế nào? Tử thương bao nhiêu người rồi?”

Bách hộ thất phẩm kia thì lại sắc mặt tái nhợt, nở nụ cười khổ: “Đại nhân, trận chiến này tử thương nặng nề! Bảy trăm Cẩm y vệ đóng giữ ở đây, có hơn 400 người chết trận, ngục tốt ở khu phía nam chỉ còn ba mươi người sống, khu phía bắc cũng thương vong nặng nề. Ngoài ra, Lương phó thiên hộ và Trang phó thiên hộ, Lý phó thiên hộ đều đã chết trận.”

Hắn còn chưa nói đến thương vong của binh lính quận Tú Thủy, hơn một ngàn người kia, cũng chỉ có năm trăm người sống sót.

Tào Hiên không khỏi hừ một tiếng tức giận.

Vạn hộ và người của Đông trấn phủ ty Đông Châu đến quá muộn! Bằng không thì sao Thiên hộ sở quận Tú Thủy bọn họ sẽ thương vong đến mức độ này chứ? Nghịch Thần Kỳ cũng sẽ không bị di đảng của Lệ thái tử cướp đi.

Sai đó, tâm thần Tào Hiên hơi động: “Lý phó thiên hộ? Không phải hắn tọa trấn ở khu phía bắc sao? Sao cũng chết trận rồi? Còn nữa, rốt cuộc bên trong này đã xảy ra chuyện gì?”

Tào Hiên ngưng thần nhìn khu vực phía bắc.

Lúc nãy hắn đã cảm thấy kỳ quái, mấy cái cửa thông gió ở bên khu bắc đang tràn ngập khói đặc.

“Là có người nhân cơ hội này để cướp ngục, còn giết chết Lý phó thiên hộ.”

Sắc mặt Bách hộ thất phẩm ngưng trọng, ôm quyền nói: “Bên trong có một lượng lớn Thái âm Độc Hỏa, chắc hẳn là do đám người Huyết Phong Đạo, mục tiêu của bọn họ là hai tên trọng phạm Huyết Phong Đạo bị giam giữ ở tầng dưới cùng. Nhưng Kiếm Tàng Phong của Vô Tướng Thần Tông đã hiện thân ngăn cản, Huyết Phong Đạo không thể chống lại, đành phải sử dụng Tử Mẫu Độc Hỏa Đạn để mượn cơ hội bỏ chạy.”

Hắn cười khổ nói: ‘Tuy nhiên, tù nhân tầng dưới cùng đã gặp tai vạ, Thái âm Độc Hỏa đã bao trùm dưới nền đất, thậm chí còn lan tràn đến tầng thứ nhất, toàn bộ tù nhân tầng dưới đã bị chết sạch.”

“Độc hỏa này vẫn đang còn thiêu đốt ở bên trong, không thể nào dập tắt. Có điều, khi đó còn có mấy người bịt mặt ra tay, phá hết tất cả khóa của các phòng giam trong tầng một và tầng hai, khiến cho đám phạm nhân ở bên trong cũng chạy ra khỏi khu phía bắc. . .”

“Người bịt mặt?” Tào Hiên hơi cau mày: “Còn có một thế lực khác tiến vào khu phía bắc? Có thể nhận ra thân phận của những người bịt mặt này không?”

Trên mặt tên Bách hộ Cẩm y vệ kia lại hiện lên vẻ khó khăn: “Đại nhân! Ta đã hỏi thăm các huynh đệ còn sống sót bên khu phía bắc, nhưng không có ai nhìn thấy mặt bọn họ. Ta đoán là những người nhìn thấy mặt họ đều không còn sống sót.”

“Còn về phần đám phạm nhân kia, khi đó cả đám chỉ muốn chạy trốn khỏi nơi này, bên trong khu bắc lại có độc hỏa càn quấy, lòng người bàng hoàng, nên càng không có ai chú ý đến thân phận của bọn họ.”

Chương 437: Nghịch Thần chi hỏa (4)

Tào Hiên nhíu chặt lông mày.

Trong đầu hắn vô thức hiện lên bóng người của Sở Hi Thanh.

Không phải Tào Hiên đa nghi.

Sở Hi Thanh có động cơ này, cũng có thực lực nhất định. Hiện giờ hắn đã chấp chưởng Tây Sơn, đã có thể điều động vài vị cao thủ, nên hiềm nghi rất lớn.

Vấn đề là . . . người này có can đảm như vậy sao?

Tuy nhiên, mặc kệ là đúng hay không, thì hắn cũng không thể manh động.

Hắn đã không thể nào tùy ý nắm lấy người này.

Tào Hiên có thể đến cửa bắt người, nhưng phải gánh chịu hậu quả nhất định.

Giống như hắn biết rõ dưới trướng Sở Hi Thanh còn có hơn một trăm tên bộ hạ của Thần Sách Đô, nhưng lại chỉ có thể giả vờ như không biết vậy.

Một khi không có chứng cứ xác thực, thì hắn không thể không chịu đựng phản phệ.

Sở Hi Thanh có cấu kết rất sâu với đám thế gia bên Lâm Hải, mà Thiết Kỳ Bang có thể thuận buồm xuôi gió ở quận Tủ Thủy, phát triển đến quy mô như bây giờ, cũng không chỉ là dựa vào võ lực của hai huynh đệ Thiết thị.

Ý nghĩ của Tào Hiên thay đổi rất nhanh, sau đó hắn nghiến răng nghiến lợi, đè ý nghĩ trực tiếp đến cửa bắt người xuống: “Sau khi lửa tắt, cẩn thận thăm dò hiện trường, xem xem có dấu vết nào hay không, rồi cẩn thận tra hỏi đám phạm nhân còn sống kia một phen. Còn cả Ngụy Dương nữa, xem xem có thi thể của người này hay không, thi thể lại có phải đúng là Ngụy Dương hay không!”

Lúc này, trong lòng Ngụy Dương có một loại cảm giác không tên.

Hôm nay, hắn và Sở Hi Thanh mới nói chuyện của Ngụy Dương, đại lao Cẩm y vệ lập tức xảy ra chuyện như vậy, có phải rất trùng hợp rồi không?

Tuy nhiên, quyển trục và sách ở trong ngăn bí mật ở Tàng Kinh Lâu, lại đúng là bút tích của Tần Mộc Ca.

Lá cờ của Nghịch Thần Kỳ, cũng đúng là nằm trong khu phía nam của đại lao Cẩm y vệ.

. . .

Lúc này, Sở Hi Thanh đã trở về đại trạch của hắn ở trấn Tây Sơn.

Ngụy Dương được hắn sắp xếp ở một gian phòng nhỏ ở góc trái, do Lưu Nhược Hi chăm sóc.

Thương thế của vị Trí Quả giáo úy này rất nặng.

Toàn thân hắn đều là vết thương bị tra tấn, bị gãy xương ở mười bảy nơi khác nhau, nguyên khí toàn thân cũng cực kỳ thiếu thốn.

Ngoài ra, còn có ba gân mạch bị đánh gãy, nhất định phải nhanh chóng nối lại.

Sở Hi Thanh không thể không mời một vị danh y ở trên trấn đến trị thương cho Ngụy Dương.

Mãi cho đến khi tình hình của Ngụy Dương ổn định lại, Sở Hi Thanh mới rời khỏi căn phòng này.

Hắn đi trở về chủ viện, phát hiện Sở Vân Vân đang ôm cột cờ Nghịch Thần Kỳ. . . cũng chính cái trường thương dài một trượng tám kia, nàng đang ngồi ở trong đình viện.

Mà lúc này, trên thân của cây trường thương có từng ngọn lửa màu trắng quấn quanh xoay quanh, nhìn qua tựa như một con rắn lửa màu trắng.

Mi mắt Sở Hi Thanh hơi nhếch lên, vẻ mặt kinh ngạc, đi qua hỏi: “Những ngọn lửa này là thế nào, có thể sử dụng cây thương này rồi à?”

“Ta cũng không biết!” Sở Vân Vân nhìn cây thương trong tay với vẻ quái lạ.

“Lúc nãy, ta truyền chân nguyên vào trong thì đột nhiên nó phát sinh biến hoa, cũng không biết những ngọn lửa trắng này là gì, lại có tác dụng gì?”

Mấu chốt là thông qua cây thương này, nàng có thể cảm ứng được phương hướng đại khái của lá cờ kia.

Tuy rằng không giống như lúc ở đại lao Cẩm y vệ, khi đó Sở Vân Vân cảm giác mình chỉ cần hơi suy nghĩ, lá cờ kia liền xuất hiện ở trong tay của nàng. Nhưng bây giờ, nàng chỉ có thể cảm ứng được lá cờ kia đang ở một nơi cách nơi này khoảng ba trăm dặm, hơn nữa còn đang di chuyển rất nhanh.

Nó đi một vòng quanh biên giới quận Thái Sơn, sau đó lại đi về phía tây, chuyển hướng về phía tây của Vũ Châu.

Sở Vân Vân nghi ngờ không thôi, suýt nữa thì nghi ngờ luôn cả trí nhớ của mình.

Mình và Nghịch Thần Kỳ không có liên quan gì thật sao?

Sau đó, nàng không nghĩ lung tung nữa, bỗng nhiên đâm một thương vào tảng đá bên cạnh.

Cây trường thương trong tay nàng đâm thủng tảng đá kia, có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Tuy nhiên, Sở Vân Vân lại hơi cau mày: “Tựa như vô dụng thật!”

Tảng đá này bị xuyên thấu, hoàn toàn là dựa vào sức mạnh của nàng, bản thân cây thương này không có biểu hiện ra năng lực kỳ lạ gì, độ sắc bén cũng chỉ miễn cưỡng so sánh được với trường thương cấp độ bát phẩm.

Những tia lửa trắng kia tựa như là hư ảo, không có chút tác dụng nào cả.

Sở Hi Thanh cảm thấy hơi thất vọng, nói với vẻ tiếc nuối: “Xem ra vẫn phải tìm lá cờ kia rồi.”

Tuy nhiên, hôm nay Sở Vân Vân không ra tay là đúng, từ tình cảnh ngày hôm nay đến xem, dù lá cờ Nghịch Thần Kỳ kia có khôi phục oai của thần khí khi nằm trong tay Sở Vân Vân, thì cũng sẽ để cho bọn họ rơi vào tuyệt cảnh.

Có điều, ngay khi Sở Hi Thanh chuẩn bị thu hồi tầm mắt, thần sắc hắn bỗng nhiên hơi động, nhìn về phía màn hình huỳnh quang hư ảo trong tầm mắt của mình.

Hắn phát hiện trong thanh trạng thái của mình có thêm bốn chữ “Nghịch Thần chi hỏa”

Chương 438: Nghịch Thần chi hỏa (5)

Sở Hi Thanh nhìn kỹ vào mấy chữ này, liền có một đoạn tin tức xuất hiện trong đầu óc của hắn.

Nghịch Thần chi hỏa: Toại nhân lấy lửa, bội nghịch chư thần. Đây là đóa Nguyên sơ chi hỏa đầu tiên trên trần thế, khiến ánh sáng và liệt hỏa hiện ra tại nhân thế.

Ngươi tiếp xúc gần với Nghịch Thần chi hỏa, thiên phú Thần Thương tạm thời tăng lên một cấp.

“Khoan đã! Ngươi tạm thời đừng thu cái lửa trắng này về.”

Sở Hi Thanh gọi Sở Vân Vân dừng lại, hắn đi đến trước cây trường thương, thủ dùng tay chạm vào ngọn lửa màu trắng này.

Tin tức trong đầu Sở Hi Thanh lại phát sinh biến hóa.

---Ngươi tiếp xúc vô cùng gần gũi với Nghịch Thần chi hỏa, thiên phú Thần Thương tạm thời biến dị thành Thần Tai.

Con ngươi Sở Hi Thanh hơi co lại, trong mắt hiện lên một vệt kia ngạc: “Vân Vân, ngươi thử hòa những ngọn lửa trắng này vào trong cơ thể xem.”

Hắn đoán là thiên phú Thần Thương của Sở Vân Vân cũng phát sinh biến dị, chỉ là nàng không cảm nhận rõ ràng lắm.

Sở Vân Vân hơi sững sờ, nàng thấy hơi khó hiểu.

Nhưng sau đó nàng vẫn hòa những ngọn lửa màu trắng này vào trong cơ thể mình.

Mà một chớp mắt tiếp theo, toàn thân nàng đã phát sinh biến hóa.

Không chỉ có vô số khí đen và âm sát bị ép ra khỏi cơ thể nàng, mà còn có một luồng ánh sáng màu đỏ thẫm thấu thể mà ra, tựa như một con cự long quấn quanh người cơ thể, mà lại xông thẳng lên trời xanh.

Vẻ mặt Sở Vân Vân sững sờ, sau đó thu hồi chân nguyên rót vào trong thân thương, cũng làm cho những ngọn lửa trắng quấn quanh thân thương biến mất không còn tăm tích.

Động tĩnh này thực sự quá lớn, Sở Vân Vân không khống chế được.

Nếu như tiếp tục, nhất định sẽ làm cho đám võ tu trong trấn chú ý.

“Thì ra ngọn lửa này phải dùng như vậy.”

Sở Hi Thanh nhìn cây trường thương trong tay, hứng thú tăng nhiều.

Vừa rồi, nàng chỉ biết dùng chân nguyên kích hoạt lửa trắng, nhưng lại không ngờ lửa trắng còn có thể dung nhập vào trong cơ thể của mình.

Trong mặt Sở Hi Thanh lại hiện lên vẻ chờ mong: “Vân Vân, có phải chân nguyên của ngươi lại khôi phục rồi không?”

Vừa rồi, hắn cảm thấy cương khí quanh người Sở Vân Vân như rồng, lại bàng bạc và hùng vĩ như như trời xanh, vô ngần vô tận như vũ trụ. . .

Sở Vân Vân thấy buồn cười, hơi lắc đầu: “Khi hòa lửa trắng vào cơ thể, chân nguyên của ta khôi phục tầm nửa phần, thiên phú huyết mạch bị phong ấn cũng được mở ra một phần ba, nhưng tạm thời vẫn không thể sử dụng cây thương này trong chiến đấu được.”

Sở Hi Thanh vốn rất vui vẻ.

Dù chỉ là khôi phục nửa phần thôi, chỉ Sở Vân Vân cũng có thể nắm giữ sức chiến đấu của Địa Bảng rồi.

Nhưng khi hắn nghe thấy câu phía sau, thì nội tâm lại cảm thấy nặng nề, khó hiểu hỏi: “Sao lại vô dụng?”

“Là bởi vì Lục âm Hoàn Hồn Chú trên người chúng ta, cây thương này có thể làm cho ta trở nên mạnh hơn, nhưng âm sát và độc chú trong cơ thể cũng theo đó mà tăng lên, khiến cho ta tiếp cận tử vong nhanh hơn.”

Sở Vân Vân liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh: “Ngươi cũng đã trải qua tình hình này rồi đúng không. Tu vị nguyên công của ngươi bây giờ đã cao, lại có Thuần Dương chi thể tứ giai, theo lý thuyết thì ngươi phải tích trữ được càng nhiều Dương nguyên, loại bỏ càng nhiều sát độc hơn. Nhưng trên thực tế, tuổi thọ của ngươi vẫn chỉ tăng trưởng trong phạm vi nhỏ.”

Sở Hi Thanh nheo mắt lại: “Đây là thiên phú và tu vị của ta trở nên càng mạnh hơn, thì nợ thiên địa cũng càng nhiều hơn?”

Sở Vân Vân đã từng nói với hắn, cái gọi Lục âm Hoàn Hồn, nghịch thiên sống tạm, có mượn nhất định phải có trả, mỗi ngày sẽ có một trình độ dương khí nhất định của bọn họ bị tán ra ngoài hư không.

Nếu như một ngày nào đó, bọn họ không có năng lực trả nợ, thì chắc chắn là trần quy trần, thổ quy thổ.

“Chính là như vậy! Khi sử dụng ngọn lửa màu trắng này, tuổi thọ của ta sẽ tiêu hao rất nhanh, nhiều nhất là một khắc thì sẽ tử vong. Cây thương này rất tốt, nhưng ta bây giờ không dùng nổi. Trừ phi có một ngày nào đó, lực lượng của chúng ta có thể đánh phá giới hạn nhân thần, hoàn toàn loại bỏ Lục âm Hoàn Hồn Chú.

Sở Vân Vân vừa nói vừa dùng tay xoay cây trường thương một trượng tám trong tay.

Nàng thầm nói cây trường thương này vẫn rất hữu dụng.

Gặp phải thời điểm nhất định phải liều mạng, thì nàng sẽ không do dự. . .

Sau đó, Sở Vân Vân nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy thất vọng của Sở Hi Thanh, khóe môi nàng hơi cong lên: “Ngươi cũng đừng thất vọng, ta chỉ nói tạm thời không thể sử dụng cây thương này trong chiến đấu, chứ không nói nó vô dụng. Ta vừa cảm ứng một chút, ngọn lửa trắng này tựa như có thể trợ giúp chúng ta tế luyện thân thể, tăng cường độ thân thể của chúng ta lên, thậm chí còn có thể cường hóa Linh sát ở trong cơ thể chúng ta.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nhướn mày, vẻ mặt phấn chấn.

Chương 439: Dung nhập

Sau khi mừng rỡ xong, Sở Hi Thanh lại cảm thấy tò mò: “Ngọn lửa trắng này cũng có tác dụng với tiểu Tóc Húi Cua?”

Tiểu Tóc Húi Cua vừa nghe thấy mình cũng có thể được cường hóa, liền ló đầu ra khỏi ngực của Sở Hi Thanh, liếc mắt nhìn nhau với Sở Hi Thanh, sau đó nhìn về phía Sở Vân Vân với ánh mắt tràn đầy mong chờ.

“Làm sao không thể?” Sở Vân Vân nhìn tiểu Tóc Húi Cua: “Ngọn lửa trắng này có thể tẩy luyện thần phách của nó, tăng độ tinh khiết sát lực của nó. Tiếc là bây giờ nó vẫn không có thân thể thực, bằng không thì còn có nhiều lợi ích hơn.”

Nàng phát hiện vẻ khát vọng trong mắt tiểu Tóc Húi Cua càng ngày càng đậm, không khỏi mỉm cười nói: “Bây giờ còn chưa được, ta còn phải nghiên cứu thêm vài ngày trước đã, chờ đến khi ta chắc chắn, thì sẽ giúp ngươi luyện thể, tăng độ tinh khiết của tiểu Tóc Húi Cua.”

Sở Vân Vân vừa nói vừa đi đến hành lang uốn khúc ở bên cạnh, đặt cái trường thương dài trượng tám này lên trên giá binh khí.

Nàng không có cố ý ẩn giấu thứ này, bình thường toàn để nó ở đây.

Thỉnh thoảng còn tiện tay ném nó vào trong góc viện.

Sở Vân Vân cho rằng, nếu như mình cố tình che giấu, trái lại sẽ để người ta chú ý nhiều hơn.

Mấu chốt là vẻ ngoài của cây trường thương này quá bình thường, nhìn từ bên ngoài thì không có bất cứ chỗ nào kỳ lạ cả.

Bang chúng Tây Sơn Đường nhìn thấy cây thưởng này, cũng chỉ coi đây là binh khí mà Sở Hi Thanh dùng để luyện tập.

Dù cho là Lục Loạn Ly cũng vậy, lần trước nàng nhìn thấy cây thương này, thì nàng cũng chỉ thưởng thức một phen, chứ không có nghi ngờ gì.

Có điều, khi Sở Vân Vân quay đầu lại, thì phát hiện Sở Hi Thanh vẫn còn đứng chờ ở trong viện, rõ ràng là có lời muốn nói với nàng.

Vẻ mặt Sở Vân Vân sững sờ: “Huynh trưởng ngươi còn có việc?”

Sở Hi Thanh mỉm cười, móc một quyển sách từ trong ống tay áo ra, quơ quơ trước mặt Sở Vân Vân: “Nhắc đến luyện thể thì ta lại nghĩ đến một chuyện. Ngày hôm nay, Tào Hiên đưa cho ta thứ này. Ba tầng đầu của pháp môn Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân.”

“Đây là bí pháp luyện thể đỉnh cấp của Cẩm y vệ. Nhưng mà phải nói thế nào đây? Ta không tin tưởng cách làm người của Tào Hiên lắm, không tin rằng hắn tốt bụng như vậy. Vì thế, trước khi tu luyện, ta muốn ngươi xem cho ta một chút.”

Sở Vân Vân nhướng mày liễu, cầm quyển sách kia lên.

Phía sau nàng hiện lên một đóa lửa, soi sáng cả sân giống như một chiếc đèn lồng.

Sở Vân Vân liền mở ra xem một lượt, sau đó cười lạnh thành tiếng: “Người này đúng là không có ý tốt. Trong quyển Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân này có ẩn giấu cạm bẫy, chờ đến khi ngươi tu luyện đến tầng thứ ba, nhất định phải lấy một loại thuốc đặc thù từ chỗ hắn. Bằng không thì khí mạch sẽ nghịch chuyển, toàn thân ngứa ngáy, bệnh trạng càng ngày càng nghiêm trọng hơn, mãi cho đến khi đau không muốn sống nữa.”

Sau đó, nàng rơi vào suy ngẫm: “Trước kia, ta từng nghe nói là, Cẩm y vệ có hai bản Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân trong và ngoài, một bộ cung cấp cho người nhà tu luyện, một bản khác thì dùng để khống chế cao thủ trên giang hồ. Rất nhiều người tu luyện pháp môn này, sau đó không thể thoát khỏi sự khống chế của Cẩm y vệ.”

Sở Hi Thanh không khỏi nghiến răng nghiến lợi.

Tào Hiên này, quả nhiên là chồn cáo chúc tết gà.

May mà hắn cẩn thận.

Ngay khi hắn đang thất vọng, Sở Vân Vân đột nhiên lại đổi giọng: "Tuy nhiên, lại cho ta vài ngày, ta có thể sửa lại bộ phận có vấn đề ở trong này, hơn nữa còn tối ưu hóa một chút, đảm bảo sẽ không có bất kỳ hậu hoạn nào."

Vẻ mặt Sở Hi Thanh sững sờ: "Lời này là thật chứ?"

"Thật!" Khóe môi Sở Vân Vân hơi cong lên, nở nụ cười thản nhiên: "Chỉ là ba tầng đầu của Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân mà thôi, không tính là gì. Nếu như cho ta đủ thời gian, ta còn có thể thôi diễn ra cả mười tám tầng cho ngươi luôn."

Trong mắt nàng lóe sáng: "Ngươi tu luyện môn Bá thể này cũng có chỗ tốt. Môn công pháp này có thể phối hợp với ngọn lửa trắng của Nghịch Thần Kỳ để tu luyện. HIện giờ, cuối cùng thì ta cũng hiểu vì sao Vũ Liệt thiên vương lại có thể nội ngoại kiêm tu rồi. Khi hắn còn sống, không chỉ tu luyện nguyên công đến đăng phong tạo cực, mà còn luyện Bá thể đến cảnh giới siêu phàm nhập thánh."

Sở Hi Thanh thấy hơi buồn cười.

Hắn suýt nữa thì quên mất thiếu nữ trước mặt này là Bá Võ Vương, là người có thiên tư tu hành có một không hai. . .

Sở Hi Thanh không chờ Ngụy Dương tỉnh dậy.

Sáng sớm hôm sau, hắn và Sở Vân Vân đã đi trở về thành Tú Thủy.

Hiện giờ, mọi chuyện cũng đã ổn định, cuối cùng hắn cũng có thể yên tâm đi vào Tàng Kinh Lâu để nghiên cứu Dưỡng Nguyên Công và Nhai Tí đao ý. Sở Vân Vân cũng có rảnh rỗi, tiến vào tầng tám Tàng Kinh Lâu để tìm kiếm Bạch Mã Phi Mã.

Chương 440: Dung nhập (2)

Lần này, Lục Loạn Ly không đi cùng hai người Sở Hi Thanh.

Đêm qua, khi ra khỏi thành thì Lục Loạn Ly đã vượt sông một mình, nàng đi đến bờ đông sông Thần Tú.

Nàng lo lắng Dương Viêm Thần Nhãn – Húc Nhật Đông sẽ xảy ra chuyện, cho nên muốn đi qua xem một chút.

Tâm trạng của Sở Hi Thanh có hơi không vui.

Hắn không biết sau lần từ biệt này, Lục Loạn Ly có còn trở về võ quán Chính Dương hay không.

Lục Loạn Ly vì tìm Nghịch Thần Kỳ và bảo tàng Vũ Liệt thiên vương, cho nên đường đường là lục phẩm mà phải ẩn núp ở võ quán Chính Dương.

Bây giờ, Chân Ý Đồ và bút ký của Tần Mộc Ca, cộng thêm Nghịch Thần Kỳ đã hiện thế, không biết Lục Loạn Ly có trở về hay không?

Đúng rồi, còn có bản đồ bảo tàng Vũ Liệt thiên vương nữa. . .

Thật ra thì mấy ngày trước Sở Hi Thanh cũng nghĩ đến rồi, hắn còn định để Sở Vân Vân vẽ nốt tấm bản đồ này ra, địa điểm liền chọn đại trạch hoặc là mộ tổ của quận úy Thẩm Chu hoặc Thượng Quan gia cũng được.

Nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận, hắn liền bỏ qua suy nghĩ này.

Loại vu oan này quá rõ ràng rồi, chỉ có thể làm cho người ta nghi ngờ. Đến khi đó, không những không hại được mấy người Thượng Quan Thần Hạo, mà còn tự hại bản thân mình.

Tuy nhiên, khi hai huynh muội đi vào Tàng Kinh Lâu được khoảng tầm một canh giờ, thì Sở Vân Vân liền cầm một quyển sách đi qua, ngồi xuống bên cạnh Sở Hi Thanh.

“Chỗ nên tìm thì ta đã tìm rồi, ta chỉ tìm thấy một nửa của quyển sách này, thiếu mất nội dung mấu chốt nhất và Chân Ý Đồ.”

Vẻ mặt Sở Vân Vân nghiêm túc: “Xem ra chỉ có thể chờ đến khi gia nhập Vô Tướng Thần Tông, rồi tìm ở trong Vấn Kinh Đường của bản sơn thôi.”

Tiếc là thời gian không đủ, bằng không thì nàng có thể thôi diễn ra nội dung của bộ phận thiếu này.

Nàng dự đoán rằng, với thiên phú bây giờ của Sở Hi Thanh, trong vòng một năm là có thể tiến vào Vô Tướng Thần Tông.

Nhưng trong một năm ngắn ngủi này, sẽ có vô số biến số không lường trước được.

Sở Hi Thanh cũng hơi cau mày, lòng thầm nói chuyện này khó rồi.

Thần niệm của Sở Vân Vân bây giờ mạnh cỡ nào chứ? So sánh với Diệp Kinh Nguyên thì cũng như đom đóm so với ánh trăng.

Ý niệm của nàng càn quét qua, liền có thể biết tất cả sách báo tranh ảnh trong phạm vi năm trượng chung quanh.

Sở Vân Vân nói không tìm được, vậy chính là không có thật.

Bạch Mã Phi Mã cực kỳ quan trọng với hai người bọn họ, nếu như không có môn bí pháp này để che giấu thân phận, thì hai người bọn họ sẽ gặp vô số nguy hiểm.

Thật ra thì chợ đen cũng có những bí pháp dịch dung khác, nhưng vấn đề là nếu như hai huynh muội bọn họ đột nhiên thay đổi tướng mạo, thì chỉ có thể làm cho người ta nghi ngờ hơn.

Thần sắc Sở Hi Thanh hơi động: “Còn có hi vọng. Còn có một nơi ở trong này, có hi vọng lấy được bản bí pháp đó.”

Sở Vân Vân nghe vậy thì thấy hơi mơ hồ.

Bạch Mã Phi Mã không ở trong Tàng Kinh Lâu, bọn họ biết lấy được ở đâu?

Nhưng sau đó nàng lại nghĩ đến một người, trong mắt hiện lên một tia kỳ dị.

“Ngươi đang nói đến Diệp Kinh Nguyên? Người này được xưng là con mọt sách, đã đọc hết tất cả sách ở trong Tàng Kinh Lâu này, mà lại có thể nhớ được bảy phần mười. Môn bí pháp Bạch Mã Phi Mã này từng danh chấn Đông Châu, hắn không thể không có hứng thú, vấn đề là làm thế nào để hắn viết nội dung còn thiếu ra?”

Sở Hi Thanh không lên tiếng, hắn cầm quyển sách trong tay Sở Vân Vân lên, mở ra xem một lượt.

Sau đó, ánh mắt hắn sáng ngời: “Ngươi chờ ở đây một lát, ta đi một chút rồi sẽ quay lại.”

Hắn bỗng nhiên đứng lên, thản nhiên đi về phía cầu thang tầng chín.

Cầu thang này có phong ấn rất mạnh mẽ.

Sở Hi Thanh đi được bảy bậc thang, sau đó không đi nổi nữa. Phía trước hắn có một bức tường vô hình, ngăn cản bước chân của hắn.

Nhưng Diệp Kinh Nguyên ở trên tầng chín đã bị hắn kinh động.

Ông lão tóc trắng áo trắng này lắc mình đi đến miệng thang, nhìn Sở Hi Thanh với vẻ nghi ngờ và khó hiểu: “Tiểu Sở? Ngươi có chuyện gì?”

Diệp Kinh Nguyên nhận ra thiếu niên ở trước mắt này.

Ông cũng khá thưởng thức tên đệ tử xuất sắc nhất trong mấy năm gần đây của võ quán Chính Dương.

“Đệ tử tình cờ phát hiện quyển sách này.” Sở Hi Thanh giơ quyển sách ở trong tay lên trước ngực: “Sau khi cẩn thận nghiên cứu, để tử đã bị hấp dẫn bởi hàm nghĩa võ đạo ẩn giấu trong đó, nhưng tiếc là quyển sách này chỉ có một nửa, đệ tử không thể dòm ngó hoàn chỉnh, cảm thấy rất là tiếc nuối.”

“Nghe nói lâu chủ trí tuệ hơn người, trước kia từng đảm nhiệm biên soạn ở Vấn Kinh Đường của bản sơn, lại tọa trấn tòa Tàng Kinh Lâu này mười năm, đọc qua vô số võ đạo kinh điển. Vì vậy, đệ tử cả gan lên đây thỉnh giáo, lâu chủ đã xem qua nửa quyển còn lại hay chưa? Nếu như đã xem qua, có thể khai ân mà sao chép cho đệ tử một phần không? Đệ tử là người mê võ thành tính, nếu như không thể tìm hiểu đến tận cùng, thì sẽ mất ăn mất ngủ.”

Chương 441: Dung nhập (3)

Diệp Kinh Nguyên nghe vậy thì hơi sững sờ, hắn vô cùng kinh ngạc mà nhìn Sở Hi Thanh: “Ngươi có biết Bạch Mã Phi Mã này là do người nào sáng tạo ra không? Lại biết nó có tác dụng gì hay không?”

“Đệ tử biết, bí pháp này do một nghịch đồ dâm tặc của tông ta sáng tạo ra, dùng để che giấu thân phận.”

Vẻ mặt Sở Hi Thanh thản nhiên, không hề để ý: “Tuy nhiên, người khác nhìn thấy núi chỉ là núi, đệ tử nhìn núi lại có thể thấy nước ở bên cạnh núi. Chân ý và đạo lý ẩn chứa ở trong môn bí pháp này, cũng có thể dùng cho võ đạo nữa. Lâu chủ, ngài xem. . .”

Hắn lấy tay ra dấy một cái: “Ngựa giả, cho nên ra lệnh cho hình vậy, Bạch giả, cho nên ra lệnh cho sắc vậy. Bạch Mã có hình mà không có sắc vậy. Nhờ đó mà viết Bạch Mã Phi Mã. Cũng chính là không chỉ có một dáng vẻ, nếu như ta có thể hòa bí pháp này vào trong đao pháp của ta, người khác có thể nhận ra đao của ta đến từ nơi nào sao?”

Diệp Kinh Nguyên kinh ngạc mà nhướng mày lên, lòng thầm nói người này quả nhiên là thiên phú trác tuyệt.

Hắn liền cảm thấy hứng thú, liền trực tiếp gọi Sở Hi Thanh lên tầng chín, hai người ngồi đối diện với nhau.

“Ý tưởng này của ngươi rất thú vị.” Diệp Kinh Nguyên lấy một đám giấy bút ra: “Phần sau của Bạch Mã Phi Mã có tổng cộng mười trang, ta có thể chép lại cho ngươi, thậm chí còn có thể miễn cưỡng vẽ Chân Ý Đồ trong đó cho ngươi.”

“Tuy nhiên, ta không thể cho không ngươi quyển sách này, nhất định phải khấu trừ thời gian tiến vào Tàng Kinh Lâu của ngươi, hai mươi ngày thời gian, hoặc là ngươi cầm năm vạn lượng bạc đến đổi.”

Khóe môi Sở Hi Thanh co quắp vài cái: “Đệ tử có thể nợ tiền hay không?”

Sau khi hắn bắt được quán quân thì cũng chỉ có thể vào tầng tám Tàng Kinh Lâu bảy ngày mà thôi.

Còn bỏ tiền thì hắn cũng rất đau lòng.

Trong tay Sở Hi Thanh cũng không có bao nhiêu tiền, con kênh đào kia còn lâu mới hoàn thành đây.

Một quyển sách nát của dâm tặc, mà còn muốn năm vạn lượng bạc?

“Không thể nợ, quyển Bạch Mã Phi Mã này được tông môn định là bí pháp tứ phẩm. Trưởng lão cho rằng, tuy nó chỉ có thể dùng cho dịch dung, nhưng nội dung lại gần với ‘đạo’, có thể quấy rầy nhận biết của võ tu cao phẩm.”

Diệp Kinh Nguyên vừa viết vừa đáp: “Có điều, còn có một biện pháp khác nữa, ngươi có thể tìm hiểu bí pháp này, sau đó biểu diễn cho lão phu xem, ngươi đã hòa Bạch Mã Phi Mã này vào trong đao pháp thế nào. Nếu như đúng là có thể làm được, lão phu sẽ ghi chép thành sách rồi đưa về bản sơn giúp ngươi.”

Hắn ngước mắt lên nhìn Sở Hi Thanh một chút: “Chuyện này có thể để ngươi nhận được một lượng lớn ‘thiện công’ của tông môn, tương lai sẽ có rất nhiều chỗ tốt.”

Sở Hi Thanh nghe vậy, chỉ cảm thấy tê cả da đầu.

Trong đầu của hắn chỉ có một linh cảm mơ hồ, sau đó thuận miệng bịa chuyện thôi.

Muốn hòa áo nghĩa của Bạch Mã Phi Mã vào trong đao pháp? nói nghe thì dễ!

Trên mặt Sở Hi Thanh thì lại rất bình tĩnh.

Hắn chuẩn bị nhớ kỹ nội dung trước, sau đó trở về thỉnh giáo Sở Vân Vân sau.

Chuyện mà mình không làm được, về nhà hỏi muội muội là chuẩn không sai. . .

Diệp Kinh Nguyên cũng không nói là nhất định phải nghiên cứu và biểu diễn ở hiện trường nha.

Nửa khắc thời gian sau, Diệp Kinh Nguyên đã viết tràn đầy mười trang giấy, sau đó đẩy đến trước mặt Sở Hi Thanh.

Thần sắc hắn ngưng trọng: “Ngươi nhất định phải nhớ ở hiện trường, không nhớ được thì coi như xong. Một khi Bạch Mã Phi Mã truyền bá ra ngoài, thì sẽ có hậu hoạn vô cùng, lão phu không thể để cho ngươi mang ra khỏi Tàng Kinh Lâu. Còn nữa, ngươi nhất định phải lập lời thề, không thể truyền bí pháp này cho người khác.”

Sở Hi Thanh cũng đã đoán được chuyện này từ trước.

Sở Vân Vân có ngộ tính gì cơ chứ? Nàng chỉ cần nhìn Sở Hi Thanh sử dụng vài lần, là có thể dòm ngó được ảo diệu trong đó, đâu cần hắn truyền thụ?

Hắn ngăn chặn nỗi vui mừng trong lòng, cố gắng ghi nhớ những trang giấy này.

Bạch Mã Phi Mã này rất phức tạp.

Mấu chốt là tên dâm tặc sáng tạo ra Bạch Mã Phi Mã này chỉ có tu vị ngũ phẩm, lại phải dùng văn tự để miêu tả chuẩn xác một môn bí pháp ‘gần với Đạo’, cho nên khó tránh khỏi dùng từ tối nghĩa, lòng vòng quanh co.

Sở Hi Thanh dùng ba canh giờ mới có thể xem hết mười trang giấy này.

Sau đó, hắn nhìn về phía bảng nhân vật của mình.

Lúc này, trong cột võ đạo của hắn, lại có thêm một đoạn văn tự: Bí pháp Bạch Mã Phi Mã (mới nhập môn).

Trong đầu có của Sở Hi Thanh còn xuất hiện thêm một đoạn tin tức.

---Có dùng 100 điểm võ đạo để tăng bí pháp Bạch Mã Phi Mã lên tầng thứ nhất không?

“Đã xem xong?” Diệp Kinh Nguyên ngồi đối diện bàn sách, tập trung đọc một quyển sách trong tay: “Sao rồi? Có thể hòa ‘đạo’ của Bạch Mã Phi Mã vào trong đao pháp của ngươi không? Nếu như bây giờ không làm được, thì ngươi cũng có thể quay lại sau. Nhưng nhất định phải khấu trừ toàn bộ thời gian tiến vào Tàng Kinh Lâu của ngươi. A. . . thời gian của ngươi không đủ, ngươi còn phải bù thêm 32500 lượng bạc.”

Sở Hi Thanh không có trả lời, hắn lập tức chọn ‘có’.

Chương 442: Dung nhập (4)

Theo đó, trong đầu của Sở Hi Thanh xuất hiện rất nhiều trí nhớ và hình ảnh xa lạ, lại có một đoạn tin tức thứ hai.

---Có dùng 500 điểm võ đạo để tăng bí pháp Bạch Mã Phi Mã lên tầng thứ hai không?

Có!

---Có dùng 2500 điểm võ đạo để tăng bí pháp Bạch Mã Phi Mã lên tầng thứ ba không?

Sở Hi Thanh vẫn lựa chọn có!

Môn bí pháp này tu luyện rất phức tạp, tốn thời gian lại tốn công sức, có thể phải mất đến một hai tháng.

Sở Hi Thanh không có ý định lãng phí thời gian trên phương diện này, vẫn là trực tiếp tăng lên cho nhanh.

Sở Hi Thanh đã quyết định là cố gắng không dùng điểm võ đạo vào võ đạo, nhưng vấn đề là. . . chuyện này thật sự quá thơm!

Hình như Bạch Mã Phi Mã chỉ có ba tầng, sau khi tăng đến tầng thứ ba thì liền nhìn thấy mấy chữ (viên mãn).

Nhưng đúng lúc này, lại có một tin tức mới xuất hiện.

---Có dùng 2500 điểm võ đạo để ngộ hàm nghĩa chân chính của Bạch Mã Phi Mã, cũng hòa vào trong Dưỡng Nguyên Công không?

Chú: Sau khi dung hợp, có thể làm cho chân ý võ đạo của Bạch Mã Phi Mã bao trùm lên tất cả chiêu thức võ đạo của ngươi!

Sở Hi Thanh nhìn điểm võ đạo của mình một chút, còn 2600 điểm, vừa đủ.

Hắn nhìn Diệp Kinh Nguyên với ánh mắt quái lạ, sau đó dứt khóa lựa chọn có.

Sau đó, Sở Hi Thanh ngoài khoanh chân nửa canh giờ, rốt cuộc cũng tìm hiểu xong những trí nhớ mới xuất hiện kia.

Hắn càng lúc càng kinh ngạc, những trí nhớ liên quan đến Bạch Mã Phi Mã ở trong đầu của hắn, tựa như là bắt nguồn từ bản thân hắn vậy.

Khi Sở Hi Thanh mở mắt ra thì phát hiện Diệp Kinh Nguyên đã thả sách xuống, tràn đầy kinh ngạc mà nhìn hắn.

“Khí tức của ngươi bây giờ, có hình lại vô tướng, giống thật mà là giả, lẽ nào ngươi thật sự dung nhập ‘đạo’ của Bạch Mã Phi Mã vào trong đao pháp của mình rồi?”

Sở Hi Thanh ôm quyền: “Đệ tử may mắn thành công! Không biết lâu chủ có muốn xem đao của ta không?”

“Đương nhiên muốn xem!”

Diệp Kinh Nguyên phất tay áo lên, đẩy bàn sách qua một bên. Lại giơ tay lên nhiếp một cái, một thanh Thiền Dực đao ma văn ở trong góc Tàng Kinh Lâu liền bay đến trước mặt Sở Hi Thanh.

Một thân tóc trắng áo trắng của hắn không gió mà bay: “Đến đi!”

Sở Hi Thanh không do dự chút nào, sau khi nhận đao thì lập tức chém về phía đối diện.

Một đao này của hắn, không chỉ hòa chân ý của Bạch Mã Phi Mã, mà còn gia nhập một chút lý giải và hiểu biết về ‘hư thực chi đạo’ của hắn.

Diệp Kinh Nguyên nhìn ánh đao trước mắt, lông mày trắng không khỏi hơi nhướng lên.

Hắn nhìn thấy rõ ràng ánh đao đang ở trước mắt mình, nhưng lại giống như không phải.

Nhìn trông như trái, lại tựa như là bên phải?

Cảm ứng của bản thân cũng bị quấy nhiễu thành một đoàn.

“Đao pháp tốt!’

Mãi cho đến khi ánh đao kia tiếp cận đến vị trí ba thước, thì Diệp Kinh Nguyên mới mơ hồ cảm giác được vị trí chuẩn xác của cây đao này.

Hắn giơ tay lên, vỗ vào thân của thanh Thiền Dực đao ma văn này, khiến cho nó xoay tròn rồi đóng lên nóc nhà.

Diệp Kinh Nguyên vốn định dùng ngón tay kẹp thân đao, nhưng kết quả lại phát hiện là mình không làm nổi.

“Đáng tiếc, nếu như một đao này có thể quấy rầy hiện thực thêm một bước nữa, thực sự biến hóa hư thực, thì có thể hoành hành ở dưới tam phẩm rồi . . .”

Diệp Kinh Nguyên nói đến đây thì lại cảm thấy buồn cười. Tu vị của Sở Hi Thanh bây giờ, sao có thể làm được chuyện đó? Kiểu gì hắn cũng phải tu luyện đến ngũ phẩm, tứ phẩm, thì mới có thể làm được chuyện này.

Diệp Kinh Nguyên chợt đổi giọng, trong mắt hiện lên ánh sáng: “Ta đoán là, sợ rằng không có một tên dưới thất phẩm thượng nào có thể đỡ nổi một đao Bạch Mã Phi Mã này của ngươi. Đến đây, viết cảm ngộ của mình ra!”

Hắn phất tay một cái, bàn sách và giấy bút lập tức được đẩy đến trước mặt Sở Hi Thanh.

“Viết rõ ràng một chút, quyển sách này sẽ được đưa về tổng sơn, càng nhiều người đọc nó, thì ngươi càng được nhiều ‘thiện công’. Ta đoán là có rất nhiều người sẽ cảm thấy hứng thú với một đao Bạch Mã Phi Mã này của ngươi. Tốt nhất là có thêm một bức Chân Ý Đồ. . .”

Sở Hi Thanh nhất thời cau mày.

Muốn dùng văn tự để miêu tả chính xác thứ ở trong đầu của mình, đây cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Hắn có tâm từ chối, Diệp Kinh Nguyên lại cười nhìn hắn: “Với tu vị của ngươi bây giờ, chuyện này quả thật là hơi khó. Nhưng ngươi phải nghĩ kỹ, nhất định phải viết cảm ngộ của mình xuống. Bằng không thì ngươi phải trả ba mươi ba ngày thời gian tiến vào Tàng Kinh Lâu, hoặc là 57500 lượng bạc.”

Đệ tử chân truyền hai lá tiến vào tầng tám Tàng Kinh Lâu một ngày, sẽ mất 2500 lượng bạc. Chân truyền ba lá thì sẽ giảm xuống còn hai ngàn lượng.

Đệ tử nội môn thì đắt hơn, một ngày phải bốn ngàn lượng bạc.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì lại sửng sốt: “Không phải đã nói hai mươi ngày hoặc là năm vạn lượng bạc rồi sao?”

“Là ta nhớ nhầm.”

Diệp Kinh Nguyên vuốt chòm râu bạc trắng, mặt không biến sắc: “Bí phẩm tứ phẩm, làm sao có thể rẻ như vậy?”

Hắn cũng là do thấy hàng sáng mắt, trong lòng ngứa ngáy khó chịu.

Nếu ngày hôm nay không làm rõ chuyện Sở Hi Thanh có thể hòa Bạch Mã Phi Mã vào trong đao pháp, thì tối nay hắn đừng hòng an tâm nhập định, tu luyện Dưỡng Nguyên Công.

Diệp Kinh Nguyên thầm nghĩ, nếu tên nhóc này không viết, vậy hắn sẽ tăng giá đến mười lăm vạn lượng, hoặc là sáu mươi ngày thời gian tiến vào tầng tám Tàng Kinh Lâu.

Chương 443: Dung nhập (5)

Sắc mặt Sở Hi Thanh đen xì như đáy nồi, chỉ có thể cầm bút lên viết.

Chuyện này là một việc cực kỳ gian nan, Sở Hi Thanh tóm đứt ba lọn tóc của mình, lại cắn nát hai cái đầu bút, lúc này mới viết được lý giải của mình với Bạch Mã Phi Mã ra.

Phiền phức nhất chính là Chân Ý Đồ.

Nhất định phải có trang giấy đặc chế, linh mực đặc chế, mới có thể gánh chịu chân lý võ đạo.

Sở Hi Thanh cũng không cần quan tâm đến tài liệu, trang giấy và linh mực đều do Diệp Kinh Nguyên cung cấp cho hắn.

Khó là ở chỗ Sở Hi Thanh nhất định phải hòa tinh thần ý chí của mình vào ngòi bút, đem chân ý võ đạo của mình lưu lại trên bức tranh này.

Mỗi một bút đều làm cho thần thức của hắn tiêu hao cực lớn.

Sở Hi Thanh không thể không dựa vào đan dược để chống đỡ, lúc này mới miễn cưỡng vẽ được.

Diệp Kinh Nguyên đã chờ đến mất kiên nhẫn, hắn giơ tay lên cầm mấy tờ giấy mà Sở Hi Thanh vừa viết xong lên xem, sau đó cười khen: “Thư pháp không tệ.”

Tinh thần Sở Hi Thanh uể oải, lại uể oải.

Chữ là công lao của thân xác này, tốt xấu gì cũng là con trai của Tả phó đô ngự sử đương triều, thư pháp đúng là không tầm thường.

Diệp Kinh Nguyên ngưng thần quan sát, sắc mặt dần dần thay đổi.

Hắn cho rằng Sở Hi Thanh hòa Bạch Mã Phi Mã vào trong đao pháp của mình, nhưng kết quả lại là hòa vào trong Dưỡng Nguyên Công.

Mà lại vô cùng hoàn thiện, hoàn thiện đến mức khiến cho hắn không thể tìm thấy khuyết điểm cùng sơ hở.

Đây đã là một quyển bí pháp tương đối hoàn thiện, một khi truyền về bản tông, nói không chừng còn sẽ tạo thành náo động.

Một lát sau, Diệp Kinh Nguyên ngẩng đầu lên, nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt phức tạp.

Diệp Kinh Nguyên nghĩ thầm, thiếu niên ở trước mắt mình, nói không chừng tương lai có thể lại là một Bá Võ Vương. . . Hắn nhất định có thể làm rạng rỡ võ quán Chính Dương và Vô Tướng Thần Tông.

. . .

Sở Hi Thanh ngủ tận bốn canh giờ trên tầng chín Tàng Kinh Lâu, lúc này mới đi xuống tầng tám.

Sau khi Diệp Kinh Nguyên xem xong mười mấy trang giấy mà hắn viết xong, lại biến trở về thành một tiền bối hiền lành.

Hắn không chỉ ra tay hỗ trợ Sở Hi Thanh khôi phục thần thức, mà còn cho phép Sở Hi Thanh tu dưỡng tinh thần ở trên tầng chín, cuối cùng còn vung bút lên, thưởng cho Sở Hi Thanh 10 ngày ở tầng tám Tàng Kinh Lâu.

Khi Sở Hi Thanh tìm thấy Sở Vân Vân ở tầng tám, thiếu nữ đang nghiền ngẫm một quyển điển tịch pháp thuật.

Nàng khép sách lại, ánh mắt nhìn Sở Hi Thanh hàm chứa vẻ oán giận.

“Ta nhớ là ngươi nói để ta chờ ngươi một lát?”

Kết quả làm cho nàng đợi ròng rã một ngày.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nở nụ cười ngượng ngùng, sờ sờ mũi của mình: “Ta cũng không biết Diệp lão đầu lại khó chơi như vậy, nhưng kết quả vẫn rất tốt.”

Sở Vân Vân khẽ mỉm cười, ánh mắt nhìn Sở Hi Thanh chứa vẻ kỳ dị: “Biểu diễn Bạch Mã Phi Mã của ngươi cho ta xem một chút.”

Thật ra thì nàng cũng ngờ ngợ cảm ứng được tình hình ở tầng trên.

Biết được tên trước mắt này đã làm được một chuyện rất khá.

“Ở chỗ này sao?”

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn bốn phía một chút, rồi lập tức yên tâm.

Nếu Sở Vân Vân nói có thể, vậy thì nhất định là có thể.

Tuy nhiên, dùng đao thì vẫn hơi quá, Sở Hi Thanh đánh một chỉ, nhắm thẳng vào trán của Sở Vân Vân. Sau đó, dừng lại ở vị trí ba tấc trước trán của Sở Vân Vân, bất động tại chỗ.

“Thì ra là như vậy.” Sở Vân Vân ngưng thần cảm ứng: “Rõ ràng là ở đây, nhưng lại không ở đây, rõ ràng là trắng, lại không phải là trắng. Có hình nhưng vô tướng, không thể nắm bắt. . .”

Sở Hi Thanh biết câu có nghĩa là một thứ gì đó màu trắng, nhưng màu trắng không phải là màu duy nhất ở trên thứ này. Một thứ nào đó rất cứng rắn, nhưng cứng rắn không phải thứ duy nhất của nó. . .

Lúc này, con ngươi của hắn co lại, phát hiện khí tức của Sở Vân Vân đã thay đổi.

Bạch Mã Phi Mã, giống thật mà là giả.

Trong lòng Sở Hi Thanh sinh ra một loại cảm giác kỳ dị.

Hắn cảm giác thiếu nữ trước mặt chính là Tần Mộc Ca, nhưng lại giống như là không phải. Cản thấy nàng chỉ là Sở Vân Vân, nhưng tựa như lại có chút không đúng.

Cảm ứng của Sở Hi Thanh, đã bị Sở Vân Vân quấy nhiễu.

Sở Vân Vân điều chỉnh rất nhanh.

Vẻ kì dị trong mắt Sở Hi Thanh càng ngày càng đậm hơn.

Trong nhận thức của hắn, cô bé đối diện chính là Sở Vân Vân, chính là em gái của mình.

Nếu như không phải hai người có liên hệ tâm linh do Lục âm Hoàn Hồn Chú, thì Sở Hi Thanh hoàn toàn không nhớ nổi chuyện cô bé trước mắt mình chính là Bá Võ Vương – Tần Mộc Ca!

Khóe môi hắn co quắp vài cái, lòng thầm nói đây là cái ngộ tính thần tiên gì?

Tuy rằng trình độ Bạch Mã Phi Mã của Sở Vân Vân vẫn còn chưa bằng hắn.

Nhưng vị Bá Võ Vương này, quả nhiên là vừa liếc mắt một cái là đã có thể hiểu.

Sở Vân Vân thì lại rất hài lòng, nàng nhét quyển sách trong tay vào giá sách: “Ta đi về trước, chuyện trong nhà không cần ngươi lo lắng, ta sẽ để ý giúp ngươi. Nhớ là nhất định phải ra ngoài vào ngày mười bảy, lúc nãy ta gặp được giáo đầu Tử Tĩnh đạo nhân của Thuật sư viện, hắn nói võ quán chuẩn bị mở Huyết Nguyên Đồ Trụ vào ngày mười bảy.”

Nàng chính là đệ tử chân truyền một lá của Thuật sư viện, sau khi lên cấp thì có thể ngốc một ngày trong tầng tám của Tàng Kinh Lâu.

Nếu Sở Hi Thanh còn không đi xuống, thì Sở Vân Vân đã bị võ sư giáo viên trong Tàng Kinh Lâu đuổi ra ngoài rồi.

Chương 444: Dung nhập (6)

Sở Hi Thanh nhìn theo Sở Vân Vân đi xuống dưới, lúc này mới đi đến phòng quan tưởng của Dưỡng Nguyên Công.

Hắn dùng khoảng một ngày, để nhớ kỹ nội dung tiếp theo của bốn môn võ học là Dưỡng Nguyên Công, Truy Phong đao pháp, Trục Điện Chỉ và Khinh Vân Tung.

Sau đó, hắn đi đến trước bức Nhai Tí Đồ thứ ba, rồi ngồi khoanh chân tại chỗ.

Lúc này, tiểu Tóc Húi Cua cũng lén lút thò đầu ra từ vạt áo của hắn, nhìn chằm chằm vào bức Nhai Tí Đồ này.

Không biết có phải là do Thái Thượng Thông Thần của Sở Hi Thanh đã lên đến tầng thứ hai rồi không, sau khi hắn ngồi xuống một lúc, thì tâm thần liền run lên, chìm vào trong ảo cảnh.

Cảnh tượng vẫn là cuộc chiến của Huyết Nhai Đao Quân và cự linh phương bắc.

Tuy nhiên, độ chân thực và hàm nghĩa, chân lý võ đạo lại hơn xa trước kia.

Sở Hi Thanh vốn tưởng rằng nội dung của bức thứ ba cũng không khác hai bức trước kia là mấy.

Tuy nhiên, khi đến đoạn Huyết Nhai Đao Quân lấy sức một người để đối kháng với hơn vạn cực linh.

Sở Hi Thanh bỗng nhiên nhìn thấy có mấy chục đôi mắt màu vàng nhạt ở bên trong bầu trời màu xanh lam kia, đang nhìn chằm chằm vào Huyết Nhai Đao Quân.

Những đôi mắt vàng óng này đều có phạm vi trăm trượng, tựa như thiên nhãn lơ lửng giữa trời không, ánh mắt sáng bén tuyệt luân, nậm lấy vô cùng vô tận uy áp và thần lực, toàn bộ đều tập trung vào trên người Huyết Nhai Đao Quân.

Sắc mặt Sở Hi Thanh cũng thay đổi mạnh.

Dù cho hắn đang ở trong ảo cảnh, nhưng cũng cảm nhận được áp lực to lớn này.

Khoảnh khắc này, dòng máu toàn thân Sở Hi Thanh đã không lưu chuyển được nữa, trái tim sợ hãi lạnh lẽo như băng, hoàn toàn dừng nhịp.

Sở Hi Thanh cảm thấy như sinh mệnh của mình đang từ từ tiêu vong dưới những thiên nhãn màu vàng kia.

Bóng người đang lơ lửng trên không trung của Huyết Nhai Đao Quân cũng bị cưỡng ép rơi xuống mặt đất.

Dưới chân của hắn sinh ra vô số vết rách, tựa như một mạng nhện cực lớn đang lan tràn ra các tầng băng xung quanh.

Phong thái của Huyết Nhai Đao Quân thì vẫn thong dong tự tin như thường.

Hắn quay đầu lại, mỉm cười về phía Sở Hi Thanh, đồng thời một tay đè đao bên hông.

“Không ngờ chỉ mới có hơn mười năm, mà lại có người có thể nhìn thấy một bước cuối cùng của bức tranh thứ ba. Hậu bối, nhìn cho kỹ, đây là mới là Nhai Tí đao ý hoàn chỉnh. . .”

Huyết Nhai Đao Quân vừa nói xong, Huyết Nhai Đao ở bên hông của hắn đã rút được nửa tấc.

Nhưng lúc này lại phát sinh biến hóa, hơn vạn cự linh ở phía trước bỗng nhiên ‘rầm’ một tiếng rồi nổ tung, vô số máu tươi phun tràn.

Những con mắt màu vàng óng ở trên bầu trời kia cũng phát ra những tiếng kêu gào thảm thiết và đau đớn.

Sở Hi Thanh nhìn thấy trong con ngươi của chúng, đã có một vết đao thật dài thật dài.

Ngay sau đó, vô số dòng màu chảy ra từ bên trong.

Dù những vết thương của thiên nhãn màu vàng này đều đã khép lại, nhưng vẫn có vô số máu nóng trút xuống từ trên bầu trời.

Tình cảnh này, tựa như là bầu trời đang đổ máu vậy.

Tâm thần của Sở Hi Thanh bị đao ý của Huyết Nhai Đao Quân xung kích, hắn cũng chấn động thất thần.

Cũng trong khoảnh khắc này, hắn nhìn thấy mấy chữ Nhai Tí tàn ý (tầng tám) ở trong cột võ ý đã biến mất, thay vào đó là mấy chữ Nhai Tí đao ý (tầng tám).

Sở Hi Thanh không biết chính là, ngay khi toàn bộ tinh thần của hắn đang tập trung nghiên cứu bức Nhai Tí Đồ thứ ba.

Có một nhóm kỵ sĩ đi dưới cơn mưa lạnh lẽo, đến bên sông Thần Tú rồi nhìn về phía mảnh gò núi ở phía trước.

Mảnh gò núi này ở ngay bên bờ sông, địa thế của nó cao hơn mặt sông Thần Tú tầm ba trượng.

Trên gò núi của một bến tàu tạm thời, có vài chiếc thuyền lớn đang dừng ở bến tàu. Hơn một ngàn tên cu li và thủy thủ đang làm việc ở bến tàu, vận chuyển các loại đồ sắt, công cụ, vật liệu xây dựng và lương thực lên trên bờ.

“Mảnh gò núi này, là vả khối đất trũng bên cạnh, tất cả đều bị Sở Hi Thanh mua lại.”

Long Hành dùng ngón tay chỉ lên đỉnh núi phía trước: “Đã có mấy cái kho được xây dựng trên đỉnh núi này, dùng để chứa đựng các vật tư dùng cho xây dựng kênh đào, sau đó nơi này còn có thể trở thành một thị trấn giống như Cổ Thị tập. Miếng đất trũng bên cạnh thì có thể mở kênh đào.”

“Do miếng đất trũng này đi về phía tây, kéo dài mãi cho đến trấn Tây Sơn và dưới chân núi Tây Sơn, tổng cổng hơn bảy trăm khoảnh, tất cả đều được Sở Hi Thanh mua lại. Có người nói sau khi Thiết Kỳ Bang và mấy thế gian quận Lâm Hải tham gia vào, thì đã dùng giá cao mua hơn 900 khoảnh đất theo con đường này.”

Long Hành hít một hơi, trong mắt ngậm lấy vài phần bội phục: “Ta không ngờ hắn còn có thủ đoạn như vậy, quả thực là một nét bút như thần. Nếu kênh đào này được mở ra, không chỉ sản nghiệp của Tây Sơn Đường sẽ tăng mạnh, mà chỉ riêng tiền lời mỗi tháng của con kênh đào này, cũng đã có thể đạt đến năm vạn lượng bạc. Hơn nữa, sau này thu nhập của kênh đào sẽ càng ngày càng cao, hai mươi ba mươi vạn lượng đều là chuyện dễ như trở bàn tay.”

Chương 445: Bọn họ đoán sai Tây Sơn Đường

Sắc mặt Thượng Quan Thần Hạo âm trầm.

Hắn cũng hiểu, một khi con kênh đào này được khởi công, như vậy ý nghĩ bóp chết Sở Hi Thanh và Tây Sơn Đường của hắn sẽ thất bại, mà đám hiệu buôn và hào tộc địa phương đã trả các cửa hiệu ở trấn Tây Sơn kia, cũng sẽ sinh lòng oán hận với hắn.

Sắc mặt quận úy Thẩm Chu càng khó coi hơn: “Tuyệt đối không thể để hắn làm con kênh đào này, bằng không thì đám người chúng ta chống lại Thiết Kỳ Bang kiểu gì?”

Thẩm Chu quay người nhìn Thượng Quan Thần Hạo: “Sau khi ta trở về, ta sẽ báo cáo cho quận trưởng. Chuyện kênh đào là chuyện lớn của cả nước, há có thể do một đám dân giang hồ hoàn thành? Kính xin Thượng Quan huynh giúp ta.”

Thượng Quan Thần Hạo nghe vậy lại cười khổ một tiếng: “Thẩm huynh, cái thằng nhãi ranh này đã mua tất cả đất sông Thần Tú đến núi Tây Sơn rồi. Hắn nói muốn đào rãnh nước trong đất nhà mình, chúng ta lấy danh nghĩa gì để quản? Còn nữa, ngươi đừng quên Tổng đốc Đông Châu là người thân của Lâm Hải Chu gia. Nếu như nha môn của châu đồng ý, thì nha môn quận Tú Thủy không thể làm gì."

Thẩm Chu ngẩn người, sau đó nhíu chặt lông mày: "Cũng không thể ngồi yên không để ý đến chứ?"

Một khi con kênh đào này hoàn thành, tất cả thế lực của Thẩm gia ở trấn Tây Sơn sẽ hóa thành hư không.

Con kênh đào này, chỉ có thể xuất từ trong tay Thẩm gia.

"Khẳng định là không thể ngồi yên chờ chết rồi, nhưng mà phương diện quan phủ chỉ có thể ngăn cản ba năm ngày là sẽ bị hóa giải thôi."

Thượng Quan Thần Hạo nheo mắt lại: "Muốn ngăn cản con kênh đào này, chúng ta còn phải nghĩ biện pháp khác."

. . .

Khi Ngụy Dương mơ mơ màng màng tỉnh lại từ cơn hôn mê, ngoài cửa sổ đang có mưa rơi.

Vừa đúng chạng vạng, tia sáng trong phòng hơi u tối, khiến cho Ngụy Dương còn tưởng mình đã ở trong địa phủ.

Mãi cho đến khi một cô bé mặc quần áo nha hoàn ôm một cái chậu đồng đi vào.

Nàng nhìn thấy Ngụy Dương đã tỉnh lại, đầu tiên là kinh ngạc mà trợn tròn mắt lên, sau đó liền thả chậu đồng xuống, vội vã chạy ra ngoài.

Không lâu sau, Lý Thần Sơn cất bước đi vào từ ngoài cửa.

Hắn nhìn Ngụy Dương, cười nói: "Tỉnh rồi? Chậc, nhìn vẻ mặt này của ngươi, cứ như là nhìn thấy quỷ vậy."

Ngụy Dương đã ngồi dậy từ trên người.

Hắn phát hiện mình vẫn còn là thân thể máu thịt, chỉ có nguyên khí là tương đối yếu.

Tuy nhiên, vết thương trên người của hắn đã được xử lý, xương gãy cũng được nối lại, gân mạch bị đánh gãy cũng được chữa trị.

Có thể thấy, đây tất nhiên là một vị danh y.

Thủ đoạn nối xương tục mạch của người này cực kỳ tốt, không để lại bất cứ hậu hoạn gì cho Ngụy Dương.

“Ngươi là Lý Thần Sơn?” Ngụy Dương nhìn Lý Thần Sơn với vẻ mặt khó có thể tin, sau đó rơi vào suy tư: “Ta nhớ mình đang ở đại lao Cẩm y vệ trước khi hôn mê, là Thần Sơn ngươi cướp ngục cứu ta? Ơn này không biết nói sao cho hết. . .”

“Khoan cảm ơn!” Lý Thần Sơn ngồi xuống một bên giường, lắc đầu, đánh gãy lời nói của Ngụy Dương: “Là đường chủ nhà ta cướp ngục cứu ngươi, chứ không phải Lý mỗ, ta nhiều nhất là trợ thủ mà thôi.”

Ngụy Dương nghe vậy thì sững sờ: “Đường chủ?”

“Đường chủ Sở Hi Thanh của Tây Sơn Đường Thiết Kỳ Bang!” Lý Thần Sơn hơi gật đầu, đồng thời chỉ chỉ vào hình thêu Thiết Kỳ trên áo mình: “Ngươi ở quận Tú Thủy lâu rồi, chắc hẳn cũng từng nghe danh Thiết Kỳ Bang nhỉ? Như ngươi đã thấy, bây giờ ta cũng là một thành viên của Tây Sơn Đường Thiết Kỳ Bang.”

Ngụy Dương đương nhiên đã từng nghe nói đến Thiết Kỳ Bang, nhưng lại chưa từng nghe nói đến Tây Sơn Đường của Thiết Kỳ Bang.

Trấn Tây Sơn vẫn luôn làm trong sự khống chế của Hải Thanh Bang cơ mà?

Người đã ra tay với Lưu gia, chính là đường chủ Lưu Định Đường của Tây Sơn Đường Hải Thanh Bang.

Đúng là hắn đã nghe nói qua về Sở Hi Thanh, một thanh niên tuấn kiệt xuất sắc nhất trong những năm gần đây của quận Tú Thủy, xếp hạng 60 trên Đông Châu – Thanh Vân Bảng.

Sao người này đã biến thành một đường chủ rồi?

Còn nữa, Lý Thần Sơn đường đường là Trí Quả giáo úy của Thần Sách Đô, làm sao lại gia nhập một bang phái giang hồ?

Nhưng hắn lập tức nghĩ đến những lời đồn trước khi mình bị bắt.

Có người nói Thần Sách Đô đã bị diệt sạch ở Lạc Phượng Sơn.

Ngụy Dương trong lòng cả kinh, bỗng nhiên đứng lên: “Lý Thần Sơn, Thần Sách Đô chúng ta bị tiêu diệt thật rồi? Còn nữa, cháu gái của ta đâu? Nếu các ngươi đã cứu ta, như vậy có biết Lưu Nhược Hi hay không?”

“Chậc! Thần Sách Đô chúng ta đúng là mất gần hai vạn huynh đệ ở Lạc Phượng Sơn, nhưng không thể nói là bị tiêu diệt sạch. Năm vạn huynh đệ và hai vị phó tướng đều đã bình an, bây giờ xé chẵn ra lẻ mà thôi. Sớm muộn gì chúng ta cũng đòi lại phần nợ máu này. Tần Thắng và hoàng đế lão nhi, tên nào cũng đừng hòng thoát.”

Lý Thần Sơn nheo mắt lại, trong mắt hiện lên một tia lăng lệ, sau đó lại nở nụ cười: “Còn về phía Lưu Nhược Hi, nàng không có chuyện gì. Hai mươi ngày trước, đường chủ của chúng ta đã tiêu diệt Lưu Định Đường, sau đó cứu nàng ra ngoài rồi, bây giờ nàng cũng ở Tây Sơn Đường, đảm nhiệm chức chưởng sự trong phòng thu chi của đường khẩu.”

“Tuy nhiên, không khéo chính là hôm nay võ quán Chính Dương ở trong thành tổ chức cử hành ‘Nhiên Huyết pháp tế’, nàng được Cẩm y vệ đề cử đi qua tiếp xúc với Huyết Nguyên Đồ Trụ, thức tỉnh thiên phú huyết mạch. Huynh muội đường chủ cũng ở bên đó.”

Chương 446: Bọn họ đoán sai Tây Sơn Đường (2)

Ngụy Dương nghe thấy có gần hai vạn huynh đệ Thần Sách Đô chết ở Lạc Phượng Sơn, sắc mặt không khỏi trắng bệch.

Hắn chỉ cảm thấy lồng ngực đau đớn, tức giận và hận đến phát điên.

Khi Ngụy Dương nghe thấy mấy câu tiếp theo, thì lại sững sờ một lần nữa, lòng thầm nói đây là cái quỷ gì?

Vị đường chủ của Tây Sơn Đường này, vừa mới cứu hắn từ trong đại lao của Cẩm y vệ, kết quả Lưu Nhược Hi còn được Cẩm y vệ đề cử đi thức tỉnh huyết mạch?

Tuy nhiên, hắn nghe thấy Thần Sách Đô tương đối lành lặn, Lưu Nhược Hi cũng bình yên vô sự, thì vẫn thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Lý Thần Sơn đánh giá Ngụy Dương một phen: “Đúng rồi, tình hình của ngươi bây giờ thế nào? Còn có thể múa đao nghịch thương không?”

“Ta vẫn tốt.” Ngụy Dương ngưng thần quan sát bên trong thân thể mình một lát: “Vết thương ngoài đã sắp khôi phục hoàn toàn rồi, chỉ là nguyên khí bị tổn hao rất nhiều, nhưng nếu như ta đã tỉnh lại, thì nhiều nhất mấy ngày là có thể khôi phục. Chỉ là chiến đồ trên người đã bị phá mất sáu bức, may mắn chính là tên cẩu tặc Tào Hiên kua không phá Dạ Lang Thôn Nhật Đồ trên người ta, chắc hẳn là giữ lại để làm bằng chứng cho thân phận của ta.”

Lý Thần Sơn hơi gật đầu.

Ngụy Dương ngất xỉu gần mười ngày mới tỉnh lại, có thể thấy thương thế của hắn rất nặng.

Tuy nhiên, sức khôi phục của võ tu ở trạng thái hôn mê và tỉnh táo là hai phạm trù hoàn toàn khác biệt.

“Ngươi đi theo ta!”

Hắn đứng dậy đi ra ngoài, đi về phía chủ viện của tòa đại trạch này.

Vẻ mặt Ngụy Dương nghi ngờ, nhưng vẫn đi theo phía sau.

Đi được một lát, bọn họ đi đến một căn hầm có cửa sắt cực kỳ dày cộm nặng nề, vách tường cũng rất dày.

“Đây là tầng hầm bí mật của Lưu Định Đường, dùng để cất giữ vàng bạc.”

Lý Thần Sơn đẩy cửa, cất bước đi vào trước.

Lúc này, trước mặt của hai người là một chồng thỏi bạc ở trong góc, còn có một cái giá bày binh phí và pháp khí.

“Ý của đường chủ là, chờ sau khi ngươi tỉnh lại, sẽ cho ngươi làm đàn chủ ‘Đàn chữ Dương’, hiệu lực cho hắn. Lương bổng mỗi tháng là một ngàn lượng bạc, hắn còn có thể cho ngươi vay thêm 15.000 lượng bạc, dùng để vẽ chiến đồ. Ngoài ra, còn có thể chọn năm cái pháp khí thất phẩm ở nơi này, cũng coi như là cho vay. Không biết ý của ngươi thế nào?”

Số lượng pháp khí ở nơi này vẫn rất nhiều, có đến mười bảy kiện.

Tuyệt đại đa số đều bắt nguồn từ trận chiến trong đại lao Cẩm y vệ.

Lúc đó, Sở Hi Thanh cõng Ngụy Dương ra khỏi nhà lao, hắn thì ở lại giả tạo thi thể của Ngụy Dương, sau đó mạo hiểm để nhặt pháp khí của đám Huyết Phong Đạo để lại, tất cả đều đóng gói mang về.

Những thứ này phải có giá trị mấy vạn lượng, để chúng bị thiêu hủy trong đại lao thì thật sự quá đáng tiếc.

Ánh mắt Ngụy Dương hơi ngưng lại.

Tại phía nam này, 15.000 lượng bạc đã có thể vẽ ba bức đồ đằng Bí Chiêu rất tốt, tuy rằng pháp khi trong này đều là hàng xài rồi, nhưng chất lượng vẫn khá tốt.

Hoán đoán là những thứ này có thể làm cho thực lực của hắn khôi phục đến bảy hoặc tám phần.

“Nếu thật sự như ngươi nói, vậy thì vị đường chủ này thật sự là rất nghĩa khí, có ân tái tạo với ta và cháu giá Lưu gia. Hắn muốn mời chào ta, ta há có thể không biết cân nhắc?”

Ngụy Dương ôm quyền, trong mắt ngậm lấy ý khó hiểu: “Có điều, Thần Sơn ngươi xưa nay đều kiêu căng tự mãn, mặc dù đã rời khỏi Thần Sách Đô, thì cũng không có đạo lý sẽ hiệu lực cho một bang phái giang hồ chứ? Hơn nữa, với thực lực của Thần Sơn ngươi, thừa sức làm một đường chủ, vì sao lại chịu uốn mình ở đây?”

“Ta cũng nợ người ta một mạng, còn cả mấy vạn lượng bạc nữa, ngoài ra, vẫn còn những nguyên nhân khác.”

Lý Thần Sơn cười khổ một chút, vô thức nghĩ đến Sở Vân Vân.

Lúc đó, lần đầu tiên hắn nhìn thấy Sở Vân Vân, gần như cho rằng cô bé kia chính là tướng quân của mình phục sinh tại nhân gian, hoặc là chuyển sinh.

Ngoài ra, ở chung càng lâu thì Lý Thần Sơn càng cảm thấy khí chất, cách ăn nói và mỗi một cái giơ tay nhấc chân của Sở Vân Vân, đều cực kỳ giống với Bá Võ Vương nhà bọn họ.

Nhưng mấy ngày gần đây, Lý Thần Sơn lại cảm thấy Sở Vân Vân có hơi không giống với đại tướng quân nhà mình.

Cụ thể là không giống ở đâu, thì hắn không nói lên được, chỉ là có cảm giác không giống nhau thôi.

Thật ra thì Lý Thần Sơn cũng biết ý nghĩ của mình quá hoang đường.

Bá Võ Vương điện hạ đã hai mươi chín tuổi, Sở Vân Vân vẫn chưa đến mười bốn, sao bọn họ có thể là cùng một người chứ?

Sau đó, hắn thu hồi suy nghĩ, trái lại đưa một tấm mặt nạ bằng đồng và một bình đan dược cho Ngụy Dương: “Đây là mặt nạ chế tạo riêng cho ngươi, thân phận của ngươi bây giờ không thể lộ ra ánh sáng.

Trong bình là hai viên Hồi Sinh Đan có giá trị ngàn lượng bạc, có thể trợ giúp ngươi khôi phục nguyên khí nhanh hơn. Mấy ngày nay, ngươi cũng chạy đến Cổ Thị tập một chuyến để vẽ chiến đồ mà ngươi muốn đi.”

Lý Thần Sơn híp mắt lại, quay người nhìn về phía người cửa: “Ngươi tỉnh lại rất đúng lúc! Mạch nước ngầm của cái trấn Tây Sơn này đang cuồn cuộn, có thể chỉ vài ngày nữa là sẽ có một trận sóng gió, đến khi đó cần phải dựa vào lực lượng của Ngụy Dương ngươi rồi.”

Lúc này, đúng lúc có một tia chớp đánh xuống từ giữa bầu trời, làm cho toàn bộ trấn Tây Sơn được chiếu sáng.

Mưa xuân lạnh lẽo, cũng bắt đầu trở nên tầm tã.

Chương 447: Bọn họ đoán sai Tây Sơn Đường (3)

Sở Hi Thanh đang đội nón rộng vành, ngồi khoanh chân dưới cơn mưa to ở trong Nhiên Huyết Viện của võ quán Chính Dương.

Khu nhà nhỏ này có diện tích tầm ba mẫu vuông, lúc này đã tràn đầy chen chúc đến hơn bảy trăm người, nhân số còn nhiều hơn cả lần ở Thần Binh Viện.

Trong viện có hai cái cột đá cực lớn đang đứng sừng sững, chu vi của mỗi cái đều khoảng tầm năm trượng.

Sở Hi Thanh tò mò nhìn những bức trên được vẽ trên Huyết Nguyên Đồ Trụ.

Đó là những bức tranh có liên quan đến Bàn Cổ ở thời xa xưa.

Hắn là một vị tiên thiên cự thần cực kỳ mạnh mẽ, được sinh ra từ trong trứng rồng, lại do Ứng Long chi tổ nuôi dưỡng.

Hắn trưởng thành từ trong hỗn độn, lại cung phủ bổ hỗn độn, chém ra thiên địa, cũng đánh nát vô số yêu ma, chém giết vô số cự thần ở trong hỗn độn.

Cuối cùng, Bàn Cổ hết lực mà chết, hai mắt và tứ chi, thân thể và xương cốt của hắn hóa thành Dương Thần – Thái Hạo, âm Thần – Nguyệt Hi, Hỏa Thần – Diễm Dung, Băng Thần – Huyền Đế, Thạch Thần – Thạch âm, Thủy Thần – Thiên Công, Mộc Thần – Linh Uy, Kim Thần – Bạch Trúc, Phong Thần – Đế Sát. Tổng cộng mười hai vị viễn cổ cự thần.

Dòng máu của Bàn Cổ thì hóa thành 'chín đứa con của rồng', Tù Ngưu, Nhai Tí, Trào Phong, Bồ Lao, Toan Nghê, Bá Hạ, Bệ Ngạn, Phụ Hý, Ly Vẫn.

Những thứ này đều là huyết mạch của Bàn Cổ, cũng là đầu nguồn của tất cả huyết mạch của nhân tộc.

Hình vẽ của mười hai cự thần và chín đứa con của rồng đều được cao nhân vẽ, hoàn toàn có thần có hình, trông rất sống động, khiến cho người ta cảm thấy cự thần và thần thú ở trên đó đều là vật sống.

Bất cứ lúc nào chúng nó cũng có thể rời khỏi nơi này, bay lên bầu trời.

Bản thân cột đá cũng không phải vật phàm, có người nói là lấy một lượng lớn tinh huyết và bột xương của viễn cổ cự thần, trộn lẫn với thiên thiên Thái Dương Thần Thạch để rèn đúc thành.

Hàng năm, Vô Tướng Thần Tông sẽ đúc thêm một lượng lớn Tiên Thần Chi Huyết để nó duy trì hoạt tính.

Sở Hi Thanh nhìn những bức vẽ này, lại sinh ra một loại cảm giác không tên.

Bức tranh này. . . hình như là thiếu mất một bộ phận?

Có một nội dung nhỏ bị người ta tiêu trừ, làm cho cả bức tranh đều không còn cảm giác hài hòa, như là có khuyết điểm. . .

Ngay khi Sở Hi Thanh ngưng thần chú ý, một giọng nữ quen thuộc đã vang lên ở sau lưng hắn.

“Huyết Nguyên Đồ Trụ của Vô Tướng Thần Tông vẫn luôn có hiệu quả tốt nhất, Tiên Thần Chi Huyết vẫn luôn rất đầy đủ.”

Lục Loạn Ly đi đến từ phía sau, rồi không khách khí mà chen một vị thiếu phụ xinh đẹp qua một bên, sau đó ngồi xuống bên cạnh Sở Hi Thanh.

Sau đó, nàng dùng ánh mắt chàm chứa chiêm ngưỡng để thưởng thức đồ trụ phía trước: “Sơn môn của Vô Tướng Thần Tông nằm ở U Châu thuộc bắc vực, nằm ngay bên cạnh đám tộc duệ cự thần, hàng năm bọn họ đều giao chiến với dị tộc phương bắc, giết chết rất nhiều tộc duệ cự thần, từ đó lấy được vô số Tiên Thần Chi Huyết.”

“Có người nói ngày xưa Bá Võ Vương – Tần Mộc Ca mười một tuổi, đã mượn cây Huyết Nguyên Đồ Trụ này để thức tỉnh huyết mạch, đem thiên phú huyết mạch toàn thân lên đến ngũ giai, thậm chí là lục giai. Còn ta thì không so được, lúc ta mười hai tuổi thì mới có tu vị bát phẩm hạ. Lần đầu tiên tiếp xúc với Huyết Nguyên Đồ Trụ, cũng chỉ có ba môn thiên phú tăng lên đến ngũ giai, nàng quá lợi hại.”

Lục Loạn Ly cảm thán một phen, thán phục Tần Mộc Ca không thôi.

Chính chủ Sở Vân Vân thì lại ngồi khoanh chân ở bên phải Sở Hi Thanh.

Nàng mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, hoàn toàn mắt điếc tai ngơ với lời nói của Lục Loạn Ly.

Sở Hi Thanh cũng không thể hiện biểu cảm gì, lòng thầm nói cô bé Lục Loạn Ly này đang trang bức với mình đấy à?

Mười hai tuổi đã có tu vị bát phẩm hạ, một bộ phận thiên phú huyết mạch đã lên đến ngũ giai. . . Nếu như vậy mà còn không tốt, vậy thì ta há không phải là cặn bã?

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh vẫn rất là vui vẻ khi nghe thấy nàng nói chuyện.

Hắn không ngờ Lục Loạn Ly sẽ quay về đây, tham gia ‘Nhiên Huyết pháp tế’ của võ quán Chính Dương.

Trên mặt Sở Hi Thanh lại không có vẻ kỳ dị nào, chỉ là mở miệng hỏi nhỏ với vẻ tò mò: “Ta còn tưởng ngươi sẽ không trở lại đây nữa. Đúng rồi, Đông thúc của ngươi không sao chứ? Lá cờ Nghịch Thần Kỳ đâu? Rơi vào tay ai rồi?”

Sở Hi Thanh vẫn rất để ý tung tích của Nghịch Thần Kỳ.

Lục Loạn Ly hai tay ôm ngực, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Vẫn chưa thấy bóng của cột cờ và bảo tàng Liệt Vương, sao ta có thể đi được chứ? Còn về phần Đông thúc. . .”

Nàng nhìn về phía bắc với vẻ tiếc nuối: “Hắn bình yên vô sự, cuối cùng thì não của hắn cũng không hỏng, nhìn thấy tình hình không ổn liền ném lá cờ ra ngoài. Bây giờ lá cờ của Nghịch Thần Kỳ đã rơi vào trong tay Quỷ Ảnh.”

“Kết quả này cũng không tệ lắm, tuy Quỷ Ảnh này xếp thứ 420 trên Địa Bảng, nhưng độn thuật lại có thể vào ba mươi vị trí đầu trong thiên hạ, mấu chốt là người này có thâm cừu đại hận với triều đình.

Hắn xuất đạo ba mươi năm, giết chết hơn hai mươi quan viên và đại tướng tứ phẩm của triều đình. Với tính cách của người này, dù có chết thì hắn cũng sẽ không để lá cờ của Nghịch Thần Kỳ rơi vào trong tay triều đình.”

Chương 448: Bọn họ đoán sai Tây Sơn Đường (4)

Lục Loạn Ly biết rõ đây là kết quả tốt nhất, nhưng vẫn cảm thấy hơi đau lòng.

Nàng cảm thấy như mình bỏ lỡ một trăm triệu lượng bạc vậy.

Sở Vân Vân thì giống như không thèm để ý, nàng vẫn ngưng thần lắng nghe.

Khi nàng nghe thấy hai chữ Quỷ Ảnh thì thần sắc hơi động, ánh mắt cũng bình tĩnh lại.

Nàng từng nghe nói đến ngươi này, sức chiến đấu của Quỷ Ảnh ở trong tam phẩm chỉ là trung bình, bình thường không có gì lạ. Nhưng một thân độn thuật của hắn thì lại vượt qua không ít võ tu nhất phẩm.

Mà đúng là Quỷ Ảnh rất hận triều đình, đặc biệt là hận thấu xương đám cao thủ đại nội.

Tiền treo thưởng của hắn cũng cực kỳ cao, vẫn luôn nằm ở vị trí năm mươi bảy trên Hắc Bảng.

Lúc trước, Sở Vân Vân lo lắng nhất là lá cờ này rơi vào trong tay triều đình, lại dùng thuật sư cao phẩm để truy nguyên và thôi diễn ra tung tích của cột cờ.

Tuy nhiên, nếu như lá cờ này rơi vào trong tay Quỷ Anh, vậy thì trong một thời gian ngắn, Sở Vân Vân không cần lo lắng chuyện này nữa.

Vẻ mặt Sở Hi Thanh cũng buông lỏng, ý nghĩ của hắn và hai cô gái cũng không khác mấy.

Chỉ cần lá cờ kia không rơi vào trong tay triều đình hoặc tà ma, vậy thì hắn vẫn có thể chấp nhận.

“Vậy thì thật đáng tiếc.”

Sở Hi Thanh lập tức đổi giọng, nỏ nụ cười đáng yêu nói: “Ngươi về rất đúng lúc, bên trấn Tây Sơn có ít rắc rối nhỏ, ngươi thân là đàn chủ ‘Đàn chữ Loạn’, cũng nên ra sức cho đường khẩu, phải xứng đáng với lương bổng mà ta đưa ngươi.”

Lục Loạn Ly không khỏi cười gằn ‘a’ một tiếng.

Bây giờ nàng còn không thấy cái bóng của lương bổng đâu, Sở Hi Thanh liền nói nàng phải xứng với lương bổng rồi?

Lục Loạn Ly đã qua thời kỳ hưng phấn khi được lên làm đàn chủ, cũng đã nhìn thấu trò mèo của Sở Hi Thanh.

Cái tên này chỉ dùng một cái hư danh 'đàn chủ' và bốn trăm lượng bạc một tháng để bắt nàng, khiến cho đường đường là đại cao thủ lục phẩm hạ như nàng phải làm việc không công cho hắn.

Tuy nhiên, Lục Loạn Ly vẫn hơi nhướng mày, khó hiểu hỏi: "Không phải có Thiết Tiếu Sinh tọa trấn ở Tây Sơn rồi sao? Có ai dám gây sự với các ngươi?"

"Thiết Tiếu Sinh không thể chờ ở Tây Sơn mãi được, hơn nữa hắn cũng không giúp được chuyện này."

Sở Hi Thanh lắc đầu, khóe môi hiện lên một nụ cười trào phúng: "Tại sáu ngày trước, nha môn quận đã thông báo, trấn Tây Sơn cần giao nộp tám mươi lăm vạn thạch thuế ruộng, bốn mươi bảy vạn lượng bạc tiền thuế đầu người, quy định phải giao nộp trong vòng một tháng, bằng không thì sẽ hỏi tội hương chính của trấn Tây Sơn là ta."

Ngày xưa, Tây Sơn Đường của Hải Thanh Bang cũng phụ trách trưng thu thuế ở địa phương thay cho triều đình.

Bây giờ, công việc này cũng rơi vào đầu của Sở Hi Thanh.

"Bốn mươi bảy vạn thuế đầu người?" Lục Loạn Ly không khỏi sững sờ: "Quan phủ tính toán cái kiểu gì vậy? Còn có tám mươi lăm vạn thạch thuế ruộng, thật sự là quá khoa trương."

Thuế đầu người của Đại Ninh là, thanh niên trai tráng một người một lượng.

Nhân khẩu ở trấn Tây Sơn gần đây khá đông đúc, nhưng cũng không đến mức có bốn mươi bảy vạn thanh niên trai tráng.

Ngoài ra, tổng số đất ruộng ở trấn Tây Sơn cũng chỉ có chín mươi vạn mẫu, trong đó chỉ có một phần ba là ruộng tốt.

Lục Loạn Ly nheo mắt lại.

Nàng ý thức được, chuyện này nhất định là vì kênh đào của Sở Hi Thanh.

Nếu như là trước kia, Sở Hi Thanh chân trần không sợ xỏ giày, làm gì cũng có thể vứt ấn rời đi, không thèm quan tâm đến nha môn quận.

Nhưng hôm nay, Sở Hi Thanh có một con kênh đào trong tay, hắn không thể không quan tâm đến nha môn quận.

Một khi hắn bỏ mặc số tiền thuế này, nha môn quận sẽ có lý do để ra tay với con kênh đào kia.

Lục Loạn Ly cười gằn một tiếng, vẻ mặt xem thường: "Bọn họ nghĩ hay thật, ngươi có thể phát động quan hệ ở địa phương, đối chiếu sổ sách với quận, không thể để cho bọn họ nói bao nhiêu thì là bấy nhiêu được. Nếu như quan phủ không chịu, vậy thì phân chia với đám hào tộc trên địa phương là được, nếu bọn họ có bất mãn, thì tự đi tìm quan phủ mà nói chuyện."

Đây là lấy dưới ép trên.

Thuế ruộng năm ngoái, cũng là do Lưu Định Đường phân chia cho bách tính và địa chủ ở trên địa phương.

Nhiều người gây sự như vậy, nha môn quận cũng không thể nào chịu nổi.

"Đây là thượng sách." Sở Hi Thanh hơi gật đầu, mặt hàm chứa vẻ tán thưởng: "Vấn đề là đám địa chủ trấn Tây Sơn cũng muốn chia một chén canh từ kênh đào của ta, bây giờ bọn họ đang lén lút liên thủ với nhau, chuẩn bị chống đối không chịu nộp thuế. Địa chủ lớn nhất của trấn Tây Sơn là Văn gia đã gửi tin cho ta. Hoặc là do một mình ta nuốt hết tám mươi lăm vạn thạch thuế ruộng và bốn mươi bảy vạn lượng thuế đầu người, hoặc là chuyển nhượng ba phần mười cổ phần của kênh đào cho bọn họ."

"Lòng tham không đáy, rắn nuốt voi!' Lục Loạn Ly vẫn dửng dưng như không: "Sợ cái gì? Giết là được! Chúng ta có năm trăm bang chúng, còn có sáu ngàn thợ săn Tây Sơn chờ điều động. Chỉ là địa chủ địa phương, cho rằng đao của Tây Sơn Đường chúng ta không sắc sao?"

Nhưng nàng lập tức nhìn thấy vẻ mặt kỳ quái của Sở Hi Thanh.

Lục Loạn Ly không khỏi cau mày lại: "Lẽ nào thợ săn Tây Sơn cũng gây sự rồi?"

Chương 449: Bọn họ đoán sai Tây Sơn Đường (5)

"Đúng là có chuyện rồi." Sở Hi Thanh gật đầu, vẻ mặt hắn vẫn thong dong, nhẹ như mây gió: “Một là thợ săn Tây Sơn không muốn lại giao tiền thuế bình an. Một là Bạch Vân Trại, Cửu Đao Ổ đã bắt tay với quận quân Tây Sơn, cảnh cảo đám thợ săn Tây Sơn, ai dám hiệu lực cho ta, thì đừng hòng săn bắn ở Tây Sơn nữa.”

Thật ra thì Sở Hi Thanh cũng không muốn thu tiền thuế bình an này lắm.

Hắn không giống Lưu Định Đường, cũng không mượn danh nghĩa bảo vệ để bóc lột thậm tệ đám thợ săn Tây Sơn.

Sở Hi Thanh thu một phần tiền, liền phải gánh thêm một phần trách nhiệm, phải bảo vệ đám thợ săn Tây Sơn này bình an.

Tuy nhiên, lại không thể trực tiếp miễn trừ tiền thuế bình an này.

Người đều giống nhau, tất cả chị sợ uy chứ không sợ đức.

Nếu như hắn trực tiếp miễn trừ tiền thuế ‘máu’ này, thợ săn Tây Sơn sẽ không cảm kích hắn, mà chỉ có thể cho rằng thực lực của hắn không đủ, cho rằng hắn mềm yếu dễ bắt nạt.

Chỉ có đầy đủ uy danh, sau đó miễn trừ tiền thuế ‘máu’, thì mới có thể làm cho đám thợ săn Tây Sơn này cảm kích và mang ơn hắn, làm việc cho hắn.

Sở Hi Thanh muốn thu phục thợ săn Tây Sơn, nhất định phải mưu tính cẩn thận, từng bước từng bước, không thể vội vàng.

“Vậy thì phiền phức rồi.” Sắc mặt Lục Loạn Ly nghiêm nghị: “Kế hoạch của kẻ giật dây thật là độc ác và chu đáo. Bây giờ ngươi định làm gì?”

“Trực tiếp xông lên thôi, giết đến khi bọn họ chịu phục mới thôi.”

Sở Hi Thanh cười nhạt một tiếng: “Ý nghĩ của bọn họ rất tốt, nhưng lại đoán sai thực lực của Tây Sơn Đường bây giờ. Có các ngươi ở đây, ta còn sợ ai chứ. Cái gọi là phá nhà huyện lệnh, ta cũng coi như là một huyện lệnh ở cái mảnh đất nhỏ Tây Sơn này. Lần này không phá mấy nhà địa chủ hào tộc, thì bọn họ sẽ coi Sở Hi Thanh ta là quả hồng mềm sao?”

Khóe môi Lục Loạn Ly hơi cong lên.

Nàng thầm nói lời này rất có lý, có một đại cao thủ thâm tàng bất lộ, sức chiến đấu sánh vai với ngũ phẩm như mình ở đây, đám hề ở trấn

Tây Sơn kai cũng dám làm càn?

Lục Loạn Ly lại không chú ý đến Sở Hi Thanh dùng hai chữ 'các ngươi'.

Cũng đúng lúc này, Diệp Tri Thu dẫn đầu bốn giáo đầu, đi đến bên cạnh Huyết Nguyên Đồ Trụ.

Bốn người họ đứng ở bốn phía, vẻ mặt nghiêm túc.

Lôi Nguyên thì chắp tay sau lưng, đứng ở một bên nói: "Yên lặng! Đã đến giờ, Nhiên Huyết pháp tế sắp bắt đầu. Các ngươi còn không mau thanh tâm ngưng thần, vận chuyển nguyên công?"

Hắn rất sợ hôm nay sẽ phát sinh biến cố giống như lần ở Thần Binh Viện, cho nên dùng ánh mắt ác liệt để quan sát mỗi một kẻ khả nghi ở trong viện này.

Chung quanh bên ngoài viện, còn có hai trăm vị võ sư được vũ trang đầy đủ đang chờ lệnh, bất cứ lúc nào cũng có thể duy trì trật tự ở trong viện.

Vẻ mặt Sở Hi Thanh trở nên nghiêm túc, hắn không nói gì nữa, mà tập trung vận chuyển Dưỡng Nguyên Công.

Lưu Nhược Hi ngồi ở chỗ không xa sau lưng Sở Hi Thanh, chỉ là vẫn im lặng không lên tiếng.

Nhưng khoảnh khắc này, trong mắt của hắn cũng hiện lên một vệt ánh sáng, sinh ra nỗi lòng mong chờ mãnh liệt.

Muốn bắt đầu rồi sao?

Đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc với Huyết Nguyên Đồ Trụ, cũng là lần đầu tiên trải qua Nhiên Huyết pháp tế.

Sở gia tiểu muội đã thay thế đường chủ, truyền thụ Trạch Huyết Thuật của Sở gia cho nàng, không biết lần này nàng có thể khai quật ra bao nhiêu huyết mạch đây?

Ngay khi tia sáng cuối cùng ở chân trời biến mất, cơn mưa rào vẫn còn tầm tã. Mấy người Diệp Tri Thu bắt đầu tiến lên, mỗi người đều tế ba giọt Tiên Thần Chi Huyết về phía Huyết Nguyên Đồ Trụ.

Huyết Nguyên Đồ Trụ lập tức xuất hiện ngọn lửa đỏ như máu, lan tràn ra như một mặt trời nhỏ, làm cho toàn bộ viện bỗng nhiên trở nên cực kỳ nóng bỏng, tựa như đang lò lửa.

Cùng lúc đó, một lượng lớn sương máu bắt đầu phiêu tán ra ngoài, bao trùm cả tòa tiểu viện này.

Mà trong khoảnh khắc sương máu kia lan tràn ra, Sở Hi Thanh và Lưu Nhược Hi đều cảm thấy toàn thân đau ngứa kịch liệt.

Trong xương cốt của bọn họ vang lên những tiếng ‘kèn kẹt’, khiến cho bọn họ cảm thấy ghê sợ, toàn thân phát lạnh.

Tựa như có vô số yêu ma quỷ quái đang muốn bò ra ngoài từ trong xương cốt của chính mình, khiến cho bọn họ cảm thấy thân thể mình như sắp nổ tung, lại đau đến không muốn sống.

Dòng máu toàn thân cũng bắt đầu cháy hừng hực, hóa thành dung nham nóng bỏng, lưu chuyển trong cơ thể.

Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly thì lại có phản ứng như bình thường, đây không phải là lần đầu tiên hai người họ tiếp xúc với Huyết Nguyên Đồ Trụ.

Tuy nhiên, hai người đều đóng kịch rất tốt, lúc này cũng giả bộ như không chịu nổi, hai khuôn mặt nhỏ nhắn đã là một mảnh tái xanh, nhìn qua như đang rất đau đớn.

Sở Hi Thanh chịu đựng được qua cơn đau nhức ban đầu, liền làm theo lời dặn dò của Diệp Tri Thu.

Hắn ngưng thần định tâm, toàn lực vận chuyển Dưỡng Nguyên Công, có người nói làm như vậy thì hắn sẽ kích phát được càng nhiều lực lượng huyết mạch.

Mãi đến tận một canh giờ sau, sương máu này mới từ từ tản đi.

Khi một giọt máu cuối cùng tan đi, Lục Loạn Ly lập tức mở mắt ra.

Khóe môi Lục Loạn Ly hơi cong lên, tâm trạng rất tốt.

Huyết Nguyên Đồ Trụ của Vô Tướng Thần Tông, quả nhiên là vững chắc nhất trong lục đại tiên tông.

Lần này, nàng có ba loại thiên phú huyết mạch được tăng lên, thực lực lại tăng thêm một đoạn.

Đừng thấy chỉ có ba loại thiên phú mà nhầm, cấp độ thiên phú huyết mạch của nàng vốn đã rất cao, vì vậy lần này nàng cũng kiếm được rất nhiều, đủ để khiến cho thực lực của nàng tăng lên gần nửa cấp bậc.

Sau đó, Lục Loạn Ly lại nghiêng đầu nhìn về phía Sở Hi Thanh: “Ngươi sao rồi? Có bao nhiêu loại thiên phú lên ngũ giai?”

Mà lúc này, hai mắt Sở Hi Thanh đang sáng rực, nhìn chằm chằm vào bảng nhân vật của mình.

Chương 450: Định quy củ

Sở Hi Thanh nhìn màn hình huỳnh quang hư ảo ở trước mặt.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Thất phẩm hạ (siêu).

Võ đạo: Truy Phong đao pháp (tầng năm), Khinh Vân Tung (tầng năm). Trục Điện Chỉ (tầng năm).

Võ ý: Nhai Tí đao ý (tầng tám), Phong Lôi võ ý (tầng bốn).

Nguyên công: Dưỡng Nguyên Công (tầng năm / bát phẩm thượng).

Điểm võ đạo: 623.

Thiên phú: Thần Thương (ngũ giai), Táng Thiên (tam giai), Thuần Dương (ngũ giai), Thái Thượng Thông Thần (tam giai), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (lục giai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (ngũ giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, cộng sinh (sơ).

Tuổi thọ: 68 ngày.

Sở Hi Thanh thầm nói kết quả này coi như không tệ, tất cả thiên phú huyết mạch của hắn đều tăng lên một cấp độ.

Tuy rằng không giống như Sở Vân Vân, một lần tăng tất cả thiên phú từ tiam giai lên đến ngũ giai, nhưng Sở Hi Thanh cũng đã rất thỏa mãn.

Đặc biệt là Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ, lần này còn tăng lên đến lục giai.

Mà lần Nhiên Huyết pháp tế này, hắn kiếm được tương đương với hai mươi vạn điểm võ đạo.

Sở Hi Thanh thu màn hình huỳnh quang hư ảo vào trong góc, sau đó giả vờ bình thản, trả lời Lục Loạn Ly: “Thu hoạch cũng không tệ lắm, nhưng không thể nào so sánh với các ngươi được.”

Lục Loạn Ly không khỏi nở nụ cười, nàng thấy khóe môi của Sở Hi Thanh đã sắp kéo đến tận mang tai.

Dáng vẻ thong dong bình tĩnh này, giả bộ cho ai xem vậy?

Lúc này, thần sắc Sở Hi Thanh hơi động, nhìn về phía Lưu Nhược Hi ở sau lưng với ánh mắt chờ mong: “Nhược Hi, ngươi thì sao?”

Lưu Nhược Hi nhắm mắt, cảm ứng trong cơ thể mình.

Nàng tu luyện ‘Sở gia’ Trạch Huyết Thuật, đã có thể cảm ứng được rõ ràng lực lượng huyết mạch trong cơ thể mình.

Một lát sau, trên mặt nàng cũng hiện lên vẻ vui mừng: “Tất cả thiên phú huyết mạch đều tăng lên đến tứ giai.”

Mi mắt Sở Hi Thanh hơi nhếch lên, ý mừng trong lòng càng đậm hơn.

Không hổ là thẻ khuôn 50% Bá Võ Vương.

Vài loại thiên phú trên người Lưu Nhược Hi đều là loại đỉnh cấp nhất.

Nàng có thể tăng tất cả thiên phú huyết mạch lên tứ giai ở tu vị bát phẩm, điều này đã là cực kỳ lợi hại.

Đặc biệt là Thần Thương, Táng Thiên và Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết tứ giai, chỉ cần đối thủ của nàng không đánh chết được nàng trong vòng ba trăm chiêu, vậy thì nhất định sẽ bị nàng dây dưa đến chết.

Đêm xuống, mưa xuân càng rơi càng nặng.

Thời tiết tháng một, khí lạnh chưa đi, hạt mưa lạnh lẽo làm cho toàn thân người ta lạnh ngắt.

Sở Hi Thanh chỉnh cái nón rộng vành của mình một chút: “Sắc trời không còn sớm, chúng ta nên về rồi, bằng không thì phải trèo qua tường thành.”

Sở Hi Thanh không có ý định ở lại võ quán Chính Dương, trong một khoảng thời gian ngắn là sẽ không quay về đây.

Bạch Mã Phi Mã đã đến tay, Nhiên Huyết pháp tế cũng đã hoàn thành, Sở Hi Thanh cũng đã nắm giữ tất cả nội dung công pháp và võ đạo từ tầng năm đến tầng bảy.

Hắn phải trở về trấn Tây Sơn, nên xử lý tất cả mọi chuyện.

Mà ngay khi Sở Hi Thanh mang theo đoàn người Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly rời đi, thì Diệp Tri Thu đang nhìn bóng lưng của hắn.

“Người này. . .”

Diệp Tri Thu giơ tay phải lên, nhìn ngón tay trỏ và ngón giữa của mình.

Một bộ phận trong góc của hai ngón tay này đã có một vết đỏ.

Đây là do ánh đao của Sở Hi Thanh tạo thành.

Hai canh giờ trước, khi Sở Hi Thanh rời khỏi Tàng Kinh Lâu, thì Diệp Tri Thu đã dạy hắn đao pháp.

Nàng lại nhất thời không cẩn thận, suýt nữa thì không đỡ nổi đao của Sở Hi Thanh.

Đao của tên này có thể mê hoặc cảm quan của người khác, thật giả khó đoán, hư hư thật thật, không thể dự đoán.

Tuy rằng vào thời khắc sống còn, Diệp Tri Thu mượn thiên phú linh cảm đỉnh cấp là Tâm Hữu Linh Tê để kẹp lấy thanh Thiền Dực đao ma văn của Sở Hi Thanh, nhưng bởi vì đột nhiên không kịp chuẩn bị, nên hai ngón tay của nàng vẫn bị cương lực của Sở Hi Thanh làm cho bị thương.

May mà nàng che giấu nhanh, bằng không thì phải mất mặt xấu hổ ở trước mắt học sinh rồi.

“Bạch Mã Phi Mã . . .”

Diệp Tri Thu híp mắt, nhỏ giọng nỉ non, sau đó dứt khoát đi thẳng về phía Tàng Kinh Lâu.

Nàng đi thẳng lên tầng cao nhất của Tàng Kinh Lâu, tìm Diệp Kinh Nguyên.

“Diệp lâu chủ, người học sinh kia của ta nói là hắn nghiên cứu Bạch Mã Phi Mã, lại hòa ‘đạo vận’ trong đó vào trong Dưỡng Nguyên Công của hắn? Nhưng ta nhớ là, trong Tàng Kinh Lâu chỉ có nửa quyển Bạch Mã Phi Mã thôi mà.”

Quyển sách này có tiếng tăm lừng lẫy, sau khi Diệp Tri Thu đến nhậm chức ở Tú Thủy thì cũng đã từng tìm hiểu qua, nhưng chỉ xem được một nửa nội dung.

Lông mày trắng của Diệp Kinh Nguyên nhướng lên, vẻ mặt tự nhiên: “Ta đã xem bản đầy đủ của Bạch Mã Phi Mã, vì thế đã chép ra cho hắn xem, có chuyện gì sao?”

Con ngươi của Diệp Tri Thu nhất thời hiện lên một tia sáng: “Như vậy hắn có để lại cảm ngộ của Bạch Mã Phi Mã ở trong Tàng Kinh Lâu hay không? Với tính cách của Diệp lâu chủ, nhất định sẽ ép hắn lưu lại bút ký và Chân Ý Đồ, mau lấy ra cho ta xem một chút.”

Chương 451: Định quy củ (2)

Diệp Kinh Nguyên bật cười một tiếng: “Cho ngươi xem cũng được, nhưng ngươi bảo Sở Hi Thanh tự mình biểu diễn cho ngươi xem, không phải nhanh và tiện hơn sao? Hơn nữa, như vậy vừa có hình lại vừa có thần, còn mạnh hơn xem Chân Ý Đồ nhiều. Hắn là đệ tử của ngươi, chắc chắn sẽ không từ chối.”

Diệp Tri Thu nghe vậy liền hừ một tiếng, ánh mắt khó lường: “Lấy ra đây đi, ngươi quản nhiều như vậy làm gì?”

Nếu thật sự phải thỉnh giáo Sở Hi Thanh, vậy uy nghiêm của nàng phải để ở đâu?

. . .

Sáng sớm hôm sau, hầu như tất cả địa chủ hào cường có hơn ba ngàn mẫu đất ở trấn Tây Sơn, đều nhận được thiệp mời của Sở Hi Thanh, mời bọn họ gặp mặt trò chuyện, uống rượu ở Sơn Hà Lâu vào lúc giờ thìn.”

Sơn Hà Lâu ở ngay bên cạnh Sở trạch, vừa mới mở tiệm vào tết nguyên tiêu, lấy thức ăn ngon và rượu ngon để nổi danh ở Tây Sơn, dẫn đến rất nhiều khách khứa, có thể nói là đông như trẩy hội.

Tuy nhiên, đến đầu giờ thìn, khi Sở Hi Thanh đi vào Sơn Hà Lâu, tòa tửu lầu vẫn luôn đông không có chỗ ngồi này đã vắng ngắt.

Mãi cho đến khi gần buổi trưa, mới có khách lục tục đi đến.

Địa chủ lớn nhất ở trấn Tây Sơn là Văn Thiên Tài, mãi cho đến khoảng buổi trưa bốn khắc thì hắn mới khoan thai đi đến trấn.

Khi hắn và mấy vị bạn tốt đi xuống xe ngựa, liền nhìn thấy cửa Sở trạch có bảy chiếc xe ngựa. Một đám thanh niên cao to, cơ bắp cuồn cuộn đang đỡ hàng hóa từ trên xe xuống.

Tất cả đều là những binh khí sáng loáng, còn có các loại giáp da đa dạng.

Đại Ninh không cấm dân gian giữ binh khí, mà chỉ cầm các loại binh khí nặng dùng trong quân đội, hoặc là các loại binh khí cỡ lớn như máy bắn đá và trọng nỏ.

Binh khí ở trên mấy chiếc xe ngựa này, cơ bản đều là binh khí được pháp luật cho phép sử dụng. Hơn nữa, tất cả đều vô cùng tinh tế, mặc kệ là binh khí hay là chiến giáp, thì đều có trình độ cửu phẩm thượng.

“Đây là vũ khí mà Tây Sơn Đường mua cho bang chúng? Vị đường chủ Tây Sơn Đường này chịu chu thật! Chậc chậc! Đầy đủ năm trăm bộ giáp da cửu phẩm thượng, hai trăm thiết thuẫn cửu phẩm thượng, năm trăm thanh đao thương cửu phẩm thượng, cái này cần phải mất đến mười mấy vạn lượng bạc đấy nhỉ?”

Văn Thiên Tài khoảng ba mươi tuổi, dáng người to mọng rộng lớn, mập đến mức khiến cho người ta không thể nhận ra cổ của hắn.

Vị này thưởng thức một đôi hạch đào trong tay, vừa tràn đầy phấn khởi mà nhìn bảy chiếc xe ngựa kia.

“Tuy nhiên, mang những thứ đồ này ra cho ai xem? Còn cố tình chọn đúng lúc này, là muốn thị uy với chúng ta hay sao?”

Một trung niên nho nhã đi xuống xe ngựa ở sau lưng Văn Thiên Tài.

Khuôn mặt của hắn hơi xanh, dưới hàm có một chòm râu dài, có vẻ phong thần tuấn dật.

Người này tên là Ân Dương, tuy rằng không được xếp hạng trong số địa chủ ở Tây Sơn, nhưng cũng có danh tiếng lừng lẫy ở quận Tú Thủy này.

Hắn được xưng là Vân Hạc Đao, đệ nhất cao thủ trấn Tây Sơn.

Vân Hạc Đao – Ân Dương cũng nhìn bảy chiếc xe ngựa kia một chút, sau đó mỉm cười nói: “Hết trò, làm trò cười cho người trong nghề.”

Hắn lắc lắc đầu, hướng về phía Sơn Hà Lâu ở phía trước.

Khi mấy người đi vào tầng ba, thì phát hiện trong này đã có rất nhiều người đang ngồi.

Toàn bộ địa chủ hào cường, đại tộc địa phương trong phạm vi trấn Tây Sơn, nên đến thì đều đến.

Bọn họ ngồi túm năm tụm ba, từng bàn từng bàn thảo luận chuyện trên trời dưới biển, cười nói vui vẻ, làm cho tửu lâu trở nên khá náo nhiệt.

Sở Hi Thanh thì lại ngồi ở trên một cái bàn bát tiên ở trung ương, dáng vẻ khá cô đơn.

Hắn lại không ngần ngại chút nào, lúc này hắn đang cầm một quyển sách, dáng vẻ rất tập trung. Hoàn toàn không coi những ánh mắt hàm chứa ác ý và những lời nói giễu cợt kia vào đâu.

Sau lưng Sở Hi Thanh thì lại có hai người khác.

Một người là đàn chủ Chu Lương Thần của ‘đàn chữ Lương’, một người là đàn chủ Lý Thần Sơn của ‘đàn chữ Sơn’.

Sắc mặt cả hai đều lạnh lùng, chắp tay sau lưng, dùng ánh mắt lạnh lùng và nghiêm nghị để nhìn đám khách khứa bên trong lầu, khiến cho đám khách khứa kia cũng không dám quá coi thường vị đường chủ trẻ tuổi của Tây Sơn Đường này.

Văn Thiên Tài cảm thấy hơi bất ngờ, cuộc thảo luận hôm nay là về thuế đầu người và thuế ruộng ở trấn Tây Sơn, thế mà Sở Hi Thanh lại không gọi Thiết Tiếu Sinh đến tọa trấn.

Văn Thiên Tài lập tức thu hồi nghi ngờ của mình.

Chỉ vì lúc này, tất cả mọi người ở trong lầu đều đã đứng dậy, dồn dập chào hỏi hắn và Vân Hạc Đao – Ân Dương.

“Vân huynh và ân đại hiệp, hai vị đã đến rồi. hai người đến muộn, buổi thảo luận này cũng không thể bắt đầu.”

“Cuối cùng thì hai vị cũng đến, thật là khiến cho chúng ta chờ mong mãi.”

“Hai vị đều là trụ cột của trấn Tây Sơn chúng ta, chuyện của trấn Tây Sơn này, vẫn phải dựa vào hai vị giữ gìn lẽ phải.”

“Vân huynh, mới nửa tháng không gặp, Vân huynh ngươi lại phát tướng rồi.”

Chương 452: Định quy củ (3)

Vẻ mặt Văn Thiên Tài tươi cười, đáp lễ với mọi người.

Hắn xã giao một phen, lúc này mới đi theo Vân Hạc Đao – Ân Dương đến đối diện Sở Hi Thanh, rồi dửng dưng ngồi xuống.

Văn Thiên Tài liếc mắt nhìn chung quanh một cái, vênh mặt nói: “Chuyện gì thế này? Đã là buổi trưa bốn khắc rồi, làm sao chưa dọn đồ nhắm rượu lên? Chủ quán, đừng để mọi người bị đói chứ. Dù có nghị sự thì cũng không thể để cái bụng bị ủy khuất chứ.”

“Là ta dặn dò, thảo luận xong rồi ăn cơm cũng không muộn. Yên tâm, chỉ là năm ba câu nói là xong thôi, không làm chậm trễ thời gian của mọi người đâu.”

Lúc này, rốt cuộc Sở Hi Thanh cũng khép sách trong tay lại, rồi tiện tay ném qua một bên. Ánh mắt lạnh lẽo của hắn quét qua mọi người trong lầu.

Đại đa số người trong lầu đều yên tĩnh lại, nhưng vẫn có một ít người vẫn cười nói oang oang, hoàn toàn làm như không nghe thấy lời nói của Sở Hi Thanh, thậm chí bọn họ còn không thèm liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh một cái, vẫn cười nói ung dung tự nhiên như cũ.

Văn Thiên Tài tựa cười mà lại như không cười, đây chính là tình cảnh mà hắn muốn nhìn thấy. Vân Hạc Đao – Ân Dương thì lại dùng ánh mắt hờ hững để nhìn Sở Hi Thanh ở đối diện. Mọi người nể mặt Thiết Kỳ Bang, mới để tên này lên làm hương chính của trấn Tây Sơn, còn không nể mặt, thì ngươi cũng chỉ là một thằng nhóc con miệng còn hôi sữa mà thôi.

Khóe môi Sở Hi Thanh hơi cong lên, cầm cốc uống trà ở trên bàn lên uống một hớp: “Đầu tiên định cái quy củ đi, khi ta nói chuyện, ta không thích người khác cãi nhau.”

Lông mày Lý Thần Sơn nhướng lên, trực tiếp bước nhanh đến một tấm bàn vuông ở gần cửa sổ.

Hắn đột nhiên đá một cước, đá ba người đang ngồi ở bàn này xuống dưới tửu lâu.

Ba vị này cũng có tu vị thất phẩm hạ, bọn họ nhìn như đang nói chuyện vui vẻ, nhưng vẫn ngưng thần đề phòng.

Mà khi Lý Thần Sơn đá một cước kia, thì bọn họ lại không đỡ nổi, tất cả đều bị một cước của Lý Thần Sơn đá thẳng vào ngực.

Bọn họ không chỉ va nát lan can của tửu lâu, mà còn bay ra ngoài như mấy bao cát, sau khi rơi xuống đất thì khóe môi chảy máu. Bọn họ cố gắng giãy dụa, lại không thể nào đứng dậy từ mặt đất.

Vân Hạc Đao – Ân Dương nhíu chặt lông mày, tay đè đao, trong mắt bào hàm lửa giận.

Khi Lý Thần Sơn ra tay thì hắn đã có ý ngăn cản, nhưng trong khoảnh khắc này, toàn bộ phòng ốc ở chung quanh tửu lâu đều mở cửa sổ ra, hơn hai trăm hán tử mặc áo đen đã nhảy xuống tường ở quanh đây, bọn họ hoặc cầm cung mạnh hoặc cầm nỏ tên, tất cả đều nhắm về phía tửu lâu.

Bầu không khí trong tửu lâu cũng lập tức đọng lại. Tất cả mọi người đều tay đè binh khí, bầu không khí giương cung bạt kiếm.

Một nửa cung nỏ trong đó đều chĩa về phía Ân Dương.

Tay cầm đao của Vân Hạc Đao – Ân Dương đã nổi gân xanh, nhưng chung quy vẫn không rút đao.

Văn Thiên Tài híp mắt lại, sau đó vừa cười vừa cầm ấm trà lên, tự rót cho mình một chén trà: “Hay cho một buổi Hồng Môn Yến! Sở đường chủ bày chiến trận như vậy, lẽ nào là muốn giết sạch đám người chúng ta sao? Vậy thì cũng hơi quá rồi đấy, cái đạo đãi khách này không hợp với đạo nghĩa giang hồ đâu.”

Sở Hi Thanh thì lại bật cười một tiếng, phản đối: “Nơi này là trấn Tây Sơn, các ngươi có thể không đến, nhưng đến rồi thỉ phải tuân theo quy củ của ta. Sở mỗ nói chuyện nhẹ nhàng thì các ngươi không nghe, vậy thì chỉ có thể dùng đao thương.”

“Còn nữa, ta cũng rất không thích người khác đến muộn. Hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, chư vị không biết cách làm người của ta, cho nên ta không tính toán với mọi người, nhưng nếu có lần sau, vậy thì có trừng trách ta.”

Lúc này, toàn bộ tửu lâu đã không còn một tiếng động.

Sắc mặt mọi người đều âm trầm và ngưng trọng, lòng thầm nói thiếu niên này có dáng vẻ như một tên mặt trắng nhỏ, nói chuyện cũng nhẹ nhàng êm ái, nhưng phong cách làm việc lại cường thế bá đạo, hung hăng độc ác.

Không hổ là nhân vật của thể tiêu diệt Lưu Định Đường, bắt được trấn Tây Sơn này.

Ba người bị Lý Thần Sơn đá xuống kia, tốt xấu gì cũng là địa chủ hào cường có trăm khoảnh đất, lúc này lại bị Lý Thần Sơn đá một cước gãy xương sườn, không thể nào bò dậy từ dưới đất.

Mấy tên tùy tùng của bọn họ cũng bị đám bang chúng của Thiết Kỳ Bang cản lại, không thể nào tiến lên hỗ trợ.

Chỉ có thể mặc cho ba người này nằm nhoài trong vũng bùn lầy lội, giãy dụa trong bất lực.

“Như này tốt hơn nhiều rồi.”

Sở Hi Thanh thấy mọi người đã yên tĩnh lại, gật đầu thỏa mãn, cười nói: “Hôm nay chúng ta bàn về chuyện thuế đầu người và thuế ruộng. Ta nói tóm tắt tại đây, nha môn quận đã định mức là tám mươi lăm vạn thạch thuế ruộng và bốn mươi bảy vạn lượng bạc tiền thuế đầu người, quy định phải giao nộp trong vòng một tháng.”

Chương 453: Định quy củ (4)

Sở Hi Thanh nói tiếp: “Mấy ngày nay, ta đã mời người đi quan hệ với quan phủ, thuế ruộng giảm xuống còn năm mươi vạn thạch, thuế đầu người còn ba mươi mốt vạn lượng, sau đó liền không thể giảm xuống, nha môn quận nói sổ sách của bọn họ chính là như vậy, nhất định phải thu theo con số này.”

“Sở mỗ mới đến đây, không có quan hệ bên trong nha môn quận, nên cũng không thể làm gì. Nếu như chư vị có dị nghị, vậy thì có thể bắt tay vào để nói chuyện với nha môn, không thể hi vọng hết vào Sở mỗ.”

Hắn nói đến đây, vẻ mặt của tất cả mọi người trong lầu đều ẩn chứa tia cười gằn, không ai nói một lời.

Thuế đầu người và thuế ruộng nhiều hơn mọi năm đến một phần tư.

Tuy nhiên, bộ phận này lại có quan hệ gì với bọn họ chứ?

Sở Hi Thanh cũng không để ý, tiếp tục nói: “Còn nữa, ta tìm đọc sổ sách thuế mà của trấn Tây Sơn những năm gần đây. Sau khi phòng thu chi thống kê xong, bách tích có mười mẫu đất trở xuống, phải gánh chịu bảy vạn thạch thuế ruộng, và mười một vạn lượng thuế đầu người. Đây là sổ sách thuế má của trấn Tây Sơn, ta cũng chuẩn bị dựa theo con số năm ngoái này, để thu của bọn họ. Bộ phận còn lại, thì do các nhà các ngươi giap nộp theo tỉ lệ. . .”

Lúc này, đã có người ở trong đám người tức giận lên tiếng: “Dựa vào cái gì?”

Lúc này, Sở Hi Thanh cau mày nhìn qua.

Người kia bị ánh mắt của hắn nhìn vào, khí tức nhất thời cứng đờ, toàn thân lạnh lẽo, yên lặng ngồi xuống.

Lời nói của Sở Hi Thanh lại hàm chứa ý lạnh: “Ta là hương chính trấn Tây Sơn được quan phủ ủy nhiệm, nên thu thuế ra sao là do ta quyết định. Nhớ kỹ, lần sau phải chờ ta nói xong mới được mở miệng, phải chú ý quy củ.”

“Lời này của Sở đường chủ không khỏi quá bá đạo rồi đấy.” Văn Thiên Tài ngồi đối diện, ngoài cười nhưng trong không cười: “Ngươi làm việc bất công, còn không cho mọi người lên tiếng sao? Thuế ruộng và thuế đầu người đều nhiều hơn năm ngoái tận hai phần mười, tất nhiên là mọi người phải có ý kiến rồi. Dựa vào cái gì mà muốn đám người chúng ta phải gánh chịu bộ phận này?”

Tất cả mọi người ở trong tửu lâu đều tán thành lời này.

Tuy nhiên, có ba người nằm ở bên dưới kia rồi, nên bọn họ chỉ có thể yên lặng nhìn Sở Hi Thanh, chứ không dám ồn ào.

Sở Hi Thanh vừa cười vừa nhìn Văn Thiên Tài: “Đạo trời là lấy chỗ thừa bù vào chỗ thiếu, bách tính mưu sinh không dễ. Bộ phận này, chỉ có thể do các địa chủ các ngươi đến gánh chịu, đây là quy củ của ta, các ngươi có thể không chấp hành, cũng có thể lựa chọn chống đối nộp thuế. Lương Thần. . .”

Sở Hi Thanh cầm cốc uống trà lên: “Dựa theo ‘luật Đại Ninh’, chống nộp thuế thì phải bị xử lý thế nào?”

Vẻ mặt Chu Lương Thần lạnh nhạt: “Tất cả người chống đối nộp thuế, chủ hộ và đàn ông đều sung vào biên quân, lại thu đất theo giá thị trường, sau đó nhét vào quan điền để bổ sung thuế.”

Hắn là con trai trưởng của Lâm Hải Chu gia, nên nắm rõ pháp lệnh có liên quan đến thuế má của triều đình như lòng bàn tay.

Tuy nhiên, cái pháp lệnh này được ban hành từ khi thái tổ của sống, đến ngày hôm nay thì chỉ còn trên danh nghĩa.

Quan phủ ở địa phương có tịch thu đất của địa chủ hào cường không, có đày sung quân không, thì phải xem quan hệ và thực lực trên địa phương ra sao.

Quan phủ Đại Ninh không làm gì được đại tộc địa phương, cũng chỉ có thể chuyển đại đa số thuế má này lên trên đầu đám bách tính bình thường thôi.

Bởi vậy, thế gian bây giờ, các địa chủ ở địa phương chỉ gánh chịu một khoản thuế ruộng cực nhỏ, mà thuế đầu người thì có cũng như không.

Kẻ giàu thì ruộng đất nhiều như sông như biển, kẻ nghèo thì không mảnh đất cắm dùi.

Sở Hi Thanh nghe vậy liền nở nụ cười, giọng nói lại lạnh như băng: “Quan phủ cho ta kỳ hạn một tháng, hiện giờ đã qua bảy ngày. Ta cho chư vị hai mươi ngày để giao nộp thuế, không quá đáng đúng không?”

“Nếu như đến khi đó ta vẫn chưa nhìn thấy tiền, vậy thì đừng trách Sở mỗ làm việc theo ‘luật Đại Ninh’. Ngoài ra, ta muốn nhắc nhở các ngươi một câu, nếu như muốn nộp ít hơn, thì còn có một biện pháp, đó chính là đi tìm nha môn nói chuyện đi. Được rồi, hôm nay nói đến đây thôi, người đâu, mang rượu và món ăn lên đi.”

Mọi người nghe vậy thì sững sờ, bọn họ không ngờ Sở Hi Thanh bá đạo như vậy.

Cuộc thảo luận này kết thúc ở đây, cũng không cho bọn họ có cơ hội mở miệng nói chuyện.

Sắc mặt của bọn họ đều âm trầm như nước, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị.

Chức hương chính của Đại Ninh, đại khái là tương đương với chức ‘lương trưởng’ của triều Đại Hạo ở bảy ngàn năm trước, hoặc chức ‘tam lão’ của triều Thiên Hán ở mười bảy ngàn năm trước, chuyên do địa chủ hào cường địa phương đảm nhiệm.

Hương chính không chỉ chịu trách nhiệm đo đạc đất đai, lập sách, hộ tịch, còn phải khuyên canh tác khuyên tang, tố giác và trừng phạt người trốn tránh thuế, trình báo và xử lý việc thiên tai, vạch trần quan lại và điêu dân ở địa phương. . . vân vân và mây mây.

Chương 454: Định quy củ (5)

Một trấn lớn tựa như trấn Tây Sơn, thậm chí còn có thể nắm giữ quyền lực xử án và bắt giam nhất định.

Nếu như bọn họ chống đối nộp thuế, Sở Hi Thanh thật sự có quyền đến nhà từng người để xử lý theo 'luật Đại Ninh'.

Tầm mắt của bọn họ đều rơi vào trên người Văn Thiên Tài và Vân Hạc Đao – Ân Dương.

Văn Thiên Tài lại tỏ vẻ tò mò, giọng nói hàm chứa một tia kỳ dị: "Ta muốn biết là, Thẩm gia trong nội thành có phải giao nộp thuế ruộng theo số lượng đó không? Nếu như bọn họ không giao, vậy đường chủ ngươi chuẩn bị làm gì?"

Thật ra thì địa chủ lớn nhất ở trấn Tây Sơn này không phải Văn gia bọn họ, mà chính là Thẩm gia trong nội thành.

Thẩm gia có hai tòa điền trang ở Tây Sơn, bảy trăm khoảnh ruộng tốt, quy mô đất đai còn lớn hơn Văn gia bọn họ nhiều.

Sở Hi Thanh lòng thầm nói hỏi rất hay, mặt hắn không đổi sắc: "Sở mỗ đối xử bình đẳng, Thẩm gia có ruộng, vậy thì phải nộp thuế, nếu như không giao nộp, vậy thì sẽ bị xử lý theo luật."

Văn Thiên Tài nghe vậy, khóe môi hơi cong lên, lộ ra vài phần trào phúng và xem thường.

Hắn không có biểu hiện quá rõ ràng, mà chỉ cười nhạt một tiếng: "Năm nay quan phủ thu thuế thuật sự là quá nhiều, quy củ của Sở đường chủ lại quá hà khắc, đây rõ ràng là muốn ép chúng ta vào đường chết mà."

"Có điều, Sở đường chủ muốn chúng ta nộp thuế cũng được. Ta nghe nói Sở đường chủ chuẩn bị làm một con kênh đào ở Tây Sơn ta? Cái gọi là người thấy có phần, nếu như đường chủ đồng ý lấy cổ phần của con kênh đào kia ra, chia sẻ với chúng ta. . ."

Giọng nói hắn bỗng nhiên im bặt, một đoàn nước trà nóng bỏng bỗng nhiên phun thẳng vào mặt của hắn.

Cương khí hộ thân của Văn Thiên Tài lập tức xuất hiện, không để nước trà dính vào người, nhưng cái nhiệt độ nóng bỏng kia vẫn truyền đến da mặt của hắn, làm cho mặt của hắn tái mét.

Sở Hi Thanh thả cốc trà đã cạn sạch trong tay xuống, một tay đè đao, ngưng thần nhìn Văn Thiên Tài: "Ngươi muốn nói cái gì? Nói rõ ràng cho ta nghe xem nào.”

Văn Thiên Tài chỉ cảm thấy một luồng lửa giận xông lên đầu. Hai mắt hắn đã trợn trừng trừng vì tức giận, sắc mặt cũng chuyển sang đỏ bừng.

Cùng lúc đó, Văn Thiên Tài cũng thầm cảm thấy hoảng sợ.

Tuy hắn chỉ có tu vị thất phẩm thượng, nhưng nhờ nhiều chính đồ đỉnh cấp và mấy cái pháp khí lục phẩm trên người, nên sức chiến đấu của hắn cũng không kém hơn đám cao thủ lục phẩm hạ bao nhiêu.

Nhưng vừa rồi, khi Sở Hi Thanh giội nước trà vào người hắn, thì tốc độ kia lại nhanh đến mức khiến cho hắn không kịp phản ứng, thậm chí hắn còn không nhìn thấy rõ lắm.

Con ngươi của Vân Hạc Đao – Ân Dương cũng hơi co lại, tay của tên này thật nhanh. . . không hổ danh là thiên kiêu xếp hạng 60 trên Thanh Vân Bảng.

Tu vị của người này còn yếu, còn không phải đối thủ của bọn họ, nhưng có đám cung nỏ kia, thì hươu chết vào tay ai vẫn chưa biết.

Văn Thiên Tài híp mắt, nhìn nhau với Sở Hi Thanh.

Cuối cùng, hắn cười khẽ một tiếng, lau mặt một cái: “Sở đường chủ không muốn chia sẻ, vậy thì coi như xong. Có điều, rượu hôm nay không ngon, đồ ăn cũng vô vị, Văn mỗ ở đây chỉ mất mặt, cáo từ!’

. . .

Theo Văn Thiên Tài và Ân Dương rời đi.

Đám khách khứa bên trong tửu lâu cũng đi quá nửa.

Chỉ còn lại mười mấy vị có quan hệ khá gần với Thiết Kỳ Bang và bên Lâm Hải mới ở lại.

Chu Lương Thần nhìn đám người cưỡi ngựa hoặc ngồi xe ngựa rời đi kia một chút, sau đó lại hơi cau mày, đi đến ngồi xuống bên cạnh Sở Hi Thanh.

Lúc này, tuy rằng người trong tửu lâu đã đi gần hết, nhưng tửu lâu vẫn đưa rượu và thịt mà Sở Hi Thanh đặt lên bàn.

“Một đám thấy lợi tối mắt! Bản lĩnh không có bao nhiêu, lại rất biết cách làm người khác tức giận.”

Vẻ mặt Chu Lương Thần phiền não, hắn rót cho mình một chén rượu, uống một hớp: “Đường chủ, ngươi cứ thả bọn họ đi như vậy à?”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười: “Không tha thì làm gì? Chẳng lẽ thật sự làm thịt bọn họ hay sao? Nếu như làm như vậy thật, sau này còn ai dám nhận lời mời của Sở mỗ nữa?”

Chu Lương Thần cũng biết đạo lý này.

Hắn cau mày: “Ít nhất cũng phải bắt một hai người để lập uy, sau khi bọn họ trở về, nhất định sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để chống lại chúng ta. Ngươi muốn bọn họ ngoan ngoãn nộp thuế, chỉ sợ là không có cửa rồi.”

“Lập uy ở đây, thì không thể để cho bọn họ tâm phục khẩu phục.”

Sở Hi Thanh cũng cầm đũa lên dùng bữa, thần thái hắn thản nhiên, mở miệng giải thích: “Thuế má là chuyện của quan phủ, không giống như chuyện trên giang hồ. Nếu như bọn họ thật sự chống đối nộp thuế, vậy thì đúng ý của ta rồi.”

Trong con ngươi của Sở Hi Thanh hiện lên một tia lạnh lẽo: “Thực không dám giấu giếm, ta cũng có ý định bắt vài người lập uy. Khi đó phải xem là cổ của bọn họ cứng, hay là đao của ta sắc bén hơn rồi.”

Hắn cũng coi trọng gia sản của mấy gia tộc này.

Chương 455: Định quy củ (6)

Vì đối phó với chuyện thuế má lần này, hắn không thể không tuyển thêm 180 bang chúng từ bến tàu và Cổ Thị tập. Chỉ là tiền trợ cấp gia đình cho những người này thôi, cũng đã mất mấy vạn lượng bạc rồi.

Sau đó, hắn còn phải vay mười mấy vạn lượng bạc từ bên Lâm Hải, để mua pháp khí binh khí áo giáp cho 680 bang chúng này nữa.

Việc này có chút đau ‘bi’, sau khi hắn lên làm đường chủ Tây Sơn Đường, vẫn không lấy được một xu nào, trái lại còn làm cho mình nợ gần 20 vạn lượng bạc rồi.

Sở Hi Thanh lại không thể không bỏ số tiền này ra.

Trong số của cải của Lưu Định Đường, đáng giá nhất chính là những cái ‘Tứ tí trọng nỏ’ kia. Binh khí và pháp khí lại không có bao nhiêu, chỉ có hơn 300 binh khi nhập phẩm, hơn sáu mươi áo giáp.

Vấn đề là đám ‘Tứ tí trọng nỏ’ kia, là không thể nào kéo ra khỏi thành với quy mô lớn được.

Mà một khi hắn muốn tấn công đám thế gia hào tộc kia, trình độ trang bị của bang chúng Tây Sơn Đường sẽ phải chịu thiệt.

Đặc biệt là áo giáp, một cái áo giáp tốt sẽ trợ giúp rất nhiều cho võ tu cấp thấp, có thể làm cho sức chiến đấu của bọn họ tăng gấp bội. Nhưng một cái giáp da cấp độ nhập phẩm cũng có giá cực kỳ đắt.

Nếu Sở Hi Thanh muốn trả nợ, nếu hắn muốn giao nộp thuế. Vậy hắn không thể không nhìn chằm chằm vào tài sản của đám thế gia này.

Cái gọi là người không ăn tiền bất nghĩa thì không giàu, ngựa không ăn đêm thì không béo. . .Nếu muốn có tiền nhanh, vẫn phải đi giết người phóng hỏa.

Tuy nhiên, không thể nói mấy câu này cho một thanh niên sáng sủa như Chu Lương Thần được.

Lý Thần Sơn thì lại đứng ở gần lan can, nhìn bóng lưng đi xa của Văn Thiên Tài, trong mắt tràn đầy vẻ hâm mộ và khát vọng.

Cái tên béo đáng chết này, trên người có tận năm cái pháp khí lục phẩm, thật sự là phung phí của trời!

Hắn rất tán thành Sở Hi Thanh, đúng là nên dùng mấy người này để lập uy.

Vấn đề là hai mươi ngày sau, bọn họ có thể bắt được mấy thế gia này hay không?

Nhưng đúng lúc này, Tả Thanh Vân đi từ dưới lên, đi đến trước mặt Sở Hi Thanh.

“Khi ta đến thì thấy mặt mũi mấy người kia đen xì, xem ra các ngươi thảo luận không vui vẻ?”

Tả Thanh Vân vừa nói vừa đặt một phần công văn vào trước mặt Sở Hi Thanh: “May mắn không làm nhục mệnh, chuyện đã ổn thỏa rồi. Cha ta nói, hai mươi ngày sau, ngươi không cần báo lên quan phủ, trực tiếp ra tay là được rồi. Đến khi đó, hắn sẽ trực tiếp đóng ấn rồi đưa công văn mà ngươi nộp lên trên.”

Chu Lương Thần ở bên cạnh quét mắt nhìn công văn kia một chút, sau đó liền kinh hãi.

Đây là một phần tội danh ‘Dùng võ trang để chống nộp thuế’, tịch thu tất cả ruộng đất và tài sản của Văn Thiên Tài và Vân Hạc Đao – Ân Dương, còn có tất cả điền sản của Đơn gia ở phía bắc trấn, tất cả đàn ông bị đầy đi U Châu. Có điều, ngày ký tên lại là ngày 10 tháng 2, cũng chính là hai mươi ngày sau.

Nói cách khác, đến thời gian này, Sở Hi Thanh có thể dựa vào cái công văn này, để trực tiếp ra tay với ba nhà này.

Sở Hi Thanh thì lại khẽ mỉm cười, ôm quyền nói: “Thay ta cảm ơn lệnh tôn!’

“Không cần, ngươi trả tiền rồi, tận ba vạn lượng cơ mà, có chuyện gì mà không làm được chứ?”

Tả nha nội cười một tiếng: “Hơn nữa, việc này cũng rất đơn giản, tuy rằng quận trưởng đại nhân thiên thị Thượng Quan gia và Thẩm gia, nhưng có thể can thiệp vào việc thuế xuân của năm nay, thì hắn chỉ có thể vui vẻ. Dù sao thì thuế càng nhiều, thành tích của hắn lại càng nhiều. Cha ta nói, yên tâm làm là được, nhưng nếu như ngươi không bắt được bọn họ, thì hắn cũng không quản.”

Lúc này, Sở Hi Thanh lại phát hiện vẻ mặt của Tả nha nội hơi suy sụp, mi mắt cũng hiện lên vẻ tâm sự nặng nề.

Hắn đang muốn hỏi cho ra nhẽ, chợt thấy có hai người đi lên trên này.

Một người là Hướng Quỳ của Bắc Thiên Môn, còn moojtn gười là Vương Chính của Nam Thiên Môn.

Sau khi đi lên lầu, Hướng Quỳ vừa cười vừa ôm quyền về phía Sở Hi Thanh.

“Sở sư huynh, ngày hôm trước Sở sư huynh đã từng đáp ứng cho tiểu đệ một bát cơm ăn, không biết lời đó của sư huynh còn tính không?”

Vương Chính ở phía sau lại nhìn Hướng Quỳ với ánh mắt âm lãnh.

Hắn bị giam lỏng mãi cho đến tận năm ngày trước mới được thả ra.

Hôm nay, hắn đến tìm Sở Hi Thanh là vì muốn tìm một công việc để che dấu tai mắt của người khác, nhưng lại gặp phải tên đệ tử Bắc

Thiên Môn cực kỳ nham hiểm này.

Sau đó, Vương Chính cũng thi lễ về phía Sở Hi Thanh: “Sở sư huynh, Vương mỗ xưa nay đều kính phục lòng nhân nghĩa và cách làm người của ngài, hôm nay nguyện ý đi theo, ra sức trâu ngựa cho ngài.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì rất bất ngờ, sau đó lại cảm thấy hơi đau đầu.

Hắn biết thực lực và tu vị của hai người này đều rất không tầm thường.

Sở Vân Vân từng nói hai tên nằm vùng của Nam Bắc Thiên Môn này đều có thực lực thất phẩm.

Nhưng mà chuyện này là sao?

Tây Sơn Đường của hắn dứt khoát đổi tên thành Nằm Vùng Đường đi.

Người trong đường khẩu không phải nằm vùng thì cũng là trọng phạm bị triều đình truy nã.

Chương 456: Thùng phá sảnh

Sau hôm ở Sơn Hà Lâu, Chu Lương Thần dẫn đám huynh đệ Đàn chữ Lương của mình đi tuần tra các con đường như thường lệ.

Các phân đàn của Tây Sơn Đường có các chức trách khác nhau, ví dụ như ba đàn khẩu chữ Sơn, Vân và Loạn, tạm thời chủ yếu là phụ trách giám sát chuyện kênh đào.

Đàn chữ Lương thì phụ trách công việc trị an và phòng ngự trong trấn.

Tuy nhiên, khi Chu Lương Thần dẫn hai mươi vị bang chúng đi lại trên đường phố, thì hắn lại nhíu chặt lông mày.

Trước mắt hắn có một loạt cửa hiệu, tổng số là 127 nhà cửa hiệu, có bốn mươi lăm nhà đóng cửa dừng kinh doanh.

Ngoài ra, người đi lại trên phố cũng rất vắng vẻ, lác đác vài mống. Phóng tầm mắt nhìn qua thì có vẻ như rất vắng vẻ ngột ngạt.

Trong lòng Chu Lương Thần lạnh lẽo, hắn có một linh cảm, dường như đã có chuyện gì đó.

Hắn bước nhanh đi đến ngã tư đường phía trước, rồi rẽ qua một con đường ở phía bắc.

Chu Lương Thần liếc mắt nhìn hai bên đường phố, sau đó sắc mặt đã tái xanh.

110 cửa hiệu ở con đường này, đã có bốn mươi bảy nhà dừng buôn bán.

Con đường này và con đường hướng đông kia, liên thông được với bốn cửa thành ở bốn phía, là khu vực phồn hoa và quan trọng nhất ở trong trấn Tây Sơn này.

Sau đó, hắn phát hiện có một lượng lớn xe ngựa và người ở cửa thành phía xa xa.

“Tìm hai tên thông minh đi qua hỏi thăm một chút.” Chu Lương Thần híp mắt lại: “Xem là có chuyện gì?”

Có mấy tên thuộc hạ ở phía sau Chu Lương Thần vội vã chạy đi, lại vội vã chạy về.

Những người này đều tỏ vẻ nghiêm nghị và lạnh lùng.

Tin tức mà bọn họ vừa nghe ngóng được, khá là giống nhau.

Tất cả đại tộc thế gia ở Tây Sơn, đều rút tất cả tộc nhân của mình ra khỏi trấn Tây Sơn.

Tất cả cửa hiệu đều đóng cửa dừng kinh doanh, tất cả người ở và công nhân cũng rút khỏi trấn Tây Sơn.

Chu Lương Thần lẳng lặng nghe, hắn bình tình nhìn đám người đang đứng xếp hàng ở cửa thành kia.

Sau vài hơi thở, Chu Lương Thần bỗng nhiên quay người đi về phía Sở trạch.

Hắn hừ nhẹ một tiếng, trong miệng phun ra một tiếng chửi bới hiếm có: “Con bà nó! Một đám không biết sống chết này, lại giở trò mèo với chúng ta!’

Đám địa chủ cường hào này được Văn Thiên Tài cầm đầu, đang muốn cho Sở Hi Thanh một bài học đây mà!

Trong lòng Chu Lương Thần cũng biết đám người này đã quyết tâm đối đầu với Tây Sơn Đường đến cùng rồi.

Nửa ngày trước, Sở Hi Thanh đã biết hai người Văn Thiên Tài và Vân Hạc Đao – Ân Dương móc nối với đám địa chủ cường hào nông thôn, cùng nhau rút ra khỏi trấn Tây Sơn.

Khi đó, toàn bộ người trong đường khẩu đều tức giận, tất cả đều có cùng một ý kiến, muốn xuất binh tấn công ổ bảo của Văn gia ở phía đông trấn, giết gà dọa khỉ, khiến cho đám địa chủ này biết tay.

Việc này lại bị Sở Hi Thanh cưỡng ép đè xuống.

Hết cách rồi, trên phương diện quan phủ thì phải làm như vậy.

Nếu bây giờ hắn là một hảo hán lục lâm, trộm cướp giang hồ, thì đúng là rất đơn giản, trực tiếp đi ra giết là được rồi.

Thiết Kỳ Bang chỉ là một bang phái giang hồ, nửa trắng nửa đen, muốn hạ sát thủ với đám người Văn Thiên Tài và Ân Dương, rồi nuốt mấy trăm khoảnh ruộng và đất đai của nhà người ta, thì nhất định phải đứng trên góc độ khác, không thể để quan phủ nắm thóp.

Sở Hi Thanh vẫn chỉnh binh chuẩn bị chiến đấu đâu ra đấy.

Ngày 20 tháng 1, Sở Hi Thanh rốt cuộc cũng chiêu mộ được đến 700 bang chúng. Hắn thà thiếu chứ không ẩu, vì vậy nên kéo dài đến ngày hôm nay.

Ngoài ra, các loại binh khí cũng đã được chuẩn bị ổn thỏa.

Tổng cộng có sáu trăm thanh trường đao nhập phẩm, bốn trăm đoản thương, bảy trăm giáp da, bốn trăm thiết thuẫn, hai trăm cái nỏ quân dụng, hai trăm cung mười thạch, 110 cái ‘tứ tí sàng nỏ’.

Trong đó có gần sáu phần là mua ở bên ngoài, bộ phận còn lại là của Lưu Định Đường.

Sở Hi Thanh thuận thế điều chỉnh thành tám đàn khẩu.

Đàn chữ Thanh trực thuộc Sở Hi Thanh có 100 người, đàn chữ Vân của Sở Vân Vân có 100 người, đàn chữ Loạn của Lục Loạn Ly có 100 người, đàn chữ Lương của Chu Lương Thần có 100 người, đàn chữ Sơn của Lý Thần Sơn có 100 người, đàn chữ Dương của Ngụy Dương có 100 người, đàn chữ Hi của Lưu Nhược Hi có 70 người.

Những ngày gần đây, Tây Sơn Đường đã tuyển được không ít cao thủ, ngoại trừ Hướng Quỳ và Vương Chính ra, còn có vài vị cao thủ bát phẩm.

Sở Hi Thanh dứt khoát để Lưu Nhược Hi ra thống lĩnh đàn chữ Hi. Lại đưa Hướng Quỳ và Vương chính và dưới trướng Lục Loạn Ly, nằm vùng đi với nằm vùng, quả thực là hoàn mỹ.

Ngoài ra, còn có một cái đàn chữ Nguyên, chỉ là ba mươi người, chuyên phụ trách việc tin tức và hỏi dò của Tây Sơn Đường.

Sau đó, Sở Hi Thanh đem tất cả công việc huấn luyện cho hai người Lý Thần Sơn và Ngụy Dương.

Hai người đều xuất thân từ đội quân mạnh nhất thiên hạ, đường đường là Trí Quả giáo úy hàm thất phẩm, rất am hiểu công việc này.

Chương 457: Thùng phá sảnh (2)

Thật ra thì Sở Hi Thanh cũng không hi vọng bang chúng của mình có thành tựu ở trên phương diện quân trận hay chiến pháp gì cả.

Dù sao đánh nhau binh khí ở nông thôn và chém giết trên giang hồ, đơn giản chính là xem bản lĩnh đơn đả độc đấu, bắt đầu đánh nhau sẽ như ong vỡ tổ, cần chiến trận để làm gì?

Vì vậy, Tây Sơn Đường chọn bang chúng đều tuyển tu vị cửu phẩm hoặc là những người có sức khỏe, hoặc là đao kiếm tốt, hoặc là cung tiễn thủ xuất sắc.

Tuy rằng lương bổng của bọn họ rất cao, nhưng tất cả đều là cao thủ, đại đa số người đều không thua kém võ tu cùng cấp.

Tuy nhiên, hai người Lý Thần Sơn và Ngụy Dương lại rất tận tâm, cộng thêm một tên Chu Lương Thần nữa, ngày ngày đều liều mạng huấn luyện thuộc hạ.

Bạc trong túi của Sở Hi Thanh lại chảy ra ngoài như nước.

Hắn chẳng những phải dùng rượu ngon thịt ngon để nuôi dưỡng hơn bảy trăm tráng hán này, mà còn phải cung cấp đan dược khôi phục sức lực và tinh thần cho bọn họ.

Dù sao Tây Sơn Đường cũng không phải là quân đội.

Các huynh đệ lăn lộn giang hồ là vì kiếm miếng cơm ăn, chứ không phải đến đây để người ta sai khiến và huấn luyện như gia súc.

Dù là quân đội ở phương bắc, mà ngày ngày huấn luyện nặng thì cũng sẽ xảy ra chuyện.

May mà bang chúng phía dưới cũng biết sắp có một trận đại chiến ở hai mươi ngày sau, lại cảm kích ơn đức mua chiến giáp của Sở Hi Thanh, cho nên không có mấy người sinh lời oán hận.

Cần biết, áo giáp là thứ quý giá nhất trong tất cả các loại pháp khí, một cái giáp da cửu phẩm thượng cũng có giá trị cao đến hơn 300 lượng bạc.

Đổi thành những bang phái hoặc đường khẩu khác, có ai sẽ trang bị mấy cái đồ chơi đắt như vậy cho bang chúng cấp thấp chứ?

Dù cho là chết người, thì cũng chỉ mất hơn 300 lượng tiền trợ cấp và chôn đốt, sau đó dùng chiếu cuốn gói, ném vào bãi tha ma là xong việc.

Bởi vậy, bình thường thì đều là bang chúng tự bỏ tiền ra mua pháp khí cho mình.

Sở Hi Thanh lại mua giáp da cho bọn họ, xác thực được coi là độc nhất vô nhị ở trong bang phái giang hồ.

Bọn họ cảm kích ân nghĩa của đường chủ, nên cũng cố gắng huấn luyện.

Sở Hi Thanh lại rất bất đắc dĩ.

Tây Sơn Đường bây giờ nuôi dưỡng 700 người, còn có hơn trăm người hầu và bếp núp vân vân, mỗi tháng phải xài đến tận bảy vạn lượng bạc.

Hiện giờ, Tây Sơn Đường chỉ thu được một vạn tiền thuê, phí vào thành tạm thời giảm mất phân nửa, tiền công từ việc giám sát kênh đào là năm vạn lượng bạc, thật sự là thu không đủ chi.

Bởi vậy, hắn còn phải đi vay tiền ở bên ngoài, để cho đám bang chúng này có thịt ăn.

Bản thân Sở Hi Thanh cũng là xài tiền như nước.

Hai huynh muội bọn họ phải tu hành mỗi ngày, ngày nào cũng phải mất đến năm trăm lượng bạc.

Cả hai đều dùng đan dược tốt nhất, tài liệu pháp thuật tốt nhất.

Tuy nhiên, đầu to vẫn là Sở Hi Thanh tiêu.

Sở Hi Thanh đã tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân.

Sở Vân Vân đã cung cấp một loại phương thuốc bí truyền của Thiết Sơn Tần thị cho hắn, luyện bất cứ loại ngoại công nào mà thoa dầu thuốc này lên người, cũng có thể có hiệu quả làm ít mà được nhiều. Hơn nữa, còn có thể gia tăng sức mạnh và lực kháng đả kích của người sử dụng.

Tuy nhiên, loại dầu thuốc này cực kỳ đắt, một phần dược liệu phải cao đến ba trăm lượng bạc.

Sở Hi Thanh còn dùng tứ chuyển Kim Thân Đan mà Tào Hiên cung cấp.

Hắn đã mời cao nhân giám định qua, đan dược không có vấn đề, có thể yên tâm.

Thứ này là do Đan sư trong nội bộ Cẩm y vệ luyện chế, là thuốc chuyên dụng của Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân.

Một viên có thể tiết kiệm hai mươi ngày tu luyện của hắn, làm cho Sở Hi Thanh tiến bộ rất nhanh.

Ngày 25 tháng 1.

Sở Hi Thanh phái mấy vị tiên sinh phòng thu chi đi xuống nông thôn thu thuế đầu người và thuế ruộng, khi bọn họ trở về thì là một thân cứt đái, dáng vẻ cực kỳ chật vật.

Mấy người trở về Sở trạch, lập tức ôm chân của Sở Hi Thanh mà gào khóc.

Bọn họ chịu đủ sỉ nhục ở dưới nông thôn, không chỉ bị đánh vài chục roi, mà còn bị ép quỳ xuống dập đầu, chui qua háng người khác, có hai người suýt nữa bị ném vào hố phân, tinh thần gần như sắp tan vỡ.

Tình cảnh thảm hại của mấy người này, khiến cho Lục Loạn Ly vẫn mang tâm lý vui đùa cũng không chịu nổi, trong con mắt xinh đẹp đã hiện lên lửa giận.

Nàng biết Sở Hi Thanh đang đợi, cũng nhất định phải đợi, nên chỉ có thể nhịn.

Tuy nhiên, buổi tối ngày hôm đó, Lục Loạn Ly cố tình mang đao của mình ra, bắt đầu mài đao tận nửa canh giờ.

Cái đám địa chủ cường hào không biết sống chết ở Tây Sơn này, đã hoàn toàn chọc giận nàng.

Sở Hi Thanh cũng định mang mấy thế gia hào tộc nông thôn này ra khai đao.

Nhưng khi hắn cẩn thận hỏi dò, thì lại không hỏi ra cái gì.

Đám người bắt cóc tiên sinh phòng thu chi của hắn đều che mặt, không có bại lộ thân phận.

Chương 458: Thùng phá sảnh (3)

Sở Hi Thanh lòng thầm nói những người này cũng rất thông minh.

Hắn không thể làm gì khác, chỉ có thể mở miệng động viên, lại lấy mấy trăm lượng bạc ra để an ủi mấy vị tiên sinh phòng thu chi, vừa để người của đàn chữ Nguyên đi điều tra thân phận của những kẻ này.

Nhưng lần đầu tiên ra quân, Tây Sơn Đường không những không thu được chút thuế má nào từ đám địa chủ hào cường, mà còn không thu nổi một đấu gạo nào từ đám nông dân trong thôn.

Sở Hi Thanh cũng không để ý lắm.

Không thu được thì không thu, hắn dứt khoát gọi tất cả người của mình về, tập trung vào trấn Tây Sơn và dọc tuyến kênh đào, bỏ mặc những nơi còn lại của Tây Sơn.

Ngày mùng 2 tháng 2 rồng ngẩng đầu, rốt cuộc bảo đao lục phẩm mà Sở Hi Thanh nhờ Thiết Kỳ Bang mua cho cũng được đưa đến.

Đao tên Tốn Phong Chấn Lôi Đao, là một đôi tử mẫu Nhạn Linh Đao.

Tử mẫu Nhạn Linh Đao có nghĩa là song đao, một mẫu một tử, một dài một ngắn, một chủ một phó.

Chủ đao dài bốn thước hai tấc, phó đao thì lại dài khoảng ba tấc, có thể thông qua khóa để khảm vào mặt trái của chủ đao, khiến cho uy lực và trọng lượng của chủ đao được tăng lên trên diện rộng.

Mà một khi tháo ra, thì chúng lượng của chúng nó lại nhẹ hơn trọng lượng của bảo đao lục phẩm bình thường.

Ngoài ra, thân đao còn được hòa một lượng Vĩnh Hằng Tinh Thiết to bằng móng tay, khiến cho thân đao cực kỳ cứng rắn, độ cứng đuổi sát tứ phẩm.

Bên trong còn trộn lẫn bột phấn Tích Địa Tiên Thạch, ngưng tụ lực lượng nguyên từ, có thể hấp thu và khắc chế tất cả các loại ám khí bằng kim loại.

Thanh Tốn Phong Chấn Lôi Đao này rất thích hợp với hắn, vừa có thể đơn đấu, mà cũng có thể chém giết quần chiến.

Tuy nhiên, giá cả của nó cũng cực kỳ đắt, cao đến tận 37.000 lượng bạc.

Sở Hi Thanh không thể không bù thêm 17.000 lượng bạc cho Thiết Kỳ Bang.

Ngày mùng 5 tháng 2, Sở Hi Thanh dùng danh nghĩa cổ phần kênh đào dưới tên của mình, vay mười vạn lượng bạc từ mấy mấy nhà tiền trang bên Lâm Hải, theo quy củ là chín ra mười ba vào. (lấy 9 trả 13)

Thời gian gần đây, việc kinh doanh binh khí bên Cổ thị tập bỗng nhiên trở nên rất hot.

Các địa chủ cường hào của Tây Sơn đều đang trắng trợn mua binh khí và vũ khí quân dụng.

Theo tin tức của Thiết Kỳ Bang, chỉ vẻn vẹn cuối tháng một, đã có hơn ba ngàn binh khí, hơn 200 giáp da, hơn 300 cây cung nỏ cấp nhập phẩm đã chảy vào trấn Tây Sơn.

Còn có một lượng lớn nhân vật giang hồ được thuê đến Tây Sơn.

Trước đây không lâu, Sở Vân Vân một mình đi dạo một vòng ở nông thôn, phát hiện mới đầu xuân, mà đồng ruộng lại không có một bóng người.

Tất cả địa chủ cường hào ở Tây Sơn đều không có tâm tư trồng trọt, thủ hạ gia tướng và tá điền của bọn họ đều được võ trang đầy đủ, tất cả đều tập hợp ở sân phơi lúa, khua chiêng gõ mõ luyện tập võ nghệ, thao diễn chiến trận.

Cảnh này khiến cho toàn bộ bầu không khí trong và ngoài trấn Tây Sơn đều xơ xác tiêu điều, giương cung bạt kiếm.

Chỉ cần nhìn thế trận của đám địa chủ cường hào Tây Sơn, cũng biết bọn họ đã quyết tâm chống nộp thuế đến cùng.

Sở Hi Thanh không thể không phòng ngừa chu đáo, tạm thời chuẩn bị một món tiền vốn để đối phó với trận chiến này.

Ví dụ như phù lục, mũi tên, còn cả tiền trợ cấp, tiền chôn đốt. . . vân vân, tất cả đều cần đến tiền.

Lục Loạn Ly cười nhạo hắn có tâm tính đánh bạc, đặt tất cả gia sản của mình vào trận chiến này.

Kết quả của trận chiến này, hoặc là hắn phá nhà diệt tộc Văn Thiên Tài và Vân Hạc Đao – Ân Dương, hoặc là Sở Hi Thanh mất cổ phần của kênh đào, chật vật trốn khỏi Tây Sơn.

Thắng thì tốt, ít nhất thì trả nợ là không thành vấn đề.

Một khi thua, thì sẽ mất tất cả.

Sở Hi Thanh lại không cho rằng mình đang đánh cược.

Hắn sẽ thất bại sao?

Sở Hi Thanh nhìn Sở Vân Vân ở bên trái mình, lại nhìn qua Lục Loạn Ly ở bên phải mình.

Ánh mắt của hắn lại nhìn về phía xa, nhìn về phía đám thuộc hạ và nằm vùng, phản tặc đang huấn luyện trên thao trường kia, còn cả tên Chu Lương Thần có tâm tính thiện lương kia nữa.

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, có những nhân vật thâm tàng bất lộ này giúp đỡ, mình có muốn thua cũng khó. . .

Ngày mùng 7 tháng 2, ngay trong đêm trước khi đến kỳ hạn hai mươi ngày, trong kho thuế của trấn Tây Sơn chỉ có ba vạn thạch gạo và bốn vạn lượng bạc.

Con số này được thu từ chính trong trấn Tây Sơn và những khu vực ở quanh trấn.

Vượt qua phạm vi ba dặm, thì không thu được một xu một hạt gạo nào.

Ngày mùng 8 tháng 2, sáng sớm.

Trong một gian phòng yên tĩnh của Sở trạch, Sở Vân Vân ngồi khoanh chân, cột cờ Nghịch Thần Kỳ nằm trên đầu gối của nàng.

Phía trước nàng là Sở Hi Thanh, hắn đang ngồi ngay ngắn trên mặt đất, toàn thân bị một ngọn lửa trắng thiêu đốt.

Chương 459: Thùng phá sảnh (4)

Mà lúc này, xương cốt của Sở Hi Thanh không ngừng truyền ra những tiếng nổ vang như xào đậu tương.

Nếu như nhìn kỹ hơn, sẽ phát hiện da thịt của hắn còn có hoa văn, có màu trắng nhạt và ánh kim loại đang quanh quẩn.

Lửa trắng là Nghịch Thần Chi Hỏa của Sở Vân Vân, những ánh kim loại kia là ngoại cương của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh đang dùng hết mười một viên Kim Thân Đan mà Tào Hiên đưa cho, ba ngày trước, hắn đã tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân lên đến tầng thứ ba, bắt đầu có thể cô đọng cương lực.

Ngọn lửa trắng kia thiêu đốt trên người Sở Hi Thanh tầm nửa khắc, hắn liền không tự chủ được mà nhíu mày, khuôn mặt vặn vẹo.

Nghịch Thần Chi Hỏa này thiêu đốt xương tủy của hắn, đang thay đổi cấu tạo của tất cả máu thịt và lục phủ ngũ tạng của hắn, từ đó có thể biết Sở Hi Thanh đang chịu nổi đau đớn như thế nào.

Ngay khi Sở Hi Thanh dùng toàn lực để nhẫn nhịn, Sở Vân Vân lại thu bàn tay đang đặt sau lưng Sở Hi Thanh về, tất cả lửa trắng cũng biến mất.

Toàn thân Sở Hi Thanh buông lỏng, loại cảm giác đau xót như bị hút tủy kia cũng biến mất.

Trên mặt Sở Hi Thanh lại lộ ra vài phần oán giận: “Ta còn có thể chống đỡ thêm một chút.”

Hắn không phải kẻ cuồng bị tra tấn, hắn cam nguyện nhận nỗi đau đớn đó là vì chỉ có Nghịch Thần Chi Hỏa mới có thể giúp hắn tăng lên nhanh chóng.

Sở Vân Vân chỉ đốt hắn hai mươi ngày, liền để cho tốc độ xuất đao của Sở Hi Thanh tăng thêm một phần mười.

Đấy là còn chưa nói đến chuyện Nghịch Thần Chi Hỏa có thể trợ giúp và cường hóa cho Kim thân Bá thể của hắn.

“Không cần thiết.”

Sở Vân Vân không để ý đến Sở Hi Thanh, nàng cầm cột cờ Nghịch Thần Kỳ đi ra ngoài, tiện tay ném cái cột cờ này vào trong góc viện.

“Mọi việc đều là tốt quá hóa dở, bị Nghịch Thần Chi Hỏa đốt quá lâu cũng không tốt. Tương lai còn dài, chúng ta cứ từ từ tiến lên, từng bước từng bước một, ngươi đừng nghĩ đến chuyện ăn một lần thành mập mạp.”

Nàng liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh một cái.

Người này chính là điển hình của kiểu người muốn ăn một hơi thành mập mạp.

Ngoài có một con kênh đào, lại còn muốn nuốt mấy nhà địa chủ cường hào có thực lực mạnh nhất của trấn Tây Sơn.

Còn cả bảy trăm bang chúng của Tây Sơn Đường kia nữa.

Nếu chỉ tính sức chiến đấu cá nhân và trang bị, thì đã không kém hơn biên quân phương bắc rồi.

Tuy nhiên, Sở Vân Vân cũng không có tư cách nói Sở Hi Thanh.

Trong lòng nàng cũng đang có một đám lửa, muốn dùng tất cả sức lực để trở lại đỉnh cao. Đòi một câu trả lời cho chính mình, cũng là cho đám đồng đội đã chết trận ở Lạc Phượng Sơn.

Bởi vậy, Sở Vân Vân cũng không can thiệp, nàng cũng vui vẻ khi nhìn thấy cảnh này.

Sở Hi Thanh thì lại cầm thanh Thiền Dực đao ma văn lên, bỗng nhiên bổ vào cánh tay của mình.

Hắn dùng bốn phần sức mạnh, ba phần tốc độ, nhưng chỉ chém ra một vệt trắng ở trên cánh tay của mình.

Sở Hi Thanh lại không hài lòng lắm: “Cái cương lực này vẫn không ra thể thống gì cả, chỉ cần đao của đối thủ nhanh hơn một chút, thì cương lực của ta sẽ không kịp phản ứng.”

Sở Vân Vân nhìn vệt trắng kia một chút, không khỏi lắc đầu: “Ngoại công tầng ba mà có hiệu quả như ngươi thì đã rất đáng quý rồi. Nếu như phối hợp với một cái áo giáp khá một chút, thì võ tu thất phẩm hạ bình thường cũng khó đánh xuyên qua cương lực của ngươi.”

“Ít nhất thì bây giờ ám khí bình thường đã không thể làm gì ngươi, ngoại trừ Thuần Dương ra thì ngươi không có thiên phú về Bá thể nào cả, ngươi còn muốn thế nào nữa?”

Trong số thiên phú huyết mạch của Sở Hi Thanh, ngoại trừ Thuần

Dương ra, thì cũng chỉ có Thần Thương và Táng Thiên là có dính một ít đến ngoại công và Bá thể.

Không đúng, Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân của Sở Hi Thanh cũng có dính một ít.

Nếu như thức tỉnh môn thiên phú này đến cấp bậc cao hơn, có thể ngưng tụ lực lượng thời gian, hòa vào trong Kim thân Bá thể, làm được bất tử bất diệt, Kim Cương Bất Hoại.

Nhưng Sở Vân Vân đánh giá là, sau khi Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân lên cấp mười thì mới có khả năng này, mà đây còn là tối thiểu nhất.

Sở Hi Thanh lại nở nụ cười ‘khà khà’, lòng thầm nói tốt nhất là người khác đánh thế nào cũng không đánh được mình, còn mình thì vung đao lên là có thể chém chết đối phương.

Phải công thủ vô địch như Vũ Liệt thiên vương mới là vương đạo!

Tốt nhất là có thể chiến đấu thời gian dài giống như Bá Võ Vương nữa!

Có người nói, ngày xưa Vũ Liệt thiên vương bị một đám thần linh mạnh mẽ dây dưa đến chết trong một tràng thần kiếp.

A… Còn phải tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao nữa, như vậy thì không sợ quần chiến rồi.

Chém sạch giết sạch tất cả thần linh giáng thế giống như Huyết Nhai Đao Quân.

Tốt nhất là có thêm một môn độn pháp vô song nữa, vậy chính là một chiến sĩ hoàn mỹ không có khuyết điểm rồi.

Chương 460: Thùng phá sảnh (5)

Khi Sở Hi Thanh đang ảo tưởng sức mạnh, thần sắc Sở Vân Vân hơi động, nhìn về phía ngoài cửa viện.

Nàng cảm ứng được Lưu Nhược Hi đang đi về phía chủ viện.

Vị thiếu nữ này cắt tóc ngắn, ăn mặc một bộ giáp da bó sát người, dáng người hiên ngang. Nàng đi đến trước cửa viện, sắc mặt nghiêm nghị mà ôm quyền về phía cửa viện đang đóng chặt: “Đường chủ đại nhân, toàn bộ đàn chủ và phó đàn chủ đã đến đông đủ, tất cả đang chờ ở bên ngoài.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì ung dung mặc áo vào, rồi lại đeo các pháp khí của mình lên, lúc này mới đẩy cửa đi ra ngoài.

Khi hắn dẫn Sở Vân Vân và Lưu Nhược Hi đến đại sảnh, chỉ thấy Lục Loạn Ly, Lý Thần Sơn, Chu Lương Thần, Ngụy Dương, Hướng Quỳ, Vương Chính và mười mấy vị phó đàn chủ cấp độ bát phẩm đang tụ tập ở đây, tất cả đều tụ tập ở dưới một mái nhà.

Trong số này, còn có một người mặc trang phục đàn chủ, người này là một nam tử mặt đen tầm bốn mươi tuổi, đang ngồi ở vị trí thấp nhất ở bên phải.

Hắn tên là Lỗ Bình Nguyên, chính là đàn chủ đàn chữ Nguyên.

Người này là thuộc hạ cũ của Lưu Định Đường, phụ trách công việc thu thập tin đồn và tình báo trên giang hồ.

Người này bị bắt cùng với Lưu Định Đường ở trận chiến Tây Sơn vào hơn một tháng trước, sau đó lại được Thiết Tiếu Sinh đề cử cho Sở Hi Thanh.

Người này là đối thủ cũ của Thiết Kỳ Bang.

Thiết Kỳ Bang đại bại ở trấn Tây Sơn ba lần, Lỗ Bình Nguyên này đều có công rất lớn, cho nên Thiết Tiếu Sinh rất có ấn tượng với người này.

Tây Sơn Đường của Sở Hi Thanh cũng đang thiếu một nhân tài về phương diện này.

Bởi vậy, sau khi hắn điều tra và khảo sát, phát hiện người này không làm việc xấu, lại rất có năng lực trong việc tìm hiểu tin tức, nên Sở Hi Thanh đã mời hắn từ trong nhà giam ra, để hắn làm đàn chủ đàn chữ Nguyên, phụ trách ba mươi người, chuyên đi dò hỏi và thu thập tin tức bốn phương.

Tin tức bên phía Ngô Mị Nương rất đáng tin cậy, cũng rất kịp thời. Nhưng mà mỗi một tin tức đều cần tiền, hơn nữa còn rất đắt.

Mà lại, một khi có chiến sự, quân tình khẩn cấp, lẽ nào Sở Hi Thanh còn có thể hi vọng vào Ngô Mị Nương ở cách một con sông sao?

Lỗ Bình Nguyên cũng rất lưu manh, chỉ cần có tiền thì hắn sẽ làm việc cho ai cũng được.

Sở đường chủ hào phóng hơn Lưu Định Đường nhiều, trực tiếp cho hắn tám trăm lượng bạc tiền lương bổng. Còn hứa hẹn một phần bí dược thất phẩm hạ, đãi ngộ đã gần bằng với Ngụy Dương và Lý Thần Sơn.

Ngoài ra, còn có một vị phó đường chủ của Tuyển Phong Đường cũng nằm trong số đó.

Khi Sở Hi Thanh đi vào đại sảnh, tất cả mọi người đều dồn dập đứng dậy, miệng hô "Đường chủ"!

Sở Hi Thanh khoát tay một cái, ra hiệu cho mọi người không cần đa lễ.

Hắn đi đến vị trí cao nhất, cũng lười ngồi xuống mà ôm quyền nhìn mọi người chung quanh: "Xin lỗi, ta vừa mới tu luyện một môn ngoại công, làm lỡ thời gian, khiến các vị phải chờ rồi."

Thần sắc của Lý Thần Sơn và tất cả mọi người đều hơi nghiêm lại, khom mình hành lễ, miệng nói không dám.

Khóe môi Lục Loạn Ly không khỏi giật giật, lòng thầm nói tên này thật sự là bình tĩnh. Đã đến thời điểm này rồi mà còn có tâm tư tu luyện?

Còn nữa, cái tên này tu luyện ngoại công gì vậy? Không sợ nội ngoại xung đột hay sao?

Nội ngoại kiêm tu, hắn coi mình là Vũ Liệt thiên vương?

Lúc này, Sở Hi Thanh lại nhìn ra ngoài đại sảnh.

Trên thao trường rộng rãi ở bên này, đang có 670 người đang đứng thẳng.

Tất cả đều là người cao to lực lưỡng, võ trang đầy đủ.

Đội hình của bọn họ rất nghiêm chỉnh, khí thế bức người!

Sĩ khí lại không cao lắm, Sở Hi Thanh nhìn ra có rất nhiều người đều đang thấp thỏm và bất an.

Đường chủ của bọn họ tất nhiên là thiếu niên anh hùng, làm việc công bằng, hơn nữa còn nhân nghĩa vô song.

Nhưng mà lấy lực lượng của một đường là Tây Sơn Đường để đấu với toàn bộ thế lực của trấn Tây Sơn, việc này khó tránh khỏi làm cho người ta thấy bất an.

Không biết hôm nay sẽ có bao nhiêu huynh đệ thương vong. . .

Sở Hi Thanh thỏa mãn mà thu hồi tầm mắt: “Rất tốt! Trừ đàn chữ Nguyên ra, toàn bộ thành viên của bảy phân đàn đều có mặt, không thiếu một người nào. Chư vị, các ngươi có biết hôm nay ta triệu tập mọi người đến đây là để làm gì không?”

“Chúng ta rõ ràng.” Chu Lương Thần liếc mắt nhìn đám người, trong mắt hiện lên một tia tàn khốc: “Tấn công tiêu việt Văn gia bảo và Vân hạc sơn trang, mạnh mẽ thu thuế!’

Lục Loạn Ly cũng cười gằn một tiếng: “San bằng tất cả địa chủ cường hào ở Tây Sơn!”

Chu Lương Thần nghe vậy thì không khỏi kinh ngạc mà liếc mắt nhìn Lục Loạn Ly.

Hắn chỉ nghĩ san bằng Vân gia bảo và Vân Hạc sơn trang để trút cơn giận thôi.

Vị Lục đàn chủ này còn khí phách hơn hắn nhiều.

Chương 461: Thùng phá sảnh (6)

Lúc này, bên trong đại sảnh cũng ồn ào xôn xao, ngoại trừ Lý Thần Sơn và Ngụy Dương vẫn bình tĩnh ra, thì tất cả mọi người đều hiện lên vẻ mặt phấn chấn.

Mãi cho đến khi Sở Hi Thanh giơ tay lên, những âm thanh ồn ào này mới từ từ dừng lại.

Sở Hi Thanh nhìn về phía Lý Thần Sơn: “Lý đàn chủ, tình hình kênh đào ra sao rồi?”

Lúc này, Lý Thần Sơn thi lễ: “Hai nhà Chu gia và Lộ gia ở Lâm Hải đã điều tám trăm tộc binh vào kênh đào, bảo đảm năm ngày này kênh đào sẽ không có chuyện gì. Ngoài ra, Chu Tượng Sơn, Chu huynh nhờ ta nhắn dùm, nếu như đường chủ không đủ binh, hắn có thể cho mượn hai trăm bình và ba vị gia tướng thất phẩm.”

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, lòng thầm nói Chu gia quả nhiên là đáng tin cậy.

Hắc lắc đầu nói: “Không cần, hai nhà Chu gia và Lộ gia có thể ra tay giám sát kênh đào giúp ta thì đã là một ơn tình lớn rồi.”

Sau đó, ánh mắt Sở Hi Thanh lăng lệ: “Nếu như đã chuẩn bị xong xuôi! Vậy thì xuất binh đi, lấy đàn chữ Lương làm đầu, toàn bộ xuất phát đến Văn gia bảo. Mấy người Văn Thiên Tài và Vân Hạc Đao – Ân Dương hoành hành tại địa phương, chống đối nộp thuế, tội ác tày trời.”

“Ta thân là hương chính của Tây Sơn, hôm nay phụng mệnh của nha môn và ‘luật Đại Ninh’, tróc nã bọn họ về quy án! Hôm nay, trước phá Văn gia bảo, sau lại diệt Vân Hạc sơn trang, để cho đám tạp chủng ở địa phương Tây Sơn này biết uy phong của Tây Sơn Đường Thiết Kỳ Bang chúng ta!”

Mọi người nghe vậy, tâm thần liền rung lên.

Mấy trăm bang chúng ở bên ngoài cũng bắt đầu kêu gào rầm trời.

“Trước phá Văn gia bảo, sau lại diệt Vân Hạc sơn trang.”

Rất nhiều người đều là mặt đỏ ửng, lớn tiếng rít gào, phát tiết cơn giận trong lòng.

Sở Hi Thanh nhịn hai mươi ngày, chẳng thèm quan tâm đến đám địa chủ hào cường kia.

Thủ hạ và mấy chưởng quỹ chịu nhục ở nông thôn, cũng không được báo thù.

Cảnh này khiến cho rất nhiều người ở trên trấn sinh ra ý nghĩ coi thường Tây Sơn Đường, cũng có rất nhiều lời ra tiếng vào.

Bọn họ vốn là thanh niên lăn lộn trong giang hồ, quan trọng nhất chính là mặt mũi, đã không thể nhẫn nhịn.

Bởi vậy, dù biết rõ trận chiến này sẽ hết sức nguy hiểm, sẽ thương vong nặng nề, nhưng mọi người vẫn không tự chủ được mà nhiệt huyết dâng trào, chiến ý vang dội.

Sở Hi Thanh thì lại ôm quyền về phía vị phó đường chủ Tuyển Phong Đường kia.

Lần này, toàn bộ thành viên của Tây Sơn Đường sẽ ra trận. An toàn của trấn Tây Sơn, đành phải giao cho vị phó đường chủ và ba trăm tinh nhuệ của Tuyển Phong Đường.

Người này cũng đáp lễ với vẻ mặt xúc động.

Trước kia, hắn cũng từng đi theo Sở Hi Thanh chinh phạt Tây Sơn, biết rõ năng lực của Sở Hi Thanh.

Trấn chiến đó cũng làm cho hắn kiếm được khá nhiều lợi ích, vì vậy vị phó đường chủ này cũng nguyện ý ra sức cho Sở Hi Thanh.

Hơn nữa, Sở Hi Thanh còn để lại tám mươi cái 'tứ tí sàng nỏ' ở trong trấn Tây Sơn, nên bảo vệ trấn Tây Sơn là không khó.

. . .

Cùng lúc đó, tây viện quận nha Tú Thủy.

Tả Thanh Vân đánh răng rửa mặt rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Khi hắn mở cửa phòng, liền ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

Tả Thanh Vân nhìn thấy cha của hắn, quận thừa Tả Thiên Lộ ăn mặc lôi thôi lếch thếch, cầm theo một bình rượu, dáng vẻ say xỉn đứng ở trước cửa.

Tả Thanh Vân không khỏi cau mày một chút, nói với vẻ khó chịu: "Ngươi lại muốn làm gì?"

"Còn có thể làm gì? Đương nhiên là ngăn cản ngươi đi làm chuyện ngu xuẩn."

Quận thừa Tả Thiên Lộ dựa vào cửa, dáng vẻ phóng khoáng bất kham, uống một hớp rượu: "Tây Sơn Đường của Sở Hi Thanh có liên quan gì đến ngươi? Ngươi cái tên ngu xuẩn không não này lại còn chuẩn bị mang nhân mã qua sông hỗ trợ?"

"Sở Hi Thanh đã xong đời, sau này ngươi cũng đừng qua lại với hắn. Thời gian này trong nhà không yên bình, mẹ ngươi lại bệnh nặng, ngươi đừng có gây rắc rối cho nhà nữa."

Tả Thanh Vân nghe vậy thì sững sờ, trong lòng nhất thời xuất hiện một đám lửa giận.

Xuất binh hỗ trợ Sở Hi Thanh bình định Tây Sơn là chuyện hôm qua hắn mới phân phó, đây là tên khốn nào bán đứng hắn?

Sau đó, hắn lại cười một tiếng: "Rốt cuộc là ai gây rắc rối cho nhà? Cái phong tấu chương kết tội Hộ bộ thượng thư kia của ngươi đã đưa lên, nhà chúng ta sớm muộn gì cũng xong đời. Nhiều nhất là hai tháng, nhà ta nhẹ thì bị chê trách, nặng thì là bắt vào ngục giam. Triều đình muốn phát 'Khi thập đại tiền', ngươi để triều đình phát là được, ngươi nhiều miệng để làm gì? Thế mà ngươi còn có mặt mũi nhắc đến mẫu thân?”

Tả Thiên Lộ nghe vậy thì cau mày: “Ăn nói linh tinh! Phong tấu chương kia của ta có thể giống với chuyện của ngươi? ‘Khi thập đại tiền’ quan hệ rất lớn đến quốc gia, một khi tiền này phát hành, vô số bách tính sẽ cửa nát nhà tan. Kẻ sĩ không thể không có ý chí kiên định, việc này quan hệ đến nước nhà, ta há có thể vì phúc mà tránh họa? Huống hồ, thầy ta có ơn rất lớn với ta, ta ngồi yên không để ý đến, há không phải là vong ân phụ nghĩa?”

Chương 462: Thùng phá sảnh (7)

Quận thừa Tả Thiên Lộ nói đến đây, lập tức chú ý đến ánh mắt giễu cợt của Tả Thanh Vân.

Tả Thiên Lộ bỗng nhiên hiểu ra.

Kẻ sĩ không thể không có ý chí kiên định, trọng trách thì nặng mà đường thì xa. Người phải làm nhiệm vụ của mình, cớ gì ngại khó ngại xa?

Trong mắt của mình, họa phúc của bách tính và an nguy của thầy là nhân và nghĩa của mình, hắn có thể vì thế mà không tiếc tất cả.

Còn tại trong lòng của Tả Thanh Vân, Sở Hi Thanh là bạn bè, mà con trai mình coi trọng nhất là nghĩa khí bạn bè, tình hình gia đình, nó cũng sẽ liều tất cả vì những thứ đó.

Quận thừa Tả Thiên Lộ khẽ thở dài, thu hồi câu chuyện.

Thần thái hắn tiêu điều, cất bước đi về phía chủ viện, giọng nói dứt khoát cứng rắn: “Nói chúng là hôm nay không cho phép ngươi bước ra ngoài một bước! Ta sẽ để người nhìn chằm chằm vào ngươi. Trước kia ta đã nói với ngươi rồi, chọn bạn thì phải tinh mắt, Sở Hi Thanh không có tương lai. Bình thường ngươi muốn hồ đồ thế nào thì ta cũng mặc, nhưng hôm nay nhất định phải nghe ta, đừng đi tìm Sở Hi Thanh nữa.”

Tả Thanh Vân nhíu chặt lông mày, ánh mắt khó hiểu: “Ngươi dựa vào cái gì mà cho rằng tiểu Sở sẽ xong đời?”

“Cái này há còn không rõ ràng?” Quận thừa Tả Thiên Lộ cảm thấy buồn cười: “Hắn rất thông minh, mặc kệ là ý tưởng xây dựng kênh đào, hay là hành động bỏ nhiều tiền để mua công văn từ nha môn, tất cả đều thấy được sự thông minh và cẩn thận của hắn.”

“Tuy nhiên, người này có một tật xấu giống như Thiết Cuồng Nhân, xuất thân từ tầng chót lại có dã tâm bừng bừng, mơ tưởng xa vời, không tự hiểu lấy mình. Lợi ích của con kênh đào kia quá to lớn, to lớn đến mức hắn không thể giữ được.”

“Dựa vào cái gì mà không giữ được?” Tả Thanh Vân cười gằn: “Chỉ bằng mấy tên rác rưởi Thẩm Chu và Thượng Quan Thần Hạo kia?”

“Thượng Quan Thần Hạo có tâm tính của kiêu hùng, co được dãn được. Từ khi hắn lên làm gia chủ thì thế lực của Thượng Quan gia đã mở rộng gần gấp đôi, ngươi dựa vào cái gì mà cho rằng hắn là phế vật? Còn về phần Thẩm Chu, hắn chuyên về kinh doanh, sau khi Anh Ma Cốc mà Thẩm gia coi như sinh mạng bị hủy, tình hình kinh tế của nhà hắn vẫn không tụt xuống, từ đó có thể thấy được năng lực của hắn.”

Quận thừa Tả Thiên Lộ liếc mắt nhìn Tả Thanh Vân: “Nếu như hai người này còn chưa đủ, vậy thì thêm quận trưởng phu nhân nữa thì sao?”

Con ngươi của Tả Thanh Vân co rút lại, ngây người tại chỗ: “Quận trưởng phu nhân? Nhưng mà nếu như quận trưởng đại nhân cũng nhúng tay vào, thì sao ngươi có thể lấy được công văn cho Sở Hi Thanh?”

“Thượng Quan Thần Hạo muốn tê liệt ý thức phòng bị của Sở Hi Thanh, cho nên không thèm cản trở mà thôi.”

Quận thừa Tả Thiên Lộ lắc đầu: “Hơn nữa, trong mắt của quận trưởng, Sở Hi Thanh thắng, thì hắn có thể lấy hơn ba phần thuế so với năm ngoái, còn có thể giở trò với đám địa chủ kia, sẽ kiếm được không dưới năm mươi vạn lượng bạc. Sở Hi Thanh thua, thì quận trưởng có thể lấy một phần cổ phần của kênh đào Tây Sơn, đó là ít nhất. Dù thế nào thì hắn cũng thắng, tại sao lại không đáp ứng?”

Tả Thiên Lộ chắp tay sau lưng, men say mông lung, dáng người loạng choạng đi về phía trước: “Ngươi nhất định cho rằng Sở Hi Thanh có Thiết Kỳ Bang làm ô dù, lần này nhất định sẽ không thua. Nhưng ngươi đừng quên, quận trưởng phu nhân xuất thân từ môn phái nào, chung quanh đây lại có bao nhiêu thế lực là đồng môn với quận trưởng phu nhân.”

Tả Thanh Vân ngưng thần nghiền ngẫm, sau đó con ngươi co rút lại.

Là Thập Thất Liên Hoàn Ổ ở hồ Đông Dương trên thượng du sông Thần Tú! Long đầu Nhậm Đạo Hành và quận trưởng phu nhân đều xuất thân từ Nam Hải kiếm phái.

Hắn nắm chặt song quyền, đầu ngón tay đã đâm vào da thịt mà vẫn không hay biết.

Lúc này, Tả Thanh Vân chỉ có một ý nghĩa, đó chính là nghĩ cách chạy ra khỏi nơi này, nhất định phải ngăn cản Sở Hi Thanh xuất binh đánh Văn gia bảo.

Đó là một cái dương mưu, cũng là một cái bẫy.

Những người kia ép Sở Hi Thanh tấn công Văn gia bảo, là chuẩn bị diệt trừ Tây Sơn Đường của Sở Hi Thanh trong một lần!

Cùng lúc đó, tổng đà của Thiết Kỳ Bang.

Thiết Cuồng Nhân nhìn Ngô Mị Nương ở trước mặt, hắn híp mắt lại, hai mắt sắc bén như kiếm: “Mị Nương, ngươi xác định là Thập Thất Liên Hoàn Ổ muốn ra tay với Thiết Kỳ Bang ta?”

“Ta lừa ngươi thì có lợi ích gì?” Ngô Mị Nương cầm cái tẩu thuốc lá nhỏ của nàng mà nuốt mây nhả khói: “Năm ngày trước, Long đầu Nhậm Đạo Hành của Thập Thất Liên Hoàn Ổ đã triệu tập tám mươi chiếc thuyền lớn, tám người ngàn, lúc này đang ẩn núp ở gần quận Tầm Dương, các ngươi điều tra một chút là sẽ biết chuyện này thôi.”

“Ta biết Kỳ chủ ngươi đã tụ tập hai ngàn tinh nhuệ, chuẩn bị bảo vệ cho Tây Sơn Đường. Nhưng vị Nhậm long đầu kia sẽ chờ binh mã tinh nhuệ của Thiết kỳ chủ ngươi lên bờ, sau đó xuôi dòng mà xuống, càn quét tất cả bến tàu và tất cả phân đường của các ngươi.”

Chương 463: Thùng phá sảnh (8)

Con ngươi của Thiết Cuồng Nhân co lại, sau đó liền ôm quyền: “Thay ta cảm tạ vị sau lưng ngươi, tin tức này giá trị vạn kim. Mặc kệ kết quả ngày hôm nay ra sao, Thiết mỗ cũng nợ các ngươi một ân tình. Người đâu, mau lấy năm vạn lượng bạc cho vị Ngô nương tử này.”

Khóe môi Ngô Mị Nương cong lên, nàng đứng lên thi lễ với Thiết Cuồng Nhân, sau đó dáng người yêu kiều thướt tha đi về phía mép thuyền.

Thiếu Tiếu Sinh ở bên cạnh nhìn bóng lưng của cô gái này, nhíu chặt lông mày nói: “Nếu như tin tức của nữ nhân này không sai, thì chỉ sợ đám người kia muốn đẩy tiểu Sở vào chỗ chết!’

Thiết Cuồng Nhân thì lại yên lặng nhìn về mặt sông ở phương xa.

Hắn cảm giác được áp lực từ bốn phương tám hướng đang phả vào mặt mình.

Nhưng chỉ vẻn vẹn một hơi thở, Thiết Cuồng Nhân liền nở nụ cười kiệt ngạo.

Như vậy mà đã muốn đánh gục hắn và tiểu Sở sao? Không dễ dàng như vậy!

. . .

Mà lúc này, trước Văn gia bảo.

Sau khi Lỗ Bình Nguyên nhận được ba tấm tin phù, liền đi đến bên cạnh Sở Hi Thanh.

“Đường chủ đại nhân, có ba tin tức xấu, quân doanh vệ quận Tây Sơn bỗng nhiên có hành động kỳ lạ. Chỉ huy sứ Diêm Quá thống lĩnh 2300 binh mã của quân doanh Tây Sơn đi đến núi Tiểu Dương ở phía tây trấn, cách chỗ này không đến hai mươi bốn dặm. Thám tử dưới trướng ta nói, lần này trong quận quân Tây Sơn còn có không ít tộc binh của Thẩm gia.”

“Tin thứ hai cũng là từ Tây Sơn, Cửu Đao Ổ và Bạch Vân Trại đã tập hợp 1300 người, trong đó có ba vị lục phẩm, mười hai vị thất phẩm, bọn họ đã đi qua Nhất Tuyến hạp, lao thẳng về phía Tây Sơn.”

“Tin thứ ba là Văn gia bảo, ta thông qua quan hệ đặc thù, thăm dò được một tin tức. Giờ thìn ngày hôm nay, có hai vị lục phẩm hạ, sáu tên thất phẩm đã đi vào Văn gia bảo.”

Lỗ Bình Nguyên âm thầm kêu khổ, cảm khái mệnh của mình kiểu gì thế này?

Hắn làm việc cho Lưu Định Đường chưa được ba năm, thì Tây Sơn Đường đã ngã.

Mà tình hình của vị đường chủ trước mắt này, dường như cũng không ổn, chỉ có thể chống đỡ hơn một tháng.

Sở Hi Thanh thì lại đưa tay cầm ba tấm tin phù trong tay Lỗ Bình Nguyên, sau khi liếc mắt nhìn xem, hắn lại thấy buồn cười.

“Đây là muốn đưa ta vào chỗ chết đây mà, ác độc thật! Nhưng đáng tiếc đây chỉ là một đám gà đất chó sành, không làm nên chuyện.”

Nói như thế nào bây giờ nhỉ? Cảm giác giống như là trò poker vậy.

Đối phương có bài rất tốt, không phải sám cô thì chính là tứ quý, là hai đôi. Đối phương cũng cảm thấy rất hài lòng với bài của mình, tựa như là chỉ cần lật bài thì sẽ thắng hắn vậy.

Nhưng đáng tiếc trong tay Sở Hi Thanh lại là thùng phá sảnh.

Quận quân Tây Sơn và Cửu Đao Ổ, Bạch Vân Trại, tất cả đều là kẻ địch mạnh mẽ, uy hiếp ngay ở phía hông bọn họ.

Lúc này, chỉ cần Tây Sơn Đường hơi bất cẩn một chút, thì nhất định là toàn quân bị diệt.

Vấn đề là kẻ địch trước mặt có thể chống đỡ được nửa khắc thời gian không, có chống đỡ được đến khi đám viện bình này xuất hiện hay không.

Sở Hi Thanh ngước mắt lên, liếc nhìn ổ bảo kiên cố ở đối diện, còn cả cánh cửa dày cộm kia nữa.

“Loạn Ly, Thần Sơn, Ngụy Dương, Lương Thần!’

Bốn người đều là vẻ mặt nghiêm túc, ôm quyền về phía Sở Hi Thanh: “Có thuộc hạ!”

Sở Hi Thanh nhướng mày kiếm lên: “Vào thời điểm này thì không cần chiến thuật gì cả, lát nữa Vân Vân sẽ đốt cửa bảo, các ngươi theo ta hợp lực giết vào trong. Nhược Hi, ngươi phụ trách trông giữ phía sau.”

Hắn nói xong câu này, liền liếc mắt nhìn Chu Lương Thần, đồng thời mở kho chứa đồ trong tầm mắt của mình ra.

---Có sử dụng thẻ thiên phú Thần Thương tam giai (bản thuộc hạ) với Chu Lương Thần hay không?

Chú: Sau khi sử dụng thẻ này, chỉ có hiệu lực khi đối tượng đang ở dưới trướng của ngươi, một khi đối tượng thoát ly khỏi thế lực của ngươi, thẻ thiên phú sẽ mất hiệu kwc trong vòng ba tháng, cũng trở về kho chứa đồ, tiến vào trạng thái chưa sử dụng. (Lời tác giả: đã sửa lại, thẻ khuôn và thẻ thiên phú như nhau, sau khi thoát ly khỏi thế lực thì sẽ mất hiệu lực trong vòng ba tháng)

Sở Hi Thanh dùng ý niệm lựa chọn ‘có’.

Thật ra thì đối tượng mà Sở Hi Thanh muốn sử dụng tấm thẻ này là

Lục Loạn Ly, thiên phú và ngộ tính của nàng đều đạt tiêu chuẩn.

Nhưng đáng tiếc là, tấm thẻ thiên phú này không thể sử dụng trên người của Lục Loạn Ly.

Hệ thống giải thích là, thiên phú của Lục Loạn Ly vượt qua tấm thẻ này, có thể nói là không kém Sở Vân Vân, nên không thể sử dụng bất cứ thẻ khuôn hay là thẻ thiên phú nào.

Bản thân nàng chính là khuôn mẫu rồi. . .

Sau đó, Sở Hi Thanh đứng lên, cuồng phong quấn quanh người.

“Vân Vân, có thể bắt đầu rồi.”

Sở Vân Vân đứng ở trên một tòa pháp đàn giản dị, nàng nghe thấy thế thì gật đầu, hai tay bắt linh quyết, một con Toan Nghê cực lớn xuất hiện ở sau lưng của nàng.

Một cái chớp mắt sau, con Toan Nghê toàn thân bốc lửa kia bỗng nhiên lao thẳng về phương hướng Văn gia bảo.

Chương 464: San bằng Văn gia bảo

Quận Tú Thủy, Thính Hương thủy tạ ở sân sau đại trạch của Thượng Quan gia.

Thượng Quan Thần Hạo đang thêu hoa ở đây.

Tay phải hắn cầm một mảnh tơ lụa, tay trái bằng sắt thép của hắn thì xâu kim luồn chỉ, thế mà hắn lại thêu cực kỳ linh hoạt và chính xác.

Không lâu sau, một đóa hoa sen rất sống động đã xuất hiện trên tơ lụa.

Long Hành ở đối diện nhìn cảnh này, trong mắt không khỏi hiện lên ý bội phục.

Hắn biết Thượng Quan Thần Hạo đang dùng cách thêu hoa để luyện tập, cố gắng khống chế cánh tay trái bằng sắt thép này, độ linh hoạt và chính xác của cánh tay trái này bây giờ, đã không kém gì với cánh tay thật.

Ảnh hưởng của việc cụt tay với Thượng Quan Thần Hạo càng ngày càng nhỏ, thậm chí hắn còn có thể mượn cái cánh tay pháp khí ngũ phẩm này để trở nên mạnh mẽ hơn.

“Đã không còn sớm nữa rồi.”

Thượng Quan Thần Hạo bỗng nhiên dừng động tác, nhìn về bầu trời phía đông, hắn đón ánh mặt trời, híp mắt nói: “Sở Hi Thanh đã xuất binh chưa?”

Đuôi lông mày của Long Hành nhếch lên: “Không rõ nữa, nhưng đêm hôm qua, Sở Hi Thanh đã triệu hồi tất cả bang chúng dọc tuyến kênh đào trở về trấn Tây Sơn rồi. Tất cả đàn chủ và phó đàn chủ của Tây Sơn Đường cũng tập trung ở đại trạch Sở gia của hắn. Ta đoán là sáng sớm hôm nay hắn sẽ xuất binh, đương nhiên cũng có khả năng là lâm trận sợ chiến.”

Long Hành nói đến đây, chợt nở nụ cười tiêu sái, hắn đưa tay pha trà cho Thượng Quan Thần Hạo: “Thật ra thì hôm nay hắn có tấn công Văn gia bảo hay không cũng không sao, từ khi người này tiếp nhận chức hương chính của Tây Sơn, thì kết cục của hắn đã được định đoạt rồi, Thượng Quan gia chủ cần gì phải để ý nhiều như vậy?”

Nếu như Sở Hi Thanh xuất binh Văn gia bảo, tự nhiên sẽ thất bại tại nơi đó.

Nếu như người này lâm trận sợ chiến, rùa rụt cổ trốn ở trong trấn Tây Sơn không ra. Như vậy năm mươi vạn thạch thuế ruộng, ba mươi mốt vạn thuế đầu người, tất cả sẽ do một mình Sở Hi Thanh gánh chịu.

Đến khi đó, nha môn quận sẽ có thể quang minh chính đại, lấy ruộng đất trong tay của Sở Hi Thanh, nhờ đó là sở hữu con kênh đào kia.

Còn về phần mấy thế gia đại tộc bên Lâm Hải. . .Chỉ cần Tú Thủy bọn họ chịu đưa một ít cổ phần, thì cũng không có gì cả. Làm ăn với ai mà không phải làm ăn?

Theo Long Hành, Sở Hi Thanh tiếp nhận chức vị hương chính của Lưu Định Đường, chính là một nét bút hỏng.

Tuy rằng nó có thể giúp Sở Hi Thanh khống chế địa phương dễ hơn, có thể khống chế cả Tây Sơn, thậm chí có thể cho bang chúng dưới trướng một ít thân phận chính thức, có thể nói là rất tiện lợi.

Nhưng hành động này của Sở Hi Thanh cũng mang lại hậu hoạn cho bản thân hắn.

Lưu Định Đường có thể ngồi vững cái chức hương chính kia, là do quận úy Thẩm Chu và quận quân ủng hộ, những địa chủ cường hào địa phương kia cũng cho Thẩm gia mặt mũi.

Sở Hi Thanh chỉ là một tên dân đen, dựa vào đâu để đám thợ săn Tây Sơn và địa chủ cường hào địa phương nghe lời?

Thượng Quan Thần Hạo lại ngưng mắt, nhìn cánh tay trái của mình: "Nhưng ta không cam lòng, không lấy tính mạng của kẻ này, ta sẽ thấy không viên mãn."

Long Hành tỏ vẻ đã hiểu.

Hắn cũng không cam lòng.

Tuy rằng hắn và Long Thắng không có quá nhiều tình cảm, nhưng dù sao đó cũng là đệ đệ của hắn.

Khóe môi Long Hành hơi cong lên: "Thượng Quan gia chủ yên tâm, việc này ta đã có sắp xếp. Đợi đến kỳ hạn một tháng, quan phủ có thể lấy tội danh thu thuế bất lực để lùng bắt người này, đến khi đó ta và ngươi sẽ có một câu trả lời."

Thu thuế bất lực, tội danh này tất nhiên không đáng chết, nhiều nhất là bị tịch thu gia sản, đi đầy biên cảnh.

Nhưng một khi có tội danh này, thì bọn họ sẽ có vô số cơ hội để ra tay với Sở Hi Thanh.

Hơn nữa, còn có thể để cho Vô Tướng Thần Tông không nói được gì. . .

Cũng đúng lúc này, vẻ mặt Long Hành bỗng nhiên hơi động, tiếp nhận một tấm tin phù bay vào từ ngoài cửa sổ.

Sau khi hắn xem qua nội dung, mi mắt liền nhếch lên, hiện ra một tia ý cười: "Sở Hi Thanh đã xuất binh từ Tây Sơn vào nửa khắc trước, toàn bộ 700 người của Tây Sơn Đường đã xuất phát đi về phía Văn gia bảo."

"Tốt!"

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Thượng Quan Thần Hạo, rốt cuộc cũng hiện lên một vệt ý cười.

Hắn thả tơ lụa trong tay xuống, trong mắt lộ ra vẻ oán độc và thù hận đến cực hạn: "Phân phó xuống! Ta không hi vọng nhìn thấy Sở Hi Thanh sống sót rời khỏi Văn gia bảo."

“Hắn không đi được!” Vẻ mặt Long Hành hờ hững, giọng nói lạnh như băng.

Trận chiến ngày hôm nay, quận quân Tây Sơn, Văn gia bảo, Vân Hạc sơn trang, cộng thêm Cửu Đao Ổ và Bạch Vân Trại, tổng cộng có chín vị lục phẩm hạ, ba mươi lăm vị thất phẩm, còn có năm ngàn chiến sĩ tinh nhuệ.

Hắn lấy cái gì để đi ra khỏi Văn gia bảo, chỉ bằng đám người ô hợp mà Tây Sơn Đường mới mời chào sao?

Chương 465: San bằng Văn gia bảo (2)

Cùng thời gian đó, bên trong Văn gia bảo.

Sau khi Vân Hạc Đao – Ân Dương nhảy xuống ngựa, liền vội vã bước vào lầu bằng đá ở trung ương ổ bảo.

Hắn không lựa chọn cố thủ Vân Hạc sơn trang, mà sau khi thăm dò hướng đi của Tây Sơn Đường, hắn liền đích thân dẫn tất cả cao thủ bát phẩm trở lên trong sơn trang đến nơi này trợ giúp.

Theo Ân Dương, nếu như có thể bảo vệ Văn gia bảo, như vậy thì Vân Hải sơn trang cũng có thể bình yên vô sự.

Nếu như không thủ được Văn gia bảo, Vân Hạc sơn trang cũng sẽ xong đời thôi.

Khi Ân Dương leo lên lầu, liền nhìn thấy bạn tốt Văn Thiên Tài của hắn, Văn Thiên Tài đang đứng ở lỗ châu mai để nhìn ra bên ngoài.

“Tình hình sao rồi?” Ân Dương nhanh chân đi qua, cũng phóng mắt nhìn ra bên ngoài ổ bảo.

Hắn nhất thời rùng mình.

Chỉ thấy phía ngoài hai dặm của ổ bảo, có một đội quân trận chỉnh tề.

Đội quân này khoảng bảy trăm người, tất cả đều mặc áo giáp da mới tinh, tay cầm đao kiếm cấp nhập phẩm.

Phía trước bọn họ còn có ba mươi cái ‘tứ tí sàng nỏ’ được xe ngựa kéo đến.

“Chậc!” Vân Hạc Đao – Ân Dương chậc một tiếng: “Xem quân trận này và những áo giáp này, lại có chút khí thế của biên quân.”

“Đều là vẻ ngoài mà thôi, đám bang chúng này mới gia nhập Tây Sơn Đường được một tháng, sao có năng lực như biên quân được?”

Văn Thiên Tài chắp hai tay sau lưng, vẻ mặt hờ hững.

“Vừa rồi, tên nhãi họ Sở kia đã phái người đi vào đưa tối hậu thư cho ta, nói là cho ta một cơ hội cuối cùng. Nếu bây giờ ta nộp thuế má, lại bồi thường cho hắn hai mươi vạn lượng bạc, thì hắn sẽ không tính toán với ta nữa. Nếu như không giao, hôm nay liền san bằng Văn gia bảo của ta.”

“Ta suy nghĩ vì sao ngựa không biết mặt mình dài, trâu không biết sừng mình cong? Ta liền cắt lỗ tai kẻ kia xuống rồi đuổi hắn ra ngoài. Cái gọi là tiên lễ hậu binh, chắc hẳn người này cũng sắp ra tay. Hả?”

Văn Thiên Tài trông thấy phía trước trận ở đối diện, xuất hiện một con Hỏa thú Toan Nghê cỡ lớn cao khoảng ba trượng.

Đuôi lông mày hắn khẽ nhếch, sau đó liền nở nụ cười trào phúng: “Cái Hàng Thần Thuật này không tệ, xem con Toan Nghê này có hình có thần, quả thật là rất khá.”

Vân Hạc Đao – Ân Dương cũng không để ý lắm, hắn lấy tay đè đao: “Khi ta chạy đến đây, đã nhìn thấy quận quân Tây Sơn xuất binh. Lần này Diêm Quá rất tận tâm, dùng đủ sức. Toàn quân chỉ cách nơi này không đến hai mươi bốn dặm, đoán là chỉ một khắc thời gian, bọn họ liền có thể đi đến phía sau Tây Sơn Đường.”

Văn Thiên Tài lại không để ý chút nào, hắn dùng roi ngựa chỉ chỉ về phía trước: “Thật ra thì không cần quận quân, Văn gia bảo này của ta vững như thành đồng vách sắt, bốn trăm gia tướng, hơn ngàn trang đinh, bảy vị thất phẩm, thêm người của ngươi và Thẩm quận úy, đủ khiến cho bọn họ vỡ đầu chảy máu! Ngươi nhìn cái cửa lớn này của ta, trong ngoài hai tầng, phía trước được chế tác từ Thiết mộc, phía sau là hắc thiết tinh luyện, khí giới công thành cũng không thể đánh tan. . .”

Đúng lúc này, con Toan Nghê kia bỗng nhiên lao thẳng về phía cửa bảo.

Tốc độ chạy của nó rất nhanh, hóa thành một ánh sáng đỏ mà mắt thường khó có thể nhận ra, ‘oanh’ một tiếng rồi va chạm vào cửa bảo. Nó hóa thành liệt diễm ngập trời, không chỉ nuốt hết toàn bộ cửa bảo, thậm chí còn lan tràn đến tường đá ở hai bên.

Làm cho đám tráng đinh ở trên tường đều dồn dập trốn tránh ra xa xa.

Có vài người trong đó không tránh kịp, trực tiếp bị ngọn lửa màu đỏ thẫm kia nuốt sạch, chốc lát đã biến thành tro bụi.

Cùng lúc đó, ba mươi cái ‘tứ tí sàng nỏ’ và đám cung tiễn thủ của Tây Sơn Đường, đều bắt đầu giương cung lắp tên, bắn chụm về phương hướng cửa thành.

Những cái ‘tứ tí sàng nỏ’ kia vẫn còn rất tốt, tầm bắn có thể đạt đến năm sáu dặm.

Tầm sát thương của cung tiễn thủ kia cũng chỉ có hơn một dặm.

Nhưng lúc này, bên người Sở Hi Thanh lại xuất hiện một cơn gió lớn, gió trợ thế tên, làm cho tất cả mưa tên bắn thẳng về phía cửa thành.

Đó là những mũi tên Bạo Viêm có giá trị lên đến hai mươi lượng bạc, số lượng đủ bốn trăm. Còn có ba mươi chiếc xe bắn tên lớn, hầu như có thể xuyên thủng cửa gỗ.

Khi những mũi tên Bạo Viêm kia nổ tung, tầng thứ nhất của cửa gỗ đã bị nổ thành bột mịn. Ngọn lửa mà chúng nó bùng nổ, lại bị Hỏa thú Toan Nghê nuốt chửng, hóa thành biển lửa đỏ thẫm, đốt chạy cánh cổng hắc thiết phía sau.

Văn Thiên Tài lắc đầu không thôi: “Ngu xuẩn! Cai cổng hắc thiết này dày đến một thước hai tấc, chẳng lẽ bọn họ còn có thể đốt xuyên cửa sắt của ta. . .”

Giọng nói của hắn im bặt.

Ánh mắt của Văn Thiên Tài nhìn xuyên qua đám khói lửa kia, trong thấy cánh cửa sắt kia đang bị hòa tan!

Ánh mắt Văn Thiên Tài dại ra, lòng thầm nói đây là cái lửa gì? Thế mà có thể đốt xuyên cánh cửa sắt dày đến một thước hai tấc này?

Bốn trăm mũi tên Bạo Viêm lại có uy lực như vậy?

Chương 466: San bằng Văn gia bảo (3)

“Không đúng!”

Con ngươi Vân Hạc Đao – Ân Dương co rút lại: “Là Hỏa chân ý! Con Toan Nghê kia có ít nhất Hỏa chân ý tầng tám!”

Cái Hàng Thần Thuật này đâu chỉ là cả hình lẫn thần? Quả thực là mời linh của Toan Nghê xuống thế gian mà!

Người vừa mới thi triển Hàng Thần Thuật, dường như chỉ là một thuật tu bát phẩm?

Tây Sơn Đường của Sở Hi Thanh lại có một thuật sư thiên tài như vậy?

Ân Dương sững sờ trong chốc lát, liền đi đến trước lỗ châu mai, cúi đầu gào thét: "Các ngươi còn chờ cái gì? Tất cả thuật sư đi dập lửa cho ta! Đám người còn lại, mau đi gánh nước dập lửa. . ."

Văn Thiên Tài cung dưỡng sáu vị thuật sư bát phẩm ở trong Văn gia bảo, Thẩm gia cũng điều ba vị đến trợ giúp.

Đám người này bắt đầu thi triển pháp thuật, lập tức triệu hồi ra một con thủy long cực lớn, dài đến hơn ba mươi trượng, to bằng bốn cái chậu nước.

Con thủy long này xong lên cửa bảo, sau đó lập tức kích thích ra vô số hơi nước, toàn bộ ổ bảo đều có sương trắng bốc hơi, chúng bắt đầu lan tràn ra bốn phía dưới sự ảnh hưởng của cuồng phong.

Sắc mặt Ân Dương lại có hơi khó coi.

Vì đám nước này nên ngọn lửa trên cửa lớn bằng hắc thiết kia đã hơi tắt, nhưng do cửa sắt thì hạ nhiệt độ quá nhanh, mặt ngoài đã xuất hiện rất nhiều vết rạn nứt.

Có điều, thứ làm cho Ân Dương lo lắng chính là, chỉ vẻn vẹn một chớp mắt sau, làn mưa tên Bạo Viêm thứ hai của Tây Sơn Đường đã bay đến, cửa lớn không chỉ bị ngọn lửa thiêu đốt lần nữa, mà con thần thú Toan Nghê kia còn làm cho hơi nước ở xung quanh bắt đầu hóa lửa thiêu đốt.

"Cái cổng này không chịu được nữa."

Sắc mặt Ân Dương hơi trắng: "Thuật sư này rất tài giỏi, Văn huynh có thể tập hợp tráng đinh, kết trận ở sau cửa để ngăn địch!'

Lúc này, đám thuật sư kia đã triệu hồi ra con thủy long thứ hai, rồi khống chế nó nhào lên cửa bảo.

Một cái chớp mắt tiếp theo, cánh cổng lớn bằng hắc thiết tinh luyện kia đã nứt ầm ầm rồi vỡ ra, hóa thành từng miếng từng miếng sắt thép rồi rơi rụng.

Ân Dương cũng đã đoán được chuyện này rồi.

Cho nên hắn không có ngăn cản, dù đám thuật sư này không dùng thủy long dập lửa, thì cửa sắt cũng sẽ bị hòa tan thôi.

Hơn nữa, khí thế của con Hỏa thú Toan Nghê kia rất kinh người, nếu như không áp chế hỏa thế của nó, vậy ngọn lửa ngập trời này sẽ nuốt toàn bộ ổ bảo, như vậy còn phiền phức hơn.

Sắc mặt Văn Thiên Tài thì lại là một mảnh tái nhợt: “Trang Nguyên! Ngươi dẫn hai trăm gia tướng, ngăn cản ở cổng thao trường cho ta. Cần phải là người tinh nhuệ nhất, chặn giết bọn họ cho ta! Những người còn lại đều lên tường cho ta, bắn chết bọn họ cho ta!’

Trang Nguyên là thủ tịch gia tướng của Văn gia, tu vị thất phẩm thượng.

Người này nghe lệnh, lúc này liền điểm danh một đám gia binh tinh nhuệ của Văn gia, kết trận ở phía sau cổng lớn.

Trên tường và các lầu quan sát ở bốn phía bên trong bảo, còn có hơn 600 người đang cầm cung nỏ, vẻ mặt nghiêm túc, sẵn sàng nghênh đón quân địch.

Văn Thiên Tài thì nắm chặt hai tay, nện thẳng vào tường trong lỗ châu mai: “Muốn san bằng Văn gia bảo của ta, bọn họ nằm mơ!”

Hắn còn có ba trăm tay cung và ba trăm tay nỏ, tất cả đều được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Dù cho Tây Sơn Đường có đánh vào trong bảo, thì hắn cũng có thể bắn chết hết đám tạp chủng này ở trong thạch bảo.

Lúc này, ở bên ngoài ổ bảo, Lỗ Bình Nguyên đang trố mắt ngoác mồm.

Hai lớp cửa dầy cộm nặng nề rắn chắc như tường đồng vách sắt không gì phá nổi kia, thế mà lại bị thiêu hủy như vậy? Thời gian còn chưa đến năm mươi cái hô hấp!

Thần thú Toan Nghê của Sở tiểu muội lại lợi hại như vậy sao?

Vị Sở tiểu muội này còn trẻ tuổi, bình thường nàng cũng ốm yếu như huynh trưởng của nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, gầy yếu đến mức tựa như gió thổi là phải bay đi.

Nếu như trong mắt của nàng không có một cỗ anh khí ác liệt kia, thì dáng vẻ của nàng không khác gì các tiểu thư khuê tú ốm yếu luôn ru rú trong phòng cả.

Lỗ Bình Nguyên không thể ngờ được, cô bé này lại có pháp thuật lợi hại như vậy.

Đôi huynh muội Sở gia này, rõ ràng là thiên tài vạn người chưa chắc có một. . .

Tuy nhiên, tình hình tiếp theo vẫn còn rất nguy hiểm.

Bên trong bảo có bốn vị lục phẩm hạ, hai nhà Văn Thiên Tài và Vân Hạc Đao – Ân Dương bắt tay liên thủ, tổng cộng có mười mấy tên thất phẩm, có thể nói tòa ổ bảo này vững như Thái Sơn.

Trừ phi Sở Hi Thanh lui binh ngay bây giờ, thì mới có một đường sinh cơ.

Sở Hi Thanh không biết tâm tư của vị đàn chủ đàn chữ Nguyên ở bên cạnh.

Hắn nhìn thấy hai lớp cửa bảo bị công phái, lập tức phất tay một cái: “Dừng tên, chuẩn bị đao!’

Nếu tiếp tục bắn nữa, thì hắn cmn sẽ phá sản.

Một mũi tên Bạo Viêm có giá hai mươi lượng bạc, bốn trăm mũi là tám ngàn lượng bạc, bắn hai vòng là một vạn sáu. . .

Còn có những mũi tên to lớn của tứ tí sàng nỏ nữa, loại tên này cần hai trăm lượng bạc một mũi, nhưng uy lực của nó có thể đạt đến gấp mười ba lần tên Bạo Viên bình thường, tính ra thì có lời hơn.

Chương 467: San bằng Văn gia bảo (4)

Lúc này, đám cung tiễn thủ cũng đã thu hồi cung nổ, dồn dập rút đao thương.

Lục Loạn Ly thì lại nhìn Sở Vân Vân, sau đó chậc chậc cảm khái: “Hỏa chân ý tầng tám, Lôi chân ý tầng sáu, Yên chân ý tầng sáu. Thiên phú Hàng Thần Thuật của Vân Vân thật là kinh người! Uy năng của con Toan Nghê này đã có thể sánh vai với pháp thuật đỉnh cấp hệ Hỏa ở thất phẩm thượng rồi.”

Nàng lại quay đầu, nhìn Văn gia bảo đang chìm trong một màn sương trắng kia.

Lục Loạn Ly không khỏi híp mắt lại, lòng thầm nói đây có phải là do Sở Hi Thanh cố tình hay không?

Nàng còn đang lo lắng có quá nhiều người ở đây, nên không dám bại lộ thực lực của mình. . .

Sở Hi Thanh thì lại thấy buồn cười.

Con Toan Nghê kia không phải là Hàng Thần Thuật, mà là “nghĩ hóa thuật’ khoác lên lớp da Hàng Thần Thuật.

Hôm nay, Sở Vân Vân đã kiềm chế rồi đấy, bằng không thì phải là Hỏa chân ý tầng chín cũng nên.

Thậm chí con Linh sát Toan Nghê kia của nàng còn chưa xuất hiện đâu.

“Những lời nói nhảm này, chờ sau rồi nói cũng không muộn.”

Sở Hi Thanh rút thanh Tốn Phong Chấn Lôi Đao ra: “Truyền mệnh lệnh của ta, từ thành viên của đàn chữ Hi ra, tất cả thành viên đều xông lên! Hôm nay, chém một người thưởng năm lượng, chém cửu phẩm thưởng hai mươi lượng, chém bát phẩm thưởng năm mươi lượng! Chém giết thất phẩm hoặc sáu vị bát phẩm trở lên, có thể lên chức đàn chủ! Ta cho chư vị nửa khắc thời gian, trong nửa khắc phải san bằng Văn gia bảo!”

Quận quân Tây Sơn chỉ cách nơi này mười bảy dặm, nói cách khác, bọn họ chỉ có không đến một khắc thời gian, phải giải quyết Văn gia bảo trong thời gian này.

Lỗ Bình Nguyên âm thầm lắc đầu.

Tây Sơn Đường bây giờ chỉ có hai thất phẩm, còn lại đều là tu vị bát phẩm, bao quát cả đường chủ Sở Hi Thanh cũng vậy.

Bọn họ làm thế nào để san bằng Văn gia bảo trong thời gian nửa khắc?

Ngay khi Lỗ Bình Nguyên đang suy nghĩ lung tung, Sở Hi Thanh đã phi thân nhảy lên.

Hắn bay cao đến bảy trưởng, như một con đại bàng bay lượn trên trời không, sau đó lại trượt đi hơn bảy mươi trượng.

Bên trong ổ bảo lập tức có hơn bốn trăm mũi tên bay ra, bắn thẳng về phía của hắn.

Tuy nhiên, những mưa tên này lại bị song đao của Sở Hi Thanh phỏng tỏa, không thể đến gần hắn.

Hắn không cố ý phản xạ, bắn ngược những mũi tên này lại, một đôi đao ảnh lại gió thổi không lọt.

Đồng thời, hắn mượn thân pháp biến ảo na di, tăng tốc giảm tốc, nên chỉ có không đến ba mươi mũi tên có thể đến trước mặt hắn, liền dễ như trở bàn tay mà gạt bỏ chúng.

Giây lát sau, hai người Lý Thần Sơn và Ngụy Dương cũng đuổi theo sau. Sức chiến đấu của hai người đuổi sát lục phẩm hạ, thân pháp hơn người, kiếm thuật cao siêu, có thể gánh vác áp lực với Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh chỉ dùng mười mấy lần lên xuống, là đã đến trước cửa bảo.

Lúc này, tất cả tinh thần ý chí của hắn đều ngưng tụ thành một, kích phát đến đỉnh điểm!

“Cheng!’

Theo Sở Hi Thanh vung trường đao lên, một con cự thú dữ tợn đã xuất hiện ở trên không trung.

Nó đầu rồng thân sài, miệng ngậm chiến đao, toàn thân có Canh kim chi khí lượn lờ.

Theo cây chiến đao kia rung động, phát ra tiếng kim loại ‘leng keng’.

Dưới địch ý và sát ý của hơn ngàn người, Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh đang tăng đến tầng thứ chín, đao ý lập tức quét ngang toàn trường.

Tình hình lần này tốt hơn nhiều so với trận chiến quận quân Tây Sơn.

Cộng thêm Thuần Dương tầng năm, còn có Thái Thượng Thông Thần tầng ba, làm cho sức mạnh tinh thần của Sở Hi Thanh đã tăng trưởng gần gấp đôi!

Sau khi đao ý của Sở Hi Thanh chém ra, đầu óc của hắn chỉ hơi choáng váng một chút. Cùng lúc đó, hắn cũng chống đỡ đao ý càng mạnh mẽ hơn, cường độ sắp lên đến tầng thứ mười!

Một chớp mắt này, trong phạm vi ba mươi trượng xung quanh, tất cả tay cung tay nỏ trên tường bảo, cộng thêm đám gia binh đang kết trận ở phía sau cửa bảo kia, đều chỉ cảm thấy có một thanh đao chém thẳng vào tinh thần của bọn họ, khiến cho đầu óc bọn họ choáng váng đau đớn, tư duy hoàn toàn cứng đờ.

Những người đứng gần hoặc là có tu vị yếu kém thì lại là thất khiếu chảy máu, không thể tự chủ được mà ngã quỵ xuống mặt đất.

Cảnh này khiến cho mưa tên trong ổ bảo đã dừng lại, xuất hiện một khe hở.

Cùng lúc đó, hai người Lý Thần Sơn và Ngụy Dương lại như diều hâu rơi xuống tường đá. Hai người bắt đầu càn quét về hai bên như hai cơn lốc xoáy, một đường lướt qua, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Những tay cung kia hoặc là bị ép xuống tường đá, hoặc là trực tiếp bị đánh chết.

Ba người Chu Lương Thần, Hướng Quỳ và Vương Chính, còn một đám phó đàn chủ cấp bậc bát phẩm đều đi chậm một bước.

Đại đa số người trong bọn họ đều hơi chần chờ hoặc cực kỳ cẩn thận khi đi vào trong cửa bảo. Nhưng ngay sau đó, bọn họ liền phát hiện ra, con Hỏa thú Toan Nghê của Sở Vân Vân vẫn đang càn quấy ở phía trước, mấy trăm gia binh tinh nhuệ của Văn gia cũng bị đao ý của Sở Hi Thanh trấn áp, vẻ mặt thống khổ, động tác chậm chạp.

Chương 468: San bằng Văn gia bảo (5)

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều không còn âu lo gì nữa, cả đám đều lao vào địch mà chém mà giết, giống như hổ như sói lạc vào bầy dê.

“Đáng chết!”

Tại đài quan sát trung ương, Vân Hạc Đao – Ân Dương nhìn xuyên qua tầng sương trắng, nhìn chằm chằm vào bóng người cao to ngạo nghễ ở trên đầu tường kia, trong mắt hắn hiện lên một tia lăng lệ.

Là do sương trắng ngăn cách, nên hắn không nhìn thấy rõ dáng vẻ của Sở Hi Thanh lắm, nhưng lại biết người này nhất định là đường chủ Sở Hi Thanh của Tây Sơn Đường!

Hắn âm thầm hoảng sợ.

Lòng thầm nói đây chính là Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh? Quả nhiên là mạnh đến đáng sợ! Tựa như có thể lấy sức một người để trấn áp ngàn quân!

Khó trách năm ngoái kẻ này có thể cùng Thiết Ngưu – Giả Đại Lực phá tan quận quân Tây Sơn!

Ân Dương nheo mắt lại: “Ta sẽ đi gặp người này, không thể để cho hắn làm càn như vậy được. Văn huynh, ngươi phải nghĩ biện pháp ngăn cản hai người kia. Đây cũng là một cái rắc rối lớn, chúng ta phải bảo vệ tòa bảo này, tuyệt đối không thể để nó xảy ra chuyện.”

Hai tên võ tu đang càn quấy ở trên tường đá kia, sức chiến đấu đã đuổi sát lục phẩm hạ!

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, đã có ba vị thất phẩm của Văn gia bảo bị bọn họ đánh chết hoặc đả thương.

“n huynh cứ việc đi! Ta sẽ có biện pháp xử lý hai người kia! Lần này, Thẩm gia đã điều hai vị gia tướng lục phẩm đến. . .”

Sắc mặt Văn Thiên Tài càng ngày càng âm trầm.

Hắn thấy hơi hối hận rồi, không ngờ Tây Sơn Đường của Thiết Kỳ Bang mới thành lập chưa đến hai tháng, thế mà lại hung hãn như vậy!

Văn Thiên Tài không cảm thấy mình sẽ thất bại, chẳng qua là Văn gia bảo thương vong và tổn thất, khiến cho hắn cảm thấy đau lòng.

Nếu như có một cơ hội lựa chọn lần nữa, Văn Thiên Tài nhất định sẽ cẩn thận hơn, sẽ không nhảy ra trước tiên.

Tuy nhiên, ngay khi Ân Dương chuẩn bị rời đi, một bóng dáng bé nhỏ nhảy ra khỏi màn sương trắng nồng nặc, bay xuống lầu quan sát trung ương.

Văn Thiên Tài và Ân Dương nhất thời nhìn qua, nhìn chằm chằm vào thiếu nữ rơi xuống phía sau bọn họ.

Đó là một thiếu nữ tầm mười lăm tuổi, mái tóc được chải thành một đóa hoa bách hợp, ngũ quan tinh xảo, mũi ngọc nhỏ thẳng tinh tế, giữa trán có khảm một viên đá quý hình hoa bách hợp, con mắt thì lại rất to và quyến rũ.

Nàng cầm một thanh Nhạn linh đao, vẻ mặt ung dung tự tại, nhìn hai người với vẻ khinh bỉ.

“Một tên phế vật dựa vào pháp khí và chiến đồ để đẩy lên lục phẩm hạ, cũng dám trêu chọc Tây Sơn Đường mà bổn tiểu thư tọa trấn?”

Lục Loạn Ly thu đao lại, trong con ngươi xinh đẹp lộ ra một tia sát ý ác liệt: “Lại còn dám chém lỗ tai của sứ giả nhà ta, hai tên tạp chủng các ngươi ăn gan hùm mật báo rồi?”

Vân Hạc Đao – Ân Dương nghe thấy lời nói của thiếu nữ, trong lòng lại thấy hơi căng thẳng.

Hắn có thiên phú Ngũ Cảm Thông Linh, năng lực cảm ứng nằm ở tầm trung thượng trong cùng cấp.

Nhưng mà vừa rồi, mãi cho đến khi thiếu nữ này tiếp cận ba trượng, thì hắn vẫn không cảm ứng được sự tồn tại của nàng.

Văn Thiên Tài thì lại nổi giận lôi đình: “Tiện nhân! Cút xuống cho ta!”

Hắn trực tiếp rút kiếm, muốn chém thẳng vào cổ của Lục Loạn Ly.

Nhưng khi kiếm của Văn Thiên Tài mới ra khỏi vỏ chưa được hai tấc, thì đầu của hắn đã bay lên trên không.

Văn Thiên Tài chỉ cảm thấy ánh đao ba màu lướt qua trước mắt mình, cổ bông dưng đau đớn, tầm nhìn trước mặt lộn xộn, sau đó hắn mới ý thức được cái gì, hai mắt nhất thời trợn trừng trừng như chuông đồng.

Mà ngay khi đầu của Văn Thiên Tài bay lên, từ từ mất ý thức, Vân Hạc Đao – Ân Dương bỗng nhiên nhảy ra khỏi lầu quan sát trung ương.

Bóng người của hắn như hạc trong mây, chạy nhanh về phía phương hướng bắc, nhưng hắn đã sợ đến vỡ mật.

Ân Dương nhìn ra tu vị của thiếu nữ này ít nhất cũng là lục phẩm hạ!

Mà sức chiến đấu thì có thể sánh vai với cao thủ ngũ phẩm!

Đây là nhân vật thần tiên từ đâu ra?

Một lục phẩm hạ mười lăm tuổi, mà lại còn là thuật võ song tu lục phẩm hạ. . . dù là ba vị trí đầu trên Thanh Vân Tổng Bảng của Luận Võ Thần Cơ thì cũng kém xa!

“Còn muốn chạy?”

Khóe môi Lục Loạn Ly cong len, mở miệng cười một tiếng: “Đã muộn!’

Nàng vung tay áo, lại có một ánh đao ba màu bay ra, ánh đao này còn dài đến một trượng.

Vân Hạc Đao – Ân Dương bay đến giữa không trung, thân thể lại bị ánh đao này chém thành hai nửa.

Khóe môi Lục Loạn Ly hơi cong lên, sau khi trải qua Nhiên Huyết pháp tế, sức chiến đấu của nàng đã mạnh hơn nhiều.

Trước kia, nàng gặp phải mặt hàng như Ân Dương thì phải dùng hai đao mới có thể giải quyết.

Sau đó, đao khí của Lục Loạn Ly hơi cuốn xuống, bắt đầu càn quét đám cung tiễn thủ ở trong lầu quan sát trung ương, sau đó, nàng lại đưa mắt nhìn về những phương hướng khác.

Chương 469: San bằng Văn gia bảo (6)

Lục Loạn Ly đang tìm kiếm hai tên võ tu lục phẩm của Thẩm gia.

Cuối tháng trước, Lục Loạn Ly cũng đã cầm bốn trăm lượng bạc từ tay của Sở Hi Thanh, tốt xấu gì cũng phải xứng với phần lương bổng này.

Sở Hi Thanh nói muốn san bằng Văn gia bảo trong nửa khắc, vậy thì nàng liền giúp hắn san bằng cái ổ bảo chết tiệt này.

Mà lúc này, bên trong màn sương trắng, Hướng Quỳ cũng gặp phải kẻ địch mạnh mẽ.

Hắn gặp phải một tên thất phẩm hạ, ỷ vào sức mạnh khổng lồ mà làm càn làm bừa với thanh đoản thương kia, khiến cho Hướng Quỳ không thể không chật vật lùi lại, thậm chí còn bị ép đến dựa vào tường đá.

Hắn đã không thể lùi được nữa, thương pháp của đối phương vẫn cứ ác liệt, vẫn cứ như hình với bóng.

Hướng Quỳ cau chặt lông mày, sau khi căm tức xong, hắn lại cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Có hơn hai mươi người của Tây Sơn Đường nhảy vào trong ổ bảo này, vì sao ngươi này cứ phải gây phiền phức với mình chứ?

Hướng Quỳ lại thấy hơi hối hận.

Vừa rồi không nên ham bạc thưởng, còn có lời hứa hẹn 'đàn chủ' kia, giết ác như vậy nên mới bị người này nhìn chằm chằm.

Hướng Quỳ vừa chống đỡ, vừa liếc mắt nhìn trái nhìn phải.

Hai bên đều là sương khói màu trắng, dù là thị lực của hắn thì cũng chỉ có thể nhìn trong phạm vi ba trượng.

Đã không có ai chú ý đến bên này.

Khóe môi Hướng Quỳ cong lên, chân nguyên trong cơ thể hắn tuần hoàn, tu vị đang bị phong ấn cũng từ từ cởi ra.

"Giết!"

Nhưng đúng lúc này, đoản thương của đối phương lại như rồng, ôm theo lực ngàn quân mà đánh thẳng về phía hắn lần nữa.

Đao trong tay Hướng Quỳ bỗng nhiên tuôn ra một trận gió lớn, con ngươi của hắn thì lại hiện lên một vệt ánh sáng lạnh lẽo.

Cực chiêu – Truy Phong Trục Nhật!

Thức Cực chiêu xuất phát từ Bắc Thiên Môn này, để cho ánh đao của Hướng Quỳ hóa thành một luồng ánh sáng trắng mà mắt thường khó nhìn thấy.

Mà tốc độ đao tăng vọt lên không dưới mười lăm lần này, cũng làm cho đối thủ bất ngờ không kịp chuẩn bị, bị một đao chém thẳng vào lồng ngực.

Khoảng tầm ba cái hô hấp sau, Hướng Quỳ đã chém chết đối thủ của mình, đầu tiên là nhỏ vài giọt Hóa Thi Thủy lên trên thi thể của vị võ tu thất phẩm kia, sau đó lại nhấc đao đi trở về nơi chiến đấu ác liệt nhất, ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

Trên đường đi trở về, Hướng Quỳ nhìn thấy Vương Chính.

Hai người đều nhấc đao, nhìn nhau từ khoảng cách ba trượng, con ngươi đều hơi co lại.

Trong lòng Hướng Quỳ sinh ra ý ngưng trọng.

Tên từ Nam Thiên Môn này, thực lực quả nhiên là không tầm thường.

Vừa rồi, hắn nhìn thấy Vương Chính cũng gặp một tên võ tu thất phẩm.

Vương Chính lại có thể giải quyết đối thủ chỉ trong vòng mười cái hô hấp sao?

Người này ẩn núp ở trong Tây Sơn Đường của Sở Hi Thanh với mục đích gì? Hắn cũng nghi ngờ với chuyện thực lực của Sở Hi Thanh càng ngày tăng càng nhanh sao?

Hướng Quỳ vừa suy nghĩ, vừa tiếp tục đi về phía trước.

Sau khi đi mười mấy bước chân, bước chân của hắn liền dừng lại, ngưng thần nhìn về phía trước.

Ở ngoài năm mươi bước, Chu Lương Thần đang chiến đấu ác liệt với hai tên võ tu thất phẩm hạ.

Hắn lấy một địch hai, nhưng lại không rơi vào thế yếu.

Mà ngay khi Hướng Quỳ đang do dự xem là có nên hỗ trợ hay không, thì kiếm thế của Chu Lương Thần đã chợt thay đổi.

Trọng kiếm của hắn vung lên, ngưng tụ ra vô số lực lượng thủy nguyên sền sệt.

Sau đó, một kiếm lại nặng hơn một kiếm, bảy kiếm liên tục, khiến cho hai đối thủ của hắn phải lảo đảo, gần như không thể nào đứng vững.

Con ngươi của Hướng Quỳ co rút lại, nhận ra đây chính là sát chiêu Cuồng Hải Thất Điệp Lãng trứ danh của Lâm Hải Chu gia!

Một khi phát động sát chiêu này, đối thủ sẽ bị lực lượng thủy nguyên quấn quanh, muốn chạy trốn cũng không trốn được, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ bảy kiếm này.

Ngay khi Chu Lương Thần chém kiếm thứ sáu, thì hai người kia đã không chịu nổi nữa, một người bị Chu Lương Thần chém đứt một cánh tay, một người còn lại thì bị kiếm thứ bảy của Chu Lương Thần chém nát đầu.

Sau khi Chu Lương Thần giải quyết hai người này xong, hắn lại nhìn kiếm trong tay mình với ánh mắt tràn đầy nghi ngờ và khó hiểu.

Hắn cảm giác như mình của ngày hôm nay đã mạnh hơn mình của ngày hôm qua, hơn nữa còn mạnh hơn rất nhiều.

Dường như trong cơ thể mình lại thức tỉnh một loại thiên phú huyết mạch khác, khiến cho hắn có thể bùng nổ càng nhiều sức mạnh hơn khi đối mặt với kẻ địch!

. . .

Khi Tây Sơn Đường đang đánh thẳng vào Văn gia bảo, Chỉ huy sử Diêm Quá của quận quân Tây Sơn đang chỉ huy gần 2300 đại quân, miễn cưỡng đi đến một gò thấp ở cách Văn gia bảo mười ba dặm.

Tại chỗ hắn, hắn có thể nhìn thấy tình hình ở Văn gia bảo, tuy nhiên không được rõ ràng cho lắm.

Tòa ổ bảo kiên cố có diện tích vài chục mẫu kia, lúc này đang bị một mảnh sương trắng bao phủ.

Chương 470: Là ai làm?

Diêm Quá không nhìn thấy rõ tình hình bên trong, hắn chỉ trông thấy bảy mươi tên bang chúng của Tây Sơn Đường đang canh giữ ở gần cổng lớn của Văn gia bảo. Bọn họ kết thành một chiến trận loại nhỏ, mặt quay về phía quận quân Tây Sơn.

Người cầm đầu, chính là Lưu Nhược Hi, đàn chủ đàn chữ Hi của Tây Sơn Đường.

“Chuyện gì thế này?”

Diêm Quá bỗng nhiên kéo dây cương, hắn nhìn về phía tòa ổ bảo kia với ánh mắt nghi ngờ không thôi.

“Không thấy tung tích của đại bộ phận nhân mã Tây Sơn Đường, bọn họ chạy rồi? Hay là đánh vào bên trong ổ bảo rồi? Văn Thiên Tài phế vật như vậy sao?”

Ngay khi hắn dừng ngựa quan sát, thì màn sương trắng bao phủ ổ bảo lại càng nồng nặc hơn, diện tích cũng bắt đầu trở nên càng ngày càng to lớn hơn. Một lượng lớn khói đặc trộn lẫn trong đó, làm cho Diêm Quá không thể nhìn thấy tình hình ở bên trong ổ bảo.

Ngay sau đó, có hai tên kỵ sĩ mặc giáp nhẹ quất ngựa chạy vội đến trước mặt Diêm Quá.

Đây là thám kỵ của quận quân Tây Sơn.

Diêm Quá dụng binh cực kỳ cẩn thận.

Đặc biệt là khi đối mặt với Sở Hi Thanh đã từng dùng sức của ba người để đánh tan quận quân Tây Sơn, nên hắn lại càng cẩn thận hơn.

Bởi vậy, dù cho Thẩm gia trong thành Tý Thủy đã chuẩn bị từ trước, đã điều không ít cao thủ vào trong ổ bảo, nhưng hắn vẫn kiên trì phái mười mấy vị thám kỵ, giám sát tình hình chiến đấu trong mọi lúc.

Hai người kia xuống ngựa rồi quỳ gối, ôm quyền bẩm báo: “Đại nhân, nửa khắc thời gian trước, Sở Hi Thanh đã cùng pháp thuật cao siêu để đốt cổng Văn gia bảo, sau đó dẫn một đám cao thủ giết vào trong Văn gia bảo. Sáu trăm bang chúng của Tây Sơn Đường cũng đã đánh vào bên trong bảo!”

Ánh mắt Diêm Quá ngưng trọng: “Tình hình trong đó thế nào? Văn Thiên Tài bây giờ thế nào?”

Hai vị thám kỵ giáp nhẹ không khỏi nhìn nhau một cái, sắc mặt bọn họ đều hơi khó coi: “Đại nhân! Khi chuyện xảy ra thì có mấy huynh đệ trong chúng ta cũng tiến vào sương trắng, nhưng đến bây giờ vẫn không có ai đi ra ngoài, chúng ta không tìm hiểu được tình hình ở bên trong đó.”

Diêm Quá nhíu chặt lông mày, tay đè đao, nội âm do dự bất an.

Lúc này, đám sương trắng kia vẫn tiếp tục khuếch tán, bao phủ luôn cả bảy mươi người canh giữ ở trước cổng Văn gia bảo.

“Tất cả tiếp tục xuất phát, gia tăng tốc độ.”

Diêm Quá thầm nghĩ, không thể không cứu Văn gia bảo này được.

Một khi Văn gia bảo bị chiếm đóng, vậy kế hoạch của quận úy đại nhân và Thượng Quan gia chủ sẽ xong.

Lần này, không những không bắt được Sở Hi Thanh, mà còn bại lộ một minh hữu là Thập Thất Liên Hoàn Ổ ở thượng du.

“Thẩm huynh, Nhạc huynh, ta sẽ để ba trăm kỵ binh xung kích cửa bảo. Làm phiền hai vị đi trước một bước, vào trong ổ bảo để giúp Văn Thiên Tài một tay, cũng coi chừng ba trăm kỵ binh này giúp ta.”

Thẩm huynh trong miệng hắn có tên là Thẩm Vân Tường, là cao thủ của Thẩm gia quận Tú Thủy, có tu vị lục phẩm hạ.

Nhạc huynh tên là Nhạc Nguy, trước kia không lâu từng là tam tịch gia tướng của Thượng Quan gia, là một trong chiến tướng đắc lực nhất của Thượng Quan Thần Hạo.

Tu vị của người này là lục phẩm thượng, từng là trộm cướp, cũng từng phạm vào mấy cọc huyết án.

Hai tháng trước, đặc sứ Bạch Hổ Đường của Lục phiến môn đã đến tra xét vụ án Nhạc Nguy và thủ tịch gia tướng Hề Tuyền tìm người chết thay, nên Nhạc Nguy không thể không rời khỏi Tú Thủy.

Lần này, Thượng Quan Thần Hạo vì không muốn có sơ hở nào, cho nên đã cố tình mạo hiểm mời Nhạc Nguy quay lại.

“Yên tâm!” Thẩm Vân Tường híp mắt: “Chắc hẳn là Văn gia bảo không có việc gì đâu, bên trong đó có bốn người có sức chiến đấu lục phẩm hạ, Thiết Kỳ Bang lấy gì để ăn Văn gia bảo? Dùng răng để ăn sao?”

Tuy rằng hắn nói như vậy, nhưng vẫn nhảy lên từ lưng ngựa, bay thẳng về phía Văn gia bảo như một thanh kiếm xuyên mây.

Tướng mạo của Nhạc Nguy khá hào phóng, hắn lập tức vác thanh cửu hoàn đại đao lên, cười hì hì nói: “Lời này rất hợp ý ta! Từ khi đi theo Thượng Quan gia chủ, ta vẫn chưa được đại khai sát giới, hi vọng lần này có thể giết sảng khoái.”

Hắn không có bay lên, mà trực tiếp leo vút đi trên mặt đất.

Thân hình của Nhạc Nguy lại nhanh như thỏ, mang theo từng mảng từng mảng tàn ảnh, tốc độ còn vượt qua cả Thẩm Vân Tường ở trên không trung.

Khoảng tầm năm mươi cái hô hấp sau, Nhạc Nguy cũng đã nhảy vào bên trong màn sương trắng.

Lúc này, đôi lông mày rậm của Nhạc Nguy hơi cau lại.

Hắn nghe thấy những tiếng kêu gào la giết ở bên trong ổ bảo, còn có những tiếng binh khí va chạm, tất cả đều tập trung ở chủ viện trong ổ bảo.

Dường như người của Tây Sơn Đường đã giết vào khu vực trung tâm của tòa ổ bảo này.

Lúc này, lại có mấy tiếng kêu la truyền đến.

“Văn Thiên Tài và Vân Hạc Đao – Ân Dương đã chết! Các ngươi còn muốn chống đối đến cùng sao?”

“Đường chủ có lệnh, người bỏ binh khí quỳ xuống đầu hàng thì có thể không chết! Kẻ tiếp tục chống đối thì giết không tha!"

Chương 471: Là ai làm? (2)

Nhạc Nguy nhất thời sửng sốt, lòng thầm nói Văn Thiên Tài và Ân Dương đã chết rồi?

Điều này sao có thể?

Hai người này có phế vật đến mức nào, thì cũng có sức chiến đấu lục phẩm hạ.

Đấy là còn chưa nói đến trong ổ bảo này còn có hai tên cao thủ lục phẩm của Thẩm gia.

Tây Sơn Đường đánh vào trong Văn gia bảo mới được bao lâu chứ, đến giờ cũng chỉ nửa khắc thời gian mà thôi!

Nhạc Nguy không tin, trực tiếp đạp chân xuống, nhảy lên tường đá của ổ bảo.

Sau đó, hắn nhìn thấy một thiếu nữ tầm mười bốn tuổi đang đứng trên tường đá.

Nàng có gương mặt trứng ngỗng, mày liễu, nhìn qua có hơi ốm yếu, nhưng mi mắt lại chất chứa một vệt anh khí liễm liệt.

Nàng mặc một bộ quần áo trắng rất mộc mạc, mái tóc đen được buộc ở sau bằng một sợi dây đỏ đơn giản, có vẻ gọn gàng và thanh thoát.

Thiếu nữ chắp tay sau lưng, gương mặt không cảm xúc, nhìn thẳng vào hắn.

Đây hình như là muội muội của Sở Hi Thanh, là thuật sư bát phẩm tên Sở Vân Vân. . .

Khóe môi Nhạc Nguy cong lên, lòng thầm nói mình khá may mắn, lại gặp được nhân vật quan trọng của Tây Sơn Đường ở đây.

Hơn nữa, có thể dùng cô bé này để khai đao trước!

“Sặc!”

Cửu hoàn đại đao của Nhạc Nguy bỗng nhiên ra khỏi vỏ, chém thẳng về thiếu nữ ở phía trước.

Hắn có ý nghĩ bắt lấy thiếu nữ này để kiềm chế Sở Hi Thanh, cho nên cũng không dùng toàn lực.

Ngoài ra, thiếu nữ có tên Sở Vân Vân này cực kỳ xinh đẹp, khí chất lại hết sức xuất chúng, giữ lại sau này chơi đùa cũng không tệ. . .

Sau đó, hắn liền thấy Sở Vân Vân không tránh không né.

Nàng đứng tại chỗ, chỉ vung nắm đấm phải của mình lên.

“Rầm!”

Đầu của Nhạc Nguy lập tức bị đập nát như dưa hấu.

Thân thể của hắn vẫn lao đến nơi cách Sở Vân Vân nửa trượng, sau đó mới hết đà mà quỳ xuống, sau đó ngã ra đất.

“Nhạc huynh đâu rồi? Nghe âm thanh bên trong, có vẻ như tình hình của Văn gia bảo không ổn lắm. . .”

Đây là Thẩm Vân Tường, hắn tiến vào trong màn sương trắng chậm hơn một bước.

Thẩm Vân Tường nhớ mang máng là Nhạc Nguy nhảy vào từ góc độ này.

Nhưng khi hắn nhảy lên trên tường đá, thì lại ngây người một trận.

Hắn nhìn thấy một mảng máu tươi ở nơi đó, còn có cả một thi thể không đầu ở trên mặt đất.

Hắn rất quen thuộc với cái thi thể không đầu này, tựa như là tam tịch gia tướng của Thượng Quan gia, tu vị lục phẩm thượng Nhạc Nguy. . .

Nhưng mà điều này sao có thể?

Nhạc Nguy có tu vị lục phẩm thượng, hơn nữa sức chiến đấu cực cao, ít có đối thủ trong cùng cấp.

Thiết Kỳ Bang chỉ có vài cao thủ mới chống đỡ nổi Nhạc Nguy, hắn làm sao có thể chết ở chỗ này được chứ?

Nếu như đúng là Nhạc Nguy, vậy thì ai đã giết hắn?

Ánh mắt Thẩm Vân Tường lại nhìn về phía thiếu nữ quần trắng ở phía trắng, trong mắt hắn tràn đầy vẻ nghi ngờ không thôi.

“Ngươi là muội muội của Sở Hi Thanh? Sở Vân Vân?”

Nhưng khí thế của thiếu nữ trước mắt này lại giống như tuyệt đại cao thủ là sao vậy?

Sở Vân Vân không nói gì, nàng giơ tay về phía trước, sau đó đột nhiên nắm chặt. Đầu của Thẩm Vân Tường cũng lập tức nổ tung như một quả dưa hấu.

Hai tên lục phẩm. . . không đáng để nàng sử dụng võ đạo.

Sau đó, Sở Vân Vân lại chắp tay sau lưng, dùng cương lực quấn lấy.

Tỏa cốt!

Thi thể của Nhạc Nguy và Thẩm Vân Tường đều bị vặn vẹo thành một đoàn, không chỉ máu thịt toàn thân bị lực lượng khổng lồ làm cho vặn vẹo vỡ vụn, mà xương cốt toàn thân cũng bị nghiền thành bột mịn.

Thành tro!

Theo một tiếng ầm vang lên, thi thể của hai người nổ thành từng mảnh từng mảnh bột máu, phiêu tán trong thiên địa.

Cùng lúc đó, còn có một ngọn lửa màu đỏ thắm xuất hiện, chỉ chốc lát đã đốt những bột máu này thành tro bụi.

Chỉ còn một đống pháp khí tàn tạ của hai người là rơi xuống mặt đất.

Lúc này, ở bên trong ổ bảo, Lục Loạn Ly cũng đang nhỏ một giọt Hóa Thi Thủy vào một bộ thi thể.

Tên trước mắt này có thân pháp rất tốt, trên người còn có ba viên ngọc phù lục phẩm, rất biết chạy trốn.

Lục Loạn Ly phải mất khá nhiều sức lực, còn suýt nữa để cho tên này chạy thoát.

Lục Loạn Ly nhìn thấy thi thể của người này bị hòa tan, sau đó mới dùng vải bố gói vài món pháp khí của người này rồi cất đi.

Nàng thầm nghĩ như vậy liền hoàn mỹ.

Hai tên cao thủ lục phẩm của Thẩm gia này, từ đầu đến cuối đều không xuất hiện ở ổ bảo.

Cũng có thể là sau khi thấy tình hình không ổn thì định chạy trốn, dù sao thì cũng không liên quan gì đến Tây Sơn Đường Thiết Kỳ Bang, cũng không liên quan gì đến Lục Loạn Ly nàng.

Hàng năm, đều có vài chục vạn người giang hồ mất tích kìa.

Thực sự không được, thì còn có Sở Hi Thanh cõng nồi nha.

Với thiên phú của Sở Hi Thanh bây giờ, nhiều nhất ba tháng là có thể lên cấp thất phẩm, tiến vào mười vị trí đầu Đông Châu – Thanh Vân Bảng.

Hắn là thiên kiêu Thanh Vân Bảng, có thể đánh chết một hai tên lục phẩm trong tình huống đặc thù, đây là một chuyện có khả năng.

Chương 472: Là ai làm? (3)

Đợi đến ba tháng sau, sức chiến đấu của Sở Hi Thanh sẽ bước vào lục phẩm hạ, nên để Sở Hi Thanh cõng cái nồi này cho nàng là ổn.

Còn về phần những pháp khí trong tay của nàng, ai biết được chứ? Thế gian này có rất nhiều pháp khí, cũng có vô số pháp khí có hình dáng tương tự, chức năng tương đồng đấy thôi.

Nhưng pháp khí này đã dính Hóa Thi Thủy, chắc chắn là nàng sẽ không dùng, nhưng có thể bán ở chợ đen, hoặc là cho thủ hạ của cha nàng dùng là được.

Lục Loạn Ly âm thầm vui sướng vui vẻ, sau khi giải quyết xong chuyện này, còn phải đòi Sở Hi Thanh thêm chút tiền mới được.

Nàng là một đại cao thủ có sức chiến đấu sánh vai với ngũ phẩm, mà chỉ cho bốn trăm lượng bạc một tháng, thật sự là quá thiệt thòi.

Trong nhà đúng là cho nàng không ít thứ tốt, bí dược, pháp khí, chiến đồ. . . tất cả đều không thiếu, nhưng mà không có quá nhiều tiền mặt.

Nhà bọn họ nắm giữ ba tòa bí cảnh cao phẩm, còn có luyện khí sư và luyện đồ sư cao siêu, nhưng do bị triều đình truy nã nên thiếu đường dây tiêu thụ, các loại kỳ trân dị bảo trong bí cảnh và pháp khí, chiến đồ thì có rất nhiều, nhưng lại rất khó để đổi thành tiền mặt bạc trắng.

Sở Hi Thanh mà nàng vừa nhắc đến, lúc này hắn đã chuyển sự chú ý ra ngoài ổ bảo.

Từ khi hắn đi vào trong ổ bảo, hắn chỉ ra tay có sáu lần, lấy khoái đao để giết năm vị thất phẩm thượng, một vị thất phẩm hạ có sức chiến đấu vượt cấp.

Còn đám người còn lại thì giao cho Lý Thần Sơn và Ngụy Dương giải quyết.

Sức chiến đấu của hai người này đã tiếp cận lục phẩm, trấn áp một đám tạp chủng này là chuyện dễ như trở bàn tay.

Tuyệt đại đa số thời gian, Sở Hi Thanh đều dùng đao ý của mình để trấn áp ổ bảo, trợ giúp đám bang chúng dưới trướng chiến đấu.

Đến bây giờ, chiến sự bên trong ổ bảo cơ bản là đã xong.

Võ tu thất phẩm trong ổ bảo cũng không còn bao nhiêu người.

Gia binh của Văn gia cũng đã bị diệt gần hết, chỉ còn lại hơn hai trăm người đang cố gắng chống cự ở chủ viện.

Những tráng đinh kia thì lại không có chiến ý mấy, vừa thấy tình hình không ổn liền vứt binh khí, dồn dập quỳ xuống đầu hàng.

Bởi vậy, Tây Sơn Đường có rất ít thương vong, đến giờ chỉ có bảy người chết trận, hai mươi chín người bị thương.

Dự tính nhiều nhất một trăm cái hô hấp nữa là có thể quét sạch toàn bộ tàn quân ở trong ổ bảo.

Tuy nhiên, hai ngàn tướng sĩ của quận quân Tây Sơn đã bắt đầu tăng tốc, bọn họ chỉ còn cách ổ bảo không đến bảy dặm.

Có ba trăm kỵ binh đã xung kích đến cổng lớn của ổ bảo.

Kỵ binh của quận quân địa phương có sức chiến đấu khá bình thường, không thể gọi là tinh nhuệ. Trong đó cũng chỉ có tầm hai mươi người được mặc giáp sắt.

Nhưng ba trăm kỵ binh thúc ngựa chạy nhanh, xung kích về phía cổng lớn, thì khí thế này cũng hết sức dọa người.

Tuy rằng bảy mươi tên bang chúng của đàn chữ Hi đã kết trận, nhưng sắc mặt của bọn họ vẫn hơi tái nhợt.

Sở Hi Thanh thì lại không để ý lắm, đứng thẳng trên cổng lớn, nhìn từ trên xao xuống đám kỵ binh có khí thế hùng hổ kia.

Hắn quay sang dặn dò Lỗ Bình Nguyên: “Chiến sự bên chủ viện có thể giải quyết trong thời gian ngắn. Sau đó ngươi dẫn người đi lục soát tiền và hàng trong Văn gia bảo, ta cho người một khắc thời gian, không được để sót lại bất cứ thứ gì.”

Ánh mắt Lỗ Bình Nguyên lại hơi hoảng hốt, hắn cảm giác như đang nằm mơ.

Hắn hoàn toàn không thể hiểu nổi, vì sao bên mình lại thắng được chứ? Hơn nữa còn thắng gọn gàng, nhẹ nhõm và thoải mái như vậy nữa!

Nếu so sánh thực lực, thì rõ ràng là Văn gia bảo càng mạnh hơn, có thể nói là mạnh hơn vài lần!

Đây là bốn vị lục phẩm hạ, và hơn ba mươi thất phẩm đấy!

Làm sao lại bị Tây Sơn Đường tiêu diệt trong thời gian ngắn ngủi như vậy chứ?

Tây Sơn Đường của mình mạnh mẽ như vậy sao?

Hắn hoàn toàn không hiểu đám cao thủ bên trong Văn gia bảo đã làm cái gì?

Tuy nhiên, Lỗ Bình Nguyên đã vứt bỏ mấy suy nghĩ lung tung này.

Ông chủ càng mạnh mẽ thì càng tốt, như vậy thì công việc này mới có thể dài lâu.

Nhưng hắn cũng nhất định phải trung thành hơn, tận tâm tận lực làm việc nhiều hơn.

Lỗ Bình Nguyên cúi người thi lễ: “Đường chủ yên tâm! Kho bạc của Văn gia ở ngay dưới lòng đất phía đông viện. Người này tự cho rằng Văn gia bảo không thể bị phá, cho nên không thèm che giấu. Người này cũng không thích gửi vàng bạc vào tiền trang, ta cho rằng vàng bạc ở nơi này không dưới hai mươi lăm vạn lượng.”

Sở Hi Thanh hơi gật đầu, sắc mặt ung dung hơn vài phần.

Ví trận chiến ngày hôm nay, hắn đã thiếu nợ đến ba mươi bốn vạn lượng bạc.

Còn phải trưng thu thêm năm mươi vạn thạch thuế ruộng, ba mươi một vạn lượng thuế đầu người, áp lực rất lớn.

Hắn cũng có thể hồi vốn rồi.

Chương 473: Là ai làm? (4)

Địa chủ cường hào ở thế giới này đều không thích gửi vàng bạc vào trong cửa hàng bạc và tiền trang.

Cần phải biết tại cổ đại, gửi vàng bạc trong tiền trang là không có lãi, không những thế mà còn phải mất phí quản lý cho tiền trang.

Một tấm ngân phiếu giá trị trăm lượng bạc, bình thường chỉ có thể đổi chín mươi chín lượng bạc ở tiền trang. Nếu như là năm tháng xa xưa hơn, bình thường còn khấu trừ một phần mười.

Bởi vậy, đám đại chủ cường hào này, phàm là có chút thực lực thì sẽ không bao giờ gửi vàng bạc vào trong tiền trang.

Bọn họ cho rằng mình có thực lực bảo vệ, dựa vào cái gì mà để tiền trang ăn tiền của mình?

Theo hắn biết, Văn gia còn kinh doanh một cửa hàng bạc nhỏ ở trên trấn.

(cửa hàng bạc cũng tương tự tiền trang, nhưng quy mô nhỏ hơn)

Nhưng Văn Thiên Tài làm ăn không quá xanh chín, cho nên rất ít người gửi bạc ở nhà hắn.

“Còn cả kho lúa nhà bọn họ nữa, đây là thứ quan trọng nhất, không được sai sót.”

Nắm bạc thu lương ở mùa xuân là một chuyện rất không có lời.

Sau khi Sở Hi Thanh phân phó xong, liền lăng không nhảy xuống cổng chính của ổ bảo.

Ngay khi bọn họ đang nói chuyện, ba trăm kỵ binh kia đã xung kích đến nơi cách đàn chữ Hi mười trượng.

Sở Hi Thanh hạ xuống từ trên không, sau đó trường đao ra khỏi vỏ, một tiếng kim loại sắc bén nhất thời vang lên giữa không trung.

“Cheng!”

Con cự thú đầu rồng thân sài dữ tợn kia lại xuất hiện trên đỉnh đầu của Sở Hi Thanh một lần nữa, phát ra tiếng gầm gừ chấn động khiến cho người ta sợ hãi.

Đao ý hóa hình, càn quét xung kích trong phạm vi ba mươi trượng chung quanh.

Ba trăm kỵ binh kia đứng mũi chịu sào, không chỉ bọn họ hiện ra vẻ nhăn nhó, thần sắc đau đớn.

Mà đám ngựa ở dưới thân bọn họ cũng không nhịn được, chúng nó hoặc là ngã quỵ xuống, hoặc là đột nhiên dừng lại rồi gào thét.

Đám kỵ binh kia bất ngờ không kịp chuẩn bị, dưới tác dụng của quán tính, bọn họ đều bị ngã ngựa. Tất cả ba trăm kỵ binh, đều là một mảnh người ngã ngựa đổ.

Trước cổng lớn của ổ bảo, nhất thời vang lên những tiếng ngựa kêu, ngựa hí.

Những kỵ binh này, phải có hơn hai mươi người trực tiếp ngã chết.

Lưu Nhược Hi ở phía sau, trong mắt nhất hiện hiện lên một tia kỳ dị.

Đây chính là Nhai Tí đao ý, chính là Nhai Tí đao ý có thể một ngựa đánh ngàn!

Đường chủ nói nàng cũng có tố chất tu luyện Nhai Tí đao ý, có thể cố gắng đi nghiên cứu loại đao ý này.

Nàng không thể tu luyện Nhai Tí đao ý lên đến mức cao nhất, nhưng ít nhất cũng có thể tu luyện Nhai Tí đao ý lên đến khoảng tầng mười hai.

Nhai Tí đao ý tầng mười hai, đã có thể lấy một địch vạn!

Cái môn đao ý này có thể mượn địch ý ác ý sát ý của kẻ địch, để kéo cường độ đao ý của mình lên cao, còn thể đả thương lực lượng tinh thần của đối thủ.

Đây mới là chỗ đáng sợ của nó.

Lực lượng tinh thần mà kẻ địch bị xung kích, tương đương với lực lượng tinh thần của Sở Hi Thanh cộng với đao ý của hắn.

Ngay một chớp mắt tiếp theo, Lưu Nhược Hi đã thu hồi tâm tư, rút song đao ở bên hông ra.

“Giết!”

Nàng chạy lên đầu tiên, bảy mươi bang chúng dưới trướng lập tức rút đao rồi xông lên theo sau.

Một vị Giáo Úy thất phẩm ở cách đó không xa đang cố gắng chống lại đao ý của Sở Hi Thanh, gian nan rút chân trái ra khỏi con ngựa trên mặt đất.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị đứng dậy, thì Lưu Nhược Hi đã giết đến trước mặt hắn.

Phốc!

Theo một tiếng phốc, tên giáo úy có tu vị thất phẩm kia còn chưa kịp phản ứng gì, liền bị một đao của Lưu Nhược Hi bổ đôi đầu.

Mà lúc này, chỉ huy của kỵ binh quận quân Tây Sơn đã giết đến trước mặt Sở Hi Thanh.

Hắn đã tức đến muốn rách cả mí mắt, gần như sắp điên lên vì đám thuộc hạ đã chết.

Người này cũng biết, nếu ba trăm thuộc hạ của mình muốn thoát khỏi nơi này, thì nhất định phải loại bỏ đao ý của Sở Hi Thanh.

Mà ngày khi hắn tiếp cận Sở Hi Thanh, chỉ thấy thiếu niên trước mặt lại tỏ vẻ xem thường.

Tay trái và tay phải của Sở Hi Thanh đồng thời vung đao lên.

Cực chiêu – Phong Chi Ngân!

Hắn không có Nhật Nguyệt Kinh Thiên Chi Thủ của Tần Mộc Ca, nên không thể làm được hai tay như một.

Tuy nhiên, hắn có Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ, thiên phú này khiến cho hai tay của hắn càng linh hoạt hơn, tốc độ tay cũng cực cao. Hắn kiên trì rèn luyện trong mộng cảnh, nên lực khống chế hai tay của hắn đã cực kỳ mạnh mẽ.

Còn có mấy thiên phú như Thuần Dương, Thần Thương và Táng Thiên, cũng cung cấp lực lượng không kém hơn võ tu thất phẩm.

“Keng! Phốc. . .”

Đao thứ nhất của Sở Hi Thanh bị đối phương ngăn cản, đao thứ hai thì đã gọt đầu của kẻ này xuống.

Phía hai bên hắn, bảy mươi bang chúng của đàn chữ Hi đã nhảy vào đám quân trận tán loạn ở đối diện, lấy tư thế đánh đâu thắng đó không gì cản nổi mà bắt đầu tàn sát.

Chương 474: Là ai làm? (5)

Một khắc thời gian sau, màn sương trắng bao phủ Văn gia bảo bắt đầu tiên tan.

Hơn hai ngàn binh sĩ quận quân Tây Sơn cũng được Diêm Quá chỉ huy, đã hành quân đến nơi cách Văn gia bảo ba dặm.

Bọn họ dừng lại chỗ này, bày trận tại chỗ chứ không tiến lên nữa.

Diêm Quá ngồi trên chiến mã, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, ánh mắt hiện lên vẻ không dám tin.

Tuy rằng trong và ngoài Văn gia bảo vẫn còn có một ít sương mù, nhưng trong đó đã không còn bao nhiêu âm thanh.

Kẻ ngu cũng có thể nhận ra, tòa ổ bảo cực kỳ kiên cố này đã rơi vào tay Tây Sơn Đường.

Điều làm cho Diêm Quá tê cả da đầu, sinh lòng lo lắng chính là, tất cả cao thủ lục phẩm ở bên trong, bao quát cả Nhạc Nguy và Vân Hạc Đao – Ân Dương đều không có động tĩnh gì.

Bên trong màn sương trắng kia, tựa như ẩn giấu một con hung thú viễn cổ, vô thanh vô tức nuốt sạch đám võ tu mạnh mẽ này.

Diêm Quá không khỏi nắm chặt dây cương.

Hắn biết, mặc kệ là Thượng Quan Thần Hạo hay là quận úy đại nhân, thì đều coi thường Tây Sơn Đường, đều đoán sai lực lượng của kẻ địch.

Sau này sẽ có rắc rối lớn.

Vấn đề bây giờ là, Tây Sơn Đường tìm đám cao thủ đó từ đâu?

Sở Hi Thanh không biết ý nghĩ của Diêm Quá, hắn đang kiểm kê hàng hóa và vàng bạc mà thuộc hạ thu được từ trong Văn gia bảo.

Lúc này, toàn bộ tàn quân trong bảo đã bị quét sạch, tất cả gia quyến của Văn gia, hoặc là tự sát, hoặc là bị bắt.

Tuy nhiên, thứ mọi người quan tâm nhất vẫn là thu hoạch.

“. . . Trong bảo có bảy kho lúa, bị thiêu hai tòa, mỗi tòa còn lại có tầm năm vạn thạch lương thực. Kho bạc dưới lòng đất có mười bảy vạn lượng bạc, 12.000 lượng vàng, các loại tài liệu và thuốc thì dự tính được bốn vạn lượng bạc. Văn gia lưng dựa Tây Sơn, thường xuyên tổ chức tráng đinh trong bảo vào núi săn bắn. Bên trong còn có các loại da lông, xương thú, da gân . . . giá cả khoảng sáu vạn lượng bạc.”

Người thống kê những thứ này là Lỗ Bình Nguyên.

Lưu Nhược Hi vốn là tổng quản của phòng thu chi.

Nhưng Sở Hi Thanh vì muốn Lưu Nhược Hi có nhiều thời gian để tu hành hơn, cho nên sau khi mời chào Lỗ Bình Nguyên, hắn đã để người này làm phó tổng quản phòng thu chi, phụ trách tất cả công việc của phòng thu chi.

Ngày thường, Lưu Nhược Hi chỉ cần phụ trách giám sát là được.

“. . .Ngoài ra, còn thu được các loại đồ trang sức từ các gian phòng khác nhau, tổng cộng khoảng năm vạn lượng bạc. Văn gia còn có năm trăm khoảnh ruộng tốt thượng đẳng, còn có các loại gia cụ, thư pháp, tranh vẽ. . . một không thể nào thống kế chính xác, hai là không thể nào định giá, bởi vậy cho nên chưa tính vào.”

“Ngoài ra, còn có ba mươi bộ thiết giáp, 450 bộ giáp da cấp nhập phẩm, năm trăm thanh đao cấp nhập thẩm, hai trăm thuẫn nhập nhập, sáu mươi cái trọng nỏ quân dụng, 240 cái nỏ tay, ba trăm cung lớn mười thạch. Còn lại là những binh khí chưa nhập phẩm, khoảng tầm một ngàn cái.”

Áo giáp ở nơi này, đại đa số đều bắt nguồn từ quận quân Tây Sơn, Văn gia chỉ có không đến 150 cái giáp da, thiết giáp thì còn không có nổi một cái.

Mấy người Lý Thần Sơn ở bên cạnh nghe thấy vậy, tất cả đều vô cùng vui vẻ.

Sở Hi Thanh đã hứa hẹn với bọn họ, sau khi trả tất cả nợ nần và nộp thuế xong, còn có thể dựa theo quy củ của bang phái, lấy bốn phần trong đó ra để chia cho mọi người.

Lý Thần Sơn đã nghĩ kỹ, lần này trả nợ Sở Hi Thanh xong, nói không chừng còn có thể vẽ thêm một hai bức chiến đồ.

Lúc này, Lỗ Bình Nguyên lại cau mày, vẻ mặt nghiêm túc.

“Ngoài ra, còn có một chuyện khác, lúc nãy ta đã tìm khắp ổ bảo, nhưng không tìm thấy thi thể của Văn Thiên Tài và Vân Hạc Đao – Ân Dương, cũng không nhìn thấy hai cao thủ của Thẩm gia là Thẩm Vân Tường và Thẩm Vân Phi, sống không thấy người, chết không thấy xác.”

“Trừ cái đó ra, trong ổ bảo này phải có ba mươi ba vị cao thủ thất phẩm, nhưng ta chỉ tìm thấy hai mươi ba bộ thi thể của bọn họ, còn lại thì đều không thấy hài cốt.”

Khi hắn nói mấy câu này ra, bầu không khí của đám đàn chủ và phó đàn chủ bên người Sở Hi Thanh lập tức thay đổi, có thể nói là cứng đờ.

Lý Thần Sơn và Ngụy Dương đều rùng mình, ánh mắt cảnh giác ngờ vực nhìn về phía mọi người chung quanh.

Lúc trước, hai người bọn họ đã thấy rất kỳ lạ, bọn họ quét ngang ở trong ổ bảo, nhưng từ đầu đến cuối đều không thấy võ tu lục phẩm ở bên trong ổ bảo ra tay ngăn cản.

Hướng Quỳ híp mắt, không tự chủ được mà nắm chặt đao ở trong tay.

Hắn thầm nghĩ, Tây Sơn Đường này quả nhiên có bí mật.

Vừa rồi, hắn chỉ giết ba tên thất phẩm, hòa tan ba bộ thi thể, còn lại thì là do ai làm?

Tây Sơn Đường mới thành lập không đến hai tháng, chỉ có hai vị cao thủ thất phẩm tọa trấn, lại có thể bắt được Văn gia bảo!

Chuyện này thực sự quá khả nghi! Cực kỳ khả nghi!

Tuy nhiên, đây không phải là huynh muội Sở gia, Sở Hi Thanh vẫn luôn dùng đao ý trấn áp toàn trường, có thể biết được hành tung của hắn.

Sở Vân Vân thì triệu hoàn Hỏa thú Toan nghê, cũng vẫn đang tác chiến với địch.

Bên trong Tây Sơn Đường này, hiển nhiên là còn cao thủ khác.

Chương 475: Là ai làm? (6)

Sắc mặt Vương Chính cũng ngưng trọng, liếc mắt nhìn trộm qua đám người ở đây.

Hắn cũng vụng trộm làm thịt ba tên. . .

Tây Sơn Đường này. . .thú vị! Tựa như tàng long ngọa hổ.

Lục Loạn Ly cũng cau mày, khoanh tay trước ngực, lại giả bộ không hiểu gì mà nhìn mọi người chung quanh, giống như muốn tìm ra thủ phạm đã giết chết mấy người Văn Thiên Tài vậy.

Nàng có chế tạo một huyễn thuật gia truyền khi giết địch, nhưng mà nàng không có chứng cứ ngoại phạm, còn những pháp khí kia thì đã được nàng chôn ở trong một rừng cây cách nơi này một dặm, vì vậy Lục Loạn Ly cũng đó có dự liệu từ trước, mà còn đóng kịch rất tốt.

Lý Thần Sơn và Ngụy Dương nhìn nàng một cái, cả hai đều không nghi ngờ nàng.

Trong cảm ứng của bọn họ, Lục Loạn Ly vẫn luôn chiến đấu ở phía sau.

Cô bé này có thực lực không tệ, có thể địch nổi một thất phẩm hạ, có thể đảm nhiệm chức vụ đàn chủ, nhưng chiến công không nhiều.

Sở Hi Thanh thì lại mặt không cảm xúc.

Hắn biết chuyện này là sao, đám thi thể kia quá nửa là bị hòa tan bởi Hóa Thi Thủy rồi.

Lỗ Bình Nguyên còn không biết Nhạc Nguy và Thẩm Vân Tường đã chết trong tay Sở Vân Vân, còn bị Sở Vân Vân lột da tróc thịt nghiền xương thành tro.

Vị đàn chủ đàn chữ Nguyên này cái gì cũng tốt, chỉ là quá thành thực.

Hết chuyện để nói. . .

Việc này không nên bày lên mặt bàn.

“Còn có chuyện này? Sống không thấy người, chết không thấy xách?”

Sở Hi Thanh vuốt cằm trầm ngâm, sau đó sảng khoái mà vung tay áo lên: “Có thể là thấy chuyện không ổn nên chạy thôi. Đều là một đám chuột nhắt, trốn thì cứ trốn, không cần để ý.”

Mọi người nghe vậy thì yên lặng.

Đều thầm nghĩ chuột nhắt nhát gan cái quỷ gì! Lời nói của đường chủ không khói quá hoang đường rồi.

Bốn tên lục phẩm hạ, ngay cả lộ mặt cũng không dám mà đã bỏ chạy rồi?

Dù cho bọn họ có nhát gan đến mức nào, thì cũng phải hiện thân giao thủ vài chiêu rồi mới chạy trốn cũng không muộn.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh đã nói như vậy, thì bọn họ cũng không nói gì nữa.

Dù sao Tây Sơn Đường cũng đã thắng, đại cục đã định.

Còn về phần quá trình. . . đại đa số người đều không quá quan tâm đến quá trình.

Sở Hi Thanh đã chuyển ánh mắt qua, nhìn về phía sáu người đang quỳ bên cạnh.

Tuổi tác bọn họ không giống nhau, nhưng tất cả đều mặc đạo bào.

Những người này đều là thuật sư bị ép đầu hàng trong trận chiến vừa rồi.

“Thuật sư của Thẩm gia, tất cả kéo ra ngoài chém.”

Sở Hi Thanh không định bỏ công sức lên người thuật sư của Thẩm gia, dù sao cũng không mời chào được.

Trong sáu người này, nhất thời có ba người hiện lên vẻ sợ hãi, sắc mặt tái nhợt, xụi lơ trên đất.

Mà ngay khi bọn họ bị bắt đi, Sở Hi Thanh nở nụ cười đáng yêu, vô cùng hiền hòa mà nhìn ba người còn lại: “Ba vị thuật sư tiên sinh, ta muốn mời ba vị hiệu lực cho Tây Sơn Đường chúng ta, lương tháng một người ba trăm lượng, không biết ba vị thấy thế nào?”

Khuyết điểm của Tây Sơn Đường bây giờ chính là thuật sư, không thể chỉ dựa vào một mình Sở Vân Vân để giữ thể diện được.

Sắc mặt ba người này đều vui vẻ.

Ba trăm lượng một người, phần lương bổng này khá tốt.

Bọn họ là thuật sư bát phẩm, ở Văn gia cũng chỉ được 280 lượng bạc một tháng.

Mà còn có ba vị thuật sư của Thẩm gia làm ví dụ. . .

Bọn họ dồn dập dập đầu: “Chúng ta nguyện ý ra sức trâu ngựa cho đường chủ đại nhân.”

“Tốt!” Sở Hi Thanh nhất thời cười to, hắn đứng thẳng người, tay đè đao, nhìn mọi người ở trước mặt: “Để những tráng đinh đầu hàng chuyển vàng bạc và hàng hóa lên xe chở! Tạm thời mặc kệ lương thảo, chỉ cần dán niêm phong của quan phủ lên là được, Lỗ đàn chủ, ngươi để lại một số người để giám sát. Nếu như có người dám đốt lương thảo, vậy không cần ngăn cản, chỉ cần làm rõ lai lịch của bọn họ là được, ta sẽ để bọn họ phun ra gấp mười lần. Còn toàn bộ thành viên của Tây Sơn Đường, tất cả xếp thành đội ngũ, lập tức xuất phát đến Vân Hạc sơn trang.”

Vẻ mặt Lý Thần Sơn hơi động, ôm quyền nói: “Đường chủ, hai ngàn binh mã của quận quân Tây Sơn đang ở cách đây bă dặm, bọn họ đang ngăn cản đường đi đến Vân Hạc sơn trang của chúng ta, chúng ta nên ứng phó với đám quận quân Tây Sơn này thế nào?”

Sở Hi Thanh mở miệng cười một tiếng: “Cái này còn phải hỏi sao, toàn quân tiến lên, ép bọn họ! Hôm nay, trong phạm vị năm mươi dặm Tây Sơn này, ai cản ta thì phải chết.”

Vẻ mặt Ngụy Dương rung lên, trong lồng ngực trào dâng chiến ý.

Hắn thầm nghĩ vị đường chủ trẻ tuổi này, thật sự là có khí phách.

Ngụy Dương chủ động tiến lên một bước, ôm quyền thi lễ: “Đường chủ, đàn chữ Dương nguyện làm tiên phong.”

Hắn tự hỏi, mình nợ Sở Hi Thanh hai cái mạng.

Một cái là Lưu Nhược Hi, một cái là của mình.

Tuy nhiên, từ sau khi gia nhập Tây Sơn Đường, hắn còn chưa lập được công lao nào ra dáng cả.

Hôm nay, có thể lấy đám quận quân này ra để khai đao rồi. . .

Chương 476: Thua chạy như cỏ lướt theo gió

Ngụy Dương rất muốn mượn quận quân Tây Sơn để lập công, báo đáp ơn cứu mạng của Sở Hi Thanh.

Tuy nhiên, ngay khi toàn bộ thành viên của Tây Sơn Đường đi ra khỏi ổ bảo, xếp thành đội hình. Thì hơn hai ngàn quận quân Tây Sơn ở cách đó ba dặm đã tản mất.

Chỉ huy sứ Diêm Quá thúc ngựa chạy trốn đầu tiên, đám binh mã còn lại của quận quân Tây Sơn cũng bắt đầu chạy tứ tán như ong vỡ tổ.

Một phần chạy trốn về phía quân doanh ở phía bắc, một phần tộc binh của Thẩm gia thì lại chạy về phía trang viên của Thẩm gia ở Tây Sơn.

Diêm Quá vô cùng không coi trọng thuộc hạ của mình.

Văn gia bảo kiên cố cỡ nào chứ?

Văn gia có bốn trăm gia tướng, tráng đinh hơn ngàn, cộng thêm nhân thủ của Thẩm gia, người chiến đấu phải lên đến gần hai ngàn.

Sức chiến đấu của hai ngàn người này, không hề thua kém quận quân Tây Sơn của hắn, hơn nữa còn có rất nhiều cung nỏ để phòng thủ.

Bên trong đó còn có sáu vị lục phẩm, ba mươi ba vị thất phẩm tọa trấn.

Nhưng một đội quân có sức mạnh mạnh mẽ như vậy, lại bị Tây Sơn Đường tiêu diệt sạch trong thời gian một khắc.

Bao quát cả Nhạc Nguy và mấy vị lục phẩm kia, không có ai có động tĩnh nào.

Ba trăm kỵ binh xông lên, cũng chỉ nhấc lên một tí bọt nước ở trước cửa bảo, rồi bị tàn sát đến không còn.

Văn gia bảo còn như vậy, huống hồ quận quân Tây Sơn của hắn?

Sau khi trải qua trận chiến trong khe núi kia, binh lính dưới trướng hắn đã là một đám ô hợp, sĩ khí uể oải suy sụp.

Lúc này, võ tu thất phẩm ở trong quân, cũng chỉ còn có mười hai người, lấy cái gì để đối kháng với Tây Sơn Đường?

Diêm Quá không định vứt mạng tại nơi này, cũng không muốn đám đồng đội huynh đệ dưới trướng mình đi chịu chết, nhảy vào cái hố sâu không đáy Tây Sơn Đường này, bởi vậy hắn quyết đoán chạy trốn.

Đám Thiên hộ và Bách hộ ở dưới trướng hắn cũng như được đại xá, tất cả đều không do dự, dứt khoát chạy trốn.

Thực lực của Tây Sơn Đường sâu không lường được, đối kháng chính diện là tuyệt đối không thể.

Những binh lính tầng dưới chót cũng giải tán ngay lập tức.

Bọn họ chỉ lo mình chạy chậm, cho nên ném tất cả binh khí nặng lại để chạy.

Ngay khi toàn quân quận quân Tây Sơn chạy tán loạn, lại có một đạo nhân mã xuất hiện ở phía đông của Văn gia bảo.

Tổng cộng khoảng tầm bốn trăm người, toàn bộ đều mặc áo đỏ, bọn họ hành quân không có tổ chức và quân trận, còn hò hét náo loanaj, nhưng thực lực cá nhân lại rất không tầm thường.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua bên đó, khóe môi liền cong lên, vẻ mặt vui mừng.

Bên đó là nhân mã của Tả nha nội, bốn trăm vị võ sư ở bên Miếu thị.

Thủ lĩnh chính là nữ thị vệ vẫn luôn đi theo bên cạnh Tả nha nội.

Nữ tử này tên là Tư Không Hinh, tu vị lục phẩm hạ, có người nói nàng từng là sát thủ kim bài của Sát Sinh Lâu. Sau đó phản bội Sát Sinh Lâu thì được Tả Thanh Vân ra sức đảm bảo.

Nàng tinh thông thuật ám sát, đoán đao và trường thương, sức chiến đấu cực mạnh, từng lấy tu vị thấp hơn một cấp mà đối kháng vài chiêu với Long Hành.

Vẻ mặt nữ thị vệ rất quái dị, nàng quất ngựa đi đến trước mặt Sở Hi Thanh.

“Sở đường chủ.” Tư Không Hinh ngồi trên ngựa ôm quyền: “Chúng ta phụng mệnh lệnh của Tả nha nội, đến đây cứu viện ngươi. Hắn để ta chuyển lời cho ngươi, bảo ngươi cần phải cẩn thận Thập Thất Liên Hoàn Ổ ở thượng du.”

“Nha nội bị nhốt trong nha môn, không thể đích thân đến đây, nhưng hắn biết được một tin tức trong miệng trưởng bối ở nhà. Long đầu Nhậm Đạo Hành của Thập Thất Liên Hoàn Ổ đã chuẩn bị tập kích phía hạ du, dự tính Thiết Kỳ Bang sẽ không rảnh để quan tâm chuyện khác, Văn gia bảo là một cái bẫy do đám người Thượng Quan Thần Hạo bố trí cho ngươi và Thiết Kỳ Bang. . .”

Nàng nói đến chỗ này, lại nhìn về phía Văn gia bảo với vẻ phức tạp.

Cái ổ bảo này có phải là cạm bẫy hay không, giờ đã không còn quan trọng nữa.

Nơi này đã bị Tây Sơn Đường san bằng, toàn bộ quận quân Tây Sơn cũng vứt binh khí chạy trốn tán loạn.

Cạm bẫy này nực cười biết bao?

Sở Hi Thanh nghe vậy thì rất vui vẻ.

Không phải vì Tư Không Hinh dẫn bốn trăm võ sư đến, mà là vì nghĩa khí của Tả Thanh Vân.

Hắn đoán là khi Tư Không Hinh dẫn bốn trăm võ sư này vượt sông từ Cổ Thị tập, thì hắn cũng vừa mới bước ra khỏi trấn Tây Sơn.

Cái này tuyệt đối không phải thêm hoa trên gấm, mà chính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

“Thập Thất Liên Hoàn Ổ?”

Sở Hi Thanh híp mắt, nhìn về phía thượng du sông Thần Tú.

Sau đó, hắn liền cười một tiếng: “Bọn họ đây là muốn đẩy ta vào chỗ chết, nhưng đáng tiếc là mắt cao tay thấp, khoa tay múa chân, không đủ thành sự, cũng đánh giá thấp thực lực của Tây Sơn Đường ta. Văn gia bảo này chỉ giống như gà đất chó sành, Tây Sơn Đường ta chỉ cần một khắc là có thể diệt sạch.”

Tư Không Hinh lại nhướng mày lên.

Lòng thầm nói đâu chỉ là đám người Thượng Quan Thần Hạo đoán sai thực lực của Tây Sơn Đường, mà là toàn bộ người trong thành đều đánh giá thấp Sở Hi Thanh, bao quát cả phụ thân của Tả nha nội.

Sau trận chiến ngày hôm nay, không chỉ trấn Tây Sơn, mà toàn bộ quận thành Tú Thủy đều sẽ lật trời.

Chương 477: Thua chạy như cỏ lướt theo gió (2)

Sở Hi Thanh lại quay đầu, nhìn về phía bốn trăm võ sư áo đỏ ở dưới trướng Tả Thanh Vân.

“Các huynh đệ đi một chuyến cũng không dễ dàng, không thể để bọn họ tay không mà về. Như vậy đi, lát nữa ta sẽ đi san bằng Vân Hạc sơn trang, ngươi để cho bọn họ đi theo, tăng uy thế cho ta, thế nào?”

Vẻ mặt Tư Không Hinh rung lên, dứt khoát đáp ứng luôn: “Ta thay các huynh đệ cảm ơn Sở đường chủ nâng đỡ! Nếu đường chủ có chỗ nào cần dùng, thì cứ ra lệnh là được. Nha nội đã nói trước, sau khi chúng ta qua sông, tất cả đều phải nghe lệnh của Sở đường chủ.”

Chắc chắn là nàng sẽ không từ chối.

Lúc này, trận chiến Văn gia bảo đã lắng lại.

Tư Không Hinh không nghĩ ra có nơi nào hoặc là người nào dám đối kháng chính diện với Tây Sơn Đường nữa, còn có nhà nào có thực lực ngăn cản binh mã của Tây Sơn Đường chứ?

Vì vậy, không phải là Sở Hi Thanh dẫn bọn họ đi đánh nhau, mà là dẫn bọn họ đi phát tài.

Một lát sau, 700 người của Tây Sơn Đường lại chỉnh quân lần nữa, thêm 400 võ sư của Tư Không Hinh, tổng cộng 1100 người hành quân đi về phía Vân Hạc sơn trang ở cách đó mười hai dặm.

Nơi hơn ngàn người này đi qua, tất cả địa chủ cường hào ở ven đường đều câm như hến, tất cả đều co đầu rụt cổ ở trong nhà của mình, không dám ló đầu ra ngoài.

Có điều, Sở Hi Thanh tạm thời không quan tâm đến mấy con tôm tép nhỏ bé này, cũng không thèm để ý.

Vân Hạc sơn trang được xây dựng ở giữa sườn núi Nam Lộc của Tây Sơn, tuy rằng không xây dựng thành ổ bảo pháo đài, nhưng địa hình lại rất hiểm trở, cũng là một nơi dễ thủ khó công.

Bên trong Vân Hạc sơn trang vẫn còn ba trăm ba binh của Ân Dương gia, 500 tên tráng đinh.

Tuy nhiên, trang chủ Vân Hạc sơn trang là Vân Hạc Đao – Ân Dương và sáu vị thất phẩm dưới trướng hắn, tất cả đều đã chết tại Văn gia bảo.

Bên trong tòa sơn trang này đã không còn bất cứ cao thủ nào.

Sở Hi Thanh đưa mấy người Tư Không Hinh, Lý Thần Sơn, Ngụy Dương xông lên, liền dễ dàng bắt được Vân Hạc sơn trang.

Thậm chí bọn họ còn không có bất cứ thương vong nào trong trận chiến này.

Đám gia tướng trong Vân Hạc sơn trang đều là lòng người bàng hoàng, không có sĩ khí, cũng không có tâm tư chiến đấu.

Sau khi chiến sự nổ ra, tất cả bọn họ đều lùi lại rồi chạy trốn xuống núi, không ai muốn bỏ mạng tại Vân Hạc sơn trang này cả.

Có thể thủ được nơi này thì cũng thôi, nhưng mấu chốt là dù cho bọn họ có liều mạng thì cũng không thủ được.

Tại đây, Sở Hi Thanh thu hoạch được ít hơn.

Bọn họ chỉ lấy được mười ba vạn lượng bạc, bảy ngàn lượng vàng ở trong kho bạc, ngoài ra còn có khoảng 90 ngàn lượng bạc từ các loại binh khí và hàng hóa, mươi lăm vạn thạch lương thảo, cùng với 350 khoảnh ruộng tốt tạm thời khó đánh giá và cũng không thể sang tên.

Bọn họ chờ ở nơi này một khắc thời gian, đại khái là cướp sạch Vân Hạc sơn trang một phen, sau đó liền chuyển hướng về phía Đơn gia ở phía bắc.

Đơn gia là địa chủ xếp hạng thứ ba ở trấn Tây Sơn này, có 480 khoảnh ruộng tốt, quy mô chỉ đứng sau Thẩm gia và Văn gia.

Tuy nhiên, nhà này chuyên về kinh doanh, vẫn luôn lũng đoạn rượu ở trong trấn, còn chiếm một tòa quặng sắt nhỏ, gia sản thực tế còn trên cả Văn Thiên Tài.

Có người nói gia chủ Đơn Xích Linh có thực lực lục phẩm hạ, là cao thủ có thể sánh vai với Vân Hạc Đao – Ân Dương.

Lần này, các địa chủ cường hào Tây Sơn liên thủ chống đối nộp thuế, Đơn gia lại không trực tiếp đứng ra.

Nhưng Sở Hi Thanh vẫn nhận được tin tức từ Ngô Mị Nương, Đơn gia đang lợi dụng sức ảnh hưởng của mình, cố gắng trợ giúp Văn gia và Thẩm gia móc nối quan hệ.

Đám địa chủ cường hào Tây Sơn này có thể đồng tâm hiệp lực, Đơn gia có công rất lớn.

Bởi vậy, hai mươi ngày trước Sở Hi Thanh đã ủy thác Tả Thanh Vân lấy công văn, trong đó cũng có tên của Đơn gia ở phía bắc trấn.

Sở Hi Thanh đã quyết định, phải dọn sạch cả Đơn gia luôn.

Nhưng khi hơn ngàn nhân mã của Sở Hi Thanh mới đi được nửa đường, gia chủ Đơn Xích Linh của Đơn gia lại dẫn một đám người, quất ngựa đi đến trước trận Sở Hi Thanh.

Đơn Xích Linh khoảng tầm bốn mươi tuổi, khí độ ung dung, dáng vẻ đường đường.

Nhưng người này đang cởi trần, còn cõng lấy một bó bụi gai rất to.

Sau khi hắn xuống ngựa, liền trực tiếp quỳ phục xuống trước mặt Sở Hi Thanh.

“Lúc trước Đơn mỗ đi xa ở bên ngoài, nhất thời không rảnh để quan tâm chuyện trong nhà. Hôm nay Đơn mỗ trở về, mới biết nghịch tử trong nhà bị ác nô và Văn Thiên Tài đầu độc, đối kháng pháp độ của triều đình, còn dám hợp mưu với Văn gia để chống đối nộp thuế. Sau khi Đơn mỗ biết chuyện, liền chạy đến đây chịu đòn nhận tội, kính xin Sở đường chủ đại nhân đại lượng, tha thứ cho tội bất kính của nhà ta!’

Sắc mặt Sở Hi Thanh âm trầm, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị.

Cái gì mà đi xa bên ngoài, hôm nay vừa trở về chứ, tên này đang lừa quỷ à!

Mà lại, tha thứ cho Đơn gia thì hắn không thể hồi vốn được!

Chương 478: Thua chạy như cỏ lướt theo gió (3)

Trước kia hắn vay ba mươi bốn vạn lượng, chính là 9 ra 13 vào.

Cũng chính là hắn vay bă mươi bốn vạn lượng bạc, thì phải trả gần năm mươi vạn.

Mà lúc này, vàng bạc mà hắn cướp được từ Văn gia và Vân Hạc sơn trang, cũng chỉ mới khoảng năm mươi vạn lượng, vừa đủ trả nợ.

Ngoài ra, hắn còn phải gánh chịu tất cả thuế má.

Hơn nữa, các huynh đệ trong đường khẩu đã ra sức làm việc đánh trận, người đường chủ như hắn há có thể để cho bọn họ không kiếm được gì?

Đơn Xích Linh nhìn trộm sắc mặt của Sở Hi Thanh, trong lòng hơi trầm xuống: “Sở đường chủ, Đơn gia nguyện ý giao nộp đủ số thuế ruộng và thuế đầu người năm nay. Ngoài ra, Đơn mỗ còn nguyện ý bồi thường mười vạn lượng bạc, năm vạn thạch lương thảo, để bồi tội với đường chủ. Ngoài ra, Đơn mỗ nguyện lập lời thế, từ này về sau nhà ta sẽ phụng mệnh Sở đường chủ, nghe theo Sở đường chủ như thiên lôi sai đâu đánh đó.”

Lúc này sắc mặt của Sở Hi Thanh mới hơi dễ coi một chút.

Có điều, trong mắt của hắn vẫn tràn ngập vẻ lạnh lẽo: “Khoảng tầm mười hai ngày trước, ta đã phái thủ hạ và tiên sinh phòng thu chi đến nơi này thu thuế. Lại bị một đám người bịt mặt làm nhục, không chỉ quất roi ở trước mặt mọi người, mà còn giội đái giội cứt lên người bọn họ, các hạ có biết người nào đã làm chuyện này không?”

“Là nghịch tử nhà ta đã làm ra chuyện ngu xuẩn này!’

Đơn Xích Linh bỗng nhiên đứng lên, bước nhanh vào đám người ở phía sau, rồi kéo một người trẻ tuổi bị trói tay trói chân bịt miệng ra phía trước.

Hắn trực tiếp kéo người này đến trước mặt Sở Hi Thanh, sau đó giơ tay chém xuống, cắt đứt tay chân của người trẻ tuổi này. Cuối cùng còn đâm một đao vào trong đan điền của người trẻ tuổi, trực tiếp phế bỏ tu vị bát phẩm của hắn.

“Còn bao quát cả quản gia ngoại đường và năm tên ác nô của Đơn gia ta.”

Đơn Xích Linh nghiêng người quay đầu nhìn lại, lúc này, đoàn người ngựa phía sau hắn lại có năm tên bị trói như bánh chưng được gia tướng kéo ra ngoài.

Những gia tướng này cũng cực kỳ tàn nhẫn, cực kỳ dứt khoát mà chém đầu của những kẻ này xuống.

Sắc mặt Đơn Xích Linh nghiêm nghị: “Đơn mỗ nguyện ý bồi tội cho các tiên sinh phòng thu chi, ngoài ra còn dâng ngàn lượng bạc để nhận lỗi.”

Sở Hi Thanh âm thầm kinh dị, lòng thầm nói vị Đơn gia chủ này thực sự là một kẻ hung ác.

Ngay cả con ruột của mình, nói một câu cũng không nói mà trực tiếp cắt tay cắt chân, phế bỏ tu vị.

Lúc này, Lỗ Bình Nguyên lại tiến đến gần bên tai Sở Hi Thanh, nhỏ giọng nói: “Đây là con trai trưởng Đơn Vĩ của hắn, mẫu thân là muội muội Văn Thiên Tài, có người nói đôi vợ chồng này vẫn luôn bất hòa, Văn thị từng có một đoạn gian tình khi còn trẻ, có lẽ Đơn Vĩ không phải con ruột của hắn. Ngoài ra, người này còn có năm người con thứ, một người lại xuất sắc hơn một người, đều là còn trẻ mà đã có tu vị thất phẩm.”

Ý của Lỗ Bình Nguyên là, Đơn Xích Linh bị người cắm sừng, mà cũng không thiếu con trai.

Sau khi Văn gia bị tiêu diệt, người con trai trưởng này đã không còn bất cứ giá trị gì.

Lúc này, Đơn Xích Linh lại cười khổ, thần sắc thấp kém cung kính, hắn ôm quyền nói: “Có thể Sở đường chủ sẽ cho rằng Đơn mỗ lòng dạ độc ác bạc bẽo, nhưng Đơn mỗ cũng biết, nếu như không làm như vậy, thì Đơn gia ta và tính mạng của đứa nhỏ này cũng không giữ nổi.”

“Đơn mỗ cũng có ít quan hệ ở trong thành, cũng biết Sở đường chủ đã lấy được công văn trị tội Đơn gia ta. Bây giờ hưng vong của Đơn gia ta, đều nằm trong một ý nghĩ của đường chủ. Đơn gia chỉ là kẻ ở nông thôn, trước kia không nhận ra uy danh của đường chủ, cũng không biết thiên uy của Tây Sơn Đường. Bây giờ đã ăn năn hối cải, Đơn mỗ cầu xin Sở đường chủ bao dung!”

Ánh mắt Sở Hi Thanh lấp lóe, rơi vào trầm tư.

Nếu san bằng Đơn gia, nhất định có thể kiếm nhiều hơn mười vạn lượng bạc và năm vạn thạch lương thực mà Đơn gia bồi thường.

Mà con người của Đơn Xích Linh này, cũng khiến cho hắn rất không yên tâm.

Người này làm cho hắn nghĩ đến Thượng Quan Thần Hạo.

Vấn đề là người này đã chịu đòn nhận tội như vậy, còn chặt đứt tay chân của con trai mình rồi.

Nếu như hắn vẫn không tha thứ, vẫn kiên trì san bằng Đơn gia, thì sẽ bị vô số người giang hồ trong Đông Châu chê trách.

Lăn lộn giang hồ nhất định phải có lòng dạ độc ác, nhưng không thể chỉ có mỗi lòng dạ độc ác, mà còn phải có danh tiếng tốt nữa.

Trừ phi là người như Huyết Nhai Đao Quân, có thể lấy sức một người một đao để trấn áp toàn bộ thiên hạ, bằng không thì không thể không quan tâm đến danh tiếng.

Sở Hi Thanh đang cân nhắc, là gạt bỏ Đơn gia này luôn có lời hơn, hay là từ từ giải quyết thì sẽ có lời hơn.

Lúc này, Sở Vân Vân híp mắt lại, truyền âm lại đây: “Tu vị của người này là ngũ phẩm, thâm tàng bất lộ. Lục Loạn Ly bây giờ có thể không phải đối thủ của hắn. Đám người sau lưng hắn còn có bốn tên lục phẩm, một tên ngũ phẩm thượng, những người này đều tu luyện công pháp cao thâm. Thực lực ẩn giấu của Đơn gia này phải gấp mười mấy lần Văn gia. Ngoài ra. . .”

Giọng nói Sở Vân Vân hơi ngưng trọng: “Ta còn ngửi thấy khí tức của yêu tộc, rất có thể bọn họ là bán yêu.”

Chương 479: Thua chạy như cỏ lướt theo gió (4)

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ.

Trong lòng hắn khá kinh ngạc, thực lực của Đơn gia mạnh như vậy, vì sao còn muốn cúi đầu thỉnh tội với hắn?

Sau đó hắn liền ý thức được, có thể là do người của Đơn gia này không thể bại lộ trước mặt mọi người.

Bọn họ nhất định là có nguyên do nào đó, nên không muốn bại lộ thực lực của mình.

Chỉ sợ lai lịch và thân phận của Đơn gia này rất có vấn đề, cùng không thể xuất hiện ngoài ánh sáng như huynh muội bọn họ.

Hơn nữa, việc này quá nửa là có liên quan đến huyết mạch bán yêu trên người bọn họ.

Sở Hi Thanh suy nghĩ rất nhanh, trong mắt liền hiện lên một tia trêu tức. Sau đó hắn thản nhiên như không, từ trên ngựa nhìn xuống Đơn Xích Linh, lời nói hàm chứa ý lạnh: “Mười vạn lượng bạc quá ít, diệt Đơn gia các ngươi, Tây Sơn Đường của ta sẽ thu hoạch nhiều hơn nhiều. Ta cho các ngươi một ngày thời gian, phải đem mười ba vạn lượng bạc đến Tây Sơn Đường.”

Sở Vân Vân có thể một quyền đấm chết Đơn Xích Linh và vị võ tu ngũ phẩm thượng kia, nhưng sẽ có hậu hoạn không nhỏ.

Mà mạnh mẽ tấn công Đơn gia, cũng sẽ phải trả cái giá không nhỏ, không cần thiết làm như vậy.

Tu vị của hắn bây giờ càng ngày càng mạnh, tiến vào Danh Hiệp Bảng cũng chỉ là chuyện trong hai năm mà thôi.

Chỉ cần qua một năm nửa năm nữa, Tây Sơn Đường sẽ có thực lực trấn áp Đơn gia này.

Nếu như Đơn Xích Linh có can đảm làm phản, vậy thì hắn giơ tay là có thể diệt Đơn gia.

Bởi vậy, hắn không ngại đồng ý trước, rồi quan sát Đơn gia này sau.

Nếu như bọn họ do dự lưỡng lự, hoặc là có âm mưu khó lường nào khác, vậy thì diệt trừ cũng không muộn.

Đơn Xích Linh thì lại cau mày lại.

Mười ba vạn lượng bạc?

Hắn thấy rất đau lòng, nhưng vẫn cắn răng đáp ứng: “Đơn mỗ nguyện nhận phạt.”

Sở Hi Thanh hơi gật đầu, giống như thỏa mãn: “Còn nữa, Đơn huynh có nguyện ý chịu thiệt mà làm một đàn chủ không? Nếu như các hạ đồng ý, như vậy thì sau này Đơn gia sẽ là một thành viên của Tây Sơn Đường ta, chuyện ngày hôm nay cũng được xóa bỏ.”

Sắc mặt Đơn Xích Linh tối sầm lại, trong lòng biết Sở Hi Thanh đang muốn thành lập danh phận chủ tớ chân chính.

Trong lòng hắn tràn đầy không muốn, nhưng lại chú ý thấy Sở Hi Thanh đang đè đao bên hông.

Đơn Xích Linh âm thầm mắng một tiếng xúi quẩy.

Thật ra thì với thực lực của Đơn gia, họ không hề sợ Tây Sơn Đường.

Nhưng một khi đánh nhau, thực lực của nhà bọn họ nhất định sẽ bại lộ trước mắt Cẩm y vệ và quan phủ.

Đây là cái giá mà nhà bọn họ không trả nổi.

Mấu chốt là Đơn Xích Linh không dám đánh cược.

Thiếu niên trước mắt này vẫn đang trong giai đoạn máu nóng, hơn nữa còn vừa diệt Tây Sơn Đường, lại diệt Văn gia bảo, chính là coi trời bằng vung.

Một khi hắn từ chối, Sở Hi Thanh nhất định sẽ trở mặt. Đánh thì sẽ xong đời, cơ nghiệp mấy trăm năm ở Tây Sơn sẽ bị hủy hoại trong một ngày.

Đơn Xích Linh không khỏi âm thầm thở dài, lòng thầm nói chuyện này là sao?

Vốn cho rằng mấy người Thượng Quan Thần Hạo mưu tính sâu xa ổn thỏa chu đóa. Bọn họ động viên lực lượng ở khắp nơi, cố hết sức để nghiền ép, quả thực là không có sơ hở nào.

Cái Tây Sơn Đường này cũng chỉ có hai thất phẩm, cộng thêm một Sở Hi Thanh xếp hạng 60 trên Thanh Vân Bảng, làm sao có thể đối kháng với mấy nhà kia chứ?

Cổ phần kênh đào mà Thượng Quan gia và Thẩm gia hứa hẹn cũng khiến cho người ta động lòng.

Bởi vậy, hắn giở vờ không biết, mặc kệ cho nghiệt tử của mình đi làm chuyện này.

Nhưng ai ngờ Tây Sơn Đường lại có thể san bằng Văn gia bảo trong thời gian ngắn ngủi như vậy?

Bây giờ thì hay rồi, một hớp canh cũng không uống được, trái lại còn làm cho Đơn gia rơi vào hoàn cảnh lúng túng như vậy.

Nếu biết thế, hắn nhất định sẽ không để Đơn gia tham dự vào chuyện này.

Đơn Xích Linh hơi trầm ngâm, trên mặt hiện lên vẻ bất đắc dĩ: “Đơn mỗ đồng ý.”

Hôm nay cứ tạm thời lá mặt lá trái đã, sau này lại nghĩ cách thoát thân sau.

“Tốt!” Sở Hi Thanh cười to một tiếng, lòng thầm nói đường khẩu của mình là có thêm một tên ‘nội quỷ’ (nội gian) thâm tàng bất lộ rồi.

Hôm nào phải tìm hiểu lai lịch của Đơn gia này, còn có lai lịch phía sau của bọn họ nữa, để có thể biết người biết ta.

“Đơn đàn chủ, sau đó nhà các ngươi xuất sáu trăm binh trợ trận, đi theo ta càn quét đám sơn tặc trên Tây Sơn, ta muốn quân tinh nhuệ.”

Sở Hi Thanh đã coi Đơn Xích Linh thành thủ hạ của mình luôn, hắn quay đầu nhìn về phía Lỗ Bình Nguyên: “Đám tặc nhân Cửu Đao Ổ và Bạch Vân Trại đang ở nơi nào?”

“Ngay hai mươi bảy dặm phía tây trấn.” Lỗ Bình Nguyên cúi đầu hành lễ, càng thêm kính phục: “Chắc hẳn bọn họ đã biết tin tức đường chủ san bằng Văn gia bảo, đánh tan quận quân Tây Sơn. Cho nên chỉ dừng ở đó mà không tiến lên nữa, bắt đầu cướp bóc các thôn trang và các gia đình giàu có ở quanh đó. Đến nửa khắc thời gian trước mới kết thúc, đã có một nhà địa chủ bị bọn họ công phá, cả nhà gặp nạn.”

Chương 480: Các phương phản ứng

Sở Hi Thanh không khỏi cười một tiếng.

Lòng thầm nói đám địa chủ cường hào Tây Sơn này, quả thực là dẫn sói vào nhà.

Tuy nhiên, hắn là hương chính của Tây Sơn, không thể ngồi yên không để ý được.

Đám gia đình giàu có kia chết không oan, nhưng bình dân bách tính địa phương lại vô tội.

“Truyền lệnh xuống, tất cả huynh đệ tăng tốc độ, tiến về phía tay. Còn nữa, phái một số kỵ binh đi thông báo cho tất cả địa chủ cường hào ở ven đường, lệnh cho bọn họ xuất binh hỗ trợ, trục xuất đám tặc nhân Tây Sơn kia không phải là chuyện của một người, tất cả mọi người đều phải tham dự.”

Sở Hi Thanh suy nghĩ một chút, lại cười lạnh nói: “Nhược Hi, ngươi mang tất cả đàn ông của Văn gia và Ân gia về, treo ở cổng tây để thị chúng, lại thông báo cho toàn trấn biết, tất cả địa chủ hào cường có năm trăm mẫu đất trở lên, phải nộp thuế má đúng hạn, ngoài ra còn phải thêm ba phần mười tiền phạt vì nộp muộn, phải đưa đến trấn Tây Sơn trước khi trời tối. Nói cho bọn họ biết, khi mặt trời lặn mà bọn họ vẫn chưa đến, vậy thì không cần phải đến nữa.”

Thật ra thì Lưu Nhược Hi muốn đi theo Sở Hi Thanh hơn.

Nhưng nàng đã sùng bái và kính phục Sở Hi Thanh đến tận xương tủy, nên Sở Hi Thanh nói gì là nàng sẽ làm theo cái đó.

Ngay khi Sở Hi Thanh chuẩn bị dẫn binh đi bình định đám sơn tặc Tây Sơn kia, thì Thính Hương Thủy Tạ ở sân sau Thượng Quan gia lại là một mảnh yên tĩnh chết chóc.

Thính Hương Thủy Tạ.

Cái bàn phía trước Thượng Quan Thần Hạo đã bị đạp đổ, cái bàn bằng gỗ tử đàn tốt nhất có giá trị ngàn vàng này đã bị một luồng sức mạnh ép thành các mảnh vỡ.

Bao quát cả mấy bức tác phẩm thêu của Thượng Quan Thần Hạo cũng bị nát bấy thành cặn bã.

Mấy người hầu ở nơi này đều dồn dập nín thở, bọn họ nằm rạp trên mặt đất, không dám thở mạnh.

Ao nước bên ngoài thủy tạ lại có một đám tôm cá nổi lềnh bềnh.

Toàn bộ phạm vị mười trượng này, hoàn toàn yên tĩnh, có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi.

Tất cả những thứ này đều bắt nguồn từ một tấm tin phù của Chỉ huy sứ quận quân Tây Sơn, Diêm Quá.

Tin tức Văn gia bảo bị công phá, quận quân Tây Sơn cũng tán loạn, khiến cho chủ nhân nơi này trực tiếp rơi vào cơn giận ngút trời.

Mặt Long Hành cũng là một mảnh trắng xanh, ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc và tức giận, sau đó lại ngậm lấy vài phần không thể tin nổi.

Đại đa số kế hoạch ở Văn gia bảo đều là do hắn an bài.

Hắn suy nghĩ rất cẩn thận, chiếu cố đến mọi phương diện. Chuẩn bị lực lượng gấp năm lần, lại nghiền ép từ bốn phương tám hướng.

Long Hành cho rằng, trận chiến này vốn không có bất cứ sơ hở nào.

Vấn đề là Văn gia bảo kiên cố không thể phá trong tưởng tượng của hắn, thế mà bị người ta đánh một đòn liền sụp.

Chuyện này giống như chơi cờ vây vậy, một quân cờ quan trọng nhất trong tưởng tượng của Long Hành, một quân cờ có thể đẩy đối phương vào chỗ chết, nhưng vừa mới hạ xuống thì lại bị người ta ăn cả một mảng cờ luôn.

Sức mạnh to lớn của Tây Sơn Đường, khiến cho tất cả kế hoạch của bọn họ trở thành chuyện cười.

Thượng Quan Thần Hạo đã từ từ tỉnh táo lại.

Nhưng mãi cho đến khi đường đệ Thượng Quan Thần Duyên vội vã chạy vào thủy tạ, thì Thượng Quan Thần Hạo mới mở miệng nói với vẻ lành lạnh: “Thần Duyên, tình hình bên Văn gia bảo thế nào? Thật sự thua rồi? Rốt cuộc là tử thương bao nhiêu? Nhạc Nguy ở đâu?”

Thượng Quan Thần Duyên là tổng quản ‘gian đường’ của Thượng Quan gia, chuyên phụ trách tin tức tình báo và thăm dò.

Dù sao thì Chỉ huy sứ Diêm Quá của quận quân Tây Sơn cũng là người của Thẩm Chu, Thượng Quan Thần Hạo không thể tin tưởng hoàn toàn.

Ngoài ra, Thượng Quan Thần Hạo còn ôm một tia hy vọng . . .

Chút thực lực của Tây Sơn Đường kia, làm sao có thể san bằng Văn gia bảo?

Ba mươi ba vị thất phẩm, sáu vị lục phẩm, tất cả đều bỏ mạng tại Văn gia bảo, điều này làm sao có thể? Một người cũng không trốn được sao?

Sắc mặt Thượng Quan Thần Duyên cũng âm trầm như nước: “Văn gia bảo đúng là đã bị chiếm đóng! Năm tên mật thám của chúng ta đã lẻn vào trong Văn gia bảo, phát hiện gia binh của Văn gia đã tử thương gần như không còn, đại đa số tráng đinh thì đã đầu hàng.”

“Nhưng điều kỳ lạ chính là, bọn họ tìm khắp nơi mà vẫn không phát hiện thi thể của Nhạc Nguy. Không chỉ là Nhạc Nguy, mà bao quát cả mấy vị cao thủ lục phẩm như Văn Thiên Tài, Vân Hạc Đao – Ân Dương, Thẩm Vân Tường. . . tất cả đều sống không thấy người, chết không thấy xác. Ba mươi ba vị võ tu thất phẩm, cũng có vài người mất tích.”

Thượng Quan Thần Hạo ngây người một trận, hai mặt nhìn nhau với Long Hành, trong mắt tràn đầy nghi ngờ và khó hiểu.

Thượng Quan Thần Hạo cau mày, tiếp tục hỏi: “Như vậy thì rốt cuộc là đám người này đã chết hay là còn sống?”

“Quá nửa là chết rồi!’

Giọng nói của Thượng Quan Thần Duyên như chém đinh chặt sắt: “Người nhà của Nhạc Nguy đều ở Thượng Quan gia chúng ta, dù hắn có bỏ chạy thì cũng không có đạo lý không liên lạc với chúng ta. Đám người còn Thẩm gia kia cũng là như vậy, ba vị lục phẩm của Thẩm gia đều là tộc nhân của quận úy Thẩm Chu, bọn họ cũng không thể không trở về Thẩm gia.”

“Mật thám dưới trướng còn nói cho ta biết, khi Tây Sơn Đường đánh vào trong Văn gia bảo, thì toàn bộ Văn gia bảo bị chìm trong một màn sương trắng. Đó là do cửa bảo bị lực lượng Thủy và Hỏa giao phong, kích thích ra sương mù dày đặc, võ tu cửu phẩm cũng chỉ có thể nhìn thấy trong phạm vi hai trượng khi ở trong đó. Nói cách khác, khi đó bên trong Văn gia bảo đã xảy ra chuyện gì, thì người ngoài rất khó biết được.”

Chương 481: Các phương phản ứng (2)

Long Hành cau mày, sau đó suy tư: “Ý của Thần Duyên huynh là, có thể là do Sở Hi Thanh cố tình tạo thành? Hắn muốn dùng màn sương trắng này để che giấu thứ gì đó?”

“Chính là như vậy!” Giọng nói của Thượng Quan Thần Duyên rất chắc chắn, hắn cực kỳ tin tưởng vào phán đoán của mình: “Hiện giờ có hai loại khả năng, một là mấy người Nhạc Nguy đã chết trong tay Sở Hi Thanh, Sở Hi Thanh cố tình thả sương trắng ra là vì muốn che giấu võ đạo, pháp khí hoặc là thiên phú của bản thân.”

“Nhưng dựa theo tình hình ở hiện trường, khả năng này không lớn lắm. Một khả năng khác lớn hơn chính là Tây Sơn Đường còn có một cao thủ khác, sức chiến đấu của người này ít nhất là ngũ phẩm, thậm chí còn không phải chỉ là một người. Một người trong đó, rất có thể chính là tên võ tu lục phẩm đã ra tay giúp đỡ Sở Hi Thanh trong trận chiến ở Tri Vị Cư. Ta kết luận là người này có nguyên do nào đó, nên không thể bại lộ thân phận. . .”

Long Hành cũng nghĩ như vậy.

Hắn lại cười khổ một tiếng: “Mặc kệ là khả năng nào thì cũng không quan trọng nữa rồi. Bây giờ chúng ta đã thua rồi, thế cục của quận Tú Thủy cũng đã thay đổi, chúng ta phải nghĩ biện pháp để ứng đối.”

Trận chiến này, Thẩm gia tổn thất nặng nề, tổn thương nguyên khí.

Mà Sở Hi Thanh đã trấn áp và bình định toàn bộ phạm vi trấn Tây Sơn.

Tây Sơn Đường Thiết Kỳ Bang cũng quật khởi thành một con quái vật khổng lồ, tựa như một thanh bảo kiếm đang lơ lửng ở phía tây bắc thành Tú Thủy.

Tây Sơn Đường mới xây chưa được hai tháng này, đã có sức chiến đấu và địa vị sánh ngang với Thẩm gia bây giờ.

Chuyện này đủ để khiến cho đám thế gia đại tộc trong nội thành như họ phải lạnh sống lưng.

Thượng Quan Thần Duyên cũng nhíu mày lại, vẻ mặt khó hiểu: “Nếu như những cao thủ này không thể bại lộ trước ánh sáng, vậy chúng ta có thể nghĩ biện pháp từ phía quan phủ, hoặc là có thể lợi dụng Cẩm y vệ và Lục phiến môn để trừ khử bọn họ.”

“Phương pháp này của Duyên đệ rất tốt! Nhưng nó không có hiệu quả trong thời gian ngắn.”

Thượng Quan Thần Hạo hơi lắc đầu: “Lục phiến môn vừa mới bị thanh tẩy một lần, Cẩm y vệ ở Đông Châu cũng vì chuyện của Nghịch Thần Kỳ mà bị tổn thất một lượng lớn cao thủ, tạm thời không rảnh để quan tâm thứ khác.”

Lúc trước, khi đại lao Cẩm y vệ bị công phá, Cẩm y vệ quận Tú Thủy đã bị tổn thất vài tên lục phẩm.

Sau đó, khi đuổi theo Dương Viêm Thần Nhãn – Húc Nhật Đông, thì cũng có bốn vị cao thủ của Đông trấn phủ ty bị tử thương trên đường cướp đoạt Nghịch Thần Kỳ.

Lần này, Cẩm y vệ quận Tú Thủy đúng là nguyên khí đại thương.

Thượng Quan Thần Duyên hơi ngẩn ngơ, sau đó hiểu ngay.

Tình hình bây giờ là, quan phủ cũng ném chuột sợ vỡ đồ với Tây Sơn Đường và Thiết Kỳ Bang.

Thực lực của Tây Sơn Đường càng mạnh, sức ảnh hưởng càng lớn, thì quan phủ lại càng phải đối xử cẩn thận.

Trừ phi có chứng cứ xác thực, có thể trực tiếp khóa chặt thân phận của vị cao thủ này, thì mới có thể truy nã và đánh giết đối phương.

Bằng không thì quan phủ tuyệt đối không dám mạo hiểm.

Nhớ hai năm trước, Thiết Kỳ Bang từng kích động hơn vạn cu lu và thuyền công ở bến tàu, cùng nhau tấn công quan phủ, làm cho Quách huyện lệnh của quận Tú Thủy bị ép phải bãi quan.

Thiết Kỳ Bang cũng phải trả giá đắt, hai mươi bảy người cầm đầu bị bắt trói hạ ngục, đi đầy biên cương ở Bắc Cương.

Có người nói những người này đã bỏ chạy trên đường áp giải.

Mà trong quận bây giờ, mặc kệ là quận trưởng hay là bản thân quận úy Thẩm Chu, tất cả đều không muốn quận Tú Thủy xảy ra dân biến ở quy mô lớn.

Thượng Quan Thần Hạo lại cực kỳ đau đầu.

Tình hình bây giờ đã không phải là tru diệt Sở Hi Thanh, báo mối thù cụt tay nữa.

Mà là nhất định phải giải quyết mối họa lớn Tây Sơn Đường này.

Điều đáng mừng duy nhất chính là, Thẩm gia chính là kẻ bị tổn thất nhiều nhất ở Văn gia bảo.

“Truyền tin cho Hề Tuyền, bảo hắn mau chóng trốn về quận Tú Thủy đi.”

Hề Tuyền là thủ tịch gia tướng của Thượng Quan gia, tu vị ngũ phẩm hạ, ngoại trừ tất cả võ quán ra thì hắn là một đại cao thủ nằm trong mười vị trí đầu ở trong quận.

Người này cũng trọng phạm bị truy nã của triều đình giống như Nhạc Nguy.

Ngày xưa, Hề Tuyền từng tu luyện tà công, dùng mười tám trái tim của trẻ em để chế thuốc, phạm vào tội lớn ngập trời. Vốn nên bị quan phủ chém đầu, nhưng lại được Thượng Quan gia bảo vệ, phái người ra chết thay.

Năm ngoái đặc sứ của Bạch Hổ Đường đến tra xét quận Tú Thủy, Thượng Quan Thần Hạo không thể không phái Hề Tuyền ra ngoài, ẩn núp ở ngoài quận.

Thượng Quan Thần Hạo vốn định để Hề Tuyền ẩn núp một thời gian, chờ tiếng gió trôi qua thì lại giúp Hề Tuyển đổi một thân phận trong sạch.

Nhưng tình hình bây giờ rất hiểm ác, Thượng Quan Thần Hạo không thể không mạo hiểm gọi Hề Tuyền trở về.

Chương 482: Các phương phản ứng (3)

Thượng Quan Thần Hạo nói xong, sau đó lại cau mày, suy tư đối sách.

Chỉ một Hề Tuyền là không thể nào ứng phó được với cục diện bây giờ.

Nhưng vào lúc này, Long Hành bỗng nhiên nói: “Thượng Quan gia chủ, nếu Tây Sơn Đường đã thành đại thế, nhất thời khó có thể diệt trừ, vậy chúng ta không ngại chờ một chút. Nếu như ngươi và ta chỉ tập trung và tên nhãi này, thì sẽ là bỏ gốc lấy ngọn.”

Thượng Quan Thần Hạo không khỏi ‘A’ một tiếng, hắn nhìn qua hỏi: “Bỏ gốc lấy ngọn? Vì sao lại nói như vậy?”

Vẻ mặt Long Hành tự nhiên, ôm quyền nói: “Trung tâm của Thiết Kỳ Bang, vẫn luôn là Thiết Cuồng Nhân! Người này mượn một thân trọng giáp ‘Thiết Phù Đồ’, sức chiến đấu đạt đến tứ phẩm hạ, lấy sức một người, trấn áp rất nhiều cao thủ ở Tú Thủy, chỉ có quận trưởng đại nhân là có thể chống lại hắn.”

“Người này không chỉ là cây cột chống trời của Thiết Kỳ Bang, mà còn là cái ô dù che mưa che nắng cho Sở Hi Thanh, chỉ cần người này còn, ngài và Thẩm Chu Thẩm đại nhân chỉ có thể bị vây ở trong thành, không thể nào trực tiếp ra tay với Sở Hi Thanh."

Ánh mắt Thượng Quan Thần Hạo co lại.

Nếu như lần này hắn có thể đích thân ra tay, vậy thì thằng nhãi ranh kia đã bị hắn lột da tróc thịt rồi!

Vấn đề là Thiết Cuồng Nhân!

Thượng Quan Thần Hạo tự hỏi, mình và Thẩm Chu liên thủ, cũng chỉ có thể đánh ngang tay với Thiết Cuồng Nhân.

Nếu như bọn họ dùng toàn lực, mà lại không bỏ trốn, vậy bọn họ rất có thể sẽ bị Thiết Cuồng Nhân đánh chết trong vòng mười canh giờ.

Hai người bọn họ liên thủ, chỉ có thể để Thiết Cuồng Nhân trọng thương mà thôi.

Đây là còn không tính đặc tính giết một người lại tăng thêm một phần sức mạnh của Thiết Phù Đồ đấy.

Ánh mắt Thượng Quan Thần Duyên hơi động: "ý của người là, bắt giặc phải bắt vua trước, bắn người phải bắn ngựa trước? Thiết Cuồng Nhân đúng là căn nguyên của tất cả vấn đề, người này vừa chết, không chỉ Thiết Kỳ Bang tan thành mây khói, mà Sở Hi Thanh cũng nhất định phải chết, nhưng mà chuyện này không dễ đâu."

Hơn nữa, tình hình bây giờ còn khó khăn hơn ngày xưa nhiều.

Tây Sơn Đường tồn tại, khiến cho bọn họ không dám điều quá nhiều nhân lực, phải đề phòng Tây Sơn Đường ở phía tây bắc này.

"Đúng là không dễ, nhưng nhất định phải dùng hết sức để làm."

Long Hành đứng thẳng, vẻ mặt nghiêm túc: "Ta nhận được tin tức, Thiết Cuồng Nhân đã mua vị thuốc chính Thương Sơn Trùng của bí dược tứ phẩm Thiết Giáp Hỗn Nguyên Công, nhiều nhất hai hoặc ba tháng là có thể tập hợp đủ tài liệu phụ, Một khi người này lên cấp tứ phẩm, như vậy. . ."

Long Hành không có nói tiếp, nhưng tất cả mọi người ở bên trong thủy tạ đều hiểu ý của hắn.

Một khi Thiết Cuồng Nhân tăng cấp tứ phẩm, như vậy trong quận Tú Thủy này, còn có ai có thể làm đối thủ của hắn? Còn có ai có thể chống đỡ Thiết Kỳ Bang?

Tất cả những chuyện bọn họ làm bây giờ đều trở nên vô nghĩa.

Sắc mặt Thượng Quan Thần Hạo càng âm trầm hơn.

Hắn vô thức sờ sờ cánh tay trái bằng sắt thép của mình.

Nếu như không có Sở Hi Thanh, thì hắn sẽ lên tứ phẩm trước cả Thiết Cuồng Nhân.

Càng thằng nhãi ranh này!

. . .

Thiết Cuồng Nhân nhận được tin phù từ phía Tây Sơn thì cũng rất khó tin.

“Tây Sơn Đường đã chiếm đóng Văn gia bảo?”

Lúc này, hắn đã mặc Thiết Phù Đồ vào.

Đây là một bộ trọng giáp toàn thân cao đến một trượng, toàn thân vốn đen xì, lại óng ánh long lanh giống như được làm từ thủy tinh đen, bên trong lại có lượng lớn phù văn màu vàng, hình thành 11.000 cái đan phù ngọc lục cực kỳ huyền dị.

Nhưng bây giờ, vẻ ngoài của Thiết Phù Đồ lại có huyết khí quấn quanh, nhuộm cả bộ giáp thành màu đỏ.

Lúc nãy, Thiết Cuồng Nhân đã đánh chết hai mươi ba tên tử tù mà Thiết Kỳ Bang dự trữ, cộng thêm 175 tên hải tặc từng dính mạng người.

Đặc tính của Thiết Phù Đồ là tăng cường năng lực phòng ngự, điều khiển nguyên từ và kim loại.

Ngoài ra, mỗi khi giết một người, nó có thể hấp thu huyết khí, tăng cường một phần lực lượng bản thân, có thể duy trì trong thời gian mười hai canh giờ.

Bởi vậy, Thiết Kỳ Bang thường xuyên dự trữ mấy trăm tên hải tặc hoặc là tử tù, để làm quân lương của Thiết Phù Đồ trước trận chiến.

Thiết Cuồng Nhân đang ở trong bộ giáp, hắn xem tin phù xong liền cảm thấy cực kỳ khó tin, hỏi dò: “Tiểu Sở san bằng Văn gia bảo thật sao? Tin tức này là thật hay giả?”

Thiết Tiếu Sinh cười khổ nói: “Việc này là thật, không thể thật hơn. Trong Văn gia bảo gần như đã hóa thành đất trống, ta đoán là bây giờ hắn cũng đã đánh được cả Vân Hạc sơn trang rồi.”

“Về phần hắn hắn san bằng Văn gia bảo như thế nào, thì thám tử của chúng ta cũng không rõ ràng. Bọn họ nói khi đó có một màn sương trắng bao phủ Văn gia bảo, sau đó có rất nhiều lục phẩm và ba mươi ba tên thất phẩm ở trong đó đều không có động tĩnh. Ngoài ra, rất nhiều người đều sống không thấy người, chết không thấy sáng, bao quát cả Văn Thiên Tài kia.”

Chương 483: Các phương phản ứng (4)

Thiết Cuồng Nhân hơi ngẩn ngơ, sau đó vỗ tay cười to: “Không hổ là tiểu Sở! Ta còn đang cảm thấy kỳ lạ, với tính tình của tiểu Sở, sao có thể đánh trận chiến mà không có chuẩn bị từ trước, bây giờ mới đúng như ta đoán. Trận chiến này, bình định Tây Sơn, trọng thương Thẩm gia, sảng khoái!”

Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch cũng cầm tin phù lên xem một lát, sắc mặt liền buông lỏng, sau đó hai hàng lông mày ngậm lấy vài phần lo lắng: “Kỳ chủ, Sở đường chủ và Tây Sơn Đường đã toàn thắng, đây chính là một chuyện vui lớn, nhưng màn sương trắng này rất kỳ lạ, thi thể của Văn Thiên Tài biến mất cũng là chuyện rất kỳ quái. Rất có thể là trong Tây Sơn Đường có cao thủ ngũ phẩm có thân phận không rõ ràng, chuyện này không thể không lo.”

Thiết Cuồng Nhân nghe vậy lại thấy buồn cười: “Ẩn núp thì ẩn núp thôi, Tây Sơn Đường tàng long ngọa hổ, cũng là chuyện tốt. Thiết Kỳ Bang ta, càng nhiều anh kiệt càng tốt.”

“Không sai!” Mi mắt Thiết Tiếu Sinh khẽ nhếch: “Sau trận chiến ngày hôm nay, có kẻ nào ở Tây Sơn dám mạo phạm Thiết Kỳ Bang ta? Chờ con kênh đào kia hoàn thành, Tây Sơn Đường có thể chống đỡ được Thẩm gia trong thành Tú Thủy, Thiết Kỳ Bang ta có thể rảnh tay rảnh chân rồi.”

Lâm Thạch cau mày, vẫn quyết định nói nỗi lo trong lòng mình ra: “Vấn đề là vị cao thủ ngũ phẩm này không thuộc về Thiết Kỳ Bang ta. Còn nữa, quy mô của Tây Sơn Đường bây giờ có khổng lồ quá rồi không? Ta lo tương lai sẽ có hậu hoạn. . .”

Bây giờ, Tây Sơn Đường của Thiết Kỳ Bang đã có bảy trăm bang chúng, mà trang bị còn rất tốt, tất cả đều có tu vị cửu phẩm!

Trước kia, Tây Sơn Đường của Lưu Định Đường cũng có tám chín trăm người, nhưng đám người đó đều là mặt hàng gì? Không đủ một nửa người có tu vị cửu phẩm, trang bị cũng kém xa.

Dự tính là sau trận chiến này, quy mô của Tây Sơn Đường sẽ còn mở rộng.

Hơn nữa, có hai nhân vật xuất thân từ biên quân như Lý Thần Sơn và Ngụy Dương huấn luyện dạy dỗ thay Sở Hi Thanh, trình độ của các bang chúng Tây Sơn Đường sẽ vượt qua Tuyển Phong Đường.

Cần biết, mười hai đường khẩu bên ngoài của Thiết Kỳ Bang, nhiều thì 300 người, ít thì 150 người.

Một bộ phận trong số đó còn phân bố trên các thuyền hàng, đảm nhiệm chức vị chủ thuyền, kinh doanh vận chuyển đường sông.

Vì vậy, một mình Tây Sơn Đường cũng đủ để chống lại tất cả đường khẩu bên ngoài của Thiết Kỳ Bang rồi.

Ngoài ra, số lượng cao thủ của Tây Sơn Đường bây giờ cũng đã đuổi sát tổng đà.

Lâm Thạch không thể không lo lắng cho tương lai.

Thiết Cuồng Nhân nghe vậy thì lại nở nụ cười tiêu sái, hắn không thèm để ý chút nào: “Lo lắng cái gì chứ? Thiết Kỳ Bang ta cũng không phải triều đình, cũng không có tạo phản gì cả. Mà dù là tạo phản, cũng không có đạo lý còn chưa lên làm hoàng đế mà đã gạt bỏ mãnh tướng công thần của mình.”

“Tây Sơn Đường của tiểu Sở càng mạnh, Thiết Kỳ Bang chúng ta cũng càng mạnh, chuyện kinh doanh trên sông cũng tốt hơn, chuyện này là chuyện tốt với tất cả mọi người. Thiên hạ này rất lớn, đủ để chứa chấp đám huynh đệ chúng ta.”

Hắn thấy Lâm Thạch há mồm định khuyên tiếp, vẻ mặt liền hơi xúc động mà khoát tay chặn lại: “Lâm huynh, nếu như ta không chứa được tiểu Sở, thì tương lai ta có tư cách gì để làm chủ cả một con sông lớn này?”

“Hơn nữa, Thiết Kỳ Bang là cơ nghiệp của mọi người chứ không phải tài sản riêng của Thiết mỗ. Hai huynh đệ chúng ta không con không cái, tu luyện Hỗn Nguyên Thiết Giáp Công lại rất gian nan, mỗi một bước đi đều nguy hiểm tầng tầng. Nếu như sau này hai chúng ta gặp chuyện bất trắc gì, tiểu Sở chính là một lựa chọn để kế thừa Thiết Kỳ Bang.”

“Cũng chỉ có người như hắn, mới có thể chống đỡ Thiết Kỳ Bang, không để cho các huynh đệ không nơi nương tựa. Bởi vậy, không nên nói mấy lời tổn thương nghĩa khí huynh đệ như ngày hôm nay nữa.”

Thiết Cuồng Nhân nói lời này xong, tất cả mọi người ở chung quanh, bao quát cả Lâm Thạch đều biến sắc mặt.

Ý của kỳ chủ là, muốn lập Sở Hi Thanh thành thiếu kỳ chủ sao?

Chỉ có Thiết Tiếu Sinh là không hề ngạc nhiên, cười nhạt không nói gì.

Thiết Cuồng Nhân thì lại hơi ngước đầu lên, khí khái hài phóng: “Thiết mỗ kinh doanh Thiết Kỳ Bang, một là vì đồng bào Thủy sư doanh của Sùng Châu khi xưa, muốn các huynh đệ đồng đội có một cái nghề nghiệp, cũng là vì phụng dưỡng gia quyết của các đồng đội đã chết ngày xưa. Hai là muốn hoàn thành nguyện vọng của thầy ta, thu nạp tiền tài bí dược, hoàn thiện Hỗn Nguyên Thiết Giáp Công của Thiết Giáp Môn ta, đưa nó vào nhất phẩm.”

“Nếu như có người có thể làm cho Thiết mỗ toại nguyện, vậy cho hắn cái chức kỳ chủ Thiết Kỳ Bang này thì cũng có làm sao? Ý ta đã quyết, chờ kênh đào hoàn thành, liền để tiểu Sở nhậm chức phó kỳ chủ, địa vị nằm dưới huynh trưởng!"

Chương 484: Các phương phản ứng (5)

Thiết Cuồng Nhân nói đến đây, khóe môi lại hơi cong lên, âm thầm tự giễu.

Hắn đã nhận ra từ lâu rồi, Sở Hi Thanh gia nhập Thiết Kỳ Bang chỉ là vì muốn lấy Thiết Kỳ Bang làm một cái ván cầu, để cho huynh muội bọn họ thu hoạch được tài nguyên tu hành, nhanh chóng tiến vào lục phẩm, rồi gia nhập Vô Tướng Thần Tông.

Lâm Thạch cho rằng Tây Sơn Đường lớn mạnh thì sẽ tạo phản, nhưng không biết người ta hoàn toàn không thèm quan tâm cái vũng nước nhỏ Thiết Kỳ Bang này.

Tương lai Sở Hi Thanh sẽ đi đến Vô Tướng Thần Tông, chỉ sợ bọn họ muốn giữ Sở Hi Thanh lại cũng không được.

Tên nhóc kia có ý chí cao xa, tiền đồ của hắn chỉ có ở trên trời cao.

Ánh mắt Lâm Thạch lại mờ mịt, hắn ôm quyền muốn nói gì đó, nhưng lại yên lặng không nói gì.

Thiết Cuồng Nhân đã có ý lập Sở Hi Thanh thành người thừa kế của mình, vậy thì cái trò 'tạo phản' này cũng chỉ là chuyện cười.

Lâm Thạch thậm chí còn cảm thấy hơi lúng túng khi đã nói mấy lời vừa rồi.

Thiết Cuồng Nhân lại vừa cười vừa vỗ vai Lâm Thạch: "Ý tốt của lão Lâm ngươi, huynh đệ ta há có thể không biết? Nhưng bây giờ ngươi vẫn nên nghĩ cách đối phó với Thập Thất Liên Hoàn Ổ giúp ta thì hơn."

"Trận chiến bên Tây Sơn đã hạ màn, ta muốn đưa các huynh đệ đi lên phía bắc, quét sạch mấy cái bến tàu của Thập Thất Liên Hoàn Ổ, lại mở thêm mấy cái phân đường ở thượng du, thuận tay dạy cho tên Nhậm long đầu kia một bài học."

Hắn cúi đầu nhìn huyết khí quanh quẩn ở trên áo giáp của mình: "Lão tử vất vả lắm mới triệu tập nhiều huynh đệ như vậy, còn kích phát cái Thiết Phù Đồ này lên đến cực hạn, cũng không thể không có động tĩnh gì, đúng không?"

Lần này, vì đối phó với cuộc chiến bên Tây Sơn, hắn đã tổng động viên cả bang, tụ tập hai trăm chiếc chiến thuyền, gần hai vạn người.

Thậm chí Thiết Cuồng Nhân còn mạo hiểm nguy cơ tổn thương pháp khí, dùng 100 cái mạng người để kích phát bộ giáp Thiết Phù Đồ lên trạng thái mạnh nhất.

Nhưng khi hắn đang chờ đợi một trận chiến, thì bên phía Tây Sơn lại có tin tức, nói cho hắn biết Văn gia bảo đã bị san bằng, không cần hắn lo chuyện bao đồng nữa.

Thiết Cuồng Nhân không ngờ một đòn toàn lực của mình lại đánh hụt, nên chỉ có thể đổi mục tiêu, để cho đám Thập Thất Liên Hoàn Ổ ở thượng du chịu thiệt vậy.

. . .

Cùng lúc đó, tây viện nha môn quận Tú Thủy.

Quận thừa Tả Thiên Lộ ngồi trong lương đình ở viện, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc và khó tin.

Tả Thanh Vân cũng đã xem tin phù mà cha hắn nhận được.

Tinh thần hắn phấn chấn, ngồi lắc quạt xếp ở bên đối diện bàn đá, cực kỳ tiêu dao tự tại: “Là ai đã nói gì ý nhỉ? Chọn bạn phải tinh mắt, Sở Hi Thanh không có tương lai, hắn sẽ xong đời, nhất định không thủ được Tây Sơn Đường và con kênh đào kia, nói không chừng còn bỏ mạng ở Văn gia bảo?”

Quận thừa Tả Thiên Lộ liếc mắt nhìn con trai của mình một cái.

Hắn có tâm phản bác và trách cứ, nhưng lại không nói ra lời.

Trước mặt sự thật, hắn có nói lời nào cũng vô dụng, cũng sẽ bị tên nhóc này cười nhạo.

Tả Thiên Lộ lòng thầm nói, chuyện này quả thật là gặp quỷ.

Hắn không thể nào hiểu được, Văn gia bảo bại kiểu gì? Làm sao lại bị công phá chỉ trong thời gian một khắc?

Khóe môi Tả Thanh Vân cong lên: “Đúng rồi, ngươi còn nói Thượng Quan Thần Hạo và quận úy Thẩm Chu là anh kiệt trong loài người, Sở Hi Thanh nhất định không phải là đối thủ, bây giờ thì thế nào?”

Quận thừa Tả Thiên Lộ vẫn không nói một lời, mặt đầy xúi quẩy mà uống một hớp rượu.

Sự thật là thế lực của Thẩm gia ở Tây Sơn sắp bị Sở Hi Thanh dọn sạch.

Tả Thanh Vân nhìn dáng vẻ này của Tả Thiên Lộ, chỉ cảm thấy cực kỳ sung sướng và sảng khoái.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy dáng vẻ không nói nên lời của cha mình, bị mình nói còn không dám nói lại, ha ha ha!

“Quên đi, ta lười nói với ngươi!” Tả Thanh Vân đứng dậy, vừa lắc quạt xếp vừa đi về phía cổng lớn.

Quận thừa Tả Thiên Lộ thấy thế, nhướng mày lên hỏi: “Thằng nhãi ranh, ngươi muốn đi đâu?”

“Đương nhiên là đi Tây Sơn Đường, tìm tiểu Sở uống rượu mừng.”

Tả Thanh Vân cũng không quay đầu lại, lặng lẽ cười gằn: “Bây giờ phụ thân đại nhân sẽ không cho rằng ta đang gây họa gây rối cho nhà đấy chứ?”

Hắn nghênh ngang đi ra cửa, đi về phía chuồng ngựa.

Quận thừa Tả Thiên Lộ bình tĩnh nhìn bóng lưng Tả Thanh Vân.

Mãi cho đến khi Tả Thanh Vân cưỡi thú cưỡi, nghênh ngang đi xa, thì vẫn không lên tiếng ngăn cản.

Hắn cười tự giễu, nhẹ nhàng lắc lắc bầu rượu trong tay mình, sau đó đột nhiên uống một hơi cạn sạch cả bầu rượu.

Lần này, Tả Thiên Lộ hắn thật sự đã nhìn nhầm. . .

Tuy nhiên, Thanh Vân có một người bạn như vậy, đúng là một chuyện may mắn.

Sau đó, Tả Thiên Lộ đứng lên, đi về phía nha môn của quận.

Lúc này, hắn phất ống tay áo một cái, không chỉ vết rượu trên quần áo biến mắt, mà khí tức trên người hắn cũng đã thay đổi.

Trên mặt Tả Thiên Lộ lại hiện lên vẻ phấn chấn, không còn chút men say nào.

Nếu như Sở Hi Thanh đã thắng, vậy hắn nhất định phải làm chuyện mà hắn đã hứa hẹn.

Dù cho là vì tên nghiệt tử kia của mình, hắn cũng nhất định phải giúp Sở Hi Thanh, dọn dẹp tất cả mầm họa trên phương diện quan trường.

Chương 485: Các phương phản ứng (6)

Lúc này, Sở Hi Thanh đang thống lĩnh mấy ngàn người, càn quét về phía tây bắc của trấn Tây Sơn.

Tây Sơn Đường đánh với Văn gia bảo, không chỉ liên quan đến thuế má năm nay, mà còn liên quan đến kênh đào, cũng quyết định sự hưng vong của các thế lực ở Tây Sơn, có thể nói là cùng một nhịp thở với tất cả mọi người ở đây.

Tất cả địa chủ cường hào ở Tây Sơn, không thể không quan tâm đến trận chiến này.

Khi Văn gia bảo bị tiêu diệt, quận quân Tây Sơn chạy tán loạn, Vân Hạc sơn trang cũng bị san bằng, Đơn gia bị ép phải đầu hàng, những tin tức này đã truyền khắp nơi trong phạm vi Tây Sơn.

Điều này khiến cho đám địa chủ cường hào bắt tay với Văn Thiên Tài, ý đồ liên thủ chống nộp thuế đều đang run lẩy bẩy, và sợ hãi.

Cho nên khi kỵ binh của Tây Sơn Đường xuất hiện, truyền đạt mệnh lệnh của Sở Hi Thanh, thì hầu như tất cả địa chủ cường hào đều dứt khoát triệu tập gia binh, đi đến hội hợp với đại quân của Tây Sơn Đường.

Còn có một ít địa chủ ở góc đông nam, kỵ binh của Tây Sơn Đường còn chưa đến, đã chủ động đưa binh ra ngoài.

Bọn họ rất sợ mình phản ứng chậm một chút, thì sẽ làm Sở Hi Thanh tức giận, khiến cho gia đình gặp tai ương ngập đầu.

Sự thật đúng như dự đoán của bọn họ, có hai nhà ở ven đường không muốn xuất binh, ý đồ chống đối lại, liền bị Tây Sơn Đường san thành bình địa.

Cũng không phải hai nhà này ngu xuẩn không biết thời thế, mà chỉ là trước kia tham dự vào quá sâu, bây giờ đã không thể quay đầu.

Hai nhà tự nhủ, dù mình có đầu hàng thì Sở Hi Thanh cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ, cho nên dứt khoát chống đối đến cùng.

Nhưng người nhà của bọn họ cũng được đưa vào trong thành Tú Thủy từ trước rồi, cố gắng dựa dẫm vào Thượng Quan gia và Thẩm gia, hy vọng tương lai có thể đông sơn tái khởi.

Mà khi Sở Hi Thanh nhìn thấy đám sơn tặc Tây Sơn kia.

Binh mã dưới trướng hắn đã bành trướng lên đến ba ngàn bảy trăm người.

Thực lực của đám gia binh nhà địa chủ này cũng không tệ lắm, đều có tu vị cửu phẩm.

Nhưng mà đội hình và kỷ luật của bọn họ lại rất kém, vừa đi vừa hò hét nào loạn, nhân mã của mấy chục nhà địa chủ tụ tập lại với nhau, loạn tung tùng phèo giống như một mớ bòng bong.

Lý Thần Sơn và Ngụy Dương đều là nhân tài thống binh, nhưng bọn họ cũng chỉ miễn cưỡng duy trì trật tự, để mọi người xếp thành đội ngũ đi về phía trước.

May mắn chính là còn không xuân canh, bằng không thì sẽ dẫm đạp vô số hoa màu ở trên đường.

Không cần phải hi vọng vào trận hình hay chiến pháp gì cả.

Lý Thần Sơn đoán là, chỉ cần có sáu trăm tên giáp sĩ biên quân, cộng thêm một vị chỉ huy thường thường, bọn họ chỉ cần xung phong một cái, là đội quân ô hợp này sẽ tan vỡ luôn.

Cho nên trận hình có cũng như không, bọn họ chỉ có thể dựa vào thực lực cá nhân để chiến đấu với đối thủ.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh lại có diệu chiêu khác, hắn đem 600 người của Đơn gia đặt ở phía trước quân trận. 700 người của mình và bốn trăm võ sĩ áo đỏ của Tả Thanh Vân thì phụ trách ngăn cản và giám sát ở phía sau.

Đàn chủ đàn chữ Đơn, Đơn Xích Linh có xúc động muốn chửi má nó, tên tạp chủng này, rõ ràng là coi người của Đơn gia bọn họ thành bia đỡ đạn.

Nhưng hắn nhìn mấy ngàn người tụ tập ở bên cạnh Sở Hi Thanh, còn có tay đè đao của Sở Hi Thanh, thì chỉ có thể bóp mũi mà nhận lời.

Lúc trước hắn không trở mặt, bây giờ càng không thể trở mặt.

Việc này quan hệ đến sống còn của tộc binh, nên Đơn Xích Linh không thể không lấy ra vài phần bản lĩnh, đồng thời chuẩn bị tinh thần, sẵn sàng chiến đấu.

Hắn còn lôi kéo mấy thế gia tương đối thân thiết với Đơn gia, xây dựng một cái hàng ngang ngàn người, bắt đầu quét quang về phía trước.

Có điều, binh mã của Sở Hi Thanh tự nhiên là kéo chân sau, mà đám tặc phỉ của Cửu Đao Ổ và Bạch Vân Trại kia cũng là một đám ô hợp.

Song phong còn cách nhau năm dặm, đám tặc phỉ Tây Sơn kia liền ôm vàng bạc châu báu mới cướp mà bỏ chạy bốn phía.

Bọn họ mang theo quá nhiều vàng bạc, nên không thể không bỏ lại một phần, ven đường còn có vàng bạc rơi vãi khắp nơi, khiến cho đám gia binh của đám địa chủ ra tay tranh cướp.

Sở Hi Thanh không có vội vàng truy kích, mà vẫn không nhanh không chậm tiến về phía trước như cũ.

Đối với đám gia binh đang tranh cướp vàng bạc kia, hắn cũng không thèm để ý, mà chỉ cố gắng quản lý thuộc hạ của mình.

Chỉ cần bảy trăm bang chúng dưới trướng hắn, và bốn trăm võ sư áo đỏ của Tả Thanh Vân, cộng thêm 600 người của Đơn gia không loạn, vậy thì bọn họ có thể ứng đối với bất cứ tình huống nào.

Mãi cho đến khi bọn họ hành quân đến gần Nhất Tuyến hạp, đẩy tất cả tặc phỉ Tây Sơn vào trong ngọn núi, lúc này Sở Hi Thanh mới để toàn quân dừng lại.

Hắn để 600 người của Đơn gia lại, trấn thủ lối vào khe núi, phòng ngừa tặc phỉ Tây Sơn.

Còn hắn bí suất lĩnh số binh mã còn lại, nhắm thẳng vào điền trang của Thẩm gia.

Thẩm gia là kẻ chủ mưu trong việc chống đối nộp thuế, lại là địa chủ lớn nhất trấn Tây Sơn, Sở Hi Thanh không thể buông tha cho bọn họ được.

Giống như hắn đã từng nói với Văn Thiên Tài, lần thu thuế này, hắn sẽ đối xử bình đẳng với tất cả mọi người.

Lần này, hắn cũng cần phải bình định thế lực của Thẩm gia ở Tây Sơn!

Chương 486: Chấn động Đông Châu

Mà ngay khi Sở Hi Thanh thu binh trở về, chuyển qua hướng nam.

Tại một ngọn núi ở cách đó không xa, ổ chủ Cửu Đao Ổ là Kinh Hồng Đao – Hạ Thanh Thiên đang nhìn chằm chằm vào hắn, vẻ mặt kinh dị: “Hay cho một Sở Hi Thanh! Quả nhiên là thiếu niên anh hùng!”

Bên cạnh hắn là trại chủ Mông Vân Sơn của Bạch Vân Trại, hắn cũng cau mày nói: “Sau khi đại thắng, kẻ này không hề nóng vội, không gấp gáp, khí độ thong dong, sau này hai nhà chúng ta sẽ có phiền phức lớn rồi.”

Lúc này, khu rừng phía dưới bọn họ còn có hơn sáu trăm phục binh đang mai phục.

Nhưng chủ lực dưới trướng của Sở Hi Thanh vẫn lù lù không loạn, không chỉ không bị dụ dỗ, mà cũng không có ý định đuổi theo bọn họ vào trong khe núi. Kế hoạch mai phục của bọn họ cũng vì thế mà thất bại.

Hai người đều ý thức được, chỉ sợ ngày tháng tốt đẹp của Bạch Vân Trại và Cửu Đao Ổ đã sắp kết thúc.

Bọn họ đã nghênh đón một đối thủ có thực lực mạnh mẽ, mà lại còn cực kỳ hung ác.

. . .

Hai tòa điền trang của Thẩm gia đều nằm ở phía nam trấn Tây Sơn.

Ngay khi đến gần giữa trưa, hai tòa trang viên này đều có ánh lửa ngập trời.

Sở Hi Thanh không có sử dụng bang chúng của mình, mà cưỡng ép nhân mã của đám địa chủ cường hào kia tấn công trang viên của Thẩm gia.

Mọi người cũng hiểu ý đồ của Sở Hi Thanh.

Đây là một phần 'đầu danh trạng', một khi bọn họ động binh động đao, đổ máu với người của Thẩm gia, vậy thì sẽ có thù hận, sau này cũng không thể quay đầu lại. Sau này cũng chỉ có thể đi theo Sở Hi Thanh, nằm dưới sự che chở của Tây Sơn Đường.

Vị đường chủ Tây Sơn Đường này còn trẻ tuổi, nhưng tâm tư lại quá nham hiểm, độc ác, xấu xa đến mức bàn chân chảy mủ.

Lòng bọn họ tràn đầy không muốn, nhưng Sở Hi Thanh dùng bảy trăm bang chúng và bốn trăm võ sư áo đỏ đốc chiến, 1100 thanh chiến đao đứng ở phía sau, làm cho bọn họ không thể không ra tay.

Ban đầu, người trong trang viên của Thẩm gia còn không dám tin tưởng.

Sở Hi Thanh lại to gan làm loạn đến nước này? Lại dám ra tay với Thẩm gia bọn họ?

Nhưng khi Sở Hi Thanh chỉ huy liên quân địa chủ cường hào tấn công hai tòa trang viên, thì bọn họ cũng không chống đối. Tất cả đều chịu đòn nhận tội, một nhóm người bị bắt giữ, cũng có một nhóm người trốn về thành Tú Thủy.

Lần này, Thẩm gia có ba vị lục phẩm, mươi lăm bị thất phẩm chết ở Văn gia bảo, hai tòa trang viên này đều không có cao thủ tạo trận, hết sức trống vắng, không có lực lượng để đối kháng với Tây Sơn Đường.

Bản thân quận úy Thẩm Chu thì lại không thấy đâu, bên trong quận cũng không phái binh mã đến đây.

Điều này khiến cho đám địa chủ cường hào yên tâm, dần dần không còn kiêng kị.

Sở Hi Thanh đốt trang viên của Thẩm gia, Thẩm Chu lại còn không dám lộ diện. Bởi vậy có thể thấy được thế cục mạnh yếu ở trấn Tây Sơn này.

Sở Hi Thanh âm thầm tiếc nuối, thật ra hắn muốn ép tên này ra khỏi thành Tú Thủy.

Vị Thẩm quận úy này còn có thể nhẫn nhịn hơn xa những gì hắn tưởng tượng.

Một chuyện khác khiến Sở Hi Thanh tiếc nuối chính là, hắn không thu hoạch được bao nhiêu từ hai tòa trang viên này.

Bên này chỉ có tám kho lúa, ước chừng khoảng hai mươi vạn thạch lương thực, còn có hơn hai ngàn lượng bạc trắng, các loại vật tư giá trị vạn lượng, các loại binh khí giá trị ba vạn lượng.

Dù sao chủ trạch của Thẩm gia cũng không ở Tây Sơn, đây chỉ là hai trong bảy nhà trang viên của Thẩm gia mà thôi.

Tuy nhiên, khi Sở Hi Thanh trở về trấn Tây Sơn thì lại có thêm một đội xe ngựa, vàng bạc châu báu và gạo nối đuôi nhau đi vào trong Sở gia đại trạch, làm cho vàng bạc và lương thực ở bên trong chồng chất như núi.

Tất cả địa chủ cường hào đều không dám kéo dài thời gian, không chỉ nộp đủ số thuế má năm nay, mà còn giao đủ ba phần mười tiền phạt mà Sở Hi Thanh đã nói. Ngoài ra còn dâng một phần lễ nặng lên, coi như là bồi tội bất kính với Tây Sơn Đường.

Những đội xe này xếp thành một con rồng dài từ trong trấn ra ngoài trấn, làm cho cửa thành bốn phía cũng vì thế mà bị tắc, gần như nước chảy không lọt.

Sở trạch lại bảo đám thuộc hạ của Lý Thần Sơn, treo tất cả tù binh của Thẩm gia và đám người dám sỉ nhục tiên sinh phòng thu chi của bọn họ lên trước phó, rồi quất roi trước mặt mọi người, đánh cho máu thịt tràn trề.

Cảnh này khiến cho đám phu xe và người đi đường, còn cả đám địa chỉ hào tộc đến bái phỏng Sở Hi Thanh, tất cả đều run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

Vị Sở đường chủ này báo thù quá kinh khủng, quả thực là dẫm mặt mũi của Thẩm gia xuống bùn luôn.

Mãi cho đến lúc chạng vạng, đoàn xe trong ngoài trấn Tây Sơn mới từ từ tản đi.

Mà lúc này, vàng bạc trong tay Sở Hi Thanh đã lên đến 105 vạn lượng, lương thực cũng đã có tám mươi chín vạn thạch, còn có binh khí và các loại vật tư, tổng cộng lên đến ba mươi vạn lượng.

Đêm hôm đó, Sở Hi Thanh liền sai người áp tải năm mươi vạn thạch thuế ruộng và ba mươi một vạn thuế đầu người đến nha môn.

Sau đó, hắn lại trả bốn mươi chín vạn lượng bạc tiền nợ.

Chương 487: Chấn động Đông Châu (2)

Sở Hi Thanh là vay theo quy củ 9 ra 13 vào, vay ba mươi tám vạn lượng, như chỉ được cầm ba mươi bốn vạn, còn phải trả hơn bốn mươi chín vạn.

Hắn còn thuận tiện dùng các hiệu buôn của Lâm Hải Chu gia và Lộ gia, để đổi vật tư thành tiền mặt.

Những thứ này đều là vật tư dễ bán, còn cả đám binh khí mà Tây Sơn Đường không dùng được nữa, giá trị tổng cộng mười chín vạn lượng bạc.

Đám hàng còn lại thì không dễ xử lý, Sở Hi Thanh chỉ có thể chất đống trong kho hàng, chờ sau này bán dần.

Còn có lương thực, năm ngoái quận Tú Thủy được mùa lớn, toàn bộ phạm vi Đông Châu, chỉ có quận Thái Sơn là bị lũ lụt ảnh hưởng, thu hoạch của những quận còn lại đều không tệ, nên lương thực cũng không dễ bán.

Sở Hi Thanh chỉ có thể để Lỗ Bình Nguyên sửa chữa năm kho lúa, tạm thời cất đám lương thực này vào đó.

Đến buổi chiều, Lỗ Bình Nguyên bắt đầu tính toán số sách cho Sở Hi Thanh và đám đàn chủ của Tây Sơn Đường.

Ngoại trừ tất cả tiền nợ và tiền thuế, cộng thêm tiền trợ cấp thương vong, bọn họ còn tổng cộng ba mươi sáu vạn lượng bạc.

Sở Hi Thanh trực tiếp lấy một nửa số bạc ra để chia cho các huynh đệ, lại lấy một phần trong đó để chia cho bốn trăm võ sư áo đỏ của Tả Thanh Vân, cảnh này khiến cho trong và ngoài đường khẩu đều có tiếng hoan hô như sấm.

Không chỉ tất cả bang chúng của Tây Sơn Đường đều hô to đường chủ nhân nghĩa, mà đám võ sư áo đỏ dưới trướng Tả Thanh Vân cũng vô cùng vui vẻ.

Tuy rằng bọn họ cầm ít, nhưng lại không có nguy hiểm gì, chỉ đi theo Sở Hi Thanh một vòng, liền có thể được chia tám mươi, chín mươi lượng bạc, quả thật là một niềm vui bất ngờ.

Còn lại mười bốn vạn lượng, bản thân Sở Hi Thanh cầm hơn bốn vạn, số còn lại thì để ở phòng thu chi của đường khẩu.

Đây không phải là tài sản của một mình hắn, mà là tiền của đường khẩu, là tài sản của tất cả huynh đệ.

Một ít người tham lam có thể sẽ chiếm làm của riêng, nhưng mà Sở Hi Thanh làm việc rộng rãi hào phóng, khiến cho tất cả bang chúng đều không có gì để nói.

Ngoài ra, còn một ít vật tư và lương thực không thể đổi thành tiền, nên tạm thời để đó.

Cái này cũng là tài sản của đường khẩu, chất đống trong kho chờ bán dần.

Ngoài ra, còn có ba trăm trường mâu nhập phẩm, sáu trăm đoản đao và trường đao cấp nhập phẩm, ba trăm tấm khiên cấp nhập phẩm, ba trăm giáp da cấp nhập phẩm, ba trăm cung lớn mười thạch, ba trăm trọng nỏ quân dụng, bốn mươi cái ‘tứ tí sàng nỏ’.

Sở Hi Thanh suy nghĩ, sau này Tây Sơn Đường của Thiết Kỳ Bang còn phải mở rộng quy mô, nên không bán những thứ này, mà chuyển hết vào trong kho.

Ngoài ra, còn có bốn mươi bảy kiện pháp khí thất phẩm, 115 kiện pháp khí bát phẩm.

Sở Hi Thanh lấy đám pháp khí này ra, dùng công huân cao thấp, để cho các huynh đệ trong bang chọn.

Hai người Lý Thần Sơn và Ngụy Dương đều tràn đầy vui mừng.

Lần này, bọn họ được chia 12.000 lượng bạc, mỗi người còn được lấy ba cái pháp khí thất phẩm phù hợp với bản thân, có thể nói là thu hoạch rất nhiều.

Mấu chốt là Sở Hi Thanh không bắt bọn họ trả nợ, vẫn có thể nợ trước, rồi từ từ trả sau.

Sau người đang suy tính, đi Cổ Thị tập để mua hai bức đồ đằng Bí Chiêu, để cho sức chiến đấu của bản thân khôi phục như cũ.

Hướng Quỳ và Vương Chính cũng rất vui vẻ.

Bọn họ cũng được chia hơn một ngàn lượng, mỗi người được cầm một cái pháp khí thất phẩm.

Tuy rằng cái này không bằng những gì bọn họ cống hiến, nhưng hai người bọn họ đã có chiến lợi phẩm từ trước rồi.

Những võ tu chết trong tay hai người họ, tất cả pháp khi đều bị hai người họ giấu ở Văn gia bảo, mấy ngày tiếp theo có thể tìm cơ hội đi qua lấy lại là được.

Hai người bọn họ là nằm vùng, vốn có tiền phụng dưỡng của tông môn.

Mỗi một khoản tiền kiếm được từ Tây Sơn Đường, đều là thu hoạch ngoài ngạch, há có thể không vui?

Bản thân Sở Hi Thanh cũng lấy một cái pháp khí.

Vật này tên là Thanh Lôi Thủ, chính là một đôi găng tay, tuy cấp độ chỉ là thất phẩm thượng, nhưng chất lượng và uy lực của thứ này có thể đuổi sát lục phẩm.

Găng tay rất nhẹ, rất mỏng, đeo trên tay lại không có cảm giác gì, mà năng lực phòng hộ còn rất tốt. Không chỉ có thể bảo vệ ngón tay của Sở Hi Thanh không bị thương tổn khi đối kháng chính diện với đao kiếm, mà còn có thể tăng cường hai phần mười tốc độ xuất thủ của hắn, cũng cung cấp lực lượng lôi đình và cuồng phong.

Pháp khí này vốn được làm riêng cho Trục Điện Chỉ và Truy Phong đao pháp, hết sức mạnh mẽ.

Nếu như mang thứ này đến Cổ Thị tập, nó có thể bán được hai vạn lượng bạc, giá cả đuổi sát Tốn Phong Chấn Lôi Đao, có thể nói còn đắt hơn một số pháp khí cấp độ lục phẩm hạ.

Sau khi chia pháp khí xong, đến lượt 1500 khoảnh ruộng của Văn gia, Ân gia và Thẩm gia.

Chương 488: Chấn động Đông Châu (3)

Tuy rằng Sở Hi Thanh cũng muốn chiếm hết số đất này.

Nhưng hắn còn phải vất vả một phen mới có thể sang tên đám đất đai này.

Dự tính là nha môn quận sẽ giở trò, Sở Hi Thanh đoán rằng mình có thể lấy được một phần năm thì đã là rất tốt rồi.

Đặc biệt là đám ruộng của Thẩm gia thì còn tốn sức hơn.

Thật ra thì Sở Hi Thanh cũng không quá quan tâm đến ruộng đất, cũng lười đi kinh doanh.

Nhưng mà tốt xấu gì cũng là tài sản, ngu sao không cầm.

Ngày sau mang ra bán, cũng là một khoản tiền lớn.

Đấy mới là tài sản cá nhân của hắn, các huynh đệ trong đường khẩu sẽ không hỏi đến.

Sau khi chia tiền và pháp khí xong, Sở Hi Thanh lại mở yến hội ở trong đại trạch của mình, khánh công cho các huynh đệ trong bang.

Sở Hi Thanh lấy hết rượu cất giữ trong hầm rượu ra, lại tìm tất cả bếp trưởng ở trong trấn đến, sau đó cướp đoạt sách gia súc và các món ăn dân dã mà đám thợ săn Tây Sơn mang đến buôn bán, làm hơn một 100 bàn ở trong nhà.

Đèn đuốc trong nội đường và ngoại đường sáng choang, hơn một ngàn người thoải mái chè chén, từng người đều là vẻ mặt hưng phấn cạn ly, ăn uống linh đình, tình cảnh cực kỳ náo nhiệt.

Một ít người say sưa còn bắt đầu lôi kéo cuống họng như vịt đực, bắt đầu cất cao giọng hát, vừa ca hát vừa chè chén.

Âm thanh huyên náo truyền ra ngoài xa xa, cách vài dặm mà còn có thể nghe thấy.

Đầu tiên, Sở Hi Thanh đi một vòng qua hơn 100 bàn rượu này, an ủi tất cả các huynh đệ, sau đó hắn và Tả Thanh Vân, cộng thêm hai mươi mấy đàn chủ và phó đàn chủ, bắt đầu uống rượu ở phía sau viện.

Hắn vẫn giở mấy trò mèo như xưa, dùng chính là rượu vàng có nồng độ thấp, mà lại chỉ uống một nửa, nửa còn lại thì vô cùng hào sảng mà đổ xuống ngực.

Tuy nhiên, đêm hôm nay Sở Hi Thanh vẫn bị say đến bất tỉnh nhân sự.

Sở Vân Vân nhìn Sở Hi Thanh say như chết kia, lại cảm thấy bất đắc dĩ.

Tuy nhiên, khi nàng nhìn thấy trong viện đèn đuốc sáng choang, tiếng người huyên náo, thì khóe môi của nàng lại cong lên, hiện lên một vệt ý cười.

Tuy rằng sau khi tên này say thì rất khó xử lý, tuy rằng trắng trợn chúc mừng vào đêm nay là vô cùng mạo hiểm, có thể bị kẻ địch phản công vào ban đêm.

Sở Vân Vân lại nhìn bảy trăm bang chúng của Tây Sơn Đường đã được Sở Hi Thanh khống chế hoàn toàn này.

Vui sướng sau khi đại thắng, hưng phấn sau khi lấy được tiền bạc, còn có tình cảm uống rượu ăn thịt, cụng chén cạn ly. Như vậy có thể để cho bảy trăm bang chúng mới chiêu mộ chưa đến hai tháng này hòa mình vào nhau, hoàn toàn trung thành.

Cái tên nhóc này còn trẻ tuổi, mà đã có thủ đoạn như vậy. . .

Nếu như hắn ở trong quân ngũ ở phương bắc, nhất định cũng là một danh tướng, không hổ danh là con cháu còn khai quốc quân thần của Đại Ninh.

Chờ đến buổi trưa ngày hôm sau, Sở Hi Thanh mơ mơ màng màng tỉnh lại, hắn lại triệu tập các đàn chủ đến để nghị sự, hắn biết được một tin tức chấn động toàn bộ Đông Châu từ trong miệng Lỗ Bình Nguyên.

Buổi trưa ngày hôm qua, Thiết Cuồng Nhân đích thân dẫn hai trăm chiếc thuyền đi ngược dòng lên phía bắc, quét ngang bảy tòa bến tàu của Thập Thất Liên Hoàn Ổ. Cuối cùng, tại lúc đêm khuya, gặp phải 230 chiếc thuyền lớn của Thập Thất Liên Hoàn Ổ ở khúc sông gần quận Tầm Dương.

Song phương đối mặt trên mặt sông, đánh một đêm, chiến đấu ác liệt cho đến lúc rạng sáng mới phân thắng bại.

Thập Thất Liên Hoàn Ổ tổn thất bốn mươi bảy chiếc thuyền, tử thương gần ba ngàn ngươi. Long đầu Nhậm Đạo Hành của Thập Thất Liên Hoàn Ổ còn bị Thiết Cuồng Nhân đánh nát nửa cái chân, không thể không chui xuống nước bỏ chạy.

Người này tu võ đạo hệ thủy, tinh thông thủy độn, vì vậy, tuy rằng Thiết Cuồng Nhân cực lực truy kích, nhưng cũng không thể bắt được hắn.

Mà sau trận chiến này, không chỉ ba tòa ụ nổi của Thập Thất Liên Hoàn Ổ bị dẹp, mà Thiết Kỳ Bang còn lấy được gần một phần ba bến tàu ở quận Tầm Dương.

Công việc làm ăn trên sông của Thiết Kỳ Bang, cũng có thể mở rộng ba trăm dặm về phía thượng du.

“Dự tính Thiết Kỳ Bang ta lại có thể mở thêm ba ngoại đường, mở rộng thế lực đến quận Tầm Dương.”

Lỗ Bình Nguyên nói xong chuyện này, vẻ mặt kính phục vạn phần: “Thật không hổ là Thiết Huyết Phù Đồ - Thiết Cuồng Nhân! Có người nói, không chỉ Thập Thất Liên Hoàn Ổ tổng động viên cho trận chiến này, mà đội tàu của Thẩm gia và Thượng Quan gia cũng tham dự vào, Thiết Kỳ Bang gần như là lấy một địch hai.”

“Thượng Quan Thần Hạo và quận úy Thẩm Chu sợ minh hữu của mình bị xóa sổ, không thể không đi suốt đêm lên phía bắc, tham gia trận chiến này. Kết quả vẫn bị Thiết Cuồng Nhân đánh bại, Nhậm Đạo Hành bị cắt một chân, có người nói đã không thể khôi phục. Sau này, dù cho có nối thêm chân giả vào, thì thực lực cũng sẽ giảm một phần mười.”

“Nghe đồn huynh đệ Thiết thị, từ nhỏ xuất thân từ Thủy sư doanh Sùng Châu, đám chủ thuyền của Thiết Kỳ Bang cũng là người của Thủy sư doanh Sùng Châu khi xưa. Lời đồn này hẳn là sự thật, trong trận chiến này, Thiết Kỳ Bang thương vong cực nhỏ, có người nói còn chưa đến một ngàn, chỉ có mười bảy chiếc thuyền bị đánh chìm. Năng lực thủy chiến mà bọn họ thể hiện, đã vượt xa Thập Thất Liên Hoàn Ổ.”

Chương 489: Chấn động Đông Châu (4)

Sở Hi Thanh cũng rất bội phục.

Bên phía hắn chỉ là trò chơi trẻ con, dùng binh khí đánh nhau ở nông thôn.

Bên phía Thiết Cuồng Nhân mới gọi là cảnh tượng hoành tráng.

Năm sáu vạn người tham dự thủy chiến, trận chiến này đã có thể ghi vào lịch sử ở thời cổ đại của thế giới kia.

Tuy nhiên, bang phái giang hồ của thế giới này cũng quá mạnh mẽ, một bang phái ở địa phương đã có thể động viên mấy vạn nhân mã, thực sự là võ đọa hưng thịnh.

Lúc này, do say rượu nên đầu hắn vẫn đau đớn không thôi.

Sở Hi Thanh chỉ có thể cố gắng lên tinh thần, dò hỏi: “Đêm qua thành Tú Thủy có động tĩnh gì không?”

Đêm qua, hắn mở tiệc khánh công, nhưng không phải là không có phòng bị gì.

Thám tử dưới trướng Lỗ Bình Nguyên vẫn nhìn chằm chằm vào thành Tú Thủy và quận quân Tây Sơn. Sở Hi Thanh còn cố tình rút bốn mươi người từ đàn chữ Hi và đàn chữ Loạn ra để trực đêm, cảnh giới bốn phía.

“Bên phía thành Tú Thủy có chút động tĩnh.” Vẻ mặt Lỗ Bình Nguyên nghiêm túc: “Long gia, Thẩm gia và Thượng Quan gia đều điểm binh chờ đợi, chuẩn bị chiến đấu, nhưng có lẽ là do gia chủ của bọn họ đi ra ngoài chưa về, mà phe ta vẫn duy trì cảnh giới, cho nên ba nhà bọn họ không tiền thêm một bước.”

“Có người nói đội tàu của ba nhà cũng tổn thương nặng nề ở thượng du, mất hơn hai mươi chiếc thuyền. Sau khi Thượng Quan Thần Hạo và Thẩm Chu trở về, liền trực tiếp bế quan tu dưỡng. Thuộc hạ cho rằng, trong thời gian ngắn là ba nhà sẽ không có động tĩnh gì.”

Nói cách khác, địa bàn trấn Tây Sơn của Sở Hi Thanh đã ổn rồi.

Sở Hi Thanh hơi gật đầu: “Vất cả cho các huynh đệ trực đêm ngày hôm qua rồi, thưởng cho mỗi người mười lượng bạc đi, hai vị đàn chủ thì thưởng một trăm lượng, phó đàn chủ ba mươi lượng, tối nay làm một bữa tiệc rượu bù cho bọn họ đi.”

Lục Loạn Ly nghe thấy mấy lời này, khóe môi liền giật giật.

Nàng đường đường là một cao thủ ngũ phẩm đi trực đêm, thế mà lại chỉ có một trăm lượng bạc?

Tuy nhiên, đêm qua Sở Hi Thanh cũng đã hứa hẹn, hắn sẽ móc tiền túi ra để trợ giúp nàng 5000 lượng bạc.

Lục Loạn Ly nghĩ đến khoản tiền này, oán khí trong lòng cũng hơi giảm xuống.

Hai vị đàn chủ Hướng Quỳ và Vương Chính ở dưới trướng nàng, cũng là vẻ mặt uể oải ngáp dài, bao hàm cả bất đắc dĩ.

Ba mươi lượng bạc, không đủ để bọn họ ăn một viên đan dược.

Chỉ vì chút tiền như vậy mà bọn họ phải cảnh giác, làm việc vất vả cả một đêm.

Tuy nhiên, đây là cái giá của nằm vùng, hai người đường đường là võ tu thất phẩm hạ, có tư cách tiến vào Đông Châu – Thanh Vân Bảng, nhưng lại bị người ta dùng tiền như võ tu bát phẩm, còn bị điều động như trâu như ngựa.

Lúc này, Sở Vân Vân cầm một bát nước ô mai ướp lạnh giải rượu đi vào trong đường.

Sở Hi Thanh được yêu mà sợ, trong lòng càng ngạc nhiên không thôi, lẽ nào Sở Vân Vân tự mình làm?

Chuyện này quả thực là kỳ tích ở thế gian mà.

Có điều, ngay khi Sở Hi Thanh đưa tay ra đón, cái khay gỗ kia đột nhiên ‘răng rắc’ một tiếng rồi vỡ vụn ra, cái bát ở trên đó cũng rơi xuống.

Sở Vân Vân vốn muốn cứu cái bát này, nhưng lập tức nghĩ đến không thể bại lộ chân nguyên ở trước mắt mọi người, nên nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn cái bát rơi xuống.

May mà Sở Hi Thanh không chỉ phản ứng nhanh nhẹn, tay cũng rất nhanh, trước khi nước ô mai tung ra, thì hắn đã đỡ được.

Hắn vừa cười vừa liếc mắt nhìn gương mặt đỏ ửng lên vì lúng túng của Sở Vân Vân: “Cảm tạ, nhưng cái bát này rất đắt, là bộ sứ Vĩnh Định mà Lưu Định Đường đã bỏ giá cao để mua, sau này ngươi có thể đổi sang bát gỗ.”

Sở Hi Thanh vừa nói vừa nhấp một hớp nước ô mai.

Trong lòng hắn thoải mái, lòng thầm nói quá sảng khoái.

Hương vị nước ô mai ướp lạnh không tệ, là trình độ của bếp trưởng nhà mình.

Sắc mặt Sở Vân Vân lại đen xì, không nhịn nổi mà bắt đầu xoa xoa nắm đấm nhỏ.

Sở Hi Thanh nghe thấy mấy tiếng nổ vang như đậu tương từ quả đấm nhỏ của Sở Vân Vân, hắn liền ý thức được mình hơi 'phiêu' rồi.

Sắc mặt hắn cứng đờ, sau đó giả vờ như không biết gì mà quay sang hỏi Lỗ Bình Nguyên: "Bên phía thợ săn Tây Sơn thì sao? Có động tĩnh gì không?"

"Không có nhiều động tĩnh." Thần sắc Lỗ Bình Nguyên bình tĩnh: "Hôm qua, khi tin tức Văn gia bảo bị san bằng truyền đi, đám thợ săn Tây Sơn kia đã rung động một trận, nhưng dựa theo lời nói của đám thủ lĩnh thợ săn, thì tuy rằng bọn họ có hơi khủng hoảng, nhưng lại không có ý muốn chủ động hàng phục. Thậm chí có một bộ phận người trong đó, còn muốn trục xuất gia quyến của bang chúng Tây Sơn Đường chúng ta ra khỏi núi."

Sở Hi Thanh nhất thời sửng sốt, hắn cảm thấy khá bất ngờ.

Hắn tưởng rằng sáu ngàn thợ săn này cũng sẽ đầu phục hắn cơ.

Sau đso, Sở Hi Thanh liền bật cười một tiếng: "Thật can đảm!"

Hắn vừa nói xong, bầu không khí trong đường lập tức đọng lại.

Tất cả đàn chủ và phó đàn chủ ở đây, đều hiện lên vẻ mặt nghiêm túc.

Chương 490: Một bụng ý xấu

Trong đại sảnh yên tĩnh đủ ba cái hô hấp, có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Mãi đến khi Lý Thần Sơn cười lạnh một tiếng, yên tĩnh mới bị phá vỡ.

"Đám thợ săn này, đơn giản chính là thấy đường chủ hiền lành có thể bắt nạt! Khi Lưu Định Đường khống chế Tây Sơn, liều mạng bóc lột nghiền ép bọn họ, thì bọn họ lại ngoan ngoãn như cừu non, muốn gì thì lấy. Đổi thành đường chủ, đối xử với bọn họ hiền lành, khiến cho bọn họ muốn nhảy nhót lên rồi."

"Lời này của Lý đàn chủ không sai." Lỗ Bình Nguyên nghe vậy thì hơi gật đầu, trong lời nói còn ngậm lấy vài phần trào phúng: “Trong lời nói của bọn họ, cũng xác nhận là đường chủ ngày không nghiêm khắc và thô bạo như Lưu Định Đường, là người có thể nói đạo lý. Đường chủ là quân tử, cho nên có thấy lấy quy tắc để lừa dối.”

“Có điều, đám thợ săn này không muốn dựa vào chúng ta, cũng có một phần lý do là vì Thẩm gia, Nam Lộc và Đông Lộc ở Tây Sơn vẫn nằm trong sự khống chế của quận quân Tây Sơn, còn có Cửu Đao Ổ và Bạch Vân Trại uy hiếp.”

“Do đó bọn họ không dám không nghe theo mệnh lệnh của Thẩm gia, cũng không muốn cuốn vào tranh đấu giữa chúng ta và Thẩm gia. Đương nhiên, căn nguyên của vấn đề vẫn là tiền bạc, bọn họ không muốn phải nộp thuế bình an nữa, bọn họ cho rằng có quận quân Tây Sơn che chở, đám Cửu Đao Ổ và Bạch Vân Trại sẽ không gây sự với bọn họ nữa, nhờ đó mà có thể yên ổn sinh sống ở Tây Sơn này, vì thế nên cần gì phải giao một khoản tiền cho đường chủ chứ? Còn phải làm việc cho đường chủ ngài nữa.”

Lúc này, rất nhiều đàn chủ và phó đàn chủ ở trong đại sảnh, đại đa số người đều là mặt mũi âm trầm, hiện lên vẻ giận dữ.

Lục Loạn Ly thì lại là vẻ mặt xem thường: “Thú vị, đám thợ săn này thật là tiện. Thẩm gia cầm đao nói chuyện với bọn họ, bọn họ liền cung cung kính kính, không dám trái lệnh, đã quên trước kia Thẩm gia nghiền ép bóc lột bọn họ thế nào rồi à? Hơn sáu ngàn hán tử kia cũng có một thân tu vị, vì sao lại nhát gan ngu xuẩn như vậy?”

Bên trong Tây Sơn Đường cũng có bốn vị phá đàn chủ xuất thân từ thợ săn Tây Sơn.

Bọn họ nghe vậy, sắc mặt đều ửng đỏ, vẻ mặt hơi xấu hổ và lúng túng.

“Đây cũng là chuyện bình thường.” Sở Hi Thanh tiếp tục uống một hớp ô mai ướp lạnh, giọng nói không mặn không nhạt: “Chỉ là bọn họ không muốn giao nộp thuế bình an thì thôi, vì sao phải đuổi gia quyến của người trong bang chúng ta ra ngoài?”

Bây giờ, Tây Sơn Đường có khoảng 250 người xuất thân từ thợ săn Tây Sơn, gia quyến của bọn họ vẫn ở trên núi.

“Bọn họ cho rằng gia quyến của bang chúng của Tây Sơn Đường sẽ mang lại rắc rối cho bọn họ.”

Con ngươi của Lỗ Bình Nguyên lóe lên một tia lệ ý: “Thật ra thì ngày hôm trước, bọn họ không chỉ muốn xua đuổi gia quyến của người trong bagn chúng ta. Dựa theo tin tức của ta, mấy ngày trước, quản sự của Thẩm gia đã đi vào trong núi một chuyến.”

“Sau đó đám thủ lĩnh thợ săn kia đã bí mật thảo luận, muốn giao người nhà của bang chúng chúng ta cho Thẩm gia. May mà trong những người này vẫn còn có người tỉnh táo, đã phủ quyết chuyện này.”

“Đến sáng ngày hôm nay ta mới biết được chuyện này, hôm qua Tây Sơn Đường chúng ta đại thắng, Thẩm gia bị tổn thất nặng nề, mới có người bên trong đám thợ săn kia truyền tin tức cho ta.”

Giọng nói của hắn chưa dứt, trong đại sảnh đã là một mảnh tiếng mắng chửi giận dữ.

“Gan chó của bọn họ thật lớn!”

“Tiên sư cha nó chứ! Cái đám tạp chủng này cho rằng Tây Sơn Đường chúng ta dễ bắt nạt sao?”

“Một đám không có trứng chim, lại dám có ý tưởng như vậy? Đây là coi đao của Tây Sơn Đường chúng ta không sắc à?”

“Cửu Đao Ổ và Bạch Vân Trại có thể nắm quyền sinh sát của bọn họ, Tây Sơn Đường chúng ta cũng không phải không thể!’

“Đường chủ! Chúng ta xuất binh đánh tan đám tạp chủng này đi, để cho bọn họ biết thế nào là lợi hại!”

Mọi người hết sức bức xúc, tất cả đều giận không nhịn nổi.

Bốn vị phó đàn chủ xuất thân từ thợ săn Tây Sơn cũng ngây người một trận, sau đó vẻ mặt cũng đã đỏ bừng lên vì giận dữ không thôi.

Tuy rằng bọn họ cũng xuất thân từ thợ săn, nhưng đây là lần đầu tiên họ biết chuyện này.

Sắc mặt Lý Thần Sơn thì lại âm trầm như nước, hắn ôm quyền nói: “Đường chủ, nếu như đám thợ săn Tây Sơn này đã không muốn mặt, không biết phân biệt thiện ác, vậy thì xuất binh càn quét là được. Ngài cho Lý mỗ ba phân đàn, thuộc hạ đảm bảo trong vòng năm ngày, đám thợ săn Tây Sơn này sẽ cung cung kính kính, không dám làm càn.”

Sắc mặt Ngụy Dương cũng lạnh lùng: “Nếu đường chủ muốn bình định Tây Sơn, Ngụy mỗ nguyện làm tiên phong.”

Cũng có rất nhiều bang chúng ở đàn chữ Dương dưới trướng hắn, đều xuất thân từ thợ săn Tây Sơn, Ngụy Dương không thể không ra mặt cho những bang chúng này.

Chương 491: Một bụng ý xấu (2)

Trong lòng Sở Hi Thanh cũng đang tức giận, nhưng hắn vẫn thả bát xuống bàn trà, ngước mắt quét nhìn mọi người một chút: “Càn quét cái gì? Người trong Tây Sơn đều là người nghèo khổ, giãy dụa mưu sinh mà thôi, bọn họ không muốn đến thì không cần đến, không muốn giao tiền bình an thì không cần giao, không cần phải động binh làm gì.”

Mọi người nghe vậy thì sững sờ, vẻ mặt kinh ngạc nhìn lẫn nhau.

Tất cả đều nghĩ thầm, việc này bỏ qua như vậy sao?

Tính tình của đường chủ không khỏi quá tốt rồi, cái này mà vẫn nhịn được?

Lục Loạn Ly cũng cau mày.

Lòng thầm nói cái tên Sở Hi Thanh này đang nghĩ cái gì vậy?

Đám thợ săn Tây Sơn không biết phân biệt tốt xấu này, khiến cho nàng cảm thấy rất bực tức.

Lục Loạn Ly lại không phát hiện, nàng đã không tự chủ mà coi mình là một thành viên của Tây Sơn Đường, cho nên cũng bức xúc với đám thợ săn Tây Sơn kia.

Lỗ Bình Nguyên cũng hơi ngẩn ngơ, hắn cũng thấy khá là bất ngờ.

Sau đó, hắn liền chắp tay nói: “Nếu đường chủ không muốn động đao binh, vậy thuộc hạ nguyện lên núi một chuyến. Trong vòng mười ngày, nhất định có thể thuyết phục đám thợ săn kia dựa vào chúng ta.”

Hắn tự nhận tài ăn nói của mình rất tốt, có thể nói cho đám thủ lĩnh thợ săn kia biết lợi và hại.

Mấu chốt là sáu ngàn bộ đao cung của thợ săn Tây Sơn này, cũng là một phần lực lượng không nhỏ với Tây Sơn Đường, có thể để cho cơ nghiệp của Tây Sơn Đường càng vững chắc hơn.

Cơ nghiệp của Tây Sơn Đường càng vững chắc, bát cơm của hắn cũng càng ổn định.

Tuy nhiên, mọi người trong đại sảnh lại phản đối.

Tất cả đều nghĩ đây không phải là trò đùa sao?

Với tính cách của đám thợ săn Tây Sơn kia, há không phải càng đắc ý hơn? Sau đó chỉ sợ còn được đà lấn tới, không thèm để Tây Sơn Đường bọn họ vào mắt.

Vẫn là trực tiếp giết qua, dùng đao dùng thương để cho bọn họ nghe lời là được, vừa hả giận lại vừa hữu hiệu.

“Dưa hái xanh không ngọt.” Sở Hi Thanh cũng lắc đầu: “Nhưng mà việc này cũng không thể bỏ qua như vậy, Tây Sơn Đường chúng ta không cho khinh thường. Lương Thần, mấy ngày nay ngươi dẫn người đi vào núi một chuyến, làm thịt mấy tên đề nghị giao người nhà của bang chúng chúng ta cho Thẩm gia, đem đầu bọn họ treo ở cửa Nhất Tuyến hạp để thị chúng.”

Chu Lương Thần nhướng mày lên: “Lương Thần lĩnh mệnh!”

Chu Lương Thần kế thừa tính cách dứt khoát mạnh mẽ của phụ thân hắn.

Hắn quyết định lát nữa dẫn người vào núi, mau chóng làm xong chuyện này luôn.

Mà mọi người ở trong đại sảnh nghe thấy lời này, rốt cuộc cũng yên tĩnh hơn một chút.

Tuy rằng vẫn rất khó chịu, nhưng cũng không khó chịu như lúc trước nữa.

Sở Hi Thanh tiếp tục nói: “Còn cả chuyện gia quyến nữa, để bọn họ ở Tây Sơn thì đúng là một mầm họa. Phân phó xuống, tất cả bang chúng xuất thân từ thợ săn Tây Sơn, bảo bọn họ mau về đón người nhà ra khỏi núi, rồi thu xếp cho bọn họ ở biệt viện của Thẩm gia bên cạnh đi. Việc này sẽ do Lỗ đàn chủ chỉ huy, nhất định phải làm ổn thỏa, không thể để cho người nhà của bang chúng bị ủy khuất.”

“Những bang chúng còn lại muốn đưa người nhà đến đây, đường khẩu cũng sẽ giúp đỡ một tay. Nếu như có chuyện gì khó xử, có thể dùng tiền công quỹ để trợ giúp, tất cả bang chúng đều được đối xử bình đẳng.”

Biệt viện Thẩm gia trong miệng hắn, nằm ở trong trấn Tây Sơn, ngay bên cạnh Sở trạch.

Khi Lưu Định Đường xây dựng tường thành cho trấn Tây Sơn, hắn vì lấy lòng Thẩm gia, đã thuận tiện xây một tòa biệt viện cho Thẩm gia ở trong trấn.

Hôm qua, sau khi Tây Sơn Đường tấn công tiêu diệt hai tòa trang viên của Thẩm gia, Sở Hi Thanh cũng thuận tiện chiếm luôn cái biệt viện này của Thẩm gia.

Tòa biệt viện này rất rộng lớn, quy mô còn hơn cả Sở trạch, có mấy trăm phòng, chỉ cần chỉnh sửa lại một chút, thừa sức thu xếp cho 250 gia đình.

Ngoài ra, trong tay Sở Hi Thanh còn có không ít giấy tờ nhà đất, tất cả đều ở khu vực góc viền của trấn Tây Sơn. Đây đều là nơi ở của bang chúng Hải Thanh Bang trước kia, hiện giờ không có ai ở lại, cũng không đáng bao nhiêu tiền.

Mà khi đám đàn chủ và phó đàn chủ cho rằng chuyện của thợ săn Tây Sơn sẽ kết thúc tại đây, thì Sở Hi Thanh lại vừa cười vừa nhìn về phía đàn chủ Đơn Xích Linh của đàn chữ Đơn: “Đơn đàn chủ, người nhà ngươi đã thu binh từ khe núi kia chưa?”

Đơn Xích Linh vốn đang thần du thiên ngoại, nói cách khác là phát ngốc tại chỗ.

Trưa ngày hôm nay, hắn nhận được tin phù thông báo của Sở Hi Thanh, nên đã chạy đến tham gia nghị sự.

Hắn đường đường là một cao thủ ngũ phẩm, lại phải cong người làm một cái đàn chủ nho nhỏ của Tây Sơn Đường, cảm giác rất mất mặt, nhưng lại không thể không làm.

Đơn Xích Linh vốn ôm thái độ qua loa cho có, chứ không coi mình là một thành viên của Tây Sơn Đường, cũng không để chuyện của Tây Sơn Đường vào trong lòng, bởi vậy toàn bộ quá trình đều mất tập trung, chỉ suy nghĩ cách thoát thân khỏi Tây Sơn Đường.

Hắn nghe thấy ba chữ ‘Đơn đàn chủ’ thì còn không kịp phản ứng, một lát sau mới ý thức được là Sở Hi Thanh đang gọi mình.

Chương 492: Một bụng ý xấu (3)

Lúc này, Đơn Xích Linh hoàn hồn, lên tinh phần: “Đã thu binh vào canh tư hôm nay, đêm qua thám mã nhà chúng ta đã phát hiện binh mã của Cửu Đao Ổ và Bạch Vân Trại đã lùi vào sâu trong Tây Sơn, trong phạm vi ba mươi dặm chung quanh đã không có tặc nhân, hơn nữa, đám gia binh cũng vất vả không thôi, nên thuộc hạ tự ý chủ trương thu binh về trang.”

Đây cũng là một chuyện khiến cho hắn khó chịu.

Đêm qua Sở Hi Thanh trắng trợn ăn mừng, một đám người ăn ngon uống say, còn chia rất nhiều bạc, đám người Đơn gia lại phải canh giữ khe núi một đêm, uống gió mát.

Đàn chữ Đơn bọn họ tốt xấu gì cũng là một thành viên của Tây Sơn Đường, cái đãi ngộ này cũng quá khác biệt rồi.

“Không có lệnh đã thu binh, đây chính là cái gọi phụng mệnh làm việc, như thiên lôi sai đâu đánh đó của ngươi?”

Mặt Sở Hi Thanh trầm xuống, cười lạnh một tiếng, rồi lạnh lùng nhìn Đơn Xích Linh.

Vị cao thủ ngũ phẩm thâm tàng bất lộ này đã đỏ mặt, không biết nói gì hơn.

Ngay khi Đơn Xích Linh âm thầm xấu hổ, cân nhắc xem có trực tiếp lật mặt mà không thèm để ý hậu quả hay không, thì sắc mặt Sở Hi Thanh hơi hòa hoãn lại: “Niệm tình ngươi mới vào Tây Sơn Đường, không biết quy củ của đường khẩu, nên lần này coi như xong. Tất cả mọi người trong đường chúng ta, đều cần phải có kỷ luật nghiêm minh! Ai cũng không thể ngoại lệ.”

“Đơn đàn chủ, nếu như ngươi có lần sau, vậy đừng trách ta không nể tình! Còn nữa, các huynh đệ trông coi khe núi đã vất vả rồi, ngươi phải cố gắng động viên và ban thưởng, không thể để cho các huynh đệ chịu ủy khuất.”

Đơn Xích Linh chỉ cảm thấy lồng ngực khó chịu, tức đến muốn phun máu.

Không phải là do Sở Hi Thanh răn dạy hắn như thuộc hạ, mà là một câu sau của Sở Hi Thanh.

Cái gì gọ là ‘Cố gắng động viên và ban thưởng’? Nói dễ dàng thế, ngươi không đưa tiền mà chỉ nói một câu như vậy?

Lẽ nào còn muốn Đơn gia hắn bỏ tiền ban thưởng?

Sở Hi Thanh lại chuyển đề tài: “Những năm gần đây, Cửu Đao Ổ và Bạch Vân Trại cầm đầu đám tặc phỉ, nhiều lần xuống núi cướp bóc, làm hại bách tính, làm cho dân chúng vùng Tây Sơn rơi vào cảnh lầm than, bách tính lưu vong, ruộng đất bị bỏ hoang.”

“Nếu như Tây Sơn Đường chúng ta đã cầm tiền bình an của dân chúng, vậy thì không thể ngồi yên không để ý. Hai nhà này cũng là kẻ địch của Tây Sơn Đường chúng ta, tuyệt đối không thể cho phép bọn họ lớn mạnh. Đơn đàn chủ, bắt đầu từ ngày mai, Đơn gia các ngươi thành lập đồn biên phòng ở Nhất Tuyến hạp ở Đông Lộc Tây Sơn, Dã Lang khẩu và Bạch Vân hạp ở Nam Lộc, mỗi một đồn biên phòng không thể ít hơn ba trăm người, nhất định phải phong tỏa tất cả chỗ rẽ ở Tây Sơn, không thể để cho bất kỳ tên tặc phỉ nào xuôi nam, bằng không thì ta sẽ hỏi tội ngươi.”

Đơn Xích Linh nghe vậy thì âm thầm cười gằn, lòng thầm nói dựa vào cái gì? Ta chỉ làm một cái đàn chủ, lương bổng và tiền thưởng đều không có, ngươi lại muốn sai bảo toàn bộ Đơn gia ta.

Ngay khi hắn đang suy nghĩ nên từ chối như thế này, đột nhiên nghe thấy Sở Hi Thanh mở miệng nói tiếp: “Ta cho phép nhà các ngươi thay thế Thẩm gia và quận quân Tây Sơn, có thể thu phí qua đường ở mấy ngã rẽ đó, coi như là tiền trợ giúp cho nhà các ngươi.”

Lúc này, Đơn Xích Linh nuốt lời muốn nói vào bụng, đuôi lông mày của hắn hơi nhếch lên, ánh mắt kỳ dị: “Lời này của đường chủ là thật? Việc này chỉ sợ không thích hợp, cũng không hợp với pháp độ của triều đình.”

Sở Hi Thanh cũng lười trả lời, chỉ nhìn hắn với ánh mắt chứa ý cười.

Đơn Xích Linh cũng biết câu hỏi này quá dư thừa.

Tiền bình an của Tây Sơn Đường cũng không phù hợp với pháp độ của triều đình.

Nhưng Tây Sơn Đường vẫn cứ thu bình thường, quan phủ cũng mắt nhắm mắt mở với chuyện này, coi như không biết.

Quận quân Tây Sơn thiết lập trạm kiểm tra ở các chỗ rẽ để thu tiền, cũng không được quan phủ cho phép, nhưng vẫn cứ thu bình thường.

Đơn Xích Linh đè ý vui mừng xuống, vẻ mặt ngưng trọng, giọng nói kính cẩn: “Đường chủ, xin hỏi đồn biên phòng này có quy củ gì không?”

Nam bắc Tây Sơn kéo dài sáu bảy trăm dặm, bên trong còn có ba cái huyện thành, phía tây bắc Tây Sơn là quận Thương Ngô. Mà chỉ có mấy con đường để đi qua mấy chỗ này mà thôi.

Bởi vậy, có rất nhiều đội buôn đi qua các con đường này, một phần ba tiêu cục trong quận Tú Thủy này, đều làm ăn trên các con đường ở Tây Sơn.

Nếu như Đơn gia bọn họ thật sự có thể thiết lập trạm kiểm tra ở các chỗ đó, thì nhất định có thể một ngày thu đấu vàng.

Sau khi Tây Sơn Đường của Thiết Kỳ Bang đánh bại Thẩm gia và quận quân Tây Sơn, đúng là có tư cách làm như vậy.

Nói vậy, khách qua đường sẽ không có ý kiến gì, đơn giản chỉ là đưa tiền cho Thẩm gia hay là cho Tây Sơn Đường mà thôi.

Còn về phần quận quân Tây Sơn, bọn họ có lá gan ra khỏi doanh trại, vậy lực lượng của một mình Đơn gia cũng có thể phá tan bọn họ.

Chương 493: Một bụng ý xấu (4)

Tuy nhiên, Đơn Xích Linh biết, Sở Hi Thanh nhất định sẽ không cho không Đơn gia bọn họ.

“Tất cả phí qua đường, Đơn gia cần nộp năm phần cho đường khẩu, các ngươi chỉ cần không để cho đám tặc phỉ trong Tây Sơn bước một bước ra ngoài núi là được.”

Sở Hi Thanh híp mắt, hiện ra vài phần ý cười: “Ngoài ra, vì bình định nạn trộm cướp của Tây Sơn, tất cả đội buôn đều phải mở hàng ra để lục soát. Các loại hàng hóa khác thì ta mặc kệ, chỉ có lương thực, dầu tương, rượu giấm, đá tiêu. . . Bắt đầu từ hôm nay, một phần cũng không được tiến vào Tây Sơn.”

Ban đầu, Đơn Xích Linh vẫn không hiểu, nhưng sau đó thần sắc của hắn hơi động, đã đoán được vài phần nguyên nhân.

Lúc trước, khi hắn ngồi nghe thì còn tưởng rằng cái tên này thật sự là hiền lành lương thiện, đồng tình đám thợ săn Tây Sơn kia nghèo đói khó khăn, cho nên muốn thả cho họ một con đường. Nhưng hóa ra là vị này muốn sử dụng thủ đoạn khác lên người đám thợ săn Tây Sơn này.

Mấy con đường giao thương bên trong Tây Sơn đều chật hẹp gồ ghề, lầy lội khó đi, nên hầu như các đội buôn đều không kinh doanh lương thực và dầu giấm mắm muối.

Những thứ này đều vô cùng nặng nề, muốn vận chuyển đến ba tòa huyện thành và quận Thương Ngô ở đối diện, thì còn không thu nổi vốn.

Bởi vậy, các đội buôn đều bán các loại đá tiêu, rượu giấm, lương thực và dầu tương cho đám thợ săn Tây Sơn có khoảng cách gần hơn, ngoài ra cũng bán cho đám sơn tặc như Bạch Vân Trại và Cửu Đao Ổ.

Đơn Xích Linh thầm nghĩ, người này quả nhiên là xấu bụng, ác độc.

Có vẻ như nhân nghĩa thật thà hiền lành, nhưng thật ra là một bụng ý xấu.

Hành động này của Sở Hi Thanh quả thực là cắt đứt rễ của đám thợ săn Tây Sơn và tặc phỉ kia.

Lương thực, dầu tương, rượu giấm . . . đều là những thứ thiết yếu trong sinh hoạt hàng ngày, đá tiêu còn là vật tất yếu trong chế tác da lông, không có thứ này, da lông sẽ bị hỏng rất nhanh.

Vị Sở đường chủ này không định động đao động binh với đám thợ săn Tây Sơn, nhưng lại có thể ép đám thợ săn Tây Sơn kia quỳ xuống xin tha.

Hơn nữa, lý do còn rất đường hoàng, rất quang minh chính đại.

Đơn Xích Linh không dám chậm trễ chút nào, thần sắc hùng hồn: “Thuộc hạ tuân mệnh! Nhiều nhất là chạng vạng ngày mai, ba tòa đồn biên phòng này sẽ được xây dựng xong. Đơn mỗ dám lấy tính mạng ra đảm bảo, mặc kệ là Cửu Đao Ổ hay Bạch Vân Trại, đều không thể bước một bước ra khỏi ba nơi này.”

Hắn chỉ hận không thể bay về nhà luôn, mau chóng gọi đám gia tướng, tổ chức nhân lực.

Cái đồn biên phòng này muộn một ngày, liền mất một đống tiền, đây chính là cuộc làm ăn một ngày mấy ngàn lượng đấy.

Khoảng tầm một khắc thời gian sau, mọi người trong đại sảnh của Sở gia đã tản đi.

Nghị sự vừa kết thúc, Chu Lương Thần liền vác thanh trọng kiếm, cầm địa chỉ mà Lỗ Bình Nguyên cho, leo lên Tây Sơn chém người. Đơn Xích Linh thì vội vã phóng ngựa về Đơn gia trang.

Tuy nhiên, mấy nhân vật quan trọng như Sở Vân Vân, Lưu Nhược Hi, Lý Thần Sơn và Lỗ Bình Nguyên thì được Sở Hi Thanh giữ lại.

Vẻ mặt Ngụy Dương bội phục: “Vẫn là đường chủ cao tay, làm như vậy không chỉ có thêm một khoản thu nhập, mà còn có thể khiến cho đám thợ săn và tặc phỉ kia không chịu nổi.”

Chỉ cần là người hơi có đầu óc, thì đều nhận ra dụng tâm hiểm ác của Sở Hi Thanh.

Chuyện này đúng là cao hơn trực tiếp dùng đao dùng binh nhiều, còn có thể khiến cho người ta không có lời nào để nói.

Lục Loạn Ly cũng nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh.

Lòng thầm nghĩ vì sao trước kia mình lại không phát hiện cái tên này xấu bụng như vậy chứ?

Uổng công nàng vẫn cho rằng tên này hiền lành lương thiện, là một thiếu niên anh tuấn đơn giản trong sáng.

“Kế hoạch của đường chủ quả thực là rất cao.” Lỗ Bình Nguyên cũng than thở không thôi: “Nhưng chúng ta cần đề phòng đám tặc phỉ trên Tây Sơn chó cùng rứt giậu, với lực lượng của một nhà Đơn gia, chỉ sợ không phải là đối thủ của Cửu Đao Ổ và Bạch Vân Trại. Còn cả đám thợ săn Tây Sơn kia nữa, chúng ta cũng phải nghĩ thêm biện pháp khác. Nếu như chỉ phong tỏa gạo dầu muối rượu và đá tiêu, thì không thể nào ép bọn họ đầu hàng được.”

Sở Hi Thanh thì lại âm thầm buồn cười, Đơn gia này thâm tàng bất lộ, đừng nói là Cửu Đao Ổ và Bạch Vân Trại, thêm cả quận quân Tây Sơn vào thì cũng không phải là đối thủ của Đơn gia.

Nếu như đám tặc phỉ Tây Sơn thật sự dám tấn công mấy chỗ kia, vậy thì đúng là việc vui lớn.

Tuy nhiên, vấn đề thứ hai của Lỗ Bình Nguyên, thì đúng là không sai.

Đội buôn không thể đưa lương thực tương giấm và đá tiểu vào Tây Sơn, không có nghĩa là đám thợ săn Tây Sơn kia không có biện pháp.

Trong Tây Sơn có rất nhiều con đường chật hẹp quanh co, thật sự không chịu nổi thì có thể mạo hiểm bị yêu tộc tập kích, mạnh mẽ xuyên qua rừng núi, mang lương thực, dầu muối và đá tiêu vào núi. Bởi vậy, phong tỏa chỉ làm cho sinh hoạt của bọn họ khó khăn hơn, chứ không thể nào ép bọn họ vào chỗ chết.”

Chương 494: Một bụng ý xấu (5)

Sở Hi Thanh thì lại như đã dự liệu từ trước, hắn cười hỏi dò: “Lỗ đàn chủ, bây giờ ta muốn biết Độc Tí Đao – Lý Thương đang ở nơi nào? Có thể thăm dò hành tung của hắn trong vòng ba ngày hay không?”

Nếu như Lỗ Bình Nguyên không làm nổi, thì hắn chỉ có thể dùng giá cao để mời Ngô Mị Nương.

Lỗ Bình Nguyên không hiểu lắm, nhưng vẫn đáp lại ngay: “Việc này không cần tìm hiểu, người này đang ở ngay trong Thương Long cư ở trong Cổ Thị tập. Đó là tửu lâu của Độc Tí Đao – Lý Thương, ngày nào Lý Thương cũng ngồi trên tầng cao nhất của Thương Long cư để giám sát các việc kinh doanh của hắn trong Cổ Thị tập.”

“Địa thế nơi đó hơi cao, tầm nhìn rất tốt, có thể nhìn từ trên cao xuống hơn một nửa Cổ Thị tập, đó cũng là nơi mà Độc Tí Đao – Lý Thương thích nhất.”

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày lên, sau đó cầm Tốn Phong Chấn Lôi Đao lên, rồi đi ra ngoài: “Đi! Mọi người đi theo ta qua sông, chúng ta đến Cổ Thị tập đòi nợ.”

Hai người Lý Thần Sơn và Ngụy Dương liếc mắt nhìn nhau, cũng không do dự mà cầm binh khí, đi theo sau lưng Sở Hi Thanh giống như Hanh Cáp nhị tướng.

. . .

Lý Thương đang uống rượu trên tầng cao nhất của Thương Long cư.

Lông mày hắn nhíu thành một hình chữ ‘xuyên’, tinh thần uể oải, tâm sự nặng nề mà uống một chén rồi lại một chén.

Lý Thương đang mượn rượu giải sầu.

Người để cho hắn phát sầu chính là vị thiếu niên Bá Đao – Sở Hi Thanh kia.

Hắn không ngờ tên kia lại có thể quật khởi trong vòng mấy tháng ngắn ngủi như vậy, còn trở thành thiêu kiêu xếp hạng 60 trên Thanh Vân Bảng, càng ngày càng phong quang.

Cũng không ngờ người này bỗng nhiên lắc mình một cái, liền trở thành một nhân vật có máu mặt ở quận Tú Thủy, xưng bá Tây Sơn, thực lực hùng hậu.

Càng không ngờ Thượng Quan gia và Thẩm gia liên thủ, mà vẫn không thể làm gì Sở Hi Thanh.

Không khéo chính là, đúng lúc hắn lại có qua lại với vị đường chủ Tây Sơn Đường này.

Trận chiến ở Tri Vị Cư, chính hắn là người bắc cầu và giật dây giữ Thượng Quan gia và Bạch Vân Trại, thúc đẩy Bạch Vân Trại ra tay với Sở Hi Thanh.

Bởi vậy nên hôm qua, khi hắn biết tin Sở Hi Thanh đã sang bằng Văn gia bảo, trọng thương Thẩm gia, thì Lý Thương đã tiêu tốn mấy ngàn lượng bạc, mua một lượng lớn tình báo liên quan đến trận chiến này, cố gắng tìm hiểu mọi chuyện trong đó.

Sau đó, Lý Thương liền bắt đầu u sầu từ đêm hôm qua đến ngày hôm nay.

Tình hình còn xấu hơn cả những gì hắn tưởng tượng.

Tây Sơn Đường bây giờ, dù là bỏ vị cao thủ ngũ phẩm đang ẩn giấu kia, thì vẫn không phải thứ mà hắn có thể ứng phó.

Chỉ là hai người Lý Thần Sơn và Ngụy Dương cũng đủ để chống lại hắn rồi.

Hơn nữa, thế nhân vẫn luôn quan tâm rất nhiều đến cao thủ ẩn giấu ở trong Tây Sơn Đường, nhưng lại quên mất thực lực mạnh mẽ của Sở Hi Thanh.

Hắn còn lấy Nhai Tí đao ý để trấn áp toàn bộ Văn gia bảo.

Khi đó, tất cả võ tu cửu phẩm ở trong bảo đều không thể hành động bình thường, cũng không thể sử dụng cung nỏ. Võ tu bát phẩm cũng bị đao ý của hắn áp chế, khiến cho thực lực không bằng sáu phần lúc bình thường.

Nhờ vậy, Tây Sơn Đường mới thuận buồm xuôi gió, lấy số thương vong cực kỳ nhỏ để bắt được Văn gia bảo.

Sau đó, quá trình Sở Hi Thanh gạt bỏ ba trăm tên kỵ binh của quận quân Tây Sơn lại càng làm cho người ta kinh ngạc.

Đó là tinh nhuệ của quận quân Tây Sơn, toàn bộ đều là cửu phẩm, hơn nữa còn tu luyện bí pháp Hoàng Đạo, khí huyết thông suốt, thần niệm giao liên. Nhưng mà vẫn bị đao ý của Sở Hi Thanh trấn áp, toàn bộ đều tan vỡ.

Lý Thương có thể xác định trăm phần trăm là Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh đã mạnh hơn.

Sức chiến đấu của người này càng ngày càng mạnh, mỗi một ngày đều đang mạnh lên. Có lẽ chỉ nửa năm nữa, thì hắn có thể vào thất phẩm rồi.

Lý Thương vô cùng đau đầu, nếu hắn biết như vậy, thì dù Thượng Quan Long Tiển có ép buộc thế nào, hắn cũng sẽ tránh xa Sở Hi Thanh này.

Dù sao ân oán của bọn họ cũng chỉ là Sở Hi Thanh chém hai tên lôi thủ trên võ đài, để hắn thua vài trận võ đài, chứ không phải là ân oán không chết không thôi.

Lý Thương bây giờ chỉ có thể gửi hy vọng vào chuyện Sở Hi Thanh không biết chuyện ngày hôm đó, hy vọng mình đã làm rất bí mật.

Ngay khi Lý Thương rót chén Thiêu Đao Tử vào trong miệng, cảm nhận loại cảm giác cay độc đang đốt cháy cổ họng, thì hắn bỗng nhiên có cảm giác như bị người bổ một đao vào não, tựa như có một con thần thú Nhai Tí đột nhiên nhảy vào trong đầu óc của hắn, làm cho trong đó đang dời sông lấp biển.

“Nhai Tí đao ý?”

Con ngươi của Độc Tí Đao – Lý Thương co rút lại, bản năng sinh ra tia sợ hãi.

Tên kia. . . tìm đến cửa nhanh như vậy sao?

Lý Thương vô thức lao về phía cửa sổ ở góc tây.

Bên đó là sông, hắn lại tu công pháp hệ thủy, chỉ cần hắn nhảy vào sông, Sở Hi Thanh liền không thể làm gì được hắn.

Chương 495: Một bụng ý xấu (6)

Nhưng một đại hán đeo mặt nạ bằng đồng xanh đã đứng chờ Lý Thương ở phía này.

Người này nhảy lên trời, thanh trường thương trong tay đột nhiên nện xuống, khóa tất cả đường đi của Lý Thương.

Độc Tí Đao – Lý Thương nhận ra người đeo mặt nạ này, chính là đàn chủ Ngụy Dương của đàn chữ Dương Tây Sơn Đường.

Trận chiến trong Văn gia bảo ngày hôm qua, người này lấy sức một mình, áp chê bảy vị võ tu thất phẩm, rồi tiêu diệt từng người một.

Sức chiến đấu mà người này vừa thể hiện, thì lại còn mạnh hơn hôm qua.

Khi một thương kia nện đến, tựa như một con cự lang ngửa mặt lên trời mà thét dài, ý đồ muốn thôn thiên! Phải nuốt chửng Lý Thương mới thôi.

Đây rõ ràng là Cực chiêu – Phệ Nhật của Thần Sách Đô ở phương bắc, thức cực chiêu này do Bá Võ Vương sáng tạo, phối hợp với chiến đồ Dạ Lang Thôn Nhật độc nhất vô nhị của Thần Sách Đo, có thể phát huy sức chiến đấu vượt qua bản thân một cấp.

Độc Tí Đao – Lý Thương ngơ ngác, trường đao của hắn chắn ở phía trước, đồng thời bóng người đột nhiên lùi về phía sau với một góc độ khó tin, tốc độ cực nhanh.

Theo một tiếng ‘cheng’ vang lên, cánh tay phải và trường đao của Lý Thương đã bị trường thương của đối phương đánh tan, thế thương kia vẫn còn chưa hết lực, liền cắt một vết thương dài ba tấc trên mặt Lý Thương.

Lúc này, hắn muốn lắc mình đi về phía tây, nhưng bên này cũng có một luồng kiếm ý đang khóa chặt hắn.

Đó là Lý Thần Sơn, lúc này hắn đang đứng ở trên lan can cửa sổ phía đông, sẵn sàng nghênh đón địch. Đồng thời quát to một tiếng, rung động mấy dặm: “Tây Sơn Đường của Thiết Kỳ Bang làm việc, người không liên quan cút cho ta.”

Phía bắc thì là hai thiếu nữ, một người trong đó mặc quần lụa mỏng có thêu hoa hồng, dung mạo rất xinh đẹp.

Chính là Lục Loạn Ly.

Tuy rằng nữ tử này chỉ có tu vị bát phẩm hạ, nhưng không biết vì sao mà Lý Thương có cảm giác nữ tử này còn nguy hiểm hơn cả hai tên kia.

Một người khác thì có dung mạo thanh tú, ăn mặc áo xanh mộc mạc, tay cầm song đao, làm cho người ta có một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Sự chú ý của hắn lại bị hấp dẫn bởi bóng dáng của thiếu niên từ phía nam.

Người này dáng người cao lớn, ngũ quan anh tuấn tuấn dật, có một đôi mắt phượng hẹp dài khiến người ta khó quên, đáy mắt còn bao hàm vài phần ý cười.

Da thịt của hắn trắng nõn đến gần như trong suốt, không có chút màu máu nào, dáng vẻ ốm yếu như gió thổi là ngã.

Độc Tí Đao – Lý Thương nhìn thấy người này, trái tim không chịu nổi mà bắt đầu run sợ: “Sở Hi Thanh!”

Hắn thở dài một hơi, ánh mắt ngưng trọng lạnh lùng: “Xin hỏi Sở đường chủ, Lý mỗ đã đắc tội với ngươi ở nơi nào? Mà lại không để ý đến quy củ giang hồ, vây giết Lý mỗ ở trước mặt mọi người?”

Trong lòng Lý Thương lại rất lo lắng, bên trong Thương Long cư này còn có rất nhiều hộ vệ của hắn, còn có một võ tu lục phẩm mà hắn dùng lương cao mời về, nhưng vì sao không có động tĩnh gì?

Một chớp mắt tiếp theo, sắc mặt hắn đã chuyển qua màu trắng bệch.

Hắn cảm ứng được một đạo khí cơ từ bên trong nhảy ra, sau đó bỏ chạy về phương xa.

Tên kia cầm nhiều tiền bạc và đan dược của hắn như vậy, giờ lại lâm trận bỏ chạy. . .

Không chỉ người này, mà còn có mấy võ tu thất phẩm cũng chạy, tất cả đều chạy tán loạn ra bốn phương tám hướng.

Sở Hi Thanh thấy thế thì mở miệng cười một tiếng: “Cũng khó trách người khác muốn trốn, các hạ còn làm ra chuyện như ném thi thể của lôi thủ cho chó ăn, trừ khi là kẻ không có não, bằng không thì sẽ không ai bán mạng cho các hạ đâu.”

Sau đó, ánh mắt hắn co lại, hiện ra vài phần kỳ dị: “Thật ra thì ta cũng muốn biết, ngươi đã đắc tội với ta ở đâu, vì sao lại chột dạ như vậy? Vừa nhìn thấy ta đã muốn bỏ trốn rồi?”

Sắc mặt Lý Thương trắng bệch như tờ giấy, lại giả vờ bình tĩnh: “Chuyện cười! Ngươi dùng đao ý chém nguyên thần của ta, rõ ràng là không có ý tốt. Nếu như ta không trốn, vậy ở lại chờ chết sao?”

Sở Hi Thanh lại không tin, hắn nhìn chằm chằm vào Lý Thương một lát, sau đó thu hồi lòng tò mò.

“Quên đi, mặc kệ ngươi đắc tội ta ở nơi nào cũng vậy, động thủ!”

Mặc kệ là chuyện gì thì cũng không quan trọng. Chỉ vì người này chắc chắn phải chết!

Không cần thiết phải để ý đến một kẻ đã chết!

Trong khoảnh khắc này, kiếm của Lý Thần Sơn, thương của Ngụy Dương, song đao của Lưu Nhược Hi, đồng loạt đánh về phía Lý Thương.

Lục Loạn Ly không có ra tay, nàng chỉ dùng một luồng đao ý như ảo mộng của mình để che đậy cảm ứng của Lý Thương.

Lý Thương cố gắng đón đỡ né tránh.

Mà ngay hai mươi cái hô hấp sau, bóng người của Lý Thương đã bị ba người kia ép đến trước người Sở Hi Thanh.

Sặc!

Đây là tiếng trường đao của Sở Hi Thanh ra khỏi vỏ.

Hắn dùng thanh Thiền Dực đao ma văn dự bị, thân đao nhẹ nhàng, tốc độ đao lại nhanh đến kinh người.

Nó hóa thành một luồng ánh sáng trắng, chặt đứt cổ của Lý Thương.

Đầu của Lý Thương bay lên trời, lại bị Sở Hi Thanh tiện tay chém vào trong Thương Long cư.

Sau đó, hắn đi đến bên lan can, lạnh lùng nhìn đám người đang xem náo nhiệt ở bên dưới.

“Đây chính là kết cục khi phi tàng cho tặc phỉ! Từ hôm nay trở đi, bất cứ người nào dám cấu kết và phi tang cho đám tặc phỉ của Bạch Vân Trại và Cửu Đao Ổ ở Tây Sơn, thì Sở mỗ sẽ diệt toàn tộc hắn!”

Chương 496: Luận Võ Thần Cơ tháng hai

Ngày 15 tháng 2, là ngày phát hành của Luận Võ Thần Cơ.

Khi Luận Võ Lâu ở khắp nơi mới mở cửa bán, thì một quyển Luận Võ Thần Cơ và Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí mới đã đưa đến thư phòng trong đại trạch của Thẩm gia, đưa đến tay quận úy Thẩm Chu.

“Hạng 29 Đông Châu – Thanh Vân Bảng?”

Thẩm Chu híp mắt, lòng thầm nói cái xếp hạng này thật đúng là. . .

Sở Hi Thanh hiện giờ là bát phẩm thượng, đao pháp, đao ý và thiên phú huyết mạch mà hắn thể hiện ra đều vô cùng đáng sợ.

Hai tháng gần đây, người này đã gây bao nhiêu sóng gió trong quận Tú Thủy, trước còn liên thủ với Thiết Ngưu – Giả Đại Lực, đánh tan toàn bộ quận quân Tây Sơn, chấn động Đông Châu.

Thật ra thì người này vẫn có thể xếp hạng cao hơn một chút.

Thẩm Chu cho rằng, thực lực của Sở Hi Thanh đủ để tiến vào Thanh Vân Tổng Bảng.

Điều kiện để tiến vào Thanh Vân Bảng là mười tám tuổi trở xuống, không hạn cấp bậc.

Quy tắc này là nhìn tuổi tác và thời gian tu hành, để quyết định thiên tư tu hành của một người, tiếp đó là thiên phú, sức chiến đấu, thành tích và tu vị. . . vân vân.

Bởi vậy, trên Thanh Vân Bảng của các châu, tu vị bát phẩm leo lên mười vị trí đầu là chỗ nào cũng có.

Tư Hoàng Tuyền từng bại dưới tay Sở Hi Thanh, cũng đã xếp thứ 20 trên Lạc Châu - Thanh Vân Bảng, nhờ vậy mà cũng bước lên Thanh Vân Tổng Bảng.

Nhưng mà tuổi tác của bọn họ, đại đa số người đều chưa mười bốn tuổi là cái gọi ‘Siêu thiên kiêu’, tất cả đều có hy vọng tiến vào địa bảng trong vòng hai mươi năm.

Sở Hi Thanh vẫn chịu thiệt ở phương diện tuổi tác, tất cả chiến tích của hắn đều phát sinh ở địa phương, thanh danh cũng không ra khỏi châu quận, nên không được Luận Võ Tổng Lâu tán thành.

Sau đó, quận úy Thẩm Chu lại lật quyển sách, tìm thấy bài văn chương mà Luận Võ Thần Cơ mời Sở Hi Thanh viết: Truy Phong đao pháp nhập môn.

Nhìn đọc trang đầu tiên, sau đó liền mở miệng cười một tiếng.

Truy Phong đao pháp của người này, quả nhiên là ở tầng thứ sáu.

Trình độ đao pháp nông cạn như vậy, thế mà cũng có tự tin viết văn chương trên Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí, quả thực là làm trò cười cho người trong nghề.

Tuy nhiên. . . trình độ của Sở Hi Thanh bây giờ cũng đã rất tốt. . .

Thẩm Chu không có quá nhiều hứng thú, nhưng hắn vẫn cố gắng xem tiếp.

Mà chỉ một lát sau, sắc mặt của Thẩm Chu từ từ phát sinh biến hóa.

Sau khi xem xong bài ‘Truy Phong đao pháp nhập môn’ này, Thẩm Chu liền thả sách xuống, suy tư nhìn về phía Long Hành ở đối diện: “Ngươi cảm thấy thế nào?”

Thời gian gần đây, người này và Thượng Quan Thần Hạo đã đứng cùng thuyền với hắn, nên thường xuyên ra vào phủ đệ của hắn.

Thẩm Chu rất bất mãn với chuyện hai nhà Thượng Quan gia và Long gia vẫn tích trữ quá nhiều thực lực.

Tuy nhiên, tình cảnh bây giờ đã quá ác liệt, hắn không thể không nhẫn nhịn.

Ba nhà nhất định phải liên lạc nhiều hơn, bắt tay nhiều hơn, mới có thể chống lại Thiết Kỳ Bang.

“Nói như thế nào đây?” Long hành cau mày nói: “Lời nói của hắn rõ ràng ngắn gọn, đâu ra đó, dễ hiểu dễ học. Bài văn chương này rất bình dị gần gũi, không có những câu từ khó hiểu hay hàm nghĩa cao xa tối nghĩa. Mà lại rất chu đáo, không, là quá toàn diện, không có bất cứ khuyết điểm nào. Quả thực. . . quả thực là . . .”

Dường như hắn không biết nên hình dung ra sao, suy ngẫm một lát mới nói: “Hầu như tất cả đao thức đều đạt đến trạng thái lý tưởng rất của Truy Phong đao pháp tầng sáu, quả thực là tiêu chuẩn cao nhất của Truy Phong đao pháp ở tầng thứ này. Bài văn chương này vừa xuất hiện, nhất định sẽ được vô số võ tu cấp thấp tu luyện Truy Phong đao pháp coi làm tiêu chuẩn!”

Thẩm Chu gật đầu, thần sắc phức tạp: “Đúng là toàn diện đến mức khiến người ta kinh ngạc, mỗi một chiêu mỗi một thức đều đã đến cực hạn của tầng thứ này. Bởi vậy có thể thấy được căn cơ vững chắc, nói riêng Truy Phong đao pháp thì là có một không hai trong thiên hạ. Ngộ tính của người này vốn vô cùng đáng sợ, lại có có năng lực và tính cách chịu mài giũa căn cơ.”

Long Hành đã không có hứng thú với chuyện này.

Sở Hi Thanh luyện Truy Phong đao pháp toàn diện đến mức nào đi nữa, có viên mãn đến đâu đi nữa, thì tạm thời vẫn là tầng thứ sáu mà thôi.

Nghiên cứu đao pháp của Sở Hi Thanh, hoàn toàn vô nghĩa với cục diện trước mắt của bọn họ.

“Vẫn nên nói chuyện Tây Sơn đi.” Long Hành nhấp một ngụm trà, chuyển đề tài: “Quận úy đại nhân nghĩ thế nào về cục diện của đám thợ săn Tây Sơn bây giờ? Ta nghe nói mấy ngày gần đây, tình hình bên kia rất không tốt? Thiết Kỳ Bang rất được mấy vạn cu li và người kéo thuyền, thuyền công ở bến tàu quận Tú Thủy ủng hộ, cỗ lực lượng này đã cực kỳ đáng sợ, nếu như có thêm sáu ngàn thợ săn kia, tình hình của chúng ta sẽ càng khó khăn hơn.”

Chương 497: Luận Võ Thần Cơ tháng hai (2)

“Không thể nào tưởng tượng nổi.”

Thẩm Chu hít một tiếng.

Do đại chiến với Thiết Cuồng Nhân vài ngày trước, vết thương vẫn còn chưa khôi phục, nên sắc mặt của hắn có hơi uể oải: “Đơn gia đã bố trí đồn biên phòng, phong tỏa ba con đường vận chuyển hàng hóa, tất cả các loại vật tư như lương thực, dầu ăn, tương giấm, vải vóc. . .đều không đưa được đến Cửu Đao Ổ và Bạch Vân Trại. Thậm chí muối tư nhân của chúng ta cũng không đi qua được.”

Long Hành hơi gật đầu, mặt ủ mày chau: “Ta cũng nghe nói đến việc này, có người nói không chỉ ba con đường vận chuyển hàng ở trên Tây Sơn, mà hai con đường thủy của Bạch Vân Trại và Cửu Đao Ổ ở trên sông Thần Tú cũng đã bị chiến thuyền của Thiết Kỳ Bang phong tỏa.”

“Còn nữa, tất cả nhân vật hắc đạo từng phi tang cho tặc phỉ Tây Sơn, bao quát cả Độc Tí Đao – Lý Thương, đều bị Sở Hi Thanh chém giết. Mấy ngày nay, toàn bộ Cổ Thị tập đều là thần hồn nát thần tính, các hiệu buôn cũng không dám làm ăn với đám tặc phỉ Tây Sơn nữa.”

Sắc mặt Thẩm Chu âm trầm, tiếng nói bình thản: “Đám hiệu buôn này nhìn như bị Sở Hi Thanh ép buộc, không thể không phối hợp, nhưng thật ra là biết thời biết thế, ngoảnh mặt làm ngơ với lời nói của chúng ta. Tuy nhiên mấy năm gần đây, thế lực của Cửu Đao Ổ phát triển quá nhanh, cướp quá nhiều trên Tây Sơn, khiến cho đám hiệu buôn rất tức giận. Tình hình của bọn họ bây giờ cũng là cực kỳ gian nan.”

Theo hắn biết, mấy ổ tặc phỉ ở trong Tây Sơn kia đều không bán được đồ, cũng không mua được củi gạo dầu muối.

Sở Hi Thanh chọn thời gian rất tốt, vừa mới qua năm mới, đúng vào thời kỳ nhập hàng.

Tuy rằng Sở Hi Thanh chỉ mới phong tỏa Tây Sơn được mấy ngày ngắn ngủi, nhưng cũng đã có chút hiệu quả rồi.

Thẩm Chu lại thở dài một hơi, nhìn về phương hướng Tây Sơn: “Không phải ta không nghĩ biện pháp, ví dụ như điều lương thực từ quận Thương Ngô sang, nhưng vấn đề là mấy trăm dặm đường núi rất khó đi, thành phẩm lại rất lớn, phải gấp năm lần bên Tây Sơn.”

“Ta cũng bảo người đi theo đám thợ săn kia, vụng trộm vận chuyển lương thực vào trong Tây Sơn. Nhưng vấn đề là Tây Sơn Đường kiểm tra rất nghiêm, bọn họ chẳng quan tâm đến đám thợ săn Tây Sơn, nhưng lại cực kỳ tàn nhẫn với người của Thẩm gia ta, đến giờ đã có hơn hai mươi người chết rồi.”

Hắn nói đến đây thì lại nhớ đến Lỗ Bình Nguyên.

Lỗ Bình Nguyên từng làm việc dưới trướng Lưu Định Đường, nhưng khi đó hắn không cảm thấy gì. Nhưng khi người này vừa rơi vào trong tay Sở Hi Thanh, thì hắn lại cảm thấy người này là một nhân tài.

Khống chế toàn bộ vùng Tây Sơn không chê vào đâu được.

Long Hành cũng nhíu chặt lông mày: “Người này thực là ác độc!”

Hậu quả của việc phong tỏa đám tặc phỉ Tây Sơn là gì?

Khi bọn họ quẫn bách thì sẽ không do dự mà ra tay với đám thợ săn Tây Sơn kia, nghiền ép tiền tài của thợ săn Tây Sơn, cướp đoạt lương thực của thợ săn Tây Sơn.

Sở Hi Thanh không chỉ ép cho đám thợ săn Tây Sơn phải quỳ xuống xin tha, chủ động giao nộp thuế bình an, mà còn muốn thu phục bọn họ!

Đám thợ săn Tây Sơn kia thì sẽ không nghĩ nhiều như vậy, bọn họ chỉ cảm thấy đám tặc phỉ Tây Sơn kia càng ngày càng ác liệt với bọn

họ.

Nếu như không có Tây Sơn Đường che chở, thì đám tặc phỉ này muốn gì cứ lấy, thậm chí còn ép cho bọn họ phải cửa nát nhà tan.

Bọn họ chỉ có thể cầu xin Sở Hi Thanh ra tay cứu viện, cầu xin đối phương thu thuế 'máu' của mình.

Trừ phi Thẩm gia có thể khống chế đám tặc phỉ Tây Sơn kia, không cho bọn họ đi cướp đoạt vật tư và lương thực của thợ săn Tây Sơn.

Vấn đề là đám cướp này có kỷ luật nghiêm minh, không tai họa địa phương, thì đã không gọi là sơn tặc, tặc phỉ rồi.

Có điều, hôm nay Long Hành đến đây, cũng chính là vì giải quyết vấn đề này.

“Không ngại ra tay từ Đơn gia.” Long Hành hơi suy tư, trong mắt lộ ra vẻ bối rối: “Bọn họ thật to gan! Dám tiếp nhận tài nguyên của quận úy đại nhân, lập trạm kiểm tra ở Tây Sơn. Đơn Xích Linh không sợ tương lai Thiết Kỳ Bang thua, thì sẽ bị quận úy đại nhân tính sổ sao?”

Nếu như Đơn Xích Linh biết điều một chút, thì sẽ không phong tỏa chặt chẽ đến mức này, ít ra cũng phải để cho bọn họ một con đường.

Thẩm Chu lại cười lạnh, cầm chén trà trong tay lên thưởng thức: “Ngươi đã tính sai rồi, trong đêm hôm qua, Đơn Xích Linh đã đưa ba vạn lượng bạc cho quận trưởng đại nhân rồi.”

Dù Thiết Kỳ Bang thua thì có làm sao?

Đơn gia là bất đắc dĩ nên mới đầu hàng Tây Sơn Đường, bọn họ có quận trưởng đại nhân che chở, cần quan tâm cái nhìn của Thẩm Chu hắn sao?

Người ta nhìn rất rõ ràng, vào thời điểm này, Thẩm Chu hắn còn có tiền để chiếm cái chức quận úy quận Tú Thủy hay không còn chưa biết, dựa vào cái gì mà Đơn gia không được làm ăn cái này?

Chương 498: Luận Võ Thần Cơ tháng hai (3)

Long Hành hơi ngẩn ngơ, sau đó tâm tình trở nên hết sức phức tạp.

Hắn vừa bất đắc dĩ vì quận trưởng đại nhân tham tài, lại bội phục kẻ dối trá Đơn Xích Linh này.

Sau đó, Long Hành thu liễm tâm tình, ánh mắt hiện lên một tia lăng lệ: “Mềm dẻo không được thì mạnh bạo thôi. Đơn Xích Linh dùng sức một nhà để phong tỏa ba cái lối đi, có thể nói là không tự lượng sức mình. Không ngại để mấy nhà tặc phỉ trên Tây Sơn liên thủ, mạnh mẽ đột phá một con đường, cho Đơn gia một bài học.”

Thẩm Chu nghe vậy thì khóe môi cong lên, lộ ra nụ cười trào phúng.

Lòng thầm nói việc này mà còn cần Long Hành ngươi nói?

Hắn khẽ lắc đầu: “Ta đã lên kế hoạch cho việc này rồi, nhưng mà phải chờ thời cơ thích hợp.”

Thời cơ nào mới là thích hợp nhất?

Đương nhiên là khi Sở Hi Thanh không thể cứu viện kịp thời rồi.

Bằng không thì người này có thể dùng Nhai Tí đao ý để trấn áp một còn đường núi chật hẹp, có thể nói là ‘một người chắn quan, vạn người không thể qua’.

Dù mấy ổ tặc phỉ trên Tây Sơn có nhiều người hơn nữa thì cũng không đủ dùng.

. . .

Cùng thời gian đó, tại một tòa thôn trang nhỏ tên là Kế gia thôn ở Nam Lộc Tây Sơn.

Thợ săn Kế Nguyên mười bảy tuổi, vẻ mặt tức giận và bất đắc dĩ mà nhìn mấy tên tặc phỉ xông vào trong nhà mình.

Đám người này đều như hổ như sói, cướp đoạt tất cả vật tư ở trong phòng.

Bọn họ vác túi gạo nhà hắn đi, còn lấy thịt thú và thịt khô được treo dưới mái hiên, cũng lấy luôn cả da thú mà hắn đã phơi nắng mấy hôm.

Bọn họ gần như là lấy hết tất cả những thứ có thể lấy được ở trong gian nhà lá này, ngay cả dầu muối ở trong bếp cũng không tha.

Trong đó có một cây Long Huyết Thảo, là tài liệu chính của bí dược mà Kế Nguyên phải mạo hiểm tính mạng mới có thể hái được.

Thứ này vốn là hy vọng để hắn lên cấp bát phẩm thượng.

Đám thợ săn trong núi sâu bọn họ sống rất khó khăn, đại đa số đều phải mua muối gạo ở bên ngoài với giá cao, bị đám thương nhân bên ngoài bóc lột.

Mà thịt thú và da lông lại không bán được giá, giá cả của muối gạo và đá tiêu thì lại gấp đôi ở bên ngoài.

Tuy nhiên, về phương diện tu hành thì bọn họ lại tiện lợi hơn bách tính ở bên ngoài nhiều.

Mà muốn thoát khỏi cái cuộc sống khốn khó này, cũng chỉ có tu hành.

Kế Nguyên cắn chặt răng, hai tay nổi gân xanh, đang suy nghĩ xem có nên liều mạng ngăn cản hay không?

Hắn có một thân tu vị bát phẩm hạ, đao cũng cũng ở trên người, có sức đánh một trận.

Tuy nhiên, ba tên tên tặc phỉ áo đỏ đang cầm đao chặn trược người Kế Nguyên.

Một người trong đó cười hiền lành: “Tiểu huynh đệ không cần sốt sắng, huynh đệ chúng ta chỉ cầu tài. Lương thực trong trại không đủ, cho nên mới đến đây mượn một ít của các vị.”

Hắn nhìn về phía tay cầm đao của Kế Nguyên, hai mắt hơi co lại: “Tiểu huynh đệ có tu vị không tầm thường, nhưng người phải hiểu rõ, Bạch Vân Trại chúng ta có hơn 800 huynh đệ, san bằng cái thôn trang nhỏ này của ngươi là chuyện rất dễ dàng.”

“Tiểu huynh đệ có thể đánh, nhưng người nhà của ngươi thì chưa chắc đâu. Nếu không muốn bọn họ chết, thì biết điều một chút! Đồ vật không còn thì người có thể kiếm lại, nhưng nếu người không còn thì sẽ không còn gì cả.”

Kế Nguyên không nói gì, nỗi không cam lòng và căm phẫn ở trong lòng hắn lại càng nồng nặc hơn.

Tuy nhiên, khi hắn quay người nhìn về phía góc sân, thì trong lòng lại hơi căng thẳng.

Tại bên đó, chính là tức phụ của Kế Nguyên đang ôm muội muội của hắn, đang run lẩy bẩy trốn ở góc sân.

Kế Nguyên mím môi, vẫn kiềm chế sát ý lại.

May mắn chính là, có lẽ đám tặc phỉ này cũng kiêng kị hơn 200 vị võ tu cửu phẩm của hơn 100 gia đình thợ sơn trong Kế gia thôn, cho nên không dám quá đáng. Bọn họ tìm khắp phòng, sau khi phát hiện không còn lương thực và vật tư, thì mới rút lui ra ngoài.

Sắc mặt Kế Nguyên lạnh lùng, nhìn chằm chằm theo bóng lưng của mấy tên tặc phỉ kia.

Xuyên qua hàng rào nhà hắn, có thể nhìn thấy mấy trăm tên tặc phỉ đang rời khỏi nhà của các gia đình khác.

Mỗi người trong số họ đều vác gạo, gánh theo từng móc thịt thú khô, vẻ mặt tất cả đều ung dung sung sướng, cười nói vui vẻ đi ra khỏi thôn trang.

Lúc này, trong thôn trang đâu đâu cũng có tiếng kêu khóc của nữ nhân.

Có vài người bởi vì tài vật trong nhà bị cướp, cũng có vài người là vì nam nhân trong nhà không cam lòng, phản kháng lại nên bị giết chết.

Kế Nguyên nhìn đám tặc phỉ này rời xa khỏi thôn trang, liền đẩy cửa đi ra, đi thẳng đến một tòa sân vuông bằng gạch sân ở phía nam thôn.

Đó là gia đình của trưởng thôn Kế Sơn.

Người này cũng là tộc trưởng của Kế gia bọn họ, là vị cao thủ thất phẩm duy nhất của Kế gia.

Chương 499: Luận Võ Thần Cơ tháng hai (4)

Khi Kế Nguyên đi đến trước cửa sân vuông này, nơi này đã bị người trong thôn vây đến nước chảy không lọt.

Tất cả mọi người đều là vẻ mặt tức giận, quần tình mãnh liệt.

“Trưởng thôn, trước kia ngươi đã nói là Thẩm gia sẽ đảm bảo cho chúng ta, chỉ cần chúng ta không nộp thuế ‘máu’, thì đám tặc phỉ trong núi này sẽ không gây sự với chúng ta nữa mà? Nhưng chuyện ngày hôm nay là thế nào?”

“Toàn bộ thôn đều bị cướp hết rồi, thật sự là tàn nhẫn.”

“Nhị lang nhà Kế Giá chết rồi, đám tặc phỉ kia muốn động tay với tức phụ của hắn. Lúc nãy, chúng ta không nên để bọn họ vào thôn, mọi người nên liều mạng với bọn họ.”

“Tiên sư cha nhà nó, ban đầu ta đã nói rồi, lời của Thẩm gia là không thể tin. Trước kia kẻ bóc lột thôn chúng ta, không phải là chân chó của Thẩm gia sao? Nếu lời nói của bọn họ đáng tin, vậy heo mẹ cũng có thể leo cây.”

“Biết như vậy thì thà nộp thuế bình an còn hơn! Mấy hộ thôn trang ở ngoài núi đã nộp vào tháng trước. Vị Sở đường chủ kai thu tiền bình an chỉ bằng một phần ba so với trước kia, người ta tốt hơn tên Lưu Định Đường kia nhiều.”

“Không chỉ là tiền bình an ít, có người nói vài ngày trước, Tây Sơn Đường còn giúp bọn họ bao tiêu dược liệu và đặc sản núi rừng, có người nói là trực tiếp bán cho tàu buôn dưới cờ Thiết Kỳ Bang, giá cả nhiều hơn năm phần mười so với trước kia.”

Càng ngày càng nhiều có nhiều người tức giận đi đến trước cửa nhà trưởng thôn Kế Sơn, hai mắt của tất cả mọi người đều tràn đầy lửa giận.

“Trưởng thôn đại nhân, vừa rồi là ngươi bảo chúng ta mở cửa thôn, nói người của Bạch Vân Trại sẽ không làm gì chúng ta, bây giờ thì sao?”

“Trưởng thôn đại nhân, phải làm sao mới ổn đây! Tất cả lương thực của nhà ta đều bị lấy rồi, ngươi bảo một nhà bảy người chúng ta phải sống thế nào đây?”

“Dù thế nào thì cũng mời trưởng thôn đại nhân cho mọi người một câu trả lời.”

“Trưởng thôn! Ngươi nói không thể đắc tội với Thẩm gia, bằng không thì hậu hoạn vô cùng, nhưng mà bây giờ mọi người đã không sống nổi rồi. Còn nữa, ta thấy dáng vẻ của đám tặc phỉ kia, chỉ sợ là sau này sẽ quay lại. Có một lần, thì sẽ có lần thứ hai.”

Kế Nguyên nắm chặt song quyền, trong lòng âm thầm oán hận.

Lúc sau tết, hắn đúng là có ý định giao nộp tiền bình an.

Lưu Định Đường thu tiền bình an đúng là thuế máu, khiến cho bọn họ không gánh nổi.

Nhưng vị Sở đường chủ bây giờ lại rất nhân nghĩa.

Người ta thu tiền bình an, liền đảm bảo bình an cho mọi người, rất công bằng.

Đấy là con chưa nói đến vài ngày trước, Tây Sơn Đường của Thiết Kỳ Bang bắt đầu ra giá cao để thu mua sản vật núi rừng và dược liệu của thợ săn.

Nhưng mà trưởng thôn của bọn họ lại ra lệnh cho các nhà không giao nộp thuế bình an.

Còn có cửa thôn nữa.

Tuy rằng cửa thôn và tường ngoài của Kế gia thôn rất đơn sơ, dù là không mở cửa thì cũng không thủ được.

Nhưng bọn họ có hơn 200 tay cung thủ, hai trăm hán tử, ít nhất cũng có thể khiến đám người Bạch Vân Trại ném chuột sợ vỡ đồ, có tư cách cò kè mặc cả với đối phương.

Trưởng thôn Kế Sơn thì lại sắc mặt âm trầm, yên lặng không nói gì.

Hắn biết uy vọng mà mình tích lũy vài chục năm ở trong thôn, đều sụp đổ vào trong ngày hôm này rồi.

Tuy nhiên, điều làm cho hắn tức giận và phẫn nộ, chính là đám Bạch Vân Trại dám đến đánh cướp.

Hắn cho rằng đối phương vào thôn là để mua đồ ăn và dầu muối, nhưng không ngờ đối phương lại trực tiếp ra tay cướp đoạt trắng trợn.

Để Kế Sơn khó chịu chính là, đối phương còn cực kỳ xảo trá.

Hôm nay Bạch Vân Trại không giết và đánh bao nhiêu người, nhưng lại cướp một lượng lớn lương thực, khiến cho rất nhiều người trong thôn rơi vào đường cùng.

“Câm miệng!”

Trưởng thôn Kế Sơn hừ nhẹ một tiếng, trợn mắt nhìn chằm chằm vào mọi người ở đây.

Dù sao thì hắn vẫn còn có chút uy vọng nhiều năm, nên mọi người cũng từ từ bình tĩnh lại.

Sau đó, hắn thở dài một hơi, giọng nói nặng nề: “Ngày mai mọi người gom góp ít tiền, ta sẽ đi trấn Tây Sơn để cầu vị Sở đường chủ kia, cầu Tây Sơn Đường che chở!”

Mọi người nghe vậy, không khỏi hai mặt nhìn nhau, rồi lại bắt đầu nghị luận ầm ĩ.

“Gom tiền? Chúng ta nào còn tiền để mà gom chứ?”

“Đi cầu Sở đường chủ? Người ta sẽ đáp ứng sao?”

“Trước kia người ta phái tiên sinh phòng thu chi đến đây nói chuyện nhẹ nhàng, lại bị chúng ta đuổi đi, bây giờ liếm mặt đi cầu xin, không sợ mất mặt sao?”

“Nếu như Sở đường chủ chịu hỗ trợ, vậy thì dù chúng ta có táng gia bại sản, cũng nhất định kiếm được số tiền kia, nhưng chỉ sợ là vô dụng. Nếu như ta là vị Sở đường chủ kia, ta không một cước đá chúng ta ra ngoài thì đã là rất tốt rồi.”

“Có người nói, lúc trước có kẻ muốn giao gia quyến của bang chúng Tây Sơn Đường cho Thẩm gia, đây chính là tuyệt tình rồi.”

Chương 500: Luận Võ Thần Cơ tháng hai (5)

Trưởng thôn Kế Sơn như già đi mười tuổi, hắn chắp tay nói: “Chư vị yên tâm! Lần này, lão phu sẽ liều mạng, dù không cần khuôn mặt này, lão phu cũng sẽ cầu xin Tây Sơn Đường cứu viện. Đừng quên, thôn chúng ta còn có người làm việc ở Tây Sơn Đường. Sở đường chủ được xưng là nhân nghĩa phúc hậu, chỉ cần chúng ta thật lòng thành tâm, hắn nhất định sẽ không ngồi nhìn chúng ta rơi vào đường cùng.”

Hắn âm thầm thở dài, lòng thầm nói vị Sở đường chủ kia có thể không đáp ứng sao?

Mục đích của vị kia chính là để cho đám thợ săn bọn họ phải cung cung kính kính, thành thành thật thật mà.

Vị thiếu niên anh kiệt của Thiết Kỳ Bang này, thật sự là có thủ đoạn tốt.

Vừa để cho đám thợ săn bọn họ cảm nhận nỗi đau như cắt thịt, lại khiến cho đám thủ lĩnh thợ săn bọn họ không còn uy vọng.

Sau đó, còn có thể để cho tất cả thợ săn phải cảm kích ân đức của hắn.

Có điều, Kế Sơn cũng không có oán hận gì.

Chuyện này chỉ có thể trách bọn họ ngu xuẩn, lại thật sự tin tưởng lời nói của đám tặc phỉ kia, lại dám tranh ăn với hổ.

. . .

Lúc này, Sở Hi Thanh đang ở trong một lương đình tại sân sau của cửa hàng bánh bao Phúc Mãn Hương, cửa hàng bánh bao này nằm ở góc nam của trấn Tây Sơn, hắn vừa nhàn nhã uống trà vừa ngưng thần xem sách tại đây.

Hắn không ngờ cửa hàng bánh bao Phúc Mãn Hương này còn mở đến tận trấn Tây Sơn này.

Tuy nhiên, có lẽ là do địa điểm hẻo lánh, hơn nữa chỉ mới khai trương, cho nên việc kinh doanh của cửa hàng bánh bao này rất kém cỏi, không có bao nhiêu khách khứa.

Sách mà Sở Hi Thanh đọc, đương nhiên là kỳ Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí mới nhất.

Trước khi kỳ Luận Võ Thần Cơ này phát hành, nội tâm của Sở Hi Thanh rất thấp thỏm, lo được lo mất, không đủ tự tin với văn chương của mình.

Nhưng sau khi nó phát hành, Sở Hi Thanh lại xem bài văn ‘Truy Phong đao pháp nhập môn’ của mình, hắn lại cảm thấy viết rất tốt, hết sức đặc sắc.

Cái này không phải là hắn tự tâng bốc bản thân, mèo khen mèo dài đuôi, mà là có bằng chứng cụ thể.

Lúc này, điểm võ đạo trong màn hình huỳnh quang hư ảo của hắn đang điên cuồng tăng lên, đủ để chứng minh việc này.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Thất phẩm hạ (siêu).

Võ đạo: Truy Phong đao pháp (tầng sáu), Khinh Vân Tung (tầng năm), Trục Điện Chỉ (tầng năm).

Võ ý: Nhai Tí đao ý (tầng tám), Phong Lôi võ ý (tầng bốn).

Nguyên công: Dưỡng Nguyên Công (tầng năm / bát phẩm thượng), Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (tầng ba).

Điểm võ đạo: 52123.

Thiên phú: Thần Thương (ngũ giai), Táng Thiên (tam giai), Thuần Dương (ngũ giai), Thái Thượng Thông Thần (tam giai), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (lục giai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (ngũ giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, cộng sinh (sơ).

Tuổi thọ: 72 ngày.

Khi kỳ Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí này được bán ba khắc thời gian, số lượng điểm võ đạo của Sở Hi Thanh đã từ 15.200 điểm, tăng lên đến 52.100 điểm.

Đây tuyệt đối không chỉ do hắn leo lên đứng thứ 29 trên Thanh Vân Bảng.

Tình huống lần này tuyệt đối khác với hai tháng trước.

Khi đó, trong phạm vi Đông Châu có rất ít người biết Sở Hi Thanh hắn là ai, rất nhiều võ tu nhìn thấy tên hắn lần đầu tiên là trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng, bởi vậy Sở Hi Thanh cũng thu hoạch được cực kỳ nhiều điểm võ đạo.

Nhưng sau khi Sở Hi Thanh thành danh, hắn lại trải qua mấy trận chiến đấu, tất cả đều truyền khắp toàn bộ tám quận của Đông Châu.

Trước khi kỳ Thanh Vân Bảng này phát hành, thì mọi người đã tán thành hắn có thực lực tiến vào ba mươi vị trí đầu của Thanh Vân Bảng rồi.

Nói cách khác, Sở Hi Thanh đã có cái danh vọng này từ trước rồi, cũng bỏ túi số lượng điểm võ đạo tương ứng rồi.

Tuy nhiên, sau khi kỳ Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí này được phát hành, thì điểm võ đạo của hắn lại điên cuồng tăng lên.

Bởi vậy có thể đoán được, bài văn chương ‘Truy Phong đao pháp nhập môn’ này của hắn rất được mọi người tán thành, thậm chí là yêu thích.

Sở Hi Thanh thầm nghĩ, với tốc độ tăng trưởng như thế này, nói không chừng đêm mai là điểm võ đạo của hắn sẽ cao đến hơn mười vạn.

Nhưng sau đó hắn lại lắc lắc đầu, ý mừng trong lòng đã phai nhạt đi.

Đây là do Sở Hi Thanh nghĩ đến số điểm võ đạo cần thiết để đổi những thiên phú huyết mạch kia.

Thuần Dương lục giai: cần 165.625 điểm võ đạo.

Thần Thương lục giai: cần 321.500 điểm võ đạo.

Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ thất giai: cần 312.500 điểm võ đạo.

Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân lục giai: cần 109.375 điểm võ đạo.

Thái Thượng Thông Thần tứ giai: cần 15.625 điểm võ đạo.

Khóe môi Sở Hi Thanh co quắp vài cái.

Tốc độ tăng trưởng này, so sánh với số lượng điểm võ đạo để hắn đổi những thiên phú huyết mạch kia, quả thật là không tính là gì.

Hơn năm vạn điểm võ đạo của hắn bây giờ, cũng chỉ có thể đổi một cái Thái Thượng Thông Thần tứ giai.

Chương 501: Luận Võ Thần Cơ tháng hai (6)

Sở Hi Thanh không khỏi âm thầm thở dài.

Thời gian gần đây hắn quá khiêm tốn, quá thành thật, nên tốc độ thu hoạch điểm võ đạo đã không theo kịp.

Xem ra vẫn phải nghĩ biện pháp làm vài việc, phải nghĩ biện pháp nổi danh, để cho càng nhiều người tán thành thực lực của hắn. . .

Trong khi Sở Hi Thanh đang suy nghĩ kế sách, một bóng người tóc xanh mày xanh đi vào trong viện.

Người này chính là Thiên hộ Tào Hiên của Cẩm y vệ.

Phía sau hắn còn có một người áo đen.

Sở Hi Thanh hơi cau mày, đánh giá người này.

Người này cao tầm một mét bảy, toàn thân được bao trùm trong áo bào đen, không nhìn ra là nam hay nữ, tất nhiên cũng không thấy rõ tướng mạo.

Cái tên này cho Sở Hi Thanh một loại cảm giác cao thâm khó dò, khó có thể phân biệt sâu cạn.

“Thiên hộ đại nhân, ngươi đến muộn!”

Sở Hi Thanh thu hồi Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí trong tay, giọng nói không vui: “Đại nhân phải biết bây giờ ta rất bận, không có nhiều thời gian rảnh.”

Hắn cũng không ngờ đám trộm cướp và thợ săn Tây Sơn lại không chịu nổi nhanh như vậy. Trong hai ngày này, đã có năm tòa thôn trang, hơn ngàn người chủ động giao nộp tiền thuế bình an với Tây Sơn Đường, cầu xin bọn họ che chở.

Ngoài ra, Sở Hi Thanh cũng mở một sản nghiệp mới cho Tây Sơn Đường, chính là bao tiêu da thú, xương thú, răng thú, gân thú. . .của đám thợ săn, cũng nhận cả dược liệu luôn.

Trực tiếp áp tiêu những thứ này đến tàu buôn của Thiết Kỳ Bang bọn họ, không chỉ Tây Sơn Đường có thể kiếm khoảng ba phần mười, mà đám tàu buôn kia cũng có thể lấy hàng với giá thấp hơn.

Cái này gọi là ‘không có thương nhân không kiếm tiền chênh lệch’.

Đám thương nhân kia quá xấu bụng, còn bán qua hai tay, ba tay, chẳng trách đám thợ săn kia lại nghèo như vậy.

Bởi vậy, Sở Hi Thanh liền vung bút lên, mở rộng quy mô của Tây Sơn Đường lên đến một ngàn người. . . bây giờ hắn nuôi nổi!

Nhưng thật ra những chuyện này đều là do đám tiên sinh phòng thu chi của Sở Hi Thanh bận rộn, ngoài ra còn có đám người Lý Thần Sơn giúp đỡ.

Tinh thần và sức lực của Sở Hi Thanh vẫn tập trung vào việc tu luyện.

Bây giờ hắn ngủ ngày ngủ đêm, chuẩn bị vào mộng cảnh tu luyện Phong Lôi võ ý và các loại võ đạo của bản thân lên đến tầng thứ sáu.

Đặc biệt là Phong Lôi võ ý, môn võ ý này có thể phối hợp với Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ, mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất.

Vì vậy, hôm nay Tào Hiên lại hẹn hắn ra gặp mặt, khiến cho Sở Hi Thanh thấy rất khó chịu.

Người này lại còn dám đến muộn nữa!

Sau đó, Sở Hi Thanh lại nhìn người mặc áo đen kia: “Còn nữa, vị này có thân phận gì? Tào thiên hộ, ta hi vọng càng ít người biết thân phận của ta thì càng tốt.”

Tào Hiên nghe vậy thì hơi cau mày.

Lòng thầm nói cái tên trước mặt này, đúng là cánh đã cứng rồi.

Mỗi lần Sở Hi Thanh nói chuyện với hắn, đều có thái độ khác nhau.

Nhưng Tào Hiên lại không thể không thừa nhận, sau trận chiến Tây Sơn, Sở Hi Thanh quả thật là có tư cách nói chuyện như vậy.

Trong phạm vị quận Tú Thủy này, đã không có mấy thế lực giang hồ có thể so sánh với Sở Hi Thanh.

Tuy nhiên, quả nhiên là tên này đã tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân lên tầng thứ ba.

Tào Hiên nhìn da thịt càng ngày càng trắng của Sở Hi Thanh, còn có những hoa văn trên da thịt, cùng với ánh huỳnh quang màu vàng nhạt được ẩn giấu trong đó. Hắn không khỏi nhếch miệng cười.

“Vừa rồi nha môn có chút chuyện gấp, cho nên trì hoãn một chút thời gian.”

Tào Hiên thản nhiên như không, cười chắp tay: “Việc này là lỗi của ta, lát nữa sẽ tự phạt ba chén rượu! Cần về phần vị này. . . là một thủ hạ trung thành của ta. Yên tâm, đây là người rất đáng tin cậy, nhất định sẽ kín miệng như bưng với thân phận của Sở đường chủ.”

Hắn ngồi xuống ở một bên khác của lương đình, rồi tự rót cho mình và Sở Hi Thanh một chén trà.

“Tào mỗ cũng biết Sở đường chủ rất bận rộn, nhưng hôm nay đúng là có chuyện quan trọng, không thể không mời Sở đường chủ ra nói chuyện. Ta nghe nói thời gian gần đây, Thiết Kỳ Bang các ngươi lại mua một nhóm quân giới, trong đó có ba bộ ‘Tứ Tí tru thần nỏ’ à?”

Tào Hiên nhìn Sở Hi Thanh, quan sát vẻ mặt của hắn: “Không biết việc này có đúng hay không?”

Tứ Tí tru thần nỏ là một loại quân giới nặng, là pháp khí được chế tạo để nhắm vào tộc duệ cự thần ở phương bắc.

Có người nói ngay cả cự linh cấp độ tứ phẩm cũng sẽ bị bắn trọng thương.

Lúc này, Sở Hi Thanh đã nghĩ đến tin tức ở trong bang, trên mặt lại thản nhiên như thường: "Tứ Tí tru thần nỏ? Chưa từng nghe thấy, không rõ ràng lắm."

Hai mắt Tào Hiên co lại.

Hắn có một loại cảm giác là Sở Hi Thanh không nói thật.

Tào Hiên cũng không vạch trần, hắn chỉ âm thầm mỉm cười, sau đó vụng trộm bắt quyết ở dưới bàn đá.

Hôm nay hắn liền có thể để cho Sở Hi Thanh biết, không thể luyện công pháp mà người khác đưa cho được. Cũng cho Sở Hi Thanh nếm thử mùi vị sống không bằng chết, mùi vị bị người khác khống chế."

----

hệ thống:

(huyết mạch võ đạo) (thuật sư)

cửu phẩm - bát phẩm – thất phẩm- … - nhất phẩm (mỗi phẩm phân hạ thượng)

Siêu Phẩm (Tạo Hóa giả) (500 năm lần thiên kiếp)

Vĩnh Hằng (cướp thiên địa 1 điều Thiên quy đạo luật)

+ cổ đại cự thần (Cổ thần)

+ Thiên giới chi thần

Thi binh - Thi úy - Thi tướng - thi soái - Thi vương - Thi đế

tinh anh - thiên tài - thiên kiêu (huyết mạch, tố chất siêu cùng cấp) - siêu thiên kiêu (có thể đánh vượt cấp) - Thiên trụ (ngũ phẩm sau vẫn là thiên tài tiến bộ không ngừng) - siêu Thiên trụ (ngũ phẩm sau vẫn đánh vượt cấp)

võ ý - Thiên đạo chi vận - Thiên điều đạo quy - thiên nhân đồng luật - thiên nhân hợp nhất -

cùng đạo hợp chân - ...

... - cực chiêu - gần thần chi chiêu - tru thần chi chiêu

huyết mạch:… – Đỉnh cấp 18 cấp - thần giai 24 cấp. . .

Chương 502: Nội Quỷ Đường

“Lời này của Sở đường chủ có chút không đúng rồi.”

Tào Hiên một tay cầm cốc trà, một tay dưới bàn đá thì bắt đầu kết linh quyết pháp ấn.

Hắn híp mắt nói: “Ngươi bây giờ là đường chủ đường khẩu lớn nhất của Thiết Kỳ Bang. Bang chúng dưới trướng lên đến ngàn người, thực lực đuổi sát tổng đà, nghe nói Thiết Cuồng Nhân còn chuẩn bị đưa ngươi lên làm phó kỳ chủ, một chuyện lớn như mua ‘Tứ Tí tru thần nỏ’ thì làm sao ngươi có thể không biết?”

Tuy nhiên, điều để hắn kỳ quái chính là, Sở Hi Thanh ở đối diện vẫn khỏe re, sắc mặt như thường, không có bất kỳ phản ứng nào.

“Ta mới gia nhập Thiết Kỳ Bang bao lâu? Hơn nữa, thời gian gần đây ta rất bận, nào có thời gian quan tâm nhiều chuyện như vậy?”

Sở Hi Thanh cười một tiếng, sau đó tò mò hỏi: “Ngươi nói Cuồng thúc muốn đưa ta lên làm phó kỳ chủ? Đây là tin tức từ đâu?”

Tào Hiên lại nghi ngờ không thôi, cái tên này thế mà lại không biết chuyện gì cả?

Rốt cuộc là hắn đang giả bộ, hay là thật sự không biết gì?

Hắn lại cúi đầu nhìn bàn tay trái dưới bàn đá của mình.

Chẳng lẽ trí nhớ của mình sai lầm? Kết pháp ấn cũng sai?

Tào Hiên nhìn kỹ, lòng thầm nói không hề sai mà.

Pháp ấn rất hoàn mỹ, mỗi một ngón tay đều nằm ở vị trí chính xác toàn thân như hoa lan.

Có điều, Tào Hiên vẫn đề phòng chuyện chẳng may, nên vẫn kết pháp ấn một lần nữa.

“Cách đây không lâu, Thiết Cuồng Nhân đã nói chuyện này trước khi xuất chinh Thập Thất Liên Hoàn Ổ, còn nói nếu sau này hắn gặp chuyện không may, thì ngươi sẽ kế thừa Thiết Kỳ Bang. Khi đó, có rất nhiều người nghe thấy những lời này.”

Hắn nói đến chỗ này, lại cười lạnh một tiếng: “Sở đường chủ cần gì gạt ta? Tứ Tí tru thần nỏ cần mười vạn lượng bạc một chiếc, ba chiếc chính là ba mươi vạn. Thiết Cuồng Nhân muốn dùng tiền bạc trong bang để mua, hắn há có thể không hỏi qua đường chủ Tây Sơn Đường như ngươi?”

“Không biết chính là không biết.” Sở Hi Thanh vẫn nhàn nhã uống trà như cũ: “Tư lịch của Sở mỗ còn nông cạn, nên không có duyên nghe chuyện này. Đúng là quy mô của Tây Sơn Đường chúng ta khá lớn, nhưng đến giờ vẫn không nộp một xu lên tổng đà, người ta dựa vào cái gì mà hỏi ý kiến của ta? Còn về phần chuyện phó kỳ chủ, hiển nhiên là Cuồng thúc thuận miệng thôi.”

Hắn lại bật cười một tiếng: “Hơn nữa, dù chuyện Tứ Tí tru thần nỏ có là thật, vậy thì cũng không có gì. Rất nhiều thế lực sở hữu Tứ Tí tru thần nỏ mà. Theo ta biết, trước kia Thiết Kỳ Bang cũng có ba chiếc.”

“Có người nói, trong trận chiến ở thượng du gần quận Tầm Dương mấy ngày trước, Thập Thất Liên Hoàn Ổ đã sử dụng Tứ Tí tru thần nỏ, bọn họ còn nhiều hơn Thiết Kỳ Bang ta một chiếc. Cuồng thúc đề phòng Thập Thất Liên Hoàn Ổ, cho nên bỏ số tiền lớn mua Tứ Tí tru thần nỏ cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Cẩm y vệ các ngươi cần gì phải lo lắng như vậy?”

Tào Hiên nhíu chặt lông mày.

Thiết Cuồng Nhân mua Tứ Tí tru thần nỏ, mục đích không chỉ là cường hóa sức chiến đấu của Thiết Kỳ Bang.

Hiển nhiên là người này đang chuẩn bị cho việc thăng cấp tứ phẩm.

Nghe đồn Thiếp Giáp Hỗn Nguyên Công, muốn lên cấp tứ phẩm thì phải phong ấn thân thể vào bên trong núi, trong vòng ba ngày không thể động đậy.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh miệng kín như bưng với chuyện Tứ Tí tru thần nỏ, mình muốn hỏi thời gian và địa điểm thăng cấp của Thiết Cuồng Nhân, thì quả thực là si tâm vọng tưởng.

Mấu chốt là người này vẫn không có bất kỳ dị thường nào.

Giống như là hắn chưa từng tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân vậy.

Tào Hiên lại bắt đầu hoài nghi bản thân mình, chẳng lẽ lúc trước mình cầm nhầm rồi?

Đưa Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân bình thường cho tên đối điện này rồi?

Chuyện này không phải là không thể, ngày đó hắn tiện tay lấy từ trên giá sách xuống, cũng không có lật ra để xem.

Ngoài ra, còn có một trường hợp nữa, đó là thể chất của người này tương đối đặc thù, Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân tầng ba vẫn không thể nào khống chế được hắn.

Cần phải luyện đến tầng năm tầng tám gì đó, thậm chí còn phải luyện đến tầng cao hơn, thì mới xuất hiện triệu chứng đau ngứa, đau đến mức không muốn sống, rồi bị Cẩm y vệ bọn họ khống chế.

Trước kia cũng từng xuất hiện nhiều trường hợp như này, đại khái khoảng năm sáu người thì lại có một người như vậy.

Tào Hiên miễn cưỡng đè mấy suy nghĩ rối loạn trong đầu xuống, lặng lẽ nói: “Nếu Sở đường chủ không biết, vậy thì coi như xong. Nhưng sau này, nếu như Thiết Kỳ Bang muốn mua quân giới nặng nào đó, kính xin đường chủ chú ý nhiều hơn.”

Sau đó, hắn lại nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt suy tư: “Đường chủ cũng đã ngưng tụ ngoại cương, chứng tỏ đã luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân đến tầng thứ ba, tiến bộ nhanh thật.”

Sở Hi Thanh nghe vậy, vẻ mặt nhất thời hơi động, nơi sâu xa trong con ngươi hiện lên một tia kỳ dị.

Chương 503: Nội Quỷ Đường (2)

Sở Hi Thanh nở nụ cười thản nhiên: “Cũng bình thường, chủ yếu là do Thiên hộ đại nhân cho đủ đan dược. Nhưng cái môn Bá thể này, dường như không tốt cho lắm, chỉ cần đao của người khác nhanh hơn một chút thì sẽ không phòng ngự được.”

“Hơn nữa, càng luyện thì thân thể càng nặng, ảnh hưởng đến tốc độ đao và thân pháp của ta. Mấu chốt là còn phải dùng một lượng lớn thời gian để mài giũa ngoại cương, để cho ta không đủ thời gian luyện đao.”

Tào Hiên nghe vậy thì âm thầm cau mày.

Cái tên này chuẩn bị không luyện tiếp à?

Lúc này, hắn lắc đầu nói: “Đó là do Sở đường chủ chưa luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân lên tầng cao hơn. Sau khi tu luyện đến tầng thứ tư, thì Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân mới bắt đầu thể hiện hiệu quả của nó. Ngươi tu luyện đến tầng thứ sáu, không chỉ không ảnh hưởng đến tốc độ đao và thân pháp của ngươi, mà còn có thể cường hóa thêm một bước.”

“Rất nhiều người trong Cẩm y vệ chúng ta đều tu luyện môn ngoại công này, nội ngoại kiêm tu, thực lực cực mạnh. Ngay cả Chỉ huy sứ đại nhân của Cẩm y vệ chúng ta cũng tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân đến tầng mười sáu, không chỉ ngoại cương cực kỳ mạnh mẽ, có thể chống lại một đòn toàn lực của thần binh lợi khí, mà cơ thể của hắn cũng mạnh hơn cao thủ cùng cấp đến vài lần. Bởi vậy, sức chiến đấu của vị này cực mạnh, lấy tu vị nhị phẩm để leo lên Thiên Bảng, có thể đối kháng chính diện với cao thủ nhất phẩm.”

Hắn cười nhìn Sở Hi Thanh: “Vừa hay, tình báo liên quan đến Nghịch Thần Kỳ của ngươi lần trước rất chuẩn xác và kịp thời, ta đã mang phần thưởng của phía trên đến cho ngươi. Là Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân tầng bốn tầng năm, nhưng ngươi chỉ có thể giữ quyển sách này một tháng, một tháng sau phải trả sách lại, trên đó có Chân Ý Đồ, rất quý giá, Thiên hộ sở quận Tú Thủy chúng ta chỉ có hai quyển thôi.”

Hắn vừa nói chuyện, vừa móc một quyển sách mỏng ra, đặt ở trước mặt Sở Hi Thanh.

Tào Hiên mang quyển sách này đến, vốn là định ép hỏi thời gian và địa điểm Thiết Cuồng Nhân thăng cấp tứ phẩm, sau đó mới dùng quyển sách này làm phần thưởng cho Sở Hi Thanh, cũng đẩy Sở Hi Thanh đến gần đáy vực hơn một bước.

Nhưng tình hình bây giờ có biến cố, Tào Hiên không thể không thay đổi ý định, đưa quyển sách này cho Sở Hi Thanh sớm hơn.

Sau khi Sở Hi Thanh tiếp nhận quyển sách, tiện tay lật xem một lượt, sau đó không có hứng thú mà ném qua một bên.

“Vô vị! Thiên phú của ta không quá tốt, đuổi theo đám siêu thiên kiêu ở trên Thanh Vân Tổng Bảng đã là rất tốn sức, còn phải phân tâm tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân này nữa.”

Sở Hi Thanh lắc đầu không thôi: “Muốn thu luyện đến tầng thứ sáu mới có thể không ảnh hưởng đến tốc độ đao và thân pháp của ta, vậy thì phải lãng phí bao nhiêu thời gian chứ? Hơn nữa, đây còn không có nội dung của tầng thứ sáu. Thiên hộ đại nhân, không bằng cho ta chút lợi ích thật sự đi, ví dụ như pháp khí lục phẩm, hoặc là bí dược Dưỡng Nguyên Công gì gì đó cũng được.”

Khóe môi Tào Hiên co quắp vài cái.

Một pháp khí lục phẩm, ít nhất cũng phải mười ngàn lượng, binh khí và áo giáp thì còn đắt hơn, phải hai mươi ngàn lượng cất bước.

Bí dược lên cấp thất phẩm của Dưỡng Nguyên Công, loại đỉnh cấp cũng phải 15.000 lượng.

Vì sao phải cho cái tên không nghe lời như ngươi chứ?

Hắn cười uống trà, nói với vẻ xem thường: “Thật ra thì cũng không tốn bao nhiêu thời gian, Sở đường chủ có thể mua thêm một ít Tứ chuyển Kim Thân Đan và Ngũ chuyển Kim Thân Đan. Đây là đan dược chuyên môn dùng để tu luyện cấp tốc Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, lại được Cẩm y vệ chúng ta thay đổi, độc trong thuốc cực ít.”

“Sở đường chủ là phó bách hộ của cẩm y vệ chúng ta, có thể mua với giá nội bộ, giảm 8%. Bây giờ có Tây Sơn Đường cung cấp tài nguyên cho ngươi tu hành, ngươi hoàn toàn có thể tu luyện được. Còn Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân tầng thứ sáu. . .”

Hắn lấy năm mươi bảy tờ giấy ra, đặt ở trước Sở Hi Thanh: “Đây là đám cao thủ ma đạo và trọng phạm triều đình đang lẩn trốn trong quận Tú Thủy thời gian gần đây, thực lực nằm trong khoảng từ bát phẩm đến lục phẩm. Cẩm y vệ quận Tú Thủy chúng ta đang nguyên khí đại thương, không thể để ý đến bọn họ. Ngươi dùng tài nguyên của Thiết Kỳ Bang để trừ khử một hai tên, liền có thể đổi được công pháp tầng thứ sáu.”

Sở Hi Thanh tiện tay lật xem, phát hiện đây đều là cáo thị của các trọng phạm bị truy nã.

Hắn lại cau mày, nhìn Tào Hiên với vẻ ngờ vực.

“Tại sao ta có cảm giác như thiên hộ đại nhân rất muốn ta tu luyện cái môn ngoại công này vậy?”

Tào Hiên rùng mình, trong lòng biết biểu hiện của mình quá hấp tấp và nóng ruột rồi.

Mặt hắn lại không lộ ra thứ gì khác thường, chỉ khẽ thở dài nói: “Sở đường chủ đã tu luyện môn công pháp này đến nhập môn, không tu luyện nữa thì thật đáng tiếc. Ngươi không biết, ngày xưa ta cũng tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, sau đó vì tiền tài không đủ mà dừng giữa chừng, đến giờ vẫn hối hận không thôi.”

Chương 504: Nội Quỷ Đường (3)

Tào HIên nói tiếp: “Ngươi bây giờ chính là thời điểm tốt đẹp nhất để tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, qua cái tuổi này, xương cốt và gân mô đã định hình, tu luyện sẽ khó khăn hơn nhiều.”

“Môn công pháp này không chỉ có thể sử dụng đan dược để nhanh chóng tăng lên tầng thứ tám, sau đó chỉ cần vượt qua hai tầng khó khăn là tầng chín và tầng mười, vậy con đường tu hành sau này sẽ đơn giản hơn mấy môn Bá thể khác nhiều lắm. Hơn nữa, mỗi khi tăng một tầng, đều có thể cường hóa thân thể trên diện rộng, để cho người tu luyện được rất nhiều lợi ích. Xưa nay, người tu luyện môn công pháp này lên cảnh giới cao thâm, thì đều có sức chiến đấu vượt cấp.”

Sở Hi Thanh bình tĩnh nhìn Tào Hiên một lát, sau đó nở nụ cười, cất quyển sách và một đống cáo thị kia vào trong ngực.

“Cũng được, vậy ta thử một lần xem sao. Đúng rồi, Thiên hộ đại nhân còn chuyện gì khác không, hay là chỉ hỏi chuyện của Tứ Tí tru thần nỏ, và những tội phạm bị truy nã này thôi?”

Tào Hiên lại âm thầm cười khổ.

Hắn cũng muốn hỏi nhiều chuyện khác, nhưng bây giờ chỉ có thể coi như thôi.

Điều duy nhất để cho hắn vui mừng chính là, lúc trước mời chào Sở Hi Thanh vào Cẩm y vệ, vẫn có chút tác dụng.

Ít nhất thì Sở Hi Thanh có thể giúp đỡ trong chuyện tróc nã đám cao thủ ma đạo và trọng phạm đang lẩn trốn trong quận Tú Thủy.

. . .

Một khắc thời gian sau, Sở Hi Thanh từ chối lời mời dự tiệc của tào Hiên, rời khỏi cửa hàng bánh bao Phúc Mãn Hương từ cửa sau.

Người áo đen vẫn không nói gì kia, trực tiếp ngồi xuống đối diện Tào Hiên.

Lúc này, khí thế của hắn đã thay đổi, thần thái cũng rất tùy tiện, còn dùng ánh mắt nhìn kỹ để đánh giá Tào Hiên một phen.

Hắn nhìn trông không giống một tên tùy tùng, mà giống thủ trưởng của Tào Hiên hơn.

“Ngươi cố tình đưa ta đến đây, là vì để ta nghe những thứ này?”

Tiếng nói của người này rất kỳ quái, không nam không nữ, khó phân biệt sống mái, tựa như đang cố tình thay đổi giọng nói.

“Đặc sứ đại nhân thứ tội, hôm nay ra có chút chuyện ngoài ý muốn.” Tào Hiên nhíu chặt lông mày, vẻ mặt kính cẩn, chắp tay nói: “Ta cho hắn tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân tầng ba của bản truyền ngoài, kết quả người này lại vẫn bình thường, không bị ảnh hưởng bởi pháp ấn của ta.”

Người trước mắt hắn, không chỉ quan chức cao hơn hắn nửa phẩm, mà còn là đặc sứ của Đông trấn phủ ty, Tào Hiên không thể không kính cẩn.

Đây là di chứng sau khi đại lao của Cẩm y vệ bị cướp.

Đông trấn phủ ty và Vạn hộ của Đông Chây đã không còn tin tưởng hắn nữa.

Người áo đen lại nhướng mày lên, ánh mắt thoải mái: “Là do thể chất sao? Trong năm sáu người thì sẽ có một người như vậy, không có gì kỳ lạ, để cho hắn tu luyện đến tầng bảy tầng tám, thì hắn muốn thoát cũng khó.”

Sau đó, giọng nói của hắn lại âm trầm lạnh lẽo: “Như vậy, người này có gì đặc biệt mà đáng giá để ngươi coi trọng như vậy?”

“Như đã nói, người này chấp chưởng một đường khẩu ngàn người, thực lực có thể đối kháng chính diện với Long gia trong nội thành, thậm chí còn có thể vượt qua. Hơn nữa, dựa theo phán đoán của ta, chỉ vài ngày nữa là hắn có thể thu phục sáu ngàn thợ săn Tây Sơn, thế lực sẽ tăng mạnh. Thậm chí sau này còn có thể kế thừa Thiết Kỳ Bang, trở thành người đứng đầu con đường vận chuyển trên sông của Đông Châu.”

Tào Hiên ngưng thần giải thích, mặt hiện lên một tia kỳ dị: “Ngoài ra, hắn có quan hệ mật thiết với Nghịch Thần Kỳ. Khi bản bút ký và bản đồ của Tần Mộc Ca bị phát hiện, thì Sở Hi Thanh cũng ở hiện trường. Điều khiến người ta kinh ngạc chính là, sau đó không lâu, hai nhân vật mấu chốt trong lúc đó là Hướng Quỳ và Vương Chính, tất cả đều gia nhập Tây Sơn Đường, trở thành thuộc hạ của Sở Hi Thanh. Theo ta biết, thời gian gần đây, có rất nhiều thế lực đã phái người nằm vùng trong Tây Sơn Đường, mục đích không rõ.”

“Mà trận chiến Tây Sơn này, Tây Sơn Đường cũng đã bộc lộ ra một cao thủ cấp bậc ngũ phẩm thượng, vô thanh vô tức giết chết sáu vị lục phẩm. Còn nữa, thiên phú và võ đạo mà người này thể hiện cũng rất kinh người, đã có hi vọng tiến vào Thanh Vân Tổng Bảng. Nhưng nửa năm trước, hắn vẫn thường thường không có gì lạ. Nói tóm lại, trên người kẻ này có rất nhiều bí mật.”

Người áo tên lộ vẻ bừng tỉnh.

Phía trên vẫn luôn rất quan tâm đến Thiết Kỳ Bang ở quận Tú Thủy.

Tuy nhiên, mấu chốt vẫn là Nghịch Thần Kỳ. . .

Như Tào Hiên đã nói, Sở Hi Thanh này đúng là một nhân vật mấu chốt.

Hắn nhìn cốc trà kia của Sở Hi Thanh, rồi chìm vào suy tư.

Tâm thần người áo đen bỗng nhiên hơi động: “Ngươi nói thời gian này, đám thợ săn kia sẽ đầu hàng Sở Hi Thanh?”

Tào Hiên không hiểu lắm, nhưng vẫn kính cẩn trả lời: “Đúng vậy! Thủ đoạn của người này rất tốt, chỉ trong thời gian ngắn mà đã khuất phục được tất cả thợ săn Tây Sơn.”

Người áo đen nghe vậy thì mỉm cười, trong mắt hiện lên một tia kỳ dị.

Chương 505: Nội Quỷ Đường (4)

Sau khi Sở Hi Thanh trở về Sở trạch, liền ném quyển Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân trong tay cho Sở Vân Vân.

Hắn mở miệng cười một tiếng: “Xem ra vị Thiên hộ đại nhân kia nhất định phải để ta lu luyện cái môn Kim thân Bá thể này. Cái môn công pháp này, nhất định phải có chức quan Bách hộ trong Cẩm y vệ, còn phải có một lượng lớn công huân để đổi, thế mà hắn lại cho không ta.”

Sở Vân Vân tiện tay lật qua lật lại một phen, rơi vào suy ngẫm: “Nội dung lần này hơi phức tạp, cho ta sáu ngày.”

Trong vòng sáu ngày, nàng có thể loại bỏ tất cả hạn chế và mầm họa ở trong công pháp này.

Sau đó, nàng nhìn về phía Sở Hi Thanh: “Hắn càng muốn ngươi tu luyện môn công pháp này, thì chứng tỏ hắn càng coi trọng ngươi, tâm tư của người này cẩn mật, tiếu lý tàng đao, ngươi nhất định phải đề phòng cẩn thận.”

“Ta há có thể không biết?”

Trong mắt Sở Hi Thanh lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, sau đó lại bất đắc dĩ mà vỗ trán: “Vấn đề là bây giờ ta có chút khó lòng phòng bị.”

Lần này, hắn mở rộng quy mô của Tây Sơn Đường lên một ngàn người, cũng thuận tiện mời chào hai mươi vị cao thủ bát phẩm.

Đại đa số người trong đó đều xuất thân từ võ quán Chính Dương.

Phần lần người trong đó lại có lai lịch rất khả nghi.

Buồn cười chính là, trước đây không lâu, Sở Hi Thanh đã từng đưa tên và điểm đáng ngờ của họ cho Tào Hiên, dùng để đổi lấy công huân.

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, Tây Sơn Đường của mình bây giờ sắp biến thành Nội Quỷ Đường rồi, tất cả đều là tên khốn khiếp nằm vùng.

Hết lần này đến lần khác, hắn lại không có cách nào từ chối.

Những người này đều dùng danh nghĩa sư huynh đệ đồng môn, nếu như Sở Hi Thanh mở miệng từ chối, vậy sẽ tổn hại danh vọng của hắn.

Vì thế nên Sở Hi Thanh đau đầu không thôi.

Ai có thể tin tưởng, số lượng cao thủ thất phẩm của Tây Sơn Đường bây giờ đã có thể vượt qua tổng đà chứ?

Những người này ra vào Sở trạch, lại giống như lơ đãng mà hỏi dò bốn phía, khiến cho hai huynh muội bọn họ không thể tu hành ở trong nội viện.

Chỉ có khi Lưu Nhược Hi đích thân trông coi bọn họ, thì Sở Hi Thanh mới có thể yên tâm một chút.

Mấu chốt là những người này vừa đến, cũng làm cho Tây Sơn Đường của hắn trở thành trung tâm của cơn bão, trở thành nơi đầu sóng ngọn gió.

Ngay cả Lục Loạn Ly cũng bắt đầu trở nên nghi thần nghi quỷ rồi.

Đại đa số những người nằm vùng này, Lục Loạn Ly đều nhận ra hết. Bọn họ muốn cái gì đây?

Chẳng lẽ manh mối của cột cờ Nghịch Thần Kỳ và bảo tàng Liệt Vương được giấu ở Tây Sơn Đường?

Vì vậy, mấy ngày hôm nay, cặp mắt trắng đen rõ ràng củ Lục Loạn Ly lại giống như đèn pha, quét mắt nhìn bốn phía, không ngóc ngách nào là thoát khỏi cặp mắt của nàng.

Tây Sơn Đường bây giờ, nhìn như oai phong lẫm liệt, nhưng thật ra là loạn trong giặc ngoài, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ bị lật úp.

“Đúng rồi!” Sở Hi Thanh lại nghĩ đến một chuyện: “Vừa rồi, bên phía Lâm Hải Chu gia truyền tin cho ta, pháp khí của Thẩm Vân Tường và Nhạc Nguy đã được bán ra ngoài ở thị trường chợ đen, đổi được 42.000 lượng bạc.”

“Hiện giờ, trong tay chúng ta có 95.000 lượng bạc, khấu trừ ba vạn lượng cho hai phần bí dược lên thất phẩm của ta, tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân cần hai mươi viên Tứ chuyển Kim Thân Đan, cũng cần 28.000 lượng. Mười ngàn lượng để ngươi tu hành pháp thuật, còn lại 27.000 lượng, ta muốn mua vài bức chiến đồ cho ngươi. Vân Vân ngươi muốn cái gì?”

Đây chính là lợi ích khi hắn gia nhập Thiết Kỳ Bang, và thành lập hương đường, tự xây thế lực.

Đổi thành công việc khác, thì hắn không biết phải mất thời gian bao lâu mới có thể thu hoạch được số tiền lớn như vậy.

Dù là làm mấy chức quan thu thuế ở quận Tú Thủy, thì thu nhập một tháng của Sở Hi Thanh cũng chỉ khoảng hai ngàn lượng là cực hạn. Hiện giờ một tháng hắn liền có mấy vạn.

Sở Hi Thanh còn có mấy vạn tiền nợ ở trong đường, nhưng hắn coi số tiền đó như đầu tư, tạm thời không có ý định đòi lại.

27.000 lượng trong tay hắn, đã có thể đổi lấy pháp khí hoặc chiến đồ rất tốt rồi.

Sau khi Tần Mộc Ca ‘tử vong’, một thân chiến đồ đều bị tẩy đi.

Sở Hi Thanh vẫn nhớ việc này.

“Chiến đồ của ta thì chưa vội.” Sở Vân Vân lắc đầu: “Bằng vào trạng thái bây giờ của ta, chiến đồ bình thường không tăng lên được bao nhiêu, hoàn toàn là lãng phí tiền. Chiến đồ có thể tăng cường thực lực của ta, ít nhất phải trăm vạn lượng cất bước, chúng ta bây giờ vẫn chưa mua nổi.”

Sắc mặt Sở Hi Thanh nhất thời cứng đờ.

Sau khi hoàn thành chuyện con kênh đào kia, hắn coi mình đã rất giàu có, coi mình đã có chút vốn liếng.

Nhưng khoảnh khắc này, hắn lại cảm nhận được là mình rất nghèo.

“Bây giờ còn có một chuyện gấp hơn cả chuyện chiến đồ của ta.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Vân Vân hiện lên vẻ nghiêm nghị: “Vừa rồi, Lỗ Bình Nguyên đã đến bẩm báo, nói là một ngày trước trong quận đã phát sinh biến cố. Có một Giám sát ngự sử phụng chỉ đến quận Tú Thủy, để cách chức quận thừa Tả Thiên Lộ.”

“Người này còn lấy năm loại tội danh lớn là chửi bới triều đình, lừa dối đại thần, xâm hại của công, ăn hối lộ, trái pháp luật để bắt toàn bộ già trẻ Tả Thiên Lộ vào trong nhà lao. Trong đó cũng bao quát cả Tả nha nội, mà trong vòng vài ngày nữa, sẽ áp giải bọn họ về kinh thành để trị tội.”

Chương 506: Nội Quỷ Đường (5)

Sở Hi Thanh nghe vậy liền kinh hãi đến biến sắc, hắn bỗng nhiên ngồi bật dậy từ chỗ ngồi.

Hắn đứng dậy quá nhanh, làm cho tay áo bay lên, cương lực cuốn lên, khiến cho bàn trà bên cạnh bị lật tung.

“Chửi bới triều đình, lừa dối đại thần? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ta nghe nói, tuy Tả quận thừa bị quận trưởng lấy hết quyền lực, nhưng hắn vẫn còn có quan hệ rất tốt ở trong triều. Thầy của hắn từng là Đế sư đấy.”

Sắc mặt Sở Vân Vân lạnh lẽo, giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị: “Lỗ Bình Nguyên nói là vì triều đình sắp phát hành ‘Đương thập đại tiền’, Tả Thiên Lộ và rất nhiều đồng liêu, liền viết tấu chương kết tội Hộ bộ thượng thư.”

Thật ra thì từ hai năm trước, thiên tử và Hộ bộ thượng thư đã từng muốn pháp hành Đương thập đại tiền này.

Lúc đó cả triều ngăn cản, tất cả đều công kích Hộ bộ thượng thư.

Khi đó Sở Vân Vân cũng từng dâng tấu chương, bày tỏ thái độ phản đối chuyện này.

Nàng cho rằng, dù triều đình có thiếu tiền, cũng không thể trắng trợn bóc lột bách tính như vậy được.

Cho nên thiên tử bị ép phải thu hồi ý chỉ, nhưng vẫn bảo vệ Hộ bộ thượng thư.

Không ngờ thời gian trôi qua hai năm, cái Đương thập đại tiền này lại quay trở lại.

Sở Hi Thanh nhíu mày, sau đó dứt khoát nhanh chân bước ra ngoài.

. . .

Đương thập đại tiền cũng khá hiểu biết về cái gọi Đương thập đại tiền này.

Tại thế giới cũ của hắn, Vương Mãnh cũng từng phát hành ‘thập tiền’, Lương Nguyên đế cũng từng phát hành qua, Chu Vũ đế phát hành qua, Đường Túc Tông cũng phát hành, Thái Kinh cũng từng phát hành qua.

Nguyên do đều là vì triều đình thiếu tiền, bởi vậy phát hành Đương thập đại tiền, hòng hóa giải khủng hoảng tài chính.

Cái Đương thập đại tiền này, nếu như là thời hiện đại thì cũng không có gì. Đơn giản chính là một tiên tiền đồng nặng hơn một chút, thay thế cho giá trị của mười đồng tiền.

Hiện đại có một đồng, hai đồng, năm đồng, một trăm đồng, thậm chí còn không phải tiền kim loại, mà là tiền giấy, cơ bản là không khác gì nhau.

Nhưng mà tại cổ đại, thì đây là bóc lột trắng trợn, nghiền ép bách tích.

Triều đình dùng một đồng tiền có thêm một ít đồng, lại có thể mua được của cái có giá trị của mười đồng.

Khi vừa mới bắt đầu, thì có thể sẽ không có hậu quả xấu nào, thậm chí còn có thể phát triển kinh tế một phen.

Nhưng mà sau này, dân gian nhất định sẽ xuất hiện một lượng lớn tiền đúc trộm.

Thành phẩm của mười đồng tiền đúc trộm, chỉ nhiều hơn một đồng tiền một chút, chắc chắn sẽ có rất nhiều người làm cái này.

Đạo lý này giống như tiền giả ở hiện đại, hầu như là đều là đồng tiền mệnh giá đắt.

Ít người làm tiền giả mệnh giá thấp, bởi vì không có lãi.

Mà một khi Đương thập đại tiền bị đúc trộm, sẽ mang lại một hậu quả rất xấu. Ví dụ như giá hàng tăng cao, tài sản của bách tính co lại. . . vân vân.

Cuối cùng, triều đình sẽ tự ăn phải quả ác của mình, chỉ vì triều đình cũng phải mua đồ, nếu như thương phẩm càng ngày càng đắt, mà tiền càng ngày càng mất giá, vậy há có thể không khủng hoảng?

Chỉ có thương nhân và đám thế gia hào cường là sẽ không bị hao tổn, bọn họ sẽ cự tuyệt sử dụng Đương thập đại tiền, chuyển tất cả nguy cơ lên trên người bách tính và triều đình.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh bây giờ cũng lười quan tâm đến nguy hại của Đương thập đại tiền, hắn chỉ quan tâm đến Tả Thanh Vân.

Cái tên này đang yên đang lành thì lại bị bắt giam hạ ngục, lúc trước lại không có chút tiếng gió nào, sau đó cũng không gửi một tin tức nào cho hắn.

Sở Hi Thanh càng không tự chủ được mà sinh ra một tia oán giận với Ngô Mị Nương.

Nữ tử này là bạn tốt của Tả Thanh Vân, vì sao lại không truyền tin tức cho hắn? Chẳng lẽ còn muốn hắn bỏ tiền mua sao?

Sở Hi Thanh cưỡi con ngựa tốt nhất ở trong chuồng ngựa, chỉ dùng vẻn vẹn hai khắc thời gian là đã chạy đến thành Tú Thủy.

Hắn chạy thẳng đến nha môn quận, sau đó được một bị bộ đầu thất phẩm áo đỏ dẫn vào bên trong đại lao của quận nha.

Hiện giờ, đường chủ Tây Sơn Đường như hắn cũng có chút mặt mũi, mà lại chịu bỏ tiền bạc.

Bởi vậy, một tên bộ đầu áo đỏ mới nhậm chức của Lục phiến môn rất vui lòng hỗ trợ, sắp xếp cho Sở Hi Thanh gặp mặt Tả Thanh Vân.

Đại lao của quận nha có một nửa nằm dưới lòng đất. Chỉ có tầng thứ nhất là ở trên mặt đất, tầng hai, tầng ba, tầng bốn đều nằm dưới lòng đất. Có người nói nền đất và vách tường bốn phía của đại lao, đều có đá bazan dày đến ba trượng, cao thủ ngũ phẩm cũng có khó thể trốn thoát khỏi đây.

Khi Sở Hi Thanh đi theo người này vào trong đại lao, xuyên qua một các hành lang chật hẹp, cùng với từng tầng từng tầng cửa sắt nặng nề và dày cộm để đi đến tầng bốn, hắn không khỏi nhíu chặt lông mày.

Không khí nói này vẩn đục, còn có một luồng tanh tưởi quanh quẩn.

Chương 507: Nội Quỷ Đường (6)

Điều nằm ngoài dự đoán của mọi người chính là, thủ vệ ở nơi này rất nhiều, ngoại từ ngục tốt của đại lao ra, còn có rất nhiều người ăn mặc trang phục Cẩm y vệ.

“Đều là người của Thiên nha Cẩm y vệ, là vị Giám sát ngự sử kia mang đến.”

Vị bộ đầu áo đỏ kia nhỏ giọng nhắc nhở Sở Hi Thanh một câu: “Ta chia cho bọn họ một nửa, để bọn họ dàn xếp một hai. Nhưng Sở đường chủ vẫn phải cẩn thận, cố gắng đừng đắc tội với bọn họ.”

Sở Hi Thanh nhìn đám Thiên nha Cẩm y vệ này, rồi rơi vào suy tư.

Cẩm y vệ của thế giới này được chia làm ba nha, Thiên, Địa, Quân.

Thiên nha, phụ trách giám sát bách quan. Bọn họ không có bất kỳ cơ cấu ở địa phương nào, ngoại trừ quy mô ba vạn người cẩm y ra, cũng chỉ có mười hai vị Vạn hộ, bảy mươi hai tên Thiên hộ, đi tuần tra khắp thiên hạ.

Quân nha, thì lại được thiết lập trong quân, phân bố trong các biên quân và quận quân ở các nơi, phụ trách giám sát và quản giáo tất cả binh mã của Đại Ninh.

Sở Hi Thanh và Tào Hiên thuộc về Địa nha, phụ trách truy bắt tuần tra, quản chế thế lực địa phương.

Quy mô của Địa nha là lớn nhất, bọn họ dùng năm đại trấn phủ ty là ‘đông nam tây bắc trung’ để chưởng khống các châu. Địa phương còn có Vạn hộ sở và Thiên hộ sở, Bách hộ, Tổng kỳ, Tiểu kỳ. . . xúc tua mở rộng đến mỗi một góc của Đại Ninh, quy mô gần một triệu người.

Nhưng quyền lực nặng nhất, chính là Thiên nha.

Chỉ huy sứ của Thiên nha cũng có thực lực cao nhất, nằm trên hàng đầu ở Thiên Bảng.

Sở Hi Thanh nhìn thấy Tả Thanh Vân ở trong một phòng giam tại góc nam ở tầng bốn.

Trạng thái của Tả Thanh Vân không tốt lắm, hắn ngồi xếp bằng trên mặt đất, quần áo xốc xếch, râu tốc ngổn ngang, tinh thần cũng rất uể oải, chán nản.

Hắn nhìn thấy Sở Hi Thanh thì cười khổ một tiếng: “Ngươi vẫn đến rồi, thật ra thì ra không muốn để cho ngươi nhìn thấy dáng vẻ chán nản và chật vật này của ta.”

Sở Hi Thanh không nói gì, hắn quét mắt nhìn chung quanh một cái.

Không khí nơi này rất không tốt, lại âm hàn tận xương, một bộ phận rơm rạ trong góc tường cũng đã mục nát vì ẩm ướt.

Còn dấu vết của cơm nước bị đánh đổ ở bên ngoài rào chắn, cũng đã tỏa ra mùi thiu.

Sở Hi Thanh quét mắt một vòng, liền thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Tả Thanh Vân: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì sao tự nhiên lại bị hạ ngục? Ngươi cũng không khỏi quá không coi ta là bạn bè, nhiều ngày như vậy rồi mà còn không nói một tiếng. Theo ta biết, triều đình đã an bài tội danh rất nặng cho Tả quận thừa?”

Hắn cũng nhớ đến, thời gian này không thấy Tả Thanh Vân xuất hiện.

Sở Hi Thanh cũng từng hỏi dò qua nguyên do, nhưng lại bị Tả Thanh Vân nói quanh co cho qua.

Bây giờ xem ra, Tả Thanh Vân đã biết được kết cục này từ hơn hai mươi ngày trước rồi.

“Còn không phải là do cha ta, ngu đến mức muốn đi kết tội Hộ bộ thượng thư. Đầu hắn bị nước vào rồi, rõ ràng là thiên tử quyết tâm muốn phát hành Đương thập đại tiền, hắn có thể ngăn được sao? Còn liên lụy đến người nhà nữa.”

Tả Thanh Vân cười một tiếng: “Việc này ta cũng không nói sớm được, nói cũng vô dụng, chỉ để ngươi bận tâm mà thôi. Nhưng ngươi yên tâm, tuy rằng tội danh lần này rất nặng, nhưng nhà ta vẫn có rất nhiều quan hệ ở kinh thần. Những đồng liêu kia của cha ta cũng đang nỗ lực vì nhà ta. Chờ đến khi thiên tử hết giận, thì có thể bị điều đến làm quan ở biên quân.”

Sở Hi Thanh lại nhìn Tả Thanh Vân một chút, vẻ mặt nửa tin nửa ngờ.

“Chậc! Người không thấy ta vẫn yên lành sao? Ở trong này có ăn có uống, không có chuyện gì.”

Tả Thanh Vân mở hai tay ra, ra hiệu mình không có việc gì, sau đó hắn lại kêu lên với bên ngoài: “Chương bách hộ, làm phiền cho lão tử chút rượu thịt, mốn hai con vịt quay ở bên cửa hiệu đối diện nha môn, mười cân thịt kho, lại cầm thêm chút đồ nhắm rượu, cộng thêm loại rượu vàng tốt nhất.”

Sau khi hắn vừa mở miệng, một người niên ăn mặc trang phục Bách hộ đã đi đến cửa nhà giam, hắn liếc mắt nhìn vào trong một cái, đầu tiên là cau mày lại, sau đó lại hừ một tiếng rất nhỏ.

Theo hắn phất tay áo một cái, không lâu sau liền có người vội vã mang một khay thức ăn vào trong.

Quả nhiên là bên trong có vịt quay, có thịt kho, có đậu tương, có rượu vàng.

“Xem đi, ta ở trong này rất tốt.”

Tả Thanh Vân thấy Sở Hi Thanh vẫn là dáng vẻ muốn nói lại thôi, liền lặng lẽ nói: “Sở Hi Thanh, ngươi coi ta là bạn, vậy thì đừng nói nhảm, chỉ cần uống rượu ăn thịt là được. Ba ngày sau chúng ta sẽ bị áp giải đến kinh thành, sau khi ngươi đi ra ngoài, có lẽ sẽ không nhìn thấy ta nữa. có thể đây là lần cuối cùng ngươi và ta uống rượu ở quận Tú Thủy này. A, không đúng, còn có bữa tiễn đưa nữa, khi đó ngươi cũng đến.”

Sở Hi Thanh hơi nhường máy lên, yên lặng không nói gì, chỉ rót rượu cho Tả Thanh Vân, lại cụng chén với Tả Thanh Vân.

Chương 508: Truyền nhân Huyết Nhai?

“Vậy mới tốt chứ.” Tả Thanh Vân đổ rượu vào miệng, sau đó cầm một con vịt quay lên, bắt đầu gặm như hùm như sói: “Đúng rồi, khế đất ruộng của ngươi đã được quyết định. Đám người trong quận này rất tàn nhẫn, nhưng cha ta vẫn tranh thủ ba trăm khoảnh ruộng tốt cho ngươi, tất cả thủ tục đều ổn thỏa rồi, cũng đã sang tên rồi, ngươi chỉ cần đi tìm Lý chủ bạc để lấy khế đất là được.”

Sở Hi Thanh nhìn trái nhìn phải, rơi vào suy tư: “Nhà các ngươi không dùng bạc ở trong đại lao này sao? Lát nữa ta sẽ đưa cho đám người Thiên nha Cẩm y vệ kia một chút.”

“Không cần.” Tả Thanh Vân thấy buồn cười, sau đó dứt khoát lắc đầu: “Nghe ta, ngươi cho bạc cũng vô dụng. Dù cho nhiều hơn nữa, bọn họ cũng không tốt hơn với ta, không cho, bọn họ cũng không dám làm gì ta.”

Sở Hi Thanh hơi ngẩn ngơ, sau đó liền nở nụ cười: “Vậy thì nghe lời ngươi, không cho.”

Hắn lại rót một chén rượu cho Tả Thanh Vân: “Nào, uống rượu, hôm nay chúng ta không say không nghỉ.”

Đáng tiếc là Cẩm y vệ cho quá ít rượu, nên Sở Hi Thanh vẫn không thể uống say, còn Tả Thanh Vân thì lại uống đến mơ mơ hồ hồ.

Khi Sở Hi Thanh vừa đi ra khỏi đại lao quận nha, sắc mặt hắn liền âm trầm như nước.

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, cái tên ngu Tả Thanh Vân này, hắn cho rằng hắn còn giấu được tình cảnh của mình bây giờ sao?

Cùng lúc đó, tại tầng thứ tư trong đại lao quận nha.

Bách hộ họ Chương của Cẩm y vệ kia, cất bước đi vào trong phòng giam của Tả Thanh Vân, hắn nhìn Tả Thanh Vân đang say như chết với ánh mắt căm ghét, sau đó một cước đá cái khay thức ăn kia bay ra ngoài.

Sau đó, hắn lại đạp lên tay của Tả Thanh Vân, làm cho sắc mặt của Tả Thanh Vân đột nhiên trở nên vặn vẹo, còn hét thảm một tiếng.

Chương bách hộ bình tĩnh nhìn Tả Thanh Vân, tiếng nói phun ra lại lạnh lẽo như băng: “Ngươi cho rằng ta không muốn để người khác nhìn ra, cho nên không thể làm gì ngươi đúng không? Chương mỗ biết rất nhiều biện pháp có thể để người đau đến mức sống không bằng chết, mà lại không làm ngươi bị thương. Lại còn dám sai khiến ta? Ngươi cho rằng ngươi vẫn còn là nha nội nhà quận thừa sao?”

Tả Thanh Vân mở mắt ra, bình tĩnh nhìn người này một cái, sau đó liền ‘phi’ một tiếng, một ngụm nước bọt bay thẳng vào mặt Chương bách hộ.

Nhưng sau đó, hắn lại bị một cảm giác đau đớn hơn bao phủ.

. . .

Sở Hi Thanh quất ngựa đi ra khỏi thành Tú Thủy, lông mày hắn vẫn nhíu chặt.

Hắn đã gửi một tấm tin phù cho Ngô Mị Nương, tạm thời còn chưa nhận được câu trả lời.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh vẫn cảm giác được, tình hình của Tả Thanh Vân rất không ổn.

Tả gia rất có tiền, riêng Tả Thanh Vân cũng đã có mấy chục vạn lượng bạc rồi.

Bọn họ cũng không phải phạm nhân hung ác gì cả, dù cho bị triều đình cách chức và hỏi tội, thì vẫn có thân phận quan lại sĩ tộc, nhưng lại bị giam giữ trong tầng dưới chót, nơi có hoàn cảnh ác liệt nhất của đại lao.

Điều này chứng tỏ tiền tài là không thể sử dụng, cho bạc cũng vô dụng, bối cảnh của Tả gia cũng là vô nghĩa.

Đám Thiên nha Cẩm y vệ kia cũng rất có vấn đề.

Thái độ của bọn họ rất tốt, luôn tươi cười chào đón Sở Hi Thanh.

Nhưng Sở Hi Thanh không nhìn thấy một chút nhiệt độ nào ở trong mắt của bọn họ.

Bọn họ còn canh phòng ở trong đại lao, không muốn giao chuyện của Tả gia cho người khác.

Khi Sở Hi Thanh uống rượu và nói chuyện với Tả Thanh Vân, đám người này cực kỳ cảnh giác, tập trung cao độ, đề phòng nghiêm ngặt.

Thậm chí có vài lần, Sở Hi Thanh còn nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của bọn họ với Tả Thanh Vân.

Nhưng mà đám Thiên nha Cẩm y vệ này, rõ ràng là tràn đầy ác ý với Tả gia, vậy vì sao lại cho hắn gặp mặt Tả Thanh Vân?

“Hi Thanh!”

Bỗng nhiên có một tiếng nói quen thuộc đánh gãy suy nghĩ của Sở Hi Thanh.

Hắn ngẩng đầu lên, phát hiện Diệp Tri Thu đang cưỡi một con ngựa ở cửa thành, nàng đang vẫy tay về phía hắn.

Bên cạnh còn có Kiếm Tàng Phong, và mộ thuật sư tầm ba mươi tuổi, ngũ quan lạnh lùng, thân hình cao to, mặc một cái áo đạo sĩ màu xanh.

Hai người này cũng đang nhẹ nhàng nhìn hắn.

Sở Hi Thanh thấy thế liền hơi ngẩn ngơ, sau đó lập tức tiến lên nghênh đón.

“Giáo đầu! Kiếm tuần sát sứ!”

Sở Hi Thanh nhẹ nhàng ôm quyền ở trên lưng ngựa, mở miệng chào hỏi.

Sở Hi Thanh không nhận ra người cuối cùng kia.

Nhưng chỉ nhìn khí độ và phong thái của vị thuật sư ba mươi tuổi này, Sở Hi Thanh cũng biết người này có thân phận bất phàm, chắc hẳn là đại nhân vật đến từ Vô Tướng Thần Tông.

Trong ba người này, tựa như là thuật sư kia cầm đầu, còn Kiếm Tàng Phong và Diệp Tri Thu thì như là đi cùng thôi.

“Vị này là đặc sứ đến từ bản sơn của Vô Tướng Thần Tông, đệ tử chân truyền, thuật sư Tông Lệnh Thư .”

Chương 509: Truyền nhân Huyết Nhai? (2)

Diệp Tri Thu giới thiệu cho hai người: “Tông sư huynh, đây chính là Sở Hi Thanh mà ngươi muốn tìm, cũng là đường chủ Tây Sơn Đường của Thiết Kỳ Bang, bây giờ cũng là một nhân vật có máu mặt trong giang hồ quận Tủ Thủy, cũng là sư đệ tương lai của chúng ta.”

Diệp Tri Thu nói đến mấy chữ nhân vật có máu mặt trong giang hồ, thì trong lời nói còn ngậm vài phần trêu chọc.

Sau đó, nàng cười tủm tỉm với Sở Hi Thanh: “Đúng là trùng hợp, chúng ta đang chuẩn bị chạy đến trấn Tây Sơn tìm ngươi, không ngờ lại gặp ngươi ở đây.”

Trong lòng Sở Hi Thanh cảm thấy hơi khó hiểu, ba người này đi trấn

Tây Sơn tìm hắn để làm gì?

Trên mặt hắn lại hiện vẻ nghiêm túc, cung kính hành lễ: “Đệ tử gặp qua đặc sứ! Không biết đặc sứ đại nhân tìm ta là có chuyện gì?”

Tông Lệnh Thư khẽ mỉm cười, dùng pháp lực nâng Sở Hi Thanh dậy: “Sở đường chủ không cần đa lễ.”

Thiếu niên trước mắt hắn là nhân vật đứng hàng đầu trên Đông Châu – Thanh Vân bảng. Nhai Tí đao ý đã lên đến cảnh giới rất cao, tương lai có hi vọng trở thành nội môn của Vô Tướng Thần Tông, tiền đồ rộng lớn.

Bởi vậy, thái độ của Tông Lệnh Thư với Sở Hi Thanh cũng có ba phần khách khí.

Giọng nói của hắn ôn hòa, mở miệng giải thích lý do: “Lần này đến tìm Sở đường chủ, thật ra là vì một ít việc của tông môn. Không biết Sở đường chủ có nghe nói đến chuyện đao ý của Huyết Nhai Đao trên bản sơn chúng ta đã hóa hình không?”

Sở Hi Thanh nghe vậy, ánh mắt hơi động, lên tinh thần nói: “Đệ tử có nghe qua một vài lời đồn, có người nói hai tháng trước, Huyết Nhai thần đao của Huyết Nhai Đao Quân đã rung động một đêm, đao khí ngút trời, mà lại đao ý hóa hình, hóa thành thần thú Nhai Tí, chấn động trời xanh.”

Tất nhiên là hắn đã nghe nói đến chuyện này.

Kỳ Luận Võ Thần Cơ này, cũng có một bài văn chương về chuyện này.

Nói đến mới nhớ, khi Huyết Nhai Đao rung động, trùng hợp lại đúng vào ngày hắn và Sở Vân Vân thu được hai tên nhóc kia.

Sở Hi Thanh nghĩ đến chỗ này, trái tim không khỏi nhảy lên một cái.

Hắn đã đoán được mục đích của ba vị này rồi.

Rất có thể là bọn họ đang tìm kiếm truyền nhân của Huyết Nhai Đao Quân.

Mà hai tháng trước, Sở Vân Vân đã nói hắn có tư cách tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao rồi.

Điều này có nghĩa là, hôm nay hắn có cơ hội một bước lên trời, trực tiếp lấy thân phận truyền nhân Huyết Nhai Đao Quân để tiến vào Vô

Tướng Thần Tông.

“Chấn động trời xanh? Ngươi đọc thứ này ở trên Luận Võ Thần Cơ đúng không?”

Tông Lệnh Thư bật cười một tiếng: “Lời đồn này không giả, nhưng chấn động trời xanh thì hơi quá rồi. Có điều, khi đó Nhai Tí đao ý đã bao trùm trong phạm vi trăm dặm. Đây là thần thông trên Huyết Nhai Đao của Huyết Nhai Đao Quân, chuyên dùng để cảm ứng tất cả những người có thể kế thừa Thần Ý Xúc Tử Đao trong thiên hạ. Mà Tông mỗ phụng mệnh tông môn đến Đông Chây, chính là tìm kiếm người có tố chất kế thừa y bát của Huyết Nhai Đao Quân.”

“Sở đường chủ đứng hàng 29 trên Đông Châu – Thanh Vân Bảng, hơn nữa cách đây không lâu, ngươi còn hợp lực với người khác, lấy Nhai Tí đao ý để đối đầu với ngàn ngươi, nhờ đó có thể thấy được Nhai Tí đao ý của ngươi đã rất cao, cũng rất có thiên phú trên môn đao ý này. Bởi vậy, Tông mỗ cố tình đến đây, muốn xem xem Sở đường chủ có phải là người mà Huyết Nhai Đao cảm ứng hay không.”

Sau đó, hắn lấy ra một cái pháp khí có hình dáng như mâm ngọc, vẻ mặt nghiêm nghị nói với Sở Hi Thanh: “Sở đường chủ, có thể cho Tông mỗ một giọt tinh huyết của ngươi không? Tông mỗ cần dùng tinh huyết của ngươi để thi triển bí pháp, để nhận biết thiên phú huyết mạch của ngươi có phù hợp với Thần Ý Xúc Tử Đao hay không.”

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày lên, lúc này liền vươn tay ra: “Có gì là không thể.”

Tuy rằng đối phương dùng câu hỏi, nhưng giọng nói lại như chém đinh chặt sắt, thần thái cũng cực kỳ mạnh mẽ, hiển nhiên là không cho hắn từ chối.

Bản thân Sở Hi Thanh cũng rất chờ mong.

Hắn dựa theo chỉ thị của Tông Lệnh Thư, đặt ngón giữa tay trái lên mâm ngọc, éo một giọt tinh huyết ra khỏi đầu ngón tay, nhỏ xuống vị trí trung tâm của mâm ngọc.

Lúc này, hai người Kiếm Tàng Phong và Diệp Tri Thu cũng nhìn chằm chằm vào mâm ngọc.

Sở Hi Thanh chính là người tu luyện Nhai Tí đao ý lên trình độ cao nhất trong phạm vi Đông Châu tại những năm gần đây, trình độ võ đạo và thiên phú huyết mạch cũng rất tốt, vì vậy bọn họ cũng rất chờ mong.

Trên mâm ngọc kia có tổng cộng chín vòng phù văn huyền dị.

Theo giọt máu của Sở Hi Thanh rơi xuống mâm ngọc, cái vòng phù văn đầu tiên lập tức sáng lên, màu vàng óng ánh anfy lập tức mở rộng ra ngoài, mãi cho đến vòng thứ bảy.

Lúc này, hai người Diệp Tri Thu và Kiếm Tàng Phong cũng đều thất căng thẳng, lòng thầm nói thiên phú tu luyện Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh rất cao.

Chương 510: Truyền nhân Huyết Nhai? (3)

Vòng phù văn thứ bảy sáng lên, chứng tỏ Sở Hi Thanh có thể tu luyện Nhai Tí đao ý lên đến tầng mười bốn.

Chỉ là không biết vòng thứ tám có sáng lên hay không?

Vòng thứ tám chính là ngưỡng cửa để tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao, đến vòng thứ chín mới có thể tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao đến đại thành.

Nhưng vào lúc này, vòng phù văn thứ tám kia bỗng nhiên hiện ra một màu vàng óng ánh.

Sở Hi Thanh thấy thế thì cũng không hiểu vì sao ba người kia lại hiện ra ý vui mừng mãnh liệt.

Nhưng cái ánh sáng màu vàng óng kia chỉ lóe lên vài lần, sau đó lại trở nên ảm đạm lần nữa.

“Đáng tiếc!”

Diệp Tri Thu vô cùng tiếc hận, tố chất của Sở Hi Thanh chỉ thiếu một chút xíu nữa, là có tư cách tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao rồi.

“Đúng là đáng tiếc!”

Kiếm Tàng Phong cũng lắc đầu đầy tiếc nuối, nhưng trên mặt hắn vẫn còn ngậm lấy vài phần vui mừng: “Có điều, tiểu Sở có hi vọng tu luyện Nhai Tí đao ý lên tầng thứ mười bốn! Hắn có thể tu luyện hai con đường tiến giai của Truy Phong đao pháp là Thần Phong Minh Kính Đao và Thiên Thù Thần Ý Đao đến viên mãn. Tiền đồ rộng lớn, tương lai tất thành một thành viên trên Thiên Bảng, là lương đống của Vô Tướng Thần Tông chúng ta.”

Ngày xưa, Bá Võ Vương cũng chỉ tu luyện Nhai Tí đao ý lên tầng mười hai, liền tu luyện Thần Phong Minh Kính Đao đến viên mãn, cũng đã trở thành nhân vật lấy một địch vạn, không ai địch nổi ở trên chiến trường!

Sở Hi Thanh cũng âm thầm cảm thấy đáng tiếc.

Tuy nhiên ,hắn cũng hiểu nguyên do trong đó.

Sở Vân Vân nói tố chất của hắn vẫn còn kém một chút xíu, nên phải cộng thêm Linh sát tiểu Tóc Húi Cua trong cơ thể hắn mới có thể làm được.

Bởi vậy, xét nghiệm máu là không thể kiểm tra được.

Sở Hi Thanh có thể xác định trăm phần trăm là mình có tố chất tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao, nhưng hắn không thể nói với ba người này như vậy được.

Trước mắt, tiểu Tóc Húi Cua vẫn trong trạng thái sơ sinh, linh khế cộng sinh với hắn cũng không vững chức.

Một khi bại lộ chuyện này, liền sẽ có vô số hậu hoạn, sẽ bị một đám võ tu nhất phẩm và nhị phẩm mơ ước và cướp đoạt.

Tại một trình độ nào đó, mức độ quý giá của tiểu Tóc Húi Cua cũng có thể sánh vai với Nghịch Thần Kỳ.

Nghịch Thần Kỳ là một thần binh có uy lực mạnh mẽ, còn có thể nghịch thiên cải mệnh, để người sở hữu nó tiến vào nhất phẩm với tốc độ nhanh nhất, còn sở hữu lwucj lượng nghịch phạt chư thần.

Tiểu Tóc Húi Cua và Toan Nghê của Sở Vân Vân, thì lại có thể để cho võ tu nhất phẩm đánh vỡ giới hạn nhân thần, tiến vào cấp độ Siêu Phẩm trong truyền thuyết.

Thậm chí trong mắt của rất nhiều võ tu nhất phẩm, hai con Linh sát non này còn có giá trị hơn Nghịch Thần Kỳ nhiều.

Nghịch Thần Kỳ đúng là một bảo vật đỉnh cấp, lại bị rất nhiều thần linh kiêng ky, coi là tử địch.

Toan Nghê và tiểu Tóc Húi Cua thì lại có thể để cho bọn họ bình an bước vào Siêu Phẩm.

Tông Lệnh Thư lại nhìn chằm chằm vào mâm ngọc thêm một lát, sau đó hắn ngẩng đầu lên với vẻ dị dạng, nói với Sở Hi Thanh: “Sở đường chủ, có thể lấy thêm một giọt tinh huyết nữa không? Giọt tinh huyết này sẽ được đưa về bản sơn, ta nguyện dùng nguyên thần để lập thời thề, đảm bảo sẽ không dùng giọt tinh huyết này vào việc khác. Nếu làm trái lời thề, sẽ phải chết dưới thiên lôi.”

Khi hắn nói chuyện, còn lấy một chiếc bình ngọc từ trong tay áo ra, lấy mắt ra hiệu với Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh cảm thấy hơi khó hiểu, Tông Lệnh Thư còn muốn tinh huyết của hắn làm gì?

Đòi lấy tinh huyết của người khác, đây là một chuyện rất kiêng kị.

Thế giới này có chú thuật cổ thuật, lấy tinh huyết hoặc lông tóc của người khác để thi triển, có thể giết người ngoài ngàn dặm, vô hình vô tích, vô cùng quỷ dị.

Nhưng dù sao Tông Lệnh Thư cũng xuất thân từ Vô Tướng Thần Tông, lúc này còn dùng nguyên thần để thề độc, ở đây còn có hai người Diệp Tri Thu và Kiếm Tàng Phong chứng kiến, nên sẽ không có chuyện gì.

Hắn chần chờ một lát, rồi vẫn ép một giọt tinh huyết ra, nhỏ vào trong bình ngọc.

Giọt tinh huyệt này vừa xuất hiện, Sở Hi Thanh liền thấy thân thể hơi khó chịu, cột tuổi thọ trong màn hình huỳnh quang hư ảo của hắn, lại giảm mất một ngày.

Khóe môi Sở Hi Thanh giật giật vài cái, lòng thầm nói quá thua thiệt.

Tông Lệnh Thư thì lại cẩn thận cất cái bình ngọc kia vào trong tay áo, trên mặt cũng xuất hiện ý cười.

Hắn móc một bình thuốc ra, nhét vào trong tay Sở Hi Thanh.

“Không sao, đây là hai viên Thần Huyết Cố Nguyên Đan của tông môn, được tinh luyện từ Tiên Thần Chi Huyết, có thể bồi dưỡng nguyên khí, gia tăng tu vị. Còn nữa, mấy tháng gần đây, tốt nhất là Sở đường chủ không nên đi quá xa, phải giữ liên lạc với võ quán.”

Sở Hi Thanh biết hai viên đan dược này là bồi thường cho hai giọt tinh huyết của hắn.

Hắn âm thầm cảm thấy hơi quái dị mà nhận bình thuốc, chỉ cảm thấy như mình đang bán máu để đổi lấy tiền vậy.

Chương 511: Truyền nhân Huyết Nhai? (4)

Tuy nhiên, khi hắn cảm thấy chuyện này đã xong, chuẩn bị cáo từ rời đi, thì Kiếm Tàng Phong đột nhiên mở miệng: “Tiểu Sở, theo ta được biết, đám gian tế và nội quỷ trong võ quán đã chạy đến Tây Sơn Đường của ngươi hết rồi, đây là vì sao?”

Hôm nay, hắn và Tông Lệnh Thư đến Tây Sơn, cũng có một phần là vì chuyện này.

Bằng không thì một đệ tử chân truyền Kiếm tu như hắn, cần gì phải đi theo Tông Lệnh Thư đến Tây Sơn? Để Lôi Nguyên đi là được.

Tông Lệnh Thư là đặc sứ, là đệ tử chân truyền, lẽ nào hắn không phải sao?

Trong lòng Sở Hi Thanh cả kinh, Kiếm Tàng Phong biết thân phận nằm vùng của đám người kia?

Trên mặt hắn lại có hơi bối rối, trợn tròn mắt, ra vẻ kinh ngạc không thôi: “Gian tế nội quy? Ngài đang nói những sư huynh đệ mới gia nhập Tây Sơn Đường trong thời gian gần đây à?”

“Đừng có giả bộ ở trước mặt ta.” Kiếm Tàng Phong cười đắc ý, trong mắt lộ ra ý trêu tức: “Ngươi cho rằng ta không biết đường chủ Tây Sơn Đường còn là Phó bách hộ Cẩm y vệ à?”

Tên nhóc trước mặt này vô cùng thú vị.

Thân kiêm hai chức đường chủ Tây Sơn Đường và Phó bách hộ Cẩm y vệ, làm đi vào đại lao của Cẩm y vệ để cứu người, cướp bộ hạ cũ của Thần Sách Đô ra khỏi ngục.

Diệp Tri Thu nghe vậy thì kinh ngạc mà há hốc miệng, lại nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt không dám tin.

Cái tên này còn là Phó bách hộ Cẩm y vệ?

Mặt Sở Hi Thanh lại đỏ lên vì thấy hơi lúng túng.

Tâm trạng của hắn cũng thấp thỏm không thôi.

Thân phận Cẩm y vệ của mình bị bại lộ rồi?

Tuy nhiên, dường như là Kiếm Tàng Phong không thèm để ý chuyện này.

“Yên tâm!” Kiếm Tàng Phong nhìn ra tâm tư của hắn, hơi lắc đầu nói: “Tiểu Sở, sau trận phong ba ở Tàng Kinh Lâu, thì ngươi bị Thiên hộ Tào Hiên của Cẩm y vệ cưỡng bức gia nhập vào Cẩm y vệ. Việc này bắt nguồn từ Cẩm y vệ, tiểu Sở ngươi chưa từng sai. Sai chính là tên khốn Tào Hiên kia, lại muốn tai họa thiên tài của tông ta. Nhưng nể tình cái thân phận Cẩm y vệ này vẫn còn có ích với ngươi, nên ta tạm thời không tính toán với hắn.”

Hắn cảm thấy nên làm rõ ràng chuyện này, miễn cho Sở Hi Thanh dính líu quá sâu với Cẩm y vệ.

Tông môn mới là căn bản, bên phía Cẩm y vệ thì coi như là công việc kiếm tiền nuôi gia đình đi.

Đệ tử nội môn ngoại môn của Vô Tướng Thần Tông, có tất cả hơn một ngàn người nhậm chức trong Cẩm y vệ, nhưng xưa nay đều chỉ trung thành với Vô Tướng Thần Tông.

Nội tâm Sở Hi Thanh thả lỏng, sau đó lại khó hiểu hỏi: “Kiếm đặc sứ, ngài đã biết thân phận của bọn họ? Nhưng mà vì sao ngài không khai trừ bọn họ ra khỏi võ quán, mà lại mặc kệ bọn họ?”

Nếu như vị này đã đám người kia ra khỏi võ quán Chính Dương từ trước, thì bây giờ hắn không phải đau đầu như vậy.

Kiếm Tàng Phong lại thấy buồn cười: “Ta ở võ quán Chính Dương lâu như vậy, nếu như ta còn không tra được thân phận của bọn họ, vậy há không phải là ta rất vô dụng sao? Bao quát cả Lục Loạn Ly ở Tây Sơn Đường của ngươi, tổng cộng có mười chín người không tâm thường. Trong đó có mười hai cửu phẩm, bảy người bát phẩm, thật ra thì còn có cả thất phẩm hạ, thậm chí là thất phẩm thượng.”

“Tình hình của bọn họ, ta đều rõ như lòng bàn tay. Tuy nhiên, võ quán Chính Dương là nơi dạy học, chỉ cần trả tiền thì liền có thể học võ trong võ quán. Bọn họ nộp đủ tiền học, chỉ cần không vi phạm quy củ của võ quán, thì ta không tiện đuổi bọn họ ra ngoài.”

Thật ra thì là do những người này dễ khống chế.

Hiện giờ, tất cả mọi cử động của đám người này đều nằm dưới mi mắt của hắn.

Nếu như đuổi những người này ra khỏi võ quán, thế lực sau lưng họ lại phái một nhóm người khác đến, khi đó lại càng vướng tay vướng chân hơn. Kiếm Tàng Phong còn phải mất công đi điều tra từng người một nữa.

Ngoài ra, mấy người do Lục Loạn Ly cầm đầu kia, đều là hạt giống võ đạo rất tốt.

Thiên phú của bọn họ, ngay cả bản sơn Vô Tướng Thần Tông cũng phải trông mà thèm.

Những người này đúng là nội quỷ ẩn núp trong võ quán Chính Dương, nhưng chưa chắc là sau này sẽ không có tình cảm với Vô Tướng Thần Tông.

Bọn họ sinh sống ở Vô Tướng Thần Tông, trưởng thành ở Vô Tướng Thần Tông, tất cả bạn bè, tất cả các mối quan hệ của họ đều ở Vô Tướng Thần Tông!

Thậm chí công pháp mà bọn họ tu hành, tiền đồ tương lai của bọn họ, cũng đều ở Vô Tướng Thần Tông!

Tương lai, rốt cuộc là đám đệ tử này sẽ đi theo ai, vậy thì khó nói rồi.

Đường đường là Vô Tướng Thần Tông, có thể hải nạp bách xuyên!

Đây chính là khí phách của thần tông nhất phẩm bọn họ.

Nếu như thực sự không nuôi được, vậy gạt bỏ cũng không muộn.

Sở Hi Thanh thì lại âm thầm hoảng sợ, lòng thầm nói vị Kiếm đặc sứ này mới thật sự là nhìn rõ mọi việc.

Chương 512: Truyền nhân Huyết Nhai? (5)

Khá lắm!

Hắn vốn tưởng rằng chỉ có 13 tên khốn khiếp gia nhập Tây Sơn Đường, thì ra lại có khoảng mười chín người!

Tây Sơn Đường có tổng cộng tám mươi người xuất thân từ huynh đệ đồng môn võ quán Chính Dương, thế mà nội quỷ lại chiếm một phần tư rồi.

Hắn còn chưa điều tra ra sáu người còn lại là ai.

Cùng lúc đó, hắn cũng sinh ra ý đồng tình với Lục Loạn Ly.

Cô bé này luôn tự cảm thấy hài lòng, lại không ngờ rằng thân phận nội quỷ của nàng đã bị bại lộ từ lâu.

Hắn tỏ vẻ bừng tỉnh, sau đó trả lời thật: “Ta cũng không rõ lắm, nhưng từ khi ba người Lục Loạn Ly, Hướng Quỳ và Vương Chính gia nhập Tây Sơn Đường, thì những người này cũng như ong vỡ tổ mà gia nhập Tây Sơn Đường của ta, có thể là bọn họ cho rằng trong đường khẩu của ta có manh mối liên quan đến Nghịch Thần Kỳ đi.”

Kiếm Tàng Phong nghe vậy thì sững sờ, hắn hơi suy tư một lát, liền hiểu ra.

Đám người ở phía sau, là bị mấy người Lục Loạn Ly dẫn qua.

Gương mặt trắng mập tròn tròn của hắn nhất thời hiện lên một tia trào phúng: “Thì ra là như vậy! Cái đám ngu xuẩn này lại còn rất thú vị.”

Sở Hi Thanh nghe vậy, thì lại âm thầm bất đắc dĩ.

Những tên khốn khiếp này đúng là rất ngu, nhưng bọn họ ngu xuẩn thì cũng có phúc của kẻ ngu.

Cột cờ Nghịch Thần Kỳ, đúng thật là đang nằm trong Tây Sơn Đường.

Sau đó, hắn ôm quyền: “Nếu như ba vị sư trưởng không còn chuyện gì khác, xin cho phép đệ tử cáo từ trước! Đệ tử còn có một chuyện quan trọng, nhất định phải nhanh chóng trở về Tây Sơn.”

Kiếm Tàng Phong đã chú ý đến ý sốt ruột ở giữa hàng mày của Sở Hi Thanh, thần sắc hắn bừng tỉnh: “Là vì chuyện của Tả gia? Vậy người phải chú ý một chút, tình hình nhà bọn họ không ổn lắm đâu, ngươi đi đi.”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, vị Kiếm tuần sát sứ này quả thật là thâm tàng bất lộ.

Nhưng lời nói của Kiếm Tàng Phong lại càng làm cho nội tâm của hắn chìm xuống.

Hắn ôm quyền về phía Kiếm Tàng Phong, sau đó liền quất ngựa chạy nhanh về phía Tây Sơn.

Mà ngay khi hắn đang quật ngựa chạy nhanh, mới chạy ra được mười trượng, thì Kiếm Tàng Phong ở phía sau lại mở miệng, cất cao giọng nói: “Tiểu Sở, thời gian gần đây ngươi tranh đấu với Thượng Quan gia và Thẩm gia ở Tú Thủy, nhưng đây là ân oán giang hồ, tông môn không tiện nhúng tay vào. Có điều, nếu như có một ngày ngươi gặp phải cục diện không thể ứng phó nổi, thì có thể trốn vào võ quán. Chỉ cần vào võ quán, thì toàn bộ quận Tú Thủy này, mặc kệ là người nào cũng không dám động đến một cọng tóc của ngươi.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, sau đó cảm kích mà ôm quyền về phía Kiếm Tàng Phong.

Ngay khi Sở Hi Thanh quất ngựa rời đi, Diệp Tri Thu nhìn về phía Tông Lệnh Thư với ánh mắt nghi ngờ và khó hiểu.

“Tông sư huynh, vừa rồi ngươi đã nhận ra thiên phú huyết mạch của Sở Hi Thanh, vì sao còn muốn lấy thêm một giọt tinh huyết của hắn?”

Kiếm Tàng Phong nghe vậy, cũng liếc mắt nhìn về phía Tông Lệnh Thư.

Hắn cũng cảm thấy rất nghi ngờ với chuyện này: “Tông đặc sứ, thiên phú của tiểu Sở vẫn kém một đường đúng không? Ngươi lấy tinh huyết của hắn là muốn làm gì?”

Vẻ mặt Tông Lệnh Thư lại nghiêm túc, giơ mâm ngọc trong tay lên.

“Thiên phú của người này, vẫn chưa thể xác nhận. Các ngươi nhìn kỹ vòng phù văn thứ tám và thứ chín đi.”

Hai người Kiếm Tàng Phong và Diệp Tri Thu lại ngưng thần nhìn chằm chằm vào cái mâm ngọc kia lần nữa.

Một chớp mắt sau, con ngươi của bọn họ cũng co lại, sắc mặt ngưng trọng nghiêm túc.

Vòng phù văn thứ tám và thứ chín kia, thế mà lại có ánh huỳnh quang lóng lánh.

Cái ánh huỳnh quang này chỉ nhỏ bé đến mức không thể nhận ra, nếu như không nhìn kỹ thì căn bản là không nhận ra được.

“Vòng thứ tám và thứ chín đều có ánh sáng huỳnh quang.” Diệp Tri Thu hơi ngẩn ngơ, sau đó lại quay đầu nhìn về phía Sở Hi Thanh rời đi: “Lẽ nào tiểu Sở chính là người mà Huyết Nhai Đao cảm ứng được?”

Nội tâm của nàng rất kích động.

Tuy rằng Diệp Tri Thu vẫn chỉ là đệ tử ngoại môn, nhưng nàng cũng biết ý nghĩa của Thần Ý Xúc Tử Đao với tông môn.

“Vẫn chưa thể xác định.” Tông Lệnh Thư lắc đầu, sắc mặt khó hiểu: “Tình huống này quá kỳ lạ, chỉ sáng một chút chứ không sáng hẳn, để cho người ta không biết đường nào mà lần. Có lẽ người chế tạo cái pháp khí này cũng không hiểu tình huống này.”

Hắn vừa nhìn về phía bình ngọc trong tay mình vừa nói: “Rốt cuộc là thế nào, thì phải chờ mang giọt tinh huyết này về Vô Tướng Thần Tông mới biết được. Tuy nhiên, võ quán Chính Dương nhất định phải nhìn chằm chằm vào vị Sở đường chủ này, nhất định phải quan tâm nhiều hơn.”

Sắc mặt Kiếm Tàng Phong nghiêm túc.

Hắn và Lôi Nguyên đã rất coi trọng Sở Hi Thanh.

Nhưng bây giờ xem ra, trình độ coi trọng của bọn họ vẫn chưa đủ.

Chương 513: Thần Tú Thập Kiệt Đao

Sở Hi Thanh chạy như bay mấy chục dặm, khi hắn trở về Sở trạch ở trấn Tây Sơn, liền nhìn thấy Ngô Mị Nương đang đứng ở cửa nhà mình.

Nàng cầm tẩu thuốc lá, lưng dựa vào sư tử đá ở cổng chính, mày liễu nhíu chặt, tinh thần uể oải.

Sắc mặt Sở Hi Thanh âm trầm như nước, hắn đi qua, dùng ánh mắt lạnh lùng để nhìn nàng: “Chuyện của Thanh Vân là thế nào? Vì sao hắn xảy ra chuyện mà ngươi không nói với ta một tiếng?”

“Sở đường chủ là đang hưng sư vấn tội ta à?” (dẫn binh hỏi tội)

Sau khi Ngô Mị Nương định thần lại, hơi lắc đầu nói: “Là Thanh Vân không cho ta nói, hắn không muốn ngươi cuốn vào chuyện này. Ta cũng cảm thấy ngươi nên đứng ngoài chuyện này thì hơn, chuyện này không phải là chuyện mà ngươi có thể nhúng tay.”

Nàng gõ gõ tàn thuốc lá trong tẩu, giọng nói trầm thấp: “Tuy nhiên, nếu như người chủ động hỏi, vậy thì ra liền nói rõ ràng cho ngươi biết. Đây là kẻ thù của Tả Thiên Lộ muốn đưa cả nhà hắn vào chỗ chết.”

Sở Hi Thanh nhíu mày: “Kẻ thủ? Kẻ thù nào có thể làm cho ta không có tư cách nói một câu?”

“Là Đại lý tự thiếu khanh đương triều!” Ngô Mị Nương phun một làn khói trắng: “Ngày xưa, khi Tả Thiên Lộ làm ngự sử ở Đô sát viện, đã từng kết tội người này đến mức làm hắn mất chức, còn bị biếm đến Nam Cương làm quan, kết quả là năm trong số bảy người nhà của hắn bị chết bởi ôn dịch. Bây giờ người này khôi phục chức quan, tất nhiên sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để trả thù xưa. Tả Thiên Lộ vốn có căn cơ rất vững chắc trong triều, còn có rất nhiều đồng liêu làm ô dù, nhưng hết lần này đến lần khác, hắn lại ngu đến mức đi kết tội Đương thập đại tiền, để cho người khác có cơ hội.”

Ngô Mị Nương nhìn Sở Hi Thanh: “Đại lý tự thiếu khanh là ‘Đình úy chính’, là trợ thủ của đình úy, nắm giữ hình ngục, phụ trách thẩm lý và điều tra tất cả các vụ án lớn trong thiên hạ, quyền cao chức trọng. Người này muốn đẩy Tả gia vào chỗ chết, là chuyện dễ như trở bàn tay. Hắn muốn bóp chết một bát phẩm như ngươi, cũng dễ dàng giống như bóp chết một con kiến.”

“Đừng thấy ngươi bây giờ là nhân vật có số má trong quận Tú Thủy, nhưng ở trong mắt Đại lý thiếu tự khanh thì ngươi chẳng là cái thá gì. Hắn có thể dễ dàng để cho người trở thành trọng phạm bị triều định truy nã. Vô Tướng Thần Tông cũng sẽ không thu nhận đệ tử có án cũ và kẻ đã vi phạm pháp luật. Bởi vậy, vì tiền đồ của ngươi, vì muội muội của ngươi, ngươi vẫn nên tránh ra một bên thì hơn.”

Mắt Sở Hi Thanh hơi co lại, sắc mặt hắn âm trầm: “Vậy là không còn bất kỳ biện pháp nào sao?”

“Vụ án này là do thiên tử định ra, Tả gia không lật án được. Hiện giờ, chỉ có thể dùng bạc để khơi thông, cố gắng giảm bớt hình phạt.”

Ngô Mị Nương cười một tiếng: “Thanh Vân đã ủy thác tài sản của hắn cho ta, để ta đi khơi thông cho hắn, nên ngươi không cần quan tâm chuyện này nữa.”

Nàng nói xong câu này, liền đi về phía một chiếc xe ngựa ở cách đó không xa.

Sở Hi Thanh nhìn theo bóng lưng của nàng.

Ngay khi Ngô Mị Nương sắp sửa leo lên xe, Sở Hi Thanh bỗng nhiên mở miệng: “Ngươi có nghĩ đến hay không? Có thể Đại lý thiếu tự khanh không định cho Tả gia có cơ hội vào kinh thành? Mà sẽ giải quyết bọn họ ở trên đường áp giải vào kinh?”

Ngô Mị Nương nghe vậy thì kinh ngạc, quay đầu nhìn Sở Hi Thanh: “Vì sao lại nói như vậy?”

“Đám Thiên nha Cẩm y vệ kia có vấn đề, hơn nữa còn có vấn đề lớn, không biết ngươi có điều tra hay không?” Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng, giọng nói lạnh lùng: “Bọn họ cho Tả gia ở phòng giam kém cỏi nhất, cho bọn họ ăn cơm thiu canh cặn, thậm chí còn tra tấn người của Tả gia bằng những phương pháp không gây thương tích. Thanh Vân đã từng ám chỉ với ta bằng lời nói, nói hắn dùng tiền cũng vô dụng.”

“Điều kỳ lạ chính là, khi ta ở trong thành, thì chỉ dùng một ngàn lượng bạc là đã có thể đi vào gặp mặt Thanh Vân. Mà bọn họ còn cực kỳ ôn hòa với ta, người thấy điều này có kỳ lạ hay không? Rốt cuộc là phải như thế nào chứ?”

Ban đầu, Ngô Mị Nương còn không hiểu lắm, sau đó, sắc mặt của nàng từ từ thay đổi: “Ngươi muốn nói là, có thể là do bọn họ có tật giật mình?”

Đám Cẩm y vệ kia tràn đầy ác ý với người của Tả gia, vậy thì hoàn toàn có thể từ chối cho Sở Hi Thanh gặp mặt Tả Thanh Vân.

Nhưng hết lần này đến lần khác, bọn họ lại đồng ý.

Trừ phi là đám người này không muốn chọc giận Sở Hi Thanh, khiến cho Sở Hi Thanh có hành động mạnh mẽ hơn, khiến cho chuyện của bọn họ gặp rắc rối.

Ngô Mị Nương lại nhớ lại cảnh tưởng ngày hôm qua khi nàng đi vào đại lao gặp mặt Tả Thanh Vân, sắc mặt của hắn cũng biến thành màu đen.

Thật ra thì có rất nhiều chi tiết nhỏ để cho nàng nhận ra.

Chương 514: Thần Tú Thập Kiệt Đao (2)

“Điều tra một chút đi, xem xem đám Cẩm y vệ kia thế nào. Tất cả người nhà của nha nội đều bị bọn họ giam giữ, hắn có rất nhiều lo lắng, nên có gì cũng không dám nói với chúng ta.”

Ánh mắt Sở Hi Thanh lại âm trầm, trừng mắt mang tính cảnh cáo với Ngô Mị Nương: “Có tin tức gì, thì phải lập tức báo cho ta biết ngay.”

Sau khi hắn nói xong, liền đi thẳng vào cổng lớn của Sở gia.

Ngô Mị Nương thì lại ngây người tại chỗ, lông mày nhíu chặt.

Nàng cho rằng suy đoán của Sở Hi Thanh là rất có đạo lý.

Tình huống của Tả gia còn ác liệt hơn những gì nàng tưởng tượng nhiều lắm!

Vị Đại lý thiếu tự khanh kai cũng càng ác độc hơn những gì nàng tưởng tượng.

Ngô Mị Nương suy tư giây lát, sau đó liền dứt khoát leo lên xe: “Đi, chúng ta mau trở về thành.”

Nàng phải điều tra đám Thiên nha Cẩm y vệ này, xem xem bọn họ rốt cuộc là nhân mã của ai, lại có liên quan gì với vị Đại lý thiếu tự khanh kia.

. . .

Sở Hi Thanh đi vào cổng lớn nhà mình, liền nhìn thấy có rất nhiều người đang quỳ trong giáo trường. Đại đa số đều là quần áo ngắn, khoác áo da thú.

Hắn nhìn thấy cảnh này thì nhất thời sửng sốt.

Xem cách ăn mặc của những người này, tựa như là thợ săn trong Tây Sơn.

Sở Hi Thanh lại sinh lòng ngờ vực, không thể xác định.

Hắn thầm nghĩ, sẽ không nhanh như vậy chứ?

Hắn mới phong tỏa chưa đến mười ngày mà.

Theo Sở Hi Thanh đánh giá, thợ săn Tây Sơn phải chống đỡ được hai ba tháng là ít, lúc đó mới sẽ cúi đầu trước hắn.

Hắn vẫy vẫy tay, gọi người phụ trách tọa trấn đường khẩu ngày hôm nay là Hướng Quỳ đến.

“Đám thợ săn này là thế nào? Trong Tây Sơn có chuyện gì rồi à?”

“Đường chủ đại nhân!”

Hướng Quỳ hành lễ xong lại nhìn đám người kia một chút, khóe môi lộ ra vài phần châm biếm: “Tặc phỉ Tây Sơn trắng trợn cướp đoạt ở trong núi, đặc biệt là những thứ như đồ ăn và các loại củi gạo dầu muối. Đám thợ săn Tây Sơn này không chịu nổi nữa, nào là Ngưu gia thôn, Thích gia thôn, Kế gia thôn, Nguyên gia thôn. . . tổng cổng hai mươi bảy thôn trang, nên đến đều đến, không nên đến cũng đến rồi.”

“Người bị cướp thì hận đám tặc phỉ Tây Sơn thấu xương, người không bị cướp thì cũng lo lắng cho tiền tài và lương thực của nhà mình. Bởi vậy nên đã dắt tay nhau đến đây, thỉnh cầu Tây Sơn Đường chúng ta che chở. Đàn chủ nhà chúng ta hận bọn họ không biết điều, trước ngạo mạn sau cung kính, lấy lý do đường chủ không có nhà để mặc kệ bọn họ.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nhướng mày lên: “Đám tặc phỉ Tây Sơn kia rất thiếu lương thực à? Không chịu nổi nhanh như vậy?”

“Việc này thì thuộc hạ không rõ lắm.” Hướng Quỳ cũng cảm thấy kỳ lạ: “Tuy nhiên, đám tặc phỉ này có Thẩm gia và quận quân Tây Sơn nuôi dưỡng, ngày tháng ăn sung mặc sướng. Bọn họ không có thói quen tích trữ lương thực, đây cũng không phải chuyện lạ.”

Sở Hi Thanh thầm nghĩ lời này rất có lý.

Tuy nhiên, đây chỉ là suy đoán của bọn họ, cụ thể thế nào thì vẫn phải để Lỗ Bình Nguyên đi tìm hiểu.

Lúc này, đám thợ săn quỳ trên mặt đất cũng đã phát hiện ra Sở Hi Thanh, bọn họ dồn dập xoay người, chạy đến bao quanh Sở Hi Thanh, lên tiếng cầu xin.

“Sở đường chủ, cuối cùng chúng ta cũng chờ được ngài trở về rồi.”

“Sở đường chủ, chúng ta nguyện ý giao nộp tình bình an, mời Tây Sơn Đường ra tay, bảo vệ bình an cho chúng ta.”

“Trước kia là chúng ta ngu muội, bị Thẩm gia che mắt. Xin Sở đường chủ bỏ qua hiềm khích lúc trước, cứu thợ săn Tây Sơn chúng ta ra khỏi biển lửa.”

“Đám tặc phỉ Tây Sơn kia quá càn rỡ! nếu tiếp tục như vậy, thì chúng ta không sống nổi trong Tây Sơn nữa.”

“Chúng ta đã không còn biện pháp nào khác, lại nghe nói Sở đường chủ làm người nhân nghĩa, lúc này mới mặt dày đến đây cầu xin. Nhắc đến thì mới nhớ, con cháu trong thôn chúng ta cũng đang làm việc dưới trướng của ngài, xin Sở đường chủ nể tình bọn họ, mà cho chúng ta một cơ hội ăn năn.”

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, nào có chuyện tốt như vậy?

Chuyện này, tuyệt đối không thể dễ dàng như vậy được.

Trên mặt hắn tươi cười, thần thái cực kỳ hiền lành.

“Dễ nói dễ nói.”

“Lão gia, ngài đứng lên đi, Sở mỗ còn trẻ, không chịu được đại lễ như vậy.”

“Chuyện tiền bình an có thể bàn lại, chư vị để cho ta suy nghĩ đã.”

“Chư vị làm như vậy thì là làm khó ta rồi, tiền bình an là bóc lột bách tính, thật ra ta cũng đã cân nhắc hủy bỏ nó. Còn về phần đám tặc phỉ trong Tây Sơn kia, Tây Sơn Đường chúng ta bây giờ có lòng mà không đủ lực, chư vị cũng biết, Thiết Kỳ Bang chúng ta đang tranh đấu rất gay gắt với đám thế gia đại tộc trong thành, không thể phân tâm được.”

Giọng điệu Sở Hi Thanh rất thành khẩn, còn đỡ từng ông lão ở dưới đất lên, trong miệng thì lại không chịu nói lời thật.

Đám trưởng thôn và tộc trưởng này đều là lão hồ ly tinh, vừa nghe liền biết tình huống không ổn, tất cả đều kiên trì quỳ trên mặt đất, nói gì cũng không chịu đứng lên.

Chương 515: Thần Tú Thập Kiệt Đao (3)

“Sở đường chủ, xin ngài cứu chúng ta, hai mươi bảy tòa thôn trang và mấy ngàn gia đình thợ sơn chúng ta, tất cả đều hi vọng ngài cứu mạng.”

“Chúng ta đồng ý giao nhiều tiền bình an hơn, dù là bằng với Lưu Định Đường cũng được, chỉ cần thôn chúng ta có thể bình an là được.”

“Đường chủ thần uy hiển hách, chiến tích kinh người! Ngay cả Thẩm gia và quận quân Tây Sơn cũng không phải đối thủ của ngài, chỉ cần ngài chịu ra tay, chín tên ở Cửu Đao Ổ và mười ba đương gia của Bạch Vân Trại, tất cả đều chẳng đáng là gì.”

Sở Hi Thanh lại vẫn hơi cau mày, vẻ mặt hiện lên tia bất đắc dĩ và khó xử.

Mãi cho đến khi một ông lão trong đó, bỗng nhiên cắn răng nói: “Chỉ cần Tây Sơn Đường đồng ý bảo vệ cho chúng ta, 273 gia đình thợ săn, 273 cung đao của Kế gia thôn chúng ta, đều sẽ nghe theo Tây Sơn Đường như thiên lôi chỉ đâu đánh đó, đều sẽ nghe theo mệnh lệnh của Sở đường chủ!”

Ánh mắt Sở Hi Thanh lóe lên, lòng thầm nói rốt cuộc cũng có người thông minh.

Đám thợ sơn đang quỳ trên mặt đất kia nghe vậy liền yên lặng, sau đó liền tranh nhau mở miệng.

“Đường chủ, Thích gia thôn cũng như vậy, nguyện nghe theo đường chủ như thiên lôi chỉ đâu đánh đó.”

“320 thanh đao cung trong thôn chúng ta, cũng nguyện ý nghe theo đường chủ.”

Trên mặt Sở Hi Thanh rốt cuộc cũng hiện ra vài phần chân thành.

Hắn do dự giây lát, liên tỏ vẻ bất đắc dĩ, nói: “Chư vị đứng lên trước đi! Xin mời vào trong đại sảnh uống trà, ta sẽ nói tỉ mỉ với các vị.”

Khóe môi của hắn lại cong lên, lộ ra một vệt ý cười.

Từ này về sau, Tây Sơn Đường liền danh chính ngôn thuận mà sử dụng đám thợ săn Tây Sơn này rồi.

Đây chính là thợ săn Tây Sơn tự mình đến nhà cầu xin hắn nha. . .

Thật ra thì Sở Hi Thanh vốn định bỏ mặc đám thủ lĩnh thợ săn này một thời gian nữa.

Nhưng hắn đang lo lắng đến chuyện của Tả Thanh Vân, không muốn mất quá nhiều thời gian và sức lực lên đám người thợ săn Tây Sơn này.

Vừa hay đám thủ lĩnh thợ săn này cũng sốt ruột, bọn họ lo lắng Bạch Vân Trại và Cửu Đao Ổ sẽ càng càn quấy hơn, nên chỉ hận không thể mời Tây Sơn Đường cứu viện ngay lập tức.

Bởi vậy, chỉ trong vòng một canh giờ ngắn ngủi, song phương đã bàn bạc xong xuôi.

Tiền bình an là vẫn thu tiếp, nhưng 24.000 lượng bạc mà đám thợ săn Tây Sơn giao nộp một tháng, sẽ được sử dụng trên người bọn họ.

Tây Sơn Đường sẽ chiêu mộ thêm bốn trăm bang chúng từ thợ săn Tây Sơn, thành lập bốn cái phân đàn, dùng để bảo vệ hai mươi bảy thôn trang ở trong Tây Sơn.

24.000 lượng bạc này, khẳng định là không đủ xài, nên Tây Sơn Đường còn bỏ một vạn lượng trong công quỹ ra để trợ giúp.

Các thôn trang cũng hứa hẹn sẽ hoàn thiện tường thôn và cửa thôn, thành lập đội tuần tra núi, dựng Phong hỏa đài.

Đảm bảo có thể lan truyền tin tức, cũng có lực lượng tự vệ nhất định. Ít nhất cũng có thể chống đỡ đám tặc phỉ và yêu vật trong núi, chống đỡ đến khi viện quân của Tây Sơn Đường đến.

Tây Sơn Đường còn có thể bao tiêu tất cả sản vật núi rừng của thợ săn, dược liệu, da lông, xương thú . . . vân vân, tất cả đều có có giá cả vừa phải.

Tuy nhiên, nếu như sau này có tình huống khẩn cấp, thì tất cả hai mươi bảy thôn trang trên Tây Sơn, phải nghe theo hiệu lệnh của Tây Sơn Đường mà xuất chiến, không thể từ chối, cũng không thể làm trái.

Đương nhiên, Tây Sơn Đường cũng sẽ căn cứ theo tình hình, sẽ ban thưởng chia tiền hoa hồng cho thợ săn Tây Sơn, ngoài ra còn trợ cấp tiền đốt chôn vân vân, tất cả đều ngang ngửa với bang chúng Tây Sơn Đường.

Mấy người Lý Thần Sơn, Lục Loạn Ly đều chạy đến ngồi nghe, tất cả đều cảm thấy điều kiện này quá rộng rãi, để cho đám thợ săn này hưởng lợi.

Sở Hi Thanh lại rất hài lòng.

Nếu như tốn thời gian thêm một chút, thì có thể bức ép đám thủ lĩnh thợ săn này đáp ứng nhiều điều khoản hà khắc.

Nhưng đại đa số đám thợ săn Tây Sơn này đều là hán tử nghèo, có thể kiếm được bao nhiêu tiền ở trên người bọn họ chứ?

Thứ Sở Hi Thanh coi trọng nhất, chính là võ lực của đám thợ săn này.

Nhân khẩu của hai mươi bảy tòa thôn trang này còn nhiều hơn những gì người ngoài nghĩ, bọn họ có đến 7500 tên thợ săn, 7500 thanh cung lớn mười thạch.

Cho mỗi người bọn họ một mũi tên, là có thể giết sạch tất cả quận quân Tây Sơn tại trong đường núi rồi.

Hơn nữa, năng lực cá nhân của bọn họ cũng rất không tầm thường, đã tiếp cận trình độ biên quân, sức chiến đấu cũng lớn hơn đám cu li và thuyền công trên bến tàu nhiều lắm.

Sở Hi Thanh tự nhỉ, nếu như hắn nắm giữ cỗ lực lượng này, sau này quan phủ cũng phải kiêng kị ba phần.

Giống như là quận nha ném chuột sợ vỡ đồ với Thiết Kỳ Bang vậy.

Sở Hi Thanh muốn đám thợ săn Tây Sơn này cam tâm tình nguyện bán mạng cho mình, thì không thể quá keo kiệt được.

Hắn vừa phải thi ân thi nghĩa, đồng thời còn phải cam lòng bỏ tiền.

Chương 516: Thần Tú Thập Kiệt Đao (4)

Sở Hi Thanh cũng không muốn dẫm vào vết xe đổ của Lưu Định Đường.

Trước kia, khi bọn họ vây giết Lưu Định Đường, thì cung tên của đám thợ săn Tây Sơn này chỉ mềm nhũn vô lực, cũng không có bất cứ độ chính xác gì đáng nói.

Những thợ săn này đều rõ ràng, bọn họ không thể nào chống cự mệnh lệnh của Lưu Định Đường, nhưng vẫn có thể qua loa lười biếng, mười phần sức lực thì chỉ dùng một phần.

Còn cả Tây Sơn nữa, trong Tây Sơn có rất nhiều vật liệu gỗ và các sản vật núi rừng, nhưng nếu không thể vận chuyển ra, thì sẽ không thể phát huy ưu thế của kênh đào, vì thế hắn không thể không bình định đám tặc phỉ trong Tây Sơn được.

Mà một khi Tây Sơn bị bình định, số lượng thợ săn và người hái thuốc trong Tây Sơn nhất định sẽ tăng lên trên diện rộng, cũng có thể tăng cường lực lượng của Tây Sơn Đường.

Đây thật ra là một mũi tên trúng mấy con chim.

Đáng tiếc là tất cả mọi người ở trong đường khẩu, bao quát cả Lục Loạn Ly đều là mấy tên đầu toàn đao kiếm và cơ bắp, không hiểu suy nghĩ của hắn.

Đám thủ lĩnh thợ săn kia cũng không hiểu được hùng tài đại lược của Sở đại đường chủ nhà ta.

Nhưng mà bọn họ rất hài lòng, những điều kiện của Tây Sơn Đường rộng rãi hơn so với những gì bọn họ tưởng tượng nhiều lắm.

Mọi người đều đồn rằng, vị đường chủ Tây Sơn Đường này là người nhân nghĩa phúc hậu, rộng rãi hào phóng, thật sự là không giả chút nào.

Có vài người trong số họ còn hối hận không thôi, sau khi ra ngoài thì đấm ngực dậm chân, oán thán không ngớt.

Nếu biết Sở đại đường chủ nghĩa khí như vậy, thì bọn họ đã đi theo từ lâu rồi, làm sao còn bị đám tặc phỉ kia cướp bóc?

Thẩm gia kia thật sự là hại người quá nặng! Những năm này không chỉ nghiền ép và bóc lột bọn họ, lần này còn nói dối lừa gạt bọn họ, làm cho bọn họ hiểu lầm người tốt.

Sở Hi Thanh vốn muốn tổ chức tiệc rượu, mời đám thủ lĩnh thợ săn này ăn bữa cơm.

Nhưng tâm trí của đám người này đã không còn ở nơi đây, tất cả chỉ hận không thể bay về thôn, báo tin tức tốt này cho thôn dân biết.

Sở Hi Thanh cũng đang nóng lòng vì chuyện của Tả Thanh Vân, cho nên cũng không giữ bọn họ lại nữa.

Mà ngày khi hắn đưa tiễn đám thủ lĩnh thợ săn này ra khỏi cửa, chỉ thấy một ông lão tóc trắng, thân thể cường tráng, tuổi chừng năm mươi đang đứng ở cửa lớn chứ không rời đi.

Sau lưng người này còn có hai người, một người là thanh niên trẻ tuổi tầm mười bảy tuổi, một người là một cô bé xinh đẹp tầm hơn hai mươi một chút.

Cô gái kia có dáng người cao gầy, màu da hơi đen do quanh năm phơi nắng, nhưng lại bóng loáng và sáng loáng như ngọc thạch.

Ngũ quan của nàng thanh lãnh, mày kiếm mắt sao, lộ ra vài phần ý vị sắc bén. Trên cổ có xăm một bức chiến đồ Đại Nhật Kim Ô, kéo dài từ xương quai xanh xuống dưới cằm.

Sở Hi Thanh nhìn ba người này một chút, hắn nhận ra ông lão kia, là trưởng thôn Kế gia thôn, hình như tên là Kế Sơn thì phải?

Vừa rồi, người này là kẻ đầu tiên nói ra câu ‘nghe theo Tây Sơn Đường như thiên lôi chỉ đâu đánh đó’.

Lúc này, trên mặt Sở Hi Thanh nổi lên ý cười, ôm quyền hỏi dò với vẻ nghi ngờ: “Kế thôn trưởng, chẳng lẽ ngài còn muốn nói chuyện gì với ta sao?”

Hắn thấy rên mặt đối phương không có vẻ khó xử, chứng tỏ người này ở lại cũng không phải là cầu xin hắn hỗ trợ gì cả.

“Đúng là có một chuyện, muốn xin đường chủ cho phép.”

Kế thôn trưởng quay người, giới thiệu hai người sau lưng với Sở Hi Thanh: “Đôi tỷ đệ này là con cái của một vị bà con xa của ta. Một người tên là Kế Tiễn Tiễn, tu vị thất phẩm thượng, đao cung song tuyệt. Một người là Kế Nguyên, tu vị bát phẩm hạ. Hai người bọn họ muốn gia nhập Tây Sơn Đường, muốn hiệu lực cho đường chủ, nên nhờ ta dẫn tiến.”

“Bọn họ đều là thợ săn có thiên phú xuất chúng nhất của Kế gia thôn ta, tuổi còn nhỏ mà đã có tu vị không tầm thường, nếu như tiếp tục ngốc trong núi thì sẽ làm lỡ tiền đồ. Đáng tiếc là tính cách của hai tỷ đệ bọn họ kiêu ngạo, không lọt mắt đám giang hồ cường hào trong quận Tú Thủy, nói muốn tìm một minh chủ, cho nên tiền đồ bị trì hoãn đến tận bây giờ. Chỉ có Sở đường chủ nhân nghĩa vô song, mới có thể để cho bọn họ kính phục, vui lòng phục tùng.”

“Ồ?”

Ánh mắt Sở Hi Thanh co lại, nhìn hai người này một chút.

Nam tử tên Kế Nguyên kia, xác thực là có thiên phú không tệ, đã sắp đến ngưỡng cửa thăng cấp.

Trong thợ săn Tây Sơn có lưu truyền một bộ Vân Hải Thần Cung quyết, có người nói là công pháp do Cung Thần – Thiên Nghệ truyền xuống.

Tuy nhiên, công pháp truyền thừa của bọn họ không hoàn chỉnh, nhiều nhất cũng chỉ có thể tu luyện đến ngũ phẩm.

Thiên phú huyết mạch cũng có vẻ rất không tầm thường, chỉ là không biết người này đã tiếp xúc với Huyết Nguyên Đồ Trụ hay chưa?

Với điều kiện của những thợ săn Tây Sơn này, chắc hẳn là chưa từng tiếp xúc với Huyết Nguyên Đồ Trụ.

Nhưng người này có một tỷ tỷ tu vị thất phẩm thượng, nên cũng chưa chắc.

Chương 517: Thần Tú Thập Kiệt Đao (5)

Sở Hi Thanh lại nhìn về phía cô gái tên Kế Tiễn Tiễn.

Nữ tử này khoảng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, lại có tu vị thất phẩm thượng, với gia cảnh của bọn họ thì đúng là không dễ dàng.

Sở Hi Thanh không nhìn thấu người này, chỉ cảm thấy đối phương cao thâm khó dò.

Có điều, tu vị của hắn bây giờ vẫn khá thấp, chọn bừa một cao thủ lục phẩm thất phẩm, thì hắn cũng sẽ cảm thấy cao thâm khó lường.

Hắn tò mò hỏi: “Tiễn Tiễn cô nương, không biết cô nương có thể để cho Sở mỗ xem xạ thuật và đao pháp của ngươi không?”

Hắn phải xem trình độ của đối phương trước, rồi mới an bài chức vụ cho nàng.

Hơn nữa, không phải ai cũng có thể gánh nổi bốn chữ ‘đao cung song tuyệt’ này.

Kế Tiễn Tiễn ôm quyền, nở nụ cười, giọng nói giòn tan: “Đương nhiên là có thể! Nhưng bắn bia bình thường thì rất vô vị! Vừa hay trên trời có một đám Thiên yến cánh bạc, mời đường chủ xem.”

Nàng trực tiếp tháo cung săn dài ở phía sau xuống, một chớp mắt tiếp theo đã lập tức bắn liền năm mũi tên lên bầu trời.

Sở Hi Thanh ngẩng đầu nhìn lên, sau đó cảm thấy hơi hoảng sợ.

Tại khoảng cách hai ngàn trượng trên bầu trời mây, có một đám Thiên yến cánh bạc nhỏ.

Thiên yến cánh bạc là yêu cầm có thực lực bát phẩm, chúng nó không chỉ có tốc độ bay lượn rất nhanh, mà lực phản ứng cực mạnh và hết sức sắc bén.

Con cầm đầu kia, hai cánh chim của nó đã trộn lẫn màu vàng nhạt, chứng tỏ tu vị đã tiếp cận thất phẩm.

Với thị lực của Sở Hi Thanh bây giờ, cũng chỉ miễn cưỡng bắt được quỹ tích phi hành của đội yêu cầm này.

Mũi tên của Kế Tiễn Tiễn lại bay nhanh như chớp, tốc độ vượt xa đạn ở hiện đại, hơn nữa, khi lên cao đến 1800 trượng thì lại có biến hóa, giống như tên lửa đạn đạo tìm mục tiêu ở thời hiện đại, làm cho Thiên yến cánh bạc không thể trốn được, bị năm mũi tên của nàng bắn rụng sáu con.

Có hai con trong đó, là một mũi tên xuyên đôi!

Sau khi Kế Tiễn Tiễn thu cung lại, vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Cái cung săn thất phẩm này là di vật của phụ thân ta, thật ra không quá quen tay. Nếu như đường chủ cam lòng cho ta một cây cung tốt, ba bức chiến đồ, thì xạ thuật của ta sẽ mạnh hơn nhiều.”

“Tất cả thất phẩm không vào Thanh Vân bảng, trong phạm vi ba trăm trượng thì ta có thể dùng một mũi tên bắn chết bọn họ. Lục phẩm hạ xếp hạng dưới 80 trên Danh Hiệp Bảng, ta cũng có thể dùng xạ thuật kiềm chế, làm cho bạn họ không thể động đậy. Còn đao pháp thì mời đường chủ ngài chọn một đối thủ.”

Sở Hi Thanh lại được mở mang tầm mắt rồi, lòng thầm nói hôm nay thật sự là nhặt được bảo.

Một Tây Sơn nho nhỏ, lại có một thần xạ thủ như này?

“Không cần, chỉ bằng xạ thuật của Tiễn Tiễn cô nương, thực lực của cô nương đã có thể lọt vào ba vị trị đầu trong Tây Sơn Đường rồi.”

Sở Hi Thanh tươi cười rạng rỡ: “Sở mỗ nguyện dùng một ngàn lượng một tháng, để mời Kế cô nương gia nhập đường. Lại cho người mượn 35.000 lượng bạc trong công quỹ với lãi suất là một phần, để ngươi mua sắm chiến cung lục phẩm và hai bức chiến đồ.”

“Cân nhắc đến chuyện ngươi chưa lập được công, không tiện tăng lên làm đàn chủ, nên ta cho rằng Kế cô nương tạm thời làm thị vệ của ta. Còn vị tiểu huynh đệ này, tạm thời làm chức hương chủ quản lý mười người trước, không biết hai vị thấy thế nào?”

Kế Tiễn Tiễn nhướng mày, trong mắt lộ ra ý mừng: “Tỷ đệ chúng ta đều hiểu quy cũ, đây cũng là thứ mà tại hạ mong muốn.”

Sở Hi Thanh vô cùng nhiệt tình với tỷ đệ Kế Tiễn Tiễn, còn cố tình bảo Lỗ Bình Nguyên đi sắp xếp nơi dừng chân cho bọn họ.

Tuy nhiên, khi hắn đi vào sân sau thì sắc mặt lại hơi chìm xuống, rơi vào suy tư.

Đôi tỷ đệ Kế gia này có hơi quái lại, nhân vật xuất sắc giống như bọn họ, vì sao lại không có thanh danh gì?

Thân phận của hai người tựa hồ không có vấn đề, tỷ đệ Kế gia trưởng thành tại Kế gia thôn, nếu như bọn họ là nội quỷ của các thế lực khác, vậy rất khó để giấu diếm tai mắt của Tây Sơn Đường bọn họ.

Vừa rồi, hắn cũng ám chỉ Lỗ Bình Nguyên, nghĩ biện pháp đi điều tra và thăm dò hai tỷ đệ nhà này.

Sau đó, Sở Hi Thanh liền lắc đầu, đi vào trong phòng của mình, lấy ngân phiếu trị giá 95.000 lượng từ trong ngăn bí mật ở dưới giường ra.

Sở Vân Vân ở phía sau chỉ lặng lẽ nhìn, nàng khoang tay trước ngực nói: “Xem ra tình hình của Tả Thanh Vân rất không ổn?”

“Ta phải xa nhà một chuyến!” Sở Hi Thanh hít một tiếng, đồng thời giơ số ngân phiếu trong tay lên: “Số tiền này cũng không giữ được.”

Đây vốn là khoản tiền để cho hắn và Sở Vân Vân tu hành.

Sở Vân Vân cũng không để ý lắm.

Hiện giờ, mỗi tháng bọn họ đều có thấy lấy 12.000 lượng bạc từ trong Tây Sơn Đường. Sau khi kênh đào hoàn thành, thì thu nhập còn có thể cao hơn.

Nàng hơi gật đầu: “Đây là tình nghĩa bạn bè, nên làm! Tuy nhiên, ngươi định làm thế nào với với chuyện trong đường?”

Chương 518: Thần Tú Thập Kiệt Đao (6)

“Giao cho ngươi!”

Sở Hi Thanh sờ sờ sống mũi, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Thượng Quan Thần Hạo và Thẩm gia vẫn đang lên kế hoạch phản công, không có ngươi ở đây, thì ta không yên lòng với mảnh cơ nghiệp này.”

“Còn cả đám tặc phỉ trên Tây Sơn kia nữa, khi đám tặc phỉ này bị bức ép phải xuống núi, chính là lúc Thẩm gia phản kích lại.”

“Tuy nhiên, những thứ này đều dễ đối phó, mấu chốt là đám nội quỷ ở trong đường, chúng ta không cẩn thận, thì sẽ có tai họa đấy.”

“Lúc nãy, Kiếm tuần sát sứ có nói với ta, có ít nhất 19 tên nội quỷ trong Tây Sơn Đường, quả thực là gặp quỷ!”

“Nhiều như vậy cơ à?” Sở Vân Vân cũng lấy làm kinh hãi, sau đó cũng bắt đầu đau đầu.

Công nhận, nếu bây giờ trong đường không có một nhân vật mạnh mẽ, thì sẽ không trấn áp được đám yêu ma quỷ quái này.

“Vậy ngươi dẫn Loạn Ly theo đi.”

Không có Lục Loạn Ly đi theo, nàng cũng không yên lòng về an toàn của Sở Hi Thanh.

“Không cần, nàng còn đang nhìn chằm chằm vào Nghịch Thần Kỳ kìa, có thể nàng sẽ đáp ứng, nhưng nhất định là bất đắc dĩ. Hơn nữa, ta cần phải mượn lực lượng của nàng để bảo vệ cho đám thợ săn Tây Sơn kia.”

Sở Hi Thanh lại bật cười một tiếng: “Ta mang Kế Tiễn Tiễn kia theo là được, cộng thêm số tiền trong tay ta, cũng đủ để mua bình an rồi.”

“Kế Tiễn Tiễn?”

Sở Vân Vân cũng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lúc nãy, nàng cũng nhìn thấy mấy mũi tên kia của Kế Tiễn Tiễn.

Nàng trầm ngâm giây lát, nói: “Nữ tử này có thực lực không tầm thường, 35.000 lượng có thể đổi cho nàng một thanh cung tốt và hai bức chiến đồ mạnh mẽ, nhưng nữ tử này có đáng tin cậy không?”

Sở Hi Thanh bật cười nói: “Mặc kệ nàng có đáng tin cậy hay không, nhưng nhất định có thể làm việc cho ta. Nếu như nữ tử này không có vấn đề, vậy thì dĩ nhiên là không cần lo lắng. Như nếu như nàng cũng đến vì Nghịch Thần Kỳ, vậy thì nàng sẽ không ngồi xem ta chết trong tay người khác.”

Mày liễu của Sở Vân Vân nhướng lên, vẻ mặt hiểu rõ.

Nếu như Sở Hi Thanh chết rồi, đám nội quỷ này biết tìm manh mối của cột cờ Nghịch Thần Kỳ ở đâu?

. . .

Cùng lúc đó, tại góc bắc của kinh thành Đại Ninh, trong một mảnh kiến trúc như hang động ở dưới lòng đất kinh thành.

Hai huynh đệ Hồ Khản và Hồ Lai đang ngồi đối mặt trong một căn phòng nhỏ hẹp, vẻ mặt nghiêm túc nhìn phong thư trước người bọn họ.

Phong thư này là do Sở Hi Thanh nhờ Ngô Mị Nương chuyển đến, nội dung là hỏi han ân cần hai người họ, sau đó ‘thuận tiện’ thỉnh cầu hai người họ hỗ trợ, giúp hắn dương danh.

Theo phong thư này, còn có tổng cộng 100 tấm ngân phiếu không ký tên trị giá trăm lượng bạc, có thể trực tiếp đổi ra bạc từ các tiền trang trong kinh thành.

“Tiền tài động lòng người! Trước kia ta không cảm thấy câu này thế nào, nhưng giờ thì đã hiểu rồi.”

Hồ Lai thở dài một hơi.

Sống ở kinh thành rất khó, hai người họ ở đây nửa năm, tiền tài trong tay đã rất quẫn bách.

Khoản tiền này của Sở Hi Thanh, quả thực là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi!

Hồ Lai nhìn về đối diện: “Huynh trưởng, cầm tiền tài của người khác liền phải làm việc cho người ta. Ta cảm thấy đao pháp và thiên phú của Sở sư đệ, hoàn toàn có thể trúng cử Thần Tú Thập Kiệt Đao khóa này.”

Đây là một mánh lới của Thiên Cơ Quán, mỗi ba năm sẽ bình chọn mười vị thiếu niên đao khách có thiên phú xuất chúng, tuổi tác từ mười tám trở xuống, được xưng là Thần Tú Thập Kiệt Đao.

Thiếu niên đao khách trúng cử đều xuất thân từ Thần Châu, đất thiêng sinh anh tài, lại thần lại tú. Bởi vậy mà được gọi là Thần Tú Thập Kiệt Đao, là hạt giống đao đạo của tương lai.

Còn có Thần Tú Thập Kiệt Kiếm, Thần Tú Thập Kiệt Quyền . . . vân vân, có thể nói là nhiều vô số.

Lại do Thần Tú Thập Kiệt Đao mà Thiên Cơ Quán bình chọn, đại đa số người đều tiến vào Địa Bảng, cho nên rất đáng giá tin tưởng và có uy tín.

Mỗi khi Thiên Cơ Quán bắt đầu bình chọn, đều sẽ làm cho vô số võ tu trong thiên hạ quan tâm.

“Vấn đề là, tiêu chuẩn thấp nhất để bình chọn Thần Tú Thập Kiệt, chính là nằm trong mười vị trí đầu của bảng danh sách các châu.”

Hồ Khản thì lại híp mắt, trầm ngâm giây lát, nói: “Mấy tháng trước, Sở sư đệ từng đánh bại Tư Hoàng Tuyền, mà bây giờ Tư Hoàng Tuyền đã là người xếp thứ 99 trên Thanh Vân Tổng Bảng.”

“Thời gian trôi qua mấy tháng, thực lực của Sở sư đệ cũng phải tiến bộ rất nhiều, đặc biệt là hắn còn tiếp xúc lần đầu với Huyết Nguyên Đồ Trụ. Đông Châu – Thanh Vân Bảng đánh giá hắn quá thấp rồi. Nhưng dù là như vậy, hắn muốn đi vào Thần Tú Thập Kiệt Đao thì vẫn là quá miễn cưỡng, có điều. . .”

Ánh mắt Hồ Khản lóe lên: “Đi, chúng ta đi tìm phường chủ đi.”

Hắn tiến lên trước, đi vào nơi sâu xa ở bên trong.

Tuy rằng trong Thiên Cơ Các có một chữ ‘Các’, nhưng bởi vì bị triều đình đả kích, cho nên không thể không ẩn núp ở một mảnh hang động bên dưới lòng đất của kinh thành.

Chương 519: Thần Tú Thập Kiệt Đao (7)

Thiên Cơ Các có tổng cộng năm phương đông tây nam bắc và trung, phân chia quản lý ba mươi sáu châu.

Hai người Hồ Khản và Hồ Lai nhậm chức ở Đông phường.

Phường chủ của bọn họ là một người hơn ba mươi tuổi, tướng mạo gầy gò, khí chất văn nhã.

Sau khi người này nghe thấy ý đồ của hai người bọn họ, liền đi đến giá sách bên cạnh, bắt đầu tìm kiếm tất cả tư liệu có liên quan đến Sở Hi Thanh.

“Xếp Sở Hi Thanh vào trong Thần Tú Thập Kiệt Đao? Các ngươi nghĩ thế nào vậy?”

“Người này xếp hạng 29 trên Đông Châu – Thanh Vân Bảng, tuổi đã gần mười sáu, tu vị mới bát phẩm thượng.”

“A. . . đúng là hắn từng đánh bại Tư Hoàng Tuyền, nhưng mà đó là trước khi Tư Hoàng Tuyền tìm được lá phổi. Hiện giờ, sức chiến đấu của vị Thiết Tu La này đã vượt xa mấy tháng trước.”

“Đại nhân, đúng là Tư Hoàng Tuyền đã lấy lại được lá phổi của hắn, nhưng Sở Hi Thanh cũng trải qua một lần ‘Nhiên huyết pháp tế’. Dựa vào tình báo của chúng ta, thiên phú huyết mạch của người này đã được cường hóa.”

“Hơn nữa, dựa theo những trận chiến mà Sở Hi Thanh trải qua sau khi tiếp xúc với Nhiên huyết pháp tế, đến giờ vẫn chưa có người nào có thể khiến cho hắn dùng toàn lực! Không ai có thể biết tốc độ đao cực hạn của hắn là ở đâu!”

Sau khi Hồ Khản nói xong, liền ôm quyền, trong con ngươi hiện lên một tia kỳ dị: “Ngoài ra! Kỳ Thần Tú Thập Kiệt Đao lần này, đã xác định được tám người, nhưng tất cả đều đến từ Bắc vực và hai châu Hà, Lạc. Mười lăm châu phía nam lại không có một người nào trúng cử. Phương chủ, ngài không cảm thấy chuyện này rất không thích hợp sao?”

Phường chủ Đông phường không khỏi sững sờ, lại rơi vào trầm tư.

Thiên Cơ Võ Phổ, đương nhiên là lấy danh dự làm căn bản.

Nhưng ngoài cái này ra, bọn họ cũng phải suy tính cho lượng tiêu thụ của mỗi kỳ.

Nếu như trong Thần Tú Thập Kiệt Đao không có một người phương nam nào, như vậy đám võ tu phía nam sẽ càng ngày càng không có hứng thú với cuộc bình chọn này.

Hắn không khỏi ngưng thần, nhìn tư liệu liên quan đến Sở Hi Thanh ở trong tay một lần nữa.

Dường như cũng có thể nhỉ?

Thực lực của người này kém một chút, nhưng Sở Hi Thanh ở Đông Châu, không có nhiều khả năng gặp mặt những người còn lại trên Thần Tú Thập Kiệt Đao, nên không sợ lòi đuôi.

. . .

Trong đêm hôm đó, Sở Hi Thanh liền cầm khoản tiền kếch xù là 95.000 lượng đi đến Cổ Thị tập.

Đầu tiên, hắn đi đến tiệm thuốc lớn nhất ở trong chợ là Thiên Dược phường, bỏ 16.000 lượng để mua một viên Hỗn Độn Vũ.

Đây là một mảnh lông chim của hung thú Hỗn Độn, cũng là tài liệu chính của bí dược Dưỡng Nguyên Công tầng sáu.

Hỗn Độn, là một loại Hung thú không phân thanh trọc, không rõ âm dương, không có thất khiếu và ngũ quan, nó có thể nuốt bất cứ kỳ gì, rồi chuyển đổi sang trạng thái Hỗn Độn.

Có người nói chúng nó như một con chó lớn, mọc thêm một đôi cánh.

Thật ra thì không phải vậy, trong mắt những người khác nhau, Hỗn Độn lại có những hình thái khác nhau.

Chúng nó cũng có thể biến hóa ra bất kỳ hình thái nào, có thể thích ứng với mọi hoàn cảnh xung quanh, hoặc là để phát huy sức chiến đấu của chúng nó.

Có người nói khởi nguồn của công pháp Vô Tướng Thần Công, có một phần bắt nguồn từ Hỗn Độn.

Mà Hỗn Độn Vũ mà Dưỡng Nguyên Công cần, nhất định phải rơi từ trên người của Hỗn Độn tam phẩm trở lên, hơn nữa càng mới thì càng tốt.

Mảnh lông vũ mà Sở Hi Thanh mua, lại chính là nhất phẩm, giá cả 16.000 lượng.

Thật ra thì hắn bị mua đắt, nếu như mua từ con đường của Thiết Kỳ Bang, thì còn có thể rẻ hơn hai ngàn lượng, khuyết điểm là phải chờ một thời gian ngắn.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại che mặt, nặc danh đến Vạn Tinh Các ở Cổ Thị tập.

Đây là một nhà tương tự như phòng đấu giá ở thời hiện đại, giúp người đấu giá các loại thiên tài địa bảo, dược liệu pháp khí, rồi thu tiền hoa hồng.

Có người nói sau lưng phòng đấu giá này chính là Tinh Tú Thần Tông.

Bởi vậy, uy tín của Vạn Tinh các rất tốt, không chỉ buôn bán công bằng, mà còn bảo vệ khách hàng rất tốt.

Toàn bộ phạm vị quận Tú Thủy này, không có người nào dám liều lĩnh đắc tội với Tinh Tú thần tông, nên không ai dám gây sự ở Vạn Tinh Các.

Điều may mắn chính là, một ngày sau, lại có một viên Hỗn Độn vũ nhất phẩm được bán ở đây.

Sở Hi Thanh đợi một ngày, cuối cùng dùng 15.000 lượng bạc để mua mảnh Hỗn Độn Vũ này.

Mảnh Hỗn Độn Vũ này còn rẻ hơn cả mảnh mà hắn mua được từ Thiên Dược phường, bởi vậy có thể thấy được đám thương gia buôn bán dược liệu này ăn nhiều như thế nào.

Kế Tiễn Tiễn đồng hành cùng với Sở Hi Thanh, nàng cũng bỏ 19.000 lượng bạc, mua một chiến cung lục phẩm.

Khoản bạc này là vay từ công quỹ của đường, tổng cộng vay 35.000 lượng như Sở Hi Thanh đã hứa hẹn.

Tối hôm qua, Kế Tiễn Tiễn cũng đã vẽ thêm ba bức chiến đồ.

Trong vùng Tú Thủy này, có vô số thợ săn tu luyện Vân Hải Thần Cung quyết, tổng cộng phải có mấy vạn người, vì vậy chiến đồ liên quan đến Vân Hải Thần Cung quyết cũng rất thường thấy.

Chương 520: Gần mực thì đen

Ngay khi mua được những tài liệu chính của bí dược, Sở Hi Thanh và Kế Tiễn Tiễn liền bao một chiếc thuyền nhanh, chạy đến quận Tầm Dương ở thượng du quận Tú Thủy.

Thật ra thì Kế Tiễn Tiễn cũng rất mờ mịt.

Nàng không ngờ mình vừa mới gia nhập Tây Sơn Đường, liền bị Sở Hi Thanh mang theo đi xa rồi.

Vị đường chủ đại nhân này cũng thật là rộng rãi nha.

Vừa mới gặp mặt được một lần, mà đã tin tưởng nàng như vậy rồi.

Lần này, Sở Hi Thanh đi xa lại không mang bất cứ cao thủ nào ở trong đường, chỉ dẫn theo một kẻ mới gia nhập Tây Sơn Đường hai ngày là nàng.

Hắn không sợ mình là nội quỷ gian tế, lòng mang tâm tư khó lường, bán đứng hắn ở trên đường sao?

Thật ra thì Kế Tiễn Tiễn muốn ở lại trấn Tây Sơn hơn.

Nhưng thân phận bây giờ của nàng là thị vệ thân cận của Sở Hi Thanh, cho nên không tiện từ chối.

Mình vừa mới vào bang ngày đầu tiên, liền từ chối mệnh lệnh của đường chủ, như vậy được không? Còn có muốn lăn lộn ở Tây Sơn Đường nữa không?

Sau khi Sở Hi Thanh lên thuyền, liền trực tiếp tiến vào mộng cảnh, bắt đầu tu luyện ở trong đó.

Hắn ‘ngủ’ một giấc ngon lành, mãi cho đến tận sáng sớm ngày hôm sau mới tỉnh lại.

Sở Hi Thanh vẫn đón ánh mặt trời để tu luyện Dưỡng Nguyên Công như mọi ngày.

Khoảng tầm nửa canh giờ sau, Sở Hi Thanh cảm thấy toàn thân nóng bỏng như bốc cháy, lúc này mới dừng lại.

Sau đó, hắn lại thoa một lớp dầu cao màu đen lên người, bắt đầu luyện tập Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân ở trên boong thuyền.

Cái môn ngoại công này cần phối hợp với rất nhiều thuốc, nên không thể tu luyện trong mộng cảnh.

Kế Tiễn Tiễn ở bên cạnh nhìn một lát, trong con ngươi dần dần hiện lên một tia kỳ dị, nàng tò mò hỏi: “Đường chủ, ngươi đang luyện ngoại công à, muốn nội ngoại kiêm tu sao?”

“Đúng vậy!” Sở Hi Thanh thuận miệng ứng phó: “Ta may mắn lấy được một môn công pháp ngoại công thích hợp nội ngoại kiêm tu, cho nên muốn luyện thử một phen. Tuy nhiên, cái môn ngoại công này rất phí tiền, cũng rất tốn sức, ta đang có ý định từ bỏ.”

Hiện giờ, hắn đang tu luyện nội dung tầng thứ tư của Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân.

Sở Vân Vân vốn nói là cần sáu ngày, sẽ bài trừ tất cả mầm họa trong Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân tầng bốn và tầng năm.

Nhưng sau khi biết Sở Hi Thanh chuẩn bị đi xa, Sở Vân Vân lại nhịn thức hai đêm, để sửa lại môn công pháp này.

Sau đó, nàng còn đích thân đến Cổ Thị tập, trước khi Sở Hi Thanh lên thuyền, liền giao nội dung tiếp theo của Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân cho hắn.

Trong lòng Sở Hi Thanh ấm áp, loại cảm giác này giống như sĩ tử đi thi, khi rời nhà lại được thê tử nhét cho hai cái bánh nướng mặn không nhân.

Hắn vốn định chuẩn bị trực tiếp dùng điểm võ đạo để tăng môn ngoại công này lên rồi.

Tuy nhiên, sau khi Sở Vân Vân đưa Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân đến, thì Sở Hi Thanh lại thay đổi ý định, quyết định bỏ thời gian và công sức ra để luyện tập môn ngoại công này.

Mỗi khi Sở Hi Thanh luyện một lần, liền có thể cảm nhận được tâm ý của Sở Vân Vân, cho nên hắn rất chăm chỉ.

Chỉ là, ngoài miệng hắn tuyệt đối không thể nói như vậy. . .

“Từ bỏ? Như vậy thì quá đáng tiếc.” Kế Tiễn Tiễn có hơi bất ngờ: “Ta thấy ngoại công của đường chủ đại nhân sắp đăng đường nhập thất, có lẽ luyện thêm vài tầng nữa thì có thể chống đỡ đại đa số mũi tên và ám khí trên thế gian.”

“Môn ngoại công này vẫn rất hữu dụng, đặc biệt là khi quần chiến, võ tu ngoại công đều là trụ cột, ở trên sa trường cũng là như vậy. Thật ra thì ta cũng muốn luyện, chỉ tiếc là không có cửa, cũng không có tiền.”

Nàng lo mình nói quá nhiều sẽ làm cho Sở Hi Thanh nghi ngờ, cho nên chỉ khuyên vài câu, rồi lại bắt đầu hỏi dò: “Đường chủ thuê chiếc thuyền này tận hai tháng, đây là chuẩn bị đi xa à? Không biết ngài muốn đi nơi nào?”

Hành trình dài đến hai tháng, dù thế nào cũng sẽ không phải là kinh thành nhỉ?

Đi ngược dòng từ sông Thần Tú đến sông Đại Vân ở kinh thần, hành trình này vừa vặn là khoảng hai tháng.

Kế Tiễn Tiễn nhức đầu không thôi.

Cái này hoàn toàn khác với những gì nàng từng tưởng tượng.

Tại thời điểm này, lại bắt nàng rời xa quận Tủ Thủy?

Còn nữa, vị Sở đường chủ trước mắt này có thể yên tâm sao?

Đám tặc phỉ Tây Sơn kia đã quen với những ngày tháng sung sướng rồi, không có thói quen dự trữ lương thực.

Cái gọi là thỏ cuống lên cũng sẽ cắn người, sớm muộn gì bọn họ cũng lao ra khỏi núi.

Thượng Quan Thần Hạo và Thẩm gia cũng đang chờ đợi thời cơ để phản công.

Sao người này lại dám bỏ cơ nghiệp Tây Sơn Đường? Đi ra ngoài hơn hai tháng?

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn nàng một chút, trong lời nói hàm chứa ý cảnh cáo: “Không nên hỏi thì đừng hỏi, đi theo là được.”

Cũng sẽ không thiếu lương cho nàng! 35.000 lượng bạc kia, cũng không phải là cho nàng vay không.

Kế Tiễn Tiễn nhướng mày lên, đáy mắt lóe lên một tia tức giận.

Nhưng sau đó nàng đã đè lửa giận xuống, nhún vai một cái như không có chuyện gì xảy ra.

Không phải bất đắc dĩ, thì nàng không muốn bỏ dở giữa chừng.

Chương 521: Gần mực thì đen (2)

Sau đó, Kế Tiễn Tiễn cũng đi đến boong thuyền phía sau, bắt đầu luyện tập xạ thuật và đao pháp.

Trong lòng nàng có tức giận, nên đám chim bay thú nhảy dọc sông, cộng với đám cá to với dưới đáy sông đều bị gặp tai vạ.

Phàm là thứ bị Kế Tiễn Tiễn nhìn thấy, tất cả đều bị một mũi tên bắn chết!

Sở Hi Thanh ở boong tàu phía trước cũng cảm ứng được, hắn vừa luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân vừa quay đầu kêu lên: “Tiễn Tiễn, ngươi đừng chỉ bắn không, mau thu hoạch vài món ăn dân dã đi, tối nay bảo nhà đò làm vài món ngon.”

Sắc mặt Kế Tiễn Tiễn hơi đen, cây chiến cung lục phẩm trong tay nàng, suýt nữa bị nàng dùng sức quá mạnh mà đứt gãy.

Sở Hi Thanh thì lại tiếp tục tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân.

Đến lúc giữa trưa, Sở Hi Thanh mới tu luyện xong.

Lúc này, Sở Hi Thanh đứng ở đầu thuyền, miệng thì lẩm bẩm gì đó.

Hắn đang cầu xin hệ thống ba ba của mình, cầu xin may mắn.

Sở Hi Thanh phát hiện, so với cầu xin thần linh của thế giới này, thì còn không bằng trực tiếp cầu xin hệ thống ba ba.

Còn cả tồn tại đứng phía sau hệ thống ba ba nữa.

Người này, có thể tồn tại, cũng có thể là do Sở Hi Thanh nghĩ nhiều, nói chung là cứ cầu khẩn là được.

Mặc kệ đối phương có mục đích gì, là có ý tốt hay là ác ý, thì bây giờ đều là kim chủ của Sở Hi Thanh.

Chỉ cần có thể để cho hắn tiết kiệm điểm võ đạo, để cho hắn nhận được càng nhiều chỗ tốt từ võ đạo bảo khố, vậy thì không cần để ý mặt mũi làm gì.

Khi Sở Hi Thanh bắt đầu dùng điểm võ đạo để là mới võ đạo bảo khố, trong mắt của hắn liền hiện lên vài phần sáng loáng.

Quả nhiên là vận may của hắn tốt hơn trước kia, chỉ làm mới lần đầu tiên, liền xuất hiện một thiên phú đỉnh cấp.

Tiên thiên Thần thể giai đoạn thứ nhất: nắm giữ thể chất của tiên thiên thần linh, cần 100 điểm võ đạo để đổi.

Thẻ khuôn nhân vật Lục Loạn Ly (bản 50%): cần mười tám vạn điểm võ đạo để đổi.

Thẻ khuôn nhân vật Tần Mộc Ca (bản 60%): Cần năm mươi vạn điểm võ đạo để đổi, yêu cầu phải sử dụng thẻ khuôn nhân vật Tần Mộc Ca bản 50% trước.

Sở Hi Thanh nhìn logo Tiên thiên Thần thể một lát, liền vô cùng tiếc nuối mà dời mắt đi.

Quá nhiều thiên phú huyết mạch, thật ra cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

Điều này sẽ làm cho huyết mạch hỗn tạp, khó tăng lên hơn. Có một số thiên phú còn có thể xung đột lẫn nhau.

Khi Sở Hi Thanh trải qua Nhiên huyết pháp tế, hắn cảm giác được thiên phú huyết mạch của mình đã đến cực hạn, rất khó chứa đựng thêm thiên phú khác.

Trong truyền thuyết, phương bắc có một ít thiên tài địa bảo đặc thù, còn có cốt tủy của Cự linh nhị phẩm trở lên, có thể để võ tu tăng cường dung lượng thiên phú huyết mạch.

Tuy nhiên, những thứ đó đều có giá trị ngàn tỉ, Sở Hi Thanh bây giờ nghĩ cũng không dám nghĩ.

Sở Hi Thanh vừa nhìn về phía hai tấm thẻ khuôn kia, liền âm thầm sợ hãi.

Hắn thấy thiên phú của Lục Loạn Ly quá cao, so sánh với Tần Mộc Ca thì chỉ chênh lệch có hai vạn điểm võ đạo.

Còn nữa, cái thẻ khuôn nhân vật Tần Mộc Ca bản 60% này, không khỏi quá đắt rồi chứ? Lại cần năm mươi vạn điểm.

Hơn nữa, nhất định phải sử dụng thẻ khuôn nhân vật Tần Mộc Ca bản 50% trước, gộp lại chính là bảy mươi vạn điểm.

Nói cách khác, chỉ tăng có một phần thiên phú, lại phải dùng số lượng điểm võ đạo gấp ba lần rưỡi.

Sau đó, Sở Hi Thanh lắc đầu, tiếp tục làm mới.

Thẻ khuôn rất hữu dụng, nhưng tạm thời không cần, hắn cũng không đổi nổi.

Trước mắt, điểm võ đạo của Sở Hi Thanh cũng chỉ có 13 vạn ra mặt.

Hiện giờ, thứ hắn cần nhất vẫn là đồ vật có thể gia tăng thực lực của

mình.

Lần làm mới thứ hai, Sở Hi Thanh liền nhướng mày lên.

Thái Thượng Thông Thần (tứ giai): Cần 15625 điểm võ đạo để đổi.

Sở Hi Thanh không do dự chút nào, trực tiếp đổi luôn.

Môn thiên phú này rất hữu dụng, nó có thể gia tăng sức mạnh thần thức và năng lực cảm ứng, còn có thể tăng cường ngộ tính, tất cả đều là thứ Sở Hi Thanh cần.

Đáng tiếc là trước kia hắn không quét ra, bằng không thì hắn đã đổi cái thiên phú này từ lâu rồi.

Sau khi đối xong, cảm giác cũng không khác gì với những lần trước, xương cốt ngứa ngáy, huyết mạch dâng trào.

Không giống chính là sức mạnh thần thức của Sở Hi Thanh không bị khống chế mà bắt đầu lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Sở Hi Thanh phải thích ứng trong chốc lát, mới có thể khống chế được.

Lần này, thu hoạch rất nhiều, sức mạnh thần niệm của hắn tăng lên khoảng ba phần mười. Phạm vị cảm ứng của thần thức cũng tăng trên diện rộng.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại ‘a’ một tiếng, nhìn về phía ba cái vật phẩm trong cột kinh doanh thuộc hạ ở bên dưới cùng của võ đạo bảo khố.

Trong này có một thứ kỳ quái.

Thẻ thần thông Gần Mực Thì Đen (ngũ phẩm): Gần Mực Thì Đen, gần đèn thì sáng, lấy phương thức cảm hóa tâm linh, để tăng cường độ trung thành của thuộc hạ, làm cho thuộc hạ nhiễm phải màu sắc của ngươi. Cần 10.000 điểm võ đạo để đổi.

Chú: thẻ này tương đương với thần thông tâm linh ngũ phẩm, chú ý không được sử dụng với võ tu cao hơn ngũ phẩm. Hiệu quả của thẻ tùy theo tu vị tâm linh của đối tượng. Đối tượng sử dụng có tu vị tâm linh càng cao, trình độ cảm nhiễm càng thấp, đề nghị: với võ tu ngũ phẩm thì phải sử dụng nhiều lần.

Chương 522: Gần mực thì đen (3)

Sở Hi Thanh hơi ngẩn ngơ, sau đó lại ngẩng đầu nhìn trời một chút, rồi liền quyết đoán đổi tấm thẻ này.

So với hiệu quả của tấm thẻ này, 10.000 điểm võ đạo là không đắt chút nào.

Sau đó, hắn liếc mắt nhìn Kế Tiễn Tiễn ở sau thuyền, sau đó dứt khoát sử dụng 'thẻ thần thông Gần Mực Thì Đen' với nữ tử này.

Tuy rằng Sở Hi Thanh chắc chắn Kế Tiễn Tiễn sẽ dùng hết sức để bảo vệ mình.

Nhưng mọi việc này đều chẳng may và bất ngờ, gia tăng độ trung thành của nữ tử này, không có chỗ nào xấu.

Mà lúc này, Kế Tiễn Tiễn ở phía sau thuyền thì lại hơi cau mày, vẻ mặt ngờ vực, liếc mắt nhìn bốn phía.

Nàng cảm giác được quanh mình có một sóng linh lực kỳ dị, khiến cho nguyên thần của nàng sinh ra một loại cảm giác bất an.

Tuy nhiên, sau khi Kế Tiễn Tiễn cẩn thận cảm ứng xung quanh, thì lại không có thu hoạch gì.

Kế Tiễn Tiễn lại quét mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy hai bờ sông đều là ruộng lúa mênh mông vô bờ, trong phạm vi mấy chục dặm quanh đều cũng không có dãy núi phập phồng, không có địa phương để ẩn thân, chỉ cần quét mắt là có thể nhìn thấy hết.

Kế Tiễn Tiễn cũng cảm ứng được tình hình ở bên dưới nước.

Kế Tiễn Tiễn rốt cuộc cũng xác định đây là ảo giác, nàng lắc đầu, tiếp tục luyện đao ở boong thuyền phía sau.

Chỉ là dáng vẻ của nàng trông như rất tập trung, nhưng nơi sâu xa trong con ngươi lại lộ ra vài phần hững hờ.

Đao pháp của thợ săn Tây Sơn này, uy lực cũng không tệ lắm, đặc biệt là chuyên môn đối phó với yêu thú. Đáng tiếc là không có nội dung tiếp theo, nên uy lực vẫn kém hơn sở học của bản thân Kế Tiễn Tiễn, Kế Tiễn Tiễn nắm giữ thành thạo xong, liền không còn hứng thú.

Trên chiếc thuyền này, nàng cũng cảm thấy buồn bực và ngán ngẩm.

Kế Tiễn Tiễn đã thấy hối hận.

Mình đường đường là Thiên hộ của Thiên nha Cẩm y vệ, lại bày đặt đi giám sát Thiên hộ sở quận Tú Thủy, bỏ mặc công việc tìm kiếm manh mối cột cờ Nghịch Thần Kỳ và bảo tàng Liệt Vương, chạy đến làm thuộc hạ của Sở Hi Thanh, cũng không biết là đầu óc nàng nghĩ thế nào nữa?

Kế Tiễn Tiễn lại xuất hiện ý nghĩ từ bỏ.

Mà khi nàng liếc mắt nhìn về phía Sở Hi Thanh, không biết vì sao lại đổi ý.

Không ngại quan sát thêm một thời gian, có thể manh mối của cột cờ Nghịch Thần Kỳ nằm ở trên người Sở Hi Thanh nha.

Sở Hi Thanh thì lại tiếp tục làm mới võ đạo bảo khố, lần làm mới thứ hai mươi hai, lại xuất hiện một thứ hắn muốn.

Thái Thượng Thông Thần (ngũ giai): Cần 78.125 điểm võ đạo để đổi.

Thẻ thần thông Gần Mực Thì Đen: Cần 10.000 điểm võ đạo để đổi.

Sở Hi Thanh đổi hai thứ này, sau đó nhẫn nhịn cơn đau dứa, lại sử dụng một cái Gần Mực Thì Đen nữa với Kế Tiễn Tiễn.

Tu vị của người này là thất phẩm thượng, nhưng vì cho an toàn, vẫn dùng hai tấm Gần Mực Thì Đen thì mới tốt.

Lúc này, nguyên thần của Kế Tiễn Tiễn lại bắt đầu báo động, nàng lại bắt đầu nghi thần nghi quỷ.

Nhưng nàng lập tức yên tâm lại.

Kế Tiễn Tiễn cảm ứng được lực lượng nguyên thần của Sở Hi Thanh đang chấn động kịch liệt.

Thậm chí còn ảnh hưởng đến mặt song, làm cho quanh thuyền xuất hiện cuồng phong.

Chứng tỏ Sở Hi Thanh đang tu luyện nguyên thần, khiến cho nàng sinh lòng cảm ứng.

Tuy nhiên, thiên phú nguyên thần của tên này thật cao, đã có thể sử dụng lực lượng thần thức để nhiễu loạn Linh lực ở bên ngoài rồi.

Kế Tiễn Tiễn nhìn Sở Hi Thanh một chút, sau đó lại nhíu mày lại.

Không biết vì sao mà bây giờ nàng nhìn Sở Hi Thanh, lại cảm thấy vị Sở đường chủ này rất thuận mắt.

Sở Hi Thanh cũng nhận ra ánh mắt của Kế Tiễn Tiễn, hắn lại không để ý chút nào, vẫn thản nhiên như không có gì xảy ra.

Sau khi đổi hai thứ kia, điểm võ đạo trong tay hắn chỉ còn lại một vạn ba.

Hắn không làm mới võ đạo bảo khố nữa, trái lại thì đưa mắt nhìn về phía Phong Lôi võ ý.

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, từ khi hắn tu luyện đến giờ, mặc dù phần lớn là dựa vào sự nỗ lực của mình, nhưng vẫn có lúc khó tránh khỏi vì tình thế mà thỏa hiệp.

Hắn lựa chọn tăng lên, dùng 5000 điểm để tăng Phong Lôi võ ý lên tầng thứ năm, lại dùng 8000 điểm, để tăng Khinh Vân Tung lên tầng thứ sáu.

Mà lúc này, bảng nhân vật của hắn cũng phát sinh biến hóa.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Thất phẩm hạ (siêu).

Võ đạo: Truy Phong đao pháp (tầng sáu), Khinh Vân Tung (tầng sáu), Trục Điện Chỉ (tầng năm).

Võ ý: Nhai Tí đao ý (tầng tám), Phong Lôi võ ý (tầng năm).

Nguyên công: Dưỡng Nguyên Công (tầng năm / bát phẩm thượng), Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (tầng ba).

Điểm võ đạo: 523.

Thiên phú: Thần Thương (ngũ giai), Táng Thiên (tam giai), Thuần Dương (ngũ giai), Thái Thượng Thông Thần (ngũ giai), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (lục giai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thần (ngũ giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, cộng sinh (sơ).

Tuổi thọ: 70 ngày.

Chương 523: Gần mực thì đen (4)

Hai ngày sau, con thuyền nhỏ của bọn họ vẫn ngược dòng lên phía bắc.

Sau khi ra khỏi quận Tầm Dương ở thượng du sông Thần Tú, liền đến ngã rẽ, đi vào một đoạn sông uốn lượn ở góc tây.

Mà khi chiếc thuyền này tiến vào địa phận của quận Giang Đông, Sở Hi Thanh bảo nhà đò cập bờ thả neo.

Hắn đứng ở đầu thuyền, nhẹ nhàng nhìn về phương xa, nhìn về phía một tòa núi cao xanh um tươi tốt, đỉnh núi có tuyết trắng bao phủ ở bờ bắc sông Thần Tú.

Đó chính là bản sơn của tông môn lánh đời Thi Sơn tông --- Vạn Thi thần sơn!

Sở Hi Thanh không khỏi sờ sờ đám ngân phiếu trong tay áo của mình, lòng thầm nói mình còn bốn vạn lượng bạc, không biết có đủ dùng hay không nữa?

Vốn là còn 64.000 lượng, nhưng trước khi xuất phát, Sở Hi Thanh thuận tiện đi Thiên hộ sở Cẩm y vệ, đổi hay mươi viên Tứ chuyển Kim Thân Đan, hiện giờ chỉ còn lại chút tiền này.

Thi Sơn tông là tông môn lánh đời, bọn họ không làm ăn kinh doanh gì cả, cũng không mở võ quán gì cả.

Bình thường đều không nhìn thấy người của bọn họ đi lại trên giang hồ, nhưng cái này không có nghĩa là Thi Sơn tông không kiếm tiền.

‘Sát thi’ mà bọn họ bồi dưỡng ra, rất nhiều nhân vật giang hồ và thương nhân giàu có đều chạy theo như vịt.

Những sát thi này rất đắt, tiền thuê còn đắt hơn cả thuê võ tu cùng cấp.

Nhưng sát thi lại có một ưu điểm, mà đám võ tu cùng cấp không thể nào sánh bằng.

Chúng nó tuyệt đối trung thành, chỉ cần phù lệnh khống chế sát thi vẫn còn, thì vĩnh viễn không cần lo lắng bị chúng nó phản bội.

. . .

Cùng lúc đó, Tả Thanh Vân mang tầng tầng gông xiềng, leo lên một chiếc thuyền quan đi đến kinh thành dưới sự xô đẩy của mấy tên Cẩm y vệ.

Ngay khi hắn bước lên boong thuyền, hắn quay đầu liếc mắt nhìn thành thị phía sau, trong mắt hiện ra ý thẫn thờ và thê lương.

Bảy năm trước, hắn theo chân cha là Tả Thiên Lộ đi đến quận Tú Thủy, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến là mình sẽ dùng phương thức này để rơi đi.

Điều khiến Tả Thanh Vân thất vọng chính là, hắn tưởng rằng sẽ có người đến đưa tiễn mình. Kết quả một đường từ quận nha đến bến tàu, lại không có bất kỳ một người bạn tốt bạn cũ nào xuất hiện.

Đáng tiếc!

Khi còn ở trong đại lao thì bị đám Cẩm y vệ kia cho ăn cơm thiu canh cặn mấy ngày, hắn cho rằng ngày hôm này có thể ăn một bữa thịt cá tươi ngon.

“Sao thế?” Tả Thiên Lộ đi ở ngay sau lưng Tả Thanh Vân, hắn mỉm cười nói: “Ta đã nói là ngươi ở quận Tú Thủy bảy năm, kết giao toàn là bạn bè chó má, nhưng ngươi lại tự cho là có tri kỷ ở khắp Tú Thủy. Nhưng hôm nay, khi Tả Thanh Vân ngươi gặp rủi ro, lại có người nào đến tiễn ngươi một đoạn đường?”

Tả Thanh Vân nghe vậy liền lặng lẽ cười gằn, lòng thầm nói cha mình quả thực là năm mươi bước cười một trăm bước.

“Ta không biết những người khác tế nào, nhưng ta biết Tư Không Hinh, Mị Nương và Sở Hi Thanh nhất định sẽ không kiêng kị Đại lý tự thiếu khanh gì cả. Có thể là bọn họ có việc gì đó nên đến muộn, cũng có thể là vì nguyên do nào khác nên không thể đến được.”

Sau đó, hắn liếc mắt nhìn về phía Tả Thiên Lộ: “Cha, ngươi cũng không có tư cách nói ta, bình thường ngươi kết bạn với đám văn nhân nhã sĩ kia, bạn rượu nhiều vô số, nhưng hôm nay có ai đến sao? Tốt xấu gì cũng mở một bữa tiệc đưa tiễn, để cho người nhà chúng ta được ăn một bữa ngon, trước khi bị đám Cẩm y vệ này mang đi nuôi cá.”

Khí tức của Tả Thiên Lộ nhất thời cứng lại, không còn gì để nói.

Sắc mặt của hắn thì âm trầm như nước.

Ngay cả Tả Thanh Vân cũng nhận ra sự dị thường của đám Thiên nha Cẩm y vệ này, hắn há có thể không biết?

Mấy tên Cẩm y vệ bên cạnh đã mất kiên nhẫn, bọn họ dùng sức xô đẩy hai người: “Còn không nhanh lên? Muốn ăn đòn sao?”

Thân hình Tả Thanh Vân lảo đảo, bị đẩy vào trong khoang thuyền.

Trong lòng hắn không khỏi âm thầm thở dài, thật ra thì hắn rất hi vọng Sở Hi Thanh sẽ đến tiễn đưa hắn.

Tả Thanh Vân nghĩ, hôm nay sẽ giao những võ đài ở Miếu thị kia cho Sở Hi Thanh.

Hắn cũng đã nói với Tư Không Hinh rồi, tất cả đều được bố trí ổn thỏa rồi.

Năm trăm võ sĩ áo đỏ dưới trướng hắn, còn có chín tòa võ đài và tòa Thắng Bại lâu kia, tất cả đều chuyển sang tên cho Sở Hi Thanh.

Ngày đó, hai người uống rượu ở trong đại lao thì hắn chỉ lo mượn rượu giải sầu, nên quên không nói chuyện này.

Mà ngay khi đám người Tả gia bị đẩy vào trong khoang thuyền, Bách hộ Chương Minh của Cẩm y vệ cũng đứng ở mũi thuyền, nhìn về phía thành Tú Thủy phía trước.

Một vị Phó bách hộ dưới trướng hắn đi đến phía sau, chắp tay nói: “Bách hộ đại nhân, mãi cho đến khi lên thuyền, tất cả bạn cũ của hai người Tả Thiên Lộ và Tả Thanh Vân đều không có ai xuất hiện.”

Chương 524: Gần mực thì đen (5)

Bách hộ Chương Minh nghe vậy thì bật cười, mặt hàm chứa vẻ trào phúng: “Cái này chính là thói đời ấm lạnh, lòng người dễ thay đổi. Nhưng đối với chúng ta mà nói, thì đây là một tin tức tốt.”

Hắn liếc mắt nhìn về phương hướng trấn Tây Sơn: “Sở Hi Thanh ở trấn Tây Sơn không có động tĩnh gì sao? Người này được xưng là nhân nghĩa vô song, mà cũng không đến tiễn đưa Tả Thanh Vân?”

Người làm cho chắn cố kỵ nhất trong đám bạn bè của cha con Tả gia, chính là Sở Hi Thanh này.

Người này rất có danh tiếng hiệp nghĩa, mấu chốt là thực lực dưới trướng hắn cũng rất tốt. Hơn ngàn bang chúng, cấp độ lục phẩm cũng có hai người, còn có một cao thủ ngũ phẩm thần bí nữa.

Nếu như người này muốn đứng ra bảo vệ hai cha con Tả gia, vậy thì sẽ rất phiền phức . . .

“Bên phía Tây Sơn Đường không có động tĩnh gì.” Vị Phó bách hộ kia mở miệng cười một tiếng: “Có thể là do chúng ta giấu diếm khá kỹ, cũng có thể là do kẻ này chỉ mua danh chuộc tiếng, sợ đặc tội với Đại lý tự thiếu khanh đương triều.”

“Ta còn tưởng hắn là một anh hùng, nên đề phòng rất nhiều.”

Bách hộ Chương Minh lắc đầu, sau đó giẫm chân xuống boong tàu một cái: “Lái thuyền đi! Chúng ta lên đường!”

. . .

Sau khi Tả Thanh Vân lên thuyền, liền mơ mơ màng màng mà ngủ thiếp đi.

Tầng dưới chót của chiếc thuyền này cũng âm u ẩm ướt, mùi vị khó ngửi, nhưng hoàn cảnh lại tốt hơn đại lao kia nhiều. Cộng thêm đi thuyền xóc nảy, khiến cho ngươi ta mệt mỏi choáng váng.

Tả Thanh Vân mất ngủ mấy ngày rồi, cộng thêm bị say sóng, cho nên chẳng mấy chốc đã ngủ thiếp đi.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, hắn mới bị người khác gọi dậy.

Tả Thanh Vân vừa tỉnh dậy, liền nghe thấy tiếng ho khan kịch liệt ở khoang bên cạnh.

Đó là mẹ của hắn.

Tả Thanh Vân nhíu chặt lông mày, trong lòng rất lo lắng cho thân thể của mẫu thân. Tuy nhiên điều làm cho hắn lo lắng hắn, chính là tên Tiểu kỳ Cẩm y vệ đang đứng trước mặt mình.

Người này cầm một cái khay, đặt ở trước mắt của hắn.

“Ăn cho ngon đi, chúng ta đã tốn không ít tiền vì bữa rượu thịt này, các ngươi đừng để bị đói khi lên đường. . .”

Con ngươi Tả Thanh Vân co rụt lại.

Bên trong cái khay này có đầy đủ gà vịt thịt cá, rượu cũng là rượu ngon, mùi rượu thấm đẫm lòng người.

Tả Thanh Vân lại không có ý mừng nào, trái tim của hắn đã chìm xuống tận đáy vực.

Hắn nghĩ thầm đám người này thật là nhanh, thật là ác độc. Chắc hẳn là chiếc thuyền này mới đi đến địa phận quận Tầm Dương, mà bọn họ đã không nhịn được nữa rồi sao?

Tả Thanh Vân hít một hơi thật sau, ngăn chặn cơn rung động trong lòng, hắn nhìn vào vị Tiểu kỳ Cẩm y vệ này với ánh mắt âm lãnh: “Các ngươi muốn làm gì? Tả gia ta làm quan nhiều năm, có vô số bạn bè và quan hệ, hiện giờ chỉ là tạm thời gặp nạn, nếu như nhà chúng ta xảy ra chuyện gì, thì tất cả các ngươi phải chôn cùng chúng ta.”

Tên Tiểu kỳ Cẩm y vệ kia nghe xong lại nở nụ cười trào phúng, không nói gì mà đi ra khỏi phòng.

Tả Thanh Vân còn muốn nói gì nữa, lại nghe thấy tiếng của Tả Thiên Lộ truyền ra từ gian phòng bên phải: “Thanh Vân, đủ rồi! Hôm nay chúng ta chắc chắn phải chết, giữ chút thể diện đi.”

Khóe môi Tả Thanh Vân co quắp một cái, lòng thầm nói người chết đến nơi rồi mà còn có thể diện gì?

Nhưng hắn vẫn bình tĩnh lại, cầm đũa trong khay lên, bắt đầu ăn uống với vẻ mất tập trung.

Đến nước này rồi, không ăn cũng phải ăn, dù sao cũng không thể làm quỷ chết đói.

Nhưng mà bữa rượu thịt ngon lành này, vào trong miệng hắn lại trở nên nhạt nhẽo vô vị.

Lúc này, bên trên khoang tàu lại có vài tiếng vang ‘thịch thịch thịch’.

Tả Thanh Vân ngưng thần lắng nghe, lại không nghe ra thứ gì cả.

Tuy nhiên, cách đó không lâu, nơi boong tàu lại truyền đến những tiếng bước chân ồn ã.

Một lát sau, có một đám người mặc áo bào đỏ giống như trang phục của võ sư, cả đám xông vào trong phòng của hắn, kéo Tả Thanh Vân đang đeo gông xiềng ra bên ngoài.

Lúc này, toàn bộ tầng dưới chót đều là tiếng gào khóc của nữ quyến.

Tả Thanh Vân đi lên trên thì nhìn thấy cha mẹ mình, nhìn thấy hai tiểu thiếp của Tả Thiên Lộ, nhìn thấy ba vị muội muội của mình.

Người một nhà bọn họ bị đẩy đến bên cạnh boong thuyền, ép phải quỳ trên mặt đất.

Trên thuyền đã không còn Cẩm y vệ, chỉ còn một đám võ sư áo đỏ.

Tuy nhiên, vị Bách hộ Chương Minh kia vẫn ở trên thuyền, hắn nhìn

Tả Thanh Vân, cười nói: “Có bất ngờ hay không? Có ngoài ý muốn hay không? Hôm nay, võ sư áo đỏ dưới trướng ngươi xông lên cướp người, chúng ta liều mạng chống cự vẫn không thể địch lại, chỉ có thể rút lôi. Nhưng Tả gia các ngươi cũng không có cơ hội làm trọng phạm của triều đình đâu, lát nữa các ngươi sẽ được đoàn tụ dưới đáy sông.”

Sắc mặt Tả Thanh Vân trắng bệch như tờ giấy, hai tay hắn siết chặt, đầu ngón tay đã đâm sâu vào trong da thịt.

Vừa rồi, hắn cũng chú ý thấy trang phục và binh khí của đám người này, hoàn toàn giống hệt với đám thuộc hạ dưới trướng hắn.

Tả Thiên Lộ thì lại thở dài một hơi, nhắm hai mắt lại.

Chương 525: Gần mực thì đen (6)

Bách hộ Chương Minh nhìn vẻ mặt của cả nhà Tả gia, thì lại cười đắc ý.

“Đưa bọn họ lên đường đi! Đừng để bọn họ đi quá nhanh, thiếu khanh đại nhân đã thông báo, phải cho bọn họ càng đau khổ, càng hối hận, thì trong lòng hắn mới càng vui vẻ, càng sung sướng.”

Đám võ sư áo đỏ trên boong thuyền đều cười ha ha, từng người đều cầm một thanh đao mổ lợn lên, đứng ở sau lưng tộc nhân của Tả gia.

Nhưng đúng lúc này, một đám phi tiêu to bằng tiền đồng bỗng nhiên xuất hiện ở phía tây của con sông.

Tốc độ của phi tiêu cực nhanh, chỉ chớp mắt mà đã xẹt qua ba dặm mặt sông, đi đến trước người bọn họ. Đồng thời, một bóng người yểu điệu bay xuyên qua rừng rậm bên bờ sông, nàng đạp nước mà đi, bóng người nhanh như thiểm điện, đi đến dưới chiếc thuyền quan này.

Bách hộ Chương Minh thấy thế thì cũng không bất ngờ chút nào.

Hắn nở nụ cười lạnh lùng, người khác thì cũng thôi.

Nhưng hộ vệ Tư Không Hinh của Tả Thanh Vân thì nhất định sẽ đến, cho nên hắn đã có cách ứng phó từ trước rồi.

Lúc này, một tráng hán không râu, sắc mặt trắng nõn, tuổi tầm ba mươi ở bên cạnh hắn bỗng nhiên đánh một trảo về phía trước.

“Hấp!”

Thân thể của kẻ này vừa thô vừa tô, nhưng giọng nói lại cực kỳ âm nhu.

Theo người này phát lực để hút, tất cả Kim Tiễn tiêu đầy trời kia đều bị hút đến trước người hắn.

Sau đó, người này lại đẩy hai tay về phía trước.

“Xích!”

Tất cả những Kim Tiễn Tiêu kia lại phản xạ mà về, bay thẳng về phía Tư Không Hinh.

Tả Thanh Vân nhíu mày.

Người này là cao thủ đại nội! Tu vị rõ ràng là vượt qua Tư Không Hinh nửa bậc.

Lúc này, trên thuyền còn có hơn một trăm người, lại còn có nỏ Phi Hoàng quân dụng, tất cả đều bắn về phía Tư Không Hinh.

Tư Không Hinh gian nan chống đỡ, cuối cùng bị tráng hán mặt trắng kia đánh một quyền, rơi xuống dưới thuyền.

Tư Không Hinh không bị thương, nàng bay vút quanh thuyền, cố gắng tìm cơ hội nhảy lên thuyền, nhưng lại bị tráng hán mặt trắng kia ngăn cản, không thể lao lên.

Tuy rằng dáng người của tráng hán này rất cao to, nhưng thân pháp lại nhanh nhẹn, không kém Tư Không Hinh. Song chưởng của hắn lại cực kỳ bá đạo.

Hắn mượn mưa tên phía sau, ngăn cản không cho Tư Không Hinh tiến vào phạm vị mười trượng.

Bách hộ Chương Minh nhìn một lát, liền biết nữ tử này không có uy hiếp gì với bọn họ.

Hắn cười đắc ý: “Còn lo lắng cái gì? Động thủ! Chỉ bằng một lục phẩm hạ như nàng mà muốn cứu người từ tay Chúc công công sao, quả thực là nằm mơ. . .”

Giọng nói của hắn còn chưa dứt, bỗng nhiên có một tiếng cười khẽ truyền đến từ mặt sông: “Như vậy thêm ta thì sao?”

Khoảnh khắc này, một luồng đao ý ngập trời nghiền ép thẳng về phía bọn họ!

Hơn một trăm vị võ sư áo đỏ ở trên thuyền đều có tu vị cửu phẩm, nhưng lúc này, trên mặt của bọn họ đều lộ ra vẻ đau đớn khổ sở.

Điều này khiến cho mưa tên của bọn họ bị cắt đứt.

Mà Tư Không Hinh vẫn đang bị áp chế, liền nhân cơ hội này hóa thành ảo ảnh, áp sát tráng hán mặt trắng, đoản đao của nàng đâm nghiêng, gần như đã đâm vào trái tim của tráng hán mặt trắng. Kẻ sau lại đỡ được trong thế ngàn cân treo sợi tóc, nhưng vẫn bị sức đao của Tư Không Hinh đánh cho bay ra mấy trượng, toàn thân bị đánh rơi xuống dưới mặt nước.

Mà lúc này, Tả Thanh Vân lại vui mừng mà ngẩng đầu lên, nhìn về phía bóng người đang đạp nước mà đến ở bên kia.

Trong mắt hắn hiện lên vẻ vui mừng mãnh liệt: “Hi Thanh?”

Sở Hi Thanh không đến tiễn đưa hắn, mà lại đến nơi này chờ bọn họ.

“Sở Hi Thanh!”

Bách hộ Chương Minh nhìn bóng người đạp nước mà đến trên sông kia, sắc mặt âm trầm như nước.

Hắn đề phòng và cảnh giác với người này nhất, cuối cùng tên này vẫn mạnh mẽ chen chân vào, cản trợ hắn ra tay với Tả gia.

Hôm qua, tên này chưa từng hiện thân, không đến tiễn đưa Tả gia, để cho bọn họ buông lỏng cảnh giác.

Bằng không thì hắn sẽ không ra tay ở mặt sông quận Tầm Dương, mà sẽ chọn nơi khác.

Việc này càng kéo dài hơn thì biến số cũng càng nhiều hơn, bạn bè và minh hữu của Tả gia cũng có nhiều thời gian để phản ứng hơn, nhưng dù sao cũng mạnh hơn là sắp thành lại bại ở Đông Châu này.

Con ngươi Chương Minh lập tức sáng ngời, mặt hiện ý mừng.

Hắn đưa mắt nhìn chung quanh, phát hiện trong phạm vi năm dặm trên mặt sông, không có một bóng người nào cả.

Trên mặt sông chỉ có một mình Sở Hi Thanh, độc thân đạp nước mà đến.

Không thấy tên thuộc hạ nào của Sở Hi Thanh, cũng không thấy vị cao thủ ngũ phẩm thần bí kia.

Người này. . . quá bất cẩn.

Chương Minh không khỏi cười gằn: “Sở đường chủ tội gì phải như vậy? Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại muốn đến.”

Ngay khi hắn lời xong, hai bóng người bỗng nhiên nhảy ra khỏi cửa sổ ở tầng hai của thuyền, hai đạo bóng trắng cực nhanh, đánh thẳng về phương hướng của Sở Hi Thanh.

Hôm nay, bọn họ dám ra tay ở quận Tầm Dương, tự nhiên phải có nắm chắc.

Chương 526: Thiên hộ đại nhân

Hai bóng người kia là một đôi huynh đệ sinh đôi, tu vị của cả hai đều là thất phẩm thượng, lại sở hữu một bộ đao pháp liên thủ, khi thi triển sẽ có sức chiến đấu vượt qua lục phẩm hạ bình thường.

Tuy nhiên, ngay khi hai bóng trắng kia sắp tụ hợp ở trước mặt Sở Hi Thanh.

Một đạo bóng tên màu đỏ bắn thẳng đến từ cách đây mấy dặm.

Vị xạ thủ đang ẩn núi ở trong núi rừng kia, tên của hắn nhanh như điện xẹt, chớp mắt đã bay đến trước mặt, bắn thẳng vào trên bóng trắng kia.

Bóng trắng kia lập tức dừng lại, hiện ra bóng người của một thanh niên áo bào trắng.

Không ngờ mũi tên màu đỏ kia đã đâm thẳng vào cổ họng của hắn.

Ánh mắt của thanh niên áo trắng hiện lên vẻ không dám tin tưởng, hắn đang muốn nhổ mũi tên từ cổ họng ra, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, cái mũi tên màu đỏ này lập tức nổ tung, làm cổ của thanh niên này cũng nổ thành hai đoạn.

Đầu và thi thể của người này cũng chìm vào trong mặt sông.

Mafl úc này, một bóng trắng khác đã chém đến trước người Sở Hi Thanh.

Đây cũng là một thanh niên áo trắng, trong con ngươi tràn đầy bi thương và hận thù, tức giận.

Tuy nhiên, tất cả sự chú ý của hắn bây giờ, đều đặt ở trên người Sở Hi Thanh.

Làm thịt người này trước, rồi lại đi giết tên xạ thủ kia.

Sở Hi Thanh thì lại thả lỏng hai tay bên hông, vẻ mặt hờ hững mà nhìn hắn, ngay khi song phương tiếp cận đến khoảng cách tám thước, tay của Sở Hi Thanh bỗng nhiên lấp lóe như ảo ảnh.

Truy Phong đao pháp – Không Huyệt Lai Phong!

“Sặc!’

Theo một tia sáng lóng lánh, cổ của thanh niên áo bào trắng kia xuất hiện một vết máu, sau đó đầu và thân thể của hắn tách ra, ngã xuống trước người Sở Hi Thanh, rồi chìm vào trong mặt nước.

Mà lúc này, Thiền Dực đao ma văn của Sở Hi Thanh thì đã trở về vỏ, tựa như chưa từng rời vỏ vậy.

Bản thân Sở Hi Thanh lại không hề để ý, tiếp tục đạp bước đi về phương hướng thuyền quan.

Từ khi hắn tăng Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ lên đến tầng thứ sáu. Tạm thời vẫn chưa có một võ tu thất phẩm nào có thể làm cho hắn phải sử dụng tốc độ đao nhanh đến cực hạn của mình.

Thanh niên áo bào trắng vừa rồi, đương nhiên là cũng không ngoại lệ.

Mà lúc này, Bách hộ Chương Minh ở trên thuyền không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, không nhìn về phía đồi núi tươi tốt ở bên bờ sông với ánh mắt không dám tin tưởng.

Đó là một xạ thủ thất phẩm! Hơn nữa còn là thần xạ thủ cấp bậc thất phẩm, có thể leo lên trước vị trí tám mươi của Thanh Vân Bảng.

Sức chiến đấu vượt cấp, có thể sánh vai với một cao thủ lục phẩm hạ.

Còn nữa, đao của Sở Hi Thanh quá nhanh!

Tốt xấu gì thì Chương Minh cũng là cao thủ cấp độ thất phẩm thượng.

Nhưng đao của Sở Hi Thanh lại nhanh đến mức làm cho mắt của hắn không thể nào bắt giữ.

Đây chính là trình độ của hạng 29 trên Đông Châu – Thanh Vân Bảng sao?

Chương Minh cảm giác hô hấp của mình cũng bắt đầu trở nên khó khăn hơn.

“Cung tiễn thủ đâu, bắn hắn cho ta! Đừng để cho hắn lên thuyền.”

Lúc này, Chương Minh đã không rảnh để quan tâm đến Tư Không Hinh.

Tu vị của Chúc công công hơn Tư Không Hinh nửa bậc, lại rõ ràng không phải là đối thủ của kẻ từng là sát thủ kim bài của Sát Sinh Lâu này.

Có điều, Chúc công công vẫn có thể kiềm chế Tư Không Hinh một lúc.

Trái lại là Sở Hi Thanh, một khi để kẻ này lên thuyền, có lẽ sẽ không còn bao nhiêu người trên thuyền có thể sống sót.

“Các người còn đang chờ cái gì?”

Bách hộ Chương Minh trợn mắt nhìn đám võ sư áo đỏ cầm đao mổ lợn: “Còn không ra tay đi? Đừng lằng nhằng nữa, trực tiếp chặt đầu đi!”

Hắn vốn định để đám người này dùng đao mổ heo, lột da cắt thịt người của Tả gia.

Hắn không chơi được lăng trì bằng ngàn đao, nhưng một trăm đao thì vẫn dễ như trở bàn tay.

Nhưng đã đến nước này rồi, Chương Minh chỉ cầu giết người, chỉ cần làm thịt tất cả người của tả gia, vậy coi như hoàn thành nhiệm vụ, có thể rút lui luôn.

Khi đám võ sư áo đỏ kia chuẩn bị chém đầu người Tả gia, chợt có một đám mũi tên bay đến.

Mưa tên này vốn là bắn về phía Sở Hi Thanh, nhưng lại bị hắn chém cho bắn ngược, phản xạ trở lại.

Tùng tùng tùng tùng!

Những mũi tên bát giác kia không ngừng bắn về phía hơn mười tên võ sư áo đỏ cầm đao mổ heo.

Ban đầu, đám người này còn có thể chống đỡ một hai.

Nhưng bọn họ chỉ có tu vị cửu phẩm mà thôi, chẳng mấy chốc đã bị đánh tan, bị mũi tên xuyên thủng thân thể, cuối cùng còn bị đóng đinh trên boong thuyền.

Sở Hi Thanh đã đi đến mạn trái của chiếc thuyền.

Hắn đạp một cái, toàn thân bay lên cao bảy trượng, vượt qua cả độ cao của boong thuyền.

Sở Hi Thanh phát hiện trên boong thuyền không có đối thủ nào có thực lực vượt qua hắn cả.

Khóe môi hắn hơi cong lên: “Tiễn Tiễn, đi giúp Tư Không Hinh đi! Đừng để cái tên thái giám kia chạy thoát, nhất định phải giết chết người này!”

Chương 527: Thiên hộ đại nhân (2)

Nhưng vào lúc này, lại có hai bóng người bay lên từ boong thuyền.

Hai người bọn họ đều cầm trường thương trong tay, khí thế như núi, đánh thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Thân hình Sở Hi Thanh lại lóe lên, dùng một góc độ khó tin mà đâm thẳng vào giữa hai người.

Cực chiêu – Bát Phong Bất Động!

Thanh Tốn Phong Chấn Lôi đao trong tay Sở Hi Thanh chia ra làm hai, gọn gàng chém đầu hai tên cao thủ thất phẩm này xuống.

Sắc mặt của Bách hộ Chương Minh đã biến đổi, hắn hơi do dự một chút.

Bỗng nhiên bước nhanh đến sau lưng Tả Thiên Lộ, một đao chém thẳng về phía đầu của Tả Thiên Lộ.

Chỉ cần làm thịt Tả Thiên Lộ, là hắn có thể trốn!

Tả gia mất vị quan lớn hàm ngũ phẩm này, cũng sẽ mất tất cả quan hệ trên quan trường, khi đó Đại lý tự thiếu khanh muốn làm gì thì làm.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh lại nhanh hơn một bước, bóng người của hắn lấp lóe như ma, đã đạp lên mép thuyền trước một bước, sau đó dùng sống đao để đập vào đầu Chương Minh, 'đông' một tiếng, Chương Minh trực tiếp ngất xỉu.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại cầm song đao, quét mắt nhìn đám người trên thuyền.

"Giết!"

Hắn dùng đao ý hóa hình, một con cự thú đầu rồng thân sài rít gào về phía đám người ở trên boong thuyền.

Khoảnh khắc này, hơn trăm vị võ sư áo đỏ kia đều thất khiếu chảy máy, đờ đẫn tại chỗ.

Bị cỗ đao ý này xung kích ở khoảng cách gần, trực tiếp làm nguyên thần của bọn họ bị trọng thương! Khiến cho bọn họ tạm thời mất năng lực phản kháng.

. . .

Khi Bách hộ Chương Minh mơ màng tỉnh lại, liền ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc và tanh tưởi.

Khi hắn mở mắt ra, phát hiện khắp nơi trên boong thuyền đều là những vũng máu, đâu đâu cũng là máu.

Mấy người Tả gia thì đang ném từng bộ từng bộ thi thể của các võ sư áo đỏ vào trong sông Thần Tú. Bọn họ chuyển đá ép khoang ở dưới đáy thuyền lên, quấn vào chân của các thi thể, đảo bảo chúng nó sẽ chìm vào đáy sông, chứ không nổi lềnh bềnh.

Còn về phần vị Chúc công công kia, vị cao thủ đại nội này đã chết từ lâu rồi.

Trên người còn bị nhỏ một giọt Hóa Thi Thủy, đã hòa tan được một nửa.

Chương Minh nhìn đám thi thể trên thuyền, lại không thấy bất ngờ chút nào, đối thủ của bọn họ chính là một ngựa đánh ngàn, thiếu niên Bá Đao – Sở Hi Thanh!

Tuy rằng trong mắt người ngoài, Sở Hi Thanh là một người nhân nghĩa nhâm hiệp, phúc hậu rộng lượng, quân tử khiêm tốn.

Nhưng dựa trên mấy trận chiến mà người này đã trải qua, thì hắn cùng cực kỳ tàn nhẫn với kẻ thù, sẽ không để kẻ địch rời đi, sẽ không để lại hậu hoạn.

Bách hộ Chương Minh lại nhìn bản thân mình một chút, hắn phát hiện mình bị trói trên cột buồm. Trên người không chỉ có xích sắt to bằng cánh tay, còn có từng cây từng cây Trấn Nguyên đinh đóng trên người.

“Tên bên ngoài đã tỉnh lại.” Giọng nói của Sở Hi Thanh bỗng nhiên vang lên ở cách đó không xa: “Tả đại nhân, ngươi chuẩn bị xử lý tên Chương Minh này thế nào?”

Theo câu nói này, một đoàn người đi ra từ bên trong khoang thuyền.

Trong đó có Tả Thiên Lộ và Tả Thanh Vân đã thoát vây, cũng có Sở Hi Thanh và Tư Không Hinh.

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng, thần thái ung dung tự nhiên, chờ đợi người Tả gia quyết định.

Nếu như giết Chương Minh, người nhà Tả gia sẽ không còn đường lui, chỉ có thể rơi xuống làm giặc cỏ, hoặc là ẩn cư rừng núi.

Nếu như không giết, chứng tỏ Tả gia vẫn còn quyến luyến với triều đình, vẫn muốn lăn lộn bên trong thể chế của triều đình.

Sở Hi Thanh không phải trộm cướp, cũng không phải Tống Giang của Lương Sơn Bạc, hắn không có thói quen cưỡng ép người khác đi theo hay nhập bọn với mình.

Bởi vậy, hắn giữ lại mạng cho Bách hộ Chương Minh, để cho Tả Thiên Lộ và Tả Thanh Vân tự quyết định.

Tả Thiên Lộ đi ra ngoài khoang thuyền, bình tĩnh nhìn Chương Minh, ánh mắt lúc sáng lúc tối.

Tả Thanh Vân thì lại cầm một thanh đao chọc tiết lợn ở trên sàn thuyền, trên mặt hiện lên sát ý.

Bách hộ Chương Minh thì lại cảm thấy trái tim co rúm, thấp thỏm không thôi, hắn biết thời khắc quyết định vận mệnh của mình đã đến.

Nhưng sau đó, hắn đã ý thức được, cha con Tả gia không dám ra tay với mình.

Mình chính là Cẩm y vệ, phụng mệnh áp giải hai cha con nhà này vào kinh để xét xử, nếu như mình chết trên đường, vậy Tả gia nhất định phải chết! Dù cho bọn họ có vào kinh, thì cũng không thể nào giải thích chuyện này cho triều đình.

Huống hồ, phụ trách xử lý vụ án này, còn là thiếu khanh đại nhân.

Chương Minh nghĩ đến chỗ này, vẻ hốt hoảng trên mặt lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ trào phúng.

Chỉ cần vào kinh thành, hắn sẽ để cho đám người này không chịu nổi, bao quát cả tên Sở Hi Thanh kia.

Mãi cho đến một lát sau, Chương Minh chợt nghe thấy một giọng nói giòn tan: “Đường chủ đại nhân, ta cảm thấy vẫn giết thì tốt hơn, đơn giản lại bớt việc.”

Bách hộ Chương Minh nghe vậy thì sửng sốt.

Không phải bởi vì tiếng nói của người này có ngậm lấy sát ý, mà là do hắn quá quen thuộc với tiếng nói này.

Chương 528: Thiên hộ đại nhân (3)

Chương Minh nhìn về phía phát ra âm thanh, sau đó liền nhìn thấy một cô gái cao gầy cõng một cây cung lớn, đi ra từ trong khoang thuyền.

Khi hắn nhìn thấy rõ dung mạo thanh lệ của cô gái này, nội tâm lập tức chìm xuống.

Đây. . . đây chính là bạn tốt của người lãnh đạo trực tiếp của hắn, Thiên hộ trẻ tuổi nhất của Thiên nha Cẩm y vệ!

Chương Minh vô thức muốn kêu lên một câu ‘Thiên hộ đại nhân’, nhưng dưới ánh mắt lạnh lẽo như băng của cô gái này, hắn lại cưỡng ép nuốt xuống.

Hắn ý thức được tình hình của vị thiên hộ đại nhân trước mắt mình có hơi không đúng.

Dù ngũ quan của đối phương không có thay đổi nhiều, da thịt lại bị bôi đen, mi mắt cũng được điều chỉnh một chút, giảm mất sáu phần sắc đẹp của nàng.

Vị thiên hộ đại nhân này cải trang và dịch dung như vậy, không biết là đang làm cái gì đây?

Còn nữa, hình như thiên hộ đại nhân vừa mới gọi Sở Hi Thanh là đường chủ?

Kế Tiễn Tiễn thì lại nhìn Chương Minh với vẻ hờ hững, mắt hàm chứa sát ý: "Người này thân là Bách hộ của Thiên nha Cẩm y vệ, lại cấu kết với tội phạm, làm việc trái phạm luật, không biết phân biệt công tư, mưu hại mệnh quan triều đình. Giết hắn cũng coi như là trừ hại cho Thiên nha Cẩm y vệ, nói không chừng người ta còn phải cảm ơn chúng ta nữa."

Nàng không ngờ lần này, lại có thể nhìn thấy một trò hay như vậy.

Người của Thiên nha Cẩm y vệ mình lại cấu kết với tội phạm giang hồ, mưu hại mệnh quan triều đình.

Đúng là Tả Thiên Lộ bị hỏi tội, nhưng tội quan vẫn là quan. . .

Chương Minh bị nàng nhìn vào, lại như con chuột bị mèo nhìn chằm chằm, hắn chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh, tê cả da đầu, trái tim cũng lạnh lẽo vì sợ hãi.

Cha con Tả gia không làm gì được hắn, nhưng vị thiên hộ đại nhân này thì lại có thể bóp chết hắn.

Nữ tử trong truyền thuyết này, không chỉ có thiên phú cực cao, là nhân tài xuất chúng nhất mới xuất hiện trong vài năm gần đây, còn là đồng môn của Chỉ huy sứ Thiên nha bọn họ.

Bởi vậy, quyền lực của nữ tử này ở trong Thiên nha Cẩm y vệ, thậm chí có thể sánh vai với mười hai vị Vạn hộ!

Không may chính là, việc hôm nay của hắn lại bị vị thiên hộ đại nhân này nhìn thấy.

Nội tâm của Chương Minh đã bị sợ hãi bao trùm, nhưng vẫn cắn chặt răng, không dám lên tiếng.

Vị thiên hộ đại nhân trước mắt này, không chỉ là trong mắt không cho phép chứa một hạt cát, mà còn có tác phong rất cường thế, lòng dạ độc ác.

Nếu như Chương Minh không cẩn thận làm đối phương bại lộ, thậm chí nữ tử này còn có thể giết sạch cả nhà già trẻ của hắn.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì bật cười một tiếng, hắn không phát hiện dị thường giữa hai người kia, chỉ là nghĩ thầm vị thuộc hạ mới này của mình có sát tính quá nặng.

Tuy nhiên, hắn cũng không tiện lên tiếng về chuyện sống chết của Chương Minh này.

“Nói linh tinh cái gì?” Sở Hi Thanh liếc mắt cảnh cáo Kế Tiễn Tiễn ở sau lưng: “Đây là chuyện của Tả gia, liên quan gì đến ngươi? Khi không nên nói chuyện thì đừng nói.”

Vị thuộc hạ xuất thân từ thợ săn này, tuy rằng có võ lực không tầm thường, nhưng lại kiệt ngạo, tùy hứng, ăn nói không đúng mực, cũng không biết nhìn hoàn cảnh.

Gương mặt Kế Tiễn Tiễn hơi trầm xuống, song quyền trong tay áo đã siết chặt, nhưng vẫn nhịn cơn giận này.

Ai bảo tên đang răn dạy nàng, lại là ‘thủ trưởng’ của nàng chứ.

Thật ra thì theo Kế Tiễn Tiễn, hoàn toàn không cần giữ Chương Minh lại, trực tiếp làm thịt là được.

Chờ đến khi về, nàng không chỉ muốn thanh lý đám cặn bã và bại hoại trong Thiên nha Cẩm y vệ, mà còn muốn hưng sư vấn tội vị Đại lý tự thiếu khanh kia.

Thứ đồ gì mà cũng dám sai phái Cẩm y vệ bọn họ đi làm mấy chuyện phạm pháp này?

Tự giết quan lại, đây chính là điều tối kị của Cẩm y vệ, một khi bại lộ thì sẽ có hậu hoạn vô cùng. Đám quan lại quyền cao chức trọng ở trong triều, sai khiến Cẩm y vệ bọn họ làm chuyện dơ bẩn, tiếng xấu cũng do Cẩm y vệ bọn họ gánh chịu, có thể nói là đáng ghét đến cực điểm.

Tả Thiên Lộ suy ngẫm một lát, sau đó quay đầu nhìn Sở Hi Thanh: “Sở đường chủ, nếu như ta giữ lại người này, thì ngươi có hậu họa gì không?”

Thiếu niên trước mắt này có ân tình cứu mạng với toàn bộ Tả gia bọn họ.

Tả Thiên Lộ không muốn trở thành trọng phạm truy nã không đường về, nhưng tiền đề là không để cho ân nhân của mình bị liên lụy.

Vừa rồi, không chỉ đám ‘võ sư áo đỏ’ bị giết sạch, mấy cao thủ mà Chương Minh dẫn từ kinh thành đến cũng bị Sở Hi Thanh giết sạch.

Trong đó có bốn người là Cẩm y vệ, một người là từ đại nội trong hoàng cung.

Một khi Chương Minh thoát thân, đây chính là một tội danh không nhỏ.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nở nụ cười.

Vị Tả quận thừa này, cũng là một người hào sảng.

Hắn giơ tay lên, lấy lệnh bài Phó bách hộ Cẩm y vệ ở trong tay áo ra, quơ quơ trước mặt cha con Tả gia.

“Quên mất, ta cũng là Phó bách hộ Cẩm y vệ. Các ngươi muốn làm gì thì làm, không cần để ý đến ta.”

Sở Hi Thanh cười nói: “Hôm nay là giang hồ cướp sống chặn giết thuyền quan, Sở mỗ đúng lúc đi ngang qua nơi này, liền rút đao tương trợ. Đáng tiếc là thực lực có hạn, để cho những huynh đệ Thiên nha Cẩm y vệ kia chết hết, chỉ cứu được các ngươi và vị Chương bách hộ này.”

Chương 529: Thiên hộ đại nhân (4)

Hai người Tả Thiên Lộ và Tả Thanh Vân nhìn lệnh bài kia, rồi lại ngây người một trận.

Vị Sở đại đường chủ trước mắt bọn họ, lại còn là Phó bách hộ Cẩm y vệ?

Sở Hi Thanh lắc đầu không ngớt, vô cùng cảm khái với đám ‘trộm cướp’ hung ác kia: “Đáng tiếc chính là, đám người này còn vô cùng độc ác, vì che dấu thân phận nên đã dùng Hóa Thi Thủy để hòa tan tất cả thi thể của Thiên nha Cẩm y vệ.”

Hai mắt Tả Thiên Lộ sáng ngời: “Sở đường chủ còn có thân phận này? Như vậy thì dễ dàng hơn nhiều.”

Hắn không ngờ tâm tư của Sở Hi Thanh lại cẩn mật như vậy.

Chương Minh không có chứng cứ Sở Hi Thanh giết Thiên nha Cẩm y vệ, dù hắn có tố cáo lên trên, thì cũng chỉ là cãi cọ qua lại mà thôi.

Chỉ cần cắn chặt vào chuyện người này vì trốn tránh trách nhiệm ‘thất trách trong đề phòng, khiến cho thuộc hạ bị diệt sạch’, thì vụ án này sẽ đi vào ngõ cụt.

Huống hồ, Chương Minh cũng có một đống sơ hở, một đống tội danh.

Nếu thật sự kiện cáo lên trên, chưa chắc Sở Hi Thanh đã có phiền phức, nhưng vị Chương bách hộ này sẽ chết chắc.

Tả Thiên Lộ ôm quyền, giọng nói dứt khoát: “Vậy thì xin Sở đường chủ tha cho người này một mạng! Xin đường chủ yên tâm, Tả mỗ lấy tính mạng ra để đảm bảo, ta sẽ lo liệu chuyện này, chắc chắn sẽ không liên lụy đến đường chủ.”

Sở Hi Thanh cũng chắp tay đáp lễ: “Dễ nói! Có câu này của Tả đại nhân, Sở mỗ liền yên tâm.”

Hắn vẫn tin tưởng hai ba phần với lời nói của người này.

Tuy rằng Tả Thiên Lộ gặp rủi ro, nhưng không có nghĩa là hắn không có chút năng lượng nào.

Người này từng nhậm chức ở Đô sát viện, từng là một thành viên thanh lưu của triều đình, sau đó mới bị biếm xuống làm quan ở địa phương.

Tuy rằng tấu chương của Tả Thiên Lộ khiến cho Tả gia gặp tai ương ngập đầu.

Nhưng cùng lúc đó, danh vọng của người này trong triều đình lại lên như diều gặp gió.

Đây là một mất một được, một uống một mổ, họa phúc đi liền.

Đám danh gia vọng tộc ở địa phương quận Tú Thủy cũng là kính nể thiên tử, sợ hãi Đại lý tự thiếu khanh, nên không dám giao lưu tiếp xúc với cha con Tả gia.

Nhưng mà ở kinh thần và triều đình, thậm chí là cả thiên hạ này, lại có rất nhiều tên ‘thanh lưu’ đầu sắt, tất cả đều là người đồng đạo của Tả Thiên Lộ.

Một đạo lý rất đơn giản, nếu như vị Đại lý tự thiếu khanh kia không kiêng kị Tả Thiên Lộ, thì vì sao phải trực tiếp gạt bỏ trên đường? Không dám để Tả Thiên Lộ vào kinh?

Kế Tiễn Tiễn nghe lời nói của hai người, mắt liền híp lại.

Kế Tiễn Tiễn không thể nào khoan dung cho tên bại hoại Chương Minh ăn cây táo rào cây sung này, cũng không thích nghe lời nói của hai người Sở Hi Thanh và Tả Thiên Lộ.

Hai người này, thế mà lại giao lưu chuyện làm loạn kỷ cương ở ngay trước mặt nàng.

Tả Thanh Vân thì lại hừ nhẹ một tiếng, sắc mặt hắn tái nhợt, nhìn chằm chằm vào Bách hộ Chương Minh, tay cầm đao đã nổi gân xanh.

Mấy ngày nay, tên này đã cho hắn nếm không ít 'quả ngon' rồi.

Lúc nãy, hành động muốn lóc thịt cả nhà bọn họ, càng khiến cho Tả Thanh Vân hận đến ngứa răng.

Nếu như cứ buông tha cho Chương Minh như vậy, thì Tả Thanh Vân cảm thấy rất khó chịu.

"Thanh Vân!"

Tả Thiên Lộ phất tay áo một cái, mở miệng nói: "Tạm thời giữ mạng của hắn trước, chờ đến kinh thành rồi xử lý sau."

Bây giờ hắn không thể làm gì Chương Minh.

Nhưng chỉ cần vào kinh thành, hắn có thể mượn lực lượng của bạn bè và đồng liêu, xử lý một Chương Minh là chuyện dễ như trở bàn tay.

Hắn không thể làm gì được vị Đại lý tự thiếu khanh kia, chẳng lẽ còn không làm gì được một tên Bạch hộ Cẩm y vệ?

Sau đó, giọng nói của Tả Thiên Lộ lại hơi khàn khàn: "Nhưng mấy ngày này, ngươi cũng đừng để cho hắn dễ chịu, chỉ cần giữ hắn sống sót là được."

Sở Hi Thanh nghe đến đây, thần sắc chợt hơi động, nhìn về phía bờ trái của sông Thần Tú.

Trong núi rừng ở ngoài mười dặm, bỗng nhiên có một đạo cầu vồng màu vàng bạc, đang bay thẳng về phương hướng kinh thành.

Đó rõ ràng là một con bồ câu Lưu Quan Ngân Vũ có huyết mạch của Vũ Gia.

Mà Vũ Gia, chính là thần cầm thời thượng cổ, là thủy tổ của chín loài chim trong thiên hạ.

Hoài Nam Tử - Địa Hình Huấn có nói: "Vũ Gia sinh Phi long, Phi long sinh phượng hoàng, phượng hoàng sinh chim loan, chim loan sinh thứ điểu, phàm có lông vũ đều là thứ điểu."

Lúc này, Sở Hi Thanh nghiêng đầu nhìn về phía Kế Tiễn Tiễn.

Kế Tiễn Tiễn lại lắc đầu nói: “Khoảng cách quá xa! Hơn nữa, huyết mạch của con chim này đã phản tổ, nắm giữ một bộ phận năng lực thần tốc của Vũ Gia, mũi tên của ta không theo kịp.”

Thật ra thì có thể đuổi kịp.

Nhưng nàng bây giờ chỉ là một xạ thủ thất phẩm, phải che giấu hơn nửa thực lực.

Ngoài ra, lúc nãy Sở Hi Thanh đã răn dạy nàng, cũng khiến cho nàng cảm thấy khó chịu.

Con bồ câu lông bạc kia rõ ràng là phương án đề phòng của vị Đại lý tự thiếu khanh kia, lúc này đã bay về kinh thành báo tin.

Cha con Tả gia muốn an toàn vào kinh, tuyệt đối không phải chuyện đơn giản. . .

Chương 530: Không dựa dẫm được

Khi Sở Hi Thanh ra tay cứu cha con Tả gia ở quận Tầm Dương.

Quận úy Thẩm Chu đã biết được tin tức Sở Hi Thanh rời khỏi quận Tú Thủy.

Lúc này, Thẩm Chu đang tỉa hoa ở trong vườn hoa ở sân sau, sau khi nghe thấy tin tức này, hai mắt hắn nhất thời sáng rực: “Rời đi rồi? hắn muốn đi bao lâu?”

“Sở Hi Thanh và Tả Thanh Vân rất thân thiết, có lẽ chuyến này là hắn đi hộ tống cha con Tả gia vào kinh.”

Đại quản gia của Thẩm gia suy ngẫm giây lát rồi nói: “Từ Tú Thủy đến kinh thành, đi đường thủy thì kiểu gì cũng phải hai tháng mới trở về.”

Nếu như là võ tu đi một mình, toàn bộ hành trình đều đi trên quan đạo của triều đình xây dựng, cưỡi ngựa chạy như bay, vậy thì phải mất khoảng hai mươi ngày để cả đi cả về.”

Vấn đề là Tả gia còn có rất nhiều gia quyến, đặc biệt là mẫu thân của Tả Thanh Vân.

Đầu mùa xuân lại không phải mùa thuận gió, lúc này đi ngược dòng thì khó tránh khỏi chậm một chút.

Đại quản gia lại cười lạnh lùng: "Cái thằng nhãi ranh này thật sự là nghĩa bạc vân thiên, nhưng lần này hắn đã đắc tội với Đại lý tự thiếu khanh đương triều rồi. Sau này không cần chúng ta ra tay, vị thiếu khanh đại nhân kia cũng có thể ép hắn vào chỗ chết."

Thẩm Chu lại thầm nghĩ, chuyện này thì chưa chắc.

Thời gian gần đây, Sở Hi Thanh không tiếc tiền bạc, lại vừa đấm vừa xoa, để thu phục đám thợ săn Tây Sơn.

Hành động này hiển nhiên là muốn dùng mấy ngàn thanh cung đao trên Tây Sơn kia, để làm cho quan phủ ở địa phương cố kị.

Thẩm Chu không thể không thừa nhận, phương pháp này vừa đơn giản lại vừa hữu hiệu.

Mấy ngày gần đây, khi quận trưởng đại nhân nói về Sở Hi Thanh và Tây Sơn Đường của Thiết Kỳ Bang, thì đã có thêm vài phần kiêng kị.

Đại lý tự thiếu khanh đúng là quyền cao chức trọng, nhưng hắn ở tận kinh thần, không quản được địa phương.

Hắn có thẻ đánh bạc gì mà có thể để quận trưởng đại nhân mạo hiểm bị Thiết Kỳ Bang phản phệ, đẩy Tây Sơn Đường vào đường chết chứ?

Đại lý tự thiếu khanh ở tận kinh thành, cũng giống như người đứng ở bên bờ bên kia để chỉ điểm, dưới chân lại không dính bùn.

Tất cả nguy hiểm và hậu hoạn, đều do quan chức của quận Tú Thủy gánh chịu.

Huống hồ, chưa chắc Tả Thiên Lộ kia đã ngã xuống.

Đám thế gia vọng tộc ở địa phương quận Tú Thủy có thể không hiểu rõ ràng lắm, nhưng Thẩm Chu lại biết được nhiều hơn.

Tả Thiên Lộ dùng chuyện Đương thập đại tiền để kết tội Hộ bộ thượng thư, tuy rằng làm thiên tử tức giận, cũng bị Tân đảng của triều đình coi là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt.

Nhưng thế lực thanh lưu trong triều đình vẫn rất lớn.

Mà đối với chuyện triều đình phát hành Đương thập đại tiền, không chỉ thanh lưu phản đối, mà rất nhiều thế gia hào cường ở địa phương cũng phản cảm.

Dù là bản thân Thẩm Chu, cũng không muốn nhìn thấy Đương thập đại tiền này xuất hiện.

Thẩm gia có thể không bị Đương thập đại tiền ảnh hưởng, nhưng bách tính và dân chúng ở địa phương thì không.

Thẩm gia bọn họ có thể vơ vét của cải của đám bách tính bình dân này, nhưng bây giờ lại bị Đương thập đại tiền của triều đình lấy mất, tiền rơi vào túi của triều đình. Chuyện này quả thật là lẽ nào có lí đó!

Phong tấu chương kia của Tả Thiên Lộ, không thể nghi ngờ là xông pha chiến đấu vì thanh lưu, chiến đấu vì thế gia vọng tộc trong thiên hạ.

Thẩm Chu dự đoán rằng, chỉ cần Tả Thiên Lộ có thể sống sót qua hai năm, vậy hắn tất sẽ phục chức như cũ, thậm chí còn gặp họa được phúc, tăng lên một bước.

Đáng tiếc, Thẩm Chu hắn và Tả gia không phải người cùng được, không đái cùng một bình. Biết rõ cái bếp lạnh này có thể ấm lên, nhưng lại không thể dính vào.

Thẩm Chu mở miệng cười một tiếng: “Ta cũng rất bội phục hắn, vào thời điểm này mà còn dám bỏ Tây Sơn Đường lại, chạy xa vạn dặm, hộ tống bạn vào kinh. Chuyện này mà lan truyền ra ngoài, không biết có bao nhiêu người ở Đông Châu sẽ than thở vì Sở thiếu hiệp này nhân nghĩa vô song, cao thượng đến tận mây xanh.”

Thẩm Chu tiếp tục cắt tỉa và tưới hoa: “Nhìn chằm chằm vào thuyền của bọn họ cho ta, khi thuyền của bọn họ vào sông Đại Vận, thì lại thông báo cho ta. . .”

Hắn còn chưa nói hết, Long Hành đã nhanh chân bước vào cổng vòm của vườn hoa.

Trên khuôn mặt giống như trăng tròn của Long Hành còn ngậm vài phần vui mừng: “Thẩm đại nhân, Sở Hi Thanh đã rời khỏi Tú Thủy, thời cơ mà ngài chờ đợi đã đến!”

Thẩm Chu nhìn thấy người này, khóe môi nở nụ cười trào phúng, nhưng lập tức thu lại ngay, sắc mặt bình tĩnh: “Đây thì là thời cơ gì? Dù Sở Hi Thanh đã rời khỏi Tú Thủy, nhưng Thiết Kỳ Bang vẫn ở đây, vị cao thủ ngũ phẩm của Tây Sơn Đường cũng không rõ hành tung, tùy tiện ra tay thì chỉ có kết cục bại vong.”

Long Hành nghe vậy liền nhướng mày lên, sau đó liền tỏ vẻ bừng tỉnh: "Quận úy đại nhân yên tâm, trận chiến này Long gia ta và Thượng Quan gia, cộng thêm Thập Thất Liên Hoàn Ổ, nhất định sẽ tung hết sức mình. Còn nữa, ba ngày trước, thủ tịch gia tướng Hề Tuyền của Thượng Quan gia đã trở về Tú Thủy, hắn đã phụng mệnh của Thượng Quan gia chủ, sẽ nghe theo mệnh lệnh của quận úy đại nhân."

Chương 531: Không dựa dẫm được (2)

Lúc này, Thẩm Chu mới có thêm vài phần hứng thú.

Hề Tuyền này có tu vị ngũ phẩm hạ, hơn nữa còn tu hành ma đạo, pháp khí và chiến đồ đều là thượng thừa, sức chiến đấu cũng thuộc hàng đỉnh cấp trong ngũ phẩm, có thể đuổi sát hắn và Thượng Quan Thần Hạo.

Thẩm Chu thả bình nước tưới hoa trong tay xuống, dùng tấm vải trắng mà người hầu ở bên cạnh đưa cho để lau tay: "Nếu là như vậy, thì ta cũng có vài phần nắm chắc. Nhưng mà muốn đám tặc phỉ trên Tây Sơn xuống núi, thì ta còn phải có một phần hổ phù và điều lệnh. Điều sáu ngàn binh lính của huyện Thành Hoa và huyện Trọng Sơn vào trong Tây Sơn diệt cướp, chuyện này phải nhờ Thượng Quan gia chủ hỗ trợ."

Hắn là quận úy của bản quận, nắm giữ tất cả binh lính của quận và các huyện trong quận.

Có điều, hắn chỉ phụ trách thủ điển quan võ giáp tốt, cũng chính là phòng thủ và huấn luyện. Nếu Thẩm Chu muốn điều binh mã ở các huyện khác vào trong Tây Sơn, thì nhất định phải có lệnh của Tổng đốc châu, hoặc là phê văn của Binh bộ.

Cái chức quận úy này của hắn đã không vững chắc rồi, nên giờ phải làm việc cực kỳ cẩn thận, không thể để lại sơ hở hoặc nhược điểm nào.

"Diệt cướp?" Long Hành trầm ngâm giây lát, nói: "Thẩm đại nhân chuẩn bị ra tay với đám thợ săn Tây Sơn kia?"

Thẩm Chu chắp tay sau lưng, khóe môi hơi cong lên: "Địa hình các con đường trên Tây Sơn rất hiểm trở, Đơn gia lại thủ ở các nơi hiểm yếu, lại thuê sức dân để xây dựng mấy tòa thạch bảo, khó có thể công phá. Nếu như lực lượng của Tây Sơn Đường vẫn còn ở đó, đám tặc phỉ Tây Sơn kia nào dám xông ra?"

Hắn nhắm mắt lại, mặt hiện lên một tia chần chờ: "Sở Hi Thanh muốn làm ô dù cho đám thợ săn Tây Sơn kia, chuyện này rất hợp ý ta. Trận chiến này, ta muốn để cho bọn họ, đầu đuôi không thể nhìn thấy nhau.”

Thẩm Chu rất muốn biết, khi Đơn gia và rất nhiều thôn trang trên Tây Sơn bị rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, thì Tây Sơn Đường sẽ lựa chọn cứu nơi nào?

Long Hành suy nghĩ một chút, trên mặt cũng hiện lên ý cười: “Không hổ là Thẩm đại nhân! Việc này ta sẽ chuyển cáo cho Thượng Quan gia chủ, để cho hắn xử lý.”

Sau khi Sở Hi Thanh rời khỏi quận Tú Thủy, ưu thế mạnh nhất của bọn họ chính là nhân lực ở quanh Tây Sơn, lúc này đã có thể phát huy tác dụng.

Tuy rằng thiếu niên Bá Đao kia chỉ có tu vị bát phẩm, nhưng Nhai Tí đao ý của hắn lại cực kỳ vướng tay vướng chân.

Đặc biệt là trong Tây Sơn, một mình Sở Hi Thanh có thể thủ cả một hẻm núi, đó chính là một người giữ quan ải, vạn người không thể qua. Dù cho bọn họ có nhiều người hơn nữa thì cũng không làm nên chuyện gì.

Chỉ cần vị cao thủ ngũ phẩm của Tây Sơn Đường bị kiềm chế, hơn một ngàn người của Tây Sơn Đường đâu phải là đối thủ của quận quân Tây Sơn?

Long Hành nghĩ đến chỗ này, cũng không khỏi cảm thấy chờ mong. Hắn hi vong thuyền của Tả gia và Sở Hi Thanh mau chóng tiến vào nhánh sông Đại Vận đi.

Cùng lúc đó, trong nội viện Sở trạch ở trấn Tây Sơn, Sở Vân Vân đứng trên hành lang, trong lòng chợt hơi động, nhẹ nhàng nhìn về phía thành Tú Thủy.

Nàng thu hồi tầm mắt ngay, vừa xem quyển bí điển pháp thuật trong tay, vừa cầm cốc trà trong khay lên, nhàn nhã uống một hớp.

Quyển bí điển pháp thuật hệ Hỏa này, bắt nguồn từ Lục Loạn Ly.

Mà chủ nhân của nó, Lục Loạn Ly thì đang nhìn ngó bốn phía chung quanh.

Dường như nàng đang hơi buồn bực ngán ngẩm, đi lung tung không có mục đích ở trong viện, nhưng thật ra là đang dùng tâm linh cảm ứng, thăm dò lòng đất và vách tường trong viện.

Lục Loạn Ly muốn biết dưới lòng đất này có chôn thứ gì không, trong vách tường có tường kép hay không?

Sau đó, nàng lại đi đến bên giếng nước.

Cái cột cờ đen mà Sở Vân Vân mua được kia, đang đặt ở ngay cạnh giếng nước, phía dưới còn buộc một cái thùng gỗ.

Lục Loạn Ly lại không hề liếc mắt nhìn cái cột cờ này, mà trực tiếp nhìn xuống dưới giếng nước.

Điều làm cho nàng thất vọng là, cái giếng nước này chỉ sâu có bốn trượng, chỉ liếc mắt là có thể nhìn thấy rõ ràng, Lục Loạn Ly dùng lực lượng thần thức để cảm ứng một chút, nhưng cũng không có gì cả.

Lục Loạn Ly không khỏi gãi đầu, lòng thầm nói cái cột cờ Nghịch Thần Kỳ kia, rốt cuộc là đang nằm ở chỗ nào?

Mấy ngày nay, nàng đã tìm kiếm khắp toàn bộ Sở trạch, nhưng không có thu hoạch nào.

Trên giang hồ cũng không có tin tức nào cam đoan manh mối của cột cờ Nghịch Thần Kỳ nằm trong Tây Sơn Đường.

Nhưng vì sao đám nằm vùng kia lại tràn vào Tây Sơn Đường như ong vỡ tổ?

Khi Lục Loạn Ly đang bối rối không hiểu, thì liền nghe thấy Sở Vân Vân mở miệng hỏi dò: “Sư tỷ, ngươi đang tìm thứ gì vậy? Có phải là đánh rơi thứ gì ở trong sân không?”

Lục Loạn Ly nghe vậy, trong lòng nhất thời thấy hơi chột da, cũng thấy hơi lúng túng.

Chương 532: Không dựa dẫm được (3)

Nàng đi trở về chỗ cũ, như không có chuyện gì xảy ra mà ngồi xuống bên cạnh Sở Vân Vân: “Chỉ là cảm thấy hơi nhàm chán, lăn lộn bang phái chính là nhàm chán như vậy, mỗi ngày đều không có chuyện gì làm. Ta có hơi hối hận rồi, biết thế thì đã theo Sở Hi Thanh đi kinh thành cho rồi.”

Cũng chỉ mới ba ngày không gặp, Lục Loạn Ly lại phát hiện mình có hơi nhớ tên kia.

Mấy ngày nay, nàng luôn cảm thấy làm chuyện gì cũng tẻ nhạt vô vị, ăn cơm cũng không thơm, ngủ cũng không ngon, nói chung là không có tinh thần.

Sở Vân Vân mỉm cười, ánh mắt không rời khỏi quyển sách: “Huynh trưởng nói là Tây Sơn Đường không thể thiếu ngươi, chỉ có ngươi tọa trấn ở đây, thì hắn mới có thể yên tâm đi xa.”

Lục Loạn Ly nghe vậy, liền lấy một tay chống má, lo lắng thở dài: “Cái này thì cũng đúng, hiện giờ cũng chỉ có ta mới có thể giúp hắn tọa trận Tây Sơn Đường.”

Tây Sơn Đường bây giờ có nhiều gian tế và nội quỷ như vậy, ví dụ như Hướng Quỳ, Vương Chính . . . gì gì đó. Lục Loạn Ly cũng phát sầu thay cho Sở Hi Thanh luôn.

Tổng cộng hơn ba mươi vị phó đàn chủ, lại có một nửa trong đó là người có lai lịch khả nghi.

Một khi đám người này gây sự, Tây Sơn Đường sẽ sụp đổ trong nháy mắt.

Lục Loạn Ly cảm thấy Sở Hi Thanh xây dựng cái Tây Sơn Đường này cũng không dễ dàng, mà tiềm lực cũng rất lớn.

Tương lai, chờ kênh đào hoàn thành, lại tiêu diệt tặc phỉ, người vào núi kiếm sống sẽ càng ngày càng nhiều. Tây Sơn Đường có thể khống chế hai vạn thợ săn, hơn vạn người hái thuốc, còn có mấy vạn công nhân đốn củi cao to mạnh mẽ.

Đến khi đó, quan phủ trong quận Tú Thủy cũng phải nhìn sắc mặt bọn họ mà làm việc, Tổng đốc Đông Châu cũng phải nhường nhịn ba phần.

Đây là một phần cơ nghiệp đủ để cho Sở gia trở thành tài phiệt đỉnh cấp ở Đông Châu này, nếu như mất thì thật đáng tiếc.

Sau đó, thần sắc Lục Loạn Ly hơi động, nhìn về phía Sở Vân Vân: “Vân Vân, thời gian này ngươi tiến bộ quá nhanh, cuộc thi chân truyền mới kết thúc được bao lâu chứ? Ngươi bây giờ cũng đã sắp ngưng tụ loại phù văn pháp thuật thứ tư rồi.”

Thuật sư bát phẩm hạ, chỉ cần bốn viên phù văn pháp thuật, liền có thể ngưng tụ Chân phù, lên cấp bát phẩm thượng.

Nhìn như phù văn pháp thuật giảm đi, nhưng thật ra lại khó hơn.

Bọn họ phải cô đọng phù văn pháp thuật mạnh mẽ hơn, phải tốn nhiều thời gian hơn, tốn nhiều tài liệu hơn.

Mà một ít pháp thuật có uy lực lớn, thì còn phải mất một thời gian dài để cô đọng.

Theo Lục Loạn Ly biết, Sở Vân Vân đã cô đọng bốn phù văn pháp thuật, có ba cái trong đó có uy lực thất phẩm, một cái uy lực lục phẩm, độ khó cực cao, có thể nói là đỉnh cấp nhất.

Trong đám thuật sư nổi tiếng kia, cũng chỉ có năm ba người là đạt đến tiêu chuẩn của Sở Vân Vân.

Dù là Lục Loạn Ly, khi nàng cô đọng Chân phù bát phẩm, thì cũng chỉ có trình độ ngang với Sở Vân Vân thôi.

Vị thuật tu đệ nhất thiên hạ Thần Ngao Tán Nhân ở ba ngàn năm trước kia, Chân phù bát phẩm hạ của hắn cũng chỉ chứa đựng bốn cái phù văn pháp thuật cấp độ thất phẩm.

Mấu chốt là Sở Vân Vân chỉ bỏ ra hai tháng, mà đã tu luyện đến quả phù văn thứ tư rồi.

Chuyện này có nghĩa là tu vị của thiếu nữ trước mặt này, chẳng mấy chốc sẽ đến bát phẩm thượng.

Sở Vân Vân thì lại hờ hững, hơi lắc đầu nói: “Phù văn pháp thuật không khó, mấu chốt là cô đọng Chân phù, ta vẫn chưa sẵn sàng.”

Trước kia, nàng phải đi săn thú, phải đi vận tiêu, phải nghĩ mọi biện pháp để kiếm tiền, chỉ có một chút thời gian để tu luyện.

Mà bây giờ, tuy rằng Sở Hi Thanh đã cầm hơn chín vạn lượng bạc kia đi, nhưng cũng mua đủ tài liệu cần thiết để nàng tiến giai lên bát phẩm thượng rồi.

Hiện giờ nàng vừa có tiền lại vừa nhàn, nên tất nhiên là sẽ tiến bộ thần tốc rồi.

Chỉ là mấy cái pháp thuật lục phẩm thất phẩm mà thôi, nào có độ khó gì.

Huống hồ. . .

Sở Vân Vân liếc mắt nhìn Lục Loạn Ly một chút, sau đó nhẹ nhàng uống một hớp trà.

Tu vị của Sở Hi Thanh càng ngày càng tăng, cánh chim lên cao, cũng có chút thế lực. Nhưng kẻ địch của hắn cũng càng ngày càng nhiều, càng ngày càng mạnh mẽ.

Tuy rằng sức chiến đấu của hai người bọn họ cao, nhưng lại không tiện bại lộ.

Sở Vân Vân nghĩ thầm, mình phải mau chóng tăng tu vị pháp thuật lên, không thể dùng tu vị võ đạo để giải quyết tất cả vấn đề được.

Bằng không sớm muộn gì thì bọn họ cũng sẽ gặp phiền phức, thậm chí có nguy cơ bại lộ thân phận.

. . .

Mười ngày sau, sông Thần Tú.

Chiếc thuyền đang chạy trên đoạn sông ở quận Hợp An, Sở Hi Thanh cũng đang cố gắng gia tăng thực lực của mình.

Hắn đang giao thủ luận bàn với Kế Tiễn Tiễn, tôi luyện đao pháp của mình.

Thật ra thì Sở Hi Thanh có thể mô phỏng ra đủ loại cao thủ ở trong mộng cảnh, dùng để nghiên cứu đao pháp, gia tăng năng lực thực chiến của hắn.

Trong võ đạo bảo khố của hắn, thậm chí còn có thêm một loại ‘thẻ địa hình’, có thể mô phỏng các loại địa hình khác nhau.

Nhưng Sở Hi Thanh chưa bao giờ từ bỏ luyện tập thực chiến tại hiện thực cả.

Hiện thực và mộng cảnh, rốt cuộc vẫn là có chút khác nhau, Sở Hi Thanh tìm kiếm là cảm giác dùng đao.

Chương 533: Không dựa dẫm được (4)

Kế Tiễn Tiễn chính là một đối thủ không tệ.

Sức chiến đấu của Kế Tiễn Tiễn cao hơn hắn, nhưng lại không cao hơn quá nhiều.

Xạ thuật của nàng cực kỳ mạnh mẽ, đao pháp lại kém hơn nửa bậc, miễn cưỡng đạt đến trình độ lục phẩm hạ.

Nữ tử này tu hành một loại đao pháp khá phổ biến trong thợ săn Tây Sơn là Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao, đặc thù là thế lớn, lực trầm, nhanh gọn, mãnh liệt, mạnh mẽ thoải mái.

Thợ săn chú ý là một đao mất mạng, không thể cho con mồi có cơ hội bỏ chạy.

Kế Tiễn Tiễn có sức mạnh khổng lồ, vượt qua rất nhiều nam nhân, khi sử dụng môn đao pháp này thì cực kỳ uy vũ, như lôi đình vạn quân.

Sở Hi Thanh nhất định phải tách khỏi lưỡi đao của nàng, nếu như cứng đối cứng thì sẽ bị đao của đối phương đánh cho lảo đảo, có thể nói là rất chật vật.

Tuy nhiên, điều làm cho Sở Hi Thanh vui mừng chính là, Kế Tiễn Tiễn dùng đao như thiên mã hành không, có rất nhiều tư tưởng kỳ diệu, điểm này mạnh hơn đám đối thủ khô khan ở trong mộng cảnh nhiều lắm.

Ánh đao của hai người bao trùm toàn bộ boong thuyền.

Kế Tiễn Tiễn không nương tay chút nào, ánh đao của nàng truy kích như hình với bóng, làm cho Sở Hi Thanh phải né tránh bốn phía, chạy trốn khắp nơi.

Sở Hi Thanh miễn cưỡng sống qua bốn trăm chiêu, liền đưa tay lên: “Dừng lại! Hôm nay chấm dứt ở đây!”

Lại đánh tiếp, thì hắn phải quỳ rồi.

Huống hồ, bọn họ còn phải bảo vệ toàn bộ người Tả gia, không thể tiêu hao quá nhiều tinh thần và thể lực.

Kế Tiễn Tiễn thì lại có hơi tiếc nuối mà ngừng tay, luyện đao với Sở Hi Thanh, chính là thời điểm vui vẻ nhất trong ngày của nàng.

Nàng thu đao vào vỏ, dùng giọng nói hàm chứa ‘bội phục’ mà nói: “Hôm nay, sức mạnh của đường chủ đại nhân lại mạnh hơn một chút, so với hôm qua thì chịu đựng được hơn mười hai đao. Cái môn ngoại công kia cũng sắp lên tầng thứ tư rồi chứ? Đường chủ tiến bộ thật nhanh. Nói không chừng không lâu sau, đao pháp của đường chủ có thể đối đầu với lục phẩm hạ rồi.”

Đao pháp của cái tên này cực nhanh, đã vượt qua đại đa số thất phẩm thượng rồi.

Dù là một siêu thiên kiêu như Kế Tiễn Tiễn nàng, khi còn ở tu vị thất phẩm thượng, thì cũng chỉ sánh ngang với Sở Hi Thanh ở trên phương diện tốc độ đao mà thôi.

Người này chỉ còn kém sức mạnh, chân nguyên, cường độ xương cốt và máu thịt.

Những võ tu lục phẩm hạ kia, chỉ cần tốc độ tay không quá chậm, chỉ bằng sức mạnh là có thể đè ép Sở Hi Thanh rồi.

Mà bây giờ, Sở Hi Thanh mượn Bá thể, xương cốt càng ngày càng cứng cỏi, sức mạnh cũng càng ngày càng mạnh.

Kế Tiễn Tiễn rất vui mừng, Sở Hi Thanh luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân càng cao càng tốt.

Đây là một nhân tài, nhưng lại không quá nghe lời, đúng như Tào Hiên nói, phải khóa cổ tên này vào, để cho Cẩm y vệ sử dụng.

Sở Hi Thanh thì lại không cảm nhận được ác ý trong lời nói của Kế Tiễn Tiễn, hắn phản đối, lắc đầu nói: “Đáng tiếc là quá tốn tiền, tiền tu luyện tầng thứ tư, đã tương đương với một phần bí dược thăng cấp thất phẩm thượng rồi. Cùng lắm thì ta sẽ tu luyện đến tầng thứ năm, rồi không luyện nữa, quá phiền phức.”

Kế Tiễn Tiễn lòng thầm nghĩ, như vậy sao được?

Nàng suýt nữa thì bật thốt lên, nói ta sẽ bỏ số tiền đó.

Lúc trước, nàng giết một tên thất phẩm ở trên sông, lại hợp lực với Tư Không Hinh để giết cao thủ đại nội kia.

Kế Tiễn Tiễn lấy được sáu cái pháp khí, có thể bán trên vạn lượng bạc, có thể giúp Sở Hi Thanh mua sáu viên Tứ chuyển Kim Thân Đan.

Nhưng Kế Tiễn Tiễn lập tức đã nghĩ não mình có vấn đề.

Làm gì lại đưa tiền cho Sở Hi Thanh tu luyện chứ?

Huống hồ, nếu như mình nói lời này ra, trừ phi là Sở Hi Thanh bị choáng váng, bằng không thì nhất định sẽ nghi ngờ thân phận của mình, thậm chí còn ý thức được môn công pháp Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân kia có vấn đề.

Sở Hi Thanh luyện đao xong, liền đi về phía boong tàu phía sau.

Tả Thanh Vân đang cầm một cái roi dài để quật Bách hộ Chương

Minh tại chỗ này.

Vị Bách hộ Cẩm y vệ này vẫn bị trói trên cột buồm, sau khi trải qua mười ngày dãi gió dầm mưa, hắn đã quần áo lam lũ, tóc tai rối bù.

Toàn thân hắn không có một miếng thịt lành lặn, đâu đâu cũng có vết roi, còn có rất nhiều máu bầm màu đen.

Theo những cái quất của Tả Thanh Vân, những vết thương mới khép lại kia lại bắt đầu nứt ra, lại máu me đầm đìa.

Sở Hi Thanh bình tĩnh liếc mắt nhìn qua, liền hơi lắc đầu, đi qua ngồi xếp bằng trên một cái bàn thấp ở phía xa xa.

Trên cái bàn thấp này xếp đầy đồ nhắm rượu, tất cả đều là người Tả gia bỏ tiền ra mua khi cập bến ở quận Hợp An.

Ngay khi Sở Hi Thanh chuẩn bị tự rót tự uống, nhàn nhã ngắm phong cảnh hai bên bờ sông, Tả Thanh Vân cũng ngừng tay rồi đi qua.

Hắn dùng vải trắng lau tay, lại lau những vết máu trên mặt, sau đó cướp lấy bình rượu, tự mình rót rượu cho Sở Hi Thanh.

“Lại đi thêm nửa ngày nữa, thuyền của chúng ta sẽ đi vào sông Đại Vận, khi đó phải vất vả cho ngươi rồi.”

Đây là một đoạn lộ trình nguy hiểm nhất.

Chương 534: Không dựa dẫm được (5)

Tả Thanh Vân tính toán thời gian, bắt đầu từ khi vị Đại lý tự thiếu khanh kia biết được tin tức Chương Minh sắp thành lại bại, cho đến khi hắn điều hành nhân thủ, bố trí cạm bẫy, thì có lẽ cũng sẽ phát động tại thời điểm này.

Lúc này, ngoại trừ Tư Không Hinh ra thì hắn chỉ có thể dựa vào người huynh đệ sinh tử là Sở Hi Thanh này.

Cha hắn, Tả Thiên Lộ cũng là một thuật sư lục phẩm, nhưng mười mấy năm chưa từng ra tay, nên không dựa dẫm được.

Lúc này, Tả Thiên Lộ đang lâm trận mới mài thương ở khoang tàu bên dưới, nghiên cứu và tập luyện các pháp thuật mà hắn nắm giữ, cũng không biết có thể giúp đỡ được cái gì không?

Mà vị Đại lý tự thiếu khanh thì khác, dù cách xa mấy ngàn dặm nhưng vẫn có thể điều động không ít cao thủ.

Một khi có chiến đấu, tất sẽ là sinh tử một đường.

Trong lòng Tả Thanh Vân rất băn khoăn, là do chuyện nhà của mình, mà để cho Sở Hi Thanh bị liên lụy vào chuyện hung hiểm như vậy, không cẩn thận còn phải mất mạng.

Tuy nhiên, hắn biết Sở Hi Thanh sẽ không đi, một nhà già trẻ cũng phải dựa vào Sở Hi Thanh bảo vệ, cho nên cũng lười làm kiêu.

Mười ngày nay, hắn cũng không nói một tiếng cảm ơn nào với Sở Hi Thanh cả.

Ân tình cứu mạng cả một nhà già trẻ, đâu chỉ một tiếng ‘tạ ơn’ là có thể xong chứ.

“Mị Nương truyền một thanh Càn Khôn phi kiếm từ kinh thành đến đây, nói là có vài sát thủ kim bài của Sát Sinh Lâu đang chạy về phía sông Đại Vận, ý đồ không biết. Ngoài ra, nàng còn dùng số tiền còn lại của ta để thua một cao thủ đáng tin cậy, bảo ta yên tâm.”

Tả Thanh Vân nói đến chỗ này, trên mặt lại hiện lên một vệt ngờ vực.

Tả Thanh Vân giao tất cả tiền tích góp cho Ngô Mị Nương, nhờ nàng đến kinh thành, khơi thông quan hệ giúp hắn.

Từ tin tức của Ngô Mị Nương đến xem, dường như tình hình bên kinh thành rất tốt.

Hình bộ, Lễ bộ, Đô sát viện, tất cả quan chức ở đó đều đồng tình với cha của hắn. Ngô Mị Nương cũng có thể tiết kiệm hơn 20 vạn lượng bạc.

Có điều, dựa theo lời Ngô Mị Nương nói, từ khi bọn họ xuất phát từ quận Tú Thủy đến kinh thành, thì Ngô Mị Nương đã thuê cao thủ đi theo hộ vệ rồi.

Nhưng đến nay vẫn không thấy tung tích người này đâu, có thể nói là như thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Tả Thanh Vân thầm nghĩ, Mị Nương nàng sẽ không bị lừa chứ?

“Sát Sinh Lâu?”

Mắt Sở Hi Thanh sáng lên, lòng thầm nói vị Đại lý tự thiếu khanh này thật là có tiền.

Muốn mời sát thủ kim bài cấp độ lục phẩm của Sát Sinh Lâu mạo hiểm tính mạng ra tay một lần, đây không phải là một cái giá nhỏ, ít nhất cũng phải ba vạn lượng bạc cất bước.

Vị Đại lý tự thiếu khanh kia lại thuê nhiều người như vậy, hơn nữa còn là cướp giết quan lại, vậy thì còn phải tăng giá.

Người này phải tiêu không ít hơn hai mươi vạn lượng.

Sau đó, thần thái Sở Hi Thanh tự nhiên: “Không ngại mời Mị Nương hỗ trợ tìm hiểu tình báo về những sát thủ kim bài này. Nếu như có thể biết võ đạo, thiên phú, pháp khí và chiến đồ của bọn họ thì tốt, không tìm hiểu được thì cũng không sao. Cũng chỉ là binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn. Trái lại thì là ngươi. . .”

Hắn liếc mắt nhìn vị Bách hộ Chương Minh kia một chút: “Ngươi kiềm chế một chút, đừng chưa đi vào kinh thì người đã bị đánh chết.”

“Không có gì, ta đã mua thuốc cho hắn khi còn ở quận Hợp An, đảm bảo hắn có thể không chết.”

Tả Thanh Vân cười lạnh.

Hắn hận Chương Minh đến thấu xương, người này là kẻ đầu tiên để cho hắn cảm nhận được mùi vị tuyệt vọng.

Lúc này đương nhiên là phải dằn vặt kẻ này rồi.

Bách hộ Chương Minh thì lại phát ra tiếng vang ‘ục ục’.

Vì đề phòng hắn cắn lưỡi tự sát, nên Tả Thanh Vân đã dùng mấy cái ngân châm để đâm vào huyệt của hắn, khiến cho đầu lưỡi của hắn tê dại, muốn nói chuyện cũng không nói được.

Chương Minh chỉ có thể dùng ánh mắt cầu khẩn để nhìn về phía Kế Tiễn Tiễn.

Kế Tiễn Tiễn thì lại coi như không nhìn thấy.

Tất cả những chuyện này đều là gieo gió gặt bão mà thôi.

Huống hồ, hắn cũng đã không nói ra lời, đã không thể bại lộ thân phận của nàng.

Kế Tiễn Tiễn lại càng không thèm để ý.

Nàng lạnh lùng liếc mắt nhìn qua, trong mắt chứa ý cảnh cáo.

Câm miệng! Cũng đừng nhìn ta, bằng không thì giết cả nhà ngươi!

“Còn có hai chuyện nữa.” Tả Thanh Vân không chú ý đến Kế Tiễn Tiễn và Chương Minh vừa giao lưu bằng ánh mắt, hắn nhỏ giọng nói: “Tư Không Hinh nói dưới đáy nước có một luồng thi khí rất mạnh mẽ đang đi theo chúng ta, đi theo tận mười ngày rồi. Nhưng nàng xuống nước tìm kiếm vài lần, đều không tìm thấy đầu nguồn của luồng thi khí này.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì bật cười: “Ta sẽ chú ý.”

“Còn một việc nữa, chính là vị thuộc hạ Kế Tiễn Tiễn kia của ngươi.”

Tả Thanh Vân dùng ánh mắt lập lòe để nhìn Kế Tiễn Tiễn.

Lần này, hắn không mở miệng nói chuyện, mà dùng khẩu hình nói: “Tư Không Hinh nói Kế Tiễn Tiễn này rất không đúng, nữ tử này thâm tàng bất lộ, khí huyết rất mạnh, có thể nàng còn tu luyện một môn ngoại công nào đó, mà cảnh giới rất cao, đã là đao thương bất nhập rồi.”

Chương 535: Không dựa dẫm được (6)

Sở Hi Thanh hơi sững sờ, trong mắt có thêm vài phần ngưng trọng.

Hắn đã ý thức được Kế Tiễn Tiễn này có vấn đề từ trước, nhưng không ngờ nữ tử này còn tu luyện một môn Kim thân Bá thể.

Đương nhiên, việc này cũng không đủ để chứng minh Kế Tiễn Tiễn là nội quỷ, không ai quy định thợ săn trên núi thì không thể tu luyện Kim thân Bá thể cả.

Tuy nhiên, vì đề phòng chuyện bất ngờ có thể xảy ra. . .

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn màn hình huỳnh quang hư ảo trong tầm mắt của mình.

Cột điểm võ đạo đã tăng lên đến ba vạn.

Thanh Vân Bảng và bài văn chương hắn viết trên Luận Võ Thần Cơ, hiệu quả của nó đang từ từ biến mất.

Sở Hi Thanh không do dự, dứt khoát đổi một tấm 'thẻ thần thông Gần Mực Thì Đen' ở trong võ đạo bảo khố, rồi trực tiếp sử dụng với Kế Tiễn Tiễn.

Không biết vì sao mà thời gian gần đây hắn thường xuyên quét ra thứ này.

Kế Tiễn Tiễn mờ mịt không biết, nàng đang nhíu chặt lông mày nhìn về phía trước, đồng thời gỡ chiến cung sau lưng xuống: "Đường chủ, phía trước có hai chiếc chiến thuyền, có thể là có địch ý."

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, đứng lên nhìn về phía tây, sau đó liền nhìn thấy hai chiếc chiến thuyền ba tầng có quy mô Vạn liêu, chúng đang lao nhanh từ phía thượng du xuống.

Hắn cẩn thận quan sát một phen, phát hiện trên thuyền có rất nhiều thủy binh, tất cả đều được võ trang đầy đủ.

Những thủy binh này đều đứng ở phía trước, cung nỏ sẵn sàng, tất cả đều nhắm vào chiếc thuyền quan của bọn họ.

Sở Hi Thanh khẽ nhíu mày, hai chiếc chiến thuyền này đâu chỉ có địch ý? Đây rõ ràng là chuẩn bị động thủ rồi!

Vị Đại lý tự thiếu khanh kia còn vội đến mức này, còn chưa chờ bọn họ vào sông Đại Vận thì đã chuẩn bị ra tay rồi.

“Ta lên bờ trước!”

Kế Tiễn Tiễn nói câu này xong, liền đi thẳng vào trong khoang thuyền, cầm hai cái bao đựng tên của nàng.

Bên trong mỗi bao đều có sáu mươi mũi trọng tiễn phù văn, một phần là Sở Hi Thanh mua, một phần là chiếm được từ trong tay đám Cẩm y vệ.

Sau đó, bóng người của nàng hóa thành mây khói, bay về phía bờ sông.

Làm một xạ thủ, không gian và khoảng cách là thứ quan trọng nhất.

Chỉ có kéo dài khoảng cách với người khác, thì nàng mới có thể ung dung kéo cung bắn tên.

Thật ra thì nếu như có cao thủ mạnh mẽ đảm nhiệm tấm chắn cho nàng thì cũng có thể.

Tuy nhiên, Tư Không Hinh từng là sát thủ kim bài, chỉ giỏi công chứ không giỏi thủ.

Sở Hi Thanh cũng không phải loại hình am hiểu phòng ngự.

Lá bài tẩy của hắn thì đúng là có thể làm được, nhưng mà đó là khiên thịt mà Sở Hi Thanh chuẩn bị cho mình, ngoài ra còn phải bảo vệ mấy chục người của Tả gia nữa.

Đương nhiên, điểm quan trọng nhất chính là Kế Tiễn Tiễn không muốn ở trên thuyền, như vậy thì nàng sẽ bị hạn chế.

Tại dưới mắt của Sở Hi Thanh, một thân võ lực mạnh mẽ có thể sánh vai với tứ phẩm thượng của nàng, lại không thể phát huy được.

Bởi vậy, vẫn là lên bờ thì tốt hơn.

Mấy gò núi phía nam sông có địa hình phức tạp, rừng cây rậm rạp, dễ dàng ẩn núp.

Bên trong có xảy ra chuyện gì, thì người bên ngoài cũng khó mà biết được.

Sở Hi Thanh cũng không ngăn cản, chỉ vì trong màn hình huỳnh quang hử ảo của hắn, đã xuất hiện hai chữ ‘Nhai Tí’ màu đỏ tươi.

---Nhai Tí đao ý của ngươi tạm thời tăng lên đến trình độ cao đẳng.

Ánh mắt Sở Hi Thanh lạnh lẽo: “Tất cả mọi người lùi vào tầng thứ hai để tránh né đi, không được trì hoãn quá lâu.”

Khi thuyền đi đến quận Lê Dương, Sở Hi Thanh cố tinh bảo Tả gia mua một ít thứ để gia cố thêm cho mấy khoang thuyền, giờ trong khoang cực kỳ kiên cố và vững chắc.

Hắn vừa nói vừa ấn đao, bước nhanh về phía mũi thuyền, nhẹ nhàng nhìn hai chiếc chiến thuyền ở phía trước.

“Ta chính là Bách hộ Chương Minh của Thiên nha Cẩm y vệ, đang áp giải tội quan vào kinh, các ngươi là binh mã phương nào? Muốn làm cái gì?”

Tiếng nói của Sở Hi Thanh như lôi đình, truyền khắp mặt sông.

Tuy nhiên, hai chiếc tàu chiến kia vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, vẫn cứ xuôi dòng mà xuống từ hai bên trái phải.

Sở Hi Thanh nhíu mày, liền rút thanh Tốn Phong Chấn Lôi Đao ra một đường.

Bên phía hắn không thể ra tay với chiến thuyền trước được, như vậy nhất định sẽ có hậu hoạn.

Một cái tội danh công kích chiến thuyền của triều đình, đã đủ để hắn và Tả Thiên Lộ nằm ở vị trí bất lợi.

Sở Hi Thanh lại không thể ngồi nhìn hai chiếc chiến thuyền này đâm vào thuyền của mình.

Dù sao trên thuyền cũng còn hơn hai mươi vị gia quyến của Tả gia.

Đặc biệt là mẫu thân của Tả Thanh Vân không thể chạm vào nước.

Có điều, ngay khi Sở Hi Thanh chuẩn bị ra tay, Tả Thiên Lộ đã rời khỏi từ trong khoang thuyền.

“Tiểu Sở không cần lo lắng, cứ để bọn họ đâm vào đi.”

Hai tay hắn bắt pháp ấn, một thân áo bào không gió mà bay, linh quang màu xanh bao trùm toàn thân.

Tả Thiên Lộ dạo bước đi đến trước boong thuyền phía trước, chân phải đạp xuống, cả chiếc thuyền đều được linh quang màu xanh bao trùm.

Chương 536: Pháo hoa kín màn hình

Sở Hi Thanh không khỏi nhíu mày.

Hắn cảm ứng được chiến thuyền này trở nên cực kỳ kiên cố, những tấm ván gỗ trên thuyền bắt đầu kết hợp lại, khiến cho chiếc thuyền càng chặt chẽ và vững chắc hơn, hơn nữa còn sinh ra từng tia từng kia mầm non.

Ngoài ra, mặt ngoài của thuyền còn xuất hiện vô số dây leo, chúng nó quấn quýt lấy nhau, giống như một tấm lưới lớn bao trùm toàn bộ thân thuyền.

Mắt lưới chỉ to bằng nửa cái ngón tay út, chúng bắt đầu leo lên, kết thành một mặt tường dây leo ở trên boong thuyền.

Sở Hi Thanh hơi ngẩn ngơ, sau đó nhìn về phía Tả nha nội ở phía sau.

Môn pháp thuật hệ Mộc này của Tả quận thừa vô cùng tuyệt vời, nào có không dựa dẫm được?

Tả Thanh Vân cũng rất bất ngờ, hắn vô cùng giật mình mà liếc mắt nhìn Tả Thiên Lộ.

Lúc này, Tả Thiên Lộ lại kết một pháp ấn khác.

Trên người hắn xuất hiện hai dòng khí lưu màu xanh, tựa như là băng, chúng bắt đầu liên kết với Sở Hi Thanh và Tư Không Hinh.

Giọng nói của Tả Thiên Lộ lại lộ ra vẻ bất đắc dĩ: “Tả mỗ không giỏi chiến đấu với người khác, chỉ có vài môn pháp thuật phụ trợ. Môn pháp thuật này của ta gọi là ‘Thái Ất thần lực’, có thể gia tăng sức mạnh của các ngươi, có thể khiến xương cốt cứng rắn hơn.”

Hắn biết điểm yếu của Sở Hi Thanh chính là sức mạnh không đủ, gân cốt quá yếu.

Bằng không thì với tốc độ đao của Sở Hi Thanh, đã đủ để chống lại cao thủ lục phẩm hạ.

Tư Không Hinh cũng giống như vậy, nàng xuất thân từ sát thủ, trước kia chỉ luyện tập tốc độ và ẩn núp, ám sát, sức mạnh không phải sở trường của nàng.

Nàng dùng trường thương, nhưng cũng là lấy xảo kình làm chủ.

Sở Hi Thanh híp mắt lại, hơi cảm nhận một chút.

Hắn cảm thấy sức mạnh toàn thân gia tăng gấp đôi là ít.

Còn về hiệu quả gân cốt cứng cỏi hơn, thì Sở Hi Thanh tạm thời không cảm nhận được.

Lúc này, hai chiếc chiến thuyền kia đã đi đến khoảng cách không tới ba mươi trượng.

Nói đến cũng buồn cười, hai chiếc chiến thuyền này ngoảnh mặt làm ngơ với lời nói của bọn họ, cưỡng ép đâm đến.

Nhưng khi chiếc thuyền của bọn họ được pháp thuật gia cố, thì hai chiếc chiến thuyền này lại né tránh, từng cái rẽ trái đảo phải.

Ngay khi ba chiếc thuyền đi lướt qua nhau ở trên mặt sông, hàng trăm mũi tên cũng bay ra khỏi từ hai chiếc chiến thuyền kia.

Đại đa số mưa tên kia đã bị lưới dây leo ngăn cản.

Nhưng hai mươi cái ‘Tứ tí sàng nỏ’ ở trên thuyền chiến kia thì lại khác, không thể chặn được những mũi tên nặng thô to bằng cánh tay trẻ con kia, chúng dễ dàng xé nát lưới dây leo.

May mà Tả Thiên Lộ đã cố tình gia cố thêm, tổng cộng có bảy tầng lưới dây leo, tầng tầng đan xen để đón đỡ.

Khi những mũi tên nặng to bằng cánh tay trẻ con kia xuyên qua lưới dây leo thì cũng đã hết đà, không tạo thành uy hiếp cho mọi người.

Sau khi Sở Hi Thanh gạt hai mũi tên ra, thanh Tốn Phong Chấn Lôi Đao bên hông hắn đã rút ra được nửa tấc.

“Giết!”

Nhai Tí đao ý lập tức bao trùm phạm vi ba mươi trượng trên mặt sông.

Đám quan binh thủy sư trên hai chiếc chiến thuyền kia nhất thời hiện lên vẻ đau đớn.

Đám quan quân kia thì vẫn còn tốt, tu vị của bọn họ khá mạnh, có thể chống đỡ được đao ý của Sở Hi Thanh. Còn đám thủy binh tu vị cửu phẩm kia, cộng với đám cu li và thuyền công chưa đến cửu phẩm kia, lập tức đều là thất khiếu chảy máu.

Mưa tên đầy trời lập tức điêu tàn!

Lúc này, một giọng nói trầm lãnh và khàn khàn, phát ra một tiếng cảm thán: “Nhai Tí đao ý thật mạnh! Chỉ bằng phần đao ý này của ngươi, tương lai đi biên quân phương bắc, ít nhất cũng trở thành chủ của một quân, chỉ tiếc. . .”

Trên chiếc chiến thuyền bên trái, bỗng nhiên có một đạo ánh sáng bay lên không trung, tựa như sao băng mà bắn thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Người này mặc một bộ chiến giáp quân dụng cấp Thiên hộ, chỉ chớp mắt đã xẹt qua cự ly mười trượng, nhìn từ trên cao xuống, lấy hai cây đoản mâu màu trắng bạc, đâm thẳng về phía Sở Hi Thanh.

“Đường đường là thiên kiêu Thanh Vân Bảng, vì sao lại nghĩ không thông, muốn nhúng tay vào chuyện của Đại lý tự thiếu khanh? Lại muốn đi vào đường chết?”

Đôi đoản mâu của người này có khí thế như lôi đình, chỉ chớp mắt đã đâm hơn ba mươi đòn.

Sức mạnh của hắn hơn xa Kế Tiễn Tiễn, Tốn Phong Chấn Lôi Đao của Sở Hi Thanh chia ra làm hai, chỉ chống đỡ ba mươi mâu là đã không chống nổi, bị ép đến mép thuyền.

Bết bát hơn chính là, lúc này còn có một bóng người khác đang lao về phía sau lưng Sở Hi Thanh.

Tốc độ của người này rất nhanh, vô thanh vô tức như một bóng ma, chưa gì đã tiếp cận bảy trượng ở sau lưng Sở Hi Thanh.

Trong mắt vị Thiên hộ dùng song mâu kia còn hiện lên ý giễu cợt.

“Chết!”

Một đôi đoản mâu của Thiên hộ song mâu súc thế mà phát, lúc này không chỉ lực lượng trên mâu tăng vọt ba phần mười, mà tốc độ của mâu cũng tăng vọt, mang theo từng mảnh từng mảnh tàn ảnh.

Cái thằng nhãi ranh trước mắt này, đã rơi vào thế gọng kìm của hắn và một sát thủ kim bài lục phẩm, chắc chắn phải chết.

Chương 537: Pháo hoa kín màn hình (2)

Nhưng đúng lúc này, bên dưới mép thuyền bỗng nhiên xuất hiện hơn mười cái xúc tu cực lớn.

Chúng nó chia ra làm hai, năm cái đánh về phía Thiên hộ song mâu, năm cái hướng về phía sát thủ kim bài kia.

Những cái xúc tu này không chỉ có tốc độ cực nhanh, mà còn vô thanh vô tức, làm cho hai người này đều bị bất ngờ không kịp chuẩn bị.

Sát thì kim bài còn đỡ, hắn cố gắng gạt được ba cái xúc tu, lại bị hai cái xúc tu cuốn lấy chân.

Thiên hộ song mâu thì lại bị Sở Hi Thanh đột nhiên bạo phát để kiềm chế, lập tức bị năm cái xúc tú bó chặt.

Con ngươi của hắn bỗng nhiên co rút lại: “Đây là Hà La Ngư lục phẩm thượng?”

Không đúng!

Đây là Hà La Ngư, cũng là một con Kim thi lục phẩm hệ thủy!

Thiên hộ Song mâu cảm nhận được sát lực và thi khí trên những cái xúc tu này.

Hắn cố gắng giãy dụa, cố gắng chạy trốn.

Nhưng những xúc tu này có sức mạnh khổng lồ, làm cho hắn không thể nhúc nhích.

Tại trên sông Thần Tú này, con Hà La Ngư lục phẩm thượng ở dưới đáy nước kia như cá gặp nước, sức mạnh cực kỳ kinh khủng, đã đuổi sát ngũ phẩm.

Trong mắt vị thiên hộ kia không khỏi hiện lên một tia tuyệt vọng.

Không ngờ Lưu Tinh Song Mâu – Quỳnh Hán Bân hắn lại ngã xuống ở chỗ này.

Mà lúc này, đao trong tay Sở Hi Thanh đã hóa thành một mảnh ánh sáng bạc.

Cực chiêu – Phong Chi Ngân!

Sở Hi Thanh một đao chém đầu người này xuống.

Theo đầu của thiên hộ song mâu bay lên, một thân khí huyết và cương lực đều sụp đổ, thi thể của hắn cũng bị xúc tu của Hà La Ngư xoắn thành mảnh vụn.

“Ngu xuẩn!”

Sở Hi Thanh mở miệng cười một tiếng, hắn tiện tay vỗ sống đao một cái, đẩy cái đầu của vị thiên hộ này xuống nước.

Nếu như hắn không nắm chắc, không có lá bài tẩy đáng tin, thì hắn dám để Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly ở nhà sao?

Hắn mặt dày cũng phải kéo Lục Loạn Ly đi cùng.

Mà lúc này, vị sát thủ kim bài kia cũng đã rơi vào trong tuyệt cảnh.

Hắn đã bị mười cái xúc tu vây công, những xúc tu kia có sát lực và cương khí quấn quanh, cường độ đủ để chống lại với binh khí lục phẩm, khiến cho hắn đỡ trái lại hở phải.

Nhưng điều càng trí mạng lại chính là những mũi tên của Kế Tiễn Tiễn, nàng bắn từ ngoài bốn dặm, một mũi tên bắn nổ đầu bị sát thủ kim bài này!

Đây không phải là mục tiêu chết trong tay Kế Tiễn Tiễn.

Nàng ở trên bờ bắn mấy mũi tên, đã trừ khử ba tên thất phẩm đang cố gắng leo lên thuyền.

Sở Hi Thanh và hai người này giao thủ, tựa như điện quang hỏa thạch.

Chỉ trong chốc lát mà hai vị đại cao thủ lục phẩm hạ đã chết trận ở bên người Sở Hi Thanh.

Đến bây giờ vẫn còn có rất nhiều người còn không kịp phản ứng, tất cả mọi người đều sững sờ nhìn cảnh này.

Đội hình mà vị Đại lý tự thiếu khanh kia bố trí, có thể nói là rất xa hoa, chỉ cao thủ lục phẩm đã hiện thân thôi cũng có tận sáu người.

Tuy nhiên, bọn họ càng coi trọng Tư Không Hinh hơn.

Vị võ tu cấp độ lục phẩm thượng duy nhất đang giao thủ kịch liệt với Tư Không Hinh, còn có hai lục phẩm hạ ở bên cạnh, ba người bọn họ hợp lực để vây giết Tư Không Hinh.

Còn có một người mặc thiết giáp Thiên hộ của thủy sư, tên này đang cầm mổ cái trọng giản truy kích Tả Thiên Lộ, cố gắng giết chết vị quận thừa quận Tú Thủy này trước, khiến cho sắc mặt của Tả Thiên Lộ trắng bệch, chạy trốn bốn phía ở trên boong thuyền.

Tuy nhiên, đao ý của Sở Hi Thanh đã khóa chặt người này, khiến cho hắn không thể không quay người, nhìn về phía Sở Hi Thanh với ánh mắt hồi hộp lo lắng.

Ngũ quan của vị thiên hộ dùng trọng giản này được giấu sau mũ sắt, khiến cho người ta không nhìn thấy vẻ mặt của hắn.

Nhưng trong con mắt hẹp dài kia, lại ngậm lấy vài phần kiêng kị.

Hắn nhìn Sở Hi Thanh cầm song đao trong tay, đang dạo bước đến gần, còn có mười cái xúc tu của Hà La Ngư đang vung múa như yêu ma ở sau lưng Sở Hi Thanh, hắn chỉ cảm thấy da đầu tê dại!

“Triển huynh, mau đến giúp đỡ, ta không chống đỡ được kẻ này.”

Nếu như chỉ có một mình Sở Hi Thanh, thì hắn có lòng tin giải quyết Sở Hi Thanh trong vòng sáu mươi hiệp.

Nhưng con sát thi Hà La Ngư lục phẩm thượng kia lại vô cùng đáng sợ.

Khi một người một thi liên thủ, thì lại đáng sợ đến cực điểm.

Đao nhanh của Sở Hi Thanh kết hợp với sức mạnh của Hà La Ngư, có thể bùng nổ ra sức chiến đấu cực mạnh.

Đặc biệt là gần đây còn có một vị thần xạ thủ thất phẩm, bất cứ lúc nào cũng có thể bắn chết hắn.

Thiên hộ dùng trọng giản đánh giá tình hình một lát, cho rằng một mình mình không thể sống quá một cái hô hấp.

Triển huynh trong miệng hắn cũng là một Thiên hộ của thủy sư, binh khí là một đôi song đao.

Người này đang phối hợp với hai vị sát thủ kim bài để vây công Tư Không Hinh.

Tuy nhiên, khi vị thiên hộ trọng giản kêu lên, người này dứt khoát bỏ qua Tư Không Hinh, chạy như bay về phía Sở Hi Thanh.

Nếu như ba người bọn họ tiếp tục liên thủ.

Nhiều nhất là mười cái hô hấp, Tư Không Hinh nhất định phải chết. Nhưng đồng liêu của hắn nhất định sẽ chết trước Tư Không Hinh, đến khi đó cục diện sẽ tan vỡ.

Chương 538: Pháo hoa kín màn hình (3)

Theo thiên hộ song đao bay đến, hai người liên thủ, song đao và trọng giản như tường đồng vách sắt, chống lại mười cái xúc tu của Hà La Ngư.

Hai người bị sức mạnh khủng bố của Hà La Ngư nện cho liên tục lùi về phía sau, cố gắng chống đỡ con Kim thi lục phẩm này.

Nhưng tình thế của bọn họ cũng cực kỳ nguy hiểm.

Sở Hi Thanh ẩn thân ở phía sau những xúc tu kia, thỉnh thoảng lại chém một đao.

Đao của hắn cực nhanh, rõ ràng là chỉ có tu vị bát phẩm, nhưng tốc độ đao lại nhanh đến mức khó tin, còn có thể nắm bắt thời cơ rất chuẩn xác.

Sở Hi Thanh không xuất đao thì thôi, một khi xuất đao thì sẽ có thể xuyên qua ánh đao của bọn họ, chém bọn họ bị thương.

Chỉ trong vòng thời gian ngắn ngủi chưa đến hai mươi cái hô hấp, Sở Hi Thanh đã chém tổng cộng hai mươi bảy đao, cũng chém hai mươi bảy vết thương trên người hai người bọn họ.

May mà sức lực của người này không đủ, sau khi chém xuyên qua cương khí hộ thể và trọng giáp của bọn họ thì đã hết lực, chỉ nhập thịt nhiều nhất là năm tấc.

Tuy nhiên, thương thế lại tích ít thành nhiều, khiến cho thể lực và khí huyết của bọn họ trôi nhanh.

Ngay cả hai sát thủ kim bài đang vây công Tư Không Hinh ở phía xa xa cũng không nhìn nổi nữa, một người trong đó cũng từ bỏ Tư Không Hinh, bay nhanh về phía Sở Hi Thanh.

Hắn không thể không cứu, bằng không hai vị thiên hộ thủy sư này sẽ bị Sở Hi Thanh và còn sát thi Hà La Ngư này liên thủ giết chết, cùng lắm là chống đỡ được hai mươi cái hô hấp.

Mà trong mắt thiên hộ trọng giản thì lại tràn đầy mờ mịt.

Hắn cảm ứng được rất nhiều cao thủ thất phẩm dưới trướng hắn, đang bị từng mũi từng mũi tên từ bờ sông bắn chết!

Cho đến nay, tám trăm thủy binh ở trên hai chiếc thuyền, lại không có một người nào leo lên nổi chiếc thuyền này.

Trận sát cục có thể nói là chắc chắn một trăm phần trăm này, đã rơi vào tình cảnh tan vỡ.

Lúc này, ánh mắt của thiên hộ dùng trọng giản đã âm trầm như băng.

Hắn chỉ hi vọng vào một vị đồng liêu khác của mình, có thể nhanh chóng diệt trừ thần xạ thủ thất phẩm ở trên bờ sông kia.

Chỉ cần giết người này, bọn họ còn có thể chống đỡ một quãng thời gian.

Tuy nhiên, nếu như muốn cứu vãn thất bại, vậy chỉ có thể mong đợi Chỉ huy sứ Sùng Chân Sùng tướng quân của thủy sư doanh Hợp An ra tay.

Vị đại nhân kia không muốn đắc tội với thanh lưu trong triều đình, vì thế nên chỉ ngầm đồng ý cho bọn họ hành động, chứ không trực tiếp tham gia.

Nhưng mà chuyện này đã nước này rồi, thủy sư doanh Hợp An thương vong nặng nề, Sùng Chân thân là Chỉ huy sứ thủy sư doanh Hợp An, nào có thể dễ dàng thoát tội?

Tả Thiên Lộ và đám thanh lưu kia cũng không phải ngu xuẩn, há có thể không biết Sùng Chân đóng vai nhân vật gì trong này?

Tin rằng Sùng tướng quân nhất định có thể nhìn rõ ràng.

Nếu như hôm nay Tả Thiên Lộ chết ở đây, thì vẫn còn cơ hội cứu vãn.

Chỉ khi nào người này bình yên vào kinh, tấu chương của đám thanh lưu trong triều nhất định sẽ như cuồng phong bão lũ mà đến.

Bọn họ không làm gì được Hộ bộ thượng thư và ‘Đương thập đại tiền’, lẽ nào còn không làm gì được một Chỉ huy sứ của thủy sư doanh?

Trong khoảnh khắc này, trong mắt của thiên hộ trọng giản liền hiện lên một tia vui mừng.

Hắn nhìn thấy một luồng ánh sáng màu đỏ thẫm đang bay về phía mặt sông.

Đó chính là người mà hắn đang mong chờ, Chỉ huy sứ Sùng Chân của thủy sư doanh Hợp An!

Thủ trưởng của hắn xuất thân từ biên quân phương bắc, đi lính hai mươi năm ở phương bắc, cũng là nhân vật từng leo lên cuối bảng Hàn Châu - Thanh Vân Bảng. Tuy rằng tu vị chỉ có ngũ phẩm thượng, nhưng sức chiến đấu đã đạt đến trình độ tứ phẩm hạ!

Một khi người này ra tay, nhất định sẽ quét ngang toàn trường.

Mặc kệ là Sở Hi Thanh hay là Tư Không Hinh, hoặc là con Hà La Ngư đang giấu trong đáy nước, tất cả đều không đỡ nổi một đòn của Sùng Chân.

Sở Hi Thanh nhìn thấy đạo ánh sáng màu đỏ thẫm kia thì không khỏi kinh hãi, trên mặt toát ra ý lẫm liệt.

Hắn cảm nhận được tu vị của người này rất cao, không kém hơn Thiết Cuồng Nhân.

Chỉ sợ tình hình bây giờ khó nói rồi.

Sở Hi Thanh đang suy nghĩ, lợi dụng năng lực thủy độn của Hà La Ngư để dẫn cha con Tả gia bỏ chạy.

Chỉ cần hai người này thoát thân, thì những người này sẽ không dám ra tay với gia quyến của Tả gia.

Sắc mặt Tả Thiên Lộ cũng hơi trắng bệch, hắn cũng không ngờ đường đường là Chỉ huy sứ của thủy sư doanh Hợp An mà lại cũng đích thân tham gia.

Tuy nhiên, một cái chớp mắt tiếp theo, phía chân trời xuất hiện một luồng ánh kiếm như mây như sương kéo đến, chặn ở phía trước đạo ánh sáng đỏ thẫm kia.

Hai người giao thủ ở giữa trời cao, cương khí dâng trào, khiến cho sông Thần Tú nối sóng gió ngập trời.

Cái kiếm quang như mây mù kia đã bị ánh sáng màu đỏ thẫm mạnh mẽ đánh tan, phát ra tiếng nổ vang rền.

Chương 539: Pháo hoa kín màn hình (4)

Nhưng không biết từ lúc nào, trên mặt sông bỗng nhiên tràn ngập sương trắng nồng đậm.

Lúc đầu, một người một kiếm kia nổ thành một đoàn khói trắng, sau đó liền ẩn thân ở trong sương mù, kiếm ý và khí cơ có mặt ở khắp mọi nơi, không nơi nào là không có.

"Ngươi là Bạch Vân Kiếm – Độ Vân Lai?"

Lúc này, ánh sáng màu đỏ thẫm đang lơ lửng trên không trung, hiện ra một bóng người cao lớn mặc chiến giáp cấp Vạn hộ. Hắn nhìn từ trên cao xuống, quét qua sương trắng ở chung quanh, tìm kiếm bóng người của Độ Vân Lai.

"Cố làm ra vẻ huyền bí, thật sự cho rằng ta không tìm ra chân thân của ngươi sao? Có tin ta có thể đánh chết ngươi trong vòng hai trăm cái hô hấp hay không? Ta khuyên ngươi mau chóng rời đi, bằng không thì mặt mũi của anh rể Tam Chỉ Kinh Thần của ngươi cũng không dùng được đâu."

Sở Hi Thanh nghe vậy, mày kiếm liền nhướng lên.

Hắn nhìn sương trắng chung quanh, trong lòng bừng tỉnh.

Cao thủ mà Ngô Mị Nương thuê, nhất định chính là vị Vân Kiếm trang chủ Độ Vân Lai này.

Vị này đã đi theo hộ vệ từ quận Tú Thủy, nhưng đến giờ phút này mới hiện thân.

Độ Vân Lai ẩn thân trong mây mù thì lại phát ra một tiếng cười khẽ: "Ta đương nhiên không phải là đối thủ của Sùng tướng quân, nhưng ta có thể chống đỡ đến khi thuộc hạ của ngươi chết sạch."

"Chờ đến khi con Hà La Ngư kia rảnh tay, tại hạ có tự tin hộ tống được người Tả gia đến ngoài ba mươi dặm quận Hợp An, đến khi đó Sùng huynh sẽ giải thích chuyện ngày hôm nay với triều đình ra sao? Sùng huynh, ta khuyên ngươi một câu, ngươi vốn là người trên bờ, cần gì phải nhảy vào vũng nước đục này chứ?"

Giọng nói của hắn phiêu hốt, lúc trái lại chợt phải, không thể phân biệt.

Sắc mặt Chỉ huy sứ Sùng Chân của thủy sư doanh Hợp An thì lại biến ảo không ngừng.

Hắn còn đang cố gắng tìm kiếm bóng người của Độ Vân Lai, trong con ngươi lại hiện lên một tia kỳ dị.

Con sát thi Hà La Ngư kia đúng là một phiền phức.

Nếu như con sát thi hệ thủy này lên bờ thì chẳng là cái thá gì, chọn bừa một lục phẩm là có thể giết chết.

Nhưng khi con sát thi này ở dưới nước, thì có thể phát huy ra sức chiến đấu vượt cấp.

Nó có thể dùng thủy độn để di chuyển nhanh chóng, mượn lực lượng thủy nguyên để khôi phục nhanh chóng, rất khó tiêu diệt.

Tả Thiên Lộ ở trên thuyền thì lại ánh mắt lóe lên, hắn ôm quyền về phía Sùng Chân: “Sùng tướng quân, những binh tướng thủy sư này bị người đầu độc, tự ý ra khỏi thủy doanh, chặn giết Tả mỗ, lại có liên quan gì với Sùng tướng quân đâu?”

“Sùng tướng quân nghe tin chạy đến hỗ trợ Tả mỗ diệt trừ phản nghịch, công đức lớn lao! Tả mỗ vô cùng cảm kích, nguyện dùng tính mạng để thề, đảm bảo sau này sẽ giải thích chuyện này cho triều đình biết.”

Hắn vừa mới nói xong, sắc mặt của hai tên Thiên hộ thủy sư ở trên thuyền đều thay đổi.

Hai người đều không nghĩ đến khả năng này.

Nếu như thủ trưởng của bọn họ đẩy bọn họ ra ngoài, gánh chịu tất cả tội danh, vậy thì vẫn có thể thoát thân từ vòng xoáy này.

Sùng Chân thì lại cười lạnh lùng.

Hắn không có ngây thơ như vậy, chỉ vì một câu của Tả Thiên Lộ mà lại phản chiến.

Hôm nay, dù hắn có thu tay lại, thì song phương vẫn đã kết thù rồi.

Sùng Chân không tin Tả Thiên Lộ sẽ khoan hồng độ lượng mà bỏ qua cho hắn như vậy.

Cùng lúc đó, Sùng Chân cũng bắt đầu cảm thấy hối hận.

Tự nhiên mình nhảy vào cái vũng nước bùn này làm gì?

Vốn là một chuyện vô cùng đơn giản, vị Đại lý tự thiếu khanh kia đã điều động tám vị lục phẩm, có thể nói là nghiền ép rồi.

Nhưng mà lực lượng bên người Tả Thiên Lộ còn mạnh hơn những gì hắn tưởng tượng!

Sở Hi Thanh và Hà La Ngư kia cũng làm cho người ta cực kỳ bất ngờ.

Bạch Vân Kiếm – Độ Vân Lai thì lại không nằm trong dự liệu của bọn họ.

Nếu như để cha con Tả gia thoát thân, vậy tình thế sẽ vô cùng phiền phức.

Mà ngay khi song phương đang giằng co, Kế Tiễn Tiễn ở trong rừng núi trên bờ sông đã tạm thời thu hồi cung tên của nàng.

Sắc mặt nàng bình tĩnh, quay người nhìn hai bóng người đang vây kín hai bên trái phải.

Đó là một tên Thiên hộ thủy sư, ăn mặc một bộ chiến giáp dày cộm và nặng nề. Một người khác là sát thủ kim bài của Sát Sinh Lâu, mặc một bộ đồ đen và che mặt.

Thật ra thì Kế Tiễn Tiễn đã cố gắng né tránh, không muốn để cho hai người này tìm được.

Nhưng dù sao diện tích rừng núi ở đây cũng có hạn, nên nàng vẫn bị đối phương tìm được.

Kế Tiễn Tiễn lại không thèm để ý, nàng nắm chặt song quyền, các khớp xương vang ‘kèn kẹt’ giống như tiếng xào đậu tương.

Người ra tay đầu tiên là vị Thiên hộ thủy sư kia.

Kế Tiễn Tiễn đã dùng tên giết tám vị thất phẩm, đại đa số đều là đồng đội trong thủy sư doanh Hợp An, điều này làm cho hắn rất giận dữ.

“Nhận lấy cái chết!”

Cây trường thương của người này đâm thẳng về phía Kế Tiễn Tiễn.

Chương 540: Pháo hoa kín màn hình (5)

Kế Tiễn Tiễn thấy buồn cười, nàng không tránh không né, thậm chí còn không cần cả binh khí, một quyền nện qua.

Ầm!

Quyền phong của Kế Tiễn Tiễn giao phong với mũi thương, thế mà thanh pháp khí trường thương có cấp độ lục phẩm này lại vỡ vụn thành từng mảnh!

Kế Tiễn Tiễn lại giơ nắm đấm lên, trực tiếp hái đầu của vị Thiên hộ thủy sư này xuống.

Người này cấu kết với quan lại trong triều, ra roi ra sức cho Đại lý tự thiếu khanh, tham dự chuyện chặn giết tội quan Tả Thiên Lộ, có thể nói là vi phạm pháp luật, chết không hết tội!

Vị sát thủ kim bài của Sát Sinh Lâu kia nhìn thấy cảnh này, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân xông lên đầu.

“Khổ luyện Bá thể?”

Hơn nữa, tu vị của đối phương còn vượt xa những gì bọn họ tưởng tượng.

Thân hình của hắn như châu chấu, đột nhiên bắn lên, lùi nhanh về phía sau.

Nhưng bóng người của Kế Tiễn Tiễn lại như thiểm điện mà đuổi sát phía sau.

Nàng đá một cước, đầu của vị sát thủ kim bài kia nhất thời nổ thành bột máu!

Lúc này, Kế Tiễn Tiễn tiện tay phất một cái, trừ khử chút máu trên người.

Sau đó, lấy một bình sứ từ trong áo ra, nhỏ một giọt về phía thi thể.

Đây là Hóa Thi Thủy lấy được từ trong tay đám di đảng của Lệ thái tử, không biết là kẻ nào đã thay đổi phương pháp phối chế này, lúc hóa thi lại cực kỳ sạch sẽ.

Bởi vậy, hai vị cao thủ lục phẩm này đã không còn tồn tại nữa.

Dù sao thì Kế Tiễn Tiễn nàng cũng chưa từng nhìn thấy hai người này.

Trong khoảnh khắc này, vẻ mặt Sùng Chân bỗng nhiên hơi động, ánh mắt hàm chứa nghi ngờ mà nhìn về phía núi rừng bên bờ nam của sông, trên mặt tràn đầy vẻ ngạc nhiên và nghi ngờ.

Trên bờ xảy ra chuyện gì? Hai tên lục phẩm kia đâu? Tại sao lại không có động tĩnh gì rồi?

Tiếc là nơi này có sương trắng vờn quanh, mảnh rừng núi kia cũng có vô số cây cối, có quá nhiều thứ che chắn.

Sùng Chân không thể nhìn thấy tình hình bên trong, cũng không thể nào cảm ứng được.

Điều càng làm cho hắn thấy gay go chính là, ba tên lục phẩm đang liên thủ chống lại Sở Hi Thanh và con Hà La Ngư ở trên thuyền, lúc này đang rơi vào hoàn cảnh tràn đầy nguy cơ.

Sùng Chân đoán là nhiều nhất hai mươi cái hô hấp, ba người này sẽ chết trong tay Hà La Ngư.

Hắn thở dài một hơi, sau đó trong mắt hiện ra một tia lăng lệ.

“Những tên khốn khiếp này đúng là đáng chết! Dám tự ý rời khỏi quân doanh, chặn giết thuyền quan, tội ác tày trời. . .”

Thân hình hắn bỗng lóe lên, lắc mình đi đến sau lưng Thiên hộ dùng song đao kia.

Theo Sùng Chân giơ tay vỗ một cái, đầu của người kia lập tức bị hắn nện vào trong lồng ngực.

Trong con ngươi của Sùng Chân tràn đầy sát ý, nếu muốn dùng phương thức này để thoát tội và lên bờ, vậy thì phải sạch sẽ một chút, nên diệt khẩu thì phải diệt khẩu.

Mấy lục phẩm còn lại thấy cảnh này, đầu tiên là ngơ ngác một chút, sau đó đều lắc mình bỏ chạy.

Sùng Chân lại lòng dạ độc ác, lập tức vung chưởng truy kích, một chưởng đánh cho vị thiên hộ dụng trọng giản kia thành thịt vụn.

Sở Hi Thanh cũng không có ý định ngừng tay, hắn chỉ huy con Hà La Ngư kia cuốn lấy tên sát thủ kim bài kia, sau đó dùng sức mạnh để xoay hắn thành bánh quẩy.

Vào lúc này, vẻ mặt Sở Hi Thanh bỗng nhiên sững sờ, nhìn về phía trước mắt.

Hắn phát hiện bên trong tầm mắt của mình, bỗng nhiên có pháo hoa nổ tung, kín cả màn hình, tất cả tầm mắt toàn là pháo hoa.

Pháo hoa này kéo dài không dứt, che hết cả tầm nhìn của hắn, thậm chí còn điên cuồng hơn cả lần đầu tiên mà hắn leo lên Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí.

Điên cuồng hơn gấp mười lần!

Ánh mắt Sở Hi Thanh choáng váng, lòng thầm nói có chuyện gì thế này?

Hai mắt hắn lập tức sáng lên, hôm nay là cuối tháng hai.

Chắc hẳn là Thiên Cơ Võ Phổ!

Thiên Cơ Võ Phổ bị triều đình cấm đoán và truy đuổi, không có thời gian bán cố định, nhưng đều phát hành vào khoảng nửa tháng sau khi Luận Võ Thần Cơ phát hành.

Có thể là ngân phiếu mười ngàn lượng đưa cho huynh đệ họ Hồ đã có tác dụng!

. . .

Bốn canh giờ sau, trên mặt sông đã khôi phục bình thường.

Tả Thiên Lộ và Chỉ huy sứ Sùng Chân của thủy sư doanh Hợp An đã xử lý xong chuyện tiếp theo, lại bị giám sát viết một phần tấu chương, ký tên và đè dấu tay xong, lúc này Sùng Chân mới thỏa mãn mà cho thuyền của bọn họ đi tiếp.

Tả Thanh Vân thì lại thừa dịp thuyền ngừng lại, dùng một số tiền lớn để mua một bàn tiệc rượu lớn, báo đáp ơn cứu mạng của bốn người Sở Hi Thanh, Tư Không Hinh, Kế Tiễn Tiễn và Độ Vân Lai.

Mấy người vừa uống rượu ăn thịt, Sở Hi Thanh lại nhỏ máu tươi xuống dưới mặt sông.

Hắn không chỉ phải dùng máu của mình, mà còn phải nhỏ một giọt Tiên Thần Chi Huyết được pha loãng một phần mười.

Máu của mình cũng không đáng giá, cùng lắm là nửa ngày là có thể hồi phục.

Một giọt Tiên Thần Chi Huyết lại có giá trị ba vạn lượng bạc, pha loãng một phần mười thì chính là ba ngàn lượng, khiến cho Sở Hi Thanh đau lòng không thôi.

Chương 541: Dần dần biến thành đen

Đây chính là cái giả để nuôi một con Kim thi lục phẩm thượng.

Muốn nuôi dưỡng con sát thi Hà La Ngư này, đảm bảo nó trung thành, hàng năm Sở Hi Thanh nhất định phải cho nó ăn ba giọt Tiên Thần Chi Huyết.

Nếu như muốn điều động nó chiến đấu, vậy phải cho nó ăn thêm.

Tư duy của sát thi vô cùng đơn giản, còn đơn giản hơn cả thú hoang.

Chúng nó chỉ có bản năng cầu sinh.

Chỉ cần cho sát thi ăn đủ đồ ăn, liền có thể làm cho chúng nó thỏa mãn, để nó nghe theo lệnh của chủ nhân.

Bằng không chúng nó sẽ cực lực giãy dụa và chống cự, tránh thoát cấm pháp gò bó trên người, chống cự mệnh lệnh của chủ nhân.

Thật ra thì Sở Hi Thanh không nhất định phải dùng Tiên Thần Chi Huyết, Thi Sơn tông đã chuẩn bị vài phần 'thực đơn' cho con sát thi Hà La Ngư này.

Nhưng những 'thực đơn' kia cũng rất đắt, Sở Hi Thanh tính toán cái phần rẻ nhất, một năm cũng phải tốn khoảng sáu vạn lượng bạc. Cộng thêm tiền thuê của Thi Sơn tông, chính là tám vạn lượng.

Tuy rằng Tiên Thần Chi Huyết đắt một chút, nhưng lại bớt thời gian, bớt việc, không còn phải thêm các loại thuốc gì gì đó. Cũng có thể duy trì hoạt tính của Hà La Ngư ở trạng thái tốt nhất, thúc đẩy nó thăng cấp.

Trưởng lão Thi Sơn tông đã nói, sau khi con sát thi này thăng cấp, thì họ sẽ không thu thêm chi phí gì.

Chỉ cần Sở Hi Thanh có thể trả tiền thuê và nuôi dưỡng tiếp, thì Thi Sơn tông sẽ không thu hồi.

Chỉ đến một ngày nào đó, Sở Hi Thanh không thể trả tiền thuê, hoặc là hắn chết, thì Thi Sơn tông mới thu hồi con sát thi này về Vạn Thi thần sơn.

Đương nhiên, nếu như Hà La Ngư bị giết chết, vậy Sở Hi Thanh còn phải bồi thường thêm hai mươi vạn lượng bạc.

Sở Hi Thanh không khỏi âm thầm bội phục.

Bảo sao Thi Sơn tông nuôi nhiều sát thi như vậy mà không phá sản, trái lại còn giàu đến nứt tường đổ vách, làm ăn kiểu này thật sự là quá kiếm rồi. . .

Sát thi đều do khách hàng nuôi, khách hàng vừa phải trả tiền thuê, vừa phải bỏ tiền để đào tạo sát thi cho bọn họ.

Sở Hi Thanh đút cho Hà La Ngư ăn xong, liền nhìn thấy con Hà La Ngư kia hài lòng chui vào đáy nước.

Sắc mặt Sở Hi Thanh thì lại trắng bệch đi trở về bàn rượu.

Lúc này, boong thuyền đã được tẩy rửa sạch sẽ, chỉ còn một ít mùi máu tanh quanh quẩn không tiêu tán.

Tuy nhiên, tất cả mọi người đều không để ý, bao quát của Độ Vân Lai cũng vui vẻ uống rượu trò chuyện.

Tả Thanh Vân nhìn thấy Sở Hi Thanh đi qua, liền không hiểu mà hỏi: “Hi Thanh, sao ngươi lại mang một con Hà La Ngư từ Thi Sơn tông trở về? Thứ này có sức chiến đấu rất mạnh ở trong nước, nhưng lại không thể lên bờ, hạn chế rất lớn.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì hồi tưởng lại tình cảnh ở Thi Sơn tông ngày đó, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Ta nhìn thấy rất nhiều Kim thi của bọn họ ở Thi Sơn tông, nhưng đều không hài lòng lắm. Trưởng lão của bọn họ mất kiên nhẫn, hỏi ta rốt cuộc là có yêu cầu gì?”

“Ta nói cho hắn, ta muốn một con vừa có thể giúp ta đánh nhau, vừa có thể làm khiên thịt cho ta, tốc độ xuất thủ không thể quá chậm, còn phải am hiểu độn pháp, mấu chốt là có thể mang theo ta bỏ chạy ở trước mặt cao thủ, tốt nhất là có sức chiến đấu vượt cấp, sánh ngang ngũ phẩm. . .”

Sở Hi Thanh nói đến chỗ này, đám người Độ Vân Lai ở trên bàn rượu đều là khóe miệng co quắp.

Yêu cầu của vị Sở đường chủ này cũng quá nhiều rồi, hiển nhiên là vị trưởng lão Thi Sơn tông kia cũng rất đau đầu.

“. . . Vị trưởng lão Thi Sơn tông kia liền đề của cho ta một con Thi vương, rất lợi hại, có thể chống lại cao thủ ngũ phẩm. Nhưng ta nghe đến tiền nuôi dưỡng và tiền thuê hàng năm lên đến bốn mươi vạn lượng bạc, thì không chịu được nữa, cho nên lại thêm một điều kiện nữa, đó chính là rẻ tiền.”

Sở Hi Thanh nhún vai một cái: “Cuối cùng trưởng lão đưa cho ta con

Hà La Ngư này.”

Thật ra thì Kim thi lục phẩm cũng phân chia đẳng cấp.

Thi binh, Thi úy, Thi tướng, Thi soái, Thi vương, Thi đế. . . cái này đại biểu sức chiến đấu và tiềm lực của mỗi một đầu sát thi.

Lại như người cũng được phân chia là tinh anh, thiên tài, thiên kiêu, siêu thiên kiêu. . .

Con Hà La Ngư này của Sở Hi Thanh, chính là Thi soái.

Vấn đề là Sở Hi Thanh thuê một Lục Loạn Ly, mà chỉ dùng có bốn trăm lượng bạc một tháng.

Vương Chính và Hướng Quỳ, cũng chỉ có ba trăm lượng bạc một tháng.

Mà những người này lại mạnh hơn con Hà La Ngư dùng mười một vạn lượng bạc một năm này nhiều lắm.

Hơn nữa, dù là võ tu cấp độ lục phẩm thượng, thì tiền thuê một năm cũng chỉ có tám vạn lượng bạc mà thôi.

Tư Không Hinh nghe đến đây không khỏi ‘xì xì’ một tiếng, phì cười không thôi.

Tả Thanh Vân cũng là vẻ mặt cạn lời mà cụng chén với Sở Hi Thanh.

Tả Thiên Lộ thì lại nhướng mày lên, cố ý nâng chén rượu về phía Sở Hi Thanh, nói: “Tiểu Sở cao thượng, đại ân đại đức của ngươi, cha con chúng ta sẽ nhớ kỹ.”

Chương 542: Dần dần biến thành đen (2)

Tả Thiên Lộ biết Sở Hi Thanh chạy đến Thi Sơn tông thuê con Hà La Ngư này, chính là để hộ tống bọn họ vào kinh.

Bọn họ đi đường thủy, nên con sát thi Hà La Ngư này có thể đi theo.

Chỉ cần ở trong nước, thì con sát thi này sẽ có sức chiến đấu sánh ngang với ngũ phẩm hạ.

Bằng không thì Sở Hi Thanh hoàn toàn có thể đổi một con sát thi hình người, để nó ở bên người vừa có thể đánh, lại vừa uy phong.

Sở Hi Thanh thì lại thấy buồn cười: “Thật ra thì cũng không thua thiệt gì, cơ nghiệp của Thiết Kỳ Bang chúng ta đều ở trên sông. Con sát thi Hà La Ngư này vẫn rất hữu dụng.”

Sau khi kênh đào ở trấn Tây Sơn hoàn thành, hắn sẽ nuôi dưỡng con Hà La Ngư này trong kênh đào luôn.

Ai dám gây dự, một xúc tu đập chết là được.

Còn nữa, Tây Sơn Đường bây giờ không tham gia vào chiến sự trên sông của Thiết Kỳ Bang, nhưng không có nghĩa là sau này sẽ không tham gia.

Thiết Cuồng Nhân bận tâm Tây Sơn Đường mới thành lập không lâu, cơ nghiệp chưa ổn, cho nên mới không điều nhân thủ của Tây Sơn Đường đi chiến đấu. Có điều, chờ đến khi Tây Sơn Đường phát triển mạnh mẽ, nếu như bọn họ vẫn ngồi yên không để ý đến chiến sự trên sông, thì các huynh đệ ở đường khẩu khác sẽ có ý kiến.

Sở Hi Thanh nuôi con sát thi Hà La Ngư này, cũng coi như là phòng ngừa chu đáo.

Hết cách rồi, hắn và Hà La Ngư rất có duyên nha.

Độ Vân Lai nghe vậy cũng gật đầu: “Dùng con sát thi này ở thủy chiến, uy lực sẽ rất mạnh mẽ. Nó có thể dễ dàng phá thuyền của đối phương, còn dễ sử dụng hơn cả các loại khí giới như xe bắn tên hay là máy bắn đá nữa.”

Tả Thiên Lộ lại rót cho Độ Vân Lai một chén rượu: “Độ huynh, hai nhà chúng ta xưa nay không có giao tình, lần này một nhà Tả mỗ gặp rủi ro, lại làm phiền ngài đi theo hộ tống, bôn ba mấy vạn dặm. Hôm nay mà không có Độ huynh ở đây, một nhà chúng ta đã bị chìm sông nuôi cá, Tả mỗ kính ngài một chén, để tỏ lòng biết ơn.”

“Tạ ơn thì không cần.” Độ Vân Lai đè chén rượu lại, hơi lắc đầu: “Độ mỗ đã thu tiền rồi, Ngô Mị Nương ra giá mười vạn lượng bạc để ta ra tay hộ tống các ngươi đến kinh thần. Hơn nữa, ta cũng đã nói trước với nàng rồi, ta chỉ làm theo khả năng, xem xét thời thế thôi.”

Ý tứ của Độ Vân Lai là, nếu như tình hình không ổn, thì hắn sẽ đứng nhìn.

Tả Thiên Lộ nghe vậy thì lại lộ ra nụ cười tiêu sái: “Tả mỗ há lại là người ngu không biết điều? Nào dám vì sự sống còn của mình mà để Độ huynh đưa mạng mình lên chứ? Không chỉ Độ huynh, mà tất cả các vị ngồi đây đều như vậy. Nếu như có chuyện không ổn, chư vị cứ thoát thân rời đi, đảm bảo tính mạng của mình là nhất. Đây là vận mệnh của cha con Tả mỗ, sẽ không có một câu oán hận với các vị.”

Độ Vân Lai nhướng mày lên, lòng thầm nói Tả Thiên Lộ này cũng rất hào phóng và rộng rãi, liền giơ chén rượu lên, cụng chén với Tả Thiên Lộ.

“Tả huynh chớ lo lắng, sau trận chiến này, phải mười ngày nửa tháng thì vị Đại lý tự thiếu khanh kia mới có thể phản ứng kịp. May mắn chính là người này mới phục chức quan chưa đến nửa năm, mà vị trí chưa ổn, tiền bạc trong tay không đến năm mươi vạn lượng bạc, tài nguyên trên chốn quan trường cũng không quá nhiều, nên chắc hẳn không mời được cao thủ tứ phẩm.”

“Dưới tứ phẩm, Độ mỗ sẽ cố gắng ứng phó. Còn có tiểu Sở nữa, con Hà La Ngư kia của hắn có thể tái sinh vô hạn khi ở dưới nước, cũng không phải một ngũ phẩm nào đó có thể giải quyết được. Chỉ cần qua cửa ải này, tiến vào vùng kinh đô, thì vị Đại lý tự thiếu khanh kia sẽ không dám làm càn nữa.”

Sở Hi Thanh nghe vậy, sắc mặt liền nghiêm túc hơn vài phần.

Lời này của Độ Vân Lai không sai.

Mười ngày sau, chính là cửa ải cuối cùng của chuyến này, cũng là cửa ải nguy hiểm nhất.

May mắn chính là, hôm nay hắn tự nhiên kiếm được thẻ đánh bạc.

Lúc này, một chiếc thuyền nhanh loiaj nhỏ từ hạ du đuổi lên, chậm rãi tiến lại gần mạn trái của thuyền. Một trung niên áo xanh đạp thang tàu để leo lên thuyền, vẻ mặt vội vã đi đến boong tàu phía trước.

Đây là quản gia của Tả gia, lần này cũng bị bắt vào trại giam, cũng được Sở Hi Thanh cứu khi ở quận Tầm Dương.

Sau khi người quản gia này đến, liền nhẹ nhàng thi lễ về phía Sở Hi Thanh: “Sở công tử, ta đã tìm khắp cả quận Hợp An, nhưng vẫn không tìm thấy quyển Thiên Cơ Võ Phổ nào. Có thể là Thiên Cơ Các mới phát hành chưa lâu, còn phải chờ một thời gian mới có thể truyền đến Giang Nam.

Hắn phụng mệnh Sở Hi Thanh, đi đến quận thành Hợp An để tìm mua Thiên Cơ Võ Phổ kỳ mới nhất.

Nhưng không được như mong muốn, tuy hắn có ý muốn báo đáp Sở Hi Thanh, nhưng lại không thể làm được.

Tả Thanh Vân thì lại lắc đầu: “Có thể tìm được thì mới là lạ. Thời gian này là thời gian Thiên Cơ Võ Phổ mới phát hành, tạm thời chỉ có thể nhìn thấy ở hai châu Hà và Lạc. Chỉ có những thế gia đại tộc kia mới có thể không tiếc giá cả, ngàn dặm đưa thư, thì mới có thể kiếm được sớm hơn.”

Chương 543: Dần dần biến thành đen (3)

Thiên Cơ Các vẫn luôn bị triều đình chèn ép, cho nên mấy trăm năm trước, đã bỏ các phân bộ ở các châu.

Bọn họ chỉ phát hành Thiên Cơ Võ Phổ ở hai châu Hà và Lạc, cùng với kinh thành, đây là những nơi có nhân khẩu nhiều nhất, võ tu cũng là nhiều nhất.

Những địa phương khác muốn xem Thiên Cơ Võ Phổ mới nhất, thì phải chờ thương nhân buôn bán, hoặc là bản sao chép ở trên thị trường.

Mà các vùng ở Giang Nam, phải chờ mười ngày là ít nhất, thậm chí là nửa tháng, thì mới có thể nhìn thấy Thiên Cơ Võ Phổ xuất hiện trên thị trường.

Sau đó, hắn lại không hiểu mà hỏi: “Hi Thanh, vì sao ngươi lại muốn xem Thiên Cơ Võ Phổ kỳ mới nhất vậy?”

Sở Hi Thanh thì lại nghĩ thầm, đương nhiên là vội rồi.

Hắn liếc mắt nhìn màn hình huỳnh quang hư ảo trong tầm mắt, ánh mắt rơi vào cột điểm võ đạo.

Điểm võ đạo: 622.321.

Bốn canh giờ trước, hắn chỉ là ba mươi vạn điểm, bây giờ đã là sáu mươi hai vạn.

Sở Hi Thanh rất muốn biết, rốt cuộc huynh đệ họ Hồ đã làm cái gì, mà lại mang đến vui mừng to lớn như vậy?

Lẽ nào tên của hắn đã leo lên Thanh Vân Tổng bảng của Thiên Cơ Võ Phổ?

Khả năng này không lớn lắm, ba mươi sáu châu trong thiên hạ, cộng thêm hai châu Cực và Tuyệt mà Bá Võ Vương đánh được. Chỉ tính ba mươi vị trí đầu trên Thanh Vân Bảng ở ba mươi tám châu, cũng đã có hơn một ngàn người rồi, nào đến lượt hắn chứ?

Sở Hi Thanh đoán là số lượng điểm võ đạo vẫn sẽ còn tăng lên.

Phương thức phát hành của Thiên Cơ Võ Phổ chậm hơn Luận Võ Thần cơ, đại đa số người phải chờ mười ngày nửa tháng, mới có thể nhìn thấy quyển sách này.

Lần này, chắc chắn là sẽ kiếm được một mớ.

Tiếp đó, Sở Hi Thanh có hơi mất tập trung trong buổi tiệc rượu

Mãi cho đến canh ba đêm khuya, mọi người mới kết thúc. Sở Hi Thanh đứng dậy đi về khoang thuyền, thì lại bị Độ Vân Lai nắm lấy vai.

“Tiểu Sở, ngươi phải cẩn thận người thuộc hạ Kế Tiễn Tiễn của ngươi đấy.”

Sắc mặt Độ Vân Lai nghiêm nghị, hắn không chỉ đè âm thanh xuống rất thấp, mà còn dùng chân nguyên để ngưng tụ tiếng nói thành một đường, truyền thẳng vào trong tai của Sở Hi Thanh.

“Trong trận chiến hôm nay, ta cảm ứng được hai tên võ tu lục phẩm đi đến bờ trái. Bọn họ chạy về phía thuộc hạ của ngươi, nhưng sau khi Sùng Chân phản chiến, Kế Tiễn Tiễn lại bình an vô sự, mà hai người kia thì không thấy bóng dáng.”

“Có thể là do bọn họ thấy tình hình không ổn nên bỏ chạy, nhưng ngươi vẫn phải cẩn thận với Kế Tiễn Tiễn này. Nữ nhân này, thần thức của ta dường như có thể nhìn thấu, nhưng mà ta lại cảm thấy đó là thứ mà nữ tử này muốn để cho ta nhìn thấy vậy.”

Độ Vân Lai rất yêu thích Sở Hi Thanh.

Người này có ân cứu mạng với anh rể và cháu ngoại của hắn. Lần này hắn dám mạo hiểm như vậy, đi xa vạn dặm để hộ tống cha con Tả gia, có thể thấy được tấm lòng nhân hậu, nghĩa khí tận trời.

Đây là một người đáng giá để kết giao.

Độ Vân Lai không muốn Sở Hi Thanh ngã tại trong tay thuộc hạ của mình.

Sở Hi Thanh nghe vậy không khỏi rùng mình một cái, liếc mắt nhìn về phía Kế Tiễn Tiễn.

Hắn âm thầm hoảng sợ, thậm chí ngay cả Độ Vân Lai mà cũng không nhìn thấu nữ tử này?

Kế Tiễn Tiễn đã đứng dậy đi về phía cửa phòng của mình, nàng cảm ứng được ánh mắt của Sở Hi Thanh, quay đầu ngờ vực hỏi: “Đường chủ đại nhân, có chuyện gì sao?”

“Không có, không có gì!”

Sở Hi Thanh lắc đầu, nở nụ cười đáng yêu: “Tiễn Tiễn, hôm nay ngươi vất vả rồi, nghỉ ngơi cho tốt đi. Bây giờ trong tay ta hơi khẩn trương, chờ ta bán những món pháp khí kia đi, lại cho ngươi một bao lì xì.”

Hôm nay, những thất phẩm mà Kế Tiễn Tiễn giết, đều là quan quân Bách hộ của thủy sư doanh Hợp An.

Khi Sùng Chân rời đi, đã mang thi thể và cả pháp khi của những người này đi, cho nên Kế Tiễn Tiễn không thu hoạch được gì.

Vì vậy, theo quy củ là Sở Hi Thanh phải cho Kế Tiễn Tiễn một bao lì xì.

Hắn vừa nói chuyện vừa mở võ đạo bảo khố ra.

Sở Hi Thanh quét bừa một lần, quả nhiên lại có ‘thẻ thần thông Gần Mực Thì Đen (ngũ phẩm)’.

Sở Hi Thanh dứt khoát đổi luôn, sau đó liền sử dụng với Kế Tiễn Tiễn.

Kế Tiễn Tiễn cũng không có cảm giác gì.

Nàng chỉ là nghĩ thầm, cái tên này đúng là quỷ nghèo, một cái bao lì xì mà cũng không có.

Nếu mình thật sự là Kế Tiễn Tiễn, sẽ ngu đến mức đầu quân cho Tây Sơn Đường sao?

Nàng đường đường là một thần xạ thủ thất phẩm, có thế gia đại tộc nào ở Đông Châu mà không muốn tranh cướp chứ?

Trên mặt Kế Tiễn Tiễn lại không có vẻ kinh dị, nàng chỉ tỏ vẻ có vài phần mong chờ: “Đường chủ đại nhân, ngài cũng nghĩ ngơi cho tốt đi, chuyện tiền lì xì thì không vội.”

Ý tứ là tiền lì xì có thể đưa muộn, nhưng nhất định phải đưa.

Số tiền kia, nàng không cần thì phí.

Mà ngay khi Kế Tiễn Tiễn đẩy cửa đi vào, sau khi đóng cửa phòng lại, nàng liền dựa lưng vào cửa, mày liễu cau chặt.

Không biết vì sao mà nàng càng nhìn Sở Hi Thanh thì lại càng thấy vừa mắt.

Trí tuệ, lòng dạ và khí độ mà tên này thể hiện, cũng làm cho nàng thấy rung động.

Kế Tiễn Tiễn cho rằng, nếu như tương lai người này có thể vào nhị phẩm, thì nhất định sẽ là anh hùng hào kiệt đỉnh cấp nhất đương đại.

Dù cho là vị sư huynh Chỉ huy sư Thiên nha Cẩm y vệ kia của nàng, thì cũng không thể so sánh.

Chương 544: Dần dần biến thành đen (4)

Cùng lúc đó, tại hai châu Hà và Lạc.

Càng ngày càng có nhiều Thiên Cơ Võ Phổ kỳ mới nhất được chảy vào thị trường từ các con đường khác nhau.

Đây đúng là thời điểm các bảng Thần Tú Thập Kiệt mà Thiên Cơ Các bình chọn hiện thế, cho nên kỳ Thiên Cơ Võ Phổ này bán chạy như tôm tươi, cung không đủ cầu.

Các quán trà và các đại tửu lâu ở kinh thành cũng đếm tiền mỏi tay, vô số khách khứa đang nghị luận về các nhân vật trên các bảng danh sách, tất cả đều có thần sắc kích động, bầu không khí sôi nổi.

Trong đó, được quan tâm nhiều nhất chính là Thần Tú Thập Kiệt đao, Thần Tú Thập Kiệt kiếm, và Thần Tú Thập Kiệt thương.

Đao kiếm chính là binh khí mà người giang hồ hay sử dụng nhất, có sáu phần mười cao thủ trên Thiên Bảng và Địa Bảng đương đại, sử dụng đao kiếm làm binh khí chính.

Đa số các nhân sĩ trong quân đội thì sử dụng trường thương, bao quát cả thương, mâu, sóc. . . tất cả đều được thống nhất làm một.

Cao thủ sử dụng binh khí loại thương cũng nhiều không kể hết.

Vì vậy, ba bảng danh sách này là hot nhất.

Tuy nhiên, theo thời gian trôi qua, chủ đề của mọi người dần dần chuyển đến một người ở phần sau của Thần Tú Thập Kiệt đao.

Tại một gian ‘trà quán Hối Linh’ ở phía nam kinh thành, lúc này có vô số võ tu và khách giang hồ tụ tập.

“Chín vị trên Thần Tú Thập Kiệt đao ta đều biết, chỉ có Sở Hi Thanh xếp ở vị trí thứ mười này là ai?”

“Người này thì ta biết, xếp hạng 29 trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng.”

“Đông Châu? Lại xuất thân từ phía nam? Cái này thì thú vị, mấy kỳ Thần Tú Thập Kiệt đao trước đều là người hai châu Hà Lạc và phương bắc, lần này lại xuất hiện một người phía nam.”

“Cái xếp hạng này cũng quá thấp rồi chứ? Hắn còn không vào mười vị trí đầu của Thanh Vân Bảng địa phương. Bây giờ không còn thiếu niên anh kiệt nào khác dùng đao sao? Mà lại tuyển hắn vào trong này?”

“Nếu nói đến thiếu niên anh kiệt dùng đao, kinh thành chúng ta cũng có rất nhiều. Ví dụ như Thiết Tu La – Tư Hoàng Tuyền, Thần Yến Đao – Lý Tú Trường, Phong Đao – Vương Mệnh. . . vân vân. Hoặc là người trên Thanh Vân Tổng Bảng, hoặc là các nhân vật trên mười vị trí đầu của Thanh Vân Bảng kinh đô và hai châu Hà và Lạc, có người nào không mạnh bằng Sở Hi Thanh?”

“Thiên Cơ Võ Phổ luôn luôn công bằng hợp lý, Sở Hi Thanh có thể leo lên Thần Tú Thập Kiệt đao, chứng tỏ phải có nguyên do? Cũng có thể là do Luận Võ Lâu ở Đông Châu đánh giá thấp Sở Hi Thanh. Không phải trên này đã nói rồi sao? Khi còn ở cửu phẩm, người này vô địch cùng cấp trong Đông Châu, lại còn từng đánh bại Tư Hoàng Tuyền.”

Khi tất cả mọi người đang nghị luận, tại một gian phòng trà ở trên lầu hai, hai huynh đệ Hồ Khản và Hồ Lại lại là mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Rõ ràng là rét tháng ba, nhưng bọn họ lại là mồ hôi ướt áo, trên trán cũng có từng giọt từng giọt mồ hôi to như hạt đậu.

Tinh thần Hồ Lai hơi mất tập trung, uống trà mà lại cảm thấy nước trà trong miệng vô cùng nóng bỏng.

Hắn phun nước trà ra ngoài, sau đó cười khổ với với Hồ Khản ở đối diện: “Huynh trưởng, lần này phiền phức rồi, ta thật sự không ngờ Sở sư đệ lại vào kinh vào thời điểm này.”

Đây là tin tức mà bọn họ mới biết cách đây không lâu.

Sở Hi Thanh hộ tống cha con Tả gia vào kinh, bọn họ đi thuyền quan, đã đến quận Hợp An.

Thiên Cơ Các là cơ cấu tình báo lớn nhất thiên hạ, đương nhiên là trừ Luận Võ Lâu của triều đình ra. Do đó bọn họ nắm rõ hành tung của Sở Hi Thanh và cha con Tả gia.

Hồ Lai có một loại cảm giác như bị Sở Hi Thanh đẩy vào hố.

Bọn họ đề cử Sở Hi Thanh vào bảng danh sách Thần Tú Thập Kiệt, là vì cho rằng đám cao thủ hai châu Hà Lạc và phương bắc sẽ không nhàn đến nhức trứng, sẽ không bôn ba mấy vạn dặm để đi đến Đông Châu khiêu chiến Sở Hi Thanh.

Bình thường bọn họ không cần tu luyện sao? Không cần làm việc sao?

Bởi vậy, dù cho đám thiếu niên anh kiệt này không phục, thì cũng sẽ nhẫn nhịn.

Hồ Lai không ngờ rằng, Sở Hi Thanh lại tự mình đưa đến cửa.

Lúc này, nếu như bị đám thiếu hiệp ở hai châu Hà và Lạc biết được, thì nhất định sẽ chen chúc nhau đến khiêu chiến.

Việc này không chỉ ảnh hưởng đến danh dự của Thiên Cơ Võ Phổ, mà cũng sẽ phá hủy tiền đồ của hai huynh đệ bọn họ.

“Sở sư đệ hộ tống bạn vào kinh, cái này chính là nghĩa khí bằng trời.”

Hồ Khản nói câu này xong, lại cười khổ không thôi.

Hắn nghĩ thầm, việc này cũng không thể trách Sở Hi Thanh được, chỉ có thể nhíu mày nói: “Tạm thời cũng không có biện pháp nào tốt cả, chỉ có thể hi vọng các thiếu niên anh kiệt ở hai châu Hà và Lạc này, không có hứng thú với Thần Tú Thập Kiệt đao thôi.”

Nhưng mà điều này có thể sao?

Thiếu niên trên giang hồ đều có máu nóng, có kẻ nào không tranh cường háo thắng chứ?

Bọn họ trẻ tuổi nóng tính, coi thể diện còn quan trọng hơn cả tính mạng.

Giống như mấy người Thần Yến Đao – Lý Tú Trường, Phong Đao – Vương Mệnh, bọn họ say mê võ đạo, vì luận bàn so tài, tôi luyện võ đạo, nên đi khắp nơi để khiêu chiến các cao thủ.

Bọn họ có thể bỏ qua một đối thủ như Sở Hi Thanh sao?

Chương 545: Dần dần biến thành đen (5)

Hồ Khản nhức đầu không thôi, bây giờ hắn chỉ hy vọng kinh thành sẽ phát sinh sự kiện nào đó, hấp dẫn lực chú ý của tất cả mọi người.

“Nói chung là phó mặc cho số phận đi, nếu như thật sự không được, ngươi và ta cuốn gói về nhà là được.”

Hồ Khản cũng uống một chén trà, hắn than khẽ, nói ra lời mà bản thân mình cũng không tin: “Nói chừng Sở sư huynh có thể đại phát thần uy, giống như lúc ở Đông Châu, một đao ép quần hùng kinh đô, trấn áp tất cả thiếu niên anh kiệt hai châu Hà và Lạc.”

Mà lúc này, tại một trạch viện cách quán trà Hối Linh không đến ba dặm.

Tư Hoàng Tuyền vừa mới luyện đao xong, cau mày nhìn về phía cửa viện, một thiếu niên thanh tú đang cười hì hì ở nơi đó, người này mặc áo trắng, eo đeo Nhạn linh đao.

“Phong Đao – Vương Mệnh?”

Hai mắt Tư Hoàng Tuyền co lại, sau đó mở miệng lạnh lùng nói: “Cút ra ngoài! Hôm nay ta luyện đao mệt mỏi, không rảnh đánh với ngươi.”

“Đừng như vậy, tốt xấu gì thì chúng ta cũng là bạn bè. Hôm nay ta cũng không tìm người để đánh nhau.”

Vương Mệnh lắc đầu, thần thái hắn tự nhiên, đi đến trước người Tư Hoàng Tuyền: “Đã xem qua kỳ Thiên Cơ Võ Phổ mới nhất chưa? Thiên Cơ Võ Phổ xếp Đông Châu Sở Hi Thanh vào vị trí thứ mười trên Thần Tú Thập Kiệt đao. Chính là người đã từng đánh bại ngươi đấy, ta cảm thấy rất tò mò với hắn.”

“Có quỷ mới là bạn của kẻ liều mạng như ngươi.” Tư Hoàng Tuyền nở nụ cười trào phúng, sau đó giọng nói lạnh lẽo: “Ta đã xem Thiên Cơ Võ Phổ, nhưng vậy thì thế nào? Ngươi sẽ không chạy vạn dặm xa xôi đến Đông Châu để khiêu chắn chiến chứ?”

Vương Mệnh lại kinh ngạc nhìn Tư Hoàng Tuyền: “Tư huynh, tin tức của ngươi không khỏi quá bế tắc rồi chứ? Vị thiếu niên Bá Đao của Đông Châu này sắp vào kinh rồi.”

Tư Hoàng Tuyền nghe vậy thì sững sờ: “Sở huynh muốn vào kinh? Ngươi lấy tin tức này từ nơi nào?’

“Là tin của Sát Sinh Lâu. Đêm hôm qua, Sát Sinh Lâu ở kinh thành đã treo thưởng cái đầu của vị này lên đến ba mươi vạn lượng bạc, tất cả mọi người đều biết.”

Vương Mệnh chắp tay sau lưng: “Có người nói, người này vì bạn bè, đã hộ tống một đôi cha con vào kinh. Các tửu lâu và quán trà trên phố cũng vì thế mà ồn ào, tất cả đều tán thưởng không thôi với sự nghĩa khí và cách làm người của vị Sở thiếu hiệp này, còn nói chỉ tính lòng dạ và nhân phẩm, thì hắn phải là người đứng đầu trên Thần Tú Thập Kiệt đao. Nhưng mà ta chỉ quan tâm đến đao của hắn. . .”

Trong mắt hắn hiện lên ý tò mò mãnh liệt: “Tư huynh, đao của Sở Hi Thanh rốt cuộc là như thế nào?”

Giọng nói của Tư Hoàng Tuyền lại càng lạnh lùng hơn: “Hắn tu luyện chính là Truy Phong đao pháp, khó dò sâu cạn. Còn cụ thể ra sao, thì chính người đến xem đi. Hỏi ta làm chi?”

Hắn không thể tiết lộ tình báo của Sở Hi Thanh.

Cùng lúc đó, Tư Hoàng Tuyền không tự chủ được mà đưa tay sờ lên bộ ngực của mình.

Hai tháng trước, hắn đã tìm được lá phổi của mình, cũng đưa vào thẩn thể.

Không biết hắn bây giờ có thể chống đỡ được Sở Hi Thanh hay không?

“Ta cảm nhận được chiến ý của ngươi.”

Vương Mệnh bình tĩnh nhìn Tư Hoàng Tuyền, giọng nói thản nhiên: “Ngươi cũng muốn giao thủ với hắn? Xem ra Sở Hi Thanh này cũng là một đối thủ không tệ, đáng để mong chờ.”

Khóe môi hắn cong lên: “Ta càng ngày càng cảm thấy hứng thú với đao của hắn.”

Chuyện bên này không phải là độc nhất vô nhị, một bên khác tại kinh thần, trong một võ quán có diện tích khổng lồ, cũng có hai người đang bàn luận về Sở Hi Thanh.

Một người trong đó khoảng mười sáu tuổi, tướng mạo thô lỗ cường tráng, giữa hai hàng lông mày còn chất chứa vẻ hung hãn.

Hắn nhìn quyển Thiên Cơ Võ Phổ vẫn còn tỏa mùi mực in ở trong tay, nở nụ cười khinh thường: “Thần Tú Thập Kiệt đao! Tám người khác thì cũng thôi, đều là anh kiệt ở bắc địa. Cái tên Sở Hi Thanh này, dựa vào cái gì mà sánh vai với ta?”

Hắn tiện tay ném quyển sách này cho thiếu niên ở bên cạnh, giọng nói tùy ý: “Nghe nói người này sắp vào kinh, Tú Trường, ngươi rảnh rỗi thì hãy đi gặp hắn. Thiếu niên đao khách tại vùng kinh đô này, cũng chỉ có ba người ngươi và Vương Mệnh, Tư Hoàng Tuyền là có thể lọt vào mắt ta.”

“Tên này chỉ xếp hạng 29 trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng thì tính là cái gì, mà cũng xứng ngồi cùng bảng với ta? Tú Trường, ngươi phải kéo hắn xuống, sư huynh đệ chúng ta cùng vào Thần Tú Thập Kiệt đao, ngày sau cũng là một đoạn giai thoại.”

Thiếu niên đỡ sách tầm mười lăm tuổi, dáng người cao to, môi hồng răng trắng, ngũ quan tuấn dật, eo đeo một thanh trực đao.

Hắn chính là Thần Yến Đao – Lý Tú Trường mà trên phố đồn đại.

Vị này mở Thiên Cơ Võ Phổ ra xem, nhìn vào bảng danh sách Thần Tú Thập Kiệt đao ở trang thứ bốn mươi chín, ánh mắt từ từ hiện lên chiến ý nồng nặc.

Lý Tú Trường không có hứng thú với cái hư danh Thần Tú Thập Kiệt đao này, nhưng lại cảm thấy rất hứng thú với đối thủ mạnh mẽ Sở Hi Thanh này.

Hắn vô cùng mong chờ, đao pháp của người này sẽ là dáng vẻ thế nào đây?

Chương 546: Đừng ép ta

Quận Giang Nam, châu thành Đông Châu, Luận Võ Lâu.

Kế nhiệm Luận Võ Lâu Đông Châu là tứ phẩm Tần Cơ học sĩ Vương Triều Dương, hắn đang cau mày nhìn quyển Thiên Cơ Võ Phổ trong tay.

Quyển Thiên Cơ Võ Phổ này đã được phát hành nửa ngày.

Vương Triều Dương mượn tài nguyên trong lầu, chỉ dùng nửa ngày là đã lấy được một quyển Thiên Cơ Võ Phổ kỳ mới nhất ở cách đây mấy vạn dặm.

Thói đời chính là quỷ dị như vậy đấy.

Thiên Cơ Các bị triều đình cấm đoán chèn ép, nhưng thứ mà triều đình càng cố gắng cấm đoán, thì bách tính dân gian lại càng tin tưởng hơn.

Thiên Cơ Võ Phổ bị cấm hơn trăm năm, nhưng danh dự và lượng tiêu thụ bây giờ lại vượt xa so với hơn trăm năm trước.

Người của Luận Võ Lâu bọn họ, không thể không coi Thiên Cơ Các thành đối thủ mạnh mẽ nhất, cho nên dành rất nhiều sự quan tâm vào mỗi một kỳ Thiên Cơ Võ Phổ.

Lúc này, thứ khiến tâm trạng của Vương Triều Dương không tốt, chính là bảng danh sách Thần Tú Thập Kiệt đao kia.

Đám người Thiên Cơ Các kia muốn làm gì?

Sở Hi Thanh chỉ là người xếp hạng 29 trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng, thế mà đám người này lại đưa Sở Hi Thanh vào Thần Tú Thập Kiệt đao?

Là cho rằng Luận Võ Lâu Đông Châu đánh giá thấp thực lực của Sở Hi Thanh, hay cho rằng bọn họ có mắt không tròng, không biết nhìn người?

Lẽ nào có lí đó!

Đúng lúc này, một cô gái xinh đẹp ăn mặc quan bào ngũ phẩm đi vào phòng của hắn.

Đó là phó lâu chủ Luận Võ Lâu Đông Châu, nắm giữ Đông quán, Tạ Chân Khanh.

Sau khi Tạ Chân Khanh đi vào, tùy tiện chắp tay thi lễ với Vương

Triều Dương một cái: “Học sĩ đại nhân! Hạ quan vừa có công vụ ở bên ngoài, thứ lỗi cho hạ quan đến muộn.”

Khi nàng vừa trở về, thì vị Vương Triều Dương gọi đến đây rồi.

Mà khi Tạ Chân Khanh thi lễ, thì đã nhìn thấy quyển Thiên Cơ Võ Phổ ở trong tay Vương Triều Dương.

Đuôi lông mày của nàng nhất thời nhếch lên.

Đây là Thiên Cơ Võ Phổ kỳ mới nhất?

Hôm nay mới là ngày hai mươi chín tháng hai, Thiên Cơ Các sửa bản thảo nhanh như vậy sao?

“Không cần đa lễ.”

Vương Triều Dương khoát tay áo một cái.

Hắn nhận ra ánh mắt của Tạ Chân Khanh, lúc này liền đặt Thiên Cơ Võ Phổ trong tay lên bàn, mỉm cười nói: “Đây là kỳ Thiên Cơ Võ Phổ mới nhất, Tạ quán chủ còn chưa xem qua đúng không? Lần này có một chuyện bất ngờ, chính là Sở Hi Thanh kia, được Thiên Cơ Các đưa vào Thần Tú Thập Kiệt đao. Ngươi nói có buồn cười hay không?”

Tạ Chân Khanh nghe vậy thì sững sờ.

Sở Hi Thanh vào Thần Tú Thập Kiệt đao rồi? Chuyện gì thế này? Đám người Thiên Cơ Các nghĩ thế nào vậy? Đầu óc bị nước vào sao?

Trên mặt nàng lại không có biểu cảm, vẻ mặt lạnh nhạt như cũ: “Thuộc hạ còn chưa kịp xem qua, nhưng Sở Hi Thanh xếp hạng 29 trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng, thì quả thật là có hơi đánh giá thấp hắn.”

Lúc trước, khi Vương Triều Dương mới lên nhậm chức, thì Tạ Chân Khanh đã định cho Sở Hi Thanh lên vị trí thứ 19 trên Thanh Vân Bảng.

Nàng cho rằng thực lực bây giờ của Sở Hi Thanh, có thể gánh nổi cái vị trí này, cũng biết Sở Hi Thanh nóng lòng thành danh, ý ở Thanh Vân Tổng Bảng, hòng chiếm được danh ngạch bay thẳng lên đệ tử nội môn của Vô Tướng thần tông.

Tạ Chân Khanh nể tình gương mặt kia của Sở Hi Thanh, cho nên cũng có ý muốn giúp hắn một tay.

Còn về phần xung đột giữa hai người, Tạ Chân Khanh đã quên gần hết rồi.

Mỹ nhân bị giẫm lên mặt thì làm sao bây giờ?

Đương nhiên là tha thứ cho hắn. . .

Tuy nhiên, xếp hạng mà Tạ Chân Khanh định ra, lại bị Vương Triều Dương đè xuống thứ 29.

Lý do của vị Thần Cơ học sĩ này là, một con cháu bình dân, không cần đánh giá quá cao.

Hắn cho rằng Sở Hi Thanh quật khởi quá nhanh, tuy rằng chiến tích bây giờ rất tốt, uy chấn Tú Thủy, nhưng lại không có nội tình.

Những năm qua, thực sự là có rất nhiều ví dụ giống như Sở Hi Thanh, chỉ tỏa sáng một thời gian, sau đó lại suy tàn nhanh chóng, tựa như sao băng.

Hơn nữa, tuy rằng Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh có năng lực ép ngàn người, nhưng trong chiến đấu một đối một, thì còn không có chiến tích nào đáng nào, còn chưa từng gặp cao thủ mạnh mẽ nào cả.

Ba tháng vừa qua, người này chưa từng gặp phải cao thủ trên Thanh Vân Bảng, nên không thể đánh giá chính xác được.

Bảng danh sách của Luận Võ Lâu bọn họ, nhất định phải để lại đường lui..

Tạ Chân Khanh lại khịt mũi coi thường.

Lý do của đối phương rất đường hoàng, làm cho nàng không thể nói gì.

Tuy nhiên, đây chỉ là một phương thức để Vương Triều Dương lập uy mà thôi.

Hắn muốn dùng cách này để lập quyền uy của mình tại Luận Võ Lâu Đông Châu.

Đổi thành người khác thì có lẽ sẽ nhịn.

Tạ Chân Khanh lại là người kiêu ngạo thế nào chứ? Nàng vẫn không cho vị thủ trưởng này sắc mặt tốt.

Nhưng mà thời điểm này, Tạ Chân Khanh không khỏi lo lắng thay cho Sở Hi Thanh.

Tên kia hộ tống bạn đi vạn dặm, hành động hộ tống cha con Tả gia đến kinh thành của Sở Hi Thanh, đã truyền đến cả châu thành.

Võ lâm và giới trí thức hai quận Tú Thủy và Giang Nam, phàm là người nghe thấy chuyện này, thì đều đưa ngón tay cái lên, than thở vị thiếu niên Bá Đao kia quả là nghĩa bạc vân thiên, là một nhân vật có tiếng tăm.

Chương 547: Đừng ép ta (2)

Tạ Chân Khanh cũng đã từng nghe thấy chuyện này, sau khi bội phục xong, nàng cũng ý thức được Sở Hi Thanh sẽ phải đối mặt với nguy hiểm thế nào.

Vị Đại lý tự thiếu khanh ở kinh thành kia, được xưng là lòng dạ độc ác. Từ khi lên làm quan đã có thanh danh ác độc, bây giờ còn trở thành một thanh đao sắc trong tay thiên tử.

Hắn sẽ không giảng hòa như vậy.

Hết lần này đến lần khác, Thần Tú Thập Kiệt đao của Thiên Cơ Các, lại đưa Sở Hi Thanh lên nơi đầu sóng ngọn gió.

Tên kia. . . tốt nhất là đừng xảy ra chuyện gì ở kinh đô. . .

Trên mặt Vương Triều Dương vẫn tràn đầy ý cười: “Như vậy người cho rằng Sở Hi Thanh vào Thần Tú Thập Kiệt đao, là có đạo lý hay không?”

Tạ Chân Khanh nhíu mày liễu.

Nàng nhận ra vẻ xem thường Sở Hi Thanh trong lời nói của Vương Triều Dương, bản năng muốn nói chuyện thay Sở Hi Thanh.

Nhưng lời đến bên miệng, lại bị Tạ Chân Khanh nuốt trở lại.

Công nhận, chuyện Sở Hi Thanh vào Thần Tú Thập Kiệt đao là quá hoang đường.

Cần biết, chín người còn lại trên Thần Tú Thập Kiệt, người lót đáy cũng là nhân vật trên Thanh Vân Tổng Bảng.

Dù nàng có thưởng thức tên kia đến thế nào, thì cũng không thể che giấu lương tâm của mình.

“Tiềm lực của Sở Hi Thanh rất không tầm thường, tương lai có hi vọng vào Địa Bảng. Vấn đề là hắn gia nhập võ quán Chính Dương và tu luyện quá muộn, nếu như hắn nhỏ hơn một tuổi, thì đủ để sánh vai với chín người khác trên Thần Tú Thập Kiệt đao, nhưng bây giờ thì vẫn thiếu một chút.”

“Không phải thiếu một chút, mà là còn kém rất nhiều. Sở Hi Thanh đã trên đường đến kinh thành, lúc này, không biết có bao nhiêu người ở hai châu Hà và Lạc muốn thử thân thủ của hắn. Lần này, chỉ sợ Thiên Cơ Các sẽ bị lột một lớp da, bị giẫm vào vũng bùn rồi.”

Vương Triều Dương lắc đầu ‘chậc chậc’ không thôi, sau đó vung tay áo lên: “Nói chính sự đi, lần này ta gọi ngươi đến đây là vì quận Tú Thủy. Bên kia sắp có một trận đại chiến, ta muốn đích thân ngươi đi qua đó tọa trấn và giám sát.”

Tạ Chân Khanh nghe vậy thì rơi vào suy tư: “Trận đại chiến mà Học sĩ nói, chính là chỉ Tây Sơn? Thẩm gia và Thượng Quan gia muốn ra tay với Tây Sơn Đường rồi?”

Vương Triều Dương thì lại vừa cười vừa cầm chén trà trên bàn lên: “Sở Hi Thanh đã vào nhánh sông Đại Vận, từ nơi đó chạy về quận Tú Thủy, dù có chạy nhanh thế nào thì cũng phải mất ba ngày ba đêm. Cơ hội tốt như vậy, Thẩm gia há có thể bỏ qua?”

“Lần này người đi qua đó, một là quan sát trận chiến này, xem trận doanh của song phương có cao thủ nào đáng giá chú ý không. Hai là nghĩ biện pháp điều tra rõ ràng thân phận của vị cao thủ ngũ phẩm thần bí của Tây Sơn Đường. Đây là nhiệm vụ hàng đầu, Tạ quán chủ, ngươi nhất định phải làm hết sức. Cẩm y vệ cũng không tra được chuyện này, vậy thì cũng chỉ có thể do Luận Võ Lâu chúng ta đến làm.”

Vẻ mặt Tạ Chân Khanh trở nên nghiêm túc, ôm quyền nói: “Hạ quan rõ ràng! Sẽ tận lực.”

Luận Võ Lâu bọn họ, ngoại trừ lập các bảng danh sách và Luận Võ Thần Cơ ra, thì còn có trách nhiệm tìm hiểu tình báo, khống chế giang hồ thay cho triều đình.

Bọn họ giống như một tấm mạng nhện trải khắp thiên hạ, khiến triều đình có thể nắm giữ được mọi biến hóa trên giang hồ.

Vị cao thủ ngũ phẩm thần bí trong Tây Sơn Đường kia, đúng là cần quan tâm nhiều hơn. Nơi Đông Châu này, không thể để một cao thủ ngũ phẩm không rõ tồn tại được.

. . .

Cùng lúc đó, quận Tú Thủy, Quỷ Khốc hạp ở trên Tây Sơn.

Trước ba tòa thạch bảo mà Đơn gia xây dựng, là một mảnh mưa tên như châu chấu.

Vô số mũi tên rơi xuống ba tòa thạch bảo giống như một cơn mưa xối xả tầm tã. Khiến cho đám tộc binh của Đơn gia không ngóc đầu lên được.

Đơn Xích Linh trốn sau mặt tường, cau mày nhìn về phía trước.

Quỷ Khốc hạp là một trong hai lối ra của Đông Lộc Tây Sơn, không hiểm trở như Nhất Tuyến hạp bên kia.

Bề rộng của nơi này khoảng tầm năm mươi trượng, có thể để cho vài trăm người xếp hàng ngang.

Mà lúc này, mười hai cỗ thế lực tặc phỉ trên Tây Sơn, bao gồm cả Cửu Đao Ổ và Bạch Vân Trại đã liên thủ với nhau. Tổng cộng hơn năm ngàn người, cũng dùng các loại cung mạnh và trọng nỏ để bắn vào trong thạch bảo.

Mục đích của bọn họ không phải gây sát thương, mà là yểm trở cho tám chiếc ‘Lục tí sàng nỏ’ và mấy chiếc máy bắn đá loại nhỏ tiếp cận thạch bảo, đi vào phạm vi tấn công của bọn chúng.

Đơn Xích Linh nhìn thấy cảnh này, sắc mặt không khỏi tái mét.

“Đây là khí giới quân dụng ở trong kho của quận quân Tú Thủy mà! Thẩm Chu lại dám cho đám tặc phỉ này mượn sử dụng, thực sự là gan to bằng trời, quay đầu ta nhất định phải cho bọn họ trả giá đắt.”

“Cha, lời này của ngài quá kỳ quái, bọn họ có thể đánh bạc như vậy ở trong tay, không dùng mới là kỳ lạ đấy. Bằng không thì đám tặc phỉ này dùng cái gì để công phá thạch bảo của chúng ta?”

Đây là một người trẻ tuổi đứng bên cạnh Đơn Xích Linh.

Người trẻ tuổi này có ngũ quan chính trực, tướng mạo vốn nên đường đường, nhưng do thân thể quá mập mạp, nên ngũ quan bị chen thành một đoàn.

Chương 548: Đừng ép ta (3)

Vị này lắc lắc cái lông ngỗng trong tay, thần thái thong dong: “Phải làm sao mới ổn đây? Thẩm Chu không động thì thôi, đã động thì như lôi đình. Lần này Tây Sơn Đường có phiền phức rồi, hết lần này đến lần khác, Sở đường chủ lại không ở nhà.”

“Rốt cuộc chúng ta có nên thủ cái miệng núi này không? Thủ thì nhà ta khó tránh khỏi tử thương, hơn nữa, nếu như không bại lộ một chút thực lực thì chưa chắc đã thủ được. Nhưng nếu như không thủ, để Thẩm gia cướp được trấn Tây Sơn, thì Thẩm Chu nhất định sẽ tính sổ với chúng ta, bao nhiêu tài nguyên chúng ta đầu nhập vào nơi này cũng sẽ đổ xuống sông xuống biển.”

Đơn Xích Linh nghe vậy, lúc này không nói gì mà nhìn đứa con trai Đơn Trạch của mình một chút.

Giọng nói của tên này cứ như là đang nói chuyện nhà người khác vậy.

Sau đó hắn lắc đầu, thu hồi ánh mắt: “Điều ba trăm gia binh trong nhà đến đây, truyền lệnh cho đám gia tướng, tuyệt đối không thể để tặc phỉ leo lên tường. Lại cho một tên thông minh chạy đi cầu viện với Tây Sơn Đường đi.”

Đơn Xích Linh lòng thầm nói, thạch bảo này rất kiên cố, dù bị Lục tí sàng nỏ và máy ném đá loại nhỏ tấn công, thì cũng có thể chống đỡ một hai canh giờ, Đơn gia không cần phải quyết định quá sớm.

Đúng lúc này, một mũi tên bắn thẳng đến, tựa như một ngôi sao băng xẹt qua.

Đơn Xích Linh ngẩng đầu nhìn một cái, mặc kệ mũi tên nanh sói này bay qua bên tai mình, đóng thẳng vào cửa lầu.

Đơn Trạch chú ý đến tờ giấy ở đuôi mũi tên, hắn đưa tay lấy xuống rồi đọc, sau đó hơi nhướng mày: “Là ổ chủ Cửu Đao Ổ, Kinh Hồng Đao – Hạ Thanh Thiên, còn có trại chủ Mông Vân Sơn của Bạch Vân Trại, bọn họ viết thư khuyên hàng, nói chúng ta mau chóng đầu hàng, đừng có không biết thời thế.”

“Nếu như bây giờ đầu hàng, thì bọn họ có thể để cho Đơn gia chúng ta rời khỏi Tây Sơn, bằng không thì sẽ chém giết sạch người của Đơn gia ta, chó gà không tha. Ồ, phía dưới còn có ấn tín của Thẩm gia nữa, hẳn là có con cháu đích tôn của Thẩm gia đang ẩn núp trong đám quân bên đối diện.”

“Được lắm, tha cho Đơn gia ta rời khỏi Tây Sơn?” Đơn Xích Linh nhướng mày lên, trên mặt bao trùm một tầng khí xanh: “Nói cách khác, dù chúng ta có đầu hàng, thì bọn họ cũng không chứa Đơn gian chúng ta?”

Đơn Trạch nghe vậy lại rất bất đắc dĩ: “Phụ thân, phí qua đường của mấy con đường này vẫn luôn nằm trong túi của Thẩm gia. Trong mắt của Thẩm gia, thì chúng ta là vẽ đường cho hươu chạy, còn cướp tiền trong túi họ, tội đáng chết. Bọn họ có thể tha cho chúng ta rời khỏi Tây Sơn, vậy cũng đã rất khoan hồng độ lượng rồi.”

Đã đến nước này rồi, vì sao cha hắn còn không tự hiểu chứ?

Đơn gia và Thẩm gia, đã là không chết không thôi rồi!

“Con trai nói rất đúng, bọn họ mà cho điều kiện tốt hơn, thì ta cũng không dám tin.”

Đơn Xích Linh than khẽ.

Lần này, quả thật là bị vị Sở đường chủ kia đẩy xuống hố rồi.

Con người của Sở Hi Thanh này, hùng hồn nhâm hiệp, trí dũng song toàn, lòng dạ độc ác, rộng rãi với thuộc hạ, mà lại rất giỏi về kinh doanh, có tất cả đặc thù của một kiêu hùng.

Đơn Xích Linh vốn tưởng rằng cơ nghiệp của Tây Sơn Đường sẽ rất vững chắc, kết quả là thằng nhãi ranh kia đột nhiên chạy đến kinh thành, để cho đối thủ lợi dụng cơ hội, cũng để cho Đơn gia bọn họ rơi vào hoàn cảnh lúng túng.

“Thôi! Bây giờ đúng là cục diện không chết không thôi rồi.”

Ánh mắt Đơn Xích Linh ngưng trọng: “Trấn Tây Sơn cách này nơi không đến bảy mươi dặm, viện binh của Tây Sơn Đường sẽ đến trong vòng một canh giờ. Có điều, nhằm đề phòng chuyện bất ngờ xảy ra, ngươi vẫn bảo người chuẩn bị một ít củi đi, chú ý là không cần củi khô, mà phải là củi ướt, lại chuẩn bị thêm vài tên thuật sư nữa.”

“Củi ướt?” Đơn Trạch hơi sững sờ, sau đó liền bừng tỉnh, củi ước và thuật sư là để thả khỏi.

Đơn Xích Linh lại chắp tay sau lưng, nhìn năm ngàn tặc phỉ ở trên đường núi kia.

Hắn đoán là thủ đoạn của Thẩm gia không chỉ có vậy, bọn họ nhất định sẽ nghĩ cách kéo lực lượng của Tây Sơn Đường.

Đơn Xích Linh không khỏi nắm chặt song quyền trong tay áo, phát ra từng tiếng nổ vang 'ken két'.

Trong lòng hắn nghĩ thầm, đây là cái thế đạo gì? Sở Hi Thanh đang ép hắn, Thâm gia này cũng đang ép hắn.

Thẩm Chu ơi Thẩm Chu, còn cả hai vị của Bạch Vân Trại và Cửu Đao Ổ kia nữa, các người đừng có mà quá đáng.

Người đàng hoàng mà điên lên, thì các ngươi không chịu nổi đâu.

. . .

Các vị đàn chủ và phó đàn chủ của Tây Sơn Đường cũng đang tập hợp trong đại sảnh.

Thần thái bọn họ khác nhau, có người nghiêm túc, có người căm phẫn sục sôi, có người tràn đầy chiến ý, cũng có người lo lắng.

Bọn họ đang nghị luận ầm ĩ, tranh chấp không ngớt.

Tại nửa canh giờ trước, Phong hỏa đài trên đỉnh núi của Trịnh gia thôn ở Đông Lộc Tây Sơn đã bốc cháy.

Quy củ truyền tin trong quân của Đại Ninh là, khói trăm là trăm, khói đen là ngàn.

Sau khi Sở Hi Thanh thu phục thợ săn Tây Sơn, thì trực tiếp rập khuôn.

Mà lúc này, trên Trịnh gia thôn lại có tổng cộng chín luồng khói vừa đen vừa thẳng.

Chuyện này có nghĩa là, Trịnh gia thôn đang bị chín ngàn binh mã tấn công.

Chương 549: Đừng ép ta (4)

Càng chó cắn áo rách chính là, mấy con đường trên Tây Sơn do Đơn gia trông coi cũng bị tấn công, tin phù cầu viện bay không ngừng. Đầy đủ năm ngàn tên tặc phỉ đang tấn công Quỷ Khốc hạp.

Chủ đề mà mọi người đang tranh luận, chính là nên cứu nơi nào trước.

"Tất nhiên là Quỷ Khốc hạp quan trọng hơn, một khi đám tặc phỉ kia lao ra khỏi Tây Sơn, hậu quả khó có thể tưởng tượng! Toàn bộ cục diện sẽ tan vỡ.”

“Quỷ Khốc hạp tất nhiên là quan trọng, nhưng Trịnh gia thôn lại không quan trọng sao? Bốn phân đàn của chúng ta ở trong Tây sơn đã chạy đi cứu viện, bên kia chỉ có sáu trăm cung đao, nghe nói Trịnh gia thôn còn chưa được cải tạo xong.”

“Hiện giờ chỉ có thể chia binh, cố gắng cứu cả hai.”

“Chia binh? Chia binh chỉ có thể bị Thẩm gia tiêu diệt từng bộ phận, để các huynh đệ chết oan chết uổng.”

“Hoặc là chúng ta có thể cầu viện với tổng đà Thiết Kỳ Bang?”

“Vô dụng thôi, chủ lực của Thiết Kỳ Bang đang ở thượng du trên quận Tầm Dương, bây giờ chỉ còn một ít người trấn thủ tại tổng đà, chỉ có thể nhìn chằm chằm thành Tú Thủy.”

Lúc này, Lục Loạn Ly ngồi ở vị trí ghế đầu thì lại có vẻ mặt hơi khác thường.

Đám cãi vã kịch liệt nhất ở nơi này, tất cả đều là gian tế nội quỷ. Bọn họ tranh chấp đến mặt đỏ bừng đến tận mang tai, tất cả đều lo lắng cho cơ nghiệp của Tây Sơn Đường.

Những người có thân phận không thành vấn đề, thì lại tương đối yên tĩnh.

Lý Thần Sơn ngồi bên cạnh Lục Loạn Ly thì cũng nhíu chặt mày, lông mày đã thành hình chữ xuyên.

Lý Thần Sơn cảm thấy chọn bên nào cũng không ổn cho lắm, Tây Sơn Đường bây giờ đang rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Đúng lúc này, Sở Vân Vân mặc một bộ giáp da đi vào bên trong đại sảnh.

Nàng trực tiếp đi đến chính giữa đại sảnh rồi dừng lại, quét mắt nhìn mọi người nơi này.

Nói đến cũng kỳ lạ, rõ ràng là Sở Vân Vân vẫn thản nhiên như không, không có biểu cảm gì, cũng không nói chuyện.

Nhưng toàn bộ đại sảnh từ từ yên tĩnh lại, bầu không khí trong đại sảnh cũng trở lên đông lạnh xơ xác.

Một thiếu nữ ốm yếu không đến mười bốn tuổi này, lại đang tỏa ra một khí thế kinh người, khiến cho nguyên thần của tất cả mọi người đều cảm thấy áp lực.

“Lập tức xuất binh đến Trịnh gia thôn! Tất cả phân đàn trong đường khẩu, tất cả bang chúng đều phải xuất chinh, trận chiến này, Tây Sơn Đường chúng ta sẽ không giữ lại chút nào.”

Giọng nói của Sở Vân Vân lạnh nhạt lại bình tĩnh, từng câu từng chữ rõ ràng: “Lỗ Bình Nguyên, ngươi đi trước một bước, thông báo cho tất cả các thôn thợ săn, để bọn họ tụ tập tại rừng trái cây phía sau Trịnh gia thôn. Trong vòng hai canh giờ, ta muốn nhìn thấy bảy ngàn cây cung đao của Tây Sơn ở trong rừng trái cây đó. Chúng ta đã đáp ứng sẽ bảo vệ bọn họ, nhưng chính bọn họ cũng phải ra sắc.”

Vẻ mặt Lỗ Bình Nguyên trở nên nghiêm túc, sau khi đứng lên vâng mệnh, hắn liền vội vã đi ra khỏi đại sảnh.

Trước khi Sở Hi Thanh rời đi, hắn đã dặn dò là Sở Vân Vân sẽ chủ trì tất cả sự vụ của Tây Sơn Đường.

Dưới cái nhìn của hắn, Sở Vân Vân là người thân duy nhất của Sở Hi Thanh, làm việc này là danh chính ngôn thuận.

Sau đó, Sở Vân Vân lại đưa mắt nhìn về phía Chu Lương Thần: “Chu huynh, ngươi phụ trách chiêu mộ binh lính của các địa chủ cường hào, sau khi chỉnh binh xong thì đi theo sau. Ta không cầu đám người này có thể tham gia chiến đấu, chỉ cần coi chừng bọn họ không làm loạn khi chúng ta đi chiến đấu là được.”

Chu Lương Thần nghe vậy thì có hơi không tình nguyện, dựa vào cái gì mà mỗi lần có đánh nhau thì đều không có phần của hắn?

Hắn vốn muốn lên tiếng từ chối, nhưng khi chạm vào ánh mắt của Sở Vân Vân, thì hắn đã bình tĩnh lại.

Chu Lương Thần nhìn thấy tin tưởng và sự phó thác ở trong mắt của Sở Vân Vân.

Hắn đột nhiên ý thức được, trong tất cả đàn chủ của Tây Sơn Đường, mình là người phù hợp nhất để làm chuyện này.

Chỉ có thân phận con trai tưởng Chu gia của hắn, mới có thể làm cho đám địa chủ cường hào kia kiêng dè.

Tây Sơn Đường cũng không muốn phụ lòng sự tin tưởng này của Sở Vân Vân.

Tuy nhiên một cái chớp mắt tiếp theo, trong đại sảnh lại có người đứng lên, ngờ vực hỏi: “Đường chủ tạm quyền, cứu Trịnh gia thôn tất nhiên là chuyện đương nhiên, nhưng bên phía Quỷ Khốc hạp thì phải làm sao? Lực lượng của Đơn gia không đủ, mà lại chiến ý không nhiều, bọn họ có thể thủ được bao lâu chứ?”

“Tạm thời không cần để ý đến Quỷ Khốc hạp, lệnh cho Đơn gia chủ thủ vững là được.”

Sở Vân Vân nhẹ nhàng nhìn ra bên ngoài, trong mắt chứa vài phần ý lạnh: “Tây Sơn Đường chúng ta không bại, Đơn gia không dám phản chiến. Mấu chốt của trận chiến này, vẫn là Trịnh gia thôn, chỉ cần phá tan đám quận quân mà Thẩm gia điều đến, vậy tất cả đều sẽ được giải quyết.”

Lục Loạn Ly sững sờ nhìn Sở Vân Vân, nàng cảm thấy khí thế của Sở tiểu muội lúc này rất tốt, ung dung tự nhiên, bày mưu nghĩ kế, lại như đại tướng quân đang chỉ huy thiên quân vạn mã.

Chương 550: Quân thần thức tỉnh

Thật ra thì Ngụy Dương rất không yên lòng với chuyện Sở Vân Vân làm đường chủ tạm quyền.

Đây chỉ là một thiếu nữ mới mười bốn tuổi, nàng có thể biết cái gì là binh pháp sao?

Một thiếu nữ ngây thơ chỉ huy hơn vạn người chiến đấu, đây không phải là trò đùa sao?

Tuy nhiên, đây là điều là Sở Hi Thanh đã dặn dò trước khi đi, Ngụy Dương không thể từ chối.

Hắn làm người khá cứng nhắc.

Huynh muội Sở gia cứu mạng của hắn, cũng cho hắn lương bổng phong phú, vậy hắn phải bán mạng cho người ta!

Hơn nữa, trong toàn bộ Tây Sơn Đường, cũng không có người nào khác có thể làm mọi người phục, dù là đồng liêu Lý Thần Sơn của hắn cũng không được.

Chỉ có Sở Vân Vân có liên hệ máu mủ với Sở Hi Thanh, mới có thể làm cho mọi người tạm thời nghe theo nàng sai khiến.

Tuy nhiên, ngay khi đội quân của bọn họ đi qua Nhất Tuyến hạp để vào núi, Sở Vân Vân liền quất ngựa đi đến bên cạnh Ngụy Dương, nàng còn thuận tiện gọi mấy người Lý Thần Sơn đến.

“Ngụy đàn chủ, vừa rồi Lỗ Bình Nguyên Lỗ đàn chủ đã gửi tin phù đến đây, nói tốc độ hành quân của đám quận quân kia rất chậm chạp. Lúc này, bọn họ vẫn còn cách Trịnh gia thôn khoảng hai mươi chín dặm, đây là một cơ hội tuyệt hảo, ta quyết định đem chiến trường đẩy lên bảy dặm, đặt ở dưới núi Hắc Hùng.”

Khi nói chuyện, Sở Vân Vân còn cầm một cây gậy, nhanh chóng vẽ lên bùn đất dưới chân.

Chỉ chớp mắt, một cái bản đồ trong phạm vi hai mươi dặm Trịnh gia thôn đã xuất hiện trên mặt đất.

“Nhìn thấy địa hình nơi này chưa? Ngươi là giáo úy tòng quân hơn mười năm, không cần ta nói cũng nên rõ ràng, địa hình nơi này rất có lợi với chúng ta. Lát nữa, ngươi thống lĩnh người của ngươi và đàn chữ Hi của Lưu Nhược Hi, tăng tốc đi đến nơi này, lĩnh ba ngàn thợ săn ở nơi này, cộng thêm hai phân đàn thợ sươn, rồi bày trận ở sườn núi mặt nam núi Hắc Hùng. Để cho tất cả mọi người mang theo năm mươi mũi tên.”

Lưu Nhược Hi không hiểu gì cả, nhưng vẫn dứt khoát đồng ý.

Con ngươi Ngụy Dương lại co rút lại, lòng thầm nói chiêu này của Sở Vân Vân đúng là rất lợi hại.

Núi Hắc Hùng ở Nam Lộc nằm giữa một con đường hình chữ “Ất” (gần giống chữ Z), đối phương tiến vào đường núi này, thì sẽ không nhìn thấy tên trận của bọn họ.

Chỉ khi nào kẻ địch tiến vào giữa còn đường thì mới có thể nhìn thấy, nhưng khi đó hơn chín ngàn quận quân đã bị bọn họ bao vây, không thể tiến lên cũng không thể rút lui.

Ngoài ra, Ngụy Dương cũng biết rõ địa hình của núi Hắc Hùng này.

Núi Hắc Hùng, chỉ có một đoạn sườn dốc phía đông nam gần Trịnh gia thôn là tương đối bằng phẳng, có thể để đại quân leo lên, còn những nơi khác thì đều cao chót vót.

Bởi vậy, nơi đó chỉ có để chứa ba ngàn thợ săn là cực hạn.

Lúc này, hắn ôm quyền: “Quân tình khẩn cấp, Ngụy mỗ sẽ chạy đi ngay.”

Trong giọng nói của Ngụy Dương còn ngậm lấy vài phần không thể chờ đợi.

Chỉ cần có thể chiếm được núi Hắc Hùng trước, vậy bọn họ có thể đứng ở thế bất bại.

Sau đó, Sở Vân Vân nói với mọi người trong đàn chữ Loạn của Lục Loạn Ly: “Địa hình núi Hắc Hùng hiểm trở, chỉ cần chúng ta chiếm ngọn núi này, quận quân không tiêu hao ba ngàn năm ngàn cái mạng, thì sẽ không lấy lại được, mà bọn họ cũng không trả nổi cái giá này.”

“Nhưng ta vẫn muốn thử một chút, ta muốn diệt sạch chín ngàn quận quân ở núi Hắc Hùng, ít nhất cũng phải trọng thương đại bộ phận! Bởi vậy, chúng ta phải che đậy toàn bộ chiến trường, không thể để cho thám mã của bọn họ đến gần, biết được chuyện quân ta đã chiếm cứ núi Hắc Hùng trước. Việc này sẽ do đàn chữ Loạn các ngươi phụ trách. Hướng Quỳ và Vương Chính, mỗi người thống lĩnh năm mươi người, săn giết tất cả thám mã của quận quân trong phạm vi núi Hắc Hùng.”

Mọi người chung quanh nghe đến đây, nhất thời cảm thấy rất phấn chấn, tất cả đều nghĩ thầm, khẩu vị của Sở Vân Vân quá lớn! Lại muốn ăn sạch cả chín ngàn quận quân này!

Nếu như trận chiến này thành công, đây chắc chắn là một tin dữ với Thẩm gia.

Chín ngàn quận quân Tú Thủy đi ‘diệt cướp’, lại tổn thất hơn nửa nhân mã, người quận úy như Thẩm Chu nhất định sẽ bị hỏi tội.

Tuy nhiên, dường như bọn họ có thể làm được chuyện này?

Dù là Hướng Quỳ và Vương Chính nghe xong thì cũng lộ vẻ nghiêm túc.

Chiến thuật của vị Sở tiểu muội này rất tốt, địa hình của núi Hắc Hùng cũng rất hiểm trở, dường như Tây Sơn Đường này vẫn chưa đến thời điểm xong đời?

Xem ra bọn họ không thể lười biếng rồi, cũng nên ra sức một phen.

Sở Vân Vân lại nhìn về phía Lục Loạn Ly: “Việc này để thuộc hạ của ngươi đi là được, Lục sư tỷ, ngươi ở lại đây. Bên cạnh ta không có ai hộ vệ, mời Lục sư tỷ ở lại giúp ta.”

Lục Loạn Ly cũng hiểu, nếu một mình nàng ở bên cạnh Sở Vân Vân, thì nàng sẽ có cơ hội thoát thân, dùng thân phận cao thủ thần bí để ra trận.

Lúc này, nàng ôm quyền, dứt khoát đồng ý: “Tuân lệnh.”

Trước khi Sở Hi Thanh đi, hắn đã lôi kéo tay nàng, nói vài lời nhờ vả, để nàng hỗ trợ Tây Sơn Đường.

Chương 551: Quân thần thức tỉnh (2)

Lục Loạn Ly đi tìm manh mối của cột cờ Nghịch Thần Kỳ và bảo tàng Liệt Vương ở khắp đường khẩu, nên cũng cảm thấy rất đuối lý.

Nếu như còn không giúp Sở Hi Thanh coi chừng mảnh cơ nghiệp này, Lục Loạn Ly tự nghĩ mình không còn mặt mũi gặp mặt Sở Hi Thanh.

Còn về phần đàn chữ Loạn của nàng, thì Lục Loạn Ly căn bản là không lo lắng.

Không biết vô tình hay cố ý, mà Sở Hi Thanh đưa quá nửa gian tế và nội quỷ vào trong đàn chữ Loạn của nàng.

Vì vậy mà đàn chữ Loạn cũng như tên của nó, cực kỳ loạn.

Những người này đều rất có bản lĩnh, rất lợi hại, bọn họ bảo mệnh là không có vấn đề.

Nếu như những người này dám không ra sức, vậy thì cũng hợp ý của Lục Loạn Ly, khi đó nàng có thể danh chính ngôn thuận mà đá bọn họ ra khỏi Tây Sơn Đường rồi.

Sau khi mấy người này rời đi, liền đến lượt Lý Thần Sơn.

Giọng nói của Sở Vân Vân nghiêm nghị, phân phó: “Ta không cần binh trận, cũng không biết binh pháp. Lý đàn chủ xuất thân từ Thần Sách Đô, ở trong quân ngũ nhiều năm, tinh thông chiến trận. Vì thế, chuyện nghênh địch chính diện, liền do Lý đàn chủ toàn quyền phụ trách, ta không nhúng tay vào. Nhưng phải nhớ là, cố gắng giảm thiểu thương vong của phe ta, thà rằng chiến công nhỏ hơn một chút, cũng không thể để cho các huynh đệ uổng mạng.”

Lý Thần Sơn lại nhìn Sở Vân Vân, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc và mờ mịt.

Hắn thầm nghĩ vị thiếu nữ trước mắt này, thật sự không biết binh pháp sao?

Thiếu nữ vẫy tay một cái, liền có một cái bản đồ tỉ mỉ.

Có thể thấy nàng cực kỳ quen thuộc với địa hình và địa thế của Tây Sơn, ngực có núi sông.

Nàng cũng phân phó và an bài rất trật tự rõ ràng, rất có kết cấu.

Tuổi rằng tuổi còn nhỏ, nhưng tất cả lời nói lại khiến cho người ta nghe lọt, cũng tin phục lời nói của nàng.

Lý Thần Sơn không tự chủ được mà lại nghĩ đến vị thống soái ở phương bắc, người đã thống lĩnh Thần Sách Đô bọn họ đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Hai người bọn họ. . . thật sự là rất giống. . .

Đây thật sự chỉ là trùng hợp sao?

Sau đó, Lý Thần Sơn liền thu hồi tâm tư: “Mạt tướng tuân lệnh, nhất định sẽ không khiến ngài thất vọng.”

Đơn giản là phối hợp với ba ngàn xạ thủ của Ngụy Đương, chặn giết chín ngàn quận quân kia trong khe núi mà thôi, có gì khó đâu?

Tuy nhiên, hắn lại không tự chủ được mà dùng đến cách nói khi còn ở quân ngũ phương bắc.

Sở Vân Vân hơi ngẩn ngơ, sau đó không để ý lắm mà khoát tay áo một cái, ra hiệu Lý Thần Sơn đi làm việc.

Sau đó, nàng nhìn về phía hai vị nam tử trung niên.

Đây là hai phó đàn chủ xuất thân từ Tây Sơn.

“Lý phó đàn chủ, Trương phó đàn chủ, những gì ta bố trí, các ngươi đã nghe rõ chưa? Các ngươi đều là Thần xạ thủ trong đường khẩu, đều xuất thân từ Tây Sơn. Chắc hẳn cũng biết ai là người có xạ thuật tốt ở trong những thợ săn kia.”

“Trong đường bây giờ có một trăm cây cung lớn hai mươi lăm thạch, ta hi vọng các người chọn năm mươi vị thần xạ, bò lên đỉnh hai ngọn núi này, khống chế toàn trường từ trên cao. Ta không bảo các ngươi tham gia chiến sự, chỉ yêu cầu các ngươi khóa chặt các cao thủ từ thất phẩm trở lên của đối phương.”

Sở Vân Vân đúng là dự định giao tất cả chiến sự chính diện cho Lý Thần Sơn, nhưng vẫn phải an bài một số chi tiết nhỏ.

Ví dụ như bên trong quận quân còn có năm mươi vị võ tu thất phẩm, năm vị võ tu lục phẩm thượng. Nội tình của Tây Sơn Đường và thợ săn Tây Sơn vẫn kém một chút.

Trong lòng Sở Vân Vân thầm nghĩ, nếu như nội quỷ ở trong đường lại nhiều hơn một chút thì tốt rồi.

Nhưng đúng lúc này, có một đoàn người mặc trang phục thợ săn xuất hiện ở phía trước.

Tuổi bọn họ không giống nhau, hoặc là đang tuổi tráng niên, hoặc là già lọm khọm.

Tuy nhiên, sắc mặt của bọn họ đều là tái nhợt và nghiêm nghị.

Lục Loạn Ly nhận ra những người này, tất cả đều là thủ lĩnh của thợ săn Tây Sơn.

Bọn họ chạy đến đây vào thời điểm này, chỉ sợ là vì không yên lòng với Tây Sơn Đường và với Sở Vân Vân.

Lục Loạn Ly vốn còn có hơi lo lắng, sợ Sở Vân Vân không ứng phó được.

Nhưng không lâu sau, nàng liền nhìn thấy sắc mặt của đám thủ lĩnh thợ săn này nhẹ nhõm hơn một chút.

Lục Loạn Ly sinh lòng tò mò, tiến lại gần hơn để lắng nghe, sau đó liền nghe thấy Sở Vân Vân nói: “. . .Lần này, tất cả kế hoạch dụng binh, mưu tính, đều là huynh trưởng của ta dặn dò trước rời đi. Các ngươi không tin ta, cũng nên tin huynh trưởng của ta! Huynh trưởng của ta ở xa vạn dặm, hộ tống bạn vào kinh, là loại người nhân hậu và cao thượng đến thế nào chứ? Hắn có thể đưa các ngươi vào chỗ chết sao?”

“Thật ra thì chư vị có gì phải lo lắng đâu? Trận chiến ngày hôm nay, mười bốn phân đàn của Tây Sơn Đường ta, 1400 người đều đi đằng trước. Nếu như trận chiến này có thể thắng, các ngươi toàn lực giúp ta. Nếu như tình thế không ổn, như vậy thì thợ săn các ngươi có thể bỏ chạy trước.”

“Chung quanh đây đều là rừng núi, mọi người đều trốn vào trong núi một thời gian, đám quận quân kia có lợi hại đến đâu thì cũng không làm gì được các ngươi. Bây giờ chư vị đều bị đám tặc phỉ kia bóc lột thậm tệ, trong nhà có thể còn bao nhiêu của cải? Chút tài sản đó không cần cũng được. Huynh trưởng của ta đã nói trước, nếu như chư vị có tổn thất, Tây Sơn Đường chúng ta sẽ bồi thường hết cho các ngươi.”

Lục Loạn Ly cảm giác giọng nói nhẹ nhàng dịu dàng của Sở Vân Vân lại như ngậm lấy ma lực, có thể an ủi nhân tâm, khiến cho mọi người không tự chủ được mà nghe theo và tin phục.

Nàng không khỏi lấy làm kỳ lạ mà ‘chậc chậc’ hai tiếng.

Nếu như không có trận chiến ngày hôm nay, nàng cũng không biết Sở tiểu muội ốm yếu này lại là một người lợi hại như vậy.

Nhưng mà cũng đúng, Hổ huynh nào có Cẩu muội?

Chứng tỏ ngày thường Sở Hi Thanh dạy dỗ rất tốt.

Chương 552: Quân thần thức tỉnh (3)

Khi quận úy Thẩm Chu biết toàn bộ Tây Sơn Đường đều xuất phát đi cứu viện Trịnh gia thôn, hắn đang gặp hai người Long Hành và Thượng Quan Thần Hạo ở trên đầu tường thành Tú Thủy.

Sau khi nghe tin này, sắc mặt hắn bỗng nhiên xanh lét.

Quận úy Thẩm Chu không ngờ rằng, Tây Sơn Đường lại bỏ mặc Đơn gia, toàn lực đi cứu viện Trịnh gia thôn.

Dựa theo đạo lý, thì thật ra Trịnh gia thôn không quan trọng gì.

Những thôn trang kia đều ở bên trong Tây Sơn, cho dù có bị mất, thì cũng không làm tổn hại đến căn cơ của Tây Sơn Đường.

Trái lại thì mấy con đường mà Đơn gia phụ trách kia, một khi đám tặc phỉ Tây Sơn chiếm được chỗ này, thì trấn Tây Sơn sẽ rơi vào nguy hiểm.

Thậm chí bọn họ còn có thể tấn công trấn Tây Sơn luôn.

Điều khiến Thẩm Chu lo lắng chính là, Tây Sơn Đường còn triệu tập một lượng lớn thợ săn ở thôn Quả Lâm!

Năm vừa rồi, khi Lưu Định Đường còn khống chế trấn Tây Sơn, thì đám thợ săn Tây Sơn này không hề tận tâm như vậy. Mỗi khi Lưu Định Đường hiệu lệnh, thì đều ra sức từ chối, còn tìm rất nhiều cớ.

Đến khi rơi vào tay Sở Hi Thanh, hai mươi bảy thôn trang trong Tây Sơn, cộng thêm năm thôn trang ngoài núi, tất cả đều hưởng ứng lời hiệu triệu của Tây Sơn Đường, tụ tập ở lại một chỗ, hơn nữa còn không hề kéo dài thời gian hay gây sự gì cả.

Đây cũng là tận 7300 người! Thêm vào hai trăm thợ săn của Trịnh gia thôn, tổng cộng 7500 cây cung đao!

Ngoài ra, còn có 1400 bang chúng của Tây Sơn Đường!

Đây là một nhánh đại quân có quy mô gần một vạn.

Tuy rằng đều là đám người ô hợp, bị Sở Hi Thanh ghép lại với nhau trong thời gian chưa đến ba tháng, hơn nữa còn chưa trải qua bất kỳ trận chiến này. Nhưng thực lực cá nhân của những người này lại cực cao, hầu như đều là võ tu nhập phẩm.

8900 võ tu cửu phẩm, một nửa trong đó còn am hiểu xạ thuật.

Chỉ dựa theo lý thuyết, thì đây là một sức mạnh khổng lồ, cực kỳ kinh người.

Thậm chí sức chiến đấu còn vượt xa đám quận quân Tú Thủy dưới trướng hắn.

Quận úy Thẩm Chu lo lắng chính là chín ngàn quận quân Tú Thủy kia.

Quận quân Tú Thủy không phải là binh mã của Thẩm Chu, nếu như tổn thất quá nặng nề, vậy hắn không biết phải nói gì với bên trên.

“Quận úy đại nhân đang lo lắng cho binh mã dưới trướng ngươi?”

Thượng Quan Thần Hạo và Long Hành đang đánh cờ.

Hắn xem qua tin phù mà Thẩm Chu nhận được, vừa liếc mắt nhìn vẻ mặt của Thẩm Chu, liền có thể đoán được rõ ràng.

Thượng Quan Thần Hạo cũng rất lo lắng.

Năng lực tổng động viên của Tây Sơn Đường, thế mà lại kinh người như vậy?

Đám thợ săn Tây Sơn kia bị Sở Hi Thanh rót thuốc mê gì rồi? Thế mà lại nghe lệnh tổng động viên của Tây Sơn Đường, chiến đấu vì Sở Hi Thanh?

Trên mặt Thượng Quan Thần Hạo lại thản nhiên như công, vẫn hạ con cờ xuống bàn cờ: “Thứ cho ta nói thẳng, quận úy đại nhân thật sự là nghĩ nhiều rồi. Mấy vị chỉ huy sứ quận quân ở dưới trướng ngươi, đều xuất thân từ biên quân, kinh nghiệm dày dặn, sao lại không ứng phó được với đám ô hợp này chứ?”

“Nếu thực sự không được, quận úy đại nhân có thể gửi một phần công văn, để bọn họ thu lại vài phần, không cần cứng đối cứng với đối phương, thậm chí chỉ cần thủ ở nơi hiểm trở là được. Mục đích của chúng ta là kiềm chế binh mã của Tây Sơn Đường, không cần phải công phá những thôn trang thợ săn kia làm gì.”

Long Hành cũng lên tiếng khuyên bảo: “Năm vừa rồi, đám thợ săn này cũng ra roi tác chiến cho Lưu đường chủ, nhưng kết quả lại không được như ý. Ta nhớ là có một lần, Thiết Kỳ Bang chỉ dùng ba trăm Tuyển Phong Đường vọt lên, hơn hai ngàn thợ săn liền tan tác tán loạn, tan vỡ trong một lần.”

Sắc mặt Thẩm Chu ung dung hơn mấy phần.

Việc Long Hành nói mới phát sinh tại chín tháng trước, đó là lần thứ ba mà Thiết Kỳ Bang tấn công trấn Tây Sơn.

Sau trận chiến hôm đó, tất cả mọi người đều biết đám thợ săn Tây Sơn kia không dùng được, làm trợ thủ thì còn được, nhưng không thể ỷ lại.

Lúc này, Thượng Quan Thần Hạo hơi mỉm cười: “Như vậy đi! Tất cả tổn thất của quận quân Tú Thủy trong trận chiến này, đều do ba nhà chúng ta cùng gánh chịu. Tử thương trong vòng hai ngàn người, quận quân Tú Thủy chết bao nhiêu người, chúng ta bồi thường cho quận úy đại nhân bấy nhiêu.”

“Quân giới tổn thất có thể mua, người cũng có thể chiêu mộ, thương vong cũng có thể dùng tiền bạc trợ cấp, chỉ cần người và khí giới của quận quân Tú Thủy đầy đủ, thì phía trên cũng không thể nói gì.”

Thẩm Chu hơi nhướng mày, vẻ mặt lại ung dung hơn mấy phần.

“Vậy thì quyết định như thế đi!” Mắt Thẩm Chu sáng lên: “Ta và Thượng Quan huynh giao du lâu như vậy, chỉ có hôm nay là sảng khoái nhất.”

Thượng Quan Thần Hạo hơi mỉm cười, tiếp tục đánh cờ với Long Hành.

Hắn cầm quân cờ trong tay, vẻ mặt bình tĩnh thong dong, trong mắt thì lại ẩn dấu sát cơ: “Tây Sơn Đường không cứu Đơn gia, thật ra cũng là một chuyện tốt với chúng ta. Mấu chốt của trận chiến này, vẫn nằm ở Quỷ Khốc hạp, chỉ cần có thể phá tan Đơn gia, chúng ta sẽ thắng cả bàn."

Chương 553: Quân thần thức tỉnh (4)

Thượng Quan Thần Hạo nói tiếp: "Thẩm huynh, thời gian không còn sớm, nên để đám tặc phỉ Tây Sơn kia ra tay, nếu Đơn gia vẫn kiên trì muốn quan sát tiếp, vậy thì không cần phải khuyên hàng nữa. Bàn cờ quận Tú Thủy này, không cho phép hạng người lưỡng lự."

"Việc này còn cần ngươi nói?"

Khóe môi quận úy Thẩm Chu cong lên: "Đơn Xích Linh dám đầu hàng Tây Sơn Đường, vẽ đường cho hươu chạy, lần này ta sẽ chém toàn tộc già trẻ nhà hắn, lấy đó làm răn đe."

. . .

Không phải độc nhất vô nhị.

Đơn Xích Linh đứng ở trên thạch bảo tại Quỷ Khốc hạp, sắc mặt hắn cũng âm trầm như nước giống như quận úy Thẩm Chu lúc nãy.

"Toàn bộ 1400 người của Tây Sơn Đường đều đến Trịnh gia thôn rồi? Là cô bé Sở Vân Vân kia làm chủ? Bọn họ quyết định không đến cứu chúng ta?"

Đơn Xích Linh nghe tin từ trấn Tây Sơn xong, không khỏi chửi ầm lên: "Nhất định là Sở Hi Thanh đã dặn dò trước khi đi, cái tên khốn nạn này! Tiểu vô lại! Đáng chém ngàn đao! Quả thực là ác độc đến bàn chân mưng mủ, hắn muốn ép nhà chúng ta phải liều mạng với đám tặc phỉ này!"

Con trai Đơn Trạch của hắn thì lại vẻ mặt nghiêm túc, suy tư giây lát: "Sở Hi Thanh có thể nhìn thấu nội tình nhà chúng ta rồi không?"

"Có loại khả năng này!" Đơn Xích Linh chắp tay sau lưng: "Tuy nhiên, điều quan trọng bây giờ là, chúng ta rốt cuộc có nên bảo vệ Quỷ Khốc hạp này hay không?"

"Chúng ta còn cơ hội lựa chọn sao?" Đơn Trạch cười nhạo một tiếng, ngậm lấy ý trào phúng.

Sau đó, hắn quơ quơ tin phù ở trong tay: "Nơi này có một phần tin tức, có thể sẽ hữu dụng với cha đấy. Tây Sơn Đường hiệu triệu ba mươi hai thôn trang của thợ săn để chiến đấu, thế mà lại không có một thôn nào từ chối, bây giờ 7500 thợ săn đã tụ tập cùng một chỗ rồi."

Đơn Xích Linh nhất thời sửng sốt, mặt đầy vẻ khó mà tin nổi: "7500 thợ săn? 7500 cây cung đao, hắn làm thế nào vậy?"

Đơn Trạch cũng không hiểu vì sao, chỉ có thể suy đoán: "Có thể đám thợ săn Tây Sơn kia thực sự cho rằng Sở Hi Thanh nhân nghĩa. Tuy rằng hắn cũng thu tiền bình an, nhưng lại không lấy một xu, mà dùng hết lên người đám thợ săn. Còn có vài ngày trước, Tây Sơn Đường mới bao tiêu một nhóm sản vật núi rừng của bọn họ, thế mà giá cả lại rất công bằng, nghe nói là cao hơn gấp đôi ngày xưa."

"Hiện giờ, vị Sở đường chủ này có danh tiếng cực kỳ tốt trong đám thợ săn Tây Sơn. Hơn nữa, quận quân Tú Thủy tấn công Trịnh gia thôn, dù đây là chuyện của Tây Sơn Đường, nhưng thật ra cũng là chuyện của thợ săn Tây Sơn, cho nên không thể không ra sức."

Đơn Xích Linh nghe vậy thì chìm vào suy tư.

Hắn biết ý của Đơn Trạch, Tây Sơn Đường đã thu phục được tất cả thợ săn Tây Sơn, vậy thì bên phía Trịnh gia thôn hẳn là sẽ chịu nổi.

Chỉ cần bên Quỷ Khốc hạp bọn họ có thể chống đỡ một quãng thời gian, Tây Sơn Đường nhất định sẽ không thua. . .

Lúc này, gần đó đột nhiên truyền đến một tiếng nổ, đánh gãy suy nghĩ của Đơn Xích Linh.

Đó là một tảng đá vừa tròn vừa lớn được bắn ra từ máy bắn đá, nó đánh thẳng vào phía trước thạch bảo, làm cho cả tòa thạch bảo run rẩy.

Đám tặc phỉ kia bắt đầu phát lwucj, tổng cộng tám chiếc Lục Tí sàng nỏ, hai mươi cái nỏ Bò cạp, sáu chiếc máy bắn đá, tất cả đang không ngừng oanh kích, khiến cho ba tòa thạch bảo đều bị oanh kích đến tàn tạ, đã đến biên giới sụp đổ.

Đơn Xích Linh bình tĩnh lại thì mới nhớ đến, đám tặc phỉ này đã không còn thử khuyên hàng nữa.

Đối diện cũng là tạp chủng! Đáng chém vạn đao! Bọn họ đã không muốn cho Đơn gia đường sống!

Hắn không khỏi thở dài một hơi.

Hắn biết, tình hình trước mắt đã không thể kéo dài nữa.

Ngay cả con trai Đơn Trạch của hắn cũng đã nói, thủ đoạn của tên Sở Hi Thanh vô lại kia quá cao, để cho Đơn gia bọn họ không có lựa chọn nào khác.

“Truyền lệnh xuống, thả khói!” Đơn Xích Linh nheo mắt lại, hiện ra ý tàn nhẫn: “Tốc độ phải nhanh! Nhiều nhất là trong nửa khắc thời gian, ta muốn sương khói bao trùm toàn bộ miệng núi. Đơn Trạch, ngươi đi báo cho tộc nhân, trận chiến này không cần nương tay. Tiên sư cha nhà nó, kẻ nào muốn Đơn gia chúng ta chết, ta lấy mạng bọn họ trước.”

Không biết có đúng là ông trời phù hộ hay không, mà hôm nay lại không có một chút gió nào ở Quỷ Khốc hạp.

Mà lúc này, ngoài ba dặm ở đối diện, ổ chủ Kinh Hồng Đao – Hạ Thanh Thiên của Cửu Đao Ổ, và trại chủ Mông Vân Sơn của Bạch Vân Trại đều có vẻ mặt thong dong, buồn bực ngán ngẩm mà nhìn về phía ba tòa thạch bảo ở phía trước.

Toàn bộ thành viên của Tây Sơn Đường đều đi đến Trịnh gia thôn, đối với quận úy Thẩm Chu, thì có thể là một tin xấu, nhưng đối với hai người bọn họ mà nói, thì trăm phần trăm là một tin tốt.

Chuyện này có nghĩa là huynh đệ dưới trướng bọn họ sẽ không bị thương vong nhiều hơn, mà vẫn có thể chiếm được Quỷ Khốc hạp này.

Chương 554: Quân thần thức tỉnh (5)

Đặc biệt là quận úy Thẩm Chu vì dụ dỗ bọn họ ra tay, đã đồng ý là sau khi công chiếm được Quỷ Khốc hạp, thì tất cả tài sản của cải, nhân khẩu của Đơn gia, sẽ mặc cho bọn họ định đoạt.

Đơn gia là một gia tộc giàu có ở Tây Sơn, giàu đến chảy mỡ, hai mươi ba mươi vạn lượng bạc là có.

Tuy nhiên, hai người bọn họ vẫn coi trọng lương thảo mà Đơn gia cất chứa hơn.

Lần này, Tây Sơn Đường phong tỏa núi khiến cho bọn họ ăn quả đắng. Lương thực của mấy ổ trộm cướp chỉ chống đỡ được chưa đến nửa tháng, liền hết sạch.

Nếu như không phải cướp được không ít từ chỗ của đám thợ săn, thì có lẽ bọn họ không thể không bỏ Tây Sơn mà đi.

Cái gọi là một lần ngã một lần khôn, hai người đều có ý tưởng tích trữ thêm một ít lương thảo ở trong ổ và trại.

Không có tích trữ ba tháng năm tháng lương thực trong tay, thì bọn họ không thể ngủ yên.

Mà theo ba tòa thạch bảo kia từ từ tàn tạ, sắp sửa sụp đổ. Hai người bọn họ cũng bắt đầu phân tâm, cho rằng sau khi mất công sự thì Đơn gia sẽ không còn sức để chống lại bọn họ.

Mãi cho đến khi bọn họ nhìn thấy một màn khói xanh bao trùm toàn bộ chiến trường.

“Móa!”

Trại chủ Mông Vân Sơn của Bạch Vân Trại lập tức nghĩ đến trận chiến ở Văn gia bảo cách đây không lâu.

Trong lòng hắn âm thầm chửi má nó, còn sinh ra vài phần hoảng loạn.

Vị cao thủ ngũ phẩm thần bí kia, thế mà lại ở Quỷ Khốc hạp!

“Tất cả cẩn thận!” Mông Vân Sơn quát to một tiếng: “Tất cả nhân mã lùi lại ba dặm! Nếu như bị tập kích thì không nên hoang mang, không được lùi lại, kêu to báo cho người khác là được! Hề tiên sinh đâ? Hắn ở đâu? Mau mời hắn lại đây.”

Hề tiên sinh trong miệng hắn, chính là thủ tịch gia tướng Hề Tuyền của Thượng Quan gia.

Thượng Quan gia cố tình điều Hề Tuyền qua đây, để đối phó với vị cao thủ ngũ phẩm thần bí kia.

Hề Tuyền vốn là ở Quỷ Khốc hạp, nhưng sau khi biết Tây Sơn Đường xuất binh đến Trịnh gia thôn, thì hắn đã chạy sang bên kia.

Dù sao chủ lực của Tây Sơn Đường cũng ở bên đó.

“Ta đã gửi tin phù, có lẽ trong nửa khắc là có thể quay về.”

Kinh Hồng Đao – Hạ Thanh Thiên rút Nhạn linh đao của hắn ra: “Trong thời gian này, chúng ta phải liên thủ chống đỡ rồi.”

Hai người bọn họ đều là nhân vật trước tám mươi trên Hắc Bảng ở

Đông Châu, tu vị lục phẩm thượng.

Hai người liên thủ, đủ để chiến một trận với vị ngũ phẩm kia.

Ngay khi bọn họ nói chuyện, màn sương khói xanh kia đã bao trùm đến phạm vi hai dặm bên ngoài thạch bảo! Đã bao phủ một ít tặc phỉ chậm chân và các loại khí giới rồi.

Màn khói xanh này rõ ràng là có pháp thuật trợ giúp, không chỉ mở rộng rất nhanh, mà còn cực kỳ nồng nặc, khiến cho người ta không thể nhìn thấu.

Dù là tu vị lục phẩm của Hạ Thanh Thiên, thì cũng chỉ có thể nhìn rõ trong phạm vị năm mươi trượng.

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, những tiếng kêu la đã vang lên ở bốn phía.

“Đại đương gia, lão đại Ngũ đương gia Lâu Quân chết trận, hắn không đỡ nổi một chiều.”

“Độc Nhãn Lão Thất của Hắc Đao Trại bị giết rồi!”

“Ổ chủ! Máy bắn đá của chúng ta đã bị phá hủy, người ra tay là cao thủ lục phẩm!”

“Ổ chủ! Lão tứ Phong Đường Đao ngỏm rồi, đối phương là cao thủ ngũ phẩm.”

“Đại đương gia, tam đương gia Ân Hi chết rồi!”

“Thất đương gia Đảng Anh đã chết!”

“Lão Lục Bát Quái Đao đã chết!”

“Lão nhị Thanh Không Đao – Hà Thiên Đan đã chết!”

Những tiếng kêu la từ bốn phương tám hướng, khiến cho nơi này biến thành một mảnh loạn lạc ồn ào, khiến cho tất cả mọi người đều hoảng sợ, cực kỳ hoảng loạn.

Cái màn khói đặc màu xanh kia, tựa như một con cự thú vắt ngang qua đường núi, nơi nó đi qua, tất cả đều bị nuốt chửng.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, đã có một vị lục phẩm hạ, chín vị thất phẩm của năm nhà tặc phỉ chết trận, những chiếc máy bắn đá và Lục Tí sáng nỏ kia, cũng bị tổn thất gần như không còn, tất cả đã bị cao thủ thần bí của đối phương phá hủy.

Hai người Kinh Hồng Đao – Hạ Thanh Thiên của Cửu Đao Ổ và Mông Vân Sơn của Bạch Vân Trại, sắc mặt không khỏi trắng bệch.

Rốt cuộc có bao nhiêu cao thủ của Tây Sơn Đường chạy đến Quỷ Khốc hạp này?

Từ khi khói xanh xuất hiện đến bây giờ, chỉ mới chưa đến nửa khắc thời gian, vậy mà bọn họ đã tổn thất một phần ba số võ tu thất phẩm.

Ngay khi hai người đang do dự chần chợ, đang nghĩ xem có nên bỏ chạy hay không, thì một bóng người màu đen bay đến, đi đến phía sau bọn họ.

Đó là một bóng người cao gầy giống như sào tre, gương mặt thì vừa xanh vừa đỏ.

Người này chính là Hề Tuyền, hắn nhẹ nhàng nhìn màn khói xanh nồng đậm kia một chút. Trong mắt lại hiện lên một tia kiêng kị, sau đó dứt khoát nhảy vào trong đó.

“Bên trong là cao thủ, mà lại không chỉ là một người. Ta đi vào gặp gỡ bọn họ một lần, hai người các ngươi cũng đi theo.”

Chương 555: Quân thần thức tỉnh (6)

Hai người Hạ Thanh Thiên và Mông Vân Sơn đều nhìn nhau một chút, sau đó đều đi theo sát phía sau, lục tục nhảy vào trong màn khói xanh.

Bọn họ đều ý thức được trong màn khói xanh này rất nguy hiểm, nhưng rất nhiều huynh đệ của hai nhà bọn họ đều đang ở trong này, hai người không thể không cứu.

Hề Tuyền đến, cũng làm cho bọn họ có tự tin để đi vào bên trong liều mạng.

Bọn họ tin rằng, ba người bọn họ liên thủ, có thể bình yên thoát khói làn khói xanh này.

Bóng người của Hạ Thanh Thiên chạy như bay trên mặt đất, hắn vừa lao nhanh vừa duy trì cảnh giác.

Bọn họ tiến về phía trước, chỉ nhìn thấy tất cả đều là tàn binh.

Cửu Đao Ổ, Bạch Vân Trại, Hắc Đao Trại, Thanh Sơn Bảo. . . tất cả đều bị đánh tơi bời, tháo chạy về phía sau như ong vỡ tổ.

Hạ Thanh Thiên không ngăn cản, cục diện bây giờ không phải lúc cố gắng chống đỡ. Huynh đệ Cửu Đao Ổ bọn họ, chính là tiền vốn trong tay hắn, không thể ngã xuống ở đây được.

Mà ngay khi hai người đi vào khoảng 120 trượng trong màn khói xanh, con ngươi của trại chủ Mông Vân Sơn bỗng nhiên co lại: “Thấy rồi!”

Thị lực của hắn mạnh hơn Hạ Thanh Thiên một đường.

Lúc này, khoảng cách bảy mươi trượng trước mặt bọn họ, Hề Tuyền đang giao thủ với một nam tử hùng tráng đeo mặt nạ sắt.

Thân thế của nam tử kia cao lớn dị thường, phải cao đến một trượng hai thước, cơ bắp toàn thân giống như những khối thép, nhìn như một tòa thiết tháp.

Nam tử này có bộ lông cực kỳ dày đặc, trước ngực và hai tay đều có vảy màu đỏ thẫm.

Trong tay hắn thì lại cầm hai thanh khảm đao rất to lớn.

Khảm đao này dài khoảng sáu thước, bề rộng tầm ba thước, phải rộng như ván cửa. Tuy nhiên, trong tay của hắn thì lại nhẹ nhàng giống như là người bình thường cầm con dao thái rau vậy.

Mỗi một đao của người này đều nặng như núi, khí thế hung mãnh, đánh thẳng về phương hướng của Hề Tuyền.

Thân thể cao gầy của Hề Tuyền thì lại như một cây sào tre, bị thanh đao lớn kia nện cho né tránh khắp nơi.

“Bán yêu?”

Hai người Hạ Thanh Thiên và Mông Vân Sơn đều lấy làm kinh hãi, liếc mắt nhìn lẫn nhau một chút.

Trong lòng bọn họ lại thoải mái.

Bảo sau vị cao thủ ngũ thẩm của Tây Sơn Đường này lại phải giấu đầu lòi đuôi, thì ra là một tên bán yêu ngũ phẩm.

Lúc này Hề Tuyền gầm lên một tiếng: “Còn nghĩ ngợi cái gì? Mau đến giúp ta!”

Hắn cầm một thanh nhuyễn kiếm, cố gắng lắm mới có thể đỡ được đao của đối phương.

Hề Tuyền đi theo còn đường linh hoạt và tinh tế, thân pháp của hắn thiên biến vạn hóa, quỷ quyệt khó dò, nhuyễn kiếm trong tay thì lại nhẹ nhàng mãnh liệt, biến hóa vô thường.

Tuy nhiên, cái tên bán yêu ngũ phẩm ở trước mắt lại không cho hắn nhanh, cũng không cho hắn có cơ hội biến hóa.

Mặc cho Hề Tuyền thi triển kiếm pháp cao siêu và linh hoạt thế nào, đối phương cũng dùng một đao nện đến, liền có thể phá giải.

Hắn đã dựa vào tốc độ kiếm cực hạn, đâm trúng thân thể của đối phương tận ba lần. Nhưng lại tựa như nắm đấm đâm vào tấm thép, nhập thịt được nửa tấc là sẽ bật lại.

Tên trước mắt này, còn tu luyện ngoại công Bá thể ‘Đại Lực Kim Cương quyết’ của nhân loại! Hơn nữa, ít nhất cũng tu đến tầng thứ chín, toàn thân cứng rắn như thép!

Sơ hở duy nhất của đối phương, chính là vị trí thất khiếu yếu ớt kia, còn có ‘tráo môn’ không biết ở nơi nào kia nữa.

Tuy nhiên, bán yêu ngũ phẩm này bảo vệ mấy vị trí này rất kỹ, Hề Tuyền không tìm được bất kỳ cơ hội nào.

Lúc này, chỉ có mượn hai người sau lưng hỗ trợ, trong một trăm cái hô hấp, dâm trúng thất khiếu của đối phương.

Nếu như trong một một trăm cái hô hấp mà không thành công, thì Hề Tuyền sẽ phải cân nhắc đến chuyện chạy trốn.

Đao của đối phương đã nện cho khí huyết trong ngực của hắn dâng trào, lục phủ ngũ tạng bị chấn động.

Nhuyễn kiếm trong tay Hề Tuyền cũng không chịu được nữa, tuy rằng đây là một pháp khí ngũ phẩm, nhưng lại không thích hợp cứng đối cứng, đã không chống đỡ được bao nhiêu hiệp.

Có điều, khi Hề Tuyền chờ đợi đồng bạn đến giúp đỡ, thì trong màn khói lại truyền ra một tiếng cười gằn.

“Bọn họ không giúp được đâu!”

Lúc này, bỗng nhiên lại có một người nữa nhảy ra từ trong màn khói xanh.

Đó là một người mang mặt nạ khác, cũng có thân thể cao to, bô lông dày đặc, trước ngực và hai tay có vảy màu đỏ thẫm.

Nhưng thân thể của người này nhỏ hơn một vòng, chỉ cao hơn một trượng.

Người đeo mặt nạ sắt nhảy ra này, liền vung một đôi trọng đao về phía Kinh Hồng Đao – Hạ Thanh Thiên.

Hạ Thanh Thiên cũng phản ứng rất nhanh, thân hình hắn trượt lùi, đao như cầu vồng, trực tiếp chém về phía cổ họng của đối phương.

Nhưng cổ họng của người này lại cứng rắn như tấm thép, chỉ nghe thấy ‘cheng’ một tiếng.

Bảo đao lục phẩm trong tay Hạ Thanh Thiên chỉ chém ra một vệt trắng ở trên cổ người đeo mặt nạ sắt, còn có một chuỗi tia lửa.

Hắn không những không làm người đeo mặt nạ sắt bị thương, trái lại còn bị đối phương nhân cơ hội này, đâm một đao vào ngực.

Chương 556: Kiềm chế

Tại thời khắc sống còn, Hạ Thanh Thiên dùng sống đao để chống đỡ, toàn thần bị lực lượng khổng lồ kia đánh cho bay lùi về bảy trượng, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

“Mông huynh cẩn thận, tu vị của người này là lục phẩm thượng, sức chiến đấu là ngũ phẩm!”

Trại chủ Mông Vân Sơn của Bạch Vân Trại được hắn nhắc nhở, lại đang chém một đao lên cánh tay người đeo mặt nạ sắt.

Cũng là tia lửa tung tóe, cương lực dâng trào. Mà thân thể Mông Vân Sơn cũng bị người đeo mặt nạ sắt chém liền ba đao, rồi bay ra hơn bảy trượng.

Tình trạng của hắn thảm hơn Hạ Thanh Thiên một chút, không chỉ mũi tràn lượng lớn máu tươi, mà vai cũng bị đối phương chém một đao.

Tuy nhiên, để Mông Vân Sơn kinh ngạc chính là, hắn vừa mới đứng vững, liền phát hiện bóng người của Hề Tuyền nhanh chóng xẹt qua trước người của hắn.

Trại chủ Mông Vân Sơn của Bạch Vân Trại hơi sững sờ, sau đó sắc mặt lại tái nhợt như tờ giấy.

Cái tên Hề Tuyền này, thủ tịch gia tướng của Thượng Quan gia, thế mà lại chạy trốn?

Kinh Hồng Đao – Hạ Thanh Thiên cũng đang bỏ trốn, sau khi hắn nhắc nhở Mông Vân Sơn xong, lập tức quay người bỏ chạy, bỏ trốn về phía ngoài màn khói xanh.

Đối phương có hai bán yêu tu luyện ngoại công, một người ngũ phẩm hạ, một tên có sức chiến đấu sánh vai với ngũ phẩm.

Dưới tình huống này, bọn họ có thể thắng sao? Hiện giờ mà không trốn, thì tất cả mọi người đều sẽ chết ở đây.

Chỉ là tốc độ của Hề Tuyền vượt qua hắn một đoạn.

Kinh Hồng Đao – Hạ Thanh Thiên bỏ chạy đầu tiên, cũng quyết đoán nhất. Nhưng Hề Tuyền chỉ dùng thời gian hai cái chớp mắt, liền bỏ hắn lại phía sau.

Khi vị này lướt qua người hắn, còn đâm một kiếm về phía hắn.

Ánh kiếm như rắn độc kia, khiến cho hắn chậm nửa nhịp, cũng không thể không dừng bước lại, đối mặt với vị bán yêu ngũ phẩm đang truy kích phía sau!

Hạ Thanh Thiên tức giận và hận đến ngứa răng.

Hề Tuyền, cái thằng con hoang này! Lão tử thành quỷ cũng nguyền rủa ngươi!

“Ầm!”

Lông tơ toàn thân Hạ Thanh Thiên đều đựng đứng. Nhạn linh đao trong tay hắn đã bị một quyền của đối phương đánh bay.

Sau đó, đầu của Hạ Thanh Thiên lại nổ tung, tựa như một quả dưa hấu.

Mà phía sau vị bán yêu ngũ phẩm kia ba mươi trượng, đầu của trại chủ Bạch Vân Trại Mông Vân Sơn cũng bị người đeo mặt nạ sắt còn lại chém rụng!

Sau đó, người đeo mặt nạ sắt này liền lắc mình đến bên cạnh bán yêu ngũ phẩm, nhìn bóng lưng đi xa của Hề Tuyền.

“Lại để hắn chạy trốn.” Người đeo mặt nạ sắt nói với vẻ ảo não: “Cái tên này đúng là thông minh, chạy còn rất nhanh!”

Đơn Xích Linh có tổng cộng bốn đứa con, con trưởng đã gãy tay gãy chân, không còn dùng được.

Đơn Trạch chỉ là con thứ, hắn còn có hai đứa đệ đệ, tất cả đều vô cùng xuất sắc.

Lúc này, hai người kia đang dẫn hơn một trăm tộc nhân của Đơn gia, đóng giữ ở hai con đường khác.

Đơn Trạch thầm nghĩ, nếu như hai đệ đệ của hắn cũng ở nơi này, thì Hề Tuyền nhất định sẽ không có cơ hội bỏ chạy.

Thân hình bán yêu ngũ phẩm kia hơi biến hóa, thân thể cao đến một trượng hai, chẳng mấy chốc đã thu nhỏ lại như người bình thường.

Hắn lấy mặt nạ trên mặt xuống, lộ ra khuôn mặt của Đơn Xích Linh, sau đó mặt ủ mày chau mà nhìn về phía Hề Tuyền ở xa xa.

Đơn Xích Linh không có ý định đuổi theo.

Hắn chủ tu chính là Đại Lực Kim Cương quyết, không đuổi kịp kẻ chuyên tu thân pháp và tốc độ kiếm như Hề Thuyền.

Hắn thở dài một hơi: “Người này trốn đi, Đơn gia chúng ta sẽ có rất nhiều phiền phức.”

Đơn Trạch cũng rất đau đầu.

Rất có thể Hề Tuyền sẽ làm lộ nội tình của Đơn gia bọn họ.

Quá nửa là còn phải cõng nồi cho vị cao thủ ngũ phẩm thần bí của Tây Sơn Đường kia.

“Vấn đề không lớn.”

Đơn Trạch hít một hơi thật sau, giọng nói bình tĩnh: “Ta đã mua một ít Hóa Thi Thủy tốt nhất ở chợ đen, có người nói đây là loại Hóa Thi Thủy ở trong tay đám người Lệ thái tử.”

Đơn Xích Linh không khỏi nhướng mày, tự giễu: “Hữu dụng sao? Có một tên còn sống kìa.”

“Sao lại vô dụng?” Đơn Trạch nhíu mày: “Cao thủ ngũ phẩm thần bí của Tây Sơn Đường xuất hiện trước chúng ta, trong thời gian ngắn bọn họ sẽ không đoán được đến trên đầu nhà chúng ta. Nói chung là cứ dùng Hóa Thi Thủy trước đi, sống qua cửa ải này rồi tính sau, sau này lại nghĩ cách giải quyết, hóa giải sự chú ý của Thẩm gia và Thượng Quan gia.”

Đơn Xích Linh nghe vậy liền thở dài: “Vậy thì bắt đầu đi, nhớ là làm sạch sẽ một chút.”

Khi Tây Sơn Đường tấn công Văn gia bảo.

Những cao thủ thất phẩm và lục phẩm kia đều là sống không thấy người, chết không thấy xác.

Nếu như bọn họ đã gia nhập Tây Sơn Đường, tất nhiên phải duy trì phong cách này rồi.

Đơn Xích Linh đã cảm thấy tiền đồ của Đơn gia tối tăm mịt mờ, nhưng mà cũng phải lấy ngựa chết làm ngựa sống thôi. . .

Chương 557: Kiềm chế (2)

Khoảnh khắc này, một đạo phi kiếm màu xanh xuất hiện ở phía xa xa.

Đơn Xích Linh nhận ra đó là Càn Khôn phi kiếm của nhà bọn họ.

Hắn tiếp nhận Càn Khôn phi kiếm, lại lấy phong thư từ chuôi kiếm ra xem.

Đơn Xích Linh đọc nhanh như gió, xem lướt qua phong thư, toàn thân hắn lại như hóa đá, sững sờ tại chỗ.

“Sao thế?”

Đơn Trạch cướp tin phù trong tay Đơn Xích Linh, cẩn thận quan sát.

Thanh Càn Khôn phi kiếm này được truyền đến từ phía Trịnh gia thôn.

Đơn gia có tổng cộng ba vị thám mã bát phẩm chạy đến Trịnh gia thôn, quan sát tình hình bên đó.

Lẽ nào Tây Sơn Đường bại trận, không bảo vệ được Trịnh gia thôn?

Đơn Trạch chỉ đọc hàng chữ đầu tiên, liền biết không phải. Nhưng sắc mặt của hắn lại lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

“Tây Sơn Đường đánh bại quận quân Tú Thủy ở núi Hắc Hùng.”

Đơn Xích Linh híp mắt, ánh mắt cực kỳ phức tạp: “Ngụy Dương của Tây Sơn Đường mang ba ngàn cung thủ, bày trận trên núi Hắc Hùng ở Nam Lộc. Lý Thần Sơn thì lại mang năm ngàn cây cung đao, tấn công chính diện.”

“Toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong vòng một khắc thời gian, 7500 thợ săn chỉ bắn lần lượt mười hai lượt tên, liền hoàn toàn phá tan quận quân Tú Thủy! Có người nói những xạ thủ kia đều vô cùng mạnh, độ chính xác và sức mạnh đều cực cao, nơi mưa tên bao trùm đều là thập tử vô sinh! Tổng cộng chín ngàn quận quân, tử thương tiếp cận bảy ngàn, chỉ còn lại hơn hai ngàn người chạy ra khỏi núi Hắc Hùng.”

Sau đó, hắn lại dùng một cước, đá bay thi thể của Kinh Hồng Đao – Hạ Thanh Thiên ra ngoài hai mươi trượng, máu thịt bắn tung tóe.

Đơn Xích Linh vẫn chưa hết giận, liền cầm hai thanh khảm đao to nhỏ như ván cửa kia để nện xuống đất, làm cho mặt đất rung động, đá vụn bay tung tóe.

Miệng Đơn Xích Linh lại rống lên như một tên thần kinh: “Ta thật là ngu xuẩn, cực kỳ ngu xuẩn! Vì sao ta lại không nhịn được? Vì sao ta lại không nhịn được chứ?”

Sắc mặt Đơn Trạch cũng cứng ngắc.

Vừa rồi, bọn họ chỉ cần tiếp tục kiên trì nửa canh giờ, liền có thể nhận được tin tức Tây Sơn Đường phá tan quận quân Tú Thủy.

Khi đó, đam tặc phỉ Tây Sơn kia trốn còn không kịp, nào dám tấn công thạch bảo của bọn họ? Đâu cần cha con bọn họ đi mạo hiểm, giả mạo vị ngũ phẩm thần bí kia?

Đơn Trạch tự nhận tài trí của mình mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

Nhưng hắn cũng không thể ngờ được, đường đường là quận quân Tú Thủy, thế mà lại thất bại thảm hại trước 7500 thợ săn Tây Sơn kia.

. . .

Núi Hắc Hùng ở Nam Lộc, đại chiến đã kết thúc.

Ánh tà dương chiếu xuyên qua các đỉnh núi, chiếu rọi lên chiến trường tại Nam Lộc.

Trong khe núi rộng khoảng hai trăm trượng này, thế mà lại là thây chất thành đống, tổng cộng tiếp cận bảy ngàn thi thể, nằm ngang dọc bốn phía. Vô số mũi tên đâm xuyên qua các thi thể này và mặt đất, dày đặc như rừng.

Hơn trăm lá cờ của quận quân Tú Thủy đều vung vãi trên mặt đất, một lượng lớn xe bò và xe ngựa bị ngã bên đường, chiến mã không có chủ nhân nên chạy tứ tán, còn phát ra từng trận rít gào.

Mặt đất thì là máu tươi giàn giụa, hội tụ thành một dòng suối.

Hẻm núi này vốn là non xanh nước biếc, giờ đã biến thành một màu máu của luyện ngục nhân gian.

Tại sườn núi của núi Hắc Hùng, hương chủ mới của đàn chữ Dương là Kế Nguyên, nhìn thấy tình cảnh này thì cũng khó có thể tự kiềm chế.

Sau trận đại chiến, cơn hưng phấn và buồn nôn đan xen hỗn tạp vào nhau, để cho sắc mặt của hắn đỏ ửng, cổ họng lại không ngừng phát ra những tiếng nôn khan.

Lúc này, 200 tên thợ săn mà Ngụy Dương giao cho Kế Nguyên thống lĩnh cũng có biểu hiện như vậy. Một số người tương đối trẻ tuổi ở trong đó còn chạy ra khỏi đội ngũ, chạy ra ngoài nôn mửa.

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, ánh mắt đều hiện lên vẻ khó tin và chấn động, lại có hưng phấn, còn có một chút nghĩ mà sợ, lại có một ít tự hào. . .

Bao quát cả Kế Nguyên, trong đầu của tất cả mọi người đều chỉ có một ý nghĩ . . . bọn họ có thể mạnh mẽ như vậy sao?

Mọi người chỉ đứng trên đỉnh núi, nghe theo lệnh của Ngụy Dương, lần lượt kéo cung bắn tên! Bắn một lượt! Lại bắn một lượt!

Việc bọn họ làm, cũng không khác gì với khi Lưu Định Đường còn khống chế Tây Sơn và gọi bọn họ đi chiến đấu.

Mọi người chỉ là dùng nhiều sức kéo cung hơn, cố gắng nhắm chuẩn hơn, toàn lực rót chân nguyên vào mũi tên mà thôi.

Ai cũng không muốn trải qua cuộc sống như ngày xưa nữa.

Bọn họ không muốn bị Lưu Định Đường và Thẩm gia nghiền ép, cũng không muốn săn bắn vất vả khổ sở, cuối cùng lại bán không được mấy đồng tiền.

Mọi người đều không muốn ngày tháng tốt đẹp mới hiện ra ánh rạng đông thì lại bị dập tắt, cho nên cố sức hết để thi triển xạ thuật của mình, không giữ lại chút nào.

Sau đó, bọn họ liền triển khai một cuộc giết chóc. . .!

Dưới tên trận của bọn họ, những quận quân Tú Thủy kia lại không có sức chống đỡ nào.

Nơi mưa tên bao trùm, tất cả đều tan tác, hầu như không còn một người sống.

Bọn họ chỉ vẻn vẹn kéo cung mười hai lần, hai cánh tay vẫn còn chưa có cảm giác đau đớn. Vậy mà chín ngàn quận quân Tú Thủy nhìn như mạnh mẽ kia, đã tán loạn và tan vỡ, thương vong gần như không còn!

Chương 558: Kiềm chế (3)

Tương ứng với đó, thương vong của Tây Sơn Đường bọn họ lại rất nhẹ nhàng, chỉ có bang chúng của Tây Sơn Đường ở dưới chân núi là bị thương vong một ít.

Sau cơn chấn động và hồi hộp, cảm giác buồn nôn trong cơ thể bọn họ từ từ biến mất, thay vào đó là vui sướng, hưng phấn,và hào hùng bắt đầu tràn ngập lồng ngực bọn họ.

Đầu tiên, trong đội ngũ truyền ra vài tiếng gào khóc thảm thiết như kêu gào, sau đó tiếng kêu gào này đã lan truyền ra toàn quân.

Tất cả mọi người đều rít gào như phát rồ, phát tiết tâm tình trong lòng.

Tiếng gào của bọn họ lộn xộn, có người chỉ là kêu gào lên, cũng có người thì lại hô 'Tây Sơn vạn thắng', 'Tây Sơn vô địch', 'Thẩm gia cũng có ngày hôm nay', 'Chịu đủ đám tạp chủng này rồi' hoặc là 'Nguyện chết vì Sở đường chủ' . . .vân vân. Những tiếng này trộn lẫn vào nhau, vang vọng khắp núi trời như tiếng sét đánh.

Tính cách Kế Nguyên tương đối ổn, nên không có kêu gào như mọi người.

Nhưng lúc này, khóe môi của hắn cũng đã cong lên, chỉ cảm thấy oan ức, nín giận, hận thù và bất đắc dĩ trong nhiều năm của mình, đều được phát tiết tại giờ phút này.

Hắn nghĩ từ nay về sau, không có ai dám tùy ý bắt nạt những thợ săn bọn họ nữa, lại không ai có thể coi thường bọn họ nữa!

Mà lúc này, tại chân núi Hắc Hùng, Lý Thần Sơn đang cẩn thận hành lễ với Sở Vân Vân.

Hắn cúi người chắp tay, vẻ mặt vô cùng kính cẩn: "Đã thống kê tất cả. quận quân Tú Thủy có hơn sáu ngàn hai trăm người chết trận, ngoài ra còn có 1.100 người bị thương. Mà phe ta chỉ có ba mươi bảy người chết trận, hơn hai trăm người bị thương. Tất cả đều bị tử thương khi quận quân Tú Thủy được ăn cả ngã về không, dốc toàn lực để lao ra ngoài."

"Trận chiến ngày hôm nay, Tây Sơn Đường đã toàn thắng, thương vong lại vô cùng nhỏ. Điều này hiển nhiên là nhờ tiểu thư dụng binh như thần. Lý mỗ bội phục đến sát đất."

"Dụng binh như thần cái gì chứ?" Sở Vân Vân lại thấy buồn cười, hơi lắc đầu: "Ta không biết gì về binh pháp cả, đều dựa vào ngươi và Ngụy Dương tài giỏi, mới có thể một lần phá địch. Hơn nữa, công lao này cũng không thể tính lên người ta, Lý đàn chủ, người mà ngươi phải bội phục, hẳn là huynh trưởng của ta!"

Nàng chỉ chỉ về phía chung quanh: "Nếu như không có thủ đoạn kinh doanh hơn người của huynh trưởng ta, hôm nay ta có tính toán hay như thế nào, thì cũng không thể chiến thắng dễ dàng như vậy."

Tuy rằng Sở Hi Thanh không ở Tây Sơn, nhưng tất cả những chuyện này, đều được hắn sắp xếp rõ rõ ràng ràng.

Sở Vân Vân vẫn luôn vô cùng tự tin với binh pháp và quân lược của mình, nàng tin rằng người có thể sánh vai với nàng trên phương diện này, tuyệt đối không quá năm ngón tay.

Nhưng nói đến kinh doanh sản nghiệp, mua chuộc lòng người, biết dùng 'nhân tài', thì Sở Vân Vân lại không thể không sinh lòng bội phục với Sở Hi Thanh.

Vẻ mặt Lý Thần Sơn sững sờ, hắn quay đầu nhìn những thợ săn Tây Sơn ở khắp núi rừng quanh đây, lại nghe những tiếng kêu gào kia, rồi chìm vào suy tư.

Sau đó, hắn lại chắp tay nói: "Thuộc hạ chúc mừng đường chủ và tiểu thư! Sau trận chiến ngày hôm nay, tất cả thợ săn Tây Sơn đều sẽ hết lòng với Tây Sơn Đường ta! 7500 cây cung đao và 600 dặm Tây Sơn này, đều sẽ rơi vào lòng bàn tay của đường chủ. Thậm chí toàn bộ quận Tú Thủy này, cũng không có người nào dám coi thường Tây Sơn Đường ta."

Sở Vân Vân nghe vậy thì lại lắc đầu lần nữa.

Thu nạp 7500 cây cung đao kia, đúng là có thể làm cho căn cơ của Tây Sơn Đường vững chắc chơn, nhưng nói khống chế 600 dặm Tây Sơn, thì vẫn còn quá sớm.

Sau đó, nàng chắp tay sau lưng, nói: "Những lời khen như vậy, liền không nên nói nữa. Bảo mọi người mau chóng thu dọn chiến trường đi, trước khi trời tốt, phải đưa tất cả quân giới còn dùng được vào kho, có người bị thương thì phải chữa trị. Lỗ đàn chủ, ngươi bảo những thôn trang thợ săn quanh trấn Tây Sơn đi dựng nhà tranh, sau đó mời đại phu và nữ quyến đến chăm sóc người bị thương."

Sở Vân Vân dặn dò Lỗ Bình Nguyên, đồng thời đưa mắt nhìn về hẻm núi phía nam: "Sau khi trời tối, chúng ta chỉnh quân đi đến thành Tú Thủy một chuyến. Không chỉ hơi ngàn bang chúng và 7500 thợ săn ở đây, Đơn gia cũng phải xuất năm trăm binh, còn lại thì bảo đám địa chủ cường hào kia xuất ba ngàn binh đi.”

“Việc này cũng giao cho Lỗ đàn chủ, bảo mấy thám mã đi truyền lệnh cho ta. Nói cho bọn họ biết, sau khi mặt trời lặn, nhất định phải tập kết ở phía nam trấn Tây Sơn, Tây Sơn Đường ta triệu tập mười hai ngàn ngươi, tiến về phía thành Tú Thủy.”

“Thành Tú Thủy?” Mi mắt Lý Thần Sơn hơi nhăn lại, nội tâm nghi ngờ không thôi.

Tiểu thư muốn dùng nhánh binh mã này tấn công quận thành sao?

“Là đi chấn nhiếp! Đi thị uy!”

Sở Vân Vân liếc mắt nhìn Lý Thần Sơn một chút: “Tổng đà Thiết Kỳ Bang đã trả giá rất lớn vì Tây Sơn Đường chúng ta, bây giờ đến lượt Tây Sơn Đường chúng ta báo đáp tổng đà!”

Lý Thần Sơn lập tức hiểu ra.

Hành động này của Sở Vân Vân, chính là để chia sẻ áp lực cho Thiết Kỳ Bang.

Có mười hai ngàn người này chấn nhiếp, đủ để Thượng Quan gia và Thẩm gia không dám vọng động. Thiết Kỳ Bang cũng có thể rút toàn bộ lực lượng, tập trung vào cuộc tranh đấu với Thập Thất Liên Hoàn Ổ ở thượng du.

Chương 559: Uy

Đêm xuống, quan đạo phía nam trấn Tây Sơn có hơn ba ngàn cây đuốc đang cháy, tựa như một con hỏa xà uốn lượn, tiến về phía thành Tú Thủy.

Sở Vân Vân vốn định tập kết mười hai ngàn người, nhưng khi đêm xuống, nhân mã tụ tập ở phía nam trấn Tây Sơn đã vượt xa con số này.

Không chỉ rất nhiều thế gia vọng tộc quanh trấn Tây Sơn kính nể đan xe, đã dốc hết vốn liếng, ngay cả rất nhiều thế lực tự do ở ngoài phạm vị trấn Tây Sơn cũng rất tự giác, đưa hộ viện và gia binh của bọn họ đến đây.

Lúc này, chiến sự ở núi Hắc Hùng đã kết thúc được một canh giờ.

Tây Sơn Đường gần như diệt sạch quận quân Tú Thủy ở núi Hắc

Hùng Nam Lộc, Đơn gia thì đã công phá đam tặc phỉ Tây Sơn ở Quỷ Khốc hạp, nhưng tin tức này đã truyền toàn bộ quận Tú Thủy.

Phàm là người có tin tức hơi linh thông một chút ở trấn Tây Sơn, đều sẽ biết trấn Tây Sơn đại cục đã định, Tú Thủy sẽ thay trời.

Sau trận chiến này, Tây Sơn Đường của Thiết Kỳ Bang không chỉ là bá chủ của toàn bộ trấn Tây Sơn, mà phạm vi thế lực còn bao trùm bắc bộ quận Tú Thủy, cùng với gần phân nửa Tây Sơn.

Trong vòng mười năm, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, thì Tây Sơn Đường sẽ là thế lực giang hồ lớn nhất bắc bộ quận Tú Thủy.

Đường chủ Sở Hi Thanh của Tây Sơn Đường, cũng trở thành nhân vật quyền thế có thể đếm trên đầu ngón tay của quận Tú Thủy. tất cả địa chủ cường hào, thương gia, tiêu cục, đoàn ngựa thồ, buôn muối ở khu vực bắc bộ Tú Thủy, đều sẽ phải ngước nhìn.

Nếu như bọn họ không biểu hiện lòng trung thành bây giờ, thì chỉ sợ sau này sẽ không còn cơ hội.

Bởi vậy, dù đêm đã xuống, nhưng vẫn có rất nhiều đội quân đốt đuốc không mời mà đến, vội vã chạy đến nơi tập kết mà Sở Vân Vân chỉ định.

Cuối cùng, Lưu Nhược Hi và Lỗ Bình Nguyên đã thống kê được, 14.200 người.

Hơn nữa, tất cả đều được trang bị đầy đủ, tu vị nhập phẩm, đều là thanh niên cao to mạnh khỏe.

Trong đó, tỉ lệ mặc giáp đã vượt quá 85%, thiết giáp hơn năm trăm, tỉ lệ mặc giáp thậm chí còn hơn biên quân một chút.

Việc này chủ yếu là nhờ Tây Sơn Đường.

1400 người của Tây Sơn Đường, tất cả đều mặc giáp.

Những thợ săn kia, mỗi người cũng có một bộ giáp da.

Thợ săn trên Tây Sơn, phàm là người hơi tiếc mạng của mình, thì đều sẽ nghĩ cách để chế tác cho mình một bộ giáp da. Mà lại, tài liệu còn rất tốt, chất lượng thượng thừa, năng lực phòng ngự vượt xa giáp da do biên quân và quận quân chế tạo.

Tây Sơn Đường còn lấy được một lượng lớn khí giới và binh khí ở trên núi Hắc Hùng.

Sở Vân Vân đã phân phát tất cả những đao thương áo giáp còn hoàn hảo xuống dưới, hầu như tất cả bang chúng và thợ săn của Tây Sơn Đường đều được trang bị tận răng.

Đám địa chủ cường hào ở trấn Tây Sơn cũng lấy trang bị của mình ra, trong đó cũng có hơn trăm thiết giáp.

Khi hơn mười bốn ngàn người này đi dọc theo quan đạo, tiến về phía quận thành Tú Thủy, tất cả thôn trang ở ven đường đều đóng chặt cửa, tất cả đội buôn đều né tránh ra hai bên quan đạo.

Bộ khoái của Lục phiến môn và binh lính tuần tra trên quan đạo, đều vô cùng tự giác mà nhường đường.

Sắc mặt của bọn họ đều tái nhợt, vẻ mặt thấp thỏm bất an mà nhìn những giáp sĩ và thợ săn này tiến lên.

Cái gọi là binh mã hơn vạn, vô bờ vô bến.

Tây Sơn Đường tổ chức hơn vạn nhân mã, như một trường long tiến lên trên quan đạo.

Từ đầu trận cho đến cuối trận, kéo dài hơn bảy dặm. Bọn họ đừng chờ ở bên cạnh, phải chờ đến tận một khắc thời gian thì mới có thể trông thấy phần cuối của đại quân.

Vì bồi thường cho Chu Lương Thần, nên Sở Vân Vân đã bổ nhiệm Chu Lương Thần làm thống soái tiền quân, thống lĩnh 1500 họ viện của địa chủ đi ở phía trước đại quân.

Ban đầu, Chu Lương Thần vẫn tương đối hưng phấn.

Hắn làm người khá trầm ổn, nhưng dù sao cũng là thiếu niên máu nóng.

Khi Chu Lương Thần còn nhỏ, cũng từng có giấc mộng tòng quân chinh chiến, thống lĩnh đại quân ngang dọc sa trường.

Lúc này, có cơ hội thống lĩnh hơn một ngàn nhân mã, Chu Lương Thần vô cùng quý trọng.

Nhưng chẳng mấy chốc là hắn đã thấy thất vọng, bởi vì đại quân của Tây Sơn Đường đi thẳng về phía thành Tú Thủy, toàn bộ quá trình đều không có ai dám ngăn cản.

Không ai ngu đến mức dùng châu chấu đá xe, chạy ra ngăn cản đường của đại quân Tây Sơn Đường.

Dù Chu Lương Thần dẫn người quét ngang ba tòa trang viên của Thượng Quan gia và Thẩm gia, nhưng đám danh gia vọng tộc trong thành Tú Thủy cũng không có bất kỳ hành động nào.

Cho nên, khi mười bốn ngàn người của Tây Sơn Đường đi đến phía bắc thành Tú Thủy, dàn bình ở cách đó ba dặm.

Chu Lương Thần liền hai tay ôm ngực, vô cùng thất vọng mà nhìn về phía tường thành ở phía trước, đặc biệt là đám người ở trên tường thành đang cúi đầu nhìn xuống kia.

Đám thế gia đại tộc của quận Tú Thủy này, không có kẻ nào là xương cứng cả!

Chương 560: Uy (2)

Chu Lương Thần cũng không biết là Ngụy Dương ở phía sau đang đánh giá hắn.

Giọng nói của vị giáo úy Thần Sách Đô này hàm chứa than thở: “Khi hành quân cũng có bài có bản, xem ra Lương Thần đã học được rất nhiều. Nghe nói Lâm Hải Chu gia từng có vài vị đại tướng tam phẩm, nên cũng có thể nói là gia học uyên thâm.”

Lý Thần Sơn lại hơi cười cười: “Đúng là học được chút da lông bên ngoài, nhìn trông cũng ra dáng. Nhưng nếu đặt ở phương bắc, người ta cầm vài trăm kỵ binh xông lên, đảm bảo hắn sẽ luống cuống tay chân.”

Ngụy Dương thì lại thấy buồn cười, hơn ngàn người mà Chu Lương Thần thống lĩnh, vốn là một đám ô hợp rồi. Hắn có thể thống lĩnh ra dáng thế này, cũng đã mạnh hơn đám Thiên hộ quận quân ở địa phương rồi.

Chỉ cần cho tên nhóc này rèn luyện trong quân ngũ một thời gian, tích lũy một ít kinh nghiệm, khoảng ba mươi tuổi đi làm Vạn hộ ở biên quân là không thành vấn đề, ít ra cũng mạnh hơn hắn và Lý Thần Sơn.

Huống hồ, Tây Sơn Đường bọn họ chỉ là bang phái giang hồ, chứ không phải là muốn tạo phải.

Với thực lực hiện giờ của Tây Sơn Đường, thừa sức ứng phó với chuyện giang hồ rồi. Thậm chí bọn họ còn có thể đánh chính diện với quận quân địa phương, không thể yêu cầu quá nhiều.

Nghĩ đến hai chữ 'tạo phản', Ngụy Dương lại nhìn về phương bắc với ánh mắt suy tư.

Không biết hai vị phó tướng đại nhân Thủy Thương Lăng và Cung Vô Cấu thế nào rồi, bao giờ mới dựng cờ tạo phản đây?

Khi nào bọn họ mới có thể báo thù cho Bá Võ Vương và các huynh đệ chết ở Lạc Phương Sơn đây?

Khi hai người bọn họ nói chuyện, Sở Vân Vân đang nói chuyện với gia chủ Đơn gia Đơn Xích Linh.

"Nghe nói trận chiến ở Quỷ Khốc hạp ngày hôm nay, có khói xanh bao trùm toàn bộ chiến trường, có hai vị bán yêu thần bí hiện thân, giết chết Kinh Hồng Đao – Hạ Thanh Thiên của Cửu Đao Ổ và Mông Vân Sơn của Bạch Vân Trại, giúp các người đẩy lùi tặc phỉ?"

Đơn Xích Linh nghe thấy vấn đề này, liền cảm thấy tê cả da đầu, toàn bộ sọ não đều đau.

Đây chính là lý do vì sao hắn kéo dài thời gian đến giờ mới chạy đến, bởi vì hắn còn đang nghĩ cớ.

Đơn Xích Linh cũng biết Sở Vân Vân sẽ hỏi chuyện này, cũng không biết mình nên trả lời thế nào mới tốt.

Tuy nhiên, sớm muộn gì cũng phải đối mặt với vấn đề này, cái gọi là duỗi đao một đao, rụt đầu cũng một đao, không thể tránh thoát.

Đơn Xích Linh cố gắng trợn tròn mắt lên, nhìn nhau với Sở Vân Vân: "Việc này ta thật sự không rõ lắm, khi đó bỗng nhiên có một đoàn khói xanh bao phủ chiến trường. Ta cảm thấy rất kỳ lạ, liền bảo thuộc hạ thủ vững thạch bảo. Sau đó liền nghe thấy từng trận kêu la thảm thiết ở bên ngoài, bọn họ còn hô cái gì mà nhị đương gia lục đương gia chết rồi, chúng ta cũng không hiểu ra sao cả."

"Có điều, chờ đến khi đám khói xanh kia tan đi, thì đám tặc phỉ Tây Sơn kia đã chạy tán loạn. Mãi cho đến tận nửa canh giờ sau, chúng ta mới biết có hai vị bán yêu ra tay, hai người Hạ Thanh Thiên và Mông Vân Sơn đã bỏ mạng trong tay bọn họ. Nhưng điều kỳ lạ là, sau đó chúng ta đã quét dọn chiến trường, nhưng lại không phát hiện thi thể của hai người họ, nên cũng không biết lời đồn này là thật hay giả. . ."

Hắn mở to mắt nói mò, giọng nói lại cực kỳ thành khẩn và chân thành.

Sở Vân Vân cũng hiểu rõ là chuyện gì xảy ra.

Khóe môi nàng hơi cong, nhìn Đơn Xích Linh biểu diễn với ánh mắt chế nhạo.

Tuy nhiên, Lục Loạn Ly ở bên cạnh Sở Vân Vân thì lại là sắc mặt nghiêm nghị, rơi vào suy tư.

Lục Loạn Ly nghĩ đến Thẩm Vân Tường và Nhạc Nguy.

Sau trận chiến ở Văn gia bảo, có lời đồn là hai tên võ tu lục phẩm Thẩm Vân Tường và Nhạc Nguy đã tiến vào Văn gia bảo, nhưng lại sống không thấy người, chết không thấy xác.

Vấn đề là Lục Loạn Ly xác định, từ đầu đến cuối mình đều chưa từng gặp mặt hai người này ở trong Văn gia bảo.

Chẳng lẽ bên trong Tây Sơn Đường này còn có một vị cao thủ ngũ phẩm khác đang ẩn núp?

Mà ở sau lưng Lục Loạn Ly, Hướng Quỳ và Vương Chấn thì lại hai mặt nhìn nhau một chút.

Bọn họ đều âm thầm kinh hãi, lòng thầm nói nước ở trong Tây Sơn Đường này, quả thực là còn sâu hơn những gì bọn họ tưởng tượng.

“Thì ra là như vậy!”

Sở Hi Thanh đưa tay nâng cằm, rơi vào trầm ngâm: “Nói như vậy, tình huống này đúng là có rất nhiều chỗ tương tự với Văn gia bảo. Sương khói khó hiểu, cao thủ không rõ thân phận, còn có những võ tu lục phẩm sống không thấy người chết không thấy xác. Đúng là không biết nhân vật phương này lại ra tay giúp đỡ Tây Sơn Đường chúng ta?”

Trước khi Sở Hi Thanh rời đi, đã từng phân tích chuyện này với nàng.

Sở Hi Thanh cho rằng, nếu như Đơn Xích Linh chịu ra tay, vậy thì bọn họ nhất định phải giả bộ hồ đồ, không cần phải chọc thủng.

Chương 561: Uy (3)

Đơn gia có bối cảnh thần bí, thực lực mạnh mẽ, lại ngủ đông ở nơi hương dã như Tây Sơn, nhất định là phải có nguyên do gì đó, nếu liên lụy vào thì có thể sẽ có phiền phức lớn.

Bởi vậy, vạch trần thân phận của Đơn gia, chỉ có hại chứ không có lợi với bọn họ.

Lục Loạn Ly nghe vậy, khóe môi hơi cong lên: “Đúng nha, trận chiến ở Văn gia bảo cũng rất kỳ quái, khi đó ta còn đề phòng hai người Văn Thiên Tài và Vân Hạc Đao – Ân Dương, kết quả là hai người này chưa từng xuất hiện. Ban đầu còn cho rằng bọn họ bỏ chạy, nhưng bây giờ nghĩ lại, thì có thể là bọn họ đã chết trong tay võ tu bán yêu kia rồi.”

Trong lòng nàng âm thầm cho Sở Vân Vân một ngón tay cái.

Ý tưởng của Sở tiểu muội rất tốt, chưa bao giờ tiết lộ thân phận của nàng.

Bây giờ thì rốt rồi, lại có người cõng nồi cho nàng, hai vị cường giả bán yêu kia thực sự là người tốt.

Đơn Xích Linh âm thầm cười khổ, sau đó lại thở dài một hơi, như được đại xá.

Tuy nhiên, hắn vẫn dùng chân nguyên để khống chế da mặt, không thay đổi chút nào: “Đúng là như vậy! Nếu như lời đồn đại là thật, vậy chúng ta nên biết ơn hai vị nghĩa sĩ bán yêu này. Nếu như không có bọn họ, thì Đơn gia ta chắc chắn sẽ tử thương nặng nề.”

Sở Vân Vân nghe xong thì liền mở miệng cười một tiếng, nàng nghe thấy trong lời nói của Đơn Xích Linh còn có ám chỉ thứ gì khác.

Nếu như không phải ‘nghĩa sĩ bán yêu’ ra tay, Đơn gia sẽ phải tử thương nặng nề, đây là đang oán giận Tây Sơn Đường thấy chết mà không cứu . . .

Sở Vân Vân lắc đầu, không để ý nữa mà quay đầu nhìn về phương hướng tường thành.

Lưu Nhược Hi thì lại cau mày.

Huynh muội Sở gia có đại ân với nàng, nàng không cho phép bất cứ người nào nói năng lỗ mãng với bọn họ.

Lưu Nhược Hi nắm chặt đôi Uyên Ương đao bên hông, lạnh lùng nhìn Đơn Xích Linh: “Tiểu thư đã truyền lệnh cho ngươi, để các ngươi không cho máy bán đá đến gần tường thành. Chỉ cần các ngươi có thể thủ vững hai canh giờ, đại quân của Tây Sơn Đường ta sẽ có thể phá tan đường lui của đám tặc phỉ.”

“Nhưng theo như ta biết, trước khi khói xanh xuất hiện, Đơn gia các ngươi chỉ biết co đầu rụt cổ ở trong thạch bảo, không bắn một mũi tên. Mà Tây Sơn Đường ta lại không dùng đến hai canh giờ, chỉ dùng hơn một canh giờ là đã có thể phá địch. Chính là do các ngươi lưỡng lự, khiến cho đám tặc phỉ nhân cơ hội bỏ chạy, lại còn dám chỉ cây dâu mắng cây hòe, trào phúng tiểu thư nhà ta? Có biết xấu hổ hay không?”

Đây là tình báo mà Lỗ Bình Nguyên thăm dò được, Lưu Nhược Hi cũng nghe thấy rõ rõ ràng ràng.

Đơn Xích Linh không khỏi mặt đỏ đến tận mang tai.

Lòng thầm nói nữ nhân này thật là nhanh miệng, nói chuyện cũng quá thẳng thắn, không biết nể mặt mũi người khác.

. . .

Cùng lúc đó, bên trong lầu trên tường thành phía bắc của quận thành Tú Thủy.

Ba người quận úy Thẩm Chu, Long Hành và Thượng Quan Thần Hạo, tất cả đều là sắc mặt vô cùng khó coi mà nhìn đại quân của Tây Sơn Đường ở cách đó ba dặm.

Dưới mấy ngàn bó đuốc này, là một mảnh đầu người tối om om.

Dưới ánh sáng của những bó đuốc, thiết giáp và chiến đao của bọn họ đều phản xạ ánh sáng đỏ. Hơn bốn ngàn các loại cung nỏ và 7500 cung să thì lại làm cho bọn họ cảm thấy ngột ngạt.

Trên mặt Thẩm Chu đã tái nhợt như tờ giấy, nhìn qua trông như một người chết.

Từ một canh giờ trước, hắn đã nhận được tin tức quận quân Tú Thủy đại bại ở núi Hắc Hùng, tổn thất gần bảy ngàn người.

Điều này làm cho trước mắt của hắn biến thành màu đen, lồng ngực bị đè nén, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Thẩm Chu đã không biết phải đối mặt với cục diện trước mắt thế nào nữa.

Nếu như quận quân Tú Thủy tổn thất một hai ngàn người, hắn có thể dùng quyền lực của mình để che dấu, dù là tử thương ba ngàn năm ngàn người, thì hắn cũng có thể ứng phó. Đơn giản chính là tổn thất thêm chút tài lực, bổ sung khí giới và chiêu mộ người cho quận quân mà thôi.

Nhưng mà lần này, lại tử thương đến tận bảy ngàn!

Một khi phía trên biết chuyện này, dù Thẩm Chu có tai mắt thông thiên, có khơi thông quan hệ đến thế nào đi nữa, thì cũng rất khó để ngồi cái chức quận úy này.

Tỷ lệ rất cao là bị mất chức quan.

Càng chó cắn áo rách chính là, Tây Sơn Đường quật khởi, mà đa số sản nghiệp của Thẩm gia đều nằm ở phía tây bắc của thành Tú Thủy, đây chính là phạm vi thế lực của Tây Sơn Đường.

Hiện giờ, căn cơ của Tây Sơn Đường đã vững chắc, khống chế Tây Sơn, Thẩm gia không thể làm ăn ở phía bắc nữa, thậm chí tất cả ruộng đất ở phía bắc cũng không thể nào kinh doanh như thường.

Đối với Thẩm gia mà nói, chuyện này quả thật là một tin dữ.

Thậm chí Thẩm Chu còn có ý nghĩ không tiếc tất cả, triệu tập gia binh gia tướng của Thẩm gia, để quyết một trận tử chiến với Tây Sơn Đường.

Nhưng hắn cũng biết, cái suy nghĩ này của mình rất ngu.

Chương 562: Uy (4)

Lúc này, Thẩm gia chỉ có thể điều động ba ngàn gia binh, bốn ngàn thanh niên trai tráng, đó là nhiều nhất. Trước mặt 1400 bang chúng và 7500 cây cung đao của Tây Sơn Đường, quả thực là lấy trứng chọi đá.

Dù cho thêm cả Long gia và Thượng Quan gia, thì cũng chưa chắc có thể đẩy lùi Tây Sơn Đường.

Binh lực của ba nhà bọn họ thì đủ, nhưng sĩ khí của Tây Sơn Đường đang rất cao, tốt nhất là không nên đánh vào lúc này.

Có lẽ Long Hành và Thượng Quan Thần Hạo cũng sẽ không phát rồ cùng hắn.

Gia binh và gia tướng nhà bọn họ, đều là dùng tiền bạc để nuôi dưỡng, hai người này sao dám điên cùng hắn? Sao dám tiêu hao thực lực của mình?

Giờ phút này, điều Thẩm Chu muốn làm nhất, chính là bắt được ba tên Chỉ huy sứ của quận quân đã bỏ chạy kia.

Ba tên phế vật này, sao lại ngu đến mức làm bảy ngàn binh mã chết dưới núi Hắc Hùng chứ?

Sau lưng Thẩm Chu, sắc mặt của Thượng Quan Thần Hạo và Long Hành cũng tái xanh, từng người đều trầm ngâm không nói.

-Thế mà Tây Sơn Đường lại tháng!

-7500 cây cung đao trên Tây Sơn lại có thể sắc bén như vậy!

-Đơn gia lại có thể bảo vệ Quỷ Khốc hạp?

-Tặc phỉ Tây Sơn tan tác, Mông Vân Sơn và Kinh Hồng Đao – Hạ Thanh Thiên họa loạn Tây Sơn mười năm, thế mà cũng chết ở Quỷ Khốc hạp?

-Quận úy Thẩm Chu sắp mất chức, không có quận quân giúp đỡ, không có tặc phỉ áo chế, bọn họ nên làm gì để chèn ép Tây Sơn Đường, nên làm gì để kiềm chế Thiết Kỳ Bang?

-Bọn họ đã không thể ngăn cản Tây Sơn Đường đào kênh đào. Sở Hi Thanh có tài lực của kênh đào, cộng thêm 7500 thợ săn kia, đến khi đó bọn họ phải làm thế nào để đối kháng với Tây Sơn Đường?

Vô số y nghĩ xuất hiện ở trong đầu của bọn họ, khiến cho lồng ngực của bọn họ bị đè nén, buồn bực mất tập trung.

Vì trận chiến ngày hôm nay, ba người đã mưu tính gần hai mươi ngày, thế mà lại thua cả bàn.

Bọn họ không chỉ không thể đánh đổ Tây Sơn Đường, trái lại còn làm mất năng lực kiềm chế Tây Sơn Đường.

Một lát sau, Thẩm Chu rốt cuộc cũng hoàn hồn, lại đưa mắt nhìn ra phía ngoài tường thành: “Có người nói người khống chế Tây Sơn Đường bây giờ, chính là Sở Vân Vân kia, một thuật tu bát phẩm mà thôi, chúng ta có thể liên thủ, đánh chết nữ tử này!”

Long Hành cau mày không nói gì, hắn nhận ra dụng tâm hiểm ác của Thẩm Chu, nhưng vì thân phận của mình, nên không tiện nói thẳng.

Thượng Quan Thần Hạo thì hơi lắc đầu: “Tây Sơn Đường có hai vị bán yêu có sức chiến đấu ngũ phẩm, đều cực mạnh. Hơn nữa, bắt đầu từ sáng sớm ngày hôm nay, Thiết Cuồng Nhân đã đích thân tọa trấn tại bến tàu phía đông thành, có người nói hắn đã giết chết năm mươi tên cướp sông, kích phát Thiết Huyết Phù Đồ rồi.”

“Hơn nữa, giết nữ tử này cũng vô dụng, căn bản của Tây Sơn Đường là Sở Hi Thanh, chỉ cần Sở Hi Thanh không chết, Tây Sơn Đường sẽ không tan rã. Hành động này chỉ có thể làm cho Sở Hi Thanh tức giận, ép hắn cá chết lưới rách với chúng ta.”

Ánh mắt Thẩm Chu lóe lên, sau đó khôi phục yên tĩnh.

Làm Sở Hi Thanh tức giận, cá chết lưới rách với cả ba nhà, đây chính là mục đích của Thẩm Chu.

Chỉ có như vậy, mới có thể ép Thượng Quan Thần Hạo và Long Hành toàn lực giúp đỡ Thẩm gia, đánh với Tây Sơn Đường một trận.

Tuy nhiên, hắn nghe thấy Thượng Quan Thần Hạo nói lời này, cũng biết là ý tưởng này của mình không thể thành công.

“Thẩm huynh chớ lo lắng!” Sắc mặt Thượng Quan Thần Hạo lạnh lùng: “Tuy rằng tình hình bây giờ rất gian nan, nhưng cũng không phải là không có biện pháp ứng phó. Ngoài ra, chúng ta sẽ dùng hết sức để bảo vệ chức quận úy cho Thẩm huynh. Tất cả tổn thất và chi phí khơi thông quan hệ, sẽ do Thượng Quan gia và Long gia chịu một nửa. Chờ sau đó chúng ta trở về phủ rồi sẽ thương lượng tỉ mỉ.”

Long Hành vốn có chút không tình nguyện.

Quận quân Tú Thủy tổn thất tận bảy ngàn người!

Tổn thất này nên bù kiểu gì? Cộng thêm tiền khơi thông quan hệ nữa, hai ba trăm vạn lượng bạc là còn chưa đủ, vậy Long gia bọn họ phải bỏ bao nhiêu tiền?

Sau đó, Long Hành cũng không nói gì cả, nếu không có sự giúp đỡ của quận quân, không có quyền lực trong tay quận úy Thẩm chu, vậy ba nhà bọn họ thậm chí còn không có sức để duy trì thế cân bằng với Thiết Kỳ Bang.

Nhưng vào lúc này, vẻ mặt Long Hành hơi động, nhìn về phía bóng người ngự không mà đến ở cách đó không xa.

Đó là một người đàn ông trung niên, giữa trán có một nốt ruồi chu sa. Dáng người hắn trung đẳng, ăn mặc một bộ quan bào ngũ phẩm.

Người này ngự không trên bầu trời đêm, rơi xuống cột cờ trên tường thành, nhìn về phía đại quân của Tây Sơn Đường, rồi trầm ngâm không nói gì.

Long Hành lập tức nhận ra người này, chính là Thái thú Tư Không Thiện của bản quận!

Hắn hơi nhướng mày, sau đó liền nhìn nhau với hai người bên cạnh.

Trong mắt ba người đều không hiện mà cùng hiện lên một tia kì dị và mong chờ.

Chương 563: Uy (5)

Cùng lúc đó, tại tổng đà của Thiết Kỳ Bang, Thiết Tiếu Sinh lại cười to một tiếng: “Ta chỉ cho rằng tiểu Sở là thiếu niên anh hùng! Nhưng bây giờ xem ra, muội muội của hắn cũng không phải người bình thường. Trận chiến núi Hắc Hùng này thật sự là quá đẹp, bảo sao tiểu Sở lại dám yên tâm đi đến kinh thành.”

Hắc chà chà hai tiếng: “Có điều, chờ tiểu Sở trở về thì ta vẫn phải chuốc cho hắn một trận rượu mới được. Lần này đúng là cho ta toát mồ hôi lạnh thay cho Tây Sơn Đường của hắn.”

Chuyện Sở Hi Thanh hộ tống cha con Tả gia vào kinh, tất nhiên là không có gì để nói nhiều.

Phàm là người biết chuyện, đều sẽ nói một tiếng bội phục, tán thưởng một tiếng nghĩa khí.

Tất cả mọi người bên trong Thiết Kỳ Bang cũng cực kỳ bội phục cách làm người của Sở Hi Thanh.

Tuy nhiên, sau khi Sở Hi Thanh rời đi, cục diện mà Tây Sơn Đường phải đối mặt lại làm cho Thiết Tiếu Sinh mất ngủ vài đêm, thực sự là lo lắng sợ hãi một phen.

Thiết Tiếu Sinh không thể không tìm hồn của mình về.

Thiết Cuồng Nhân cũng ngạc nhiên không thôi: “Lần đầu gặp mặt Sở Vân Vân kia thì ta cũng cảm thấy bất phàm. Nhưng không ngờ nàng còn nhỏ tuổi mà đã khá như vậy rồi. Tài năng của nữ tử này đã đủ để chống đỡ Tây Sơn Đường rồi, không thể so sánh với nữ tử tầm thường được.”

Sau đó, hắn cười khẽ một tiếng: “Nhưng mà trận đại thắng ở Tây Sơn ngày hôm nay, lại là do tiểu Sở bày mưu ở trước khi rời đi, năng lực này quá kinh người. Từ này về sau, 7500 cây cung đao của Tây Sơn sẽ hết lòng với Tây Sơn Đường. Lần này, hắn lại cho ta một niềm vui bất ngờ rồi.”

Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch thì lại hơi cau mày: “Ta chỉ lo lắng võ tu bán yêu ngũ phẩm kia, thân phận kẻ này không rõ, mục đích không rõ, không thể không đề phòng. Còn nữa, thực lực của Tây Sơn Đường lớn mạnh như vậy, tương lai có thể trở thành họa của Thiết Kỳ Bang ta.”

Thật ra thì hắn càng muốn phân tách Tây Sơn Đường. . .

Nhưng mà Thiết Kỳ Bang chưa từng có quy củ này.

Nếu như tổng đà trực tiếp cướp đoạt sản nghiệp và bang chúng của Tây Sơn Đường, như vậy mười lăm ngoại đường của Thiết Kỳ Bang, và hơn ngàn vị chủ thuyền phụ thuộc Thiết Kỳ Bang, đều là lo lắng bất an, lòng người cũng sẽ không còn.

Lâm Thạch đoán là Thiết Cuồng Nhân cũng sẽ không đáp ứng, bởi vậy cũng lười nhắc đến.

Thiết Cuồng Nhân quả nhiên là bật cười: “Đừng nói vậy, tiểu Sở và Tây Sơn Đường chính là cánh chim cánh tay của ta, ta chỉ hận trong bang không có nhiều nhân vật như tiểu Sở, bằng không thì lúc nào chúng ta mới có thể nhảy ra khỏi vũng bùn quận Tú Thủy này? Huống hồ, cách làm người của tiểu Sở thì không cần phải nói, từ chuyện hắn hộ tống cha con Tả gia lần này, đã có thể thấy được chút ít rồi.”

Lâm Thạch yên lặng không nói gì.

Bọn họ lăn lộn giang hồ, luôn lấy nghĩa khí làm đầu.

Loại người có nhân phẩm cao như Sở Hi Thanh, luôn được mọi người yêu thích.

Nếu nói đến sức ảnh hưởng, dù là trận đại thắng của Tây Sơn Đường ở núi Hắc Hùng lần này, cũng không bằng hành trình đến kinh thành của Sở Hi Thanh.

Hiện giờ, tất cả nhân vật giang hồ trong quận Tú Thủy, đều lấy Sở Hi Thanh làm vinh. Tất cả những câu chuyện của bọn họ bây giờ, đều sẽ đề cập đến Sở Hi Thanh, nói sự tích của hắn, tán thưởng nhân phẩm của hắn.

Vô số người trẻ tuổi trong quận đều coi đó làm tấm gương, chỉ hận không thể gia nhập Tây Sơn Đường, ra sức và làm việc cho anh hùng hào kiệt Sở Hi Thanh này.

Nếu như nói người như vậy có dã tâm hay phản bội, thì bản thân Lâm Thạch cũng không tin.

Thiết Cuồng Nhân lại quay đầu nhìn về phía Thiết Tiếu Sinh: “Tây Sơn Đường xuất binh đến thành Tú Thủy, chính là giúp chúng ta uy hiếp quận thành. Cô bé Sở Vân Vân kia rất khôn khéo, nhìn ra tình cảnh quẫn bách của Thiết Kỳ Bang chúng ta. Chúng ta không nên uổng ý tốt của nàng, lát nữa ngươi thống lĩnh Tuyển Phong Đường và Thiết Kỳ Đường của ta lên thượng du, vật cổ tay với đám người Thập Thất Liên Hoàn Ổ đi.”

Lần trước, tuy rằng Thiết Kỳ Bang bọn họ đánh bại Thập Thất Liên Hoàn Ổ, nhưng lại không thể đánh trọng thương bọn họ.

Thập Thất Liên Hoàn Ổ đã khống chế quận Tầm Dương mười mấy năm, căn cơ sâu dầy, Long đầu Nhậm Đạo Hành cũng là một nhân vật kiêu hùng.

Sau trận đại chiến kia, Thập Thất Liên Hoàn Ổ cũng đã thay đổi sách lược, bọn họ không tiếp tục quyết chiến với Thiết Kỳ Bang nữa.

Mà mượn ưu thế nhân lực và tài nguyên để phá đám, bọn họ lợi dụng thuyền nhanh xuôi dòng xuống phía nam, cướp bóc tàu buôn của Thiết Kỳ Bang.

Chủ lực của Thiết Kỳ Bang lại bị kiềm chế ở quận thành Tú Thủy, nên bất đắc dĩ mà chẳng làm được gì.

Bọn họ nhìn như là mở rộng phạm vi thế lực, nhưng tình cảnh lại tương đối quẫn bách.

Tuy nhiên, sau ngày hôm nay, cục diện sẽ xuất hiện biến hóa vô cùng to lớn, công thủ sắp đảo ngược.

“Tốt! Ta đi chuẩn bị luôn đây!”

Thiết Tiếu Sinh đồng ý ngay, hắn lặng lẽ cười gằn: “Đám tạp chủng Thập Thất Liên Hoàn Ổ kia, lần này ta sẽ kiếm đủ một đám, rồi băm cho chó ăn!”

Chương 564: Cuồng

Sở Hi Thanh ở xa ngoài vạn dặm, vẫn còn mờ mịt không biết chuyện phát sinh ở quận Tú Thủy.

Khi thuyền của bọn họ đi vào nhánh sông Đại Vận, tất cả tinh thần và sức lực của Sở Hi Thanh đều tập trung vào chuyện tu luyện.

Ban ngày, hắn khổ luyện ít nhất bảy canh giờ, buổi tối nằm mơ cũng đang luyện.

Từ Truy Phong đao pháp đến Trục Điện Chỉ, từ Khinh Vân Tung đến Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, không buông bỏ một thứ này, cố gắng gia tăng thực lực trước khi vào kinh.

Vào sáng sớm ngày thứ ba khi tiến vào nhánh sông, sau khi Sở Hi Thanh tu luyện Dưỡng Nguyên Công xong, hắn bắt đầu tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân ở boong thuyền phía trước.

Sở Hi Thanh luyện được một nửa, xương cốt toàn thân bỗng nhiên kêu răng rắc, da thịt toàn thân đều nổi lên một tầng ánh sáng vàng.

Đây chính là dấu hiệu khi Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân tiến vào tầng thứ tư.

Sở Hi Thanh cảm thấy trong xương cốt của mình có một luồng lực lượng khổng lồ muốn chui ra ngoài, khiến cho máu thịt và xương cốt của hắn phát sinh biến hóa.

Đặc biệt là bên trong da thịt, tựa như là có thứ gì đó lẫn vào, khiến cho Sở Hi Thanh cảm giác như làn da của mình bị người ta lột xuống.

Mùi vị này quả thực là không thể diễn tả bằng lời, làm cho cơ thịt trên mặt hắn co giật không thôi.

Toàn bộ quá trình này duy trì tầm nửa canh giờ, lúc này mới từ từ dừng lại.

Sở Hi Thanh chờ cảm giác đau đớn trong cơ thể biến mất, liền thử hoạt động gân cốt, lại thử thi triển vài chiêu của Trục Điện Chỉ.

Hai mắt của hắn lập tức sáng ngời.

Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân đã cường hóa thân thể của hắn, sức mạnh của hắn gia tăng tầm một phần. Loại ảnh hưởng của môn ngoại công này với tốc độ xuất thủ của hắn, cũng đang từ từ biến mất.

Cơ bắp trong cơ thể càng ngày càng rắn chắc hơn, xương cốt càng ngày càng kiên cố hơn. Không chỉ không trở thành gánh nặng của hắn, trái lại còn làm cho đao của hắn nhanh hơn một bước.

Chỗ tốt của Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân chính là ở đây, tuy rằng nó là Kim thân Bá thể, yếu hơn mấy môn ngoại công đỉnh cấp khác tầm ba phần mười, nhưng lại có thể phối hợp với nội công, hơn nữa còn không ảnh hưởng đến hình thể, không ảnh hưởng đến độ linh hoạt.

Ngoài ra, hắn còn có một loại cảm giác, dường như thiên phú huyết mạch trong cơ thể mình có phát sinh một chút biến hóa.

Sở Hi Thanh nhìn bảng nhân vật của mình, lại không phát hiện ra bất kỳ biến hóa nào.

Chỉ có cột điểm võ đạo, đã biến thành 1.013.245 điểm.

Mấy ngày gần đây, điểm võ đạo của hắn vẫn luôn điên cuồng tăng lên.

Cho đến đêm hôm qua, số lượng đã chính thức đột phá trăm vạn.

Đáng tiếc là vận may trong khoảng thời gian này của Sở Hi Thanh không tốt lắm. Hiện giờ, mỗi ngày hắn đều bỏ năm trăm điểm võ đạo ra để làm mới, nhưng vẫn không quét ra mấy loại thiên phú như Thuần Dương hay Thần Thương.

Sở Hi Thanh cũng không vội, chỉ cần có thể chuyển hóa số điểm võ đạo này thành thực lực trước khi có chiến đấu là được.

Dù sao thì trong kho chứa đồ của hắn bây giờ, còn có một tấm thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 12 tuổi (bản trải nghiệm).

Tần Mộc Ca 12 tuổi, bất kể là giai đoạn nào, thì đều có sức chiến đấu vượt qua hắn gấp mười lần, đủ để ứng phó với mọi tình huống.

Nên nói như thế nào đây?

Chuyện mà Tần Mộc Ca tu vị thất phẩm không ứng phó nổi, thì dù Sở Hi Thanh có tiêu xài hết sạch cả trăm vạn điểm võ đạo này, cũng sẽ không ứng phó nổi.

Sự thật rất này rất khó chịu, nhưng nó là sự thật.

Sở Hi Thanh đưa mắt nhìn vào cột thiên phú của mình, lại hơi cau mày vì khó hiểu.

Vì sao lại không có thay đổi gì cả? Không thể nào. . .

Sau đó, hắn cẩn thận cảm ứng một phen, cuối cùng nhận định là Táng Thiên!

Dường như hệ thống của Sở Hi Thanh không chào đón môn thiên phú huyết mạch bắt nguồn từ Ma Thần – Táng Thiên này lắm.

Nói chúng là hắn quét võ đạo bảo khố gần vạn lần rồi, nhưng vẫn không nhìn thấy Táng Thiên tứ giai.

Nhưng bây giờ, sau khi Sở Hi Thanh tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân đến tầng thứ tư, thiên phú Táng Thiên của hắn lại có động tĩnh, có chút dấu hiệu thăng hoa và tăng cấp.

Hiện giờ vẫn còn kém một chút, chờ môn ngoại công này tăng lên tầng thứ năm, chắc là có thể để môn thiên phú này thăng cấp.

Sở Hi Thanh lòng thầm nói đây quả thực là một niềm vui bất ngờ.

Hắn cực kỳ coi trọng môn thiên phú Táng Thiên này, cái này quyết định hạn mức tối đa của sức chiến đấu.

Trong khi Sở Hi Thanh đang vui vẻ rạo rực, chuẩn bị luyện nốt nửa còn lại của Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, phía sau hắn lại truyền đến tiếng nói của Kế Tiễn Tiễn.

“Đường chủ, ngươi tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân đến tầng thứ tư rồi?”

Kế Tiễn Tiễn đang đứng ở trước cửa khoang thuyền.

Nàng nhìn tầng cương khí hộ thể càng ngày càng ngưng tụ ở bên ngoài cơ thể Sở Hi Thanh, ánh mắt trở nên vô cùng phức tạp.

Chương 565: Cuồng (2)

Nàng vốn nên vui mừng mới đúng, chuyện này có nghĩa là con mồi của bọn họ đang từng bước từng bước rơi vào cạm bẫy.

Thiếu niên Bá Đao trên Thanh Vân Bảng này, nhân vật giang hồ có máu mặt mới quật khởi ở Đông Châu này, sắp sửa trở thành thú trong lồng của Cẩm y vệ, trở thành chim trong tay bọn họ.

Nhưng không biết vì sao, Kế Tiễn Tiễn phát hiện nội tâm của mình có hơi chống cự với loại kết quả này. . .

Nàng không đành lòng nhìn thấy Sở Hi Thanh từng bước từng bước rơi vào lòng bàn tay của người khác, từ nay không thể tự khống chế sinh tử.

Hắn vốn nên là chim ưng bay lượn trên trời không, nhưng sau này lại không bằng cả chó giữ nhà.

Kế Tiễn Tiễn cắn răng bạc, đồng thời lắc đầu thật mạnh, vứt cái suy nghĩ kỳ lạ này ra khỏi đầu.

Trong lòng nàng nghĩ thầm, đây là vì chút tình cảm của hơn hai ngày chung sống với Sở Hi Thanh, cộng thêm nàng rất thưởng thức Sở Hi Thanh, cho nên mới sinh ra ý thương hại.

Vấn đề là cái suy nghĩ này không đúng.

Kế Tiễn Tiễn đã biết được kết quả của trận đại chiến ở Tây Sơn vào một ngày trước.

Tây Sơn Đường đánh tan quận quân Tú Thủy ở núi Hắc Hùng, đồng thời đẩy lùi tặc phỉ Tây Sơn, chấn nhiếp toàn bộ quận Tú Thủy, phạm vi thế lực bao trùm phía bắc bộ quận thành Tú Thủy.

Trận chiến này để toàn bộ thế cục quận Tú Thủy phải thay đổi, làm cho Cẩm y vệ ở địa phương bất ngờ không kịp chuẩn bị.

Ngày đó, Thiết Kỳ Bang giải phóng mấy ngàn tinh nhuệ, đi ngược dòng lên phía bắc, trong vòng hai ngày đã đánh chìm bốn chiếc thuyền lớn của Thập Thất Liên Hoàn Ổ, lại trắng trợn đánh cướp tất cả tàu buôn dưới cờ của Thập Thất Liên Hoàn Ổ.

Khiến cho rất nhiều tàu buôn trong cảnh nội quận Tầm Dương đều dồn dập thay đàn đổi dây, quay sang nộp tiền bình an cho Thiết Kỳ Bang.

Hiện giờ, Thiết Kỳ Bang đã có tư thế bao phủ toàn bộ con đường vận chuyển đường thủy của Đông Châu.

Bởi vậy, giá trị con người của cái tên trước mặt nàng đã tăng lên rất nhiều.

Dù bài trừ nhân tố Nghịch Thần Kỳ, thì cũng đáng để bọn họ coi trọng.

Với thế lực của tên này bây giờ, dù đặt trong toàn bộ Đông Châu, thì cũng là là một con cờ rất nặng.

Cẩm y vệ nhất định phải đánh đổi tất cả để khống chế tên này.

“Tầng thứ tư!”

Sở Hi Thanh quay đầu nhìn về phía Kế Tiễn Tiễn, vẻ vui mừng trên mặt đã biến mất.

Hắn cau mày nói: “Nhưng mà không biết vì sao, ta luôn có cảm giác môn công pháp này có chút vấn về. Tựa như có chút nội dung dư thừa. Hơn nữa còn quá đắt, chỉ mới đến tầng thứ tư, mà ta đã phải bỏ hai vạn lượng bạc rồi.”

Kế Tiễn Tiễn nhất thời căng thẳng.

Ngộ tính của người này đúng là không tệ, thế mà lại có thể phát hiện ra vài thứ được giấu trong bản Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân này.

Tuyệt đối không thể để cho cái tên này phản ứng lại. . .

Trên mặt nàng lại vẫn thản nhiên như không, ra vẻ nghi ngờ không thôi: “Lại có chuyện như vậy? Cái này phải xem lai lịch của môn ngoại công này thế nào, nếu như chiếm được từ trên giang hồ, vậy tự nhiên không thể tin.”

“Nhưng nếu như chiếm được từ Huyền môn chính tông như lục đại thần tông thì không cần phải lo lắng. Các loại công pháp truyền thừa của bọn họ, có loại nào mà không phải trải qua vô số tiền bối nghiên cứu và chỉnh sửa, đã tốt còn muốn tốt hơn chứ?”

“Giai đoạn bây giờ của chúng ta, chỉ biết một mà không biết mười, chỉ biết một chút là không thể kết luận được. Có thể là với ánh mắt của chúng ta bây giờ thì cảm giác như có vấn đề, nhưng chờ đến ngày sau chúng ta leo lên cao, liền phát hiện ra tất có những vấn đề trước kia, đều có đạo lý của nó.”

Tuy rằng Cẩm y vệ bọn họ không sánh được với lục đại thần tông, nhưng mà mấy môn ngoại công truyền thừa trong nội môn của bọn họ, cũng là nhắm thẳng nhất phẩm.

Ý tứ của nàng là để Sở Hi Thanh yên tâm tu luyện tiếp đi. . .

Quay đầu nàng còn phải bảo Tào Hiên kiếm cớ, giảm giá của Tứ chuyển Kim Thân Đan và Ngũ chuyển Kim Thân Đan xuống một chút.

Do người này xuất thân từ tầng dưới chót, cho nên rất tính toán trên phương diện tiền tài, cũng nhiễm phải thói quen thích chiếm tiện nghi nhỏ.

Chỉ cần Kim Thân Đan của Cẩm y vệ đủ rẻ, nhất định có thể dụ dỗ người này tu luyện tiếp.

“Cũng đúng!’

Sở Hi Thanh gật đầu, sau đó hắn lại đổi một tấm ‘thẻ thần thông Gần Mực Thì Đen’ ở trong võ đạo bảo khố, rồi trực tiếp sử dụng với Kế Tiễn Tiễn.

Hắn không thể nào xác định Kế Tiễn Tiễn có phải là nội quỷ hay không.

Tuy nhiên người này khuyên hắn tu luyện công pháp có vấn đề là Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân này, đề phòng một chút là không sai.

Câu nói kia ở thời hiện đại là gì ý nhỉ?

. . .Luôn có điêu dân muốn hại trẫm.

Cũng đúng lúc này, Tả Thanh Vân mặt ửng hồng đi từ trong khoang thuyền ra.

Chương 566: Cuồng (3)

“Hi Thanh, Mị Nương nàng gửi thư đến, có hai tin tức tốt. Cái thứ nhất là trấn Tây Sơn, Tây Sơn Đường của Hi Thanh ngươi vừa thắng một trận lớn, chín ngàn quận quân Tú Thủy bị nhà các người diệt gần sạch. Có người nói muội muội ngươi đã chỉ huy trận chiến này, không ngờ cô bé nhỏ tuổi, yếu yếu ôn nhu như Vân Vân lại có năng lực thống lĩnh vạn quân như vậy.”

Tả Thanh Vân nói đến chỗ này, chỉ thấy vẻ mặt Sở Hi Thanh lạnh nhạt, không có ý quá vui mừng.

Trong lòng hắn lại vô cùng bội phục, chỉ cho rằng Sở Hi Thanh tu tâm dưỡng tình rất tốt.

Tả Thanh Vân lại nói đến tin tức tốt thứ hai: “Cái thứ hai là Thiên Cơ Võ Phổ, ngươi nhất định là không ngờ được, Hi Thanh ngươi thế mà lại trúng cử Thần Tú Thập Kiệt đao trên Thiên Cơ Võ Phổ.”

“Đáng tiếc là vẫn không thể mua được kỳ Thiên Cơ Võ Phổ mới nhất, bằng không thì ta nhất định phải cẩn thận chiêm ngưỡng, rồi bảo tồn để làm kỷ niệm.”

“Thần Tú Thập Kiệt đao?”

Lúc này, trong mắt của Sở Hi Thanh mới hiện lên một vệt sáng rực.

Tốt xấu gì hắn cũng lăn lộn ở thế giới này gần một năm, cũng biết sức nặng của Thần Tú Thập Kiệt đao.

Một nửa người trong Thiên Bảng bây giờ, đều xuất thân từ Thần Tú Thập Kiệt.

Đây hẳn là lý do vì sao điểm võ đạo của hắn lại tăng vọt.

Huynh đệ họ Hồ làm việc quả thực là rất tốt, rất phóng khoáng, đúng là giúp đỡ bạn bè mà không tiếc cả mạng sống.

Chờ hắn vào kinh, hắn nhất định phải mời bọn họ ăn tiệc, lại cho bọn họ một bao lì xì nữa.

“Tiểu Sở trúng cử Thần Tú Thập Kiệt đao?”

Đây là tiếng nói của Độ Vân Lai, hắn cũng đi từ trong khoang thuyền ra.

Hắn chắp tay sau lưng, khẽ nhíu mày: “Tiểu Sở có trúng cử Thanh Vân Bảng của Thiên Cơ Võ Phổ hay không?”

“Cái này thì không có.” Tả Thanh Vân lắc đầu: “Nhưng sức nặng của Thần Tú Thập Kiệt đao cũng không khác gì Thanh Vân Bảng cả. Tiểu Sở là người đứng thứ mười trên Thần Tú Thập Kiệt đao, vậy tiến vào phần cuối Thanh Vân Tổng Bảng là không thành vấn đề, ta đoán là kỳ tiếp theo sẽ lên thôi.”

Hắn nhận ra vẻ mặt của Độ Vân Lai, liền kinh ngạc mà hỏi lại: “Độ trang chủ, có chuyện gì không thích hợp sao?”

“Đương nhiên là không thích hợp!” Tả Thiên Lộ cũng đi ra ngoài boong thuyền: “Thật ra thì đây là chuyện tốt với cha con chúng ta, nhưng đối với tiểu Sở thì lại là một chuyện rất tồi tệ. Trước kia tiểu Sở xếp hạng quá thấp, chỉ xếp 29 trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng, hiện giờ lại leo lên quá cao, trực tiếp vào Thần Tú Thập Kiệt. Tiểu Sở đột nhiên tăng mạnh như vậy, sẽ có rất nhiều tranh luận, làm sao có thể để võ lâm của phương bắc và hai châu Hà Lạc tin tưởng?”

“Nếu như tiểu Sở vẫn ở Đông Châu thì cũng thôi, nhưng bây giờ hắn đang đến gần hai châu Hà và Lạc, nhất định sẽ có rất nhiều phiền phức, cái này gọi là cây cao đón gió lớn. . .”

Tả Thiên Lộ vừa nói đến đây, tất cả mọi người liền nghe thấy có một tiếng quát to truyền đến từ hai bên bờ.

“Chiếc thuyền quan phía trước, xin hỏi có quận Tú Thủy Sở Hi Thanh, người vừa leo lên Thần Tú Thập Kiệt ở trên thuyền các ngươi không?”

Mọi người nghe vậy, tất cả đều liếc mắt nhìn lên trên bờ.

Sau đó, liền thấy một đám thiếu niên mặc cẩm bào cưỡi ngựa chạy băng băng trên bờ sông.

Bọn họ đều cưỡi ngựa tốt thượng đẳng ngày đi mấy ngàn dặm, không bao lâu đã chạy đến vị trí song song với thuyền.

“Tại hạ Bách Nghiễm Đạt, hôm nay mộ danh mà đến, muốn chứng kiến đao pháp của Thần Tú Thập Kiệt một phen, xem xem mạnh hơn Bách mỗ ở nơi nào!”

Đó là một thiếu niên có gương mặt trắng nõn, khuôn mặt vuông và rộng, hắn bình tĩnh nhìn về phía chiếc thuyền, ánh sáng trong mắt bắn tứ phía.

“Sở Hi Thanh, ngươi có dám ứng chiến?”

Tiếng người này vừa dứt, trên bờ bên phải cũng truyền đến một tiếng quát to.

“Hôm nay thật là trùng hợp! Chân mỗ cũng đang muốn kiến thức đao pháp của người đứng thứ 10 trên Thần Tú Thập Kiệt đao, nhưng tiếc là đến muộn một bước, lại bị Bách Nghiễm Đạt ngươi đến trước.”

Sở Hi Thanh nhướng mày, quay đầu nhìn về bờ bên phải.

Hắn phát hiện đó cũng là một đội kỵ sĩ, khoảng tầm ba mươi người. Một người cầm đầu khoảng mười sáu tuổi, thân hình cao lớn, gương mặt trắng trẻo non nớt, môi hồng răng trắng, chưa trải qua mưa gió.

Người này cười ha ha: “Tại hạ Chân Niệm, hiện đang đứng thứ 12 trên Ngô Châu – Thanh Vân Bảng, cũng muốn lĩnh giáo cao chiêu của Sở huynh! Nhưng bây giờ xem ra, chỉ sợ Chân mỗ khó mà toại nguyện.”

Ý của hắn là, Sở Hi Thanh nhất định sẽ thua dưới đao của Bách

Nghiễm Đạt, nên không đến lượt Chân Niệm hắn ra tay.

Lúc này, đang là mùa nước cạn, đường sông bế tắc không chịu nổi. Trước sau có mấu chục chiếc tàu thuyền, thuyền hàng, thuyền quan, thuyền dân, tất cả đều bị tiếng nói của bọn họ hấp dẫn.

Những người trên thuyền đều dồn đạp leo lên boong thuyền, tò mò nhìn về phía bên này.

Còn có người kéo thuyền ở hai bên sông, cũng liếc mắt nhìn về phía bọn họ.

Hắn vô thức muốn từ chối.

Dù sao thì Sở Hi Thanh cũng tự cho rằng mình là người thành niên, khiêm tốn một chút thì tốt hơn.

Hắn cũng không muốn gây rắc rối trên đường đi qua hai châu Hà và Lạc này.

Chương 567: Cuồng (4)

Nhưng một chớp mắt tiếp theo, Sở Hi Thanh liền nhìn thấy số lượng điểm võ đạo trong màn hình huỳnh quang hư ảo của mình đang thay tuổi, dường như có khuynh hướng hạ xuống.

Sở Hi Thanh lập tức hiểu ra, hệ thống ba ba là không cho phép hắn khiêm tôn.

Chỉ cần ngày hôm nay hắn dám từ chối, như vậy thì ngày mai cả thiên hạ này sẽ đồn đại, Thần Tú Thập Kiệt đao Sở Hi Thanh cũng chỉ như vậy, ngay cả can đảm để chiến đấu với đao khách cùng thế hệ mà cũng không có.

Đến khi đó, số lượng điểm võ đạo nhất định sẽ giảm rất nhiều.

Sở Hi Thanh không khỏi âm thầm thở dài.

Hắn không ngờ mình cũng có một ngày phải chạy theo danh tiếng.

Tuy nhiên, đối với cha con Tả gia thì đây lại là một chuyện tốt.

Hiện giờ, có hàng vạn người chú ý đến hắn, vị Đại lý tự thiếu khanh kia cũng không dám tùy tiện ra tay với bọn họ.

Đặc biệt là lực lượng trên quan trường, bất cứ quan lại có đầu óc nào, cũng sẽ không dám coi trời bằng vung mà tham gia chuyện đánh giết cha con Tả gia.

Sở Hi Thanh hơi suy tư một chút, liền nở nụ cười tiêu sái, nhanh chân bước lên mũi thuyền: “Tại hạ Sở Hi Thanh, hôm nay đi qua quý bảo địa! Nếu hai vị anh kiệt Ngô Châu đã để mắt Sở mỗ, muốn lĩnh giáo đao pháp của ta, Sở mỗ há có thể từ chối?”

“Có điều, nơi này không tiện lắm, chúng ta đi đến bến tàu ở quận Thiên Lăng phía trước. Ngô Châu các ngươi còn thiếu niên anh hùng dùng đao nào, hoặc thiên kiêu Thanh Vân Bảng nào khác, thì cũng có thể gọi đến. Sở mỗ sẽ ứng phó hết, miễn cho phiền phức!’

Quận Thiên Lăng là nơi trung tâm của Ngô Châu, bến tàu bên đó là một trong những nơi phồn hoa nhất tại đây.

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, nếu như nhất định phải chiến, vậy thì không ngại kiếm nhiều lợi ích nhất có thể.

Hắn giao thủ với hai người này, vậy càng nhiều khán giả càng tốt.

Khi Sở Hi Thanh vừa nói xong, toàn bộ người có mặt ở đây đều ồ lên.

Vị thiên kiêu mới lên cấp Thần Tú Thập Kiệt đao này, không chỉ đáp ứng rất dứt khoát, mà còn đưa chiến thư với tất cả thiếu niên đao khách của Ngô Châu nữa!

Sắc mặt Bách Nghiễm Đạt và Chân Niệm thì lại đọng lại, trong mắt hiện lên một tia lệ ý.

Sở Hi Thanh này. . . quả thực là điên cuồng!

Tả Thiên Lộ và Độ Vân Lai ở trên thuyền nhìn nhau một chút, sau đó không hẹn mà cùng lắc đầu.

Tiểu Sở này, bình thường nhìn trầm ổn cẩn thận, không giống như một thiếu niên trẻ tuổi, nhưng không ngờ hôm nay lại không chịu nổi mấy lời kích thích này.

Quả nhiên vẫn là người trẻ tuổi nóng tính, khí huyết tràn đầy, không lo không sợ to chuyện.

. . .

Nửa ngày sau, chiếc thuyền quan của mấy người Sở Hi Thanh chậm rãi tiến lại gần quận thành Thiên Lăng.

Hành trình của bọn họ vốn không nhanh như vậy.

Nhánh sông này đang vào mùa ùn tắc, nên tốc độ khá là chậm rãi.

Tuy nhiên, có thể là chuyện hai người Bách Nghiễm Đạt và Chân Niệm hẹn chiến đã truyền ra ngoài, nên không chỉ đám tàu thuyền trên sông đều nhường đường cho bọn họ, mà những trạm gác trên sông của quan phủ cũng không làm khó bọn họ, một đường thông suốt.

Vốn phải sáng sớm hôm sau mới đến quận thành Thiên Lăng, nhưng tối hôm nay đã đến nơi này.

Mà thuyền của bọn họ còn chưa kịp cập bến, trên bến tàu quận thành Thiên Lăng đã tràn đầy tiếng huyên náo ầm ĩ.

Sở Hi Thanh đứng trên boong thuyền, phóng tầm mắt nhìn qua, chỉ thấy cái bến tàu dài tầm mười dặm này, đã là người người nhốn nháo, đâu đâu cũng thấy người là người.

Không biết có bao nhiêu người tụ tập tại nơi này, tiếng bàn luận của bọn họ như sấm dậy, truyền xa vài dặm.

Thậm chí bọn họ còn dựng một cái võ đạo bằng đá xanh, cao tầm một trượng, rộng tầm hai mươi trượng ở nơi này rồi.

Tình huống này. . .quả thực là rất hợp ý của hắn.

Mà khi thuyền cập bến, trong phạm vi vài dặm quanh đây đều là tiếng quát mắng như sóng lớn thủy triều, từng làn từng làn sóng dâng trào, làm lòng người chấn động.

Tả Thanh Vân nhìn tình cảnh này, sắc mặt hơi trắng bệch.

Hắn kinh doanh võ đài và Thắng Bại Lâu, đã từng nhìn thấy cảnh tượng vạn chúng quát mắng nhiều lần rồi.

Nhưng chỉ sợ người ở tòa bến tàu này bây giờ, phải không dưới hai mươi vạn người.

Ma đại đa số người trong đó đều là võ tu nhập phẩm, làm cho người ta tê cả da đầu.

Sở Hi Thanh cũng bị cảnh tượng đồ sộ trên bến tàu làm cho bất ngờ: “Không ngờ hai người kia lại có danh vọng cao như vậy ở Ngô Châu này.”

Tả Thanh Vân nghe vậy liền phản đối.

Lúc này, thuyền của bọn họ càng ngày càng gần bến, hắn đã có thể nghe thấy một số tiếng bàn luận ở trên bến tàu.

Đại đa số người tại nơi này đều đang mắng Sở Hi Thanh càn rỡ.

“Ngông cuồng! Nghe ý tứ trong lời nói của hắn, là muốn đao ép tất cả thiên kiêu Thanh Vân Bảng dùng đao của Ngô Châu chúng ta?”

“Đây là coi thường Ngô Châu ta, cho rằng Ngô Châu ta không có ai sao?”

“Vốn nghe nói người này vì nghĩa khí mà không tiếc đi xa vạn dặm, hộ tống bạn vào kinh. Ta vẫn rất bội phục cách làm người của hắn, nhưng không ngờ cái tên này lại ngông cuồng như vậy.”

“Đáng tiếc là ta đã nhiều tuổi, qua tuổi Thanh Vân Bảng, bằng không thì ta cũng phải tham gia để cho hắn một bài học.”

Chương 568: Cuồng (5)

Tả Thanh Vân cẩn thận lắng nghe, cảm giác những người này đều bị câu nói kia của Sở Hi Thanh làm cho tức giận, chạy đến đây là để nhìn trò hề của hắn.

Có người còn đang bất bình thay cho Bách Nghiễm Đạt và Chân Niệm.

“. . .Chỉ là hạng 29 trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng, lại có thể trúng cử Thần Tú Thập Kiệt đao? Quả thực là lẽ nào có lí đó!”

“Trình độ võ đạo của Ngô Châu chúng ta mạnh hơn Đông Châu rất nhiều. Cái tên Sở Hi Thanh này có thể trúng cử Thần Tú Thập Kiệt, tại sao Bách Nghiễm Đạt và Chân Niệm không thể?”

“Bách Nghiễm Đạt là người thứ 14 trên Ngô Châu - Thanh Vân Bảng, Chân Niệm là người thứ 12, đao pháp cũng được xưng là song hùng, ai thấy mà không bội phục?”

“Hôm nay, hai vị này tất nhiên sẽ cho hắn một bài học.”

“Không biết có người nào mở bàn cá cược hay không? Đặt cược ở nơi nào?”

Tả Thanh Vân nghe thấy câu này xong, vẻ mặt liền hơi động, lập tức quay sang hỏi dò Sở Hi Thanh: “Cuộc chiến ngày hôm nay, Hi Thanh ngươi nắm chắc mấy phần?”

Sở Hi Thanh vừa nghe đã biết hắn định làm gì, hắn quay đầu nói: “Ngươi là bạn của ta, người ta sẽ cho ngươi chơi sao?”

Ngày xưa, Sở Vân Vân cũng muốn đặt cược một số tiền lớn ở Thắng Bại Lâu, nhưng lại bị từ chối, không nhận tiền cược.

“Hôm nay là cuộc chiến bên ngoài, nên không có quá nhiều quy củ như vậy.”

Sau đó, Tả Thanh Vân lại thở dài, móc một xấp ngân phiếu từ trong ngực ra: “Ta cũng không có bao nhiêu tiền.”

Số ngân phiếu trong tay hắn chỉ có khoảng 5000 lượng.

Vốn bị hắn khâu ở bên trong áo lót, dùng để chuẩn bị cho con đường vào kinh, nhưng không thoát khỏi mắt của đám Cẩm y vệ, vừa vào trại giam liền bị lột mất.

Chờ đến khi Sở Hi Thanh cướp thuyền cứu người, số tiền này cũng trở về tay hắn.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì bật cười: “Ta không biết thực lực của hai người kia ra sao, nên không tiện bảo đảm. Nhưng ta có tự tin, không có nhiều người dưới Thanh Vân Tổng Bảng có thể thắng ta. Đến tận bây giờ, vẫn không có người nào nhìn thấy đao nhanh nhất, đao mạnh nhất của ta.”

Huống hồ, sau khi hắn tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân đến tầng thứ tư, đao pháp của hắn lại có tiến bộ.

Tả Thanh Vân nghe vậy, lập tức hoàn toàn yên tâm. Hắn vội vã đi vào trong khoang thuyền, chuẩn bị cải trang một phen, rồi mới lên bờ tìm người đặt cược.

Độ Vân Lai, Kế Tiễn Tiễn, Tư Không Hinh ở trên thuyền đều híp mắt nhìn Sở Hi Thanh.

Tất cả đều nghĩ thầm, trận chiến mấy ngày trước, vẫn không phải là trạng thái mạnh nhất của Sở Hi Thanh?

Đao nhanh nhất, đao mạnh nhất của hắn, lại là đao như thế nào? Vì sao phải tách ra làm hai?

Lúc này, thân tàu hơi rung lên, thuyền của bọn họ đã vào bờ.

Cũng đúng lúc này, Bách Nghiễm Đạt đứng trên bệ đá ở phía xa xa, nhẹ nhàng ôm quyền về phía Sở Hi Thanh: “Sở huynh! Bách mỗ chờ ngươi ở đây đã lâu!”

Hắn cưỡi khoái mã, nên đã nên quận thành Thiên Lăng từ hai canh giờ trước rồi.

Bách Nghiễm Đạt chỉ vào một người trung niên tầm bốn mươi tuổi, thân mặc cẩm bào, khí độ ung dung ở bên cạnh: ‘Vị này là Ngũ Hành Thần Đao – Trang Chính Đức, Trang tổng tiêu đầu của tiêu cục Ngũ Hành ở Ngô Châu chúng ta, làm người công bằng chính trực, đức cao vọng trọng. Ta đặc biệt mời hắn đến đây để làm chứng và giữ gìn lẽ phải cho trận chiến của chúng ta.”

Vị Trang Chính Đức kia cười khẽ một tiếng, quay sang chắp tay với Sở Hi Thanh: “Trang mỗ cũng chỉ có chút hư danh ở Ngô Châu, không đáng nhắc đến. Nếu như Sở tiểu hữu không chê, vậy Trang mỗ sẽ làm trọng tài cho các ngươi.”

Hắn là nhân vật có danh tiếng hiển hách trong võ lâm Ngô Châu, tu vị đến ngũ phẩm thượng.

Trang Chính Đức vốn không có hứng thú gì với chuyện phân tranh của đám con cháu.

Có điều, khi nghe người khác thuật lại câu nói kia của Sở Hi Thanh, thì hắn lại sinh ra vài phần tò mò với người này.

Trang Chính Đức cũng muốn nhìn xem, rốt cuộc là hạng người gì mà lại dám khiêu khích toàn bộ thiên kiêu Thanh Vân Bảng của Ngô Châu?

Cộng thêm mặt mũi của trưởng bối hai người Bách Nghiễm Đạt và Chân Niệm, nên Trang Chính Đức cũng rút chút thời gian rảnh rỗi, để đến đây làm trọng tài.

“Có thể được Trang tổng tiêu đầu làm chứng cho trận chiến ngày hôm nay, đó là vinh hạnh của Sở mỗ.”

Sở Hi Thanh cũng biết những người có thể lên làm tổng tiêu đầu này, có thể võ đạo của bọn họ không quá mạnh, nhưng làm người nhất định phải tốt, ít nhất thì bên ngoài cũng phải như vậy.

Bằng không thì tiêu cục nhà bọn họ sẽ phải đóng cửa ngừng kinh doanh từ lâu rồi.

Mà lúc này, hắn đạp chân xuống, rồi trực tiếp nhảy lên mấy trượng, bay lượn về phía võ đài.

Sở Hi Thanh vừa rơi xuống đất, tiện tay ấn đao, nhìn về phía Bách Nghiễm Đạt: “Bách huynh, khi nào chúng ta bắt đầu? Thuyền của chúng ta không có thời gian.”

Khoảnh khắc này, toàn bộ bến tàu lại ầm ầm như sấm dậy.

Tất cả mọi người đều tức giận, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh ở trên võ đài.

Tên tạp chủng đến từ Đông Châu này. . . quả thực là quá ngông cuồng!

Chương 569: Đao ép Ngô Châu

Trên mặt Bách Nghiễm Đạt cũng hiện lên một tia tức giận.

Không có thời gian? Cái tên này cho rằng chỉ dùng ba chiêu hai thức là có thể đánh bại hắn sao?

Sắc mặt hắn lạnh nhạt, ôm quyền nói: “Đúng lúc lắm, Bách mỗ cũng không thể chờ đợi được nữa, chúng ta bắt đầu luôn đi, thế nào?”

Sở Hi Thanh nghe vậy liền nở nụ cười: “Sở mỗ cũng đang mong chờ như vậy!”

Một tay của hắn đã đè lên thanh Tốn Phong Chấn Lôi đao ở bên hông.

Tuy nhiên, trong khi bầu không khí giữa hai người đang giương cung bạt kiếm chuẩn bị bùng nổ, thì Ngũ Hành Thần Đao – Trang Chính Đức ở bên cạnh lại hô một tiếng ‘Chậm đã’.

Hai người nghe vậy thì cau mày, nhìn về phía Trang Chính Đức.

Trang Chính Đức đón ánh mắt của hai người, mỉm cười nói: “Tuy rằng đây là ước đấu giữa hai người các ngươi, nhưng tốt nhất là vẫn ký Sinh Tử Khế đi, ước định sau này sẽ không được truy cứu trách nhiệm.”

“Còn nữa, nghe nói Sở tiểu huynh đệ tu luyện Nhai Tí đao ý, có người nói cảnh giới còn cực cao? Như vậy trận chiến ngày hôm nay, đặt ở nơi muôn người chú ý này, có phải là hơi không thích hợp rồi không?”

Sở Hi Thanh nhướng mày lên, hắn mở miệng nói: “Trang tiền bối yên tâm, trận chiến này, ta sẽ không sử dụng Nhai Tí đao ý.”

Đặc thù của Nhai Tí đao ý là, có càng nhiều địch ý chung quanh thì đao ý lại càng mạnh.

Lúc này, trên bến tàu có tận hai mươi vạn võ tu, Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh đã được kích phát lên đến tầng cao nhất.

Nếu như Sở Hi Thanh chuẩn bị dùng đao ý ép người, vậy thì đúng là thắng cũng không vẻ vang, cũng không thể nào khiến cho võ lâm Ngô Châu tâm phục khẩu phục.

Còn về chuyện ký Sinh Tử Khế, thì Sở Hi Thanh cung không ghét.

Vị Ngũ Hành Thần Đao – Trang Chính Đức này, cũng xứng đáng với bốn chữ 'công bằng chính trực'.

Không cho hắn sử dụng Nhai Tí đao ý ở đây, là vì công bằng. Ký Sinh Tử Khế, là vì bảo đảm cho hắn.

Dù sao nơi này cũng là địa bàn Ngô Châu, nhà Bách Nghiễm Đạt lại là danh gia vọng tộc địa phương, một khi hai người có chuyện không may, có thể sẽ làm cho Bách gia báo thù.

Nhưng chỉ cần ký Sinh Tử Khế, vậy chỉ cần Bách gia còn muốn lăn lộn trên giang hồ, thì sẽ không thể trắng trợn trả thù hắn.

Bách Nghiễm Đạt thì lại nở nụ cười xem thường: "Cứ để hắn dùng Nhai Tí đao ý thì có làm sao? Bách mỗ há lại sợ?"

Có điều, tuy rằng miệng hắn nói như vậy, nhưng giọng nói lại không chắc chắn cho lắm.

Bách Nghiễm Đạt cũng biết đặc tính của Nhai Tí đao ý.

Dưới địch ý của hai mươi vạn khán giá trên bến tàu quận Thiên Lăng này, đúng là hắn sẽ chịu thiệt.

Không lâu sau, hai vị tiêu sư của tiêu cục Ngũ Hành đã mang Sinh Tử Khế lên đài.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua, phát hiện trên tờ Sinh Tử Khế này còn có con dấu của Luận Võ Lâu ở Ngô Châu.

Điều này có nghĩa là, tờ giấy mỏng manh này được Luận Võ Lâu của triều đình đảm bảo.

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, vị Trang tổng tiêu đầu này rất có tâm.

Hắn cẩn thận liếc mắt nhìn các điều khoản trên đó, phát hiện không có vấn đề gì, liền sảng khoái ký tên đồng ý.

Trang Chính Đức thấy hai người ký họ tên xong, cả hai lại di chuyển đến cách nhau một trượng rồi dừng lại, lúc này hắn một tay vuốt râu, một tay cầm tiền đồng: “Hai vị chú ý! Chúng ta dùng quy tắc cũ trên giang hồ, khi tiền rơi xuống thì mới có thể ra tay. Người làm trái với quy tắc sẽ bị xử thua. Cũng hi vọng hai vị chạm đến là thôi, đây là so tài luận võ, chứ không phải liều mạng hay chém giết.”

Hắn nói xong câu này, liền dùng ngón tay bắn đồng tiền lên cao.

Cùng lúc đó, Trang Chính Đức trợn to mắt lên, quan sát mọi cử động của cả hai người trước mắt, đồng thời tay phải vấn nắm chặt thanh trực đao ở bên hông.

Hai vị thiếu niên này, một là con của bạn cũ, thiên phú hơn người. Một người thì nghĩa bạc vân thiên, để cho hắn rất thưởng thức. Cả hai đều là thiếu niên anh kiệt cực kỳ xuất sắc, bất cứ người nào ngã xuống ở đây thì cũng rất đáng tiếc.

Hôm nay, Trang Chính Đức không đến thì thôi, nhưng nếu hắn đã đến rồi, liền phải làm việc ổn thỏa chu đáo.

Tiền đồng kêu veo veo, bay thẳng đến hai mươi trượng, mới chậm rãi rơi xuống.

Lúc này, tất cả mọi người đang quan sát ở dưới võ đài vẫn nghị luận ầm ĩ.

“Bắt đầu luôn bây giờ? Nhanh thật!”

“Hai người này đúng là thẳng thắn dứt khoát, không nói nhảm!”

“Bách thiếu hiệp! Họ Sở này rất kiêu ngạo càn rỡ, làm phiền ngươi dùng thêm chút sức, để cho hắn biết võ lâm Ngô Châu chúng ta lợi hại thế nào.”

“Bách thiếu hiệp, giết chết hắn!”

“Hai mươi chiêu! Ta cược Bách thiếu hiệp có thể chiến thắng trong vòng hai mươi chiêu.”

“Nào cần dùng đến hai mươi chiêu, mười chiêu, chỉ mười chiêu! Các ngươi chưa từng nhìn thấy Thần Lực Đao của Bách thiếu hiệp, cho nên mới không biết đó thôi!”

Thật ra thì tại thời điểm này, ở dưới lôi đài cũng không có bao nhiêu người.

Bởi vì võ đài cao, mà đứng quá xa hoặc quá gần thì lại không thể nào quan sát được tình hình ở trên võ đài.

Bởi vậy có rất nhiều người đều bò lên nóc nhà, hoặc là trên thuyền lớn ở bến tàu, thậm chí còn đứng ở trên ngọn cây hoặc là cột buồm.

Bọn họ hoặc là châu đầu ghé tai, hoặc là cao giọng cười nói, hoặc là kêu to gọi nhỏ.

Chương 570: Đao ép Ngô Châu (2)

Tuy nhiên, khi đồng tiền kia rơi xuống vị trí cách mặt đất khoảng tầm hai trượng.

Tất cả mọi người trên bến tàu đều không tự chủ được mà ngậm miệng, chuyển tất cả sự chú ý lên trên lôi đài.

Bách Nghiễm Đạt cũng không khỏi nheo mắt lại, tay cầm đao đã xuất hiện gân xanh, chờ đợi đồng tiền kia rơi xuống đất.

Danh hiệu của hắn là Thần Lực Đao, tên như ý nghĩa, sức mạnh của Bách Nghiễm Đạt rất mạnh, lực đao quét ngang cùng cấp, không ai có thể đối kháng chính diện với hắn.

Có điều, dựa theo tình báo thì đối thủ của hắn có một tay khoái đao, chủ tu Truy Phong đao pháp và Trục Điện Chỉ của Vô Tướng thần tông.

Có người nói Truy Phong đao pháp của hắn đã lên đến tầng thứ sáu, có thể tưởng tượng đao này nhanh đến mức nào.

Bách Nghiễm Đạt nhất định phải dùng toàn bộ tinh thần để đề phòng, chỉ cần đao không nhanh đến mức độ nghiền ép, thì hắn có lòng tin quét người này ra khỏi võ đài trong vòng ba chiêu.

“Phốc!”

“Sặc!”

Tiếng đầu tiên, là tiếng đồng tiền rơi xuống đất. Đồng tiền này đung đưa vài lần xong, sau đó lại xoay tròn rồi lăn xuống dưới võ đài.

Tiếng thứ hai, lại đến từ hai thiếu niên ở trên võ đài.

Bọn họ đều làm ra động tác giống nhau, rút đao, cất bước.

Tuy nhiên, hai tiếng rút đao có chênh lệch rõ ràng.

Chỉ cần là người tai thính mắt tinh, đều có thể nghe thấy tiếng rút đao của Sở Hi Thanh nhanh hơn Bách Nghiễm Đạt hai đường.

Trang Chính Đức ở bên cạnh, con ngươi của hắn co rút lại, lông mày rậm nhướng lên.

Hắn nhìn ánh đao trắng bạc lóng lánh ở trước mặt, trong đầu chỉ còn có một ý nghĩ.

. . .Đao của vị Sở thiếu hiệp này. . . quá nhanh!

Cái tốc độ đao này, đừng nói là bát phẩm! Dù là ở thất phẩm, thì cũng có thể xếp vào một trong những người đứng đầu nhất rồi.

Cùng lúc đó, hắn thả đao trong tay xuống.

Trang Chính Đức cũng nhìn ra cánh tay của Sở Hi Thanh vững như bàn thạch, cực kỳ chuẩn xác.

Trận chiến ngày hôm nay, đã không cần hắn tham gia vào nữa rồi.

Bách Nghiễm Đạt lại rất khủng hoảng, hắn nghe được tiếng rút đao của Sở Hi Thanh, cũng ý thức được tình hình không ổn.

Tốc độ tay của đối phương thực sự quá nhanh, nhanh đến mức đao của hắn mới chỉ rút được nửa đoạn, đao của đối phương cũng đã đi được một nửa đường rồi.

Lúc này, Bách Nghiễm Đạt hối hận nhất là mình quá bất cẩn, lại chết vì sĩ diện.

Vừa rồi, hắn không nên nhảy tới, mà nên lùi về sau!

Chỉ cần lùi về sau một bước, hắn có thể đỡ được một đao này của Sở Hi Thanh.!

Tuy nhiên, tại thời điểm này thì Bách Nghiễm Đạt là hối hận cũng đã muộn.

Ánh đao như một ánh sáng bạc kia, đã chém đến phía trước cổ họng của hắn.

Bách Nghiễm Đạt nhìn thấy rất rõ ràng, thậm chí còn có thể nhìn thấy hoa văn trên thân đao, nhưng tay của hắn lại không phản ứng kịp.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn đao của Sở Hi Thanh chặn cổ họng của mình, vào thịt sâu ước chừng nửa đầu ngón tay út. Làm cho một tia máu tràn ra ngoài từ miệng vết thương.

Nếu như không phải đối phương hạ thủ lưu tình, khống chế đao chuẩn xác, thì đầu của hắn đã rơi xuống đất rồi!

Mà khoảnh khắc này, toàn bộ khu vực bến tàu đều lạnh ngắt như tờ, yên tĩnh như chết.

Đại đa số người trong số họ đều là ánh mắt mờ mịt.

Trận chiến đấu được vạn chúng chờ mong này, lại kết thúc như vậy!

Nhưng mà cũng quá nhanh rồi chứ?

Một đao, chỉ vẻn vẹn một đao!

Tốt xấu gì cũng phải ngươi đi ta lại vài chiêu chứ.

Rất nhiều người ở đây đều không nhìn thấy rõ Bách Nghiễm Đạt đã bại thế nào.

Người nhìn thấy rõ thì lại càng chấn động hơn.

Đây chính là đao pháp của Thần Tú Thập Kiệt đao?

Đây chính là chênh lệch giữa Thần Tú Thập Kiệt đao và người thứ 14 trên Ngô Châu – Thanh Vân Bảng?

Thực sự là kỳ lạ.

Với đao pháp của Sở Hi Thanh này, lại chỉ xếp thứ 29 trên Đông Châu Thanh Vân Bảng.

Tả Thanh Vân cũng ở trong đám người, hắn nắm chặt phiếu cược trong tay, lại lau mồ hôi lạnh trên trán.

Suýt nữa. . . suýt nữa thì không đặt cược kịp rồi.

“Đa tạ!”

Sở Hi Thanh thu đao vào vỏ, sau đó ôm quyền.

Tốc độ tay của hắn cực kỳ nhanh, nhanh đến mức rất nhiều người ở đây đều không nhìn thấy động tác thu đao vào vỏ của hắn.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại nhìn xuống dưới võ đài: “Vị kế tiếp, hình như gọi là Chân Niệm?”

Trong lòng Bách Nghiễm Đạt thì lại lạnh lẽo như băng, sắc mặt thì lúc trắng lúc xanh.

Hắn không thể ngờ được là sẽ có kết quả như vậy.

Một đao! Đối phương chỉ dùng có một đao!

Mà lúc này, trên bến tàu đã là một mảnh quát mắng.

“Móa! Thần Lực Đao chó má gì chứ, làm hại lão tử thua gần một trăm lượng.”

“Vừa rồi là tên nào nói đao của Bách công tử rất sắc bén? Lão tử cũng thua ba mươi sáu lượng bạc, nửa tháng lương bổng đã bay rồi.”

“Quả thực là phế vật! Một đao cũng không đỡ nổi.”

“Còn nghĩ cái gì? Mau cút xuống để người khác lên đi. . .”

“Bảo sao người ta lại nói không có thời gian, loại mặt hàng này mà cũng đáng để lãng phí thời gian à?”

Bản thân Bách Nghiễm Đạt cũng không còn mặt mũi nào ở trên võ đài, hắn ngơ ngơ ngác ngác, chậm rãi bước từng bước xuống võ đài.

Ngũ Hành Thần Đao – Trang Chính Đức nhìn bóng lưng của hắn lại thấy buồn cười.

Người trẻ tuổi gặp chút sóng gió cũng là chuyện tốt, biết sỉ (nhục) sau đó dũng, thứ hai là có thể miễn cho mắt cao hơn đầu, coi thường anh hùng trong thiên hạ.

Chương 571: Đao ép Ngô Châu (3)

Bách Nghiễm Đạt lại không cảm thấy đây là một chuyện tốt chút nào.

Tâm trạng của hắn bây giờ, chính là chỉ hận không thể tìm một miếng đất, rồi chôn mình xuống, quả thật là xấu hổ đến tột đỉnh.

Khi Bách Nghiễm Đạt đi xuống đài, liền nhìn thấy Chân Niệm.

“Bách đệ, ngươi thua quá oan uổng! Đây không phải lỗi của ngươi!” Chân Niệm nhìn Sở Hi Thanh ở trên võ đài: “Hãy xem ta thắng trận này, giúp ngươi hả giận.”

Tâm trạng của Bách Nghiễm Đạt lại rất phức tạp.

Hắn bây giờ lại càng không muốn Chân Niệm chiến thắng.

Cho đến nay, hắn và Chân Niệm đều cùng nổi danh tại Ngô Châu.

Bây giờ hắn thua bởi một đao của Sở Hi Thanh, nếu như Chân Niệm có thể chiến thắng, há không phải là Bách Nghiễm Đạt hắn chỉ có hư danh, hữu danh vô thực sao?

Tuy nhiên, gia giáo nhà Bách Nghiễm Đạt vô cùng tốt, lòng dạ cũng rộng rãi, hắn hơi gật đầu: “Chân huynh cẩn thận, đao của người này hẳn là còn nhanh hơn ngươi một đường. Thuật rút đao cũng cực kỳ sắc bén. Chỉ có pháp khí của hắn là thua kém một bậc, chiến đồ cũng chỉ có ba bức, Chân huynh có thể thử xem.”

Chỉ nói riêng pháp khí và chiến đồ, Sở Hi Thanh đúng là thua kém bọn họ không ít.

Sở Hi Thanh chỉ có thanh đao trong tay là pháp khí lục phẩm, mà Bách Nghiễm Đạt lại có ba cái pháp khí lục phẩm, điều này cũng làm cho Bách Nghiễm Đạt cảm thấy khó chịu hơn.

Khóe môi Chân Niệm cong lên, phản đối.

Hắn không có một thân man lực giống như Bách Nghiễm Đạt.

Mà tranh tài trong võ đạo, cũng không phải tốc độ nhanh hơn thì có thể chiến thắng, kỹ xảo cũng là một thứ rất quan trọng.

Chân Niệm cho rằng, chỉ cần tốc độ đao của hai người không chênh lệch đến mức nghiền ép, thì phần thắng của hắn sẽ vượt qua bảy phần mười.

Sau khi Chân Niệm lên đài, cũng đứng cách Sở Hi Thanh một trượng, hắn chắp tay một cái: “Đao pháp của Sở huynh rất tuyệt, cũng không phải chỉ có hư danh! Môn khoái đao này của ngươi khiến cho Chân mỗ rất bội phục.”

Sở Hi Thanh nghe thấy lời nói của Chân Niệm là đang giải vây cho Bách Nghiễm Đạt.

Ý tứ là nói Bách Nghiễm Đạt thua là do không có phòng bị, chứ không phải đao pháp và võ đọa của hắn không tốt.

Sở Hi Thanh âm thầm mỉm cười, đao của hắn nhanh đến mức khiến người ta không phòng bị được, lẽ nào đây không phải là bản lĩnh của hắn sao?

Sắc mặt hắn hờ hững, lắc đầu nói: “Nói nhảm ít thôi, các hạ mau ký Sinh Tử Khế đi, ngươi và ta mau chóng bắt đầu thôi! Chúng ta đánh nhanh thắng nhanh!”

Chân Niệm hơi nhướng mày, trong mắt hiện lên một tia tức giận.

Đánh nhanh thắng nhanh?

Người này cho rằng hắn có thể sử dụng tốc độ đao để giải quyết trận đấu?

Sắc mặt Chân Niệm lạnh lùng, giọng nói cũng lạnh lẽo hơn vài phần: “Được!”

Lúc này, bên ngoài sàn đấu vẫn là một mảnh hỗn loạn.

Mọt ít người trong túi còn tiền thì tranh nhau chen lấn đi đặt cược, thắng tiền thì vội vã đi lĩnh tiền, sau đó lại tiếp tục đặt cược.

Bọn họ nghị luận sôi nổi, tranh luận không ngớt.

“Các ngươi nói ai sẽ thắng?”

“Lần này ta đánh cược Sở Hi Thanh kia, Chân Niệm cũng chỉ cao hơn Bách Nghiễm Đạt hai hạng trên Thanh Vân Bảng thôi, không thấy Bách Nghiễm Đạt bị bại bởi một chiêu à?”

“Móa! Ngươi có còn là người Ngô Châu không? Sở Hi Thanh là người Đông Châu, Chân Niệm lại là người Ngô Châu chúng ta.”

“Đúng ậy! Ta thấy vừa rồi là do Bách Nghiễm Đạt không đề phòng thôi, chỉ cần hắn lùi lại một bước thì sẽ không thua thảm như vậy đâu. Bây giờ Chân Niệm đã biết sâu cạn của Sở Hi Thanh, làm sao có thể thất bại được.”

“Ta mới không quan tâm bọn họ là người của châu nào, chỉ cần để ta thắng tiền là được. Vừa rồi ta đã thua ba mươi lượng, ta về nhà thì biết nói với phu nhân nhà ta thế nào?”

“Ta cũng đặt cho Sở thiếu hiệp, vị Sở thiếu hiệp này tuy xuất thân từ Đông Châu, nhưng lại nghĩa khí can vân, ta vẫn rất bội phục.”

“A! Ta lại không tin tên này có thể thắng được Chân Niệm. Người Ngô Châu nhất định sẽ không hại người Ngô Châu!”

Ngũ Hành Thần Đao – Trang Chính Đức thì lại không chờ đám người ngoài sàn đấu đặt cược xong xuôi, mà sau khi hai người ký Sinh Tử Khế xong.

Liền cầm một viên tiền đồng lên, đứng giữa võ đài, nói: “Chú ý, khi tiền rơi xuống đất, mới có thể ra tay! Người làm trái quy tắc, coi như thất bại.”

Keng!

Trang Chính Đức cong tay búng một cái, viên tiền đồng trong tay vẫn bay lên cao hai mươi trượng như cũ!

Theo tiền đồng kia rơi xuống, tất cả mọi người đều ngừng thở, tập trung quan sát.

Tay cầm đao của Chân Niệm bỗng nhiên có một luồng ánh sáng trắng quanh quân, tay phải của Sở Hi Thanh cũng có cuồng phong vờn quanh, lôi đình sinh sôi.

Phốc!

Sặc!

Tốc độ rút đao của Chân Niệm vẫn chậm hơn đối phương một đường.

Tuy nhiên, bóng người của Chân Niệm lại lùi về phía sau, kéo dài khoảng cách với đối phương.

Đao của Sở Hi Thanh, quả nhiên là không thể nào thắng hắn nhanh như thắng Bách Nghiễm Đạt.

Khi Chân Niệm rút đao ra khỏi vỏ, đao của Sở Hi Thanh chỉ cách hắn khoảng ba thước.

Chương 572: Đao ép Ngô Châu (4)

Nhưng khi Chân Niệm chuẩn bị đỡ đòn, trong mắt hắn lại hiện ra một vẻ mê man.

Ánh đao của Sở Hi Thanh rõ ràng là đang ở trước mắt hắn, chỉ cách mi tâm của hắn có ba thước.

Mà khi Chân Niệm nhìn kỹ lại, thì phát hiện đao của Sở Hi Thanh lại như đang ở khắp mọi nơi. . .tựa như là đang chém bên trái, chuẩn bị chém vào cánh tay phải của hắn. Nhưng lại tựa như là đâm về phía bên phải, mục tiêu là trái tim của hắn. Lại giống như là chém lên trên, chém thẳng vào cổ của hắn.

Chân Niệm chỉ cảm thấy một đao này của Sở Hi Thanh ngậm lấy biến hóa vô cùng vô tận, có mọi khả năng, khiến cho toàn thân hắn như bị kim dâm, đỡ thế nào cũng không ổn, múa đao ra sao thì cũng sẽ bại trận.

Hắn chỉ có thể lùi, liên tục lùi, không ngừng lùi, toàn lực lùi, chỉ cầu kéo dài khoảng cách.

Chân Niệm cố gắng tranh thủ nhiều thời gian hắn, để cho mình nhận ra đao của Sở Hi Thanh rốt cuộc là đang ở nơi nào!

Ngũ Hành Thần Đao – Trang Chính Đức ở bên cạnh thì lại ồ lên một tiếng, hắn cũng rất ngạc nhiên.

Đây dường như là ‘đạo vận’?

Một đao này của Sở Hi Thanh nhìn trông thường thường không có gì lạ, lại tựa như có một tia ‘đạo vận’ được dung nhập vào bên trong.

Trang Chính Đức ngưng thần nhìn đao của Sở Hi Thanh ở khoảng cách gần, cũng cảm giác được một đao này của Sở Hi Thanh như thực như ảo, như xa như gần, thiên biến vạn hóa, khó có thể bắt giữ.

Trang Chính Đức lập tức tăng cường sức mạnh thần thức của mình, lúc này mới miễn cưỡng bắt được quỹ tích đao của Sở Hi Thanh.

Đường đường là Ngũ Hành Thần Đao – Trang Chính Đức mà còn như vậy, huống chi là Chân Niệm!

Hắn vẫn cứ đang lùi lại, trước mắt càng ngày càng mơ hồ, không ngờ ánh đao trắng lóa kia lại bao trùm toàn bộ tầm nhìn của hắn.

Trong khoảnh khắc này, Chân Niệm chỉ cảm thấy mi tâm của mình lạnh lẽo.

Mũi đao của Sở Hi Thanh đã lộ ra đao cương, cũng đã chạm đến mi tâm của hắn.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh không có tiếp tục truy kích, một người một đao dừng ở đây.

Chân Niệm nhìn ánh đao kia càng ngày càng xa, trong mắt nhất thời lộ ra một vệt vui mừng.

Chẳng lẽ Sở Hi Thanh đã hết lực, không thể tiếp tục truy kích nữa?

Nhưng một chớp mắt tiếp theo, ý mừng trên mặt Chân Niệm đã hoàn toàn cứng đờ.

Chân Niệm phát hiện thân thể của mình đang rơi xuống, hóa ra dưới chân mình đã trống rỗng rồi.

Thế mà hắn chưa đánh được một đao nào, liền bị Sở Hi Thanh ép xuống võ đài.

Ko1 Nếu như võ đài này lớn hơn một vòng, vậy thì hắn bây giờ đã bị một đao của Sở Hi Thanh đâm thủng rồi!

Mà khoảnh khắc này, toàn bộ hai trăm ngàn người tại khu vực bến tàu đều yên tĩnh không một tiếng động.

Mà lần này, tận mười cái hô hấp sau, dưới đài vẫn là nghe được cả tiếng kim rơi.

Lúc trước, Sở Hi Thanh dùng khoái đao đánh bại Bách Nghiễm Đạt, tuy rằng để cho bọn họ cảm thấy chấn động, nhưng vẫn còn nằm trong phạm vi hiểu biết của bọn họ.

Nhưng trận chiến của Sở Hi Thanh và Chân Niệm, thì bọn họ hoàn toàn không hiểu nổi.

Sở Hi Thanh chỉ rút đao rồi truy kích như hình với bóng, Chân Niệm cũng chỉ lùi lại liên tục, không chém nổi một đao, liền rơi xuống võ đài.

Điều duy nhất có thể xác định, chính là hai thiên kiêu Thanh Vân Bảng xuất sắc của Ngô Châu bọn họ, đều không chống nổi một hiệp dưới tay Sở Hi Thanh!

Đây chính là Thần Tú Thập Kiệt đao mà Thiên Cơ Võ Phổ tuyển chọn?

Quả nhiên là không phải không có đạo lý.

Trong mắt của rất nhiều người, đều hiện ra vẻ mơ màng.

Vị cuối cùng trên Thần Tú Thập Kiệt đao đã lợi hại như vậy rồi, vậy chín người còn lại sẽ mạnh đến cỡ nào?

Tả Thiên Lộ đứng ở trên boong thuyền cũng là mặt đầy mờ mịt.

“Độ huynh, Tư Không Hinh, các ngươi có thể nhìn rõ một đao này của Sở Hi Thanh không?”

Tư Không Hinh hơi lắc đầu, nàng cũng không nhìn rõ.

Đây chỉ là một chiêu Không Huyệt Lai Phong thường thường không có gì lạ của Sở Hi Thanh, vì sao lại có thể làm cho Chân Niệm không thể làm ra động tác đón đỡ?

Độ Vân Lai thì lại sắc mặt nghiêm túc, suy tư giây lát: “Khoảng cách quá xa, ta cũng không thể nhìn thấy rõ ràng. Nhưng vừa rồi hẳn là một đao mạnh nhất mà Sở Hi Thanh từng nói! Một đao này, có thể đã vô địch trong cấp độ bát phẩm thượng rồi. . .”

Trên thuyền, chỉ có mình Kế Tiễn Tiễn là hiện lên một tia kinh ngạc.

Nàng nhìn thấy rõ một đao này của Sở Hi Thanh, cũng nhìn thấy một tia Thiên đạo chi vận kỳ quái kia.

Giống thật mà là giả, hư hư thực thực, trái trái phải phải, nơi nào cũng có, nhưng nơi nào cũng không có , cực kỳ quỷ dị. . .

Người này. . . vẫn có chút bản lĩnh.

Chỉ bằng một đao này, Sở Hi Thanh đã có tư cách tranh cao thấp với đám siêu thiên kiêu ở phương bắc rồi.

Mà lúc này, Sở Hi Thanh ở trên võ đài đã thu thanh Tốn Phong Chấn Lôi đao vào vỏ, chắp tay với Chân Niệm ở dưới đài.

“Đa tạ!”

Sắc mặt Chân Niệm cực kỳ khó coi.

Lần này, hắn và Bách Nghiễm Đạt đã mất mặt đến tận nhà.

Chương 573: Đao ép Ngô Châu (5)

Chân Niệm cũng thu đao vào vỏ, đồng thời hỏi dò với vẻ không cam lòng: “Sở huynh, xin cho tại hạ mạo muội hỏi một câu, một chiêu vừa rồi của ngươi hẳn là thức rút đao Không Huyệt Lai Phong trong Truy Phong đao pháp, nhưng dường như lại hòa bí thức hay cực chiêu nào khác? Có thể cho biết tên và lai lịch của nó không?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nở nụ cười: “Một chiêu này của ta gọi là

Bạch Mã Phi Mã. Còn lai lịch của nó. . . chỉ có thể nói là bí truyền của Vô Tướng thần tông, chính ta thay đổi mà thành.”

Hắn khó có thể nói đến đầu nguồn của Bạch Mã Phi Mã này, lại đến từ một tên dâm tặc của Vô Tướng thần tông, sẽ làm hỏng danh tiếng của tông môn!

“Bạch Mã Phi Mã?” Chân Niệm nhỏ giọng lẩm bẩm hai câu, sau đó liền ôm quyền: “Sở huynh, thân pháp tuyệt, đao pháp tốt, Chân mỗ bội phục!”

Vừa rồi, tất cả lực chú ý của hắn đều nằm trên đao của Sở Hi Thanh.

Chờ đến khi chiến đấu của hai người kết thúc, Chân Niệm lại cảm thấy thân pháp của Sở Hi Thanh cũng cực kỳ cao siêu, còn nhanh hơn hắn một chút.

Sở Hi Thanh gật đầu nói: “Võ đạo của Chân huynh cũng rất không tầm thường.”

Có điều, lời này của hắn cũng chỉ là lời khách sáo mà thôi, nghe vào có vẻ như đang trào phúng.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại đưa mắt quét qua rất nhiều võ tu ở bên dưới võ đài.

“Nghe danh Ngô Châu có vô số ánh hùng, địa linh nhân kiệt! Nếu như nơi này còn có anh kiệt muốn khiêu chiến Sở mỗ, vậy mời lên đài đánh một trận, Sở mỗ sẽ tiếp hết!”

Hắn không khách khí chút nào, thi triển Nhai Tí đao ý của bản thân, bao trùm phạm vi ba mươi trượng trong ngoài võ đài.

Cảnh này khiến cho rất nhiều võ tu quan sát ở bên dưới phải biến sắc.

Dưới địch ý của hơn mười vạn người, đao ý của Sở Hi Thanh đã vọt lên đến mức tận cùng, khiến cho thần thức của bọn họ phải chịu áp lực nặng nề.

Quả thật là có một ít thiên kiêu Thanh Vân Bảng ở bên dưới muốn khiêu chiến Sở Hi Thanh.

Lúc này bị đao ý của Sở Hi Thanh chèn ép, những thiếu niên này liền đánh trống lui quân.

Bọn họ còn không chống đỡ nổi đao ý của Sở Hi Thanh, làm sao dám nói đến khiêu chiến?

Huống hồ, Chân Niệm và Bách Nghiễm Đạt cũng rất có uy vọng ở Ngô Châu, hai người này đều không đỡ nổi một chiêu của Sở Hi Thanh, huống hồ là đám thiên kiêu xếp hạng thấp hơn như bọn họ chứ?

Dù lên đài cũng chỉ có thể mất mặt xấu hổ, để cho tên Sở Hi Thanh ở Đông Châu này chê cười mà thôi.

Trong những người ở bên dưới, cũng có thiên kiêu nằm trong mười vị trí đầu của Ngô Châu - Thanh Vân Bảng.

Nhưng sắc mặt của mấy vị này đều rất ngưng trọng, chỉ yên lặng không nói gì.

Điều này một là vì tuổi tác của bọn họ không phù hợp, tu vị không đúng.

Tại Ngô Châu, hai người Bách Nghiễm Đạt và Chân Niệm là hai người đứng đầu nhất trong cấp độ bát phẩm thượng và độ tuổi mười bốn mười lăm.

Trên hai người bọn họ, tất cả đều đã qua mười bảy tuổi, tu vị cũng ở khoảng thất phẩm.

Nếu như bây giờ lên đài, chắc chắn sẽ bị người ta chê cười là lấy lớn ăn hiếp nhỏ.

Thứ hai là bọn họ cũng không nhìn rõ một đao kia của Sở Hi Thanh.

Trước khi giải quyết được vấn đề này, tùy tiện ra tay thì sẽ rất nguy hiểm.

Tận hai mươi cái hô hấp, toàn bộ bến tàu vẫn hoàn toàn yên tĩnh.

Không người lên đài, cũng không có người nói chuyện.

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, chắp tay về phía bốn phương: “Nếu như không có người khiêu chiến, vậy Sở mỗ cáo từ!”

Hắn đạp chân xuống, cả người bay lên như một cao diều hâu, nhẹ nhàng lại mạnh mẽ mà trở về thuyền.

Mà lúc này, toàn bộ bến tàu thì lại như sống lại, tiếng nói, tiếng gào, tiếng thét ầm ầm như sấm rền.

Lúc chạng vạng, khi thuyền quan của Sở Hi Thanh chậm rãi rời bờ, đám võ tu trên bến tàu quận thành Thiên Lăng vẫn chậm chạp không chịu tản đi.

Mỗi người bọn họ tụ tập thành từng đám ba người năm người, nghị luận không ngớt.

Có người còn chưa hết hứng, có người hối hận không thôi, có người vừa đau vừa hận, có người cảm khái không ngớt, còn có người lớn tiếng tranh luận, ầm ĩ đến mặt đỏ tới mang tai.

“. . .Ngô Châu ta không có ai sao? Để cho một người bên ngoài càn rỡ trên đại bàn của chúng ta!”

“Đúng thật là không có ai, hai người Bách Nghiễm Đạt và Chân Niệm là hai thiếu niên đao khách mạnh nhất trong cấp độ bát phẩm thượng rồi. Mười vị đầu trên Thanh Vân Bảng đều là thất phẩm, tuổi cũng lớn hơn, bọn họ tham dự vào thì đúng là không còn gì để nói.”

“Vô cùng nhục nhã! Thực sự là vô cùng nhục nhã! Đường đường là Ngô Châu, mà lại bị một tên tạp chủng của Đông Châu ngăn chặn!”

“Đây chính là Thần Tú Thập Kiệt đao! Là người được Thiên Cơ Các tuyển chọn vào Thần Tú Thập Kiệt, quả nhiên là không phải không có đạo lý.”

“Ta chỉ tò mò một đao vừa rồi là thế nào? Chỉ là một thức rút đao bình thường, đơn giản là tốc độ đao nhanh hơn một chút. Rõ ràng là Chân Niệm đã kéo dài khoảng cách, vì sao còn không múa đao để đỡ? Nhìn qua như là cố tình thua vậy.”

“Cái này thì không thể! Nhất định phải có nguyên do nào khác. Vừa rồi cũng có vài vị võ tu ngũ phẩm ở đây, bọn họ đều không nói gì cả. Huống hồ, Chân Niệm là ai chứ? Của cải trong nhà hắn rất nhiều, làm sao có thể cố tình thua Sở Hi Thanh chứ?”

“Vừa rồi, khi ta ở dưới đài đã nghe thấy chính miệng bang chủ Thiết Kiếm Bang nói, hay cho một chiêu Bạch Mã Phi Mã, thiếu niên anh hùng, Tú giang sóng sau đè sóng trước.”

Chương 574: Sở Nhất Đao

Ngũ Hành Thần Đao – Trang Chính Đức thì lại đứng trên võ đài đá, chắp tay sau lưng nhìn chiếc thuyền quan đang từ từ đi xa kia.

Hắn nghe thấy tiếng tranh luận ở bên dưới, chỉ biết cười khổ không thôi.

Lần này, võ lâm Đông Châu bọn họ, thực sự là quá mất mặt rồi.

Nhưng đúng lúc nào, có một ông lão mặc áo xanh, khí chất nho nhã đi lên trên đài đá.

“Trang huynh, ta muốn biết một đao vừa rồi của Sở Hi Thanh là như thế nào? Lúc nãy ta ở quá xa, cho nên không nhìn rõ.”

Trang Chính Đức quay đầu nhìn lại, phát hiện người đến là lâu chủ Luận Võ Lâu của Ngô Châu bọn họ.

Hắn khẽ mỉm cười: “Trong đao của hắn có hòa một tia Thiên đạo chi vận, Bạch Mã Phi Mã, hư hư thật thật, giống thật mà là giả, mê hoặc cảm ứng của người khác, khiến cho người ta không thể thấy đao của hắn ở nơi nào, cũng không thể nào phán đoán hắn đang dùng chiêu pháp gì.”

“Bạch Mã Phi Mã?” Ông lão áo xanh hơi trầm ngâm, sắc mặt nghiêm túc: “Nói như vậy, đao của người này cực kỳ vướng tay vướng chân?”

Trang Chính Đức hơi nhướng mày lên: “Đương nhiên là vướng tay vướng chân, mấu chốt là hắn dùng Truy Phong đao pháp! Tốc độ đao của người này đã nhanh đến mức có một không hai trong cùng cấp. Tại cấp độ bát phẩm, ta không nghĩ ra người nào có thể đỡ được một đao này của hắn.”

Lông mày của ông lão áo xanh đã nhíu chặt thành hình chữ xuyên.

Hắn chỉ tưởng tượng một chút, liền biết một đao này đáng sợ như thế nào.

Bản thân khoái đao của Sở Hi Thanh cũng đã sắp đến mức nhanh như gió chớp.

Không ngờ ngoài khoái đao ra, người này còn hòa một tia Thiên đạo chi vận, khiến cho người ta khó bề phân biệt.

Đối thủ của Sở Hi Thanh, dù tốc độ tay miễn cưỡng theo kịp Sở Hi Thanh, nhưng cũng không biết phải phòng ngự như thế nào.

Ông lão áo xanh cau mày: “Như vậy thì với ánh mắt của Trang huynh, thực lực của Sở Hi Thanh có đủ tư cách để trúng cử Thần Tú Thập Kiệt đao không?”

Hắn thân là lâu chủ Luận Võ Lâu của Ngô Châu, cũng có ánh mắt không tầm thường.

Nhưng chung quy ông lão áo xanh không được nhìn một đao đó ở khoảng cách gần, cho nên mới hỏi ý kiến của Trang Chính Đức.

“Ta không biết.” Trang Chính Đức lắc đầu: “Không phải Bạch Mã Phi Mã kia không có điểm yếu, hắn phải hòa Thiên đạo chi vận vào trong chiêu thức, chân nguyên sẽ tiêu hao rất nhiều. Tu vị của người này vẫn còn yếu, chỉ có bát phẩm thượng. Dù thiên phú huyết mạch của hắn có mạnh đến đâu, thì có lẽ cũng không chém được mười đao Bạch Mã Phi Mã này đâu.”

“Chỉ cần kéo dài thời gian đến khi hắn hết chân nguyên, thì sẽ có phần thắng. Có điều, trong cấp độ bát phẩm này lại không có người nào có năng lực này. Chỉ có mấy vị ở hai châu Hà Lạc và kinh thành, mười bốn mười lăm buổi đã vào thất phẩm, thì mới có khả năng áp chế hắn.”

Kẻ xuất sắc nhất trong những người kia, tu vị đã tiến vào thất phẩm thượng.

Tuổi tác bọn họ tương đương với Sở Hi Thanh, thậm chí còn nhỏ hơn một chút, là người cùng thế hệ.

Sau đó, Trang Chính Đức lại cười một tiếng, chợt đổi giọng: “Tuy nhiên, mặc kệ thế nào thì lần này Luận Võ Lâu các ngươi cũng bị mọi người chê cười thôi. Người này anh kiệt như vậy, lại bị Luận Võ Lâu các ngươi xếp ở vị trí thứ 29 trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng. Đây rốt cuộc là trình độ võ đạo của Đông Châu quá cao? Hay là Luận Võ Lâu ở Đông Châu bị mù, không nhận ra anh hùng?”

Vì vậy mà khiến cho Ngô Châu bọn họ cũng rơi vào tình cảnh bị chê cười.

Sau này, người khác nhắc đến trận chiến ngày hôm nay, chỉ có thể nói hạng 14 trên Ngô Châu - Thanh Vân Bảng, thua bởi hạng 29 trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng.

Ông lão áo xanh nở nụ cười lúng túng, đồng thời cảm thấy rất đau đầu.

Đây tự nhiên là do Luận Võ Lâu ở Đông Châu bị mù mắt.

Thực lực của Sở Hi Thanh này cao như vậy, đừng nói là ở Đông Châu, cho dù là ở hai châu Hà Lạc và kinh thành thì cũng có tư cách tiến vào mười vị trí đầu.

Thật ra thì đây cũng không phải chuyện gì to tát, Luận Võ Lâu không phải toàn trí toàn năng, thỉnh thoảng xuất hiện sai lầm cũng là rất bình thường.

Vấn đề là Thiên Cơ Các đã xếp Sở Hi Thanh vào hàng ngũ Thần Tú Thập Kiệt đao.

Cái này so sánh với thứ tự mà Luận Võ Lâu sắp xếp, lại chênh lệch không biết bao nhiêu lần.

Thiếu niên anh kiệt trên Thần Tú Thập Kiệt đao cũng có thể tiến vào Thanh Vân Tổng Bảng rồi.

Mà phía trên của hạng 29 Đông Châu - Thanh Vân Bảng, còn có ba mươi tám châu trong thiên hạ, ba mươi tám cái bảng, hơn một nghìn thiên kiêu Thanh Vân Bảng.

Điều này khó tránh khỏi làm cho thế nhân so sánh giữa Thiên Cơ Võ Phổ và Luận Võ Thần Cơ, muốn biết xem nhà nào càng chính xác hơn, càng công bằng hơn.

Hiện giờ, ông lão áo xanh cũng chỉ có thể mong chờ mấy người cầm đầu ở kinh thành như Phong Đao – Vương Mệnh, có thể ngăn chặn danh tiếng của Sở Hi Thanh.

Chương 575: Sở Nhất Đao (2)

Mà trên thuyền lúc này, Tả Thanh Vân đã mua một bàn tiệc rượu đã mừng công cho Sở Hi Thanh.

Lúc nãy, nhờ phúc của Sở Hi Thanh nên hắn đã thắng hơn ba vạn lượng bạc, không thể không biểu thị.

Vừa lúc tới tiệc tối, Tả Thanh Vân để tửu lâu tốt nhất trên bến tàu, dùng tốc độ nhanh nhất để chuẩn bị một bàn tiệc tốt nhất.

Độ Vân Lai thì lại vừa gắp rau vừa nói chuyện với Sở Hi Thanh: “Tiểu Sở, một chiêu Bạch Mã Phi Mã kia của ngươi thật sự là làm cho người ta kinh ngạc. Đáng tiếc là Độ mỗ không phải người của Vô Tướng thần tông, bằng không thì ta nhất định phải học môn này.”

Trong lời nói của Độ Vân Lai còn bao hàm tiếc nuối.

Thiên đạo chi vận của Bạch Mã Phi Mã, thật ra rất phù hợp với Bạch

Vân Kiếm. Nếu như có thể tu luyện thứ này, thì sức chiến đấu của hắn sẽ tăng lên một mảng lớn.

Tuy nhiên, đây là bí truyền của Vô Tướng thần tông, Độ Vân Lai chỉ có thể nhìn mà than thở.

Tả Thanh Vân thì lại ân cần rót rượu cho Sở Hi Thanh: “Vừa rồi quả thực là mở mang tầm mắt, cái gọi là hạng 12 Ngô Châu - Thanh Vân Bảng, cũng không đỡ nổi một chiêu của Sở Hi Thanh ngươi. Có điều, lẽ nào một chiêu Bạch Mã Phi Mã này, chính là một đao mạnh nhất mà Sở Hi Thanh ngươi đã nói sao?”

“Không phải!” Sở Hi Thanh mỉm cười lắc đầu.

Hắn cầm chén rượu lên, vẻ mặt cao thâm khó dò: “Đến nay, vẫn không có người nào nhìn thấy một đao nhanh nhất, một đao mạnh nhất của ta.”

. . .Sau khi bị người đánh trọng thương thì mới được!

Tuy nhiên, nếu nói lời này ra khỏi miệng, vậy thì hiệu quả ra vẻ ta đây sẽ giảm đi nhiều!

Bốn người Độ Vân Lai, Kế Tiễn Tiễn, Tả Thiên Lộ và Tư Không Hinh không khỏi liếc mắt nhìn nhau, trong con ngươi đều xuất hiện một tia tò mò.

. . .

Tám ngày sau, trong kiến trúc hang động của Thiên Cơ Các ở kinh thành.

Hai huynh đệ Hồ Khản và Hồ Lai cùng sóng vai đi đến nơi sâu trong hang động.

Bọn họ gặp được rất nhiều đồng liêu ở ven đường, tất cả đều cười ha ha và chào hỏi bọn họ. Rất nhiều tiền bối ở Thiên Cơ Các cũng tỏ vẻ hòa ái dễ gần với bọn họ.

“Đây không phải là Đại Hồ và Tiểu Hồ sao? Chuyện Thần Tú Thập Kiệt kia rất tốt, lần này quả thực là giẫm lên mặt đám Luận Võ Lâu kia rồi. Quá sung sướng.”

“Nhị Hồ, các người có nghe nói không? Chạng vạng ngày hôm qua, Sở Hi Thanh đã đánh bại Long Tiểu Vân xếp hạng thứ 9 trên Phì Châu - Thanh Vân Bảng, lại là chiến thắng bằng một đao. Tên nhóc này. . . rất khá!”

“Từ sau khi Sở Hi Thanh tiến vào nhánh sông Đại Vận, thời gian chín ngày đã đánh bại hai mươi bảy người! Áp chế Ngô Châu, Ninh Châu, Đỉnh Châu, Phì Châu, thế mà đến giờ vẫn không có ai đỡ nổi một chiêu của hắn! Duy nhất một người có thể sống qua sáu chiêu là Đô Nguyên ở Đỉnh Châu, nhưng người này đã qua tuổi mười bảy, có tu vị thất phẩm hạ, thế mà hắn cũng có mặt mũi leo lên đài khiêu chiến.”

“Ánh mắt của hai người các ngươi không tệ! Ta vốn tưởng rằng Sở Hi Thanh đến kinh thành, Thiên Cơ Các chúng ta khó tránh khỏi mất mặt xấu hổ. Kết quả người này lại một người một đao, quét ngang bốn châu. Với chiến tích của người này, đã đủ để sánh với với các thiếu niên anh kiệt ở hai châu Hà và Lạc kia rồi.”

“Luận Võ Lâu của Đông Châu thật sự là bị mù, một nhân vật như Sở Hi Thanh mà chỉ xếp hạng 29.”

“Tên nhóc này có tiền đồ! Những năm gần đây, Luận Võ Lâu ỷ vào các phân bộ trải khắp thiên hạ của bọn họ, liên tục bịa đặt và chửi bới bảng danh sách Thiên Cơ Võ Phổ của chúng ta không công bằng không chuẩn xác, thậm chí còn nói Thiên Cơ Các chúng ta sao chép Luận Võ Lâu bọn họ. Nhưng bây giờ thì thế nào?”

“Nói đến thì đám Luận Võ Lâu này càng ngày càng tệ, người nhiều hơn, nội đấu nhiều hơn, muốn nói đến độ chính xác của các bảng danh sách, thì vẫn phải xem Thiên Cơ Võ Phổ của chúng ta. Nhưng điều khiến lão phu vui vẻ chính là, Thiên Cơ Các chúng ta có người nối nghiệp!”

Đây là đãi ngộ mà hai huynh đệ Hồ Khản Hồ Lai chưa từng được trải qua từ khi gia nhập Thiên Cơ Các đến giờ, khiến cho bọn họ có chút được yêu mà sợ.

Khi hai người đi đến hang động Đông phường, thủ trưởng của bọn họ, phường chủ Đông phường cũng cười, vỗ vỗ bờ vai của bọn họ.

“Lần này, nhân tuyển mà các ngươi đề cử rất tốt, sau này tiếp tục cố gắng đi. Muốn làm ở Thiên Cơ Các chúng ta, phải có một đôi mắt tinh tường, có thể tìm được vàng ở trong đám đất cát.”

Hắn lắc lắc đầu cảm khái: “Ban đầu, ta xem tin tức liên quan đến Sở Hi Thanh thì đã cảm thấy Luận Võ Lâu ở Đông Châu đã đánh giá thấp hắn, nhưng không ngờ bọn họ lại đánh giá thấp đến trình độ này. Đao pháp của người này nhanh như gió chớp, đủ để tranh đấu với những thiếu niên ở phương bắc rồi.”

“Còn nhớ bảy ngày trước, ta ngồi ở chỗ này, dáng vẻ mất tập trung, tâm thần lo lắng bất an. Mãi cho đến tận khi Sở Hi Thanh đánh bại Bách Nghiễm Đạt và Chân Niệm, đao ép Ngô Châu, thì ta mới biết là chúng ta vẫn coi thường hắn.”

Vị thư sinh nho nhã này nói đến phần sau, thì trong lời nói còn ẩn chứa một tia tự giễu.

Hồ Khản cũng nhớ đến vài ngày trước, khi phường chủ Đông phường nghe tin Sở Hi Thanh đi đến kinh thành, thì sắc mặt đã âm trầm như nước. . .

Tuy nhiên, dù khi tâm trạng của phường chủ có bết bát nhất, thì cũng không có trách cứ huynh đệ bọn họ.

Chương 576: Sở Nhất Đao (3)

Sắc mặt hắn cung kính, ngậm lấy áy náy mà thi lễ: “Lần này là hai huynh đệ chúng ta lỗ mãng, liên lụy đến phường chủ, làm ngài phải lo lắng.”

Phường chủ Đông phường thì lại vẻ mặt rộng lượng, phất tay áo một cái: “Việc này vốn là chuyện mà ta đồng ý. Chuyện người này đột nhiên vào kinh, là chuyện mà không ai ngờ đến, sao có thể oán huynh đệ các ngươi? Tuy nhiên, hắn có thể bảo vệ vị trí Thần Tú Thập Kiệt hay không, vẫn phải chờ người này vào kinh thành, xem xem hắn có thể thắng ba người kia hay không. . .”

Hồ Khản và Hồ Lai nghe vậy, sắc mặt đều nghiêm nghị.

Thiết Tu La – Tư Hoàng Tuyền, Thần Yến Đao – Lý Tú Trường, Phong Đao – Vương Mệnh, cũng không phải cái gọi thiên kiêu Thanh Vân Bảng ở phía nam có thể so sánh.

Tương lai của ba người này, nhất định sẽ là siêu thiên kiêu lọt vào ba mươi vị trí đầu trên Thanh Vân Tổng Bảng!

Ba vị này đều có tu vị thất phẩm, hơn nữa mỗi người trong này, cũng có thể quét quang bốn châu.

Phường chủ Đông phường không biết hai người này đang lo lắng thay cho bạn mình, hắn cười một tiếng: “Không cần quá lo lắng, chuyện đến nước này đã không ảnh hưởng đến danh dự của Thiên Cơ Các chúng ta nữa rồi. Giống như các ngươi đã nói, thời gian Sở Hi

Thanh tu hành quá ngắn, vẫn chưa đến một năm, tiềm lực của người này rất cao.”

Ý của hắn là, dù cho Sở Hi Thanh có bại, bọn họ cũng có thể quay sang nói đến thiên phú và tiềm lực của hắn.

Thiên Cơ Các xếp hắn vào Thần Tú Thập Kiệt đao, vẫn là vô cùng công bằng và hợp lý.

Đánh giá Thần Tú Thập Kiệt, không phải dựa vào tiềm lực sao?

Cũng đúng lúc này, phía góc đông của Đông phường truyền ra một tiếng thét kinh hãi.

“. . .Quận Hạc Lâm cho chim bồ câu truyền tin, thuyền của Sở Hi Thanh đã tiến vào địa phận Hà Châu, tại biên cảnh Hà Châu, đánh bại Phí Lập Nhân xếp hạng 36 trên Hà Châu - Thanh Vân Bảng! Đây là người thứ hai mươi tám rồi.”

“Vẫn chỉ dùng một đao! Đây chính là hạng 36 của Hà Châu đấy! Tương đương với mười vị trí đầu ở địa phương khác rồi.”

“Thú vị, dựa theo cái nhìn của ta, chỉ sợ tất cả đối thủ cũ của hắn, đều không thể ép Sở Hi Thanh sử dụng toàn lực. Các ngươi có biết hiện giờ đã có bao nhiêu người gọi hắn là Sở Nhất Đao không? Mặc kệ là đối thủ như thế nào, hắn đều giải quyết bằng một đao, chưa từng có ngoại lệ.”

“Thật là chờ mong người này chiến đấu với ba người Thiết Tu La – Tư Hoàng Tuyền, Thần Yến Đao – Lý Tú Trường, Phong Đao – Vương Mệnh, không biết thắng bại sẽ thuộc về ai?”

Tâm thần Hồ Khản và Hồ Lai cũng rung lên, liếc mắt nhìn nhau một chút.

Chuyện Sở Hi Thanh vào kinh, hiện giờ đã là chủ đề nóng bỏng nhất của võ lâm vùng Hà và Lạc rồi!

Hầu như tất cả quán cá cược ở kinh thành, đều sẽ mở bàn cược cho mấy trận chiến này.

Không biết có bao nhiêu võ tu ở hai châu Hà và Lạc đang mong chờ chiếc thuyền của Sở Hi Thanh tiền vào địa phận Hà Châu. . .

Thiên Cơ Các bọn họ cũng giống như vậy, tất cả đều nhìn chằm chằm vào hành trình của Sở Hi Thanh.

“Đến rất hay!”

Phường chủ Đông phương cười một tiếng, sau đó lại nhìn về phía hai huynh đệ nhà họ Hồ với ánh mắt áy náy: “Lần này Thiên Cơ Các chúng ta sẽ sắp xếp chuyên gia đi theo bám đuôi Sở Hi Thanh, quan sát đao pháp, thiên phú và sức chiến đấu của hắn.”

“Việc này vốn nên là công việc của hai huynh đệ các ngươi, nhưng xét thấy bên người Sở Hi Thanh có quá nhiều nguy hiểm, cho nên vẫn phải sắp xếp người khác, hai huynh đệ các ngươi không nên nghĩ nhiều.”

Hồ Khản chắc chắn sẽ không nghĩ nhiều.

Hắn biết Sở Hi Thanh và cha con Tả gia vẫn đang bị vị Đại lý tự thiếu khanh kia nhìn chằm chằm.

Huống hồ rất nhiều quán cá cược trong kinh thành cũng mở bàn cược cho Sở Hi Thanh, điều này cũng làm cho Sở Hi Thanh rơi vào vòng xoáy khổng lồ.

Hai huynh đệ bọn họ chỉ có vu vị cửu phẩm thượng, một khi bị cuốn vào trong đó, liền sẽ tan xương nát thịt.

. . .

Cùng lúc đó, lâu chủ mới của Luận Võ Lâu Đông Châu là Vương Triều Dương lại không có tâm trạng tốt đẹp như vậy.

Hắn cúi đầu nhìn mười mấy tấm tin phù chồng chất trên bàn, sắc mặt khó coi như là ác quỷ.

-Chiều ngày mùng 1 tháng 3. Sở Hi Thanh đánh bại Bách Nghiễm Đạt xếp hạng 14 Ngô Châu – Thanh Vân Bảng, và Chân Niệm xếp hạng 12 Ngô Châu – Thanh Vân Bảng tại quận Thiên Lăng. Hai người đều không đỡ nổi một hiệp của Sở Hi Thanh.

-Sáng ngày mùng 2 tháng ba. Sở Hi Thanh đánh bại Ngụy Minh xếp hạng 11 trên Ngô Châu – Thanh Vân Bảng. Ngụy Minh tuổi mười lăm, tu vị bát phẩm thượng, người này tuy chủ tu kiếm pháp, lại muốn đòi muốn lại thể diện cho Ngô Châu, cho nên đã quất ngựa chạy 1200 dặm, đuổi theo Sở Hi Thanh, thua trong một hiệp tại quận Lâm.”

-Sáng ngày mùng 3 tháng 3. Sở Hi Thanh tiến vào địa phận Ninh Châu, đánh bại bảy vị thiên kiêu Thanh Vân Bảng tại biên cảnh Ninh

Châu. Từ Trang Lai xếp hạng 12 Ninh Châu - Thanh Vân Bảng trở xuống, không có người nào có thể đỡ nổi một đao của Sở Hi Thanh.

-Trưa ngày mùng 6 tháng 3. Thuyền của Sở Hi Thanh vào Đỉnh Châu, đánh bại Đổng Chính Ngôn xếp hạng 13 trên Đỉnh Châu - Thanh Vân Bảng.

-Ngày mùng 7 tháng 3. Sở Hi Thanh dùng sáu đao đánh bại Hàn Phong Đao – Đô Nguyên xếp hạng thứ 9 trên Đỉnh Châu - Thanh Vân Bảng.

-Ngày mùng 8 tháng 3. Sở Hi Thanh đến Phì Châu, đánh tại Long Tiểu Vân xếp hạng thứ 9 trên Phì Châu - Thanh Vân Bảng, cũng chỉ dùng một đao.

Những tin tức đến từ kinh thành này, tựa như một cái lại một cái tát đánh thẳng vào mặt hắn.

Chương 577: Sở Nhất Đao (4)

Thật ra thì Vương Triều Dương không muốn xem những thứ này.

Nhưng mà tại bốn ngày trước, tổng bộ Luận Võ Lâu ở kinh thành đã chỉ mặt mọi tên, đưa đến tận tay Vương Triều Dương hắn.

Vương Triều Dương cũng hiểu, đây là tổng bộ đang biểu đạt bất mãn với hắn.

Điều này khiến cho tâm trạng của hắn cực kỳ khó chịu, mấy ngày gần đây còn không có tâm tư để làm việc.

Hắn mới chủ trì Luận Võ Lâu Đông Châu không được một tháng, mà đã xảy ra sai sót lớn như vậy rồi.

“Lâu chủ!”

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, sau đó Tạ Chân Khanh đẩy cửa mà vào.

Sau khi nàng vào cửa, liền chú ý đến đám tin phù chồng chất ở trên bàn Vương Triều Dương.

Tạ Chân Khanh nhướng mày lên, cố gắng cưỡng ép bản thân không cười trên sự đau đớn của người khác, giả vờ bình tĩnh nói: “Lâu chủ đang lo lắng về chuyện của Sở Hi Thanh sao? Nói đến mới nhớ, hắn xếp hạng 29 thì đúng là quá thấp.”

Nếu như người này nghe theo lời của nàng, đưa Sở Hi Thanh vào hai mươi vị trí đầu. Luận Võ Lâu Đông Châu cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh lúng túng như vậy.

Mặt Vương Triều Dương không cảm xúc, quét đám tin phù này vào trong góc bàn: “Tạ quán chủ, đêm khuya đến đây là có chuyện gì quan trọng sao?”

“Là chuyện liên quan đến trận chiến Tây Sơn, bên phía ta đã có manh mối của hai vị cao thủ bán yêu kia.”

Sắc mặt Tạ Chân Khanh nghiêm túc: “Từ miêu tả của đám tặc phỉ Tây Sơn kia, hai người này rất có thể là bán yêu của một mạch ‘Xích long’.”

“Xích long?”

Ánh mắt Vương Triều Dương run lên, đứng dậy từ trên ghế: “Là Xích long trong truyền thuyết ‘Người được Xích long thì được thiên hạ’ từ ngàn năm trước sao? Lời này là thật chứ?”

Ngàn năm trước, thiên hạ đại loạn.

Có người nói thái tổ Đại Ninh bắt được Xích long, cưỡng ép cướp đoạt long mạch của Xích long, nhờ đó mà cướp được thiên hạ.

Từ khi triều đình bình định đến giờ, vẫn luôn tìm kiếm Xích long mới, dùng để củng cố long mạch, kéo dài quốc độ. Ngàn năm lại đây, bọn họ cũng chỉ tìm được ba Xích long có tu vị nhất, nhị phẩm.

Hai bán yêu một mạch Xích long này, đương nhiên không có tư cách vào mộ tái tổ. . .

Dòng máu của bọn họ hỗn tạp không thuần, không thể nào cường hóa long mạch.

Tuy nhiên, phía sau hai người này, rất có thể còn có một con Xích long mạnh mẽ.

Ngoài ra, huynh muội Sở gia của Tây Sơn Đường lại có quan hệ gì với một mạch Xích long này không?

“Hai người ngày đều có thân cao một trượng, trên người có vảy màu đỏ thẫm, sức mạnh cực lớn. Sau lưng bọn họ còn có hoa văn hình ngọn lửa.”

Tạ Chân Khanh hờ hững đáp lại: “Hạ quan cho rằng, khả năng hai người này là bán yêu một mạch Xích long đã vượt quá sáu phần.”

Vương Triều Dương không khỏi nheo mắt lại, trong mắt ngậm lấy một tia hưng phấn: “Mau chóng đưa tin này cho Cẩm y vệ, để bọn họ tìm cách tìm hiểu thân phận của hai người này!”

“Hạ quan đã hiểu! Sẽ chuyển cho Tào Hiên!”

Sắc mặt Tạ Chân Khanh nghiêm nghị: “Còn có một chuyện khác! Thời gian gần đây, bên ngoài đang nghị luận về chuyện của Sở Hi Thanh, nói Luận Võ Lâu chúng ta có mắt không tròng. Hạ quan cho rằng, tốt nhất là chúng ta nên chuẩn bị một chút, trung tuần tháng này ra thêm một kỳ đặc săn cho Sở Hi Thanh, lại tăng thứ hạng của người này trên Thanh Vân Bảng, lấy đó mà phục chúng. Vừa hay võ tu trong dân gian rất hứng thú với chuyện Sở Hi Thanh vào kinh, ta cho rằng lượng tiêu thụ sẽ rất tốt.”

Thật ra thì bên ngoài có rất nhiều lời khó nghe, Tạ Chân Khanh không tiện nói mà thôi.

Vẻ mặt Vương Triều Dương lại lạnh nhạt hơn vài phần: “Thêm một kỳ đặc san cho một võ tu bát phẩm? Quả thực là hoang đường. Tạ quán chủ, làm việc thì phải có bình tĩnh, chúng ta là người chế định bảng danh sách, sao có thể bảo sao hay vậy? Người bên ngoài muốn nghị luận, vậy mặc cho bọn họ nghị luận là được. Ngươi cần phải biết là, tuy rằng hiện giờ Sở Hi Thanh đã thu hoạch được hai mươi tám chiến thắng, nhưng người này chỉ thắng những kẻ vô duyên với Thanh Vân Tổng Bảng.”

“Người này hộ tống cha con Tả gia vào kinh, chưa chắc đã có thể bình yên trở về, dù cho hắn có thể bình yên trở về, thì cũng còn ba đối thủ là Thiết Tu La – Tư Hoàng Tuyền, Thần Yến Đao – Lý Tú Trường, Phong Đao – Vương Mệnh. Hơn nữa, chờ hắn bảo vệ được vị trí Thần Tú Thập Kiệt, bình yên trở về từ kinh thành, thì chúng ta lại làm cho hắn một kỳ đặc san cũng không muộn.”

Tạ Chân Khanh nghe vậy liền mở miệng cười một tiếng.

Nàng biết, thật ra là vị này e ngại mặt mũi, liều chết cũng không chịu nhận sai.

Tạ Chân Khanh cũng cho rằng khả năng Sở Hi Thanh thua là rất lớn.

Nhưng dù cho Sở Hi Thanh thua thì đã sao? Thiên Cơ Các người ta đã có đầy đủ lý do rồi.

Với đao pháp vào thiên phú của Sở Hi Thanh, hoàn toàn có thể tiến vào Thanh Vân Tổng Bảng trong vòng nửa năm.

Tuy nhiên, nàng cũng đã nói ý kiến của mình rồi, Vương Triều Dương không chịu nghe, đó là chuyện của Vương Triều Dương.

Người ở phía trên muốn trách tội, vậy cũng không trách tội lên đầu nàng.

Bởi vậy, Tạ Chân Khanh cũng không tranh luận gì cả, dứt khoát chắp tay một cái, rồi đi ra khỏi phòng làm việc.

Vương Triều Dương thì ngồi ngay ngắn tại chỗ, rơi vào suy ngẫm.

Một lát sau, hắn mở miệng cười một tiếng, bắt đầu chỉnh lý đám tin phù của mình.

Đao pháp của Sở Hi Thanh đúng là rất mạnh, vượt xa khỏi sự tưởng tượng của hắn.

Nhưng chẳng lẽ người này còn có thể đánh bại ba vị siêu thiên kia kia, còn có thể quét quang hai châu Hà Lạc và cả kinh thành sao?

Hoang đường!

Chương 578: Thần Tri

Khi chiếc thuyền của mấy người Sở Hi Thanh đi dọc theo sông Thương Lãng, tiến vào địa phận Hà Châu, thì Sở Hi Thanh phát hiện võ tu đi theo sau đuôi của thuyền đã nhiều hơn không ít.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua, phát hiện hai bên bờ sông lại có hai ba ngàn kỵ sĩ đi theo.

Đó đều là các thiếu hiệp giang hồ, hoặc là đám dân giang hồ đeo các loại binh khí, tất cả đều cưỡi ngựa theo đuôi.

Bọn họ chen nhau mà đi trên hai bên bờ sông, quất ngựa chạy băng băng, làm cho hai bên bờ sông xuất hiện hai đám bụi mù cực lớn.

Hai đội kỵ sĩ khổng lồ này làm cho các trạm gác và binh mã thủy sư ở đường sông cảm thấy kinh hoàng bất an, ngưng thần đề phòng.

Sở Hi Thanh không thể hiểu nổi, đám người giang hồ Hà Châu này đều nhàn như vậy sao?

Điều làm cho Sở Hi Thanh kinh ngạc hơn chính là, từ khi thuyền bọn họ tiến vào Hà Châu, mỗi ngày đều có mười mấy người ném sách lên trên thuyền.

Không phải là thư khiêu chiến, mà là tình báo có liên quan đến Thần Yến Đao – Lý Tú Trường, Phong Đao – Vương Mệnh, Thiết Tu La – Tư Hoàng Tuyền, hơn nữa còn hết sức tỉ mỉ.

Tỉ mỉ đến mức nào? Nội dung trên những quyển sách này, không những có thể để Sở Hi Thanh phân tích công pháp, võ đạo, võ ý . . . của bọn họ. Mà còn có tất cả những chiến tích của ba người từ khi xuất đạo đến giờ, phân tích nhược điểm của bọn họ, nên làm cái gì để chiến thắng.

Thậm chí còn có thói quen hàng ngày của bọn họ, ăn cơm vào lúc nào, bao giờ thì tập võ, lúc nào thì đi vệ sinh. . . tất cả đều có, không sót chút nào.

Tả Thanh Vân cũng lớn lên ở kinh thành, hắn vừa nhìn đã biết là có chuyện gì.

“Nhất định là các quán cá cược trong kinh thành, có lẽ bàn cược mà bọn họ mở ra cho ngươi sẽ có quy mô cực lớn. Tuy nhiên, đại đa số người bây giờ đều không coi trọng ngươi, vì vậy nên các quán cá cược này rất hi vọng ngươi chiến thắng.

“Những nhà cá cược chỉ rút tỷ lệ giao dịch thì còn tốt, tỷ lệ ra kèo của bọn họ không cao. Một ít người muốn nhân cơ hội kiếm một mớ, có lẽ còn có tâm tư mời người đánh thay, hận không thể mời cao thủ, thay ngươi đánh với ba vị thiếu niên anh kiệt kia.”

Tả Thanh Vân vừa nói chuyện, trong mắt còn hiện lên một tia tiếc nuối.

Đáng tiếc là hắn không thể đặt cược, bằng không thì nhất định phải chơi một trận.

Vì khơi thông quan hệ trong kinh thành, hắn đã giao tất cả tài sản của mình, tổng cộng bốn mươi lăm vạn lượng bạc cho Ngô Mị Nương, gần như đã là nghèo rớt mồng tơi.

Tả Thanh Vân cần kiếm tiền, để phong phú túi tiền của mình.

Sao Sở Hi Thanh có thể không biết chuyện gì xảy ra.

Hắn hơi đau đầu mà nhìn vào bảng nhân vật trong tầm nhìn của mình.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Thất phẩm hạ (siêu).

Võ đạo: Truy Phong đao pháp (tầng sáu), Khinh Vân Tung (tầng sáu), Trục Điện Chỉ (tầng sáu).

Võ ý: Nhai Tí đao ý (tầng tám), Phong Lôi võ ý (tầng năm).

Nguyên công: Dưỡng Nguyên Công (tầng năm / bát phẩm thượng), Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (tầng bốn).

Điểm võ đạo: 1.532.523

Thiên phú: Thần Thương (ngũ giai), Táng Thiên (tam giai), Thuần Dương (ngũ giai), Thái Thượng Thông Thần (lục giai), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (lục giai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (ngũ giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, cộng sinh (sơ), Nhai Tí.

Tuổi thọ: 92 ngày.

Bảng nhân vật của Sở Hi Thanh không có phát sinh biện hóa quá lớn.

Chỉ có Thái Thượng Thông Thần của hắn là đã tăng lên lục giai.

Đây là thiên phú huyết mạch duy nhất mà Sở Hi Thanh quét ra trong vài ngày gần đây.

Hắn bỏ ra tận 390.625 điểm võ đạo.

Sau khi Thái Thượng Thông Thần tiến vào lục giai, đã phát sinh một ít biến hóa.

Khi Sở Hi Thanh nhìn chằm chằm vào mấy chữ này, trong đầu hắn hiện lên một đoạn tin tức khác với trước kia.

Thái Thượng Thông Thần (lục giai): Thiên phú loại cảm giác. Năm loại giác quan và Tâm giác linh thức được cường hóa mạnh, thu được 'Linh cảm' và lực lượng 'Thông Huyền' ở trình độ yếu, cũng giác tỉnh Thần Tri ở đẳng cấp yếu.

'Linh cảm' có thể báo trước hung cát ở một trình độ nhất định. Thông Huyền, có thể cảm ngộ sâu hơn về áo nghĩa của thiên địa, tăng cường ngộ tính. Thần Tri, có thể để ngươi làm ra phán đoán chính xác nhất và nhanh nhất trong chiến đấu, cũng thông qua động tác của đối phương, và hoàn cảnh chung quanh, để thôi diễn và dự kiến ý đồ của kẻ địch.

Thái Thượng Thông Thần tầng sáu, đầu tiên là có 'Linh cảm' và lực lượng Thông Huyền ở trình độ yếu.

Ngoài ra còn có thêm năng lực Thần Tri này nữa, năng lực này rất hữu dụng.

Buổi trưa ngày hôm nay, khi hắn và Phí Lập Nhân đứng hạng 36 trên Hà Châu -Thanh Vân Bảng giao thủ, Sở Hi Thanh chỉ nhìn đối thủ một chút, liền biết người này sẽ xuất đao thế nào, sẽ chém vào đâu.

Tiếc là Thần Tri này cũng là đẳng cấp yếu, khi hắn đối mặt với cao thủ hơn vài cấp thì sẽ không có nhiều tác dụng.

Chương 579: Thần Tri (2)

Sau đó là điểm võ đạo.

Sở Hi Thanh đã đổi Thái Thượng Thông Thần lục giai, hai tấm Gần Mực Thì Đen, lại bỏ ba ngàn điểm võ đạo ra để làm mới võ đạo bảo khó, lúc này còn sót lại khoảng 150 vạn điểm.

Tám ngày này, hầu như ngày nào Sở Hi Thanh cũng có thể nhận được bảy vạn điểm võ đạo trở lên.

Đặc biệt là ngày hắn đánh bại Bách Nghiễm Đạt và Chân Niệm, đao ép Ngô Châu. Điểm võ đạo mà Sở Hi Thanh thu hoạch được trong hôm đó, đã lên đến khoảng hai mươi vạn.

Đáng tiếc là vận may dạo này của Sở Hi Thanh không tốt lắm, như bị tù trưởng da đen phụ thể, vẫn không nhìn thấy Thuần Dương và Thần Thương.

Trước mắt, chỉ có thể để những điểm võ đạo này lại, không có chỗ để sử dụng.

Lúc này, trong cột trạng thái của Sở Hi Thanh cũng có hai chữ Nhai Tí.

--- Nhai Tí đao ý của ngươi tạm thời được tăng lên đến trình độ cực hạn.

Sắc mặt Sở Hi Thanh rất phức tạp.

Nhai Tí đao ý của hắn bị kích phát, tất nhiên là do những thiếu niên kỵ sĩ và khách giang hồ đi theo ở hai bên sông kia.

Có hơn một nửa người trong số này đều có địch ý rất lớn với hắn.

Trong này có hai nguyên do, một là hắn quét ngang bốn châu Ngô, Ninh, Đỉnh, Phì, khiến cho những thiếu hiệp này không cam lòng. Thứ hai là bởi vì hắn mà rất nhiều người đã thua tiền.

Từ ngày mùng 1 tháng 3 tới nay, Sở Hi Thanh đã chiến đấu hai mươi tám trận. Hầu như mỗi một trận chiến của hắn, các thế lực giang hồ ở ven đường đều sẽ mở bàn cá cược.

Hai châu Đỉnh và Phì ở phía sau còn tốt, rất nhiều người đều nhận thức được thực lực của bọn, cũng cho rằng chỉ có ba thanh đao ở kinh thành kia mới có thể chiến đấu với hắn.

Nhưng ở hai châu Ngô và Ninh, có không dưới trăm vạn võ tu đã thua tiền vì Sở Hi Thanh.

Dường như có một nhóm người trong đó đã hận lây sang hắn, thế mà lại chạy theo từ quận Thiên Lăng đến tận kinh thành.

May mà tuy rằng những người này có địch ý, nhưng cũng không có dự định hay hành động gì.

Bọn họ rất tuân theo quy củ giang hồ.

Bằng không thì mấy người Sở Hi Thanh có thể đã không ra khỏi Ngô Châu rồi, có lẽ đã bị những người này vây giết trên sông rồi.

Tuy nhiên, nhưng người này chạy theo đuôi, lại làm khổ mấy quản gia và tôi tớ của Tả gia.

Mấy ngày nay bọn họ đều là trắng đêm không ngủ, giờ giờ phút phút đều cảnh giác và đề phòng với động tĩnh ở hai bên sông.

Sợ chính là đám người này thua quá nhiều, chó cùng rứt giậu. Hoặc là có sát thủ lẫn vào trong đó, mưu đồ ra tay với người trên thuyền.

Sở Hi Thanh cũng vì chuyện này mà thấy vướng tay vướng chân.

Hắn đoán là, hiện giờ nhất định có sát thủ của Đại lý tự thiếu khanh ở trong này. Nói không chừng đám khách giang hồ và các thiếu hiệp kia còn bỏ đá xuống giếng, âm thầm trợ giúp những sát thủ này.

Cái này có thể hiểu là có được có mất, thế nhân có thể để cho bọn họ không cần lo lắng vị Đại lý tự thiếu khanh kia dùng lực lượng trên quan trường.

Nhưng cùng lúc đó, bọn họ cũng được mấy ngàn người ‘đưa tiễn’, giờ giờ phút phút phải cảnh giác cao độ.

Một ngày này, Sở Hi Thanh lại không tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân.

Sau khi tu luyện Dưỡng Nguyên Công xong, hắn chỉ diễn luyện Truy Phong đao pháp và Trục Điện Chỉ một phen, sau đó liền dừng lại.

Lúc này, Kế Tiễn Tiễn cũng đang tu luyện đao pháp ở boong thuyền nơi đuôi tàu.

Nhìn như nàng đang tập trung luyện đao, nhưng ánh mắt lại vẫn luôn di chuyển theo bóng người của Sở Hi Thanh.

Khi nàng phát hiện hôm nay Sở Hi Thanh không tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân nữa, mày liễu nhất thời cau chặt.

Người này . . .là chuẩn bị bảo toàn thể lực để chuẩn bị chiến đấu? Hay là đã dùng hết Tứ chuyển Kim Thân Đan?

Chẳng biết vì sao, nơi sâu xa trong đáy lòng Kế Tiễn Tiễn lại có một tia thở phào nhẹ nhõm.

Hắn không luyện cũng tốt. . .

Sở Hi Thanh vốn là Phó bách hộ của Cẩm y vệ bọn họ. Muốn không chế người này thì chưa chắc đã phải sử dụng phương pháp cực đoan như vậy, có thể dùng tấm lòng và chân thật để đổi lấy sự trung thành của người này.

Sau đó, Kế Tiễn Tiễn lắc đầu thật mạnh, vứt bỏ những suy nghĩ không thực tế này đi.

Sở Hi Thanh là loại người gì chứ? Đến giờ mà nàng vẫn còn không hiểu sao?

Dù Cẩm y vệ bọn họ có ném nhiều bánh bao thịt hơn, thì Sở Hi Thanh cũng chỉ có thể ăn no căng diều, sau đó không do dự mà rời bỏ bọn họ.

Tào Hiên đã làm đúng, chỉ có Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân mới có thể trong xích chó lên cổ kẻ này.

Sở Hi Thanh không biết Kế Tiễn Tiễn đang rất phân vân xoắn xuýt, hắn đang ngồi nói chuyện phiếm với Độ Vân Lai đang câu cá ở mép thuyền.

“Hôm nay ta thấy ngươi tu luyện Truy Phong đao pháp và Trục Điện Chỉ, đã có thể làm được ‘ý võ dung hợp’ ở bước đầu. Phong Lôi võ ý của ngươi cũng sắp tiến vào tầng thứ sáu, đúng không? Mấy ngày nay, Sở Hi Thanh ngươi tiến bộ rất nhiều, nhiều đến mức khiến người ta líu lưỡi.”

Chương 780: Thần Tri (3)

Sở Hi Thanh nghe vậy, khóe môi hơi cong lên: “Dạo này đúng là có chút cảm ngộ, tiến bộ khá lớn. Chắc hẳn là trong vòng hai ngày này, Phong Lôi võ ý sẽ tiến vào tầng thứ sáu.”

Một khi hoàn thành ‘ý võ dung hợp’, hòa võ ý vào trong võ đạo của bản thân, đao của hắn còn có thể nhanh hơn hai phần mười.

Đây thật ra là công lao của Thái Thượng Thông Thần lục giai, đã để cho ngộ tính của hắn tăng nhiều.

Độ Vân Lai nghe vậy thì quay đầu nhìn Sở Hi Thanh một chút, trong mắt của hắn có thưởng thức, cũng có hâm mộ.

“Tiểu Sở, ngươi có biết vì sao các tông môn trong thiên hạ này, lại ưu tiên ‘ngộ tính’ đầu tiên khi lựa chọn đệ tử không?”

“Cái này thì ta biết.” Sở Hi Thanh khẽ mỉm cười: “Là vì thiên phú huyết mạch.”

Tông môn coi trọng ngộ tính, cuối cùng vẫn là vì thiên phú huyết mạch.

“Không sai!” Độ Vân Lai hơi gật đầu: “Võ tu chúng ta muốn thức tỉnh nhiều thiên phú huyết mạch hơn, cũng đưa chúng tăng lên đến tầng cao hơn. Vậy thì cần phải tu luyện võ đạo, đem nguyên công, võ đạo, võ ý tăng lên đến tầng càng cao càng tốt.”

“Công pháp võ đạo của các huyền môn chính tông, vốn có tác dụng khai phá huyết mạch, làm hao mòn phong cấm trong cơ thể. Chúng ta tu luyện càng nhiều, cảnh giới võ đạo càng cao, tỷ lệ thức tỉnh thiên phú huyết mạch cũng càng cao hơn. Chúng ta không sợ bị đám thiên kiêu kia bỏ lại khi mới bắt đầu cất bước, chỉ cần tu luyện nguyên công, võ đạo, võ ý lên càng cao, thì sớm muộn gì cũng có thể đuổi kịp đám thiên kiêu kia. . .”

“Tuy nhiên, cái này phải dựa vào chăm chỉ, thứ hai là dựa vào tài lực, thứ ba là dựa vào ngộ tính. Người người đều có chăm chỉ, dù là bách tính tầng dưới chót nhất, có ai là không muốn nổi bật hơn người chứ? Vấn đề là bách tính bình thường, ai có tiền để luyện võ đâu? Lấy đâu ra tiền tài để mua sắm những đan dược đắt đỏ kia? Sau đó, chính là ngộ tính cao, ngộ tính cao hơn người bình thường thì sẽ tu luyện nhanh hơn nhiều. Tiểu Sở, ngươi bây giờ đã có cả ba thứ này, tiền đồ rất rộng lớn.”

Hắn nói đến đây, thần sắc bỗng nhiên hơi động, kéo cần câu một cái, một con Lư ngư nặng ít nhất mười cân đã bị quăng lên trên boong thuyền.

Khóe môi Độ Vân Lai nhất thời cong lên: “Vận may không tệ, trên mặt sông ồn ào như vậy mà còn có thể câu được cá, xem ra tiệc tối hôm nay lại được ăn ngon rồi.”

Sở Hi Thanh thì lại hơi lắc đầu: “So với những thiên kiêu chân chính kia, thì ngộ tính của ta vẫn còn kém xa. Chỉ có thể cố gắng nhiều hơn, mới có hi vọng đuổi kịp bọn họ.”

Ngoài ra, tiền bạc của hắn cũng kém xa bọn họ.

Nhưng đan dược, chiến đồ, pháp khí cao phẩm kia, có cái nào không phải là giá trị liên thành?

Độ Vân Lai nghe vậy, khóe môi lại co quắp vài cái.

Lòng thầm nói ngộ tính của Sở Hi Thanh mà kém, vậy thì ta tính là cái gì?

Ánh mắt của hắn lóe lên, lập tức nhìn vào quyển Thiên Cơ Võ Phổ ở dưới chân mình.

Đây là bọn họ mua với giá cao khi còn trong địa phận Ngô Châu, mua tổng cộng năm bản.

Độ Vân Lai cầm một bản, khi câu cá thì lật xem để giết thời gian.

Mà bây giờ, hắn đang mở đến bảng danh sách Thiên Bảng trên Thiên Cơ Võ Phổ.

Độ Vân Lai lại thở dài: “Ngươi nói đúng, có một ít người ngộ tính cực cao, quả thực là để người ta khó mà hiểu được. Chỉ nói đến vị Bá Võ Vương đã ngã xuống kia, nghe đồn nữ tử này tiến vào nhất phẩm khi hai mươi hai tuổi, lại tu luyện mười bảy môn võ đạo, ba môn nguyên công, bốn môn võ ý lên đến tầng thứ mười lăm.”

“Trong đó còn có ba môn đạt đến tầng mười tám, cảnh giới đăng phong tạo cực. Nhờ đó mà thiên phú huyết mạch của nàng cũng bay lên đến tầng thứ đỉnh phong. Làm cho nàng vừa mới vào nhất phẩm, mà đã có thể trở thành đối thủ của những cao nhân quanh năm ngồi trên Thiên Bảng. Cái ngộ tính này quả thực là yêu nghiệt, khiến cho người ta không thể nào hiểu được.”

Sở Hi Thanh liền nghĩ đến những võ đạo khi hắn sử dụng thẻ nhân vật Tần Mộc Ca.

Sở Hi Thanh bây giờ chỉ tu luyện Truy Phong đao pháp, Trục Điện Chỉ, Khinh Vân Tung và Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân. Nhưng cũng phải tốn rất nhiều tinh thần và sức lực, thậm chí còn phải mượn sức mạnh của hệ thống.

Nhưng khi Tần Mộc Ca 11 tuổi, lại suýt nữa luyện hết tất cả mười nghệ truyền ngoài của Vô Tướng thần tông.

Tuy nhiên, hắn cũng không cần so sánh với Tần Mộc Ca ở phương diện này.

Vạn Thần Kiếp của Thiết Sơn Tần thị, chính là tu luyện càng nhiều võ đạo càng tốt, càng uyên bác càng mạnh. Bọn họ có thể rút tinh túy trong đó ra, ngưng tụ 'Tru thần chi lực'.

Vì sao Tần Mộc Ca phải học trộm công pháp của Vô Tướng thần tông?

Mục đích chính là để tu luyện võ đạo càng uyên bác hơn, nhờ đó mà tăng Vạn Thần Kiếp lên đến tầng thứ cao hơn.

Mà ngay khi Sở Hi Thanh đang suy nghĩ lung tung, hắn liền nghe thấy một tiếng quát to truyền đến từ bên bờ trái: "Đông Châu Tú Thủy Sở Hi Thanh có ở trên thuyền không? Tại hạ Lăng Mặc, xếp hạng 29 trên Hà Châu - Thanh Vân Bảng, đến đây lĩnh giáo cao chiêu của các hạ."

Chương 581: Thần Tri (4)

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn vị thiếu niên cưỡi ngựa ở bên bờ trái một chút, vẻ mặt hơi bất đắc dĩ, nói: "Xin mời các hạ lên thuyền đi, ngươi và ta sẽ chiến một trận ở đây."

Tả Thanh Vân và Độ Vân Lai ở bên cạnh nghe vậy không khỏi ngạc nhiên nói: "Ngươi không ký Sinh Tử Khế, cũng không chọn trọng tài?"

Sở Hi Thanh nghe vậy thì hơi lắc đầu: "Không ký, dù sao cũng là một chiêu, ta sẽ không làm hắn bị thương."

Mấu chốt là hắn không gặt được lông dê.

Giao thủ với thiên kiêu Thanh Vân Bảng ở tầng thứ này, dù cho có nhiều người xem hơn nữa thì cũng vô dụng.

Bởi vì tuyệt đại đa số người đều đã công nhận thực lực của hắn rồi.

Vì lẽ đó, Sở Hi Thanh không muốn tìm địa phương nhiều người để đánh nữa, mà chuẩn bị giải quyết người này ở trên sông luôn.

Nếu như không phải từ chối chiến đấu thì điểm võ đạo sẽ giảm, vậy Sở Hi Thanh thậm chí còn không muốn đánh.

Lăng Mặc lại quát to một tiếng: "Được!"

Người này từ yên ngựa nhảy lên trời, sau đó chân đạp mặt sông, như một con tuấn mã mạnh mẽ đang chạy băng băng về phía chiếc thuyền.

Lăng Mặc chạy ngang qua tầm năm dặm trên mặt sông, sau đó đột nhiên bay vút lên, rơi xuống boong thuyền.

Người này tầm mười lăm tuổi, mặc một thân thiết giáp, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị như đao kiếm, nhìn thẳng vào Sở Hi Thanh: “Ngươi chính là người thứ 10 trên Thần Tú Thập Kiệt đao? Sở Nhất Đao đã quét ngang bốn châu?”

Sở Hi Thanh cũng biết mình có cái danh hiệu Sở Nhất Đao này.

Hắn hơi gật đầu: “Chính là Sở mỗ, chiếc thuyền này không tiện cho người ngoài ở lâu. Các hạ, mời, chúng ta đánh nhanh thắng nhanh!”

Sắc mặt Lăng Mặc trầm xuống, lòng thầm nói Sở Nhất Đao này quả nhiên là càn rỡ tự phụ, coi thường anh kiệt trong thiên hạ như lời đồn đại.

Hắn lại nhìn tay của Sở Hi Thanh, phát hiện tuy rằng tên này đang nắm đao, nhưng tư thế lại cực kỳ buông lỏng, bắp thịt cũng lỏng lẻo không có sức.

Lăng Mặc không khỏi cười gằn: “Cũng được! Vậy thì mời Sở huynh chú ý!’

Cheng!

Hắn rút đao mà ra, phát ra tiếng vang bén nhọn.

Nhưng Lăng Mặc lập tức phát hiện ra, động tác rút đao của Sở Hi Thanh rõ ràng là chậm hơn hắn một đường, nhưng Nhạn linh đao của Sở Hi Thanh lại lấy tốc độ nhanh hơn để ra khỏi vỏ trước.

Điều càng làm cho hắn giật mình là, đao của Sở Hi Thanh tựa như ở khắp mọi nơi, không thể phán đoán, không thể nắm giữ, giống như thật mà lại là giả, thế nào cũng được như ba phải.

Giống hệt như tin tình báo của hắn.

Lăng Mặc tưởng rằng mình có thể ứng phó, nhưng khi hắn đối diện với đao của Sở Hi Thanh, thì hắn mới phát hiện ra là mình đã nghĩ quá đơn giản.

Lăng Mặc không biết nên làm gì để đón đỡ, hắn chỉ có thể lùi về phía sau, lùi liên tục, lùi không ngừng.

Sau đó không lâu, trên mặt sông truyền đến một tiếng ‘rầm’ rất lớn.

Đây là Lăng Mặc bị đao của Sở Hi Thanh bức bách, rơi vào sông Thương Lãng.

Độ Vân Lai nhìn tình cảnh này, không khỏi lắc đầu.

Thời gian mười ngày này, Sở Hi Thanh đã càng thành thạo hơn với Bạch Mã Phi mã rồi.

Ngoài ra, dường như sức mạnh thần thức của hắn cũng đã tăng mạnh, Thiên đạo chi vận ở trong đao cũng càng nhiều hơn, càng khó đối phó hơn.

Sở Hi Thanh thu đao vào vỏ, nhẹ nhàng thi lễ với Lăng Mặc vừa trồi lên khỏi mặt sông: “Đa tạ!”

Hắn không có ý định cứu Lăng Mặc lên thuyền, mà có lẽ đối phương cũng không cần.

Ngay khi Sở Hi Thanh quay người lại, hắn liền nghe thấy một tiếng cười lạnh lẽo và ngông cuồng: “Thực lực bọn họ bọn thực sự quá cặn bã, không bằng thử đao của ta xem.”

Sở Hi Thanh nghe vậy, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác, nhất thời nghiêng đầu qua một bên.

Một chớp mắt tiếp theo, một viên phi đao được gấp bằng giấy đột nhiên sượt qua gò má của hắn, sau đó cắm thẳng vào tường gỗ trên khoang thuyền, còn phát ra một tiếng ‘đoạt’.

Phi đao này rõ ràng là bằng gỗ, thế mà lại cắm sâu ba phân.

Vừa rồi, Sở Hi Thanh chỉ cần hơi chậm một chút, thì sẽ bị phi đao bằng giấy này đánh trúng trán. . .

Cùng lúc đó, người thiếu niên kia lại cười điên cuồng, tiếng nói kia lại truyền vào trong tai của Sở Hi Thanh: “Ngươi quả nhiên là rất thu vị. Chú ý, cẩn thận phía sau ngươi.”

Theo tiếng nói này, một vệt ánh đao xuất hiện ở sau lưng Sở Hi Thanh, chém thẳng vào cổ hắn.

Mà Độ Vân Lai và Tư Không Hinh ở trên thuyền đều biến sắc.

Bọn họ cũng không biết võ tu đang tập kích Sở Hi Thanh này lên thuyền từ bao giờ!

Tuy nhiên, người này có vẻ như không giống với sát thủ cho lắm!

Hắn không ra tay với cha con Tả gia, khi xuất đao với Sở Hi Thanh thì còn lên tiếng nhắc nhở.

Độ Vân Lai nhìn thấy nhiên áo trắng sử dụng Nhạn linh đao kia, lại nhìn nụ cười hì hì trên mặt của hắn.

Chẳng lẽ người này là Phong Đao – Vương Mệnh?

Chắc hẳn là người này rồi.

Độ Vân Lai cũng xem qua những tình báo mà các quán cá cược ném lên thuyền, nên cũng hiểu rõ đặc thù của Phong Đao – Vương Mệnh.

Chương 582: Thần Tri (5)

Sắc mặt Sở Hi Thanh lại không hề thay đổi, lúc này thân hắn như mị ảnh, di chuyển sang trái hai bước, tiến lên ba bước, sang phải một bước, liền né được năm đao liên tục của thiếu niên áo trắng kia.

Tuy nhiên, từ đầu đến cuối Sở Hi Thanh vẫn không thể xoay người.

Lúc này, Sở Hi Thanh cũng hiểu một chút về cảm giác của đối thủ khi phải đối mắt với Bạch Mã Phi Mã của hắn.

Bởi vì bây giờ, Sở Hi Thanh hoàn toàn không cảm ứng được người ở phía sau.

Trong năm giác quan và linh thức của Sở Hi Thanh, người này và đao của hắn đều không tồn tại, đều là ‘Hư vô’!

Nhưng mà đao ý của đối thủ vẫn luôn khóa chặt tóc của hắn, để cho hắn lạnh gáy. . .Đao ý của đối phương khóa chặt tóc của hắn, ánh đao kia cũng hướng về mái tóc đen của hắn.

Một khi đối phương thực hiện được, Sở Hi Thanh sẽ phải làm hòa thượng trong một hai tháng.

Sở Hi Thanh lại chỉ có thể cảm ứng được đao ý của đối phương, nhưng không cách nào nắm bắt được vị trí của đối phương.

Người này chắc chắn đã tu luyện một môn công pháp kỳ lạ, hoặc là thiên phú kỳ lạ nào đó.

Sở Hi Thanh chỉ có thể dùng Thần Tri do Thái Thượng Thông Thần lục giai mang đến để ứng khó và dự đoán trước một bước. Đồng thời súc thế, bất cứ lúc nào cũng có thể phản kích.

Tuy nhiên, có thể là do dạo này hắn tu luyện ở trong mộng cảnh có chút thành tựu, hoàn toàn nắm giữ Khinh Vân Tung tầng thứ sáu.

Lúc này, tuy rằng tình cảnh của Sở Hi Thanh nguy như trứng chồng, nhưng mặt ngoài vẫn nhàn nhã như đi bộ, thành thạo điêu luyện.

Mãi đến tận bước thứ sáu, con ngươi của Sở Hi Thanh lóe lên, sau đó bỗng nhiên xoay người, rút đao!

Bí chiêu – Phong Chi Ngân!

Hắn đã bắt được bóng người của đối phương.

Mà một chớp mắt tiếp theo, trên boong thuyền phát ra một tiếng ‘cheng’.

Ánh đao của hai người va chạm trên boong thuyền, tia lửa nổ đầy trời.

Một đao này của Sở Hi Thanh, rõ ràng là đã nằm ngoài dự liệu của đối phương. Người này bị sức đao của Sở Hi Thanh đánh bay ra bảy trượng, từ boong thuyền trượt xuống mặt sông.

Rốt cuộc thì Sở Hi Thanh cũng nhìn thấy người ra tay tập kích hắn, hắn nhướng mày lên: “Phong Đao – Vương Mệnh?”

Mấy người trên thuyền lấy Độ Vân Lai cầm đầu, tất cả đều buông binh khí xuống.

Vẻ mặt bọn họ đều nhẹ nhõm, lòng thầm nói quả nhiên là Sở Hi Thanh có thể ứng phó. . .

Vương Mệnh hóa giải sức đao của Sở Hi Thanh, hai chân đạp trên mặt nước, thân thể nhẹ như lông hồng, không hề chìm xuống.

Hắn nhìn Sở Hi Thanh, trong mắt hiện lên vẻ nóng bỏng: “Đao của ngươi, quả nhiên rất thú vị! Sức đao cực mạnh, gần như đã đuổi sát một thất phẩm hạ như ta, thân pháp cũng rất tốt. Có hứng thú chiến đấu một trận với ta ở trên mặt sông không? Đúng rồi, cái phi đao giấy vừa rồi, chính là thư khiêu chiến và giấy sinh tử của ta.”

Mà hai bên sông Thương Lãng bây giờ, mấy ngàn kỵ sĩ kia đều ồ một tiếng, vẻ mặt bọn họ hưng phấn, dồn dập quất ngựa chạy lên chỗ cao, ngước cổ nhìn về phía thuyền.

Tất cả mọi người đều không ngờ rằng, Phong Đao – Vương Mệnh và Sở Hi Thanh sẽ gặp mặt nhau và giao thủ nhanh như vậy.

Trên đao của Vương Mệnh lại ngưng tụ ra một tầng đao cương.

Hắn không thèm quan tâm đến ý kiến của Sở Hi Thanh.

Mặc kệ Sở Hi Thanh có hứng thú hay không, thì nhất định cũng phải đánh trận này.

Chỉ là một chớp mắt tiếp theo, trên mặt Vương Mệnh hiện lên một tia kinh ngạc.

Lúc này, ròng rã mười cái xúc tu xông ra khỏi mặt nước, cuốn lấy thân thể Vương Mệnh.

Vương Mệnh bị bất ngờ không kịp chuẩn bị, cũng không có sức để chống cự còn Hà La Ngư mạnh mẽ này, toàn bộ thân thể đều bị kéo xuống dưới mặt nước.

Tuy nhiên, ngay khi thân thể của hắn sắp bị những xúc tu kia cắn nát. Toàn thân hắn đột nhiên hóa thành một đoàn sương khói, tiêu tan ở trong nước.

Khi Vương Mệnh hiện lên lần nữa, thì đã đứng trên mặt sông ở cách đó ngoài hai mươi trượng.

Nhưng khi hắn vừa mới đứng vững, liền nhìn thấy mười cái xúc tu của Hà La Ngư vẫn truy kích như hình với bóng.

“Còn đến?”

Vương Mệnh không thể không đạp sóng chạy trốn trên mặt sông.

Hắn bị xúc tu của Hà La Ngư đuổi cho chạy khắp nơi như điên, thần thái chật vật, nói năng lộn xộn: “Sở huynh, cần gì như thế? Vương mỗ chỉ muốn chiến đấu một trận, lĩnh giáo đao pháp của ngươi. Vừa rồi cũng không có ác ý, tuy rằng ta được xưng là Phong (điên) Đao, nhưng xuất đao lại rất có chừng mực, ngươi không cần phải sử dụng cái tên to xác này chứ?”

“Này này! Chuyện này thực sự quá đáng rồi đấy, lại còn dùng Độc Long Toàn? Ngươi phải tin tưởng ta, ta cũng không có ý đánh lén, chỉ là sau khi ném thư khiêu chiến xong, liền thấy hàng sáng mắt, không nhịn được mà thôi. Khi ta xuất đao cũng nhắc nhở ngươi rồi. Không cần phải tuyệt tình như vậy chứ.”

Sở Hi Thanh lòng thầm nói chuyện này cũng là sự thật, người này xuất đao thì cũng đã thu lực, không có ý đả thương ngươi khác.

Trong thần niệm của hắn cũng không cảm nhận được sát ý của người này.

Chương 583: Thần Tri (6)

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh chính là khó chịu, muốn cho tên này ăn chút ‘quả ngon’.

Người này không có sát ý, nhưng lại tập trung vào tóc của mình.

Vừa rồi, hắn chỉ phản ứng chậm một nhịp thôi, vậy thì phải bêu xấu rồi.

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng, vẻ mặt bình tĩnh nhìn thiếu niên đang chạy trốn quanh mặt sông kia.

Đầy đủ một trăm cái hô hấp trôi qua, con Hà La Ngư kia đã xé áo trắng trên người Vương Mệnh xuống, lúc này hắn mới thản nhiên nói: “Sở mỗ đã nhận được thư khiêu chiến của các hạ rồi, thời gian sẽ định ở sau khi ta vào kinh. Hiện giờ Sở mỗ tràn đầy nguy cơ, không tiện phân tâm.”

Thiết Tu La – Tư Hoàng Tuyền, Thần Yến Đao – Lý Tú Trường và Phong Đao – Vương Mệnh, tất cả đều là đối thủ mà hắn mong chờ đã lâu, là rau hẹ để cho hắn có thể thu một lượng lớn điểm võ đạo, hắn há có thể thu găt vào lúc này?

Huống hồ. . .

Sở Hi Thanh ngưng mắt nhìn về phía bờ trái.

Từ khi tiến vào địa phận Hà Châu, trong nguyên thần của hắn mơ hồ cảm nhận được sự nguy hiểm.

Đây rõ ràng là có một nhân vật có thực lực cao cường đang nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Hôm nay, Sở Hi Thanh không tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, chính là để bảo tồn thể lực, để mình nằm trong trạng thái tốt nhất, lúc nào cũng có thể chiến đấu.

Lăng Mặc vừa rồi, Sở Hi Thanh chỉ dùng một đao, cho nên không cần hao tổn bao nhiêu chân nguyên.

Nhưng Phong Đao – Vương Mệnh này, lại làm cho Sở Hi Thanh có hơi tốn sức.

Vương Mệnh rốt cuộc cũng đứng vững trên mặt sông lần nữa.

Hắn vẫn còn sợ hãi mà liếc mắt nhìn con Hà La Ngư dưới mặt sông, sau đó cười một tiếng: “Được! Vậy ta sẽ chờ người ở kinh thành.”

Vương Mệnh nói xong câu này, lập tức đạp chân xuống, toàn thân hóa thành khói trắng, biến mất ở trên mặt sông.

Sở Hi Thanh thấy thế thì hơi cau mày.

Hắn cảm ứng được Phong Đao – Vương Mệnh này vẫn chưa rời xa.

Sau ba ngày, Sở Hi Thanh bắt đầu cảm thấy hối hận vì mình không xuống tay độc ác, trực tiếp giết chết tên Phong Đao – Vương Mệnh này.

Người này quả nhiên là không rời xa, mà là vẫn đi theo đuôi, hắn ỷ vào thân pháp như ‘hư vô’ kia, hoặc là ẩn núp ở gần thuyền, hoặc là trực tiếp ẩn núp ở trên thuyền, rình rập mọi hành động của Sở Hi Thanh.

Mỗi khi Sở Hi Thanh có dấu hiệu thư giãn, Vương Mệnh liền ra tay đánh lén, một đao bất thình lình chém về phía tóc của hắn.

Dường như cái tên này có thù với tóc của hắn vậy, nhất định phải cạo đầu giúp hắn mới thôi.

Chỉ ba ngày ngắn ngủi, Vương Mệnh điên cuồng ra tay, liên tục đánh lén 176 lần.

Ròng rã 176 lần!

Gần như cứ hai khắc thời gian là hắn sẽ xuất thủ một lần.

Sở Hi Thanh cảm thấy vô cùng phiền phức, chỉ hận không thể bắt tên Phong Đao – Vương Mệnh này lại, sau đó trói vào cột buồm rồi tra tấn tàn nhẫn.

Giống như Bách hộ Chương Minh bị Tả Thanh Vân dằn vặt mỗi ngày vậy.

Vấn đề là độn thuật và thân pháp ‘hư vô’ của Vương Mệnh cực kỳ cao siêu.

Chỉ cần một đòn không trúng, cái tên này tuyệt đối không ham chiến. Hắn ỷ vào pháp môn đặc thù của mình để bỏ chạy, không cho Sở Hi Thanh có cơ hội phản kích.

Khi hắn bắt đầu ẩn núp, thì quả thực là không có dấu vết mà tìm kiếm.

Sở Hi Thanh không thể làm gì, chỉ có thể lên tinh thần, đề phòng mọi lúc mọi nơi. Dù là khi nhập mộng tu luyện vào ban đêm, thì hắn cũng một tay cầm đao, cầm ôm vài phần cẩn thận.

Tuy nhiên, mỗi khi hắn ngủ, thì Phong Đao – Vương Mệnh cũng nghỉ ngơi, chưa bao giờ hiện thân đánh lén.

Tình hình này kéo dài tận ba ngày, Sở Hi Thanh lại phát hiện năng lực Thần Tri của mình càng ngày càng nhạy bén hơn.

Dưới nhiều lần đánh lén của Vương Mệnh, năng lực cảm ứng và dự đoán của hắn với sự vật quanh người đã tăng trưởng rất nhiều.

Thấy bắt đầu liền biết kết cục, Sở Hi Thanh chỉ từ sự thay đổi của hoàn cảnh ở bên ngoài là có thể biết được nhiều thư. Như linh lực nhiễu loạn, không khí rung động, ánh sáng thay đổi. . . là có thể biết trước hoặc dự cảm được sẽ có chuyện gì xảy ra.

Đến buổi trưa ngày thứ tư, ngay cả Tả Thanh Vân cũng cảm thấy không chịu được nữa.

Ngay sau khi Vương Mệnh vừa kết thúc một lần đánh lén thất bại, Tả Thanh Vân vô cùng bất đắc dĩ mà nói: “Đây là lần thứ bao nhiêu? 176 hay là 177? Cái tên này còn muốn tiếp tục sao?”

“Đến giờ thì ta cũng hiểu vì sao hắn lại được gọi là Phong Đao! Hóa ra không chỉ có chính hắn điên, mà còn có thể dằn vặt người khác đến phát rồ.”

Hắn quay đầu nhìn về phía Độ Vân Lai đang ngồi bên mép thuyền, còn cả Tả Thiên Lộ đang ngồi câu cá ở bên cạnh Độ Vân Lai.

“Các ngươi cũng đừng chỉ nhìn, hỗ trợ nghĩ biện pháp đi! Phải giúp Hi Thanh bắt cái tên Vương Mệnh này.”

Độ Vân Lai nghe vậy thì bật cười, vẫn tiếp tục câu cá.

Tả Thiên Lộ thì lại thản nhiên nói: “Tiểu Sở không vội, ngươi gấp cái gì?”

Nếu như Sở Hi Thanh thật sự rất căm tức, thì hắn đã mở miệng cầu viện bọn họ rồi.

Phong Đao – Vương Mệnh kia đúng là đang coi tiểu Sở thành đá mài đao.

Vấn đề là sao tiểu Sở lại không phải như vậy?

Chương 584: Sỉ nhục của nam nhân

Tất cả mọi người đều nhìn ra, Sở Hi Thanh càng ngày càng thong dong, càng ngày càng nhẹ nhàng với việc đánh lén của Vương Mệnh.

Một đao vừa rồi của Vương Mệnh, Sở Hi Thanh chỉ hơi nghiêng nửa người, liền để Vương Mệnh sắp thành lại bại.

Trái lại thì Sở Hi Thanh đã súc thế, trở tay chém một đao, lại làm Vương Mệnh bay ra ngoài thuyền, suýt nữa rơi xuống mặt sông.

Tả Thanh Vân thì lại nghĩ thầm, ta vốn cũng không vội, nhưng vấn đề là cái tên Vương Mệnh này cũng không cho để cho lão tử sống yên ổn.

Hắn bất đắc dĩ nhìn cái bàn bát tiên ở phía trước.

Đây vốn là một bàn tiệc rượu mà hắn bỏ ra hai trăm lượng bạc để đặt, bây giờ lại do Sở Hi Thanh và Vương Mệnh giao thủ một lần, mà rượu và đồ nhắm đã bừa bộn khắp nơi.

Đây vốn là bữa tiệc tiễn biệt mà hắn chuẩn bị.

Thuyền của bọn họ càng ngày càng gần kinh thành, hành trình còn lại chỉ còn chưa đến một canh giờ.

Mà một khi vào kinh, cha con bọn họ sẽ bị áp giải đến thiên lao để giam giữ.

Tả Thanh Vân vốn muốn uống một trận với Sở Hi Thanh trước khi chia tay.

Dù sao thì sau lần tạm biệt này, hai người trời nam biển bắc, không biết bao giờ mới có cơ hội gặp lại.

Bây giờ lại vì tên Vương Mệnh điên này, đồ nhắm và rượu ở trên bàn đã mất sạch.

Trong bụng hắn vốn tràn đầy hoài niệm và không nỡ với Sở Hi Thanh, bây giờ lại bị tên Vương Mệnh này quấy phá, làm cho không còn tâm trạng.

Tả Thanh Vân chỉ có thể phất tay, dặn dò người hầu: “Dọn dẹp một chút đi, mang đồ ném xuống sông nuôi cá đi.”

Ngay khi hắn nói xong câu này, thần sắc Tả Thanh Vân hơi động, nhìn về phía tây trên sông.

Bên kia là một tòa thành thị to lớn, từ từ hiện lên trong tầm nhìn của Tả Thanh Vân.

Đó chính là kinh thành của Đại Ninh, thành Vọng An.

Sở Hi Thanh cũng bình tĩnh nhìn về phía trước, bên trong con ngươi cũng hiện lên một tia kỳ dị.

Đây là lần thứ hai hắn nhìn thấy tòa thành hùng vĩ và mênh mông này.

Ngày xưa, Sở Hi Thanh và Tần Mộc Ca chạy khỏi lăng mộ của Bá Vô Vương, thì đã từng bị tòa thành rộng lớn và hùng vĩ này làm cho rung động thật sâu.

Hôm nay, hắn lại nhìn thấy tòa thành này, nhưng nỗi lòng vẫn cứ dao động.

Lực trùng kích thị giác của tòa thành này hơn xa những đại đô thị ở thời hiện đại.

Đây là một tòa thành, chỉ tường thành đã cao đến 120 trượng.

Đây chính là thành Vọng An của Đại Ninh. . . Ngàn năm trước, thái tổ Đại Ninh đã tập trung 470 vạn võ tu, để thành lập tòa thành trì này trên phế tích của cố đô.

Chiều dài nam bắc là bốn mươi dặm, bề rộng tầm ba mươi lăm dặm, chỉ sông nước trong thành cũng có tận bảy cái, có thể chứa đựng hơn mười triệu người sinh hoạt bên trong.

Bên ngoài là tường thành bao quanh, chu vi dài hơn một trăm năm mươi dặm, toàn bộ đều được xây bằng đá Thanh Tinh.

Mặt cắt tường thành là hình tam giác, độ dày cao đến sáu mươi trượng, đầu tường thành cũng có đường cho ngựa, rộng khoảng mười ba trượng, có thể để hai mươi chiếc xe ngựa chạy song song.

Độ cao ở bốn phía của tường thành khoảng tầm một trăm hai mươi trượng, hoàn toàn có thể so sánh với ‘Cự Thạch trường thành’ ở phương bắc.

Ngoài ra, bên ngoài còn có sáu tòa pháo đài bằng đá dài vài dặm, cũng cao 120 trượng, để bảo vệ chung quanh.

120 trượng ở Đại Ninh, tương đương với 400 mét ở hiện đại.

Nói cách khác, độ cao của tường thành, tương đương với tòa nhà cao trăm tầng ở thời hiện đại.

Mà tường đá khoa trương như vậy, chính là vì đề phòng hậu duệ cự thần ở phương bắc.

Chiều cao của đám hậu duệ cự thần kia, hở ra là mười trượng hai mươi trượng, thậm chí còn cao đến năm sáu mươi trượng cũng không phải số ít. Nhân tộc chỉ có thể lấy tường thành to lớn và độ cao kinh người, mới có thể phòng ngự bọn họ.

Mà thành Vọng An là cứ điểm quan trọng của nam bắc, muốn tiến quân phía bắc hay là phía nam thì đều phải đi qua nơi này.

Bởi vậy, nơi này chính là kinh thành của Đại Ninh, cũng là một cứ điểm phòng ngự hậu duệ cự thần mà Man tộc ở phương bắc.

Thật ra thì Sở Hi Thanh khá là bất ngờ.

Ba ngày trước, nói sâu trong tâm linh của hắn đã mơ hồ cảm nhận được dấu hiệu nguy hiểm.

Nhưng mãi đến khi thuyền của bọn họ đến kinh thành, thì tất cả vẫn thuận buồm xuôi gió, không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Kinh thành ở ngay trước mắt, đám sát thủ kia đã không còn cơ hội ra tay.

“Cuối cùng thì cũng đến kinh thành rồi.”

Vẻ mặt Tả Thanh Vân thẫn thờ, vô cùng không nỡ mà quay đầu nhìn Sở Hi Thanh: “Lại đến thời khắc chia tay rồi. Tiên sư cha nó chứ! Từ nhỏ đến lớn, Tả mỗ đều là người kiên cường, ít khi rơi lệ. Nhưng hôm nay vừa nghĩ đến chuyện phải chia tay với Hi Thanh ngươi, từ đây trời nam biển bắc, thì lại có xúc động muốn chảy nước đái ngựa.”

Sở Hi Thanh nghe vậy không khỏi rụt cổ một cái, toàn thân đều nổi da gà: “Nghe lời nói của ngươi kia, người không biết mà nghe vào thì lại tưởng là tình nhân chia tay nhau nữa. Ta nói trước với ngươi, Sở mỗ tuyệt không chơi ‘Long dương’ (chơi gay). Nếu như dám có ý đồ không an phận, lão tử đoạn tuyệt tình nghĩa với ngươi.”

Trên thế giới này, cũng có Long Dương Quân.

Chương 585: Sỉ nhục của nam nhân (2)

Tả Thanh Vân nghe vậy thì sắc mặt tối sầm, hắn cảm nhận lại lời nói của mình, cũng cảm thấy mình quá nhiệt tình.

Hắn nở nụ cười ngượng ngùng, sau đó ra hiệu với người hầu bên cạnh đưa một bình rượu và hai chén rượu lên.

Tả Thanh Vân rót rượu cho Sở Hi Thanh trước: “Đời này của Tả mỗ cũng không thiếu bạn tốt, nhưng bạn bè sống chết thì chỉ có một mình Hi Thanh ngươi.”

Hắn cũng rót cho mình một chén rượu, vẻ mặt nghiêm túc: “Nhưng mà thiên hạ này không có bữa tiệc nào không tàn, một chén này của chúng ta, vừa kính ly biệt, cũng kính tình nghĩa giữa chúng ta.”

Sở Hi Thanh nở nụ cười tiêu sái, uống một hơi cạn sạch: “Tình cảm giữa chúng ta, giang sơn khó ngăn trở được, cần gì phải phiền muộn? Ta tin tưởng hai người chúng ta sẽ có ngày gặp lại.”

Tả Thanh Vân cũng sảng khoái mà uống một hơi cạn sạch chén rượu: “Hay lắm! Nên uống cạn chén lớn!”

Sau đó, hắn tràn đầy tiếc nuối mà nói: “Đáng tiếc là có rượu mà không có đồ ăn, bàn tiệc rượu kia của ta bị tên Phong Đao – Vương Mệnh đạp đổ rồi. Chúng ta không ăn tiệc tiễn biệt ở Tú Thủy thì cũng thôi, sau khi vào kinh mà cũng không ăn được.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì cười to: “Cũng có thể là do duyên phận của chúng ta chưa hết, còn chưa đến mức ăn tiệc tiễn biệt. . .”

Nhưng đúng lúc này, ánh mắt Sở Hi Thanh hơi động, bước sang trái một bước.

Quả nhiên, một chớp mắt tiếp theo, Phong Đao – Vương Mệnh cầm một thanh Nhạn linh đao, sượt qua bên người hắn.

Vừa rồi, chỉ cần Sở Hi Thanh hơi chậm một chút, thì mái tóc đẹp của hắn sẽ biến thành đầu trọc.

Lúc này, đao bên eo của Sở Hi Thanh cũng phát ra một tiếng ‘sặc’, tựa như hổ gầm long ngâm.

Tay phải Sở Hi Thanh cầm chén rượu, chỉ có thể rút đao bằng tay trái, nhưng thanh Tốn Phong Chấn Lôi Đao của hắn vẫn hóa thành một luồng ánh sáng, lại nhanh như điện chớp, chỉ chắp mắt đã đâm đến trước ngực Phong Đao – Vương Mệnh.

Vào thời khắc sống còn, Vương Mệnh đã đỡ được một đòn này, nhưng cả người bị đánh bay ra ngoài, thân thể chìm vào trong nước.

Tu vị của Vương Mệnh là thất phẩm hạ, thiên phú huyết mạch là cấp siêu thiên kiêu, sức mạnh tự nhiên là nằm trên Sở Hi Thanh.

Nhưng mà Bạch Mã Phi Mã của Sở Hi Thanh lại làm cho đao của Sở Hi Thanh chém đến ngực của Vương Mệnh, thì Vương Mệnh mới có thể miễn cưỡng nhận ra vị trí của đao, vì vậy không thể nào tụ lực được.

Sở Hi Thanh lập tức dùng thần niệm để khóa chặt khí cơ của Vương Mệnh, truy tìm bóng người của hắn.

Hà La Ngư cũng mau chóng mở rộng xúc tu của mình ra.

Đáng tiếc là không như mong muốn, Vương Mệnh đã chạy thoát, hắn đã biến mất trong lòng sông trước khi Hà La Ngự kịp phong tỏa.

Nhưng mà lần này, Vương Mệnh lại phát ra tiếng cười.

“Sở huynh đúng là người rất thú vị, nhưng mà ta đã hiểu hết đao của ngươi rồi! Hôm nay ta cho Sở huynh nghỉ ngơi dưỡng sức, tắm rửa bụi trần một đêm. Sáng sớm ngày mai, chúng ta sẽ quyết chiến ở bến tàu Tây Thành, không gặp không về.”

Tiếng nói này tựa như đến từ bốn phương tám hướng, sau đó lại không còn tăm tích.

Tả Thanh Vân cau mày, liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh: “Nghe giọng điệu của hắn, dường như rất có tự tin, không biết Hi Thanh ngươi có mấy phần nắm chắc? Nếu như thắng chắc, vậy ta cũng phải cược một phen.”

Sở Hi Thanh ‘chậc’ một tiếng: “Nói như thế nào đây? Thật ra hắn không nhìn thấu ta, mà ta lại nhìn thấu hắn.”

Trong khi hắn nói chuyện, ánh mắt của hắn lại nhìn vào võ đạo bảo khố của mình với vẻ kinh dị.

Thuần Dương (lục giai): Cần 165.625 điểm võ đạo để đổi.

Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (lục giai): Cần 109.375 điểm võ đạo để đổi.

Ngày hôm nay, không biết là Sở Hi Thanh có vận cứt chó gì, sau khi tu luyện Dưỡng Nguyên Công vào buổi sáng, hắn lại quét ra hai thiên phú huyết mạch lục giai.

Hơn nữa, bất cứ cái nào cũng có thể làm cho thực lực của hắn tăng gấp bội.

Vì vậy, Vương Mệnh chỉ nhìn thấy Sở Hi Thanh của ngày hôm nay, Sở Hi Thanh của ngày hôm nay và ngày mai, đã là rất khác nhau.

Sau đso, Sở Hi Thanh lại nhìn Tả Thanh Vân với vẻ mặt ngờ vực: “Sau đó ngươi phải tiến vào đại lao của Đại lý tự đúng không? Đây cũng là một trong những cái gọi là ‘thiên lao’, ngươi còn có thể đi quán cá cược?”

“Vào trại giam thì vẫn phải vào trại giam, nhưng dù sao ta cũng bị Lão đầu tử kia liên lụy, chứ không phải phạm nhân. Mị Nương đã chuẩn bị một đám người trong đại lao rồi, ta ở trong đó cũng có thể nhờ người đi đặt cược, không có vấn đề gì.”

Tả Thanh Vân nói đến chỗ này, lại hiện ra vẻ thần thở: “Những ngày qua, ta trái lo phải nghĩ, vẫn không muốn để mấy vị nhà ta đi mạo hiểm, cũng không muốn lãng phí thời gian quý báu ở trong đại lao, bị người làm nhục ức hiếp.”

“Bởi vậy, ta đã nhờ các mối quan hệ đáng tin, tra hỏi khi nào mới có thể đi ra, nhưng tiếc là phải nửa tháng sau mới biết được, bằng không thì Hi Thanh ngươi có thể ở kinh thành một thời gian, ta có thể dẫn Hi Thanh ngươi đi chơi khắp kinh thành.”

Chương 586: Sỉ nhục của nam nhân (3)

Tả Thiên Lộ ở bên cạnh nghe đến đây, không biết nghĩ tới chuyện gì, mà sắc mặt đen xì: “Ngươi cái tên nghịch tử này, chẳng lẽ ngươi đi tìm Bạch Hổ hầu rồi?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ.

Bạch Hổ hầu? Lẽ nào là Bạch Hổ hầu một trong bốn đại thần bộ của

Lục phiến môn?

“Ta cũng không muốn.” Tả Thanh Vân lại rót cho mình một chén rượu, thở dài một hơi: “Ta cũng không muốn đâu, nhưng vấn đề là mẫu thân không chịu được khí hậu lạnh lẽo của phương bắc, cũng không chịu được khói chướng ở phương nam. Nếu như cha nhất định phải dẫn nương ta và rất nhiều di nương, còn có hai vị đệ đệ kia của ta đi lưu đày với ngươi, thì ta không còn gì để nói.”

Sở Hi Thanh vẫn không hiểu chuyện gì.

Vì sao người bạn này của hắn lại dính líu và quan hệ với Bạch Hổ thần bộ rồi?

Tả Thiên Lộ lại thì nghẹn họng, không nói gì nữa.

Thân thể của thê tử hắn yếu đuối, lại còn phải chịu kinh hãi khi ở quận Tầm Dương, nằm tận mười ngày trên giường mới tỉnh lại.

Còn có hai đệ đệ của Tả Thanh Vân, trước kia cũng đọc sách trong Quốc tử giám ở kinh thành. Bây giờ cũng bị hắn liên luy, đang bị giam trong đại lao.

Có người nói còn bị đánh đập và tra tấn.

Là Tả Thiên Lộ nhờ bạn bè trông nom, Tả Thanh Vân lại nhờ Ngô Mị Nương bỏ một số tiền lớn, mới có thể bảo vệ tính mạng của bọn họ.

Nếu như hai người bọn họ cũng đi đày với hắn, nói không chừng sẽ chết trên đường.

Sắc mặt Tả Thiên Lộ biến ảo không ngừng, lúc trắng lúc xanh, cuối cùng lại thở dài một hơi: “Tùy ngươi vậy, hôn sự của ngươi thì ngươi tự làm chủ. Chỉ có một điều là, sau này nhất định phải sinh một đứa con trai họ Tả.”

Đây là sự kiên trì cuối cùng của người làm cha như hắn.

Tả Thanh Vân lại bật cười một tiếng.

Lúc này rồi mà Tả Thiên Lộ mới nghĩ đến nối dõi tông đường cho Tả gia? Sao hắn không nghĩ đến khi hắn dâng tấu chương kết tội Hộ bộ thượng thư đi?

Mà Tả gia vẫn còn hai cái đệ đệ của hắn cơ mà?

Hắn hơi lắc đầu, nhìn về phía Tư Không Hinh: “Tư Không Hinh, sau này ta sẽ ở Bạch Hổ Đường, có lẽ không dùng được ngươi, cũng không nuôi nổi. Ý nghĩa của ta là, để ngươi đến Tây Sơn Đường, hiệu lực cho Hi Thanh. Ngươi cũng biết cách làm người của hắn, nhân phẩm và tài năng của Hi Thanh hơn ta rất nhiều, nhất định sẽ không phụ ngươi.”

Tư Không Hinh nghe vậy liền liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh một chút.

Sau đó, nàng hơi lắc đầu: “Xin lỗi, ta cần phải trở về tông môn tiềm tu trước đã, mãi cho đến tận ngũ phẩm mới có thể ra. Có lẽ phải tốn thời gian một năm là ít, nếu như khi đó Tây Sơn Đường vẫn còn, lại cho lương bổng tốt, vậy ta không có ý kiến.”

Nàng đi theo Tả Thanh Vân ba năm rồi, đã tích góp được gần hai mươi vạn lượng bạc. Số tiền này đủ để nàng thăng hai cấp, leo lên ngũ phẩm hạ.

Căn cơ võ đạo của Tư Không Hinh đã đầy đủ rồi. Hai năm trước nàng đã có thể lên lục phẩm thượng, chỉ là do không lấy được bí dược của tông môn, cho nên không thể thăng cấp.

Nếu như không phải hai người có tình cảm chủ tớ, thì Tư Không Hinh đã rời khỏi Tú Thủy, trở về tông môn tiềm tu từ lâu rồi.

Tâm thần của Sở Hi Thanh hơi động.

Hắn cũng rất thương thức thực lực, thiên phú và cách làm người của Tư Không Hinh. Nếu như có thể kéo nàng nhập bọn, vậy đúng là một sự trợ giúp rất mạnh.

Đường đường là Tây Sơn Đường, không thể dựa hết vào đám nội quỷ kia được.

Tuy nhiên, sau đó hắn kiềm chế tâm tư.

Lời nói của Tư Không Hinh là có nguyên do.

Giữa võ tu ngũ phẩm và võ tu lục phẩm, có một bậc thang cực lớn.

Trên thế giới này, một võ tu ngũ phẩm đã có thể xưng hùng một góc, chống đỡ một thế lực.

Long gia chỉ có hai lục phẩm thượng, liền trở thành một hào tộc có tiếng trong nội thành quận Tú Thành, thu nhập hàng năm lên đến bảy mươi tám mươi vạn lượng bạc.

Huống hồ là võ tu ngũ phẩm có sức chiến đấu mạnh hơn?

Người ta có thể dễ dàng kiếm được vài trăm ngàn lượng bạc một năm, dựa vào cái gì mà phải đi hiệu lực cho người khác?

Bởi vậy, muốn thuê một võ tu ngũ phẩm, vậy một năm phải mất ba mươi đến năm mươi vạn lượng bạc là ít nhất.

Huống hồ Tư Không Hinh còn có thiên phú cực cao.

Tuy rằng bình thường vị này không lộ trước mặt người đời, nhưng sức chiến đấu rất mạnh. Trận chiến trước đó, Tư Không Hinh đã từng lấy một địch hai.

Sở Hi Thanh đoán là thực lực của nữ tử này, có thể vào năm mươi vị trí đầu của Danh Hiệp Bảng.

Tiền thuê của nàng có thể còn đắt đỏ hơn võ tu ngũ phẩm khác.

Với cục diện trước mắt của Tây Sơn Đường, một năm sau chưa chắc đã có thể thuê nổi.

“Việc này theo ý của người là được.”

Tả Thanh Vân cũng vui mừng thay cho Tư Không Hinh, nhất phẩm, tam phẩm, ngũ phẩm, thất phẩm, đều là một cánh cửa lớn trên con đường tu hành.

Võ tu cấp độ ngũ phẩm, không chỉ sức chiến đấu biến hóa về chất, mà tuổi thọ cũng có thể lên đến 200 năm.

Chương 587: Sỉ nhục của nam nhân (4)

Ngay sau đó, Tả Thanh Vân ôm quyền về phía Độ Vân Lai: “n tình hộ tống của Độ trang chủ, sau này nhất định sẽ báo đáp!”

“Dễ nói!” Độ Vân Lai hơi nhướng mày, cố ý thả cần câu xuống để đáp lễ.

Độ Vân Lai cũng rất kinh ngạc, người này lại có quan hệ với Bạch Hổ thần bộ sao?

Đây chính là quan to tam phẩm trong triều! Thực lực và quyền lực đều mạnh hơn Đại lý tự thiếu khanh nhiều.

Mà một chớp mắt tiếp theo, mấy người trên thuyền nhìn thấy một vệt ánh sáng màu trắng bay đến từ phía kinh thành.

Ánh sáng trắng kia như sao băng, chỉ dùng hai mươi cái hô hấp, là đã bay được mấy chục dặm, đi đến trên không trung của chiếc thuyền này.

Khi người trong ánh sáng màu trắng rơi xuống đầu thuyền, cả chiếc thuyền đều bị ép xuống tận hai trượng. Hai bên thuyền cũng là sóng lớn ngập trời.

Sở Hi Thanh đầu tiên là nghe thấy một tiếng hổ gầm mạnh mẽ hùng tráng, uy nghiêm khốc liệt.

Sau đó, hắn nhìn thấy một cô gái mắt có ngũ quan vô cùng tinh tế, mắt ngọc mày ngài, mi mục như vẽ ở nơi mũi thuyền, người này đang đi về phía Tả Thanh Vân.

Ngũ quan và dung mạo của cô gái này rất phù hợp với thẩm mỹ của Sở Hi Thanh.

Chỉ là dáng người của nàng. . .để cho Sở Hi Thanh không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước miếng.

Tả Thanh Vân đã rất cao, nhưng nữ tử này đứng bên cạnh Tả Thanh Vân, thì còn cao hơn hắn tận hai cái đầu.

Nếu như muốn dùng thứ gì đó để diễn tả nàng. . . đó chính là người khổng lồ có khuôn mặt trẻ con xinh đẹp.

Đây chính là Bạch Hổ hầu, một trong bốn đại thần bộ của Lục phiến môn?

Bạch Hổ hầu thì làm như không thấy những ánh mắt khác thường ở trên thuyền, thần sắc nàng đắc ý, dùng cánh tay xoa xoa bóp bóp gương mặt của Tả Thanh Vân: “Vân Vân, ngươi tạm biệt bạn bè xong chưa? Chà chà, rõ ràng là ngươi đến cầu ta, bây giờ còn bày bộ mặt thối này ra cho ta xem.”

Sắc mặt của Tả Thanh Vân biến thành màu đen, hắn vỗ bỏ tay của Bạch Hổ hầu: “Trên thuyền còn có rất nhiều người!”

Sau đó, hắn than khẽ một tiếng, trên mặt hiện lên ý cười: “Ta giới thiệu cho ngươi vài người bạn, đây là bạn bè sinh tử của ta, Sở Hi Thanh, nếu như không có hắn thì có thể ta đã không nhìn thấy được ngươi.”

Sở Hi Thanh lập tức giơ tay lên, ôm quyền vái chào về phía Bạch Hổ hầu.

Trong lòng hắn cũng bừng tỉnh, bảo sao bọn họ vẫn bình an từ khi tiến vào Hà Châu đến giờ.

Sở Hi Thanh cảm ứng được có cao thủ rình tập ở gần, mà lại còn có sát ý. Nhưng bọn họ đến kinh thành mà người kia vẫn không có động tĩnh gì.

Chuyện này quá nửa là Bạch Hổ hầu đã ra tay, ngăn cản vị Đại lý tự thiếu khanh kia.

Cùng lúc đó, trong lòng Sở Hi Thanh cũng âm thầm buồn cười.

Thật sự là nhìn lầm vị Tả nha nội này, thế mà hắn lại bám váy đàn bà. . . quả thực là sỉ nhục của nam nhân!

Tuy nhiên, Tả nha nội có vị ‘hộ hoa sứ giả’ là Bạch Hổ hầu này, thì Sở Hi Thanh cũng có thể yên tâm trở về Tú Thủy.

. . .

Đúng là thiên hạ không có bữa tiệc nào là không tàn.

Sau khi Bạch Hổ hầu đến, liền tự mình tọa trấn, đưa cả nhà Tả gia từ bến tàu phía đông thành Vọng An, rồi cùng đi đến Đại lý tự.

Tuy nhiên, khi đến bến tàu thì Độ Vân Lai đã cáo từ rời đi.

Hắn đã hoàn thành lời hứa hẹn với Ngô Mị Nương, đã hộ tống Tả gia vào kinh thành.

Sau này, tất cả chuyện của Tả gia đều không liên quan đến hắn nữa.

Độ Vân Lai đã dùng tin phù để hẹn vài người bạn cũ ở kinh thành từ trước, cũng đặt tửu lâu rồi, muốn nhanh chóng gặp mặt bạn cũ, nên liền cáo từ.

Tư Không Hinh cũng rời đi khi đi đến cửa Đại lý tự.

Tông môn nàng nằm ở phương bắc, là một tiểu tông môn lánh đời có tên Thần âm môn.

Sơn môn của Thần âm môn nằm cách thành Vọng An không xa, cũng chỉ khoảng tầm hai ngàn dặm.

Đây là một môn phái nhỏ, tổng cộng chưa đến 300 người.

Môn hạ đệ tử, hoặc là làm sát thủ cho các tổ chức sát thủ lớn, hoặc là làm hộ vệ cho các thế gia vọng tộc.

Tuy nhiên, công pháp truyền thừa của Thần âm môn lại rất đầy đủ, hai môn nguyên công đều có thể nhắm thẳng tam phẩm.

Tư Không Hinh đã không kịp chờ đợi, muốn trở về tông môn để đổi bí dược lục phẩm thượng.

Sở Hi Thanh thì lại tận mắt nhìn mấy người Tả Thanh Vân bị giải vào đại lao của Đại lý tự, sau đó mới quay người rời đi.

Kế Tiễn Tiễn đi theo sau lưng hắn: “Đường chủ, bây giờ chúng ta đi đâu? Nếu như ngươi muốn phó ước với Phong Đao – Vương Mệnh, vậy phải đi tìm một nơi đặt chân trước đã.”

Nàng vừa nói chuyện, vừa ra vẻ tò mò mà nhìn bốn phía xung quanh.

Kế Tiễn Tiễn như là lần đầu vào kinh, như một tên nhà quê vào thành phố, nhìn thấy cái gì cũng đều rất mới mẻ.

Thật ra thì nàng đang tìm kiếm bóng dáng thuộc hạ của mình.

Đám thuộc hạ kia của nàng, hẳn là cũng nhận được tin tức nàng trở về kinh.

Kế Tiễn Tiễn muốn bố trí vài chuyện về Sở Hi Thanh, và an bài một số chuyện.

Chương 588: Ta của ngày mai

Sở Hi Thanh thì lại suy tư, nghĩ đến ánh mắt Bạch Hổ hầu khi nhìn thấy Kế Tiễn Tiễn.

Vị Bạch Hổ thần bộ kia tựa như nhìn thấy người quen, vẻ mặt còn mang theo một tia kinh ngạc.

Còn cả lúc nãy, khi Tả Thanh Vân và hắn chào tạm biệt nhau, thì Bạch Hổ hầu đứng ở bên cạnh cũng nhìn hắn với ánh mắt bao hàm thâm ý.

Bạch Hổ hầu không nói gì, nhưng Sở Hi Thanh lại có quyết định.

Xem ra vẫn phải đổi thêm vài tấm thẻ thần thông Gần Mực Thì Đen để đảm bảo. . .

Sở Hi Thanh có tâm tư làm cho Kế Tiễn Tiễn bị nhiễm đen xì luôn, nhưng vẻ mặt lại rất bình tĩnh, hắn không chút biến sắc mà đi về phía trước: “Chúng ta đi tìm khách sạn ở bến tàu phía tây thành.”

Bến tàu phía tây thành nằm ở góc tây nam của thành Vọng An, gần cửa sông.

Khi hai người đến nơi này, Sở Hi Thanh mới biết vì sao Phong Đao – Vương Mệnh lại hẹn hắn chiến đấu ở đây.

Nơi này cũng có một địa phương tương tự với Miếu thị ở Cổ Thị tập.

Rõng rã hai đường phố, bày đầy đủ 120 cái võ đài.

Võ phong của thành Vọng An mạnh đến mức làm cho người ta líu lưỡi, 120 võ đài này đều có người đang luận bàn tranh đấu.

Sở Hi Thanh đi một đường, lại không phát hiện lôi đài nào rảnh rỗi.

Bên dưới những lôi đài cũng có rất nhiều người đang quan sát.

Sở Hi Thanh không khỏi chậc chậc hai tiếng, hắn còn dừng bước vài lần, để xem các võ tu trên đài giao thủ.

Trình độ võ đạo ở kinh thành, vượt xa Đông Châu.

Chọn bừa một võ tu ở trên lôi đài kia, cũng có thể trở thành lôi thủ đỉnh cấp ở Cổ Thị tập rồi.

Trình độ võ đạo và chiêu thức của bọn họ, khiến cho Sở Hi Thanh cảm thấy rất bất ngờ.

Nhưng ở kinh thành này, quơ tay là nắm được một đám lớn nhân vật như vậy.

Hơn nữa, con đường này còn có rất nhiều võ tu cao phẩm.

Quả thực là lục phẩm nhiều như chó, ngũ phẩm đi đầy đất.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại nghĩ đến một số trí nhớ của nguyên chủ cơ thể này.

Công nhận là võ phong ở thành Vọng An rất mạnh.

Mỗi một tông phái lớn nhỏ trong thiên hạ, đều sẽ thiết lập một võ quán ở trong thành Vọng An.

Vì mời chào đệ tử, nên những võ quán này đều để đệ tử xuất sắc nhất đến bến tàu so tài và đánh lôi đài.

Vì vậy, chất lượng đánh lôi đài ở bến tàu cực cao.

Cuối cùng, Sở Hi Thanh chọn một khách sạn ở ven sông ở bến tàu để làm nơi đặt chân.

Kế Tiễn Tiễn không cảm thấy bất ngờ chút nào.

Hoàn cảnh của khách sạn này cực kỳ tệ.

Tường thành cao 120 trượng kia đã che khuất ánh mặt trời.

Mỗi một ngày, tòa khách sạn này chỉ có nửa thời gian là được thấy ánh mặt trời, cộng thêm là ở ven sông, gió lạnh từng cơn, hoàn cảnh ẩm ướt lạnh lẽo.

Tuy nhiên, nơi này có một chỗ tốt, đó chính là thuận tiện cho việc ‘nuôi cá’.

Lúc này, con sát thi Hà La Ngư kia của Sở Hi Thanh vẫn còn đang ẩn nấp ở dưới sông Thương Lãng kia.

Khi Sở Hi Thanh vào ở khách sạn không lâu, khách của hắn đã đến.

Người đầu tiên chính là Ngô Mị Nương.

Hai người Sở Hi Thanh vừa mới thu xếp hành lý, Ngô Mị Nương liền cầm một bình ‘Thiên Kim túy’ giá trị ngàn lượng đến cửa.

Sở Hi Thanh thầm cảm thấy kinh ngạc.

Hắn không ngờ ở kinh thành mà tin tức của Ngô Mị Nương vẫn linh thông đến mức này.

Tuy nhiên, vì sao khi Tả Thanh Vân vào kinh, lại không nhìn thấy bóng dáng của nữ tử này?

Với tình cảm của Tả Thanh Vân và Ngô Mị Nương, không nên chạy đến đầu tiên sao?

Sở Hi Thanh nghĩ vậy liền hỏi, Ngô Mị Nương hít một tiếng, vẻ mặt hơi phức tạp: “Ta cũng muốn đến đón hắn, nhưng nến nói thế nào đây? Tính cách của Bạch Hổ hầu rất mạnh mẽ, cũng thật lòng yêu thích Thanh Vân. Nàng có chút ý kiến với ta, cho nên không tiện gặp mặt.”

Lúc này Sở Hi Thanh mới hiểu.

Nữ nhân quả nhiên đều ghen tị, ngay cả một nhân vật như Bạch Hổ hầu cũng không ngoại lệ.

Vị này đường đường là Bạch Hổ hầu, nhưng cũng không chứa được một hồng nhan tri kỷ của Tả Thanh Vân.

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, chỉ sợ tháng ngày sau này của Tả Thanh Vân sẽ không tốt cho lắm.

Đây chính là cái giá khi bám váy đàn bà nha.

Sở Hi Thanh âm thầm cười nhạo, lại nghĩ làm người phải chính trực, ngồi thẳng, ăn cơm cứng. Chỉ có như vậy, mới sẽ không bị người khác áp chế.

Ngay khi Ngô Mị Nương đến được một lúc, huynh đệ họ Hồ và Thiết Tu La – Tư Hoàng Tuyền, ba ngươi cũng đến cửa.

Huynh đệ Hồ Khản và Hồ Lai đã hẹn với Sở Hi Thanh trước, sau khi hắn vào ở thì đã gửi tin phù, mời hai người đến đây.

Còn Tư Hoàng Tuyền là tự mình đến tìm.

Hắn thân là đệ tử thân truyền của Vô Pháp Vô Thiên, tất nhiên có giao thiệp rộng rãi ở trong kinh thành này. Hắn muốn biết nơi dừng chân của Sở Hi Thanh, quả thực là dễ như trở bàn tay.

Cuối cùng là do Tư Hoàng Tuyền làm chủ, mời mọi người một bữa ở tửu lâu nổi tiếng gần đó.

Chương 589: Ta của ngày mai (2)

Hai huynh đệ Hồ Khản và Hồ Lai đều khá là vui mừng.

Khi bọn họ đến gặp Sở Hi Thanh, cũng không ngờ chuyến này có thể kết bạn với một nhân vật như Tư Hoàng Tuyền.

Phía sau vị Thiết Tu La – Tư Hoàng Tuyền này, chính là một Thiên Bảng và một Địa Bảng, bối cảnh rất cứng.

Bản thân Tư Hoàng Tuyền cũng là một siêu thiên kiêu trên Thanh Vân Tổng Bảng.

Hơn nữa, trên phố có lời đồn đại, chỉ cần vị Thiết Tu La – Tư Hoàng Tuyền này thu hồi lục phủ ngũ tạng, thiên phú sẽ đuổi sát Bá Võ Vương ngày xưa, tương lai có hi vọng Thiên Bảng.

Đây chính là một mối quan hệ rất nặng.

Tuy nhiên, tính cách của Tư Hoàng Tuyền lại cao ngạo bất quần, rất ít nói.

Tư Hoàng Tuyền bây giờ cũng không có dạ dày, cho nên không thể ăn đồ ăn.

Hom nay, tuy là hắn làm chủ mở tiệc mời khách, nhưng lại chỉ có thể nhìn mấy người Sở Hi Thanh ăn, khiến cho mấy người trên bàn cũng thấy hơi bất tiện.

Chỉ có Sở Hi Thanh và Kế Tiễn Tiễn là hoàn toàn không để ý, toàn bộ quá trình đều ăn miếng thịt to, uống chén rượu lớn, ăn như gió cuốn mây tan.

Sở Hi Thanh cũng là một kẻ tham ăn, rất thích ân một ít món ngon mới lạ.

Thế giới này có rất nhiều món ăn, đều là thế giới hiện đại không có, các món ngon này để cho hắn mở mang tầm mắt.

Kế Tiễn Tiễn thì lại dửng dưng như không.

Dù sao nàng cũng là người sống trên núi nha, không hiểu lễ phép mới là bình thường.

Tư Hoàng Tuyền nhìn hai người ăn như hùm như soi, trong mắt lại hiện ra vẻ sung sướng.

Tư Hoàng Tuyền ghét nhất là người ngoài nhìn mình với ánh mắt khác thường, còn kiêng kị hay lo ngại với hắn.

Những người này nhìn như là đang đồng tình hắn, quan tâm cảm nhận của hắn, nhưng mà lại để cho Tư Hoàng Tuyền không chịu nổi.

Hắn cũng không phải tàn tật, sớm muộn gì hắn cũng lấy lại tất cả những bộ phận kia.

Hắn không cần bất cứ ai đồng tình.

Ngay khi rượu qua ba vòng, Ngô Mị Nương cầm chén rượu lên, vẻ mặt nghiêm nghị nói với Sở Hi Thanh: “Sở đường chủ, Mị Nương mời ngươi một chút! Đây là vì cảm ơn ngươi đã chăm sóc Thanh Vân, cũng là vì bồi tội. Ngày xưa Mị Nương không biết cách làm người của đường chủ, từng nhiều lần nói xấu trước mặt Thanh Vân.”

“Trong cuộc chiến Tri Vị Cư ở Cổ Thị tập lúc trước, Mị Nương còn cố tình đuổi Thanh Vân đi, không chỉ ngồi nhìn đường chủ chém giết, càng khiến cho đường chủ mất hết trợ giúp. Hiện nay, Mị Nương lại biết mình mới là tiểu nhân, suýt nữa làm bạn thân của Thanh Vân mất mạng.”

Trong lòng nàng vô cùng xấu hổ.

Ngô Mị Nương không ngờ được, khi Tả gia gặp khó khăn thì Sở Hi Thanh sẽ đứng ra, dốc hết sức lực để hộ tống cha con Tả gia vào kinh.

Lần này, nàng đã mời Độ Vân Lai, cộng thêm một Tư Không Hinh, nhưng nếu như không có Sở Hi Thanh và thuộc hạ của hắn, và cả con sát thi Hà La Ngư kia, thì cha con Tả gia tuyệt đối không thể bình an vào kinh.

Sở Hi Thanh thì lại thấy buồn cười, cụng chén với Ngô Mị Nương: “Dễ nói! Mị Nương tuy là nữ nhân, nhưng tính cách lại khiến Sở mỗ rất bội phục. Ngươi và ta có chút hiểu lầm, không cần nói đến? Nếu như Mị Nương có băn khoăn, vậy có thể giúp Tây Sơn Đường ta một tay trên phương diện chiến đồ và tình báo là được.”

Năng lực của Lỗ Bình Nguyên cũng rất không tầm thường, nhưng hắn bị giới hạn bởi nhân thủ và tài lực, mạng lưới tình báo không thể bao phủ toàn bộ quận Tú Thủy.

“Mị Nương nào dám từ chối?” Ngô Mị Nương khẽ mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng noãn: “Sau này, người của Tây Sơn Đường các ngươi đến chỗ ta vẽ chiến đồ, ta sẽ giảm giá 30%. Nhưng sau này, cũng mong Tây Sơn Đường trông nom Chiến Văn Các của ta nhiều hơn.”

Trước kia, bề ngoài thì Chiến Văn Các của nàng được quận thừa Tả Thiên Lộ che chở.

Nhưng bây giờ Tả gia đã gặp rủi ro, Ngô Mị Nương tự nhiên phải tìm chỗ dựa khác.

Tây Sơn Đường rất thích hợp.

Hiện giờ, thanh thế của Thiết Kỳ Bang rất mạnh mẽ, mà Tây Sơn Đường của Sở Hi Thanh lại độc bá Tây Sơn, ngoài ra còn ăn tất cả nhân thủ và võ đài của Tả Thanh Vân ở Miếu thị, thế lực cực kỳ mạnh mẽ, đã vượt qua Long gia trong thành, đủ để làm cho đám đạo chích phải kinh sợ.

"Nên như vậy!"

Sở Hi Thanh dứt khoát đáp ứng, sau đó quay đầu, cảm ơn hai huynh đệ Hồ Khản và Hồ Lai.

Từ khi Thiên Cơ Võ Phổ phát hành, điểm võ đạo của hắn đã tăng gần một trăm bảy mươi vạn, đấy là còn chưa tính số điểm hắn mua Thái Thượng Thông Thần lục giai.

Đây đều là công lao của anh em nhà họ Hồ này.

Hai huynh đệ này vốn còn hơi thấp thỏm.

Sở Hi Thanh dùng tiền mời bọn họ giúp hắn dương danh, nhưng lại không nói muốn leo lên Thần Tú Thập Kiệt đao.

Hành động mạo hiểm của bọn họ, không chỉ làm cho tình cảnh của bản thân trở nên lúng túng, mà cũng đẩy Sở Hi Thanh lên nơi đầu sóng ngọn gió.

Tuy nhiên, hai người thấy Sở Hi Thanh không những không có ý trách cứ bọn họ, trái lại còn dùng giọng nói chân thành, cảm kích. Nên bọn họ cũng yên tâm.

Chương 590: Ta của ngày mai (3)

Hai huynh đệ nhìn nhau một chút, tâm lý đều hiểu rõ.

Nhân phẩm của vị Sở sư huynh này là không chê vào đâu được, chỉ là quá háo danh, tranh cường háo thắng, thích làm náo động.

Tuy nhiên, nói đến Thần Tú Thập Kiệt đao, vẻ mặt Hồ Khản lại nghiêm túc: "Sở sư huynh, có người nói ngươi đã ước hẹn với Phong Đao – Vương Mệnh, ngày mai sẽ chiến đấu ở bến tàu Thành Tây? Không biết Sở sư huynh nắm chắc mấy phần?"

Sở Hi Thanh nghe vậy liền nở nụ cười, dùng đũa gắp thức ăn: "Vấn đề này ta không thể đảm bảo trăm phần trăm được. Nhưng Vương Mệnh đã quấn lấy ta mấy ngày khi ở trên sông, nên ta đã nhìn thấy một bộ phận ảo diệu trong đao của hắn. Nếu như hắn chỉ có chút trình độ đó, vậy thì phần thắng của hắn không lớn đâu."

Hai người Hồ Khản Hồ Lai nghe vậy, không khỏi nhướng mày lên. Lời này của Sở Hi Thanh, quả thực là đối chọi gay gắt với những gì Vương Mệnh nói khi còn ở trên mặt sông.

Vị Phong Đao – Vương Mệnh kia cũng tuyên bố đã nhìn thấu đao pháp của Sở Hi Thanh, cũng rất tự tin với cuộc chiến giữa hai người.

Tư Hoàng Tuyền thì lại nheo mắt lại, hắn không kìm được lòng mà đè đao bên hông mình.

Tư Hoàng Tuyền nghe thấy ý tự tin mạnh mẽ trong lời nói của Sở Hi Thanh.

Vị này cho rằng Phong Đao – Vương Mệnh tuyệt đối không phải đối thủ của hắn.

Như vậy, thực lực và đao pháp của Sở Hi Thanh bây giờ, rốt cuộc là đã mạnh đến cỡ nào?

“Chẳng lẽ Hoàng Tuyền cũng muốn nhìn đao của ta?”

Sở Hi Thanh cười khanh khách, vừa ăn vừa nói: “Nhắc đến thì chúng ta cũng không gặp nửa năm rồi, ta cũng rất muốn nhìn thấy tiến bộ của Hoàng Tuyền ngươi. Vậy thì thế này đi, giờ thìn ngày mai, ta chiến với Vương Mệnh xong, lại luận bàn với Hoàng Tuyền ngươi một lần.”

“Được!” Tư Hoàng Tuyền thả lỏng tay, chiến ý dâng trào trong ngực.

“Có điều, Vương Mệnh tuyệt đối không phải kẻ yếu, lực bộc phát cực mạnh. Một khi hắn dùng toàn lực, hạng 95 trở xuống trên Thanh Vân Tổng Bảng, không ai có thể nói mình sẽ thắng chắc cả. Hi vọng ngươi chiến đấu với hắn xong, vẫn còn sức lực để giao thủ với ta.”

“Nếu như không còn sức lực, vậy thì nghỉ ngơi một trận. Buổi sáng không được thì chờ đến chiều lại luận bàn với Hoàng Tuyền ngươi cũng không muộn.”

Giọng nói của Sở Hi Thanh lại rất tùy ý, tựa như là đang nói đến mấy chuyện nhỏ bé không đáng kể: “Vừa hai có hai vị Hồ sư đệ ở đây, các ngươi cũng truyền tin giúp ta, hẹn Thần Yến Đao – Lý Tú Trường đánh một trận ở bến tàu, thời gian cũng là giờ thìn ngày mai.”

Hắn cầm chén rượu trong tay, ngậm lấy vài phần ý cười: “Ta biết có rất nhiều người ở kinh thành không phục khi ta vào Thần Tú Thập Kiệt đao, cũng đang chờ mong anh hùng hào kiệt ở kinh thành kéo ta xuống, xóa tên khỏi Thần Tú Thập Kiệt đao.”

“Một số sòng bạc ở kinh thành cũng đang mở bàn cá cược cho bốn người chúng ta. Lần này, Sở mỗ sẽ cho bọn họ vừa ý, đầu tiên là vì kiến thức anh kiệt ở kinh thành, thứ hai là vì thanh danh của mình. Có điều, lần này ta rất vội, bên Tây Sơn còn rất nhiều chuyện phải xử lý, không thể ở kinh thành lâu được, chỉ có thể gấp rút một chút."

Thật ra thì là do hắn không muốn tiếp xúc với người của Kinh Tây Sở gia.

Sở Hi Thanh có đủ lòng tin với Bạch Mã Phi Mã của mình, nhưng hắn không cần phải mạo hiểm tại giai đoạn này.

Mà Sở Hi Thanh vừa nói xong, tất cả mọi người trên bàn rượu đều rùng mình.

Ngay cả Kế Tiễn Tiễn đang vùi đầu ăn cơm cũng phải cau mày liễu.

Sở Hi Thanh đã dặn dò nàng, để cho nàng ăn xong thì bến tàu tìm thuyền về Đông Châu.

Thời gian xuất phát là cuối giờ thìn ngày mai.

Người này muốn giải quyết ba thanh đao của kinh thành trong vòng một canh giờ sao?

...Thực sự là càn rỡ!

. . .

Mấy người vẫn ăn tiệc đến tận canh ba, lúc này mới lục tục rời đi.

Sau khi Sở Hi Thanh đưa tiễn bọn họ đi, liền trở về phòng rồi khoanh chân ngồi xuống.

Hắn dứt khoát dùng 165.625 điểm võ đạo để đổi Thuần Dương lục giai.

Lại dùng 109.375 điểm võ đạo để đổi Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân lục giai.

Sáng sớm ngày hôm nay, Sở Hi Thanh tu luyện Dưỡng Nguyên Công xong thì đã quét ra mấy thứ này.

Hắn lo người khác nhìn ra manh mối khi thiên phú huyết mạch của mình thăng cấp, cho nên vẫn kéo dài đến tận bây giờ mới đổi.

Hai loại thiên thú huyết mạch thăng cấp, Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới đều đau ngứa đến tận xương tủy.

Tuy nhiên, đối với hắn mà nói thì chỉ là trò trẻ con, sắc mặt Sở Hi Thanh bình tĩnh thong dong, chịu đựng dị biến trong cơ thể.

Cùng lúc đó, hắn lại đưa mắt nhìn vào Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân tầng bốn của mình.

---Có dùng 13124 điểm võ đạo để tăng Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân lên tầng năm hay không?

Điểm võ đạo để tăng Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân lên tầng năm quả thực là quá khoa trương, vượt xa Dưỡng Nguyên Công tầng năm.

Sở Hi Thanh cũng không hiểu cơ chế ở trong này là như thế nào, nhưng hắn vẫn lựa chọn 'có'.

Bởi vì hắn đã sử dụng hết Tứ chuyển Kim Thân Đan rồi.

Nếu như Sở Hi Thanh tiếp tục tu luyện môn ngoại công này, vậy tốc độ sẽ chậm hơn gấp mười lần.

Chương 591: Ta của ngày mai (4)

Ngoài ra, hắn còn phải tìm một ít võ tu bát phẩm, dùng côn gỗ để quất lên người mình.

Sở Hi Thanh không có sở thích bị tra tấn, hắn cũng chỉ coi Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân là phụ trợ của mình, không có ý định bỏ quá nhiều thời gian vào môn công pháp này.

Bởi vì một khi hắn tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao, liền có thể dùng đao ý để phản xạ lại tất cả ngoại lực, như vậy cũng có thể làm được kim cương bất hoại, đao kiếm không thương.

Sở Hi Thanh tu luyện môn ngoại công này, là vì Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân sẽ tăng cường tố chất cơ thể của hắn.

Một chớp mắt tiếp theo, bên ngoài thân thể Sở Hi Thanh lại xuất hiện một tầng ánh sáng lộng lẫy màu vàng nhạt.

Một thân khí huyết của hắn cũng ngưng tụ thành cương khí hộ thể.

Ngay sau đó, toàn thân của Sở Hi Thanh lại xuất hiện một ngọn lửa màu đen.

Sở Hi Thanh rất quen thuộc với ngọn lửa màu đen này, đây chính là Táng Thiên Thần Viêm mà hắn đã trải qua hai lần.

Ngọn lửa này vừa xuất hiện, Sở Hi Thanh liền cảm thấy cảm giác đau đớn trong cơ thể tăng lên gấp mười lần. Mỗi một tấc, mỗi một ly máu thịt trong cơ thể hắn đều giống như bị vô số con kiến cắn xé.

Tiểu Tóc Húi Cua trong cơ thể Sở Hi Thanh cũng không thể không nhảy ra khỏi cơ thể hắn.

Con Nhai Tí nhỏ này đang nhe răng trợn mắt, nhỏ giọng rút gào, vô cùng kiêng kị mà nhìn ngọn lửa màu đen trên người Sở Hi Thanh.

Cùng lúc đó, màn hình huỳnh quang hư ảo trong tầm mắt Sở Hi Thanh cũng phát sinh biến hóa rất lớn.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Thất phẩm hạ (siêu).

Võ đạo: Truy Phong đao pháp (tầng sáu), Khinh Vân Tung (tầng sáu), Trục Điện Chỉ (tầng sáu).

Võ ý: Nhai Tí đao ý (tầng tám), Phong Lôi võ ý (tầng sáu).

Nguyên công: Dưỡng Nguyên Công (tầng năm / bát phẩm thượng), Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (tầng năm).

Điểm võ đạo: 1.472.523

Thiên phú: Thần Thương (ngũ giai), Táng Thiên (tứ giai), Thuần Dương (lục giai), Thái Thượng Thông Thần (lục giai), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (lục giai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (lục giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, cộng sinh (sơ), Nhai Tí.

Tuổi thọ: 102 ngày.

Lúc này, ngoại trừ Táng Thiên, Thuần Dương, Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân và Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân tăng lên, thì Trục Điện Chỉ và Phong Lôi võ ý của hắn cũng tăng lên tầng thứ sáu.

Đây là chuyện một ngày trước.

Hành trình dài hai mươi lăm ngày từ quận Tú Thủy đến giờ, Sở Hi Thanh vẫn ngày đêm khổ tu, rốt cuộc cũng nhìn thấy thành quả.

Trong thanh trạng thái cũng có hai chữ Nhai Tí.

Chiều nay, khi Sở Hi Thanh lựa chọn khách sạn này thì hắn cũng phát hiện ra.

Những thiếu hiệp trẻ tuổi và khách giang hồ chạy theo thuyền kia, đại đa số người đều đặt chân ở gần bến tàu Thành Tây.

Địch ý của những người này làm cho Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh vẫn nằm trong trạng thái kích phát.

Điểm võ đạo còn gần 150 vạn.

Tiến vào Hà Châu ba ngày, mỗi ngày Sở Hi Thanh đều thu hoạch được hơn mười vạn điểm võ đạo.

Sở Hi Thanh suy đoán, một là do Thiên Cơ Võ Phổ, nó đang nhanh chóng truyền bá xa hơn. Thứ hai là do Phong Đao – Vương Mệnh dây dưa.

Tuy rằng hắn chưa đánh bại được Vương Mệnh, nhưng chỉ từ hắn có thể phòng ngự và ngăn chặn 177 lần đánh lên của Vương Mệnh mà không bị thương, thì người ngoài cũng nhận thức được thực lực của hắn, ít nhất cũng có thể chống lại ba thanh đao của kinh thành.

Ánh mắt của Sở Hi Thanh dừng lại trên hàng chữ “Dưỡng Nguyên Công (tầng năm / bát phẩm thượng)” kia.

---Ngươi nắm giữ bí dược Dưỡng Nguyên Công, có dùng 72 điểm võ đạo tăng Dưỡng Nguyên Công lên tầng sáu không?

Điểm võ đạo để tăng Dưỡng Nguyên Công lại kém xa môn ngoại công Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân kia.

Dường như hệ thống đang cổ vũ hắn dùng điểm võ đạo để nâng cao tu vị.

Sở Hi Thanh ngưng thần suy nghĩ một chút, vẫn từ bỏ ý tưởng này.

Thực lực bây giờ của hắn, cũng đã đủ để ứng phó với cuộc chiến ngày mai.

Dù là Vương Mệnh còn ẩn giấu thực lực, thì Sở Hi Thanh vẫn có tự tin có thể áp chế hắn.

Thuần Dương lục giai, Táng Thiên tứ giai, Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân lục giai, Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân tầng thứ năm. Có thể để cho sức mạnh tăng lên gần hai phần mười dựa trên trụ cột vốn có, tốc độ thì tăng cường khoảng bảy phần.

Huống hồ, sau khi cộng sinh với Nhai Tí và vẽ chiến đồ của Dưỡng Nguyên Công, bây giờ hắn có thể gánh chịu rất nhiều danh vọng, lúc này vẫn còn chưa đến cực hạn, vẫn có thể chờ một chút.

Hơn nữa, cũng chỉ còn tầm mười ngày nữa thôi, sau Dưỡng Nguyên Công tầng năm là có thể sử dụng Luyện Nguyên Đan. Tuy rằng đan dược này rất đắt, nhưng hiệu quả lại gấp mười lần Bồi Nguyên Đan.

Đặc biệt là miêu tả của hệ thống với Thuần Dương lục giai.

Trong đó có thêm một đoạn văn tự: Có thể tăng tố chất tu luyện Dưỡng Nguyên Công, Vô Tướng Công và Hỗn Nguyên Vô Tướng Công lên đến thượng đẳng.

Chương 592: Ta của ngày mai (5)

Nói chung là Sở Hi Thanh vẫn hi vọng có thể tự tu luyện tu vị nguyên công.

Trên phương diện tu vị nguyên công, hắn không thể dựa hết vào hệ thống, bằng không thì trong lòng không vững vàng.

Huống hồ, trong tay hắn còn có một tấm thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 12 tuổi, mặc kệ là gặp phải nguy hiểm gì, hắn cũng có thể ứng phó được, không cần phải nóng vội.

Lúc này, càng cảm giác đau đớn trong cơ thể của Sở Hi Thanh càng ngày càng mạnh, làm cho cơ mặt của hắn cũng phải co giật.

Thuần Dương lục giai, Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân lục giai, và Táng Thiên tứ giai, tất cả đều đang cường hóa thân thể của hắn, khiến cho máu thịt và xương cốt của Sở Hi Thanh đang biến hóa long trời lở đất.

Sở Hi Thanh vẫn cố gắng nhẫn nại, còn phân tâm đi làm mới võ đạo bảo khố.

Hắn chuẩn bị nhân dịp vận may hôm nay khá tốt, để quét ra thiên phú Thần Thương lục giai luôn, hoặc là thiên phú nào đó ở tầng bảy là được.

Nhưng để Sở Hi Thanh tiếc nuối chính là, hắn làm mới tận 500 lần, cũng không nhìn thấy bóng dáng Thần Thương lục giai đâu, đương nhiên là cũng không có thiên phú tầng bảy nào.

Sở Hi Thanh thở dài trong lòng, hắn biết vận may của mình đã hết, không thể cưỡng ép nữa, cho nên dừng lại.

Tuy nhiên, cũng không phải là hắn không có thu hoạch gì, bên trong kho chứa đồ đã có thêm ba tấm thẻ thần thông Gần Mực Thì Đen.

Hiện giờ, hắn đang chờ Kế Tiễn Tiễn trở về, thì sẽ sử dụng với nàng.

Sở Hi Thanh khá là chờ mong.

Hắn đã bỏ mười vạn điểm vó đạo để mua mười tấm thẻ Gần Mực Thì Đen cho Kế Tiễn Tiễn rồi.

Dù cho Kế Tiễn Tiễn này là một cao thủ ngũ phẩm thâm tàng bất lộ, vậy thì nàng cũng nên 'đen' rồi chứ.

Lúc này, Sở Hi Thanh không biết là, trên một chiếc thuyền nhanh ba tầng ở không xa khách sạn, Kế Tiễn Tiễn đang đứng trong khoang thuyền, nhìn một nữ tính trung niên mặc áo xanh ở phía trước.

Đó là một tên thuộc hạ đắc lực của nàng, họ Đô tên Hồng Liên, là một phó thiên hộ có tư lịch rất cao trong Thiên nha Cẩm y vệ.

“Hai ngũ phẩm thần bí trong Tây Sơn Đường lại là bán yêu Xích long?”

Trong mắt Kế Tiễn Tiễn không khỏi hiện ra một tia kinh ngạc.

Giọng nói của nàng lạnh lùng: “Tào Hiên đã điều tra rõ ràng chưa?”

“Vị Tào thiên hộ kia được xưng là tinh anh của Địa nha, nhưng lại cực kỳ vô dụng, hỏi một thì không biết ba.”

Đô Hồng Liên cười một tiếng, chứa đầy ý chế giễu: Vì vậy, Vạn hộ đại nhân nói ngươi đã ẩn núp ở Tây Sơn Đường của Thiết Kỳ Bang, vậy thì tiếp tục ẩn núp đi. Thiết Kỳ Bang chính là một mạch Sùng Châu Thủy sư danh ngày xưa, Tây Sơn Đường của Thiết Kỳ Bang lại có quan hệ với một đảng của Lệ thái tử, bán yêu Xích long, Nghịch Thần Kỳ và bảo tàng Liệt Vương, đã là nơi trung tâm của sóng gió quận Tú Thủy.”

“Vạn hộ đại nhân bảo ngươi phải điều tra rõ ràng, mặc kệ là con Xích long kia, hay là Nghịch Thần Kỳ, tất cả đều không thể rơi vào tay đám phản nghịch kia. Còn nữa, hắn hỏi ngươi có ý kiến gì với đường chủ Sở Hi Thanh của Tây Sơn Đường?”

Kế Tiễn Tiễn vừa nghe vừa đi đến trước cửa sổ của thuyền.

Nàng chắp tay sau lưng, nhìn qua mặt sông Thương Lãng ở bên ngoài, rơi vào trầm tư.

Mãi cho đến một lát sau, Kế Tiễn Tiễn mới quay đầu lại: “Ta chỉ ở cùng hắn hơn hai mươi ngày, nhưng người này không biết gì về chuyện của Xích long hay Lệ thái tử cả, không giống như là nghịch tặc.”

“Tuy nhiên, ta nghĩ là muốn điều tra rõ ràng ba chuyện này, thì biện pháp tốt nhất là để vị đường chủ này phối hợp một chút. Vấn đề là người này tuy có chức vụ Phó bách hộ của Cẩm y vệ ta, nhưng vì Tào Hiên nên cực kỳ phản cảm với Cẩm y vệ ta. May mà người này đã luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân lên đến tầng thứ bốn, tiếp cận tầng thứ năm, chúng ta có thể ra tay từ phương hướng này. . .”

Đúng lúc này, Kế Tiễn Tiễn bỗng nhiên thấy lạnh sống lưng, ánh mắt ngạc nhiên và nghi ngờ mà nhìn bốn phía.

Nàng cảm thấy khoảnh khắc này, tựa như có chuyện gì đó cực kỳ nguy hiểm với nàng đang phát sinh.

Nhưng mà chung quanh đây lại không có bất kỳ người khả nghi nào.

Kế Tiễn Tiễn cẩn thận cảm ứng một phen, liền lắc lắc đầu, lòng thầm nói tại sao mình lại có ảo giác như vậy.

Nàng tiếp tục nói: “Sở Hi Thanh có thể chất đặc thù, có thể phải tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân lên tầng bảy tầng tám, thì mới có thể để Cẩm y vệ sử dụng. Vấn đề là người này không có quá nhiều hứng thú với môn ngoại công này, cũng không đủ tiền tài để đổi đan dược.”

Phó thiên hộ Đô Hồng Liên cũng hơi khó hiểu, sau đó vẻ mặt lại thoải mái.

Nàng đã hiểu ý của Kế Tiễn Tiễn rồi, Cẩm y vệ bọn họ phải sắp xếp, để cho Sở Hi Thanh lập công huân một cách ‘hợp tình hợp lý’, sau đó dùng công huân để đổi lấy nội dung tiếp theo của Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân. Mà còn có thể đổi lấy đan dược được ‘ưu đãi’ của Cẩm y vệ.

Chuyện này có chút khó khăn, nhưng cũng không phải là không thể làm được.

Chương 593: Một đao

Ngày tiếp theo, Sở Hi Thanh tỉnh dậy từ mộng cảnh, hắn vẫn tu luyện Dưỡng Nguyên Công như mọi hôm.

May mắn là, đến buổi trưa thì cái khách sạn này vẫn được nhìn thấy ánh mặt trời.

Tu luyện Dưỡng Nguyên Công hết sức ỷ lại vào nắng sớm.

Người tu luyện không có ánh mặt trời phụ trợ, mà chỉ dựa vào quan tưởng, thì hiệu quả sẽ hạ thấp khoảng hai phần mười.

Hôm nay Sở Hi Thanh cũng không tu luyện nhiều, hắn chỉ qua loa một phen, liền rửa mặt rồi đi ra khỏi phòng.

Khi Sở Hi Thanh đi xuyên qua hành lang dài dằng dặc, đi đến đại sảnh khách sạn, chỉ thấy trong này đã có rất nhiều dân giang hồ mang đao kiếm.

Bọn họ đồng loạt nhìn về phía Sở Hi Thanh, ánh mắt thì lại không giống nhau.

Có người ngậm lấy tò mò, có người quan sát thật kỹ, muốn biết Sở Hi Thanh có tư cách gì mà vào Thần Tú Thập Kiệt đao. Có người thì lại là ánh mắt hung ác, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh thì lại làm như không thấy, thong dong tự nhiên bước xuống bậc thang.

Kế Tiễn Tiễn cũng đang ngồi trong đại sảnh khách sạn, ăn bữa sáng như hùm như sói.

Bữa sáng của nàng là một bữa sáng bình thường, gồm sữa đậu nành, há cảo chiên và bánh quẩy.

Kế Tiễn Tiễn còn chuẩn bị cho Sở Hi Thanh một phần, đặt ở bên đối diện bàn bát tiên.

“Đường chủ, tranh thủ ăn khi còn nóng đi, ta mua từ bên ngoài đấy, bánh quẩy ở kinh thành cực kỳ ngon, hoàn toàn khác với Tú Thủy chúng ta. Còn có món há cảo chiên này nữa, Tú Thủy là không có đâu.”

Kế Tiễn Tiễn vừa nói vừa ngưng thần quan sát Sở Hi Thanh.

Ngày hôm qua, khi nàng thuê thuyền xong, trở về liền gặp Sở Hi Thanh, lại phát hiện khí cơ của Sở Hi Thanh có loại cảm giác không hài hòa.

Nhưng hôm nay, khi nàng nhìn thấy Sở Hi Thanh, thì loại cảm giác không hài hòa đó đã biến mất tăm.

Một thân cương lực và chân nguyên của Sở Hi Thanh đã hòa hợp như một.

Trong con ngươi của Kế Tiễn Tiễn hiện lên một vẻ bối rối, sau đó tò mò hỏi: “Đúng rồi, hình như lúc nãy ta nghe thấy đường chủ ngươi đang rên rỉ, tựa như rất đau đớn, ngươi không sao chứ?”

“Không có chuyện gì! Ta vẫn khỏe!” Sở Hi Thanh cầm cái bánh quẩy lên, cắn một miếng.

Hắn phát hiện mùi vị của cái bánh quẩy này cũng bình thường, không hiểu vì sao Kế Tiễn Tiễn lại yêu thích như vậy?

Còn về phần tiếng rên rỉ mà Sở Hi Thanh nhắc đến.

Là do đêm qua hắn tu luyện trong mộng tận năm canh giờ, đã nắm giữ hoàn toàn tố chất thân thể và chân nguyên của bản thân.

Luyện tập ở cường độ cao như vậy, nên sau khi Sở Hi Thanh tỉnh lại, cơ thể của hắn cực kỳ đau đớn, nhất thời không nhịn nổi.

Tuy nhiên, không thể nào nói rõ cho Kế Tiễn Tiễn biết được.

Sở Hi Thanh lại uống một hớp sữa đậu nành.

Hắn cẩn thận cảm ứng một phen, xác định bánh quẩy và sữa đậu nành không có độc, liền hai ba hơi mà uống cạn sạch sữa đậu nành, sau đó ngậm bánh đi ra ngoài.

“Đi thôi! Chậm hơn thì trễ mất, mà nhìn những người này cũng sắp không chờ nổi nữa rồi.”

Lúc này, ở ngoài cửa khách sạn cũng có rất nhiều người.

Nhưng khi Sở Hi Thanh đi ra ngoài, đám khách giang hồ ở bên ngoài kia, đều tự giác mà tránh ra hai bên, tạo thành một con đường.

Sở Hi Thanh âm thầm cảm khái, kinh thành này không chỉ có võ phong rất mạnh, mà cá cược cũng rất mạnh.

Hắn nhìn biểu hiện bao hàm chờ mong và thấp thỏm của những người này, liền biết đại đa số người trong bọn họ đều đã đặt cược.

Còn có những người chuẩn bị đặt cược, nên chạy đến khách sạn để xem ‘năng lực’ của Sở Hi Thanh trước.

Sở Hi Thanh vừa ăn bánh quẩy vừa nói chuyện: “Nói đến đồ ăn ở kinh thành, ta nghe nói thứ nổi tiếng nhất vẫn là thịt lừa nướng và canh thịt lừa của Thiên Thượng yến. Nếu như ngươi và ta đã vào kinh, không thể không nếm thử món này. Lát nữa Tiễn Tiễn ngươi đi mua hai nồi canh thịt lừa, chúng ta sẽ ăn trên đường trở về.”

Võ tu ăn cơm, đương nhiên không thể tính bằng bát, mà là dùng nồi.

“Thiên Thượng yến? Thiên Thượng yến nằm ở cầu đá Đông Quan phía đông thành, cách nơi này mấy chục dặm, chỉ sợ không kịp.”

Kế Tiễn Tiễn vừa nói xong thì lại cảm thấy không đúng.

Mình chỉ là một thợ săn ở quận Tú Thủy, làm sao lại quen thuộc với kinh thành như vậy được?

Nàng vội vã cứu chữa: “Tối hôm qua ta nghe ngóng các món ăn vặt ở kinh thành, thịt lừa của Thiên Thượng yến đúng là rất nổi tiếng, được xưng là ‘thịt rộng trên thời, thịt lừa dưới đất’. Những mà chỗ đó quá xa, ta lại không biết đường xá. Hay là đường chủ ở kinh thành thêm hai ngày, chúng ta ăn sạch tất cả đồ ăn vặt ở thành Vọng An này?”

Trong lòng Kế Tiễn Tiễn âm thầm tự trách.

Ngày thường nàng tuyệt đối không lộ sơ hở như vậy, nhưng vừa rồi, khi đối mặt với Sở Hi Thanh.

Không biết vì sao mà nàng hoàn toàn không có ý phòng ý, vô thức bật thốt ra.

May mà tựa như Sở Hi Thanh không để ý lắm, hắn gật đầu, liền tiếp tục đi về phía trước.

Chương 594: Một đao (2)

Lúc này, Sở Hi Thanh nhìn như không có gì khác thường, nhưng trong con ngươi lại lóe lên một vệt kỳ dị.

Kế Tiễn Tiễn này dường như đã ‘đen’ một chút, nhưng vẫn chưa triệt để. . .

Sở Hi Thanh âm thầm hoảng sợ.

Rốt cuộc nữ nhân này có lai lịch gì, tu vị gì, mà ngay cả mười tấm thẻ thần thông Gần Mực Thì Đen cũng không bắt được?

Mười vạn điểm võ đạo, đã sắp đủ để mua một tấm thẻ khuôn Thiết Cuồng Nhân rồi.

Trên mặt Sở Hi Thanh lại không hề biến sắc, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này, khách giang hồ ở hai bên đường càng ngày càng nhiều, tiếng nói của bọn họ ồn ào, có người đang bàn luận, có người thì lớn tiếng quát mắng.

“Tạp chủng đến từ Đông Châu kia! Nghe kỹ cho ta, nơi kinh thành này không phải là nơi mà ngươi có thể càn rỡ.”

“Thứ đồ gì mà cũng xứng vào Thần Tú Thập Kiệt đao?”

“Phong Đao – Vương Mệnh và Thần Yến Đao – Lý Tú Trường là nhân vật cỡ nào, đâu phải loại người như ngươi có thể thắng? Ta khuyên ngươi nên cút về nhà bú sữa đi!”

“Ha ha! Ngươi quét ngang Đỉnh Châu chúng ta thì rất đắc ý đúng không? Nhưng vào kinh thành thì ngươi chẳng là cái thá gì!”

Tuy nhiên, cũng có người đang cổ vũ cho hắn.

“Nhóc con, ta coi trọng ngươi! Ai nói Đông Châu không thể ra một cái siêu thiên kiêu?”

“Cố lên! Lão tử đặt hai trăm lạng bạc lên trên người ngươi. Đường đường là Thần Tú Thập Kiệt mà Thiên Cơ Các nhận định, sao có thể bại bởi ba thanh đao của kinh thành chứ?”

“Ta ủng hộ ngươi, ta đã ngứa mắt đám võ tu bản địa kinh thành này từ lâu rồi, coi thường anh hùng trong thiên hạ.”

Sở Hi Thanh đều làm như không nghe thấy, không nhìn thấy, cũng không lo lắng an toàn của bản thân mình.

Lúc này, hai bên người hắn có hai mươi mấy tên khách giang hồ có tu vị cao thâm.

Bọn họ ăn mặc khác nhau, nhưng đều là vẻ mặt đề phòng, cảnh giác bốn phía chung quanh.

Đêm qua, Ngô Mị Nương và huynh đệ Hồ Khản Hồ Lai từng đề cập đến, khi Sở Hi Thanh tiến vào Hà Châu, các sòng bạc và mấy vị đài chủ ở bến tàu của kinh thành, đã phái cao thủ ra bảo vệ hắn, đảm bảo bàn cược có mấy vạn võ tu tham gia này có thể tiến hành thuận lợi.

Vì vậy, đêm qua Sở Hi Thanh ngủ rất ngon.

Ít nhất thì trước khi cuộc chiến ngày hôm nay kết thúc, hắn không cần lo lắng cho an toàn của mình.

Khi Sở Hi Thanh đi đến con đường Lôi thị ở bến tàu phía tây, liền nhìn thấy một thiếu niên có ngũ quan thanh tú đang đứng tại chỗ rẽ.

Đó chính là Phong Đao – Vương Mệnh, khóe môi hắn cong lên, nở nụ cười nói: “Ta chờ ở đây từ giờ dần bốn khắc, Sở huynh để ta rất chờ mong. Vừa rồi suýt nữa thì không nhịn được, muốn xông vào khách sạn của ngươi, để có thể thưởng thức đao đạo của ngươi sớm hơn.”

Giờ dần bốn khắc, cũng chính là khoảng bốn giờ sáng ở thời hiện đại.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, cái tên đối diện này lại chờ hắn tận ba tiếng đồng hồ.

Khóe môi hắn cong lên: “Các hạ không hổ danh là Phong Đao, Sở mỗ bội phục.”

Phong Đao – Vương Mệnh này, thật sự là có vài phần điên cuồng.

Lúc này, ánh mắt hắn lóe lên, chú ý đến Thiết Tu La – Tư Hoàng Tuyền đang đứng trên tầng cao nhất của tòa tửu lâu bên cạnh, từ trên cao cúi đầu xuống nhìn bọn họ.

Cách đó không xa còn có huynh đệ Hồ Khản Hồ Lai đang vẫy tay với hắn.

Sở Hi Thanh hơi gật đầu ra hiệu với ba người bọn họ, sau đó lại quét mắt nhìn về những phương hướng khác.

“Nếu Vương huynh đã không thể chờ đợi được nữa, vậy chúng ta bắt đầu luôn chứ? Chúng ta đánh nhanh thắng nhanh, miễn cho mọi người đợi lâu.”

Tầm mắt của Sở Hi Thanh cuối cùng khóa vào một bệ đao cao to có treo một lá cờ có chữ ‘Đông’ ở cách đó không xa.

Hắn quay sang ôm quyền với một vị trung niên mặc áo xanh ở bên đó: “Vãn bối Sở Hi Thanh! Có thể mượn võ đài của Đông Thiên hội các ngươi dùng một lát, để ta và vị Phong Đao này so tài hay không?”

Đông Thiên hội là một trong những thế lực giang hồ có thực lực rất mạnh mẽ ở vùng Hà Lạc này.

Hội chủ Vương Thiên Đông được xưng là Đông Thiên Vương, thân liệt Thiên Bảng, là nhân vật có máu mặt hiếm có trong giới hắc đạo của thiên hạ.

Vị này được xưng là thiên vương ở ngay dưới chân thiên tử, mà lại có thể sừng sững vài chục năm không ngã, vậy cũng có thể hiểu được hắn là nhân vật thế nào.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh muốn mượn cái võ đài này là vì cái võ đài này đủ cao, chung quanh lại có rất nhiều tòa nhà cao, bố cục giống như một đấu trường.

Bọn họ giao thủ ở chỗ này, có thể làm cho nhiều người quan sát hơn.

Vị trung niên áo xanh đang đứng chắp tay trên đài cũng hơi bất ngờ.

Sau đó hắn nhướng mày lên, nở nụ cười thản nhiên: “Có gì không thể? Mời hai vị lên đài. Hôm nay Ngụy mỗ sẽ ngoại lệ một phen, làm trọng tài cho hai vị.”

Nếu như là ngày xưa, vị trung niên áo xanh này sẽ không có hứng thú với mấy trận tranh đấu ở cấp bậc thất phẩm bát phẩm này.

Nhưng hai người ở dưới đài đều là nhân vật siêu thiên kiêu, chỉ cần không chết non thì tương lai nhất định sẽ vào Địa Bảng.

Chương 595: Một đao (3)

Mà những ngày gần đây, chuyện Sở Hi Thanh một đường vào kinh, quét ngang tất cả thiếu niên anh kiệt ở bốn châu, cũng là chuyện nóng bỏng nhất ở kinh thành.

Dù cho là một nhân vật cao cao tại thượng như hắn, cũng có nghe nói qua đến cuộc tranh đấu vì bảng danh sách Thần Tú Thập Kiệt đao này.

Trung niên áo bào xanh cũng có vài phần hứng thú, muốn nhìn xem tiểu bối đến từ Đông Châu này, có năng lực áp chế ba thiếu niên đao khách xuất sắc nhất và trẻ nhất của kinh thành hay không.

Vương Mệnh nghe vậy liền nở nụ cười: “Cái này thì tốt quá! Không ngờ chúng ta lại có vận may này, có thể để Ngụy lâu chủ của Đông Thiên hội làm trọng tài.”

Dưới trướng Đông Thiên hội có bảy mươi hai vị lâu chủ, tất cả đều là cao nhân có tu vị tứ phẩm ngũ phẩm.

Mà vị ở trên đài này, chính là lâu chủ của lâu thứ bảy Đông Thiên hội, Ngụy Phi Long.

Tại Đông Thiên hội, lâu chủ xếp hạng càng cao, thì thực lực và thế lực cũng càng mạnh.

Vương Mệnh nói xong, liền nhảy lên một cái, thân hình nhẹ nhàng rơi xuống võ đài.

Sở Hi Thanh cũng nhảy lên trời trong cùng một lúc, hắn phi thân lên vào võ đài cao tầm ba trượng, rộng tầm năm mẫu này.

Thân pháp của hai người, một cái hư huyễn mờ ảo, làm cho người ta cảm thấy như hư vô không có thật. Một cái thì lại nhẹ nhàng mau lẹ, truy vân đuổi nguyệt.

Nhưng hai người gần như là nhảy lên võ đài cùng một lúc, người bình thường nhìn bằng mắt thường thì không thấy khác biệt nào.

Khóe môi Vương Mệnh hơi cong lên.

Thân pháp của tên đối diện này, dường như lại có tiến bộ rồi.

Hắn càng ngày càng chờ mong thời khắc hai người rút đao.

Lúc này, bên dưới võ đài là một mảnh ồn ào như sấm rền. Hầu như tất cả mọi người đều tập trung tinh thần, vẻ mặt hưng phấn mà nhìn lên trên.

Còn có rất nhiều người tràn vào các tửu lưu ở gần đó, muốn chiếm lấy chỗ cao, để quan sát trận chiến này.

Vị trí của hai người Hồ Khản Hồ Lai vừa hai có thể quan sát võ đài này, có thể nói là vị trí rất đẹp, không cần phải đổi chỗ.

Tâm trạng Hồ Lai hơi thấp thỏm, căng thẳng mà nắm lấy lan can trước người.

“Huynh trưởng, ngươi nói Sở sư huynh có mấy phần thắng?”

“Ta nào biết được? Thực lực của Sở sư huynh bây giờ chính là một bí ẩn. Vương Mệnh cũng gần như vậy, mấy thần nhãn xuất sắc nhất của Thiên Cơ các chúng ta, tạm thời còn chưa nhìn thấy thiên phú huyết mạch của hắn. Dù là phường chủ Đông phường chúng ta, cũng rất khó có thể phán đoán ra thắng bại giữa hai bọn họ.”

Hồ Khản lắc đầu: “Nhưng ta nghe lời nói của Sở sư huynh ngày hôm qua, hẳn là cũng nắm chắc vài phần.”

Lúc này, thần sắc Hồ Khản hơi động, nhìn về phía tầng cao nhất ở gian tửu lâu bên đối diện, nơi đó có một đám văn sĩ mặc quan bào.

Quần văn sĩ này, tựa như đã bao cả tầng cao nhất của tửu lâu. Tầng này chỉ có hai mươi ba mươi vị quan văn đang dựa vào lan can, chứ không chật chội như hai mươi mấy nhà tửu lâu khác.

“Là người của Luận Võ Lâu.” Hồ Khản nhướng mày lên: “Nhiều người đến thật, còn có ba vị Thần Cơ học sĩ.”

Những nhân vật lớn như Thần Cơ học sĩ quan hàm tứ phẩm này, bình thường sẽ không quan tâm đến tranh đấu của các võ tu cấp thấp.

Hồ Lai nở nụ cười thản nhiên: “Bọn họ không thể không đến, lần này Sở sư huynh thua thì còn đỡ, nhưng nếu như hắn thắng, Luận Võ Lâu sẽ rất mất mặt.”

Lúc này, tại một gian phòng riêng cách chỗ họ khoảng hai trượng, Thiết Tu La – Tư Hoàng Tuyền hơi nhíu mày, quay đầu nhìn một thiếu niên ở phía sau lưng.

Người này mặc một thân cẩm bào, eo đeo một thanh đao, dáng người cao to, môi hồng răng trắng, ngũ quan tuấn dật.

Đây chính là Thần Yến Đao – Lý Tú Trường.

“Lý huynh?” Tư Hoàng Tuyền quay người lại: “Xin hỏi Lý huynh muốn làm gì?”

Ánh mắt Lý Tú Trường lại bỏ qua Tư Hoàng Tuyền, nhìn vào võ đài đá ở ngoài cửa sổ kia: “Ta nhận được tin tức, Sở Hi Thanh đã đặt thuyền trở về Đông Châu, thời gian khởi hành tại cuối giờ thìn ngày hôm nay.”

Con ngươi Tư Hoàng Tuyền khẽ co lại, vô thức nắm chặt Uyên Ương đao của mình.

Hắn rất cảm ơn Sở Hi Thanh.

Nhưng khoảnh khắc này, Tư Hoàng Tuyền vẫn không tự chủ được mà sinh ra chiến ý mãnh liệt.

Trong mắt của Sở Hi Thanh, đao pháp của mình lại không đáng nhắc tới như vậy sao?

Sở Hi Thanh cho rằng có thể giải quyết ba người bọn họ trong vòng một canh giờ sao?

“Vì vậy, ba muốn mời Tư huynh nhường trận thứ hai lại cho ta. Nếu như Vương Mệnh thua, thì hãy để ta lên trước.”

Lý Tú Trường híp mắt lại, trong mắt hiện lên ý trào phúng: “Lý mỗ chưa bao giờ bị người khác coi thường như vậy. Ta rất muốn biết, hắn dựa vào cái gì mà dám tự tin như thế?”

Trên võ đài lúc này, Sở Hi Thanh và Phong Đao – Vương Mệnh đứng cách nhau một trượng.

Ngụy Phi Long của Đông Thiên hội lấy một viên tiền đồng từ trong tay áo ra.

Chương 596: Một đao (4)

Giọng nói của Ngụy Phi Long bình thản, lại ngậm lấy uy nghiêm không cho làm trái: “Theo lý thì nên để các ngươi ký Sinh Tử Khế, nhưng hai người các ngươi đều rất nóng lòng chiến đấu, nên không cần ký cũng được. Nhưng các ngươi đều hiểu quy củ trên võ đài rồi đấy, ai dám làm trái quy tắc, Đông Thiên hội sẽ truy sát kẻ đó đến cùng. Các ngươi sẽ biết, tuy thiên hạ này rất lớn, nhưng không có chỗ cho các ngươi dung thân.”

Sau đó, Ngụy Phi Long quơ quơ đồng tiền trong tay lên: “Chú ý! Tiền rơi xuống đất, liền có thể ra tay.”

Coong!

Theo Ngụy Phi Long búng một cái, đồng tiền kia liền bay lên cao, đến hai mươi trượng mới chậm rãi rơi xuống.

Toàn thân Vương Mệnh run rẩy, hai mắt hiện lên một vệt ánh sáng, trên mặt cũng nổi lên một vệt đỏ ửng vì quá hưng phấn.

Hắn nắm đao bên hông, toàn bộ tinh thần đều khóa chặt Sở Hi Thanh và đồng tiền đang rơi xuống kia.

“Bạch Mã Phi Mã của ngươi rất lợi hại! Khi còn ở trên thuyền, quá nửa là ngươi vẫn chưa dùng toàn lực, đúng không? Vì vậy, ta cũng không dám nói có thể thắng ngươi trong vòng mười hai chiêu. Có điều, ngươi cũng chỉ có mười hai chiêu thôi, hãy để ta xem mười hai đao này của ngươi đi.”

Hắn đoán rằng Sở Hi Thanh chỉ có thể chém mười hai đao Bạch Mã Phi Mã.

Mười hai chiêu này là mạnh mẽ nhất, bén nhọn nhất, đáng sợ nhất, cũng làm cho người ta bất ngờ nhất của Sở Hi Thanh.

Tại trước mắt Vương Mệnh, Sở Hi Thanh lại như một đóa hoa tươi sắp nở, hắn muốn nhìn thấy phong thái xinh đẹp nhất của nó.

Nhanh lên, bắt đầu nhanh một chút. . .

Vì sao đồng tiền này còn chưa rơi xuống đất?

Sở Hi Thanh cũng một tay đè đao, vẻ mặt bình tĩnh.

Hắn đang nghĩ đến canh thịt lừa và thịt lừa nướng của Thiên Thượng yến, trong lòng lại sinh ra ý thèm ăn.

Hình như nguyên chủ thân thể này rất yêu thích hai món này, khiến cho hắn vừa mới nghĩ đến là đã chảy nước miếng.

Mùi vị của thịt lừa ở thế giới này cũng không giống như thịt lừa ở thế giới kia.

Có phải là nên ở lại thêm nửa ngày? Qua bên kia ăn một bữa cho đỡ thèm?

Tuy nhiên, khi đồng tiền rơi xuống cách mặt đất không đến một trượng, Sở Hi Thanh vẫn thu hồi suy nghĩ, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào đối thủ.

Sư tử vồ thỏ cũng phải dùng toàn lực, đạo lý này dùng ở chỗ nào cũng không sai.

Lúc này, toàn bộ trong và ngoài võ đài đều yên tĩnh, tất cả mọi người đều nín thở, bình tĩnh nhìn hai người trên đài.

Từ khi xuất đạo, Phong Đao – Vương Mệnh vẫn luôn tiến bộ thần tốc.

Có rất ít đối thủ cùng tuổi tác có thể chống đỡ được quá ba chiêu của hắn.

Khoảng tầm nửa năm trước, người này từng chiến đấu với vị đang xếp thứ 9 trên Thần Tú Thập Kiệt đao, chống đỡ trăm chiêu mà không bại, từ đây danh chân kinh thành và hai châu Hà Lạc.

Sở Hi Thanh cũng không phải kẻ yếu.

Người này được xưng là Sở Nhất Đao, quét ngang thiếu niên đao khách của bốn châu, xưa nay chỉ dùng một đao để giải quyết.

Mà lúc này, tất cả mọi người cũng cho rằng, thắng bại của hai người sẽ được quyết định trong vòng mười chiêu.

Hoặc là Sở Hi Thanh đánh bại Phong Đao – Vương Mệnh trong vòng mười chiêu.

Hoặc là Phong Đao – Vương Mệnh sống qua mười chiêu, chống đến khi chân nguyên của Sở Hi Thanh cạn kiệt, sau đó kéo vị này ra khỏi Thần Tú Thập Kiệt đao!

Chỉ là không biết tình hình hôm nay sẽ ra sao, ai thắng ai thua?

Keng! Cheng!

Theo đồng tiền kia rơi xuống đất, phát ra tiếng đinh đương.

Hai người đồng thời rút đao, làm cho trên đài đá lấp lóe hàn quang, cương lực khuấy động.

Thân hình của Thần Tú Thập Kiệt lại lấp lóe như ảo như huyễn, đi đến góc tay trái của Sở Hi Thanh.

Từ 177 lần giao thủ với Sở Hi Thanh đến xem, đây là vị trí mà sức mạnh và tốc độ của Sở Hi Thanh yếu kém nhất, cũng là vị trí dễ dàng để phòng ngự Bạch Mã Phi Mã nhất.

Trong nháy mắt này, con ngươi Vương Mệnh khẽ co lại, mắt hiện ra vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Một vệt ánh đao màu trắng, đang càng ngày càng lớn ở trong mắt của hắn.

Đó là Tốn Phong Chấn Lôi đao của Sở Hi Thanh, tốc độ đao cũng đạt đến cực hạn của thị giác Vương Mệnh.

Khi Vương Mệnh phản ứng lại, Tốn Phong Chấn Lôi đao của Sở Hi Thanh đã chặn cổ họng của Vương Mệnh.

Lưỡi đao phá tan cổ áo của Vương Mệnh, chém ra một tia máu.

Vương Mệnh không thể không dừng lại, nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt không thể nào tưởng tượng nổi.

Đao của người này. . . làm sao lại có thể nhanh đến mức này?

Lúc này, toàn bộ bên dưới võ đài cũng truyền ra những tiếng vang vọng.

Tất cả mọi người đều có vẻ mặt giống nhau.

Đường đường là Phong Đao – Vương Mệnh, một trong ba thiếu niên đao khách trẻ tuổi và xuất sắc nhất trong phạm vị kinh thành, lại bị một đao của Sở Hi Thanh chỉ thẳng vào cổ họng?

Đùa cái gì thế? Hay là bọn họ đang nằm mơ?

“Tiên sư cha nó!” Hồ Khản đứng ở trước lan can tầng cao nhất của tửu lâu, không nhịn nổi mà chửi một tiếng, ánh mắt của hắn cũng tràn đầy kinh hãi: “Đao pháp của Sở sư huynh đã đến tầng thứ này rồi sao? Chỉ dùng một đao để đánh bại Phong Đao – Vương Mệnh?”

Chương 597: Một đao (5)

Con ngươi của Hồ Lai cũng co rút lại.

Hắn vỗ mạnh vào lan can, phát tiết tâm tình khuấy động trong lòng: “Bảo sao Sở sư huynh lại muốn hẹn Tư Hoàng Tuyền và Lý Tú Trường, thời gian cũng là giờ thìn.”

Điều khiến Hồ Lai càng mừng rỡ hơn là, huynh đệ bọn họ đặt 12.000 lượng lên người Sở Hi Thanh.

Chín ngàn lượng là số tiền còn lại, ba ngàn lượng kia là Sở Hi Thanh nhét vào tay áo bọn họ khi chia tay tối hôm qua.

Hai người được ăn cả ngã về không, đặt hết tất cả lên người Sở Hi Thanh, mà tỷ lệ cược là một ăn ba!

“Đây mới thật sự là Thần Tú Thập Kiệt! Sở sư huynh còn kém Vương Mệnh một giai! Nếu như hắn không thể vào Thần Tú Thập Kiệt, thế gian này có người nào xứng vào Thần Tú Thập Kiệt chứ?”

Hồ Khản hưng phấn đến mức nói năng lộn xộn, cặp lông mày chữ bát cũng như đang nhảy múa.

Sau đó, hắn nhìn về phía đối diện rồi cười nói: “Nhìn đám người Luận Võ Lâu bên kia kìa.”

Hồ Lai không cần Hồ Khản nhắc nhở, hắn cũng đã chú ý đến vẻ mặt của đám người Luận Võ Lâu kia rồi.

Trên mặt của ba vị Thần Cơ học sĩ kia, tất cả đều rất nặng nề và âm trầm.

Hồ Lai không khỏi nở nụ cười: “Mấy vị này đang rất đau đầu đây, một khi danh dự không còn, thì phải tốn công sức gấp mười lần mới có thể cứu vãn lại.”

Tuy nhiên, Phong Đao – Vương Mệnh trên võ đài lại không có vẻ uể oải nào.

Hwans hơi ngẩn ngơ, trong mắt vẫn còn ý kinh ngạc, nhưng trên mặt lại có một vệt vui mừng.

“Đao của ngươi bây giờ còn nhanh hơn lúc ở trên thuyền nhiều, ta còn cho rằng mình đã nhìn thấu ngươi.”

Mặt Sở Hi Thanh vẫn thản nhiên như không: “Ngươi chưa bao giờ nhìn thấy đao mạnh nhất, và đao nhanh nhất của ta, làm sao có thể nói là nhìn thấu?”

Ngay khi Sở Hi Thanh nói chuyện, Phong Đao – Vương Mệnh đang đứng trước đao của hắn đã hóa thành một luồng khói, tiêu tán tại hư không.

Sở Hi Thanh thấy thế thì cũng không để ý, hắn cầm đao đứng yên tại chỗ, lại cười một tiếng.

“Ta không biết lực lượng hư vô này của ngươi là công pháp gì, là thiên phú huyết mạch gì. Nhưng 177 lần đánh lén kia của ngươi, lại làm cho ta nhớ kỹ khí cơ và đặc thù chân nguyên của ngươi.”

Cực chiêu – Phong Chi Ngân!

Ánh đao của Sở Hi Thanh bay lên, tựa như ảnh lại tựa như huyễn.

Đao của hắn phất qua như gió mát, nơi nó đi qua đều không có dấu vết hay quỹ tích, chỉ là đã chém ra một vết máu ở phía sau.

Lúc này, đao của Sở Hi Thanh lại chỉ thẳng vào cổ họng của Phong Đao – Vương Mệnh, một lần nữa áp chế hắn.

Vương Mệnh đứng ở phía sau Sở Hi Thanh, đao trong tay hắn mới đưa lên được một nửa, liền không thể không ngừng lại.

Hắn cúi đầu nhìn thanh Tốn Phong Chấn Lôi đao trên cổ mình, trên mặt lại hiện lên vẻ kỳ dị.

“Cái tên nhà ngươi. . .”

Bóng người của Vương Mệnh lại hóa thành làn khói lần nữa.

Nhưng khi hắn hiện thân lần nữa, liền thấy ánh đao quen thuộc kia lại chém đến.

Lần này không có chặn cổ họng của hắn, mà là một đao gọt tóc của hắn.

Vô số sợi tóc đen rơi xuống, bay lả tả trong không trung.

Mà sau đó, lại có một đao cực kỳ ác liệt, lưỡi đao nhanh như chớp kia quét ngang mà đến.

Không ngờ thanh Tốn Phong Chấn Lôi đao trong tay Sở Hi Thanh lại chia ra làm hai. Một đao chém tóc của hắn, một đao chém cổ họng của hắn.

Toàn thân Vương Mệnh lạnh toát, lập tức lùi lại phía sau vài bước, tốc độ cũng nhanh như tia chớp.

Hắn vuốt da đầu trọc lóc của mình, vô cùng kinh ngạc mà nhìn Sở Hi Thanh: “Ngươi đang trả thù sao?”

Cái tên đối diện này, thế mà lại cạo đầu hắn?

Sở Hi Thanh nghe vậy thì không tỏ ý kiến: “Ngươi nói xem?”

Cái này gọi là ăn miếng trả miếng.

Cái tên này đánh lén hắn 177 lần, tưởng hắn là tượng đất à?

Sắc mặt Vương Mệnh nhất thời đen như đáy nồi.

Hắn vẫn rất coi trọng ba ngàn sợi tóc đen của mình, bằng không thì cũng sẽ không muốn chém tóc của Sở Hi Thanh.

Cái này gọi là, ‘Mình không muốn thì dành cho người’.

Mà chỉ vẻn vẹn một cái hô hấp sau, toàn thân Vương Mệnh lại tuôn ra một tầng sương mù màu đen dày đặc.

Con ngươi của Sở Hi Thanh hơi co lại.

Thái Thượng Thông Thần của hắn đã cảm nhận được một ít nguy hiểm, cảm giác như đang đối mặt với một con mãnh thú sắp thức tỉnh.

Trong lòng hắn lại không hề gợn sóng, hai tay cầm đao, sẵn sàng nghênh địch.

Tuy nhiên, trọng tài Ngụy Phi Long của Đông Thiên hội ở bên cạnh lại hừ nhẹ một tiếng, giọng nói lạnh lẽo: “Ngươi đã thua, đi xuống!”

Khí cơ của Phong Đao – Vương Mệnh nhất thời cứng lại.

Hắn cau mày suy ngẫm, sau đó nở nụ cười thản nhiên, thu khói đen lại: “Đúng là ta thua!”

Trong lòng Vương Mệnh cũng hiểu, lúc này Ngụy Phi Long không can thiệp, là do hắn còn có thể dùng thân pháp hư vô để trốn tránh lưỡi đao trí mạng của Sở Hi Thanh.

Nhưng Sở Hi Thanh dùng một đao để gọt tóc của hắn, nếu hắn Sở Hi Thanh chém thấp hơn một chút, thì xương sọ của hắn đã bị gọt rồi.

Chương 598: Một đao (6)

Huống hồ, có đấu tiếp cũng vô vị, Vương Mệnh hắn tự nhiên là cón chưa thi triển thiên phú huyết mạch, còn chưa bùng nổ toàn bộ thực lực.

Nhưng Sở Hi Thanh ở đối diện, cũng đã dùng toàn lực sao?

Tại trong tình báo, vị này có thiên phú Táng Thiên, càng bị thương thì càng mạnh.

Mà đến giờ hắn cũng chưa từng sử dụng Nhai Tí đao ý của mình.

Phong Đao – Vương Mệnh ôm quyền, lộ ra ý cười bất cần đời: “Đao của Sở huynh thật là nhanh, hiếm thấy trong thất phẩm bát phẩm, Vương Mệnh bội phục!”

“Đa tạ!”

Sở Hi Thanh cũng thu đao vào vỏ: “Nhưng nếu như Vương huynh còn dám dây dưa không ngớt như mấy ngày trước, thì ta nhất định sẽ chém đầu ngươi xuống để nhắm rượu. Sở mỗ đã nói trước, đừng bảo ta chưa nhắc nhở ngươi.”

Khóe môi Vương Mệnh không khỏi giật giật vài cái.

Quả thật là hắn có dự tính như vậy, đi theo thuyền của Sở Hi Thanh, mãi cho đến khi hắn chiến thắng mới thôi.

Lúc này, Sở Hi Thanh đã quay đầu, nhìn về phía tòa tửu lâu ở phía sau: “Hoàng Tuyền, đi xuống chiến đấu một trận đi, để ta xem sau khi từ biệt ở Lâm Hải, thì đao pháp của ngươi đã tiến bộ bao nhiêu.”

Nếu như là ngày hôm qua, Sở Hi Thanh dám nói như vậy, thì tất cả người ở bên dưới võ đài sẽ cho rằng hắn ngông cuồng.

Nhưng tại thời điểm này, tất cả mọi người đều yên lặng không nói gì.

Tuy nhiên, người nhảy từ trên đó xuống, lại là Thần Yến Đao – Lý Tú Trường!

Thần Yến Đao – Lý Tú Trường lăng không rơi xuống đối diện Sở Hi Thanh, ánh mắt hắn lạnh lùng, sắc mặt xanh trầm: “Ta đã bàn với Hoàng Tuyền rồi, trận chiến này, sẽ do ta đánh trước!’

“Đúng là ngươi đã nói, nhưng ta vẫn chưa đồng ý!”

Sau đó, Tư Hoàng Tuyền cũng nhảy từ lan can xuống, rơi vào trên đài đá.

Tay hắn đè đao, ánh mắt nhìn về phía Lý Tú Trường với vẻ bất mãn: “Lý Tú Trường, hôm qua ta và Sở huynh đã hẹn trước, ngươi làm như vậy là không hợp quy củ.”

Lý Tú Trường nghe vậy, liền bình tĩnh ôm quyền: “Xin Tư huynh bao dung! Tư huynh và vị Sở thiếu hiệp này là bạn tốt, các ngươi muốn giao thủ và luận bàn, thì có thể tiến hành bất cứ lúc nào. Lý mỗ lại không có cơ hội như vậy, hiếm khi có cơ hội giao thủ với Thần Tú Thập Kiệt đao.”

Hắn nhìn Sở Hi Thanh, đôi mắt hẹp dài như cành liễu hơi híp lại, lộ ra hàn mang như lưỡi đao: “Ta không muốn chờ đến khi người này khí suy sức yếu thì mới luận bàn so tài với hắn, như vậy thì rất vô vị.”

Lúc này, Sở Hi Thanh vẫn đang trong trạng thái đỉnh phong, khí huyết cực thịnh, lộ ra sắc bén.”

Chỉ có đánh bại Sở Hi Thanh trong trạng thái mạnh nhất thì mới thú vị.

Chờ Sở Hi Thanh và Tư Hoàng Tuyền chiến đấu xong, thì không biết sẽ ra sao.

Sở Hi Thanh có thể sẽ bại dưới đao của Tư Hoàng Tuyền, cũng có thể là suy yếu đi.

Cũng có thể là trong quá trình hai người giao thủ, Lý Tú Trường sẽ nhìn thấu đao pháp của người này.

Như vậy thì quá vô vị.

Cảm giác như ăn thừa đồ ăn của người khác, không có mùi vị gì.

Tư Hoàng Tuyền không khỏi nhíu mày.

Ngay khi hắn chuẩn bị nói cái gì đó, Sở Hi Thanh lại thấy buồn cười: “Nếu vị Lý huynh này muốn đánh trước, vậy Tư huynh liền nhường cho hắn đi. Tư huynh có thể chờ một lát, trận chiến này hẳn là sẽ không mất bao nhiêu thời gian.”

Tư Hoàng Tuyền nghe vậy thì sững sờ, ngưng thần nhìn Sở Hi Thanh.

Ý nghĩ đầu tiên của hắn là, Sở Hi Thanh ngông cuồng, quá tự đại.

Tư Hoàng Tuyền lập tức lại nghĩ đến, Sở Hi Thanh đã đặt thuyền vào cuối giờ thìn, còn cả tình cảnh hắn dùng một đao để chế trụ cổ họng của Vương Mệnh.

Hắn hơi suy nghĩ giây lát, liền lui về phía sau vài bước, đứng ở góc của võ đài.

Mà lúc này, đám người ở ngoài võ đài và tửu lâu đều ồ lên.

“Thằng chó Đông Châu này quá ngông cuồng!”

“Quả thực là làm càn!”

“Đao pháp của người này không tệ, chỉ là quá tự phụ, Thần Yến Đao – Lý Tú Trường và Phong Đao – Vương Mệnh là hoàn toàn khác nhau. Vương Mệnh dùng đao và thân pháp cực kỳ quỷ dị, khó có thể dự đoán, lực bộc phát cũng rất mạnh mẽ. Nhưng nói đến tốc độ đao, sức mạnh và đao pháp, thì Lý Tú Trường vẫn dẫn đầu trong ba người. Đao của hắn đường đường chính chính, cứng rắn đến mức không thể phá!”

“Hai tháng trước, Lý Tú Trường đã dùng một thức Yến Lạc, một đao chém giết một con Thần Huyết yến thất phẩm ở cách đó ba trượng, vì vậy mà được xưng là Thần Yến Đao. Tốc độ đao của hắn còn nhanh hơn Vương Mệnh một đường! Sở Hi Thanh này muốn đánh nhanh thắng nhanh, là tuyệt đối không thể.”

“Hãy chờ xem, cái tên tự cao tự đại này, nhất định phải ăn quả đắng.”

Thần Yến Đao – Lý Tú Trường ở trên đài không những không giận mà còn cười, lời nói hàm chứa thâm ý: “Nghe nói Sở huynh đã đặt thuyền, sẽ xuất phát vào cuối giờ thìn ngày hôm nay? Ngươi thực sự rất tự tin với võ đạo của mình.”

Hắn nói xong câu này, đám người dưới võ đài lại bắt đầu ồn ào. Những tiếng nghị luận ở bên trong tửu lâu cũng vang ầm ĩ.

Chương 599: Không dùng liền hết hạn

Rất nhiều người đều không biết chuyện Sở Hi Thanh đã đặt thuyền.

Sở Hi Thanh quyết định xuất phát vào cuối giờ thìn, điều này chứng tỏ vị này định giải quyết ba thiếu niên đao khách cấp bậc siêu thiên kiêu của kinh thành trong thơi gian một canh giờ.

Có rất nhiều người trong số họ đã cảm thấy Sở Hi Thanh càn rỡ, bây giờ thì lại càng khiếp sợ không thôi.

“Đúng là ta đã đặt thuyền.” Sở Hi Thanh hơi gật đầu, vẻ mặt thản nhiên: “Nhưng thật ra cũng không phải là không thể đổi thời gian khởi hành. Thời gian khởi hành của Sở mỗ có bị chậm trễ hay không, vậy phải xem đao của Lý huynh ngươi, rốt cuộc là loại trình độ gì.”

Hắn chưa từng nhìn thấy võ đạo của Lý Tú Trường.

Nhưng tin tình báo của các sòng bạc kia lại cực kỳ đầy đủ.

Nếu như nói Vương Mệnh mạnh ở lực bộc phát, vậy thì Lý Tú Trường lại mạnh ở sức chiến đấu.

Vương Mệnh như một tòa núi thấp, nhưng khi ngươi đến gần, muốn nhảy qua nó, thì sẽ phát hiện tòa núi này càng ngày càng cao.

Còn Lý Tú Trường thì từ đầu đến cuối đều là một tòa núi cao, vô cùng kiên cố và hiểm trở, sừng sững không ngã, cao cao thể thể với tới.

Đây chính là người mạnh nhất trong ba thanh đao của kinh thành.

Hắn không leo lên Thanh Vân Tổng bảng như Tư Hoàng Tuyền, không phải vì thua ở thực lực, mà là thua ở tố chất.

“Hi vọng hôm nay Sở huynh có thể khởi hành thuận lợi. . .”

Lý Tú Trường cười đắc ý, quay sang ôm quyền với Ngụy Phi Long của Đông Thiên hội, thi lễ một cái: “Ngụy lâu chủ, làm phiền ngài làm trọng tài cho chúng ta.”

Hắn đã không thể chờ đợi được nữa, rất muốn đánh một trận với Sở Hi Thanh.

Đời này, Lý Tú Trường chưa bao giờ cảm thấy mong chờ như ngày hôm nay, hắn rất muốn kéo Sở Hi Thanh ra khỏi Thần Tú Thập Kiệt đao, đánh nát tự tin và cuồng ngạo của Sở Hi Thanh.

Ngụy Phi Long nghe vậy liền nở nụ cười, phất tay áo một cái: “Không cần đa lễ! Bốn người các ngươi đều có tiền đồ rộng lớn. Nói không chừng cuộc chiến hôm nay của các ngươi còn trở thành một đoạn giai thoại trong giang hồ. Ngụy mỗ có thể làm trọng tài cho các ngươi, cũng là một đoạn duyên phận.”

Cuộc chiến của các thiếu niên đao khách ngày hôm nay, hắn càng xem lại càng thấy thú vị.

Sau khi Bá Võ Vương đột tử, thì lâu lắm rồi thành Vọng An không có chuyện thú vị như vậy.

Hắn cong ngón tay, búng một cái, một đồng tiền lại bay lên không.

“Vẫn như trước, lười để các người ký Sinh Tử Khế, nhưng nếu như các ngươi dám làm trái quy củ của lôi đài, vậy Đông Thiên hội nhất định sẽ truy cứu trách nhiệm đến cùng.”

Đồng tiền kia bay cao đến hai mươi trượng, lúc này mới bắt đầu rơi xuống.

Chỉ một đồng tiền nho nhỏ, không chỉ hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, mà cũng làm cho hô hấp của bọn họ hơi ngưng lại.

“Keng!”

Đồng tiền kia rơi xuống đất, phát ra tiếng vang lanh lảnh.

Ngay khi đồng tiền rơi xuống đất, âm thanh còn chưa truyền vào tai thì Lý Tú Trường đã xuất đao.

“Sặc!”

Đao của hắn cực nhanh, tại trong mắt của rất nhiều người, ánh đao là từng mảnh từng mảnh tàn ảnh. Thân pháp của Lý Tú Trường cũng cực nhanh.

Khoảng cách một trượng giữa hai người, tựa như là không tồn tại.

Chỉ vẻn vẹn một cái nháy mắt, Lý Tú Trường đã đạp bước đến vị trí xuất đao tốt nhất.

Cũng tại khoảnh khắc này, Lý Tú Trường nhìn thấy mấy chục hơn trăm đao gió mà mâu lôi xuất hiện ở quanh người Sở Hi Thanh, hơn nữa còn đánh về phía hắn giống như mưa to gió lớn.

Đây là Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ!

Con ngươi Lý Tú Trường hơi co lại.

Khi Thiên Cơ Võ Phổ tuyên bố xếp hạng Thần Tú Thập Kiệt đao, thì cũng liệt kê chiến tích của Sở Hi Thanh.

Người này từng dùng Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ để điều khiển đao gió và mâu lôi, áp chế mấy ngàn quận quân Tú Thủy.

Không ngờ tên này lại dám sử dụng năng lực Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ ở trên võ đài! Còn dùng trong trận quyết đấu với hắn, quả thực là càn rỡ đến mức không có giới hạn!

Loại năng lực này, dùng để áp chế đám quân quân yếu ớt ở địa phương thì cũng thôi, dùng với một đối thủ cùng cấp bậc, thì quả thật là muốn chết!

Ánh đao của Lý Tú Trường bay lên, chỉ chớp mắt đã tung mấy đao, kéo theo từng tia từng tia quỹ tích huyền di, chỉ chớp mắt mà đã chém nát toàn bộ mười mấy cái đao gió ở phía trước.

Lúc này, sắc mặt của hắn lại hơi đổi.

Bởi vì sức mạnh của những đao gió này lại vượt qua khỏi dự đoán của hắn.

Nếu một cái riêng lẻ thì không tính là gì, Lý Tú Trường có thể dễ dàng đánh nát chúng nó.

Nhưng khi mười mấy cái đao gió tấn công liên tiếp, liên tục không ngừng, lại làm cho đao của Lý Tú Trường hơi cứng lại.

Những trường mâu lôi đình kia thì lại còn nhanh hơn một đường, đã đánh đến phía trước Lý Tú Trường.

Điều càng làm cho người ta kinh ngạc chính là tay của Sở Hi Thanh đang đè thanh Tốn Phong Chấn Lôi đao kia.

Do hắn đang điều động lực lượng phong lôi, cho nên không rút đao, mà đao súc thế.

Chương 600: Không dùng liền hết hạn (2)

Đao ý đang khóa chặt lấy hắn kia, càng ngày càng mạnh hơn, càng ngày càng ác liệt hơn, càng ngày càng nặng nề hơn.

Tâm tư của Lý Tú Trường không khỏi trầm xuống.

Người này rốt cuộc là có thiên phú huyết mạch gì? Vì sao Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ của hắn lại mạnh mẽ đến thế?

Ngụy Phi Long của Đông Thiên hội ở bên cạnh cũng nhướng mày lên, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Sở Hi Thanh mạnh, không chỉ có thiên phú huyết mạch, mà còn có chân lý võ đạo của hắn nữa!

Đây rõ ràng là Phong Lôi võ ý lục giai!

Trong đao khách tu vị bát phẩm, có thể nói là cực kỳ hiếm thấy!

“Chém!”

Lý Tú Trường bỗng nhiên quát to một tiếng.

Thanh đao trong tay hắn bùng nổ ra một mảnh ánh đao, tựa như mấy chục con phi yến đan xen nhau.

Chỉ trong khoảnh khắc mà tất cả đao gió và mâu lôi đều bị chém nát!

Cùng đúng lúc này, hắn nghe thấy một tiếng ‘sặc’ vang lên.

Sở Hi Thanh rốt cuộc cũng đã rút đao!

Thức rút đao – Không Huyệt Lai Phong!

Thanh Tốn Phong Chấn Lôi đao của hắn lại như một vệt nắng lúc sáng sớm, dễ dàng xuyên qua màn đao mà Lý Tú Trường vừa bện, trong khoảnh khắc đã đến trước mắt Lý Tú Trường, một đao này sắp chém vào trán của hắn.

Lý Tú Trường thì lại tâm yên tĩnh như mặt nước.

Sở Hi Thanh xuất đao vào lúc này, hiển nhiên là chuẩn bị chờ hắn hết lực cũ, lực mới còn chưa sinh ra, dùng một đao để quyết định thắng bại!

Nào có dễ dàng như vậy!

Lý Tú Trường lập tức hoàn thành một cái hô hấp, lực trong thân thể lập tức khôi phục non nửa.

Thanh đao trong tay hắn chém ngang, chuẩn bị đẩy ánh đao ở trước mắt ra ngoài.

Chẳng qua là, khi lưỡi đao của song phương đan xen nhau, con ngươi của Lý Tú Trường đã co lại.

Lực đao của Sở Hi Thanh còn mạnh hơn hắn tưởng tượng, hơn nữa là mạnh hơn rất nhiều!

Lý Tú Trường không thể tin nổi.

Cái tên này chỉ có tu vị bát phẩm thượng, tại sao lại có lực lượng mạnh mẽ như vậy?

Cheng!

Theo lưỡi đao của hai người va chạm, một đoàn tia lửa nổ tung, thân thể của Lý Tú Trường cũng bị Sở Hi Thanh chém cho trượt lùi mười trượng.

Toàn thân Lý Tú Trường bị nện cho choáng váng, lảo đảo lùi lại phía sau.

Sở Hi Thanh thì lại không buông tha, bám theo như hình với bóng.

Hắn điều động đao gió và mâu lôi, liên tục tấn công về phía trước.

Tốn Phong Chấn Lôi đao của Sở Hi Thanh thì lại chia ra làm hai, bóng người và ánh đao đều mang theo từng mảnh từng mảnh tàn ảnh.

Mỗi một đao của Sở Hi Thanh, đều tựa như kéo theo lôi đình từ trên trời, nhìn qua không hề có quy tắc, nhưng ánh đao óng ánh lại huyền diệu khó hiểu như linh dương móc sừng.

Lý Tú Trường chỉ có thể không ngừng lùi về phía sau, cũng dùng tất cả khả năng để lùi lại phía sau.

Hắn không chỉ phải đón đỡ ánh đao của Sở Hi Thanh, mà còn phải ứng phó với những đao gió mà mâu lôi kia.

Vấn đề là mỗi một đao của Sở Hi Thanh, đều khiến hắn phải dùng tất cả tinh thần và sức lực để chống đỡ, hoàn toàn không có lực để phân tâm đến cái khác.

Đây rõ ràng là ‘ý võ dung hợp’!

Cái tên chỉ có tu vị bát phẩm thượng này, đã có thể hòa chân lý vào đạo vào trong đao pháp của hắn, khiến cho nó phát sinh biến hóa kỳ dị.

Hắn không ứng phó nổi, dứt khoát bỏ mặc những đao gió ác liệt và trường mâu lôi đình khiến cho cơ thể hắn tê dại kia, tập trung ứng phó với đao của Sở Hi Thanh.

Cheng! Cheng! Cheng!

Chỉ trong chớp mắt, hai người đã giao thủ ba lần, ba tiếng vang lanh lảnh khi đao va chạm, làm rung động màng nhĩ của tất cả mọi người quanh đây, cũng làm cho trái tim của tất cả mọi người co chặt.

Toàn thân Lý Tú Trường đã có vài chục đóa hoa máu.

Những đao gió kia đều cực kỳ sắc bén, hầu như mỗi một cái đều phá tan nội giáp lục phẩm trên người Lý Tú Trường, nhập thịt ít nhất một tấc, làm cho toàn thân hắn như có vài chục suối máu.

Sắc mặt Lý Tú Trường hơi xanh xám, ánh mắt thì lại vẫn bình tĩnh như cũ.

Hắn có thiên phú Huyền Vũ Chi Huyết, có năng lực khôi phục cực kỳ mạnh mẽ.

Chỉ cần cho hắn thời gian thở dốc, chẳng mấy chốc là mấy vết thương này sẽ khôi phục như cũ.

Vấn đề là từng đao từng đao của đối phương đều như lôi đình, không chỉ không cho hắn cơ hội thở dốc, mà còn đẩy hắn vào hoàn cảnh chật vật hơn.

Lúc này, Lý Tú Trường không chỉ có bước chân lảo đảo, ngay cả chân nguyên trong cơ thể cũng bị đao của Sở Hi Thanh chém cho loạn.

Ngay tại lúc này, Sở Hi Thanh chém đao thứ năm!

Lý Tú Trường vẫn múa đao đón đỡ như trước.

Chỉ là khi múa đao, Lý Tú Trường lại sửng sốt.

Hắn phát hiện đao của Sở Hi Thanh rất khác với lúc trước.

Nếu như bốn đao trước là như lôi đình đánh xuống, vậy thì đao như năm này lại như một làn gió mát, vẫn là một mảnh hàn quang như cũ, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác như không thể dự đoán, không thể dòm ngó.

Chương 601: Không dùng liền hết hạn (3)

Nếu như một đao này chỉ vẻn vẹn hòa Phong võ ý thì cũng thôi.

Vấn đề là Lý Tú Trường hoàn toàn không thể phân biệt được vị trí đao của đối phương.

Hắn cảm thấy đao của Sở Hi Thanh ở khắp mọi nơi. . .tựa như là chém bên trái, chuẩn bị chém vào vai phải của hắn, lại giống thật mà là giả. Giống như là đâm về phía bên phải, mục tiêu là trái tim của hắn, nhưng mà lại không đúng lắm.

Lại giống như là chém lên trên, đánh thẳng vào trán của hắn, nhưng lại như ba phải, thế nào cũng được.

“Bạch Mã Phi Mã?”

Nội tâm Lý Tú Trường chìm xuống, đồng thời đạp mạnh chân xuống đất, gia tốc lùi về phía sau.

Đồng thời, trong mắt hắn hiện lên một tia linh quang, dùng toàn lực phân tích tất cả những thứ ở trước mắt.

Đao của Sở Hi Thanh, đúng là không có dấu vết không có quỹ tích, khó có thể dự đoán.

Nhưng mà không khí chung quanh, linh lực, ánh sáng, thậm chí là đao cương của Sở Hi Thanh, tất cả đều có mạnh mối để lần theo.

Một cái chớp mắt sau, Lý Tú Trường rốt cuộc cũng bắt được quỹ tích chân chính của một đao này.

Tuy nhiên, con ngươi của hắn đột nhiên trợn to, hoàn toàn mất tiêu cự.

Vẻ mặt của hắn đã trắng bệch như tờ giấy, không còn chút máu nào.

“Ngươi thua rồi!” Lúc này, đao của Sở Hi Thanh đã chỉ thẳng vào trán của Lý Tú Trường, còn vạch ra một vết máu ở trán của hắn.

Khi hắn nói chuyện còn nhìn tay phải của mình một chút, phát hiện cổ tay của mình cũng đã có một tầng hàn băng.

Sở Hi Thanh không khỏi cảm thán một phen: “Đao pháp của các hạ rất không tầm thường!”

Tình báo của các sòng bạc kia không sai chút nào, người này cũng có thể làm được 'ý võ dung hợp'.

Hai người giao thủ vài đao, khí huyết trong cơ thể hắn liền bị hàn lực ảnh hưởng, điều này ảnh hưởng rất lớn đến tốc độ xuất thủ của hắn.

Còn cả môn thiên phú Linh nhãn này của Lý Tú Trường nữa, cũng coi như khắc chế Bạch Mã Phi Mã của hắn.

Nếu như hai người giao thủ một lần nữa, đánh một trận sinh tử, Sở Hi Thanh dự đoán là mình phải dùng ba mươi, năm mươi chiêu mới có thể chém giết người này.

Lý Tú Trường nghe Sở Hi Thanh than thở, lại chỉ cảm thấy như đang trào phúng.

Mình bị Sở Hi Thanh nói là 'đao pháp rất không tầm thường', lại chỉ có thể sống qua năm đao của Sở Hi Thanh!

"Hay cho một chiêu Bạch Mã Phi Mã! Lý mỗ đúng là sai một ly đi ngàn dặm."

Lý Tú Trường thu đao vào vỏ, sắc mặt xanh mét: "Là ta thua, đao pháp của Sở Hi Thanh rất đỉnh, không hổ là Thần Tú Thập Kiệt đao!"

Khi hắn nói câu sau cùng, giọng nói có hơi khó khăn và ê ẩm, nhưng lại rất chân thành và thật lòng.

Hôm nay, đúng là hắn đã thua, mà lại thua rất thảm.

Công nhận là đối phương có tư cách vào Thần Tú Thập Kiệt đao!

Buồn cười là hắn vẫn cho rằng Sở Hi Thanh ngông cuồng tự đại, kết quả kẻ ngông cuồng tự đại lại là chính hắn!

Lúc này, mấy chục tòa tửu lâu ở ngoài sàn đấu vẫn yên tĩnh như chết, chỉ có một vài người là nhỏ giọng nghị luận gì đó.

Sở Hi Thanh dùng năm đao để đánh bại Lý Tú Trường khiến cho bọn họ rất chấn động, có thể nói còn chấn động hơn cả khi Phong Đao – Vương Mệnh thua.

Đây chính là người được công nhận mạnh nhất trong ba thanh đao của kinh thành!

Ngay cả Thần Yến Đao – Lý Tú Trường cũng không ngăn nổi năm đao của Sở Hi Thanh?

Thiếu niên Bá Đao đến từ Đông Châu này, lại mạnh đến mức này sao?

Một lúc sau, khi Lý Tú Trường nhảy xuống võ đài, thì tiếng bàn luận ở các tửu lâu chung quanh mời ầm ầm lên như ong vỡ tổ.

Có người đặt cược đúng, thắng tiền, tâm trạng hưng phấn đến mức không thể tự kiềm chế, bọn họ đang hoan hô vì Sở Hi Thanh.

Tuy nhiên, đại đa số người ở đây đều alf tâm tình sa sút, vẻ mặt ủ rũ.

Có một vài người còn không nhịn được mà chửi ầm lên.

“Tiên sư cha nhà nó chứ! Phong Đao – Vương Mệnh cái gì, Thần Yến Đao – Lý Tú Trường cái gì, tất cả đều là phế vật. Mới có năm đao, ngay cả năm đao mà cũng không đỡ được.”

“Con bà nó chứ, rốt cuộc là kẻ nào nói Sở Hi Thanh chỉ có hư danh, không xứng vào Thần Tú Thập Kiệt đao? Nói Sở Hi Thanh không xứng xách giày cho cái gọi là ba thanh đao của kinh thành? Lão tử tin cái con bà ngươi, thua thảm rồi!”

“Ta nhớ là khi đó hình như là người của Luận Võ Lâu đúng không? Bọn họ còn nói người của Thiên Cơ Các bị não tàn cho nên mới xếp Sở Hi Thanh vào Thần Tú Thập Kiệt đao. Sau này ta mà tin bọn họ nữa thì ta không bằng chó.”

“Ha ha! Đều nói trình độ võ đạo của kinh thành vượt xa phía nam sông Thương Lãng, nhưng lại không ép được một thiếu niên đao khách đến từ Đông Châu.”

“Thần Tú Thập Kiệt đao, người này hoàn toàn xứng đáng. Bảo sao thiếu niên đao khách của Ngô Châu, Ninh Châu, Đỉnh Châu, Phì Châu đều bị hắn quét ngang, không ai có thể sống quá một hiệp. Bại dưới tay Thần Tú Thập Kiệt đao, cũng không tính là mất mặt!”

“Vẫn là Thiên Cơ Các người ta tinh mắt, không biết Luận Võ Lâu Đông Châu nghĩ cái gì, một siêu thiên kiêu như vậy, lại chỉ xếp hạng 29 trên Đông Châu – Thanh Vân Bảng!”

Chương 602: Không dùng liền hết hạn (4)

Lúc này, Phong Đao – Vương Mệnh đang đứng trên một cái cột cờ ở võ đài gần đó.

Sắc mặt của hắn lúc xanh lúc đỏ, chỉ cảm thấy rất giận dữ.

Lúc nãy, khi Sở Hi Thanh giao thủ của hắn, thế mà lại không dùng toàn lực?

Hắn không dùng ‘ý võ dung hợp’, cũng không dùng Bạch Mã Phi Mã.

Một đao mà tên này sử dụng để đánh bại Lý Tú Trường, mới có thể thể hiện trình độ đao đạo của hắn.

Lúc này, Sở Hi Thanh ở trên võ đài lại thu đao vào vỏ.

“Tư huynh chờ ta một lát!”

Sở Hi Thanh nghiêng mắt sang một bên, hướng về phía ánh mặt trời, bắt đầu thổ nạp hô hấp.

Mỗi một lần hô hấp, khí lạnh trên người hắn được hóa giải một phần, chân nguyên trong cơ thể cũng khôi phục một phần.

Đại khái khoảng mười cái hô hấp sau, Sở Hi Thanh cảm ứng được trạng thái của mình đã khôi phục đỉnh phong.

“Được rồi!” Sở Hi Thanh cười nhìn Tư Hoàng Tuyền ở đối diện, trong mắt hàm chứa chờ mong: “Xuất đao đi! Trước khi vào kinh, ta nghe nói thực lực của Hoàng Tuyền ngươi tiến bộ rất nhanh, đã lên vị trí 99 trên Thanh Vân Tổng Bảng. Đến đi! Để ta xem đao pháp của ngươi bây giờ.”

Tư Hoàng Tuyền thì lại không xuất đao ngay, sắc mặt hắn trịnh trọng, cũng ôm quyền thi lễ với Ngụy Phi Long: “Mời Ngụy lâu chủ làm trọng tài cho hai chúng ta.”

Sở Hi Thanh hơi sững sờ, sau đó cười rạng rỡ.

Hắn chỉ nghĩ luận bàn đao pháp với Tư Hoàng Tuyền một phen.

Tư Hoàng Tuyền lại không chỉ coi trận chiến hôm nay của hai người bọn họ là một cuộc so tài bình thường.

Rõ ràng là hắn rất coi trong cuộc chiến ngày hôm nay.

“Được!” Ngụy Phi Long khẽ than một tiếng, lại lấy một đồng tiền ra: “Tuy nhiên, Hoàng Tuyền ngươi phải cố lên một chút, đừng để võ lâm kinh thành chúng ta mất hết thể diện.”

Hắn vừa nói chuyện, vừa dùng ngón tay búng đồng tiền lên cao.

Tư Hoàng Tuyền khoanh tay, nắm chặt đôi Uyên Ương đao được giấu trong ống tay áo.

Đôi mắt thâm thúy u ám, cao ngạo và lãnh khốc kia hiện lên vẻ tập trung.

“Sở huynh! Ta hi vọng sau khi đồng tiền rơi xuống, Sở huynh có thể dùng toàn lực. Hôm nay ngươi mà không dùng toàn lực, vậy thì chính là sỉ nhục ta.”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười.

Hắn đánh bại hai người Lý Tú Trường và Vương Mệnh, nhưng đúng là chưa dùng đao pháp mạnh nhất của hắn.

Đây không phải là do bọn họ không xứng, mà là chém giết và chiến đấu, nhất định phải có sách lược, dựa theo tình hình cụ thể mà điều chỉnh.

Đối phó với Vương Mệnh, nhất định phải nhanh!

Chỉ có đao nhanh đến cực hạn, mới có thể bắt giữ bóng người của hắn. Ngoài đao nhanh ra, tất cả những thứ khác đều trở thành dư thừa và trói buộc.

Giao thủ với Lý Tú Trường, hiệu quả của Bạch Mã Phi Mã lại tương đối kém, chỉ có sử dụng tại thời điểm mấu chốt nhất, mới có thể một đao quyết thắng.

Tuy nhiên, đao của người này đúng là rất nhanh, nhưng lại không mạnh ở quần chiến, mình điều khiển phong lôi để tấn công từ bốn phía, liền có thể thu hoạch được cơ hội.

Sau đó, sắc mặt Sở Hi Thanh hơi nghiêm túc, vô cùng trịnh trọng nói: “Ta đáp ứng ngươi, trận chiến này ta sẽ dùng toàn lực.”

Ngay khi hắn nói xong, đồng tiền kia cũng đồng thời rơi xuống đất.

Thanh Tốn Phong Chấn Lôi đao bên hông Sở Hi Thanh lập tức ra khỏi vỏ, mang theo một mảnh ánh sáng màu trắng không thể nắm bắt hay dự đoán.

Trong lòng Tư Hoàng Tuyền hơi hồi hộp, hắn cảm nhận được cảm giác của Lý Tú Trường rồi.

Không đoán được vị trí đao của Sở Hi Thanh, cũng không thể nào phán đoán hướng đi của một đao này.

Tư Hoàng Tuyền lại càng hưng phấn, càng tập trung hơn.

Sở Hi Thanh không có nuốt lời, một đao này đúng là đã dùng toàn lực.

Cheng!

Thế mà Tư Hoàng Tuyền phải chờ đến khi ánh đao đến trước người ba tấc, hắn mới có thể ngăn cản Tốn Phong Chấn Lôi đao của Sở Hi Thanh.

Hắn dùng lực vội vàng, nên sức mạnh kém xa Sở Hi Thanh, không thể không lùi lại phía sau vài bước, bước chân lảo đảo.

Mà sau đó, Sở Hi Thanh chém liên tục ba đao, một đao lại nặng hơn một đao.

Trên võ đài phát ra những tiếng 'leng keng', tuôn ra vô số tia lửa chói mắt màu xanh lam.

Ngay khi đến đao thứ tư, Tư Hoàng Tuyền đã không thể ứng phó, chỉ có thể trơ mắt nhìn đao của Sở Hi Thanh chĩa thẳng vào trán của mình.

Có thể là do Sở Hi Thanh khống chế đao càng cẩn thận hơn, nên mũi đao kia chỉ đâm vào không đến một ly.

Lúc này, tất cả mọi người quan sát ở trong các tửu lâu kia, đều không có phản ứng gì.

Người được công nhận là mạnh nhất như Lý Tú Trường cũng thua bởi năm đao, huống chi là Tư Hoàng Tuyền?

Dưới tình huống Sở Hi Thanh dùng toàn lực, Tư Hoàng Tuyền có thể bại bởi bốn đao, kết quả này cũng coi như không tệ.

Tư Hoàng Tuyền cũng rất hài lòng, hắn thu đao vào vỏ, lời nói hàm chứa tự giễu: "Ta thua, quả nhiên là bây giờ vẫn không phải đối thủ của ngươi."

Hắn vốn cho rằng sau khi mình thu hồi được lá phổi, thì hắn có tư cách đánh một trận với Sở Hi Thanh, sẽ không giống như hồi ở Lâm Hải, không đỡ nổi một đao toàn lực của Sở Hi Thanh.

Nhưng kết quả bây giờ cũng không khác gì mấy, chỉ vẻn vẹn bốn đao.

Chương 603: Không dùng liền hết hạn (5)

Cần biết, tu vị của Tư Hoàng Tuyền bây giờ còn cao hơn Sở Hi Thanh một giai, từ đó có thể thấy được hai người chênh lệch thế nào.

Bản thân Sở Hi Thanh cũng rất vui sướng.

Hôm nay hắn dựa vào thực lực của mình để đánh bại Tư Hoàng Tuyền. Mà không phải dựa vào ngoại lực như lần ở bí cảnh bên Lâm Hải nữa.

“Đa tạ!”

Sở Hi Thanh khẽ mỉm cười, nhìn về hai tay của Tư Hoàng Tuyền: “Đợi đến khi Hoàng Tuyền ngươi thu hồi hai tay, chúng ta lại chiến một trận.”

Vừa rồi, Tư Hoàng Tuyền chỉ đỡ được bốn đao, là bị đôi Thiết Thủ này liên lụy.

Đôi Thiết Thủ này rất mạnh, là cơ quan đỉnh cấp, nhưng mà tốc độ phản ứng vẫn kém xa so với tay thật.

Tư Hoàng Tuyền nghe vậy, khóe môi hơi cong lên, chiến ý dâng trào: “Ta rất chờ mong ngày đó. Đến khi đó ta sẽ đến cửa tìm chiến, Sở huynh không được từ chối đâu đấy.”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, lòng thầm nói ta ước gì ngươi đến khiêu chiến ta, làm sao lại từ chối?

Sau đó, hắn quya người nhìn về phía đám người dưới võ đài, và cả các tửu lâu ở chung quanh.

“Chư vị võ lâm đồng đạo, Sở mỗ đã đặt thuyền, cuối giờ thìn ngày hôm nay sẽ khởi hành về Đông Châu. Nếu như còn có ai không phục Sở mỗ vào Thần Tú Thập Kiệt đao, thì có thể lên đài thử thân thủ của Sở mỗ.”

Dưới võ đài lại là một mảnh yên tĩnh không có tiếng động.

Ba người Phong Đao – Vương Mệnh, Thần Yến Đao – Lý Tú Trường, Thiết Tu La – Tư Hoàng Tuyền đều có địa vị và uy danh ở kinh thành, tất cả đều do bọn họ dùng đao của mình để đánh ra.

Dù là người xuất sắc nhất trong những người ở đây, cũng không tiếp nổi năm mươi đao của ba người này, nào có tư cách gì để khiêu chiến Sở Hi Thanh?

Tư Hoàng Tuyền lại nhíu mày, trong mắt hiện ra vẻ ác liệt: “Sở huynh cứ rời đi là được, nếu như nơi này có người dám hoài nghi tư cách của ngươi, Tư Hoàng Tuyền ta sẽ tiếp thay ngươi là được.”

Sở Hi Thanh không chỉ là ân nhân của hắn, cũng là người mà hắn nhận định sẽ leo lên đỉnh cao của võ đạo, há có thể để đám chó mèo này đến khiêu chiến?

“Được!”

Sở Hi Thanh dứt khoát đồng ý, hắn thi lễ với Ngụy Phi Long của Đông Thiên hội, lấy đó để tỏ lòng biết ơn, sau đó liền nhảy xuống võ đài: “Hoàng Tuyền, còn có hai vị Hồ sư đệ, chúng ta giang hồ gặp lại!”

. . .

Sở Hi Thanh vẫn chậm trễ nửa canh giờ, mới có thể lên đường trở về.

Hắn để chủ thuyền tạm thời cập bến ở bến tàu phía đông, chạy đến Thiên Thượng yến mua ba nồi canh thịt lừa, và một đống thịt lừa nướng, sau đó mới tiếp tục khởi hành.

Có điều, ngay khi Sở Hi Thanh đang uống canh thịt lừa, Kế Tiễn Tiễn lại cau mày liễu, nhìn về phía sau thuyền.

“Đường chủ, hình như chúng ta bị người nhìn chằm chằm.”

Nàng lo lắng Sở Hi Thanh không hiểu, lại cố tình bỏ thêm một câu, giải thích: “Không phải những thiếu hiệp và khách giang hồ lúc trước, mà là cao thủ chân chính.”

“Ta biết!”

Sở Hi Thanh vẫn uống canh, vẻ mặt hờ hững.

“Nếu như cảm giác của ta không sai, vậy chắc là người của vị Đại lý tự thiếu khanh kia.”

Lúc này, Thái Thượng Thông Thần của hắn cũng cảm nhận được vài cỗ sát ý.

Khí tức của mấy người này, giống hệt như vài cỗ sát ý mà hắn cảm nhận được khi mới đi vào Hà Châu.

Sở Hi Thanh cùng gót chân để nghĩ, cũng biết là có chuyện gì.

Đại lý tự thiếu khanh không làm gì được Tả gia, cho nên quay sang giận chó đánh mèo với hắn.

Dù sao thì những người đi theo hắn vào kinh kia, giờ phút này cũng đã không còn rồi.

Sau khi Sở Hi Thanh đánh bại ba người Tư Hoàng Tuyền, địch ý của những người này cũng biến mất hơn phân nửa.

Kế Tiễn Tiễn bưng bát lên, sắc mặt lành lạnh: “Đường chủ, tình hình bây giờ có hơi phiền phức, ta đề nghị bỏ thuyền.”

Những người theo đuôi kia, kẻ có tu vị cao nhất cũng chỉ có lục phẩm thượng.

Nhưng bọn họ lại am hiểu ẩn nấp và tiềm hành.

Kế Tiễn Tiễn có thể cảm ứng được bọn họ, nhưng lại không tìm thấy vị trí.

Nàng chỉ cần nhìn phương pháp ẩn nấp và theo dõi của những người này, liền biết bọn họ là sát thủ kim bài của Sát Sinh Lâu.

Kế Tiễn Tiễn bây giờ chỉ là một ‘thất phẩm’, không thể nào chống lại đám sát thủ kia.

“Bỏ thuyền cái gì? Ta đã bỏ năm trăm lượng bạc tiền cọc rồi đấy.”

Sở Hi Thanh liếc nhìn Kế Tiễn Tiễn một chút: “Ngươi coi tiền của ta là gió thổi đến à? Chờ bọn họ đến đi, rồi giải quyết ở trên sông là được.”

Kế Tiễn Tiễn nghĩ thầm, cái tên này lại bắt đầu điên?

Nàng không muốn nhìn thấy Sở Hi Thanh chết ở nơi này, mở miệng nhắc nhở: “Đường chủ, Hà La Ngư của ngươi rất lợi hại, nhưng những người mà Đại lý tự thiếu khanh thuê cũng không phải ngồi không, bọn họ rất có thể là sát thủ kim bài của Sát Sinh Lâu. Hà La Ngư chưa chắc đã có thể bảo vệ ngươi.”

“Vậy thì như thế nào?”

Sở Hi Thanh nhìn vào kho chứa đồ của mình, trong đó còn một tấm thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 12 tuổi (bản trải nghiệm).

Chương 604: Làm sao lại mạnh như vậy

Hắn thản nhiên cắn một miếng thịt lừa nướng, trên mặt nở nụ cười tủm tỉm: “Thế gian này vẫn chưa có ai nhìn thấy đao mạnh nhất, đao nhanh nhất của ta.”

Còn có sáu người nữa, là hắn có thể lên cấp thất phẩm rồi.

Nếu như không dùng tấm thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 12 tuổi này nữa, thì có thể sẽ không còn cơ hội dùng.

Khóe miệng Kế Tiễn Tiễn co quắp vài cái.

Lúc nãy nàng nhìn thấy rất rõ ràng, bốn đao mà Sở Hi Thanh đánh bại Tư Hoàng Tuyền, đúng là đã dùng toàn lực.

Đương nhiên, nếu như tên này bị thương thì tình hình sẽ khác.

Cùng lúc đó, võ quán Bắc Phong ở kinh thành, Thần Yến Đao – Lý Tú Trường sắc mặt tuyệt vọng, tâm sự nặng nề, cất bước đi vào cổng chính của võ quán.

Hắn vừa vào cửa, liền nhìn thấy một thiếu niên tầm mười sáu tuổi, diện mạo thô lỗ cường tráng, khung xương thô to đang đứng phía trước.

Giữa hai lông mày của người này còn chất chứa một vẻ hung hãn, trong mắt mang theo vẻ nhìn kỹ: “Nghe nói ngươi bại rồi, còn không sống quá năm chiêu?”

Trên mặt Thần Yến Đao – Lý Tú Trường hiện lên một nụ cười: “Đao pháp của Sở Hi Thanh rất tốt, ta không phải đối thủ của hắn, cô phụ sư huynh rồi.”

“Ngươi không phụ ta, nếu hắn có thể đánh bại ba ngươi các ngươi, vậy thì không phải vàng thau lẫn lộn, đúng là có tư cách nổi danh cùng ta.”

Thiếu niên thô lỗ hơi nhướng mày: “Vấn đề là các ngươi bại quá thảm, ngay cả năm chiêu cũng không đỡ được, người khác sẽ cho rằng Mạc Kỳ Lân ta cũng chỉ đến thế. Ta hỏi ngươi, đao pháp của người này rốt cuộc như thế nào? Ta và hắn, ai cao ai thấp?”

Thần Yến Đao – Lý Tú Trường nghe vậy, lại hơi do dự, không thể chắc chắn được.

Hai tháng trước, hắn đúng là có thể sống qua hai trăm hiệp trong tay vị Mạc sư huynh này.

Nhưng đó là do Lý Tú Trường cực kỳ quen thuộc với đao đạo của đối phương, cho nên mới sống qua hai trăm chiêu.

Huống hồ khi đó sư huynh cũng chỉ dùng năm sáu phần thực lực, chứ không dùng toàn lực.

Lý Tú Trường rơi vào suy ngẫm.

Nếu nói thiên phú huyết mạch, rõ ràng là Sở Hi Thanh cao hơn một bậc, nhưng đao của Sở Hi Thanh lại yếu hơn hai đường, tu vị cũng thấp hơn tận một phẩm, pháp khí cũng kém xa.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh lại nắm giữ Thiên chi đạo vận như Bạch Mã Phi Mã, hai người mà không chiến đấu, thì rất khó kết luận.

Có điều, tiềm lực của Sở Hi Thanh dường như lại cao hơn một bậc.

Mạc Kỳ Lân chỉ nhìn sắc mặt của hắn, cũng đã hiểu được.

Thần Yến Đao – Lý Tú Trường không thể nào chắc chắn được, vậy chứng tỏ Sở Hi Thanh có tư cách đánh một trận với hắn.

Mạc Kỳ Lân cười gằn một tiếng, bước nhanh ra khỏi cổng lớn của võ quán.

“Chuẩn bị ngựa! Ta muốn con Hoàng Long câu chạy nhanh nhất kia. Còn nữa, tìm người đi tìm hiểu hành tung của Sở Hi Thanh cho ta.”

Sở Hi Thanh xuôi dòng mà xuống, tốc độ thuyền sẽ rất nhanh.

Mạc Kỳ Lân lại tin tưởng tốc độ của Hoàng Long câu, nhất định sẽ đuổi kịp chiếc thuyền của Sở Hi Thanh trong vòng một canh giờ.

Người này đúng là có tư cách vào Thần Tú Thập Kiệt đao.

Nhưng trong Thần Tú Thập Kiệt đao cũng phân cao thấp, vẫn có xếp hạng.

Không thể để cho thế nhân cho rằng, Mạc Kỳ Lân hắn không bằng Sở Hi Thanh!

. . .

Trên sông Thương Lãng, Sở Hi Thanh đang đắc ý nhìn pháo hoa kín màn hình trong tầm mắt của mình.

Bắt đầu từ khi hắn chiến thắng Phong Đao – Vương Mệnh, pháo hoa liền nổ tung tóe, đến giờ vẫn chưa dừng lại.

Lúc đó, Sở Hi Thanh lo đặc hiệu kia sẽ ảnh hưởng đến thị giác của mình, cho nên đã đóng lại.

Nhưng sau khi thuyền khởi hành, Sở Hi Thanh lại mở cái đặc hiệu này ra.

Sở Hi Thanh nhìn pháo hoa kín màn hình, còn có con số 1.832.101 ở trong cột điểm võ đạo, hắn chỉ cảm thấy vô cùng thỏa mãn, tràn đầy cảm giác thành công, vô cùng an tâm.

Lúc này, số lượng điểm võ đạo vẫn đang nhanh chóng gia tăng, hầu như cứ mỗi một phút là sẽ nhảy lên ba trăm năm trăm điểm.

Thần Tú Thập Kiệt đao của Thiên Cơ Võ Phổ, quả thực là làm cho rất nhiều người biết đến Sở Hi Thanh hắn.

Nhưng mà toàn bộ hai châu Hà Lạc, thậm chí toàn bộ ba mươi tám châu trong thiên hạ, có thể còn chưa đến 2500 vạn người xem qua một kỳ Thiên Cơ Võ Phổ này.

Trong đó, tuyệt đối không vượt quá một phần mười người có hứng thú với Thần Tú Thập Kiệt đao.

Trong khoảng 250 vạn người này, lại chưa đến ba phần mười người tin tưởng Sở Hi Thanh có thực lực trúng cử Thần Tú Thập Kiệt đao.

Tuy nhiên, sau ba trận chiến ngày hôm nay, tình huống đã rất khác biệt.

Chỉ cần tin tức này truyền bá ra ngoài, mọi người sẽ không còn nghi ngờ bảng danh sách của Thiên Cơ Các.

Một người ép tất cả thiếu niên đao khách của kinh thành, tự nhiên có tư cách vào Thần Tú Thập Kiệt đao.

Chuyện này chắc chắn sẽ mang lại cho hắn rất nhiều điểm võ đạo.

Thậm chí Sở Hi Thanh còn dự đoán, lợi ích từ chuyện này sẽ không thấp hơn ba trăm vạn điểm, lợi ích của Thần Tú Thập Kiệt đao thật sự là quá cao.

Chương 605: Làm sao lại mạnh như vậy (2)

Thật ra thì Sở Hi Thanh càng mong chờ Luận Võ Thần Cơ tháng sau hơn.

Sau trận chiến này, nếu như Luận Võ Lâu thật sự không xếp tên hắn vào Thanh Vân Tổng Bảng, thì quả thật là không còn gì để nói.

Tuy rằng uy tín của Luận Võ Thần Cơ yếu hơn Thiên Cơ Võ Phổ rất nhiều, trụ cột của đọc giả cũng cách nhau khá xa.

Nhưng mà ở Đông Châu, đám thợ săn bên trong Tây Sơn kia, lại không có bất kỳ con đường nào để tiếp xúc với Thiên Cơ Võ Phổ.

Luận Võ Thần Cơ chính là thứ mà thợ săn tiếp xúc thường xuyên.

Mỗi khi bọn họ có tiền nhàn rỗi, đều sẽ mua một quyển Luận Võ Thần Cơ cũ, hoặc là đã trao qua ba bốn tay, sau đó bắt đầu truyền đọc ở thôn trang.

Vì vậy, đây mới thật sự là đầu to, bao trùm tuyệt đại đa số người trong thiên hạ.

Sở Hi Thanh ảo tưởng về tương lai tận nửa khắc thời gian mới thu hồi tâm trạng mơ màng, bắt đầu suy nghĩ đến hiện tại.

Hắn lại tắt đặc hiệu pháo hoa đi, tiếp tục dùng điểm võ đạo để làm mới võ đạo bảo khố.

Hiện giờ, mỗi ngày hắn đều dùng năm trăm điểm võ đạo để quét võ đạo bảo khố, nhìn xem có thứ gì có thể xài hai không.

Không lâu sau, trên mặt Sở Hi Thanh liền hiện ra ý mừng.

Trong mười bảy cái thương phẩm ở trong bảo khố, chợt có logo của Thần Thương lục giai.

---Thần Thương giai đoạn thứ sáu: Cần 312.500 điểm võ đạo để đổi. Dựa trên trụ cột của giai đoạn thứ năm, tăng thêm sáu phần sức mạnh thần thức, sáu phần lượng chân nguyên, gấp đôi sức chịu đựng, năm phần sức mạnh, năm phần linh hoạt, năm phần tốc độ, năm phần lực bộc phát, năm phần lực kháng đả kích. Trong cơ thể sinh sôi lôi đình ở trình độ trung đẳng.

Chú: Gặp thuật sư và kẻ địch có sức chiến đấu mạnh hơn bản thân, có thể kích phát Thần Chi Thương, sức mạnh, tốc độ, linh hoạt, lực bộc phát, lực kháng đả kích sẽ tăng lên gấp ba dựa trên trụ cột vốn có, cũng khiến tất cả võ ý tăng lên hai tầng. Khiến cho chân nguyên bản thân nắm giữ hiệu quả phá cương ở trình độ cao đẳng, hiệu quả phá pháp thuật ở trình độ siêu đẳng, có thể phá tan cương khí, quấy rầy và phá diệt tất cả lực lượng pháp thuật trên thế gian.

Sở Hi Thanh nhướng mày lên, Thần Thương giai đoạn thứ sáu cũng không tăng cường quá nhiều so với giai đoạn thứ năm.

Lực lượng lôi đình biến thành trung đẳng.

Hiệu quả của Thần Chi Thương tăng lên trên diện rộng.

Tăng cường tố chất thân thể đã lên đến gấp bốn lần!

Hiệu quả phá cương cũng biến thành cao đẳng, hiệu quả phá pháp thuật thì lại lên đến siêu đẳng.

Điều khiến người ta kinh ngạc chính là, Thần Chi Thương lại tăng cường võ ý lên đến hai tầng.

Nói cách khác, nếu như Sở Hi Thanh gặp phải đối thủ có sức chiến đấu cao hơn mình, Nhai Tí đao ý của hắn có thể trực tiếp tăng lên tầng mười, mà Phong Lôi võ ý cũng có thể tăng lên đến tầng tám.

Đáng tiếc đây không phải là sức chiến đấu bình thường.

Điều kiện phát động Thần Chi Thương chính là kẻ địch có thực lực vượt qua mình, hoặc là gặp phải thuật sư.

Hôm nay, hắn và ba người Phong Đao – Vương Mệnh, Thần Yến Đao – Lý Tú Trường và Tư Hoàng Tuyền chiến đấu, đều không phát động Thần Chi Thương.

Tuy rằng tu vị của ba người bọn họ vượt qua Sở Hi Thanh, nhưng sức chiến đấu lại kém hơn không ít.

Sở Hi Thanh nghĩ đến mấy chữ ’tất cả võ ý đều được cường hóa hai tầng’, liền rơi vào suy ngẫm.

Xem ra cứ mỗi ba tầng thiên phú huyết mạch, thì đều sẽ xuất hiện một lần biến hóa.

Thuần Dương là như vậy, Thái Thượng Thông Thần cũng là vậy, Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ và Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân cũng là như vậy.

Sau đó, Sở Hi Thanh không do dự chút nào, trực tiếp đổi Thần Thương lục giai.

Sau đó, hắn liền nhẫn nhịn cơn đau ngứa trong cơ thể, lại đổi một tấm thẻ thần thông Gần Mực Thì Đen.

Đúng lúc này, Kế Tiễn Tiễn cũng đi đến.

Sắc mặt của nàng lạnh lẽo như băng: “Đường chủ! Hai chiếc thuyền nhanh phía sau đang tăng tốc, bọn họ có thể sẽ ra tay, ta chuẩn bị đi lên bờ trước.”

Khi Kế Tiễn Tiễn nói chuyện, chỉ cảm thấy toàn bộ sọ não đều đau.

Nàng đau đầu là vì không biết mình nên làm gì để bảo vệ Sở Hi Thanh, đương nhiên là dưới tình huống không bại lộ thực lực.

Thật ra thì trận chiến này là không cần phải đánh.

Chỉ cần Sở Hi Thanh chịu bỏ chiếc thuyền này, chuyển qua đi đường bộ. Nàng có thể sử dụng tài nguyên của Cẩm y vệ, dễ dàng hóa giải nguy cơ của Sở Hi Thanh.

Vấn đề là tên trước mắt nàng này, chỉ cần tiền chứ không cần mạng. Vì tiết kiệm năm trăm lượng bạc, nên nói cái gì cũng không chịu bỏ thuyền.

Lý do của Sở Hi Thanh lại rất đàng hoàng.

Hai người bọn họ là người bên ngoài, không quen thuộc vùng Hà Lạc này, mặc kệ làm như thế nào thì cũng không thể bỏ rơi đám sát thủ của Sát Sinh Lâu.

Nếu sớm muộn gì cũng bị đuổi kịp, vậy không bằng liều mạng một lần luôn.

Bọn họ cũng không thể từ bỏ sự giúp đỡ mạnh mẽ là con sát thi Hà La Ngư, mà chuyển qua đi đường bộ.

Hơn nữa, phù bài mà Sở Hi Thanh dùng để khống chế con sát thi này, một khi vượt xa 300 dặm thì con sát thi Hà La Ngư này sẽ mất khống chế.

Chương 606: Làm sao lại mạnh như vậy (3)

Kế Tiễn Tiễn không còn gì để nói.

Nàng cũng không thể nói mình đường đường là Thiên hộ của Thiên nha Cẩm y vệ, chỉ cần Sở Hi Thanh rời khỏi mặt sông, tiến vào địa hình phức tạp hơn, thì nàng có thể vận dụng cao thủ dưới trướng, giải quyết đám sát thủ của Sát Sinh Lâu này.

Sở Hi Thanh thì lại liếc mắt nhìn về phía sau.

Thị lực bây giờ của hắn cũng đã mạnh hơn không ít. Hắn có thể nhìn thấy tại mặt sông cách đây mười mấy dặm, có hai chiếc thuyền nhanh đang lao xuống hạ du như hai mũi tên nhọn.

Hai chiếc thuyền nhanh này, rõ ràng là có pháp thuật trợ giúp, chỉ mười mấy hơi thở mà đã chạy hơn ba mươi trượng.

Với tốc độ này, nhiều nhất là nửa khắc thời gian là có thể đuổi theo.

Sở Hi Thanh hơi gật đầu, đồng thời sử dụng tấm thẻ thần thông Gần Mực Thì Đen kia với Kế Tiễn Tiễn.

“Đi thôi! Nhưng mà cẩn thận một chút, bọn họ đều biết ngươi là thần xạ thủ, chắc chắn sẽ quan tâm đến ngươi. Lúc nguy cấp thì ưu tiên bảo vệ mạng sống trước, không cần phải lo cho ta.”

Sở Hi Thanh đã bỏ ra mười một điểm võ đạo lên trên người Kế Tiễn Tiễn.

Nếu như vậy mà còn không được, vậy thì biết làm sao?

Tuy nhiên, nữ tử này thâm tàng bất lộ, bảo vệ bản thân là không có vấn đề.

Ánh mắt Kế Tiễn Tiễn hơi động.

Không biết vì sao mà vừa rồi trong lòng nàng lại thấy hơi xúc động.

Coi như cái tên trước mắt này vẫn có chút lương tâm.

Nếu như nàng thật sự là Kế Tiễn Tiễn, như vậy thì người này đúng là một thủ trưởng không tệ.

Sau đó, Kế Tiễn Tiễn liền thu hồi tâm tư: “Vậy ta đi trước! Lát nữa xin đường chủ đại nhân cố gắng dựa vào phía nam của thuyền, cũng cố gắng không để nhiều thứ che khuất tầm nhìn. Chỉ cần ta còn có thể nhìn thấy ngươi, ta sẽ cố gắng dùng mũi tên để hỗ trợ ngươi.”

Nàng nói xong câu này, liền trực tiếp nhảy xuống mặt nước, sau đó đạp nước chạy gấp về phía bờ nam.

Mà ngay khi Kế Tiễn Tiễn đạp nước mà đi, tiếp cận bờ sông. Trong hai chiếc thuyền nhanh ở phía sau, mỗi thuyền cũng có hai bóng người nhảy xuống.

Bọn họ cũng đạp lên mặt sông, chạy theo phương hướng của Kế Tiễn Tiễn, hơn nữa thân pháp cực nhanh, chỉ chớp mắt là đã bước lên bờ sông.

Ánh mắt Kế Tiễn Tiễn nhìn liếc qua hai người này, liền cau mày một cái.

Đó là hai tên lục phẩm hạ, cộng thêm hai tên thất phẩm thượng . . . mà đây chỉ là đội hình nhằm vào một mình nàng.

Có thể tưởng tượng được, sát thủ lục phẩm nhằm vào Sở Hi Thanh, tuyệt đối sẽ không ít hơn bốn người.

Kế Tiễn Tiễn lòng thầm nghĩ, vị Đại lý tự thiếu khanh kia rốt cuộc hận Tả gia đến mức nào?

Lại cam lòng bỏ mấy trăm ngàn lượng bạc ra để đẩy Sở Hi Thanh vào chỗ chết.

Sau đó, Kế Tiễn Tiễn lại hừ nhẹ một tiếng, nàng bước nhanh hơn, chạy vào trong khu rừng rậm rạp ở phía trước.

Sở Hi Thanh cũng đi đến đuôi thuyền, tay đè đao bên eo, ngóng nhìn hai chiếc thuyền nhanh kia.

Con sát thi Hà La Ngư của hắn cũng đang nổi lên, đã đến dưới đáy thuyền, bất cứ lúc nào cũng có thể cứu viện hắn.

Nhưng đúng lúc này, vị chủ thuyền mang theo vài dân phu đi đến phía sau hắn, sắc mặt tái nhợt hỏi: “Sở thiếu hiệp, xin hỏi đây là tình huống gì?”

Vi chủ thuyền này cũng có tu vị thất phẩm.

Trên các con sông lớn của Đại Ninh, bất luận là thuyền hàng hay thuyền khách, nếu như chủ thuyền không có tu vị nhất định, thì sẽ không làm nổi.

Bọn họ hoặc là có võ lực mạnh mẽ, hoặc là dựa vào các thế lực lớn như Thiết Kỳ Bang hay Thập Thất Liên Hoàn Ổ.

Bằng không chỉ là quan phủ bóc lột thôi, bọn họ cũng đã không thể ứng phó rồi. Ngoài ra còn có cướp sông, những năm gần đây số lượng cướp sông càng ngày càng nhiều, nhiều như châu chấu, khiến cho rất nhiều tàu thuyền không chịu nổi.

Như những chiếc thuyền khách chạy đường dài trên sông này, chủ tàu còn phải có bản lĩnh cao hơn một chút.

Vị chủ thuyền này cũng phát hiện tình hình không ổn.

Nhưng khi Kế Tiễn Tiễn nhảy xuống dưới, hắn vẫn cảnh giác trước, cũng điều tra tình tình trước.

Chủ thuyền không thể không lo lắng được.

Lúc này, chỉ hai vị cao thủ lục phẩm đã hiện thân thôi, cũng không phải là thứ mà hắn có thể đối phó.

“Người phía sau đến vì ta.” Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn về phía chủ thuyền, trên mặt nở nụ cười: “Lát nữa các ngươi chỉ cần chạy lên bờ bắc, bảo vệ tính mạng của mình là được, chờ đợi trận chiến này kết thúc thì hãy trở lại. Nếu như thuyền bị hao tổn, thì ta sẽ bồi thường theo giá thị trường.”

Chủ thuyền nghe vậy thì vẫn cau mày.

Hắn sợ lúc mình trở lại, Sở Hi Thanh đã không còn, chiếc thuyền này cũng không giữ được.

Chiếc thuyền này là thuyền nhanh được khảm trận pháp, tốc độ nhanh hơn gấp đôi so với thuyền bình thường.

Gia cả cũng rất đắt, tận 13.000 lượng bạc.

Chủ thuyền có ý muốn Sở Hi Thanh đưa tiền bồi thường trước, nhưng cuối cùng vẫn không thể mở miệng.

Chương 607: Làm sao lại mạnh như vậy (4)

Theo tình theo lý, nếu bọn họ đã nhận đơn hàng này, vậy thì phải bảo vệ tính mạng cho khách.

Bây giờ khách hàng rộng lượng, để cho bọn họ rời thuyền bảo mệnh, không cần tham gia chiến đấu, đã là rất khoan hồng độ lượng.

Hắn há có thể mở miệng bảo khách đưa tiền bồi thường trước? Trên giang hồ không có quy củ này.

Chủ thuyền không khỏi âm thầm thở dài.

Tại sao mình lại xui xẻo như vậy? Nhận một đơn hàng mà lại đón hai Ôn Thần lên thuyền.

Sau đó, hắn liền thản nhiên ôm quyền nói: “Như vậy mời Sở thiếu hiệp cẩn thận.”

Chủ thuyền cũng là người quyết đoán, lúc này hắn đã đi đến bên mép thuyền.

Bên ngoài mép thuyền này còn có một chiếc thuyền gỗ nhỏ.

Chủ thuyền giơ tay chém đứt dây thừng, chiếc thuyền gỗ nhỏ kia lập tức rơi xuống sông.

“Tất cả mọi người lên thuyền, chúng ta đi bờ bắc.”

Trên chiếc thuyền này có tổng cộng chín tên thuyền công, cộng thêm hai nữ nhân phụ trách nấu nướng.

Bọn họ cũng đều là người có tu vị, tuy rằng không thể đạp nước chạy nhanh, nhưng thân thủ vẫn khá tốt.

Mà ngay khi những người này nhảy xuống thuyền nhỏ, ánh mắt Sở Hi Thanh lại hơi động, phát hiện hai người trong đó đang lặng lẽ sờ vào ống tay áo của bọn họ.

“Cheng!”

Sở Hi Thanh không do dự mà rút đao.

Thanh Tốn Phong Chấn Lôi đao kia như nắng sớm phá tan màn đêm, chỉ chớp mắt đã soi sáng đến trước mắt hai người này.

Lưỡi đao kia chém vào trán bọn họ tận ba tấc, sau đó liền thu hồi lại.

Sau khi Sở Hi Thanh thu hồi Tốn Phong Chấn Lôi đao thì vẫn đứng ở đuôi thuyền như cũ, tựa như chưa bao giờ nhúc nhích vậy.

“Sở thiếu hiệp, ngươi làm cái gì vậy?”

Vị chủ thuyền kia không khỏi giận dữ, liền rút thanh cửu hoàn đại đao ở bên hông ra một đoạn.

Nhưng hắn lập tức nhìn thấy hai viên cầu loại nhỏ màu bạc trượt ra từ ống tay áo của hai người kia.

Chủ thuyền nhìn viên cầu màu bạc kia một chút, không khỏi biến sắc: “Thiên Diệp Ngân Hoa của Thiên Lôi đường?”

Đây là một loại ám khí cực kỳ ác độc, bên trong có phù trận đặc thù, sau khi dùng chân nguyên kích hoạt thì sẽ nổ tung, một ngàn mảnh phiến lá màu bạc sẽ bay ra ngoài, tựa như một đóa hoa màu bạc cực lớn, bao trùm chu vi mười trượng, chỗ nó đi qua, người hay súc vật đều chết hết.

Đến khi đó, không chỉ có một mình Sở Hi Thanh rơi vào hiểm cảnh, mà mấy người bọn họ cũng là thập tử vô sinh.

Chủ thuyền bước nhanh đến trước hai bộ thi thể kia.

Hắn sờ sờ vào da mặt của hai người này, quả nhiên là có một tầng mặt nạ da người.

Sắc mặt chủ thuyền âm trầm, lại thi lễ với Sở Hi Thanh lần nữa: “Kẻ đến không thiện, những người này quá nửa là đến từ Sát Sinh Lâu, Sở thiếu hiệp phải cẩn thận!”

Hắn đã ý thức được Sở Hi Thanh để bọn họ rời đi, không chỉ là rộng lượng, mà cũng là vì không yên tâm với bọn họ.

Chủ thuyền không chậm trễ nữa, chờ tất cả mọi người nhảy xuống thuyền gỗ nhỏ, liền lái thuyền này về phía bờ.

Sở Hi Thanh tiếp tục đứng ngạo nghễ ở đuôi thuyền, nhìn hai chiếc thuyền nhanh càng ngày càng tiến lại gần kia.

Tuy nhiên, sau đó hắn lại đưa mắt nhìn xuống hạ du.

Lúc này, lại có một chiếc thuyền nhanh lao ra từ bụi lau sậy ở bên trái, chặn đường con thuyền đang xuôi dòng của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh thấy thế thì buồn cười.

Lòng thầm nói như vậy mới đúng chứ, trước đuổi sau chặn, vây công trái phải, mới có thể chặn đường đi của hắn, mới có thể đưa hắn vào chỗ chết.

Lúc này, hai chiếc thuyền đã sắp va vào nhau.

Sở Hi Thanh không muốn lật thuyền, cũng không muốn bồi thường tiền.

Ý niệm của hắn vừa động, xúc tu của con sát thi Hà La Ngư kia bỗng nhiên xuất hiện trên mặt sông, đập về phía chiếc thuyền nhanh chặn đường kia.

Người trên thuyền không hề chống cự, tất cả đều dồn dập lắc mình né tránh, mặc kệ mấy cái xúc tu to lớn của Hà La Ngư nện chiếc thuyền này thành gỗ vụn.

Trong bốn người này còn có một vị thuật sư lục phẩm.

Hắn cười gằn một tiếng: “Đến hay lắm!”

Theo người này kết pháp ấn, vô số sợi tơ màu vàng bay xuyên ra từ phía sau của hắn.

Chúng nó nó ngàn vạn sợi, tầng tầng đan xen, bao phủ và quấn quanh con sát thi Hà La Ngư ở bên dưới nước.

Tuy rằng những sợi tơ màu vàng này không thể hoàn toàn nhốt con sát thi Hà La Ngư này, nhưng lại khiến cho động tác của nó chậm chạp hơn. Mười cái xúc tu cũng bị những sợi tơ này quấn chặt, không thể nào mở rộng.

Lại có ba đạo áo đen nhảy lên, từng người đạp lên mặt sông, chạy như bay về phía thuyền của Sở Hi Thanh.

Hai chiếc thuyền nhanh ở phía sau, mỗi chiếc đều có hai người nhảy ra, bọn họ cũng chạy trên mặt sông, mang theo một chuỗi tàn ảnh, lao thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Khi sát thi Hà La Ngư tấn công chiếc thuyền nhanh chặn đường kia, Sở Hi Thanh đã sử dụng thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 12 tuổi (bản trải nghiệm).

Lúc này, đang có một lượng lớn tin tức tràn vào đầu óc của hắn.

Chương 608: Làm sao lại mạnh như vậy (5)

Tần Mộc Ca 12 tuổi 01 ngày, nguyên công thất phẩm hạ! Dưỡng Nguyên Công tầng thứ sáu, Vạn Thần Kiếp tầng thứ tư, Khinh Vân Tung tầng thứ tám, Truy Phong đao pháp tầng thứ tám, Trục Điện Chỉ tầng thứ tám, Cửu Cung Kiếm tầng thứ bảy, Bài Vân Chưởng tầng thứ bảy, Thiếu Dương Thương tầng thứ bảy. . .

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, Tần Mộc Ca 12 tuổi, quả nhiên là đã luyện cả mười nghệ truyền ngoài của Vô Tướng thần tông.

Trong đó, Truy Phong đao pháp dã Trục Điện Chỉ đều đến tầng thứ tám, còn có thêm một cái Vạn Thần Kiếp tầng thứ tư.

Ngoài ra, còn có Nhai Tí đao ý tầng bảy, Phong Lôi võ ý tầng tám, Vạn Tượng Quy Nhất tầng thứ năm.

Đây cũng là một môn võ ý, Vạn Tượng Quy Nhất, Vạn Lưu Quy Tông.

Đây là một môn võ ý độc nhất của Thiết Sơn Tần thị, có thể tương hỗ với Vạn Thần Kiếp.

Phía sau là thiên phú huyết mạch của Tần Mộc Ca.

Sở Hi Thanh lại hoảng sợ thêm một lần nữa vì thiên phú của Tần Mộc Ca: Thần Thương lục giai, Táng Thiên ngũ giai, Quy Nhất tam giai, Nhật Nguyệt Kinh Thiên Chi Thủ thất giai, Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân thất giai, Thông Linh Thức Tính Chi Tâm lục giai, Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết lục giai.

Ngoại trừ Táng Thiên và Quy Nhất ra, thiên phú huyết mạch của Tần Mộc Ca đều lên đến lục giai, thậm chí là thất giai.

Ngoài ra, còn có thêm một môn Quy Nhất.

Chỉ là không biết môn thiên phú này có đặc tính gì?

Sở Hi Thanh âm thầm thở dài, lòng thầm nói không hổ là Bá Võ Vương, thiên tư tuyệt đỉnh trong vạn năm gần đây của nhân tộc.

Cũng may là hắn có hack, bằng không thì cả đời này cũng không có hi vọng đuổi theo Tần Mộc Ca.

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh lại cảm thấy tiếc nuối.

Tấm thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 12 tuổi này, chỉ có sức chiến đấu của Tần Mộc Ca ở cấp độ thất phẩm hạ.

Tần Mộc Ca 12 tuổi, đã trải qua tổng cộng ba cảnh giới. Tháng giêng năm đó, nàng vẫn chỉ là thất phẩm hạ. Đến tháng hai, nàng tiến vào thất phẩm thượng. Đến tháng bảy thì vào lục phẩm hạ, sau đó không lâu liền bái vào Vô Tướng thần tông.

Tấm thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 12 tuổi này, chỉ lấy giai đoạn Tần Mộc Ca yếu nhất.

Tuy nhiên, như vậy cũng đủ rồi, hơn nữa còn thừa sức.

Sở Hi Thanh lạnh lùng nhìn đám người đang lao đến kia, trong mắt hiện lên một tia thương hại.

Những sát thủ Sát Sinh Lâu này quá cẩn thận.

Bọn họ lại còn mang theo một thuật sư lục phẩm.

Những người này vốn không phải đối thủ của Tần Mộc Ca, mà bây giờ còn để cho Thần Chi Thương kích hoạt.

Sở Hi Thanh lại cảm nhận được cảm giác kỳ dị khi sử dụng thẻ nhân vật Tần Mộc Ca.

Sở Hi Thanh cmar giác như trong hư không có thứ gì đó, đang dựa vào cơ thể hắn, để chân nguyên của hắn bỗng dưng sinh sôi, lực lượng tăng cường.

Giữa trán hắn lại nóng bỏng, thần hồn và lực lượng thần thức của hắn đột nhiên tăng mạnh.

Vẫn là hai hạt nhân tinh thần, một cái của mình, một cái ở giữa trán.

Hạt nhân tinh thần trong trán không có ý thức riêng, hoàn toàn dựa vào bản thể, cả hai tựa như chỉ cách một lớp màng.

Lúc này, đã có một vị võ tu lục phẩm lăng không xuất hiện ở trước mặt hắn.

“Chết!”

Người này cười gằn một tiếng, trong lúc giơ tay lên, vô số mũi tên bé nhỏ bay về phía của Sở Hi Thanh giống như những giọt mưa.

Sau cơn mưa tên này, lại có một thanh kiếm nhỏ giống như kim châm dài, đâm thẳng vào trán của Sở Hi Thanh.

Tuy nhiên, khi vị sát thủ lục phẩm này vừa mới tung mưa tên ra, thì hắn liền nhìn thấy một ánh đao hẹp dài.

Thanh Tốn Phong Chấn Lôi đao bên hông Sở Hi Thanh đã biến mất tăm, chỉ còn lại một luồng phong mang xuất hiện ở trước mắt hắn.

Cheng!

Bồng!

Tiếng đầu tiên là âm thanh đao của Sở Hi Thanh ra khỏi vỏ, tiếng thứ hai chính là đầu của sát thủ lục phẩm bị chém đứt.

Hai âm thanh vang lên gần như cùng một lúc, hầu như khó có thể phân biệt trước sau.

Vị sát thủ ngân bài lục phẩm kia, cũng đến tận khi đầu cổ chia lìa thì mới cảm nhận được đau nhức.

“Đao thật là nhanh! Người này. . . sao lại. . .”

Ánh mắt sát thủ ngân bài mờ mịt, đây cũng là ý nghĩ cuối cùng của hắn.

Mà lúc này, bóng người của Sở Hi Thanh lại lấp lóe tựa như quang lại tựa như ảnh.

Bồng! Bồng!

Hắn không chỉ tránh khỏi mưa tên kia, lại trong chớp mắt mà xuất hai đao. Hai vị sát thủ thất phẩm ở phía hạ du xông lên đã là đầu thân chia hai, nhấc lên một đám sương máu ở trên boong thuyền.

Khi Sở Hi Thanh cầm đao quay đầu lại, nhìn về phía sau lưng, bốn người lao xuống từ trên hai chiếc thuyền nhanh ở thượng du kia bỗng nhiên cứng lại, toàn bộ đều dừng lại, cứng đờ tại chỗ.

Lúc này, bọn họ chỉ cảm thấy tê cả da đầu!

Bốn người đều ý thức được, tình báo mà bọn họ nhận được, đã có vấn đề lớn.

Đây rốt cuộc là nhân vật thần tiên gì?

Thế mà cái tên này chỉ dùng một đao để chém giết sát phủ ngân bài lục phẩm hạ?

Hai bên sát thủ ngân bài thất phẩm thượng cũng chết trong nháy mắt!

Hắn cũng chỉ là người thứ mười trên Thần Tú Thập Kiệt đao mà thôi, làm sao có thể mạnh như vậy?

Chương 609: Làm sao lại mạnh như vậy (6)

Rốt cuộc là Luận Võ Thần Cơ và Thiên Cơ Võ Phổ đánh giá thấp Sở Hi Thanh, hay là thế giới này thay đổi quá nhanh, trình độ võ đạo đã tăng lên trên diện rộng rồi?

Ngay khi bốn người đều khẩn trương và căng thẳng, tâm tư đang hỗn loạn, thì bóng người của Sở Hi Thanh lại động một lần nữa.

Sở Hi Thanh bỗng nhiên biến mất rồi lại xuất hiện ở sau lưng của một vị võ tu lục phẩm hạ.

Cực chiêu – Phong Chi Ngân!

Đây là cực chiêu mà Sở Hi Thanh đã sử dụng quen, nhưng dưới sự phụ trợ của thẻ nhân vật Tần Mộc Ca, thì lại có một phong thái khác.

Người đối diện Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy nguy hiểm đến cực hạn.

“Muốn chết!”

Hắn không do dự chút nào, dứt khoát kích hoạt hai ống tiêm ở trong tay áo.

Đây là ám khí Thần Tiên Kiếp của Thần Cơ môn, trong nháy mắt đã bắn ra hơn một ngàn viên ngân châm về phía trước.

Cùng lúc đó, hắn còn sử dụng một tấm Phong độn phù, hòng biến thành cuồng phong, chạy thoát khỏi Sở Hi Thanh.

Một đao chém chết tên lục phẩm hạ kia của Sở Hi Thanh, đã làm cho hắn hoàn toàn không còn can đảm để chống lại.

Người này là sát thủ kim bài lục phẩm của Sát Sinh Lâu, thực lực mạnh hơn người ban nãy không ít.

Nhưng hắn cũng tự hiểu lấy mình, biết mình tuyệt đối không thể chống lại một đao kia của Sở Hi Thanh.

Tuy nhiên, ngay một chớp mắt tiếp theo, hắn chỉ thấy trước mắt có hàn quang lóe lên.

Một đao này tựa như thần phạt từ trên trời đánh xuống, bổ thân thể hóa cuồng phong của hắn, cũng chém đầu của hắn xuống.

Ba tên sát thủ còn lại nhìn thấy tình cảnh này, nhất thời đều sinh lòng hồi hộp căng thẳng.

Đó rõ ràng là ‘lực lượng phá pháp’! Hơn nữa còn cực kỳ mạnh mẽ, dễ dàng loại bỏ Phong độn phù ngũ phẩm.

Chuyện này có nghĩa là, bất cứ pháp thuật nào cũng trở nên vô dụng trước mặt Sở Hi Thanh, bao quát cả ngọc phù bảo mệnh ở trong tay bọn họ.

Sắc mặt của ba người đều hiện lên vẻ tuyệt vọng, đáy lòng cũng sinh ý tuyệt vọng.

Bọn họ đã ý thức được kết cục của mình, hơn nữa còn không có bất kỳ biện pháp nào để xoay chuyển.

Mà lúc này, nơi sâu xa trong rừng cây ở bờ nam, bên người Kế Tiễn Tiễn đã có bốn bộ thi thể.

Đó chính là bốn vị sát thủ Sát Sinh Lâu đuổi theo nàng, tất cả đều là đầu nổ tung, không có sức chống cự nào mà đột tử tại chỗ.

Sau khi Kế Tiễn Tiễn giết người, liền lấy Hóa Thi Thủy trong ống tay áo ra, bắt đầu nhỏ vào bốn bộ thi thể.

Khi bốn bộ thi thể này phát ra tiếng ‘xì xì’, nhanh chóng tan ra, phó thiên hộ Đô Hồng Liên của Cẩm y vệ cũng lắc mình đi đến phía sau nàng.

Mùi máu tanh ở nơi này cũng bốc lên tận trời.

Nàng không thể không ngừng thở, vẻ mặt nghiêm túc, khom người nói: “Thiên hộ đại nhân! Chúng ta đến muộn một bước, còn xin thứ tội.”

Kế Tiễn Tiễn nở nụ cười thản nhiên: “Chỉ là hai tên sát thủ ngân bài lục phẩm của Sát Sinh Lâu mà thôi, ta còn cần các ngươi giúp đỡ? Nếu như chờ các ngươi chạy đến kịp, há không phải là ta vô năng?”

Nàng phất tay áo: “Lát nữa các ngươi có thể mô phỏng hình thể của bọn họ, rồi rút lui ở trước mặt Sở Hi Thanh.”

Nếu như vậy, bốn người này liền không phải chết trong tay Kế Tiễn Tiễn nàng.

Bốn người này đột nhiên rút lui, nào có liên quan gì đến nàng.

Chỉ cần Sở Hi Thanh nhìn thấy bọn họ rời đi, liền sẽ không nghi ngờ lên đầu nàng.

Kế Tiễn Tiễn không khỏi âm thầm đắc ý vì sự nhanh trí của mình.

“Đúng rồi.” Ánh mắt của Kế Tiễn Tiễn lại chuyển qua hướng mặt sông: “Vị đường chủ đại nhân kia của ta đâu? Hắn không có sao chứ?”

Kế Tiễn Tiễn biết năng lực cảm ứng của Sở Hi Thanh bây giờ rất mạnh, trong phạm vi mười trượng, thậm chí còn có năng lực biết trước như Thần Tri.

Vì đề phòng Sở Hi Thanh nhìn ra sơ hở, nên nàng cố tình dẫn bốn người này đi cực xa.

Nơi này cách mặt sông tận mười lăm dặm, vượt xa khỏi phạm vi thần thức của Sở Hi Thanh. Rừng rậm rậm rạp cũng có thể che đậy tầm mắt của Sở Hi Thanh.

Nhưng cùng với đó, Kế Tiễn Tiễn cũng không thể biết được tình hình của Sở Hi Thanh.

Kế Tiễn Tiễn chỉ có thể dựa vào đám thuộc hạ ẩn núp trong bóng tối của mình, để bảo đảm tính mạng cho Sở Hi Thanh.

“Hắn không có chuyện gì.”

Phó thiên hộ Đô Hồng Liên khẽ lắc đầu, ánh mắt rất quái dị: “Những sát thủ Sát Sinh Lâu kia đều không phải đối thủ của hắn, vừa rồi ta ở cách hai mươi dặm, nhìn thấy người này giết người đều không cần đao thứ hai.”

“Mặc kệ là lục phẩm hay là thất phẩm, đều là một đao. Có lẽ khi thiên hộ đại nhân đi qua bên kia, thì hắn đã giải quyết xong rồi.”

Kế Tiễn Tiễn nghe vậy thì sững sờ, nàng nhìn Đô Hồng Liên với ánh mắt khó có thể tin tưởng.

Nàng nghi ngờ thuộc hạ của mình trúng huyễn thuật, đang nói mơ giữa ban ngày.

Sau đó, sắc mặt Kế Tiễn Tiễn ngưng lại, nàng hóa thân thành ảo ảnh, lao về phía bờ sông như một cơn gió.

Nàng muốn nhìn đao của Sở Hi Thanh một chút, xem xem có phải mạnh như Đô Hồng Liên nói hay không!

Chương 610: Huyết Nhai Đao và Sở Hi Thanh

Bóng người của Sở Hi Thanh đang lấp lóe, nhanh chóng na di trên mặt sông.

Khinh Vân Tung tầng tám và thiên phú Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân thất giai của Tần Mộc Ca kết hợp với nhau, để cho thân pháp của hắn có vài phần mùi vị chân đạp thời gian, thân như thuấn ảnh.

Tuy rằng ba tên sát thủ cực lực bỏ chạy trên mặt sông, nhưng lại không thể thoát khỏi sự truy kích của Sở Hi Thanh.

Theo ba đạo ánh đao hình cung xuất hiện, trên mặt sông lại có ba đoàn sương máu nổ tung.

Bo bộ thi thể thân đầu hai nơi, rơi vào trong lòng sông.

Sau đó, thân hình Sở Hi Thanh lại lấp lóe, nhảy một cái lên đỉnh đầu sát thi Hà La Ngư.

Tình hình bên này đã thay đổi.

Bây giờ không phải là vị thuật sư lục phẩm hạ kia cố gắng vây nhốt Hà La Ngư, mà là sát thi Hà La Ngư đang lèo mạng kéo những sợi tơ vàng kia, không cho vị thuật sư này bỏ chạy.

Toàn thân và mặt mũi người này tràn đầy mồ hôi lạnh.

Những sợi vàng này bắt nguồn từ một pháp khí bản mệnh trong cơ thể của hắn.

Thứ này được trồng vào trong xương sống của hắn, được khí huyết và tinh hồn của hắn nuôi dưỡng, nên mới có thể bùng nổ ra sức mạnh như vậy, tạm thời có lực lượng vây nhốt con sát thi Hà La Ngư có thể so với ngũ phẩm.

Nhưng cùng với đó, khi những sợi tơ vàng này bị Hà La Ngư kéo lấy, thì hắn cũng không thể bỏ chạy.

Không chỉ không thể nào bỏ chạy, thậm chí còn rất khó cử động!

Vì vậy, nếu thời gian có thể quay lại, vị thuật sư lục phẩm này nhất định sẽ không làm chuyện ngu xuẩn này.

Chuyện này quả thực là muốn chết mà!

Đám thám tử của Sát Sinh Lâu kia, quả thực là đáng chết đến cực điểm.

Mục tiêu ở trước mắt này, rõ ràng là đã vào thất phẩm.

Thiên phú huyết mạch của hắn cũng thuộc về loại xuất sắc nhất trong cùng cấp độ, bên người còn có một con Hà La Ngư mạnh mẽ.

Sát Sinh Lâu chỉ sắp xếp hai tên sát thủ ngân bài lục phẩm hạ, và hai tên sát thủ kim bài lục phẩm hạ, thế mà đã đòi ra tay với đối phương!

Trong mắt thuật sư lục phẩm bao hàm không cam lòng.

Hắn vốn nên có tiền đồ vô lượng, nhưng hôm nay lại chết uất ức như vậy.

Sở Hi Thanh lại nhìn người này với ánh mắt trêu tức, sau đó toàn thân hắn hóa thành một bóng đen mà mắt thường khó nắm bắt, đồng thời đao trong tay cũng chém ra.

Bồng!

Trên mặt sông lại xuất hiện một màn sương máu nữa.

Tên thuật sư lục phẩm này bị Sở Hi Thanh một đao chặt đứt đầu, sau đó thân thể của hắn bị Hà La Ngư lôi kéo, toàn thân vỡ thành bọt máu.

Dáng người Sở Hi Thanh gọn gàng rơi xuống mặt sông, quay người nhìn về phía hạ du, nhìn một bóng người nữ tính quen thuộc.

Nàng khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, cõng một thanh trọng kiếm, dáng người cao gầy hơn các cô gái bình thường khác, mi phượng như nguyệt, dung nhan như vẽ, bởi vì do tập võ nên da thịt hiện lên màu vàng nhạt khỏe mạnh.

Chỉ thấy cặp mắt kiều vốn nên lim dim lười nhác và buồn ngủ kia, lại đang nhìn hắn với vẻ vô cùng kinh ngạc.

“Diệp giáo đầu?”

Sở Hi Thanh cũng rất kinh ngạc, lúc này hắn thu đao vào vỏ, ôm quyền thi lễ đệ tử: “Diệp giáo đầu, tại sao ngài lại ở đây?”

Nữ tử trước mặt hắn, chính là sư phụ trên danh nghĩa của hắn, giáo đầu Diệp Tri Thu của Đông viện.

Diệp Tri Thu khoanh tay trước ngực, nở nụ cười thản nhiên: “Khi ngươi xuất phát từ quận Tú Thủy, đúng lúc ta cũng có chuyện quan trọng cần vào kinh, hôm nay xem như là tình cờ gặp mặt. Thấy ngươi bị đám sát thủ ngày ngăn chặn, liên muốn đến giúp ngươi một tay.”

Thật ra thì đương nhiên không phải như vậy.

Sau khi đặc sứ Tông Thư Lệnh của bản sơn đo lường huyết mạch của Sở Hi Thanh xong, đã cố tình phân phó võ quán Chính Dương, nhất định phải quan tâm đến Sở Hi Thanh.

Khi Sở Hi Thanh xuất phát ở quận Tú Thủy, Lôi Nguyên và Kiếm

Tàng Phong đều lo lắng cho sự an toàn của Sở Hi Thanh, nên đã mời nàng tạm thời bỏ qua chuyện ở võ quán, đi theo Sở Hi Thanh đến thành Vọng An.

Một đường này Sở Hi Thanh đều không trải qua nguy hiểm gì, chỉ có hôm nay bị một đám sát thủ của Sát Sinh Lâu ngăn cản, lúc này Diệp Tri Thu mới hiện thân.

Nàng cho rằng Sở Hi Thanh nhất định không thể đối phó với những sát thủ này, khi nàng chạy đến thì vẫn luôn nhìn chằm chằm vào vị thuật sư lục phẩm này.

Tuy nhiên, ngay khi Diệp Tri Thu chuẩn bị đưa người này xuống suối vàng, lại nhìn thấy Sở Hi Thanh một đao chém chết cao thủ lục phẩm.

Sau đó, Diệp Tri Thu kinh ngạc, ánh mắt lóe lên, hiện lên vẻ hứng thú mãnh liệt: “Nhưng xem ra là ta đã làm điều thừa rồi, những người này đều không đỡ nổi một chiêu của ngươi.”

“Tu vị của Hi Thanh ngươi đã tiến vào thất phẩm? Đao pháp cũng tiến bộ rất nhanh, thiên phú huyết mạch tựa như cũng mạnh hơn không ít. Thế nào? Có hứng thú luận bàn với ta hay không?”

Hiện giờ nàng rất muốn biết thực lực của Sở Hi Thanh, rốt cuộc đã đến trình độ nào?

Xem Truy Phong đao pháp và Khinh Vân Tung mà Sở Hi Thanh vừa thể hiện, có vẻ như đã là tầng bảy, thậm chí là tầng tám?

Còn cả Phong Lôi võ ý nữa, cũng đã đến trình độ cực cao! Một cái khác là ‘võ ý dung hợp’, rõ ràng là đã đến trình độ thông suốt.

Chuyện này thật sự là có chút dọa người.

Chương 611: Huyết Nhai Đao và Sở Hi Thanh (2)

Sở Hi Thanh nghe vậy, nỗi lòng lại xúc động.

Hắn cũng nhìn ra Diệp Tri Thu không nói thật.

Tuy rằng hắn không biết vì sao Diệp Tri Thu lại đi theo, nhưng hiển nhiên là vị này vẫn luôn đi theo sau, bảo vệ hắn từ trong bóng tối.

Hắn nở nụ cười tiêu sái: “Đệ tử có trình độ gì chứ? Nào dám dùng hai chữ ‘luận bàn’? Phải là đệ tử thỉnh giáo với giáo đầu mới đúng.

Có điều, có thể chờ đến khi về quận Tú Thủy rồi nói không? Hiện giờ không tiện lắm.”

Sở Vân Vân từng nói thiên phú và ngộ tính của Diệp Tri Thu cũng là cấp bậc siêu thiên kiêu.

Thiên tư tu hành của nàng chỉ kém Lục Loạn Ly một bậc, còn hơn xa Thiết Cuồng Nhân. Chỉ là do xuất thân từ bình dân, nên bị chậm trễ việc tu hành.

Vì vậy, tuy rằng Diệp Tri Thu chỉ có tu vị lục phẩm thượng, nhưng sức chiến đấu của nàng lại vượt xa tu vị, có thể lên đến một phẩm cấp!

Tương lai vị này mà bước vào nội môn của Vô Tướng thần tông, chẳng khác nào bước lên con đường thênh thang, tất có thể một bước lên trời.

Thật ra thì những người như Diệp Tri Thu mới là nòng cốt và trụ cột của các tông phái cỡ lớn.

Bọn họ đều có thiên phú cực cao, nhưng bởi vì hoàn cảnh gia đình, nên không có danh tiếng gì, tu luyện cũng rất khó khăn, chỉ có thể mày mò trong quân đội hoặc giang hồ, từng bước từng bước kiếm tài nguyên tu hành, chậm rãi bò lên trên.

Chỉ cần những người này lộ mũi nhọn, bộc lộ tài năng, lục đại thần tông đều rất coi trọng bọn họ, sẽ dùng một lượng lớn tài nguyên để đào tạo và bồi dưỡng.

Kiếm Tàng Phong và Diệp Tri Thu, lại là những người tài ba trong số này.

Có thể bọn họ chậm hơn một bước một bước, thậm chí là hai bước, nhưng thành tựu tương lai sẽ không kém hơn những siêu thiên kiêu trên Thanh Vân Tổng Bảng kia.

Thậm chí do tâm tính của bọn họ càng vững chắc hơn người khác, cho nên hạn mức tối đa của bọn họ cũng cao hơn.

Sở Hi Thanh cũng rất muốn giao thủ với Diệp Tri Thu một lần, lĩnh giáo võ đạo của vị giáo đầu này.

Tuy nhiên, hắn hi vọng mình sẽ dùng thực lực của bản thân, chứ không phải mượn thẻ nhân vật Tần Mộc Ca.

Sở Hi Thanh dự tính khi mình trở về quận Tú Thủy, thực lực của mình sẽ không kém hơn Tần Mộc Ca 12 tuổi 01 ngày, thậm chí còn có thể hơn một bậc.

“Về Tú Thủy? Cũng được.” Diệp Tri Thu hơi gật đầu.

Diệp Tri Thu rất muốn kiểm tra trình độ võ đạo của Sở Hi Thanh.

Nhưng đánh ở trên mặt sông thì đúng là không tiện lắm, cũng không hết hứng được.

Đoạn sông này là đoạn sông có nhiều thuyền buôn nhất ở sông Thương Lãng.

Mỗi ngày đều có mười mấy vạn chiếc thuyền đi qua con sông này.

Mà ngay khi Sở Hi Thanh chiến đấu với những sát thủ kia, hai mươi mấy chiếc thuyền buôn và thuyền khách ở chung quanh đều không thể không tránh né về phía bờ bắc, tất cả đều sợ bị cuốn vào trong đó.

Dưới hàng trăm cặp mắt đổ dồn vào mà giao thủ với Sở Hi Thanh, chỉ làm cho võ đạo và thiên phú của hắn bị bại lộ.

Đặc biệt là bên người Sở Hi Thanh còn có một tên có lai lịch khả nghi. . .

Ngay khi Diệp Tri Thu nghĩ đến chỗ này, thì một bóng người nữ tính yểu điệu, da thịt hơi đen cũng đạp lên mặt sông, chạy từ bờ nam về phía bên này.

Kế Tiễn Tiễn đi đến gần Sở Hi Thanh, đầu tiên là quét mắt nhìn bốn phía chung quanh.

Lúc này, trên mặt sông vẫn còn máu, thần niệm của nàng cũng cảm nhận được thi thể ở dưới lòng sông.

Còn có mười cái xúc tu của con sát thi Hà La Ngư kia đang cướp đoạt chiến lợi phẩm từ trên người các thi thể kia.

Nó lột sạch những pháp khí thất phẩm, thậm chí là lục phẩm ở trên người thi thể xuống, rồi đưa lên trên boong thuyền.

Kế Tiễn Tiễn lại đưa mắt, tập trên lên người hai người Sở Hi Thanh và Diệp Tri Thu.

Kế Tiễn Tiễn nhận ra Diệp Tri Thu, ban đầu nàng còn cho rằng bị

Diệp giáo đầu này ra tay, hỗ trợ Sở Hi Thanh giải quyết đám sát thủ này.

Nhưng nàng lập tức nghĩ đến, đám thuộc hạ kia của nàng sẽ không nói dối về những chuyện thế này.

Hơn nữa, khí tức của vị nữ giáo đầu này rất ôn hòa, không có bất kỳ dị thường nào.

Trái lại thì trên người Sở Hi Thanh bây giờ vẫn còn có đao ý ác liệt, toàn thân có mùi máu tanh nhàn nhạt.

Kế Tiễn Tiễn âm thầm kinh dị, con ngươi hơi co lại: “Đường chủ, ngươi đã giải quyết những sát thủ kia rồi?”

Cái tên này uống thuốc gì? Sao tự nhiên lại trở nên lợi hại như vậy?

“Giải quyết rồi.” Giọng nói của Sở Hi Thanh rất bình thản, gật đầu nói: “Có thể là Sát Sinh Lâu đánh giá thấp ta, những sát thủ này không có tên nào ra hồn cả. À đúng rồi. . .”

Hắn quay về phía Kế Tiễn Tiễn: ‘Tình hình bên ngươi thế nào? Thực lực của mấy người kia cũng không tệ nha.”

Vẻ mặt Kế Tiễn Tiễn lại rất quái lạ: “Bọn họ chạy trốn, ngay bên kia. . .”

Kế Tiễn Tiễn chỉ chỉ về phía thượng du, nơi đó có mấy bóng người màu đen đang chạy băng băng bên bờ sông.

Đám thuộc hạ này của nàng lo lắng Sở Hi Thanh sẽ đuổi theo, cho nên trốn rất nhanh, chẳng mấy chốc đã chạy mười lăm mười sáu dặm.

Chương 612: Huyết Nhai Đao và Sở Hi Thanh (3)

Kế Tiễn Tiễn nói tiếp: “Có thể là do những người này thấy thần uy của đường chủ, vì vậy nên bỏ ta lại, bỏ chạy lên thượng du.”

Không thể không nói, lý do này trở nên càng hợp tình hợp lý hơn.

Sở Hi Thanh quả nhiên là không nghi ngờ gì, hắn chợt đổi giọng nói: “Chúng ta về thuyền trước, giáo đầu, lúc nãy ta bỗng nhiên có chút cảm ngộ, nên muốn tĩnh tâm nghiên cứu một quãng thời gian. Vì vậy đệ tử muốn mời giáo đầu lên thuyền, sau đó chúng ta sẽ bàn lại.”

Thật ra là hắn muốn lợi dụng ngộ tính của Tần Mộc Ca, để nghiên cứu một ít vấn đề khó khăn trong võ đạo của mình.

Đây mới là mục đích khi hắn sử dụng tấm thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 12 tuổi.

Dù sao thì sớm muộn gì cũng phải dùng, vừa có thể thuận tiện giải quyết đám sát thủ này, lại có thể nghiên cứu võ đạo.

Pháp khí trên người đám sát thủ này cũng rất mạnh mẽ, và rất đáng giá.

Diệp Tri Thu chỉ coi rằng hắn thật sự có cảm ngộ từ trong chiến đấu.

Bản thân nàng cũng thường xuyên trải qua chuyện như vậy, vì vậy phất tay áo: “Nếu như có cảm ngộ thì đừng làm lỡ. Ngươi yên tâm bế quan nghiên cứu đi, ta sẽ hộ pháp cho ngươi.”

Khi nói đến hai chữ ‘hộ pháp’, nàng còn cố ý híp mắt lại, nhìn về phía Kế Tiễn Tiễn ở bên cạnh.

Diệp Tri Thu đã đi theo Sở Hi Thanh từ đầu, khi nhìn thấy Sở Hi Thanh giao chiến với Thủy sư doanh Hợp An ở quận Hợp An, thì nàng đã cảm thấy nữ nhân này có vấn đề.

Hôm nay nàng có thể xác định, không còn gì để nghi ngờ nữa.

Vừa rồi, còn có một cỗ thế lực khác ẩn núp ở bên bờ sông.

Diệp Tri Thu tận mắt nhìn thấy một phần trong số đó, đi theo Kế Tiễn Tiễn đến mảnh rừng rậm bên bờ nam kia.

Vấn đề là sau đó liền không nhìn thấy bóng dáng của những người này nữa.

Diệp Tri Thu kết luận giữa Kế Tiễn Tiễn và đám người kia, nhất định sẽ tồn tại liên quan nào đó.

Kế Tiễn Tiễn thì lại thầm hô một tiếng xúi quẩy.

Diệp Tri Thu này, rõ ràng là rèn luyện ra võ ý từ trên chiến trường, nhưng lại có năng lực ẩn núp và tiềm hành không tầm thường.

Làm cho đám thuộc hạ kia của nàng cũng không thể phát hiện.

Nhưng lúc này cũng chỉ có thể chịu đựng.

Kế Tiễn Tiễn nghĩ thầm, trong tay đối phương không có chứng cứ gì, nên cứ dùng ánh mắt nghi ngờ và khó hiểu để nhìn Diệp Tri Thu.

Đây là dùng ánh mắt hỏi dò, ngươi nhìn ta như vậy làm gì?

Tất cả động tác và biểu cảm của nàng đều rất tự nhiên, hết sức thản nhiên.

Ngay khi ánh mắt của hai nữ nhân đan xen, âm thầm giao phong.

Bờ sông phía bắc sông Thương Lãng bỗng nhiên truyền đến một giọng nói trẻ tuổi hùng hồn và thô cuồng: “Xin hỏi Sở Hi Thanh Sở thiếu hiệp ở đâu? Tại hạ Mạc Kỳ Lân, đến đây lĩnh giáo đao pháp của các hạ!”

Giọng nói của hắn không cao lắm, nhưng lại truyền khắp toàn bộ mặt sông, bốn phía đều có thể nghe thấy.

Kế Tiễn Tiễn và Diệp Tri Thu nghe vậy thì đều sững sờ, quay đầu nhìn về phía bên đó.

Cả hai đều nghĩ thầm, lại có thiếu niên đen đủi nào chạy đến khiêu chiến Sở Hi Thanh rồi?

Hai người lập tức ba chữ Mạc Kỳ Lân này, dường như có hơi quen tai.

“Đúng rồi!”

Xếp hạng 9 trên Thần Tú Thập Kiệt đao, chính là Mạc Kỳ Lân.

Bọn họ nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy một thớt thần câu màu đỏ thẫm bỗng nhiên chạy như bay từ thượng du xuống.

Lập tức nhìn thấy một thiếu niên tầm mười sáu tuổi, diện mạo thô lỗ cường tráng, khung xương thô to.

Hắn nhẹ nhàng nhìn chiếc thuyền của Sở Hi Thanh, giọng nói lạnh lẽo: “Tại hạ muốn nhìn đao của các hạ một chút, xem xem ngươi có tư cách gì đánh đồng với ta, cùng ngồi trên Thần Tú Thập Kiệt đao? Hôm nay, chúng ta không cần ký Sinh Tử Khế, cũng không cần người làm trọng tài, chúng ta quyết chiến một trận ở trên mặt sông này, thế nào? Không biết Sở huynh có gan ứng chiến hay không?”

Sở Hi Thanh đã trở vào trong khoang thuyền, vừa chuẩn bị ngồi xuống.

Hắn nghe thấy lại có người tuyên bố muốn khiêu chiến mình, đầu tiên là hơi cau mày.

Chủ yếu là vì thời gian không đủ, thời hạn sử dụng thẻ nhân vật Tần Mộc Ca chỉ có một canh giờ.

Ngộ tính của Tần Mộc Ca cực cao, sử dụng ít một cái hô hấp, cũng là một tổn thất rất lớn với hắn.

Tuy nhiên, khi hắn nghe thấy người đến là Mạc Kỳ Lân xếp thứ 9 trên Thần Tú Thập Kiệt đao, thì cũng sinh ra vài phần hứng thú.

Chuyện này quả thực là điểm võ đạo đuổi theo đưa đến tận cửa mà!

Tay Sở Hi Thanh đè đao, nhìn về phía bờ sông, trong mắt hiện ra vài phần hứng thú: “Thì ra là Mạc Kỳ Lân Mạc thiếu hiệp! Rất đúng lúc, Sở mỗ cũng muốn biết Mạc Kỳ Lân ngươi có tư cách gì, mà lại ngồi ở trên Sở Hi Thanh ta? Các hạ cứ việc ra tay, Sở mỗ tiếp chiêu là được.”

Thật ra thì Sở Hi Thanh định hẹn một địa điểm ở gần đây, sau đó mời một đại lão giang hồ ra chứng kiến.

Thời gian thì vào bảy ngày sau đi. . .

Sở Hi Thanh không có hứng thú thua người khác, cũng không có ý định để mình trở thành đá kê chân cho kẻ khác.

Trận chiến này nhất định phải diễn ra sau khi hắn vào thất phẩm, thực lực đã thay da đổi thịt.

Tuy nhiên, nếu đối phương đã nói ‘hắn có gan ứng chiến không?’ như vậy, Sở Hi Thanh cũng không có đạo lý từ chối.

Coi như người này xui xẻo đi.

Chương 613: Huyết Nhai Đao và Sở Hi Thanh (4)

Trên mặt Mạc Kỳ Lân nhất thời lóe lên một vệt tức giận: “Được!”

Người này quả nhiên là coi trời bằng vung, hung hăng càn quấy như lời đồn đại!

Hắn trực tiếp nhảy lên từ trên lưng ngựa, sau đó đạp lên mặt sông, chạy về phía thuyền của Sở Hi Thanh.

Thân pháp của Mạc Kỳ Lân cực nhanh, khi dùng tốc độ nhanh nhất thậm chí còn vượt qua Hoàng Long câu trong thời gian ngắn. Chỉ trong khoảnh khắc mà hắn đã vượt qua mấy dặm, đi đến phía dưới thuyền nhanh.

Sau đó, dưới chân Mạc Kỳ Lân bỗng nhiên hiện lên hai đám bọt nước cực lớn, đồng thời bóng người của hắn cũng đột nhiên lăng không mà lên.

“Sở thiếu hiệp chú ý!”

Mạc Kỳ Lân tiếng như lôi chấn, đao pháp cũng tựa như lôi đình.

Giống như là giữa mùa xuân, mây trong gió nhẹ lại có một vệt lôi đình lóng lánh.

Sấm chớp mùa xuân, vạn vật sinh sôi, chính là Kinh Trập!

Đao pháp của hắn, chính là Kinh Trập đao!

Nhưng lúc này, Diệp Tri Thu lại bình tĩnh nhìn Sở Hi Thanh.

Nàng cảm ứng được quanh người Sở Hi Thanh đang có một đao ý kỳ lạ.

Đó là Nhai Tí đao ý!

Cái này khiến cho Diệp Tri Thu hơi thất thần.

Nàng đang suy nghĩ đến cái bình ngọc đựng tinh huyết của Sở Hi Thanh, và cả bản chủ giải Bạch Mã Phi Mã mà Diệp Kinh Nguyên bắt Sở Hi Thanh viết, bây giờ hẳn là được đưa về Vô Tướng thần tông rồi chứ?

Không biết bản sơn có phân biệt được rõ ràng không?

Sở Hi Thanh rốt cuộc cẩm phải là người mà Huyết Nhai thần đao cảm ứng hay không?

Trong khoảnh khắc này, Diệp Tri Thu nghe thấy một tiếng kim loại va chạm.

Khi nàng ngưng thần lần nữa, liền nhìn thấy bóng người Mạc Kỳ Lân bị đánh bay ra khỏi boong thuyền.

Cả người hắn bay ra khỏi boong thuyền như sao băng, sau đó một nửa thân thể chìm vào trong nước, trượt dài tận ba mươi trượng thì mới ổn định được cơ thể, lần nữa đứng vững trên mặt sông.

Lúc này, không chỉ khóe môi Mạc Kỳ Lân tràn ra một vệt máu, mà vị trí cổ tay phải của hắn cũng bị nứt ra một vệt máu.

Sở Hi Thanh thì lại đặt chân trên boong thuyền, đao bên hông tựa như chưa từng ra khỏi vỏ, sắc mặt hắn thong dòng, ôm quyền về phía Mạc Kỳ Lân: “Mạc huynh, đa tạ!”

Diệp Tri Thu nhìn thấy tình cảnh này, lại không thấy bất ngờ chút nào.

Tuy rằng vừa rồi nàng không nhìn thấy bọn họ giao thủ, nhưng lại hiểu được quá trình giao thủ của bọn họ.

Lần này, Sở Hi Thanh lựa chọn lấy lực phá lực.

Đầu tiên, hắn dùng Nhai Tí đao ý, phản xạ và bắn ngược đại đa số lực lượng và đao ý của Mạc Kỳ Lân, mạnh mẽ đẩy lùi.

Sau đó, lại lấy khoái đao mà mắt thường khó có thể nhìn thấy, khi Mạc Kỳ Lân chưa kịp phản ứng thì đã chém vào cổ tay của Mạc Kỳ Lân.

Cái tên này thật sự là quá xui xẻo.

Với tu vị võ đạo và thiên phú huyết mạch của hắn, còn cả nguyên công cao hơn nửa phẩm kia, vốn có thể chống đỡ khoảng mười chiêu của Sở Hi Thanh.

Vấn đề là hiệu quả Thần Chi Thương trong cơ thể Sở Hi Thanh vẫn chưa biến mất.

Mạc Kỳ Lân bây giờ đang giao thủ với Sở Hi Thanh tăng gấp bốn lần, há có thể không thua trong chớp mắt?

Mạc Kỳ Lân thì lại lặng lẽ không nói gì.

Khóe môi hắn tràn ra càng nhiều máu hơn.

Đây không phải là do thương thế của hắn, mà là do khí huyết trong lòng ngực Mạc Kỳ Lân quay cuồng, lửa giận công tâm.

Khi Mạc Kỳ Lân rời khỏi kinh thành, hắn tự nhận rằng mình sẽ không bại, nhưng kết quả lại bại thảm như vậy!

Thế mà hắn không sống nổi quá hai đao ở trước mặt Sở Hi Thanh.

Không! Nói chính xác hơn, thì hắn đã bại ở đao đầu tiên.

Đường đường là người xếp hạng 9 trên Thần Tú Thập Kiệt đao, lại không đỡ nổi một đao của hạng 10!

Vậy mà mình còn nói Sở Hi Thanh có tài cán gì mà đòi đặt ngang hàng với Mạc Kỳ Lân hắn ở trước mặt sư đệ. . .

Cùng lúc đó, còn có ít nhất hơn ngàn người ở hai bên bờ sông Thương Lãng nhìn thấy một màn này.

Có mười mấy người trong đó lập tức lấy tin phù ở trong tay áo ra, vội vàng viết lên đó.

“. . .Ngày 10 tháng 3, khi Sở Hi Thanh rời khỏi kinh đã đột phá thất phẩm. Buổi trưa ngày hôm đó, gặp mặt mười hai tên sát thủ của Sát Sinh Lâu vây giết. Sở Hi Thanh nguyên công tiến nhanh, thực lực tăng vọt. Hai sát thủ kim bài lục phẩm hạ, hai sát thủ ngân bài lục phẩm hạ của Sát Sinh Lâu, đều bị hắn một đao bêu đầu.”

“Không lâu sau, Mạc Kỳ Lân xếp hạng 9 trên Thần Tú Thập Kiệt đao xuất hiện, tuyên bố khiêu chiến Sở Hi Thanh, lại bị Sở Hi Thanh đánh bại bằng một đao!”

Không lâu sau, mấy còn bồ câu đưa thư, mấy cái tin phù, còn có hai cái Càn Khôn phi kiếm, từng cái bay lên mà đi. Bọn chúng tiến vào tầng mây, biến mất ở chân trời xa xa.

Cũng tại lúc Sở Hi Thanh rời kinh gặp phục kích, bản sơn Vô Tướng thần tông ở biên cách phương bắc.

Đại trưởng lão Giáo Viên Viện, Thanh Hư Tử cũng nhận được một bình ngọc và một bản sách ‘chú giải Bạch Mã Phi Mã’ từ ‘đặc sứ Huyết Nhai’ Đông Châu là Tông Lệnh Thư.

Chương 614: Huyết Nhai Đao và Sở Hi Thanh (5)

Lần này, Vô Tướng thần tông đã phái đặc sứ Huyết Nhai đến ba mươi tám châu trong thiên hạ, tuy rằng bọn họ đều xuất thân từ Thuật Sư Viện, nhưng người phụ trách việc này là Thanh Hư Tử.

Hắn là đại trưởng lão Giáo Viên Viện, phụ trách việc truyền thừa tất cả võ đạo và pháp thuật của tông môn, lo chuyện truyền nhân của Thần Ý Xúc Tử Đao là danh chính ngôn thuận.

“Máu người của người có thể khiến Huyết Nhai Bàn hiện lên vòng thứ tám và thứ chín, nhưng lại rất yếu ớt?”

Thanh Hư Tử nhìn bình ngọc trước mắt, trên mặt hiện lên ý khó hiểu.

Thật ra thì một tháng trước, Tông Thư Lệnh đã đưa thư vạn dặm, báo cáo chuyện này cho bản sơn.

Tuy nhiên, vị đặc sứ này có tính cách cẩn thận, rất sợ máu của Sở Hi Thanh sẽ có sơ suất gì.

Hắn không dùng mấy thứ như Càn Khôn phi kiếm, mà cố ý nhờ một vị đệ tử nội môn đang muốn trở về tông môn, đưa giọt tinh huyết này của Sở Hi Thanh về Vô Tướng thần tông.

Vì vậy, đến hôm nay thì Thanh Hư Tử mới nhìn thấy bình ngọc này.

Tình huống mà Tông Thư Lệnh miêu tả, bọn họ cũng chưa bao giờ nhìn thấy.

Tố chất tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao, có chính là có, không có chính là không có, nào có sáng mà lại không sáng chứ?

Người chế tác ba mươi tám cái Huyết Nhai Bàn là đại trưởng lão Thiên Công Viện cũng cho giải thích. Huyết Nhai Bàn hẳn là cảm ứng được Sở Hi Thanh có một phần tố chất tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao, nhưng không thể nào xác định được, vì vậy mới sáng mà chưa sáng.

Tuy nhiên, chuyện này đúng là rất dễ giải quyết.

Thanh Hư Tử cầm chuông lên, lắc nhẹ: “Tông Linh Uy, ngươi đi vào một chuyến.”

Ngay sau đó, một người trẻ tuổi tầm ba mươi đã đi vào.

Người này da mặt trắng nõn, ngũ quan thanh tú, vành tai rất to lớn, hầu như đã rủ xuống đến vị trí song song với môi.

Hắn tên Tông Linh Uy, là một trong hai người canh giữ Huyết Nhai Đao khi đao ý của nó hóa hình, chấn động ngàn dặm.

Bây giờ, đang ngốc trong Giáo Viên Viện để tìm hiểu đao pháp.

Sau khi người này đi vào, liền cung kính thi lễ: “Đại trưởng lão, xin hỏi ngài có dặn dò gì?”

“Đúng là có một chuyện, có liên quan đến Huyết Nhai Đao, xem như là một chuyện không cần phiền hai chủ.”

Thanh Hư Tử mỉm cười với hắn, tiện tay ném bình ngọc qua: “Linh Uy, ngươi mang giọt tinh huyết trong này, nhỏ vào trên lưỡi đao của Huyết Nhai Đao, nhìn xem Huyết Nhai Đao có phản ứng gì. Đúng rồi, nhớ đến Thuật Sư Viện, gọi ta bên thuật sư tứ phẩm đi theo. Nếu như Huyết Nhai Đao không có động tĩnh, vậy thì thôi, nếu như có phản ứng, vậy thì phải che đậy khí cơ.”

Không thể tái phạm vào bài học lần trước.

Tuy rằng Thanh Hư Tử không cho là Đông Châu Sở Hi Thanh kia là người mà Huyết Nhai Đao cảm ứng, nhưng lại không thể bỏ sót.

Chẳng may là hắn thì sao?

Vẻ mặt Tông Linh Uy trở nên nghiêm túc.

Hắn cung kinh tuân mệnh, sau đó cầm bình ngọc lui ra khỏi gian phòng.

Lúc này, Thanh Hư Tử lại đưa mắt nhìn bản ‘chú giải Bạch Mã Phi Mã’ ở phía trước.

Bạch Mã Phi Mã? Không phải Bạch Mã Phi Mã của tên dâm tặc ở Đông Châu chứ?

Chú giải?

Là chú thích nên lợi dụng Bạch Mã Phi Mã này thế nào sao? Lại làm một tên dâm tặc lợi hại hơn?

Thanh Hư Tử hơi lắc đầu, nhưng vẫn mở sách ra, cẩn thận nhìn xem.

Một lát sau, Thanh Hư Tử liền phát ra tiếng ồ, hắn lại bắt đầu xem lại từ đọc, cẩn thận đọc từng dòng một.

Vận dụng một tia ‘đạo vận’ của Bạch Mã Phi Mã vào trong võ đạo, hòa vào trong Dưỡng Nguyên Công?

Đây là biện pháp tốt!

Nếu làm vậy, có thể sử dụng một tia Đạo vận kia cho bất kỳ pháp môn và võ đạo nào.

Một khi có người dưới tứ phẩm tu luyện được, thì sẽ rất khó gặp đối thủ trong cùng cấp bậc.

Chỉ có đến cấp độ tứ phẩm, Đạo vận bắt đầu trở nên thường thấy hơn, thì hiệu quả của Bạch Mã Phi Mã mới sẽ suy yếu.

Tuy nhiên người này vẫn quá lỗ mãng.

Dưỡng Nguyên Công là kết quả của mấy chục đời Vô Tướng thần tông nghiên cứu và hoàn thiện, bản thân công pháp đã gần với hoàn mỹ.

Lúc này có thêm bất kỳ một biến hóa nào, cũng sẽ dẫn đến hậu quả khó lường trước, có thể ảnh hưởng đến con đường tu hành sau này.

Ah?

Cái kết hợp này lại rất hoàn mỹ! Sửa không tệ, không có khuyết điểm.

Giống như một cái cây đại thụ to bằng trời, mọc ra một cái phân nhánh nho nhỏ, thì cũng không ảnh hưởng đến thân cây, không chạm đến gốc rễ.

Đông Châu Sở Hi Thanh. . .

Đây là lần đầu tiên Thanh Hư Tử cảm thấy hứng thú với cái tên này.

Sau đó, vẻ mặt hắn hơi động, giơ tay lên hút một cái, bản Thiên Cơ Võ Phổ ở trên bàn lập tức bị hút đến trước mặt hắn.

Quyển sách kia tự động lật trang, mãi đến trang thứ 152 mới dừng lại.

“Hạng 10 Thần Tú Thập Kiệt đao: Sở Hi Thanh!”

Thanh Hư Tử nhìn hàng chữ này, vẻ mặt cực kỳ vui mừng.

Có thể kích phát bảy vòng đầu của Huyết Nhai Bàn, có thể thấy được thiên phú của Sở Hi Thanh. Lại có thể hòa Bạch Mã Phi Mã vào trong võ đạo, thì lại có thể biết ngộ tính của hắn.

Khó được chính là người còn trẻ tuổi mà đã có thể bước lên Thần Tú Thập Kiệt.

Chương 615: Huyết Nhai Đao và Sở Hi Thanh (6)

Sau mười mấy năm, ngoại trừ Tần Mộc Ca ra thì võ quán Chính Dương ở Đông Châu lại có thêm một đệ tử xuất sắc như vậy?

Đây là phúc của Vô Tướng thần tông. . . Dù người này không thể kế thừa Thần Ý Xúc Tử Đao, cũng có đủ tư cách trở thành trụ cột của Vô Tướng thần tông rồi.

Thanh Hư Tử hơi suy ngẫm, liền tỏ vẻ thận trọng, đặt bút viết một đoạn lời bình của mình ở trang đầu tiên của quyển ‘chú giải Bạch Mã Phi Mã’.

Sau đó, hắn lại lấy ra một tấm giấy da thú ố vàng, vẽ một bức tranh thú kỳ dị ở trên giấy.

Đó là một con thú giống rồng mà không phải rồng, tựa như hổ mà không phải hổ, tựa như chó mà không phải chó, tựa như hươu lại không phải hươu, có oai của rồng, có mãnh của hổ, có trung của chó, có linh của hươu, chính là một trong ‘Tứ bất tượng’ thần thú.

Đây là một tấm Chân Ý Đồ của Bạch Mã Phi Mã, hơn nữa không chỉ hòa Đạo vận của Bạch Mã Phi Mã, mà còn là phiên bản hoàn chỉnh.

Tuy rằng bản ‘chú giải Bạch Mã Phi Mã’ của Sở Hi Thanh xảo diệu tuyệt luân, nhưng đáng tiếc là trình độ võ đạo của hắn vẫn quá thấp, không thể vẽ hoàn chỉnh chân ý của Bạch Mã Phi Mã, khiến cho giá trị của quyển sách này giảm nhiều.

Thanh Hư Tử khảm tấm Chân Ý Đồ này vào trong quyển sách, sau đó lại rung chuông lần nữa: “Nhậm Đạo Hành, ngươi đến đây một chuyến.”

Nhậm Đạo Hành cũng là một trong hai đệ tử trong coi Huyết Nhai Đao vào ngày xảy ra dị biến.

Thần sắc hắn mờ mịt, liền thấy Thanh Hư Tử ném một quyển sách qua: “Ngươi đưa quyển sách này đến Tàng Kinh Lâu, sau đó đặt quyển sách này ở phòng thứ chín tầng thứ tám, nhất định phải đặt ở tầng cao nhất của giá sách.”

Trong mắt Nhậm Đạo Hành nhất thời hiện lên vẻ kinh ngạc.

Tàng Kinh Lâu của bọn họ có tổng cộng 36 tầng, mỗi bốn tầng đều đối ứng với một cấp bậc.

Mà số chín chính là số lớn nhất.

Phòng thứ chín trên tầng tám, đều là bí pháp, cực chiêu, pháp thuật. . . đỉnh cấp nhất của bát phẩm.

Tầng cao nhất của giá sách, lại là đỉnh cấp trong đỉnh cấp.

Nhậm Đạo Hành cúi đầu nhìn quyển sách trong tay.

Tên sách là ‘chú giải Bạch Mã Phi Mã’, kí tên là Sở Hi Thanh.

Tuy nhiên, hắn chú ý đến là một hàng chữ ở bên dưới tên sách.

Đây là bí pháp nhất đẳng dưới tứ phẩm, có thể là truyền thừa thượng đẳng của Vô Tướng thần tông ta . . . Thanh Hư Tử.

Nhậm Đạo Hành không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc, âm thầm mắng một tiếng ‘móa’.

Lời bình này quá kinh người rồi!

Cùng lúc đó, Tông Linh Uy đang đứng trên đài đá, trong lòng hắn cũng đang âm thầm chửi má nó.

Hắn đã nhỏ giọt tinh huyết trong bình ngọc kia lên trên thân Huyết Nhai Đao.

Nhưng mà tình huống sau đó lại làm cho Tông Linh Uy không hiểu nổi.

Đầu tiên, Huyết Nhai Đao hất giọt máu kia ra ngoài, tựa như là có chút ghét bỏ. Nhưng sau đó lại phát lực mà hút trở về, dung nhập vào trong thân đao.

Tình huống sau đó lại càng kỳ quái hơn, Huyết Nhai Đao cứ năm lần bảy lượt đẩy ra rồi lại hút vào, cuối cùng nó hóa giọt máu kia thành một tuyến màu máu ở trên sống đao.

Tông Linh Uy lòng thầm nói, đây là như thế nào? Là không phân biệt được, hay coi nó là vật vô bổ, ăn thì không ngon mà bỏ đi thì tiếc?

. . .

Sông Thương Lãng, Sở Hi Thanh đang ngồi đàng hoàng trên boong thuyền nhanh, lại cảm thấy choáng váng.

Lúc này, đang có một bông pháo hoa cực lớn nổ tung trong tầm nhìn của hắn, màu sắc óng ánh kia đã chiếm toàn bộ tầm mắt.

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, chuyện gì thế này? Mình rõ ràng đã tắt đặc hiệu rồi mà.

Sau đó, hắn liền nhìn thấy cột điểm võ đạo trong bảng nhân vật của mình đang phát sinh biến hóa.

Điểm võ đạo: 2.343.312.

Sở Hi Thanh trợn tròn mắt lên, hắn cũng không hiểu ra sao.

Lúc trước vẫn là hơn 183 vạn điểm, bây giờ liền 234 vạn rồi?

Loại pháo hoa cỡ cực kỳ lớn này lại mang đến 50 vạn điểm võ đạo?

Là do mình đánh bại Mạc Kỳ Lân sao?

Sở Hi Thanh hơi suy ngẫm, rồi liền phủ định ý nghĩ này.

Đánh bại Mạc Kỳ Lân đúng là có thể mang lại một lượng lớn điểm võ đạo, nhưng thời gian sẽ không nhanh như vậy.

Tin tức truyền bá là cần thời gian, cũng không thể lập tức nhảy lên năm mươi vạn điểm võ đạo như vậy.

Sau đó, Sở Hi Thanh liền lắc lắc đầu, từ bỏ ý nghĩ tìm hiểu.

Điểm võ đạo bây giờ của hắn, đều đến từ trời nam đất bắc, nào tìm hiểu được?

Cái hệ thống này cũng không ký hiệu đầu nguồn của điểm võ đạo cho hắn biết.

Sở Hi Thanh bỏ qua nghi vấn này, tiếp tục tập trung nghiên cứu võ đạo.

Từ quận Tú Thủy đi lên phía bắc đã được một tháng, mỗi ngày Sở Hi Thanh đều kiên trì luyện tập võ đạo.

Mặc kệ là Truy Phong đao pháp hay là Khinh Vân Tung, tất cả đều có tiến bộ rất lớn.

Đặc biệt là sau khi nắm giữ Thái Thượng Thông Thần lục giai, Sở Hi Thanh nghiên cứu một ngày, lại có hiệu quả bằng ba ngày trước kia.

Sở Hi Thanh bây giờ chỉ còn vài cái cửa ải khó khăn là không hiểu được, nghĩ không thông.

Nếu như so sánh luyện võ với đào sông, vậy hắn bây giờ đã đào được đại đa số đường sông, cũng chỉ còn hai ba đoạn là chưa đào thông.

Một khi thông, chính là nước chảy thành sông.

Chương 616: Lên cấp

Tần Mộc Ca có thể tu luyện cả mười nghệ truyền ngoài trong thời gian nửa năm.

Mà hắn bây giờ lại dùng thời gian hơn một tháng để đem Truy Phong đao pháp và Trục Điện Chỉ lên tầng thứ bảy, miễn cưỡng có thể coi là 'thế chân vạc'.

Đương nhiên, cái chân vạc của Tần Mộc Ca tương đối dài, còn của hắn thì hơi ngắn.

Chỉ là ngắn hơn một tí tẹo thôi.

Chớp mắt một cái, một canh giờ đã trôi qua. Sở Hi Thanh vẫn lặng lẽ nhập định, hết sức tập trung, mãi cho khi hạt nhân tinh thần ở giữa trán tiêu tan, thì hắn mới sực tỉnh lại.

Trong lòng Sở Hi Thanh tràn đầy tiếc nuối, thời gian sử dụng của thẻ nhân vật hết rồi? Không khỏi quá nhanh rồi chứ?

Vừa rồi, hắn nghiên cứu xong Truy Phong đao pháp và Kinh Vân Tung, liền bắt đầu nghiên cứu Trục Điện Chỉ.

Hai ngày trước, lúc Phong Lôi võ ý của hắn đột phá thì Trục Điện Chỉ cũng tăng lên luôn.

Tuy nhiên, vừa rồi hắn nghiên cứu năm sáu khắc thời gian, đã nghiên cứu được quá nửa Trục Điện Chỉ tầng bảy, còn lại cũng chỉ là rèn luyện.

Không chỉ có thể lý giải không, mà còn phải luyện tập, rèn luyện nữa. khi đó Trục Điện Chỉ của hắn mới có cảnh giới tầng bảy chân chính.

Mà lúc này, bảng nhân vật của Sở Hi Thanh đã phát sinh biến hóa không nhỏ.

Truy Phong đao pháp và Khinh Vân Tung đều đến tầng thứ bảy.

Truy Phong đao pháp và Khinh Vân Tung tầng bảy, con đường vận chuyển chân nguyên không chỉ mở rộng, hiệu suất càng nhanh hơn. Cũng khống chế bắp thịt, xương cốt và khí huyết tốt hơn.

Chuyện này có nghĩa là đao của Sở Hi Thanh cũng trở nên càng nhanh hơn, thân pháp của hắn sẽ càng nhanh chóng và linh động hơn.

Còn có, số lượng điểm võ đạo bây giờ, đã biến thành 2.623.312.

So với khi bông pháo hoa khổng lồ kia nổ tung, thì lại tăng gần ba mươi vạn điểm.

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, đây mới là điểm võ đạo mà Mạc Kỳ Lân ‘tặng’.

Tin tức hắn đánh bại Mạc Kỳ Lân, hẳn là đã truyền bá ra toàn bộ phạm vi kinh thành, thậm chí là hai châu Hà và Lạc.

Đáng tiếc là người này chỉ xếp hạng 97 trên Thanh Vân Tổng Bảng, chỉ hơn Tư Hoàng Tuyền hai hạng.

Sức chiến đấu của Mạc Kỳ Lân hơn xa Tư Hoàng Tuyền, vấn đề là Thanh Vân Bảng coi trọng thiên tư tu hành và thiên phú huyết mạch hơn.

Mạc Kỳ Lân mười sáu tuổi, thất phẩm thượng, thiên tư tu hành vẫn kém một chút.

Bằng không thì Sở Hi Thanh đúng là có thể chờ mong một phen, kỳ Thanh Vân Tổng Bảng tiếp theo, mình có thể vào hạng trước 95 hay không?

Mấy ngày tiếp theo, Sở Hi Thanh đều chăm chỉ tu luyện.

Đại đa số thời gian của hắn đều dành cho tu luyện các loại võ đạo, thỉnh thoảng rảnh rỗi thì lại dùng điểm võ đạo để làm mới võ đạo bảo khố.

Diệp Tri Thu đã được hắn mời lên thuyền, cùng trở về với hai người Sở Hi Thanh.

Thật ra thì nàng cũng bao một chiếc thuyền nhanh, nhưng điều kiện của chiếc thuyền đó hơi kém hơn so với chiếc thuyền này của Sở Hi Thanh.

Mấu chốt là có thể tiết kiệm tiền, có thể tiết kiệm được một nửa lộ phí mà võ quán Chính Dương cho nàng.

Diệp Tri Thu xuất thân từ quận Thái Sơn, gia cảnh không tốt, vì vậy khó là tiết kiệm trên tiền tài, còn tính toán chi li hơn cả Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh cũng rất vui mừng.

Đây không chỉ là một bảo tiêu có thực lực mạnh mẽ, mà còn là một ‘gia sư dạy riêng’.

Sở Hi Thanh có cái gì không hiểu trong việc tu luyện, đều có thể thỉnh giáo Diệp Tri Thu, hiệu quả không kém hơn quá nhiều so với Sở Vân Vân.

Tuy nhiên, dường như Diệp Tri Thu rất không ưa Kế Tiễn Tiễn, toàn bộ hành trình đều đối chọi gay gắt.

Còn từng âm thầm cảnh cáo với Sở Hi Thanh, nói nữ tử này có lai lịch rất khả nghi, thực lực cao thâm khó dò, có thể là nội quỷ của thế lực nào đó.

Diệp Tri Thu bảo hắn phải cẩn thận, tốt nhất là dùng quy củ giang hồ, lấy lễ để mời Kế Tiễn Tiễn ra khỏi Tây Sơn Đường, tránh cho sau này có hậu hoạn.

Sở Hi Thanh thì lại thầm nghĩ, Kế Tiễn Tiễn không có vấn đề mới là lạ.

Chỉ là tại một số tình huống, thì đám nội quỷ này vẫn rất tốt.

Huống hồ, hắn đã bỏ ra mười một vạn điểm võ đạo lên người Kế Tiễn Tiễn. . . không, là mười hai vạn!

Ngay khi Diệp Tri Thu nhắc nhở hắn, Sở Hi Thanh lại nhịn không được, liên đổi một tấm thẻ thần thông Gần Mực Thì Đen ở trong võ đạo bảo khố.

Vì vậy, tuy rằng Sở Hi Thanh hứa hẹn sẽ chú ý đến Kế Tiễn Tiễn nhiều hơn với Diệp Tri Thu, nhưng lại không đề cập đến chuyện đuổi nàng ra ngoài.

Sở Hi Thanh đã thấy ánh rạng đông trong chuyện ‘nhuộm đen’ nàng, cho nên không muốn kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Khoảng tầm bảy ngày sau, chiếc thuyền này của Sở Hi Thanh đã đến cửa sông phía nam, lại trở về quận Hợp An lần nữa.

Tốc độ của chiếc thuyền này cực nhanh, lại đi xuôi dòng, nên tốc độ trở về tự nhiên là nhanh hơn nhiều.

Dự tính là năm ngày sau, bọn họ sẽ có thể trở về Tú Thủy.

Cùng lúc đó, Dưỡng Nguyên Công của Sở Hi Thanh cũng đã viên mãn, khí cơ toàn thân sắp tràn ra ngoài.

Chương 617: Lên cấp (2)

Tối ngày hôm đó, Sở Hi Thanh liền khóa mình trong phòng, bắt đầu phối chế bí dược cho mình và tiểu Tóc Húi Cua.

Hắn một tháng trước, hắn đã bỏ mấy vạn lượng để mua hai phần tài liệu chính của bí dược là Hỗn Độn Vũ ở Cổ Thị tập, rốt cuộc cũng có đất dụng võ.

Sở Hi Thanh làm từng bước theo hướng dẫn, mài nhỏ từng loại tài liệu phụ rồi ép ra nước. Sau đó đem những chất lỏng này và vị thuốc chính là Hỗn Độn Vũ, đổ vào trong hai cái bát tô ngọc bích tráng men trước người.

Hắn vốn tưởng rằng bí dược sẽ bốc cháy và thiêu đốt như mấy lần trước, kết quả chất lỏng bên trong bát sứ chợt nổi lên vòng xoáy, rồi nhanh chóng chuyển động.

Vòng xoáy này càng ngày càng nhanh, gần như là sắp tung tóe ra ngoài bát tô.

May là Sở Hi Thanh làm theo yêu cầu của sách hướng dẫn, dùng bát tô ngọc bích tráng men, không chỉ cực kỳ kiên cố mà còn rất to lớn, có thể chứa đựng sáu cân nước. (3 lít)

Mãi đến tận nửa khắc thời gian sau, nước thuốc kia rốt cuộc cũng dừng lại, toàn thân chuyển hóa thành màu xanh, óng ánh long lanh.

Tiểu Tóc Húi Cua đã không thể chờ đợi được nữa, nhô đầu ra từ lồng ngực của hắn, vô cùng trông mong mà nhìn nước thuốc bên trong bát sứ.

Nếu như nó có thân thể thật, có thể tiêu hóa thuốc, vậy nó đã xông lên rồi.

Vấn đề là nó không có, chỉ có thể thông qua cơ thể Sở Hi Thanh để hấp thu dược lực, chỉ có thể tha thiết mong chờ.

Sở Hi Thanh đã cầm bát lên, chuyển bị dùng thuốc.

Nhưng đúng lúc này, trong đầu hắn lại xuất hiện một đoạn tin tức.

Đây là một tin tức nhắc nhở của hệ thống: Sau khi tu vị của ký chủ vào thất phẩm liền thoát ly kỳ thích ứng, một bộ phận thương phẩm trong võ đạo bảo khố sẽ tính giá mới.

Sở Hi Thanh nhất thời cau mày, dừng động tác lại.

Kỳ thích ứng là có ý gì? Là thời kỳ dành cho người mới sao?

Một bộ phận thương phẩm sẽ tính giá mới là có ý gì? Chẳng lẽ giá cả của thương phẩm trong đó sẽ tăng lên? Một bộ phận là bao quát những thứ nào?

Sở Hi Thanh không ngờ sẽ xuất hiện biến cố này.

Vấn đề là đã phối chế bí dược rồi, phải dùng trong thời gian một khắc là tốt nhất, qua thời gian này sẽ có tạp chất trong thiên địa lẫn vào trong, dẫn đến dược lực bị biến hóa.

Cần phải biết, hai cái Hỗn Độn Vũ này và các loại tài liệu phụ, đã tốn gần bốn vạn lượng bạc.

Nếu như lãng phí lần này, Sở Hi Thanh phải chờ đến tháng sau mới có thể gom tiền mua bí dược mới.

Hiện giờ, trong tay hắn cũng có không ít pháp khí, nhưng phải cần thời gian mới bán được.

Hỗn Độn Vũ đỉnh cấp cũng cực kỳ hiếp, chưa chắc đã mua được ở Cổ Thị tập.

Mấu chốt là điểm võ đạo, số lượng điểm võ đạo của hắn đã đạt đến giới hạn vào một ngày trước.

Ánh mắt Sở Hi Thanh lấp lóe, sau đó vội vàng mở võ đạo bảo khố ra.

Đầu tiên, hắn dùng 2500 điểm võ đạo để mua vật phẩm ‘kho chứa đồ (mở rộng)’ này.

Trước kia, Sở Hi Thanh đổi kho chứa đồ chỉ có sáu ô, sau khi mở rộng thì đã có mười hai ô.

Sáu cái ô chứa đồ này thật sự là quá đắt.

Trước kia hắn chỉ dùng năm trăm điểm võ đạo để đổi kho chứa đồ, bây giờ đã tăng gấp năm lần.

Sau đso, Sở Hi Thanh nhanh chóng làm mới võ đạo bảo khố, tìm kiếm thứ mà mình muốn.

Sở Hi Thanh đổi ba viên Thần Huyết Quy Nguyên Đan trước.

Dựa theo giải thích của hệ thống, đây là một loại đan dược chữa thương đỉnh cấp, có thể làm người chết sống lại.

Tuy nhiên, đây chỉ là năng lực cơ bản của Thần Huyết Quy Nguyên

Đan.

Tác dụng to lớn nhất của nó chính là để người ta nhanh chóng khôi phục, chỉ cần chưa chết, liền có thể khôi phục năm sáu phần mười vết thương trong thời gian cực ngắn, đồng thời để chân nguyên và khí huyết đạt trạng thái cực thịnh.

Mà đan dược thần kỳ như vậy, mà chỉ cần 100 điểm võ đạo.

Thật ra Sở Hi Thanh đã đổi một viên, vẫn luôn để trong kho chứa đồ, nhưng vẫn chưa dùng đến.

Từ năm mới đến giờ, Sở Hi Thanh chưa từng bị thương nặng đến mức cần phải sử dụng Thần Huyết Quy Nguyên Đan.

Sở Hi Thanh có linh cảm loại đan dược chữa thương đỉnh cấp này sẽ tăng giá, cho nên mua luôn ba viên.

Tiếp đó là Thần Lực Đan, Sở Hi Thanh cũng mua ba viên.

Sau khi Sở Hi Thanh thăng cấp bát phẩm, hiệu quả của Thần Lực Đan đã hạ xuống.

Loại đan dược này có thể để cho sức mạnh của Sở Hi Thanh tăng lên gấp ba lần, nhưng bây giờ chỉ có thể tăng cường 1.5 lần.

Nhưng thật ra thì cũng rất đáng sợ rồi, sức mạnh của Sở Hi Thanh bây giờ đã có thể chống lại võ tu thất phẩm rồi.

Thần Lực Đan có thể để cho sức mạnh của hắn tăng lên rất nhiều.

Sở Hi Thanh cũng rất ít khi dùng thứ này.

Đây là do cường độ xương cốt và máu thịt của hắn không chịu được sức mạnh khổng lồ như vậy.

Nên nói như thế nào đây?

Những đối thủ mà hắn gặp được bây giờ, đều dựa vào thực lực của bản thân là có thể giải quyết. Nếu như gặp phải người có thực lực vượt qua hắn, thì đã có Thần Chi Thương và Táng Thiên Chi Vũ.

Nếu như có Thần Chi Thương và Táng Thiên Chi Vũ rồi, lại có thêm 1.5 lần sức mạnh nữa, Sở Hi Thanh nghĩ thôi cũng cảm thấy đáng sợ.

Có lẽ còn chưa kịp giải quyết kẻ địch, bản thân Sở Hi Thanh đã nổ trước rồi.

Chương 618: Lên cấp (3)

Tuy nhiên, bây giờ hắn đã tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân lên tầng thứ năm, cường độ thân thể của hắn đã tăng mạnh.

Chỉ cần thân thể có thể chịu đựng được, vậy Thần Lực Đan sẽ rất hữu dụng.

Mấu chốt là đan dược này rất rẻ, chỉ cần 1 điểm võ đạo. . .

Tiếp đó là thẻ nhân vật Tần Mộc Ca thất phẩm thượng (bản chính thức), giá cả là 12.000 điểm võ đạo.

Đây là một mặt hàng mới của võ đảo bảo khố, không dùng số tuổi của Tần Mộc Ca để ký hiệu, mà là trực tiếp đánh dấu tu vị luôn.

Sở Hi Thanh cũng không rõ, tại sao không có thẻ nhân vật Tần Mộc Ca thất phẩm thượng (bản trải nghiệm)?

Hắn không dùng thử một lần, làm sao biết Tần Mộc Ca thất phẩm thượng có đáng cái giá này hay không?

Sở Hi Thanh vừa oán thầm hệ thống ba ba, vừa đổi bốn tấm thẻ, để vào trong kho chứa đồ.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại quét qua ‘khó chứa đồ (mở rộng 2)’, giá cả là một vạn điểm võ đạo, có thể tăng thêm sáu ô chứa đồ nữa.

Sở Hi Thanh dứt khoát đổi luôn, sau đó Sở Hi Thanh lại mua thêm thẻ nhân vật Tần Mộc Ca thất phẩm thượng (bản chính thức), Thần Huyết Quy Nguyên Đan và Thần Lực Đan, mỗi loại hai cái.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại nhìn vào một vật phẩm ở trong võ đạo bảo khố, rồi rơi vào do dự.

Đó là một pháp khí lục phẩm thượng, tên là Phong Lôi huyền giáp, cần 15.000 điểm võ đạo để đổi.

Sở Hi Thanh chưa từng đổi bất kỳ pháp khí hay binh khí nào ở trong võ đạo bảo khố.

Hắn cho rằng dùng tiền mua mấy thứ này là được, không cần lãng phí điểm võ đạo như vậy.

Nhưng mà nói thật, các vật phẩm ở trong võ đạo bảo khố, thật ra đều là hàng đẹp giá rẻ.

Sở Hi Thanh nhớ đến hơn nửa năm trước, khi lần đầu tiên hắn kích hoạt hệ thống, mở võ đạo bảo khố ra, bên trong có một thanh bảo đao tên là Thu Không Đao, cấp độ thất phẩm hạ, có thể kích phát đao cương, thổi một cây tóc vào là đứt, chém sắt như chém bùn, chỉ cần 5 điểm võ đạo là có thể đổi.

Bây giờ Sở Hi Thanh nghĩ lại, vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng.

Hắn chỉ cần bỏ 5 điểm võ đạo liền có thể đổi lấy một thanh bảo đao thất phẩm chém sắt như chém bùn!

Tại Cổ Thị tập, một bảo đao thất phẩm có uy lực tương tự, thế nào cũng phải hơn ngàn lượng bạc.

Giá tiền của hệ thống rõ ràng là không bình thường.

Sau đó, Sở Hi Thanh cũng quét đến không ít pháp khí, trong đó có một ít là lục phẩm hạ, nhưng thứ đắt nhất cũng không quá bốn ngàn điểm võ đạo.

Mà hôm nay, cái Phong Lôi huyền giáp này cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Phong Lôi huyền giáp: Pháp khí ba hợp một, cấp độ lục phẩm thượng. Do mảnh giáp che ngực, mảnh che tay và giáp chân tạo thành. Sau khi mặc vào, có thể thu được năng lực Nã Phong Ngự Điện, Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ tăng lên một giai, Phong Lôi võ ý tăng lên một giai, tăng ba phần mười tốc độ xuất thủ, tăng ba phần mười tốc độ thân pháp, cũng nắm giữ năng lực phòng ngự ngang ngửa với Ứng Long lục phẩm thượng.

Ngoài ra, có thể truyền tinh huyết bản mệnh vào, kích hoạt hai cánh Phong Lôi ở phần lưng áo giáp, khiến tất cả năng lực Phong Lôi và các năng lực tương quan thân pháp của Phong Lôi huyền giáp tăng lên gấp đôi, có thể sử dụng Phong độn và Lôi độn.

Chú: Một giọt tinh huyết có thể duy trì hiệu quả ‘hai cánh Phong Lôi’ trong nửa canh giờ.

Chú: Sau khi áo giáp tổn hại, có thể dùng điểm võ đạo để chữa trị.

Năng lực phòng ngự của Ứng Long, không tình là đỉnh cấp nhất trong thần thú, nhưng cũng thuộc nhóm nhất lưu.

Ứng Long lục phẩm thượng, mặc kệ là cương lực hộ thể hay là vảy giáp bên ngoài cơ thể, đều cực kỳ mạnh mẽ.

Sở Hi Thanh chưa từng nhìn thấy pháp khí lục phẩm nào mạnh mẽ như vậy.

Bảy ngày trước, hắn chém giết bốn tên lục phẩm, thu được năm cái pháp khí lục phẩm.

Trong đó không có một cái nào mà Sở Hi Thanh có thể sử dụng được.

Những pháp khí này càng không thể so sánh với Phong Lôi huyền giáp. Trước mặt kiện pháp khí này, chúng nó quả thực chính là cặn bã, nên ném vào thùng rác.

Chỉ là năng lực tăng Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ lên một giai, tăng Phong Lôi võ ý lên một giai, cũng đã cực kỳ mạnh mẽ, có thể để đao của hắn nhanh hơn một bậc thang.

Hiệu quả sau khi kích hoạt ‘hai cánh Phong Lôi’ cũng khiến người ta trố mắt ngoác mồm.

Sau khi rót tinh huyết bản mệnh vào, càng có thể làm cho tất cả năng lực của Phong Lôi huyền giáp tăng lên gấp đôi, còn có thể sử dụng Phong độn và Lôi độn!

Cái ‘hai cánh Phong Lôi’ này, mặc kệ là dùng để liều mạng hay là để chạy trốn, thì cũng cực kỳ tốt trong cấp độ lục phẩm.

Sở Hi Thanh không do dự quá lâu, hắn chỉ nghĩ hai cái hô hấp, liền quyết định đổi.

Sở Hi Thanh dự đoán hệ thống ba ba nhất định sẽ điều chỉnh lại giá cả của pháp khí, sau này sẽ không còn chuyện tốt như vậy nữa.

Tiếp đó, Sở Hi Thanh lại gặp phải một niềm vui nho nhỏ.

Thái Thượng Thông Thần (thất giai): Cần 1.171.875 điểm võ đạo để đổi.

Chương 619: Lên cấp (4)

Đây là lần đầu tiên Sở Hi Thanh nhìn thấy thiên phú huyết mạch thất giai.

Sau khi mừng rỡ xong, Sở Hi Thanh lại cảm thấy kinh ngạc.

Số lượng điểm võ đạo để đổi Thái Thượng Thông Thần thất giai, tựa như chỉ gấp bốn lần lục giai, chứ không gấp năm lần như trước.

Tuy nhiên, đối với hắn mà nói thì đây là một chuyện tốt.

Sở Hi Thanh lựa chọn đổi luôn, sau đó lại không chậm trễ, trực tiếp uống hai bát nước thuốc vào trong bụng.

Nước thuốc này lạnh lẽo như băng, mùi vị lại khá giống với quả đào lạnh.

Tuy nhiên, sau khi Sở Hi Thanh uống xong, mắt của hắn đột nhiên co rụt lại, trái tim chợt ‘oanh’ một tiếng, giống như sắp sửa nổ tung.

Rất nhiều máu bị trái tim của Sở Hi Thanh đẩy về mỗi một ngóc ngách trong cơ thể, khiến cho huyết mạch toàn thân của hắn sôi sục.

Xương cốt thì lại tựa như bị người nắm chặt, ép chặt nguyên khí và máu tủy ở bên trong ra ngoài.

Nguyên thần của Sở Hi Thanh thì lại vắng lặng như băng, gần như đã cứng lại.

Hạt nhân tinh thần của Sở Hi Thanh cũng đang không ngừng co rút lại, kết cấu biến hóa kịch liệt, trở nên càng kiên cố, càng ổn định, càng mạnh mẽ hơn.

Có rất nhiều tinh thần dị lực được sản sinh tại nơi sâu xa trong cơ thể, dung nhập vào trong nguyên thần của hắn, không ngừng phát triển lớn mạnh.

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, quả nhiên mỗi khi võ tu tăng một phẩm, thì tinh thần lực sẽ lột xác theo.

Tuy nhiên, không biết có phải là vì hắn vừa mới đổi Thái Thượng Thông Thần thất giai hay không, mà lần lột xác này lại cực kỳ mãnh liệt.

Lúc này, tiểu Tóc Húi Cua đang ẩn núp tại bên trong trái tim của Sở Hi Thanh.

Nó co thân thể lại thành một đoàn, đang toàn lực hút một phần dược lực khác.

Cùng lúc đó, Kế Tiễn Tiễn và Diệp Tri Thu ở trên thuyền cũng có cảm ứng.

Hai người đều nhìn về phía gian phòng của Sở Hi Thanh với ánh mắt nghi ngờ và khó hiểu.

Bọn họ đều cảm ứng được trên thuyền xuất hiện một làn sóng Linh lực nhiễu loạn, tựa như có người uống bí dược, thăng cấp nguyên công.

Vấn đề là, không phải Sở Hi Thanh đã đột phá thất phẩm từ bảy ngày trước rồi hay sao?

Ánh mắt Diệp Tri Thu tràn đầy nghi ngờ, nhưng vẫn đè suy nghĩ này xuống.

Làn sóng linh lực nhiễu loạn này cũng có thể là do nguyên nhân khác, ví dụ như thức tỉnh huyết mạch, hoặc là dùng đan dược cao phẩm, vân vân, tất cả đều có thể.

Diệp Tri Thu lập tức đưa mắt nhìn thanh Càn Khôn phi kiếm màu đỏ thắm ở trước người mình.

Đây là một thanh Càn Khôn phi kiếm cấp độ cao đến tam phẩm, do võ quán Chính Dương ở quận Tú Thủy gửi đến, nửa khắc trước đã bay đến trong tay nàng.

Diệp Tri Thu lấy giấy viết thư từ chuôi kiếm ra, chỉ thấy phía trên có mấy câu nói ngắn gọn.

-Huyết Nhai thần đao của bản sơn không thể phân biệt rõ máu, do đó chư vị trưởng lác đã xác định Sở Hi Thanh tuyệt đối không phải là người Huyết Nhai thần đao đã cảm ứng được.

-Tuy nhiên, tinh huyết của người này đã bị Huyết Nhai thần đao hấp thu, tích trữ ở lưỡi đao, chư vị phán đoán Sở Hi Thanh có tư cách tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao tầng thứ nhất.

-Đại trưởng lão Giáo Viên Viện và Chiến Đường đã có lệnh, đưa Sở Hi Thanh vào hàng dự bị, lệnh cho võ quán Chính Dương chúng ta quan tâm nhiều hơn, cần phải bảo vệ chu toàn.

-Đây là cơ mật, xem xong liền đốt.

Diệp Tri Thu nhìn tờ giấy này, trong lòng cảm thấy hơi thất vọng.

Thật ra nàng rất chờ mong, hi vọng Sở Hi Thanh trở thành truyền nhân Huyết Nhai.

Nhưng mà cũng đúng, hôm đó Huyết Nhai thần đao đao ý ngút trời, chấn động ngàn dặm, động tĩnh lớn như vậy, chỉ sau Tần Mốc Ca khi xưa.

Nếu như Sở Hi Thanh là người mà Huyết Nhai thần đao cảm ứng được, sao lại để Huyết Nhai thần đao không nhận ra?

Khoảng tầm một canh giờ sau, chân nguyên khí huyết như dời sông lấp biển trong cơ thể Sở Hi Thanh mới từ từ tiêu tán hết.

Tuy nhiên, toàn thân Sở Hi Thanh vẫn cứ đau ngứa khó chịu, tất cả bắt thịt và xương cốt đều đang không ngừng lôi kéo, biến hóa, trọng tố.

Lực lượng thần thức thì lại không ngừng sinh sôi, tăng trưởng, tựa như không có dấu hiệu dừng lại.

Mãi đến tận sáng sớm hôm sau, Sở Hi Thanh mới đầu đầy mồ hôi mà mở mắt ra.

Hắn thở hổn hển, hô hấp ồ ồ, ánh mắt lại cực kỳ mừng rỡ.

Sau khi nguyên công thăng cấp, thể chất, chân nguyên và thần thức của hắn đều biến hóa cực lớn, cũng làm cho thực lực của hắn biến hóa như thay da đổi thịt.

Sở Hi Thanh đưa ánh mắt nhìn về phía màn hình huỳnh quang hư ảo trong tầm mắt của mình.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Thất phẩm hạ (siêu thiên kiêu).

Võ đạo: Truy Phong đao pháp (tầng bảy), Khinh Vân Tung (tầng bảy), Trục Điện Chỉ (tầng sáu).

Võ ý: Nhai Tí đao ý (tầng tám), Phong Lôi võ ý (tầng sáu).

Nguyên công: Dưỡng Nguyên Công (tầng sáu / thất phẩm hạ), Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (tầng năm).

Điểm huyết nguyên: 184.3

Thiên phú: Thần Thương (lục giai), Táng Thiên (tứ giai), Thuần Dương (lục giai), Thái Thượng Thông Thần (thất giai), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (lục giai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (lục giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, cộng sinh (sơ).

Tuổi thọ: 142 ngày.

Chương 620: Chưa từng ăn không

Mặt Sở Hi Thanh nhất thời đen xì.

Trước khi thăng cấp, điểm võ đạo của hắn rõ ràng đã đến 1.772.523.

Một đêm trôi qua, sao lại biến thành 184.3 rồi? Bốn con số ở phía sau đâu? Bị cái hệ thống rách này nuốt rồi? Tại sao còn có thể có số lẻ?

Nhưng sau đó, Sở Hi Thanh liền chú ý đến, phía trước là mấy chữ điểm huyết nguyên.

Sở Hi Thanh hơi ngẩn ngơ, nhìn kỹ vào ba chữ này.

---Do tinh luyện và thăng hoa điểm võ đạo mà thành, có hiệu quả càng mạnh hơn với võ đạo và thiên phú huyết mạch, tỷ lệ so với điểm võ đạo là 1: 10000.

Sắc mặt Sở Hi Thanh dễ coi hơn một chút.

Dựa theo lý thuyết thì cái điểm huyết nguyên này đơn giản là đổi cái tên, thực chất thì vẫn thế.

Hắn đoán là hệ thống ba ba vì áp chế điểm võ đạo lên quá cao, cho nên lấy cớ này để chém đứt bốn số ở phía sau.

Giống như thế giới cũ của hắn, khi mới lập quốc, chính phủ vì ứng phó với lạm phát, không thể không đổi một đồng tiền mới thay thế cho đồng tiền cũ, giá trị tiền cũng biến hóa là 1: 10.000.

Còn về câu ‘có hiệu quả càng mạnh hơn với võ đạo và thiên phú huyết mạch’ kia, thì Sở Hi Thanh cho rằng chỉ nghe một chút là được, không cần coi là thật.

Còn cả cột danh vọng cũng có biến hoa, nguyên bản là thất phẩm thượng (siêu), bây giờ lại là thất phẩm hạ (siêu thiên kiêu).

Khi Sở Hi Thanh ngưng mắt nhìn kỹ, một đoạn tin tức mới xuất hiện trong đầu óc của hắn.

---Ngươi được mọi người nhận định là siêu thiên kiêu nắm giữ tu vị thất phẩm hạ.

Trong lòng Sở Hi Thanh hiểu rõ, điều này hiển nhiên là hệ thống ba ba đang vá víu, thay đổi như vậy thì đúng là hợp lý hơn nhiều.

Ngoài ra, Dưỡng Nguyên Công cũng biến thành tầng thứ sáu. Còn cả tuổi thọ cũng tăng lên khoảng một tháng, để cho hắn có gần năm tháng tuổi thọ.

Trên phương diện này, Sở Hi Thanh cũng không có biện pháp nào.

Giống như Sở Vân Vân đã nói, thực lực của hắn đang tăng trưởng, nhưng nợ hắn cần phải trả cũng theo đó mà tăng lên.

Trừ phi có một ngày, hắn có thể giải quyết triệt để Lục âm Hoàn Hồn Chú, bằng không thì tuổi thọ không thể nào khôi phục bình thường.

Sở Hi Thanh lại nhìn vào võ đạo bảo khố ở dưới góc phải.

Quả nhiên là võ đạo bảo khố đã biến hóa vô cùng to lớn.

Vốn có mười bảy ô thương phẩm, bây giờ đã mở rộng đến ba mươi.

Trong đó có hai mươi loại vật phẩm bình thường, mười vật phẩm thuộc về kinh doanh thuộc hạ.

Giá cả của một số vật phẩm cũng phát sinh biến hóa.

Thần Lực Đan: Cần 1 điểm huyết nguyên để đổi, cũng là 10000 điểm võ đạo lúc trước.

Thần Huyết Quy Nguyên Đan: Cần 1 điểm huyết nguyên.

Thẻ nhân vật Tần Mộc Ca thất phẩm thượng (bản chính thức): Cần 12 điểm huyết nguyên để đổi.

Trong lòng Sở Hi Thanh chửi ầm lên, tăng giá cũng quá kinh khủng rồi đấy.

Giá trị của Thần Lực Đan lập tức tăng đến một vạn lần.

Thần Huyết Quy Nguyên Đan thì khá một chút, nhưng cũng là gấp trăm lần.

Cần cả thẻ nhân vật Tần Mộc Ca thất phẩm thượng, cũng tăng gấp trăm lần!

Sở Hi Thanh ngưng thần suy nghĩ một chút, phát hiện mình lại có thể tiếp thu cái này.

Tuy rằng thẻ nhân vật Tần Mộc Ca thất phẩm thượng chỉ có thể duy trì hai phút, nhưng nếu như dùng đúng trường hợp, thì có thể đổi lấy một lượng lớn điểm võ đạo.

Cần về phần Thần Huyết Quy Nguyên Đan, dùng 352 vạn lượng bạc cũng chưa chắc mua được ở trong chợ.

Nếu như không phải loại thuốc này chỉ có thể sử dụng cho bản thân, thì Sở Hi Thanh thậm chí còn muốn đổi vài viên cho Sở Vân Vân, xem xem có thể để nàng khôi phục một chút không.

Sau đó còn có vài vật phẩm khác.

Thần Lực Đao: Bảo đao lục phẩm thượng, cần 6 điểm huyết nguyên để đổi.

Đây là một bảo đao lục phẩm thượng, 6 điểm huyết nguyên chính là 6 vạn điểm võ đạo.

Cân nhắc đến pháp khí Phong Lôi huyền giáp là pháp khí ba hợp một, mà binh khí là loại pháp khí đắt tiền nhất.

Sở Hi Thanh có một kết luận, giá trị của pháp khí cũng tăng lên khoảng mười lần.

Thanh Long Chi Huyết (nhất giai đến tứ giai): Nắm giữ một bộ phận sức mạnh thân thể và năng lực hồi phục của Thanh Long, chân nguyên sinh sôi liên tục, trong cơ thể sinh sôi lực lượng Phong và Mộc, cần 1,5 điểm huyết nguyên để đổi.

Sở Hi Thanh nhìn thấy vật phẩm này, trong lòng nhất thời có kết luận.

Trước kia hắn cũng từng nhìn thấy vật phẩm Thanh Long Chi Huyết (nhất giai), giá cả khi đó là một trăm điểm võ đạo.

Dựa theo tỷ lệ bội số gấp năm lần để tính, cần 15.600 điểm võ đạo để đổi thứ này lên đến tứ giai.

Hiện giờ cần 1.5 điểm huyết nguyên, nhưng có thể trực tiếp đổi Thanh Long Chi Huyết từ nhất giai đến tứ giai.

Từ đó có thể thấy, tuy rằng hệ thống đổi điểm võ đạo thành điểm huyết nguyên, nhưng giá trị của thiên thú huyết mạch cũng không phát sinh biến hóa.

Trước kia, Sở Hi Thanh lo lắng nhất là sau khi thăng cấp, giá cả của thiên phú huyết mạch sẽ tăng lên mười lần, bây giờ hắn cũng an tâm hơn.

Chương 621: Chưa từng ăn không (2)

Ngoài ra, trong võ đạo bảo khố còn có thêm vài thứ rất kỳ quái.

Thẻ nhân vật Huyết Nhai Đao Quân 16 tuổi (bản trải nghiệm): Cần 12 điểm huyết nguyên.

Cực chiêu Vạn Thần Kiếp – Thần Vẫn của Tần Mộc Ca thất phẩm thượng: Cần 0.1 điểm huyết nguyên.

Cực chiêu Thần Phong Minh Kính Đao – Hồi Quang Phản Chiếu của Huyết Nhai Đao Quân thất phẩm thượng: Cần 0.1 điểm huyết nguyên.

Cái đầu tiên là Thẻ nhân vật Huyết Nhai Đao Quân bản trải nghiệm, giá cả tương đương với thẻ nhân vật Tần Mộc Ca, thời gian sử dụng chỉ có mười phút.

Phía sau là hai thức cực chiêu.

Khi Sở Hi Thanh ngưng thần nhìn vào mấy chữ Vạn Thần Kiếp – Thần Vẫn, một đoạn tin tức liền xuất hiện trong đầu óc của hắn.

---Đây là một cực chiêu mạnh mẽ của Tần Mộc Ca, tập hợp tất cả ngộ tính, tu vị nguyên công, trình độ võ đạo, võ ý và thiên phú huyết mạch của Tần Mộc Ca ở cấp độ thất phẩm thượng, uy lực cực kinh người.

Ánh mắt Sở Hi Thanh sáng rực, lòng thầm nói mấy món đồ mới này thật thú vị, hôm nào có thể mang ra nghiên cứu một phen.

Sau đó, hắn lại đổi một tấm thẻ thần thông Gần Mực Thì Đen ở khu vực kinh doanh thuộc hạ bên dưới cùng.

Tuy rằng số lượng vật phẩm ở khu vực kinh doanh thuộc hạ đã tăng lên mười cái, nhưng giá cả lại không có biến hóa gì.

Ví dụ như cái thẻ thần thông Gần Mực Thì Đen này, hiện giờ là 1 điểm huyết nguyên một cái.

Lại ví dụ như thẻ khuôn Diệp Tri Thu (bản 50%), cần 16 điểm huyết nguyên, cũng chính là 160.000 điểm võ đạo.

Sở Hi Thanh đóng võ đạo bảo khố lại, thu nhỏ màn hình huỳnh quang hư ảo vào góc, sau đó bắt đầu diễn luyện bài quyền của Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, dùng để kiểm tra tố chất thân thể

mình.

Khoảng tầm một khắc thời gian sau, trong mắt của Sở Hi Thanh hiện lên một tia hài lòng.

Sở Hi Thanh tự tính toán, sức mạnh của hắn tăng lên khoảng chín phần, lực phản ứng thì tăng khoảng bảy phần, tốc độ xuất thủ tăng chín phần, tốc độ thân pháp cũng tăng chín phần, cường độ thân thể thì tăng lên gấp đôi.

Đừng thấy tăng cường không nhiều mà nhầm, đây là cường hóa toàn bộ thân thể.

Mà còn có cả chân nguyên và nguyên thần nữa.

Cường độ chân nguyên của Sở Hi Thanh tăng lên khoảng gấp ba, lượng chân nguyên tăng lên gấp năm.

Cường độ nguyên thần của Sở Hi Thanh thì lại tăng lên gần bốn lần, phương diện lượng cũng tăng lên hơn sáu lần.

Đối với một võ tu mà nói, hai thứ này mới là mấu chốt.

Chân nguyên và thân thể kết hợp lại, có thể bùng nổ sức mạnh và tốc độ lên gấp mấy lần. Chuyên nguyên hòa vào binh khí, thì lại chém ra kiếm khí và đao cương, uy lực tăng trưởng theo cấp số nhân.

Lực lượng nguyên thần thì quyết định độ mạnh yếu của võ ý.

Cái này đều là trụ cột để võ tu có thể hái trăng bắt sao, lay biển bạt núi, thậm chí là hủy thiên diệt địa.

Sở Hi Thanh bây giờ vừa mới thăng cấp, dự tính trong một tháng nữa, tố chất thân thể của hắn vẫn sẽ được cường hóa.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại gọi tiểu Tóc Húi Cua ra khỏi thân thể mình, để nó chạy nhảy ở trong căn phòng này, làm đủ mọi động tác.

Con sát linh Nhai Tí này, có thể là vì nhận được bí dược từ Sở Hi Thanh để thăng cấp.

Rõ ràng là nó đã thân thiết với Sở Hi Thanh hơn. Nó chạy ngược chạy xuôi ở trong phòng, thân như thuấn ảnh, vui vẻ chạy băng băng, thỉnh thoảng lại nhảy lên vai của Sở Hi Thanh, dùng đầu cọ cọ vào mặt của Sở Hi Thanh, trông rất thân mật.

Sở Hi Thanh thì nhắm mắt lại, ngưng thần cảm ứng.

Hắn đang dùng năng lực Thần Tri, dự đoán các loại động tác của tiểu Tóc Húi Cua.

Hắn thả tiểu Tóc Húi Cua ra ngoài, một là vì kiểm tra các loại năng lực của nó, hai là để kiểm tra lực lượng thần thức của mình, cảm ứng năng lực Thần Tri.

Một lát sau, trong mắt Sở Hi Thanh liền hiện ra vẻ trầm ngâm.

Lực lượng thần thức của hắn tăng trưởng vô cùng to lớn.

Sở Hi Thanh phát hiện thần niệm của mình đã có thể điều khiển lực lượng phong lôi trong phạm vi mười trượng.

Chuyện này có nghĩa là Sở Hi Thanh bây giờ đánh một chiêu, có thể khiến hoàn cảnh trong phạm vi mười trượng thay đổi.

Cái này không bằng lúc trước Long Hành đánh một kiếm đóng băng hai mươi trượng, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Ưu thế của hắn nằm ở chỗ lực lượng phong lôi có thể tấn công từ sao, phạm vi công kích bao quát chu vi hơn trăm trượng.

Năng lực cảm ứng cũng tăng trưởng cực nhiều.

Sở Hi Thanh bây giờ có thể mơ hồ cảm ứng được sự vật ở cách hai dặm, nhưng lại chỉ miễn cưỡng nắm giữ được các loại động tác của tiểu Tóc Húi Cua.

Điều này có nghĩa là lực lượng thần thức của hắn không đủ linh hoạt, gặp phải cao thủ có tốc độ vượt qua tiểu Tóc Húi Cua, thì hắn sẽ không theo kịp động tác của bọn họ.

Tuy nhiên, năng lực Thần Tri của Sở Hi Thanh cũng có tăng lên, không chỉ phạm vi tăng lên đến mười trượng, mà dự đoán cũng chính xác hơn.

Ngay khi Sở Hi Thanh chuẩn bị kiểm tra kỹ lưỡng hơn, thần sắc của hắn hơi động, gọi tiểu Tóc Húi Cua trở về cơ thể.

Một chớp mắt tiếp theo, một thanh Càn Khôn phi kiếm toàn thân màu tím bay vào từ ngoài cửa sổ, rơi vào trước người Sở Hi Thanh.

Chương 622: Chưa từng ăn không (3)

Sở Hi Thanh không khỏi cảm thấy kinh ngạc, lòng thầm nói người nào lại dùng Càn Khôn phi kiếm cao cấp như vậy để liên lạc với mình?

Nhìn phù trận rắc rối được khắc trên thân phi kiếm, cộng thêm viên bảo thạch ở chuôi kiếm, cấp bậc của thanh Càn Khôn phi kiếm này có thể cao hơn tứ phẩm.

Sở Hi Thanh hơi khó hiểu, cầm Càn Khôn phi kiếm lên, lấy giấy viết thư ở trong chuôi kiếm ra.

Đây vậy mà là thư của Thiên hộ Tào Hiên Cẩm y vệ Tú Thủy viết cho hắn.

-Hôm nay, Huyết Tích Tử - Vương Thanh xếp hạng 12 trên Hắc Bảng của Đông Châu, do nội loạn và tự giết lẫn nhau với đồng bọn, đang rơi vào thương nặng, nằm trong trạng thái sắp chết.

-Sau khi Vạn hộ Cẩm y vệ Đông Châu nhận được tin tức, liền cho rằng đây là cơ hội tốt để tiêu diệt kẻ này, cho nên đã điều động nhân thủ, mai phục vây giết.

-Thế nhưng kẻ này gian xảo gian trá, liên tục chạy thoát khỏi vòng vây của Cẩm y vệ ta.

-Hôm nay điều tra được Huyết Tích Tử - Vương Thanh bỏ chạy về phía thượng du sông Thần Tú, trước mắt đã tiếp cận khúc sông ở quận Hợp An.

-Theo Tào mỗ biết, tiểu Sở ngươi xuôi nam từ ngày 10 tháng 3. Tào mỗ tính toán thời gian, tiểu Sở ngươi có thể đã đến gần quận Hợp An, vì vậy tiêu hao của cải khổng lồ để truyền tin cho ngươi.

-Mời tiểu Sở ngươi chú ý tất cả thuyền ở ven đường, điều tra tung tích của Huyết Tích Tử - Vương Thanh.

- Huyết Tích Tử - Vương Thanh làm nhiều việc ác, giết người bừa bãi, hơn nữa còn tu luyện các loại pháp môn tà đạo, xuất đạo hai mươi bảy năm, tay đã nhiễm 73.000 mạng người, tạo rất nhiều huyết án. Nếu tiểu Sở có thể giết kẻ này thay Cẩm y vệ, công đức lớn lao. Tào mỗ sẽ vui lòng trọng thưởng!

“Huyết Tích Tử - Vương Thanh?”

Sở Hi Thanh lấy quyển Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí bên người ra xem.

Quả nhiên là Huyết Tích Tử - Vương Thanh có tên ở trên này, xếp hạng 12 trên Hắc Bảng, chỉ đứng sau Huyết Phong Kiếm – Lý Đạo Quy.

Tội ác của tên này đúng là xứng đáng bốn chữ ‘việc ác bất tận’. Cướp đoạt, giết người, không chuyện ác nào không làm, từng đồ sát mười bảy thôn trang ở quận Thái Sơn, chỉ vì lấy khí huyết của phàm nhân để tinh luyện huyết sát, tăng cường uy lực cho kiếm pháp của hắn.

Sở Hi Thanh suy nghĩ, phó thiên hộ Cẩm y vệ như mình, không chỉ lĩnh không mấy tháng tiền lương, cần lấy không ít đan dược cường hóa thể chất từ Cẩm y vệ, quả thật là không tiện.

Không thể để cho người khác coi rằng mình ăn cơm chùa, ăn không được.

Nếu như có thể gặp mặt Huyết Tích Tử - Vương Thanh này, không ngại thử một lần, xem xem có thể ngăn cản kẻ này không.

Nguyên công của người này là ngũ phẩm thượng, tuy nhiên đang nằm trong trạng thái trọng thương, thực lực giảm mạnh.

Sở Hi Thanh đoán là mình vẫn không phải đối thủ của Huyết Tích Tử - Vương Thanh.

Tuy nhiên, hắn còn có một con sát thi Hà La Ngư, Kế Tiễn Tiễn và Diệp Tri Thu ở bên người cũng là cao thủ có thực lực mạnh mẽ. Đúng là có thể thử vây giết, nếu như không được thì cũng có thể cản người này, sáng tạo cơ hội cho Cẩm y vệ Đông Châu vây giết kẻ này.

Vừa hay Thái Thượng Thông Thần của hắn tăng lên thất giai, không chỉ tăng cường thần niệm cảm ứng của hắn, mà năm giác quan của hắn cũng được tăng mạnh.

. . .

Sở Hi Thanh không biết chính là, trong khi hắn đi đến boong thuyền, trợn mắt nhìn mặt sông, hai mắt như đèn pha mà quét nhìn bốn phía.

Cách đó khoảng ba mươi dặm, trên đỉnh một tòa núi nhỏ bên bờ nam sông Thần Tú, phó thiên hộ Cẩm y vệ Đô Hồng Liên đang chắp tay sau lưng, mắt nhìn mặt sông phía trước.

Mà lúc này, bên người nàng còn có một thuật sư tầm ba mươi tuổi, đang bắt pháp quyết, áo báo trên người không gió tự bay.

Con mắt của hắn nhìn như không có tiêu cự, nhưng thật ra là được sự giúp đỡ của pháp thuật để nhìn xa hơn.

“Đại nhân! Thuyền của thiên hộ đại nhân đã đến rồi, chỉ cách nơi này ba mươi dặm, tốc độ của bọn họ rất nhanh.”

Phó thiên hộ Đô Hồng Liên nhướng mày lên, tinh thần cũng khôi phục một ít.

Nàng quay người, nhìn về phía một cái lồng sắt ở bên cạnh.

Cái lồng sắt vuông vắn này khoảng sáu thước, hàng rào đều được chế tạo bằng tinh cương cấp pháp khí.

Bên trong có một bóng người màu đỏ ngòm đang bị khóa lại.

Toàn thân người này máu thịt be bét, tóc cũng dính đầy máu tươi, dính cả vào da mặt. Vị trí miệng và mũi cũng bị người ta dùng búa tạ để nện, đã có chiều hướng sụp đổ, lộ ra một hố máu cực lớn, khiến cho người ta không thể nhận ra tướng mạo của hắn.

Tuy nhiên, thân thể của hắn lại cực kỳ cường tráng, trên tứ chí đều là cơ bắp, nhưng lại bị từng cái từng cái xích màu đen khóa chặt, không thể động đậy.

Người ở trong lồng sắt đã giận không nhịn nổi, nhưng do miệng lưỡi bị phá hỏng, nên chỉ có thể ra sức lôi kéo xích sắt, phát ra những tiếng rít gào như dã thú.

Chương 623: Chưa từng ăn không (4)

“Thả hắn ra ngoài đi!”

Ánh mắt Đô Hồng Liên âm u: “Khách đã đến rồi, chúng ta cũng phải đưa lễ vật qua rồi.”

Mấy Cẩm y vệ ở chung quanh lồng sắt lập tức mở khóa cho người ở trong lồng.

Mà lúc này, một tên thuộc hạ của Đô Hồng Liên thì lại ngậm lấy một chút lo lắng.

“Có phải là thương thế của Huyết Tích Tử - Vương Thanh hơi nhẹ rồi không? Ý của Thiên hộ đại nhân là, để cho Sở Hi Thanh chém giết người này, lập đại công. Nhưng phó thiên hộ, ngài nhìn tên này còn có sức gào rú với chúng ta này! Nếu như chẳng may. . . chẳng may Sở Hi Thanh không giết được hắn thì sẽ rất phiền phức.”

Đô Hồng Liên hơi suy nghĩ, cũng cảm thấy tên thuộc hạ này nói có lý.

Thật ra nàng rất muốn dùng Huyết Tích Tử - Vương Thanh này để thử thực lực của Sở Hi Thanh.

Nhưng bây giờ vẫn phải lấy đại cục làm trọng.

Hiện giờ, đại cục chính là phải cho Sở Hi Thanh lập được công lao, có tư cách nhận được nội dung Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân tầng sáu tầng bảy, bọn họ còn có thể lấy cái cớ này, để biếu tặng người này một ít đan dược.

Đô Hồng Liên liền chém một kếm, chặt cánh tay phải của Huyết Tích Tử - Vương Thanh xuống.

“Đúng là lợi cho hắn!” Đô Hồng Liên hừ nhẹ một tiếng: “Sau khi người này chém giết Huyết Tích Tử - Vương Thanh, không biết danh vọng ở Đông Châu sẽ tăng đến mức nào.”

Huyết Tích Tử - Vương Thanh có dung danh hiển hách tại quận Thái Sơn của Đông Châu, được ma vương, sát nhân, có thể làm cho trẻ con ngừng khóc lúc đêm khuya. Toàn bộ bách tính và võ tu quận Thái Sơn, đều vừa hận vừa sợ hắn.

Đặc biệt là hai năm gần đây, sau khi Huyết Tích Tử - Vương Thanh vào ngũ phẩm, hắn hoạt động càng sôi nổi hơn.

Lúc này, bất kể là ai giết chết Huyết Tích Tử - Vương Thanh, thì đều sẽ nhận được lòng biết ơn của bách tính vùng Thái Sơn.

Mà ngay khi Đô Hồng Liên nói xong, bóng người Huyết Tích Tử - Vương Thanh lập tức lao ra khỏi lồng sắt.

Người này đã bị Cẩm y vệ trút xuống làm tổn thương não, ý thức mơ hồ không rõ, hắn vô thức chạy tách ra khỏi mặt sông, chạy trốn về phía nam.

Đô Hồng Liên lại cười gằn một tiếng, nàng giơ tay lên, một thanh tiểu kiếm bằng thanh đồng lập tức đâm thủng vai trái của Vương Thanh.

Vương Thanh nhất thời kêu lên, sau đó dưới kiếm ý của Đô Hồng Liên, hắn bị ép phải chạy lên thượng du.

Thân pháp Vương Thanh cực nhanh, chỉ chớp mắt đã chạy được hơn mười dặm.

Hắn muốn trốn khỏi kiếm ý của Đô Hồng Liên, sau đó lại lưu vong ở hai bờ sông.

Tuy rằng ý thức của Vương Thanh mơ hồ, không biết vì sao mấy người Đô Hồng Liên bắt mình xong thì lại thả mình ra, nhưng bản năng của hắn vẫn không muốn hắn làm theo ý đồ của Cẩm y vệ.

Sau khi hắn chạy như bay được hai mươi dặm, hắn liền nghe thấy một giọng nói sang sảng: “A? Ngươi là Huyết Tích Tử - Vương Thanh? Trùng hợp thật, vậy mà lại gặp phải ta.”

Vương Thanh liếc mắt nhìn theo âm thanh.

Sau đó, hắn liền nhìn thấy có một chiếc thuyền nhanh đang lao xuống từ thương du. Trên boong thuyền của chiếc thuyền này, lại có một thiếu niên mặc áo trắng đang đứng thẳng.

Đó là một thiếu niên ốm yếu tầm mười lăm tuổi, dáng người của hắn khá cao, da thịt trắng nõn đến mức gần như trong suốt, không có chút màu máu nào.

Ngũ quan thiếu niên lại tuấn dật, môi đôi mắt phượng hẹp dài nhìn thẳng vào hắn như đang cười nhạo.

Huyết Tích Tử - Vương Thanh vốn không định để ý đến người này, bây giờ hắn chỉ muốn thoát thân.

Nhưng không biết vì sao, khi Vương Thanh nhìn thấy thiếu niên này, trong lòng đột nhiên dâng lên một luồng kích động và khát máu.

Hắn bỗng nhiên đạp chân xuống, cả người nhảy lên không, bay thẳng về phía thuyền giống như một quả pháo.

Mà lúc này, thiếu niên đứng ở trên boong thuyền kia, chính là Sở Hi Thanh.

Hắn hơi nhướng mày lên, trong con ngươi hiện lên một vệt ý lạnh.

Một cái chớp mắt tiếp theo, mười cái xúc tu của sát thi Hà La Ngư đã lao ra khỏi mặt nước, chúng hoặc quấn hoặc là kéo lấy đối phương.

Dù Huyết Tích Tử - Vương Thanh đang bị trọng thương, nhưng sức chiến đấu vẫn rất kinh người, hắn trực tiếp dùng tay trái vồ nát sáu cái xúc tu. Tuy nhiên bốn cái còn lại đã kéo lấy phần eo và hai chân của hắn!

Giờ phút này, Sở Hi Thanh ở trên thuyền cũng rút đao.

Cực chiêu – Phong Chi Ngân.

Hắn thân như thuấn ảnh, đuổi sát thời gian, đao pháp thì như một cơn gió trên mặt sông, ‘thổi’ ra một vết máu ở sau gáy Huyết Tích Tử - Vương Thanh.

Sở Hi Thanh một đao chém đầu Huyết Tích Tử - Vương Thanh, sau đó lại điều động trường đao, chém phần đầu và ngực của Vương Thanh thành thịt vụn.

Những võ tu cấp độ ngũ phẩm này, năng lực tồn tại của họ cực kỳ mạnh mẽ, dù là vết thương trí mạng như chặt đầu, cũng không thể đảm bảo bọn họ đã chết.

Còn về phần chứng minh thân phận, thì lại rất đơn giản. Chỉ cần mang máu thịt của Vương Thanh về là được, Cẩm y vệ có thể thông qua đặc thù trong máu thịt của người này, phân biệt công pháp và thân phận của hắn.

Khi Sở Hi Thanh thu đao vào vỏ, tâm trạng của hắn lại rất tốt.

Như vậy thì cũng có thể đứng thẳng lưng ở trước mặt Tào Hiên rồi.

Phó thiên hộ Cẩm y vệ như hắn, cũng không ăn cơm chùa, hắn cũng có công lao nha!

Chương 624: Danh chấn Hà Lạc

Khi chuyện xảy ra, Diệp Tri Thu đang tu hành ở trong phòng.

Khi nàng cảm ứng được khí tức của Vương Thanh thì đã chạy ra.

Tuy nhiên, cuộc chiến này không cần nàng nhúng tay, Sở Hi Thanh trực tiếp xử lý gọn gàng.

“Người này là Huyết Tích Tử - Vương Thanh?”

Diệp Tri Thu nhìn một mảnh thịt nát ở trên mặt sông, đầu tiên là không thể nào tin tưởng, sau đó lại than thở: “Người này làm hại quận Thái Sơn nhiều năm, vẫn không có ai có thể trị. Nếu như người này đúng là hắn, vậy toàn bộ bách tính quận Thái Sơn sẽ phải cảm ơn người, sau này ngươi nhất định sẽ có danh vọng cực cao ở nơi đó.”

Diệp Tri Thu cũng là người quận Thái Sơn, nàng cũng biết Huyết Tích Tử - Vương Thanh có danh tiếng như thế nào tại quận Thái Sơn.

Tuy rằng nhà nhà nàng không từng có tiếp xúc gì với Huyết Tích Tử - Vương Thanh, nhưng cũng có một hai người bạn bè và họ hàng trong nhà bị Huyết Tích Tử - Vương Thanh sát hại.

Mỗi khi tên Vương Thanh này bắt đầu gây án và giết người, toàn bộ người của quận Thái Sơn đều là thần hồn nát thần tính, tất cả mọi người đều đóng chặt cửa néo, không dám ra ngoài vào ban đêm.

“Nhưng mà cũng trùng hợp thật.” Diệp Tri Thu liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh một chút, vẻ mặt ngờ vực: “Khi Huyết Tích Tử - Vương Thanh chạy đến mặt sông, đúng lúc ngươi đang ở boong thuyền. Người này còn bị thương nặng đến mức không đỡ được một chiêu của ngươi.”

Sở Hi Thanh cảm thấy buồn cười, lấy một thanh Càn Khôn phi kiếm từ trong tay áo ra, quơ quơ trước mặt Diệp Tri Thu: “Là Cẩm y vệ, bọn họ đang vây giết Huyết Tích Tử - Vương Thanh, còn truyền tin thông báo cho ta biết Vương Thanh đang chạy về phía thượng du sông Thần Tú, nhờ ta hỗ trợ ngăn cản kẻ này, không ngờ lại trùng hợp như vậy.”

Diệp Tri Thu nghe vậy thì thoải mái, nàng cũng biết Sở Hi Thanh là phó bách hộ của Cẩm y vệ.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại dùng tay vuốt cằm, rơi vào suy ngẫm: “Nhưng mà nghe ngươi nói như vậy, ta cũng cảm thấy có hơi trùng hợp.”

Kế Tiễn Tiễn ở phía sau nghe vậy thì trong lòng hơi động.

Nàng nghĩ thầm cái tên này thật là khó giải quyết, làm sao lại đa nghi như vậy?

Vì tặng phần công lao này cho Sở Hi Thanh, bọn họ đã phải rất vất vả, gần như đã đưa cơm đến tận miệng Sở Hi Thanh, kết quả tên này vẫn sinh lòng nghi ngờ.

Đôi con ngươi trắng đen rõ ràng của Kế Tiễn Tiễn xoay vài vòng: “Ta nghe nói là, mặc dù Vương Thanh có thể hoành hành ngang dọc ở Đông Châu nhiều năm, không người có thể trị, nhưng đó là dựa vào một cái pháp khí mạnh mẽ, không biết món pháp khí này có ở trên người hắn hay không?”

Quả nhiên là lực chú ý của Sở Hi Thanh bị hấp dẫn, hắn chờ sát thi Hà La Như khôi phục mười cái xúc tu xong, liền bảo nó tìm kiếm đồ trên người Huyết Tích Tử - Vương Thanh.

Cuối cùng, Hà La Ngư đưa hai thứ vào tay hắn.

Một viên Kiếm hoàn màu đỏ tươi, đây là pháp khí cấp độ ngũ phẩm.

Đây chính là cái gọi Huyết Tích Tử, chỉ cần rót chân nguyên vào, liền có thể chuyển hóa thành kiếm khí cực kỳ mạnh mẽ, có thể để thiên phú Họa Đấu Huyết của người khác tăng lên ba tầng.

Họa Đấu là một loại thần thú hệ hỏa, có hình tượng tương tự như chó, có người nói nơi Họa Đấu đi qua sẽ biến thành biển lửa. Vì vậy mọi người coi nó là thứ tượng trưng cho điềm xấu và hỏa hoạn. Ngoài ra, Họa Đấu còn lấy dung nham làm thức ăn, phân và nước tiểu đều mang theo lửa.

Họa Đấu Huyết là một thiên phú huyết mạch mạnh mẽ và cực đoan, chỉ sau Ngũ Linh Tứ hung, cùng cấp với Long chi cửu tử.

Ngoài ra, Huyết Tích Tử còn ngưng tụ huyết sát cực mạnh, có năng lực phá giáp cực kỳ sắc bén.

Huyết Tích Tử - Vương Thanh đã từng cầm kiếm này, phá tan ba vị cao thủ ngũ phẩm tu luyện Bá thể của Lục phiến môn, suýt nữa đốt bọn họ thành tro bụi.

Tuy nhiên, cái giá để sử dụng thứ này cũng rất lớn, một khi bắt đầu sử dụng, chủ nhân cần phải liên tục truyền máu tươi vào trong nó, cứ mỗi mười hô hấp là phải truyền một giọt máu tươi, vì vậy nên được gọi là Huyết Tích Tử, cũng là đầu nguyên cho danh hiệu của Vương Thanh.

Sở Hi Thanh thật ra rất khó hiểu, vì sao Vương Thanh không dùng thứ này, lẽ nào trong cơ thể đã không còn máu?

Có khả năng này, khi hắn chém giết Vương Thanh thì chưa từng nhìn thấy mấy giọt máu.

Nói đến mới nhớ, đây là lần đầu tiên Sở Hi Thanh tiếp xúc với pháp khí ngũ phẩm, nhưng đáng tiếc là không dùng được.

Hắn cũng không muốn bán đi.

Loại pháp khí tà đạo như vậy, mỗi tháng đều phải ngâm trong máu người, dùng để duy trì huyết sát, uẩn nhưỡng linh tính.

Sở Hi Thanh rất tham tài, nhưng hắn cũng có giới hạn của mình, quân tử ái tài thủ chi hữu đạo(*), không cần lấy thứ hại người này đi đổi tiền.

(Người quân tử coi trọng của cải nhưng không nhận của cải tùy tiện)

Một cái pháp khí khác là một sợi dây chuyền màu đỏ thắm, đây là một kiện pháp khí cấp độ lục phẩm thượng.

Điều khiến cho hắn giật mình chính là, mề đay của dây chuyền là một con Toan Nghê được điêu khắc bằng Dung Hỏa thần ngọc. Con Toan Nghê này chỉ to bằng đầu ngón tay cái, nhưng lại giống y như thật, cực kỳ sống động.

Chương 625: Danh chấn Hà Lạc (2)

“Thứ này gọi là Huyết Toan Nghê, cực kỳ nổi danh ở quận Thái Sơn chúng ta. Thật ra nó còn có một biệt danh khác, nhưng từ khi Vương Thanh sử dụng nó, mọi người đều gọi nó là Huyết Toan Nghê.

Diệp Tri Thu nhìn sợi dây chuyền này, giọng nói thản nhiên: “Vương Thanh dựa vào thứ này để thi triển Hỏa độn và Yên độn, rất khó đề phòng. Hôm nay cũng mà là đang ở trên sông, bằng không thì hắn có thể sử dụng thứ này để bỏ chạy. Nói đến thì võ đạo của người này cũng theo hệ Hỏa, Cẩm y vệ ép hắn đến sông, đúng là một cách làm thông minh.”

Sở Hi Thanh thì lại vô cùng vui mừng, cái Huyết Toan Nghê này rõ ràng là một pháp khí cực phẩm có uy lực đuổi sát ngũ phẩm.

Nó chẳng những có thể để người thi triển Yên độn và Hỏa độn ở cấp độ lục phẩm thượng, mà còn có thể khiến người nắm giữ thiên phú Toan Nghê Chi Huyết tầng một.

Màng thứ này về cho Sở Vân Vân, nhất định có thể làm cho nàng vui vẻ.

Cũng đúng lúc này, thần sắc Sở Hi Thanh hơi động, liếc mắt nhìn về phía trước.

Hắn nhìn thấy một chiếc thuyền treo cờ xí của Cẩm y vệ ở ngoài mười dặm, nó đang đi từ hạ du đến nơi này. Trên thuyền có một lượng lớn Cẩm y vệ được võ trang đầy đủ, Tào Hiên tóc xanh mày xanh cực kỳ bắt mắt khi đứng ở trong đó.

Chỉ một lát sau, Tào Hiên bỗng nhiên phất tay áo một cái, ra hiệu cho thuyền dừng lại ở trên mặt sông.

Bản thân Tào Hiên thì lại nhảy lên như diều hâu, chỉ mới lát mà đã bay qua hơn mười dặm, rơi vào trên thuyền Sở Hi Thanh.

“Vương Thanh chết rồi?”

Tào Hiên nhìn thi thể và đống thịt nát ở đang nổi lềnh bềnh trên sông, vẻ mặt ‘vô cùng vui mừng’ mà vỗ vai Sở Hi Thanh: “Xem vết thương của hắn, hẳn là chết dưới đao của tiểu Sở? Khá lắm!”

“Ta đoán ngươi đang xuôi nam, hẳn là đã đến gần quận Hợp An, cho nên mới gửi một thanh Càn Khôn phi kiếm cho ngươi, không ngờ tiểu Sở ngươi lại có thể giết hắn giúp chúng ta. Ngươi không biết thì thôi, vừa rồi chúng ta đã bị hắn bỏ xa vài dặm, suýt nữa thì để hắn chạy thoát.”

Sau khi cảm khái một phen, vẻ mặt Tào Hiên hơi xúc động, giọng nói trịnh trọng: “Vương Thanh này tội ác ngập trời, Cẩm y vệ ta liên thủ với Lục phiến môn vây giết hắn, thế mà để hắn chạy trốn vài lần, cho đến hôm nay mới gặp báo ứng dưới tay tiểu Sở ngươi.”

“Lần này về Đông Châu, ta sẽ thỉnh công cho tiểu Sở ngươi, nhất định sẽ được khen thưởng. Vương Thanh không chỉ là kẻ xếp 12 trên Hắc Bảng, mà còn là ma đầu mà Địa nha Cẩm y vệ điểm danh muốn trừ khử. Tiểu Sở ngươi chém giết người này, công huân của ngươi thậm chí có thể để chức quan của ngươi thăng ba bậc.”

“Thiên hộ quá khen!” Sở Hi Thanh khẽ mỉm cười, ôm quyền nói: “Lần này thuộc hạ chỉ tình cờ gặp được, lại may mắn nhặt được chỗ tốt. Khi ta gặp Vương Thanh, kẻ này đã chỉ còn lại một hơi.”

“Nếu như không có Thiên hộ và chư vị đồng liêu Cẩm y vệ vây giết kẻ này, lại truy kích mấy ngàn dặm, để cho khí huyết của hắn khô héo, sức cùng lực kiệt, ta nào có thể giết được hắn. Sở mỗ mặt dày đến đâu thì cũng không dám lĩnh công lao này một mình.”

Thần thái của hắn nhìn như khiêm tốn, giọng nói lại nhàn nhạt.

Sở Hi Thanh tự nhủ sau ngày hôm nay, công lao của hắn đã đủ để ăn lương bổng của chức vụ phó thiên hộ Cẩm y vệ này cả đời.

Có bao nhiêu phó bách hộ Cẩm y vệ có thể chém giết hạng 12 Hắc Bảng?

Tào Hiên lại âm thầm cười gằn.

Cái tên này đương nhiên là nhặt được chỗ tốt!

Thiên nha Cẩm y vệ muốn đưa công lao này cho Sở Hi Thanh, thậm chí còn không tiếc điều động một cao thủ tứ phẩm có thân pháp nhanh nhẹn, cộng thêm một thuật sư ngũ phẩm có thể loại bỏ Hỏa độn và Yên độn.

Vì muốn cho tên này có thể tiếp tục tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, mà Cẩm y vệ bọn họ phải phung phí nhân lực và vật lực như vậy đấy.

Tuy nhiên, sớm muộn gì bọn họ cũng đòi lại món nợ ngày hôm nay.

Trên mặt Tào Hiên lại không tỏ vẻ gì, hắn lắc đầu nói: “Nếu như không có ngươi, tất cả những gì chúng ta làm đều vô cụng, công lao này vẫn thuộc về ngươi. Tào mỗ làm người rộng rãi, xưa nay không để thuộc hạ chịu ủy khuất.”

Lúc này, hắn và Kế Tiễn Tiễn đều liếc mắt nhìn nhau một chút.

Tào Hiên phát hiện ánh mắt của Kế Tiễn Tiễn, sau đó nhìn về phía thứ trong tay Sở Hi Thanh.

Sau đó, lông mày xanh của Tào Hiên hơi nhếch lên: “Đây là Huyết Tích Tử của Vương Thanh? Kính xin tiểu Sở ngươi giao thứ này cho Cẩm y vệ ta xử lý.”

“Tiểu Sở, ngươi yên tâm, Cẩm y vệ ta cũng cấm dùng pháp khí tà đạo, Tào mỗ chuẩn bị mang nó đến cho Vạn hộ Đông Châu, tránh để cho thứ này tai họa thế gian, cũng không để nó lọt vào tay tà ma ngoại đạo. Ngoài ra, cái này cũng là một phần công huân, cái ma kiếm ngũ phẩm này có thể giúp tiểu Sở ngươi đổi ít nhất hai mươi bốn viên Ngũ chuyển Kim Thân Đan.”

Sở Hi Thanh vốn là không tình nguyện, hắn cũng không quá tin tưởng Cẩm y vệ.

Một viên Ngũ chuyển Kim Thân Đan có giá khoảng 2500 lượng, hai mươi bốn viên chính là sáu vạn lượng bạc.

Nếu như bán cái Huyết Tích Tử này cho cao nhân ma đạo, vậy giá cả sẽ không thấp hơn hai mươi lăm vạn lượng bạc.

Chương 626: Danh chấn Hà Lạc (3)

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh vốn không có ý định đổi pháp khí này lấy tiền, lúc này có thể kiếm được hai mươi bốn viên Ngũ chuyển Kim Thân Đan, có thể nói là một niềm vui bất ngờ.

Cái này đủ để hắn tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân lên đến tầng thứ sáu, thậm chí còn có thể luyện một phần nội dung của tầng thứ bảy.

Khóe môi của Sở Hi Thanh không khỏi cong lên: “Như vậy thì giao thứ này cho Tào thiên hộ vậy.”

Bây giờ, ánh mắt của Sở Hi Thanh nhìn Tào Hiên đã thân thiết hơn không ít.

Hắn không thể không vui mừng, Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân tầng thứ sáu chính là giai đoạn có biến đổi về chất của môn công pháp này.

Một khi tu luyện đến cảnh giới này, Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân sẽ không còn ảnh hưởng đến tốc độ đao và thân pháp của hắn nữa, còn có thể có một tầng cương khí hộ thể hoàn chính ở bên ngoài cơ thể, cường độ da dẻ và gân mô toàn thân cũng có thể so với áo giáp cấp độ thất phẩm.

Đến khi đó, Sở Hi Thanh có Phong Lôi huyền giáp ở bên ngoài, có Loan Huyết nội giáp ở bên trong, cộng thêm Nghịch Thần chi hỏa cường hóa, cũng có thể coi là một pháo đài di động rồi.

Chỉ là phương pháp này có hơi xung đột với Táng Thiên, khiến cho hắn khó có thể kích phát sức chiến đấu của bản thân lên cực hạn.

Nhưng mà ai sẽ thích bị thương chứ?

Đánh chết đối phương, bản thân lại không bị tổn thương, đó mới là thứ võ tu bình thường theo đuổi.

Nửa ngày sau, quận thành Giang Nam của Đông Châu.

Thời tiết tháng ba, nóng lạnh luân phiên, thay đổi thất thường. Khi lạnh thì khá lạnh, khi nóng thì lại cực nóng.

Tuy nhiên, hôm nay chính là một ngày mưa dầm, làm cho đường phố thành Giang Nam tràn đầy khí lạnh.

Trong Luận Võ Lâu, tứ phẩm Thần Cơ học sĩ Vương Triều Dương đang ở trong thư phòng, bầu không khí nơi này càng ngày càng lạnh lẽo.

Vương Triều Dương không có ngồi trên ghế chủ vị của mình, mà khom người đứng ở trung ương thư phòng với mấy người Tạ Chân

Khanh, tất cả đều cung kính với một bóng người hư ảo ở phía trước.

Đó là một quan chức trung niên mặc quan bào màu tím hàm tam phẩm.

Đây là Lễ bộ thị lang, chính tam phẩm của triều đình, cũng là lâu chủ của toàn bộ Luận Võ Lâu.

Diện mạo của người này thanh tú, da thịt như ngọc, lông mày có một nốt ruồi chu sa. Vì trú nhan rất tốt, cho nên đã hơn bảy mươi tuổi rồi mà nhìn vẫn như người hơn ba mươi tuổi một chút.

Người này ngồi bệ vệ trên một cái ghế thái sư, sắc mặt âm trầm lạnh lẽo, khí thế uy nghiêm đáng sợ.

“. . .Vương học sĩ, sau này ngươi đừng nhúng tay vào tất cả sự vụ của Đông quán ở Đông Châu nữa. Tạ chủ biên đã biểu hiện rất tốt khi nắm giữ Đông quán. Còn nữa, sau này cũng không được chuyên quyền độc đoán về tất cả các sự vụ trong địa phương Đông Châu này nữa, nhất định phải hỏi ý kiến của đồng liêu.”

“Hi vọng sau này, phân bộ Đông Châu các ngươi có thể đồng tâm hiệp lực. Khi xác định bảng danh sách thì cần phải cẩn thận rồi lại cẩn thận, không được có tư tâm, sai lầm giống như chuyện của Sở Hi Thanh, không thể phát sinh lần thứ hai.”

Tạ chủ biên trong miệng hắn tự nhiên là Tạ Chân Khanh.

Tạ Chân Khanh bây giờ là phó lâu chủ Luận Võ Lâu của Đông Châu, quán chủ Đông quán.

Tuy nhiên, chức quan chính thức của nàng là chủ biên học sĩ, tòng ngũ phẩm.

Sắc mặt Vương Triều Dương âm trầm như nước.

Hắn biết có lời này của Tổng lâu chủ, mình chắc chắn sẽ mất hết thể diện ở Luận Võ Lâu Đông Châu này. Quyền lực của Tạ Chân Khanh cũng tăng mạnh, ít nhất cũng có thể lấy mất một nửa quyền lực của hắn.

Nếu như vị này quá đáng hơn một chút, thậm chí có thể đoạt tất cả quyền lực của hắn.

Trong lòng Vương Triều Dương cực kỳ không muốn, nhưng chỉ có thể khom người đáp: “Hạ quan tuân mệnh!”

Trước đó, vị Lễ bộ thị lang này đã chửi bới và dạy dỗ hắn ở trước mắt tất cả thành viên của Luận Võ Lâu Đông Châu, hơn nữa còn chửi bới tận nửa khắc thời gian.

Nếu như không phải pháp thuật Hình Chiếu cách mấy vạn dặm này quá đắt, thì Vương Triều Dương đoán là đối phương còn phải kéo dài đến nửa ngày.

Lúc này, có thế nào thì Vương Triều Dương cũng không dám cãi lại đối phương.

Tạ Chân Khanh lại không chịu được mà nở nụ cười, nàng cúi người xuống, che giấu sắc mặt vui mừng của mình: “Hạ quan nhất định sẽ dùng toàn lực để ứng phó, trợ giúp Vương học sĩ.”

Nàng không ngờ trận tranh luận của mình và Vương Triều Dương về xếp hạng của Sở Hi Thanh ở vài tháng trước, lại mang đến chỗ tốt như vậy.

Tuy rằng tên kia giẫm lên mặt nàng hai lần, nhưng cũng mang lại lợi ích cho nàng hai lần, có thể nói là một bước lên mây.

Xem như là hòa nhau đi. . .

Lễ bộ thị lang nghe vậy thì hơi gật đầu: “Mấy ngày trước, Sở Hi Thanh dùng một chiêu để đánh bại Mạc Kỳ Lân xếp thứ 9 trên Thần Tú Thập Kiệt đao, việc này đã làm toàn bộ võ lâm Hà Lạc chấn động. Luận Võ Lâu chúng ta không thể ép xếp hạng của hắn nữa, bằng không danh dự của chúng ta sẽ mất sạch. Dự tính tháng sau, Sở Hi Thanh chắc chắn sẽ tiến vào Thanh Vân Tổng Bảng, chỉ là chưa biết nên xếp hạng thế nào, các ngươi cũng phải phối hợp cho tốt.”

Vẻ mặt Tạ Chân Khanh trở nên nghiêm túc: “Hạ quan tuân mệnh!”

Nàng nghĩ Luận Võ Lâu Đông Châu còn có thể phối hợp thế nào.

Phải biết, trong ba mươi năm qua, chỉ có hai thiếu niên anh kiệt của Đông Châu có thể tiến vào Thanh Vân Tổng Bảng, một người trong đó còn là Bá Võ Vương đến từ phương bắc.

Mà hiện giờ, xếp hạng một Đông Châu – Thanh Vân Bảng, vẫn cách Thanh Vân Tổng Bảng ba mươi hạng là ít.

Chương 627: Danh chấn Hà Lạc (4)

Nhưng vào lúc này, có một con bồ câu Lưu Quan Ngân Vũ có huyết mạch của Vũ Gia bay vào trong phòng, dự định rơi vào trên vai của Tạ Chân Khanh.

Tạ Chân Khanh hơi nhíu mày, lòng thầm nói mình còn đang nói chuyện với thủ trưởng đây.

Nàng phất phất tay, ra hiệu cho con bồ câu này ra ngoài chờ một chút.

Con bồ câu lông bạc kia lại không chịu nghe lời, liền bay lượn ở quanh người nàng, lưu luyến không đi.

Tạ Chân Khanh không khỏi ngưng trọng.

Loại bồ câu đưa thứ ngày đi hai vạn dặm như bồ câu Lưu Quan Ngân Vũ này, phân lầu Đông Châu bọn họ chỉ có tổng cộng mười con.

Có một con trong đó là do mấy thủ hạ thân tín nhất của nàng mang theo, đi theo dõi và quan sát hành tung của Sở Hi Thanh.

Tình huống như trước mắt, chứng tỏ là đã có chuyện.

Hơn nữa còn là chuyện cực kỳ khẩn cấp.

Lễ bộ thị lang lại vô cùng rộng lượng, hắn phất tay nói: “Hình như là có chuyện gấp, mở ra xem một chút đi.”

Lúc này Tạ Chân Khanh mới đỡ con bồ câu Lưu Quan Ngân Vũ, lấy giấy viết thư từ thùng thư dưới chân chim bồ câu.

Sau khi nàng liếc mắt nhìn một lát thì hơi sững sờ, sau đó vẻ mặt trở nên nghiêm túc: “Đại nhân, nửa ngày trước, Huyết Tích Tử - Vương Thanh xếp hạng 12 Hắc Bảng Đông Châu chúng ta, đã chết trong tay Sở Hi Thanh!”

Mấy người còn lại trong phòng đều hơi sững sờ.

Dù là Lễ bộ thị lang cũng hơi kinh ngạc mà rướn người lên.

Hắn không biết Huyết Tích Tử - Vương Thanh là ai, thậm chí còn chưa từng nghe nói đến tên người này.

Tuy nhiên, xếp hạng 12 trên Hắc Bảng Đông Châu, thực lực không thể thấp hơn ngũ phẩm được.

Sở Hi Thanh kia có thể đánh vượt hai phẩm, chém giết Vương Thanh?

Lẽ nào người này là Bá Võ Vương – Tần Mộc Ca tái thế hay sao?

Ngày xưa, Tần Mộc Ca từng có chiến tích đánh vượt hai phẩm ở chiến trường phương bắc.

Nhưng đó là do Tần Mộc Ca đã tu luyện Vạn Thần Kiếp đến đăng đường nhập thất, lại mượn mấy chục vạn quân địch trên chiến trường, khiến Nhai Tí đao ý bay lên đến cực hạn.

Trong lòng Tạ Chân Khanh biết mọi người hiểu lầm, lập tức mở miệng giải thích rõ ràng: “Có ngươi nói, khi đó Vương Thanh bị Cẩm y vệ đuổi giết, đã nằm trong trạng thái trọng thương sắp chết. Nhưng hắn bị thương đến tình trạng này, thì chúng ta còn chưa rõ ràng.”

“Vậy cũng rất lợi hại rồi.”

Lễ bộ thị lang lắc đầu, cảm khái không thôi: “Thật sự là thiếu niên anh hùng, sau này các ngươi phải coi trọng người này nhiều hơn, phải rút vài người tài giỏi ra, nhìn chằm chằm vào hắn! Liên quan đến xếp hạng của người này, cũng nhất định phải chuẩn xác.”

Vốn chỉ là một võ tu thất phẩm, nên hắn cũng không quan tâm lắm. Dù là người này mới mười lăm tuổi, lại đứng trong Thần Tú Thập Kiệt đao, cũng chỉ gần có tư cách để cho hắn nhìn qua mà thôi.

Nhưng mà người này lại bị Thiên Cơ Các mang ra làm vũ khí để công kích danh dự của Luận Võ Lâu, Lễ bộ thị lang không thể không coi trọng một chút.

Khoảng tầm nửa khắc thời gian sau, Lễ bộ thị lang cũng kết thúc buổi họp lần này.

Mọi người lấy Tạ Chân Khanh cầm đầu, thi lễ về phía Vương Triều Dương một cái, rồi dồn dập tản đi.

Bọn họ không chỉ qua loa khi thi lễ, mà sau khi đi ra ngoài còn châu đầu ghé tai, nhỏ giọng bàn luận.

“Vị Sở thiếu hiệp này đúng là quá lợi hại, lần này danh chấn Hà Lạc thì cũng thôi, thậm chí cả Huyết Tích Tử - Vương Thanh cũng chết trong tay hắn.”

“Vị Vương lâu chủ này của chúng ta cũng là gặp tai bay vạ gió. Vị này chỉ muốn mượn Sở Hi Thanh để chèn ép Tạ quán chủ, nhưng không ngờ vị Sở thiếu hiệp này lại lợi hại đến mức này, ngay cả Mạc Kỳ Lân cũng thua dưới đao của hắn.”

“Mạc Kỳ Lân là nhân vật cỡ nào chứ? Từng đánh liên tục bảy mươi chín trận lôi đài ở một vùng Hà Lạc, chiến tích toàn thắng. Hắn chưa từng gặp được đối thủ ở mười sáu tuổi trở xuống. Một cao thủ như vậy, thế mà lại không đỡ được một đao của Sở Hi Thanh.”

“Có người nói khi tin tức truyền về hai châu Hà và Lạc, việc kinh doanh của tất cả tửu lâu đều tốt hơn ba phần, còn có rất nhiều dân cờ bạc bao vây tổng bộ Luận Võ Lâu chúng ta, hơn nữa còn bao vây ba ngày. Nói chúng ta phát tán tin tức không chính xác, hại bọn họ thua tiền, cuối cùng phải dựa vào binh mã của cấm quân để xua đuổi. Bảo sao thị lang đại nhân lại tức giận như vậy. . .”

“Đúng rồi! Các ngươi thấy có nên đưa Sở Hi Thanh vào Danh HIệp Bảng của Đông Châu không? Người này hộ tống bạn vào kinh, danh chấn Hà Lạc, bây giờ lại chém Vương Thanh, đã xứng với danh xưng danh hiệp.”

“Không thích hợp! Muốn vào Danh Hiệp Bảng, nhất định phải có tu vị lục phẩm, vẫn chờ một thời gian đi.”

Lúc này, Vương Triều Dương lại không nói lời nào, chỉ trở về ghế ngồi của mình.

Tuy rằng hắn không nghe thấy đám người bên ngoài đang nói cái gì, nhưng từ thái độ của đám thuộc hạ này, thì hắn cũng biết bọn họ đã không còn kính nể một lâu chủ như hắn nữa rồi.

Sắc mặt Vương Triều Dương đã tái nhợt, lại biến ảo một trận, sau đó trong mắt hiện lên sát ý, lấy vài tờ giấy rồi nhanh chóng viết lên.

Hắn múa bút như bay, chỉ trong thời gian chưa đến nửa khắc là đã viết ra một bài văn chương.

Sau đó, Vương Triều Dương rung chuông một cái, gọi một vị “Khảo đính điển bộ’ trẻ tuổi vào trong phòng.

Vương Triều Dương trực tiếp ném bài văn chương này qua: “Ngươi sắp xếp một chút, bài văn chương này của ta nhất định phải leo lên Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí tiếp theo, tốt nhất là ở bài báo trên cùng của Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí.”

Khảo đính điển bộ trẻ tuổi nhìn lướt qua tờ giấy trong tay, liền hiện lên vẻ bất ngờ: “Vì sao lâu chủ phải tâng bốc Sở Hi Thanh? Người này rất đáng ghét.”

Hắn không chỉ là đệ tử thân truyền của Vương Triều Dương, mà còn là thân tín của Vương Triều Dương mang đến Đông Châu, nên cũng hận Sở Hi Thanh thấu xương.

“Ngươi không hiểu.” Vương Triều Dương cười lạnh, hắn cầm có trà bên cạnh lên, trong mắt hiện lên một tia lăng lệ: “Theo thời gian, văn tự cũng có thể giết người, mà ta bây giờ, chính là muốn đưa kẻ này vào chỗ chết.”

Chương 628: Thù dai

Diệp Tri Thu chắp tay sau lưng, nhìn Sở Hi Thanh không ngừng múa đao trên boong thuyền, trong mắt hiện lên vẻ hài lòng: “Trình độ của mấy đao này không tệ, có thể thấy ngươi đã lĩnh ngộ được chân ý của Hồi Điện Trảm, thêm một chút nữa là có thể nhập môn.”

Lúc này, Sở Hi Thanh lại nhìn vào bảng nhân vật của mình.

---Có dùng 0.1 điểm huyết nguyên để tăng Cực chiêu - Hồi Điện Trảm (mới nhập môn) lên tầng thứ nhất không?

Sở Hi Thanh hơi kinh ngạc, khi hắn tu luyện hai thức cực chiêu là Phong Chi Ngân và Bát Phong Bất Động thì không có cái này

Hắn hơi suy tư một chút, liền lựa chọn đồng ý.

---Có dùng 0.3 điểm huyết nguyên để tăng Cực chiêu - Hồi Điện Trảm (tầng một) lên Cực chiêu - Hồi Điện Trảm (tầng hai) hay không?

Đồng ý!

---Có dùng 0.9 điểm huyết nguyên để tăng Cực chiêu - Hồi Điện Trảm (tầng hai) lên Cực chiêu - Hồi Điện Trảm (tầng ba) hay không?

Đồng ý!

---Có dùng 2.7 điểm huyết nguyên để tăng Cực chiêu - Hồi Điện Trảm (tầng ba) lên Cực chiêu - Hồi Điện Trảm (viên mãn) hay không?

Sở Hi Thanh càng kinh ngạc hơn, một thức cực chiêu này lại còn có bốn cảnh giới? Bạch Mã Phi Mã cũng chỉ có ba tầng.

Hắn vẫn lựa chọn đồng ý như cũ!

---Có dùng 3 điểm huyết nguyên để hòa Cực chiêu - Hồi Điện Trảm (viên mãn) vào Trục Điện Chỉ hay không?

Cái giá cả để dung hợp thức cực chiêu này còn vượt xa khỏi Bát

Phong Bất Động và Phong Chi Ngân.

Sở Hi Thanh lại không nghĩ ngợi chút nào, vẫn lựa chọn đồng ý.

Mấy ngày gần đây, ngoại trừ đổi một tấm thẻ nhân vật Huyết Nhai Đao Quân 16 tuổi (bản trải nghiệm) ra, thì hắn không tiêu xài thứ gì.

Số lượng điểm huyết nguyên của Sở Hi Thanh cũng đã tăng lên đến 244.

Hiện giờ, mỗi ngày hắn đều có thể nhận được khoảng mười mấy điểm huyết nguyên, có thể yên tâm tiêu xài.

Sở Hi Thanh cũng rất chờ mong với thức cực chiêu này.

Cực chiêu - Hồi Điện Trảm ở trình độ nhập môn, liền có thể sánh vai với Phong Chi Ngân, như vậy ở cảnh giới viên mãn thì sao?

Theo Sở Hi Thanh sử dụng những điểm huyết nguyên này, trong đầu óc của hắn lại có thêm vô số tin tức.

Cảm giác này giống hệt với những lần trước, giống như là Sở Hi Thanh vốn đã biết, nhưng đến tận bây giờ mới nhớ ra.

Không giống chính là, theo ngộ tính của Sở Hi Thanh tăng lên, năng lực xử lý tin tức của thần thức cũng tăng lên rất nhiều.

Sở Hi Thanh có thể vừa cảm ngộ áo nghĩa của Cực chiêu - Hồi Điện Trảm này, vừa có thể nói chuyện bình thường với Diệp Tri Thu.

Hắn thận trọng thi lễ với Diệp Tri Thu: “Uy lực của thức cực chiêu này quả là phi phàm, theo những gì đệ tử lĩnh ngộ được, đây mới là võ học thượng thừa. Được giáo đầu ưu ái, đệ tử hết sức biết ơn, không biết làm sao để báo đáp.”

“Coi như ngươi tinh mắt!” Diệp Tri Thu nghe vậy liền cười đắc ý. Vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Thức cực chiêu này là ta học được từ phương bắc, vừa không liên quan đến truyền thừa của Vô Tướng thần tông, vừa không phải võ học trong quân đội, vì vậy có thể truyền thụ cho ngươi. Tuy rằng nó không giống Bạch Mã Phi Mã của ngươi, nhưng lại cực kỳ phù hợp với công pháp của Vô Tướng thần tông ta, có thể làm cho uy lực tăng lên theo cấp số nhân, cực kỳ đáng sợ. Đây cũng là bí chiêu thượng thừa nhất trong cấp bậc tứ phẩm trở xuống, bên trong cũng có một tia Thiên đạo chi vận.

“Tuy nhiên, nếu như người muốn sử dụng nó cho thực chiến, vậy vẫn phải hòa nó vào đao pháp chỉ pháp của ngươi. Chiêu này bắt nguồn từ ‘hồi mã thương’, có thể hòa vào các loại võ đạo, đao pháp, phương pháp, chỉ pháp, kiếm pháp, côn pháp, vân vân. Nhưng dùng ba loại binh khí đao, kiếm thương là tốt nhất.”

“Ngươi phối hợp nó với tâm pháp Trục Điện Chỉ, lại dùng Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ để điều động, lấy Nhạn linh đao để thi triển, uy lực sẽ cực lớn. Nếu như ngươi muốn uy lực của một đao này tăng thêm một bước, phải chăm chỉ luyện tập, cảm ngộ chân lý võ đạo ở trong đó.”

“Đệ tử đã hiểu.” Ánh mắt Sở Hi Thanh lóe lên.

Hắn đương nhiên không thể nói mình đã hòa Cực chiêu - Hồi Điện Trảm này vào trong võ đạo rồi.

“Giáo đầu, biến hóa của thức Phong Lôi Giao Gia tầng tám kia, ta vẫn không hiểu vài chỗ, muốn mời ngài xem giúp ta một chút. . .”

Sở Hi Thanh mới nói đến chỗ này, Diệp Tri Thu liền giơ tay đánh gãy: “Lần sau đi, cũng đã gần đến thành Tú Thủy rồi, bây giờ ta chỉ muốn trở về võ quán sớm một chút. Ta đã đi hơn một tháng rồi, cũng không biết đệ tử Đông viện ra sao rồi.”

“Còn nữa, Hi Thanh ngươi cũng phải kiềm chế một chút trên phương diện tu luyện. Tu hành khắc khổ là chuyện tốt, nhưng cần phải biết là tốt quá hóa dở, dục tốc bất đạt. Con đường văn và võ, đều quý ở một căng một lỏng, vừa tu luyện vừa thư giãn, không thể kéo dây cung căng quá được.”

Diệp Tri Thu vừa nói chuyện vừa nhìn về phía hạ du, lúc này Cổ Thị tập đã ở ngay trong tầm mắt.

Chương 629: Thù dai (2)

Trong lòng Diệp Tri Thu âm thầm buông lỏng.

Lòng thầm nói ngộ tính của cái tên Sở Hi Thanh này quả thực là càng ngày càng đáng sợ.

Nếu như chậm một hai ngày nữa thôi, thì có thể nàng đã không còn gì để dạy, sẽ mất mặt trước đệ tử.

Chính mình luyện kiếm luyện chưởng, tu luyện công pháp tiến giai của Cửu Cung Kiếm là Thần Lôi Cửu Cung kiếm pháp, và tiến giai của Bài Vân Chưởng là Bài Vân Vô Tướng chưởng!

Nàng làm sao có thể bỏ quá nhiều thời gian đi nghiên cứu đao pháp và chỉ pháp?

Trình độ Truy Phong đao pháp và Trục Điện Chỉ cũng chỉ ở mức trung, nằm trong khoảng tầng bảy và tầng tám.

Huống hồ Sở Hi Thanh lại tu luyện rất toàn diện ở trên hai môn võ đạo này, những vấn đề của hắn, thậm chí Diệp Tri Thu còn chưa hề nghĩ đến.

Chỉ có Khinh Vân Tung là Diệp Tri Thu có thể chỉ điểm cho một chút.

Diệp Tri Thu âm thầm thở dài, tính cách coi trọng mặt mũi này của mình thật là không tốt.

Vì giữ gìn bộ mặt này, nàng đã mang thức cực chiêu ép dưới đáy hòm ra để chỉ dạy rồi.

Một thức cực chiêu giống như Hồi Điện Trảm, người khác muốn học thì phải bỏ hai vạn lượng bạc là ít, lần này thật sự là có lợi cho tên Sở Hi Thanh này. . .

Kế Tiễn Tiễn ở xa xa thì lại mở miệng cười một tiếng.

Nàng hiểu rõ tình cảnh quẫn bách của Diệp Tri Thu, rất rõ ràng luôn.

Đáng tiếc là mình không thể bại lộ thân phận, bằng không thì cũng có thể chỉ điểm cho Sở Hi Thanh một chút.

Nói đến mới nhớ, không biết vì sao mà hai ngày nay, mỗi khi nhìn thấy Sở Hi Thanh đần độn luyện đao, thì nàng lại có một cỗ xúc động muốn tiến lên chỉ điểm cho hắn một phen.

Mỗi khi Diệp Tri Thu mở miệng răn dạy Sở Hi Thanh, thì Kế Tiễn Tiễn cũng cực kỳ khó chịu.

Ngộ tính của Sở Hi Thanh cực cao, chỉ hai ngày đã luyện thức cực chiêu ẩn chưa ‘Thiên đạo chi vận’ này đến gần nhập môn, chuyện này đã là cực kỳ lợi hại.

Nữ nhân này hà khắc như vậy để làm gì?

Sở Hi Thanh thì lại không nghĩ quá nhiều.

Hắn men theo ánh mắt của Diệp Tri Thu, phát hiện bến tàu phía đông thành Tú Thủy đã ở phía xa xa, chỉ còn cách hơn mười dặm.

Tâm thần Sở Hi Thanh không khỏi phấn chấn, ngậm lấy vài phần chờ mong.

Hắn rất muốn trở về nhà nhanh một chút, rồi thỉnh giáo Sở Vân Vân về ảo diệu của thức đao pháp này.

Cũng đúng lúc này, ánh mắt Sở Hi Thanh bỗng nhiên co lại, hắn nhìn thấy ba chiếc thuyền buồm bốn tầng ở đối diện đang chậm rãi tiến lên, ngược dòng mà đến.

Đây là bốn chiếc thuyền hàng tám ngàn liêu, bản thân nó không có gì dị thương cả.

Nhưng trên những cột buồm kia, lại có treo một lá cờ chữ Long.

Mà lúc này, thiếu chủ Long Hành của Long gia đang đứng ở mũi thuyền đối diện.

Người này cũng chú ý đến đội thuyền khổng lồ của bọn họ, nhẹ nhàng nhìn qua. Chẳng biết vì sao mà gương mặt kia của hắn lại có vẻ tái nhợt.

Sở Hi Thanh nhíu mày kiếm, gọi hương chủ Lý Đức Hậu của tổng đà Thiết Kỳ Bang đến trước người.

“Đức Hậu ca, phía trước là chuyện gì vậy? Không phải Cuồng thúc đã có lệnh, không cho phép một mảnh gỗ của Long gia xuống sông sao?”

Lúc này, Lý Đức Hậu giải thích: “Sở đường chủ, ngươi ở kinh thành nên không biết, ngay hai mươi ngày trước, cách trận chiến trấn Tây Sơn không lâu, Thái thú bản quận đã đích thân tham gia, hòa giải cho Long gia và Thượng Quan gia, để Thiết Kỳ Bang chúng ta không ngăn cản thuyền hàng của hai nhà bọn họ nữa, còn bảo chúng ta đình chiến với Thập Thất Liên Hoàn Ổ ở thượng du.”

Lông mày Sở Hi Thanh nhíu chặt: “Cuồng thúc đáp ứng rồi? Cứ buông tha bọn họ như vậy?”

“Kỳ chủ đương nhiên là không chịu đáp ứng.” Lý Đức Hậu cười khổ nói: “Nhưng Thái thú đại nhân rất thành khẩn, lại mời Án sát sứ đại nhân của Đông Châu và Thái thú quận Tầm Dương đến tiếp khách. Vị này không chỉ để ba nhà Long gia và Thượng Quan gia bồi thường chúng ta tám mươi vạn lượng bạc, còn để Long Hành chịu ba đao sáu lỗ và để tang cho các huynh đệ ở Hỏa Cốt Quật.”

Hắn nói đến chỗ này, ánh mắt liếc nhìn chung quanh: “Tất cả mọi người đều hiểu, những tên kia cũng chỉ cầu một cơ hội thở dốc, chúng ta sớm muộn gì cũng phải rút đao chém giết, phân cao thấp thắng bại với bọn họ.”

“Nhưng Kỳ chủ nhà chúng ta sắp lên cấp tứ phẩm, vì thế nên mấy vị phía trên cũng có ý định lá mặt lá trái một trận, đợi kỳ chủ thăng cấp xong, tình hình sẽ đơn giản hơn nhiều. Cho dù là những đại nhân vật trong châu thành kia, cũng không dám tiếp túc quơ tay múa chân với chúng ta. Lần này, kỳ chủ mở hương đường chính là vì sắp xếp chuyện này.”

“Thì ra là như vậy.”

Ánh mắt Sở Hi Thanh thoải mái, nhưng trong lòng lại không vui.

Lúc này, thuyền của song phương đã tiếp cận đến khoảng cách chưa tới một dặm.

Tâm thần Sở Hi Thanh hơi động, sau đó tiện tay ấn đao, cười như không cười nói: “Đây không phải là thiếu chủ Long Hành, đại thiếu Long gia hay sao? Thật sự là tình cờ, gần đây Sở mỗ vẫn luôn muốn tìm ngươi để tính toán chút nợ cũ ngày xưa. Không ngờ hôm nay may mắn, lại gặp ngươi ở đây.”

Chương 630: Thù dai (3)

Khuôn mặt như trăng tròn của Long Hành nhăn lại, trừ phi hắn là người điếc, bằng không thì sẽ nghe thấy ý khiêu khích trong lời nói của Sở Hi Thanh.

“Đúng là rất tình cờ.”

Ánh mắt Long Hành lạnh lẽo ác liệt, giống như đao thương kiếm kích mà nhìn nhau với Sở Hi Thanh, nhưng giọng nói của hắn lại rất bình tĩnh: “Nói đến nợ cũ, vị nhị đệ kia của ta cũng bởi vì ngươi mà chết, Long mỗ vẫn luôn khắc trong tâm khảm. Tuy nhiên, mấy nhà chúng ta đã có hiệp ước, là hai vị Thái thú đại nhân và Án sát sứ đại nhân tự mình chứng kiến, ngươi muốn làm gì?”

Sở Hi Thanh nghe vậy lại thấy buồn cười: “Đây là ân oán cá nhân của hai người chúng ta, liên quan gì với Thiết Kỳ Bang đâu? Khi các ngươi nghị hòa, Cuồng thúc của ta cũng không thay ta đáp ứng biến chiến tranh thành tơ lụa với Long gia chứ?”

“Ngày xưa, khi còn ở Cổ Thị tập thì các hạ đã không tiếc tất cả để lấy tính mạng của ta, khi đó các hạ bá đạo như thế nào? Vì sao hôm nay ngươi và ta là kẻ thù gặp mặt, lại sợ đầu sợ đuôi, kiêng kỵ quy củ chó má gì đó? Ngươi sợ thật à?”

Sắc mặt Long Hành không khỏi tái nhợt, tay cầm kiếm cũng đã nổi gân xanh.

Hắn thật sự không muốn xung đột với Sở Hi Thanh vào lúc này.

Việc kinh doanh của Long gia đã bị gián đoạn nửa năm, hiện giờ cần phải bán đám hàng hóa tồn đọng đi, giảm bớt căng thẳng tài chính.

Huống hồ. . .

Long Hành liếc mắt nhìn ra sau lưng Sở Hi Thanh, Diệp Tri Thu đang lạnh lùng nhìn hắn, hắn lại cảm thấy tay trái của mình bắt đầu đau đớn.

Tuy nhiên, lời nói của Sở Hi Thanh rõ ràng là chó dựa thế người, được đà lấn tới.

Với lòng dạ của Long Hành, cũng không ép nổi cơn giận này.

“Ngày xưa lão tử bị các ngươi đẩy vào Hỏa Cốt Quật, còn bị nhốt vài ngày, phần thù oán này, Sở mỗ vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.”

Trong mắt Sở Hi Thanh hiện lên một vệt lăng lệ: “Ta tu chính là Nhai Tí đao ý, chú ý nhất chính là ‘Một cơm chi đức phải đền, Nhai Tí có thù tất báo’! Hôm nay, chúng ta nên tính toán ân oán rồi.”

Hắn vừa nói xong, đã bay vọt lên từ boong thuyền.

Lúc này, thuyền của hai người bọn họ chỉ cách nhau không đến năm mươi trượng, mà Kinh Vân Tung tầng bảy và Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân lục giai, khiến cho Sở Hi Thanh dễ dàng vượt qua khoảng cách này.

Dáng người Sở Hi Thanh nhẹ nhàng, khi bay đến trên không trung của chiếc thuyền lớn tám ngàn liêu kia, thanh Tốn Phong Chấn Lôi đao của hắn mang theo thế cực kỳ sắc bén mà chém xuống.

“Tạp chủng!” Long Hành không những không giận mà còn cười, một thân áo bào không gió tự bay: “Nếu ngươi đã muốn chết, vậy ta sẽ cho ngươi toại nguyện.”

Thiết Cuồng Nhân vô địch tại Tú Thủy, Lòng Hành hắn không thể không kiêng kị vài phần. Giáo đầu Diệp Tri Thu của võ quán Chính Dương có sức chiến đấu đến ngũ phẩm thượng, lúc này cũng đang ở bên thuyền đối diện, khiến cho hắn không thể không đề phòng.

Nhưng cái tên Sở Hi Thanh này lại là cái thá gì? Dám ỷ vào Thiết Cuồng Nhân và Diệp Tri Thu để gây sự trước mặt hắn?

Người này leo lên Thần Tú Thập Kiệt đao, đúng là vang danh thiên hạ, nhưng người này vẫn chỉ là một tên thất phẩm mà thôi.

Đánh bại vài thiếu niên nhỏ tuổi, lại được người khác tâng bốc vài câu, liền không biết mình là mặt hàng gì rồi sao!

Hắn không chờ Sở Hi Thanh rơi xuống thuyền, đột nhiên rút kiếm ra, kiếm kia như hàn tinh nổ tung, vừa hay chém đúng vào lưỡi đao của Sở Hi Thanh, còn chém vào nơi lực lượng yếu nhất.

Theo một tiếng cheng vang lên, giữa song phương liền có tia lửa chói mắt.

Sức mạnh va chạm của bọn họ làm cho thuyền lớn dưới chân Long Hành trượt lùi về phía hạ du.

Trên thuyền của Long gia cũng có rất nhiều cao thủ, tất cả đều dồn dập chạy về phía Sở Hi Thanh.

Nhưng đúng lúc này, có hai tên võ tu thất phẩm vị trúng tên, trực tiếp bị hai cái mũi tên đóng đinh vào boong thuyền.

Những người còn lại đều lấy làm kinh hãi, quay qua nhìn về phía đối diện. Chỉ thấy một cô gái xinh đẹp có làn da hơi đen đang giương cung lắp tên, chỉ thẳng về phía bọn họ.

Trên mặt cô gái xinh đẹp kia lộ một nụ cười, để lộ hàng răng trắng bạc chỉnh tề, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, có vẻ cực kỳ xinh đẹp.

Nhưng mà tất cả người của Long gia không chỉ sinh ra ý lạnh, lúc này càng không dám có bất kỳ hành động nào.

Bọn họ cảm giác được, chỉ cần mình hơi cử động thôi, nhất định sẽ chết dưới tên của cô gái này.

Đao và kiếm của Sở Hi Thanh và Long Hành liên tục va chạm, vô số ánh lửa nổ tung, tiếng leng keng làm đau màng nhĩ, chỉ chớp mắt đã giao thủ hơn hai mươi lần.

Ánh mắt của Long Hành từ từ hiện lên ý kinh ngạc.

Đao của tên trước mắt ngày quá nhanh, chỉ kém hắn nửa bậc mà thôi, đã có thể đuổi theo kiếm pháp của hắn. Sức mạnh cũng không yếu hơn hắn, hắn không thể nghiền ép được như những gì mình tưởng tượng.

Tu vị của người này kém hơn hắn rất nhiều, nhưng lại có thể đối kháng chính diện với hắn, qua hai mươi chiêu rồi mà vẫn chưa có dấu hiệu bị thua.

Quả nhiên là đánh rắn không chết sẽ bị cắn ngược, không ngờ thiên phú huyết mạch của tên này đã tăng lên đến trình độ này rồi!

Nếu như chờ một hai năm nữa, người này sẽ trở thành họa lớn của bọn họ.

Chương 631: Thù dai (4)

Sở Hi Thanh thì lại âm thầm thở dài, quả nhiên là hắn bây giờ vẫn chưa phải đối thủ của con rắn độc này.

Song phương dùng ‘toàn lực’ để giao thủ, Sở Hi Thanh đoán là mình chỉ có thể chống đỡ năm mươi hiệp.

Cho nên nơi này mới cố ý thêm hai chữ ‘toàn lực’, là do Sở Hi Thanh có giữ lại, Long Hành ở trước mắt cũng không hề dùng toàn lực.

Tuy nhiên, trận chiến này hắn thắng chắc, bởi vì hắn còn có sự giúp đỡ.

Ngay khi sắc mặt Long Hành lành lạnh, sát ý càng ngày càng mạnh, thì mười cái xúc tu của Hà La Ngư đột nhiên xuất hiện trên mặt sông, nện thẳng vào chiếc thuyền lớn ở dưới chân Long Hành.

Long Hành không thấy bất ngờ chút nào, thời gian gần đây hắn vẫn luôn quan tâm đến Sở Hi Thanh, cũng biết người này có một con sát thi Hà La Ngư cấp độ lục phẩm thượng.

Con sát thi này khi ở trong nước sẽ đạt đến cấp độ ngũ phẩm.

Hắn phất tay một cái, trường kiếm trong tay lập tức ngưng tụ ra vô tận khí lạnh, lao ra như một dải sông băng. Không chỉ làm cho mặt sông bị đóng băng, mà mặt ngoài của mười cái xúc tu kia cũng bắt đầu bị hàn băng bao phủ.

Tuy nhiên, khi Long Hành sắp sửa đóng băng sát thi Hà La Ngư, đã thấy đao của Sở Hi Thanh biến đổi.

“Chiếc thuyền này của ngươi. . . không gánh nổi!”

Một đao này lại ảo diệu đến cực điểm.

Nhìn như là bên trái, nhưng đột nhiên lại ở bên phải, thật thật giả giả, xa xa gần gần, thiên biến vạn hóa, khó có thể nắm giữ.

Chẳng lẽ đây chính là một đao Bạch Mã Phi Mã giúp Sở Hi Thanh thành danh?

Long Hành rất kinh hãi, dùng tất cả lực lượng linh cảm của mình, lúc này mới miễn cưỡng đỡ được thanh Tốn Phong Chấn Lôi đao khi nó chỉ cách trán của hắn một chút.

Tại giờ phút cuối cùng, Long Hành mới chặn nổi đao thế của Sở Hi Thanh.

“Coong!”

Theo tiếng vang bén nhọn này, toàn thân Long Hành bỗng nhiên bị trượt lùi vài bước, có thể thấy sức đao của Sở Hi Thanh nặng thế nào.

Cùng lúc đó, hắn đã không thể nào ngăn cản Hà La Ngư ra tay.

Mươi cái xúc tu thô to như vại nước kia, lập tức nện chiếc thuyền lớn tám ngàn liêu này ra thành trăm mảnh! Cả chiếc thuyền lật về phía trước, hiện ra tư thế bị lật úp.

“Ngươi. . .”

Sắc mặt Long Hành đã xanh mét, lửa giận tràn ngập trong tim.

Lúc này, thậm chí hắn còn có quyết tâm không tiếc tất cả, cũng phải giết chết Sở Hi Thanh tại đây.

Dù là sau này bị Diệp Tri Thu và Thiết Cuồng Nhân vây giết báo thù, thì Long Hành cũng không tiếc.

Tuy nhiên, muốn giết chết người này thì vẫn phải dùng một đòn trí mạng, không thể cho Diệp Tri Thu có cơ hội ra tay.

Ngay khi hắn đang suy nghĩ rất nhiều, Sở Hi Thanh đã bay về phía một chiếc thuyền lớn khác.

Hắn vẫn không có năng lực giết chết Long Hành, nhưng lại có thể phá hủy mấy chiếc thuyền hàng lớn tám ngàn liêu này ở trước mặt

Long Hành.

“Đừng hòng!”

Long Hành hừ một tiếng, truy kích Sở Hi Thanh như hình với bóng.

Lúc này, hắn đã cảm thấy Sở Hi Thanh rất khó chơi.

Thực lực của tên này, tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn, nhưng cộng thêm một con Hà La Ngư, một người một thú liên thủ, công thủ một thể, sức chiến đấu tăng vọt đâu chỉ gấp đôi.

Long Hành giao thủ không dưới hai trăm kích với Sở Hi Thanh ở trên mặt sông, hàn lực của hắn khuếch tán ra ngoài, làm cho mặt sông bị bao phủ bởi một lớp băng, nhưng lại không thể làm gì Sở Hi Thanh.

Trái lại thì mấy chiếc thuyền hàng khác của hắn lại bị xúc tu của Hà La Ngư phá hoại, không còn ra hình dạng gì.

Sở Hi Thanh cũng không toàn lực giao thủ với hắn, mà tập trung vào chuyện phá hoại nhiều hơn, mười chiếc xúc tu kia cũng là một roi rồi lại một roi, nện nát mấy chiếc thuyền hàng kia.

Mấy chiếc thuyền lớn tám ngàn liêu ở trước mắt đã có dấu hiệu chìm, có thể không chịu nổi nữa, Long Hành cũng không nhịn nổi nữa.

“Hàn Thiên Trảm, chết!”

Hắn đã thi triển bí chiêu, trường kiếm màu xanh kia tuôn ra vô số ánh sáng màu xanh lam.

Nơi ánh kiếm đi qua, bảy cái xúc tu như khiên thịt ở phía trước Sở Hi Thanh đã bị chém đứt sạch.

Một kiếm này của Long Hành vẫn còn dư ba phần sức mạnh, tiếp túc chém về phía Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh thì lại sắc mặt hờ hững, cũng thi triển cực chiêu, lấy công đối công.

Cực chiêu – Phong Chi Ngân!

Một đao này, hắn chỉ cầu nhanh, tàn nhẫn, nặng! Tựa như muốn dùng một đao này để chém Long Hành ra làm hai nửa.

Điều khiến Sở Hi Thanh kinh ngạc chính là, Long Hành cũng không né tránh, cũng không đón đỡ, thế mà lại có khí thế lấy thương đổi thương, đồng quy vu tận với địch!

Sở Hi Thanh hơi ngẩn ngơ, sau đó khóe môi hơi cong lên.

Nếu như lấy thương đổi thương, vậy phải xem thân thể của ai càng mạnh hơn. . .

Hắn cũng không có ý lùi bước, thanh Tốn Phong Chấn Lôi đao trong tay lại càng nhanh hơn, càng ác hơn, càng nặng hơn!

Mà ngay một chớp mắt tiếp theo, đao kiếm của hai người gần như chém vào thân thể của đối phương trong cùng một lúc.

Chương 632: Thiếu kỳ chủ

Ngay khi Sở Hi Thanh và Long Hành đều lựa chọn không đón không đỡ, không né không tránh, toàn lực chém giết đối thủ trước mặt.

Diệp Tri Thu không khỏi biến sắc, lập tức rút kiếm ra khỏi vỏ.

Tuy nhiên, tốc độ xuất thủ của hai người kia quá nhanh, Diệp Tri Thu muốn nhúng tay vào cũng không kịp nữa rồi.

Nội tâm Diệp Tri Thu hơi trầm xuống, lòng thầm nói Sở Hi Thanh không có lý trí sao? Rõ ràng là có thể chiến đấu ngang tài ngang sức với Long Hành, đâu cần phải dùng loại đấu pháp lấy mạng đổi mạng này?

Kế Tiễn Tiễn lại vô thức muốn bắn tên, dùng một mũi tên để giết chết Long Hành.

Vấn đề là nàng cũng không kịp ngăn cản, dù có bắn tên thì cũng không thể ngăn cản hai người, chỉ có thể trừ khử cái tên tạp chủng Long Hành này mà thôi.

Sau đó, Kế Tiễn Tiễn lại nghĩ đến chuyện Sở Hi Thanh đã tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân lên đến tầng thứ năm.

Tuy rằng cái này không đủ để chống đỡ kiếm của Long Hành, nhưng cũng đủ để Sở Hi Thanh bảo vệ tính mạng.

Nàng suy nghĩ rất nhanh, vẫn quyết định tạm thời không bắn tên.

Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân nghĩ thầm, nếu như Sở Hi Thanh có chuyện gì, thì nàng nhất định sẽ làm cho toàn bộ Long gia này chôn cùng với Sở Hi Thanh.

Mà lúc này, phản ứng của những người trên thuyền ở chung quanh lại chậm hơn nhiều, đại đa số người trong số họ đều không nhìn thấy đao và kiếm trong tay hai người kia.

Tại thời khắc cuối cùng, Lý Đức Hậu cố hết sức mới phân biệt được động tác của Sở Hi Thanh và Long Hành, mặt hắn cũng lập tức trắng như tờ giấy.

Sở đường chủ dũng thì dũng rồi, nhưng làm như vậy há không phải là đúng ý của Long Hành rồi sao?

Tố chất thân thể và cương khí hộ thể của một võ tu lục phẩm thượng mạnh thế nào chứ? Sở Hi Thanh chỉ có tu vị thất phẩm hạ, dùng thương đổi thương thì tính thế nào cũng không có lời.

Một cái chớp mắt tiếp theo, một tiếng nổ vang lên giữa hai người, cương lực giữa hai người bọn họ cuồn cuộn mà lên, kiếm khí và đao khí tản ra bốn phía, làm cho mặt sông nổi sóng gió ngập trời.

Chung quy thì Tốn Phong Chấn Lôi đao của Sở Hi Thanh vẫn nhanh hơn một bước.

Khi hắn xuất đao cũng đang ở trạng thái mạnh nhất, vì vậy mặc kệ là tốc độ đao hay lực lượng thì đều đạt đến cực hạn. Mà kiếm của Long Hành thì lại chém vào xúc tu của Hà La Ngư trước, chỉ còn dư lại vài phần lực lượng, cũng không còn biến hóa.

Vì vậy, Sở Hi Thanh chém trúng vai của Long Hành trước, phá tan cương khí hộ thể của hắn, gần như chém đứt một tay của Long Hành.

Thậm chí hắn còn chặt đứt cả xương quai xanh và xương vai của Long Hành, làm cho cánh tay trái và một bộ phận ngực trái của Long Hành, chỉ còn một chút da thịt dính với nhau, bằng không thì tay trái của hắn đã rơi xuống.

Tuy nhiên, một cái chớp mắt này, một luồng sức mạnh khổng lồ cũng đánh thẳng vào ngực của Sở Hi Thanh.

Đó là kiếm của Long Hành, nó đánh trúng ngay ngực phải của Sở Hi Thanh.

Hai người bọn họ nhìn như không có gì che chắn, không né tránh, nhưng thật ra đều có điều chỉnh rất nhỏ, né chỗ trí mạng của mình ra.

Lúc này, trong mắt Long Hành đã hiện lên ý vui mừng.

Tuy một kiếm này không trực tiếp đánh trúng tim của Sở Hi Thanh, nhưng chỉ cần kiếm của hắn đâm vào, Long Hành có thể dễ dàng đóng băng trái tim của tên này.

Hiện giờ, thứ hắn phải cân nhắc là nên làm gì để sống sót dưới kiếm của Diệp Tri Thu. . .

Long Hành nghĩ thầm, chỉ cần mình sống sót qua thời gian một tháng, Diệp Tri Thu sẽ không thể làm gì hắn nữa.

Đúng là võ quán Chính Dương rất coi trọng Sở Hi Thanh.

Nhưng mà đây là ân oán cá nhân giữa hắn và Sở Hi Thanh, hơn nữa còn là Sở Hi Thanh ra tay trước.

Nếu như võ quán Chính Dương và Vô Tướng thần tông tham dự vào chuyện này, chính là không để ý đến quy củ giang hồ, nhất định sẽ khiến cho toàn bộ võ lâm Đông Châu phản cảm.

Đến khi đó, hắn chỉ cần thỉnh cầu một đại lão giang hồ ra mặt hòa giải, liền có thể giải quyết chuyện này.

Có điều, ngay khi Long Hành đang suy nghĩ rất nhiều, hắn lại phát hiện tình huống không đúng.

Long Hành cảm giác kiếm của mình lại đánh trúng một mặt tường sắt thép. Lực phản chấn kia làm cho tay phải của hắn hơi tê tê.

“Huyết khí ngoại cương, khổ luyện Bá thể?”

Long Hành nhìn thấy một tầng cương lực màu bạc nhạt ở bên ngoài cơ thể Sở Hi Thanh, con ngươi không khỏi co rút lại.

Đây không phải là cương lực hộ thể của nội công tâm pháp, mà là khí huyết cường thịnh, thân thể mạnh mẽ và gân cốt cứng cỏi, sinh ra ‘ngoại cương’ vì vậy mà cực kỳ kiên cố và mạnh mẽ.

Ngoài ra, bộ giáp nhẹ hai màu xanh và tím trên người Sở Hi Thanh cũng có sức phòng ngự rất đáng sợ.

Long Hành nỗ lực thúc kiếm, tuy rằng xuyên thủng ngoại cương của Sở Hi Thanh, nhưng lại không thể đánh vỡ bộ áo giáp này, chỉ để lại một vết kiếm nhàn nhạt ở trên giáp.

Tuy nhiên, bản thân Sở Hi Thanh cũng bị đánh bay ra ngoài, hắn trượt hơn hai mươi trượng ở trên mặt sông, lúc này mới giữ được thăng bằng.

Lúc này, bên ngoài cơ thể của hắn bị một lớp hàn băng mỏng bao trùm, trong miệng còn phun ra một ngụm máu tươi.

Chương 633: Thiếu kỳ chủ (2)

Bị thương?

Lúc này Sở Hi Thanh không giận mà còn mừng, hắn phân ra một tia tâm thần, liếc mắt nhìn thanh trạng thái ở trong bảng nhân vật của mình.

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, cộng sinh (sơ), Thần Chi Thương, Táng Thiên Chi Vũ (nhẹ).

Chữ (nhẹ) kia, đại biểu cho hắn đang ở trạng thái bị thương nhẹ.

Táng Thiên Chi Vũ ở giai đoạn này, có thể để tố chất thân thể của hắn tăng lên gấp đôi, cũng nắm giữ lực lượng phá pháp thuật ở cường độ cao đẳng.

Long Hành lại trợn tròn mắt, vẻ mặt khó mà tin nổi.

Cái tên này còn tu luyện Bá thể?

Còn cả bộ giáp ở trên người hắn nữa, rốt cuộc là pháp khí gì? Nhìn qua nhẹ nhàng mỏng manh, nhưng năng lực phòng ngự lại mạnh mẽ đến vậy?

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, Long Hành liền nhìn thấy trên mặt Sở Hi Thanh nở nụ cười gằn.

Sau đó, toàn thân Sở Hi Thanh lao đến như một viên đạn pháo.

Cheng!

Hai người giao thủ lần nữa, những tiếng nổ vang vọng trên mặt sông.

Sau đó lại kéo dài không dứt, liên tục hơn mấy chục đòn.

Nhưng bây giờ khác với lúc trước.

Sức mạnh và tốc độ của Sở Hi Thanh đã tăng mạnh, tốc độ đao càng kinh người hơn. Mà vết thương trên vai trái của Long Hành rất nặng, xương cốt đứt gãy, chỉ còn lại một ít bắp thịt và gân mô là dính với cánh tay, đã không thể nào sử dụng.

Mà khi hai người giao thủ, cánh tay này còn vung qua vung lại, làm cho Long Hành bị ảnh hưởng cực lớn.

Trong lúc nhất thời, Long Hành chỉ có thể gắng sức đón đỡ những ánh đao của Sở Hi Thanh, điều càng làm cho hắn rách cả mí mắt chính là, xúc tu của con sát thi Hà La Ngư kia cũng đã khôi phục, lại bắt đầu tấn công hai chiếc thuyền lớn còn lại của Long gia.

Rất nhiều cao thủ của Long gia đều cố gắng ngăn cản, nhưng vẫn bị Hà La Ngư đánh thủng đáy thuyền, thân thuyền bắt đầu chìm vào trong mặt nước.

Mà theo hai chiếc thuyền này chìm xuống, những xúc tu còn lại của Hà La Ngư cũng đã khôi phục hoàn toàn, những chiếc giác hút mọc ra răng nhọn trắng ởn và đáng sợ của chúng, lại tấn công về phía Long Hành.

Cảnh này khiến cho Sở Hi Thanh càng không kiêng kị, đao pháp càng bá đạo hơn, càng mạnh mẽ hơn.

Hắn chỉ công mà không thủ, đao pháp như cuồng phong, khi thì lại như lôi đình, không có dấu vết để tìm kiếm, như linh dương móc sừng. Cũng có thể là thế như vạn cân, không thể cản phá.

Hắn còn điều động vô số đao gió và mâu lôi, tấn công về phía đối phương.

Long Hành không ngừng lùi lại trên mặt sông, cố gắng kéo dài khoảng cách, Sở Hi Thanh thì lại theo sát như hình với bóng.

Hai người một trước một sau, di động nhanh chóng trên mặt nước như cá chuồn, khiến cho những chiếc thuyền ở gần đó cũng phải chú ý.

Đám người trên Cổ Thị tập và bến tàu phía đông thành Tú Thủy cũng chú ý đến trận chiến trên mặt sông, bọn họ dồn dập leo lên chỗ cao để quan sát.

Long Hành đã không cần suy nghĩ đến vấn đề giết chết Sở Hi Thanh, hắn chỉ đối phó với thế công của Sở Hi Thanh và con sát thi Hà La Ngư là đã cực kỳ vất vả rồi.

Trong lòng hắn vừa giận vừa hận, vẫn cố gắng khôi phục vết thương, chỉnh đốn lại một chút, thậm chí là phản công lại.

Tuy nhiên đao của Sở Hi Thanh căn bản là không cho hắn cơ hội. Từng đao từng đao như cuồng phong và sấm sét kia, làm cho Long Hành không có thời gian để thở dốc.

Hắn thậm chí còn không thể dùng đan dược chữa thương, mười cái xúc tu của Hà La Ngư cũng bắt đầu lấy công làm chủ, không chỉ vừa mạnh vừa nặng, mà còn trơn tru xảo quyệt.

Mà lúc này, tất cả mọi người ở trên mặt sông nhìn thấy tình cảnh này, đều sinh lòng ngơ ngác.

Thiếu niên đang chiến đấu kia, là Sở Hi Thanh đúng không? Là Sở Nhất Đao đứng thứ 9 trên Thần Tú Thập Kiệt đao, quét quang bốn châu, áp chế tất cả thiếu niên cao thủ một vùng Hà Lạc!

Hắn có thể áp chế Long Hành? Còn đánh cho Long Hành bị thương nặng như vậy?

Mọi người cũng nhìn thấy con sát thi Hà La Ngư kia, cũng biết đây là do một người một thú liên thủ tạo thành, nhưng cái này cũng rất lợi hại.

Cần biết, tuy rằng đại thiếu Long Hành của Long gia chỉ có tu vị lục phẩm thượng, nhưng là đại cao thủ có thực lực sánh vai với ngũ phẩm hạ!

Đám người Thiết Kỳ Bang thì lại vẻ mặt ửng đỏ, hưng phấn không thôi.

Bọn họ cũng biết Sở Hi Thanh rất lợi hại, thiên phú siêu phàm, nhưng không biết Sở Hi Thanh lợi hại đến nước này.

Trong Thiết Kỳ Bang của bọn họ bây giờ, ngoài ba người huynh đệ Kỳ chủ và Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch ra, thì lại có thêm một trụ cột, một cao thủ nữa rồi!

Tuy nhiên, khi cuộc chiến của hai người kia càng ngày càng kịch liệt, bắt đầu lan tràn đến những khu vực khác ở trên sông.

Một đạo cương khí mạnh mẽ bỗng nhiên xuất hiện, đúng lúc đánh vào giữa hai người bọn họ.

“Thương Sơn giản?”

Long Hành nhận ra đây là võ học thành danh của Du Kích tướng quân Ngụy Lai của Thiên Bình quân.

Trong lòng hắn lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm, liên tục lùi về sau ba mươi trượng, rồi đứng vững trên mặt sông.

Chương 634: Thiếu kỳ chủ (3)

Sở Hi Thanh thì lại bị đạo cương khí kia chặn đứng, không thể không đình chỉ truy kích.

Đạo giản kình kia nện vào mặt nước trước mặt hắn, một bức tường nước cao hai mươi trượng xuất hiện trước mắt.

Hắn ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy một nam tử mặc chiến giáp màu đen, mày rậm mắt to, đặt trên ở trên không trung.

Người này đang cúi đầu, nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt bất thiện.

“Thái thú đại nhân có lệnh, không cho phép tranh đấu và chém giết giang hồ ở gần bến tàu phía đông quận thành Tú Thủy và Cổ Thị tập, người vi phạm, giết không tha!”

Tuy rằng Ngụy Lai nói như vậy, nhưng lại không có ý ra tay.

Không nói đến Diệp Tri Thu đang sẵn sàng nghênh địch ở trên chiếc thuyền kia, mà huynh đệ Thiết Cuồng Nhân và Thiết Tiếu Sinh ở tổng đà Thiết Kỳ Bang cũng đang nhìn chằm chằm về nơi này.

Có điều, giọng nói của Ngụy Lai lại cực kỳ lạnh lẽo.

“Cách đây không lâu, Thái thú đại nhân đã ra mặt hòa giải cho Thiết Kỳ Bang các ngươi và Long gia trong nội thành, mấy nhà các ngươi đã đáp ứng biến chiến tranh thành tơ lụa, không còn động binh động đao nữa. Vì sao Sở đường chủ lại trái lời, ra tay đánh chìm thuyền của Long gia, còn đả thương Long Hành?”

Sở Hi Thanh cười đắc ý, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Long Hành: “Ta và Long gia đã kết thù trước khi vào Thiết Kỳ Bang. Đây là ân oán cá nhân của ta và hắn, không có liên quan gì đến Thiết Kỳ Bang.”

Long Hành thì không nói lời nào, hắn đã nuốt một viên đan dược chữa thương. Đồng thời xé quần áo để băng bó vết thương, cũng buộc cánh tay trái kia vào người, miễn cho cánh tay này vung vẩy, ảnh hưởng đến chiến đấu.

Ngụy Lai lại cau mày.

Hắn cũng nghe nói đến chuyện của Sở Hi Thanh.

Khi người này vừa mới vào võ quán Chính Dương, thì đã kết thù oán với Long gia.

Hôm nay, đúng là Sở Hi Thanh không sử dụng lực lượng của Thiết Kỳ Bang, hắn chỉ dùng sức của bản thân, cộng thêm con sát thi Hà La Ngư của hắn, đúng là không thể nói là trái lời được.

Sắc mặt Ngụy Lai hơi hòa hoãn lại: “Vậy cũng không được! Hôm trước Thái thú đã đi đến phủ tổng đốc Đông Châu, đã bảo quân Thiên Bình chúng ta giám sát quận Tú Thủy. Bắt đầu từ bây giờ cho đến cuối tháng sau, không được động binh động đao trong phạm vi năm mươi dặm quanh Cổ Thị tập và bến tàu phía đông thành. Ta không quan tâm các ngươi có ân oán gì, nhưng không được ra tay ở chỗ này.”

Hắn từng hứa hẹn với Thiết Cuồng Nhân là sẽ không nhúng tay vào tất cả phân tranh của quận Tú Thủy.

Nhưng tình huống lần này lại khác, đây là mệnh lệnh của phủ tổng đốc Đông Châu, Ngụy Lai và quân Thiên Bình không thể không nghe theo.

Sở Hi Thanh nghe ra ý của đối phương, các ngươi ra tay ở chỗ khác thì được, nhưng tuyệt đối không thể ra tay gần Cổ Thị tập.

Hắn hừ nhẹ một tiếng, thu thanh Tốn Phong Chấn Lôi đao vào vỏ.

Thật ra thì cũng không cần đánh nữa.

Long Hành ở đối diện đã xử lý vết thương, cũng có cơ hội thở dốc, đã qua thời kỳ suy yếu nhất.

Hai người có đánh tiếp thì cũng không có kết quả gì.

Sở Hi Thanh cũng có lòng tin giết chết tên này ở trên sông, nhưng vấn đề là sát thi Hà La Ngư chỉ có sức chiến đấu ngũ phẩm hạ khi còn ở trong sông, chỉ cần Long Hành thông minh một chút, rời xa bờ sông Thần Tú, vậy Sở Hi Thanh không thể làm gì hắn.

Mà hôm nay, hắn phá hủy bốn chiếc thuyền hàng của Long gia, lại suýt nữa chặt đứt tay trái của Long Hành, cũng đã khiến cho hắn thấy rất thoải mái, lại còn thu hoạch được hơn vạn điểm võ đạo, kiếm được tiền tiêu xài vào Cực chiêu - Hồi Điện Trảm rồi.

Sau khi Sở Hi Thanh thu đao, liền đạp lên mặt sông, trở về thuyền của mình.

Thật ra tổng đà của Thiết Kỳ Bang ở ngay gần đây, chỉ cách hơn nửa dặm đường mà thôi, Sở Hi Thanh trực tiếp đi qua đó còn gần hơn.

Vấn đề là Diệp Tri Thu còn ở trên thuyền, Sở Hi Thanh phải đưa vị giáo đầu đại nhân này lên bờ trước đã.

Sau đó, Ngụy Lai nhìn về phía Long Hành: “Long Hành, ngươi cũng như vậy! Không được xung đột nữa.”

Long Hành thì lại yên tĩnh không nói gì, hắn nhìn mấy chiếc thuyền hàng đã chìm nghỉm của Long gia ở cách đá vài dặm, còn cả những mảnh gỗ vụn và hàng hóa ở trên mặt sông, sắc mặt hắn đã âm trầm như nước.

Hương chủ Lý Đức Hậu của Thiết Kỳ Bang cũng nhìn thấy tình cảnh này.

Trong lòng hắn nghĩ thầm, xem ra ‘Sở Hi Thanh cộng Hà La Ngư’ là có thể ngang ngửa với ‘đắm tàu’.

Không phải chìm chính mình, chính là chìm người khác.

Sở Hi Thanh cũng lên bờ ở bến tàu phía đông, sau khi đi đến tổng đà Thiết Kỳ Bang, cả buổi chiều đều phải đi xã giao.

Trước mắt, Thiết Kỳ Bang có mười tám ngoại đường, cộng thêm sáu nội đường là Thiết Kỳ Đường, Tuyển Phong Đường,. Nội Vụ Đường, Tuần Đường, Hình Đường, Lễ Đường, tổng cộng hai mươi bốn đường khẩu.

Ngoại trừ Thiết Kỳ, Tuyển Phong của huynh đệ Thiết thị, Tú Thủy Đường của Lâm Thạch, Giả Thị Đường của Giả Đại Lực, còn có rất nhiều đường chủ và những đàn chủ có địa vị và thực lực hơi cao, tất cả đều xếp hàng muốn nói chuyện và uống rượu với Sở Hi Thanh.

Chương 635: Thiếu kỳ chủ (4)

Thật ra Sở Hi Thanh cũng chỉ có duyên gặp mặt một lần với đại đa số người ở đây.

Trước kia, khi Sở Hi Thanh mở đường khẩu Tây Sơn thì những người này cũng từng chạy đến chúc mừng. Thiết Cuồng Nhân còn có tình dẫn hắn đi gặp mặt và giới thiệu, uống rượu ăn thịt với bọn họ.

Tuy nhiên, tình cảm cũng chỉ giới hạn ở đó, khi đó có rất nhiều người nghi ngờ với Sở Hi Thanh, thậm chí là bất mãn với hắn. Bọn họ chỉ là nể mặt Thiết Cuồng Nhân và Thiết Tiếu Sinh, cho nên ứng phó qua loa một phen.

Trong Thiết Kỳ Bang, chỉ có các huynh đệ ở Tuyển Phong Đường là có nhiều tình cảm với Sở Hi Thanh.

Nhưng tình hình bây giờ, đã hoàn toàn khác với lúc đầu năm.

Hiện giờ, Tây Sơn Đường rất hiển hách, chỉ bang chúng đã có 1400 người, còn có thể động viên 7500 cây cung đao ở trong Tây Sơn, hoàn toàn là đường khẩu lớn nhất Thiết Kỳ Bang.

Một phân đàn của Tây Sơn Đường người ta, đã có một trăm ngươi, mà ngoại trừ Giả Thị Đường và Tú Thủy Đường ra, đường khẩu của bọn họ cũng chỉ có hơn hai trăm người là nhiều nhất, căn bản là không thể so sánh với nhau.

Bản thân của Sở Hi Thanh cũng đã có tu vị thất phẩm, không chỉ ghi tên trên Thần Tú Thập Kiệt đao, mà vừa rồi còn đánh đại thiếu Long Hành trọng thương ở ngay trước mắt bọn họ.

Tuy rằng Sở Hi Thanh mượn lực lượng của con sát thi Hà La Ngư kia, chỉ có ở trên nước mới có sức chiến đấu mạnh như vậy, nhưng cũng đã đủ với Thiết Kỳ Bang rồi.

Phạm vi thế lực và chuyện kinh doanh của Thiết Kỳ Bang bọn họ, vốn đều nằm ở trên sông.

Danh tiếng ‘nhân nghĩa vô song’ của vị này cũng đã truyền khắp thiên hạ.

Chỉ cần lăn lộn giang hồ, có ai không thích một anh hùng hào kiệt, hiệp can nghĩa đảm như Sở Hi Thanh?

Hơn nữa, kênh đào của trấn Tây Sơn cũng sắp hoàn thành, sau này các đường khẩu của Thiết Kỳ Bang cũng phải ngước nhìn, nên tất nhiên là tất cả mọi người sẽ nghĩ biện pháp lôi kéo làm quen với hắn.

Sở Hi Thanh cũng rất nể mặt, hắn đều dùng lễ để đón tiếp tất cả các huynh đệ trong bang.

Muốn làm một đường chủ của bang phái, chỉ biết đánh nhau và kinh doanh là không đủ, mà còn phải biết đoàn kết bang chúng.

Muốn để bạn bè của mình càng nhiều hơn, kẻ địch sẽ biến ít đi.

Sau đó, hắn dứt khoát đặt tám mươi mấy bàn tiệc rượu ở tửu lâu bên cạnh, mở tiệc mời các huynh đệ trong bang.

Điều khiến Sở Hi Thanh bất ngờ chính là, tối hôm đó không chỉ Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch không đến, mà Thiết Ngưu – Giả Đại Lực cũng từ chối dự tiệc.

Lâm Thạch là nhân vật lâu đời trong Thiết Kỳ Bang, là nhân vật cùng thế hệ với huynh đệ Thiết Cuồng Nhân, không muốn đến nói chuyện với đám người trẻ tuổi bọn họ, cũng có thể nói là hợp tình hợp lý. Giả Đại Lực thì lại nói là do công pháp và tu luyện đến thời kỳ mấu chốt, cho nên không thể dự tiệc.

Sở Hi Thanh nghe nói thế thì hơi cau mày, nhưng tạm thời đè tâm tư xuống, vẫn cụng chén cạn ly, cười nói vui vẻ với các huynh đệ khác.

Tối hôm đó, Sở Hi Thanh suýt nữa bị những người này quật ngã tại trận.

Thời gian gần đây, tửu lượng của Sở Hi Thanh cũng tăng trưởng.

Hắn còn phát hiện chuyện dùng nội lực để ép rượu ra trong tiểu thuyết võ hiệp là giả.

Như vậy chỉ có thể ép nước ra từ lỗ chân lông, rượu lại xen lẫn ở trong máu, còn có thể càng ngày càng đậm hơn.

Tuy nhiên, tố chất thân thể của Sở Hi Thanh bây giờ cũng tăng nhiều, hắn còn có thể đổ rượu lên ngực, sau đó dùng chân nguyên để bốc hơi.

Nhưng dù tửu lượng của Sở Hi Thanh có lợi hại đến đâu, cũng không chịu nổi mấy trăm người mời rượu như vậy.

May mà Thiết Cuồng Nhân đã cảnh báo trước, để mọi người kiềm chế một chút, sau khi cơm nước no nê thì đến tổng đà nghị sự.

Thời gian mở hương đường là sáng sớm ngày mai, nghị sự lại là đêm ngày hôm nay.

Sở Hi Thanh cảm thấy mình đã uống hơi nhiều, có hơi choáng váng, liền dùng lời nói của Thiết Cuồng Nhân làm cái cớ, bắt đầu không uống rượu nữa.

Mà các đường chủ và đàn chủ khác cũng chỉ uống vài vòng, ăn năm bảy món, sau đó cũng dồn dập trở về tổng đà.

Lúc này, Thiết Cuồng Nhân, Thiết Tiếu Sinh, Tùng Phong Kiếm – Lâm

Thạch, và Thiết Ngưu – Giả Đại Lực đã chờ bọn họ ở đại sảnh nghị sự.

Điều khiến cho Sở Hi Thanh cảm thấy bất ngờ chính là, ghế ngồi của hắn lại nằm ở vị trí số một bên phải, chỉ đứng sau Thiết Tiếu Sinh ở đối diện.

Thiết Cuồng Nhân chờ mọi người ngồi vào ghế của mình, liền mở miệng nói: “Ngày mai, Thiết Kỳ Bang sẽ mở hương đường, ngoại trừ cho mấy vị đường chủ mới nhậm chức, còn trao tặng chức phó kỳ chủ cho Sở Hi Thanh! Từ nay về sau, Hi Thanh chính là Thiếu kỳ chủ của các ngươi. Ngày sau, nếu Thiết mỗ gặp chuyện không may, thì Sở phó kỳ chủ sẽ kế thừa chức kỳ chủ Thiết Kỳ Bang.”

Sắc mặt Sở Hi Thanh nhất thời thay đổi, chủ động đứng lên: “Cuồng thúc, không thể! Thiết Kỳ Bang là sản nghiệp mà các huynh đệ vất vả, vượt mọi chông gai và khổ sở để đánh xuống, há có thể giao cho người ngoài? Huống hồ kỳ chủ còn chưa đến tuổi gặp chuyện, với tu vị của ngài, tương lai sẽ tiến vào nhị phẩm, sống ba bốn trăm năm là không vấn đề, cần gì phải lập Thiếu kỳ chủ?”

Chương 636: Thiếu kỳ chủ (5)

Tuy rằng võ tu bọn họ không sống lâu như thuật tư, nhưng cũng trường thọ hơn người bình thường nhiều lắm.

Võ tu nhất phẩm, nếu như không có nội thương hay ám tật gì, bình thường có thể sống được bảy tám trăm năm là ít.

“Huống hồ, vẫn còn có Thiết thúc ở đây, nghe nói Thiết gia và Thiết Giáp môn có nhân tài đông đức, nào đến lượt tiểu chất lên làm Thiếu kỳ chủ? Tiểu chất mới gia nhập Thiết Kỳ Bang không bao lâu, đột nhiên lên làm đường chủ đã cảm thấy bất an, không dám nhận chức Thiếu kỳ chủ này.”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, hắn có một cái Tây Sơn Đường là đã rất thỏa mãn rồi.

Với thu nhập hàng năm của Tây Sơn Đường, đã đủ để hắn và Sở Vân Vân tu luyện, trong vòng hai năm sẽ bước vào ngũ phẩm.

Nếu như tương lai có thể tìm một chút bổng lộc, thì phần cơ nghiệp này thậm chí có thể đủ để bọn họ tiến vào tứ phẩm.

Còn về phần bí dược sau tứ phẩm, vậy không phải tiền bạc có thể mua được.

Những thứ đó đều ở phương bắc, còn có một ít ở trong cấm địa.

Huynh muội bọn họ cần phải mạo hiểm đi vào cấm địa tìm kiếm bí dược, hoặc là cướp đoạt dưới mắt của đám tộc duệ cự thần kia.

Khi đó sẽ không giúp được gì cho Thiết Kỳ Bang.

Thiết Cuồng Nhân thì lại cười tủm tỉm, nghe Sở Hi Thanh nói chuyện.

Mãi đến khi Sở Hi Thanh nói xong, Thiết Cuồng Nhân mới hơi lắc đầu nói: "Tiểu Sở nói cũng rất có đạo lý, cơ nghiệp Thiết Kỳ Bang này đúng là của ta và các huynh đệ khác đánh xuống. Nhưng người trong giang hồ chúng ta coi trọng nhất vẫn là nắm đấm! Vị trí đứng đầu một bang, cần người có tài có đức và mạnh mẽ, bằng không thì dùng cái gì để trấn áp kẻ khác? Dùng cái gì để ứng phó với sóng gió giang hồ?"

"Còn về phần Thiết gia chúng ta và Thiết Giáp môn, thì ta hiểu rõ hơn ngươi, đúng là có một ít nhân tài, nhưng còn lâu mới đủ để chống đỡ các nhân vật hung ác trên giang hồ, còn lâu mới chống đỡ được đám danh gia vọng tộc Đông Châu. Còn huynh trưởng ta, nếu như không có ngươi thì hắn đã không thể thoát khỏi Hỏa Cốt Quật rồi, ngay cả Long Hành mà hắn còn đấu không lại, nào có thể chống đỡ được đại kỳ của Thiết Kỳ Bang?"

Thiết Tiếu Sinh nghe đến đây, không khỏi tỏ vẻ ngượng ngùng mà sờ sờ mũi.

Để cho hắn đánh nhau thì còn được.

Nếu như để hắn chấp chưởng Thiết Kỳ Bang, vậy thì đúng là không đấu lại con rắn độc của Long gia kia.

"Còn về phần ta, cho dù ta chưa đến tuổi già, nhưng mà đao thương trên giang hồ không có mắt, ai có thể nói mình nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi? Nếu như chẳng may có chuyện, Thiết Kỳ Bang sẽ như rắn mất đầu, nên làm thế nào?"

Lúc này, Thiết Cuồng Nhân phất tay áo một cái: "Để ngươi làm Thiếu kỳ chủ, không chỉ là đề nghị của huynh trưởng, mà còn là ý của tất cả mọi người, ngươi không cần từ chối nữa."

Hắn vừa nói xong, mọi người bên dưới đều dồn dập đứng dậy.

"Đúng vậy, Sở đường chủ nhân nghĩa vô song, mưu tính sâu xa, còn có đao pháp cao siêu! Trong Thiết Kỳ Bang bây giờ, ngoại trừ huynh đệ kỳ chủ ra, thì chúng ta cũng chỉ phục một mình Sở đường chủ.”

“Sở đường chủ không cần từ chối, ngài nhậm chức Thiếu kỳ chủ, chúng là ý muốn của tất cả mọi người.”

“Đây là chuyện tốt! Có thể để tất cả bang chúng yên tâm.”

“Sở đường chủ, ta là người nhanh mồm nhanh miệng, vẫn luôn nói thẳng, đường chủ Tuyển Phong Đường dũng thì rất dũng, nhưng đầu óc lại không khá lắm. Nếu như Kỳ chủ thật sự gặp chuyện không may, chỉ có Sở đường chủ mới có thể kế thừa Thiết Kỳ Bang, khi đó mọi người mới không hoảng loạn.”

Đó là một đường chủ lâu năm của ngoại đường.

Hắn vừa mới nói xong, sắc mặt Thiết Tiếu Sinh không khỏi đen xì, Thiết Cuồng Nhân cũng không còn gì để nói, lòng thầm nói cái tên này đang hi vọng mình chết thật à?

Tất cả đường chủ cũng hiểu rõ, với thanh thế của Sở Hi Thanh bây giờ, sớm muộn gì cũng vào Vô Tướng thần tông, có hi vọng trở thành đệ tử chân truyền của thần tông nhất phẩm.

Một nhân vật như vậy, tự nhiên là mọi người phải nghĩ mọi biện pháp, kéo hắn lên chiếc thuyền Thiết Kỳ Bang này rồi.

Tương lai Sở Hi Thanh sẽ thăng chức rất nhanh, mọi người cũng có thể dính chút ánh sáng của Sở Hi Thanh.

Nếu như có thể dùng chức vị Thiếu kỳ chủ này, để buộc trói hạng 9 Thần Tú Thập Kiệt đao, thì cũng không phải là cuộc làm ăn thua lỗ.

Chỉ có Thiết Ngưu – Giả Đại Lực là ngồi yên tại chỗ, vẻ mặt âm trầm, yên lặng không nói gì.

Sở Hi Thanh không còn gì để nói, hắn thấy huynh đệ Thiết gia rất kiên quyết, các huynh đệ còn lại trong bang cũng hết sức ủng hộ, chỉ có thể ôm quyền với bốn phía, rồi cười khổ ngồi xuống.

Nhưng Sở Hi Thanh không mở miệng hứa hẹn cái gì cả.

Hắn chuẩn bị chờ vài ngày nữa sẽ giải thích chuyện này với huynh đệ Thiết Cuồng Nhân, khuyên bảo huynh đệ bọn họ một chút.

Lúc này, Thiết Cuồng Nhân lại chợt đổi giọng.

“Vào việc chính đi, mọi người hẳn rõ ràng chuyện Thiết Kỳ Bang chúng ta bắt tay giảng hòa với mấy thế gia trong nội thành kia? Đây chỉ là kế tạm thời, Thái thú bản quận liên thủ với Án sát sử, dùng lực lượng quan phủ để cưỡng chế nhúng tay vào, Lão tử không thể không cúi đầu. Nhưng Thiết Kỳ Bang chúng ta, sớm muộn gì cũng sẽ trở mặt với bọn họ, sẽ đánh một trận với bọn họ.”

Chương 637: Thiếu kỳ chủ (6)

“Vì vậy, trong thời gian đình chiến, mọi người cũng không được lười biếng. Mười hai ngoại đường ở Tú Thủy phải tiếp tục kinh doanh làm ăn, tích góp tiền tài, chế tạo thuyền mới, bổ sung nhân thủ, chuẩn bị đại chiến! Tất cả bang chúng lâu năm trong bang, cần phải tăng cường cảnh giới tu vị, không thể chậm trễ, nếu như không đủ tiền thì có thể vay tiền của bang.”

“Sáu ngoại đường mới xây dựng ở quận Tầm Dương, mọi người cần phải thủ vững địa bàn, mua chuộc hào kiệt, mỗi một đường khẩu nhất định phải có ba trăm bang chúng tinh nhuệ, còn phải chế tạo một cứ điểm kiên cố! Còn về tổng đà. . .”

Thiết Cuồng Nhân nhìn về phía Thiết Tiếu Sinh và Lâm Thạch: “Các ngươi cũng có chuyện để làm, Hải Thanh Bang mất trấn Tây Sơn, thanh thế đã không còn bao nhiêu, bang chúng không đủ ngàn người. Bây giờ chúng ta lại rảnh rỗi, có thể diệt Hải Thanh Bang rồi. Ta đồng ý bắt tay giảng hòa với mấy thế gia trong nội thành, nhưng không bao quát cả Hải Thanh Bang.”

Theo Thiết Cuồng Nhân dặn dò, mọi người dồn dập đứng lên nhận lệnh.

Lúc này, Thiết Cuồng Nhân nhìn Sở Hi Thanh cười nói: “Lần đình chiến này, đối với Tây Sơn Đường cũng là một chuyện tốt. Tây Sơn Đường của ngươi bây giờ, cứ một ngày trôi qua là thực lực lại tăng thêm một phần. Ta hi vọng trong vòng ba tháng, bang chúng của Tây Sơn Đường sẽ lên đến hai ngàn, lại mời chào 1500 thợ săn, hai ngàn tiều phu, thuận tiện bình định nốt mấy nhà tặc phỉ trên Tây Sơn, có thể làm được không?”

Bên trong Tây Sơn, thợ săn thành niên chỉ có khoảng bảy ngàn đến tám ngàn người.

Nhưng thật ra khu vực Tây Sơn này cực kỳ rộng lớn, ngang dọc đều mấy trăm dặm. Chỉ là Nam Lộc và Đông Lộc của Tây Sơn, cũng đủ để thu xếp ba vạn năm vạn thợ săn rồi.

Chỉ cần Tây Sơn an bình xuống, liền có rất nhiều thợ săn và tiều phu kéo đến đây sinh sống.

Sở Hi Thanh không dám chậm trễ: “Thuộc hạ tuân lệnh!”

Dưới cái nhìn của hắn, chuyện này quá đơn giản.

Mấy nhà tặc phỉ còn lại trên Tây Sơn đều đã bị thương nặng, không còn là đối thủ của Tây Sơn Đường.

Thiết Cuồng Nhân khẽ gật đầu: “Ngoài ra, Tây Sơn Đường của ngươi còn phải chuẩn bị sẵn sàng, muốn xuôi theo sông Thái An về hướng quận Thái Sơn để mở rộng thế lực, huynh muội các ngươi là người của quận Thái Sơn, có thể mời chào anh kiệt của Thái Sơn cho Thiết Kỳ Bang ta, làm nền móng đặt chân ở Thái Sơn.”

Sở Hi Thanh nghe vậy, vẻ mặt lại ngưng trọng, ngay cả tiếng địa phương của quận Thái Sơn mà hắn còn không nói chính xác nữa là.

Lúc này, thần sắc của Thiết Cuồng Nhân hơi ngưng trọng: “Bây giờ chúng ta nói đến chuyện thứ hai, chính là chuyện Thiết mỗ thăng cấp tứ phẩm.”

Khoảnh khắc này, bầu không khí trong đại sảnh cũng đọng lại.

Bao quát cả Sở Hi Thanh, tất cả mọi người đều trở nên vô cùng nghiêm túc.

Chuyện Thiết Cuồng Nhân thăng cấp tứ phẩm, liên quan đến hưng suy tồn vong của Thiết Kỳ Bang bọn họ.

Khoảng tầm hai canh giờ sau, Sở Hi Thanh và Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch đều là sắc mặt ngưng trọng mà đi ra khỏi đại sảnh.

Thật ra đại hội nghị sự này đã kết thúc từ nửa canh giờ trước, các đường chủ của Thiết Kỳ Bang cũng đã rời đi.

Sở Hi Thanh ở lại đến bây giờ là vì thiết phục huynh đệ Thiết gia, cân nhắc thêm về chuyện Thiếu kỳ chủ.

Hắn không chỉ không muốn làm Thiếu kỳ chủ gì đó, ngay cả chức phó kỳ chủ này cũng không muốn.

Sở Hi Thanh dự tính mình chỉ còn ở lại quận Tú Thủy này khoảng nửa năm nữa, đó là nhiều nhất.

Khi đó, hắn có thể giao Tây Sơn Đường cho mấy người Lý Thần Sơn hỗ trợ quản lý, hắn và Sở Vân Vân có thể tiến về bản sơn của Vô Tướng thần tông để tu hành.

Nhiệm vụ hàng đầu của hai người bọn họ chính là tu hành, chỉ có nhanh chóng học đủ Nhai Tí Đồ, Sở Hi Thanh mời có năng lực nắm giữ vận mệnh của bản thân.

Tuy nhiên, nửa canh giờ trôi qua, Sở Hi Thanh không chỉ không thuyết phục được Thiết Cuồng Nhân, trái lại còn bị huynh đệ Thiết gia thuyết phục.

Thiết Cuồng Nhân cho rằng quy mô của Tây Sơn Đường bây giờ quá lớn, đã khiến cho rất nhiều bang chúng trong Thiết Kỳ Bang oán trách, cũng khiến cho rất nhiều người lo lắng.

Cũng có rất nhiều người muốn chia tách Tây Sơn Đường, rồi đề bạt thêm mấy vị đường chủ đến quản lý.

Trong những người này, quả thật là có một ít người đang lo nghĩ cho bang, lo lắng cho mọi người. Nhưng có một người là có dụng tâm khác.

Thậm chí trong đó còn có những cái bóng của những thế gia trong Tú Thủy, ý đồ ly gián Thiết Kỳ Bang.

Nếu như mặc kệ chuyện này không quản, tất sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của các huynh đệ trong bang, khiến các huynh đệ nội bộ lục đục.

Nhưng nếu như Sở Hi Thanh trở thành thiếu kỳ chủ, vậy thì mọi chuyện sẽ khác.

Thiếu kỳ chủ sớm muộn gì cũng kế thừa cả bang, thế lực dưới trướng mạnh một chút cũng không có gì đáng trách.

Hơn nữa, công pháp của Thiết Giáp môn của bọn không đầy đủ, bên trong có rất nhiều tai họa ngầm.

Ngay cả bí dược thăng cấp tứ giai, cũng đã hơn 100 năm rồi mà không có bất kỳ điều chỉnh nào.

Mà hoàn cảnh và linh khí của vùng thế giới này, đang biến hóa mọi lúc mọi nơi.

Hơn nữa, bí dược sau tứ phẩm lại hô ứng với ‘Thiên đạo’, nên càng phải cẩn thận hơn.

Chương 638: Thần Ý Đồ

Thiết Cuồng Nhân đang toàn lực hoàn thiện phương thuốc bí dược, thôi diễn công pháp tầng tiếp theo, đã nắm chắc chín phần rưỡi là thăng cấp tứ phẩm, nhưng đồng thời cũng có tỷ lệ thất bại.

Đến khi đó, hắn nhẹ thì trọng thương, nặng thì bị phế nguyên công, khi đó Thiết Kỳ Bang sẽ rơi vào hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Thiết Cuồng Nhân không thể không làm chuẩn bị, tìm một cây cột chống trời đáng tin cậy cho tất cả mọi người trong bang.

Thiết Kỳ Bang không chỉ là của huynh đệ bọn họ, mà cũng là cơ nghiệp của tất cả các huynh đệ đã liều mạng chém giết.

Đây cũng là cơm áo của mấy ngàn bang chúng, cũng là bát cơm của mấy vạn cu li và thuyền công, không thể bị phá hủy như vậy.

Thiết Tiếu Sinh thì còn hơi bất mãn, mở miệng hỏi Sở Hi Thanh không coi mình là một thành viên của Thiết Kỳ Bang sao? Còn biết nghĩa khí huynh đệ hay không?

Đến ngày nay, Thiết Kỳ Bang đã giúp đỡ hắn bao nhiêu? Có bao nhiêu huynh đệ tử thương vì hắn?

Tiểu Sở ngươi được Thiết Kỳ Bang che chờ, còn cầm nhiều lợi ích của bang như vậy, nhưng lại một lòng muốn bỏ bang mà đi, ngại chuyện của Thiết Kỳ Bang phiền phức, có phải là quá không nghĩa khí rồi không?

Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch thì lại cười khuyên bảo, khuyên Sở Hi Thanh không ngại ngồi xuống vị trí thiếu kỳ chủ này trước.

Coi như là kế tạm thời, để cho tất cả huynh đệ trong bang yên lòng.

Nếu như sau này tình hình của bang tốt hơn, Sở Hi Thanh thật sự không muốn làm chủ Thiết Kỳ Bang thì cũng có thể truyền cho người khác.

Sở Hi Thanh không thể làm gì hơn, chỉ có thể đáp ứng.

“Nói thật, nếu như kỳ chủ đại nhân mà có chuyện gì, vậy Thiết Kỳ Bang chúng ta cũng chỉ có một mình thiếu kỳ chủ ngươi là có thể chống đỡ. Tuy rằng tu vị của thiếu kỳ chủ ngươi bây giờ vẫn kém một chút, nhưng phía sau ngươi là Vô Tướng thần tông, Tây Sơn Đường cũng có hai vị bán yêu ngũ phẩm, để để che chở cho mấy ngàn bang chúng của Thiết Kỳ Bang, ít nhất cũng không sụp đổ trong một sớm một chiều.”

“Hôm nay, thiếu kỳ chủ đánh Long Hành trọng thương ở trên sông, càng làm cho kỳ chủ và phó kỳ chủ vô cùng vui mừng. Mọi người vốn đã kính phục mưu lược và nhân nghĩa của ngươi, bây giờ càng phục sát đất. Vì vậy, hôm nay kỳ chủ nói chuyện này, không có ai là không phục.”

Sở Hi Thanh nghe Lâm Thạch nói đến chỗ này, khóe môi không khỏi co quắp lại.

Hai vị bán yêu ngũ phẩm của Tây Sơn Đường cũng không đáng tin chút nào.

Thực lực của Sở Vân Vân đã đạt đến tứ phẩm, nếu như Lục Loạn Ly vận dụng đao pháp đến tận cùng, thì cũng có sức chiến đấu của ngũ phẩm, nhưng thân phận của hai người đều có vấn đề, không thể bại lộ ra ngoài ánh sáng.

Sở Hi Thanh nghĩ đến đây, lại liếc mắt nhìn Kế Tiễn Tiễn ở bên ngoài một chút.

Hắn đã dùng hai mươi hai tấm thẻ thần thông Gần Mực Thì Đen lên người cô gái này, cũng không biết bây giờ nàng đã bị nhiễm ‘đen’ đến mức độ nào?

Nếu như đã đen xì rồi, vậy thì đúng là một cánh tay đáng tin cậy.

Tuy nhiên, sau vài lần thăm dò, thì nàng vẫn tuyệt đối trung thành với thế lực ở sau lưng nàng.

Lúc này, thần sắc Lâm Thạch lại nghiêm nghị: “Thiếu kỳ chủ, ngươi cần phải chú ý chuyện kỳ chủ vừa dặn dò. Bây giờ kỳ chủ đang thay đổi phương thuốc, hoàn thiện công pháp Thiết Giáp môn, dự tính một hai tháng này sẽ thử đột phá. Thời gian có thể là ngày mai, cũng có thể là tháng sau.”

“Đến khi đó, chúng ta sẽ rút sạch tinh nhuệ ở tổng đà, đi hộ pháp cho kỳ chủ. Phía thành Tú Thủy và bến tàu phía đông chỉ có thể dựa vào Tây Sơn Đường của ngươi, đây là gốc rễ của Thiết Kỳ Bang chúng ta, không thể lơ là. Vì vậy, khoảng thời gian này, Tây Sơn Đường phải cố gắng nâng cao thực lực, tích trữ các loại đan dược và mũi tên, chuẩn bị đại chiến.”

“Lâm đường chủ yên tâm, lần này trở về Tây Sơn Đường, ta sẽ dốc hết sức để chuẩn bị. Chỉ cần kỳ chủ ra lệnh, ta có thể đảm bảo quận quân Tú Thủy và binh mã của mấy thế gia trong thành, sẽ không thể ra khỏi cửa thành Tú Thủy.”

Lúc này, Sở Hi Thanh nói đến đây, vẻ mặt lại hơi quái dị: “Nhưng mà cũng chỉ như vậy thôi sao? Tây Sơn Đường chúng ta là ngoại đường số một của Thiết Kỳ Bang, nhưng lần này ngoại trừ canh giữ ở đây ra thì lại không giúp được gì, trong lòng ta thấy hơi băn khoăn.”

Lâm Thạch thấy buồn cười: “Kỳ chủ sắp xếp như vậy là vì người của Tây Sơn Đường khá phức tạp, rất nhiều người có lai lịch không rõ ràng. Thiếu kỳ chủ có thể quản thúc bọn họ, hỗ trợ kiềm chế binh lực của những thế gia trong nội thành đã là rất tốt rồi. Nếu như thiếu kỳ chủ vẫn còn thừa lực, không ngại kiềm chế thêm vài vị cao thủ.”

Sở Hi Thanh nghe đến đây, không khỏi cảm thấy lúng túng.

Lòng thầm nói, không ngờ Cuồng thúc cũng nhận ra bộ mặt thật của ‘Nội Quỷ Đường’ nhà mình.

Chẳng trách trong hội nghị lần này, Thiết Cuồng Nhân lại không để cho Tây Sơn Đường hắn tham gia chuyện hộ pháp.

Tây Sơn Đường có nhiều cao thủ, nhưng mà đại đa số người đều không thể dựa vào.

Huynh đệ Thiết gia tất nhiên rất tin tưởng hắn, nhưng với đám thuộc hạ Tây Sơn Đường thì khó nói rồi.

Sở Hi Thanh chỉ có thể ngượng ngùng mà ôm quyền: “Ta sẽ sắp xếp ổn thỏa, chỉ cần Sở mỗ còn một ngày, vậy trấn Tây Sơn và bến tàu phía đông sẽ không có sai sót gì.”

“Dễ nói!” Lúc này, Lâm Thạch cũng đáp lễ: “Nhân phẩm và mưu lược của Thiếu kỳ chủ, có ai trong Thiết Kỳ Bang không phục? Có ai không yên tâm chứ?”

Hắn nói đến đây, ánh mắt lóe lên một cái nhìn về phía cửa đại sảnh, chỉ thấy Thiết Ngưu – Giả Đại Lực cũng chuẩn bị đi ra.

Người này nhìn bóng lưng của Sở Hi Thanh, ánh mắt lại cực kỳ phức tạp.

Chương 639: Thần Ý Đồ (2)

Ánh mắt Lâm Thạch lập lòe, sau đó lại khẽ thở dài.

Lúc hắn đi vào bên trong, còn cố tình vỗ vỗ cánh tay Giả Đại Lực.

Vị này là sư điệt của huynh đệ Thiết gia, lại chấp chưởng ngoại đường Cổ Thị tập của Thiết Kỳ Bang, trước kia được rất nhiều người ngầm thừa nhận là người thừa kế của Thiết Cuồng Nhân, hiện giờ lại bị Sở Hi Thanh thò một chân vào, cướp mất vị trí thiết kỳ chủ, trong lòng khó tránh khỏi khó chịu.

Thế nhưng chức vị thiếu kỳ chủ của Sở Hi Thanh, lại được tất cả mọi người ủng hộ.

Lúc này, không chỉ huynh đệ Thiết gia muốn dựa vào Sở Hi Thanh, mà rất nhiều bang chúng trong Thiết Kỳ Bang cũng rất chờ mong với Sở Hi Thanh.

Chuyện này cũng có thể làm cho mọi người trong bang yên lòng, không cần lo lắng nội bộ lục đục nữa.

Giả Đại Lực có không cam lòng hơn nữa, thì cũng không làm được gì.

Hi vọng hắn có thể nghĩ thoáng một chút. . .

Sở Hi Thanh cũng chú ý đến bóng người của Giả Đại Lực.

Lúc này hắn bước nhanh qua, giọng nói chân thành, ôm quyền nói: “Đại Lực ca, không biết tối nay có rảnh hay không, huynh đệ chúng ta cùng uống rượu?”

Vẻ mặt Giả Đại Lực lại lạnh nhạt và xa cách, chắp tay với Sở Hi Thanh: “Lần sau đi, tối nay ta còn phải về Cổ Thị tập luyện công, cáo từ.”

Lúc này, Sở Hi Thanh nhíu chặt lông mày, hắn bình tĩnh nhìn bóng lưng Giả Đại Lực, mãi cho đến khi Giả Đại Lực biến mất khỏi chỗ rẽ mới thôi.

Sau đó, Sở Hi Thanh đau đầu mà xoa xoa thái dương.

Hắn đã đoán được tâm tư của Giả Đại Lực, vốn muốn hẹn Giả Đại Lực ra để trải lòng một chút.

Nhưng bây giờ xem ra, khúc mắc trong lòng Giả Đại Lực còn lớn hơn hắn tưởng tượng nhiều.

. . .

Lúc Sở Hi Thanh rời khỏi đại sảnh nghị sự, mới biết mấy vị đàn chủ của Tây Sơn Đường là Lý Thần Sơn, Chu Lương Thần, Ngụy Dương đã đến tổng đà tư hơn một canh giờ trước, lúc này đang chờ ở ngoài phòng khách.

Bọn họ một là vì nghênh đón vị đường chủ đại nhân Sở Hi Thanh này trở về Tú Thủy, hai là vì tham dự đại hội hương đường của Thiết Kỳ Bang vào ngày mai.

Lúc này, Sở Hi Thanh cũng đã mệt mỏi đến cực điểm.

Hắn vốn đã mệt mỏi khi đi một quãng đường dài, sau khi về Tú Thủy còn đánh một trận với Long Hành, sau đó lại uống rượu, lại là nghị sự, mệt mỏi đến mí mắt sắp đánh nhau.

Tuy nhiên, hắn vẫn cố gắng lên tinh thần, lôi kéo mấy người Lý Thần Sơn, hỏi han tình hình của Tây Sơn Đường bây giờ.

Để Sở Hi Thanh vui mừng chính là, tiến độ của con kênh đào kia cực nhanh.

Đặc biệt là khúc sông từ sông Thần Tú đến trấn Tây Sơn, nhiều nhất là bảy ngày nữa sẽ xong, có thể mở cửa kiếm tiền.

Bộ phận còn lại thì phải chờ đến cuối tháng tư mới có thể xong xuôi.

Đây là do cuộc chiến vào tháng trước, bọn họ bắt được không ít quận binh và tặc phỉ Tây Sơn, tổng cộng gần hai ngàn người.

Tây Sơn Đường coi đám tù binh này thành cu li, cộng thêm đám địa chủ cường hào địa phương ‘hết sức’ giúp đỡ, vừa ra tiền vừa ra người. Không chỉ làm cho chi phí kênh đào giảm xuống, mà còn rút ngắn thời gian đến gần một tháng.

Ngoài ra, tất cả công việc trong đường khẩu đều vận chuyển như bình thường.

Sở Vân Vân bình thường không quản lý, mà chỉ giám sát người quản lý của mỗi phân đà, thỉnh thoảng lộ mặt một lần, hỏi han một ít chuyện quan trọng mà người khác không có quyền xử lý.

Tất cả công việc trong đường đều ổn thỏa, như một bánh xe được tra dầu mỡ, cực kỳ trơn tru, không có sai lầm nào.

Còn về việc huấn luyện bang chúng trong đường, Lý Thần Sơn cho rằng sáu phân đàn trong đường khẩu, đã có trình độ gần bằng với quân Kế Châu.

Kế Châu nằm ở phía sau U Châu, giáp ranh với Đông Châu, nơi đó có rất ít chiến sự, có thể nói quân Kế Châu là một nhánh biên quân yếu nhất.

Tám phân đàn còn lại, thì lại có thể so cao thấp với quận quân Tú Thủy.

Đặc biệt là đàn chữ Lương của Chu Lương Thần, tất cả đều có thể thi triển ‘bí pháp Hoàng Đạo’, sức chiến đấu có một không hai trong Tây Sơn Đường.

Sở Hi Thanh lại hơi phản đối.

Bọn họ cũng không muốn tạo phản, tu luyện chiến trận và bí pháp Hoàng Đạo để làm gì?

Đánh nhau và chém giết trên giang hồ, đại đa số đều phát sinh trong ngõ nhỏ phố nhỏ, vì vậy sức chiến đấu cá nhân mới là quan trọng nhất.

Chiến trận đương nhiên là phải có, nhưng không cần thiết phải dựa theo tiêu chuẩn của biên quân.

Bọn họ chỉ cần nắm giữ cách phối hợp của chiến trận quy mô nhỏ, vậy là đủ ứng phó với chuyện chém giết của các bang phái rồi.

Tuy nhiên, hai người Lý Thần Sơn và Ngụy Dương đều xuất thân từ Thần Sách Đô, không huấn luyện bang chúng dưới trướng thành dáng vẻ của Thần Sách Đô thì không thoải mái.

Chu Lương Thần thì lại là một thiếu niên máu nóng, có ước mơ làm tướng quân.

Còn có một cái Sở Vân Vân âm thầm dung túng cho bọn họ nữa.

Sở Hi Thanh chỉ có thể mặc cho bọn họ muốn làm gì thì làm, chỉ cần ba người này huấn luyện cho bang chúng phải bỏ chạy, thì hắn cũng lười quản.

Chương 640: Thần Ý Đồ (3)

Để Sở Hi Thanh vui mừng chính là, hai tháng nay, có hơn bốn người người trong Tây Sơn Đường thăng cấp bát phẩm, mười hai người lên cấp bát phẩm hạ.

Đây là do trận chiến tháng trước thu hoạch được rất khá, khiến cho mọi người phát tài một phen, có tiền tài mua bí dược.

Tuy rằng Sở Hi Thanh phải tăng lương cho những huynh đệ mới lên cấp này, nhưng hắn lại càng vui vẻ hơn.

Những người này có thể coi là tinh anh do Tây Sơn Đường bồi dưỡng được, không phải đám nội quỷ kia có thể so sánh.

Ngoài ra, gần đây lại có thêm ba thôn thợ săn bên trong Tây Lộc của Tây Sơn nghe nói đến chuyện trấn Tây Sơn, đã phái người chạy qua bên này liên lạc, muốn chuyển cả thôn qua Nam Lộc của trấn Tây Sơn.

Sở Vân Vân đã phái Lưu Nhược Hi đi bàn bạc, trợ giúp ba thôn trang này di chuyển.

Ba thôn trang này có tổng cộng hơn bảy trăm hộ gia đình, cộng lại chính là bảy trăm thanh cung đao.

Nói chung là sau trận đại chiến kia, tất cả phương diện của Tây Sơn Đường đều phát triển mạnh mẽ.

Sở Hi Thanh nghe đến đây, thực sự không nhịn nổi nữa. Hắn ra hiệu cho mọi người lui xuống, rồi trực tiếp ngủ say.

Có điều, hắn chỉ kịp ngủ hai canh giờ, liền phải bò dậy, tắm rửa sạch sẽ, ăn chay trai giới, sau đó dẫn đoàn người dưới trướng, đi đến một tòa ổ bảo ở góc bắc của bến tàu.

Tổng đà của Thiết Kỳ Bang là một chiếc thuyền lớn 18.000 liêu, tuy rằng rất rộng rãi và khí thế, nhưng không thể chứa đứng hơn hai ngàn người, nên không thể mở đại hội hương đường ở đó.

Vì vậy, mỗi khi bọn họ mở hương đường, đều sẽ chuyển đến tòa ổ bảo ở góc bắc này.

Thiết Kỳ Bang một một miếng đất rộng 120 mẫu ở nơi này, dựng lên một tòa ổ bảo kiên cố.

Huynh đệ Thiết gia cho rằng tổng đà của Thiết Kỳ Bang không thể đặt trên thuyền mãi được, không thể không rễ không bình như vậy được, cho nên đã bỏ một số tiền lớn, chuẩn bị chế tạo tòa ổ bảo này thành tổng đà của Thiết Kỳ Bang.

Thiết Kỳ Bang không chỉ thành lập một tòa ổ bảo có thể chứa đựng hơn hai ngàn người, mà còn xây hai mươi tòa lầu các, dùng để chứa đựng mấy ngàn bang chúng của tổng đà.

Tường bên ngoài ổ bảo cao đến sáu trượng, rộng đến ba trượng, bên trong có khảm trận pháp, sức phòng ngự đuổi sát tường thành Tú Thủy.

Tuy nhiên, do công trình quá hùng vĩ, Thiết Kỳ Bang lại chinh chiến nhiều năm liên tục, tài chính không đủ. Vì vậy ổ bảo này đã được xây dựng ba năm, nhưng vẫn chỉ có một tòa đại sảnh rộng rãi và khí thế, cộng thêm một đoạn tường ngắn.

Sở Hi Thanh liền cùng huynh đệ Thiết gia đi nghênh đón các khách khứa đến tham gia và xem lễ.

Tràng cảnh này lớn hơn lần ở trấn Tây Sơn nhiều. Không chỉ Thái thú bản quận đích thân tham gia, mà còn có rất nhiều quan lớn ở châu thành cũng phái người đến chúc mừng.

Tuy nhiên, Thiết Cuồng Nhân vẫn coi trọng những minh hữu hợp tác lâu dài với Thiết Kỳ Bang nhất, tự mình dẫn Sở Hi Thanh đến để giới thiệu.

Bọn họ hoặc là các hiệu buôn lớn ở bản địa Đông Châu, hoặc là thế gia và thế lực giang hồ ở các châu lân cận. Đặc thù là không có xung đột lợi ích với Thiết Kỳ Bang, cũng hợp tác lâu dài trên phương diện vận chuyển hàng và mậu dịch.

Còn có một số nhân vật trên quan trường được Thiết Kỳ Bang đút lót.

Đây là lần đầu tiên Sở Hi Thanh biết Thiết Kỳ Bang còn có bối cảnh khá mạnh trên quan trường.

Lần này, Thiết Kỳ Bang mở hương đường, không chỉ có ba vị Tuần sát ngự sử hàm thất phẩm, mà còn có một vị Hồng Y hàm tứ phẩm của tổng bộ Lục phiến môn.

Ngoài ra, Bố chính sứ của Đông Châu cũng phái con trưởng đến tham gia.

Tuy rằng những quan hệ này không sánh bằng đám thế gia vọng tộc trong Tú Thủy, nhưng cũng sẽ không để Thiết Kỳ Bang bị nghiền ép trên mặt quan trường.

Sở Hi Thanh khá là bất đắc dĩ.

Thiết Cuồng Nhân đối xử với hắn như người kế thừa thật, Sở Hi Thanh có thể lập tức tiếp nhận tất cả tài nguyên của Thiết Kỳ Bang.

Sau đso, Sở Hi Thanh lại theo mọi người trong Thiết Kỳ Bang, bắt đầu trảm Phượng hoàng, đốt giấy vàng, lạy ‘Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế’.

Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế là một thần linh rất phổ biến trong giang hồ bây giờ.

Khi còn sống, người này là một Thần tướng nhất phẩm dưới trướng Vũ Liệt thiên vương, một đời trung nghĩa vô song, đi theo Vũ Liệt thiên vương chống lại dị tộc và cự thần ở phương bắc, bất khuất kiên cường, dù chết không sờn, mãi sau này đã chết trận với Vũ Liệt thiên vương ở đỉnh Thiên Võ tại U Châu.

Người này không chỉ có võ lực siêu tuyệt, binh pháp thông thần, mà còn được sưng là nghĩa bạc vân thiên.

Mấu chốt là người này rất biết kiếm tiền, thống trị một Hà Châu mà đã cung dưỡng được cho trăm vạn đại quân dưới trướng Vũ Liệt thiên vương. Hơn nữa, còn có thể duy trì dân sinh bên trong châu, có người nói dân chúng Hà Châu khi đó giàu có không kém hơn các châu ở phương nam.

Vì vậy, khi vị này chết đi, không chỉ được bách tính trong thiên hạ tôn sùng làm võ thần, mà còn được tôn sùng là tài thần.

Cái này đúng là rất được người yêu thích, vừa trung nghĩa, vừa có thể đánh nhau, lại còn biết kiếm tiền.

Mọi người lăn lộn giang hồ, không phải đều cầu tài hay sao?

Vì vậy, trong thiên hạ bây giờ, không chỉ có võ tu cung phụng Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế, coi hắn là Võ Thánh. Mà những thương nhân kia cũng cực kỳ tôn sùng bị đế quân này, ngày ngày dâng hương, cầu xin che chở.

Ngay cả triều đình cũng rất yêu thích vị này, không chỉ cung phụng Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế tại cung Triều Thiên, mà còn gia phong thần vị nhiều lần.

Chương 641: Thần Ý Đồ (4)

Mọi người cùng nhau tiến lên dâng hương cho vị đế quân này, sau đó cúi đầu làm lễ.

Vị thiếu kỳ chủ Sở Hi Thanh này, còn có sáu vị đường chủ mới của quận Tầm Dương cũng dồn dập tiến lên, lĩnh chức vụ ở trước mặt Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế.

Quá trình này khá phiền phức và trang nghiêm, long trọng, mãi cho đến chạng vạng tối mới kết thúc.

Sau đó, chính là tiệc rượu.

Thiết Kỳ Bang mở tiệc bên ngoài, bày tận hơn bốn ngàn bàn tiệc, làm cho toàn bộ cu li và thuyền công của bến tàu phía đông thành Tú Thủy đến ăn.

Sở Hi Thanh vốn định ăn xong thì rời đi, trở về Tây Sơn trong đêm.

Kết quả là tối hôm đó, hắn lại bị quật đến say mèm, chỉ có thể nghỉ ngơi một đêm tại tổng đà.

Mà đến khi hắn mơ màng tỉnh lại, mở mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt của Lục Loạn Ly đang dí sát vào mặt mình, ngưng thần nhìn hắn.

Nhưng chẳng biết vì sao đôi mắt trắng đen rõ ràng kia lại có hơi sững sờ và thất thần.

Hai người nhìn lẫn nhau trong chốc lát, Lục Loạn Ly mới phản ứng được, vội vàng rụt cổ lại: “Vân Vân, hắn tỉnh lại rồi.”

Lúc này Sở Hi Thanh mới phát hiện Sở Vân Vân cũng ở trong phòng.

Nàng đang ngồi cạnh chiếc bàn tròn trong phòng, trong tay còn cầm một quyển sổ sách.

Thiếu nữ nghiêng đầu, một đôi mắt ôn nhu màu xanh nhìn qua: “Nghe nói tối hôm qua ngươi uống rất nhiều? Ta đã cho ngươi uống một chút canh giải rượu, còn đau đầu không?”

Sở Hi Thanh sờ sờ đầu, phát hiện đầu mình vẫn rất đau, toàn bộ đầu óc đều ong ong, giống như là sắp nổ tung vậy.

Hắn không khỏi cười khổ: “Xem ra là không có tác dụng gì, các ngươi không biết hôm qua ta đã uống bao nhiêu đâu, có lẽ là phải ba vại lớn.”

Làm hại hắn phải liên tục vận chuyển chân nguyên, cố gắng ép hơi nước trong cơ thể ra, bằng không thì bang quang sẽ không chịu được, sẽ nổ tung.

Lục Loạn Ly lấy làm kinh hãi: “Ngươi uống nhiều như vậy? Nhưng ta nghe người ta nói Sở thiếu kỳ chủ nhân nghĩa vô song, nhưng uống rượu lại không thành thật, bọn họ còn đặt biệt danh cho ngươi, gọi là Sở Sứt Môi.”

Sở Hi Thanh nhất thời nổi giận, đúng là hắn uống rượu thì thích đổ một nửa, nhưng cũng không đến mức sứt môi chứ.

Huống hồ, ngày hôm qua nhiều người như vậy, tận hơn bốn ngàn bàn rượu, hắn lại phải đi một vòng, chống đến cuối cùng đã là rất tốt rồi.

Cũng không chỉ một mình hắn uống rượu như vậy, huynh đệ Thiết Cuồng Nhân và Thiết Tiếu Sinh cũng gian lận, chỉ là tu vị của bọn họ cao hơn, phương pháp càng bí mật hơn mà thôi.

Sở Hi Thanh âm thầm ghi nhớ chuyện này vào lòng.

Chuẩn bị trở về nhờ Lỗ Bình Nguyên điều tra một chút, để xem người nào dám đặt điều về hắn.

Chờ đến khi có cơ hội, hắn nhất định phải trút cho người này bất tỉnh nhân sự, hối hận khi đã bịa đặt như vậy.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại nhìn hai người, cười nói: “Sao các ngươi lại đến đây? Có phải là nhớ ta rồi không?”

“Ai nhớ ngươi?” Sắc mặt Lục Loạn Ly có hơi mất tự nhiên, lúc này lại khoanh tay trước ngực, tỏ vẻ xem thường, giải thích: “Là Sở tiểu muội lo lắng cho ngươi, hôm qua ngươi bảo người truyền lời là tối sẽ về, lại đi cả đêm không về. Sở tiểu muội không yên tâm, cho nên muốn đi xem một chút.”

“Ta nghĩ sau trận chiến tháng trước, Thượng Quan gia và Thẩm gia đều coi Vân Vân thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, vì vậy mới đi theo hộ tống nàng đến bến tàu phía đông thành.”

Sở Vân Vân nghe vậy, liền liếc mắt nhìn Lục Loạn Ly.

Tình hình đêm hôm qua không phải là như vậy.

Rõ ràng là cô bé này đứng ngồi không yên, lúc thì nói Sở Hi Thanh đại chiến với Long Hành, có bị thương hay không? Vết thương thế nào? Lúc thì lại nói Sở Hi Thanh trở về Tây Sơn Đường, có gặp phải sát thủ của đám thế gia trong thành hay không?

Thật ra Sở Hi Thanh đã trở về quận Tú Thủy, người ở ngay trong tổng đà của Thiết Kỳ Bang, bên cạnh còn có đám người Lý Thần Sơn, ngoài ra còn có Lỗ Bình Nguyên đang nhìn chằm chằm, có gì phải lo lắng?

Cuối cùng, nàng không chịu nổi phiền phức, đành phải đáp ứng đi theo Lục Loạn Ly đến đây.

Kết quả ở trong miệng Lục Loạn Ly, lại biến thành nàng lo lắng cho Sở Hi Thanh, muốn chạy đến bến tàu phía đông để xem?

Sở Vân Vân lười giải thích, nàng mở miệng cười một tiếng, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Lần này ngươi rời nhà hơn một tháng, quả thật là ta thấy không quen.”

Nàng còn chưa nói xong, liền nhìn thấy vẻ mặt ‘được yêu mà sợ’ của Sở Hi Thanh, hơn nữa còn tràn đầy ngờ vực.

Không biết vì sao mà Sở Vân Vân đột nhiên lại cảm thấy hơi bực mình.

Nhưng mà nàng vẫn đè nó xuống: “Ngoài ra, còn có một việc rất quan trọng, hôm qua Chu gia báo tin, nói là thứ kia đã đến, hôm nay có thể đến quận Tú Thủy.”

Ban đầu, Sở Hi Thanh còn chưa kịp phản ứng, sau đó không tự chủ được mà nhịp tim bắt đầu gia tốc, mặt hiện lên ý mừng.

Cái ‘thứ kia’ mà Sở Vân Vân nói, chắc hẳn là tấm Thần Ý Đồ mà hắn nhờ Chu Hùng Bá hỗ trợ.

Cũng chính là tấm chiến đồ được chế tạo riêng cho Thần Ý Xúc Tử Đao của Huyết Nhai Đao Quân.

Chương 642: Bước cuối cùng

Khi Sở Hi Thanh tỉnh lại từ cơn say rượu, Thiết Ngưu – Giả Đại Lực lại đang ngồi trong một gian phòng riêng trên tầng ba của Hàm Phương các ở Cổ Thị tập, hắn nhấc một bầu rượu bằng đồng lên, liều mạng đổ vào trong miệng mình.

Bên cạnh hắn không có ai khác, chỉ có một cô gái xinh đẹp, dáng người nóng bỏng, quần áo bại lộ.

Cô gái này gọi là Tử Vận, là đầu bảng của Hàm Phương các.

Hầu như tất cả mọi người ở Cổ Thị tập đều biết, đây là nữ nhân mà đường chủ Giả Đại Lực của Thiết Kỳ Bang sủng ái nhất.

Tuy nhiên, ngay khi Giả Đại Lực vừa uống hết một bầu rượu, đưa tay với một bầu rượu khác ở trên bàn, thì Tử Vận lại duỗi tay ngọc thon dài ra, đẩy tất cả bầu rượu trên bàn xuống đất, phát ra những tiếng vang cheng cheng.

Trong lúc nhất thời, mùi rượu và rượu vương vãi khắp nơi.

Giả Đại Lực hơi ngẩn ngơ, sau đó trong mắt liền hiện lên ý tức giận.

Hắn trừng mắt với Tử Vận: “Làm sao? Ngay cả ngươi cũng muốn làm trái ý ta, không muốn lão tử hài lòng đúng không?”

“Hài lòng thì thế nào? Trái ý thì thế nào?” Tử Vận hơi ngước mặt lên, không hề sợ hãi mà nhìn nhau với Giả Đại Lực: “Nhìn ngươi xem, ta chính là không chịu nổi dáng vẻ uất ức này của ngươi! Khi bổn cô nương quen biết ngươi, vốn tưởng rằng người là một anh hùng đỉnh thiên lập địa, hào hùng vạn trượng, kết quả vừa gặp chút khó khăn, đã trở thành kẻ đáng thương tự giận bản thân.”

“Ngươi không cam lòng vị Sở đường chủ kia lấy được địa bàn và nhân thủ của Tả Thanh Vân ở Miếu thị, đưa tay chân đến Cổ Thị tập. Ngươi bất mãn với kỳ chủ vì đã đề bạt Sở Hi Thanh lên làm Thiếu kỳ chủ, chỉ định hắn làm người kế thừa Thiết Kỳ Bang, đúng không?”

“Nếu như ngươi thật sự rất không cam lòng, vậy thì hãy nghĩ biện pháp đi ngăn cản, đi thay đổi. Chỉ biết chán nản ủ rũ ở đây, tự chịu đọa lạc, ngươi rõ ràng là một nam nhi bảy thước, vì sao lại như oán phụ nơi khuê phòng?”

Giả Đại Lực bị nàng răn dạy một trận, lửa giận trong mắt lại từ từ biến mất.

Hắn duỗi chân phải ra, đá một bầu rượu đồng bay lên không trung.

Giả Đại Lực vươn tay ra cầm, đổ nốt chỗ rượu còn sót lại trong bầu, trên mặt hắn lại lộ ra vẻ bất đắc dĩ và cay đắng: “Ngươi biết cái gì? Ngươi để ta đi ngăn cản, đi thay đổi, nhưng ta lấy cái gì ra để ngăn cản? Sở Hi Thanh là huynh đệ ta, hắn cũng không làm chuyện gì có lỗi với ta. Miếu thị cũng là Tả Thanh Vân để lại cho hắn, hắn đi xa vạn dặm, hộ tống bạn vào kinh, nên Sở Hi Thanh cầm địa bàn này, ta cũng không có gì để nói.”

“Còn về phần Thiếu kỳ chủ, chỉ sợ ngươi không biết, ngay cả thuộc hạ của ta cũng cho rằng hắn chính là người xứng đáng nhất để kế thừa Thiết Kỳ Bang, bọn họ còn khuyên ta nhường nhịn, khuyên ta lấy đại cục làm trọng. Còn cả Thiết sư thúc nữa, những năm gần đây đúng là ta đã lập không ít công lao cho Thiết Kỳ Bang, nhưng nếu như không có ơn dưỡng dục của Thiết sư thúc, một thiếu niên cô nhi mất cha như ta, làm sao có thể có tu vị như vậy giờ? Đại ân đại đức của Thiết sư thúc, đến nay ta vẫn không thể nào trả hết.”

“Nhưng ngươi vẫn không cam lòng.” Tử Vận hiện lên vẻ mặt nhìn thấu, nàng khoanh tay trước ngực, sắc mặt lạnh nhạt: “Nếu như người cảm thấy bọn họ đều xứng đáng với ngươi, vậy ngươi phải đè tất cả tâm tư không nên có xuống. Nhưng nếu như ngươi thật sự không bỏ xuống được, vậy thì phải nghĩ biện pháp để lấy lại những thứ ngươi muốn.”

“Thanh thế của Thiết Kỳ Bang bây giờ đúng là rất kinh người, thực lực của Tây Sơn Đường cũng rất mạnh mẽ, Sở Hi Thanh càng là danh chân Đông Châu. Nhưng chỉ cần ngươi chịu nghĩ, chịu làm, vậy nhất định sẽ có biện pháp. Đấu một trận oanh oanh liệt liệt, còn tốt hơn là mượn rượu giải sầu như bây giờ. Ta rất xem thường loại người gặp chuyện thì chỉ biết oán trời trách đất, ăn năn hối hận như ngươi bây giờ.”

Giả Đại Lực khẽ cau mày, hắn cảm thấy mấy câu này của Tử Vận có mùi vị gì đó không đúng lắm.

Nhưng hắn cũng không nghĩ quá nhiều, mà thật sự bắt đầu suy nghĩ, nếu như muốn thay đổi cục diện trước mắt thì phải làm như thế nào, phải làm gì để ngăn cản Sở Hi Thanh kế thừa Thiết Kỳ Bang.

Giả Đại Lực đang chìm trong suy nghĩ nên không phát hiện.

Trong con ngươi của Tử Vận bây giờ, lại hiện lên một vệt ánh sáng màu xanh.

. . .

Cùng ngày hôm đó, Sở Hi Thanh liền đi qua sông, đến Chiến Văn Các bên Cổ Thị tập, tìm Ngô Mị Nương để khắc chiến đồ cho hắn.

Ngô Mị Nương xuất phát chậm hơn hắn hai ngày, nhưng lại về Tú

Thủy nhanh hơn Sở Hi Thanh.

Đây là do Sở Hi Thanh còn phải đề phòng sát thủ, thỉnh thoảng còn phải ứng phó với một số thiếu niên hiệp khách muốn khiêu chiến hắn.

Ngoài ra, chuyện giết chết Huyết Tích Tử - Vương Thanh, cũng làm chậm trễ một ngày thời gian.

Khi Ngô Mị Nương nhìn thấy Sở Hi Thanh lấy Thần Ý Đồ ra, nhất thời khiếp sợ không thôi.

Đây là một miếng ngọc được chế tác từ Tiên ngọc của Thiên giới, dài ba thước, rộng hai thước, dày bốn tấc. Phía trên có một đồ án hình thú, đầu rồng thân sài, trong miệng ngậm đao, toàn thân có lân phiến bóng loáng như là lưỡi đao kim loại.

Đây chính là đồ án Nhai Tí.

Toàn bộ đồ án tỏa ra ánh sáng lung linh, không chỉ có lượng lớn Canh kim chi khí vờn quanh, mà còn chất chứa Thiên đạo chi vận rất mạnh mẽ.

Chương 643: Bước cuối cùng (2)

“Ngươi kiếm bộ chiến đồ này ở đâu? Cấp bậc này quá cao. . . Để ta xem tài liệu trong này nào, chà chà, tinh huyết Nhai Tí nhất phẩm, Thái Dương huyền tinh nhất phẩm, Thái âm thần lệ nhất phẩm, lại còn nhiều thiên tài địa bảo như vậy! Ngươi kiếm bộn rồi? Lấy được bức chiến đồ này từ nơi nào? Những thứ này đều là tài liệu nhất phẩm, chỉ một loại trong này cũng có thể bán với ra trên trời rồi.”

Sau đó, Ngô Mị Nương lại hiện lên vẻ ngờ vực: “Nhưng bức chiến đồ này có tác dụng gì? Đây là đồ án Nhai Tí, hiển nhiên là có quan hệ với Nhai Tí, nhưng ta chưa từng nghe nói đến.”

Nếu như không phải bên trong bức chiến đồ này còn thiếu một ít thứ cần thiết.

Thậm chí nàng còn nghi ngờ bên trong này không chỉ ẩn chưa Thiên đạo chi vận, mà thậm chí còn có thể là một ‘Thiên điều đạo quy’ hoàn chỉnh!

Sở Hi Thanh cười hỏi: “Mị Nương có thể khắc họa chiến đồ này giúp ta không? Giá cả thì dễ bàn, ngươi cứ ra giá là được.”

“Nếu như chiến đồ và đồ đằng Bí Chiêu có cấp bậc, vậy cấp bậc của bức chiến đồ này có thể cao đến nhị phẩm, thậm chí là nhất phẩm!”

Trong mắt Ngô Mị Nương hiện lên một tia kỳ dị: “Ta có thể khắc cho ngươi, nhưng không thể nào kích thích ra 120% hiệu quả. Có điều, trước khi bắt đầu, ta vẫn muốn biết bức chiến đồ này rốt cuộc là có tác dụng gì? Chỉ khi nào biết gốc biết rễ của nó, ta mới có thể phát huy hiệu quả của nó.”

Sở Hi Thanh hơi do dự, sau đó giọng nói ngưng trọng: “Mị Nương cần phải giữ bí mật về chuyện này thay ta, nó được gọi là Thần Ý Đồ, là chiến đồ của Thần Ý Xúc Tử Đao, chắc hẳn ngươi cũng đã nghe nói đến võ học thành danh của Huyết Nhai Đao Quân rồi chứ?”

Vẻ mặt Ngô Mị Nương hơi thay đổi: “Đây là bức chiến đồ Thần Ý Xúc Tử Đao mà Huyết Nhai Đao Quân đã nhờ người làm trước khi bỏ mình? Sở đường chủ, ngươi điên rồi? Dù ngươi muốn tìm cái chết, cũng không cần thiết dùng bức chiến đồ này.”

Nàng là một Hình Xăm Sư vô cùng xuất sắc, tất nhiên cũng đã nghe nói đến chuyện của Thần Ý Đồ.

Năm xưa, Huyết Nhai Đao Quân gia một lượng lớn thiên tài địa bảo cho Thiên Vấn Các, muốn chế tạo bức chiến đồ này.

Kết quả trước khi bức chiến đồ này hoàn thành, Huyết Nhai Đao Quân đã bỏ mình tại thần kiếp, khiến cho bức chiến đồ có giá trị liên thành này trở thành một bức phế đồ, gần một ngàn năm qua đều nằm trong xó.

“Ngươi có biết bức chiến đồ này nguy hiểm đến mức nào không? Ban đầu, không phải là không có ai hỏi thăm đến bức Thần Ý Đồ này, khi đó có rất nhiều người muốn chiếm lợi ích này. Nhưng mà muốn vẽ bức chiến đồ này lên người, đầu tiên phải ‘dẫn vận’, chính là dẫn Thiên đạo chi vận trong đó ra. Mà sau khi Huyết Nhai Đao Quân, có tổng cộng hai mươi ba người chết ở bước này, trong đó có không ít cao thủ ngũ phẩm lục phẩm.”

Trên ngũ phẩm, vẽ bức chiến đồ này thì phải càng cẩn thận hơn.

Con đường của bọn họ cơ bản là đã định hình, vẽ bức chiến đồ này lên người không chỉ vô ích với bản thân, trái lại còn xung đột với con đường của họ.

Thần sắc Sở Hi Thanh rất bình tĩnh, trong mắt chứa ý cười: “Ta tự nhiên có nắm chắc, tuyệt đối sẽ không chết tại một bước này. Mị

Nương ngươi cứ việc khắc giúp ta, nếu như chết thì ta cũng không trách ngươi.”

Hắn thấy Ngô Mị Nương vẫn cau mày, sắc mặt lạnh lẽo, dáng vẻ như không muốn thương lượng, lúc này hắn liền thấy buồn cười: “Nếu như Mị Nương ngươi không muốn, vậy ta chỉ có thể tìm người khác, nhưng những người khác chưa chắc đã có năng lực như Mị Nương ngươi, cũng không đáng tin như Mị Nương ngươi, nên thật ra ta không quá yên tâm.”

Nội tâm Ngô Mị Nương hơi trầm xuống, nàng nghe ra ý kiên quyết trong lời nói của Sở Hi Thanh.

Mặc kệ nàng có đồng ý hay không, Sở Hi Thanh nhất định sẽ vẽ bức chiến đồ này.

Ngô Mị Nương suy nghĩ chốc lát, lòng thầm nói để Sở Hi Thanh đi tìm một Hình Xăm Sư không đáng tin cậy khác, thà rằng để chính mình làm.

Sắc mặt của nàng hơi hòa hoãn lại, hít một hơi: “Hi vọng ngươi không hối hận, ngươi cởi áo ra trước đi.”

Lúc này, Sở Hi Thanh liền cởi áo ra.

Ngô Mị Nương ngưng thần quan sát, phát hiện cái tên này nhìn qua có vẻ ốm yếu, nhưng bên trong lại rất khá, dáng người cũng tính là mạnh mẽ.

Làm cho nàng kinh ngạc chính là, toàn thân Sở Hi Thanh chỉ có một bức đồ đằng Bí Chiêu ‘Phong Lôi Giao Gia’, một bức chiến đồ Truy Phong đao pháp, một bức chiến đồ Dưỡng Nguyên Công.

Tuy nhiên, rõ ràng là có Hình Xăm sư cấp bậc tông sư đã điều chỉnh lại cho Sở Hi Thanh, khiên cho năng lực của ba bức đồ này được kích phát đến mức 140%.

Sở Hi Thanh chỉ dùng ba bức chiến đồ này, lại có thể đánh bại ba thanh đao của kinh thành, còn cả Mạc Kỳ Lân kia nữa. . .

Ngô Mị Nương không khỏi cảm khái: “Ngươi vẫn rất cẩn thận, đến bây giờ mà vẫn chí có ba bức đồ, hơn nữa đều là tinh phẩm. Không giống như những người khác, còn chưa đến thất phẩm mà trên người đã có tám chín bức đồ rồi.”

Chương 644: Bước cuối cùng (3)

Sở Hi Thanh thì lại bật cười: “Có người nói cho ta, vẽ chiến đồ phải cẩn thận rồi lại cẩn thận, phải nhìn xa một chút. Cần phải biết nước thuốc rửa đồ (xóa xăm) đỉnh cấp nhất bây giờ, cũng không thể nào tẩy rửa hoàn toàn được, ít nhiều gì cũng có một chút ảnh hưởng.”

“Công nhận, trừ phi là khắc một bức chiến đồ tiến giai khác, bằng không thì sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả của chiến đồ. Sau này ngươi nhớ phải cẩn thận trong việc vẽ chiến đồ.”

Ngô Mị Nương hơi gật đầu, sau đó nói với vẻ ngưng trọng: “Muốn khắc bức chiến đồ này, nhất định phải tốn ba ngày ba đêm. Tuyệt đối không thể đình chỉ giữa chừng, ngươi có thể đi sắp xếp công việc trước, sau đó rồi chúng ta bắt đầu.”

Lúc này Sở Hi Thanh lại phất tay nói: “Không cần sắp xếp, bắt đầu luôn bây giờ đi.”

Hiện giờ hắn trái có Sở Vân Vân, phải có Lục Loạn Ly, bên ngoài còn có hai bán yêu ngũ phẩm, sau lưng còn có một Kế Tiễn Tiễn.

Vì vậy, chuyện của Tây Sơn Đường đã không cần hắn lo lắng.

Ngô Mị Nương thì lại có rất nhiều chuyện cần sắp xếp, mãi cho đến một khắc thời gian sau, nàng mới đi qua ngồi xuống sau lưng của Sở Hi Thanh.

Khi nàng cầm một viên kim châm lên, tay trắng bắt đầu hơi run.

Nhưng sau đó, Ngô Mị Nương liền hít thở thật sâu, tay trắng lại vững như bàn thạch.

Đầu tiên, nàng chiếu đồ án trên miếng ngọc, quá trình này mất khoảng nửa ngày, liền vẽ được một đồ án giống y như đúc ở sau lưng của Sở Hi Thanh.

Với trình độ của nàng, chắc chắn là không thể làm được đến mức có cả hình lẫn thần, chỉ có thể làm được tám chín phần.

Nhưng đây chỉ là một vật dẫn.

Giọng nói của Ngô Mị Nương ngưng trọng: “Chú ý! Bây giờ ta sẽ dẫn một bộ phận Thiên đạo chi vận ở trong bức chiến đồ vào lưng của ngươi. Đây là một bước quan trọng nhất, sau khi hoàn thành mới có thể dung luyện làm ‘Cầu’, đem đồ hình và các loại thiên tài địa bảo, còn cả Thiên đạo chi vận hoàn chỉnh ở trong bức chiến đồ này, dẫn ra ngoài.”

Trái tim Sở Hi Thanh đột nhiên nhảy lên một cái, trong lòng cũng biết đây là một bước quyết định sống chết của mình.

Sau khi căng thẳng xong, hắn cũng vô cùng mong chờ.

Lúc này, tiểu Tóc Húi Cua cũng vô cùng yên tĩnh.

Nó nằm yên ở trong trái tim của Sở Hi Thanh, tràn đầy mong chờ.

Ngô Mị Nương thì lại phát hiện tay của mình bắt đầu run rẩy.

Nàng liên tục hít thở sâu, điều chỉnh gần nửa khắc thời gian, sau đó mới ổn định lại, bắt đầu dẫn đường Thiên đạo chi vận lên người Sở Hi Thanh.

Chẳng qua là, điều khiến Ngô Mị Nương kinh dị chính là, một bước này lại không phát sinh bất kỳ dị thường nào.

Một tia Thiên đạo chi vận kia đã được nàng dẫn vào đồ án ở sau lưng Sở Hi Thanh. Nó lại vô cùng 'yên tĩnh', lẳng lặng nằm trong đồ án, tựa như đang cộng hưởng và hô ứng với một thứ gì đó ở trong cơ thể Sở Hi Thanh, nó thậm chí còn tự động sửa đồ án mà Ngô Mị Nương đã vẽ.

Nhưng trái tim của Ngô Mị Nương bây giờ, vẫn không khống chế được mà đập thình thịch.

Nàng không thể tin nổi mà trợn tròn mắt lên, hầu như không thể khống chế nỗi lòng.

Sở Hi Thanh thật sự có thể gánh chịu bức Thần Ý Đồ này?

Nói một cách khác, Sở Hi Thanh có tư cách tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao của Huyết Nhai Đao Quân?

Chỉ cần Sở Hi Thanh không chết, tương lai có thể sẽ xuất hiện một Huyết Nhai Đao Quân thứ hai trong thiên hạ?

Người trước mắt nàng, thế mà lại yêu nghiệt đến như vậy.

Khi Ngô Mị Nương bắt đầu vẽ chiến đồ cho Sở Hi Thanh, Lục Loạn Ly liền lặng lẽ chạy đến miệng thang tầng thứ ba của Chiến Văn Các, nhìn trộm quá trình Ngô Mị Nương vẽ chiến đồ cho Sở Hi Thanh.

Thật ra Ngô Mị Nương đã sắp xếp thủ vệ ở tầng hai, nhưng những người kia há có thể làm khó một thuật võ song tu, lại am hiểu huyễn thuật như Lục Loạn Ly!

Lục Loạn Ly nhìn Sở Hi Thanh ngồi đàng hoàng tại chỗ, nửa thân trên để trần lõa lồ. Ngô Mị Nương thì ăn mặc quần áo mỏng manh, thân thể còn nghiêng về phía trước, gần như kề sát lên người Sở Hi Thanh, nàng không khỏi cảm thấy bất mãn mà trề môi.

Tuy nhiên, nàng cũng biết đây là thời khắc mấu chốt, không thể quấy rầy được.

Lục Loạn Ly nhìn một lát, cuối cùng thật sự không nhìn nổi nữa, liền đi xuống lầu hai.

Trong phòng khách tại lầu hai của Chiến Văn Các, Sở Vân Vân đang cầm một quyển sách, nàng vừa lật xem, vừa nhàn nhã uống trà ăn bánh. Thần thái nhàn nhã thong dong bình tĩnh.

Trên người nàng lại hiện lên một con sư tử con giống như Toan Nghê, kích thước chỉ bằng đầu ngón tay, nó đang nhảy nhót tưng bừng, lăn qua lộn lại trên vai của Sở Vân Vân.

Lục Loạn Ly nhìn con Toan Nghê nhỏ này, liền nhớ đến lễ vật của Sở Hi Thanh mang về cho nàng.

Hôm nay, khi Sở Hi Thanh tỉnh lại thì đã tặng cho muội muội một một pháp khí tên là Huyết Toan Nghê, có thể để cho ‘Hàng Thần Thuật’ của Sở Vân Vân càng mạnh mẽ hơn, thậm chí có thể làm cho một con Toan Nghê chi linh hiện hình lâu dài.

Chương 645: Bước cuối cùng (4)

Lễ vật mà Sở Hi Thanh mang về cho Lục Loạn Ly, là một bộ châu báu tên là Bách Hoa Tiên tại cửa hàng châu báu nổi tiếng nhất kinh thành là Bạch Ngọc Đường, nó bao quát cả hoa hồng, hoa trắng, hoa mai, hoa đào, mẫu đơn, hai đường. . . vân vân. Tổng cộng có ba mươi sáu kiện, để cho Lục Loạn Ly yêu thích ko nỡ buông tay, cực kỳ vui mừng.

Tuy nhiên, sau khi cảm thấy ngọt ngào xong, thì nàng lại sinh ra vài phần xấu hổ. Sở Hi Thanh đi kinh thành, trải qua nhiều nguy hiểm như vậy, nhưng vẫn còn nhớ đến nàng, còn nàng thì chỉ một lòng một dạ tìm kiếm manh mối Nghịch Thần Kỳ. Mỗi ngày chỉ biết lo lắng cho Sở Hi Thanh, chứ không biết làm gì khác.

Bên trong phòng khách, ngoại trừ Sở Vân Vân ra thì còn có một người phụ nữ. Đó chính là Kế Tiễn Tiễn, nàng đứng ở bên lan can, buồn ngực ngán ngẩm mà nhìn ra ngoài.

Thật ra thì Lục Loạn Ly cảm thấy nữ nhân gọi Kế Tiễn Tiễn này có chút vấn đề, có thể không chỉ là thợ săn.

Nhưng không biết vì sao mà Sở Hi Thanh lại rất thích mang nàng theo bên người, còn để nàng làm hộ vệ.

Nàng ngưng thần nhìn Kế Tiễn Tiễn một chút, sau đó đi đến đối diện Sở Vân Vân, nhỏ giọng hỏi dò: “Rốt cuộc Sở Hi Thanh đang vẽ chiến đồ gì? Làm sao lại thần thần bí bí như vậy?”

Nàng không chỉ nói rất nhỏ, mà còn cố tình dùng pháp lực để trói buộc tiếng nói, không để cho Kế Tiễn Tiễn nghe thấy.

Tuy nhiên, Kế Tiễn Tiễn ở bên lan can vẫn dựng lỗ tai lên, bắt đầu tập trung lắng nghe.

Sở Vân Vân lại hơi lắc đầu, lời nói thản nhiên như không: “Ta cũng không biết, huynh trưởng không có nói cho ta biết. Hắn làm như vậy, tất có đạo lý của hắn, không phải chuyện gì cũng nói cho ta biết.”

Lục Loạn Ly nghe vậy, không khỏi cảm thấy thất vọng.

“Hắn còn không chịu nói cho ngươi biết? Nhưng mà vẽ bức chiến đồ này cũng lâu thật, đã tận một ngày rồi mà vẫn chưa xong, chứng tỏ phải là một bức chiến đồ hoặc đồ đằng Bí Chiêu đỉnh cấp, đúng không?”

Tuy rằng nàng rất khó chịu với Ngô Mị Nương, nhưng lại tán thành năng lực của nữ nhân này.

Có thể làm cho Ngô Mị Nương tốn nhiều thời gian như vậy, chứng tỏ bức chiến đồ này rất không tầm thường.

Tuy nhiên, chiến đồ đỉnh cấp lại có giá trên trời, Sở Hi Thanh cũng không mua nổi nha.

Sở Vân Vân thì lại nở nụ cười, nàng cũng lười trả lời, chỉ là vẻ mặt nhàn nhạt mà liếc mắt nhìn ra bên ngoài.

Nàng đang suy nghĩ đến một giọt tinh huyết kia của Sở Hi Thanh, nếu như thật sự được đưa đến bản sơn của Vô Tướng thần tông.

Vậy thanh Huyết Nhai Đao kia cũng có thể cảm ứng được rồi chứ?

Người người chờ đợi ngàn năm. . . đã sắp xuất hiện rồi!

Mà lúc này, tại Vô Tướng thần tông, Huyết Nhai thần đao được cung phụng trên đài ngọc bỗng nhiên bắt đầu run rẩy.

Điều này khiến cho hai đệ tử đang trông coi đều khá là vui mừng, ngưng thần quan sát.

Nhưng để cho bọn họ thất vọng là, khi chư vị đại lão của tông môn xuất hiện, thì Huyết Nhai thần đao lại khôi phục bình tĩnh.

Lúc này, bao quát cả mấy vị trưởng lão vừa chạy đến, không có người nào chú ý đến, vệt máu ở trên sống đao của Huyết Nhai thần đao kia, màu sắc của nó đã nhạt hơn ba phần, tựa như có một phần bị hút vào trong đao.

. . .

Ngô Mị Nương bảo là tốn ba ngày, cuối cùng chỉ cần hai ngày rưỡi, liền hoàn thành xong bức Thần Ý Đồ này.

Thời khắc nó hoàn thành, Sở Hi Thanh liền bị màn hình huỳnh quang hư ảo trong tầm mắt mình hấp dẫn.

Điểm huyết nguyên hôm nay đã tăng lên đến 274.3.

Cộng sinh trong thanh trạng thái, đã biến thành cộng sinh (nhị giai).

Tuổi thọ: 173 ngày.

Bức chiến đồ này vừa hoàn thành, trạng thái cộng sinh của hắn và tiểu Tóc Húi Cua đã đến giai đoạn thứ hai.

---Ngươi và một con Nhai Tí non cấp độ thất phẩm hạ đã hoàn thành giai đoạn cộng sinh thứ hai, có thể dùng chung chân nguyên, dùng chung võ ý, dùng chung một loại thiên phú huyết mạch, cũng được tăng cường hai phần mười.

Tuổi thọ thì tăng lên khoảng một tháng, cũng không biết là vì sao.

Khóe môi Sở Hi Thanh hơi cong lên, hắn biết đây là một lợi ích nhỏ của bức Thần Ý Đồ này thôi.

Căn cứ theo lời giải thích của Sở Vân Vân.

Căn cơ của Thần Ý Xúc Tử Đao là Truy Phong đao pháp, vì vậy nó còn có thể làm cho Truy Phong đao pháp của Sở Hi Thanh tăng trưởng rất nhiều, còn có thể tăng cường một tầng Nhai Tí đao ý.

Tuy nhiên, dường như hệ thống ba ba coi Thần Ý Đồ là ngoại lực, nên không biểu hiện ở trong bảng nhân vật.

Sau đó, hắn lại dùng gương để quan sát lưng của mình.

Tấm chiến đồ này không hổ danh là đỉnh cấp nhất, chiếm cứ một nửa địa bàn ở phía phải của lưng hắn.

“Ta đã cố gắng thu nhỏ lại giúp ngươi, đây đã là cực hạn của ta rồi.”

Sắc mặt Ngô Mị Nương trắng bệch, có vẻ như cực kỳ uể oải.

Trong hai ngày rưỡi không ngủ không nghỉ này, nàng phải duy trì tập trung cao độ, quả thực là sức cùng lực kiệt, cả tinh thần và thể xác đều mệt mỏi.

Chương 646: Bước cuối cùng (5)

Nhưng Ngô Mị Nương vẫn cố gắng lên tinh thần, bắt đầu điều phối ‘nước thuốc ẩn xăm’ cho Sở Hi Thanh.

Cái này là do Sở Hi Thanh mang đến, có hiệu quả ẩn nấp đỉnh cấp nhất.

Sau đó, cho dù Sở Hi Thanh đang chiến đấu, thì bức chiến đồ này cũng không trực tiếp hiện lên.

Sở Hi Thanh thì lại chú ý đến Thần Ý Đồ ở phần lưng và cánh tay phải của mình, còn có Dưỡng Nguyên Đồ ở ngực phải của mình, giữa chỗ đó còn một khối nhỏ trống không.

Hắn hơi nhướng mày lên: “Mị Nương, nơi này quá nhỏ rồi, có đủ chỗ hay không?”

Đây là địa phương mà hắn chuẩn bị cho Trục Điện Chỉ và Khinh Vân Tung, hai môn này cũng là trụ cột trong võ đạo của hắn.

Sở Hi Thanh đã có toàn đồ của Truy Phong đao pháp, sau này có thể nghĩ biện pháp kiếm toàn đồ của Trục Điện Chỉ và toàn đồ của Khinh Vân Tung.

Ba bức đồ này sát nhập lại, chính là một bức Phong Vân Thần Điện đồ hoàn chỉnh, uy lực còn có thể tăng cường rất nhiều.

Mấu chốt là ba môn võ đạo này tiến giai, thì còn có biện pháp thay đổi chiến đồ tương ứng, không cần phải xóa chúng đi.

“Đã đủ dùng rồi, ta đã xem qua toàn đồ của Trục Điện Chỉ và Khinh

Vân Tung. Nếu như do ta ra tay, thì chỗ này là quá đủ."

Ngô Mị Nương miễn cưỡng lên tinh thần, giải thích một phen, sau đó đổ 'Ẩn Văn dược' lên lưng của Sở Hi Thanh, rồi bắt đầu thoa đều.

Chờ đến khi đồ án đầu rồng thân sài ở sau lưng Sở Hi Thanh từ từ biến mất, Ngô Mị Nương liền vỗ một cái lên người Sở Hi Thanh: "Xong rồi! Cuối cùng cũng coi như không nhục sứ mệnh."

Nàng vỗ xong liền nhướng mày liễu lên, lòng thầm nói cái cảm giác căng mịn trơn mềm này đúng là không tệ.

Sở Hi Thanh áp chế hưng phấn trong lòng, mặc áo vào: "Vậy thì tính tiền thôi, ta phải trả ngươi bao nhiêu tiền?"

"Để ta nghĩ đã. . ." Ngô Mị Nương hơi buồn ngủ, giọng nói mông lung: "Vẽ loại chiến đồ đỉnh cấp này, kiểu gì cũng phải hai vạn lượng bạc, nhưng với tình cảm của chúng ta, ta chỉ lấy nửa giá. Lần này, vẽ chiến đồ cho ngươi xong, ta cũng có chút cảm ngộ, kỹ xảo có chút đột phát. Coi như lấy ngươi tám ngàn lượng . . ."

Tiếng nói của nàng càng ngày càng nhỏ, khi Sở Hi Thanh quay đầu lại, liền phát hiện Ngô Mị Nương ở sau lưng mình đã ngủ mất rồi.

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, liền lấy tám ngàn lượng ngân phiếu ở trong tay áo ra rồi để lên bàn, sau đó lại đi qua lấy một tấm chăn lông ở bên cạnh, đắp lên người cho Ngô Mị Nương, lúc này mới đi xuống dưới.

Mà ở tầng hai bây giờ, Sở Vân Vân đã chờ ở bên dưới, nàng quan sát Sở Hi Thanh một chút, ánh mắt lập tức rạng ngời và rực rỡ.

"Xem ra là xong rồi!"

"Đương nhiên là xong, trình độ của Mị Nương không tầm thường."

Sở Hi Thanh dùng tay đè đao, trong mắt tràn đầy chờ mong: "Tiếp đó là một bước cuối cùng, mượn tiểu Tóc Húi Cua và bức Thần Ý Đồ này, để kích hoạt thiên phú Nhai Tí Huyết."

Kế hoạch của Sở Vân Vân là từng bước từng bước, cuối cùng để cho hắn nắm giữ thiên phú Nhai Tí Huyết.

Chỉ có hoàn thành bước cuối cùng này, mới có thể làm cho hắn có tư cách tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao, mà không phải dựa hoàn toàn vào tiểu Tóc Húi Cua.

Tuy nhiên, cái này nhất định phải có một tinh huyết của Nhai Tí cấp độ tam phẩm là ít nhất.

Điều này cần phải xem vận may của bọn họ, tinh huyết của thần thú Nhai Tí không có tác dụng quá lớn, vì vậy cũng không đắt, nhưng tương đối hiếm.

Thần thú Nhai Tí trừng mắt tất báo, tinh huyết của chúng nó không phải thứ có thể đạt được dễ dàng.

Sở Hi Thanh còn phải chờ một chút, chờ xem mấy cái chợ đen và phòng đấu giá chung quanh Tú Thủy có bán tinh huyết Nhai Tí hay không, hắn còn chuẩn bị nhờ vài người bạn, quan tâm mấy chợ đen ở quanh khu vực Đông Châu.

Việc này không thể dựa vào hệ thống.

Trong võ đạo bảo khố bây giờ, quả thật là có thiên phú huyết mạch của Ngũ Linh, Tứ hung và rất nhiều thần thú, cùng với mười hai vị ‘Thủy tổ cự thần’ đời thứ hai. Nhưng Sở Hi Thanh chưa bao giờ nhìn thấy thiên phú huyết mạch của ‘Long chi cửu tử’.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại thấy hơi kỳ quái, hỏi: “Loạn Ly và Kế Tiễn Tiễn đâu?”

Sao hai nữ nhân này lại không ở tầng hai? Lẽ nào đã mất kiên nhẫn nên đi trước rồi?

Sở Hi Thanh không khỏi cảm thấy hơi mất mát.

“Cách đây không lâu, có người gây sự ở Miếu thị.”

Sở Vân Vân nhìn về phía nam của Cổ Thị tập: “Có người nói muội phu (em rể) của quận thừa mới nhậm chức, muốn chúng ta nhường bốn tòa võ đài, chuyện này huyên náo rất lớn, ta đã bảo các nàng qua xem một chút.”

Sở Hi Thanh không khỏi sửng sốt, sau đó liền nở nụ cười.

Chuyện này đúng là rất thú vị, trong quận Tú Thủy này bây giờ, lại còn có người dám mơ ước sản nghiệp dưới trướng hắn.

Chương 647: Hai tầng đao cương

Khi Sở Hi Thanh chạy đến Miếu thị ở phía nam, chỉ thấy trong và ngoài Thắng Bại Lâu đã có một đám người, chỗ cửa lớn càng là nước chảy không lọt.

Nhưng khi huynh muội Sở Hi Thanh dạo bước đi đến, những tên dân cờ bạc điên cuồng kia cũng tự giác tránh qua hai bên.

Lúc này, có ai ở Cổ Thị tập mà không biết khuôn mặt của Sở Hi Thanh chứ!

Đây là một đại lão giang hồ mới quật khởi ở quận Tú Thủy, bản thân vào Thần Tú Thập Kiệt đao, dưới trướng còn có mấy ngàn bang chúng, thậm chí tháng trước còn dùng gần vạn tên võ tu cửu phẩm để bao vây thành Tú Thủy, uy thế cực kỳ kinh người.

Có người nói hôm qua, người này đã trở thành Thiếu kỳ chủ của Thiết Kỳ Bang, chỉ dưới một người trên vạn người ở Thiết Kỳ Bang.

Địa vị của hắn ở quận Tú Thủy bây giờ, cũng chỉ có hơn hai mươi người là có thể sánh vai.

Sở Hi Thanh bước vào cửa lớn của Thắng Bại Lâu, liền ngưng thần nhìn về phía võ đài ở trung ương.

Chỉ thấy Lưu Nhược Hi đang đè song đao bên hông, dáng người hiên ngang, đứng ở bên phải võ đài.

Đối thủ của thiếu nữ là một thanh niên cao to, tựa như là một tháp sắt.

Hai người đang đứng cách nhau một trượng, chờ đợi hiệu lệnh của trọng tài.

Sở Hi Thanh chỉ liếc mắt nhìn qua liền mất hứng thú.

Tên thanh niên cao to kia rất mạnh, tuổi tác tầm hai mươi bốn hai mươi lăm, tu vị bát phẩm thượng, pháp khí thì có năm sáu kiện, trên người còn có lít nha lít nhít chiến đồ.

Trong tay hắn có một thanh đại đao vừa to vừa nặng, nhìn trông rất khí thế và uy vũ.

Không biết người này là cao thủ từ đâu, sức chiến đấu cũng thuộc hàng đứng đầu trong bát phẩm.

Nhưng đối thủ của hắn lại là 50% Bá Võ Vương.

Sở Vân Vân đi đến bên cạnh Sở Hi Thanh, giọng nói bình dị: “Hiện giờ Lỗ Bình Nguyên đang quản lý Cổ Thị tập, ta đã mở rộng đàn chữ

Nguyên của hắn lên bảy mươi người. Một phần trong đó ở Cổ Thị tập này, một mặt là quản lý Miếu thị, một mặt là thăm dò tin tức.”

Võ sư áo đỏ dưới trướng Tả Thanh Vân có tổng cộng 540 người., trong đó có bảy người thất phẩm, mười sáu người bát phẩm thượng, đại đa số người trong số họ đều bội phục uy danh và nhân phẩm của ngươi, đồng ý hiệu lực và làm việc cho ngươi. Những người này được chia ra thành năm phân đàn, chờ ngươi trở về sẽ định ra danh sách đàn chủ và hương chủ, rồi thụ chức cho bọn họ.”

Sở Hi Thanh không khỏi vui mừng: “Ngươi đã quan sát những người này rồi đúng không? Quay đầu đưa danh sách cho ta là được. Những thủ hạ này của Tả Thanh Vân, người nào thích hợp làm đàn chủ, người nào không thích hợp, ngươi rõ ràng hơn ta nhiều. Không thích hợp quản lý thì đưa qua làm thủ hạ của Kế Tiễn Tiễn đi, đảm nhiệm cận vệ của ta.”

Sở Vân Vân nghe vậy thì không nói gì, nội tâm thì lại hơi phức tạp.

Sở Hi Thanh là đang chê nàng không nhanh nhẹn.

Nhưng dù sao Tây Sơn Đường cũng là địa bàn mà Sở Hi Thanh đánh được, Miếu thị vã những nhân thủ ở đây cũng là do Sở Hi Thanh nhận từ tay Tả Thanh Vân, mình có tư cách gì mà lập danh sách đàn chủ cho hắn?

Mình và hắn cũng không phải huynh muội ruột thật, cũng không có những quan hệ khác. . .

Sau đó, dòng suy nghĩ của Sở Vân Vân liền dừng ở đây.

Nàng thở dài trong lòng, nghĩ thầm Tần Mộc Ca ơi Tần Mộc Ca, ngày xưa ngươi làm việc trực tiếp gọn gàng dứt khoát.

Sao bây giờ lại trở nên nhăn nhăn nhó nhó giống như tiểu phu nhân rồi?

Ngay khi hai người bọn họ nói chuyện, trọng tài ở trên võ đài đã ném một đồng tiền lên.

Sở Hi Thanh cũng quay đầu nhìn qua.

Theo đồng tiền rơi xuống đất, phát ra một tiếng ‘keng’, thanh niên cao to kia liền múa đao quét ngang.

Cánh tay của hắn rất dài, đại đao kia lại dài khoảng sáu thước rưỡi, thậm chí còn không cần cất bước về phía trước, liền có thể chém đến Lưu Nhược Hi ở cách đó một trượng.

Lưu Nhược Hi nhẹ nhàng lui về phía sau, tránh khỏi lưỡi đao của đối phương, sau đó lại làm ra động tác nhảy về phía sau, khiến cho thanh niên cao to kia bước nhanh về phía trước, cố gắng đuổi theo.

Nhưng khi động tác nhảy lùi của Lưu Nhược Hi đến bước cuối cùng, bóng người của nàng lại lấp lóe như quỷ mị mà tiến về phía trước, đôi Uyên Ương song đao ở bên hông cũng chém ra một đạo ánh sáng trắng như tuyết.

Khi bóng người Lưu Nhược Hi dừng lại, đứng thẳng tại chỗ, chỉ thấy cổ họng của thanh niên cao to kia đã có một dòng máu tươi.

Hắn không dám tin tưởng mà sờ cổ họng của mình, lại nhìn dòng máu trong tay mình, sau đó toàn thân ngã rầm xuống đất, phát ra một tiếng ‘oanh’ vang vọng.

Sở Hi Thanh không khỏi nhướng mày lên: “Không tệ! Chỉ dùng một đao, đã có vài phần phong thái của ta khi xưa. Tu vị của nàng cũng sắp thăng cấp rồi đúng không?”

“Đang tìm kiếm bí dược, còn thiếu vài tài liệu phụ.” Sở Vân Vân ngưng thần nhìn Lưu Nhược Hi, trong mắt hàm chứa thưởng thức: “Nàng rất cố gắng, tu luyện không biết ngày đêm, chăm chỉ hơn trước kia nhiều. Ngộ tính cũng rất cao, mặc kệ là chiêu thức gì, người khác chỉ giảng giải một lát, nàng liền hiểu được ngay, còn có thể học một biết mười.”

Thiên phú huyết mạch của cô bé này cũng rất giống với nàng, chỉ là cấp độ còn kém nàng không ít.

Hiếm thấy nhất chính là, Lưu Nhược Hi còn là con gái thuộc hạ cũ của nàng.

Vì vậy Sở Vân Vân cực kỳ coi trọng nàng, cũng cực kỳ yêu thích nàng.

Chương 648: Hai tầng đao cương (2)

Sở Hi Thanh thì lại bĩu môi, khi đó là do hắn sợ ánh mặt trời nên không thể tu luyện thôi.

Bây giờ còn chưa đến thời gian nóng bức, ánh mặt trời cũng khá ôn hòa, Sở Hi Thanh mới có thể tu luyện ngày đêm.

Lại trải qua một thời gian nữa, huynh muội bọn họ lại phải bung dù rồi.

Tuy nhiên, hắn cũng tu luyện không biết ngày đêm ở mộng cảnh cơ mà, đúng không?

Hơn nữa, trong mộng cảnh còn không lo lắng hết thể lực, khi hắn múa đao còn chưa từng nghỉ ngơi.

Còn về phần ngộ tính, ngộ tính của hắn cũng không coi là kém.

Từ lần bí cảnh cửu phẩm ở quận Lâm Hải, ngộ tính của hắn cũng đã coi như là cấp bậc thiên kiêu, nhưng khẳng định là không thể nào so với 50% Bá Võ Vương.

Bá Võ Vương mạnh nhất chính là năng lực phân tích, cảm ngộ là lý giải võ đạo của nàng, chứ không phải là thiên phú huyết mạch.

Tuy nhiên, bây giờ hắn vẫn đang đuổi theo, từ khi Thái Thượng Thông Thần của hắn tăng lên tầng bảy, Sở Hi Thanh có thể cảm nhận được rõ ràng, ngộ tính của mình đã tăng vọt.

Lực lượng Thông Huyền của Thái Thượng Thông Thần, có thể để cho hắn cảm ngộ áo nghĩa thiên địa ở cấp độ sâu hơn, tăng cường ngộ tính.

Nhưng cái lực lượng Thông Huyền này tương đối huyền ảo, Sở Hi Thanh bây giờ xem bất cứ chiêu thức hay võ học gì, đều tự nhiên liền hiểu, không có bất kỳ quá trình nào đáng nói.

Lúc này, vẻ mặt của Sở Vân Vân lại thản nhiên: “Nói đến bí dược thăng cấp, chờ kênh đào hoàn thành, chúng ta sẽ có tiền. Ta hi vọng ngươi cho Lý Thần Sơn và Ngụy Dương vay một món tiền nữa, để bọn họ thu thập bí dược, nhanh chóng đột phá lục phẩm hạ. Thời gian gần đây ta luôn có cảm giác sóng ngầm mãnh liệt, nỗi lòng khó yên tĩnh. . .”

Sở Hi Thanh vừa nghe đến phải bỏ tiền, liền cảm thấy sọ não đau: “Tu vị của hai người bọn họ còn chưa đến mà?”

Hành trình vào kinh lần này, hắn cũng lấy được không ít pháp khí mạnh mẽ, một phần trong đó sẽ để vào kho của Tây Sơn Đường, một phần thì sẽ mang ra bán, dự tính có thể bán được khoảng bốn vạn lượng bạc.

Khi đoạn kênh đào từ Tây Sơn đến sông Thần Tú hoàn thành, dự tính tháng đầu tiên sẽ thu nhập được khoảng sáu vạn lượng bạc, hơn nữa còn là trừ tất cả chi phí rồi.

Tuy nhiên, bí dược lục phẩm hạ rất đắt.

Bí dược kém một chút thì chỉ cần hơn một vạn lượng, tốt thì phải ba vạn năm vạn lượng, cực phẩm thì phải cao đến mười vạn lượng.

Mấu chốt là sau khi còn họ thăng cấp xong, còn phải tăng lương cho bọn họ.

“Tu vị của Ngụy Dương đã tiếp cận lục phẩm, Lý Thần Sơn còn kém không ít.”

Mặt Sở Vân Vân hiện lên tia kỳ dị: “Nhưng Thiết Sơn Tần thị ta có một môn bí pháp, có thể để bọn họ dùng phương thức tiêu hao, nhanh chóng đạt đến thất phẩm đỉnh phong. Môn bí pháp này gần như ma đạo, lại không cần giết người hai người, cái giá chính là khiến cho con đường tu hành của họ sẽ gian nan hơn trong một giai đoạn mà thôi, còn phải bỏ một lượng lớn tiền tài để mua thuốc nữa.”

“Ta đã tính toán cẩn thận, tất cả chi phí khoảng tầm mười ba vạn, có thể nói là rất có lời. Dưới trướng người không có nhiều người đáng tin cậy, nếu như có thêm hai cao thủ cấp lục phẩm hạ, đối với Tây Sơn Đường và Thiết Kỳ Bang đều có chỗ tốt. Đặc biệt là hai người này đều có Dạ Lang Thôn Nhật đồ, tu luyện cũng là các loại pháp môn của biên quân, một khi bọn họ thăng cấp, liền có thực lực chống lại đại đa số lục phẩm thượng trong thiên hạ.”

Sở Hi Thanh sờ sờ mũi: “Ta lại suy nghĩ một chút.”

Thật ra hắn đã bị Sở Vân Vân thuyết phục.

Sở Hi Thanh cực kỳ để ý chuyện tâm thần Sở Vân Vân không yên.

Bây giờ, chân nguyên của Sở Vân Vân đã khôi phục một ít, tu vị pháp thuật thì ngày càng mạnh. Những thiên phú huyết mạch của nàng cũng đang trong giai đoạn sắp thức tỉnh.

Năng lực báo trước hung cát của nàng hơn hắn nhiều.

Có điều, phải để cho hai người kia ký khế ước bán thân trước đã, bằng không hắn vất vả bồi dưỡng hai người này, bọn họ lại chạy mất, há không phải thiệt thòi?

Để Sở Hi Thanh vui mừng chính là, trong đại sảnh có ít nhất ba trăm người đang chửi ầm lên, rồi vứt giấy cược của bọn họ xuống đất.

Bên ngoài cũng có rất nhiều người thua cược, địch ý của những người này đã làm cho Nhai Tí đao ý của hắn được kích thích lên đến trình độ trung đẳng.

Sở Hi Thanh cầm một tờ giấy cược lên xem, nhìn tỷ lệ cá cược một chút.

Hắn phát hiện thanh niên cao to vừa chết kia họ Minh, tỷ lệ cược khá cao, cao đến một ăn 2.9, bảo sao lại có nhiều người đặt cho hắn như vậy.

Có lẽ một trận võ đài này, Lưu Nhược Hi có thể kiếm cho hắn một đến hai vạn lượng.

“Miếu thị này thật sự là rất kiếm tiền.” Sở Vân Vân liếc mắt nhìn bốn phía: “Lỗ Bình Nguyên từng nói với ta, chỉ 160 bàn của Thắng Bại Lâu và những võ đài ở bên ngoài kia, tổng cộng kiếm được mười một vạn, sau khi trừ chi phí nuôi dưỡng các võ sư, sai vặt, thị nữ vân vân, thì lãi ròng là hơn bốn vạn lượng.”

Chương 649: Hai tầng đao cương (3)

“Nếu như có sinh tử lôi, tiền lời sẽ càng cao. Ví dụ như một trận chiến này, trước khi người vẽ chiến đồ xong, bàn cược đã lên đến bốn vạn lượng bạc. Vị công tử nhà quận thừa kia còn muốn ‘tranh đài’ với chúng ta, trong tay hắn không có võ đài, nên phải lấy thêm ba vạn lượng tiền đặt cược. Chỉ là. . .”

Sở Vân Vân cau mày nhìn đám người than thở, thờ ơ đi ra ngoài kia.

Nàng rất không yêu thích cái nghề nghiệp cá cược này.

“Không đóng được!” Vẻ mặt Sở Hi Thanh cũng rất bất đắc dĩ: “Tháng trước ta đã truyền tin phù, để cho các ngươi đổi hình thức kinh doanh rồi đúng không? Sau này, khách muốn tiến vào Thắng Bại Lâu, nhất định phải có ngân phiếu ba ngàn lượng. Chúng ta cũng không cầm cái, chỉ rút phần trăm từ các giao dịch, bán rượu và cơm canh, như vậy thì không còn là sòng bạc nữa. Còn tất cả võ đài ở bên ngoài, người muốn đặt cược nhất định phải có tu vị cửu phẩm, hơn nữa chỉ giới hạn năm lượng bạc, nên cũng không gây họa cho dân chúng bình thường.”

Trong lòng Sở Hi Thanh cũng biết vị ‘muội muội’ này rất chính trực.

Nếu như không phải hắn truyền tin về khi ở quận Tầm Dương, sửa đổi quy củ của Tả Thanh Vân. Thì có lẽ Sở Vân Vân đã đóng của Thắng Bại Lâu trước khi hắn trở về rồi.

Sở Vân Vân liếc mắt nhìn hắn, cuối cùng cũng quay đầu qua chỗ khác: "Ta không nói là muốn đóng."

Hình thức kinh doanh của Thắng Bại Lâu, không chạm đến điểm mấu chốt của nàng.

Huống hồ. . . bọn họ cũng rất thiếu tiền.

Sở Hi Thanh còn muốn nói điều gì đó, liền nghe thấy tiếng cười lạnh của Lục Loạn Ly truyền đến: "Đem tiền trả lại cho ngươi? Dựa vào cái gì? Là chính người muốn tranh đài, chính ngươi muốn đặt cược, tự chọn lôi thủ, bây giờ thua lại muốn đòi tiền lại? Nào có chuyện tốt như vậy? Ngươi là em rể của quận thừa, không thua nổi thì đứng chơi, đừng ở chỗ này mất mặt xấu hổ nữa."

Sở Hi Thanh nhướng mày lên, hắn bước nhanh đến trung ương, đạp nhẹ xuống đất một cái, thân hình liền bay vọt lên, nhẹ nhàng nhảy đến một gian phòng riêng trên tầng bốn.

Không ngờ nơi này đang giương cung bạt kiếm, mấy người Kế Tiễn Tiễn và Lỗ Bình Nguyên, cộng thêm một đám võ sư áo đỏ của Thắng Bại Lâu đã rút binh khí.

Chỉ có Lục Loạn Ly vẫn bình tình thong dong ngồi tại chỗ, nàng cầm chén trà, mỉm cười lạnh lùng.

Đối diện bọn họ là hai công tử trẻ tuổi ăn mặc hoa lệ.

Một người có dáng người hơi cao, cường tráng mạnh mẽ, ngũ quan tuấn lãng. Một người thì gầy gò ốm yếu, dung mạo âm nhu, tựa như một cô gái.

Phía sau bọn họ cũng có mười ba tên hộ vệ, trong tay bọn họ cũng cầm đao kiếm sáng choang, ngưng thần đề phòng.

Sở Hi Thanh nhảy vào trong, lạnh lùng quét mắt nhìn những hộ vệ này một chút: "Thu binh khí lại! Bằng không ta sẽ để cho các ngươi không đi ra khỏi Cổ Thị tập này."

Ngay khi hắn vừa mới nói xong, một con cự thú đầu rồng thân sài đột nhiên xuất hiện ở sau lưng Sở Hi Thanh.

Nó không có động tác dị thường nào, chỉ ngậm chiến đao trong miệng, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào những người này, nhưng uy thế lại cực kỳ kinh người.

Lúc này, có tám trong mười ba tên hộ vệ kia đã miệng mũi tràn đầy máu tươi.

Sắc mặt bọn họ trắng bệch, vừa cố gắng chống đỡ, vừa liếc mắt nhìn lẫn nhau.

Mãi đến khi vị công tử trẻ tuổi cường tráng kia giơ tay lên, những hộ vệ này mới như trút được gánh nặng, dồn dập thu đao kiếm vào trong vỏ.

Những người này đều âm thầm hoảng sợ, lòng thầm nói vị Sở Nhất Đao này quả nhiên là danh bất hư truyền.

Hiển nhiên là đối phương còn chưa dùng toàn lực, nhưng bọn họ đã cảm giác thần niệm đau đớn, giống như bị đập vụn, không thể chịu nổi.

Khi những người hộ vệ này thu hồi đao kiếm, Kế Tiễn Tiễn cầm đầu đám người Tây Sơn Đường cũng lạnh lùng thu hồi binh khí.

“Hay cho một Sở Nhất Đao! Đúng là đao ý siêu tuyệt, uy phong bá đạo.”

Công tử trẻ tuổi cường tráng đứng dậy, ôm quyền về phía Sở Hi Thanh, cười nói: “Tại hạ Nguyên Đỉnh, là người thân của quận thừa mới bản quận. Hiện nay Nguyên mỗ mới đến đây, muốn kiếm một nghề nghiệp mưu sinh tại quận Tú Thủy này, xin Sở thiếu hiệp nhường cho một hai, đem chuyện kinh doanh ở Miếu thị này bán cho ta, giá cả dễ bàn.”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, nhìn người này với vẻ trào phúng: “Ta nghe thuộc hạ của mình nói, các hạ chỉ định ra giá mười lăm vạn lượng bạc? Trong đó còn muốn nợ mười vạn lượng, sẽ trả góp theo giai đoạn.”

Việc kinh doanh tại Miếu thị này, không phải là hắn nhất định phải nắm trong tay mình.

Chỉ cần giá tiền thích hợp, hắn sẽ bán ngay.

Nếu như có thể kiếm một khoản tiền mặt, liền làm cho Sở Vân Vân vui vẻ, cớ sao không làm?

Tuy nhiên, da mặt của tên họ Nguyên này thật sự quá dày.

Thu nhập một tháng của Thắng Bại Lâu này, ít nhất cũng là bố vạn lượng bạc trở lên. Người này chỉ ra giá mười lăm vạn lượng bạc, lại còn muốn ăn chặn quá nửa tiền trong đó.

Chương 650: Hai tầng đao cương (4)

“Nguyên mỗ đã rất có thành ý.” Nguyên Đỉnh cười đắc ý, vẻ mặt tự phụ: “Nghe nói Sở đường chủ là bạn thân của con trai quận thừa cũ, còn bảo vệ hắn vạn dặm vào kinh, trở thành một giai thoại trong giang hồ, ngươi và ta cũng có thể trở thành bạn bè như vậy.”

Sở Hi Thanh không khỏi lắc đầu, giọng nói không khách khí: “Không phải người nào cũng có tư cách trở thành bạn của Sở mỗ. Người đâu, mời bọn họ ra ngoài! Sau này không được để cho đám người này bước vào Thắng Bại Lâu một bước, đương nhiên, nếu như vị Nguyên công tử này vẫn muốn tranh đài với chúng ta, vậy cứ tiếp là được.”

Lần sinh tử lôi này, Nguyên Đỉnh mang đến cho hắn mấy vạn lượng, Sở Hi Thanh tự nhiên là rất hoan nghênh.

Sắc mặt Nguyên Đỉnh nhất thời âm trầm, lạnh lùng nói: “Sở đường chủ, đừng cho thể diện mà không cần! Ngươi lại có biết vị bên cạnh ta là ai không? Hắn chính là công tử Hạ Hầu Thâm, chính là công tử nhà Án sát sứ Đông Châu!”

Sở Hi Thanh nghe vậy hơi sững sờ, quay qua nhìn về phía vị công tử diện mạo âm nhu kia.

Người này vẫn ngồi trước bàn như cũ, tựa như cười mà không cười, lặng lẽ ăn uống.

Cái gọi là Án sát sứ, trước kia gọi là Đề điểm Hình ngục ty, chủ quản việc hình pháp trong phạm vi một châu.

Tại thế giới võ phong mạnh mẽ này, địa vị của Án sát sứ khá là to lớn. Dù bị Lục phiến môn chia cắt một phần quyền lực, nhưng vẫn là dưới hai người trên vạn người ở Đông Châu này.

Sở Hi Thanh nghĩ đến cách đây không lâu, chính Thái thú bản quận đã lôi kéo vị Án sát sứ Đông Châu này, ra mặt hòa giải cho mấy thế gia và Thiết Kỳ Bang.

Nguyên Đỉnh thì lại tiếp tục cười gằn: “Phần sản nghiệp ở Miếu thị này, là ngươi lấy được từ trong tay Tả nha nội, không tốn một đồng tiền, cầm mười lăm vạn là đã nhiều rồi. Phần sản nghiệp này, không phải thứ ngươi muốn giữ là giữ được. Đặc tội với hai người chúng ta, không có chỗ tốt cho ngươi. . .”

Hắn còn chưa nói xong, Sở Hi Thanh trực tiếp dùng một cước đá đổ cái bàn gỗ kia, nước trà và đồ ăn ở trên đó lập tức văng tung tóe.

Những hộ vệ kia hơi biến sắc, vội vàng tiến lên, che chắn cho hai vị công tử nhà bọn họ.

Chỉ là động tác của Sở Hi Thanh quá nhanh, lại cực kỳ bất ngờ, trên mặt Nguyên Đỉnh và Hạ Hầu Thâm kia vẫn bị dội đầy nước trà.

Nước trà cũng không quá nóng, hai người này lại cực kỳ tức giận, dồn dập trừng mắt nhìn qua, nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh thì lại cười khanh khách, nhìn bọn họ: “Cút hay không?”

Trên gương mặt âm nhu của Hạ Hầu Thâm nhất thời hiện lên một vẻ âm trầm: “Phế hắn cho ta!”

Một kiếm khách thon gầy đội nón rộng vành vẫn luôn đứng ở phía sau hắn, người này nghe thấy lời này, thân hình lập tức lóe lên như quỷ mị, mang theo từng mảnh từng mảnh tàn ảnh.

Chỉ vẻn vẹn một phần ba mươi cái nháy mắt, hắn đã đến trước Sở Hi Thanh, một thanh kiếm hẹp dài và tinh xảo trực tiếp đâm về phía trán của Sở Hi Thanh.

Ánh mắt Sở Hi Thanh co lại, hắn vừa nhìn thân thủ của người này, liền biết đây là một cao thủ có sức chiến đấu chỉ yếu hơn Long Hành một chút. Chỉ tốc độ ra tay và thân pháp đã không kém hơn Long Hành bao nhiêu.

Mà lúc này, tay phải của hắn cũng vung lên như ảo ảnh.

Thanh Tốn Phong Chấn Lôi Đao cũng sặc một tiếng mà ra khỏi vỏ, ngăn cản một kiếm tinh xảo của đối phương.

Sau đó, hai người bắt đầu giao thủ, từng mảnh tàn ảnh của đao và kiếm xuất hiện, va đụng lẫn nhau, phát ra những tiếng leng keng chói tay.

Vị đội nón rộng vành này có sức mạnh thấp hơn Long Hành vài đường, nhưng vẫn mạnh hơn Sở Hi Thanh.

Lúc này cứ mỗi năm sáu kiếm là hắn bị đối phương ép lui nửa bước.

Chỉ chớp mắt mà hai người đã giao thủ hơn bốn mươi chiêu, Sở Hi Thanh cũng bị ép đến gần lan can.

Ngay khi Sở Hi Thanh híp mắt, chuẩn bị kích phát Thần Ý Đồ ở sau lưng, còn cả tiểu Tóc Húi Cua ở trong cơ thể, lại nghe Kế Tiễn Tiễn lạnh lùng nói: “Không muốn công tử nhà ngươi chết, liền dừng tay cho ta.”

Sở Hi Thanh còn đang dùng toàn bộ tinh thần đề phòng, kiếm của người đội nón rộng vành kia đã cứng tại chỗ.

Bởi vì giờ phút này, Kế Tiễn Tiễn đã dùng đao gác lên cổ Hạ Hầu Thâm, đao của Lục Loạn Ly cũng đã chặn ở cổ họng của Nguyên Đỉnh.

Còn về phần đám hộ vệ của hai người họ, tất cả đã nằm tại chỗ, đại đa số người còn bị thương nặng, bất tỉnh nhân sự.

Người đội nón rộng vành không khỏi sững sờ, mười hai tên hộ vệ này, có bốn tên thất phẩm, tám tên bát phẩm thượng, pháp khí và chiến đồ trên người cũng rất tốt.

Thực lực tổng hợp của bọn họ tuy không bằng nhân thủ của Sở Hi Thanh ở trong gian phòng này, nhưng hắn vẫn cho rằng bọn họ có thể chống đỡ được ba mươi hoặc năm mươi cái hô hấp, đủ để hắn bắt được vị đường chủ Tây Sơn này.

Nhưng lúc này mới được bao lâu? Hai người bọn họ giao thủ hơn bốn mươi chiêu, chỉ còn chưa được sáu cái hô hấp!

Chương 651: Hai tầng đao cương (5)

Lúc này, sắc mặt Hạ Hầu Thâm đã âm trầm như nước.

Thanh đao gác trên cổ hắn lạnh lẽo mà âm trầm, khiến cho trái tim của hắn không ngừng đập thình thịch.

Hắn cưỡng ép nỗi hoảng sợ trong lòng, nói: “Sở Hi Thanh, ngươi dám làm như vậy với ta? Ngươi muốn chết đúng không? Có tin ta cho ngươi leo lên Hắc Bảng, để triều đình truy nã đến chết không?”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, tay cầm đao tiến một bước về phía trước. Hắn nhìn như đang đi về phía của Hạ Hầu Thâm, làm cho người đội nón rộng vành hơi do dự, nhưng vẫn không ngăn cản.

Nhưng đúng lúc này, một ánh sáng lạnh lẽo chợt hiện lên.

Đó chính là Tốn Phong Chấn Lôi đao của Sở Hi Thanh, tốc độ đao của hắn vượt qua trước kia năm phần, chém thẳng về phía cổ họng của người đội nón rộng vành.

Con ngươi của kẻ này lập tức co vào, bất ngờ không kịp chuẩn bị, khi hắn phát hiện ra thì thanh Tốn Phong Chấn Lôi đao đã chém đến trước mắt hắn không đến hai thước.

“Đê tiện!”

Người đội nón rộng vành tức giận mắng một câu, đồng thời vung kiếm lên đón đỡ. Hắn đỡ được đao của Sở Hi Thanh khi nó chỉ cách cổ họng của hắn không đến một tấc, phát ra tiếng ‘cheng’ bén nhọn.

Nhưng tâm thần của người đội nón rộng vành vừa thả lòng, thanh Tốn Phong Chấn Lôi đao của Sở Hi Thanh hơi nghiêng, lập tức có một cỗ đao cương thứ hai bùng nổ.

Đao cương này cực kỳ sắc bén, vừa ra liền chém đầu và nón của người này xuống, một dòng suối máu bắn lên trời.

Khi đầu của người đội nón rộng vành lăn lộn trên mặt đất, ánh mắt của hắn vẫn mờ mịt và không thể tin.

Hắn không hiểu vì sao Sở Hi Thanh lại có thể ngưng tụ ra cỗ đao cương thứ hai trong thời gian ngắn như vậy? Cái này làm sao có thể?

Người đội nón rộng vành lập tức cảm thấy không đúng! Đó không phải là cỗ thứ hai, mà vốn là hai tầng đao cương, chỉ là Sở Hi Thanh khống chế một phần trong đó, không phát ra ngoài thôi.

Khóe môi Sở Hi Thanh lại cong lên.

Đến tận bây giờ, đây là lần đầu tiên hắn sử dụng năng lực của tiểu Tóc Húi Cua để chiến đấu.

Vì bảo vệ bí mật sát linh Nhai Tí, nên hắn chưa bao giờ sử dụng năng lực này.

Kết quả của lần đầu sử dụng, khiến cho hắn cực kỳ thỏa mãn.

Mặc kệ là hai tầng đao cương của tiểu Tóc Húi Cua, hay vẫn là ‘tụ sát ngưng cương’ của nó, chỉ cần sử dụng là có thể quyết thắng.

Mà lúc này, tiểu Tóc Húi Cua ở trong lồng ngực của Sở Hi Thanh cũng hưng phấn không thôi, nó không ngừng lăn lộn ở trong lòng ngực của hắn.

Đây là lần đầu tiên nó hỗ trợ Sở Hi Thanh chiến đấu, cũng là lần đầu tiên thấy máu, khiến cho tiểu Tóc Húi Cua vui vẻ không thôi.

Sau đó, Sở Hi Thanh không thèm nhìn thi thể của người đội nón rộng vành kia, mà bước nhanh đến trước mặt Hạ Hầu Thâm.

Thần sắc hắn thản nhiên, đánh giá Hạ Hầu Thâm lùn hơn hắn một cái đầu này, sau đó liền tát một cái lên mặt Hạ Hầu Thâm.

Hạ Hầu Thâm chỉ cảm thấy đầu óc chấn động, toàn thân bị sức mạnh khổng lồ kia làm cho lảo đảo lùi về phía sau.

Hắn không chỉ nói không ra lời, cũng không có dũng khí để phản kháng.

Nguyên Đỉnh ở bên cạnh cũng ngây người, môi đã không còn màu máu.

Tên trước mắt này, quả thực là coi trời bằng vung!

Thị vệ bên người Hạ Hầu Thâm, thế mà Sở Hi Thanh nói chém liền chém luôn!

Thực lực của người này cũng làm cho Nguyên Đỉnh thầm hoảng sợ.

Vị cung phụng do Hạ Hầu Thâm dùng số tiền lớn mời đến kia, có thực lực cao đến lục phẩm thượng, sức chiến đấu cực kỳ xuất chúng trong cùng cấp. Nhưng chỉ vì nhất thời bất cẩn, mà bị khoái đao của Sở Hi Thanh chém bay đầu.

Sở Hi Thanh thì lại tựa cười mà như không cười, nhìn hai người bọn họ nói: “Bây giờ ngươi có thể bảo Án sát sứ đưa ta vào Hắc Bảng xem?”

Hạ Hầu Thâm bụm mặt, không nói lời nào mà nhìn chằm chằm vào mũi chân.

Hắn đã ý thức được, mình đã đánh giá thấp thực lực của kẻ này.

Còn về chuyện đưa Sở Hi Thanh vào Hắc Bảng, hắn cũng chỉ nói miệng mà thôi.

Sở Hi Thanh cầm gần vạn binh mã ở Tây Sơn, lại là Thiếu kỳ chủ của Thiết Kỳ Bang, muốn đưa hắn vào Hắc Bảng, nào có dễ như vậy?

Một đại lão giang hồ như vậy, dù tổng đốc Đông Châu muốn xử lý thì cũng phải cẩn thận rồi lại cẩn thận.

Hạ Hầu Thâm chỉ muốn mượn uy thế của phụ thân và quận thừa, nhìn xem có thể uy hiếp Sở Hi Thanh hay không, có thể cắn miếng thịt béo ở Miếu thị này hay không.

Nếu có thể thì càng tốt, không thể thì cũng có thể ép Sở Hi Thanh phải nộp một khoản tiền biếu phong phú.

Trước kia, hắn đã dùng cách này rất nhiều lần, bất kể là thế lực mạnh mẽ ra sao, vừa nghe thấy phía sau hắn là Án sát sư. Dù bọn họ không chịu giao việc kinh doanh ra, thì cũng sẽ nhường nhịn ba phần.

Nào có kẻ nào bá đạo như tên Sở Hi Thanh này, không chỉ không cho chút mặt mũi nào, mà còn trực tiếp trở mặt giết người.

“Kéo ra ngoài của, đánh mỗi người ba mươi roi.”

Sở Hi Thanh không định dây dưa với hai thằng nhóc vô tri và cuồng vọng này, hắn phất tay áo một cái, đi ra ngoài gian phòng: “Thông báo cho nhà bọn họ, bảo bọn họ cho Thiết Kỳ Bang ta một câu trả lời, bằng không ta sẽ mang hai tên này đi nuôi cá.”

Chương 652: Thần Phong Minh Kính Đao

Khi Sở Hi Thanh dẫn một đám người rời khỏi Thắng Bại Lâu, có người ở phía sau hắn cau mày, thần thái hơi lo lắng bất an: “Đường chủ đại nhân, hai người này tốt xấu gì cũng là người thân của quận thừa bản quận và Án sát sứ. Ngài làm như vậy, có phải là quá không nể mặt bọn họ rồi không?”

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn người này một chút, phát hiện đây là một thủ lĩnh ‘chia bài’ mà Tả Thanh Vân để lại.

Cái gọi là chia bài, còn được xưng là Trang hà, là người phụ trách xào bài, chia bài. . . vân vân ở trong sòng bạc.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh đã thay đổi cách kinh doanh, Thắng Bại Lâu không còn mở sòng bạc nữa, mà chỉ làm đại lý, chia bài trong lầu chỉ phụ trách phục vụ, giúp khách quản lý và xem xem có người gian lận hay không.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, vẫn nên cho bọn họ một câu trả lời chắc chắn, để cho những người này an tâm làm việc.

Trong mắt của những dân chúng bình thường này, Án sát sứ Đông Châu chính là trời.

Tuy nhiên, trước khi hắn mở miệng thì Lỗ Bình Nguyên đã lạnh nhạt nói: “Hỗn trướng! Lời này là ngươi nên hỏi sao? Còn nữa, ngươi nên gọi là Thiếu kỳ chủ!”

Lỗ Bình Nguyên bây giờ phụ trách quản lý công việc ở Miếu thị.

Vì vậy vị thủ lĩnh chia bài này cũng xem như là thủ hạ của hắn.

Người này tự ý lên tiếng, làm cho Lỗ Bình Nguyên có hơi không vui, hắn quay sang ôm quyền với Sở Hi Thanh: “Theo ta thì hôm nay Thiếu kỳ chủ vẫn còn xử lý nhẹ. Hẳn là trực tiếp đánh gãy tay chân của Nguyên Đỉnh kia. Hiện giờ sau lưng Thiếu kỳ chủ không chỉ là Tây Sơn Đường, mà còn là toàn bộ Thiết Kỳ Bang! Nếu hôm nay Thiếu kỳ chủ nhường nhịn, mặt mũi của Tây Sơn Đường và Thiết Kỳ Bang biết để ở đâu? Hơn nữa, hai người này không biết điều, lòng tham không đấy, Thiếu kỳ chủ nhường một bước, nhất định sẽ có lần thứ hai.”

“Nếu như khi đó chúng ta không cho, nhất định vẫn phải đắc tội, nếu như tiếp tục nhường nhịn, vậy mặt mũi của Thiết Kỳ Bang sẽ bị bọn họ giẫm xuống bùn đất! Sau này cũng sẽ có người vươn tay về phía chúng ta. Vị Án sát sứ Đông Châu kia đúng là rất uy phong, nhưng cũng không uy phong đến trên đầu Tây Sơn Đường chúng ta, năm trăm chiếc thuyền lớn và hơn năm vạn huynh đệ của Thiết Kỳ Bang chúng ta, cũng không phải là ăn chay.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì cảm thấy khá kinh ngạc, giật mình nhìn Lỗ Bình Nguyên một chút.

Hắn không ngờ lời nói của vị Lỗ đàn chủ này lại quá khích như vậy, đường đường là Án sát sư, nhưng trong miệng hắn lại tựa như chẳng là cái thá gì.

Tuy nhiên Sở Hi Thanh cũng khá là thỏa mãn, đây là một người thông minh, nhưng tiếc là vẫn hơi nhát gan, trong lời nói vẫn còn có chút khiếp sợ.

Vị thủ lĩnh chia bài kia nghe vậy thì hơi sững sờ, hắn cũng ý thức được mình nói lỡ lời, thần sắc kinh hoàng, vội vàng thi lễ: “Là tiểu nhân nghĩ sai, xin Thiếu kỳ chủ tha tội.”

“Không sao!” Sở Hi Thanh hơi khoát tay, rộng lượng nói: “Lỗ đàn chủ nói rất hay, không ai được phép khinh thường Thiết Kỳ Bang ta. Như vậy việc quất roi Hạ Hầu Thâm và Nguyên Đỉnh sẽ giao cho ngươi, nhớ kỹ là phải đánh mạnh một chút!”

Mặt Lỗ Bình Nguyên nhất thời đen xì, hắn đã có xúc động muốn nuốt những lời vừa nói lại rồi.

Sở Hi Thanh thì lại vẻ mặt ôn hòa, hỏi thủ lĩnh chia bài: ‘Ta nhớ ngươi là thủ lĩnh chia bài của Thắng Bại Lâu, cũng là tam chưởng quỹ đúng không? Bây giờ thu nhập của chi bài trong lầu thế nào? Thái độ của mọi người ra sao?”

Thu nhập của những chia bài này, chủ yếu là dựa vào lượng tiền trên sòng bạc. Sòng bạc kiếm được càng nhiều, thì bọn họ cũng kiếm được càng nhiều.

Nhưng bây giờ Thắng Bại Lâu không còn làm nữa, khiến cho thu nhập của bọn họ giảm mạnh.

“Thu nhập chỉ ít hơn ngày xưa một hai phần.”

Mặt thủ lĩnh chia bài chất chứa ý cười: “Sau khi Thắng Bại Lâu đổi cách kinh doanh, khách đánh cược và dân cờ bạc lại nhiều hơn rất nhiều. Rất nhiều người đều cho rằng Thắng Bại Lâu chúng ta rất công bằng, nghe tên mà đến, lượng khách nhiều hơn gấp đôi so với ngày xưa.”

“Hiện giờ không chỉ kiếm được tiền từ chiếu bạc, mà còn có nhiều khách thưởng bạc. Thiếu kỳ chủ còn cho phép chúng ta và thị nữ rút phần trăm từ đồ ăn và rượu, cho nên thu nhập cũng không kém hơn bao nhiêu, mọi người cũng rất vui vẻ. Ngày xưa, thu nhập đúng là rất cao, nhưng khách khứa động tí là đánh là chửi, không bằng bây giờ, vừa kiếm tiền lại vừa thoải mái.”

Sở Hi Thanh tỏ vẻ hiểu rõ.

Phương pháp kinh doanh của hắn ở Thắng Bại Lâu, chính là dựa theo cách kinh doanh của các quán bar và ăn đêm thời hiện đại, kiếm tiền rượu và đồ ăn với giá trên trời.

Đám dân cờ bạc này mà hứng thú lên, liền không quan tâm rượu hay đồ ăn đắt như thế nào.

Lỗ Bình Nguyên cũng tỏ vẻ vô cùng bội phục, chắp tay nói: “Thiếu kỳ chủ đúng là rất giỏi về kinh doanh! Danh tiếng của Thắng Bại Lâu chúng ta vẫn còn chưa lan xa, bằng không lượng khách còn phải tăng thêm một hai lần. Nhưng bàn ở trong lầu đã không đủ dùng, ta muốn thêm 150 cái bàn dài, lại mời thêm một ít thị nữ nữa.”

Diện tích của Thắng Bại Lâu rất rộng lớn, thật ra còn có rất nhiều nơi để không, thừa sức bày thêm 150 cái bàn dài.

Chương 653: Thần Phong Minh Kính Đao (2)

Sở Hi Thanh lập tức cảm giác được hai ánh mắt ác liệt ở phía sau lưng mình.

Đó là Lục Loạn Ly và Sở Vân Vân. . .

“Hừ hừ, có thể mời thêm thị nữ, nhưng Thắng Bại Lâu chúng ta tuyệt đối không làm ăn chuyện da thịt.”

Sở Hi Thanh cảm ứng được hai ánh mắt kia đã hòa hoãn hơn, lại tỏ vẻ lãnh khốc, giọng nói bá đạo: “Còn nữa, bàn cược nhất định phải công bằng, tuyệt đối không thể làm hỏng danh tiếng. Các ngươi nhất định phải nhìn chằm chằm vào đó cho ta, tất cả mọi người ở trong lầu, ai dám cấu kết với người ngoài để gian lận, sẽ phải nhận trừng phạt theo quy củ của bang.”

Sau đó, hắn hơi suy ngẫm giây lát: “Còn nữa, bình thường cũng đừng bỏ không tòa võ đài trong Thắng Bại Lâu. Mời một ít vũ nữ qua, múa vũ y Nghê Thường, múa ống tay áo, múa cầu vồng, múa Bayu, múa gì gì đó. . . Mỗi buổi tối đều sắp xếp vài trận đi.”

Sở Hi Thanh đoán là đám dân cờ bạc kia cũng không có tâm tư xem múa, nhưng nó cũng có thể trở thành thứ điều hòa, và gia tăng cấp bậc, phong cách cho Thắng Bại Lâu.

Sòng bạc ở thời hiện đại cũng làm như vậy, mình cứ làm theo là được.

. . .

Sở Hi Thanh cho rằng phải một hai ngày thì vị Án sát sứ kia mới có thời gian để phản ứng.

Kết quả chỉ nửa ngày sau, khi hắn leo lên đò ngang của Thiết Kỳ Bang, chuẩn bị trở về bờ tây sông Thần Tú, thì quận thừa mới của bản quận đã kéo Thiết Tiếu Sinh chạy đến.

Vị quận thừa đại nhân này là người cùng tộc ở Án sát sứ Đông Châu, cũng họ Hạ Hầu, gọi là Hạ Hầu Đông.

Sau khi Hạ Hầu Đông chạy đến, thái độ cực kỳ khiêm tốn.

Đầu tiên, hắn để người dâng một đống lễ vật lên để bồi tội xin lỗi, sau đó lại mở miệng tạ lỗi, đảm bảo sẽ răn dạy và quản thúc em vợ và chất tử của mình.

Không lâu sau, một vị quản gia của Án sát sứ Đông Châu cũng vội vã chạy đến.

Người này còn mang một phong thư do đích thân Án sát sứ viết, vị Án sát sư đại nhân kia không chỉ thành khẩn tạ lỗi, còn nhờ Sở Hi Thanh manh mẽ dạy dỗ con trai giúp hắn, tránh cho Hạ Hầu Thâm gây tai họa, ảnh hưởng đến thanh danh của hắn, vân vân.

Ngoài ra, vị quản gia này cũng mang lễ vật đến, tổng cộng lại phải hơn hai vạn lượng bạc.

Đã đến nước này, Sở Hi Thanh cũng chỉ có thể tuân theo, giao Nguyên Đỉnh và Hạ Hầu Thâm cho vị quận thừa mới nhậm chức này.

Tuy nhiên, một khắc trước mặt hắn vẫn tươi cười dịu dàng. Một cái chớp mắt tiếp theo, khi mấy người quận thừa Hạ Hầu Đông rời đi, thì mặt hắn đã trở nên âm trầm như nước.

Thiết Tiếu Sinh cũng là ánh mắt nghiêm túc, hắn lại cười trêu: “Làm sao sắc mặt lại khó coi như vậy? Ngươi cũng không chịu thiệt, tự nhiên lại kiếm được mấy vạn lượng.”

Sở Hi Thanh lại híp mắt, sát ý um tùm, vuốt nhẹ đao bên hông: “Nói không chừng mấy vạn lượng này chính là tiền đòi mạng, ta chỉ sầu đánh rắn không chết, sẽ bị nó cắn ngược. Chính ta thì cũng thôi, chỉ sợ rước họa cho Thiết Kỳ Bang.”

Một nhân vật có quyền cao chức trọng như Án sát sứ, hoặc là không đắc tội, hoặc là phải đắc tội đến chết!

Diệt trừ sạch sẽ, mới là ổn thỏa nhất.

Thái độ của quận thừa Hạ Hầu Đông và vị Án sát sứ kia càng tốt, càng khiêm tốn, thì càng làm cho hắn sinh lòng cảnh giác.

Thiết Tiếu Sinh lòng thầm nói, lục đệ nói không sai, tiểu Sở thật sự là anh hùng hào kiệt, nghĩa khí bằng trời, nhưng cũng không thiếu đầu óc của một kiêu hùng.

Nếu như tiểu Sở có ý ở lại Thiết Kỳ Bang, thực sự là lựa chọn số một để kế thừa v.

Thiết Tiếu Sinh thở dài trong lòng, trên mặt thì lại cười nói: “Lời này nói ngược rồi, rắc rối bây giờ của ngươi, tất cả đều bắt nguồn từ kỳ chủ và Thiết Kỳ Bang ta, vi thúc hiểu rõ.”

Sau đó, hắn đứng thẳng nói: “Vị Án sát sứ này vốn đã không thích hợp, đặc tội liền đắc tội đi. Ngươi không cần phải để ý đến người này, tổng đà chúng ta sẽ ứng phó. Chỉ cần kỳ chủ thăng cấp tứ phẩm, sức chiến đấu sánh vai với Địa Bảng. Như vậy tất cả bọn đạo chích ở Đông Châu này, đều phải cúi đầu với Thiết Kỳ Bang ta. Dù là vị Án sát sứ kia, cũng sẽ phải nể chúng ta bảy phần.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì hơi cau mày.

Đặt tất cả hi vọng vào một mình Thiết Cuồng Nhân, thật sự khiến cho hắn rất bất an.

Tuy nhiên, Thiết Tiếu Sinh nói xong câu này, liền vội vã đạp lên mặt sông mà đi.

Hắn bây giờ là một người bận rộn, bận rộn đến mức chân không chạm đất.

Thời gian gần đây, Thiết Kỳ Bang trắng trợn mở rộng, Thiết Cuồng Nhân lại tập trung hoàn thiện Thiết Giáp Hỗn Nguyên công.

Đại đa số công việc của tổng đà Thiết Kỳ Bang, đều đặt lên người Thiết Tiếu Sinh.

Hôm nay, hắn bị quận thừa mời đến để giảng hòa cho Hạ Hầu Thâm và Nguyên Đỉnh, chậm trễ mất nửa ngày, làm lỡ rất nhiều chuyện.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại vẫy tay gọi Lỗ Bình Nguyên đến trước mặt.

“Hỏi thế nào rồi?”

Trước khi quận thừa chạy đến, hắn đã phân phó Lỗ Bình Nguyên đi tra hỏi hai người Hạ Hầu Thâm và Nguyên Đỉnh, tìm lý do hai người bọn họ chạy đến Miếu thị.

Chương 654: Thần Phong Minh Kính Đao (3)

Vẻ mặt Lỗ Bình Nguyên lẫm liệt, trả lời: “Thiếu kỳ chủ, hai người bọn họ đều nói giống nhau, cả hai đều nói là tự mình muốn đến. Bọn họ cho rằng Thiết Kỳ Bang ta đang tranh đấu kịch liệt với các thế gia ở Tú Thủy, lại đắc tội với Thái thú bản quận.”

“Bây giờ kỳ chủ đại nhân lại sắp thăng cấp, Thiếu kỳ chủ ngươi tuyệt đối không dám đắc tội với Án sát sứ Đông Châu vào lúc này. Vì vậy bọn họ muốn thử một chút, nếu có thể lấy được việc kinh doanh ở Miếu thị thì tốt, nếu như không lấy được thì cũng có thể vơ vét một khoản tiền của chúng ta. Nhưng mà chuyện này rất không hợp lý. . .”

Hắn híp mắt nói: “Thiếu kỳ chủ bây giờ đang danh chấn thiên hạ, uy chấn Tú THủy, ngay mấy ngày trước, ngài còn đánh Long Hành trọng thương. Hai người này có ngu xuẩn và nông cạn đến mức nào, cũng phải biết Thiếu kỳ chủ ngài không dễ trêu, chắc chắn sẽ không nhường nhịn bọn họ.”

“Còn nữa, nếu như bọn họ muốn vơ vét tiền tài, vậy không nên làm to chuyện như vậy, náo loạn đến toàn bộ Cổ Thị tập đều biết, khiến cho Thiếu kỳ chủ ngài không có đường lui.”

Sở Hi Thanh hơi gật đầu, lại nhìn về phía Lục Loạn Ly.

Lục Loạn Ly thì lại tay nâng cằm, rơi vào trầm ngâm: “Ta đã quan sát bọn họ, tựa như có một chút dấu vết của huyễn thuật, nhưng thủ đoạn của đối phương rất cao siêu, tu vị của ta còn thấp, không thể xác định chuyện này mà không đả thương nguyên thần của của bọn ho. Nhưng chuyện ngày hôm nay, thật sự là cực kỳ quái lạ.”

Tay cầm đao của Sở Hi Thanh không khỏi run lên.

Có câu nói này của Lục Loạn Ly, đã là đủ rồi.

Sở Vân Vân không sai. Cục diện bây giờ đúng là gió nổi mây vờn, sóng ngầm mãnh liệt.

“Ta sẽ ủy thác Ngô Mị Nương đi điều tra việc này, tìm kẻ giật dây. Bình Nguyên, chính ngươi cũng có thể thử một chút.”

Sở Vân Vân để Lỗ Bình Nguyên quản lý Miếu thị, không chỉ bởi vì người này là nhân tài quản lý duy nhất ở Tây Sơn Đường.

Mà còn do Thắng Bại Lâu tập hợp rất nhiều khách khứa từ nam ra bắc, nhân thủ của Lỗ Bình Nguyên có thể thu thập rất nhiều tin tức từ trong những lời nói của bọn họ.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại quay đầu, nhìn về phía Kế Tiễn Tiễn: “Tiễn Tiễn, khi nào tu vị của ngươi mới đến đỉnh? Đã mua bí dược lục phẩm chưa? Nếu như bây giờ mua, thì dự tính phải tốn bao nhiêu tiền?”

“Ta?” Kế Tiễn Tiễn tỏ vẻ ngờ vực: “Ta còn khoảng nửa năm nữa mới có thể tu luyện đến thất phẩm thượng viên mãn."

Thật ra nàng cũng muốn 'tăng' tu vị.

Tu vị của nàng hiện giờ đang là thất phẩm thượng, tựa như có hơi yếu.

Tuy nhiên, nhân vật Kế Tiễn Tiễn mà nàng đang diễn lại được sắp xếp như vậy. Tu vị phải thấp hơn mấy người Lý Thần Sơn một tí tẹo.

"Còn về phần bí dược. . ."

Kế Tiễn Tiễn vốn muốn nói mình không có gì cả, nhưng không biết vì sao mà nàng lại đổi giọng: "Thật ra ta đã tìm được tài liệu chính của bí dược lục phẩm, phẩm chất cũng không tệ lắm, hiện giờ chỉ cần tìm một ít tài liệu phụ, đại khái cần khoảng bảy ngàn lượng."

"Rất tốt!" Ánh mắt Sở Hi Thanh sáng ngời: "Ta sẽ bỏ số tiền đó, mau chóng thu thập bí dược đi."

Lúc này, có hai cô bé trên đò ngang cau mày.

Lục Loạn Ly nghĩ thầm, Sở Hi Thanh lại trực tiếp gọi Kế Tiễn Tiễn là 'Tiễn Tiễn', có phải quá thân mật rồi không?

Sở Vân Vân thì lại nghĩ thầm, vì sao Sở Hi Thanh lại tin tưởng Kế Tiễn Tiễn này như vậy, có phải là hơi quá rồi không?

Sở Hi Thanh thì lại tiếp tục chắp tay sau lưng, nhìn về mặt sông phía trước.

Hắn đã quyết định rồi, dù có phải vay tiền thì hắn cũng phải để cho Lý Thần Sơn và Ngụy Dương thăng cấp.

Chỉ cần thế lực của hắn đủ mạnh, đừng nói là một Án sát sứ Đông Châu, mà chính là Tổng đốc Đông Châu cũng không làm gì được hắn.

. . .

Cùng lúc đó, quận thừa Hạ Hầu Đông đã đưa hai người Nguyên Đỉnh và Hạ Hầu Thâm về quận nha, lại trở tay tát mạnh lên mặt của Nguyên Đỉnh.

Một tát này của hắn cực mạnh, Nguyên Đỉnh không chỉ bay ra ba trượng, mà còn trực tiếp co quắp trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Hạ Hầu Thâm thấy thế không khỏi rùng mình, không rét mà run:

“Tộc thúc. . .”

Quận thừa Hạ Hầu Đông không nói gì, hắn chỉ điểm vào trán của Hạ Hầu Thâm, rồi ngưng thần cảm ứng.

Một lát sau, Hạ Hầu Đông liền hừ lạnh một tiếng: “Đây là huyễn thuật!”

Con ngươi Hạ Hầu Thâm hơi co vào: “Tộc thúc, ý của ngài là?”

“Còn có thể là cái gì? Hai người các ngươi bị người khác mê hoặc. Ta đoán các ngươi cũng sẽ không ngu xuẩn như vậy, lại đi trêu chọc Sở Hi Thanh vào thời điểm này.”

Hạ Hầu Đông nói đến chỗ này, cố ý quay đầu nhìn về phía chủ viện của quận trưởng: “Có lẽ là vị Thái thú đại nhân kia, thực sự là thủ đoạn cao cường.”

Mặt Hạ Hầu Thâm hơi tái xanh, hắn cúi đầu nhìn vết thương khắp người của mình, trong lòng lại tức giận đến muốn phát điên.

Chương 655: Thần Phong Minh Kính Đao (4)

Hạ Hầu Thâm vốn hận Sở Hi Thanh thấu xương, nhưng sau khi biết có thể là do Thái thú giật dây ở phía sau, tâm trạng của hắn lại trở nên phức tạp.

Hạ Hầu Thâm đều hận không thể ăn thịt uống máu hai người này.

Hắn ngưng thần suy nghĩ một chút, liền quay người bước nhanh ra bên ngoài.

Nhưng Hạ Hầu Thâm mới đi được một nửa, liền bị quận thừa Hạ Hầu Đông giơ tay lên, hút hắn trở về.

“Ngươi muốn đi đâu? Chỉ với chút bản lĩnh của ngươi, mặc kệ là Thái thú hay là Sở Hi Thanh, đều có thể dễ dàng ăn tươi nuốt sống ngươi.”

Quận thừa Hạ Hầu Đông chắp tay sau lưng, thong dong tự nhiên nói: “Cái gọi là quân tử báo thù, mười năm không muộn. Ngươi muốn báo thù, vậy phải giữ bình tĩnh. Nếu như ngươi không làm được, vậy ta liền đưa ngươi về châu thành, để cho cha ngươi giúp ngươi bình tĩnh.”

Sắc mặt Hạ Hầu Thâm lúc xanh lúc trắng, sau đó ngờ vực hỏi: “Thái thú làm như vậy, có lợi gì cho hắn? Hắn không muốn ngươi và Thiết Kỳ Bang liên thủ, nên vẫn đề phòng ngươi?”

Hạ Hầu Đông nghe vậy thì hơi bất ngờ, sau đó nở nụ cười vui mừng: “Đều có cả! Ta và Án sát sứ đại nhân là huynh đệ cùng tộc, quan hệ trong triều đình cũng không phải thứ hắn có thể so sánh, hắn há có thể không đề phòng?”

Hạ Hầu Thâm nghe vậy, rơi vào suy tư: “Như vậy tộc thúc sẽ hỗ trợ Thiết Kỳ Bang sao?”

“Vì sao? Hôm nay Sở Hi Thanh trừng phạt các ngươi, lại chém giết cận vệ của ngươi, tuy rằng có thể thông cảm, nhưng cũng làm cho Hạ Hầu gia chúng ta mất mặt.”

Hạ Hầu Đông khẽ lắc đầu: “Trước khi ta nhậm chức, phụ thân ngươi đã có lời, bất kể là Thái thú đương nhiệm hay là Thiết Kỳ Bang, đều là u ác tính ở Đông Châu, bất kể gạt bỏ cái nào, thì cũng có lợi cho bách tính Đông Châu. Chúng ta cứ ngồi ở trên bờ mà quan sát, xem bọn họ đánh đến thế nào, chúng ta chỉ đứng ở bên cạnh kẻ thắng.”

Hạ Hầu Thâm nghe đến đây, ánh mắt hơi chuyển, lộ ra vài phần kỳ dị.

. . .

Sở Hi Thanh trở về Tây Sơn Đường được một ngày, liền mở rộng Tây Sơn Đường lên đến hai mươi lăm cái phân đàn.

Tây Sơn Đường vốn có mười bốn phân đàn, thêm đàn chữ Nguyên chuyên tìm hiểu tin tức dưới trướng Lỗ Bình Nguyên, tổng cộng là mười lăm, tổng cộng hơn một ngàn bốn trăm người.

Bây giờ hắn không những mở thêm năm phân đàn ở Cổ Thị tập, mà còn chuẩn bị mở thêm năm phân đàn nữa, làm cho nhân mã của Tây Sơn Đường mở rộng đến 2500 người.

Lúc này, danh vọng của Sở Hi Thanh rất cao, vô số anh hùng hào kiệt trong giang hồ muốn gia nhập Tây Sơn Đường của hắn.

Hai người phụ trách chiêu mộ bang chúng là Lý Thần Sơn và Ngụy Dương, bọn họ quyết định thà thiếu không ẩu, nhưng trong hai ngày, vẫn chiêu mộ được đầy đủ nhân thủ.

Tố chất của nhóm người này vượt xa lần trước, tu vị thấp nhất đều là cửu phẩm thượng.

Để Sở Hi Thanh bất đắc dĩ chính là, Lý Thần Sơn và Ngụy Dương chiêu mộ 500 người, trong đó có bảy phần mười là người từng đi lính, thành thạo chiến trận.

Hai vị giáo úy của Thần Sách Đô này, đúng thật là kinh doanh Tây Sơn Đường như biên quân.

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, nếu như không phải thiếu người sử dụng, hắn nhất định sẽ đá hai người này vào góc, mặc kệ bọn họ.

Tây Sơn Đường bây giờ vốn đã binh hùng mã khỏe, giáp cứng khí lợi, nếu như ngay cả chiến trận cũng đuổi sát biên quân, vậy quan phủ sẽ thấy thế nào? Nghĩ thế nào?

Thanh thế của Thiết Kỳ Bang bây giờ cũng đủ để người khác kiêng kị rồi.

Sở Hi Thanh oán thầm trong lòng, trên mặt lại không dám tỏ vẻ gì. Hắn không chỉ dùng lời nói thân thiết để lung lạc Lý Thần Sơn và Ngụy Dương, mà còn bóp mũi lại đưa hai người Lý Thần Sơn và Ngụy Dương lên làm phó đường chủ, từng người cai quản tám cái phân đàn.

Sở Hi Thanh đúng là không thể làm gì khác.

Tây Sơn Đường quá nhiều phân đàn, khó có thể khống chế và quản lý. Chỉ có hai người xuất thân biên quân là Lý Thần Sơn và Ngụy Dương, vừa có năng lực chỉ huy ngàn người, thực lực cá nhân cũng làm cho bang chúng phía dưới tin phục.

Sở Hi Thanh nghỉ ngơi ở trấn Tây Sơn khoảng bốn ngày, thuận tiện xử lý tất cả công việc còn đọng lại trong đường khẩu.

Lúc này, đúng lúc kênh đào nhỏ của trấn Tây Sơn bắt đầu khai thông.

Mấy thế gia vọng tộc của quận Lâm Hải cực kỳ coi trọng chuyện này, gia chủ Chu Hùng Bá của Chu gia, gia chủ Lộ Triết của Lộ gia, bang chủ Bạch Mi Đao - Ứng Phi Long của Hải Diêm Bang. . . mấy người đều chạy đến xem lễ, chứng kiến thời khắc kênh đào khai thông.

Ngày tiếp theo, kênh đào chính thức được đưa vào sử dụng, chỉ ngày hôm đó, có hơn bốn trăm chiếc thuyền lớn năm ngàn liêu trở lên qua lại.

Dựa theo giá cả một chiếc thuyền năm ngàn liêu thu phí trăm lượng, vạn liêu thu phí hai trăm lượng để tính, chỉ một ngày này, liền thu nhập 47.000 lượng bạc.

Đây mới chỉ là ngày đầu tiên, trấn Tây Sơn tích lũy rất nhiều hàng hóa chờ vận chuyển ra ngoài, cũng có thể thấy tiền cảnh của kênh đào này rộng lớn đến mức nào.

Chương 656: Thần Phong Minh Kính Đao (5)

Ngoài ra, những kho hàng mà Sở Hi Thanh xây dựng ở lối ra của kênh đào, cũng là một khoản thu nhập.

Chỉ vẻn vẹn tiền thuê của tháng đầu tiên, liền cao đến 7.500 lượng.

Nơi này đã khá đông đúc, phồn hoa không kém một trấn nhỏ.

Mà trong phạm vi năm dặm quanh đây, ngoại trừ một phần đất đai là bán cho mấy thế gia Lâm Hải, còn lại đều nằm trong tay Sở Hi Thanh.

Cho đến ba ngày sau, mấy người Chu Hùng Bá và Lộ Triết đã cáo từ rời đi, khi đi tất cả mọi người đều vui sướng mừng rỡ.

Mà ngay sau khi đại hội mở sông kết thúc, Sở Hi Thanh liền đi đến quận thành Tú Thủy, đến võ quán Chính Dương một lần.

Đầu tiên, hắn muốn đi tìm quán chủ Lôi Nguyên để kiểm tra.

Sau khi đệ tử chân truyền của võ quán Chính Dương lên cấp thất phẩm, liền có thể xin trở thành ‘đệ tử ký danh’ của Vô Tướng thần tông.

Sau khi vượt qua cuộc kiểm tra của Lôi Nguyên, tên của hắn sẽ được báo lên Vô Tướng thần tông, được ghi vào danh sách đệ tử.

Sau đó, hắn còn muốn đi Tàng Kinh Lâu, học tập nội dung phía sau của mấy môn công pháp.

Dưỡng Nguyên Công tầng bảy, Truy Phong đao pháp tầng tám, Khinh Vân Tung tầng tám, Trục Điện Chỉ tầng tám, vân vân.

Thật ra khi còn ở trên thuyền, Diệp Tri Thu cũng đã dạy hắn một phần, nhưng Sở Hi Thanh vẫn muốn đến Tàng Kinh Lâu, để xem công pháp hoàn chính và cả Chân Ý Đồ.

Mà nội dung của bộ phận này, được giấu ở trên tầng cao nhất của Tàng Kinh Lâu, do Diệp Kinh Nguyên đích thân trông giữ.

Tuy nhiên, khi Sở Hi Thanh lĩnh lệnh bài đệ tử ký danh của Vô Tướng thần tông từ chỗ của Lôi Nguyên, hắn đi đến tầng cao nhất của Tàng Kinh Lâu thì Diệp Kinh Nguyên đưa cho hắn một quyển sách, đó chính là Thần Phong Minh Kính Đao!

“Thần Phong Minh Kính Đao?”

Sau khi Sở Hi Thanh nhìn thấy quyển sách này, vẻ mặt vô cùng vui mừng: “Đệ tử có thể tu luyện công pháp này? Có phải hơi sớm không?”

Nói như vậy là vì đây là công pháp mà đệ tử ngoại môn của Vô Tướng thần tông mới có thể tu luyện.

“Không sớm, tuy rằng mười nghệ truyền ngoài đều có chín tầng, nhưng nội dung để ‘Trúc Cơ’ đều nằm ở tầng một đến tầng sáu. Học đủ sáu tầng, liền có thể chuyển công pháp khác. Ba bằng phía sau chỉ là công pháp quá độ cho đệ tử ký danh, không cần nghiên cứu sâu.”

Diệp Kinh Nguyên cười nói: “Ngươi phải cảm tạ Kiếm tuần sát sứ và Lôi quán chủ, là hai người bọn họ liên thủ đề cử với Giáo Viên Viện, xin mở trường hợp đặc biệt cho ngươi. Nhưng mấu chốt là bây giờ ngươi đã có đủ ‘thiện công’, còn nhớ ta bảo ngươi viết ‘chú giải Bạch Mã Phi Mã’ hay không?”

“Quyển sách này được đại trưởng lão Giáo Viên Viện xác định là bí pháp nhất đẳng dưới tứ phẩm. Bây giờ đã có bảy tám vị đệ tử đổi lấy quyển sách này của ngươi, thiện công của ngươi bây giờ đã có thể so với một ít đệ tử nội môn rồi.”

Sở Hi Thanh nghe đến đây, hai mắt sáng ngời: “Như vậy đệ tử bây giờ, không chỉ có thể tu luyện Thần Phong Minh Kính Đao?”

“Không sai!” Diệp Kinh Nguyên hơi gật đầu: “Nhưng Tàng Kinh Lâu ở võ quán Chính Dương chúng ta, không có nhiều công pháp nội môn, ví dụ như công pháp tấn giai của Truy Phong đao pháp, cũng chỉ có Thần Phong Minh Kính Đao, Đại Phong Ma Đao, Thần Phong Thiên Ngân Đao. . . tổng cộng chỉ có bảy loại. Mà tất cả môn công pháp này, đều chỉ có đến tầng chín. Muốn học nội dung phía sau, nhất định phải về bản sơn.”

Diệp Kinh Nguyên nói đến chỗ này, liền chỉ chỉ về phía tay phải của mình: “Những công pháp này đều ở trên giá sách kia, tổng cộng năm cái giá sách, ngươi tự chọn đi. Ngươi chỉ có thể ghi nhớ và học thuộc lòng, chứ không thể mang sách ra khỏi Tàng Kinh Lâu.”

Lúc này, Sở Hi Thanh bước nhanh đến giá sách, nhìn lướt qua một lượt.

Thần Phong Minh Kính Đao là không cần thay đổi, đây là trụ cột của Thần Ý Xúc Tử Đao.

Sở Hi Thanh tu luyện Nhai Tí đao ý, há có thể không tu luyện Thần Phong Minh Kính Đao?

Mà công pháp tiến giai của Dưỡng Nguyên Công, đương nhiên là Vô Tướng Công.

Không giống như những thần tông nhất phẩm khác, bọn họ có ba hoặc năm công pháp hạt nhân. Còn Vô Tướng thần tông thì từ đầu đến cuối chỉ có một bộ Vô Tướng Công này.

Công pháp này có tính tương thích cực cao, thiên biến vạn hóa, có thể dùng Vô Tướng Công để thi triển tất cả các loại võ đạo, đều có thể phát huy hơn chín phần uy lực.

Thậm chí Vô Tướng Công còn có thể tương thích với đại đa số pháp môn ma đạo, mấy ngàn năm qua, có vô số đệ tử ma đạo lẻn vào Vô Tướng thần tông để học trộm môn công pháp này.

Tiến giai của Trục Điện Chỉ, chính là Thần Lôi Động Chân Chỉ.

Dựa theo lời giải thích của Sở Vân Vân, môn chỉ pháp này thật ra là ‘đao chỉ’. Không chỉ là đơn chỉ (một ngón) như Trục Điện Chỉ, mà là chập ngón tay vào như đao.

Uy lực của Thần Lôi Động Chân Chỉ cực lớn, tốc độ cực nhanh, gần như là võ đạo song sinh với Thần Phong Minh Kính Đao, cả hai có thể chuyển đổi lẫn nhau.

Chiêu thức của Thần Lôi Động Chân Chỉ có thể dùng ở đao pháp, mà Thần Phong Minh Kính Đao cũng có thể dùng chỉ pháp để thi triển.

Chương 657: Long trời lở đất

Tuy nhiên, ngưỡng cửa để tu luyện hai môn công pháp này cực cao, cần thiên phú huyết mạch mạnh mẽ.

Nhưng chuyến này đối với Sở Hi Thanh mà nói thì quá đơn giản.

Còn về Khinh Vân Tung, Sở Hi Thanh lựa chọn Mị Ảnh Vân Tung làm công pháp tiến giai.

Như Sở Vân Vân từng nói, 'Phong vô tướng, vân vô thường. Vạn kiểu biến hóa trong thế gian, tất có đều vì pháp, như ảo ảnh trong mơ, như lộ cũng như điện'.

Sở Hi Thanh đã có Phong và Lôi, tự nhiên không thể thiếu Vân.

Tu luyện môn thân pháp này đến tầng cao siêu, quả thực là thân như mị ảnh, tụ tán tùy tâm, biến ảo vô thường.

Ngoài ra, một bộ phận nội dung của Mị Ảnh Vân Tung lại tương đối phù hợp với thiên phú huyết mạch Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân của hắn.

Sở Hi Thanh tu luyện môn công pháp này đến tận cùng, liền chuẩn bị phát triển theo phương hướng thời gian.

Bốn môn công pháp, đều có từ tầng một đến tầng chín.

Sau khi Sở Hi Thanh nghiên cứu xong, liền trực tiếp thay thế mấy môn công pháp cũ của hắn.

Khi Sở Hi Thanh cầm mấy quyển sách này đi về bàn sách ở giữa tầng chín, Diệp Kinh Nguyên liếc mắt nhìn qua, rồi lại bật cười một tiếng: "Ánh mắt không tệ, chỉ cần ngươi nắm giữ ba loại sức mạnh phong vân lôi, liền có thể nắm giữ lực lượng Tam Tương, nắm giữ vạn kiểu biến hóa trong thiên địa, có thể sánh vai với lực lượng ngũ hành."

Diệp Kinh Nguyên nói đến chỗ này, vẻ mặt hơi quái dị: "Ngươi chọn bốn môn công pháp này, cũng là bốn môn công pháp mà Tần Mộc Ca đã lựa chọn để tiến giai lần đầu tiên. Các ngươi đều là đệ tử xuất sắc nhất trong trăm năm qua của võ quán Chính Dương, giờ phút này lão phu thật sự có một loại cảm giác như luân hồi."

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày lên, lắc đầu cười khổ: "Nghe nói chỉ trong vòng nửa năm, Bá Võ Vương đã học tổng cộng mười bảy môn công pháp chỉ truyền trong nội môn, đệ tử không dám so sánh với nàng."

"Ta không nói ngươi có thể so sánh với nàng."

Diệp Kinh Nguyên liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh một cái, sau đó cảm khái nói: "Tần Mộc Ca còn được xưng 'Kho vũ khí' khi ở Vô Tướng thần tông ta. Khi nàng tỷ lý với đồng môn, bất luận người khác dùng võ đạo gì, nàng cũng có thể dùng võ đạo như vậy đẻ giao thủ và luận bàn với đối phương."

“Đáng tiếc là khi đó ta ở tận Miêu Cương, không có duyên nhìn thấy phong thái của vị này, đó đâu chỉ là siêu thiên kiêu? Thiên phú của nàng, thật sự là đã vượt qua tất cả thiên tài. . .”

Da mặt Sở Hi Thanh co quắp vài cái, bắt đầu tập trung nghiên cứu Thần Phong Minh Kính Đao.

Áo nghĩa của Thần Phong Minh Kính Đao vô cùng đặc dị.

Người sáng tạo môn võ đạo này, tên là Trác Minh Kính, được xưng Minh Kính Đao Quân, là một cao thủ nhất phẩm cực kỳ mạnh mẽ tại tám ngàn năm trước của Vô Tướng thần tông.

Người cho rằng cái gọi là Phong, cũng không phải chỉ sức gió trong thiên địa, mà là bao quát tất cả vật động và vật thể có lực lượng.

Cái này khá giống với khái niệm ‘động năng’ ở thời hiện đại.

Khi Minh Kính Đao Quân nghiên cứu thần thông của Nhai Tí, đã tự sáng tạo ra hệ thống Truy Phong đao pháp - Thần Phong Minh Kính Đao – Thiên Thù Thần Ý Đao, hơn nữa còn tự học được tầng mươi lăm của Nhai Tí đao ý.

Môn võ đạo này đã truyền thừa 6700 năm, cuối cùng tiến vào đại thành ở trong tay Huyết Nhai Đao Quân.

Huyết Nhai Đao Quân không chỉ cải thiện Thần Phong Minh Kính Đao và Thiên Thù Thần Ý Đao, mà còn dựa trên trụ cột của Thiên Thù Thần Ý Đao, sáng tạo ra Thần Ý Xúc Tử Đao, từ đây vô địch khắp thiên hạ.

Mà căn bản và tôn chỉ của Thần Phong Minh Kính Đao, chính là để bản thân giống như gương, đem tất cả gia tăng với Phong của bản thân, cũng chính là đem tất cả động năng phản xạ ngược về.

Điều này làm cho Sở Hi Thanh nghĩ đến một bộ phim hoạt hình trước kia, trong đó có một nhân vật tên là Accelerator.

Người này có siêu năng lực đỉnh cấp, có thể điều khiển phương hướng của năng lượng, phản xạ tất cả năng lượng vật lý, như trọng lực, khí áp, tia sáng, dưỡng khí, nhiệt độ, bước sóng âm thanh . . . vân vân, chỉ vẻn vẹn chạm đến là có thể giết chết người. Nếu như người này muốn, thậm chí có thể thao túng động năng của trái đất, hủy diệt thế giới.

Thần Phong Minh Kính Đao khẳng định không có khuếch đại như loại siêu năng lực này, nhưng cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Tu luyện môn võ đạo này đến mức tận cùng, được xưng là một mưa một bụi không dính thân, hơn nữa có thể bỏ qua chín phần rưỡi chủng loại ám khí trong thiên hạ.

. . .

Sở Hi Thanh ở trong Tàng Kinh Lâu tận bốn ngày, lúc này mới rời khỏi võ quán Chính Dương.

Ngộ tính của hắn bây giờ đã tăng lên rất nhiều.

Trong bốn môn công pháp này, có rất nhiều nội dung thâm sâu khó hiểu, Sở Hi Thanh lại chỉ dùng bốn ngày để ghi nhớ toàn bộ, nắm giữ toàn bộ.

Sau này, chỉ cần luyện tập là có thể thay thế bốn môn võ đạo truyền ngoài của hắn.

Diệp Kinh Nguyên cũng tán thưởng không thôi, còn nói không hổ là siêu thiên kiêu trên Thần Tú Thập Kiệt đao.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh lại không đắc ý chút nào, có người nói Tần Mộc Ca chỉ sử dụng thời gian nửa ngày để nghiên cứu bốn môn võ đạo này.

Chương 658: Long trời lở đất (2)

Sau đó, Sở Hi Thanh lại đi đến Thiên hộ sở của Cẩm y vệ.

Tào Hiên đích thân đi đến kho vũ khí của Thiên hộ sở với hắn, để cho hắn lựa chọn phần thưởng khi giết chết Huyết Tích Tử - Vương Thanh.

Để nội tâm Tào Hiên hơi trầm xuống chính là, Sở Hi Thanh không có hứng thú với Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân nằm ở vị trí cực bắt mắt trên giá sách.

Hắn đi đi lại lại trong kho của Thiên hộ sở một lúc, cuối cùng lựa chọn một thức cực chiêu tên là Phong Xế Lôi Hành.

Đây là một cực chiêu mạnh mẽ, kết hợp hai loại sức mạnh phong và lôi của Cẩm y vệ, rất thích hợp với Sở Hi Thanh.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại chọn một môn công pháp Đại Lực Thần Bàn quyết.

Đây cũng là một môn công pháp bí truyền cực mạnh mẽ, tuy không phải khổ luyện Bá thể, nhưng có thể nội ngoại kiêm tu, từng bước cải thiện lực lượng và thể chất của võ tu.

Sở Hi Thanh đổi lấy chín tầng đầu.

“Chỉ mấy thứ này thôi, số công huân còn lại thì đổi đan dược đi.”

Tào Hiên cảm giác da mặt của mình hơi cứng đờ: “Tiểu Sở, vì sao phải đổi cái Đại Lực Thần Bàn quyết này? Cái này kém xa Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân.”

Sở Hi Thanh lại hơi lắc đầu: “Đại Lực Thần Bàn quyết không có hiệu quả của Bá thể, nhưng tu luyện rất rẻ. Chắc ngươi cũng biết, ta chủ tu Nhai Tí đao ý, một khi tu luyện thành công Thần Phong Minh Kính Đao và Thiên Thù Thần Ý Đao, chỉ đao ý đã có thể phản xạ đại đa số ngoại lực rồi, hiệu quả không kém gì Bá thể. Ta tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân là vì cường hóa thiên thể, tại phương diện này, hiệu quả của Đại Lực Thần Bàn quyết cũng không kém gì.”

Thật ra thì đương nhiên không phải như vậy.

Hắn đổi môn công pháp Đại Lực Thần Bàn quyết, là chuẩn bị truyền thụ cho Lưu Nhược Hi.

Trụ cột trước kia của Lưu Nhược Hi quá kém, lực lượng và thân thể rất yếu. Đại Lực Thần Bàn quyết có thể cải thiện sở đoản của nàng, giúp nàng củng cố căn cơ.

Nàng có 50% thiên phú của Bá Võ Vương, tuy rằng không thể tu luyện nhiều môn võ đạo như Tần Mộc Ca, nhưng Sở Hi Thanh cho rằng, tu luyện năm sáu môn thì vẫn rất nhẹ nhàng.

Da mặt Tào Hiên giật giật, lòng thầm nói ngươi đường đường là Thần Tú Thập Kiệt đao, vậy mà không có lý tưởng như vậy?

Trên mặt hắn lại không biến sắc chút nào: “Vậy thì thật đáng tiếc, nói đến mới nhớ, thời gian gần đây Địa nha Cẩm y vệ cảm thấy hơi ít cao thủ, nên cổ vũ người có thiên phú tu luyện võ đạo cao thâm. Thiên kiêu hàng đầu Thanh Vân Bảng như ngươi, có thể dùng giá 70% để đổi các loại công pháp đỉnh cấp như Kinh Cương Bất Hoại, Bất Diệt Kim Thân, Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện Kim Chung, và Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân. Ngoài ra, tất cả đan dược tứ chuyển, ngũ chuyển và lục chuyển để luyện thể, tất cả có thể đổi với giá 60%.”

“Lại còn có chuyện này? Sao Thiên hộ đại nhân ngài không nói sớm?”

Sở Hi Thanh lấy làm kinh hãi, hắn do dự một chút, mới hỏi: “Công huân chém giết Huyết Tích Tử - Vương Thanh của ta là bao nhiêu, số còn lại có thể đổi Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân từ tầng sáu đến tầng tám không?”

Tào Hiên nghĩ thầm, đủ cái rắm!

Phong Xế Lôi Hành và Đại Lực Thần Bàn quyết cũng là võ đạo bí truyền của Cẩm y vệ, đặc biệt là Phong Xế Lôi Hành, bên trong ẩn chứa Thiên đạo chi vận, là cực chiêu có uy lực nhất đẳng.

Sở Hi Thanh chỉ đổi Phong Xế Lôi Hành, cũng đã tiêu hết quá nửa công huân giết chết Vương Thanh rồi.

Lồng ngực hắn khó chịu, trên mặt lại cười tươi: “Đủ, đầy đủ! Huyết Tích Tử - Vương Thanh tội ác tày trời, còn đắc tội với một vị đại nhân vật của Cẩm y vệ ta, cho nên phía trên ban thưởng khá nhiều.”

Hắn vừa nói vừa lấy một lệnh bài thân phận màu vàng và một phần công văn ra, đưa cho Sở Hi Thanh: “Công huân còn lại của ngươi, chẳng những có thể đổi Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân từ tầng sáu đến tầng tám, mà còn có thể đổi mười viên ngũ chuyển Kim Thân Đan, cộng thêm ma kiếm Huyết Tích Tử có thể đổi hai mươi bốn viên, tổng cộng là ba mươi bốn viên, tu luyện Bá thể, vẫn nên cố gắng tu luyện đến tầng sáu, ngưng tụ huyết khí ngoại cương, như vậy mới có nhiều chỗ tốt.”

Tào Hiên vốn muốn nói chỉ có thể đổi tầng sáu.

Nhưng sau khi suy nghĩ một chút, hắn vẫn sửa miệng.

Vì ổn thỏa, vẫn nên để Sở Hi Thanh tu luyện đến tầng tám mới tốt.

Chẳng mấy Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân tầng sáu, vẫn không thể khống chế Sở Hi Thanh thì sao?

Lần này, bọn họ đã phải rất vất vả mới đưa được Huyết Tích Tử - Vương Thanh đến dưới đao của Sở Hi Thanh.

Chuyện như vậy, không thể làm hai lần.

Món nợ này, chờ Sở Hi Thanh bị vào tròng, hắn sẽ từ từ đòi lại.

Sở Hi Thanh cầm công văn lên xem, hắn nhìn thấy mấy chữ ‘Phó thiên hộ Địa nha Cẩm y vệ’, kinh ngạc nhướng mày hỏi: “Phó thiên hạ, tăng lên tận hai cấp. Phía trên ban thưởng phong phú như vậy sao?”

Trước kia hắn là quan chính thất phẩm, hiện tại đã vượt qua tòng lục phẩm giáo úy, lên thẳng Phó thiên hộ tòng chính lục phẩm luôn.

Chương 659: Long trời lở đất (3)

“Cái này thì không phải là ban thưởng, Thiết Kỳ Bang ngang dọc Tú Thủy và Tầm Dương, đã có thể tính là phát triển trong phạm vi Đông Châu. Ngươi là Thiếu kỳ chủ Thiết Kỳ Bang, tự nhiên không thể làm Bách hộ nữa.”

Tào hiên liếc mắt nhìn hắn một chút: “Đây là truyền thống của Cẩm y vệ, chỉ có trọng thưởng, mới có thể được lòng nhân tài.”

Bằng không người ta làm đại lão giang hồ vui vẻ như vậy, vì sao lại trở thành nằm vùng cho Cẩm y vệ?

Sở Hi Thanh nghe vậy thì bừng tỉnh: “Đáng tiếc, thật ra ta muốn làm giáo úy hơn, có thể quản năm trăm ba trăm người.”

Giáo úy của Cẩm y vệ, quý giá hơn giáo úy trong quân đội không ít.

Giáo úy đều thống lĩnh ba đến năm trăm người, nhưng tại Thần Sách Đô ở biên quân, chỉ là chức quan thất phẩm.

Khác với chức quan phó thiên hộ chính là, giáo úy trực tiếp cai quản vài trăm người, là chức quan có thực quyền.

Tào Hiên khẽ lắc đầu: “Đừng nghĩ, đây cũng là truyền thống của Cẩm y vệ ta, nằm vùng và mật thám không thể cầm quyền. Chờ tương lai ngươi lập đại công, trở về Cẩm y vệ nhậm chức, Thiên hộ, Vạn hộ đều dễ như trở bàn tay, khi đó tự nhiên có thể thu được quyền lực.”

Hắn nghĩ Sở Hi Thanh bây giờ đã có thế lực rất lớn, đã khiến người ta kinh ngạc, há có thể để cho Sở Hi Thanh nắm giữ ba trăm Cẩm y vệ?

Khi đó hắn cũng không cần làm Thiên hộ quận Tú Thủy nữa.

Công pháp bí truyền của Cẩm y vệ, từ tầng sáu trở lên là không được mang ra khỏi kho.

Sở Hi Thanh bỏ ra một ngày rưỡi, nghiên cứu xong thì mới đi ra.

Khi Sở Hi Thanh đi ra khỏi cửa hàng bánh bao, hộ vệ Kế Tiễn Tiễn ở bên cạnh hắn lại hơi mất tập trung.

Sở Hi Thanh cảm thấy khá là kỳ lạ: “Ngươi làm sao vậy? Vì sao luôn thất thần?”

Hắn nghi ngờ, nếu như có người ra tay ám sát vào lúc này, Kế Tiễn Tiễn nhất định sẽ không kịp phản ứng.

“Xin lỗi! Ta đang suy nghĩ một ít chuyện về võ đạo, không phải đường chủ đã dạy ta môn công pháp kích phát tiềm năng, nhanh chóng tăng lên lục phẩm hạ sao? Ta còn chưa hiểu vài vấn đề ở trong đó.”

Sau khi Kế Tiễn Tiễn tỉnh táo lại, liền mỉm cười.

Nàng rất muốn hỏi Sở Hi Thanh, có phải hắn đã đổi môn Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân kia không.

Nhưng Kế Tiễn Tiễn chỉ là một thị vệ thợ săn nơi sơn dã, nào có tư cách gì để hỏi chuyện này.

Ván cờ này còn là do đích tay nàng bố trí, nào có đạo lý tiến hành được một nửa thì lại kêu dừng?

Sau đó, Kế Tiễn Tiễn lắc đầu thật mạnh, ngăn chặn những suy nghĩ lung tung này.

Lòng thầm nói chờ Sở Hi Thanh tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân xong, liền để bản thân mình nắm giữ, không để hắn bị những người khác lãng phí là được.

Đời đến khi Sở Hi Thanh lập công cho Cẩm y vệ, ba chuyện Nghịch Thần Kỳ, di đảng Lệ thái tử và tộc Xích Long kết thúc, chính mình lại giải trừ cấm pháp cho hắn cũng không muộn.

Sở Hi Thanh thì lại không nghĩ quá nhiều: “Chuyện ngươi nên cấp, đúng là cần càng sớm càng tốt. Nhưng không cần phải ngẩn người ở trên đường, tình hình trong quận Tú Thủy bây giờ biến ảo khôn lường, chúng ta ra ngoài vẫn phải cẩn thận một chút.”

Mà ngay khi hắn trở về trấn Tây Sơn không lâu, lại có hai chuyện phát sinh.

Một là tổng đà Thiết Kỳ Bang truyền tin, tu vị của Thiết Tiếu Sinh đã đột phá đến ngũ phẩm hạ.

Chuyện này nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Sở Hi Thanh cũng chấn động không thôi. Hiện giờ, tất cả ánh mắt của quận Tú Thủy đều tập trung ở trên người Thiết Cuồng Nhân.

Nhưng không ngờ Thiết Tiếu Sinh nhìn như trăm công nghìn việc kia, lại là người đột phá trước.

Sở Hi Thanh cũng hiểu ra, hôm trước Thiết Tiếu Sinh vội vàng rời đi, mà không ở lại uống rượu với hắn, chỉ sợ không phải vì công việc trong bang, mà là chuẩn bị cho việc đột phá.

Không trách hôm đó khí tức của Thiết Tiếu Sinh không hòa hợp cho lắm.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại vô cùng vui mừng.

Cao thủ ngũ phẩm cũng đã có thể làm kiêu hùng một phương.

Thiết Kỳ Bang có hai cao thủ ngũ phẩm, tình thế tốt hơn trước kia rất nhiều, không cần phải đặt tất cả hi vong lên người Thiết Cuồng Nhân nữa.

Có lẽ đây cũng là mưu tính của Thiết Cuồng Nhân, lại còn kín miệng như bưng, trong và ngoài bang đều không có chút tiếng gió nào.

Sở Hi Thanh cũng có thêm vài phần tự tin với việc Thiết Cuồng Nhân thăng cấp.

Với trí tuệ của Thiết Cuồng Nhân, nhất định có thể sắp xếp ổn thỏa chuyện hắn thăng cấp.

Chuyện thứ hai là điểm huyết nguyên của hắn, vào ngày mùng 3 tháng 4, bỗng nhiên tăng mạnh khoảng 35 điểm.

Sở Hi Thanh cảm thấy rất khó hiểu, thời gian này điểm huyết nguyên vẫn luôn tăng, mỗi ngày tăng khoảng mười đến mười hai điểm.

Xưa nay đều không tăng vọt lên hơn ba mươi như ngày hôm nay.

Vấn đề là dạo này Sở Hi Thanh chỉ ở nhà, hắn tập trung nghiên cứu võ đạo và tu luyện, vừa không giao thủ với người khác, vừa không tuyên bố văn chương gì cả.

Nhưng tại buổi trưa mười hai ngày sau, Sở Hi Thanh rốt cuộc cũng biết nguyên do.

Chương 660: Long trời lở đất (4)

Đó là trưa ngày 15 tháng tư, một kỳ Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí và Luận Võ Thần Cơ – Thần Châu Chí được phát hành.

Sau khi hai quyển Luận Võ Thần Cơ này được phát hành khoảng hai khắc, đã đưa được đưa đến thư phòng của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh lấy tuổi 15, ghi danh hạng 1 trên Đông Châu - Thanh Vân Bảng, hạng 91 trên Thanh Vân Tổng Bảng.

Xếp hạng 91 là vì tất cả người phía trên hắn đều là quái vật mới 16 tuổi mà đã có tu vị lục phẩm trở lên.

Ba mươi vị trí đầu của Thanh Vân Tổng Bảng, thậm chí còn là ngũ phẩm, tuổi tác cũng là mười tám trở xuống.

Ngũ phẩm trở lên, đã không phải là siêu thiên kiêu, là là 'Thiên trụ'.

Đã có thể làm trụ cột của một đại tông phái, thậm chí là trong quân đội, đỉnh thiên lập địa, cho nên gọi là 'Thiên trụ'.

Bọn họ đều xuất thân từ phương bắc và Hà Lạc, có một phần nhỏ trong đó thậm chí còn có chiến tích đánh chết tộc duệ cự thần.

Để Sở Hi Thanh lưu ý chính là Mạc Kỳ Lân.

Xếp hạng của hắn không giảm, trái lại còn tăng lên một hạng, leo lên vị trí 93 trên Thanh Vân Tổng Bảng.

Đoạn văn giới thiệu về Mạc Kỳ Lân là: Từ khi Mạc Kỳ Lân bị Sở Hi Thanh đánh bại bằng một đao, khi đó rất nhiều người cho rằng Mạc Kỳ Lân hữu danh vô thực, chỉ tầm thường thôi. Nhưng ngày mùng 3 tháng 4, Mạc Kỳ Lân và Khang Nghệ xếp hạng 94 trên Thanh Vân Tổng Bảng, xếp hạng 9 trên Thần Tú Thập Kiệt kiếm ước chiến tại phía nam kinh thành, hai người ác chiến vào lúc giữa trưa ba khắc, giao thủ hơn hai ngàn chiêu, Mạc Kỳ Lân thắng hiểm một chiêu. Có thể thấy được trình độ đao đạo của người này đã che đậy cả kinh thành.

Bản báo cho rằng, thiên phú đao pháp và thiên tư tu hành của Mạc Kỳ Lân đều cực cao, nếu như có thể nắm giữ một môn đao pháp cao siêu, hoặc là một một bí pháp có thể chống lại Bạch Mã Phi Mã, thì vẫn có tư cách tranh cao thấp với Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày lên, lòng thầm nói buổi trưa ngày mùng 3 tháng 4, không phải ngày mà điểm huyết nguyên của hắn tăng vọt sao?

Hóa ra là do Mạc Kỳ Lân chiến đấu với hạng 9 Thần Tú Thập Kiệt kiếm, nhưng Mạc Kỳ Lân từng là bại tướng dưới tay hắn, vì vậy chiến tích của Mạc Kỳ Lân cũng làm cho danh vọng của hắn tăng lên?

Sở Hi Thanh bỗng nhiên có một loại kích động muốn đi phương bắc, lĩnh giáo phong thái của tám vị Thần Tú Thập Kiệt đao còn lại.

Sau khi đánh bại từng người bọn họ, có phải bọn họ sẽ trở thành công cụ cày điểm danh vọng cho mình hay không?

Còn về phần lời bình 'Nếu như có thể nắm giữ một môn đao pháp cao siêu hoặc bí pháp có thể chống lại Bạch Mã Khi Mã, thì vẫn có tư cách tranh cao thấp với Sở Hi Thanh' kia.

Sở Hi Thanh đưa mắt nhìn vào võ đạo bảo khố của mình, trực tiếp đổi Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ thất giai để an ủi bản thân.

Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ giai đoạn thứ bảy: Để tay người của thể nắm gió, chỉ có thể ngự điện, tăng gấp đôi tốc độ tứ chí, gấp đôi linh hoạt, gấp đôi tốc độ phản ứng, cũng cường hóa kinh mạch, gấp đôi tốc độ vận chuyển chân nguyên, đồng thời trong cơ thể sinh sôi lực lượng cuồng phong và lôi đình, hơn nữa có thể khống chế phong lôi trong phạm vị hai mươi trương, cần 18.8 điểm huyết nguyên để đổi.

Thiên phú này, là Sở Hi Thanh mới quét ra hôm nay, còn chưa kịp đổi.

Ma cùng ngày Luận Võ Thần Cơ phát hình, điểm huyết nguyên đã tăng lên hơn 200 điểm.

Đến giờ ý cùng ngày, điểm huyết nguyên của Sở Hi Thanh đã lên đến 570.3 điểm.

Đáng tiếc là, tuy rằng trong tay Sở Hi Thanh có nhiều điểm huyết nguyên, nhưng vẫn không quét ra thiên phú huyết mạch mà hắn muốn.

Hiện giờ, hắn làm mới võ đạo bảo khố cũng rất tốn kém, hắn có thể dùng 0.1 điểm huyết nguyên để làm mới 100 lần.

0,1 điểm huyết nguyên, cũng chính là 1000 điểm võ đạo, cũng chính là tăng giá gấp mười lần.

Mỗi một lần làm mới, sẽ dừng lại hai phút để Sở Hi Thanh quan sát, khi Sở Hi Thanh phát hiện có thứ mình cần, thì có thể dừng lại. Nhưng hệ thống ba ba sẽ không trả điểm lại.

Theo Sở Hi Thanh, chức năng này chính là để gạt tiền.

. . .

Bảy ngày sau khi Luận Võ Thần Cơ phát hành, khúc sông còn lại của kênh đào nhỏ rốt cuộc đã được khai thông.

Lúc này, con kênh đào cũng đã được kinh doanh tròn một tháng.

Sau khi trừ bỏ tất cả các chi phí, thu nhập của tháng thứ nhất cao đến mười chín vạn lượng, vượt xa dự đoán của tất cả mọi người.

Sở Hi Thanh chiếm ba phần mười cổ phần của kênh đào, đây là do Tả Thanh Vân đã chuyển cổ phần về cho hắn.

Chuyện này có nghĩa là thu nhập của Sở Hi Thanh ở tháng đầu tiên là bảy vạn lượng bạc.

Ngày hôm nay, Sở Hi Thanh cũng đã kết thúc chuyện đóng cửa tiềm tu, hắn rời khỏi trấn Tây Sơn, đi đến phần eo một ngọn núi lớn trên Nam Lộc của Tây Sơn, nhìn một tòa thôn xóm ở dưới chân núi.

Hắn đến đây để thị sát tòa thôn xóm mới xây này.

Chương 661: Long trời lở đất (5)

“Tính từ tháng ba đến giờ, Đổng gia thôn là tòa thôn trang thợ săn thứ sáu chuyển đến dưới chân Tây Sơn.”

Phú trách di chuyển thợ săn chính là Lưu Nhược Hi, nàng chỉ xuống dưới ngọn núi: “Ngài xem, vị trị và phòng ốc của thôn dân, còn cả tường bao của tòa thôn trang này, đều là chúng ta dùng một số tiền lớn để mời một thuật sư có sở trường về binh pháp ở trong quân đại thiết kế, chẳng những có thể đề phòng lũ lụt, còn có nguồn nước, còn có thể chống đỡ tặc phỉ và yêu thú.”

“Đổng gia thôn bây giờ có tổng cộng 332 hộ, hơn hai ngàn người, mà trong thôn có tổng cộng 650 phòng ốc, bộ phận còn lại để cho tiều phu mà chúng ta chiêu mộ, đại đa số vẫn đang để trống.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì hơi gật đầu, thợ săn và tiều phu sống chung, chính là kế sách của hắn.

Tiều phu chặt gỗ cho hắn, thợ săn thì vừa săn bắn vừa bảo vệ tiều phu.

Lúc này, Lưu Nhược Hi lại hơi cau mày: “Nhưng đám tù binh xây dựng phòng ốc và tường thôn đều rất tức giận và oán hận, tuy rằng bắt đầu từ đầu tháng này, chúng ta cũng cho bọn họ một chút tiền bạc, nhưng vẫn thường xuyên có người chạy trốn và gây sự.”

“Ngươi có thể nói cho bọn họ biết, để bọn họ an tâm làm việc, chỉ cần mười hai tòa thôn trang mới kia hoàn thành đúng thời hạn, chờ đến tháng năm thì ta sẽ thả bọn họ đi.”

Sau đó, Sở Hi Thanh nhìn về phía trưởng thôn của Đổng gia thôn.

Đây là một trung niên bốn mươi tuổi, cũng là một thợ săn có tu vị thất phẩm thượng.

“Đổng trưởng thôn, thợ săn của thôn các ngươi thế nào rồi? Phòng ốc đã ổn thỏa chưa, muối và lương thực có sung túc hay không, tường thôn có kiên cố không, có việc gì không ổn thì cứ nói. Nếu Sở mỗ đã nhận lời giúp các ngươi, che chở các ngươi, đương nhiên sẽ an bài ổn thỏa.”

“Đường chủ đại nhân nhân đức trượng nghĩa, Lưu đàn chủ đã sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa, tất cả công việc đều rất thỏa đáng, tất cả mọi người trong thôn đều rất hài lòng.”

Đổng thôn trưởng thật ra là rất vui mừng.

Hắn vốn tưởng rằng sau khi chuyển đến đây, thì sẽ phải gian khổ lập nghiệp, bắt đầu lại từ đầu.

Nhưng nếu như có thể được Tây Sơn Đường che chở, thoát khỏi quận quân, thương nhân và tặc phỉ hút máu, thì vẫn cực kỳ có lời.

Dù sao bọn họ cũng không có của cải gì, xây vài căn phòng đất cỏ lau là một chuyện đơn giản với võ tu bọn họ.

Nhưng không ngờ Sở Hi Thanh còn phái người đến xây dựng phòng ốc bằng gạch đá cho bọn họ, còn có tường bao quanh thôn để phòng ngự.

“Có điều . . .”

Trên mặt Đổng thôn trưởng hiện lên vẻ do dự: “Dạo này người của chúng ta vào núi săn bắn, thì lại nhìn thấy bóng dáng của yêu tộc.”

“Yêu tộc?”

Sở Hi Thanh híp mắt, sau đó liền hơi suy tư mà nói: “Hợp tình hợp lý, các ngươi nhất định phải chú ý khi săn bắn. Ngoại trừ dùng để ăn ra, cố gắng không bắt các loại thú bình thường không bị ô nhiễm uế khí, đặc biệt là con cái.”

Không biết vì sao mà thế giới này có uế khí hoành hành, lưu động tại vùng sơn dã.

Một khi phàm nhân ăn phải thịt thú bị ô nhiễm uế khí, nhẹ thì bệnh nặng, nặng thì điên.

Tuy nhiên, giá trị của thú hoang bị ô nhiễm này vẫn rất cao. Da lông, nanh vuốt, gân của chúng nó không khác gì thú hoang bình thường.

Ngoài ra, tốc độ sinh trưởng của Uế thú rất nhanh, bình thường chỉ cần năm ba tháng là có thể từ con non đến trưởng thành, một lứa lại một lứa.

Thu nhập chủ yếu của thợ săn đều đến từ những Uế thú này.

Thật ra thế lực yêu tộc ở Tây Sơn không mạnh, chỉ có hai vị yêu tộc ngũ phẩm tọa trấn.

Tuy nhiên Sở Hi Thanh cũng không có ý định chọc giận chúng, hắn còn bảo tiều phu chặt một cây thì phải trồng một cây, hơn nữa còn không được chặt cây cối từ mười năm trở xuống.

Yêu tộc trấn áp ở Tây Sơn, cũng là một sự hỗ trợ để càn quyết Uế thú tại Tây Sơn.

Sở Hi Thanh vẫn muốn cùng tồn tại với chúng nó, không cần phải sát phạt lẫn nhau.

Lúc này, hắn lại không tự chủ được mà nhớ đến con Bạch điêu (chồn tuyết) mà hắn gặp được trong bí cảnh ở Lâm Hải.

Cũng không biết con chồn tuyết đã hóa hình giống hệt hắn kia thế nào rồi?

Sau đó, Sở Hi Thanh thu hồi tâm tư, quay sang hỏi trưởng thôn Đông gia thôn: “Như vậy, lần này thỏa phạt Cửu Đao Ổ, thôn các ngươi có thể ra sức không?”

Vẻ mặt Đổng trưởng thôn trở nên nghiêm túc: “Đường chủ nhân đức, Đổng gia thôn chúng ta cũng không hàm hồ. Thôn chúng ta có 332 hộ, có thể ra 320 tên tráng đinh, hộ tống đường chủ đại nhân xuất chiến!”

Sở Hi Thanh nhất thời nở nụ cười thỏa mãn: “Tốt lắm!”

Hai tháng trước, ổ chủ Kinh Hồng Đao – Hạ Thanh Thiên của Cửu Đao Ổ và trại chủ Mông Vân Sơn của Bạch Vân Trại đã chết tại Quỷ Khốc hạp.

Sau đó, cơ nghiệp của Cửu Đao Ổ và Bạch Vân Trại đã bị thủ tịch gia tướng Hề Tuyền của Thượng Quan gia cướp đoạt.

Người này cưỡng ép đám tàn dư của Cửu Đao Ổ và Bạch Vân Trại lại với nhau, chiếm cứ Cửu Đao Ổ, lại chiêu binh mãi mã, mua thuyền, nhân số đã đến hơn hai ngàn, tạm thời là uy hiếp lớn nhất của Tây Sơn Đường.

Cái gọi là ‘há có thể để người khác ngủ ngáy bên cạnh giường’, huống hồ còn là đám tặc phỉ có uy hiếp rất lớn này.

Sở Hi Thanh chắc chắn sẽ không cho phép Cửu Đao Ổ này có cơ hội lớn mạnh.

Vì vậy, sau khi hắn trở về Tây Sơn, vẫn luôn chuẩn bị thảo phạt Cửu Đao Ổ.

Mà lúc này, thế lực và nhân mã dưới trướng hắn đã vượt xa tháng trước, mà một thân tu vị võ đạo của hắn cũng đã phát sinh biến hóa nghiêng trời.

Chương 662: Long trời lở đất (6)

Sở Hi Thanh nghĩ đến đây, cố ý liếc mắt nhìn màn hình huỳnh quang hư ảo trong tầm mắt.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Thất phẩm hạ (siêu thiên kiêu).

Võ đạo: Thần Phong Minh Kính Đao (tầng bảy), Mị Ảnh Vân Tung (tầng bảy), Thần Lôi Động Chân Chỉ (tầng bảy).

Võ ý: Nhai Tí đao ý (tầng tám), Phong Lôi võ ý (tầng sáu).

Nguyên công: Vô Tướng Công (tầng sáu / thất phẩm hạ), Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (tầng sáu).

Điểm huyết nguyên: 634.8.

Thiên phú: Thần Thương (lục giai), Táng Thiên (tứ giai), Thuần Dương (thất giai), Thái Thượng Thông Thần (thất giai), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (thất giai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (lục giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, cộng sinh (nhị giai).

Tuổi thọ: 192 ngày.

Sở Hi Thanh bế quan một tháng, ba môn võ đạo và công pháp căn bản, đều được thay thế bằng công pháp tiến giai.

Trong đó, Thần Phong Minh Kính Đao, Mị Ảnh Vân Tung, Thần Lôi Động Chân Chỉ, đều kế thừa từ mười nghệ truyền ngoài, đều là tầng bảy, Vô Tướng Công thì là tầng sáu.

Thật ra nội dung trước tầng sáu cũng không khác biệt quá nhiều với mười nghệ truyền ngoài, chỉ có điều chỉnh ở biên độ cực nhỏ, sau khi đến tầng bảy mới bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân đã đến tầng sáu, rốt cuộc có thể ngưng tụ khí huyết thành cương.

Điều này cũng có nghĩa là, hắn có thể trắng trợn sử dụng 'ngưng sát thành cương' của tiểu Tóc Húi Cua.

Từ nay về sau, hắn có thể nắm giữ 'khí huyết thành cương', 'ngưng sát thành cương', 'cương lực của nội nguyên', đây là ba tầng ngoại cương.

Về phần vì sao sao ngoại cương của hắn lại mạnh như vậy. . . đường đường là một siêu thiên kiêu, cương lực mạnh một chút thì người ta cũng có thể hiểu được nha.

Ngoài ra, cách đây không lâu, Sở Hi Thanh rốt cuộc cũng quét được Thuần Dương thất giai.

Cái này tốn của hắn tận 50 điểm huyết nguyên.

Sở Hi Thanh tự hỏi sức chiến đấu của bản thân bây giờ, đã hoàn toàn vượt qua Tần Mộc Ca khi ở cấp độ thất phẩm hạ.

Cách đây không lâu, chính miệng Sở Vân Vân cũng đã thừa nhận chuyện này.

Nói thực lực của hắn bây giờ, đã vượt qua nàng khi còn ở thất phẩm hạ.

Đây thật đúng là một thành tựu khó có được!

Ngoài ra, Sở Hi Thanh cũng tràn đầy chờ mong với bảy tấm ‘thẻ cực chiêu’ mà hắn kiếm được từ trong võ đạo bảo khố.

Thẻ cực chiêu Thần Phong Minh Kính Đao – Tam Tương thần đao của Tần Mộc Ca ở thất phẩm thượng, cần 0.1 điểm huyết nguyên.

Thẻ cực chiêu Thần Phong Minh Kính Đao – Hồi Quang Phản Chiếu của Huyết Nhai Đao Quân ở cấp độ thất phẩm thượng, cần 0.1 điểm huyết nguyên.

Thẻ cực chiêu Mị Ảnh Vân Tung – Yên Vân Thiên Túng của Tần Mộc Ca ở cấp độ thất phẩm thượng, cần 0.3 điểm huyết nguyên.

Hai tấm thẻ trước, Sở Hi Thanh đều đổi hai tấm. Yên Vân Thiên Túng ở sau, Sở Hi Thanh đổi tận ba tấm, tất cả đều chứa trong kho chứa đồ.

Cách đây không lâu, Sở Hi Thanh cũng quét đến kho chứa đồ (mở rộng 4), hắn bỏ tận 10 điểm huyết nguyên để mở rộng kho chứa đồ lên 24 ô, rốt cuộc cũng có không gian để chứa những tấm thẻ cực chiêu này.

Sở Hi Thanh bây giờ cũng rất tò mò về uy lực của những tấm thẻ cực chiêu này, lại có gì khác với thẻ nhân vật kia không?

Thật ra Sở Hi Thanh cũng từng quét đến những thẻ cực chiêu mạnh mẽ hơn.

Ví dụ như cực chiêu Vạn Thần Kiếp – Thần Vẫn của Tần Mộc Ca ở cấp độ thất phẩm thượng, lại ví dụ như cực chiêu Đại Minh Vương Luân – Khổng Tước Trảm của Lục Loạn Ly ở cấp độ thất phẩm thượng.

Vấn đề là những thứ này không phù hợp với hệ thống tu hành của hắn, một khi sử dụng sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Mà trước mắt hắn chỉ quét đến ba loại cực chiêu phù hợp với hệ thống của võ đạo của mình, sẽ không làm cho người ngoài nghi ngờ.

Cũng không biết cuộc chiến ngày hôm nay, có cơ hội sử dụng mấy tấm thẻ này hay không?

. . .

Sáng sớm hôm sau, Sở Hi Thanh thống lĩnh binh mã, xuất phát đến Cửu Đao Ổ.

Hắn để hai phân đàn ở lại trấn thủ Cổ Thị tập, năm phân đàn trấn thủ trấn Tây Sơn, sử dụng tổng cộng mười tám phân đàn, hơn 1800 tên bang chúng.

Nhưng khi Sở Hi Thanh đi đến Quỷ Khốc hạp, nhân số đã bành trướng đến 6500 người.

Đơn gia xuất 1200 người, các địa chỉ khác ở trấn Tây Sơn thì xuất 3500 người.

Không thể không nói, đám địa chủ cường hào Tây Sơn vẫn rất ra sức trong chuyện thanh trừ và đả kích tặc phỉ trên Tây Sơn.

Mà đến khi Sở Hi Thanh đi đến đường mòn, binh mã của Tây Sơn Đường đã bành trướng đến mười chín ngàn người.

Hiện giờ, thợ săn dưới trướng hắn đã cao đến 10.500 người, tổng cộng 10.500 thanh cung đao. Ngoài ra, còn có hai ngàn tiều phu, đều là một người một chiếc rìu lớn, thân thể cao to, ăn mặc giáp trúc giản dị, nhìn qua cũng uy phong lẫm liệt.

Lúc này, Sở Hi Thanh chia ba ngàn binh, giao cho Lý Thần Sơn chỉ huy, để hắn đề phòng quận quân Tây Sơn, đồng thời chăm sóc đường lui.

Sau đó, dùng nửa ngày để đi đến Cửu Đao Ổ.

Chương 663: Long trời lở đất (7)

Cửu Đao Ổ rất khó tấn công, tòa ổ trại nằm bên cạnh nước này, ba mặt dựa núi, một mặt khác dựa vào nước. Ngoài trừ phía tây có một con đường thủy rộng khoảng ba dặm ở sông Cửu Đao, có thể cho mấy chục chiếc thuyền đi qua, thì ba mặt còn lại đều là vách núi cao chót vót.

Đoạn sông Cửu Đao này cũng đã bị chiến thuyền của Thiết Kỳ Bang ngăn cản, nhưng trên mặt sông của Cửu Đao Ổ lại được xích sắt khóa lại, còn dùng bốn mươi cái nỏ Bò cạp, hai mươi cái Bát tí sàng nỏ, bốn mươi máy bắn đá, tất cả đều đặt ở hai bên đường núi, nhằm phong tỏa mặt sông.

Cảnh này khiến cho chiến thuyền của Thiết Kỳ Bang cũng phải than thở, không đánh vào được.

Ba con đường núi kia, mỗi một nơi đều có năm trăm tên sơn tặc tinh nhuệ trấn thủ, đề phòng cực kỳ cẩn thận.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh cũng không có ý định mạnh mẽ tấn công lên.

Hắn triệu tập nhiều binh mã như vậy, thật ra là một loại thủ đoạn để thuần phục thợ săn và địa chủ cường hào, để cho bọn họ có thói quen nghe theo mệnh lệnh của Tây Sơn Đường.

Thứ hai là vì thị uy, để cho những người này biết Tây Sơn Đường bây giờ mạnh mẽ ra sao, không dám sinh ý xấu.

Cần về phần tấn công Cửu Đao Ổ, vậy phải dựa vào cao thủ thần bí dưới tay hắn.

Sau khi mười sáu ngàn người dàn trận ở dưới chân núi, Sở Hi Thanh liền triệu tập tất cả thuật sư dưới trướng.

Một tháng gần đây, Sở Hi Thanh đã dùng số tiền lớn đề mời ba vị thuật sư cấp độ thất phẩm hạ, thuật sư bát phẩm thì đã tăng cường đến ba mươi hai vị.

Đại đa số người trong số họ, đều am hiểu hai loại pháp thuật là tạo sương mù và tạo khói. . .

“Mau bắt đầu đi!”

Sở Hi Thanh híp mắt nhìn lên trên núi: “Trong vòng một canh giờ, nhất định phải để sương khói bao phủ gần nửa Cửu Đao Ổ.”

Trong khi Lục Loạn Ly đang làm nóng người, Sở Vân Vân lặng lẽ nắm chặt thanh đoản đao được giấu trong tay áo, thì bên cạnh nàng lại truyền đến một âm thanh: “Đường chủ đại nhân, khoan đã.”

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày, quay sang nhìn về phía đó: “Đơn trang chủ, còn có chuyện gì sao?”

Người mở miệng chính là trang chủ Đơn Xích Linh của Đơn gia trang.

Sắc mặt Đơn Xích Linh thì lại bình tĩnh, ôm quyền nói: “Đường chủ đại nhân, nói đến tạo sương mù thì mười mấy vị thuật sư của Đơn gia ta cũng có sở trường về thứ này, không ngại để bọn họ cùng gia nhập vào.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì vui mừng, phất tay lên nói: “Có thể!”

Nếu đã tạo sương mù, vậy không ngại tạo kín một chút, như vậy mọi người mới có thể phát huy tốt hơn.

Thực lực thuật sư của Đơn gia rất khá.

Sở Hi Thanh vốn cho rằng hơn năm mươi vị thuật sư này có thể dùng sương khói để che đậy một bộ phận Cửu Đao Ổ đã là rất tốt rồi.

Dù sao Cửu Đao Ổ cũng đã mời chào vài vị thuật sư, nhất định sẽ dùng sức gió để chống lại.

Nhưng kết quả là chỉ sau nửa khắc thời gian, ngọn núi kia đã tràn ngập sương trắng.

Mà trong Cửu Đao Ổ bây giờ, ổ chủ Cửu Đao Ổ mới là Hề Tuyền, hắn nhìn đám khói trắng tràn ngập tầm mắt này, liền thở dài bất đắc dĩ: “Lùi đi! Thông báo cho tất cả mọi người, rút lui về phía bắc. Nếu như bọn họ may mắn, thì sẽ có hi vọng chạy trốn.”

Hắn nói lùi liền lùi luôn, trực tiếp quay người chạy về phương hướng phía bắc.

“Vậy đã rút lui rồi?” Đây là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, mặc trọng giáp.

Hắn chính là nhị đương gia cũ của Cửu Đao Ổ.

Lúc này, hắn vội vã chạy theo bước chân của Hề Tuyền: “Tốt xấu gì chúng ta cũng có ba ngàn người! Hơn nữa còn thủ nơi địa hình hiểm yếu, bây giờ rút lui có phải. . .”

Hắn vốn muốn nói có phải là quá sợ địch như hổ rồi không?

Hề Tuyền nghe vậy thì lại trừng mắt nhìn vị nhị đương gia này một chút.

Hắn cũng lười trả lời, lòng thầm nói bây giờ không đi, lẽ nào chờ hai bán yêu ngũ phẩm kia đi qua đánh chết bọn họ sao?

Địa hình hiểm trở của Cửu Đao Ổ, lại chẳng là cái thá gì với hai cao thủ ngũ phẩm kia.

Huống hồ, gần đây Tây Sơn Đường đã lung lạc không ít cao thủ, cấp độ thất phẩm cũng có mười mấy vị. Còn phải cẩn thận con sát thi Hà La Ngư có sức chiến đấu tiếp cận ngũ phẩm kia nữa.

Chiến thuyền của bọn họ có thể phòng ngự chiến thuyền của Thiết Kỳ Bang, nhưng lại không thể phòng ngự con sát thi Hà La Ngư này.

Mấu chốt là Thẩm gia và Thượng Quan gia cũng không có ý định liều mạng với Tây Sơn Đường ở Cửu Đao Ổ, chỉ có một mình hắn là cao thủ cấp độ ngũ phẩm.

Vì vậy, vẫn là nhanh chân bỏ chạy thì tốt hơn. . .

Lúc này, Hề Tuyền lại không biết là, trong đội quân có quy mô kinh người ở dưới đường núi Cửu Đao Ổ kia, Sở Hi Thanh lại nhận được một thanh Càn Khôn phi kiếm.

Khi hắn lấy phong thư từ chuôi kiếm ra, con ngươi nhất thời co rút lại.

Đây là tin tức từ tổng đà Thiết Kỳ Bang truyền đến, Thiết Cuồng Nhân lựa chọn thăng cấp vào đúng ngày hôm nay!

Chương 664: Ngoài dự đoán

Ngày 24 tháng 4, quận thành Tú Thủy bị bao phủ bởi cơn mưa phùn mờ mịt, sương trắng tràn ngập.

Tất cả mọi người đều cho rằng địa điểm mà Thiết Cuồng Nhân sẽ thăng cấp tứ phẩm, hoặc là ở Tây Sơn, hoặc là phía tây sông Thần Tú, cũng có thể là ở địa phận Thái Sơn.

Dù sao thì cũng có lời đồn, Hỗn Nguyên Thiết Giáp công của Thiết Giáp môn muốn thăng cấp tứ phẩm, thì phải chôn vào trong lòng núi đá, còn phải chôn ba ngày ba đêm.

Ai cũng không ngờ rằng, địa điểm mà Thiết Cuồng Nhân lựa chọn, lại nằm tại một tòa thôn trang nhỏ bằng phẳng tại giao giới giữa quận Tú Thủy và quận Hội Tịch, cách Tây Sơn 270 dặm.

Trước khi chuyện xảy ra một canh giờ, thì Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch mới biết lựa chọn của Thiết Cuồng Nhân, khi đó hắn cũng cực kỳ kinh ngạc.

Khi hắn dẫn nhân mã dưới trướng chạy đến tòa thôn trang tên Mi gia thôn này, lập tức quét mắt nhìn bốn phía.

Nơi này là một mảnh bình nguyên vô tận, mà bên ngoài tòa thôn trang vốn thường thường không có gì lạ này, lại nổi lên một tòa pháo đài bằng đá kiên cố được khảm nạm trận pháp.

Tường đá của pháp đài phải dày đến bốn trượng, tất cả đều được xây bằng Huyền Vũ hắc nham, lại được đổ bê tông và sắt lỏng. Bên trong pháo đài còn có hai mươi tòa tháp tên cao tầm mười hai trượng, trong tháp cũng bố trí trận pháp, khiến cho cung tiễn thủ ở trong đó có tầm bắn gấp bội, uy lực cũng gấp bội.

Lúc này, đã có gần 3200 tinh nhuệ của Thiết Kỳ Bang tiến vào trong pháp đài, huynh đệ Thiết gia còn giấu bốn trăm binh mã ở nơi này, làm cho cả tòa pháo đài đều vững như thành đồng vách sắt.

Sau khi xem xong, Lâm Thạch nhất thời hiện lên vẻ khó tin: “Kỳ chủ lựa chọn thăng cấp ở đây? Nơi này cũng có điều kiện để Hỗn Nguyên Thiết Giáp công lên tứ phẩm?”

“Làm sao lại không thể? Phải nói là nơi này là một trong hai mươi bảy nơi thích hợp nhất của quận Tú Thủy.”

Thiết Tiếu Sinh mặc chiến giáp Thiết Phù Đồ, bật cười một tiếng: “Mọi người chỉ biết Hỗn Nguyên Thiết Giáp công muốn thăng lên tầng mười hai thì phải vùi mình vào trong núi đá, nhưng lại không biết còn có một điều kiện tất yếu khác, đó chính là nhất định phải là núi đá có chứa đựng một lượng lớn Kim thiết chi khí.”

Lâm Thạch cũng có chút suy đoán với cái này, dù sao Hỗn Nguyên Thiết Giáp công của Thiết Giáp môn cũng là môn công pháp hai hệ Kim và Thổ.

Lúc này, Thiết Tiếu Sinh chỉ chỉ xuống dưới chân: “Phía dưới chúng ta chính là một ngọn núi, nó là dư mạch của Tây Sơn. Chất liệu đá ở bên dưới giống hệt với Tây Sơn, chỉ là bị chôn dưới mặt đất chứ không ló đầu ra."

"Nói không chừng, mười mấy hai mươi vạn năm sau, chỗ này sẽ có một ngọn núi lớn. Nhưng mấu chốt là nơi này có một tòa núi mỏ khoáng hắc thiết không bị người phát hiện, còn có rất nhiều Thiên Giới kim tim! Cái này rất thích hợp với Cuồng Nhân, tòa mỏ khoáng này vẫn chưa mở ra, địa khí và kim khí đều cực kỳ nồng nặc và tinh khiết."

Con ngươi Thiết Tiếu Sinh hiện lên vẻ sáng rực: "Năm xưa, chúng ta vô tình biết được chuyện này, cho nên mới lựa chọn thành lập Thiết Kỳ Bang ở quận Tú Thủy, bây giờ rốt cuộc cũng đến lúc dùng nó."

"Mỏ khoáng hắc thiết?" Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch hơi giật mình, nhìn xuống dưới chân: "Nơi này có mỏ quặng hắc thiết (sắt đen)?"

"Có nhiều đến mức vượt qua khỏi sự tưởng tượng của ngươi, phạm vi chín dặm quay đây đều có, nơi nông nhất cũng cách mặt đất bảy trượng, cũng không biết tòa mỏ này sâu đến mức nào, nhưng hẳn là rất kinh người, hơn nữa chất lượng khoáng thạch còn rất cao."

Thiết Tiếu Sinh cười đắc ý, sau đó còn chỉ ra chung quanh: "Khế đất nơi này, đều nằm trong tay Thiết Kỳ Bang chúng ta. Nếu như không phải lo lắng sẽ ảnh hưởng đến địa khí nơi này, thì có thể đào con kênh của tiểu Sở đến đây. Có điều, chờ Cuồng Nhân thăng cấp tứ phẩm xong, thì lại đào cũng không muộn."

Trong lòng Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch tràn ngập sóng to gió lớn.

Nếu như chỉ có mỏ khoáng hắc thiết, thì giá trị của nơi này cũng chỉ có chút tiền mà thôi.

Dù sao Đông Châu cũng không thiếu hắc thiết, mà nơi này còn là địa phương hẻo lánh, giao thông khó khăn.

Nhưng nếu như con kênh đào kia đi qua nơi này, vậy đó chính là một cuộc làm ăn có thu nhập mấy trăm ngàn lượng bạc một tháng.

"Cho nên khi nghe thấy tiểu Sở nói muốn đào kênh, ta thực sự là vui mừng đến tột đỉnh."

Vẻ mặt Thiết Tiếu Sinh vui sướng: "Nói đến tiểu Sở, tình hình bên Tây Sơn Đường sao rồi?"

“Rất tốt!” Trong mắt Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch lóe lên một vệt kỳ dị: “Vào buổi trưa hôm qua, Tây Sơn Đường đã tiêu diệt tất cả dư nghiệt của Cửu Đao Ổ và Bạch Vân Trại, sau đó dẫn binh xuôi nam. Hôm nay hắn đã đóng quân ở giữa trấn Tây Sơn và thành Tú Thủy, cũng bố trí lều trại tạm thời. Sau đó lại để thuật sư dưới trướng, dùng pháp thuật làm cho sương trắng bao phủ xung quanh thành Tú Thủy.”

“Sương trắng?” Thiết Tiếu Sinh nhướng mày: “Lại là cái trò này? Trong thành Tú Thủy có phản ứng gì?”

Chương 665: Ngoài dự đoán (2)

“Còn có thể có phản ứng gì? Quận úy Thẩm Chu triệu tập thuật sư để xua tan. Nhưng thời gian lại không đúng, đúng lúc có mưa dầm, tuy rằng bọn họ đã dùng cuồng phong xua tan sương mù, nhưng một làn sương tan đi thì một làn sương khác lại đến, chỉ là sương mù hơi nhạt một chút thôi.”

Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch bật cười một tiếng: “Vì vậy, Thẩm gia và Thượng Quan gia, Long gia bây giờ cũng không dám vọng động. Lúc trước, Thẩm Chu đã triệu hồi đệ đệ Thẩm Tu của hắn về, Thượng Quan Thần Hạo cũng gọi hai tộc đệ bái vào Vô Thượng huyền tông trở về.”

“Nhưng mặc kệ là Thẩm gia cũng tốt, Thượng Quan gia cũng được, lúc này đều không thể không tập trung tộc nhân và gia tướng về phủ, không dám hành động lỗ mãng. Long gia thậm chí còn không thể tụ tập với Thượng Quan gia. Ngay cả Thẩm Chu và Thượng Quan Thần Hạo cũng lo lắng cao thủ thần bí kia sẽ đồ sát cả nhà bọn họ.”

Thiết Tiếu Sinh không khỏi cười ha ha: “Tiểu Sở đúng là không làm người khác thất vọng.”

Lúc này, Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch lại nhìn về phía trung ương pháo đài: “Kỳ chủ đâu? Hắn đã vào trong lòng núi rồi?”

“Buổi trưa hôm qua đã vùi mình vào trong núi đá rồi, bây giờ hắn . . .”

Thiết Tiếu Sinh nói đến chỗ này, sắc mặt bỗng nhiên hơi thay đổi, nhìn về phía phương xa.

Chỉ thấy khoảng ngoài năm mươi lăm dặm, bỗng nhiên có mười bảy đạo khói đen.

Đó là một trong những trạm gác mà Thiết Tiếu Sinh bố trí, dùng để cảnh giới bốn phía.

Cũng dựa theo phương thức truyền tin của quân Đại Ninh, khói vàng làm trăm, khói đen làm ngàn.

Điều này có nghĩa là có ít nhất 17.000 binh mã đang đi đến nơi này.

Sắc mặt Thiết Tiếu Sinh lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc trước, hắn đã ra lệnh cho người bên dưới đi lục soát bốn phía, xác định phạm vi một trăm năm mươi dặm quanh đây không có binh mã của thế lực khác.

Hơn nữa, huynh đệ bọn họ vẫn giữ bí mật về địa điểm Thiết Cuồng Nhân thăng cấp, mãi cho đến một canh giờ trước khi hành động, thì bọn họ mới thông báo cho tầng trung kiên của bang.

Huynh đệ bọn họ vốn cho rằng, như vậy có thể tranh thủ một ngày rưỡi cho Thiết Cuồng Nhân.

Chỉ cần qua một ngày rưỡi, Thiết Cuồng Nhân có thể khôi phục sức chiến đấu ở một trình độ nhất định.

Nhưng mà bây giờ, từ khi Thiết Cuồng Nhân vùi mình vào đá, chỉ mới vên vẹn bảy canh giờ. . .

Lúc này, toàn bộ pháp đài cũng vì thế mà sôi trào, ba ngàn bang chúng của Thiết Kỳ Bang cũng dồn dập bắt đầu hành động.

“Cảnh giới! Có địch!”

“Mười bảy đạo khói đen, đây là đại quân 17.000 người, chẳng lẽ trạm gác nhầm rồi? Quận Tú Thủy này có nhiều binh mã như vậy sao?”

“Người canh giữ trạm gác phía đông là đàn chủ Vương Thản của Tuyển Phong Đường, người này rất đáng tin cậy.”

“Tất cả cung thủ đều lên tháp tên, chuẩn bị xe bắn tên và nỏ Bò cạp! Mũi tên đâu? Đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

“Thuật sư đâu, mau kiểm tra phù trận nơi này!”

Thiết Tiếu Sinh tạm thời vứt bỏ những suy nghĩ lung tung, hắn bước nhanh đến tường thành, tự mình sắp xếp chuyện phòng ngự trên tường.

May mắn chính là, đầu năm nay Sở Hi Thanh quật khởi ở Tây Sơn, cầm hơn vạn binh mã, giảm bớt rất nhiều áp lực cho Thiết Kỳ Bang.

Điều này khiến cho bọn họ có nhiều binh mã hơn, phòng thủ của Mi gia trang cũng vượt xa dự tính của bọn họ.

Thiết Cuồng Nhân cũng chuẩn bị rất kỹ càng, trong pháo đài có tận sáu mươi cái nỏ Bò cạp, một trăm cái Bát tí sàng nỏ, cộng thêm trận pháp phòng ngự ở bên trong, đủ để áp chế hai hoặc ba vị cao thủ ngũ phẩm.

Khoảng tầm nửa khắc thời gian sau, Thiết Tiếu Sinh đã nhìn thấy bụi mù ngập trời ở phía đông.

Lúc này, đường chủ Giả Thị Đường là Thiết Ngưu – Giả Đại Lực cũng tuân mệnh mà đến, hắn từ phía nam pháo đài đi đến trước người Thiết Tiếu Sinh, vẻ mặt hàm chưa nghi ngờ và nôn nóng: “Sư bá, ngài có chuyện tìm ta?”

Giả Đại Lực không hiểu vì sao Thiết Tiếu Sinh lại gọi mình qua vào thời khắc mấu chốt này.

Hắn chủ trì chuyện phòng thủ ở phía nam pháo đài, còn có rất nhiều chuyện phải làm.

Thiết Tiếu Sinh không trả lời, hắn gật đầu một cái, rồi tiếp tục nhìn về phía đông pháo đài.

Đúng lúc này, có một đội kỵ sĩ giục ngựa chạy đến trước cửa phào đài.

Đó là nhân mã ở trạm gác phía đông, người cầm đầu chính là đàn chủ Vương Thản của Tuyển Phong Đường.

Sau khi người này đi vào pháo đài, liền vội vã leo lên đầu tường.

Sắc mặt hắn nghiêm nghị, quỳ một gối ở sau lưng Thiết Tiếu Sinh: “Phó kỳ chủ, quân địch có tổng cộng mười bảy ngàn người, trong đó có bốn ngàn kỵ binh, mười ba ngàn bộ binh, toàn bộ đều có tu vị cửu phẩm, hơn nữa một nửa trong đó đều mặc thiết giáp.”

“Kỵ binh?”

Hai mắt Thiết Tiếu Sinh ngưng trọng, trong địa phận quận Tú Thủy này, lấy đâu ra nhiều kỵ binh như vậy?

Hơn nữa tỷ lệ mặc thiết giáp lại kinh người như vậy, đã cao đến năm phần mười!

Dù là quân Thiên Bình đóng giữ ở phía bắc, cũng không có trang bị như vậy.

“Có biết là binh mã nơi nào không?”

Điều này cũng là điều hắn khó hiểu nhất, tất cả binh mã trong phạm vi Đông Châu này, đều nằm trong dự tính của hai huynh đệ bọn họ, trước khi hành động đã sắp xếp người đi thăm dò.

Chương 666: Ngoài dự đoán (3)

Giọng nói Vương Thản trầm trọng, trả lời cũng không hàm hồ: “Bảy ngàn người trong đó là quân dưới trướng nội phủ thái giám Đông Châu. Một vạn người còn lại, có thể là binh mã của Muối Ty của các quận Lâm Hải, Vọng Lai, Nam Ngô.”

Thiết Tiếu Sinh nghe vậy thì ngẩn ra, sau đó liền cười một tiếng: “Thì ra là Thái thú đại nhân.”

Nội phủ thái giám là khi tiên đế còn tại vị đã thiết lập.

Khi vị bệ hạ này kế vị, Hộ bộ của Đại Ninh thiếu hụt rất rất rất nhiều bạc, triều đình đã không còn tiền.

Tiên đế liền thành lập nội phủ thái giám ở ba mươi sáu châu trong thiên hạ, chuyên quản lý công việc trưng thu thuế thương, thuế muối và thuế khoáng trong thiên hạ.

Vị bệ hạ này vì đề phòng nội phủ thái giám bị coi thường tại địa phương, cho nên đã đặc biệt cho phép nội phủ thái giám của các châu, thành lập quân đội với quy mô từ năm ngàn đến mười lăm ngàn người, dùng để cưỡng ép thu thuế.

Mà Đông Châu là nơi sản xuất muối biển, vì đả kích muối tư nhân ở các quận vùng duyên hải, nên quân nội phủ được nội phủ thái giám và Tuần muối ngự sử cùng quản lý.

Những binh mã này, quanh năm tác chiến với đám buôn muối lậu, trình độ tinh nhuệ không kém hơn biên quân.

Theo Thiết Tiếu Sinh biết, Thái thú quận Tú Thủy, có quan hệ rất sâu với hoạn quan trong nội phủ.

Người này chiếm giữ Đông Châu máy năm, đoạt sạch quyền lực của quận thừa Tả Thiên Lộ, cũng là nhờ quyền thế của hoạn quan trong cung.

“Vất vả rồi!” Thiết Tiếu Sinh hơi gật đầu: “Ngươi mau đi đến phía nam, tiếp nhận tất cả công việc phòng ngự ở đó đi.”

Hắn vừa nói xong, không chỉ Vương Thản cảm thấy bất ngờ, mà Thiết Ngưu – Giả Đại Lực đang từ từ mất kiên nhẫn ở bên cạnh cũng đã ngây người.

Giả Đại Lực như là ý thức được gì đó, sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt, ánh mắt hiện lên tia giận dữ.

Chờ đến khi Vương Thản rời đi, Giả Đại Lực liền nắm chặt nắm đấm, cuối cùng gằn từng chữ ra khỏi kẽ răng: “Sư bá, có phải ngài cho rằng ta cấu kết với người ngoài, bán đứng sư thúc? Vì vậy nên mới đề phòng ta?”

Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch cũng kinh ngạc không thôi: “Không thể nào? Phó kỳ chủ, có phải ngươi hiểu lầm rồi không?”

“Không đến nỗi hiểu lầm.” Thiết Tiếu Sinh lại chắp tay sau lưng, nhìn về phía Giả Đại Lực với sắc mặt lạnh lẽo: “Ta và Cuồng Nhân cũng sắp xếp người theo dõi tình hình bên nội phủ thái giám, ngay một ngày trước, Nội Vụ Đường còn báo lại cho ta biết, khi đó binh mã của nội phủ thái giám vẫn còn ở quận Giang Nam.”

“Còn nữa, mãi đến tận sáng ngày hôm qua, chúng ta mới tiết lộ cho bốn người các ngươi biết địa điểm mà Cuồng Nhân thăng cấp. Ngoại trừ đường chủ Lục Cửu Ly của Tầm Dương Đường chỉ huy thủy sư đề phòng Thập Thất Liên Hoàn Ổ ở thương du ra, cũng chỉ có tiểu Sở, Lâm Thạch và ngươi! Đại Lực, ngươi biết điều này có nghĩa là gì không?”

Giả Đại Lực nhíu chặt lông mày.

Hắn đương nhiên biết Thiết Tiếu Sinh có ý gì.

Theo lý thuyết, binh mã dưới trướng nội phủ thái giám tuyệt đối không thể vô thanh vô thức chạy đến quận Tú Thủy trong vòng một ngày như vậy được, thậm chí trong vòng ba ngày cũng là rất khó.

Vậy thám tử của Nội Vụ Đường tuyệt đối có vấn đề. Hoặc là thất trách, hoặc là phản bội.

Ngoài ra, cũng rất có thể là trong bốn người bọn họ có nội quỷ.

Bằng không thì tin tức của binh mã nội phủ thái giám có linh thông hơn nữa, cũng không thể nào chạy đến Mi gia trang trong vòng tám canh giờ được.

Theo giọng nói của Thiết Tiếu Sinh rơi xuống, bầu không khí trên đầu tường lập tức trở nên cứng đờ và lạnh lùng.

Tất cả bang chúng ở xung quanh đều nhìn về phía Giả Đại Lực với vẻ nghi ngờ không thôi.

Ánh mắt bọn họ ngập lấy khiếp sợ và khó tin, nhưng không hẹn mà cùng cầm binh khí trong tay.

“Hay là có sai sót ở chỗ nào khác?” Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch vẫn không tin tưởng như cũ, lông mày hắn đã nhíu lại thành hình chữ xuyên: “Đường chủ Lục Cửu Ly của Tầm Dương Đường của là huynh đệ lâu năm của chúng ta, cũng xuất thân từ Sùng Châu Thủy sư doanh, hắn chắc chắn sẽ không phản bội kỳ chủ!”

“Giả Đại Lực lại là sư điệt của các ngươi, là các ngươi trông nom từ nhỏ đến lớn, tên này có tính tình ngay thẳng, đầu óc đơn giản, xưa này đều thẳng thắn, há lại làm ra chuyện như vậy? Huống hồ hắn làm như vậy thì có lợi ích gì? Dựa theo lẽ thường, người được lợi nhiều nhất mới là người đáng nghi nhất.”

Hắn không có nhắc đến tên Sở Hi Thanh, nhưng câu câu lại chỉ về phía Sở Hi Thanh.

Mặt Thiết Tiếu Sinh vẫn âm trầm như nước: “Tiểu Sở đúng là Thiếu kỳ chủ của chúng ta, nhưng ta biết tâm tư của hắn xưa nay đều không ở Thiết Kỳ Bang, cơ nghiệp không thể thiếu ở trong mắt chúng ta, lại là một phần gánh nặng đối với hắn.”

“Huống hồ, gần đây có người nói cho ta biết, trong một tháng này, ngươi thường xuyên tiếp xúc với một ít người không rõ lai lịch, hơn nữa tại mười ngày trước, ngươi bỏ mười chín vạn lượng bạc ở trong hai buổi đấu giá tại Cổ Thị tập, số tiền này từ đâu mà có? Lại có lai lịch gì?”

Chương 667: Ngoài dự đoán (4)

Thiếu Tiếu Sinh nói tiếp: “Còn nữa, thân phận và lai lịch của Tử Vận cô nương bên cạnh ngươi cũng rất đáng nghi, rất có thể xuất thân từ Ma môn Huyễn Linh tông, là mị nữ chuyên tu luyện tâm linh huyễn pháp. Giả Đại Lực, ngươi dám nói trong này không có vấn đề? Nhưng người tiếp xúc với ngươi có lai lịch gì? Mười chín vạn lượng bạc kia lại từ đâu đến?”

“Tử Vận?”

Giả Đại Lực trợn tròn mắt, tựa như khó có thể tin.

Sau đó hắn trở nên yên lặng, yên tĩnh không nói gì.

Hắn không thể nào trả lời vấn đề của Thiết Tiếu Sinh. . .

Sắc mặt Thiết Tiếu Sinh lại càng tuyệt vọng hơn, ánh mắt tràn đầy đau lòng và thất vọng: “Nhân lúc địch chưa đến, ngươi tự phong ấn tu vị đi, đừng ép ta ra tay. Nếu như Đại Lực ngươi cảm thấy ta vu oan cho ngươi, vậy chờ đến khi trận chiến này kết thúc, ta sẽ nghĩ biện pháp điều tra rõ ràng. Nếu như là sư bá ta đây sai rồi, ta sẽ đích thân tự phạt năm mươi rơi, rồi tạ lỗi với ngươi ở trước mặt toàn bộ bang chúng.”

Giả Đại Lực vẫn không trả lời.

Khuôn mặt hắn âm trầm, cắn răng không nói, toàn thân lại dâng lên từng tia từng tia sương máu.

Ngay khi Thiết Tiếu Sinh âm thầm để phòng, toàn thân Giả Đại Lực hóa thành một đoàn huyết quang, đánh thẳng về phía Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch.

Lâm Thạch bất ngờ không kịp đề phòng, mãi cho đến khi Giả Đại Lực tiếp cận hắn năm trượng, thì hắn mới phản ứng lại.

Trường kiếm của hắn bay lên, như tùng như gió, lại bị bóng người của Giả Đại Lực một đòn đập nát.

Giả Đại Lực càng không làm bất kỳ phòng ngự nào, toàn thân giống như một con Thiết ngưu điên cuồng, trùng kích thẳng vào kiếm thế của Lâm Thạch.

Tuy rằng hắn nổ nát kiếm thế của Lâm Thạch, nhưng trên người cũng tràn đầy vết thương.

Giả Đại Lực lại mặc kệ không thèm để ý, trọng kiếm trong tay tựa như Thái sơn áp đỉnh, thế như biển gầm núi lở, khí tức thô bạo mà hung mãnh!

“Nghiệt súc!”

Thiết Tiếu Sinh cũng không ngờ Giả Đại Lực sẽ ra tay với Lâm Thạch, chiến giáp Thiết Phù Đồ trên người hắn đã là huyết khí cuồn cuộn, Trực tiếp lắc mình đến sau lưng Giả Đại Lực, một tay chụp vào vai Giả Đại Lực.

Đến tận giờ phút này, hắn vẫn không muốn đả thương sư điệt của mình, mà chỉ muốn khống chế Giả Đại Lực.

Nhưng mà một chớp mắt tiếp theo, động tác của Thiết Tiếu Sinh hơi cứng lại, hắn nhìn Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch ở phía trước với vẻ không dám tin tưởng.

Lúc này, kiếm quang của Lâm Thạch bỗng nhiên từ yếu chuyển mạnh, lập tức va chạm với Giả Đại Lực.

Bóng người của Giả Đại Lực cũng trượt lùi về sau ba trượng, Lâm Thạch thì lại lùi về phía sau ba thước.

“Ngũ phẩm hạ!”

Trong miệng Giả Đại Lực đầy máu, con ngươi co rút lại, lặng lẽ cười gằn: “Quả nhiên là ngươi! Hay cho Lâm đại đường chủ, xin hỏi ngươi ẩn giấu tu vị là muốn làm gì?”

Sắc mặt Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch xanh mét, nhưng không còn gì để nói.

Hắn phát hiện ánh mắt của tất cả mọi người trong Thiết Kỳ Bang đều đang nhìn qua bên này.

Ánh mắt của Thiết Tiếu Sinh nhìn hắn, thì lại càng là lạnh lẽo như đao.

“Ta chưa bao giờ phản bội sư thúc sư bá!” Giả Đại Lực hơi ngước mặt lên, mắt hiện ra ánh sáng lạnh lẽo: “Một tháng này đúng là ta đã tiếp xúc với rất nhiều người, nhưng đó là do ta không cam lòng Sở Hi Thanh lên làm Thiếu kỳ chủ. Cho nên muốn mời chào một ít nhân thủ, thậm chí không tiếc vay tiền với lãi cao, vay mười vạn lượng bạc, cộng thêm tích góp bao năm của ta, đổi bí dược lục phẩm thượng và một bộ chiến giáp cấp độ ngũ phẩm hạ.”

“Giả mỗ làm người ngay thẳng! Sở Hi Thanh và sư thúc sư bá không có lỗi với ta, ta há lại làm chuyện lòng lang dạ sói? Ta có không cam lòng đến mức nào, thì cũng chỉ muốn làm ra công lao, đè ép uy phong của Tây Sơn Đường. Thậm chí còn không tiếc tiếp xúc với đám người Ma môn kia, nghĩ muốn đổi một hai bí pháp ma đạo có hậu hoạn không lớn.”

Hắn nhìn Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch, mắt hiện ý cười: “Ngươi nói không sai, người được lợi nhiều nhất mới là người đáng nghi nhất! Mười ngày trước, tiểu Sở đã lén lút chạy đến tìm ta, hắn tìm ta uống rượu, nói trong vòng ba tháng sẽ đi đến Vô Tướng thần tông. Sau này hắn sẽ là một thành viên của Thiết Kỳ Bang, nhưng không có ý làm kỳ chủ Thiết Kỳ Bang. Tuy rằng ta không phục hắn, nhưng ta biết tính cách của người này, nhất ngôn cửu đỉnh!”

“Cái này cũng rất trùng hợp, chỉ có bốn người biết chuyện Mi gia trang này. Đường chủ Tầm Dương Đường, Lục bá làm người nhân hậu trượng nghĩa, hắn đã nhiều tuổi rồi, năm ngoái đã muốn rửa tay chậu vàng, rời khỏi giang hồ, chỉ là do sư thúc cầu khẩn mãi, cho nên hắn mới ở lại bang, trấn áp cục diện.”

“Hơn nữa, một nhà già trẻ của Lục bá đều được sư thúc cứu giúp, hắn phản bội Thiết Kỳ Bang cũng sẽ không có chỗ tốt nào. Nếu không phải Lục bá, cũng không phải ta và Sở Hi Thanh, vậy thì còn có thể là ai?”

Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch hơi cau mày, vẻ mặt âu sầu: “Có phải có hiểu lầm gì rồi không?”

Chương 668: Ngoài dự đoán (5)

“Có phải hiểu lầm hay không, ngươi có thể nói với sư bá của ta.”

Giả Đại Lực vác trọng kiếm trên vai, sắc mặt điên cuồng, cười nhạo: “Hôm nay nghĩ đến đây, Tử Vận kia đúng là có vấn đề, Giả Đại Lực ta quá ngu xuẩn, thân trúng huyễn thuật mà còn không biết. Lão tử cũng đã đi đường nghiêng, cấu kết với ma đạo, đây là tối kỵ của Thiết Giáp môn ta.”

“Năm xưa, Thiết Giáp môn vì ma môn cho nên mới suy yếu, tên đệ tử chẳng ra gì như ta, lại quên mất luật sắt của tổ tiên. Bây giờ nghĩ lại, chỉ sợ những người kia đều là đại địch của Thiết Kỳ Bang ta, nhất định muốn dẫn ta xuống vực sâu, không thể quay đầu lại. Nhưng đời này của Giả mỗ cũng đáng giá, mãi đến tận cuối cùng mà sư bá cũng không muốn ra tay với ta, sư điệt vô cùng biết ơn!”

Thiết Tiếu Sinh nghe đến đây, nhất thời có một loại dự cảm xấu.

Cổ họng hắn khô khốc: “Đại Lực, ngươi muốn làm gì? Trở về!”

Lúc này, Giả Đại Lực đã trực tiếp nhảy lên trời, lao xuống pháo đài đá. Hắn nhìn bụi mù tràn ngập ở phương xa, còn cả đám binh mã đông nghìn nghịt kia, khóe môi hơi cong lên: “Sư bá, ta đi nhầm đường, phải trả giá thật lớn. Ngươi cũng không cần phải đau lòng thay cho ta, ta đã tu luyện một môn bí pháp ma đạo, đã làm trái với môn quy. Điều đáng lo hơn là huyễn pháp của Huyễn Linh tông rất khó lường, có thể khống chế nhân tâm, chỉ sợ đã không thể quay đầu lại.”

“Hôm nay sư điệt chỉ có thể dùng trận chiến này để chứng minh bản thân trong sạch! Cũng báo đáp công ơn nuôi dưỡng của hai vị sư thúc sư bá!”

Hắn vừa nói xong, đã chạy như bay, xông thẳng về phía đại quân ở phía trước.

Cùng lúc đó, Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch cũng đã bay ra phía người tường đá.

Hắn thân như lá rụng, nhẹ nhàng, không ngừng dập dờn ở trên không trung, nhìn như chậm mà lại rất nhanh, chỉ chớp mắt đã bay ra hơn mười trượng.

Huyết khí toàn thân Thiết Tiếu Sinh dâng trào, đánh thẳng về phía Lâm Thạch.

Hắn ngậm lấy vô cùng tức giận và bi thương, đau lòng và khó hiểu, cùng với sát ý vô tận, trọng kiếm đánh ra như Thái sơn áp đỉnh.

Tu vị của hai người đều là ngũ phẩm hạ, nhưng mà sức chiến đấu của Thiết Tiếu Sinh vốn mạnh hơn Lâm Thạch một đoạn dài.

Lúc này, trên người Thiết Tiếu Sinh còn mặc Thiết Phù Đồ, sức chiến đấu đã tiếp cận với ngũ phẩm thượng đỉnh phong.

Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch chỉ đỡ một kiếm, nhất thời đã là thất khiếu chảy máu.

“Vì sao?” Giọng nói Thiết Tiếu Sinh khàn khàn, ánh mắt phẫn nộ và hận thù: “Hai người chúng ta đối xử với ngươi không tốt sao? Huynh đệ Sùng Châu Thủy sư doanh chúng ta mở cơ nghiệp ở nơi này, cũng có một phần của Lâm Thạch ngươi, vì sao ngươi lại phản bội chúng ta? Đại Lực cũng coi ngươi như thúc phụ, bình thường đều không dám bất kính, vì sao ngươi lại muốn hại hắn như vậy?”

Lâm Thạch không có trả lời, sắc mặt hắn lạnh lẽo, thân như quỷ mị mà tiếp tục lùi về sau.

Hắn đã sắp không chống đỡ nổi rồi, trả lời những thứ này lại có ý nghĩa gì?

Chỉ có chạy ra khỏi đây trước, trốn vào trong đại quân ở bên ngoài, khi đó hắn mới không cần lo về tính mạng, lúc đó mới nể tình mà giải đáp nghi ngờ cho Thiết Tiếu Sinh.

. . .

Cùng lúc đó, ở ngoài ba dặm, Thái thú Tư Không Thiện của quận Tú Thủy đang cõng một hộp kiếm hẹp dài hai màu đỏ và vàng, bề rộng chừng năm ngón tay, ngồi đàng hoàng trên một con tích dịch (thằn lằn) cực lớn, nhìn một phần giấy viết thư trong tay.

Đây là một con tích dịch cực lớn, dài tầm hai mươi trượng, cao tầm bảy trượng, toàn thân được bao trùm bởi vảy giáp, thân thế nó như một tòa núi nhỏ, hành động lại cực kỳ nhanh nhẹn, hơn nữa còn cực kỳ chắc chắn, bước hân nhẹ nhàng gần như vô thanh vô tức.

Không lâu sau, khóe môi Tư Không Thiện hiện lên vai phần khinh miệt, cất giấy viết thư vào trong tay áo.

Ma ở cách đó mấy bước, một phu nhân có dung mạo xinh đẹp mở miệng hỏi dò: “Con bồ câu Lưu Quan Ngân Vũ vừa rồi, tựa như là của thủ Tổng đốc. Đây là thư của Tổng đốc đại nhân à? Hắn nói cái gì?”

Tư Không Thiện liếc mắt nhìn thiếu phụ trẻ tuổi ở bên cạnh.

Đây là phu nhân của hắn, Hàn Vũ Yên, đệ tử chân truyền của Nam Hải kiếm phái, cũng là vợ hiền của hắn.

Thiếu phụ đang mở to mắt, ngậm lấy vài phần tò mò và lo lắng mà nhìn hắn.

Tư Không Thiện thấy buồn cười: “Làm sao có thể là thư của tổng đốc? Hắn là loại người rất cẩn thận, làm sao có thể để ta nắm được nhược điểm? Thư này là do người khác viết thay, cũng không có bất kỳ ấn tín nào.”

Tư Không Thiện hơi lắc đầu, lời nói hàm chứa trào phúng: “Đây là mô phỏng theo giọng điệu bạn bè, khuyên ta nếu đã tự mình điều động binh mã, vậy nhất định phải làm việc ổn thỏa. Cái gọi là đánh rắn không chết, tất bị cắn ngược. Nếu như quận Tú Thủy có đại loạn, vậy tổng đốc đại nhân sẽ không tha cho ta.”

“Nói cách khác, Tổng đốc đại nhân là ngầm đồng ý cho ta đi làm, đồng ý tạo điều kiện cho ta, nhưng nếu như ta làm việc bất lực, để lại hậu hoạn gì đó, vậy thì đừng trách hắn lòng dạ độc ác.”

Chương 669: Ngoài dự đoán (6)

Sắc mặt Hàn Vũ Yên nhất thời trầm xuống, vẻ lo lắng trong mắt càng nồng nặc hơn: “Đều là do ta và sư huynh ta, để ngươi bị liên lụy vào chuyện này.”

“Có quan hệ gì với ngươi đâu! Tên Thiết Cuồng Nhân này cực kỳ cuồng, dã tâm bừng bừng, nếu để cho hắn thăng cấp tứ phẩm, vậy chức Thái thú này của ta cũng đừng hòng làm nữa, trừ phi là nguyện ý ngước nhìn hắn.”

Tư Không Thiện nở nụ cười thản nhiên, vẻ mặt hờ hững: “Không cần lo lắng, chuyện hôm nay thắng bại đã định. Nhánh binh mã dưới trướng ta chạy đến nơi này, cũng đã chiến thắng rồi! Giờ chết của Thiết Cuồng Nhân cũng chính là hôm nay!”

“Ồ?” Con ngươi của Hàn Vũ Yên sáng ngời.

Nàng nhìn ra, tuy lời nói của Tư Không Thiện rất bình thản, nhưng lại rất chắc chắn và thong dong.

Hàn Vũ Yên và Tư Không Thiện là vợ chồng nhiều năm, biết đây là thái độ khi Tư Không Thiện đã nắm chắc phần thắng.

Nhưng đúng lúc này, ánh mắt của hai người đều bị hấp dẫn bởi động tĩnh ở phía trước.

Đó là một thanh niên cao to, mặc chiến giáp màu xanh da trời, hắn cầm trọng kiếm trong tay, toàn thân tựa như trâu điên mà xông thẳng về phía quân trận của bọn họ.

Hắn cũng rất điên cuồng, hoành hành ở trong đám người, nơi hắn đi qua đều là gió tanh mưa máu. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, hắn đã chém giết hơn hai trăm người.

Nhưng lúc này, đã có năm tên cao thủ lục phẩm ở trong quân xông lên, nhanh chóng bay về phía thanh niên kia.

“Đó là Thiết Ngưu – Giả Đại Lực đúng không? Can đảm lắm!”

Tư Không Thiện từ trên cao nhìn xuống thanh niên kia, trong mắt chứa ý thưởng thức: “Sau khi chém giết kẻ này xong, có thể an táng cho hắn.”

Lúc này, hắn tiện tay phất một cái, hộp kiếm sau lưng bỗng nhiên bắn ra một đạo bạch hồng, bắn thẳng về phía Thiết Tiếu Sinh đang truy kích Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch ở trên không trung.

Đạo bạch hồng kia tựa như thời gian, lại tựa như ánh sáng, lại như điện chớp.

Thiết Tiếu Sinh vừa mới sinh lòng cảm ứng, thì đạo bạch hồng kia đã đến trước người.

“Nát!”

Thiết Tiếu Sinh gần như đã dùng toàn lực để chém xuống, trọng kiếm trong tay được Thiết Phù Đồ hỗ trợ, tốc độ kiếm đã tăng đến cực hạn.

Nhưng khi trọng kiếm sắp giao phong với đạo bạch hồng kia, cái sau bỗng nhiên tả ra, phân tán thành ba mươi sáu đạo ánh kiếm màu trắng.

Có một nửa trong đó bị Thiết Tiếu Sinh cản quét, một nửa còn lại thì đánh thẳng vào người Thiết Tiếu Sinh.

Thiết Tiếu Sinh lấy cương lực của bản thân để chống đỡ kiếm khí, bóng người lại không chịu được mà trượt lùi về sau mười mấy trượng. Khi hắn giữ thăng bằng ở trên không trung, liền nhìn thấy bóng người của Giả Đại Lực đã bị đại quân của đối phương bao phủ.

Bóng người cao lớn của hắn đã không còn hơi sức, đổ gục dưới gót sắt của kỵ binh, đầu thì lăn lông lốc về một phía, sau đó liền bị đạp thành thịt nát.

Thiết Tiếu Sinh nhìn thấy một màn này, chỉ cảm thấy lồng ngực uất ức, trong miệng phun bọt máu.

Lúc này, Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch đã rơi xuống phần lưng con tích dịch to lớn kia.

Vết thương trên người hắn cực nặng, dòng máu phun ra từ miệng, thậm chí còn có mảnh vỡ của nội tạng.

Lâm Thạch lập tức lấy một bình ngọc ra, uống sạch chất lỏng màu bạch ngọc ở trong đó, lúc này sắc mặt hắn vẫn tái xanh, quay sang nói với Thái thú Tư Không Thiện: “Chuyện phát sinh hoàn toàn khác với những gì các ngươi nói, ngươi đã nói Giả Đại Lực đã bị bên kia khống chế, hôm nay đã không còn sơ hở nào.”

Tư Không Thiện nghe vậy liền mỉm cười: “Đây là bất ngờ, Huyễn Linh tông đúng là đã phái một Mị nữ đẹp nhất của bọn họ, chỉ là không ngờ tâm tính của Giả Đại Lực này rất tốt, cộng thêm thời gian quá ngắn ngủi, cho nên không thể khống chế hoàn toàn. Nhưng với kinh nghiệm của Lâm huynh, phải hiểu chuyện gì cũng có ngoài ý muốn, thế gian này không có chuyện gì vẹn toàn cả.”

Lâm Thạch lập tức chú ý đến ánh mắt ác liệt tựa như lưỡi đao của Tư Không Thiện.

Khí tức Lâm Thạch hơi cứng lại, lúc này mới nhớ đến sinh tử vinh nhục của mình đều nằm trong tay vị Thái thú trước mặt này.

Đặc biệt là khi mình còn đang bị thương nặng. . .

Giọng nói của hắn mềm nhũn: “Nhưng sau này ta phải làm gì để khống chế Thiết Kỳ Bang? Hôm nay chỉ cần có một người sống, cái chết của Thiết Cuồng Nhân sẽ không rơi vào đầu của Giả Đại Lực. Thiết Cuồng Nhân cũng đã đưa Sở Hi Thanh lên làm Thiếu kỳ chủ, dù ta có tranh như thế nào thì cũng không tranh nổi, mà Sở Hi Thanh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ta.”

Trong suy nghĩ của hắn, Giả Đại Lực vốn nên gánh cái tội danh giết chết kỳ chủ này.

Nhưng mà tên khốn này, lại làm cho hắn sắp thành lại bại.

Thậm chí còn để cho hắn thất bại trong việc tấn công bất ngờ, giết chết Thiết Tiếu Sinh, cướp đoạt Thiết Phù Đồ.

“Chuyện ngày hôm nay thành công, ngươi còn lo lắng về Sở Hi Thanh làm gì? Đương nhiên, ngươi cũng không cần nghĩ đến Thiết Kỳ Bang nữa.” Tư Không Thiện mỉm cười, đưa một phần công văn qua: “Tuy nhiên, ta sẽ tặng ngươi một phần tiền đồ này, chỉ cần ngươi có thể kinh doanh tốt, vậy sẽ không kèm hơn kỳ chủ Thiết Kỳ Bang.”

Chương 670: Thà gãy không cong

Lâm Thạch cầm công văn lên xem, trong con ngươi hiện lên một vệt sáng loáng: “Chỉ huy sứ Thủy sư doanh của quân Thiên Bình?”

“Tổng đốc đại nhân đã đồng ý với ta, xây dựng năm ngàn Thủy sư doanh ở trong quân Thiên Bình. Ngoài ra, ta cũng có thể giáo cho ngươi tất cả tàn dư của Hải Thanh Bang, phần lực lượng này, đủ để ngươi khống chế Cổ Thị tập và bến tàu phía đông.”

Tư Không Thiện chắp tay sau lưng: “Tư Không Thiện ta đã nói là làm, nếu đã nói cho ngươi một tiền đồ, vậy chắc chắn sẽ không nuốt lời. Tuy nhiên, ta để ngươi đổi mấy loại thuốc kia, ngươi đã hoàn thành hay chưa?”

Trên mặt Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch không khỏi lộ ra vài phần vui mừng. Hai tay hắn ôm quyền, thần thái kính cẩn: “Ty chức đã đổi từ hai tháng trước, Thiết Cuồng Nhân chưa từng đề phòng ta, hồn nhiên không biết, lần này hắn tuyệt đối không còn đường sống.”

Lúc này hắn bỗng nhiên cảm thấy mặt đất run rẩy kịch liệt, trong lòng Lâm Thạch sinh ra ý nghĩa, xoay người nhìn về phía pháo đài đá kia.

Hắn trông thấy một bóng người quen thuộc, đang từ từ bay lên ở trung ương pháp đài.

Đó chính là Thiết Cuồng Nhân, hắn lưng hùm vai gấu, mặt vuông tai to, mái tóc ngắn vừa thô vừa cứng kia, tựa như những thanh lao thẳng tắp chĩa lên trời.

Chỉ là mái tóc ngắn và lông mày rậm vốn đen nhánh kia, đều đã chuyển thành màu sắc xám trắng, tựa như là sương lạnh.

Lâm Thạch nhìn người này, thần sắc phức tạp: “Hắn đến rồi!”

Tư Không Thiện cũng nhìn thấy một màn này, khóe môi của hắn cong lên: “Xem ra là xong rồi! Đáng tiếc, vị Thiết kỳ chủ này anh hùng một đời, kết quả lại chết trong tay người của mình.”

Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch nghe thấy vậy, thần sắc có hơi xấu hổ.

Mà thái thú phu nhân Hàn Vũ Yên thì lại không nhịn được mà mừng như điên.

Thiết Cuồng Nhân phá quan mà ra, chuyện này có nghĩa là hắn đã đình chỉ thăng cấp, tương tự cũng có nghĩa là giờ chết của Thiết Cuồng Nhân đã đến!

Thiết Tiếu Sinh đứng ở không trung, hắn nhìn nơi Giả Đại Lực chết trận, ánh mắt dại ra, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Ngay khi lồng ngực Thiết Tiếu Sinh quặn đau, phẫn nộ đến mức khó có thể kiềm chế.

Thiết Cuồng Nhân ngự không mà đến, một tay vỗ vào vai của hắn.

“Thắng bại là chuyện thường của binh gia, dáng vẻ này của huynh trưởng ngươi, chỉ làm cho Lâm Thạch và những người đối diện cười nhạo thôi.”

Lửa giận trong lồng ngực Thiết Tiếu Sinh không những không tắt, trái lại còn càng mãnh liệt hơn.

Hắn nhìn chằm chằm về phía trước, sau đó quay đầu nhìn Thiết Cuồng Nhân, ánh mắt tràn đầy đau đớn: “Đi ra vào lúc này. . . là thất bại rồi?”

Bọn họ nghĩ tất cả biện pháp, áp súc thời gian lên cấp của Thiết Cuồng Nhân. Vốn là ba ngày, bị rút xuống còn hai ngày, thậm chí là chỉ cần một ngày rưỡi, Thiết Cuồng Nhân liền có thể hoạt động bình thường, mượn chiến giáp Thiết Phù Đồ để nắm giữ sức chiến đấu tứ phẩm thượng.

Giờ lại không ngăn nổi tám canh giờ . . .

Thiết Tiếu Sinh thật ra cũng đã có dự đoán.

Thiết Cuồng Nhân rất bận rộn, sau khi hoàn thiện Thiết Giáp Hỗn Nguyên công, còn phải quản lý tất cả chuyện quan trọng trong Thiết Kỳ Bang, vì vậy vẫn luôn là Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch xử lý chuyện bí dược.

Nếu Lâm Thạch đã phản bội bọn họ, vậy bí dược kia nhất định cũng có vấn đề.

“Đúng là đã thất bại.”

Thiết Cuồng Nhân vẻ mặt hào hiệp, giọng nói hời hợt, tựa như không phải nói chuyện của mình.

“Nhưng cũng không hoàn toàn là vì bí dược có độc kia, chút độc tố này thì ta vẫn có thể chịu đựng được. Mấu chốt là Thiết Giáp Hỗn Nguyên công của chúng ta, nó có một vấn đề lớn. Đám tà mà kia đã động tay động chân trên Thiết Giáp Hỗn Nguyên công, dù cho không có chuyện ngày hôm nay, dù cho ta có thăng cấp thành công, cũng sẽ có tỉ lệ nhập ma, hơn trước đường đi càng ngày càng hẹp.”

Thiết Cuồng Nhân nói đến chỗ này, liền đưa một thẻ ngọc cho Thiết Tiếu Sinh.

“Có điều, trời không tuyệt đường người, nửa ngày trước, khi ta đang tuyệt vọng ở trong lòng núi, lại rơi vào trạng thái thiên nhân cảm ứng, nghiên cứu ra phương pháp sửa lại Thiết Giáp Hỗn Nguyên công, có thể sửa nguyên công cho huynh trưởng ngươi, tương lai có hi vọng đột phá tứ phẩm. Những nội dung này, ta đã ghi chép tất cả vào ngọc giản rồi.”

“Tuy nhiên, nếu Thiết Giáp Hỗn Nguyên công muốn tiến thêm một bước nữa, vậy phải mời một người có ngộ tính siêu phàm, tiếp tục hoàn thiện công pháp giúp chúng ta. Ngày sau tiểu Sở tiến vào Thiên Bảng, ngươi có thể để hắn nhớ chút tình cảm ngày xưa, dành thời gian ba năm, năm năm để hoàn thiện Thiết Giáp Hỗn Nguyên công giúp chúng ta.”

Thiết Tiếu Sinh cầm ngọc giản, tay phải không tự chủ được mà dùng sức nắm chặt.

Trong lòng hắn tràn đầy bi thương, lòng thầm nói mình lấy thứ này thì lại có ích gì?

Thiết Cuồng Nhân thấy thế liền buồn cười: “Đây là thứ mà ta dùng tính mạng để đổi lấy, ngươi đừng có bóp nát nó nha huynh trưởng. Còn nữa, chấn chỉnh Thiết Giáp môn không chỉ là nguyện vọng của sư tôn sư tổ chúng ta, mà còn là nguyện vọng của cả đời ta. Sau này, cũng chỉ có một mình huynh trưởng ngươi có thể chống đỡ Thiết Giáp môn chúng ta, ngươi ngàn vạn lần đừng ủ rũ, bằng không Thiết Giáp môn chúng ta sẽ thật sự hết hi vọng.”

Chương 671: Thà gãy không cong (2)

Lúc này, hắn giơ tay lên vỗ một cái, làm cho Thiết Phù Đồ trên người Thiết Tiếu Sinh giải thể, hóa thành từng mảnh từng mảnh giáp lá, rồi hội tụ trên người Thiết Cuồng Nhân.

“Cái này cũng là báo ứng, ngày xưa Thiết Giáp môn chúng ta xung kích nguyên công nhất phẩm, mượn bí pháp ma đạo để đúc bộ giáp này, đã tàn sát mấy vạn dân chúng vô tội, làm ra chuyện táng tận thiên lương, cực kỳ tàn ác.”

“Hành động này tuy đã làm cho tiền bối tông ta được toại nguyện, tông chủ đời thứ mười chín đã bước cào nhất phẩm, nhưng cũng đưa đến kiếp nạn ngập trời cho Thiết Giáp môn ta, khiến cho vô số tà ma ngoại đạo thừa lúc vắng mà vào, bọn họ sửa chữa công pháp Thiết Giáp môn ta, dùng danh tiếng của Thiết Giáp môn để làm càn làm bậy, cuối cùng sơn môn bị phá, hầu như cả môn phái bị diệt vong, mà tai họa này đã kéo dài đến chín đời, thẳng đến ngày hôm nay.”

Sau khi Thiết Cuồng Nhân nói đến đây, Thiết Phù Đồ đã bao trùm toàn thân hắn.

Mà lúc này, không chỉ có vô số huyết khí đang thiêu đốt ở trong và ngoài trọng giáp, 11.200 viên phù văn được khắc lục ở trên giáp cũng hóa thành từng cái từng cái đầu người màu máu của nam và nữ.

Chúng nó giữ lại huyết lệ, kêu rên gào khóc ở bên trong giáp.

Con ngươi Thiết Tiếu Sinh co rút lại: “Lục đệ, ngươi đây là?”

Thật ra thì cấp độ của Thiết Phù Đồ cao đến nhất phẩm hạ, là pháp khí trấn phái của Thiết Giáp môn.

Nhưng sau khi Thiết Giáp môn gặp phải kiếp nạn, không còn ai có thể áp chế Thiết Phù Đồ, tất cả người mặc nó đều sẽ bị nó cắn nuốt khí huyết toàn thân, trở thành xương khô. Thậm chí giáp này còn có ý chí riêng của mình, có thể cất bước như người bình thường, tạo thành vô số sát nghiệt.

Cuối cùng, hai vị trưởng lão còn sót lại của Thiết Giáp môn đã sử dụng quan hệ, thỉnh cầu cao nhân pháp thuật số một đương thời, phong ấn Thiết Phù Đồ này.

Thiết Tiếu Sinh vốn muốn nói Thiết Cuồng Nhân ngươi không muốn sống nữa.

Nhưng sau đó hắn đã nghĩ đến, Thiết Cuồng Nhân thăng cấp thất bại, tuổi thọ vốn không còn bao nhiêu.

“Giáp này là điềm xấu! Sau này ngươi đừng dùng nữa, để nó chôn cùng ta ở đây đi, cũng coi như là kết cục của Thiết Giáp môn ta và bộ giáp này.”

Trong mắt Thiết Cuồng Nhân hiện lên ánh sáng lộng lẫy, từ từ chuyển sang màu đỏ tươi: “Lát nữa, ngươi dẫn tất cả bang chúng rời khỏi Mi gia trang, toàn bộ lùi về phía Tây Sơn, đi tìm tiểu Sở. Ngươi nói cho hắn, để hắn cố hết sức tiếp nhận Thiết Kỳ Bang, để cho tất cả huynh đệ một hi vọng.”

“Bảo hắn đừng báo thù cho ta, nhớ kỹ một chữ ‘nhẫn’. Thái thú Tư Không Thiện gian trá đa mưu, mưu tình sâu xa. Nếu như ta đoán không sai, sau này hắn nhất định sẽ áp chế tiểu Sở, để cho Thiết Kỳ Bang ta không thể gây sự, sau đó từng bước phân tán chia cắt Thiết

Kỳ Bang ta.”

“Nhưng mà tiểu Sở có thiên phú siêu tuyệt, thậm chí có hi vọng vào Thiên Bảng. Chỉ cần hắn vào Vô Tướng thần tông, nhất định sẽ có tư cách vào chân truyền, đủ để Tư Không Thiện kiêng kị ba phần. Vì vậy các ngươi chỉ cần kiên trì vào tháng, chờ đến ngày Vô Tướng thần tông mở cửa chiêu mộ đệ tử, tự nhiên có thể đưa tay tan mây thấy ánh trăng.”

Mặt Thiết Tiếu Sinh đã tái nhợt, hắn cắn chặt răng: “Ngươi muốn ta bỏ ngươi mà đi?”

“Còn núi xanh thì không lo không có củi đốt, đây là đạo lý mà trẻ con cũng hiểu.” Thiết Cuồng Nhân bất mãn mà lườm Thiết Tiếu Sinh một cái: “Nơi này có 3600 bang chúng tinh nhuệ, là tiền vốn mà chúng ta tích góp mười năm, không thể bị hủy ở chỗ này. Tu vị của tiểu Sở vẫn quá thấp, tuy rằng bên cạnh hắn có hai bán yêu ngũ phẩm, còn có rất nhiều cao thủ không rõ lai lịch, nhưng mà sau khi ta chết, chưa chắc những người này đã nghe theo lời hắn.”

“Chỉ có ngươi đi trấn áp cục diện giúp hắn, Thiết Kỳ Bang và Thiết Giáp môn ta mới có tương lai. Còn nữa, lát nữa ta sẽ nhập ma, khi chiến đấu sẽ không phân biệt địch ta, các ngươi ở lại chỗ này để làm gì?”

Thiết Tiếu Sinh nghe vậy lại cười gằn một tiếng: “Ta thấy ngươi nghĩ nhiều rồi, lẽ nào Tư Không Thiện không biết tiểu Sở mới là uy hiếp lớn nhất của hắn trong tương lai? Nếu như ta là hắn, sau khi trận chiến này kết thúc, ta nhất định sẽ dùng toàn lực để tiêu diệt Tây Sơn Đường và tiểu Sở, sau đó lại chia cắt và mua chuộc các đường chủ còn lại của Thiết Kỳ Bang. Khi đó liền có thể diệt trừ tai họa của toàn bộ quận Tú thủy, còn có thể gạt bỏ đại họa của tương lai.”

“Ngươi nói đúng! Tư Không Thiện sẽ không buông tha cho tiểu Sở.”

Thiết Cuồng Nhân gật đầu: “Nhưng võ quán Chính Dương sẽ không để cho hắn toại nguyện, mà Thiết mỗ. . .”

Hắn quay đầu nhìn về phía trước.

Lúc này, đại quân 17.000 người của nội phủ thái giám đã dừng bước. Bọn họ xếp thành hàng ngũ chỉnh tề, sau đó tận bảy ngàn cây cung nỏ, hướng thẳng về phía hai người ở trên không trung.

Thiết Cuồng Nhân giơ tay của mình lên, hắn nhìn thiết giáp trên người đã vặn vẹo không ra hình dáng gì, còn cả ngọn lửa màu máu đang thiêu đốt kia, khóe môi hắn cong lên: “Muốn gạt bỏ Tây Sơn Đường thì phải có thực lực đó, Thiết mỗ tự nhiên sẽ đánh cho đến khi hắn không còn hơi sức để thảo phạt Tây Sơn Đường!”

Chương 672: Thà gãy không cong (3)

Tuy rằng Thiết Cuồng Nhân không thể thăng cấp, nhưng lại có một bộ phận máu thịt và chân nguyên đột phá đến tứ phẩm.

Lâm Thạch đúng là đã đưa cho hắn một phần bí dược có độc, nhưng bí dược có độc cũng là bí dược.

Trong khoảnh khắc này, bóng người của Thiết Cuồng Nhân hóa thành một đạo huyết diễm, lao thẳng về phía đại quân ở đối diện.

Chỗ hắn đi qua, những mũi tên kia đều bị vặn vẹo và đứt gãy.

Khi Thiết Cuồng Nhân rơi xuống đất, mặt đất chấn động ầm ầm, vô số kẽ nứt tản ra bốn phương tám hướng, lại như một tấm mạng nhện cực lớn.

Hơn trăm người chung quanh bị cương lực mạnh mẽ của hắn chấn thành máu loãng.

Trong những vết nứt kia lại tuôn ra vô số huyết diễm màu đỏ thắm. Những tướng sĩ của nội phủ thái giám kia chỉ hơi tiếp xúc với nó, lập tức bị huyết diễm quấn quanh người, kêu rên và lăn lộn ra đất.

Thần niệm Thiết Cuồng Nhân phong tỏa con tích dịch cực lớn kia, một đường tựa như chậm mà lại nhanh, lao thẳng về phía đó.

Mỗi một bước tiến của hắn, đều có vài chục binh mã bị kiếm ý ngập trời của hắn chém giết.

Cung nỏ ở xung quanh thì lại hoàn toàn vô hiệu với hắn.

Tuy rằng binh mã của nội phủ thái giám có hai ngàn thanh cung nặng hai mươi thạch, năm ngàn thanh trọng nỗ ba mươi thạch, bọn họ còn mang theo mười mấy vạn mũi tên nặng phá giáp.

Nhưng vì tầm bắn, nên đại đa số cung thủ này đều không thể nhắm vào Thiết Cuồng Nhân.

Chỉ có một phần nhỏ đứng ở trực diện Thiết Cuồng Nhân là có thể bắn thẳng, nhưng tên của bọn họ không thể phá cương khí hộ thể và trọng giáp của hắn.

Lúc này, Thiết Cuồng Nhân tiến lên rất nhanh, một đường đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, quét ngang tất cả.

Ngay khi hắn đi được năm mươi trượng, một bóng người mặc giáp vàng sáng bóng đột nhiên lao ra từ trong quân rận, một thương đánh về phía Thiết Cuồng Nhân.

“Ma nghiệt! Trước đại quân, há có thể để cho ngươi làm càn.”

Thiết Cuồng Nhân lại nở nụ cười càn rỡ, hắn giơ một tay lên, trọng kiếm bên người lập tức bay lên, rơi vào trong tay hắn.

Khi kiếm và thương của hai người giao phong, thân thể của đại tướng mặc giáp sáng rực kia lập tức bay ra mười lăm trượng, rơi vào trong quân trận ở phía sau.

Dưới chân Thiết Cuồng Nhân cũng bị lún xuống tận một trượng rưỡi, hiện ra một cái hố cực sâu.

Lúc này, lại có càng nhiều vết nứt tản ra bốn phương tám hướng, những huyết diễm lao ra từ vết nứt kia lại càng cuồng mãnh và hung hăng hơn.

Thái thú Tư Không Thiện ngồi đàng hoàng trên con tích dịch khổng lồ, không khỏi đứng dậy, giật mình nhìn về phía Thiết Cuồng Nhân.

Vị đại tướng mặc giáp sáng rực kia tên là Nhậm Đông Lưu, chính là chỉ huy sứ của quân đội nội phủ.

Người này có nguyên công tứ phẩm hạ, là cánh tay đắc lực của nội phủ thái giám Đông Châu.

Với tu vị của Nhậm Đông Lưu, thế mà lại bị một kiếm của Thiết Cuồng Nhân đẩy lùi.

Sức chiến đấu mạnh nhất của Thiết Cuồng Nhân cũng là tứ phẩm hạ, có tư cách chống lại Nhậm Đông Lưu.

Nhưng mà đây là trước đại quân, là đội quân tinh nhuệ có thể so với biên quân, toàn bộ để tu luyện bí pháp Hoàng Đạo!

Sức chiến đấu của Nhậm Đông Lưu bây giờ, đã tiếp cận vô hạn đến tứ phẩm thượng đỉnh phong.

Tư Không Thiện đột nhiên vung tay áo, lập tức có vô số kiếm khí màu trắng bạc bay ra từ trong hộp kiếm phía sau hắn, chúng lao thẳng về phía Thiết Cuồng Nhân, tựa như những giọt mưa.

Thiết Cuồng Nhân lại vui mừng không sợ, hắn cứng rắn chống đỡ những kiếm khí này.

Thiết thương của Nhậm Đông Lưu lại xuất hiện một lần nữa, lần này Thiết Cuồng Nhân vỗ mạnh trọng kiếm, lại đánh cho Nhậm Đông Lưu chìm vào trong lòng đất. Sau đó một kiếm chém hai vị Thiên hộ có tu vị lục phẩm thượng ở sau lưng Nhậm Đông Lưu thành hai đoạn.

Thiết Cuồng Nhân lại lăng không mà lên, tiếp lao về phía trước, không ngừng đảnh thẳng vào đại quân.

Hắn luôn dính lấy đám tướng sĩ nội phủ thái giám, không cho đám người này có cơ hội bắn tên.

Bóng người Thiết Cuồng Nhân lướt qua, những võ tu lục phẩm kia đều không đỡ nổi một đòn, những cao thủ ngũ phẩm kia cũng chỉ đỡ được hai ba chiêu là sẽ trọng thương.

Rõ ràng là Thiết Cuồng Nhân đang muốn giết chóc, hắn không để ý đến đám binh tốt của nội phủ thái giám, mà chỉ muốn ép đám cao thủ trong quân đi ra, ngăn cản ở trước mặt hắn.

Sau đó lại đánh bọn họ trọng thương, thậm chí là chém giết.

Máu của những người này lại bị Thiết Phù Đồ hấp thu, hóa thành huyết diễm và nhiên liệu.

Chỉ có Nhậm Đông Lưu là có thể chống đỡ chính diện.

Mà khi hai người đối mặt lần thứ hai mươi, miệng mũi của Nhậm Đông Lưu đã thấm máu.

Lúc này, trên phần lưng con tích dịch cực lớn kia, sắc mặt vợ chồng Tư Không Thiện và Hàn Vũ Yên đã cực kỳ ngưng trọng, Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch thì càng là toàn thân lạnh lẽo.

Tại một khắc tiếp theo, trọng kiếm rộng lớn của Thiết Cuồng Nhân đã quét ngang một đường, trực tiếp chặt đứt chân trai của con tích dịch này, làm cho con tích dịch này ngửa người mà lên, phát ra tiếng kêu gào thảm thiết. Thân thể nó vặn vẹo, gần như điên cuồng.

Chương 673: Thà gãy không cong (4)

Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch lập tức bỏ chạy về phía sau theo bản năng, hắn bị Thiết Tiếu Sinh truy kích hơn bảy trăm trượng, thương thế trên người vốn cực nặng, lúc này chắc chắn không đỡ nổi một đòn của Thiết Cuồng Nhân.

Hai người Tư Không Thiện và Hàn Vũ Yên thì lại nhảy lên không trung, tách khỏi con tích dịch đang điên cuồng kia. Sau đó bọn họ hóa thành hai đạo bóng người một xanh một trắng, đánh thẳng về phía Thiết Cuồng Nhân.

Vợ chồng bọn họ đều hiểu, nếu như hôm nay không thể ngăn cản Thiết Cuồng Nhân, rất có thể 17.000 người này sẽ bị một mình Thiết Cuồng Nhân đánh tan, giết chóc gần như không còn.

Khi Tư Không Thiện đến gần Thiết Cuồng Nhân, liền rút một thanh trường kiếm từ trong hộp kiếm ra.

Kiếm thế của hắn lại chói chang như mặt trời, lại tựa như một con Đại Nhật Kim Ô.

Khanh! Cheng!

Bóng người Tư Không Thiện lại bay thẳng ra ngoài như sao băng.

Trong mắt của hắn hiện lên một vệt ý lạnh.

Quả nhiên là như hắn dự đoán, Thiết Cuồng Nhân đang cướp đoạt khí huyết, duy trì lực lượng của Thiết Phù Đồ.

Khí huyết của binh sĩ bình thường, không thể nào duy trì sức chiến đấu mạnh nhất của Thiết Phù Đồ.

Chỉ có cao thủ chân chính, khí huyết của bọn họ mạnh mẽ, mới có thể trợ giúp Thiết Cuồng Nhân điều động bộ chiến giáp mạnh mẽ này.

Vì vậy, bọn họ chỉ cần ngăn cản người này một lát, Thiết Cuồng Nhân ngang dọc Đông Châu năm sáu năm này, chắc chắn sẽ phải chết tại đây!

Nhưng đúng lúc này, con ngươi của Tư Không Thiện bỗng nhiên co rút lại, ánh mắt phẫn nộ.

“Thiết Cuồng Nhân. . . Ngươi dám!”

Để Tư Không Thiện vừa kinh vừa sợ, chính là thái thú phu nhân Hàn Vũ Yên!

Sau khi nàng và Thiết Cuồng Nhân giao thủ kịch liệt, lại không bị đánh bay ra ngoài. Toàn thân Hàn Vũ Yên rung động kịch liệt, xương cốt toàn thân như bị đánh tan, sức lực toàn thân cũng biến mất, búi tóc trên đầu nàng của sụp xuống, xõa tung trên vai.

Lúc này, trọng kiếm của Thiết Cuồng Nhân đang chém thẳng vào vầng trán của nàng.

“Ngươi đừng hòng!”

Nhậm Đông Lưu cũng bay lên, trường thương hiện lên vô số lôi đình, đâm thẳng về phía sau lưng Thiết Cuồng Nhân: “Chết!”

Thiết Cuồng Nhân lại cười lạnh, không tránh không né, mặc kệ cho trường thương kia đâm vào lưng của mình.

Trọng kiếm của hắn vẫn chém thẳng xuống, một kiếm chém Hàn Vũ Yên thành hai nửa.

Dòng máu trên người Hàn Vũ Yên lập tức bị Thiết Phù Đồ cắn nuốt sạch, làm cho huyết diễm bên ngoài Thiết Phù Đồ càng mạnh hơn.

Lúc này, Thiết Cuồng Nhân lại quay sang nhìn về phía Thái thú Tư Không Thiện với ánh mắt màu đỏ tươi.

Ý chí và khí huyết của hắn còn có thể chống đỡ một lát.

Chuyện này có nghĩa là trận chiến của bọn họ vừa mới bắt đầu thôi.

. . .

“. . . là lao dịch, kỳ chủ giết chết ba ngàn bảy trăm người của quân nội phủ thái giám, một ngàn bốn trăm muối đinh, giết chết thái thú phu nhân Hàn Vũ Yên! Giết cận vệ Hàn Long của thái thú! Giết phó chỉ huy sứ Liêu Công của quân nội phủ! Giết phó chỉ huy sứ Lưu Thiên Đô! Giết Tuần kiểm muối Vọng Lai là Vương Vũ Phi! Giết Tuấn kiểm muối Nam Ngô là Lại Thiên Đức! Tổng cộng sáu ngũ phẩm, còn lại là ngũ phẩm trở xuống, võ tu lục phẩm mười bảy người, võ tu thất phẩm là bảy mươi bốn người.”

“Ngoài ra, Chỉ huy sứ của quân nội phủ là Nhậm Đông Lưu cũng trọng thương, có người nói sau trận đại chiến này, Nhậm Đông Lưu đã không thể đứng dậy, được người dùng cáng đưa về. Thái thú Tư Không Thiện cũng trọng hương, khi đó tay phải và chân phải của hắn đã bị kỳ chủ chặt đứt, tuy rằng sau khi chiến đấu xong thì đã được chữa trị, nhưng kiếm ý nhập thể, khó có thể hành động, nên vẫn tránh không gặp người.”

Đây là lúc chạng vạng tối, tại một tòa quân trướng tạm thời cashc quận Tú Thủy ba mươi bốn dặm.

Theo tiếng nói của Lỗ Bình Nguyên rơi xuống, bầu không khí trong quân trướng lập tức đọng lại như băng, nghe được cả tiếng kim rơi.

Tất cả đàn chủ và thủ lĩnh thôn thợ săn tham dự hội nghị đều là sắc mặt âm trầm.

Đại đa số người trong bọn họ đều chưa tiếp xúc nhiều với Thiết Cuồng Nhân, không thể nói là đau lòng như cắt, nhưng khó tránh khỏi sinh lòng kính phục.

Mà sau khi kính phục xong, tất cả mọi người cũng bắt đầu lo lắng cho tiền đồ của Tây Sơn Đường và Thiết Kỳ Bang.

Sắc mặt của đám thủ lĩnh thợ săn kia còn cực kỳ khó coi.

Đại đa số người đều là mặt ủ mày chau, mắt hiện lên vẻ khổ sở.

Thật ra thì mọi người cũng từng nghĩ đến hậu quả khi kỳ chủ thăng cấp thất bại.

Nhưng mà Thiết Kỳ Bang nhà lớn nghiệp lớn, có thể động viên mấy vạn nhân mã.

Phó kỳ chủ Thiết Tiếu Sinh cũng đã lên cấp ngũ phẩm.

Mọi người chưa bao giờ nghĩ rằng, thế mà thái thú Tư Không Thiện lại đích thân tham gia, đánh một đòn trí mạng với Thiết Kỳ Bang.

Tuy rằng đến bây giờ, ngoại trừ đường chủ Giả Thị Đường của Thiết Kỳ Bang bỏ mình ra, thì tổn thất cũng không lớn. Trái lại thì Tư Không Thiện phải để tang thê tử, quân nội phủ cũng tổn thất nặng nề.

Nhưng mà tất cả mọi người đều ý thức được, tình cảnh của Thiết Kỳ Bang bây giờ cực kỳ nguy hiểm.

Chương 674: Thà gãy không cong (5)

Hai người Lục Loạn Ly và Kế Tiễn Tiễn thì lại nhìn người ngồi trên cao kia với ánh mắt đau lòng.

Sở Hi Thanh ngồi ở nơi đó, sắc mặt hắn trắng bệch như tờ giấy, hai mắt đỏ ửng. Một tay nắm chặt đao, ánh mắt thì ác liệt và sắc bén như đao kiếm.

“Kỳ chủ đâu? Hắn còn sống không?”

Thật ra thì từ hai canh giờ trước, Sở Hi Thanh đã nhận được tin từ Thiết Tiếu Sinh, biết được tin tức Thiết Cuồng Nhân thăng cấp thất bại.

Cửa thành Tú Thủy còn treo một lá cờ lớn, tuyên dương chuyện Thiết Cuồng Nhân bại vong.

Sở Hi Thanh lại không thể tin tưởng, trong thư của Thiết Tiếu Sinh, cũng không đề cập đến kết cục của Thiết Cuồng Nhân.

Sở Hi Thanh vẫn ôm một tia hi vọng cuối cùng, hi vọng Thiết Cuồng Nhân có thể chạy thoát từ trong đại quân.

Lỗ Bình Nguyên cười khổ nói: “Kỳ chủ cuối cùng khí huyết khô cạn, tại giờ phút cuối cùng đã cùng chiến giáp Thiết Phù Đồ chìm vào nơi sâu xa trong lòng đất, không thấy tung tích. Lúc này, ngay cả Ngô Mị Nương cũng không thể xác nhận hắn sống hay chết, nhưng dựa theo lẽ thường thì . . . kỳ chủ. . .”

Hắn muốn nói kỳ chủ đã chết, nhưng khi Lỗ Bình Nguyên nhìn thấy dáng vẻ thất hồn lạc phách của Sở Hi Thanh, thì câu nói này lại bị kẹt trong cổ họng, không thể nói ra được.

Tuy nhiên, một ít tin tức nên nói thì vẫn phải nói.

“Quận úy Thẩm Chu đã dẫn quân ra khỏi thành, tổng cộng bảy ngàn quận quân liên thủ với tộc binh của mấy thế gia trong nội thành, tổng cộng hai mươi ba ngàn người. Bọn họ dùng hai ngàn người chiếm cứ bến tàu phía đông thành, đại bộ phận còn lại đang dàn quân dưới tường thành, chính là đang từng bước áp sát về phía chúng ta. Ngoài ra còn có hai việc. . .”

Lỗ Bình Nguyên nói đến đây thì hơi dừng lại, quét mắt nhìn mọi người chung quanh một chút, ý tứ là không tiện nói tại đây.

Sở Hi Thanh hơi vung tay lên: “Có tin tức xấu gì thì có nói hết đi.”

Lỗ Bình Nguyên hơi cau mày, nhưng vẫn mở miệng nói: “Là có quan hệ với quân Thiên Bình, một canh giờ trước, thám tử của chúng ở phát hiện bóng người của quân Thiên Bình ở góc đông bắc của Cổ Thị tập, tổng cộng mười sáu ngàn người, do Du Kích tướng quân Ngụy Lai của quân Thiên Bình thống lĩnh.”

“Ngoài ra, Thập Thất Liên Hoàn Ổ đã tụ tập 100 chiếc thuyền lớn, bắt đầu xuôi dòng từ thượng du. Nhưng để cho người ta lo lắng chính là Thủy sư doanh của quận Giang Nam, có người nói tất cả chiến thuyền trong Thủy sư doanh đã biến mất, không biết đi đâu.”

Quân Thiên Bình là binh mã trực thuộc Tổng đốc bản châu, tổng cộng chia làm bốn bộ, trú tại quận Thiên Bình, quận Tú Thủy, quận Lâm Hải và quận Thái Sơn, vì đề phòng cướp biển mà thiết lập.

Nhân viên và trang bị đều dựa theo tiêu chuẩn biên quân, sức chiến đấu khá mạnh, còn vượt qua cả quân nội phủ thái giám Đông Châu.

Mà Thủy sư doanh quận Giang Nam thì là thủy sư có sức chiến đấu xếp thứ ai ở Đông Châu, có một trăm chiến thuyền, binh mã gần vạn.

Tất cả mọi người nghe vậy, tâm trạng càng nặng nề hơn.

Cha con Đơn gia thì mặt như mướp đắng, bọn họ cảm thấy lần này thật sự là bị Sở Hi Thanh và Thiết Kỳ Bang kéo xuống tu la địa ngục, có thể không leo lên được. . .

Lỗ Bình Nguyên cũng phát hiện lòng người bàng hoàng.

Thật ra hắn không đồng ý nói tin tức này ở đây.

Việc này ngoại trừ làm cho mọi người càng hoảng loạn ra, thì không có tác dụng gì khác.

Chỉnh bản thân hắn cũng hết sức bất đắc dĩ.

Lỗ Bình Nguyên tưởng mình có một tiền đồ sáng sủa rồi, nhưng Thiết Cuồng Nhân vừa chết, lại để cho phần công việc này của hắn trở nên lu mờ ảm đạm.

“Thiếu kỳ chủ!” Lỗ Bình Nguyên âm thầm thở dài, hai tay ôm quyền: “Kính xin Thiếu kỳ chủ nhanh chóng quyết định! Thuộc hạ cho rằng, chúng ta còn phải mau chóng tụ tập mọi người, lùi về phía Tây Sơn để né tránh, một khi bị binh mã triều đình bao vây, vậy rất khó chống đối.”

Nhân mã của Tây Sơn Đường đều ở đây.

Vì vậy ‘mọi người’ trong lời nói của Lỗ Bình Nguyên, chính là chỉ bang chúng của Thiết Kỳ Bang, đặc biệt là người nhà của những bang chúng này.

Ngụy Dương lại cười khổ một tiếng, khẽ lắc đầu: “Thời gian cấp bách, nhiều nhất nửa ngày là quân Thiên Bình có thể vượt sông.

Đường chủ Lục Cửu Ly của Tầm Dương Đường cũng không thể ngăn cản quân tiên phong của Thập Thất Liên Hoàn Ổ, chúng ta trì hoãn thêm một canh giờ, thì có nguy hiểm toàn quân bị diệt.”

Trong đám người cũng không chỉ một mình Ngụy Dương là không đồng ý với Lỗ Bình Nguyên.

Lý Thần Sơn liền lắc đầu, nhưng cái nhìn của hắn lại khác với Ngụy Dương: “Bây giờ chúng ta lùi lại, gia quyến của các huynh đệ Thiết Kỳ Bang thì sao? Còn cần huynh đệ của mười tám ngoại đường hay không? Những cu li ở bến tàu thì phải làm sao bây giờ? Nếu như mặc kệ không để ý đến, ta dám chắc chắn là trong vài tháng, mấy vạn binh mã của Thiết Kỳ Bang chúng ta sẽ tan thành mây khói.”

“Từ khi thành Tú Thủy treo lá cờ lớn kia lên, lòng người phía dưới đã bàng hoàng, ta lo lắng một khi chúng ta rời đi, Tây Sơn Đường sẽ có xu thế tan tác.”

Chương 675: Thà gãy không cong (6)

Chu Lương Thần mặt đỏ như lửa, lửa giận công tâm: “Ý của ta chính là liều mạng với bọn họ! Thiếu kỳ chủ phất tay một cái, triệu tập người chèo thuyền và cu li ở hai bên bờ sông, cũng có thể có mấy vạn binh mã, mấy trăm chiếc thuyền lớn, chưa chắc là không thể chiến một trận.”

“Không đấu lại, Thiếu kỳ chủ cũng không có uy vọng như Kỳ chủ.” Đơn Xích Linh cười khổ một tiếng, hắn tán thành chuyện rút lui: “Người chèo thuyền và cu li trong quận Tú Thủy nhận đại ân của Kỳ chủ, nhưng chưa chắc đã nghe theo Thiếu kỳ chủ. Huống hồ dưới áp lực nặng nề của quan quân triều đình, những cu li này càng sợ hãi hơn, quá nửa là không muốn nghe lệnh. Xu cát tị hung, chính là lẽ thường.”

“Thiếu kỳ chủ, chúng ta rút về Tây Sơn, triều đình chưa chắc đã làm gì những người chèo thuyền và cu li kia, bọn họ chỉ là người bên ngoài của Thiết Kỳ Bang. Hơn nữa, phó kỳ chủ cũng đã truyền tin, Kỳ chủ dặn ngươi phải ‘nhẫn’.”

Đơn Xích Linh suy nghĩ, chỉ cần Sở Hi Thanh tiến vào Vô Tướng thần tông, trở thành đệ tử chân truyền của Vô Tướng thần tông, như vậy Đơn gia bọn họ sẽ có hi vọng trở mình.

Sở Vân Vân ngồi sau lưng Sở Hi Thanh.

Nàng nghe lời nói của mọi người, lại không nói một từ.

Nàng bình tĩnh nhìn bóng lưng Sở Hi Thanh, lòng thầm nói Sở Hi Thanh đối mặt với nguy cơ cỡ này, sẽ lựa chọn thế nào đây?

Nhưng vào lúc này, ngoài trướng liền có tiếng nói lành lạnh của Lưu Nhược Hi truyền vào.

“Thiếu kỳ chủ! Xá nhân Đô Văn Uyên Đô tiên sinh ở trong thành cầu kiến!”

Chức xá nhân ở trong quận, tương đương với quan thư ký của thái thú, là một trong những phụ tá thân cận nhất của Thái thú.

Sở Hi Thanh kết thúc trạng thái thất thần, giơ tay ra hiệu cho thủ vệ ở cửa.

Không lâu sau, một trung niên văn sĩ cao to, da mặt đỏ thẫm, đi từ ngoài vào trong trướng.

Đầu tiên, hắn liếc mắt nhìn sắc mặt của tất cả mọi người trong trướng, trong mắt liền hiện lên một tia trào phúng không dễ phát hiện.

Sau đó, người này đi đến vị trí cách Sở Hi Thanh bảy bước với phong thái lỗi lạc, thi lễ về phía Sở Hi Thanh: “Xá nhân Đô Văn Uyên trong quận, gặp qua Thiếu kỳ chủ!”

Sở Hi Thanh đã thu hồi vẻ bi thương trên mặt, thần sắc lạnh nhạt nhìn văn sĩ trung niên này: “Ngươi đến khuyên hàng thay cho Thái thú Tư Không Thiện?”

Đô Văn Uyên nghe vậy thì hơi sững sờ, hắn không ngờ Sở Hi Thanh lại trực tiếp như vậy.

Sau đó, Đô Văn Uyên cười nhạt một tiếng: “Đô mỗ đúng là mang theo thiện ý của Thái thú đại nhân đến đây. Lần này, Thái thú điều động binh mã vây giết Thiết Cuồng Nhân, là do điều tra được hai người Thiết Cuồng Nhân và Giả Đại lực có tu hành tà pháp, có quan hệ với tà mà. Trận chiến ở Mi gia trang hôm nay cũng đã xác minh việc này.”

“Thế nhưng mấy ngàn bang chúng và rất nhiều cu li của Thiết Kỳ Bang là vô tội, Thái thú không muốn liên lụy người vô tội, cũng không muốn nhúng tay vào việc tranh đấu giang hồ giữa các thế gia trong thành và các ngươi, cho nên mới để ta đến truyền lời.”

“Chỉ cần Sở thiếu kỳ chủ đồng ý nhường tất cả sản nghiệp ở Cổ Thị tập và bến tàu phía đông thành, còn cả một nửa cổ phần của con kênh đào kia, từ đây thủ vững Tây Sơn, như vậy Thái thú đại nhân sẽ thu binh, buông tha cho Thiết Kỳ Bang các ngươi.”

Lúc này, vẻ mặt của mọi người trong trướng đều khác nhau, có một số người thì run lên, mặt hiện lên vẻ vui mừng. Một số người thì nhíu mày, vẻ mặt tức giận, bi thương và không cam lòng.

Sở Hi Thanh thì lại thấy buồn cười, giọng nói thản nhiên: “Quả nhiên là đến khuyên hàng.”

“Cũng có thể nói như vậy!” Đô Văn Uyên chắp tay sau lưng, thần thái ung dung tự tin.

Hắn đang chờ Sở Hi Thanh mở miệng cò kè mặc cả.

Dựa theo Thái thú dặn dò, kênh đào Tây Sơn có liên quan đến các thế gia ở Lâm Hải, có thể tạm thời buông tha. Nhưng tất cả sản nghiệp ở Cổ Thị tập và bến tàu phía đông, còn cả tất cả bến tàu dọc theo sông Thần Tú kia, nhất định phải nhường lại.

Tình thế trước mắt, đã không có chỗ trống cho vị Thiếu kỳ chủ trẻ tuổi này cò kè mặc cả. . .

Đô Văn Uyên nghĩ đến đây thì dừng lại. Hắn nhìn thấy một tia sáng lóng lánh ở bên hông của Sở Hi Thanh, sau đó hắn nhìn thấy trời đất lăn lộn và quay cuồng.

Lúc này, tất cả mọi người ở trong trường đều nhìn đầu của Đô Văn Uyên lăn lông lốc trên mặt đất, còn cả đao trong tay Sở Hi Thanh, tất cả đều chấn động và thất thần.

“Nhược Hi! Đưa đầu của tên này, ném vào trong thành Tú Thủy đi!”

Sở Hi Thanh một cước đá đầu Đô Văn Uyên ra ngoài: “Tính tình của Sở mỗ chính là như vậy! Thà đứng chết, cũng không quỳ để sống!”

“Truyền lệnh cho thuật sư, lập tức tung sương mù ra, một khắc sau, toàn quân xuất phát! Quận úy Thẩm Chu muốn chiến đúng không? Tây Sơn Đường ta liền chiến với bọn họ một trận.”

Chương 676: Chọc thủng trời

Lưu Nhược Hi xưa nay đều nghe theo Sở Hi Thanh.

Nàng nhìn thấy đầu của Đô Văn Uyên lăn ra ngoài, trong mắt liền hiện lên một vệt sững sờ.

Sau đó Lưu Nhược Hi đã phản ứng lại, lúc này lập tức tuân mệnh, cầm đầu Đô Văn Uyên lên, đằng đằng sát khi đi về phía trước quân trận.

Nếu Thiếu kỳ chủ đã chém Đô Văn Uyên này, chính là cho thấy thái độ của mình. Muốn không chết không thôi với đám thế gia trong thành Tú Thủy và vị Thái thú đại nhân kia rồi.

Ánh mắt Lưu Nhược Hi ác liệt như đao, hôm nay không phải địch chết, chính là ta vong!

“Lỗ đàn chủ, lát nữa ngươi đi lên trấn thu thập áo tang và vải trắng. Trận chiến này, toàn quân mặc đồ trắng!” Sở Hi Thanh ở trong trướng bồng vẫn cầm đao, ánh mắt lạnh lẽo nhìn tất cả mọi người trong trướng.

“Chư vị, Thái thú đặt bẫy hại Cuồng thúc của ta, Sở mỗ thề không đội trời chung, tất cả ăn thịt lột da kẻ này mới có thể tiêu hận trong lòng ta!”

“Các ngươi đều là huynh đệ Tây Sơn Đường ta, cũng là một thành viên Thiết Kỳ Bang, cùng vinh cùng nhục với Sở mỗ, cùng buồn cùng vui với Thiết Kỳ Bang. Có nguyện ý đồng lòng với Sở mỗ, vượt qua khó khăn này?”

Lấy Lý Thần Sơn cầm đầu, đám đàn chủ dưới trướng hắn đều dồn dập đồng ý.

Đại đa số thủ lĩnh thợ săn thì đều hiện lên vẻ bất đắc dĩ. Nhưng bọn họ vẫn đứng dậy, khom người nhận lệnh.

Ngày xưa, đám tặc phỉ kia cướp bóc trắng trợn trong Tây Sơn, là bọn họ chủ động cầu xin vị đường chủ Tây Sơn này.

Trước kia không lâu, quận úy Thẩm Chu lấy cớ quét tặc phỉ để dẫn binh vào Tây Sơn, cũng là nhờ Tây Sơn Đường xuất binh, hỗ trợ bọn họ đánh tan quận quân.

Hơn nữa, tất cả mọi người đều cắm nhang và lập thề trước mặt Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế, muốn nghe theo Sở Hi Thanh và Tây Sơn Đường như thiên lôi chỉ đâu đánh đó.

Lúc này, dù bọn họ có lo lắng thế nào đi nữa, có không muốn thế nào đi nữa, thì cũng không thể từ chối vào lúc này.

Cùng lắm là để ý một chút trong trận đại chiến là được.

Còn về một ít địa chủ cường hòa được Đơn Xích Linh cầm đầu, bọn họ cũng không cam lòng, không muốn đứng lên, nhưng vẫn phải nghe theo.

Bọn họ chỉ đến để hiến ân cần, gia tăng uy phong cho Tây Sơn Đường, thật sự không muốn đối địch với triều đình, cũng không muốn dựng cờ tạo phản.

Vị Sở Nhất Đao này quả thực là điên rồi, đã đến nước này rồi còn muốn dẫn tất cả mọi người đi liều mạng.

Bọn họ lại chỉ dám oán thầm trong lòng, tất cả đều chú ý đến vẻ mặt lạnh lùng của Sở Hi Thanh, còn cả thanh Tốn Phong Chấn Lôi đao trong tay hắn.

Chỉ cần hơi thông minh một chút, liền nhận ra Sở Hi Thanh đã tràn đầy sát ý.

Nếu như lúc này có người dám đứng ra từ chối, nói không chừng đầu liền rơi xuống đất.

“Rất tốt!”

Sở Hi Thanh gật đầu thỏa mãn.

Hắn quét mắt nhìn mọi người trong trướng một chút, chỉ thấy đại đa số người đều đang cau mày, ánh mắt hàm chứa lo lắng. Còn có một ít người thì là ánh mắt né tránh, vô thức không dám nhìn thẳng vào hắn. Còn có một ít người thì là sắc mặt dại ra, mờ mịt, thần thái uể oải, mất tập trung.

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, hắn cũng hiểu được tinh thần của những người này.

Vì vậy vẫn phải nói rõ ràng một số chuyện nên nói, không thể cưỡng ép những người này cúi đầu.

Bằng không thì trận chiến tiếp theo, hắn mới là người chịu thiệt.

Sở Hi Thanh nhấc đao đi đến trước mặt Đơn Xích Linh: “Đơn trang chủ, ngươi là người thông minh. Thái thú Tư Không Thiện muốn ta đầu hàng, là có ý thế nào? Ngươi nói thật đi!”

Đơn Xích Linh nhìn Sở Hi Thanh cầm đao, nuốt nước miếng một cái: “Chỉ là kế hoãn binh!”

Sở Hi Thanh múa đao một cái, tiếp tục hỏi: “Vậy sản nghiệp của Đơn gia ngươi, còn có tài sản của các vị ngồi ở đây ở Tây Sơn nữa, có thủ được hay không?”

Đơn Xích Linh đã nghĩ đến mấy vạn lượng bạc mà mình đã đưa cho thái thú phu nhân.

Vấn đề là thái thú phu nhân Hàn Vũ Yên đã chết, Thái thú đại nhân còn nhận khoản sổ sách này hay không?

Đơn Xích Linh không khỏi thở dài, nói thật lòng: “Chỉ sợ không chết cũng bị lột da.”

Hai mươi mấy vị địa chủ cường hào trong trướng nghe vậy, sắc mặt không khỏi ngưng trọng.

“Chính là đạo lý này!”

Sở Hi Thanh quay người, nhìn đám địa chủ cường hào ăn mặc xa hoa phú quý, áo giáp đầy đủ: “Nói thật, ta cũng không học được binh pháp gì, nhưng ta cũng biết là càng không muốn người khác làm, thì càng có vấn đề.”

“Vì vậy, Thái thú đại nhân càng muốn giảng hòa, càng muốn động viên, thì Sở mỗ lại càng muốn ồn ào, càng muốn thử một chút, xem xem có thể chọc thủng mảnh trời Tú Thủy này hay không. Đơn trang chủ, ta lại hỏi ngươi, đám thế gia trong thành Tú Thủy kia, có gan liều mạng với chúng ta hay không? Tổng đốc đại nhân lại có nguyện ý không tiếc tất cả để che chở cho Tư Không Thiện hay không?”

Sắc mặt Đơn Xích Linh hơi động, đã rõ ràng ý nghĩ của Sở Hi Thanh.

Chương 677: Chọc thủng trời (2)

Đơn Xích Linh suy nghĩ rất nhanh, trên mặt thì lại hàm chứa ý bội phục mà chắp tay: “Những thế gia trong nội thành đều có gốc gác thâm sâu, nhưng nhất định sẽ không muốn lưỡng bại câu thương với chúng ta! Còn về Tổng đốc đại nhân, nhiệm kỳ của hắn còn không đến một năm, có người nói gần đây người này đang hoạt động ở trong triều, muốn tiếp nhận Lại bộ Tả thị lang. Trong thời gian này, hắn nhất định không muốn phía dưới xảy ra đại loạn.”

Đơn Xích Linh vốn muốn ẩn nhẫn trước, toàn bộ Tây Sơn Đường bọn họ trốn vào Tây Sơn, chờ đến khi Sở Hi Thanh gia nhập Vô Tướng thần tông, liền có thể đưa tay tan mây thấy ánh trăng.

Lúc này lại nghĩ, nếu như Sở Hi Thanh đồng ý xông lên đầu tiên, vậy náo loạn lên cũng không tệ nhỉ? Dựa vào cái gì mà mình phải từ bỏ sản nghiệp và gia tài, tặng không cho Thẩm gia và Thượng Quan gia?

Hắn rất hiểu đám thế gia đại tộc này. Những tên kia làm sao có thể chịu bỏ vốn liếng ra để lưỡng bại câu thương với Tây Sơn Đường?

Huống hồ, lúc này còn cách thời gian Vô Tướng thần tông mở cửa chiêu mộ đệ tử tận nửa năm.

Bọn họ có thể bảo vệ Sở Hi Thanh và nhẫn nhịn đến khi đó sao?

Một khi Tư Không Thiện ổn định cục diện, liền dễ dàng triệu tập được một lượng lớn tài nguyên.

Đến khi đó, chỉ sợ Thiết Kỳ Bang của bọn họ sẽ bị xâu xé.

“Chính là như vậy.” Sở Hi Thanh cười lạnh: “Cái này gọi là giết người phóng hỏa được chiêu an! Nếu như quân nội phủ vẫn còn, Sở mỗ sẽ không nói hai lời, lập tức dẫn quân về Tây Sơn, nhưng hôm nay, quân nội phủ thái giám đã bị Kỳ chủ đánh trọng thương, Sở mỗ đúng là muốn nhìn một chút, xem xem Tư Không Thiện hắn có thể ngồi trên cái ghế Thái thú này bao lâu!”

Hắn phát hiện vẻ mặt của đám địa chủ cường hào kia hơi rung động, từng người đều rơi vào suy ngẫm, rốt cuộc cũng thu trường đao trong tay vào vỏ.

“Ngụy Dương! Lát nữa ngươi thống lĩnh một ngàn binh mã, giám sát chiến đấu ở cánh trái của quân ta, tất cả người dám kháng mệnh, tác chiến bất lực, lâm trận bỏ chạy, chém!”

Da mặt của đám địa chủ cường hào trong trướng không khỏi co quắp lại.

Binh mã dưới trướng bọn họ, phần lớn đều nằm ở cánh trái.

Trước là dùng lý lẽ và tình cảm, bây giờ thì dùng đao thương để cưỡng ép, lấy thế ra cưỡng bức.

Xem ra vị Thiếu kỳ chủ này vẫn không tin bọn họ. . .

Sở Hi Thanh thì lại dạo bước đi đến trước mặt những thủ lĩnh thợ săn kia, hắn chắp tay nói: “Lúc trước, Sở mỗ đã hứa hẹn với chư vị, sẽ che chở cho thợ săn Tây Sơn, mang theo mọi người sống cuộc sống tốt lành. Xin hỏi chư vị trưởng thôn và thủ lĩnh, từ khi chúng ta kết minh đến nay, Sở mỗ đã từng nuốt lời?”

Những thủ lĩnh kia đều được yêu mà sợ, dồn dập đáp lễ nói “Chưa từng”.

Tây Sơn Đường đúng là chưa từng nuốt lời, bây giờ bọn họ săn bắn trong núi, không chỉ không cần giao nộp tiền tài cho tặc phỉ. Hiện giờ bán các con mồi và sản vật cũng có thu nhập gấp ba lần khi xưa.

Mặc dù Tây Sơn Đường thu tiền bình an, nhưng cũng đều dùng trên người bọn họ.

Chính là bởi vì cuộc sống của bọn họ tốt hơn xưa nhiều, nên mới hấp dẫn rất nhiều thôn trang thợ săn di chuyển đến bên này.

Trong số họ có một ít người da mặt mỏng, mặt đã đỏ đến tận mang tai.

Thiếu kỳ chủ làm người làm việc, quả thực là nhân nghĩa vô song, không thể chê!

Đám người bọn họ thì lại có chút vong ân phụ nghĩa.

Sở Hi Thanh thì lại sắc mặt thành khẩn: “Sở mỗ nói chuyện, xưa nay đều là nhất ngôn cửu đỉnh. Hiện giờ, kênh đào Tây Sơn đã hoàn thành, ngày tháng tươi đẹp ở ngay trước mặt, nhưng lại có biến cố này. Chư vị, người xưa có câu gọi là nếu da không còn thì lông biết đặt ở đâu?”

“Tây Sơn Đường chúng ta cắm rễ ở Tây Sơn, liên kết máu thịt với các vị, vui buồn cùng hưởng. Nhưng nếu như Thiết Kỳ Bang không còn, triều đình chiếm cứ Tây Sơn, thử hỏi tương lai và tiền đồ của chư vị sẽ thế nào?”

Khóe môi hắn hơi cong lên, thần thái tùy tiện tự nhiên, nở nụ cười nói: “Cái thế đạo này, càng ẩn nhẫn thì càng không sống nổi. Dù là Thái thú khai ân, để cho các ngươi sống tạm sống bợ, nhưng cuộc sống ăn không no, ăn trấu nuốt rau như trước kia thì lại có ý nghĩa gì?”

“Nếu như vậy, thà rằng chư vị đi theo Sở mỗ liều một phen! Phần lớn người trong các ngươi đã trải qua trận chiến ở núi Hắc Hùng, binh mã triều đình cũng chỉ có vậy mà thôi.”

“Chúng ta bây giờ còn có sáu ngàn bang chúng Thiết Kỳ Bang, còn có 12.000 thanh cung đao, cộng thêm các huynh đệ trên sông, tổng cộng hơn năm vạn người, dựa vào cái gì mà không dám lật trời ở Tú Thủy này? Dựa vào cái gì mà phải cúi đầu với Thái thú? Chỉ cần kéo vị Thái thú kia xuống, từ đây quận Tú Thủy này sẽ do người Tây Sơn chúng ta làm chủ!”

Những thủ lĩnh thợ săn kia nghe vậy liền sững sờ, bọn họ nhìn nhau một chút, đều nhìn thấy trong mắt đối phương có vài phần kỳ dị.

Thiếu kỳ chủ nói cũng có đạo lý.

Bọn họ nghĩ đến núi Hắc Hùng, đám quận quân và tộc binh của các thế gia kia, tựa như cũng không ra gì cả.

Chương 678: Chọc thủng trời (3)

Mà ngay sau đó, những người này đều đồng thanh nói: “Chúng ta nguyện đi theo Thiếu kỳ chủ đến chết mới thôi!”

Bọn họ chỉ có hơn ba mươi người, nhưng tiếng nói tụ lại, thì lại ầm ầm như lôi đình, còn truyền đi rất xa.

Trong lòng Sở Hi Thanh biết tinh thần của những người này đã được hắn cỗ vũ lên rồi.

Nhưng tâm tư thì vẫn như một đám cát tán loạn.

Chỉ cần gặp chuyện hơi khó một chút, sĩ khí lập tức sẽ tan thành.

Sau đó, Sở Hi Thanh bước nhanh đến nơi trung ương của trướng bồng, nơi này có một cái bản đồ: “Tuy rằng số lượng binh lính ở trước thành Tú Thủy khá nhiều, nhưng đều là đám người ô hợp. Nhưng binh pháp có nói, có thể coi thường kẻ địch trên chiến lược, nhưng lại cần coi trọng kẻ địch trên chiến thuật. Ta nghĩ đến một biện pháp phá địch, chư vị có thể nghe một chút.”

“Bây giờ đang là gió đông nam, nhưng hai khắc thời gian sau, chiều gió sẽ biến hóa, chuyển thành gió tây nam, đây chính là cơ hội phá địch của chúng ta. . .”

Nửa khắc thời gian sau, tất cả người trong trướng đều dồn dập tản đi.

Sở Vân Vân ngưng thần quan sát, phát hiện sắc mặt của những người này vẫn nghiêm nghị như sắt, nhưng đáy mắt của bọn họ đã có ánh sáng.

Sở Vân Vân mỉm cười, đi đến sau lưng Sở Hi Thanh, giúp Sở Hi Thanh mặc đồ tang.

Tuy rằng chuyện hôm nay khá đột nhiên, nhưng bọn họ vẫn dễ dàng thu thập đồ tang và vải trắng.

Thiết Cuồng Nhân không con, sư điệt Giả Đại Lực cũng chết tại Mi gia trang, nên chuyện đưa tang này chỉ có thể chuyển qua cho người thừa kế là Sở Hi Thanh.

Về tình về lý, đây cũng là trách nhiệm mà hắn nhất định phải làm.

“Tài ăn nói của ngươi rất tốt, ta kém xa ngươi.”

Sở Vân Vân vừa chỉnh sửa cổ áo cho Sở Hi Thanh, đôi mắt màu xanh da trời của nàng hiện lên vẻ tán thưởng: “Rõ ràng là lòng người đã tan rã, lại bị ngươi kích động một trận, sĩ khí liền có rồi.”

Sở Hi Thanh thì lại bình thản, nói: “Người đều xu lợi! Vì lợi ích trước mắt, liền có thể không để ý đến sinh tử. Ta chỉ là nói cho bọn họ biết, bọn họ còn có cơ hội bảo vệ bát cơm trong tay, liền không lo bọn họ không chịu dùng mạng.”

Lục Loạn Ly ở bên cạnh nhìn cảnh này, nàng phát hiện động tác mặc quần áo cho Sở Hi Thanh của Sở Vân Vân lại cực kỳ dịu dàng.

Trong lòng Lục Loạn Ly có một loại cảm giác không thoải mái không tên.

Nàng lắc đầu thật mạnh, lòng thầm nói mình đang suy nghĩ cái gì? Sở Vân Vân chính là muội muội của Sở Hi Thanh. . .

Lục Loạn Ly cố gắng dùng giọng nói để chuyển sự chú ý của mình: “Thật ra sư huynh ngươi cũng hơi mạo hiểm rồi, không cẩn thận là sẽ bị triều đình gắn mác phản tặc. Thiết Cuồng Nhân dặn ngươi ‘nhẫn’, tuy rằng uất ức một chút, nhưng lại là thượng sách.”

“Trước khi chết, hắn lấy sức một mình để trọng thương quân nội phủ và Tư Không Thiện, chính là muốn Tư Không Thiện không còn hơi sức để nhằm vào ngươi. Chỉ có ngươi bái vào Vô Tướng thần tông, thì mới có thể hóa giải cục diện phải chết của Thiết Kỳ Bang.”

“Ngươi sai rồi.” Sở Hi Thanh lại mở miệng cười một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo: “Cuồng thúc hắn một đời kiêu hùng, đến chết rồi não lại không tỉnh táo. Lại hi vọng kẻ địch hạ thủ lưu tình với chúng ta. Vừa hay quân nội phủ tổn thất nặng nề, ta mới không trông chờ hi vọng

này.”

“Ngươi không nghĩ một chút, nội phủ thái giám Đông Châu tổn thất nặng nề như vậy, hắn có thể giảng hòa sao? Lại nên làm gì để cứu vãn tổn thất? Nội phủ thái giám cũng không làm từ thiện, Tư Không Thiện cũng không phải người thân của hắn, song phương chỉ là đồng đảng mà thôi. Hắn xuất binh hỗ trợ, Tư Không Thiện, chỉ là vì Tư Không Thiện đã cho một cái giá tốt.”

“Ta lại hỏi ngươi, nếu như ngươi là Tư Không Thiện, lúc này ngươi sẽ làm gì để dẹp bỏ oán khí của nội phủ thái giám? Không để nội phủ thái giám giận chó đánh mèo mình?”

Khuôn mặt Lục Loạn Ly nhất thời hiện lên vẻ nghiêm nghị, nàng cũng hiểu vài phần: “Thiết Kỳ Bang?”

Tư Không Thiện nhất định sẽ đả kích trầm trọng hơn, cũng dùng tất cả lực lượng để ra tay với tất cả sản nghiệp của Thiết Kỳ Bang ở thượng hạ du, để giao cho vị nội phủ thái giám Đông Châu kia.

Đối với hắn mà nói thì đây là một mũi tên trúng mấy con chim.

Chẳng những có thể dùng lợi ích Thiết Kỳ Bang để kết minh, càng có thể gạt bỏ hậu hoạn.

Lục Loạn Ly lòng thầm nói, hóa ra cái tên này không phải bị thù hận che mắt.

“Vì vậy, ta tuyệt đối không thể để cho Tư Không Thiện có cơ hội thở dốc! Thiết Kỳ Bang bây giờ đã rơi vào trong lưới của hắn, không phải cá chết thì chính là lưới rách. Hi vọng duy nhất của chúng ta, chính là thừa dịp còn vài phần sức lực, phá rách cái lưới này.”

Sở Hi Thanh nói đến đây, lại cúi đầu nhìn Sở Vân Vân: “Hai khắc thời gian sau, chiều gió thật sự sẽ xuất hiện biến hóa, chuyển thành gió tây nam?”

Liên quan đến chuyện chiều gió biến hóa, là do Sở Vân Vân truyền âm nói cho hắn biết.

“Ta là thuật sư, có chút thiên phú ở phương diện này.”

Sở Vân Vân đáp lại bằng một nụ cười, trong mắt ngậm lấy ý tự tin.

Nhìn gió xem mây, quan sát thiên tượng, là bản lĩnh trụ cột của một danh tướng.

Chương 679: Chọc thủng trời (4)

Nàng buộc dây thừng cho Sở Hi Thanh, lời nói mang theo tò mò: “Câu ‘coi thường kẻ địch trên chiến lược, coi trọng kẻ địch trên chiến thuật’ của ngươi vừa rồi, thật sự là rất có đạo lý, rất có yếu quyết của binh pháp. Nhưng mà huynh trưởng ngươi đọc nó ở quyển binh pháp nào vậy, vì sao ta chưa bao giờ nhìn thấy?”

Sở Vân Vân hơi nghi ngờ, đây rất có thể là tài học gia truyền của Sở Hi Thanh.

Bắt nguồn từ khi khai quốc quân thần của Đại Ninh kia. . .

Sở Hi Thanh hơi lắc đầu: “Không nhớ rõ, chỉ nhớ mang máng là có người nói như vậy.”

Hắn không tiện giải thích, câu này nói là của một vĩ nhân ở thế giới khác.

Sau đó, Sở Hi Thanh tiện tay ấn đao, cất bước đi ra ngoài: “Đi thôi! Sương mù đã đến rồi.”

. . .

Cùng lúc đó, Vương Chính đang đứng trước đội quân, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía trước.

Khí thế liên quân Tú Thủy rất kinh người, tổng cộng bảy ngàn quận quân, thêm tộc binh của các thế gia kia, tổng cộng hơn hai vạn người, tất cả xếp thành đội ngũ dài tầm một dặm, đang chậm rãi ép sát về phía bọn họ.

Còn có rất nhiều tộc binh và gia tướng của các thế gia ở trong thành chạy ra ngoài, gia nhập vào trong đó, số lượng có thể vượt qua 24.000 người.

Vương Chính cũng là người từng nhìn thấy máu, trong tay cũng có hai mươi mấy cái mạng người, càng là người trải qua trận chiến quy mô vạn người ở núi Hắc Hùng kia.

Lúc này, nội tâm hắn cũng không khỏi rung động, da đầu tê dại.

Cũng không phải là Vương Chính sợ hãi.

Nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn trải qua trận chiến quy mô lớn như vậy, khó tránh khỏi căng thẳng.

Đây đã không phải đánh nhau bằng binh khí trong giang hồ, mà là chinh chiến sa trường rồi, gần như tạo phản rồi.

Lúc này, Vương Chính lại phát hiện Hướng Quỳ của Bắc Thiên môn đang từng bước áp sát về phía mình.

Vương Chính nhíu chặt lông mày, trực tiếp mở miệng hỏi dò: "Ngươi đi qua bên này làm gì?"

Hai người bọn họ đều hiệu lực dưới trướng Lục Loạn Ly, bởi mấy trận trước đã lập công lớn, tu vị cũng tăng lên, cho nên được đề bạt lên làm phó đàn chủ, mỗi người quản lý ba mươi người.

Mặc dù bọn họ là đồng liêu, nhưng sau khi phân liệt thì Nam Thiên môn và Bắc Thiên môn là kẻ địch sống chết.

Năm ngoái ở Tàng Kinh Lâu, Vương Chính còn cho là mình bị Hướng Quỳ gài bẫy, cho nên vẫn luôn không hợp với Hướng Quỳ.

Vẻ mặt Hướng Quỳ bất đắc dĩ: "Vương hunh, dù sao ngàn năm trước Nam Bắc thiên môn cũng là người một nhà, ngươi và ta bây giờ cũng là huynh đệ cùng bang, cần gì xa lạ như vậy?"

Hắn còn chưa dứt lời, liền nghe thấy Vương Chính cười gằn một tiếng.

Hướng Quỳ cũng biết mấy câu nói này không lừa gạt được tên này, cho nên liền vào thẳng đề tài chính, tiếng nói ngưng thành một đường: "Vương hunh, ngươi có ý kiến gì với tình hình của Thiết Kỳ Bang bây giờ không?"

Vương Chính âm thầm cười gằn, giọng nói dõng dạc: "Còn có thể có ý kiến gì? Tự nhiên là cố hết sức! Ăn lộc của vua, trung thành làm việc thôi. Sở sư huynh đối xử không tệ với ta, Vương mỗ tự nhiên sẽ lấy cái chết để báo đáp."

"Hơn nữa, Sở sư huynh rất có vũ lược, những lời vừa nói trong trướng bống cũng rất biết cổ vũ sĩ khí, ta cảm thấy khí vận của Thiết Kỳ Bang vẫn chưa hết, nhất định có thể sống qua kiếp nạn này."

Hắn suy đoán Hướng Quỳ đã có dị tâm.

Thiết Kỳ Bang đã mệt mỏi không còn sức lực, mà dựa theo kết quả sau khi hắn điều tra Tây Sơn Đường, nơi này quả thực là không có cái gì cả!

Chỉ có hai tên cao thủ bán yêu kia là hơi đáng nghi, nhưng vấn đề là chuyện này có quan hệ gì với bọn họ đâu?

Tuy nhiên, Vương Chính vẫn chuẩn bị dùng hết sức để chiến đấu một trận.

Trước khi tìm thấy Nghịch Thần Kỳ, bọn họ vẫn phải lăn lộn trong hệ thống của Vô Tướng thần tông.

Sở Hi Thanh rất được Vô Tướng thần tông coi trọng, nếu như lần này hắn không đánh mà chạy, hoặc là không chịu dùng sức, những sư huynh đệ đồng môn và giáo đầu ở võ quán Chính Dương sẽ nhìn hắn thế nào?

Dù sao thì bây giờ hắn biểu hiện càng tốt, sau này Vô Tướng thần tông cũng càng coi trọng hắn hơn.

Huống hồ. . .

Vương Chính liếc mắt nhìn về nơi ngoài hai mươi trượng ở bên phải mình, đó một cô gái dáng người cao gầy, da thịt hơi đen.

Chính là Kế Tiễn Tiễn.

Tuy rằng nàng là thủ lĩnh cận vệ của Sở Hi Thanh, nhưng lần này cũng bị sắp xếp ở quân tiên phong, thống lĩnh đội cận vệ của Sở Hi Thanh và đàn chữ Thanh xung kích quân địch.

Tuy nhiên, đó là Sở Hi Thanh nói, nhưng tất cả mọi người đều hiểu, nữ tử này là được sắp xếp đến đây để đốc chiến.

Vương Chính có cảm giác nữ nhân này rất nguy hiểm, tốt nhất là mình nên để ý một chút

Mấu chốt là Vương Chính cũng không tin cái tên Hướng Quỳ của Bắc Thiên môn này.

Nếu như mình nói cái gì hoặc làm gì mà để tên này bắt được nhược điểm, nói không chừng sẽ là một tai họa.

Chương 680: Chọc thủng trời (5)

Hướng Quỳ nghe vậy thì hơi sững sờ.

Hắn đúng là không coi trọng Thiết Kỳ Bang và Sở Hi Thanh, nghĩ muốn giao lưu với Vương Chính của Nam Thiên môn một phen.

Hai người đều thuộc về đàn chủ Loạn, tốt nhất là có thể kết minh, ước định cùng tiến cùng lùi, có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Chỉ là câu trả lời của tên Vương Chính này lại làm cho hắn hơi bất ngờ.

Cái tên này kích động như vậy để làm gì? Cái Tây Sơn Đường này rõ ràng là không có gì cả mà? Dựa theo lẽ thường, thì không phải nên nhân cơ hội này để thoát thân sao?

Chẳng lẽ tên này lừa gạt đến ngu luôn rồi, thật sự muốn bán mạng cho Sở Hi Thanh?

Không đúng. . .

Hướng Quỳ nghĩ thầm, Vương Chính há lại là người như vậy? Hắn nhất định phải có lý do để làm như vậy!

Lẽ nào Vương Chính của Nam Thiên môn này đã phát hiện ra cái gì đó ở Tây Sơn Đường?

Ánh mắt hắn xoay tròn, sau đó cũng là nhiệt huyết sôi trào, tràn ngập hào hùng, vỗ vai Vương Chính, lớn tiếng nói: “Huynh đệ tốt! Nói rất hay, Thiếu kỳ chủ nhân nghĩa vô song, Hướng mỗ có thể hiệu lực cho hắn, đây đã là chuyện may mắn! Hôm nay huynh đệ chúng ta liền liều mạng với Thái thú quận Tú Thủy này! Nhìn xem vị quan lão gia kia ép vỡ chúng ta, hay là chúng ta kéo hắn xuống, để hắn về quê chăn vịt!”

Hướng Quỳ vừa nói xong.

Vương Chính của Nam Thiên môn liền híp mắt lại, cái tên này khí khái hào sảng, chiến ý dạt dào, nhìn qua như định liều mạng thật?

Nhưng mà vì sao?

Mà trong đội ngũ của đàn chữ Loạn bây giờ, đang có mười mấy người sắc mặt ngưng trong mà nhìn hai người họ.

Kế Tiễn Tiễn ở xa xa tựa như cũng nghe thấy tiếng nói của hai người họ. Nàng đưa mắt nhìn qua, lại mỉm cười với bọn họ, sau đó khẽ gật đầu, tựa như là đang tán thưởng bọn họ.

Nam nhi của Tây Sơn Đường chúng ta, nên có khí khái như vậy!

Trong lòng Kế Tiễn Tiễn thì lại đang suy nghĩ.

Một đám nội quỷ khốn khiếp, vì sao lại vô duyên vô cớ bán mạng cho Sở Hi Thanh?

Đây rõ ràng là chồn chúc tết gà, không gian thì cũng là đạo chích!

Trong này nhất định phải có nguyên do!

Kế Tiễn Tiễn nghĩ thầm, Tây Sơn Đường này mà không vượt qua được, vậy bao công sức của nàng, bao tài nguyên và nhân lực của nàng, cuối cùng là vì cái gì?

Sau này trở về kinh thành, các đồng liêu sẽ nhìn nàng thế nào?

Cùng vào lúc này, một mảnh sương trắng đã tràn ngập chiến trường, phiêu đãng về phía liên quân Tú Thủy ở đối diện.

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh tạm thời lập thành lập hai mươi mấy vị Vũ Hịch du kỵ sĩ, bọn họ đang cưỡi chiến mã chạy băng băng, truyền quân lệnh của Sở Hi Thanh cho toàn quân.

“Toàn quân tiến lên! Thiếu kỳ chủ có lời báo cho các ngươi, quân địch chính là một đám người ô hợp! Chỉ cần Tây Sơn Đường ta trên dưới một lòng, quyết chí tiến lên, nhất định đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, một lần phá địch!”

“Thiếu kỳ chủ đã bố trí trọng thương, nếu như hôm nay đại thắng, toàn quân mỗi một người đều tưởng hai mươi lượng bạc! Ngoài ra, chém một người thưởng năm lượng, chém cửu phẩm thưởng hai mươi lượng, chém bát phẩm thưởng năm mươi lượng! Chém giết thất phẩm hoặc là sau vị bát phẩm, có thể thăng lên làm đàn chủ! Tất cả nhớ kỹ, khi báo công không cần đầu ngươi, do các vị đàn chủ và thủ lĩnh các bộ thống kê bằng mắt, sau đó báo lên trên để ban thưởng!’

Khoảnh khắc này, hơn mười chín ngàn người của Tây Sơn Đường đều di chuyển bước chân, tiến về phía trước, phát ra tiếng nổ vang rền.

Tiếng bước chân chỉnh tề kia, làm cho đất núi ở phạm vị mất dặm quanh đây phải rung chuyển, cũng khiến cho tướng sĩ liên quân Tú Thủy kia phải biến sắc.

. . .

Trên tường thành, khi quận úy Thẩm Chu phát hiện mười chín ngàn người của Tây Sơn Đường dồn dập xếp thành hàng rồi tiến lên, làm ra tư thế chuẩn bị đánh chính diện, cộng thêm một một làn sương trắng nồng nặc bay qua, thì ánh mắt hắn không khỏi hơi dại ra.

Thẩm Chu vốn cho là trận chiến này sẽ không đánh.

Sau khi Thiết Cuồng Nhân chết trận, Thiết Kỳ Bang đã mất một cột chống trời.

Chỉ bằng đám thợ săn và đám người hoảng loạn của Tây Sơn Đường, cộng một đám địa chủ cường hào do dự chần chừ kia, làm sao dám chống lại bọn họ?

Vì vậy, đêm hôm nay, bọn họ chỉ diễu võ dương oai một trận là được.

Sau đó binh mã của các thế gia đại tộc bọn họ, cộng thêm bảy ngàn quận quân sẽ càn quét truy kích đám người này. Mãi cho đến khi nhân mã của Tây Sơn Đường bị vây nhốt ở trấn Tây Sơn, hoặc là bị đẩy vào trong Tây Sơn mới thôi.

Tuy nhiên, đối phương đã dùng máy bắn đá loại nhỏ để bắn đầu xá nhân Đô Văn Uyên vào trong thành, không còn nghi ngờ gì, đối phương đã muốn quyết tử rồi.

Vị Thiếu kỳ chủ của Thiết Kỳ Bang kia, rõ ràng là không muốn làm thú ở trong lưới, cá ở trong chậu, mà muốn liều mạng với bọn họ.

Thượng Quan Thần Hạo thì lại chú ý đến mấy vị gia chủ của các thế gia trong nội thành, vô thức nhíu mày lại theo.

Ngay cả ánh mắt của quận úy Thẩm Chu cũng đã bắt đầu lấp lóe.

Chương 681: Trong sương có quái

Thượng Quan Thần Hạo cười lạnh lùng, dúng vỏ kiếm vỗ vào đầu người của Đô Văn Uyên: “Đúng là Đô Văn Uyên, cái tên này thật xui xẻo, lại gặp phải một tên vô lễ và thô bạo như vậy.”

“Buồn cười chính là tên Sở Hi Thanh kia, tuy rằng tên này nghĩa khí nhưng cũng cực kỳ ngu xuẩn. Rõ ràng là có đường sống lại không đi, nhất định phải bước vào đường chết.”

Hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt hàm chứa châm biếm mà nhìn về phía đối diện: “Tây Sơn Đường bây giờ, có tư cách đánh với chúng ta sao? Hắn muốn dùng cao thủ để đánh, hay dùng binh lực để đánh? Hay là dùng sĩ khí? Thiết Cuồng Nhân cũng đã chết rồi, đám thủ lĩnh thợ săn và địa chủ ở Tây Sơn kia, dựa vào cái gì mà bán mạng cho hắn?”

Quận úy Thẩm Chu rơi vào suy tư.

Hắn thừa nhận lời nói của Thượng Quan Thần Hạo rất có đạo lý.

Vấn đề là bốn ngàn binh mã ở dưới kia, chính là vốn liếng cuối cùng của Thẩm gia.

Còn cả quận binh. . .

Lần đại bại ở núi Hắc Hùng, hắn dựa vào mấy người Thượng Quan Thần Hạo để gánh vác tổn thất, lúc này mới miễn cưỡng lừa gạt được bên trên.

Nhưng mà Tổng đốc Đông Châu đã rất bất mãn, trước kia không lâu còn gọi hắn đến nha môn Tổng đốc ở Giang Nam, răn dạy hắn một trận đến máu chó đầy đầu.

Nếu như quận quân lại tổn thất nặng nề một lần nữa, Thẩm Chu cho rằng mình nhất định sẽ bị biếm quan.

Lúc này, Long Hành lại đứng dậy, vẻ mặt hắn lạnh lẽo: “Chư vị thế thúc thế bá, xin nghe tiểu chất nói một lời! Hôm nay, muốn nói bnh lực, liên quân chúng ta có hơn hai mươi bốn ngàn ngươi! Trong đó quận quân là binh mã tinh nhuệ nhất trong quận! Muốn nói đến cao thủ, chúng ta có hơn ba mươi lục phẩm thượng, trong đó còn có chín người có sức chiến đấu ngang với ngũ phẩm.”

“Lại có tám người ngũ phẩm, Thượng Quan gia chủ còn có sức chiến đấu tiếp cận tứ phẩm! Vì sao phải sợ Tây Sơn Đường bọn họ? Muốn nói đến sĩ khí, Thiết Cuồng Nhân đã chết, trên dưới Tây Sơn Đường há có thể không lo lắng cho tiền đồ của mình? Há có thể không e sợ quan phủ và triều đình? Chúng ta chỉ cần ép sát, chỉ cần một lần là có thể ép vỡ!”

Long Hành vừa nói chuyện vừa quan sát vẻ mặt của mọi người trên tường thành.

Hầu như tất cả mọi người đều gật đầu, dáng vẻ như đang khen ngợi Long Hành.

Nhưng lại không có ai lên tiếng hưởng ứng.

Ánh mắt Long Hành hơi âm trầm.

Hắn biết những người này không e ngại Tây Sơn Đường.

Tây Sơn Đường đã bấp bênh, đã như mặt trời sắp lặn, có gì phải sợ chứ?

Đám gia chủ này chỉ không muốn tộc binh và gia tướng nhà mình bị tổn thất thôi.

Trên mặt Long Hành vẫn tràn trề tươi cười như cũ: “Còn nữa, chư vị đừng quên Thái thú đại nhân! Thái thú đại nhân và nội phủ thái giám Đông Châu đã đặt bẫy vây giết Thiết Cuồng Nhân, không chỉ chết mấy ngàn binh mã tinh nhuệ, thậm chí thái thú phu nhân cũng chết trận tại Mi gia trang.”

“Thái thú đã hi sinh rất nhiều vì thân sĩ quận Tú Thủy chúng ta, nếu như chúng ta không làm gì cả, chỉ biết ngồi mát ăn bát vàng, chỉ sợ sẽ khiến Thái thú chạnh lòng.”

Hắn nói đến chỗ này, sắc mặt mọi người mới hay thay đổi.

Cái này không chỉ là chạnh lòng mà thôi, chỉ sợ sẽ làm cho Thái thú và nội phủ thái giám Đông Châu tức giận lôi đình.

“Long Hành nói rất đúng! Người xưa nói quân coi thần như tay chân, thì thần phải coi quân như tim gan. Từ khi Thái thú nhậm chức đến giờ, đối xử rất tốt và thành thật thật với thân sĩ chúng ta, mà bây giờ chính là lúc chúng ta báo đáp lại Thái thú.”

Mặt Thượng Quan Thần Hạo hàm chứa tán thưởng mà nhìn Long Hành một chút, sau đó liền nhìn về phía Thẩm Chu, ôm quyền nói: “Xin mời Thẩm huynh hạ lệnh, bang chúng của Thiết Kỳ Bang mang binh lâm thành, rõ ràng là có ý định mưu phản. Hôm nay, nếu Thẩm huynh có thể dẫn dắt chúng ta diệt trừ bọn họ, vậy chính là một công lao rất lớn.”

Thẩm Chu cũng lên tinh thần.

Hắn cũng không để ý đến công lao lớn hay không công lao nhỏ gì, chỉ cần có thể bảo vệ cái chức quận úy này, thu hồi tất cả sản nghiệp của Thẩm gia tại Tây Sơn là được.

Thiết Kỳ Bang bây giờ chỉ còn lại một hơi cuối cùng, nếu như bọn họ sợ tổn thất, tránh né không chiến, há không phải để người đời cười đến rụng răng? Tất cả thế tộc của Tú Thủy còn uy vọng để chấn nhiếp bọn đạo chích giang hồ sao?

Thẩm Chu nheo mắt lại: “Truyền lệnh toàn quân, bày trận tại chỗ để nghênh địch! Lấy bảy ngàn quận quân làm trung quân, do Thượng

Quan gia phụ trách cánh phải, 1500 người của Long gia xông lên trước, có thể đột kích từ cánh phải, đánh tan đám địa chủ Tây Sơn trong một lần!"

Long Hành nghe vậy, trong mắt nhất hiện lên vài phần tức giận.

Tuy nhiên, sau khi hắn nhìn đám người chung quanh, vẫn cố gắng nhẫn nại xuống.

Từ tháng bảy năm ngoái đến giờ, Long gia gặp đả kích liên tục, thực lực đã không bằng trước kia, đã không có vốn liếng để cò kè mặc cả với những người này.

Hơn nữa, đám địa chủ Tây Sơn kia, quả thực cũng là một quả hồng mềm dễ nắm nhất.

Chương 682: Trong sương có quái (2)

Thẩm Chu thì lại tiếp tục nói: "Sở Hi Thanh dùng thuật sư để tạo sương mù, đơn giản là cung cấp cho hai bán yêu ngũ phẩm dưới trướng hắn! Nhưng mà số lượng ngũ phẩm của chúng ta lại hơn xa Tây Sơn Đường, vì sao phải sợ hai bán yêu ngũ phẩm? Hơn nữa, màn sương mù dày đặc này thật ra cũng bất lợi cho 12000 thợ săn Tây Sơn."

"Vì vậy, trận chiến này không cần để thuật sư lãng phí pháp lực, dùng gió tán sương mù làm gì. Có thể truyền lệnh cho thuật sư, bọn họ lấy sát thương cung thủ của phe địch làm chủ, tự làm theo ý mình là được."

Thẩm Chu nói đến chỗ này, cố tình quay đầu nhìn mọi người chung quanh: "Thẩm mỗ cũng muốn nói với chư vị như vậy, hôm nay mọi người tự chiến đấu riêng, chỉ cần cẩn thận đừng đả thương quân đội bạn là được. Sương mù rất dày, khó có thể nhìn rõ, không thể truyền đạt quân lệnh, nên tiếp đó, hai quân sẽ chiến đấu chính diện."

Mọi người trên tường thành nghe vậy, đều dồn dập gật đầu.

Chỉ nói đến binh pháp, vị Thẩm quận úy này vẫn có chút trình độ, cũng không phải người ngu.

Trong sương mù đúng là rất loạn, càng nhiều mệnh lệnh thì các phức tạp, càng dễ bị nhiễu loạn.

". . .Hôm nay, tất cả võ tu lục phẩm thượng và ngũ phẩm, đều cần một tín vật, dùng để liên lạc ở trong sương mù! Một người gặp địch, bốn phương trợ giúp, cần phải dùng thời gian ngắn nhất để vây giết hai bán yêu ngũ phẩm kia! Ngoài ra, ta hi vọng hai trăm Cụ trang kỵ sĩ dưới cờ Thượng Quan gia, có thể đi dọc theo bờ đê, xuyên thẳng vào phía sau của quân địch.”

Thẩm Chu chỉ tay về phía xa xa, giọng nói thản nhiên: “Tất cả khu vực bắc thành đều là ruộng nước, chỉ có gần đê là có đât cứng rắn, có lợi cho kỵ binh. Sức chiến đấu của đám thợ săn kia cũng tạm được, nhưng lại không biết chiến trận, chỉ cần dùng thiết kỵ xông lên, tất có thể đánh tan.”

Thâm Chủ nói đến thiết kỵ thì thần sắc có hơi hâm mộ.

Cụ trang kỵ sĩ này không chỉ là toàn thân mặc trọng giáp, mà chiến mã cũng được bao trùm bởi giáp, tuy rằng vẫn không thể tranh đấu với đám tộc duệ cự thần ở phương bắc, nhưng trong nhân tộc thì lại là sát khí mà không ai địch nổi.

Tuy nhiên, chỉ riêng trang bị và chiến mã của đám kỵ sĩ này, cũng phải tốn mấy ngàn lượng bạc một bộ. Trong quận Tú Thủy này, chỉ có mình Thượng Quan gia mới nuôi nổi một đội Cụ trang kỵ sĩ bát phẩm.

Thượng Quan Thần Hạo hơi gật đầu.

Thẩm Chu bố trí rất có kết cấu, chỉ cần mọi người chịu đánh, vậy bọn họ tất thắng.

Cùng đúng lúc này, màn sương trắng kia đã bay đến trước liên quân Tú Thủy, hơn nữa trong thời gian cực ngắn, đã bao phủ mấy vạn người vào trong màn sương.

Thượng Quan Thần Hạo liền giơ tay lên, mấy chục viên ngọc phù màu đỏ son liền bay ra ngoài, rơi vào trong tay của mọi người.

“Đây là Xích Quang phù được dùng để cảnh báo ở trong quân đội! Sau khi kích hoạt, có thể để ánh sáng màu đỏ son lan tràn, chiếu sáng phạm vi mấy chục dặm. Đừng nói là màn sương trắng này, dù là U Minh địa phủ thì cũng có thể chiếu sáng mấy dặm. Nếu như mọi người gặp hai vị cao thủ bán yêu kia, có thể dùng phù này để cảnh báo. Tất cả ngũ phẩm ở quanh đó, nhất định sẽ chạy đến cứu viện trong thời gian ngắn nhất.”

Hắn nói xong thì toàn thân đã nhảy lên, rơi vào một thớt chiến mã ở dưới tường thành, chạy nhanh về phía quân trận của Thượng Quan gia.

Lúc này, ánh mắt của Thượng Quan Thần Hạo đã lạnh lẽo như băng.

Hôm nay, chính là giờ phút báo thù mà hắn mong chờ từ lâu.

Vì con trưởng Thượng Quan Long Tiển của hắn, cũng vì cánh tay của hắn.

Thượng Quan Thần Hạo chuẩn bị tự mình dẫn hai trăm kỵ binh kia, tấn công phia sau địch, san bằng đội quân của Sở Hi Thanh!

Chỉ có chém giết Sở Hi Thanh thành muôn mảnh, Thượng Quan Thần Hạo mới có thể hả giận, mới có thể buông mối thù này xuống!

Khi sương mù dày đặc bắt đầu bao trùm toàn bộ chiến trường.

Trong đội quân cánh phải của Tây Sơn Đường, sắc mặt Đơn Xích Linh cũng âm trầm như nước, ẩn chứa sát ý: “Trạch, ngươi thấy tình hình của hai phe thế nào?”

Con trai Đơn Trạch của hắn nghe thấy vậy, lại cười gãi đầu: “Nói như thế nào đây? Trừ người của Tây Sơn Đường ra, tất cả những nhà còn lại đều hết sức cẩn thận.”

Ngay cả bảy ngàn quận quân ở đối diện cũng không ngoại lệ.

Bọn họ kết trận rất nghiêm ngặt, động tác và bước tiến cũng rất chậm chạp, sắc mặt lại cực kỳ nghiêm nghị, hơi hàm chứa ý thấp thỏm.

“Cẩn thận cái gì? Đều là một đám nhát chết, hôm nay ai cũng không muốn liều mạng.”

Đơn Xích Linh lắc lắc cái cổ, sau đó toàn bộ thân thể bắt đầu bành trướng, hóa thành một tráng hán cao đến một trượng hai thước, bắp thịt toàn thân căng phồng, nửa người được bao phủ bởi lân phiến màu đỏ thẫm.

Ngay cả đôi mắt của hắn cũng biến thành màu đỏ thẫm.

“Vị Thiếu kỳ chủ kia nói không sai, cục diện ngày hôm nay là hai quân tương phùng, kẻ dũng sẽ thắng! Tây Sơn Đường vẫn rất có hi vọng chiến thắng, tiền đề là chúng ta có thể chống đỡ đám võ tu cao phẩm của đối phương.”

Đơn Trạch thấy thế, ánh mắt không khỏi lóe lên: “Phụ thân, ngài đây là?”

Chương 683: Trong sương có quái (3)

“Sương mù dày đặc, phải liều mạng thôi!” Đơn Xích Linh quay đầu nhìn ba tên con trai ở phía sau: “Cái tên khốn khiếp Sở Hi Thanh này, thủ đoạn rất không tầm thường, đã đem Đơn gia chúng ta và Tây Sơn Đường cột lại với nhau rồi.”

“Bây giờ chúng ta giúp Tây Sơn Đường, cũng là đang giúp bản thân mình. Đơn gia chúng ta cất giấu rất nhiều thứ trong lòng đất, trong thời gian ngắn là không thể dọn dẹp sạch, huống hồ nhà chúng ta nhiều ruộng và sản nghiệp như vậy. Lão tử không bỏ được.”

Đơn Trạch nghe thấy thế, cũng không cảm thấy bất ngờ chú nào, hắn chỉ cười khổ một tiếng: “Ngũ phẩm của đối phương nhiều hơn chúng ta.”

Khi hắn nói chuyện, thân thể cũng bắt đầu bành trướng, biến hóa, cuối cùng tăng đến khoảng một trượng.

Hơn nữa không chỉ là Đơn Trạch, hai tên đệ đệ bên cạnh hắn là Đơn Ngạc và Đơn Đà cũng bắt đầu biến hóa.

Lúc này, hình dạng của ba người bọn họ cũng không khác phụ thân mình là bao, tứ chi cường tráng, bắp thịt cuồn cuộn, toàn thân được lân phấn màu đỏ thẫm bao trùm. Chỉ là thân thể bọn họ nhỏ hơn một chút, cũng chỉ cao khoảng một trượng.

“Nhiều hơn chúng ta thì lại làm sao?” Đơn Xích Linh đeo mặt nạ bạc lên, đồng thời cười lạnh: “Nhiều người chưa chắc đã hữu dụng, cuộc chiến ngày hôm nay, bốn người cha con chúng ta đồng tâm hiệp lực, lấy nhanh đánh chậm, lấy nhiều đánh ít.”

Ngay khi tiếng nói vừa rơi xuống, bóng người của hắn đã tiến vào trong màn sương mù dày đặc, ba huynh đệ Đơn Trạch theo chạy theo sau.

Bọn họ dùng cả tay lẫn chân, nhìn qua như một con bò sát đang chạy nhanh, mang theo từng mảnh từng mảnh tàn ảnh ở phía sau.

Mà đám tộc binh của Đơn gia ở phía sau nhìn thấy cảnh này, sắc mặt tất cả đều bình tĩnh, làm như không thấy.

Chỉ một lát sau, Đơn Xích Linh đã đi đến giữa hai đội quân.

Hắn nhìn thấy một lá cờ to có chữ ‘Sư’ ở cách đó khoảng sáu mươi trượng.

Đây là Sư gia trong nội thành, cũng quật khởi khoảng ba trăm năm như Long gia, thực lực thì hơn Long gia một đường.

Đơn Xích Linh cầm hai thanh khảm đao to như cái ván cửa, lập tức xông lên như một cơn lốc.

Nơi hắn đi qua, tất cả sinh linh đều bị chém thành mảnh vụn dưới đao của hắn.

Mãi cho đến tận vài hơi thở sau, trước mắt Đơn Xích Linh liền xuất hiện một đoàn ánh sáng màu đỏ chót.

“Xích Quang phù?”

Con ngươi Đơn Xích Linh co lại, nhìn về phía bóng người bên dưới đoàn ánh sáng đỏ kia.

Đó là Sư Phong Quốc, gia chủ Sư gia trong nội thành!

Sư Phong Quốc có tu vị lục phẩm thượng, lại dựa vào một thân pháp khí và chiến đồ mạnh mẽ, sức chiến đấu có thể so với ngũ phẩm!

Nhưng hôm nay coi như kẻ này xui xẻo!

Bóng người của Đơn Xích Linh không chỉ không dừng lại, trái lại còn tăng tốc lao về phía người này.

Sư Phong Quốc cũng bình tĩnh không sợ hãi.

Hai bán yêu có sức chiến đấu ngũ phẩm mà thôi! Hắn chỉ cần kéo dài thời gian, là có thể chờ cứu viện chạy đến.

“Cheng!”

Một đao toàn lực của Đơn Xích Linh, chém thẳng vào kiếm của Sư Phong Quốc.

Hắn đã rút kinh nghiệm từ lần ở Quỷ Hạp khốc, vừa bắt đầu đã dùng toàn lực, trút toàn bộ sức mạnh khổng lồ trời sinh của bán yêu xuống.

Chỉ vẻn vẹn một đòn, miệng Sư Phong Quốc đã tràn máu, lảo đảo lùi lại vài bước.

“Chỉ có như vậy!”

Trong mắt của Sư Phong Quốc tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Hắn tự tin có thể chống đỡ mười hiệp dưới sự trợ giúp của binh mã Sư gia.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, hắn lại nhìn thấy ba bóng người cao to lực lưỡng, nhảy ra từ phía sau lưng Đơn Xích Linh.

Con mắt Sư Phong Quốc nhất thời co rút lại thành một đường.

Hắn nghĩ thầm, chuyện gì thế này?

Sư Phong Quốc chỉ nhìn một thân khổ luyện ngoại công và thân pháp của ba người này, liền có thể thấy thực lực của bọn họ không tầm thường.

Vấn đề là, tại sao Tây Sơn Đường lại có thể có nhiều bán yêu có sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy?

Cheng! Cheng! Cheng!

Thật ra sở trường của Sư Phong Quốc là thân pháp nhanh nhẹn và né tránh, nhưng hắn đang ở giữa chiến trường, không tiện cho việc né tránh. Chỉ có thể cứng rắn chống đỡ mười kiếm trong vòng một cái hô hấp, khiến cho quanh người hắn hiện lên vô số tia lửa.

Nhưng sau mười kiếm, hắn liền bị bốn cây đao ở hai bên trái phải phân thây, chém thành mấy chục mảnh.

Sau đó, những mảnh thi thể này lại này xuất hiện một ngọn lửa, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, đã bị đốt thành tro tàn.

Bốn người cha con Đơn gia lại dùng tám thanh khảm đao to lớn kia, quét sạch bốn phía, chém giết tất cả tộc binh của Sư gia nhìn thấy trận chiến này ở quanh đây.

Chỉ một cái chớp mắt sau, cha con Đơn gia liền bay lên mà đi, tựa như bốn con mãnh hổ, lao thẳng về nơi sâu xa trong màn sương mù dày đặc.

Bọn họ dễ dàng chém hai tên võ tu lục phẩm, giết xuyên qua đội quân của Sư gia.

Tại nơi này, bọn họ có thể nhìn thấy mấy lá cờ chữ “Thẩm” ở phía trước.

Hai mắt Đơn Xích Linh nhất thời co lại, không do dự mà gia tốc nhảy vào trong đó.

Chương 684: Trong sương có quái (4)

Thẩm gia trong nội thành, cũng là uy hiếp lớn nhất của Đơn gia bọn họ.

Hiện giờ có rất nhiều sản nghiệp của Thẩm gia nằm trong tay Đơn gia bọn họ.

Vì vậy, mục tiêu của Đơn Xích Linh chính là đội quân của Thẩm gia.

Nếu như sau này Thiết Kỳ Bang và Tây Sơn Đường bị diệt vong, như vậy Thẩm gia càng suy yếu, Đơn gia sẽ càng an toàn!

“Ầm!”

Theo bóng người Đơn Xích Linh va chạm, một đám mưa máu tung bay trong đội quân của Thẩm gia.

Đơn Xích Linh vừa xông vào liền gặp phải kẻ địch mạnh mẽ, hai thanh đoản kích chợt đâm ra từ trong đám người, trên kích còn có cương lực mạnh mẽ, có thể chống lại lực lượng khổng lồ của Đơn Xích Linh.

Mà sau khi song phương giao thủ được mấy hiệp, Đơn Xích Linh thậm chí còn bị mấy chục mũi tên phá giáp của đối phương bức bách, không thể không trượt lùi về sau hơn mười trượng, né tránh mũi tên.

Cùng lúc đó, hắn cũng nhìn thấy chủ nhân của hai thanh đoản kích kia, đó là một người trung niên có tướng mạo tương tự với Thẩm Chủ, khí chất lại hơi phóng đãng. (buông thả, không trói buộc)

“Ngươi là đệ đệ của Thẩm Chu, Thẩm Tu?” Con ngươi của Đơn Xích Linh hiện lên một tia hưng phấn.

Bởi vì lúc này, ba huynh đệ Đơn Trạch cũng đã xông vào đây.

Bọn họ lướt qua Đơn Xích Linh, giết vào quân trận của Thẩm gia, tựa như Cuồng long không ai địch nổi. Lưỡi đao của ba người giết sạch tộc binh Thẩm gia trong phạm vi hai trượng, sau đó đồng loạt chém về phía Thẩm Tu.

THẩm Tu đỡ trái đỡ phải, liên tiếp hơn hai mươi đao, mà ngay khi hắn bắt đầu không chống đỡ nổi. Một đao của Đơn Xích Linh đã xuất hiện, chém thẳng về phía trán của hắn.

Vẻ mặt Thẩm Tu lạnh lùng, không hề lo lắng.

Một cái chớp mắt tiếp theo, một đạo cầu vọng màu xanh phi không mà đến, ngăn chặn một đao trí mạng này thay cho Thẩm Tu.

Đó rõ ràng là một thanh phi kiếm, chủ nhân của phi kiếm là một cô gái có dung nhan xinh đẹp, nàng đứng ở ngoài bảy trượng, cười khẽ một tiếng: “Thẩm sư huynh phải nhớ kỹ, lần này ngươi nợ ta một mạng.”

Sắc mặt Đơn Xích Linh thì lại hơi trầm xuống.

Bốn người bọn họ phải đánh nhanh thắng nhanh, tuyệt đối không thể ở một chỗ quá lâu, bằng không thì sẽ có nguy cơ bị đám cao thủ trong thành Tú Thủy vây giết.

Mà ngay khi Đơn Xích Linh suy nghĩ xem có tạm thời rời đi, chuyển hướng qua nơi khác hay không.

Trong lòng hắn bỗng nhiên có cảm ứng, ngẩng đầu nhìn về phía trên.

Đơn Xích Linh ngờ ngợ, nhìn thấy trên đó có một bóng người màu đen, rất khó có thể phân biệt rõ ràng.

Hắn chợt cảm thấy sởn cả tóc gáy.

Trong khoảnh khắc này, Đơn Xích Linh có cảm giác như cá mập săn mồi trong biển sâu, lại gặp phải một con cá voi.

Bóng dáng khổng lồ kia xuất hiện, đã che đậy tất cả ánh sáng của hắn.

“Đây là ai?”

Trong đầu Đơn Xích Linh vừa xuất hiện ý nghĩ này, chỉ thấy thân thể của Thẩm Tu ở đối diện bỗng nhiên oanh một tiếng, nứt ra vô số tơ máu.

Thân thể của Thẩm Tu đã bị vài cỗ đao cương chém thành mảnh vụn.

Vị võ tu ngũ phẩm có sức chiến đấu mạnh mẽ này, còn không có cơ hội phản kháng, liền bị người ta dùng đao cương chém giết từ xa!

Sau đó, chỉ vẻn vẹn một phần ba mươi cái nháy mắt, cô gái ngự kiếm kia cũng bị phân thây.

Cũng bị bốn cỗ đao cương cắt chém, phân thây thành mười mấy khối. Không lâu sau, những khối thi thể kia cũng bắt đầu bốc cháy.

Đơn Xích Linh vừa căng thẳng, đồng thời lại sinh ra một loại cảm giác quen thuộc kỳ lạ.

Hắn cảm thấy khá quen với cái chết của hai người trước mặt, tựa như đã gặp ở nơi nào?

Sau đó, Đơn Xích Linh đột nhiên bừng tỉnh, đây không phải là cách chết của Sư Phong Quốc gia chủ Sư gia hay sao?

Đều là phân thây sau đó đốt cháy. . .

Rốt cuộc người trên đỉnh đầu bọn họ có lai lịch gì?

Chỉ là bóng người của người kia như rồng ẩn trong mây, chỉ thấy đầu chứ không thấy đuôi, sau khi giết người xong, thì đã biến mất không còn thấy bóng dáng đâu.

Đơn Xích Linh cố gắng tìm kiếm, nhưng vẫn không thấy tung tích của người này.

“Kia giống như là Xích Hỏa Trảm của một mạch Xích Long chúng ta!”

Con trai thứ ba của Đơn Xích Linh là Đơn Đà, đứng ở trước mấy khối thi thể đang bốc cháy, vẻ mặt nghi ngờ: “Chẳng lẽ trong Tây Sơn Đường còn có tộc nhân của một mạch Xích Long chúng ta?”

Hắn còn chưa dứt lời, liền bị lão nhị Đơn Ngạc vỗ đầu: “Ngớ ngẩn! Đây rõ ràng là người ta đang mô phỏng đao pháp của chúng ta, vu oan giá họa cho chúng ta!”

Sắc mặt Đơn Trạch lại nghiêm nghị: “Phụ thân, xem ra nước của Tây Sơn Đường này còn sâu hơn nhiều so với những gì chúng ta tưởng tượng.”

Sau đó, hắn nghiêng đầu nhìn về phía đông của màn sương mù dày đặc: “Có người đến rồi, là một ngũ phẩm, bốn lục phẩm thượng, chúng ta có cần né tránh hay không?”

“Tây Sơn Đường có cao thủ như vậy, còn né tránh cái lông gì!”

Đơn Xích Linh cũng đã lấy lại tinh thần, tâm trạng của hắn cực kỳ phức tạp.

Cao thủ thần bí có thể giết chết ngũ phẩm bằng một chiêu này, hiển nhiên là có quan hệ với Sở Hi Thanh.

Tây Sơn Đường có thực lực kinh người thì đương nhiên là chuyện tốt, điều này có nghĩa tính cảnh của Đơn gia còn an toàn hơn những gì bọn họ tưởng tượng.

Nhưng người thần bí này lại mô phỏng đao pháp Xích Hỏa Trảm của bọn họ, đây rõ ràng là muốn Đơn gia bọn họ cõng nồi!

Chương 685: Trong sương có quái (5)

Đơn Xích Linh vô cùng buồn bực, xông thẳng về phía trước như muốn phát tiết: “Giết! Giết! Giết!”

Lúc này, chỉ có giết người mới có thể làm cho hắn thoải mái hơn!

Đường chủ của bọn họ và tên cao thủ thần bí kia, tất cả đều là tên khốn khiếp, quá bẫy người!

Cùng lúc đó, Kế Tiễn Tiễn che mặt cũng đang giết chóc ở trong trận của quận quân.

Nàng thân là một trong tứ đại ‘siêu thiên trụ’ của Thiên nha Cẩm y vệ, tu vị đã đến ngũ phẩm thượng, sức chiến đấu lại có thể vượt hai cấp, hoàn toàn là tàn sát bừa bãi ở trong đám quận quân.

Tuy nhiên, ánh mắt của Kế Tiễn Tiễn vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Thẩm gia ở nơi cánh phải.

Tại hướng đó, liên tục có ánh sáng màu đỏ chót xuất hiện.

Đó là Xích Quang phù, là phương pháp cảnh báo mà quân đội hay dùng.

Tuy rằng chỉ là ngọc phù cửu phẩm không đáng giá, nhưng mỗi khi sử dụng, thì có thể bùng nổ ra một đạo ánh sáng đỏ chói ở trong bất cứ hoàn cảnh nào.

Nói đến Kế Tiễn Tiễn cũng đã từng nhìn thấy Xích Quang phù ở trong trận của quận quân, hơn nữa còn là ba lần.

Đó là ba tên phó chỉ huy sứ có tu vị lục phẩm thượng, tất cả vừa thấy mặt thì đã bị nàng chém!

Vì vậy, Kế Tiễn Tiễn cũng hiểu, mỗi khi những ánh sáng màu đỏ ở cánh phải kia xuất hiện, có nghĩa là một cao thủ của liên quân Tú Thủy đã ngã xuống.

Chẳng lẽ hai bán yêu Xích Long đang ở bên đó?

Kế Tiễn Tiễn không khỏi nheo mắt lại, nàng quyết định giải quyết mấy tên cao thủ trong quận quân trước, giảm áp lực cho Sở Hi Thanh, sau đó mới đi qua xác nhận thân phận của hai bán yêu kia.

Tính tình của Kế Tiễn Tiễn gọn gàng dứt khoát, nàng lập tức gia tăng tốc độ, nhanh chóng xuyên qua sương mù dày đặc, tìm người bóng người của hai vị chỉ huy sứ ngũ phẩm trong quận quân Tú Thủy.

Chỉ cần giết hai người này, làm cho bảy ngàn quận quân như rắn mất đầu, Tây Sơn Đường có thể dễ dàng đánh tan.

Kế Tiễn Tiễn không cảm thấy chuyện này có gì không thích hợp.

Đám tướng lãnh nơi này coi binh mã của quận thành tư quân của mình, tùy tiện điều động, còn dùng cho tranh đấu cá nhân, tự tiện dùng uy vọng của triều đình, tội đáng muôn chết!

Ngay khoảng tầm hai mươi chín cái hô hấp sau, hai mắt Kế Tiễn Tiễn sáng ngời, rốt cuộc cũng cảm ứng được hai đạo khí cơ ngũ phẩm ở cách đây mấy chục trượng.

Tuy nhiên, ngay khi Kế Tiễn Tiễn chuẩn bị tăng tốc tiến lên, chém giết hai người này. Nàng bỗng nhiên có cảm ứng, lông tơ toàn thân dựng đứng cả lên giống như mèo bị dẫm phải đuôi.

Kế Tiễn Tiễn cảm ứng được một luồng khí tức cực kỳ mạnh mẽ, không hề báo trước mà đã hàng lâm đến đây!

Nàng vô thức làm ra tư thế đề phòng, đồng thời tìm kiếm bóng người của khí tức này ở bốn phía.

Trong khoảnh khắc này, Kế Tiễn Tiễn nhìn thấy ở cách đó hai mươi ba trượng, hai vị chỉ huy sứ ngũ phẩm kia đã bị mấy cỗ đao cương mạnh mẽ phân thây, máu tươi văng tung tóe.

Sau đó, những khối thi thể kia, lại dồn dập xuất hiện ngọn lửa màu đỏ thắm.

Kế Tiễn Tiễn nhất thời híp mắt lại.

Đây là đao pháp Xích Hỏa Trảm của một mạch Xích Long!

Kế Tiễn Tiễn cũng cảm ứng được một bóng người bay qua nơi này.

Phương hướng của người này, chính là quân trận của Thượng Quan gia!

Kế Tiễn Tiễn không hề do dự, trực tiếp đuổi theo.

Trong mắt của nàng tràn đầy hưng phấn.

Bán yêu Xích Long này có tu vị ít nhất là tứ phẩm! Thậm chí có khả năng tiếp cận tầng thứ Địa Bảng!

Điều này chứng tỏ, người này rất có thể là một huyết mạch trực hệ của một Xích Long nhất phẩm.

Bóng người của nàng hóa thành ánh sáng màu đỏ, xẹt qua bầu trời.

Những binh sĩ ở ven đường, bị cương lực của bản thân nàng đảo qua, miệng mũi lập tức chảy máu, ngã gục xuống đất.

Nhưng Kế Tiễn Tiễn vẫn bị bóng người kia kéo dài khoảng cách, càng ngày lại càng xa.

Kế Tiễn Tiễn âm thầm nôn nóng.

Nàng đang do dự xem có nên cắn đầu lưỡi, thi triển bí pháp tiêu hao nguyên khí, dùng để gia tăng tốc độ hay không, thì phía dưới lại truyền đến một tiếng gầm giận dữ: “Cút xuống cho ta!”

Khoảnh khắc này, vô chô phi châm bay vút lên, lít nha lít nhít, bap phủ bóng người của Kế Tiễn Tiễn vào trong đó.

Kế Tiễn Tiễn ngưng thần nhìn xuống dưới, phát hiện đó chính là Thượng Quan gia chủ Thượng Quan Thần Hạo!

Trong mắt của nàng nhất thời hiện lên một vệt phẫn nộ.

Tên tạp chủng quận Tú Thủy này, lại dám cản nàng?

Ngăn cản nàng tìm kiếm dư mạch Xích Long?

“Giết!”

Kế Tiễn Tiễn không tránh không né, cứng rắn chống đỡ phi châm đầy trời kia, toàn thân tựa như sao băng, khí thế vạn cân!

Thượng Quan Thần Hạo nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi hơi biến sắc.

“Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện Kim Chung?”

Những phi châm kia đều có sức mạnh phá cương, nhưng lại không thể đâm vào da thịt của Kế Tiễn Tiễn, toàn bộ bị đánh bay ra ngoài.

Thượng Quan Thần Hạo là chạy theo những ánh sáng đỏ chót kia nên mới xuất hiện ở nơi này.

Chương 686: Trong sương có quái (6)

Thượng Quan Thần Hạo vốn chuẩn bị thống lĩnh hai trăm thiết kỵ, đi dọc theo bờ đê, đánh thẳng vào phía sau của quân Tây Sơn Đường.

Nhưng kế hoạch lại không theo kịp biến hóa.

Hắn còn không dẫn người chạy đến đê, trong trận của liên quân Tú Thủy đã xuất hiện rất nhiều ánh sáng màu đỏ chót.

Hơn nữa còn là liên tiếp, liên tục không ngừng, chỉ trong vòng nửa khắc thời gian, đã có mười lăm mười sáu đạo ánh sáng đỏ chót!

Thượng Quan Thần Hạo đoán là Tây Sơn Đường tuyệt đối không có nhiều bán yêu ngũ phẩm như vậy.

Đây có thể là một hai vị cao thủ có sức chiến đấu cực mạnh, đang lấy tốc độ không gì sánh được để giết chóc và tàn sát đám võ tu cao phẩm của bọn họ!

Thượng Quan Thần Hạo không thể không từ bỏ kế hoạch, chạy qua bên này ngăn cản.

Mãi cho đến khi hắn nhìn thấy Kế Tiễn Tiễn.

Khoảnh khắc này, hắn mới ý thức được cao thủ có sức chiến đấu cực mạnh kia mạnh mẽ đến mức nào!

Người này. . .quả thực là còn đáng sợ hơn cả Thiết Cuồng Nhân!

“Bồng!”

Đây là tiếng vang khi cánh tay cơ quan của Thượng Quan Thần Hạo và quyền của Kế Tiễn Tiễn va chạm.

Cái tay sắt này được hắn dùng một số tiền lớn để nhờ Thần Cơ lâu chế tạo, nhưng khi quyền phong của hai người va chạm, thì cánh tay này đã sụp đổ ngay lập tức, vô số linh kiện bay tung tóe.

Bóng người Thượng Quan Thần Hạo cũng bay ngược ra sau tận hai mươi trượng, miệng mũi thất khiếu đều chảy máu.

Hắn lập tức bóp nát một tấm ngọc phù, toàn thân hóa thành một luồng ánh sáng màu vàng, lùi về phía tường thành ở xa xa.

Lúc này, trong mắt của Thượng Quan Thần Hạo chỉ có sợ hãi và sợ hãi, còn chen lẫn một tia nghi ngờ không thôi.

Hiện giờ, chỉ có vài nhà là nắm giữ truyền thừa hoàn chỉnh của Thập Tam Thái Bảo Hành Luyện Kim Chung, ngoại trừ hai tông phái nhị phẩm ra, cũng chỉ có Cẩm y vệ, Lục phiên môn, Đại nội Trực điện giám và biên quân Băng Châu mà thôi.

Người vừa rồi, rốt cuộc là có lai lịch gì?

Tây Sơn Đường còn có một quái vật như vậy sao?

Lúc này, vô tận hối hận đang gặm nhấm trái tim của Thượng Quan Thần Hạo.

Sao hắn lại ngu xuẩn như vậy? Lại đồng ý với ý kiến không xua tan sương mù của Thẩm Chu, để cho những người có lai lịch khả nghi của Tây Sơn Đường, và các cao thủ thần bí có cơ hội gây sóng gió!

Lúc này, Kế Tiễn Tiễn thì lại tức giận đến điên người, làm cho quanh đó như núi rung đất chuyển.

Chỉ vì tên khốn Thượng Quan Thần Hạo này ngăn cản, làm cho nàng không thể đuổi theo vị bán yêu Xích Long kia!

Cái tên tạp chủng này, sớm muộn gì nàng cũng làm thịt tên này!

Khi Kế Tiễn Tiễn bị Thượng Quan Thần Hạo chặn lại, Sở Vân Vân đang nhanh chóng qua lại trong quân trận.

Nơi nàng vừa đi qua, lại xuất hiện ba đạo ánh sáng màu đỏ chót.

Không ai có thể đỡ nổi một chiêu của nàng, thậm chí còn không thể làm cho bóng người của nàng dừng lại trong chốc lát. Thậm chí có vài người còn không kịp kích hoạt Xích Quang phù trong tay.

Dù là người có tu vị ngũ phẩm, cũng chỉ để nàng phải dùng thêm một chút sức lực thôi.

Chỗ khó lại là mô phỏng theo tuyệt học Xích Hỏa Trảm của mạch Xích Long.

Sở Vân Vân đã khôi phục ba phần vạn chân nguyên so với khi mạnh nhất, có thể dựa vào đặc tính của Vô Tướng công, mô phỏng võ học của cha con Đơn gia.

Vấn đề là nàng chưa từng học Xích Hỏa Trảm, hoàn toàn không biết gì về đao pháp này, chỉ có thể bắt chước được hiệu quả của Xích Hỏa Trảm, điều này khiến cho chân nguyên của nàng tiêu hao khá nhiều.

Lượng chân nguyên của Sở Vân Vân vẫn quá ít, tốc độ giết chóc của nàng thì lại quá nhanh, có khuynh hướng không theo kịp.

Sau khi Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết bị phong ấn, làm cho nàng có cảm giác vô cùng không quen.

Trước kia, nàng có bao giờ phải u sầu vì chân nguyên không đủ đâu chứ?

Mà chỉ giây lát sau, Sở Vân Vân rốt cuộc cũng tìm thấy quân trận của Thượng Quan gia.

Ngay khi Sở Vân Vân ngang trời mà đến, đi đến giữa không trung của nơi này, thì lại nghe thấy vài tiếng hét lớn truyền ra từ trong màn sương mù dày đặc.

“Phía trên có người!”

“Là ai?”

“To gan!”

Đồng thời, ba đạo ánh sáng màu đỏ chói liền xuất hiện.

Sở Vân Vân cảm thấy hơi bất ngờ, không ngờ trong đám gia tướng của Thượng Quan gia, lại có một tên có cảm giác nhạy bén như vậy, thế mà lại có thể phát hiện tung tích của nàng.

Tuy nhiên, ba người này cũng chỉ tranh thủ được chút thời gian để kích hoạt Xích Quang phù mà thôi.

Ba tên gia tướng có tu vị lục phẩm thượng của Thượng Quan gia này, hầu như bị chém thành thịt vụn trong cùng một lúc, mảnh vụn thi thể cũng bắt đầu bốc cháy.

Ánh mắt Sở Vân Vân lại khóa chặt hai bóng người ở phía trước.

Đó là hai tộc đệ của Thượng Quan Thần Hạo.

Sau khi hai người kia phát hiện tình cảnh này, bọn họ cũng không ngu đến mức ở lại để chống đỡ, mà chạy ra khỏi quân trận của Thượng Quan gia, dùng hết tốc độ để bỏ chạy về phía tường thành.

Chương 687: Ngọa hổ tàng long

Từ khi viên Xích Quang phù đầu tiên nổ tung cho đến bây giờ, chỉ vẻn vẹn một khắc thời gian mà thôi, trong màn sương mù dày đặc này, đã có hơn hai mươi ánh sáng đỏ chót.

Hai người này cũng đã có chút suy đoán với tình hình này.

Trong màn sương mù dày đặc này, rõ ràng là có hai đến ba cao thủ có thực lực cực mạnh, bọn họ đang giết chóc, tàn sát liên quân Tú Thủy ở trong dó.

Huống hồ, vị cao thủ thần bí này đã chém giết ba tên gia tướng của Thượng Quan gia trong chớp mắt, từ đó có thể thấy thực lực của vị này ra sao.

Bọn họ về tộc là để hỗ trợ, chứ không có ý định bỏ mạng tại nơi này.

Chẳng qua là, để cho hai người bọn họ sợ hãi và tuyệt vọng chính là, tuy rằng bọn họ đã dùng toàn lực để bỏ chạy, thậm chí còn không tiếc dùng hai viên ngọc phù ngũ phẩm, nhưng bóng người thần bí màu đen kia, vẫn đuổi kịp bọn họ.

Người bí ẩn này chỉ hiện lên một cái, đam vào giữa hai người bọn họ.

“Con hoang!”

Một người hơi lớn tuổi trong số hai người đã có ý quyết tử, rút kiếm chém về phía người thần bí.

Nhưng mà một cái chớp mắt tiếp theo, thân thể của hắn đã bị vài đạo đao cương chém thành mảnh vụn, mảnh vụn lại bốc chạy, toàn thân hóa thành tro tàn, phiêu tán tại không trung.

Sở Vân Vân không hề liếc mắt nhìn hai người này, nàng đã chuyển tầm mắt về phía cửa thành Tú Thủy.

Nàng chỉ cách tường thành không đến hai trăm trượng.

Lúc này, quận úy Thẩm Chu hẳn là ở chỗ này.

Nàng đạp bước trên không trung, chỉ dùng thời gian năm cái hô hấp là đã đến trước cửa thành. Chỉ là khi nàng dùng ba quyền để đánh ra một vết nứt trên trận pháp phòng hộ của thành Tú Thủy, thì vẫn chưa phát hiện bóng người của Thẩm Chu.

Nhưng lúc này, nàng lại nghe thấy tiếng rống giận dữ đến tan nát cõi lòng của quận úy Thẩm Chu ở phía xa xa: “Thuật sư đâu? Mau tán sương mù! Mau tán sương mù! Gọi gió tán sương mù mau! Không nghe thấy sao? Mau thi triển pháp thuật gọi gió tán màn sương mù chết tiệt này cho ta, mau lên!”

Ánh mắt Sở Vân Vân hơi động, nàng cảm giác được sức gió tây nam đột nhiên mạnh hơn.

Điều này hiển nhiên là thuật sư của liên quân thế gia Tú Thủy đang mượn gió tây nam, cố gắng thổi tan màn sương mù bao phủ chiến trường này.

Sở Vân Vân có chút tiếc nuối mà bĩu môi một cái, sau đó thân hóa thuấn ảnh, nhảy xuống dưới, rồi chạy nhanh về phía trung quân của Sở Hi Thanh.

Ngay khi gió nổi lên ở chiến trường, ở cánh phải của liên quân thế gia Tú Thủy.

Ánh đao ba màu của Lục Loạn Ly đã chém đầu gia chủ Long gia là Long Nam Thư xuống.

Nàng chính là phụng mệnh lệnh của Sở Hi Thanh, cố ý đến cánh trái của quân Tây Sơn Đường để tọa trấn.

Mà lúc này, cộng thêm Long Nam Thư thì đã có năm võ tu cao phẩm chết dưới đao của nàng.

Đây đều là do một đạo Xích Quang phù của Long Nam Thư dẫn đến.

Tổng cộng có sáu người xuất hiện, muốn vây giết nàng.

May mắn chính là, thực lực của Lục Loạn Ly bây giờ đã khác một trời một vực so với trận chiến ở Tri Vị Cư kia.

Thiên phú huyết mạch của nàng cũng tăng lên một đến hai cấp, Đại Minh Vương Luân cũng được tu luyện đến tầng cao hơn.

Tuy nhiên, khóe miệng của Lục Loạn Ly vẫn tràn ra một tia bọt máu.

Làm cho nàng bị thương là một võ tu có tu vị cao đến ngũ phẩm hạ, khiến nàng bị ép phải thi triển một chiêu Đại Minh Vương Luân – Khổng Tước Trảm!

Khổng Tước Trảm là một thức cực chiêu, nàng cũng đã dung nhập nó vào Đại Minh Vương Luân.

Uy lực của nó mạnh đến khó tin, dù là vị võ tu ngũ phẩm kia, cũng bị một đao bất ngờ của Lục Loạn Ly làm cho trọng thương, chết dưới đao thứ hai của nàng!

Chỉ là một thức cực chiêu này cũng phản phệ rất lớn, sau hai đao này, Lục Loạn Ly vừa nhấc tay lên liền cảm thấy kinh mạch trong cơ thể đau đớn, khí huyết trong lồng ngực quay cuồng, khó có thể bình phục.

Điều này làm cho uy lực đao pháp của nàng hạ xuống một phần mười, dự tính là sau trận chiến này, phải tu dưỡng hơn mười ngày thì mới có thể khôi phục như cũ.

Lục Loạn Ly nghĩ thầm, bản thân mình cũng phải nhanh chóng thăng cấp.

Vào tháng mười năm ngoái, lúc còn ở Lâm Hải thì nàng đã bước vào lục phẩm hạ, lúc này đã tích lũy đủ lâu, cũng chỉ chờ Đông thúc mang bí dược đến.

Thật ra nếu nàng không phải thuật võ song tu, thì nào cần phải chờ đến nửa năm?

Lục Loạn Ly đoán là mình chỉ cần ba tháng la có thể đột phá lục phẩm thượng, tốc độ sẽ không kém hơn vị Bá Võ Vương kia bao nhiêu.

Tuy nhiên, phụ thân của nàng nói, nếu muốn chống lại Bá Võ Vương, thậm chí là đánh bại Bá Võ Vương, thì thuật võ song tu và Đại Minh Vương Luân là lựa chọn duy nhất.

Đại Minh Vương Luân có uy lực cực lớn, đao khí sinh sôi liên tục, là hi vọng duy nhất để đối đầu với Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết.

Nhưng ai có thể ngờ được?

Thân là cột chống trời của Đại Ninh, Bá Võ Vương – Tần Mộc Ca lại mất sớm, tự nhiên lại ngã xuống ở thành Vọng An.

Nếu biết trước như vậy, nàng sẽ không tu luyện cái đao pháo phiền phức này.

Chương 688: Ngọa hổ tàng long (2)

Những suy nghĩ lung tung kia, xẹt qua đầu của Lục Loạn Ly.

Ngay sau đó, Lục Loạn Ly đã vứt mấy cái suy nghĩ này ra khỏi đầu, nàng âm thầm xấu hổ.

Sao mình có thể phân tâm khi đang chiến đấu chứ?

Phụ thân đã nói, sư tử vồ thỏ cũng phải dùng toàn lực, dù là gặp phải con thỏ thì cung phải dùng toàn lực để ứng phó.

Mình thật sự là quá thả lỏng. . .

Nàng ngưng thần nhìn về phía trước, đối thủ còn sót lại chỉ có Long Hành, trong mắt tràn đầy sát ý.

“Tiện nhân!”

Long Hành muốn rách cả mí mắt, bóng người thì lại nhanh chóng bay lùi về phía sau, mang theo từng mảnh từng mảnh tàn ảnh.

Lúc hắn mạnh nhất cũng không phải đối thủ của Lục Loạn Ly, huống hồ là đang trong trạng thái trọng thương chưa lành?

Vừa rồi, bọn họ dùng sáu người để vây giết Lục Loạn Ly, nhưng lại bị Lục Loạn Ly chém giết từng người một.

Nếu như không phải phụ thân Long Nam Thư chặn một đao thay cho hắn, thì Long Hành bây giờ đã là thân và đầu chia lìa rồi.

Vì vậy hắn chỉ có thể bỏ trốn!

Dù là Long Hành tận mắt nhìn thấy phụ thân Long Nam Thư bị Lục Loạn Ly chặt đầu, nhưng cũng chỉ có thể lựa chọn bỏ chạy.

Chỉ có cách xa tiện nhân này, rời xa đao của nàng, thì Long gia mới có tương lai.

Lục Loạn Ly thì lại vẻ mặt lạnh lùng, truy kích theo bóng người của Long Hành.

Khoảng cách của hai người càng ngày càng ngắn.

Tuy nhiên, ngay khi Lục Loạn Ly sắp sửa đuổi kịp Long Hành, bỗng nhiên có một cơn cuồng phong quét qua.

Cơn cuồng phong này cực kỳ mãnh liệt, chỉ chớp mắt đã thổi tan non nửa sương mù ở trên chiến trường.

Lục Loạn Ly không khỏi chặc một tiếng, nàng chỉ có thể tạm thời tha cho Long Hành, thân như mị ảnh mà lùi lại phía sau.

Bây giờ nàng tuyệt đối không thể bại lộ thân phận.

Mấu chốt là sau khi bại lộ thân phận, còn có thể mang đến phiền phức cho Sở Hi Thanh.

Dù sao nàng cũng là người của đảng Lệ thái tử.

Mà một khi triều đình biết được Thiết Kỳ Bang có quan hệ với đảng của Lệ thái tử, nhất định sẽ không tiếc tất cả mà tiêu diệt Thiết Kỳ Bang.

Sau đó, Lục Loạn Ly lại đi đến trước mấy bộ thi thể kia, lấy Hóa Thi Thủy ở trong tay áo ra.

Nàng rất sợ tốc độ hóa thi quá châm, cho nên trực tiếp nhỏ vài chục giọt xuống.

Trận chiến này, nàng không dùng Như Mộng Đao của phụ thân Lục Trầm, mà chỉ thi triển ba thức Đại Minh Vương Luân.

Đại Minh Vương Luân đã không hiện thế từ lâu, hẳn là không có người biết.

Trong đó cũng bao quát cả Long Hành đã bỏ chạy.

Tuy nhiên, vì đề phòng chuyện chẳng may, Lục Loạn Ly vẫn phải dùng Hóa Thi Thủy để hủy thi diệt tích, đề phòng có người tìm thấy manh mối ở trên thi thể.

Ngay khi những thi thể này đang kêu ‘xì xì’, phát ra mùi tanh tưởi và khói đặc, Lục Loạn Ly lại phi thân lên, thừa dịp sương mù còn chưa tán đi, mà dùng hết tốc độ để chạy về phía của Sở Hi Thanh.

Vì để Lục Loạn Ly phát huy ‘tự nhiên’, nên Sở Hi Thanh không bảo nàng đi tác chiến ở trong quân, mà giữ nàng ở bên cạnh.

Khi Sở Hi Thanh chạy về, màn sương mù kia cũng đã tan gần hết.

Nàng vội vã chạy vào cái lều lớn ở sau lưng Sở Hi Thanh, thay bộ quần áo đen trên người mình, sau đó lại trở về bên cạnh Sở Hi Thanh, đàng hoàng trịnh trọng mà làm cận vệ cho hắn.

Mà lúc này, ở một bên khác của Sở Hi Thanh, Sở Vân Vân nhìn nàng với ánh mắt hàm chứa thân thiết: “Lục sư tỷ, ngươi bị thương? Vất vả rồi!”

Lục Loạn Ly thấy buồn cười, không để ý mà khoát tay một cái: “Một vết thương nhẹ mà thôi, tu dưỡng vài ngày là không sao. Nhưng lần này thật sự là quá hiểm, cơn gió này đến quá nhanh, ta suýt nữa giết được Long Hành, nhưng lại không thể không bỏ đi.”

Sở Vân Vân cũng rất tán thành, gật đầu một cái: “Cơn gió này quả thực là quá nhanh, thủ đoạn của thuật sư khá cao siêu.”

“Đúng không? Ta chạy chậm hơn một chút thì đã lòi đuôi rồi.”

Sau đó, vẻ mặt Lục Loạn Ly ngưng trọng mà nhìn về phía trước: “Có điều, ở trung quân và cảnh phải có vài vị cao thủ không rõ lai lịch, một người trong đó cực kỳ khá, một đường giết từ trái qua phải, chém liên tục gần hai mươi người, bóng người còn không thèm dừng lại.”

Trong mắt Lục Loạn Ly mang đầy nghi ngờ và khó hiểu.

Nàng nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra mấy cao thủ này là từ đâu ra, vì sao bọn họ phải trợ giúp Sở Hi Thanh? Trợ giúp Tây Sơn Đường?

Tây Sơn Đường này rốt cuộc là cất giấu bí mật gì, vì sao lại hấp dẫn nhiều người không rõ lai lịch như vậy?

Lục Loạn Ly nghĩ đến nơi này, liền quay sang hỏi Sở Hi Thanh ở phía trước: “Sở sư huynh, ngươi có biết thân phận của những người này không?”

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày: “Hình như là có mấy bán yêu, còn có một người tu luyện Bá thể.”

Đó hẳn là cha con Đơn gia và Kế Tiễn Tiễn.

“Vừa rồi, sương mù quá dày đặc, Thái Thượng Thông Thần của ta cũng không thể nhìn quá xa, chỉ biết những người này như thần long thấy đầu mà không thấy đuôi.”

Sở Hi Thanh quay đầu lại, nhìn Lục Loạn Ly với ánh mắt hàm chứa thâm ý.

“Chân nhân bất lộ tướng, lộ tướng không phải là chân nhân. Bọn họ đều là người có tu vị cao cường, nếu như có ý che dấu thân phận, dù cho đứng trước mặt chúng ta thì chúng ta cũng rất khó nhận ra bọn họ.”

Lục Loạn Ly nghe vậy thì nhíu mày, sau đó suy tư giây lát rồi gật đầu.

Sở Vân Vân ở bên cạnh thì lại mặt không cảm xúc, thong dong bình tĩnh gọi Toan Nghê ra, để nó chơi đùa ở trên vai của mình.

Chương 689: Ngọa hổ tàng long (3)

Trước đó không lâu, tại trước quân trận, Hướng Quỳ cũng vội vã chạy về.

Vừa rồi, hắn đuổi theo chém một tên võ tu thất phẩm, không cẩn thận liền đuổi theo quá xa, tách ra khỏi thuộc hạ của mình.

Ngay khi hắn chạy về được một nửa đường, liền phát hiện một người quen ở bên cạnh mình.

“Vương Chính?”

Đó chính là Vương Chính của Nam Thiên môn, tên này cũng đang thi triển thân pháp, chạy hết tốc lực.

Hướng Quỳ phát hiện trên eo của Vương Chính có thêm một cái túi nhỏ, phía dưới túi còn có máu chảy ra.

Hướng Quỳ híp mắt lại, sau đó cười gằn một tiếng: “Xem ra thu hoạch của Vương huynh rất tốt.”

Hắn cảm ứng được đồ vật ở bên trong, đều là pháp khí rất đáng giá.

Vương Chính thì lại hàm chứa ý cười, liếc mắt nhìn Hướng Quỳ của Bắc Thiên môn một chút: “Không phải các hạ cũng vậy sao? Ngươi còn tham hơn ta.”

Sau thắt lưng của Hướng Quỳ cũng có một cái bọc.

Trong túi của Vương Chính chỉ có vài món nhỏ, còn những món pháp khi to lớn thì đã bị hắn chôn và giấu đi rồi.

Tuy nhiên, pháp khi có lực phản ứng với linh lực, nên chưa chắc đã có thể che giấu cho đến khi hắn quay lại lấy.

Lần ở Văn gia bảo, Vương Chính chỉ có thể tìm được ba món trong số pháp khí hắn che giấu.

Hướng Quỳ thì lại thấy buồn cười: “Hướng mỗ xuất thân nghèo khó, không có tài nguyên để tu hành, bất đắc dĩ mới phải đi nằm vùng. Hôm nay có cơ hội kiếm chút bổng lộc, thực sự là không đành lòng buông tha.”

Thật ra không chỉ là do bổng lộc.

Trong lòng Hướng Quỳ cũng không muốn thấy Tây Sơn Đường ngã xuống.

Điều này có thể là do Sở Hi Thanh đã được Vô Tướng thần tông coi trọng.

Cái gọi là dưới cây to thì được hưởng bóng râm.

Sau này hắn muốn lẫn vào Vô Tướng thần tông, như vậy Sở sư huynh há không phải là một cái bắp đùi lớn?

Cũng có thể là do tiền trợ giúp, bây giờ hắn lẫn vào Tây Sơn Đường, ngoài tiền hỗ trợ của Bắc Thiên môn ra, Tây Sơn Đường cũng cho hắn thêm một trăm lượng bạc một tháng làm tiền trợ giúp.

Hướng Quỳ cũng không hiểu mình nghĩ thế nào, nói chung là sau khi sương mù xuất hiện, thì hắn vẫn dùng toàn lực để chém giết.

Lúc này, sắc mặt Hướng Quỳ chuyển thành nghiêm túc: “Mấy chục đạo ánh sáng đỏ vừa nãy, ngươi có nhìn thấy không? Vương sư đệ, ngươi cảm thấy thế nào?”

“Còn có thể thấy thế nào? Tây Sơn Đường và Thiết Kỳ Bang đều không đỏ được, nơi này tàng long ngọa hổ, nước cực kỳ sâu, không để đong đếm.”

Vương Chính lòng thầm nói, bên trong Tây Sơn Đường này, nhất định cất giấu bí mật cực lớn.

Hắn không có nói nhiều, bởi vì sương mù ở chung quanh càng ngày càng mỏng manh, gió tây nam thổi càng ngày càng mạnh.

Vương Chính gia tăng tốc độ, rốt cuộc cũng tìm thấy đám thuộc hạ của mình ở trước khi sương mù tiêu tan.

Mà sau khi sương mù hoàn toàn tiêu tán, Vương Chính lại làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, giả vờ sững sờ.

Hắn phát hiện đàn chữ Loạn của mình đã đột nhập vào trận địa quân địch đến tận chín trượng!

Phạm vi hai trượng chung quanh, đã không còn một người sống.

Mấu chốt là phía trước bọn họ cũng có một lượng lớn thi thể.

Từ nơi bọn họ đứng cho đến hai mươi trượng về phía trước, đã không có bất kỳ một người sống nào.

Toàn bộ quận quân Tú Thủy đã bị giết xuyên thành một khe hở rộng tầm năm trượng.

“Móa!”

Vương Chính vô thức mắng một tiếng, nỗi lòng cũng chìm xuống.

Xem ra trong đàn bọn họ có quá nhiều nhân vật thâm tàng bất lộ, giết quá ác rồi!

Hướng Quỳ của Bắc Thiên môn cũng cứng đờ, sau đó vô cùng đau đầu mà xoa huyệt thái dương, lòng thầm nói làm sao để lấp liếm cho qua chuyện này bây giờ?

Lúc này, trong hai mươi lăm phân đàn của Tây Sơn Đường, đàn chữ Lương là tinh nhuệ nhất, cũng là đàn do Chu Lương Thần thống lĩnh, bọn họ mới chỉ đánh được vào sâu không đến ba trượng. Đàn chữ Hi là dũng mãnh nhất, dưới sự thống lĩnh của Lưu Nhược Hi, mà cũng chỉ đánh tan được hai đội quân tinh nhuệ của quận quân Tú Thủy mà thôi.

Mà đàn chữ Loạn của bọn họ, dưới tình huống không có đàn chủ dẫn dắt, thế mà lại đánh vào sâu tận chính trượng, chỉ trong vòng thời gian chưa đến một khắc, đánh tan toàn bộ kẻ địch ở trước mặt, chuyện này phải giải thích thế nào?

Kế Tiễn Tiễn cũng đã trở về chỗ, nàng cũng nhìn thấy một màn này.

Mày liễu của nàng hơi cau lại.

Cái đám nội quỷ này ra sức như vậy sao? Rốt cuộc là bọn họ nghĩ thế nào?

Cũng đúng lúc này, Kế Tiễn Tiễn nghe thấy vài tiếng ‘cong cong cong cong’ xé gió.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn về nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy trên không là một mảnh mưa tên tối om om.

Những mưa tên này đến từ góc tây nam.

12.000 tên thợ săn dưới trướng Sở Hi Thanh, đã có gần chín người thừa dịp sương mù lan tràn, lặng lẽ chạy đến một ngọn núi ở phía tây nam, rồi bày trận tại đó.

Đây mới là đòn sát thủ để phá địch của Sở Hi Thanh.

Mượn gió tây nam, làm cho tầm bắn và uy lực của cung thủ tăng lên gấp đôi, dùng để đả kích trận địa quân địch!

Chương 690: Ngọa hổ tàng long (4)

Sở Hi Thanh dự tính đến chuyện đối phương sẽ mượn gió để tán sương mù, cũng sẽ gia tăng sức gió tây nam.

Tuy nhiên, bây giờ nhìn lại thì đòn sát thủ này biến thành dệt hoa trên gấm.

Liên quân thế gia Tú Thủy ở đối diện cũng quá tự tin với thực lực của mình, thế mà lại không thèm xua tan sương mù ngay.

Chỉ là ai có thể ngờ được?

Dù là Kế Tiễn Tiễn cũng không ngờ được, một Tây Sơn Đường nho nhỏ, lại tàng long ngọa hổ đến nước này.

Mà lúc này, trên tường thành đã là một mảnh kinh hoàng.

Tổng cộng có mười lăm vị gia chủ, nhưng chỉ có chín người là có thể trở về thành.

Cao thủ ngũ phẩm và lục phẩm, cũng chỉ có không đến một nửa là còn sống.

Tuy nhiên, điều khiến cho bọn họ hoang mang chính là mưa tên che kín bầu trời kia.

Mưa tên này chỉ mới là một vòng bắn, liền diệt sạch một góc bên cánh phải của liên quân Tú Thủy.

Hơn một ngàn người đã bị mưa tên này bắn chết.

Trong chín ngàn mũi tên kia, chỉ có một phần nhỏ là tên phá giáp.

Nhưng dù là người có tu vị ngũ phẩm như Thẩm Chu và Thượng Quan Thần Hạo, lúc này nhìn thấy cũng không khỏi kiêng kị ba phần.

Phía sau bọn họ thì là những tiếng quát mắng bất mãn.

“Thẩm quận úy, tiếp tục như vậy thì không được, còn không mau hạ lệnh để bọn họ tản ra?”

“Không tản được, không thấy đối phương còn đang ép sát sao? Một khi tản ra thì chống đỡ kiểu gì?”

“Trọng nỗ của chúng ta đâu? Cung thủ của chúng ta đâu? Nhất định phải phản công!’

“Bây giờ đang là gió tây nam! Tầm bắn của chúng ta không đủ. Trừ phi là dừng việc xua tan sương mù, thì mới có biện pháp. . .”

Người kia không nói tiếp.

Dừng việc xua tan sương mù, đây là một hành vi còn ngu xuẩn hơn, tất cả người trên tường thành đều sẽ không đồng ý.

Mọi người liền oán giận không thôi.

“Vừa rồi còn là gió đông nam, vì sao gió đột nhiên đổi chiều rồi?”

“Cái này phải làm sao bây giờ? Không xua tan sương mù cũng không được, mà xua tan sương mù cũng không xong. Hôm nay chúng ta tất bại, dù làm thế nào thì cũng sẽ thua.”

“Ta đã nói rồi, không nên đánh ra ngoài! Khi đó nên lui vào trong thành, dựa vào thành để phòng thủ.”

“Ngươi nói như vậy bao giờ? Khi đó là ai nói Tây Sơn Đường đã không còn hơi sức, phe ta tất thắng, nếu như còn không dám ứng chiến, sẽ trở thành trò cười cho người trong nghề.”

Lúc này, chín ngàn thợ săn kia đã bắt đầu bắn lượt tên thứ hai.

Theo một mảnh tiếng vang ‘ong ong’, màn mưa tên tối om om kia đã bay xuống, tiếp tục thu gặt sinh mệnh của liên quân thế gia Tú Thủy.

Chỉ trong chốc lát, hơn bảy trăm người bị mưa tên đóng đinh trên mặt đất.

Sắc mặt quận úy Thẩm Chu đã trắng bệch, mà khi lượt mưa tên thứ ba xuất hiện.

Toàn thân Thẩm Chu như già đi mười tuổi: “Để người phía dưới lui đi, chúng ta thua rồi.”

Thật ra thì không cần hắn hạ lệnh.

Bao quát quận quân của hắn, cả Thẩm gia và Thượng Quan gia, cùng với tộc binh của các thế gia khác, đều đã thoát khỏi trận địa.

Ban đầu, bọn họ còn duy trì trật tự, nhưng sau đó lại chuyển thành chạy tán loạn.

“Đóng cửa thành! Hạ đá ngàn cân xuống!”

Giọng nói Thẩm Chu lạnh lẽo: “Gọi vài người có tiếng nói to lớn, nói cho người bên dưới, để bọn họ đi quanh tường thành, vào thành từ phương hướng khác.”

Điều này sẽ làm cho tổn thất của mọi người tăng gấp bội.

Thẩm Chu lại không thể không đề phòng Tây Sơn Đường thừa cơ xông vào thành.

Khi đó không chỉ có hắn xong đời, mà Thái thú, quận thừa quận Tú Thủy đều sẽ xong đời.

Thẩm Chu cũng biết mình không hạ lệnh xua tan sương mù, giờ phút này đã đắc tội với tất cả thế gia trong nội thành, mà quận quân cũng tổn thất nặng nề, đây cũng là một tội danh rất lớn, hắn chắc chắn sẽ mất chức quan này.

Thẩm Chu đã không thể không giữ lại một đường lui cho Thẩm gia.

Sắc mặt Thượng Quan Thần Hạo cũng trắng bệch như tờ giấy, hắn dùng tay áo lau máu tươi trên khóe môi, thản nhiên nói: “Chuẩn bị một cái Càn Khôn phi kiếm, mau chóng báo kết quả của trận chiến này cho Thái thu. Lại phái một người tháo vát qua sông tìm Ngụy Lai tướng quân của quân Thiên Bình để cầu viện, để hắn nhanh qua sông! Bằng không tất cả sản nghiệp ở ngoài thành của chúng ta, chắc chắn sẽ bị hủy hoại trong một ngày.”

Sau khi quận quân Tú Thủy chạy tán loạn, quân Tây Sơn cũng bắt đầu bước nhanh về phía trước.

Sĩ khí của bọn họ như cầu vồng, quét ngang tất cả tướng sĩ liên quân ở dưới tường thành.

Tất cả mọi người đều không đoán được kết quả này, tất cả mọi người đều đỏ bừng cả mặt, thần thái phần chấn sục sôi.

Sở Hi Thanh truyền mệnh lệnh xuống dưới, lại lãnh khốc đến cực điểm, muốn bọn họ ép tất cả binh sĩ ở trước mặt phải đầu hàng.

Nếu như không đầu hàng, thì giết hết, không để lại người sống!

Sở Hi Thanh đoán rằng, trong thành Tú Thủy bây giờ, đã không còn binh mã nữa.

Dù là có thì cũng tuyệt đối không dám ra khỏi thành chiến đấu vào giờ phút này.

Chương 691: Ngọa hổ tàng long (5)

Vì vậy, Sở Hi Thanh chỉ dùng một nhánh quân khoảng ngàn người của Tây Sơn Đường để đề phòng chuyện bất ngờ, đám người còn lại thì đều đi ra chém giết.

Tây Sơn Đường bây giờ, vẫn không có thực lực công thành, cũng không thể nào mạnh mẽ tấn công thành Tú Thủy dưới sự kiềm chế của quân Thiên Bình ở bên kia sông.

Hơn nữa, một khi công chiếm thành Tú Thủy, như vậy tính chất của trận chiến này sẽ thay đổi. Đó chính là dựng cờ tạo phản, không còn giới hạn ở phạm vi dân biến nữa.

Đến khi đó, mặc kệ là địa chủ ở Tây Sơn, hay là những thợ săn và tiều phu kia, tất cả sẽ do dự chần chừ, thấp thỏm.

Tạo phản và dân biến là hai hành vi khác nhau, áp lực mang lại cũng khác nhau.

Sở Hi Thanh không định hành động lỗ mãng.

Dù cho ngày nào đó hắn quyết định dựng cờ tạo phản, cũng sẽ cố gắng làm cho tất cả mọi người bất tri bất giác, cam tâm tình nguyện bước lên thuyền của hắn.

Tuy nhiên, có thể không công thành, nhưng nhất định phải gạt bỏ quận quân và tộc binh của các thế gia trong thành Tú Thủy.

Hắn muốn làm chính là dùng tất cả sức lực để giết chết, trừ khử tất cả kẻ địch trong tương lai, giảm bớt áp lực cho bản thân!

Sở Hi Thanh tuyệt đối không cho phép chuyện một nhánh quân liên quân thế gia Tú Thủy thứ hai có thể uy hiếp đến Tây Sơn Đường.

Cái gọi là “Nhân từ thì không nắm được binh quyền”.

Nếu lúc này hắn có bất kỳ ý nghĩ nhân từ nào, tương lai sẽ có thể trở thành lý do để hắn thất bại.

Mà ngay khi quân Tây Sơn càn quét chiến trường, Sở Hi Thanh tự mình dẫn 1500 người đi đến bến tàu phía đông thành, bước vào tổng đà Thiết Kỳ Bang.

Bến tàu phía đông đã là một mảnh tàn tạ.

Lúc trước, liên quân Tú Thủy đã phái ba ngàn người đến chiếm đóng khu bến tàu, tấn công tổng đà và gia quyến của bang chúng Thiết Kỳ Bang ở quanh bến tàu.

Hiện giờ, tinh nhuệ của Thiết Kỳ Bang đã được rút đến Mi gia trang để hộ pháp cho Thiết Cuồng Nhân, cho nên không đủ người canh giữ.

Người chèo thuyền và cu li trên bến tàu cũng biết chuyện Thiết Cuồng Nhân ngã xuống, tất cả đều là lòng người bàng hoàng, hoang mang lo sợ.

Một ít người có tâm lý yếu ớt, chỉ cảm thấy trời cũng sắp sập xuống.

May mắn là có rất nhiều cu li trong đó nhận ân đức của Thiết Cuồng Nhân, dù biết tin Thiết Cuồng Nhân qua đời, bọn họ vẫn cầm đao lên, tham gia phòng thủ.

Vì vậy, mãi cho đến khi liên quan thế gia Tú Thủy bị phá tan, bên phía tổng đà cũng chỉ có một số phòng ốc bị phá hủy, người thì không bị tổn thất quá lớn.

Khi Sở Hi Thanh suất lĩnh 1500 bang chúng, dựng cờ Tây Sơn Đường chạy đến nơi này, ba ngàn liên quân Tú Thủy đã nghe tin mà bỏ chạy, chẳng mấy chốc đã chạy vào trong thành Tú Thủy.

Lúc này, toàn bộ bang chúng của Thiết Kỳ Bang và cu li ở bến tàu, tất cả đều quỳ xuống.

“Chúng ta tham kiến Thiếu kỳ chủ!”

Lúc này, rất nhiều người đều là hai mắt ửng đỏ, thậm chí là rơi nước mắt.

“Thiếu kỳ chủ uy vũ! Ta còn cho rằng Thiết Kỳ Bang chúng ta xong đời, dự định đồng quy vu tận với đám tạp chủng kia.”

“Trận chiến vừa rồi quá hay! Thật là hả lòng hả dạ! Ta chỉ hận không thể giết sạch đám tạp chủng trong thành.”

“Thiếu kỳ chủ, lão kỳ chủ bị chết oan uổng! Ngài nên báo thù rửa hận cho lão kỳ chủ!”

“May mắn! May mắn! Chúng ta vẫn còn Thiếu kỳ chủ để dựa vào, còn có Thiếu kỳ chủ làm chủ cho chúng ta! Thiết Kỳ Bang chúng ta không đổ!”

“Lão kỳ chủ đã có lời, nếu lão nhân gia người gặp điều không may, Thiếu kỳ chủ sẽ kế thừa! Từ nay về sau, ngài chính là kỳ chủ của chúng ta!”

Sở Hi Thanh cũng lười ra vẻ, hắn bước nhanh như gió, trực tiếp đá cho mấy tên đầu lĩnh một cước: “Đứng lên! Khóc sướt mướt như đàn bà! Bây giờ là lúc nào? Quân Thiên Bình còn ở bên đối diện, quỳ ở đây là để chờ bọn họ chặt đầu sao?”

“Tất cả dẫn người chuẩn bị thuyền cho ta, triệu tập tất cả huynh đệ ở Cổ Thị tập và bến tàu đi! Ta muốn các ngươi động viên tất cả các thuyền có thể động viên, tất cả người có thể động viên. Đem tất cả cung nỏ của chúng ta mang lên thuyền, thanh thế càng lớn càng tốt.”

Mấy người nghe vậy thì rùng mình, lúc này dồn dập dẫn người đi về mấy chiếc thuyền kia.

Mà lúc này, người chèo thuyền và cu li ở bến tàu cũng ầm ầm hưởng ứng.

Khi bọn họ nghe tin Thiết Cuồng Nhân chết trận, chỉ cảm thấy trời đất tối tăm.

Đó là chỗ để bọn họ dựa vào, thậm chí là tín ngưỡng của bọn họ, lúc này lại đột nhiên sụp đổ, làm cho tất cả mọi người đều chột dạ, tâm thần hoảng hốt, chỉ cảm thấy không nơi nương tựa.

Nhưng khi tất cả mọi người đang hoảng loạn, bọn họ tận mắt nhìn thấy Sở Hi Thanh dẫn dắt Tây Sơn Đường, đánh tan quận quân Tú Thủy và liên quân thế gia Tú Thủy.

Điều này làm cho tinh thần của tất cả mọi người rung động.

Chương 692: Ngọa hổ tàng long (6)

Bầu trời Thiết Kỳ Bang sắp sụp đổ này, lại được một bàn tay mạnh mẽ chặn lại.

Đúng rồi! Thiết Kỳ Bang còn có Thiếu kỳ chủ mà!

Đây cũng là người xếp hạng 91 trên Thanh Vân Tổng Bảng, cũng là hạng 9 trên Thần Tú Thập Kiệt đao!

Chỉ cần Thiếu kỳ chủ ở đây, Thiết Kỳ Bang sẽ không sụp đổ được!

Lúc này, Sở Hi Thanh lại gọi hai vị trung niên ở trong đó lại: “Tiết phó đường chủ, Lương phó đường chủ, hai người các ngươi chia ra đi về thượng hạ du một chuyến. Triệu tập tất cả bang chúng ngoại đường của Thiết Kỳ Bang về đây.”

“Các ngươi nói cho chư vị đường chủ ngoại đường, chỉ cần Thiết Kỳ Bang chúng ta vẫn còn, người vẫn còn, vậy những sản nghiệp và địa bàn kia, không ai dám động vào!”

“Nếu như bang phái không còn, chúng ta có nhiều địa bàn hơn, nhiều tài sản hơn, thì cũng không giữ được.”

Hai người này, một là phó đường chủ Tuyển Phong Đường, một là phó đường chủ Thiết Kỳ Đường, đều có tu vị lục phẩm hạ.

Sở Hi Thanh đã từng gặp bọn họ vài lần, xem như là người quen, nhưng không có quá nhiều giao tình.

Tuy nhiên, Tuyển Phong Đường và Thiết Kỳ Đường đều là đường khẩu quan trọng nhất của Thiết Kỳ Bang, hôm nay hai người được Thiết Cuồng Nhân giữ lại đây để trấn thủ tổng đà.

Từ đó có thể biết huynh đệ Thiết gia tin tưởng bọn họ thế nào.

Thần sắc hai người kia nghiêm nghị: “Xin nghe mệnh lệnh của Thiếu kỳ chủ!”

Lúc này, Sở Hi Thanh lại nhìn về phía trung niên mặc trang phục tiên sinh phòng thu chi: “Trong tổng đà bây giờ, còn bao nhiêu tiền bạc, còn bao nhiêu lương thực?”

Đây là một phó đường chủ của Nội Vụ Đường.

Trước đó, Nội Vụ Đường vẫn luôn do Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch quản lý.

Thần sắc người này nghiêm túc: “Trong kho bây giờ còn có năm mươi lăm vạn lượng bạc, ba vạn thạch lương thực. Ngoài ra, kỳ chủ còn có một kho bạc ở trong tổng đồ, đây là tài chính mà kỳ chủ chuẩn bị cho chiến đấu, mỗi một tháng Thiết Kỳ Bang sẽ gửi mười vạn lượng bạc vào đó, không ai có thể động vào. Ta chưa từng vào đó, chỉ có thể dự đoán là trong đó còn có khoảng chín mươi vạn lượng bạc.”

Sở Hi Thanh nghe vậy, lông mày không khỏi nhướng lên.

Đây là tin tức tốt nhất từ khi hắn nghe thấy tin dữ Thiết Cuồng Nhân bỏ mình.

Số bạc này có thể ứng phó một trận, chỉ là lương thực hơi ít. . .

“Truyền lệnh cho Lý Thần Sơn và Ngụy Dương! Bảo bọn họ sau khi càn quét binh mã ở ngoài thành xong, liền dẫn bang chúng và ba ngàn thợ săn thì tấn công tất cả trang viên và ổ bảo ở gần đó, ta cho bọn họ một ngày, cần phải nắm giữ tất cả trang viên và ổ bảo trong phạm vi năm mươi dặm. Nói cho bọn họ biết, phải toàn lực cướp đoạt tiền tài và lương thực! Đặc biệt là lương thực, tất cả lương thảo và súc vật, đều áp giải về trấn Tây Sơn.”

Cái gọi là binh mã chưa động, lương thảo đi đầu.

Trong tay Sở Hi Thanh bây giờ chỉ có hai vạn lượng bạc, trong quỹ của Tây Sơn Đường cũng chỉ có bảy vạn lượng.

Mà trận chiến ngày hôm nay, hắn đã hứa hẹn ban thưởng cho bọn họ, phải phát xuống mấy chục vạn lượng.

Kẻ địch mà Thiết Kỳ Bang phải đối mặt bây giờ, còn có Thập Thất Liên Hoàn Ổ, còn có quân Thiên Bình, còn có Thủy sư doanh quận Giang Nam.

Sở Hi Thanh dự tính là, tiếp đó bọn họ còn phải giằng co với quan phủ và thế lực ở khắp nơi, tất yếu phải duy trì mười mấy ngày, thậm chí hơn một tháng.

Thiết Kỳ Bang muốn nuôi dưỡng bang chúng dưới trướng đã không dễ, muốn động viên tất cả thợ săn và cu li thì cũng cần một lượng lớn tiền bạc và lương thực.

Càng nhiều càng tốt!

Sở Hi Thanh nói đến chỗ này, liền thấy Lỗ Bình Nguyên dẫn theo một đám người, đẩy mấy chiếc xe ngựa chứa đầy đồ tang và vải trắng, đi từ phía quan đạo của trấn Tây Sơn đến đây.

Hắn vẫy vẫy tay với Lỗ Bình Nguyên: “Ngươi tạm thời bỏ chuyện đồ tang xuống, ta giao cho người khác làm. Ngươi mau đi Sát Sinh Lâu một chuyến, giúp ta thuê một vị cao thủ. Tu vị nhất định phải là ngũ phẩm thượng, sức chiến đấu càng cao càng tốt, ta ra mười. . . không, mười lăm vạn lượng bạc, thuê hai tháng! Nhất định phải có danh dự tốt, nguyện ý ra sức.”

Sở Hi Thanh nói đến mấy chữ mười lăm vạn lượng bạc thì da mặt hơi co quắp lại.

Bình thường, thuê một võ tu ngũ phẩm thượng thì khoảng năm mươi đến bảy mươi vạn lượng bạc một năm.

Sở Hi Thanh thì lại không muốn tiêu số tiền đó.

Thiết Kỳ Bang bây giờ đang thiếu chính là một cao thủ trấn áp cục diện.

Dưới trướng của Sở Hi Thanh đúng là 'cao thủ' nhiều như mây, nhưng không ai có thể bại lộ dưới ánh sáng.

"Thuộc hạ tuân lệnh!" Vẻ mặt Lỗ Bình Nguyên nghiêm túc, trong lòng hắn cũng biết chuyện này quan hệ trọng đại, nhất định phải làm ổn thỏa.

Nhưng đúng lúc này, bọn họ nghe thấy một tiếng kêu từ phía trên: "Hi Thanh!"

Tiếng nói này hùng hồn hào phòng, nhưng lại ẩn chứa một tia bi thương.

Sở Hi Thanh nghe thấy vậy thì ngẩng đầu lên, sắc mặt cũng hơi buồn bã: "Thiết thúc."

Đó là Thiết Tiếu Sinh, hắn đang ngự không mà đến từ phía xa xa.

Chương 693: Thẻ khuôn Thiết Cuồng Nhân

"Hi Thanh!"

Thiết Tiếu Sinh nhìn Sở Hi Thanh, thần sắc vô cùng phức tạp.

Vừa có vui mừng, vui sướng, cũng có bất đắc dĩ và hổ thẹn.

Sau khi hắn hạ xuống đất, liền cười khổ một tiếng: "Cách đây không lâu ta đã gửi Càn Khôn phi kiếm cho ngươi, bảo ngươi tạm thời nhẫn nhịn một thời gian. Tại sao cái tên nhà ngươi lại kích động như vậy?"

Sở Hi Thanh thì lại phản đối, lắc đầu nói: "Nếu như ta nhẫn nhịn, rất nhiều huynh đệ Thiết Kỳ Bang sẽ nản lòng thoái chí, thậm chí chết trong tay kẻ địch, ngài nỡ lòng sao? Thái thú Tư Không Thiện làm người độc ác, âm lãnh tàn độc, nếu bây giờ chúng ta nhường, chẳng khác nào đưa chuôi đao vào trong tay người khác, từ đây trở thành thịt cá trên thớt, mặc người xâu xé."

Sau đó, Sở Hi Thanh lại nhìn về phương hướng thành Tú Thủy với ánh mắt âm lãnh: “Huống hồ, cũng chỉ là một cái Tư Không Thiện mà thôi, không có gì phải nhường cả, không phải chúng ta không chống đỡ được. Người này dám đặt bẫy giết Cuồng thúc của ta, ta chắc chắn phải băm thây hắn thì mới có thể hả giận!”

Thiết Tiếu Sinh nghe vậy, nội tâm cũng cảm động không thôi, lòng thầm nói không uổng công hắn và Cuồng Nhân kết giao với Sở Hi Thanh.

Quả thực là Sở Hi Thanh có có sức lực để nói như vậy.

Mấy vạn binh mã trong thành Tú Thủy đã bị Tây Sơn Đường đánh tan, còn lại chỉ có thể trốn trong thành kéo dài hơi tàn, run rẩy lẩy bẩy dưới quân tiên phong của Tây Sơn Đường.

Đây là thứ mà huynh đệ bọn họ chưa từng nghĩ đến.

Tiểu Sở có thể kế thừa Thiết Cuồng Nhân, chống đỡ bầu trời này.

Thiết Tiếu Sinh lắc đầu nói: “Vấn đề vẫn là Vô Tướng thần tông, ngươi bây giờ là khởi binh chống cự quan phủ, nhẹ thì bị quan phủ truy nã, leo lên Hắc Bảng. Nặng thì bị gắn cờ tạo phản, trở thành phản tặc. Dù sao Vô Tướng thần tông cũng là thần tông chính đạo, bọn họ rất coi trọng ngươi, nhưng sẽ không coi trọng đến mức phá bỏ môn quy, thu ngươi vào tông.”

“Đại trượng phu có việc nên làm có việc không nên làm. Sao Sở mỗ có thể vì một danh ngạch đệ tử của Vô Tướng thần tông mà khom lưng uốn gối?”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười: “Cuồng thúc thành thật với ta, cởi mở với ta, lại từng cứu mạng ta vài lần. Bây giờ hắn bị người hại chết, ta há có thể ngồi xem? Còn về phần quan phủ. . . Người xưa đã nói, được làm vua thua làm giặc. Nếu như ta không thể đẩy Tư Không Thiện xuống, ngươi và ta tự nhiên là phản tặc, nghịch tặc. Nhưng nếu như chúng ta có thể chọc thủng trời, đâm đến cho đám quan lại ở quận Giang Nam kia cũng không giấu nổi, chính bọn họ sẽ giải quyết Tư Không Thiện, dùng đầu của hắn để chiêu an Thiết Kỳ Bang ta. Những tội danh kia không phải là vấn đề, cuối cùng vẫn là chiêu an thôi. Huống hồ, chưa chắc đã đến mức như vậy, Thiết thúc không cần lo lắng.”

Thiết Tiếu Sinh nghe vậy thì hơi gật đầu, lòng thầm nói cục diện bây giờ, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Mấu chốt là Sở Hi Thanh đã phá tan quận quân Tú Thủy, nếu như đã đi con đường này, vậy thì chỉ có thể đi đến cùng.

Hoặc là bọn họ ép đám quan lại Đông Châu xử lý Tư Không Thiện, hoặc là Tư Không Thiện đuổi tận giết tuyệt Thiết Kỳ Bang bọn họ, không còn con đường thứ ba.

“Vẫn là nói việc chính đi!” Thần sắc Sở Hi Thanh nghiêm túc: “Bang chúng của tổng đà tổn thất thế nào? Bọn họ đang ở nơi nào?”

“Bọn họ vẫn ở Tây Sơn!” Thiết Tiếu Sinh lắc đầu nói: “Tổn thất cũng không nhiều, khi đó quân nội phủ đã tập trung tất cả binh lực để vây giết lão Lục. Vì vậy chúng ta dễ dàng phá vây, chỉ tổn thấy hơn ba trăm người, đại bộ phận đều không sao.”

“Tuy nhiên, bây giờ bọn họ vẫn đang di chuyển trong Tây Sơn, dù là đi cả đêm thì phải sáng sớm ngày mai mới có thể chạy đến trấn Tây Sơn, tạm thời không trông cậy được. Ta là lo lắng cho ngươi ở bên này, cho nên mới chạy đến trước.”

Sở Hi Thanh đầu tiên là cảm thấy thất vọng, nhưng sau đó liền thu hồi tâm tư.

Hắn cũng đoán là tinh nhuệ của tổng đà sẽ không chạy đến trấn Tây Sơn nhanh như vậy, nơi này cách Mi gia trang mấy trăm dặm đường nữa kìa.

Giọng nói của Sở Hi Thanh nghiêm nghị: “Ta muốn mời Thiết thúc lập tức chạy đi tọa trấn thượng du. Một canh giờ trước, đường chủ Lục Cửu Ly của Tầm Dương Đường đã gửi hai cái Càn Khôn phi kiếm, để cầu viện. Thập Thất Liên Hoàn Ổ ở thượng du đã tụ tập 160 chiếc thuyền lớn, xuôi dòng xuống phía nam, ngoài ra bọn họ còn phát hiện chiến thuyền của Thủy sư doanh quận Giang Nam.”

“Lục đường chủ không thể chống đỡ, hắn đã tụ tập tất cả huynh đệ ở quận Tầm Dương, nhưng cũng chỉ có bốn mươi lăm chiếc thuyền lớn, khoảng năm ngàn người. Lục đường chủ nói, vấn đề của bọn họ bây giờ đã không phải là rút lui hay không, nếu như không có viện binh, bọn họ rất có thể sẽ chết trên mặt sông, vì vậy gửi thư cầu viện, hi vọng Tây Sơn Đường cứu viện, tiếp ứng bọn họ lùi vào sông Cửu Đao, tạm thời ẩn thân ở Cửu Đao Ổ.”

Khi Lục Cửu Ly gửi Càn Khôn phi kiếm, Tây Sơn Đường vẫn chưa đánh tan liên quân Tú Thủy.

Vị này đại khái cũng là tuyệt vọng, cho nên muốn vào sông Cửu Đao và Cửu Đao Ổ.

Hôm nay thêm 5c vì bạn yy20452619

Chương 694: Thẻ khuôn Thiết Cuồng Nhân (2)

Địa hình của Cửu Đao Ổ hiểm trở phức tạp, hai bên núi cao khống chế đường nước, bên trong còn có một cái hồ nhỏ, có thể chưa đựng hơn tám mươi chiếc thuyền lớn, đúng là một nơi tốt để bang chúng Thiết Kỳ Bang tránh nạn.

Chỉ là nơi này không thể tự cung tự cấp, không thể nuôi dưỡng lượng lớn nhân bã.

“Thiết thúc, ngươi nhất định phải nhanh chóng triệu tập huynh đệ và thuyền của Thiết Kỳ Bang ta, lập tức đi lên thượng dụ hỗ trợ Lục đường chủ, cũng chủ trì cuộc chiến với Thập Thất Liên Hoàn Ổ!”

Sở Hi Thanh chỉ chỉ đối diện: “Nơi này chỉ cần ba mươi chiếc thuyền lớn, ba ngàn huynh đệ, dùng để ngăn cản quân Thiên Bình qua sông là được. Ngươi có thể mang số người còn lại lên thượng du. Vẫn là câu nói kia, cố gắng mang nhiều huynh đệ, mang nhiều thuyền, thanh thế càng lớn càng tốt.”

“Chờ đến khi tinh nhuệ của tổng đà chạy về, ta sẽ để bọn họ chạy đi tiếp viện. Phương diện tiền và lương thực thì ngươi không cần lo lắng, ta sẽ cố gắng gom góp, đảm bảo có thể tác chiến vài tháng. Ta không cầu Thiết thúc đẩy lùi Thập Thất Liên Hoàn Ổ, nhưng cần phải chặn đứng Thập Thất Liên Hoàn Ổ ở địa phận sông Tầm Dương.”

“Việc này là việc ta phải làm!”

Thiết Tiếu Sinh hơi gật đầu, dứt khoát đồng ý.

Bây giờ, toàn bộ Thiết Kỳ Bang cũng chỉ có hắn là có năng lực và tư cách để chỉ huy trận đại chiến trên sông này.

Trận thủy chiến quy mô mấy vạn người này, trừ hắn ra thì còn có ai?

Thiết Tiếu Sinh lại suy nghĩ dụng ý của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh muốn hắn tạo thanh thế lớn, có phải là muốn uy hiếp Thủy sư doanh quận Giang Nam không?

Thanh thế của Thiết Kỳ Bang càng lớn, thuyền càng nhiều, vậy Thủy sư danh sẽ sợ ném chuột vỡ đồ, do đó giảm thiểu tổn thất.

Việc này cũng khá là dễ dàng.

Nếu như Thiết Kỳ Bang động viên toàn bộ, ít nhất cũng có thể động viên hơn 300 chiếc thuyền lớn ở thượng hạ du, cộng thêm gần bốn vạn cu li và người chèo thuyền.

Nhưng những người này đều là đám người ô hợp, có thể dùng để phô trương thanh thế, tuyệt đối không thể dùng làm chủ lực.

Có thể đối kháng với Thập Thất Liên Hoàn Ổ và Thủy sư doanh quận Giang Nam, vẫn là tinh nhuệ của tổng đà bọn họ.

Chỉ có lấy 3500 người này làm nòng cốt, bọn họ mới có năng lực giành thắng lợi trong trận chiến này.

Vì vậy, hắn phải nghĩ biện pháp kéo dài trận chiến trên sông này đến sáng sớm ngày mai, kéo dài đến khi quân tinh nhuệ của bọn họ chạy đến.

Ngoài ra, bọn họ cũng yếu kém hơn về phương diện cao thủ.

Thiết Cuồng Nhân chết rồi, bọn họ đã không còn nhân vật có thể chống lại Long đầu Nhậm Đạo Hành của Thập Thất Liên Hoàn Ổ.

Thiết Tiếu Sinh nghĩ thầm, đến khi đó hắn chỉ có thể liên thủ với Lục Cửu Ly, cố gắng chống đỡ.

Lục Cửu Ly là cao thủ lục phẩm thượng, thực lực có thể sánh vai với Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch.

Tuy rằng hắn đã già nua, nhưng khí huyết vẫn chưa khô cạn, những năm gần đây lại kiếm được rất nhiều tiền, mua không ít pháp khí mạnh mẽ.

Thiết Tiếu Sinh đánh giá, nếu mình và Lục Cửu Ly liên thủ, cũng đủ để đối kháng với Nhậm Đạo Hành trong thời gian nhất định.

Ngoài ra, bọn họ có khá nhiều cung nỏ và thuyền lớn, nên vẫn có thể duy trì một thời gian.

Chỉ tiếc là đám cao thủ thần bí của Tây Sơn Đường có lai lịch không rõ ràng, không thể bại lộ dưới ánh sáng. . .

Thiết Tiếu Sinh nghĩ đến nơi này, vẻ mặt hơi nghiêm túc, khom người cúi đầu về phía Sở Hi Thanh: “Thuộc hạ Thiết Tiếu Sinh, xin nghe mệnh lệnh của Kỳ chủ!”

Cái cúi đầu này, không chỉ xác định danh phận, tôn ti trên dưới của song phương, cũng là vì để bang chúng của Thiết Kỳ Bang yên lòng.

Ngay cả Thiết Tiếu Sinh hắn cũng cam tâm tình nguyện phụng Sở Hi Thanh làm kỳ chủ, những người khác có tư cách gì để khiêu chiến và nghi ngờ địa vị của Sở Hi Thanh?

Trong con ngươi của Sở Hi Thanh lại hiện lên một tia kỳ dị. Hắn không tránh không né, nhận lễ của Thiết Tiếu Sinh.

Thiết Tiếu Sinh thi lễ xong, liền đứng dậy, bước nhanh về phía thuyền lớn ở tổng đà, Sở Hi Thanh lập tức đưa tay ngăn cản.

“Thiết thúc, ngươi chờ một chút đã!”

Sở Hi Thanh mở võ đạo bảo khố trong tầm nhìn của mình ra.

Hắn bỏ 0.1 điểm huyết nguyên, bắt đầu quét trăm lần.

Sở Hi Thanh muốn tìm thẻ khuôn nhân vật Thiết Cuồng Nhân.

Trước kia, Sở Hi Thanh cũng lo lắng về chuyện Thiết Cuồng Nhân thăng cấp tứ phẩm, rất muốn dùng một tấm thẻ cường hóa lên người Thiết Cuồng Nhân, tăng cường tỷ lệ thành công của hắn.

Vấn đề là hai huynh đệ Thiết Cuồng Nhân và Thiết Tiếu Sinh không phải là thuộc hạ của hắn, mà là thủ trưởng của hắn.

Tuy nhiên, hôm nay Thiết Tiếu Sinh đã tự xưng thuộc hạ, song phương cũng đã có danh phận trên dưới.

Hắn muốn thử một lần, xem xem có thể sử dụng cái thẻ khuôn này với Thiết Tiếu Sinh hay không.

Nói đến cũng kỳ lạ, mấy loại thẻ khuôn này khá thường gặp, trước kia hắn quét tầm hai mươi lần thì có thể nhìn thấy một lần.

Hôm nay hắn bỏ tân 0.5 điểm huyết nguyên, làm mới 500 lần, nhưng vẫn không thấy hình bóng.

Chương 695: Thẻ khuôn Thiết Cuồng Nhân (3)

Có điều, đến lần 527 thì vẻ mặt Sở Hi Thanh hơi ngẩn ra.

Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (thất giai): Có thể làm cho người bước như thuấn ảnh, đuổi sát thời gian. Trên trụ cột của người bình thường, tăng gấp đôi tốc độ thân pháp, gấp đôi năng lực nhảy, gấp đôi độ linh hoạt và lực hài hòa, cũng nắm giữ năng lực ‘Quang âm Nhất Thuấn (yếu ớt)’, cần 33 điểm huyết nguyên để đổi.

Quang âm Nhất Thuấn (yếu ớt): Có thể đánh vỡ thời gian và không gian mà mức độ có hạn, khiến tốc độ chảy của dòng sông thời gian tại phạm vi quanh đó hơi chậm lại, duy trì hai cái hô hấp. Trong vòng mười hai canh giờ, có thể mượn sức mạnh huyết mạch để thi triển năm lần.

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày lên, lòng thầm nói đây thật sự là có lòng trồng hoa, hoa chẳng mọc, vô tình cắm liễu, liễu xanh um.

Hắn đã quét một tháng mà không thấy cái Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân này, hôm nay thì lại nhảy ra.

Quang âm Nhất Thuấn là năng lực mới xuất hiện khi Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân tiến vào lục giai.

Sở Hi Thanh đã từng sử dụng qua, hiệu quả tương tự với phim Viên Đạn Thời Gian trên ti vi.

Sau khi thi triển, tốc độ thời gian ở chung quanh sẽ chậm hơn một chút, đoán là khoảng 0.5 phần.

Như vậy có thể làm cho tốc độ tay, tốc độ thân pháp, tốc độ phản ứng, tốc độ suy nghĩ . . . của hắn, tăng lên khoảng 0.5 phần mười!

Năng lực này mạnh mẽ đến mức khó mà tin nổi.

Tuy nhiên, khi còn ở lục giai thì Sở Hi Thanh chỉ có thể thi triển Quang âm Nhất Thuấn một lần trong vòng mười hai canh giờ, vì vậy hắn vẫn luôn coi nó là đòn sát thủ.

Sau khi tăng lên thất giai, lại có thể tăng lên đến năm lần.

Sở Hi Thanh dứt khoát đổi luôn, sau đó lại tiếp tục dùng điểm huyết nguyên để làm mới.

Thiết Tiếu Sinh đã đợi khoảng nửa khắc thời gian.

Trong mắt của hắn tràn đầy nghi ngờ và khó hiểu.

Sở Hi Thanh để hắn chờ một chút, nhưng lại nói một câu này rồi không nói gì nữa, cũng không làm gì cả.

Nhưng bây giờ đang là lúc nào? Tình hình trên thượng du đang nguy như trứng xếp chồng, kéo dài một khắc thì sẽ nguy hiểm hơn một phần.

“Kỳ chủ?” Thiết Tiếu Sinh lòng như lửa đốt, đang định mở miệng hỏi dò, liền thấy khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, mặt hiện lên vẻ vui mừng.

Sở Hi Thanh rốt cuộc cũng nhìn thấy thẻ khuôn nhân vật Thiết Cuồng Nhân và thẻ cường hóa Thiết Cuồng Nhân (nhất giai).

Thẻ khuôn nhân vật Thiết Cuồng Nhân: Thẻ này chỉ có thể sử dụng với thuộc hạ, khiến cho thuộc hạ nắm giữ tất cả ngộ tính và thiên phú của Thiết Cuồng Nhân. Yêu cầu sử dụng: Nam tính, tuổi tác không quá bốn mươi, nắm giữ các loại tính cách đặc thù như trượng nghĩa, bình tĩnh, bất khuất, cứng cỏi. Cần 14 điểm huyết nguyên để đổi.

Chú: Sau khi sử dụng thẻ này, thẻ chỉ có hiệu lực khi đối tượng sử dụng vẫn ở dưới trướng của ngươi, một khi đối tượng sử dụng thoát ly thế lực của ngươi, thẻ khuôn sẽ mất hiệu lực trong vòng ba tháng, cũng trở về kho chứa đồ, tiến vào trạng thái chưa sử dụng.

Thẻ cường hóa Thiết Cuồng Nhân (nhất giai): Cường hóa trên trụ cột của thẻ khuôn nhân vật Thiết Cuồng Nhân, tăng cường thiên phú, ngộ tinh và thiên phú huyết mạch trên diện rộng. Cần 30 điểm huyết nguyên để đổi.

Thật ra Sở Hi Thanh có hơi do dự.

Sở Hi Thanh cũng không biết thẻ cường hóa Thiết Cuồng Nhân nhất giai có hiệu quả thế nào? Có thể cường hóa đến tầng thứ nào? Có thể vượt qua trình độ thẻ khuôn nhân vật Tần Mộc Ca bản 50% hay không?

Nếu như không thể vượt qua, vậy thì thà dùng 20 điểm huyết nguyên để đổi một cái thẻ Tần Mộc Ca bản 50%.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh cân nhắc đến thiên phú huyết mạch của Thiết Cuồng Nhân phù hợp với Thiết Giáp Hỗn Nguyên công hơn, cho nên cũng nhịn đau mà đổi lấy.

Lúc này, Thiết Tiếu Sinh chỉ cảm thấy trong cơ thể hơi nóng.

Hắn cảm giác toàn thân ngứa ngáy, ngứa đến tận xương tủy! Còn có cảm giác như có từng đoàn dung nham đang muốn chui ra từ trong xương tủy!

Điều này làm cho máu nóng toàn thân hắn đều dâng trào, huyết khí cuồn cuộn.

“Đây là?”

Thiết Tiếu Sinh nghi ngờ không thôi, tình huống trong cơ thể mình, dường như là thức tỉnh thiên phú huyết mạch?

Hắn cố gắng vận chuyển chân nguyên, đè ép dị thường trong cơ thể, đem những ‘dung nham’ kia tản ra.

Nhưng khi hắn cố gắng tản ‘dung nham’ ra khắp toàn thân, thì lại có một làn sóng ‘dung nham’ thứ hai xuất hiện, bắt đầu chui ra từ trong xương tủy.

Thiết Tiếu Sinh nghĩ mãi mà không rõ.

Vì sao mình lại thức tỉnh thiên phú huyết mạch rồi?

Là do bi thương khi lão Lục ngã xuống, nên bị kích thích?

Nhưng vì sao phải chờ đến khi đi đến bến tàu phía đông thành Tú Thủy? Mà không phải ở hiện trường Thiết Cuồng Nhân ngã xuống như Mi gia trang?

Lúc này, Sở Hi Thanh lại khẽ mỉm cười, nhìn về phía Thiết Tiếu Sinh: “Ta vừa nghĩ đến một kế hoạch phá địch, nhưng nghĩ lại thì vẫn thấy không ổn. Thiết thúc đi đi thôi, tất cả chiến sự trên thượng du, Thiết thúc đều có thể tự chủ.”

Chương 696: Thẻ khuôn Thiết Cuồng Nhân (4)

Đầu óc Thiết Tiếu Sinh hơi mơ hồ, không hiểu gì cả.

Tuy nhiên, hắn vẫn đè nghi ngờ trong lòng xuống, bóng người ngự không mà đi, bay thẳng về phía thuyền lớn tổng đà.

Đó chính là tổng đà của bọn họ, cũng là một chiến thuyền có uy lực cực lớn.

Ngay khi Thiết Tiếu Sinh phi hành được một nửa, ánh mắt của hắn lại hơi sững sờ.

Thiết Tiếu Sinh cảm giác thân pháp và tốc độ của mình, thế mà lại nhanh hơn trước kia tận bốn phần mười.

Sau đó, hắn chân đạp hư không, cẩn thận cảm ứng cơ thể mình.

Một lát sau, Thiết Tiếu Sinh nắm chặt nắm đấm, trong mắt từ từ hiện lên một vệt sáng rực.

Thiên phú huyết mạch của hắn được cường hóa tận ba tầng thứ, đương nhiên là dựa trên trụ cột vốn có!

Thiết Tiếu Sinh không biết nguyên do của chuyện này, nhưng vẫn rất muốn đại chiến với Long đầu Nhậm Đạo Hành của Thập Thất Liên Hoàn Ổ một trận.

Từ khi Cuồng Nhân chết trận, trong lòng Thiết Tiếu Sinh tràn đầy tức giận và thù hận, chúng nó tích tụ thành khối, tắc nghẽn khó có thể tiêu hóa, khiến cho khí huyết của hắn không thoải mái, lồng ngực đau nhói.

Mà cách tốt nhất để phát tiết lòng thù hận này, chính là đại chiến một trận thật sảng khoái.

Trận chiến này. . . hắn chưa chắc đã thua!

. . .

Sau trận đại chiến ở thành Tú Thủy khoảng nửa canh giờ, Thái thú Tư Không Thiện nhận được tin tức thất bại từ thành Tú Thủy.

Lúc này, hắn đang cưỡi một chiếc xe ngựa, chạy băng băng về thành Tú Thủy.

Khi Tư Không Thiện nhận được ba thanh Càn Khôn phi kiếm, sau khi xem tin tức ở trong chuôi kiếm xong, trong miệng lập tức phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ chòm râu và vạt áo trước ngực.

Vết thương trên cơ thể hắn vốn đã được đè xuống, giờ lại chuyển biến xấu.

Sau đó, sắc mặt Tư Không Thiện dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi mà phun ra mấy cái tên.

“Thẩm Chu! Thượng Quan Thần Hạo! Thằng nhãi ranh. . .”

Ba thanh Càn Khôn phi kiếm này, một đến từ Thẩm gia, một là Thượng Quan gia, cái còn lại là thuộc hạ của hắn.

Tuy rằng nội dung của từng cái đều khác nhau, nhưng tin tức thì lại rất nhất trí.

Trận chiến này, liên quân thế gia Tú Thủy thảm bại, quận quân Tú

Thủy chết trận hơn năm ngàn, tộc binh của các thế gia trong nội thành cũng tử thương hơn chín ngàn, còn có hơn năm ngàn người bị Tây Sơn Đường bắt làm tù binh.

Võ tu cao phẩm cũng bị tổn thất nặng nề, võ tu lục phẩm có hai mươi hai vị chết trận, cao thủ ngũ phẩm cũng có năm người chết trận. . .trong đó còn có vài vị gia chủ.

Trong quận thành Tú Thủy bây giờ, chỉ còn có chưa đến năm ngàn binh mã, số lượng võ tu cao phẩm cũng rất thiếu thốn.

Quận úy Thẩm Chu đang cưỡng ép tráng đinh trong thành, leo lên tường thành để phòng phủ.

Ngoài ra, thuật sư của Tây Sơn Đường vẫn thi triển pháp thuật, sương mù kéo dài, che đậy ánh trăng.

Thời tiết hạ tuần tháng tư chính là mưa dầm liên miên, thuật sư của Tây Sơn Đường muốn tạo sương mù là rất dễ dàng.

Quận thành Tú Thủy không thể không lấy 1500 viên linh thạch hạ phẩm và ba vạn lượng thần kim (vàng) ra, một mặt là củng cố trận pháp trên tường thành, một mặt là cung cấp cho thuật sư thi triển pháp thuật xua tan sương mù.

Hai mắt Tư Không Thiện đỏ bừng.

1500 viên linh thạch hạ phẩm và ba vạn lượng thần kim kia, là hắn dùng mọi cách để gom góp, làm thuế phú để chuẩn bị nộp lên.

Đám thế gia vọng tộc này không có tiền sao? Vì sao dám tự ý sử dụng?

Càng làm cho Tư Không Thiện khí huyết công tâm, ngũ tạng như lửa đốt là mấy người Thẩm Chu vừa đại bại, khiến cho tình thế tốt đẹp bị hủy trong một ngày.

Mất 20 ngàn binh mã này, cộng thêm một đám cao thủ kia, hắn nên làm gì để áp chế Thiết Kỳ Bang?

Nếu như tình hình còn tiếp tục chuyển biến xấu, Thiết Kỳ Bang càn quấy quận Tú Thủy, hắn nên nói với phía trên thế nào?

Lúc này, vô tận hối hận đang gặm nhấm trái tim hắn.

Khối đá Thiết Kỳ Bang này thật sự quá cứng, cứng đến mức hắn cắn một miếng là rơi đầy răng, ngay cả phu nhân của hắn cũng chết trong tay Thiết Cuồng Nhân.

Tư Không Thiện nghĩ thầm, mình tội gì phải như vậy chứ?

Cho phép Thiết Kỳ Bang tiếp tục lớn mạnh thì đã làm sao? Cần gì phải tham đám sản nghiệp của Thiết Kỳ Bang, mà phải mạo hiểm như vậy.

Nếu như mình có thể nuốt giận vào bụng, làm Thái thú thêm vài năm, sau đó nghĩ biện pháp chuyển đi là được.

Nhưng mà ván đã đóng thuyền, hắn đã không còn đường để hối hận.

Sau đó, Tư Không Thiện liền áp chế lửa giận trong lòng, và cả những hoảng loạn kia xuống, rồi chìm vào suy tư.

Quận úy Thẩm Chu và trường sử Tú Thủy đều nói, Tây Sơn Đường có tận mấy cao thủ thần bí.

Thượng Quan Thần Hạo cũng nói, trong đó có một nữ tử tu luyện Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện Kim Chung, sức chiến đấu còn hơn cả Thiết Cuồng Nhân.

Đây là sự thật.

May mà thân phận của những người này có vấn đề, không muốn bại lộ thân phận, không thể nào hiện thân ở trước mặt người đời.

Nói cách khác, hắn vẫn còn hi vọng giải quyết cái rắc rối mang tên Tây Sơn Đường này.

Nhưng vào lúc này, bên ngoài truyền vào tiếng nói của hai người trung niên: “Thái thú!”

Đó là đại quản gia Tư Không Bàn của Tư Không Thiện, và Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch.

Hai người này hẳn là đã biết được tin tức, cả hai đều cung kính đứng ở ngoài xe ngựa với vẻ mặt âu sầu lo lắng.

Chương 697: Thẻ khuôn Thiết Cuồng Nhân (5)

Tư Không Thiện hơi nhướng mày, sau đó phất tay một cái, vết máu ở trước ngực lập tức bị thanh lý sạch sẽ.

“Lên đây đi!”

Khi hai người Tư Không Bàn và Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch bước lên xe ngựa, chỉ thấy sắc mặt Tư Không Thiện tái nhợt, nhưng vẻ mặt bình tĩnh thong dong, không hề lo lắng hay kinh hoàng.

“Các ngươi đã biết tin thành Tú Thủy đại bại chưa?” Tư Không Thiện nhìn hai người một chút, sau đó mở miệng cười một tiếng: “Ta cũng không ngờ tính cách của Sở Hi Thanh lại cương liệt như vậy, càng không ngờ sức chiến đấu của Tây Sơn Đường lại kinh người như vậy, lần này bản quan gặp phiền phức không nhỏ.”

Trên mặt đại quản gia Tư Không Bàn lập tức hiện lên vẻ giận dữ: “Đều là dó mấy người quận úy Thẩm Chu vô năng, làm hỏng kế hoạch của đại nhân.”

“Đúng là cực kỳ vô năng!” Tư Không Thiện hơi gật đầu: “Ta đã xem ba phần chiến báo, ta đoán là dù bọn họ có xua tan sương mù ngay, thì cũng sẽ đại bại. Tên Sở Hi Thanh này, còn có năng lực xem thiên tượng và khí hậu, thông hiểu binh pháp, mạnh hơn nhiều tên phế vật Thẩm Chu kia. Trận chiến này, bọn họ thua không oan.”

“Tuy nhiên, Sở Hi Thanh cả gan làm loạn, giết quan tạo phản, đúng là rất hợp ý ta. Sau khi trận chiến này chấm dứt, có lẽ Vô Tướng thần tông cũng không còn gì để nói.”

Sắc mặt Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch thì lại trắng bệch, cẩn thận nói: “Thái thú, trận chiến này. . . quận Tú Thủy thua quá thảm. Bây giờ, Thiết Kỳ Bang đang tổng động viên tất cả bang chúng bên ngoài ở thượng hạ du sông Thần Tú, dự tính đến sáng sớm ngày mai, có thể tụ tập được bốn bạn người. Khi đó. . .”

Hắn nuốt một ngụm nước miếng, không nói tiếp.

Lâm Thạch là đường chủ Tú Thủy Đường và Nội Vụ Đường của Thiết Kỳ Bang, hắn hiểu rõ thực lực và gốc rễ của Thiết Kỳ Bang.

Hắn vốn cho rằng Thiết Cuồng Nhân chết rồi, uy vọng và căn cơ của Sở Hi Thanh không đủ, không thể động viên toàn bang.

Dưới áp lực nặng nề của quan phủ, đám cu li và người chèo thuyền kia sẽ không nghe theo lệnh của Sở Hi Thanh nữa.

Nhưng mà trận đại thắng của Tây Sơn Đường ngày hôm nay, không chỉ làm cho cục diện của Thiết Kỳ Bang thay đổi, mà cũng làm cho cái tên Sở Hi Thanh này uy chấn Tủ Thủy, đủ để thay thế địa vị của Thiết Cuồng Nhân.

Nội tâm Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch rất nôn nóng và kinh hoàng bất an.

Thiết Kỳ Bang lại có khả năng chuyển nguy thành an.

Đối với một tên phản đồ như hắn, đây chắc chắn là một tin dữ.

Thiết Kỳ Bang càng mạnh mẽ, càng cường thế, thì tương lai của hắn càng nguy hiểm.

“Việc này đã là không thể ngăn cản.” Tư Không Thiện lắc đầu: “Nhưng mà thế gian này đã không có Thiết Cuồng Nhân, tranh đấu trên sông không phải càng nhiều người càng nhiều thuyền thì sẽ thắng. Long đầu Nhậm Đạo Hành của Thập Thất Liên Hoàn Ổ cũng là một nhân vật bá chủ và kiêu hùng, Thiết Tiếu Sinh và Lục Cửu Ly đều không phải đối thủ của hắn, Thiết Kỳ Bang làm thế nào thì cũng không thể chống đỡ nổi Thập Thất Liên Hoàn Ổ và Thủy sư doanh quận Giang Nam.”

Hắn nhìn Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch rồi âm thầm chê cười, nhưng lời nói và thái độ thì vẫn bình thường như cũ.

“Huống hồ, Thiết Kỳ Bang bây giờ đang loạn trong giặc ngoài, chúng ta chỉ cần bình tĩnh đối phó, thì có thể dễ dàng chiến thắng.”

Tư Không Thiện hơi cười gằn, cầm một vật trong tay ném cho địa quản gia của hắn: “Ngươi cầm thứ này, đi tìm Huyết Phong Kiếm – Lý Đạo Quy. Nói cho hắn, ta đáp ứng giao dịch kia, ta nguyện tăng thêm mười vạn lượng bạc, để cho hắn hoàn thành trong vòng ba ngày.”

Lâm Thạch nghe giọng điệu của Tư Không Thiện, nội tâm cũng bình tĩnh hơn.

Hắn cũng từng cảm nhận được loại cảm giác này ở trên người Thiết Cuồng Nhân.

Trước kia, mỗi khi Thiết Kỳ Bang gặp phải cục diện nguy hiểm nào, Thiết Cuồng Nhân đều có thể dùng năm ba câu để làm cho lòng người bình tĩnh.

Thật không hổ danh là Thái thú của bản quận, là người có thể đẩy Thiết Cuồng Nhân vào đường chết.

Sau đó, hắn ngưng thần nhìn về phía tay của đại quản gia, phát hiện vật kia là một con biên bức màu máu. (con dơi)

Lâm Thạch thấy thế, hai mắt liền sáng ngời.

Hiện giờ, đã không có nhiều người ở thế lực ngầm Đông Châu có can đảm đối địch với Sở Hi Thanh.

Huyết Phong Đạo là một cỗ lực lượng không sợ hãi Thiết Kỳ Bang và Vô Tướng thần tông.

Thực lực của Huyết Phong Đạo rất mạnh, phía sau bọn họ chính là Huyết Bức sơn, một trong năm ma môn nhất phẩm đương đại.

Bọn họ đúng là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt Vô Tướng thần tông rồi, cho nên cũng không lo lắng gây thù chuốc oán.

Chỉ là không biết giao dịch mà Thái thú nói là thứ gì?

Lúc này, Tư Không Thiện vừa cười vừa nhìn Lâm Thạch: “Ngoài ra, ta còn muốn mời Lâm đường chủ giúp ta một chuyện, việc này mà thành công, Thiết Kỳ Bang sẽ sụp đổ thêm vài phần.”

Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch hơi rùng mình, ngưng thần lắng nghe.

Mà chỉ một lát sau, trên mặt Lâm Thạch đã hiện lên vẻ mừng như điên.

Chương 698: Thiết Tiếu Sinh

Sông Thần Tú, tại khúc sông giao giới giữa hai quận Tú Thủy và Tầm Dương.

Khi ánh trăng bạc treo cao, mang theo một hơi khí lạnh mà chiếu thẳng vào mặt sông, làm cho khúc sông dài mấy chục dặm này được chiếu sáng lấp lánh.

Lại có một cơn gió thổi qua, làm cho sóng nước dập dờn.

Đây vốn nên là khung cảnh yên bình yên tĩnh, xinh đẹp khiến cho ngươi ta mê say.

Nhưng mà mưa tên giống như châu chấu vàng ở trên mặt sông, cộng thêm những tiếng trống trận như lồi đình kia, hàng ngàn hàng vạn bó được, còn có mấy trăm chiếc thuyền lớn ở khắp nơi trên mặt sông, lại đánh vỡ sự yên bình của nơi này.

Có hơn 600 chiếc thuyền lớn tụ tập tại nơi này, ngàn buồm như mắc cửi, mưa tên đan xen, trống trận vang trời. Mấy vạn dũng sĩ đang anh dũng chém giết, kịch liệt giao phong ở trên thuyền. Trên mặt sông thì lại là ánh lửa ngập trời, mười mấy chiếc thuyền đang cháy hừng hực, chung quanh đó thì lại có vô số mảnh gỗ vụn và thi thể.

Bên dưới mặt sông, đại đa số cá đều bị tiếng trống làm cho sợ hãi mà bỏ chạy. Nhưng cũng có chút thủy thú hung mãnh và yêu loại bị hấp dẫn đến bởi mùi máu tanh, ẩn núp dưới đáy nước, chờ đợi đồ ăn.

Long đầu Nhậm Đạo Hành của Thập Thất Liên Hoàn Ổ đang đứng trên tầng cao nhất của một chiếc thuyền lớn, ngóng nhìn chiến trường phía trước.

Chiếc thuyền này vốn là một chiến thuyền của quân đội, thân tàu rất có khí thế, trong khoang có thể chở 18.000 liêu, bị báo hỏng vì 'nhiều năm không tu sửa', sau đó được Thập Thất Liên Hoàn Ổ mua về, cải tạo thành thuyền dân.

Mà lúc này, cái chiếc gọi là 'thuyền dân' này, cũng đã không còn bất kỳ dáng vẻ nào của thuyền dân nữa. Trên thuyền có hai mươi cái nỏ Bò cạp, và mười chiếc Bát tí cự nỗ, cộng thêm gần ba trăm cung thủ, tất cả đều đang dội mưa tên về phía hạ du.

Trên thuyền thậm chí còn có hai máy bắn đá loại nhỏ, do song phương đã tác chiến gần ba canh giờ, cho nên đã không còn đạn đá, chỉ có thể dừng lại.

Mà sắc mặt Nhậm Đạo Hành cũng âm trầm như nước, còn hơi ẩn chứa sầu lo.

Nhậm Đạo Hành bốn mươi tuổi, râu tóc rất dày, mặt mũi như cú vọ, nơi thái dương thì lại nhô cao, thân thể thì lại cao bảy thước, khung xương to lớn, khí độ uy nghiêm, nhưng lại âm lãnh đến khiếp người.

Phía sau tai Nhậm Đạo Hành còn có một ít lân phiến (vẩy). Tuy nhiên, hắn cũng không phải là bán yêu, mà đây là do Nhậm Đạo Hành tu luyện một môn công pháp đặc thù tạo thành.

Sau lưng Nhậm Đạo Hành còn có một tên văn sĩ gầy yếu khoảng tầm bốn mươi tuổi.

Người này tên là Ôn Tú Văn, là quân sư của Thập Thất Liên Hoàn Ổ, giang hồ đặt biệt hiệu là Bạch Chỉ Phiến.

Tướng mạo của Ôn Tú Văn đoan chính, khí độ hiền lành lịch sự, lúc này đang cầm một thanh Càn Khôn phi kiếm, cau mày nói: "Long đầu, không thể tiếp tục như vậy nữa. Quận thành Tú Thủy đã truyền tin tức, người của bọn họ đã phát hiện chủ lực của Thiết Kỳ Bang ở gần Quỷ Khốc hạp.”

“Dự đoán là không lâu sau, 3500 tinh nhuệ của Thiết Kỳ Bang sẽ đi thuyền lên thượng du. Nếu như trước sáng sớm ngày mai mà chúng ta vẫn chưa đánh tan được bọn họ, như vậy Thập Thất Liên Hoàn Ổ sẽ không có phần thắng.”

Ánh mắt Nhậm Đạo Hành lại lạnh lẽo, yên lặng không nói.

Sao hắn có thể không biết tình hình bây giờ?

Tuy tinh nhuệ của Thiết Kỳ Bang chỉ có 3500 người, nhưng Thiết Kỳ Bang chỉ cần phân tán bọn họ ra những chiếc thuyền lớn, đủ để làm cho sức chiến đấu của mấy trăm chiếc thuyền lớn ở đối diện, có sức chiến đấu tiếp cận thủy sư của châu.

Đến khi đó, tình thế của song phương chắc chắn sẽ đổi chiều.

Nhậm Đạo Hành vẫn luôn hâm mộ năng lực tổng động viên của Thiết Kỳ Bang.

Khi toàn thịnh, Thập Thất Liên Hoàn Ổ chiếm cứ quá nửa đường thủy của quận Giang Nam và quận Tầm Dương, bang chúng chính thức có hơn chín ngàn ngươi, chủ thuyền phụ thuộc cũng có năm trăm người. Nhưng bọn họ chiến đấu với Thiết Kỳ Bang vài lần, tất cả đều rơi vào thế yếu.

Hôm nay cũng là như thế, Nhậm Đạo Hành còn nhớ vào lúc tối, Thiết Tiếu Sinh chỉ huy 373 chiếc thuyền lớn đi từ hạ du lên đây, khí thế che kín trời đất kia cũng làm cho hắn phải chấn động.

Nhậm Đạo Hành suy nghĩ một lúc lâu, quay đầu nhìn về phía quân sư Ôn Tú Văn của mình: “Vị chỉ huy sư của Thủy sư doanh kia nói thế nào? Nếu như hắn đồng ý giúp chúng ta một tay, Nhậm mỗ có thể lấy năm mươi vạn lượng bạc ra để tạ ơn.”

Sắc mặt Ôn Tú Văn hơi nghiêm túc, khẽ gật đầu một cái.

Thủy sư doanh quận Giang Nam trực thuộc Tổng đốc, có lý do gì để lấy hạt dẻ trong lửa thay cho Thập Thất Liên Hoàn Ổ?

Nếu như là việc công thì cũng thôi, nhưng đây là việc tư của Thái thú quận Tú Thủy.

Tổng đốc ra lệnh cho Thủy sư doanh quận Giang Nam đến đây, là vì thu thập chứng cứ, đề phòng chuyện bất ngờ, chứ không phải xông pha chiến đấu cho bọn họ.

Chương 699: Thiết Tiếu Sinh (2)

Tuy nhiên, tình huống bết bát nhất đã phát sinh, Thiết Kỳ Bang có hơn bốn trăm thuyền lớn, bốn ngàn bang chúng, bốn vạn cu li, uy thế hùng vĩ, che kín trời đất, để cho Thủy sư doanh quận Giang Nam cũng không dám làm bừa.

Năm mươi vạn lượng bạc vẫn là quá ít, sau đó chưa chắc đã đủ để bù đắp tổn thất cho Thủy sư doanh quận Giang Nam.

Vấn đề là Thập Thất Liên Hoàn Ổ đã đại chiến mấy trận, của cải đã hết sạch. Vị chỉ huy sứ Thủy sư doanh kia lại không nhận giấy nợ.

Nhậm Đạo Hành nhìn sắc mặt Ôn Tú Văn, không khỏi âm thầm thở dài: “Ngươi là quân sư, có biện pháp gì không?”

“Thuộc hạ vô năng, không có biện pháp gì.” Ôn Tú Văn nhìn về phía trước: “Trước kia, ta cho rằng Thiết Kỳ Bang chỉ có một cái Thiết Cuồng Nhân, hôm nay mới biết còn có một cái Thiết Tiếu Sinh, năng lực thủy chiến của người này, tuyệt đối không dưới Thiết Cuồng Nhân.”

Cách đánh của Thiết Kỳ Bang là dùng tàu đắm và lửa lớn để ngăn cản thế tấn công của Thập Thất Liên Hoàn Ổ.

Bang chúng tinh nhuệ của bọn họ quá ít, thiếu sức chiến đấu chủ chốt, cho nên tuyệt đối không muốn chiến đấu ở trên thuyền, mà chỉ dùng mũi tên để ngăn cản địch.

Nếu như người của Thập Thất Liên Hoàn Ổ lên thuyền, bọn họ dứt khoát bỏ thuyền, quay ngang thuyền lớn, hoặc là dùng lửa lớn để đốt chạy, hoặc là chủ động đục chìm thuyền, làm cho người của Thập Thất Liên Hoàn Ổ không thể nào xuôi dòng xuống.

Thiết Tiếu Sinh lựa chọn chiến trường cũng rất tốt, tốc độ nước ở đoạn sông này khá chậm, khiến cho ưu thế xuôi dòng của bọn họ bị giảm mạnh.

“Tiếp đó, chỉ có thể chọn người tháo vát để mạnh mẽ đột phá. Cái gọi là bắn người phải bắn ngựa trước, bắt giặc phải bắt vua trước, chỉ cần có thể trừ khử Thiết Tiếu Sinh, Thiết Kỳ Bang sẽ tự thua. Nhưng chuyện này có nguy hiểm rất lớn . . .”

Nhậm Đạo Hành biết ‘nguy hiểm’ mà Ôn Tú Văn đang nói đến là gì.

Đối phương có rất nhiều cung nỏ mạnh mẽ, còn có lượng lớn trọng tiễn phù văn, còn triệu tập một đám đường chủ ngoại đường của Thiết Kỳ Bang, số lượng cao thủ cũng không kém Thập Thất Liên Hoàn Ổ bao nhiêu.

Thiết Tiếu Sinh thì lại ẩn nấp ở sâu trong đội quân, chung quanh có rất nhiều thuyền lớn bảo vệ, lúc nào cũng sẵn sàng nghênh địch.

Nếu như bọn họ muốn mạnh mẽ đột phá, tất phải gặp nguy hiểm rất lớn.

“Cứ như vậy đi!”

Nhậm Đạo Hành giơ tay lên, ngăn cản lời nói tiếp theo của Ôn Tú Văn.

Trên mặt của hắn hiện lên một vệt ý lạnh: “Vẫn là năm mươi vạn lượng bạc, bảo Thủy sư doanh quận Giang Nam điều động một ít cao thủ, ta sẽ đích thân dẫn đội đột kích.”

Tu vị của Thiết Tiếu Sinh là ngũ phẩm hạ, pháp khí và chiến đồ cũng không yếu.

Nhưng thiên phú của người này kém hơn Thiết Cuồng Nhân rất nhiều.

Nhậm Đạo Hành nghĩ thầm, chỉ cần người dưới trướng có thể tranh thủ cho hắn một khắc thời gian. . . không! Chỉ cần nửa khắc thời gian. Để cho hắn có thể đơn độc chiến đấu với Thiết Tiếu Sinh, vậy hắn nhất định có thể bắt được người này.

. . .

Nhậm Đạo Hành làm việc dứt khoát mạnh mẽ, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi mà đã chọn được bảy mươi ba người, thấp nhất trong đó cũng có tu vị thất phẩm.

Năng lực ăn nói của Ôn Tú Văn cũng vô cùng kiệt xuất.

Lần này, Thủy sư doanh quận Giang Nam đáp ứng rất sảng khoái, điều ra tận sáu mươi hai người từ thất phẩm trở lên.

Để Nhậm Đạo Hành vui mừng là, một phó chỉ huy sứ của Thủy sư doanh quận Giang Nam của nằm trong số đó, người này cũng là một cao thủ cấp độ ngũ phẩm hạ.

Bọn họ chuẩn bị trong nửa khắc thời gian, sau đó liền nhảy lên từ thuyền lớn, như những con chim ưng bay thẳng về phía hạ du.

Bọn họ hoặc là đạp trên mặt sông, hoặc là ngự phong mà đi.

Khi những người này đi qua những chiếc thuyền chìm và những chiếc thuyền đang cháy lớn ở trên sông kia, người của Thiết Kỳ Bang cũng đã cảnh giác. Vô số những mũi tên đã xuất hiện, lít nha lít nhít.

Những người này hoặc là dùng đao kiếm để đón đỡ, hoặc là lẻn vào sâu trong nước, hoặc là gia tăng thân pháp để né tránh.

Nhậm Đạo Hành thì bay giữa không trung, trước người hắn có một tầng cương lực màu xanh lam, dày đến ba tấc.

Những mũi tên kia, ban đầu có thể dễ dàng phá cương mà vào. Nhưng không lâu sau, chúng nó sẽ mất tất cả sức mạnh ở trong tầng cương lực này, rơi vào trạng thái nỏ mạnh hết đà.

Nhậm Đạo Hành hoàn toàn mặc kệ những mũi tên này, chỉ có một số mũi tên phù văn mạnh mẽ thì mới có thể làm hắn phải đón đỡ.

Đại đa số lực lượng của hắn đều đang phong tỏa Thiết Tiếu Sinh.

Người này đang mặc một thân trọng giáp màu đen, ngồi bệ vệ trên ghế thái sư tại boong thuyền lớn, hay tổng đà của Thiết Kỳ Bang.

Làm cho tất cả bang chúng của Thiết Kỳ Bang ở chung quanh, đều có thể nhìn thấy bóng người của hắn.

Phía sau lưng Thiết Tiếu Sinh thì là một lá cờ có thêu hai chữ "Thiết Kỳ", bay phấp phới trên không trung.

Mà lúc này, rất nhiều thuyền lớn của Thiết Kỳ Bang đã hỗn loạn tưng bừng.

Chương 700: Thiết Tiếu Sinh (3)

Hơn 130 vị cao thủ của Thập Thất Liên Hoàn Ổ đã giết lên trên các chiếc thuyền lớn, không chỉ kiếm chế đại đa số cao thủ của Thiết Kỳ Bang, mà cũng khiến cho cung tiễn thủ không thể không lùi lại, không thể thong dong bắn tên.

Bóng người của Nhậm Đạo Hành bay xuống thuyền lớn tổng đà của Thiết Kỳ Bang.

"Thiết Tiếu Sinh!"

“Nhậm Đạo Hành!”

Thiết Tiếu Sinh ngồi đàng hoàng trên ghế thái sư cũng chậm rãi đứng lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn Nhậm Đạo Hành rơi xuống.

Lúc này, trái tim của hắn đang đập thình thịch, máu nóng dâng trào, quét qua mọi ngóc ngách của cơ thể.

Thiết Tiếu Sinh đã ẩn nhẫn ở đây tận ba canh giờ, hi sinh ba mươi bốn chiếc thuyền, hơn ngàn người chết trận, rốt cuộc cũng chờ được đến khi vị Long đầu của Thập Thất Liên Hoàn Ổ này rơi vào bẫy!

Trong khoảnh khắc này, hơn mười chiếc thuyền lớn ở gần đó đồng thời mở cửa sổ ra, để lộ hơn trăm cái nỏ Bò cạp, còn có những mũi trọng tiễn đen nhánh lộng lẫy.

Uy lực của nỏ Bò cạp tương đương với Tứ tí sàng nỏ, tốc độ bắn lại gấp bốn lần Tứ tí sàng nỏ, Thiết Tiếu Sinh còn đặc biệt chuẩn bị ‘phá giáp tiễn’ cho Nhậm Đạo Hành nữa.

Khi những cái nỏ Bò cạp này bắn một lượt, Nhậm Đạo Hành không khỏi nhíu chặt lông mày.

Tuy nhiên, tình cảnh này cũng nằm trong dự liệu của hắn, Nhậm Đạo Hành vung vẩy kiếm trong tay.

Khoảnh khắc này, hắn ngưng tụ tất cả hơi nước trên sông Thần Tú trong phạm vi mười dặm, hóa thành một luồng kiếm cương rộng lớn.

Kiếm cương này chỉ quét được ba mươi mũi tên phá giáp, những mũi tên còn lại làm cho kiếm cương hơi dừng lại.

Nhưng mà như vậy cũng đã đủ rồi, bóng người của Nhậm Đạo Hành lập tức lách ra, thoát khỏi màn mưa tên dày đặc.

Cùng lúc đó, Thiết Tiếu Sinh ở trên boong thuyền cũng đã rút kiếm ra.

Hắn đạp chân xuống, chiếc thuyền tổng đà này lập tức lún xuống, chìm vào nước tận hai trượng.

Toàn thân Thiết Tiếu Sinh tựa như nỏ pháo, bắn thẳng về phía Nhậm Đạo Hành.

Nhậm Đạo Hành hơi bất ngờ.

Hắn không ngờ Thiết Tiếu Sinh dám chủ động nghênh đón ở trên không trung, chiến đấu với hắn ở giữa không trung.

Sau đó, khóe môi Nhậm Đạo Hành hơi cong lên, nở nụ cười khinh thường.

Người này, hắn tưởng mình là Thiết Cuồng Nhân sao?

Dám giao thủ với hắn ở trên không trung tại sông lớn, có thể nói là tự tìm đường chết!

Lúc này, Nhậm Đạo Hành vừa mới bạo phát kiếm cương, chính là giờ phút lực cũ vừa qua, lực mới chưa sinh.

Nhưng hắn vẫn dựa vào thiên phú huyết mạch của bản thân, trong thời gian cực ngắn đã ngưng tụ ra sáu phần sức lực, làm cho kiếm cương lại sinh sôi, trường kiếm vung ra thì có hình cầu màu đen ẩn hiện, điều động mười dặm sông lớn!

Trong chớp mắt này, con ngươi của Nhậm Đạo Hành đột nhiên co rút lại, hiện lên vẻ khó mà tin nổi.

“Kim Trang Ngọc Khỏa Chi Thân? Già Thiên Tế Nhật Chi Thủ?”

Kim Trang Ngọc Khỏa Chi Thân là một loại thiên phú mạnh mẽ, có thể để người sinh ra hai loại cương lực có tính nhất không giống nhau là “Kim” và “Ngọc”, cũng có thể ngưng tụ hai khí ‘thiên địa kim thạch’ cho bản thân sử dụng, cực kỳ thích hợp với Thiết Giáp Hỗn Nguyên công của Thiết Giáp môn.

Ngoài ra, hắn phát hiện hai tay của Thiết Tiếu Sinh to hơn tay người bình thường một đoạn, còn hiện lên màu xanh không bình thường.

Đây chính là Già Thiên Tế Nhật Chi Thủ, không chỉ làm cho sức lực bản thân vượt quá mười lần người bình thường! Mà còn có lực lượng ‘tế nhật’, áp chế tất cả pháp thuật và võ đạo hai hệ Dương và Viêm.

Theo truyền thuyết, khi thiên phú này lên đến tầng thứ mười tám, uy lực vô cùng, một tay có thể che trời! Thần uy tuyệt đối không kém các loại thiên phú đỉnh cấp như Thần Thương hay Táng Thiên.

Thiết Cuồng Nhân có cả hai loại thiên phú này, nên có thể hoành hành Đông Châu. Cho dù không cần Thiết Phù Đồ thì cũng có thể vô địch cùng cấp.

Mấy tháng trước, Nhậm Đạo Hành đã từng ăn quả đắng tại trong tay

Thiết Cuồng Nhân.

Mà lúc này, hai loại thiên phú mà Thiết Tiếu Sinh thể hiện, tuyệt đối không kém Thiết Cuồng Nhân.

“Ầm!”

Khi song kiếm của hai người giao thủ, phát ra tiếng vang rung trời. Toàn thân Nhậm Đạo Hành bị nổ đến bay ngược mười trượng, trượt lùi trên mặt sông như một viên sao băng.

Lúc này, hơn trăm cái nỏ Bò cạp kia lại bắn đợt thứ hai về phía hắn.

Khí huyết trong cơ thể Nhậm Đạo Hành quay cuồng, chỉ có thể chém một kiếm xuống mặt sông, tạo thành sóng nước ngập trời ở hai bên trái phải của thân thể, tựa như hai mặt tường nước cực lớn, chặn những mũi tên kia lại.

Cùng lúc đó, râu tóc Thiết Tiếu Sinh dựng đứng, xông thẳng về phía trước giống như một con tê giác cuồng bạo.

“Nhậm Đạo Hành, hôm nay lão Lục chết rồi, ngươi liền coi Thiết Kỳ Bang chúng ta không có người sao?”

Sức lực Nhậm Đạo Hành suy sụp, cố gắng đón đỡ.

Hắn chân đạp mặt sông, lấy ra tất cả ‘thủy linh lực’ tại sông Thần Tú, tạo thành một vòng xoáy hơi nước cực lớn ở trước kiếm.

Tuy nhiên, vòng xoáy này nhìn trông rất uy thế, nhưng lại bị một kiếm của Thiết Tiếu Sinh đánh nổ.

Lúc này, sau lưng Thiết Tiếu Sinh hình thành một bóng mờ hình người rất to lớn.

Thân thể hắn khổng lồ, toàn thân được bao trùm bởi sắt thép, râu tóc toàn thân lại tựa như từng cái đao thương kiếm kích.

Đó chính là Vạn binh chi chủ, Binh Thần – Lê Tham1 Cũng là đầu nguồn công pháp của Thiết Giáp môn.

Chương 701: Thiết Tiếu Sinh (4)

Nhậm Đạo Hành cũng bay ngược mười trượng ở mặt sông, va vào một chiếc thuyền đang bốc cháy ở sau lưng, trong miệng tràn đầy máu tươi.

Ánh mắt của hắn tối tăm, trong lòng lại cảm thấy tràn đầy hoang đường, không thể nào tin nổi.

Đối phương nắm giữ Kim Trang Ngọc Khỏa Chi Thân, chẳng những có thể tăng Thiết Giáp Hỗn Nguyên công lên mức tận cùng, mà còn có thể lấy thổ sinh kim, lấy thổ khắc thủy, vừa hay lại khắc chế kiếm pháp của hắn.

Ngoài ra, hắn cũng xác định Thiết Tiếu Sinh nắm giữ thiên phú huyết mạch nổi tiếng khác là Chiến Cuồng.

Đây cũng là một trong những thiên phú mạnh mẽ của Thiết Cuồng Nhân, chiến ý càng mạnh, ý chí càng kiên cường, sức lực và chân nguyên, khí huyết toàn thân cũng càng ngày càng mạnh hơn.

Vấn đề là vì sao sức chiến đấu của Thiết Tiếu Sinh lại mạnh như vậy?

Một nhân vật như vậy, vì sao chỉ xếp hạng 73 trên Danh Hiệp Bảng?

Lẽ nào trước kia người này luôn ẩn nhẫn, không muốn che đậy phong mang của Thiết Tiếu Sinh?

Lúc này, sàn mưa tên thứ ba đã bắn thẳng về phía hắn.

Lần này, bởi vì tầm bắn nên chỉ có bảy mươi hai cái nỏ Bò cạp có thể bao trùm hắn.

Có điều, trừ những cái nỏ Bò cạp này ra, thì còn có bốn mươi viên Thần Tiên Kiếp.

Loại ám khí như ống tiêm màu đen này, chỉ chớp mắt mà có thể bắn ra hơn ngàn viên ngân châm, uy lực có thể phá cương phá giáp!

Bọn chúng vẫn được Thiết Tiếu Sinh ẩn giấu chứ không phát, chờ đến giờ phút này mới mang ra dùng, dùng để quyết thắng.

Nhậm Đạo Hành lại càng không thể tụ sức.

Nếu là mười cái hô hấp trước, hắn sẽ xem thường những cái ngân châm này, nhưng bây giờ thì hắn lại không có quá nhiều sức lực để chống đỡ.

Hắn cắn răng, lướt sóng mà ra, liên tục vung kiếm lên để ngăn cản, đánh gãy hoặc gạt bỏ những ngân châm và mũi tên kia ra.

Nhưng vẫn có hơn 300 cái ngân châm xuyên qua lưới kiếm của hắn, phá tan cương khí của hắn, tạo thành vô số lỗ máu ở trên người hắn.

Thật ra thì vết thương của Nhậm Đạo Hành không nặng.

Sau khi những ngân châm này xuyên qua cương lực và pháp khí của hắn, thì nó cũng gần hết lực, chỉ có thể đâm không sâu, cũng không chạm đến chỗ yếu hại.

Vấn đề là những ngân châm này có kịch độc, khi vừa tiếp xúc thì độc tố đã rót vào trong cơ thể của hắn.

Lúc này, Thiết Tiếu Sinh lại từ trên trời rơi xuống, thanh trọng kiếm rộng đến tận năm ngón tay kia, lại chém ra một kiếm cương rộng đến mười trượng.

“Nhớ kỹ cho ta! Người đánh bại ngươi hôm nay, tên là Thiết Tiếu Sinh!”

Ầm!

Trên mặt sông nhất thời nổi lên sóng gió ngập trời.

Bóng người Nhậm Đạo Hành cũng bị đánh vào trong nước, chìm sâu đến hơn mười trượng, trong miệng cũng phun ra một ngụm máu lớn.

Mà những thứ máu này, không ngờ có một phần đã biến thành màu nâu nhạt.

Chuyện này có nghĩa là độc tố của ngân châm đã rót vào phế phủ của Nhậm Đạo Hành.

Khi Nhậm Đạo Hành phun máu, cũng phun độc tố trong phế phủ ra ngoài.

Hai người bọn họ giao thủ, cũng chỉ được mười cái hô hấp, khiến cho tất cả mọi người ở chung quanh đều không kịp phản ứng.

Tuy nhiên, khi Nhậm Đạo Hành bị đánh vào trong nước, không chỉ đám cao thủ Thập Thất Liên Hoàn Ổ phải trố mắt ngoác mồm, rung động kinh ngạc. Mà sắc mặt của đám bang chúng Thiết Kỳ Bang cũng mờ mịt, khó có thể tin.

Chỉ vẻn vẹn một hơi thở sau, rất nhiều võ tu của Thủy sư doanh quận Giang Nam và Thập Thất Liên Hoàn Ổ đều phản ứng lại, bọn họ dồn dập lùi lại sau, chạy về phía thượng du.

Mấy vạn người của Thiết Tiếu Sinh thì vẫn tiếp tục duy trì yên tĩnh.

Tận ba cái hơi thở sau, bọn họ mới bùng nổ như núi lửa.

Hầu như tất cả mọi người đều gào khản cả giọng, phát ra những tiếng hoan hô như biển gầm.

Mặc kệ là bang chúng chính thức của Thiết Kỳ Bang, hay là người chèo thuyền và cu li, sắc mặt của tất cả mọi người đều đỏ bừng, sĩ khí tăng vọt, hưng phấn đến tột đỉnh.

Tuy kỳ chủ của bọn họ đã về cõi tiên, nhưng trong bang vẫn còn người có thể chống trời!

Thời điểm này, quân sư Ôn Tú Văn của Thập Thất Liên Hoàn Ổ đã cứng đờ ở đầu thuyền, quạt xếp trong tay đã rơi xuống đất mà không hay.

Hai mắt của hắn mờ mịt lại thất thần.

Phó kỳ chỉ Thiết Tiếu Sinh của Thiết Kỳ Bang lại mạnh như vậy sao?

Tuy rằng sức chiến đấu tổng hợp của người này không bằng Long đầu, nhưng cũng chỉ yếu hơn một đường, sức chiến đấu tổng hợp vẫn nằm cùng một cấp bậc.

Từ khi khai chiến đến giờ, Thiết Tiếu Sinh vẫn ẩn nhẫn không phát, tránh né không chiến, chính là vì tỏ vẻ yếu thế, dụ Long đầu chủ động đột kích, rơi vào trận của địch!

Bọn họ đã rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm. . .!

Đường chủ Tầm Dương đường Lục Cửu Ly lau vết máu ở bên mép, nhìn về phía của Thiết Tiếu Sinh.

Đối thủ của hắn là vị phó chỉ huy sứ Thủy sư doanh quận Giang Nam kia.

Lục Cửu Ly chỉ có thể cố gắng chống đỡ.

Chương 702: Thiết Tiếu Sinh (5)

Do hơn nửa nỏ Bò cạp và Thần Tiên Kiếp của Thiết Kỳ Bang được Thiết Tiếu Sinh triệu tập, dùng cho việc giết Nhậm Đạo Hành, cho nên Lục Cửu Ly không được bảo hộ, đã bị thương nhẹ khi người kia điên cuồng tấn công.

Vì vậy, sau khi vị phó chỉ huy sứ kia rút lui, Lục Cửu Ly cũng không đuổi theo.

Hắn nhìn Thiết Tiếu Sinh chui vào trong nước, tiếp tục truy kích Nhậm Đạo Hành, hai mắt không khỏi sáng rực.

Hắn vốn tưởng rằng Thiết Kỳ Bang đã không còn hi vọng.

Dù có thể tiếp tục tồn tại, thì cũng bị ép thành tặc phỉ, chỉ kéo dài hơi tàn.

Nhưng ngày hôm nay, Sở Hi Thanh đánh tan liên quân Tú Thủy, để cho hắn bất ngờ không thôi. Bây giờ Thiết Tiếu Sinh lại đánh Nhậm Đạo Hành trọng thương, lại là một việc mừng khác.

Thiên phú của người này, rõ ràng là chỉ tương đương với Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch.

Là do Kỳ chủ chết rồi, nên bị kích thích sao?

Nhưng mặc kệ thế nào, khí vận của Thiết Kỳ Bang vẫn chưa tuyệt!

Mà chỉ cần Thiết Kỳ Bang vẫn còn, tương lai của hắn sẽ có hi vọng rửa tay chậu vàng, yên bình qua quãng đời còn lại. . .

Cùng lúc đó, tại ngoài hai dặm, trên chiến thuyền của Thủy sư doanh quận Giang Nam.

Chỉ huy sứ của Thủy sư doanh quận Giang Nam là Đổng Thiên Nhạc, sắc mặt hắn âm trầm như nước.

Hắn ngóng nhìn về phía trước, lại âm thầm thở dài.

tên Thiết Tiếu Sinh kia, lại đánh Nhậm Đạo Hành trọng thương!

Chuyện Tổng đốc đại nhân lo lắng nhất vẫn phát sinh.

Tuy rằng Thiết Cuồng Nhân đã chết, nhưng thế lực của Thiết Kỳ Bang vẫn chưa sụp đổ.

Hơn sáu vạn bang chúng ngoại và nội của bọn họ, không chỉ không bị Thái thú Tư Không Thiện ép vỡ, trái lại còn đánh tan liên quân Tú Thủy, lại chặn đứng Thập Thất Liên Hoàn Ổ ở thượng du.

Cục diện sau này đã khó có thể thu thập, toàn bộ quận Tú Thủy sẽ là một mảnh loạn lạc. Toàn bộ quan trường Đông Châu cũng phải chịu đựng áp lực rất lớn.

Dự tính mấy tháng tiếp theo, không chỉ đường sông của sông Thần Tú bị gián đoạn, mà việc canh tác của quận Tú Thủy cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Một khi có ngự sử ở địa phương báo cáo trận dân biến quy mô lớn này cho triều đình, chắc chắn sẽ làm cả triều chấn động, hậu họa vô cùng.

Sau đó, Đổng Thiên Nhạc cầm một thanh chiến kích từ trong tay thuộc hạ ở bên cạnh, rồi bay về phương hướng hạ du.

Nhậm Đạo Hành đã trúng kịch độc, thực lực bản thân đã không bằng ba phần mười lúc toàn thịnh.

Dưới sự đuổi giết toàn lực của Thiết Tiếu Sinh, nhiều nhất là ba mươi cái hô hấp nữa, Nhậm Đạo Hành sẽ phải chết.

Hắn không thể trơ mắt nhìn Nhậm Đạo Hành chết ở chỗ này, bằng không quân tiên phong của Thiết Kỳ Bang sẽ tiến vào Tầm Dương, khiến cho tình hình toàn quận sẽ phức tạp hơn.

. . .

Cũng tại đêm khuya, Du Kích tướng quân Ngụy Lai của quân Thiên Bình đang đứng ở bến tàu Cổ Thị tập, ngóng nhìn bến tàu phía đông thành Tú Thủy ở đối diện.

Khúc sông gần thành Tú Thủy lại là một phong cảnh khác, trên không là mây đen che trăng, trên sông thì lại tràn đầy hơi nước mờ ảo, khắp nơi đều là một mảnh đen xì, đưa tay không thấy năm ngón.

Cho nên quân Thiên Bình không thể không đốt mấy trăm đoàn lửa trại cỡ lớn ởCổ Thị tập, soi sáng phạm vi mấy dặm chung quanh.

Thị lực của Ngụy Lai rất kinh người, hắn có thể nhìn thấy năm chiếc thuyền nhanh vừa rời khỏi bến tàu phía đông thành, đi thẳng lên thượng du.

Đây hẳn là tinh nhuệ của tổng đà Thiết Kỳ Bang, vừa mới từ Mi gia trang trở về, bây giờ chuẩn bị đi lên chiến trường ở thượng du.

Đại đa số người trong số họ đều ở trên boong thuyền, hoặc nằm hoặc ngủ, dành thời gian khôi phục nguyên khí.

Trên mặt sông cách đó không xa, còn có ba mươi chiếc thuyền lớn, tất cả đều được trang bị cung cường nỏ mạnh, đang dò xét qua lại trên mặt sông.

Bọn họ đã đánh chìm mấy chiếc thuyền của quân Thiên Bình, quanh đó còn vô số mảnh gỗ vụn trôi nổi.

Bến tàu ở Cổ Thị tập còn có hơn trăm chiếc thuyền bị đốt cháy chỉ còn lại xác khô.

Vị Thiếu kỳ chủ kia của Thiết Kỳ Bang là một người cực kỳ quyết đoán và dứt khoát, hắn không chỉ ra tay tàn độc với đám danh gia vọng tộc quận Tú Thủy, cũng không hề kiêng kị mà đối kháng với quân đội.

Trước khi quân Thiên Bình chạy đến, người này đã ép tất cả tàu buôn đi đến bến tàu phía đông thành phải dừng lại.

Chủ thuyền mà không đồng ý, lập tức đánh chìm thuyền.

Mà bây giờ, hơn ba mươi chiếc thuyền lớn kia, càng không cho phép một mảnh ván nào tồn tại trên mặt sông.

Quân Thiên Bình vất vả lắm mới vơ vét được mười mấy chiếc thuyền đánh ca, tất cả đều bị Thiết Kỳ Bang đánh chìm tại chỗ. Làm cho 17.000 tướng sĩ của quân Thiên Bình, chỉ có thể đứng ở bờ sông bên này mà than thở.

Lúc này, sau lưng Ngụy Lai còn có một đám người mặc trang phục thân sĩ thương nhân.

Những người này đều là tộc nhân của các thế gia vọng tộc trong thành Tú Thủy, được cử đến Cổ Thị tập để quản lý việc làm ăn.

Trên mặt bọn họ tràn đầy vẻ nôn nóng, mong chờ, bất đắc dĩ và khổ sở.

Chương 703: Thiết Tiếu Sinh (6)

“Ngụy tướng quân, mời ngài nhanh chóng lĩnh quân sang sông! Hơn vạn phản tặc của Thiết Kỳ Bang đang càn quét vùng ven sông, giết chóc bừa bãi. Nơi bọn họ đi qua, không còn một mảnh ngói, đất khô ngàn dặm.”

“Đúng vậy tướng quân! Ngay vừa rồi, Thượng Điền bảo của Thượng Quan gia cũng bị bọn họ công phá, ổ bảo này có tận 500 người canh giữ.”

“Đến bây giờ, đã có ba mươi bảy tòa ổ bảo điền trang của chúng ta bị bọn họ công phá. Phạm vi trăm dặm quanh quận thành Tú Thủy đã tràn ngập khói lửa! Sĩ tộc Tú Thủy chúng ta, ngóng trông tướng quân như trông suối ngọt.”

“Tướng quân, tuy rằng Thiết Kỳ Bang đã phong tảo mặt sông, nhưng lại không thể phong tỏa hết. Ta biết một nơi dòng nước chảy chậm, tướng quân hoàn toàn có thể chọn một ít nhân mã bơi qua. Chỉ cần tướng quân có thể kiềm chế một số binh mã của Thiết Kỳ Bang, cục diện của quận Tú Thủy sẽ thay đổi rất nhiều.”

Ngụy Lai nghe những người này ăn nói khép nép cầu xin, trong lòng không khỏi cảm thấy sảng khoái.

Đám thế gia đại tộc ở Tú Thủy này, có bao giờ khách khí với hắn như vậy đâu?

Trong lòng Ngụy Lai âm thầm cười gằn.

Bọn họ không có một chiếc thuyền nào trong tay, qua sông bằng cách nào?

Còn về phần bơi qua. . . bơi qua dễ dàng như vậy sao? Quân Thiên Bình bọn họ sẽ phải trả giá đắt như thế nào?

Mình chỉ là một Du Kích tướng quân nho nhỏ, không thể gánh nổi trách nhiệm này.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, một người trung niên đã lên tiếng, lời này làm cho hắn phải cau mày.

“Tướng quân, theo như ta biết, Thiết Kỳ Bang đang cướp đoạt lương thực và tiền tài ở chung quanh. Cho đến nay, chỉ sợ bọn họ đã cướp được không dưới trăm vạn lượng bạc, hơn trăm vạn thạch lương thực. Thiếu kỳ chủ của Thiết Kỳ Bang dựng cờ ở bến tàu phía đông, trắng trợn chiêu mộ nhân sĩ giang hồ, tuyển mộ bang chúng.”

“Người này lại dẫn theo đám địa chủ cường hào địa phương đi làm loạn, những địa chủ này hoặc là thần phục, toàn tộc gia nhập phản tặc. Hoặc là bị công phá, trang bảo không còn một ngọn cỏ! Nhân mã của Thiết Kỳ Bang bây giờ đã cao đến hơn ba vạn người. Ta đoán là qua hai ngày nữa, nhân số của bọn họ có thể tăng lên gấp đôi. Khi đó Đông Châu ta phải triệu tập bao nhiêu binh mã mới có thể bình định bọn họ?”

Tâm trạng Ngụy Lai khá nặng nề.

Với tình thế của Thiết Kỳ Bang bây giờ, rất có thể sẽ là như vậy.

Vị Thiếu kỳ chủ này của Thiết Kỳ Bang, tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng lại rất tàn nhẫn và quyết đoán.

Hắn đã không làm thì thôi, một khi đã làm thì sẽ như dời sông lấp biển, không chừa lối thoát.

Người này đang dùng tất cả để tăng cường lực lượng, chọc thủng cả trời, để cho bọn họ không thể khống chế nổi.

Ngụy Lai nhẹ nhàng nhìn về phía bến tàu bên kia sông, chỗ đó có một chiếc thuyền lớn Vạn liêu.

Hắn biết Sở Hi Thanh đang ở trên chiếc thuyền này, điều khiển và khống chế chiến sự từ xa.

Ngụy Lai cũng âm thầm bội phục.

Đây thực sự là một thiếu niên anh hùng, văn võ song toàn, trí dũng đầy đủ.

Có thể chống trời, lại có thể ngăn cản sóng gió vào thời khắc cuối cùng.

Nếu như Thiết Kỳ Bang thật sự có thể chống đỡ qua đợt này, vậy tương lai của người này sẽ không thể đong đếm.

Ngụy Lai lắc lắc đầu, quay người nhìn về đám người sau lưng, giọng nói của hắn ôn hòa, nhưng lại không cho làm trái: “Ta biết chư vị rất sốt ruột với tình hình bên bờ bên kia, nhưng binh pháp có nói: Ta không dám làm chủ, mà làm vì khách. Không dám vào thốn, mà trở ra thước. . .”

“Thực lực của Tây Sơn Đường rất mạnh, hai lần đánh bại quận quân, lúc trước còn lấy ít thắng nhiều, đạt được chiến tích huy hoàng, sao ta dám bất cẩn, qua loa vượt sông? Một khi quân Thiên Bình ta đại bại, cục diện của quận Tú Thủy sẽ càng hỏng bét hơn.”

“Chư vị không ngại kiên trì thêm một thời gian, Thập Thất Liên Hoàn Ổ và Thủy sư doanh quận Giang Nam đang đại chiến với Thiết Kỳ Bang ở thượng du. Một khi Thập Thất Liên Hoàn Ổ chiến thắng, quân ta liền có thể thong dong qua sông.”

Sau khi hắn nói xong, liền trực tiếp quay người đi vào một tòa lầu cao sáu tầng ở phía sau.

Đây vốn là một tòa tửu lâu, bị hắn trưng dụng làm nơi ở.

Ngụy Lai vốn muốn leo lên tầng cao nhất để nghỉ ngơi một lúc, lại nhìn thấy một bóng người áo trắng quen thuộc ở nơi này, người này đang ngồi bên một bàn sách.

Người này có vóc dáng tầm trung, khuôn mặt tròn vo, mặt trắng nõn nà, đôi mắt nhỏ, cái mũi nhỏ, nhìn qua như cái vắt mì.

“Tàng Phong?”

Ngụy Lai lấy làm kinh hãi, người trước mắt này là đồng đội cũ của hắn ở biên quân, bây giờ là đệ tử chân truyền của Vô Tướng thần tông, Kiếm Tàng Phong.

Hắn hơi cau mày, ánh mắt hiện lên vẻ khó hiểu: “Ngươi đến đây là vì chuyện của Sở Hi Thanh và Thiết Kỳ Bang, vì biện hộ cho bọn họ?”

“Sở Hi Thanh nào cần ta đến nói giúp?”

Kiếm Tàng Phong thấy buồn cười, lời nói hàm chứa trào phúng: “Bây giờ ngươi dám qua sông sao? Dù hắn để cho ngươi qua sông, ngươi có gan quyết chiến với hắn sao?”

Ngụy Lai nghe vậy, da mặt không khỏi giật giật.

Chương 704: Cái cuốc sắc bén

Trừ phi Tổng đốc ban quân lệnh hẳn hoi, bằng không thì Ngụy Lai thật sự không có can đảm quyết chiến với Thiết Kỳ Bang.

Hắn không ngu đến mức vì chuyện của Thái thú Tư Không Thiện mà đánh đổi tiền đồ của mình.

Sau đó, Kiếm Tàng Phong hơi vung tay lên, ném một phong thư qua cho Ngụy Lai: “Đây là thư mà tiểu Sở nhờ ta đưa cho ngươi, để ngươi chuyển cho Tổng đốc đại nhân.”

Sau khi Ngụy Lai tiếp nhận, hắn hơi suy nghĩ một chút, rồi cẩn thận cất vào trong tay áo.

“Sở Hi Thanh trắng trợn làm loạn, là muốn kéo Thái thú Tư Không Thiện xuống đài đúng không? Việc này không dễ, sau lưng Tư Không Thiện là Yêm đảng, dù là Tổng đốc đại nhân cũng rất khó động vào Tư Không Thiện. Nếu các ngươi coi trọng Sở Hi Thanh như vậy, vì sao không khuyên một chút?”

“Thiết Kỳ Bang bây giờ, chỉ kém một chút nữa là dựng cờ tạo phản rồi. Bây giờ hắn nhẹ thì leo lên Hắc Bảng, nặng thì bị người ta coi thành phản tặc, vĩnh viễn cũng không thể gia nhập Vô Tướng thần tông các ngươi.”

Kiếm Tàng Phong cũng âm thầm thở dài.

Hắn cũng không ngờ tính cách của Sở Hi Thanh lại cương liệt và mạnh mẽ như vậy.

Có điều, hắn rất yêu thích. . .

Trên mặt Kiếm Tàng Phong lại không tỏ vẻ gì: “Ta chỉ phụ trách truyền tin, lựa chọn thế nào là chuyện của các ngươi.”

Hắn uống một hớp trà, lại ngẩng đầu lên nhìn Ngụy Lai một chút: “Tiểu Sở nói quận Tú Thủy có ba tòa hoàng trang, hai tòa mỏ đồng, một tòa quặng sắt. . . nếu như các ngươi không cho một câu trả lời chắc chắn, hắn sẽ không nhịn được, thậm chí sẽ tiến quân vào quận Thái Sơn.”

Ngụy Lai khẽ cau mày.

Quận Thái Sơn là một rắc rối lớn, năm ngoái gặp một trận đại hồng thủy, đến giờ vẫn chưa khôi phục như cũ.

Bách tính bên đó kêu ca rất lớn, một khi Thiết Kỳ Bang tiến quân vào quận Thái Sơn, vậy sẽ trở thành tai họa của cả châu.

Ngụy Lai âm thầm tức giận, lại nhìn thấy ba mươi chiếc thuyền lớn của Thiết Kỳ Bang ở bên người đã giương buồm, lùi về phía bờ tây.

Ngụy Lai không phải nghi ngờ.

Thiết Kỳ Bang định bỏ qua chuyện phong tỏa mặt sông à?

Sau đó, có một Càn Khôn phi kiếm nhẹ nhàng bay đến, Ngụy Lai cầm kiếm trên tay, gỡ thư ở trên cán kiếm xuống.

Một lát sau, sắc mặt Ngụy Lai liền biến đổi.

“Nhìn sắc mặt của ngươi, tựa như là không phải tin tốt?” Kiếm Tàng Phong hơi tò mò: “Xảy ra chuyện gì? Mà để sắc mặt của ngươi khó coi đến mức này?”

Ngụy Lai nhíu chặt mày, ném phong thư về phía Kiếm Tàng Phong.

“Thiết Tiếu Sinh đặt bẫy đánh Nhậm Đạo Hành trọng thương ở thượng du.” Giọng nói của hắn hết sức cay đắng: “Nhậm Đạo Hành gần như sắp chết, đoán là trong vòng hai mươi ngày sẽ không chiến đấu được.”

Con ngươi Kiếm Tàng Phong hơi co lại, cũng thấy kinh ngạc bất ngờ.

Sau đó, hắn nở nụ cười thản nhiên, lại rót cho mình một chén trà: “Thì ra là như vậy, bảo sao tiểu Sở lại điều động thuyền đi chỗ khác, lúc trước hắn không cho phép quân Thiên Bình các ngươi qua sông, bây giờ hắn lại rất hi vọng các ngươi đi qua.”

Ngụy Lai nghĩ thầm, còn không phải sao?

Vấn đề là bây giờ hắn nào dám vượt sông? Một khi nhánh thủy sư của Thiết Kỳ Bang xuôi binh xuống nam, quân Thiên Bình chắc chắn sẽ toàn quân bị diệt.

Hành động này của Sở Hi Thanh, thực sự là tràn đầy ác ý, ngậm lấy khinh bỉ đối với hắn và quân Thiên Bình.

. . .

Khi sắc trời dần tối, bên trong chiếc thuyền lớn Vạn liêu đèn đuốc sáng choang ở bến tàu phía đông kia, Sở Hi Thanh đang tiếp đón vài vị khách.

“Thiếu kỳ chủ không muốn mua một cái sao? Cái bộ khôi lỗi Kim Cương này chỉ cần 120 vạn lượng bạc thôi.”

Một nam tử thanh tú mặc trang phục văn sĩ đang dùng lực đánh lên một khôi lỗi (con rối) hình người bằng kim loại, cao đến chín thước, to cao mạnh mẽ, mỗi một đòn đều phát ra những tiếng leng keng.

Giọng nói của nam tử thanh tú như đang dụ dỗ: “Sức chiến đấu của nó chính là ngũ phẩm hạ! Ta đảm bảo là ngũ phẩm chân thật, thực lực chỉ kém hơn quận úy Thẩm Chu của các ngươi hai đường. Sở thiếu kỳ chủ, chỉ cần 120 vạn lượng bạc, các ngươi có thể nắm giữ một cao thủ ngũ phẩm trung thành tuyệt đối, lại biết nhẫn nhục chịu khó.”

“Thiết Kỳ Bang các ngươi bây giờ đang thiếu một cao thủ ngũ phẩm để chống đỡ một phương, các ngươi bây giờ cũng không thiếu tiền, ta biết chỉ tối hôm nay, các ngươi cướp được ít nhất là 160 vạn lượng bạc, hơn nữa còn có vô số vật tư, dự tính là mấy ngày sau còn có thể cướp được nhiều hơn.”

Sở Hi Thanh khoanh tay trước ngực, mặt không cảm xúc mà nhìn vị nam tử thanh tú này: “Ta nói lại lần nữa, ta không có hứng thú với thứ này của các ngươi. Mọi người đều biết mấy trò lừa gạt này của Thần Cơ môn các ngươi, Chung tiên sinh không cần phải lãng phí miệng lưỡi nữa. Bây giờ ta chỉ cần ‘Liên phát trọng nỗ’, nỏ Bò cạp và Thần Tiên Kiếp, nếu như các ngươi còn trọng tiễn phù văn, thì ta cũng có thể mua một lượng lớn, giao dịch bằng tiền mặt luôn.”

Chương 705: Cái cuốc sắc bén (2)

Logic buôn bán của Thần Cơ môn không khác với các xí nghiệp lớn ở hiện đại là bao.

120 vạn lượng bạc, đổi một cao thủ cấp độ ngũ phẩm hạ, nhìn như rất có lời.

Nhưng khôi lỗi Kim Cương của Thần Cơ môn có danh tiếng không tốt lắm, mỗi khi chiến đấu thì sẽ có linh kiện bị hỏng. Dù là không chiến đấu, thì ba tháng sau cũng sẽ gặp vấn đề.

Sau đó, sửa chữa là một chuyện rất phiền phức, vì để 120 vạn lượng bạc này không đổ sông đổ bể, người mau chỉ có thể mặc cho Thần Cơ môn nghiền ép. Chẳng những phải mời người sửa chữa, mà còn phải mua các loại linh kiện với giá cao.

Thứ hắn cần bây giờ, là trọng nỗ quân dụng có thể làm cho võ tu bình thường đối kháng với cao thủ, càng nhiều càng tốt.

Còn cả trọng tiễn phù văn nữa, đồ dự trữ của Thiết Kỳ Bang đã không đủ xài.

Nam tử thanh tú nghe vậy, khóe môi hơi giật giật, liền tiếc nuối mà ngồi xuống. Sau đó, thần sắc hắn hơi nghiêm túc: “Thiếu kỳ chủ, ta có thể làm chủ, bán đồ trong kho dự trữ ở Đông Châu của Thần Cơ môn cho ngươi. Trọng nỗ Cửu Liên Tinh ba mươi thạch, ba mươi ngàn lượng bạc một cái, tổng cộng một trăm cái. Thần Tiên Kiếp là hai ngàn lượng bạc một viên, tổng cộng một trăm viên.”

“Nỏ Bò cạp 1500 lượng bạc một chiếc, tổng cộng năm mươi chiếc. Bát tí sàng nỏ 5000 lượng bạc một chiếc, tổng cộng ba mươi chiếc. Trọng tiễn phù văn là năm lượng bạc một mũi, ta có thể lấy cho ngươi mười vạn mũi. Những thứ này gộp lại, tổng cộng 12.025.000. Ta trừ số lẻ cho ngươi, tổng cộng 122 vạn lượng.”

Sở Hi Thanh suy tư giây lát.

Hắn biết trọng nỗ Cửu Liên Tinh và Thần Tiên Kiếp đắt hơn nở Bò cạp là vì những thứ này càng nhỏ và càng nhẹ hơn, một người có thể mang theo và sử dụng, hơn nữa uy lực cực mạnh, lại khắc chế võ tu cao phẩm.

Trọng nỗ Cửu Liên Tinh của Thần Cơ môn lại có uy lực cực kỳ mạnh mẽ.

“Ta biết giá cả, ngươi đừng hòng gạt ta. Trọng tiễn phù văn của các ngươi đều là hàng quá hạn mà biên quân đã đào thải. Tất cả mọi thứ, tám mươi lăm vạn, ta muốn hết.”

Sở Hi Thanh nhìn nam tử thanh tú: “Ngoài ra, ta biết trong tay các ngươi còn có hai chiếc ‘Tứ Tí tru thần nỏ’, tổng cộng tính là một trăm vạn lượng.”

Tứ Tí tru thần nỏ là một khí giới nặng của quân đội, nó là pháp khí chuyên môn nhằm vào tộc duệ cự thần ở phương bắc.

Có người nói ngay cả Cự Linh ở cấp độ tứ phẩm, cũng sẽ bị trọng thương khi gặp nó.

Thiết Cuồng Nhân từng mua ba chiếc Tứ Tí tru thần nỏ, tất cả đều được đặt tại pháo đài ở Mi gia trang.

Khi Thiết Tiếu Sinh phá vòng vây, đúng là đã đem chúng nó ra ngoài.

Cách đây không lâu, tinh nhuệ của tổng đà đã mang ba chiếc Tứ Tí tru thần nỏ này về trấn Tây Sơn.

Nếu như Thiết Tiếu Sinh mà có ba chiếc Tứ Tí tru thần nỏ này, thì chắc chắn Nhậm Đạo Hành sẽ chết trong trận chiến ở thương du!

“Xem ra tin tức của Sở thiếu kỳ chủ rất nhanh nhạy.”

Nam tử thanh tú nheo mắt lại, lòng thầm nói chuyện này nhất định là do Ngô Mị Nương ở Cổ Thị tập.

Sau đó, hắn nở nụ cười: “Được! À đúng rồi, chúng ta còn có mấy ngàn bộ áo giáo binh khí, mấy ngàn trọng nỗ Tứ Tí sàng nỏ, có thể giảm giá ba phần mười, không biết Thiếu kỳ chủ ngươi có hứng thú hay không?”

Sở Hi Thanh lại lắc đầu, không hứng thú lắm, cầm chén trà lên nói: “Mời Chung tiên sinh mau chóng đưa những thứ kia đến bến tàu này đi.”

Nam tử thanh tú biết đây là ‘bưng trà tiễn khách’.

Hắn cũng không cảm thấy thất vọng, liền đứng dậy cáo từ.

Thiết Kỳ Bang bây giờ đúng là không thiếu khí giới bình thường, bọn họ đã thu được gần hai vạn thanh đao thương kiếm kích và hơn một vạn áo giáp ở dưới thành Tú Thủy.

Sau đó, khi Thiết Tiếu Sinh triệu tiếp thủy sư, thì đã cướp đoạt một trận ở Cổ Thị tập, cướp sách những hiệu buôn của Thái thú, Thượng Quan gia và Thẩm gia.

Theo nam tử thanh tú biết, Thiết Kỳ Bang bây giờ còn có hơn ngàn chiếc thiết giáp.

Khi Thiết Tiếu Sinh mang quân lên phương bắc, thì tất cả võ tu cửu phẩm dưới trướng hắn đều mặc giáp da, còn mang hơn năm ngàn chiếc cung nặng quân dụng.

Đấy là còn chưa nói đến chuyện Thiết Kỳ Bang quét ngang tất cả ổ bảo và gia trang ở gần sông Thần Tú, thu được vô số khí giới, thừa sức võ trang cho mấy vạn người.

Vì vậy, đương nhiên là cuộc làm ăn này sẽ không thành công.

“Đúng rồi!” Nam tử thanh tú chợt nhớ đến một chuyện, quay đầu lại: “Sở thiếu kỳ chủ! Ma Chiến lâu để ta hỏi ngươi một câu, ngươi có muốn dựng cờ tạo phản hay không? Có muốn hợp tác với bọn họ hay không?”

“Nếu như đồng ý, bọn họ sẽ phái hai vị đệ tử chân truyền tứ phẩm đến đây giúp ngươi một tay. Ngươi có Táng Thiên, nên bọn họ cảm thấy rất hứng thú với ngươi.”

Sở Hi Thanh không khỏi liếc mắt nhìn nam tử thanh tú một chút.

Lòng thầm nói triều đình truy nã Thần Cơ môn gắt gao như vậy, quả nhiên là không phải không có đạo lý.

Bọn họ quả thực là hận không thể để cho thiên hạ đại loạn, nhờ đó mà bán các loại binh khí và khí giới quân dụng.

Chương 706: Cái cuốc sắc bén (3)

Còn về phần Ma Chiến lâu ở trong miệng người này, đây là một trong năm đại ma tông nhất phẩm đương đại, tôn phụng chính là ba vị Ma thần cổ đại, Binh Thần – Lê Tham, Chiến Thần – Táng Thiên, Quân Thần – Tử Vũ.

Vì vậy, tất cả người của Ma Chiến lâu, đều là kẻ cuồng chiến tranh.

Bọn họ cảm thấy rất hứng thú với nội chiến và cả ngoại chiến.

Một ít kẻ điên cuồng, còn thích chế tạo các loại chiến sự trên thế gian, dùng để lấy lòng ba vị Ma thần.

Sở Hi Thanh tuy ngẫm một lát, cũng không từ chối ngay: “Mời Chung tiên sinh để lại một viên Càn Khôn phi kiếm.”

Hắn còn không có ý định tạo phản.

Nhưng nếu như thật sự bị ép đến đường cùng, không thể không làm, thì Sở Hi Thanh sẽ không do dự.

Nam tử thanh tú nghe vậy liền nở nụ cười, hắn phất tay áo một cái, một viên Càn Khôn phi kiếm liền bay đến trước người Sở Hi Thanh.

“Cái Càn Khôn phi kiếm này có thể liên hệ với một trưởng lão của Ma Chiến lâu. Nếu như Thiếu kỳ chủ hạ quyết tâm, có thể dùng kiếm này để tìm hắn. Thiếu kỳ chủ thiên phú cực cao, dù không thể tiến vào Vô Tướng thần tông, cũng có thể dựa vào thiên phú huyết mạch Táng Thiên của ngươi để kiếm một vị trí tại Ma Chiến lâu.”

Nam tử thanh tú nói xong liền dẫn bộ khôi lỗi Kim Cương kia đi xuống boong thuyền.

Thần thái của hắn ung dung tự tin, khá là tiêu sái.

Tuy nhiên, bộ khôi lỗi Kim Cương kia vừa mới đi xuống dưới boong thuyền, liền bắt đầu bốc khói xanh.

Sắc mặt của nam tử thanh tú nhất thời đen xì, vô cùng lúng túng.

Hắn không thể không gia tăng tốc độ, vội vã mang bộ khôi lỗi Kim Cương bốc khói này đi.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, may mà mình không mua, bằng không thì thua thiệt lớn rồi.

Lúc này, ánh mắt của hắn lại chuyển về phía một vị khách khác.

Đây là một thiếu niên tầm mười sáu tuổi.

Mũi của hắn rất to, gần như chiếm cứ một phần năm gương mặt. Một thân da thịt lại trắng bệch, nhìn qua giống như một người chết.

Đó là Thi Cẩu – Lệ Mãng Sơn, là thiếu niên anh kiệt từng tiến vào bí cảnh cửu phẩm ở Lâm Hải với hắn.

Sau lưng thiếu niên còn có một ‘người’ đang đứng thẳng. Trên mặt của hắn dán một tấm bùa, đứng thẳng tại chỗ, toàn thân có thi sát quanh quẩn, da thịt còn xanh trắng hơn cả Lệ Mãng Sơn đến mấy phần.

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày kiếm lên: “Mãn Sơn, ngươi có mang thứ ta muốn đến không?”

“Mang đến!”

Sắc mặt Lệ Mãng Sơn nghiêm nghị, gật đầu một cái.

Hắn lấy một cái bình ngọc từ tay áo ra, còn có một cái phù ấn, một pháp khí có hình dạng như khay tròn.

“Trong bình là một giọt “Chân thần huyết’, giá trị mười vạn lượng bạc, có thể để cho thiên phú của con sát thi Hà La Ngư kia của ngươi tăng lên đến Vương giai, tương đương với cấp thiên kiêu của Nhân tộc chúng ta.”

“Phù ân là Khống Thần Ấn, giá trị năm vạn lượng bạc, có thể để ngươi khống chế sát thi Hà La Ngư mạnh hơn. Sau khi ngươi cho nó ăn Chân thần huyết, nó sẽ không chống cự ngươi trồng thứ này vào. Pháp khí này là Thủy Kinh Bàn, giá trị ba vạn lượng bạc. Là pháp khí mà chúng ta chuyên môn làm cho sát thi, có thể cường hóa tất cả thần thông hệ thủy của nó.”

Lệ Mãng Sơn nói đến chỗ này, hơi cau mày, rồi hơi chần chờ: “Sở huynh, Thần Cơ môn và Ma Chiến lâu là cá mè một lứa, chỉ sợ thiên hạ không loạn! Đương kim thiên tử Kiến Nguyên đế đăng cơ đến nay, vẫn luôn mở rộng đất đai, chăm lo việc nước, là một vị vua hiếm thấy. Mà thiên hạ ngày nay vẫn tính là thái bình, tuy rằng bách tính khốn khổ, nhưng vẫn còn có thể sống được.”

Sở Hi Thanh hơi gật đầu, đây cũng chính là nguyên nhân mà hắn không muốn trực tiếp dựng cờ tạo phản.

Một là thực lực không đủ, hai là chiến tranh tàn phá sẽ tai họa bách tính, ba là không có trụ cột. . .

Đây chỉ là lựa chọn khi đến đường cùng.

Tuy nhiên, dù Sở Hi Thanh có không muốn thế nào đi nữa, thì hắn cũng sẽ không bỏ qua cái tuyển hạng này.

Hắn không phải kiêu hùng ‘thà rằng ta phụ người trong thiên hạ, cũng không để người trong thiên hạ phụ ta’, nhưng chắc chắn sẽ không bó tay chờ chết.

“Lệ huynh yên tâm, ta có chừng mực.”

Sở Hi Thanh thu ba món đồ kia của Lệ Mãng Sơn vào trong tay.

Sau đó, hắn đi đến cửa sổ bên mạn tàu, đổ ‘Chân thần huyết’ trong bình ngọc xuống dưới.

Chân thần huyết khác với Tiên Thần Chi Huyết.

Tiên Thần Chi Huyết là máu được luyện từ tinh huyết của hậu duệ cự thần.

Chân thần huyết thì lại lấy trực tiếp từ cự thần.

Nếu như dùng Chân thần huyết để luyện chế đan dược chữa thương, đủ để lượng chân nguyên của Sở Vân Vân khôi phục mười hai phần vạn.

Tuy nhiên, giá cả của loại đan dược chữa thương này còn đắt hơn Chân thần huyết đến mấy lần.

Sát thi Hà La Ngư ẩn núp ở dưới nước kia liền nuốt giọt Chân thần huyết này vào, sau đó thì lại hưng phấn đến phát điên. Mười cái xúc tu vặn vẹo và bay múa kịch liệt, tạo thành từng làn sóng trên mặt sông.

Quả nhiên là con sát thi này không chống cự chuyện Sở Hi Thanh trồng Khống Thần Ấn vào trong cơ thể mình. Cũng mặc kệ Sở Hi Thanh đào một lỗ ở trên đầu của mình, khảm cái phù ấn này vào trong cơ thể mình.

Chương 707: Cái cuốc sắc bén (4)

Giá cả của Khống Thần Ấn rất đắt, nhưng đắt cũng có đạo lý của đắt.

Nó không chỉ để cho Sở Hi Thanh truyền lệnh từ xa ngàn dặm, mà còn có thể đảm bảo quyền khống chế của hắn với sát thi Hà La Ngư.

Dù là sau này Sở Hi Thanh rời khỏi Tú Thủy, con sát thi Hà La Ngư này cũng sẽ không rời khỏi sự khống chế của hắn.

Con sát thì này sẽ trung thành mà chấp hành mệnh lệnh của hắn, chăm lo cho cái kênh đào nhỏ kia của hắn.

Sở Hi Thanh lại ném cái pháp khí Thủy Kinh Bàn kia cho Hà La Ngư, sau đó để nó lẻn vào đáy sông để tu dưỡng.

Khóe môi hắn cong lên, vẻ mặt khá là thỏa mãn.

Con sát thi Hà La Ngư này, cuối cùng cũng coi như là có sức chiến đấu của ngũ phẩm hạ chân chính, uy thế khi ở dưới sông lại tăng mạnh, há không phải mạnh hơn nhiều so với bộ khôi lỗi Kim Cương kia sao?

“Vậy. . .” Lúc này, Lệ Mãng Sơn lại gãi gãi đầu: “Thật ra trưởng lão nhà ta để ta truyền lời cho ngươi, nếu như bây giờ ngươi thiếu cao thủ, Thi Sơn tông chúng ta còn có hơn bốn mươi con sát thi ngũ phẩm, mặc ngươi lựa chọn.”

Sở Hi Thanh không khỏi âm thầm cười nhạo.

Cách làm ăn của Thi Sơn tông cũng không kém Thần Cơ môn là bao.

Nếu như Sở Hi Thanh muốn thuê một sát thi cấp độ ngũ phẩm, một năm chẳng những phải bỏ bốn mươi vạn lượng bạc tiền thuê, mà còn phải bỏ mấy chục vạn lượng bạc để mua tài liệu nuôi dưỡng.

Những con sát thi này, trung thành là rất trung thành, tin cậy cũng đáng tin cậy, sức chiến đấu cũng rất tốt, nhưng Sở Hi Thanh không có nhiều tiền như vậy để đưa cho Thi Sơn tông.

Hắn nuôi một cái sát thi Hà La Ngư thôi, mà cũng đã rất vất vả rồi.

Trên mặt Sở Hi Thanh lại không lộ vẻ gì, hắn lắc đầu nói: “Thứ Thiết Kỳ Bang chúng ta thiếu, không phải là cao thủ ngũ phẩm, mà là thiếu một Thiết Cuồng Nhân, một hai ngũ phẩm hạ cũng không làm nên chuyện gì. Đúng rồi, Lệ huynh, ngươi cũng sắp được xuống núi lịch lãm rồi đúng không? Có hứng thú gia nhập Thiết Kỳ Bang ta không?”

Hắn nhìn Lệ Mãng Sơn với ánh mắt kỳ dị, còn cả con sát thi dán bùa vàng ở sau lưng Lệ Mãng Sơn kia.

“Ta nguyện lấy chức phó đường chủ để chờ Lệ huynh, đãi ngộ cũng rất tốt. Nếu như Lệ huynh có thể lập công huân cho đường khẩu, vậy chức đường chủ là dễ như trở bàn tay. Ngươi còn nhớ Chu Lương Thần chứ? Bây giờ hắn đã cai quản mấy trăm người, ta chuẩn bị cho hắn lên làm chủ của một đường khẩu.”

Tu vị của Lệ Mãng Sơn đã là thất phẩm hạ, đã xếp hạng 49 trên Đông Châu – Thanh Vân Bảng, hoàn toàn là một thiên kiêu đương đại.

Đầu sát thi sau lưng Lệ Mãng Sơn, lại là một con Kim thi lục phẩm thượng, cùng một cấp độ với Hà La Ngư, thậm chí thiên phú còn cao hơn Hà La Ngư một chút.

Bởi vậy có thể thấy được Lệ Mãng Sơn có địa vị không tầm thường ở Thi Sơn tông.

Sở Hi Thanh nghe nói tông chủ của Thi Sơn tông bây giờ là họ Lệ.

Tuy nhiên, dựa theo quy củ của Thi Sơn tông, dù là con của tông chủ, thì cũng phải tự mưu sinh, tự mình nghĩ biện pháp kiếm tài nguyên để tu hành.

Lúc này, Sở Vân Vân đang tu hành tại trong một góc của gian phòng nghe thấy vậy, không khỏi mỉm cười.

Thi Sơn tông tính toán rất tốt, cái cuốc của Sở Hi Thanh cũng rất sắc bén.

Sắc mặt Lệ Mãng Sơn hơi động, sau đó liền bao hàm vui sướng mà ôm quyền: “Đây là chuyện ta muốn, không dám nói ra.”

Hắn vô cùng bội phục con người và tính tình, cộng thêm văn thao vũ lược của Sở Hi Thanh.

Bây giờ, toàn bộ thiếu niên trong phạm vi Đông Châu này, ai chẳng biết Sở Hi Thanh văn võ song toàn, nhân nghĩa bằng trời?

Chạng vạng ngày hôm qua, Sở Hi Thanh dựng cờ chiêu binh ở bến tàu phía đông thành Tú Thủy, làm cho toàn bộ võ lâm Đông Châu phải chấn động.

Hiện giờ, toàn bộ thiếu hiệp tại giang hồ Đông Châu này, đều chạy về phía Tú Thủy, muốn hiệu lực và làm việc dưới trướng vị Sở thiếu kỳ chủ nhân nghĩa vô song này, còn lấy đó làm vinh.

Còn về phần cục diện của Thiết Kỳ Bang bây giờ, quả thực là có hơi lúng túng.

Thiết Kỳ Bang đang bị triều đình vây quét, nằm ở biên giới của phản tặc, tiền đồ đáng lo.

Nhưng Lệ Mãng Sơn lại không thèm để ý, hắn tin tưởng năng lực của Sở Hi Thanh, nhất định có thể làm chuyện lớn.

Nếu như chuyện này không ăn thua, vậy thì rời khỏi nơi này, lưu lạc giang hồ là được.

Thi Sơn tông bọn họ không phải tông môn chính đạo, môn quy chỉ yêu cầu đệ tử không vào ma đạo là được.

Nếu đã vào giang hồ, vậy ôm hai ba cái lệnh truy nã, thậm chí là leo lên Hắc Bảng, cũng không phải là chuyện gì to tát.

Sở Hi Thanh suýt nữa không nhịn được cười, khóe môi hắn cong lên, hai tay ôm quyền: “Vậy thì mời Lệ huynh hạ mình làm chức phó đường chủ Thiết Kỳ Đường ở tổng đà chúng ta.”

Hắn vừa mới nói xong, bỗng nhiên tâm thần hơi động, nhìn về phía bên ngoài.

Chỉ thấy Kế Tiễn Tiễn và Ngụy Dương dẫn theo một người đi vào trong gian phòng.

Chương 708: Cái cuốc sắc bén (5)

Đó là một người trung niên râu ria xồm xoàm, quần áo lam lũ.

Dáng người hắn tầm trung, thân thể cường tráng, cằm yến râu hùm, vẻ ngoài nhìn khá chán nản, nhưng hai mắt lại tràn đầy ánh sáng ác liệt.

“Đây là?”

Tâm thần của Lệ Mãng Sơn khá nhạy cảm, hắn cảm nhận được khí huyết nồng nặc ở quanh người kẻ này.

Hắn vô thức siết chặt nắm đấm, mắt hiện lên ý đề phòng.

Sắc mặt Ngụy Dương lại thản nhiên, đi đến trước Sở Hi Thanh, cúi chào nói.

“Thiếu kỳ chủ! Người này tên là Bộ Yên Thành, là ngũ phẩm ngân bài của Sát Sinh lâu, còn được gọi là Bát Tí Kim Cương Kiếm. Ta chờ một đêm ở Sát Sinh lâu, chỉ có người này có thể đạt yêu cầu.

“Bát Tí Kim Cương Kiếm - Bộ Yên Thành?”

Sở Hi Thanh không hề xem thường vì mấy chữ ‘ngũ phẩm ngân bài’, trái lại hắn còn nhìn chằm chằm vào nam tử trước mặt: “Ta đã nghe nói đến đại danh của các hạ, ghi tên hạng 43 trên Hắc Bảng của Đông Châu. Tuy nhiên, có người nói tỷ lệ thành công của các hạ ở Sát Sinh lâu không cao lắm?”

Bộ Yên Thành nở nụ cười thản nhiên, hắn dửng dưng ngồi trước Sở Hi Thanh, giọng nói khàn khàn: “Con người ta thích làm việc tùy tâm, có vài nhiệm vụ không hợp ý ta, có lúc lại động lòng trắc ẩn, giữa đường liền bỏ quên.”

“Huống hồ, Thiếu kỳ chủ cũng không tìm sát thủ, mà là một người có thể chống lại Tư Không Thiện, giúp Thiết Kỳ Bang các ngươi chống đỡ cục diện, đúng không? Tỷ lệ thành công của ta không cao cũng không liên quan gì đến nhiệm vụ này, chỉ cần thực lực đầy đủ là được, đúng không?”

Sở Hi Thanh thản nhiên như không: “Thực lực của các hạ đúng là đủ rồi, nhưng ta cần là người đáng tin cậy.”

Tỷ lệ hoàn thành nhiệm vụ của người này không cao, nhưng đến bây giờ, đã có năm cao thủ ngũ phẩm chết trong tay hắn.

Mấy tháng trước, Bộ Yên Thành đã từng đánh một trận với Đông Phương Minh Châu cấp tứ phẩm xếp hạng trong mười lăm vị trí đầu của Đông Châu – Danh Hiệp Bảng, người này có thể chống đỡ đủ 130 hiệp, lại bình yên thoát thân.

Thực lực của người này có thể không bằng Thiết Cuồng Nhân, nhưng lại đủ để chống lại Tư Không Thiện.

“Ta rất đáng tin cậy!” Bộ Yên Thành cười đắc ý, lộ ra hàm răng trắng: “Chỉ cần không phải là giết người, thì độ tin cậy của ta vẫn rất cao. Tại Sát Sinh lâu, tỷ lệ nhiệm vụ hộ vệ của ta là trăm phần trăm. Nếu như ngươi còn không yên tâm, ta có thể bỏ mười vạn lượng bạc ra làm tiền đặt cọc ở Sát Sinh lâu.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, quay sang nhìn Lỗ Bình Nguyên.

Lúc này, Lỗ Bình Nguyên hơi gật đầu: “Ta đã kiểm tra lịch sử của hắn, tổng cộng nhận bảy nhiệm vụ hộ vệ, không có vấn đề gì.”

“Thỏa mãn chưa?” Bộ Yên Thành khoanh tay trước ngực, vênh mặt lên nói: “Chúng ta nói đến chuyện đãi ngộ đi, mười lăm vạn lượng bạc một tháng là không đủ, ta muốn hai mươi vạn lượng bạc một tháng! Sau khi hết hai tháng, nếu như ngươi muốn tiếp tục, vậy thì phải thêm tiền.”

“Hai mươi vạn lượng?” Kế Tiễn Tiễn cười nhạo một tiếng: “Lão tiêu đầu Hổ Uy Long của kinh thành đi một chuyến tiêu, cũng chỉ có cái giá này.”

Nàng nói đến đây, giọng nói liền hơi cứng lại.

Chuyện này hoàn toàn không phù hợp với thân phận của nàng bây giờ, nàng chỉ là một người xuất thân sơn dã, làm sao có thể biết chuyện ở kinh thành?

Tuy nhiên, hai người Sở Hi Thanh và Lỗ Bình Nguyên cũng không để ý.

Chỉ có Sở Vân Vân ở trong góc là liếc mắt nhìn Kế Tiễn Tiễn một chút.

Thật ra thì trong trận đại chiến ngày hôm nay, Sở Vân Vân đã muốn nhân cơ hội sương mù tràn ngập, một quyền đấm chết Kế Tiễn Tiễn.

Nữ tử này tu luyện Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện Kim Chung, mới đầu còn có thể giấu diếm được nàng, nhưng theo thời gian trôi qua, chung quy vẫn lộ sơ hở.

Có điều, trong trận chiến ngày hôm nay, nữ tử này vô cùng ra sức, đã trợ giúp Tây Sơn Đường giết chết mấy vị cao thủ.

Vì vậy, Sở Vân Vân quyết định vẫn là quan sát thêm một chút.

Nàng muốn biết vị Siêu thiên trụ của Cẩm y vệ này, ẩn núp ở bên cạnh Sở Hi Thanh là muốn cái gì? Dựa theo tất cả hành động của nữ tử này, không giống như đang điều tra hai người bọn họ.

Bộ Yên Thành không biết ý nghĩ của mấy người trong phòng, hắn nở nụ cười thản nhiên: “Vậy chứng tỏ bản thân ta xứng đáng với cái giá này! Nếu các ngươi cảm thấy vị Long lão tiêu đầu kia có lời hơn, vậy có thể thuê hắn. Nói một câu không khách khí, tại thế giới ngầm của Đông Châu bây giờ, thật sự không có nhiều người có thể giúp Thiết

Kỳ Bang các ngươi, lại không sợ hãi quan phủ, chỉ sợ tuyệt đối không vượt quá năm đầu ngón tay, mà bản thân ta chính là một người trong đó.”

“Tu vị dưới tứ phẩm tại Đông Châu này, Bộ mỗ không để vào mắt. Tứ phẩm trở lên, nếu Bộ mỗ có cung nỏ phối hợp, cũng có thể chống đỡ giúp các ngươi. Ta lấy hai mươi vạn lượng bạc một tháng, thật ra là các ngươi kiếm lời.”

Hôm nay thêm mấy chương, cảm ơn KP của các bác.

Chương 709: Cái cuốc sắc bén (6)

Hắn mở to mắt, nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt hứng hú: “Nếu không phải nghe nói ngươi đánh vỡ mấy tòa khoáng tư nhân ở quận Tú THủy, giải cứu hơn vạn thợ mỏ. Thì cho dù ngươi có cho nhiều tiền hơn, ta cũng sẽ không nhận đơn hàng này.”

Sở Hi Thanh nghe vậy, thần sắc hơi động.

Tây Sơn Đường đúng là đánh vỡ mấy tòa quặng mỏ và khoáng tư nhân, chỉ vì những thợ mỏ kia là một tài nguyên rất tốt, có thể gia tăng binh lực cho Thiết Kỳ Bang.

Sở Hi Thanh thậm chí còn dùng mấy tòa quặng làm trụ cột, mở thêm ba cái đường khẩu, đêm Chu Lương Thần, Lý Thần Sơn và Ngụy Dương lên làm đường chủ.

Có rất nhiều quặng mỏ tư nhân ở Đại Ninh đều không có bằng chứng và đảm bảo ở quan phủ, kẻ nào mạnh hơn thì kẻ đấy chiếm lấy.

Sản lượng của các mỏ khoáng tư nhân này, đủ để nuôi dưỡng hơn ba ngàn bang chúng tinh nhuệ.

Sở Hi Thanh còn đánh chủ ý vào mây tòa khoáng sản của quan phủ.

Tuy nhiên, sau khi suy nghĩ lại thì hắn vẫn bỏ qua, người ở ba tòa khoáng sản của quan phủ đều là tội phạm mạnh mẽ, trong đó long xà hỗn tạp.

Dù có chiếm được, thì bọn họ cũng không quản lý được, trái lại còn trở thành chuyện xấu.

Sở Hi Thanh không ngờ chuyện này lại đưa Bộ Yên Thành đến đây.

“Hai mươi vạn lượng bạc là quá đắt.”

Sở Hi Thanh lắc đầu, đang chuẩn bị ép giá một chút, nội tâm của hắn đột nhiên sinh lòng cảnh giác.

Kế Tiễn Tiễn thì lại cảm ứng được nguy hiểm trước một bước.

Nàng tháo trường cung sau lưng xuống, lập tức bắn bảy mũi tên ra ngoài cửa sổ.

Sở Hi Thanh lại quay đầu nhìn về phía cửa sổ, sau đó hắn nhìn thấy mấy bóng người màu đỏ ngòm đang lướt sóng mà đến ở ngoài hai mươi trượng.

Sở Hi Thanh hết sức quen thuộc một người trong đó.

Đó chính là Huyết Phong Kiếm – Lý Đạo Quy!

Người này mặc huyết y(áo màu máu), ánh mắt lạnh lùng kia đang khóa chặt Sở Hi Thanh.

Toàn thân có khí huyết quanh quẩn, uốn lượn thành một cơn lốc màu máu khổng lồ.

Sở Hi Thanh âm thầm cả kinh, lông tơ toàn thân đã dựng đứng.

“Bộ tiên sinh, hai mươi vạn lượng bạc một tháng! Ta đáp ứng ngươi!”

Không thể không nói, vận may của hắn cũng không tệ lắm!

“Sảng khoái!”

Bộ Yên Thành cười ha ha, hắn đứng dậy, trực tiếp phóng bước dâm xuyên tường gỗ của thuyền, đi đến không trung trên mặt nước ở bên ngoài.

“Yên tâm! Có Bộ mỗ ở đây, không kẻ nào ở Đông Châu này có thể tổn thương ngươi. Cuộc giao dịch này, ngươi kiếm mạnh rồi.”

Theo tiếng nói của Bộ Yên Thành, hộp kiếm khổng lồ ở phía sau hắn đột nhiên ‘cheng’ một tiếng rồi mở ra, tổng cộng có tám thanh kiếm hán tám mặt bay ra.

Hai tay của Bộ Yên Thành, mỗi thanh nắm một thanh kiếm, sáu thanh còn lại thì trôi nổi tại không trung, giống như có sáu bàn tay vô hình đang nắm chặt sáu thanh kiếm hán tám mặt kia.

Sở Hi Thanh biết đây là pháp môn ‘lấy khí ngự kiếm’.

Lấy khí ngự kiếm của Bộ Yên Thành lại cực kỳ mạnh mẽ.

Hắn dùng chân nguyên để mô phỏng tay người, mặc kệ là sức mạnh hay độ linh hoạt thì đều không kém với tay thật.

Một cái chớp mắt tiếp theo, trên mặt sông liền truyền đến tiếng vang vọng ngập trời, tạo thành cơn sóng thần.

Cương khí của Bộ Yên Thành và Lý Đạo Quy làm cho vách tường gỗ bên ngoài thuyền của Sở Hi Thanh bị nổ tung.

“Cút đi cho ta!”

Tám thanh kiếm của Bộ Yên Thành tấn công, đồng thời chém ra tám đạo kiếm cương.

Lúc này, phía sau hắn lại hiện lên tám cánh tay lớn như tay vượn, uy thế tựa như Ma thần.

Những kiếm cương này mạnh mẽ xé rách cơn lốc màu máu của Lý Đạo Quy, bản thân Lý Đạo Quy cũng bị ép lùi lại năm trượng.

Bộ Yên Thành cười đắc ý, kiếm cương tiếp tục truy kích, ngăn cản mấy bóng người màu đỏ ngòm khác.

“Huyết Phong Đạo thì lại làm sao? Trước mặt lão tử, các ngươi là rộng thì phải cuộn lại, là hổ thì phải nằm xuống . . .”

Giọng nói của Bộ Yên Thành bỗng nhiên im bặt, bởi vì có mấy bóng người màu đỏ ngòm khác ở trên bờ đã xông vào trong khoang thuyền.

Đó là một đội ngũ phụng mệnh của Sở Hi Thanh, vận chuyển vật tư về bến tàu phía đông thành Tú Thủy. Có vài người trong đó đột nhiên gây sự, làm cho tất cả mọi người bất ngờ không kịp chuẩn bị.

“Móa!”

Bộ Yên Thành cũng muốn quay lại, nhưng Huyết Phong Kiếm – Lý Đạo Quy đã quay trở lại. hắn dùng một cơn lốc màu máu, quấn chặt lấy người của Bộ Yên Thành. Một thanh huyết kiếm lại tung ra ngàn điểm hàn mang.

Trong khoang thuyền, sắc mặt Sở Hi Thanh hơi ngưng trọng. Hắn đã ý thức được, lần này tuyệt đối không phải chỉ có người của Huyết

Phong Đạo.

Dưới sự đả kích của Kiếm Tàng Phong, Huyết Phong Đạo đã không còn bao nhiêu người.

Nhưng những người ám sát hắn bây giờ, chỉ ngũ phẩm đã có ba vị, lục phẩm lại khoảng mười người!

Đặc biệt là một người xông vào khoang thuyền từ phía bờ, bóng người cao lớn này cầm một thanh huyết trùy cực to, khí thế mạnh mẽ, thực lực không hề thua kém Huyết Phong Kiếm – Lý Đạo Quy!

Tình hình đã có chút không ổn rồi . . . !

Chương 710: Thẻ cực chiêu

Khi mấy tên mặc Huyết y va vào khoang thuyền, Kế Tiễn Tiễn liền nhíu chặt lông mày.

Nàng nhận ra đại hán cao lớn cầm thiết trùy cực lớn kia, tên này là Sơn Trùy – Chu Minh Sơn, là một đệ tử nội môn có thực lực khá xuất chúng của Huyết Bức sơn.

Sau lưng Sơn Trùy – Chu Minh Sơn còn có một nam tử gầy yếu, nhìn qua như không có uy thế gì, nhưng kẻ này cũng là một cao thủ không thua kém Chu Minh Sơn và Lý Đạo Quy, gọi là Quỷ Ảnh Đao – Lữ Hàn.

Kế Tiễn Tiễn tiếp tục bắn tên, tay phải mang theo từng mảnh từng mảnh tàn ảnh, mưa tên điên cuồng trút xuống.

Mà mỗi một mũi tên đều mang theo chân nguyên mạnh mẽ, lại tràn đầy lôi đình.

Nàng bây giờ đã ‘dùng’ bí dược, tu vị đã là ‘lục phẩm hạ’, sức chiến đấu khá mạnh, phát huy ra thực lực tiếp cận ngũ phẩm thì vẫn có thể giải thích được.

Dù sao thân phận này của nàng cũng có thiên phú không tầm thường, vượt xa Lý Thần Sơn, chỉ đi theo con đường hoang dã mà đã có thực lực như bây giờ.

Đột nhiên thức tỉnh thiên phú huyết mạch, sức chiến đấu tăng mạnh, điều này là hoàn toàn có thể.

Có điều, dù Kế Tiễn Tiễn mạo hiểm và liều lĩnh bại lộ thân phận, dùng hết khả năng để bắn tên, nhưng vẫn không thể ngăn cản mấy người Chu Minh Sơn tiếp cận Sở Hi Thanh.

Trong tay áo của nàng đã có một viên bom khói, bất cứ lúc nào cũng có thể ném ra ngoài.

Vì nhiệm vụ này, Kế Tiễn Tiễn và Tào Hiên đã sử dụng rất nhiều thời gian và tinh thần, sức lực, nhân lực, quan hệ và tài nguyên, chỉ tính riêng tiền bạc cũng đã hơn mười vạn lượng bạc, chiếm cứ một phần tư kinh phí của Thiên hộ sở rồi.

Nếu như Sở Hi Thanh ngỏm tại chỗ này, chết trong tay Huyết Phong Đạo, như vậy tất cả những gì nàng bỏ ra đều sẽ đổ sông đổ biển.

Đây là điều mà Kế Tiễn Tiễn tuyệt đối không cho phép!

Tuy nhiên, dù nàng lần này có ra tay trong khói mù, thì quá nửa cũng sẽ bại lộ.

Nội tâm Kế Tiễn Tiễn đang giãy dụa, rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Sở Vân Vân ở trong góc cũng bắt một pháp quyết, làm cho từng tia khói đỏ nồng nặc quấn quanh tay.

Nàng đang mượn lực lượng của thần thú Toan Nghê để tạo khói, lúc nào cũng có thể sử dụng sương mù để bao phủ toàn trường.

Tuy nhiên, tạo khói thì dễ, chứ muốn giấu diếm tai mắt của tất cả mọi người thì lại khó.

Đây cũng không phải ở trên chiến trường.

Trên chiến trường có mấy vạn người, sương khói um tùm, ai có thể đoán được cao thủ thần bí là ai?

Nhưng nếu như ở trên thuyền này, thì mục tiêu đáng nghi sẽ bị thu nhỏ đến vô hạn.

Vì vậy, đây là thủ đoạn cuối cùng.

Trong mắt Sở Vân Vân không có quá nhiều lo lắng, nàng biết Sở Hi Thanh đã có chuẩn bị từ trước.

Ngay khi Kế Tiễn Tiễn cắn chặt răng bạc, chuẩn bị ném bom khói trong tay áo ra ngoài, vách tường bên cạnh bỗng nhiên nổ tung.

Ba đạo ánh sáng màu xanh lam bắn thẳng về phía Sơn Trùy – Chu Minh Sơn, tựa như ba đạo sấm chớp.

Chu Minh Sơn lập tức biến sắc: “Tứ Tí tru thần nỏ!”

Kế Tiễn Tiễn cũng rất bất ngờ, Sở Hi Thanh lại không đưa ba chiếc Tứ Tí tru thần nỏ này lên thượng du, trái lại còn để chúng nó tại chiếc thuyền lớn Vạn liêu này.

Người này. . . lại gạt nàng!

Bóng người đang lao nhanh của Chu Minh Sơn đột nhiên dừng lại, hắn liều mạng lùi về phía sau, thiết trùy trong tay đặt ngang ở trước người.

Trong miệng Chu Minh Sơn thì lại tràn ra một tia máu, đây là hắn cắn đầu lưỡi, bạo phát tất cả tiềm lực của bản thân, thân thể của Chu Minh Sơn mang theo từng mảnh từng mảnh tàn ảnh. Thân thể của hắn lấp lóe, lúc trái lúc phải, mờ ảo khó nắm bắt.

Ba mũi tên màu xanh lam kia, cuối cùng bị hắn tránh được hai mũi, một mũi cuối cùng thì bị thiết trùy to lớn của hắn cản lại.

Ầm!

Theo một tiếng nổ rung trời, toàn thân Chu Minh Sơn bị đánh bay ra ngoài như sao băng. Tay phải của hắn đã rủ xuống một cách mất tự nhiên, đã bị một phát Tứ Tí tru thần nỏ đánh cho gãy xương.

Có điều, tuy Chu Minh Sơn bị Tứ Tí tru thần nỏ đẩy lùi, Quỷ Ảnh Đao – Lữ Hàn lại gia tăng tốc độ.

Lúc trước hắn vẫn luôn giấu ở sau lưng Chu Minh Sơn, không lộ ra ngoài.

Nhưng một khi Chu Minh Sơn bị ép phải lùi lại, thì Lữ Hàn lại đột nhiên bạo phát đến cực hạn, toàn thân như hóa thành quỷ mị mà mắt thường không thể nhìn rõ, lao thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Tuy nhiên, căn phòng bên cạnh không chỉ có ba chiếc Tứ Tí tru thần nỏ.

“Cút về!”

Đó là Diệp Tri Thu, nàng lao thẳng ra ngoài với thanh trọng kiếm trong tay, một kiếm liền đánh tan tư thế xung kích của Lữ Hàn, khiến cho kẻ này không chỉ không tiếp cận được Sở Hi Thanh, mà còn bị ép phải lui ra ngoài thuyền.

Quỷ Ảnh Đao – Lữ Hàn cau mày, ánh mắt nghiêm nghị.

“Thần Lôi Cửu Cung kiếm pháp? Cuồng Lôi võ ý?”

Tu vị của nữ nhân này thấp hơn hắn tận một phẩm, sức chiến đấu lại không kém hơn bao nhiêu, cực kỳ vướng tay vướng chân!

Nàng lại có Cuồng Lôi võ ý tầng mười ba, còn nắm giữ thiên phú cực kỳ mạnh mẽ.

Chương 711: Thẻ cực chiêu (2)

Thần Lôi Cửu Cung kiếm pháp là một môn võ học có ngưỡng cửa cực cao, kiếm thế nghiêm ngặt lại nghiêm cẩn, nhưng ở trong tay nữ nhân này thì lại trở nên phóng đãng tùy ý, thiên mã hành không.

Diệp Tri Thu lại không dám thả lòng chút nào.

Nàng biết thân pháp của người này cực kỳ qur dị, một khi để Quỷ Ảnh Đao – Lữ Hàn tiến lại gần, chỉ cần một cái biến hóa, một cái cực chiêu, liền có thể ra tay với Sở Hi Thanh.

Với đao pháp của Lữ Hàn, một đao liền có thể đưa Sở Hi Thanh về hoàng tuyền.

Vì vậy, kiếm của Diệp Tri Thu vẫn đuổi sát Quỷ Ảnh Đao – Lữ Hàn, như từng đạo từng đạo cuồng lôi chém thẳng về phía hắn.

Thực lực của Diệp Tri Thu thật ra hơi kém hơn vài phần.

Nhưng Kế Tiễn Tiễn ở phía sau, thỉnh thoảng lại bắn một hai mũi tên về phía Quỷ Ảnh Đao – Lữ Hàn, lại có ba chiếc Tứ Tí tru thần nỏ uy hiếp, khiến cho kẻ này không thể đột nhập vào khoang thuyền.

“Ngươi là người của Vô Tướng thần tông!”

Giọng nói của Quỷ Ảnh Đao – Lữ Hàn thâm trầm, ngậm lấy vài phần ý cười: “Thiết Kỳ Bang phạm thượng làm loạn, Vô Tướng thần tông các ngươi nhúng tay vào chuyện này, không sợ triều đình truy cứu trách nhiệm sao?”

Diệp Tri Thu nghe vậy thì cười lạnh, cũng lười trả lời.

Nàng cũng không phải giúp Thiết Kỳ Bang, mà là đang đuổi bắt đạo tặc Huyết Phong Đạo! Có liên quan gì đâu?

Chỉ là thời gian và địa điểm có hơi vi diệu mà thôi.

Ngay khi Diệp Tri Thu và Lữ Hàn giao phong với nhau, toàn bộ trong và ngoài khoang thuyền đều rơi vào cảnh hỗn chiến.

Bên người Sở Hi Thanh còn có ba mươi tên hộ vệ, ngoại trừ mười hai người đang khống chế Tứ Tí tru thần nỏ ở phòng bên cạnh, những người còn lại đều đang toàn lực ngăn cản mấy bóng người màu đỏ ngòm kia.

Ngay cả Thi Cẩu – Lệ Mãn Sơn cũng đang vung quyền chiến đấu, ngăn cản hai tên mặc Huyết y có tu vị lục phẩm thay cho Sở Hi Thanh.

Khoang thuyền này được Sở Hi Thanh dùng làm văn phòng tiếp khách, nên đã được mở rộng và gia cố qua, dài khoảng tầm bốn trượng, bề rộng tầm ba trượng.

Nhưng bên trong không gian chỉ hơn một trăm mét vuông này, đâu đâu cũng là ánh đao bóng kiếm. Tiếng binh khí va chạm vang lên không dứt, đao cường và kiếm khí liên tục bắn ra, hầu như làm cho toàn bộ khoang thuyền và boong thuyền phía trước bị lật tung và xé nát.

Sở Vân Vân đã sử dụng 'Hàng Thần thuật', triệu hồi thần thú Toan Nghê.

Con thần thú hư ảo ngậm lấy chân ý mạnh mẽ này, lao thẳng về phía hai tên thuật sư thất phẩm thượng đang thi triển pháp thuật ở trên bờ.

Một đòn tấn công, liền khiến hai người này bốc cháy, không rảnh quan tâm đến việc khác.

Kế Tiễn Tiễn thì cầm một cây cung tiếp ứng bốn phía, cố gắng ngăn cản đám mặc Huyết y kia tiếp cận Sở Hi Thanh.

Tuy nhiên, hiển nhiên là Huyết Phong Đạo muốn đưa Sở Hi Thanh vào chỗ chết, đội hình của bọn họ cực kỳ xa hoa và mạnh mẽ, mạnh đến mức khiến cho sắc mặt của Kế Tiễn Tiễn hơi tái.

Kế Tiễn Tiễn vừa mới dùng một mũi tên để bắn chết một tên mặc Huyết y lục phẩm, lại có thêm sáu bóng người màu đỏ ngòm lao vào từ mặt sông ở bên ngoài.

Bọn họ mượn lực lượng pháp thuật, lại được mấy người Lý Đạo Quy yểm trợ, nên vẫn tiềm hành ở dưới mặt nước, đến khi đến gần thuyền khoảng sáu trượng, thì mới đột nhiên xông ra.

Con ngươi của Kế Tiễn Tiễn co rụt lại, bóng người của những kẻ này cực nhanh, nàng đã không kịp sử dụng bom khói.

Trái tim Kế Tiễn Tiễn chợt nhảy lên một cái, đồng thời khó có thể kiềm chế lửa giận: “Bộ Yên Thành! Ngươi còn có mặt mũi đòi hai mươi vạn lượng bạc một tháng sao? Ngay cả người mà còn không chặn nổi sao?”

Tiếng nói của nàng có nhanh hơn, thì cũng không theo kịp tốc độ của mấy tên mặc Huyết y kia. Tốc độ của sáu người này đều quá nhanh.

Tuy nhiên, Bộ Yên Thành đang bận trăm công ngàn việc, vẫn rút ba thành kiếm hán tám mặt ra, chém thẳng về phía sau.

Lúc này, lời của Kế Tiễn Tiễn còn chưa nói hết, Bộ Yên Thành đã thẹn quá hóa giận, mặt mũi đỏ bừng.

Ba kiếm này tràn đầy lửa giận, kiếm cương to lớn kia lại trực tiếp chém nát một người giữa không trung.

Lúc này, tại mặt nước phía dưới cũng ‘oanh’ một tiếng, mười cái xúc tu cực lớn cũng lao ra ngoài, quất thẳng vào năm người còn lại.

Tuy nhiên, nó chỉ ngăn cản được hai người trong đó, ba người còn lại chỉ hơi dừng lại một chút, sau đó nhảy vào trong khoang thuyền qua cái lỗ hổng cực lớn kia.

Kế Tiễn Tiễn nhìn ba người đi vào, trong lòng đã lạnh như băng.

Ba tên đệ tử của Huyết Bức sơn này, nàng nhận ra hết.

Hai người phía sau, bên trái là Chu Huyết Y, xếp hạng 74 trên Thanh Vân Bảng, tu vị thất phẩm thượng.

Bên phải là Vương Ngọc Quan, đến từ Hoài Châu ở bên cạnh, là người xếp 97 trên Hoài Châu – Hắc Bảng, tu vị lục phẩm thượng.

Đáng sợ nhất là kẻ đứng đầu tiên.

Đây là một bóng người cao to mạnh mẽ, hắn mặc một thân huyết y, gương mặt trơn bóng như ngọc, giữa trán có một kiếm phù màu máu, vành tai khổng lồ, hai mắt hẹp dài, khí chất âm lãnh và ác liệt.

Chương 712: Thẻ cực chiêu (3)

Đó là Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương, mười tám tuổi, tu vị lục phẩm thượng, đã từng xếp hạng 2 trên Hoài Châu – Thanh Vân Bảng, bây giờ đứng 37 trên Hoài Châu – Hắc Bảng.

Tuy rằng người này không leo lên Thanh Vân Tổng Bảng, nhưng lại được thế nhân công nhận là siêu thiên kiêu!

Sức chiến đấu của hắn đã đuổi sát ngũ phẩm, chỉ yếu hơn một chút xíu.

Phiền phức!

Vẻ mặt Sở Hi Thanh lại rất bình tĩnh.

Hắn nhìn kiếm của Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương đâm về phía mình, thân thể bỗng nhiên lóe lên tựa như sương như khói.

Thẻ cực chiêu Tần Mộc Ca thất phẩm thượng: Mị Ảnh Vân Tung – Yên Vân Thiên Túng!

Bóng người của Sở Hi Thanh tránh khỏi mũi kiếm của Ngự Xích Dương bằng một động tác khó mà tin nổi.

Ngự Xích Dương đầu tiên là vô cùng bất ngờ, sau đó con ngươi của hắn trợn lên, hiện ra ý tức giận.

“Càn rỡ!”

Thần thức của hắn nhạy cảm, thị lực hơn người, khi Sở Hi Thanh lướt qua người hắn thì Ngự Xích Dương nhìn thấy rõ ràng vẻ ung dung tự nhiên, bình tĩnh thong dong ở trên mặt người này!

Giờ phút này, Sở Hi Thanh lại coi hắn và kiếm của hắn như không khí!

Sở Hi Thanh không quan tâm đến ý nghĩ của Ngự Xích Dương, hắn lắc mình đến sau lưng Ngự Xích Dương, đối mặt với Chu Huyết Y và Vương Ngọc Quan.

Trên mặt hai người này đã tràn đầy vẻ bất ngờ.

Tựa như không dám tin tưởng, Sở Hi Thanh thế mà có thể ung dung thoát khỏi kiếm của Ngự Xích Dương, còn chạy đến sau lưng của Ngự Xích Dương.

Ngay khi hai người bọn họ còn chưa kịp phản ứng, Sở Hi Thanh đã rút đao!

Thần Phong Minh Kính Đao – Không Huyệt Lai Phong!

Tuy Thần Phong Minh Kính Đao là tiến giai của Truy Phong đao pháp, nhưng tên của chiêu thức lại không thay đổi gì.

Tư thế và quỹ tích của một thức Không Huyệt Lai Phong này, cũng hoàn toàn tương đồng với Truy Phong đao pháp.

Chỉ là cách vận chuyển chân nguyên trong cơ thể phức tạp hơn, liên quan đến nhiều kinh mạch hơn, dùng để cường hóa uy lực và tốc độ của đao.

“Cheng!”

Sở Hi Thanh chọn quả hồng mềm để bóp trước, một đao nhanh như gió lại tựa như điện, chém thẳng vào yết hầu của Chu Huyết Y.

Đao của Sở Hi Thanh nhanh đến cực hạn, để Chu Huyết Y gần như không phản ứng kịp, hắn suýt nữa thì gặp nạn, may mà cản được lưỡi đao của Sở Hi Thanh ở vị trí nửa tấc trước yết hầu.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, trên thân đao và mũi đao của Sở Hi Thanh lại bùng nổ ra một đạo đao cương thứ hai.

Giống như là Tốn Phong Chấn Lôi đao của hắn đột nhiên kéo dài hai thước, đao cương lao thẳng về phía trước, bổ đầu của Chu Huyết Y xuống.

Theo đầu người của Chu Huyết Y rơi xuống, Vương Ngọc Quan ở bên phải cũng dùng một đôi bút phán quan của hắn, đánh thẳng đến trước người Sở Hi Thanh, khoảng cách đã tiếp cận đến đao của Sở Hi Thanh, dù thế nào thì cũng không thể rút đao về ngăn cản.

Nhưng bóng người của Sở Hi Thanh lại tăng tốc lần nữa, lấy tốc độ khó mà tin nổi để thoát khỏi một đôi bút phán quan của Vương Ngọc Quan.

Vương Ngọc Quan cho rằng hắn thi triển một loại thân pháp nào đó, thậm chí là cực chiêu nào đó, thật ra là Sở Hi Thanh sử dụng năng lực Quang âm Nhất Thuấn, làm chậm thời gian quanh người.

Một cái chớp mắt tiếp theo, đao của Sở Hi Thanh lại mang theo phong lôi, bổ ra một hàn quang trí mạng.

Cực chiêu – Phong Xế Lôi Hành!

Quang âm Nhất Thuấn có thể duy trì khoảng hai cái hô hấp, mà Sở

Hi Thanh có thể chém ra ít nhất mười hai đao trong một cái hô hấp!

Thức cực chiêu mới này của Sở Hi Thanh, vốn nổi danh vì sự mãnh liệt, cấp tốc, nhanh như chớp.

Lúc này, ánh đao càng như chớp giật, không chỉ vượt qua thị lực cực hạn của Vương Ngọc Quan, đao của Sở Hi Thanh đã xẹt qua, 'bồng' một tiếng, chém đứt đầu của Vương Ngọc Quan.

Khoảnh khắc này, không chỉ Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương ở phía sau của Sở Hi Thanh là mặt đỏ như máu, rơi vào nổi giận. Mà Sơn Trùy – Chu Minh Sơn đang không ngừng né tránh Tứ Tí tru thần nỏ ở trên bến tàu cũng gầm lên giận dữ, tựa như một con dã thú sắp chết đang gào rú.

Chu Huyết Y vừa chết trong tay Sở Hi Thanh, chính là đệ đệ ruột của hắn.

Chỉ là ba chiếc Tứ Tí tru thần nỏ kia vẫn đang liên tục bắn về phía hắn, trên bến tàu còn có một lượng lớn bang chúng Thiết Kỳ Bang. Bọn họ có rất nhiều cung thủ, tất cả đều đang dùng toàn lực để kéo cung bắn tên về phía Chu Minh Sơn.

Tuy rằng Chu Minh Sơn tức giận đến muốn điên, hận không thể lao đến trước mặt Sở Hi Thanh, lấy mạng chó của tên con hoang này. Nhưng bây giờ hắn đang bị mưa tên bao phủ, không chỉ không thể thoát khỏi, mà còn từng bước bị đẩy vào nguy cơ.

Ngự Xích Dương thì đã quay người, kiếm quang ngập trời đánh về phía Sở Hi Thanh.

Một chiêu này cũng là một cực chiêu thành danh của hắn, Huyết Vũ Tinh Phong!

Ngự Xích Dương nén giận mà phát, trong khoảnh khắc đã bùng nổ hơn trăm đạo kiếm quang, kiếm kiếm đều trí mạng. Trong đó thậm chí còn bao hàm lấy một tia Thiên đạo chi vận, kiếm quang kia tựa như mưa rào tầm tã, không chỗ nào là không lọt.

Chương 713: Thẻ cực chiêu (4)

Sở Hi Thanh thì lại dùng Thần Phong Minh Kính Đao để chặn lại.

Hắn đang dùng một chiêu Hư Đường Huyền Kinh trong đó.

Thần Phong Minh Kính Đao nhiều hơn Truy Phong đao pháp bảy chiêu thức, tất cả đều là hóa phong thành kính, mượn lực đả lực, có thể phản xạ cương lực, chân nguyên và đao pháp của đối phương.

Hư Đường Huyền Kính chính là một trong số đó.

Ban đầu, Sở Hi Thanh dựa vào chút uy thế còn sót lại của Quang âm Nhất Thuấn, tốc độ thân pháp và tốc độ đao, năng lực phản ứng đều tăng lên năm phần, cố gắng ngăn cản được kiếm của đối phương.

Sau đó, hắn từ từ thong dong hơn, đem Bạch Mã Phi Mã và một bộ phận hạt nhân của Bát Phong Bất Động hòa vào trong đao pháp và thân pháp của mình.

Hắn người của hắn tựa như khói lại tựa như huyễn, đao pháp thì lại mãnh liệt như lôi điện, khó nắm bắt như gió. Hầu như mỗi hai mươi đao, liền có thể phản xạ một kiếm.

Thiên phú Thần Chi Thương cộng thêm một viên Thần Lực Đan, giúp cho sức mạnh của hắn tăng lên đến tiếp cận sáu phần của Ngự Xích Dương.

Lúc này, sát thi Hà La Ngư ở dưới nước cũng lấy hai cái xúc tu để phụ trợ hắn tác chiến.

Con sát thi này cùng cấp với Ngự Xích Dương, sau khi hấp thu Chân thần huyết, tuy rằng chưa thể tiêu hóa hoàn toàn, nhưng cũng có trình độ Vương giai, tiếp cận với siêu thiên kiêu của nhân loại.

Hai người giao thủ kịch liệt, chỉ trong khoảnh khắc đã là hơn bảy mươi đòn.

Ban đầu, Sở Hi Thanh còn có thể cố gắng chống đỡ, nhưng sức mạnh và thân thể của hắn vẫn thua kém quá nhiều.

Sau khi bảy mươi hiệp trôi qua, trong miệng Sở Hi Thanh đã tràn ra một tia máu.

Táng Thiên Chi Vũ lập tức được kích hoạt, đao của Sở Hi Thanh càng nhanh càng mạnh càng cuồng hơn, nhưng vẫn bị Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương ép đến ra ngoài khoang thuyền, bước lên mặt nước.

Lúc này, một tên huyết y đang chiến đấu với sát thi Hà La Ngư, bỗng nhiên điên cuồng né tránh, dùng toàn lực để thoát khỏi mấy cái xúc tu của sát thi Hà La Ngư, dùng một thanh Nhạn linh đao, đánh thẳng vào lưng của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh lại không hề liếc mắt nhìn về phía sau, Thái Thượng Thông Thần của hắn đã dự đoán được từ trước, sau đó phân ra một chút tâm lực, chém một đao về phía sau.

Cực chiêu – Hồi Điện Trảm!

Tên huyết y tu vị lục phẩm này, còn chưa kịp làm ra bất kỳ động tác né tránh nào, liền bị một đao của Sở Hi Thanh chém cho đầu thân chia hai đoạn!

Ngự Xích Dương thấy thế thì càng tức giận hơn, có thể hòa tan tất cả tựa như dung nham phun ra từ trong miệng núi lửa.

Tên trước mắt này, không chỉ không coi hắn và kiếm của hắn ra gì, mà còn liên tục chém ba người ở trước mắt hắn.

Kiếm thế của Ngự Xích Dương càng cuồng càng mạnh hơn, kiếm ý của hắn thậm chí còn xúc động đến thiên tượng thời tiết, làm cho vô số hạt mưa rơi xuống từ trên không trung.

Ngự Xích Dương thừa dịp Sở Hi Thanh phân tâm, hắn dùng tất cả chân nguyên và sức lực của bản thân, bùng nổ đến trình độ 120 phần trăm, không giữ lại một chút nào.

Sở Hi Thanh lại nở nụ cười lạnh lẽo, hắn lại sử dụng Quang âm Nhất Thuấn một lần nữa, đồng thời đao cũng tay cũng xuất hiện biến hóa kỳ dị.

Thẻ cực chiêu Huyết Nhai Đao Quân thất phẩm thượng: Cực chiêu - Thần Phong Minh Kính Đao – Hồi Quang Phản Chiếu!

Khoảnh khắc này, mưa kiếm ngập trời của Ngự Xích Dương lại bị cuốn ngược, phản xạ hơn một nửa.

Ngự Xích Dương ngơ ngác biến sắc, hắn phát hiện tất cả sức lực và chân nguyên mà mình dồn vào kiếm, đều đánh ngược về phía mình khi giao phong với Sở Hi Thanh.

Còn có một phần thì hòa vào đao của Sở Hi Thanh, rồi bổ đến trước người hắn.

Ngự Xích Dương lập tức đổi công thành thủ, toàn lực ngăn cản, dùng hết sức có thể để lùi lại phía sau, né tránh và kéo dài khoảng cách.

Một chiêu Hồi Quang Phản Chiếu này của Sở Hi Thanh chỉ kéo dài nửa cái hô hấp, sau nửa cái hô hấp, Ngự Xích Dương đã lùi lại đến mười hai trượng, toàn thân hắn lại xuất hiện rất nhiều vết máu.

Sắc mặt Ngự Xích Dương tái nhợt, trong con ngươi tràn đầy lửa giận.

Thật ra hắn bị thương không nặng, một viên đan dược chữa thương là có thể hồi phục quá nửa. Nhưng đối với hắn thì đây là một loại sỉ nhục đến cực hạn.

Hắn cũng là một siêu thiên kiêu suýt nữa đăng đỉnh Thanh Vân Bảng! Giờ lại bị Sở Hi Thanh nhỏ hơn hai tuổi đánh cho bị thương!

“Giết!”

Ngự Xích Dương hít một hơi thật sau, bóng người lại mang theo một đoàn huyết ảnh, lao thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Lúc này, cơn mưa to trên mặt sông cũng bị hắn điều khiến, hóa thành từng đạo từng đạo mưa kiếm ngập trời, đánh thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh cũng không lo lắng, hắn sử dụng Nã Phong Ngự Điện, dùng chân nguyên triệu hồi ra vô số đao gió mà mâu lôi, đánh thẳng về phía đối diện.

Tuy nhiên, khi hai người giao thủ lần nữa thì Sở Hi Thanh hơi cau mày lại.

Hắn phát hiện kiếm của Ngự Xích Dương càng nặng hơn, mạnh hơn trước kia ba phần.

Thiên phú huyết mạch của người này, cũng là loại càng bị thương thì càng mạnh.

Chương 714: Thẻ cực chiêu (5)

Sở Hi Thanh thấy hơi hối hận, vừa rồi không sử dụng thẻ nhân vật Tần Mộc Ca thất phẩm thượng, hoặc là thẻ nhân vật Huyết Nhai Đao Quân mười sáu tuổi, dùng thời gian ngắn nhất để đánh chết kẻ này.

Hắn vào thất phẩm còn chưa được nửa tháng, lo lắng mình biểu hiện tu vị thất phẩm thượng ở trước mặt mọi người, thì sẽ khiến nhiều người nghi ngờ, cho nên mới không sử dụng.

Cho đến bây giờ, Ngự Xích Dương đã thể hiện thực lực càng mạnh mẽ hơn, dù cho Sở Hi Thanh sử dụng thẻ nhân vật, cũng chưa chắc đã có thể giải quyết hắn trong thời gian mười mấy cái hô hấp.

May mắn chính là, kiếm của Ngự Xích Dương bây giờ đã có thêm vài phần cẩn thận. Mà bên người Sở Hi Thanh cũng có thêm một sự trợ giúp.

“Ầm!”

Đó chính là sát thi Hà La Ngư, mười cái xúc tu lao ra từ trong nước kia, đánh thẳng về Ngự Xích Dương.

Chỉ là kiếm thế của Ngự Xích Dương vẫn vô cùng sắc bén, xúc tu của sát thi Hà La Ngư tuy cứng rắn như sắt thép, nhưng mỗi lần va chạm với kiếm thì đều sẽ bị thương không nhẹ.

May mà sát thi Hà La Ngư có sức khôi phục cực mạnh khi ở trong nước, đặc biệt là sau khi nó có Thủy Kinh Bàn, năng lực hồi phục của nó càng mạnh mẽ hơn.

Nó vung múa xúc tu, toàn lực hỗ trợ Sở Hi Thanh đón đỡ và ngăn cản, kiềm chế đối phương, lại sử dụng thiên phú thần thông hệ thủy của Hà La ngư, quấy rầy và ngăn cả mưa kiếm trút xuống từ bầu trời kia.

Một người một thi giao thủ với Ngự Xích Dương, thế mà lại có thể chống đỡ mà không bại! Chỉ là liên tục trượt lùi trên mặt sông, hóa giải kiếm thế của Ngự Xích Dương.

Khiến cho vô số người quan sát trận chiến này ở hai bờ sông phải trố mắt ngoác mồm vì kinh ngạc.

Cổ Thị tập ở đối diện, Ngụy Lai đang xử lý công việc ở trên tầng cao nhất của tửu lâu cũng nhận ra động tĩnh của bến tàu bên đối diện. Hắn đứng ở ở sổ, nhìn hai người đang đại chiến trên sông, sắc mặt hơi thay đổi.

“Đó là Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương ở Hoài Châu?”

Sở Hi Thanh có thể liên thủ với sát thi Hà La Ngư, đánh Long Hành trọng thương, đã khiến cho người ta rất giật mình.

Lúc này, hắn còn có thể chống đỡ Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương điên cuồng tấn công, đây chính là hạng 37 trên Hoài Châu – Hắc Bảng đấy!

Ngụy Lai hơi suy nghĩ, lúc này liền nhảy xuống mặt sông, lao thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Đây là một cơ hội hiếm có, bắt giặc phải bắt vua trước, bắn người phải bắn ngựa trước!

Huyết Phong Đạo và Huyết Bức sơn đã rút tất cả nhân thủ để đánh giết Sở Hi Thanh, cũng đã đẩy Sở Hi Thanh vào hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Bây giờ, con lạc đà này chỉ thiếu một cọng cỏ, liền có thể bị ép vỡ!

Chỉ cần kẻ này chết đi, cục diện của Thiết Kỳ Bang sẽ bị sụp đổ!

Chỉ là Ngụy Lai vừa nhảy xuống mặt sông, một đạo kiếm cương liền xuất hiện từ bên cạnh.

Ngụy Lai không thể không dừng bước lại, nhìn sóng nước ngập trời ở trước mắt.

Đó là Kiếm Tàng Phong, hắn cầm một thanh kiếm rất giản dị tự nhiên, đứng ở cách đó mười mấy trượng.

Sắc mặt Ngụy Lai âm trầm, nhìn Kiếm Tàng Phong.

“Kiếm huynh, ngươi muốn thế nào?”

Kiếm Tàng Phong nghe vậy thì nở nụ cười, vẻ mặt ôn hòa: “Sau khi chúng ta rời khỏi biên quân, lâu rồi không luận bàn với ngươi. Hôm nay Kiếm mỗ ngứa tay khó nhịn, muốn so tài tỷ thí với Ngụy huynh một phen.”

Ngụy Lai nhíu chặt lông mày, hắn không ngờ Kiếm Tàng Phong lại trực tiếp ra tay ngăn cản.

Vô Tướng thần tông coi trọng Sở Hi Thanh đến mức này sao?

Ngụy Lai không rút đôi trọng giản của mình ra, hắn biết giao thủ là không cần thiết.

Kiếm pháp của Kiếm Tàng Phong nhìn trông như thường thường không có gì lạ, nhưng trong đó lại ẩn giấu huyền cơ.

Trước kia, khi Ngụy Lai còn ở biên quân thì chưa nhìn thấy kẻ nào có thể sống quá năm mươi hiệp ở dưới kiếm của Kiếm Tàng Phong.

Hôm nay, hắn có thể mượn bí pháp Hoàng Đạo, mượn một phần sức mạnh của quân Thiên Bình, tăng sức chiến đấu lên gần một cấp bậc.

Nhưng Ngụy Lai lại biết, mình vẫn không phải là đối thủ của Kiếm

Tàng Phong.

Người này chưa bao giờ leo lên một bảng danh sách nào trên thế gian, luôn luôn vô danh, nhưng sức chiến đấu lại hoàn toàn là cấp Siêu thiên trụ.

“So tài thì thôi đi!” Hắn chỉ hừ nhẹ một tiếng, phất tay áo một cái: “Chỉ là dù hôm nay ta không ra tay, Sở Hi Thanh cũng chắc chắn phải chết, đây không phải thứ mà ngươi có thể ngăn cản.”

Khoảnh khắc này, hơn mười vị Thiên hộ, phó chỉ huy sư và Chỉ huy sứ của quân Thiên Bình cũng dồn dập bay ra, đạp lên mặt sông, nhanh chóng lao về phía Sở Hi Thanh.

Kiếm Tàng Phong cau mày, hắn sử dụng kiếm ý, tạo thành một thế kiếm vô ngần ép thẳng về phía trước, gần mười người ở gần lập tức bị kiếm ý của hắn đánh rơi vào trong nước.

Kiếm Tàng Phong lại quay người liếc mắt nhìn về phương hướng thành Tú Thủy.

Chỉ thấy phía trên tường thành kia, tổng cộng hơn hai mươi bóng người đang bay ra khỏi tường thành, tất cả đều chạy như bay về phương hướng mà Sở Hi Thanh và Ngự Xích Dương đang chiến đấu.

Lúc này, bên bến tàu phía đông ở đối diện cũng đã có sương mù lan tràn, nhưng tốc độ khuếch tán của sương mù không kịp, tuyệt đối không thể bao trùm toàn bộ mặt sông trong thời gian ngắn được.

Kiếm Tàng Phong âm thầm thở dài.

Vị Thái thú đại nhân kia, quả nhiên là thủ đoạn cao cường. Tính mạng của Sở Hi Thanh. . . đáng lo!

Tiểu Sở phân tán đại quân của Tây Sơn Đường ở bên ngoài, quét ngang tất cả, nhưng cũng để cho Thái thú có cơ hội.

Sở Hi Thanh cũng chú ý đến đám cao thủ đang lao thẳng về phía mình.

Cùng lúc đó, điểm huyết nguyên trong màn hình huỳnh quang hư ảo của hắn, cũng đang điên cuồng tăng lên.

Chương 715: Tinh huyết Nhai Tí

Điểm huyết nguyên: 1125.2.

Ngày hôm qua, trước khi Thiết Cuồng Nhân bỏ mình, điểm huyết nguyên của Sở Hi Thanh cũng đã tăng lên đến khoảng 900 điểm.

Đây là kết quả khi Thanh Vân Bảng của Luận Võ Thần Cơ, và Thần Tú Thập Kiệt đao của Thiên Cơ Võ Phổ lên men.

Sau đó, Sở Hi Thanh đổi thẻ khuôn nhân vật Thiết Cuồng Nhân, thẻ cường hóa Thiết Cuồng Nhân, đổi Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân khi ở trên bến tàu, hắn đã bỏ ra gần 80 điểm huyết nguyên.

Khi đó điểm huyết nguyên của Sở Hi Thanh không giảm mà lại tăng.

Hôm qua, Thiết Kỳ Bang toàn thắng liên quân Tú Thủy, quét ngang trăm dặm bên bờ tây sông Thần Tú, cộng thêm trận chiến quy mô lớn ở trên thượng du, đã làm chấn động toàn bộ địa phận Đông Châu.

Việc này cũng mang lại lượng lớn danh vọng cho Sở Hi Thanh.

Mãi cho đến khi trận chiến này nổ ra, điểm huyết nguyên của Sở Hi Thanh đã tăng lên đến 1073.

Mà trận chiến này, đã mang cho Sở Hi Thanh tận 52 điểm huyết nguyên.

Quả nhiên là người tán thành thực lực của hắn có tu vị càng mạnh, thì điểm huyết nguyên cũng càng nhiều.

Lúc này, có bao nhiêu người quan sát trận chiến này ở hai bờ sông chứ? Số lượng còn chưa đủ bốn vạn người.

Vậy mà chỉ trong thời gian một khắc, điểm huyết nguyên của Sở Hi Thanh lại tăng lên đến 1125 .

Lúc này, Sở Hi Thanh vô cùng tiếc nuối mà nhìn võ đạo bảo khố và kho chứa đồ của mình.

Nếu như những điểm huyết nguyên này có thể chuyển hóa thành thực lực của bản thân hắn, hoặc là có thể đổi các loại thẻ mạnh mẽ hơn, Sở Hi Thanh tin tưởng mình có thể ứng phó với cục diện trước mắt.

Ít nhất thì trốn vào phạm vi sương mù là không có vấn đề.

Vấn đề là Sở Hi Thanh chỉ có điểm huyết nguyên, nhưng không thể đổi thứ thích hợp với hắn.

Đêm hôm qua, sau khi Sở Hi Thanh xử lý công việc xong, hắn làm mới võ đạo bảo khố cả đêm, mà không quét được bất cứ thứ gì có thể cường hóa thực lực của hắn.

Cả đêm hôm qua còn không quét được, huống chi là thời gian ngắn ngủi này?

Kiếm của Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương ở đối diện Sở Hi Thanh đã biến hóa.

Hắn đánh ra ngàn điểm kiếm mang, tựa như một vách tường ngăn cản ở trước mặt Sở Hi Thanh.

Ngự Xích Dương không tiếp tục thử đánh chết Sở Hi Thanh nữa, mà dùng toàn lực để phong tỏa và ngăn cản Sở Hi Thanh chạy trốn về phía màn sương mù kia, hắn muốn chờ đợi đám cao thủ từ hai bên bờ kia chạy đến đây, để vây giết Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh thì lại không cam lòng mà 'chậc' một tiếng, hắn không do dự, dứt khoát khống chế sát thi Hà La Ngư, sử dụng thần thông Thủy độn, mang theo hắn bỏ chạy về phía hạ du sông Thần Tú.

Một người một thi tiềm hành ở trong nước, chỉ chớp mắt đã bỏ rơi Ngự Xích Dương đến hơn ba mươi trượng.

Tình huống ở trước mắt này, không trốn liền chắc chắn phải chết.

Phía thành Tú Thủy có mấy người Thượng Quan Thần Hạo và Thẩm Chu, tận bốn vị ngũ phẩm. Phía Cổ Thị tập có ba vị Chỉ huy sứ, sáu vị phó chỉ huy sứ của quân Thiên Bình, tất cả đều là ngũ phẩm và lục phẩm.

Dù bây giờ Sở Hi Thanh sử dụng thẻ nhân vật Huyết Nhai Đao Quân, thì cũng không thể ứng phó với tình cảnh này.

Sở Hi Thanh vừa lẩn trốn, đồng thời mở miệng nói, tiếng như lôi chấn, làm rung động hai bên bờ sông.

"Các huynh đệ Thiết Kỳ Bang nghe đây! Ta có việc phải tạm thời rời khỏi tổng đà, mấy ngày sau sẽ trở về. Trong khi đó sẽ do muội muội Sở Vân Vân của ta xử lý tất cả công việc của Thiết Kỳ Bang. Phó kỳ chủ Thiết Tiếu Sinh tọa trấn trên sông, xử lý tất cả chiến sự trên nước. Các huynh đệ, chúng ta phải đồng tâm hiệp lực, cùng chung mối thù, cùng chống đỡ kẻ địch, cùng chung hoạn nạn với Thiết Kỳ Bang. . ."

Khi nói đến mấy chữ 'hoạn nạn', Sở Hi Thanh đã chạy đến gần ba dặm.

Thi Sơn tông không có lừa hắn, thần thông Thủy độn của con sát thi Hà La Ngư này cực kỳ mạnh mẽ, sau khi nuốt giọi Chân thần huyết và nắm giữ pháp khí Thủy Kinh Bàn, tốc độ của nó còn tăng thêm một bậc.

Một người một thi bọn họ chạy ở dưới nước, tốc độ lại không thua kém võ tu ngũ phẩm.

Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương đã phản ứng kịp, đạp sóng đuổi theo ở phía sau, có thể nói là dùng hết tốc độ để truy kích.

Hắn đã thi triển một thức cực chiêu thân pháp, huyết quang quấn quanh toàn thân, như ma như yêu chạy ở trên mặt sông.

Dù vậy, Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương vẫn không thể đuổi kịp sát thi Hà La Ngư.

Từ đầu đến cuối, song phương vẫn duy trì khoảng cách gần một trăm trượng, từng hóa thành hai đạo cầu vồng một xanh một đỏ, lao như điên ở trên sông.

Rất nhiều cao thủ ngũ phẩm còn lại, cũng chạy theo ở phía sau.

Có điều, khi mấy người Thẩm Chu đuổi được ba mươi dặm, thì lại bị ép phải đổi hướng, đi vòng trở về quận thành.

Bọn họ buộc phải chạy về.

Chỉ vì sương mù ở bến tàu phía đông đã bảo phủ gần một phần ba thành Tú Thủy rồi.

Chương 716: Tinh huyết Nhai Tí (2)

Thuật sư trong thành vừa mới bắt đầu xua tan sương mù, thì đã có một cao thủ thần bí xông vào thành, điên cuồng đánh giết thuật sư.

Người này có sở trường về huyễn thuật, thân pháp cực cao, chỉ mượn làm sương mù mỏng manh, mà không ai có thể nhìn thấy thân hình, cũng không thể nhìn thấy diện mạo.

Cung thủ của Thẩm gia và Thượng Quan gia, cũng không thể nắm giữ bóng người của kẻ này.

Rất nhiều võ tu lục phẩm đang tọa trấn ở tròng thành cũng đang cực lực chống đỡ, nhưng vẫn bị người này đánh tan.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, đã có hai vị thất phẩm hạ của bọn họ bị đánh chết, còn có ba người trọng thương sắp chết. Tất cả thuật sự còn lại đều sợ hãi và lo sợ, thi triển pháp thuật xua tan sương mù cũng chỉ là làm nhiều mà công ít.

Hai vị chỉ huy sứ ngũ phẩm của quân Thiên Binh và cả đám Thiên hộ và phó chỉ huy sứ cũng bị ép phải chạy về Cổ Thị tập.

Bởi vì màn sương mù dày đặc kia đã lướt qua mặt sông, nhanh chóng lan tràn về phía Cổ Thị tập.

Quân Thiên Bình cũng có rất nhiều thuật sư.

Bọn họ cũng sử dụng pháp thuật, cố gắng chặn sương mù ở ngoài ba dặm.

Nhưng tai nạn đã xảy ra sau khi bọn họ thi triển pháp thuật.

Trong màn sương kia lại có một cao thủ sử dụng loại cực chiêu như ‘Cách sơn đả ngưu’, cách nhau ba dặm, mà vẫn có thể đánh trúng thuật sư.

Thuật sư của quân Thiên Bình bị tổn thất nặng nề, tử thương vượt qua cả thành Tú Thủy.

Tận sáu vị thuật sư thất phẩm bị đánh thành thịt băm, tất cả đều chết chứ không thương, không còn thi thể.

Tất cả mọi người đều hiểu, một khi thuật sư bị chết sạch, sương mù bao trùm Cổ Thị tập thì sẽ hậu quả thế nào.

Chỉ sợ quân Thiên Bình của bọn họ sẽ bị tàn sát đến mức gần như không còn.

Đến khi đó, vị Du Kích tướng quân Ngụy Lai kia cũng có thể bị nguy hiểm đến tính mạng.

Hành động vây giết Sở Hi Thanh của bọn họ, hiển nhiên là đã làm mấy vị cao thủ thần bí của Thiết Kỳ Bang tức giận. Những người này chính là không tiếc tất cả, muốn nhấc lên một tràng gió tanh mưa máu ở hai bờ sông Thần Tú.

Vì vậy, tất cả mọi người đều dùng toàn lực để chạy về, trong đó có hai vị chỉ huy sứ còn liều mạng sử dụng độn pháp.

Loại cực chiêu như “Cách sơn đả ngưu’ kia cực kỳ khó phòng ngự, võ tu lục phẩm bình thường đều không có cách nào chống đỡ, khó có thể trợ giúp đám thuật sư kia.

Dù là võ tu ngũ phẩm như bọn họ, nếu như thần thức không đủ nhạy cảm, cũng không thể ngăn cản được một chiêu này.

Lúc này, chỉ có hai mươi mấy tên mặc huyết y của Huyết Phong Đạo là vẫn đang ra sức đuổi theo Sở Hi Thanh.

Tuy nhiên, hai người Bát Tí Kim Cương Kiếm - Bộ Yên Thành và Diệp Tri Thu cũng đang đuổi theo bọn họ như hình với bóng.

Thân pháp của hai người đều cực cao, đang cực lực đánh giết, quấy rầy, làm cho đám người Huyết Phong Đạo không thể không toàn lực ứng phó.

Sở Hi Thanh bỏ chạy đến hơn một trăm dặm về phía hạ du, liền dự tính phản kích.

Bóng người Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương vẫn như mụn nhọt, giòi trong xương, vẫn bám sát phía sau.

Tuy rằng hắn không đuổi kịp Sở Hi Thanh, nhưng vẫn duy trì khoảng cách một trăm trượng với Sở Hi Thanh, dùng kiếm ý phong tỏa Sở Hi Thanh.

Những người còn lại của Huyết Phong Đạo thì đã bỏ chạy lên bờ.

Bóng người của bọn họ tựa như lôi tựa như huyễn, tạo thành một đám bụi mù ở trên bờ.

Vài người ở trong đó có tốc độ vượt qua Ngự Xích Dương đang chạy trên mặt nước, bọn họ đang cố gắng đánh bọc từ hai bên cánh.

Đặc biệt là Quỷ Ảnh Đao – Lữ Hàn ở bên bờ trái kia.

Một thân như quỷ mị, đã vượt lên trước Sở Hi Thanh, bất cứ lúc nào cũng có thể chuyển hướng qua chặn đường.

Sức lực của sát thi Hà La Ngư cũng đã tiêu hao rất nhanh.

Tiêu hao của thần thông Thủy độn, vượt xa độn pháp của võ tu.

Nếu tiếp tục như vậy, nhiều nhất là bốn khắc nữa, sát thi Hà La Ngư sẽ là đèn cạn dầu.

Sở Hi Thanh đã chuyển tầm mắt đến ‘thẻ nhân vật Huyết Nhai Đao Quân 16 tuổi (bản trải nghiệm)’ ở trong kho chứa đồ.

Thật ra Sở Hi Thanh không biết Huyết Nhai Đao Quân trong tấm thẻ này có tu vị gì, chỉ có thể suy đoán dựa theo hệ thống, tấm thẻ này quá nửa là chỉ hơn hắn một giai.

Nhưng cũng đã đủ rồi. . .

Huyết Nhai Đao Quân tu vị thất phẩm thượng, có thể là không cách nào ứng phó với gần mười vị ngũ phẩm vây công, nhưng thừa sức đối phó với cục diện trước mắt này!

Kẻ địch bên cạnh hắn lúc này, cũng chỉ có Quỷ Ảnh Đao – Lữ Hàn và Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương.

Sở Hi Thanh hoàn toàn có thể phối hợp với sát thi Hà La Ngư, trong thời gian cực ngắn, đánh hai người này trọng thương, thậm chí là giết ngược!

Mà ngay khi Sở Hi Thanh đang dùng tất cả tốc độ để chạy trốn, kiên trì chờ Quỷ Ảnh Đao – Lữ Hàn đến gần mình, thì mặt sông ở phía trước hắn, bỗng nhiên có một cơn gió lớn.

Sở Hi Thanh âm thầm rùng mình, toàn bộ tinh thần đều tập trung đề phòng, lại nhìn thấy một cái bóng màu trắng quen thuộc ở trong cuồng phong.

Đó là một con Ngũ vĩ bạch điêu (chồn tuyết năm đuôi), nó đang đạp lên cuồng phong, chạy băng băng trên mặt sông giống như một tia chớp.

Chương 717: Tinh huyết Nhai Tí (3)

“Bạch Tiểu Chiêu?”

Ban đầu, Sở Hi Thanh còn chưa xác định con Ngũ vĩ bạch điêu này chính là con ở bên trong bí cảnh Lâm Hải.

Dù sao thì sau khi Bạch Tiểu Chiêu nuốt tinh huyết của hắn, nó cũng chỉ có bốn đuôi thôi.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh lập tức phát hiện mình và con bạch điêu này có một loại tâm linh tương thông kỳ dị nào đó.

Đó là một loại cảm giác gần giống như thần niệm giao hòa.

Sở Hi Thanh thậm chí còn có thể mơ hồ cảm ứng được một chút ý nghĩ của Bạch Tiểu Chiêu.

Hắn lập tức phản ứng lại, cau chặt lông mày: “Lùi lại! Ngươi chạy đến tìm chết à?”

Nhớ là khi còn ở Lâm Hải, Bạch Tiểu Chiêu cũng chỉ có tu vị cửu phẩm thượng mà thôi.

Con tiểu yêu này có thiên phú cực cao, đủ để sánh vai với Tư Hoàng Tuyền khi đó, sau lưng cũng có Thánh đại của yêu tộc là Lê Sơn.

Vấn đề là yêu cầu trưởng thành khá chậm, cần thời gian dài để tích lũy yêu lực, để thân thể và yêu đan lột xác.

Hiện giờ, chỉ cách chuyện ở bí cảnh Lâm Hải nửa năm, tu vị của Bạch Tiểu Chiêu có thể tăng lên đến bát phẩm, thậm chí còn có thể chưa lên bát phẩm thượng.

Chút thực lực này, hoàn toàn là như giun như dế ở trước mặt đám người Huyết Phong Đạo này.

Có điều, giọng nói của Sở Hi Thanh đột nhiên im bặt.

Bởi vì Bạch Tiểu Chiêu bỗng nhiên tăng tốc, xẹt qua người Sở Hi Thanh, lao thẳng về phía Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương.

Ngay khi song phương tiếp cận đến khoảng cách năm mươi trượng, quanh người Bạch Tiểu Chiêu bỗng nhiên có một cơn lốc nổ tung.

Cơn lốc kia lập tức khuếch tán đến năm mươi trượng, nơi biên giới của cơn lốc lại như những lưỡi đao gió sắc bén.

Con ngươi Sở Hi Thanh nhất thời co lại.

Bạch Tiểu Chiêu thi triển thần thông hệ Phong, rõ ràng là đã có uy lực đạt đến ngũ phẩm thượng!

Yêu lực của Bạch Tiểu Chiêu thì lại cao đến lục phẩm thượng!

Sở Hi Thanh không thể nào tin nổi.

Con tiểu yêu này đã ăn linh đan diệu dược gì? Thế mà chỉ trong vòng nửa năm, tu vị lại tăng lên sáu cái cấp độ!

Sắc mặt của Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương cũng thay đổi.

Bóng người của hắn hơi dừng lại, trường kiếm trong tay lập tức rút xuống hơn ba mươi đạo kiếm ảnh.

Kiếm cương màu máu nhằng nhịt khắp nơi, cắn nát rất nhiều đao gió ở chung quanh.

Ngay khi Ngự Xích Dương toàn lực ứng phó với những lưỡi đao gió sắc bén này, bóng người của Ngũ vĩ bạch điêu đã bắn ra từ trong cơn lốc.

Đôi móng sắc bén của nó dùng tốc độ vượt qua khỏi thị lực cực hạn của Ngự Xích Dương, hơn nữa còn cực kỳ sắc nhọn, vô cùng sắc bén, có thể chống lại kiếm khí của Ngự Xích Dương.

Trong vòng ba cái hô hấp ngắn ngủi, một người một yêu đã giao thủ không dưới sáu mươi hiệp, móng vuốt và lưỡi kiếm giao phong, tuôn ra vô số tia lửa chói mắt.

Tiếng leng keng nổ vang ở trên mặt sông, cương lực sắc bén quét ngang bốn phía, có vô số đao gió và kiếm khí và chạm vào nhau, làm cho mặt sông nổi lên vô số cơn sóng.

Mà ngay khi Ngự Xích Dương và Bạch Tiểu Chiêu giao thủ đến sáu mươi bảy hiệp, da đầu hắn bỗng nhiên tê dại, toàn thân sởn cả tóc gáy.

Bởi vì ở bên trong cuồng phong, lại có một đạo hàn mang cực kỳ sắc bén khác.

Đó chính là Tốn Phong Chấn Lôi đao của Sở Hi Thanh!

Khi Bạch Tiểu Chiêu và Ngự Xích Dương giao thủ, Sở Hi Thanh quyết đoán quay trở lại, liên thủ với Bạch Tiểu Chiêu.

Hắn vừa ra tay, chính là sát chiêu.

Thẻ cực chiêu Tần Mộc Ca thất phẩm thượng: Thần Phong Minh Kính Đao – Tam Tương Thần Đao!

Một đao này, đem ba loại sức mạnh Phong, Vân, Lôi của hắn hòa vào thành một thể, ánh đao kia hoàn toàn dung hợp gió vô tướng, mây vô thường, lôi biến ảo!

Sở Hi Thanh thậm chí còn hòa một chút Thiên chi đạo vận của Bạch Mã Phi Mã vào trong đó, cố gắng dùng một đòn giết chết Ngự Xích Dương!

Ngự Xích Dương cũng đã có cảm ứng khi Sở Hi Thanh xuất đao, nhưng mãi đến khi thanh Tốn Phong Chấn Lôi đao của Sở Hi Thanh tiếp cận đến trước người ba tấc, thì hắn vẫn không thể nắm giữ vị trí chính xác của một đao này!

Kiếm trong tay hắn liên tục làm ra ba động tác đón đỡ, nhưng đều đánh vào khoảng không.

Trên trán Ngự Xích Dương đã có vô số mồ hôi lạnh, nỗi lòng thì lại lạnh như băng.

Sẽ chết!

Hắn làm thế nào thì cũng không ngăn nổi một đao này, nếu tiếp tục ở lại thì sẽ chết chắc!

Ngự Xích Dương nghĩ đến đây, lập tức bóp nát một viên ngọc phù Lôi độn tứ phẩm ở trong ống tay áo.

Đây là đồ vật giữ tính mạng có giá trị gần mười vạn lượng bạc, toàn thân hắn lập tức hóa thành điện quang màu tím, lao thẳng về phía bờ.

Tuy nhiên, ánh đao của Sở Hi Thanh vẫn chém được một nhát trước khi đạo lôi quang màu tím này bay đi.

Khi bóng người của Ngự Xích Dương hiện ra ở trên bờ sông cách đó bảy dặm, thì miệng mũi của hắn đã chảy máu, ngực bụng cũng có một vết thương cực lớn.

Lá phổi và dạ dày của hắn đã bị chém ra, vị trí trái tim cũng có một vết thương nhạt, máu thịt be bét.

Chương 718: Tinh huyết Nhai Tí (4)

Ngự Xích Dương trực tiếp ngã quỳ trên mặt đất, cố gắng dùng trường kiếm để chống đỡ thân thể.

Hắn cắn chặt răng, cực kỳ gian nan mà phun ra bốn chữ: “Thần Thương phá pháp!”

Đây là lực lượng Trảm thần của Thần Chi Thương, loại bỏ một bộ phận Lôi độn của hắn, suýt nữa thì một đao chém chết hắn!

Mà lúc này, Quỷ Ảnh Đao – Lữ Hàn đang chạy ở trên bờ sông, chỉ thấy toàn thân lạnh lẽo, ánh mắt lo lắng.

Hắn đã bước lên mặt sông ngay khi con Ngũ vĩ bạch điêu kia xông lên.

Lữ Hành thân kinh bách chiến, kinh nghiệm phong phú.

Hắn đã nhìn thấy Ngự Xích Dương sắp rơi vào nguy cơ từ trước, cho nên lập tức dùng tốc độ nhanh nhất để lao lên sông, hòng cứu viện Ngự Xích Dương.

Tuy nhiên, hắn vẫn đánh giá thấp thực lực của Ngũ vĩ bạch điêu, càng không ngờ Sở Hi Thanh còn có một chiêu thức sắc bén và bá đạo như vậy.

Trận chiến ở trên chiếc thuyền lớn Vạn liêu kia, vẫn chưa phải là thực lực mạnh nhất của Sở Hi Thanh. . .!

Theo Ngự Xích Dương hóa lôi để bỏ chạy, Quỷ Ảnh Đao – Lữ Hàn cũng đã rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Tình cảnh của hắn bây giờ, còn nguy hiểm hơn so với Ngự Xích Dương vừa rồi.

Không chỉ không có trợ giúp, mà còn có ba vị đối thủ!

Ầm!

Một lượng lớn sóng nước lập tức dâng trào ở quanh người Lữ Hàn, phải cao đến hơn mười trượng.

Theo đó, mười cái xúc tu của sát thi Hà La Ngư đã đánh thẳng về phía Quỷ Ảnh Đao – Lữ Hàn.

Lữ Hàn không chút do dự, hắn bạo phát cực chiêu, toàn lực vận dụng ánh đao như quỷ mị, một lần chặt đứt tám cái xúc tu của sát thi Hà La Ngư.

Đúng lúc này, Bạch Tiểu Chiêu đã hóa thành cuồng phong, lao đến sau lưng Lữ Hàn, hai cái móng của nó vung lên, một chục đạo trảo cương sắc bén, đan xen nhau chém thẳng về phía Lữ Hàn.

Khi lực mới của Lữ Hàn của chưa sinh ra, đòn đánh này của Bạch Tiểu Chiêu đủ để xé nát thân thể của Lữ Hàn.

Sở Hi Thanh cũng lắc mình đến trước người Lữ Hàn.

Hắn múa đao chém ra, vẫn là một đao hội tụ Bạch Mã Phi mã, phong vô tướng, vân vô thường, lôi biến ảo!

Đây vẫn là thẻ cực chiêu Tần Mộc Ca thất phẩm thượng: Thần Phong Minh Kính Đao – Tam Tương Thần Đao!

Lúc này, Lữ Hàn cũng đã hóa thành một đoàn dung dịch, dung nhập vào trong sông lớn.

Lữ Hàn cũng sử dụng một viên ngọc phù tứ phẩm.

Khác với Ngự Xích Dương, quả ngọc phù này của hắn là Thủy độn.

Hắn hóa nước mà chạy, tốc độ gần như gấp đôi sát thi Hà La Ngư.

Cho nên khi Lữ Hàn trở về bên bờ trái, trước ngực của hắn cũng nứt ra, xuất hiện một vết thương dài tầm một thước rưỡi.

Lữ Hàn cũng không thể hoàn toàn tránh khỏi Tam Tương Thần Đao của Sở Hi Thanh, thương thế khá nặng, còn nặng hơn cả Ngự Xích Dương.

Sở Hi Thanh thì lại chặc một tiếng, ánh mắt hiện lên vẻ không cam lòng.

Tên Quỷ Ảnh Đao – Lữ Hàn này cũng có một viên độn phù tứ phẩm!

Không trách người này muốn dùng toàn lực để chặt đứt xúc tu của sát thi Hà La Ngư, đây là vi đề phòng sát thi Hà La Ngư sẽ quấy rầy Thủy độn của hắn.

Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Hai người này, hắn lại không thể giết được một người nào.

Tuy nhiên, đám võ tu có tu vị đến ngũ phẩm này, hoàn toàn là xuất thân giàu có, trên người thường có các loại bảo vật để giữ tính mạng, đúng là rất khó chém giết.

Trừ phi là có năng lực như Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly, một đòn có thể giết chết kẻ địch, để cho kẻ địch không có thời gian sử dụng độn phù.

“A công!”

Lúc này, Bạch Tiểu Chiêu đã nhảy lên trên vai Sở Hi Thanh.

Nó ngậm lấy vài phần vui mừng, lại có chút sợ hãi mà liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh: “Tiếp đó nên làm gì? Bọn họ có rất nhiều người, chúng ta không đánh lại.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì hơi sững sờ.

Lòng thầm nói tiểu bạch điêu này lại gọi hắn là A công?

Đây hình như là cách gọi phụ thân tại vùng Lê Sơn đúng không? Vì sao Bạch Tiểu Chiêu lại gọi hắn như vậy?

Sở Hi Thanh cảm thấy khó hiểu, nhưng bây giờ không phải lúc suy nghĩ những thứ này.

Hắn liếc mắt nhìn về phương hướng thượng du một chút.

Người của Huyết Phong Đạo vẫn đang đuổi theo, võ tu cao phẩm của quân Thiên Bình cũng đang lao nhanh về phía này.

Tuy nhiên, sau khi Quỷ Ảnh Đao – Lữ Hàn và Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương bị trọng thương, những người này cũng đã có chút kiêng kị và đề phòng, tốc độ đuổi theo cũng đã chậm hơn, không dám tùy tiện lại gần.

“Chúng ta đi!”

Sở Hi Thanh lại điều khiển sát thi Hà La Ngư thi triển Thủy độn, tiếp tục đi về phía hạ du.

Phía trước chính là quận Lâm Hải.

Tại nơi giao giới của quận Lâm Hải và quận Tú Thủy, có một hồ Thái Tử.

Cái hồ này không lớn, nam bắc chỉ hơn ba trăm dặm, đông tây chỉ có hơn trăm dặm.

Nhưng mà cái hồ này cũng đủ để hắn thoát khỏi đám người kia.

Chỉ cần không có mấy người truy kích như hình với bóng giống Ngự Xích Dương, sát thi Hà La Ngư vừa nhảy vào hồ này liền tựa như rộng về biển lớn.

Chương 719: Tinh huyết Nhai Tí (5)

Khoảng tầm một khắc thời gian sau, Sở Hi Thanh đã nhìn thấy một cái hồ lớn có hơi khói mờ ảo ở phía xa xa.

Lúc này, vẫn có rất nhiều người đuổi theo hắn, mấy người Sơn Trùy – Chu Minh Sơn và Huyết Phong Kiếm - Lý Đạo Quy, còn có một vị chỉ huy sứ ngũ phẩm không biết tên, hơn hai mươi vị lục phẩm thượng, tất cả đều ở cách nơi này ngoài mấy dặm.

Quỷ Ảnh Đao – Lữ Hàn và Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương cũng ở trong số đó, sắc mặt của hai người họ đều trắng bệch, máu nhuộm đỏ vạt áo trước ngực.

Hai người chỉ dùng đan dược chữa thương, lại xử lý qua loa một phen.

Tuy nhiên, thương thế của bọn họ rất nặng, trong cơ thể còn có Tam Tương đao ý của Sở Hi Thanh, khó có thể trục xuất, sức chiến đấu đã là mười không còn năm.

Theo Sở Hi Thanh càng ngày càng gần hồ Thái Tử, ánh mắt của những người này đều là nghiêm nghị, mặt ủ mày chau.

Tất cả mọi người đều hiểu, một khi Sở Hi Thanh nhảy vào hồ Thái Tử, tất có thể mượn thần thông của sát thi Hà La Ngư, trong thời gian cực ngắn sẽ thoát khỏi bọn họ.

Tuy nhiên, bọn họ cũng chỉ có thể đuổi theo từ phía xa xa.

Cái này một là do tốc độ thủy độn của sát thi Hà La Ngư cực nhanh, không nhiều người trong số bọn họ có thể đuổi kịp.

Hai là khi Sở Hi Thanh liên thủ với con Ngũ vĩ bạch điêu kia, sức chiến đấu cực kỳ đáng sợ, mạnh như Quỷ Ảnh Đao – Lữ Hàn mà cũng không thể sống quá một hiệp, khiến cho bọn họ vô cùng kiêng kị.

Ba là hai người Bát Tí Kim Cương Kiếm - Bộ Yên Thành và Diệp Tri Thu vẫn đuổi theo ở phía sau, luôn kiềm chế và gây rối, khiến cho bọn họ không thể không dùng toàn lực để ứng phó.

Tâm thần đang căng thẳng của Sở Hi Thanh, cũng thả lỏng một phần.

Hắn liếc mắt nhìn qua một bên: “Bạch Tiểu Chiêu, vì sao ngươi lại gọi ta là A công? Đây là cách gọi phụ thân ở vùng Lê Sơn đúng không?”

“Chính là phụ thân!” Bạch Tiểu Chiêu nghiêng cái đầu nhỏ của mình: “Ngươi cứu mạng ta, ta còn hút rất nhiều máu nhũ (vếu) của ngươi, đây là ân cho ăn và tái tạo. Ta từ nhỏ đã không cha không mẹ, vì vậy coi ngươi như cha.”

Nội tâm Sở Hi Thanh khá là phức tạp, một mặt là cảm thán Bạch Tiểu Chiêu biết báo đáp, một mặt là lúng tung.

Hắn mới bao nhiêu tuổi, liền coi như cha?

Sở Hi Thanh lắc đầu: “Đừng gọi ta là A công, nếu như ngươi đồng ý, sau này gọi ta là huynh trưởng đi!”

Bạch Tiểu Chiêu ngưng thần suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu: “Cũng có thể!”

Bạch Tiểu Chiêu coi Ngọc tỷ, người nuôi nàng lớn lên như mẫu thân, nhưng Ngọc tỷ cũng bảo nàng gọi tỷ tỷ.

Cái này cũng không có gì không tốt. . .

“Hôm nay nhờ có ngươi, cứu ta một mạng.” Giọng nói của Sở Hi Thanh hàm chứa cảm kích: “Tuy nhiên, vì sao tu vị của ngươi lại cao như vậy? Khi còn ở bí cảnh Lâm Hải, thì ngươi mới chỉ là cửu phẩm. Hiện giờ đã là lục phẩm thượng rồi, đúng không? Trong vòng nửa năm mà đã vượt sáu cấp bậc, còn cả thiên phú nữa, ngươi là huyết mạch Thất vĩ Phong Sinh thú, giờ đã là Ngũ vĩ rồi!”

Đây hoàn toàn là tầng thứ siêu thiên kiêu của nhân tộc, yêu tộc thì gọi là ‘Đế mạch’.

Nếu như Bạch Tiểu Chiêu là nhân loại, nàng đủ để tiến vào mười vị trí đầu của Thanh Vân Tổng Bảng rồi.

Sức chiến đấu của nàng bây giờ, thậm chí còn mạnh hơn cả Lục Loạn Ly lục phẩm hạ.

“Là Đế Lưu Tương! Chính là lúc ăn tết, đó là kỳ Đế Lưu Tương sáu mươi năm một lần của yêu tộc chúng ta, ngươi hẳn là nghe nói qua.”

Bạch Tiểu Chiêu ngẩng đầu lên: “Lần này, ta khá may mắn, không biết vì sao lại được lọt vào mắt xanh của Lê Sơn Lão Mẫu, để cho ta hấp thu Đế Lưu Tương ở tế đàn hạt nhân, một lần liền tăng gần năm trăm năm yêu lực.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì hơi nhướng mày lên.

Hắn đương nhiên là đã nghe nói đến Đế Lưu Tương của yêu tộc, nhưng lại không nghĩ đến phương diện này, cũng không biết Đế Lưu Tương lại thần kỳ như vậy.

“Sau khi Đế Lưu Tương kết thúc, ta đã muốn về Tú Thủy để báo đáp đại ân của huynh trưởng. Nhưng ta chiếm được quá nhiều yêu lực, phải bỏ ba tháng ra để luyện tập và khống chế yêu lực.”

Bạch Tiểu Chiêu ngẩng cái đầu nhỏ, tiếp tục nói: “Cuối tháng ba, ta trở về Tú Thủy, nhưng khi đó huynh trưởng đã dương danh thiên hạ, đao pháp vô địch tại cùng cấp, bên người còn có rất nhiều cao thủ.”

“Ta còn tưởng rằng đời này sẽ không có cơ hội báo đáp lại huynh trưởng, nhưng khi đó nghe nói huynh trưởng đang tìm mua tinh huyết của Nhai Tí, nên ta đã trở về Lê Sơn một chuyến, trong kho tàng của Lê Sơn Lão Mẫu có rất nhiều thứ này. Ta tìm Ngọc tỷ vay tiền để đổi hai giọt cho ngươi, nhưng vẫn không tìm thấy cơ hội thích hợp để đưa hai giọt tinh huyết Nhai Tí này cho ngươi.”

Sở Hi Thanh nghe thấy bốn chữ ‘tinh huyết Nhai Tí’ thì con ngươi lập tức co lại, hắn không chú ý đến mấy lời phía sau của Bạch Tiểu Chiêu nữa.

Thế mà Bạch Tiểu Chiêu lại mang tinh huyết Nhai TÍ đến cho hắn!

Chương 720: Cảm ứng được

Xế chiều hôm đó, Thái thú Tư Không Thiện ngự không bay qua sông Thần Tú, đi đến Cổ Thị tập ở bên kia sông.

Lúc này, sương mù ở bến tàu phía đông đã bị áp chế trong phạm vi ba dặm quanh bến tàu.

Đây không phải là do thuật sư của Thiết Kỳ Bang bị thua khi đấu pháp, mà là cách đây không lâu, Tổng đốc Đông Châu đã mời một ví thuật sư tứ phẩm đến thi triển pháp thuật, làm cho gió sông từ thượng du thổi mạnh xuống.

Tuy nhiên, vị thuật sư này cũng chỉ thổi tan sương mù ở Cổ Thị tập và thành Tú Thủy, lại không can thiệp đến sương mù ở quanh bến tàu phía đông thành.

Người này không muốn đắc tội với Thiết Kỳ Bang.

Thân phận của mấy vị cao thủ thần bí trong Thiết Kỳ Bang đúng là không thể bại lộ ra ngoài ánh sáng.

Nhưng tiền đề là không ép bọn họ đến mức cá chết lưới rách.

Nếu như những người này tức giận đến mức mặc kệ tất cả cũng phải tàn sát một phen, vậy toàn bộ thành Tú Thủy sẽ tổn thất nặng nề.

Thái thú Tư Không Thiện cũng cảm nhận được áp lực và bất mãn từ Tổng đốc Đông Châu.

Một canh giờ trước, hắn đã nhận được thư do đích thân Tổng đốc viết, lời nói và văn tự bên trong không hề khách khí, mà sắc bén và nặng nề như lôi đình và gió bão.

Ngoài ra, cũng có thể thấy được một ít từ thái độ của Du Kích tướng quân Ngụy Lai của quân Thiên Bình.

Tư Không Thiện đến Cổ Thị tập, vị đại tướng tâm phúc của Tổng đốc là Ngụy Lai lại chẳng thèm quan tâm, cũng không phái thuộc hạ đến đón tiếp.

Tư Không Thiện lại nhìn sau lưng một chút, quán chủ Lôi Nguyên của võ quán Chính Dương đang ở ngoài trăm trượng.

Hắn cõng một thanh đao, đặt hai tay sau lưng, không thèm che giấu mà đi theo sau lưng Tư Không Thiện.

Tư Không Thiện cau mày lại.

Kiếm Tàng Phong trông chừng Ngụy Lai, giờ Lôi Nguyên lại tập trung vào một vị Thái thú đang trọng thương như hắn sao?

Còn có một Diệp Tri Thu nữa, trực tiếp tham gia vào cuộc chiến ở bến tàu phía đông luôn.

Tư Không Thiện biết Vô Tướng thần tông rất coi trọng Sở Hi Thanh, nhưng không ngờ Vô Tướng thần tông lại coi trọng Sở Hi Thanh đến trình độ này.

Một đệ tử chân truyền của Vô Tướng thần tông như Kiếm Tàng Phong, thế mà lại trực tiếp tham gia vào vũng nước đục của quận Tú Thủy này.

Tuy nhiên, cục diện đã đến nước này, Tư Không Thiện đã không thể quay đầu lại.

Hắn mỉm cười, tiếp tục ngự không mà đi, bay đến Sát Sinh Lâu ở vùng ngoại ô phía nam của Cổ Thị tập, lúc này mới nhảy xuống dưới.

Khi Tư Không Thiện đi vào trong lầu, tất cả thủ vệ và tất cả mọi người ở bên trong đều hơi sửng sốt, tất cả đều nhìn về phía vị Thái thú quận Tú Thủy này với vẻ kỳ dị.

Bọn họ đều giật mình không thôi, trong đầu đều có một ý nghĩ tương tự nhau.

Đường đường là Thái tú quận Tú Thủy, là nhân vật cao quý nhất quận Tú Thủy, lại cũng đến Sát Sinh lâu?

Thái thú đại nhân đến Sát Sinh lâu là muốn làm gì?

Tư Không Thiện làm như không thấy những ánh mắt khác thường này, thần thái hắn thong dong, ung dung đi thẳng đến một gian phòng ở trên tầng cao nhất.

Lôi Nguyên vẫn đi theo sau, khi đến tầng cao nhất thì bị cản lại.

Sau khi Tư Không Thiện đi vào cửa, quay đầu liếc mắt nhìn một cái, chỉ thấy một phó lâu chủ của Sát Sinh lâu đang cản trước người Lôi Nguyên. Người này nở nụ cười tràn trề, thái độ hơi thấp kém, nhưng chân lại không nhúc nhích giống như đã mọc rễ.

Khóe môi Tư Không Thiện cong lên, bước vào bên trong gian phòng.

Trong này đã có bốn người đang ngồi.

Đó là quận thừa mới của quận Tú Thủy, Hạ Hầu Đông.

Con trai của Án sát sứ Đông Châu, Hạ Hầu Thâm.

Tổng bộ đầu mới của quận Tú Thủy, Bào Bất Điền.

Còn có Thiên hộ Tào Hiên của Cẩm y vệ Tú Thủy.

Hạ Hầu Đông không có đứng dậy, hắn ngồi xếp bằng trên đất, nhìn về phía Tư Không Thiện với ánh mắt chứa đầy thâm ý.

“Thái thú đại nhân, thương thế của ngài thật sự là vượt xa khỏi dự đoán của hạ quan. Thân thể của ngài thế này, vì sao không dưỡng thương ở trong nha môn đi?”

Tư Không Thiện nghe ra lời nói có hai nghĩa của Hạ Hầu Đông.

Vì sao hắn không dưỡng thương trong nha môn? Tự nhiên là do tình hình chuyển biến theo hướng xấu, khiến cho hắn không thể không mang thương trong người mà bôn ba bốn phương.

Tư Không Thiện khẽ mỉm cười, hoàn toàn bỏ qua mấy lời này của Hạ Hầu Đông, hắn ngồi xuống ở vị trí chủ, lại rót cho mình một chén trà.

“Bản quan có thương tại người, không thể uống rượu. Liền lấy trà thay rượu, cám ơn chư vị đã đến đây vào thời khắc khó khăn này.”

Sắc mặt Bào Bất Điền và Tào Hiên hơi đọng lại, đồng thời gia chén rượu lên, nói không dám.

Tuy rằng vị Thái thú ở trước mặt bọn họ bị tổn thất nặng nề, thậm chí bị Thiết Kỳ Bang làm cho nguy như trứng xếp chồng.

Nhưng bối cảnh rất sâu, vẫn không phải là người mà hai người bọn họ có thể đắc tội.

Chương 721: Cảm ứng được (2)

“Dễ nói!” Hạ Hầu Đông cũng giơ chén rượu lên, vẻ mặt hờ hững: “Nhưng mà ta thấy rất khó hiểu, nếu Thái thú đại nhân có chuyện muốn bàn, trực tiếp nghị sự ở nha môn là được, cần gì phải đến nơi này?”

Hắn liếc mắt nhìn ra ngoài cửa: “Sát Sinh lâu là nơi làm chuyện xấu, hung hăng ngang ngược, coi thường pháp luật, hoàn toàn là thủy hỏa bất dung với triều đình chúng ta.”

“Có một số việc không tiện nói ở nha môn. Người bên kia hơi phức tạp, dễ bị tiết lộ.” Tư Không Thiện hơi lắc đầu, hắn bình tĩnh nhìn Hạ Hầu Đông: “Thời gian cấp bách, ta liền nói tóm tắt vậy. Hạ Hầu huynh có ý với chức Thái thú của bản quận không?”

Hạ Hầu Đông nghe vậy thì hơi sững sờ, hắn nhìn ánh mắt của Hạ Hầu Đông, mặt hàm chứa vẻ kinh dị: “Thái thú nói vậy là có ý gì? Hạ quan nghe không hiểu.”

Tư Không Thiện thì lại cười khổ một tiếng, vẻ mặt mệt mỏi, thở dài nói: “Trận sóng gió tại quận Tú Thủy này, đã làm cho Tổng đốc đại nhân rất chán ghét ta, bản quan cũng vì thế mà mệt mỏi, có ý muốn rời khỏi đây. Chỉ chờ đến khi bình định trận đại loạn của Thiết Kỳ Bang, bản quan sẽ xin Lại bộ, điều động ta đến nơi khác, cũng đảm bảo sẽ nâng Hạ Hầu huynh lên làm Thái thú bản quận.”

“Hạ Hầu huynh thông minh tháo vát, tài đức vẹn toàn, quang minh lỗi lạc, dù chủ mới tiếp nhận chức quận thừa hai tháng, nhưng rất được thân sĩ bản quận kính phục, nhất định có thể đảm nhiệm chức Thái thú này, yên ổn địa phương Tú Thủy này.”

Hạ Hầu Đông lẳng lặng lắng nghe, trong lòng thì lại cười gằn.

Hắn tự nhiên nghe ra Tư Không Thiện đảm bảo hắn lên làm Thái thú, nhưng tiền đề là có thể bình đình trận đại loạn Thiết Kỳ Bang này.

“Thái thú đại nhân nói đùa rồi, chức vụ Thái thú của một quận, há lại là thứ mà có thể để ngươi trao ta nhận?”

Vị Thái thú đại nhân này đã sắp không gánh nổi chức quan của mình rồi, còn có năng lực này sao?

Tư Không Thiện thì yên lặng không nói, ném một phần thiếp màu đỏ rực đến trước mặt Hạ Hầu Đông.

“Đây là?”

Hạ Hầu Đông hơi bối rối, hắn cầm thiếp lên, sau khi xem xong thì lại càng nghi ngờ và khó hiểu hơn: “Đây là một phần thiếp canh?”

Trong lòng hắn lại càng khó hiểu hơn, vì sao Tư Không Thiện lại cho hắn xem một phần thiếp canh?

Cái gọi là thiếp canh, là để song phương nam nữ trao đổi ‘bát tự’ khi chuẩn bị đính hôn.

Trên thiếp có viết họ tên, ngày sinh tháng đẻ, quê quán, ba đời tổ tông . . . vân vân.

Hạ Hầu Đông lập tức cảm thấy không đúng.

Phía nhà nam ở trên thiếp canh này, thế mà lại là tên của Thái thú Tư Không Thiện.

Còn về nhà gái, là một cô gái tên là Mục Đông Nga.

“Mục Đông Nga?” Hạ Hầu Đông hơi cau mày, sau đó rùng mình một cái: “Thái thú đại nhân, xin hỏi vị Mục cô nương này, có quan hệ gì với vị Mục công công ở trong cung kia?”

Tư Không Thiện khẽ mỉm cười, thản nhiên uống một hớp trà: “Nữ tử này là đường chất nữ (cháu gái cùng tộc) của Mục công công, ta và Mục gia đã định hôn ước, cưới vị Mục cô nương này làm kế thất.”

Mọi người trong phòng nghe thấy vậy, không khỏi biến sắc.

Bào Bất Điền và Tào Hiên đều kinh hãi không thôi, hai người liếc mắt nhìn nhau một chút.

Thê tử của vị Thái thú đại nhân này vừa chết, liền cưới thêm một kế thất, hơn nữa còn có dính líu quan hệ với Mục công công ở trong cung.

Hạ Hầu Đông cũng nhìn Tư Không Thiện với ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Người này trước kia đã có quan hệ rất sâu với Yêm đảng, nhưng vẫn chỉ là ôm tỳ bà che nửa mặt, để lại rất nhiều đường lui.

Nhưng hôm nay, vị này đã bán mình cho Yêm đảng, còn bán được một cái giá rất cao.

Hắn thả thiếp canh trong tay xuống, trên mặt lại khôi phục vài phần kính ý: “Không biết Thái thú đại nhân muốn hạ quan làm gì?”

Nếu như người này đính hôn với Mục gia, như vậy Tổng đốc đại nhân sẽ có vài phần khoan dung với Tư Không Thiện.

Thậm chí vị nội phủ thái giám Đông Châu kia, cũng sẽ không tính toán quá nhiều với Tư Không Thiện.

Người này cũng thật sự có năng lực ảnh hưởng đến chuyện hắn nhậm chức Thái thú quận Tú Thủy.

Sắc mặt Tư Không Thiện từ từ chuyển sang lạnh lẽo, sát cơ uy nghiêm đáng sợ: “Ta muốn mời tộc huynh của ngươi, Án sát sứ Đông Châu đại nhân, trong thời gian ngắn định ra tội danh của hai người Sở Hi Thanh và Thiết Tiếu Sinh, đồng thời cho bọn họ lên Hắc Bảng, truy nã toàn châu! Thời gian càng nhanh càng tốt, tốt nhất là trong vòng nửa ngày!”

Nếu đi theo chương trình bình thường thì không thể nhanh như vậy, đặc biệt là một nhân vật có sức ảnh hưởng và thế lực lớn ở địa phương như Sở Hi Thanh.

Án sát sứ ty Đông Châu phải đi theo chương trình phức tạp, phải xác nhận nhiều lần, phải cẩn thận và châm chước.

Tuy nhiên, có Án sát sứ Đông Châu ra tay giúp đỡ, việc này có thể hoàn thành trong vòng nửa ngày, thậm chí còn có thể ngắn hơn.

Chương 722: Cảm ứng được (3)

Thân thể Tư Không Thiện hơi nghiêng về phía trước, tạo áp lực cho quận thừa Hạ Hầu Đông: “Hạ Hầu huynh, Nếu như Án sát sứ đại nhân có thể hoàn thành việc này, như vậy bản quan không chỉ dâng lên một nửa cổ phần kênh đào mà Thiết Kỳ Bang nắm giữ, mà còn có thể chuyển các mỏ quặng dưới danh nghĩa của Thiết Kỳ Bang cho Hạ Hầu gia các ngươi! Ngoài ra, bản quan còn có thể dâng 62 vạn lượng bạc lên để tạ ơn.”

Quận thừa Hạ Hầu Đông không đáp ứng ngay, mà cau mày suy tư, cân nhắc thiệt hơn.

Không thể không nói, vị Thái thú đại nhân này ra giá rất có thành ý, khiến cho hắn cũng phải động lòng.

Tuy nhiên, ngay khi Hạ Hầu Đông đang suy nghĩ nên trả lời thế nào, thì con trai của Án sát sứ Đông Châu, Hạ Hầu Thâm ngồi ở bên cạnh hắn bỗng nhiên mở miệng: “Điều kiện này, ta có thể thay phụ thân ta đáp ứng ngươi! Tuy nhiên, ngươi phải đưa cho ta 62 vạn lượng bạc kia trước.”

Quận thừa Hạ Hầu Đông nhíu chặt lông mày, nhìn tộc chất của mình: “Thâm nhi, việc này quan hệ trọng đại, há có thể lỗ mãng? Sao có thể không hỏi qua phụ thân ngươi?”

Hạ Hầu Thâm thì lại cười lạnh lùng: “Đường thúc, ngươi cũng đã động lòng rồi đúng không? Đừng giả vờ giả vịt, ta tự có biện pháp để thuyết phục phụ thân ta. Sở Hi Thanh làm nhiều việc ở ở quận Tú Thủy, lại chống đối quan phủ, phạm thượng làm loạn, âm mưu tạo phản, có tội nào là không đáng chết? Phụ thân cho hắn lên Hắc Bảng là danh chính ngôn thuận, ai cũng không thể nói gì!”

Hạ Hầu Thâm nghĩ thầm, việc này có thể khiến cục diện của Đông Châu bị rung chuyển trong thời gian dài, nhưng lại có liên quan gì với Hạ Hầu gia bọn họ?

Cha của hắn chỉ làm việc theo chức trách của mình mà thôi.

Sắc mặt quận thừa Hạ Hầu Đông hơi đổi, hắn ngưng thần nhìn Hạ Hầu Thâm, lại nhìn thấy vẻ thù hận trong ánh mắt của Hạ Hầu Thâm, cuối cùng chỉ thở dài, không nói gì nữa.

“Được!” Tư Không Thiện phát ra một tiếng khen nhẹ: “Hạ Hầu công tử quả nhiên là một người chính trực, biết lo cho dân cho nước! Đáng tiếc là bản quan không thể uống rượu, bằng không nhất định phải cạn một chén lớn.”

Sau đó, hắn nhìn về phía tổng bộ đầu mới nhức chức ở Tú Thủy là Bào Bất Điền với ánh mắt đầy thâm ý.

“Nghe nói Bào tổng bộ và Lý tổng bộ đầu là đồng liêu nhiều năm? Theo ta được biết, Lý tổng bộ đầu mất chức là do Thiết Kỳ Bang. Nếu như Án sát sứ đại nhân tuyên bố lệnh truy nã, Lục phiến môn Tú Thủy và Đông Châu có thể dùng toàn lực để bắt kẻ này không? Vì an bình của bách tính Đông Châu ta, xin mời Lục phiến môn diệt trừ mối họa này.”

Tổng bộ Bào Bất Điền hơi suy ngẫm, sau đó chắp tay nói: “Một khi lệnh truy nã của Án sát sứ ty truyền xuống, Lục phiến môn sẽ dốc toàn lực.”

Tư Không Thiện gật đầu thỏa mãn, lại đưa mắt nhìn về phía Tào Hiên.

Sắc mặt Tào Hiên bình thản, ôm quyền nói: “Thái thú đại nhân, Tào mỗ không tham gia chuyện này. Chắc ngài cũng biết, Cẩm y vệ chúng ta vẫn đang tập trung vào chuyện Nghịch Thần Kỳ và bảo tàng Liệt Vương. Nhưng xin Thái thú đại nhân cứ yên tâm, Tào mỗ nhất định sẽ kín miệng như bưng với chuyện ngày hôm nay.”

Trong lòng Tào Hiên lại cực kỳ phân vân.

Cẩm y vệ Tú Thủy đã đầu tư một lượng lớn tài nguyên vào Sở Hi Thanh và Tây Sơn Đường.

Hắn thậm chí còn kéo vị đặc sứ từ kinh thành đến vào vũng nước đục này.

Nếu như Thiết Kỳ Bang và Sở Hi Thanh bị Tư Không Thiện xử lý như vậy, thì bao nhiêu tài nguyên, nhân lực vật lực của bọn họ sẽ ra sao?

Bọn họ nên giải thích thế nào với phía trên? Liệu có ảnh hưởng đến chuyện điều tra tung tích của Nghịch Thần Kỳ hay không?

Vị Thái thú đại nhân này dựa vào Mục công công, tiền đồ quan trường từ tối thành sáng, nhưng vẫn chưa đủ để hắn liều lĩnh đắc tội với Thiên nha Cẩm y vệ mà tham gia vào chuyện này.

Tư Không Thiện hơi cau mày.

Lực lượng Cẩm y vệ Đông Châu cực kỳ mạnh mẽ, đặc biệt là vì chuyện của Nghịch Thần Kỳ.

Thiên nha và Địa nha đều điều động một lượng lớn nhân thủ đến nơi này.

Tư Không Thiện lại nghe ra, tuy rằng giọng nói của Tào Hiên rất bình thản, nhưng lại cực kỳ kiên quyết.

Nhưng cũng không có vấn đề gì, có Án sát sứ Đông Châu và Lục phiến môn trợ giúp, đã đủ để đưa Sở Hi Thanh và Thiết Kỳ Bang và chỗ chết rồi.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên có từng tiếng trống nổi lên ở bên ngoài.

Sau đó, toàn bộ Sát Sinh lâu đều ầm ĩ náo loạn, những tiếng kinh hô vang lên ở khắp nơi.

“Chuyện gì thế, vì sao lại nổi trống! Là vì chuyện gì mà lại đánh ‘trống Sát Sinh’?”

“Xem ra phía dưới lại có treo thưởng mới! Hai trăm vạn lượng bạc cho Sở Hi Thanh, không quan tâm sinh tử!”

“Đây là người nào treo thưởng vậy? Thật sự là chịu chi.”

“Dùng là Kim bài, không giới hạn cấp bậc, cũng không cần tiền đặt cọc.”

Mấy người trong phòng cũng bị hấp dẫn bởi động tĩnh ở bên ngoài, nhìn xuống dưới sân ở bên dưới.

Bọn họ nhìn thấy trên đỉnh sân có treo một tấm mộc bài mạ vàng cực lớn, phá trên viết mấy chữ ‘hai trăm vạn lượng bạc’ và ‘Sở Hi Thanh’.

Chương 723: Cảm ứng được (4)

Lúc này, vị lâu chủ của Sát Sinh lâu kia, đang đứng ở trên phía bắc của tầng cao nhất, nhìn xuống phía dưới sân.

“Chư vị đồng đạo! Hôm nay có khách quý đến Sát Sinh lâu ta treo giải thưởng, mục tiêu là Sở Hi Thanh, chỉ cần giết chết Sở Hi Thanh trong vòng bảy ngày, cũng đem đầu kẻ này hoặc là đồ vật có thể chứng minh thân phận đến Sát Sinh lâu, liền có thể nhận được hai trăm vạn lượng tiền thưởng.”

Bên trong gian phòng, quận thừa Hạ Hầu Đông híp mắt lại, sau đó nhìn về phía Thái thú Tư Không Thiện với ánh mắt bội phục, lại giơ chén rượu lên.

“Không hổ là Thái thú đại nhân! Hành động quả quyết dứt khoát, hạ quan bội phục.”

Vị cấp trên này của hắn hành động mạnh mẽ dứt khoát, bảo sao có thể chiếm cứ mảnh đất Tú Thủy này nhiều năm như vậy.

Tư Không Thiện nghe vậy thì chỉ mỉm cười, vẫy lấy trà thay rượu: “Không có gì!”

Cũng tại trên tầng cao nhất của Sát Sinh lâu, quán chủ Lôi Nguyên của võ quán Chính Dương nhìn chằm chằm vào tấm mộc bài mạ vàng kia, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Tên Tư Không Thiện này thật sự là cam lòng.

Người này nhậm chức Thái thú Tú Thủy, thu nhập một năm cũng chỉ hai trăm đến ba trăm vạn lượng bạc mà thôi.

Cùng lúc đó, bến tàu phía đông thành Tú Thủy.

Sau khi chiếc thuyền lớn Vạn liêu kia bị hư hỏng, Sở Vân Vân đã chuyển tổng đàn tạm thời của Thiết Kỳ Bang đến một chiếc thuyền lớn khác.

Lúc này, trong một khoang thuyền tại tầng thứ hai của thuyền, Lục Loạn Ly đang nhìn chén chất lỏng có màu hổ phách ở trước mặt, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Sau lưng Lục Loạn Ly nhất thời có biến hóa kỳ dị. Lực lượng Phong, lôi , thủy, hóa sinh sôi ở sau lưng Lục Loạn Ly, cuối cùng hình thành một đoàn mây mù mờ mịt.

Tại đối diện Lục Loạn Ly, Dương Viêm Thần Nhãn – Húc Nhật Đông đang ngưng thần nhìn Lục Loạn Ly.

Mãi đến tận ba khắc thời gian sau, Húc Nhật Đông nhìn thấy những mây mù mờ mịt kia được Lục Loạn Ly hấp thu vào trong cơ thể, khí cơ quanh người Lục Loạn Ly cũng từ từ thu lại, lúc này vẻ mặt của hắn mới thả lỏng.

Khóe môi Húc Nhật Đông cong lên, vẻ mặt vui mừng.

Dựa theo tình huống của Lục Loạn Ly, nàng không chỉ bước vào lục phẩm thượng, mà còn mượn dược lực của phần bí dược đỉnh cấp này, tăng hai loại thiên phú huyết mạch lên một cấp độ.

“Trang chủ nói, cái gọi Vô Tướng của Vô Tướng thần tông, thật ra là chỉ ‘tướng’ như thực đã vượt qua nhận thức của người đời sau! Thiên biến vạn hóa, nhắm thẳng vào đại đạo, vì vậy Vô Tướng công mới có thể mô phỏng đại đa số công pháp trên thế gian.”

“Nhưng bước tiếp theo phải đi như thế nào, lại cần tiểu thư tự suy nghĩ. Trang chủ nắm giữ truyền thừa của Vô Tướng thần tông, bắt nguồn từ vị 1600 năm trước kia, đã không giống với truyền thừa Vô Tướng công của Vô Tướng thần tông bây giờ.”

Lục Loạn Ly nghe vậy liền mở mắt ra: “Nếu như có thể lẫn vào Vô Tướng thần tông, ta đương nhiên muốn tu luyện Vô Tướng công, đây mới là truyền thừa huyền môn chính tông, nhắm thẳng đại đạo. Nói chung là đi một bước tính một bước, nếu như thật sự không được thì ta sẽ tu luyện truyền thừa mà phụ thân nắm giữ.”

Sau đó, nàng liền giận tái mặt, lời nói hàm chứa bất mãn: “Đông thúc, phần bí dược này của ngươi, đến chậm hơn tận hai ngày so với những gì chúng ta đã hẹn.”

Lục Loạn Ly nghĩ thầm, nếu như mình có thể thăng cấp lục phẩm thượng từ hai ngày trước, Sở Hi Thanh có thể bị ép đến mức bỏ chạy như vậy sao?

Khi đó, nàng có thể chạy về bến tàu phía đông, trợ giúp Sở Hi Thanh đẩy lùi Huyết Phong Đạo.

Dù sao thì sáng sớm hôm nay, khi Sở Hi Thanh bị ép phải bỏ chạy xuống hạ du, thì nàng chỉ cách bến tàu phía đông không đến bảy dặm.

Húc Nhật Đông lắc đầu, lòng thầm nói thật sự là nữ sinh hướng ngoại.

Từ xưa đến nay, đứa bé Loạn Ly này rất tôn trọng và thân thiết với hắn, rất ít khi nổi nóng với hắn.

“Đây là vì một vị thuốc trong bí dược gặp chuyện, nên mới chậm hai ngày.”

Sau khi giải thích một câu, Húc Nhật Đông liền nhìn Lục Loạn Ly với ánh mắt kỳ dị: “Thật ra thì tên nhóc kia cũng không gặp phiền phức gì đáng nói. Chỉ cần ta ra tay, mặc kệ là Thái thú quận Tú Thủy, hay là Thẩm gia và Thượng Quan gia kia, đều là chuyện dễ như trở bàn tay.”

“Cái này không được!” Lục Loạn Ly lắc đầu, cau mày nói: “Ngươi là trọng phạm bị triều đình truy nã trên Hắc Bảng, nếu như Đông thúc ngươi tham dự vào chuyện này, vậy thì Thiết Kỳ Bang sẽ bị đội mũ phản tặc ngay.”

Húc Nhật Đông nghe vậy thì lại nở nụ cười: “Ta lại cảm thấy như vậy rất tốt, không sống được ở Tú Thủy nữa, vậy thì có thể gia nhập Như Mộng sơn trang chúng ta. Tên nhóc kia là một thiếu niên anh hùng, nghĩa khí bằng trời, trang chủ sẽ rất yêu thích hắn, ngươi không biết đó thôi, trang chủ còn đang lo sơn trang chúng ta không có người nối nghiệp nữa kìa.”

Chương 724: Cảm ứng được (5)

Sắc mặt Lục Loạn Ly hơi đỏ lên, hừ lạnh một tiếng: “Nếu như hắn mời ta hỗ trợ, ta tự nhiên sẽ giúp, nhưng nếu như hắn không muốn, vậy ta chắc chắn sẽ không ép buộc hắn.”

Sau đó, nàng liền đứng dậy rời đi, đi đến đuôi thuyền của tầng thứ hai.

Mấy khoang thuyền ở đuôi của chiếc thuyền này cũng được cải tảo, làm phòng làm việc tạm thời của Sở Vân Vân.

Khi Lục Loạn Ly bước vào trong phòng, nàng liền kinh ngạc mà nhìn bốn phía một chút: “Kế Tiễn Tiễn đâu? Sao Kế Tiễn Tiễn không ở đây?”

Kế Tiễn Tiễn là thủ lĩnh đội hộ vệ, vốn phải ở bên người Sở Vân Vân.

“Nàng đi đến hồ Thái Tử, tìm tung tích của huynh trưởng ta rồi.”

Sở Vân Vân đang ngồi ở trước bàn, vùi đầu xử lý một phần giấy tờ: “Mị Nương nói huynh trưởng đã thoát khỏi Huyết Phong Đạo ở hồ Thái Tử. Kế Tiễn Tiễn vẫn không yên tâm, nên một canh giờ trước đã chạy đến đó.”

Lục Loạn Ly nghe vậy thì nhíu chặt lông mày: “Cái Kế Tiễn Tiễn này, làm sao lại không đáng tin cậy như vậy? Tính mạng của Thiếu kỳ chủ là quan trọng, nhưng bên phía ngươi cũng cần có cao thủ tọa trấn, nếu như Vân Vân ngươi gặp sát thủ thì phải làm sao bây giờ?”

“Bên ta không có vấn đề gì, đàn chủ Đơn Xích Linh tạm thời tiếp nhận chức thủ lĩnh đội cận vệ, Thần Cơ môn cũng đã mang hai chiếc Tứ Tí tru thần nỏ đến, hiện giờ năm, ba tên ngũ phẩm cũng không thể đến gần ta.”

Sở Vân Vân hơi lắc đầu.

Thật ra nàng thấy vui khi Kế Tiễn Tiễn chạy đi bảo vệ Sở Hi Thanh.

Nữ tử này rõ ràng là siêu thiên trụ của Cẩm y vệ, nhưng không biết vì sao mà lại cực kỳ để ý đến Sở Hi Thanh.

Sở Vân Vân cũng không hiểu nguyên do lắm. Nhưng nàng nhận ra, sau khi Sở Hi Thanh rời đi thì Kế Tiễn Tiễn lo lắng như ngồi trên bàn chông, có thể nói là đứng ngồi không yên.

Vì vậy, nàng cũng khá là chờ mong với Kế Tiễn Tiễn.

Nữ tử này có sức chiến đấu tiếp cận tứ phẩm đỉnh phong, hầu như không có đối thủ trong quận Tú Thủy này. Nếu như nàng thật lòng muốn bảo vệ Sở Hi Thanh, như vậy vị huynh trưởng tiện nghi này của nàng sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.

Lúc này, thần sắc Sở Vân Vân hơi động, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Lục Loạn Ly: “Lục sư tỷ có chuyện gì không?”

“Ta chuẩn bị đi hồ Thái Tử để tìm huynh trưởng ngươi.” Sắc mặt Lục Loạn Ly nghiêm túc: “Sau khi ta rời đi, hai người Hướng Quỳ và Vương Chính sẽ tạm thời quản lý đàn chữ Loạn, ngươi giúp ta nhìn một chút.”

Nàng cầm đao bên hông, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị: “Vân Vân, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ đưa huynh trưởng ngươi trở về an toàn.”

Sở Vân Vân cảm ứng được khí tức và chân nguyên bên ngoài cơ thể Lục Loạn Ly, ánh mắt của nàng hơi kỳ dị.

Thì ra vị này cũng muốn đi tìm Sở Hi Thanh.

Nhưng mà đây cũng là một tin tức tốt, Đại Minh Vương Luân của Lục Loạn Ly cũng hiếm có đối thủ ở trong quận Tú Thủy này.

Đặc biệt là khi Lục Loạn Ly thăng cấp lục phẩm thượng, tuyệt đối không có quá mười người ở quanh đây có thể đỡ được một chiêu Khổng Tước Trảm của nàng!

. . .

Vào buổi tối, trong một hạng động bị bịt kín ở 120 dặm phía nam hồ Thái Tử, Sở Hi Thanh đang ngồi khoanh chân, kiểm tra trận pháp đơn giản ở bên dưới.

Đây là một Ngũ Hành trận đơn giản, bên trong có năm viên ngọc phù lục phẩm của năm loại thuộc tính kim mộc thủy hỏa thổ.

Trận pháp này có thể che lấp khí cơ, khi gặp nguy hiểm, nó có thể sử dụng ‘ngũ hành chi độn’ để đưa bọn họ ra ngoài mười lăm dặm.

Đây thật ra là một trận pháp cực kỳ đơn giản, tuy nhiên Sở Hi Thanh chưa từng chính thức học trận pháp, hắn chỉ nghe Sở Vân Vân dạy một lần.

Vì vậy, Sở Hi Thanh không có chút tự tin nào, luôn luôn muốn xác nhận xem phương vị của năm quả ngọc phù này có đúng hay không.

Bạch Tiểu Chiêu thì đã hóa thành hình người, ngồi đối diện hắn, nàng nói với giọng tiếc nuối: “Thật ra huynh trưởng có thể mang con sát thi Hà La Ngư kia theo, con sát thi kia đã có thiên phú Vương giai, Dù cho rời khỏi nước thì cũng có sức chiến đấu tiếp cận ngũ phẩm.”

Tình cảnh của bọn họ bây giờ là vô cùng nguy hiểm, sức chiến đấu càng nhiều càng tốt, không cần tự chặt một tay.

Sở Hi Thanh thì lại hơi lắc đầu.

Vấn đề là hình thể của sát thi Hà La Ngư thực sự là quá to lớn, mà một khi con sát thi này rời khỏi nước, sát lực và yêu khí của nó sẽ tràn ra, không thể che giấu. Chỉ cần là người có cảm ứng hơi nhạy cảm, đều có thể cảm ứng được vị trí của nó.

Để sát thi Hà La Ngư ở hồ Thái Tử, trái lại còn có thể mê hoặc tai mắt của người khác, hấp dẫn tầm mắt của đám người Huyết Phong Đạo.

Sở Hi Thanh tin tưởng Thái thú Tư Không Thiện sẽ không dừng lại ở đây.

Nếu như mình bị hạn chế ở đường thủy, như vậy bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện, sẽ bị vây giết.

Chương 725: Cảm ứng được (6)

“Việc này ta đã có suy tính.”

Sở Hi Thanh đã xác định Ngũ Hành trận thành công, hắn ngước mắt lên, nhìn về phía Bạch Tiểu Chiêu: “Sau đó liền nhờ ngươi, ta cần ngươi giúp ta che giấu khí cơ ở nơi này. Ta sẽ không mất nhiều thời gian để thức tỉnh huyết mạch Nhai Tí, nhiều nhất là một khắc thời gian, trong khoảng thời gian này, tuyệt đối không thể bị người khác quấy rối.”

Bạch Tiểu Chiêu hơi gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Huynh trưởng yên tâm, ta nhất định sẽ dùng toàn lực để hộ pháp cho ngươi, đảm bảo không có sơ hở nào. Có ta ở đây, ai cũng đừng hòng chạm vào ngươi.”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười: “Không cần sốt sắng như vậy, ta đoán là không có người tìm thấy nơi này đâu.”

Hôm nay, hắn không chỉ dùng sát thi Hà La Ngư để thoát khỏi Huyết Phong Đạo, sau khi lén lút lên bờ, hắn còn dùng các loại bí pháp để che giấu khí cơ. Sau khi trốn vào cái thung lũng không người này, hắn còn đào một cái hang động sâu mười trượng ở dưới mặt đất.

Theo lý thuyết, khả năng bọn họ bị tìm thấy là nhỏ bé đến không đáng kể.

Sau đó, Sở Hi Thanh vỗ ngực một cái, gọi tiểu Tóc Húi Cua ra.

Con Nhai Tí non này nhảy lên đỉnh đầu Sở Hi Thanh, nhìn về phía Bạch Tiểu Chiêu với ánh mắt ẩn chứa địch ý.

Nó cảm giác con yêu thú giống cái này, cũng có quan hệ tương tự như cộng sinh giữa nó và Sở Hi Thanh, vì vậy nó vô cùng phản cảm.

Tuy nhiên, vừa rồi con yêu thú giống cái này đã mang đến cho bọn họ hai giọt tinh huyết Nhai Tí.

Mà Nhai Tí chúng nó, một cơm chi đức phải đền, Nhai Tí có thù tất báo.

Sở Hi Thanh đã lấy bình ngọc chứa hai giọt tinh huyết Nhai Tí ra.

Giọt tinh huyết này có màu đỏ tươi, chỉ to bằng giọt nước mắt, toàn thân trong suốt như ngọc.

Thị lực của Sở Hi Thanh rất mạnh mẽ, hắn không chỉ nhìn ra kết cấu phức tạp bên trong giọt tinh huyết này. Mà bên trong những kết cấu này, còn chất chứa vô số phù văn kỳ dị, còn có cả Thiên đạo chi vận, khiến cho Sở Hi Thanh vừa liếc mắt nhìn qua là đã thấy đầu óc choáng váng.

Sở Hi Thanh chỉ liếc mắt nhìn qua, liền biết đây là hai giọt tinh huyết của Nhai Tí nhất phẩm.

Sở Hi Thanh không do dự, dứt khoát nuốt một giọt tinh huyết vào bụng.

Một giọt còn lại thì bị tiểu Tóc Húi Cua hấp thu.

Sở Hi Thanh cần một giọt tinh huyết Nhai Tí để thức tỉnh thiên phú huyết mạch, tiểu Tóc Húi Cua cũng cần thứ này để hoàn thành tố hình hóa thể ở bước đầu.

Mà sau khi Sở Hi Thanh nuốt giọt tinh huyết này, nhịp tim của hắn đột nhiên tăng nhanh, máu thịt bên trong cơ thể thì đang bị lực lượng nào đó ảnh hưởng, đang phát sinh biến hóa, thậm chí còn không ngừng nứt vỡ rồi lại tái sinh.

Thần niệm của Sở Hi Thanh thì lại bị một luồng lạnh lẽo bao trùm.

Cỗ lạnh lẽo này rõ ràng là có ý chí riêng, nó không ngừng đóng băng tâm tư của Sở Hi Thanh, còn không ngừng nỗ lực thay thế hắn.

Đây là một cảm giác hoàn toàn khác với lúc thức tỉnh thiên phú huyết mạch.

Trước khi, mỗi khi hắn thức tỉnh, là thức tỉnh lực lượng từ bên trong xương cốt huyết tủy của mình, bây giờ thì lại bị đồng hóa, bị giọt tinh huyết Nhai Tí này đồng hóa.

Sở Hi Thanh cố gắng chống lại.

Hắn chỉ cảm thấy áp lực càng ngày càng nặng hơn, may mà thần niệm của hắn cứng cỏi, ý chí kiên định, nên vẫn có thể duy trì ý chí bản thân, thủ vững bản thân.

Tuy nhiên, có một điều phiền toái là, giọt tinh huyết Nhai Tí này lại xung đột với thể chất của hắn, tốc độ máu thịt tan rã và nứt toạc trong cơ thể Sở Hi Thanh là cực kỳ kinh người.

Lúc này, Sở Hi Thanh liền cảm nhận được chỗ tốt khi mình tu luyện Nhai Tí đao ý lên tầng sau, lại khắc họa Thần Ý Đồ, và cộng sinh với tiểu Tóc Húi Cua.

Hắn đang nhanh chóng thích ứng, dưới sự giúp đỡ của tiểu Tóc Húi Cua và Thần Ý Đồ, không ngừng đồng hóa và hấp thu lực lượng của tinh huyết Nhai Tí, hơn nữa tốc độ còn càng ngày càng nhanh!

Khi trong màn hình huỳnh quang hư ảo của Sở Hi Thanh, từ từ xuất hiện mấy chữ ‘Nhai Tí (nhất giai)’.

Thần sắc Sở Hi Thanh hơi động, ngờ ngợ cảm ứng được tại một nơi xa xôi cách nơi này mấy vạn dặm về phương bắc, đang có một thứ gì đó kết nối huyết mạch của hắn, cộng hưởng với lực lượng của hắn.

“Đó là thứ gì?”

Sở Hi Thanh kinh dị không thôi, lập tức nghĩ đến chuyện có người nói Huyết Nhai thần đao có thể cảm ứng được truyền nhân của Thần

Ý Xúc Tử Đao.

Hắn lập tức bật cười một tiếng, rồi lắc lắc đầu.

Thanh đao này không thần kỳ đến mức này chứ? Đây là cách nhau gần mười vạn dặm đấy.

Mà lúc này, tại U Châu ở phía bắc, trên đài ngọc ở bản sơn Vô Tướng thần tông.

Thanh Huyết Nhai thần đao trên đài ngọc đột nhiên 'sặc' một tiếng, rồi phóng lên tận trời, hóa thành một đạo cầu vồng màu máu, bay thẳng về phía bầu trời phía nam, làm cho hai vị đệ tử nội môn canh chừng ở đây phải trợn mắt ngoác mồm, nhất thời không biết phải làm thế nào.

Mà chỉ vẻn vẹn một chớp mắt sau, tông chủ Lý Trường Sinh và chư vị đại trưởng lão của Vô Tướng thần tông, đều dồn dập hiện thân ở trên đài ngọc.

Chương 726: Ác danh

Khi đại trưởng lão Ngạo Quốc của Chiến Đường đi đến đài cao, trên mặt ngậm lấy ý mừng vô cùng.

"Huyết Nhai thần đao đã xuất thế! Thần Ý Xúc Tử Đao sẽ tái hiện thế gian!"

Lúc nói chuyện, mắt hổ của Ngạo Quốc lạnh lùng nghiêm nghị, quét mắt nhìn bốn phía: "Xin mời tông chủ phong núi! Nhất định phải tiếp thu bài học từ lần trước."

"Không cần!"

Đại trưởng lão Tri Phi Tử của Thuật Sư Viện khẽ lắc đầu, hắn bắt một cái linh quyết.

Vô số huyết quang hội tụ, bắt đầu ngưng tụ thành một thanh 'Huyết Nhai thần đao' thứ hai ở trên đài.

Đây rõ ràng là huyễn thuật hóa sinh, mặc kệ là dáng vẻ hay khí cơ, thì đều giống hệt như Huyết Nhai thần đao thật.

"…Hôm nay Huyết Nhai thần đao hóa hồng mà đi, động tĩnh cực nhỏ, tuyệt đối không có quá hai mươi người ở trong núi có thể nhận ra, chỉ cần cấm khẩu trong phạm vi nhỏ là được. Nếu như chúng ta làm to chuyện, phong tỏa toàn bộ núi, trái lại sẽ làm cho người khác nghi ngờ hơn.”

Tông chủ Lý Trường Sinh thì lại nhìn đại trưởng lão Lư Thủ Dương của Giới Luật Viện, và đại trưởng lão Phương Chính của Tuần Sơn Viện: “Hai vị nghĩ thế nào?”

Muốn phong tỏa tin tức của Huyết Nhai thần đao, vẫn phải dựa vào lực lượng của hai người này.

Phương Chính hơi suy tư, liền mở miệng nói: “Tri Phi Tử nói rất có đạo lý! Sau tràng phong ba lần trước, nơi này đã được huyễn pháp che đậy mọi lúc, đúng là không có nhiều người có thể nhìn thấy cảnh tượng ngày hôm nay.”

Đại trưởng lão Lư Thủ Dương của Giới Luật Viện thì lại chắp tay sau lưng, khuôn mặt lạnh lẽo cứng rắn: “Tùy tiện phong tỏa núi, chỉ có thể đánh rắn động cỏ! Việc này giao cho ta xử lý là được, lần này nhất định sẽ không có sơ hở nào!”

Lần trước hắn cũng đảm bảo như vậy, kết quả lại không như mong muốn, ngày thứ hai đã có tin tức truyền đi.

Lư Thủ Dương vẫn coi việc này là sỉ nhục của mình, vẫn canh cánh trong lòng, muốn gỡ lại một phen, lấy công chuộc tội.

“Vậy thì quyết định như thế đi.”

Tông chủ Lý Trường Sinh hơi gật đầu: “Thanh Hư sư đệ, ngày mai ngươi có thể gửi tin phù, chấn vấn ba mươi tám vị đặc sứ Huyết Nhai, vì sao đến giờ vẫn không tìm thấy tung tích của truyền nhân Huyết Nhai? Mời sư đệ dùng lời lẽ nghiêm nghị để trách mắng bọn họ, để cho bọn họ dốc sức tìm kiếm, có thể cho bọn họ nhiều quyền hạn và nhân thủ hơn, mở rộng phạm vi điều tra đến tất cả anh kiệt trên Thanh Vân Bảng của địa phương, cần phải làm cẩn thận chu đáo, không được để lộ tin tức của ‘người được chọn’.”

“Tuân lệnh!” Đại trưởng lão Thanh Hư Tử của Giáo Viên Viện chắp tay khom người.

Hắn hiểu ý của Lý Trường Sinh.

Hôm nay, Huyết Nhai thần đao đã cảm ứng được vị trí của người có tố chất tu luyện và kế thừa Thần Ý Xúc Tử Đao rồi.

Bọn họ chỉ cần đi theo Huyết Nhai thần đao là có thể tìm được, nào cần đám đặc sứ Huyết Nhai kia làm lớn chuyện, tăng cường tìm kiếm?

Mệnh lệnh này của tông chủ, đơn giản chính là để mê hoặc tai mắt của người khác, nhờ đó nhiễu loạn ánh mắt của những kẻ có ý xấu.

Sau đó, tông chủ Lý Trường Sinh lại quét mắt nhìn mọi người, cuối cùng vẫn đưa mắt nhìn vào đại trưởng lão Thanh Hư Tử của Giáo Viên Viện: “Ngoài ra, mời Thanh Hư sư đệ đi theo Huyết Nhai thần đao đến phía nam một chuyến, mau chóng đưa truyền nhân Huyết Nhai về bản tông.”

Nếu như nói đến sức chiến đấu ở trong Vô Tướng thần tông bây giờ, tự nhiên là đại trưởng lão Chiến Đường Ngạo Quốc và đại trưởng lão Giới Luật Viện Lư Thủ Dương dẫn đầu.

Nếu nói đến lão luyện thành thục, làm việc cẩn thận chu đáo, để cho hắn yên tâm nhất, vậy thì chỉ có thể là Thanh Hư Tử.

Trong mắt Thanh Hư Tử đột nhiên sinh ra ý lẫm liệt: “Ta nhất định sẽ dùng toàn lực để ứng phó, không phụ lòng nhờ vả của sư huynh.”

“Không phải là dùng toàn lực để ứng phó! Mà là nhất định phải đưa hắn về đây, mặc kể phải trả giá như thế nào!”

Lúc này, gương mặt béo tròn của Lý Trường Sinh lại nghiêm nghị không gì sánh nổi.

Ánh mắt hắn ác liệt, lộ ra ý lạnh lẽo vô tận: “Thần Ý Xúc Tử Đao quan hệ đến hưng suy của tông ta, thậm chí là sống còn của tông ta! Các ngươi nhất định phải giữ bí mật, mặc kệ là kẻ nào để lộ tin tức, bảy vạn đệ tử của Vô Tướng thần tông ta, nhất định sẽ làm cho hắn vạn kiếp bất phục!”

Sắc mặt mấy người Ngạo Quốc cũng trở nên lạnh lùng nghiêm nghị, vẻ mặt nghiêm túc.

Tìm được truyền nhân Thần Ý Xúc Tử Đao, không có nghĩa là bọn họ có thể an tâm không lo.

Ngưỡng cửa để tu luyện môn pháp môn này cao đến tam phẩm thượng, nói cách khác, vị truyền nhân Huyết Nhai này còn cần mười mấy năm, thậm chí là mấy chục năm nữa, mới có thể bắt đầu nắm giữ môn đao pháp này.

Trước khi đó, người này lại không có quá nhiều thực lực để tự bảo vệ bản thân.

Ngoài ra, còn có thể dự đoán là mấy nhà đại địch của bọn họ, tuyệt đối sẽ không muốn nhìn thấy Thần Ý Xúc Tử Đao tái hiện nhân thế.

Thậm chí là hoàng thất Đại Ninh cũng sẽ cực lực ngăn cản.

Mười mấy năm trước, bọn họ cam tâm tình nguyện từ bỏ Bá Võ Vương, trục xuất nàng ra khỏi tông môn sao?

Đương nhiên là không phải!

Đó là dó ba nhà thần tông nhất phẩm, hai nhà ma môn nhất phẩm, liên thủ với mười hai tông môn nhị phẩm, tất cả đều tạo áp lực với Vô Tướng thần tông và Thiết Sơn Tần thị, nên mới có kết quả như vậy.

Vô Tướng thần tông đúng là không sợ hãi những áp lực này.

Vì truyền nhân Huyết Nhai, bọn họ không sợ phải làm địch của những tông phái này.

Nhưng Thiết Sơn Tần thị lại không chịu nổi.

Khi đó, gia chủ của Thiết Sơn Tần thị, cũng là cha của Tần Mộc Ca đã đích thân viết thư cầu xin Vô Tướng thần tông thả người, thả Tần Mộc Ca về Tần gia, kế thừa Thiết Sơn Tần thị.

Bây giờ nghĩ lại, việc này có rất nhiều thứ kỳ lạ, sau khi cha của Tần Mộc Ca gửi thư xong, thì chưa đến nửa tháng đã chết trên chiến trường.

Đến tận bây giờ, bọn họ vẫn chưa điều tra ra được chân tướng của việc này.

Nhưng mà từ đó cũng có thể tưởng tượng được hoàn cảnh nguy hiểm của truyền nhân Thần Ý Xúc Tử Đao.

Chương 727: Ác danh (2)

Quận Tú Thủy Đông Châu, Sở Hi Thanh ẩn thân bên trong hang động, luyện hóa một tia tinh huyết Nhai Tí cuối cùng trong cơ thể.

Sau đó, hắn ngưng thần chú ý, nhìn về phía bảng nhân vật của mình.

Lúc này, phía sau mấy chữ Nhai Tí đao ý ở cột võ ý, đã từ tầng tám biến thành tầng chín.

Hai tầng trong đó là do cộng sinh với tiểu Tóc Húi Cua mà được cường hóa, bảy tầng còn lại là do bản thân Sở Hi Thanh tu luyện được.

Thật ra thì hai khắc trước vẫn là tầng sáu, Sở Hi Thanh lại có đốn ngộ khi đồng hóa tinh huyết Nhai Tí.

Sở Hi Thanh còn không có tư cách xem phần tiếp theo của Nhai Tí Đồ, hắn dùng mấy tháng để nghiên cứu Nhai Tí đao ý ở trong mộng, vừa học Thần Phong Minh Kính Đao, xăm khắc Thần Ý Đồ, còn có con Nhai Tí non là tiểu Tóc Húi Cua ở bên người.

Hắn đã dựa vào chăm chỉ không ngừng nghiên cứu, thôi diễn ra hơn một nửa Nhai Tí đao ý tầng thứ bảy.

Lúc này coi như là nước chảy thành sông, môn đao ý này đã lên đến tầng bảy.

Hơn nữa, không chỉ Nhai Tí đao ý đột phá, Thần Phong Minh Kính Đao của Sở Hi Thanh cũng tăng lên một tầng, từ tầng bảy lên tầng tám.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại đưa mắt nhìn vào cột thiên phú, nhìn vào bốn chữ ‘Nhai Tí (nhất giai)’ trong đó.

---Huyết mạch Nhai Tí giai đoạn thứ nhất: Có thể làm cho người nắm giữ một bộ phận thể chất của thần thú Nhai Tí, hơn nữa trong cơ thể sinh sôi lực lượng thần phong, canh kim và lôi đình ở cường độ yếu ớt.

---Có dùng 1.5 điểm huyết nguyên để cường hóa huyết mạch Nhai Tí lên tứ giai không?

Chú thích của huyết mạch Nhai Tí này khá đơn giản, chỉ có vài chữ ngắn ngủi, cũng không giải thích cặn kẽ một bộ phận thể chất này là bao hàm những cái gì.

Sở Hi Thanh chỉ có thể ngờ ngợ cảm ứng cơ thể mình, thể lực, sức mạnh, lực phản ứng, tốc độ, cường độ máu thịt. . . vân vân, tất cả đều được cường hóa lên khoảng một đến hai phần mười.

Cái này đã rất mạnh!

Cao thủ so chiêu, dù sức mạnh và tốc độ chênh lệch một chút, thì cũng đủ để quyết định thắng bại.

Mấu chốt là sau khi Sở Hi Thanh tăng cường thiên phú huyết mạch Nhai Tí, các loại thiên phú huyết mạch trong cơ thể hắn cũng không phát sinh xung đột, xương cốt máu tủy và kinh mạch cũng không có cảm giác nứt vỡ.

Môn thiên phú này lại cực kỳ thích hợp với vài loại thiên phú của bản thân hắn. . .

Không đúng! Nói một cách chính xác hơn, huyết mạch Nhai Tí của hắn mới là chủ thể, những thiên phú còn lại đều là khách.

Phần thiên phú huyết mạch này tựa như là vẫn luôn ẩn giấu tại nơi sâu xa trong cơ thể hắn, đến giờ phút này mới thức tỉnh vậy.

Để cho Sở Hi Thanh bất ngờ chính là, đoạn chữ ‘Có dùng 1.5 điểm huyết nguyên để cường hóa huyết mạch Nhai Tí lên tứ giai không?’ này.

Những thiên phú huyết mạch khác, chưa bao giờ xuất hiện loại chuyện này.

Bất kể là Thuần Dương hay là Thần Thương, hoặc là Táng Thiên hay Thái Thượng Thông Thần, hắn đều phải làm mới võ đạo bảo khố, dùng hình thức đổi điểm mới nhận được.

Sở Hi Thanh đè ép ý mừng trong lòng, lập tức lựa chọn ‘có’.

Sau đó, hắn liền cảm thấy xương cốt trong cơ thể mình bắt đầu ngứa ngáy, huyết mạch cũng bắt đầu sôi sục.

Sở Hi Thanh đã cảm nhận loại cảm giác này nhiều lần, nên khá là bình thản.

Bạch Tiểu Chiêu ở đối diện hắn thì lại hơi cau mày.

Nàng chắp hai tay trước ngực, cố gắng dùng yêu lực của bản thân để phong tỏa khí cơ ở nơi này.

Lần này, sóng linh khí ở quanh người Sở Hi Thanh khá là to lớn, quy mô càng hơn lúc trước, khiến cho nàng có cảm giác hết sức vất vả.

Sở Hi Thanh thì lại tiếp tục nhìn vào cột thiên phú của mình.

---Huyết mạch Nhai Tí giai đoạn thứ tư: Có thể làm cho người nắm giữ thể chất của thần thú Nhai Tí giai đoạn bào thai, trong cơ thể sinh sôi lực lượng thần phong và canh kim ở cường độ hạ đẳng, lực lượng lôi đình ở cường độ yếu ớt. Cũng nắm giữ ‘Thiết Nhai kính giáp’ của Nhai Tí giai đoạn bào thai.

Thiết Nhai kính giáp (thai thể): Trừng mắt tất báo, nắm giữ năng lực phòng ngự mạnh nhất trong cùng cấp, cũng có thể phản xạ hai đến ba phần mười tất cả ngoại lực, có thể bỏ qua tất cả ‘Canh kim chi lực’ của bát phẩm trở xuống.

---Có dùng 31 điểm huyết nguyên để tăng huyết mạch Nhai Tí lên tầng thứ sáu không?

Sở Hi Thanh nhìn những chú thích này, lòng thầm nói cái gọi là ‘thai thể’ này, chẳng lẽ là chỉ thần thú Nhai Tí trong trạng thái thai nhi?

Thần thú Nhai Tí non, vừa sinh ra đã là lục phẩm rồi.

Tiểu Tóc Húi Cua là ngoại lệ, nó là sát thể thành linh, nói một cách chính xác hơn, cũng có thể coi nó bây giờ là thai nhi.

Sau đó, tâm thần hắn hơi động, làm cho da thịt bên ngoài cơ thể mình đều xuất hiện một tầng vảy màu trắng bạc.

Đây chính là Thiết Nhai kính giáp.

Những lân phiến này đều bóng loáng như gương, đang phản xạ ánh sáng ở chung quanh.

Sở Hi Thanh vô cùng vui mừng.

Tầng Thiết Nhai kính giáp này có thể để sức phòng ngự của hắn càng mạnh mẽ hơn, kiên cố không thể phá.

Chương 728: Ác danh (3)

Ba tầng ngoại cương, hai tầng áp giáp trong và ngoại, lại thêm Thiết Nhai kính giáp này và Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, Sở Hi Thanh đoán là võ tu thất phẩm bình thường, đánh một kích toàn lực cũng không phá nổi da thịt của hắn.

Trong số võ tu lục phẩm kia, người có thể phá tan Thiết Nhai kính giáp của hắn thì lại ít mà lại ít.

Hắn không cẩn thận một chút, liền sống thành dáng vẻ như trong lý tưởng của mình rồi.

Không những có thể chém giết bất kỳ đao khách cùng cấp nào, còn có thể làm cho bất kỳ võ tu cùng cấp nào cũng không thể đánh vỡ phòng ngự của hắn.

Mấu chốt là Thiết Nhai kính giáp này còn có thể phản xạ hai đến ba phần mười tất cả ngoại lực!

Đặc biệt là hai chữ 'tất cả' trong tất cả ngoại lực, không biết nó có thể bao quát cả lực lượng tính chất hay không?

Nếu như là có, vậy thì năng lực này cực kỳ đáng sợ.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại lựa chọn 'có', tăng huyết mạch Nhai Tí lên tầng thứ sáu.

Theo 31 điểm huyết nguyên hóa thành hư không, cảm giác ngứa ngáy trong cơ thể lại xuất hiện, trái tim đập 'ầm ầm', tựa như đang nổi trống, khí huyết dâng trào.

---Huyết mạch Nhai Tí giai đoạn thứ sáu: Có thể làm cho người nắm giữ thể chất của thần thú Nhai Tí non, trong cơ thể sinh sôi lực lượng thần phong và canh kim ở cường độ trung đẳng, lực lượng lôi đình ở cường độ hạ đẳng, cũng nắm giữ Thiết Nhai kính giáp của thần thú Nhai Tí trong giai đoạn con non, tăng Nhai Tí đao ý lên một tầng.

Thiết Nhai kính giáp (con non): Trừng mắt tất báo, nắm giữ năng lực phòng ngự mạnh mẽ nhất trong cùng cấp, cũng có thể phản xạ ba đến bốn phần mười tất cả ngoại lực, cũng có thể bỏ qua tất cả Canh kim chi lực của thất phẩm trở xuống.

---Có dùng 297 điểm huyết nguyên để tăng huyết mạch Nhai Tí lên tầng thứ chín hay không?

Huyết mạch Nhai Tí quả nhiên là cũng giống thiên phú khác, mỗi khi tăng ba tầng thì sẽ thức tỉnh một loại năng lực mới, tương tự với thần thông huyết mạch của yêu tộc.

Sở Hi Thanh cảm giác được tố chất thân thể của mình lại được cường hóa không ít.

mà Thiết Nhai kính giáp đã tiến vào giai đoạn con non, uy lực cũng tăng thêm, có thể phản xạ thêm một phần ngoại lực.

Còn về cái gọi 'Canh kim chi lực', nó không chỉ bao hàm tất cả pháp thuật hệ kim, mà còn bao hàm tất cả các loại kiếm khí đao cương.

Đây cũng là một năng lực cực kỳ mạnh mẽ, mang ý nghĩa đao cương kiếm khí cấp độ thất phẩm đều vô dụng với hắn, không thể đả thương hắn.

Tuy nhiên, người có thể tu luyện được đao cương và kiếm khí ở trong cấp độ thất phẩm, cũng là ít mà lại ít.

Sở Hi Thanh để ý nhất là đoạn tin tức cuối cùng kia.

Hô hấp của hắn đã trở nên ồ ồ.

Sở Hi Thanh có linh cảm, một khi huyết mạch Nhai Tí tăng lên đến tầng thứ chín, nhất định sẽ làm cho thực lực của hắn biến hóa đến nghiêng trời.

Hắn không do dự, trực tiếp lực chọn ‘có’.

Khoảnh khắc này, trái tim của Sở Hi Thanh đập ‘thùng thùng’.

Trước chỉ là nổi trống, giờ là sét đánh! Làm cho những tiếng ‘ầm ầm ầm’ vang vọng bên trong hang động, phía trên hang động cũng bị chân nguyên và khí huyết tán loạn của Sở Hi Thanh xung kích, đang có xu thế sắp sụp đổ.

Toàn thân Sở Hi Thanh lại nổi lên từng sợi từng sợi gân xanh, như là những con rắn xanh quấn quanh toàn thân của hắn.

Bạch Tiểu Chiêu đã không áp chế nổi khí cơ quanh đây nữa.

Điều càng làm cho nàng lo lắng hơn, chính là trạng thái của Sở Hi Thanh bây giờ.

Bạch Tiểu Chiêu khẩn trương không thôi, nàng vừa lo lắng chân nguyên và khí huyết của Sở Hi Thanh sẽ dẫn kẻ địch đến. Cũng lo lắng Sở Hi Thanh dung hợp tinh huyết Nhai Tí thất bại.

Cái này rất kỳ quái, nàng nhìn thấy tình hình ban nãy của Sở Hi Thanh, rõ ràng là đã luyện hóa tinh huyết Nhai Tí rồi, tại sao lại xuất hiện biến cố như vậy?

Tiểu Tóc Húi Cua thì lại kêu to.

Nó đã luyện hóa được tinh huyết Nhai Tí nhất phẩm, lúc này đang cực kỳ hưng phấn mà gọi tới gọi lui ở trên người Sở Hi Thanh, thỉnh thoảng còn dùng cái đầu nhỏ để cọ cọ lên mặt Sở Hi Thanh.

Trong mắt của nó, Sở Hi Thanh đã là đồng loại của nó, vì vậy mà nó cảm thấy cực kỳ thân thiết.

Thời gian trôi qua từng chút một, để Bạch Tiểu Chiêu thở phào nhẹ nhõm chính là, những gì Sở Hi Thanh bố trí từ trước đã có tác dụng, bọn họ ở trong hang động dưới đất này tận một canh giờ rồi, nhưng vẫn không có người tìm đến nơi này.

Sở Hi Thanh cũng không có dấu hiệu huyết mạch tan vỡ hay thân thể biến dị.

Khi sắc trời bên ngoài tiến vào giờ tý, nhịp tim như tiếng sét đánh của Sở Hi Thanh rốt cuộc cũng từ từ khôi phục.

---Huyết mạch Nhai Tí giai đoạn thứ chín: Có thể làm cho người nắm giữ thể chất thần thú Nhai Tí giai đoạn thiếu niên, trong cơ thể sinh sôi lực lượng thần phong và canh kim ở cường độ cao đẳng, lực lượng lôi đình ở cường độ trung đẳng, cũng nắm giữ Thiết Nhai kính giáp và Nhai Tí thần cương của thần thú Nhai Tí giai đoạn thiếu niên, tăng Nhai Tí đao ý lên một tầng.

Thiết Nhai kính giáp (thiếu niên): Trừng mắt tất báo, nắm giữ năng lực phòng ngự mạnh mẽ nhất trong cùng cấp, cũng có thể phản xạ bốn đến năm phần mười tất cả ngoại lực, cũng có thể bỏ qua tất cả Canh kim chi lực của lục phẩm trở xuống.

Nhai Tí thần cương (thiếu niên): Tất cả cương khí của ngươi đều có thể lẫn vào thần phong và Canh kim chi lực, hóa thành Thần cương, cường hóa cường độ và độ dẻo từ ba đến năm phần mười.

Chương 729: Ác danh (4)

Sở Hi Thanh cũng coi như là người có lòng dạ.

Nhưng trên mặt hắn bây giờ vẫn hiện lên vẻ ửng đỏ, vẻ mặt hưng phấn mà nắm chặt nắm đấm.

Chỉ là Thiết Nhai kính giáp trạng thái thiếu niên thôi, cũng đã cực kỳ mạnh mẽ rồi.

Nhai Tí thần cương ở phía sau thì càng là một niềm vui bất ngờ.

Nếu như hắn không hiểu sai, thì hiệu quả của Nhai Tí thần cương này không chỉ bao quát ba tầng ngoại cương của hắn, mà còn có cả đao cương của hắn.

Mà lúc này, bảng nhân vật của Sở Hi Thanh cũng đã phát sinh biến hóa cực kỳ to lớn.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Thất phẩm hạ (siêu thiên kiêu).

Võ đạo: Thần Phong Minh Kính Đao (tầng tám), Mị Ảnh Vân Tung (tầng bảy), Thần Lôi Động Chân Chỉ (tầng bảy).

Võ ý: Nhai Tí đao ý (tầng mười), Phong Lôi võ ý (tầng sáu).

Nguyên công: Vô Tướng công (tầng sáu / thất phẩm hạ), Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (tầng sáu).

Điểm huyết nguyên: 934.8.

Thiên phú: Nhai Tí (cửu giai), Thần Thương (lục giai), Táng Thiên (tứ giai), Thuần Dương (thất giai), Thái Thượng Thông Thần (thất giai), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (thất giai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (thất giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, cộng sinh (tam giai).

Tuổi thọ: 252 ngày.

Ngoại trừ điểm huyết nguyên hạ xuống còn 934 ra, Nhai Tí đao ý đã tăng lên tầng mười,, có thêm thiên phú Nhai Tí tầng chín. Cộng sinh của Sở Hi Thanh và tiểu Tóc Húi Cua cũng đã tăng lên đến tam giai, tuổi thọ cũng tăng trưởng đến 252 ngày.

Sở Hi Thanh khá là cảm động, tuổi thọ của mình rốt cuộc cũng sắp tiếp cận một năm, thật sự không dễ dàng mà.

Nhưng đúng lúc này, Bạch Tiểu Chiêu lại cau mày: “Huynh trưởng, ta cảm giác nơi này đã không an toàn. Vừa rồi có hai vị thuật sư sử dụng Phong Cảm thuật, quét qua thung lũng bên ngoài.”

Sở Hi Thanh nghe vậy liền nhướng mày lên.

Hắn ước lượng thời gian một chút, lúc này đã qua bốn canh giờ kể từ khi hắn luyện hóa tinh huyết Nhai Tí, đám người Huyết Phong Đạo kia cũng nên tìm đến quanh đây.

“Chúng ta đi!”

Sở Hi Thanh thu hồi năm khối ngọc phù lục phẩm trên mặt đất, rồi vội vã rời khỏi hang động.

Ngay sau khi hai người rời khỏi hang động, Sở Hi Thanh chém một đao, làm cho hang động kia sụp đổ.

Trong này có dấu vết Sở Hi Thanh thức tỉnh huyết mạch Nhai Tí, hắn không hi vọng người khác nhìn thấy.

Khi đạo đao cương này xuất hiện, Sở Hi Thanh lại hơi ngây người.

Hắn phát hiện, trình độ cường hóa của đao cương không chỉ là ba đến năm phần!

Đao cương này phải mạnh hơn gấp đôi so với trước kia!

Sau đó, Sở Hi Thanh cũng hiểu ra.

Đây là vì trong cơ thể hắn sinh sôi lực lượng Canh kim.

Cái gọi là đao cương kiếm khí, thật ra đều là kết quả sau khi chân nguyên và Canh kim chi lực của võ tu dung hợp lại.

Vì vậy, huyết mạch Nhai Tí cửu giai này, cường hóa cho hắn nhiều hơn những gì hắn tưởng tượng.

Bạch Tiểu Chiêu ở phía sau cũng tràn đầy kinh dị: “Đao cương thật mạnh! Huynh trưởng, thực lực của ngươi bây giờ . . . dường như mạnh hơn hôm qua rất nhiều.”

Sở Hi Thanh thì lại nở nụ cười tươi.

Thực lực của hắn bây giờ, không chỉ là mạnh hơn rất nhiều thôi đâu.

Sở Hi Thanh ngẩng đầu nhìn sắc trời, phát hiện giữa bầu trời đã có sao mai.

Hắn lại liếc nhìn chung quanh, xác nhận phương hướng một chút, sau đó liền lao nhanh về phương hướng bắc.

Sở Hi Thanh vừa thi triển thân pháp, vừa phân thần để làm mới võ đạo bảo khố của mình.

Vẫn là mỗi ngày 0.5 điểm huyết nguyên để quét 500 lần như cũ.

Sở Hi Thanh không có quét được bất kỳ thiên phù nào, nhưng lại bổ sung được một đống thẻ cực chiêu, cất vào kho chứa đồ.

Hiện giờ, hắn đã hiểu rõ loại ‘thẻ cực chiêu’ này rồi.

Ví dụ như một chiêu Tam Tương Thần Đao của Tần Mộc Ca, chính là lấy tu vị và thiên phú của Sở Hi Thanh bây giờ làm trụ cột, kết hợp với thiên phú huyết mạch và trình độ võ đạo, chiến đồ, võ ý, Thiên đạo chi vận. . . của Tần Mộc Ca thời kỳ thất phẩm thượng, chém ra một thức cực chiêu.

Những tấm thẻ cực chiêu này, cũng có thể làm cho hắn sử dụng sức chiến đấu vượt xa khỏi thực lực của bản thân.

Bạch Tiểu Chiêu theo sát sau lưng Sở Hi Thanh, tò mò hỏi: “Huynh trưởng muốn trở về hồ Thái Tử, đi tìm con Hà La Ngư kia của ngươi? Huynh trưởng, hôm qua ngươi đã nói là tiếp tục ở lại hồ Thái Tử sẽ rất nguy hiểm cơ mà?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì mỉm cười: “Cái này gọi là hôm qua khác hôm nay khác, còn có một câu nói là ‘tư duy ngược’.”

Dựa theo tin tức của sát thi Hà La Ngư truyền đến, đúng là hôm qua ở hồ Thái Tử rất nguy hiểm.

Không biết Huyết Phong Đạo tìm được một lượng lớn nhân thủ từ đâu, mà trắng trợn kéo lưới tìm kiếm ở toàn bộ phạm vi hồ Thái Tử.

Tuy rằng sát thi Hà La Ngư nghe theo mệnh lệnh của hắn, vẫn luôn ẩn núp ở dưới nước sâu, nhưng vẫn là ba lần bị đối phương tìm thấy tung tích.

May mà Huyết Phong Đạo kéo lưới không chặt, mà sát thi Hà La Ngư cũng không còn cái ‘trói buộc’ là Sở Hi Thanh, cho nên có dùng Thủy độn để bỏ chạy.

Chương 730: Ác danh (5)

Có điều, người của Huyết Phong Đạo cũng đã có thể xác định Sở Hi Thanh và sát thi Hà La Ngư đã tách ra.

Bằng không thì bọn họ cũng không chuyển qua tìm tòi ở phía nam hồ Thái Tử.

Nhưng nếu là vậy, thì hồ Thái Tử sẽ trở nên tương đối an toàn.

Sở Hi Thanh nghĩ đến chỗ này, khóe môi hơi cong lên: "Chúng ta cũng chỉ đi qua hồ Thái Tử mà thôi, ta muốn đi quận Thái Sơn ở phía bắc cơ."

Bạch Tiểu Chiêu nghe vậy thì càng khó hiểu hơn, cái gì gọi là 'tư duy ngược'? Không hiểu.

Nàng nghiêng đầu: "Đi quận Thái Sơn? Huynh trưởng là muốn chạy đường vòng, trở về Tú Thủy?"

"Đúng là ta dự định đi đường vòng."

Sở Hi Thanh hơi gật đầu, sau đó trong mắt hiện lên một tia kỳ dị: "Nhưng mà không phải trốn, nếu chỉ bỏ trốn thôi, thì chúng ta tuyệt đối không thể an toàn trở về Tú Thủy. Quận Thái Sơn có địa hình phức tạp, còn có rất nhiều Huyền Vũ thạch, có thể ngăn trở bọn họ cảm ứng, là vị trí chiến đấu thích hợp nhất với hai người chúng ta. . ."

Ngay khi Sở Hi Thanh nói đến đây, hắn nhìn thấy hai mươi mấy bóng người cao to ở một mảnh rừng rậm phía trước.

Người cầm đầu là một tên Huyết Phong Đạo mặc Huyết Y, có tu vị lục phẩm.

Hơn hai mươi người còn lại thì giống như là hải tặc cướp sông, tất cả đều có làn da ngăm đen, mặc áo khoác ngắn.

Tu vị của bọn họ cũng rất khá, Sở Hi Thanh cảm ứng được có sáu bảy tên thất phẩm.

Trong tay những người này, hoặc là cầm nỏ cứng, hoặc là cầm cung nặng, thậm chí còn có hai viên Thần Tiên Kiếp.

Tên người Huyết Phong Đạo kia vừa nhìn thấy Sở Hi Thanh thì hai mắt đã sáng rực.

Hắn giơ tay cầm một cái ống trúc lên, ném thẳng về phía chân trời. Cái ống trúc kia nổ tung giữa bầu trời, thả ra pháo hoa óng ánh, ánh sáng chiếu rọi phạm vi mười dặm chung quanh.

Người này thả pháo hoa xong, liền bình tĩnh nhìn Sở Hi Thanh, trong mắt hiện ra ánh sáng hưng phấn.

Sở Hi Thanh thì lại cười nhẹ, lộ ra một hàm răng trắng: “Tiểu Chiêu!”

Bạch Tiểu Chiêu và Sở Hi Thanh có tâm linh tương thông, có thể biết được một chút ý nghĩ của Sở Hi Thanh.

Nàng ‘bồng’ một tiếng, lại biến thành hình dạng bạch điêu, rơi vào trên vai Sở Hi Thanh.

Trong khoảnh khắc này, mấy chục thanh cung nỏ ở đối diện đã bắn thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Hai quả Thần Tiên Kiếp kia cũng đánh ra hơn một nghìn viên ngân châm về phía Sở Hi Thanh.

Bản thân Sở Hi Thanh thì lại vừa múa đao vừa tiến lên trước, chém ra một mảnh đao màu trắng bạc. Chống đỡ những mũi tên và ngân châm kia, xông thẳng về phía trước giống như một mũi tên nhọn.

Ban đầu, Bạch Tiểu Chiêu còn hơi lo lắng, sợ Sở Hi Thanh không ứng phó được Thần Tiên Kiếp.

Nhưng sau đó, nàng phát hiện ra, những mũi tên và ngân châm kia kêu ‘đinh đinh đương đương’, thế mà lại cuốn ngược mà về như thác nước.

Những tên hải tặc cướp sông mặc áo khoác ngắn kia đều bị bất ngờ không kịp chuẩn bị, đa số người đều trở thành mục tiêu của những mũi tên và ngân châm này, tất cả đều phát ra những tiếng kêu rên.

Chỉ có tên Huyết Phong Đạo lục phẩm kia là có thể chống đỡ mưa ngân châm ngập trời này.

Mà ngay khi hắn né tránh cái ngân châm cuối cùng, Sở Hi Thanh đã đi đến trước mặt hắn.

Trái tim của Huyết Phong Đạo lục phẩm lập tức nhảy lên một cái, hắn nghĩ đến chuyện hôm qua, Sở Hi Thanh liên thủ với con bạch điêu này, suýt nữa đã giết chết Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương và

Quỷ Ảnh Đao – Lữ Hàn ở trên mặt sông.

Hắn tê cả da đầu, chỉ cảm thấy sợ hãi đến cực hạn.

Nhưng người này lập tức đè nỗi lòng xuống, dùng hết sức lực để chém về phía trước: “Đi chết!”

Hắn dùng toàn lực để đánh một kích, tốc độ kiếm đã gần đuổi sát Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương, còn bùng nổ ra kiếm cương dài ba thước, khí thế kinh người.

Sở Hi Thanh thì lại không thèm né tránh, sau khi hắn đến gần, thanh Tốn Phong Chấn Lôi đao ‘sặc’ một tiếng rồi ra khỏi vỏ, mang theo một mảnh ảo ảnh.

Một cái chớp mắt tiếp theo, đầu của tên Huyết Phong Đạo này đã bay lên trời, máu phun như suối.

“Huynh trưởng thật là lợi hại!” Ánh mắt Bạch Tiểu Chiêu sáng ngời, vẻ mặt mừng rỡ.

Vừa rồi, Sở Hi Thanh không dùng bất kỳ chiêu thức nào, chỉ vẻn vẹn là một thức rút đao Không Huyệt Lai Phong.

Nhưng mà đao của Sở Hi Thanh lại nhanh hơn đối phương một đường, đao cương cũng dài hơn người này hai tấc.

Đây chính là cái gọi lấy lực ép người, nhanh đối phương, mạnh hơn đối phương.

Sau khi chém giết người này xong, Sở Hi Thanh lại tiếp tục chạy về phía hồ Thái Tử ở phía bắc.

Tuy nhiên, hắn không vì bị bại lộ mà tăng tốc độ, trái lại vẫn duy trì tốc độ như trước, dáng người nhẹ nhàng nhàn nhã.

Dù là Sở Hi Thanh nhìn thấy có rất nhiều người của Huyết Phong Đạo chạy đến, tạo thành một vòng vây ở phía trước, thì hắn cũng chỉ hơi tăng tốc độ một chút thôi.

Chương 731: Ác danh (6)

Bạch Tiểu Chiêu thì lại không nói gì, chỉ yên lặng nhìn.

Nàng hiểu rõ ý tứ của Sở Hi Thanh.

Nếu Sở Hi Thanh đã có thực lực như bây giờ, vì sao bọn họ phải trốn?

Bọn họ không làm gì được mấy vị ngũ phẩm thượng kia, nhưng ở dưới ngũ phẩm, không ai có thể đỡ nổi một chiêu khi hai bọn họ liên thủ.

Chỉ cần bọn họ duy trì tốc độ nhất định, không tiếp xúc chính diện với đám cao thủ ngũ phẩm kia, thì đám Huyết Phong Đạo còn lại sẽ mặc cho bọn họ xâu xé.

Có điều, vẫn phải nhanh chóng trở về hồ Thái Tử, chỉ cần bọn họ hội hợp với sát thi Hà La Ngư, thì càng không có ai có thể làm gì bọn họ.

Sở Hi Thanh không biết suy nghĩ trong lòng Bạch Tiểu Chiêu.

Hắn đang nhìn pháo hoa kín màn hình ở trong tầm mắt với vẻ nghi ngờ và khó hiểu.

Khác với trước kia là, tuy rằng pháp hoa lần này rất lớn, hầu như chiếm cứ tất cả tầm nhìn của hắn, nhưng màu sắc lại là màu đen.

Sở Hi Thanh phóng to màn hình huỳnh quang hư ảo lên.

Lúc này, quả nhiên là bảng nhân vật của hắn đã phát sinh biến hóa.

Danh vọng: Thất phẩm hạ (siêu thiên kiêu / ác).

Trong cột danh vọng này, lại có thêm một chữ ‘ác’.

Sở Hi Thanh ngưng thần chú ý, trong đầu liền xuất hiện một đoạn tin tức.

---Ngươi đã bị triều đình truy nã, bị một bộ phận bách tính coi là kẻ ác. Ngoài danh vọng của bản thân, có thể thu hoạch thêm ác danh.

Ác danh khiến người sinh ra sợ hãi, có thể dựa vào tỉ lệ 70% để chuyển hóa thành điểm huyết nguyên.

Trong đầu Sở Hi Thanh nhất thời hiện lên hai ý nghĩ.

Một là Thái thú Tư Không Thiện quả thực là vương tay vướng chân, cũng không biết người này đã bỏ ra bao nhiêu tiền để khơi thông quan hệ, đưa hắn lên Hắc Bảng.

Một ý nghĩ khác chính là kiếm lời.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi này, điểm huyết nguyên của hắn đã tăng lên đến 1200!

Sở Hi Thanh ngạc nhiên không thôi.

Nếu như điểm huyết nguyên cứ tăng trưởng theo khuynh hướng này, hắn thậm chí còn có thể thử dùng điểm huyết nguyên, để mạnh mẽ tăng Nhai Tí đao ý lên tầng thứ mười tám, nhờ đó mà thôi diễn ngược ra Thần Ý Xúc Tử Đao hoàn chỉnh.

Mình bị triều đình truy nã, leo lên Hắc Bảng, lại còn có chỗ tốt như vậy?

Sở Hi Thanh cảm thấy hệ thống này có chút không đúng, giống như là đang dụ dỗ hắn đi lên con đường phản tặc vậy?

. . .

Lúc sáng sớm, tại đầu phố chợ bán thức ăn của quận thành Giang Nam.

Nơi này đang có mấy trăm nam nữ tụ tập, vây quanh một vách tường mà bàn luận, khiến cho toàn bộ đầu phố bị vây đến nước chảy không lọt.

Trên mặt tường này dán đầy các tờ giấy ố vàng, tất cả đều là lệnh truy nã và công báo mà nha môn Giang Nam sao chép triều đính, dán ở chỗ này để bố cáo cho dân chúng.

Hấp dẫn sự chú ý của những người này, là một lệnh truy nã mới được Án sát sứ ty của Đông Châu dán lên. . .

-Kỳ chủ Sở Hi Thanh của Thiết Kỳ Bang, mười lăm tuổi, võ đạo nguyên công thất phẩm hạ, sở trường đơn đao và song đao, lấy khoái đao để nổi danh, thân pháp linh hoạt mau lẹ, trước mắt xếp hạng 91 trên Thanh Vân Tổng Bảng, hạng 9 Thần Tú Thập Kiệt đao.

Án sát sứ ty Đông Châu đã điều tra rõ ràng, kẻ này cổ động bang chúng khởi binh tại quận thành Tú Thủy, hơn bảy vạn người đối kháng với quan phủ, phạm thượng làm loạn, âm mưu tạo phản. Từ khi Sở Hi Thanh khởi binh đến nay, đã chiếm cứ mấy chục nơi tại địa phương, lại cử mấy vạn binh mã đánh vào quận Tầm Dương, quân tiên phong nhắm thẳng vào châu thành.

Khi đó đã tàn sát hơn ba vạn binh mã của quận quân, sát hại hơn bảy mươi nhà thân sĩ địa phương, tàn sát mười mấy vạn bách tính, tội chứng rành rành, đại nghịch bất đạo, phải chém cửu tộc! Từ hôm nay, Án sát sứ ty Đông Châu trua nã Sở Hi Thanh tại toàn bộ cảnh nội Đại Ninh. Cũng dùng mười vạn lượng bạc để treo thưởng đầu người của Sở Hi Thanh!

-Phó kỳ chủ Thiết Tiếu Sinh của Thiết Kỳ Bang, ba mươi tám tuổi, võ đạo nguyên công ngũ phẩm hạ, sở trường trọng kiếm, trọng giáp, tu luyện Thiết Giáp Hỗn Nguyên công, trước mặt xếp hạng 42 trên Đông Châu – Danh Hiệp Bảng.

Án sát sứ ty Đông Châu đã điều tra rõ ràng, người này đi theo và mưu phản với Sở Hi Thanh, thống lĩnh mấy vạn người và mấy trăm chiếc thuyền lớn đánh vào Tầm Dương, đã đại chiến mấy trận với Thủy sư doanh quận Giang Nam, tán sàn một lượng lớn quan binh. Tội chứng rành rành, tội ác tày trời, tội lỗi chồng chất!

Từ hôm nay, Án sát sứ ty Đông Châu truy nã Thiết Tiếu Sinh tại toàn bộ cảnh nội Đại Ninh. Cũng lấy tám vạn lượng bạc để treo thưởng đầu người của Thiết Tiếu Sinh!

. . .

Mọi người nhìn hai cái lệnh truy nã này, lại có vẻ mặt khác nhau.

“Hơn bảy vạn người? Đây là đại phản tặc nha. Trong quận Tú Thủy lại có phản tặc kinh người như vậy?”

“Tàn sát hơn ba vạn người của quận quân? Ta cũng nghe nói quan binh bên Tú Thủy đã đại bại mấy trận.”

“Sát hại hơn bảy mươi nhà thân sĩ? Tàn sát mười mấy vạn bách tính? Đây là thật hay giả? Đám tà ma ngoại đạo, ma đầu kia cũng không hung tàn như vậy.”

“Triều đình chắc chắn sẽ không ăn nói ba hoa, phía trên đã nói là tội chứng rành rành rồi kìa, đúng không?”

“Đáng sợ thật! Trên này còn nói quân tiên phong của Thiết Kỳ Bang nhắm thẳng vào châu thành, sẽ không đánh đến quận Giang Nam thật chứ?”

“Có thể, mấy ngày gần đây vẫn thấy châu thành điều binh.”

Chương 732: Không giả bộ nữa

Nhưng trong những người ở đây, cũng có các nhân sĩ giang hồ biết chuyện, những người này đều phẫn hận không thôi.

“Các ngươi thì biết cái đếch gì! Sở thiếu hiệp của Thiết Kỳ Bang nghĩa bạc vân thiên, quang minh lỗi lạc, lần này cũng chỉ là báo thù cho kỳ chủ tiền nhiệm mà thôi. Ta vừa mới từ quận Tú Thủy đến đây, tàn sát mười mấy vạn bách tính cái gì, hoàn toàn là chuyện giả dối không có thật.”

“Sở thiếu hiệp là thiếu niên anh kiệt của Đông Châu chúng ta! Ngày trước, quận thừa Tú Thủy bị triều đình hỏi tội, áp giải vào kinh thành. Sở thiếu hiệp liều lĩnh nguy hiểm đến tính mạng cũng không tiếc, hộ tống bạn vào kinh, khi đó mới có đánh ra tên tuổi ở kinh thành.”

“Haiz! Thế đạo bây giờ là thế nào, bách quan trong triều đình thối nát, tham ô thành phong trào, làm loạn kỷ cương. Đám cẩu quan này còn làm ít chuyện hoang đường sao? Bọn họ điên đảo thị phi, chỉ hươu bảo ngựa, nói đen thành trắng, không biết đã có bao nhiêu bách tính gặp họa.”

“Kỳ chủ Thiết Cuồng Nhân của Thiết Kỳ Bang là nhân vật cỡ nào! Người này anh hùng trượng nghĩa, một tay chống trời, bảo vệ mấy vạn cu li và người chèo thuyền, cùng với rất nhiều ngư dân thoát khỏi quan phủ bóc lột. Chính vì vậy nên bị đám cẩu quan ở quận Tú Thủy đặt bẫy mưu sát. Sở Hi Thanh không sợ hãi quan phủ, khởi binh báo thù chó Thiết Cuồng Nhân, thật sự là nghĩa bạc vân thiên, không hổ danh thiếu niên anh hùng của Đông Châu chúng ta.”

Những nhân vật giang hồ này, phần lớn đều căm phẫn sục sôi, lời nói tràn đầy oán hận, bất bình thay cho Sở Hi Thanh.

Chỉ là đa phần bình dân ở quanh đó thì đều là nửa tin nửa ngờ.

Anh hùng hào kiệt, hào kiệt giang hồ trong chốn võ lâm, tại trong mắt của đám bình dân bọn họ thì đều là tai họa, cũng không mạnh hơn đám ma đầu kia bao nhiêu.

So sánh lẫn nhau, tuy rằng quan phủ thối nát, nhưng vẫn đáng tin hơn đám người giang hồ này nhiều lắm.

Trong đám người này, còn có rất nhiều người quan tâm đến tướng mạo của Sở Hi Thanh.

“Sở Hi Thanh này thật là anh tuấn, hắn mới mười lăm tuổi đúng không? Tại sao có thể có phản tặc trẻ như vậy? Dáng vẻ cũng rất tốt.”

“Một thiếu niên anh tuấn như hắn, làm sao lại đi làm phản tặc!”

“Trước kia ta từng nhìn thấy Sở Hi Thanh ở xa xa. Làm sao lại có cảm giác không giống lắm? Tướng mạo và ngũ quan đều rất đúng, nhưng lại chỉ có hình mà không có thần. Tày nghề của họa sĩ này không tốt rồi.”

Mà lúc này, tại một con đường cách chợ bán đồ ăn không đến năm dặm, tầng cao nhất của Luận Võ Lâu Đông Châu.

Lâu chủ Luận Võ Lâu Đông Châu, tứ phẩm Thần Cơ học sĩ Vương Triều Dương đang chắp tay sau lưng, nhìn về phía đám người ở chợ bán thức ăn cách đó năm dặm.

Toàn bộ quận Giang Nam còn có rất nhiều nơi có cảnh tượng như vậy.

Quận nha và châu nha của quận Giang Nam đã thiết lập hơn ba mươi nơi dán bố cáo ở các con đường có dòng người đông đúc.

Những chỗ này đều được dán lệnh truy nã Sở Hi Thanh.

“Động tác của Án sát sứ ty Đông Châu rất lớn, bọn họ dán hơn 200 tấm lệnh truy nã ở hai quận Giang Nam và Tầm Dương. Có người nói họa sĩ trong Án sát sứ ty đang vẽ nhiều lệnh truy nã hơn, đưa đến tám quận Đông Châu, năm mươi tám huyện và các hương trấn.”

Đó là một vị ‘Khảo đính điển bộ’ trẻ tuổi, là một trong vài tâm phúc của Vương Triều Dương ở Luận Võ Lâu Đông Châu.

Hắn một mực cung kính, cúi đầu nói: “Nhưng ta nghe nói, Tổng đốc đại nhân cũng vì thế mà nổi trận lôi đình, sáng nay đã đá đổ cả bàn trà trước mặt.”

Vương Triều Dương nghĩ thầm, đương nhiên là vị Tổng đốc đại nhân kia sẽ tức giận rồi.

Phủ tổng đốc không muốn làm to chuyện, tuyệt đối không muốn trong cảnh nổi Đông Châu xuất hiện ‘phản tặc’, tránh khỏi ảnh hưởng đến công trạng của hắn. Án sát sứ ty Đông Châu thì lại đi ngược lại, trắng trợn dán lệnh truy nã ở hai quận Giang Nam và Tầm Dương, cũng trắng trợn tuyên dương chuyện này. Đây rõ ràng là muốn tạo thành sự thực, muốn ép Tổng đốc đại nhân phải xác nhận Thiết Kỳ Bang là phản tặc.

Đây là lấy hạ bức thượng, Tổng đốc Đông Châu há có thể không giận?

Vương Triều Dương âm thầm mỉm cười.

Đến ngày hôm nay, vị Tổng đốc này đã không thể làm gì rồi.

Vị này dưới có Thái thú quận Tú Thủy, Án sát sứ ty Đông Châu và Đông Châu trấn thủ phủ bức ép, trên có hoạn quan trong cung tạo áp lực.

Quá quả là hắn phải bóp mũi mà nhận việc này, sau đó có thể sẽ điều binh đi tiêu diệt ‘phản tặc’ ở quận Tú Thủy.

“Ta muốn ngươi chuẩn bị tập san có thêm phụ trương, ngươi làm đến đâu rồi?”

Vương Triều Dương nghĩ đến Thái thú quận Tú Thủy Tư Không Thiện sai người đưa mười vạn lượng bạc đến vào ngày hôm qua.

Hắn quay người lại, liếc mắt nhìn thuộc hạ của mình: “Có thể sửa bản thảo và in trước buổi tối ngày hôm nay không?”

Vị Khảo đính điển bộ kia hơi cau mày: “Có lẽ phải chờ đến trưa ngày mai, Lâu chủ, đám biên soạn công văn trong Luận Võ Lâu Đông Châu bây giờ, không có nhiều người nguyện ý nghe theo chúng ta.”

Chương 733: Không giả bộ nữa (2)

Sắc mặt Vương Triều Dương không khỏi tái lại, hừ lạnh một tiếng.

Người của Luận Võ Lâu Đông Châu không muốn nghe lệnh của hắn, tự nhiên là do Tạ Chân Khanh.

Nữ tử này hung hăng càn quấy, thô bạo bá đạo, mà lại chuyên về lộng quyền.

Từ khi nữ tử này nhận lệnh của Lễ bộ thị lang ở cách đây không lâu, gần như đã cướp sạch quyền lực của hắn.

Thậm chí còn dám loại bài văn chương mà đích thân hắn viết cho Sở Hi Thanh, làm cho âm mưu của hắn nhằm vào Sở Hi Thanh bị đổ xuống sông! Quả thực là đáng chết!

Vương Triều Dương vừa mới nghĩ đến Tạ Chân Khanh, liền nhìn thấy Tạ Chân Khanh cầm một phần bản thảo bước nhanh lên lầu, đi đến trước người Vương Triều Dương.

“Lâu chủ, xin hỏi đây là chuyện gì?”

Mặt Tạ Chân Khanh tràn đầy sương lạnh, nện bản thảo trong tay vào người vị Khảo đính điển bộ ở bên cạnh: “Vì sao lại giấu ta, vì sao lại phải thêm phụ trương cho tập san?”

Vương Triều Dương thì lại thần sắc bình tĩnh, ánh mắt lăng lệ: “Kỳ chủ Sở Hi Thanh của Thiết Kỳ Bang đã bị Án sát sứ ty Đông Châu truy nã, là nhân vật nổi tiếng của Đông Châu chúng ta, không biết bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm vào hắn, vì vậy thêm một phụ trương thì có vấn đề gì sao?”

Tạ Chân Khanh cười lạnh một tiếng: “Một kỳ Luận Võ Thần Cơ trước, đã dùng một bài văn chương rất dài để giới thiệu về Sở Hi Thanh, lúc này lại vì hắn mà thêm một phụ trương, cần gì phải thế?”

Nàng nói câu này xong, liền trực tiếp quay người rời đi: “Việc này ta không đồng ý, ta đã thông báo cho người bên dưới, bảo bọn họ cứ làm theo kế hoạch rồi.”

“Ngươi dám!” Trên mặt Vương Triều Dương nhất thời hiện lên một tầng khí lạnh: “Đây là ý của Án sát sứ ty Đông Châu, có công văn làm chứng. Sở Hi Thanh phạm thượng làm loạn ở Tú Thủy, đã mấy lần đánh bại quan binh, tạo thành thanh thế cực lớn.”

“Vì tránh cho mất khống chế, Án sát sứ ty Đông Châu đã cố tình mời Luận Võ Lâu Đông Châu ta thêm một phụ trương, đem lệnh truy nã Sở Hi Thanh và xếp hạng Hắc Bảng truyền khắp toàn châu. Tạ Chân Khanh, nếu như ngươi và ta làm hỏng chuyện này, làm hỏng chuyện tiêu diệt phản tặc của triều đình, ngươi và ta sẽ không gánh nổi trách nhiệm đâu. Nếu như ngươi dám mạnh mẽ cản trở, ta sẽ trực tiếp xin chỉ thị từ Lễ bộ.”

Tạ Chân Khanh không khỏi dừng bước, mày liễu cau chặt.

Nàng há có thể không biết tâm tư của Án sát sứ ty Đông Châu?

Không phải là muốn ‘giả thành thật’, để cho Sở Hi Thanh đội cái mũ ‘phản tặc’ sao.

Nhưng cho đến bây giờ, Thiết Kỳ Bang cũng không chiếm cứ quận huyện nào, chỉ là một trận dân loạn quy mô nhỏ mà thôi.

Trong lòng Tạ Chân Khanh không muốn, nhưng cũng biết nếu như Vương Triều Dương xin chỉ thị từ Lễ bội, kết quả quá nửa sẽ thiên về phía Vương Triều Dương.

Trong tay Vương Triều Dương có công văn của Án sát sứ ty Đông

Châu, nên chiếm lý.

Tạ Chân Khanh hơi suy nghĩ, liền khẽ mỉm cười: “Sao lâu chủ không nói sớm? Có điều, tu vị của Sở Hi Thanh mới là thất phẩm hạ, lại xếp hạng thứ năm trên Đông Châu – Hắc Bảng, lẽ nào có lý đó?”

Vương Triều Dương cười lạnh lùng: “Tuy tu vị của kẻ này chỉ có thất phẩm, nhưng sức chiến đấu lại không kém. Huống hồ, xếp hạng trên Hắc Bảng là dựa theo tiền thưởng để tính, thực lực, tu vị và danh tiếng đều không nằm trong này.”

“Vậy thì thứ năm đi!”

Tạ Chân Khanh cũng không nói nhiều đến chuyện này.

Mặc kệ là Hắc Bảng hay là treo thưởng của quan phủ, thật ra đều không có tác dụng gì, bởi vì quan phủ treo thưởng quá ít bạc.

Giống như Huyết Phong Kiếm – Lý Đạo Quy của Huyết Phong Đạo, trước mắt chỉ có 45.000 lượng bạc, xếp hạng 11 trên Hắc Bảng.

Ai sẽ vì 45.000 lượng bạc mà đi liều mạng với kẻ có sức chiến đấu tiếp cận tứ phẩm như Lý Đạo Quy chứ?

Đổi lại trên người Sở Hi Thanh, cũng là đạo lý như vậy.

“Tuy nhiên, ta thấy bài văn chương này có rất nhiều từ không đúng, rất nhiều nơi không thích hợp, vẫn cần phải sửa đổi một phen. Trước khi in ấn, nhất định phải đưa cho ta xem qua.”

Nàng hoàn toàn có thể chọn xương trong trứng gà, kéo dài thời gian phát hành đến mười ngày nửa tháng.

Trên mặt Vương Triều Dương đã lạnh lẽo hơn.

Lòng thầm nói nữ nhân này quả nhiên là khó chơi.

Nếu như hắn muốn phát hành phụ trương này nhanh hơn, thì vẫn phải nghĩ biện pháp khác.

Hoặc là có thể để Tư Không Thiện và đám thân sĩ Tú Thủy kia bỏ một ít bạc, đi quan hệ với Lễ bộ.

Vương Triều Dương đã cực kỳ chán ghét Sở Hi Thanh, có thể nói là hận đến thấu xương, hắn không ngại bôn ba cho đám người Tư Không Thiện và thân sĩ quận Tú Thủy kia.

. . .

Sở Hi Thanh vẫn mờ mịt không biết gì với tình hình biến hóa ở trong châu thành, hắn đang cấp tốc chạy về phía hồ Thái Tử.

Lúc này, Sở Hi Thanh chỉ cách hồ Thái Tử hơn năm mươi dặm.

Bạch Tiểu Chiêu vẫn ở trên bả vai của Sở Hi Thanh.

Nàng thi triển thần thông hệ phong của mình, không chỉ khiến thân thể nhẹ như lông hồng, không ảnh hưởng đến tốc độ của Sở Hi Thanh, mà còn giúp cho thân pháp của Sở Hi Thanh mãnh liệt như gió, phiêu dật như gió, khó lường như gió.

Để Bạch Tiểu Chiêu vui mừng chính là, sau một đêm ở trong hang động, tốc độ của Sở Hi Thanh đã tăng trưởng rất nhiều.

Chương 734: Không giả bộ nữa (3)

Tuy rằng tốc độ của Sở Hi Thanh vẫn không bằng Thủy độn của sát thi Hà La Ngư, nhưng tiêu hao ít hơn, lực kéo dài mạnh hơn.

Phối hợp với thần thông hệ phong của nàng, còn nhanh hơn hôm qua đến vài đường.

Chỉ là cục diện trước mắt của bọn họ không quá lạc quan.

Hai người đã liên thủ đánh giết vài nhóm người khi chạy đến đây.

Đã có bốn lục phẩm hạ chết dưới đao của Sở Hi Thanh, thất phẩm cũng có hơn ba mươi người.

Nhưng mà càng ngày càng nhiều các nhân vật giang hồ kéo đến đây, kết bè kết lũ đến gần nơi này.

“Người của bọn họ còn nhiều hơn chúng ta dự đoán nhiều.”

Kế Tiễn Tiễn dùng móng vuốt gãi cằm, vẻ mặt khó hiểu: “Ta còn nhìn thấy rất nhiều bộ khoái. Còn có rất nhiều người có thực lực không tầm thường, sát khí rất nặng.”

May mà đám bộ khoái của Lục phiến môn không hợp với đám người Huyết Phong Đạo và cướp sông kia, bằng không thì bọn họ đã bị chặn lại rồi.

Sở Hi Thanh biết nguyên do.

Hắn đã bị Án sát sứ ty Đông Châu coi là phản tặc, Lục phiến môn truy sát hắn cũng là đúng.

Tuy nhiên, hắn không thể nào giải thích chuyện này cho Bạch Tiểu Chiêu, cũng không thể nói là mình dựa vào hệ thống nên biết chuyện mình đã bị truy nã.

Hắn nói sang chuyện khác: “Tiểu Chiêu, sau chuyện lần này, ngươi có muốn đến Thiết Kỳ Bang của ta không, làm thủ hạ của ta không?”

“Thủ hạ?” Bạch Tiểu Chiêu giật mình, đôi mắt như ngọc đen của nàng nhìn vào Sở Hi Thanh với vẻ bình tĩnh: “Như vậy được không? Dựa theo quy của của Lê Sơn chúng ta, tất cả yêu tộc đến thất phẩm, phải xuống núi để kiếm đường mưu sinh.”

“Ta bây giờ vẫn không biết đi nơi nào, nhưng mà như vậy không thích hợp chứ? Nhân loại các ngươi rất phản cảm yêu tộc chúng ta, vừa nhìn thấy mặt đã kêu đánh gọi giết. Ta làm thủ hạ cho huynh trưởng, sẽ không liên lụy ngươi?”

Nàng đã không phải là một tiểu yêu ngây thơ, không biết gì về thế giới loài người như lúc mới đến Lâm Hải nữa.

Ngọc tỷ từng nói với nàng, cuối cùng không nên dính líu quá sâu với Sở Hi Thanh, chuyện này không phải chuyện tốt với nàng và với Sở Hi Thanh.

Yêu tộc sẽ cho rằng nàng phản bội tộc, ly kinh phản đạo, hơn nữa sẽ bài xích. Triều đình nhân loại và các hiệp khách giang hồ thì sẽ nói Sở Hi Thanh cấu kết với yêu tộc.

“Có gì không thể!”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, lòng thầm nói mình đã bị coi là phản tặc rồi, còn quan tâm mấy thứ này?

Mấu chốt vẫn là thực lực.

Chỉ cần lực lượng của hắn và Thiết Kỳ Bang mạnh đến mức quan phủ không trấn áp được, tội danh gì đó đều là rắm chó mà thôi.

Dù cho là phản tặc của triều đình, thì cũng có rất nhiều ví dụ chiêu an.

“Tiểu Chiêu, chỉ cần ngươi đáp ứng làm thủ hạ của ta là được, nếu như ngươi cảm thấy không tiện, thì không cần ngốc ở bên cạnh ta.”

Hắn bây giờ chỉ cần một cái danh nghĩa chủ tớ.

Sở Hi Thanh nhớ là, trước kia hắn từng nhìn thấy thiên phú huyết mạch “Lôi sinh thú (nhất giai)” ở trong khu vực kinh doanh thuộc hạ của võ đạo bảo khố.

Cái gọi là phong lôi tương sinh.

Huyết mạch Phong Sinh thú và huyết mạch Lôi Sinh thú có thể hòa vào nhau. Hai loại hợp nhất chính là thần thú Thừa Hoàng, là tồn tại có sức chiến đấu không thua kém Kỳ Lân trong Ngũ Linh.

Sở Hi Thanh suy nghĩ, điểm huyết nguyên trong tay mình càng ngày càng nhiều, dùng cũng không hết, có lẽ hệ thống cũng có ý như vậy, đang dẫn dắt hắn sử dụng những điểm huyết nguyên này cho thuộc hạ của mình?

Đương nhiên, Sở Hi Thanh sẽ không coi Bạch Tiểu Chiêu như thuộc hạ của mình, hắn chỉ muốn dùng phương thức này để báo đáp lại Bạch Tiểu Chiêu mà thôi.

Chỉ cần có một chút lực lượng lôi đình làm vật dẫn, liền có thể để huyết mạch Lôi Sinh thú của Bạch Tiểu Chiêu thức tỉnh, cuối cùng hóa thành Thừa Hoàng.

Hai giọt tinh huyết Nhai Tí nhất phẩm ngày hôm qua, đã giúp hắn một đại ân, nói là ân thành đạo cũng không quá đáng.

Tính tình của Sở Hi Thanh chính là như vậy, người khác cho hắn một giọt nước, hắn sẽ báo đáp một dòng suối.

“Nhưng ta muốn ở lại bên cạnh A công!”

Trong lúc cấp bách, Bạch Tiểu Chiêu nhất thời nói ra mấy chữ ‘A công’.

Nàng không cha không mẹ, vẫn coi Sở Hi Thanh như cha, tình cảm quấn quýt.

Bây giờ Ngọc tỷ phụng mệnh lệnh của Lê Sơn Lão Mẫu, đi đến địa vực Trung Nguyên có Cự Linh hoành hành ở phương bắc, bây giờ nàng chỉ có Sở Hi Thanh để dựa vào.

Bạch Tiểu Chiêu nôn nóng mà xoay chuyển vài vòng ở trên vài của Sở Hi Thanh, cuối cùng mở miệng nói: “Vậy ta làm Linh sủng cho ngươi nhé? Không phải thật, mà là một cái thân phận Linh sủng, dường như nhân tộc các ngươi không ghét cái này. Trong cơ thể của ta có tinh huyết của ngươi, có thể giấu diếm người khác.”

Sở Hi Thanh không còn gì để nói, lòng thầm nói Bạch Tiểu Chiêu có ‘Đế mạch’ của Phong Sinh thú.

Nàng có thể tiến vào trận pháp hạt nhân khi Đế Lưu Tương diễn ra, từ đó có thể thấy địa vị của Bạch Tiểu Chiêu ở Lê Sơn.

Nếu như Lê Sơn Lão Mẫu biết Bạch Tiểu Chiêu nói câu này, có thể tức giận đến nhảy dựng lên không?

Nếu hắn dám thu Bạch Tiểu Chiêu làm Linh sủng, có thể làm cho yêu tộc ở Lê Sơn tức giận không?

Chương 735: Không giả bộ nữa (4)

Ngay sau đó, sự chú ý của hắn đã chuyển về phía trước.

Hắn nhìn thấy một người quen ở cách năm dặm bên trái.

Đó là Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương, người này dẫn theo sáu mươi bảy mươi ngươi, đang chặn một con đường ở bên trái.

Sắc mặt của người này trắng bệch như tờ giấy, không có chút màu máu nào.

Có điều, Sở Hi Thanh thấy khí cơ của hắn đã không suy yếu như ngày hôm qua nữa.

Hắn đánh giá người này đã khôi phục được bảy đến tám phần thực lực.

Sau lưng Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương là ba tên võ tu lục phẩm mặc huyết y, cộng thêm sáu mươi lăm tên cướp sông.

Sở Hi Thanh cau mày, không chút do dự mà xông lên.

Ban đầu, tốc độ của hắn vẫn bình thường, không nhanh không chậm, mãi đến khi tiếp cận khoảng cách hai dặm, thì mới đột nhiên tăng tốc, thân như chớp giật sét đánh.

Mà khi song phương tiếp cận đến phạm vị trăm trương, vô số mũi tên và ngân châm ở đối diện đã bắn đến.

Tình cảnh này cũng giống hệt mấy trận chiến cách đây không lâu.

Chỉ là lần này có nhiều người hơn, mưa tên dày đặc hơn, số lượng Thần Tiên Kiếp cũng tăng lên đến bốn.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh cầm Tốn Phong Chấn Lôi đao tiến lên trước, những mũi tên và ngân châm này đều bị cuốn ngược về giống như một thác nước màu bạc.

Màn đao ở trước người hắn càng là gió thổi không lọt, nước dội không vào, châm chen không lọt.

Không giống với trước kia chính là, Sở Hi Thanh chỉ có thể phản xạ lại ba phần mươi. Đám cướp sông ở đối diện cũng đã có đề phòng, rất ít người bị ngân châm và mũi tên phản xạ lại làm cho bị thương, chỉ có ba, năm người phát ra tiếng kêu rên đau đớn.

Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương nhìn thấy tình cảnh này, khóe môi hơi cong lên. Tay cầm kiếm của hắn thì đã nổi gân xanh.

Nhiệm vụ của hắn là ngăn cản Sở Hi Thanh năm mươi hô hấp, sau năm mươi cái hô hấp, đám ngũ phẩm của Huyết Phong Đạo và Sát Sinh lâu có thể tụ tập lại đây, vây giết Sở Hi Thanh.

Theo Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương, bọn họ đã thành công được một nửa.

Ngay mười cái hô hấp sau, Sở Hi Thanh đã chống đỡ được mưa tên, xung kích đến trước người bọn họ.

Lúc này, lại có mười hai người bên trong đám cướp sông kia vứt cung vứt nỏ, từng tên lấy ra một ống tiêm màu trắng bạc.

Đó chính là Thần Tiên Kiếp.

Những người này đều giấu nó trong ống tay áo, chờ đến khi Sở Hi Thanh tiếp cận phạm vi mười trượng, tiến vào khoảng cách tốt nhất thì bọn họ mới đồng thời lấy Thần Tiên Kiếp ra.

Cộng thêm bốn viên Thần Tiên Kiếp kia, trong nháy mắt đã có 16.000 viên ngân chân chứa kịch độc trút xuống, đánh thẳng về phía Sở Hi Thanh như một cơn mưa che trời.

Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương thì lại lùi về phía sau một bước, vẻ mặt lãnh khốc, trong mắt tràn đầy trào phúng, nhìn Sở Hi Thanh ở dưới màn mưa châm kia.

Mọi việc cũng chỉ có một hai lần thôi!

Không biết vì sao mà thực lực của Sở Hi Thanh hôm nay chợt tăng mạnh, đã mấy lần dùng Thần Phong Minh Kính Đao để tiêu diệt người của bọn họ, khinh thường bọn họ không có phòng bị sao? Hoặc là không có phương pháp ứng phó sao?

Bạch Tiểu Chiêu thì lại sinh lòng hồi hộp, bộ lông trên người đã dựng đứng lên.

Không ổn!

Hai mắt của nàng lập tức chuyển thành màu đỏ tươi, toàn lực thúc phát yêu lực, chuẩn bị thi triển Phong độn, đưa Sở Hi Thanh rời khỏi nơi này.

Nhưng mà mưa châm kia quá cuồng bạo, tựa như lôi đình, lại còn có lực lượng pháp cương phá pháp.

Bạch Tiểu Chiêu chỉ thi triển Phong độn được một nửa, pháp thuật liền bị diệt vong.

Thật ra Bạch Tiểu Chiêu chạy một mình thì rất đơn giản, nhưng nếu như muốn đưa Sở Hi Thanh theo, thì độ khó lại tăng lên gấp mười lần. Giống như sát thi Hà La Ngư thi triển Thủy độn ngày hôm qua, khi mang theo Sở Hi Thanh thì khó khăn hơn nhiều.

Sở Hi Thanh nhìn tổng số mười sáu viên Thần Tiên Kiếp kia, thì lại hơi bất đắc dĩ mà nhướng mày.

Đao pháp của hắn không ứng phó được với mưa châm đầy trời này.

Quên đi, không giả bộ nữa, ngã bài đi!

Trong thiên hạ bây giờ, không có nhiều ám khí có thể làm hắn bị thương.

“Tiểu Chiêu, trốn ở sau ta đi!”

Hắn đưa tay nắm cổ Bạch Tiểu Chiêu, đưa ra phía sau mình.

Bạch Tiểu Chiêu còn chưa kịp phòng bị, đã bị Sở Hi Thanh bắt được, sau đó nàng liều mạng giãy dụa.

Nàng cho rằng Sở Hi Thanh không muốn nàng mất mạng tại đây, muốn dùng bản thân làm khiên thịt cho nàng, trong lòng vừa ấm áp lại vừa muốn khóc.

Nhưng ngay sau đó, con ngươi của Bạch Tiểu Chiêu trợn to lên, hiện lên vẻ khó có thể tin nổi.

“Đây là . . . ba tầng ngoại cương?”

Sở Hi Thanh vẫn vừa múa đao vừa tiến lên như cũ, nhưng không làm bất kỳ động tác đón đỡ nào, cũng không cố gắng phản xạ đám ngân châm kia nữa.

Nhưng trong khoảnh khắc này, trước người Sở Hi Thanh liên tục hiện ra ba tầng cương lực dày đặc. Dạ thịt trong cơ thể cũng bắt đầu hiện ra từng mảnh từng mảnh lân phiến bóng loáng mà dày đặc.

Những ngân châm kia đánh lên người Sở Hi Thanh, lại chỉ bắn ra một mảnh tia lửa.

Đa phần trong chúng nó, thậm chí còn không thể đánh tan tầng cương lực thứ hai, sau đó liền bị cương lực của Sở Hi Thanh phản xạ trở về! Làm cho rất nhiều cướp sông đều phát ra những tiếng rên rỉ.

Thật ra vết thương của bọn họ không nặng, cương lực của Sở Hi Thanh chỉ phản xạ được khoảng năm phần sức mạnh, nhưng độc tố ở trên ngân châm lại đủ để trí mạng. Chỉ cần trúng ngân châm, trái tim liền đau đớn kịch liệt, toàn thân tê dại, không còn sức lực, sắc mặt biến thành màu đen.

Chương 736: Không giả bộ nữa (5)

Đao cương của Sở Hi Thanh thì lại như rồng cuốn gió bão, chém giết mấy tên cướp sông may mắn tránh được ngân châm, đồng thời xung kích đến trước người Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương.

Lúc này, trong lòng Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương lại vừa kinh vừa giận.

Kinh sợ là vì Sở Hi Thanh thể hiện ra ngoại cương quá mạnh mẽ, giận là vì Sở Hi Thanh lại coi hắn thành mục tiêu, muốn tính mạng của hắn!

May mắn là ở đây vẫn còn ba vị đồng môn Huyết Bức sơn có tu vị lục phẩm hạ.

Sắc mặt ba người này đều hiện lên vẻ lãnh khốc, kết hợp với Ngự Xích Dương để bao vây Sở Hi Thanh, tổng cộng ba đao một kiếm, cực kỳ ăn ý mà tấn công từ bốn phía trước sau trái phải, phân biệt chém về phía lồng ngực, hai tay và sau gáy của Sở Hi Thanh.

Mà tất cả đều là ý võ hợp nhất, cương lực tràn đầy.

Sở Hi Thanh thì lại không hề né tránh, cũng không có ý định đón đỡ.

Sở Hi Thanh càng không thi triển chiêu thức quần chiến như Bát Phong Bất Động.

Bát Phong Bất Động đúng là có thể giúp hắn chống đỡ bốn người vây công, nhưng mà cường độ thân thể của hắn còn chưa đủ, chắc chắn sẽ bị lực lượng của bốn người này làm cho bị thương.

Ý đồ của Sở Hi Thanh cũng không phải là chống đỡ, hắn muốn mạng của bốn người này!

Khi Sở Hi Thanh múa đao, tựa như có một mặt kính cực lớn đang lơ lửng giữa không trung.

Thẻ cực chiêu Huyết Nhai Đao Quân thất phẩm thượng: Thần Phong Minh Kính Đao – Hồi Quang Phản Chiếu.

Cheng! Cheng! Cheng!

Theo tiếng kim loại va chạm vang lên, hai tên Huyết Phong Đạo ở bên trái và phía sau của Sở Hi Thanh, đều không dám tin tưởng mà cứng đờ tại chỗ.

Lúc này, giữa trán của bọn họ đột ngột xuất hiện hai cái lỗ máu.

Bọn họ không chết dưới đao của Sở Hi Thanh, mà là bị kiếm của Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương xuyên thủng!

Ngự Xích Dương lại càng lo lắng không thôi.

Sở Hi Thanh của hôm nay, mạnh hơn Sở Hi Thanh của hôm qua quá nhiều!

Mặc kệ là sức mạnh, tốc độ, cường độ chân nguyên, hay là võ ý và cách vận dụng Thần Phong Minh Kính Đao, thì đều mạnh hơn không chỉ gấp đôi so với hôm qua!

Hôm qua, Ngự Xích Dương cũng đã nhìn thấy Sở Hi Thanh dùng một thức Hồi Quang Phản Chiếu, nhưng Hồi Quang Phản Chiếu của hắn khi đó nào có uy thế kinh người như vậy? Còn có thể mạnh mẽ dẫn dắt kiếm của hắn, tiêu hai hai đồng bạn của hắn.

Khoảnh khắc này, một cơn lốc cuồng bạo đột nhiên bùng nổ ở trên người Bạch Tiểu Chiêu.

Đây là thần thông Phong Thược, Phong Thược thuật của nhân tộc cũng bắt nguồn từ đây, chuyên dùng để trói buộc kẻ địch.

Bản thân Bạch Tiểu Chiêu thì hóa thành một cơn gió màu trắng bạc, lao thẳng về phía đối thủ.

Hai móng của nó vung lên, một cái hô hấp đã đánh hơn hai mươi trảo, hơn nữa còn mang theo vô cùng vô tận đao gió sắc bén, đánh thẳng về phía Ngự Xích Dương.

Ngự Xích Dương cũng liều mạng vung kiếm, bện thành một màn mưa kiếm gió thổi không lọt ở trước người, vừa đánh vừa lùi lại về phía.

Chỉ một cái Bạch Tiểu Chiêu, đã là đối thủ có lực lượng ngang nhau với hắn rồi!

Hắn đang trọng thương chưa lành, chém giết chính diện lại không phải là đối thủ của Bạch Tiểu Chiêu, huống hồ lúc này còn có một Sở Hi Thanh thực lực tăng mạnh, khiến người ta nhìn không thấu!

Điều này khiến cho khuôn mặt của Ngự Xích Dương âm trầm, trong lồng ngực tràn đầy ý lạnh.

Hắn biết tình cảnh của mình bây giờ cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần không cẩn thận một chút, là có thể nguy hiểm đến tính mạng!

Giống như khi ở trên sông ngày hôm qua!

Không giống ở chỗ, bây giờ hắn đã không còn viên độn phù thứ hai. Một khi sai lầm, chính là phải chết!

Ngự Xích Dương cẩn thận ứng phó từng chiêu từng thức của Bạch Tiểu Chiêu, thậm chí còn không nóng lòng phá giải thần thông Phong Thược của Bạch Tiểu Chiêu, chỉ cầu không có sơ hở nào.

Ngự Xích Dương biết hắn còn có hi vọng sống.

Nhiều nhất là năm mươi cái hô hấp, đám đồng môn kia của hắn có thể đi đến phạm vi mười dặm quanh đây, có thể cứu viện hắn.

Nửa khắc thời gian sau, bọn họ có thể tham gia trận chiến này rồi.

Vì vậy, hắn không cần nóng lòng bỏ chạy, chỉ cần thủ vững là được!

Nhưng đúng lúc này, Ngự Xích Dương cảm ứng được Sở Hi Thanh đã vọt đến phía sau hắn.

Thanh Tốn Phong Chấn Lôi đao kia lấp lóe hàn quang, lấy một thức Phong Chi Ngân, cộng thêm Bạch Mã Phi Mã mà chém thẳng về phía sống lưng của hắn.

Hai mắt của Ngự Xích Dương sáng lên, ánh mắt ác liệt.

“Đã chờ ngươi từ lâu rồi!”

Lúc này, tay trái của hắn lại có thêm một thanh kiếm tinh xảo, đánh thẳng vào cổ họng của Sở Hi Thanh như một con rắn độc.

Thế nhân đều biết tốc độ kiếm của Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương siêu tuyệt, kiếm rơi như mưa.

Nhưng không ai biết hắn còn am hiểu sử dụng kiếm bằng tay trái, mà chỉ kém hơn tay phải một đường.

Bí pháp Bạch Mã Phi Mã của Sở Hi Thanh quả thực là làm cho người ta khó có thể nắm giữ vị trí đao của hắn.

Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương lại không cần nắm giữ, hắn tin chắc là tốc độ kiếm tay trái của mình sẽ vượt qua Sở Hi Thanh.

Vì vậy, hắn chỉ cần xuyên thủng cổ họng của Sở Hi Thanh trước khi đao của Sở Hi Thanh chém vào người hắn là được.

Chỉ là một cái chớp mắt tiếp theo, Ngự Xích Dương đã biến sắc.

Bởi vì đao của Sở Hi Thanh đã phát sinh biến hóa.

Thần Phong Minh Kính Đao – Hư Đường Huyền Kính!

Theo một mặt kính bạc sáng ngời bị một con Nhai Thú chiếm giữ xuất hiện ở sau lưng Sở Hi Thanh.

Nơi cổ họng của Ngự Xích Dương bỗng nhiên có thêm một lỗ máu.

Một thức Hư Đường Huyền Kính của Sở Hi Thanh, thế mà lại phản xạ một kiếm này của hắn.

Hắn đã lấy kiếm của Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương, để giết chết Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương!

Chương 737: Hung tàn

Sau khi giết chết Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương, Sở Hi Thanh chỉ dừng lại tầm mười lăm cái hô hấp, sau đó tiếp tục cấp tốc chạy về phía hồ Thái Tử ở phía bắc.

Hắn và Bạch Tiểu Chiêu chỉ quét dọn chiến trường một cách qua loa.

Bạch Tiểu Chiêu phụ trách thổi tan, phá hủy và dọn dẹp tất cả dấu vết trên chiến trường, đập nát tất cả ống tiêm Thần Tiên Kiếp. Sở Hi Thanh thì lại tập trung thu thập pháp khí.

Chủ yếu là thu thập các pháp khí loại nhỏ như đồ trang sức, không chỉ đáng tiền mà thể tích nhỏ, trọng lượng nhẹ, sẽ không ảnh hưởng đến tốc độ thân pháp của hắn.

Những thứ có thể tích lớn như áo giáo và binh khí, đều không nằm trong cân nhắc của Sở Hi Thanh.

Hắn chỉ cầm một thanh Nhạn linh đao để làm đồ dự bị, cùng với kiếm của Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương.

Nhạn linh đao là pháp khí lục phẩm hạ, có thể thay thế Tốn Phong Chấn Lôi đao.

Thanh Tốn Phong Chấn Lôi đao này rất rắn chắc và kiên cố, trình độ kiên cố của nó có thể so với đại đa số binh khí cấp ngũ phẩm, nhưng khi Sở Hi Thanh giao thủ với mấy người Ngự Xích Dương, cây đao này vẫn bị nứt vài chỗ, xuất hiện vài lỗ hổng nhỏ.

Lỗ hổng không lớn, mài một chút là có thể sử dụng.

Nhưng Sở Hi Thanh lại không thể không đề phòng, chuẩn bị một thanh đao làm dự bị.

Thật ra hắn có hai thanh đao dự bị, nhưng chuyện lần này xảy ra quá bất ngờ, hắn không kịp mang đi.

Huyết Vũ Kiếm là một thanh kiếm cấp độ ngũ phẩm hạ, mấu chốt là vật này không phải pháp khí tà đạo.

Dưới trướng của Sở Hi Thanh không có ai dùng loại kiếm tinh xảo này, hắn chuẩn bị bán thứ này đi, sẽ kiếm được một khoản kha khá.

Thật ra trên người của mấy kẻ này còn có không ít đan dược, bạc và ngân phiếu.

Nhưng Sở Hi Thanh cũng không lục soát.

Xử lý những thứ này cũng khá phiền phức, đặc biệt là những ngân phiếu ký tên.

Muốn dùng ngân phiếu ký tên để ép các cửa hàng bạc và tiền trang ngoan ngoãn phun tiền ra, quả thực là còn khó hơn lên trời.

Mà ngay khi Sở Hi Thanh tiếp tục chạy nhanh về phía bắc, hắn mang theo sắc mặt đầy vui mừng, lấy tay làm đao, bắt đầu khoa tay trong không trung.

Vừa rồi, khi giao thủ với Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương, Sở Hi Thanh lại có một cảm ngộ mới với một chiêu Hư Đường Huyền Kính này, làm cho ý võ của hắn càng hòa hợp hơn.

Tuy nhiên, điều làm Sở Hi Thanh vui mừng chính là, một đao Hư Đường Huyền Kính này được Nhai Tí đao ý tầng mười một ảnh hưởng, lại sinh ra vài phần Thiên đạo chi vận.

Uy lực mạnh mẽ, không hề thấp hơn cực chiêu.

Nửa khắc thời gian sau, đã nhìn thấy hồ Thái Tử ở phía xa xa.

Sở Hi Thanh híp mắt lại, sắc mặt lạnh lùng như băng.

Bởi vì có bốn người đang đứng ở bên bờ hồ.

Bọn họ có tướng mạo và hình thể khác nhau, hoặc là cao to khỏe mạnh, người như tháp sắt. hoặc là thấp bé thon gầy, tựa như khỉ già.

Nhưng đều không ngoại lệ, tất cả đều mặc trang phục bộ khoái của Lục phiến môn.

Sở Hi Thanh cũng không đổi phương hướng, tốc độ cũng không hề giảm lấy một chút.

Toàn thân hắn trượt sát mặt đất, tựa như quỷ mị, lại giống như một đoàn sương khói.

Sở Hi Thanh vẫn chạy nhanh đến bờ hồ, khoảng cách bốn tên bộ đầu của Lục phiến môn chỉ còn hơi mươi trượng, lúc này hắn mới dừng bước.

“Nham Ưng thần bộ - Triệu Thất Gia?”

Sở Hi Thanh nhìn vị lão giả đứng ở nơi trung ương của bốn người.

Mày kiếm của hắn giương lên, lời nói hàm chứa bất ngờ: “Các hạ là Tổng bộ đầu của Lâm Hải, vì sao lại nhảy vào vũng nước đục của quận Tú Thủy chúng ta?”

Ngày xưa, hắn còn được Chu gia ở Lâm Hải dẫn tiến, từng gặp mặt vị Tổng bộ đầu này một lần.

Thậm chí Sở Hi Thanh còn nhận ra ba người còn lại, Quỷ Thủ – Kham Trung Thạch, Thiết Đao – Lạc Tường, Bạch Viên Kiếm – Yến Liễu. Tất cả đều là bộ đầu có tiếng ở Lâm Hải, bọn họ đã từng uống rượu với nhau.

Triệu Thất Gia tầm sáu mươi tuổi, mái tóc xám trắng, hai hàng lông mày dày đặc, mũi như ưng.

Vị này cụp mắt xuống, sắc mặt nghiêm nghị: “Án sát sứ ty Đông Châu có lệnh, Lục phiến môn Đông Châu cần không tiếc bất cứ giá nào, mau chóng bắt giữ ngươi. Tại hạ phụng mệnh mà đến, lùng bắt Sở thiếu kỳ chủ về quy án.”

Đôi tay hắn hơi cong lại, tựa như vuốt ưng, mạnh mẽ và cứng cáp, móng tay thì lại sáng loáng tựa như lưỡi đao: “Ta khuyên Sở thiếu kỳ chủ không nên chống cự! Nể tình chúng ta từng quen biết, lão phu nhất định sẽ dùng toàn lực, bảo vệ ngươi an toàn khi ở trong ngục. Bằng không thì lão phu sẽ không nhận ngươi, đôi ‘ưng trảo’ này của lão phu cũng không nhận ra Sở thiếu kỳ chủ.”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, tiếp tục cất bước về phía bốn người phía trước: “Vậy ta cũng khuyên các ngươi, tốt nhất là tránh ra cho ta, đừng bỏ mạng vì chuyện không liên quan đến các ngươi. Đao của Sở mỗ cũng không biết nói chuyện tình cảm đâu.”

Chương 738: Hung tàn (2)

Triệu Thất Gia nhướng mày lên, sau đó thở dài một tiếng: “Thiếu kỳ chủ, ngươi cần gì phải làm vậy? Ngươi khởi binh làm loạn ở quận Tú Thủy, làm cho mấy chục vạn người ở hai bên bờ sông Thần Tú phải chịu cảnh khốn khổ. Một khi triều đình quyết định khởi binh bình phản loạn, chiến tranh sẽ lan đến mấy quận chung quanh.”

“Lão phu cũng biết kẻ cầm đầu không phải Thiết Kỳ Bang các ngươi. Nhưng việc đã đến nước này, kính xin Thiếu kỳ chủ vì gần ngàn vạn bách tính của ba quận Tầm Dương, Tú Thủy và Lâm Hải mà bó tay chịu trói, dẹp trận đại nạn này.”

Sở Hi Thanh lắc đầu phản đối.

Khóe môi hắn cong lên, lộ ra nụ cười trào phúng: “Ta còn muốn hỏi quan phủ lại là tội gì? Vì sao không phải triều đình đá Tư Không Thiện xuống? Chỉ cần triều đình bãi chức quan của kẻ này, quận Tú

Thủy nhất định sẽ hưởng thái bình.”

Triệu Thất Gia nghe vậy thì sững sờ, sau đó mặt liền lạnh xuống, hừ nhẹ một tiếng: “Hoang đường!”

Đường đường là triều đình Đại Ninh, há có thể cúi đầu với một tên phản tặc giang hồ?

Lúc này, một thân áo bào của hắn đã không gió mà bay, toàn thân từ từ lơ lửng giữa không trung.

Ánh mắt Triệu Thất Gia thì lại âm lãnh ác liệt: “Thiếu kỳ chủ đã cố tình như vậy, thế thì đừng trách lão phu không nể mặt. . .”

Hắn còn chưa nói xong, liền nhìn thấy một tia sáng trắng đã đánh thẳng về phía mặt của hắn.

Đó chính là Bạch Tiểu Chiêu, hai móng vuốt của nó vung lên, sắc bén như lưỡi đao.

“Ngũ vĩ Phong Sinh thú?”

Con ngươi Triệu Thất Gia co lại, sau đó liền nở nụ cười lạnh.

Tu vị của con tiểu yêu này còn thấp hơn hắn một cấp bậc, thiên phú lại vượt xa hắn.

Tuy nhiên, hắn tu luyện Nham Ưng thần trảo, khắc chế tất cả thú loại có hình thế nhỏ trong thiên hạ.

Phong Sinh thú cũng chính là một loại trong đó.

Theo một trảo của Triệu Thất Gia đánh xuống, ba mươi lưỡi đao gió của Bạch Tiểu Chiêu đã bị hắn một đòn đánh nát.

Sau đó, một người một thú bắt đầu giao phong, phát ra những tiếng vang như kim loại va chạm.

Hai trảo của Bạch Tiểu Chiêu lại như cuồng phong, nhanh như chớp giật. Nham Ưng thần trảo của Triệu Thất Gia thì lại mạnh mẽ cứng rắn, vô cùng sắc bén.

Bạch Tiểu Chiêu chỉ giao thủ với hắn một lát, liền bị áp chế lại.

Thân hình của nàng bắt đầu hóa thành cuồng phong, phiêu đãng ở chung quanh, không thể dự đoán.

Bóng người của Triệu Thất Gia thì lại bay lượn trên không, giống như một con Nham ưng chân chính, chiếm cứ phía trên của Bạch Tiểu Chiêu. Hắn đang kéo dài áp lực với Bạch Tiểu Chiêu, kiên trì tìm sơ hở, chờ đợi cơ hội một đòn trí mạng.

Ngay khi một người một thú giao thủ kịch liệt, Sở Hi Thanh đã đi đến khoảng cách một trượng trước người Thiết Đao – Lạc Tường.

Chỉ cần bọn họ bước một bước, liền có thể dùng binh khí trong tay để lấy tính mạng đối phương.

Mặt Thiết Đao – Lạc Tường không cảm xúc, hắn một tay cầm thuẫn, một tay cầm đao: “Lạc mỗ không ngờ, sau bữa tiệc kia thì chúng ta lại gặp nhau trong hoàn cảnh này.”

Thần sắc của Sở Hi Thanh khá là phức tạp: “Ta chỉ cảm thấy không đáng thay cho ba vị, các ngươi đều là thần bộ ở Lâm Hải, danh tiếng rất tốt, hôm nay lại vì bản thân Án sát sứ Đông Châu và Tư Không Thiện mà tìm cái chết, không khỏi quá oan uổng.”

Bạch Viên Kiếm – Yến Liễu đã đi đến sau lưng Sở Hi Thanh, thần sắc hắn tản mản, toàn thân đều mang theo vẻ cà lơ phất phơ.

Hắn nghe vậy liền bật cười một tiếng: “Xem ra thiếu kỳ chủ rất tự tin với bản thân mình. Thật ra ta cũng thấy tiếc thay cho thiếu kỳ chủ, các hạ là thiếu niên anh hùng, vì sao lại làm tặc, đã có dấu hiệu chết trẻ.”

Quỷ Thủ – Kham Trung Thạch thì lại sắc mặt lạnh nhạt, không nói lời nào.

Hắn biết ba vị đồng liêu của mình đang kéo dài thời gian.

Kham Trung Thạch có tự tin mười phần, tự tin ba người bọn họ liên thủ, nhất định có thể đánh bại Sở Hi Thanh, thậm chí là đánh trọng thương.

Nhưng mà thân pháp của người này quỷ dị, thiên phú hơn người, Mị Ảnh Vân Tung của Vô Tướng thần tông cũng là pháp môn danh dương thiên hạ.

Nếu như người này một lòng muốn chạy trốn, bọn họ chưa chắc đã có thể ngăn cản.

Vì vậy, Kham Trung Thạch cũng thấy vui khi ba người bọn họ trò chuyện, chờ đợi đám đồng liêu Lục phiến môn chạy đến đây.

Nhưng đúng lúc này, Sở Hi Thanh lại bước thêm một bước, tay phải cầm đao cũng nổi gân xanh.

Con ngươi Kham Trung Thạch co lại: “Giết!”

Trong khoảnh khắc này, bóng người Kham Trung Thạch đột nhiên bay về phía trước.

Bóng người của hắn tựa như quỷ mị, một đôi tay thì đột nhiên bành trướng ra gấp ba, trong lòng bàn tay tràn đầy âm sát hàn lực, hiện ra màu xanh lam âm u.

Đó không giống cánh tay bình thường, trái lại thì giống cánh tay của sơn tinh Sơn Tiêu, trong đó còn chất chứa vô số sát độc.

Trước khi Kham Trung Thạch ra tay, Sở Hi Thanh cũng đã ‘cheng’ một tiếng, rút đao ra trước.

Quang âm Nhất Thuấn!

Khoảnh khắc này, tốc độ dòng chảy thời gian ở quanh người Sở Hi Thanh đã hạ xuống tận năm phần.

Chương 739: Hung tàn (3)

Cực chiêu – Phong Xế Lôi Hành!

Thức cực chiêu này của Sở Hi Thanh hội tụ lực lượng phong lôi, tuy rằng uy lực không bằng Tam Tương Thần Đao, nhưng tốc độ lại không kém hơn.

Được Thiên đạo chi vận gia trì, nó lấy tốc độ khó mà tin nổi, đánh thẳng vào trán của Thiết Đao – Lạc Tường.

Tay cầm thuẫn của Thiết Đao – Lạc Tường vẫn che ở trước ngực, không kịp che đậy trán của mình. Hắn chỉ có thể dùng Quỷ đầu đao trong tay mình, bảo vệ trán của mình.

“Coong!’

Theo một tiếng kim loại va chạm cực lớn vang lên, lưỡi đao của hai người đều phát ra tia lửa.

Lúc này, Tốn Phong Chấn Lôi đao của Sở Hi Thanh hơi nghiêng, đạo đao cương thứ hai đột ngột xuất hiện từ mũi đao.

Lạc Tường lại cười gằn một tiếng, vội vàng ngửa đầu về phía sau.

Lục phiên môn nắm giữ tất cả tài liệu về các trận chiến từ khi Sở Hi Thanh xuất đạo đến giờ.

Tất cả người trong Lục phiến môn đều biết chuyện Sở Hi Thanh có hai tầng đao cương.

Chỉ là một cái chớp mắt tiếp theo, trán của Lạc Tường vẫn bị đao cương sắc bén xuyên thủng, toàn bộ nửa trên của đầu đều bị gọt.

Trước khi Thiết Đao – Lạc Tường hoàn toàn mất ý thức, trong đầu của hắn chỉ có một suy nghĩ.

Đao cương của Sở Hi Thanh, quá dài!

Người này chỉ có tu vị thất phẩm, lại có đao cương dài đến ba thước hai tấc, gần như đã bằng độ dài của một thanh kiếm, độ rộng cũng vượt qua khỏi sự tưởng tượng của người khác.

Hơn nữa còn cực kỳ sắc bén! Có thể dễ dàng phá tan cương lực và chân nguyên của một lục phẩm thượng như hắn!

Đây rốt cuộc là thiên phú huyết mạch gì?

Lúc này, Bạch Viên Kiếm – Yến Liễu ở phía sau Sở Hi Thanh, đã đâm một kiếm về phía sau gáy Sở Hi Thanh.

Hắn tận mình nhìn thấy đồng liêu nhiều năm của mình chết thảm dưới đao của Sở Hi Thanh, không khỏi muốn rách cả mí mắt, bi thương gần chết.

Bạch Viên Kiếm – Yến Liễu vốn chỉ dùng chín phần, giờ phút này đã dùng toàn lực, cố gắng đưa Sở Hi Thanh vào chỗ chết.

Nhưng mà một kiếm này của Bạch Viên Kiếm – Yến Liễu, lại đâm vào khoảng không.

Bởi vì thân hình của Sở Hi Thanh đột nhiên hóa thành mây mù.

Thẻ cực chiêu Tần Mộc Ca thất phẩm thượng: Mị Ảnh Vân Tung – Yên Vân Thiên Túng!

Khi thân hình Sở Hi Thanh hội tụ lần nữa, thì đã xuất hiện ở sau lưng Bạch Viên Kiếm – Yến Liễu.

“Tạp chủng!”

Hai mắt Yến Liễu trợn trừng trừng, một kiếm đâm thẳng về phía sau lưng.

Hắn đã dồn hết toàn lực vào một kiếm này, sau lưng hắn đã hiện ra một con Thông Tí bạch viên có hình thể cực lớn, khí thế kinh người!

Sở Hi Thanh thấy thế thì lại buồn cười, đao của hắn biến hóa, tựa như hóa thành một mảnh kính tròn.

Thần Phong Minh Kính Đao – Hư Đường Huyền Kính!

Hắn đã rất thành thạo chiêu thức này, lúc này còn được gia trì bởi Quang âm Nhất Thuấn, dòng chảy thời gian giảm xuống năm phần, làm cho một đao này càng thêm hoàn mỹ, càng thêm tinh diệu!

Phốc!

Thân thể Bạch Viên Kiếm – Yến Liễu nhất thời cứng đờ.

Kiếm cương của hắn đã bị Sở Hi Thanh phản xạ mà về, kiếm cương đã xuyên thủng lồng ngực của hắn.

Tuy rằng tại giờ phút cuối cùng, Bạch Viên Kiếm – Yến Liễu đã né được vị trí hiểm yếu là trái tim, nhưng kiếm cương vẫn xoắn lục phủ của hắn thành mảnh vụn.

Lúc này, đao của Sở Hi Thanh cũng xuất hiện một lần nữa.

Cực chiêu – Phong Chi Ngân!

Bạch Viên Kiếm – Yến Liễu muốn né tránh, nhưng sức lực của hắn bây giờ đã biến mất hơn nửa.

Đao cương dài ba thước hai tấc của Sở Hi Thanh, dễ dàng gọt đầu của hắn xuống.

“Súc sinh! Nhận lấy cái chết!”

Đó là Quỷ Thủ – Kham Trung Thạch, hắn trợn mắt lên, phát ra tiếng rít gào như dã thú. Một đôi Quỷ Thủ khổng lồ, đánh thẳng đến lưng của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh liên tục chém giết hai người Thiết Đao – Lạc Tường và Bạch Viên Kiếm – Yến Liễu, đã không kịp làm ra bất kỳ động tác né tránh nào.

Hắn cũng không có ý định né tránh, lúc này chỉ đứng trung bình tấn, một đao chém về phía cổ họng của Kham Trung Thạch.

Đây là cực chiêu – Hồi Điện Trảm!

Một đôi Quỷ Thủ của Kham Trung Thạch đã vỗ vào sau lưng của Sở Hi Thanh, phát ra một tiếng ầm ầm.

Nhưng một màn tiếp theo, lại làm cho hắn trố mắt ngoác mồm, không thể nào tin nổi.

Thế mà trước và sau người Sở Hi Thanh lại có ba tầng ngoại cương, bị Quỷ Thủ của hắn đánh vào thì từ từ vỡ vụn.

Nhưng mà trên người Sở Hi Thanh còn có hai tầng áo giáp trong và ngoài!

Cái này thật ra rất dễ xử lý.

Chưởng lực của Kham Trung Thạch bao gồm cả cương lẫn nhu, có thể thông qua nhu lực để đánh xuyên qua thiết giáp, chấn thương phế phủ của Sở Hi Thanh.

Nhưng hắn lại kinh ngạc khi phát hiện, chưởng lực của mình không chỉ bị ngăn cản, mà ít nhất có năm phần mười sức mạnh ở trong đó đã phản xạ trở về.

Kham Trung Thạch bị bất ngờ không kịp chuẩn bị, bị nhu lực này chấn động làm cho phế phủ rung chuyển, trong miệng tràn máu tươi.

Chương 740: Hung tàn (4)

Tuy nhiên, thứ đáng sợ hơn chính là, đao của Sở Hi Thanh đã chém đến trước người hắn.

Kham Trung Thạch chỉ có thể dùng toàn lực để đẩy Sở Hi Thanh về phía trước.

Nhưng mà tốc độ đao của Sở Hi Thanh thật sự là quá nhanh, đao cương của hắn cũng dài đến kinh người, hơn nữa còn vô cùng sắc bén, có thể phá vàng xuyên đá!

Theo một dòng máu phun như suối, đầu của Kham Trung Thạch đã bay lên không trung.

Sở Hi Thanh thì bị chưởng lực của Kham Trung Thạch đẩy ra ngoài năm trượng, hắn vừa lùi về sau, vừa nhìn ba bộ thi thể kia với ánh mắt phức tạp, phát ra một tiếng thở dài: “Các ngươi cần gì phải khổ như vậy chứ?”

Trước mắt Kham Trung Thạch đã biến thành màu đen, sắp mất ý thức.

Trong lòng hắn đang nghĩ, ba người bọn họ sao phải khổ như vậy chứ?

Lần này thật sự là thiệt thòi lớn rồi, ba tên bộ đầu Lâm Hải bọn họ, lại bỏ mạng ở đây vì một cái Thái thú quận Tú Thủy.

Mà ngay khi ý thức của Kham Trung Thạch sắp biến mất, bóng người của Sở Hi Thanh đã như sương khói, bay thẳng đến chỗ Nham Ưng thần bộ - Triệu Thất Gia.

Trên mặt Triệu Thất Gia đã không còn vẻ thong dong.

Sắc mặt hắn tái mét, ánh mắt tràn đầy đau khổ, ngậm lấy ý buồn vô tận.

Ba người Kham Trung Thạch đã đi theo hắn sáu năm, không ngờ lại ngã xuống ở đây.

Hắc cố gắng ra sức giết chết Bạch Tiểu Chiêu.

Nhưng tuy Bạch Tiểu Chiêu vẫn ở thế yếu, nhưng lại không thiếu sức chống đỡ.

Nàng sử dụng thân pháp nhanh nhẹn, cố gắng không giao phong chính diện với Triệu Thất Gia, thỉnh thoảng mới phản kích một lần, nhưng lại sắc bén tuyệt luân, làm cho Triệu Thất Gia không thể không giữ ba phần lực lượng để đề phòng.

Khi thân hình như quỷ mị của Sở Hi Thanh chạy đến, lại một đao chém thẳng về phía Triệu Thất Gia ở trên bầu trời.

Sở Hi Thanh triệu hồi ra đao gió và mâu lôi, đánh thẳng về phía Triệu Thất Gia như mưa to gió lớn.

Thanh Tốn Phong Chấn Lôi đao của hắn thì lại chỉ công không thủ, cuồng mãnh bá đạo.

Triệu Thất Gia có thể phá giải thần thông hệ phong của Bạch Tiểu Chiêu, nhưng lại không thể đồng thời áp chế Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ của Sở Hi Thanh.

Càng làm cho Triệu Thất Gia cảm thấy vướng tay vướng chân chính là, một người một thú này dường như có tâm linh tương thông, một đao và hai trảo phối hợp vô cùng ăn ý, giống như là một người.

Bọn họ lấy Sở Hi Thanh chủ công, Ngũ vĩ bạch điêu là phụ.

Ngũ vĩ bạch điêu chống đỡ ưng trảo của hắn, Sở Hi Thanh thì lại dùng thanh Tốn Phong Chấn Lôi đao kia, tập trung chém giết với hắn!

Sau khi song phương giao thủ được bảy mươi hiệp, Triệu Thất Gia đã bị ép đến đỡ trái hở phải, không còn hơi sức để ứng phó.

Hắn chỉ có thể mạo hiểm, đánh một trảo về phía cổ tay của Sở Hi Thanh.

Lúc này, tay phải của Triệu Thất Gia lại như kim thiết, mạnh mẽ chống lại ánh đao của Sở Hi Thanh, đồng thời trượt theo đao xuống, nắm chặt lấy cổ tay của Sở Hi Thanh.

“Buông tay cho ta!”

Triệu Thất Gia đột nhiên phát lực, lòng muốn ép Sở Hi Thanh phải bỏ đao, hoặc là sẽ bẻ gãy cổ tay của hắn.

Nhưng không ngờ là, Sở Hi Thanh bỏ đao thì đúng là bỏ đao, nhưng hắn lại vồ một cái, nắm lấy cổ tay phải của Triệu Thất Gia.

Triệu Thất Gia sử dụng Nham Ưng thần trảo, năm ngón tay nắm chặt lại.

Theo lý thuyết, dù là một binh khí cấp độ lục phẩm hạ, thì lúc này cũng bị một trảo của hắn bóp nát.

Nhưng Sở Hi Thanh lại không bị làm sao cả, làn da trên tay phải của hắn xuất hiện vô số lân phiến nhỏ bé, trái lại còn kéo cho Triệu Thất Gia không thể thoát thân.

“Ba tầng ngoại cương? Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân?”

Con ngươi của Triệu Thất Gia co rụt lại thành một đường.

Hắn nhận ra Sở Hi Thanh tu luyện Bá thể, nhưng mà ba tầng ngoại cương này là thế nào? Những lân phiến nhỏ bé bóng loáng màu bạc này lại là tình huống gì?

Còn nữa, chưởng lực của ưng trảo bị bắn ngược từ cổ tay của Sở Hi Thanh cũng làm cho hắn cảm thấy khó hiểu.

Triệu Thất Gia đã không kịp suy nghĩ nhiều, ngón tay trái của Sở Hi Thanh chập lại thành đao, mang theo thanh thế cuồng mãnh như rồng mà chém thẳng về phía hắn.

Cực chiêu – Phong Xế Lôi Hành!

Không giống với trước kia chính là, lần này Sở Hi Thanh sử dụng Thần Lôi Động Chân Chỉ để thi triển một thức cực chiêu này, lập tức có vô số lôi điện lan tràn ra bốn phía.

Chỉ trong chớp mắt, đao chỉ của hắn chém liên tục mười lần, điên cuồng chém về phía Triệu Thất Gia.

Mà ngay khi đao chỉ thứ mười một xuất hiện, Bạch Tiểu Chiêu đã hóa thành một cơn lốc loại nhỏ, xuyên thủng lồng ngực của Triệu Thất Gia, làm cho phế phủ và trái tim của hắn bị xoắn thành mảnh vỡ!

Trong miệng Triệu Thất Gia tràn đầy máu tươi.

Hắn biết hôm nay chắc chắn sẽ phải bỏ mạng tại đây, liều mạng tự nổ một bàn tay để thoát khỏi Sở Hi Thanh, tay còn lại nắm chặt lấy đao chỉ của Sở Hi Thanh, đồng thời nhìn thiếu niên ở trước mặt với ánh mắt không cam lòng và phẫn hận.

Chương 741: Hung tàn (5)

Triệu Thất Gia không cam lòng nói: “Đáng trách! Cái thằng nhãi ranh nhà ngươi trí dũng song toàn, lòng dạ độc ác, rõ ràng là phong thái của kiêu hùng, không biết sau này sẽ mang lại tai họa gì cho toàn bộ Đông Châu! Triệu mỗ chỉ hận mình vô năng, không thể giết ngươi tại đây, trừ mối họa lớn cho triều đình. . .”

Ánh mắt của Sở Hi Thanh thì lại lạnh lùng và hờ hững.

“Ta nói rồi, chỉ cần Tư Không Thiện chôn cùng Cuồng thúc của ta. Đông Châu chắc chắn sẽ thái bình, sẽ không xảy ra chuyện gì cả. Ta cũng đã nói, nếu như các ngươi muốn vẽ đường cho hươu chạy, thì đao của Sở mỗ cũng không nói chuyện tình cảm.”

“Vẽ đường cho hươu chạy?”

Triệu Thất Gia không khỏi nhướng mày lên.

Hắn còn muốn nói thêm gì đó, nhưng Bạch Tiểu Chiêu đã dùng đao gió từ cơn lốc, cắn nát đầu của hắn!

. . .

Ngay khi Sở Hi Thanh đánh chết mấy người Nham Ưng thần bộ - Triệu Thất Gia.

Đệ tử nội môn Huyết Bức sơn là Yêu Tiễn – Nhạc Văn, bao quát cả đám người Sơn Trùy – Chu Minh Sơn, Quỷ Ảnh Đao – Lữ Hàn, Huyết Phong Kiếm – Lý Đạo Quy, đã đi đến hiện trường nơi Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương bỏ mình.

Chỉ là thi thể của Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương và thi thể của đám cướp sông kia, đều đã bị hóa thành thịt vụn, nằm tán loạn ở khắp nơi, đã không còn đầu mối gì hữu dụng.

Mùi máu tanh ở nơi này cũng hấp dẫn rất nhiều dã thú đi đến.

Nhạc Văn chỉ có thể nhìn ra thi thể của đám người Ngự Xích Dương bị đao gió cắt nát.

Đao gió sắc bén mà dày đặc, tạo thành một cơn gió xoáy mạnh mẽ, cắt tất cả thi thể thành mảnh vụn. Chỉ có vài món pháp khí tương đối cứng rắn là hơi nguyên vẹn.

Trong đó bao quát cả một miếng giáp tay của Ngự Xích Dương.

Sắc mặt Nhạc Văn khó coi đến cực điểm.

Ngự Xích Dương là siêu thiên kiêu gần như có thể leo lên Thanh Vân Tổng Bảng, tương lai có hi vọng vào Địa Bảng, rất được Huyết Bức sơn coi trọng.

Không ngờ một kẻ có tiền đồ vô lượng như vậy, lại ngã xuống tại nơi này.

“Con Ngũ vĩ bạch điêu kia tiêu hao một lượng lớn yêu lực để hủy thi diệt tích, nhất định là muốn che giấu thứ gì đó.”

Ánh mắt Chu Minh Sơn lạnh lùng, quét mắt nhìn chung quanh: “Nếu như không tìm ra bí mật trong này, chỉ sợ chúng ta khó có thể đánh chết người này.”

Quỷ Ảnh Đao – Lữ Hàn thì lại vẫn thấy hơi sợ hãi.

Hắn vốn dự định trấn thủ con đường này, nhưng đêm qua khi Yêu Tiễn – Nhạc Văn đến, hắn vì bảo vệ một tên siêu thiên kiêu như Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương cho nên đã cưỡng chế Ngự Xích Dương trấn thủ ở đây, cho nên Lữ Hàn hắn mới thoát khỏi một kiếp này.

Khi Sở Hi Thanh chuyển đường lên hướng bắc, Ngự Xích Dương có thực lực tương đương với hắn, liền không còn tính mạng.

Sau đó, Quỷ Ảnh Đao – Lữ Hàn liền thở dài một hơi: “Ta không biết trong này ẩn giấu bí mật gì, ta chỉ biết nơi này có một Ngự Xích Dương, ba tên lục phẩm hạ, liên thủ lại mà cũng không ngăn cản được Sở Hi Thanh. Sau khi Ngự Xích Dương thả pháo hoa, thậm chí còn không sống nổi một trăm cái hô hấp.

Vì vây giết Sở Hi Thanh, bọn họ kéo lưới từ bốn phía, lấy bảy tên ngũ phẩm và sáu mươi bảy tên lục phẩm làm nòng cốt, tạo thành hơn hai mươi đội ngũ.

Khoảng cách của bọn họ chỉ cách nhau khoảng hơn mười dặm, tạo thành một vòng vây to lớn.

Theo lý thuyết, chỉ cần Ngự Xích Dương thả pháo hoa xong, lại sống sót được một trăm cái hô hấp, vậy các đội ngũ ở chung quanh sẽ chạy đến, tiến vào phạm vi có thể nhìn thấy nhau.

Trong vòng năm mươi cái hô hấp, có thể dùng cung nỏ để cứu viện.

Vấn đề là sau khi bọn họ chạy đến đây, thậm chí còn không nhìn thấy bóng lưng của Sở Hi Thanh.

Nhạc Văn lại giơ tay lên hấp một cái, hút mấy viên ngân châm rải rác ở xung quanh vào tay, rồi bắt đầu quan sắt.

“Đám Thần Tiên Kiếm này đã được kích hoạt, tổng cộng mười sáu viên Thần Tiên Kiếp!”

Cũng chính là 16.000 cái ngân châm, tất cả đều không thể làm gì Sở Hi Thanh.

Sắc mặt Yêu Tiễn – Nhạc Văn nghiêm túc: “Thông báo cho bên dưới, lập tức tụ tập lại với nhau, nhất định phải là 200 người một đội, mỗi đội phải có ít nhất một tên ngũ phẩm, năm tên lục phẩm và ba mươi viên Thần Tiên Kiếp, ngoài ra, lại nghĩ cách điều động một ít trọng nỗ Cửu Liên Tinh đến đây, loại trọng nỗ của uy lực cực lớn này, có lẽ sẽ có hiệu quả.”

Hắn và mấy người Quỷ Ảnh Đao – Lữ Hàn đều là đệ tử nội môn của Huyết Bức sơn, nhưng bởi vì nguyên công đã đến đến ngũ phẩm đỉnh phong, thiên phú huyết mạch cũng tiếp cận với cấp Thiên trụ, nên địa vị ở phía trên mấy người này.

Nhạc Văn đến Đông Châu là vì một chuyện riêng, hôm qua lại nhận được tin phù từ Huyết Bức sơn, chạy cả đêm qua đây để cứu viện, tạm thời chủ trì việc vây giết Sở Hi Thanh.

Nhạc Văn vốn cho rằng Sở Hi Thanh chỉ là một thất phẩm mà thôi, chỉ cần bọn họ có thể tìm thấy người là có thể bắt được.

Nhưng đến giờ phút này, hắn lại cảm thấy việc này rất vướng tay vướng chân.

Chương 742: Hung tàn (6)

Huyết Phong Kiếm – Lý Đạo Quy cũng cảm thấy đau đầu: “Ta sẽ cố gắng kiếm trọng nỗ Cửu Liên Tinh, nhưng ta nghe nói Cửu Liên Tinh trên thị trường bây giờ, đã bị Thiết Kỳ Bang mua hết sạch, có lẽ là không còn sót lại bao nhiêu.”

Hắn là địa đầu xà ở đâu, việc này chỉ có thể do hắn đi xử lý.

Sau đó, vẻ mặt Lý Đạo Quy lại sầu khổ: “Vấn đề là sau khi tạo thành tổ đội như vậy, chúng ta căn bản là không thể khóa chặt những con đường kia, người của Huyết Bức sơn chúng ta không đủ.”

Huống hồ, Sở Hi Thanh một đường đi lên phía bắc, đã bỏ đại đa số người trong bọn họ ở phía sau.

“Không chặn nổi, dù sao cũng tốt hơn là toàn quân bị diệt ở dưới đao của hắn. Phân tán người ra, chỉ có thể bị hắn tiêu diệt từng bộ phận.”

Sắc mặt Yêu Tiễn – Nhạc Văn bình tĩnh, hơi lắc đầu nói: “Cho người đi thương lượng với đám sát thủ và bộ đầu kia, để bọn họ hỗ trợ. Lần này Thái thủ quận Tú Thủy đã bỏ một cái giá cực lớn, có người nói Lục phiến môn Đông Châu gần như đã dốc toàn lực, còn có hơn bốn mươi vị sát thủ kim bài ngũ phẩm lục phẩm cũng chạy đến đây, ngoài ra còn có rất nhiều người đang chạy về phía bên này nữa. Tuy nhiên, nếu chúng ta còn tiếp tục tự chiến đấu riêng như vậy, thì chúng ta không chặn được đâu.”

Nhưng đúng lúc này, Nhạc Văn nhìn thấy một con Huyết bức (rơi máu) lao xuống từ trên không trung.

Sau khi con Huyết bức này lao xuống, liền treo ngược ở trên cây, nhắm mắt ngủ luôn. Có điều, trước trán của nó lại ngưng tụ ra một hồn ảnh hình người to bằng đầu ngón tay.

“Có một tin xấu, Nham Ưng thần bộ - Triệu Thất Gia đã chết! Ba tên thuộc hạ của hắn cũng chết dưới tay của Sở Hi Thanh và con Ngũ vĩ bạch điêu kia. Toàn bộ quá trình chiến đấu, hẳn là không quá năm mươi cái hô hấp.”

Mấy người ở đây đều chấn động.

Nham Ưng thần bộ - Triệu Thất Gia, tuy rằng người này không phải ngũ phẩm cấp bậc Thiên trụ hay Siêu thiên trụ gì, nhưng cũng là một kẻ rất mạnh trong cấp ngũ phẩm, hơn nữa còn có kinh nghiệm phong phú.

Người này liên thủ với ba tên thuộc hạ của hắn, còn mạnh mẽ hơn đám người Huyết Vũ Kiếm – Ngự Xích Dương nhiều lắm.

Sắc mặt Yêu Tiễn – Nhạc Văn không khỏi ngưng trọng, hắn nhìn thuật sư của Huyết Bức sơn mượn con Huyết bức để hóa hình kia: “Con Huyết bức này có thể ghi nhớ mùi máu của Sở Hi Thanh không?”

“Bọn họ cũng không bị thương, thì lấy đâu ra mùi?”

Vị thuật sư kia cười nhẹ một tiếng, sau đó khẽ ồ một tiếng, giọng nói ngưng trọng: “Phiền phức rồi, sư đệ Đại Lỗi của các ngươi đã bị người đánh chết! Bị một quyền đánh chết. Hai cao thủ thần bí kia quả thực là quá đáng sợ, còn đáng sợ hơn cả Bát Tí Kim Cương Kiếm – Bộ Yên Thành và Diệp Tri Thu nữa, đến bây giờ, bọn họ đã giết bảy tên sát thủ và đệ tử của Huyết Bức sơn rồi. Tất cả đều là lạc đàn rồi bị giết chết, không ai có thể sống quá một hiệp dưới tay bọn họ.”

Trái tim của Yêu Tiễn – Nhạc Văn không khỏi co lại.

Sư đệ Đại Lỗi của hắn, còn được xưng là Hỏa Diễm Đao, là một cao thủ có thể sánh vai với Nham Ưng thần bộ - Triệu Thất Gia.

Cũng là đệ tử Huyết Bức sơn chạy đến đây cứu viện, giờ cũng bị một quyền đấm chết rồi?

Nhiệm vụ lần này, không chỉ vướng tay vướng chân, mà còn vô cùng nguy hiểm!

Thật sự không biết hai cao thủ thần bí kia có thân phận gì, vì sao lại hung tàn như vậy?

Yêu Tiễn – Nhạc Văn không biết chính là, Kế Tiễn Tiễn bây giờ đang che mặt đứng ở bên ven hồ, nhìn nam tử mặc áo đen, eo đeo hai thanh kiếm tinh xảo.

Kế Tiễn Tiễn nhìn bức đồ đằng song phượng quấn quýt ở trên cổ người này, mắt hiện lên một tia lăng lệ: “Ngươi là sát thủ kim bài của Sát Sinh lâu, Song Phượng Đao – Khang Minh?”

Vẻ mặt Song Phượng Đao – Khang Minh ngưng trọng, hai tay đè kiếm bên eo, nhìn Kế Tiễn Tiễn với vẻ cảnh giác: “Tại hạ đi không đổi tên, ngồi không đổi họ! Nếu ngươi đã nhận ra đồ đằng song phượng này của ta, há có thể không biết thân phận của ta! Như vậy các hạ là ai? Cản đường của ta là muốn làm gì?”

Kế Tiễn Tiễn lại hơi cau mày liễu: “Là ngươi thì tốt rồi, ta sợ giết nhầm người thôi.”

Khang Minh nghe thấy một chữ ‘giết’, liền cảm nhận được võ ý cuồng bạo từ trên người đối phương, ép thẳng về phía hắn như núi lớn.

Vẻ mặt hắn trở nên nghiêm túc, rút kiếm ra trước.

Nhưng mà Khang Minh lại phát hiện kiếm của mình lại chậm chạp giống như ốc sên, thần niệm của mình ở trước mặt võ ý của người này lại nhỏ bé giống như giun dế.

Một cái chớp mắt tiếp theo, thân thể của hắn bỗng nổ ầm ầm, hóa thành máu tươi và mưa bụi!

Kế Tiễn Tiễn dùng một quyền đánh chết Song Phượng Đao – Khang Minh, sau đó cũng không dừng lại, mà tiếp tục chạy về một phía khác.

Lúc này, thần niệm của nàng đã khóa chặt một vị ngũ phẩm khác!

Ánh mắt của Kế Tiễn Tiễn thì lại hiện lên một vệt lạnh lẽo như băng.

Nàng sẽ để cho đám sát thủ đang chạy về đây giống như những con kền kền kia biết, hai trăm vạn lượng bạc của Sát Sinh lâu, không dễ cầm như vậy!

Chương 743: Đồ tang

Ngày mùng 4 tháng 5, hầu như toàn bộ quận thành Giang Nam đều là đồ trắng.

Đặc biệt là khu vực nội thành gần thủy doanh ở phía bắc thành, có đến hơn ba ngàn nhà treo cờ trắng.

Có rất ít người đi lại trên đường phố, khung cảnh tiêu điều.

Tại đầu đường cuối ngõ, thỉnh thoảng mọi người nhìn thấy nhau thì đều mang theo vẻ sầu lo.

Các tửu lâu và quản trà trong thành, và những nơi dán bố cáo của quan phủ, đám người đang tụ tập kia, mở miệng ngậm miệng đều là Sở Hi Thanh và Thiết Kỳ Bang.

Mà lúc này, trong đại sảnh phủ Tổng đốc, bầu không khí đã ngột ngạt và trầm thấp đến cực điểm.

Tổng đốc Đông Châu là Vương Thăng, đang nghiêm mặt ngồi ngay ngắn ở trong đại sảnh.

Đây là một người đàn ông trung niên khoảng tám mươi tuổi, tinh thần vẫn rất tốt.

Hắn bây giờ đúng là ‘trung niên’, đối với một người có tu vị cao đến tam phẩm như Vương Thăng, một người thọ hơn ba trăm năm mà nói, thì tám mươi năm cũng chỉ là một phần ba tuổi thọ của hắn mà thôi.

Hắn không chỉ có tuổi thọ lâu dài, mà còn tinh thông thuật trú nhan, nên dung mạo chỉ như ba mươi tuổi, ngũ quan anh tuấn, phong thần như ngọc.

Chỉ là sắc mặt Vương Thăng đã âm trầm đến sắp chảy ra nước.

Giọng nói của hắn cũng ngậm lấy ý lạnh vô tận: “Thủy sư doanh quận Giang Nam đã gửi tin báo cho phủ Tổng đốc rồi cơ mà? Nói là đã đánh tan Thiết Kỳ Bang, đang xuất phát xuống hạ du, vì sao lại bỗng nhiên đại bại? Không chỉ hao binh tổn tướng đến hơn bốn ngàn người, còn tổn hại sáu mươi bảy chiếc chiến thuyền? Lẽ nào Đổng Thiên Nhạc báo cáo láo chiến công?”

Đổng Thiên Nhạc chính là Chỉ huy sứ của Thủy sư doanh quận Giang Nam, thống soái một trăm hai mươi chiến thuyền, 13.000 binh mã thủy sư.

“Tổng đốc đại nhân, Đổng Thiên Nhạc tuyệt đối không có lá gan này.”

Vương Thăng vừa mới nói xong, một người trẻ tuổi ở phía dưới đã mở miệng trả lời.

Người này là Mạc phủ tư nghị tòng quân của phủ Tổng đốc, hắn ôm quyền nói: “Ta vừa mới kiểm tra tất cả chiến báo, có thể kết luận là Đổng Thiên Nhạc trúng kế dụ địch. Thiết Kỳ Bang dùng kế giả vờ bại trận, lại dụ thuyền của Thủy sư doanh quận Giang Nam và Thập Thất Liên Hoàn Ổ đến mặt sông rộng rãi, lại dùng ba ngàn ‘cường cung thủ’ để mai phục.”

“Chỉ trong khoảnh khắc mà bọn họ đã bắn bốn vạn mũi tên, uy thế của mưa tên hùng vĩ, hầu như quét ngang tất cả chiến thuyền, khiến cho Thủy sư doanh quận Giang Nam tổn thất nặng nề. Lúc này, Thiết Tiếu Sinh lại tổ chức mấy ngàn binh mã tinh nhuệ, nhảy lên thuyền chém giết, cuối cùng khiến cho phe ta đại bại.”

Vương Thăng nhíu chặt lông mày: “Nếu là trúng kế dụ địch, vì sao Đổng Thiên Nhạc không đề cập đến trong chiến báo? Còn nữa, bọn họ lấy ba ngàn cường cung thủ ở đâu ra?”

Cái gọi là ‘cường cung thủ’ trong quân đội phía nam, ít nhất cũng phải có cấp độ bát phẩm, có thể cầm cung quân dụng nặng hai mươi thạch, một khắc có thể bắn ba mươi lượt, còn có bản lĩnh bách phát bách trúng trong phạm vi trăm bước.

Tại biên quân ở phương bắc, thì tiêu chuẩn này sẽ cao hơn không ít.

Ba ngàn cường cung thủ, một lượt bắn có thể càn quét năm sáu chiến thuyền.

Vấn đề là Thiết Kỳ Bang kiếm nhiều cường cung thủ bát phẩm như vậy ở đâu?

“Đổng Thiên Nhạc không đề cập đến là vì, một là xấu hổ không dám mở miệng, hai là lo lắng đại nhân trách phạt.”

Tư nghị tòng quân trẻ tuổi kia lại mở miệng trả lời: “Còn về phần ba ngàn cường cung thủ kia, chắc hẳn là xuất thân từ thợ săn Tây Sơn. Những thợ săn trong núi kia, đại đa số đều có tu vị ở cửu phẩm đỉnh phong, bọn họ chỉ là không có tiền mua bí dược, nên không thể thăng cấp.”

“Mà bây giờ Thiết Kỳ Bang đã quét ngang tất cả địa chủ cường hào ở vùng ven sông, mặc kệ là bí dược bát phẩm hai là cường cung hai mươi thạch, tất cả đều rất dễ dàng.”

Vương Thăng nghe vậy thì sững sờ, phía nam quận Tú Thủy là một chợ thuốc rất lớn, Thiết Kỳ Bang muốn mua hai ba ngàn bí dược bát phẩm hạ thì cũng không khó.

Còn về phần cung nặng hai mươi thạch, võ phong Đại Ninh dồi dào, có hào tộc nào ở nông thôn mà không có tám mươi một trăm cây cung chứ?

Tại nông thôn, dùng binh khí đánh nhau để tranh nước tranh ruộng cũng là cực kỳ hung tàn, hở một tí là một hai vạn người, còn phân phối lượng lớn áo giáo và binh khí, tựa như là hành quân đánh trận vậy.

Tuy nhiên, hắn vẫn không thể hiểu nổi: “Vậy bọn họ làm thế nào để đưa ba ngàn cường cung thủ này đến? Mật thám của phủ Tổng đốc chúng ta và Cẩm y vệ đều mù rồi sao? Chỉ biết trơ mắt ra nhìn?”

“Quân Thiên Bình ở ngay bên Cổ Thị tập, bọn họ không nhìn thấy đối diện có động tĩnh gì sao? Còn nữa, ba ngàn thợ săn này, chỉ sợ đứng vững ở trên nước cũng là khó khăn rồi, bọn họ còn có thể tham dự thủy chiến, có thể kéo cung bắn tên ở trên thuyền sao? Há không phải chuyện hoang đường?”

Chương 744: Đồ tang (2)

Tư nghị tòng quân trẻ tuổi rơi vào suy ngẫm: “Có lẽ là mượn sương mù dày đặc và thuyền vận chuyển lương thực, dạo này bến tàu phía đông thành Tú Thủy luôn bị sương mù bao phủ, ngày nào cũng có mười mấy chiếc thuyền lớn xuất phát từ nơi này, vận chuyển lương thảo và mũi tên lên thượng du. Nếu như ta đoán không sai, ba ngàn cường cung thủ này đã trốn ở trong thuyền lương thảo, né tránh tai mắt của mật thám.”

“Về phần vì sao bọn họ có thể bắn cung trên thuyền, ta có nhìn thấy một câu nói ở trong chiến báo, Thiết Kỳ Bang kết thuyền như thành! Bọn họ đã nối mấy chục chiếc thuyền lớn với nhau, hơn nữa Tây Sơn là một vùng sông nước dày đặc, lại gần sông Thần Tú, nên những thợ săn này không phải không có kỹ năng bơi lội như đám người phía bắc.”

Huống hồ, chiến báo từ quận Tú Thủy đã về đến nơi này, đây quả thật là một trận đại bại của Thủy sư doanh quận Giang Nam, làm sao có thể là hoang đường?

Vương Thăng không còn gì để nói.

Thật ra hắn cũng có thể suy đoán ra vài phần chân tướng từ những chiến báo này, chỉ là hắn không muốn tiếp nhận sự thật này mà thôi.

“Đổng Thiên Nhạc này thật sự là phế vật, cực kỳ vô năng.”

Vương Thăng xoa xoa thái dương, chỉ cảm thấy cực kỳ đau đầu: “Ta để hắn đi quận Tầm Dương, là đi hỗ trợ quận nha Tầm Dương thanh trừ cướp sông. AI bảo hắn tự tiện chủ trương, đi làm đao cho đám cướp sông Thập Thất Liên Hoàn Ổ, tham gia trận chiến ở Tú Thủy?”

“Nếu như hắn thật sự có năng lực chiến thắng thì cũng thôi, người này lại không biết mình có bao nhiêu năng lực, khiến cho thủy sư bị tổn thất hầu như không còn.”

Dù là toàn bộ 13.000 châu quân toàn quân bị diệt thì cũng không khiến cho Vương Thăng tức giận như vậy.

Vấn đề thủy sư và bộ binh không giống nhau, những chiến thuyền cỡ lớn của thủy sư đều cực kỳ đáng giá, hơn nữa còn rất khó chế tạo.

Chế tạo một chiếc chiến thuyền lớn, quả trình cực kỳ phức tạp, đầu tiên bọn họ phải thu thập một lượng lớn gỗ, lại phải hong khô tận nửa năm, sau đó, trong quá trình chế tạo còn phải mời thuật sư khảm một lượng lớn phù văn vào gỗ, để đảm bảo tính kiên cố của thuyền.

Đám tướng sĩ thủy sư kia, mất thì cũng mất rồi, chỉ cần bỏ ra một chút tiền trợ cấp, rồi lại nhận người mới vào là được.

Dù sao thì thiên hạ này cũng có vô số võ tu, chết một lứa lại sinh một lứa, có thể nói là dùng mãi không hết.

Nhưng tổn thất những chiếc chiến thuyền này, sức chiến đấu của Thủy sư doanh quận Giang Nam sẽ không thể khôi phục trong thời gian ngắn được.

Ngoài ra, những cái Bát tí sàng nỏ, nỏ Bò cạp, máy bắn đá, thậm chí là Tứ Tí tru thần nỏ ở trên thuyền kia, tất cả đều là quân giới cực kỳ đáng giá.

Chỗ đáng trách của Đổng Thiên Nhạc chính là, hắn đem tận năm mươi bốn chiếc chiến thuyền hoàn toàn mới, bốn chiếc Tứ Tí tru thần nỏ, và rất nhiều khí giới quân dụng giá trị mấy trăm vạn lượng bạc, tất cả đều ném cho Thiết Kỳ Bang, khiến cho thực lực của đám phản tặc kia tăng mạnh.

Lần này, tư nghị tòng quân trẻ tuổi không lên tiếng nữa.

Không có phủ Tổng đốc cho phép, Đổng Thiên Nhạc dám xuất chiến hay sao?

Mấy ngày trước, Thủy sư doanh quận Giang Nam đều trơ mắt nhìn Thập Thất Liên Hoàn Ổ bị Thiết Kỳ Bang đánh cho tổn thất nặng nề, nhưng có ai quan tâm đến cái này đâu.

Trận đại bại ở quận Tú Thủy này, thực chất vẫn là phủ Tổng đốc không chịu nổi áp lực bên ngoài, ám chỉ Đổng Thiên Nhạc đi xuống hạ du để 'thăm dò'.

Có điều, việc đã đến nước này, chỉ có thể do Đổng Thiên Nhạc cõng nồi.

Cũng là là Đổng Thiên Nhạc vô năng khinh địch, khiến cho Thủy sư doanh quận Giang Nam đại bại, cũng là gieo gió gặt bão.

Sắc mặt hắn thành khẩn, ôm quyền nói: "Tổng đốc đại nhân, Thiết Kỳ Bang bắt nguồn từ Thủy sư doanh Sùng Châu ngày xưa, trong bang có gần hai ngàn lão binh tinh thông thủy chiến. Từ sau khi Thủy sư doanh Sùng Châu bị tiêu diệt, hơn nửa người trong đó vẫn dựa vào nước để làm ăn, xuất thần giàu có, rất nhiều người đều có tu vị cao, không chỉ là lục phẩm thất phẩm, hơn nữa chiến đồ và pháp khí đầy đủ, sức chiến đấu cực mạnh."

"Bọn họ còn có rất nhiều nhân thủ, lung lạc mấy vạn cu li và người chèo thuyền ở Tú Thủy để bản thân sử dụng, bây giờ lại có năm mươi bốn chiếc chiến thuyền quân dụng, có thể nói là như hổ thêm cánh, như rồng vào nước."

"Sức chiến đấu của ba ngàn cường cung thủ kia lại có thể so sánh với tinh nhuệ ở biên quân, đặt ở chiến trường cũng đủ để áp chế châu quân với quy mô vạn người. Ta còn nghe nói, Thiết Kỳ Bang thu nạp 15.000 tên thợ mỏ to lớn khỏe mạnh từ phía tây quận Tú Thủy, toàn bộ đều mặc giáp, huấn luyện ngày đêm."

"Trong mấy ngày gần đây, bọn họ đã cướp đoạt được bảy trăm vạn lượng bạc và vàng, cùng với vô số vật tư, dùng số tiền này để trắng trợn chiêu mộ cao thủ, còn ra giá cao để thu mua một bảo giáp tam phẩm và rất nhiều pháp khí cung nỏ."

"Theo tin tức của Cẩm y vệ, bọn họ đã chiêu mộ được hai vị cao thủ ngũ phẩm, đều là hảo hán lục lâm ở phương bắc, là người trên Hắc Bảng, nghe danh nhân nghĩa của Sở Hi Thanh nên đến nhờ vả. Cộng thêm bốn chiếc Tứ Tí tru thần nỏ mà Đổng Thiên Nhạc bỏ lại, số lượng Tru Thần nỏ của bọn họ đã lên đến 13 cái."

"Cục diện bây giờ, phủ Tổng đốc đã không thể ngồi xem nữa. Mặc kệ là chiến hay là không, đều phải quyết định ngay bây giờ. Bằng không thực lực của Thiết Kỳ Bang càng ngày càng tăng, kéo dài thêm một ngày, thực lực của bọn họ lại mạnh thêm một phần. Chúng lại không quyết định, sớm muộn gì cũng mất khống chế."

Chương 745: Đồ tang (3)

Tổng đốc Vương Thăng cau mày, khóe môi hiện lên một nụ cười khổ.

Sao hắn lại không biết mình nên quyết đoán chứ.

Nhưng cái quyết đoán này thật sự là không dễ.

Sau lưng Thái thú Tư Không Thiện là hoạn quan trong cung, sẽ không mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

Thời gian gần đây, người này liên thủ với thân sĩ Tú Thủy, đầu tư ngàn vạn lượng bạc để cấu kết và quan hệ với khắp nơi, trăm phương ngàn kế để đóng đinh tội danh mưu phản cho Sở Hi Thanh và Thiết Kỳ Bang, cũng làm cho Tổng đốc Đông Châu như hắn rơi vào hoàn cảnh lúng túng.

Hắn đã không thể coi trận sóng gió ở Tú Thủy này thành một trận dân loạn bình thường nữa, nếu như cúi đầu và thỏa hiệp với Thiết Kỳ Bang, thì sẽ khiến cho rất nhiều kẻ địch trên chính trị và đám ngự sử trong triều công kích.

Nhưng nếu đứng bên phe Tư Không Thiện, xuất binh diệt Thiết Kỳ Bang, thì Tổng đốc Vương Thăng lại không nuốt trôi cục tức này.

Tư Không Thiện và Án sát sứ Đông Châu liên thủ với nhau, lấy hạ bức thượng, đã phạm vào điều tối kỵ trong quan trường, đã đắc tội với hắn.

Đứng trên lập trường của Tư Không Thiện, có lẽ là không còn lựa chọn nào khác, nhưng Vương Thăng lại không thể tha thứ.

Nếu như người người trong quan trường Đông Châu đều như vậy, thì Tổng đốc Đông Châu như hắn còn có quyền uy gì?

Hơn nữa, muốn xuất binh diệt Thiết Kỳ Bang, dễ dàng như vậy sao?

Từ sau khi Sở Hi Thanh dựng cờ khởi binh, thanh thế càng ngày càng to lớn, bây giờ đã có năm vạn thủy sư ở trên sông, trên lục địa cũng có ít nhất ba vạn người có thể chiến đấu.

Hiện giờ, ngay cả Ngụy Lai thống soái 17.000 quân Thiên Bình cũng bị ép rời khỏi Cổ Thị tập, lùi về phía sau mười dặm để đóng trại, tránh khỏi quân tiên phong của Thiết Kỳ Bang.

Ngụy Lai lo lắng chính là, Thiết Kỳ Bang triệu hồi ba ngàn cường cung thủ và rất nhiều khí giới quân dụng kia, chạy xuôi theo bờ đông Cổ Thị tập để bắn phá. Khi đó quân Thiên Bình chắc chắn sẽ không còn hơi sức để phản kháng, sẽ tổn thất nặng nề.

Đội hình cao thủ của Thiết Kỳ Bang cũng tương đối mạnh.

Dù là không nhắc đến mấy cao thủ thần bí kia, chỉ với mấy vị cao thủ Hắc Bảng mà Thiết Kỳ Bang mới chiêu mộ được gần đây, cũng đủ để thay thế Thiết Cuồng Nhân, chống đỡ cho Thiết Kỳ Bang.

Huống hồ, nếu như Thiết Kỳ Bang thực sự tạo phản, vậy Ma Chiến lâu nhất định sẽ nhúng tay vào, sẽ phái một lượng lớn cao thủ đến đây.

Toàn bộ Đông Châu cũng vì thế mà phải điều động bao nhiêu binh lực? Bao nhiêu cao thủ? Bao nhiêu tiền tài lương thực? Bao nhiêu khí giới quân dụng?

Nếu như cuối cùng vây quét không thành công thì làm sao bây giờ?

Vương Thăng nghĩ đến chỗ này, chỉ cảm thấy lồng ngực tràn đầy uất hận, khiến cho tim và phổi của hắn như bị kim đâm, bên trong sọ não thì kêu ong ong, như có vạn cái chiêng trống đang gõ.

Bây giờ hắn chỉ hận không thể trực tiếp xé nát tên khốn Thái thú Tư Không Thiện kia!

“Vậy bên kia Thái Sơn thì sao?” Tổng đốc Vương Thăng xoa thái dương: “Tư Không Thiện đã không tiếc tất cả, thuê người vây giết Sở Hi Thanh rồi đúng không? Có người nói Huyết Bức sơn cũng là cưỡi hổ khó xuống, sau khi tử thương nặng nề thì cũng thật sự nổi giận, bọn họ còn không thể bắt được Sở Hi Thanh?”

Tư nghị tòng quân trẻ tuổi tỏ vẻ ngưng trọng, lắc đầu không nói.

Ngồi một bên của Vương Thăng là trường sử của phủ Tổng đốc, người này thì lại yên lặng không nói, đưa một quyển sách mỏng đến trước mặt Vương Thăng.

Tổng đốc Vương Thăng cầm lên xem, phát hiện trên bìa sách là mấy chữ “Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí – Phụ trương thêm về Thiết

Kỳ Bang”.

Hắn hơi nhướng mày lên: “Phụ trương này phát hành từ bao giờ? Xem ra bị Tạ lâu chủ của Luận Võ Lâu cũng không chống nổi áp lực.”

Vương Thăng cũng biết hai vị chính và phó lâu chủ của Luận Võ Lâu Đông Châu đang tranh quyền đoạt lực.

Thậm chí sau lưng Tạ Chân Khanh, còn có Tổng đốc Đông Châu như hắn ủng hộ.

Tư Không Thiện muốn Luận Võ Lâu Đông Châu ra thêm phụ trương, hòng xác định tội danh của Sở Hi Thanh, Vương Thăng há có thể để hắn được toại nguyện?

Tuy nhiên, Tạ lâu chủ đến cùng vẫn là một cô gái, không thể trông cậy quá nhiều.

Lúc này mới có mấy ngày, vậy mà đã không chịu nổi áp lực rồi.

Khi Tổng đốc Vương Thăng mở quyển sách chỉ có hơn ba mươi trang này ra, sắc mặt lại trầm xuống lần nữa.

Sở Hi Thanh leo lên vị trí rất cao trên Hắc Bảng, bị Luận Võ Lâu Đông Châu xếp vào hạng thứ ba, chuyện này cũng không nằm ngoài dự đoán của Vương Thăng.

Ngay ngày hôm trước, Án sát sứ ty Đông Châu dã tăng mức thưởng của Sở Hi Thanh lên đến 144.000 lượng bạc!

Điều khiến Vương Thăng cảm thấy tê cả da đầu chính là, sau phần giới thiệu về Sở Hi Thanh, còn có một chuỗi tên rất dài.

-Nham Ưng thần bộ - Triệu Thất Gia.

-Lâm Hải Tam Kiếm – Vương Khánh Bình.

-Thạch Giáp Hổ - Mễ Thường.

-Thiên Tinh Thủ - Cổ Ứng Khôi.

-. . .

Chương 746: Đồ tang (4)

Từ ngày 25 tháng 4, sau cuộc chiến ở bến tàu phía đông thành Tú Thủy đến nay, ngũ phẩm cao thủ chết trong tay Sở Hi Thanh và con

Ngũ vĩ Phong Sinh thú kia, đã có khoảng bảy người.

Danh sách phía sau thì còn dài hơn.

-Thủy Tụ - Tả Quang Chính.

-Huyết Vũ Kiếm – Ngụy Xích Dương.

-Quỷ Thủ - Kham Trung Thạch.

-Thiết Đao – Lạc Tường.

-Bạch Viên Kiếm – Yến Liễu.

-Thiết Kiếm – Loan Tú.

-. . .

Tổng cộng đã đạt đến khoảng bốn mươi ba người, tất cả đều là cao thủ lục phẩm nổi danh, trong đó còn có mười mấy vị may mắn leo lên Danh Hiệp Bảng, thậm chí còn không thiếu các cao thủ có sức chiến đấu đến ngũ phẩm như Ngụy Xích Dương.

Tổng đốc Vương Thăng tiếp tục lật sách, chỉ thấy phía sau còn có một chuỗi danh sách rất dài, số lượng làm cho người ta phải kinh ngạc và run sợ.

-Sơn Trùy – Chu Minh Sơn.

-Hỏa Diễm Đao – Đại Lỗi.

-Huyết Nhãn Kiếm – Quỳnh Hóa Cập.

-Song Phượng Đao – Khang Minh.

-Thanh Long Quyền – Thành Duy Sâm.

-. . .

Tính ra có hai mươi bốn cao thủ ngũ phẩm, tám mươi lăm tên cao thủ lục phẩm, tất cả đều chết trong tay hai vị cao thủ thần bí.

Người bị Bát Tí Kim Cương Kiếm – Bộ Yên Thanh và Diệp Tri Thu giết còn chưa tính vào trong này, một cái là đệ tử ngoại môn của Vô Tướng thần tông, một cái là được Thiết Kỳ Bang thuê.

Đây là còn chưa tính đến người dưới lục phẩm!

Chuyện này quả thực là một tràng hạo kiếp của võ lâm Đông Châu!

Mười ngày trước, chỉ sợ không ai có thể ngờ được, Thiết Cuồng Nhân của Thiết Kỳ Bang chết đi, lại khiến cho toàn bộ võ lâm của tám quận Đông Châu phải trả giá đắt như vậy.

Trong vài ngày ngắn ngủi, một phần mười cao thủ lục phẩm và ngũ phẩm đã chết tại khu vực từ hồ Thái Tử đến quận Thái Sơn.

Đặc biệt là Sát Sinh lâu, Huyết Bức sơn và Lục phiến môn, hoàn toàn là thương vong nặng nề, tổn thất nặng nhất.

“Nửa canh giờ trước, Luận Võ Lâu Đông Châu đã phát hành phụ trương này.”

Vẻ mặt của trường sử phủ Tổng đốc lại hết sức bất đắc dĩ: “Không phải Tạ Chân Khanh không chống nổi, mà là Án sát sứ ty Đông Châu đã gửi công văn, đưa việc này để trước mặt Lễ bộ Tả thị lang. Cộng thêm Lục phiên môn tổn thất bốn vị bộ đầu ngũ phẩm, nên cũng nổi trận lôi đình, mười bảy vị Tổng bộ đầu của Thanh Long đường đã liên thủ tạo áp lực cho Luận Võ Lâu, lại có hoạn quan trong cung mở miệng nữa. Lễ bộ Tả thị lang cũng bất đắc dĩ, ra lệnh cưỡng chế Tạ Chân Khanh không đuược nhúng tay vào phụ trương của Thiết Kỳ Bang nữa.”

Việc này vướng tay vướng chân ở chỗ mấy người của Yêm đảng và Án sát sứ Đông Châu đều đi theo đường chính quy.

Bọn họ có thể nghĩ biện pháp kéo dài thời gian, nhưng lại không có biện pháp ngăn cnar.

Một khi ẩn giấu, nhất định sẽ bị kết tội.

“Phụ trương này vừa xuất hiện, toàn bộ quận thành Giang Nam đều sợ hãi, bách tính nghe thấy đều biến sắc. Bên trong văn chương của lâu chủ Vương Triều Dương của Luận Võ Lâu Đông Châu, còn vu oan nói xấu Thiết Kỳ Bang đến cực điểm, tuyên dương Sở Hi Thanh thành kẻ cùng hung cực ác, táng tận thiên lương. Tuy nhiên, chiến tích của Sở Hi Thanh và Thiết Kỳ Bang quả thực là rất kinh người, bọn họ đã làm toàn bộ võ lâm Đông Châu trọng thương. Đúng rồi. . .”

Trường sử phủ Tổng đốc lại nghĩ đến một chuyện: “Tại một ngày trước, Thiên Cơ các cũng tuyên bố một kỳ Thiên Cơ Võ Phổ mới. Có lẽ bọn họ cũng biết chiến tích kinh người của Sở Hi Thanh ở bên hồ Thái Tử, nên đưa Sở Hi Thanh lên hạng 86 trên Thanh Vân Tổng Bảng, cũng tăng lên hạng 7 trên Thần Tú Thập Kiệt đao.”

Tất cả người ở bên dưới đều nghị luận ầm ĩ.

Thanh Vân Tổng Bảng và Thần Tú Thập Kiệt đao có sức nặng cực cao.

Người có thể tiến vào chín mươi vị trí đầu của Thanh Vân Tổng Bảng, chỉ cần không chết non thì cơ bản là đều có thể bước vào Địa Bảng.

Tổng đốc Vương Thăng lại chỉ để ý đến một mình Sở Hi Thanh.

“Ta chỉ muốn biết, Tư Không Thiện có thể giết chết Sở Hi Thanh ở quận Thái Sơn hay không?”

Hắn kéo dài nhiều ngày như vậy, chính là vì cho Tư Không Thiện cơ hội.

Nếu như có thể giải quyết kẻ cầm đầu là Sở Hi Thanh, vậy phủ Tổng đốc sẽ biết thời biết thế, san bằng Thiết Kỳ Bang.

“Rất khó!”

Vẫn là vị tư nghị tòng quân trẻ tuổi kia, mặt hắn hiện lên ý cười khổ: “Sở Hi Thanh và con Ngũ vĩ Phong Sinh thú kia chính là đang du kích ở bên trong quận Thái Sơn, nơi này được xưng là địa hình phức tạp, tầm nhìn chung quanh trái phải đều bị gò núi ngăn trở, chỉ có thể quan sát xa nhất là ba dặm, thần niệm của võ tu cũng không thể đi quá xa.”

“Rất khó nắm bắt hành tung của Sở Hi Thanh ở trong đó, hắn chợt trái chợt phải, lúc đông lúc tây, như thần long thấy đầu mà không thấy đuôi. Các thế lực như Huyết Bức sơn cũng rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, tuy rằng bọn họ vẫn đang tìm kiếm ở trong núi, nhưng nếu làm lưới hơi ít người, gặp phải Sở Hi Thanh thì chắc chắn phải chết. Nếu như lưới nhiều người một chút, thì tấm lưới này sẽ thưa thớt, không thể chặn được Sở Hi Thanh.”

Chương 747: Đồ tang (5)

“Thậm chí ta còn hoài nghi, Sở Hi Thanh cố tình dụ bọn họ đến quận Thái Sơn, sau đó bắt đầu săn giết và diệt trừ bọn họ. Hiện giờ, mặc kệ là Huyết Bức sơn hay là Lục phiến môn, hoặc là Sát Sinh lâu, tất cả đều là thần hồn nát thần tính. Ngũ phẩm của bọn họ cũng hành động theo đội, luôn có ba ngũ phẩm đi cùng nhau, hơn nữa còn không dám đi vào quá sâu trong rừng rập. Vì vậy, tấm lưới của bọn họ thật ra có trăm ngàn lỗ thủng.”

Tư nghị tòng quân nói đến chỗ này, lại chợt đổi giọng: “Tuy nhiên, Lục phiến môn và Huyết Bức sơn cũng không thể giảng hòa, chắc chắn sẽ có càng nhiều cao thủ chạy đến đó cứu viện, Tư năm ngày trước, Tư Không Thiện đã tăng giải thưởng ở Sát Sinh lâu lên đến ba trăm vạn lượng bạc, rất nhiều cao thủ ở các châu khác cũng đang chạy đến, thậm chí còn có một ít cao thủ tứ phẩm cảm thấy hứng thú. Vì vậy, tất cả đều rất khó nói trước. . .”

Tổng đốc Vương Thăng thì lại rơi vào trầm tư.

Tư nghị tòng quân không nói đáp án mà hắn muốn biết, lại nói rõ ràng tất cả tình báo hữu dụng.

Một lúc sau, sắc mặt Vương Thăng ngưng trọng: “Chuẩn bị triệu tập binh mã từ các nơi! Trong vòng mười ngày, tất cả bốn vạn binh mã của quân Thiên Bình phải đi vào Cổ Thị tập, ngoài ra, rút hai vạn binh mã từ quận Giang Nam và quận Tầm Dương, hội tụ với hai vạn binh mã dưới trướng phủ Tổng đốc ta và ba vạn quân Bình Nan, tất cả tiến vào huyện thành Lâm Tú ở quận Tầm Dương.”

“Ngoài ra, phủ Tổng đốc sẽ phụ trách chuẩn bị lương thảo, cần phải mau chóng chuẩn bị một tháng lương thảo cho mười vạn đại quân. Còn nữa, lại mời Ngô vương điện hạ phái hai vị cung phụng tứ phẩm đến đây, tọa trấn quận thành Giang Nam thay cho ta, phòng ngừa bọn đạo chích làm loạn.”

Hắn vẫn chưa quyết định được, nên dùng phương pháp gì để dẹp cuộc đại loạn ở Tú Thủy.

Tuy nhiên, chuẩn bị binh mã trước, chắc chắn là không sai.

Dù là muốn đàm phán với Thiết Kỳ Bang, chiêu an Sở Hi Thanh, thì cũng phải có ‘thế’.

Mà một khi lựa chọn bình định Thiết Kỳ Bang, Vương Thăng chuẩn bị đích thân ra trận, trong thời gian ngắn bình định Thiết Kỳ Bang.

Những năm gần đây, Đông Châu có rất nhiều tặc phỉ, tà giáo càn rỡ, ma đồ khắp nơi, còn có rất nhiều ma đầu cấp bậc Địa Bảng, đại yêu Cự Linh tụ tập và ẩn núp và núi Vân Mộng ở bảy ngàn dặm phía nam.

Nếu như cuộc chiến này kéo dài quá lâu, nhất định sẽ làm Đông Châu bị rung chuyển.

Vì vậy, tốc độ dẹp loạn nhất định phải nhanh, càng nhanh càng tốt!

. . .

Bến tàu phía đông thành Tú Thủy, toàn bộ khu vực bến tàu bị sương mù bao phủ, mây khói mờ mịt.

khi Thiết Tiếu Sinh ngồi lên một chiếc thuyền nhanh đến bến tàu phía đông thành, đầu tiên là phóng tầm mắt nhìn về phía tây.

Tại quan đạo ở phía tây nằm ngoài phạm vi sương mù bao phủ, khoảng cách quận thành khoảng bốn dặm, bỗng nhiên có một loạt cọng gỗ dài khoảng hai trượng.

Trên những cọc gỗ này, đều treo một bộ thi thể máu me đầm đìa, số lượng thì lại lên đến bốn mươi lăm bộ.

Bọn họ đều có một đặc thù giống nhau, vị trí lá phổi ở trước ngực đã bị người dùng đao đánh nổ, chung quanh còn có dấu vết bị đốt cháy.

Thiết Tiếu Sinh vừa nhìn liền biết đây là Xích Hỏa Trảm của một mạch Xích Long.

Chỉ là người ra tay có ý thị uy, không thèm đốt thi thể của đám người này thành tro bụi.

Thiết Tiếu Sinh rất quen thuộc Đông Châu, cũng hiểu rõ điển cố và nhân vật giang hồ Đông Châu như lòng bàn tay.

Vì vậy, khi hắn cẩn thận phân biệt, lại phát hiện trong những thi thể này, có không ít người đều là sát thủ hoặc ma tu độc lai độc vãng có tiếng ở Đông Châu.

“Xích Long sao?”

Đường chủ Lục Cửu Lý của Tầm Dương đường của đi theo Thiết Tiếu Sinh về tổng đà.

Thị lực của hắn không tốt bằng Thiết Tiếu Sinh, nhưng cũng có thể nhận ra tình cảnh trên những cọc gỗ kia, vẻ mặt hắn hơi dị dạng: “Trực lực của người này quá mạnh, cái cọc gỗ thứ ba kia chính là Phí Thác La, là cao nhân ngũ phẩm của Lăng Vân ma tông. Dựa theo dấu vết để lại, dường như người này còn không thể phản kháng lại, một đao liền bị chém chết.”

“Đi thôi!”

Thiết Tiếu Sinh thì lại hơi suy tư, sau đó liền sải bước đi về phía chiếc thuyền lớn Vạn liêu.

Khi bọn họ đi lên tầng thứ hai của thuyền lớn, đi đến thư phòng ở vị trí mũi thuyền, chỉ thấy mấy vị đường chủ trấn thủ tổng đà Thiết Kỳ Bang, còn có rất nhiều nhân vật quan trọng của Tây Sơn đường đều đang ở trong này.

Sở Vân Vân tuổi tầm mười bốn, dáng người mảnh mai nhỏ gầy đang đứng trên vị trí chủ nhân.

Nàng nhìn thấy hai người Thiết Tiếu Sinh đi vào thì cảm thấy hơi bất ngờ: “Thiết phó kỳ chủ đến nhanh quá, chúng ta đang chuẩn bị ra ngoài nghênh tiếp.”

Sở Vân Vân nói một lời hai nghĩa.

Nàng mới phát tin phù từ nửa canh giờ trước, mời Thiết Tiếu Sinh trở về tổng đà để nghị sự.

Không ngờ nhanh như vậy mà Thiết Tiếu Sinh đã trở về.

Còn nữa, đám người bọn họ mới nghe bang chúng ở bên ngoài thông báo phó kỳ chủ và đường chủ Tầm Dương trở về tổng đà, thì hai người này đã đi vào.

Chương 478: Là hắn

“Nghênh đón cái gì chứ? Đã là lúc nào rồi, chúng ta không cần mấy thứ này.”

Thiết Tiếu Sinh khoát tay áo một cái, trực tiếp đi đến vị trí bên phải của Sở Vân Vân rồi ngồi xuống: “Nhận được tin của kỳ chủ tạm quyền, chúng ta lập tức lên đường trở về Tú Thủy, Thiết mỗ lại dùng chân nguyên để gia tăng tốc độ cho thuyền. Chỉ là không biết kỳ chủ tạm quyền mời hai người chúng ta trở về là muốn thương lượng chuyện gì?”

Lời nói và thần thái của Thiết Tiếu Sinh đều khá là tôn trọng.

Không hề vì Sở Vân Vân trẻ tuổi mà sinh lòng ngạo mạn.

Tuy rằng khi mới bắt đầu, Thiết Tiếu Sinh cảm thấy hơi bất an với quyết định để Sở Vân Vân xử lý tất cả sự vụ của Thiết Kỳ Bang.

Có điều, chuyện tương tự cũng từng xảy ra một lần.

Khi Sở Hi Thanh hộ tống cha con Tả gia vào kinh thành, chính là Sở Vân Vân giúp hắn xử lý công việc của Tây Sơn đường, hơn nữa còn thu được đại thắng ở núi Hắc Hùng.

Vì vậy, nữ tử này vẫn rất có uy vọng ở trong Tây Sơn đường, cũng rất được những thợ săn kia ủng hộ.

Hơn nữa, Thiết Tiếu Sinh cách xa hai trăm dặm, liên tục đại chiến với Thập Thất Liên Hoàn Ổ và Thủy sư doanh quận Giang Nam, cũng không rảnh để quan tâm đến chuyện ở tổng đà và bến tàu phía đông thành.

Mà lúc này, Thiết Tiếu Sinh lại có một cảm nhận khác.

Hai huynh muội Sở gia này, rõ ràng đều là anh kiệt đương thời.

Huynh trưởng tất nhiên là thiên niên anh hùng, nhưng muội muội cũng là mày liễu không thua mày râu.

Từ ngày 25 tháng 4, Sở Vân Vân tiếp nhận tổng đà đến nay, tất cả sự vụ của Thiết Kỳ Bang ở gần thành Tú Thủy, đều được xử lý ngay ngắn gọn gàng, không cho quan phủ có bất cứ cơ hội nào.

Tổng đà cũng chưa bao giờ thiếu sót trong việc vận chuyển binh khí và lương thảo cho thủy sư.

Trận đại thắng trên sông ngày hôm qua, Sở Vân Vân còn có công lớn.

Nếu như Sở Vân Vân không đưa ban ngàn cường cung thủ đến, dù Thiết Tiếu Sinh có năng lực thủy chiến không kém Thiết Cuồng Nhân, thì cũng là không bột đố gột nên hồ.

Hắn chỉ có thể dùng hết khả năng, ngăn cản và kéo dài thời gian Thủy sư doanh quận Giang Nam tiến công xuống hạ du, đồng thời mượn thực chiến để huấn luyện cu li và người chèo thuyền, nhìn xem có thể phá địch ở mấy chục ngày sau không, chứ nào có trận đại thắng như ngày hôm qua?

Sở Vân Vân thì lại không tiếp lời ngay, nàng liếc mắt nhìn vào người Thiết Tiếu Sinh: “Thiết phó kỳ chủ, ngươi cảm thấy bộ áo giáp này thế nào?”

Sở Vân Vân không gọi Thiết thúc như Sở Hi Thanh, nàng cũng là người hai chín tuổi rồi, thật sự là không gọi được như vậy.

Thiết Tiếu Sinh nghe vậy, lúc này mới cúi đầu nhìn bộ bảo giáp sáng rực trên người mình.

Lông mày rậm của hắn giương lên: “Rất tốt! Có bộ Ma Tê Thần Lực giáp này, dù là Nhậm Đạo Hành khôi phục như cũ, thì ta cũng chắc chắn đánh bại hắn trong vòng một trăm hiệp.”

Đặc tính của Hỗn Nguyên Thiết Giáp công, chính là chiến giáp trên người càng mạnh, sức chiến đấu cũng càng mạnh.

Đây thật ra cũng là một hình thức khác của khổ luyện Bá thể, kích hoạt Canh kim chi khí ở bên trong áo giáp, kết hơi với Mậu thổ chi lực của bản thân, hóa thành Thần cương hộ thể.

Tuy rằng bộ Ma Tê Thần Lực giáp này kém xa Thiết Phù Đồ, nhưng cũng không kém hơn Thiết Phù Đồ ở trạng thái phong ấn.

“Tuy nhiên, đây chính là bảo giáp cấp tam phẩm hạ, tổng đà đã tốn không ít tiền vì nó chứ?”

“Không cần tiền.” Sở Vân Vân lắc đầu: “Là lấy vật đổi vật, chúng ta có không ít tài liệu luyện khí và dược liệu quý giá, còn có hai phần tài liệu chính của bí dược tứ phẩm, nhớ người của Thần Cơ môn làm môi giới, đổi lấy bộ giáp này.”

Thiết Tiếu Sinh cũng cảm thấy đau lòng, lòng thầm nói cái giá này cũng rá lớn rồi.

Hai phần tài liệu chính của bí dược tứ phẩm, đủ để mời chào hai tên võ tu cấp độ ngũ phẩm thượng rồi!

Những thứ này chỉ dùng để đổi một bảo giáo tam phẩm, thật sự là rất không có lời.

Tuy nhiên, hắn cũng hiểu ý của Sở Vân Vân.

Thiết Kỳ Bang không thiếu cao thủ, thiếu chính là người có thể đứng trên đài và chống đỡ một phương, hơn nữa còn phải đáng tin cậy!

Sở Vân Vân bỏ một cái giá đắt như vậy để đổi bộ giáp này cho hắn, chính là vì muốn đẩy hắn lên đài.

Lúc này, thần sắc Sở Vân Vân hơi nghiêm lại, chi chỉ về phía bản đồ ở trên bàn của mình: “Lần này mời các ngươi trở về, chính là vì chiến sự tiếp theo. Theo tin tức của Mị Nương, Tư Không Thiện đã tập hợp rất nhiều danh gia vọng tộc trong quận Tú Thủy, đồng thời hoạt động ở châu thành và trong triều. Bọn họ tiêu tiền như nước, đút lót khắp nơi, ra sức thêu dệt tội danh, đưa Thiết Kỳ Bang vào tội tạo phản.”

“Đến giờ vẫn chưa biết ý đồ của Tổng đốc Đông Châu Vương Thăng, người này tính tình cẩn thận, do dự thiếu quyết đoán. Hắn cũng không muốn xuất binh, không muốn mạo hiểm, nhưng cũng không muốn bị ngự sử kết tội mà trông nom Thiết Kỳ Bang ta.”

“Ta dự đoán là dưới áp lực nặng nề của triều đình, người này rất có thể sẽ thỏa hiệp. Mà một khi châu thành xuất binh, chúng ta sẽ phải đối phó với mười đến mười lăm vạn binh mã của triều đình, cho nên phải chuẩn bị trước.”

Chương 749: Là hắn (2)

Lúc này, sắc mặt của tất cả mọi người trong phòng đều nghiêm nghị.

Từ khi Thiết Kỳ Bang khởi binh đến nay, khí thế như cầu vồng, tất cả chiến sự đều là chiến thắng, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Tuy nhiên, đây đều là chiến tích khi đối mặt với quận quân và Thập Thất Liên Hoàn Ổ.

Mà đối thủ của bọn họ bây giờ, chính là binh mã tinh nhuệ của toàn bộ Đông Châu.

Thiết Kỳ Bang không chỉ phải đối mặt với mười mấy vạn đại quân, mà còn phải chống lại mấy vị đại tướng cấp độ tứ phẩm của Đông Châu.

Đặc biệt là Tổng đốc Đông Châu Vương Thăng, kẻ này là cao thủ Địa Bảng có tiếng tăm lừng lẫy!

Thế như Thái Sơn, để người nhìn mà phát khiếp.

Đường chủ Lục Cửu Lý thì lại sắc mặt hơi trắng, cười khổ nói: “Không đến nỗi đó chứ? Chúng ta vừa mới đánh tan Thủy sư doanh quận Giang Nam, hắn phải biết Thiết Kỳ Bang chúng ta cũng không dễ trêu. Có lẽ châu quân Đông Châu có thể bình định Thiết Kỳ Bang ta, nhưng Vương Thăng hắn cũng nhất định phải gãy răng!”

Sở Vân Vân liếc mắt nhìn Lục Cửu Lý một chút: “Nguyên nhân chính là vì chúng ta đánh tan Thủy sư doanh quận Giang Nam, cho nên Vương Thăng mới cần xuất binh bình định. Hắn đã không ép được chuyện quận Tú Thủy nữa rồi, Binh bộ và Hình bộ ở kinh thành không thể làm như không biết nữa.”

“Vì đề phòng tình hình vượt quá khống chế, Vương Thăng nhất định phải có quyết đoán. Trong mắt của vị Tổng đốc kia, sức nặng của

Thiết Kỳ Bang chúng ta, chung quy vẫn không bằng vị hoạn quan ở trong cung kia. Hơn nữa, vì đề phòng chuyện bất ngờ xảy ra, chúng ta cũng phải có chuẩn bị từ trước.”

Lục Cửu Lý nhất thời yên lặng không nói gì nữa.

Thật ra thì trong lòng hắn cũng hiểu, cục diện của Thiết Kỳ Bang bây giờ vẫn không ngừng chuyển biến xấu.

Tổng đốc Đông Châu rất có thể sẽ quyết định vây quét bọn họ.

Sở Vân Vân đã chú ý đến bầu không khí trong phòng có hơi nghiêm nghị và sa sút.

Vẻ mặt nàng nhàn nhạt, nói: “Chư vị không cần như vậy, ta đã có kế sách cho trận chiến này rồi. Quan binh Đông Châu đúng là tinh binh như mưa, tướng mạnh như mây, nếu giao thủ bình thường thì quả thực là chúng ta không phải đối thủ của triều đình. Tuy nhiên, binh pháp có nói, phu địa hình người, binh trợ giúp vậy. Trong quận Tú Thủy, vưa hay có một nơi có thể giúp chúng ta phá địch, các ngươi nhìn nơi này xem. . .”

(người hiểu địa hình, như có tinh binh trợ giúp)

Lúc đầu, Thiết Tiếu Sinh nghe Sở Vân Vân nói có kế sách phá địch thì trong lòng vẫn không chịu tin.

Sở Vân Vân chỉ là một cô bé mười bốn tuổi mà thôi, cũng chưa từng lãnh binh, nào có thể nghĩ ra kế sách phá địch gì chứ?

Quá nửa là Sở Vân Vân cho rằng như vậy mà thôi.

Tuy nhiên, việc này cũng là làm khó nàng, Sở Hi Thanh bây giờ bị ép phải chạy trốn, toàn bộ trọng trách của bang phái đều đặt lên người của Sở Vân Vân.

Nữ tử này chẳng những phải giúp Sở Hi Thanh xử lý tất cả công việc phức tạp của bang, còn phải ứng phó với tình thế càng ngày càng ác liệt của Thiết Kỳ Bang. Chứng tỏ nàng cũng phải ngày nghĩ đêm suy, vất vả suy tính.

Có điều, khi Thiết Tiếu Sinh nhìn theo cánh tay non mềm của Sở Vân Vân, nhìn vào địa phương nào đó ở trên bản đồ, thì không khỏi sững sờ.

“Cửu Đao Ổ?”

“Chính là Cửu Đao Ổ!” Sở Vân Vân hơi gật đầu: “Ý của ta là để đường chủ Lục Cửu Lý dẫn đầu chư vị đường chủ ở đây, cùng với một ngàn bang chúng tinh nhuệ, năm ngàn thợ mỏ đi vào Cửu Đao Ổ, xây dựng một cái đập lớn ở nơi này, tích súc nước ở thượng du sông Cửu Đao.”

Đường chủ Lục Cửu Lý của bỗng nhiên đứng dậy, bĩnh nhìn nhìn bản đồ: “Ý của kỳ chủ tạm quyền là, súc thế sông Cửu Đao, rồi dùng thủy công để phá địch?”

Con ngươi của hắn lập tức co rút lại, sau đó hiện ra một vệt hưng phấn.

Phía bắc của Cửu Đao Ổ vốn có một mảnh hồ nước nhỏ.

Mà hai bên sông Cửu Đao đều là vách đá cao chót vót.

Nếu như bọn họ xây đập ở đây, liền dễ dàng tích góp được một lượng lớn nước sông.

Một khi cơn hồng thủy này lao ra khỏi sông Cửu Đao, nhất định sẽ cuốn theo mấy chục dặm địa vực hai bên bờ sông Thần Tú, thậm chí xông vỡ mấy vạn đại quân!

Tất cả mọi người bên trong phòng đều không nhịn được mà dồn dập đứng lên, tập trung về phía bản đồ.

“Tàn nhẫn vô tình, làm trời đất oán giận, bất đắc dĩ mà thôi! Chúng ta có phải dùng kế sách này hay không, vậy phải xem vị Tổng đốc đại nhân kia lựa chọn ra sao.”

Ánh mắt Sở Vân Vân hơi u ám, lời nói còn ngậm lấy vài phần kiên quyết, tàn nhẫn, không bị dao động.

“Đoạn sông này của sông Thần Tú, bờ tây là dãy núi Tây Sơn, thế núi cao chót vót, con đường hiểm trở khó đí. Nếu Vương Thăng muốn xuất binh từ châu thành, nhất định phải đi từ bờ đông.”

“Từ ngày mai, phó kỳ chủ có thể suất năm vạn thủy sư đến huyện Thượng Lưu ở bờ đông, ta sẽ điều thêm một vạn binh mã nữa cho ngươi. Ngươi cần đề phòng ở nơi này, cũng lấy danh nghĩa vườn không nhà trống, cố gắng đưa dân chúng quanh đó đi nơi khác.”

Chương 750: Là hắn (3)

Lục Cửu Lý nghĩ thầm, vị Sở tiểu muội này vẫn có tấm lòng nhân hậu.

Hắn nhìn bản đồ, rơi vào suy tư: “Kế sách này đúng là có thể phá địch, nhưng chúng ta xây đập ở sông Cửu Đao, chưa chắc đã có thể làm được không có động tĩnh, nếu như thám tử của bọn họ phát hiện thì sao?”

Sở Vân Vân nghe vậy thì mỉm cười, nàng nhàn nhã thong dong ngồi xuống ghế, cầm chén trà nóng ở bên cạnh lên, thổi nhẹ một hơi.

“Người đời đều biết, Cửu Đao Ổ chính là đường lui mà huynh trưởng ta chuẩn bị cho Thiết Kỳ Bang, Lục đường chủ có thể dùng danh nghĩa xây trại để đưa người qua đó. Nếu như việc này bại lộ cũng không sao, châu quân của Vương Thăng cũng khó có thể vượt qua huyện Thượng Lưu. Bọn họ không thể phá Cửu Đao Ổ, không thể đánh vỡ đập nước ở Cửu Đao Ổ trước, thì làm sao dám tấn công Thượng Lưu?”

Mắt Lục Cửu Lý không khỏi híp lại.

Địa hình Cửu Đao Ổ hiểm trở, nào có dễ dàng công phá như vậy?

Châu quân Đông Châu lại không thể phát huy ưu thế binh lực của mình ở trong Tây Sơn.

“Vậy là đủ rồi!” Trong mắt Thiết Tiếu Sinh lên lên một tia kỳ dị, hắn vỗ vỗ bản đồ một cái: “Chúng ta có thể nghênh địch ở huyện Thượng Lưu! Chỉ cần có thể kéo dài một tháng, Vương Thăng nhất định phải chiêu an Thiết Kỳ Bang ta! Đám ngự sử ở Yêm đảng ở trong triều cũng không thể làm gì hơn!”

Lúc này, thần sắc hắn hơi động, nhìn về phía Sở Vân Vân: “Đúng rồi! Tiểu Sở đâu? Hắn ở quận Thái Sơn thế nào? Khi nào mới trở về?”

Sở Hi Thanh đánh du kích ở quận Thái Sơn, ‘tự mình’ đánh giết hơn mười vị cao phủ ngũ phẩm lục phẩm, khiến cho sĩ khí của Thiết Kỳ Bang tăng mạnh, tất cả đều cảm thấy vinh dự, lại càng khâm phục vị Thiếu kỳ chủ này.

Tuy nhiên, Thiết Tiếu Sinh vẫn lo lắng cho an toàn của Sở Hi Thanh.

“Chắc hẳn là sắp trở về rồi.”

Sở Vân Vân nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, sau đó lại thở một hơi, thổi khí trắng ở trên cốc trà, lá trà trong cốc nhẹ nhàng đung đưa.

“Thật ra thì người của Huyết Bức sơn và Sát Sinh lâu đều không thể ngăn cản hắn rồi. Nhưng hắn nói là một làm một chuyện lớn, phải một hai ngày sau mới trở về.”

Lúc này, tất cả mọi người ở trong phòng, bảo quát cả đám người Lý Thần Sơn, đều nhìn vào Sở Vân Vân.

Vị thiếu nữ ở trước mắt này bày mưu nghĩ kế, quyết định thắng thua, khiến cho hắn nghĩ đến Bá Võ Vương – Tần Mộc Ca.

Nhưng mà Bá Võ Vương điện hạ xưa này đều bá đạo quả quyết, dứt khoát mạnh mẽ, phong mang bức người.

Sở Vân Vân này thì lại có một loại phong cách khác.

Nàng nhàn nhã ôn hòa, ung dung không vội, cử trọng nhược khinh, chỉ hời hợt dăm ba câu là đã có thể hóa giải tình thế nguy hiểm của Thiết Kỳ Bang rồi.

Khi Sở Vân Vân đang tổ chức nghị sự ở bến tàu phía đông thành, thì Sở Hi Thanh đang đứng trên một gò núi nhỏ ở quận Thái Sơn, hắn đốt lửa, ăn một cái đùi lợn rừng nướng.

nơi này tràn đầy mùi thịt, hương thơm bay bốn phía. Còn có bảy cái chân lợn rừng to đến dọa người đang bị cành cây đâm xuyên và gác trên lửa, thỉnh thoảng lại có dầu mỡ nhỏ xuống, phát ra những tiếng xèo xèo.

Bên trái Sở Hi Thanh lại là Bát Tí Kim Cương Kiếm – Bộ Yên Thành, bên phải hắn là Ngũ vĩ bạch điêu Bạch Tiểu Chiêu.

Lẽ ra hắn đốt lửa nướng heo là một chuyện vô cùng nguy hiểm vào lúc này, dù sao quanh đây còn có mấy trăm vị cao thủ đang muốn đưa hắn vào chỗ chết.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh bây giờ đã không lo lắng bị bại lộ hành tung nữa rồi.

Hắn nhóm lửa ở đây, chính là có vài phần khiêu khích.

Sở Hi Thanh và Bạch Tiểu Chiêu đã không khai trương rất lâu rồi. Chiến tích của bọn họ đều là của mấy ngày trước, khi vừa mới tiến vào quận Thái Sơn.

Có điều, từ khi đám bộ đầu của Lục phiến môn, sát thủ của Sát Sinh lâu và Ma tu Huyết Bức sơn bị tử thương nặng nề ở quận Thái Sơn, thì đám người này đã hết sức cẩn thận.

Bọn họ vẫn giăng lưới truy tìm trong núi, nhưng đều là đoàn đội một hai trăm người.

Theo thời gian trôi qua, đám cao thủ kia thà rằng bỏ qua cơ hội giết Sở Hi Thanh, cũng không dám đi lạc đàn.

Vì vậy, mấy ngày hôm nay bọn họ không có thu hoạch gì đáng nói, cả ngày hôm nay chỉ giết được mấy tên sát thủ của Sát Sinh lâu.

“Tay nghề của Thiếu kỳ chủ không tệ, tại nơi hoang sơn dã lĩnh thiếu muối thiếu dầu này, lại có thể nướng thịt lợn rừng ngon như vậy.”

Bộ Yên Thành ăn như hùm như sói, ăn miếng thịt to: “Có điều, ngươi định trở về Tú Thủy vào lúc nào? Ngươi muốn dùng lửa trại này để dẫn đám người ở ngoài bốn mươi dặm kia lại đây, nhưng mà nhìn dáng vẻ của bọn họ, dường như là không bị lừa rồi. Thiếu kỳ chủ, ngươi tiếp tục ở chỗ này cũng không có ý nghĩa gì.”

Hắn gặp Sở Hi Thanh vào năm ngày trước.

Hai vị cao thủ thần bí kia thì như thần long thấy đầu mà không thấy đuôi. Diệp Tri Thu thì do Lục phiến môn, nên không thể trực tiếp hiện thân bên cạnh Sở Hi Thanh, chỉ có một mình hắn là không quan tâm, đi theo bên người Sở Hi Thanh, cùng nhau đối phó kẻ địch.

Chương 751: Là hắn (4)

Bọn họ thậm chí còn có một bộ chiến thuật.

Sở Hi Thanh sẽ dùng các loại phương pháp để dụ dỗ kẻ địch đến đây, khiến cho đám cao thủ ngũ phẩm lục phẩm kia bị tách ra.

Lúc này, Bộ Yên Thành sẽ xông lên chính diện, Sở Hi Thanh và Bạch Tiểu Chiêu sẽ liên thủ tấn công từ hai phía, nhanh chóng đánh giết kẻ địch.

Chiến thuật này mười lần như một, từng chém giết hơn trăm người trong vòng một ngày.

Tuy nhiên, hiển nhiên là kẻ địch đã học được bài học, đám sát thủ mà Sở Hi Thanh nhìn chầm chầm kia, vẫn luôn cẩn thận từng bước từng bước tiến lên.

Sở Hi Thanh vừa ăn thịt, vừa làm mới võ đạo bảo khố.

Lúc này, điểm huyết nguyên bên trong bảng nhân vật của hắn đã là 2531.4 điểm.

Sau khi tiến vào cuộn Thái Sơn, điểm huyết nguyên của Sở Hi Thanh vẫn điên cuồng tăng lên.

Số lần làm mới võ đạo bảo khố của Sở Hi Thanh, cũng tăng lên 2000 lần một ngày, chỉ mong có thể quét ra thiên phú mà mình cần, hoặc là thứ có thể dùng cho thuộc hạ.

“Đúng là vô vị, nhưng vẫn phải chờ một thêm ngày. Ta muốn làm một việc trước khi trở về Tú Thủy.”

Hắn nói câu này xong, lại nhìn Bộ Yên Thành với ánh mắt hàm chứa kinh dị: “Bộ huynh hẳn là xuất thân từ Ma Chiến lâu đúng không? Lần này là phụng mệnh Ma Chiến lâu đến Thiết Kỳ Bang để bảo vệ ta? Các ngươi muốn ta tạo phản như vậy sao?”

Động tác của Bộ Yên Thành hơi dừng lại, sau đó liền cười đắc ý: “Thiếu kỳ chủ nhìn rõ mọi việc, Bộ mỗ đúng là xuất thân từ Ma Chiến lâu. Có điều, ngươi đừng lo, mặc dù ta phụng mệnh mà đến, nhưng nếu như đã cầm tiền bạc của ngươi, Bộ mỗ tự nhiên sẽ lấy an toàn của ngươi làm đầu, còn ngươi có tạo phản hay không, thì có quan hệ gì đến ta, Bộ mỗ cũng lười quan tâm.”

Lúc này, Bạch Tiểu Chiêu ngẩng đầu lên, nàng nhìn vào Bộ Yên Thành một chút, sau đó ra vẻ như không có chuyện gì mà di chuyển thân thể về phía Sở Hi Thanh.

Bọn họ kề vai chiến đấu mấy ngày, Bạch Tiểu Chiêu còn tưởng rằng cái tên này là người có thể tin được.

Không ngờ người này lại xuất thân từ ma môn. . .

Khóe môi Sở Hi Thanh hơi cong lên, mỉm cười trào phúng: “Dù là Ma Chiến lâu muốn lấy tính mạng của ta, thì Bộ huynh cũng dốc hết sức bảo vệ ta?”

“Tất nhiên!” Bộ Yên Thành nói đến đây, giọng nói như chém đinh chặt sắt, thần sắc lại thản nhiên: “Trong thời gian bảo hộ, nếu bọn họ dám gây bất lợi cho ngươi, Bộ mỗ cũng sẽ một kiếm chém qua.

Chắc hẳn Thiếu kỳ chủ cũng nghe nói đến một ít quy củ của Ma Chiến lâu chúng ta. Bây giờ Bộ mỗ đang hiệu lực cho ngươi, chính là phụng ngươi như 'Binh chủ', không cần phải quan tâm ý nghĩ của phía trên."

"Bằng không thì vì sao mọi người lại nói Ma Chiến lâu ta là một đám năm bè bảy mảng chứ? Ngàn năm trước, thiên hạ đại loạn, đệ tử Ma Chiến lâu chia ra rất nhiều trận doanh khác nhau, tự nghe theo mệnh lệnh Binh chủ của mình, tàn sát lẫn nhau là chuyện như cơm bữa. Huống hồ, môn quy thứ nhất của Ma Chiến lâu ta, chính là tôn thờ ba vị Ma thần làm chủ, mà bây giờ. . ."

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn lên trời với vẻ phức tạp: "Ta cảm giác được, Binh Thần – Lê Tham và Chiến Thần – Táng Thiên đang nhìn chằm chằm vào ngươi."

Sở Hi Thanh không khỏi sững sờ.

Binh Thần – Lê Tham và Chiến Thần – Táng Thiên đang nhìn mình?

Hắn không khỏi sởn cả tóc gái, liếc mắt nhìn về bốn phía.

"Yên tâm, Chiến Thần – Táng Thiên và Binh Thần – Lê Tham quan sát rất nhiều người, chứ không phải một mình ngươi. Nhưng tương lai của Thiếu kỳ chủ ngươi, nhất định sẽ là ánh đao bóng kiếm, thiết mã lưỡi mác. Phàm là người bị ba vị thần nhìn chằm chằm, không có kẻ nào là có thể sống bình yên cả."

Bộ Yên Thành mỉm cười: "Vì vậy, có cân nhắc đến chuyện thuê ta lâu dài không? Thiếu kỳ chủ ngươi rất dũng cảm, ta rất kính phục. Các hạ có thủ đoạn lôi đình, nhưng lại không thiếu tâm địa bồ bát, ta cũng rất yêu thích. Làm việc cho ngươi, Bộ mỗ cũng cảm thấy sảng khoái thoải mái."

Sở Hi Thanh đang định trả lời, liền nghe thấy tiếng 'hừ hừ' truyền ra từ trong rừng rậm.

Sở Hi Thanh lấy lại tinh thần, phát hiện có ba cái chân lợn rừng đã chín, Lúc này hắn lấy chân lợn nướng xuống, rồi ném về ba phương hướng ở trong rừng.

Hiện giờ, hắn chẳng những phải phụ trách đồ ăn cho Bộ Yên Thành và Bạch Tiểu Chiêu, mà còn phải chăm sóc ba cái miệng ở gần đây nữa.

Sức ăn của bọn họ rất mạnh, hắn đã nướng bốn con lợn rừng rồi, mà vẫn không thể để cho các nàng ăn no.

Sau khi ném cho ba người Lục Loạn Ly ở trong rừng xong, Sở Hi Thanh tiếp tục tỏ vẻ ngưng trọng, hỏi Bộ Yên Thành: “Xin hỏi Bộ huynh có tu luyện ma công không? Lại có suy nghĩ gì về ma công?”

Đây là mấu chốt để hắn quyết định có thuê người này hay không.

“Không có!” Vẻ mặt Bộ Yên Thành kiên định lắc đầu, hai mắt của hắn còn ngậm lấy phản cảm.

Chương 752: Là hắn (5)

“Tuy nhiên, rất nhiều sư huynh đệ của Bộ mỗ đúng là có tu luyện công pháp ma đạo. Đó đều là đường tắt của võ tu, học tập rất nhanh. Tiền đề là bản thân phải trả giá đắt, người khác cũng phải trả giá đắt.”

Hắn nhìn Sở Hi Thanh: “Ta sẽ không chạm vào những pháp môn này, cũng khuyên Thiếu kỳ chủ không nên chạm vào. Dù tương lai ngươi bị ép phải gia nhập Ma Chiến lâu, cũng phải tránh xa bọn chúng. Những pháp môn ma đạo này, ban đầu sẽ không quá đáng lắm, nhưng từ từ sẽ nghiện, sau đó ngươi càng lún càng sâu, dần dần sẽ không còn là chính mình.”

“Ta có hai người bạn, từ nhỏ đều rất chính nghĩa chính trực. Ban đầu, bọn họ chỉ muốn mượn pháp môn ma đạo để tăng cường thực lực của mình, còn nói là chỉ lướt qua liền thôi. Nhưng vài năm sau, bọn họ càng luyện càng sâu, thủ đoạn càng ngày càng hung tàn, bản thân cũng càng ngày càng không giống người.”

“Hơn nữa, tuy rằng pháp môn ma đạo có thể học nhanh, nhưng lại bất lợi cho thành tựu đại đạo. Người có thể tu luyện đến nhất phẩm và nhị phẩm của năm đại ma môn, thật ra đều nhập ma chưa sâu.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì thoải mái.

Mấy hôm nay hắn cũng quan sát Bộ Yên Thành, quả thực là không phát hiện dấu vết của công pháp ma đạo, cũng đã từng nghe nói đến một ít quy củ của Ma Chiến lâu, cho nên hôm nay mới chủ động nói đến chuyện thân phận của Bộ Yên Thành.

Sức chiến đấu của người này cực kỳ mạnh mẽ, thực lực của hắn không kém Thiết Cuồng Nhân khi chưa mặc Thiết Phù Đồ, thậm chí còn hơn một chút.

Mấu chốt là người này giỏi về quần chiến, tám cái cánh tay, tám thanh kiếm hán tám mặt, có thể ứng phó với mấy vị ngũ phẩm cùng một lúc.

Chỉ là giá cả quá đắt, một tháng hai mươi vạn lượng bạc, quả thực là ăn cướp!

Tuy nhiên, dựa theo ý tứ của người này thì có lẽ vẫn có cơ hội mặc cả.

Sở Hi Thanh đang chuẩn bị mở miệng ép giá, liền nhìn thấy một thanh Càn Khôn phi kiếm màu tím từ phía chân trời bay đến.

Sở Hi Thanh nhướng mày lên, cầm kiếm vào tay.

Càn Khôn phi kiếm là do Ngô Mị Nương gửi đến, tin tức bên trong phi kiếm, cũng chính là thứ mà Sở Hi Thanh quan tâm.

Sở Hi Thanh nhìn giấy viết thư của Ngô Mị Nương, mặt mày liền hiện lên một vệt ý lạnh: “Ăn nhanh lên, lát nữa chúng ta sẽ xuất phát, đi giết một người với ta.”

Ánh mắt Bộ Yên Thành lóe lên: “Người ngươi muốn giết, là Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch? Mấy ngày nay ngươi vẫn đang chờ người này hiện thân? Nhưng ngươi phải suy nghĩ nghĩ, đây có thể là một cạm bẫy của bọn họ.”

“Đoán đúng.” Khóe môi của Sở Hi Thanh hơi cong lên, hiện ra sát cơ vô tận: “Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch được Thái thú Tư Không Thiện nâng đỡ, ngày mai sẽ mở hương đường, kế nhiệm chức bang chủ Hải Thanh Bang. Tất cả tai kiếp của Thiết Kỳ Bang ta bây giờ, đều do Lâm Thạch này. Chưa diệt trừ kẻ này, Cuồng thúc của ta có thể nhắm mắt dưới cửu tuyền sao?”

Khoảnh khắc này, giấy viết thư trong tay Sở Hi Thanh đã hóa thành bột mịn!

Dù là cạm bẫy, thì hắn cũng phải đến!

. . .

Cùng lúc đó, tại một mảnh bãi cái ở ranh giới quận Thái Sơn và Lâm Hải, Kiếm Tàng Phong đang từ từ rút thanh kiếm của hắn từ trong ngực của một võ tu mặc áo đỏ.

Võ tu này đã bị chém đứt một tay một chân, trái tim và phế phủ cũng bị kiếm của Kiếm Tàng Phong chấn thành thịt băm, đầu cũng thiếu mất một phần ba.

Nhưng hắn vẫn còn chưa chết hẳn, hắn vẫn dùng một chân còn sót lại để đứng trên mặt đất, nhìn Kiếm Tàng Phong với ánh mắt không thể tin nổi: “Bình Thiên kiếm! Ngươi lại tu luyện Bình Thiên kiếm?”

Gương mặt tròn vo và trắng nõn nà của Kiếm Tàng Phong lại xuất hiện nụ cười ngại ngùng: “Đa tạ Lê huynh! Kiếm mỗ đúng là tu luyện Bình Thiên kiếm, chỉ là bình thường không có cơ hội thể hiện ra.”

Võ tu kia lại lặng lẽ cười gằn: “Không phải không nhiều, mà là chưa bao giờ thể hiện ra, đúng chứ? Thú vị, người đời đều nói Kiếm Tàng Phong ngươi là kẻ thường thường không có gì là nhất trong tất cả đệ tử chân truyền của Vô Tướng thần tông. Nhưng một đệ tử bình thường nhất như ngươi, lại có thể tu luyện Bình Thiên kiếm, một trong ba truyền thừa mạnh nhất của Vô Tướng thần tông? Ngươi ẩn giấu thật là sâu. . .”

“Cười chê rồi, ta cũng chỉ mới nhập môn môn kiếm thuật này thôi, không đáng là gì. Trong đệ tử chân truyền của Vô Tướng thần tông tàng long ngọa hổ, ta so sánh với bọn họ, quả thực là thường thường không có gì lạ.”

Kiếm Tàng Phong khẽ lắc đầu, rất khiêm tốn mà ôm quyền: “Kiếm mỗ cũng không phải là cố tình ẩn giấu, thật ra cũng có không ít người đã nhìn thấy môn võ học này của ta.”

Quả thật là có không ít người, chỉ là những người này đã không còn trên đời nữa rồi.

Võ tu áo đỏ càng cảm thấy người này nham hiểm gian trá, hắn muốn nói thêm gì đó, lại cảm thấy sức lực toàn thân mình đang biến mất, ý thức cũng trở nên mơ hồ.

Chương 753: Là hắn (6)

Hắn khẽ thở dài, nhắm mắt lại: “Thôi, chết trong tay tông chủ tiếp theo của Vô Tướng thần tông, cao thủ nhất phẩm trong tương lai, lão tử chết không oan. . .”

Theo câu nói này, toàn thân võ tu áo đó hóa thành tro tàn, rồi tiêu tan trong hư không.

Kiếm Tàng Phong thì lại nghĩ thầm, lời này thật sự là quá mức rồi.

Nhình nhiều nhất cũng chỉ có thể coi là tông chủ dự bị, còn nhất phẩm gì gì đó, bây giờ vẫn còn sớm!

Tên đối diện này, đến chết rồi mà còn muốn thiếp vàng lên mặt.

Hắn đưa kiếm vào vỏ, chuẩn bị ngự không mà lên, đi đến nơi khác, đột nhiên lại rùng mình một cái, chỉ thấy một ông lão râu bạc trắng, mặc áo bào trắng đang đứng ở cách đó ba mươi bước.

Không biết người này đến từ bao giờ, Kiếm Tàng Phong cũng không phát hiện ra được.

Kiếm Tàng Phong lại lập tức thả lỏng, không đề phòng nữa, trái lại còn vô cùng kinh ngạc: “Thanh Hư Tử sư thúc?”

Hắn ngạc nhiên không thôi: “Sao sư thúc ngài lại đến đây?”

“Ta đi theo một cây đao đến đây.”

Thanh Hư Tử mỉm cười, dạo bước đi đến trước người Kiếm Tàng Phong, nhìn mảnh bãi cát bừa bộn ở trước mắt: “Tiểu Thiên Câu – Vũ Minh là đệ tử chân truyền tương đối xuất sắc của Huyết Bức sơn, nhiều nhất vài năm nữa là người này có thể lên làm trưởng lão, không ngờ lại chết trong tay ngươi. Xem ra Bình Thiên kiếm của Tàng Phong ngươi đã có chút tiến bộ rồi.”

“Nào có? Ta vừa mới tu luyện đến nhập môn, nên không dám bêu xấu ở trước mặt người khác.”

Kiếm Tàng Phong nói đến chỗ này, vẻ mặt bỗng nhiên thay đổi, con ngươi co rút lại thành một cây kim: “Đại trưởng lão, ngài vừa nói gì cơ? Ngài đi theo một cây đao đến đây? Lẽ nào . . . cây đao này là Nhai Tí thần đao?”

“Còn có thể là cây đao nào? Ngoài ra, có thể có cây đao nào để tao phải chạy theo tám vạn dặm đến đây?”

Thanh Hư Tử chắp tay sau lưng, nhẹ nhàng nhìn lên trên, nhìn một vệt kim quang ở trong tầng mây: “Nhai Tí thần đao đã cảm ứng được chủ! Thần Ý Xúc Tử Đao sẽ tái hiện thế gian. Nếu không có bất ngờ gì, quá nửa là tên ở quận Tú Thủy, ở Thiết Kỳ Bang kia. . .”

. . .

Khi Sở Hi Thanh bước lên mặt sông Thần Tú, tiểu bạch điêu vẫn nằm trên vai của Sở Hi Thanh, rốt cuộc cũng mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Nàng mở mắt ra, liếc mắt nhìn chung quanh, sau đó lại liếc nhìn sắc trời: "Đến sông Thần Tú rồi? Hơi chậm nha!"

Bạch Tiểu Chiêu nhớ là bọn họ xuất phát từ lúc chạng vạng, bây giờ thì lại là khoảng giờ tý.

Sở Hi Thanh và Bộ Yên Thành dùng tận hai canh giwof, mới vượt qua năm trăm dặm, trở lại sông Thần Tú.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì khóe môi hơi cong lên.

Hắn cảm thấy cái tốc độ này đã là cực kỳ nhanh, còn nhanh hơn nhiều so với xe con chạy trên đường cao tốc ở thế giới kia.

Dù sao thì tu vị của Sở Hi Thanh cũng chỉ là thất phẩm hạ.

Khi hắn bộc phát, thân pháp của hắn đúng là có thể như quỷ mị, trong khoảnh khắc đã có thể vút qua hơn trăm trượng.

Nhưng đó là không tiếc tiêu hao chân nguyên, không cân nhắc đến việc duy trì thời gian lâu dài.

Lặn lội đường xa và bứt tốc trong thời gian ngắn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, chạy marathon cự ly dài và chạy trăm mét có thể giống nhau sao?

Hắn lại không phải Phong Sinh thú.

Bạch Tiểu Chiêu có một loại thần thông hệ phong, chẳng những có thể ngự phong phi hành, còn có thể khôi phục thể lực ở trong gió, một ngày một đêm chạy mấy ngàn dặm cũng không có vấn đề.

Thậm chí nàng chạy mấy ngàn dặm rồi mà còn không thở dốc.

Nghĩ đến thần thông huyết mạch, Sở Hi Thanh liền liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Chiêu: "Tiểu Chiêu, bây giờ ngươi thế nào rồi?"

Bạch Tiểu Chiêu không trả lời, nàng duỗi móng vuốt phải của mình ra.

Trên đầu ngón tay kia lập tức có từng tia từng tia sấm sét, chúng nó khiến cho không khí xung quanh phát ra những tiếng 'xì xì'.

"Dường như đã mạnh hơn trước không ít, còn thức tỉnh hai loại thần thông huyết mạch, trong óc cũng có một ít trí nhớ chiến đấu liên quan đến Lôi pháp, nhưng ta vẫn chưa thử."

Sau khi Bạch Tiểu Chiêu nói xong, lại dùng móng vuốt để gãi gãi cằm của mình: “Thật là kỳ lạ, đây đã là lần thứ ba rồi, trong vòng tám ngày này, ta thức tỉnh huyết mạch Lôi Sinh thú tận ba lần, đã đến Tam vĩ Lôi Sinh thú rồi. Trước kia ta chưa từng nghe nói đến chuyện tương tự như này.”

“Lẽ nào cha mẹ đã chết đi của ta, đều là Thừa Hoàng chân chính? Nhưng mà không đúng nha, nếu như bọn họ là Thừa Hoàng chân chính, ta sẽ không chỉ là một con tiểu bạch điêu nha. A. . .Tiểu Chiêu hoàn toàn không thể hiểu nổi.”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, Bạch Tiểu Chiêu thức tỉnh huyết mạch Lôi Sinh thú, tự nhiên là hắn giúp nàng đổi thiên phú ở trong võ đạo bảo khố rồi.

Tuy nhiên, hiện giờ hắn chỉ quét đến huyết mạch Tam vĩ Lôi Sinh thú là cao nhất.

Mà Bạch Tiểu Chiêu muốn chuyển hóa thành Thừa Hoàng chân chính, ít nhất thì hai loại huyết mạch cũng phải lên đến Ngũ vĩ.

Chương 754: Đao ý tầng mười một

“Cũng có thể là một loại ‘phản tổ’, hiện tượng ‘phản tổ’ rất thường thấy ở yêu tộc các ngươi, không cần để ý nhiều làm gì. Không cần phải nghĩ nhiều như vậy đâu, thuận theo tự nhiên là được rồi.”

Sở Hi Thanh cười nói, vuốt ve đầu của Bạch Tiểu Chiêu: “Nếu đã tỉnh lại, vậy thì diễn luyện một hai lần, làm quen với sức mạnh mới của ngươi đi, đừng chờ đến khi chiến đấu rồi mà vẫn không quen thuộc.”

Thiên phú của Bạch Tiểu Chiêu rất mạnh, nhưng ngộ tính lại kém xa Bá Võ Vương.

Lưu Nhược Hi có 50% ngộ tính của Bá Võ Vương, sau không luyện tập thì cũng có thể nắm giữ các thiên phú huyết mạch của bản thân một cách hoàn mỹ, đánh bại Chu Huyết Y có tu vị thất phẩm.

Bạch Tiểu Chiêu thì lại không làm được như vậy.

Bạch Tiểu Chiêu cũng ‘ừm’ một tiếng, lúc này rời khỏi Sở Hi Thanh, bay đến mặt sông ở gần đó.

Đầu tiên, quanh người nàng có một tầng lôi đình màu xanh nổ tung, sau đó toàn thân hóa thành ánh sáng màu xanh, bay qua bay lại chung quanh Sở Hi Thanh.

Bạch Tiểu Chiêu đang thí nghiệm lực lượng lôi đình của mình, xem nó tăng cường thân pháp của mình lên đến mức nào.

Bằng không thì đến khi chiến đấu, nàng không cẩn thận mà lao vào đao của đối phương, vậy thì chết qua oan.

Hiện giờ, nàng cũng đã thức tỉnh một ít trí nhớ chiến đấu của các tiền bối, nhưng những ký ức này chỉ là kinh nghiệm, không thể nào hoàn toàn sử dụng ở trên người nàng.

Bát Tí Kim Cương Kiếm – Bộ Yên Thành thì lại nhìn cảnh này với vẻ mặt dị dạng.

Hắn cũng rất kinh ngạc, nghĩ thầm đây là cái quỷ gì?

Chỉ trong vòng tám ngày ngắn ngủi, lại thức tỉnh huyết mạch tận ba lần?

Con nhóc yêu tộc này, đã sắp biến thành Thừa Hoàng rồi!

Phong Sinh thú chỉ là thần thú huyết mạch hạ đẳng, Thừa Hoàng lại là huyết mạch thượng đẳng.

Sách cổ viết: Thừa Hoàng thân trắng, trạng thái như hồ, trên lưng có sừng, tuổi thọ hai ngàn.

Đây là vật cưỡi của Thánh hoàng thời thượng cổ, cái gọi là “Thanh long tiến giá, phi hoàng phục tạo’. Phi Hoàng ở trong này chính là Thừa Hoàng, cũng chính là Phi Hoàng tượng trưng cho vận may.

“Thú vị!” Bộ Yên Thành cõng hộp kiếm dày cộm và nặng nề, vừa đạp sóng mà đi, vừa ngưng thần quan sát: “Trạng thái của Bạch Tiểu Chiêu, đúng là khá giống với ‘Thần ân’. Ngươi nhìn mắt của nàng đã chuyển sang màu xanh lam, bộ lông trên thân cũng dựng thẳng, đây như là có lực lượng của thần linh nhập thể, là dấu hiệu phá giải phong ấn huyết mạch. Theo như ta biết, đa phần trại thái Thần ân của yêu tộc đều là như vậy.”

“Thần ân?” Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn hắn một cái.

“n điển của thần linh, Kỳ chủ ngươi cũng đã được trải nghiệm rồi. Táng Thiên của ngươi chính là Thần ân. Võ tu Ma Chiến lâu chúng ta muốn thức tỉnh thiên phú huyết mạch, một là dựa vào Huyết Nguyên Đồ Trụ, hai là dựa vào Thần ân của ba bị Ma thần.”

“Nói đến thì Vô Tướng thần tông cũng giống như vậy, nhưng bọn họ to gan hơn nhiều. Có người nói, mấy vị cao nhân nhất phẩm khai sáng Vô Tướng thần tông ngày xưa, trực tiếp bắt mấy Thượng cổ cự thần về, hàng năm không chỉ có thể lấy một ít Chân thần huyết, mà còn có thể ép cự thần ban Thần ân cho đệ tử của mình, giúp cho bọn họ đột phá phong ấn huyết mạch. Vì vậy, đệ tử của huyền môn chính tông không tôn thờ thần linh, vẫn có thể tiếp nhận Thần ân.”

“Cũng có truyền thuyết nói, ngày xưa, khi Huyết Nhai Đao Quân bình định thần kiếp, liền bắt giữ vài đầu Thượng cổ cự thần, giam giữ trong Vạn Ma Quật của Vô Tướng thần tông, làm cho thực lực của thần tông tăng vọt trong ngàn năm trở lại đây.”

Bộ Yên Thành nói đến chỗ này, lại chậc chậc hai tiếng: “Chuyện này quả thật là ‘Độc thần’, có lúc thủ đoạn của huyền môn chính tông bọn họ còn hung tàn hơn chúng ta, còn giống ma môn hơn chúng ta. Nhưng đây đều là lời đồn, người ngoài không có chứng cứ, cũng không ai truy cứu đến cùng.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì không khỏi cau mày, thật ra hắn cũng cảm thấy có rất nhiều thứ trong võ đạo bảo khố, khá giống với cái gọi là ‘Thần ân’.

“Kỳ chủ không cần lo lắng, Thần ân là chuyện tốt.”

Bộ Yên Thành cho rằng Sở Hi Thanh không hiểu rõ ‘Thần ân’ lắm, cho nên lo lắng thay cho Bạch Tiểu Chiêu, vì vậy liền nở nụ cười thoải mái: “Thiên phú huyết mạch của chúng ta, là do đột phá phong ấn huyết mạch trong cơ thể mình, vì vậy thứ này vốn là của chúng ta, chứ không phải do thần linh ban tặng.”

“Thần ân chỉ là mở phong ấn giúp chúng ta mà thôi, hơn nữa phong ấn này cũng giống như ‘lương tâm’ của đám cẩu quan kia vậy, chỉ cần chọc thủng một lần, liền rất khó khôi phục như lúc ban đầu. Lần sau lại muốn chọc thủng thì sẽ dễ dàng hơn nhiều. Vì vậy, dù cho thần linh có muốn thu hồi Thần ân, cướp những thứ đã ban cho chúng ta, cướp đoạt thiên phú của chúng ta, thì chúng ta vẫn có thể đột phá một lần nữa trong thời gian ngắn.”

“Ma Chiến lâu chúng ta có một vị trưởng lão tam phẩm, vì làm Binh Thần – Lê Tham tức giận, một thân thiên phú huyết mạch bị tước đoạt non nửa. Nhưng hắn đã có chuẩn bị từ trước, trước đó đã mua một phần linh dược đỉnh cấp, mượn nhờ lực lượng của linh dược, trong vòng một ngày đã khôi phục như ban đầu. . .”

Chương 755: Đao ý tầng mười một (2)

Lúc này, người nói vô tâm, người nghe lại có ý.

Sở Hi Thanh vừa nghe vừa rơi vào suy ngẫm.

“Chỉ là có một chuyện! Chúng ta có thể mượn Thần ân để thu hoạch thiên phú huyết mạch, nhưng tuyệt đối không thể mượn lực lượng thần linh để tăng tu vị nguyên công, đây chính là tối kỵ của võ tu.”

Sắc mặt Bộ Yên Thành nghiêm túc: “Võ tu có cửu phẩm mười tám cấp, giống như đang xây dựng một tòa nhà, mỗi một phần bí dược, đều là nền móng của tòa nhà này, không thể thiếu được. Sức mạnh của thần linh, đúng là có thể thay thế ‘nền móng’ hay ‘trụ cột’ này, khiến cho chúng ta thăng cấp. Chỉ khi nào bọn họ muốn rút cái ‘nền móng’ hay ‘trụ cột’ này đi, thì tòa nhà sẽ sụp đổ.

“Cái này không giống với thiên phú huyết mạch, tất cả thiên phú huyết mạch giống như là nội thất trang trí ở trong nhà, sau khi bị người ta lấy mất thì mua thêm một phần khác là được. Tuy rằng cũng quan trọng, nhưng không phải là không thể nào bù đắp.”

Sở Hi Thanh hơi gật đầu.

Hắn cũng đã từng nghe nói đến cách nói này từ trước.

Vì vậy, từ khi có hệ thống đến bây giờ, hắn chỉ dùng điểm võ đạo và điểm huyết nguyên để tăng thiên phú, tuyệt đối không dùng chúng để tăng tu vị, cũng không dùng chúng thay cho bí dược.

Sở Hi Thanh cũng chưa bao giờ trực tiếp tăng tu vị của thuộc hạ lên, dù trong khu vực kinh doanh thuộc hạ cũng có loại vật phẩm này.

Đây không chỉ là vì dùng hệ thống thăng cấp thì chỉ có hiệu quả trung bình, càng là do Sở Hi Thanh lo lắng đến một ngày nào đó ở tương lai, ‘căn nhà’ của mình sẽ sụp.

“. . .Vì vậy Kỳ chủ hoàn toàn không cần lo lắng.”

Bộ Yên Thành nói tiếp, đồng thời lắc đầu, thu hồi ánh mắt từ trên người Bạch Tiểu Chiêu: “Tình huống của Bạch Tiểu Chiêu giống thật mà là giả, nàng liên tục thức tỉnh huyết mạch tận ba lần, chỉ có Thần ân là có thể làm được. Trạng thái khi thức tỉnh huyết mạch, cũng khá giống với Thần ân.”

“Nhưng nàng lại không tôn thờ thần linh nào, trên người cũng không có khí cơ dị thường nào, quanh đây cũng không có ‘thần tích’ nào, vì vậy. . . đại khái cũng không phải là Thần ân.”

Hắn vừa nói đến đây, chợt cười một tiếng: “Thần ân của nàng, không đến nỗi là của Kỳ chủ ngươi chứ, nàng luôn rất tôn kính với ngươi.”

Sở Hi Thanh nghe vậy, vẻ mặt ngậm lấy vài phần dị dạng.

Lời nói này của Bộ Yên Thành, quả thực là đã nói ra chân tướng.

Thần ân sao?

Sở Hi Thanh híp mắt lại, nhìn bảng nhân vật trước mắt với vẻ phức tạp.

Thật ra hắn vẫn luôn suy nghĩ, hệ thống của mình rốt cuộc là thứ gì?

Sở Hi Thanh lập tức lại thấy buồn cười, dùng ý niệm mở võ đạo bảo khố, tiếp tục làm mới.

Do sắp có một trận chiến, nên đoạn đường từ quận Thái Sơn về Tú Thủy này, Sở Hi Thanh vẫn luôn làm mới võ đạo bảo khố. Ý đồ dùng tất cả sức sức để tăng cường thực lực trước trận chiến.

Hai canh giờ này, hắn đã tốn hơn ba mươi điểm huyết nguyên.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, trên đời này quả nhiên là không có đĩa bánh từ trên trời rơi xuống, thiên hạ cũng không có bữa cơm miễn phí. . .

Vấn đề là đĩa bánh đã rơi xuống.

Hơn nữa, không có sự giúp đỡ của hệ thống, hắn đã chết mất lần rồi.

Nói hệ thống ba ba là ân nhân cứu mạng của hắn cũng không quá đáng.

Vì vậy, nên đề phòng thì vẫn phải đề phòng, nhưng không cần vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn.

Mau chóng tăng cường thực lực của mình, nhất định là không sai.

Dù cho hệ thống này có mục đích gì, thậm chí là không có ý tốt, tại giai đoạn này thì hắn cũng không thể làm gì cả.

Chỉ có tăng cường bản thân, có tiền vốn rồi, hắn mới có đủ lực lượng đi ứng phó.

Cái này gọi là ‘uống rượu độc giải khát’, không uống chén rượu độc này thì hắn sẽ chết khát, còn có tương lai gì nữa đâu mà nói?

Tuy rằng rượu độc có chứa kịch động, cũng sẽ đưa người vào chỗ chết.

Nhưng ai biết được là một khắc sau sẽ có chuyển cơ hay không, ai biết được hắn có lấy được thuốc giải độc hay không.

Hơn nữa, dù chỉ là ở góc độ ‘đầu tư’, hệ thống ba ba vất vả bồi dưỡng hắn như vậy, sau này hắn cũng phải báp đáp chứ?

Trước khi người ta muốn thu tiền vốn và tiền lãi, thì hắn tạm thời an toàn.

Đương nhiên, nếu như đối phương là muốn đoạt xá, vậy Sở Hi Thanh không còn gì để nói.

Tuy nhiên, loại chuyện như ‘đoạt xá’, cơ bản đều bắt đầu từ thai nhi.

Nói như vậy là vì, ý thức của người càng mạnh, tu vị càng cao, thì nguy hiểm khi đoạt xá sẽ càng cao hơn.

Ngay khi Sở Hi Thanh vừa phân thần làm mới võ đạo bảo khố, vừa suy nghĩ lung tung. Hắn bỗng nhiên ‘này’ một tiếng, dừng việc làm mới lại.

Bởi vì trong võ đạo bảo khố đã xuất hiện một logo mà hắn tương đối quen thuộc.

Logo này có hình đầu của một đạo sĩ búi tóc, giữa trán thì có một vòng xoáy màu xanh da trời, đang chậm rãi chuyển động.

Sở Hi Thanh đã từng nhìn thấy mấy lần.

Chỗ khác biệt chính là, phía dưới logo còn có chữ ‘Bát’.

Chương 756: Đao ý tầng mười một (3)

Thái Thượng Thông Thần bát giai: Thiên phú loại cảm giác, cường hóa cực mạnh năm giác quan và linh thức cảm ứng, thu được ‘linh cảm’ và lực lượng Thông Huyền ở cường độ trung đẳng, cũng thức tỉnh Thần Tri ở cường độ yếu, cần 351 điểm huyết nguyên.

Sở Hi Thanh nhìn cái logo này, vẻ mặt hết sức cảm khái, lòng thầm nghĩ thật sự là không dễ dàng.

Từ ngày 25 tháng 4 tới nay, đây là lần đầu tiên Sở Hi Thanh nhìn thấy một thiên phú huyết mạch bát giai ở trong võ đạo bảo khố.

Từ khi hắn tăng huyết mạch Nhai Tí lên cửu giai, giống như đã tiêu hết vận may vào đó, Sở Hi Thanh làm mới mười mấy vạn lần, nhưng không nhìn thấy cái bóng của thiên phú huyết mạch nào ra hồn cả.

Sở Hi Thanh lập tức đổi luôn, sau đó liền cảm thấy nguyên thần của mình 'oanh' một tiếng như nổ tung.

Thần niệm của hắn tràn ra bốn phía, sau đó lại cấp tốc co rút lại, cuối cùng hình thành một cái kết cấu vững chắc.

Sở Hi Thanh hơi thử nghiệm một phen, phát hiện nguyên thần của mình không chỉ kiên cố hơn, tinh khiết hơn, tổng sản lượng thần thức tựa như đã gia tăng gấp đôi, phạm vị cảm ứng thì lại gia tăng tầm ba phần mười.

Thay đổi lớn nhất chính là 'Linh cảm' và Thông Huyền.

Linh cảm có thể để cho hắn biết trước hung cát ở một trình độ nhất định. Thông Huyền thì lại giúp hắn cảm ngộ áo nghĩa thiên địa sâu hơn, tăng cường ngộ tính.

Trước kia, hai năng lực này đều ở cường độ yếu, giờ thi đã biến thành trung đẳng.

Sở Hi Thanh khá là vui mừng.

Phải biết, khi hắn sử dụng những 'thẻ nhân vật' kia, xưa nay không chỉ là sức mạnh của riêng 'thẻ nhân vật', mà là thẻ nhân vật cộng với thiên phú của bản thân hắn, lấy sở trường bù sở đoạn để ra kết quả.

Ví dụ như Tần Mộc Ca có Nhật Nguyệt Kinh Thiên Chi Thủ, không có Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ.

Nhưng khi Sở Hi Thanh sử dụng thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 12 tuổi, hắn lại có thể sử cả Nhật Nguyệt Kinh Thiên và Nã Phong Ngự Điện.

Vì vậy, cái Thái Thượng Thông Thần bát giai này, đủ để phần thắng của hắn tăng thêm ba phần.

Nhưng cũng có tiếc nuối.

Trong ba loại năng lực của Thái Thượng Thông Thần, có ích với Sở Hi Thanh nhất chính là Thông Huyền.

Nhưng vào thời khắc chiến đấu, hắn lại hi vọng có thể tăng lực lượng Thần Tri lên.

Cái này có thể khiến cho hắn làm ra dự đoán chính xác hơn trong chiến đấu.

“Đến rồi!” Bộ Yên Thành bỗng nhiên dừng lại, nhìn về phía trước.

Ngoài hai mươi dặm phía trước bọn họ, trên bờ rừng ở phía nam, có một tòa thị trấn có quy mô không dưới trấn Tây Sơn.

Đây là trấn Thiệp Thủy, là một trong những nơi phồn hoa của quận Tú Thủy, cũng là tổng đà của Hải Thanh Bang.

Từ khi Hải Thanh Bang bị Thiết Kỳ Bang trục xuất khỏi bến tàu phía đông thành, liền không thể không chuyển tổng đà về nơi này.

Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch sẽ mở hương đường ở chỗ này vào ngày mai.

“Hơn hai tháng trước, Thiết Tiếu Sinh tự mình dẫn Tuyển Phong đường đi san bằng và thiêu hủy tổng đà của Hải Thanh Bang.”

Bộ Yên Thành chắp tay sau lưng, nhẹ nhàng nhìn về phía một tòa thủy trại ở phía đông trấn Thiệp Thủy: “Không ngờ chỉ trong vòng mười ngày ngắn ngủi, bọn họ đã xây dựng được tổng đà, khí thế còn lớn hơn trước.”

Hai mắt hắn híp lại, lộ ra hàn quang như kim châm: “Thật ra ta cảm thấy không cần thiết, Tư Không Thiện nâng đỡ Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch, xây dựng lại Hải Thanh Bang, chính là lợi dụng các đường khẩu của các ngươi rút khỏi địa bàn, bọn họ muốn nhân cơ hội này, mời chào nhân sĩ giang hồ để cho bản thân sử dụng.”

“Làm như vậy, một là có thể gia tăng thế lực, hai là có thể lung lạc lòng quân của Thiết Kỳ Bang, đây là dương mưu công khai, không thể nói là không ác. Nhưng khi đó, Tư Không Thiện cũng không ngờ Kỳ chủ của Thiết Kỳ Bang lại cứng rắn và bá đạo như vậy, cuối cùng hắn đã dùng tất cả tài nguyên, mà vẫn không thể áp chế chúng ta.”

“Thanh thế của Thiết Kỳ Bang càng ngày càng lớn, sĩ khí càng ngày càng mạnh, Hải Thanh Bang đã trở nên vô dụng. Chỉ cần các ngươi có thể chống đỡ được châu quân của Tổng đốc, nhiều nhất là một tháng, tất cả sẽ được giải quyết hết. Đông Châu không bỏ ra được nhiều tiền bạc và lương thực như vậy để bình định phản loạn, cũng không thể bỏ mặc dãy núi Vân Mộng kia được.”

Sở Hi Thanh không khỏi liếc mắt nhìn Bộ Yên Thành, lòng thầm nói tên này không chỉ là một tay chân bình thường, hắn còn có thể suy tính thế cục nữa.

Nhưng mà cũng đúng, chỉ cần đệ tử của Ma Chiến lâu không ngu, đều sẽ kiêm tu cả binh pháp và tung hoành chi đạo. (Tung hoành gia, chuyên về ngoại giao, lại có mưu mẹo hơn người)

Bọn họ luôn muốn thiên hạ đại loạn, nếu như không biết binh pháp, chỉ biết đánh một mình, thì làm sao có thể thu hút sự chú ý của ba Ma thần.

Sau đó, Sở Hi Thanh cầm đao trong tay, dùng chân nguyên tụ vào hai mắt, cố gắng quan sát tình hình bên trong thủy trại kia.

Lúc này, trán của hắn hơi đau nhói.

Đây là năng lực “Linh cảm’, báo trước cho hắn biết trong tòa thủy trại này có nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm.

Chương 757: Đao ý tầng mười một (4)

Ánh mắt của Sở Hi Thanh lại sắc bén như đao.

“Sở mỗ không hiểu binh pháp cho lắm, nhưng xưa nay không ngại dùng tình thế ác liệt nhất để suy đoán thế cuộc, suy đoán đối thủ. Cái gọi là ‘con đê ngàn dặm, bị hủy bởi ổ kiến’, tuy rằng con cờ Hải Thanh Bang này nhỏ bé không đáng kể, nhưng trong một số tình huống đặc thù, nó có thể uy hiếp đến sống còn của Thiết Kỳ Bang ta.”

“Những con cờ như vậy, để cho đối thủ có càng ít càng tốt. Cần biết, một con tốt qua sông, cũng có thể quyết định thắng bại.”

Bộ Yên Thành không khỏi nhướng mày, rơi vào suy tư.

Hắn nghĩ thầm, Sở Hi Thanh có thể quật khởi trong thời gian ngắn ngủi như vậy, quét ngang một quận Tú Thủy, quả nhiên là không phải không có nguyên do.

Bộ Yên Thành chợt đổi giọng: “Trong tòa thủy trại này có khá nhiều cao thủ, có mấy vị ngũ phẩm, thậm chí Thái thú Tư Không Thiện cũng đích thân đến đây. Dù kỳ chủ có Diệp giáo đầu và hai vị cao thủ thần bí kia giúp đỡ, thì chỉ sợ cũng khó toàn thân trở ra.”

“Ta biết!”

Sắc mặt Sở Hi Thanh bình tĩnh: “Nói chung là cứ thử một lần xem sao, nếu như không được, thì chúng ta rút về phía tây.”

Khoảnh khắc này, hắn đã mở tấm thẻ nhân vật Huyết Nhai Đao Quân 16 tuổi (bản trải nghiệm) đã cất mấy tháng trong kho chứa đồ ra.

--- Huyết Nhai Đao Quân 16 tuổi, nguyên công thất phẩm thượng, Dưỡng Nguyên công tầng bảy Thần Phong Minh Kính Đao tầng thứ mười, Thần Lôi Động Chân Chỉ tầng thứ mười, Mị Ảnh Vân Tung tầng thứ mười, Cửu Luân Thần Ấn tầng thứ chín!

Nhai Tí đao ý tầng thứ chín, Tam Tương võ ý tầng thứ chín!

Cái gọi là Tam Tương võ ý, chính là chân lý võ đạo của Phong và Lôi, kết hợp với Vân.

Thời gian gần đây, Sở Hi Thanh vẫn cố gắng phát triển theo phương hướng này, cố gắng làm được Tam Tương hợp nhất.

Sở Hi Thanh lẳng lặng cảm nhận tin tức trong đầu, còn cả một hạt nhân tinh thần khác xuất hiện ở giữa trán của hắn.

Huyết Nhai Đao Quân so với Tần Mộc Ca, lại có phong cách khác biệt.

Mấy môn võ đạo sở trường của hắn, đều tu luyện đến tầng chín và tầng mười.

Võ đạo và chân lý võ đạo của vị này, hầu như là hoàn toàn phù hợp với Sở Hi Thanh.

Chỉ nhiều hơn một môn Cửu Luân Thần Ấn, và thiếu một môn Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân.

Sở Hi Thanh cũng biết Cửu Luân Thần Ấn này, đây là một pháp môn đỉnh cấp trong nội môn của Vô Tướng thần tông, chuyên dùng để tăng lực lượng nguyên thần.

Sở Vân Vân đã từng đề cập với hắn, đây cũng là một trong những trụ cột của Thần Ý Xúc Tử Đao.

Vừa mới sử dụng tấm thẻ nhân vật bản trải nghiệm này, Sở Hi Thanh đã cảm giác được lực lượng nguyên thần của mình đang bay vút lên theo cấp số nhân.

Sở Hi Thanh tạm thời không thể tính toán được Cửu Luân Thần Ấn tầng chín đã tăng cường cho mình thế nào.

Nhưng hắn biết, lực lượng nguyên thần của mình bây giờ, quả thực là một trời một vực so với lúc trước.

Sở Hi Thanh mừng rỡ không thôi.

Từ khi hắn xăm Thần ý Đồ, thức tỉnh huyết mạch Nhai Tí, cũng cường hóa Nhai Tí đao ý lên đến tầng thứ mười một đến giờ, hắn còn chưa từng sử dụng sức mạnh mạnh nhất của môn võ ý này.

Đây là vì lực lượng nguyên thần của hắn quá yếu.

Dưới tình huống không kích hoạt Thần Chi Thương và Táng Thiên Chi Vũ, Sở Hi Thanh mới sử dụng Nhai Tí đao ý tầng chín, mà não của hắn đã đau đớn, toàn thân mất sức rồi.

Tuy nhiên, hôm nay hắn có thể thử đao ý cực hạn của mình rồi.

Sau đó là thiên phú của Huyết Nhai Đao Quân 16: Nhai Tí (cửu giai), Vô Thượng Kim Thân (cửu giai), Thần Thương (bát giai), Táng Thiên (ngũ giai), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (cửu giai), Tinh Di Điện Xế Chi Túc (cửu giai), Thông Linh Thức Tính Chi Tâm (cửu giai).

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày lên, thiên phú huyết mạch của vị Huyết Nhai Đao Quân này, quả nhiên cũng cực kỳ biến thái, lại có bốn loại thiên phú đỉnh cấp, không kém Tần Mộc Ca bao nhiêu.

Dù vị này mười sáu tuổi mới tu luyện đến thất phẩm thượng, nhưng Sở Hi Thanh lại không hề có ý xem thường.

Người đời đều biết, nhà Huyết Nhai Đao Quân rất nghèo, mãi đến khi mười bốn tuổi mới bắt đầu tu hành, sau đó chỉ trong vòng mười mấy năm ngắn ngủi, đã một bước lên trời, tiến vào Địa Bảng.

Nếu như vị này có tài nguyên như Tần Mộc Ca, tốc độ tu luyện cũng không chậm chút nào.

“A?”

Bộ Yên Thành sinh lòng cảm ứng, tràn đầy kinh ngạc mà liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh một cái: “Kỳ chủ, ngươi đây là . . .”

Hắn cảm thấy khí tức của Sở Hi Thanh bỗng nhiên đại biến, một thân đao ý dâng trào, làm mặt nước ở chung quanh bị gạt ra vài thước.

“Thế gian này, vẫn chưa có người nhìn thấy đao nhanh nhất, đao mạnh nhất của ta.”

Sở Hi Thanh cố làm ra vẻ bí ẩn, đồng thời gia tăng tốc độ.

Dáng người của hắn như chuồn chuồn lướt nước, lao nhanh về phía trước, lại nhẹ nhàng bay lượn đến tòa thủy trại kia.

“Chúng ta bắt đầu!”

Chương 758: Đao ý tầng mười một (5)

Huyết mạch của Bộ Yên Thành nhất thời sôi sục, không chút do dụ mà đi theo.

Hắn là đệ tử Ma Chiến lâu, tuy rằng không tu luyện bất kỳ pháp môn ma đạo nào, nhưng cũng là nghe chiến mà mừng.

Chỉ cần có đánh nhau, hắn sẽ rất thỏa mãn, rất vui sướng.

Đặc biệt là giờ phút này, Sở Hi Thanh không chút do dự mà xông vào tòa thủy trại có ít nhất hai ngàn bang chúng đóng giữ, vô số kẻ địch ẩn núp, khiến cho Bộ Yên Thành cảm thấy rất phấn chấn và sảng khoái.

Hắn cảm ứng được ánh mắt của Lê Tham và Táng Thiên đang nhìn chằm chằm vào nơi này, nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh.

Bộ Yên Thành thậm chí còn có thể cảm nhận được hai vị Ma thần này đang vui vẻ sung sướng.

Điều này khiến cho Bộ Yên Thành hưng phấn đến mức run rẩy, chiến ý toàn thân đã dâng trào đến mức tận cùng.

‘Binh chủ’ mà hắn nương nhờ vào ,quả nhiên không phải kẻ tầm thường!

Ngay khi bóng dáng của hai người một thú tiếp cận thủy trại khoảng tầm mười dặm, người bên trong thủy trại đã có cảm giác kinh sợ.

Nhất thời có vô số tiếng chiêng trống và hô hoán vang lên ở trong trại.

“Là ai?”

“Canh giới! Cung nỏ chuẩn bị sẵn sàng!”

“Người đến là người phương nào? Có dám nói tên họ?”

Tòa thủy trại của Hải Thanh Bang này, rõ ràng là đang nằm trong trạng thái đề phòng cao độ.

Tiếng chiêng trống vừa mới vang lên, liền có vô số bóng người lao ra từ trong phòng ốc và khoang thuyền.

Bọn họ đã võ trang đầy đủ, hoặc cầm đao kiếm, hoặc nắm cung nỏ, hơn nữa tất cả đều mặc các loại áo giáp.

Ngoài ra còn có thuật sư thi triển pháp thuật, mấy chục đoàn ánh sáng chói mắt đang thăm dò trên mặt sông.

Sở Hi Thanh lại không hề sợ hãi, thân hình của hắn đột nhiên tăng tốc, ý niệm thì khóa chặt phía trước.

Ánh mắt của hắn lóe lên, lại phát hiện thanh trạng thái của mình không chỉ có thêm hai chữ Nhai Tí, mà còn biến thành màu đỏ sẫm.

--- Nhai Tí đao ý của ngươi đã được kích hoạt đến trạng thái cực hạn!

Khóe môi của Sở Hi Thanh nhất thời cong lên!

“Bản nhân Thiết Kỳ Bang, Sở Hi Thanh!”

Coong!

Thời khắc này, sau lưng Sở Hi Thanh bỗng nhiên xuất hiện một con cự thú Nhai Tí có hình thể khổng lồ.

Đầu rồng thân sài, miệng ngậm chiến đao, nó làm ra dáng vẻ gào thét, nhưng lại vô thanh vô tức. Nhưng một chớp mắt tiếp theo, toàn bộ đao kiếm của mấy người trong thủy trại, và tất cả kim loại ở trong đó đều phát ra một tiếng ‘cheng’, rồi bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Vô số kiếng kêu to và la hát cũng vang lên từ trong đám người.

“Đau quá!”

“Đây là đao ý? Không thể nào, làm sao lại có loại đao ý quỷ dị như vậy?”

“Đây chính là cái gọi Nhai Tí đao ý?”

“Đầu ta sắp nổ tung rồi.”

Giờ phút này, bóng người của Sở Hi Thanh cũng đã cách thủy trại tầm ba dặm.

Lúc này, rất nhiều cung tiễn thủ ở trong trại đã chuẩn bị thả dây cung.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, bọn họ cũng cảm giác được một luồng ý niệm ác liệt, sắc bén như đao, chém thẳng vào tâm linh của bọn họ.

Thế như chẻ tre, chém diệt tất cả!

“Phốc!”

Toàn bộ hơn ngàn người trong thủy trại, đều là miệng mũi phun máu, bị đao ý mạnh mẽ này ép phải quỳ xuống trên mặt đất!

Sở Hi Thanh thì lại một lên một xuống, nhảy vào bên trong thủy trại: “Hôm nay đến đây là để lấy mạng chó của Lâm Thạch!”

Con cự thú Nhai Tí kia lại rút gào lần nữa!

Thời khắc này, hầu như tất cả người cầm binh khí trong tay đều bị ép phải quỳ xuống đất, đồng thời còn cảm giác được lòng bàn tay mình đau đớn như bị đao cắt.

Tất cả võ tu có tu vị khá mạnh ở chung quanh, vừa chống đỡ đao ý của Sở Hi Thanh, vừa giơ tay lên kiểm tra.

Sau đó bọn họ liền hiện lên vẻ kinh ngạc, phát hiện tay của mình bị Canh kim chi khí của binh khí trong tay làm cho bị thương, máu tươi giàn giụa.

Cùng lúc đó, trên không trung ở cách đó bốn mươi dặm, một thanh trường đao màu đỏ ngòm đang rung động kịch liệt, trong thân đao còn lộ ra đao khí như cầu vồng màu máu!

Nó ra sức đâm về phía trước, muốn chúc đầu xuống dưới, nhưng lại bị một lực lượng mạnh mẽ kéo trở về.

“Đạo hữu, xin mời dừng bước!”

Tại bên cạnh thanh đao này, Thanh Hư Tử cười khổ một tiếng, hắn đang cố gắng trấn áp Huyết Nhai thần đao, đồng thời nhẹ nhàng động viên nó.

“Ta biết, hắn chính là người ngươi cảm ứng được, chính là truyền nhân của Thần Ý Xúc Tử Đao. Xin mời đạo hữu bình tĩnh một chút, đừng nóng vội, ta đảm bảo hắn sẽ không có chuyện gì, nhưng nếu như bây giờ ngươi bay qua đó, chỉ sợ hắn sẽ không sống quá một năm. . .”

Cùng lúc đó, trong mắt Thanh Hư Tử cũng hiện lên một tia kinh ngạc.

Hắn đã đoán được Sở Hi Thanh chính là người mà Huyết Nhai thần đao cảm ứng được.

Nhưng hắn không ngờ được là, sau khi mình đuổi theo đến đây, thì lại nhìn thấy một màn kinh người như vậy.

Chỉ sợ Nhai Tí thần đao của Sở Hi Thanh đã đến tầng mười một rồi?

Chẳng trách Huyết Nhai thần đao lại hưng phấn đến mức độ này.

Huyết Nhai Đao Quân khi xưa, chỉ sợ cũng chỉ đến vậy!

Chương 759: Mạnh nhất

Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch đã bị đánh thức khi chiêng trống vang vọng khắp trại.

Hắn vội vã phủ áo khoác rồi chạy ra ngoài, sau đó đứng tại cầu thang nơi cửa lớn của tổng đà Hải Thanh Bang, đưa mắt nhìn về phía dưới.

Mà lúc này, Long Hành đã đến nơi này trước hắn.

Vị thiếu chủ của Long gia này, sắc mặt nghiêm nghị, trong mắt lại hiện lên vài phần bất ngờ.

“Tên kia, hắn lại đến thật rồi.”

Long Hành nói câu này xong, ngậm lấy vài phần sung sướng mà nhìn Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch một chút: “Xem ra tên Sở Hi Thanh này hận bang chủ ngài thấu xương.”

Long Hành bây giờ là phó bang chủ Hải Thanh Bang.

Trong trận chiến tại Mi gia trang, Giả Đại Lực đã vạch trần thân phận nội quỷ của Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch, khiến cho danh vọng tích lũy nhiều năm của Lâm Thạch bị hủy trong một ngày.

Sở Hi Thanh khởi binh báo thù, đánh bại quận quân, cũng cứt đứt khả năng chia cắt Thiết Kỳ Bang của Tư Không Thiện.

Thái thú Tư Không Thiện lo lắng Lâm Thạch căn cơ nông cạn, hơn nữa còn mất hết danh tiếng, thuộc hạ cũ ly tán, có thể không chống đỡ được cục diện của Hải Thanh Bang, cho nên cố tình mời Long gia gia nhập vào Hải Thanh Bang.

Nếu như đổi là một năm trước, Long Hành chắc chắn coi chuyện này là sỉ nhục.

Mấy chục năm trước, Long gia đã dựa vào sĩ tộc, há có thể làm bạn với hắc bang giang hồ?

Nhưng hôm nay, Long gia bị thương nặng, thực lực đã là mười không còn ba.

Lúc này, gia nhập Hải Thanh Bang mà Tư Không Thiện toàn lực nâng đỡ, chưa chắc không phải là một lối thoát.

Điều khiến Long Hành vui mừng chính là, đêm trước đại điển hương đường của Hải Thanh Bang, hắn lại nhìn thấy Sở Hi Thanh.

Mấy ngày trước, Long Hành đã ý thức được Tư Không Thiện trắng trợn tuyên truyền chuyện Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch sẽ kế nhiệm bang chủ Hải Thanh Bang, xây dựng lại tổng đà Hải Thanh Bang, chính là vì dụ dỗ Sở Hi Thanh đến đây, hoặc là dụ dỗ Thiết Kỳ Bang.

Long Hành lại không thể ngờ được, Sở Hi Thanh lại thật sự đến nơi này!

Sắc mặt Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch hơi trắng bệch.

Mặc kệ là người nào bị đem ra làm mồi dụ, thì trong lòng đều không dễ chịu.

Có điều, Lâm Thạch vẫn khắc chế tâm tình, khuôn mặt hắn âm lãnh nói: “Người này có tâm của kiêu hùng, có vẻ như nhân nghĩa quân tử, nhưng thật ra thì tâm như lang sói, chỉ biết giả vờ giả vịt, giả nhân giả nghĩa, cho nên mới có thể giấu diếm được huynh đệ Thiết Cuồng Nhân, khiến cho hai người kia tin tưởng hắn.”

“Tuy nhiên, người này thành vì hai chữ ‘đạo nghĩa’, bại cũng vì ‘đạo nghĩa’! Thái thú đại nhân mai phục ở chỗ này, giống như đánh rắn bảy tấc, hắn không thể không đến.”

Long Hành hơi ngẩn ngơ, kinh ngạc nhìn Lâm Thạch một chút, nghĩ thầm cái tên này đang nói mình sao?

Nói đến hai chữ ‘đạo nghĩa’, tuy rằng Long Hành hận Sở Hi Thanh thấu xương, cũng thích danh tiếng ‘đạo nghĩa’ của cái tên này, nhưng lại không thể không thừa nhận, người này quả thực là xứng đáng với danh xưng ‘nghĩa bạc vân thiên’.

Bằng không thì Sở Hi Thanh hoàn toàn không cần để ý đến Lâm Thạch.

Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch xây dựng Hải Thanh Bang, cũng không có quan hệ gì với Thiết Kỳ Bang bây giờ cả.

Với trí tuệ của Sở Hi Thanh, không thể không biết nơi này là cạm bẫy, hung hiểm khó lường.

Người này lại như không có lý trí, chủ động bước vào đầm rồng hang hổ này, đơn giản chính là vì đạo nghĩa, là vì báo thù cho Thiết Cuồng Nhân.

Tâm tính kiêu hùng cái gì, tâm như lang sói cái gì, giả vờ giả vịt cái gì, tất cả những từ này đều giống với Lâm Thạch hơn.

Võ lâm Đông Châu bây giờ, cũng không gọi Lâm Thạch là Tùng Phong Kiếm nữa, mà đều gọi hắn là Tùng Cẩu, dùng để châm chọc kẻ người lòng lang dạ sói.

Sau đó, Long Hành lắc đầu, lòng thầm nói hắn có một bang chủ như vậy, cũng là một chuyện may mắn.

Danh tiếng của Lâm Thạch không tốt, bị mọi người khinh thường, Long gia liền có thể thay vào đó.

Hắn mở miệng cười một tiếng: “Thái thú đại nhân quả thực là nhìn xa vạn dặm, tính toán không bỏ sót. . .”

Đúng lúc này, tiếng nói của Sở Hi Thanh đã vang lên ở ngoài thủy trại.

“. . .Bản nhân Thiết Kỳ Bang Sở Hi Thanh! Hôm nay đến đây để lấy mạng chó của Lâm Thạch!”

Giọng nói hắn sang sảng tựa như sét đánh!

Trong khoảnh khắc này, 1700 tên bang chúng của Hải Thanh Bang ở trong thủy trại, tám trăm tên tộc binh Long gia, đều là miệng mũi chảy máu, bị đao ý ép cho quỳ dưới đất.

Toàn bộ thủy trại đều là một mảnh tan tác, tất cả người có tu vị dưới thất phẩm thượng, đều không thể đứng thẳng.

Dù là võ tu ngũ phẩm lục phẩm như Long Hành và Lâm Thạch, cũng có cảm giác đầu óc đau đớn.

Giống như có một cây đao rơi vào não của bọn họ, để cho suy nghĩ của bọn họ có hơi trì trệ.

Trong lòng Lâm Thạch không khỏi trầm xuống, một chút ít lạnh bắt đầu sinh sôi trong ngực.

Không chỉ là do đao ý của Sở Hi Thanh xung kích, mà còn vì thanh thế mà Sở Hi Thanh thể hiện ra vào giờ phút này.

Hắn tràn đầy khó hiểu.

Vì sao đao ý của người này lại có thể mạnh mẽ đến đây? Tại sao lại có chân lý võ đạo mạnh mẽ đến mức này?

Cái tên này mới chỉ vẻn vẹn là thất phẩm hạ, võ ý của hắn lại có thể cách không ngàn trượng, để cho một võ tu ngũ phẩm như hắn cũng có cảm giác bị đè ép, khiến cho nguyên thần của hắn suýt nữa không chịu nổi áp lực.

Chương 760: Mạnh nhất (2)

Lâm Thạch đột nhiên mất hết lòng tin.

Dù sao thì giờ phút này, 120 viên Thần Tiên Kiếp và tám mươi thanh nỏ Cửu Liên Tinh mà Thái thú Tư Không Thiện mang đến, cộng thêm rất nhiều cung mạnh và trọng nỗ kia, tất cả đều không phát huy tác dụng.

Những người này đều bị đao ý của Sở Hi Thanh làm cho không đứng dậy nổi, huống chi là khóa chặt bóng người của Sở Hi Thanh để bắn tên?

Lúc này, con ngươi của Long Hành cũng co lại, hán cũng chấn động vì đao ý mạnh mẽ của Sở Hi Thanh.

Cách đây không lâu, hắn cũng từng giao thủ chính diện với Sở Hi Thanh.

Khi đó đao ý của Sở Hi Thanh cũng rất mạnh, nhưng vẫn không có mạnh đến mức này.

Đây chính là Nhai Tí đao ý?

Chính là Nhai Tí đao ý địch càng mạnh, ta càng mạnh, có thể một ngựa đánh ngàn, lấy một địch vạn ở chiến trường phương bắc?

Sau đó, trong lòng hắn bỗng có một ý nghĩ, liền quay sang nhìn Lâm

Thạch một chút: “Bang chủ cứ yên tâm đi, tuy rằng hôm nay quận trưởng đại nhân không đến. Nhưng mà nơi này có đệ tử chân truyền của Huyết Bức sơn, Lang Thiên Trung, Huyết Phong Kiếm – Lý Đạo Quy, ngũ phẩm kim bài Tử Điện Đao – Thiện Tử Long của Sát Sinh lâu, cùng với đại quản gia Tư Không Bàn của quận trưởng đại nhân.”

“Ngoài ra còn có chín vị có sức chiến đấu ngũ phẩm, ba mươi vị lục phẩm đang ẩn núp ở bên trong trại. Người ngoài vừa tiến vào trại, thì đừng hòng còn sống rời khỏi đây! Bang chủ chỉ cần kiên trì một lúc là được, nhiều nhất là một khắc thời gian, Sở Hi Thanh tất phải chết.”

Nơi này không giống như quận Thái Sơn.

Địa hình ở quận Thái Sơn phức tạp, Sở Hi Thanh đánh du kích ở đó, như một con cá bơi, trơn không thể nắm, chưa bao giờ cho bọn họ có cơ hội vây kín.

Mà ngày hôm nay, tại nơi này thì Sở Hi Thanh không thể trốn đi đâu được, muốn tránh cũng không được.

Long Hành tiếc nuối chính là, Tư Không Thiện không xác định Sở Hi Thanh có đến hay không, cho nên không bỏ ra nhiều thẻ đánh bạc hơn.

Nhưng mà vậy cũng đủ rồi.

Thực lực của Lang Thiên Trung là không cần nghi ngờ, đệ tử chân truyền của tông môn nhất phẩm, tất cả đều có tu vị tứ phẩm.

Mà đệ tử tứ phẩm của các tông môn lớn, thực lực đều sẽ hơn xa tán tú tứ phẩm, hoặc là tứ phẩm của các môn phái nhỏ.

Lý Đạo Quy cũng có tiếng tăm lừng lẫy ở Đông Châu, trước khi bị Kiếm Tàng Phong đánh trọng thương, người này là đại cao thủ có sức chiến đấu sánh vai với tứ phẩm, thanh danh đuổi sát Thiết Cuồng Nhân.

Còn có đại quản gia Tư Không Bàn của Tư Không Thiện.

Người này vốn là trộm cướp, sau đó được Tư Không Thiện cảm hóa, từ đây bỏ ác theo thiện, cam nguyện làm nô cho Tư Không gia.

Người này cũng là một võ tu ngũ phẩm thượng, là đại cao thủ không kém Thượng Quan Thần Hạo, là cánh tay đắc lực của Tư Không Thiện.

Còn về phần Tử Điện Đao – Thiện Tử Long của Sát Sinh lâu, người này đến từ Lâm Châu, từng giao thủ với Bát Tí Kim Cương Kiếm – Bộ Yên Thành vào nửa năm trước, có người nói hai người giao thủ một trăm hiệp, bất phân thắng bại.

“Ta hiểu!”

Lâm Thạch hừ nhẹ một tiếng, giọng nói có hơi đông cứng.

Nơi sâu xa trong mắt hắn, còn ngậm lấy vài phần xấu hổ.

Những lời này của Long Hành, hiển nhiên là đang động viên hắn, bảo hắn đừng sợ.

Hắn nghiến răng, trên mặt hiện lên một tầng sát khí: “Sở Hi Thanh nhất định phải chết, cần gì ngươi nói?”

Tại chớp mắt này, con ngươi của Lâm Thạch bỗng nhiên co rút lại thành kim, hắn nhìn thấy một cảnh tượng khó có thể tin nổi.

. . .

Lúc này, Sở Hi Thanh đã rơi vào hoàn cảnh bị bốn vị cao thủ ngũ phẩm bao vây.

Hắn nhận ra hai người trong đó, một là Quỷ Ảnh Đao – Lữ Hàn, một người khác chính là Hề Tuyền của Thượng Quan gia.

Tuy rằng Sở Hi Thanh chưa từng gặp hai người còn lại, nhưng cũng từng nghe thấy danh tiếng của họ.

Một là ngũ phẩm kim bài của Sát Sinh lâu, Lang Kiếm – Nhâm Trung, một người khác là ngũ phẩm ngân bài Quang Đao – Ngô Chính Thần.

Đại đa số sát thủ của Sát Sinh lâu đều thích che mặt, giấu đầu lòi đuôi khi làm nhiệm vụ. Nhưng cũng có không ít người không sợ bị bại lộ thân phận, vì thế nên tương đối nổi danh.

Hai người này chính là hai kẻ tương đối nổi danh trong Sát Sinh lâu.

Lúc này, Bát Tí Kim Cương Kiếm – Bộ Yên Thành ở phía sau Sở Hi Thanh bỗng hừ lạnh một tiếng, hắn đột nhiên tăng tốc, mang theo từng mảnh từng mảnh tàn ảnh, chuẩn bị xung kích đến trước Sở Hi Thanh, đối phó bốn người này thay Sở Hi Thanh.

Nhưng hắn mới chạy được một nửa đường, một đạo ánh đao màu tím tựa như lôi đình đã chém tới, ngăn cản đường đi của hắn.

"Tử Điện Đao – Thiện Tử Long?"

Bộ Yên Thành không khỏi thầm hô một tiếng xúi quẩy, lòng thầm nói Tư Không Thiện và đám thế gia quận Tú Thủy thật cmn nhiều tiền, ngay cả cao thủ như Tử Điện Đao – Thiện Tử Long mà cũng có thể mời đến.

Tư Không Thiện treo thưởng ba trăm vạn lượng bạc ở Sát Sinh lâu, nhưng số tiền đó không đủ để nhân vật như Thiện Tử Long chạy ngàn dặm xa xôi đến quận Tú Thủy này.

Tư Không Thiện nhất định còn lấy ra một lượng lớn bạc, để mời Thiện Tử Long đến đây.

Mà tại Tú Thủy bây giờ, cũng không biết có bao nhiêu cao thủ ngũ phẩm ở các châu khác đến đâu như Thiện Tử Long.

Chương 761: Mạnh nhất (3)

Nếu như Thiết Kỳ Bang không có rất nhiều cao thủ thần bí tọa trận, thì Tư Không Thiện đã dùng tất cả tiền bạc, gạt bỏ tất cả áp lực, để tiêu diệt Thiết Kỳ Bang từ lâu rồi.

Bộ Yên Thành đồng thời triển khai tám thanh kiếm hán tám mặt, bắt đầu giao thủ với ánh đao màu tím kia.

Hắn đồng thời sử dụng tám kiếm, tần suất đánh chém hầu như đã nghiền ép cùng cấp.

Nhưng khi đối mặt với Tử Điện Đao – Thiện Tử Long này, tám cánh tay của hắn lại không chiếm được quá nhiều ưu thế.

Đối phương chỉ vùng một đao màu tím, tốc độ đao liền đuổi sát tám cánh tay của Bộ Yên Thành, chỉ thua một bậc ở phương diện sức mạnh, bị Bộ Yên Thành chém cho lùi lại từng bước một.

Thiện Tử Long này không phải đối thủ của hắn, nhưng lại có thể ngăn cản hắn nhất thời nửa khắc, để hắn không rảnh đi cứu viện Sở Hi Thanh.

Bộ Yên Thành lại không có bất kỳ lo lắng nào.

Trên người Sở Hi Thanh còn có Bạch Tiểu Chiêu, dưới nước còn có một con sát thi Hà La Ngư đang ẩn núp.

Con Ngũ vĩ Phong Sinh thú kia cũng không phải một nhân vật dễ đối phó. Con sát thi Hà La Ngư kia thì lại càng không phải kẻ hiền lành gì.

Còn cả Sở Hi Thanh nữa.

Trước khi tiến vào thủy trại, khí cơ của vị Kỳ chủ này đã biến hóa đến mức khiến người ta khiếp sợ.

Nhai Tí đao ý nghiền ép toàn trường kia, cũng làm Bộ Yên Thành kinh hãi không thôi.

Trong lòng hắn ngậm lấy chờ mong.

Sở Hi Thanh nói thế gian này vẫn chưa có kẻ nào nhìn thấy đao nhanh nhất, đao mạnh nhất của hắn.

Như vậy, ngày hôm này có cơ hội nhìn thấy hay không?

Bộ Yên Thành bị Tử Điện Đao – Thiện Tử Long ngăn cản, khi hắn đang suy nghĩ lung tung, Sở Hi Thanh cũng rơi vào hoàn cảnh khó khăn!

Quanh người Sở Hi Thanh là mười cái xúc tu của sát thi Hà La Ngư, nhưng tất cả đã bị bốn người kia thay nhau chặt đứt, không thể bảo vệ thân thể Sở Hi Thanh nữa.

Con ngươi Hề Tuyền mở to, hiện ra vài phần vui mừng.

Thiếu niên trước mắt đã mất khiên thịt, bốn phía lại không có giúp đỡ. Chỉ có còn Ngũ vĩ Phong Sinh thú đứng ở đỉnh đầu Sở Hi Thanh là có chút uy hiếp.

Hề Tuyền cảm thấy chỉ cần bọn họ liên thủ đánh một đòn, liền có thể thu gặt tính mạng của Sở Hi Thanh.

Sẽ dễ dàng như vậy sao?

Thiếu kỳ chủ Thiết Kỳ Bang, người danh chấn Đông Châu, thế lực dưới trướng bao phủ gần nửa quận Tú Thủy, sẽ ngã xuống ở đây sao?

Hề Tuyền vừa hưng phấn lại vừa khẩn trương, tay cầm đao lại vững như bàn thạch, dốc hết tất cả sức lực để chém thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Ba người còn lại cũng đều rất ăn ý, gần như cùng một lúc, bọn họ đã sử dụng chiêu thức mạnh nhất, võ ý mạnh nhất của mình.

Mưu đồ một đòn giết chết Sở Hi Thanh, không cho hắn có cơ hội bỏ chạy.

Sở Hi Thanh thì lại không hề có ý bỏ chạy, hắn nhìn cảnh này với ánh mắt lạnh lùng, quanh người thì lại hiện lên một quang ảnh óng ánh như một chiếc gương.

Đó là Tốn Phong Chấn Lôi Đao của Sở Hi Thanh!

Dưới mười cái xúc tu bị đứt kia, cây đao này đang tỏa ra hào quang lóng lánh như một tấm kính bạc, soi sáng bốn phương.

Quang âm Nhất Thuấn!

Thần Phong Minh Kính Đao – Hồi Quang Phản Chiếu!

Dùng mười cái xúc tu của sát thi Hà La Ngư để đánh đổi, Sở Hi Thanh đã thi triển thức cực chiêu này của Huyết Nhai Đao Quân đến cực hạn, tiếp cận với mức độ hoàn mỹ.

Dưới sự gia trì của Nhai Tí đao ý tầng mười một và Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ thất giai, uy lực của thức cực chiêu này, đã vượt xa khỏi Huyết Nhai Đao Quân năm đó.

Mà năng lực Quang âm Nhất Thuấn thì lại làm cho tốc độ thời gian quanh đây bị chậm một nửa, khiến cho Sở Hi Thanh càng thong dong đối địch.

Bốn vị cao thủ ngũ phẩm ở chung quanh đều biến sắc.

Bọn họ đều phát hiện đao lực và kiếm lực của mình, đều phản xạ, bắn ngược trở lại!

Cảnh này khiến cho bốn người đồng thời bị lực lượng của bản thân đánh cho lùi lại mấy bước.

Trong đó, sắc mặt Hề Tuyền hơi đọng lại, chỉ vì trường đao của hắn không chỉ phản xạ trở về, mà phía sau còn có ánh đao sáng như tuyết của Sở Hi Thanh!

Một đao này lại nhanh như thuấn ảnh, nhanh như tia chớp!

Đáng tiếc. . .

Hề Tuyền nghĩ thầm, nếu như tu vị của Sở Hi Thanh tiến vào lục phẩm, hắn chắc chắn sẽ phải chết!

Tốc độ đao của người này, dù là giai đoạn lục phẩm thì cũng nhất định là đỉnh cấp nhất! Thậm chí còn có thể sánh vai với rất nhiều ngũ phẩm!

Hắn múa đao ngăn cản, vô cùng vất vả nhưng vẫn cản được Tốn Phong Chấn Lôi Đao của Sở Hi Thanh.

Nhưng trong khoảnh khắc này, hắn nhìn thấy một tia sáng màu trắng.

Đó chính là con Ngũ vĩ Phong Sinh thú kia!

Con bạch điêu này dùng tốc độ khó mà tin nổi để xông lên, dễ dàng đánh nổ toàn bộ đầu của Hề Tuyền!

Lúc này, ánh đao của Sở Hi Thanh lại biến hóa!

Thần Phong Minh Kính Đao – Phù Quang Dược Kim!

Đây cũng là một chiêu thức trong Thần Phong Minh Kính Đao.

Phù Quang Dược Kim, ý là ánh sáng mặt trời hoặc mặt trăng chiêu rọi mặt nước, kim quang lóng lánh, sóng nước dập dờn.

Mà một chiêu này, chính là có thể đem lực lượng của kẻ địch, phản xạ mà về.

Nó không giống với Hư Đường Huyền Kính và Hồi Quang Phản Chiếu, không thể phản xạ toàn bộ lực lượng của kẻ địch, xác xuất thành công lại cao hơn nhiều lắm.

Chiêu này tuyệt diệu ở chỗ, mặc kệ tốc độ của đối phương mau lẹ ra sao, lực lượng lại mạnh mẽ thế nào, võ ý siêu tuyệt làm sao, biến hóa quỷ dị thế nào, thì Phù Quang Dược Kim cũng có thể phản xạ một bộ phận trong đó.

Chương 762: Mạnh nhất (4)

“Cheng!”

Theo vài tiếng vang bén nhọn, bóng dáng của ba người kia đều bị bắn ngược về lần nữa.

Trong miệng Sở Hi Thanh cũng tràn ra một tia máu.

Lục phủ của Sở Hi Thanh cũng bị một đòn này làm cho bị thương, nhưng Tốn Phong Chấn Lôi Đao trong tay hắn đã mang theo lực lượng Tam Tương là Phong Lôi Vân, chém thẳng về phía cổ họng Quỷ Ảnh Đao – Lữ Hàn.

Thẻ cực chiêu Tần Mộc Ca thất phẩm thượng: Thần Phong Minh Kính Đao – Tam Tương Thần Đao!

Lúc này, đã có một đạo huyết kiếm xuất hiện từ vị trí trống mà Hề Tuyền bỏ lại.

Đó chính là Huyết Phong Kiếm – Lý Đạo Quy!

Người này mang theo huyết khí vô biên, uy lực của một đòn này thậm chí còn vượt qua ba vị ngũ phẩm hợp lực.

Sở Hi Thanh lại không thèm nháy mắt đến một cái.

Ánh mắt của hắn vẫn tràn đầy sắc bén, đao thế thì gọn gàng mau lẹ, sắc bén tuyệt luân.

Sở Hi Thanh không làm ra bất kỳ động tác né tránh nào, cũng không có ý định chống đỡ, mà vẫn toàn lực chém thẳng về phía Quỷ Ảnh Đao – Lữ Hàn.

Thân pháp người này cực nhanh, có thể nói là hàng đầu trong hàng ngũ phẩm ở thủy trại này, là uy hiếp lớn nhất của hắn.

Chưa diệt trừ người này, Sở Hi Thanh đừng nói đến chém giết Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch, mà hắn chưa chắc đã có thể giữ được tính mạng.

Bạch Tiểu Chiêu thì lại sinh ra ý dao động.

Nàng lo lắng cho tính mạng của Sở Hi Thanh, muốn quay người bảo vệ Sở Hi Thanh.

Nhưng lại bị thần niệm của Sở Hi Thanh trói buộc, ép phải tiếp tục đánh về phía Quỷ Ảnh Đao – Lữ Hàn.

Nhưng trong chớp mắt này, Bạch Tiểu Chiêu lại sinh ra sức mạnh lớn nhất kể từ khi nàng sinh ra đến giờ.

Lo lắng và nôn nóng đến cực hạn, làm cho tiềm lực toàn thân của nàng đều bị nghiền ép đến cực hạn, làm cho toàn thân hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh lam.

Cheng! Coong!

Đó là tiếng chống đỡ của Quỷ Ảnh Đao – Lữ Hàn với Tam Tương Thần Đao của Sở Hi Thanh.

Lữ Hàn thậm chí còn đỡ được hai tầng đao cương của Sở Hi Thanh.

Tuy nhiên, lúc này hắn đã không còn lực để ứng phó với Bạch Tiểu Chiêu và sát thi Hà La Ngư.

Sát thi Hà La Ngư dùng ba cái xúc tu vừa khôi phục, quấn chặt thân dưới của hắn, Bạch Tiểu Chiêu thì hóa thành ánh sáng hai màu xanh lam, xuyên thẳng qua ngực của Lữ Hàn, còn mang theo vô số huyết quang.

Vẻn vẹn một đòn, Lữ Hàn đã trọng thương sắp chết.

Chỉ là kiếm của Huyết Phong Kiếm – Lý Đạo Quy cũng đã đâm đến gáy của Sở Hi Thanh.

Trên kiếm của người này còn có cuồng phong màu máu, nó khiến cho Sở Hi Thanh sinh ra ảo giác, tựa như nhìn thấy một mảnh biển máu vô biên, bên trong biển máu có vô số đầu người đang trôi nổi.

Những đầu người này đều đang trợn trừng mắt lên mà lạnh lùng nhìn hắn.

Sở Hi Thanh đã không thể chống đỡ, cũng không có khả năng né tránh, chỉ có thể dùng Bá thể của bản thân, gắng gượng chống một kiếm này.

“Cheng! Coong!”

Sau lưng Sở Hi Thanh lại phát ra hai tiếng vang bén nhọn.

Đó là Diệp Tri Thu, tại thời khắc mấu chốt, nàng xuất hiện ở sau lưng Sở Hi Thanh, nỗ lực đẩy mũi kiếm của Huyết Phong Kiếm – Lý Đạo Quy ra ngoài.

Tuy nhiên, nàng không thể công.

Tuy rằng kiếm của Lý Đạo Quy đi đẩy ra khỏi vị trí gáy của Sở Hi Thanh, nhưng vẫn đâm thẳng vào phần lưng bên phải của hắn.

Kiếm của hắn xuyên thủng ba tầng cương khí của Sở Hi Thanh, xuyên thủng hai tầng áo giáp của Sở Hi Thanh, lại bị một lớp lân phiến dày đặc và nhỏ bé ở quanh người Sở Hi Thanh cản lại.

Con ngươi của Lý Đạo Quy không khỏi co rụt lại.

Người này, lại còn có Bá thể mạnh mẽ như vậy?

Còn nữa, hình như tu vị của hắn không chỉ là thất phẩm hạ!

Kiếm của Lý Đạo Quy mạnh mẽ đâm thủng lân phiến, nhưng chỉ có thể nhập thịt một tấc.

Mấu chốt Huyết Hải kiếm ý của Lý Đạo Quy, còn có một phần lực lượng chân nguyên ở trên kiếm của hắn, tất cả đều bị phản xạ trở về.

Lý Đạo Quy lùi lại hai bước, đầu óc kêu ong ong.

Kiếm ý của hắn bị Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh phản chấn lại, hầu như đã chém thẳng vào nguyên thần của hắn.

Lý Đạo Quy vất vả lắm mới khôi phục được, liền bị DIệp Tri Thu quấn lấy.

Toàn thần Sở Hi Thanh thì lại hóa thành mây khói.

Thẻ cực chiêu Tần Mộc Ca thất phẩm thượng: Mị Ảnh Vân Tung – Yên Vân Thiên Túng!

Hắn dễ dàng thoát khỏi đòn tấn công của mấy tên ngũ phẩm ở chung quanh, nhảy ra ngoài bảy trượng.

Nơi này có vài vị võ tu lục phẩm, còn có mấy chục tên thất phẩm, tất cả vẫn đang lao nhanh về phía hắn, hòng bao vây lấy hắn.

Những người này vừa nhìn thấy bóng người của Sở Hi Thanh hiện lên, đầu tiên là sửng sốt, sau đó lại vui mừng như điên.

“Giết!”

“Tên này bị thương rồi, giết chết hắn!”

“Cẩn thận sát thi Hà La Ngư ở dưới nước, đừng để hắn chạy.”

Trong mắt bọn họ đều hiện lên ý hưng phấn.

Tất cả mọi người đều nhìn ra, Sở Hi Thanh đã bị thương nặng.

Chương 763: Mạnh nhất (5)

Một kiếm kia của Lý Đạo Quy, tuy rằng không làm thân thể của Sở Hi Thanh trọng thương, nhưng độc tố và kiếm ý ở trong đó, đã làm cho

Sở Hi Thanh thất khiếu chảy máu, da thịt biến thành màu đen.

Mà chỉ cần bọn họ có thể tự tay chém giết người này, liền có thể lấy được ba trăm vạn lượng bạc tiền thưởng từ Sát Sinh lâu.

Dù chỉ chém được một đao lên người hắn, Thái thú Tư Không Thiện cũng hứa là sẽ cho mười vạn lượng bạc!

Trong mắt Sở Hi Thanh cũng hiện lên một ánh sáng đỏ.

Thanh trạng thái bên trong bảng nhân vật của hắn, ngoại trừ Nhai Tí và Thần Chi Thương ra, còn xuất hiện chữ 'Táng Thiên Chi Vũ (trung)'.

---Ngươi bị thương ở mức độ trung đẳng, kịch hoạt Táng Thiên Chi Vũ giai đoạn thứ hai, tố chất thân thể tăng cường gấp ba, cũng nắm giữ lực lượng pháp pháp thuật ở cường độ cao đẳng, lực lượng phá cương ở cường độ cao đẳng!

Sở Hi Thanh bỗng nhiên thở dài một hơi, hắn phát hiện hô hấp của mình đã nóng rực.

Hắn vốn muốn dùng một viên Giải Độc Đan, sau đó lại phát hiện độc tố trong người của mình đang bị hóa giải.

Độc tố này tựa như có quan hệ với pháp thuật, là một loại độc chú, vì thế nên chỉ một cái chớp mắt, nó đã bị huyết khí sôi sục trong cơ thể Sở Hi Thanh đánh nát.

Sau đó, hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía đám võ tu lục phẩm thất phẩm ở phía trước.

Thần Phong Minh Kính Đao – Hồi Quang Phản Chiếu!

Leng keng! Leng keng!

Trong khoảnh khắc, vô số tia lửa bắn bốn phía.

Tất cả mọi người ở chung quanh Sở Hi Thanh đều kinh ngạc phát hiện, binh khí và chân nguyên, sức mạnh của bọn họ đều bị một chiếc kính bạc to lớn kia phản xạ trở về.

Sau đó, từng mảnh ảnh đao như điện, nhằng nhịt khắp nơi trong hư không, lóng la lóng lánh!

Thần Phong Minh Kính Đao – Bát Phong Bất Động!

Khoảnh khắc này, năm cái đầu người đã bay lên không trung, từng luồng từng luống máu tươi phun lên trời.

Còn có ba người bị Bạch Tiểu Chiêu đánh nổ thân thể, một người bị sát thi Hà La Ngư kéo vào trong nước, không rõ sống chết.

Nhưng tổn thất nặng nề như vậy cũng không làm cho đám võ tu này chùn bước. Mùi máu tanh nức mũi kia, trái lại còn làm cho bọn họ càng điên cuồng hơn.

Bởi vì miệng của Sở Hi Thanh lại tràn máu tươi lần nữa.

Tuy rằng người này phản xạ lại tất cả đao cương kiếm khí của mọi người, nhưng vẫn còn có cá lọt lưới. Lực phản chấn kia cũng chấn thương phế phủ của Sở Hi Thanh lần nữa.

Sở Hi Thanh cũng rất hưng phấn.

Sắc mặt hắn hơi trắng bệch, khóe môi lại vểnh lên, trong mắt hiện ra một màu đỏ tươi.

“Chém!”

Lực lượng thần thức của Sở Hi Thanh bùng nổ đến cực hạn, làm cho cự thú Nhai Tí ở phía sau hắn lại rít gào lên.

Đao ý tầng mười một mạnh mẽ kia, quét ngang bốn phương tám hướng, làm cho tất cả võ tu thất phẩm đều cứng đờ tại chỗ, không thể động đậy. Tất cả võ tu lục phẩm cũng nhíu chặt lông mày, đầu đau đến không còn sức lực.

Lúc này, một mảnh ánh đao màu xanh lam lại hiện lên ở trong đám người, lại chém bảy cái đầu người xuống.

Những cái đầu người này bị máu tươi trùng kích mà bay lên cao, trong mắt đều lóe lên vẻ mờ mịt và không dám tin tưởng.

Rốt cuộc là bọn họ mất đầu thế nào?

Vì sao đao của người này lại có thể nhanh như vậy, mạnh như vậy?

Vì sao lại có thể nhanh đến mức khiến cho bọn họ không nhìn thấy?

Sau đó, thần niệm của Sở Hi Thanh phong tỏa tổng đà Hải Thanh Bang ở phía trước, trong khoảnh khắc đã bước ra bảy bước!

Mỗi một bước của hắn đều dài đến tận bảy trượng, thời gian cũng chưa đến một phần mười cái nháy mắt!

Thân hình của hắn lại giống như mây như khói, mờ ảo khó lường, lại biến ảo chấp chờn giống như gió, vô hình vô tướng, qua lại như thường giữa vô số ánh đao bóng kiếm.

Hầu như mỗi một bước, đều sẽ có năm đến bảy cái đầu người bay lên.

Ánh đao màu xanh lam kia, không ngừng lóng lánh ở bên người hắn, bỗng nhiên như gương, chợt tựa như gió, lại như ảo ảnh trong mơ,!

Tựa như một lốc xoáy thu gặt đầu người, chỉ trong khoảnh khắc, đã giết xuyên qua bốn mươi chín trượng, tạo thành một con đường máu ở trong thủy trại.

“Càn rỡ!’

Tại nơi sâu xa trong trại, bỗng nhiên có một bóng người màu mận chín lao ra ngoài.

Người này chính là đệ tử chân truyền của Huyết Bức Sơn, Lang Thiên Trung.

Đến tận bây giờ, Sở Hi Thanh đã chém giết ít nhất chín vị đệ tử ngoại môn và ký danh của Huyết Bức sơn, khiến cho Lang Thiên Trung nổi giận đùng đùng.

Tuy nhiên, người này vừa mới bay đến giữa không trung, liền bị một mũi tên cực nhanh ép phải hạ xuống.

Lang Thiên Trung muốn rách cả mí mắt, giận không nhịn nổi.

Khi cuộc chiến mới bắt đầu, hắn đã bị Thần xạ thủ này nhìn chằm chằm.

Người này không chỉ cực mạnh, thể lực và chân nguyên lại như vô cùng vô tận!

Cung của hắn ít nhất phải là ba ngàn thạch, cấp bậc tam phẩm, đến nay đã bắn liên tục 172 mũi tên, đều chưa dừng lại nửa khắc.

Chương 764: Mạnh nhất (6)

Tại một bên khác, đại quản gia Tư Không Bàn cũng đang rơi vào khổ chiến.

Đối thủ của hắn là một cô gái che mặt xông vào trong thủy trại.

Nữ tử này tuy chỉ có tu vị lục phẩm thượng, nhưng mà ánh đao ba màu của nàng, lại bao gồm ba loại lực lượng ngũ hành là kim thủy mộc, đao pháp lại quỷ dị sắc bén, thân pháp càng biến hóa thất thường, khó có thể dự đoán.

Đại quản gia Tư Không Bàn lại có một loại linh cảm không tên.

Hắn cảm giác, chỉ cần minh lơ là một chút thôi, đối phương có thể chém đầu mình xuống.

Vì vậy, tuy rằng Tư Không Bàn cảm thấy tình thế không ổn, nhưng vẫn tập trung ứng phó với nữ tử trước mắt.

Lúc này, Bát Tí Kim Cương Kiếm – Bộ Yên Thành càng đánh càng hưng phấn.

Hắn cảm nhận được, ánh mắt của Táng Thiên đã tập trung về đây nhiều hơn rồi.

Vị Ma thần này vẫn đang nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh.

Trên không trung tòa thủy trại này, thậm chí còn xuất hiện một bóng ma hư ảo, mơ hồ mà khổng lồ.

“Cút cho ta.”

Da thịt toàn thân Bộ Yên Thành đều chuyển sang màu máu, hắn mạnh mẽ đánh một kiếm vào Tử Điện Đao – Thiện Tử Long.

Bóng người Bộ Yên Thành cũng đột nhiên gia tốc, như một dòng máu bắn thẳng về phía trước.

Hắn dùng bí pháp tiêu hao sức mạnh toàn thân, tám cánh tay, tám thanh kiếm hán tám mắt, tất cả đều điên cuồng chém loạn.

Bộ Yên Thành không cầu đả thương người, chỉ cầu có thể giúp Sở Hi Thanh áp chế đám võ tu ngũ phẩm kia, để cho bọn họ không còn hơi sức đi quấy rầy trận chiến của Sở Hi Thanh và Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch.

Đây nhất định phải là một trận chiến đấu hoàn mỹ! Trận huyết chiến đủ để lấy lòng Chiến Thần – Táng Thiên và Binh Thần – Lê Tham!

Bất kể là ai, cũng không thể quấy rầy!

Sở Hi Thanh thì đã lướt qua mặt nước bên trong thủy trại, nhảy lên bến tàu.

Mà tại địa phương cao cao cách hắn mười lăm trượng ở phía trước, chính là đại sảnh của tổng đà Hải Thanh Bang.

Trong khoảnh khắc này, Sở Hi Thanh và Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch nhẹ nhàng nhìn nhau một cái.

Sắc mặt của người kia âm trầm như nước, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng và căng thẳng, cùng với lo sợ, sau đó lại không do dự mà rút kiếm ra, cộng thêm Long Hành bên cạnh, hai người đồng thời lao về hai bên trái phải của Sở Hi Thanh.

Lúc này, ngũ phẩm kim bài Lang Kiếm – Nhâm Trung và ngũ phẩm ngân bài Quang Đao – Ngô Chính Thần của Sát Sinh lâu, đều đang đuổi theo sau lưng Sở Hi Thanh.

Sắc mặt của hai người đều vô cùng khó coi.

Mấy cao thủ ngũ phẩm bọn họ liên thủ với nhau, không chỉ không giết chết được Sở Hi Thanh, trái lại còn để cho Sở Hi Thanh và Ngũ vĩ Phong Sinh thú giết chết hai người.

Sau đó, lại còn bị Sở Hi Thanh thoát khỏi vòng vây, một đường chém giết mấy chục người, quá trình như cắt rau gọt dưa.

Dù bọn họ là sát thủ độc lai độc vãng, hoàn toàn không có quan hệ gì với người của Huyết Phong Đạo và Hải Thanh Bang, thì cũng không khỏi sinh ra ý xấu hổ.

Cho nên, khi hai người đuổi theo, đều là toàn lực ứng phó, dùng cực chiêu trí mạng.

Trên bến tàu này, cũng có những tia lửa bùng lên, ánh đao bóng kiếm không ngừng đan xen, phát ra những tiếng leng keng leng keng bén nhọn, điếc cả màng nhĩ.

Bạch Tiểu Chiêu toàn lực bạo phát, che chở sau lưng Sở Hi Thanh.

Chỉ là sát thi Hà La Ngư không thể lên bờ, sau khi năm người một thú giao thủ được năm mươi hiệp, miệng mũi của Sở Hi Thanh đã là máu tươi giàn giụa.

Máu tươi vừa mới tuôn ra, liền bị đóng băng.

Trường kiếm của Long Hành vung lên, mỗi một kiếm đều mang theo chân nguyên hệ Hàn.

Trong mắt hắn dần dần hiện lên ý mừng, lại cố gắng khắc chế.

Trước khi giết chết Sở Hi Thanh, hắn chưa thể vui mừng quá sớm.

Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch thì lại lắc đầu, trong mắt lộ ra ý trào phúng: “Xem ra đây chính là nơi chôn xương của ngươi, cần gì phải chịu khổ như vậy chứ!’

Kiếm chiêu của hắn càng trí mạng hơn, bóng người như tùng, kiếm như cuồng phong. Mỗi một kiếm đều đâm vào nơi trí mạng của Sở Hi Thanh.

Lâm Thạch chưa bao giờ hi vọng xa vời là có thể đánh chết Sở Hi Thanh trong một lần, hắn chỉ dùng phương pháp này để ép Sở Hi Thanh đón đỡ, dùng tu vị ngũ phẩm hạ và lực lượng mạnh mẽ của hắn, đánh trọng thương phế phủ của Sở Hi Thanh.

Sắc mặt của Sở Hi Thanh thì lại lạnh như băng, không biến sắc chút nào.

Tuy rằng Nhai Tí ở phía sau hắn đang nỗ lực gào thét, nhưng lại như thú ở trong lồng, không thể triển khai.

Nhưng lúc này, độ cong trên khóe môi của Sở Hi Thanh càng ngày càng lớn.

Bảng nhân vật của hắn, đã xuất hiện mấy chữ Táng Thiên Chi Vũ (nặng).

---Ngươi bị thương nặng, kích hoạt Táng Thiên Chi Vũ giai đoạn thứ ba, tố chất thân thể tăng gấp bốn lần, tất cả chân nguyên tăng cường gaaos bốn lần, nắm giữ lực lượng phá pháp thuật và lực lượng phá cương ở cường độ siêu hạng, cũng nắm giữ lực lượng ‘Trảm Thần’ ở cường độ yếu.

Lúc này, quanh người Sở Hi Thanh lại có từng tia từng tia huyết diễm đang thiêu đốt.

Chương 765: Gặp mặt

Bát Tí Kim Cương Kiếm – Bộ Yên Thành cũng nhìn thấy tình cảnh này.

Vẻ hắn hắn càng hưng phấn hơn, càng chờ mong hơn.

Lòng thầm nói, đây nhất định là trạng thái mạnh nhất của Sở Hi Thanh.

Đây chính là một đao mạnh nhất, đao nhanh nhất của hắn!

Chỉ là không biết giờ phút này, vị thiếu kỳ chủ danh chấn Đông Châu này sẽ phóng ra hào quang thế nào!

Lúc này, Bộ Yên Thành phát hiện bóng ma to lớn của Táng Thiên càng ngưng tụ hơn, mà trong bầu trời mây kia, còn có một thanh chiến phủ khổng lồ nữa.

Đó chính là một trong 9999 thanh thần binh của Binh Thần – Lê Tham, Già Thiên phủ!

Mà lúc này, tại cách đó mấy chục dặm, Thanh Hư Tử lại hơi nhướng mày lên.

“Dừng lại!”

Hắn không chỉ mạnh mẽ ngăn cản Nhai Tí thần đao, mà con gọi Kiếm Tàng Phong đang thân như thuấn ảnh mà lẻn vào trong thủy trại kia.

“Người này. . .” Trong mắt Thanh Hư Tử hiện lên vẻ vui mừng, thưởng thức, sung sướng.

“Hắn tự có lực lượng phá địch, không cần chúng ta nhúng tay vào.”

. . .

Khi huyết diễm quấn quanh người Sở Hi Thanh, phía sau hắn bỗng nhiên oanh một tiếng, một đôi cánh hư ảo xuất hiện.

Đôi cánh này, một nửa là lôi đình, một nửa là cuồng phong.

Đây chính là một trong những năng lực của Phong Lôi huyền giáp trên người hắn, sau khi truyền một giọt tinh huyết bản mệnh, kích hoạt ‘hai cánh Phong Lôi’ ở phần lưng giáp, tất cả năng lực tương quan đến phong lôi và thân pháp đều tăng gấp đối, có thể sử dụng Phong độn và Lôi độn trong phạm vi ngắn!

Lúc này, sắc mặt của Sở Hi Thanh càng tái nhợt hơn, cả khuôn mặt đã không nhìn thấy một chút màu máu.

Con ngươi của Sở Hi Thanh thì lại biến thành màu tím, mái tóc dài đã thoát ly khỏi băng đô buộc tóc, không gió mà bay. Huyết diễm toàn thân hóa thành Bàn Xà, từng cái từng cái quấn quanh bên ngoài cơ thể hắn.

Mấy người chung quanh nhìn thấy cảnh này, vô thức sinh ra ý phòng bị.

Chỉ là một cái chớp mắt tiếp theo, bọn họ liền hiện lên vẻ kinh ngạc, phát hiện hai cánh Phong Lôi sau lưng Sở Hi Thanh đập một cái, liền thoát khỏi vòng vây của bọn họ, lùi về phía mặt sông.

“Hắn muốn chạy trốn?”

Đây là ý tưởng đầu tiên trong đầu của bốn người bọn họ, sau đó đều không hẹn mà cùng đuổi theo bóng người của Sở Hi Thanh.

Bọn họ đều dùng toàn lực để thi triển thân pháp, bóng người mang theo từng mảnh tàn ảnh ở không trung, dùng tốc độ hầu như không thua kém Sở Hi Thanh, để đuổi đến mặt sông.

Sở Hi Thanh đã bị thương nặng, không thể để cho người này có cơ hội thở dốc và khôi phục, càng không thể để cho hắn chạy khỏi cạm bẫy tử vong này.

Ngay cả Long Hành cũng không ngoại lệ, hắn cũng không nghĩ ngợi gì, mà bắt đầu truy kích.

Tuy nhiên, khi bóng người của Long Hành mới đi được khoảng mười trượng, hắn liền ý thức được không đúng!

Không đúng!

Trạng thái của Sở Hi Thanh rất không đúng!

Trong đầu hắn lướt qua những tình báo về Sở Hi Thanh.

Huyết diễm quấn quanh người, con ngươi chuyển màu tím, tóc dài tung bay. . .

Đây là Táng Thiên Chi Vũ?

Sở Hi Thanh từng sử dụng Táng Thiên Chi Vũ hai lần, một ở Cổ Thị tập, một ở bí cảnh Lâm Hải!

Con ngươi Long Hành hơi co rút lại, hắn có thể xác định, Sở Hi Thanh không mượn lực lượng Táng Thiên Chi Vũ để bỏ chạy.

Những người được Ma Thần – Táng Thân ban cho Thân ân, hoàn toàn đều là kẻ kiên cường bất khuất, dũng mãnh tuyệt luân, tử chiến không lùi!

Long Hành vô thức thả chậm tốc độ, đồng thời bật thốt lên để nhắc nhở: “Cẩn thận! Đây là Táng Thiên Chi Vũ, hắn đang dụ địch!”

Ba người ở phía trước nghe vậy thì nhất thời cả kinh, trong mắt sinh sôi ý căng thẳng.

Bọn họ đều không phải hạng người lỗ mãng không có mưu, cũng hiểu rõ tình báo về Sở Hi Thanh.

Người này có thiên phú huyết mạch đỉnh cấp là Táng Thiên, bị thương càng nặng, thực lực càng mạnh.

Mà khoảnh khắc vừa rồi, do thời gian phản ứng của bốn người khác nhau, thân pháp khác nhau, nên đã tách ra khỏi nhau. Hai người gần nhau nhất cũng cách nhau ít nhất ba trượng.

Đặc biệt là Long Hành, hắn là người đầu tiên dừng bước, người gần hắn nhất là ngu phẩm ngân bài Quang Đao – Ngô Chính Thần, cũng cách hắn khoảng chín trượng.

Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch thì là kẻ chạy ở đầu tiên.

Hắn hận Sở Hi Thanh thấu xương, càng sợ hãi Sở Hi Thanh, cho nên đã dốc toàn lực để truy kích.

Tuy nhiên, sau khi Long Hành lên tiếng cảnh báo, Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch lập tức dừng lại, chuẩn bị lùi về để hành động cùng ba người kia.

Hắn lo lắng Sở Hi Thanh nhân cơ hội này chạy thoát, nhưng còn lo cho tính mạng của mình hơn!

Đúng lúc này, Lâm Thạch nhìn thấy Sở Hi Thanh đang lơ lửng trên không trung, đột ngột lao thẳng về phía này như một tia chớp.

Thân hình của hắn biến ảo chập chờn, tựa như lưu quang thuấn ảnh, tựa như vượt qua thời gian.

Cự thú Nhai Tí ở sau lưng Sở Hi Thanh, lại phun chiến đao trong miệng về phía hắn, một luồng đao ý cực kỳ sắc bén đã chém thẳng vào nơi sâu xa trong tâm linh của hắn.

“Tạp chủng!”

Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch chỉ cảm thấy não đau đớn, giống như bị một thanh đao chém thành hai nửa!

Chương 766: Gặp mặt (2)

Sợ hãi đến cực hạn, làm cho trái tim của hắn lạnh lẽo như băng.

Người này muốn nhân cơ hội này để giết hắn! Muốn dùng một đòn để đưa hắn vào chỗ chết!

Lâm Thạch vô thức vung kiếm lên, dùng toàn lực để vung kiếm, bện thành một mảnh ánh kiếm đầy trời ở trước người.

Tựa như một mặt tường kiếm, kín kẽ không lỗ hổng, gió thổi không lọt!

Lâm Thạch đã không giữ lại chút nào, thậm chí không tiếc tổn thương căn cơ, mà sử dụng tất cả Huyết nguyên, tất cả tiềm lực trong cơ thể.

Hắn dùng tất cả để tăng lực lượng và tốc độ kiếm của mình lên.

Hắn biết, nếu như bây giờ mình không chống đỡ được một đao này của Sở Hi Thanh, vậy thì không còn sau đó nữa rồi.

Ba người còn lại cũng sinh ra ý lạnh lẽo, tất cả đều tăng tốc độ lần nữa, lao thẳng về phía của Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch.

Lúc này, trong đầu của bọn họ chỉ có một ý nghĩ, nhất định phải dùng thời gian ngắn nhất để chạy đến bên cạnh Lâm Thạch, cứu viện Lâm Thạch!

Thật ra ba người này cũng không quá quan tâm đến tính mạng của vị bang chủ mới nhậm chức này.

Nhưng bọn họ cũng biết, một khi Lâm Thạch tử vong, thực lực của ba người bọn họ, tuyệt đối không thể đưa Sở Hi Thanh vào chỗ chết!

Hơn nữa, mục đích của Sở Hi Thanh ngày hôm nay, chính là vì Lâm Thạch.

Một khi Sở Hi Thanh giết chết Lâm Thạch, hắn có thể thích đánh thì đánh, thích lùi thì lùi.

Tuy nhiên, ngay khi Lâm Thạch đang dùng toàn lực để phòng ngự, ba người Long Hành dốc hết tốc độ để chạy đến.

Bóng người của Sở Hi Thanh đột nhiên lại biến ảo, ‘bồng’ một tiếng rồi hóa thành mây khói.

Thẻ cực chiêu Tần Mộc Ca thất phẩm thượng: Mị Ảnh Vân Tung – Yên Vân Thiên Túng!

Một đoàn khói xanh và mây mù lẫn vào hơi nước, bao trùm mười trượng, ngay khi bốn người đều dùng toàn bộ tinh thần để đề phòng.

Bóng người của Sở Hi Thanh đột nhiên lại xuất hiện ở trước người Long Hành.

“Cái gì?”

Con ngươi của Long Hành trợn trừng trừng, vẻ mặt khó mà tin nổi.

Hắn không ngờ Sở Hi Thanh sẽ bỏ qua Lâm Thạch, trái lại còn ra tay với mình trước.

Không đúng!

Ngay từ ban đầu, mục tiêu của Sở Hi Thanh đã là mình rồi!

Hắn là người ở sau cùng trong bốn người, cũng là người có tu vị yếu nhất trong bốn người!

Tất cả hành động kia của Sở Hi Thanh, đều là giương đông kích tây, đều là để mình và ba người kia tách ra!

Cái thằng con hoang đáng chém ngàn đao này!

“Giết!”

Sau khi căng thẳng và khó tin xong, Long Hành cũng lập tức trợn mắt lên, vào đúng lúc này, hắn chém ra một kiếm mạnh nhất của mình.

Cực chiêu – Tuyết Ngược Băng Thao!

Khoảnh khắc này, địa vực hai mươi trượng chung quanh bắt đầu ngưng tụ hàng băng! Vô số hoa tuyết ngậm lấy kiếm ý và khí lạnh bắt đầu rơi xuống.

Tuy nhiên, đao của Sở Hi Thanh lại càng nhanh hơn một đường!

Thẻ cực chiêu Tần Mộc Ca thất phẩm thượng: Thần Phong Minh Kính Đao – Tam Tương Thần Đao!

Thật ra thì giờ phút này, đao của Sở Hi Thanh đã nhanh hơn Long

Hành tận ba đường!

Cách đây không lâu, khi hắn và Long Hành chiến đấu, đao của Sở Hi Thanh đã có thể chống đỡ chính diện với Long Hành rồi.

Mà thiên phú huyết mạch của hắn bây giờ, đã không phải lúc trước có thể so sánh.

Lúc này, dưới trạng thái Thần Chi Thương và Táng Thiên Chi Vũ, cũng không biết là đã tăng lên bao nhiêu nữa.

Có điều, Sở Hi Thanh vẫn đề phòng có chuyện bất ngờ xảy ra, hắn vẫn chém ra một đao có uy lực mạnh nhất, lớn nhất, không thể chống đỡ.

Hắn chỉ muốn dùng một chiêu để đưa Long Hành vào chỗ chết, không thể có bất cứ biến số nào.

Khuôn mặt như trăng tròn của Long Hành đã xanh lét, con ngươi thì trợn to đến cực hạn, lộ ra vẻ sợ hãi và tuyệt vọng đến cực điểm!

Sau đó, trên cổ hắn hiện lên một vết máu.

Chỉ vẻn vẹn một cái nháy mắt sau, đầu của hắn đã bị suối máu đẩy lên trời.

Đầu của Long Hành bay lên không, trong mắt tràn đầy tro tàn.

Hắn nghĩ đến đệ đệ Long Thắng của mình, còn có cảnh Long Nam Thư bị mất đầu, chắc hẳn cũng có tâm trạng như hắn bây giờ.

Sở Hi Thanh dùng một đao chém giết Long Hành xong, lại không dừng lại mà lao về phía sau.

Bạch Tiểu Chiêu đang giúp hắn ứng phó với Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch Lang Kiếm – Nhâm Trung, và Quang Đao – Ngô Chính Thần.

Hai trảo của nàng mang theo từng tia chớp giật, hoặc chụp hoặc đánh.

Đôi móng vuốt kia vỗ một cái, chính là năm đạo cương lực sắc bén, còn có đao gió xen lẫn bên trong, càn quét về phía trước!

Đối thủ của Bạch Tiểu Chiêu cũng không phải người thường, Lang Kiếm – Nhâm Trung là ngũ phẩm thượng, kiếm pháp hung ác như sói. Mà Quang Đao – Ngô Chính Thần thì lại sở trường về Bàn Đại Minh Quang Đao, trên mặt đất tuôn ra từng mảnh hàn quang tựa như khay bạc.

Bạch Tiểu Chiêu lấy một chọi ba, vẫn không thể chống lại, bị ba người hợp lực và liên thủ, khiến cho phải lùi lại từng bước.

Có điều, khi Sở Hi Thanh chém giết Long Hành xong, tình thế đã biến đổi.

Sắc mặt Ngô Chính Thần và Nhâm Trung thì âm trầm như nước, mà trong mắt Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch thì hiện lên vẻ kinh hoàng.

Hắn biết thế cục của song phương đã đổi chiều, công thủ đảo ngược.

Chương 767: Gặp mặt (3)

Cũng tại giờ phút này, bóng người của Sở Hi Thanh lại hóa thành sương khói lần nữa.

Nhưng lần này hắn không sử dụng thể cực chiêu Tần Mộc Ca, mà là dùng thân pháp Mị Ảnh Vân Tung, kết hợp với bí chiêu Bạch Mã Phi Mã, toàn thân biến thành mờ mịt bất định, biến hóa thất thường, khiến cho ba người kia không thể phân biệt đâu là chân thân của hắn.

Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch thì lại như chim sợ cành cong, đầu tiên là đổi công thành thủ, lại bện ra một màn kiếm quang ngập trời ở trước người.

Hắn là mục tiêu hàng đầu của Sở Hi Thanh, không thể không đề phòng!

Lú này, chỉ cần hắn không cẩn thận một chút, để cho Sở Hi Thanh có cơ hội, thì hắn nhất định phải chết!

Tuy nhiên, bóng người của Sở Hi Thanh lại xuất hiện ở bên phải của Quang Đao – Ngô Chính Thần.

Sắc mặt Ngô Chính Thần hơi đổi, sau đó ánh đao của hắn lập tức mở rộng ra gấp đôi, bao trùm phạm vi khoảng ba trượng, hình dạng như một cái khay tròn bị úp ngược, thế không thể chê vào đâu được.

Nhưng mà một cái chớp mắt tiếp theo, động tác của Ngô Chính Thần liền hơi cứng đờ.

Một mặt kính bạc hiện ra ở trước người Sở Hi Thanh, ánh đao bóng loáng chạm vào kính bạc kia, lập tức phản xạ đến chín phần đao lực của hắn.

Cùng lúc đó, một luồng đao ý mạnh mẽ cũng chém thẳng vào nguyên thần của Ngô Chính Thần.

Tu vị của Ngô Chính Thần là ngũ phẩm hạ, nhưng lại yếu ớt giống như trẻ con khi Sở Hi Thanh toàn lực bộc phát đao ý.

Nhai Tí đao ý tầng mười một mạnh mẽ kia, hội tụ ác niệm của hơn hai người người trong thủy trại, thế như chẻ tre mà phá tan nguyên thần của hắn, đấu đá lung tung, tàn phá bừa bãi ở trong đó!

Điều này khiến cho Ngô Chính Thần cứng đờ tại chỗ, xuất hiện thất thần trong giây lát.

Sau đó hắn đã khôi phục lại ngay.

Đao ý của Sở Hi Thanh không thể kéo dài, khiến cho hắn có cơ hội thở dốc.

Tuy nhiên, ngay khi Ngô Chính Thần vừa khôi phục ý thức, hắn nhìn thấy đao của Sở Hi Thanh đã chém đến trước mặt hắn.

Con ngươi của Ngô Chính Thần co rút lại, ý thức được mình đã không thể né tránh nữa, không thể phòng ngự nữa!

Đao của Sở Hi Thanh thực sự quá nhanh! Nhanh đến mức mắt thường của hắn cũng khó có thể bắt giữ!

Trong lòng Ngô Chính Thần đã tuyệt vọng, cảm giác sợ hãi tử vong đang bao trùm lấy trái tim của hắn.

Mình lại phải chết ở chỗ này!

Tại sao thế gian này lại có một yêu nghiệt như vậy?

“Giết!”

Ngô Chính Thần vung đơn đao trong tay, dốc sức chém thẳng về phía đối diện.

Hôm nay hắn tất nhiên phải chết! Nhưng cũng phải kéo tên tạp chủng này theo cùng!

Sở Hi Thanh thì lại không dao động chút nào, một đao của hắn chém thẳng vào trán của Ngô Chính Thần, đao cương mạnh mẽ kia lập tức bổ Ngô Chính Thần ra làm đôi!

Đơn đao của Ngô Chính Thần cũng đánh trúng ngực Sở Hi Thanh, lại chỉ phát ra một tiếng vang nhẹ.

Đầu vừa đứt, sức lực đã mất gần ba phần mười.

Một đao này của Ngô Chính Thần, tuy rằng xuyên thủng ba tầng cương khí của Sở Hi Thanh, chém ra hai tầng áo giáp của hắn, nhưng không chém được Thiết Nhai kính giáp, càng không chém nổi Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, và Vô Thượng Kim Thân của Huyết Nhai Đao Quân.

Ngô Chính Thần vừa chết, Lang Kiếm – Nhâm Trung liền thở dài một tiếng.

Sau đó, toàn thân hắn như sói, lao nhanh ra phía ngoài trại, chỉ vẻn vẹn một cái chớp mắt, bóng người của hắn đã biến mất trong màn đêm.

Trong lòng hắn cũng hiểu, hôm nay đã không còn cơ hội chém giết Sở Hi Thanh, tiếp tục ở lại chỗ này, trái lại còn nguy hiểm đến tính mạng.

Lang Kiếm – Nhâm Trung không có ý định bỏ mạng tại nơi này vì mười mấy vạn lượng bạc kia, vì vậy vẫn đi trước thì hơn!

Chẳng qua là, ngay khi Nhâm Trung đạp lên mặt nước, chạy ra được khoảng tầm trăm trượng, đầu của hắn bỗng nhiên hơi nghiêng về phía sau một chút.

Giữa trán của người này bỗng nhiên xuất hiện một lỗ máu, sau đó một lượng lớn màu tươi tràn ra từ vết thương của hắn.

Vẻ mặt Lang Kiếm – Nhâm Trung mờ mịt, trong lòng tràn đầy khó hiểu.

Đây là kiếm khí! Nhưng mà rốt cuộc là kiếm khí từ đâu?

Trong đầu hắn lóe lên cái ý nghĩ này, sau đó thân thể liền hóa thành một mảnh thịt nát, chìm vào trong sông, khiến cho vô số cá ở dưới nước tranh cướp.

Sở Hi Thanh không biết Lang Kiếm – Nhâm Trung đã tử vọng.

Hắn đang cầm Tốn Phong Chấn Lôi Đao trong tay, vẻ mặt lạnh lùng vô tình, nhìn chằm chằm vào Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch.

Ánh mắt Lâm Thạch tràn đầy tuyệt vọng, sắc mặt như tro tàn, hắn đang cố gắng vung kiếm, chống đỡ trảo ảnh trí mạng của Bạch Tiểu Chiêu. Toàn thân hắn đã là máu me tung tóe, đầy rẫy vết thương.

Không có ba người kia trợ giúp, chỉ một mình Bạch Tiểu Chiêu đã có thể giết chết Lâm Thạch trong vòng mười chiêu!

Hắn còn chưa chết, chỉ là vì Bạch Tiểu Chiêu hạ thủ lưu tình, giữ lại tính mạng của người này cho Sở Hi Thanh mà thôi.

“Vì sao?”

Sở Hi Thanh bước từng bước lại gần Lâm Thạch.

Hắn cũng biết là phản diện thường chết vì nói nhiều.

Phí lời vào thời khắc mấu chốt, có thể tạo thành biến cố.

Nhưng Sở Hi Thanh vẫn rất tò mò, vì sao Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch lại phản bội?

Chương 768: Gặp mặt (4)

Mười mấy ngày trước, tình thế của Thiết Kỳ Bang như mặt trời ban trưa.

Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch là người đứng thứ tư trong bang, rốt cuộc là có lý do gì để phản bội?

Vì thừa kế Thiết Kỳ Bang trong tay huynh đệ Thiết Cuồng Nhân, vì chức Chỉ huy sứ Thủy sư doanh quân Thiên Bình mà Tư Không Thiện cho, cho nên không để ý đến tình nghĩa mấy chục năm với huynh đệ Thiết gia, hạ độc phản bội?

Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch tự biết chắc chắn phải chết, hắn thậm chí còn lười phản kháng lại, mặc kệ cho đao gió của Bạch Tiểu Chiêu chém lên người mình.

“Vì sao?” Bóng người của hắn lảo đảo, cười tự giễu: “Cái này đều là do ngươi! Là do người đến Thiết Kỳ Bang quá muộn!”

“Muộn?” Sở Hi Thanh nhướn mày lên, vẻ mặt khó hiểu.

“Nếu như người gia nhập Thiết Kỳ Bang sớm hơn năm tháng, thì làm sao lại đến mức này? Ta sẽ không sinh ra ý phản bội, Thiết Cuồng Nhân cũng sẽ không chết!”

Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch cười khà khà như tên thần kinh thất thường: “Tư Không Thiện đa mưu túc trí, một năm trước đã bố trí kế hoạch diệt trừ kuf chủ! Thiết Cuồng Nhân không nghe ta khuyên, nhất định phải giúp đám cu ly và người chèo thuyền ở Tú Thủy, nhất định phải đối đầu với các thế gia và hiệu buôn ở Tú Thủy, khiến cho Thiết Kỳ Bang bốn phía đều là địch. Hắn còn muốn thăng cấp tứ phẩm, quả thực là nằm mơ!’

“Mà Lâm Thạch ta còn có người nhà, há có thể chôn cùng Thiết Kỳ Bang? Ngày xưa Sùng Châu Thủy sư doanh đại loạn, Lâm mỗ đã cửa nát nhà tan một lần, chẳng lẽ còn muốn nhìn thấy người nhà chết hết lần nữa? Đáng tiếc! Đáng tiếc! Ta hỏi ngươi, vì sao ngươi không gia nhập Thiết Kỳ Bang sớm hơn một chút, để cho Lâm mỗ nhìn thấy hi vọng?”

“Thì ra là như vậy.”

Ánh mắt Sở Hi Thanh hơi u ám, lòng thầm nói hóa ra Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch đã phản bội từ trước khi hắn gia nhập Thiết Kỳ Bang rồi!

Trong lòng hắn càng hận kẻ này hơn, trường đao trong tay lập tức lóe lên một cái.

Theo một đạo ánh đao mà mắt thường khó có thể nhìn thấy lướt qua, đầu của Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch nhất thời bay cao mấy trượng, cuối cùng rơi vào trong tay Sở Hi Thanh.

Sau đó, Sở Hi Thanh phất tay áo một cái, cầm đầu người của Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch bay về phía ngoài thủy trại.

“Chư vị, nên đi rồi!”

Hắn biết thể lực của Kế Tiễn Tiễn bắt đầu yếu dần, đã không áp chế được đệ tử chân truyền Lang Thiên Trung của Huyết Bức sơn. Diệp Tri Thu cũng đang nỗ lực chống lại Huyết Phong Kiếm – Lý Đạo Quy.

Lục Loạn Ly thì đúng là có thể chém giết đại quản gia Tư Không Bàn nhà Thái thú Tư Không Thiện, nhưng lại có khả năng bại lộ thân phận của nàng.

Bản thân Sở Hi Thanh thì nhìn như uy phong bá đạo, liên tục chém giết kẻ địch.

Nhưng cột tuổi thọ trong bảng nhân vật của hắn, đã giảm xuống 197 ngày.

Trạng thái Táng Thiên Chi Vũ này, hầu như cứ trôi qua một cái hô hấp, là có thể tiêu hao non nửa ngày tuổi thọ của hắn.

Sở Hi Thanh vất vả lắm mới kéo tuổi thọ lên gần một năm, giờ phút này đã tiêu hao gần một phần ba.

Vì vậy, hắn vừa rút lui vừa lấy một viên Thần Huyết Quy Nguyên Đan ở trong kho chứa đồ ra, rồi dứt khoát nuốt vào.

Viên thần đan của hệ thống này, quả nhiên là rất thần kỳ, Sở Hi Thanh chỉ chạy băng băng ba trăm trượng trên mặt sông, vết thương trên cơ thể đã khôi phục năm sáu phần, chân nguyên và khí huyết đã đạt đến trạng thái mạnh nhất.

Mà Táng Thiên Chi Vũ (nặng) trong cột trạng thái, cũng đã biến hóa thành Táng Thiên Chi Vũ (nhẹ).

Lúc này, Bát Tí Kim Cương Kiếm – Bộ Yên Thành cũng đuổi theo sau, hắn cười ha ha: “Trận chiến này thực sự là quá sảng khoái! Không ngờ kỳ chỉ lại có thể thật sự chém đầu của Lâm Thạch trong đầm rồng hang hổ! Phần can đảm này, phần hào hiệp dũng mãnh này, thực sự là hiếm có!”

Hắn nói đến chỗ này, ánh mắt hơi co lại, chú ý đến huyết diễm đang thiêu đốt ở quanh người Sở Hi Thanh.

Ánh mắt ss Bát Tí Kim Cương Kiếm – Bộ Yên Thành lại hiện lên vẻ mừng rỡ, kính nể và hâm mộ.

“Chúc mừng kỳ chủ! Táng Thiên và Lê Tham đã quan tâm đến người nhiều thêm một bước rồi.”

Trận chiến ngày hôm nay, hắn cũng lọt vào mắt xanh của Chiến Thần – Táng Thiên và Binh Thần – Lê Tham, làm cho hai môn thiên phú huyết mạch này tiến thêm một bước.

Nhưng cái này còn lâu với so được với Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh cũng chú ý đến biến hóa ở trong bảng nhân vật của mình.

---Táng Thiên (lục giai).

Sở Hi Thanh không khỏi cảm thấy kinh ngạc, thiên phú Táng Thiên của hắn lại tăng đến lục giai.

Ngoài ra, hắn phát hiện trong thanh trạng thái của mình, có thêm bốn chữ ‘Lê Tham chi nhãn’.

Lê Tham chi nhãn: Ngươi đã được Binh Thần – Lê Tham quan tâm, sử dụng bất kỳ binh khí pháp khí kim loại nào, cũng có thể kích phát Canh kim chi khí thêm một bước, khiến cho binh khí tăng hai thành uy lực.

Ánh mắt Sở Hi Thanh hơi co lại, hắn không biết sự ‘quan tâm’ của Binh Thần – Lê Tham này, rốt cuộc là chuyện tốt hay là chuyện xấu với hắn nữa.

Chỗ tốt là uy lực đao cương của hắn sẽ tăng mạnh, chỗ xấu là bị một Ma thần nhìn chằm chằm tại mọi lúc mọi nơi.

Chương 769: Gặp mặt (5)

Nhưng vào lúc này, vẻ mặt Sở Hi Thanh hơi động, bỗng nhiên dừng bước lại.

Bởi vì tại mặt sông phía trước hắn, có một ông lão mặc áo bào xanh đang đứng thẳng.

Ông lão này khoảng bảy mươi tuổi, râu trắng mày trắng, sắc mặt hồng hào, khuôn mặt gầy gò, quanh người có sương khói lờ mò giống như tiên khí.

Bên cạnh hắn còn có một trường đao hai màu vàng (kim) và đỏ, điêu khắc xinh xảo, thân đao hình vòng cung, đang trôi nổi giữa hư không.

Cây đao này hơi run run, làm cho huyết khí trong cơ thể của Sở Hi Thanh sôi sục.

Nhai Tí đao ý và huyết mạch Nhai Tí của hắn cũng cộng hưởng theo, bỗng nhiên ngưng tụ ra một con cự thú Nhai Tí cao mười trượng, hiện ra ở trên mặt sông.

“Đây là?”

Bộ Yên Thành cũng dừng bước, ngậm lấy vài phần hồi hộp mà nhìn ông lão ở phía trước.

Hắn không nhận ra tu vị của ông lão này, chỉ cảm thấy đối phương cao thâm khó dò, tựa như một vực sâu không thấy đáy, lại tựa như núi cao chót vót ở trong mây.

“Lão hủ Thanh Hư Tử! Chấp chưởng Giáo Viên Viện của Vô Tướng thần tông.” Ông lão bình tĩnh nhìn Sở Hi Thanh, vẻ mặt ôn hòa, mỉm cười nói: “Hôm nay đến đây là vì Sở thiếu kỳ chủ.”

Sắc mặt Bộ Yên Thành thay đổi.

Ông lão trước mắt này, lại chính là đại trưởng lão Thanh Hư Tử của Giáo Viên Viện, là một đại cao thủ nhị phẩm của Vô Tướng thần tông!

Tuy rằng người này không vào Địa Bảng, nhưng thực lực thì lại nằm trong top đầu của Địa Bảng, hầu như đã tiếp cận đỉnh cao của võ đạo, là một tồn tại đỉnh phong!

Vị đại trưởng lão này đến nơi này để làm gì? Chỉ vì Sở Hi Thanh sao?

Sở Hi Thanh hơi rùng mình, thần sắc hắn nghiêm túc, ôm quyền khom người: “Đệ tử ký danh Sở Hi Thanh, gặp qua đại trưởng lão!”

“Đứng lên đi!” Thanh Hư Tử nhẹ nhàng phẩy tay áo một cái, liền nâng Sở Hi Thanh dậy: “Không biết bây giờ Sở thiếu kỳ chủ có rãnh rồi không? Ta có mấy lời muốn nói với ngươi.”

Sở Hi Thanh vốn muốn chạy về tổng đà Thiết Kỳ Bang, dùng đầu của Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch để tế bái Thiết Cuồng Nhân.

Nhưng mà bây giờ, hắn không rảnh thì cũng phải biến thành rảnh.

. . .

Cùng lúc đó, bên trong thủy trại của Hải Thanh Bang, đệ tử chân truyền của Huyết Bức sơn, Lang Thiên Trung đang đứng trước thi thể không đầu của Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch, ánh mắt lạnh lẽo.

Bên cạnh hắn là Huyết Phong Kiếm – Lý Đạo Quy và Tử Điện Đao – Thiện Tử Long, cùng với đại quản gia Tứ Không Bàn.

Sắc mặt của ba người đều cực kỳ khó coi, quét mắt nhìn tòa thủy trại bừa bộn khắp nơi này.

Trận chiến ngày hôm nay, không chỉ phó bang chủ và bang chủ của Hải Thanh Bang chết trận, mà hơn hai ngàn bang chúng Hải Thanh Bang ở đây, phần lớn đều bị đao ý của Sở Hi Thanh làm cho bị thương, bọn họ đều co quắp trên mặt đất, kêu rên không thôi.

“Người này, quả thật là điên cuồng!”

Lang Thiên Trung thở dài một hơi, muốn phun toàn bộ uất ức trong lồng ngực ra ngoài.

Nhưng ngay sau đó, hắn vẫn cảm thấy ngực và bụng đau đớn như bị kim đâm.

“Đạo Quy, ngươi chuẩn bị một hai, chờ Nhạc sư đệ của ngươi đến, chúng ta đi tổng đà Thiết Kỳ Bang một chuyến. Hôm nay không giết người này, khó tiêu hận trong lòng ta.”

Lần này, Huyết Bức sơn làm lớn chuyện, truy sát Sở Hi Thanh là do Thái thú Tư Không Thiện đã bỏ hai trăm vạn lượng bạc tiền hoa hồng, hơn nữa còn hứa sẽ phối hợp với Huyết Phong Đạo để điều tra chuyện Nghịch Thần Kỳ và bảng tàng Liệt Vương.

Ngoài ra, người này còn có quan hệ với mấy lần Huyết Phong Đạo bị tổn thất, đã trở thành cái gai trong mắt cái đinh trong thịt của Huyết Phong Đạo từ lâu.

Chỉ là trước khi bọn họ ra tay, không ai có thể ngờ được là Sở Hi Thanh lại vướng tay vướng chân như vậy.

Đến bây giờ, Sở Hi Thanh vẫn bình yên vô sự, trái lại thì Huyết Bức sơn bọn họ lại tử thương nặng nề.

Đến thời điểm này, đã có năm vị đệ tử nội môn của Huyết Bức sơn chết trận, đệ tử ngoại môn và đệ tử ký danh thì lại cao đến mấy chục người.

Thậm chí trước đây không lâu, một đệ tử chân truyền khác là Tiểu Thiên Câu – Lê Vũ Minh đã mất tích ở quận Thái Sơn.

Bây giờ, chuyện này đã không phải là mối thù của đồng môn nữa, mà nó đã liên quan đến mặt mũi của Huyết Bức sơn rồi!

Lý Đạo Quy nghe vậy thì sững sờ, vẻ mặt chần chờ: “Lang sư huynh, Thiết Kỳ Bang có rất nhiều cao thủ thần bí, ta chỉ sợ tổng đà của Thiết Kỳ Bang cũng là đầm rồng hang hổ.”

“Sợ cái gì?”

Ánh mắt Lang Thiên Trung lạnh lẽo: “Lẽ nào tu vị của bọn họ còn có thể mạnh hơn một tứ phẩm là ta? Lúc này Sở Hi Thanh đang bị thương rất nặng, ta có ngươi và Nhạc sư đệ hỗ trợ, giết chết hắn là không khó, mà Thái thú Tư Không Thiện cũng vui vẻ giúp đỡ chúng ta.”

Nhạc sư đệ trong miệng hắn, chính là Yêu Tiễn – Nhạc Văn.

Vị đệ tử nội môn của Huyết Bức sơn này, có sức chiến đấu và thiên phú vượt qua cả Huyết Phong Kiếm – Lý Đạo Quy, đều có thực lực tiếp cận tứ phẩm.

Người này vốn phụ trách chuyện vây giết Sở Hi Thanh ở quận Thái Sơn, hiện giờ đang chạy về bên này.

Chương 770: Gặp mặt (6)

Thật ra thì Lý Đạo Quy không chỉ đề phòng mấy vị cao thủ thần bí kia, mà hắn lo về Kiếm Tàng Phong của Vô Tướng thần tông hơn.

Thời gian gần đây, hành tung của người này rất khó lường, không biết đã đi nơi nào.

Từ trận chiến trong đại lao của Cẩm y vệ, Lý Đạo Quy cực kỳ kiêng kỵ Kiếm Tàng Phong.

Hắn không nhìn thấu người này, luôn cảm thấy Kiếm Tàng Phong còn đang ẩn giấu thực lực.

Nói không chừng mấy người Sở Hi Thanh chạy xuống tầng dưới cùng, thì đã cứu hắn một mạng.

Hắn vừa vừa đến Kiếm Tàng Phong, liền nghe thấy tiếng cười hô hố ở sau lưng.

Lý Đạo Quy cực kỳ quen thuộc với giọng cười này, lập tức quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy một thanh niên có vóc dáng tầm trung, khuôn mặt tròn vo, đang chắp tay sau lưng, lơ lửng giữa không trung ở ngoài hai mươi trượng.

Đó chính là Kiếm Tàng Phong, hắn cười nhìn Lang Thiên Trung: “Lang huynh thật là can đảm! Tổng đà của Thiết Kỳ Bang ngọa hổ tàng long, sâu không lường được, ngay cả ta cũng phải kiêng kị vài phần. Lang huynh lại không hề sợ hãi, không hổ là đệ tử chân truyền của Huyết Bức sơn.”

Sau đó, hắn liếc mắt nhìn Lý Đạo Quy, nở nụ cười tươi rói: “Vị này chính là người quen cũ, Huyết Phong Kiếm – Lý Đạo Quy, sau trận chiến ở đại lao, ta đã tìm ngươi rất lâu.”

“Ngươi là Kiếm Tàng Phong?”

Khuôn mặt Lang Thiên Trung âm lãnh, phía sau hắn bỗng nhiên hiện lên một vệt ánh sáng đỏ, một đôi loan đao màu máu bắt đầu vờn quanh người Lang Thiên Trung.

Trong mắt Lang Thiên Trung thì lại tràn đầy sát cơ lạnh lẽo: “Ngươi đến đây là muốn thế nào? Muốn nhìn chuyện cười của Huyết Bức sơn sao? Chỉ sợ các hạ có mệnh đến nhưng không có mệnh về!’

Hắn đã nghe nói đến người này, là một đệ tử chân truyền bình thường không có gì lạ của Vô Tướng thần tông.

“Vậy thì ngươi sai rồi.” Kiếm Tàng Phong lắc đầu, khóe môi hơi vểnh lên: “Ta đã xem đủ chuyện cười rồi, bây giờ là dọn dẹp cho vị tiểu sư đệ kia.”

“Dọn dẹp?”

Lang Thiên Trung hiện lên vẻ ngờ vực, nhưng vẫn không chút do dự, cầm đôi loan đao màu máu kia, thân như thuấn ảnh, chém thẳng về phía Kiếm Tàng Phong!

Hắn không biết vì sao Kiếm Tàng Phong lại hiện thân ở nơi này sau khi Sở Hi Thanh đã rời đi, mà cũng lười suy nghĩ.

Người này rõ ràng là không có ý tốt, vậy thì chém là được!

Lúc này, phía sau hắn lại hiện ra một con Huyết bức cực lớn!

Một đôi cánh dơi kia, chợt che kín cả trời đất.

Đây chính là pháp tướng Huyết Uyên thần quân của Huyết Bức sơn, cũng là đao ý mà Lang Thiên Trung tu luyện.

Kiếm Tàng Phong lại không nhúc nhích, chỉ có một luồng kiếm ý mạnh mẽ xông ra, chém thẳng vào đôi loan đao màu máu của Lang Thiên Trung ở ngoài một trượng kia.

“Chính là dọn dẹp!”

Sau khi Kiếm Tàng Phong nói xong, vẻ mặt hắn bỗng nhiên cực kỳ nghiêm túc, cúi đầu khom người về phía trước: “Đệ tử Kiếm Tàng Phong, xin mời Tông chủ đại nhân cho mượn kiếm dùng một lát! Trận chiến này, để tự phụng mệnh Thanh Hư sư thúc, liên quan đến hưng vong của Vô Tướng thần tông ta, chứ không phải là vì cá nhân đệ tử.”

Khoảnh khắc này, hư không ở trung quanh bỗng nhiên rạn nứt.

Vùng không gian này bỗng nhiên hiện lên vô số vết rách giống như mạng nhện, lại giống như một miếng thủy tinh bị vỡ nát.

Sau đó, vô số đạo vận quanh quẩn, vô số kiếm khí chui ra từng tấc từng tấc một từ trong hư không.

Tử Điện Đao – Thiện Tử Long thấy cảnh này, lập tức quay người dùng độn thuật.

Thân hắn hóa thành điện màu tím, dùng hết khả năng để bỏ chạy.

Hắn cảm giác được, Kiếm Tàng Phong bây giờ rất không đúng!

Người này, chỉ dùng kiếm khí mà đã có thể chống đỡ được đao của Lang Thiên Trung rồi.

Còn cả thanh kiếm đánh nát và đâm xuyên hư không mà đến này nữa, cũng khiến cho Tử Điện Đao – Thiện Tử Long sợ hãi.

Hắn nghĩ thanh kiếm này, sẽ không phải thanh thần khí siêu phẩm, trấn tông của Vô Tướng thần tông, Thần Vọng Kiếm đấy chứ?

Sắc mặt Kiếm Tàng Phong thì lại lạnh lùng, nhìn đám người trước mắt với ánh mắt mang vài phần thương hại: “Các người đã biết Sở sư đệ có Nhai Tí đao ý tầng mười một, huyết mạch Nhai Tí tầng chín, vậy thì đừng hi vọng xa vời, đừng hi vọng còn sống rời khỏi chỗ này.”

Mà lúc này, sau người hắn đột nhiên hiện ra một cái ‘cây cân’ cực lớn.

Trong lòng Lang Thiên Trung biến đây là kiếm ý của Kiếm Tàng Phong hóa thành, cũng là võ đạo của kẻ này.

Trái tim của hắn lạnh lẽo vì sợ hãi, con ngươi co rút lại: “Ngươi tu luyện Bình Thiên KIếm?”

Theo một mặt của Cây Cân cực lớn kia nghiêng về phía của Kiếm Tàng Phong.

Lang Thiên Trung bỗng nhiên cảm thấy mình trở nên nhỏ bé đến vô hạn, cực kỳ suy yếu.

Cái tên mập lun ục ịch Kiếm Tàng Phong này thì lại trở nên cao to vĩ đại, nguy nga hoành tráng.

Kiếm khí của hắn rộng lớn, chân nguyên như biển, thần lực vô biên, nhìn như thần linh.

“Chính là Bình Thiên Kiếm!”

Tay của Kiếm Tàng Phong đã cầm cán kiếm Thần Vọng Kiếm.

Hắn chỉ vung nhẹ một cái, đầu của Lang Thiên Trung đã rơi xuống đất.

Lại ép xuống một cái, kiếm ý vô biên kia liền làm cho đầu của toàn bộ hơn hai ngàn bang chúng Hải Thanh Bang ở đây nổ tung!

Chương 771: Lật tay

Mà lúc này, Huyết Phong Kiếm – Lý Đạo Quy, Tử Điện Đao – Thiện Tử Long và đại quản gia Tư Không Bàn đang dốc sức chạy trốn, cũng cảm thấy rung động, sợ đến vỡ mật, tuyệt vọng đến cực hạn.

Lý Đạo Quy cũng đã ý thức được chuyện gì rồi.

Là Thần Ý Xúc Tử Đao!!!

Tên Sở Hi Thanh, có tố chất để tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao! Rất có thể sẽ trở thành một Huyết Nhai Đao Quân tiếp theo!

Vì vậy, Vô Tướng thần tông muốn giết người diệt khẩu!

Lý Đạo Quy không hề có ý chống lại, cũng không dám có ý niệm báo thù có Lang Thiên Trung.

Kiếm Tàng Phong cầm Thần Vọng Kiếm trong tay, đã mạnh đến mức khiến cho hắn sợ hãi.

Người này, nhất định có thực lực Địa Bảng, hơn nữa còn là hàng đầu trong Địa Bảng.

Nhưng Lý Đạo Quy lập tức phát hiện ra, thế mà đến giờ phút này, hắn vẫn chưa thể chạy ra khỏi thủy trại.

Rõ ràng là hắn đã dùng toàn lực để phi độn, thậm chí còn dùng một ngọc phù tứ phẩm, nhưng mà đến giờ, hắn mới chỉ chạy được có hơn bốn mươi trượng.

Bức tường thủy trại ở trước mắt hắn, lại xa xôi tựa như núi cao biển rộng.

Lý Đạo Quy lại nôn nóng, lại sợ hãi, lại ngờ vực.

Hắn nghĩ mãi cũng không ra, mãi cho đến một cái hô hấp sau, tâm thần Lý Đạo Quy run lên, hắn bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện.

Sau đó hắn không thể tin nổi mà thét lên sợ hãi” Đây là Lượng Thiên Kiếm? Ngươi còn tu luyện được cả đo đạc thiên địa Lượng Thiên Kiếm?”

“Đúng là có kiêm tu Lượng Thiên Kiếm, nhưng còn mới nhập môn thôi.”

Lúc này, sau lưng của Kiếm Tàng Phong lại hiện lên một thanh ‘cự xích’ (thước to), vắt ngang tại hư không.

Hắn phất ống tay áo một cái, cười tự giễu: “Nếu như không có Thần Vọng Kiếm ở đây, thì ta cũng không dám bêu xấu trước mặt các ngươi.”

Cũng đúng vào lúc này, tất cả những người còn sống ở đây, đều vô thanh vô tức mà mất đầu.

Đầu của Lý Đạo Quy cũng đã rơi xuống.

Ánh mắt hắn mờ mịt không hiểu, không biết Kiếm Tàng Phong ra tay thế nào.

Mãi cho đến khi đầu người rơi xuống đất, Lý Đạo Quy mới nhớ đến một môn truyền thừa chỉ đứng sau tam đại tuyệt học trấn phái của Vô Tướng thần tông.

. . .Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm!

. . .

Sông Thần Tú, trên một bãi đá cạn ở cách thủy trại Hải Thanh Bang khoảng tầm 300 dặm.

Sở Hi Thanh đang ngồi đàng hoàng trên cát đá, dùng tay sờ Huyết Nhai thần đao.

Trên người của hắn tự nhiên hiện ra vô số lân phiến nhỏ bé màu trắng bạc.

Những lân phiến bóng loáng này thậm chí còn lan đến thân đao, khiến cho một người một đao giống như thành một thể.

Mỗi lần hắn hít thở, đều đang hô ứng với Huyết Nhai thần đao, cộng hưởng khí mạch, đạo vận kết hợp, tâm ý tương thông.

Cảm giác này khá giống với cảm giác giữa hắn và tiểu Tóc Húi Cua.

Cự thú Nhai Tí khổng lồ ở sau lưng Sở Hi Thanh cũng càng uy nghiêm hơn, trông rất sống động, tựa như là thật vậy.

Thanh Huyết Nhai thần đao này, thế mà lại làm cho Nhai Tí đao ý của hắn tăng lên tận ba tầng!

Ngoài ra, còn có huyết mạch Nhai Tí, thiên phú Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ, Cửu Luân thần ấn. . . tất cả đều tăng lên.

Ngoài ra, bản thân thanh đao này còn có dị năng và thần thông cực kỳ mạnh mẽ.

Huyết Nhai thần đao thì liên tục kêu ong ong, trên thân đao hiện lên hai khí kim và đỏ, như hai con trăn lớn đang quấn quanh cánh tay của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh cảm giác được đao linh của thần đao này, nó đang dùng phương thức này để phát tiết hưng phấn trong lòng, biểu đạt vui sướng và ý muốn thân cận của nó.

Hiện giờ, Sở Hi Thanh chỉ cần một ý niệm, là có thể để Huyết Nhai thần đao hợp lại với với Nhai Tí đao ý của mình, trở thành hung khí trí mạng có thể quét ngang tất cả!

Tuy nhiên, loại trạng thái này chỉ có thể duy trì một cái hô hấp.

Sau một hô hấp, sức lực toàn thân Sở Hi Thanh sẽ bị rút sạch, đầu váng mắt hoa.

“Có thể dừng lại rồi.”

Thanh Hư Tử ngồi xếp bằng ở đối diện Sở Hi Thanh, phất phất trần một cái, đánh lên thân đao Huyết Nhai thần đao.

“Cũng không nhìn hắn bây giờ có tu vị gì? Chân nguyên và thần niệm của hắn có thể chịu được thần đao nửa bước Siêu Phẩm như ngươi sao?”

Huyết Nhai thần đao run rẩy một trận, bất đắc dĩ mà chủ động rời khỏi Sở Hi Thanh, trở về sau lưng Thanh Hư Tử.

Sở Hi Thanh nhất thời khôi phục tinh thần.

Thanh Hư Tử nhìn Sở Hi Thanh, cười nói: “Sở thiếu kỳ chủ, chắc hẳn cũng biết đây thứ thứ gì đúng không?”

“Đây là Huyết Nhai thần đao!” Sắc mặt Sở Hi Thanh ngưng trọng, hơi gật đầu nói: “Đệ tử đã nghe danh từ lâu, trong lòng cũng rất chờ mong. Mấy tháng trước, đặc sứ Tông Lệnh Thư sư huynh đã từng thu thập tinh huyết của ta, nói là đưa về bản sơn để phân biệt, nhưng đã trôi qua vài tháng mà vẫn không có tin tưởng, ta còn tưởng rằng mình hết hi vọng rồi. Còn nữa, đệ tử là người của Vô Tướng thần tông, đại trưởng lão gọi ta tiểu Sở là được.”

Chương 772: Lật tay (2)

Thanh Hư Tử hơi nhướng mày, vẻ mặt hiện ra ý vui mừng.

“Khi đó, tuy rằng Huyết Nhai Bàn cũng sáng chín vòng, nhưng hai vòng ảm đạm không rõ. Chúng lại đưa tinh huyết của ngươi cho Huyết Nhai thần đao để phân biệt. CÓ lẽ là khi đó huyết mạch của ngươi chưa thức tỉnh hoàn toàn, nên Huyết Nhai thần đao cũng không thể nhận ra.”

Sau khi hắn nói đến đây, còn cố tình liếc mắt nhìn Huyết Nhai thần đao một cái.

Thanh Hư Tử nghe nói, khi đó cây đao này còn có chút ghét bỏ tinh huyết của Sở Hi Thanh, nửa muốn ăn nửa không.

Huyết Nhai thần đao thì lại ‘vù’ một tiếng, run run lên để biểu thị bất mãn.

Sở Hi Thanh tất nhiên là biết nguyên nhân trong đó.

Hắn mới luyện hóa tinh huyết Nhai Tí ở cách đây không lâu, khi đó mới thức tỉnh huyết mạch Nhai Tí, sau đó nhờ hệ thống giúp đỡ mà tăng lên tầng chín.

“Thì ra là như vậy!” Sở Hi Thanh tỏ vẻ thoải mái: “Đúng là ta thức tỉnh huyết mạch Nhai Tí vào khoảng ngày 25 tháng 4.”

Thanh Hư Tử nghĩ thầm, vậy thì đúng rồi, Huyết Nhai thần đao cũng bay đi vào ngày đó.

Sau đó, vẻ mặt hắn nghiêm nghị, giọng nói ngưng trọng: “Tiểu Sở, ngươi có nguyện ý gia nhập Vô Tướng thần tông ta, tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao của Huyết Nhai Đao Quân không?”

Sở Hi Thanh chính là vì truyền thừa Thần Ý Xúc Tử Đao, hắn ngăn chặn vui mừng trong lòng, lập tức nói: “Đệ tử rất muốn, không dám dùng từ mời! Thần Ý Xúc Tử Đao chính là tuyệt học vô địch, đánh khắp thiên hạ của Huyết Nhai Đao Quân, đệ tử kính ngưỡng đã lâu. Có thể tu luyện môn đao pháp này, chính là vinh hạnh của đệ tử. Chỉ là . . .”

Hắn nói đến đây, trong mắt hiện lên vẻ chần chờ: “Không dám giấu đại trưởng lão, ta bây giờ đã là trọng phạm bị triều đình truy nã, đứng thứ ba trên Đông Châu – Hắc Bảng, đã không dám hi vọng xa vời là bái vào Vô Tướng thần tông nữa. Với thân phận của ta bây giờ, chỉ sợ sẽ làm cho Vô Tướng thần tông mang tiếng xấu.”

Thanh Hư Tử thấy buồn cười, vẻ mặt hàm chứa khinh thường: “Việc này ngươi không cần lo, tội danh mà quan phủ Đông Châu đổ lên người ngươi, ta sẽ giúp người giải quyết. Sau này ngươi sẽ biết, chuyện này cực kỳ đơn giản, đệ tử của Vô Tướng thần tông ta, há có thể để cho bọn họ muốn nói xấu là được?”

Hắn nói đến đây, chợt đổi giọng một cái: “Lệnh truy nã của ngươi thì đơn giản, cái khó chính là an toàn tính mạng của ngươi. Khi xưa, Huyết Nhai Đao Quân vô địch thiên hạ, không biết có bao nhiêu thế lực đều kiêng kị tuyệt học của hắn.”

“Còn cả kẻ thù khi xưa của Huyết Nhai Đao Quân nữa, khi Đao Quân toàn thịnh thì đám cự thần cũng chẳng phải đối thủ của hắn, ngay cả một ít đại năng Siêu Phẩm khi đó cũng không thể không tránh mũi nhọn, thậm chí còn thảm bại dưới tay Đao Quân. Những người này có tuổi thọ rất dài, vẫn còn sống đến tận bây giờ, bọn họ tuyệt đối không muốn Thần Ý Xúc Tử Đao tái hiện tại thế gian.”

Sở Hi Thanh nghe vậy, vẻ mặt không khỏi nghiêm túc.

Thật ra hắn cũng đã dự đoán được tình cảnh nguy hiểm trong tương lai rồi.

Tần Mộc Ca đã đề cập đến, trước khi hắn tu luyện thành công Thần Ý Xúc Tử Đao, tính mạng của hắn sẽ như ngọn nến trong gió, lúc nào cũng có nguy cơ bị dập tắt.

Tuy nhiên, Vô Tướng thần tông cũng có đầy đủ lực lượng và ý chí để bảo vệ tính mạng của hắn.

“Xin hỏi ý của đại trưởng lão là?”

“Từ mấy trăm năm trước, Vô Tướng thần tông ta đã có một kiến nghị, đưa đệ tử có tư cách thừa kế Thần Ý Xúc Tử Đao vào trong ‘Huyết Nhai thánh truyền’, đặt ngang hàng với ‘Lượng Thiên thánh truyền’, ‘Bình Thiên thánh truyền’ và ‘Tru Thiên thánh truyền’, tất cả là bốn môn đại thánh truyền, có tư cách lướt qua ngoại môn và nội môn, vào thẳng chân truyền.”

Thanh Hư Tử mỉm cười: “Nhưng ta hi vọng ngươi vào môn xong thì giấu tài, khiêm tốn tu luyện, tạm thời không dùng tên tuổi Huyết Nhai thánh truyền, mà chỉ lấy lợi ích thực tế của Huyết Nhai thánh truyền.”

“Không phải Vô Tướng thần tông không bảo vệ được ngươi, nhưng nếu như có thể dùng kế sách để phòng ngừa một trận phân tranh và giết chóc, ngại gì không làm? Có điều, chuyện này sẽ do ngươi quyết định, nên ta muốn nói trước với ngươi. Ngươi yên tâm, ngoại trừ chuyện tiến thẳng vào chân truyền ra, thì tất cả đãi ngộ còn lại của Huyết Nhai thánh truyền sẽ không thiếu.”

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, đây là chuyện tốt nha.

Cũng chính là im ỉm phát tài, yên lặng phát triển.

Chỉ cần hắn có tư cách nghiên cứu tất cả võ đạo của Vô Tướng thần tông, nghiên cứu tất cả Chân Ý Đồ và Thần Ý Xúc Tử Đao của Huyết Nhai Đao Quân, vậy thì có thân phận đệ tử chân truyền hay không, có cái danh Huyết Nhai thánh truyền hayko, đều không quan trọng.

Hắn chợt cảm thấy không đúng, lấy tính cách của hệ thống ba ba, chỉ hận không thể để hắn càng nổi danh càng tốt.

Cái hệ thống này, xưa nay đều không ngại chuyện lớn.

Tuy nhiên, thời điểm nên ‘cẩu’ thì vẫn phải ‘cẩu’.

Sở Hi Thanh vừa nghĩ đến những kẻ thù của Huyết Nhai Đao Quân, chỉ thấy tê cả da đầu.

Chương 773: Lật tay (3)

Lúc này, hắn chắp tay: “Để tự nghe theo tông môn dặn dò.”

“Tốt!” Thanh Hư Tử cười thỏa mãn, sau đó lại gảy ngón tay một cái, một chiếc nhẫn màu trắng bạc có khảm kim cương máu liền bay đến trước người Sở Hi Thanh: “Đây là ‘Huyết Nhai huyễn giới’, là đồ vật mấy năm trước Vô Tướng thần tông đã chế tạo cho Huyết Nhai thánh truyền.”

“Tuy rằng thứ này chỉ là tứ phẩm, nhưng lại có năng lực thần ký, không chỉ có thể đưa huyết mạch Nhai Tí của ngươi lên hai tầng, còn có thể ‘nghĩ hóa’ ra hai loại sức mạnh huyết mạch của Bạch Hổ và Cùng Kỳ.”

“Nghĩ hóa?” Sở Hi Thanh hơi sững sờ, không khỏi nhìn kỹ chiếc Huyết Nhai huyễn giới ở trong tay.

Hắn thử đeo chiếc nhẫn này vào tay.

Sau đó, hắn phát hiện trong màn hình huỳnh quang hư ảo của mình, chữ ‘Nhai Tí (cửu giai)’ đã biến thành ‘Nhai Tí / Bạch Hổ (cửu giai)’.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại ngưng thần cảm ứng phù văn ở trong nhẫn.

Chẳng mấy chốc là hắn đã có thể thăm dò được phương pháp sử dụng của chiếc nhẫn này, mấy chữ bên trong màn hình huỳnh quang kia, lại biến thành ‘Nhai Tí / Cùng Kỳ (cửu giai)’.

Bạch Hổ và Cùng Kỳ, đều là thần thú hai hệ, thuộc tính khá tương đồng với Nhai Tí.

Hai loại thiên phú huyết mạch này đều không kém Nhai Tí, thậm chí còn có phương diện vượt trội hơn.

Chỉ là không xứng đôi với Nhai Tí đao ý và Thần Ý Xúc Tử Đao mà thôi.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, hiển nhiên là Vô Tướng thần tông đã có chuẩn bị từ trước, vì che dấu thân phận cho Huyết Nhai thánh truyền, nên đã phải nghĩ rất nhiều.

Sau đó, tâm niệm của Sở Hi Thanh hơi động, khiến thiên phú huyết mạch lại chuyển thành Bạch Hổ lần nữa.

-Huyết mạch Bạch Hổ giai đoạn thứ chín, có thể làm cho ngươi nắm giữ thể chất của Bạch Hổ ở giai đoạn thiếu niên, trong cơ thể sinh sôi thần phong và Canh kim chi lực ở cường độ cao đẳng, cũng nắm giữ “Bạch Hổ dực giáp” và “Bạch Hổ thần cương’ của Bạch Hổ ở giai đoạn thiếu niên, ngoài ra còn tăng một tầng tất cả chân lý võ đạo có liên quan đến đao kiếm.

Bạch Hổ dực giáp (thiếu niên): Nắm giữ năng lực phòng ngự mạnh mẽ nhất trong cùng cấp, có thể tiêu trừ sáu đến bảy phần mười tất cả ngoại lực, bỏ qua tất cả Canh kim chi lực từ lục phẩm trở xuống. Có thể kích hoạt hai cánh Bạch Hổ, tăng cường tốc độ thân pháp lên gấp đôi, cũng có năng lực bay lượn trên không.

Bạch Hổ thần cương (thiếu niên): Tất cả cương khí của người đều kết hợp với lực lượng thần phong và Canh kim chi lực, hóa thành Thần cương, cường độ và độ dẻo được cường hóa từ bốn đến năm phần.

Sở Hi Thanh không khỏi nhướng mày lên.

Huyết mạch Bạch Hổ này quả nhiên là ghê gớm, chưa chắc đã mạnh hơn Nhai Tí, nhưng tính áp dụng lại rộng hơn. Không hổ là một trong Tứ Linh, là tồn tại có thể sánh vai với mười hai Tổ thần của Nhân tộc.

Từ miêu tả của hệ thống, sau khi hắn 'nghĩ hóa' ra thiên phú huyết mạch Bạch Hổ, thì thực lực của hắn cũng không giảm xuống bao nhiêu.

"Xem ra ngươi đã nắm giữ nó." Thanh Hư Tử nhìn Bạch Hổ dực giáp ở trên người Sở Hi Thanh, thần sắc thỏa mãn, đồng thời trong lời nói còn ngậm lấy vài phần nhắc nhở: "Từ nay về sau, tiểu Sở ngươi cố gắng không sử dụng huyết mạch Nhai Tí ở trước mặt người khác. Nếu như bắt buộc phải dùng, vậy thì nhất định phải chém tận giết tuyệt, không thể để lại người sống."

"Ngoài ra, tuy rằng bây giờ ngươi không thể dùng danh nghĩa Huyết Nhai thánh truyền để gia nhập tông môn, nhưng lại có thể làm 'Huyết Nhai dự bị', ngươi muốn tu luyện Thần Phong Minh Kính Đao, Thiên Thù Thần Ý Đao và Thần Ý Xúc Tử Đao, dù sao cũng cần phải có một cái danh . . ."

Ngay khi hắn nói đến chỗ này, một bóng người xuất hiện ở sau lưng Thanh Hư Tử.

Đó là Kiếm Tàng Phong, hắn đeo kiếm ngự không mà đến, rơi xuống bãi đá nhỏ này: "Đại trưởng lão, đệ tử may mắn không làm nhục mệnh. Tổng cộng 2747 người trong tổng đà Hải Thanh Bang, tất cả đều đã chết, không còn người sống."

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, chỉ cảm thấy một luồng máu tanh nồng nặc xông vào mũi.

Bạch Tiểu Chiêu và Bộ Yên Thành đứng ở phía sau hắn, thân thể của họ cũng run lên, sắc mặt ngưng trọng.

Đặc biệt là Bộ Yên Thành, hắn chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát, cả người nổi da gà.

Trước kia hắn đã từng gặp Kiếm Tàng Phong này một lần.

Béo trắng, ôn hòa, lúc nào cũng cười tủm tỉm, nhưng không ngờ tên này cũng là một kẻ tàn nhẫn.

"Chỉ là diệt khẩu thì vẫn chưa đủ." Thanh Hư Tử liếc mắt nhìn Kiếm Tàng Phong, trong mắt hàm chứa ý kiểm tra: "Hơn hai ngàn bảy trăm người, không thể vô duyên vô cớ nổ chết được, ngươi chuẩn bị giải quyết chuyện sau này thế nào? Còn nữa, không thể không đề phòng hai cô gái ẩn nấp trong bóng tối kia.”

Vẻ mặt Kiếm Tàng Phong tự nhiên: “Ta đã liên lạc với Kinh Thôn Thiên Cổ - Cổ Thiên Sinh, hắn đã hứa là sẽ dùng danh nghĩa hiến tế táng thiên để cõng tội danh này. Trong tổng đà Hải Thanh Bang vừa hay có thần lực của Táng Thiên, người khác sẽ không tìm thấy sơ hở. Còn vị Thiên hộ của Thiên nha Cẩm y vệ và con gái Lục Trầm kia, đệ tử cũng đã xử lý ổn thỏa.”

Chương 774: Lật tay (4)

Bộ Yên Thành nghe vậy thì sững sờ.

Kinh Thôn Thiên Cổ - Cổ Thiên Sinh, chính là một trong những trưởng lão của Ma Chiến lâu bọn họ.

Bộ Yên Thành cũng không để ý chuyện Kiếm Tàng Phong giết người diệt khẩu, cấu kết với ma tu.

Thật ra thì chuyện này cũng chẳng có gì lạ.

Vô Tướng thần tông được xưng là thần tông chính đạo, nhưng tuyệt đối không phải quân tử thiện lương gì. Chỉ lác tác phong làm việc của người ta vẫn khá đàng hoàng, có ranh giới nhất định.

Còn về cái tên Huyền môn chính tông, chỉ là chỉ công pháp của bọn họ chính tông, nhắm thẳng vào nhất phẩm.

Bộ Yên Thành chỉ kinh ngạc về chuyện Kinh Thôn Thiên Cổ - Cổ Thiên Sinh bị Vô Tướng thần tông cám dỗ từ bao giờ?

Thật sự không ngờ được, tên Kinh Thôn Thiên Cổ - Cổ Thiên Sinh kia lúc nào cũng há mồm ngập mồm là không đội trời chung với nhẫn sĩ chính đạo, nhưng lại âm thầm cấu kết với Vô Tướng thần tông, làm chuyện dơ bẩn thay cho Vô Tướng thần tông.

Khi Bộ Yên Thành kinh ngạc không thôi, Kiếm Tàng Phong lại cười nhìn Sở Hi Thanh: “ Sư đệ yên tâm, vị Thiên hộ của Cẩm y vệ kia vẫn còn tác dụng với ngươi, ta không giết nàng. Còn con gái của Lục Trầm, Kiếm mỗ cũng không ngu đến mức đắc tội với kẻ đứng thứ chín trong thiên hạ bây giờ.”

Lúc này, vẻ mặt Sở Hi Thanh mới hơi buông lỏng.

Hắn đang lo lắng Kiếm Tàng Phong sẽ diệt khẩu luôn cả hai người

Lục Loạn Ly.

Chỉ là không biết hắn xử lý thế nào, lại ‘xử lý’ ra làm sao?

Sau đó, Kiếm Tàng Phong đi đến trước người Bộ Yên Thành: “Há mồm!”

Bộ Yên Thành không chút do dự, mở miệng ra ngay, sau đó liền thấy một tia sáng trắng bắn vào trong miệng của hắn.

Luồng sáng trắng kia vừa vào miệng liền tan ra, hóa thành từng tia từng tia Canh kim chi khí, lẻn vào dưới đáy lưỡi của hắn, hình thành một phù ấn hình kiếm.

“Ngươi biết đây là cái gì không?” Kiếm Tàng Phong chắp tay sau lưng, nhìn Bộ Yên Thành.

“BIết!” Bộ Yên Thành gật đầu: “Đây là Vô Tướng Niệm Tử phù, từ nay về sau, nếu như ta nói lời không nên nói. . .”

Hắn dùng tay chỉ chỉ vào trán của mình: “Ta nhất định sẽ chết!”

“Ngươi rất ngay thẳng, cũng rất thức thời, hi vọng ngươi vẫn luôn như vậy.”

Kiếm Tàng Phong gật đầu thỏa mãn, lại đi đến bên cạnh Bạch Tiểu Chiêu, lấy một tấm giấy da thú màu vàng ra, đặt trước mặt Bạch Tiểu Chiêu: “Mời các hạ ấn vào đây.”

Sở Hi Thanh định nói Bạch Tiểu Chiêu không cần phải ấn vào.

Cô bé này coi hắn như cha, hơn nữa còn có tâm linh tương thông với hắn.

Tuy nhiên, Bạch Tiểu Chiêu đã không thèm nghĩ ngợi gì mà cắn rách chân của mình, ấn một huyết ấn xuống tờ giấy da thú tràn ngập phù văn kỳ dị kia.

Bộ Yên Thành nhìn thấy tình cảnh này, khóe môi không khỏi co quắp vài cái.

Đây thực sự là đãi ngộ khác biệt, Kiếm Tàng Phong chỉ dùng biện pháp ôn hòa như ‘Thề sách’ với Bạch Tiểu Chiêu, nhưng lại dùng Vô Tướng NIệm Tử phù với mình.

Lúc này, Thanh Hư Tử đã đứng dậy: “Thời gian đã không còn sớm, chúng ta nên lên đường thôi, giải quyết tội danh của tiểu Sở càng sớm càng tốt.”

Hắn cười nhìn Sở Hi Thanh: “Tiểu Sở, hôm nay ngươi mạnh mẽ xông vào thủy trại của Hải Thanh Bang, chém giết Lâm Thạch và Long Hành. Có phải là đã quyết định được ăn cả ngã về không, dựng cờ tạo phản rồi?”

“Vậy thì không.” Sở Hi Thanh lắc đầu, vẻ mặt thừa nhận: “Nhưng cũng không khác nhiều lắm, ta đã chuẩn bị đánh một trận với quan quân Đông Châu ở quận Tú Thủy. Hoặc là Thiết Kỳ Bang diệt vong, hoặc là Tổng đốc Đông Châu bị ép phải chiêu an. Cái này thật ra cũng không khác gì dựng cờ tạo phản.”

Hắn chỉ không chuẩn bị chiếm thành lập trại mà thôi, vẫn lưu lại một đường lui.

Thanh Hư Tử lại hơi lắc đầu: “Đây là thủ đoạn cá chết lưới rách, ta tin tưởng ngươi có thể phá cục, nhưng đã không cần thiết.”

Hắn phất phất trần trong tay một cái, cuốn Sở Hi Thanh bay lên không trung.

“Thái thú Tư Không Thiện sử dụng lực lượng trên quan trường để thêu dệt tội danh cho Thiết Kỳ Bang, đưa ngươi vào Hắc Bảng, hôm nay chúng ta liền lấy gậy ông đập lưng ông!”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, sau đó ánh mắt lóe lên, hiện ra vài phần chờ phân phó.

. . .

Đông Châu, Quận thành Giang Nam.

Trời tờ mờ sáng, Thiên hộ Cẩm y vệ Tào hiên đã đi đến trước cổng lớn phủ Tổng đốc để chờ đợi.

Tào Hiên nhìn cánh cửa lớn màu đỏ thẫm trước mặt, lại sờ sờ vào lá bùa hình kiếm gãy trong tay, trong lòng tràn đầy nghi ngờ.

Hắn bị tấm phù này ép đến nơi này.

Đêm hôm qua, tấm kiếm phù này đột nhiên qua lại ở trước người hắn.

Phía trên chỉ có một câu nói ngắn ngủi: Trước giờ thìn một khắc ngày mai, cần phải đi đến phủ Tổng đốc Đông Châu, quá hạn không hầu!

Bên trên thành kiếm phù này, không còn bất kỳ tiêu chí hay ấn ký nào khác, nhưng Tào Hiên lại không dám chậm trễ.

Bởi vì bản thân kiếm phù này chính là ấn kỳ, chính là tiêu chí.

Đây không phải là tin phù dùng cho truyền tin, cũng không phải Càn Khôn phi kiếm, nó chỉ là một lá bùa bình thường, có hình dáng thanh kiếm gãy. Sau đó, được một tia kiếm ý dẫn dắt, phi hành đến trước mặt hắn.

Chính là tia kiếm ý này, khiến cho Tào Hiên run sợ, nó có thể dẫn dắt kiếm phù xuyên qua cương khí hộ thể của hắn, sau đó phá tan Bá thể của hắn, lơ lửng ở giữa trán của hắn.

Chỉ một chút nữa thôi, lá bùa bình thường này đã có thể xuyên thủng sọ não của hắn rồi!

Chương 775: Lật tay (5)

Vì vậy, ngay đêm hôm qua, Tào Hiên đã vội vàng rời thành, chạy cả đêm để đến quận thành Giang Nam.

Hắn biết năng lực của người này, chỉ cần một suy nghĩ là có thể lấy mạng của hắn!

Chỉ là không biết vị cao nhân thần bí này có lai lịch gì? Là vị cao nhân nào trên Địa Bảng?

Người này bắt hắn chạy suốt đêm đến đây, lại có mục đích gì?

Ngay khi Tào Hiên tràn đầy nghi vấn, nghĩ mãi không ra.

Hắn nhìn thấy cửa giữa của phủ Tổng đốc hơi run lên, sau đó liền mở ra.

Tổng đốc Đông Châu Vương Thăng đi đằng trước, dẫn theo một đám phụ tá và quan lại đi ra ngoài cửa.

“Đây là?” Tào Hiên lại tràn đầy ngạc nhiên và nghi ngờ.

Mở ‘cửa giữa’, chính là lễ nghi cao nhất của triều đình, thông thường chỉ dùng để đón thủ trưởng hoặc là thành viên hoàng thất.

Khách khứa bình thường hoặc là người nhà của phủ Tổng đốc, mặc kệ là thân phận cao quý đến mức nào, để phải đi cửa hông để vào phủ Tổng đốc.

Không biết hôm nay có vị đại nhân nào muốn đến, khiến cho Tổng đốc Đông Châu Vương Thăng lại cung kính như vậy.

Một cái chớp mắt tiếp theo, hắn liền nhìn thấy mấy bóng người bay ngang trời mà đến.

Người cầm đầu là một ông lão mặc áo bào xanh.

Người này khoảng bảy mươi tuổi, râu trắng mày trắng, sắc mặt hồng hào, khuôn mặt gầy gò, quanh người lại có sương khói lờ mò giống như tiên khí.

Hai người phía sau thì Tào Hiên lại biết.

Một là Sở Hi Thanh, một người khác là Kiếm Tàng Phong.

Tào Hiên nhất thời sửng sốt, lòng thầm nói Sở Hi Thanh này thật to gàn, Vô Tướng thần tông thật kiêu ngạo, Kiếm Tàng Phong dám dẫn trọng phạm bị truy nã Sở Hi Thanh đến đây.

Nhưng ngay sau đó, hắn nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt nhất thời đại biến.

Tổng đốc Đông Châu Vương Thăng không thèm để ý đến Tào Hiên, hắn cũng coi như không nhìn thấy Sở Hi Thanh luôn.

Hắn tươi cười đầy mặt, tiến lên nghênh đón ông lão áo bào xanh: “Không ngờ Thanh Hư đại trưởng lão giá lâm, thật sự là rồng đến nhà tôm!”

Thanh Hư?

Tào Hiên thầm nói quả nhiên, đây nhất định là đại trưởng lão Giáo Viên Viện của Vô Tướng thần tông, Thanh Hư Tử.

Thanh Hư Tử cũng nở nụ cười: “Không dám nhận! Tổng đốc không chê ta đến quấy nhiễu là được.”

Sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn cổng lớn của phủ Tổng đốc ở phía trước, còn có đám người phụ tá của Vương Thăng: “Hôm nay lão phu đến đây, là có chuyện muốn thương lượng với Tổng đốc đại nhân. Mời Tổng đốc đại nhân tìm một nơi vắng lặng để bàn chuyện.”

Có một ít người không quan trọng cũng không liên quan, vậy không cần ở đây làm gì.

Tổng đốc Vương Thăng lại ‘a’ một tiếng, liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh một chút.

Hắn cũng đoán được, hôm nay nhất định là có quan hệ với vị Sở thiếu kỳ chủ này.

Trong một gian phòng trà ở sân sau của phủ Tổng đốc, sương trà mờ mịt, hương trà mịt mờ.

Là do Thanh Hư Tử triệu vào, nên Tào Hiên mới may mắn được vào trong phòng trà này.

Trước bàn án của Tào Hiên có một chén trà do thị nữ rót, hắn lại ngửi cũng không dám ngửi, cẩn thận từng li từng tí, chỉ sợ mình ngồi không nghiêm chỉnh.

“Trà ngon!”

Tâm tư của Thanh Hư Tử rõ ràng là không phải ở trà, sau khi nếm thử một ngụm, hắn liền tiện tay bỏ lên bàn: “Tổng đốc đại nhân hẳn là đã đoán được ý đồ của ta? Hôm nay, Thanh Hư đến đây là vì đệ tử của nhà mình. Tổng đốc đại nhân có biết, Kỳ chủ của Thiết Kỳ Bang chính là Huyết Nhai dự bị của Vô Tướng thần tông ta?”

Tổng đốc Đông Châu Vương Thăng ngây ngươi giây lát, hắn không ngờ Thanh Hư Tử lại trực tiếp đi thẳng vào vấn đề như vậy.

Vẻ mặt hắn nghiêm túc, hơi lắc đầu: “Bản quan chưa từng nghe nói đến việc này.”

“Bây giờ Tổng đốc đại nhân nghe thấy rồi đấy.” Thanh Hư Tử phất phất trần một cái, giọng nói lạnh lẽo: “Sở Hi Thanh có thiên phú cực cao, có tư cách tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao tầng thứ nhất, là trụ cột tương lai của Vô Tướng thần tông ta. Hiện nay lại bị người vu oan hãm hại, thêu dệt tội danh, đưa tên vào Hắc bảng, nỗ lực đưa hắn vào chỗ chết, làm hỏng khí vận của thần tông ta, tội đáng muôn chết.”

“Chuyện này. . .” Tổng đốc Đông Châu Vương Thăng nghe vậy thì chỉ cảm thấy vô cùng đau đầu, hắn cau mày: “Ý của đại trưởng lão. . . lẽ nào là muốn rửa sạch tội danh của vị Sở thiếu kỳ chủ này? Chuyện này không dễ chút nào, Thiết Kỳ Bang trắng trợn tàn sát quan binh, làm loạn quận Tú Thủy, không những tất cả mọi người Đông Châu đều biết, mà cũng đã truyền vào kinh thành. Rất nhiều ngự sử và Cấp sự trung của lục bộ đều biết chuyện này. . .”

“Sở Hi Thanh vốn không có tội gì, cần gì phải rửa sạch?”

Thanh Hư Tử trực tiếp đánh gãy lời nói của Vương Thăng, hắn mở miệng cười một tiếng: “Thiên hộ Cẩm y vệ Tào hiên, ta hỏi ngươi, thân phận của Sở Hi Thanh bây giờ là gì?”

Tào Hiên nghe vậy thì cả kinh, hắn đã đoán ra được dụng ý của Thanh Hư Tử khi gọi hắn đến đây rồi, hắn không chút do dự mà trả lời: “Bẩm đại trưởng lão, Sở Hi Thanh là phó thiên hộ của Cẩm y vệ ta! Có tên trong danh sách của Địa nha Cẩm y vệ và cả Lại bộ.”

Chương 776: Lật tay (6)

Thật ra thì khi Sở Hi Thanh leo lên Hắc Bảng, Cẩm y vệ đã xóa tên của Sở Hi Thanh, cũng hủy hồ sơ rồi.

Tuy nhiên, Tào Hiên hiểu, nếu như hôm nay hắn dám một chữ ‘không’, vậy hắn không chỉ đột tử tại chỗ, mà cả nhà già trẻ cũng sẽ bị chôn cùng mình.

Tào Hiên đã nghe nói đến phong cách làm việc của Vô Tướng thần tông.

Nếu như không có thủ đoạn tàn nhẫn như lôi đình, Vô Tướng thần tông làm sao có thể trấn áp được vùng biên cương U Châu, làm sao ép được Cự linh ở phương bắc?

Còn về phần hồ sơ của Sở Hi Thanh, lại làm một phần nữa là được.

May mắn chính là, tên của Sở Hi Thanh cũng đã được đưa lên Lại bộ, do thời gian quá ngắn nên vẫn chưa bị hủy bỏ, cho nên việc này khá là đơn giản.

“Tốt lắm!” Thanh Hư Tử nở nụ cười thỏa mãn: “Như vậy, Sở Hi Thanh làm việc theo lệnh của ngươi, gia nhập Thiết Kỳ Bang để điều tra chuyện mưu phản của nội phủ thái giám Đông Châu và Tư Không Thiện, đúng không?”

“Tư Không Thiện mưu phản?”

Tổng đốc Đông Châu Vương Thăng lấy làm kinh hãi, suýt nữa thì đứng bật dậy tại chỗ.

Mấy tên thuộc hạ thân tín của hắn cũng là hai mặt nhìn nhau, đều khiếp sợ không thôi.

Tào Hiên cũng hồi hộp, rất nhiều suy nghĩ lướt qua trong đầu hắn.

Thiết Kỳ Bang có liên quan gì với Tư Không Thiện? Sở Hi Thanh gia nhập Thiết Kỳ Bang, cũng không thể nào điều tra Tư Không Thiện được.

Nhưng hắn lập tức phát hiện ra Kiếm Tàng Phong đang cười như không cười mà nhìn mình.

Một luồng kiếm ý sắc bén đến cực điểm ép thẳng vào trán của Tào Hiên.

Con ngươi của Tào Hiên co rút lại, lúc này mới ý thức được, Kiếm Tàng Phong chính là chủ nhân của tấm kiếm phù kia.

Chính là người này đã sử dụng một là bùa bình thường, cách xa mấy dặm, thậm chí là mấy chục dặm, mà vẫn đánh xuyên qua Kim thân Bá thể của hắn.

Tên Kiếm Tàng Phong này lại có năng lực kinh người như vậy sao?

Tào Hiên ý thức được, mình nhất định phải nhận việc này, còn phải nghĩ biện pháp để bù đắp và hoàn thiện việc này.

“Đúng vậy!” Vẻ mặt Tào Hiên nghiêm túc: “Tư Không Thiện âm mưu tạo phản, ra sức lung lạc huynh đệ Thiết gia và mấy vạn thủy sư của Thiết Kỳ Bang. Huynh đệ Thiết gia không chịu nghe theo, Tư Không Thiện liền cấu kết với Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch của Thiết Kỳ Bang, lập âm mưu trừ khử huynh đệ Thiết gia, sau đó sẽ cho Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch khống chế Thiết Kỳ Bang. Tào mỗ nghe thấy việc này, liền sắp xếp Sở Hi Thanh ẩn núp ở Thiết Kỳ Bang, phá hoại âm mưu của bọn họ.”

Trong lòng hắn đang tính toán, nên làm thế nào để tạo ‘chứng cứ’.

Việc này cũng khá đơn giản, Tư Không Thiện dùng một số tiền lớn để cấu kết với Huyết Bức sơn, cấu kết với Sát Sinh lâu, hơn nữa còn cấu kết cực sâu với nội phủ thái giám, tất cả đều là bằng chứng.

Hắn chỉ cần thu thập một chút, là có thể làm ra được ‘chứng cứ’.

“Thì ra là như vậy!” Thanh Hư Tử không khỏi vỗ tay một cái, ra vẻ than thở như thật: “Tào thiên hộ anh minh lão luyện, thật sự là trụ cột của triều đình. Ta chỉ biết Sở Hi Thanh đang hiệu lực cho Cẩm y vệ, chứ không rõ đầu đuôi trong chuyện này lắm.”

Hắn nhìn Tổng đốc Đông Châu Vương Thăng, ánh mắt từ từ ác liệt: “Sự việc đã rõ ràng rồi, không biết Tổng đốc đại nhân nghĩ thế nào?”

Tổng đốc Vương Thăng nghĩ thầm, chuyện này quả thực là vô căn cứ, đổi trắng thay đen.

Sắc mặt hắn ngưng trọng, nói: “Lời này của Thanh Hư đại trưởng lão không khỏi quá hoang đường rồi chứ, Tư Không Thiện đang yên đang lành thì tạo phản làm gì? Việc này chỉ sợ khó mà trả lời cho bên trên, hơn nữa Thanh Hư đại trưởng lão không biết, vị Tư Không thái thú này, chính là cháu rể của Mục công công trong triều.”

“Chẳng mấy chốc sẽ không phải.” Kiếm Tàng Phong cười nói xen vào: “Thanh Hư đại trưởng lão đã gửi tin vào cung, trong vòng một ngày sẽ có kết quả. Ta không biết lý do Tư Không Thiện tạo phản, nhưng lại biết người này cấu kết với nội phủ thái giám Đông Châu, tự ý triệu tập hai vạn quân nội phủ và muối đinh ra khỏi quận, không biết là định làm gì? Quận quân Tú Thủy suất động nhiều lần, lại là có mục đích gì?”

Vương Thăng nghe đến đây thì sững sờ, hắn vô thức muốn mở miệng giải thích, Tư Không Thiện và nội phủ thái giám điều binh là để diệt trừ Thiết Cuồng Nhân.

Nhưng hắn lập tức ngậm miệng lại.

Tư Không Thiện đã không phải cháu rể của Mục công công.

Mục công công nhất định sẽ giải trừ hôn ước, vị công công này dám đắc tội với Vô Tướng thần tông sao?

Như vậy, Tư Không Thiện cấu kết với nội phủ thái giám Đông Châu để mưu phản, cũng không phải là không thể, đúng không?

Hắn không nói gì nữa, mà rơi vào suy tư.

Tổng đốc Vương Thăng đang suy tính lợi và hại trong này.

Lợi ở đây, là có thể kết giao với Vô Tướng thần tông, hơn nữa có thể nhanh chóng ổn định thế cục của quận Tú Thủy, mình cũng không cần phải đối mặt với nguy hiểm nữa.

Hại ở đây, là đắc tội với một ít đồng liêu và các thế gia Tú Thủy, hơn nữa còn bị ngự sử và Cấp sự trung trong triều kết tội, sẽ có hậu hoạn.

Dường như cũng không phải không được?

Chương 777: Lật tay (7)

“Lời này của đại trưởng lão không khỏi làm người khác không thoải mái.” Đây là tư nghị tòng quân ở bên cạnh Vương Thăng.

Vị tư nghị tòng quân trẻ tuổi này cau mày nói: “Chúng ta đổi trắng thay đen thì dễ, nhưng sẽ khiến Tổng đốc đại nhân nhà ta bị người nắm đằng chuôi! Ta đoán là các thế gia đại tộc ở quận Tú Thủy kia, nhất định sẽ không giảng hòa. Bọn họ có căn cơ sâu dầy, quan hệ rắc rối và đan xen chằng chịt, nếu như bắt tay lại để kết tội đại nhân nhà ta ở trên triều, vậy chỉ sợ chúng ta cũng phải chịu tội.”

Thanh Hư Tử mỉm cười, phất trần trong tay bay lên, làm cho một ít nước trà đổ lên bàn.

“Các thế gia đại tộc này âm mưu tạo phản với Tư Không Thiện, còn có sau đó gì nữa?”

Ánh mắt Thanh Hư Tử lạnh lùng như băng: “Ba ngày sau, châu quân Đông Châu có thể liên thủ với Thiết Kỳ Bang, cùng nhau đánh vào quận thành Tú Thủy, tiêu diệt phản tặc quận Tú Thủy. Nếu như các ngươi lo hậu hoạn, vậy không ngại diệt trừ hậu hoạn từ trước, rửa sạch vết bẩn trong quận này luôn.”

Lúc này, toàn bộ phòng đều yên tĩnh như chết, nghe được cả tiếng kim rơi.

Tư nghị tòng quân trẻ tuổi nhất thời hít vào một hơi khí lạnh.

Hắn hiểu rõ ý của Thanh Hư Tử, chính là muốn giết người diệt khẩu, mượn danh nghĩa bình định phản tặc, diệt sạch tất cả thế gia vọng tộc trong quận Tú Thủy luôn.

Tư nghị tòng quân vô thức muốn hỏi một câu, nên ứng phó với ngự sử và Cấp sự trung trong triều thế nào?

Bọn họ tàn sát thân sĩ lương dân, giết người vô tội, giả mạo công trạng, đám thanh lưu kia có thể ngồi yên không để ý sao?

Tư nghị tòng quân trẻ tuổi lập tức nghĩ đến, nếu đám ngự sử kia không tìm được khổ chủ, vậy thì phải làm thế nào đây? Vậy thì cũng chỉ có thể bỏ qua.

Huống hồ, Vô Tướng thần tông đã nhúng tay vào chuyện này, đám quan trong triều có bao nhiêu can đảm mà dám lật lại bản án cho thân sĩ quận Tú Thủy?

Hắn liền yên lặng không nói câu gì nữa.

Sở Hi Thanh ngồi trong góc của phòng trà, yên lặng lắng nghe mọi chuyện, trong mắt hiện lên một tia kỳ dị.

Nghĩ thầm, đây chính là cái gọi ‘lấy gậy ông đập lưng ông’ của Thanh Hư đại trưởng lão?

Vị đại trưởng lão này quá mạnh mẽ, quả thực là lật tay thành mây úp tay thành mưa.

Dăm ba câu nói, đã kết tội phản tặc cho đám người Tư Không Thiện và thế gia quận Tú Thủy rồi.

Không chỉ rửa sạch tội danh cho hắn, mà còn hả giận!

“Nếu như những gì Tào thiên hộ nói là thật, như vậy Tư Không Thiện đúng là có hiềm nghi mưu phản.”

Tổng đốc Vương Thăng híp mắt: “Nhưng trước đó, ta cần yêu cầu Sở thiếu kỳ chủ cho ta một cái đảm bảo. Ta hi vọng trong vòng hai năm tiếp theo, thế lực của Thiết Kỳ Bang chỉ có thể hạn chế ở trong hai quận Tầm Dương và Tú Thủy, không được mở rộng thêm ra bên ngoài nữa.”

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày, vẻ mặt như có chút không tình nguyện.

Hắn hơi chần chờ một chút, sau đó vẫn mở miệng trả lời: “Có thể, nhưng quan phủ Đông Châu không được can thiệp vào tất cả chuyện trên giang hồ của Thiết Kỳ Bang ở hai quận này. Còn cả Thập Thất Liên Hoàn Ổ nữa, Thiết Kỳ Bang nhất định phải thu dọn Thập Thất Liên Hoàn Ổ thì mới hả giận.”

Thật ra Vương Thăng không nói thì hắn cũng không định mở rộng thế lực.

Thời gian gần đây, tốc độ mở rộng của Thiết Kỳ Bang quá nhanh, quy mô đã đến cực hạn, căn cơ đã yếu đến không chịu nổi.

Mặc kệ là thợ săn, cu li hay người chèo thuyền, tất cả đều cần thở dốc.

Vì vậy, sau khi trận sóng gió này chấm dứt, Thiết Kỳ Bang sẽ ổn định lại, tích lũy căn cơ, mời chào anh kiệt, tích lũy lực lượng làm chủ.

Huống hồ, hai năm tiếp theo Sở Hi Thanh sẽ tập trung vào phương bắc, vào Vô Tướng thần tông.

Tạm thời không rảnh để quan tâm đến Thiết Kỳ Bang. . .

“Thập Thất Liên Hoàn Ổ? Nếu Thập Thất Liên Hoàn Ổ đã cấu kết với Tư Không Thiện, tự nhiên cũng là phản tặc!”

Vương Thăng không thèm để ý chút nào.

Hắn chỉ cần đảm bảo Thiết Kỳ Bang sẽ không gây chuyện trong hai năm tiếp theo là được.

Qua hai năm, hắn sẽ chuyển đến nơi khác, nhậm chức ở chỗ khác rồi.

Chuyện sau này, Vương Thăng không lo được, cũng lười quản.

“Còn có một việc. . .” Tổng đốc Vương Thăng nhìn Thanh Hư Tử: “Muốn kết tội mưu phản cho Tư Không Thiện, lại rửa sạch tội danh cho Sở Hi Thanh hiền chất, tốt nhất là để Án sát sứ Đông Châu phối hợp, người này và ta không phải người cùng một đường, chỉ có thể do Vô Tướng thần tông các ngươi phụ trách.”

Hắn không lo lắng chút nào.

Cái gọi là Án sát sứ Đông Châu, trước mặt Vô Tướng thần tông thì chỉ là con giun cái dễ.

Không!

Vị Án sát sứ Đông Châu Hạ Hầu Nguyên kia cũng chẳng là cái thá gì!

“Có thể!” Thanh Hư Tử hơi gật đầu: “Người này. . .”

Hắn nói đến chỗ này, thần sắc hơi động, trong mắt chứa ý lạnh mà nhìn ra ngoài cửa: “Hắn đến rồi.”

Cũng đúng lúc này, có tiếng nói của một người đàn ông trung niên truyền vào bên trong phủ Tổng đốc: “Hạ quan Án sát sứ Đông Châu Hạ Hầu Nguyên, chuyên môn đến để bái kiến Thanh Hư Tử đại trưởng lão!”

Tiếng nói này dầy cộm nặng nề, như tiếng chuông đồng, nhưng lại ngậm lấy vài phần sốt ruột và bất đắc dĩ.

Chương 778: Lật tay (8)

Tổng đốc Vương Thẳng nghe vậy thì nhướng mày lên, sau đó liền nở nụ cười: “Xin mời Hạ Hầu đại nhân vào.”

Hắn ý thức được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, trên mặt tràn đầy vẻ cười trên sự đau khổ của người khác.

Mọi người trong phòng đều nhàn nhã uống trà, khoảng tầm năm mươi cái hô hấp sau, một người trung niên cao to, mặt vuông tai to, mặc quan bào tam phẩm màu đỏ rực, dẫn theo một đám người vội vàng đi vào trong.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, người này hẳn là Án sát sứ Đông Châu, Hạ Hầu Nguyên.

Tại năm đầu khai quốc Đại Ninh, triều đình Đại Ninh chú ý cái gọi là ‘danh thực với chức’, chính là tu vị nào thì ứng với cấp quan đó.

Nhưng bây giờ đã không phải là thời gian Đại Ninh mới khai quốc, triều đình cũng không còn nhiều anh kiệt như vậy.

Vì vậy, Hạ Hầu Nguyên có thể lấy tu vị tứ phẩm để đảm nhiệm chức Án sát sứ Đông Châu.

Vương Thăng thì lại dùng tu vị tam phẩm, nhậm chức Tổng đốc Đông Châu.

Hắn liếc mắt nhìn người này một chút, lại nhìn về phía sau lưng Hạ Hầu Nguyên.

Chỉ thấy quận thừa mới của quận Tú Thủy là Hạ Hầu Đông cũng ở trong đó.

Phía sau Hạ Hầu Đông, còn có con trai nhỏ của Án sát sứ Đông Châu, Hạ Hầu Thâm.

Hai người này đều chỉ mặc một thân áo lót màu trắng, mặt đầy nghi ngờ và mờ mịt.

Hai người bọn họ được Tư Không Thiện mời ở lại quận thành Giang Nam, hoạt động và bôn ba thay cho Tư Không Thiện, thúc bách phủ Tổng đốc mau chóng phát binh bình đình phản tặc.

Vì chuyện này, Thái thú Tư Không Thiện và các thế gia Tú Thủy đã chuyên môn gom góp năm mươi vạn lượng ngân phiếu, để đưa cho bọn họ dùng.

Hôm qua hai người còn mở tiệc mời đám quan lại ở Thiên Hương các, uống đến nửa đêm canh ba, cả người vẫn mơ mơ màng màng.

Kết quả lúc rạng sáng, bọn họ liền bị Án sát sứ Đông Châu Hạ Hầu

Nguyên tóm lên từ giường của kỹ nữ, vội vã đến phủ Tổng đốc.

Hai người đều mờ mịt không hiểu, không biết là chuyện gì.

Tuy nhiên, khi bọn họ nhìn thấy Sở Hi Thanh ngồi trong phòng trà, đều không hẹn mà cùng biến sắc, mặt đã không còn chút màu máu nào.

Sau khi Án sát sứ Đông Châu Hạ Hầu Nguyên đi vào phòng, đầu tiên là cẩn thận quét mắt nhìn quanh một chút, sau đó cúi người thật sâu: "Hạ quan gặp qua Tổng đốc đại nhân, gặp qua Thanh Hư đại trưởng lão."

Tổng đốc Vương Thăng không có trả lời, thần sắc hắn thản nhiên, nhẹ nhàng thổi lá trà ở trong chén.

Hôm nay, chính chủ không phải là hắn, không cần hắn lắm miệng.

Tổng đốc Vương Thăng chỉ âm thầm cười gằn, tâm tình sung sướng.

Người này liên thủ với Tư Không Thiện và nội phủ thái giám, lấy hạ bức thượng, khiến cho đường đường là Tổng đốc Đông Châu như hắn phải rơi vào hoàn cảnh lúng túng, không thể không gánh chịu nguy hiểm vì trận đại loạn ở Tú Thủy, Vương Thăng há có thể không giận?

Thanh Hư Tử thì lại vẫy phất trần một cái, vẻ mặt hờ hững: "Ngươi đã rõ mọi chuyện chưa?"

"Đã rõ!"

Án sát sứ Đông Châu Hạ Hầu Nguyên cúi đầu, liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh một chút.

Thật ra trước khi đến đây, hắn vẫn không rõ ràng lắm.

Chỉ là một tin phù có Binh Thiên kiếm ấn của Vô Tướng thần tông và hai chữ Thanh Hư để cho hắn không thể không đến.

Hạ Hầu gia đến từ phương bắc.

Tuy rằng cách U Châu khá xa, nhưng mà chỉ cần Vô Tướng thần tông có sát tâm, vậy thì có thể quyết định sinh tử của toàn tộc bọn họ.

Từ khi Hạ Hầu Nguyên xuất phát thì không hiểu, nhưng trên đường thì lại nghĩ rõ ràng rồi.

Đại trưởng lão của Vô Tướng thần tông đến đây, chỉ có thể là vì Sở Hi Thanh.

Vì vậy, hắn đi được nửa đường thì chuyển hướng, chạy đến Thiên Hương các bắt hai tên nghiệp chướng Hạ Hầu Đông và Hạ Hầu Thâm ở thanh lâu trước, sau đó mới tiếp tục chạy về phía phủ Tổng đốc.

Mà khi nhìn thấy Sở Hi Thanh, Hạ Hầu Nguyên đã xác định phán đoán trong lòng mình.

“Hạ quan mang tộc đệ Hạ Hầu Đông và nghiệt tử Hạ Hầu Thâm đến đây, chính là để bồi tội cho Thanh Hư đại trưởng lão và Sở thiếu kỳ chủ.”

“Bồi tội?” Trong mắt Kiếm Tàng Phong chứa ý cười, hắn chắp tay sau lưng, liếc nhìn Án sát sứ Hạ Hầu Nguyên: “Án sát sứ đại nhân, có lẽ ngươi không bồi tội nổi đâu. Sở Hi Thanh chính là Huyết Nhai dự bị mà Vô Tướng thần tông ta lựa chọn, quan hệ đến khí vận của Vô Tướng thần tông ta. Ngươi thật sự có can đảm, lại dám cấu kết với Tư Không Thiện, vu oan giá họa, thêu dệt tội danh, làm hỏng đại kế của Vô Tướng thần tông ta.”

Sắc mặt Án sát sứ Hạ Hầu Nguyên nhất thời trắng bệch, rồi lại tái xanh, mồ hôi to như hạt đậu không ngừng chảy xuống.

Giọng nói của hắn đắng chát: “Hạ quan thật sự không biết thân phận của Sở thiếu kỳ chủ, bằng không thì tuyệt đối không dám mạo phạm quý tông.”

Trong miệng Hạ Hầu Nguyên cũng đã đắng chát.

Lần này, hắn bị hai tên tộc đệ và nghiệt tử này hại đến biên giới của vực sâu vạn trượng, tiến một bước chính là tan xương nát thịt, cửa nát nhà tan.

Nếu như là bình thường thì cũng không đến nông nỗi này.

Vô Tướng thần tông là thần tông chính đạo, bình thường vẫn làm việc theo quy củ, rất quan tâm đến danh vọng của bọn họ.

Chỉ cần Án sát sứ ty có thể lấy ra bằng chứng xác thực, chứng minh đệ tử của Vô Tướng thần tông phạm tội, làm nhiều việc ác, bọn họ sẽ không nhúng tay can thiệp, không cản trở Án sát sứ ty và Lục phiến môn làm việc.

Chương 779: Lật tay (9)

Dựa theo lẽ thường, Sở Hi Thanh bị Án sát sứ ty truy nã, leo lên Hắc Bảng, Vô Tướng thần tông nên từ bỏ Sở Hi Thanh, đuổi ra khỏi tông môn.

Nhưng mà ngày hôm nay, đại trưởng lão Thanh Hư Tử của Vô Tướng thần tông lại đích thân đến đây.

Người này coi trọng Sở Hi Thanh nhiều đến mức khiến cho Hạ Hầu Nguyên phải run sợ.

Hắn biết, khi Vô Tướng thần tông tuân theo quy củ, thì Hạ Hầu Nguyên là tam phẩm Án sát sứ của triều đình, nếu như không chịu tuân theo quy củ, vậy hắn chẳng là cái thá gì.

Trong vòng một tháng, hắn nhất định sẽ mất hết chức vị, cả nhà già trẻ đều gặp phải tai ương ngập đầu.

Kiếm Tàng Phong lại cười một tiếng: “Không biết? Nói cách khác, đệ tử của Vô Tướng thần tông chúng ta, chỉ cần không phải là Huyết Nhai dự bị thì có thể mặc cho các ngươi bịa đặt tội danh rồi?”

Án sát sứ Hạ Hầu Nguyên nhất thời không biết trả lời thế nào, chỉ có thể ôm quyền nói: “Không dám! Lần này là do hạ quan bị người khác lừa gạt che mắt!”

Thật ra Sở Hi Thanh tàn sát quan binh, tạo thành đại loạn ở quận Tú Thủy là thật, tội danh là không có vấn đề.

Nhưng hắn làm sao dám nói như vậy ở trước mặt Thanh Hư Tử đại trưởng lão?

Thanh Hư Tử nghe vậy thì sắc mặt hờ hững như cũ, không tỏ rõ ý kiến.

Kiếm Tàng Phong thì lại khẽ lắc đầu: “Ta chỉ muốn biết, chuyện của Sở sư đệ, nên giải quyết như thế nào?”

Lúc này, Tổng đốc Vương Thăng lại nhắc nhở đầy ‘thiện ý’: “Hạ Hầu lão đệ, có lẽ ngươi còn không biết, Sở thiếu kỳ chủ là phó thiên hộ của Địa nha Cẩm y vệ, lần này phụng mệnh Thiên hộ Tào Hiên của quận Tú Thủy, ẩn núp tại Thiết Kỳ Bang để điều tra chuyện Tư Không Thiện cấu kết với nội phủ thái giám và các thế gia đại tộc Tú Thủy, âm mưu tạo phản. Bây giờ tội danh đã được chứng thực, chân tướng đã rõ ràng.”

Hạ Hầu Nguyên nghe vậy thì sững sờ, sau đó toàn thân liền nổi da gà, lạnh lẽo đến tận xương tủy.

Hắn nghĩ thầm, hay cho Vô Tướng thần tông, hay cho một chiêu đổi trắng thay đen!

Hắn vốn cho rằng mục đích của Vô Tướng thần tông chỉ là rửa sạch tội danh cho Sở Hi Thanh, rút tên Sở Hi Thanh khỏi Hắc Bảng, dẹp loạn phong ba ở Tú Thủy.

Nhưng không ngờ đối phương lại muốn đưa Tư Không Thiện và các thế gia đại tộc của Tú Thủy vào chỗ chết!

Hạ Hầu Nguyên vừa lo lắng vừa suy nghĩ, nếu như Tư Không Thiện là phản tặc mưu phản.

Vậy mình và Tư Không Thiện có cấu kết, tiền tài qua lại thì tính là cái gì, là tòng phòng sao?

Trên người Hạ Hầu Nguyên không khỏi chảy ra nhiều mồ hôi lạnh hơn, ướt đẫm cả áo.

Hắn thầm nghĩ, vị Thanh Hư Tử đại trưởng lão này, không hổ danh là trưởng lão của thần tông, tàn nhẫn đến ghê người. . .

Ngay khi Hạ Hầu Nguyên đang chần chờ, quận thừa Hạ Hầu Đông ở phía sau hắn bỗng nhiên mở miệng: “Tổng đốc đại nhân, Thái thú Tư Không Thiện đúng là có âm mưu tạo phản. Mấy tháng trước hạ quan mới đến Tú Thủy để nhậm chức, đã phát hiện Tư Không Thiện có dị thường, cho nên đã lá mặt lá trái với hắn, cũng nắm giữ một ít bằng chứng mưu phản của Tư Không Thiện. Kẻ này chính là di đảng của Lệ thái tử, vì vậy mới âm mưu làm phản, muốn lật lại bản án cho Lệ thái tử. Tất cả hành động của chúng ta, đều là để mê hoặc Tư Không Thiện.”

Án sát sứ Hạ Hầu Nguyên nhất thời thả lòng, lòng thầm nói tên khốn Hạ Hầu Đông này cũng coi như nhanh trí, dùng phương pháp này để cho Hạ Hầu gia thoát khỏi vụ án mưu phản này.

Vấn đề bây giờ là, Thanh Hư Tử và Kiếm Tàng Phong có đồng ý với cách nói này hay không.

“Thì ra là như vậy.” Trên mặt Kiếm Tàng Phong rốt cuộc cũng hiện ra vài phần ý cười: “Quận thừa đại nhân phải chịu nhục rồi, nhưng mà còn người này thì sao? Hắn là Hạ Hầu Thâm đúng không?”

Kiếm Tàng Phong nhìn Hạ Hầu Thâm đang quỳ dưới đất, ánh mắt hiện lên thâm ý: “Hắn sẽ không phải là mật thám mà Hạ Hầu đại nhân sắp xếp vào trong, đi điều tra Tư Không Thiện chứ? Có người nói kẻ này cấu kết rất sâu với Tư Không Thiện, cầm không ít tiền bạc của Tư Không Thiện, hơn nữa còn ra sức làm việc cho Tư Không Thiện, đúng không?”

Án sát sứ Hạ Hầu Nguyên lòng đau như cắt, nhưng cũng hiểu, nếu như hôm nay bọn họ không cho Vô Tướng thần tông một câu trả lời, thì không qua được cửa này.

Hắn ôm quyền nói: “Tên nghiệp chướng này, mặc cho Vô Tướng thần tông xử lý!”

Khóe môi Kiếm Tàng Phong vểnh lên, nhìn về phía Sở Hi Thanh: “Tiểu sư đệ, ngươi thấy thế nào?”

Sở Hi Thanh hiểu, Kiếm Tàng Phong giao quyền xử lý cho hắn là để cho hắn hả giận.

Sở Hi Thanh cũng không làm kiêu, cúi đầu thổi hơi nóng trong chén trà: “Làm phiền Tổng đốc đại nhân cho mượn vài người, tìm một chỗ rồi chôn kẻ này đi.”

Người này đã đắc tội với hắn một lần, mà mọi việc cũng chỉ có một lần mà thôi.

Con ngươi Hạ Hầu Thâm trợn trừng trừng, hắn ngẩng đầu lên nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt không dám tin tưởng.

Chôn? Là muốn chôn sống hắn sao?

Người này. . .sao hắn dám?

Hạ Hầu Thâm lại nhìn về phía cha mình, thấy Án sát sứ Hạ Hầu Nguyên không nói một lời.

Hắn vẫn khom người như cũ, dáng vẻ cực kỳ thấp kém.

Hạ Hầu Thâm nhất thời bị một luồng sợ hãi đến cực hạn bao phủ lấy trái tim, hắn bỗng nhiên đứng dậy, vô thức muốn chửi ầm lên, Kiếm Tàng Phong đã đánh một đạo kiếm khí, trực tiếp đánh nát hàm riêng của hắn, lại xoắn lưỡi của hắn thành thịt vụn. Kiếm khí còn làm cho Hạ Hầu Thâm bay ngược ra sau đến mấy trượng, co quắp trên mặt đất.

Mà một lát sau, có mấy tên tráng đinh cao to vội vã đi vào phòng trà, mạnh mẽ kéo Hạ Hầu Thâm đi ra ngoài, để lại một vệt máu dài.

Chương 780: Trở về

Khuya hôm đó, khi Thiết Tiếu Sinh tràn đầy hứng thú mà trở về bến tàu phía đông thành Tú Thủy lần nữa.

Hắn vốn đang chủ trì công việc chuẩn bị chiến đấu ở huyện Thượng Lưu, chuẩn bị ứng phó với đại quân của triều đình, bận rộn đến chân không chạm đất.

Nhưng buổi trưa hôm nay, Sở Hi Thanh truyền tin cho hắn, nói mình đã trở về tổng đà Thiết Kỳ Bang, bảo Thiết Tiếu Sinh mong chóng dẫn các đường chủ ngoại đường khác trở về tổng đà để nghị sự.

Thiết Tiếu Sinh khá là vui mừng.

Sở Hi Thanh bình yên trở về Tú Thủy, đối với Thiết Kỳ Bang mà nói, đây là một tin tức cực tốt.

Thời gian gần đây, tuy có Sở Vân Vân chủ trì tất cả công việc và chiến sự của Thiết Kỳ Bang, nhưng mà Sở Hi Thanh mới là trụ cột tinh thần của Thiết Kỳ Bang.

Sở Vân Vân có xử lý công việc tốt đến mức nào, cũng không thể nào thay thế được địa vị của Sở Hi Thanh ở trong mắt tất cả bang chúng.

Một khi trụ cột tinh thần là Sở Hi Thanh ngã xuống, sĩ khí và lòng quân của Thiết Kỳ Bang sẽ sụp đổ.

Mà bây giờ, Sở Hi Thanh đã trở về, khiến cho tất cả báng chúng của Thiết Kỳ Bang đều cảm thấy yên tâm.

Thiết Cuồng Nhân chết rồi, vị này chính là cột chống trời của Thiết Kỳ Bang.

Vì vậy, sau khi Thiết Tiếu Sinh nhận được tin tức, đã lập tức bỏ tất cả công việc lại, chạy về Thiết Kỳ Bang.

Để Thiết Tiếu Sinh nghi ngờ chính là, lần này tổng đà còn bảo tất cả đường chủ ngoại đường trở về.

Thiết Tiếu Sinh nghĩ thầm, chuyện này quả thật là làm bừa.

Hiện giờ, sáu vạn châu quân Đông Châu đang đóng binh tại nơi cách huyện THượng Lưu sáu mươi dặm.

Còn có Thủy sư doanh quận Giang Nam, tuy rằng nhánh quân này đã bị trọng thương, nhưng vẫn có sức chiến đấu nhất định.

Cho nên vẫn phải có người tọa trận ở huyện Thượng Lưu mới được.

Tránh cho quan binh tấn công bất ngờ, làm cho bọn họ không kịp ứng phó.

Nhưng để người ta kinh ngạc là, không biết vì sau mà xế chiều hôm đó, châu quân Đông Châu bỗng nhiên chủ động rút khỏi nơi đó.

Chiến thuyền của thủy sư đóng giữ ở thượng du cũng đã không thấy bóng dáng. Chỉ còn lại hơn bảy mươi chiếc thuyền của Thập Thất Liên Hoàn Ổ ở trấn Lệ Thủy, bọn họ cũng hoảng sợ, không biết làm thế nào, cuối cùng vẫn chủ động rút về thượng du.

Thiết Tiếu Sinh rất mơ hồ, không hiểu gì cả.

Nhưng trước khi hắn xuất phát, vẫn dẫn tất cả đường chủ ngoại đường đi cùng.

Sở Hi Thanh tiếp nhận Thiết Kỳ Bang chưa được một tháng, tuy rằng hắn có danh vọng rất cao ở tầng dưới chót, nhưng vẫn có rất nhiều thành viên lâu năm không coi Sở Hi Thanh là kỳ chủ.

Thiết Tiếu Sinh thân là phó kỳ chủ, nhất định phải giữ gìn quyền uy của Sở Hi Thanh.

Vì vậy, dù lệnh của tổng đà có hoang đường thế nào đi nữa, thì hắn cũng nhất định phải chấp hành theo.

Khi Thiết Tiếu Sinh dẫn theo một đám người đi vào chiếc thuyền lớn Vạn liêu kia, chỉ thấy Sở Hi Thanh và một đám người đang bàn luận gì đó, tất cả đều vây quanh một bản đồ núi sông cỡ lớn.

Thiết Tiếu Sinh đang mắt hành lễ, bỗng nhiên lại nhìn thấy một thứ.

Vẻ mặt hắn nhất thời sững sờ.

Đó là một cái án ở sau lưng Sở Hi Thanh.

Nơi đó là nơi cung phụng Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế và bài vị của Thiết Cuồng Nhân, hương khói mờ ảo.

Mà lúc này, phía trước hương án lại có nhiều hơn một cái đầu người đẫm máu.

“Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch!”

Hai mắt Thiết Tiếu Sinh lập tức đỏ bừng, không khỏi nắm chặt song quyền.

Lòng thầm nói, không ngờ cái tên tạp chủng có tâm địa rắn rết, lòng lang dạ sói này đã bị chém đầu rồi?

Sắc mặt hắn nghiêm nghị, quay sang thi lễ với Sở Hi Thanh, tiếng nói rõng rạng: “Kỳ chủ! Thiết mỗ phụng mệnh Kỳ chủ, đã đưa người trở về.”

Đám đường chủ ngoại đường của Thiết Kỳ Bang ở sau lưng hắn cũng nhìn thấy đầu của Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch, tất cả bọn họ đều là sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt hưng phấn.

Tất cả mọi người của Thiết Kỳ Bang, có ai là không căm hận Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch đến tận xương tủy?

Đặc biệt là người của Thủy sư doanh Sùng Châu khi xưa, càng hận không thể lột da rút gân, ăn thịt uống máu Lâm Thạch!

Mà ngày hôm nay, tên tạp chủng hại chết Kỳ chủ, khiến Thiết Kỳ Bang rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm này, đã chết rồi!

Sau khi Thiết Tiếu Sinh hành lễ xong, vẻ mặt của mọi người cũng trở nên nghiêm túc, dồn dập cúi đầu hành lễ: “Chúng ta tham kiến kỳ chủ!”

Sở Hi Thanh đang phân phó cho Chu Lương Thần, hắn ngẩng đầu lên nhìn mấy người Thiết Tiếu Sinh một chút, trên mặt nhất thời hiện lên ý cười: “Đều đứng lên đi, mọi người tự tìm chỗ ngồi đi, hôm nay không phải đại hội hương đường chính thức, chư vị đường chủ có thể tùy ý một chút, không cần nghiêm túc như vậy.”

Sắc mặt Thiết Tiếu Sinh vẫn cứ nghiêm túc: “Kỳ chủ, xin hỏi Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch chết trong tay người nào?”

“Lâm Thạch?” Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn cái đầu người ở trên hương án một chút, giọng nói hời hợt: “Người này là do ta giết, trên đường trở về, ta thuận tiện tổng đà Hải Thanh Bang, nên chém đầu hắn luôn.”

Chương 781: Trở về (2)

Vụ huyết án ở tổng đà Hải Thanh Bang, cũng đã truyền bá trong phạm vi nhỏ ở trong quận Tú Thủy.

Tin tức lưu truyền trên thị trường là, Sở Hi Thanh mạnh mẽ xông vào tổng đà Hải Thanh Bang, chém giết Lâm Thạch và Long Hành, sau đó nghênh ngang rời đi.

Kiếm Tàng Phong không có xóa việc này.

Bởi vì khi đó Sở Hi Thanh đúng là đã đi qua đó, Nhai Tí đao ý của hắn đã lan từ tổng đà Hải Thanh Bang đến trấn Thiệp Thủy ở bên cạnh, làm cho hơn nghìn người trong trấn bị thất khiếu chảy máu, việc này là không giấu được.

Tuy nhiên, sau khi Sở Hi Thanh rời đi, Kình Thôn Thiên Cổ - Cổ Thiên Sinh vừa hay lại đi qua đó, nhân dịp Hải Thanh Bang đang rối loạn, liền đem mấy ngàn người của Hải Thanh Bang và các đệ tử của Huyết Bức sơn thành tế phẩm, hiến tế cho Ma thần Táng Thiên.

Việc này khá là ly kỳ, nhưng lại hợp tình hợp lý.

Mà Chiến lâu đã nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh từ lâu, Kình Thôn Thiên Cổ - Cổ Thiên Sinh là trưởng lão của Ma Chiến lâu, bám đuôi Sở Hi Thanh là chuyện rất hợp tình hợp lý.

Hơn nữa, Mà Chiến lâu và Huyết Bức sơn đều là Ma tông nhất phẩm đương thời, luôn coi nhau là kẻ thù sống chết, đánh giết liên tục. Mấy ngàn năm qua, đã tích lũy rất nhiều thù hận, thậm chí bốn chữ thù sâu như biển cũng không thể nào hình dung được thù hận của bọn họ.

Hai nhà này đều coi việc chém giết người của đối phương làm vinh, hơn nữa còn có thể lấy lòng Ma chủ nhà mình.

Mấu chốt là buổi trưa hôm nay, Kình Thôn Thiên Cổ - Cổ Thiên Sinh đã xuất hiện ở Cổ Thị tập, còn dương dương tự đắc mà tương duyên chiến tích hiến tế đệ tử chân truyền của Huyết Bức sơn.

Sở Hi Thanh vừa nói xong, tất cả người ở sau lưng Thiết Tiếu Sinh nhất thời ồn ào náo loạn.

Thiết Tiếu Sinh thì chỉ cảm thấy máu nóng xông thẳng lên trán.

Hắn không khỏi hít một hơi thật sau: “Kỳ chủ, vinh nhục tồn vong của mười vạn huynh đệ Thiết Kỳ Bang ta đều nằm trên người Kỳ chủ, xin mời Kỷ chủ lấy an nguy của bản thân làm đầu, chớ làm chuyện ngu xuẩn như vậy nữa!”

Hắn hiểu tổng đà Hải Thanh Bang là đầm rồng hang hổ, cũng hiểu Sở Hi Thanh chém giết Lâm Thạch thì cần phải gánh chịu nguy hiểm như thế nào.

Sau đó, Thiết Tiếu Sinh lại phất tay áo, giọng nói nghiêm túc: "Xin mời Kỳ chủ an bài nhân thủ, chuẩn bị đại tế ở Mi gia trang, lấy đầu của Lâm Thạch để tế bái Thiết kỳ chủ."

Hắn khá là căm tức với hành động không để ý đến an nguy của bản thân, nhưng lại vô cùng vui mừng khi nhìn thấy đầu người của Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch.

Sở Hi Thanh thấy buồn cười: "Ta đã sắp xếp người chuyên nghiệp đi an bài chuyện tế bái Thiết kỳ chủ rồi, nhưng thời gian sẽ là ba ngày sau. Chúng ta còn phải lấy đầu của Thái thú Tư Không Thiện đã, như vậy mới có thể để kỳ chủ nhắm mắt dưới cửu tuyền."

Đám đường chủ ngoại đường kia nghe vậy, tất cả đều rùng mình.

Lấy đầu của Thái thú Tư Không Thiện? Kỳ chủ chuẩn bị dựng cờ tạo phản, hoàn toàn trở mặt với triều đình rồi sao?

Trong lòng mọi người thấy hơi bất an, nhưng lại không có bao nhiêu ý sợ hãi.

Thiết Kỳ Bang đi đến nước này, mọi người cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi.

Nếu như Tổng đốc Đông Châu nhất quyết bình định bọn họ, như vậy ngoại trừ tạo phản ra thì bọn họ không còn đường nào để đi.

Bây giờ bọn họ toàn lực chống đỡ, tương lai còn có vài phần sinh cơ, nếu như không đánh, sớm muộn gì cũng bị người ta nuốt vào bụng.

Đây đã là điều hiển nhiên, không có gì đáng sợ.

Chém đầu, cũng chỉ là một cái sẹo to bằng cái bát mà thôi.

Đường chủ Tầm Dương đường Lục Cửu Ly thì lại nói thẳng: "Kỳ chủ chuẩn bị tấn công quận thành Tú Thủy? Thứ cho thuộc hạ nói thẳng, phần lớn người của Thiết Kỳ Bang đều là đám người ô hợp, lại có mấy vạn châu quân đang dình dập ở một bên. Trước khi chúng ta đánh tan châu quân, thì công thành là một chuyện rất khó."

"Ý của Kỳ chủ không phải là dựng cờ tạo phản, cũng không phải là một nhà chúng ta tấn công quận thành Tú Thủy, mà là liên thủ với quân Thiên Bình.”

Người nói xen vào là Đơn Xích Linh, hắn ngồi ở phía đông của bản đồ, mỉm cười nói: “Chắc phó kỳ chủ và chư vị còn chưa biết, Tổng đốc Đông Châu đã xác định Tư Không Thiện là phản tặc, người này là di đảng của Lệ thái tử, là thuộc hạ của Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm, cấu kết với thân sĩ Tú Thủy và nội phủ thái giám Đông Châu, ý đồ tạo phản tại quận thành Tú Thủy.”

“Bây giờ chân tướng đã rõ ràng, tội chứng rành rành. Còn cả Án sát sứ ty Đông Châu cũng đã thủ tiêu lệnh truy nã của Kỳ chủ và phó kỳ chủ. Kỳ chủ đã ước định với Tổng đốc địa nhân, ba ngày sau, ba vạn quân Thiên Bình sẽ qua sông, Thiết Kỳ Bang sẽ hỗ trợ quân Thiên Bình tấn công quận thành Tú Thủy.”

Lục Loạn Ly cũng ngồi ở bên cạnh bản đồ.

Sắc mặt của nàng có hơi uất ức và không vui.

Thái thú Tư Không Thiện có quan hệ gì với Lục Trầm cha nàng chứ? Người này không có một xu quan hệ nào với Như Mộng sơn trang bọn họ.

Đám cẩu quan trong triều đình này quá đen tối, cái nồi nào cũng vứt lên đầu của bọn họ, thật sự là lẽ nào có lý đó!

Chương 782: Trở về (3)

Đơn Xích Linh thì lại rất vui mừng, hắn vốn cho rằng Đơn gia phải đi theo Sở Hi Thanh vào con đường chết, nhưng không ngờ hôm nay lại có hi vọng, lại có một bước ngoặt như vậy.

Sở Hi Thanh dẫn dắt Thiết Kỳ Bang, biến nguy thành an, không chỉ thoát khỏi thân phận phản tặc, trái lại còn cho mấy người Thái thú Tư Không Thiện, Thượng Quan Thần Hạo và Thẩm Chu thành phản tặc, đưa bọn họ vào chỗ chết!

Hơn nữa, hôm nay Sở Hi Thanh đã vẽ cho hắn một cái bánh, cho hắn một cái chức đường chủ Thiệp Thủy đường.

Đổi là mấy tháng trước, Đơn Xích Linh hoàn toàn không thèm khát chức đường chủ của Thiết Kỳ Bang.

Đơn gia cắm rễ ở Tây Sơn mấy trăm năm, tộc binh có vài trăm, hơn ngàn tá điền, chẳng phải uy phong hơn đường chủ của Thiết Kỳ Bang sao?

Nhưng bây giờ thì lại khác, hắn đoán là sau chuyện lần này, thực lực và thế lực của Thiết Kỳ Bang sẽ bành trướng, trở thành bá chủ ở hai quận Tú Thủy và Tầm Dương.

Huống hồ trấn Thiệp Thủy là nơi nào?

Đây là tổng đà cũ của Hải Thanh Bang, ngoại trừ thành Tú Thủy, Cổ Thị tập, bến tàu phía đông thành và Tây Sơn, thì nó là nơi phồn hoa thứ năm ở quận Tú Thủy này.

Hải Thanh Bang bị đuổi ra khỏi bến tàu phía đông thành, lại bị Sở Hi Thanh tấn công và tiêu diệt Tây Sơn đường, chỉ dựa vào một trấn Thiệp Thủy mà vẫn có thể nuôi hơn ngàn bang chúng, kéo dài hơi tàn.

Đơn Xích Linh đang suy nghĩ, có nên mới thêm mấy huynh đệ trong tộc đến đây không.

Những huynh đệ kia của hắn, vì né tránh triều đình đuổi bắt, nên bọn họ sống rất khổ cực.

Mà trấn Thiệp Thủy là nơi sản xuất tơ lụa, có thể nói là giàu nứt tường đổ vách.

Chỉ cần hắn có thể kinh doanh tốt, sau này nuôi năm sáu cao thủ ngũ phẩm cũng là điều dễ dàng.

“Kỳ chủ!”

Đầu óc Thiết Tiếu Sinh hơi mờ mịt, ý nghĩ đầu tiên trong đầu hắn là Sở Hi Thanh bị Tổng đốc Đông Châu lừa.

Tư Không Thiện là di đảng của Lệ thái tử? Hắn cấu kết với thân sĩ Tú Thủy để tạo phản?

Thiết Tiếu Sinh nghĩ thế nào cũng thấy hoang đường!

“Kỳ chủ, đám cẩu quan này rất xảo trá, lật lọng là chuyện như cơm bữa, chúng ta tuyệt đối không thể quá tin tưởng bọn họ! Ta thấy Tổng đốc này, rõ ràng là có ý lừa bịp, để chúng ta cho quân Thiên Bình qua sông. . .”

“Thiết thúc, đây là do Thanh Hư Tử đại trưởng lão của Vô Tướng thần tông ra mặt đảm bảo.”

Sở Hi Thanh đánh gãy lời nói của Thiết Tiếu Sinh, cười nói: “Hiện giờ, Tổng đốc đang sai người hoạt động ở trong triều, xin chỉ thị và lập hồ sơ ở Binh bộ và Nội các. Dự tính ba ngày sau, quân Thiên Bình có thể có lệnh xuất binh.”

Hắn chỉ bản đồ ở phía trước: “Trước lúc đó, chúng ta phải phong tỏa toàn bộ quân thành Tú Thủy, đừng để đám loạn thần tặc tử kia thoát khỏi Tú Thủy.”

Nội tâm Thiết Tiếu Sinh run lên, nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt ngạc nhiên và nghi ngờ: “Thanh Hư Tử đại trưởng lão? Là vị đại trưởng lão chấp chưởng Giáo Viên Viện của Vô Tướng thần tông kia?”

“Đúng vậy!” Sở Hi Thanh gật đầu một cái: “Ta đã được Vô Tướng thần tông coi là ‘Nhai Tí dự bị’, chờ ba tháng sau, Vô Tướng thần tông mở cửa chiêu mộ đệ tử, ta có thể vào thẳng nội môn của Vô Tướng thần tông.”

“Ngoài ra, ta còn có tin do đích thân Tổng đốc Vương Thăng viết, Tổng đốc đại nhân mời ‘nghĩa dân’ Thiết Kỳ Bang chúng ta bao vây phản tặc tại thành Tú Thủy, chờ binh mã của triều đình đến.”

Hắn nói đến chỗ này, còn cố tình đưa công văn qua cho mọi người xem.

Thời khắc này, toàn bộ đại sảnh lại ồn ào lần nữa.

Lúc này, không chỉ những đường chủ ngoại đường mà Thiết Tiếu Sinh dẫn về bị chấn động và thất thần.

Mà mấy người Lý Thần Sơn và Ngụy Dương cũng hiện lên vẻ vui mừng.

Sở Hi Thanh được Vô Tướng thần tông coi là Nhai Tí dự bị, bọn họ đã biết chuyện này từ nửa canh giờ trước.

Lúc này bọn họ vẫn vì thế mà vui mừng khôn xiết.

Điều này có nghĩa là, Thiết Kỳ Bang đã dựa vào cái cột chống trời Vô Tướng thần tông! Mà Kỳ chủ bọn họ, cũng có tiền đồ rộng lớn hơn.

Sau khi vui mừng xong, Thiết Tiếu Sinh lại hơi hoảng hốt.

Hắn cảm thấy tất cả chuyện trước mắt đều không chân thực, tràn ngập cảm giác hư ảo, tựa như đang trong huyễn cảnh.

Thiết Tiếu Sinh bước lên trước, cầm công văn lên để xem cho kỹ.

Thiết Tiếu Sinh chỉ liếc mắt nhìn qua, liền biết đây là thật.

Hắn không nhận ra nét bút của Tổng đốc Vương Thăng, nhưng lại nhận ra đại ấn của Tổng đốc.

Còn cả chữ ký ở phần cuối công văn.

Bên trong hai chữ Vương Thăng này, còn có chân ý và đạo vận, rõ ràng là bút tích của cao thủ Địa Bảng!

Vẻ mặt Thiết Tiếu Sinh dại ra, ánh mắt ngơ ngác.

Chốc lát sau, Thiết Tiếu Sinh bỗng nhiên cất tiếng cười to.

Thần thái của hắn phóng đãng, tiếng như chuông đồng, rung động cả mấy dặm!

Khoảng tầm ba cái hô hấp sau, Thiết Tiếu Sinh mới dừng lại, hắn cắn chặt hàm răng, tiếng nói tựa như đến từ cửu u địa ngục: “Vậy thì ba ngày sau, dùng đầu của Tư Không Thiện để tế bái lục đệ ở trên trời!”

Chương 783: Trở về (4)

Một canh giờ sau, người tham gia hội nghị đều dồn dập rời đi.

Thiết Tiếu Sinh không trở về huyện Thượng Lưu, mà đi theo mấy huynh đệ đến phía nam thành, chủ trì công việc vây thành.

Đã có công văn của Tổng đốc Vương Thăng, lại có Thanh Hư Tử đại trưởng lão đảm bảo, như vậy Tư Không Thiện chính là di đảng của Lệ thái tử, không còn gì phải nghi ngờ cả.

Cũng không cần phải lo lắng quan binh ở huyện Thượng Lưu nữa.

Đương nhiên, cần đề phòng thì vẫn phải đề phòng, nhưng trọng tâm bây giờ đã chuyển về quận thành Tú Thủy.

Thiết Tiếu Sinh không chỉ hận Thái thú Tư Không Thiện thấu xương, mà còn hận cả đám danh gia vọng tộc quận Tú Thủy.

Đám thân sĩ Tú Thủy này, hắn không muốn buông tha cho một kẻ nào.

Mà sau khi đám người rời đi, Sở Hi Thanh gọi một mình Kế Tiễn Tiễn lại.

Ánh mắt Sở Hi Thanh hơi khó hiểu: “Tiễn Tiễn, hôm nay ngươi làm sao vậy? Vì sao luôn thất thần, mất tập trung? Là có tâm sự gì sao?”

Từ khi hắn trở về bến tàu phía đông thành, Kế Tiễn Tiễn liền nằm trong trạng thái hồn bay phách lạc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn tái nhợt, cau mày suy tư. Mặc kệ là làm chuyện gì cũng đều mất tập trung.

Kế Tiễn Tiễn nghe vậy thì hơi run lên, khôi phục tinh thần, sau đó cố gắng nặn ra nụ cười: “Ta không có chuyện gì, chỉ là thấy hơi kỳ quái, như là ta quên mất chuyện gì đó.”

Thật ra không phải quên mất một ít chuyện, mà là mất ký ức của cả một đêm hôm qua luôn.

Cả đêm hôm qua, Kế Tiễn Tiễn không biết mình đi đâu, làm gì. Nàng cẩn thận nghĩ lại, nhưng đều là trống rỗng.

Còn nữa, đầu óc nàng cũng hơi đau đớn tựa như bị kim đâm.

Kế Tiễn Tiễn quan sát một phen, thì thấy có một vết thương dài ở sau đầu.

Hình như mình bị gậy gõ vào đầu. Nhưng rốt cuộc là ai?

Kế Tiễn Tiễn rất có lòng tin với thực lực của mình.

Cao nhân Địa bảng cũng không có năng lực làm như vậy.

Còn nữa, khi mình tỉnh dậy vào sáng sớm ngày hôm nay, lại nằm trên một chiếc thuyền gỗ nhỏ ở ngay bến tàu phía đông thành, gần tổng đà Thiết Kỳ Bang.

Mỗi khi Kế Tiễn Tiễn nghĩ đến đây, chỉ cảm thấy không rét mà run.

Hiển nhiên là mình bị cao nhân ám hại, chỉ là vì nguyên do nào đó, nên không lấy tính mạng của nàng.

Tuy nhiên, rốt cuộc là người này muốn cái gì? Đến cùng thì mình quên mất cái gì?

Có quan hệ đến chuyện Sở Hi Thanh được Vô Tướng thần tông chọn làm Nhai Tí dự bị hay không?

“Quên một ít chuyện?”

Trong lòng Sở Hi Thanh sinh ra vài tia dị dạng.

Hắn đã hiểu rồi, lúc này, Sở Hi Thanh hơi lắc đầu nói: “Tiễn Tiễn, vậy ngươi phải làm rõ việc này, ta nghe nói có một ít bí dược thấp kém, không chỉ làm tổn thương thân thể, mà còn có thể gây tổn thương não, ngươi phải chú ý.”

Hắn lại lập tức đổi giọng: “Còn nữa, ba tháng tiếp theo, Tiễn Tiễn ngươi chuẩn bị một chút, dựa theo quy củ của Vô Tướng thần tông, dự bị của tứ đại Thánh truyền đều có thể mang theo hai người hầu, đãi ngộ ngang ngửa với đệ tử ngoại môn của Vô Tướng thần tông, ta chuẩn bị dẫn ngươi và Chu Lương Thần đi theo.”

Thật ra thì Lưu Nhược Hi thích hợp hơn.

Nhưng bây giờ nàng đã có một nửa thiên phú của Bá Võ Vương, tu vị tiến bộ thần tốc.

Dự tính là ba tháng sau, nàng có thể lấy thân phận đệ tử ký danh để gia nhập Vô Tướng thần tông, có thể vào nơi đào tạo đệ tử thiên tài là ‘Giáo viên hạ viện’, không cần phải lãng phí danh ngạch.

Còn về phần Chu Lương Thần, lẽ ra Chu Lương Thần thân là đệ tử Chu gia, lại đến làm người hầu cho hắn, quả thực là rất oan ức.

Tuy nhiên đây là Chu Lương Thần âm thầm thỉnh cầu.

Ngày xưa, Huyết Nhai Đao Quân gần như san bằng cả Chu gia, cũng cướp gần hết võ đạo truyền thừa và Chân ý đồ của Chu gia, mang về Vô Tướng thần tông.

Những năm gần đây, Lâm Hải Chu thị cũng sắp xếp không ít tộc nhân có thiên phú hơi cao vào Vô Tướng thần tông, hòng học được truyền thừa của Chu thị từ Vô Tướng thần tông.

Đáng tiếc là đến bây giờ, vẫn không có người nào thành công.

Hoàn cảnh ở phương bắc rất tàn khốc, Cự linh hoành hành, cạnh tranh kịch liệt, cộng thêm thần tông nhất phẩm rất đề phòng con cháu thế gia, vì vậy con cháu của Chu gia đều thất bại ở phương bắc.

Tuy vợ chồng Chu Hùng Bá muốn rèn luyện Chu Lương Thần, nhưng cũng lo lắng Chu Lương Thần chết ở phương bắc, U Châu là nơi thiên kiêu như mây, Siêu thiên trụ như mưa, vì vậy chưa bao giờ có ý định để Chu Lương Thần gia nhập Vô Tướng thần tông.

Tuy nhiên, bản thân Chu Lương Thần lại muốn thử một chút.

Kế Tiễn Tiễn nghe vậy thì bỗng nhiên cảm thấy phấn chấn, mở miệng đáp: “Ty chức đã hiểu! Nhất định sẽ không làm Kỳ chủ thất vọng.”

Đây cũng là một chuyện khác làm cho nàng thất thần.

Một khi Sở Hi Thanh đến Vô Tướng thần tông, nàng liền không có lý do để đi theo.

Tuy rằng theo lý thuyết mà nói, cột cờ Nghịch Thần Kỳ và di tộc Xích Long có thể giấu ở quận thành Tú Thủy, hoặc là bến tàu phía đông và trấn Tây Sơn.

Nhưng Kế Tiễn Tiễn vẫn quyết định đi theo bên cạnh Sở Hi Thanh, nàng cho rằng làm như vậy sẽ có lợi hơn cho việc điều tra.

Chuyện này quả thật là một mũi tên trúng mấy con chim.

Chương 784: Trở về (5)

Thời gian gần đây, do chuyện Huyết Nhai thần đao, nên Vô Tướng thần tông đã tra xét toàn bộ tông môn, rất nhiều mật thám của Thiên nha Cẩm y vệ trong Vô Tướng thần tông đều bị trục xuất hoặc giết chết.

Chỉ huy sứ Thiên Nha bọn họ cũng đang vì chuyện này mà đau đầu.

Không ngờ Sở Hi Thanh lại muốn đưa nàng vào Vô Tướng thần tông.

Người này đúng là thú vị, lại làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

Đây há không phải là đưa chuột vào vại gạo sao?

Kế Tiễn Tiễn lập tức ‘phi phi’ hai tiếng, lòng thầm nói mình bị làm sao vậy? Nàng mới không phải chuột!

Sở Hi Thanh gật đầu thỏa mãn, hắn ném một phần công văn cho Kế Tiễn Tiễn: “Ngươi có thể dùng công văn này làm bằng chứng, lĩnh mười vạn lượng bạc từ phòng thu chi, chuẩn bị chút pháp khí và chiến văn mạnh mẽ. Đi xuống đi!”

Kế Tiễn Tiễn dùng hai tay tiếp nhận công văn, sau đó lại ôm quyền thi lễ, cuối cùng mới đi ra ngoài.

Thật ra nàng cũng không để ý phần công văn trong tay.

Chỉ là mười vạn lượng bạc mà thôi, mấy ngày trước, nàng đi theo Sở Hi Thanh vào quận Thái Sơn, chỉ pháp khí cướp được đã có giá trị hơn ba mươi vạn lượng rồi.

Huống hồ, mười vạn lượng bạc này còn phải trả lại, hơn nữa còn có lãi.

Mà ngay khi Kế Tiễn Tiễn đi ra khỏi nơi này, Sở Vân Vân vẫn ngồi đọc sách ở trong góc phòng, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, mắt hàm chứa vẻ kinh dị: “Tiễn Tiễn? Ngươi rất thân mật với nàng, ngươi có biết nữ nử này tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân không? Nàng rất có thể là Thiên hộ của Thiên nha Cẩm y vệ.”

“Ta biết!”

Sở Hi Thanh không để ý lắm.

Trước kia, hắn chỉ hoài nghi Kế Tiễn Tiễn thôi, bây giờ thì đã có thể xác định.

“Hôm qua, vị Kiếm sư huynh kia nói cho ta biết, nàng không chỉ là Thiên hộ của Thiên nha Cẩm y vệ, mà còn là một trong bốn vị siêu thiên kiêu xuất sắc nhất của Thiên nha Cẩm y vệ, đã từng xếp hạng 29 trên Thanh Vân Tổng bạc, là nhân vật đại danh đỉnh đỉnh ở một vùng Hà Lạc.”

“Hạng 29 Thanh Vân Tổng Bảng?” Sở Vân Vân hơi nhướng mày, sau đó gật đầu: “Cũng đúng! Nữ tử này cũng chỉ hai mươi bốn tuổi, đã có tu vị ngũ phẩm thượng, còn tu luyện công pháp tốn thời gian nhất là khổ luyện ngoại công, thiên phú sàn sàn với Diệp Tri Thu.”

“Sức chiến đấu của nàng cũng rất không tầm thường, có thể lấy cung tên để kiềm chế đệ tử chân truyền tứ phẩm của Huyết Bức sơn, năng lực cận chiến còn phải mạnh hơn. Nữ tử này quả thật có thiên tư vào ba mươi vị trí đầu của Thanh Vân Tổng Bảng, ngày sau có hi vọng vào nhất phẩm.”

Sau đó, nàng chợt đổi giọng: “Nhưng nếu như ngươi đã biết nàng là người của Thiên nha Cẩm y vệ, vì sao còn muốn dẫn nàng vào Vô Tướng thần tông? Ngươi có biết thân phận của chúng ta bây giờ, vẫn không thể bại lộ không?”

Phải biết, chức ‘đạo thị’ là người thân cận nhất bên cạnh Sở Hi Thanh, sau khi vào Vô Tướng thần tông thì sẽ ăn chung ở chung với nhau.

“Kế Tiễn Tiễn là một ‘tay đấm’ rất tốt! Kiếm Tàng Phong nói, khoảng nửa năm nữa nàng sẽ bước vào tứ phẩm. Thực lực mạnh mẽ, có thể làm một ít chuyện mà ngươi không tiện làm.”

Ánh mắt Sở Hi Thanh thản nhiên, nhìn về phía cửa: “Hơn nữa, ta có biện pháp thu phục nàng, để nàng trung thành.”

Trước kia, Sở Hi Thanh chưa bao giờ nghĩ rằng Kế Tiễn Tiễn lại có lai lịch to lớn như vậy, bảo sao hai mươi hai tấm ‘thẻ thần thông Gần Mực Thì Đen’ mà vẫn không thể giải quyết nàng.

Hắn quyết định từ hôm nay trở đi, mỗi ngày đều dùng một điểm huyết nguyên lên người Kế Tiễn Tiễn, đến khi nào nàng ‘đen’ xì mới thôi!

Đen từ trong ra ngoài luôn!

“Thu phục?” Sở Vân Vân nghĩ thầm, Sở Hi Thanh có tiền vốn gì mà đôi thu phục một Thiên hộ cấp siêu kiêu của Cẩm y vệ?

Nhưng nàng lại nghĩ đến, thời gian gần đây Kế Tiễn Tiễn luôn mặc kệ tất cả để bảo vệ Sở Hi Thanh.

Tất cả hành vi của Kế Tiễn Tiễn, đã vượt xa khỏi phạm vi chức quyền Thiên hộ của Thiên nha Cẩm y vệ, cũng không hợp với quy củ của Thiên nha Cẩm y vệ.

Sở Vân Vân ngưng thần suy nghĩ một lát, sau đó nàng hơi nghiêng đầu nhỏ, mở miệng hỏi: “Phương pháp thu phục của ngươi, lẽ nào là mỹ nam kế?”

Sở Hi Thanh đang uống trà, nhất thời ‘phốc’ một tiếng, phun tất cả nước trà trong miệng ra ngoài.

Sở Hi Thanh ho vài tiếng, mới ho hết nước trà ở trong khí quản, hắn trợn mắt nhìn Sở Vân Vân: “Đừng nói nhảm! Trong mắt ngươi, ta là người như vậy sao? Sao ta có thể làm chuyện như vậy? Dù sao ta cũng có biện pháp, ngươi không cần lo.”

Sau đó, tâm thần hắn hơi động, nhướng mày nói: “Ngươi trêu chọc ta?”

Đôi con ngươi màu xanh của Sở Vân Vân nhất thời hiện lên ý cười, nàng ra vẻ thản nhiên như không có chuyện gì, đưa tay vuốt sợi tóc bên tai: “Không có, ta chỉ không nghĩ ra, ngươi sẽ dùng cách gì để nàng khăng khăng một mực với ngươi? Nhưng nếu như người nói có biện pháp, vậy ta sẽ không hỏi nữa.”

Chương 785: Ta là phản tặc?

Bọn họ đã sống chung một năm, Sở Vân Vân vẫn khá tin tưởng vào cách làm việc của vị ‘huynh trưởng’ này, hắn chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc.

Nàng lại chuyển ánh mắt về phía quyển sách trong tay mình.

Đây là một quyển thuật sư bí điển.

Thời gian gần đây, Thiết Kỳ Bang quét ngang bờ tây sông Thần Tú, đánh vỡ hơn bảy mươi ổ bảo và trang viên, đánh cướp vô số tiền tài, cũng lấy được một lượng lớn bí điển và pháp môn.

Tiền tài thì phải đưa vào quỹ của Thiết Kỳ Bang, còn những thuật sư bí điển này thì Sở Vân Vân đều lấy hết.

Sở Vân Vân bây giờ rất khát cầu những thứ này.

Trước kia, khi nàng còn ở Vô Tướng thần tông thì được xưng là ‘Kho vũ khí’, trước mười sáu tuổi đã độc ba phần mười võ đạo của Vô Tướng thần tông, trụ cột võ đạo kiên cố không gì sánh được, bởi vậy mới có thể dòm ngó cực hạn của võ đạo.

Đáng tiếc là trước kia nàng chỉ tập trung vào võ đạo, không hiểu về thuật sư cho lắm.

Đến bây giờ, nàng còn không tìm được pháp thuật thất phẩm ra dáng, bình thường đều dựa cả vào Lục Loạn Ly.

Vấn đề là Như Mộng sơn trang am hiểm Huyễn pháp, mà Sở Vân Vân lại chủ tu là ‘Nghĩ hóa’ thuật, vẫn có chút khác biệt.

Tàng Kinh Lâu của võ quán Chính Dương cũng không thể thỏa mãn nhu cầu của Sở Vân Vân.

Nàng chỉ có thể tự lực cánh sinh, tìm kiếm ở bên ngoài.

Thật ra thì tàng thư của đám thân sĩ Tú Thủy cũng không ra gì.

Mấy chục năm qua, quận Tú Thủy còn không có nổi một cao thủ tứ phẩm, có thể thấy gốc rễ của đám danh gia vọng tộc Tú Thủy này thế nào.

Sở Vân Vân lại không thèm để ý, nàng có thể chắt lọc tinh hoa từ những bí điển và kinh điển này.

Cái gọi là vạn lưu quy tông, trăm sông đổ về một biển, đi đến cuối cùng thì thuật tu và võ tu đều tương thông.

Bây giờ nàng đã nắm giữ bộ phận ở đỉnh, chỉ thiếu phần trụ cột.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh mới ngưng thần được một lát, lại ngửi thấy một tia mùi tanh.

Nàng cau mày lại, liếc mắt nhìn đầu người của Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch một chút, lúc này khép sách lại, đứng lên nói: "Ta về phòng đọc sách, ngươi rửa mặt xong thì đi qua đó."

Sở Vân Vân chợt cảm thấy câu nói này có nghĩa khác, lập tức giải thích thêm một câu: "Ta giúp ngươi luyện thể! Bây giờ ngươi đã thức tỉnh huyết mạch Nhai Tí, giới hạn của cơ thể đã tăng lên trên diện rộng, hai tháng tiếp theo, ta sẽ dùng 'Nghịch Thần chi hỏa' để giúp ngươi luyện thể."

Sở Hi Thanh suýt nữa thì hiểu lầm rồi, hắn mỉm cười nói: "Được! Lát nữa ta sẽ đến, nhắc đến thì đúng là lâu rồi không làm chuyện này."

Sở Hi Thanh bây giờ đã được nếm mùi ngon ngọt của Bá thể, muốn tiến thêm một bước trước khi đi đến phương bắc, mau chóng tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân lên tầng thứ bảy.

Tại phương bắc, thiên kiêu như mây, tàng long ngọa hổ, chút năng lực của hắn bây giờ, chưa chắc đã có thể đứng vững gót chân ở bên đó.

Đặc biệt là lần này hắn mượn tên tuổi Nhai Tí dự bị, lấy tu vị thất phẩm mà vào thẳng nội môn Vô Tướng thần tông, khó tránh khỏi bị người đố kị.

Truyền thừa Thần Ý Xúc Tử Đao rất quan trọng với Vô Tướng thần tông.

Những người khác liều sống liều chết kiếm công huân, vô số đệ tử cấp thiên kiêu tranh chấp đến vỡ đầu chảy máu vì một danh ngạch nội môn. Mà ngươi lại không làm gì cả, chỉ vì có thiên phú huyết mạch đặc thù, liền có thể vào nội môn, há có thể khiến cho người khác chịu phục?

Phải biết, người có thiên tư như Diệp Tri Thu, bây giờ cũng chỉ là đệ tử ngoại môn của Vô Tướng thần tông.

Sở Vân Vân hơi cau mày liễu, nàng cảm giác như Sở Hi Thanh đang chọc ghẹo nàng, nhưng nàng không có chứng cứ.

Sở Hi Thanh nói là chuyện luyện thể, làm cho nàng không tiện phát tác.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại nhìn bản đồ phía trước, tiếc nuối nói: “Thật không hổ là Bá Võ Vương, quét ngang ba vạn dặm, vô địch phương bắc! Dựa theo bố trí của ngươi, mười vạn châu quân Đông Châu sẽ bị diệt trong chớp mắt, đáng tiếc thật!”

Sở Vân Vân đã đi đến cửa, nàng nghe thấy lời này thì quay đầu nhìn bản đồ kia một chút.

Khóe môi Sở Vân Vân hơi nhếch lên: “Có gì đáng tiếc? Đây vốn là hạ sách, dùng để kéo dài thời gian, bất đắc dĩ mới phải sử dụng. Hơn nữa, nói không chừng sau này chúng ta còn có thể sử dụng kế sách này.”

Sau đó nàng liếc mắt nhìn về phía Sở Hi Thanh, trong đôi mắt màu xanh còn hiện lên một tia kỳ dị: “Đúng rồi huynh trưởng, ta đã đoán là chỉ cần ngươi thức tỉnh huyết mạch Nhai Tí, thì tình tình khó khăn của chúng ta sẽ được giải quyết. Nhưng ta lại không ngờ, sau khi ngươi thức tỉnh huyết mạch, lại khiến cho Huyết Nhai thần đao bay đến Đông Châu.”

Sở Hi Thanh thì không khỏi ‘a’ một tiếng, rơi vào suy tư.

Sau khi hắn trở về, hắn còn chưa nói cho Sở Vân Vân biết chuyện Huyết Nhai thần đao, vì sao nàng lại biết?

Chẳng lẽ cuộc chiến ở tổng đà Hải Thanh Bang đêm qua, Vân Vân cũng ở ngay gần đó?

Chương 786: Ta là phản tặc? (2)

Ba ngày sau, bầu không khí trong và ngoài thành Tú Thủy đều ngưng trọng, sát khí ngút trời.

Thái thú Tư Không Thiện đứng trên tường thành phía Đông, sắc mặt lạnh lùng nhìn quân doanh của Thiết Kỳ Bang ở cách đó ba dặm, trong mắt ngậm lấy ý không hiểu.

Hắn cảm thấy mọi hành vi của Thiết Kỳ Bang đều lộ ra vẻ quái lạ.

Ngay tại ba ngày trước, Thiết Kỳ Bang bỏ qua, không thèm để ý đến mấy vạn châu quân và thủy sư của triều đình ở thượng du, trái lại còn tập hợp toàn bộ binh mã ở đây.

Trong đó bao quát năm ngàn bang chúng của Thiết Kỳ Bang, hơn vạn thợ săn và tiều phu trên Tây Sơn, cộng thêm gần hai vạn thợ mỏ, ngoài ra còn có rất nhiều địa chủ cường hào đi theo Thiết Kỳ Bang, còn có sáu ngàn quận quân đã hàng phục Thiết Kỳ Bang.

Tổng cộng gần 65.000 đại quân, bao vây quận thành Tú Thủy đến nước chảy không lọt.

Trong những người này, ngoại trừ hơn vạn người của Tây Sơn đường là tinh nhuệ, đám người còn lại đều là đám người ô hợp.

Nhưng bọn họ có đủ áo giáp, đủ binh khí khí giới.

Tây Sơn đường đánh cướp quân giới ở khắp nơi, làm cho sáu mươi lăm ngàn người này đều được võ trang đầy đủ, không kém quận quân.

Trong đó, võ tu cửu phẩm cao đến bốn vạn, còn lại đều là hạng người to cao mạnh mẽ, có võ đạo trụ cột.

Bọn họ cũng không mạnh mẽ tấn công thành Tú Thủy, mà lập trại đào hào ở ngoài thành, ngăn cách trong ngoài.

Thiết Kỳ Bang không chỉ phong tỏa trên trời và tất cả đường hầm ở dưới đất, thậm chí còn dùng thuật sư để bày trận, ngăn cản tất cả tin phù và Càn Khôn phi kiếm, và tất cả biện pháp liên lạc.

Mấy ngày trước, Tư Không Thiện còn có thể tùy ý ra vào thành Tú Thủy, bây giờ lại chỉ có thể bó tay.

Thật ra thì với tu vị của hắn, chỉ cần không bị người ngăn cản giữa đường, duy trì tốc độ thân pháp thì có thể không coi đại quân vạn người ra gì.

Vấn đề bây giờ là, bốn phía thành Tú Thủy đều có cao thủ tọa trấn.

Tư Không Thiện từng ba lần thử chạy ra khỏi thành, nhưng đều bị ép phải lùi về.

Thiết Kỳ Bang bây giờ, chẳng những có Thiết Tiếu Sinh, Bát Tí Kim Cương Kiếm – Bộ Yên Thành, Ngũ vĩ Phong Sinh thú. . . vân vân, rất nhiều cao thủ có sức chiến đấu ngũ phẩm, còn có tận mười bốn cái Tứ Tí tru thần nỏ, đủ để đưa hắn vào chỗ chết.

Nhưng mà để cho Tư Không Thiện kiêng kị, chính là màn sương khói quanh quẩn cách thành ba dặm kia.

Màn khói trắng mờ ảo kia chỉ yên lặng tại chỗ, nhìn qua như rất yên lành.

Nhưng Tư Không Thiện lại cảm giác được, bên trong đó giấu diếm sát cơ, tựa như ẩn giấu một con hung thú thời viễn cổ.

Những ngày gần đây, đã có không biết bao nhiêu cao thủ của Sát Sinh lâu và Huyết Bức sơn bị chết trong màn sương mù đó rồi!

Tuy rằng vết thương của Tư Không Thiện đã dần khôi phục, sức chiến đấu cũng khôi phục, nhưng cũng không dám tiến vào trong màn sương đó.

“Thái thú đại nhân!”

Khi Tư Không Thiện đang suy ngẫm, Thẩm Chu đi đến tường thành, khom người hành lễ với Tư Không Thiện: “Thuật sư đã bày trận xong, đang kiểm tra phù văn ở trong trận. Hôm nay sức gió đông nam rất mạnh, lần này chúng ta nhất đinh có thể mượn gió sông, thổi tan màn sương mù kia.”

Hơn mười ngày trước, Thẩm Chu đã bị miễn chức quận úy.

Nhưng bây giờ, quận úy mới vẫn chưa đến nhậm chức, không thể làm gì khác hơn là cho Thẩm Chu dùng thân mang tội, thay thế và gánh vách chuyện phòng ngự quận thành Tú Thủy.

Dù sao trong thành còn có bốn ngàn quận quân, đều là nanh vuốt mà Thẩm gia nuôi dưỡng nhiều năm, ngoại trừ Thẩm Chu ra, không có người nào trong quận có thể chỉ huy.

Tư Không Thiện hơi gật đầu, mặt hiện lên vẻ chờ mong: “Dặn dò bọn họ, sau khi chuẩn bị ổn thỏa, thừa dịp sức gió mạnh để bắt đầu đi! Không cần chờ ta hạ lệnh.”

Các thuật sư trong quận thành Tú Thủy đã đại chiến ba ngày rồi.

Một phe thì tạo gió, một phe thì tạo sương mù.

Đây cũng là một trong những điểm mà Tư Không Thiện nghi ngờ, thực lực của thuật sư Thiết Kỳ Bang đúng là rất mạnh, nhưng ngày xưa cũng chỉ có thể bảo vệ khu vực bến tàu phía đông thành mà thôi.

Bây giờ lại có sức lực để chống lại toàn bộ thuật sư ở trong thành.

Tựa như bọn họ bỗng nhiên có thêm sáu mươi bảy mươi vị thuật sư thất phẩm vậy, mỗi lần đấu pháp đều đạt được đại thắng.

“Chờ đã!”

Đó là Thượng Quan Thần Hạo đứng ở bên cạnh Tư Không Thiện: “Mời Thái thú đại nhân chờ một lát! Ta vừa mới bảo người trong phủ mang 1400 viên linh thạch, và một cái pháp khí hệ Phong đến, lát nữa có thể sử dụng luôn.”

Tư Không Thiện nghe vậy thì liếc mắt nhìn Thượng Quan Thần Hạo ở bên cạnh.

Chỉ thấy sắc mặt người này tái xanh, cau mày, ánh mắt nhìn chằm chằm vào phía trước.

Khóe môi Tư Không Thiện hơi nhếch lên, lời nói hàm chứa trêu chọc: “Không ngờ hôm nay Thượng Quan lão đệ lại rộng lượng như vậy.”

Ngày xưa, hắn muốn đám người này ra tiền, tăng giải thưởng của Sở Hi Thanh lên, chuẩn bị càng nhiều tài chính hơn để hoạt động trong kinh thành, nhưng tất cả đều ra sức từ chối, còn dùng rất nhiều lý do lý trấu.

Chương 787: Ta là phản tặc? (3)

“Tự cứu mà thôi!’

Sắc mặt Thượng Quan Thần Hạo bình tĩnh: “Đã đến nước này, ta và Thái thú, cùng toàn bộ thân sĩ trong thành, đã là châu chấu trên một sợi dây trừng, đồng sinh cộng tử, vui buồn có nhau, nào dám không tận lực? Nhưng đây đã là vốn liếng cuối cùng của Thượng Quan gia rồi, hi vọng có thể giúp đỡ cho các vị thuật sư.”

Thần sắc Tư Không Thiện hơi động, nheo mắt lại: “Thượng Quan lão đệ, dường như ngươi không lạc quan lắm?”

“Không thể nói như vậy.” Thượng Quan Thần Hạo chắp tay sau lưng, giọng nói lạnh nhạt: “Thật ra ta không lo lắng Thiết Kỳ Bang, Thiết Kỳ Bang bây giờ nhìn như khí thế hung hăng, nhưng thật ra căn cơ bất ổn. Bây giờ ta chỉ sợ Ma Chiến lâu nhúng tay vào.”

Tư Không Thiện không khỏi nghĩ đến Tư Không Bàn.

Ba ngày trước, đại quản gia của mình chết ở trấn Thiệp Thủy, cùng với đó là toàn bộ tổng đà Hải Thanh Bang.

Vụ huyết án có gần ba ngàn người chết này, có người nói là do Kình Thôn Thiên Cổ - Cổ Thiên Sinh làm ra.

Tư Không Thiện không thể không sinh lòng ngạc nhiên và nghi ngờ.

Vị trưởng lão Ma Chiến lâu này, không phải cố tình trợ giúp Sở Hi Thanh chứ?

Sở Hi Thanh có bán mình cho Ma Chiến lâu, đổi lấy Ma môn này trợ giúp không?

Hiện giờ, thế cuộc của Đại Ninh khá yên ổn, các nơi đều yên bình, chỉ cần Tổng đốc Vương Thăng quyết định, liền có thể dễ dàng tiêu diệt Thiết Kỳ Bang.

Nhưng nếu như Ma Chiến lâu tham gia vào, tình thế sẽ khác biệt.

Tư Không Thiện lo lắng Thiết Kỳ Bang không chống đỡ được quan binh của triều đình, trái lại đánh vào quận thành Tú Thủy, kéo hắn và thân sĩ Tú Thủy cùng xuống hoàng tuyền.

Tư Không Thiện không khỏi âm thầm căm tức.

Lục phiến môn, Sát Sinh lâu, Huyết Bức sơn, nhiều cao thủ bao vây quận Thái Sơn nhiều ngày như vậy, nhưng vẫn không thể trừ khử Sở Hi Thanh.

Mà một khi kẻ này không chết, liền có thể khuấy động mưa gió.

Đồng thời, Tư Không Thiện cũng sinh ra một loại cảm giác bất lực.

Từ khi Thiết Cuồng Nhân chết đến nay, số phận của hắn càng ngày càng kém, thê tử và thuộc hạ thân tín đều chết hết.

Có lẽ cũng chính vì nguyên nhân này, nên hôm nay khi hắn đi ra ngoài, liền cảm thấy nội tâm run rẩy, tâm trạng phập phồng, khó có thể bình tĩnh.

Tư Không Thiện lại không để lộ ra ngoài, vẻ mặt thong dong: "Nếu Sở Hi Thanh thật sự cấu kết với Ma Chiến lâu, thì đây là tin mừng với chúng ta. Người này có thể dựa vào Ma Chiến lâu để hung hăng nhất thời, nhưng chắc chắn phải vạn kiếp bất phục!"

Lúc này tất cả thân sĩ ở sau lưng Tư Không Thiện cũng đang nghị luận sôi nổi.

"Thành Tú Thủy bị phong tỏa lâu như vậy, không biết bên ngoài đã thế nào rồi?”

“Không biết Thiết Kỳ Bang đang nghĩ cái gì nữa? Mấy vạn người chỉ vây không công, phong tỏa tin tức, đây là muốn làm gì?”

“Hừ! Đơn giản là muốn làm dao động lòng quân và bách tính trong thành, để cho chúng ta tự loạn thôi. Bọn họ không dám đánh chính diện với quan binh triều đình, nên chỉ có thể sử dụng hạ sách này.”

“Như vậy quân đội của Tổng đốc đại nhân đã xuôi nam rồi đúng không?”

“Nếu như đúng theo kế hoạch, bọn họ đã vượt qua huyện Thượng Lưu, đã hội hợp với quân Thiên Bình ở bên kia sông Thần Tú, nhưng mười vạn đại quân qua sông mới là vấn đề. Thiết Kỳ Bang có thủy sư rất mạnh, mà Thủy sư doanh quận Giang Nam lại đang bị thương nặng.”

“Chuyện cười! Tuy Thiết Kỳ Bang có năm vạn thủy sư, nhưng đa số đều là cu li và người chèo thuyền, mà một khi Tổng đốc đại nhân điều binh, tất sẽ như lôi đình, thế không thể chống đỡ.”

“Thủy sư doanh quận Giang Nam không còn, lại có Thủy sư doanh Sa châu đảo trên thượng du, cầm hai vạn binh mã, mấy trăm chiến thuyền, đây một chi quân rất mạnh của triều đình, tất cả đều là cửu phẩm, có người nói còn có hai mươi chiếc Tứ Tí tru thần nỏ. Một khi bọn họ đến đây, Thiết Kỳ Bang sẽ bị tiêu diệt trong nháy mắt!”

Tuy rằng trên mặt đám thân sĩ này có ý lo lắng, nhưng lời nói của bọn họ cơ bản vẫn là lạc quan.

Mà không lâu sau, sức gió bỗng nhiên tăng mạnh, màn sương mù kia bỗng nhiên cuốn lên phía tây bắc.

Vẻ mặt Tư Không Thiện hơi động, biết là thuật sư trong thành đang thi triển pháp thuật để xua tan sương mù.

Có lẽ lần này ‘thiên thời, địa lợi’ đều nằm về phe quận thành Tú Thủy, nên thuật sư của Thiết Kỳ Bang chỉ cố gắng chống đối khoảng tầm một khắc thời gian, sau đó liền bỏ mặc cho sương mù bị thổi đi.

Lúc này, cảnh tượng ở bến tàu phía đông thành đã trở nên rõ ràng.

Mọi người ngưng thần chú ý, bọn họ kinh ngạc phát hiện, tất cả chiến thuyền của Thiết Kỳ Bang ở trên bến tàu đã biến mất không còn tăm tích.

Mà trên mặt sông Thần Tú, lại là mấy trăm chiếc chiến thuyền treo cờ hiệu ‘Tiêu quân Tổng đốc Đông Châu’, ‘quân Thiên Bình’, ‘quân Bình Nan’.

Một bộ phận thuyền trong đó đã đến gần bến tàu, đang chuẩn bị đổ bộ.

Tư Không Thiện và Thượng Quan Thần Hạo đều nhướng mày lên, trên mặt không tự chủ được mà hiện ra ý vui mừng.

Đám thân sĩ ở phía sau hai người bọn họ cũng vui mừng đến cực điểm.

Chương 788: Ta là phản tặc? (4)

“Đây là châu quân! Tổng đốc đại nhân điều binh dẹp loạn rồi!”

“Quân Thiên Bình, quân Bình Nan và Tiêu quân, tất cả đều xuất hiện ở đây. Ngươi nhìn bờ sông bên đối diện kìa, còn có rất nhiều binh mã đang chờ lên thuyền, quy mô này chỉ sợ là có mười mấy vạn người. . .”

“Thủy sư của Thiết Kỳ Bang đâu? Chiến thuyền của bọn họ đâu?”

“Còn phải nói sao, tất nhiên là Thiết Kỳ Bang đại bại rồi. Bằng không thì châu quân có thể qua sông sao?”

Vẻ mặt Thẩm Chu run lên, ôm quyền nói: “Thái thú đại nhân, hạ quan thỉnh suất quân ra khỏi thành, kiềm chế binh mã của Thiết Kỳ Bang, hỗ trợ châu quân lên bờ.”

Tư Không Thiện nghe vậy, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Quân lực trong thành rất yếu, không thể mạo hiểm được, chúng ta không ngại chờ thêm một chút.”

Hắn biết Thẩm Chu đang muốn lấy công chuộc tội, mượn cuộc chiến này để giảm bớt tội danh của mình.

Vấn đề là hành động này rất nguy hiểm, Tư Không Thiện lại không vớt được chỗ tốt nào.

Đúng lúc này, hắn lại nhìn thấy một cảnh khiến cho hắn không thể tưởng tượng nổi.

Đám cu li ở trên bến tàu phía đông kia, thế mà lại không sợ hãi quan binh của triều đình.

Bọn họ đều ở trên bến tàu, giúp đỡ những chiếc thuyền kia thả neo và buộc dây thừng, đưa thang tàu, giúp quan binh đổ bộ.

Đám tướng sĩ của quân Thiên Bình và quân Binh Nan cũng làm như không nhìn thấy đám phản tặc Thiết Kỳ Bang kia.

Sau khi bọn họ đổ bộ, liền xếp thành đội ngũ chỉnh tề, bước từng bước về phía quận thành Tú Thủy.

Mà lúc này, ở đầu tường thành Tú Thủy, tất cả thân sĩ trong thành cũng phát hiện không đúng, bọn họ hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt nghi ngờ không thôi.

Sắc mặt Tư Không Thiện cũng hơi trắng.

Hắn nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt không hiểu.

Rốt cuộc đám quan binh này đang làm gì? Không biết đám cu li trên bến tàu kia đều làm phản tặc Thiết Kỳ Bang sao?

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy Du Kích tướng quân Ngụy Lai của quân Thiên Bình ngự không mà đến, rơi vào ngoài ba dặm phía đông thành, đứng trước doanh trại của Thiết Kỳ Bang.

Thượng Quan Thần Hạo nhìn thấy cảnh này thì ngây người, trái tim như ngừng đập.

Môi hắn trắng bệch, cố gắng đè nỗi bất an trong lòng xuống, ôm quyền hỏi: “Ngụy tướng quân, xin hỏi tướng quân muốn làm gì? Vì sao tướng quân lại buông tha cho đám phản tặc Thiết Kỳ Bang? Tướng quân cấu kết thông đồng với bọn họ, lẽ nào không sợ triều đình trách tội sao?”

NGụy Lai mang trọng giản, toàn thân đều ở trong giáp, ngay cả mặt cũng được bao trùm bởi một lớp giáp, khí thế lạnh lẽo, đằng đằng sát khí.

Hắn nghe vậy thì ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lẽo xuyên qua khe hở của giáp, nhìn về phía đám người Tư Không Thiện ở trên tường thành.

Ngụy Lai cười lạnh một tiếng, giọng như chuông đồng: “Tổng đốc đại nhân có lệnh, hôm nay điều tra được Thái thú Tư Không Thiện là di đảng Lệ thái tử khi xưa, người này ẩn nhẫn nhiều năm, ẩn núp tại quận Tú Thủy, cấu kết với nội phủ thái giám Đông Châu và rất nhiều thân sĩ địa phương, thu thập quân giới, tích trữ lương thảo và tiền tạo, cấu kết tà mà, âm mưu tạo phản!”

“Việc này do Thiên hộ Tào hiên của Cẩm y vệ Tú Thủy và quận thừa Hạ Hầu Đông tố giác, bằng chứng rành rành. Bản thưởng phụng mệnh Tổng đốc và Binh bộ, mang quân Thiên Bình đến đây bình định phản tặc. . .”

Tư Không Thiện nghe vậy thì đầu óc mơ hồ, không hiểu vì sao, nhưng cũng ý thức được lời nói của Ngụy Lai quá nửa là thật.

Nhưng vì sao mình lại trở thành di đảng của Lệ thái tử? Vì sao lại thành phản tặc rồi?

Trong miệng hắn bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân đột nhiên lung lay, lảo đảo ngã xuống đất.

Mà sau lưng hắn, lấy Thượng Quan Thần Hạo cầm đầu đám thân sĩ kia, tất cả đều là sắc mặt trắng bệch, không còn màu máu.

. . .

Khi đại quân của triều định đổ bộ xuống bến tàu phía đông thành.

Sở Hi Thanh đang ở trong đại bản doanh của Thiết Kỳ Bang ở phía tây thành.

Hắn ngồi đàng hoàng trên đài soái, trong ngực ôm Bạch Tiểu Chiêu, vẻ mặt thản nhiên nhìn về phía quận thành Tú Thủy ở phía trước.

Bạch Tiểu Chiêu hóa thành Ngũ vĩ bạch điêu, như một con mèo ở trong lồng ngực của Sở Hi Thanh, một mặt hưởng thụ Sở Hi Thanh gãi cằm cho nàng.

Cái tư thế này, thật sự là quá thoải mái.

Sở Vân Vân ngồi ở bên tay trái Sở Hi Thanh, nàng cầm quyển sách trong tay, ánh mắt suy tư nhìn còn bạch điêu này.

Ngày hôm qua, khi Sở Hi Thanh mang Bạch Tiểu Chiêu về, còn nói coi Bạch Tiểu Chiêu là muội muội.

Bạch Tiểu Chiêu thì lại nói Sở Hi Thanh đã cứu mạng nàng, còn từng ăn máu nhũ (vếu) của hắn, vì vậy nên coi Sở Hi Thanh là cha.

Bởi vậy, rốt cuộc quan hệ của bọn họ là thế nào?

Lục Loạn Ly ở phía xa xa cũng cau mày liễu, bình tĩnh nhìn Bạch Tiểu

Chiêu.

Lục Loạn Ly bĩu đôi môi anh đào, lòng thầm nói con tiểu bạch điêu này thật sự là không biết xấu hổ.

Tuy rằng nàng là yêu, nhưng sau khi hóa hình thì cũng là một đại mỹ nhân thiên kiều bá mị, tại sao có thể như vậy?

Quay đầu lại mình phải dạy dỗ nàng một ít lễ nghĩa của nhân loại, không thể để cho Sở Hi Thanh chiếm tiện nghi như vậy được.

Chương 789: Không thông

Kế Tiễn Tiễn cũng đang nhìn Bạch Tiểu Chiêu.

Nàng tay đè đao, ánh mắt lúc sáng lúc tối.

Con Ngũ vĩ Phong Sinh thú này có thiên phú cực cao, rất có thể sẽ tiến hóa thành Thừa Hoàng.

Không biết Sở Hi Thanh lại có số chó ngáp phải ruồi gì, mà lại có thể thu phục nó làm Linh sủng.

Ngày sau nàng đi theo Sở Hi Thanh, điều tra Nghịch Thần Kỳ, đảng Lệ thái tử và di tộc Xích Long, nhất định phải đề phòng con tiểu yêu này.

Hay là tìm một cơ hội, đánh ngất con tiểu yêu này, rồi tìm một chỗ chôn luôn?

Bằng không thì con tiểu yêu này đi theo Sở Hi Thanh mọi luc mọi nơi, sẽ rất bất tiện cho nàng.

Ngồi bên tay phải Sở Hi Thanh là Thiết Tiếu Sinh, hắn không hề nhận ra bầu không khí ‘kỳ dị’ trên đài soái này, lại càng không hề hay biết tâm tư của mấy cô bé này.

Hắn nhíu mày, nắm chặt song quyền, lời nói hàm chứa không cam lòng: “Kỳ chủ, chúng ta cứ trơ mắt nhìn như vậy sao?”

Sở Hi Thanh như đang nhìn quận thành Tú Thủy, nhưng thật ra là đang làm mới võ đạo bảo khố.

Hắn nghe vậy thì ngưng thần, bất đắc dĩ nhìn Thiết Tiếu Sinh một chút: “Thiết thúc, người ta muốn công lao bình định này, muốn chính là gia sản bạc triệu bên trong thành Tú Thủy, chúng ta há có thể nhúng tay vào?”

“Thật ra thì đây cũng là chuyện tốt. Ngày hôm nay, Thái thú cũng tốt, thế gia Tú Thủy cũng được, tất cả chắc chắn phải chết, cần gì phải dùng tính mạng của huynh đệ để đánh chứ? Chúng ta ngồi đây xem bọn họ đấu đá nhau là được.”

Thiết Tiếu Sinh không khỏi thở dài một hơi. Hắn cảm thấy Sở Hi Thanh nói có đạo lý, đây cũng là biện pháp tốt nhất.

“Nhưng nói đúng, nhưng ta chính là không cam lòng, không thể tự tay chém đầu đám tạp chủng này.”

Sở Hi Thanh bật cười một tiếng: “Vẫn có cơ hội, Tư Không Thiện và Thượng Quan Thần Hạo đều không phải hạng người ngồi yên chờ chết, bọn họ nhất định sẽ trốn, nếu như ta đoán không sai, bọn họ nhất định sẽ trốn về phía tây, từ Tây Sơn đến thẳng dãy núi Vân Mộng. Thiết thúc không ngại chờ thêm một chút, a . . .”

Hắn lại quét đến thứ mình muốn, tay dùng hơi nhiều sức, khiến cho Bạch Tiểu Chiêu bất mãn mà kêu lên một tiếng.

Sở Hi Thanh mỉm cười áy náy, vuốt ve cái trán của Bạch Tiểu Chiêu, sau đó lại đưa mắt về phía võ đạo bảo khố.

Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân bát giai: Có thể làm cho người bước như thuấn ảnh, đuổi sát thời gian. Trên trụ cột của người bình thường, tăng gấp đôi tốc độ thân pháp, gấp đôi năng lực nhảy, gấp đôi độ linh hoạt và lực hài hòa của cơ thể, cũng nắm giữ năng lực Quang âm Nhất Thuấn (yếu), cần 99 điểm huyết nguyên để đổi.

Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân giai đoạn thứ tám, không có năng lực mới nào, chỉ là cường hóa thêm tố chất thân thể.

Nhưng năng lực Quang âm Nhất Thuấn lại được tăng cường, thời gian từ hai hô hấp biến thành ba cái hô hấp. Hơn nữa, có thể mượn sức mạnh huyết mạch để thi triển mười lần trong vòng hai mười hai canh giờ.

Môn thần thông này, đã có thể trở thành sức chiến đấu bình thường của hắn.

Sở Hi Thanh không chút do dự, lựa chọn đổi luôn, sau đó xương cốt hắn lại bắt đầu ngứa ngáy, khí huyết sôi sục, màn hình huỳnh quang hư ảo trước mắt Sở Hi Thanh cũng phát sinh biến hóa.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Thất phẩm hạ (siêu thiên kiêu / ác).

Võ đạo: Thần Phong Minh Kính Đao (tầng tám), Mị Ảnh Vân Tung (tầng tám), Thần Lôi Động Chân Chỉ (tầng bảy).

Võ ý: Nhai Tí đao ý (tầng mười), Tam Tương võ ý (tầng bảy).

Nguyên công: Vô Tướng công (tầng sáu / thất phẩm hạ), Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (tầng sáu).

Điểm huyết nguyên: 2334.8.

Thiên phú: Nhai Tí (cửu giai), Thần Thương (lục giai), Táng Thiên (lục giai), Thần Dương (thất giai), Thái Thượng Thông Thần (bát giai), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (thất giai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (bát giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, cộng sinh (tam giai).

Tuổi thọ: 142 ngày.

Lúc này, điểm huyết nguyên của Sở Hi Thanh không giảm mà lại tăng.

Ba ngày trước, sau khi Án sát sứ ty Đông Châu hủy bỏ lệnh truy nã của hắn, Sở Hi Thanh còn thấy hơi tiếc nuối.

Hắn sắp mất điểm huyết nguyên mà ác danh mang đến.

Nhưng cho đến ngày hôm nay, thanh danh vọng vẫn còn chữ ‘ác’, điểm huyết nguyên tăng lên cũng làm cho người ta vui mừng.

Trong lòng Sở Hi Thanh cũng hiểu, quá nửa là do Luận Võ Lâu Đông Châu tuyên bố ‘phụ trương về Thiết Kỳ Bang’, nó vẫn đang được bán và truyền bá khắp nơi.

Tuy rằng Án sát sứ ty Đông Châu đã thủ tiêu lệnh truy nã, nhưng ảnh hưởng của chuyện này vẫn còn ở đó.

Vẫn có rất nhiều bách tính và võ tu Đông Châu bị ảnh hưởng với tập san phụ trương của Luận Võ Lâu Đông Châu, vẫn cho rằng hắn lại kẻ ác.

Những ác danh này lại mang đến cho hắn rất nhiều điểm huyết nguyên.

Mị Ảnh Vân Tung của hắn bây giờ cũng đã tăng đến tầng thứ tám, Phong Lôi võ ý thì không chỉ biến thành Tam Tương võ ý, mà còn tăng lên đến tầng thứ bảy.

Đây là chỗ tốt mà Thái Thượng Thông Thần mang lại, khiến cho ngộ tính của hắn tăng mạnh.

Chương 790: Không thông (2)

Nửa tháng trước, Sở Hi Thanh còn đang loay hoay với Tam Tương võ ý, nhưng mãi vẫn không thể nắm giữ.

Gần đây, hắn lại bị đuổi giết ở quận Thái Sơn, cũng không thể nào tiến vào mộng cảnh để tu luyện.

Nhưng điều hoang đường là, đêm qua hắn tu luyện một trận, bỗng nhiên vỗ trán một cái, Phong Lôi võ ý trực tiếp thăng cấp.

Không có đầu đuôi gì, cũng không có trụ cột gì, Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy mình suy nghĩ như vậy cũng được, hắn liền nắm giữ tất cả yếu điểm của Tam Tương võ ý tầng bảy.

Còn cả tuổi thọ cũng phát sinh biến hóa, giảm xuống đến còn không đủ năm tháng.

Táng Thiên đúng là một thiên phú huyết mạch đỉnh cấp, lực bộc phát cực mạnh, đặc biệt là sau khi tiến vào giai đoạn thứ sáu, môn thiên phú huyết mạch này đã chất biến, có thêm một loại năng lực, thần thông.

Có điều, Sở Hi Thanh vẫn quyết định, sau này có thể không dùng thì sẽ không dùng môn thiên phú này, ít nhất thì cũng phải cẩn thận trước kia giải quyết được vấn đề tuổi thọ của mình.

Vì vậy, vẫn phải luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, ba tầng cương khí vẫn có thể cường hóa, còn phải nghĩ biện pháp kiếm áo giáp mạnh hơn.

Đặc biệt là tầng Loan Huyết nội giáp kia, cái pháp khí thất phẩm này đã không theo kịp hắn.

Mà trong tay Sở Hi Thanh bây giờ cũng có chút tiền.

Trận chiến ở quận Thái Sơn, hắn thu được hai mươi bảy kiện pháp khí có kích thước nhỏ.

Trong đó có hai cái pháp khí lục phẩm thượng là được hắn giữ lại.

Đôi pháp khí lục phẩm thượng đó là một đôi găng tay, trái tên Nã Phong (nắm gió), phải tên Ngự Điện, là pháp khí được chế tạo riêng cho thiên phú Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ.

Nó có thể để Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ tăng lên một tầng, còn có thể gia tăng tốc độ xuất thủ, có thể làm cho tốc độ xuất đao của Sở Hi Thanh tăng lên ba phần mười.

Tuy rằng bản thân đôi găng tay này mỏng như cánh ve, màu sắc trong suốt, đeo trên tay cũng không nhìn thấy, nhưng trình độ kiên cố lại không kém hơn binh khí cấp lục phẩm.

Đôi găng tay này có thể thay thế pháp khí Thanh Lôi Thủ của hắn.

Ngoài ra, còn có bốn cái pháp khí mạnh mẽ được đưa vào kho hàng của Thiết Kỳ Bang, số còn lại đều được mang đi bán, đổi được hơn mười ba vạn lượng bạc.

Ngoài ra, từ khi Thiết Kỳ Bang dựng cờ khởi binh đến nay, đã cướp bóc rất nhiều ổ bảo và điền trang ở Tú Thủy, nhận được hơn 730 vạn lượng bạc, ngoài ra còn có rất nhiều vật tư chưa bán ra.

Sở Hi Thanh thân là kỳ chủ, theo quy củ là có thể lấy 5% từ tổng thu nhập.

Vì vậy, bây giờ hắn đã trả hết nợ nần, tiền bạc trong tay vẫn còn khoảng ba mươi bốn vạn lượng bạc.

Mà ngày hôm trước, Hạ Hầu gia muốn bồi tội cho hắn, còn bồi thường hắn tám vạn lượng bạc.

Sở Hi Thanh chuẩn bị dùng số tiền này, để chuẩn bị hai phần bí dược Vô Tướng công tầng bảy, lại nghĩ cách mua một nội giáp mạnh mẽ.

Tốt nhất là cấp độ ngũ phẩm.

Trước khi đi lên phương bắc, hắn muốn trang bị đến tận răng.

Nếu như không đủ tiền, còn có thể vay từ quỹ của Thiết Kỳ Bang.

Sở Hi Thanh đang nghĩ đến Hạ Hầu gia, Thiết Tiếu Sinh liền nói đến Án sát sứ Đông Châu Hạ Hầu Nguyên.

Hắn cẩn thận suy nghĩ, lại cho rằng lời nói của Sở Hi Thanh chỉ là an ủi.

Trong đại quân của Tổng đốc Đông Châu, chỉ cao thủ tứ phẩm thì đã có năm vị, khả năng Tư Không Thiện có thể chạy ra khỏi thành là nhỏ bé không đáng kể.

Tuy nhiên, hắn vẫn kiềm chế nội tâm, cau mày nói: “Trước đây không lâu, Án sát sứ Đông Châu Hạ Hầu Nguyên đã phái quản gia mang một phần lễ đến cho ta, có một ít thuốc, một cái pháp khí và ngân phiếu bốn vạn lượng bạc.”

“Vị quản gia kia nói đại nhân nhà bọn họ nhất thời không cẩn thận, bị kẻ xấu che mắt, làm hỏng thanh danh của ta, vì vậy mới dâng lễ lên bồi tội với ta.”

Hắn nói đến chỗ này, liền ngưng thần nhìn Sở Hi Thanh: “Ta nghe nói, đứa con thứ Hạ Hầu Thâm của Hạ Hầu gia đã bị Kỳ chủ chôn rồi?”

“Thiết thúc không cần lo lắng việc này.”

Sở Hi Thanh nghe ra ý lo lắng và khó hiểu trong lời nói của Thiết Tiếu Sinh.

Cái gọi là đánh rắn không chết, tất bị cắn ngược.

Bọn họ đã đắc tội với Hạ Hầu gia rồi, lại không thể nào diệt sạch Hạ Hầu gia, nhất định sẽ có hậu hoạn.

Dù sao Án sát sứ Đông Châu Hạ Hầu Nguyên cũng là người quản lý chuyện giang hồ.

Hắn cười gằn một tiếng, gãi gãi cằm Bạch Tiểu Chiêu: “Hạ Hầu Nguyên không chỉ phạm vào tối kỵ trong quan trường là lấy hạ bức thượng, càng đắc tội với Lục phiến môn và Yêm đảng sau lưng Tư Không Thiện, ngươi cho rằng bây giờ hắn còn có thể ở lại Đông Châu sao? Hắn là người rất biết điều, nhưng bo bo giữ mình cũng phải trả giá lớn.”

“Còn về phần tiền biếu của Hạ Hầu gia, Thiết thúc ngươi cứ yên tâm nhận là được. Sau khi chuyện ở Tú Thủy kết thúc, Hạ Hầu Nguyên sẽ bị điều đi chỗ khác, không còn cái chức Án sát sứ Đông Châu bảo vệ, hắn phải sợ hãi Thiết Kỳ Bang chúng ta tính sổ với hắn mới đúng. Vì vậy, lần này ta chôn Hạ Hầu Thâm, vị Án sát sứ đại nhân này còn phải thấy nhẹ nhõm mới đúng.”

Chương 791: Không thông (3)

Thiết Tiếu Sinh nghe vậy, nhất thời bừng tỉnh.

Nếu như Hạ Hầu Nguyên không thể quản được Thiết Kỳ Bang, vậy đúng là đến lượt Hạ Hầu gia lo lắng Thiết Kỳ Bang báng thù.

Thiết Kỳ Bang bây giờ, bang chúng đã gần vạn người, sức chiến đấu ngũ phẩm đã có tận sáu vị, ngoài ra còn có vài vị cao thủ thần bí, thế lực hùng hậu, bao trùm hai quận.

Bọn họ không làm gì được một vị quan lớn tam phẩm như Hạ Hầu Nguyên, lẽ nào còn không làm gì được tộc nhân của Hạ Hầu gia?

Thiết Tiếu Sinh không khỏi nheo mắt lại.

Hắn bỗng nhiên lại không muốn nhận phần tiền biếu này nữa.

Vị Hạ Hầu đại nhân này có chút không phóng khoáng, chỉ chút tiền như vậy mà đã muốn xóa bỏ ân oán? Đuổi ăn mày sao?

Nhưng đúng lúc này, phía quận thành Tú Thủy bỗng nhiên phát ra những tiếng nổ ầm ầm.

Hai người kinh ngạc nhìn qua bên đó, chỉ thấy trong nội thành Tú Thủy bỗng nhiên có một đám lửa lớn ngập trời mà một lượng lớn khói đen.

“Nhanh thật!”

Sở Hi Thanh thấy hơi kinh ngạc.

Tốc độ công thành của châu quân quá nhanh, quả thực là thế như chẻ tre. Khoảng cách châu quân đổ bộ mới qua bao lâu, giờ đã đánh vào nội thành Tú Thủy rồi.

Một cái chớp mắt tiếp theo, hắn liền ngây người: “Tư Không Thiện và Thượng Quan Thần Hạo đang chạy trốn.”

Hắn không ngờ hai người này chạy ra khỏi quận thành Tú Thủy thật.

. . .

Bên trong Tây Sơn, tại nơi cách quận thành Tú Thủy khoảng bảy mươi dặm, mấy người Thái thú Tư Không Thiện và Thượng Quan Thần Hạo chui ra từ dưới lòng đất.

Sắc mặt Thượng Quan Thần Hạo cực kỳ khó coi, ‘Mậu Thổ Thần Độn trận’ của Thượng Quan gia có thể na di xa nhất là bốn trăm dặm.

Đây là trận pháp khổng lồ mà Thượng Quan gia đã tiêu tốn rất nhiều của cải để chế tạo từ 300 năm trước, là thủ đoạn bảo vệ truyền thừa cuối cùng của gia tộc.

Dùng tiêu hao linh thạch để đánh đổi, có thể để ít nhất là mười người na di đến nơi sâu xa trong Tây Sơn, bỏ rơi kẻ địch.

Nhưng mà bây giờ, bọn họ vừa mới phi độn qua ngoại vi Tây Sơn, trận pháp mạnh mẽ này đã bị ép phải bỏ dở giữa chừng.

Điều này chứng tỏ Mậu Thổ Thần Độn trận trong nhà bọn họ đã bị đánh vỡ, thế công của châu quân và mấy người Ngụy Lai lại mạnh mẽ đến mức này, tất cả thủ đoạn của bọn họ ở trong nội thành Tú Thủy còn không chống đỡ nổi nửa khắc thời gian.

Sắc mặt Tư Không Thiện cũng âm trầm như nước.

Đến giờ mà hắn vẫn không thể hiểu nổi, mình đường đường là Thái thú quận Tú Thủy, tại sao lại trở thành phản tặc?

Vì sao lại có quan hệ với Lệ thái tử rồi?

Lệ thái tử là con thứ của đương kim thiên tử, mười lăm lăm trước mưu phản không thành, bị thiên tử ban cho cái chết.

Vào khi đó, Tư Không Thiện chỉ là một quan huyện nho nhỏ, hắn làm sao có thể có dính líu với Lệ thái tử?

Tư Không Thiện không khỏi suy nghĩ rất nhiều.

Tổng đốc Vương Thẳng làm người luôn do dự thiếu quyết đoán, lần này mình lấy hạ bức thượng đã đắc tội với hắn.

Với tính tình của Tổng đốc Vương Thăng, nhất định sẽ biết thời thế, sẽ bóp mũi mà nhận.

Rốt cuộc là có biến cố ở chỗ nào? Vị này không những không làm theo ý của hắn, không phát binh tấn công Thiết Kỳ Bang, trái lại còn thêu dệt tội danh, đổi trắng thay đen, làm cho hắn trở thành phản tặc!

Vị Tổng đốc đại nhân này không sợ Mục công công trong cung báo thù sao?

Tại sao NGụy Lai lại nói quận thừa Hạ Hầu Đông đã ‘tìm thấy chứng cứ’?

Chẳng lẽ Hạ Hầu gia phản bội mình rồi?

Vấn đề là Tổng đốc đại nhân và Thiết Kỳ Bang, có thể lấy ra thẻ đánh bạc gì để thuyết phục vị Án sát sứ Đông Châu kia?

Tiêu diệt Thiết Kỳ Bang, trừ khử Sở Hi Thanh, đối với Hạ Hầu gia cũng có rất nhiều chỗ tốt.

Mình cũng đã bỏ gần một trăm vạn lượng bạc lên người Hạ Hầu gia.

Nhưng đám lang sói này lại không nói một tiếng nào, nói phản liền phản luôn.

Còn cả Cẩm y vệ Tào Hiên, hắn chỉ là một Thiên hộ, lại dám đứng ra làm chứng chuyện mình cấu kết với di đảng Lệ thái tử? Rốt cuộc là hắn lấy gan chó ở đâu ra?

Vô số nghi vấn tràn ngập trong đầu Tư Không Thiện.

Tuy nhiên, Tư Không Thiện cũng không có thời gian để suy nghĩ nhiều, lúc này vẫn chạy thoát thân thì hơn.

Chỉ cần có thể bảo vệ cái mạng này, an toàn lẻn vào kinh thành, hắn sẽ có biện pháp báo cáo với ngự sử và Hình bộ.

Dù là phải gõ trống kêu oan, hắn cũng phải rửa sạch oan khuất, để cho đám người Tổng đốc Đông Châu phải trả giá thật lớn.

Rắc rối chính là tình cảnh của hắn bây giờ rất nguy hiểm.

Mậu Thổ Thần Độn trận lại chỉ kéo dài được hơn bảy mươi dặm.

Đối với đám cao thủ tứ phẩm ở bên trong nội thành kia, khoảng cách bảy mươi dặm này là không đáng nhắc tới, nếu như bọn họ dùng toàn lực, chỉ cần trăm cái hô hấp là có thể đuổi đến đây.

Có điều, chỗ tốt lớn nhất của Thổ độn, chính là có thể lợi dụng tầng đất để che giấu cảm ứng của người khác, khiến cho người ta không nhận ra phương hướng của bọn họ.

Vì vậy, bọn họ vẫn còn cơ hội bỏ trốn.

Chương 792: Không thông (4)

“Thượng Quan gia chủ, có duyên gặp lại!”

Tư Không Thiện nhẹ nhàng ôm quyền về phía Thượng Quan Thần Hạo, sau đó lập tức hóa thành một vệt sáng xanh, nhanh chóng phi độn về phía tây.

Thượng Quan Thần Hạo cũng không dám dừng lại lâu, hắn ép sát mặt đất mà chạy nhanh, thân như thuấn ảnh mà chui vào trong đám rừng núi kia.

“Tất cả mọi người chia ra đi, cố gắng đừng đi chung một chỗ.”

Trong lòng hắn cũng hiểu, lúc này chỉ có tách ra thì mới có một đường sinh cơ.

Nếu như tụ tập cùng một chỗ, chắc chắn sẽ chết hết.

Hắn điên cuồng chạy về phía bắc, không tiếc hao tổn chân nguyên, dùng tốc độ nhanh nhất để chạy hơn năm mươi dặm.

Mà ngay khi Thượng Quan Thần Hạo từ từ thả lỏng, cho rằng khả năng chạy thoát của mình càng ngày càng cao, thì hắn nhìn thấy một người ở phía trước.

Đó là một thiếu niên khoảng mười sáu tuổi, ngũ quan tuấn dật, một đôi mắt phượng hẹp dài bao hòm lấy ý cười.

Dáng người hắn cao to, đứng ngạo nghễ như tùng, bên ngoài là một bộ giáp nhẹ hoa lệ với hai màu tím đen, khí chất tựa như quý công tử xuất thân từ thế gia vọng tộc.

Đó chính là Sở Hi Thanh! Kỳ chủ đương nhiệm của Thiết Kỳ Bang!

Dù kẻ này hóa thành tro, thì Thượng Quan Thần Hạo cũng nhận ra!

Ngoài ra, trên vai phải của Sở Hi Thanh còn có một con Ngũ vĩ Phong Sinh thú.

Thượng Quan Thần Hạo cũng không dừng lại, hắn hơi chuyển hướng, cố gắng chạy vòng qua người Sở Hi Thanh.

Nhưng khi bóng người của cả hai ngang qua nhau, con Ngũ vĩ Phong Sinh thú kia đã hóa thành một tia lôi đình, ngăn cản hướng đi của Thượng Quan Thần Hạo.

Hai trảo của Bạch Tiểu Chiêu đánh ra mười đạo cương lực sắc bén, ba trùm chu vi mười trượng quanh đây.

Thượng Quan Thần Hạo dùng toàn lực mà vẫn không thể né tránh, chỉ có thể rút kiếm ra đỡ.

Theo một tiếng ‘cheng’ vang lên, Thượng Quan Thần Hạo trượt lùi bảy trượng.

Lúc này, đao của Sở Hi Thanh đã chém đến như lôi đình vạn quân.

Thượng Quan Thần Hạo vừa mới chuẩn bị dùng cánh tay trái bằng sắt của mình để đón đỡ, sau đó trên mặt hắn liền lộ ra vẻ kinh sợ.

Khi lực cũ của Thượng Quan Thần Hạo vừa hết, lực mới còn chưa kịp sinh ra, chân nguyên và khí huyết đột nhiên bùng nổ, đột nhiên lùi về phía sau một trượng.

Mà lúc này, cổ của hắn đã có một vết máu nhạt.

Sắc mặt Thượng Quan Thần Hạo lạnh lùng, sờ sờ vết thương trên cổ mình, nội tâm chìm vào đáy vực.

“Đao thật là nhanh!”

Thế mà đao của Sở Hi Thanh lại nhanh đến mức này!

Đặc biết là thức Rút đao này, nhanh đến mức một cao thủ ngũ phẩm như hắn mà hơi bất cẩn, thì sẽ không kịp phản ứng!

Đao cương của hắn cũng vô cùng kinh người, thế mà lại dài đến bốn thước! Hơn nữa không biết người này có thiên phú gì, lại có hai tầng đao cường, rất khó chống đỡ.

Ngoài ra, người này còn có lực lượng Thần Thương, có năng lực pháp cương rất mạnh! Có thể bỏ qua sự áp chế về cấp độ cương nguyên.

Vừa rồi, Thượng Quan Thần Hạo chỉ chậm một chút thôi, thì đầu và thân của hắn đã chia hai rồi.

Bây giờ hắn cũng bắt đầu tin tưởng, vụ huyết án ở tổng đà Hải Thanh Bang vào ba ngày trước, đúng là Sở Hi Thanh đã tự tay giết chết Lâm Thạch và Long Hành.

Hắn vốn cho rằng trưởng lão Ma Chiến lâu giúp đỡ từ trong bóng tối.

Nhưng bây giờ xem ra, Sở Hi Thanh đã nắm giữ sức chiến đấu cực kỳ kinh người!

Bóng người Thượng Quan Thần Hạo bay ngược như chim nhạn, tiếp tục lùi về phía sau, mãi cho đến tận người ba mươi trượng, hắn mới bỏ qua Sở Hi Thanh, ổn định thân thể một lần nữa.

Sở Hi Thanh thì lại âm thầm tiếc nuối, không thể giết chết Thượng Quan Thần Hạo bằng một đao.

Chủ yếu là do chênh lệch về thân pháp, Bạch Tiểu Chiêu có thể đuổi kịp tốc độ của Thượng Quan Thần Hạo, nhưng Sở Hi Thanh thì không.

Thân pháp của hắn tự nhiên là đăng phong tạo cực ở cấp độ thất phẩm, nhưng so với một cao thủ ngũ phẩm như Thượng Quan Thần Hạo, thì vẫn là chênh lệch không thể vượt qua.

Nhưng mục đích của hắn, chính là ngăn cản Thượng Quan Thần Hạo.

Chỉ cần có thể ngăn cản Thượng Quan Thần Hạo bỏ chạy, người này chắc chắn phải chết!

Mà ngay khi song phương kéo dài khoảng cách, Sở Hi Thanh dứt khoát không đuổi theo, hắn đứng yên tại chỗ, dáng người như tùng.

“Thượng Quan gia chủ, ân oán của chúng ta vẫn chưa chấm dứt, vì sao lại rời đi vội vã như vậy?”

Sắc mặt Thượng Quan Thần Hạo thì lại tái nhợt, da thịt toàn thân đều lộ ra gân xanh như những con rắn.

Cái gọi là kẻ thù gặp mặt, hết sức đỏ mắt.

Nhưng dù là dưới tình huống như vậy, Thượng Quan Thần Hạo vẫn duy trì vài phần lý trí.

Tuyệt đối không thể dây dưa với Sở Hi Thanh.

Hắn dừng lại đây thêm một cái hô hấp, liền tăng thêm một phần nguy hiểm.

Thượng Quan Thần Hạo thở dài một hơi, giọng nói cực kỳ chân thành: “Sở kỳ chủ, trước kia là Thượng Quan gia ta không đúng, hôm nay ta chân thành tạ lỗi với các hạ, ngoài ra, ta nguyện dùng tất cả khế đất và khế ước để tạ tội với các hạ, xin mời Kỳ chủ giơ cao đánh khẽ, tha cho ta một mạng!”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì mở miệng cười một tiếng: “Thượng Quan Thần Hạo ngươi bây giờ là một loạn thần tặc tử, còn tưởng rằng có thể giữ được gia sản sao? Đừng hòng, mặc kệ ngươi trốn về hướng nào, thì đường đó cũng không thông.”

Thượng Quan Thần Hạo không khỏi hoảng hốt, ý thực được thân phận của mình bây giờ, đúng là một tên phản tặc.

Chương 793: Huyết Nhai thánh truyền

Thượng Quan Thần Hạo chỉ hoảng hốt trong chốc lát, liền khôi phục như thường.

Hắn nhìn về phía Sở Hi Thanh, ánh mắt hết sức phức tạp, ngậm lấy vô hạn tuyệt vọng, vô cùng hận thù, còn có hối hận và đau đớn mà khó có thể diễn tả bằng lời.

Nếu như biết có ngày hôm nay, mấy tháng trước hắn đã không tiếc tất cả đều giết chết tên tạp chủng này.

Dù cho sau đó có bị Vô Tướng thần tông báo thù, dù cho Thượng Quan Thần Hạo hắn phải bị đền mạng, thì ít nhất Thượng Quan gia và mấy người vợ con của hắn vẫn có thể an toàn.

Đám người bọn họ cũng không trở thành phản tặc, bị chém đầu cả nhà.

Thượng Quan Thần Hạo hít sâu một hơi, cầm chặt thanh kiếm trong tay: “Ta muốn biết, rốt cuộc là ngươi đã làm gì để Tổng đốc Vương Thăng và Án sát sứ Hạ Hầu Nguyên cấu kết với ngươi, đổi thẳng thay đổi, đưa Tư Không Thiện và thân sĩ Tú Thủy chúng ta vào chỗ chết?”

Sở Hi Thanh híp mắt lại, ý thức được đối phương đã hoàn toàn từ bỏ ý đồ chạy trốn.

Tiếp đó, hai người bọn họ nhất định sẽ có một trận chiến ác liệt, phân thắng bại, cũng quyết sinh tử!

Khóe môi hắn hơi vểnh lên, ý cười trong mắt càng đậm: “Ta không hiểu Thượng Quan gia chủ đang nói gì, đổi trắng thay đen cái gì, cấu kết cái gì?”

“Thượng Quan gia các ngươi cấu kết với di đảng Lệ thái tử, là hai người Thiên hộ Tào Hiên và quận thừa Hạ Hầu Đông liên thủ điều tra rõ ràng, tội chứng rành rành!”

“Các ngươi muốn trách, thì chỉ có thể trách bản thân các ngươi dã tâm bừng bừng, lòng muông dạ thú, sinh ra tâm tư không nên có.”

Sao hắn có thể đắc ý vênh váo đến mức nói ra những lời để người ta nắm đằng chuôi chứ?

Dù cho Thượng Quan Thần Hạo đang nằm trong hoàn cảnh phải chết, thì Sở Hi Thanh cũng không hề thả lỏng.

Ai biết tên này còn phương pháp bỏ chạy hay không, có biện pháp nào ghi lại lời nói của hắn hay không?

Ánh mắt Thượng Quan Thần Hạo tối sầm, sau đó cũng không phí lời nữa, bóng người của hắn lao nhanh, kiếm trong tay đánh xuống như sấm giật trên trời, đánh thẳng vào Sở Hi Thanh.

Bạch Tiểu Chiêu nằm nhoài trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh thì híp mắt lại, sau đó nhảy lên một cái, giao thủ kịch liệt với Thượng Quan Thần Hạo ở giữa không trung.

Hai trảo của nàng sắc bén như lưỡi đao, độ cứng rắn cũng đuổi sát pháp khí ngũ phẩm.

Nhưng sau khi giao thủ vài hiệp, Bạch Tiểu Chiêu lại hơi cau mày.

Kiếm của Thượng Quan Thần Hạo cực kỳ mạnh mẽ, là một món pháp khí tiếp cận tứ phẩm.

Bạch Tiểu Chiêu bây giờ, mặc kệ là tốc độ, sức mạnh, thiên phú huyết mạch, chân lý võ đạo, tất cả đều có thể chống đỡ Thượng Quan Thần Hạo.

Chỉ là hai trảo của nàng sẽ xuất hiện những vết thương mờ mờ mỗi khi giao thủ với kiếm của Thượng Quan Thần Hạo.

May mắn là còn có Sở Hi Thanh ở bên, hắn cầm Tốn Phong Chấn Lôi đao trong tay, trốn ở sau lưng Bạch Tiểu Chiêu, nhưng lại mang đến Thượng Quan Thần Hạo uy hiếp rất lớn.

Hai mắt hắn sắc bén như đao, quan sát kiếm pháp của Thượng Quan Thần Hạo, tìm kiếm sơ hở trong đó, mỗi khi nhìn thấy thì lại chém một đao.

Tần suất ra tay của hắn không cao, nhưng mỗi một đao đều tích trữ rất nhiều sức mạnh, tốc độ đao không chỉ nhanh đến cực hạn, mà còn hòa cả bí pháp Bạch Mã Phi Mã.

Dù là tu vị và thị lực của Thượng Quan Thần Hạo, cũng khó có thể nắm được vị trí đao của Sở Hi Thanh.

Chờ đến khi hắn phán đoán ra được quỹ tích đao của Sở Hi Thanh, thì thanh Tốn Phong Chấn Lôi đao của đối phương chỉ cách nơi hiểm yếu của hắn chỉ một thước.

Chỉ một chút nữa là có thể lấy tính mạng của hắn.

Sở Hi Thanh chưa bao giờ cứng đối cứng với hắn, một khi phát hiện đao của mình bị cản lại, thì hắn sẽ thu đao về ngay, hoặc là thay đổi góc độ khác. Chưa bao giờ cho Thượng Quan Thần Hạo có cơ hội lấy lực phá xảo, lấy mạnh đánh yếu.

Tốn Phong Chấn Lôi đao của Sở Hi Thanh không cứng rắn bằng trảo của Bạch Tiểu Chiêu, càng không thể đối kháng chính diện với kiếm của Thượng Quan Thần Hạo.

Sở Hi Thanh cũng không có ý nghĩ tự tay giết chết Thượng Quan Thần Hạo, hắn chỉ muốn kéo dài thời gian, chờ đợi đám cao thủ của châu quân và Ngụy Lai xuất hiện.

Hắn và Thượng Quan gia đúng là có thù sâu như biển.

Trước kia, Thượng Quan Long Tiễn chết trong tay hắn, Thượng Quan Thần Hạo cũng mất một cánh tay vì hắn, bây giờ Thượng Quan gia trong nội thành cũng vì hắn mà trở thành phản tặc, sắp bị chém đầu cả nhà.

Vì vậy, Sở Hi Thanh không hề có chấp niệm.

Mục đích khi ngăn cản Thượng Quan Thần Hạo, một là vì nhổ cỏ tận gốc, tiêu trừ hậu hoạn. Hai là vì rèn luyện năng lực thực chiến của mình, cảm ngộ và nghiên cứu võ đạo.

Giao thủ với võ tu cao phẩm, sẽ có lợi ích cho con đường tu hành của hắn.

Vì vậy, chiến thuật của Sở Hi Thanh chính là lấy nhanh đối nhanh, toàn lực dây dưa, kiên trì du đấu.

Một người một thú bọn họ, tâm ý tương thông, song phương phối hợp cực kỳ ăn ý.

Thượng Quan Thần Hạo thì lại càng đánh càng phiền muộn, từ khi chiến đấu đến giờ, đã trôi qua ba mươi cái hô hấp, song phương giao thủ không dưới sáu trăm hiệp, nhưng đao kiếm va chạm lại chưa đến mười lần.

Mà cục diện bây giờ, tuy rằng Thượng Quan Thần Hạo có chút ưu thế, nhưng đó là vì hai người Sở Hi Thanh và Bạch Tiểu Chiêu kiên trì không chống đối chính diện với hắn.

Một người một thú đều rất dẻo dai, trận chiến này còn lâu mới đến phần cuối.

Chương 794: Huyết Nhai thánh truyền (2)

Thượng Quan Thần Hạo hiểu, nếu tiếp tục như vậy thì chỉ có một kết quả . . ., mà mình làm thế nào thì cũng không thể làm gì hai kẻ trước mắt này.

Kẻ địch hại hắn cửa nát nhà tan ở ngay trước mắt, mà hại lại bị cao thủ châu quân truy sát, còn bị loạn đao phân thây ở trước mặt Sở Hi Thanh!

Thượng Quan Thần Hạo tức giận đến nổ phổi, toàn thân nổi gân xanh, tựa như những con rắn xanh quấn quanh người.

Lửa giận trong lồng ngực đã thiêu đốt đầu óc của hắn, nuốt chửng lý trí của hắn.

“Giết!”

Sau lưng Thượng Quan Thần Hạo lại hiện lên một bóng mờ Ba Xà cực lớn, phun ra nuốt vào xà tín.

Cùng lúc đó, kiếm cương của hắn cũng bắt đầu phun ra nuốt vào, kiếm thế lập tức tăng lên gấp mấy lần.

Bạch Tiểu Chiêu cũng không thể chống đỡ chính diện, bị một kiếm của Thượng Quan Thần Hạo chém lùi về sau mấy trượng!

Mà lúc này, tất cả ý niệm của Thượng Quan Thần Hạo đều khóa chặt Sở Hi Thanh.

Trong con ngươi của hắn lộ ra màu đỏ, da thịt toàn thân đều hiện lên vảy rắn, hắn thúc đẩy tất cả khí huyết trong cơ thể, hóa thành một đại xà hư ảo quấn quanh người hắn.

Lúc này, Thượng Quan Thần Hạo chỉ có một ý nghĩa, đó là kéo Sở Hi Thanh chôn cùng!

Thượng Quan gia đã diệt vong, Thượng Quan Thần Hạo hắn cũng sắp chết.

Nhưng trước khi đó, hắn muốn kéo Sở Hi Thanh, kéo tên kẻ thù không đội trời chung này xuống địa ngục!

Bằng không thì Thượng Quan Thần Hạo hắn chết không cam lòng!

Sắc mặt Sở Hi Thanh lại bình tĩnh, không hề kinh hoàng.

Quang âm Nhất Thuấn!

Bạch Mã Phi Mã!

Thẻ cực chiêu Tần Mộc Ca thất phẩm thượng: Mị Ảnh Vân Tung – Yên Vân Thiên Túng!

Toàn thân Sở Hi Thanh hóa thành sương khói, dễ dàng tránh khỏi một kiếm trí mạng của Thượng Quan Thần Hạo.

Hắn như một đoàn sương khói mờ ảo khó nắm bắt, liên tục lùi lại rồi lùi lại, chỉ chắp mắt đã vượt qua hai mươi trượng, tránh được ba kiếm liên tục của Thượng Quan Thần Hạo.

Nhưng chỉ là như vậy thì không thể giúp hắn chuyển nguy thành an, không thoát được Thượng Quan Thần Hạo đang thiêu đốt khí huyết, toàn lực tấn công hắn như một con hổ điên.

Sở Hi Thanh không chút do dự, lập tức sử dụng hai tấm thẻ còn lại ở trong kho chứa đồ.

Thẻ cực chiêu Tần Mộc Ca thất phẩm thượng: Mị Ảnh Vân Tung – Yên Vân Thiên Túng!

Thẻ cực chiêu Tần Mộc Ca thất phẩm thượng: Mị Ảnh Vân Tung – Yên Vân Thiên Túng!

Sau ba lần sử dụng Yên Vân Thiên Túng, hắn đã tránh được 13 kiếm của Thượng Quan Thần Hạo.

Cuối cùng, thậm chí Sở Hi Thanh còn hóa thành mây khói, vòng đến sau lưng Thượng Quan Thần Hạo.

Đòn tấn công của Thượng Quan Thần Hạo vẫn chưa vì thế mà dừng lại, huyết khí trên kiếm của hắn xoay tròn như rắn, mạnh mẽ chém về sau! Một kiếm này quét ngang một trượng hư không, nơi nó đi qua như cành khô bị bẻ gãy.

Sở Hi Thanh thì lại không trốn.

Cái gọi là thừa thế xông lên, hai trống thì suy, ba trống thì kiệt.

Thượng Quan Thần Hạo bây giờ, nhìn như rất hung mãnh bá đạo, nhưng uy lực đã kiếm xa trước kia, sup sụp gần sáu thành.

Trước khi kiếm của đối phương chém tới, đao của Sở Hi Thanh cũng biến hóa.

Hắn không chỉ chém ra một mảnh ánh sáng giống như gương, sau lưng cũng xuất hiện một mặt kính bạc cực lớn.

Mặt kính bóng loáng kia phản xạ tất cả ngoại lực và ánh sáng, bốn góc đều có một con thần thú Nhai Tí bảo vệ.

Thần Phong Minh Kính Đao – Hồi Quang Phản Chiếu!

Đây không phải là thẻ cực chiêu của Huyết Nhai Đao Quân, mà là cực chiêu do chính bản thân Sở Hi Thanh cảm ngộ được.

Sau khi sử dụng thẻ cực chiêu vài lần, Sở Hi Thanh đã từng bước từng bước cảm ngộ được ảo diệu của thức cực chiêu này.

Ngay một cái chớp mắt tiếp theo, một tiếng ‘cheng’ vang lên ở giữa hai người.

Thượng Quan Thần Hạo đột nhiên phun ra một ngụm máu, trước ngực cũng có một lỗ máu cực lớn.

Kiếm thế, kiêm lực, kiếm cương của hắn, tất cả đều bị phản xạ trở về!

Hết lần này đến lần khác, Thượng Quan Thần Hạo bây giờ lại nằm trong trạng thái có công không thủ, toàn thân nằm trong trạng thái không đề phòng.

Dưới tình huống đột nhiên không kịp chuẩn bị, hắn lại bị kiếm cương của mình đánh cho trọng thương.

Sắc mặt Thượng Quan Thần Hạo cực kỳ khó coi, nhưng vẫn dùng tất cả sức lực, để đánh về phía Sở Hi Thanh.

Kiếm khí của hắn phun ra nuốt vào như lưỡi rắn, kiếm thế thì lại không gì địch nổi.

Nhưng đúng lúc này, Bạch Tiểu Chiêu đã đuổi đến, Thượng Quan Thần Hạo không thể không phân ra mấy phần lực lượng để đề phòng con Ngũ vĩ Phong Sinh thú này.

Sở Hi Thanh thì lại toàn lực thi triển Thần Phong Minh Kính Đao để phòng ngự, mà mỗi ba kiếm của Thượng Quan Thần Hạo, sẽ có một kiếm bị hắn phản xạ lại, thậm chí là hai kiếm.

Mà khoảng tầm mấy hơi thở sâu, khí huyết của Thượng Quan Thần Hạo cũng đã suy sụp, lực lượng và tốc độ cũng giảm mạnh, thực lực không bằng bảy phần lúc đầu.

Bạch Tiểu Chiêu không chút do dự, toàn bộ thân thể hóa thành một đạo ánh sáng xanh, mang theo lực lượng phong lôi, đâm thẳng về phía trái tim của Thượng Quan Thần Hạo.

Nhưng một đòn toàn lực của nàng, lại bị cánh tay sắt thép của Thượng Quan Thần Hạo phòng ngự.

Chương 795: Huyết Nhai thánh truyền (3)

Cánh tay sắt cũ của Thượng Quan Thần Hạo đã bị cao thủ thần bí đánh nổ, đây là đồ dự bị, uy lực kém xa trước kia, nhưng nó vẫn giúp hắn cản được một đòn trí mạng của Bạch Tiểu Chiêu.

Sau đó, Bạch Tiểu Chiêu hóa thành một cơn lốc xoáy, mạnh mẽ đánh về phía trước, cương khí của một người một thú giao phong, nhất thời giằng co giữa không trung.

Sau đó, ngay một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Hi Thanh đã một đao đâm vào trái tim của Thượng Quan Thần Hạo từ phía sau.

Hắn khẽ thở dài: “Xem ra cha con Thượng Quan gia chủ các ngươi, nhất định là phải chết trong tay ta!”

Thượng Quan Thần Hạo muốn rách cả mí mắt, nơi khóe mắt còn có huyết lệ.

Con trai Thượng Quan Long Tiễn của hắn, quả nhiên là chết trong tay Sở Hi Thanh.

Hắn dùng tất cả sức lực còn lại để đánh về phía sau.

Nhưng mà Sở Hi Thanh ở phía sau đã nhảy đến bên trái của Thượng Quan Thần Hạo.

Thanh Tốn Phong Chấn Lôi đao trong tay hắn bay lên, chém đầu của Thượng Quan Thần Hạo xuống.

Theo đầu của Thượng Quan Thần Hạo bay lên không.

Sở Hi Thanh lại nhìn đao trong tay mà thở dài.

Thanh Tốn Phong Chấn Lôi đao đi theo hắn mấy tháng này, trên thân đao đã tràn đầy vết rạn nứt, không ngờ đã đến thời điểm chết già rồi.

Thật sự là đáng tiếc. . .

Cũng vào lúc này, bóng người Kiếm Tàng Phong bỗng nhiên xuất hiện, rơi xuống bên người Sở Hi Thanh.

Hắn nhìn thi thể của Thượng Quan Thần Hạo, cảm khái một câu: “Vị Thượng Quan gia chủ này cũng coi như là nhân vật có tiếng tăm trong vùng Đông Châu, trong vòng hai năm có hi vọng đột phá đến tứ phẩm, không ngờ hắn lại chết trong tay ngươi. Theo một trình độ nào đó, cũng có thể coi là thần thông không bằng số trời.”

Sở Hi Thanh thì lại cười khinh thường: “Tất cả đều là do cha con bọn họ gieo gió gặt bão, quá kiêu ngạo mà thôi. Dù cho không có ta, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ chết trong tay người khác.”

Vì vậy, nên làm người vẫn phải như vị Kiếm sư huynh này, nên ‘cẩu’ liền ‘cẩu’.

Nếu không phải hệ thống không cho phép, thì hắn cũng có thể thâm tàng bất lộ rồi.

Sau đó, hắn nhìn Kiếm Tàng Phong với vẻ nghi ngờ: “Kiếm sư huynh đến đây là để áp trận cho ta sao?”

Thật ra thì không cần thiết, Kế Tiễn Tiễn đang ở gần đây rồi!

Bây giờ hắn đã dùng tổng cộng hai mươi bốn tấm thẻ thần thông Gần Mực Thì Đen, vị Thiên nha Cẩm y vệ này lại đen thêm một chút rồi.

“Làm sao có thể? Thực lực của ngươi bây giờ, không đến mức không chống nổi tình cảnh này.”

Kiếm Tàng Phong khẽ lắc đầu: “Lần này, ta chạy đến đây là để báo một tin tốt cho ngươi.”

“Tin tốt?”

Sở Hi Thanh không khỏi a một tiếng, nhìn Kiếm Tàng Phong với ánh mắt khó hiểu.

Là tin tức tốt gì mà Kiếm Tàng Phong cố tình chạy đến đây, mà không dùng tin phù, hoặc là Càn Khôn phi kiếm để truyền tin.

Khóe môi Kiếm Tàng Phong lại hơi cong lên, trong mắt lộ ra vài phần cổ quái: “Vừa nãy, cách đây không lâu, đặc sứ Huyết Nhai ở kinh thành đã truyền tin về bản sơn, nói hắn rốt cuộc tìm được truyền nhân Thần Ý Xúc Tử Đao mà Huyết Nhai thần đao cảm ứng được! Người này xuất thân Kinh Tây Sở thị, Huyết Nhai Bàn đã hiện chín vòng linh quang.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ.

Hắn nghĩ thầm, thế gian này còn có người thứ hai có thể tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao sao?

Mà bốn chữ ‘Kinh Tây Sở thị’ kia, lại càng làm cho hắn cả kinh.

Hắn hơi nhướng mày lên: “Sư huynh, xin hỏi tông môn sẽ xử lý việc này thế nào?”

“Việc này rất kỳ quái, hơn nữa Huyết Nhai thần đao đã nhận chủ rồi.”

Kiếm Tàng Phong cười híp mắt, nói: “Tông môn cũng vui khi thấy cái này, đây cũng là một tin tức cực tốt đối với ngươi.”

. . .

Khi Sở Hi Thanh chém giết Thượng Quan Thần Hạo, Thiết Tiếu Sinh và Bát Tí Kim Cương Kiếm – Bộ Yên Thành cũng đang chém giết với Thái thú Tư Không Thiện.

Tốc độ thân pháp của Bộ Yên Thành tương đường với Tư Không Thiện, lúc này đang toàn lực dây dưa, quấy rầy, chặn đánh.

Hắn giống như một phiên bản khác của Bạch Tiểu Chiêu vậy.

Rất ít khi giao phong chính diện với Tư Không Thiện, mục đích chỉ là làm cho Tư Không Thiện chậm lại, không cho hắn chạy thoát.

Thiết Tiếu Sinh thì lại kém hơn một chút, hắn không tiếc tất cả, dùng toàn lực để giao thủ với Tư Không Thiện, đánh sống đánh chết!

Thiết Tiếu Sinh dùng tất cả chân nguyên, tất cả khí huyết của bản thân, thậm chí là tất cả bản nguyên.

Phía sau hắn hiện lên bóng của Lê Tham, hầu như mỗi một đao đều dùng toàn lực, đao cương như cầu vồng, đao ý như núi, hoàn toàn không cân nhắc chuyện phòng ngự, mục đích chỉ có đả thương đối thủ, không tiếc tất cả để giết chết Tư Không Thiện.

Tư Không Thiện thì lại dùng toàn lực để bỏ chạy, hắn cầm thanh huyết kiếm bé nhỏ màu đỏ loét trong tay, thân hình như quỷ mị, lúc trái lúc phải, lúc trên lúc dưới, cố gắng thoát khỏi Bộ Yên Thành, hắn tuyệt đối không muốn cứng đối cứng với Thiết Tiếu Sinh.

Hộp kiếm sau lưng Tư Không Thiện cũng phun ra vô số kiếm khí.

Chương 796: Huyết Nhai thánh truyền (4)

Cái pháp khí kỳ dị này có thể làm cho hắn nắm giữ một bộ phận năng lực của Kiếm tu, đem một bộ phận chân nguyên chuyển hóa thành kiếm khí cấp độ tiếp cận tứ phẩm, mà số lượng lại vô cùng vô tận, một cái hô hấp chính là ba mươi bốn mươi phát.

Cái này có thể so sánh với hai vị ngũ phẩm thượng đỉnh phong, thậm chí là vượt qua hai vị ngũ phẩm thượng liên thủ.

Đây vẫn là khi Tư Không Thiện đang bị thương chưa lành.

Hơn một năm trước, vị Thái thú này từng giao thủ với Thiết Cuồng Nhân một lần, dưới tình huống ma giáp Thiết Phù Đồ không cởi toàn bộ phong ấn, song phương gần như cân tài cân sức.

Tuy nhiên, hôm nay Tư Không Thiện lại gặp phải đối thủ, hai tay và sáu cánh tay hư ảo của Bộ Yên Thành cũng đánh chém ở tần suất cao. Hắn không chỉ bảo vệ mình bình yên vô sự, mà cũng phá hủy một bộ phận kiếm ý đánh về phía Thiết Tiếu Sinh.

Còn một bộ phận còn lại, Bộ Yên Thành cũng lười quản.

Tuy rằng Thiết Tiếu Sinh không thèm phòng ngự, nhưng hắn có bảo giáp tam phẩm ở trên người, một thân cương lực khá mạnh, năng lực phòng ngự còn vượt qua một số Bá thể tứ phẩm.

Tuy rằng kiếm khí của Tư Không Thiện có thể làm cho cương khí hộ thể của hắn run rẩy, nhưng lại không thể phá tan cương khí hộ thể của hắn.

Theo thời gian trôi qua, Tư Không Thiện bắt đầu nôn nóng.

Hắn bắt đầu từ bỏ chuyện bỏ chạy, toàn lực ra tay với Thiết Tiếu Sinh.

Thanh tiểu kiếm màu đỏ loét kia nhanh như chớp, liên tục nện lên người Thiết Tiếu Sinh.

Đây là truyền thừa Vô Cấu Kiếm ở trong cung, lấy tốc độ tay và tốc độ kiếm không gì sánh được để nổi danh.

Có người nói, tu luyện kiếm này đến mức tận cùng, có thể cầm ngân châm trong tay, thêu 999 đóa hoa sen trên một tấm vải.

Lúc này, khi Thiết Tiếu Sinh dùng toàn lực, ánh kiếm kia như mưa to gió lớn mà bao trùm Thiết Tiếu Sinh.

Nhưng không có một kiếm nào trong đó có thể đâm trúng thân thể Thiết Tiếu Sinh.

Tuy rằng tốc độ đao của Thiết Tiếu Sinh chậm, nhưng đao cương của hắn lại dài mấy trượng, quét ngang tất cả, đi theo con đường lấy lực phá xảo.

Những kiếm quang kia vừa đụng vào, liền bị hắn càn quét, chém vỡ.

Còn có một bộ phận bị Bát Tí Kim Cương Kiếm – Bộ Yên Thành ở bên cạnh ngăn cản.

Mà số còn lại, dù xuyên thủng cương khí hộ thể của Thiết Tiếu Sinh, cũng không thể xuyên thủng Ma Tê Thần Lực giáp của hắn. Bên ngoài áo giáp hiện lên vô số tia lửa.

Hai mắt Tư Không Thiện từ từ hiện lên vẻ đỏ thẫm, tốc độ kiếm của hắn càng lúc càng nhanh, kiếm lực càng ngày càng mạnh, quỹ tích kiếm càng ngày càng quỷ dị, tựa như có vô số con rắn lớn đang cắn xé về phía Thiết Tiếu Sinh.

Thiết Tiếu Sinh dần dần không thể chống đỡ đưuọc, bị kiếm của Tư Không Thiện đâm vào mấy nơi hiểm yếu trên giáp, làm bị thương da thịt.

Trên thanh kiếm tinh xảo màu đỏ kia có kịch độc, độc tố bắt đầu lan tràn trên thân thể Thiết Tiếu Sinh.

Thiết Tiếu Sinh cũng đã có chuẩn bị từ trước.

Lúc này, hắn nuốt viên Thái Ất Thủ Thân đan đã ngậm trong miệng từ trước.

Đây là một viên linh đan tam phẩm có giá trị mấy vạn lượng bạc, tác dụng là áp chế tất cả cổ độc, bao quát thuốc độc, huyết độc, ma độc, cổ độc, và chú độc.

Dù cho không thể nào hóa giải, nhưng cũng có thể trì hoãn tốc độ phát tác.

Thiết Tiếu Sinh cảm giác được thân thể mát mẻ, không có dấu hiệu bị suy yếu.

Những độc tố này vẫn lan tràn và khuếch tán trong máu của hắn, rót vào tứ chi của hắn, nhưng trong vòng một hai canh giờ, độc tố này không thể uy hiếp đến tính mạng của hắn.

Thiết Tiếu Sinh lập tức cười ha ha: “Tư Không Thiện, khi đó ngươi cấu kết với Lâm Thạch, đặt bẫy giết lục đệ của ta thì có nghĩ đến mình cũng có ngày hôm nay không?”

Sắc mặt Tư Không Thiện lạnh lẽo, nhưng quanh đôi mắt màu đỏ tươi của hắn đã hiện lên từng sợi gân xanh dọa người.

Hắn hiểu vì sao Thiết Tiếu Sinh lại ngông cuồng như vậy, bởi vì đã có mấy đạo khí cơ mạnh mẽ xuất hiện ở cách nơi này mười mấy dặm, tất cả đang lao nhanh về phía bên này.

Tư Không Thiện cảm ứng được bọn họ trước cả Thiết Tiếu Sinh, khi bọn họ cách đây hơn hai mươi dặm, thì hắn đã phát hiện ra đám người này.

Vì vậy, Tư Không Thiện hoàn toàn từ bỏ chuyện bỏ trốn, hắn hiểu một khi đám cao thủ này đuổi theo, mình đã không còn cơ hội chạy trốn.

Sức chiến đấu khi mạnh nhất của Tư Không Thiện có thể sánh vai với cao thủ cấp độ tứ phẩm hạ, nhưng hắn vẫn không phải tứ phẩm chân chính.

Mà trong châu quân, có tận bốn người có sức chiến đấu ngang ngửa với hắn.

Tâm trạng của Tư Không Thiện bây giờ, vừa điên cuồng, lại bình tĩnh, vừa sợ hãi, lại tuyệt vọng!

Trong lòng hắn chưa chắc đã không có hối hận!

Nếu như không phải bản thân tham lam, nhìn chằm chằm vào đám sản nghiệp của Thiết Kỳ Bang, còn có con kênh đào ở Tây Sơn kia, thì một Thái thú tứ phẩm như hắn, dù thế nào cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh như bây giờ.

Nhưng bây giờ có hối hận thì cũng không làm nên chuyện gì.

Chương 797: Huyết Nhai thánh truyền (5)

Hắn cắn môi, nở nụ cười khiến người ta sợ hãi: “Vậy thì như thế nào? Bản quan có thể đưa một nhân kiệt và kiêu hùng như Thiết Cuồng Nhân về hoàng tuyền, đúng là chuyện đắc ý nhất đời này. Hôm nay bản quan trốn không thoát, các hạ cũng đừng hòng sống, có vị phó kỳ chủ như ngươi chôn cùng ta, Tư Không Thiện ta cũng có thể nhắm mắt rồi.”

Thiết Tiếu Sinh nhất thời nhíu mày thành hình chữ xuyên.

Hắn hiểu Tư Không Thiện đang dùng ngôn ngữ để kích thích hắn.

Nếu như là trước kia, Thiết Tiếu Sinh nhất định sẽ mất lý trí, sẽ liều lĩnh tấn công Tư Không Thiện.

Nhưng sau khi Thiết Cuồng Nhân chết, Thiết Tiếu Sinh đã bình tĩnh hơn trước kia rất nhiều.

Đao của hắn đúng là càng điên cuồng hơn, nhưng khi lấy công đối công, còn toàn lực bảo vệ chỗ yếu hại của bản thân, không cho Tư Không Thiện có cơ hội nào.

Bát Tí Kim Cương Kiếm – Bộ Yên Thành vốn có chút lo lắng, lo vị phó kỳ chủ Thiết Kỳ Bang này bị Tư Không Thiện kích thích.

Nhưng bây giờ hắn cũng yên tâm.

Lúc này, hắn cũng không tiếc tất cả, bạo phát tất cả sức mạnh, bùng nổ tất cả tốc độ.

Tám cánh tay của Bộ Yên Thành như tám cánh tay vượn lớn, tất cả kiếm hán đều có huyết diễm và khí đen quấn quanh.

Cao thủ của châu quân chỉ cách nơi này hơn mười dặm, chỉ hai mươi cái hô hấp là có thể chạy đến nơi, hắn không cần phải giữ sức nữa.

Sau trận đại chiến ở tổng đà Hải Thanh Bang, Bộ Yên Thành đã quyết định coi Sở Hi Thanh thành ‘Binh chủ’ của mình.

Hắn phiêu bạt mấy chục năm trên giang hồ, dùng danh nghĩa hộ vệ để tiếp xúc với mười mấy vị kiêu hùng trong thiên hạ.

Nhưng Sở Hi Thanh là người mà hắn thưởng thức nhất.

Người này chẳng những có tài năng kinh doanh thế lực mà võ tu trên giang hồ không có, lại không thiếu thủ đoạn lôi đình, tài năng trên quân sự cũng rất khá, từng nhiều lần đánh bại quận quân, là một nhân vật tại Đông Châu này.

Ngoài ra, vị này rất được Ma thần Táng Thiên quan tâm, lại có tư cách tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao, quả thực là Binh chủ lý tưởng nhất.

Vì vậy, ngày hôm nay hắn không thể để Thiết Tiếu Sinh bị ngã tại đây được!

Mà ngay khi ba người giao thủ đến sáu trăm hiệp, Thiết Tiếu Sinh đã máu me khắp người.

Hắn đã bị Tư Không Thiện đâm gần sáu mươi kiếm, máu nhuộm toàn thân.

Nhưng lúc này, Chỉ huy sứ quân Thiên Bình là Ngụy Lai đã đến đây.

Theo bóng người của kẻ này rớt xuống như sao băng, một đôi trọng giản như núi nện xuống.

Chung quanh Tư Không Thiện nhất thời có sóng khí quét ngang, bụi mù bay loạn, hắn bị một đôi trọng giản của Ngụy Lai nện cho thân thể lún xuống, hai chân chìm vào trong lòng đất tận ba thước!

Khóe môi của Tư Không Thiện cũng tràn ra một vệt máu tươi.

Đôi mắt của hắn cũng từ từ ảm đạm.

Đến nước này, hắn vẫn không thể toại nguyện, không thể kéo Thiết Tiếu Sinh xuống hoàng tuyền!

. . .

Hai mươi cái hô hấp sau, Thiết Tiếu Sinh nằm trên mặt đất thở phì phò, toàn thân hắn như người máu.

Bát Tí Kim Cương Kiếm – Bộ Yên Thành cũng thấy cực kỳ mệt mỏi, ngồi xếp bằng trên mặt đất, điều tức để khôi phục.

Cho dù hai người bọn họ giao thủ với Tư Không Thiện chưa đến một khắc thời gian.

Quá trình lại vô cùng nguy hiểm ba người đều không tiếc chân nguyên, tinh thần luôn nằm trong trạng thái căng thẳng đề phòng, vì thế nên cực kỳ uể oải.

Thiết Tiếu Sinh bị thương nặng nhất, hắn bị đâm hơn bảy mươi kiếm, trên người còn dính độc.

Lúc này, hắn còn không có cả sức lực để ngồi xuống điều tức, vận chuyển chân nguyên để khôi phục.

“Làm phiền phó kỳ chủ há mồm!”

Bát Tí Kim Cương Kiếm – Bộ Yên Thành khôi phục được vài phần, liên cong ngón tay búng một cái, một viên đan dược chữa thương bay thẳng vào miệng Thiết Tiếu Sinh.

Thiết Tiếu Sinh nuốt đan dược xong, lại cảm thấy toàn thân sinh sôi cảm giác mát mẻ một lần nữa.

Độc tố trong người không chỉ bị áp chế, mà còn có một tia nguyên khí ấm áp di chuyển quanh người hắn, thậm chí còn đi vào trong huyết tủy.

Thiết Tiếu Sinh bỗng nhiên cảm thấy phấn chấn, thân hình đột nhiên run mạnh, rồi ngồi bật dậy.

“Lão bộ, đan dược này là gì vậy? Dược lực mạnh thật!”

“Huyết Chiến Cố Nguyên đan tam phẩm!” Bát Tí Kim Cương Kiếm – Bộ Yên Thành hơi nhướng mày: “Đây là đồ vật áp đáy hòm của Ma Chiến lâu chúng ta.”

“Huyết Chiến Cố Nguyên đan? Huyết Chiến Cố Nguyên đan có giá trị năm vạn lượng bạc một viên?” Thiết Tiếu Sinh hơi ngẩn ngơ, nhất thời cảm thấy tiếc rẻ: “Coi như ta nợ ngươi! Nhưng mà dùng vào thời điểm này thì có hơi đáng tiếc.”

Lúc này, Tư Không Thiện đã bị chém đầu, thân thể bị phân thây thành mấy khối, rải rác khắp nơi trên chiến trường.

Bộ Yên Thành lại khẽ mỉm cười: “Không đáng tiếc!”

Ánh mắt hán lóe lên, nhìn về phía mấy người Ngụy Lai ở phía xa xa: “Phó kỳ chủ vẫn nhanh chóng giải độc, khôi phục nguyên khí, đề phòng một chút thì hơn.”

Thiết Tiếu Sinh híp mắt lại, lúc này cũng không nói nhiều, tập trung khôi phục.

Sau khi giết chết Tư Không Thiện xong, đám cao thủ của châu quân này cũng không giao lưu với bọn họ, hoàn toàn làm như không thấy giống như người xa lạ.

Chương 798: Huyết Nhai thánh truyền (6)

Thiết Tiếu Sinh biết nguyên do.

Cách đây không lâu, Thiết Kỳ Bang phá tan Thủy sư doanh quận Giang Nam, ngay cả Chỉ huy sứ của Thủy sư doanh quận Giang Nam là Đổng Thiên Nhạc cũng bị Thiết Tiếu Sinh đả thương.

Có lẽ những người này vì tình đồng liêu, cho nên cũng không ưa bọn họ.

Hơn nữa, trong mắt đám người châu quân này, Thiết Tiếu Sinh dùng gần mười vạn binh mã để giằng co với châu quân, cũng là loạn thần tặc tử, đương nhiên sẽ không ưa bọn họ.

Thật ra thì cao thủ của châu quân cũng khá tốt, những người này không ưa bọn họ thì không ưa, nhưng sẽ không ra tay với bọn họ vào thời điểm này.

Bộ Yên Thành kiêng kị chính là ba vị cao thủ ngũ phẩm của Lục phiến môn.

Ánh mắt của bọn họ cực kỳ âm trầm lạnh lẽo.

Nhưng mà cũng không trách được, đến bây giờ, đã có hơn mười vị tổng bộ ngũ phẩm của Lục phiến môn chết trong tay Sở Hi Thanh.

Đặc biệt là Lục phiến môn Đông Châu, gần như đã bị Sở Hi Thanh liên thủ với cao thủ thần bí dưới trướng hắn, tiêu diệt gần như không còn.

Thử hỏi Lục phiến môn có thể không tức giận sao?

Mấu chốt là Án sát sứ ty Đông Châu đã lật đổ phán quyết cũ, thu hồi tất cả lệnh truy nã của Sở Hi Thanh và Thiết Tiếu Sinh, khiến cho bọn họ tràn đầy uất ức mà không có chỗ phát tiết.

Sau khi đám cao thủ châu quân quét dọn chiến trường xong, Chỉ huy sứ quân Thiên Bình, Ngụy Lai ném đầu của Tư Không Thiện đến trước mặt Thiết Tiếu Sinh.

“Tổng đốc có lệnh, tạm thời cho các ngươi mượn đầu người của Tư Không Thiện. Nhưng ba ngày sau, nhất định phải trả nó cho quân Thiên Bình, hơn nữa còn không được tổn hại!”

Vị Tổng đốc Đông Châu kia rõ ràng là đang muốn kết giao với Sở Hi

Thanh.

Ngụy Lai không ưa hành động này của Tổng đốc, nhưng không thể không nghe theo.

Huống hồ, nếu như hôm nay không có Thiết Tiếu Sinh ra tay ngăn cản, thì Thái thú Tư Không Thiện có thể chạy thoát rồi.

Mà sau khi đám cao thủ châu quân và Ngụy Lai rời khỏi đây, ba vị tổng bộ Lục phiến môn vẫn dừng lại chỗ cũ, bọn họ đều nhìn Thiết Tiếu Sinh với ánh mắt lạnh lùng.

Thiết Tiếu Sinh không để ý chút nào, hắn vừa cảnh giới, vừa khôi phục chân nguyên khí huyết, loại bỏ độc tố, đồng thời ra vẻ hờ hững mà nói chuyện với Bộ Yên Thành.

“Lão Bộ, xem ra ngươi đã quyết định gia nhập Thiết Kỳ Bang chúng ta, đúng không?”

Nếu cái tên này không có tâm tư gia nhập Thiết Kỳ Bang, cần gì phải cho hắn dùng một viên Huyết Chiến Cố Nguyên đan.

Loại đan dược chữa thương ở đẳng cấp này, có tiền cũng không mua được.

“Đúng là có ý đó.” Bộ Yên Thành cũng gật đầu nói: “Chỉ là phương diện đãi ngộ vẫn phải bàn một chút.”

Thiết Tiếu Sinh nghe vậy thì vui vẻ: “Ta sẽ giúp ngươi nói một chút, Kỳ chủ nghèo quen rồi, có lúc sẽ rất ‘tiết kiệm’. Cũng may là hắn rất tuân thủ quy củ, chỉ cần đáp ứng thuộc hạ, thì sẽ không cắt xén một phân một hào.”

“Đây là một tính cách rất tốt!”

Khóe môi Bộ Yên Thành vểnh lên.

Không phải là do Thiết Tiếu Sinh hứa sẽ nói giúp hắn, mà là hôm nay hắn và Thiết Tiếu Sinh sóng vai chiến đấu, lại nhận được hảo cảm của Thiết Tiếu Sinh, sau này cũng coi như là có chút căn cơ ở trong Thiết Kỳ Bang.

Sau đó, hắn lại chú ý đến vẻ mặt của Thiết Tiếu Sinh có chút không đúng.

Bộ Yên Thành cảm thấy hơi khó hiểu: “Phó kỳ chủ, hôm nay đã báo được thù, phải cảm thấy sảng khoái sung sướng mới đúng, vì sao lại bi thương?”

Thiết Tiếu Sinh đau chỉ là bi thương, mà còn có chút mờ mịt.

“Ngươi không biết, ta và Cuồng Nhân đã đi với nhau mấy chục năm, không chỉ là huynh đệ máu mủ, mà còn là tri kỉ như tay chân. Bây giờ Cuồng Nhân đi rồi, chỉ còn lại một mình ta sống trên đời này, bỗng nhiên cảm thấy rất vô vị.”

“Hôm nay Tư Không Thiện đã chết, có thể tế bái Cuồng Nhân ở trên trời. Nhưng bây giờ ta lại cảm thấy mờ mịt, không biết làm gì, không biết làm thế nào, cũng không biết sau này phải làm gì mới tốt?”

Bộ Yên Thành nhíu mày, hắn cũng hiểu suy nghĩ của Thiết Tiếu Sinh, đang định mở miệng khuyên bảo, đã thấy Thiết Tiếu Sinh giơ tay lên, trên mặt cũng khôi phục ý cười: “Nhưng ta cũng đã nghĩ rõ ràng rồi, tâm nguyện cả đời của Cuồng Nhân chính là khôi phục truyền thừa của Thiết Giáp môn, mà thế gian này cũng chỉ có ta có thể kế thừa ý chí của hắn.”

“Cuồng nhân thậm chí còn muốn nuốt cả con sông Thần Tú này, muốn tranh cao thấp với các anh hùng hào kiệt đứng đầu trên giang hồ bây giờ, việc này chỉ có thể giao cho Kỳ chủ. Có điều, tuy rằng Kỳ chủ đã kế thừa Thiết Kỳ Bang, nhưng tạm thời không thể quan tâm đến công việc trong bang, cần có người giúp hắn duy trì cục diện trong bang.”

“Càng không cần phải nói đến các huynh đệ Thủy sư doanh Sùng Châu khi xưa, bọn họ cũng cần có người bảo vệ. Cho nên ta vẫn còn rất nhiều chuyện phải làm. . .”

Đúng lúc này, ba vị cao thủ Lục phiến môn kia cũng lục tục rời khỏi đây.

khi Thiết Tiếu Sinh đang cảm thấy kinh ngạc và khó hiểu, thì lại cảm ứng được vài đạo khí cơ quen thuộc đang nhanh chóng đến gần.

đó là Sở Hi Thanh, bên cạnh hắn còn có hộ vệ Kế Tiễn Tiễn, đang nhanh chóng chạy đến.

Cầu Đề Cử cầu KP !!!!!!!!!!

Chương 799: Phong thủy

Mi gia trang, trước lăng mộ của Thiết Cuồng Nhân là một mảnh hương khói mờ ảo.

Sau khi thành Tú Thủy bị công phá một ngày, mấy ngàn bang chúng của Thiết Kỳ Bang đã tụ tập tại nơi này, tế bái Kỳ chủ Thiết Cuồng Nhân trên trời.

Tòa lăng mộ này của Thiết Cuồng Nhân được xây dựng từ bốn ngày trước, Sở Hi Thanh đã bảo hai người Lục Loạn Ly và Lỗ Bình Nguyên triệu tập một ngàn bang chúng, cộng thêm năm ngàn tù binh quận quân chạy đến Mi gia trang xây dựng.

Vị trí của nó nằm ở phía đông Mi gia trang, lưng dựa vào núi.

Vì thời gian có hạn, nên lăng mộ này được xây dựng khá vội vàng.

Tuy nhiên, rốt cuộc nó vẫn do ‘cao nhân pháp thuật’ Lục Loạn Ly đích thân hiết kế, Lỗ Bình Nguyên phụ trách giám sát, mấy ngàn võ tu dùng ba ngày ba đêm để xây dựng, nên quy mô vẫn rất đồ sộ và hùng vĩ.

Khí thế của nó không thấp hơn lăng tẩm của vương hầu, chỉ là thiếu một chút trang sức và lăng cung mà nhà vương hầu mới có.

Theo lời giải thích của Lục Loạn Ly, nàng mất rất nhiều sức lực vì chuyện này, còn cố tình dùng một phù trận ‘hình chiếu từ xa’ có giá trị mấy vạn lượng bạc, để hỏi một vị thuật sư nhị phẩm tinh thông bày trận ở trong nhà.

Tòa lăng mộ này lưng quay về phía bắc, nhìn về phương nam, tứ tượng đầy đủ, còn có một con sông vờn quanh, lại gần khe sâu rãnh cạn, trước là một vùng bình nguyên, có thể nói là phong thủy bảo địa, Lục Loạn Ly thậm chí còn dùng linh thạch để bố cục, tạo thành một cái gọi là Mãng mạch.

Lục Loạn Ly dương dương tự đắc mà nói, phong thủy của lăng mộ vương hầu bình thường cũng không bằng nơi này. Nếu như Thiết Cuồng Nhân có con cháu đời sau, nhất định sẽ thành quan to.

Sở Hi Thanh nửa tin nửa ngờ, nhưng Lục Loạn Ly là thuật sư mạnh nhất dưới trướng hắn, nên cũng chỉ có thể nghe vị chuyên gia này.

Lúc này, Sở Hi Thanh và Thiết Tiếu Sinh dẫn đầu, mang theo mấy ngàn bang chúng tế bái, tất cả đều là vẻ mặt bi thương đau xót, nhớ thương u buồn.

Hôm nay, tất cả ngoại đường của Thiết Kỳ Bang đều nghe theo lệnh của Sở Hi Thanh, tế bái Kỳ chủ tiền nhiệm với quy mô lớn.

Tuy nhiên, do hạn chế giữa Thiết Kỳ Bang và quan binh triều đình, quan hệ với Lục phiến môn vẫn rất căng thẳng, nên đại đa số thành viên đều chỉ có thể tế bái ở vòng ngoài.

Lần này, chỉ có những bang chúng lâu năm của Thiết Kỳ Bang và các đồng liêu trong Thủy sư doanh Sùng Châu ngày xưa là có thể đến tham dự.

Những người này đã đi theo Thiết Cuồng Nhân mười mấy năm, bọn họ cũng cực kỳ đau buồn với cái chết của vị kỳ chủ này.

Nhưng cùng lúc đó, trong mắt bọn họ cũng ngậm lấy vài phần ung dung.

Hôm qua, quận thành Tú Thủy đã bị công phá, Tư Không Thiện hại chết Kỳ chủ cũng đã bị chém đầu, đám thân sĩ Tú Thủy đối nghịch với bọn họ nhiều năm cũng đã bị triều định nhận định là phản tặc, toàn quân bị diệt.

Thiết Kỳ Bang bây giờ không chỉ thoát khỏi nguy cơ bị diệt vong, mà còn rửa sạch tội danh mưu phản, hơn nữa còn nắm giữ đoạn sông Thần Tú ở quận Tú Thủy. Thế lực của bọn họ kéo dài đến mỗi một góc của quận Tú Thủy.

Mà tất cả những chuyện này, đều bắt nguồn từ người đứng đầu kia, vị kỳ chủ đang dẫn dắt bọn họ tế bái kia.

Lúc này, trước lăng mộ có một tấm hương án, bày đầu người của mấy người Thái thú Tư Không Thiện, Tùng Phong Kiếm – Lâm Thạch, Chỉ huy sứ quân nội phủ Đông Châu là Nhậm Đông Lưu.

Sau khi vị Chỉ huy sứ này bị Thiết Cuồng Nhân đánh trọng thương, bệnh nặng khó trị, ngủ gần một tháng ở trên giường bệnh.

Ngay trong đêm trước trận chiến công thành Tú Thủy, người này bị Tổng đốc Vương Thăng vây giết tại nhà, đầu người cũng là do Vương Thăng đưa đến.

Trước khi hắn chết, dường như hắn cũng không ngờ mình sẽ bị coi là phản tặc, bị cao thủ của phủ Tổng đốc liên thủ vây giết, sau khi chết mà mắt vẫn trợn trừng trừng, muốn rách cả mí mắt, không thể nào nhắm mắt.

Ngoài ra, Vương Thăng còn xin một công văn, sắc phong Thiết Cuồng Nhân làm thất phẩm 'Sơn thần', lúc nãy trường sử phủ Tổng đốc đã tuyên đọc.

Trường sử phủ Tổng đốc là Mạc phủ đầu của Tổng đốc, tuy rằng chỉ là quan ngũ phẩm, nhưng lại có thể thay mặt Tổng đốc để xử lý tất cả công việc trong ngoài, ngang ngửa với 'Tể tướng' ở Đông Châu. Bởi vậy có thể thấy được Vương Thăng coi trọng Thiết Kỳ Bang ra sao.

Tuy rằng thần vị của Thiết Cuồng Nhân rất thấp, nhưng đây là kết quả cuối cùng mà Vương Thăng có thể tranh thủ được.

Vương Thăng không dám quá trắng trợn lộ liễu, vì vậy trực tiếp đi con đường Lễ bộ và Thần lục ty để xin thất phẩm 'Sơn thần' cho Thiết Cuồng Nhân, chứ không dám dinh động thiên tử, cũng không cần hỏi nội các, vừa nhanh lại vừa tiện.

Vì vậy, lăng mộ của Thiết Cuồng Nhân mới có thể xây dựng ở trên gò núi thấp này.

Mà lúc này, tất cả những nhân vật tham gia vào trận chiến ở Mi gia trang, dù là gián tiếp hay trực tiếp, thì đầu của họ đều nằm trên hương án này, ngoại trừ nội phủ thái giám Đông Châu đang ngồi trong ngục để chờ điều tra.

Nhưng vị nội phủ thái giám Đông Châu này cũng không sống được bao lâu.

Mặc kệ là Tổng đốc Vương Thăng, hay là Án sát sứ Đông Châu, hoặc là Thiết Kỳ Bang, tất cả đều sẽ không cho phép người này còn sống trở về kinh thành, mở miệng nói với Hình bộ và Ngự sử đài.

Bọn họ thêu dệt tội danh cho mấy người Tư Không Thiện vẫn rất chặt chẽ, đầy đủ chứng cứ.

Vụ án này còn có Vô Tướng thần tông làm hậu thuẫn.

Tuy rằng Tổng đốc Vương Thăng làm người do dự thiếu quyết đoán, nhưng lại rất hiểu đạo làm quan.

Hắn sẽ không để lại cái đuôi này, không cho kẻ địch có cơ hội lợi dụng.

Chỉ có làm ổn thỏa, mới không sợ bị kẻ địch trên chính trị công kích.

Vì vậy, nội phủ thái giám Đông Châu nhất định sẽ là 'sợ tội tự sát' khi bị áp giải về kinh.

Chương 800: Phong thủy (2)

Sở Hi Thanh cầm ba nén hương trong tay, vẻ mặt nghiêm túc mà cắm hương vào trong lư hương.

Sau đó, hắn quay người, nhìn từ trên cao xuống, nhìn về phía sườn tây của lăng mộ, nơi đó chính là nơi Thiết Cuồng Nhân chết trận.

"Xin kỳ chủ nén bi thương!"

Thiết Tiếu Sinh cũng cắm hương xong, hắn lại đau buồn, lại vui mừng, lại cảm khái: "Nếu như Cuồng Nhân ở dưới suối vàng biết được Kỳ chủ diệt trừ Tư Không Thiện và tất cả kẻ thù của hắn, thâu tóm hai quận Tủ Thủy và Tầm Dương, xưng hùng tại võ lâm Đông Châu, nhất định cũng sẽ an lòng, chết cũng nhắm mắt."

Sở Hi Thanh chỉ cười khổ một chút.

Hắn nhớ đến nụ cười của Thiết Cuồng Nhân, cứ giống như là mơ.

Đến tận bây giờ, Sở Hi Thanh vẫn có một loại cảm giác mơ hồ không rõ ràng, hoài nghi mình đang nằm mơ.

Hắn không thể nào tin được là Thiết Cuồng Nhân sẽ ra đi như vậy.

Chỉ một tháng trước, bọn họ còn uống rượu trò chuyện, chỉ điểm giang sơn.

Sở Hi Thanh cực kỳ hi vọng Thiết Cuồng Nhân còn sống sót.

Chỉ cần vị Cuồng thúc này ở đây, thì sẽ có người che gió che mưa cho hắn và Tây Sơn đường, hắn cũng có thể yên tâm kiếm tiền nhờ con kênh đào nhỏ ở Tây Sơn kia.

Mà bây giờ, chuyện duy nhất hắn có thể làm cho Thiết Cuồng Nhân là báo thù và duy trì Thiết Kỳ Bang.

Sở Hi Thanh khẽ thở dài, sau đó lại mở miệng hỏi, giọng nói còn mang theo vài phần hi vọng: "Thiết thúc, ngài thấy Cuồng thúc còn có thể sống sót hay không?"

Mấy ngày trước, khi hắn bảo Lỗ Bình Nguyên xây dựng lăng mộ, thật ra cũng không phải là muốn xây lăng mộ.

Sở Hi Thanh vốn là muốn để Lỗ Bình Nguyên đào sâu xuống tầng đất, tìm kiếm hài cốt của Thiết Cuồng Nhân.

Thiết Cuồng Nhân mang theo Thiết Phù Đồ mà tự chìm vào lòng đất.

Cái ma giáp nhất phẩm này, chính là khởi nguồn của tai họa, đặc biệt là bộ giáp này đã được Thiết Cuồng Nhân giải trừ phong ấn, nó trở nên cực kỳ nguy hiểm.

Sở Vân Vân cũng cảm thấy rất hứng thú với bộ giáp này.

Kết quả Lỗ Bình Nguyên đào gần một ngàn thước, nhưng vẫn không phát hiện thi thể của Thiết Cuồng Nhân và tung tích của Thiết Phù Đồ.

“Khả năng này là nhỏ bé không đáng kể.”

Sắc mặt Thiết Tiếu Sinh thần thờ, lắc đầu nói: “Nếu như ngươi nói với ta từ trước, ta sẽ không để ngươi lãng phí nhân lực. Lục đệ hắn muốn mang theo Thiết Phù Đồ chìm vào địa tâm, mượn dung nham của địa tâm để nung chảy bộ ma giáp nhất phẩm này, sao ngươi có thể đào ra được?”

Hắn chỉ chỉ lòng đất: “Đừng thấy phía dưới chúng ta là bùn đất, thật ra 17.000 trượng dưới lòng đất đều là dung nham nóng bỏng. Nhiệt độ trong đó cực cao, đồ sắt bình thường chạm vào là tan chảy luôn.”

“Một trong những điều kiện tất yếu để tiến vào nhị phẩm của Thiết Giáp Hỗn Nguyên công chúng ta, chính là mang theo chiến giáp của bản thân, tiến vào nơi sâu xa trong lòng đất, ngốc nửa tháng ở vòng ngoài của dung nham, chỉ cần người và giáp không tan chảy, liền có thể phá bỏ phong ấn huyết mạch, bước vào nhị phẩm.”

Sở Hi Thanh cau mày lại, trong lòng lại không đồng ý.

Hắn hoài nghi trạng thái khi đó của Thiết Cuồng Nhân không thể đưa Thiết Phù Đồ xuống 17.000 trượng dưới lòng đất được.

Hắn còn muốn vận dụng nhân lực, tiếp tục đào xuống dưới lòng đất.

Nói chung là sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể.

Tuy rằng bí dược của Thiết Cuồng Nhân có chứa kịch động, nhưng chung quy nó vẫn là một phần bí dược hoàn chỉnh.

Vì vậy, dựa theo lý thuyết thì tu vị của Cuồng thúc trước khi chết, đã bước vào tứ phẩm rồi.

Sinh mệnh lực của võ tu tứ phẩm đã cực kỳ mạnh mẽ, chỉ cần nguyên hồn còn tồn tại, dù chỉ còn lại đầu thì vẫn có thể khôi phục như cũ.

Vị Chỉ huy sứ quân nội phủ Đông Châu Nhậm Đông Lưu bị trọng thương khó chữa, cũng không phải là vì bị thương ở thân thể, mà là nguyên thần của hắn bị vạn hồn bên trong Thiết Phù Đồ cắn xé.

Mấu chốt là Thiết Giáp Hỗn Nguyên công của Thiết Giáp môn có năng lực thia tức, có thể để người sinh tồn thời gian dài trong lòng đất. Ngoài ra, tuy rằng ma giáp Thiết Phù Đồ này hại người rất nặng, nhưng năng lực phòng hộ của nó thì lại không thể nghi ngờ.

Vì vậy, Sở Hi Thanh vẫn muốn thử một chút.

Dù cho Thiết Cuồng Nhân đã chết, cũng có thể thử kéo Thiết Phù Đồ ra.

Nếu như bộ ma giáp này không bị nung chảy tại địa tâm, nó sẽ trở thành một mầm họa rất lớn, không cần thật chính là đất cằn ngàn dặm.

Tuy hiên, hắn cũng hiểu tâm trạng của Thiết Tiếu Sinh, vị Thiết thúc này không muốn quấy rầy Cuồng thúc an nghỉ.

Vì vậy, tự hắn phái người đi làm chuyện này là được.

“Ta chuẩn bị xây dựng Thiết Sơn đường ở chỗ này, do đường chủ Lục Cửu Ly Lục thúc đảm nhiệm chức đường chủ, phụ trách bảo vệ tòa Mi gia trang này, cùng với mỏ quặng sắt và kênh đào.”

Sở Hi Thanh chỉ vào Mi gia trang: “Ngoài ra, Bộ Yên Thành sẽ làm đường chủ Tầm Dương đường.”

Thiết Tiếu Sinh nghe vậy thì hơi gật đầu: “Lục thúc của ngươi đã già, để hắn về chấp chưởng Thiết Sơn đường thì không thể tốt hơn.”

So sánh với chỗ khác, thì Mi gia trang này an ổn hơn rất nhiều, hơn nữa bên này cũng có rất nhiều ‘dầu mỡ’, rất thích hợp với người đã muốn rút khỏi giang hồ như Lục Cửu Ly.

Chương 801: Phong thủy (3)

Mà người có sức chiến đấu mạnh mẽ như Bát Tí Kim Cương Kiếm - Bộ Yên Thành, một nhân vật mạnh mẽ trong hàng ngũ ngũ phẩm như vậy, Thiết Kỳ Bang nhất định phải bỏ công sức để lung lạc.

Trở thành đường chủ một đường khẩu là điều kiện cơ bản nhất, hơn nữa còn không thể nào là một đường khẩu bình thường.

Tầm Dương đường cũng coi như là một đường khẩu lớn trong tất cả các ngoại đường, xây dựng ở bến tàu quận Tầm Dương, có bốn trăm bang chúng, cũng rất thích hợp.

Thiết Tiếu Sinh cũng không biết, thật ra Sở Hi Thanh đang mong chờ Lục Cửu Ly chủ trì việc đào móc Thiết Cuồng Nhân và Thiết Phù Đồ.

Chuyện này chỉ có thể do người đáng tin cậy trong bang chủ trì.

“Bộ Yên Thành tinh thông binh pháp, nhưng chung quy vẫn là người ngoài, đặc biệt là không có kinh nghiệm ở thủy chiến. Hơn nữa không có căn cơ ở trong bang, các huynh đệ chưa chắc đã phục.”

Sở Hi Thanh tiếp tục nói: “Vì vậy, công việc bên quận Tầm Dương vẫn phải nhờ Thiết thúc quản lý. Đặc biệt là chiến sự với Thập Thất Liên Hoàn Ổ, trong vòng ba tháng, cần phải nhổ tận gốc tất cả đường khẩu của Thập Thất Liên Hoàn Ổ.”

Thiết Tiếu Sinh không khỏi cười lạnh lẽo: “Việc này là việc ta phải làm, Thập Thất Liên Hoàn Ổ có thể sống qua mười ngày thì coi như ta thua.”

Hắn không quên, cái chết của Thiết Cuồng Nhân cũng có một phần của Thập Thất Liên Hoàn Ổ.

Đáng tiếc là Long đầu Nhậm Đạo Hành rất giảo hoạt, trước khi quận thành Tú Thủy được bình định, thì hắn đã biến mất không thấy tăm hơi.

Lúc này, Thập Thất Liên Hoàn Ổ như rắn mất đầu, nếu Thiết Kỳ Bang không kiêng kị châu quân vẫn còn đang đóng binh tại quận Tú Thủy, thì đã quét sạch đám tàn quân của Thập Thất Liên Hoàn Ổ rồi.

Điều Thiết Tiếu Sinh quan tâm nhất bây giờ là một chuyện khác, hắn ngưng thần nhìn Sở Hi Thanh: “Kỳ chủ chuẩn bị mở đại điển hương đường, chính thức kế nhiệm chức Kỳ chủ, cũng thụ chức cho các huynh đệ vào lúc nào?”

“Ngay tối ngày hôm nay.” Sở Hi Thanh lại chỉ vào Mi gia bảo: “Thừa dịp tất cả mọi người đều ở đây, chúng ta ta sẽ mở một hương đường đơn giản tại Mi gia trang.”

“Điều này sao có thể?”

Thiết Tiếu Sinh nhất thời nhíu chặt lông mày, hắn rất chờ mong với đại hội hương đường lần này.

“Kỳ chủ, đại điển hương đường để ngươi chính thức kế nhiệm chức Kỳ chủ, không chỉ có tất cả bang chúng vòng trong vòng ngoài của Thiết Kỳ Bang ta ngóng trông, mà còn có rất nhiều nhân vật giang hồ của Đông Châu cũng rất quan tâm. Ngoài ra, sau trận chiến này, Thiết Kỳ Bang phải mở thêm mười hai ngoại đường là ít nhất.”

“Một chuyện lớn như vậy, há có thể không tổ chức đại điển hương đường? Hành động này cũng là tuyên bố với giang hồ Đông Châu, tuyên bố với thiên hạ về một trang sử mới của Thiết Kỳ Bang!”

Sở Hi Thanh thì lại thấy buồn cười: “Lẽ nào không tổ chức đại điển hương đường thì chức Kỳ chủ này của ta không danh chính ngôn thuật sao? Không thể hiệu lệnh bang chúng sao? Thiết thúc, Thiết Kỳ Bang chúng ta gần đây đã náo động rất lớn, tiếp theo vẫn phải yên tĩnh một chút.”

“Éo lui quan binh, dẹp yên hai quận Tầm Dương và Tú Thủy, thanh thế của Thiết Kỳ Bang chúng ta đã đủ làm người ta sợ hãi rồi, không cần phải làm mấy thứ vô dụng đó. Vẫn phải cho Tổng đốc Vương Thăng một chút mặt mũi, bằng không Tổng đốc đại nhân sẽ khó ăn nói với bên trên.”

Thiết Tiếu Sinh nghe vậy thì yên lặng.

Sở Hi Thanh bây giờ, không chỉ uy chấn toàn bộ võ lâm Đông Châu, thanh thế của Thiết Kỳ Bang cũng là nói một không hai.

Không chỉ có bang chúng cũ và mới trong bang đều phục Sở Hi Thanh, mà các huynh đệ cũ ở Thủy sư doanh Sùng Châu cũng rất kính phục kính nể Sở Hi Thanh, cam tâm tình nguyện cúi đầu nghe lệnh.

Chỉ với việc Thiết Cuồng Nhân vừa chết, Sở Hi Thanh chống đỡ nguy hiểm cực lớn để dựng cờ báo thù cho Thiết Cuồng Nhân, bọn họ đã không thể không kính phục khí phách của vị này.

“Vì vậy, chúng ta không cần chút hư danh này, điều quan trọng nhất vẫn là lợi ích thật, tiêu hao tiền bạc để tổ chức đại điển hương đường, chẳng bằng bỏ thêm chút sức lực, kinh doanh tốt các sản nghiệp mà đám thân sĩ Tú Thủy để lại đi, vì Thiết Kỳ Bang ta mua thêm bí dược, nuôi dưỡng thêm tinh nhuệ. Huống hồ. . .”

Sở Hi Thanh nói đến chỗ này, lại bất đắc dĩ mà mỉm cười: “Huống hồ phương bắc có biến, Thanh Hư Tử sư thúc dặn ta phải đến Vô Tướng thần tông sớm hơn, có lẽ mấy ngày nữa là phải đi lên phương bắc rồi, đã không thể ở lại quá lâu.”

Thiết Tiếu Sinh nghe vậy thì sững sờ, cau mày nói: “Không phải Kỳ chủ đã nói là mấy tháng sau Vô Tướng thần tông mới mở cửa chiêu mộ đệ tử, khi đó mới đến Vô Tướng thần tông sao? Rốt cuộc là phương bắc có biến cố gì, tại sao cần Kỳ chủ. . .”

“Yên tâm, là chuyện tốt.”

Sở Hi Thanh đánh gãy lời nói của Thiết Tiếu Sinh.

Khóe môi hắn cong lên, mắt hiện lên ý cười.

Vô Tướng thần tông vốn không muốn hắn thu hút sự chú ý của người khác.

Chỉ là kế hoạch không theo kịp biến hóa, bây giờ Kinh Tây Sở thị lại có một Huyết Nhai thánh truyền ‘chân chính’, Thanh Hư Tử chỉ hận không thể để cho hắn chạy đến phương bắc ngay hôm nay, nghiên cứu tất cả Chân ý đồ của Huyết Nhai Đao Quân để lại.

Chương 802: Phong thủy (4)

Tầm quan trọng của Thần Ý Xúc Tử Đao với Vô Tướng thần tông, còn quan trọng hơn hắn tưởng tượng nhiều.

Nhưng Sở Hi Thanh cũng không hiểu lắm.

Vị Huyết Nhai thánh truyền của Kinh Tây Sợ thị kia là thế nào?

Người này thật sự có thiên phú tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao sao? Hay là còn có nguyên do gì khác?

Mà cùng lúc đó, Kế Tiễn Tiễn đang đứng ở gần đó, thần sắc nàng hơi động, đột nhiên liếc mắt nhìn về phía nam.

Nàng cảm ứng được một luồng cảm giác lạnh lẽo đâm vào trán của mình.

Đây là bí pháp liên lạc độc nhất vô nhị của Thiên nha Cẩm y vệ bọn họ.

Hơn nữa, Kế Tiễn Tiễn cũng rất quen thuộc với người liên lạc này.

Đó là thủ trưởng của nàng, cũng là một trong những sư huynh của nàng,Vạn hộ Mặc Sĩ La Hầu của Thiên nha Cẩm y vệ.

Nàng và vị Mặc Sĩ sư huynh này cũng đã lâu rồi không gặp.

Nhưng tại thời điểm này, nội tâm của nàng lại hơi trầm xuống, cảm giác hơi bất an.

. . .

Quy trình tế bái tại dân gian Đại Ninh, bình thường đều bao quát vẩy nước quét nhà, đốt giấy, nghênh thần, tiến đỉnh . . . .

Đại điển tế bái Thiết Cuồng Nhân của Thiết Kỳ Bang rất long trọng, còn có thêm cả quy trình ‘phong thần’, cực kỳ phiền phức.

Nửa canh giờ sau, Kế Tiễn Tiễn mới chờ đến phân đoạn phân tạc, cũng chính là mọi người cùng nhau chia sẻ cống phẩm.

Kế Tiễn Tiễn thừa dịp Sở Hi Thanh mời mấy người trường sử phủ Tổng đốc vào ăn tiệc, tạm thời không rảnh để quan tâm đến nàng, liền vô thanh vô tức rời khỏi đoàn người, lặng lẽ đi đến phía nam Mi gia trang.

Nơi này có một khe núi nhỏ, cỏ dại rậm rạp, cây thông thành rừng, tầm nhìn hạn chế, rất thích hợp để bí mật gặp mặt.

Mặc Sĩ La Hầu vốn đứng trên đỉnh một cây tùng cao đến bảy trượng, hai tay chắp sau lưng, ngóng nhìn về phía tòa Mi gia trang và lăng mộ Thiết Cuồng Nhân.

Mãi cho đến khi Kế Tiễn Tiễn xuất hiện, Mặc Sĩ La Hầu mới nhảy từ trên đỉnh cây tùng xuống.

Hắn khoảng tầm ba mươi tuổi, chiều cao có hơn bảy trước, eo nhỏ lưng rộng, hai vai rộng rãi, gương mặt trắng nõn như ngọc, mũi như ngọc trụ, miệng tựa đan chu, môi đôi mắt trắng đen rõ ràng, cực kỳ anh tuấn.

Tuy nhiên, vị thanh niên cao to và anh tuấn này, lại có một thuật sư tam phẩm, quanh người là Linh lực mờ mịt, huyền quang quấn quanh.

Khi Kế Tiễn Tiễn tiềm hành đến nơi, Mặc Sĩ La Hầu liền cười gằn một tiếng: “Các ngươi thật sự là quá to gan! Tư Không Thiện là một tướng tài của Yêm đảng, lại bị bác ngươi chỉ hươu bảo ngựa, vu oan thành phản tặc. Một cái Tư Không Thiện không đủ, còn kéo theo cả nội phủ thái giám Đông Châu và các thân sĩ quận Tú Thủy theo cùng, bị diệt cả nhà! Quả thực là không coi quốc pháp ra gì!”

Kế Tiễn Tiễn vốn đã hơi lo sợ và thấp thỏm.

Dù sao thì từ khi nàng gia nhập Thiết Kỳ Bang, ẩn nấp bên người Sở Hi Thanh đến bây giờ, có thể nói là một kẻ vô tích sự, đến giờ vẫn không tìm thấy một chút manh mối có giá trị nào.

Lúc này, nghe thấy lời nói của Mặc Sĩ La Hầu thì nội tâm lập tức trầm xuống.

Chuyện Tư Không Thiện cấu kết với di đảng Lệ thái tử, nàng cũng có phần.

Kế Tiễn Tiễn cũng lợi dụng quyền lực mật chiếu của mình để dâng tấu thiên tử.

Nàng làm quan vô cùng chính trực, đúng là không có bịa đặt, không nói Tư Không Thiện có quan hệ với đảng Lệ thái tử.

Mà chỉ nói Tư Không Thiện tự tiện điều động quân nội phủ, lại liên thủ với thân sĩ Tú Thủy, coi quận quân ở địa phương như gia nô nhà mình, trắng trợn cướp đoạt tiền tài và lương thực ở địa phương, thu mua và tích trữ quân giới, che chở trọng phạm bị truy nã, vân vân và mây mây.

Thật ra thì bản thân nàng cũng không biết mình nghĩ thế nào, vì sao lại dâng một tấu chương như vậy? Làm cho án Tư Không Thiện mưu phản lại càng vững chắc hơn.

Tuy nhiên, Kế Tiễn Tiễn tự nhận là mình vẫn rất chính trực, tất cả đều làm theo quy củ.

Lúc này, nàng ôm quyền, giọng nói cũng trở nên lạnh hơn: “Vạn hộ đại nhân, những chuyện hạ quan viết trong tấu chương, đều là sự thật, tuyệt đối không có bất luận bịa đặt và khuếch đại nào, làm sao có thể nói là vu oan?”

Kế Tiễn Tiễn nói câu này xong, phát hiện Thiên hộ Tào Hiên của Cẩm y vệ quận Tú Thủy cũng ở đây.

Sau khi vị này nghe thấy lời nói của Kế Tiễn Tiễn, vẻ mặt nhất thời buông lỏng, nhìn Kế Tiễn Tiễn với vẻ tán thưởng.

Bây giờ Kế Tiễn Tiễn mới bừng tỉnh.

Mặc Sĩ La Hầu không có bất kỳ chứng cứ nào, vị thủ trưởng này chỉ phô trương thanh thế, dọa nạt nàng mà thôi.

Kế Tiễn Tiễn thì lại không cho Tào Hiên sắc mặt tốt.

Kế Tiễn Tiễn tự nhận mình không vu oan cho Tư Không Thiện, nhưng Tào Hiên lại tham gia rất sâu, đã đạp lên quốc pháp, là nhân vật chủ chốt trong chuyện thêu dệt tội danh cho Tư Không Thiện.

Nàng vốn tưởng rằng vị Thiên hộ của Địa nha này làm việc già giặn lão luyện, biết thời biết thế, trung thành với triều đình, nhẫn nhục chịu khó.

Nhưng bây giờ xem ra, người này đúng là biết thời biết thế, nhưng ‘trung thành’ với triều đình thì lại là có hạn.

Chương 803: Phong thủy (5)

“Thật sự là như vậy?”

Mặc Sĩ La Hầu cười lạnh một tiếng, rõ ràng là không tin.

Nhưng hắn cũng không tra cứu tiếp, trái lại còn lấy hai cái lệnh bài bằng bạc ra, ném cho hai người Kế Tiễn Tiễn và Tào Hiên.

“Nhưng cọc chuyện này, coi như các ngươi làm chu toàn và ổn thỏa, dù là vị Mục công công trong cung kia cũng cố kỵ Vô Tướng thần tông nên không dám làm gì.”

“Đây là công lao do các ngươi đã vạch trần phản tặc, nội các đã phát ‘công bài’ cho các ngươi, cầm đi!”

Kế Tiễn Tiễn tiếp nhận lệnh bài, phát hiện trên đó có hai chữ ‘Hiệp lực’.

Cái gọi là ‘Công bài’, là bằng chứng chứng minh công huân của triều đình, có thể dựa vào nó để đổi tiền lương, bí dược, công pháp, pháp khí, vân vân, thậm chí có thể trực tiếp đổi chức quan.

Công bài này tổng cộng chia làm ba cấp, cao nhất là “Kỳ công”, nhị đẳng là “Đầu công”, tam đẳng gọi là “Hiệp lực”.

Trong lòng Kế Tiễn Tiễn không khỏi sinh ra cảm giác như nằm mơ.

Mấy tháng nay nàng đều là kẻ vô tích sự, không ngờ còn kiếm được một cái công lao ‘Hiệp lực’.

Tào Hiên cũng rất vui mừng.

Mấy tháng gần đây, hắn liên tục thất bại, Thiên hộ sở quận Tú Thủy tổn thất nặng nề.

Tào Hiên vốn tưởng rằng mình khó giữ được chức quan này, có lẽ mấy tháng sau sẽ bị biếm chức, bây giờ mượn công lao vạch trần phản tặc, đã có hi vọng bảo vệ chức quan.

Lúc này, Mặc Sĩ La Hầu lại bình tình mở miệng: "Hôm nay ta đến đây là vì chuyện của Nghịch Thần Kỳ và di tộc Xích Long. Các ngươi đã điều tra được manh mối có giá trị gì?"

Tào Hiên và Kế Tiễn Tiễn nghe vậy thì đều nghĩ thầm quả nhiên, hai người hai mặt nhìn nhau, cũng không có trả lời.

"Nói cách khác, các ngươi bận rộn mấy tháng trời, kết quả lại không thu hoạch được gì?"

Mặt Mặc Sĩ La Hầu âm trầm như nước: "Như vậy đảng Lệ thái tử thì sao? Dương Viêm Thần Nhãn – Húc Nhật Đông từng xuất hiện ở quận Tú Thủy, còn người sử dụng lượng lớn Hóa Thi Thủy của Như Mộng sơn trang, các ngươi có thể điều tra được đầu mối gì? Làm sao lại vô năng đến nước này?"

Tào Hiên nghe vậy, vẻ mặt thản nhiên mà trả lời: "Đại nhân, theo ta biết thì những chuyện này đều có quan hệ với Thái thú Tư Không Thiện, nguyên nhân chính là do có người này âm thầm trợ giúp, nên Húc Nhật Đông mới có thể cướp được lá cờ Nghịch Thần Kỳ rồi rời đi. Nhưng xét thấy Tư Không Thiện đã bỏ mình, việc này đã không thể tiếp tục điều tra thêm."

Hắn biết Tư Không Thiện chẳng có quan hệ gì với Như Mộng sơn trang cả.

Nhưng mà dù thế nào thì chuyện này vẫn cắm ở trên đầu Tư Không Thiện rồi.

Sau này Tào Hiên sẽ 'điều tra' rõ ràng chuyện này, không thể để Mặc Sĩ La Hầu đội lên đầu hắn hai chữ 'vô năng' được.

Mặc Sĩ La Hầu nhìn Tào Hiên mà không nói gì, ánh mắt càng ngày càng lạnh lẽo, sắc bén như đao.

Nếu như Tào Hiên không phải là người của Địa nha, không phải thuộc hạ trực thuộc hắn, thì hắn đã một tát đánh chết Tào Hiên rồi.

Tào Hiên tê cả da đầu, trên trán cũng xuất hiện từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu, nhưng chỉ có thể cứng rắn chống đỡ ánh mắt của Mặc Sĩ La Hầu, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Kế Tiễn Tiễn lại âm thầm thở dài, sắc mặt tuyệt vọng: "Cho đến nay, thuộc hạ đúng là không có manh mối gì. Dựa theo tình hình trước mắt, trong Thiết Kỳ Bang không có bất kỳ manh mối nào liên quan đến Nghịch Thần Kỳ. Một mạch Xích Long thì đúng, có mấy cao thủ ẩn núp ở Thiết Kỳ Bang cũng là đúng."

"Tuy nhiên, Sở Hi Thanh không hiểu rõ về bọn họ lắm, cũng chưa bao giờ tiếp xúc chính diện với bọn họ, quan hệ của đôi bên chỉ là lợi dụng lẫn nhau. Thuộc hạ tạm thời chưa điều tra được thân phận của bọn họ, đây là lỗi của thuộc hạ, nguyện ý thỉnh tội với Vạn hộ đại nhân."

Dựa theo kinh nghiệm ngày xưa của mình, Kế Tiễn Tiễn cho rằng lần này mình sẽ bị điều về kinh thành để hỏi tội.

Còn về công việc ở quận Tú Thủy, Thiên nha Cẩm y vệ sẽ điều người giỏi hơn đến.

Mặc Sĩ La Hầu lại giơ tay lên, giọng nói chứa vài phần bất đắc dĩ: "Đứng lên đi! Ngươi là tiểu sư muội mà đô chỉ huy sư yêu thương nhất, ta dám trừng phạt ngươi sao? Hơn nữa tình thế bây giờ có biến, Sở Hi Thanh bây giờ không chỉ liên lụy với Nghịch Thần Kỳ, mà còn có quan hệ với một mạch Xích Long, thế lực bao trùm hai quận, lại là Huyết Nhai dự bị của Vô Tướng thần tông. Tương lai của người này, không chỉ là nhân vật quan trọng của Vô Tướng thần tông, mà còn có thể ảnh hưởng đến thế cục của thiên hạ."

"Cái gọi là một chuyện không làm phiền hai chủ, bây giờ ngươi đã ở trong Thiết Kỳ Bang mấy tháng, được Sở Hi Thanh coi là tâm phúc, có cơ hội điều tra rõ ràng từng chuyện một. Đặc biệt là thiên phú huyết mạch của người này, ngươi cần phải điều tra rõ ràng."

"Thiên phú huyết mạch?" Kế Tiễn Tiễn nghe vậy thì nhướng mày, ánh mắt hiện lên vẻ khó hiểu.

Trong lòng nàng thì lại dâng lên một tia ý mừng.

Chẳng biết vì sao, khi nàng vừa nghe thấy mình còn có thể ở lại bên cạnh Sở Hi Thanh, thì tâm trạng bắt đầu vui vẻ, tất cả mọi thứ đều trở nên tươi sáng hơn.

Chương 804: Phong thủy (6)

“Đô chỉ huy sứ đại nhân hơi nghi ngờ, Thanh Hư Tử coi trọng Sở Hi Thanh không giống như bình thường. Vạn Ma quật của Vô Tướng thần tông nhất định có vấn đề lớn, có người nói nếu không xử lý tốt thì toàn tông sẽ có nguy cơ bị diệt vong. Bọn họ đã khát cầu Thần Ý Xúc Tử Đao đến đỉnh điểm, không tiếc tất cả mọi giá.”

“Nhưng lần này, Thanh Hư Tử lại đích thân ra tay vì một người chỉ có thể tu luyện được Thần Ý Xúc Tử Đao tầng một, còn diệt trừ mấy người Tư Không Thiện, không khỏi có vẻ như đói bụng ăn quàng.”

“Đô chỉ huy sứ đại nhân hi vọng ngươi có thể điều tra thiên phú huyết mạch của Sở Hi Thanh, chuẩn bị tương lai báo cho thiên tử. Việc này do ngươi làm là thích hợp nhất, đổi thành người khác thì khi nào mới có thể thay thế vị trí của ngươi ở bên cạnh Sở Hi Thanh? Nhưng mà ngươi cũng nhất định phải làm được. . .”

Mặc Sĩ La Hầu nói đến chỗ này, lại nhìn Kế Tiễn Tiễn với ánh mắt ngậm lấy vài phần trào phúng: “Đường đường là Thiên hộ Cẩm y vệ, lại bị người ta coi làm thị vệ nô bộc, còn phải nghĩ trăm phương ngàn kế để giúp hắn giết chết trọng phạm truy nã, vơ vét công huân.”

Vẻ mặt Kế Tiễn Tiễn không khỏi thẹn thùng, không nói một lời.

Khi nàng lấy thân phận Kế Tiễn Tiễn gia nhập Thiết Kỳ Bang, thì chưa có ý định ẩn núp lâu dài.

Nàng vốn cho rằng chỉ một hai tháng là có thể điều tra việc Thiết Kỳ Bang liên quan với Nghịch Thần Kỳ, kết quả lại kéo dài đến bây giờ.

Còn về phần hỗ trợ Sở Hi Thanh tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, cũng là bởi vì tiềm lực của người này rất lớn, đáng giá đầu tư.

Kế Tiễn Tiễn cho rằng, chỉ có khống chế người này, vậy tất cả mọi chuyện ở Tú THủy sẽ được giải quyết.

Nàng không ngờ là, sau khi Sở Hi Thanh tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân đến tầng thứ sáu, mà vẫn không bị khống chế.

Mặc Sĩ La Hầu chợt đổi giọng: “Việc này quả thực là hoang đường, nhưng đây cũng là chuyện duy nhất mà hai người các ngươi làm đúng trong mấy tháng qua. Nhất định phải để hắn tiếp tục tu luyện môn Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân kia.”

Tào Hiên nghe vậy thì sửng sốt: “Vạn hộ đại nhân, Sở Hi Thanh đã là Huyết Nhai dự bị của Vô Tướng thần tông, rất được Vô Tướng thần tông coi trọng. Nếu như Vô Tướng thần tông biết chuyện này, nhất định sẽ hỏi tội.”

Trước kia, hắn dùng Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân để tính toán Sở Hi Thanh, nhưng tuyệt đối không ngờ người này sẽ trở thành Huyết Nhai dự bị, còn được trên dưới Vô Tướng thần tông quan tâm.

“Bản quan há có thể không biết?”

Mặc Sĩ La Hầu chắp tay sau lưng, vẻ mặt cao thâm khó lường: “Đây là ý của Đô chỉ huy sứ đại nhân, các ngươi chỉ cần làm theo, không cần hỏi nhiều! Chỉ là nội dung tiếp theo của Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân sẽ do ta cung cấp. Phiên bản truyền ngoài của môn công pháp này đã có rất nhiều tin đồn, ác danh rõ ràng, Vô Tướng thần tông chắc chắn sẽ có đề phòng.”

“May mà mấy năm trước, quốc sư đã điều chỉnh môn công pháp này, cấm pháp được giấu trong đó càng bí ẩn hơn. Chỉ cần chúng ta tạm thời ẩn mà không phát, dù là tông chủ của Vô Tướng thần tông thì cũng không nhận ra được.”

Lúc này Tào Hiên mới thoải mái, ôm quyền nói: “Thuộc hạ tuân lệnh! Nhất định sẽ dùng toàn lực để ứng phó, thúc đẩy chuyện này.”

“Không phải toàn lực ứng phó, mà là nhất định phải làm được.”

Giọng nói của Mặc Sĩ La Hầu lạnh lùng: “Đây là cơ hội chuộc tội duy nhất của Tào Hiên ngươi! Bằng không thì với những chuyện xấu trước kia của ngươi, hôm nay bản quan chắc chắn phải đưa ngươi vào ngục.”

Đúng lúc này, Tào Hiên bỗng nhiên cảm thấy tất cả yếu huyệt trên người đều như bị kim đâm, bên ngoài cơ thể thì nổi đầy gân xanh, da thịt biến thành màu đen.

Điều này làm cho toàn thân hắn đau đớn kịch liệt, như bị lăng trì.

Mà cảm giác đau đớn này càng ngày càng tăng lên, khiến cho Tào Hiên không tự chủ được mà ngã xuống đất.

Với tâm chí và nghị lực của Tào Hiên, cũng bị đau đến lăn lộn trên mặt đất.

Tào Hiên cũng không dám kêu rên thảm thiết, hắn biết đây là Mặc Sĩ La Hầu đang trừng phạt sự bất kính của hắn.

Mặc Sĩ La Hầu thì lại tiếp tục nhìn vào Kế Tiễn Tiễn: “Ngoại trừ Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân và thiên phú huyết mạch của Sở Hi Thanh, ngươi còn phải thay triều đình quan tâm hướng đi của Vô Tướng thần tông.”

Kế Tiễn Tiễn nghe vậy, mắt lại hiện lên một tia nghi ngờ: “Việc này còn cần ta làm? Không phải Kinh Tây Sở thị xuất hiện một Huyết Nhai thánh truyền sao?”

Lúc này, khi nàng biết Sở Hi Thanh báo tên của nàng lên Vô Tướng thần tông, chuẩn bị tuyển nàng làm cận vệ thì rất vui sướng.

Nhưng hôm nay, nếu như Kinh Tây Sở thị có một Huyết Nhai thánh truyền, thì tình hình đã xuất hiện biến hóa.

Người nào không biết giả chủ của Kinh Tây Sở thị bây giờ, là tâm phúc của thiên tử?

Triều đình có Huyết Nhai thánh truyền này trợ giúp, tất nhiên có thể biết hướng đi của Vô Tướng thần tông như lòng bàn tay.

Chương 805: Thực lực tăng vọt

“Huyết Nhai thánh truyền quá thu hút ánh mắt, không tiện làm một số việc.”

Mặt mày Mặc Sĩ La Hầu âm lãnh, hắn hơi phất tay áo, tạm thời niêm phong năm giác quan và linh thức của Tào Hiên: “Kinh Tây Sở gia là Kinh Tây Sở gia, Thiên nha là Thiên nha. Đô chỉ huy sứ đại nhân muốn ngươi điều tra một việc khác, vị Huyết Nhai thánh truyền của Sở gia này, rốt cuộc là . . .”

Hắn nói đến chỗ này, chợt nghe thấy một tiếng chuông vang.

Mặc Sĩ La Hầu cảm nhận được dưới chân hơi rung động, tựa như địa long lật người.

Vẻ mặt hắn hơi động, trong mắt chứa vẻ ngờ vực mà nhìn về phía tòa lăng mộ kia.

Tiếng chuông này là tiếng chuông cuối cùng của đại điển tế bái lần này, nhưng không biết vì sao lại khiến cho mặt đất hơi run rẩy.

Nói đến mới nhớ, bắt đầu từ khi Mặc Sĩ La Hầu tiếp cận nơi này, hắn đã có cảm giác tòa lăng mộ và Mi gia trang kia có chút không đúng lắm.

Rốt cuộc là không đúng ở đâu, thì Mặc Sĩ La Hầu không cảm ứng được.

Hắn chỉ có thể nhận ra tòa lăng mộ kia được xây dựng rất có bài bản, phong thủy rất tốt, tứ tượng đầy đủ, ngũ hành đều có.

Vấn đề là trình độ phong thủy của vị thuật sự thiết kế lăng mộ này, khiến cho hắn nhìn không thấu.

Bản lĩnh thiết kế phong thủy bảo địa của người này cực cao, hắn há có thể không biết dưới lăng mộ này từng có một trận chém giết, chiến sự có quy mô hơn vạn người, vì thế nên sát lực rất nồng?

Đây rõ ràng là dẫn kim khí ở phía tây và lực lượng sát lực nhập mộ, hơn nữa chủ nhân lăng mộ còn được phong làm ‘Sơn thần’ có thể lấy thổ sinh kim.

Rốt cuộc vị thuật sư phong thủy này muốn làm gì?

Nhưng ngay sau đó, Mặc Sĩ La Hầu đã nghe đến, đây là chỉ là một tòa lăng mộ mà thôi, trong và ngoài mộ đều không có biện pháp chuyên môn nuôi sát, cho nên khẽ lắc đầu, thu hồi tầm mắt.

Hắn cho rằng mình nghĩ nhiều rồi, không có phương pháp nuôi sát, dù cho kim thổ chi khí và lực lượng hung sát nhập mộ, thì cũng không tồn tại được bao lâu.

. . .

Năm ngày sau, bên trong một gian phòng riêng tại tầng thứ ba của Bảo Khí các, nằm ở phía nam Cổ Thị tập, Sở Hi Thanh đang ngưng thần nhìn danh sách pháp khí mà Bảo Khí các cung cấp.

Trong mắt của hắn hiện lên vẻ thất vọng: “Chỉ có những thứ này sao?”

Bảo Khí các là một nhà chuyên môn kinh doanh pháp khí ở Cổ Thị tập, cùng với Châu Quang lâu, hợp lại xưng là Châu Quang Bảo Khi, có đại danh đỉnh đỉnh trên giang hồ.

Hai nhà này đều thuộc về một chủ, một nhà kinh doanh pháp khí, một nhà kinh doanh các loại tài liệu.

Bọn họ không chỉ là một trong những hiệu buôn lớn nhất trong Cổ Thị tập, thậm chí cũng là hàng đầu trong giới pháp khí ở Giang Nam, chi nhánh trải rộng toàn bộ các quận Giang Nam và hai châu U

Tuyệt.

Sở Hi Thanh lại thở dài trong lòng.

Dù thế lực vắt ngang nam bặc, thần thông quảng đại như Bảo Khí các mà cũng không thể cung cấp thứ hắn muốn.

“Chỉ có những thứ này!”

Đại chưởng quỹ Bảo Khí các nở nụ cười lễ phép, trong mắt lại ngậm lấy vài phần không kiên nhẫn: “Bảo Khí các chúng ta có 474 kiện pháp khì phù hợp với một bộ phận yêu cầu của Kỳ chủ, tất cả đều nằm trên danh sách này. Nếu như Kỳ chủ không hài lòng, ngài chỉ có thể hạ yêu cầu xuống một chút, hoặc là đi đến chợ đen và các phòng đấu giá ở phương bắc và đảo Bồng Lai.”

Năm ngày trước, khi Sở Hi Thanh đặt chân lên Bảo Khí các lần đầu tiên, hắn vô cùng vui vẻ, cho rằng đây là khách hàng lớn.

Người nào không biết Thiết Kỳ Bang vừa mới cướp đoạt được một khoản lớn ở Tú Thủy chứ?

Cách đây không lâu, Thiết Kỳ Bang còn thông qua con đường tiêu thụ của bọn họ để bán rất nhiều tang vật, đổi lấy một bộ giáp tam phẩm “Ma Tê Thần Lực giáp”, khiến cho bọn họ kiếm được một mớ.

Vì vậy, đại chưởng quỹ có ấn tượng rất tốt với Sở Hi Thanh.

Nhưng sau khi bắt đầu nói chuyện làm ăn, thì sự kiên trì của đại chưởng quỹ đã bị Sở Hi Thanh mài mòn đến cạn kiệt.

Không phải hắn không kiên trì được, mà là vị khác này thật sự quá khó chơi.

Đối phương muốn mua hai cái pháp khí cấp độ ngũ phẩm thượng từ Bảo Khí các, một binh khí và một nội giáp.

Giả cả không thể vượt quá mười lăm vạn lượng bạc, còn phải thực dụng, kiên cố, mạnh mẽ, dùng bền, giá cả phải chăng, mà nhất định phải có hàng trong vòng nửa tháng.

Nói thật, mười lăm vạn lượng bạc chỉ là giá cả thấp nhất của một cái binh khí ngũ phẩm thượng.

Binh khí và áo giáp, xưa nay đều là pháp khí quý giá nhất.

Nhưng vì hoàn thành vụ làm ăn này, đại chưởng quỹ vẫn ra sức tìm kiếm cho Sở Hi Thanh.

Vấn đề là sau khi hắn vất vả tìm kiếm, Sở Hi Thanh lại bắt đầu chọn ba bỏ bốn, nói sức phòng ngự của cái này không được, cái này thiếu tính dẻo, quá giòn, hay là năng lực của pháp khí này quá yếu, không giúp được gì.

Đại chưởng quỹ tức đến trợn trắng mắt, lòng thầm nói ngươi chỉ có mười lăm vạn lượng bạc, có thể mua pháp khí ngũ phẩm mạnh sao?

Dù là chợ đen và phòng đấu giá ở phương bắc và đảo Bồng Lai, thì cũng rất hiếm khi có chuyện tốt như vậy.

Các châu ở phương bắc không chỉ có rất nhiều linh dược, mà còn có lượng lớn khoáng sản và tài liệu pháp khí. Đảo Bồng Lai thì ở hải ngoại, không bị triều đình quản thúc, quanh ‘Bồng Lai Bất Dạ thành’ ở bên đó, cũng có lượng lớn khoáng sản, là thánh địa của Luyện khí sư.

Tuy nhiên, pháp khí mạnh mẽ thì đều bị người ta mua mất khi mới xuất hiện trên thị trường.

Duy chỉ có một ít đồ vật không rõ lai lịch, là có thể để cho Sở Hi Thanh nhặt được hàng tốt.

Thank Kp của bác yy20452619. Hôm nay sẽ thêm mấy chương!!!!

Chương 806: Thực lực tăng vọt (2)

Đại chưởng quỹ nghĩ thầm, nếu không phải người này có tiền đồ rộng lớn, có hi vọng vào Địa Bảng, tương lai bọn họ còn phải làm ăn ở hai quận Tầm Dương và Thủy Tú, cũng cần Thiết Kỳ Bang trong nôm, thì hắn đã bưng trà tiễn khách, trực tiếp đuổi người rồi.

Sở Hi Thanh thì lại tràn đầy phân vân và xoắn xuýt.

Bây giờ hắn có tổng cộng năm mươi ba vạn lượng bạc, sau khi trừ bỏ tiền bí dược thì đã không đủ tiêu.

Mấu chốt là số pháp khí mà hắn kiếm được kia, có một phần vẫn chưa thể bán ra, một phần thì lại đặt trong tổng đà Thiết Kỳ Bang, chuẩn bị cho thuộc hạ thuê hoặc mua.

Sở Hi Thanh suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn thả danh sách trong tay xuống.

Binh khí và nội giáp có quan hệ đến tính mạng của mình, tuyệt đối không thể qua loa.

Thật ra thì Bảo Khí các đã rất có thành ý, tuy rằng đồ vật trên danh sách đều là hàng thông thường, nhưng lại có năng lực độc đáo riêng, tính thực dụng cũng không tệ.

Vấn đề là Sở Hi Thanh cần phải mua đúng thứ hắn cần, phải mua hai thứ đủ để hắn dùng đến lục phẩm thượng.

Hắn âm thầm thở dài, ngẩng đầu nhìn về phía đại chưởng quỹ: “Nếu như tăng giá lên đến ba mươi lăm vạn lượng bạc, thì các ngươi còn có thứ gì tốt?”

Lúc này, vẻ mặt của đại chưởng quỹ mới thả lỏng.

Hắn làm ra vẻ không ngoài dự đoán, sau đó móc một phần danh sách từ trong tay áo ra, đặt ở trước mặt Sở Hi Thanh: “Tổng cộng chín mươi bảy kiện, đều ở trên danh sách này. Đây tuyệt đối là giá cả tốt nhất, chỉ là vì muốn kết giao bạn bè với Kỳ chủ. Nếu như Kỳ chủ ngươi mua những thứ có uy lực tương đương ở các phòng đấu giá, thì sẽ phải mất thêm một đến hai phần mười.”

Sở Hi Thanh cầm danh sách, ngưng thần nhìn kỹ.

Trên danh sách này không chỉ có tên của chín mươi bảy kiện pháp khí, mà còn có họ tên của Luyện khí sư làm ra chúng, tài liệu của pháp khí, kết cấu của trận pháp, năng lực và công dụng, cùng với giá tiền.

Sở Hi Thanh nhìn lướt qua một lượt, phát hiện trong đó chỉ có một kiện là phù hợp với hắn, thậm chí còn để hắn hơi vui mừng.

Kính Thiên nội giáp: Dùng lân phiến của thần thú Nhai Tí tứ phẩm, dung hợp với tinh hoa của ‘thiên giới canh kim’ mà chế tạo thành, tổng cộng 2770 mảnh giáp, có thể bao trùm toàn bộ thân thể, hơn nữa còn mỏng như tơ.

Giáp này có tất cả năng lực phòng ngự của Nhai Tí ngũ phẩm thượng, có thể để chủ nhân của pháp khí thi triển Thiết Nhai kính giáp và Thiết Nhai ngoại cương.

Bộ giáp này mạnh hơn Loan Huyết nội giáp quá nhiều.

Năng lực phòng ngự của Nhai Tí ngũ phẩm thượng cũng cực mạnh, là cùng một cấp độ với Bạch Hổ, Huyền Vũ, Cùng Kỳ.

Du là Phong Lôi huyền giáp ở trên người Sở Hi Thanh, năng lực phòng ngự cũng kém hơn rất nhiều.

Ngoài ra, bộ giáp này còn có thể làm cho hắn nắm giữ tầng ngoại cương thứ tư, cũng có thể phản xạ bốn đến năm phần mười tất cả ngoại lực, bỏ qua tất cả Canh kim chi lực của lục phẩm trở xuống.

Loại năng lực này còn có thể chồng chất với Thiết Nhai kính giáp của bản thân Sở Hi Thanh.

Phản xạ năm phần lại thêm năm phần, tổng cộng là bảy phần rưỡi, đây đã tương đương với hiệu quả của huyết mạch Nhai Tí tầng mười lăm.

(5 cộng một nửa của 5, chứ không phải 5 + 5)

Tuy rằng pháp khí này chỉ có cấp độ ngũ phẩm, nhưng trong tay Sở Hi Thanh thì lại có uy lực không kém gì pháp khí tứ phẩm.

Nó cũng cực kỳ kiên cố, kiếm khí lục phẩm bình thường đều không thể xuyên thủng.

Khuyết điểm chính là Kính Thiên nội giáp này không có năng lực tự lành như Loan Huyết nội giap, rất khó giữ gìn.

May mắn là Luyện khí sư còn chế tạo thêm năm trăm mảnh giáp, nếu như Kính Thiên nội giáp bị hao tổn, chủ nhân pháp khí có thể tự chữa trị.

Giá cả của nó cũng rất đắt, lên đến tận bốn mươi lăm vạn lượng bạc, cái giá này cũng đủ mua một bảo giáp tứ phẩm hơi kém một chút rồi!

Sở Hi Thanh không khỏi nhìn vị đại chưởng quỹ này với ánh mắt sâu xa.

Yêu cầu vừa rồi của hắn, rõ ràng là ba mươi lăm vạn lượng bạc trở xuống, đại chưởng quỹ lại đặt chiếc áo giáp này ở bên trong danh sách này.

Hơn nữa, còn là thứ có quan hệ với Nhai Tí!

Ánh mắt của hắn lại rơi vào phân vân.

Ưu tiên đầu tiên của Sở Hi Thanh là đao.

Hắn còn không có đao, vậy cần áo giáp làm gì?

Thanh Tốn Phong Chấn Lôi đao kia đã không chịu nổi rồi.

Tuy rằng hắn luyện Thần Lôi Động Chân Chỉ đến rất tốt, nhưng đây không phải võ đạo chủ tu của hắn.

Sở Hi Thanh suy nghĩ một lát, sau đó cười mỉa một tiếng, mặt dày hỏi: “Ta nhìn trúng bộ Kính Thiên nội giáp này, không biết có thể ghi nợ hay không?”

Sắc mặt đại chưởng quỹ nhất thời đen xì như đáy nồi, hắn lắc đầu nói: “Bảo Khí các của ta chưa từng có quy củ ghi nợ, nếu như Kỳ chủ không đủ tiền, có thể qua tiền trang ở bên cạnh để vay.”

Thật ra năng lực trả nợ của Sở Hi Thanh là không có vấn đề, con kênh đào nhỏ kia chính là ngày thu đấu vàng.

Vấn đề là không thể làm hỏng quy củ của Bảo Khí các.

Chương 807: Thực lực tăng vọt (3)

“Ngoài ra, ta nghe nói thanh Thiên Xà kiếm của Thượng Quan Thần Hạo đã rơi vào trong tay Kỳ chủ? Nếu thật sự không được, thứ này có thể cầm cố khoảng hai mươi hai vạn lượng bạc.”

Sở Hi Thanh lại nghĩ thầm, ta mới không ngu xuẩn như vậy.

Với phẩm chất của Thiên Xà kiếm, thế nào cũng có thể bán được ba mươi, năm mươi vạn.

Đây là một binh khí có uy lực tiếp cận tứ phẩm!

Sở Hi Thanh càng muốn dùng thứ này để làm lễ vật, đổi một cao thủ ngũ phẩm hiệu lực cho Thiết Kỳ Bang.

Sở Hi Thanh khẽ lắc đầu, nhịn đau đứng lên: “Vậy coi như xong, đa tạ đại chưởng quỹ đã vất vả mấy ngày nay, nhưng mà rất đáng tiếc, Bảo Khí các các ngươi không có thứ mà ta muốn.”

Tuy rằng bộ Kính Thiên nội giáp này rất tốt, nhưng tiền không túi không chiều nha.

Hắn chỉ có thể chạy qua hai cửa hàng khác ở Cổ Thị tập, nhìn xem có thứ gì mà hắn muốn không.

Vị đại chưởng quỹ kia liền nhướng mày lên: “Chậm đã!”

Hắn cười nhìn Sở Hi Thanh: “Có thể thấy Kỳ chủ rất hài lòng với bộ Kính Thiên nội giáp này, từ bỏ nó là vì sau khi mua xong, thì không thể mua một thanh đao hợp ý, đúng không?”

“Chỗ này của ta đúng là có một đôi song đao ngũ phẩm, sau khi kết hợp thì uy lực của nó bằng bảy phần thần uy của Phân Quang kiếm hộp của Tư Không Thiện. Đôi song đao này cực rẻ, giá cả chỉ có mười vạn lượng, cũng rất thích hợp với Tam Tương võ ý của Kỳ chủ. Nhưng lai lịch của nó có chút vấn đề, có chút nguy hiểm, không biết Kỳ chủ có can đảm sử dụng nó hay không?”

Sở Hi Thanh nhất thời cảm thấy hứng thú: “Là đao gì, lấy cho ta xem một chút.”

Phân Quang kiếm hộp của Thái thú Tư Không Thiện, chính là pháp khí cấp độ tứ phẩm! Vượt xa Thiên Xà kiếm của Thượng Quan Thần Hạo.

Song đao uy lực cỡ này, lại chỉ có mười vạn lượng?

Đại chưởng quỹ khẽ mỉm cười, vỗ tay một cái.

Giây lát sau, có ba người hầu vội vã đi vào, đưa ba cái khay.

Hai cái khay trong đó đều là một thanh đao thẳng và dài, cái khay thứ ba thì là một vỏ đao màu đen thuần.

Vỏ đao này cũng là một pháp khí, cũng không biết là làm từ tài liệu gì, quanh vỏ đao tràn ngập mây đen, khí tức không yếu hơn song đao.

Sở Hi Thanh thì lại kinh ngạc nhìn cây đao ở bên trái.

Cây đao này toàn thân trắng khiết như ngọc. . . bởi vì chất liệu của nó chính là ngọc, hơn nữa lại mỏng như cánh ve!

Một cây đao khác thì vàng rực, trên thân đao bằng chất kim kia có hoa văn sấm sét màu đen, toàn thân dầy cộm nặng nề.

“Ngọc đao bên trái gọi là Ngọc Khuê Kim Nghiệt, kim đao bên phải là Kim Phong Ngọc Lộ, kết hợp với nhau chính là Kim Ngọc Lương Duyên.”

Đại chưởng quỹ cầm thanh Ngọc Khuê Kim Nghiệt lên, tiện tay vung lên, phong lôi lập tức phun trào, mười trượng phía trước mang theo một màn hàn quang.

“Hai thanh đao đều bao gồm lực lượng phong lôi, trong đó thì ngọc đao có tốc độ và sắc bén không gì sánh được trong cấp bậc ngũ phẩm, có thể để ngươi phát huy tốc độ đao cực hạn của mình, đao nhanh như thuấn ảnh. Mà thanh kim đao này, thì lại nắm giữ độ kiên cố và dẻo dai không gì sánh được ở cấp độ ngũ phẩm, chỉ cần Kỳ chủ có đủ chân nguyên, thì có thể chống lại binh khí tam phẩm, mà vẫn không hề bị tổn hại.”

Đại chưởng quỹ nói đến chỗ này, lại cố tình cầm thanh Kim Phong Ngọc Lộ lên, dùng hết sức lực để bẻ gập.

Hắn có tu vị ngũ phẩm, lúc này dùng toàn lực để bẻ gập cây đao này lại.

Nhưng khi đại chưởng quỹ buông tay ra, thanh kim đao này rung động kịch liệt, hết sức co dãn, quả nhiên là không bị tổn hại một chút nào.

Đại chưởng quỹ lại đi đến trước đá thử đao ở bên cạnh, toàn lực chém một đao, theo một tiếng ‘cheng’ vang lên, tia lửa tung tóe, trên thân đá thử đao xuất hiện một vết đao sâu tầm nửa thước, kim đao lại không hề bị sứt mẻ, lưỡi đao cũng không có bất kỳ tổn hại nào.

Sở Hi Thanh nhìn thấy tình cảnh này, lại có loại cảm giác như đang xem gian thương bán dao thái rau ở trên chợ.

Tuy nhiên, chất liệu của kim đao đúng là rất tốt.

Đá thử đao kia rõ ràng là Huyền Vũ Kim Cương nham tinh luyện mà thành, cực kỳ cứng rắn.

Thanh kim đao Kim Phong Ngọc Lộ này chém vào đá thử đao mà vẫn không hề bị tổn hại, có thể thấy lời của đại chưởng quỹ là không sai.

Sở Hi Thanh lại cau mày: “Thanh kim đao Kim Phong Ngọc Lộ này còn được, vấn đề là thanh ngọc đao này, cây đao này là chất ngọc, lại mỏng lại giòn. Chỉ sợ vừa giao thủ với cao thủ là sẽ bị gãy, ta cần nó làm gì?”

Đại chưỡng quỹ nghe vậy thì cười đắc ý: “Đây chính là nguyên nhân vì sao Kim Ngọc Lương Duyên lại có vỏ đao bằng pháp khí.”

Hắn vỗ một chưởng xuống, khiến ngọc đao kia bị đánh nát vụn, sau đó cầm vỏ đao lên.

Theo đại chưởng quỹ khởi động trận pháp trên vỏ đao, những mảnh vụn của cây ngọc đao kia đều dồn dập bay về phía vỏ đao.

“Vỏ đao này gọi là Kim Gia Ngọc Tỏa, là vỏ đao của cả hai thanh đao này, nó không chỉ có thể khôi phục ngọc đao trong nháy mắt, mà còn có thể ôn dưỡng kim đao, chữa trị tất cả ám thương trong kim đao. Ngoài ra, nó còn có thể gia tăng nguyên thần của ngươi, hỗ trợ ngươi thi triển thân pháp, tăng tốc độ thân pháp của hệ Vân và hệ Vụ.”

Chương 808: Thực lực tăng vọt (4)

“Nói thật, nếu như người khác sử dụng ngọc đao này thì sẽ có nguy hiểm rất lớn, tuy rằng ngọc đao rất nhanh, nhưng không cẩn thận là cụt tay như chơi. Nhưng ta nghe nói Kỳ chủ tu luyện Bá thể, hơn nữa trình độ còn rất cao. Dù cho ngọc đao bị gãy vỡ, thì Kỳ chủ vẫn có thể ứng phó.”

Lúc này, đại chưởng quỹ lại rút ngọc đao từ trong vỏ đao ra.

Quả nhiên, thanh ngọc đao này đã khôi phục như lúc ban đầu, không có bất kỳ vết rạn nào.

Sở Hi Thanh nhất thời cảm thấy hứng thú hơn, trong mắt tràn đầy tia sáng.

“Nhìn ra cũng không tệ lắm! Khuyết điểm của song đao này rất lớn, nhưng uy lực cũng rất không tầm thường.”

Sau đó, hắn nhìn đại chưởng quỹ với ánh mắt nghi ngờ: “Đôi song đao này bán hai mươi vạn lượng bạc là không có vấn đề, vì sao quý các lại muốn giảm một nửa?”

Khóe môi của đại chưởng quỹ nhất thời giật giật.

Lòng thầm nói vị Sở kỳ chủ này quả thật là không biết xấu hổ, nếu như bình thường thì đôi song đao này phải bán được bảy mươi tám mươi vạn lượng bạc, hai mươi vạn lượng chỉ có thể mua vỏ đao.

Đại chưởng quỹ cũng lười tranh luận với Sở Hi Thanh, hắn mở miệng giải thích: “Không dối gạt Kỳ chủ, vật này là do Kỳ Đao ma tượng – Lệ Thiên Công chế tạo từ bảy năm trước, hắn tặng cho Thiên Diệp Tiên Tử, muốn nhận được nụ cười của Thiên Diệp Tiên Tử, kết quả tiên tử liên qua tay bán đôi song đao này cho Bảo Khí các chúng ta. Sau khi Lệ Thiên Công biết chuyện thì đã giận dữ, tuyên bố bất cứ kẻ nào dám sử dụng đôi song đao này, thì nhất định sẽ lấy tính mạng của kẻ đó.”

“Tuy rằng Kỳ Đao ma tượng – Lệ Thiên Công chỉ có tu vị ngũ phẩm thượng, lại xuất thân từ Thần Đao môn, hơn nữa còn là Luyện khí sư trứ danh đương đại, thế gia có rất nhiều đao khách và kiếm khách cầu một đao một kiếm mà không được, vì vậy cam tâm tình nguyện ra roi cho hắn.”

“Vì vậy, từ đó đến giờ, đôi song đao này đã có bốn vị chủ nhân, tất cả đều trực tiếp hoặc gián tiếp chết trong tay Lệ Thiên Công. Lệ Thiên Công và Thiên Diệp Tiên Tử chính là nhân vật giang hồ của bản quận, việc này cũng rất nổi tiếng ở Đông Châu, Kỳ chủ chỉ cần hỏi thăm một chút là có thể biết rõ ràng.”

Hắn cười tủm tỉm nhìn Sở Hi Thanh: “Nhưng chuyện này đối với Sở kỳ chủ thì chỉ là một phiền phức nhỏ. Chỉ cần Kỳ chủ không sợ Lệ Thiên Công báo thù, vậy có thể dùng mười vạn lượng bạc để mua đôi song đao này.”

Sở Hi Thanh nhíu chặt lông mày.

Lòng thầm nói đây mà một một phiền phức ‘nhỏ’ sao?

Đôi song đao này quả thực chính là củ khoai nóng bỏng tay.

Hắn đã nghe nói đến danh tiếng của Kỳ Đao ma tượng – Lệ Thiên Công, đó là Luyện khí sư hàng đầu ở Đông Châu, ở đảo Bồng Lai cũng có thể xếp vào hai mươi vị trí đầu, làm người rất tà, bụng dạ hẹp hòi.

. . .

Khi Sở Hi Thanh rời khỏi Bảo Khí các, trên eo đã là đôi Kim Ngọc Lương Duyên đao kia, trên người cũng đã đổi Kính Thiên nội giáp.

Bảo Khí các đã đưa bộ nội giáp này đến Cổ Thị tập từ trước.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, vị đại chưởng quỹ này của Bảo Khí các thật sự là rất biết làm ăn.

Người này không chỉ hiểu rõ nhu cầu của hắn, còn hiểu năng lực thanh toán của hắn, quả thực là nhìn thấu hắn.

Nhưng Sở Hi Thanh cũng không có chịu thiệt, hắn đã ép giá của hai pháp khí này xuống, tổng cộng còn năm mươi hai vạn lượng.

Trong đó có mười hai vạn lượng bạc tiền mặt, thêm một cái Thiên Xà kiếm của Thượng Quan Thần Hạo, còn có thanh Tốn Phong Chấn Lôi đao trong tay hắn, cộng thêm Loan Huyết nội giáp trên người hắn, tổng cộng định giá bốn mươi vạn lượng bạc.

Đừng thấy Tốn Phong Chấn Lôi đao đã bị rạn nứt, về căn bản thì vẫn chưa bị tổn hại đến trụ cột, Bảo Khí các không thiếu Luyện khí sư giỏi, có thể chữa trị nó.

Về phần Loan Huyết nội giáp, tuy rằng cấp bậc của nó thấp, năng lực phòng ngự lại rất mạnh, còn có năng lực tự lành, rất được võ tu cấp thấp ưa chuộng.

Đây đều là hàng tốt khó cầu, Bảo Khí các bán qua tay là có thể kiếm được một khoản.

Bởi vậy, tài chính trong tay của Sở Hi Thanh vẫn còn hơn bốn mươi vạn.

Sở Hi Thanh lại nghĩ mua thêm một cái pháp khí cường hóa lực lượng nguyên thần và đao ý.

Đáng tiếc là Bảo Khí các cũng không có thứ mà Sở Hi Thanh muốn.

Bình thường chỉ có thuật sư mới cố gắng cường hóa lực lượng nguyên thần, võ tu không cần thi triển pháp thuật, cường hóa để làm gì?

Còn về phần võ ý, nếu như cảnh giới của ngươi không đủ, lực lượng nguyên thần có mạnh hơn thì cũng vô dụng.

Thế gian có rất ít người như Sở Hi Thanh, chỉ mới thất phẩm mà võ ý đã lên đến tầng mười một, mạnh đến mức nguyên thần của bản thân cũng không chịu nổi. Hơn nữa chỉ dùng đao ý là có thể trọng thương thần phách của người khác.

Võ tu không có nhu cầu ở phương diện này, nên có rất ít Luyện khí sư chế tạo.

Sở Hi Thanh đánh du kích ở quận Thái Sơn, giết chết không ít cao thủ, nhưng chưa bao giờ thu được thứ tương tự như vậy.

Chương 809: Thực lực tăng vọt (5)

Còn về phần pháp khí cường hóa Nhai Tí đao ý, thì lại là thế gian hiếm có.

Trong thiên hạ này, võ tu tu luyện Nhai Tí đao ý sẽ không vượt quá ba trăm người. Đại đa số người trong đó đều là lướt qua rồi thôi, không có đi sâu vào.

Có người nói chỉ có bảy vị của Vô Tướng thần tông tu luyện Nhai Tí đao ý lên đến tầng thứ mười hai, có thể lấy một địch vạn trên chiến trường.

Vì vậy, hắn phải đến Vô Tướng thần tông rồi mới nghĩ biện pháp tìm pháp khí này.

Bản sơn Vô Tướng thần tông cũng có luyện khí sư, nhưng cần hắn đi thu thập tài liệu.

Sau đó, Sở Hi Thanh dứt khoát đi đến Thiên Vấn các một chuyến.

Đây là một chi nhánh của Thiên Vấn các ở Cổ Thị tập, Tổng các của bọn họ ở vùng tây bắc, đã từng giúp Huyết Nhai Đao Quân chế tạo Thần Ý Đồ.

Sở Hi Thanh bỏ bảy vạn lượng bạc, mua một bộ ‘Trục Điện Chỉ toàn đồ’ và một bộ “Khinh Vân Tung toàn đồ” ở nơi này.

Trục Điện Chỉ toàn đồ rất thường thấy, Khinh Vân Tung toàn đồ thì tương đối hi hữu.

Đây là đồ của Vô Tướng thần tông, vì thế nên Khinh Vân Tung toàn đồ rất quý hiếm, giá cả đắt đỏ, cũng rất ít thấy.

Sở Hi Thanh đã muốn bức đồ này từ lâu, nhưng thứ nhất là không có tiền, thứ hai là trên thị trường không có.

Nhưng hôm nay, Thiên Vấn các lại có mọt bộ.

Hai bức chiến đồ này vẫn là do Ngô Mị Nương tự tay xăm cho hắn, chúng nó hợp nhất với “Truy Phong đao pháp toàn đồ”, chính là cái gọi “Phong Vân Thần Điện đồ”.

Tấm chiến đồ này vừa hoàn thành, Sở Hi Thanh cũng cảm giác được thực lực của bản thân mình đã biến hóa long trời lở đất.

Không chỉ Tam Tương võ ý của hắn được cường hóa lên một tầng, Thần Phong Minh Kính Đao, Mị Ảnh Vân Tung, Thần Lôi Động Chân Chỉ cũng được tăng cường bốn phần uy lực.

Tuy nhiên, những thứ này đều không hiện lên ở bảng nhân vật của hắn.

Hệ thống của Sở Hi Thanh không bài xích hắn cộng sinh với tiểu Tóc Húi Cua, nhưng lại coi chiến đồ và pháp khí là ngoại lực.

Kế Tiễn Tiễn vẫn hộ vệ ở bên người Sở Hi Thanh, khi nàng nhìn thấy Sở Hi Thanh đi xuống từ tầng hai, không khỏi nhướng mày lên.

Đôi mắt đẹp của nàng hiện lên một tia kỳ dị, quan sát Sở Hi Thanh một phen: “Chúc mừng Kỳ chủ, đao ý lại được cường hóa lần nữa, tay nghề của vị Ngô cô nương này thật sự là rất tốt.”

Nàng biết Sở Hi Thanh đến Chiến Văn các là chuẩn bị ba đồ hợp nhất, vẽ Phong Vân Thần Điện đồ.

Nhưng Phong Vân Thần Điện đồ bình thường, là không thể cường hóa Tam Tương võ ý, chỉ có thể gia tăng hiệu quả của ba bức chiến đồ cũ.

Chỉ có Hình Xăm Sư tài giỏi mới có thể kết nối ba bức chiến đồ với nhau, chân chính hòa vào làm một, khiến Phong Vân Thần Điện đồ được phát huy đến trình độ mạnh nhất.

Trình độ của Ngô Mị Nương này, đã cách Hình Xăm Sư đỉnh cấp không xa.

Kế Tiễn Tiễn không khỏi ‘chậc chậc’ hai tiếng: “Sức chiến đấu của Kỳ chủ bây giờ, đã sắp vượt qua ta rồi. Hiện giờ, chỉ sợ những nhân vật như Long Hành đều không phải đối thủ của Kỳ chủ.”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười: “Long Hành có tu vị lục phẩm thượng, sức chiến đấu ngũ phẩm hạ, ta nào có thể đơn độc đánh thắng người này? Không có Hà La Ngư trợ giúp, ta nhiều nhất là chống đỡ được một hai canh giờ.”

Trong mắt Sở Hi Thanh ngậm lấy vài phần tự tin và đắc ý.

Một hai canh giờ, ít nhất cũng là ba ngàn năm ngàn hiệp, mà tuy rằng bây giờ hắn không thắng được Long Hành, nhưng võ tu lục phẩm thường bình thường thì sẽ không phải là đối thủ của hắn.

Dù là đối mặt với những cao nhân ngũ phẩm kia, Sở Hi Thanh cũng có thể chống đỡ trong chốc lát, sẽ không bị người ta giết trong chớp mắt.

Sức chiến đấu vượt một cấp rưỡi, từ cổ chí kim đến giờ cũng không có bao nhiêu người.

Tần Mộc Ca đã từng làm được, nhưng đó là sau khi nàng tu đến ngũ phẩm, pháp khí và chiến đồ đều đứng đầu, Vạn Thần Kiếp đã tiểu thành.

Lúc này, thậm chí Sở Hi Thanh còn có tự tin áp chế Tần Mộc Ca trong cùng cấp.

Tuy rằng Sở Hi Thanh vẫn không thể cấp tốc đánh bại Tần Mộc Ca, cuối cùng vẫn sẽ bị Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của nàng dây dưa đến chết, nhưng hắn vẫn có thể áp chế nàng ba đến năm canh giờ, làm cho nàng trọng thương.

Có điều, những thứ này đều là do tiền nặn ra. . .

Võ giả tu hành, pháp tài lữ quả nhiên là không thể thiếu.

Trong đó, công pháp tu hành là đầu tiên, không có công pháp tu hành thì còn luyện võ cái gì?

Tài chính là thứ hai.

Không có tiền tài sẽ không có bí dược, không có pháp khí, không có chiến đồ.

Theo một trình độ nào đó, tiền tài chẳng khác nào sức chiến đấu.

Diệp Tri Thu có thiên tư cỡ nào chứ, chỉ là không do có tiền, nên bây giờ vẫn là lục phẩm thượng.

Sở Hi Thanh vừa nghĩ đến Diệp Tri Thu, liền nhìn thấy Diệp Tri Thu cõng một thanh trọng kiếm chạy từ phía xa xa đến bên này.

Nàng vẫn không có pháp thuật ngự không, nhưng tốc độ thân pháp lại không kém hơn bất kỳ võ tu ngũ phẩm nào, nhảy một cái là có thể vượt qua mười mấy trượng, sau đó rơi xuống trước người Sở Hi Thanh.

Chương 810: Thực lực tăng vọt (6)

Trên mặt Diệp Tri Thu cũng ngậm lấy vài phần vui mừng: “Sử sư đệ, vài hôm nữa thuyền Bình Thiên của Tam Bình sư huynh sẽ đi ngang qua Đông Châu, ta chuẩn bị ngồi thuyền của hắn để đến Vô Tướng thần tông, ngươi có muốn đi cùng hay không?”

Cách đây không lâu, Vô Tướng thần tông đã nhận định Sở Hi Thanh là Huyết Nhai dự bị, Diệp Tri Thu thân là giáo đầu của hắn, tự nhiên là nước lên thuyền lên, được một lượng lớn ‘thiện công’, cũng được thăng lên làm đệ tử nội môn.

Bây giờ nàng đã không thể chờ đợi được nữa, muốn đến Vô Tướng thần tông ngay, dùng bí dược ngũ phẩm, lại nhận công pháp tu hành tiếp theo từ tông môn.

Đáng tiếc là Thanh Hư Tử chỉ ở Đông Châu bốn ngày là đã trở về bản sơn Vô Tướng thần tông, khi đó Diệp Tri Thu còn chưa kịp bàn giao công việc của Đông viện, bằng không thì nàng đã đi cùng với Thanh Hư Tử rồi.

Kế Tiễn Tiễn nghe thấy hai chữ ‘Tam Bình’, ánh mắt lập tức co lại, trong con ngươi hiện ra vài phần kiêng kị.

Sở Hi Thanh cũng cảm thấy hơi nghi ngờ: “Thuyền Bình Thiên? Chẳng lẽ là một chiếc thuyền bay?”

“Đúng vậy!” Diệp Tri Thu hơi gật đầu: “Tam Bình sư huynh là đệ tử chân truyền của tông ta, trong tay hắn có một chiếc phi thuyền cấp độ nhị phẩm, trong vòng một ngày có thể bay hai vạn dặm. Khoảng cách từ Đông Châu đến Vô Tướng thần tông phải mười vạn dặm, nếu như đi đường bộ thì phải mất mấy tháng, nhưng nếu như đi thuyền của Tam Bình sư huynh, thì năm ngày là có thể đến nơi.”

“Nếu như ngươi bỏ qua cơ hội này, thì trong thời gian ngắn sẽ không có cơ hội như vậy đâu. Hơn nữa Tam Bình sư huynh là đệ tử chân truyền trong tông, sức chiến đấu đuổi sát Địa Bảng, đủ để bảo vệ ngươi an toàn.”

Sở Hi Thanh nghe thấy mấy chữ ‘sức chiến đấu đuổi sát Địa Bảng’ thì lại rùng mình.

Lúc này hắn đã chú ý đến vẻ dị dạng trên mặt Kế Tiễn Tiễn.

Sở Hi Thanh không khỏi cảm thấy tò mò: “Giáo đầu, vị Tam Bình sư huynh này là nhân vật thế nào, hắn rất mạnh sao?”

Lúc này, hắn đã là đệ tử nội môn của Vô Tướng thần tông, theo lý mà nói thì có thể gọi Diệp Tri Thu là sư tỷ, nhưng hắn vẫn quen gọi là giáo đầu.

“Đương nhiên là mạnh, hắn là một trong những Siêu thiên trụ của tông môn, là Binh Thiên thánh truyền, tu luyện thành công Bình Thiên Kiếm.”

Diệp Tri Thu lắc đầu: “Nhưng người này cũng là một quái nhân, người này tự lấy danh xưng là Tam Bình, tất cả thi đấu trong tông môn đều là hòa. Chơi cờ với người khác cũng đều là hòa, chưa giờ có thắng bại. Hắn còn có một sở thích là đấu rượu với người khác, nhưng kết quả cuối cùng đều là không thua không thắng. Hắn và Kiếm Tàng Phong cùng với một người khác trong tông rất tâm đầu ý hợp, được xưng là ‘Tam Hữu’. Lần này, Tông Tam Bình đến Đông Châu, chính là vì tìm Kiếm Tàng Phong.”

Nàng lắc đầu, trong lời nói ngậm lấy vẻ khó mà tin nổi: “Nói đến thì Kiếm sư huynh cũng thật sự là rất may mắn, Tông Tam Bình ở trong tông môn có danh tiếng là mắt cao hơn đầu, chỉ nhìn người bằng nửa con mắt, nhưng lại khá là tôn trọng Kiếm sư huynh, đồng ý làm bạn với hắn.”

Sở Hi Thanh không khỏi nhướng mày, nghĩ đến hôm ở tổng đà Hải Thanh Bang.

Hắn đoán việc kia quá nửa là do Kiếm Tàng Phong làm.

Vị Kiếm sư huynh này rõ ràng là thâm tàng bất lộ.

Dường như vị Diệp giáo đầu này có hiểu lầm rất lớn với Kiếm sư huynh?

Nhưng đúng lúc này, Diệp Tri Thu lại nhìn vào phần eo của Sở Hi Thanh, ánh mắt quái lạ: “Đây là đôi Kim Ngọc Lương Duyên đao? Kim Ngọc Lương Duyên của Kỳ Đao ma tượng – Lệ Thiên Công? Mua từ Bảo Khí các sao?”

“Đúng vậy!” Sở Hi Thanh sờ sờ đôi song đao bên hông: “Giáo đầu cũng từng nghe nói đến đôi song đao này?”

“Đương nhiên là từng nghe nói đến, đôi song đao này đã hại chết mấy người, cộng thêm các nhân vật liên quan đến nó, có thể nói là đại danh đỉnh đỉnh.”

Diệp Tri Thu cười khổ một chút: “Xem ra ngươi vô duyên với thuyền BÌnh Thiên của Tam Bình sư huynh rồi. Kỳ Đao ma tượng – Lệ Thiên Công đang ở trên thuyền Bình Thiên, có người nói là được một vị trưởng lão trong tông mời đến Vô Tướng thần tông để luyện đao.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì ngẩn người, sau đó liền cười gằn một tiếng: “Ta cũng không sợ hắn.”

Hắn còn chưa quyết định có ngồi thuyền Bình Thiên lên phía bắc hay không.

Nhưng tuyệt đối không phải vì sợ hãi kẻ này.

Diệp Tri Thu thì lại lắc đầu: “Vấn đề là trên thuyền Bình Thiên còn có rất nhiều võ tu ngũ phẩm lục phẩm, đều là đệ tử nội môn ngoại môn của Vô Tướng thần tông ta, tất cả đều đi theo Tam Binh sư huynh về bản sơn, tham dự thi đấu của tông môn, thậm chí trong đó còn có một kẻ xếp hạng 6 trên Thần Tú Thập Kiệt đao.”

Nàng đoán là chỉ cần Kỳ Đao ma tượng – Lệ Thiên Công hơi gây xích mích, hứa hẹn sẽ luyện đao cho những người này, thì sẽ có rất nhiều người đi gây sự với Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh nghe lời nói của Diệp Tri Thu, lúc đầu còn không cảm thấy gì, nhưng khi nghe đến mấy chữ ‘hạng 6 trên Thần Tú Thập Kiệt đao’, nhất thời lại hiện lên một tia vui mừng.

Mấy ngày gần đây, chữ ‘ác’ trong cột danh vọng của hắn đã biến mất, không thể kiếm thêm điểm huyết nguyên, thu nhập giảm mạnh.

Sở Hi Thanh đang đau đầu vì chuyện này, không ngờ lần này lại có thể gặp mặt hạng 6 Thần Tú Thập Kiệt đao.

Chương 811: Tương lai có hi vọng

Ngày 13 tháng 5, quận thành Giang Nam, Luận Võ Lâu Đông Châu.

Tuy rằng nơi này có một chữ ‘Lâu’, nhưng thật ra là do một tòa lầu cao tầm sáu tầng, còn có hai tòa các đông tây cao ba tầng tạo thành một quần thể kiến trúc.

Khi xưa, lầu chính ở trung ương là địa phương bận rộn nhất, dòng người đông như mắc cửi.

Nhưng bây giờ, bầu không khí nơi này lại ngột ngạt đến cực điểm, hoàn toàn tĩnh lặng.

Đại đa số phòng ốc trong lầu đều không có một bóng người, có vẻ vô cùng quạnh quẽ.

Dù có người làm việc ở trong lầu thì cũng là vẻ mặt yên lặng, động tác nhẹ nhàng, cố gắng không nói lời nào, không phát ra tiếng động nào.

Tại tầng thứ năm và tầng thứ sáu, nơi làm việc và chỗ ở của vị lâu chủ Luận Võ Lâu Đông Châu, tứ phẩm Thần Cơ học sĩ Vương Triều Dương thì càng là tĩnh lặng.

Đám biên soạn ở trong Luận Võ Lâu, tất cả đều cố gắng chọn nơi khác để làm việc.

Bọn họ đều cẩn thận từng li từng tí, lặng yên không một tiếng động, hơn nữa vô tình hay cố ý tránh khỏi tòa lầu chính ở trung ương.

Trong toàn bộ Luận Võ Lâu, chỉ có hệ phái của Tạ Chân Khanh là thong dong bình tĩnh.

Nàng đứng ở tầng thứ ba của Đông quán, ngậm lấy vài phần đắc ý và châm biếm mà nhìn tầng sáu tòa lầu chính kia.

“Nói cho người phía dưới, không cần phải làm như vậy, bảo bọn họ cứ làm việc bình thường là được. Tất cả đều chen vào hai quán Đông Tây, hoặc là mang việc về nhà, vậy còn ra thể thống gì? Bọn họ đang làm cho ai xem vậy?”

Thật ra thì Tạ Chân Khanh cực kỳ vui vẻ với tình cảnh trước mắt.

Nàng biết đám biên soạn ở tầng dưới kia đang giả bộ, cố tình làm cho nàng xem, biểu thị ý không đội trời chung với Vương Triều Dương.

Nhưng nếu tiếp tục như vậy, hiệu suất làm việc của Luận Võ Lâu Đông Châu sẽ giảm mạnh.

Vấn đề là Tạ Chân Khanh đã phụng mệnh lệnh của Lệ bộ thị lang, chưởng khống toàn bộ công việc hàng ngày của Luận Võ Lâu Đông Châu.

Vì vậy, nàng không thể bỏ mặc cho chuyện này xảy ra được.

Nếu như Luận Võ Lâu Đông Châu xảy ra vấn đề gì, phải thì trách nhiệm sẽ nằm trên người nàng.

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Đổng Lâm Sơn ở sau lưng Tạ Chân Khanh lại thấy hơi buồn cười: “Có điều, quán chủ ngài nói đám người phía dưới giả bộ thì chưa chắc. Lần này, Luận Võ Lâu Đông Châu chúng ta mắc sai lầm lớn, không chỉ bêu xấu trên giang hồ, còn bị Lễ bộ thị lang dạy dỗ một trận, đám người phía dưới thật sự đã chán ghét vị lâu chủ này rồi, không muốn làm việc với hắn, chứ đừng nói là thân cận với hắn.”

Chín ngày trước, Đổng Lâm Sơn đã được Tạ Chân Khanh điều đến Luận Võ Lâu Đông Châu.

Đổng Lâm Sơn vốn còn rất do dự.

Cái gọi là thà làm đầu gà chứ không làm đuôi trâu.

Hắn làm lâu chủ Luận Võ Lâu quận Tú Thủy còn chưa được nửa năm, vẫn còn chưa kịp hưởng thụ mùi vị của lâu chủ.

Hơn nữa nội bộ Luận Võ Lâu Đông Châu đấu tranh rất kịch liệt, rõ ràng là một cái hố to.

Nhưng mấy ngày trước, tình thế Đông Châu đại biến, Tạ Chân Khanh cũng rất có thành ý, rất coi trọng người thuộc hạ cũ như hắn, chuẩn bị cho hắn nhận trọng trách ở đây.

Đổng Lâm Sơn suy nghĩ một hai ngày, vẫn biết thời biết thế mà chạy đến.

Tạ Chân Khanh nghe vậy thì lại cười lạnh một tiếng: “Bọn họ phiền chán vào thời điểm này thì lại có ích gì? Khi đó ta đã nói là chờ một thêm chút, kéo dài thêm một đoạn thời gian, chờ xem tình thế, cuối cùng toàn bộ người trong lâu, có bao nhiêu người đứng về phía ta?”

“Vương Triều Dương không thể chờ đợi được, muốn phát hành tập san phụ trương, kết quả bây giờ thế nào? Phụ trương tuyên bố chưa đến mười ngày, Án sát sứ ty Đông Châu liền thủ tiêu lệnh truy nã với Sở Hi Thanh.”

Đổng Lâm Sơn nghĩ thầm, việc này đúng là không ra gì, ai có thể ngờ được chỉ vẻn vẹn mười ngày, Thiết Kỳ Bang sẽ lắc mình biến hóa, trở thành ‘nghĩa dân’ trợ giúp triều đình bình định phản tặc?

Thái thú Tư Không Thiện và đám thế gia Tú Thủy thì lại bị triều đình coi là phản tặc mà tru diệt?

Chuyện này khiến cho Luận Võ Lâu Đông Châu trở thành chuyện cười của toàn bộ võ lâm Đông Châu.

Mà không chỉ tất cả phòng trà quán rượu ở tám quận trong Đông Châu, đều mang chuyện này ra làm trò cười, mà chuyện này cười này còn lan tràn đến bên ngoài châu.

Lễ bộ và Luận Võ Tổng Lâu càng tức giận lôi đình.

Đầu tiên là mất mặt vì chuyện xếp hạng của Sở Hi Thanh, thế mà còn chưa đủ, giờ lại mất mặt lần thứ hai, còn làm tổn thất uy tín của Luận Võ Lâu.

Còn cả Tạ Chân Khanh nữa, lần này nàng cũng vì chán ghét cảnh này, cho nên mới mời hắn từ quận Tú Thủy qua đây.

Khi đó, đại đa số người trong lầu đều đứng ở phía đối mặt với Tạ Chân Khanh.

Đổng Lâm Sơn âm thầm hít một hơi: "Quán chủ, chúng ta đã chuẩn bị tập san có thêm phụ trương rồi, đã có thể mang đi in ấn, quán chủ ngài có muốn nhìn qua một lần không?"

"Không cần, bảo bọn họ mau chóng in ấn và phát hành đi."

Tạ Chân Khanh phất phất tay, lòng thầm nói tập san có thêm phụ trương này là do nàng ra sức ủng hộ, tất cả văn chương đều do nàng sửa bản thảo, bây giờ còn có gì đáng xem?

"Đây là hành động đầu tiên của Luận Võ Lâu ta sau khi bình định phản loạn, tuyên bố càng sớm càng tốt. Bằng không sẽ chỉ làm người bên ngoài chế giễu."

Mấu chốt là bây giờ mới là ngày 13 tháng 5, cách thời gian tuyên bố kỳ Luận Võ Thần Cơ tiếp theo tận một tháng.

Bọn họ không thể không phát thêm một tập san có thêm phụ trương, dùng để tiêu trừ ảnh hưởng.

Tất cả những thứ này đều là họa do Vương Triều Dương gây ra.

Chương 812: Tương lai có hi vọng (2)

Lúc này, thần sắc nàng hơi cứng lại: "Thời gian gần đây, Thiết Kỳ Bang và Sở Hi Thanh có hành động bất thường nào không? Tình hình hai quận Tú Thủy và Tầm Dương thế nào?"

"Thiết Kỳ Bang có rất nhiều hành động."

Sắc mặt Đổng Lâm Sơn dửng dưng: "Sở Hi Thanh dứt khoát chỉnh đốn lại Thiết Kỳ Bang. Hắn nhập Tây Sơn đường vào tổng đà, còn khuếch trương quy mô của hai đường Tuyển Phong và Thiết Kỳ, ngoài ra còn tăng thêm Thần Xạ đường, Sùng Châu đường."

"Mỗi một đường khẩu đều mở rộng đến hai ngàn người, tổng khoảng một vạn, thành viên đều là tinh nhuệ có tu vị nhập phẩm, có người nói trong đó có hơn bốn ngàn người có tu vị bát phẩm, Thiết Kỳ Bang còn trắng trợn ném tiền, sưu tập các loại thuốc để cho bọn họ tu luyện bí pháp Hoàng Đạo.”

“Dự đoán là không lâu sau, tổng đà Thiết Kỳ Bang sẽ nắm giữ một đội nhân mã có quy mô hơn vạn người, sức chiến đấu đuổi sát biên quân, thêm vào bang chúng ở ngoại đường, số lượng người đạt đến 17.000 người, đủ để áp chế đường thủy Đông Châu, trở thành đại bang phái nhất đẳng trong cảnh nội Đông Châu.”

Tạ Chân Khanh cau mày liễu.

Thật ra thì quy mô của Thiết Kỳ Bang cũng không tính là gì, trong thiên hạ này có vô số thế lực có thực lực vượt xa Thiết Kỳ Bang.

Đặc biệt là phương bắc và hai châu Hà Lạc, hơi tí là mười mấy vạn bang chúng.

Vấn đề là Thiết Kỳ Bang chẳng những có chiến tích đánh bại binh mã triều đình, còn có năng lực tổng động viên vô cùng to lớn ở quận Tú Thủy, chuyện này khá là mẫn cảm.

Nếu quận Tú Thủy xảy ra chuyện, Thiết Kỳ Bang động viên hai mươi vạn bang chúng là không có vấn đề, chuyện này có thể trở thành họa lớn ở địa phương.

Mặc dù Tạ Chân Khanh rất có hảo cảm với Sở Hi Thanh, nhưng sẽ không vì vậy mà quên bổn phận của mình.

Luận Võ Lâu chính là một trong những tai mắt của triều đình, có chức trách giám sát thiên hạ.

Vì đề phòng có chuyện không may xảy ra, vẫn phải nhắc nhở triều đình chú ý.

“Sở Hi Thanh còn điều chỉnh kết cấu của Thiết Kỳ Bang, hắn điều chỉnh cả Nội Vụ đường, Tuần đường, Hình đường, Lễ đường, ngoài ra còn tăng thêm Độ Chi đường để quản lý tài sản, tăng thêm Thủy đường để quản lý các chủ thuyền và sản nghiệp ở dưới cờ.”

“Đây là để phân tán quyền lực của Nội Vụ đường, sắp xếp lại các chức trách ở trong bang, có thể khiến cho Thiết Kỳ Bang vận chuyển càng hợp lý hơn. Có người nói tất cả chủ thuyền dưới trướng Thiết Kỳ Bang đều rất vui mừng, chi nhánh của Thủy đường này trải rộng khắp hai quận Tầm Dương và Tú Thủy, có thể giúp bọn họ thu thập tin tức, bù đắp lẫn nhau, tranh thủ càng nhiều việc làm ăn hơn.”

Lúc này, giọng nói của Đổng Lâm Sơn hơi ngưng trọng: “Ngoài ra, Sở Hi Thanh đổi tất cả ngoại đường Tầm Dương, Tú Thủy, Cổ Thị thành ‘Phân đà’, cái này ở dưới đường khẩu, lại trên phân đàn. Có thể thấy dã tâm của vị Sở kỳ chủ này không nhỏ.”

Tạ Chân Khanh nghe vậy, sắc mặt cũng ngưng trọng, gật đầu nói: “Tuổi của hắn vẫn chưa đến mười sáu, mà đã trở thành chủ của một bang, không có dã tâm mới là kỳ lạ.”

Sở Hi Thanh đổi rất nhiều ngoại đường thành “Phân đà”, rõ ràng là để cho sau này tiện sáp nhập thành đường khẩu.

Đây quả thật là để lộ dã tâm của Sở Hi Thanh.

Chỉ có thế lực của Thiết Kỳ Bang mở rộng ra đến mấy quận, thì mới cần phải sát nhập thành đường khẩu, như vậy mới tiện cho việc quản lý.

Nhưng việc này cũng không ảnh hưởng gì đến chuyện bọn họ tuyên bố tập san có thêm phụ trương cả.

“Sau đó là Thập Thất Liên Hoàn Ổ, Thiết Kỳ Bang đã đuổi giết bọn họ đến ngày hôm qua mới thôi, Thiết Kỳ Bang đa quét sạch tất cả phân đà của Thập Thất Liên Hoàn Ổ, cũng càn quét tất cả tàn quân.”

Đổng Lâm Sơn nói đến chỗ này, lại hơi cau mày: “Kỳ quái chính là, Thiết Tiếu Sinh và Bát Tí Kim Cương Kiếm - Bộ Yên Thành lại thể hiện ra sức chiến đấu nằm ngoài dự đoán của chúng ta.”

“Nằm ngoài dự đoán?” Tạ Chân Khanh hơi kinh ngạc: “Vượt qua ở mức độ nào? Có chiến tích cụ thể hay không?”

“Vậy thì không có, hai người này đều không gặp phải đối thủ ra dáng nào cả.”

Đổng Lâm Sơn cười khổ một chút: “Nhưng khi bọn họ thảo phạt Thập Thất Liên Hoàn Ổ thì không ai địch nổi, ta cho rằng phải quan tâm đến hai người này nhiều hơn. Còn nữa, mấy trận chiến của Thiết Kỳ Bang ở quận Tầm Dương cũng rất đáng chú ý, Tây Sơn đường, Thiết Kỳ đường, Tuyển Phong đường của bọn họ đều có không ít cao thủ, sức chiến đấu khá mạnh, cũng cần phải quan tâm nhiều hơn.”

Tạ Chân Khanh hơi nhướng mày: “Là mới gia nhập Thiết Kỳ Bang trong thời gian gần đây?”

Theo suy nghĩ của nàng, tuy rằng Nhậm Đạo Hành đã bỏ trốn, nhưng

Thập Thất Liên Hoàn Ổ cũng không phải quả hồng mềm.

Có rất nhiều thế lực ở Đông Châu đều âm thầm giúp đỡ bọn họ, tất cả đều muốn dùng Thập Thất Liên Hoàn Ổ để thử sức Thiết Kỳ Bang.

Đổng Lâm Sơn khẽ lắc đầu: “Cũng không phải, tất cả đều là người cũ của Thiết Kỳ Bang và Tây Sơn đường.”

Chuyện này làm cho hắn thấy rất kỳ lạ, những người này trước kia đều thường thường không có gì lạ, hiện giờ đột nhiên tăng mạnh. Khi chiến đấu với Thập Thất Liên Hoàn Ổ thì đã lập rất nhiều công lao.

Chương 813: Tương lai có hi vọng (3)

Tạ Chân Khanh ngưng thần suy nghĩ một chút, sau đó liền thấy buồn cười.

“Không có gì lạ đâu, đây là do Thiết Kỳ Bang cung cấp bí dược cho bang chúng ở quy mô lớn, không phải giang hồ đang có lời đồn đại sao? Thiết Kỳ Bang bây giờ được gọi là “Nợ bang’. Hiện giờ, phàm là người có chút tu vị trong Thiết Kỳ Bang, đều sẽ nợ bang một khoản tiền, tất cả đều vay tiền để mua bí dược.”

“Bọn họ chiếm năm tòa Huyết Nguyên Đồ Trụ của Thượng Quan gia và Thẩm gia làm của riêng, dùng để đào tạo thiên phú huyết mạch cho bang chúng. Nói đến Sở Hi Thanh này đúng là rất mạnh mẽ, hắn cũng không sợ những người mạnh lên xong, thì sẽ bỏ bang mà đi, tìm chỗ khác tốt hơn.”

Đổng Lâm Sơn gật đầu, lòng thầm nói cũng có khả năng này.

Thật ra thì rất nhiều con cháu bình dân đều có thiên phú không tầm thường, chỉ là không có tiền mua bí dược, không có cơ hội sử dụng Huyết Nguyên Đồ Trụ, vì vậy cả đời đều không thể kích hoạt thiên phú, trầm luân ở dưới tầng chót.

Mà bây giờ, Thiết Kỳ Bang lại cung cấp cho bọn họ một con đường.

Ngay khi Luận Võ Lâu Đông Châu sắp tuyên bố tập san có thêm phụ trương mới, Sở Hi Thanh cũng đang chuẩn bị hành trình lên phía bắc.

Mấy ngày trước hắn đã tìm Ngô Mị Nương để tìm hiểu tình hình một phen, sau đó liền quyết định đi theo Diệp Tri Thu, cũng ngồi phi thuyền của Tông Tam Bình để lên phía bắc.

Trong vòng mấy tháng gần đây, không có phi thuyền nào của Vô Tướng thần tông đi ngang qua Đông Châu nữa.

Thế lực khác thì đúng là có, nhưng thứ nhất là phải mất tiền, thứ hai là không an toàn.

Có người nói, ít nhất là mười ngàn lượng bạc một người.

Nếu không ngồi phi thuyền, bọn họ chỉ có thể đi theo kênh đào lên phía bắc, mãi cho đến tận Thanh Châu thì đổi sang đường bộ, tổng thời gian phải mất đến tận ba bốn tháng.

Trong quãng thời gian này, lại không thể tu luyện võ đạo, làm lỡ mất mấy tháng thời gian.

Còn có đường biển nữa, nhưng trên biển có hải tặc càn quấy, đại yêu hoành hành, còn nguy hiểm hơn cả đi theo đường kênh đào.

Mà bây giờ, lại không phải mùa gió, phải mất hai tháng để đi đến U Châu.

Sở Hi Thanh đã có quyết định, liền bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị.

Chủ yếu là bàn giao các công việc của Thiết Kỳ Bang.

Sở Hi Thanh dự tính là mấy năm tiếp theo, mình sẽ ở tại phương bắc, không rảnh để quan tâm đến phía nam này.

Vì vậy, mặc kệ là Thiết Kỳ Bang hay Tây Sơn đường, tất cả đều phải sắp xếp ổn thỏa.

Cục diện của Thiết Kỳ Bang bây giờ, làm cho hắn rất là đau đầu.

Đầu tiên, gốc rễ của hắn là Tây Sơn đường cũng không yên ổn.

Nội quỷ thật sự là quá nhiều.

Những người này còn không chịu theo hắn đến Vô Tướng thần tông để đào tạo sâu, một lòng một dạ muốn ở lại quận Tú Thủy, để tìm kiếm manh mối của Nghịch Thần Kỳ và bảo tàng Liệt Vương.

Mà người cũ chưa đi, người mới đã đến.

Theo tin tức của Ngô Mị Nương, gần đây Lục phiến môn và Cẩm y vệ đã và đang rất quan tâm đến Thiết Kỳ Bang, liên tục điều động nhân viên qua bên này.

Đúng lúc Thiết Kỳ Bang đang trắng trợn mở rộng, mời chào không ít nhân thủ, không biết có bao nhiêu mật thám lẻn vào rồi.

Sở Hi Thanh cũng không thể không tàn nhẫn, hắn phái tất cả những cái được gọi là 'sư huynh đệ' kia đi làm đàn chủ ở các nơi, thậm chí còn làm đà chủ luôn.

Ví dụ như Hướng Quỳ, liền được thăng lên làm đàn chủ Thiết Lâm đàn, chấp chưởng trấn Thiết Lâm.

Nói đó có một quặng sắt quy mô trung đẳng, chung quanh còn có vạn mẫu ruộng tốt, đủ để nuôi dưỡng một trăm hai mươi bang chúng, còn có hơn một nghìn thợ mỏ.

Bản thân Hướng Quỳ tựa như có chút không vui, hắn cảm giác mình cách Tây Sơn đường và quận thành Tú Thủy quá xa, không tiện điều tra sâu hơn về Nghịch Thần Kỳ.

Nhưng Sở Hi Thanh đã điều hắn đi, hắn cũng không thể nói gì.

Hướng Quỳ mang theo 'tin tưởng' của Sở Hi Thanh mà rời khỏi Tây Sơn, đi đến trấn Thiết Lâm nhậm chức đàn chủ.

Sở Hi Thanh lại lo lắng cho hai người Lý Thần Sơn và Ngụy Dương, cố tình quét hai cái 'thẻ khuôn Diệp Tri Thu (bản 50%)', rồi sử dụng với bọn họ.

Thẻ khuôn Diệp Tri Thu bản 50% có giá cao đến tận 16 điểm huyết nguyên, chỉ đứng sau Lục Loạn Ly.

Thật ra Sở Hi Thanh có chút ghét bỏ thẻ khuôn Diệp Tri Thu.

Vị sư tỷ này của hắn, rõ ràng là có tài nhưng trưởng thành muộn.

Ít nhất thì trước mắt, ngoại trừ sức chiến đấu vượt cấp ra, thì Diệp Tri Thu cũng không có chỗ nào thần kỳ.

Đổi thành thẻ khuôn Tần Mộc Ca hay Lục Loạn Ly, không phải thơm hơn sao?

Chỉ là vận may của hắn gần đây rất không tốt, cũng có thể nói là hệ thống ba ba không chịu ra sức, Sở Hi Thanh vẫn không thể quét được thẻ khuôn của hai người này.

Nhưng thẻ khuôn Diệp Tri Thu vẫn mạnh hơn sự tưởng tượng của hắn.

Sau đó, Sở Hi Thanh còn cố ý thử thân thủ của hai người Ngụy Dương và Lý Thần Sơn, phát hiện sức chiến đấu của hai người được cường hóa khoảng bốn đến năm phần, đã đạt đến tầng thứ lục phẩm thượng.

Sở Hi Thanh lấy một địch hai, lại cần dùng đến sáu mươi hiệp mới có thể đánh bại bọn họ.

Sau đó, hắn còn lo lắng không đủ, cố tình đổi cho hai người họ hai tấm thẻ thiên phú Thuần Dương tam giai, dùng để bù đắp tiềm lực của bọn họ.

Dự tính là trong vòng nửa năm nữa, tu vị của hai người bọn họ có thể tăng thêm một cấp, sức chiến đấu lại có thể sánh vai với Long Hành, khi đó liền có thể chống đỡ một phương rồi.

Chương 814: Tương lai có hi vọng (4)

Sau đó là tổng đà Thiết Kỳ Bang cũng có vấn đề lớn.

Nếu là trước kia, thực lực và thiên phú của Thiết Tiếu Sinh đã đủ để chống đỡ Thiết Kỳ Bang rồi, lại có thêm Bát Tí Kim Cương Kiếm - Bộ Yên Thành giúp đỡ, liền không có vấn đề gì.

Nhưng bây giờ, thế lực của Thiết Kỳ Bang đã vắt ngang hai quận, đã là thế lực nhất đẳng trong phạm vi Đông Châu.

Nếu như không có một cao thủ có thể sánh vai với Thiết Cuồng Nhân, vậy thật sự là không nói được.

Mà lần này, hắn đi đến bản sơn của Vô Tướng thần tông, gần như đã mang tất cả ‘cao thủ thần bí’ đi cùng, khiến cho thực lực của Thiết Kỳ Bang giảm mạnh.

Vừa hay Sở Hi Thanh lại quét ra ‘thẻ cường hóa Thiết Cuồng Nhân (nhị giai)’.

Giá cả gấp bốn lần nhất giai, cần tận 90 điểm huyết nguyên.

Sở Hi Thanh cắn răng một cái, liền đổi tấm thẻ này, rồi sử dụng với Thiết Tiếu Sinh.

Điểm huyết nguyên của hắn bây giờ đã lên đến 4121 điểm.

Từ khi Tây Sơn đường dựng cờ, Thiết Kỳ Bang liên tục đại thắng đến giờ, mỗi ngày Sở Hi Thanh đều kiếm được một lượng lớn điểm huyết nguyên.

Truy nã của triều đình và tập san có thêm phụ trương của Luận Võ Lâu cũng để cho hắn kiếm được một mớ.

Mãi đến tận hai ngày nay, thu nhập điểm huyết nguyên của Sở Hi Thanh mới bắt đầu giảm dần, mỗi ngày chỉ được khoảng ba mươi điểm.

Số điểm huyết nguyên khổng lồ này lại không có chỗ dùng, trước mắt chỉ có thể nằm ở đó mà không xài được.

Sở Hi Thanh cho rằng điểm huyết nguyên không xài thì chính là vật chết, không có lợi ích gì.

Nếu như không dùng điểm huyết nguyên lên người mình, ngại gì không rút ra một ít để dùng cho thuộc hạ? Như vậy cũng có thể tăng cường thực lực của hắn.

Vì vậy, từ sau khi trận chiến bình định Tú Thủy đến giờ, Sở Hi Thanh chỉ cần nhìn thấy thẻ khuôn là sẽ sử dụng cho thuộc hạ.

Đáng tiếc là thời gian này hệ thống quá không ra sức, thẻ khuôn Tần Mộc Ca và Lục Loạn Ly đều không thấy tăm hơi, những 'thẻ khuôn Thiết Tiếu Sinh', 'thẻ khuôn Bộ Yên Thành', 'thẻ khuôn Ngụy Dương', 'thẻ khuôn Lý Thần Sơn' thì lại xuất hiện liên tục.

Sở Hi Thanh cũng không chê, chỉ cần là có thì đều sẽ mua lại.

Trong mắt người ở tầng thứ Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly thì những người này tự nhiên là không đáng nhắc tới.

Nhưng ở trong mắt của người bình thường, những người này đã coi là rất xuất sắc, đủ để một võ tu binh dân bước vào ngũ phẩm, thậm chí là tứ phẩm.

Mấu chốt là chúng nó cũng rất rẻ, 'thẻ khuôn Thiết Tiếu Sinh' chỉ cần chín điểm huyết nguyên, chỉ bằng một nửa Thiết Cuồng Nhân.

Thẻ khuôn Bộ Yên Thành thứ quý giá nhất trong đám thẻ khuôn hạng ba này, cao đến 13 điểm huyết nguyên, chỉ sau Thiết Cuồng Nhân.

Sở Hi Thanh cảm thấy khá là kinh ngạc.

Hắn phát hiện mình có thể quét ra thẻ khuôn hay không, hoàn toàn quan hệ với độ thân mật.

Chỉ có người có quan hệ tương đối thân mật với hắn, mới có thẻ khuôn xuất hiện trong võ đạo bảo khố.

Vấn đề là hắn và Bộ Yên Thành mới quen nhau hơn một tháng.

Sở Hi Thanh cũng có ấn tượng không tệ với người này, nhưng trước mắt vẫn là giao dịch tiền bạc.

Sau khi hắn suy nghĩ cẩn thận, liền sử dụng một tấm thẻ thiên phú Thần Thương (tam giai) với vị này.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, nói không chừng tên này là một 'liếm cẩu', nhưng người này có đáng giá để đầu tư hay không, vậy thì cần phải quan sát thêm.

(liếm cẩu = một thuật ngữ mạng của TQ, chỉ người bỏ qua tôn nghiêm và thể diện để quấn lấy đối phương, dùng mặt nóng dán mông lạnh)

Sau đó, hắn phát hiện Bộ Yên Thành càng ngày càng cần cù chăm chỉ hơn, khi truy sát Thập Thất Liên Hoàn Ổ ở quận Tầm Dương cũng rất ra sức, lúc tác chiến cũng anh dũng không sợ chết.

Mãi đến tận một ngày trước khi đi, Sở Hi Thanh đã đổi ba tấm thẻ khuôn Bộ Yên Thành, sáu tấm thẻ khuôn Thiết Tiếu Sinh, mười chín tấm thẻ khuôn Ngụy Dương, và hai mươi hai tấm thẻ khuôn Lý Thần Sơn, tổng cộng bỏ ra hơn 200 điểm huyết nguyên.

Sở Hi Thanh không thể không bỏ chút tâm tư, tỉ mỉ lựa chọn hơn mười vị thanh niên chưa đến hai mươi tuổi, lại trung thành đáng tin, nhẫn nhục chịu khó, dám đánh dám liều ở trong Tây Sơn đường, Thiết Kỳ đường và Tuyển Phong đường.

Sau khi Sở Hi Thanh ném tất cả những tấm thẻ này ra ngoài, hắn cũng hơi yên tâm rồi.

Thiết Kỳ Bang bây giờ, trên có mấy người Thiết Tiếu Sinh và Bộ Yên Thành, dưới có Lý Thần Sơn cầm đầu các cao thủ làm cơ sở, đủ để đảm bảo cơ nghiệp của Thiết Kỳ Bang ở hai quận Tầm Dương và Tú Thủy.

Chỉ cần Thiết Kỳ Bang và Tây Sơn đường an ổn, là có thể cung cấp rất nhiều tài nguyên cho hắn và Sở Vân Vân.

Chờ đến khi những người này trưởng thành, tương lai của Thiết Kỳ Bang nhất định sẽ làm người khác giật nảy cả mình.

Mà trong khi Sở Hi Thanh đang xử lý công việc của Thiết Kỳ Bang, hắn lại nhận được hai phần tài liệu chính của bí dược thất phẩm thượng mà Kiếm Tàng Phong mang đến.

Chương 815: Tam Bình cư sĩ

Tài liệu chính của bí dược Vô Tướng công thất phẩm thượng tổng cộng hai loại, một là phượng quan (mào) của thần cầm Cửu Phượng, một là trái tim của Ma xà Tương Liễu.

Trong truyền thuyết, Cửu Phượng là một chủng loại phượng hoàng, lại có một lời đồn là do một vị đế quân và chín vị phi tần hợp thể biến thành.

Sơn Hải Kinh có viết, trong ngọn núi lớn ở bắc cực có Phượng chín đầu, mặt người thân chim, tên là Cửu Phượng.

Phượng quan của Cửu Phượng, chính là chín cái mào ở trên đầu nó.

Tương Liễu cũng là một loại thần thú, thân rắn chín đầu, một đời ăn người vô số.

Cửu Phượng nắm giữ chín loại lực lượng tính dương không giống nhau, Tương Liễu nắm giữ chín loại lực lượng tính âm không giống nhau.

Bởi vì Tương Liễu kém Cửu Phượng một đẳng cấp, vì thế bí dược này chỉ cần phượng quan của Cửu Phương, lại cần trái tim của Tương Liễu.

Vô Tướng công có thể nhờ vậy mà tiến giai đến tầng thứ bảy, tu vị nguyên công tăng lên đến thất phẩm thượng.

Đương nhiên, một võ tu thất phẩm không có khả năng thu hoạch được phượng quan Cửu Phượng và trái tim Tương Liễu chân chính.

Bí dược chỉ cần huyết mạch gần của Cửu Phượng và Tương Liễu, ở cấp độ thất phẩm thượng là được.

Nếu như còn không tim được, vậy còn có thể hạ thấp yêu cầu, nhưng Vô Tướng công mà bọn họ tu luyện, tương lai sẽ không có hiệu quả nhắm thẳng vào nhất phẩm nữa.

Bởi vậy, có thể thấy được vì sao hai tộc nhân và yêu lại là kẻ địch, đề phòng lẫn nhau.

Rất nhiều công pháp của nhân loại đều cần một số tài liệu từ yêu tộc để thăng cấp. Bên phía yêu tộc cũng như vậy, có người nói máu nhân tộc do bị phong ấn, nên cực kỳ cosl inh tính, là tài liệu tuyệt vời để gia tăng độ tinh khiết trong huyết mạch của yêu tộc.

Lại có lời đòn, thời kỳ thượng cổ, nhân tộc chính là dựa vào yêu tộc che chở, nên mới có thể tiếp tục sống sót tại thế giới này.

Chúng nó nuôi nhốt nhân tộc, coi như là dê bò gia súc.

Mãi cho đến khi nhân tộc từng bước nắm giữ và hiểu rõ phương pháp cởi bỏ phong ấn huyết mạch, nắm giữ pháp khí, nắm giữ chiến văn.

Hai phần tài liệu mà Kiếm Tàng Phong mang đến cho Sở Hi Thanh, tự nhiên không phải là hàng bình thường.

Cả hai đều là huyết mạch tương đối gần của Cửu Phượng và Tương Liễu, cấp độ ngũ phẩm, phẩm cấp là đỉnh cấp trong đỉnh cấp.

Trong đó có một phần là do Vô Tướng thần tông ban tặng.

Có thể nói, Vô Tướng thần tông đã rất tận tâm trong việc đào tạo Huyết Nhai thánh truyền là Sở Hi Thanh này.

Một phần khác là Sở Hi Thanh tự bỏ tiền ra mua.

Vì đây là tài liệu chính của bí dược, lại là loại đỉnh cấp nhất, 45.000 lượng bạc không bớt, hoặc là dùng 'thiện công' để đổi.

Cần biết, tại Đông Châu này thì có tiền cũng không mua được loại bí dược đẳng cấp này.

Đừng nói là người thường, mà ngay cả danh gia vọng tộc cũng không có con đường để thu mua.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chỉ cần huyết mạch gần Cửu Phượng và Tương Liễu ở cấp độ lục phẩm thì cũng đã có thể phối chế bí dược đỉnh cấp rồi, giá cả cũng chỉ 25.000 lượng bạc, rẻ hơn rất nhiều.

Nếu như không phải thiên kiêu và siêu thiên kiêu có hi vọng vào nhất phẩm, sẽ không ai bỏ nhiều tiền như vậy để mua bí dược đẳng cấp này.

Một người chỉ có thể tu luyện đến tam phẩm, cần phải cân nhắc đến chuyện sau tam phẩm sao?

Hai phần phượng quan Cửu Phượng và trái tim Tương Liễu được phong ở trong một khối Cửu Ngưng huyền băng dài rộng ba thước, bên ngoài còn có khí lạnh tràn ra.

Ngày đó, Kiếm Tàng Phong tay nâng bốn khối băng lớn đến tổng đà Thiết Kỳ Bang, tiện tay đưa cho Sở Hi Thanh rồi cười khổ nói: "Thanh Hư sư thúc trở về thần tông, liền cố tình bảo Nội Vụ Viện lấy hai phần bí dược trong kho hàng mang đến cho ngươi, chỉ trong vòng mười ngày ngắn ngủi đã đưa đến nơi này."

"Nhưng tu vị của Sở sư đệ hẳn là còn thiếu một chút đúng không? Biết thế thì chờ Tam Bình sư huynh đến, chờ người đến Vô Tướng thần tông xong thì mới đưa cho ngươi. Muốn bảo tồn hai món đồ này là một chuyện rất phiền phức, yêu cầu rất hà khắc, không cẩn thận là sẽ làm cho dược lực giảm mạnh, thậm chí còn mất dược lực."

Thật ra Kiếm Tàng Phong rất khó hiểu.

Tại trận chiến ở Hải Thanh Bang, Sở Hi Thanh đã biểu hiện tu vị thất phẩm thượng.

Kết quả là Thanh Hư Tử hỏi một câu, hắn lại nói mình mới thất phẩm hạ.

Kiếm Tàng Phong nghĩ thầm, chẳng lẽ Sở Hi Thanh còn có một loại thiên phú huyết mạch kỳ lạ, có thể tạm thời tăng cao tu vị?

Nếu như là vậy, thì đây cũng là một loại thiên phú đỉnh cấp nhất.

Kiếm Tàng Phong rất tò mò, nhưng cũng biết điều mà không dò hỏi.

Hỏi thăm thiên phú của người khác, chính là chuyện tối kỳ, dù là đồng môn thì cũng là như thế.

Còn về phần tại sao Sở Hi Thanh lại yêu cầu hai phần bí dược, thì Kiếm Tàng Phong cũng không để ý.

Hắn biết bên cạnh Sở Hi Thanh có rất nhiều thiên tài. Hiện giờ, tất cả tinh hoa của võ quán Chính Dương, đều tụ tập ở bên cạnh Sở Hi Thanh.

Ngay cả Lưu Nhược Hi kia cũng đang bắt đầu bộc lộ tài năng ở võ quán Chính Dương. Thiên phú của nàng cũng là rất hiếm thấy.

Có lẽ phần bí dược này là Sở Hi Thanh chuẩn bị cho thuộc hạ của mình thôi.

Huống hồ, cái tên này cũng đã trả tiền rồi.

Chương 816: Tam Bình cư sĩ (2)

Sở Hi Thanh lại vui mừng vô hạn, dù cách một lớp băng dày, Sở Hi Thanh cũng có thể cảm ứng được hơi thở của sự sống mạnh mẽ từ bên trong huyền băng kia.

Nhưng đúng là bảo tồn mấy thứ này khá phiền phức, không chỉ cần duy trì nhiệt độ nhất định, mà còn có yêu cầu với Linh lực, áp lực và hoàn cảnh.

Phương pháp bảo tồn bí dược cấp cao hơn thì còn hà khắc hơn.

Tài liệu bí dược thất phẩm đến lục phẩm còn có thể nghĩ biện pháp bảo tồn, sau lục phẩm thì không có cách nào.

Trừ nguyên công hai hệ Kim và Thạch ra, tất cả đều phải lấy ở hiện trường, dùng ở hiện trường, như vậy mới có thể đạt được hiệu quả tốt nhất.

Vì vậy, trên thị trường là không bán bí dược sau lục phẩm, võ tu chỉ có thể tự mình đi làm, hoặc là đến bắc địa nơi Cự linh hoành hành, hoặc là tranh giành bí dược ở trong những nơi nguy hiểm bốn phía như bí cảnh.

Chỉ có hai hệ Kim và Thạch là ngoại lệ.

Phương bắc đúng là có những đoàn đội võ tu chuyên môn đi săn bắn, có thể hộ tống chủ thuê đi săn bắn bí dược, bao trọn gói từ a đến z luôn, có người nói một ngày thu đấu vàng.

“Đúng là phiền phức, ta còn phải mất nửa tháng nữa mới có thể thăng cấp.”

Sở Hi Thanh cũng rất đau đầu.

Ba thước chính là một mét, đây là bốn tảng băng rộng một mét vuông, mà khí lạnh cực kỳ kinh người, võ tu thất phẩm bình thường vừa tiếp xúc là khí huyết trong cơ thể bắt đầu đóng băng.

Hắn còn phải duy trì nhiệt độ cho khối băng này, không thể để nó tan chảy.

Trước kia Sở Hi Thanh không cân nhắc đến chuyện bảo quản, dù sao Thiết Kỳ Bang cũng có rất nhiều thuật sư, có hơn bảy mươi vị thuật sư thất phẩm, thuật sư lục phẩm cũng có ba người.

Một phần lớn trong đó đều bắt nguồn từ cung phụng của Thượng Quan gia và Thẩm gia, xem như là dư nghiệt phản tặc Tú Thủy.

Sau khi những người này được Thiết Kỳ Bang bảo vệ, thì cực kỳ thành thật, cẩn thận làm việc cho Thiết Kỳ Bang.

Khi đó hắn cũng không ngờ nửa tháng sau mình sẽ đi thuyền lên phía bắc.

Hắn vốn cho rằng, khi mình xuất phát thì cũng đã dùng bí dược, đã lên cấp thất phẩm thượng.

Bây giờ thì hay rồi, bí dược này đi ngàn dặm xa xôi từ phương bắc để đến đây, giờ lại phải vạn dặm xa xôi trở về phương bắc.

Sở Hi Thanh lập tức dùng ánh mắt chờ mong để nhìn Lục Loạn Ly.

Vật này giao cho thuật sư bảo quản là ổn thỏa nhất.

Lục Loạn Ly chính là thuật sư, hơn nữa còn là thuật võ song tu có tu vị lục phẩm thượng.

Lục Loạn Ly quay đầu qua chỗ khác, né tránh ánh mắt của Sở Hi Thanh.

Nàng cũng dự định đi theo Sở Hi Thanh lên phương bắc, nhưng không có dự định bại lộ thân phận thuật sư của mình.

“Giao cho ta đi!” Sở Vân Vân đứng dậy đi qua, hai tay bắt một cái ấn quyết.

Sở Hi Thanh thì lại nhướng mày lên, nửa tin nửa ngờ: “Vân Vân, ngươi có thể làm được sao?”

Sở Vân Vân chủ tu chính là ‘Nghĩ hóa’, hơn nữa còn lấy hệ Hỏa làm chủ.

Nhưng giọng nói của hắn chợt im bặt.

Bởi vì bốn khối Cửu Ngưng huyền băng đã bắt đầu ngừng tỏa khí lạnh.

Đồng thời còn có một luồng khí lạnh mạnh mẽ bao trùm lên tầng ngoài của bốn khối Cửu Ngưng huyền băng này.

Sở Vân Vân thì lại nâng một con rùa có đuôi rất dài, toàn thân màu đen, quơ quơ ở trước mặt Sở Hi Thanh: “Ngươi khá may mắn, sau khi ta thăng cấp thất phẩm, thì đã có chút tiến bộ ở Hàng Thần thuật.”

Thật ra là Nghĩ Hóa thuật, nàng trực tiếp nghĩ hóa ra một ‘Huyền Vũ chi linh’.

“Hay cho một Huyền Vũ hàng thần!”

Kiếm Tàng Phong kinh ngạc nhìn Sở Vân Vân một chút: “Bao gồm cả linh lẫn ý, bên trong ẩn chứa đạo vận. Chỉ một con Huyền Vũ chi linh này, võ tu thất phẩm bình thường cũng không phải đối thủ của ngươi. Thật sự không biết khi người tu luyện đến nhất phẩm, thì Toan Nghê chi pháp của ngươi sẽ như thế nào nữa?”

Hiếm thấy nhất chính là, nữ tử này chủ tu là Toan Nghê, là Hỏa pháp!

Thiên phú của hai huynh muội này, đều là siêu quần bạt tụy.

Đáng tiếc, Thanh Hư Tử sư thúc đi quá nhanh.

Bằng không hắn mà thấy nữ tử này, nhất định sẽ vui mừng vô hạn, vui mừng khi tông môn lại có một lương tài mỹ ngọc.

Sở Vân Vân mỉm cười, đường đường chính chính ôm quyền với Kiếm Tàng Phong: “Kiếm đặc sứ quá khen, tiểu nữ không dám nhận!”

Nàng cũng âm thầm chạy đến tổng đà Hải Thanh Bang, tận mắt nhìn thấy Kiếm Tàng Phong sử dụng hai môn thánh truyền của Vô Tướng thần tông, nên cũng khá coi trọng người này.

Kiếm Tàng Phong gật đầu, quay đầu nhìn Sở Hi Thanh: “Lần này đi qua đây, một là để đưa bí dược cho ngươi, hai là để thông báo cho ngươi nên lên đường. Cũng khá trùng hợp, hai phần tài liệu chính này vừa đến, thì phi thuyền của Tam Bình sư huynh cũng đã vào địa phận Tú Thủy.”

Sở Hi Thanh không cảm thấy bất ngờ chút nào.

Hắn cũng khá quan tâm đến thuyền Bình Thiên của Tam Bình cư sĩ, cũng biết sáng sớm hôm nay, chiếc thuyền này dừng ở quận thành Giang Nam một canh giờ, sau đó lại khởi hành lần nữa.

Với tốc độ của chiếc phi thuyền này, trưa hôm nay là sẽ đến Tú Thủy.

Sở Hi Thanh cũng đã chuẩn bị cho việc lên phương bắc rồi, không còn gì phải chuẩn bị nữa.

Chương 817: Tam Bình cư sĩ (3)

Một khắc thời gian sau, một chiếc phi thuyền cực lớn chậm rãi bay đến trên không trung của quận thành Tú Thủy.

Tạo hình của chiếc thuyền này giống hệt như ba chiếc thuyền lớn ở trên mặt sông, chỉ là quy mô cực kỳ lớn, còn lớn hơn cả tổng đà của Thiết Kỳ Bang.

Thân tàu được làm từ Thông Thiên Mộc và Vân Kim sinh ra ở phương bắc, màu sắc ám ngân, khá là bắt mắt.

Nó dài ít nhất là năm mươi trượng, rộng khoảng tám trượng, cao khoảng mười hai trượng, thân tàu khổng lồ tựa như một con cá voi giữa không trung, để lại một cái bóng đen cực lớn trên mặt đất.

Khi chiếc phi thuyền này bay ngang trời mà đến, toàn bộ quận thành bên dưới đều bị náo động.

Đường phố vốn đang tiêu điều vì trận chiến gần đây, giờ phút này lại tuôn ra rất nhiều người.

Bọn họ đều ngạc nhiên không thôi, tất cả đều chỉ chỉ chỏ chỏ về phía bầu trời.

Cuối cùng, chiếc phi thuyền này dừng lại ở trên không trung của võ quán Chính Dương.

Tam Bình cư sĩ chuyên môn đến đây tìm Kiếm Tàng Phong, vì thế chiếc phi thuyền này sẽ dừng lại ở đây một hai ngày.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh vẫn chuyển hành lý lên thuyền từ trước.

Hắn có rất nhiều đồ.

Đầu tiên là bốn khối băng bảo quản tài liệu chính của bí dược, tiếp đó là các loại điển tịch của thuật sư mà Sở Vân Vân thu thập được, tổng cộng hơn mười cái rương gỗ lớn, còn có các loại thuốc cần dùng cho tu hành, cũng phải hai mươi mấy cái rương gỗ lớn.

U Châu ở phương bắc là nơi sản xuất linh dược, loại thuốc nào cũng có.

Nhưng đống thuốc này là Sở Hi Thanh cướp được, không cần tiền nha. . .

Còn về phần các đồ dùng sinh hoạt thì xem như là ít, chỉ ba cái rương gỗ.

Bọn họ còn mang theo hai mươi mấy kiện binh khí dài ngắn, trên danh nghĩa là cung cấp cho Sở Hi Thanh luyện tập võ đạo hàng ngày.

Cột cờ Nghịch Thần Kỳ của Sở Vân Vân cũng che giấu ở trong đó.

Ngoài ra, Sở Hi Thanh còn mang nhà mang người.

Sở Vân Vân vẫn như hình với bóng với hắn, sống nương tựa lẫn nhau, không có đạo lý ở lại quận Tú Thủy.

Tu vị của nàng cũng đã đến thất phẩm, võ quán Chính Dương đã không thể để nàng tiến thêm một bước ở trên con đường pháp thuật.

Lưu Nhược Hi cũng cần đi theo.

Mấy ngày trước, Lưu Nhược Hi cũng đã dùng bí dược, tu vị đã tiến vào thất phẩm hạ, hơn nữa càng ngày càng được Sở Vân Vân coi trọng và thưởng thức, muốn mang nàng đến phương bắc để dạy dỗ.

Sở Hi Thanh cũng vui khi nhìn thấy cảnh này.

Tâm tính của Lưu Nhược Hi không tệ, làm việc không chỉ già giặn lão luyện, mà còn trung thành tận tâm, nếu như có thể bồi dưỡng được, tương lai chắc chắn sẽ trở thành một cánh tay đắc lực của hắn.

Hắn đang lưu ý thẻ khuôn Tần Mộc Ca bản 60% ở trong võ đạo bảo khố, ý đồ gia tăng thiên phú cho Lưu Nhược Hi.

Cũng chỉ năm mươi điểm huyết nguyên mà thôi, hai ngày là có thể kiếm về.

Tiếc là dạo này hệ thống rất không ra sức, đều không cho hắn thứ mà hắn muốn.

Tiếp đó là hai người hầu của Sở Hi Thanh, Chu Lương Thần và Kế Tiễn Tiễn.

Kế Tiễn Tiễn đúng là không có hành lý gì, chỉ có một rương gỗ quần áo. Lâm Hải Chu gia thì lại chuẩn bị cho Chu Lương Thần mười mấy cái rương đồ vật, khiến cho Chu Lương Thần cảm thấy rất ái ngại.

Còn cả Bạch Tiểu Chiêu.

Đây là con Ngũ vĩ tiểu bạch điêu, bình thường đều ở trên đỉnh đầu hoặc ở trên vai Sở Hi Thanh.

Nhưng Sở Vân Vân cũng không coi nàng là Linh sủng, mà coi nàng như muội muội, không cho tiểu bạch điêu ngủ chung với hắn, vì vậy sau khi Bạch Tiểu Chiêu lên thuyền thì cũng cần một gian phòng riêng.

Cuối cùng, để Sở Hi Thanh bất ngờ chính là Lục Loạn Ly, nàng cũng muốn đi theo Sở Hi Thanh lên phương bắc.

Nói chung khi Diệp Tri Thu xách một cái bọc nhỏ đi từ Đông viện ra thì khóe môi không khỏi co quắp lại.

Nàng quét mắt nhìn đám người ở sau lưng Sở Hi Thanh, còn cả một đống hành lý như ngọn núi nhỏ kia, lời nói hàm chứa châm chọc: “Sở sư đệ, ngươi đang dọn nhà đấy à?”

Sở Hi Thanh lại mặt không biến sắc mà gật đầu: “Không khác lắm! Sau này a sẽ coi Vô Tướng thần tông là nhà mình, tất nhiên phải mang gia sản đến đó rồi.”

Diệp Tri Thu hơi cứng lại.

Nàng càng không còn gì để nói, chỉ có thể ra vẻ hờ hững, gật đầu nói: “Thì ra là như vậy, ngươi có suy nghĩ này là rất tốt. Chỉ là không biết Tam Bình sư huynh nhìn thấy thì sẽ nghĩ thế nào?”

Cần biết, tải trọng của một chiếc phi thuyền là có giới hạn.

Tam Bình sư huynh người ta còn phải dựa vào chiếc thuyền Bình Thiên này để kiếm tiền, chở người chở hàng, kiếm lấy tiền tu hành.

Kiếm Tàng Phong thấy buồn cười.

Hắn nghĩ thầm, nếu lời này của Sở Hi Thanh truyền vào trong tai của mấy vị đại trưởng lão trong tông môn, mấy vị kia nhất định sẽ rất vui vẻ.

Lời này hắn cũng rất thích nghe.

‘Huyết Nhai Đao Quân’ tương lai luôn hướng về tông môn, đây là chuyện tốt.

Chương 818: Tam Bình cư sĩ (4)

“Không có vấn đề gì.” Kiếm Tàng Phong ngửa đầu nhìn lên: “Tam Bình sư huynh sẽ nể mặt ta một chút.”

Sau đó hắn vỗ tay một cái.

Trên thuyền Bình Thiên lập tức phóng ra một đạo Nguyên Từ linh quang, hút Sở Hi Thanh và tất cả mọi người lên, còn có số lớn hành lý và rương gỗ, tất cả đều bay lên không trung.

Phi thuyền là không thể nào hạ xuống mặt đất, chỉ có thể dừng lại tại nơi cách mặt đất một trăm trượng, bình thường đều dùng phương pháp này để đưa người và hành lý lên thuyền.

Nhưng có thể là đo hành lý của Sở Hi Thanh quá nhiều, cái Nguyên Từ linh quang này có vẻ hơi vất vả, run run rẩy rẩy đi lên trên.

Ròng rã một cái hô hấp thời gian, bọn họ mới lên được nửa trượng.

Diệp Tri Thu chờ đến thật sự thiếu kiên nhẫn, liền nhảy mấy cái trên không trung, trực tiếp nhảy lên thuyền.

Lúc này, Thiết Tiếu Sinh ở trên mặt đất lại ôm quyền về phía không trung: “Kỳ chủ cứ an tâm tu luyện ở phương bắc! Không cần lo lắng bên này, ta nhất định thay Kỳ chủ trông nom cơ nghiệp của Thiết Kỳ Bang và Tây Sơn đường, chờ ngày Kỳ chủ trở về!”

Thời gian gần đây, thiên phú huyết mạch của hắn tăng lên không ít, càng ngày càng tự tin với thực lực của bản thân.

“Còn nữa, vinh nhục tồn vong của Thiết Kỳ Bang ta đều nằm trên người Kỳ chủ, Kỳ chủ mạnh, thì Thiết Kỳ Bang mạnh, nếu như Kỳ chủ ở phương bắc không đủ tiền xài, hoặc là cần nhân thủ, thì nhất định phải gửi tin phù về, chúng ta sẽ toàn lực xoay xở cho Kỳ chủ.”

Bát Tí Kim Cương Kiếm – Bộ Yên Thành cũng đến đưa tiễn.

Hắn hơi khom người, sắc mặt nghiêm túc: “Kỳ chủ! Ngài cứ an tâm tu luyện ở phương bắc đi, chỉ cần Bộ mỗ còn một ngày, Thiết Kỳ Bang nhất định sẽ không có sai sót gì! Còn cả đám đạo chích ở hai quận Tầm Dương và Tú Thủy kia, Bộ mỗ nhất định sẽ diệt sạch bọn họ thay Kỳ chủ.”

Thái độ của hắn cực kỳ cung kính với Sở Hi Thanh.

Mấy ngày trước, hắn bỗng nhiên thức tỉnh thiên phú huyết mạch Thần Thương.

Đây là một loại thiên phú huyết mạch mà Bộ Yên Thành mơ ước mấy chục năm nay rồi.

Thời gian này, lại đúng vào thời gian hắn vừa mới gia nhập Thiết Kỳ Bang không lâu, nguyên do trong đó không cần nói cũng hiểu.

Chỉ là, điều khiến hắn nghi ngờ chính là, vì sao mình là thức tỉnh Thần Thương? Đầu nguồn của thiên phú huyết mạch này chính là kẻ địch sống chết với Ma thần Táng Thiên.

Ba vị Ma thần rất ít khi ban cho và trợ giúp tín đồ của bọn họ thức tỉnh Thần Thương.

Sở Hi Thanh cũng nhẹ nhàng ôm quyền với người phía dưới: “Xấu hổ! Ta làm Kỳ chủ thật sự không xứng chức, nhậm chức Kỳ chủ được một tháng mà đã phải lên U Châu phía bắc. Trong khoảng thời gian này không thể nào để ý đến công việc trong bang, cô phụ kỳ vọng của chư vị.”

“Chỉ có thể giao công việc của Thiết Kỳ Bang cho chư vị. Hai quận bốn đại ngoại đường, ba mươi sáu phân đà của Thiết Kỳ Bang đều là của mọi người đánh xuống, người người trong bang đều có phần, người người đều có trách nhiệm. Kính xin chư vị đồng tâm hiệp lực, duy trì phần cơ nghiệp này.”

Đến đưa tiễn Sở Hi Thanh còn có đám người Đơn Xích Linh, Lý Thần Sơn và Ngụy Dương, tất cả đều dồn dập nói không dám, nhất định sẽ tận tâm tận lực, ra sức làm việc cho Kỳ chủ.

Đơn Xích Linh và ba đứa con trai ở sau lưng, cũng dùng ánh mắt cung kính và kính ngưỡng để ngước nhìn Sở Hi Thanh.

Tuy rằng Đơn gia bọn họ bị Sở Hi Thanh hãm hại, không thể không cuốn vào trận tranh đấu của quận Tú Thủy.

Nhưng cách làm người của vị Kỳ chủ này đúng là rộng rãi và mạnh mẽ, phàm là thứ đã hứa hẹn với Đơn gia bọn họ, đều sẽ làm được, không cắt xén hay giảm bớt chút nào.

Lúc này, không chỉ Đơn Xích Linh đảm nhiệm đà chủ phân đà Thiệp Thủ, hai đứa con trai của hắn cũng được nhậm chức ở tổng đà Thiết Kỳ Bang, mỗi người làm một chức phó đà chủ, cai quản một trăm binh mã tinh nhuệ.

Cái này phong quang hơn so với trước kia nhiều.

Mấu chốt là Đơn gia bọn họ có thể dựa vào cái này để kiếm được càng nhiều tiền tu hành hơn, hắn và ba đứa con trai đều có hi vọng tiến thêm một bước.

Hơn nữa, Sở Hi Thanh và Thiết Kỳ Bang đều có tiền đồ rộng lớn, Sở Hi Thanh đã có thân phận Huyết Nhai dự bị, vào thẳng nội môn của Vô Tướng thần tông.

Vị này mới cất bước đã cao như vậy, tương lai tiến vào chân truyền của Vô Tướng thần tông là chuyện ván đã đóng thuyền.

Chỉ cần Sở Hi Thanh tiến vào tam phẩm, tuổi thọ 200 năm, Thiết Kỳ Bang ít nhất có hai trăm năm phong quang, thế lực cũng nhất định sẽ mở rộng lên thượng du.

Vì vậy, Đơn Xích Linh cũng thật lòng kính ngưỡng Sở Hi Thanh.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Đơn Xích Linh lại nghĩ thầm, cái Nguyên Từ linh quang này thật sự quá chậm. Năm mươi cái hô hấp mà mới bay lên chưa được một nửa, cổ hắn cũng hơi đau rồi.

Chương 819: Tam Bình cư sĩ (5)

Tận hơn một trăm cái hô hấp sau, Sở Hi Thanh và núi hành lý của hắn mới bị Nguyên Từ linh quang hút lên trên boong thuyền Bình Thiên.

Kiếm Tàng Phong cũng đã mất kiên nhẫn từ trước, cho nên đã bay lên boong thuyền trước rồi.

Sau khi Sở Hi Thanh lên thuyền, liền nhìn thấy Kiếm Tàng Phong đang nói chuyện với một thanh niên mặc cẩm bào màu xanh.

Dung mạo của người này khoảng không đến ba mươi, dáng người cao to anh tuấn, tóc dài đen bóng xõa ở sau vai, đường nét ngũ quan rõ ràng, mày kiếm anh tuấn, phía dưới là một đôi mắt giống như ưng, mí mắt hơi cao, nhìn qua khá giống với cá chết, lộ ra khí tức lạnh lùng xa cách và lười nhác, tựa như không có bất kỳ chuyện nào trên thế gian này có thể làm cho hắn hứng thú vậy.

“Tiểu Sở, ngươi qua đây!” Kiếm Tàng Phong vẫy vẫy tay với Sở Hi Thanh: “Đây là Tam Bình sư huynh của ngươi, Tông Tam Bình, tự lấy danh hiệu alf Tam Bình cư sĩ, là Bình Thiên thánh truyền của tông môn, Siêu thiên trụ nhất đẳng của phương bắc.”

Vẻ mặt Sở Hi Thanh trở nên nghiêm túc, ôm quyền thi lễ về phía Tông Tam Bình: “Đệ tử nội môn Sở Hi Thanh, gặp qua Tam Bình sư huynh!”

Tông Tam Bình lại rất lạnh nhạt, hắn quan sát Sở Hi Thanh một chút, liền thu tầm mắt lại.

Sau đó hắn đảo mắt liếc đám người ở sau lưng Sở Hi Thanh, còn cả đống hành lý như núi kia, da mặt không khỏi giật giật: “Ngươi chính là Sở Hi Thanh, là Huyết Nhai dự bị mà Thanh Hư Tử đã chọn? Nhìn qua không cũng tệ lắm, võ ý không tầm thường.”

Sau đó, hắn vung tay lên, trực tiếp ném một bình thuốc đến trước người Sở Hi Thanh, nó trôi nổi giữa hư không.

Giọng nói của Tông Tam Bình thì lại tản mạn và tùy tiện: “Ta và Kiếm sư huynh của ngươi còn có lời muốn nói, ngươi tự vào khoang đi, ta đã chuẩn bị có các ngươi bảy gian phòng, ở tầng thứ ba của thuyền, đạo thị của ta sẽ dẫn các ngươi đi qua.”

Sở Hi Thanh nhìn bình thuốc trước mắt, trong mắt hiện ra vẻ khó hiểu.

“Cầm đi, đây chính là lễ ra mắt của hắn.” Kiếm Tàng Phong cười híp mắt: “Tính cách của Tam Bình sư huynh chính là như vậy, ngươi đừng để trong lòng, nhưng tên này cũng coi như hào phóng, cũng là một trong mấy vị giàu nhất trong đám đệ tử chân truyền chúng ta.”

Ý tứ chính là ngu sao không cầm.

Sở Hi Thanh cũng yên tâm, cất bình thuốc vào trong tay áo.

Hắn không biết trong bình là thứ gì, nhưng nếu bình thuốc này từ tay Tam Bình cư sĩ, vậy sẽ không phải vật phàm.

Sau đó, hắn liền quay người, bắt đầu gánh hành lý cùng mấy người Chu Lương Thần, đi về phía trong khoang thuyền.

Tông Tam Bình rõ ràng là muốn nói chuyện riêng với Kiếm Tàng Phong, không muốn hắn ở đây nghe.

Mà lúc này, Tông Tam Bình nhìn Kiếm Tàng Phong với ánh mắt nghi ngờ: “Có thể thấy được ngươi rất coi trọng hắn, chỉ vì hắn là Huyết Nhai dự bị?”

Kiếm Tàng Phong nghe vậy thì hơi gật đầu: “Người này có tiền đồ rộng lớn, tính tình cũng hợp khẩu vị của ta, là người cùng một đường. Hành trình đi lên phía bắc này, ngươi nhất định phải trông nom hai huynh muội bọn họ nhiều hơn. Ngươi đừng xem thường hắn, tuy rằng người này chỉ là Huyết Nhai dự bị, nhưng hắn lại có thiên phú siêu quần bạt tụy trên đao đạo.”

“Thanh Hư Tử sư thúc nói, ngoài Thần Ý Xúc Tử Đao tầng một ra, sau này hắn còn có cơ hội tu luyện một môn thánh truyền. Còn cả em gái hắn nữa, chỉ cần có thể trưởng thành, nhất định sẽ là một thuật sư cấp Siêu thiên trụ, Tam Bình sư huynh không nên khinh thường.

Chuyện Sở Hi Thanh được Huyết Nhai thần đao nhận chủ, là Huyết Nhai thánh truyền chân chính, tạm thời chỉ có tông chỉ và mấy vị đại trưởng lão là biết chuyện này, không thể truyền ra ngoài.

Kiếm Tàng Phong lại lo lắng Tông Tam Bình bất cẩn, lo lắng đến an toàn của Sở Hi Thanh.

Tông Tam Bình không khỏi híp mắt lại.

Nếu như là người khác nói như vậy, hắn nhất định sẽ khịt mũi coi thường, tu luyện ba đại thánh truyền của tông môn, có dễ dàng như vậy sao?

Còn về phần thuật sư cấp Siêu thiên trụ thì lại càng hoang đường hơn. Sức chiến đấu của thuật sư rất yếu, muốn đạt đến cấp Siêu thiên trụ thì còn gian nan hơn võ tu gấp mấy lần.

Nhưng nếu như lời này là do Kiếm Tàng Phong nói, vậy Tông Tam Bình không thể không coi trọng.

Mà khi tông môn truyền lệnh đến, cũng đã nói rõ là hắn phải chú ý an toàn của Sở Hi Thanh.

Đối với vị ‘Huyết Nhai thánh truyền’ kia, thì tông môn lại không nói gì, khiến cho người ta khó hiểu và nghi ngờ.

“Ta sẽ chú ý.” Tông Tam Bình hơi gật đầu, sau đó ánh mắt hơi đọng lại: “Ngoài ra, tông môn còn bảo ta đi đến kinh thành một chuyến, đón vị Huyết Nhai thánh truyền của Kinh Tây Sở thị lên phương bắc luôn, người này là thế nào?”

“Sao ta biết được?” Kiếm Tàng Phong ngưng thần suy nghĩ một chút, vẫn ngưng giọng nói: “Cái Huyết Nhai thánh truyền này rất quái lạ, sau khi chủ mạch của Kinh Tây Sở thị chết hết, bọn họ đã hoàn toàn trở thành chó săn của thiên tử, ta lo Huyết Nhai thánh truyền này là bị thiên tử ‘luyện’ ra, dùng để tính toán Vô Tướng thần tông ta.”

Chương 820: Tam Bình cư sĩ (6)

“Luyện?” Tông Tam Bình suy tư.

“Hoàng thất Đại Ninh đã tích lũy ngàn năm, chỉ cần bọn họ muốn, nhất định có phương pháp kích hoạt chín vòng linh quang trên Huyết Nhai Bàn, người này có thể tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao hay không, có thể được Huyết Nhai thần đao tán thành hay không, tất cả vẫn là nghi vấn. Dù cho có tu luyện được, nhưng có thể làm việc cho Vô Tướng thần tông ta hay không thì vẫn không biết.”

“Vì vậy, Thanh Hư Tử sư thúc vẫn chưa triệu hồi Huyết Nhai đặc sứ trong thiên hạ, bọn họ vẫn đang dùng lượng lớn tài nguyên để tìm kiếm Huyết Nhai thánh truyền chân chính. Nhưng ngươi cũng đừng lạnh nhạt, cứ làm như bình thường là được.”

Thật ra thì Kiếm Tàng Phong muốn nói, ngươi quan tâm một mình Sở Hi Thanh là được, không cần quan tâm đến vị Huyết Nhai thánh truyền kia.

Nhưng hắn không thể nói như vậy, hắn chỉ có thể dùng danh nghĩa của Thanh Hư Tử để nhắc nhở.

“Nói cách khác, người này rất có khả năng là giả?”

Mặt Tông Tam Bình hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó bất đắc dĩ nói: “Lần này tông môn thật sự là làm khó ta rồi, Huyết Nhai thánh truyền quan trọng đến mức nào chứ? Không biết có bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm, ta chưa chắc đã bảo vệ được.”

Kiếm Tàng Phong lại không để ý lắm: “Việc này nhất định phải là ngươi, ngươi chính là Bình Thiên thánh truyền, khi ở quanh chiếc thuyền này, sức chiến đấu của ngươi có thể lên đến nhị phẩm. Bốn đạo thị dưới trướng ngươi cũng có tu vị không tầm thường, có sức chiến đấu của tứ phẩm, một đường này hẳn là không sao đâu. Nếu thật sự không được, có thể mời Bình Thiên thánh kiếm.”

Tông Tam Bình nghĩ thầm, hắn đang sợ đánh nhau sao? Hắn là sợ đánh nhau sẽ làm hỏng thuyền của mình.

Sau đó tông môn sẽ bồi thường sao? Dù sẽ bồi thường, nhưng việc làm ăn cũng phải dừng lại vài tháng.

Hắn lắc đầu, tò mò nhìn Kiếm Tàng Phong: “Vừa rồi ta thấy Diệp sư muội, dường như không muốn nói chuyện với ngươi. Ngươi ở võ quán Chính Dương mấy tháng, cơ hội tốt như vậy mà vẫn không có tiến triển gì?”

Trên gương mặt béo tròn và trắng trẻo của Kiếm Tàng Phong lại hiện lên vẻ mất hứng, giọng nói hơi lạnh: “Có thể không nói chuyện này hay không?”

Nói đến chuyện này, hắn liền sốt ruột.

Thật ra thì hai tháng trước, sư huynh muội bọn họ còn rất thân thiện.

Nhưng từ khi hắn hỏi ý của Diệp Tri Thu, Diệp Tri Thu trả lời, nói suy huynh là người tốt, nhưng không phải loại mà nàng thích, sau đó sư huynh muội bọn họ liền bắt đầu xa lạ.

Diệp Tri Thu không muốn phản ứng hắn.

Tông Tam Bình nghe vậy thì mỉm cười: “Đây là ngươi tự tìm, ai bảo ngươi giấu quá sâu. Nếu Diệp sư muội biết cách làm người của ngươi, biết tài hoa và thiên phú của ngươi, sao có thể không nể mặt ngươi chứ?”

Kiếm Tàng Phong lại lắc đầu phản đối: “Ngươi không biết tính cách của Diệp sư muội, ngươi đừng thấy nàng đã bị mài đi góc cạnh, nhưng thật ra đáy lòng vẫn rất kiêu ngạo, chưa bao giờ muốn dựa vào người khác, ngay cả một ít món quà nhỏ của ta mà nàng còn không chịu nhận.”

“Nàng biết ta thường thường không có gì lạ, không quyền không thể, nhưng vẫn nguyện ý ở chung với ta, nếu biết là là Song Thánh truyền, thì chỉ có thể cách xa hơn. Ngươi thấy nàng có leo lên cành cao nào ở tông môn không? Nàng chỉ một lòng một dạ với tu luyện thôi.”

Tông Tam Bình nhíu mày, phát hiện quả thật là vậy, trong lời nói của hắn hàm chứa đồng tình: “Vậy ngươi cũng thật là vất vả, ta đã bảo người chuẩn bị tiệc rượu, lát nữa sư huynh đệ chúng ta phải uống một bình.”

Lúc này, Kiếm Tàng Phong lại từ chối: “Không thích hợp, nơi này ta mới là địa chủ, phải là ta chuẩn bị tiệc rượu mới đúng.”

Nhưng mà quán chủ Lôi Nguyên của võ quán Chính Dương sẽ trả tiền.

Vị này cũng đang ngóng trông Tam Bình cư sĩ.

Sắc mặt Tông Tam Bình lại hàm chứa trào phúng: “Thôi đi! Quận Tú Thủy các ngươi có thể có món gì ngon? Còn về phần Lôi Nguyên kia, lát nữa ngươi bảo hắn đi lên gặp ta là được.”

Sau đó, ánh mắt hắn ngưng trọng, nhìn Kiếm Tàng Phong: “Sau khi uống xong, lại đánh một trận với ta, ta muốn biết, Bình Thiên Kiếm và Lượng Thiên Kiếm của ngươi đã đến mức nào rồi?”

Kiếm Tàng Phong nở nụ cười bất đắc dĩ, hắn biết Tông Tam Bình đến quận Tú Thủy tìm hắn, liền biết không miễn được chuyện này.

Nếu mình không chiến với Tông Tam Bình một trận, không để vị này hài lòng, thì hắn sẽ không rời khỏi quận Tú Thủy.

Mà trong khoang thuyền lúc này, Lục Loạn Ly lại ngậm lấy vài phần khó chịu: “Tông Tam Bình kia thật sự giống như lời đồn, mắt cao hơn đầu, không coi ai ra gì! Hắn cũng chỉ là một Siêu thiên trụ mà thôi, dựa vào cái gì mà xem thường ngươi?"

Sở Hi Thanh lại không để ý lắm.

Tông Tam Bình không phải xem thường, mà là không để ý, không chú ý.

Trên thế gian này, hẳn là không có nhiều người và chuyện khiến cho hắn chú ý và để bụng.

Huống hồ mình còn đi nhờ thuyền của người ta, nhận lễ ra mắt của người ta, nên cảm ơn người ta mới đúng.

Chương 821: Sở Nhất Đao

Sở Hi Thanh lại tò mò với Lục Loạn Ly hơn, hắn quay đầu hỏi: "Ngươi thật sự muốn đi theo ta lên phương bắc? Bỏ qua cột cờ Nghịch Thần Kỳ và bảo tàng Liệt Vương gì gì đó kia?"

Vẻ mặt Lục Loạn Ly vừa bất đắc dĩ lại vừa phân vân xoắn xuýt: "Mặc kệ, phụ thân nói với ta là tu hành vẫn quan trọng hơn, không tìm được cột cờ Nghịch Thần Kỳ và bảo tàng Liệt Vương thì thôi, mau chóng tiến vào ngũ phẩm, tu luyện thành công Đại Minh Vương Luân mới là việc chính. Dù sao là cờ Nghịch Thần Kỳ cũng đã đến phương bắc, triều đình sẽ không lấy được Nghịch Thần Kỳ hoàn chỉnh, vấn đề không lớn."

Sau đó, nàng liền liếc mắt nhìn trộm Bạch Tiểu Chiêu và Kế Tiễn Tiễn một chút.

Lục Loạn Ly sẽ không thừa nhận mình đi lên phương bắc là do ngoại lực thúc đẩy.

Sở Hi Thanh thì lại thấy buồn cười, lòng thầm nói cô bé Lục Loạn Ly cũng coi như thoát ra ngoài.

Đáng thương cho Kiếm Tàng Phong, và cả mấy người Vương Chính và Hướng Quỳ, vẫn phải chờ đợi ở quận Tú Thủy.

Nhưng đúng lúc này, hắn hơi nhướng mày lên, nhìn về phía một người đang chặn ở ngã rẽ phía trước.

Đó là một người trung niên khoảng bốn mươi tuổi, mặc áo bào đen, người này có mái tóc xám trắng, khuôn mặt thì như bị rìu đục, mũi thì lại cực to. Một thân quần áo thì lại lôi thôi tùy ý, có thể thấy là một người không quá quan tâm đến vẻ ngoài.

Người này nhìn thấy Sở Hi Thanh, và cả đao bên hông Sở Hi Thanh thì ánh mắt càng ngày càng ác liệt.

“Đây là Kim Ngọc Lương Duyên đao do ta chế tạo!”

Hắn ngẩng đầu lên, hai mắt hơi lồi mà nhìn vào Sở Hi Thanh: “Ngươi quá to gan, thế mà lại không sợ chết!”

Khi trung niên tóc xám tay đè trường đao, mở miệng nói chuyện, thì đạo thị dẫn đường cho mấy người Sở Hi Thanh đã đi đến trước mặt bọn họ.

Sau khi hắn nghe thấy lời này thì lại không phản ứng gì, chỉ nghiêng người, tràn đầy hứng thú, nhìn xem Sở Hi Thanh sẽ ứng phó thế nào.

Đạo thị này cũng rất tò mò, vì sao Kiếm Tàng Phong lại coi trọng Sở Hi Thanh đến vậy?

Đây chỉ là một Huyết Nhai dự bị không thể nào tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao bản hoàn chỉnh mà thôi.

Người này hoặc là có phong thái Thiên trụ, nhưng mà bây giờ vẫn còn chưa phải là Thiên trụ.

Sở Hi Thanh thì lại híp mắt lại.

Hắn chỉ nghe câu đầu tiên của trung niên tóc xám là đã biết người này nhất định là Kỳ Đao ma tượng – Lệ Thiên Công, chính là tên liếm cẩu này.

Sở Hi Thanh vẫn luôn rất có hảo cảm với liếm cẩu.

Dù sao đồng bệnh tương liên, một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

Hồi còn học đại học, Sở Hi Thanh cũng từng có một gian đoạn ‘nghĩ lại mà sợ’ như vậy.

Vấn đề là cái tên này, còn là một tên liếm cẩu lòng dạ độc ác.

Mấy chủ nhân cũ của Kim Ngọc Lương Duyên đao đều bị người này hại.

Lệ Thiên Công liềm Thiên Diệp Tiên Tử thế nào cũng không phải vấn đề, nhưng hại người khác để phát tiết lửa giận là không đúng.

Vẻ mặt Sở Hi Thanh lạnh nhạt, tay hắn đè Kim Ngọc Lương Duyên đao, giọng nói lạnh lẽo: “Các hạ là Lệ Thiên Công? Ta biết chuyện của ngươi, cũng biết có bốn người đã chết vì thế, nhưng ta vẫn muốn đôi song đao này đấy, ngươi muốn thế nào?”

“Ngươi!” Lệ Thiên Công trợn mắt lên, theo bản năng liền rút đao ra, muốn ra tay với Sở Hi Thanh.

Hắn không ngờ tên trước mắt này lại không khách khí như vậy, biết rõ hắn là Kỳ Đao ma tượng – Lệ Thiên Công rồi mà vẫn không hề tôn trọng.

Nhưng Lệ Thiên Công chợt nghĩ đến, tên trước mắt này chính là người của Vô Tướng thần tông.

Chiếc thuyền dưới chân hắn, cũng là của Vô Tướng thần tông người ta.

Còn có một đạo thị của Tam Bình cư sĩ đang đứng ở bên cạnh nữa kìa.

Đây chính là một cao nhân tứ phẩm!

Lúc này, Lệ Thiên Công đè nén lửa giận, híp mắt nói: “Ngươi còn trẻ tuổi, lá gan lại rất lớn. Nhưng ta vẫn phải nói với ngươi một câu, nếu như ngươi nhất định phải dùng đôi song đao này, vậy sẽ chết người đấy.”

“Vậy chết nhất định là người khác.”

Sở Hi Thanh nở nụ cười thản nhiên, cõng một đống hành lý trên lưng, đi thẳng về phía Lệ Thiên Công: “Các hạ có thủ đoạn gì thì cứ việc, ta tiếp hết là được. Nhưng ta cũng muốn cảnh cáo ngươi một câu, bản thân ta cũng là người bụng dạ hẹp hòi, trừng mắt tất báo, nếu như ta biết được các hạ dám gây bất lợi cho ta. . .”

Đôi mắt phượng hẹp dài của hắn bỗng nhiên mở ra, con mắt trắng đen rõ ràng lộ ra vẻ lạnh lùng nghiêm nghị: “Ta nhất định sẽ lấy mạng chó của ngươi! Ta cũng không quan tâm ngươi là Kỳ Đao ma tượng gì gì đó đâu!”

Khí tức của Lệ Thiên Công hơi cứng lại, hắn bị khí thế ác liệt và đao ý mạnh mẽ của thiếu niên trước mặt ép phải lùi lại mấy bước.

“Làm phiền nhường một chút.”

Sở Hi Thanh tiếp tục đi về phía trước, đi ngang qua bên cạnh Lệ Thiên Công.

Ngay khi hai người sượt qua nhau, Sở Hi Thanh vẫn không nhịn được mà quay đầu lại nói: “Ta nghe nói đến chuyện của ngươi và Thiên Diệp Tiên Tử kia, ta khuyên ngươi một câu, ngươi liếm nàng như vậy là không có tiền đồ, người phụ nữ kia không đáng. Liếm đến cuối cùng nhất định là không còn gì cả, không bằng buông tay sớm một chút thì tốt hơn. Lùi một bước, nói không chừng chính là trời cao biển rộng.”

Chương 822: Sở Nhất Đao (2)

Lệ Thiên Công nhất thời nổi giận.

Hắn vừa nghe đã hiểu cái từ ‘liếm’ này là có ý gì, lòng thầm nói ngươi mới liếm, cả nhà ngươi đều liếm!

Huống hồ, hắn thật lòng ái mộ Thiên Diệp Tiên Tử, có lời nói ‘phải chân thành và kiên định’.

Lệ Thiên Công tin tưởng, chỉ cần mình trì duy sự chân thành và kiên định này, nhất định sẽ làm Thiên Diệp Tiên Tử cảm động.

Gần đây, tiên tử đã từng cười với hắn hai lần.

Người này còn trẻ tuổi, hắn biết cái đếch gì?

Tuy nhiên, ngay khi Lệ Thiên Công đang định đáp lại, bên cạnh hắn liền truyền đến một giọng nói mềm mại, nhưng lại lạnh lùng và nghiêm nghị như mùa đông: “Các hạ, mời nhường một chút.”

Lệ Thiên Công liếc mắt nhìn qua, phát hiện đó là một thiếu nữ có khuôn mặt trứng ngỗng, mày liễu, tròng mắt màu xanh lam.

Nàng có vẻ hơi suy yếu, nhưng trong mắt lại chất chứa một vệt sắc bén, một thân quần trắng, hiển lộ phong thái xuất trần.

Đây rõ ràng là một vị thuật sư, nhưng cũng cõng vài hòm sách rất to.

Lệ Thiên Công không khỏi kinh ngạc, lòng thầm nghĩ cô bé này là ai, tuổi còn trẻ mà khí chất lại xuất chúng như vậy?

Hắn vừa mới nghĩ đến đây, lại nghe thấy một giọng nói lanh lảnh, sáng ngời và tràn đầy sức sống của thiếu nữ.

Nàng không chút khách khí: “Chó ngoan không cản đường, làm phiền tránh ra!”

Đó là một thiếu nữ mặc quần trắng có thêu hoa hồng, đầu mang trang sức hoa hồng.

Chính là Lục Loạn Ly.

Nàng cũng cõng mười mấy hòm hành lý được buộc bằng dây thừng, đi qua bên cạnh Lệ Thiên Công.

Cùng lúc đó, nàng cũng lạnh lùng nhìn Lệ Thiên Công một chút.

Người này, khiến người ta rất khó chịu.

Chính bản thân mình vô năng, lại đi phát tiết lên người khác? Đây tính là chuyện gì?

Lệ Thiên Công còn không kịp phản ứng, lại bị mấy rương hành lý chen cho lùi lại vài bước, hắn lại nhìn thấy hai thiếu nữ có dung mạo xinh đẹp đi qua trước người hắn.

Bạch Tiểu Chiêu bĩu môi, cũng lạnh lùng nhìn Lệ Thiên Công một chút.

Vừa rồi, nàng cảm nhận được tên này có sát ý với Sở Hi Thanh, khiến cho nàng rất cảnh giác, trong lòng cũng rất không thoải mái.

Nếu như không phải Sở Hi Thanh dùng ý niệm để động viên và khuyên bảo nàng, thì nàng đã một móng vuốt đánh lên mặt người này rồi.

Kế Tiễn Tiễn thì lại mỉm cười hiền lành: “Nhờ một chút.”

Khi nàng vừa dứt lời, Sở Vân Vân bỗng nhiên ‘lơ đãng’ và nghiêng về một bên.

Mười mấy cái rương hành lý ở sau lưng nàng, nhất thời giống như núi đè về phía Lệ Thiên Công.

Lệ Thiên Công khẽ cau mày, vô thức đưa tay lên chống đỡ.

Nhưng khi tay của hắn vừa tiếp xúc với đồng hành lý này, Lệ Thiên Công liền biến sắc, tay hắn giống như bị kim châm đâm vào, làm hắn không thể không thu tay lại, đồng thời bị ép phải lùi vài bước về sau, không thể không đứng sát vào tường.

Những rương hành lý kia cũng trực tiếp ép đến trước mặt hắn.

Nhưng khi những rương gỗ kia sắp tiếp xúc với sống mũi của Lệ Thiên Công, thì bỗng nhiên chúng lại bị thu trở về.

Kế Tiễn Tiễn lại buộc chặt dây thừng: “Ngại quá, cõng hơi nhiều đồ, không làm ngươi bị thương chứ?”

Khí tức của Lệ Thiên Công cứng lại, hắn nhìn thấy sát ý ở trong mắt của Kế Tiễn Tiễn. Cũng có thể cảm giác được một luồng lạnh lẽo vì sợ hãi đang xông lên trán mình.

“Làm người, phải biết mình là ai. Ngươi thấy ra cõng nhiều đồ vật như vậy, quả thật là có chút không biết tự lượng sức.”

Nụ cười của Kế Tiễn Tiễn đã chuyển thành lạnh lẽo: “Ngươi tính là thứ gì? CŨng dám nói Kỳ chủ nhà ta là nghé con không sợ hổ? Chỉ là một Luyện khí sư mà thôi, nếu còn dám nói năng lỗ mãng với Kỳ chủ nhà ta, liền làm thịt ngươi!”

Sau đó, nàng tiếp tục cõng đống hành lý, đi theo đuôi mấy người trước mặt.

Phía sau là Diệp Tri Thu và Chu Lương Thần, hai người đều không nói gì, nhưng đều đè binh khí trên người, ánh mắt nhìn Lệ Thiên Công cũng cực kỳ lạnh lẽo.

Sắc mặt Lệ Thiên Công đã tái nhợt.

Tính tình của hắn được xưng là cổ quái, nhưng lúc này cũng chỉ có thể kiềm chế lửa giận chứ không dám phát tác.

Lệ Thiên Công nhìn tay của mình một chút, phát hiện tay của mình có vô số lỗ thủng nhỏ như bị kim đâm.

Đây rõ ràng là một môn bí pháp võ đạo mạnh mẽ và được lưu truyền rộng rãi trên giang hồ, Thiên Châm kình, động kim xuyên thạch, có hiệu quả phá cương phá pháp.

Sau đó, Lệ Thiên Công lại không thèm để ý mà phất tay, quay đầu nhìn bóng lưng của Sở Hi Thanh với ánh mắt kỳ dị.

Lòng thầm nói tên này rốt cuộc là ai? Võ lâm quận Tú Thủy có một nhân vật như vậy từ bao giờ?

Một năm trước, khi hắn đến Bồng Lai Bất Dạ thành, thì quận Tú Thủy vẫn không có một người như vậy.

Còn cả mấy cô bé bên cạnh hắn nữa, nhìn qua đều không phải nhân vật tầm thường, tất cả đều là tuyệt đại giai nhân, quốc sắc thiên hương.

Cái tên này rất lợi hại, bên cạnh có nhiều cô gái xuất sắc như vậy.

Lệ Thiên Công cũng tò mò không thôi, những cô gái này có quan hệ gì với Sở Hi Thanh? VÌ sao lại tụ tập ở bên người Sở Hi Thanh?

Chương 823: Sở Nhất Đao (3)

Nói như vậy, dường như lời nói của tên này cũng không phải không có căn cứ. NGười này đúng là có tư cách khinh bỉ hắn.

Lệ Thiên Công thấy hơi rung động, lòng thầm nói người này bảo hắn không liếm, liếm nữa cũng vô dụng, chẳng lẽ là muốn chỉ điểm cho mình phương pháp cao siêu hơn sao?

Mà lúc này, Sở Vân Vân ở phía trước đoàn người, lại nhìn Kế Tiễn Tiễn với ánh mắt suy tư.

Trong mắt nàng hiện ra một tia ngờ vực.

Vừa rồi, Kế Tiễn Tiễn sử dụng Thiên Châm kình, đã thể hiện sức chiến đấu cấp độ ngũ phẩm.

Vấn đề là tu vị bên ngoài của nữ nhân này chỉ có ‘lục phẩm hạ’.

Nàng không định ẩn giấu thực lực nữa, muốn ngả bài rồi sao?

Sau đó, Sở Vân Vân lại dùng ánh mắt hỏi dò để nhìn Sở Hi Thanh ở phía trước.

Sở Hi Thanh cảm ứng được ánh mắt của nàng, tựa cười mà như không cười, ngưng tiếng nói thành một đường: “Hơn mười ngày trước, không phải trong bang đã tổ chức mở Huyết Nguyên Đồ Trụ của Thẩm gia sao? Sua đó thực lực của Lý Thần Sơn và Ngụy Dương đã tăng mạnh, sức chiến đấu đã đến lục phẩm thượng đỉnh phong.”

“Tiễn Tiễn cũng tham gia vào, thiên tư của nàng vốn đã ở trên Lý Thần Sơn và Ngụy Dương, có lẽ đã thức tỉnh thiên phú huyết mạch mạnh mẽ nào đó. Việc này cũng không có gì là! Không có gì lạ!”

Sở Hi Thanh cảm giác Kế Tiễn Tiễn bây giờ lại ‘đen’ hơn một chút rồi.

Nàng chịu chủ động thể hiện một bộ phận thực lực, đây là hiện tượng tốt, đáng giá cổ vũ.

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, nếu như nữ nhân này không ‘đen’, vậy mặt của hắn phải đen.

Cho đến nay, hắn đã sử dụng tổng cộng năm mươi hai tấm Gần Mực Thì Đen, năm mươi hai điểm huyết nguyên!

Sở Vân Vân thì lại suy tư.

Mở Huyết Nguyên Đồ Trụ cái gì? Cũng chỉ là cái cớ mà thôi.

Kế Tiễn Tiễn là ngũ phẩm thượng, mà Huyết Nguyên Đồ Trụ của Thẩm gia chỉ là cấp độ ngũ phẩm, đã không có tác dụng gì đối với nàng.

Nữ tử này cảm giác được thực lực bên ngoài của mình không đủ dùng, cho nên muốn tìm một cái cớ.

Có Lý Thần Sơn và Ngụy Dương làm ví dụ, sức chiến đấu của Kế Tiễn Tiễn tăng vọt, cũng không làm người ta quá nghi ngờ.

Tuy nhiên, Sở Vân Vân vẫn cảm thấy Kế Tiễn Tiễn này có chú ngu ngốc.

Kế Tiễn Tiễn thật sự là coi bọn họ là kẻ ngu, không nhìn ra gì hay sao?

Trừ phi là nữ tử này có lý do để không thể không làm vậy, hoặc là không biết vì nguyên do gì nên não bị hỏng rồi?

Cách đây không lâu, Sở Hi Thanh từng nói với nàng, hắn có biện pháp thu phục Kế Tiễn Tiễn.

Chẳng lẽ đây là dấu hiệu của việc sắp thành công rồi?

Sở Vân Vân cảm thấy thật là không thể tưởng tượng được.

Rốt cuộc Sở Hi Thanh đã làm thế nào? Hắn không dùng mỹ nam kế thật sao?

Sau đó, Sở Vân Vân hơi lắc đầu, cứ tiếp tục quan sát đi.

Cũng đúng lúc này, vị đạo thị dẫn đường cho bọn họ đã dừng bước.

“Chính là chỗ này.”

Vẻ mặt đạo thị lạnh nhạt, chỉ về phía trước: “Trước khi đến Vô Tướng thần tông, bảy gian phòng bên này đều thuộc về các ngươi.

Không được đánh nhau ở trong phòng, ăn cơm có thể lên nhà ăn ở tầng bốn, mỗi ngày sẽ mở một canh giờ và sáng trưa chiều, quá hạn không chờ.”

“Nếu như các ngươi muốn luyện tập công pháp có lực sát thương mạnh, hoặc là muốn so tài luận bàn với người khác, nhất định phải đến boong tàu ở trên tầng cao nhất. Mỗi một cái cửa sổ, một cái bàn một cái ghế ở trên phi thuyền đều cực kỳ đắt giá, nếu như bị hư hỏng thì các ngươi chưa chắc đã đền nổi đâu.”

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn về phía trước, sau đó liền nhướng mày lên.

Vị Tam Bình sư huynh kia tuy khá lạnh nhạt với hắn, nhưng lại sắp xếp gian phòng rất tốt.

Bảy gian phòng này đều nằm ở mũi thuyền, là vị trí có tầm nhìn tốt nhất.

Hơn nữa phòng cũng rộng hơn các khoang khác, trang trí cũng rất xinh đẹp và tinh tế.

Một lát sau, Sở Hi Thanh đã thu xếp gian phòng xong xuôi.

Trong bảy gian phòng mà Tông Tam Bình sắp xếp cho hắn, lại còn có một buồng.

Bên trong có hai phòng một sảnh, diện tích khoảng bốn trượng vuông, cũng chính là 140 mét vuông ở hiện đại.

Ngoại từ một phòng ngủ và một phòng tiếp khách ra, còn có một gian phòng tương đối rộng rãi để tu hành.

Sở Hi Thanh chất đống tất cả hành lý ở phòng tiếp khách, lại chờ mấy người Kế Tiễn Tiễn trở về phòng của mình xong, hắn mới mở bình thuốc mà Tông Tam Bình đưa cho.

Khi mùi thơm của thuốc bay ra ngoài, Sở Hi Thanh không khỏi huýt sáo, ném bình thuốc cho Sở Vân Vân.

“Vị Tam Bình sư huynh này quả nhiên là hào phóng!”

Sở Vân Vân cũng ngửi được mùi thơm quen thuộc, vẻ mặt hơi run lên.

Đây là một viên Thần Huyết Cố Nguyên đan, có thể để cho nàng khôi phục một phần vạn chân nguyên.

Một phần vạn đã rất không ít, Sở Vân Vân bây giờ cũng mới khôi phục được khoảng ba phần vạn chân nguyên mà thôi.

Nàng kiên trì mấy tháng, cố gắng phá giải cấm pháp trong cơ thể, chữa trị ám thương trên người, nhưng vẫn không thể khôi phục một phần vạn.

Chương 824: Sở Nhất Đao (4)

Giá trị của đan dược này khoảng mười vạn lượng bạc, hơn nữa còn rất khó kiếm trên thị trường Giang Nam.

Sở Vân Vân bây giờ có tiền, cũng muốn mua ba viên năm viên, nàng ra giá mười hai vạn lượng một viên, đặt hàng ở Thần Đan lâu tại Cổ Thị tập, nhưng mãi đến tận bây giờ mà vẫn không có hàng.

“Vừa rồi hắn không nhận ra ngươi.” Lúc này, Sở Hi Thanh hơi suy tư mà nhìn lên trên: “Xem ra Bạch Mã Phi Mã vẫn rất hữu dụng.”

Ngày xưa, khi Tần Mộc Ca bái vào Vô Tướng thần tông, lên làm Huyết Nhai thánh truyền thì Tông Tam Bình cũng bộc lộ tài năng ở trong Vô Tướng thần tông.

Mà mấy vị thánh truyền trong tông đều quen biết lẫn nhau.

Thậm chí Tần Mộc Ca còn từng giao thủ với Tông Tam Bình hai lần.

Sở Vân Vân biết, Tông Tam Bình chỉ là không quá chú ý đến nàng mà thôi.

Hơn nữa, giấu được người này thì dễ, giấu được sư tôn ngày xưa của nàng, còn cả những đại trưởng lão trong tông môn mới là khó.

Đây chính là lý do vì sao Sở Vân Vân không tiếc dùng số tiền lớn để cầu mua Thần Huyết Cố Nguyên đan.

Muốn duy trì Bạch Mã Phi Mã ở cường độ cao, nhất định phải tiêu hao lượng lớn chân nguyên, tương đương với thi triển chiêu pháp có uy lực tứ phẩm tại mọi lúc mọi nơi.

Vấn đề là lượng chân nguyên của nàng bây giờ quá ít, chỉ có thể kiên trì trong chốc lại khi ở trước mặt mấy vị đại trưởng lão kia.

Hơn nữa, dù có dùng thêm ba viên Thần Huyết Cố Nguyên đan, nàng nhiều nhất cũng chỉ kiên trì được hai khắc thời gian.

Sở Vân Vân bây giờ thật ra là làm hết mình, còn lại thì nghe theo mệnh trời.

Thực sự không giấu nổi, vậy thì không cần giấu nữa.

Nàng đề phòng chính là thiên tử, là Thiết Sơn Tần thị, là mấy vị ‘bạn bè’ cũ của nàng, còn cả một vị có thân phận thần bí ở trong Vô Tướng thần tông kia.

Sở Vân Vân hi vọng, thân phận Tần Mộc Ca bị bại lộ càng muộn càng tốt.

Nàng hi vọng có thể nắm giữ càng nhiều lực lượng hơn, đến khi đó sẽ có càng nhiều lực lượng để ứng phó với các biến cố.

Một khi bại lộ quá sớm, liền mang ý nghĩa cục diện đã thoát ly khỏi sự khống chế của nàng, vận mệnh và sinh tử không do mình, mà đều nằm trong một ý nghĩ của người khác.

Sở Vân Vân nghĩ đến chỗ này, liền trực tiếp đi về phía cửa lớn.

Nhưng khi nàng bước ra ngoài, nàng chợt nhớ đến một chuyện, tiện tay lấy một quyển sách từ ống tay áo ra, ném cho Sở Hi Thanh: “Đây là nội dung Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân tầng tám và chín, ta đã sửa lại cho ngươi.”

Mi mắt nàng lộ ra vẻ kinh dị: “Lần này, bọn họ đã phí rất nhiều tâm tư vì ngươi đấy, đây là phiên bản cho quốc sư đương triều chỉnh sửa, cấm chế bên trong cực kỳ bí ẩn, dù cho là ta, cũng suýt nữa bị lừa gạt.”

Sở Hi Thanh cầm quyển Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân này lên, tiện tay lật qua lật lại, sau đó liền không có hứng thú mà nhét vào tay áo.

Hiện giờ hắn còn đang tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân tầng thứ bảy đây.

Thật ra Sở Hi Thanh đã tu luyện đến ngưỡng cửa Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân tầng thứ bảy.

Nửa tháng trước, Tào Hiên dùng lý do Sở Hi Thanh trợ giúp triều đình bình định phản loạn, để ban thưởng cho hắn.

Nội dung Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân tầng thứ tám và chín này, cũng chính là từ đó.

Ngoài ra, Tào Hiên còn cho hắn sáu mươi viên Ngũ chuyển Kim Thân đan, đây là đan dược thượng đẳng giúp người ta luyện thể cấp tốc, đủ để hắn tu luyện đến tầng thứ tám.

Sau đó, có lẽ Tào Hiên sợ hắn nghi ngờ, dù sao thì không có chuyện gì mà lấy lòng, không gian tức đạo.

Vị Thiên hộ Cẩm y vệ này còn đặc biệt bày tiệc rượu tạ lỗi với hắn.

Nói là ngày xưa mắt mũi vụng về, không biết Sở Hi Thanh có phong thái thiên kiêu, lại có thể trúng cử Huyết Nhai dự bị của Vô Tướng thần tông, vì thế mà đã đắc tội.

Bởi vậy, lần này Tào Hiên đã cố tình bẩm báo lên Địa nha Cẩm y vệ ở kinh thành, xin trọng thưởng cho Sở Hi Thanh, xem như là bồi tội.

Hắn hi vọng Sở Hi Thanh rộng lượng, không tính toán với hắn, vân vân.

Ngoài ra, Tào Hiên còn xin Sở Hi Thanh gia nhập Vô Tướng thần tông xong, không quên mình là một thành viên của Cẩm y vệ.

Phải biết, có rất nhiều đệ tử của Vô Tướng thần tông đều hiệu lực cho Cẩm y vệ, hai cái thân phận này cũng không xung đột.

Tào Hiên không cầu hắn phản bội Vô Tướng thần tông, chỉ cầu hắn mở miệng nói giúp triều đình một hai câu trong những tình huống cực đoan nhất.

Lý do này nghe hợp tình hợp lý, Sở Hi Thanh lại không tin nửa chữ.

Hắn vừa về đã đưa quyển Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân này cho Sở Vân Vân giám định.

Còn về phần đan dược, Sở Hi Thanh cũng tìm Ngô Mị Nương, mời một dược sư cao siêu khác để kiểm tra, xác định chúng không có có vấn đề gì.

Vì vậy, tốc độ luyện thể của Sở Hi Thanh còn nhanh hơn cả Vô Tướng công.

Luyện khí chỉ có thể làm từng bước, từng bước một, nhưng luyện thể lại có thể mượn thuốc, dùng sức luyện, dùng sức cắn thuốc.

Chương 825: Sở Nhất Đao (5)

Tuy nhiên, chung quy thì hắn vẫn lấy luyện khí làm chủ, Vô Tướng công không đột phá tầng thứ bảy, Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim

Thân cũng chỉ có thể kẹt lại ở tầng thứ sáu đỉnh phong.

Vì vậy, chuyện cấp bách bây giờ vẫn là nhanh chóng đột phá thất phẩm thượng.

Còn về phần công pháp tiếp theo của Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, sau này có rảnh thì lại xem.

Ngay sau khi Sở Vân Vân đi ra ngoài, tiểu Tóc Húi Cua liền chạy ra khỏi cơ thể của Sở Hi Thanh.

Con tiểu Nhai Tí này chạy đến bên cửa sổ, vẻ mặt ưu thương, lại ngậm lấy vài phần hi vọng có thể đi ra ngoài xem.

Sở Hi Thanh thấy thế, ánh mắt không khỏi u buồn.

Hắn than nhẹ một tiếng, đi đến bên cạnh tiểu Tóc Húi Cua, vỗ về đầu của nó.

“Nhịn thêm đi! Vô Tướng thần tông gần bắc địa Thần Châu, nơi đó không giống Giang Nam, nơi đó trời cao biển rộng, người ở thưa thớt, vạn dặm Băng Nguyên đều có thể mặc ngươi ngang dọc. Đến bên đó ta sẽ thả ngươi ra ngoài mấy ngày, muốn làm cái gì thì làm cái đó.”

Tiểu Tóc Húi Cua lại rất ghét bỏ mà vỗ một cái vào tay của Sở Hi Thanh.

Nó quay đầu lại, nhe răng trợn mắt với Sở Hi Thanh.

Khóe môi của Sở Hi Thanh co quắp vài cái, hắn biết đây là Bạch Tiểu Chiêu gây họa.

Thời gian gần đây, hắn luôn mang Bạch Tiểu Chiêu ở bên người, phàm là có chiến sự thì đều sẽ liên thủ hợp lực với Bạch Tiểu Chiêu.

Khiến cho tên nhóc này ghen, giận dỗi với hắn.

Sở Hi Thanh thấy bồn cười: “Còn có thể săn giết Cự linh nữa, lần này ta không mang Tiểu Chiêu theo, chỉ dẫn một mình ngươi đi.”

Lúc này tiểu Tóc Húi Cua mới hừ nhẹ một tiếng, để yên cho Sở Hi Thanh vuốt ve cằm của mình.

Không lâu sau, tiểu Tóc Húi Cua liền toát ra vẻ hưởng thụ.

Động tác này là tiểu Tóc Húi Cua học được từ chỗ của Bạch Tiểu

Chiêu, quả nhiên là rất thoải mái.

. . .

Cùng lúc đó, tại một chỗ khác của thuyền, sắc mặt Kỳ Đao ma tượng – Lệ Thiên Công từ từ nghiêm nghị.

Trước mặt hắn có vài cuốn sách.

Tất cả đều là mấy kỳ Luận Võ Thần Cơ, Luận Võ Thần Cơ – Đông Châu Chí, Thiên Cơ Võ Phổ, còn cả hai tập san có thêm phụ trương liên quan đến Sở Hi Thanh và Thiết Kỳ Bang của Luận Võ Thần Cơ nữa.

Vì chuyện xảy ra khá bất ngờ, Lệ Thiên Công nhất thời không hỏi thăm được tin tức của thiếu niên kia.

Cho nên hắn trực tiếp tìm mấy quyển sách báo này.

Một nhân vật như Sở Hi Thanh, tuyệt đối không thể là một kẻ vô danh, hắn nhất định là nhân vật nổi tiếng trên Luận Võ Thần Cơ và Thiên Cơ Võ Phổ.

Kết quả không ngoài dự đoán của Lệ Thiên Công, Sở Hi Thanh đúng là đại danh đỉnh đỉnh.

Mà thanh danh hiển hách của người này còn khiến Lệ Thiên Công giật mình.

Dựa theo tập san có phụ trương mới nhất của Luận Võ Lâu Đông Châu.

Sở Hi Thanh đã là người xếp hạng 1 trên Đông Châu – Thanh Vân Bảng, hạng 91 trên Thanh Vân Tổng Bảng của Luận Võ Lâu. Hạng 7 trên Thần Tú Thập Kiệt đao, hơn nữa còn từng xếp thứ 3 trên Đông Châu – Hắc Bảng!

Dự đoán là khi kỳ Thanh Vân Bảng mới được tuyên bố, xếp hạng của Sở Hi Thanh ở trên Thanh Vân Tổng Bảng còn có thể tăng lên trên diện rộng.

Hơn nữa, thiếu niên này còn là Kỳ chủ mới của Thiết Kỳ Bang.

Lệ Thiên Công cảm khái, giang hồ thật là nơi phong vân biến ảo.

Không ngờ một nhân vật như Thiết Cuồng Nhân lại chết rồi, chết trong tay Tư Không Thiện!

Càng khiến người ta kinh ngạc là, Sở Hi Thanh nhận nhiệm vụ lực lâm nguy, sau khi kế nhiệm Thiết Kỳ Bang, chẳng những không khiến Thiết Kỳ Bang sụp đổ, trái lại còn đánh bại quan binh, cuối cùng diệt trừ Tư Không Thiện, tiêu diệt tất cả thân sĩ hào tộc Tú Thủy, báo thù rửa hận cho Thiết Cuồng Nhân.

Nhờ vậy mà thế lực của Thiết Kỳ Bang vắt ngang hai quận Tầm Dương và Tú Thủy, bang chúng lên đến hơn vạn người, trở thành quái vật khổng lồ.

Bản thân Sở Hi Thanh cũng từng bị đưa lên Hắc Bảng, từng bị ba nhà Sát Sinh lâu, Huyết Bức sơn và Lục phiến môn liên thủ truy sát.

Người này bị ép phải chuyển sang đánh du kích ở quận Thái Sơn, không chỉ toàn bộ hành trình đều bình yên vô sự, mà còn hợp lực với thuộc hạ, giết chết mười mấy vị cao thủ tứ phẩm ngũ phẩm, hơn mười vị lục phẩm, chấn động giang hồ.

Điều này khiến cho Kỳ Đao ma tượng – Lệ Thiên Công khó có thể kiềm chế tâm trạng.

Hắn chỉ đi đến Bồng Lai Bất Dạ thành để luyện chế vài món pháp khí, tình thế Đông Châu đã thay đổi nhiều như vậy rồi.

Không ngờ võ lâm Đông Châu lại có một siêu thiên kiêu đột nhiên quật khởi, xưng bá giang hồ hai quận!

Mấu chốt là người này còn là Huyết Nhai dự bị của Vô Tướng thần tông, là đệ tử nội môn!

Lệ Thiên Công tê cả da đầu.

Nhân vật như vậy, đúng là không phải người như hắn có thể trêu chọc.

Lệ Thiên Công dám khẳng định, Bảo Khí lâu bán song đao này cho Sở Hi Thanh, chính là vì muốn dạy Lệ Thiên Công hắn một bài học.

Mấy đời chủ nhân cũ của Kim Ngọc Lương Duyên đao, bốn người cộng lại đều không có bối cảnh và thế lực như một Sở Hi Thanh này.

Chương 826: Sở Nhất Đao (6)

Lệ Thiên Công quả thật là có một tay luyện khí thuật siêu tuyệt, có thể khiến những võ tu kia làm việc thay cho hắn.

Nhưng mà người tựa như Sở Hi Thanh, dù cho hắn có trừ khử thì cũng có hậu hoạn vô tận.

Đối với những người như vậy, phải cẩn thận mà lại cẩn thận.

Lệ Thiên Công đang nghĩ đến đây, bỗng nhiên có tiếng gõ cửa truyền vào, động thời một tiếng nói trong sáng lạnh lẽo cũng truyền vào trong: “Lệ đại khí sư có ở đây không? Tại hạ Chúc Không Minh cầu kiến.”

Chúc Không Minh? Là hạng 6 Thần Tú Thập Kiệt đao? Chúc Không Minh xếp hạng 82 trên Thanh Vân Tổng Bảng?

Lệ Thiên Công nghĩ thầm, lẽ nào người này cầu mình luyện đao cho hắn?

Người này cũng sắp trở thành đệ tử nội môn của đại tông môn, hơn nữa còn rất có tiền.

Lệ Thiên Công hơi suy nghĩ một chút, liền ném mấy quyển sách ở trên bàn vào trong ngăn kéo, sau đó ung dung không vội mà ngồi đàng hoàng.

“Vào đi, cửa không khóa!”

Lúc này, Chúc Không Minh đẩy cửa mà vào.

Hắn tầm mười lăm tuổi, tuổi tác không khác Sở Hi Thanh là mấy, sau lưng cõng một thành trọng đao, trên trán buộc dây cột tóc, ngũ quan có góc có cạnh tựa như điêu khắc. Ánh mắt thì lại sắc bén như kiếm, khiến người không thể nhìn thẳng, có vẻ như cực kỳ nhuệ khí.

Sau khi mở cửa phòng, hắn cũng không hành lễ với Lệ Thiên Công, liền trực tiếp chống ở cửa mà hỏi: “Nghe nói cách đây không lâu, Lệ đại sư đã từng có xung đột với Sở Hi Thanh?”

“Đúng là có việc này, nhưng ngươi hỏi cái này làm gì?”

Lệ Thiên Công nhíu chặt lông mày, lòng thầm nói đây là kẻ lắm mồm nào? Tin tức truyền thật nhanh.

Khóe môi Chúc Không Minh lộ ra nụ cười lạnh lùng: “Ta còn nghe nói ngày xưa ngươi từng thả tin ra ngoài giang hồ, ai dám dùng đôi song đao Kim Ngọc Lương Duyên đao mà chưa được ngươi cho phép, thì ngươi nhất định sẽ lấy tính mạng của hắn? mà bây giờ, đôi Kim Ngọc Lương Duyên đao này, đang ở trong tay Sở Hi Thanh.”

“Đúng là có việc này!”

Lệ Thiên Công nghe vậy thì mỉm cười: “Ngươi muốn làm gì? Ngươi này là đệ tử nội môn của Vô Tướng thần tông, nơi này là thuyền của Tam Bình cư sĩ. Lẽ nào ngươi dám giết hắn ở trên thuyền này sao?”

“Tam Bình cư sĩ không cấm so tài luận bàn ở trên thuyền.”

Sắc mặt Chúc Không Minh lạnh lùng, khí tức ác liệt: “Ta muốn biết, lời ngươi nói có tính hay không? Nếu như là thật, ta có thể quyết một trận sinh tử với hắn, giúp ngươi làm thịt hắn, ngươi phải luyện cho ta một thanh đao tốt.”

Da mặt Lệ Thiên Công không khỏi co quắp lại, cơ bắp trên mặt cũng cứng đờ: “Lời nói của lão tử đều là nhất ngôn cửu đỉnh. Nhưng mà ngươi biết mình đang nói gì sao? Ngươi không sợ Vô Tướng thần tông và Tam Bình cư sĩ báo thù?”

Thiếu niên trên giang hồ bây giờ đều hung hãn như vậy sao? Đều không sợ chết như vậy sao?

“Ta biết!” Ánh mắt của Chúc Không Minh có lý trí rõ ràng, cũng lạnh lẽo như đao: “Ta đã là đệ tử nội môn của Thần Hoang Bất Lão thành, sẽ không sợ bọn họ. Ta và Sở Hi Thanh phân thắng bại, cũng quyết sinh tử, quang minh chính đại giết hắn trong trận chiến sinh tử, có gì mà phải sợ? Nếu Tam Bình cư sĩ muốn lấy lớn ép nhỏ, không tuân thủ quy củ giang hồ, vậy ta cũng nhận!”

Sau đó, hắn lại nhìn Lệ Thiên Công, trong mắt lộ ra ý cháy bỏng: “Ngươi cũng biết ta phải mạo hiểm rất nhiều, vì thế ta muốn một thanh đao tốt, cấp bậc ít nhất là tam phẩm.”

Nếu như có một thanh bảo đao tam phẩm, thực lực của hắn có thể tăng vọt lên mấy lần! Đáng giá để hắn mang mạng ra đánh.

Lệ Thiên Công không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, suy nghĩ nên từ chối thế nào.

Thật ra hắn không trêu chọc nổi Sở Hi Thanh.

Chỉ những cao thủ thần bí bên cạnh Sở Hi Thanh thôi, cũng đã khiến hắn kiêng kị ba phần rồi.

Nếu như Sở Hi Thanh có chuyện gì, những người này nhất định sẽ lấy mạng của hắn!

Tính tình của Lệ Thiên Công cổ quái, nhưng không phải là kẻ ngu.

Chúc Không Minh thấy ánh mắt của hắn lấp lóe, không khỏi nhíu mày lại, mắt hiện lên vẻ xem thường: “Lệ Thiên Công, ngươi sẽ không sợ tên Sở Hi Thanh kia chứ? Nói một câu đi, lời ngươi nói trên giang hồ còn tính hay không?”

Lệ Thiên Công nghe vậy, nhất thời bị kích động, liền hừ lạnh một tiếng: “Đánh rắm! Lệ mỗ há lại e ngại một tên nhãi ranh?”

Lời này vừa rơi xuống, Lệ Thiên Công liền cảm thấy hối hận luôn, hắn vội vàng đổi giọng: “Có điều. . .”

Chúc Không Minh thì không cho Lệ Thiên Công có cơ hội đổi giọng: “Vậy thì quyết định như thế đi!”

Chúc Không Minh trực tiếp quay người ra khỏi phòng, sau đó hắn phát ra tiếng rống như lôi đình, chấn động toàn bộ phi thuyền.

“Tú Thủy Sở Hi Thanh có ở đây không? Tại hạ Chúc Không Minh, hạng 6 Thần Tú Thập Kiệt đao. Nghe nói chiến tích của các hạ gần đây rất kinh người, có hi vọng tiến vào tám mươi vị trí đầu của Thanh Vân Tổng Bảng, trèo lên đầu Chúc mỗ. Chúc mỗ không phục, muốn thử thân thủ của Sở Nhất Đao ngươi. Không biết các hạ có dám đánh với ta một trận, đã phân thắng bại, cũng quyết sinh tử?”

Thời điểm này, Sở Hi Thanh vừa mới nằm xuống, chuẩn bị vào mộng cảnh để nghiên cứu võ đạo.

Hắn nhất thời sửng sốt, sau đó cầm đôi Kim Ngọc Lương Duyên đao kia, rồi nhảy xuống giường.

Chương 827: Nghiền ép

Lúc Sở Hi Thanh bước ra khỏi phòng, liền nhìn thấy mấy người Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly cũng dồn dập đẩy cửa mà ra.

Hắn cười híp mắt, gật đầu với bọn họ một cái, sau đó liền đi thẳng lên boong thuyền ở tầng cao nhất.

Hắn cảm ứng được tiếng nói của Chúc Không Minh cũng đang di chuyển về phía đó.

Dựa theo lời của vị đạo thị kia, đám hành khách bọn họ muốn giao thủ luận bàn, chỉ có thể lên boong thuyền ở tầng cao nhất.

Sở Hi Thanh phát hiện khách ở trên thuyền này còn nhiều hơn hắn tưởng tượng rất nhiều, bọn họ cũng tràn đầy hứng thú với việc xem trò vui.

Ven đường nơi hắn đi qua, chỉ thấy từng cái từng cái cửa phòng bị đẩy ra, lượng lớn võ tu tràn đầy hưng phấn mà đi ra khỏi phòng.

Những võ tu ở trên thuyền này, dù là người có tu vị ngũ phẩm, thì cũng ở phòng hai đến bốn người.

Khi Sở Hi Thanh đi lên boong thuyền ở tầng cao nhất, không ngờ nơi này đã tụ tập hơn trăm người.

Hắn chỉ liếc mắt nhìn qua, liền nhận ra Chúc Không Minh ở trong đám người.

Khí chất của Chúc Không Minh ác liệt, cái dây buộc tóc màu xanh kia cực kỳ bắt mắt.

Đây là một cái pháp khí mạnh mẽ, trong Thiên Cơ Võ Phổ và Luận Võ Thần Cơ cũng đã nhắc đến món pháp khí này của Chúc Không Minh.

“Các hạ là Chúc Không Minh Chúc huynh?”

Sở Hi Thanh quan sát Chúc Không Minh một chút, liền ôm quyền về phía đối phương: “Lần này, Sở mỗ lên phía bắc, cũng có có ý lĩnh giáo võ đạo của các anh kiệt phương bắc. Các hạ đã có nhã ý quyết sinh tử, Sở mỗ há có thể từ chối?”

Khóe môi Chúc Không Minh cong lên, mi mắt sắc bén lộ ra một tia lăng lệ: “Sở huynh sảng khoái! Chúng ta không cần hẹn lúc khác, liền quyết thắng bại và sinh tử ở đây đi, cũng mời chư vị đồng đạo ở nơi này làm chứng cho chúng ta.”

Lúc này, tay Sở Hi Thanh đè đao, chống lại đao ý ép người của Chúc Không Minh, không nhượng bộ chút nào: “Có gì không thể. . .”

Tuy nhiên, ngay khi hắn vừa nói xong, một luồng võ ý mạnh mẽ đột nhiên xuất hiện, làm cho tất cả mọi người ở đây đều hơi cứng lại, cảm giác nguyên thần của mình gần như cứng đờ.

Đó là hai người Tam Bình cư sĩ và Kiếm Tàng Phong, hai người bọn họ ngự không mà đến, rơi vào trên boong thuyền.

Sắc mặt Tam Bình cư sĩ cực kỳ khó coi.

Vừa rồi, hắn và Kiếm Tàng Phong đang tìm một chỗ bí ẩn để luận bàn võ đạo, lại kinh ngạc phát hiện sự hỗn loạn ở nơi đây, nên không thể không kết thúc luận bàn, nhanh chóng chạy về.

Sau khi hắn rơi xuống đất, liền lạnh lùng nhìn Chúc Không Minh, trong mắt tràn đầy sát ý.

Đây không chỉ là vì Chúc Không Minh là người gây chuyện, quấy rầy nhã hứng của hắn. Mà còn là bởi vì người này đang khiêu khích, trưởng lão viện đã nói rõ ràng, bảo hắn nhất định phải trông nom Huyết Nhai dự bị.

Trong mắt Tam Bình cư sĩ còn hàm chứa vài phần phỏng đoán.

Người này dám tuyên chiến với đệ tử của Vô Tướng thần tông ngay trên thuyền của hắn, còn đòi quyết sinh tử, nhất định là có nguyên do.

Hắn cũng không tỏ vẻ gì, nhưng luồng võ ý mạnh mẽ kia vẫn ép cho tất cả võ tu chung quanh cảm thấy khó thở, làm cho bầu không khí nơi này từ từ trở nên lạnh lẽo.

Tam Bình cư sĩ lạnh nhạt nói, giọng nói lại sắc bén như lưỡi đao: “Là kẻ nào sai khiến ngươi?”

Sắc mặt Chúc Không Minh trắng bệch, trên trán chảy ra lượng lớn mồ hôi hột.

Hắn chỉ cảm thấy nguyên thần của mình sắp bị kiếm ý của đối phương ép vỡ!

“Nghe danh Tam Bình cư sĩ đã lâu!”

Chúc Không Minh nắm chặt song quyền, móng tay đã đâm vào trong da thịt, phun từng chữ ra khỏi kẽ răng: “Người trong giang hồ đều nói cư sĩ làm người công bằng, xem ra là đã sai lầm. Cư sĩ đang muốn lấy lớn ép nhỏ sao? Ta chính là đệ tử nội môn của Thần Hoang Bất Lão thành, Vô Tướng thần tông các ngươi đối xử với minh hữu như vậy sao?”

Hắn lại phát hiện kiếm ý của đối phương không chỉ không dừng lại, trái lại còn càng ngày càng nặng hơn.

Tam Bình cư sĩ chắp tay sau lưng, đôi mắt giống như cá chết kia hơi híp lại: ‘Ngươi có thể không nói.”

Kiếm Tàng Phong đứng sau lưng Tam Bình cư sĩ cũng híp mắt lại, hắn phát hiện trong tay áo của Tông Tam Bình đã ngưng tụ ra một kiếm khí nhỏ như sợi tóc.

Kiếm Tàng Phong biết, vị sư huynh này đã nổi sát ý.

Hắn không khỏi âm thầm đau đầu.

Tuy rằng Chúc Không Minh này thật sự muốn chết, nhưng mà Thần Hoang Bất Lão thành đúng là một trong những minh hữu của Vô Tướng thần tông.

Nếu như kẻ này chết trên thuyền Bình Thiên, vậy sẽ có chút phiền phức.

Chúc Không Minh chống đỡ rất vất vả, khóe môi chảy ra một tia máu, lúc này hắn lại cười ‘khà khà’: “Chúc mỗ không bị ai sai khiến cả, chỉ muốn lĩnh giáo đao pháp của Sở Hi Thanh mà thôi, muốn biết hắn dựa vào cái gì mà có thể đứng thứ 7 trên Thần Tú Thập Kiệt đao.”

“Nếu nhất định phải nói có người sai khiến ta, vậy thì trận chiến ngày hôm nay của ta và Sở Hi Thanh, Kỳ Đao ma tượng – Lệ Thiên Công còn đáp ứng luyện cho ta một thanh bảo đao.”

Hắn nói đến chỗ này, lại trợn mắt lên mà nhìn về phía Kỳ Đao ma tượng – Lệ Thiên Công ở trong đám người, mạnh mẽ rống lên: “Ít nhất là tam phẩm!”

Đám người chung quanh lập tức ồ lên, dồn dập nhìn về phía Lệ Thiên Công.

Chương 828: Nghiền ép (2)

Lúc này, có vài người tin tức nhanh nhạy, cũng nhận ra đôi Kim Ngọc Lương Duyên đao ở bên hông Sở Hi Thanh, tất cả đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

Vậy thì không kỳ lạ rồi, kẻ chủ mưu đứng sau chính là vị Kỳ Đao ma tượng – Lệ Thiên Công này.

Người này đã thả lời đồn trên giang hồ, người dám mua Kim Ngọc Lương Duyên đao, chắc chắn phải chết!

Có vài người trong đó cũng hơi rung động.

Lệ Thiên Công đồng ý cho Chúc Không Minh một bảo đảo tam phẩm!

Hơn nữa còn là chế tạo riêng cho Chúc Không Minh?

Loại pháp khí cấp bập này, đã không phải vàng bạc có thể đổi được.

Đối với một võ tu mà nói, đây quả thật là thứ mà bọn họ mơ ước.

Một thanh bảo đao tam phẩm, không chỉ có thể làm cho bọn họ có ưu thế cực lớn khi chém giết trên giang hồ, cũng là một trợ lực rất tốt khi đi săn giết Cự linh và yêu thú ở trên phương bắc.

Điều này khiến cho Chúc Không Minh không phải phát sầu vì tài liệu bí dược trước tam phẩm nữa.

Lệ Thiên Công bị mọi người nhìn vào, nội tâm lập tức hơi chìm xuống.

Lúc này, Tam Bình cư sĩ cũng đưa ánh mắt qua, còn cả ánh mắt ác liệt của những cô gái ở sau lưng Sở Hi Thanh kia, tất cả đều khiến Lệ Thiên Công tê cả da đầu.

Trong lòng hắn hốt hoảng, lòng thầm nói ta mới không đáp ứng đúc đao cho tên này, ta cũng không sai khiến người này, càng không muốn giết chết Sở Hi Thanh, hắn còn đang muốn hỏi vị này có biện pháp gì để ôm mỹ nhân về mà không cần phải 'liếm' nữa kìa.

Tất cả những chuyện này hôm nay, đều là do tên Chúc Không Minh tự ý làm ra.

Lệ Thiên Công muốn mở miệng giải thích, nhưng dưới sự chú ý của tất cả võ tu trên boong thuyền, hắn lại không nói được một lời, chỉ có thể xanh mặt mà im lặng.

Tốt xấu gì hắn cũng là Kỳ Đao ma tượng – Lệ Thiên Công, nếu như nói mấy lời này ra, há không phải trở thành trò cười cho cả giang hồ?

Thái độ này của Lệ Thiên Công lại làm cho tất cả mọi người trên boong thuyền chắc chắn hơn.

Người khởi xướng ngày hôm nay, nhất định là Lệ Thiên Công rồi.

Ánh mắt của mấy người Lục Loạn Ly và Kế Tiễn Tiễn lại càng lạnh lẽo hơn.

Người này đúng là không biết sống chết.

Lúc này, Chúc Không Minh ngậm lấy vài phần trào phúng mà nhìn nhau với Tam Bình cư sĩ: “Chúc mỗ biết chuyện này không công bằng với Sở huynh, ta thắng thì sẽ có một bảo đao tam phẩm, hắn thắng thì lại không có thu hoạch gì. Vì vậy, năm mươi vạn lượng bạc ngân phiếu và pháp khí ở trên người ta. Sau trận chiến này, mặc kệ Chúc mỗ sống hay chết, thì những thứ này đều đưa cho hắn. Nhưng nếu như Vô Tướng thần tông các ngươi không có gan ứng chiến, hoặc là không thua nổi, vậy Chúc mỗ sẽ coi như không có chuyện này, cũng sẽ rời khỏi thuyền này.”

Tam Bình cư sĩ nhất thời nheo mắt lại: “Rất can đảm!”

Hán đã muốn kích hoạt kiếm khí trong tay áo của mình.

Nhưng đúng lúc này, Sở Hi Thanh bỗng nhiên nói xen vào: “Tiểu đệ đa tạ sư huynh che chở, nhưng ta đã đáp ứng hắn rồi, hôm nay sẽ quyết đấu với hắn ở đây.”

Tam Bình cư sĩ không khỏi quay đầu lại, nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt hơi kinh ngạc.

Sắc mặt Sở Hi Thanh thì lại bình tĩnh, nhìn nhau với Chúc Không Minh: “Người này nói lời sỉ nhục Vô Tướng thần tông ta, nếu như hắn đã nhất định đòi chết, vậy ta tự nhiên cho hắn toại nguyện.”

Chúc Không Minh nghe vậy, khóe môi không khỏi vểnh lên, nụ cười càng ngày càng càn rỡ: “Cư sĩ, ngươi thấy chưa, hắn đã đồng ý rồi, đây là chuyện của đám người trẻ tuổi chúng ta, cư sĩ cần gì phải quản việc không đâu?”

Mặt Tam Bình cư sĩ không hề có cảm xúc, trong mắt lại hiện ra ý suy tư.

Hắn thưởng thức dũng khí và tự tin của Sở Hi Thanh.

Nhưng mà tuổi của Chúc Không Minh tuy rằng tương đương với Sở Hi Thanh, nhưng đã có tu vị lục phẩm hạ, cao hơn Sở Hi Thanh tận một phẩm.

Sở Hi Thanh lại là Huyết Nhai dự bị mà tông môn lựa chọn.

Dưới tình huống tông môn tràn đầy nghi ngờ với vị ‘Huyết Nhai thánh truyền’ ở kinh thành kia, thì vị sư đệ trẻ tuổi có thể tu luyện tầng một của Thần Ý Xúc Tử Đao này là cực kỳ quan trọng.

Sau đó, Tam Bình cư sĩ thu kiếm khí lại: “Cũng được!”

Giọng nói hắn lạnh lẽo, phất ống tay áo một cái: “Dọn dẹp boong thuyền một chút, để bọn họ đánh!”

Lúc này, Chúc Không Minh vừa cười vừa ôm quyền nói: “Tại hạ còn có một thỉnh cầu, có thể mời Tử Mi Đao – Mộc Chiêu Quang Mộc tiên sinh của Bạch Hổ môn làm trọng tài cho chúng ta không?”

Bạch Hổ môn là môn pháp chuyên tu luyện công pháp Bạch Hổ, lấy Ngũ Hổ Đoạn Môn đao làm cơ sở.

Cái gọi là ngũ hổ, tức là năm con của hổ, phân biệt là năm loại thần thú Tranh, Nanh, Xương, Giảo, Quyết, đều là đời sau của Bạch Hổ.

Long có chín con, Bạch Hổ cũng có năm con.

Mà Bạch Hổ giám binh!

Thiên hạ ngày nay, phàm là võ tu cao phẩm muốn quyết chiến sinh tử, đều thích mời người của Bạch Hổ môn làm trọng tài.

Trưởng lão của Bạch Hổ môn bị hạn chế bởi công pháp, cho nên sẽ không cho phép bất cứ hành vi gian lận và bất công nào trong cuộc chiến.

Chương 829: Nghiền ép (3)

Tử Mi Đao – Mộc Chiêu Quang chính là một trưởng lão của Bạch Hổ môn, là một cao thủ tứ phẩm có tiếng ở phương bắc.

Người này cũng lên thuyền từ Bồng Lai Bất Dạ thành, để trở về phương bắc.

“Có thể!’ Tam Bình cư sĩ hóa thành một đoàn sương khói, trở về lầu các ở đuôi thuyền.

Hắn đứng trên đỉnh tầng ba, ánh mắt u ám nhìn xuống boong thuyền phía trước.

Lúc này, có một người đàn ông trung niên tóc tím mày tím, ngũ quan mạnh mẽ, biểu hiện cứng nhắc đi ra từ trong đám người.

Đó chính là Tử Mi Đao – Mộc Chiêu Quang.

Vẻ mặt của hắn có chút không vui.

Mộc Chiêu Quang cũng nhận ra, Chúc Không Minh khiêu chiến Sở Hi Thanh, rõ ràng là có âm mưu gì đó.

Chúc Không Minh này, rất có thể là còn có mục đích gì đó.

Cái tên này có thể leo lên Thần Tú Thập Kiệt đao, chắc chắn sẽ không ngu đến mức vì một cây đao mà đi đắc tội với Tam Bình cư sĩ và Vô Tướng thần tông.

Nhưng người này hết lần này đến lần khác lại cứ làm như vậy.

Mộc Chiêu Quang không muốn cuốn vào chuyện này.

Nhưng nếu đối phương đã chỉ mặt gọi tên, Mộc Chiêu Quang chỉ có thể cố hết sức.

Dù sao hắn chỉ là người làm chứng.

Tử Mi Đao – Mộc Chiêu Quang đi đến chính giữa boong thuyền phía trước, sắc mặt bình tĩnh nói: “Hai vị, các ngươi có cần thời gian chuẩn bị không?”

Hắn hỏi chính là Chúc Không Minh.

Người này vừa mới bị kiếm ý của Tam Bình cư sĩ áp bức, nguyên thần bị thương nhẹ.

“Không cần!”

Chúc Không Minh nở nụ cười, hắn lấy ra một viên đan dược màu tím, quơ quơ với Sở Hi Thanh: “Thanh Ninh Thần Tâm đan, chuyên dùng để khôi phục nguyên thần, không ngại chứ?”

Hắn nuốt viên đan dược to bằng đầu ngón tay vào, đồng thời đi đến bên cạnh Mộc Chiêu Quang: “Nếu như Sở huynh không có ý kiến, vậy thì bắt đầu luôn đi, ta đã không thể chờ đợi được nữa rồi.”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, cũng đi đến vị trí cách Chúc Không Minh ba trượng rồi dừng lại.

Tử Mi Đao – Mộc Chiêu Quang cũng không dây dưa dài dòng, hắn lấy một viên tiền đồng từ trong tay áo ra: “Chú ý, khi tiền rơi xuống, liền có thể ra tay. Người làm trái quy tắc, coi như bại trận.”

“Các ngươi đã quyết thắng bại, cũng phân sinh tử, ta sẽ không can thiệp vào trận đấu này, trừ phi các ngươi sử dụng thủ đoạn nằm ngoài võ đạo, hoặc là có bất cứ ngoại lực nào can thiệp vào.”

Sau khi hắn nói xong, liền ném đồng tiền lên trên, mãi đến tận mười trượng, thì nó mới xoay tròn mà rơi xuống.

Lúc này, Tam Bình cư sĩ Tông Tam Bình đứng ở trên tầng ba, sắc mặt hắn âm trầm mà dặn dò hai đạo thị của mình.

“Liên hệ với Thiên Cơ lão nhân, điều tra tất cả bối cảnh của Chúc Không Minh này! Để cho hắn cứ việc ra giá, nhiều nhất là một khắc thời gian, ta phải biết tất cả mọi thứ về Chúc Không Minh này.”

Thiên Cơ lão nhân, chính là chủ nhân Thiên Cơ các, một tay sáng lập Thiên Cơ Võ Phổ, cũng là cao nhân Thiên Bảng. Người này cũng là con buôn tình báo lớn nhất trong thiên hạ.

“Còn nữa, bảo hai người Thiên thị và Địa thị chuẩn bị, nếu như người này còn sống, ta không cho phép hắn còn sống sót mà rời xa nơi này ngàn dặm! Không đúng. . .”

Tông Tam Bình hơi suy tư: “Trên người kẻ này nhất định có phương pháp thoát thân, cũng nhất định có cao thủ tiếp ứng. Thiên thị, ngươi đi vào kho, lấy thứ kia ra cho ta.”

Kiếm Tàng Phong đứng ở sau lưng hắn, vẻ mặt hơi động: “Sư huynh lo lắng đây là một cái bẫy? Có thể là vì dụ dỗ ngươi truy sát?”

“Ta không xác định, nhưng không thể không đề phòng.”

Tông Tam Bình cười lạnh một tiếng: ‘Người này là hạng 6 Thần Tú Thập Kiệt đao, tương lai sẽ trở thành Thiên trụ. Nếu như chỉ vì thăm dò Huyết Nhai dự bị của chúng ta, mà vứt bỏ một thiên kiêu như vậy, há không phải là rất thiệt thòi sao?”

“Nhưng mặc kệ bọn họ có mục đích gì, là muốn mai phục vây giết hay là muốn điệu hổ ly sơn, thì Tông mỗ đều sẽ để cho bọn họ biết, bọn họ tính toán nhầm người rồi. Tài năng của Tông mỗ bình thường, đời này duy chỉ có cẩn thận mà thôi.”

Kiếm Tàng Phong gật đầu, chuyển tầm mắt về phía hai người Sở Hi Thanh và Chúc Không Minh.

Hắn ngưng thần chú ý, trong mắt hiện lên một tia ngưng trọng.

Lần này, hành trình lên phương bắc của Sở Hi Thanh còn chưa bắt đầu, mà đã có phong ba như vậy rồi.

Có thể tưởng tượng được, hành trình lên phương bắc của Tông Tam Bình và Sở Hi Thanh sẽ hung hiểm đến mức nào.

Bọn họ có thể đã đánh giá thấp sự kiêng kị của đám người kia với

Thần Ý Xúc Tử Đao và Huyết Nhai Đao Quân rồi.

Tông Tam Bình chỉ cho rằng Kiếm Tàng Phong lo lắng cho an nguy của Sở Hi Thanh, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Ngươi có thể yên tâm, dù thế nào thì hôm nay hắn cũng không thua được.”

Lúc này, hắn phẩy tay áo, lập tức có một cây cân hư ảo xuất hiện ở trước người của hắn.

Hai bên cán cân, đối ứng với Sở Hi Thanh và Chúc Không Minh.

Kiếm Tàng Phong thấy thế thì sững sờ, sau đó trong mắt hiện ra vài phần kinh ngạc: “Tông sư huynh đã tu luyện thành công thức thứ ba của Bình Thiên kiếm?”

Trong lời nói của hắn còn ngậm lấy ý mừng vô hạn: “Chúc mừng sư huynh, sắp bước vào tam phẩm.”

Thật thì tu vị của người sư huynh này của hắn, đã đến tứ phẩm đỉnh phong từ lâu rồi.

Vẫn dừng lại mà không tiến là bởi vì Tông Tam Bình lựa chọn một chi nhánh của Vô Tướng công, yêu cầu của nó là dưới tình huống ‘công bằng’, một mình săn bắt một phần tài liệu chính của bí dược.

Đây là bộ phận khó khăn nhất trong toàn bộ nghi thức thăng cấp.

Bởi vì phần tài liệu bí dược này, nhất định phải đến từ một con cự ma hai đầu cấp bậc nhị phẩm, nhị phẩm là thấp nhất.

Mà bây giờ, nếu Tông Tam Bình đã tu luyện thành công thức thứ ba của Bình Thiên kiếm, vậy thì có hi vọng rồi.

Chương 830: Nghiền ép (4)

“Có gì mà phải chúc mừng! Khi xưa, ta và Tần Mộc Ca đều là thánh truyền, khi đó ta lại chỉ có thể nhìn theo bóng lưng của nàng, mà bây giờ còn bị sư đệ ngươi đuổi theo.”

Tông Tam Bình vừa nói chuyện, vừa ngưng tụ một viên kiếm khí ở trong lòng bàn tay, thả lên mặt cân ứng đối với Sở Hi Thanh.

Đây là ‘thẻ đánh bạc’ của hắn, ‘thẻ đánh bạc’ này đủ để cán cân nghiêng về một bên.

Chúc Không Minh cho rằng mời Tử Mi Đao – Mộc Chiêu Quang làm trọng tài, thì có thể ngăn cản tất cả ngoại lực, thật sự là buồn cười biết bao!

Tuy nhiên, một cái chớp mắt tiếp theo, tay của Tông Tam Bình lại bị Kiếm Tàng Phong tóm chặt.

“Sư huynh, không cần như vậy.”

Khóe môi Kiếm Tàng Phong cong lên: “Sư huynh không ngại có thêm chút lòng tin với võ đạo và đao đạo của Sở sư đệ. Ta đã nói với ngươi rồi, dù hắn không tu luyện được Thần Ý Xúc Tử Đao, thì tu một môn thánh truyền khác là không thành vấn đề.”

Cũng đúng lúc này, đồng tiền kia rốt cuộc đã rơi xuống boong thuyền.

Kim Ngọc Lương Duyên đao bên hông Sở Hi Thanh đã lóe hàn quang.

Hắn dùng chính là ngọc đao Ngọc Khuê Kim Nghiệt, đao nhanh đến cực hạn, trong mắt của tất cả võ tu ngũ phẩm ở trên boong thuyền, mảnh ánh đao kia của hắn đã hóa thành một mảnh đao không thể nhìn thấy, cũng khó có thể dùng thần niệm để nắm bắt.

Thần Phong Minh Kính Đao – Tam Tương Thần Đao!

“Chết!”

Chúc Không Minh cũng gần như là đồng thời rút đao ra.

Hắn cũng vô cùng tự tin với tốc độ đao của mình. Thậm chí còn không thèm kiêng kị mà tiến lên một bước.

Chúc Không Minh thân như thuấn ảnh, một bước chính là một trượng.

Khi hắn múa đao, thì lại chém nứt một đường ở trên hư không.

Nhưng vào lúc này, Tử Mi Đao – Mộc Chiêu Quang quan sát ở bên cạnh đã híp mắt lại.

Họ Chúc thua rồi!

Vị anh kiệt xếp hạng 6 Thần Tú Thập Kiệt đao, cấp Thiên trụ tương lai, thế mà lại đoán sai vị trí của Sở Hi Thanh và thanh Ngọc Khê Kim Nghiệt đao của hắn.

Bạch Mã Phi Mã sao?

Còn nữa, tốc độ xuất đao của cái tên này, quá nhanh! Nhanh đến mức khó mà tin nổi!

Thậm chí nhanh đến mức chỉ thiếu một chút nữa thôi, là có thể vượt qua tốc độ phản ứng của rất nhiều võ tu ngũ phẩm.

Người này chỉ bị hạn chế bởi sức mạnh, lực không bằng người, đao có nhanh hơn nữa thì cũng vô dụng.

Nhưng nếu như người này có sức mạnh lớn hơn, thì có thể chống lại ngũ phẩm rồi. Những võ tu cấp thiên kiêu ở dưới ngũ phẩm hạ, chỉ sợ không thể sống nổi quá mười hiệp dưới đao của người này.

Đao cương của hắn cũng tinh khiết đến đáng sợ, chỉ dùng tu vị thất phẩm hạ, mà đã có thể kéo dài năm thước hai tấc rồi!

Đấy là còn chưa nói đến người này còn dùng đao ý mạnh mẽ chém thẳng vào mi tâm của Chúc Không Minh, làm cho bước tiến của Chúc Không Minh xuất hiện một tia cứng đờ.

Trận chiến giữa hạng 7 và hạng 6 Thần Tú Thập Kiệt đao này, lại xuất hiện cục diện nghiền ép về thực lực!

Ngay khi Tử Mi Đao – Mộc Chiêu Quang nghĩ đến đây, hắn liền nghe thấy một tiếng ‘bồng’.

Đó là tiếng khi đầu của Chúc Không Minh bị chém đắt, đầu của hắn bay lên trời, mặt vẫn lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Tử Mi Đao – Mộc Chiêu Quang thì lại hơi lắc đầu, phát ra một tiếng than thở: “Đáng tiếc!’

Hắn tiếc nuối chính là Sở Hi Thanh vừa thể hiện ra huyết mạch Bạch Hổ.

Nếu như người này gia nhập Bạch Hổ môn bọn họ, nhất định có thể tu luyện Bạch Hổ thánh truyền của bọn họ đến đăng phong tạo cực.

Cùng lúc đó, Tam Bình cư sĩ ở trên tầng ba cũng có vẻ mặt nhẹ nhõm, đồng thời cũng nói một tiếng ‘đáng tiếc’.

Đáng tiếc là người này có huyết mạch Bạch Hổ.

Nếu như là Nhai Tí, người này nhất định có thể tu luyện toàn bộ Thần Ý Xúc Tử Đao!

Mà ngay khi đầu của Chúc Không Minh bay lên trời, toàn bộ boong thuyền đều yên tĩnh đến nghe được cả tiếng kim rơi.

Sau khi Sở Hi Thanh đánh chết Chúc Không Minh, hắn cũng không buông lỏng cảnh giác.

Hắn cảm ứng được thần niệm của người này vẫn chưa hoàn toàn tiêu tán.

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, đầu của Chúc Không Minh và thân thể của hắn đều nổ thành bột máu.

Toàn thân Chúc Không Minh như biến thành bom, những bột máu và mảnh vỡ của xương cốt kia thì lại bắn ra bốn phía như những mảnh đạn có uy lực kinh người.

Thân thể Sở Hi Thanh lui về phía sau ba bước, Kim Phong Ngọc Lộ đao hóa thành một mảnh đao màu vàng, gió thổi không lọt, khiến cho những máu thịt kia đều bị đánh ra ngoài.

Lúc này, giữa bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một tòa chuông vàng hư ảo cực to, bao phủ toàn bộ thân thuyền Bình Thiên, ngăn cách thiên địa và không gian.

Cùng lúc đó, một tiếng hừ lạnh tựa như sét đánh, làm rung động tâm thần của mọi người.

“Hay cho Thái Hư Khiên Thần Dẫn! Đây là bí pháp Hỗn Độn của Ma môn, chứ không phải truyền thừa của Thần Hoang Bất Lão thành.”

Đó là một đạo thị của Tông Tam Bình, hắn nâng một cái chuông nhỏ màu vàng óng, đứng ở không trung phía trên thuyền Bình Thiên.

Theo đạo thị rót pháp lực vào trong, chiếc chuông vàng hư ảo kia càng ngày càng ngưng tụ, càng ngày càng hiện ra dầy cộm nặng nề.

Chương 831: Huyết Nhai thánh truyền

Tử Mi Đao – Mộc Chiêu Quang ở trên boong thuyền cũng ‘sặc’ một tiếng, đã rút đao của mình ra.

Trong mắt hắn lộ ra ý nổi giận: “Tạp chủng! Ngươi dám gian lận ở ngay dưới mắt Mộc mỗ!’

Trận chiến sinh tử này nhìn như công bằng, nhưng thật ra Chúc Không Minh đã để lại đường lui.

Mặc dù hắn đã tử vong, nhưng nguyên thần được Thái Hư Khiên

Thần Dẫn đưa đi, đắp hồn tạo phách, tái tạo thân thể!

Tử Mi Đao – Mộc Chiêu Quang mặt đỏ đến mang tai, chỉ cảm thấy tràn đầy sỉ nhục.

Chúc Không Minh cố tình điểm danh hắn làm trọng tài, là cho rằng hắn nhất định không phát hiện được bí thuật đào mạng của kẻ này?

Người này chỉ lấy hắn làm một cái thuẫn, để ngăn cản Tam Bình cư sĩ.

Dưới sự hận thù, Tử Mi Đao – Mộc Chiêu Quang ra tay cực kỳ ác liệt!

Đao cương và đao ý của hắn hòa vào nhau, hóa thành một con Bạch Hổ cực lớn, nuốt chửng và càn quét tàn linh của Chúc Không Minh.

Lúc này, một vị đạo thị khác ở giữa không trung cũng đã ra tay, bóng người của hắn tựa như hòa vào trong mặt trời, hóa thành một con Đại Nhật Kim Ô, trường kiếm trong tay thì lại như cực quang màu vàng, truy kích từng tia nguyên thần tán loạn của Chúc Không Minh.

Tam Bình cư sĩ Tông Tam Bình thì vẫn đứng im bất động ở trên tầng ba, kiếm phía sau hắn đã ra khỏi vỏ, trôi nổi trên hư không ở bên tay phải của hắn, nằm trong trạng thái có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Ánh mắt Tông Tam Bình thì lại nhìn về phương xa.

Bên đó có một đoàn mây khói màu đen, hóa thành một con mắt màu đen cực lớn ở trước thuyền bảy mươi dặm.

Con mắt kia bình tĩnh nhìn về bên này, cùng nhìn nhau với Tông Tam Bình.

Sau đó, quanh chiếc thuyền này lại có những khí đen hóa thành cự xà đại mãng vờn quanh, càng có từng tia từng tia kiếm khí ngang dọc, chém nát những khói đen này.

Nhưng sau khi tàn linh của Chúc Không Minh bị Tử Mi Đao – Mộc Chiêu Quang liên thủ với hai đạo thị càn quét đánh nát.

Con mắt màu đen cực lớn này lại hóa thành mây mù rồi tiêu tán, chỉ chốc lát đã không thấy bóng dáng.

Tông Tam Bình hừ nhẹ một tiếng, hắn phất tay một cái, trường kiếm màu xanh lam bên cạnh người đã bay vào vỏ.

“Đây là một cao nhân Địa bảng, nhưng lại giấu đầu lòi đuôi, cũng không dám thi triển võ đạo của mình, không thể nhận ra lai lịch.”

Kiếm Tàng Phong khẽ lắc đầu, chà chà hai tiếng: “Dùng một Thần Tú Thập Kiệt đao để thăm dò thiên phú huyết mạch của Sở sư đệ, bọn họ thật sự là rộng rãi.”

“Không phải người cấp bậc như Chúc Không Minh, thì cũng không thăm dò được Sở sư đệ, huống hồ còn có một cái Thái Hư Khiên Thần Dẫn.”

Tông Tam Bình cười lạnh lùng: “Có điều, bọn họ vẫn đánh giá thấp vị Sở sư đệ này!”

Cái Thái Hư Khiên Thần Dẫn này, rõ ràng là vì ứng phó với Tông Tam Bình, để Chúc Không Minh có thể giữ được tính mạng dưới kiếm của hắn.

Những người này lại không ngờ được, Chúc Không Minh càng không phải đối thủ của Sở Hi Thanh, một đao liền bay đầu, khiến Thái Hư Khiên Thần Dẫn bị kích hoạt.

Tuy nhiên, tuy rằng Chúc Không Minh đã chết, nhưng những người này cũng đã đạt được mục đích, nhìn rõ huyết mạch Bạch Hổ của Sở Hi Thanh.

Tông Tam Bình nghĩ đến chỗ này, không khỏi đau đầu mà nhìn về phía trước: “Xem ra hành trình lên phương bắc này sẽ không thái bình.”

Hắn đoán là, Sở Hi Thanh không phải mục tiêu chủ yếu của những người này.

Nhưng dù vị này chỉ là Huyết Nhai dự bị, nhưng cũng khiến thế lực sau lưng Chúc Không Minh làm lớn chuyện như vậy rồi.

Có thể thấy được, sau khi vị Huyết Nhai thánh truyền của Kinh Tây Sở thị kia lên thuyền, hành trình sẽ nguy hiểm đến mức nào.

Nhiệm vụ lần này của hắn, thật sự là cực kỳ vướng tay vướng chân.

Kiếm Tàng Phong thì lại liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh với vẻ thâm ý.

Với thực lực của Sở Hi Thanh, thật ra không cần phải dùng ‘huyết mạch Bạch Hổ’ của hắn.

Là cố ý sao?

Sở Hi Thanh tựa như cũng cảm ứng được, liền ngẩng đầu lên nhìn nhau với Kiếm Tàng Phong một chút, khóe môi hắn lập tức cong lên, nở nụ cười với Kiếm Tàng Phong.

Kiếm Tàng Phong lập tức hiểu rõ, lòng thầm nói người này quả nhiên là người trong đồng đạo.

. . .

Một lát sau, trận phong ba này đã yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người trên boong thuyền đều tản đi, bắt đầu túm năm tụm ba đi xuống cầu thang.

Nhưng khi bọn họ đi qua bên người Sở Hi Thanh, lại nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt ngậm lấy vài phần kinh dị.

Đây là một cái bảo đao tam phẩm . . .!

Có rất nhiều người trong số họ đều động lòng.

Đây là một bảo vật có thể khiến bọn họ tu luyện đến tứ phẩm đỉnh phong.

Nhưng đa số người trong đó chỉ liếc mắt nhìn qua rồi thu hồi ánh mắt.

Trừ phi là có thế lực mạnh mẽ để chống lại Vô Tướng thần tông như Chúc Không Minh, cũng có phương pháp thoát thân, bằng không thì không ai ngu đến mức sẽ ra tay với Sở Hi Thanh ở trên chiếc thuyền này.

Dù là muốn ra tay, thì cũng chờ đến khi rời chiếc thuyền này rồi nói tiếp.

Chương 832: Huyết Nhai thánh truyền (2)

Sở Hi Thanh thì lại làm như không thấy những ánh mắt này, hắn đang đánh giá chiến lợi phẩm trong tay.

Chúc Không Minh nói trên người mình có ngân phiếu năm mươi vạn lượng, sau khi kết thúc sẽ thuộc về Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh không biết năm mươi vạn lượng này là thật hay giả, nhưng dù sao hắn cũng không lấy được.

Khi Chúc Không Minh nổ tung, uy lực rất kinh người.

Không có ngân phiếu nào có thể tồn tại qua vụ nổ như vậy.

Lúc này, boong thuyền phía trước cũng bị nổ ra một hố cạn, huống chi là ngân phiếu làm bằng giấy?

Thậm chí ngay cả pháp khí ở trên người Chúc Không Minh cũng không còn lại bao nhiêu.

May mắn là cái dây cột tóc màu xanh lá kia vẫn còn.

Sở Hi Thanh cầm món pháp khí cấp độ ngũ phẩm thượng này lên xem.

Cái pháp khí này đúng là rất mạnh mẽ, sử dụng nó liền có thể trực tiếp thu được thiên phú huyết mạch Thông Linh Thức Tính Chi Tâm cửu giai.

Nếu như người sử dụng có Thông Linh Thức Tính Chi Tâm cửu giai trở lên, thì nó có thể gia tăng thêm ba cấp nữa.

Món pháp khí này đủ để lực lượng nguyên thần của Sở Hi Thanh tăng lên gấp đôi, còn có thông vạn vật chi linh, thức thiên địa chi tính!

Là pháp khí tăng cường lực lượng nguyên thần hiếm có.

Ngoài ra, khi hòa một giọt máu ‘hậu duệ Táng Thiên’ vào nó, có thể làm cho nguyên thần của người đeo nhận được năng lực “Không sợ”, không sợ hãi uy áp của võ tu cao phẩm, tất cả võ ý dưới tầng mười bốn bị giảm phân nửa uy lực, hơn nữa còn nắm giữ lực lượng phá pháp thuật ở cường độ trung đẳng.

Vừa rồi, Chúc Không Minh chính là mượn năng lực này để đối kháng với kiếm ý của Tông Tam Bình.

Thứ này vô cùng tốt, tốt đến mức Sở Hi Thanh trông mà thèm.

Sau đó Sở Hi Thanh thở dài trong lòng, phất tay ném cái dây cột tóc màu xanh lá này cho Chu Lương Thần.

“Lương Thần, võ đạo nhà ngươi thiên về ý và thế, vật này rất thích hợp với ngươi.”

Chu Lương Thần cầm dây cột tóc lên xem, một lát sau sắc mặt hắn liền hiện lên vẻ vui mừng: “Thứ này đúng là rất thích hợp với công pháp nhà ta, có thể làm cho uy lực kiếm ý của ta tăng gấp bội.”

Hắn cũng không làm kiêu, lập tức đeo cái dây cột tóc màu xanh lá này lên trán: “Kỳ chủ, ta liền mặt dày mà nhận vật này, sau này ta sẽ bù tiền cho ngươi, dựa theo giá trị của pháp khí đỉnh cấp nhất trên thị trường.”

Sở Hi Thanh nhìn một vệt màu xanh lá ở trên đầu Chu Lương Thần, trong lòng lại sinh ta một tia chột dạ và áy náy.

Hắn lại tự an ủi bản thân mình, thứ này đúng là cực tốt với Chu Lương Thần, mình chỉ là muốn tốt cho Chu Lương Thần thôi.

Huống hồ thế giới này cũng không có cách nói đội nón xanh này. (bị cắm sừng)

Sở Hi Thanh yên tâm thoải mái mà kết luận, mình vẫn là người tốt nghĩa bạc vân thiên, lấy nghĩa khí với huynh đệ làm trọng.

Cùng lắm thì sau này có thể khuôn nhân vật Huyết Nhai Đao Quân thì dùng cho hắn là được.

Huyết Nhai Đao Quân cũng rất có thiên phú trên phương diện thần ý, rất thích hợp với Chu Lương Thần.

Lục Loạn Ly thì lại tiếc hận không thôi: “Chỉ tiếc năm mươi vạn lượng bạc kia, tất cả đều bị nổ sạch rồi.”

Nàng còn quét mắt nhìn bốn phía, cố gắng tìm những mảnh vụn của đám ngân phiếu kia, thử xem có thể ghép lại thành một hai tờ ngân phiếu hoàn chỉnh không.

Đối với Lục Loạn Ly mà nói, đây cũng là một khoản tiền lớn.

Sở Hi Thanh cũng vô cùng tiếc nuối, nở nụ cười nói: “Số tiền này chỉ có thể làm lợi cho đám tiền trang, có điều. . .”

Trong mắt hắn chứa thâm ý, nhìn về phía sau lưng: “Ta tin rằng nhất định sẽ có người vui lòng bồi thường cho chúng ta.”

Đó chính là Kỳ Đao ma tượng – Lệ Thiên Công.

Người này đang lẫn trong đám người, ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra mà đi xuống cầu thang.

Khi ánh mắt Sở Hi Thanh đảo qua, toàn thân Lệ Thiên Công liền run lên, sắc mặt hắn trắng bệch như tờ giấy, trong miệng thì lại đắng chát.

Hắn rất muốn rời thuyền mà đi, đi thẳng một mạch, lại phát hiện Tam Bình cư sĩ và mấy đạo thị của hắn ở trên tầng ba cũng đang nhìn chằm chằm vào mình.

Kỳ Đao ma tượng – Lệ Thiên Công chỉ thấy tê cả da đầu, hắn lập tức đứng im tại chỗ, chờ đến khi đám hành khách rời khỏi boong thuyền, lúc này mới chủ động đi về phía đuôi thuyền.

“Bẩm cư sĩ!” Vẻ mặt Lệ Thiên Công nghiêm túc, lời nói thành khẩn: “Lúc nãy, Chúc Không Minh đã đi tìm ta, bảo là muốn quyết đấu sinh tử để giúp ta giết chết Sở Hi Thanh, nhưng mà ta không đồng ý. Còn cái bảo đao tam phẩm kia, là chính hắn tự nói với mình, ta chưa bao giờ nhận lời cả. Cũng không biết người này khiêu chiến Sở Hi Thanh là vì Ma tu sai khiến, không ngờ người này lại có dụng tâm hiểm ác như vậy.”

Hắn hiểu, hôm nay dù Tông Tam Bình giết hắn ở chỗ này, thì giang hồ cũng không chê trách gì cả.

Nếu như Chúc Không Minh chỉ khiêu chiến Sở Hi Thanh, phân thắng bại cũng quyết sinh tử. Như vậy thì hôm nay hắn chỉ cần giải thích rõ ràng, thật lòng bồi tội là có thể giải quyết.

Nhưng mà tình hình sau khi Chúc Không Minh chết, rõ ràng là còn liên lụy đến rất nhiều thứ.

Chương 833: Huyết Nhai thánh truyền (3)

Tông Tam Bình nghe vậy thì ngự không mà rơi xuống trước mặt Lệ Thiên Công, hắn chắp tay sau lưng, giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị: “Vậy vì sao vừa rồi ngươi không nói? Sao ta biết lời nói của ngươi là thật hay giả? Lại có cấu kết với thế lực phía sau lưng Chúc Không Minh hay không?”

Da mặt Lệ Thiên Công giật giật.

Hắn liếc mắt nhìn trộm bốn phía, phát hiện chung quanh không có người xem náo nhiệt, lúc này mới cười khan nói: “Cư sĩ, Lệ Thiên Công ta cũng là nhân vật có tiếng trên giang hồ, không thể không có sĩ diện, nếu như khi đó nói ra, há không phải để người đời chê cười sao? Vậy ta biết để mặt ở nơi nào?”

Thật ra thì hắn cũng không phải người quá coi trọng mặt mũi.

Vấn đề là Thiên Diệp Tiên Tử đang ở U Châu, hắn há có thể mất mặt xấu hổ khi đang trên đường đi gặp người yêu? Đến khi đó nào còn mặt mũi gì để đi gặp người yêu?

“Coi như ngươi có lý.”

Tông Tam Bình đã tin Lệ Thiên Công, nhưng hắn vẫn vung tay áo lên, kiếm ý bức người: “Nhưng chuyện ngày hôm nay, không thể bỏ qua như vậy được.”

Hắn nhẹ nhàng chỉ vào mấy người Sở Hi Thanh ở sau lưng Lệ Thiên Công.

“Hơn nữa, ngươi nói với ta những thứ này cũng vô dụng, vẫn phải tìm chính chủ đi, ngươi phải được bọn họ tha thứ, thuyết phục bọn họ không truy cứu ngươi.”

Dù sao tên trước mắt này cũng là khách của trưởng lão trong tông.

Hắn cũng từng nhiều lần hợp tác với Vô Tướng thần tông, có tiềm lực trở thành luyện khí Đại tông sư, cũng có thể mượn ngoại lực để tiến vào tam phẩm, có 200 năm tuổi thọ.

Tông Tam Bình cho rằng, nếu như làm thịt người này thì có hơi đáng tiếc.

Sở Hi Thanh thì lại tay đè đao, sát cơ lạnh lẽo đâm thẳng vào cổ của Lệ Thiên Công, Tam Tương đao ý mạnh mẽ phong tỏa nguyên thần của Lệ Thiên Công.

Mà sau lưng hắn bây giờ.

Mấy người Kế Tiễn Tiễn và Bạch Tiểu Chiêu cũng đã tràn đầy sát ý lạnh như băng.

Khóe miệng Lệ Thiên Công lại co quắp vài cái, sau đó hơi bất đắc dĩ mà quay người lại.

“Sở kỳ chủ, ngươi không ngại nghĩ lại xem, ta há lại là loại người ngu dốt như vậy? Dù Lệ mỗ muốn gây bất lợi cho ngươi, thì sao lại hành động ở trên thuyền Bình Thiên này chứ? Chúc Không Minh này, rõ ràng là đang dùng xung đột của chúng ta để qua mắt người khác, Kỳ chủ tuyệt đối đừng bị hắn lừa.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì mỉm cười: “Có lẽ vậy, Chúc Không Minh đã chết, tự nhiên ngươi nói cái gì thì là cái đó. Tiễn Tiễn, Tiểu Chiêu, các ngươi đưa hắn xuống, đưa hắn rời khỏi thuyền rồi xử lý đi, đừng làm bẩn boong thuyền của Tam Bình sư huynh.”

Sắc mặt Lệ Thiên Công càng tái nhợt hơn.

Xử lý? Làm bẩn boong thuyền? Là muốn làm thịt mình sao?

Mắt thấy hai thiếu nữ sau lưng Sở Hi Thanh đã là thân hóa thuấn ảnh, áp sát từ hai bên trái phải, trái tim Lệ Thiên Công cũng co quắp lại.

“Khoan đã!”

Hai đạo tàn ảnh kia chẳng những không dừng lại, trái lại còn mãnh liệt hơn.

Lệ Thiên Công đột nhiên cắn răng một cái, thân hình điên cuồng trượt lùi về phía sau, đồng thời dùng tốc độ nhanh nhất để nói chuyện: “Ta có biện pháp khiến Kim Ngọc Lương Duyên đao trở thành pháp khí tứ phẩm hạ chân chính.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì không khỏi nhướng mày: “Dừng lại!”

Ngay khi hắn nói xong, đao của Kế Tiễn Tiễn cũng vừa vặn dừng ở nơi ba tấc trước trán Lệ Thiên Công.

Mũi đao sắc bén kia còn phát ra một tiếng kêu khẽ ‘Cheng’.

Đây là tiếng vang khi Nhạn linh đao của Kế Tiễn Tiễn xé rách cương khí hộ thể của Lệ Thiên Công.

Mà móng vuốt của Bạch Tiểu Chiêu thì chỉ cách gáy của Lệ Thiên Công có bốn tấc.

Nàng thu phát tự nhiên, lập tức hóa thành một đạo ánh sáng trắng.

Trên trán Lệ Thiên Công thì lại tràn đầy mồ hôi lạnh.

Một người một yêu liên thủ, tuy rằng không thể một đòn đánh chết hắn, nhưng đủ để hắn bị trọng thương.

Sở Hi Thanh thì lại nhìn Lệ Thiên Công với ánh mắt ngờ vực: “Đôi đao này là binh khí đã thành hình, phải làm gì để thăng cấp chúng lên tứ phẩm?”

Kim Ngọc Lương Duyên đao trong tay hắn có uy lực tương đương với pháp khí tứ phẩm, nhưng chung quy cũng không phải tứ phẩm.

“Khi đó ta không đủ tiền, lại cảm thấy một đôi đao ngũ phẩm thì không đủ biểu hiện tâm ý của mình, vì vậy khi luyện đôi đao này, ta đã để lại một hậu chiêu.”

Sắc mặt Lệ Thiên Công tái nhợt: “Vốn là dự định cho nàng một niềm vui bất ngờ.”

Hắn nói ‘nàng’, tự nhiên là chỉ Thiên Diệp Tiên Tử.

Lệ Thiên Công chỉ không ngờ là, Thiên Diệp Tiên Tử vừa cầm liền bán đôi ‘vật đính ước’ mà hắn tặng.

Vẻ mặt Sở Hi Thanh hơi động, nhưng cũng không tỏ vẻ gì: “Khá thú vị, nhưng cũng chỉ là như vậy, vẫn không giữ được tính mạng của ngươi. Các hạ vì lấy tính mạng của ta, mà hứa hẹn chế tạo cho Chúc Không Minh một thanh bảo đao tam phẩm, bây giờ lại chỉ ứng phó qua loa với Sở mỗ?”

“Ta nào có tiền luyện bảo đao tam phẩm cho hắn? Lệ mỗ cũng bị hắn hãm hại. . .”

Chương 834: Huyết Nhai thánh truyền (4)

Tiếng nói của Lệ Thiên Công nhất thời cao hơn một chút, trong lòng hắn quả thực là hận không thể rút gân lột da, uống máu ăn thịt Chúc Không Minh.

Nhưng hắn lập tức nghe thấy một tiếng ‘sặc’, đôi Kim Ngọc Lương Duyên đao của Sở Hi Thanh đã rút ra một đường.

Giọng nói của Lệ Thiên Công im bặt, vẻ mặt lại càng bất đắc dĩ hơn: “Ta có thể đáp ứng chế tạo ba thanh binh khí cho ngươi, cấp độ không quá tứ phẩm, nhưng các ngươi phải tự kiếm tài liệu.”

Sau đó, ánh mắt của hắn hơi động: “Lệ mỗ còn có thể thả lời ra giang hồ, nói ngươi và ta vừa gặp đã quen, hóa thù thành bạn.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì cười nhạo một tiếng tiếng, lòng thầm nói điều này cũng có thể mang ra làm điều kiện sao?

Hắn hơi suy ngẫm một chút, liền nói như chém đinh chặt sắt: “Năm cái!”

“Có thể!” Trong mắt Lệ Thiên Công hiện ra ý vui mừng, lập tức đồng ý ngay.

Lệ Thiên Công lòng thầm nói, dù sao mình cũng không thua thiệt.

Pháp khí tứ phẩm trở lên, đều có ẩn chứa Thiên đạo chi vận, thậm chí là “Thiên điều đạo quy’.

Muốn thu thập tất cả tài liệu của một pháp khí tứ phẩm, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

Với tu vị của mấy người Sở Hi Thanh bây giờ, còn lâu mới có thể săn giết Cự linh tứ phẩm và yêu thú tứ phẩm, người này cũng không thể thâm nhập vào những mỏ quặng và bí cảnh tứ phẩm để lấy tài liệu được.

Vì vậy, cũng không biết phải chờ đến năm nào tháng nào mới phải luyện khí đây?

Dù lùi một bước, Sở Hi Thanh thật sự tìm được tài liệu, vậy hắn coi như là rèn luyện kỹ năng luyện khí của mình là được.

Dù sao thời gian chế tạo một pháp khí tứ phẩm, cũng chính là hai đến ba tháng.

Luyện khí sư bình thường muốn kiếm tài liệu pháp khí tứ phẩm để luyện tập cũng không có kìa.

Nhưng một chớp mắt tiếp theo, lời nói của Sở Hi Thanh lại làm cho mắt Lệ Thiên Công tối sầm.

“Ngoài ra ngươi phải đưa năm mươi vạn lượng bạc cho ta làm phí an ủi, vậy cọc ân oán của chúng ta sẽ chấm dứt, ta không cò kè mặc cả. Bằng không các hạ chuẩn bị bị chìm sông nuôi cá đi.”

Sắc mặt Lệ Thiên Công trắng bệch, lòng thầm nói hắn cướp đâu ra năm mươi vạn lượng bạc?

. . .

Cuối cùng, Sở Hi Thanh vơ vét được gần mười bảy vạn lượng bạc ở trên người Lệ Thiên Công, còn có các loại tài liệu pháp khí có giá trị khoảng hai mươi vạn lượng bạc.

Lệ Thiên Công nói đây là toàn bộ gia sản của mình, không còn thừa một chút nào.

Trợ giúp hắn thăng cấp Kim Ngọc Lương Duyên đao lên tứ phẩm gì gì đó, thật ra là nói suông.

Lệ Thiên Công chỉ có thể cung cấp danh sách tài liệu, chỉ khi nào Sở Hi Thanh thu thập được những tài liệu quý hiếm này, mới có thể giúp Kim Ngọc Lương Duyên đao thăng cấp.

Tương ứng, nếu Sở Hi Thanh tìm thấy tài liệu có phẩm chất cực tốt, đôi đao này cũng có hi vọng tiến vào tứ phẩm thượng, thậm chí là tiếp cận tam phẩm.

Sở Hi Thanh lại không thể nào tiếp thu được, một luyện khí sư như Lệ Thiên Công, mỗi lần luyện chế pháp khí cho người khác, chính là mười mấy vạn, thậm chí là mấy chục vạn lượng rồi.

Tuy nhiên, hắn tìm kiếm trong khoang của Lệ Thiên Công nửa ngày, cũng không tìm thấy chút bạc nào. Lúc này hắn mới tin tưởng, vị Kỳ Đao ma tượng – Lệ Thiên Công vang danh thiên hạ này lại là một tên quỷ nghèo.

Lệ Thiên Công lại nói năng hùng hồn, nói hắn tu hành không cần tiền sao? Làm pháp khí phòng thân cho mình không cần tiền sao? Tập luyện kỹ năng luyện khí không cần tiền sao? Dỗ dành Thiên Diệp Tiên Tử vui vẻ không cần tiền sao?

Sở Hi Thanh rất muốn lột mấy món pháp khí ở trên người Lệ Thiên Công xuống.

Tên này là võ tu ngũ phẩm, sức chiến đấu rất bình thường, hoàn toàn dựa vào pháp khí mạnh mẽ và chiến đồ trên người để chống đỡ.

Nhưng Sở Hi Thanh suy nghĩ một chút, vẫn từ bỏ suy nghĩ này, chỉ là cưỡng ép Lệ Thiên Công viết một tờ giấy nợ trị giá mười ba vạn lượng bạc.

Dựa theo quy củ 9 ra 13 vào để tính, ba tháng không trả liền trực tiếp chìm sông nuôi cá.

Mà khi Lệ Thiên Công vô cùng cay đắng, viết tờ giấy nợ này, chiếc thuyền Bình Thiên kia hơi rung một cái, bắt đầu bay về phía trước.

Dường như trận chiến của Chúc Không Minh và hắn đã làm mất hứng thú ôn chuyện của Tam Bình cư sĩ và Kiếm Tàng Phong, chỉ ở lại quận Tú Thủy có nửa ngày thời gian, liền xuất phát sớm hơn dự tính, khởi hành lên phương bắc.

Mấy ngày tiếp theo đều rất bình tĩnh.

Ban đầu, Sở Hi Thanh cũng rất tò mò với chiếc phi thuyền này, hắn để Bạch Tiểu Chiêu lên đỉnh đầu, lại lôi kéo Lục Loạn Ly đi dạo khắp nơi ở trên thuyền, xem các loại phong cảnh.

Nhưng không lâu sau, Sở Hi Thanh liền cảm thấy tẻ nhạt.

Tuy rằng chiến thuyền Bình Thiên này rất lớn, nhưng vẫn kém hơn không ít tàu thuyền du lịch cỡ lớn ở thời hiện đại.

Thuyền vẫn luôn bay trên không trung, chung quanh đều là một mảnh mây trắng, phong cảnh không hề thay đổi, không hề biến hóa.

Trên boong thuyền cũng rất lạnh, chung quanh còn bị đóng băng.

Chương 835: Huyết Nhai thánh truyền (5)

Chẳng mấy chốc là Sở Hi Thanh đã tập trung vào tu luyện, không ra khỏi cửa một bước.

Có điều, vị Tam Bình sư huynh kia lại có vài phần hứng thú với hắn, mấy ngày nay đã đi tìm hắn mấy lần.

Nói chuyện trời đất và đàm luận võ đạo với hắn.

Nhưng phần lớn thời gian đều là Tông Tam Bình nói, chỉ điểm yếu quyết của Tam Tương võ ý và Vô Tướng công, khiến cho Sở Hi Thanh nhận được rất nhiều lợi ích.

Tông Tam Bình cũng cảm thấy rất hứng thú với Bạch Mã Phi Mã của hắn.

Vị này chỉ dùng một canh giờ liền học được Bạch Mã Phi Mã, sau đó lại dùng thời gian mấy ngày để thỏa luận và hoàn thiện với Sở Hi Thanh, khiến cho uy lực của Bạch Mã Phi Mã tăng lên trên diện rộng, hiệu quả quấy rầy nhận biết của nó cũng tăng lên đến một mức độ khó tin.

Đáng tiếc là Sở Hi Thanh không thể dùng được, dựa theo phương pháp của Tông Tam Bình, uy lực của Bạch Mã Phi Mã đã tăng lên, nhưng tiêu hao chân nguyên cũng khiến người ta nhìn mà than thở.

Dự tính là hai đao là có thể thấy để chân nguyên của hắn thấy đáy.

Bản nghiên cứu và cải tiến của Sở Vân Vân, rõ ràng là mạnh hơn mấy phần.

Nàng đã đêm một tia Thiên đạo chi vận của Bạch Mã Phi Mã, tăng lên đến mức gần như tiếp cận một Thiên điều đạo quy hoàn chỉnh.

Uy lực của môn bí pháp này cũng đã tiếp cận với tam phẩm, đủ để lừa gạt cao nhân nhất phẩm.

Vấn đề là lượng chân nguyên tiêu hao cũng làm cho Sở Hi Thanh nhìn mà phát khiếp.

Dự tính là ba đao sẽ làm cho Sở Hi Thanh trở thành đèn cạn dầu.

Sáng sớm ngày thứ ba của hành trình, thuyền Bình Thiên chậm rãi dừng lại ở phía Tây thành Vọng An.

Khi Sở Hi Thanh hộ tống cha con Tả gia lên phương bắc, cũng phải dùng tận một tháng để đi từ Đông Châu đến thành Vọng An.

Hiện giờ chỉ dùng hơn hai ngày là đã đến nơi.

Thuyền Bình Thiên dừng lại ở nơi này là để đón Huyết Nhai thánh truyền, ngoài ra còn có mấy chục vị hành khách lên thuyền, cùng nhau đi đến U Châu.

Mà ngay khi thuyền Bình Thiên từ từ hạ xuống khỏi tầng mây, Sở Hi Thanh cũng đã đi đến boong thuyền.

Hắn chắp tay sau lưng, tràn đầy hứng thú mà nhìn xuống bên dưới.

Sở Hi Thanh rất tò mò, vị Huyết Nhai thánh truyền này của Kinh Tây Sở thị, rốt cuộc là nhân vật thế nào?

Ngay khi chiếc thuyền này hạ xuống vị trí cách mặt đất trăm trượng, thì con ngươi của Sở Hi Thanh co lại, nơi sâu xa trong mắt tuôn ra ý lạnh vô cùng vô tận.

Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy ý lạnh vô cùng vô tận đang sinh sôi trong ngực của mình, lan tràn về phía tứ chi của hắn, khiến cho tứ chi hắn lạnh lẽo.

Thù hận vô biên vô tận đang gặm nhấm trái tim của hắn, thiêu đốt linh hồn của hắn, để cho thần niệm của hắn đau nhói.

Sở Hi Thanh nhận ra trung niên tú sĩ mặc trang phục quốc công nhất phẩm, mi tâm có phù ấn hình trăng kia.

Dù kẻ này có hóa thành tro thì hắn cũng nhận ra!

Lúc trước, chính kẻ này đã tự tay đưa hắn vào quan tài của Tần Mộc Ca, tự tay đóng Trấn Hồn Đinh lên quan tài.

Đó chính là Ngụy quốc công đương thời, HÌnh bộ Tả thị lang Sở Như Lai!

Sở Hi Thanh hô hấp nặng nề, toàn thân nổi gân xanh, móng tay đã đâm sâu vào da thịt mà không biết.

Dường như vị quốc công nhất phẩm ở phía dưới cũng cảm ứng được, liền ngẩng đầu lên nhìn qua.

Nhưng khi ánh mắt của hai người vừa chạm vào nhau, Sở Hi Thanh liền bị người kéo tay lại, không thể không lùi về phía sau một bước.

Đó là Sở Vân Vân, nàng lôi kéo tay áo của Sở Hi Thanh, ánh mắt nghiêm nghị, tiếng nói hóa thành một tia truyền vào tai Sở Hi Thanh: “Tu vị của Sở Như Lai đã đến nhị phẩm, là người trên Địa Bảng, lại có hai cái thần khí của ngươi ở bên cạnh. Bạch Mã Phi Mã của ngươi chỉ có thể ứng phó một cái hô hấp là sẽ bị hắn nhìn hấu. Hơn nữa, nhịn một chút đi, ngày sau còn dài.”

Với thiên phú bây giờ của Sở Hi Thanh, nhiều nhất là tám năm nữa, liền có thể chống lại Sở Như Lai.

Trong vòng mười lăm năm, vô địch thiên hạ, đao ép Thiên Bảng!

Nhưng nếu như hắn bại lộ thân phận vào lúc này, thì chỉ là một con kiến ở trong mắt Sở Như Lai.

Sở Hi Thanh thì lại hít thở thật sâu, cố gắng thoát khỏi loại cảm giác thô bạo và giận dữ thù hận kia.

Phần lớn những cảm xúc này đều đến từ chính nguyên chủ của thân thể, khiến cho thần niệm của hắn nhất thời không thể kiềm chế.

Sở Hi Thanh cũng chú ý đến ánh mắt nghi ngờ đang nhìn hai người bọn họ của Lục Loạn Ly và Kế Tiễn Tiễn, hiển nhiên là cũng nhận ra vẻ dị thường của hai ‘huynh muội’ bọn họ.

Sở Hi Thanh liền nở nụ cười, trên mặt hiện lên vài phần kinh dị: “Có chút bất ngờ thôi, không ngờ vị Huyết Nhai thánh truyền của Kinh Tây Sở thị này lại là con gái.”

Quả nhiên, Lục Loạn Ly lập tức bị hấp dẫn, nàng cũng thò đầu ra, tò mò nhìn xuống: “Là nữ nhân mặc quần áo trắng ở bên cạnh Sở Như Lai sao? Nhìn qua rất trẻ tuổi, chỉ có mười lăm mười sáu tuổi.”

Chương 836: Thần Huyết nguyên tinh

Kế Tiễn Tiễn cũng nhận ra nữ tử này, nhưng nàng nhớ bản thân mình chỉ là một thợ săn sơn dã không có hiểu biết, vì vậy liền ngậm miệng không nói.

Đáy lòng nàng còn hơi nghi ngờ và khó hiểu, biểu hiện của Sở Hi Thanh vừa rồi có chút không đúng lắm.

Dường như Sở Hi Thanh nhận ra đôi cha con nhà Ngụy quốc công này?

Nhưng huynh muội Sở gia xuất thân từ quận Thái Sơn, là danh gia vọng tộc ở địa phương, nhưng do một trận đại hồng thủy mà cửa nát nhà bọn, sao bọn họ có thể biết Sở Như Lai được?

Sau đó Chu Lương Thần lại mở miệng nói: “Nữ tử này hẳn là Sở Mính, mười sáu tuổi. Là con gái của Ngụy quốc công Sở Như Lai. Trước mắt xếp hạng 79 trên Thanh Vân Tổng bảng, cũng là siêu thiên kiêu có tiếng ở kinh thành. Nhưng trước kia nàng học kiếm, xếp hạng 4 trên Thần Tú Thập Kiệt kiếm.”

Sở Hi Thanh đương nhiên biết nữ tử này là Sở Mính.

Đó là một trong những đường tỷ của hắn.

Lúc trước, khi hắn bị chôn sống thì nữ tử này cũng ở hiện trường.

Lúc này, Ngụy quốc công Sở Như Lai ở trên mặt đất đã thu hồi ánh mắt.

Vừa rồi hắn cảm ứng được một đạo ánh mắt ngậm lấy địch ý, mà khi hắn tìm kiếm ánh mắt kia, thì đã không thấy chủ nhân của nó đâu.

Sở Như Lai cũng không để ý lắm, hắn từ một con cháu chi thứ bước đến một bước này, một đời vượt mọi chông gai, có vô số kẻ thù.

Đặc biệt là tại tháng năm năm ngoái, sau khi hắn nhậm chức Hình bộ Tả thị lang, lấy chức Tả thị lang để chiếm quyền lực của Hình bộ, chủ quản tất cả hình phạt và xét duyệt hình danh trong thiên hạ, lại có không biết bao nhiêu nhân vật giang hồ và người nhà của tội phạm hận hắn đến tận xương.

Đơn giản là đám chuột nhắt giấu đầu lòi đuôi thôi.

Hắn tiếp tục chắp tay sau lưng, giọng nói nhẹ nhàng với con gái mình: “Tiểu Mính, sau khi ngươi gia nhập Vô Tướng thần tông, nhất định phải chú ý lời nói và hành động của mình, không nên để trưởng lão của Vô Tướng thần tông bắt được sai lầm. Nhất định phải xử lý tốt quan hệ với đồng môn và sư huynh đệ.”

“Vô Tướng thần tông không phải Sở gia, ở nhà có mẫu thân và vi phụ yêu chiều ngươi, ngươi có thể tùy hứng bừa bãi. Tại Vô Tướng thần tông, sẽ không có ai quan tâm ngươi là con gái của ai, không ai quan tâm ngươi là người của Sở gia. Vì vậy, dù làm chuyện gì thì cũng phải cân nhắc trước sau. Tiểu Mính, ngươi cũng lớn rồi, không nên như trẻ con nữa.”

Sở Mính mười sáu tuổi, dáng người cao gầy xinh đẹp tuyệt trần, ngũ quan lại hơi tương tự với Sở Hi Thanh, mày phượng như nguyệt, mũi ngọc nhỏ thẳng lại tinh tế.

Mi tâm của nàng cũng có một phù ấn hình trăng, mi mắt lại ngậm lấy vài phần không lo: “Phụ thân, ta không cảm thấy đây là một ý kiến hay, Vô Tướng thần tông cực kỳ phòng bị với các thế gia. Đối với Kinh Tây Sở thị ta thì còn cảnh giác nhiều hơn, bọn họ có thể yên tâm giao Huyết Nhai thánh truyền cho ta sao?”

Nàng nói đến chỗ này, liền mở miệng cười một tiếng: “Ngươi xem, đến giờ mà Vô Tướng thần tông vẫn không cho ta một cái thân phận đệ tử nội môn, nói cái gì mà chờ ta được Huyết Nhai thần đao nhận chủ xong thì lại tính tiếp.”

Sở Như Lai khẽ lắc đầu, giọng nói không có chút gợn sóng: “Huyết Nhai thánh truyền liên lụy rất lớn, Vô Tướng thần tông cẩn thận là chuyện đương nhiên. Nhưng mà lòng người là sẽ thay đổi, sau khi ngươi vào tông, liền không cần để ý đến chuyện của Kinh Tây Sở thị và triều đình, tất cả đều lấy Vô Tướng thần tông làm đầu.”

“Lâu dần, những trưởng lão của Vô Tướng thần tông kia sẽ có ấn tượng mới với ngươi. Thời gian của bọn họ không nhiều, chỉ cần ngươi không phạm sai lầm, bọn họ sẽ không có lựa chọn nào khác.”

“Chưa chắc mà?” Sở Mính hơi nhíu mày: “Không phải Vô Tướng thần tông đã tìm được một Huyết Nhai dự bị ở Đông Châu sao? Tên kia gọi là Sở Hi Thanh, hạng 7 Thần Tú Thập Kiệt đao đúng không?”

Người này đã từng đao ép Hà Lạc, Sở Mính cũng là nghe danh đã lâu.

“Người này chỉ có thể tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao tầng một, còn lâu mới ứng phó được kiếp nạn ở phương bắc.”

Sắc mặt Sở Như Lai bình tĩnh nói: “Nhưng cũng không thể không đề phòng Huyết Nhai dự bị này, sau khi ngươi vào tông, nếu có thể chèn ép người này thì chèn ép, có thể áp chế liền áp chế. Quan hệ tốt với đồng môn tất nhiên là quan trọng, nhưng cũng phải để trưởng lão của Vô Tướng thần tông biết, ngươi là lựa chọn duy nhất của bọn họ.”

“Vận vật trên thiên địa này đều phân chia chính và phụ, ngươi cần phải hiểu rõ điều này. Có thể lựa đường mà đi, nếu như cảm thấy không tiện, thì có thể để người khác giúp ngươi.”

Sở Mính nghe vậy thì hơi suy tư rồi gật đầu.

Lúc này, Sở Như Lai lại nhẹ nhàng nhìn về phương bắc, giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị: “Tiểu Mính, Huyết Nhai thánh truyền là truyền thừa đao pháp đệ nhất thiên hạ, chỉ cần ngươi có thể tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao, nắm giữ Huyết Nhai thần đao, liền có thể đứng vào hàng Thiên Bảng, thậm chí là vô địch thiên hạ cũng không phải việc khó.”

Chương 837: Thần Huyết nguyên tinh (2)

Sở Như Lai tiếp tục nói: “Cơ duyên như vậy, người khác muốn mà cũng không được! Thiên tử lại cho ngươi, đây là vinh hạnh lớn lao. Vi phụ đã nói trước, Huyết Nhai thánh truyền không chỉ quan hệ với đại kế của thiên tử, cũng quan hệ đến hưng suy của Sở gia ta, nếu như người dám khinh thường, làm hỏng việc lớn của thiên tử và nhà ta, vậy đừng trách vi phụ không nể tình cha con, dùng gia pháp trừng trị ngươi.”

Ngũ quan của Sở Như Lai rất tuấn tú, khí chất tao nhã lại nho nhã, ung dung không vội, bình thường đều ăn nói ấm áp như gió xuân.

Nhưng khi hắn ăn nói gọn gàng, thần sắc nghiêm nghị, không chỉ ánh mắt âm u lãnh khốc, mà giọng nói cũng tựa như lôi đình làm chấn động lòng người, khí tức toàn thân cũng sắc bén bá đạo.

Sở Mính hơi rùng mình, thu hồi ánh mắt kiệt ngạo của mình: “Nữ nhi rõ ràng, nữ nhi nhất định sẽ không để bệ hạ và phụ thân thất vọng.”

Trong lòng nàng lại nghĩ, có ai mà không muốn học truyền thừa của Huyết Nhai Đao Quân chứ?

Chỉ là thanh Huyết Nhai thần đao nửa bước Siêu Phẩm kia, cũng đủ để khiến người ta thèm nhỏ dãi rồi.

Dù là hai chí bảo truyền thừa của Sở gia, so ra thì vẫn kém một đường.

Vấn đề là nàng có học được hay không thì chưa biết.

Nàng bây giờ chỉ đạt được một phần tố chất, sau này còn phải trù tính và kinh doanh, còn tồn tại rất nhiều biến số.

Hơn nữa, Thần Ý Xúc Tử Đao lại là võ học tuyệt thế có thể lấy một địch vạn.

Ngày xưa, Huyết Nhai Đao Quân dùng sức một người, đối đầu với toàn bộ Thiên Bảng, làm người kiêu ngạo, có vô số kẻ thù.

Vì vậy, truyền thừa này cũng rất bị thiên hạ kiêng kỵ.

Thân là Huyết Nhai thánh truyền, làm cho nàng có nguy hiểm đến tính mạng vào mọi lúc mọi nơi.

Lúc này, có thể làm cho nàng yên tâm chỉ có đương kim thiên tử và triều đình Đại Ninh đứng ở phía sau nàng.

Đúng lúc này, nàng lại nghe thấy Sở Như Lai bỗng nhiên phát ra một tiếng ho khan.

Sở Như Lai vốn chỉ ho nhẹ, nhưng dần dần lại càng kịch liệt hơn, cuối cùng không thể không lấy một chiếc khăn ra để che miệng miệng.

Ánh mắt Sở Mính sắc bén, phát hiện biên giới của chiếc khăn này lại bị nhiễm một màu máu.

Nàng hơi biến sắc mặt: “Phụ thân, ngài đây là?”

“Không có chuyện gì!” Sở Như Lai ho hai mươi mấy tiếng, lúc này mới đè nén đau ngứa trong lồng ngực xuống.

Hắn thu tấm khăn kia lại, hơi phẩy tay áo: “Chỉ là thần khí phản phệ thôi.”

Lúc này, trong lòng Sở Như Lai lại dâng lên một tia bối rối.

Ngày xưa, tuy rằng hai cái thần khí này vẫn thường xuyên phản phệ, nhưng cường độ chỉ tương đương với một võ tu tam phẩm mà thôi.

Nhưng hôm nay, hai cái thần khí này lại phản ứng rất kịch liệt, không ngừng xung kích kinh mạch và nguyên thần của hắn.

Sở Mính nghe vậy thì thoải mái, sau đó lại hơi cau mày: "Phụ thân vẫn chưa thể luyện hóa và hàng phục hai cái thần khí này? Là đích mạch Sở gia vẫn còn trên đời? Hoặc là Sở Tranh bên trong lăng của Bá Võ Vương vẫn còn sống sót, bên trong lăng xảy ra vấn đề rồi? Ta luôn cảm thấy lời nói của thất đường huynh chưa chắc đã không có đạo lý."

Thất đường huynh của nàng, chính là con trưởng của nhị phòng Kinh Tây Sở thị, Sở Tuyên Tiết, quan đến hàm chính tứ phẩm thượng, Trung Vũ tướng quân.

Vị này nghi ngờ, đến giờ vẫn chưa thể luyện hóa và hàng phục hai cái thần khí của Sở gia, vấn đề rất có thể nằm ở trên người Sở Tranh, có ý mở lăng mộ của Bá Võ Vương ra xem xét tình huống bên trong.

Sở Tranh này, chính là con cháu cuối cùng của chủ mạch Sở gia.

Sở Mính tràn đầy khó hiểu.

Từ vị khai quốc quân thần đến nay, Kinh Tây Sở thị đều là dòng dõi đơn bạc, thậm chí còn mấy đời đều là một mạch đơn truyền.

Sở gia bây giờ, bao quát cả phụ thân nàng và mấy phòng khác, thật ra đều là con cháu của huynh đệ Ngụy quốc công đời đầu.

Dựa theo lý thuyết, chủ mạch cuối cùng của Sở gia là Sở Tranh đã chết, phụ thân là người có huyết mạch khá gần với Sở gia, lại là người có tu vị cao nhất, khống chế được hai cái thần thí trấn tộc là chuyện đương nhiên.

Nhưng mà đến tận bây giờ, phụ thân vẫn không thể luyện hóa chúng, chỉ có thể dùng bí pháp phải trả giá đắt để miễn cưỡng khống chế.

Sở Như Lai thì lại lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái: "Chuyện này là chuyện ngươi nên lo sao? Lăng mộ của Bá Võ Vương, há có thể nói mở là mở?"

Trong mắt hắn lại hiện lên một tia âu sầu.

Sao Sở Như Lai có thể không nghi ngờ?

Nhưng mà lăng mộ của Bá Võ Vương lại quan hệ đến mưu đồ của thiên tử.

Sở Như Lai vẫn không biết nguyên do trong đó là thế nào, nhưng cũng biết đường đường là Bá Võ Vương, An Bắc đại tướng quân Tần

Mộc Ca, cần gì phải Minh hôn với người khác?

Có mở lăng mộ Bá Võ Vương hay không, chỉ có thể xem thiên tử có muốn hay không.

Chương 838: Thần Huyết nguyên tinh (3)

Sở Mính bị ánh mắt của Sở Như Lai nhìn lướt qua, chỉ cảm thấy toàn thân như sắp đóng băng.

Nhưng sau đó, nàng lại cảm thấy quanh người bắt đầu ấm áp.

Bởi vì chiếc thuyền Bình Thiên kia đã hạ xuống, chỉ cách mặt đất khoảng năm mươi trượng.

Mãi cho đến khi chiếc thuyền Bình Thiên kia ổn định lại, vị Tam Bình cư sĩ kia mới ngự không mà lên, bay xuống trước người bọn họ.

Sở Như Lai quay đầu nhìn nhau với Tam Bình cư sĩ ở giữa không trung, trong mắt toát ra ý lạnh nhàn nhạt.

Hắn nghĩ thầm, vị Bình Thiên thánh truyền này của Vô Tướng thần tông, thật sự là ngạo mạn!

Thuyền Bình Thiên chỉ dừng ở phía tây kinh thành tầm nửa ngày là chậm rãi xuất phát.

Lúc này, chiếc thuyền này đã tràn đầy, không còn một phòng trống.

Khi Sở Mính lên thuyền, hành lý cũng như một ngọn núi nhỏ, mang nhà mang người.

Vị Huyết Nhai thánh truyền tương lai này, tuy rằng còn chưa lĩnh xưng hào thánh truyền, nhưng lại mang người như là một ‘thánh truyền’.

Tổng cộng bốn vị nam tử, đều là võ tu lục phẩm thượng khoảng hai mươi tuổi.

Sở Hi Thanh dùng Thái Thượng Thông Thần, nhìn ra bốn người này đều có phong thái của thiên kiêu. Đặt ở một số môn phái nhỏ, đủ để trở thành trụ cột của môn phái rồi.

Nhưng bốn người này lại cam tâm tình nguyện dùng thân phận “đạo thị” để đi theo Sở Mính.

Ngoài ra, bên ngoài Sở Mính còn có một ông lão mặc áo bào xanh.

Người này tầm bảy mươi tuổi, râu trắng tóc bạc, thần thái già nua, da thịt trắng bệch như tờ giấy, hơn nữa còn nhăn nheo xấu xí như quỷ, nhưng cặp mắt tam giác kia lại sáng ngời có thần.

Hắn chống một cái quải trượng đầu rồng, lúc đi thì hơi tập tễnh, thỉnh thoảng lại ho nhẹ một tiếng, tựa như là một ông già có bệnh nặng trên người.

Sở Vân Vân nhẹ nhàng nhìn người này một chút, sắc mặt lại nghiêm nghị hơn mấy phần.

Nàng kết luận kẻ này là cao nhân tam phẩm, thực lực thậm chí có thể bước lên Địa Bảng.

Cao thủ trên Địa Bảng đều có tu vị trong khoảng nhị phẩm đến tam phẩm, cũng không phải tất cả tam phẩm đều có thể leo lên Địa Bảng.

Với ánh mắt của Sở Vân Vân, lại không thể nào nhìn thấu người này.

Chỉ có thể ngờ ngợ nhận ra, vị này đang sử dụng bí pháp gì đó để thu khí cơ toàn thân, không cho nó tiết ra ngoài một chút nào.

Đây cũng là một loại bí pháp thường dùng để kéo dài tuổi thọ, một ít cao thủ sắp hết tuổi thọ, đều dùng phương pháp này để thu khí cơ.

May mắn chính là, Sở Hi Thanh không nhận ra người này, mà người này cũng chưa bao giờ gặp mặt hắn.

Dù Sở Hi Thanh không có Bạch Mã Phi Mã, thì cũng không sợ người này nhận ra thân phận của hắn.

Mấy người này cũng được Tam Bình cư sĩ sắp xếp ở tầng hai của thuyền, ngay tại mấy căn phòng riêng ở đuôi thuyền, đãi ngộ cũng rất tốt.

Phòng của Sở Mính, lại nằm đối ứng với phòng với Sở Hi Thanh, chỉ cách một cái hành lang thật dài.

Nhưng sau khi Sở Hi Thanh nhìn thấy vị Huyết Nhai thánh truyền của Kinh Tây Sở thị này xong, hắn liền tập trung vào việc tu hành.

Đây là do võ đạo của hắn lại có tiến bộ.

Lợi ích của Thái Thượng Thông Thần bát giai đã được thể hiện ra, ngày hôm trước, Sở Hi Thanh vỗ trán một cái, liền nghĩ ra một ít bí quyết tu hành của Thần Phong Minh Kính Đao.

Đã có hi vọng tăng Thần Phong Minh Kính Đao lên tầng thứ chín trong vòng hai ngày này.

Vì vậy, hắn bế quan ở trong phòng, đồ ăn ba bữa cũng là do mấy người Chu Lương Thần mang về cho hắn.

Mà khi Sở Hi Thanh tu luyện Thần Phong Minh Kính Đao lên đến tầng thứ chín, cùng ngày hôm đó hắn cũng quét ra thứ mà hắn muốn, còn có một thứ làm cho Sở Hi Thanh mừng như điên, đồng thời lại vô cùng đau đớn.

Hai thứ này là thứ mà Sở Hi Thanh chờ đợi đã lâu, cái đầu tiên là Thuần Dương giai đoạn thứ tám: Trên trụ cột vốn có, vĩnh viễn tăng gấp đôi sức mạnh, năm phần chân nguyên, năm phần lực lượng nguyên thần, bốn phần bố chất thân thể. Trong thân thể sinh sôi lực lượng Thuần Dương, cuồng phong và lôi đình ở cường độ cao đẳng. Nắm giữ lực lượng Thiếu Dương và Dương Minh, cần 150 điểm huyết nguyên để đổi.

Dương Minh: dưới ánh sáng mặt trời mà mặt trăng, tăng uy lực của tất cả công pháp hệ Dương, tăng tốc độ khôi phục nguyên khí (dựa theo vị trí của mặt trời và mặt trăng, tốc độ khôi phục nằm trong khoảng ba phần mười đến gấp đôi).

Thiếu Dương: Tăng uy lực của tất cả công pháp hệ Dương ở trình độ yếu, tăng tốc độ khôi phục nguyên khí ở trình độ yếu, tăng tố chất của tất cả công pháp hệ Dương (Có thể tăng tố chất tu hành Dưỡng Nguyên công, Vô Tướng công và Hỗn Nguyên Vô Tướng công lên đến thượng đẳng).

Cái thiên phú Thuần Dương này, so với những thiên phú khác của Sở Hi Thanh thì nhìn như chẳng ra sao cả.

Nhưng bắt đầu từ Thuần Dương giai đoạn thứ tư, tố chất thân thể của hắn được cường hóa toàn diện. Hơn nữa không phải cường hóa theo cơ sở của người bình thường, mà là tăng theo trụ cột vốn có của cơ thể hắn.

Chương 839: Thần Huyết nguyên tinh (4)

Theo Sở Hi Thanh tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, hiệu quả cường hóa của Thuần Dương lại càng rõ ràng hơn.

Dùng một lời giải thích trực quan hơn là, mỗi một cấp của Thuần Dương bây giờ, đều sẽ làm thực lực của hắn tăng lên bốn phần mười.

Đối với tố chất thân thể, thì lại cường hóa gấp 3.6 lần.

Cái bội số này là nhằm vào toàn bộ tố chất thân thể của hắn.

Thân thể của hắn bây giờ càng mạnh, hiệu quả cường hóa của Thuần Dương cũng càng mạnh.

Đây là căn cơ để Sở Hi Thanh dùng tu vị thất phẩm, để đối kháng với những siêu thiên kiêu lục phẩm kia.

Mà khi Thuần Dương bước vào giai đoạn thứ sáu, thức tỉnh Thiếu Dương đến giờ, tốc độ tu luyện Vô Tướng công của Sở Hi Thanh đã gấp mấy lần khi xưa.

Hầu như mỗi ngày bây giờ đều có thể sánh với năm ngày khi xưa.

Ngoài ra, sau khi tiến vào bát giai, Sở Hi Thanh còn nghênh đón một niềm vui nho nhỏ, tăng cường uy lực của tất cả công pháp hệ Dương ở cường độ yếu, tăng cường tốc độ khôi phục nguyên khí ở cường độ yếu.

Đây là trước kia không có, với sự hiểu biết của Sở Hi Thanh với hệ thống, cái ‘yếu’ này là khoảng từ hai đến ba phần mười.

Cái thứ hai để Sở Hi Thanh mong chờ đã lâu, chính là thẻ khuôn nhân vật Huyết Nhai Đao Quân (bản 50%), cần 19 điểm huyết nguyên để đổi.

Dù là Huyết Nhai Đao Quân vô địch thiên hạ, nhưng vẫn kém Tần Mộc Ca một bậc ở phương diện thiên phú và ngộ tính.

Sở Hi Thanh đã liên tục làm mới một tháng trời, mới nhìn thấy tấm thẻ này.

Trước kia, thẻ khuôn Huyết Nhai Đao Quân từng xuất hiện trong võ đạo bảo khố khoảng hai ba lần, nhưng hắn không quý trọng. Đương nhiên khi đó hắn cũng không có bao nhiêu điểm huyết nguyên để đổi nó cho Chu Lương Thần.

Ngoài ra còn có một thứ để hắn vừa vui mừng vừa đau đớn là, một viên tinh thạch màu đỏ.

Thần Huyết nguyên tinh: Huyết nguyên của cự thần, cường hóa bản nguyên huyết tủy của võ tu, có thể chứa đựng thêm một môn thiên phú huyết mạch mạnh mẽ, cần 3000 điểm huyết nguyên.

Chú: Cần phối hợp với thuốc ở bên dưới.

Da mặt Sở Hi Thanh co rúm, lòng thầm nói hệ thống ba ba ‘mất tích’ hơn hai tháng! Không, là chuẩn bị hai tháng, hóa ra là đang nín đại chiêu.

Lần này, nhất định phải lấy sạch điểm huyết nguyên của hắn mới thôi.

Sở Hi Thanh đau lòng không thôi, nhưng vẫn dứt khoát đổi luôn.

Một môn thiên phú huyết mạch thích hợp, ít nhất có thể cường hóa sức chiến đấu của võ tu lên mấy lần.

Võ tu có mấy môn thiên phú huyết mạch, cùng với võ tu không có thiên phú huyết mạch, quả thực là cách biệt một trời một vực.

Sở Hi Thanh đã khóa chặt một môn thiên phú, chuẩn bị làm mới võ đạo bảo khố đến khi nào xuất hiện mới thôi.

Mà lúc này, màn hình huỳnh quang hư ảo trước mắt hắn đã xuất hiện biến hóa.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Thất phẩm hạ (siêu thiên kiêu).

Võ đạo: Thần Phong Minh Kính Đao (tầng chín), Mị Ảnh Vân Tung (tầng tám), Thần Lôi Động Chân Chỉ (tầng tám).

Võ ý: Nhai Tí đao ý (tầng mười), Tam Tương võ ý (tầng bảy).

Nguyên công: Vô Tướng công (tầng sáu / thất phẩm hạ), Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (tầng sáu).

Điểm huyết nguyên: 1334.8.

Thiên phú: Nhai Tí (cửu giai), Thần Thương (lục giai), Táng Thiên (lục giai), Thuần Dương (bát giai), Thái Thượng Thông Thần (bát giai), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (thất giai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (bát giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, cộng sinh (tam giai), Lê Tham chi nhãn.

Tuổi thọ: 192 ngày.

Điểm huyết nguyên trong tay Sở Hi Thanh chỉ còn lại hơn 1300 điểm.

Đây là ảnh hưởng từ việc hắn đánh bại Chúc Không Minh xếp hạng 6 trên Thần Tú Thập Kiệt đao, có lẽ việc này đã truyền khắp thiên hạ.

Hiện giờ, mỗi ngày hắn đều thu hoạch được hơn một trăm điểm huyết nguyên.

Tuổi thọ cũng tăng lên 192 ngày vì Thuần Dương lên bát giai.

Sở Hi Thanh không để ý lắm, bây giờ hắn coi tuổi thọ của mình là ‘củi’ để đốt.

Hắn có thiên phú Táng Thiên, tuổi thọ thật sự là không lên nổi.

Tuy nhiên, tuổi thọ nhiều một chút cũng là chuyện tốt, có thể để hắn đốt lâu hơn.

Ngoài ra, do Thuần Dương bát giai, nên tốc độ tu hành của hắn bây giờ cũng nhanh hơn, có lẽ ba ngày năm ngày là có thể thăng cấp rồi.

Trưa hôm đó, Sở Hi Thanh mặt mày hớn hở, mở cửa đi ra khỏi phòng.

Sở Vân Vân vừa nhìn thấy hắn, lập tức nở nụ cười.

Nàng cảm giác được ‘dương tính’ trong cơ thể Sở Hi Thanh đã càng mạnh hơn trước.

Cái tên này bế quan mấy ngày, thực lực lại tăng lên rất nhiều.

Khi Sở Hi Thanh cùng mấy người Lục Loạn Ly đi đến nhà ăn ăn cơm, ngay cả Diệp Tri Thu cũng cảm nhận được hơi thở của hắn đã biến hóa.

Nàng phát hiện Sở Hi Thanh bây giờ, lại như là một vật thể hấp thụ ánh sáng, làm cho tia sáng ở chung quanh người hắn hơi khúc xạ.

“Đây là?” Diệp Tri Thu hơi suy nghĩ một lát, liền hiểu ra là chuyện này, nàng chà chà hai tiếng: “Là Thuần Dương đúng không? Thiên phú Thuần Dương của ngươi lại tăng lên rồi? Thật không hổ là học sinh của ta. Một thân tu vị biến chuyển từng ngày, không biết ngày nào là có thể đuổi theo ta rồi. Nhưng mấy ngày nay ngươi phải nghĩ cách thu lại một chút, dáng vẻ này của ngươi quá bắt mắt.”

Chương 840: Thần Huyết nguyên tinh (5)

Sở Hi Thanh cũng rất muốn thu lại, dưới sự chỉ điểm của Sở Vân Vân, hắn vẫn phải mất ba ngày năm ngày mới làm được.

“Giáo đầu quá khen, trước kia giáo đầu chỉ bị hạn chế bởi thân phận đệ tử ngoại môn, không thể thăng cấp. Bây giờ giáo đầu đã vào nội môn, khoảng cách với chân truyền chỉ còn một bước, hoàn toàn là một bước lên trời, đệ tử muốn đuổi kịp giáo đầu, vậy không biết phải chờ đến năm nào tháng nào. . .”

Sở Hi Thanh nói được một nửa, đột nhiên thần sắc hơi động, phản ứng lại: “Giáo đầu đã thăng cấp ngũ phẩm rồi?”

Bảo sao sau khi lên thuyền, Diệp Tri Thu vẫn không lộ diện.

Bình thường nàng rất thích xem náo nhiệt, nhưng mấy hôm trước, khi Sở Hi Thanh và Chúc Không Minh quyết chiến sinh tử, và khi Huyết Nhai thánh truyền Sở Mính lên thuyền, thì Diệp Tri Thu đều không lộ diện.

Khóe môi Diệp Tri Thu vểnh lên: “Là do chuyện của ngươi, tông môn không chỉ ban cho ta công pháp Vô Tướng công tầng thứ mười, mà còn để Tam Bình sư huynh mang một phần bí dược ngũ phẩm hạ đến đây, ta không thể chờ đợi được, nên đã dùng luôn.”

Trong mắt của nàng lại hiện lên một tia bối rối.

Sở Hi Thanh chỉ là Huyết Nhai dự bị, lẽ ra cái công huân này còn chưa đủ để tông môn trọng thưởng như vậy. Nhưng lần này nàng còn chưa đến phương bắc, Tam Bình sư huynh đã đưa cho nàng một phần bí dược, hơn nữa còn là đỉnh cấp nhất.

Tuy nhiên, dù thế nào thì nàng cũng cách mục tiêu của mình gần hơn một bước rồi.

Diệp Tri Thu đã có thể bắt đầu tiếp xúc bước đầu với truyền thừa Tru Thiên kiếm của môn phái.

Chỉ cần nàng có thể tu luyện thành công mấy môn võ học trụ cột của Tru Thiên kiếm, vậy có thể trở thành Tru Thiên thánh truyền rồi.

Đó là môn võ đạo truyền thừa có sức sát thương mạnh nhất của Vô Tướng thần tông, dù là Thần Ý Xúc Tử Đao của Huyết Nhai Đao Quân cũng phải xếp sau nó.

“Đúng rồi, sao con thuyền này vẫn còn bay trên trời? Bình thường chỉ năm sáu ngày là có thể đến nơi rồi mà.”

Diệp Tri Thu cũng vừa mới kết thúc bế quan vào ngày hôm nay, còn chưa hiểu tình huống.

Sở Hi Thanh cũng thấy rất kỳ quái.

Sau khi thuyền Bình Thiên đi qua thành Vọng An, liền không cần dừng lại để đón người nữa.

Tiếp theo chính là dùng hết tốc lực để đi lên phía bắc, hơn hai ngày sẽ bay bảy vạn dặm, đến cảnh nội U Châu.

So sánh với đoạn hình trình ở Giang Nam, có thể nói là khác biệt như xe công cộng và xe chạy trên đường cao tốc.

Xe công cộng thỉnh thoảng phải dừng lại để đón khách, tốc độ tự nhiên không thể nhanh được.

Xe trên đường cao tốc thì chỉ cần nhấn ga mà chạy, tốc độ của thuyền Thiên Bình từ nhiên là rất nhanh.

Tuy nhiên, khi Diệp Tri Thu vừa mới nói xong, nàng liền nhìn thấy một bóng người cao gầy xinh đẹp tuyệt lân, mày phượng như trăng, mũi ngọc nhỏ thẳng tinh tế, mi tâm còn có một phù ấn hình trăng, cô gái này đang đi về phía bọn họ.

Khuôn mặt Sở Hi Thanh hơi đọng lại, trong mắt hiện ra một vệt lạnh lẽo.

Đó là Sở Mính!

Nữ tử này đi đến trước mặt bọn họ, đầu tiên là hơi kinh ngạc mà nhìn Diệp Tri Thu một chút, sau đó lại đưa ánh mắt lên người Sở Hi Thanh.

Giọng nói của nàng lạnh như băng, mang theo vài phần ngạo mạn mà người khác khó phát hiện: “Ngươi là Sở Hi Thanh Sở sư đệ đúng không? Là Huyết Nhai dự bị của tông môn?”

Sở Hi Thanh đã thu liễm tâm tình, hắn khẽ mỉm cười, thả bát cơm trong tay mình xuống.

“Chính là tại hạ!” Sở Hi Thanh nhìn Sở Mính với vẻ tò mò: “Các hạ hẳn là Sở MÍnh Sở đại tiểu thư của Kinh Tây Sở thị? Khi ngươi lên thuyền, ta đã nhìn thấy từ xa.”

Ánh mắt của Sở Mính âm u.

Sở Hi Thanh còn không gọi nàng một tiếng sư tỷ.

Nhưng mà bây giờ đúng là nàng còn chưa bắt được thân phận Huyết

Nhai thánh truyền, còn không phải là đệ tử nội môn nữa kìa.

Giọng nói của Sở Mính lại càng lạnh lẽo hơn: ‘Ta nghe nói Sở sư đệ đã tu luyện Nhai Tí đao ý và Thần Phong Minh Kính Đao đến trình độ cực cao? Ta không phải đệ tử võ quán của Vô Tướng thần tông, còn chưa tiếp xúc với hai môn võ học này. Rất muốn thử một lần, không biết sư đệ có hứng thú luận bàn với ta hay không?”

Khóe môi nàng cong lên, mắt hiện ra một tia lăng lệ: “Nghe nói mấy ngày trước, Sở sư đệ còn một đao chém giết Chúc Không Minh hạng 6 Thần Tú Thập Kiệt đao? Hiện giờ có rất nhiều người ở phương bắc đều cảm thấy hứng thú với đao pháp của ngươi, ta cũng là một trong số đó.”

Phụ thân nói, nàng phải thân thiện với tất cả đồng môn sư huynh đệ, chỉ ngoại trừ Sở Hi Thanh này.

Vô Tướng thần tông tuy lớn, nhưng lại không cho phép Huyết Nhai thánh truyền thứ hai, nhất định không cho trưởng lão của Vô Tướng thần tông có cơ hội lựa chọn.

Mà lúc này, toàn bộ nhà ăn đều yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều vểnh tai nghiêng đầu, chú ý về phía hai người bọn họ.

Sở Hi Thanh thì lại hơi kinh ngạc mà trợn tròn mắt lên, sau đó lại nở nụ cười: “Được!”

Tuy rằng bị đường tỷ trước mắt này muốn lấy hắn ra để lập uy, nhưng không có nghĩa là Sở Hi Thanh sẽ phải nhường nàng.

Chương 841: Tranh đấu

Làm trọng tài cho hai người Sở Hi Thanh và Sở Mính, vẫn là Tử Mi Đao – Mộc Chiêu Quang.

Lúc trước, hắn bị Chúc Không Minh tính toán một lần, nhưng cũng phản ứng kịp, liên thủ với Thiên thị và Địa thị của Tam Bình cư sĩ, cùng nhau tru diệt Chúc Không Minh, cứu vãn một chút danh dự, nhưng rốt cuộc thì vẫn là mất mặt mũi trước đồng đạo giang hồ.

Vì vậy, khi Sở Mính mời thì Mộc Chiêu Quang đáp ứng lại ngay, nghĩ muốn dùng cuộc chiến này để vãn hồi danh dự của mình.

Trước khi bắt đầu so tài luận bàn, Sở Mính đang nói chuyện với lão bộc của mình.

“Tiểu thư, ngươi có hơi lỗ mãng rồi!”

Lão bộc chống quải trượng đầu rồng, diện mạo khoảng bảy mươi, khuôn mặt nhăn nhúm, nhíu mày nói: “Quốc công đã thông báo với ngươi, bảo ngươi gia nhập Vô Tướng thần tông xong, cẩn thận mưu đồ rồi mới hành động. Người này có thể giải quyết Chúc Không Minh bằng một đao, có thể thấy đao pháp và huyết mạch đều cực kỳ mạnh mẽ, khi chưa nhìn thấu sâu cạn của hắn, tùy tiện gây chiến tuyệt đối không phải cử chỉ sáng suốt.”

Sở Mính lại không thèm để ý: “Vậy thì thế nào? Hắn chỉ là một thất phẩm hạ mà thôi, Chúc Không Minh cũng chẳng ra gì cả. Tu vị của ta cao hơn hắn một phẩm rưỡi, nếu như vậy mà con thua, vậy ta còn gọi siêu thiên kiêu gì, gọi là Huyết Nhai thánh truyền gì?”

Nàng ngồi tại ghế thứ tư trên Thần Tú Thập Kiệt kiếm, chỉ là vì quanh năm trà trộn trong cung, không thường xuyên ra tay mà thôi.

Con gái của công chúa và quốc công đương triều, đương nhiên sẽ không trà trộn với đám người giang hồ kia rồi.

Thật ra không có nhiều người trên giang hồ hiểu rõ thực lực chân chính của nàng.

“Thôi!”

Lão bộc nghĩ việc đã đến nước này, đã không thể dừng trận đấu này nữa rồi.

Hắn khẽ lắc đầu: “Tốc độ đao của người này hẳn là cực nhanh, lát nữa tiểu thư có thể thử lấy lực để phá.”

Sở Mính nghe vậy thì gật đầu.

Nàng cũng nghĩ như vậy, lấy lực ép người.

Tuy rằng Sở Mính không cảm thấy thực lực của Sở Hi Thanh cao đến đâu, nhưng dù là đứa trẻ ba tuổi trên giang hồ cũng biết đạo lý ‘sư tử vồ thỏ cũng phải dùng toàn lực’.

Sở Mính sẽ không vì khinh thường mà nương tay hay giữ lại.

“Nhưng tiểu thư vẫn phải cẩn thận một chút.”

Lão bộc quét mắt nhìn đám người chung quanh: “Từ khi chúng ta lên thuyền đến nay, vẫn luôn có người đang nhòm ngó chúng ta.”

Sở Mính không khỏi rùng mình: “Là vì ta là Huyết Nhai thánh truyền sao?”

Nàng không ngờ mình vừa mới leo lên thuyền, thì đã bị người nhìn chằm chằm rồi.

“Không phải!”

Lão bộc lắc đầu, trong mắt hiện ra một tia lăng lệ và kiêng kị: “Là người quen cũ của chúng ta, một tên dư nghiệt còn sót lại của chủ mạch Sở gia. Ta cảm thấy hắn có sát ý với tiểu thư, xem ra những người này là muốn không chết không thôi với quốc công rồi.”

Mấy chục người kia đều là tử sĩ tinh anh mà gia chủ cũ đã chọn lựa, rất chịu ơn huệ của chủ mạch.

Gia chủ cũ vì che chở con trai trưởng Sở Tranh, nên đã ra sức bồi dưỡng những tử sĩ này.

Có người nói, một người trong đó đã lên tam phẩm hạ, có thiên phí tiếp cận cập Siêu thiên trụ, là một trong những kẻ địch mà quốc công e ngại nhất.

Vì vậy, dù là hắn thì cũng không thể không kiêng kị ba phần.

May mắn chính là, người ở hắn nhìn thấy ở trên thuyền, chỉ là một nhân vật không quan trọng trong đám tử sĩ của chủ mạch, tu vị chỉ là tứ phẩm thượng.

Lão bộc tự nhận mình còn có thể ứng phó.

Đây hẳn là vì chuyện Sở Mính được chọn là Huyết Nhai thánh truyền vẫn chưa truyền bá rộng rãi.

Bằng không thì những người kia nhất định sẽ không tiếc tất cả, dùng mọi giá để giết chết Sở Mính.

Sở Mính nghe vậy thì sững sờ, sau đó lại lộ ra vẻ tức giận: “Đám người này đúng là dai như đỉa! Sở Tranh đã tuẫn táng với Tần Mộc Ca, đây là ý chỉ của bệ hạ, Sở gia sao dám cãi lời?”

“Huống hồ, cái dáng vẻ ốm yếu kia của Sở Tranh, cũng không sống nổi mấy năm, phụ thân cũng đã hứa hẹn, sẽ thờ cúng Sở Tranh, nhưng bọn họ vẫn còn hận chúng ta?”

Huống hồ, với cục diện ngày hôm nay, chỉ có khi nào cha nàng khống chế được hai thần khí truyền thừa của Sở gia, thì mới có thể bảo vệ toàn bộ Kinh Tây Sở thị.

Nếu như Sở Tranh không chết, Kinh Tây Sở thị chắc chắn là tai họa ngập đầu, những người này chỉ biết lo cho Sở Tranh, chỉ biết chủ mạch.

Lão bộc không nói gì, cũng không biết trả lời thế nào.

Hắn nhớ ngày xưa, vị gia chủ kia có ơn tri ngộ với quốc công đại nhân, hơn nữa còn trợ giúp rất nhiều.

Sau khi gia chủ cũ qua đời, Sở Như Lai không chỉ tiếp nhận chức vị quốc công của chủ mạch Sở gia, mà còn kế thừa gia nghiệp ngàn năm của Kinh Tây Sở thị, kế thừa chức gia chủ Sở gia.

Kết quả một năm trước, khi thiên tử để Sở Tranh tuẫn táng thì quốc công đại nhân lại không phản kháng, biết thời biết thế, tự mình lo liệu trận Minh hôn kia.

Loại phẩm hạnh như vậy, bốn chữ ‘vong ân phụ nghĩa’ cũng không hình dung nổi.

Người ta hận tứ phòng của quốc công đại nhân, thậm chí hận toàn bộ Kinh Tây Sở thị cũng là có đạo lý.

Chương 842: Tranh đấu (2)

May mắn là Sở Như Lai không phải nhân vật trong giang hồ, bằng không với cách làm người của hắn, chắc chắn sẽ bị các hảo hán giang hồ xem thường, dùng nước bọt cũng đủ chết đuối.

Có điều, lão bộc chỉ là cung phụng của tứ phòng Sở gia, hơn nữa mới gia nhập Sở gia được nửa năm, được tứ phòng Sở gia nuôi dưỡng.

Việc này, hắn cũng không tiện xen vào.

Sở Mính còn muốn nói gì đó, liền trong thấy Sở Hi Thanh đã đứng ở trung ương boong thuyền, mắt nhìn nàng với vẻ nghi ngờ.

Sở Mính hừ lạnh một tiếng, lúc này đạp bước tiến về phía trước, đi đến trung ương boong thuyền, cách Sở Hi Thanh khoảng ba trượng thì dừng lại.

Lần này, Mộc Chiêu Quang vẫn dùng tiền đồng của mình.

Mộc Chiêu Quang búng viên tiền đồng có khắc Đại Ninh thông bảo lên, khiến nó vừa xoay tròn vừa bay lên không trung.

Cùng lúc đó, Địa thị dưới trướng Tam Bình cư sĩ cũng đã đi lên tầng ba ở đuôi thuyền, đứng sau lưng Tam Bình cư sĩ.

“Chủ thượng, bàn đánh cược đã ổn thỏa, kim ngạch có hơi nằm ngoài dự đoán, tổng cộng hơn 279 vạn lượng bạc. Hơn sáu phần mười trong đó đặt lên người Sở Mính, hơn ba phần mười đặt lên người Sở Hi Thanh.”

“Không có gì kỳ lạ, đám tu sĩ tứ phẩm ngũ phẩm này rất có tiền.”

Tam Bình cư sĩ khoanh tay trước ngực, cũng không để ý lắm.

Những người trên thuyền này của hắn, tất cả đều không dưới lục phẩm.

Một cái pháp khí trên người bọn họ cũng có giá mấy vạn, thậm chí mười mấy vạn lượng. Hơn nữa, có nhân vật giang hồ nào là không ăn cơm trên lưỡi đao? Tất cả đều có máu đánh cược.

“Nhưng lại rất nhiều người đặt cho Sở Hi Thanh, điều này đúng là khiến ta bất ngờ.”

“Tỷ lệ kèo của Sở Hi Thanh cao hơn Sở Mính nhiều.” Địa thị cười khổ đáp: “Ta cảm giác cái này không tốt lắm, hai người này, một là Huyết Nhai thánh truyền, một là Huyết Nhai dự bị, đều được tông môn coi trọng. Hai người này, ai thua cũng không tốt.”

“Mặc kệ là ai thắng cũng không tốt, mấy vị trưởng lão mà biết thì chắc chắn sẽ dạy dỗ ta.” Vẻ mặt Tam Bình cư sĩ lại tản mạn: “Vấn đề là Sở Mính chủ động khiêu chiến, vị Sở sư đệ kia không thể lùi bước, chẳng lẽ ta còn có thể ngăn cản bọn họ? Nói chung mặc kệ kết quả ra sao, chúng ta chỉ cần đảm bảo tính mạng cho bọn họ là được. Vì vậy, bây giờ ta chỉ quan tâm thắng bại của bọn họ thôi, ngươi nói ai sẽ chiến thắng?”

Địa thị lắc đầu: “Khó nói, theo lý thuyết thì khả năng thắng của Sở Mính cao hơn, nàng chính là con gái của Ngụy quốc công và công chúa, pháp khí, chiến đồ, truyền thừa võ đạo, thiên phú huyết mạch, tất cả đều không thiếu. Nhưng rất nhiều người ở trên thuyền đều nhìn thấy đao của Sở Hi Thanh, thật sự là nhanh như gió chớp, vượt xa người thường, ta cảm thấy tỷ lệ thắng của hắn còn lớn hơn.”

Địa thị nói đến chỗ này, ánh mắt hơi khác thường mà nhìn sổ sách trong tay mình: “Từ tiền đặt cược đến xem, nếu như Sở Mính thắng, chúng ta có thể kiếm một khoản nhỏ, ba mươi hai vạn lượng. Trái lại, nếu như Sở Hi Thanh thắng, chúng ta vừa hay lại không thua không thắng, tỷ lệ kèo của hắn khá là cao.”

Tam Bình cư sĩ không khỏi ngẩn người ra, liếc mắt nhìn về phía Sở Hi Thanh. Lòng thầm nói, lẽ nào thực lực của người này còn hơn Sở Mính một bậc? Vượt qua Sở Mính có tu vị lục phẩm thượng sao?

Thiên thị, Tiên thị và Linh thị ở bên cạnh hắn nghe vậy, không khỏi hiện lên vẻ quái dị.

Bọn họ biết vận đánh cược của Tam Bình cư sĩ.

Từ khi chủ thượng của bọn họ tu luyện môn bí pháp liên quan đến khí vận và Bình Thiên Kiếm, Tam Bình cư sĩ phàm là đánh cược, tuyệt đại đa số đều là không thắng không thua.

Môn bí pháp khí vận kia có một điều kiện, chơi cờ, đấu rượu hoặc là đánh cược thắng mười lần, hoặc là thua ba mươi lần.

Đây là một nghi thức, thực chất là đang đánh cược với thiên đạo, với thần linh.

Chỉ khi nào Tông Tam Bình hoàn thành nghi thức này, hắn mới có thể nắm giữ bí pháp có thể đánh vỡ Vận mệnh chi luân (vòng tròn số mệnh), nắm giữ cây cân khí vận kia.

Đáng tiếc là có nguồn sức mạnh trong cõi u minh, khiến cho Tam Bình cư sĩ vẫn không thể toại nguyện.

Mặc kệ là Tam Bình cư sĩ đánh cược cái gì, kết quả cuối cùng đều là hòa, chơi cờ hay đấu rượu thì cũng không ngoại lệ.

Có lúc thắng được một trận, nhưng trận tiếp theo lại thất bại, mặc kệ Tam Bình cư sĩ cố gắng như thế nào, khi kết thúc thì đều là không thua không thắng.

Đừng nói là thắng, Tam Bình cư sĩ muốn thua cũng không dễ.

Vì vậy, ba người vừa nghe thấy tình hình như vậy, trong lòng đều không hẹn mà dâng lên một ý nghĩ.

Chủ thượng nhà mình có thể lại ngã ở đây, vị Huyết Nhai dự bị kia có khả năng thắng rất lớn.

Ngay khi chủ tớ mấy người Tam Bình cư sĩ và đạo thị trò chuyện, đồng tiền của Tử Mi Đao – Mộc Chiêu Quang rốt cuộc cũng rơi xuống boong thuyền, phát ra một tiếng ‘cong’.

Chương 843: Tranh đấu (3)

Tốc độ rút kiếm của Sở Mính nhanh như sao băng, vượt qua Chúc Không Minh ít nhất hai lần.

Đao kiếm của hai người va chạm ở giữa không trung, phát ra một tiếng 'cheng'.

Tuy rằng đao của Sở Hi Thanh nhanh hơn Sở Mính hai đường, nhưng lại kém hơn về mặt sức mạnh, toàn thân bị kiếm lực của Sở Mính ép cho lùi ba thước.

Sau đó, kiếm của Sở MÍnh lại như những ngôi sao băng mà đâm thẳng về phía Sở Hi Thanh, liên tục giao phong với Sở Hi Thanh, phát ra những tiếng leng keng.

"Ngươi có thể dùng tu vị thất phẩm hạ để đỡ mười kiếm của ta, đao pháp và thiên phú huyết mạch quả nhiên là rất tốt."

Sở Mính đâm mười kiếm, hầu như mỗi kiếm đều khiến Sở Hi Thanh lùi lại một bước.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh lùi thì lùi, nhưng phòng thủ vẫn có kết cấu, nghiêm ngặt không kẽ hở.

Điều này khiến Sở Mính cảm thấy hứng thú hơn, chiến ý tăng mạnh.

Toàn thân nàng tựa như hóa thành bầu trời đêm vô ngần, những đạo kiếm quang kia thì lại như những ngôi sao trên bầu trời đêm, như mưa sao băng đánh vào trước người Sở Hi Thanh.

Trong nháy mắt đã đâm hơn ba mươi kiếm.

Ngay khi Sở Hi Thanh bị ép phải lùi bốn mươi ba bước, kiếm thế của Sở Mính bỗng nhiên biến đổi, sau lưng hiện ra một Bạch Chúc Tinh cung cực lớn!

Sở Hi Thanh cầm Kim Ngọc Lương Duyên đao, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Thế giới này có tứ linh, nhưng không có tứ tượng.

Chư thiên tinh thần bị mười hai vị cự thần phân chia, hóa thành thập nhị tinh cung, Bạch Chúc chính là một trong số đó, nó đạo diện cho lực lượng 'Kim'.

Đây là cực chiêu truyền thừa gia truyền Chư Thiên Tinh Lạc Kiếm của Kinh Tây Sở thị: Chư Thiên Tinh Lạc - Bạch Chúc!

Sắc mặt Sở Hi Thanh lạnh lùng, hóa đao thành kính.

Thần Phong Minh Kính Đao – Hồi Quang Phản Chiếu!

Giữa hai người nhất thời phát ra một tiếng ‘cheng’, tia lửa tung tóe.

Trên mặt Sở Mính hiện lên vẻ không thể nào tin nổi.

Nàng vẫn luôn phòng bị phản xạ của Nhai Tí, nhưng sau khi dùng bốn mươi ba kiếm mà vẫn không bị phản xạ, thì Sở Mính đã có chút thả lỏng.

Nhưng đúng vào thời điểm này, Sở Hi Thanh lại phản xạ toàn bộ cực chiêu của nàng, hơn nữa còn lẫn cả chân nguyên của hắn vào trong đó, làm cho cỗ kiếm khí kia càng đáng sợ hơn.

“Coong!”

Sở Mính đột nhiên không kịp chuẩn bị, khi kiếm khí đến vị trí ba thước trước cổ nàng, thì nàng mới cố gắng hóa giải được một thức Bạch Chúc Tinh Lạc Kiếm này.

Nhưng trước đó, con ngươi của Sở Mính đã co rút lại thành kim châm.

Bởi vì Sở Hi Thanh phản xạ lại cực chiêu của nàng, đồng thời còn rút thanh Ngọc Khuê Kim Nghiệt đao ra.

Tay trái vẫn luôn bất động của hắn, bất động thì thôi, động lại như lôi đình.

Sở Mính không thể biết được đối phương sử dụng chiêu pháp gì, chỉ thấy một hào quang ba màu lóe lên ở trước mắt, rồi xuất hiện ở trước mi tâm của nàng.

Dưới sự hỗ trợ của ba loại lực lượng phong lôi vân, ngọc đao này nhanh đến mức đáng sợ!

“Ngươi đừng hòng!”

Lúc này, tay trái của Sở Mính cũng hiện ra một thanh đoản kiếm dài hơn hai thước.

Bóng người của nàng lại mượn lực lượng tinh thần (ngôi sao), mà gần như na di về phía sau, toàn lực kéo dài khoảng cách, đồng thời dùng đoản kiếm trong tay để ngăn cản ngọc đao của đối phương.

Để Sở Mính hoảng sợ chính là, thân pháp của Sở Hi Thanh lúc này, thế mà lại không kém nàng.

Như quang như ảnh, chân đạp thời gian!

Sở Hi Thanh có thể thao túng tốc độ chảy của thời gian, tốc độ nhanh gấp đôi so với bình thường.

Thanh ngọc đao kia cũng như hình với bóng, tựa như ung nhọt trong xương.

Sở Mính bạo phát toàn bộ tốc độ, liên tục lùi lại sau, bước chân trượt lùi hơn mười trượng, hầu như đã lùi đến biên giới của boong thuyền, nhưng vẫn không thể thoát khỏi Sở Hi Thanh.

Nàng chẳng những không thể thoát khỏi, mà khoảng cách của song phương còn càng ngày càng gần.

Nhưng khi thanh đao kia tiếp cận mi tâm nàng khoảng một thước, thì Sở Mính rốt cuộc cũng dùng đoản kiếm chặn mi tâm của mình.

Trong mắt Sở Mính hiện lên một tia lăng lệ.

Lúc trước nàng không đề phòng, nên mới để cho đối phương có cơ hội.

Mà bây giờ, chỉ cần nàng ngăn cản được một đao này, thắng bại sẽ xoay chiều!

Nàng sẽ dùng Tinh Lạc Kiếm vô cùng vô tận, đánh tên tạp chủng này thành cặn bã.

Chỉ là một cái chớp mắt tiếp theo, sắc mặt Sở Mính đã biến đổi.

Ngọc đao mà nàng ngăn cản kia, thế mà chỉ là một cái bóng mờ, Ngọc Khuê Kim Nghiệt đao chân chính, thế mà lại xuất hiện ở trước cổ họng của nàng, chỉ cách không đến một tấc.

Sở Mính đã không kịp làm gì nữa, chỉ có thể trở mắt nhìn ngọc đao này chém nát cương khí hộ thể của mình, dừng lại ở trước cổ họng của mình.

Đối phương khống chế lực lượng không ổn định lắm, mãi đến khi lưỡi đao đâm vào cổ của nàng tận hai ly, lúc này mới dừng lại, làm cho da thịt của nàng tràn ra một vết máu.

“Đa tạ!”

Sở Hi Thanh hận không thể một đao chặt đầu Sở Mính, nhưng lại cố nén hận thù, chạm đến là thôi.

Chương 844: Tranh đấu (4)

Hắn khẽ mỉm cười, thu Kim Ngọc Lương Duyên đao vào trong vỏ: “Tổng cộng bốn mươi bốn chiêu, ngươi là hạng 4 Thần Tú Thập Kiệt kiếm, mạnh hơn Chúc Không Minh nhiều.”

Sở Mính nghe vậy thì cắn chặt hàm răng, gần như là nghiên răng nghiến lợi.

Nàng không thường xuyên giao đấu luận bàn với người khác, cũng không thích cảm giác thua cuộc này!

Đặc biệt là khi chung quanh có rất nhiều người quan sát hoặc cổ vũ. Khi những người này hoặc là ồ lên, hoặc là cảm thán, hoặc là mừng rỡ nghị luận, Sở Mính chỉ cảm thấy mặt mình đỏ bừng, chỉ cảm thấy nhục nhã đến tột đỉnh.

“Cái gọi là siêu thiên kiêu của Kinh Tây Sở thị, hạng 4 Thần Tú Thập Kiệt kiếm, xem ra cũng chỉ có vậy.”

“Lần này Đông Châu thật sự đã xuất hiện một nhân vật lợi hại, thậm chí ngay cả Sở Mính cũng không phải đối thủ. Nàng xếp hạng 79 trên Thanh Vân Tổng Bảng đúng không. . .”

“Đáng sợ nhất là tu vị của người này, hắn chỉ mới có thất phẩm hạ! Với thiên phú của hắn, tương lai nhất định là cấp Thiên trụ.”

“Một khi người này đến U Châu, hẳn là lại có một câu chuyện đao ép Hà Lạc, trấn phục kinh thành chứ?”

“Cũng không biết kỳ Luận Võ Thần Cơ và Thiên Cơ Võ Phổ tiếp theo sẽ xếp hạng như thế nào? Chỉ sợ toàn bộ thiếu niên thiên kiêu phương bắc đều đứng ngồi không yên rồi.”

“Đáng ghét! Lại thua tiền, tu vị và kiếm pháp của Sở Mính này đều không yếu, nhưng thực chiến lại non nớt như cứt chó!”

Những tiếng bàn luận này truyền vào tai Sở Mính, lại tựa như những thanh đao nhọn đâm vào tim nàng.

Mắt Sở mính dần dần hiện ra một vệt ánh sáng, nàng cầm kiếm trong tay, khí tức quanh người càng ngày càng lạnh lẽo như băng.

Tên tạp chủng này. . .

Nhưng thời điểm này, Tử Mi Đao – Mộc Chiêu Quang đã đặt Ngũ Hoàn đao của mình ở giữa hai người.

Giọng nói Mộc Chiêu Quang lạnh lẽo, ngậm lấy vài phần cảnh cáo mà nhìn Sở Mính: “Sở Mính, ngươi đã thua!”

Hắn sẽ không cho phép Sở Mính làm hỏng quy củ giang hồ, dù cho nữ tử này là con cái của quốc công đương triều thì cũng không có ngoại lệ.

Sở Mính lập tức tỉnh táo lại, tay cầm kiếm lập tức thả lỏng.

Sau đó, nàng lại càng nổi giận hơn.

Tên Tử Mi Đao – Mộc Chiêu Quang này tưởng nàng không thua nổi sao?

Hắn nói như vậy, là muốn làm cho nàng mất mặt ở trước mặt mọi người sao.

Nàng hừ một tiếng, thu kiếm vào vỏ, nhanh chân bước về phía cầu thang.

Nàng không muốn ở trên boong thuyền này thêm một giây nào nữa, ánh mắt của đám người giang hồ kia làm cho nàng cảm thấy rất khó chịu.

Lão bộc kia thì không đi theo ngay, mà bình tĩnh nhìn Sở Hi Thanh một chút, ánh mắt cực kỳ ngưng trọng.

Huyết Nhai dự bị mà Vô Tướng thần tông lựa chọn, còn vướng tay vướng chân hơn so với hắn và quốc công đại nhân phán đoán nhiều.

Chỉ với sức mạnh của tiểu thư, chưa chắc đã chèn ép được người này.

Tam Bình cư sĩ đứng ở tầng ba, thì lại lấy tay vỗ trán, không còn gì để nói.

“Chữa lợn lành thành lợn què rồi! Đây chính là Huyết Nhai thánh truyền mà tông môn lựa chọn?”

Hắn vốn tưởng rằng lần này có thể vơ vét một khoản, bù đắp tổn thất của mình.

Lần này, vì lấy phòng cho đám người Sở Hi Thanh và Sở Mính, hắn tổn thất ít nhất là năm mươi vạn lượng bạc.

Mình thuận tiện có thể thu hoạch được một trận thắng.

Kết quả lại vì tỷ lệ kèo của chính hắn, khiến cho hắn không thu hoạch được gì.

“Chủ thượng, trước khi Huyết Nhai Đao Quân sáng tạo Thần Ý Xúc Tử Đao, cũng từng bị bại mười mấy lần, sau này vẫn là không ai địch nổi đấy thôi.”

Linh thị là một cô gái ba mươi tuổi, nàng nhìn Sở Hi Thanh, than thở nói: “Cuộc chiến ngày hôm nay, không phải là do Sở Mính quá yếu, mà là do vị Huyết Nhai dự bị này quá mạnh mẽ, nhưng đáng tiếc. . .”

Đáng tiếc là Sở Hi Thanh bây giờ có mạnh, thì cũng chỉ là Huyết Nhai dự bị, không lu luyện được toàn bộ Thần Ý Xúc Tử Đao, tương lai cuối cùng vẫn ở dưới Sở Mính.

“Đúng là đáng tiếc.”

Tam Bình cư sĩ cũng than nhẹ một tiếng.

Việc mà hắn thấy đáng tiếc lại không giống với Linh thị.

Kiếm Tàng Phong nói thiên phú của Sở Hi Thanh còn có thể tu luyện một môn thánh truyền.

Tông Tam Bình không hề nghi ngờ lời nói của bạn tốt.

Nhưng vậy thì lại thế nào.

Dù là Tru Thiên thánh truyền được xưng là sát phạt vô song ở trong tông môn, cũng không thể ứng phó được tai ương vạn ma ở phương bắc kia.

Còn cả vị Huyết Nhai thánh truyền này nữa, Tông Tam Bình cũng rất không hài lòng.

Tâm tính của nàng như vậy, thật sự có thể tu luyện thành công Thần Ý Xúc Tử Đao của Huyết Nhai Đao Quân sao?

Tông Tam Bình không suy nghĩ lung tung nữa, hắn nhìn một mảnh mây đen đang phiêu đãng ở phía trước.

Diện tích đám mây đen này càng ngày càng lớn, hầu như là che đậy đường đi của chiếc thuyền này.

Trong đó còn có lôi đình và tia chớp, mây khói mù mịt, tựa như cất giấu một con hung thú viễn cổ, nuốt sống tất cả người đi vào.

“Lại đến nữa rồi.” Tông Tam Bình nhướng mày lên, mặt hiện lên vẻ lạnh lùng nghiêm nghị: “Đúng là như giòi trong xương, bốn người các ngươi đi chuẩn bị đi, nói không chừng lại phải đại chiến một trận rồi.”

Thiên thị nghe vậy thì rùng mình: “Chủ thượng, lần này chúng ta không tránh?”

“Không tránh, chúng ta xông qua.” Vẻ mặt Tông Tam Bình lạnh lùng nghiêm nghị: “Ta cũng muốn xem xem, bọn họ có gan ra tay với chúng ta hay không. Tông mỗ là lo lắng chiến đấu sẽ làm hư hại thuyền của ta, chứ không phải sợ đám đạo chích và chuột nhắt giấu đầu lòi đuôi này.”

Chương 845: Tranh đấu (5)

Sở Hi Thanh thu đao vào vỏ thì phát hiện bên trong bảng nhân vật của mình lại có thêm 100 điểm huyết nguyên.

Hôm nay, người quan sát đều là võ tu tứ phẩm ngũ phẩm.

Mà người tán thành thực lực của hắn càng mạnh, thì điểm huyết nguyên lại càng nhiều.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại phát hiện, Lục Loạn Ly đang đứng nơi đầu thuyền, bình tĩnh nhìn về phía trước.

Sở Hi Thanh mang theo tò mò đi qua: “Loạn Ly, ngươi đang nhìn cái gì vậy?”

“Nhìn đám mây đen ở phía trước.”

Khuôn mặt nhỏ của Lục Loạn Ly nghiêm túc, dùng ngón tay non như rễ hành của mình để chỉ về phía trước: “Có lẽ có cao thủ ẩn nấp ở trong đó. Ngươi bế quan mấy ngày, đám mây đen này đã nhiều lần xuất hiện ở trước mặt chúng ta, thuyền Bình Thiên vẫn luôn né tránh, vì vậy nên hành trình bị chậm trễ mất vài ngày.”

Diệp Tri Thu cũng đứng gần đó, nàng còn muốn khen Sở Hi Thanh, thuận tiện chỉ điểm đao pháp cho hắn một chút.

Sau khi nàng nghe thấy mấy lời này, liền dùng Linh nhãn để nhìn qua bên kia một chút.

Sau đó, sắc mặt của nàng càng ngày càng ngưng trọng hơn.

Diệp Tri Thu không nhìn thấu đám mây đen kia, nhưng lại ngờ ngợ cảm ứng được bên trong đó có khí tức cấp độ tam phẩm. . .

Sở Hi Thanh cũng ngưng thần, nhìn về phía đám mây đen ở ngoài mấy chục dặm kia.

Có lẽ là vì quá xa, Thái Thượng Thông Thần của hắn không có tác dụng, nên không nhìn ra thứ gì.

Đó chỉ vẻn vẹn là một đám mây đen giông tố mà thôi.

Nhưng đám mây này khiến Tam Bình cư sĩ phải né tránh, khiến Diệp Tri Thu và Lục Loạn Ly cảnh giác, hiển nhiên là có ẩn giấu cao thủ.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại đưa mắt nhìn trộm Sở Vân Vân ở một bên.

Vạn sự khó hiểu, liền hỏi Sở Vân Vân là được.

“Đám mây này hẳn là không đến vì chúng ta.” Sở Vân Vân nhàn nhàn nhìn đám mây đen kia một chút, giọng nói mềm mại nhẹ nhàng.

“Bình Thiên Kiếm của Tam Bình cư sĩ rất mạnh, thực lực còn cao hơn cả Kiếm Tàng Phong. Chiếc thuyền Bình Thiên này cũng là một pháp khí nhị phẩm cỡ lớn, có thể làm cho sức chiến đấu hắn và Đạo thị của hắn gia tăng một cấp bậc, tăng tu vị thêm hai tầng. Hôm nay, trừ phi là cao thủ nhất phẩm đến đây, bằng không thì không làm gì được hắn đâu.”

Sở Vân Vân đánh giá một phen, rồi nói ra cái nhìn của mình.

Diệp Tri Thu và Lục Loạn Ly ở bên cạnh đều không để ý lắm, chỉ cho rằng đây là cái nhìn của Sở Vân Vân, của một thuật sư nho nhỏ mà thôi.

Diệp Tri Thu còn cười khổ, nàng không hiểu vì sao Sở Vân Vân lại mang Kiếm Tàng Phong ra so sánh?

Tam Bình cư sĩ là Bình Thiên thánh truyền cao quý, sức chiến đấu tất nhiên là hơn xa Kiếm Tàng Phong rồi.

Sở Hi Thanh thì lại phấn chấn.

Nếu như Sở Vân Vân nói không có chuyện gì, vậy thì khẳng định là không có chuyện gì.

Hắn đi thẳng về phía cầu thang, chuẩn bị lại bế quan vài ngày.

Hiện giờ, ngoại trừ tăng cao tu vị và làm mới võ đạo bảo khố ra, hắn cũng không có hứng thú với chuyện gì khác.

Sở Hi Thanh chỉ muốn mau chóng dùng bí dược, sau đó tìm được môn thiên phú huyết mạch mà mình muốn.

Môn thiên phú này, không chỉ để cho thực lực của hắn tăng mạnh, mà còn có thể gia tăng tuổi thọ của hắn.

Nhưng khi đi lướt qua người Chu Lương Thần, Sở Hi Thanh lại nhớ đến một chuyện.

Hắn vỗ vai Chu Lương Thần một cái, sử dụng tấm thẻ khuôn Huyết Nhai Đao Quân (bản 50%) lên người Chu Lương Thần.

“Lương Thần, ngươi thấy mấy Đạo thị bên người Sở Mính rồi chứ? Cố gắng tu luyện đi!”

Chu Lương Thần hơi mơ hồ, chỉ cho rằng Sở Hi Thanh cảm thấy áp lực vì bốn tên Đạo thị lục phẩm của Sở Mính.

Sắc mặt hắn nghiêm túc, gật đầu nói: “Chủ thượng yên tâm, Chu mỗ nhất định sẽ dốc toàn lực để ứng phó, chẳng mấy chốc sẽ đuổi kịp.”

Đạo thị của Sở Mính đều có phong thái thiên kiêu.

Chu Lương Thần lòng thầm nghĩ, mình là cánh tay mà Sở Hi Thanh tin tưởng nhất, không thể thua kém bọn họ được

Trên thực tế, mấy ngày hôm nay, hắn cũng đều đang trốn ở trong phòng để tu luyện giống như Sở Hi Thanh vậy.

. . .

Lục Loạn Ly cảm ứng không sai, trong đám mây đen kia đúng là cất giấu cao thủ, hơn nữa còn không chỉ một người.

Tại nơi sâu xa trong đám mây, Nhiên Thiên Thủ - Hỏa Thiêu Thiên mặc một thân chiến giáp màu máu, đang đứng giữa không trung, ngóng nhìn chiếc thuyền Bình Thiên kia.

Khóe môi hắn ngậm lấy ý trào phúng: “Thú vị! Huyết Nhai thánh truyền của Vô Tướng thần tông lại bị bại bởi Huyết Nhai dự bị.”

“Kiếm pháp và tu vị của nữ tử này đều không tầm thường, nhưng tiếc là thực chiến quá tệ, bằng không thì ba trăm năm trăm hiệp vẫn khó phân thắng bại.”

Đây là một giọng nói âm nhu của nữ, nàng ngậm lấy vài phần nghi ngờ: “Nhưng từ trận chiến vừa rồi, ta không nhìn thấy tố chất tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao của nàng.”

Chương 846: Tranh đấu (6)

“Nhai Tí Bàn đã có chín vòng linh quang, chắc chắn không giả được. Nàng vốn tu luyện Tiên Thiên Tinh Tú công và Chư Thiên Tinh Lạc Kiếm của Kinh Tây Sở thị, trước khi chuyển sang tu luyện Nhai Tí đao, tất nhiên không thể nhận ra.”

Đây là một giọng nói khác, khàn khàn tràn đầy tang thương: “Nữ tử này vốn là cấp siêu thiên kiêu, một thân tu vị đã rất không tầm thường. Nếu như không có tố chất tu luyện Nhai Tí đao, vợ chồng Sở Như Lai sẽ không mạo hiểm mà cho nàng chuyển sang tu luyện công pháp khác.”

Giọng nữ âm nhu kia lại cười nhạo một tiếng: “Nguyên nhân chính là sau lưng nữ tử này có vợ chồng Sở Như Lai và thiên tử, nên ta mới không yên tâm. Ngươi nhìn Vô Tướng thần tông kìa, không phải bọn họ cũng không yên tâm sao? Huyết Nhai đặc sứ của bọn họ vẫn đang tiếp tục tìm kiếm, hiện giờ cũng chưa cho Sở Mính một thân phận.”

Lúc này, giọng nói của nàng chợt nghiêm túc: “Bây giờ ta lại chú ý đến Sở Hi Thanh kia hơn, người này thật sự chỉ là một dự bị? Chỉ nói đến thiên phú võ đạo, người này hoàn toàn không dưới Sở Mính, thậm chí còn có tiềm lực hơn.”

“Công nhận là cực kỳ có tiềm lực, nhưng tiếc là hắn chỉ có huyết mạch Bạch Hổ.”

Nhiên Thiên Thủ - Hỏa Thiêu Thiên hơi gật đầu, sau đó khóe môi cong lên: “Ta nghe nói một tin tức, Vô Tướng thần tông đang ra sức tìm kiếm ‘Thiên Địa căn’ ở phương bắc.”

“Thiên Địa căn?” Giọng nói khàn khàn tang thương khẽ ồ một tiếng: “Là Thiên Địa căn có thể thay đổi thiên phú huyết mạch trong truyền thuyết? Bọn họ muốn đổi huyết mạch Bạch Hổ của Sở Hi Thanh thành huyết mạch Nhai Tí? Ha ha, Vô Tướng thần tông thật sự coi vị Huyết Nhai dự bị này thành thánh truyền rồi.”

"Sở Hi Thanh xuất thân từ võ quán Chính Dương, dòng dõi rõ ràng, là người của bọn họ, đãi ngộ tất nhiên phải khác với Sở Mính rồi. Phàm là bọn họ còn một tia hi vọng, giúp đỡ Sở Hi Thanh thay đổi huyết mạch Nhai Tí, thì sẽ không đặt cược ở trên người Sở Mính. Có điều, Thiên Địa căn đã không hiện thế mấy trăm năm rồi, bọn họ muốn đổi thiên phú cho Sở Hi Thanh, nói nghe thì dễ?"

Nhiên Thiên Thủ - Hỏa Thiêu Thiên lắc đầu phản đối, tiếp tục nhìn về phía chiếc thuyền Bình Thiên ở phía trước.

Hắn nheo mắt lại, mắt hiện ý ngưng trọng: "Xem ra Tông Tam Bình muốn mạnh mẽ xông vào, xin hỏi ý của hai vị thế nào? Chiến hay là không chiến?"

. . .

Sở Hi Thanh trở về phòng của mình, liền ngồi xuống ghế, rồi liều mạng làm mới võ đạo bảo khố.

Hắn cũng không luyện Vô Tướng công.

Thời gian tu luyện tốt nhất của Sở Hi Thanh chính là một canh giờ khi mặt trời mới mọc, phối hợp với đan dược tương ứng và vận chuyển nguyên công, khi đó mới đạt được hiệu quả tốt nhất.

Thật ra thì sau khi Dưỡng Nguyên công thăng cấp lên Vô Tướng công, thì đã không giới hạn thời gian.

Nhưng do Sở Hi Thanh có Lục âm Hoàn Hồn Chú, chỉ có thể tu luyện vào lúc rạng sáng.

Đổi sang thời gian khác, chỉ có thể là làm nhiều công ít.

Ngoài ra, tu luyện nguyên công quá một canh giờ, hiệu quả cũng giảm mạnh.

Sở Hi Thanh bây giờ tuy có tài nguyên sung túc, có thể chất đỉnh cấp, nhưng vẫn cần tháng ngày tích lũy, gia tăng tu vị nguyên công.

Căn phòng chật hẹp này cũng không thích hợp để Sở Hi Thanh tu luyện đao pháp.

Đao cương của hắn bây giờ, động một cái là năm thước, không cẩn thận thì sẽ làm hỏng vách tường.

Không đúng! Sau khi Thuần Dương lên bát giai, đao cương của hắn đã được cường hóa không ít, đã tăng lên đến gần năm thước sáu tấc.

Vì vậy, Sở Hi Thanh chỉ có thể luyện tập một ít chiêu thức cho sức sát thương không lớn khi ở trong phòng, hơn nữa còn phải cẩn thận từng li từng tí.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, như vậy thì thà chờ quét được thiên phú mà mình muốn, rồi vào mộng cảnh tu luyện còn hơn.

Tuy nhiên, khi hắn mới quét xong ba điểm huyết nguyên, thì cũng cảm giác được thân thuyền truyền đến vài tiếng nổ cực lớn, cương khí trùng kích như sóng triều cuồn cuộn và hùng vĩ, thúc đẩy chiếc thuyền này bay lượn, sau đó thân thuyền bắt đầu rung chuyển kịch liệt.

Sở Hi Thanh cũng cảm ứng được, rung chuyển đến từ phía sau thuyền.

Lúc này, hắn thò đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn về phía đuôi thuyền Bình Thiên, phát hiện chỗ đó đang bốc khói.

Đó cũng chính là nơi ở của Sở Mính và Đạo thị của nàng.

“Chuyện gì thế?”

Sở Hi Thanh quay đầu, nhìn về phía Sở Vân Vân vừa đẩy cửa vào: “Sở Mính chưa chết chứ?”

Trong lời nói của hắn còn ngậm lấy vài phần cười trên nỗi đau của người khác.

Tuy rằng Sở Hi Thanh kiềm chế thù hận, không trực tiếp chém đứt đầu Sở Mính.

Nhưng Sở Mính mà ngỏm ở đây, thì hắn vẫn rất vui vẻ.

“Không chết, lão bộc bên người nàng là Hổ Khiếu Long Đằng – Long Hắc Hổ, là vị xếp 217 trên Địa Bảng vào bảy mươi năm trước. Tuy rằng người này đã già, nhưng vẫn có thể bạo pháp ra sức chiến đấu đỉnh cao trong thời gian ngắn.”

Sở Vân Vân đi đến bên người Sở Hi Thanh, chắp tay sau lưng mà nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chương 847: Hút máu

Bên ngoài là một mảnh mây đen nhánh, vượt qua mười trượng là không thể nhìn thấy gì.

Sở Vân Vân lại có thể nhìn thấy rõ ràng mọi thứ ở trong mây đen.

“Bọn họ vẫn còn đang chiến đấu, nhưng Tông Tam Bình đã đánh một người trong đó bị thương, nhẹ nhàng chém người kia một kiếm.’

Sở Vân Vân vừa nói chuyện, vừa liếc mắt nhìn cột cờ Nghịch Thần Kỳ bị Sở Hi Thanh dùng làm đòn gánh hành lý kia.

Nàng đến gian phòng của Sở Hi Thanh, chính là vì để tiếp xúc gần với thứ này.

Một khi cục diện chuyển biến xấu, nàng có thể dùng thời gian ngắn nhất để bắt lấy cái cột cờ này.

Sở Hi Thanh hơi gật đầu, sau đó lại ngồi xuống ghế, tiếp tục làm mới võ đạo bảo khố.

Hắn cũng không nhìn thấy tình hình ở bên trong mây đen, cũng không thể ra sức với cuộc chiến ở đẳng cấp này, vậy nên thà ngồi quét thiên phú còn hơn.

Ngay khi Sở Hi Thanh liên tục sử dụng hai mươi điểm huyết nguyên, ánh mắt Sở Hi Thanh liền sáng ngời.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (một đến tứ giai): Tim như Bàn Cổ, trên tiếp thiên đạo, Thiên Thu không phai mờ, vạn cổ bất diệt! Chỉ cần trái tim, não bộ, xương sống và nguyên thần vẫn còn, có thể vô hạn khôi phục chân nguyên, khôi phục sức lực, khôi phục máu thịt, khôi phục thần thức! Tốc độ khôi phục có thể dựa vào tu vị nguyên công và đẳng cấp thiên phú của bản thân. Đây là thiên phú của Cổ thần, là bộ phận hạt nhân của Bàn Cổ Thánh Thể. Cần 6 điểm huyết nguyên để đổi.

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày lên.

Lúc trước, đổi huyết mạch Nhai Tí từ một đến tứ giai, hắn chỉ bỏ ra 1.5 điểm huyết nguyên.

Giá cả của Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết lại gấp bốn lần huyết mạch Nhai Tí!

Nhưng đối với Sở Hi Thanh mà nói, sáu điểm huyết nguyên cũng không tính là gì, hắn lập tức đổi ngay.

Thật ra trong võ đạo bảo khố của Sở Hi Thanh còn có sự lựa chọn khác.

Cái gì mà Vô Thượng Kim Thân, Thái Hạo Thánh Thể, Thanh Long Chi Huyết, Bạch Hổ Chi Huyết, Táng Thiên Bất Diệt, vân vân và mây mây, Tất cả đều là thiên phú đỉnh cấp cực kỳ mạnh mẽ, đều có thể làm cho sức chiến đấu của Sở Hi Thanh tăng lên mấy phần.

Nhưng mà hoàn cảnh mà Sở Hi Thanh phải đối mặt bây giờ, thực lực của hắn bây giờ đã rất mạnh mẽ, thiên phú huyết mạch cũng rất nhiều, nhưng lại không có sức chiến đấu trong thời gian dài.

Kích hoạt thiên phú, sử dụng cực chiêu, khởi động chiến đồ, tất cả đều cần chân nguyên.

Thuần Dương bát giai đúng là đã cường hóa chân nguyên và năng lực khôi phục chân nguyên của hắn trên diện rộng, nhưng vẫn không thể cải thiện từ căn bản.

Hiện giờ, mấy thức cực chiêu mạnh mẽ như Hồi Quang Phản Chiếu, Tam Tương Thần Đao, Yên Vân Thiên Túng. . . Sở Hi Thanh chỉ dùng được vài lần là sẽ hết chân nguyên.

Lại như Huyết Nhai kính giáp và bốn tầng ngoại cương, nếu bây giờ hắn dùng toàn lực, nhiều nhất cũng chỉ có thể duy trì một khắc thời gian.

Đã như vậy, Bá thể của hắn có mạnh hơn thì cũng không có ý nghĩa.

Sở Hi Thanh sẽ gặp những trận chiến mà hắn không thể đánh nhanh thắng nhanh được.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cũng có thể cường hóa sức chiến đấu của hắn.

Vận chuyển Bạch Mã Phi Mã ở mọi lúc mọi nơi, sử dụng Thái Thượng Thông Thần tại mọi thời khắc, mở Huyết Nhai kính giáp tại mọi thời khắc, cũng không cần e ngại trong chiến đấu, có thể sử dụng cực chiêu và chiến đồ ở tần suất cao hơn, chẳng lẽ còn không thơm sao?

Sở Hi Thanh đổi thiên phú này xong, lập tức cảm thấy đau ngứa.

Nhưng ngoài đau ngứa ra, hắn còn cảm thấy trái tim mình đau đớn không thôi, khí huyết toàn thân đều sôi sục.

Theo huyết mạch trong cơ thể Sở Hi Thanh được giải phong, trái tim của hắn đã phát sinh biến hóa kỳ dị, từng tia bắp thịt dây dưa nhằng nhịt, làm cho trái tim của hắn biến thành hình dáng kỳ dị.

Trái tim bình thường, hẳn là có hai tâm nhĩ và hai tâm thất, hiện giờ đã biến thành ba.

Sở Hi Thanh ngưng thần quan sát bên trong thân thể, cảm giác trái tim này như là được tập gym, từ một ‘tiểu thịt tươi’ biến thành một thanh niên đầy cơ bắp, có vẻ càng mạnh mẽ hơn, càng cường tráng hơn, mỗi khi nhảy lên cũng rất mạnh mẽ.

Sắc mặt Sở Hi Thanh hơi quái lạ, lòng thầm nói, trong cơ thể Tần Mộc Ca cũng có cái đồ chơi này?

Cái trái tim nhỏ này có chút mạnh nha.

“A?” Sở Vân Vân vốn đang quan sát ở bên cửa sổ, liền quay đầu ngờ vực nhìn Sở Hi Thanh một chút.

Nàng phát hiện toàn thân Sở Hi Thanh đang có huyết diễm thiêu đốt.

Tình hình này như là đang thức tỉnh thiên phú huyết mạch?

Lẽ nào người này lại thức tỉnh một loại thiên phú nào khác rồi?

Võ tu thức tỉnh quá nhiều thiên phú huyết mạch cũng không phải là chuyện tốt, một mặt là tiêu hao bản nguyên của bản thân võ tu, có lẽ sẽ làm cho tốc độ tu hành giảm mạnh. Một mặt là có thể các thiên phú sẽ xung đột với nhau, dẫn đến thân thể suy yếu.

Nhưng một thân khí cơ của Sở Hi Thanh vẫn rất hòa hợp, Sở Vân Vân còn ngửi thấy một mùi vị khá quen thuộc.

Đó là một mùi đặc biệt của một loại máu tươi nào đó. . .

Chương 848: Hút máu (2)

Sở Hi Thanh thì lại tiếp tục làm mới võ đạo bảo khố.

Khi Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết tam giai, có thức tỉnh một năng lực.

Cổ Thần chi huyết: Trong cơ thể diễn sinh thần huyết, trước mắt tố chất thân thể tăng thêm một phần mười.

Năng lực này cũng khá mạnh mẽ.

Tuy rằng giai đoạn này chỉ tăng thêm một phần mười, nhưng theo thời gian trôi qua, tiếp tục diễn sinh thần huyết, tố chất thân thể sẽ từ từ tăng lên.

Nhưng so với hiệu quả của bản thân Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, thì cái Cổ Thần chi huyết này là không đáng nhắc tới.

Sở Hi Thanh tiếp tục làm mới võ đạo bảo khố, hắn có hai thu hoạch bất ngờ.

Thẻ nhân vật Tần Mộc Ca 13 tuổi (bản trải nghiệm): Tạm thời nhận được tất cả sức chiến đấu của Tần Mộc Ca lúc 13 tuổi, kéo dài nửa canh giờ, cần 10 điểm huyết nguyên để đổi.

Thẻ khuôn nhân vật Tần Mộc Ca (bản 60%): Cần 50 điểm huyết nguyên để đổi, cần sử dụng thẻ khuôn nhân vật Tần Mộc Ca (bản 50%) trước.

Sở Hi Thanh hết sức vui mừng.

Tần Mộc Ca 13 tuổi, thực lực nằm ở ba giai đoạn, lục phẩm hạ, lục phẩm thượng và ngũ phẩm hạ.

Vào khi đó, nàng đã là Huyết Nhai thánh truyền của Vô Tướng thần tông.

Tuy rằng thời gian chỉ có nửa canh giờ, nhưng đủ để hắn ứng phó với một ít kẻ địch cao phẩm.

Còn về Thẻ khuôn nhân vật Tần Mộc Ca bản 60% kia, thì có thể gia tăng thiên phú cho Lưu Nhược Hi rồi.

Sở Hi Thanh tiện tay đổi luôn, rồi cất vào kho chứa đồ, sau đó tiếp tục làm mới võ đạo bảo khố.

Mãi đến khi sử dụng hết một trăm điểm huyết nguyên, Sở Hi Thanh mới nhìn thấy mấy chữ Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (ngũ đến lục giai).

Giá của nó là 180 điểm huyết nguyên.

Sau khi Sở Hi Thanh đổi xong, cố nén đau ngứa trong cơ thể, mà nhìn chú thích của Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết lục giai.

Hầu như không có thay đổi, chỉ là thiếu đi hai chữ ‘xương sống’ trong câu ‘Chỉ cần trái tim, não bộ, xương sống và nguyên thần vẫn còn, có thể vô hạn khôi phục.”

Chuyện này có nghĩa là nơi trí mạng của Sở Hi Thanh lại thiếu đi một.

Ngoài cái đó ra, Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết lục giai còn thức tỉnh năng lực thứ hai.

Thiên Thu: Thiên Thu không phai mờ, có thể thu hút lực lượng không gian, kéo dài và dung hợp máu thịt của bản thân, thu được năng lực phòng ngự mạnh mẽ, cường độ phòng ngự dựa theo tu vị nguyên công và đẳng cấp thiên phú của võ tu.

Sở Hi Thanh âm thầm kinh hãi, Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết này thật sự không hổ danh là thiên phú huyết mạch đỉnh cấp, quả thực là mạnh đến mức khó tin.

Sở Hi Thanh từng dùng thẻ nhân vật Tần Mộc Ca, từng trải nghiệm Thiên Thu này.

Có lẽ là do hắn chỉ sử dụng thẻ nhân vật, nên không thể kéo dài thời gian dung hợp lực lượng không gian, nên hiệu quả không rõ ràng.

Nhưng có người nói, khi Tần Mộc Ca toàn thịnh thì thân thể của nàng cực kỳ mạnh mẽ, không kém hơn võ tu Bá thể quá nhiều.

Sau khi đổi Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết lục giai xong, Sở Hi Thanh không tiếp tục quét nữa.

Số lượng điểm huyết nguyên làm mới khiến hắn thấy đau lòng.

Với tính cách của hệ thống này, có lẽ trong thời gian ngắn là hắn không thể nhìn thấy Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp độ tiếp theo, vì vậy không cần phải lãng phí điểm huyết nguyên.

Khi Sở Hi Thanh thu nhỏ màn hình huỳnh quang hư ảo vào góc, mới phát hiện sắc trời bên ngoài thuyền đã tối.

Nhưng mây đen nồng nặc kia cũng đã tản đi, làm cho bầu trời hiện lên một vòng sáng của trăng bạc.

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày, nhìn Sở Vân Vân: “Kết thúc rồi?”

“Kết thúc!”

Sở Vân Vân chắp tay sau lưng, hơi gật đầu: “Đối phương có thêm viện binh, thuyền Bình Thiên không thể xông qua, bị ép phải chuyển hướng, đi đường vòng cạnh biển.”

Ánh mắt Sở Hi Thanh hơi ngưng trọng, hắn cũng ý thức được tình hình khá nghiêm trọng.

“Nói như vậy, bọn họ còn đến nữa?”

Vậy chiếc thuyền này của bọn họ, há không phải miệng núi lửa?

Dù đối phương đến vì Sở Mính, nhưng mà bọn cũng ở trên thuyền.

Huống hồ, mình mới là Huyết Nhai thánh truyền thật.

Sở Vân Vân không trả lời, chỉ là trong mắt có thêm một tia ngờ vực.

Hôm nay, thực lực mà Tông Tam Bình thể hiện ra là quá yếu, cái này không giống với Tông sư đệ của nàng. . .

Từ khi nàng rời khỏi Vô Tướng thần tông, sau khi từ biệt vài năm, Tông sư đệ chỉ có chút trình độ này?

Không khỏi quá khiến người ta thất vọng.

. . .

Ba ngày sau, Sở Hi Thanh rốt cuộc cũng tích trữ chân nguyên đến thất phẩm hạ đỉnh phong.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại không dám tùy tiện dùng bí dược.

Bởi vì ba ngày nay, Vô Tướng thần tông và mấy cao nhân thần bí trên Địa Bảng kia đã giao phong vài lần.

Chiếc thuyền này vốn đi về phía ven biển, nhưng giờ lại bị ép đi vào bên trong.

Lúc này, hành khách ở trên thuyền cũng bắt đầu cảm thấy bất an.

Tuy rằng còn lâu mới đến mức lòng người bàng hoàng, nhưng bầu không khí lại từ từ chuyển biến xấu.

Là do những cao nhân kia chặn đường, thuyền Bình Thiên đã ở trên không trung tận chín ngày, làm lỡ hành trình của rất nhiều người.

Chương 849: Hút máu (3)

Ngoài ra, vì trận chiến này kéo dài, để cho bọn họ bắt đầu lo lắng cho an toàn của mình.

Tuy rằng Tông Tam Bình bảo vệ thuyền Bình Thiên rất tốt, đến giờ vẫn không có ai bị thương vong, trên thuyền vẫn tính là an toàn.

Nhưng nếu chẳng may thì sao?

Chẳng may Tông Tam Bình thua, hoặc là xảy ra chuyện bất ngờ nào đó, dẫn đến người trên thuyền gặp nguy hiểm.

Cao nhân tam phẩm trên Địa Bảng, mỗi chiêu mỗi thức đều có thể câu thông thiên địa, lay động núi sông.

Bắt đầu từ hai ngày trước, hầu như tất cả mọi người đều ở trong phòng, đóng cửa không ra, nếu không cần thiết thì tuyệt đối không bước chân ra ngoài.

Thuật sư trên thuyền cũng bắt đầu bận rộn túi bụi, người thì vẽ ngọc phụ ngự không, người thì vẽ ngọc phù chống lạnh.

Rất nhiều võ tu đến lục phẩm thì đã có năng lực bay, nhưng chỉ có thể phi hành ở khoảng mười trượng trên hư không mà thôi.

Thuyền Bình Thiên lạ bay cao vạn trượng, cao hơn ba mươi ba ngàn mét, gió bên ngoài như đao cắt, khí lạnh đến đóng băng, hoàn toàn khác với tầng trời thấp.

Sở Hi Thanh cũng hơi động.

Nhưng sau khi nghe ngóng giá cả xong, thì hắn không còn suy nghĩ nữa.

Một ngọc phù ngự không lại có giá trị vạn lượng bạc.

Đây chỉ là ngọc phù thất phẩm bình thường đều không quá ngàn lượng, lúc này lại tăng lên gấp mười lần.

Mấu chốt là hắn có Ngũ vĩ Phong Sinh thú Bạch Tiểu Chiêu, còn có hai thuật sư là Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly, làm sao cũng không sợ ngã chết.

Sở Hi Thanh còn tự cho rằng mình có Bá thể, lại tu luyện Mị Ảnh Vân Tung đến không tệ, tuy rằng không có năng lực ngự không, nhưng nhảy từ trên này xuống dưới, hẳn là cũng không có chuyện gì.

Cũng đóng cửa không ra, còn có chủ tớ Sở Mính.

Từ sau trận luận bàn kia, Sở Mính rất ít khi xuất hiện trước mặt người khác, sau khi thuyền Bình Thiên bị tập kích, nữ tử này càng không bước ra ngoài một bước.

Có người nói, cái lỗ lớn ở đuôi thuyền kia vẫn chưa được sửa lại.

Chủ tớ Sở Mính tình nguyện ở trong gian phòng bị tổn hại này, chứ cũng không muốn đi ra ngoài.

Diệp Tri Thu thì lại ở phía trên, bình thường đều ngốc ở nơi đó.

Hai ngày trước, Diệp Tri Thu tỏa sáng rực rỡ, giao thủ với một võ tu Địa Bảng, thế mà đại chiến 732 chiêu không bại, kiên trì được nửa khắc thời gian.

Tuy rằng đây là do sự gia trì của thuyền Bình Thiên, để cho tu vị của Diệp Tri Thu tăng vọt lên một phẩm. Lại có Tông Tam Bình sử dụng Bình Thiên Kiếm, mạnh mẽ đánh tu vị và thiên phú huyết mạch của đối phương rơi xuống cấp độ tứ phẩm.

Nhưng mà trình độ Siêu thiên trụ của Diệp Tri Thu đã được thể hiện ra trong trận chiến này.

Tu vị của nàng chỉ có ngũ phẩm hạ, lại thể hiện ra sức chiến đấu không kém hơn bốn vị Đạo thị tứ phẩm của Tông Tam Bình.

Đây hoàn toàn là cấp Siêu thiên trụ, không có gì để nghi ngờ.

Bình thường, trên Thanh Vân Tổng Bảng đều gọi là siêu thiên kiêu, nhưng sau khi tiến vào ngũ phẩm, thực lực sẽ xuất hiện phân hóa.

Rất nhiều người trong số họ đều sẽ hiện nguyên hình, tuy rằng vẫn bảo trì tốc độ tu hành như cũ, nhưng lại không nắm giữ sức chiến đấu vượt cấp. Tương lai của bọn họ, đại đa số chỉ hạn chế ở tam phẩm hạ, miễn cưỡng chạm đến Địa Bảng.

Chỉ có những người có sức chiến đấu vượt cấp, tốc độ tu hành vẫn cứ kinh người như xưa, mới được gọi là 'Thiên trụ'.

Mà Siêu thiên trụ thì còn kinh khủng hơn, sau ngũ phẩm mà vẫn có thể chống lại võ tu vượt qua mình một phẩm cấp.

Sau trận chiến này, toàn bộ võ tu trên thuyền đều chấn động không thôi.

Khi những người này nhìn thấy Diệp Tri Thu thì đều là ánh mắt dị dạng, ngậm lấy kính ngưỡng và e ngại.

Mãi đến tận trận chiến này, Sở Hi Thanh thông qua miệng Sở Vân Vân, hắn mới biết Diệp Tri Thu có ba thiên phú đỉnh cấp cực kỳ mạnh mẽ.

Đô Thiên Lôi Thần, Vô Thượng Kim Thân, Tiên Thiên Nhất Khí!

Sở Hi Thanh âm thầm thán phục không thôi.

Lòng thầm nói con đường lên trời của Diệp Tri Thu, hẳn là bắt đầu từ đây.

Trưởng lão của tông môn không phải người mù, sẽ không bỏ qua một anh tài cấp Siêu thiên trụ như này.

Diệp Tri Thu còn rất trẻ.

Một ngũ phẩm hai mươi tám tuổi, tuy rằng không sánh bằng các nhân vật trên Thanh Vân Tổng Bảng, nhưng tiền đồ của nàng vẫn cứ rộng lớn vô biên.

Sở Hi Thanh khống chế nóng nảy trong lòng, yên lặng chờ thời cơ dùng bí dược.

Lúc rạng sáng ngày thứ tư, sau trận đại chiến của Tam Bình cư sĩ và cao thủ Địa Bảng, không do dự nữa, phá phong ấn của phượng quan Cửu Phượng và trái tim Tương Liễu, phối chế bí dược.

Bí dược Vô Tướng công tầng bảy, thế mà lại hóa thành một đoàn dung dịch hai màu xanh đỏ, bay lượn ở không trung.

Chín đám xanh, chín đám đỏ, chúng nó làm thành một vòng tròn, đầu đuôi liên kết với nhau, tuần hoàn thành một vòng, trông rất đẹp mắt.

Sở Hi Thanh cảm giác trong đó ẩn chứa áo nghĩa thiên địa cực kỳ cao thâm.

Chương 850: Hút máu (4)

Sở Hi Thanh cũng không có lòng dạ nào để thưởng thức và cân nhắc.

Bí dược này phải dùng trong vòng một khắc sau khi phối chế xong, mới đạt được hiệu quả tốt nhất.

Qua thời gian này, dược lực sẽ từ từ hạ xuống, mà những thứ tự do trong thiên địa sẽ rót vào bên trong, làm cho bí dược có nhiều tạp chất.

Hơn nữa. . . đêm dài lắm mộng.

Sở Hi Thanh dứt khoát nuốt luôn hai phần bí dược vào bụng.

Trái tim của hắn nhất thời ‘đông’ lên một tiếng, tựa như sét đánh.

Trái tim mạnh mẽ bắt đầu luân chuyển máu tươi đi khắp tứ chi và bách hải của hắn, bao trùm mỗi một ngóc ngách nhỏ bé nhất.

Sở Hi Thanh cảm giác xương cốt của mình sắp nứt ra, có vài thứ gì đó chui ra, lại một vài thứ chui vào.

Hơi thở của hắn nóng rực, tựa như đang phun ra và nuốt vào những đám lửa.

Theo thời gian trôi qua, quanh người Sở Hi Thanh cũng có khói lửa màu đỏ xuất hiện thật.

Bởi vì lúc này Sở Hi Thanh thuận tiện đột phá Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân luôn.

Theo phong ấn huyết mạch được mở ra, bắt đầu từ vị trí gần trái tim, máu thịt trong cơ thể hắn bắt đầu tan vỡ rồi lại tái tạo.

Ngay cả xương cốt cũng như vậy, chúng nó như bị một sức mạnh nào đó mạnh mẽ nghiền nát, sau đó được bí dược và huyết mạch dẫn dắt, bắt đầu tái tạo lại.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết vô cùng vô tận, đang cung cấp chân nguyên vô tận cho hắn, trợ giúp hắn cải tạo thân thể, cường hóa thể chất.

Sau khi có môn thiên phú này, Sở Hi Thanh không do dự mà lựa chọn phương pháp có gia tăng nhiều nhất, cũng là phương pháp mạo hiểm nhất, đó là thăng cấp cả Vô Tướng công và Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân.

Lúc này, Sở Vân Vân đang đứng ở bên cạnh Sở Hi Thanh, làm hộ pháp cho hắn.

Nàng nhìn tình hình quanh người Sở Hi Thanh, trong mắt hiện ra một tia ngạc nhiên và nghi ngờ.

Sở Vân Vân nghi ngờ đây là Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, nhưng không thể xác định.

Trái tim của nàng cũng bắt đầu nhảy lên.

Dù đối mặt với võ tu nhất phẩm thì Sở Vân Vân cũng không rung động, nhưng giờ lại bắt đầu phập phồng.

Nếu như Sở Hi Thanh thật sự thức tỉnh Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, vậy đây quả thực là một tin tức cực kỳ tốt đối với nàng.

Cùng hộ pháp cho Sở Hi Thanh là Lục Loạn Ly, nàng cũng kinh ngạc mà quan sát Sở Hi Thanh.

Động tĩnh thăng cấp thất phẩm thượng của Sở Hi Thanh quá lớn.

Những người khác không hề giống như Sở Hi Thanh, không chỉ toàn thân có huyết diễm thiêu đốt, mà còn làm cho linh khí trong phạm vi ba mươi trượng bị nhiễu loạn.

Khí huyết trong cơ thể Sở Hi Thanh thậm chí còn tràn ra ngoài, thành một ánh sáng đỏ ba thước.

Lục Loạn Ly nghĩ thầm, Sở Hi Thanh sẽ không ăn thuốc tráng dương gì gì đó chứ?

Khí huyết của cái tên này lại mạnh đến mức này sao?

Mấy người Bạch Tiểu Chiêu, Chu Lương Thần và Lưu Nhược Hi ở bên cạnh thì chỉ hâm mộ, vui mừng thay cho Sở Hi Thanh.

Chỉ có Kế Tiễn Tiễn là hiện lên một tia bừng tỉnh.

Đây là nội ngoại song tu, hơn nữa còn nội ngoại dung hợp đỉnh cấp nhất.

Kế Tiễn Tiễn có thiên tư cấp Siêu thiên trụ, nhưng nàng cũng không làm được đến mức này, thậm chí vị sư huynh thiên tài tuyệt diễm kia của nàng cũng không làm được.

Nhưng khi huyết diễm quanh người Sở Hi Thanh thiêu đốt đến giai đoạn mạnh nhất, bọn họ đều cảm nhận được thân thuyền rung chuyển.

Sắc mặt mọi người đều thay đổi, đồng loạt nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Trận chiến kia mới trôi qua được một canh giờ, bây giờ lại đánh tiếp rồi?

. . .

Lại một canh giờ sau, huyết diễm bên ngoài cơ thể Sở Hi Thanh đã tàn, tất cả máu thịt và xương cốt trong cơ thể hắn cũng ổn định lại.

Một thân khí huyết tuy vẫn sôi sục, nhưng cũng không còn ở trạng thái vận chuyển nhanh như lúc đột phá nữa.

Sở Hi Thanh đã đột phá thành công, màn hình huỳnh quang hư ảo trong mắt hắn đã xác minh điều này.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Thất phẩm thượng (siêu thiên kiêu / ác).

Võ đạo: Thần Phong Minh Kính Đao (tầng chín), Mị Ảnh Vân Tung (tầng tám), Thần Lôi Động Chân Chỉ (tầng tám).

Võ ý: Nhai Tí đao ý (tầng mười), Tam Tương võ ý (tầng bảy).

Nguyên công: Vô Tướng công (tầng bảy / thất phẩm thượng), Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (tầng bảy).

Điểm huyết nguyên: 934.8.

Thiên phú: Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (lục giai), Nhai Tí (cửu giai), Thần Thương (lục giai), Táng Thiên (lục giai), Thuần Dương (bát giai), Thái Thượng Thông Thần (bát giai), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (thất giai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (bát giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, cộng sinh (tam giai), Lê Tham chi nhãn.

Tuổi thọ: 398 ngày.

Bốn ngày trước, tuổi thọ của Sở Hi Thanh chỉ là 192 ngày, hiện tại đã biến thành 398.

Đại đa số đều là lợi ích từ thiên phú Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết.

Sức khôi phục nguyên khí vô cùng vô tận, chẳng những có thể trợ giúp hắn chiến đấu, mà còn có thể giúp hắn ‘trả nợ’.

Sở Hi Thanh lên cấp thất phẩm thượng, trái lại cũng không tăng bao nhiêu tuổi thọ, chỉ gia tăng hơn hai mươi ngày.

Chương 851: Hút máu (5)

Tuy nhiên, khi Sở Hi Thanh thu nhỏ màn hình hư ảo, mở mắt ra thì phát hiện phòng của mình đã bị một tầng khói đen bao phủ.

Khói đen này rất đậm, đưa tay không thấy năm ngón.

“Chuyện gì thế này? Sao khói đen vào tận trong này rồi? Mấy người Kế Tiễn Tiễn đâu?”

Sở Hi Thanh nghi ngờ nhìn chung quanh, phát hiện chỉ có Sở Vân Vân và Bạch Tiểu Chiêu còn ở bên cạnh hắn.

Sau đó hắn phát hiện, khói đen này còn có công hiệu che đậy thần niệm linh thức của người khác.

Sở Hi Thanh càng kinh ngạc hơn.

Pháp thuật của đám cao nhân Địa Bảng kia đã có thể rót vào trong thuyền rồi sao?

Tình thế đã chuyển biến xấu đến mức này rồi sao?

“Loạn Ly và Kế Tiễn Tiễn bảo là muốn ra ngoài thăm dò tình huống, Lương Thần và Nhược HI đang trông coi ngoài cửa phòng.”

Sở Vân Vân thuận miệng giải thích: “Khói đen không phải từ ngoài thuyền, mà là sinh sôi ở trong thuyền! Có thể thoát khỏi cấm pháp của thuyền Bình Thiên, thuật sư này quá mạnh mẽ.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì ngẩn người: “Lại là vì Sở Mính kia?”

Chỉ cần là người hiểu Sở Hi Thanh, có ai không biết Sở mỗ hắn am hiểu chiến đấu trong sương mù nhất?

Cao thủ thần bí bên người hắn, đều ước gì có sương mù tung bay.

Đây quả nửa là sát chiêu nhằm vào Sở Mính.

Sở Hi Thanh không rét mà run.

Cái Huyết Nhai thánh truyền này thật sự là không dễ làm.

“Chắc là vậy! Ngày xưa, khi ta lên làm Huyết Nhai thánh truyền thì cũng từng gặp phải mười mấy trận ám sát, nhưng do có tông môn che chở, may mắn sống sót.”

Sở Vân Vân thấy buồn cười: “Nhưng ngươi là Huyết Nhai dự bị, cũng là một trong những mục tiêu của bọn họ, không thể bất cẩn được. Có người muốn mượn khói đen, để đục nước béo cò.”

Khóe môi Sở Hi Thanh lại lộ ra một nụ cười.

Sau đó, hắn liền giơ tay lên: “Tiểu Chiêu.”

Bạch Tiểu Chiêu lập tức hóa thành nguyên hình, chạy đến đứng trên vai Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh gọi cái này là ‘hợp thể’.

Bạch Tiểu Chiêu chủ chiến, Sở Hi Thanh thì lại dùng khoái đao phụ trợ.

Đại đa số cao thủ ngũ phẩm đều không phải đối thủ của một người một thú bọn họ.

Chờ đến khi Bạch Tiểu Chiêu tiến hóa thành Thừa Hoàng chân chính, bọn họ chỉ có mạnh hơn.

Lúc này, Sở Vân Vân lại bình tĩnh nhìn Sở Hi Thanh, mắt lấp lóe.

“Ngươi đã thức tỉnh Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết rồi?”

Sở Hi Thanh không có ý che giấu, gật đầu nói: “Đúng vậy. . . Hít!”

Hắn hít vào một ngụm khí lạnh.

Bởi vì Sở Vân Vân đã nắm lấy cổ tay của hắn, đột nhiên cắn một hớp vào uyển mạch của hắn.

Sau đó, Sở Vân Vân lại bắt đầu nuốt từng ngụm từng ngụm máu của hắn.

Ánh mắt của Sở Hi Thanh hiện lên một tia ngờ vực, nhưng cũng mặc kệ nàng.

Sở Vân Vân nuốt hai mươi mấy ngụm, tương đương với một phần sáu máu tươi của người trưởng thành, Sở Hi Thanh lại không có cảm giác gì.

Số máu Sở Hi Thanh tổn thất, vẫn đang khôi phục không ngừng, cuồn cuộn không hết.

Tốc độ khôi phục của hắn còn nhanh hơn cả tốc độ mất máu.

Hắn cũng không cảm thấy nguyên khí của bản thân bị hao tổn.

Bởi vì Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết chỉ là thông qua ‘trái tim Bàn Cổ’, để trực tiếp lấy nguyên khí trong thiên địa để tạo máu, chứ không dùng nguyên khí của Sở Hi Thanh.

Bạch Tiểu Chiêu nằm nhoài ở trên vai Sở Hi Thanh, thì lại giật mình nhìn cảnh tượng này, trong lúc nhất thời lại không biết làm sao.

Sở Hi Thanh đang bị hút máu, nhưng người hút máu lại chính là muội muội của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh còn có dáng vẻ như rất hưởng thụ. . .

Ngay khi Sở Vân Vân nuốt đến hai mươi bốn ngụm máu tươi, sắc mặt Sở Hi Thanh hơi đọng lại, nhìn về phía vách tường bên cạnh.

Khoảnh khắc này, vách tường kia đột nhiên nổ tung, xuất hiện một lỗ thủng cực lớn.

“Tìm thấy rồi! Huyết Nhai dự bị của Vô Tướng thần tông. . .”

Lúc này, một bóng người khổng lồ nhảy vào trong phòng từ lổ thủng kia.

Thân thể ngươi này mạnh mẽ, cao to như tháp sắt, cái cổ to đến mức gần như không thấy, sau lưng thì cõng một thanh kiếm to lớn rộng như cái ván cửa.

“Đánh nhanh thắng nhanh đi! Tuy Tông Tam Bình đang bị mấy vị đại nhân kiềm chế, nhưng người này thâm tàng bất lộ, đến giờ vẫn không chịu dùng toàn lực, chẳng mấy chốc sẽ phản ứng lại.”

Sau lưng tráng hán này là một cô gái nhỏ bé.

Sau khi nữ tử này bước vào lỗ thủng, toàn thân như lưu quang thuấn ảnh, lao thẳng về phía bọn họ.

Sở Vân Vân đang hút máu không khỏi cau mày lại, nàng ngẩng đầu lên, con mắt màu xanh lam kia của nàng hiện lên một tia không vui.

Cùng lúc đó, Tông Tam Bình đứng ở đuôi thuyền, kiếm ý vắt ngang hư không, hóa thành một cây cân cực lớn ở giữa không trung.

Trong và ngoài thuyền Bình Thiên đều bị khói đen bao phủ.

Tông Tam Bình lại vẫn không có ý định tự mình ra tay, chỉ lấy Bình Thiên Kiếm để lột bỏ tu vị của những kẻ xâm nhập xuống từ ba đến năm phần, rồi mặc kệ cho mấy người Đạo thị và Diệp Tri Thu chiến đấu.

Chỉ có Linh thị còn đứng ở bên cạnh hắn.

Chương 852: Đao độc tôn, tên vô ảnh

Lúc này, ánh mắt của vị thiếu phụ ba mươi tuổi Linh thị này hơi lóe lên: “Có người đánh xuyên qua vách tường ở tầng hai, tiến vào phòng của Sở Hi Thanh."

Mặt Tông Tam Bình không cảm xúc, chỉ hơi gật đầu.

Hắn đã cảm ứng được từ trước, khoảng hai hô hấp trước, hắn đã nhẹ nhàng phất bảy đạo kiếm khí xuống đó, bọn chúng đang trên đường đi tới khoang thuyền kia.

Tông Tam Bình chắc chắn sẽ không cho bọn họ có bất kỳ cơ hội nào!

Những người này cho rằng hắn lo lắng cho sự an toàn của Huyết Nhai thánh truyền Sở Mính hơn.

Nhưng không biết phần lớn sự chú ý của Tông Tam Bình vẫn luôn tập trung ở bên phía Sở Hi Thanh.

Mặc kệ là mấy vị trưởng lão trong tông hay là Kiếm Tàng Phong, tất cả đều nói rõ ràng với hắn, phải lấy an nguy của Sở Hi Thanh làm đầu!

Tuy rằng Tông Tam Bình không hiểu, nhưng vẫn chấp hành nghiêm ngặt.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, trên mặt hắn lại hiện lên vẻ kinh ngạc.

. . .

Lúc này, trong khoang thuyền của Sở Hi Thanh, Nguyệt Linh Kiếm – Thư Tuyết Kỳ đang trắng trợn không kiêng dè mà lao thẳng về phía hai người Sở Hi Thanh.

Nang là tứ phẩm hạ, là sát thủ trứ danh ở phía nam sông Thần Tú.

Mà lần này, mục tiêu của Nguyệt Linh Kiếm – Thư Tuyết Kỳ chính là Sở Hi Thanh.

Vị Huyết Nhai dự bị của Vô Tướng thần tông này, được treo thưởng cao đến ba trăm vạn lượng ở Sát Sinh lâu, đến giờ vẫn chưa bị hủy bỏ.

Ngoài ra, còn có một vị khách thần bí khác, cũng muốn lấy mạng Sở Hi Thanh.

Khoảng cách mấy trượng này, nàng chỉ dùng một phần trăm của hô hấp là có thể lướt đến trước người Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân.

Trong mắt Thư Tuyết Kỳ hiện lên vẻ nghi ngờ, lòng thầm nói hai người này đang làm gì thế?

Thiếu nữ nhu nhược kia giống như đang gặm cổ tay Sở Hi Thanh, uống máu Sở Hi Thanh.

Thư Tuyết Kỳ lập tức không thèm để ý.

Mặc kệ hai người này đang làm gì, hôm nay đều phải chết dưới kiếm của nàng.

Hành động ám sát lần này, quan trọng là đánh nhanh rút gọn, không thể chậm trễ.

Đại hán kia phụ trách đánh vỡ tường, mạnh mẽ đánh thủng cấp pháp trên thuyền, nàng thì phụ trách ám sát, sau đó cùng nhau nhảy ra khỏi thuyền để đào tẩu.

Bên ngoài còn có vài vị cao thủ Địa Bảng tiếp ứng, hỗ trợ bọn họ chạy thoát thân.

Nhưng mà tốc độ phải nhanh.

Có lẽ bọn họ chỉ trì hoãn hai ba cái hô hấp, là Tông Tam Bình sẽ xuất hiện ngay.

Nhưng một cái nháy mắt này, vị đại hán ở phía sau nàng đột nhiên kêu lên: “Cẩn thận!”

Thư Tuyết Kỳ nghe vậy thì khó hiểu, lòng thầm nói mình phải cẩn thận cái gì?

Nhưng ngay sau đó, lông tơ toàn thân nàng đã dựng đứng, một luồng cảm giác nguy hiểm đến cực hạn đã sinh sôi ở trong lòng nàng.

Theo Sở Vân Vân quay đầu, đôi mắt màu xanh lam kia nhìn qua, Thư Tuyết Kỳ cảm giác như mình đang bị một con hung thú viễn cổ nhìn chằm chằm.

Nữ nhân này. . . là thứ gì?

Hình như nàng rất mạnh?

Trong đầu Thư Tuyết Kỳ mới xuất hiện suy nghĩ này, cổ của nàng liền xuất hiện một đường máu.

Thần niệm của nàng cũng đã rơi vào bóng tối, đầu của nàng trượt xuống khỏi cổ, đồng thời lăn lộn về phía trước.

Sở Vân Vân tiện tay phất một cái, chính là một cuồng đao khí mạnh mẽ, chém rụng đầu của Thư Tuyết Kỳ, cũng chém luôn cả thần phách của nàng.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn một cái, trong mắt hiện lên một vệt ý cười.

Đây là mô phỏng theo cực chiêu Phong Xế Lôi Hành của Cẩm y vệ, mô phỏng theo đường lối nội ngoại song tu của Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân và Luyện Huyết đại pháp của Cẩm y vệ luôn.

Đây chính là võ học căn bản của Kế Tiễn Tiễn.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, Tiễn Tiễn thật sự là lợi hại, đi ra ngoài tìm hiểu tình hình, đồng thời còn có thể quay trở về phòng chém giết nữ sát thủ này.

Đây thực sự là một Đạo thị cực kỳ xứng chức nha.

Đại hán kia thì lại choáng váng.

Nguyệt Linh Kiếm – Thư Tuyết Kỳ có tu vị tứ phẩm hạ.

Mặc dù tu vị tứ phẩm của nàng không vững chắc lắm, là dựa vào một loại bí dược đặc thù kết hợp với bí pháp ma đạo để tăng lên.

Vì vậy nên thực lực của nàng chỉ ở tầng lót đáy của tứ phẩm hạ, nhưng dù là thế thì cũng là tứ phẩm hạ, tu vị này khiến cho Thư Tuyết Kỳ trở thành sát thủ nổi tiếng ở phía nam sông Thần Tú.

Trừ một chút thiên trụ và Siêu thiên trụ trong ngũ phẩm ra, cơ bản không có kẻ nào là đối thủ của nàng.

Nhưng mà một nhân vật như vậy, lại bị một thiếu nữ mỏng manh yếu đuối, dùng một đao khí chém chết?

Đây rốt cuộc là loại quái vật gì?

Đại hán kia không dám suy nghĩ nhiều, bóng người hắn như mãnh hổ, lao thẳng về phía cửa sổ để chạy trốn.

Tình huống có biến, bên cạnh Sở Hi Thanh còn có một đại cao thủ có sức chiến đấu có thể sánh vai với Địa Bảng.

Kế hoạch ám sát của bọn họ đã thất bại từ khi mới bắt đầu rồi.

Hiện giờ, đại hán kia chỉ nghĩ đến bảo toàn mạng sống, không muốn bỏ mạng tại nơi này.

Chương 853: Đao độc tôn, tên vô ảnh (2)

Chỉ là một cái chớp mắt tiếp theo, một thanh trường đao mang theo lôi đình bay lên từ giá binh khí ở bên cạnh, trực tiếp cắm thẳng vào gáy của hắn.

Đại hán này thế mà lại không thể làm ra bất kỳ hành động chống đỡ nào.

Hắn đã toàn lực phòng ngự, nhưng thanh trường đao kia lại như quang như ảnh, đầu tiên chém cổ của hắn, sau đó lại chém chi dưới của hắn, khiến cho hắn không thể làm gì.

Cuối cùng, cây đao này lại đâm vào gáy của hắn.

Trong miệng đại hán phun máu tươi, cảm giác nguyên thần của mình cũng bị một đao kia chém cho nát bấy.

“Cẩm y vệ, Phi Lôi Trảm!” Đại hán cực kỳ gian nan mới phun ra được mấy chữ này.

Một đao giết chết hắn, rõ ràng là một cực chiêu mạnh mẽ của Cẩm y vệ, Phi Lôi Trảm.

Thiếu nữ ốm yếu kia, trong tình báo là muội muội Sở Vân Vân của Huyết Nhai dự bị, thế mà lại là một cao thủ Cẩm y vệ có thực lực mạnh mẽ.

Khoảnh khắc này, đại hán đã hoàn toàn mất ý thức, toàn thân ngã nhào xuống đất.

Bạch Tiểu Chiêu vẫn nằm nhoài trên bả vai Bạch Tiểu Chiêu, lại kinh ngạc nhìn cảnh này, cái miệng nhỏ nhắn không thể khép lại.

Thật mạnh!

Muội muội của phụ thân đại nhân thật sự là quá mạnh!

Nhưng mà nàng không phải muội muội của phụ thân đại nhân sao? Vì sao lại mạnh như vậy?

Sở Hi Thanh thì lại cười híp mắt, gãi gãi cằm của nàng: “Tiểu Chiêu nhớ phải giữ kín miệng, không muốn nói với người ngoài nha. Nếu như người khác hỏi ngươi, ngươi cứ nói là một cô gái ăn mặc y phục dạ hành cấp pháp khí, không nhận ra thân phận.”

Sở Vân Vân thể hiện thực lực ở trước mặt Bạch Tiểu Chiêu, đây rõ ràng là coi Bạch Tiểu Chiêu là người mình.

Đây là đãi ngộ mà hai người Lục Loạn Ly và Lưu Nhược Hi chưa từng được nhận.

Bạch Tiểu Chiêu cũng gật đầu như chim gõ kiến, hai trảo nắm chặt quần áo của Sở Hi Thanh.

Sở Vân Vân đang dùng đôi mắt màu xanh lam kia để nhìn nàng, trên mặt lại không có cảm xúc gì.

Bạch Tiểu Chiêu cảm thấy thật là đáng sợ, vị Sở tiểu muội trước mắt này chỉ phất tay áo một cái, là có thể chém đầu điêu của nàng xuống rồi.

Sở Hi Thanh cười vuốt ve lưng của Bạch Tiểu Chiêu, đồng thời tò mò hỏi Sở Vân Vân.

“Vì sao lại muốn hút máu ta? Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của ta hữu dụng với ngươi?”

“Hữu dụng!”

Sở Vân Vân hơi gật đầu: “Khoảng tầm ba mươi ngụm máu tươi, tương đương với một viên Thần Huyết Quy Nguyên đan.”

Một viên Thần Huyết Quy Nguyên đan, có thể giúp nàng khôi phục một phần vạn chân nguyên.

Sau đó, Sở Vân Vân lại chỉ chỉ vào trái tim của mình: “Còn có thể giúp ta thức tỉnh Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, lập tức vui mừng hỏi: “Bây giờ người đã khôi phục thiên phú huyết mạch này rồi?”

Nếu Sở Vân Vân nắm giữ Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, dù trong cơ thể chỉ có năm phần vạn lượng chân nguyên lúc toàn thịnh, thì cũng không cần lo lắng chân nguyên không đủ.

Cùng lắm thì nàng không thể sử dụng những chiêu pháp hao tổn lượng lớn chân nguyên thôi.

“Không thể nhanh như vậy.” Sở Vân Vân lắc đầu: “Nếu như mỗi ngày uống ba mươi ngụm máu của ngươi, khoảng tầm nửa năm sau, ta có thể thức tỉnh Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết tầng thứ nhất.”

“Nhưng nếu như Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của ngươi có thể tiến thêm một bước, tu vị cũng tăng lên, vậy sẽ tốn ít thời gian hơn. Ngoài ra, ta còn có thể tinh luyện tinh hoa trong máu của ngươi, dự trữ trong trái tim của mình, chờ đến khi chiến đấu thì sử dụng, tương đương với một lượng chân nguyên dự trữ.”

Nàng vẫn còn ‘trái tim Bàn Cổ’, có thể mượn máu của Sở Hi Thanh, hấp thu tinh hoa thiên địa, làm cho số lượng chân nguyên của nàng tăng trưởng.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì không những không thấy thất vọng, trái lại còn rất vui mừng.

Sở Vân Vân đương nhiên không chỉ uống vài chục ngụm máu là có thể khôi phục Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết.

Dùng gót chân để nghĩ cũng biết cõi đời này không thể có chuyện tốt như vậy.

Tuy nhiên, Sở Vân Vân lại có hi vọng thức tỉnh Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết.

Với thường thức của Sở Hi Thanh, Sở Vân Vân chỉ cần khôi phục Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết nhất giai, tốc độ khôi phục của nàng sẽ tăng mạnh.

Dưới sự tẩy rửa của chân nguyên vô cùng vô tận, có thương thế gì mà không thể khôi phục?

“Thì ra là như vậy.” Sở Hi Thanh lại nghi ngờ hỏi: “Nhược Hi nàng cũng có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết.”

Lưu Nhược Hi có một phần hai thiên phú huyết mạch của Tần Mộc Ca.

Sở Vân Vân liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh một chút, sau đó lắc đầu nói: “Không giống.”

Nàng và Lưu Nhược Hi hoàn toàn là hai cá thể không có liên hệ gì.

Còn Sở Hi Thanh thì khác, do chuyện trong lăng mộ Bá Võ Vương, nàng và Sở Hi Thanh có quan sinh tương thông, huyết mạch tương hệ.

Sở Hi Thanh hơi suy nghĩ một chút, liền hiểu nguyên do trong đó, lúc này đưa cổ tay qua: “Vậy mỗi ngày ngươi uống nhiều hơn mấy ngụm đi.”

Hắn đã coi bản thân mình thành bò sữa.

Nếu như mỗi ngày Sở Hi Thanh uống sáu mươi ngụm, chẳng phải là ba tháng sẽ thức tỉnh huyết mạch sao?

Chương 854: Đao độc tôn, tên vô ảnh (3)

Sở Vân Vân thấy thế thì dở khóc dở cười: “HIện giờ ta chỉ có thể uống ba mươi ngụm một ngày, nhiều hơn cũng không luyện hóa được.”

Mặt Sở Hi Thanh nhất thời hiện lên vẻ tiếc nuối không thôi: “Vậy ngươi uống nhiều một chút, rồi dự trữ lại.”

“Ngày mai đi.” Sở Vân Vân lắc đầu: “Khoảng tầm mười ngụm máu tươi là có thể tinh luyện thành một giọt tinh hoa. Một giọt tinh hoa có thể để ta sử dụng Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết lục giai khoảng trăm cái hô hấp, vấn đề là trái tim của ta chỉ có thể dung nhập hai mươi giọt tinh huyết.”

Cái này đã rất tốt, sử dụng Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết lục giai trong thời gian hai ngàn cái hô hấp, có thể khôi phục ba phần vạn chân nguyên của nàng trong lúc chiến đấu rồi.

Là mỗi một hô hấp, khôi phục ba phần vạn. . .!

“Có điều.” Mắt Sở Vân Vân hiện lên một tia chờ mong: “Cũng sắp đến kỳ hạn nửa năm rồi đúng không? Một tháng tiếp theo, huynh trưởng ngươi phải cố gắng một chút, tu luyện ba môn võ học và hai môn võ ý kia lên càng cao càng tốt. Còn nữa, cũng phải ôn lại Thiết Sơn Trạch Huyết thuật đi, khóa chặt mấy thiên phú huyết mạch kia lại.”

Lúc đầu Sở Hi Thanh vẫn không hiểu, sau đó mới ý thức được nàng đang nói đến Huyết Nguyên Đồ Trụ và Nhiên Huyết pháp tế.

Mỗi nửa năm, võ tu có thể tham dự Nhiên Huyết pháp tế một lần.

Bây giờ đã là cuối tháng năm, khoảng cách với Nhiên Huyết pháp tế ở võ quán Chính Dương đã gần nửa năm.

Mà trình độ võ học của hắn càng cao, lợi ích của Nhiên Huyết pháp tế cũng càng nhiều và càng mạnh hơn.

Sở Vân Vân hiển nhiên là chờ mong Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của hắn tiến thêm một bước.

Tốc độ khôi phục của vị Bá Võ Vương này, hầu như quyết định bởi môn thiên phú huyết mạch này của hắn.

Cũng đúng lúc này, một bóng người hư ảo đột nhiên xuất hiện ở trong gian phòng.

Đó chính là Tông Tam Bình.

Sau khi thần niệm hóa thân của hắn xuất hiện, liền vẻ mặt nghiêm nghị mà quét mắt nhìn tình hình bên trong phòng.

Sau đó, ánh mắt của vị này khóa chặt thi thể của hai tên sát thủ.

“Phong Xế Lôi Hành và Phi Lôi Trảm?”

Tông Tam Bình nhướng mày lên, trong mắt hiện ra vẻ ngờ vực: “Thú vị!”

Khi Tông Tam Bình vừa mới dứt lời, Lục Loạn Ly và Kế Tiễn Tiễn cũng dồn dập chạy trở về phòng.

Lục Loạn Ly cau mày.

Nàng nói ra ngoài tìm hiểu tình hình, thật ra là muốn đi xem tình huống của Sở Mính.

Sở Mính không chỉ là con gái của Kinh Tây Sở thị, mà còn là cháu ngoại của thiên tử, sau lưng là hoàng thất và triều đình.

Nếu như người này nhận được Huyết Nhai thánh truyền, tuyệt đối là một tin tức xấu đến cực hạn đối với Như Mộng sơn trang.

Vì vậy, Lục Loạn Ly muốn nhân cơ hội này, tìm tòi sâu cạn của Sở Mính.

Lại xem có cơ hội, một đao giết chết nữ nhân có thiên phú tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao này không.

Lục Loạn Ly không ngờ mình vừa mới rời đi không lâu, lại bị người ta trộm nhà, khiến Sở Hi Thanh bị rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Hai người Chu Lương Thần và Lưu Nhược Hi ở phía sau cũng là sắc mặt tái nhợt.

Bọn họ bảo vệ hành lang, vì muốn cung cấp báo động từ trước cho mấy người Sở Hi Thanh, sợ bị người tập kích thì không kịp phản ứng.

Nhưng không ngờ sát thủ lại mạnh mẽ đánh xuyên vách tường và cấm chế trong thuyền, để ra tay với Sở Hi Thanh.

Lại bởi vì khói đen có thể ngăn cản thần niệm, nên đến tận bây giờ bọn họ mới phản ứng được.

Kế Tiễn Tiễn thì lại tràn đầy lạnh lùng.

Nàng chính là đi theo Lục Loạn Ly, muốn nhìn xem đàn chủ đàn chữ Loạn ở bên cạnh Sở Hi Thanh này rốt cuộc là thế nào.

Kế Tiễn Tiễn ẩn núp ở bên người Sở Hi Thanh mấy tháng, đã sinh ra nghi ngờ rất lớn với Lục Loạn Ly.

Điều này làm cho Kế Tiễn Tiễn sinh lòng hổ thẹn, nếu như do mình sơ sẩy mà Sở Hi Thanh xảy ra chuyện gì, nàng sẽ hổ thẹn cả đời.

Nhưng khi Kế Tiễn Tiễn trở về phòng của Sở Hi Thanh, sau khi nhìn thấy rõ ràng tình hình trong phòng thì lại ngây người, vẻ mặt khó hiểu mà nhìn hai bộ thi thể kia.

Vết thương và võ ý trên người hai bộ thi thể này, hoàn toàn tương tự với võ học của nàng.

Không đúng! Đây quả thật là như chính nàng ra tay!

Kế Tiễn Tiễn cũng bắt đầu nghi ngờ, có phải mình đã phân thân ra làm hai, một đi theo dõi Lục Loạn Ly, một thì giết người ở đây.

Trong lòng nàng bỗng nhiên căng thẳng, nghĩ đến một khả năng khác.

Có phải Cẩm y vệ còn sắp xếp một cao thủ khác ở bên cạnh Sở Hi Thanh hay không?

Người này muốn làm gì? Liệu có gây bất lợi cho Sở Hi Thanh hay không?

Lúc này, Tam Bình cư sĩ lại nghiêng người nhìn Kế Tiễn Tiễn một chút: “Duy ta đao ý! Duy ta vô địch, tốt lắm.”

Hắn cười khẽ một tiếng, bóng người lập tức hóa thành rất nhiều linh quang, rồi tiêu tán trong khoang thuyền.

Kế Tiễn Tiễn nhíu chặt lông mày, biết Tam Bình cư sĩ đã nảy sinh lòng nghi ngờ với mình.

Nhưng mà người chém giết hai tên sát thủ này, thật sự không phải là nàng mà!

Chương 855: Đao độc tôn, tên vô ảnh (4)

Sắc mặt Lục Loạn Ly thì lạnh lẽo, hai tay nắm chặt, không nói một lời.

Trước kia nàng chỉ nghi ngờ, bây giờ thì đã có thể xác định.

Bên cạnh Sở Hi Thanh thật sự có thám tử của Cẩm y vệ! Hơn nữa đao pháp cao tuyệt!

Người này, là Kế Tiễn Tiễn bên cạnh sao?

Ánh mắt Sở Vân Vân lóe lên, thản nhiên lấy một chiếc khăn mùi xoa ra, lau vết máu trên môi mình.

Sở Hi Thanh thì lại nhìn Lục Loạn Ly ở bên trái một chút, lại nhìn Kế Tiễn Tiễn ở bên phải một chút, phát hiện bầu không khí trong khoang lại cực kỳ lạnh.

Hắn ý thức được, không thể tiếp tục như vậy nữa.

“Người kia là một cô gái che mặt, nhưng hẳn là không phải Tiễn Tiễn, ta nhận ra mùi của nàng, chiều cao thân thể cũng không giống nhau. Huống hồ Tiễn Tiễn đang ở ngoài hành lang, không thể nào lướt qua Lương Thần và Nhược Hi.”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, vị hiệp sĩ cõng nồi Kế Tiễn Tiễn này vẫn còn sử dụng được, không thể bị vạch trần như vậy.

Chu Lương Thần và Lưu Nhược Hi hơi suy tư.

Theo lý thuyết thì đúng là như vậy, nếu như muốn đi vào phòng Sở Hi Thanh thì chỉ có một con đường đó.

Nhưng nếu như Kế Tiễn Tiễn đi theo sau hai tên sát thủ kia, đi vào từ lỗ thủng trên vách tường thì sao?

Kế Tiễn Tiễn vẫn không thể bài trừ hiềm nghi được.

Tiếp đó, Sở Hi Thanh lại nghiêng đầu, liếc mắt nhìn hành lang phía trước: “Sương mù đã tan rồi, chúng ta ra ngoài nhìn một chút đi.”

Ngay khi bọn họ nói chuyện, không chỉ là khói đen trong thuyền tan đi, mà mây đen bên ngoài thuyền cũng đã tiêu tan.

Hắn muốn biết nữ nhân Sở MÍnh kia còn sống hay là đã chết rồi?

Cùng lúc đso, Tông Tam Bình ở trên tầng ba phía đuôi thuyền đã thu hồi thần niệm hóa thể của mình.

“Sao rồi?” Linh thị tò mò nhìn hắn: “Ngươi giúp Sở Hi Thanh giết địch là cao thủ phương nào?”

Tông Tam Bình híp mắt lại: “Phong Xế Lôi Hành, Phi Lôi Trảm, Luyện Huyết đại pháp và Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, còn có Duy Ta đao ý, sức chiến đấu ít nhất là tứ phẩm thượng, ngươi nghĩ đến ai?”

“Duy ta đao ý, duy ta vô địch?”

Linh thị híp mắt lại: “Là Siêu thiên trụ họ Quý của Cẩm y vệ?”

“Quả nửa là nàng.”

Tông Tam Bình cười lạnh: “Ngươi tiếp tục nhìn Sở Hi Thanh.”

Hắn nói đến chữ ‘nhìn’ thì giọng nói nặng một chút.

Linh thị nghe vậy, thần sắc hơi động: ‘Chủ thưởng nghi ngờ Sở Hi Thanh cũng là thám tử của triều đình? Hẳn là không phải, Kiếm Tàng Phong là loại người gì? Triều đình há có thể giấu diếm được hắn?”

“Ai biết được?” Mặt Tông Tam Bình không thay đổi: “Cái tên âm hiểm Kiếm Tàng Phong kia cũng có lúc nhầm lẫn. Thử hỏi họ Quý kia là nhân vật cỡ nào? Nữ tử này được xưng là ‘Đao độc tôn, tên (tiễn) vô ảnh’, nếu như nội bộ Cẩm y vệ có thánh truyền, như vậy nàng chính là Vô Địch thánh truyền. Sao lại vô duyên vô cớ ẩn núp bên cạnh một võ tu thất phẩm?”

Hắn nói đến chỗ này, bỗng nhiên ‘a’ một tiếng, nhìn về phía trước.

Sau đó Tông Tam Bình cười gằn, thu kiếm khí đang lơ lửng bên người vào vỏ.

Tông Tam Bình không quan tâm đến trận chiến của mấy đạo thị và mấy tên Địa Bảng kia.

Thứ để hắn e ngại, dùng tất cả tinh thần để đề phòng, chính là kẻ vẫn đang ẩn núp trong bóng tối, Đại Hắc Thiên hạng 29 Địa Bảng, tu vị nhị phẩm.

Mà một khi người này rút đi, đám tam phẩm Địa Bảng kia đều không đáng lo.

. . .

Sở Hi Thanh không biết mình đã khiến cho Tông Tam Bình nổi lên ý đề phòng.

Hắn đang đi trên hành lang, phía sau còn có đám người Lục Loạn Ly và Kế Tiễn Tiễn.

Bầu không khí ở sau lưng vẫn rất kỳ quái, Sở Hi Thanh chỉ có thể giả vờ như không biết.

Hắn đi đến vị trí trung ương của hành lang tầng hai, nhìn thẳng về nơi sâu xa ở phía trước.

Bởi vì thời điểm này, nói đó bỗng nhiên truyền đến một tiếng xé gió.

Trong đó còn có một tiếng hừ nhẹ lạnh lùng và nghiêm nghị: “Còn muốn trốn?”

Trong khoảnh khắc này, một thanh niên ba mươi tuổi, sắc mặt trắng bệch, bỗng nhiên lao ra từ trong màn sương, xuất hiện trong tầm nhìn của Sở Hi Thanh.

Hắn mặc quần áo đen, thân thể khá cường tráng, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, ngũ quan lanh lẽo cứng rắn tựa như nham thạch, lại tựa như đao khắc.

Ngực của người này có một vết thương sâu đến tận xương, thậm chí còn lộ ra một phần phế phủ bị thối nát.

Sở Hi Thanh phát hiện, tuy vết thương này khá khủng bố, nhưng lại không có một giọt máu tươi nào tràn ra ngoài.

Sở Hi Thanh vừa nhìn liền biết, đối phương đang cố tình kiềm chế máu tươi, phòng ngừa máu tươi nhỏ xuống thì bị người phía sau truy tung, hoặc là bại lộ thân phận.

Từ thương thế đến xem, rõ ràng là đã đến thời khắc đèn cạn dầu.

Nhưng Sở Hi Thanh càng chú ý đến ngũ quan và diện mạo của người này hơn.

Trong đầu óc của Sở Hi Thanh, bỗng nhiên nhảy ra một số hình ảnh, để cho con ngươi của hắn co rút lại.

Vị thích khách đang bỏ trốn này, hắn rất quen!

Sau khi người này nhìn thấy mấy người Sở Hi Thanh, sắc mặt hơi biến đổi.

Chỉ là không gian trong hành lang này chật hẹp, không thể tránh khỏi. Hắn chỉ có thể cố gắng nhảy một cái, nỗ lực nhảy vọt qua mấy người Sở Hi Thanh.

Chương 856: Phán quan

Sở Hi Thanh thấy thế thì nhắm mắt lại: “Tiểu Chiêu!’

Lúc này, Bạch Tiểu Chiêu bay lên không, hai trảo cương đánh thẳng về phía thanh niên ba mươi tuổi kia.

Ánh mắt thanh niên áo đen không khỏi ảm đạm, nhưng khi hắn chuẩn bị ra tay ứng phó thì thần sắc lại hơi động. Sau đó hắn chẳng những không đón đỡ, trái lại còn tăng tốc.

Lúc này, trảo cương của Bạch Tiểu Chiêu lại sượt qua người của thanh niên mặc áo đen, trái lại còn ngăn cản hai bóng người ở sau lưng của thanh niên áo đen.

Hai người kia đều là thanh niên tầm hai mươi tuổi, chính là hai đạo thị bên người Sở Mính.

Hai người này giao thủ vài chiêu với Bạch Tiểu Chiêu ở giữa không trung, sau đó liền bị ép phải lùi về phái thước, rơi xuống mặt đất.

Hai người vừa mới chạm đất, một thanh niên lớn tuổi trong đó liền trợn mắt, giận dữ nhìn Sở Hi Thanh: “Các hạ có ý gì? Vì sao ngăn cản chúng ta bắt thích khách?”

“Xin lỗi xin lỗi!”

Sở Hi Thanh ngoài cười nhưng trong không cười, chắp tay ra vẻ áy náy nói: “Ta vốn muốn giúp hai vị chặn tên sát thủ điên kia lại, nhưng không ngờ Linh sủng của ta lại mắc sai lầm, để cho tên sát thủ kia chạy mất, xin hai vị thứ lỗi.”

Hai tên đạo thị nghe vậy thì lại giận không nhịn nổi.

Tên trước mắt này, quả thực chính là coi bọn họ như kẻ ngu si!

Con Ngũ vĩ Phong Sinh thú kia đang chặn sát thủ sao? Rõ ràng là ngăn cản bọn họ mà!

Lùi lại một bước mà nói, sau lưng tên này còn có vài người, tất cả đều có tu vị không kém.

Dù cho con Ngũ vĩ Phong Sinh thú kia mắc sai lầm, thì mấy người này cũng có thể ra tay chặn lại, nhưng bọn họ lại đứng tại chỗ không nhúc nhích!

Ngoài ra, không biết mấy tên thuộc hạ này của Sở Hi Thanh vô tính hay cố ý, đã ngăn cản tất cả khe hở trong hành lang.

Ngũ vĩ Phong Sinh thú còn dùng thần niệm để khóa chặt hai người bọn họ.

Tên đạo thị lớn tuổi liền cầm kiếm chỉ vào mấy người Sở Hi Thanh, ánh mắt lăng lệ, khí tức lạnh lẽo: “Tránh ra! Người kia chính là khâm phạm của triều đình, bị Hình bộ truy nã gần một năm nay, hạng 372 trên Hắc Bảng. Các hạ có ý định ngăn cản hai người chúng ta, chẳng lẽ là vì hỗ trợ tên sát thủ kia, cấu kết với khâm phạm của triều đình?”

Lục Loạn Ly nhướng mày lên, lúc này liền lấy một quyển Luận Võ Thần Cơ trong tay áo ra, mở ra xem.

Nàng lập tức lật đến Hắc Bảng của Hình bộ, tìm người xếp hạng 372.

Thiết Diện Phán Quan – La Dương: Vốn là gia tướng của trưởng phòng Kinh Tây Sở thị, tuổi ba mươi hai, tu vị tứ phẩm. Một năm trước phản bội Kinh Tây Sở thị, làm hại kinh thành và vùng Hà Lạc, sát hại lượng lớn bách tính, đánh giết quan chức triều đình, vì vậy bị truy nã, treo giải mươi lăm vạn lượng bạc.

Lúc này, sắc mặt Sở Hi Thanh liền trầm xuống.

Vẻ mặt hắn không vui, cũng đè đao bên hông: “Ta không thích nghe lời như vậy. Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta cấu kết với sát thủ? Có bằng chứng gì? Chẳng lẽ còn muốn bắt ta để hỏi tội? Mau nói rõ ràng ra, bằng không thì các ngươi đừng hòng rời đi.”

Hai vị Đạo thị nhíu chặt lông mày, mắt thấy khí cơ của Thiết Diện Phán Quan – La Dương càng ngày càng xa, đã biến mất ở cửa thang phía trước, trốn vào trong màn khói đen, hoàn toàn biến mất, khó có thể tìm thấy bóng dáng.

“Ta thấy ngươi là muốn chết.”

Vị đạo thị trẻ tuổi kia cũng nổi giận, hắn tiến lên một bước, kiếm trong tay lóe hàn quang: “Đắc tội với Kinh Tây Sở thị chúng ta, mặc kệ là ai thì cũng phải trả giá đắt.”

Hắn lại khắc chế kích động muốn trực tiếp ra tay.

Tu vị của con Ngũ vĩ Phong Sinh thú kia cũng là lục phẩm thượng như bọn họ, sức chiến đấu lại vượt qua bọn họ.

Bản thân Sở Hi Thanh lại có thể đánh bại Sở Mính, thực lực cũng rất không tầm thường.

Hai người bọn họ dám to gan truy sát Thiết Diện Phán Quan – La Dương, không phải vì bản thân bọn họ có đủ sức để chống lại La Dương, mà chỉ ỷ vào kẻ này đã bị Hổ Khiếu Long Đằng – Long Hắc Hổ đánh trọng thương, gần như sắp chết.

Nếu như thật sự ra tay vào lúc này, hai người bọn họ thế đơn sức yếu, quá nửa là tự rước lấy nhục.

“Vậy ta cũng muốn biết, các ngươi có thể để cho ta trả giá đắt như thế nào?”

Sắc mặt Sở Hi Thanh lạnh lùng, hắn cười nhạo một tiếng: “Ta đúng làm muốn hỏi Sở Mính một chút, nàng vẫn chưa gia nhập Vô Tướng thần tông, lại mang uy phong của đại tiểu thư Kinh Tây Sở thị ra để đè đầu cưỡi cổ sư huynh đệ bản tông sao?”

“Ngươi dám!”

Khí tức của hai vị đạo thị nhất thời cứng lại, sắc mặt hơi thay đổi. . .

Hai người thật ra cũng không để tên Huyết Nhai dự bị trước mặt vào mắt.

Chỉ là hạng 7 Thần Tú Thập Kiệt đao, hạng 91 Thanh Vân Tổng Bảng mà thôi. Nghe thì uy phong, nhưng trong mắt thế gia môn phiệt chân chính, thì thật ra chẳng là cái thá gì.

Chương 857: Phán quan (2)

Danh sách Thanh Vân Tổng Bảng thay đổi rất nhiều lần, hàng năm đều có hai trăm ba trăm thiên tài xuất hiện trên Thanh Vân Tổng Bảng, sau đó lại bị bao phủ trong triều cường, cuối cùng không nghe thấy danh tiếng nữa.

Sở Hi Thanh này, cũng chỉ là một thành viên trong đó thôi.

Dù người này dùng bốn mươi bốn đao đánh bại Sở Mính, bọn họ cũng không để trong lòng.

Trong mắt của hai người, Sở Mính bị thua là do kinh nghiệm chiến đấu không đủ, tên này chỉ gặp may mà thôi.

Điều đó cũng không có nghĩa là sức chiến đấu của Sở Hi Thanh nằm ở trên đại tiểu thư của bọn họ.

Có người nói, vị này còn là Kỳ chủ của Thiết Kỳ Bang ở Đông Châu.

Nhưng đó chỉ là một bang phái ở địa phương thôi, trước mặt Kinh Tây Sở thị thì càng không đáng nhắc đến.

Tứ phòng của Sở gia có mười chín vị gia tướng, chọn bừa một vị cũng có thể diệt sạch Thiết Kỳ Bang này.

Càng không nói đến gia chủ của bọn họ là Hình bộ thị lang cao quý, vừa hay lại quản lý tất cả thế lực giang hồ trong thiên hạ.

Hai người bọn họ chỉ lo lắng hành vi của mình sẽ làm tổn hại đến thanh danh của Sở Mính ở Vô Tướng thần tông, trở ngại chuyện nàng trở thành Huyết Nhai thánh truyền của Vô Tướng thần tông.

Trước khi lên đường, đại quản gia Sở gia đã nhiều lần dạy bảo bọn họ, mọi việc phải lấy tiền đồ của Sở Mính làm đầu.

Sở Mính có thể bắt được Huyết Nhai thánh truyền hay không, quan hệ đến hưng suy của Kinh Tây Sở thị, của tứ phòng Sở thị, vạn lần không thể thất trách.

“Đủ rồi!”

Ngay khi hai người bọn họ đang do dự chần chờ, một giọng nói khàn khàn truyền đến.

Sau đó, hai cỗ khí tức lớn lao một long một hổ xuất hiện ở hai bên trái phải của hành lang, tụ hợp lại một chỗ, cuối cùng ngưng tụ thành một người trung niên có sắc mặt tái nhợt, tuổi tầm bốn mươi, dáng vẻ khôi ngô đứng trước Sở Hi Thanh.

Mắt hắn hiện tinh mang, hơi hàm chứa ý lạnh mà quan sát Sở Hi Thanh: “Các hạ coi chúng ta là kẻ mù sao? Không nhìn ra ngươi đang ngăn cản chúng ta, cố tính thả sát thủ đi?”

“Ngươi luôn miệng nói đại tiểu thư nhà ta đùa nghịch uy phong đại tiểu thư Sở gia, nhưng mà tất cả những chuyện các hạ đang làm, há không phải là không coi tình nghĩa đồng môn ra gì sao?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì không khỏi híp mắt lại.

Hắn biết vị trung niên cao lớn trước mắt này chính là Hổ Khiếu Long Đằng – Long Hắc Hổ.

Người này đã thay đổi trạng thái, từ một lão già thấp bé bảy mươi, biến thành một trung niên cao lớn hơn bốn mươi, da thịt cũng không còn nhăn nhúm xấu xí nữa.

Thanh quải trượng đầu rồng to lớn kia, hiện giờ lại rất vừa tay của Long Hắc Hổ.

Cũng không biết người này dùng bí pháp gì, thật sự quá thần kỳ.

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh cũng phát hiện ngực và bắp đùi của người này có vài vết thương sâu đến tận xương.

Bởi vậy có thể thấy được, thương thế của người này cũng không kém hơn Thiết Diện Phán Quan – La Dương bao nhiêu.

Khí huyết và năng lực tái sinh của cao thủ tứ phẩm đã cực kỳ mạnh mẽ.

Thương thế bình thường thì có thể khôi phục trong giây lát.

Dù là trọng thương như cụt tay cụt chân thì cũng có thể nhanh chóng tái sinh. Dù là trái tim hay xương sống bị đánh nát, thì cũng có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Như Thiết Diện Phán Quan – La Dương và Long Hắc Hổ, vết thương chậm chạp không khôi phục, thậm chí còn để phế phủ bại lộ ra bên ngoài như vậy, hoặc là nguyên lực trên người không đủ, hoặc là võ ý nhập thể, không thể nào trục xuất. . .

Xem ra trong trận chiến vừa rồi, người này cũng phải trả giá đắt.

Nhưng con chó già này đúng là khó chơi hơn so với hai người kia nhiều, lời nói rất là sắc bén.

Hắn cười nhạt một tiếng, thả chuôi đao ra: “Ta nói rồi, mọi việc phải có chứng cứ, Sở mỗ là người có danh tiếng, há lại để các ngươi vu oan hãm hại?”

“Chứng cứ?” Long Hắc Hổ lặng lẽ cười gằn: “Ta không có chứng cứ, nhưng chuyện các hạ đã làm, Kinh Tây Sở thị sẽ ghi nhớ trong lòng.”

Sở Hi Thanh lại không để ý lắm, lắc đầu nói: “Vậy thì cứ nhớ kỹ đi, không ngại để Sở mỗ nhìn xem thủ đoạn của Kinh Tây Sở thị ra sao.”

Hắn đã nhìn thấy bóng người của Sở Mính xuất hiện, đang đi về phía bên này.

Nữ tử này chưa chết, khiến Sở Hi Thanh vô cùng thất vọng, đã không còn hứng thú ở lại đây nữa.

Sau khi Sở Hi Thanh nghênh ngang dẫn người rời đi, Sở Mính đã đi đến bên người Long Hắc Hổ.

Vai phải của nàng là một mảnh đỏ tươi.

Trong trận chiến vừa rồi, Sở Mính cũng bị thương không nhẹ, bả vai bị bút phán quan của Thiết Diện Phán Quan – La Dương gọt mất một miếng, xương quai xanh cũng bị nện gãy.

Nếu như không trị liệu kịp thời, thậm chí còn ảnh hưởng đến sử dụng đao kiếm của nàng.

Vì vậy, Sở Mính cũng cực kỳ tức giận khi Sở Hi Thanh âm thầm hỗ trợ cho La Dương.

Ánh mắt nàng âm lãnh, nhìn Long Hắc Hổ: “Tại sao vừa rồi không ra tay? Người này cấu kết với khâm phạm của triều đình, ngươi trực tiếp làm thịt kẻ này, Vô Tướng thần tông cũng không thể nói gì.”

Chương 858: Phán quan (3)

Long Hắc Hổ thì lại hơi lắc đầu, ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

Lúc này Sở Mính mới chú ý đến, trên không trung của hành lang đang có mười mấy đạo kiếm khí trôi nổi.

“Là Thần Tiêu Ngự Lôi kiếm khí của Tam Bình cư sĩ. Bình Thiên Kiếm có thể lột bỏ tu vị của người khác, sức sát thương lại có hạn, vì vậy Bình Thiên thánh truyền thường xuyên tu luyện thêm một môn tuyệt học có sức sát thương lớn khác.”

Long Hắc Hổ vừa nói chuyện, thân thể nhanh chóng héo rút.

Hắn khôi phục hình tượng của ông lão bảy mươi, sắc mặt vẫn tái xanh, không kiềm hãm được mà ho liên tục: “Bên người Sở Hi Thanh còn có cao thủ khác, không chỉ là con Ngũ vĩ Phong Sinh thú kia, ta bây giờ chưa chắc đã bắt được. Nhưng tiểu thư không cần lo lắng, người kia không trốn được đâu, ta đã thông báo cho bọn họ, khụ khụ. . .”

Long Hắc Hổ càng ngày càng ho kịch liệt hơn, còn không nói hết lời.

Ánh mắt của hắn lại càng ác liệt hơn.

Lần này, cao thủ đi theo Sở Mính lên phương bắc, cũng không chỉ có một mình hắn.

Chỉ là kiêng kị cái nhìn của Vô Tướng thần tông, cho nên không đi theo bên cạnh Sở Mính.

Là Dương muốn bình yên thoát khỏi nơi này, là tuyệt đối không thể nào.

Sở Mính nhìn kiếm khí lơ lửng trên đầu với ánh mắt khó coi, lời nói hàm chứa oán giận: “Người này quả thật là rất coi trọng Sở Hi Thanh, nhưng lại không quan tâm gì đến ta, chậm chạp không đến cứu viện, Vô Tướng thần tông rốt cuộc là coi ta thành cái gì? Bọn họ không muốn ta kế thừa Huyết Nhai thánh truyền thì cứ nói thẳng.”

Trận chiến vừa rồi, không chỉ có một mình Thiết Diện Phán Quan – La Dương, mà còn có năm vị đại cao thủ cấp bậc tứ phẩm thượng khác.

Nếu như Long Hắc Hổ không ra sắc kích phát khí huyết, khôi phục trạng thái toàn thịnh. Hai đạo thị của nàng lại lấy thân cản đao, đều bị thương nặng, thì có lẽ Sở Mính nàng đã chết từ lâu rồi.

Kiếm khí của Tông Tam Bình và mấy đạo thị ngũ phẩm dưới trướng của hắn, phải chờ đến khi chiến đấu kết thúc thì bọn họ mới khoan thai đến muộn.

Bằng không thì Long Hắc Hổ cũng không bị thương nặng như vậy. . .

Dựa theo tính cách của Sở Mính, nàng bây giờ đã muốn về nhà, lười quan tâm đến Vô Tướng thần tông gì gì đó! Cũng có thể để mình thoát khỏi hoàn cảnh nguy hiểm.

“Tiểu thư nói cẩn thận.” Long Hắc Hổ cụp mắt xuống: “Quả thật là Vô Tướng thần tông có phòng bị với Kinh Tây Sở thị ta, nhưng dựa theo tình hình bây giờ thì cũng không tính là chậm trễ.”

Trong mắt hắn lóe lên một vệt ý lạnh: “Tiểu thư, có lẽ ngươi không biết, Vô Tướng thần tông đang trắng trợn cầu mua Thiên Địa căn ở phương bắc.”

“Thiên Địa căn?” Sở Mính đầu tiên là nghi ngờ, sau đó rùng mình: “Bọn họ muốn đổi thiên phú huyết mạch cho Sở Hi Thanh? Đổi huyết mạch Bạch Hổ thành Nhai Tí?”

Nàng là người cực kỳ thông minh, chỉ hơi nghĩ một chút là biết Vô Tướng thần tông đang chuẩn bị đặt cược lên người Sở Hi Thanh.

Bảo sao Vô Tướng thần tông lại có thái độ kỳ quái với nàng như vậy.

Long Hắc Hổ thì lại liếc mắt nhìn Sở Mính: “Lão phu biết tiểu thư vẫn phản đối chuyện từ bỏ truyền thừa Chư Thiên Tinh Lạc Kiếm để đổi sang Huyết Nhai thánh truyền. Nhưng cục diện bây giờ, đã không cho phép ngươi lùi bước nữa.”

“Tiểu thư không ngại suy nghĩ một chút, nếu như Sở Hi Thanh có thể tu luyện thành công Thần Ý Xúc Tử Đao, vậy sẽ có thái độ gì với Kinh Tây Sở thị chúng ta? Hơn nữa tiểu thư phải nhịn một chút, người muốn làm việc lớn, tất phải nhịn thứ mà người thường không thể nhịn, ngày xưa Tần Mộc Ca có thể nhận được sự tin tưởng của Vô Tướng thần tông, tiểu thư ngươi cũng có thể làm được.”

Vẻ mặt Sở Mính không khỏi sững sờ, sau đó cúi đầu suy tư.

Một lúc sau, nàng hừ lạnh một tiếng: “Truyền một tin phù về cho phụ thân ta, để cha ta san bằng Thiết Kỳ Bang của hắn đi.”

Nàng nói câu này xong, liền phất tay áo một cái, đi thẳng về phía gian phòng đã thủng trăm lỗ của mình.

Trong lòng Long Hắc Hổ thì lại phản đối.

Hiện giờ, rõ ràng là Vô Tướng thần tông coi trọng Sở Hi Thanh hơn tiểu thư nhiều, sao có thể để Thiết Kỳ Bang dưới trướng Sở Hi Thanh gặp chuyện được?

Hơn nữa, nếu Kinh Tây Sở thị ra tay diệt trừ Thiết Kỳ Bang, rất có thể sẽ bị Vô Tướng thần tông coi là triều đình và Kinh Tây Sở thị đang tạo áp lực, bắt bọn họ phải giao Huyết Nhai thánh truyền cho Sở Mính.

Chuyện này sẽ làm cho Vô Tướng thần tông cảnh giác và đề phòng Sở Mính nhiều hơn.

Vô Tướng thần tông đúng là cần Huyết Nhai thánh truyền để hóa giải kiếp nạn vạn ma ở bắc địa.

Vấn đề là nếu như Thần Ý Xúc Tử Đao không phải người của mình, vậy chính là cầm đao đằng lưỡi, đưa chuôi cho người khác. . .Tương đương với chuyện đưa thanh đao có thể san bằng Vô Tướng thần tông vào tay người khác.

Thử hỏi Vô Tướng thần tông làm sao có thể làm chuyện ngu xuẩn như vậy?

Chương 859: Phán quan (4)

Nhưng Long Hắc Hổ cũng không có ý định ngăn cản.

Vị đại tiểu thư này luôn thô bạo bá đạo, vênh mặt hất hàm sai khiến, luôn tự cho là đúng.

Nếu như hắn đứng ra khuyên can, chỉ có thể khiến Sở Mính chán ghét hắn.

Sở Như Lai thì lại khác, hắn tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy. Vị Hình bộ Tả thị lang đương triều này, tự nhiên có biện pháp để trừ khử Sở Hi Thanh.

Cục diện bây giờ rất vướng chân vướng tay, Sở Hi Thanh không chết, không thể nào ép Vô Tướng thần tông đặt tất cả thẻ đánh bạc lên người tiểu thư.

Sau khi trở về phòng, Lục Loạn Ly lại nghi ngờ mà hỏi Sở Hi Thanh: “Kỳ chủ, tại sao lại phải cứu người vừa rồi?”

Tiếng nói của nàng rất nhỏ, nhưng mấy người bên cạnh đều nghe thấy, tất cả đều tò mò nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Bọn họ cũng không rõ vì sao Sở Hi Thanh lại vì tên thích khách kia mà đắc tội với Kinh Tây Sở thị.

Sở Hi Thanh thì lại lạnh lùng nói: “Chỉ là nhìn Sở Mính không vừa mắt thôi, huống hồ với cục diện bây giờ, Vô Tướng thần tông rõ ràng coi trọng ta hơn. Sở Mính muốn ngồi vững cái vị trí Huyết Nhai thánh truyền này, tất nhiên sẽ không để yên cho Huyết Nhai dự bị là ta, nên ta cần gì phải khách khí với nàng?”

Mọi người nghe vậy thì đều có cảm giác không đúng lắm.

Hai nhà bọn họ đúng là có quan hệ cạnh tranh, không tiểu chung một bô.

Sở Mính gây chiến với Sở Hi Thanh, rõ ràng là có tâm tư chèn ép.

Vấn đề là dù Sở Hi Thanh và Sở Mính không hợp nhau, cũng không cần phải trợ giúp tên sát thủ kia thoát thân.

Phải biết, bản thân của Sở Hi Thanh cũng là mục tiêu cũng những sát thủ kia.

Điều này cũng không giống với cách làm người của Sở Hi Thanh. . .

Cách làm người của Sở Hi Thanh, xưa này đều là lòng dạ rộng rãi, đường đường chính chính, sao lại làm chuyện như thế?

Lục Loạn Ly càng thấy nghi ngờ hơn.

Nàng quen biết Sở Hi Thanh lâu nhất, cũng hiểu rõ tính cách của Sở Hi Thanh.

Cái tên này mặt ngoài đại nghĩa lẫm liệt, hào hiệp trượng nghĩa, nhưng thật ra rất xấu, một bụng toàn ý nghĩ xấu.

Dù Sở Hi Thanh có muốn đối phó Sở MÍnh, cũng sẽ không trực tiếp trở mặt, dùng phương thức gióng trống khua chiêng như vậy.

Cái tên này sẽ dùng phương thức mà người ngoài khó có thể phát hiện, để cho Sở Mính có khổ mà không nói được.

Tuy nhiên, câu nói tiếp theo của Sở Hi Thanh lại hấp dẫn sự chú ý của nàng: “Lúc đầu ta còn tưởng người này là di đảng của Lệ thái tử, không ngờ lại là gia tướng phản bội của Kinh Tây Sở thị.”

“Tu vị của người này không tầm thường, rõ ràng cũng có phong thái của Thiên trụ, không biết Kinh Tây Sở thị đã làm chuyện gì mà để một thiên tài như vậy phản bội. Còn không chết không thôi với Sở gia, trở thành khâm phạm của triều đình.”

Người nói vô ý, người nghe lại có tâm.

Ánh mắt Lục Loạn Ly đảo một vòng, lòng thầm nói vị gia tướng của trưởng phòng Sở gia kia đúng là rất lợi hại.

Những người này không chỉ là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của Kinh Tây Sở thị, mà còn là trọng phạm của triều đình, tội không thể tha!

Đây chính là minh hữu lý tưởng nhất của Như Mộng sơn trang.

Cha của nàng vẫn muốn liên hệ với bọn họ mà không được.

Song phương đều nằm trong trạng thái ẩn núp, mai danh ẩn tích, tránh né triều đình, rất khó chạm mặt nhau.

Nàng suy nghĩ rất nhanh, đã nghĩ đến biện pháp để liên lạc với La Dương.

Kế Tiễn Tiễn thì nhíu chặt lông mày, nàng cảm giác tâm lý của Sở Hi Thanh bây giờ rất nguy hiểm.

Vừa rồi, hắn cho rằng La Dương là di đảng của Lệ thái tử, cho nên mới ra tay bảo vệ, ngăn cản hai tên đạo thị của Sở gia?

Sở Hi Thanh tựa như cảm thấy triều đình không tốt, thậm chí còn có địch ý.

Kế Tiễn Tiễn lo lắng, không biết nên cứu vãn thế nào, lại có nên báo việc này cho Thiên hộ đại nhân không?

Mà sau khi Sở Hi Thanh ra hiệu cho mọi người rời đi, thì Sở Vân Vân vẫn không nói gì, giờ lại nhìn Sở Hi Thanh: “Hắn là thuộc hạ cũ của nhà ngươi? Người này có thực lực không tầm thường, thiên phú còn vượt qua Thiết Cuồng Nhân, là nhân thủ mà phụ thân ngươi để lại cho ngươi?”

Sắc mặt Sở Hi Thanh ngưng trọng, gật đầu nói: “Phụ thân ta lo lắng ta sẽ bị người khác bắt nạt, cho nên đã bồi dưỡng không ít tử sĩ, người này chính là một người tương đối khá trong số đó. Ngày xưa hắn cũng một vị khác là Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên, được sưng là song bích của trưởng phòng, đều là nhân vật có thể xung kích Địa Bảng trong vòng mười năm. Hiện giờ, Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên đã vào Địa Bảng rồi."

Trong mắt hắn hiện lên một tia kỳ dị: "Nói thật, khi ta nhìn thấy tên của bọn họ ở trên mấy kỳ Luận Võ Thần Cơ trước kia thì đã rất bất ngờ, không ngờ bọn họ vẫn còn sống sót."

Ngày xưa, Sở Tranh bị Kinh Tây Sở thị bán đứng, trước khi vào quan tài thì Sở Như Lia cũng đã chuẩn bị ra tay với đám tử sĩ của trưởng phòng rồi.

Thiên tử càng không cho phép mối họa này sống trên đời.

Chương 860: Phán quan (5)

Sở Vân Vân lại rất kỳ quái: "Những người này không đáng tin cậy sao? Vì sao không thử liên hệ với bọn họ?"

"Có thể vì ta mà phản bội Kinh Tây Sở thị, tự nhiên là rất đáng tin cậy."

Sở Hi Thanh khẽ lắc đầu: "Có điều, giống như ngươi không liên hệ với thuộc hạ cũ của mình vậy, bây giờ ta liên hệ với bọn họ thì chưa chắc đã là chuyện tốt. Chuyện ngươi và ta còn sống trên đời này, có thêm một người biết thì sẽ thêm một phần nguy hiểm."

Hiện giờ, hắn và tử sĩ của Sở gia gặp mặt nhau, không chỉ không có ích mà còn có nguy cơ bị triều đình và Kinh Tây Sở thị phát hiện.

Mà lòng người cũng không phải là không thay đổi.

Hắn không thể hi vọng người khác sẽ tuyệt đối trung thành với mình cả đời.

Những tử sĩ kia bây giờ đáng tin cậy, nhưng chờ bọn họ trải qua việc bị triều đình truy sát, ăn bữa nay lo bữa mai, tâm tư của bọn họ còn có thể như cũ sao?

"Huống hồ. . ." Sở Hi Thanh cười khổ một chút: "Tuy rằng bọn họ là gia tướng của trưởng phòng, nhưng chỉ trung thành với cha của ta, lại rất xem thường ta, có chút hận ta không biết tranh. Khi ta còn sống, bọn họ cũng không nghe lời ta, huống chi là bây giờ? Vì vậy, trừ phi ta có đủ lòng tin thu phục bọn họ, bằng không thì vẫn không gặp là tốt nhất."

"Đúng là nên như vậy." Sở Vân Vân nghe vậy thì hơi gật đầu.

Ngày xưa, Sở Tranh ốm yếu bệnh tật quanh năm, tu vị yếu ớt, chỉ có thể nhốt trong Sở trạch, đúng là không thể để đám thiên tài có tính tình kiệt ngạo kia chịu phục.

Sau đó, nàng lại giơ tay lên, hút cột cờ Nghịch Thần Kỳ vào trong tay, đồng thời nhanh chân đi đến trước cửa sổ, bỗng dưng nhảy một cái, lao vào trong tầng mây bên ngoài.

Sở Hi Thanh thấy thế thì sững sờ, bước nhanh đến cửa sổ, nhìn xuống phía dưới.

Bóng người Sở Vân Vân đã biến mất tăm.

Mây đen ở bên ngoài vẫn chưa biến mất hoàn toàn, để cho hắn chỉ có thể nhìn thấy trong phạm vi trăm trượng.

Lúc này, Thiết Diện Phán Quan – La Dương đang lao nhanh trên mặt đất.

Hắn biết, nếu mình tiếp tục ở trên thuyền Bình Thiên thì nhất định không giữ nổi mạng. Một khi khói đen hoàn toàn tiêu tan, Tam Bình cư sĩ nhất định sẽ lục soát toàn thuyền, bài trừ mầm họa.

Vì vậy, sau khi La Dương thoát thân, đã trực tiếp nhảy khỏi thuyền.

Thương thế của hắn khá nặng, thậm ché không thể không dùng một tấm Phong độn phù cao đến tam giai. Một mặt là thoát khỏi phạm vi thần niệm của Tam Bình cư sĩ, một mặt là trợ giúp mình an toàn hạ xuống mặt đất.

Sau đó, Thiết Diện Phán Quan – La Dương vừa lao nhanh trên mặt đất, vừa nghĩ đến thiếu niên âm thầm hỗ trợ mình bỏ chạy kia.

Là Dương gặp qua người này.

Cách đây không lâu, hắn tận mắt nhìn thấy Sở Hi Thanh đánh bại Chúc Không Minh và Sở Mính ở trên boong thuyền.

La Dương vẫn có một loại cảm giác không tên, hắn cảm giác thiếu niên này rất quen thuộc, dường như đã từng gặp mặt rồi.

Nhưng khi hắn cẩn thận nghĩ lại, thì vẫn không thể nhớ ra.

Vừa rồi, khi tiếp xúc ở khoảng cách gần, thì loại cảm giác này lại còn mãnh liệt hơn.

Trước kia, hắn nhất định là đã gặp qua thiếu niên tên Sở Hi Thanh này, chỉ là do nguyên nhân nào đó, nên mới quên mất.

Cùng lúc đó, trong cơ thể La Dương sinh ra một loại tâm trạng khó có thể nói lên lời.

Ngay khi La Dương đang đau khổ suy nghĩ, hắn bỗng nhiên dừng bước, vẻ mặt hơi thay đổi.

Phía trước cách hắn ba mươi trượng, bỗng nhiên xuất hiện một cái Thái cực âm dương ngư đồ cực lớn.

Âm dương ngư đồ kia xoay tròn biến hóa, sau đó ngưng tụ thành một đạo nhân tầm năm mươi tuổi, râu tóc hoa râm.

Hắn liếc nhìn La Dương, trong mắt toát ra ý cười gằn.

“Thiết Diện Phán Quan – La Dương! Kinh Tây Sở thị ta đã đuổi bắt ngươi gần một năm, hôm nay cuối cùng cũng tóm được ngươi.”

Cùng lúc đó, hai bên trái phải cũng xuất hiện hai bóng người.

Đều là đại hán to lớn khoảng bốn mươi tuổi, trong đó hai người đeo kiếm, hai người cầm đao, tất cả đều tràn đầy sát ý, mặt hàm chứa vẻ cười gằn.

Nội tâm La Dương không khỏi trầm xuống.

Hắn nhận ra đạo nhân ở trước mặt, chính là cao thủ dưới trướng tứ phòng, âm Dương Đồ - Ma Thái.

Tu vị của người này là tứ phẩm thượng, có một bộ pháp khí tên âm Dương Đồ, sức chiến đấu rất khá, xếp hạng gần cuối trong mười chín vị gia tướng của tứ phòng Sở gia.

Bốn người khác thì là Kiếm nô và Đao nô mà Kinh Tây Sở thị bồi dưỡng.

Tuy rằng tu vị của bọn họ chỉ là ngũ phẩm thượng, nhưng lại tinh thông một bộ chiến pháp đao kiếm hợp bích có tên là Chính Phản Lưỡng Nghi trận của Kinh Tây Sở thị.

Bốn người này liên thủ, có thể chống lại một vị cao thủ tu vị tứ phẩm thượng, trong phạm vi âm Dương Đồ, thì sức chiến đấu còn mạnh hơn.

Nếu như là bình thường, mấy người này liên thủ thì cũng không phải đối thủ của hắn.

Vấn đề là thương thế của hắn bây giờ rất nặng, đã nặng đến mức không còn chút sức lực nào.

Chương 861: Phán quan (6)

Nội tâm của La Dương lạnh lẽo, lòng thầm nói hôm nay phải chết ở đây rồi.

Đáng tiếc, mình vẫn không thể tự tay giết chết Sở Mính, báo mối thù chôn sống của công tử.

Hắn chỉ thăm dò ra nữ tử này có Thiết Nhai kính giáp tầng tám, thật sự có một phần tố chất tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao.

“Ta khuyên ngươi bó tay chịu trói.” âm Dương Đồ - Ma Thái tựa như cười mà không phải cười, nhấc tay chỉ lên, một mặt âm Dương Đồ cực lớn bỗng nhiên lơ lửng giữa không trung, phong tỏa bốn phía.

“Nếu như ngươi có thể lạc đường mà biết quay lại, hỗ trợ Sở gia diệt trừ đám phản nghịch Tẩy Bích Thiên kia, vậy ngươi có thể bảo vệ mạng sống của mình. . .”

Ma Thái đang đắc ý nói đến đây, bỗng nhiên lại có cảm ứng, liếc mắt nhìn về phía nam của bọn họ.

Chỉ thấy có một thân hình nhỏ nhắn xinh xắn che mặt, tay cầm trường thương vừa thô vừa to, bỗng nhiên bay xuyên qua mây đen, chỉ dùng một cái chớp mắt là đã đến trước mặt bọn họ.

“Là ai?”

“Kẻ nào?”

Mấy người Ma Thái dồn dập kêu lên, tiếng như lôi chấn.

Cùng lúc đó, binh khí của bọn họ cũng đã ra khỏi vỏ, phát ra những tiếng ‘sặc’.

Tốc độ rút kiếm của Ma Thái rất nhanh, nhưng kiếm của hắn còn chưa kịp ra khỏi vỏ, người kia đã đi đến trước mặt hắn.

Con ngươi của Ma Thái đột nhiên co rút lại: “Cao nhân phương nào?”

Người kia không trả lời, toàn thân nàng xuất hiện một ngọn lửa bạc, bỗng nhiên đấm thẳng một quyền.

Ma Thái đã không kịp rút kiếm ra, hắn dứt khoát dùng cả vỏ kiếm để chặn trước người.

Tại thế ngàn cân treo sợi tóc, niêm phong quyền phong của đối phương.

Chỉ là Ma Thái còn chưa kịp thở phào, ngực của hắn bỗng nhiên ‘phốc’ một tiếng, nổ ra một miệng vết thương cực lớn. Lục phủ ngũ tạng đều bị một quyền này đánh thành mảnh vỡ.

“Bách Bộ Thần Quyền?”

Ma Thái vừa sửng sốt, lại không dám tin tưởng mà nhìn vết thương trước ngực: “Ngươi là Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên?”

Nhưng hắn lại cảm thấy không đúng.

Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên rõ ràng là một nam tử có tuổi tác tương đương với La Dương, mà người che mặt ở trước mắt hắn, rõ ràng là một cô gái.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, đầu của Ma Thái đã nổ tung như một quả dưa hấu.

Người cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi khác là La Dương ở phía sau, hắn trố mắt ngoác mồm, vô cùng giật mình mà nhìn một màn trước mặt.

Cô gái che mặt ở phía trước, đã dùng tuyệt học thành danh của sư huynh hắn, hai quyền đánh chết Ma Thái.

Ngay khi hắn còn đang ngây người, đầu của bốn người còn lại cũng đột nhiên nổ tung.

Cô gái kia rõ ràng là không làm gì cả, bốn người kia đã bị một quyền lực mạnh mẽ đánh nổ.

Lúc này, cô gái che mặt quay đầu lại, liếc mắt nhìn La Dương một chút.

Tiếng nói của nàng lạnh lẽo: “Trốn về phía tây, bên đó là đường sống của ngươi.”

Ngay khi nàng nói xong, toàn thân lập tức bay lên, xông vào bên trong mây đen.

Thiết Diện Phán Quan – La Dương thì lại hiện ra một tia kỳ dị.

Tuy rằng cô gái này đã che mặt, nhưng trí nhớ của La Dương cực kỳ mạnh mẽ.

Hắn nhận ra hình thể của cô gái này, cực kỳ tương tự với một thiếu nữ ở bên cạnh Sở Hi Thanh.

Trừ cái đó ra, trên người thiếu nữ này còn có một mùi máu tươi quanh quẩn.

Mà hắn cũng từng ngửi được khi lướt qua Sở Hi Thanh.

Thiết Diện Phán Quan – La Dương cũng không nghĩ nhiều nữa, hắn cầm pháp khí âm Dương Đồ kia lên, vội vã bỏ chạy về phía tây.

Đây chính là pháp khí được chế tạo cho Chính Phản Lưỡng Nghi trận.

Trưởng phòng Sở gia cũng có người tu luyện Chính Phản Lưỡng Nghi trận, trình độ còn vượt xa bốn tên vừa rồi. Nếu như có pháp khí này hỗ trợ, uy lực của bộ trận pháp này còn có thể tăng gấp bội!

Ngay sau khi Sở Vân Vân đánh giết âm Dương Đồ - Ma Thái, Đại Hắc Thiên – Nhật Già La đang phi độn trong màn khói đen, lao thẳng đến phía trước.

Tại mấy hơi thở trước, Nhật Già La còn đang lao nhanh về phía bắc.

Lần này, tuy rằng ám sát Sở Hi Thanh và Sở Mính thất bại, nhưng bọn họ đã thăm dò ra một phần nền tảng của Sở Mính.

Nữ tử này đã thể hiện Thiết Nhai kính giáp bát giai ở trước mặt mọi người.

Thiết Nhai kính giáp là năng lực phụ thuộc của huyết mạch Nhai Tí.

Nói cách khác, nữ tử này nhất định đã nắm giữ huyết mạch Nhai Tí tầng thứ tám!

Đồng thời cũng có thể xác định, chuyện Vô Tướng thần tông tìm được một Huyết Nhai thánh truyền là xác thực, không còn gì để nghi ngờ.

Hắn đã có thể trả lời với tông môn và những người sau lưng kia.

Nhưng mà, trên đường Đại Hắc Thiên – Nhật Già La rút lui, lại phát hiện gần thuyền Bình Thiên có khói đặc bay lên, bắt đầu từ nhạt rồi chuyển đậm, thậm chí đã bao trùm mặt đất.

Chung quanh đây lại có một nguồn khói khác, hơn nữa mây khói này còn có năng lực che đậy rất mạnh, cách trở năm giác quan, phong tỏa linh thức, hoàn toàn tương tự với khói đen của hắn.

Nhật Già La khá là kinh ngạc, cho nên mới xoay người, muốn đi xem một chút.

Hắn đã khóa chặt một đạo khí cơ mơ hồ ở bên trong làn khói, rồi cấp tốc lại gần.

Nếu như hắn cảm ứng không sai, đó hẳn là đầu nguồn của màn sương khói này.

Nhưng khi hắn sắp phi độn đến cách mục tiêu khoảng một trăm trượng, sắp nhìn thấy bộ mặt thật của người này, thì hắn lại nhìn thấy một cây cân cực lớn ở phía trước.

Chương 862: Biện máu trước đao

“Bình Thiên Kiếm? Tam Bình cư sĩ?”

Nhật Già La cảm giác tu vị của mình đang giảm bớt, nhất thời biến sắc mặt: “Đáng chết!”

Hắn cho rằng Bình Thiên Kiếm chính là một trong những võ đạo làm cho người ta buồn nôn nhất trên thế gian này.

Bộ võ đạo cấp ‘Thánh truyền’ này, chất chứa một ‘Thiên điều đạo quy’ hoàn chỉnh.

Người tu hành pháp môn này, không chỉ có thể dùng Bình Thiên Kiếm để lột bỏ tu vị của người khác, còn cưỡng ép kéo sức chiến đấu của song phương đến tầng thứ ngang nhau.

Tu luyện đến chỗ cao thâm, thì còn có thể làm bản thân mạnh lên mà địch thì yếu đi.

Ngay xưa, tông chủ đời thứ sáu của Vô Tướng thần tông đã dùng pháp môn này để chém giết một cự thần.

Vị thần linh có thực lực Siêu Phẩm kia, bị áp chế xuống còn nhất phẩm, mà bản thân của tông chủ đời thứ sáu kia, thì đã tăng lên đến trên Siêu Phẩm!

Đại Hắc Thiên – Nhật Già La không dám chậm trễ, sau lưng bỗng nhiên hiện ra tám cánh tay, mỗi một cái đều nằm quyền ấn, đánh thẳng về phía cây cân kia.

Mỗi một quyền của hắn đều ngậm lấy quyền cương bao la, dốc hết tất cả sức mạnh của Nhật Già La, cũng kéo Vô Thường quyền ý lên đến cực hạn.

Tụ tán vô thường! Ly Hợp thiên định!

Tu vị của Tông Tam Bình vẫn chưa vào tam phẩm, thần phách không đủ, Bình Thiên kiếm ý còn chưa vững chắc, chỉ có dùng võ ý mạnh mẽ để đối kháng, liền có thể làm cho uy lực của Bình Thiên Kiếm giảm mạnh.

Chỉ là một cái chớp mắt tiếp theo, trong hư không lại xuất hiện hơn hai trăm đạo kiếm khí có lôi đình quấn quanh, đánh thẳng về phía hắn.

“Thần Tiêu Ngự Lôi kiếm khí!”

Đại Hắc Thiên – Nhật Già La không khỏi nheo mắt lại.

Chiếc thuyền Bình Thiên kia tăng cường cho Tông Tam Bình cực kỳ nhiều. Dù khoảng cách hơn một vạn trượng, mà vẫn có thể để cho Tông Tam Bình nắm giữ sức chiến đấu tam phẩm.

Đây cũng chính là lý do vì sao Nhật Già La không muốn đến gần thuyền Bình Thiên.

Dù cho tu vị của hắn đã là nhị phẩm, một khi đến gần chiếc thuyền kia thì hắn vẫn ăn thiệt thòi.

Tám cánh tay của Nhật Già La vung lên, hoặc chụp hoặc đánh, như cuồng phong gió bão mà đánh nát từng đạo Thần Tiêu Ngự Lôi kiếm khí kia.

Mặt của hắn lại lộ ra vẻ ngưng trọng, chỉ cảm thấy tám cánh tay của mình đau đớn.

Thần Tiêu Ngự Lôi kiếm khí của đối phương cực kỳ sắc bén, còn có lực lượng lôi đình, có thể trực tiếp phá vỡ cương khí của hắn.

Nhưng Nhật Già La vẫn chỉ dùng thời gian chưa đến một cái hô hấp, là đã có thể đánh tan toàn bộ Thần Tiêu Ngự Lôi kiếm khí, đồng thời còn đập vỡ cây cân cực lớn ở phía trước.

Lúc này, thần niệm của Nhật Già La vẫn khóa chặt đạo khí cơ kia.

“Đến mà không chào thì không lễ phép! Tông Tam Bình, ngươi cũng tiếp một quyền của ta đi!”

Tám cánh tay của hắn nắm chặt, bắt thịt toàn thân đều căng phồng, thân hình đột nhiên bành trướng, chỉ trong khoảnh khắc mà đã tăng trưởng đến hơn trăm trượng, tám bàn tay to lớn chống trời kia đánh thẳng về phía đạo khí cơ kia.

Cùng lúc đó, hắn lại trông thấy một cây cân cực lớn màu vàng xuất hiện ở phía trước.

Lại có một đạo kiếm khí to lớn đến trăm trượng, có chín con Lôi long cực lớn quấn quanh, đang lao thẳng về phía hắn.

Ầm!

Theo hai người giao thủ, phạm vị mấy dặm chung quanh đều là núi chuyển đất sập, một đám mây nấm loại nhỏ xuất hiện trên không trung, xông thẳng lên ba trăm trượng.

Nhưng bụi mù và khói đen kia cũng bị rất nhiều cương khí và kiếm khí xung kích.

Thân hình Nhật Già La lùi về sau hai trăm trượng mới đứng vững trên mặt đất, hắn nhìn về phía bóng người cao lớn đang trôi nổi trên không trung kia, hai mắt hơi híp lại: “Tông Tam Bình!”

Người xuất hiện trước mặt hắn, chính là Tam Bình cư sĩ, Bình Thiên thánh truyền của Vô Tướng thần tông.

“Đại Hắc Thiên – Nhật Già La?” Tông Tam Bình cũng hừ lạnh một tiếng: “Quả nhiên là ngươi đang giấu đầu lòi đuôi. Ngươi tán khói ở đây là muốn làm gì?”

Hắn cảm ứng được nơi này có dị thường, Đại Hắc Thiên – Nhật Già La không chỉ không rút lui, trái lại còn chạy xuống phía dưới thuyền Bình Thiên để thả khói đen, rất có thể là có âm mưu nào khác. Vì vậy, hắn mạo hiểm rời thuyền, chạy xuống đây xem xét.

Quả nhiên là gặp được Đại Hắc Thiên – Nhật Già La ở trong khói đen.

Cùng lúc đó, trong lòng hắn cũng dâng lên một tia nghi ngờ, cảm giác tình hình có chút không đúng.

Nhưng mà không đúng ở chỗ này, thì hắn lại không nghĩ ra.

Tông Tam Bình cũng không nghĩ nhiều, đám Ma tu này làm việc rất kỳ quái, não đã bị ma công luyện hóa, không thể suy đoán theo lẽ thường.

Đại Hắc Thiên – Nhật Già La lại âm trầm mà quét mắt nhìn bốn phía một cái.

Tông Tam Bình hiển nhiên là đã tìm nhầm người.

Nhật Già La cho rằng mình cũng sai lầm, hắn cho rằng mình tìm thấy đầu nguồn của khói đen, nhưng lại tìm thấy Tông Tam Bình đang chạy đến kiểm tra.

Tam Bình cư sĩ sao có thể có bản lĩnh thả khói đen?

Đặc biệt là trong màn khói đen này còn có năng lực che giấu, ngăn cách linh thức cảm ứng của người khác, hoàn toàn không kém hắn.

Tuy nhiên, Nhật Già La cũng lười mở miệng, hắn đường đường là một ma tu nhị phẩm bá chủ một phương, không thể hạ thân phận để đi giải thích với một tên tiểu bối được!

Chương 863: BIện máu trước đao (2)

Nhật Già La chợt đưa mắt nhìn qua, khóa chặt mấy bộ thi thể ở bên cạnh.

Mấy dặm quanh người bọn họ đã bị quyền cương và kiếm khí của bọn họ tàn phá bừa bãi, hai bộ thi thể kia cũng đã nát vụn, không thể nhìn ra hình dáng.

Nhưng Đại Hắc Thiên – Nhật Già La vừa liếc mắt một cái là đã nhận ra nguyên nhân cái chết của mấy người này.

“Bách Bộ Thần Quyền? Hay là cho một Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên!”

Sắc mặt Tông Tam Bình cũng ngưng trọng.

Hắn cũng nhận định đây là Tẩy Bích Thiên ra tay.

Người này cố ý dẫn dụ và giết chết âm Dương Đồ - Ma Thái? Nhưng nếu như hắn là Tẩy Bích Thiên, vì sao vừa rồi không trực tiếp ra tay, cách không ngàn trượng mà một quyền đánh chết Sở Mính ở trong thuyền? Mà lại ngồi xem Thiết Diện Phán Quan – La Dương bị trọng thương?

Nhưng cũng có một khả năng, đó là Tẩy Bích Thiên vừa mới chạy đến. . .

Tông Tam Bình nghĩ đến đây, liền không chút do dự mà quay người bay đi, lấy tốc độ nhanh nhất để trở về thuyền Bình Thiên.

Hắn lo lắng Tẩy Bích Thiên sẽ ra tay với Sở Mính.

Người này tu luyện Bách Bộ Thần Quyền, có thể cách không đả thương người, khi Tẩy Bích Thiên ở ngũ phẩm, cách một trăm bước mà vẫn có thể đánh giết kẻ địch.

Bây giờ người này đã bước vào Địa Bảng, quyền pháp càng cao siêu hơn. Cấm pháp trong thuyền Bình Thiên hoàn toàn vô dụng với hắn.

. . .

Nội tâm Sở Hi Thanh căng thẳng, trái tim luôn treo ở cổ họng, mãi cho đến khi nhìn thấy Sở Vân Vân nhảy vào từ cửa sổ, thì Sở Hi Thanh mới yên tâm trở lại.

“Vân Vân, ngươi không bị phát hiện chứ? Ta vừa cảm ứng được võ tu cao phẩm giao thủ ở bên dưới.”

Dù cách một vạn trượng trên không, trong thuyền Bình Thiên vẫn nghe thấy tiếng nổ vang rung trời kia.

Còn cả sóng khí cuồn cuộn kia, cũng làm cho thuyền Bình Thiên lắc lư trong chốc lát.

Thật ra hành vi ra tay của Sở Vân Vân là rất mạo hiểm.

Dù là cứu viện Thiết Diện Phán Quan – La Dương thì cũng không đáng.

“Bọn họ không phát hiện được!”

Lúc này, Sở Vân Vân cong ngón tay lên, con Linh sát Toan Nghê vẫn thả khói ở trên vai nàng đã bay vào trong cơ thể, sau đó lại tiện tay ném cột cờ Nghịch Thần Kỳ lên đống hành lý kia.

“Nhưng cũng nhờ có máu tươi của ngươi, bằng không thì ta không cứu được La Dương. Thuật che giấu tung tích của ta có thể vào ba mươi vị trí đầu trong thiên hạ, nhưng tiền đề là phải có đủ chân nguyên.”

Lúc trước nàng hút máu Sở Hi Thanh, tuy rằng đã luyện hóa thành tinh huyết, nhưng vẫn chưa kịp dùng đám tinh huyết này để chữa thương.

Chính những tinh huyết này, làm cho nàng có đủ chân nguyên để tiêu xài, cũng có thể kích phát nhiều lực lượng của cột cờ Nghịch Thần Kỳ hơn.

Trước kia, Sở Vân Vân tập trung vào những thuật sát phạt trên chiến trường.

Nhưng dù sao nàng cũng là người kiêm tu mấy trăm môn võ học đỉnh cấp, vạn pháp quy nhất. Dù cho không luyện quá nhiều, nhưng vẫn có thể đưa thuật ẩn nấp của nàng lên đỉnh cấp.

Huống hồ bây giờ nàng còn có Toan Nghê.

Nhưng ngay sau đó, Sở Vân Vân lại trực tiếp ngồi xếp bằng ở trên giường của Sở Hi Thanh, đồng thời kéo màn che xuống: “Ta cần tu dưỡng một ngày, trong lúc này không thể bị quấy rầy, ngươi hộ pháp cho ta.”

Lúc này, quanh người Sở Vân Vân bỗng nhiên xuất hiện từng tia từng tia lửa màu bạc.

Đây là cái giá khi không đủ tu vị mà cưỡng ép sử dụng cột cờ Nghịch Thần Kỳ.

Nghịch Thần chi hỏa, có thể thiêu đốt tất cả mọi thứ có liên quan đến thần linh.

Mà mặc kệ là thiên phú huyết mạch hay thân thể của Sở Vân Vân, đều tiếp cận vô hạn với thần linh.

Nàng không thể hoàn toàn khống chế cột cờ Nghịch Thần Kỳ và Nghịch Thần chi hỏa, nên phải chịu đựng chúng phản phệ.

Sắc mặt Sở Hi Thanh ngưng trọng, trong lòng biết tình huống của Sở Vân Vân nhất định là không lạc quan.

Sau đó, hắn dùng danh nghĩa bế quan để đóng cửa không ra, cũng bảo Bạch Tiểu Chiêu trông cửa, không để cho người khác đi vào.

Mấy ngày gần đây hắn đều làm như vậy, cho nên cũng không có ai nghi ngờ.

Còn về phần Tam Bình cư sĩ, dường như cũng không chú ý đến hắn.

Vì sư huynh này đang bận rộn lục soát toàn thuyền, điều tra toàn bộ hành khách trên chín tầng của thuyền, bài trừ mầm họa.

Hắn còn chuyển Sở Mính đến một gian phòng ở trung ương thuyền.

Còn về phần nữ tử này ở phòng nào tại đó, thì không ai biết được. . .

Sở Hi Thanh lại lo lắng đề phòng, hắn tình cờ phát hiện, người cửa của mình có mười đạo Thần Tiêu Ngự Lôi kiếm khí đang treo lơ lửng, bảo vệ hắn mọi lúc mọi nơi.

Vị Tam Bình cư sĩ này vẫn rất trông nom hắn, nhưng cái phần ‘trông nom’ này lại làm cho hắn hãi hùng khiếp vía.

May mắn là một ngày sau, Sở Vân Vân đã tỉnh lại.

Sau khi nàng tỉnh lại, liền dùng ga giường bọc lấy thân thể của mình, rồi nắm cánh tay của Sở Hi Thanh ở bên ngoài giường, dùng lực cắn một cái, rồi bắt đầu hút máu.

Chương 864: BIện máu trước đao (3)

Sau khi ba mươi ngụm máu vào miệng, sắc mặt vốn tái nhợt của Sở Vân Vân đã bắt đầu khôi phục màu đỏ.

Sở Hi Thanh cũng không để ý vết cắn trên cổ tay của mình, cũng không có tư tưởng kỳ quái gì với thân thể trần truồng của Sở Vân Vân.

Hắn chỉ lo lắng mà nhìn Sở Vân Vân: “Vân Vân, vết thương của ngươi rất nghiêm trọng sao?”

Hắn không biết Sở Vân Vân sử dụng cột cờ Nghịch Thần Kỳ thì sẽ phải trả giá đắt như vậy.

Nhưng từ mặt ngoài đến xem, thì Sở Vân Vân tựa như không có vấn đề gì.

Sở Vân Vân lau tơ máu nơi khóe môi, lúc này mới nở nụ cười: “Vấn đề không lớn, nếu như là trước kia thì ta phải mất hai tháng mới có thể khôi phục. Nhưng bây giờ có máu của ngươi, ba ngày năm ngày là có thể khôi phục như thường.”

Hiện giờ, đối với nàng mà nói, máu của Sở Hi Thanh còn hữu dụng hơn cả đan dược chữa thương.

Lúc này, thần sắc nàng hơi động, nhìn về phía cửa sổ bên ngoài.

Chỉ thấy bên ngoài là dãy núi cao chót vót, tuyết trắng bao trùm. Ngoài thân tàu là gió lạnh gào thét, khí lạnh ở bên ngoài còn đang rót vào bên trong thuyền.

Thần sắc Sở Vân Vân phức tạp: "Đã đến U Châu."

Nàng nhận ra dãy núi ở bên ngoài cửa sổ.

Đó là Thiết Bích sơn mạch, một sơn mạch to lớn gần như vắt ngang qua toàn bộ bắc địa của Đại Ninh, cũng là tấm chấn thiên nhiên để loài người chống đỡ tộc duệ cự thần và cự yêu ở phương bắc.

Sở Hi Thanh cũng kinh ngạc mà nhìn ra bên ngoài.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy dãy núi to lớn như vậy.

Thế giới cũ của hắn, ngọn núi cao nhất cũng chỉ mới chín ngàn mét. Nào có ngọn núi cao hơn vạn trượng như bây giờ, cũng chính là bốn vạn mét ở thế giới cũ, cao hơn cả độ cao phi hành của thuyền Bình Thiên một đoạn dài.

Khi thế nguy nga hùng vĩ kia, khiến cho hắn chấn động đến thất thần.

Sau đó, Sở Vân Vân thu hồi ánh mắt từ bên ngoài cửa sổ, quay đầu nhìn Sở Hi Thanh: "Mấy ngày sau, ngoại trừ tu luyện mấy môn võ đạo ra, ngươi còn phải bỏ chút thời gian để theo ta học một môn bí pháp, chỉ cần học được, ngươi nhất định có thể vô địch dưới ngũ phẩm, thậm chí một ít ngũ phẩm có sức chiến đấu kém thì cũng không phải đối thủ của ngươi."

"Bí pháp gì?" Sở Hi Thanh vô cùng tò mò mà nhìn Sở Vân Vân.

Bá Võ Vương truyền thụ bí pháp, đương nhiên không phải chuyện nhỏ.

"Bắt nguồn từ Bạch Mã Phi Mã, ta đã tinh luyện và thăng hoa Thiên đạo chi vận ở trong đó."

Sở Vân Vân nghĩ thầm, giải thích với Sở Hi Thanh thì thà trực tiếp biểu diễn cho hắn xem luôn.

Nàng trực chiến dùng chỉ thay đao, chém về phía Sở Hi Thanh.

Tốc độ của Sở Vân Vân không nhanh, thậm chí còn chậm hơn cả võ tu thất phẩm bình thường.

Nhưng Sở Hi Thanh ngưng thần nhìn kỹ, lại không biết nên né tránh thế nào, không biết đón đỡ ra sao.

Ánh mắt của hắn mờ mịt, cảm giác mình phản ứng như thế nào, làm thế nào thì cũng sẽ bị một đao này đánh trúng.

Sở Hi Thanh cihr có thể bước từng bước về phía sau, mãi cho đến khi hắn lùi đến cửa phòng, không thể lùi được nữa.

Ngón tay của Sở Vân Vân cũng nhẹ nhàng điểm vào mi tâm của Sở Hi Thanh.

“Môn bí pháp này của ta gọi là Vô Cực Trảm, Vô cực gia, vô hình vô tượng, vô thanh vô sắc, vô thủy vô chung, vô biên vô hạn, không thể gọi tên, do đó là vô cực. Tương lai, môn bí pháp này có thể dòm ngó thiên ý, hình thành một Thiên điều đạo quy hoàn chính. Nhưng bây giờ chỉ là giai đoạn thứ nhất, còn phải tiếp tục thôi diễn và tìm tòi. . .”

“Loại bí pháp này tiêu hao rất lớn, có lẽ chỉ dùng một lần là sẽ lấy sách chín phần chân nguyên của ngươi. Vì vậy ta truyền cho ngươi sớm hơn thì cũng vô dụng, nhưng bây giờ ngươi đã có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, rất thích hợp sử dụng loại bí pháp có uy lực lớn và tiêu hao lớn này.”

Sở Hi Thanh mãi vẫn chưa khôi phục được tâm trạng.

Hắn vừa chấn động lại vừa vui mừng.

Trước kia, hắn chỉ dùng Bạch Mã Phi Mã để lẫn lộn cảm giác của người khác.

Vô Cực Trảm của Sở Vân Vân thì lại tiến thêm một bước.

Nhất định phải hình dung, thì chính là ‘con mèo của Schrodinger’, trước khi mở hộp ra, thì ai cũng không biết con mèo bên trong là sống hay là chết.

Vô Cực Trảm cũng vậy, trước khi kẻ địch đón đỡ được đao của hắn, ai cũng không thể xác định đao của hắn nằm ở vị trí nào.

Vô hình vô tượng, vô thanh vô sắc, vô thủy vô chung, vô biên vô hạn, không thể chỉ tên!

. . .

Sở Hi Thanh không thể chờ đợi được nữa, rất muốn nắm giữ Vô Cực Trảm.

Hắn có Bạch Mã Phi Mã làm trụ cột, chắc hẳn có thể nắm giữ môn bí pháp này trong thời gian ngắn.

Nhưng xế chiều ngày hôm đó, thuyền Bình Thiên đã đến nơi bọn họ cần đến, Vô Tướng thần sơn.

Trước khi thuyền Bình Thiên hạ xuống, Sở Hi Thanh nhìn xuyên qua khung cửa sổ, ngóng nhìn ngọn núi bao la hùng vĩ cao 23.000 trượng ở trên tầng mây chót vót kia.

Chương 865: BIện máu trước đao (4)

Sở Hi Thanh phát hiện Vô Tướng thần sơn như một bức tường đá, nó cao chót vót lại thẳng tắp như đao, bên phía mặt bắc thì quả thực là một mảnh vách đá bóng loáng.

Mặt nam thì hơ hoãn, bắt đầu từ 17.000 trượng thì là một mảnh sườn dốc.

Từ nơi này hướng lên trên, toàn bộ đều là đình đài lầu các, tầng tầng lớp lớp.

Diện tích trên đỉnh ngọn núi lại vô cùng rộng lớn, từ năm đến bắc là một mảnh đất bằng hai mươi dặm.

Sở Vân Vân cũng chắp tay sau lưng mà nhìn ra bên ngoài.

Nàng nhìn Vô Tướng thần sơn với ánh mắt khó có thể nói lên lời, trong mắt có u buồn, có nhớ nhung, cũng có hoảng hốt.

“Vô Tướng thần sơn cũng không phải là do thiên nhiên sinh ra, mà là nhân tạo. Nơi này vốn là một miệng hạp tên là Vạn Thần hạp, rộng tầm trăm dặm. Ngày xưa, đại quân của tộc duệ cự thần ở Trung Nguyên xuôi nam, đều phải đi qua nơi này để tiến vào U Châu và các châu ở phía nam, thậm chí ở 7900 năm trước, hầu như đã tiêu diệt và nô dịch nhân tộc.”

“7500 năm trước, Vũ Liệt thiên vương Minh Thiên Thu quật khởi, sau khi nhân tộc thoát khỏi cảnh nô dịch, tông chủ đời thứ tám của Vô

Tướng thần tông chủ động chuyển sơn môn đến đây. Khi đó, toàn bộ trên dưới tông môn đều đồng tâm hiệp lực, hái Thái Sơ cương thạch ở đáy biển Đông Hải, tốn thời gian ba mươi hai năm để tạo thành ngọn thần sơn này, ngăn cản miệng hạp cực lớn này, cũng che chở U Châu bảy ngàn năm, không bị cự thần quấy nhiễu."

Sở Hi Thanh cũng đã nghe nhiều nên thuộc đoạn lịch sử này, nên cũng không kinh ngạc.

Hắn chỉ kinh ngạc vì ngọn thần sơn hùng vĩ này, và sức mạnh to lớn của đám võ tu trong thế giới này.

Sau đó, hắn phóng tầm mắt ra trái phải, chỉ thấy hai bên trái phải của Vô Tướng thần sơn đều có tường thành bằng đá tảng cao đến trăm năm mươi trượng, tựa như hai còn Cự long dọc theo thế núi, kéo dài về phía đông và tây.

"Đó chính là Tuyệt Bích trường thành?"

Cũng chính là trường thành của thế giới này, chúng nó được xây dựng trên đỉnh núi của Thiết Bích sơn mạch. Có người nói từ đông đến tây, dài đến bốn mươi chín ngàn dặm.

"Đúng vậy!" Sở Vân Vân hơi gật đầu: "Đây là mấy vạn năm trước, các tiền bối của nhân tộc ta ăn gió nằm sương, không biết đã tiêu hao bao nhiêu mạng người, không biết đã tốn bao nhiêu năm tháng để xây dựng lên. . ."

"Ngươi nhìn từ khoảng cách này, có lẽ sẽ không cảm thấy gì. Nhưng nếu như đứng ở bên dưới trường thành, ngước mắt nhìn lên, thì sẽ cực kỳ chấn động."

Sở Hi Thanh đã rất chấn động.

Mặc kệ là Vô Tướng thần sơn hay là trường thành bằng đá kia, đều làm cho hắn rung động rất lớn.

Trường thành bằng đá tảng dài đến bốn mươi chín ngàn dặm, cao gần 500 mét . . . Một tạo vật rộng lớn như vậy, đã đột phá trí tưởng tượng của Sở Hi Thanh.

Chiếc thuyền Bình Thiên này nhanh chóng hạ xuống, cuối cùng rơi vào chân núi của Vô Tướng thần sơn.

Chân núi của Vô Tướng thần sơn cũng có rất nhiều quần thể kiến trúc, diện tích bao trùm mấy chục dặm, tựa như một tòa thành lớn.

Đây chính là “Hạ viện” của Vô Tướng thần sơn, chứa đựng mười mấy vạn đệ tử ngoại môn của Vô Tướng thần tông, và học đồng của Hạ viện, tất cả đều tu hành ở đây.

Hạ viện là thánh địa của tất cả đệ tử ký danh Vô Tướng thần tông.

Vô Tướng thần tông thiết lập bảy mươi hai tòa võ quán ở khắp thiên hạ, hàng năm sẽ có lượng lớn đệ tự tốt nghiệp, tu vị vào thất phẩm, sẽ trở thành đệ tử ký danh của Vô Tướng thần tông.

Một số thiên tài trong đó, muốn tiếp tục đào tạo sâu, thì sẽ cách xa vạn dặm mà đến Hạ viện của Vô Tướng thần tông, nghiên cứu võ đạo cao thâm hơn, vượt qua thất phẩm và lục phẩm, mãi cho đến khi vào nội môn.

Ngoài ra, nơi này còn có một lượng lớn học đồng.

Các châu ở phương bắc này, chỉ cần điều kiện gia đình hơi khá một chút, đều sẽ nghĩ biện pháp đưa con cháu mình vào Hạ viện của Vô Tướng thần tông để tu hành.

Dù sao điều kiện giáo viên, truyền thừa võ đạo ở nơi này, cũng mạnh hơn các võ quán của Vô Tướng thần tông nhiều.

Vì vậy, nơi này cũng là nơi thiên tài tụ tập.

Không lâu sau, Lưu Nhược Hi sẽ tạm thời tu hành ở ngoại viện, chờ đến khi Vô Tướng thần tông mở cửa, tuyển chọn đệ tử.

Nàng nhất định phải bộc lộ tài năng ở ngoại viện, nghĩ biện pháp thu được danh ngạch vào ngoại môn, thậm chí là tư cách trở thành đệ tử nội môn.

Còn về phần làm sao để có tư cách, đương nhiên là luận bàn so tài rồi, chỉ cần đánh cho đám thiếu niên anh kiệt ở ngoại viện chịu phục, Lưu Nhược Hi tất nhiên có thể được phía trên coi trọng.

Sở Hi Thanh rất chờ mong, 60% Bá Võ Vương này sẽ tạo thành sóng to gió lớn gì ở ngoại viện của Vô Tướng thần tông.

Lần này, thuyền Bình Thiên không lơ lửng ở giữa không trung nữa, mà chậm rãi hạ xuống một đài đá cực to.

Tất cả võ tu ở trên thuyền cũng đã không còn kiên nhẫn, tất cả đều tràn ra boong thuyền như ong vỡ tổ, muốn nhanh chóng rời thuyền.

Chương 866: BIện máu trước đao (5)

Với tính cách của đám võ tu bọn họ, vốn trực tiếp cầm hành lý nhảy khỏi thuyền từ độ cao mấy trăm trượng rồi.

Đối với những võ tu cao phẩm như bọn họ, độ cao này là không đáng nhắc tới.

Nhưng chiến trận của Vô Tướng thần tông ở bên dưới lại làm cho bọn họ sợ hãi.

Lúc này, có tận mấy trăm vị đệ tử nội môn ngoại môn đứng chờ đón ở đài đá phía dưới, người cầm đầu còn là đại trưởng lão Thanh Hư Tử của Giáo Viên Viện.

Mọi người chỉ có thể cẩn thận, không dám hành động lỗ mãng.

Sau khi thuyền Bình Thiên hạ xuống đất, Sở Hi Thanh và Sở Mính đi theo sau lưng Tông Tam Bình, cùng nhau đi xuống thang tàu.

Từ sau trận chiến ngày hôm trước, đây là lần gặp mặt đầu tiên của Sở Hi Thanh và Sở Mính.

Hắn phát hiện sắc mặt của Sở Mính tái nhợt, không biết vì sao mà luôn nhíu chặt mày thành hình chữ xuyên, dường như có chút lo lắng không yên.

Sở Hi Thanh cũng không nhìn thấy lão bộc Hổ Khiếu Long Đằng – Long Hắc Hổ của nàng.

Không biết có phải người này bị thương quán nặng hay không, mà chưa từng xuất hiện ở sau lưng Sở Mính.

Sau khi Tông Tam Bình rời thuyền, liền đi đến trước mặt Thanh Hư Tử, nghiêm túc cung kính thi lễ: "Đại trưởng lão, đệ tử may mắn không làm nhục mệnh, đã đưa Sở Mính và Huyết Nhai dự bị về Vô Tướng thần sơn. Chỉ là trên đường gặp Đại Hắc Thiên – Nhật Già La và một lượng lớn võ tu, nhiều lần cướp đường tập kích, cho nên mới chậm trễ mấy ngày. Ngoài ra, Sở Mính bị ép phải bại lộ Thiết Nhai kính giáp. Tin tức Huyết Nhai thánh truyền cũng đã bị lộ."

"Ta đã biết." Thanh Hư Tử hơi gật đầu: "Ngươi có thể đưa người an toàn trở về Vô Tướng thần sơn, đã là rất tốt, lần này ghi một công cho ngươi."

Sau đó, hắn nhìn về phía Sở Mính và Sở Hi Thanh ở phía sau.

Vẻ mặt hiền lành, nở nụ cười nói: “Hai vị, mời đi theo ta, phụng mệnh lệnh của tông chủ, mời hai vị đi theo ta đến Tế Đao đài, biện máu trước đao để định thánh truyền.”

Sở Mính nghe vậy thì vẻ mặt run lên, biết đầy là quá trình không thể thiếu để xác định thân phận Huyết Nhai thánh truyền của nàng.

Chỉ cần Huyết Nhai thần đao tán thành, nàng tất có thể ngồi vững vị trí thánh truyền này.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì hơi nhướng mày, hiện ra ý quái lạ.

Hắn mới chạy đến Vô Tướng thần sơn, liền cảm ứng được Huyết Nhai thần đao.

Đao linh tựa như đang rất vui vẻ khi hắn đến đây, đang nhảy nhót không thôi.

Khi Sở Mính rời thuyền, tâm trạng của nàng rất không tốt.

Một ngày này, nàng liên tục nhận được tin phù từ Kinh Tây Sở thị.

Hầu như đều không có ngoại lệ, tất cả đều bảo nàng phải cẩn thận an toàn của bản thân.

Tin tức từ khắp nơi đều rất ác liệt.

Từ sau khi nàng bại lộ năng lực Thiết Nhai kính giáp, cùng ngày hôm đó, mấy tổ chức sát thủ lớn nhất Đại Ninh là Sát Sinh lâu và Vãng Sinh thiên đều xuất hiện một giải thưởng kếch xù.

Đó là ba phần bí dược tam phẩm thượng, hoặc là chín phần bì dược tam phẩm hạ.

Tài liệu chính của bí dược tứ phẩm trở lên là không thể bảo quản.

Vì vậy, đây là lời hứa hẹn của ba vị cao nhân nhất phẩm trên Thiên Bảng.

Đó là Vĩnh Tuế Phiêu Linh – Ngọc Độc Hành hạng 5 trên Thiên Bảng, Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm hạng 9 Thiên Bảng, Cửu Kiếm Cầm Ma – Lang Bắc Vọng hạng 16 Thiên Bảng.

Chỉ cần có người có thể giết chết Sở Mính, liền được ba vị cao nhân này hộ tống toàn bộ quá trình, trợ giúp bọn họ lấy được tài liệu mà bọn họ muốn.

Phần hứa hẹn này quả thật là vô giá, dù bao nhiêu bạc cũng không đổi được.

Bị ba vị cao nhân Thiên Bảng nhìn chằm chằm, Sở Mính há có thể không hoảng hốt?

Có người nói, di tộc cự thần ở phương bắc cũng bắt đầu có hành động, phản ứng của bọn họ rất kịch liệt, thậm chí còn vượt qua cảnh nội của Đại Ninh.

Chỉ là mạng lưới tình báo của Kinh Tây Sở thị vẫn chưa bao trùm phương bắc, tạm thời không tìm hiểu được rõ ràng.

Sở Mính đã là tâm loạn như ma.

Lúc trước, khi nàng bị thiên tử chọn làm người thừa kế Huyết Nhai thánh truyền, thì nàng đã biết trong này có nguy hiểm.

Phải biết, ngay xưa ngay cả Bá Võ Vương và Thiết Sơn Tần thị cũng không thể ngăn cản.

Đặc biệt là hôm qua, gia tướng âm Dương Đồ - Ma Thái của Sở gia cũng đã bị Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên giết chết.

Điều này không chỉ làm cho năng lực phòng vệ của nàng hạ xuống một bước, mà còn làm cho Sở Mính như chim sợ cành cong.

Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên là võ tu cao phẩm có thể cách không ngàn trượng để giết chết người.

Từ năm trước đến giờ, đã có vài vị cao thủ của Sở gia, và hai tên con cháu vợ cả của Sở gia chết trong tay Tẩy Bích Thiên.

Đây là kẻ địch mà cha nàng kiêng kị nhất!

Sở Mính không thể không sợ.

Nhưng khi thuyền Bình Thiên hạ xuống Vô Tướng thần sơn, nội tâm cũng Sở Mính cũng được thả lỏng.

Đây là Vô Tướng thần sơn có hai vị cao nhân nhất phẩm hơn trăm vị nhị phẩm tam phẩm tọa trấn.

Chương 867: Nằm ngoài dự đoán

Vô Tướng thần sơn cũng là do Vô Tướng thần tông cẩn thận tạo thành.

Bản thân nó chính là một loại pháp khí cực lớn.

Trong phạm vi ba ngàn dặm quanh đây, Vô Tướng thần tông chỉ dùng lực lượng của một tông là có thể đối kháng toàn bộ triều đình Đại Ninh.

Hai mươi bảy năm trước, Dạ Lang thần tộc tập hợp các tộc phụ thuộc, tổng cộng 1300 vạn binh mã tấn công Vô Tướng thần sơn, nhưng lại không để lay động Vô Tướng thần sơn.

Vì thế mà Dạ Lang thần tộc nguyên khí trọng thương, mấy chục năm vẫn chưa thể khôi phục.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao mấy năm trước Dạ Lang thần tộc đại bại, bị Tần Mộc Ca diệt tộc.

Sở Mính nghĩ thầm, dù đám ma đầu phản tặc sát thủ muốn lấy mạng nàng có càn rỡ đến đâu, thì cũng không thể nào ra tay với nàng trong Vô Tướng thần sơn được.

Bằng không thì Vô Tướng thần tông còn mặt mũi gì?

Nàng buông lỏng, đi theo Thanh Hư Tử về phía đỉnh chóp của Vô Tướng thần sơn.

Sở Mính cũng không có năng lực ngự không, tất cả đều dựa vào thần quang ba màu của Thanh Hư Tử, hắn đưa hai người Sở Hi Thanh bay về phía đỉnh núi.

Lúc này, Sở Mính rốt cuộc cũng thanh thản để quan tâm đến Sở Hi Thanh ở bên cạnh.

Chỉ thấy người này thần thái thong dong, thản nhiên nhìn ngó bốn phía, đánh giá phong cảnh Vô Tướng thần sơn.

Nàng không khỏi hừ lạnh một tiếng, trong con ngươi hàm chứa ý lạnh nói: “Ngươi bây giờ rất đắc ý? Trở thành Huyết Nhai dự bị, từ đây một bước lên mây, tiền đồ vô lượng, đúng là đáng giá để ngươi đắc ý.”

“Tuy nhiên, ta nghe nói một chuyện, hôm qua Sát Sinh lâu và Vãng Sinh thiên đều có cao nhân Thiên Bảng treo thưởng cái đầu của ngươi, hai trăm vạn lượng bạc và một phần bí dược tứ phẩm hạ để lấy tính mạng của ngươi.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, đúng là hắn không biết chuyện này thật.

Trước mắt, Thiết Kỳ Bang vẫn chỉ là bang phái địa phương, không thể thăm dò những tin tức này thay cho hắn.

Nội tâm của hắn hơi chìm xuống.

Một phần bí dược tứ phẩm hạ, còn hấp dẫn hơn mấy triệu lượng bạc nhiều lắm.

Huống hồ, hắn vẫn còn ba trăm vạn lượng tiền treo thưởng ở Sát Sinh lâu.

Cộng thêm cả tiền treo thưởng lần này, thậm chí còn có thể làm cao nhân Địa Bảng hứng thú.

Chuyện này có nghĩa là mấy tháng tiếp theo, hắn sẽ nằm trong hoàn cảnh nguy hiểm.

Sở Mính thấy Sở Hi Thanh bắt đầu nhíu chặt lông mày, vẻ mặt u sầu, thì tâm trạng của nàng lại khá hơn nhiều.

Hai người đều là truyền nhân Huyết Nhai mà Vô Tướng thần tông lựa chọn, làm sao chỉ để mình nàng lo lắng đề phòng?

Vui một mình không bằng tất cả đều vui.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Hi Thanh liền tò mò nhìn nàng: “Vậy treo thưởng của ngươi là cái gì? Sẽ không phải bí dược tam phẩm chứ?”

Khí tức Sở Mính cứng lại, sau đó nghiêng đầu qua chỗ khác, không muốn nói chuyện với Sở Hi Thanh nữa.

Lúc này, Tông Tam Bình lại hơi nhíu mày nói: “Thanh Hư Tử sư thúc, ta đã thăm dò nền tảng của Sở Hi Thanh khi còn ở trên thuyền. Tuy rằng hắn chủ tu Vô Tướng công, nhưng ngoài ra Sở Hi Thanh còn phụ tu một môn Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, hơn nữa còn tu đến khá cao. Ngoài ra, vị Thiên hộ họ Quý được gọi là ‘Đao độc tôn, Tên vô ảnh’ kia của Cẩm y vệ, cũng đi theo bên người hắn.”

“Việc này thì ta biết, hắn bây giờ vẫn là phó thiên hộ của Địa nha Cẩm y vệ.”

Thanh Hư Tử nói câu này xong thì mới phản ứng lại: “Ngươi muốn nói cái gì? Cho rằng Sở Hi Thanh không đáng tin?”

Tông Tam Bình ngây người, thì ra Thanh Hư Tử biết chuyện này.

Vậy ta còn nói để làm gì?

Thanh Hư Tử thấy buồn cười: “Chuyện của Sở Hi Thanh rất phức tạp, người này xuất thân võ quán Chính Dương, thân thế trong sạch, từng bị kéo vào vũng nước Nghịch Thần Kỳ và di đảng Lệ thái tử, vì vậy rất được Cẩm y vệ coi trọng. Nhưng bản thân hắn tuyệt đối đáng tin cậy, ngươi có thể yên tâm.”

Tông Tam Bình vẫn không yên tâm lắm, hắn trả lời: “Dù Sở Hi Thanh xuất thân trong sạch, tông môn cũng không thể bất cẩn. Cẩm y vệ cho hắn tu luyện chính là Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân.”

Môn công pháp này từng đại danh đỉnh đỉnh trước khi Đại Ninh lập quốc, nhưng bây giờ rất nhiều người đều nghe nói đến ác danh của Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân.

Cẩm y vệ từng động tay động chân với truyền thừa đỉnh cấp này, trở thành công cụ để khống chế cao thủ giang hồ.

“Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân. . .”

Thanh Hư Tử hơi trầm ngâm, ánh mắt lại hơi quái dị: “Việc này ngươi cũng không cần lo lắng, tên nhóc này rất khôn khéo, sao lại để Cẩm y vệ chiếm lợi?”

Trong khi hai người bọn họ nói chuyện, thần quang ba màu của Thanh Hư Tử đã đưa mọi người đến đỉnh núi Vô Tướng thần sơn.

Vị trí này vừa hay là chủ điện Đạo Nhất điện, trước Tế Đao đài.

Nơi này cũng có hơn 200 người đang nghênh đón, tất cả đều ăn mặc trang phục của đệ tử chân truyền.

Phía xa xa còn có mấy ngàn người vây xem, bọn họ hoặc đứng ở trên chỗ cao của đình đài lầu các, hoặc đến bên lan cửa sổ.

Chương 868: Nằm ngoài dự đoán (2)

Sau khi Sở Hi Thanh đứng vững, liền ngưng thần liếc mắt nhìn đài cao trước mắt.

Tòa đài ngọc cao to màu trắng này được xây dựng từ Cửu Thiên huyền thạch, cao đến chín trượng, từ đỉnh đài xuống, có tổng cộng 199 bậc thang.

Huyết Nhai thần đao toàn thân ám kim xen lẫn phù văn màu máu kia được cung phụng ở trên đỉnh đài ngọc.

Ngoài ra, trên đài còn có mấy người nữa.

Bọn họ đều đứng ở trên đài, khí cơ đều mênh mông khủng khiếp như những tòa núi lớn.

Trước khi đến đây, Sở Hi Thanh cũng từng tìm hiểu về Vô Tướng thần tông, xem ra không ít tranh ảnh của một ít nhân vật quan trọng của Vô Tướng thần tông, vì vậy cũng nhận ra thân phận của bọn họ.

Đó là tông chủ Lý Trường Sinh, tông chủ đương đại của Vô Tướng thần tông!

Đại trưởng lão Chiến đường, Ngạo Quốc!

Đại trưởng lão Ngự đường, Yến Quy Lai!

Đại trưởng lão Giới Luật viện, Lư Thủ Dương!

Đại trưởng lão Tuần Sơn viện, Phương Chính!

Đại trưởng lão Thuật Sư viện, Tri Phi Tử!

Đại trưởng lão Thiên Khí viện, Ngự Vân Tưởng!

Đại trưởng lão Thần Đan viện, Vương Tri Mệnh!

Hai người Sở Hi Thanh và Sở Mính không khỏi rùng mình, tất cả đều là vẻ mặt nghiêm túc, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, thu hồi suy nghĩ lung tung.

Tuy rằng Vô Tướng thần tông được xưng là mấy trăm vạn đệ tử, nhưng đại đa số trong đó đều là đệ tử ký danh và đệ tử ngoại môn. Nội môn trở lên chỉ có tổng cộng hơn một vạn người.

Tình huống này, có thể thấy Vô Tướng thần tông coi trọng bọn họ ra sao.

Tông Tam Bình thì lại rất ngờ vực.

Hắn cảm thấy tông môn gióng trống khua chiêng biện máu trước đao như vậy, quả thật là như trò đùa.

Huyết Nhai thánh truyền quan hệ trọng đại cỡ nào, sao có thể để nhiều người không liên quan vây xem như vậy?

Nhưng khi hắn nghĩ đến Sở Mính đã bại lộ Thiết Nhai kính giáp rồi, chuyện Huyết Nhai thánh truyền cũng đã truyền khắp thiên hạ rồi, thì chỉ lắc đầu, ngăn chặn sự nghi ngờ trong lòng.

Tông chủ biết là không thể che giấu nổi nữa, cho nên mới không cấm đệ tử vây xem.

Tông Tam Bình không khỏi thấy hơi tự trách.

Đầu nguồn của chuyện này là do hắn, nếu như không phải hắn chăm sóc Huyết Nhai thánh truyền không cẩn thận, thì không đến nước này rồi.

Tuy nhiên, mệnh lệnh của trưởng lão khi đó là bảo hắn chăm nom Sở Hi Thanh.

Tông Tam Bình cũng không thể làm gì khác.

Đại trưởng lão Thanh Hư Tử trực tiếp rơi vào chỗ cao trên đài, thi lễ với tông chủ Lý Trường Sinh: “Tông chủ, hai người này chính là Sở Mính và Sở Hi Thanh, đều đã bình an đến đây.”

Lý Trường Sinh mặt vuông tai to, thân hình ục ịch, da thịt trắng mịn, cả người nhìn trông như một quả bóng, tướng mạo cũng rất hòa ái.

Mà khi hắn mở mắt ra, trong mắt lại lóe thần quang, ngưng thần nhìn về phía Sở Mính và Sở Hi Thanh, hai người bọn họ chỉ cảm thấy tựa như bị một ngọn núi cao đè ép! Thậm chỉ là toàn bộ thế giới này đang đè lên người bọn họ.

Ánh mắt kia tựa như tuyệt thế bảo kiếm, đâm xuyên qua người bọn họ, xuyên từ trong ra ngoài.

May mắn là chỉ giây lát sau, Lý Trường Sinh đã thu hồi ánh mắt, trên mặt hiện lên nụ cười ôn hòa: “Vậy thì mau bắt đầu đi, lão phu đã không thể chờ đợi được nữa, muốn biết xem hai người này có tố chất tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao không rồi.”

Ngạo Quốc ở bên cạnh hắn lại thấy buồn cười: “Đâu chỉ tông chủ, tất cả chư vị sư huynh đệ nơi này, có ai là không ngóng trông?”

Sau đó, hắn nhìn về phía dưới đài ngọc: “Đệ tử nội môn Sở Hi Thanh, tiến lên!”

Ngay khi Ngạo Quốc vừa nói xong, Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy mấy ngàn ánh mắt ở nơi này, hoặc là tò mò, hoặc là mong chờ, tất cả đều tập trung lên người hắn.

Có vài ánh mắt ở trong đó, còn có uy thế không kém tông chủ Lý Trường Sinh.

Sở Hi Thanh hơi ngước mắt lên, không hề rụt rè, bước nhanh lên trên, từng bước từng bước đi lên trên.

Ngay khi hắn leo lên bậc thang đầu tiên, Huyết Nhai thần đao ở trên đài đã rung động, một luồng đai khí hai màu xuất hiện bên ngoài thân đao, bắt đầu biến ảo ra hình ảnh Nhai Tí.

Lúc này, sắc mặt của mấy vị đại trưởng lão trên đài đều hơi biến đổi.

Lý Trường Sinh thì vẫn nở nụ cười ôn hòa, hắn ho khan một tiếng, vụng trộm phất nhẹ một cái về phía thân đao của Huyết Nhai thần đao.

Hình ảnh Nhai Tí kia gần như chưa kịp thành hình thì đã tiêu tán, linh quang trên Huyết Nhai thần đao cũng ảm đạm hơn một chút.

Lúc này, mấy đại trưởng lão ở trên đài đều không tự chủ được mà nhìn nhau một chút.

Trên mặt bọn họ lại không tỏ vẻ gì, dường như không có chuyện gì xảy ra.

Thanh Hư Tử ở trên đài, nhìn thấy tại nơi sâu xa trong đáy mắt mọi người, tất cả đều sinh ra từng tia ý mừng rỡ.

Mấy lão cẩu này lòng dạ rất sâu, hỉ nộ đều không hiện rõ, lúc này cũng đã rung động đến khó có thể bình tĩnh.

Sở Hi Thanh thì lại không cảm thấy gì, hắn nhẹ nhàng gọn gàng bước lên trên, đứng trước Huyết Nhai thần đao, vẻ mặt cung kính mà thi lễ.

“Đệ tử Sở Hi Thanh, gặp qua tông chủ và chư vị đại trưởng lão.”

Chương 869: Nằm ngoài dự đoán (3)

“Đứng lên đi!”

Lý Trường Sinh phất tay áo một cái, đỡ Sở Hi Thanh dậy.

Hắn quan sát Sở Hi Thanh một chút, sau đó vô cùng vui mừng mà cười nói: “Tiểu bối rất anh tuấn, nhớ kỳ Luận Võ Thần Cơ và Thiên

Cơ Võ Phổ trước, không chỉ nói thiên phú của ngươi siêu tuyệt, có hi vọng bước vào Địa bảng, còn nói ngươi rất tuấn dật, khí độ phiêu nhiên, là mỹ thiếu niên hiếm có trên đời.”

“Hôm nay vừa nhìn thấy, quả nhiên là đúng như lời đồn. Bảo sao ba người Kiếm Tàng Phòng và Lôi Nguyên, Diệp Kinh Nguyên ở võ quán Chính Dương lại nói ngươi đã làm vô số thiếu nữ và thiếu phụ ở quận Tú Thủy mê đắm! Rất tốt! Rất tốt. . . “

“Tông chủ!” Đại trưởng lão Yến Quy Lai hơi không kiên nhẫn mà đánh gãy lời nói của Lý Trường Sinh.

Yến Quy Lai có dung mạo tầm bốn mươi, sắc mặt hơi xanh, ngũ quan cao chót vót, thái dương nhô cao như sừng lớn.

Đôi mắt như chuông đồng của hắn nhìn qua, lạnh lùng liếc Lý Trường Sinh một cái.

Vị tông chủ đại nhân này ghét bỏ đám trưởng lão của Vô Tướng thần tông có diện mạo kỳ vĩ, vẻ ngoài không tốt, thậm chí có thể nói là hình thù kỳ quái, ảnh hưởng đến hình tượng của Vô Tướng thần tông.

Vì vậy, những người có vẻ ngoài đẹp đẽ ra dáng như Thanh Hư Tử và Tông Tam Bình, đều rất được Lý Trường Sinh tin tưởng.

Yến Quy Lai lo lắng đang ở trước mặt mọi người, vẫn phải cho vị tông chủ này của mình một chút mặt mũi, cho nên vẫn cố gắng kiềm chế.

Hắn quay đầu nhìn Sở Hi Thanh, nở nụ cười hòa ái rồi chỉ về phía Huyết Nhai thần đao: “Có thể nhỏ máu của người lên thân đao, cung cấp cho Huyết Nhai thần đao phân biệt. Hai người các ngươi đi từ Đông Châu và kinh thành đến Vô Tướng thần tông, một đường gần mười vạn dặm. Lại chậm trễ mấy mấy ngày.”

“Lẽ ra tông môn nên để cho các ngươi nghỉ ngơi một hai ngày, để các ngươi điều chỉnh lại. Thế nhưng chuyện Huyết Nhai thánh truyền này rất quan trọng, nhất định phải nhanh chóng xác minh.”

Sở Hi Thanh thấy thế thì hơi rùng mình.

Vẻ ngoài của vị này quá hung dữ, giống như là muốn ăn thịt người vậy.

Nhìn qua quả thực là còn giống ma tu hơn cả ma tu.

Nhưng hắn vẫn không chút do dự, dùng đao cắt uyển mạch của mình.

Sở Hi Thanh dùng chính là Kim Phong Ngọc Lộ đao, lại mất không ít sức lực mới có thể cắt được.

Trên người hắn có bốn tầng cương lực, thêm vào Bạch Hổ dực giáp, chỉ dựa vào lưỡi đao của Kim Phong Ngọc Lộ đao là khó có thể cắt ra.

Rõ ràng là Sở Vân Vân chỉ dùng răng là có thể cắn được.

Lúc này, Huyết Nhai thần đao lại bắt đầu chấn động, một luồng đao khí mênh mông lập tức xông lên tận trời, hóa thành hình ảnh Nhai Tí.

Lần này, Lý Trường Sinh không có ngăn cản, mãi cho đến khi đao khí hóa hình xong, ngưng tụ thành một con cự thú đầu rồng thân sài to hơn trăm trượng, chuẩn bị rít gào.

Khi đó, Lý Trường Sinh mới lại phất tay áo về phía Huyết Nhai thần đao lần nữa.

Đao khí kia nhất thời tiêu tan ra bốn phía. Huyết Nhai thần đao đang rung động cũng khôi phục yên tĩnh.

Lúc này, Lý Trường Sinh hơi nhướng mày lên.

Bởi vì ngón tay trái của hắn đã xuất hiện một vết máu nho nhỏ. Với tu vị cao thâm của hắn, trong lúc nhất thời mà lại không thể khôi phục.

Đây là Huyết Nhai thần đao phản phệ.

Dường như đao linh của Huyết Nhai thần đao rất khó chịu khi hắn năm lần bảy lượt áp chế nó.

Đám đệ tử chân truyền và các đệ tử nội môn xem trò vui ở chung quanh thì không hiểu gì cả, tất cả đều phát ra tiếng than thở tiếc nuối.

Vị Huyết Nhai dự bị đến từ phía nam này, có thể làm cho đao khí của Huyết Nhai thần đao hóa hình.

Nhưng vị này lại thiếu huyết mạch Nhai Tí, bằng không thì nhất định có thể được Huyết Nhai thần đao tán thành.

Sở Mính ở dưới đài cũng thở phào một hơi, còn cười lạnh.

Vừa rồi, khi đao khí của Huyết Nhai thần đao hóa hình, thì nàng còn tưởng rằng Sở Hi Thanh có hi vọng đạt được tư cách thánh truyền.

Kết quả chỉ như này thôi sao?

Đại trưởng lão Yến Quy Lai hơi gật đầu: “Đúng là có tố chất tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao tầng thứ nhất, có tư cách làm Huyết Nhai dự bị, đi xuống đi! Đệ tử Sở Mính, tiến lên đi.”

Sở Hi Thanh cảm thấy đao linh của Huyết Nhai thần đao có rất nhiều chuyện muốn nói với hắn, nhưng hắn vẫn không do dự mà đi xuống dưới đài.

Hôm nay có hàng trăm hàng nghìn cặp mắt nhìn chằm chằm, Sở Hi Thanh không dám lỗ mãng.

Hắn chỉ là Huyết Nhai dự bị, mà đã bị cao nhân Thiên Bảng treo thưởng bí dược tứ phẩm rồi. Nếu như tiến thêm một bước, bại lộ thân phận thánh truyền, vậy không biết sẽ thảm đến mức nào nữa.

Sở Hi Thanh và Sở Mính đi lướt qua nhau, ánh mắt hai người chạm nhau trong nháy mắt, rồi lập tức di chuyển qua chỗ khác.

Sở Hi Thanh đọc hiểu ánh mắt vừa rồi của Sở Mính.

Thứ không phải của ngươi, thì đừng có vọng tưởng.

Tính cách của nữ nhân này quả thật là giống hệt trong nhớ của hắn. Vênh váo tự đắc, hung hăng ngang ngược.

Sở Hi Thanh không thèm để ý.

Chương 870: Nằm ngoài dự đoán (4)

Sở Mính cũng nhìn thấy vẻ kiệt ngạo và xem thường trong mắt Sở Hi Thanh.

Người này chính là tên đầu sắt, không va phải tường thì không quay đầu, không biết trời cao đất rộng.

Quyền thế của Kinh Tây Sở thị, lại không có tác dụng gì với Sở Hi Thanh.

Chỉ có đao kiếm và tử vong, mới có thể giải quyết được người này.

Sở Mính đã đi lên trên đài, dừng lại ở trước Huyết Nhai thần đao.

Nàng cũng tỏ vẻ nghiêm túc cung kính, cúi đầu thi lễ với Lý Trường Sinh và mấy vị đại trưởng lão: “Đệ tử Sở Mính, gặp qua tông chủ và chư vị đại trưởng lão.”

“Lên đi!” Lý Trường Sinh cười phất tay áo một cái, đỡ Sở Mính lên.

Hắn quan sát diện mạo và dáng người của Sở Mính một phen, không khỏi hơi gật đầu: “Tú ở ngoài tuệ ở trong, mi mục như họa, không hổ là con gái Kinh Tây Sở thị, không thái không tầm thường. Nào, nhỏ máu vào trước đao, để Huyết Nhai thần đao phân biệt.”

Sở Mính nghi ngờ có phải mình sinh ra ảo giác hay không.

Nàng cảm thấy mấy vị đại trưởng lão trước mắt này không coi trọng nàng bằng Sở Hi Thanh, có thể nói là kém xa.

Lúc trước, khi Sở Hi Thanh lên đài, mấy người này đều nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh, không hề rời mắt.

Đến lượt nàng thì lại trợn ngược mắt lên, như đại trưởng lão Yến Quy Lai thì còn không thèm liếc nhìn nàng một cái.

Sở Mính vừa tức vừa hận.

Thân phận con gái Kinh Tây Sở thị của mình, lại bị Vô Tướng thần tông đề phòng như vậy?

Bọn họ tình nguyện dùng một cái giá lớn để cầu mua Thiên Địa căn cho Sở Hi Thanh, cũng không muốn tin tưởng và quan tâm đến một người có thể trực tiếp tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao như nàng?

Sau đó, ánh mắt của Sở Mính lại tập trung lên thân Huyết Nhai thần đao.

Sắc mặt của nàng lành lạnh, tự cách uyển mạch của mình.

Ngay khi máu tươi rơi xuống, Sở Mính lại giống như lơ đãng mà vung một cái, trực tiếp nhỏ máu lên trên thân đao của Huyết Nhai thần đao.

Đám người đại trưởng lão Chiến đường Ngạo Quốc và đại trưởng lão Giới Luật viện Lư Thủ Dương nhìn thấy động tác này, thần sắc hơi động, trong mắt lóe lên một tia lăng lệ.

Sở Mính này thật là to gan!

Trưởng lão viện còn chưa xác định thân phận Huyết Nhai thánh truyền của Sở MÍnh, thế mà nữ tử này dám trực tiếp nhỏ máu lên trên thân đao Huyết Nhai thần đao?

Đây là muốn làm gì?

Muốn tạo thành sự thật, dùng Huyết Nhai thần đao để ép trưởng lão viện tán thành thân phận thánh truyền của nàng?

Tuy nhiên, mấy người bọn họ không thích thì không thích, nhưng cũng không ra tay ngăn cản.

Lý Trường Sinh thì càng là híp mắt lại, nụ cười tựa như càng hiền lành hơn.

Trong mắt Sở Mính lại hiện vẻ chờ mong, ánh mắt sáng quắc, nhìn chằm chằm vào thần đao toàn thân ám kim xen lẫn phù văn màu máu ở trước mắt.

Dựa theo lời giải thích của phụ thần, đao linh của Huyết Nhai thần đao đã chờ mong truyền nhân Thần Ý Xúc Tử Đao tám trăm năm rồi, rất cần huyết mạch và đao ý tương tự Huyết Nhai Đao Quân uẩn nhưỡng.

Ngày xưa, Tần Mộc Ca từng có duyên với đao này, nhưng lại bị hủy giữa đường, chỉ có thể làm cho tình trạng của đao linh càng ác liệt hơn.

Một khi Huyết Nhai thần đao tiếp xúc với máu tươi của nàng, nhất định sẽ phát sinh phản ứng rất lớn.

Đây chính là chỗ dựa lớn nhất của nàng ở trong Vô Tướng thần tông này.

Trừ nàng ra, Vô Tướng thần tông sẽ không có lựa chọn thứ hai.

Dù sau này Sở Hi Thanh tìm được Thiên Địa căn để thay đổi huyết mạch, thì cũng chỉ có một Huyết Nhai thần đao mà thôi.

Nhưng mà một chớp mắt tiếp theo, sắc mặt của Sở Mính lại thay đổi.

Khi máu của nàng tiếp xúc với Huyết Nhai thần đao, Huyết Nhai thần đao cũng bắt đầu hơi run rẩy, đồng thời một luồng đao ý sắc bén và hùng vĩ màu đỏ như son lao thẳng ra từ trong thân đao, nó tựa như sóng lớn biển gầm, trực tiếp chấn máu tươi của Sở Mính thành bột máu, tiêu tán trong thiên địa.

Sau đó, đao khí màu đỏ son kia lại vọt lên trăm trượng mây xanh, hóa thành một con Nhai Tí cực lớn.

Nó đầu rồng thân sài, trong miệng ngậm đao, rít gào rống giận về phía Sở Mính.

Sở Mính lại sinh ra ảo giác lần nữa, cảm giác như đao khí của Huyết Nhai thần đao này là hướng về phía mình, thế như Thái Sơn áp đỉnh, ngậm lấy ác ý vô biên vô tận.

Sắc mặt nàng trắng bệch, toàn thân lạnh lẽo, thần phách cũng chịu áp lực nặng nề, gần như đã sắp nứt vỡ.

Ngay khi Sở Mính hoài nghi mình sắp bị đao ý ác liệt kia chém thành vô số mảnh vụn, thì nàng nghe thấy một tiếng ho nhẹ.

Chỉ vẻn vẹn một chớp mắt, mọi áp lực của Sở Mính đều biết mất sạch.

Đao ý như muốn chém nát nàng kia, lại tựa như chưa từng tồn tại.

Sở Mình hơi thả lỏng, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Lý Trường Sinh đã đặt tay lên thân đao Huyết Nhai thần đao từ bao giờ, gương mặt trắng mập của hắn ngậm lấy một chút kinh ngạc: “Không tệ! Không hổ là người khiến Huyết Nhai Bàn sáng chín vòng linh quang, tiểu nha đầu ngươi lại có thể làm cho Huyết Nhai thần đao phản ứng mạnh mẽ đến vậy.”

Chương 871: Nằm ngoài dự đoán (5)

Thanh Hư Tử ở bên cạnh lại phát hiện cánh tay giấu trong ống tay áo của Lý Trường Sinh, đã xuất hiện từng tia máu nhỏ bé.

Đao ý bao hàm ác ý kia xung kích, lại khiến cho một cao thủ nhất phẩm như Lý Trường Sinh cũng có chút bất ngờ không kịp chuẩn bị.

Thanh Hư Tử cũng âm thầm thở phào, may mà tông chủ ra tay kịp thời, bằng không thì hôm nay không kết thúc được.

Sở Mính lại không phát hiện cảnh tượng trong ống tay áo của Lý Trường Sinh.

Nàng nghe vậy thì ngẩn ra, nội tâm lập tức thoải mái.

Các phản ứng khác thường của Huyết Nhai thần đao vừa rồi, đều là do huyết mạch của nàng tạo thành.

Bởi vì Huyết Nhai thần đao phản ứng quá mạnh, khiến cho nàng có ảo giác mình bị Huyết Nhai thần đao nhằm vào.

Nhưng chuyện máu của nàng bị đánh tan, vẫn để cho Sở Mính canh cánh trong lòng.

Hình như nàng không nắm bắt thời gian tốt, đúng lúc đao khí lao ra ngoài, nên khiến máu không thể trực tiếp tiếp xúc với thân đao.

Ngay khi Sở Mính đang suy nghĩ rất nhiều, đao khí kia lại tiếp tục biến hóa.

Ánh sáng màu đỏ son xông thẳng lên trời, gạt bỏ tất cả tầng mây trên không.

Sở Mình cũng hiểu, tiếp theo chính là đao khí hóa hồng, chấn động trời xanh.

Ngày xưa, khi Tần Mộc Ca gia nhập Vô Tướng thần tông, biện máu trước đao thì Huyết Nhai thần đao cũng có phản ứng như vậy.

Cả đầu năm nay, khi Huyết Nhai thần đao cảm ứng được truyền nhân, nó cũng làm cho địa mạch ngàn dặm quanh đây rung động.

Sở Mính cũng cảm nhận được mặt đất dưới chân mình đang chấn động.

Đây là Huyết Nhai thần đao câu thông Thiên địa chi linh, nối tiếp linh mạch trong lòng đất tạo thành.

Dị tượng to lớn này, cũng làm cho vô số đệ tử của Vô Tướng thần tông đều nghị luận ầm ĩ.

“Sở Mính này thật sự có tố chất tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao.”

“Đáng ghét! Sao hết lần này đến lần khác lại là người của Kinh Tây Sở thị?”

“Đao khí hóa hồng, chấn động trời xanh, hình ảnh Nhai Tí hơn một trăm trượng, như núi chuyển đất sập. Cảnh tượng này đã đuổi sát Tần Mộc Ca khi xưa.”

“Vị Sở sư đệ kia cũng làm cho đao ý hóa hình, nhưng hoàn toàn không thể so sánh được với Sở Mính.”

“Lần này phiền phức rồi, ai chẳng biết Kinh Tây Sở thị là chó săn của thiên tử? Ta bây giờ tình nguyện Huyết Nhai thần đao không nhận được chủ."

"Thần Ý Xúc Tử Đao vô địch thiên hạ, tuyệt học cỡ này, há có thể rơi vào tay triều đình?"

Khóe môi Sở Mính không khỏi cong lên.

Tuy rằng nàng không thể nhỏ máu tươi lên thân đao Huyết Nhai thần đao.

Nhưng phản ứng của Huyết Nhai thần đao bây giờ, cũng đã chứng tỏ Sở Mính nàng, mới là người có thể tu luyện thành công Thần Ý Xúc Tử Đao!

Cái này há có thể là tên hàng nhái Sở Hi Thanh kia có thể so sánh?

Nàng thậm chí còn vênh mặt lên, hơi ngậm lấy vài phần chờ mong mà nhìn tông chủ Lý Trường Sinh và mấy vị đại trưởng lão Thanh Hư Tử ở phía trước, trong lòng sinh ra ý kiêu ngạo.

Mấy vị đại trưởng lão của Vô Tướng thần tông nhìn thấy tình cảnh này, không biết sẽ nghĩ thế nào?

Nhưng khoảnh khắc này, tiếng rung của Huyết Nhai thần đao đột nhiên dừng lại, khôi phục yên tĩnh, đao khí tận trời kia cũng biến mất không còn bóng dáng.

Sau khi mặt đất run rẩy một lát, cũng khôi phục yên tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra.

Lúc này, không chỉ có Sở Mính ngây người, mà vô số đệ tử của Vô Tướng thần tông cũng vì thế mà kinh ngạc.

Vẻ mặt bọn họ đều không hiểu, hai mặt nhìn nhau.

"Chuyện gì thế này? Sao đột nhiên ngừng rồi?"

"Chấn động trời xanh đâu? Núi chuyển đất sập đâu?"

"Các ngươi nhìn Huyết Nhai thần đao kìa, đã không còn động tĩnh."

"Kỳ lạ! Không thể đột nhiên không còn động tĩnh, lẽ nào tố chất của nữ tử này có thiếu hụt, không được Huyết Nhai thần đao tán thành?"

"Quá nửa là vậy, hoàn toàn khác với Tần Mộc Ca khi xưa. Khi đó đao khí hòa hồng xong, khí tượng rất kinh người, hơn xa hôm nay. . ."

Sở Mính cũng không thể tin nổi, sau đó nàng bình tĩnh nhìn bàn tay của Lý Trường Sinh đang đặt trên thân đao Huyết Nhai thần đao.

Suy nghĩ của nàng thay đổi liên lục, lập tức sinh lòng tức giận.

Nàng đoán là Lý Trường Sinh đang cố tình ngăn cản Huyết Nhai thần đao.

Lý Trường Sinh thì lại làm như không nhìn thấy ánh mắt của nàng, hắn nhìn mấy người Thanh Hư Tử và Ngạo Quốc ở quanh đó một chút.

“Chư vị sư huynh đệ, nữ tử này hình như có tố chất tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao, nhưng lại giống thật mà là giả, chư vị thấy thế nào?”

Ngạo Quốc hơi cau đôi lông mày rậm, rơi vào suy ngẫm, lời nói của hắn hàm chứa vẻ chần chờ: “Không ngại quan sát một thời gian, cứ trao tặng Huyết Nhai dự bị trước, rồi quan sát một thời gian, xem rốt cuộc là sao?”

Sở Hi Thanh ở dưới đài nghe thấy vậy thì không khỏi vui vẻ.

Lòng thầm nói kết quả này đúng là không tệ, chính mình cũng không cần gọi Sở Mính là sư tỷ, bằng không thì quá buồn nôn.

Chương 872: Cửu Luân thần ấn

Sau khi biện máu trước đao, Sở Hi Thanh và Sở Mính đi theo mấy người tông chủ Lý Trường Sinh vào Tổ Sư đường, lạy các đời tổ sư của Vô Tướng thần tông.

Đệ tử nội môn bình thường sẽ không có đãi ngộ này.

Giống như người mới lên cấp đệ tử nội môn như Diệp Tri Thu, chỉ có khi Vô Tướng thần tông mở cửa sơn môn, mới có thể đi vào Tổ Sư đường để cúi chào tổ sư.

Nhưng hai người bọn họ đều là Huyết Nhai dự bị, là truyền nhân Huyết Nhai mà Vô Tướng thần tông vẫn chờ mong, vì vậy Trưởng Lão viện của Vô Tướng thần tông đồng ý mở trường hợp đặc biệt cho hai người.

Sở Hi Thanh cắm nhang cho các đời tổ sư xong, liền cảm thấy một luồng sức mạnh to lớn ở trong cõi u minh đang ngưng tụ thành một cái ấn nhỏ hư ảo, rơi vào trong tâm linh của hắn.

Sở Hi Thanh hiểu, đây là Vô Tướng thiên ấn, là một trong những thần khí trấn sơn được đúc từ thần ý của các đời tổ sư.

Bản thể của nó uẩn dưỡng trong Tổ Sư đường, phân hóa hơn 17300 viên pháp ấn, nằm tại thần phách của tất cả đệ tử chính thức của Vô Tướng thần tông.

Nó có thần uy vô thượng, có thể tăng cường hai đến tám phần lực lượng thần phách cho đệ tử Vô Tướng thần tông, từ đây không sợ nguyền rủa hay vận rủi từ lục phẩm trở xuống.

Ngoài ra, nó còn có thể giúp bọn họ đối kháng với tất cả bí pháp tâm linh và huyễn thuật, phòng ngừa bọn họ bị tà ma xâm lấn tâm linh.

Vô Tướng thiên ấn cũng là bằng chứng thân phận của tất cả đệ tử chính thức của Vô Tướng thần tông.

Trong nguyên thần có Vô Tướng thiên ấn, mới là người một nhà Vô Tướng thần tông.

Sau đó, đại trưởng lão Thanh Hư Tử lại bảo đệ tử chân truyền Tông Linh Uy dẫn Sở Hi Thanh đến mấy nơi như Thiên Khí viện, Thần Đan viện để lĩnh các loại đan dược và các loại vật tư cần thiết, thuận tiện dẫn hắn làm quen với Vô Tướng thần tông luôn.

Cái này giống như khi mới vào đại học, được các đàn anh đàn chỉ trong trường đưa đi giới thiệu trường học vậy.

Đáng tiếc là người đưa Sở Hi Thanh đi không phải là sư tỷ.

Tông Linh Uy diện mạo ba mươi tuổi, da mặt trắng nõn, ngũ quan thanh tú.

Nơi khiến người ta chú ý nhất, chính là hai vành tay to của hắn, gần như đã rủ xuống vị trí song song với môi

Đầu năm nay, lần đầu tiên Huyết Nhai thần đao chấn động, Tông Linh Uy chính là một trong hai đệ tử trông giữ. Hắn tận mắt nhìn thấy đao ý của Huyết Nhai thần đao hóa hình, đao khí ngút trời.

Sở Hi Thanh đương nhiên không biết việc này, hắn hò mò dòng họ của Tông Linh Uy: “Tông sư huynh và Tam Bình sư huynh rất thân thiết, lại cùng họ Tông, chẳng là hai người các ngươi là họ hàng thân thích?”

“Không phải!” Tông Linh Uy bật cười: “Họ Tông là một họ lớn ở phương bắc, Vô Tướng thần tông chúng ta có rất nhiều họ Tông, trong đệ tử chân truyền cũng có tám chín người họ Tông rồi. Nếu nhất định phải nói, thì chính là huynh đệ bà con xa cách nhau không biết bao nhiêu đời, những người họ Tông chúng ta đều lấy hắn làm vinh.”

Lúc này, Tông Linh Uy đã đưa Sở Hi Thanh đi lĩnh đan dược.

Sở Hi Thanh thân là Huyết Nhai dự bị, sau khi nhập tông thì có thể lĩnh đan dược giá trị vạn lượng.

Sau này thì nhất định phải dùng tiền tài để đổi.

Sở Hi Thanh có thể mua các loại đan dược độc nhất vô nhị của Vô Tướng thần tông với giá thấp hơn thị trường 8%, hoặc là đặt hàng ở Thiên Khí viện, Thiên Khí viện sẽ chế tạo pháp khí cho hắn.

Đương nhiên, cũng có thể dùng ‘thiện công’ để đổi.

Chỉ cần chảy máu chảy mồ hôi cho Vô Tướng thần tông, truyền thừa võ đạo, gia nhập biên quân phương bắc, sát thương di tộc cự thần, tru diệt hung thú vân vân, đều có thể nhận được công huân, tất cả đều do Thiện Công viện quản lý.

Sở Hi Thanh dựa vào một quyển ‘chú giải Bạch Mã Phi Mã’, đã tích lũy được không ít ‘thiện công’.

Nhưng Sở Vân Vân đã thông báo với hắn, tốt nhất là không dùng cái ‘thiện công’ này để đổi lấy các loại pháp khí và đan dược, bởi vì không có lời.

Đệ tử Vô Tướng thần tông, bình thường đều dùng ‘thiện công’ để đổi bí pháp tu hành, hoặc là tiến vào bí cảnh thời gian để tu luyện, hoặc là mời tu sĩ cao phẩm trong môn phái hộ tống, trợ giúp bọn họ săn bắt bí dược, hoặc là xin quyền sử dụng pháp khí trấn tông.

Năm đại thần khí trấn tông của tông môn là Vô Tướng thiên ấn, Thần Vọng kiếm, Quân Thiên thánh kiếm, Hành Thiên thánh kiếm, Tru Lục thần đao. Tất cả đều có thể thân ngoại hóa thân, đưa pháp thể đến nơi xa.

Đệ tử Vô Tướng thần tông có thể dùng thiện công để thỉnh cầu phân thân hóa thể của năm thần khí này đến hỗ trợ tác chiến.

Thậm chí có thể ở xa mấy vạn dặm, trực tiếp thỉnh cầu bản thể hàng lâm.

Cái này khá giống với ‘Thỉnh Thần pháp’.

Vô Tướng thiên ấn và Thần Vọng kiếm là thần khí Siêu Phẩm, Quân Thiên thánh kiếm, Hành Thiên thánh kiếm và Tru Lục thần đao thì là nửa bước Siêu Phẩm, tất cả đều đã đến lĩnh vực dòm ngó ‘Chân thần’, nắm giữ một phần quyền uy của chân thần.

Có người nói, tại 700 nước thì Huyết Nhai thần đao cũng có năng lực phân thân hóa thể.

Tuy nhiên, khi Huyết Nhai Đao Quân chết đi, Thần Ý Xúc Tử Đao lại không có người kế thừa, Huyết Nhai thần đao không được uẩn nhưỡng trong tám trăm năm, tạm thời mất đi một bộ phận thần uy.

Vì vậy, trong thời điểm mấu chốt thì cái ‘thiện công’ này có thể cứu mạng, nên có thể không tiêu xài thì không nên tiêu xài.

Chương 873: Cửu Luân thần ấn (2)

“Đây chính là Thiên Khí viện. . .”

Tông Linh Uy dẫn Sở Hi Thanh dừng lại trên hư không, chỉ về tòa kim đỉnh ba chân cao chừng 170 trượng, dài rộng cũng đạt bảy mươi trượng: “Đó là Tam Muội Luyện Thần đỉnh’. Dẫn thần viêm của Địa tâm, tinh hỏa của Nhật nguyệt, tâm hỏa của Phàm thế, tam muội hợp nhất, được xưng là có thể luyện hóa tất cả vật chất trong thiên địa, có người nói nó còn có thể luyện hóa cả cự thần thời cổ đại.”

“Tam Muội Luyện Thần đỉnh có tám mươi mốt cái phân đỉnh, là thánh vật mà Luyện khí sư trong thiên hạ mơ ước. Nơi này không chỉ tụ tập rất nhiều Luyện khí sư mà tông ta dốc lòng bồi dưỡng, mà còn có rất nhiều Luyện khí sư nổi tiếng đến đây vì nó. Bọn họ coi nơi này thành nơi chứng đạo, cũng rất chờ mong lời mời của Thiên Khí viện.”

Sở Hi Thanh nhẹ nhàng liếc mắt nhìn cái kim đỉnh ba chân cực lớn kia, trong lòng cũng tràn đầy sóng lớn.

Căn cơ của Vô Tướng thần tông thật sự khiến người ta líu lưỡi.

Bên phía Thần Đan viện cũng có một tòa Tam Muội Luyện Thần lô khổng lồ, cũng là dẫn thần viêm Địa tâm, tinh hỏa Nhật nguyệt, tâm hỏa Phàm thế, ma muội hợp nhất, được xưng là thánh địa của Đan sư.

“Sở sư đệ mới tấn cấp đệ tử nội môn, có tư cách lĩnh một pháp khí cấp độ lục phẩm thượng ở Thiên Khí viện, hoặc là tự cung cấp tài liệu, mời Khí sư của Thiên Khí viện ra tay chế tạo một cái pháp khí ngũ phẩm cho ngươi, đương nhiên là miễn phí tiền công.”

“Nhưng ngươi đừng đi lĩnh vậy, cũng tạm thời đừng đi luyện pháp khí. Đám Khí sư trong Thiên Khí viện đều là mắt cao hơn đầu, tính tình đều bị nuông chiều hỏng rồi. Nếu ngươi cung cấp tài liệu không tốt, bọn họ sẽ lười luyện cho ngươi, dù đã đáp ứng luyện thì cũng kéo dài một năm nửa năm, để ngươi chờ đến nản.”

“Sân sau nơi này có năm mươi tòa ‘Phế Khí kho’, bên trong có vô số pháp khí hỏng hóc, còn có một số thứ sắp hết hạn, đến thời điểm báo hỏng, tất cả đều được đưa vào đó, chờ đợi hóa giải và tinh luyện.”

“Ngươi đi qua bên đó, chỉ cần bỏ không đến một phần mười giá thị trường, là có thể đổi một pháp khí thượng giai. Tuy rằng những pháp khí này đã sắp báo hỏng rồi, nhưng thần uy vẫn chưa giảm, một ít pháp khí trạng thái tốt, dùng năm năm sáu năm cũng không có vấn đề.”

Hắn nhìn Sở Hi Thanh, mỉm cười nói: “Vì vậy, có rất nhiều đệ tử thiếu tiền, đều sẽ chạy đến nơi đó đào bảo vật. Sở sư đệ cũng không ngại đi thử vận may một phen, đối với ngươi mà nói, những thứ này rất thích hợp.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì hơi run lên, Sở Vân Vân chưa từng đề cập đến Phế Khí kho với hắn.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh có thể hiểu được, Tần Mộc Ca là thiếu chủ của Thiết Sơn Tần thị, tất cả đồ của nàng đều là đồ tốt đẹp nhất, nào có để ý đến đồ ở trong Phế Khí kho chứ?

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, không phải sao?

Hắn còn có thể hi vọng một cái pháp khí ngũ phẩm tứ phẩm mà dùng đến hơn trăm năm sao?

Năm sáu năm đã là đủ rồi.

Trong kế hoạch của Sở Hi Thanh, mặc kệ thế nào thì mình cũng phải vào nhị phẩm trong vòng mười năm.

Những pháp khí tứ phẩm ngũ phẩm này cũng chỉ có tác dụng nhất thời thôi.

Lúc này, hắn tràn đầy phấn khởi mà đi theo Tông Linh Uy vào trong sân sau của Thiên Khí viện.

Bên này có tận năm mươi tòa nhà kho lớn có diện tích đạt ba mẫu, bên trong chất đầy các loại pháp khí.

Đều là Vô Tướng thần tông thu mua hoặc chiếm được từ bên ngoài, chuẩn bị dùng để tinh liệu thành tài liệu.

Loại kinh doanh này, cũng chỉ có Vô Tướng thần tông có thể làm, chỉ có Tam Muội Luyện Thần đỉnh mới có thể tinh luyện và phân tách các loại tài liệu quý hiếm bên trong pháp khí một cách hoàn mỹ.

Tông Linh Uy rất có kiên nhẫn, mặc kệ Sở Hi Thanh chọn chọn lựa lựa ở trong Phế Khí kho, chờ hai ba canh giờ mà cũng không mất kiên nhẫn.

Sở Hi Thanh quả thật là móc được một thứ tốt từ nơi này.

Đó là một pháp khí cấp độ ngũ phẩm thượng, tên là Thần Tâm trâm. Tên như ý nghĩa, chính là thứ có thể cường hóa thần niệm linh thức.

Cũng không biết là tác phẩm của vị Khí sư nào, năng lực của bản thân pháp khí rất mạnh, nhưng tạo hình lại rất xấu xí.

Sở Hi Thanh vẫn rất vui mừng, đây chính là thứ hắn thèm muốn, đồ vật có thể tăng cường lực lượng thần niệm.

Cái trâm cài tóc xấu xí này, lại có thể tăng cường lực lượng nguyên thần của hắn lên một phẩm!

Cái đồ vật này cũng đã đến thời điểm báo hỏng, dự tính chỉ có thể sử dụng trong thời gian bảy năm.

Sở Hi Thanh không dùng tiền, hắn coi cái Thần Tâm trâm này như pháp khí lục phẩm để đổi luôn.

Sau đó là đi Tàng Kinh lâu, nhưng khi hai người đi ra khỏi Thiên Khí viện, hắn nhìn thấy Kỳ Đao ma tượng – Lệ Thiên Công bay đến đây.

Lệ Thiên Công cũng nhìn thấy Sở Hi Thanh, đầu tiên là ngẩn người ra, sau đó lại hiện lên ý mừng.

Chương 874: Cửu Luân thần ấn (3)

Khi còn ở trên thuyền của Tam Bình cư sĩ, Lệ Thiên Công luôn muốn tìm Sở Hi Thanh để giao lưu một hai.

Tiếc là mấy ngày sau đó, Sở Hi Thanh vẫn luôn đóng cửa không ra. Bên ngoài phòng của Sở Hi Thanh cũng được phòng vệ nghiêm ngặt.

Ngoại trừ Chu Lương Thần và Lưu Nhược Hi, còn có mấy Kiếm nô của Tam Bình cư sĩ thì không người sống nào được lại gần, khiến cho hắn không tìm được cơ hội để nói chuyện với Sở Hi Thanh.

Vì vậy, hôm nay tình cờ gặp Sở Hi Thanh ở đây, Lệ Thiên Công vô cùng vui mừng, lập tức tăng tốc tiến lên nghênh tiếp: “Sở huynh đệ, đây thật sự là duyên phận mà! Không ngờ lại có thể gặp lại ngươi ở đây.”

“Đúng là rất tình cờ>’

Sở Hi Thanh cũng rất bất ngờ, hắn không hiểu vì sao Lệ Thiên Công lại nhiệt tình với mình như vậy?

Hắn quan sát Lệ Thiên Công một chút, phát hiện người này lại mặc trang phục của đệ tử ngoại môn.

Sở Hi Thanh không khỏi cảm thấy kinh ngạc hơn.

Cái tên này lại trở thành đệ tử ngoại môn của Vô Tướng thần tông rồi sao?

Kỳ Đao ma tượng – Lệ Thiên Công cũng nhìn mặt biết ý, mỉm cười nói: “Lệ mỗ may mắn vượt qua kiểm tra của Thiên Khí viện, mười năm tiếp theo sẽ lấy thân phận cung phụng ngoại môn của Vô Tướng thần tông để thường trú Thiên Khí viện. Nếu sau này Sở huynh đệ muốn luyện chế thứ gì, hoặc là một chữa trị pháp khí gì, thì có thể đến tìm ta, ta sẽ miễn phí sửa cho ngươi.”

Tông Linh Uy xuất thân phương bắc, nên không nhận ra Lệ Thiên Công.

Nhưng khi hắn nghe thấy lời nói của Lệ Thiên Công, mắt không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc.

Thiên Khí viện của Vô Tướng thần tông có rất nhiều Khí sư tán tu, chỉ có một bộ phận cực nhỏ trong đó mới đạt được thân phận cung phụng ngoại môn.

Chỉ có một đám thiên tài nhất, xuất sắc nhất, mới có tư cách nhận được vinh dự này.

Trong đó còn có một ít người cực kỳ xuất sắc, tương lai thậm chí có hi vọng được Vô Tướng thần tông thu nhận, trở thành đệ tử nội môn chân chính.

Sở Hi Thanh vui vẻ xong, thì lại càng nghi ngờ hơn.

Trước kia hắn không chỉ dọa dẫm bắt chẹt Lệ Thiên Công, mà còn đánh mặt Lệ Thiên Công.

Kết quả tên này chẳng những không cho đó là nhục, trái lại còn nịnh bợ lấy lòng hắn.

Theo lời đồn, người này không phải là lòng dạ hẹp hòi sao?

Sở Hi Thanh không hiểu ra sao, nhưng nếu Lệ Thiên Công đã nói như vậy, thì hắn có coi đó là thật thôi.

“Vậy thì tốt quá!” Sở Hi Thanh cũng bắt đầu nhiệt tình hơn, vừa cười vừa chắp tay nói: “Lệ huynh trượng nghĩa! Như vậy tiểu đệ sẽ không khách khí với ngươi, sau này đến cửa thì Lệ huynh đừng ngăn ta ở ngoài cửa là được.”

“Làm sao có thể? Lệ mỗ xưa nay đều nhất ngôn cửu đỉnh!”

Lệ Thiên Công ra vẻ hào phòng, còn dùng sức vỗ ngực.

Hắn lập tức muốn nói chuyện của mình và Thiên Diệp Tiên Tử với Sở Hi Thanh.

Nhưng khi Lệ Thiên Công há mồm ra thì lại cảm thấy xấu hổ.

Hơn nữa, bên cạnh còn có một vị đệ tử chân truyền của Vô Tướng thần tông, nên cũng không tiện lắm.

Lệ Thiên Công hơi suy nghĩ, lòng thầm nói việc này cũng không vội, tạm thời giữ quan hệ với Sở Hi Thanh là được.

Chờ đến khi hắn giúp Sở Hi Thanh vài lần, cái tên này sẽ không tiện từ chối nữa.

Sau đó, hắn liền bỏ suy nghĩ đó, mở miệng nói: “Sở huynh đệ đến Thiên Khí viện để lĩnh pháp khí đúng không? Ngươi mới vào Vô Tướng thần tông, còn có rất nhiều chuyện phải làm, ta không quấy rầy nữa. Ngày khác có rảnh rỗi, sẽ ôn chuyện với Sở huynh đệ sau!”

Hắn ôm quyền, rồi bay về phía cái đỉnh ba chân khổng lồ kia.

Sở Hi Thanh nhìn thấy hắn tràn đầy nhiệt tình, lại rất khó hiểu, chỉ cảm thấy đầu óc mơ hồ.

Tông Linh Uy cũng nhìn ra vài phần: ‘Chắc hẳn hắn muốn nhờ vả ngươi, tựa như là có chuyện gì đó khó mở miệng.”

“Khó mở miệng?” Sở Hi Thanh hơi suy nghĩ một chút, liền lắc đầu.

Hắn mới lười quan tâm Lệ Thiên Công có chuyện gì.

Vị Kỳ Đao ma tượng – Lệ Thiên Công này cũng không là gì của hắn cả.

Ngay mấy hôm trước, Lệ Thiên Công còn nói năng lỗ mãng với hắn, nói nhất định phải để hắn trả giá đắt.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại đi theo Tông Linh Uy đi đến một tòa thạch tháp cao 36 tầng, cao hơn một trăm trượng, diện tích gần trăm mẫu.

“Đây là Tàng Kinh lâu của Vô Tướng thần tông chúng ta, tổng cộng 36 tầng, mỗi bốn tầng đều đối ứng với một cấp bậc tu hành. Bên trong có hơn 1233 vạn quận kinh thư, bảo tồn gần bảy phần mười truyền thừa võ đạo, bí pháp, cực chiêu và pháp thuật của nhân tộc ta.”

Khóe môi Tông Linh Uy hơi cong lên, ngậm lấy vài phần kiêu ngạo: “Vô Tướng công của chúng ta có thể mô phỏng chín phần công pháp trên thế gian, vì vậy sở hữu rất nhiều loại võ đạo, bao la vạn tượng. Rất nhiều truyền thừa võ học đã tuyệt tích, nhưng đều có thể tìm thấy ở Vô Tướng thần tông chúng ta.”

“Nhưng con đường tu hành quý tinh không quy đa, tựa như Bá Võ Vương Tần Mộc Ca chỉ là số ít, Sở sư đệ phải cẩn thận lựa chọn, tốt nhất là dùng mười nghệ truyền ngoài làm trụ cột, rồi lựa chọn trong võ học chân truyền của bản tông. Những võ học chân truyền này đều có thể tu luyện đến nhất phẩm, truyền thừa hoàn chỉnh, không giống như một số võ đạo có uy lực lớn, nhưng lại không có nội dung tiếp theo, con đường phía trước đã bị cắt đứt.”

Chương 875: Cửu Luân thần ấn (4)

Sở Hi Thanh cũng rất chờ mong Tàng Kinh lâu của Vô Tướng thần tông.

Hắn đã không thể chờ đợi được, muốn xem mấy bức Nhai Tí Đồ tiếp theo.

Còn cả công pháp Cửu Luân thần ấn nữa.

Cửu Luân thần ấn không chỉ là truyền thừa đỉnh cấp của Vô Tướng thần tông, mà còn là võ học trụ cột của Thần Ý Xúc Tử Đao. Là môn võ đạo mà Sở Hi Thanh bắt buộc phải học, có cường hóa lực lượng nguyên thần của hắn đến mức đánh vỡ giới hạn người thần, vượt qua mức độ nhất phẩm.

Còn cả Nhiên Huyết pháp tế ở không lâu sau nữa, nên Sở Hi Thanh rất mong chờ Cửu Luân thần ấn này.

Thần Phong Minh Kính Đao đã lên tầng thứ chín, nào có tăng nhanh bằng Cửu Luân thần ấn được?

Với thiên phú của hắn bây giờ, chỉ cần hai mươi ngày là có thể tu luyện Cửu Luân thần ấn đến tầng thứ bốn thứ năm.

Tàng Kinh lâu của Vô Tướng thần tông rất có đặc sắc.

Tòa thạch tháp ba mươi sáu tầng này, thật ra là một pháp khí cỡ lớn, có các loại năng lực thần kỳ khó mà tin nổi.

Các đệ tử muốn vào Tàng Kinh lâu để xem các loại kinh thư và Chân Ý Đồ, thì căn bản không cần đi vào bên trong thạch tháp.

Bọn họ chỉ cần đứng trước cửa thạch tháp, đè lên luồng ánh sáng màu vàng óng ở trước cửa lớn, rồi dùng ý niệm quan tưởng là được.

Ví dụ như Sở Hi Thanh muốn xem những kinh thư và ghi chép của Huyết Nhai Đao Quân, hắn chỉ cần tưởng tượng bốn chữ Huyết Nhai Đao Quân ở trong đầu.

Trước mặt Sở Hi Thanh lập tức xuất hiện một màn hình hư ảo, màn hình hư ảo này sẽ liệt kê tất cả kinh thư có liên quan đến Huyết Nhai Đao Quân.

Lại ví dụ như Sở Hi Thanh muốn tìm công pháp cường hóa thần phách, cũng chỉ cần tưởng tượng hai chữ 'Thần phách' ở trong đầu là được.

Màn hình hư ảo kia sẽ bắt đầu phân loại, liệt kê ra mấy chục vạn quyển kinh thư và Chân Ý Đồ có liên quan đến Thần phách.

Cách sử dụng khá giống với công cụ tìm kiếm thời hiện đại, vừa tiện lợi lại vừa dễ dùng.

Sở Hi Thanh cũng không cần trực tiếp lấy kinh thư ra, hắn chỉ cần xác định muốn mượn độc Nhai Tí Đồ và Cửu Luân thần ấn, thì Tàng Kinh lâu sẽ đưa nội dung bên trong Nhai Tí Đồ và Cửu Luân thần ấn đến trước mặt hắn.

Phạm vi cũng không giới hạn ở quanh Tàng Kinh lâu.

Sở Hi Thanh chỉ cần ở sườn núi Vô Tướng thần sơn trở lên, liền có thể thông qua Vô Tướng thiên ấn của bản thân để liên hệ Tàng Kinh lâu, mở những kinh thư này ra xem.

Hắn có xem ở trong phòng của mình, cũng có thể xem ở bất cứ nơi nào mà hắn muốn.

Khi Sở Hi Thanh tìm kiếm, hắn còn phát hiện những kinh thư này đều có chữ ‘Cấm’.

Đệ tử nội môn bình thường, là không có tư cách xem Nhai Tí Đồ và Cửu Luân thần ấn.

Chỉ có hắn và Sở Mính là Huyết Nhai dự bị, mới có tư cách quan sát những kinh thư này.

Còn về thời gian nghiên cứu thì có quan hệ với số lượng thiện công của hắn và đẳng cấp công pháp.

Theo lý thuyết, Nhai Tí Đồ và Cửu Luân thần ấn đều là truyền thừa đỉnh cấp, Sở Hi Thanh quan sát một canh giờ, thì sẽ phải trả một lượng lớn thiện công.

Nhưng khi Sở Hi Thanh tìm đọc bức Nhai Tí Đồ thứ tư, hắn phát hiện bên dưới bức đồ này có mấy chữ ‘999 ngày’.

Đây là giá trị quyền hạn to lớn nhất, có nghĩa là hắn có thể nghiên cứu bức đồ này bất cứ lúc nào, bất cứ đâu, muốn xem bao lâu thì xem bấy lâu, cũng không tốn bất kỳ một thiện công nào.

Sở Hi Thanh không khỏi trợn tròn mắt lên.

Trong lòng biết, đây nhất định là ưu đãi mà Vô Tướng thần tông dành cho mình, không biết Sở Mính kia thế nào? Cũng là 999 ngày sao?

Hắn thản nhiên như không, lập tức mượn bức Nhai Tí Đồ thứ tư, thứ năm và thứ sáu, còn có Cửu Luân thần ấn đến tầng 13.

Quả nhiên không tốn một chút thiện công nào.

Tuy nhiên nội dung tiếp thì thì lại bị khóe, có lẽ là chờ đến khi tu vị của Sở Hi Thanh tiến thêm một bước, hoặc là sau khi lên cấp chân truyền thì mới có thể đổi.

Vô Tướng công cũng là miễn phí, từ tầng chín đến tầng mười hai, Sở Hi Thanh đều có quyền xem thoải mái.

Sau đó, hắn lại mượn Thần Phong Minh Kính Đao, Mị Ảnh Vân Tung và Thần Lôi Động Chân Chỉ, tất cả đều là từ tầng chín đến tầng mười hai, Sở Hi Thanh đổi hết luôn.

Cái này thì phải cần thiện công, Sở Hi Thanh chỉ mượn đọc ba ngày, lại mất hơn nửa thiện công đã tích lũy được.

Lúc này, Tông Linh Uy lại có lòng tốt nhắc nhở: “Sư đệ đại tài, nửa năm trước đã viết được ‘chú giải Bạch Mã Phi Mã’, môn bí pháp này đang được lưu truyền rộng rãi trong tông, nói vậy sư đệ cũng đã tích lũy được không ít thiện công.”

“Nhưng cái thiện công này, có thể không dùng thì đừng dùng, tốt nhất là giữ lại một chút, đổi lấy tư cách sử dụng thánh khí hàng lâm của tông môn. Công pháp chỉ cần một hai tầng là được, không cần phải đổi hết luôn.”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, hắn cũng là nghĩ như vậy.

Nhưng mà . . . Vô Tướng thần tông cho hắn hơi nhiều!

Cái đãi ngộ này thật sự là không còn gì để nói.

Sở Hi Thanh đã bắt đầu lấy thân phận đệ tử Vô Tướng thần tông làm vinh.

Chương 876: Cửu Luân thần ấn (5)

Tông Linh Uy thấy hắn đã đổi xong, lại dẫn hắn đến Nội Vụ viện, lựa chọn các loại nồi bát bồn. . . vân vân.

Đây là những thứ cần phải có trong sinh hoạt, Sở Hi Thanh cũng không thể mang mấy thứ này lên thuyền.

Ngoài ra, còn có một lò luyện đan, một khí lô, ba cái bút lông sói. Vô Tướng thần tông cổ vũ đệ tử mình học tập luyện khí luyện đan và chế phù.

Còn có ba tên tôi tớ, một Đao nô, dùng để phụng dưỡng cuộc sống hàng ngày.

Tôi tớ đều là người bình thường, vì muốn kiếm tiền và con đường tu hành, tình nguyện dấn thân vào Vô Tướng thần tông để làm nô tài.

Sở Hi Thanh có thể lĩnh tám tôi tớ là nhiều nhất, nhưng trong túi hắn không có tiền, chỉ lĩnh một đầu bếp và hai người vẩy nước quét nhà.

Tạp Vụ viện còn có rất nhiều Đao nô và Kiếm nô, tất cả đều là di tộc cự thần mà Vô Tướng thần tông bắt được, cũng được gọi là lực sĩ.

Bọn họ đều có thân thể cao lớn khổng lồ, chiều cao phải hai trượng trở lên, tướng mạo thì thiên kỳ bách quái. Tu vị nằm trong khoảng thất phẩm đến lục phẩm, sức lực cực lớn. Mặc kệ là dùng cho đánh nhau hay làm sức lao động thì đều rất tốt.

Đáng tiếc là đám lực sĩ này đều là mặt hàng hố tiền, phải bỏ lượng lớn tiền bạc để cung dưỡng.

Sở Hi Thanh chỉ đổi một Đao nô, để ra vẻ bề ngoài.

“Tiếp đó chính là nơi ở của ngươi, tông môn cố tình sắp xếp ngươi đến phía sau của Trưởng Lão viện. Nơi đó từng là nơi ở cũ của Bá Võ Vương Tần Mộc Ca, gọi là Thiên Lan cư. Sau khi Tần Mộc Ca bị trục xuất, không có ai ở nơi đó cả. Vị trí này rất tốt, tu luyện nguyên công và pháp thuật đều có hiệu quả làm ít mà công nhiều.”

“Hơn nữa, nó chỉ cách Trưởng Lão viện ba dặm, chỉ cần có gió động cỏ lay là mấy vị đại trưởng lão sẽ chạy đến viện trợ ngay. Diện tích cũng rộng, đủ để chứa những tùy tùng kia của ngươi. Chỉ là tiền thuê Thiên Lan cư hơi đắt, mỗi tháng cần năm vạn lượng bạc. Ngươi là Huyết Nhai dự bị, tông chủ đại nhân và chư vị trưởng lão đều rất coi trọng ngươi, nhưng không tiện phá hủy quy củ vì một mình ngươi.”

Tông Linh Uy tiếp tục dẫn Sở Hi Thanh đi về phía nam.

Lúc này, thần sắc hắn vô cùng cảm khái: “Người ta nói sống ở kinh thành Đại Ninh rất khó, nhưng thật ra sống ở Vô Tướng thần sơn chúng ta còn gian nan hơn gấp mười lần! Một phòng đệ tử bình thường ở nơi này đều cần 25.000 lượng bạc trở lên, dù là thuê chung thì cũng phải mười ngàn lượng một tháng. Nhưng sư đệ chấp chưởng một bang phái lớn ở vùng Giang Nam, lại là Kỳ chủ của Thiết Kỳ Bang, chắc hẳn là sẽ gánh được.”

Khóe môi Sở Hi Thanh hơi co quắp một chút.

Hắn biết đệ tử của Vô Tướng thần tông sẽ phải mất tiền ở.

Vô Tướng thần tông không có quy củ cung dưỡng môn nhân đệ tử.

Nơi này giống như một trường đại học vậy, cung cấp các loại võ đạo pháp thuật cho các đệ tự học nghệ.

Vì vậy, tất cả mọi thứ ở đây đều cần tiền, cần thiện công, lại càng không có lương bổng hay bổng lộc gì.

Nếu như ngươi muốn có tiền tu hành, chỉ có gia nhập biên quân, hoặc là đi săn giết hung thú và di tộc cự thần ở phía bắc, hoặc là đi thu thập linh dược khoáng sản.

Ngoài ra, còn có thể tiến vào Chiến đường, Ngự đường, Hình đường, Tuần Sơn đường của Vô Tướng thần tông để nhậm chức, cũng sẽ nhận được thiện công và lương bổng khá phong phú.

Vô Tướng thần tông dốc hết sức để chống lại vô sô di tộc cự thần ở phía bắc U Châu, che chở mấy chục nghìn tỉ bách tích ở phía nam thần sơn, nào có tiền để nuôi dưỡng ngươi không phận sự?

Mà dưới ngọn núi của Vô Tướng thần sơn có thông với địa tâm, trên nối liền cửu tiêu, là thánh địa tu hành nhất đẳng đương thời. Nhưng từ sườn núi trở lên, tổng cộng chỉ có ba mươi dặm, lại phải thu nạp gần hai vạn võ tu ngũ phẩm trở lên.

Vì vậy, mỗi một gian phòng ở nơi này đều có một tòa Tụ Linh trận, cho nên rất quý giá.

Nhưng mỗi tháng năm vạn lượng bạc thì vẫn là quá đắt.

Cục diện của Thiết Kỳ Bang bây giờ vẫn chưa ổn định, quặng sắt ở Mi gia trang cũng vừa mới khai thác, còn không thể cung cấp quá nhiều tiền bạc.

Còn về phần kênh đào nhỏ kia, hiện giờ cũng chỉ được chia có hơn 20 vạn lượng bạc một tháng.

Sở Hi Thanh đang muốn từ chối, muốn Tông Linh Uy tìm chỗ ở khác.

Sau đó hắn lại hơi sững sờ, nhìn về phía trước.

Đó là một tòa sân viện ở gần vách núi phía nam, rộng khoảng hai mẫu. Bên trong có khoảng mười mấy gian phòng, đình đài lầu các đều được tu sửa rất tinh tế.

Sở Hi Thanh nhẹ nhàng liếc mắt nhìn về phía cửa viện, nhìn thấy bảng hiệu Thiên Lan cư.

Nhưng thứ làm cho hắn chú ý chính là người đứng ở trước Thiên Lan cư.

Chỉ thấy mấy người Chu Lương Thần và Kế Tiễn Tiễn đã mang đống hành lý của hắn đến đây, chồng chất như một ngọn núi nhỏ ở trước cửa viện.

Sở Vân Vân thì đang đứng trước cửa Thiên Lan cư.

Nàng ngẩng đầu nhìn bảng hiệu phía trên, ánh mắt thẫn thờ . . .!

Chương 877: Bí cảnh thời gian

Sau khi Tông Linh Uy đưa Sở Hi Thanh đến Thiên Lan cư, lại đưa chìa khóa cho hắn, liền cáo từ rời đi.

Mấy người Chu Lương Thần vội vàng chuyển hành lý vào trong, sau đó cầm công cụ vẩy nước quét nhà mà Sở Hi Thanh lĩnh từ Nội Vụ viện, bắt đầu quét dọn bên trong Thiên Lan cư.

Sở Vân Vân thì lại hỏi Sở Hi Thanh: “Thiên Lan cư cần bao nhiêu tiền, rất đắt đúng không?”

Sở Hi Thanh ra vẻ thản nhiên: “52.000 lượng bạc một tháng!”

Sở Vân Vân không khỏi ngẩn ngơ.

Tuy rằng trước kia nàng vẫn ở Thiên Lan cư, nhưng chưa từng hỏi nơi này phải thuê bao nhiêu tiền.

Những thứ nhỏ nhặt này, đều do Đạo thị của nàng xử lý.

Sở Vân Vân không khỏi cười khổ: “Thời điểm này năm ngoái, hai chúng ta vất vả một tháng mà cũng chỉ kiếm được hơn một trăm lượng.”

Ba tháng mới đến quận Tú Thủy, chính là quãng thời gian giãy dụa nhất, gian khổ nhất trong đời của nàng.

Sở Vân Vân cũng nhờ thế mà biết được khó khăn của võ tu tầng chót và bách tính.

“Tuy nhiên, nơi này đắt thì đắt thật, nhưng vẫn có không ít chỗ tốt.”

“Chỗ tốt?”

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày.

Hắn bỏ một số tiền ra thuê nơi này, thật ra là vì tình cảm của Sở Vân Vân thôi.

Giờ lại có thêm chỗ tốt?

Sở Vân Vân không nói gì, nàng đưa Sở Hi Thanh đi đến một gian phòng tu hành ở bên cạnh.

Nàng cúi người, chạm vào Tụ Linh trận ở trong phòng, sau đó thần sắc phức tạp nói: “Quả nhiên, vẫn như trước kia, không hề bị động vào. Trước kia, khi ta ở nơi này, đã từng bỏ một số tiền lớn để cải tạo bốn tòa Tụ Linh trận ở đây.”

“Khi đó ta không hỏi cụ thể, nhưng theo Đạo thị của ta nói, phía dưới bốn tòa Tụ Linh Trận này có chôn bốn viên ‘Cổ linh chi tâm’, còn có rất nhiều thiên tài địa bảo quý gia. Hiệu quả tu hành ở nơi này, tương đương bốn lần Tụ Linh trận bình thường.”

Sở Hi Thanh không khỏi líu lưỡi.

“Cổ linh chi tâm” chính là trái tim của di tộc cự thần thời đại thượng cổ, mà phải là tam phẩm trở lên, trải qua mấy trăm ngàn năm hóa đá mà thành.

Thứ này rất hiếm thấy ở phương bắc, ở phương nam thì có thể bán ra một hai triệu lượng bạc, có thể nói là cực kỳ đắt giá.

Khi Bá Võ Vương Tần Mộc Ca rời đi, vậy mà nói bỏ liền bỏ luôn.

“Tất cả đồ dùng và trang trí trong Thiên Lan cư này đều giống hệt với lúc ta rời đi, không có chút biến hóa nào.”

Sở Vân Vân lại đứng lên, đi về phía một phòng chứa đồ được chôn một nửa dưới đất ở phía bắc.

Cửa phòng chứa đồ đóng chặt, bên ngoài có từng tầng từng tầng trận pháp phức tạp.

Sở Hi Thanh đang muốn móc chìa khóa ra, đã thấy Sở Vân Vân đặt một tay lên cửa phòng chứa đồ.

Trận pháp kia lập tức tản ra, cánh cửa sắt dày cộm nặng nề cũng bắt đầu kêu lên, rồi từ từ mở rộng.

Nội tâm Sở Hi Thanh run lên.

Lòng thầm nói bên trong phòng chứa đồ này là một bảo tàng sao?

Bá Vô Vương Tần Mộc Ca giàu có đến nứt vách, chỉ mấy thứ lọt qua kẽ tay của nàng, cũng đủ để hắn phất nhanh rồi. . .

Thứ nàng bỏ lại, không cần, lại là thứ mà người khác mơ ước.

Nhưng khi Sở Hi Thanh đi vào phòng chứa đồ thì lại hơi thất vọng.

Bên trong phòng chứa đồ này, tất cả đều là các loại binh khí, đao thương kiếm kích, thang sóc gậy gộc, quải tử lưu tinh, búa rìu câu xiên, roi giản búa trảo, mười tám loại binh khí, không thiếu loại nào, hơn nữa mỗi loại đều có năm cái trở lên.

Bên trong không có một viên linh thạch, không có một chút vàng bạc nào.

Sở Vân Vân thấy thế thì bật cười: "Ngươi đừng coi thường chúng, những thứ này nhìn qua đều không đáng chú ý, nhưng đều là pháp khí lục phẩm hạ đấy. Chúng nó đều được đúc từ Tinh Trầm thần thiết ở dưới biển sâu, cực kỳ kiên cố, có thể chống đỡ binh khí tứ phẩm mà không bị tổn hại."

"Ngày xưa ta kiêm tu rất nhiều môn võ đạo, luyện hỏng rất nhiều binh khí. Vì vậy đã bỏ ra hơn 100 vạn lượng bạc để làm những thứ này đấy."

Sở Hi Thanh nghe vậy thì mắt hiện lên vẻ vui mừng.

Hắn đưa tay cầm một thanh trường thương ở trên giá binh khí bên cạnh, chỉ cảm thấy lạnh lẽo.

Khi hắn cảm ứng một lát, liền nhướng mày lên: "Đúng là pháp khí lục phẩm hạ."

Đây là do đặc tính của Tinh Trầm thần thiết, vì vậy cây thương này mới ảm đạm, đen thùi lùi và xấu xí.

Nhưng năng lực của bản thân pháp khí thì lại rất bình thường.

Dù sao đây cũng là công cụ luyện tập của Tần Mộc Ca, nàng cần chính là kiên cố và bền, chứ không phải lực sát thương.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, nếu như hắn bán những thứ này đi, cũng có thể bán được hơn trăm vạn lượng bạc.

Cũng có thể đưa về Thiết Kỳ Bang, tăng cường thực lực của Thiết Kỳ Bang.

“Bên kia là đan dược tu hành của ta.” Sở Vân Vân chỉ chỉ giá thuốc bên cạnh: “Khi ta rời khỏi Vô Tướng thần tông thì rất vội vàng, từ một tòa bí cảnh ở phương bắc trực tiếp trở về quận Thiết Sơn để kế thừa chức gia chủ và An Bắc tướng quân, không trở về Thiên Lan cư. Nơi này tích trữ các loại đan dược cần thiết để ta và bốn vị Đạo thị tu hành trong nửa năm, giá trị khoảng tầm hơn 50 vạn lượng. Linh khí nơi này rất đầy đủ, phải qua vài năm nữa thì mới đan dược mới hết hạn.”

Chương 878: Bí cảnh thời gian (2)

“Đặc biệt là trong đó có một ít linh đan để tu luyện Bá thể, khi đó ta cũng có chút hứng thú với Bá thể. Nhưng khi ở quận Thiết Sơn, trong vòng hai năm hầu như không ngày nào là không chiến đấu, đã không có thời gian để tu luyện Bá thế nữa.”

Sở Vân Vân cầm một cái ‘hắc thiết luân’ ở trên giá binh khí, tiện tay ném cho Sở Hi Thanh :”Vật này cũng ở đây, vừa hay ngươi có thể sử dụng.”

Sở Hi Thanh tiếp nhận hắc thiết luân, sau đó ngưng thần nhìn kỹ.

Đây cũng là pháp khí được chế tạo từ Tinh Trầm thần thiết, hình dạng là một vòng luân bằng kim loại to bằng cái thùng nước, bên trong được chia đều thành chín vòng.

Dựa theo cấm trận ở bên trong pháp khí, thì cái pháp khí này nằm trong khoảng tứ phẩm đến ngũ phẩm.

Vấn đề là Sở Hi Thanh nghiên cứu một lát, vẫn không hiểu công dụng của nó, thứ này để làm gì?

Hắn không hiểu liền hỏi, quơ quơ cái vòng trong tay: “Đây là cái gì?”

“Cửu Thiên niệm luân.” Sở Vân Vân giải thích: “Sau này, khi ngươi luyện tập Cửu Luân thần ấn, thì sẽ biết nó dùng để làm gì, nó có thể giúp ngươi gia tăng tốc độ tu luyện Cửu Luân thần ấn.”

Lúc này, Sở Hi Thanh liền ôm cái Cửu Thiên niệm luân này vào trong lòng.

Lúc trước, khi hắn cắn răng tiếp nhận chìa khóa từ trong tay Tông Linh Uy, thì chỉ cảm thấy vô cùng xót tiền.

Nhưng giờ phút này, hắn lại tràn đầy vui mừng, hắn suýt nữa thì bỏ qua gia tài mấy trăm vạn lượng bạc này.

Lúc này, trong lòng Sở Hi Thanh hơi nghi ngờ: “Ta thấy hơi khó hiểu, vì sao những thứ này của ngươi còn có thể bảo tồn đến bây giờ? Thời gian đã trôi qua mười mấy năm, không có người thuê Thiên Lan cư thì cũng thôi, lẽ nào người của Nội Vụ viện không đến kiểm kê sao?”

Đặc biệt là Bá Võ Vương Tần Mộc Ca còn liên quan đến tung tích Nghịch Thần Kỳ.

Nơi ở cũ của Tần Mộc Ca tại Vô Tướng thần tông, nhất định sẽ khiến các thế lực quan tâm.

“Ta không rõ lắm, có điều. . .”

Sở Vân Vân nói đến đây, ánh mắt ẩn chứa hổ thẹn, nhìn về một phía khác: “Hẳn là có quan hệ với sư phụ ta.”

Sở Hi Thanh không khỏi thoải mái.

Sau khi Tần Mộc Ca gia nhập Vô Tướng thần tông, nàng cũng từng bái sư.

Người này từng rất có tiếng nói trong số chư vị đại trưởng lão của Vô Tướng thần tông.

Nếu như người này lên tiếng, đúng là không có ai trong Vô Tướng thần tông dám động vào đồ của Tần Mộc Ca.

Trong gian phòng chứa đồ này, ngoại trừ binh khí và đan dược thì cũng không có gì để xem.

Khi Sở Hi Thanh đi ra khỏi phòng chứa đồ, còn cố tình mở trận pháp phòng vệ ra.

Không phải vì đề phòng Sở Vân Vân, mà là đề phòng những người khác.

Hắn đoán là sau khi Tần Mộc Ca ‘qua đời’, nhất định có rất nhiều người đã tiến vào phòng chứa đồ này.

Dựa theo lời giải thích của Sở Vân Vân, trong này vẫn còn một ít thứ.

Nàng có rất nhiều bút ký tu hành ở đây, ngoài ra còn có một số kinh thư, võ đạo bí điển mà nàng tự thu thập, tất cả đều bị người lấy đi.

Bên trong có có năm cây trường thương, cũng bị người ta lấy đi, có lẽ là có người nghi ngờ thứ đó có liên quan đến Nghịch Thần Kỳ.

Trận pháp mà Tần Mộc Ca bố trí cũng rất đơn giản, chỉ cần là thuật sư là có thể phá giải.

Nàng giàu có đến nứt đố đổ vách, chính là không lo lắng đồ của mình bị trộm, còn Sở Hi Thanh thì là một quỷ nghèo, chuyện gì cũng phải tính toán tỉ mỉ.

Đồ bên trong phòng này đều là đồ của Tần Mộc Ca.

Nhưng mà bọn họ là huynh muội nha, đồ của muội muội cũng là đồ của huynh trưởng thôi.

Của Sở Vân Vân chính là của hắn thôi.

Khi huynh muội Sở Hi Thanh đi ra khỏi phòng chứa đồ, toàn bộ nơi này đã được quét dọn sạch sẽ. Ngay cả cây cỏ hoa lá cũng được cắt sửa cẩn thận.

Không thể không nói, ba người hầu và Đao nô mà Sở Hi Thanh chọn vẫn rất biết làm việc.

Bốn người bọn họ mới là chủ lực, đám người Kế Tiễn Tiễn và Chu Lương Thần chuyển hành lý thì được, chứ bảo bọn họ làm việc nhà thì quả thật là làm khó bọn họ.

Bạch Tiểu Chiêu thì lại càng không được, nàng cũng xung phong nhận việc, muốn giúp đỡ một tay, nhưng lại thổi tro bụi ra khắp nơi.

Sau đó, mọi người đi đến một tòa lầu các ở sườn núi trong Thiên Lan cư, bắt đầu thưởng thức trà.

Bọn họ vừa uống trà, vừa nhìn về phía biển mây mênh mông vô bờ ở phía trước.

Thiên Lan cư được gọi là Thiên Lan cư, chính là vì nơi này có thể nhìn thấy biển mây như lan ở chân trời, phong cảnh cực kỳ đẹp.

Nơi này đắt cũng là có lý do . . .!

Sở Hi Thanh thả lỏng tinh thần, nhàn nhã thưởng thức trà, chỉ cảm thấy cực kỳ sảng khoái.

Hắn chỉ tiếc là không có Lục Loạn Ly và Lưu Nhược Hi ở đây.

Chu Lương Thần và Kế Tiễn Tiễn là Đạo thị của hắn, Sở Vân Vân là người thân của hắn, Bạch Tiểu Chiêu là Linh sủng của hắn, vì vậy đều có thể đi theo hắn vào Thượng viện của Vô Tướng thần tông.

Chương 879: Bí cảnh thời gian (3)

Hai người Lưu Nhược Hi và Lục Loạn Ly thì chỉ là thuộc hạ của Sở Hi Thanh.

Bọn họ còn không phải là đệ tử ngoại môn, tạm thời chỉ có thể ở lại Hạ viện.

Bọn họ còn phải chờ ba tháng sau, khi Vô Tướng thần tông mở sơn môn, thì cố gắng đoạt được tư cách thăng cấp ngoại môn.

Dựa theo quy của của Vô Tướng thần tông, chỉ có hai người Lưu Nhược Hi và Lục Loạn Ly vào ngoại môn, Sở Hi Thanh mới có thể ‘mời’ bọn họ vào ở Thiên Lan cư.

Ngay cả Sở Vân Vân cũng như vậy, nàng cũng phải nỗ lực vì một thân phận đệ tử ngoại môn.

Sở Vân Vân thì lại nhìn biển mây ở bên ngoài, rồi rơi vào trạng thái thất thần.

Sở Hi Thanh thấy thế thì nhướng mày, đem tiếng nói ép thành tia: “Ngươi lại đang suy nghĩ đến chuyện trước kia?”

Sở Vân Vân đã dạy hắn một loại bí thuật, đủ để giấu diếm Kế Tiễn Tiễn.

Sở Vân Vân lại lắc đầu: “Ta xưa nay đều không biết, phong cảnh bên ngoài Thiên Lan cư lại đẹp như vậy.”

Trước kia, khi nàng ở nơi này thì chỉ tập trung vào tu hành, xưa nay đều chưa từng đi đến tòa lầu các này, cũng không nhìn qua ngoài dù chỉ một chút.

Nhưng sau đó, thần sắc Sở Vân Vân lại nghiêm nghị: “Con đường tu luyện, một căng một lỏng. Bắt đầu từ năm trước, huynh trưởng ngươi vẫn chưa từng thư giãn. Lẽ ra nên thả lỏng nghỉ ngơi một trận, nhưng khoảng thời gian này là khoảng thời gian rất quan trọng. Nhiên Huyết pháp tế chỉ là một việc.”

“Dựa theo lẽ thường, Trưởng Lão viện nhất định sẽ không tiếc giá nào để trợ giúp ngươi gia tăng tu vị, giúp ngươi vào tứ phẩm trong thời gian ngắn nhất, đạt đến ngưỡng cửa tu luyện thức thứ nhất của Thần Ý Xúc Tử Đao, ta đoán ngươi cũng không muốn làm bọn họ thất vọng.”

Khóe môi Sở Hi Thanh hơi cong lên.

Hắn cũng đã có suy nghĩ với việc này.

Dù sao mình cũng có số vất vả, muốn nhàn nhã cũng không được.

Hôm nay chỉ nhàn nhã một buổi chiều, ngày mai lại bắt đầu khổ tu.

Nhưng khác với chuyện bán mạng cho nhà tư bản ở kiếp trước, hiện giờ Sở Hi Thanh đã thích thú với chuyện này.

Hắn rất có hứng thú với võ đạo của thế giới này, hơn nữa mỗi khi thực lực của bọn họ gia tăng một phần, lại có thêm một phần đảm bảo với tính mạng của mình.

Sở Vân Vân thì lại tiếp tục nói: “Phương pháp gia tăng tu vị nhanh nhất, chính là ‘bí cảnh thời gian’. Ngày xưa, sau khi ta gia nhập tông môn nửa năm, liền được mấy vị đại trưởng lão của Trưởng Lão viện cho phép tiến vào bí cảnh thời gian.”

Sở Hi Thanh nheo mắt lại, tò mò hỏi: “Bí cảnh thời gian? Đó là nơi nào? Nghe qua thì có quan hệ với thời gian?”

“Đúng là có quan hệ với thời gian.”

Sở Vân Vân gật đầu, tiếp tục giải thích: “Đó là một trong chín đại bí cảnh mà Vô Tướng thần tông sở hữu, tốc độ thời gian trong đó gấp mười hai lần bên ngoài. Một ngày ở bên ngoài, tương đương với mười hai ngày bên trong, một tháng bên ngoài, tương đương với một năm ở bên trong.”

“Cho nên ta mới có thể vượt qua ba giai ở trong một năm, chính là nhờ bí cảnh thời gian này. Năm đó, thời gian của ta hơn người bên ngoài tận mười một tháng. Bên trong còn có rất nhiều linh dược, đều có thể khiến võ tu được lợi ích không nhỏ.”

“Bí cảnh thời gian cũng rất nguy hiểm, nơi đó từng là một tòa chiến trường thời đại thượng cổ, bên trong có lực lượng còn sót lại của cự thần. Hơn nữa, tuy rằng Vô Tướng thần tông sở hữu chủ thể của tòa bí cảnh thời gian này, nhưng mấy đại tông phái ở phương bắc cũng nắm giữ mấy lối vào. Mỗi khi bí cảnh thời gian mở cửa, đều có một trận gió tanh mưa máu.”

“Nhưng đối với ngươi mà nói, chuyện này hẳn là không có vấn đề. Ngày xưa ta có thể quét ngang vô địch ở bên trong. Mà sức chiến đấu của ngươi bây giờ đã không kém ta năm đó. Còn có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, đủ để ngươi dây dưa đến chết với bất kỳ đối thủ nào, đao ép cùng thế hệ ở phương bắc. . .”

Sở Hi Thanh ngưng thần nghe đến đây, liền thấy một đạo linh quang màu vàng bay vào đến, tốc độ của nó cực nhanh, mắt thường khó có thể nắm bắt.

Nó bay vào trong lầu các, rồi rơi xuống trước người Sở Hi Thanh.

Đây là một ngọc phù màu vàng, tạo hình xa hoa phú quý mà uy nghiêm.

Sở Hi Thanh cầm ngọc phù lên, sau đó sắc mặt quái dị, nói: “Là tin phù của Trưởng Lão viện, mấy ngày nữa Vô Tướng thần tông sẽ mở bí cảnh thời gian, bảo ta chuẩn bị một chút.”

Sở Vân Vân nghe vậy thì kinh ngạc.

Bình thường thì Vô Tướng thần tông sẽ chờ đại điển mở sơn môn xong thì sẽ mở bí cảnh thời gian, coi như là ban ơn cho đệ tử mới nhập môn.

Nàng chợt lộ vẻ bừng tỉnh.

Chư vị đại trưởng lão của Vô Tướng thần tông còn nóng ruột hơn cả những gì nàng tưởng tượng.

Điều này có nghĩa là, rất có thể kiếp nạn của Vô Tướng thần tông sẽ bạo phát trong vòng mấy năm tới.

Chương 880: Bí cảnh thời gian (4)

Lúc này, trên một đỉnh núi khác ở Vô Tướng thần sơn, trong một sân viện ở phía bắc.

Sắc mặt Sở Mính tái xanh, tâm trạng cực kỳ ác liệt.

Từ ngày nàng bị thua ở trong tay Sở Hi Thanh, tâm trạng chưa bao giờ dễ chịu.

Hôm nay lại càng gay go hơn.

Không thể khiến Huyết Nhai thần đao nhận chủ là một mặt, không nhận được Huyết Nhai thánh truyền lại là một mặt.

Vô Tướng thần tông cũng không sắp xếp cho nàng vào ở Thiên Lan cư mà nàng muốn.

Sở Mính mơ ước Thiên Lan cư của Tần Mộc Ca đã lâu.

Đây là một tin tức mà Sở Như Lai lấy được từ trong cung, những thứ Tần Mộc Ca để lại Thiên Lan cư, có giá trị mấy triệu lượng bạc.

Đối với một môn phiệt đỉnh cấp như Kinh Tây Sở thị, khoản tài phú này tự nhiên là không đáng nhắc đến.

Nhưng Tần Mộc Ca còn để lại bút ký tu hành ở Thiên Lan cư, thứ này có thể trợ giúp nàng tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao.

Nhưng Vô Tướng thần tông lại đưa Thiên Lan cư cho Sở Hi Thanh.

Có thể thấy Vô Tướng thần tông coi trọng Sở Hi Thanh hơn xa nàng.

“Lão chó già Lý Trường Sinh kia, rõ ràng là muốn ép ta! Khi đó Huyết Nhai thần đao đã phản ứng rất mạnh, lại bị hắn dùng tay ép lại, không còn động tĩnh gì nữa, hắn cho rằng ta không nhìn thấy sao?”

Sở Mính vừa nghĩ đến chuyện này thì lại nổi giận đùng đùng.

Nàng giận không có chỗ phát tiết, dứt khoát rút kiếm ra, chém nát tất cả đồ dùng trong đại sảnh.

“Bọn họ không chỉ không tin ta! Thâm chí còn không cho ta cả thân phận đệ tử chân truyền.”

“Tiểu thư nói chuyện cẩn thận! Lý Trường Sinh là cao nhân nhất phẩm, năng lực cảm ứng cực kỳ mạnh mẽ. Trong phạm vi Vô Tướng thần sơn này, dù ngươi chỉ nói tên hắn, cũng có nguy cơ bị hắn cảm ứng được.”

Hổ Khiếu Long Đằng – Long Hắc Hổ mở miệng khuyên can, đồng thời sắc mặt cũng rất khó coi.

Đây một là vì do hắn đang trọng thương, giờ vẫn chưa khôi phục. Hai là chuyện ‘biện máu trước đao’ ngày hôm nay, chuyện này cũng nằm ngoài dự liệu của hắn.

Sở Mính không thể bắt được Huyết Nhai thánh truyền, khiến cho kế hoạch của bọn họ xuất hiện biến số cực lớn.

Hắn buồn phiền trong lòng, không hiểu Lý Trường Sinh và đám trưởng lão của Vô Tướng thần tông đang nghĩ cái gì?

Sở MÍnh đúng là có hi vọng tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao.

Lẽ nào bọn họ không định lung lạc Sở Mính sao? Làm sao còn lười làm ra vẻ luôn?

Bọn họ không sợ sau này Sở Mính sẽ làm cho Vô Tướng thần tông nội bộ lục đục sao?

Long Hắc Hổ lại nghĩ, với thủ đoạn và khí độ của mấy người Lý Trường Sinh, hẳn là sẽ không quá mức như vậy mới đúng.

Dựa theo những gì Sở Mính miêu tả.

Cũng có thể là đao linh của Huyết Nhai thần đao đã nhận ra nền tảng chân chính của Sở Mính.

Thiên tử và Ngụy quốc công có thể đã đánh giá thấp thanh thần binh mà Huyết Nhai Đao Quân để lại này.

Đáng tiếc là hôm nay hắn không thể nào nhìn thấy tận mắt chuyện ‘biện máu trước đao’, nên cũng không hiểu rõ ràng lắm.

Vô Tướng thần tông có thể cho phép hắn dùng thân phận ‘người hầu’ để vào ở Thượng viện của Vô Tướng thần tông, đây là do Vô Tướng thần tông nể tình và ngoại lệ rồi.

Long Hắc Hổ hít sâu một hơi, áp chế cơn nóng bỏng trong ngực: “Tiểu thư chớ nôn nóng, lần này không bắt được Huyết Nhai thánh truyền thì đúng là đáng tiếc, nhưng không ảnh hưởng đến chuyện ngươi tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao.”

“Chỉ cần ngươi có thể chịu đựng, tiến lên từng bước một, thật ra không có gì đáng lo cả. Vô Tướng thần tông không tìm được truyền nhân Huyết Nhai, sớm muộn gì cũng phải cúi đầu trước mặt ngươi.”

Trong mắt của hắn lại toát lên vẻ tàn khốc, mấy người Lý Trường Sinh dám chậm trễ Sở Mính, chính là vì có Sở Hi Thanh.

Người này chưa chết, Vô Tướng thần tông sẽ tập trung tài nguyên lên người Sở Mính.

“Không ảnh hưởng cái gì, ảnh hưởng rất lớn!”

Sở Mính hừ nhẹ một tiếng: “Nếu như Vô Tướng thần tông không chịu dùng toàn lực để giúp ta, đến khi nào ta mới có thể bước vào tứ phẩm? Đến khi nào mới có tố chất để tu luyện toàn bộ Thần Ý Xúc Tử Đao? Chúng ta còn phải đầu tư tài nguyên, để giúp ta chuyển sang tu công pháp mới.”

“Ngươi không thấy ta đi Tàng Kinh lâu để đổi Vô Tướng công, Thần Phong Minh Kính Đao và Chân Ý Đồ mà Huyết Nhai Đao Quân để lại, còn cả Cửu Luân thần ấn nữa. Chẳng những chỉ có thể đổi được tầng một, mà còn phải trả rất nhiều thiện công, thậm chí còn không cho ta chút ưu đãi nào.”

Chuyện chuyển tu này làm cho nàng cực kỳ xoắn xuýt và do dự.

Chuyển tu là một chuyện rất phiền phức, một khi không được thì căn cơ của nàng sẽ bị phế mất.

Nếu như thành công, thì sau này cũng sẽ có mối họa rất lớn.

Cái này ngang ngửa với chuyện dùng bí dược thấp kém, sẽ ảnh hưởng đến con đường tu hành sau này của nàng.

Nếu Sở Mính muốn thập toàn thập mỹ, chuyển từ Thiên Thiên Tinh Tú công của Sở gia sang Vô Tướng công, nhất định phải có thuốc đỉnh cấp nhất, trận pháp đỉnh cấp nhất, thuật sư đỉnh cấp nhất phụ trợ, tiêu hao cực kỳ nhiều của cải.

Bọn họ vốn hi vọng Sở Mính có thể bắt được Huyết Nhai thánh truyền, sau đó Vô Tướng thần tông sẽ cung cấp tài nguyên này.

Nhưng dựa theo tình hình trước mắt, ý tưởng này chỉ là chuyện viển vông.

Chương 881: Bí cảnh thời gian (5)

Long Hắc Hổ cũng thấy bực mình.

Sở Mính gia nhập Vô Tướng thần tông, chuyển tu truyền thừa Huyết Nhai, là vì hóa giải đại kiếp nạn vạn ma trong mấy năm sau.

Bây giờ, lại như bọn họ cầu xin Vô Tướng thần tông để tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao vậy.

Long Hắc Hổ lại không thể làm gì, bọn họ cũng không thể từ bỏ như vậy được.

“Tiểu thư, ngươi cứ an tâm tu hành là được, chuyện ngươi chuyển tu, ta sẽ báo cho quốc công đại nhân, quốc công sẽ chuẩn bị.”

Long Hắc Hổ nghĩ thầm, đối với Thần Ý Xúc Tử Đao, thiên tử đã là tình thế bắt buộc phải có, nên nhất định sẽ bỏ tài nguyên ra cho Sở Mính.

Hắn híp mắt lại: “Hơn nữa, nhiều nhất là ba tháng năm tháng, tình cảnh của tiểu thư sẽ thay đổi hoàn toàn.”

Mấu chốt của vấn đề vẫn nằm trên người tiểu tử họ Sở kia.

Kinh Tây Sở thị và hoàng cung đều sẽ dốc hết sức lực, gạt bỏ người này trong thời gian ngắn nhất.

Cũng đúng lúc này, hắn nhìn thấy một đạo linh quang màu vàng bay đến.

Thần sắc Long Hắc Hổ cứng lại, liếc mắt nhìn qua.

Chỉ thấy đạo linh quang kia bay vào trong phòng xong, sau đó liền trực tiếp hóa thành một viên ngọc phù màu vàng, treo ở trước người Sở Mính.

“HÌnh như là tin phù của Trưởng Lão viện.”

Sở Mính cầm tin phù lên để cảm ứng, sau đó lại lộ ra vẻ bất ngờ: “Nói là mấy ngày nữa Vô Tướng thần tông sẽ mở bí cảnh thời gian, ta có một danh ngạch, bảo ta chuẩn bị một chút.”

Long Hắc Hổ nghe vậy thì cũng bất ngờ, sau đó lại thả lỏng.

“Bí cảnh thời gian của Vô Tướng thần tông cực nổi danh, xem ra Vô Tướng thần tông cũng rất coi trọng tiểu thư. Việc này đúng là cần chuẩn bị một phen, một tháng trong bí cảnh thời gian bằng một năm ở bên ngoài, tiểu thư chỉ cần ở trong đó mười lăm ngày, liền có thể thăng cấp ngũ phẩm.”

Khóe môi Long Hắc Hổ hơi cong lên, hiện ra một nụ cười trào phúng: “Đây là chuyện tốt, nói rõ Vô Tướng thần tông đã cuống lên. Tiểu thư, ngươi chỉ cần kiên trì một thời gian, nhất định có thể làm cho bọn họ cúi đầu.”

Hơn nữa, bí cảnh thời gian là nơi rất thích hợp để ra tay với Sở Hi Thanh.

Mặc kệ là mượn lực còn sót lại của cự thần thượng cổ, hay là mượn tay những thiếu niên anh kiệt của các tông môn khác, tất cả đều có thể làm cho Vô Tướng thần tông không nói được gì.

Đặc biệt là khi Sở Hi Thanh đi lên phương bắc đã giết chết Chúc Không Minh, sau đó đánh bại Sở Mính, thanh danh đại chấn.

Mấy ngày nữa, vị trí của Sở Hi Thanh ở trên Thanh Vân Tổng Bảng sẽ được tăng lên trên diện rộng.

Hiện giờ, có rất nhiều thiếu niên anh kiệt ở phương bắc muốn lĩnh giáo đao pháp của Sở Hi Thanh, có thể nói là vô số anh kiệt thử đao của hắn.

Đấy là còn chưa nói đến số tiền treo thưởng của Sở Hi Thanh ở Sinh Sinh lâu và Vãng Sinh thiên.

Vừa nghĩ đến treo thưởng, Long Hắc Hổ lại thấy đau đầu.

Hiện tại, Sở Mính chẳng khác nào ba phần bí dược tam phẩm cả!

Bí cảnh thời gian đúng là cơ hội tuyệt vời để trừ khử Sở Hi Thanh, nhưng tiền đề là bọn họ có thể đảm bảo an toàn cho Sở Mính.

Long Hắc Hổ chỉ thấy may mắn khi tòa bí cảnh thời gian này là bí cảnh lục phẩm.

Võ tu vượt quá lục phẩm, liền không thể tiến vào.

Chỉ cần bọn họ chuẩn bị đầy đủ, vẫn có thể bảo vệ tính mạng của Sở Mính.

Vô Tướng thần tông cũng sẽ không đưa hai Huyết Nhai dự bị của mình vào tình thế chắc chắn phải chết.

. . .

Tại một vách núi cheo leo trong sơn mạch.

Đại trưởng lão Giáo Viên viện, Thanh Hư Tử cõng trường kiếm đi đến một hang động to lớn có vẽ đầy phù văn kỳ dị.

Bên trong hang động này có rất nhiều ngã ba, quanh co khúc chiết, chằng chịt.

Bốn vách tường đều là từng mảnh từng mảnh phù văn màu đỏ thắm, hiện lên ánh huỳnh quang yếu ớt.

Tuy nhiên, những ánh huỳnh quang này lại bị từng luồng từng luôn khí đen áp chế.

Từng sợi từng sợi khí đen này quanh quẩn trong mỗi một góc của hang động, chúng phiêu đãng khắp nơi, âm u lạnh lẽo.

Còn có vô số bóng ma có hình tượng kỳ dị, thiên kỳ bách quái và dữ tợn đang ẩn nấp trong đó.

Đó chính là Sát linh do uế khí và sát lực dung hợp hóa thành, chúng nó khẩu cầu máu tươi của sinh linh, khát cầu nuốt sống máu thịt.

Thanh Hư Tử lại không để ý lắm, xe nhẹ đường quen mà ngự khí phi hành bên trong hang động.

Chợt có Sát linh tấn công về phía hắn, nhưng trong khoảnh khắc đã bốc hơi, hóa thành từng sợi khí đen, tiêu tan trong trời đất.

Khoảng tầm nửa khắc thời gian sau, Thanh Hư Tử đi đến một không gian khổng lồ ở trong hang động.

Nơi này dài rộng khoảng hai ngàn trượng, cao cũng phải trăm trượng.

Bốn vách tường và đỉnh sáng loáng tựa như đao gọt, toàn thân giống như một tòa cung điện rất to.

Tuy nhiên, phía dưới lại là một vực sâu không thấy đáy, bóng tối vô bờ, không biết đi đến nơi nào.

Còn có thể lờ mờ nhìn thấy những bóng ma lắc lư bên trong, còn có một tia suối máu chảy ra từ vách đá cheo leo, chúng nó rơi xuống, cuối cùng hội tụ thành một thác nước máu, sông máu.

Chương 882: Sư tôn

Nếu nhìn kỹ hơn, có thể phát hiện trong thác nước máu này có vô số thứ hình thù kỳ quái.

Bên trong có những người tí hon to bằng ngón cái, có ma quái dữ tợn rút gào, cũng có thần thú non toàn thân đều là máu và lửa.

Chúng nó giãy dụa rít gào ở trong thác máu, phát ra những tiếng kêu quái dị.

Một phần trong đó may mắn giãy dụa thoát ra khỏi thác máu, bay lên miệng vực sâu ở trên, nhưng khi vừa đến miệng thì lại bị từng tia đao khí chém cho vỡ vụn.

Đao khí kia nhỏ như sợi tóc, nhưng có thể chôn vùi tất cả, làm cho huyết khí, linh phách và bản chất của chúng nó đều bị hủy diệt, tịnh hóa.

Thanh Hư Tử nhìn xuống dưới một chút, lông mày lập tức cau lại, sau đó liền ngự không mà lên, đi đến một đài đá ở trung ương của vực sau.

Tòa bệ đá này trôi nổi giữa hư không, dài rộng tầm mười trượng, trên đó còn có một vị nữ tử.

Nàng mặc một đạo bào màu xanh rộng rãi, quay lưng về phía Thanh Hư Tử, mái tóc bạc trắng rối tung ở bên vai, không thể nhìn rõ dung mạo.

Bên cạnh nữ tử này còn có bốn thanh loan đao đang trôi nổi, xoay tròn giống như luân bàn.

Đây cũng là đầu nguồn của đao khí bên dưới vực sâu.

“Đúng thật là khách quý.”

Nữ tử dường như cảm thấy khá bất ngờ khi nhìn thấy Thanh Hư Tử đi đến.

Giọng nói của nàng hơi khàn khàn sắc bén, lại trong trẻo như suối, tựa như một lưỡi đao bên trong dòng suối mát, giọng nói cũng rất không khách khí: “Đại trưởng lão Giáo Viên viện bận rộn nhiều việc, trăm công nghìn việc, tại sao hôm nay lại rảnh rỗi đến đây?”

Thanh Hư Tử nhoẻn miệng cười: “Vạn Ma quật này liên quan đến hưng suy của tông ta, ta đến xem một chút cũng không được?”

“Vậy ngươi có thể đi trở về rồi.” Nữ tử lạnh lùng nói: “Nơi này đã có ta ứng phó, ngươi lo cho bên ta, chẳng bằng chú ý sư tôn của chúng ta và Phong đại trưởng lão thì hơn. Ta thấy tình hình của sư tôn không tốt lắm, hắn quanh năm trấn áp Vạn ma quật, đã sắp tiêu hao hết nguyên khí rồi."

Vạn Ma quật có tổng cộng ba miệng, do ba người trấn áp.

Bên phía nàng chỉ là một cái, cũng là miệng quật nguy hiểm nhất và lớn nhất.

"Ta đến xem cũng vô dụng, hoàn toàn không giúp được gì." Thanh Hư Tử cười khổ: "Nếu muốn giải trừ hoàn cảnh khốn khó của sư tôn, chỉ có thể giải quyết từ căn bản, đầu nguồn của vấn đề."

"Đầu nguồn?" Nữ tử cười nahoj một tiếng, trên mặt ngậm lấy vài phần tự giễu, thương tiếc và tiếc nuối: "Nếu biết không giúp được gì, cần gì phải đến chỗ ta? Yên tâm, tình hình bên trong Vạn Ma quật vẫn coi như là an ổn. Chín mươi sáu vị cự thần cổ đại bị phong ấn ở đây, chỉ có mười bảy vị là thức tỉnh, sức mạnh của bọn họ vẫn rất yếu, tạm thời không thể làm gì."

"Bây giờ chúng chỉ có thể lấy máu tươi của bản thân để nuôi dưỡng Linh sát uế khí, hóa thành nô bộc, một mặt là cạy phong ấn đến trong hang động, một mặt là mở dị giới trong không gian, ta và sư tôn còn ứng phó được. Nếu thật sự không được, chúng ta còn có thể kéo bọn họ chết cùng, tuyệt đối không để đám này đột phá phong ấn, gây họa chư châu phương bắc."

"Thật ra mấy năm trước, Mộc Ca dẫn binh càn quét ba châu Băng Cực Tuyệt, hầu như diệt tộc Dạ Lang, khiến cho tình cảnh của chúng ta được cải thiện rất nhiều. Không giống như ngày xưa, chúng ta chẳng những phải áp chế những cự thần này, mà còn phải ứng phó với đám Dạ Lang tộc kia, thật sự là phiền phức. . ."

Lúc này, Thanh Hư Tử lại nói xen vào: "Hôm nay tông chủ đại nhân đã ban Thiên Lan cư của Tần Mộc Ca cho một đệ tử mới nhập môn."

Bốn thanh loan đao cực lớn quanh người nữ tử nhất thời hơi dừng lại, lơ lửng giữa không trung.

Nhưng mà đao khí vô biên kia lại càng mạnh mẽ hơn, vẫn kéo dài xuống phía dưới, diệt sát toàn bộ Huyết Ma có định xông ra khỏi miệng vực.

Càng có một luồng ánh đao ác liệt trực tiếp chém đến trước mi tâm của Thanh Hư Tử, càng chém nát tất cả cương lực và phòng ngự bên ngoài cơ thể hắn.

Giọng nói của nữ tử tóc bạc lạnh lùng như băng: “Trước khi ta vào Vạn Ma quật, ta đã thông báo với các ngươi, không được động vào đồ của Mộc Ca!”

Thanh Hư Tử không phản kháng, thân hình không nhúc nhích: “Chúng ta làm vậy là có nguyên do, người này là chủ mới của Huyết Nhai thần đao, là Huyết Nhai thánh truyền mới.”

“Huyết Nhai thánh truyền?”

Giọng nói của nữ tử tóc trắng hơi đọng lại, sau đó lạnh lùng nói: “Cái này không thể nào! Sau Mộc Ca, thế gian này không thể có người kế thừa Huyết Nhai thần đao. Huyết mạch Nhai Tí đã tuyệt tích tại nhân gian, ngày xưa Huyết Nhai Đao Quân cũng là bất ngờ thức tỉnh trong bí cảnh, hắn lại không có con cháu gì, thế gian này đã không còn ai có thể thức tỉnh huyết mạch Nhai Tí.”

“Dù là Tần Mộc Ca cũng vậy, nàng có thể trở thành Huyết Nhai thánh truyền, là dựa vào thiên phú huyết mạch ‘Quy Nhất’ độc nhất vô nhị của gia tộc nàng. Thiên phú của Mộc Ca siêu tuyệt, tương lai có thể tăng Quy Nhất đến cảnh giới siêu hạng, mô phỏng huyết mạch Nhai Tí tầng mười sáu, khi đó mới có thể kế thừa Thần Ý Xúc Tử Đao, những người khác thì dựa vào cái gì?”

Chương 883: Sư tôn (2)

“Vậy thì ngươi đoán sai rồi.” Thanh Hư Tử chắp tay sau lưng, khuôn mặt hiện lên vẻ quái dị: “Huyết Nhai thần đao đã nhận chủ, người nó tán thành, tất nhiên có tố chất để tu luyện toàn bộ Thần Ý Xúc Tử Đao. Mà bây giờ, người có tố chất tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao cũng không chỉ có một mình hắn. Bây giờ trong tông còn có một Huyết Nhai dự bị, tên là Sở Mính, xuất thân Kinh Tây Sở thị, là con gái của Sở Như Lai.”

“Kinh Tây Sở thị?” Nữ tử tóc bạc suy tư: “Chính là huyết mạch ‘Vạn Tượng’ của Sở thị? Ngày xưa vị quân thần của Sở gia kia đánh vỡ giới hạn người thần, dùng chư thiên tinh thần, Thiên điều đạo quy bao la vạn tượng, ngưng tụ ra huyết mạch Vạn Tượng, có thể mô phỏng một vạn loại thiên phú huyết mạch trong thiên địa.”

“Nhưng Vạn Tượng của Sở thị có truyền thừa quá ngắn, vẫn kém Quy Nhất của Thiết Sơn Tần thị một bậc. Chẳng lẽ Sở gia lại có một tuyệt đại thiên kiêu, có thể tăng Vạn Tượng lên đến cực hạn? Không đúng, Sở Như Lai chỉ là chi phụ của Sở gia, không phải là huyết mạch của vị quân thần Sở gia kia. Theo ta biết, con trai trưởng Sở Tranh của Kinh Tây Sở thị vừa ra đời đã bị bệnh nặng quấn thân, không thể tu hành. Huyết mạch Vạn Tượng này gần như đã bị đoạn tuyệt.”

Nàng bị nhốt ở trong Vạn Ma quật, bởi vì hoàn cảnh nơi này ác liệt, nên không có tin phù, không biết tin tức Sở Tranh đã tử vong.

“Đúng là không phải.” Thanh Hư Tử lắc đầu: “Nàng có chính là huyết mạch Nhai Tí bát giai.”

Nữ tử tóc trắng nghe vậy thì sững sờ, cười gằn một tiếng: “Không thể! Cũng không thể tin! Các chi phụ của Sở gia đều là chó săn của Kiến Nguyên đế, đặc biệt là Sở Như Lai, kẻ này là tâm phúc của Kiến Nguyên đế, mà Kiến Nguyên đế này trông thì như một mình chủ, nhưng thật ra thì là một tên độc tài, lòng lang dạ sói, hung tàn độc ác.”

“Ba năm trước, kẻ này chém giết bảy con Xích Long trong mộ thái tổ Đại Ninh, tự chặt long mạch của Đại Ninh, năm ngoái lại mưu hại Mộc Ca, tất có âm mưu khó lường, chúng ta không thể không đề phòng.”

“Thần Ý Xúc Tử Đao của Đao Quân, dù thế nào thì cũng không thể rơi vào trong tay nàng (Sở Mính). Không có Huyết Nhai thánh truyền, Vô Tướng thần tông chúng ta cũng sẽ không diệt vong, chỉ là thương vong nặng nề thôi, ta và sư tôn chết một lần mà thôi. Dù tương lai tông ta có rơi xuống nhị phẩm, cũng tốt hơn là giao Thần Ý Xúc Tử Đao cho người như vậy.”

“Ta biết.” Thanh Hư Tử khẽ mỉm cười: “Ta nói rồi, Huyết Nhai thần đao đã nhận chủ. Mặc kệ là Kiến Nguyên đế có tâm tư gì, cũng không còn quan trọng nữa.”

“Hiểu rồi, chuyện này đúng là có nhiều chỗ tốt với tông ta.” Nữ tử tóc trắng lại hơi tò mò hỏi: “Người này tên là gì? Bao tuổi? Tu vị ra sao? Huyết mạch thế nào? Lần này ngươi đến tìm ta, là muốn ta dạy hắn Tru Thiên thánh truyền?”

“Hắn tên là Sở Hi Thanh, nửa tháng sau sẽ tròn mười sáu tuổi, tu vị thất phẩm thượng, có huyết mạch Nhai Tí cửu giai, thiên phú còn lại cũng xấp xỉ với Đao Quân và Tần Mộc Ca.”

Thanh Hư Tử mỉm cười: “Lần này phụng mệnh tông chủ, muốn mời sư muội nhận hắn làm đồ đệ, hỗ trợ hắn học Tru Thiên thánh truyền! Thần Ý Xúc Tử Đao của Huyết Nhai Đao Quân vô địch thiên hạ, nhưng không thể giải quyết triệt để tai họa Vạn Ma quật, chỉ có kiêm tu Thần Ý Xúc Tử Đao và Tru Thiên Thần Diệt Đao, mới có thể chém tận giết tuyệt đám Ma thần từ thượng cổ này, bằng không đám cự thần thời cổ đại này, sớm muộn gì cũng gây họa cho phương bắc, tạo thành thần kiếp.”

“Mười sáu tuổi mới thất phẩm thượng?”

Nữ tử tóc trắng vô cùng thất vọng: “Đã quá muộn, hắn phải tu luyện rất lâu mới đến nhị phẩm, mười lăm năm, hay là hai mươi năm? Còn muốn kiêm tu cả Tru Thiên thánh truyền và Huyết Nhai thánh truyền? Ngươi coi hắn là Tần Mộc Ca? Dù là Mộc Ca thì cũng phải tốn hai mươi năm thời gian, mới có thể tu luyện Huyết Nhai thánh truyền và Tru Thiên thánh truyền đến nhị phẩm.”

Thanh Hư Tử nghe vậy thì nhíu mày: “Từ khi người này bắt đầu tu hành, mới chỉ vẻn vẹn một năm mà thôi. Nếu nói về thiên phú, hắn không kém Tần Mộc Ca là bao. Ta và các vị trưởng lão sẽ dùng toàn lực để hỗ trợ hắn bước vào nhị phẩm trong thời gian ngắn nhất.”

“Không phải là kẻ nào cũng có thể so sánh với Tần Mộc Ca. Mộc Ca có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, chân nguyên vô cùng vô tận, mới có thể chống đỡ được tiêu hao của Tru Thiên thánh truyền, còn có thể dùng Quy Nhất để ‘nghĩ hóa’ ra tất cả thiên phú mà Tru Thiên thánh truyền cần.”

Nữ tử tóc trắng lắc đầu phản đối: “Ngươi muốn ta truyền cho hắn Tru Thiên Thần Diệt Đao cũng được, tiền đề là hắn có thể tiến vào tứ phẩm trong vòng hai năm, bằng không thì không có ý nghĩa nào. Đám cự thần cổ đại trong Vạn Ma quật này sẽ không chờ đến khi hắn trưởng thành đâu. Mà một khi không đến tứ phẩm, hắn cũng không có tư cách đến chỗ của ta.”

Chỉ thấy giọng nói của nàng bắt đầu trở nên ác liệt: “Ngươi vẫn không giải thích với ta, vì sao phải đưa Thiên Lan cư và đồ của Mộc Ca cho kẻ khác?”

Chương 884: Sư tôn (3)

“Sư muội! Mộc Ca đã qua đời một năm, bội đao nàng để lại ở Vô Tướng thần tông ta, đã đủ để làm vật lưu niệm.”

Thanh Hư Tử cười khổ một tiếng: “Còn về phần Thiên Lan cư và những thứ bên trong Thiên Lan cư, để ở đó chỉ hoang phế, chẳng bằng giao cho Huyết Nhai thánh truyền, giúp hắn một tay. Mộc Ca ở dưới cửu tuyền có biết, cũng nhất định sẽ tán thành.”

Nữ tử tóc trắng lại cười gằn một tiếng.

Lúc này, đạo đao khí ở trước mi tâm của Thanh Hư Tử đã tiêu tán.

Nhưng bốn thanh loan đao cực lớn kia lại như những ngôi sao băng đánh thẳng về phía hắn.

Một thanh rồi lại một thanh, ánh đao không hiện ra, nhưng chỉ trong khoảnh khắc đã tru diệt tất cả sinh linh ở trong phạm vị vạn trượng.

Mặc kệ là Huyết Ma ở trong sông máu và thác máu kia, hay là giun dế ở trong tầng đất, tất cả đều bị diệt sạch.

Thanh Hư Tử lại không biến sắc, bóng người lùi về phía sau, đồng thời ngự kiếm phòng ngự.

Nhưng mỗi khi hắn đỡ một đao, thân hình lại không thể không lùi 1300 trượng.

Sau bốn đao, Thanh Hư Tử đã bị ép phải lùi ra ngoài hang động, vừa hay đứng ở trước cửa hang động.

Thanh Hư Tử không khỏi cười khổ.

Tính tình của vị sư muội này vẫn cứ hung hăng như cũ, không thay đổi một chút nào.

Trong mắt hắn cũng hiện lên vài phần u sầu.

Nhất định phải thăng cấp tứ phẩm trong vòng hai năm? Cái này thì phiền toái rồi.

Thanh Hư Tử lại nghĩ đến bí cảnh thời gian.

Tông chủ đại nhân để Sở Hi Thanh vào bí cảnh thời gian vào thời điểm này, quả thật là có chút mạo hiểm.

Cũng không biết đứa bé kia có chống đỡ chịu đựng được không.

. . .

Lúc này, Sở Hi Thanh đang tu luyện Cửu Luân thần ấn ở trong Thiên Lan cư.

Hắn vốn tưởng là mình được nhàn nhã nửa ngày, thưởng thức cốc trà và biển mây, thả lỏng một buổi chiều.

Kết quả Trưởng Lão viện gửi tin phù đến, khiến cho hắn không thể không thu dọn ấm trà, đi vào trong phòng tu luyện, bắt đầu bế quan khổ tu.

Trưởng Lão viện cho hắn năm ngày để chuẩn bị.

Nhưng thật ra hắn cũng không cần chuẩn bị gì cả.

Trong tay Sở Hi Thanh cũng không còn tiền nhàn rỗi để mua pháp khí và chiến đồ, trong thời gian ngắn cũng không thể thăng cấp mấy môn võ đạo trụ cột.

Thứ duy nhất có thể để thực lực của hắn tăng lên, chính là Cửu Luân thần ấn.

Còn cả võ đạo bảo khố, nếu như có thể làm mới ra thiên phú gì đó, cũng có thể để cho sức chiến đấu của hắn tăng mạnh.

Nhưng sau khi hệ thống cho hắn Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết và thẻ khuôn Huyết Nhai Đao Quân thì lại không ra sức, gần đây không có thứ gì tốt, Sở Hi Thanh căn bản không ôm hi vọng.

Sau khi Sở Hi Thanh cẩn thận nghiên cứu Cửu Luân thần ấn, thì mới biết Sở Vân Vân đưa Cửu Thiên niệm luân cho hắn làm gì.

Cửu Luân thần ấn là môn công pháp do Huyết Nhai Đao Quân đào móc từ Tàng Kinh lâu của Vô Tướng thần tông.

Tàng Kinh lâu của Vô Tướng thần tông có hơn ngàn vạn cuốn kinh thư, ghi chép gần bảy phần mười truyền thừa võ đạo của nhân tộc từ xưa đến nay.

Đại đa số thứ trong đó đều không có người tu hành, vẫn phủ bụi bên trong Tàng Kinh lâu.

Cửu Luân thần ấn chính là một trong số đó.

Môn công pháp này do một vị thuật sư nhị phẩm sáng tạo ra từ mười bảy ngàn năm trước, sau đó chỉ được truyền thừa hai đời, bản thân nó tàn khuyết không đầy đủ, không hoàn thiện.

Vì tăng lực lượng nguyên thần của mình, Huyết Nhai Đao Quân đã khám phá ra Cửu Luân thần ấn từ trong Tàng Kinh lâu. Chỉ trong vòng ba mươi năm, từng bước từng bước thôi diễn đến viên mãn, mà còn hoàn thiện thêm ở trên trụ cột vốn có, khiến cho nó trở thành môn tuyệt học trong thiên hạ.

Cửu Luân thần ấn tràn ngập tư tưởng kỳ dị.

Muốn tu hành môn công pháp này, nhất định phải chém thần hồn và ác niệm của bản thân ra làm chín phần.

Chia làm: ác, tà, trầm, chướng, tham, hận, muội, sắc, nghi, tổng cộng chín đạo phân hồn, hóa thành Cửu Ấn thần luân. Trừ nguyên thần ra.

Có người nói, người sáng tạo Cửu Luân thần ấn ghét tốc độ tu luyện thần thức của mình quá chậm.

Cho nên hắn có một suy nghĩ kỳ dị, nếu một nguyên thần tu luyện quá chậm, vậy chia ra làm chín thì sao? Chín đạo phân hồn của Cửu Luân thần ấn, cộng thêm nguyên thần của bản thể, chính là mười cái. Mười cái cùng tu luyện, đó không phải là hiệu quả gấp mười lần sao?

Còn có thể chia ra làm mười ý thức, đồng thời nghiên cứu pháp thuật, há không phải diệu lắm sao?

Hơn nữa, sau khi tu luyện phân hồn đến trình độ cao siêu, chỉ cần một phân hồn không chết, nguyên thần của bản thể sẽ có thể bất tử bất diệt.

Sau khi Sở Hi Thanh xem đến đây, hắn liền nhớ đến thuật phân thân trong Naruto, cái này cũng có hiệu quả tuyệt diệu.

Nhưng hiệu quả chân chính của Cửu Luân thần ấn thì đương nhiên không khuếch đại như vậy, chỉ được sáu bảy lần chứ không được mười.

Hơn nữa, sau khi thuật sư sáng tạo môn công pháp này lên nhị phẩm, người này hoàn toàn phát điên, bị chín đạo phân hồn ác niệm dằn vặt cho hỏng rồi.

Chương 885: Sư tôn (4)

Huyết Nhai Đao Quân cũng không thể giải quyết mối tai họa tiềm ẩn đó.

Hắn dùng một biện pháp ngốc nhất, đó là dùng Nhai Tí đao ý mạnh mẽ có một không hai của mình để trấn áp phân hồn.

Mặc kệ là phân hồn ác niệm có suy nghĩ gì, thì cứ dùng Nhai Tí đao ý trấn áp là được.

Vì vậy, tuy rằng Cửu Luân thần ấn rất thần kỳ, nhưng trước mắt chỉ thích hợp với Huyết Nhai thánh truyền.

Mà Cửu Thiên niệm luân do Sở Vân Vân chế tạo, chính là để hỗ trợ nàng chém phân hồn.

Ban đầu, phân hồn ác niệm mới chém ra là không vững chắc, không chút ý là sẽ lẩn vào nguyên thần của bản thể, dẫn đến kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Cửu Thiên niệm luân lại có thể giải quyết vấn đề này, còn có thể phòng ngựa ác niệm phản phệ bản thể.

Ngoài ra, Cửu Thiên niệm luân được đúc từ Tinh Thần thần thiết, lại cho thêm một khối Vĩnh Hằng tinh thiết to bằng nắm tay, bản thân nó cực kỳ kiên cố, có thể chống lại lưỡi đao nhị phẩm mà không tổn hại, chính là đồ vật tốt nhất để bảo quản phân hồn.

Sở Hi Thanh tập trung quan sát nội dung mấy tầng đầu của Cửu Luân thần ấn, xem tận năm lần mới thôi.

Mãi cho đến khi hắn cho rằng mình đã hoàn toàn lĩnh ngộ được bí quyết của Cửu Luân thần ấn, lúc này mới bắt đầu tu hành.

Thật ra Sở Vân Vân đã nói cho hắn biết những yếu quyết tu hành của Cửu Luân thần ấn rồi.

Nhưng giáo viên dạy là một chuyện, bản thân tự lý giải lại là chuyện khác.

Sở Hi Thanh cũng không muốn nuôi dưỡng thói quen ỷ vào Sở Vân Vân.

Mỗi khi Sở Vân Vân truyền thụ võ đạo cho hắn, Sở Hi Thanh đều sẽ quan sát từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, tự tìm hiểu và suy nghĩ một phen. Mãi cho đến khi thấu hiểu, nắm giữ, thậm chí là dùng áo nghĩa trong võ học đó, kéo dài đến lĩnh vực khác, thì hắn mới bỏ qua.

Giai đoạn đầu của Cửu Luân thần ấn rất ỷ lại vào đan dược, may mắn chính là những đan dược này không đắt, có thể đổi một phần từ Thần Đan viện, một phần còn lại có thể tìm thấy trong phòng chứa đồ.

Đặc biệt là Ngọc Tủy thần dịch dùng để chữa trị thần phách, số lượng còn khá nhiều.

Đầu tiên, Sở Hi Thanh thử chém một đạo phân hồn ác niệm ra, chỉ cảm thấy nguyên thần cực kỳ đau nhức như bị đao cắt, dựa cả vào đan dược mới khôi phục được.

Dựa theo công pháp Cửu Luân thần ấn, tầng thứ nhất chỉ cần chém ra một đạo phân hồn ác niệm là được, sau đó tăng cường từng bước, đến tầng thứ mười bảy thì chém ra đạo phân hồn thứ chín.

Nhưng môn tuyệt học này đã được thay đổi trong tay Tần Mộc Ca.

Tần Mộc Ca giàu có đến nứt đố đổ vách, thần niệm của bản thân cũng rất mạnh mẽ, nàng nào chịu chờ đến Cửu Luân thần ấn tầng mười bảy mới chém đạo phân hồn thứ chín?

Hơn nữa, phân hồn ác niệm vẫn là chém càng sớm càng tốt, thần phách cũng hao tổn nhỏ hơn, cũng dễ dàng hơn nhiều.

Sau này nguyên thần của bản thể trở nên mạnh mẽ hơn, lúc đó chém ra thì phiền phức và rắc rối hơn nhiều.

Vì vậy, Tần Mộc Ca tiêu hao một lượng của cải khổng lồ để chế tạo ra Cửu Thiên niệm luân này, một hơi chém chín đạo phân hồn ác niệm của mình.

Lúc này Sở Hi Thanh cũng hiểu vì sao ngộ tính của Sở Vân Vân lại mạnh như vậy.

Nàng vốn có ngộ tính siêu tuyệt, lại phân hóa ra làm mười phần để nghiên cứu võ đạo, tự nhiên là cực kỳ kinh người.

Sở Hi Thanh chịu đựng cảm giác đau đớn bên trong thần phách, một hơi chém chín đạo phân hòn ra ngoài, gửi vào bên trong Cửu Thiên niệm luân.

Sau đó, hắn lại dùng hai ngày để ôn dưỡng và chữa trị thần phách.

Chờ đến khi Sở Hi Thanh cảm thấy các kẽ nứt trong nguyên thần đã khép lại, cơn đau nhức trong đầu cũng từ từ giảm bớt, lúc này mới bắt đầu chính thức tu luyện Cửu Luân thần ấn.

Chín đạo phân hồn của hắn ở bên trong Cửu Thiên niệm luân, hóa thành Cửu Ấn thần luân, chỉ một cái chuyển động, liền bắt đầu dùng tốc độ khó có thể tin để lớn mạnh.

Ban đầu, chín đạo phân hồn ác niệm này cực kỳ yếu ớt, tựa như ngọn nến trong gió, lúc nào cũng có thể tắt.

Nhưng cũng chính vì chúng nó yếu ớt như vậy, cho nên tốc độ lớn mạnh cũng rất kinh người.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của Sở Hi Thanh cũng có tác dụng.

Linh từ máu, người có khí huyết sung túc, bình thường đều có thần phách mạnh mẽ.

Huyết khí của Sở Hi Thanh lại vô cùng vô tận, làm cho chín đạo phân hồn này cũng có thể không ngừng hấp thu linh lực trong máu của hắn.

Chỉ vẻn vẹn một ngày, chúng nó đã lớn mạnh đến gần gấp ba.

Chờ đến ngày thứ năm, khi Sở Hi Thanh đi ra khỏi phòng tu luyện, hắn đã tu luyện Cửu Luân thần ấn lên đến tầng thứ tư.

Cửu Ấn thần luân của hắn bây giờ, đã có thể làm cho lực lượng nguyên thần của hắn tăng lên gần gấp ba.

Chín đạo ý thức, còn có thể nghiên cứu võ đạo thay hắn, nhưng thời gian rất ngắn, chỉ có thể duy trì nửa khắc đến một khắc thời gian, vượt qua thời gian này là sẽ mệt mỏi. Vì vậy tạm thời coi như là vô bổ.

Chương 886: Sư tôn (5)

Sau khi Sở Hi Thanh rời khỏi phòng tu luyện, tâm thần lại có hơi hoảng hốt.

Đây không phải do hắn phân chia ra chín đạo phân hồn, mà là do hắn chấn động vì sự thần kỳ của Cửu Luân thần ấn.

Thế giới này không khỏi quá huyền ảo rồi!

Nguyên thần và ý thức của người, thế mà còn có thể phân hóa ra mười cái!

Cảm giác khi hắn dùng mười ý thức đồng thời quan sát thế giới này, đồng thời suy nghĩ. . . Sở Hi Thanh đến giờ vẫn không thích ứng được.

Sở Hi Thanh liền nhìn thấy Sở Vân Vân chắp tay sau lưng, đứng ở lối vào phòng tu luyện để chờ hắn.

Khi cửa phòng mở ra, Sở Vân Vân cũng liếc mắt nhìn lại, phát hiện vòng Cửu Thiên niệm luân kia đang bay sau lưng Sở Hi Thanh.

Nàng hơi nhướng mày: “Cũng không tệ lắm, xem ra ngươi đã tu luyện Cửu Luân thần ấn đến tầng thứ tư. Nhưng hai ngày tiếp theo, tốt nhất là ngươi đừng dùng môn tuyệt học này để ra tay với người khác, phải chờ nó ổn định một chút.”

Sở Hi Thanh đang muốn hỏi Sở Vân Vân chờ ở chỗ này là có chuyện gì sao, hay là muốn nói gì đó trước khi hắn tiến vào bí cảnh.

Sở Vân Vân lại nắm tay hắn, một hớp cắn vào cổ tay của hắn.

Nàng uống tầm bốn mươi ngụm máu, lúc này mới bỏ ra.

Sở Hi Thanh bế quan năm ngày, Sở Vân Vân không uống được máu.

Lần này, Sở Hi Thanh lại vào bí cảnh thời gian tận một tháng, vì vậy Sở Vân Vân muốn hút nhiều một chút.

“Ta dùng thời gian năm ngày, vẽ một tấm bản đồ trong bí cảnh thời gian cho ngươi.”

Sở Vân Vân dùng ngón tay lau vết máu nơi khóe miệng, lại mút nốt chút máu còn lại ở trên đầu ngón tay: “Kết cấu của bí cảnh thời gian sẽ thay đổi tại mọi lúc, nhưng khi xưa ta may mắn dòm ngó được một chút căn bản của bí cảnh thời gian, thấy rõ đầu nguồn của biến hóa, cho nên cũng có thể suy đoán được đại khái kết cấu bên trong bí cảnh thời gian.”

“Còn hơn một canh giờ nữa mới đến giờ, ngươi hãy mau học thuộc bản đồ này đi. Còn nữa, trước kia khi ta tiến vào bí cảnh thời gian, thì còn có một tiếc nuối rất lớn, cảm giác như bỏ lỡ một phần cơ duyên. Sau khi ngươi tiến vào trong, có thể thử thăm dò một hay. . .”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì không khỏi nhướng mày, hắn cảm thấy rất hứng thú với mấy lời này của Sở Vân Vân.

Sở Vân Vân không chỉ vẽ bản đồ của bí cảnh thời gian cho Sở Hi Thanh, mà còn vẽ Chân ý đồ của Vô Cực Trảm cho hắn.

Vô Cực Trảm cũng là một phương pháp có thể để thực lực của Sở Hi Thanh tăng mạnh trong thời gian ngắn, khiến cho hắn vô địch dưới ngũ phẩm, bất kỳ thiên kiêu, siêu thiên kiêu, thậm chí là người có tố chất thiên trụ hoặc là siêu thiên trụ cũng không phải đối thủ của hắn.

Tuy nhiên, lúc nào cũng có thể luyện Vô Cực Trảm, còn Cửu Luân thần ấn thì nhất định phải phân chia phân hồn, quá trình này vô cùng nguy hiểm.

Trong khi tu luyện thì không thể bị quấy rầy, hơi bất cẩn một chút thì sẽ có nguy cơ trọng thương, thậm chí là phát điên hoặc bỏ mình.

Vì vậy, Sở Hi Thanh tu luyện Cửu Luân thần ấn trước.

Sở Vân Vân dứt khoát vẽ chân ý đồ của Vô Cực Trảm ra.

Trước kia nàng không có chân nguyên, chỉ có một thân trình độ võ đạo cao siêu, nhưng không thể hòa chân lý võ đạo vào trong giấy, không thể vẽ Chân Ý Đồ.

Mãi đến tận bây giờ, nàng khôi phục khoảng bốn phần vạn chân nguyên, thì mới có thể miễn cưỡng vẽ Chân Ý Đồ dưới ngũ phẩm.

Sở Hi Thanh lập tức ghi nhớ bàn đồ của bí cảnh thời gian.

Hắn hơi khó hiểu: “Ta không thể mang bản đồ này vào trong sao? Nhất định phải nhớ kỹ?”

“Không thể mang vào.” Sở Vân Vân lắc đầu: “Chủ nhân bí cảnh thời gian còn sống sót, nơi đó từng là chiến trường thần linh viễn cổ, cũng là sân chơi của bọn họ. Theo ta được biết, Táng Thiên, Lê Tham, Tử Vũ, Quyền Bắc Thần, Huyền Nữ, Bạch Đế tử, Bạch Hổ và rất nhiều ý chí của thần linh đều quan tâm đến bí cảnh thời gian.”

“Ngươi cầm bản đồ theo, chính là gian lận, ngươi đoán xem bọn họ sẽ nghĩ thế nào? Có điều, ngoại trừ Huyền Nữ ra thì lực lượng Huyền Cảm của mấy vị còn lại không quá mạnh. Ngươi có thể ghi nhớ xuống, ẩn giấu từng đoạn trong chín phân hồn của ngươi, nhất định có thể giấu được Huyền Cảm của bọn họ.”

“Đây chính là lý do vì sao ta muốn ngươi học Cửu Luân thần ấn thật nhanh. Ngươi có Thuần Dương, Thái Thượng Thông Thần và Cửu Luân thần ấn, cũng coi như là ông trời tác hợp.”

Khóe môi Sở Hi Thanh hơi co quắp.

Mấy cái tên mà Sở Vân Vân vừa nói, tất cả đều là Ma thần nổi tiếng, nắm giữ việc sát phạt.

Điều này chứng tỏ sát phạt và cạnh tranh bên trong bí cảnh thời gian cực kỳ tàn khốc kịch liệt.

Sau đó, hắn thu hồi suy nghĩ lung tung, tập trung tinh thần để ghi nhớ.

Bản đồ bí cảnh thời gian cực kỳ phức tạp.

Nó cũng không phải một mặt phẳng, mà là một hình lập thể, trong đó có đầy rẫy những kết cấu phức tạp và huyền bí.

Địa vực cũng cực kỳ rộng rãi, quả thực chính là một tiểu thế giới.

Bên trong chẳng những có lực lượng còn sót lại của cự thần cổ đại, mà còn có rất nhiều di tộc cổ đại, cực kỳ nguy hiểm.

Chương 887: Phương Bất Viên

May mắn là trí nhớ của Sở Hi Thanh đã cực kỳ kinh người, hắn bỏ ra khoảng ba khắc thời gian, liền có thể ghi nhớ toàn bộ.

Ngay khi Sở Hi Thanh đang thử chia bản đồ ra làm nhiều mảnh, che giấu bên trong chín đạo phân hồn của mình, thì hai người Chu Lương Thần và Kế Tiễn Tiễn tràn đầy mệt mỏi mà đi vào trong sân.

Chu Lương Thần cầm một chiếc hộp màu vàng óng dài rộng ba thước, đi về phía Sở Hi Thanh.

Trên mặt hắn hiện lên vẻ xấu hổ: “Chủ thượng, thuộc hạ đã nhục sứ mệnh, ta chỉ tìm thấy một phần tài liệu chính của bí dược lục phẩm hạ.”

Chiếc hộp vuông trong tay hắn là tài liệu chính của bí dược lục phẩm hạ, bao quát hai loại thuốc, Thần Dương hoa và Huyền âm thảo.

Chiếc hộp màu vàng óng này chính là pháp khí bát phẩm chuyên được sử dụng để bảo quản hai loại thuốc này.

Chu Lương Thần đã mất rất nhiều sức lực vì thứ này.

Tuy rằng hắn có tiền, nhưng lại không có quan hệ gì ở nơi này.

Cuối cùng vẫn là Kế Tiễn Tiễn ‘trùng hợp’ tìm được người bán, Chu Lương Thần mới mua được hai loại tài liệu này.

“Không sao.” Sở Hi Thanh bật cười một tiếng, hắn cũng không để ý lắm: “Thật ra trong bí cảnh thời gian cũng có hai loại tài liệu này, ta bảo ngươi đi mua là để đề phòng chuyện không may thôi, lo trước khỏi họa sau mà. Có thì càng tốt, không có cũng không sao. Lương Thần ngươi đã phí nhiều sức lực vì thứ này, vất vả rồi.”

Bí cảnh thời gian là bí cảnh của Vô Tướng thần tông chuyên môn bồi dưỡng đệ tử lục phẩm thất phẩm, sao có thể không có Thần Dương hoa và Huyền âm thảo được?

Bằng không những đệ tử này thăng cấp trong bí cảnh kiểu gì?

Chỉ là Sở Hi Thanh cần hai phần bí dược, cho nên không thể chuẩn bị thêm một phần.

Huống hồ tiền mua thuốc cũng là Sở Hi Thanh mượn từ Chu gia, hắn nào có tư cách bất mãn?

Lúc này, Sở Hi Thanh lại nhìn Chu Lương Thần với ánh nghiêm túc: “Ngươi đã chuẩn bị bí dược cho mình chưa? Bí cảnh thời gian là thuộc Vô Tướng thần tông khống chế, có lẽ bên trong không có thứ ngươi muốn.”

Chu Lương Thần lại hiện lên vẻ phấn chấn, trả lời: “Chủ thượng không cần lo cho ta, trước khi lên phương bắc, nhà ta đã chuẩn bị cho ta bí dược thất phẩm thượng và lục phẩm hạ rồi.”

Sở Hi Thanh hơi gật đầu, sau đó ngậm lấy vài phần áy náy mà nhìn Kế Tiễn Tiễn: “Lần này, Vô Tướng thần tông chỉ cho ta hai danh ngạch vào bí cảnh thời gian. Ta chuẩn bị dẫn Tiểu Chiêu và Lương Thần vào trong, lần sau có cơ hội thì ta sẽ dẫn Tiễn Tiễn ngươi theo.”

Kế Tiễn Tiễn nghe vậy, chẳng những không bất mãn mà còn hơi vui vẻ.

Nàng đang lo nên làm gì để từ chối Sở Hi Thanh.

Bí cảnh thời gian đúng là rất tốt, Kế Tiễn Tiễn cũng trông mà thèm.

Hiện giờ, nàng chỉ còn thiếu nửa năm nữa là có thể thăng cấp tứ phẩm, ở trong bí cảnh thời gian một năm, đủ để nàng thăng cấp rồi.

Vấn đề là tu vị của nàng đã là ngũ phẩm thượng, căn bản là không vào được bí cảnh lục phẩm này.

Nếu như Sở Hi Thanh muốn đưa nàng theo thật, vậy thì hoặc là làm thần linh tức giận, hoặc là sẽ lòi đuôi, sẽ không có kết quả thứ ba.

Bạch Tiểu Chiêu đã hóa thành điêu thì lại ‘a’ một tiếng, thân hình như thiểm điện mà nhảy lên vai Sở Hi Thanh.

Lúc này, khóe môi Sở Hi Thanh giật giật vài cái.

Tiểu Tóc Húi Cua trong cơ thể hắn đã bắt đầu tạo phản.

Rõ ràng là Sở Hi Thanh đã đáp ứng nó, sau khi đến phương bắc thì sẽ dẫn nó đi săn bắt, không dẫn Bạch Tiểu Chiêu theo.

Việc này là Sở Hi Thanh đuối lý.

Nhưng từ kết cấu của bí cảnh thời gian, thả tiểu Tóc Húi Cua ra ngoài hóng gió một chút là không có vấn đề.

Hắn vội vàng an ủi tên nhóc này.

. . .

Nửa canh giờ sau, Sở Hi Thanh và Chu Lương Thần khởi hành đi đến sơn môn Thượng viện của Vô Tướng thần tông.

Đó là một cánh cổng chào bằng đá cao đến trăm trượng, đứng vững nơi sườn núi.

Trên cao nhất là bốn chữ ‘Vô Tướng thần tông’ rất to lớn, mỗi một bút đều tựa như đao như kiếm.

Mười cái trụ đá ở cổng chào tràn đầy hoa văn đầy màu sắc, tổng cộng mười hai loại thần thú, trông rất sống động.

Mặc kệ là mấy chữ lớn kia, hay là các hình vẽ trên đó, tất cả đều chất chứa võ ý ác liệt đến cực điểm.

Trong truyền thuyết, cổng chào này được xuất từ tay tông chủ đời thứ hai của Vô Tướng thần tông.

Bản thân nó chính là một bộ Chân Ý Đồ, không chỉ có thể áp chế tất cả lực lượng ác sát tai họa đến gần nó, mà người ngoài còn có thể tìm hiểu võ học vô thượng từ trong những hình vẽ đó.

Vì vậy, bảy ngàn năm trước Vô Tướng thần tông đã tiêu hao rất nhiều sức lực, để chuyển nó từ tổng sơn Vô Tướng thần tông về đây.

Khi Sở Hi Thanh đến nơi này, dưới cổng chào đã có rất nhiều đệ tử của Vô Tướng thần tông, tất cả đều đang nghiên cứu các đồ án ở trên cổng chào.

Chân ý bên trong cổng chào này vô cùng cao siêu, hơn nữa lại là miễn phí, không cần lượng lớn thiện công như Tàng Kinh lâu.

Chương 888: Phương Bất Viên (2)

Ngoài ra, còn có hơn 190 nam nữ đang tụ ở một bên khác của cổng chào.

Đại đa số người trong bọn họ đều mặc trang phục đệ tử ngoại môn, trong đó còn có mười mấy đệ tử nội môn, tu vị thì nằm trong khoảng thất phẩm đến lục phẩm.

Sở Hi Thanh cũng biết, những người này đều là đệ tử chuẩn bị tham gia bí cảnh thời gian.

Hắn tăng tốc độ đi qua.

Tất cả mọi người ở đây đều đang bàn luận sôi nổi.

“Sao tự nhiên tông môn lại mở bí cảnh thời gian? Quá khứ đều mở sau khi tuyển đệ tử xong cơ mà?”

“Còn không phải là vì hai vị Huyết Nhai dự bị sao? Như vậy mà cũng không nhìn ra? Tông môn đây là không tiếc tất cả để giúp bọn họ gia tăng tu vị.”

“Vậy những đệ tử mới nhập môn vào ba tháng sau thì phải làm sao?”

“Cái này còn cần ngươi bận tâm? Có người nói lần này là trường hợp đặc biệt, tông môn đã phí một viên ‘Thời Không mật thạch’, chuẩn bị mở nhiều hơn một lần, sẽ không ảnh hưởng đến ba tháng sau. Lần này coi như là có lợi cho các môn phái khác, trăm năm cũng không gặp được tình huống như này đâu.”

Khi Sở Hi Thanh đến, những đệ tử ngoại môn nội môn của Vô Tướng thần tông này nhất thời cảm thấy phấn chấn.

“Đây chính là Sở sư đệ, một trong hai vị Huyết Nhai dự bị.”

“Khi biện máu trước đao thì nhìn quá xa nên không rõ, bây giờ nhìn kỹ thì quả nhiên là rất anh tuấn! Bảo sao tông chủ lại vui vẻ như vậy.”

Sở Hi Thanh thì lại ôm quyền, vẻ mặt vui sướng nói: “Tại hạ Sở Hi Thanh, gặp qua chư vị sư huynh sư tỷ, sư đệ sư muội. Sở mỗ mới vào thần tông, kính xin chư vị đồng môn quan tâm nhiều hơn.”

Một đám đệ tử nghe vậy, có người im lặng không lên tiếng, có người tràn đầy hứng thú mà quan sát Sở Hi Thanh, có người thì lại là vẻ mặt xúc động, cười ha ha.

“Đây là tất nhiên! Ngươi là Huyết Nhai dự bị, chúng ta đương nhiên sẽ quan tâm nhiều hơn.”

“Việc này là đương nhiên, lần này chúng ta thật ra cũng là nhờ phúc của ngươi nên mới có thể vào bí cảnh thời gian sớm hơn ba tháng.”

“Sở sư huynh bây giờ là hạng 91 trên Thanh Vân Tổng Bảng, một trong Thần Tú Thập Kiệt đao. Sức chiến đấu kinh người, phải là sư huynh quan tâm đến chúng ta nhiều hơn mới đúng.”

Sở Hi Thanh mỉm cười đáp lại, trò chuyện với những sư huynh đệ này. Cùng lúc đó, Sở Mính cũng dẫn theo hai Đạo thị ngự không đến nơi này.

Sau khi nàng bay đến gần, cũng là mỉm cười, cứ chỉ nhàn nhã, tự nhiên hào phóng mà thi lễ với mọi người: “Kinh Tây Sở Mính, gặp qua chư vị đồng môn!’

Rõ ràng là đám đệ tử ở đây coi trọng nàng hơn xa Sở Hi Thanh, tất cả đều nghiêm túc đáp lễ.

Hôm trước, mọi người tận mắt nhìn thấy máu của Sở MÍnh đã làm Huyết Nhai thần đao có phản ứng lớn như thế nào. Tuy Sở Hi Thanh cũng làm cho đao khí của Huyết Nhai thần đao hóa hình, nhưng khí tượng lại yếu hơn Sở Mính rất nhiều.

Nếu tông môn muốn Thần Ý Xúc Tử Đao tái hiện nhân thế, vậy còn phải trông chờ vào vì đại tiểu thư Kinh Tây Sở thị này.

Tuy rằng hai người đều là Huyết Nhai dự bị, nhưng sức nặng thì lại hoàn toàn khác nhau.

Nhưng trong những người ở đây, cũng có người hiểu biết rõ ràng, đều biết Vô Tướng thần tông càng tin tưởng Sở Hi Thanh hơn.

Bọn họ đều bình thản đứng tại chỗ, âm thầm cười gằn.

Sở Mính thì lại nhếch miệng cười, liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh một chút.

Sau đó, nàng tránh ra một bước: “Sở Sơn, Sở Thạch, còn không mau mang dâng lễ vật lên cho chư vị đồng môn đi?”

Nàng quay đầu cười tủm tỉm với mọi người, nói: “Tiểu muội mang đến chút lễ mọn, kính xin chư vị đồng môn chớ khước từ. Tiểu muội chỉ mong ngày sau, chư vị có thể chăm nom tiểu muội một hai.”

Dựa theo Long Hắc Hổ giải thích, đệ tử có tư cách tham gia bí cảnh thời gian ngày hôm nay, đều là nhân vật tinh anh trong ba năm gần đây của tông môn, cũng là đối tượng mà nàng cần kết giao.

Không lâu sau, khi tiến vào bí cảnh thời gian thì cũng cần những người này giúp đỡ, đảm bảo an toàn.

Mọi người đều chú ý đến một đống túi vải như núi ở trong tay hai Đạo thị ở sau lưng Sở Mính.

Những túi vải này chỉ có kích thước bằng đầu ngón tay, nhìn từ ngoài thì có vẻ như là bình đan dược.

Chờ đến khi Sở Sơn và Sở Thạch đưa những túi vải này đến trong tay bọn họ, mấy người trong đó lặng lẽ mở ra, sau đó mặt liền hiện lên vẻ vui mừng.

Bên trong là một bình Thiếu Hạo Đan, một bình Nguyên Dương Đan, một bình Hồi Xuân Đan.

Tất cả đều là mười viên, hai cái trước là đan dược phụ trợ tu hành, Hồi Xuân Đan thì là khôi phục thương thế, hồi phục nguyên khí.

Giá trị của chúng khoảng tầm ba ngàn lượng, dù là đối với những đệ tử nội môn ngoại môn xuất thân giàu có ở đây, thì cũng coi như là một phần hậu lễ khiến người ta vui mừng.

Thái độ của mọi người với Sở Mính cũng càng nhiệt tình hơn.

Tuy nhiên, không biết là vô tình hay cố ý, mà chỉ có hai người Sở Hi Thanh và Chu Lương Thần là không có lễ vật.

Chương 889: Phương Bất Viên (3)

Sở Hi Thanh thì cũng không để ý lắm, bọn họ đã trở mặt rồi, với tính tình của Sở Mính, sao có thể dùng mặt nóng dán vào cái mông lạnh của hắn.

Hắn chỉ âm thầm líu lưỡi.

Kinh Tây Sở thị thật sự là giàu có, hơn 190 phần lễ vật này, chính là hơn 60 vạn lượng bạc.

Sở Hi Thanh chợt nghĩ đến, những của cải này rất có thể là từ trưởng phòng của Sở gia, trong lòng lập tức không vui.

Người tứ phòng Sở gia thật sự là đám tạp chủng, cầm tiền của nhà hắn để đi thu mua lòng người.

Nể tình Sở Mính chặn đao cho hắn, nên hắn bỏ qua lần này.

Chờ ngày sau, sớm muộn gì cũng tính rõ ràng với bọn họ.

Đúng lúc này, bảy bóng người bay đến nơi này.

Đó là đại trưởng lão Chiến đường Ngạo Quốc, đại trưởng lão Giáo Viên viện Thanh Hư Tử, đại trưởng lão Thuật Sư viện Tri Phi Tử và bốn vị trưởng lão có dung mạo khác nhau, nam nữ khác nhau.

Đám đệ tử thấy thế thì không khỏi ầm ĩ lên.

Tất cả đều không ngờ hành trình bí cảnh thời gian này, sẽ do ba vị đại trưởng lão tự mình dẫn đội.

Những năm trước, đều là do Thanh Hư Tử và hai vị trưởng lão đi theo hộ tống.

Bọn họ lập tức khôi phục yên lặng, thần thái nghiêm túc, một mực cung kính, phạm vi trăm trượng chung quanh đều có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Sau khi Ngạo Quốc bay xuống, liền quét mắt nhìn mọi người ở đây một chút.

Vị đại trưởng lão Chiến đường này, quanh người có huyết sắc nồng nặc quấn quanh, khí thế cũng cực kỳ bá đạo.

Khi hắn đến, tất cả phi hạc đang nô đùa ở quanh đây cũng phải ngừng âm thanh, đàng hoàng bay xuống mặt đất.

Tất cả chim tước chuột thỏ, phi trùng ruồi muỗi ở chung quanh đều phải ẩn nấp trong bụi cỏ, không dám lên tiếng.

Mặt mũi hắn khá giống một con trâu rừng. Mũi chiếm gần non nửa khuôn mặt, mũi hít khí trắng, phun ra huyết quang.

Hai mắt thì to lớn như chuông đồng, tràn đầy hung quang, nhìn thấy tất cả sợ hãi trong lòng mọi người.

Ánh mắt của Ngạo Quốc hơi dừng lại trên người Sở Hi Thanh và Sở Mính, sau đó liền thu hồi tầm mắt.

Hắn quay đầu nhìn về phía Tri Phi Tử: “Người đông đủ rồi, trực tiếp lên đường đi, đừng rề rà.”

Tri Phi Tử hơi gật đầu, hắn hơi khoát tay, lập tức có vô số phù lục bay ra từ trong tay áo của hắn, rồi hóa thành chim bay.

Những tấm phù lục này bay đến giữa không chung rồi bắt đầu chắp vá kết hợp, cấu tạo thành một tòa thuyền bay dài tầm ba mươi trượng.

“Đi thôi!”

Tri Phi Tử ngự không mà lên, rơi vào trên thuyền bay kia.

Mà theo mấy người Ngạo Quốc lên thuyền, chư vị để tự cũng bắt đầu thể hiện thần thông, hoặc là ngự không mà lên, hoặc là thi triển thân pháp, đạp không mà lên, tất cả đều nhảy lên chiến thuyền ở hai mươi trượng trên không kia.

Sở Hi Thanh đã có thể thích nghi với huyết mạch Bạch Hổ, sau lưng hắn hiện ra đôi cánh Bạch Hổ, cũng vẫy cánh mà bay lên, rơi vào trên thuyền.

Ngạo Quốc và chư vị trưởng lão đều ngồi ở đầu thuyền, đám đệ tử thì tìm một vị trí để ngồi xuống.

Sở Hi Thanh nhìn ra các đệ tử rất kính nể và sợ hại Ngạo Quốc, thậm chí là câm như hến.

Bao quát cả Sở Mính, tất cả mọi người đều ngồi đàng hoàng tại chỗ, không nói một lời, không dám nhúc nhích.

Sở Hi Thanh cũng rất kiêng kị vị đại trưởng lão có khí thể bá đạo này.

Hắn cũng ngồi im lặng không lên tiếng, dành thời gian nghiên cứu Chân Ý Đồ của Vô Cực Trảm mà Sở Vân Vân đưa cho.

Tốc độ của chiếc thuyền này rất nhanh, còn nhanh hơn thuyền Bình Thiên rất nhiều. Nó qua lại ở trong sơn mạch, chỉ một khắc thời gian mà đã bay xa ngàn dặm.

Khoảng tầm một canh giờ sau, chiếc thuyền bay này bỗng nhiên lơ lửng giữa không trung.

Đại trưởng lão Thuật Sư viện Tri Phi Tử cũng không quá coi trọng cảm nhận của hành khách trên thuyền, chỉ chưa đến ba cái hô hấp, chiếc thuyền đang bay với tốc độ một khắc ngàn dặm này đã đột ngột dừng lại.

Mọi người trên thuyền đều bất ngờ không kịp chuẩn bị, suýt nữa thì ngã khỏi thuyền.

“Chúng ta đi xuống!”

Theo Tri Phi Tử phất tay áo, chiếc thuyền này lại giải thể, hóa thành từng mảng từng mảng phù lục rồi bay vào trong tay áo của hắn.

Đám người Sở Hi Thanh cũng không thể không thi triển các loại thần thông và thân pháp để hạ xuống mặt đất.

Sau khi Sở Hi Thanh hạ xuống mặt đất, liền ngưng thần đánh giá chung quanh.

Đây là một hẻm núi to lớn, bốn phía đều là ngọn núi cao chót vót.

Trung ương hẻm núi là một tòa thạch tháp khổng lồ, cao vút tận mây.

Ngoài tháp thì lại được khắc vô số đồ đằng và văn tự cổ đại, nhìn qua rất đơn sơ, cổ điển, thô ráp, lại vừa sâu xa tối nghĩa khó hiểu.

Bên ngoài thạch tháp còn có năm đám người khác, trong đó có hai đội là khoảng một trăm người, ba đội còn lại thì có khoảng sáu mươi người, bọn họ đều mặc trang phục không giống với Vô Tướng thần tông.

Khi Sở Hi Thanh đang quan sát những người này, một thanh niên trẻ mặc áo xanh đệ tử nội môn, khuôn mặt ngay ngắn chỉnh tề, mũi rộng tai to, thân thể lùn mà cường tráng đã đi đến bên cạnh Sở Hi Thanh.

“Những người này đều là tông phái minh hữu hoặc phụ thuộc của Vô Tướng thần tông ta. Huyền tông nhị phẩm Thần Hoang Bất Lão thành và Bắc Thiên Môn, tông phái tam phẩm Huyền Minh phái và Tuyệt Bích kiếm phái và Vĩnh Hàn cung. Mỗi khi thần tông chúng ta mở bí cảnh, đều sẽ chia cho bọn họ một ít danh ngạch.”

Chương 890: Phương Bất Viên (4)

Sở Hi Thanh nhìn người này một chút, chắp tay nói: “Xin hỏi sư huynh là?”

“Tại hạ Phương Bất Viên!” Phương Bất Viên cười, ôm quyền đáp lễ: “Sư đệ, ngươi hẳn là đã nghe nói đến ta?”

Sở Hi Thanh lập tức biết người này là ai: “Thì ra là Phương đại chưởng quỹ!”

Đây là con trai của đại trưởng lão Tuần Sơn viện Phương Chính, cũng là một trong những người mà Kiếm Tàng Phong dặn hắn phải cẩn thận.

Có người nói, kẻ này được gọi là ‘vạn sự thông’ ở trong Vô Tướng thần tông, ngoài ra còn là thương nhân pháp khí, mật thám, thương nhân đan dược, làm ăn tất cả mọi thứ, có thể nói là thần thông quảng đại.

Tuy rằng người này có gia thế hơn người, nhưng lại chưa được chút ân trạch nào của cha mình.

Đại trưởng lão Tuần Sơn viện Phương Chính làm người nghiêm túc chính trực, khốc liệt hà khắc, hoàn toàn không hợp với đứa con Phương Bất Viên này.

Có người nói Phương Bất Viên không chịu gia nhập Chiến đường, Ngự đường và Tuần Sơn đường, lại không chịu khổ công tu hành, lãng phí thiên tư tốt đẹp, chỉ một lòng một dạ muốn làm ăn.

Vì vậy, Phương Chính nhìn thấy Phương Bất Viên liền đánh, gặp mặt liền mắng.

Tướng mạo người này cũng rất thú vị, toàn thân đều không có một chỗ tròn, ngay cả cánh tay và hai chân cũng là bắp thịt cuồn cuộn.

(Phương Bất Viên = Vuông không tròn)

Nhưng Kiếm Tàng Phong đánh giá người này rất nham hiểm, nếu tiếp xúc với hắn thì phải cực kỳ cẩn thận.

Phương Bất Viên nghe vậy thì vui vẻ: “Ngươi nghe cái danh hiệu ‘Đại chưởng quỹ’ này từ chỗ của Kiếm sư huynh đúng không? Hắn nhất định đã nói rất nhiều điều xấu về ta, nhưng mà ta nói với ngươi, đây đều không phải sự thật. Phương mỗ làm ăn đều lấy danh tự làm đầu, ngược lại là Kiếm Tàng Phong kia, nhìn thì thành thật trung hậu, nhưng thật ra đầy một bụng ý xấu.”

Sau đó, thần sắc hắn nghiêm túc, ôm quyền với Sở Hi Thanh: “Mạo muội đến tìm Sở Hi Thanh nói chuyện, thật ra là Phương mỗ có việc muốn nhờ. Tuy rằng bí cảnh thời gian là bí cảnh mà tông môn nắm giữ, nhưng một ít tông phái ở phương bắc cũng nắm giữ lối vào, bọn họ có thể vụng trộm đi vào trong.”

“Vì vậy, mỗi lần mở bí cảnh, tông ta đều sẽ có hai mươi ba mươi người thương vong. Tỉ lệ thương vong này không lớn, nhưng Phương mỗ rất tiếc mạng, không thể không đề phòng, cho nên muốn cầu cái bình an với Sở sư đệ.”

“Bình an?” Sở Hi Thanh không hiểu, hỏi: “Có ý gì?”

“Mời sư đệ chú ý cái ấn quyết này của ta.”

Phương Bất Viên bắt đầu bắt ấn: “Nếu như Phương mỗ gặp nạn trong bí cảnh, sẽ thả một pháo hoa bảy màu. Cái pháo hoa này là độc nhất vô nhị, cách xa mấy chục dặm cũng có thể nhìn thấy. Nếu như sư đệ nhìn thấy, làm ơn ra tay cứu viện.”

“Ngươi có thể kết ấn quyết này, đến khi đó sẽ có linh quang dẫn đường, dẫn dắt sư đệ đến vị trí của ta. Phương mỗ sẽ không để sư đệ đi một chuyến tay không, đến khi đó, mặc kệ có chiến đấu hay không, Phương mỗ đều lấy năm vạn lượng bạc ra để trả ơn. Nếu như kẻ địch khá nhiều, hoặc là tình hình quá nguy hiểm, vậy thì còn sẽ thêm tiền, giá cả không quan trọng.”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, ta còn có thời gian đi cứu ngươi sao? Chính ta còn nguy như trứng chồng, chỉ kém hơn Sở Mính một chút thôi.

Mãi đến khi Phương Bất Viên nói đến bạc, sắc mặt hắn mới hòa hoãn lại.

Tuy nhiên, trong lòng Sở Hi Thanh vẫn hơi khó hiểu: “Vì sao Phương sư huynh muốn tìm ta? Chư vị đồng môn ở đây đều là ngọa hổ tàng lòng. Còn nữa, nếu như sư huynh lo lắng nguy hiểm, ngươi có thể không đi vào mà?”

Phương Bất Viên nở nụ cười thản nhiên: “Nơi này ngọa hổ tàng long, nhưng cũng chỉ có một hai vị là có thực lực có thể so với sư đệ thôi.”

Hắn vừa nói còn vừa cố ý liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Chiêu ở trên vai Sở Hi Thanh một chút.

Con Ngũ vĩ Phong Sinh thú này rất lợi hại, dường như sắp tiến hóa thành Thừa Hoàng rồi.

Có lẽ ngũ phẩm thượng bình thường cũng không phải đối thủ của nó.

Tin tức của hắn nhanh nhạy, biết Sở Hi Thanh còn chém giết Chúc Không Minh và đánh bại Sở Mính, hoàn toàn không phải kẻ yếu.

“Thật ra ta cũng không muốn đi vào bí cảnh thời gian, nhưng mà . . .

nhưng mà. . .”

Khi Phương Bất Viên lắc cái đầu vuông, thở dài không thôi, thì một người phía sau hắn lại cười gằn nói: “Hắn là sợ Phương đại trưởng lão đánh gãy chân hắn, không thể không đi một chuyến. Cái tên này nghĩ là đằng nào cũng đi một chuyến, không bằng nhân cơ hội kiếm lời một phen. Vì vậy lần này hắn đi vào, đã mang theo không ít thứ tốt ở trên người, chuẩn bị vào bí cảnh để làm ăn, hắn đang sợ bị người khác cướp.”

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua, phát hiện đó là một thiếu niên anh khí bừng bừng, hai tay ôm kiếm, sắc mặt lạnh lùng.

Người này khoảng tầm mười bảy mười tám tuổi, cũng ăn mặc trang phục đệ tử nội môn.

Phương Bất Viên nghe vậy thì cũng không để ý, cười giới thiệu với Sở Hi Thanh: “Hắn là Lãnh Sát Nam, được xưng là Sát Na Kiếm, được ta mời làm bảo tiêu.”

Chương 891: Phương Bất Viên (5)

Sở Hi Thanh lại khó hiểu mà quan sát Phương Bất Viên một chút.

Hắn thấy tên này chỉ mặc một cái áo bào xanh, không giống như là cầm theo rất nhiều đồ.

Thậm chí trên người Phương Bất Viên còn không có nổi một cái bao.

Chẳng lẽ tên này mang theo một cái pháp khí không gian?

Thứ này rất đắt, chỉ có Khí sư tinh thông pháp môn thời gian, hơn nữa tu vị pháp thuật phải đạt đến tam phẩm mới có thể luyện chế.

Bởi vì yêu cầu cực kỳ hà khắc, cho nên không có bao nhiêu pháp khí không gian lưu truyền trên đời, rất nhiều cao nhân nhị phẩm tam phẩm trên Địa Bảng cũng không có.

Ngay khi Sở Hi Thanh đang đánh giá Phương Bất Viên, tìm kiếm tung tích của kiện pháp khí kia, hắn lại nghe thấy một tiếng rống to.

“Tại hạ đệ tử chân truyền Huyền Minh phái, Doãn Phi Hồng hạng 87 Thanh Vân Tổng Bảng, hạng 6 Thần Tú Thập Kiệt kiếm. Muốn lĩnh giáo kiếm pháp, phân cao thấp với Kinh Tây Sở mính của Thần Tú Thập Kiệt kiếm, không biết Sở đại tiểu thư có dám ứng chiến không?”

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều liếc mắt nhìn về phía giọng nói kia.

Đó là một thiếu niên thanh tú, cũng khoảng mười sáu tuổi.

Người này tay đè trường kiếm ánh mắt kiệt ngạo, nhìn chằm chằm vào phương hướng đội ngũ của Vô Tướng thần tông.

Có điều, hai vị trưởng lão của Huyền Minh phái ở bên cạnh hắn thì lại biến sắc, nhíu chặt lông mày.

Sau đó, mọi người đều quay đầu lại, nhìn về phía Sở Mính ở trong đám người.

Sở Mính rơi vào do dự.

Nàng không muốn ứng chiến.

Nếu như luận bàn so tài bình thường, nàng sẽ không sợ hãi.

Sợ chính là không bình thường.

Hiện tại, chuyện nàng có huyết mạch Nhai Tí, có hi vọng nắm giữ Thần Ý Xúc Tử Đao đã truyền ra ngoài.

Dựa theo lẽ thường, sẽ không có người cố tính gây sự với Vô Tướng thần tông.

Nếu dám gây sự với nàng vào thời điểm này, nhất định là có mưu đồ khác!

Sở Mính nghĩ đến giải thưởng của mình ở Sát Sinh lâu và Vãng Sinh thiên.

Sắc mặt của nàng hơi đen, hừ nhẹ một tiếng nói: “Không có hứng thú! Ngươi muốn xem kiếm của ta, sau khi vào bí cảnh thì lại giao thủ cũng không muộn.”

Theo Sở Mính vừa nói xong, đám người nhất thời nghị luận ầm ĩ.

Đám đệ tử của Thần Hoang Bất Lão thành và Bắc Thiên môn kia, tất cả đều là sắc mặt quái dị, tựa như đang cố nhịn cười.

Còn có mấy người trắng trợn cười nhạo, không thèm kiêng dè.

Mà người của Vô Tướng thần tông thì lại nhíu chặt lông mày.

Không phải bọn họ không hiểu nỗi lo của Sở Mính.

Nhưng hành vi từ chối chiến đấu của Sở Mính, lại làm hỏng uy danh của Vô Tướng thần tông bọn họ.

Tuy rằng lúc trước bọn họ cầm lễ vật của Sở Mính, nhưng lúc này không khỏi sinh ra một chút bất mãn.

Đại trưởng lão Chiến đường Ngạo Quốc thì mặt đã xanh mét.

Hắn lườm Sở Mính một chút, sắc mặt âm trầm như nước.

Vẻ mặt của Doãn Phi Hồng cũng rất thất vọng, hắn mỉm cười một tiếng, lại ôm quyền nói: “Nghe nói Huyết Nhai dự bị Sở Hi Thanh của quý tông cũng đứng thứ 7 Thần Tú Thập Kiệt đao, đã từng đánh bại Sở Mính bằng bốn mươi bốn đao, không biết Sở huynh có dám ứng chiến? Luận bàn một hai với Doãn mỗ?”

Đám người Vô Tướng thần tông nghe vậy thì lại nhìn về phía của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh không chờ ánh mắt của mọi người nhìn vào mình, liền nhướng mày lên, không chút do dự: “Được!”

Hắn trực tiếp nhảy lên trời, phi thân đến trước người Doãn Phi Hồng, tay đè chuôi đao cười hỏi: “Doãn huynh, chỉ là luận bàn bình thường? Hay là vừa phân cao thấp, cũng quyết sinh tử?”

Doãn Phi Hồng cũng là tay đè kiếm, sắc mặt thản nhiên: “Đều là người một nhà, quyết sinh tử cái gì? Ta chỉ muốn lĩnh giáo đao của Sở huynh, xem xem có vượt qua kiếm của Doãn mỗ hay không thôi?”

“Sở Mính không dám ứng chiến, vậy chiến thắng Sở huynh cũng không khác biệt. Thắng ngươi, Doãn mỗ chính là hạng 4 Thần Tú Thập Kiệt kiếm!”

Lúc này, hắn búng tay một cái, một viên tiền đồng bay lên trời.

Ánh mắt Doãn Phi Hồng âm u: “Nơi này có chư vị trưởng lão, ngươi và ta cũng không cần tìm người làm trọng tài, khi tiền rơi xuống, chúng ta ra tay là được.”

Sở Hi Thanh hơi gật đầu, biểu thị tán thành.

Hắn kiên trì chờ đến khi đồng tiền rơi xuống, lúc này, bên hông hai người gần như đồng thời vang lên một tiếng ‘sặc’.

Sở Hi Thanh rút chính là Kim Phong Ngọc Lộ đao, nhưng rõ ràng vẫn nhanh hơn hai đường.

Nhưng khi lưỡi đao của hắn sắp đến cổ họng của Doãn Phi Hồng, hắn nhìn thấy một hàn quang chín màu bay ra từ trong tay áo của đối phương.

Sở Hi Thanh lập tức nhận ra, đó là một loại ám khí cực kỳ mạnh mẽ, Cửu Dương Phá Nguyên châm.

Trong mắt của hắn nhất thời lộ ra một vệt lệ khí.

Tên trước mắt này, mục đích không phải là so tài luận bàn, mà là muốn lấy mạng của hắn!

Khi tay áo của Doãn Phi Hồng hiện hàn quang, hắn đã chuẩn bị thoát thân khỏi hẻm núi này.

Nơi này có năm vị đại cao thủ nhị phẩm như Ngạo Quốc, hắn vẫn muốn thử bí pháp mà mình chuẩn bị từ trước một lần.

Tuy nhiên, một cái chớp mắt tiếp theo, Doãn Phi Hồng liền cảm thấy không đúng, bởi vì Sở Hi Thanh ở trước mắt hắn bỗng nhiên tan ra như mây khói.

Chương 892: Cầu ban cho một bại

Con ngươi của Doãn Phi Hồng không khỏi co rút lại, lòng tràn đầy ý kinh ngạc.

Ý niệm của mình lại không thể khóa được chân thân của Sở Hi Thanh?

Đây dường như là một chiêu thức trong Mị Ảnh Vân Tung của Vô Tướng thần tông, gọi là Vân Ngân Mị Ảnh? Có thể na dị ở tốc độ cao, đồng thời để lại một ảo ảnh mây khói tại chỗ.

Như vậy bây giờ Sở Hi Thanh đang ở nơi nào? Hắn lại sử dụng chiêu thức này vào lúc nào?

Cửu Dương Phá Nguyên châm có uy lực cực kỳ mạnh mẽ, nếu trong khoảng cách gần, có thể đánh chết cao nhân tứ phẩm.

Nhưng nếu như phóng không trúng, thì cái Cửu Dương Phá Nguyên châm này lại chẳng có tác dụng gì.

Ngay khi Doãn Phi Hồng đang suy nghĩ rất nhanh, hắn liền nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Sở Hi Thanh vang lên từ sau lưng.

“Ngươi đang tìm ta?”

Khoảnh khắc này, mấy chục viên Cửu Dương Phá Nguyên châm đã đánh tan đoàn mây khói mà Sở Hi Thanh để lại.

Chân thân của Sở Hi Thanh cũng đồng thời xuất hiện ở sau lưng Doãn Phi Hồng, trong tay hắn cầm Ngọc Khuê Kim Nghiệt đao, theo một đạo ánh sáng màu xanh ngọc xuất hiện, đầu của Doãn Phi Hồng lập tức bay lên, lượng lớn máu tươi phun thẳng lên trời.

Doãn Phi Hồng hơi biến sắc, tầm nhìn trước mắt không ngừng xoay tròn.

Đây là Thần Thương phá pháp!

Sở Hi Thanh này, quả nhiên là có lực lượng phá pháp cực kỳ mạnh mẽ, khiến cho bí pháp của hắn hoàn toàn mất tác dụng.

Nhưng hắn lại không hề hoảng hốt, dù một đao của Sở Hi Thanh đã chém nát nguyên thần của hắn, thì Doãn Phi Hồng vẫn không hề dao động.

Tại ngoài năm mươi trượng, khóe môi Ngạo Quốc cong lên, hơi hàm chứa thưởng thức mà nhìn tình cảnh này.

“Không tệ, lực lượng thần phách của hắn rất mạnh! Thái Thượng Thông Thần này cũng cực kỳ mạnh mẽ.”

Hắn đã nhìn ra, Sở Hi Thanh có thể né tránh từ trước, là do Thái Thượng Thông Thần dự báo trước, Sở Hi Thanh cảm nhận được nguy hiểm, lập tức thi triển Vân Ngân Mị Ảnh để rời khỏi chỗ đó.

Sở Hi Thanh chém ra hai đao cũng làm người ta kinh ngạc, một đao lại nhanh hơn một đao.

Trong cấp độ lục phẩm, không có bao nhiêu người có thể đỡ được khoái đao của hắn.

Có lẽ toàn bộ thiên hạ này cũng không quá một trăm người.

Đại trưởng lão Thuật Sư viện Tri Phi Tử thì lại lạnh lùng nói: “Người này còn chưa chết hẳn, có người đắp nặn cho hắn thân thể và nguyên thần khác.

“Bảo sao hắn lại có can đảm này.”

Một ông lão mang trường kiếm đứng sau ba vị đại trưởng lão cười gằn: "Nhưng tu vị của người này không đủ ngũ phẩm, đắp nặn nguyên thần khác thì còn là chính hắn sao? Dùng bí pháp ma môn để đắp nặn nguyên thần và thân thể, rốt cuộc là tà mà hay vẫn là Doãn Phi Hồng?"

"Huống hồ, lời nói của đám tà ma kia cũng có thể tin sao? Đấy là còn chưa nói đến lần này hắn không thu hoạch được gì. Doãn Phi Hồng này thật sự là vô cùng ngu xuẩn."

"Vậy thì chưa chắc." Thanh Hư Tử thu hồi kiếm khí bên ngoài cơ thể, sắc mặt thản nhiên: "Nếu như là ta, không chỉ sẽ giữ đúng lời hứa, mà còn cho hắn nhiều chỗ tốt khác."

Vẻ mặt Tri Phi Tử sững sờ, sau đó mới bừng tỉnh: "Thiên kim mua xương ngựa sao? Những người kia không chừa thủ đoạn nào, muốn đẩy Huyết Nhai thánh truyền của chúng ta vào chỗ chết, thật sự là vướng tay vướng chân."

Hắn đoán được ý định của những người kia.

Từ nay về sau, Vô Tướng thần tông chắc chắn sẽ là thần hồn nát thần tính, nghi thần nghi quỷ.

Bọn họ không thể yên tâm với bất kỳ người nào tiếp cận Sở Hi Thanh và Sở Mính.

Ngay khi chưa vị trưởng lão của Vô Tướng thần tông đang nói chuyện.

Tất cả mọi người trong khe núi đều yên lặng như tờ.

Trên mặt bọn họ đều ngậm lấy vài phần kinh ngạc.

Không phải kinh ngạc vì cái chết của Doãn Phi Hồng, mà là vì Sở Hi Thanh có thể né tránh Cửu Dương Phá Nguyên châm, rồi hai đao chém chết Doãn Phi Hồng.

Đây chính là hạng 6 Thần Tú Thập Kiệt kiếm! Chỉ kém Sở Mính hai hạng.

Hai vị đại trưởng lão của Huyền Minh tông thì lại như cha mẹ chết.

Doãn Phi Hồng thì nhân vật trên Thanh Vân Tổng Bảng, là một thiếu niên anh kiệt cấp siêu thiên kiêu.

Đối với thần tông nhất phẩm như Vô Tướng thần tông, thì có lẽ một nhân vật như vậy cũng không tính là gì, nhưng đối với Huyền Minh tông, thì lại là một nhân vật trụ cột của môn phái.

Trước kia, bọn họ đã phải trả giá cực lớn để đào Doãn Phi Hồng gia nhập tông môn.

Thiên hạ bây giờ, dưới tình huống đầy đủ tài nguyên, một thiên kiêu bình thường có hi vọng tu luyện đến tam phẩm, siêu thiên kiêu lại có tố chất tu luyện đến nhất phẩm, tiền đề là bọn họ có thể đạt được bí dược tương ứng.

Cấp thiên trụ, không chỉ có tốc độ tu luyện cực nhanh, còn không có chướng ngại gì mà nhắm thẳng vào nhất phẩm, hơn nữa sau giai đoạn tam phẩm vẫn có thể chiến đấu vượt nửa phẩm. Siêu thiên trụ, bất kỳ giai đoạn nào cũng có sức chiến đấu vượt qua một phẩm cấp.

Từ đó có thể thấy thiên phú của Doãn Phi Hồng đáng quý.

Chương 893: Cầu ban cho một bại (2)

Nhưng hai vị đại trưởng lão của Huyền Minh tông cũng không dám có chút bất mãn nào.

Doãn Phi Hồng có ý đồ ám sát Sở Hi Thanh là sự thật.

Hầu như tất cả mọi người đều nhìn thấy Cửu Dương Phá Nguyên châm bay ra từ trong tay áo của người này.

Người này âm thầm tính toán Sở Hi Thanh, rồi cố gắng sử dụng bí pháp để trốn đi.

Chứng cứ xác thực, không thể chối cãi.

Vô Tướng thần tông không giận chó đánh mèo sang Huyền Minh tông bọn họ, đó đã là vô cùng rộng lượng.

Truyền thừa Thần Ý Xúc Tử Đao có quan hệ với hưng suy của Vô Tướng thần tông, là vảy ngược mà người ngoài không thể chạm vào.

May mắn là hôm nay Doãn Phi Hồng không thể làm Sở Hi Thanh bị thương, bằng không thì Vô Tướng thần tông nhất định sẽ tức giận.

Huyền Minh tông cũng chắc chắn phải trả cái giá đắt mà bọn họ không chịu nổi.

Sau khi Sở Hi Thanh chém nát đầu Doãn Phi Hồng, hắn cũng không thèm nhìn người này nữa.

Hắn tiện tay vung đao, vẩy vết máu trên thân đao, sau đó cầm đao quét mắt nhìn mọi người ở đây.

Đặc biệt là các đệ tử của Thần Hoang Bất Lão thành và Bắc Thiên môn.

Hắn hai tay ôm quyền: “Tại hạ nội môn Vô Tướng thần tông ss1 Nghe tên và kính ngưỡng với truyền thừa võ học của các đại tông phái ở phương bắc từ lâu, luôn muốn lĩnh giáo phong thái của hào kiệt các nhà, kiến thức võ đạo của anh hùng các tông một phen, nhưng lại khổ vì không có cơ hội.”

“Hôm nay rất đúng dịp, nhân cơ hội bí cảnh thời gian còn chưa mở cửa, các anh kiệt của các nhà đều tụ tập ở đây, Sở mỗ muốn mời chiến với chư vị, cầu ban cho một bại.”

Hắn nở nụ cười: “Có tư cách tiến vào bí cảnh thời gian, đều là đệ tử tinh anh của các nhà, nói vậy thì sẽ không làm Sở mỗ thất vọng, đúng không?”

Lúc này, toàn bộ hẻm nói lại yên tĩnh như chết.

Tất cả mọi người đều hiện lên vẻ ngưng trọng, thậm chí còn không dám tin mà nhìn Sở Hi Thanh.

Sở Mính cũng ngây người như phỗng.

Nàng vốn đang cười trên sự đau khổ của người khác khi nhìn thấy Sở Hi Thanh bị Doãn Phi Hồng ám sát.

Họ Doãn kia, quả nhiên là không có ý tốt.

Sở Hi Thanh giết chết Doãn Phi Hồng, cũng coi như là giữ gìn mặt mũi của nàng.

Tốt xấu gì nàng cũng đỡ được bốn mươi bốn đao của Sở Hi Thanh, Doãn Phi Hồng lại chỉ vẻn vẹn hai đao là mất đầu.

Thậm chí nếu người này không có Cửu Dương Phá Nguyên châm, thì chỉ cần một đao là sẽ thua.

Tuy nhiên, khi nàng nghe thấy mấy lời này của Sở Hi Thanh, sắc mặt không khỏi tái mét.

So sánh với sự bá đạo và phóng khoáng này của Sở Hi Thanh, thì hành vi không dám ứng chiến của nàng quả thật là quá hèn nhát.

Người của Vô Tướng thần tông kinh ngạc xong thì nội tâm bắt đầu run lên.

Sở Hi Thanh lại không bị ảnh hưởng bởi ám sát, trái lại còn bắt đầu gây sự với năm tông phái khác.

Cầu ban cho một bại. . . đây là bá khí cỡ nào chứ?

Đây mới là Huyết Nhai dự bị, đây mới là phong độ của siêu thiên kiêu trên Thanh Vân Tổng Bảng!

Hắn đã nhặt lại mặt mũi cho Vô Tướng thần tông rồi.

Mà lúc này, đám đệ tử của Thần Hoang Bất Lão thành, Bắc Thiên môn, Huyền Minh tông, Tuyệt Bích kiếm phái và Vĩnh Hàn cũng đều lặng ngắt như tờ.

Sắc mặt bọn họ nghiêm túc, tâm tư lại khác nhau.

Lúc này, người có lòng tin đánh với Sở Hi Thanh một trận, đại đa số đều là người lớn tuổi, đã tầm hai mươi tuổi, cũng không có mặt mũi đánh với Sở Hi Thanh. Người cùng tuổi với Sở Hi Thanh, thì lại cảm thấy thực lực bản thân không đủ, không có tự tin, xông lên chiến đấu chỉ có thể mất mặt xấu hổ.

Nếu ngay cả một đao của Sở Hi Thanh mà cũng không đỡ được, vậy ngoại trừ mất mặt xấu hổ ra thì còn có cái gì?

Sở Hi Thanh đợi tận hai mươi cái hô hấp, thấy năm đội ngũ kia đều không có người đứng ra ứng chiến, hắn không khỏi nhướng mày lên.

Thần sắc hắn hàm chứa thất vọng, lắc đầu nói: “Xem ra là Sở mỗ mạo muội, chư vị không muốn nể mặt, nhất định là chư vị không lọt mắt đao pháp của SỞ mỗ. Như vậy lời nói vừa rồi sẽ hết hiệu lực, lời nói vừa rồi có chỗ nào đắc tội, xin chư vị bao dung.”

Lúc này, đã có mấy đệ tử lớn tuổi của Thần Hoang Bất Lão thành và Bắc Thiên môn chuẩn bị mặt dày ra trận.

Bị người chê cười là mặt dày, dù sao cũng tốt hơn là bị người nói hèn nhát không dám chiến, hơn nữa còn cười cả tông phái của mình.

Bọn họ nghe lời nói của Sở Hi Thanh, không khỏi cảm thấy khó chịu.

Sở Hi Thanh này nói rất êm tai, như là bọn họ xem thường đao pháp của Sở Hi Thanh, không muốn ứng chiến vậy.

Nhưng chỉ cần chuyện ngày hôm nay truyền ra ngoài, ai cũng có thể đoán được là đã xảy ra chuyện gì.

Hôm nay, năm tông môn bọn đều mất sạch mặt mũi! Bị một cước của Sở Hi Thanh giẫm vào trong bùn.

Mấy người này đã quyết định ứng chiến, nhất định phải để Sở Hi Thanh trả giá đắt vì mấy lời nói kiêu ngạo kia.

Chỉ là Sở Hi Thanh rất quyết đoán, lập tức lùi về trong đội ngũ nhà mình, hơn nữa tốc độ còn rất nhanh.

Hắn vừa mới nói dứt lời, cũng đã lui vào trong đội ngũ của Vô Tướng thần tông, không còn thấy bóng dáng.

Chương 894: Cầu ban cho một bại (3)

Các trưởng lão và đại trưởng lão của các nhà đều là sắc mặt tái xanh, bọn họ còn ngậm lấy vài phần xấu hổ mà nhìn đám người phía sau mình.

Tất cả đều trách đệ tử nhà mình không có dũng khí, để tông phái phải hổ thẹn.

Lúc này, tại một góc không người chú ý trong hẻm núi.

Một thanh niên tóc đỏ đang đứng trên một tảng đá, tràn đầy hứng thú mà nhìn Sở Hi Thanh.

Hắn hai mươi tuổi, mày rậm mắt to, cõng một thanh kiếm bản to rộng tầm sáu ngón tay, sát khí quấn quanh thân kiếm.

Thanh kiếm bản to kia run nhẹ, tựa như khá là hưng phấn, ý đồ ra khỏi vỏ để ứng chiến, lại bị hắn ra sức áp chế.

“Sát Kiếm - Cầm Nhâm, quả nhiên là ngươi cũng đến.”

Một tiếng nói trong trẻo vang lên ở sau lưng thanh niên tóc đỏ: “Cầm huynh, vì sao vừa rồi không ứng chiến? Nghe nói nửa năm trước, ngươi đã thu được tư cách chân truyền của Bắc Thiên môn. Với thực lực của ngươi, có thể ban cho hắn một bại.”

Sát Kiếm - Cầm Nhâm nghe vậy thì quay đầu liếc mắt nhìn lại, sau đó thoải mái nói: “Thần Hoang Bất Lão thành, âm Dương Đao – Chu Thiên Nguyên.”

Đó là một nam tử cùng tuổi với hắn, tướng mạo thanh tú, nhưng không có lông mày.

Lời nói của hắn hàm chứa châm chọc: “Ta nhiều hơn hắn tận năm tuổi, thắng cũng không vẻ vang gì. Nói đến Chu Thiên Nguyên ngươi cũng là đệ tử chân truyền, vì sao không đi ứng chiến?”

Âm Dương Đao – Chu Thiên Nguyên nghe vậy thì nở nụ cười thản nhiên: “Người này là Huyết Nhai dự bị, lại được trưởng lão của Vô Tướng thần tông yêu thích. Cộng thêm chuyện Doãn Phi Hồng ám sát, ta cũng không muốn nhảy ra hứng lửa giận của bọn họ.”

Nhưng sau đó hắn lại đè đao, mắt hiện lệ ý: “Có điều, chờ đến khi vào bí cảnh thời gian, ta nhất định phải cho hắn một bài học, để cho hắn biết Thần Hoang Bất Lão thành là không thể làm nhục.”

Sát Kiếm - Cầm Nhâm cũng biết, Chúc Không Minh của Thần Hoang Bất Lão thành đã chết trong tay Sở Hi Thanh.

Tuy rằng người này là một tên phản đồ, nhưng cũng làm cho Thần Hoang Bất Lão thành rất mất mặt.

Sau đó, Sát Kiếm - Cầm Nhâm hơi gật đầu: “Người này rất càn rỡ! Không thể để cho hắn cho rằng phương bắc chúng ta không có anh hùng.”

Nếu như gặp mặt trong bí cảnh thời gian, hắn chắc chắn sẽ không hạ thủ lưu tình.

Âm Dương Đao – Chu Thiên Nguyên cũng đoán được điều này, hắn hơi nhếch miệng cười: “Thiên phú huyết mạch của Cầm huynh đã đến cấp thiên kiêu. Người này gặp phải Cầm huynh thì là bất hạnh của hắn.”

Sau đó, thần sắc hắn hơi động: “Đúng rồi Cầm huynh, có phải gần đây Bắc Thiên môn các ngươi có một lời đồn đại liên quan đến hai vị Huyết Nhai dự bị của Vô Tướng thần tông đúng không?”

Hắn nhỏ giọng nói: “Cách đây không lâu, ta nghe thấy có người nói, có một thế lực thần bí đã tuyên bố, nói bất kỳ người nào có thể giết chết Sở Mính trong bí cảnh thời gian, bọn họ có thể đảm bảo người đó bình yên rời khỏi bí cảnh thời gian, còn có thể bảo vệ hắn vào thẳng tam phẩm thượng, cung cấp tất cả các loại thuốc, chiến đồ và pháp khí cần chu tu hành.”

“Nếu như chém giết Sở Hi Thanh, thì lại có thể vào thẳng tứ phẩm thượng, thưởng trăm vạn lượng bạc, bái vào bất kỳ Ma tông nhất phẩm nào trong năm Ma tông, trở thành đệ tử chân truyền. Dù là chưa thành công, cũng có thể bảo vệ tính mạng, tặng bí dược ngũ phẩm hạ và ngũ phẩm thượng, hơn nữa không cần lo lắng về tiền đồ tương lai.”

Cầm Nhâm nghe thấy mấy câu ‘bất kỳ người nào giết chết hai người kia trong bí cảnh’ thì nhất thời biến sắc mặt.

Hắn liếc mắt nhìn bốn phía, đặc biệt là mấy vị đại trưởng lão của Vô Tướng thần tông, sau đó liền lạnh lùng nói: “Chu huynh đừng nói nữa! Những cũng dám nói mấy lời này ở đây?”

“Có gì phải sợ.” âm Dương Đao – Chu Thiên Nguyên thản nhiên như không, không thèm để ý: “Ngươi và ta đều có phong thái thiên trụ, sức chiến đấu vượt cấp, căn bản không cần mượn ngoại lực để kiếm bí dược. Chu mỗ chính là tò mò mà thôi, không biết thế lực thần bí này là người phương nào, nghe nói rất thần thông quảng đại. Chúc Không Minh và Doãn Phi Hồng tham gia vào chuyện ám sát Sở Hi Thanh, rất có thể là liên quan đến nó.”

Sát Kiếm - Cầm Nhâm không nói gì, hắn nhìn về phía Sở Mính và Sở Hi Thanh với vẻ mặt khó lường.

Cầm Nhâm cũng không có ý định phản bội tông môn.

Nhưng khi hắn nghe thấy những lời đồn đại này thì cũng từng vì thế mà động lòng.

Sở Hi Thanh coi như xong, giống như không quá có lời.

Nhưng nếu như có thể làm thịt Sở Mính, đó chính là một bước lên trời.

. . .

Khi Sở Hi Thanh trở về đội ngũ của Vô Tướng thần tông, Phương Bất Viên lại tiến đến gần.

Hắn chà chà hai tiếng: “Sở sư đệ, đao pháp quả nhiên rất lợi hại. Vừa rồi còn độc chiến quần hùng, lại càng bá khí tuyệt luân, bội phục bội phục! Ngươi lùi về cũng rất đúng lúc, người nhìn mấy tên đệ tử chân truyền của bọn họ kìa, tất cả đều uất ức đến sắp hộc máu.”

Sở Hi Thanh lại hối hận vì đã lùi lại quá sớm.

Nếu như biết còn có người sẽ ứng chiến, thì hắn nhất định sẽ ở lại.

Hắn thật sự muốn lĩnh giáo võ đạo của anh kiệt phương bắc này.

Hai ngày sau, chính là ngày Luận Võ Thần Cơ phát hành.

Sở Hi Thanh hận không thể nắm chặt mỗi một cơ hội biểu diễn sức chiến đấu của bản thân.

Chương 895: Cầu ban cho một bại (4)

Thực lực của Doãn Phi Hồng này cũng không tính là kém, nhưng do một lòng một dạ muốn ám sát hắn, chỉ muốn đánh xong liền chạy, nên không dùng được năm phần mười sức chiến đấu.

Hại Sở Hi Thanh cũng không thể phát huy ra bản lĩnh chân chính của mình.

Ngạo Quốc đứng trước đội nghĩ thì lại nở nụ cười.

Khi hắn nở nụ cười, toàn bộ ruồi muỗi phi trùng ở trong hẻm núi đều bị ngã xuống.

“Chư vị đồng đạo, ta thấy tất cả mọi người đều đã đến đông đủ rồi. Theo Ngạo mỗ thì không cần chờ thêm hai canh giờ nữa, mau chóng bắt đầu luôn đi, không nên rề rà.”

Thật ra giờ phút này cách thời gian bọn họ ước định vẫn còn hai canh giờ nữa.

Nhưng các vị trưởng lão của các nhà ở đây đều nhìn thấy Ngạo Quốc cười, tất cả đều cảm thấy lạnh lẽo.

Bọn họ biết người này rất không có tính kiên nhẫn, tính tình cũng cực kỳ nóng nảy, lại còn không muốn ai làm trái ý mình.

“Không nên rề rà” lại là câu cửa miệng của người này.

Ngay sau đó, tất cả mọi người đều dồn dập tán thành.

“Vậy thì dựa theo ý của Ngạo huynh đi, bí cảnh thời gian vẫn luôn do quý tông nắm giữ, lần này đều dựa vào viên Thời Không mật thạch của quý tông, tự nhiên là quý tông muốn mở bí cảnh lúc nào cũng được.”

“Bên ta cũng không vấn đề.”

“Tốt! Sớm hơn hai canh giờ cũng tốt, có thể làm cho mấy nhà kia bất ngờ, nói không chừng còn có niềm vui bất ngờ.”

“Vĩnh Hàn cung cũng không có vấn đề.”

Lúc này, năm môn phái kia đều có hai vị thuật sư bay lên không, đi đến phía trước thạch tháp khổng lồ kia.

Mỗi người bọn họ đều lấy từ trong ống tay áo ra một hòn đá hình lục giác, toàn thân màu đỏ tươi, to bằng hình nắm tay, rồi chôn ở hố lõm phía dưới thạch tháp.

Sau đó, những thuật sư này ngồi xếp bằng ở trên hòn đá, hai tay bắt linh quyết, làm cho những đồ đằng và văn tự ở chung quanh thạch tháp đều xuất hiện linh quang.

Sở Hi Thanh nhẹ nhàng nhìn những hòn đá kia với ánh mắt dị dạng.

“Đều là Hồng Mông thạch thượng phẩm, có người nói Hồng Mông niên đại viễn cổ sinh hóa mà thành, giá trị trường bây giờ là ba trăm vạn lượng bạc một viên, thậm chí có tiền còn không mua được. Lần này, chúng ta phụ trách mở bí cảnh, bọn họ bỏ Hồng Mông thạch, rất công bằng.”

Phương Bất Viên thấy hắn có vẻ hứng thú, cười nói: “Nếu như Sở huynh muốn thứ này, ta có thể kiếm vài viên cho ngươi. Còn nữa, nếu như Sở huynh không tìm được bí dược lục phẩm hạ ở trong bí cảnh, thì có thể tìm ta.”

Hắn liếc mắt nhìn thoáng qua cái hộp sau lưng Chu Lương Thần: “Sở huynh hẳn là đã có chuẩn bị, nhưng bí dược mà Phương mỗ cung cấp, nhất định là đỉnh cấp nhất.”

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, bản lĩnh làm ăn của tên này không ra sao cả.

Hắn nào có tiền mua Hồng Mông thạch chứ?

Nhưng đúng là hắn cảm thấy rất hứng thú với Hồng Mông thạch này.

Đây cũng là thứ có thể làm cho Sở Vân Vân khôi phục chân nguyên.

Sau đó, đại trưởng lão Thuật Sư viện Tri Phi Tử ngự không mà lên, bay lên đỉnh thạch tháp.

Hắn cũng lấy một thứ gì đó to bằng nắm đấm ra.

Thứ kia lại làm cho người ta không thể nhìn thẳng, vừa hiện thân liền làm cho không gian chung quanh rung chuyển kịch liệt.

Ánh sáng óng ánh màu đỏ thẫm bay xa hơn trăm trượng.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn, cũng chỉ cảm thấy ánh mắt đau đớn, không thể không nhìn sang phía khác.

Trong lòng hắn thầm nghĩ, đây nhất định là Thời Không mật thạch kia.

Thiên đạo chi vận ở bên trong nhiều đến mức làm người ta kinh hãi.

Theo Tri Phi Tử đưa thứ này trong trong rãnh bên ngoài tháp, toàn bộ thiên địa đột nhiên truyền ra một tiếng vang.

Âm thanh này giống như tiếng xé vải vóc, chỉ là cực kỳ bén nhọn chói tai.

Sau đó, quanh thạch tháp hiện ra một đám bóng đen u ám, tựa như một tấm màn đen bao trùm quanh thạch tháp.

“Được rồi!’

Tri Phi Tử chắp tay sau lưng, ngóng nhìn xuống phía dưới: “Các ngươi chỉ cần bước vào bên trong bóng đen, là có thể tiến vào bí cảnh thời gian. Lần này có sáu trăm danh ngạch, nếu như vượt quá thì phải chôn thêm Hồng Mông thạch.”

Có điều, tất cả đệ tử của sáu tông môn ở đây, vừa hay là 599 người.

Còn có một người, chính là Doãn Phi Hồng bị Sở Hi Thanh chém.

Bí cảnh thời gian tất nhiên rất tốt, nhưng tài nguyên bên trong lại có hạn.

Nếu như quá nhiều người tiến vào, khó tránh khỏi cạnh tranh nhiều hơn, tranh đấu càng máu tanh tàn khốc hơn.

Tiền của tông môn cũng không phải là gió thổi đến.

Sẽ không tiêu tiền trên người những đệ tử có thiên phú bình thường.

Ngạo Quốc phất tay một cái: “Đi vào sớm một chút đi, không nên rề rà! Chớ bị đám ma tu kia chiếm mất danh ngạch.”

Đám đệ tử của Vô Tướng thần tông nghe vậy, đều không dám cãi lời, dồn dập cất bước đi về phía mảnh bóng đen kia.

Sở Hi Thanh cũng đi theo mọi người về phía đó.

Hắn âm thầm kinh ngạc, phát hiện chỉ cần người tiến vào bóng đen kia thì lập tức biến mất, hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Sở Hi Thanh cũng đi vào trong bóng đen, sau đó hắn chỉ cảm thấy mất trọng lượng, đột nhiên hững một cái rồi rơi xuống.

Sở Hi Thanh đã có chuẩn bị từ trước, lập tức mở hai cánh Bạch Hổ ra.

Phía sau Chu Lương Thần cũng xuất hiện một đôi cánh.

Nhưng đây không phải là thiên phú huyết mạch của hắn, mà là dựa vào một pháp khí trợ giúp.

Mà ngay khi hai người Sở Hi Thanh đập cánh hạ xuống, hắn nghe thấy một tiếng kêu kinh ngạc của nữ tử.

Đó chính là Sở Mính!

Chương 896: Tử vong

Sở Hi Thanh nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Sở Mính, trong lòng hắn không khỏi cả kinh.

Lúc này vừa mới vào bí cảnh thời gian, mà đã có người ra tay với Sở Mính rồi?

Rốt cuộc bên đó có biến cố gì? Lại là người nào ra tay?

Nhất định là nội quỷ của Vô Tướng thần tông rồi.

Người này. . . hẳn là ở ngay bên cạnh Sở Mính.

Sở Hi Thanh vừa nghĩ đến đây, còn chưa kịp cười trên sự đau khổ của người khác, hắn liền nhận ra một luồng sức hút cực kỳ mạnh mẽ quét qua từ phía bên trái mình, khiến cho hắn và Chu Lương Thần bị kéo vào trong.

Hai người đều cố gắng giãy dụa, đồng thời gia tăng tốc độ vỗ cánh.

Chỉ là cái sức hút kia cực kỳ bá đạo, Chu Lương Thần đã không thể chống đỗ, lập tức bị cỗ sức hút này kéo qua.

Dù sao thì đôi cánh pháp khí của hắn cũng kém hơn cánh thật nhiều.

Sở Hi Thanh cũng chỉ có thể chống đỡ thêm một cái hô hấp, liền bước theo gót chân của Chu Lương Thần.

Huyết mạch Bạch Hổ của hắn là ‘nghĩ hóa’ ra, nên khống chế khó hơn huyết mạch Bạch Hổ bình thường một chút.

Sở Hi Thanh cũng thử dùng Thần Thương phá pháp để loại bỏ lực hút này.

Nhưng lực hút này lại không phải là pháp thuật, cũng không phải lực lượng thần linh, sau khi Sở Hi Thanh dùng toàn lực chém một đao, thì vẫn bị hút qua.

Bạch Tiểu Chiêu đúng là không sợ hãi lực hút này.

Nàng có thể ngự phong ngự lôi, tu vị cũng đã đến lục phẩm thượng.

Tuy nhiên, trước khi Bạch Tiểu Chiêu thoát ly khỏi sức hút, thì lại quay đầu phi độn trở về.

Nàng mở rộng hai đuôi, một cái cuốn lấy Sở Hi Thanh, một cái kéo tay của Chu Lương Thần, hai người một thú buộc chặt vào nhau.

Bọn họ chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, mãi đến tận mười cái hô hấp sau.

Lúc này, Sở Hi Thanh mới cảm thấy phần lưng và sau đầu của mình đã tiếp xúc với mặt đất, lực va đập cực mạnh này làm cho hắn như bị say xe.

Nhưng bốn tầng ngoại cương và Bá thể đã đưa đến tác dụng.

Tuy rằng lần va chạm này rất mạnh, nhưng Sở Hi Thanh lại không bị thương chút nào, chỉ chớp mắt đã khôi phục ý thức.

Chu Lương Thần thì lại phun một chút máu, mặt hiện vẻ đau đớn.

Tuy nhiên, hắn vẫn bật dậy như lò xo, đồng thời dùng tay phải đè cán kiếm, làm ra tư thế đề phòng.

Chu Lương Thần đã nghe thấy tiếng binh khí giao phong và cương phong va chạm.

Vị trí của bọn họ, khẳng định không phải địa điểm trong dự định của Vô Tướng thần tông.

Người kia đã mạnh mẽ kéo bọn họ đến đây, nhất định có mưu đồ.

Sở Hi Thanh đã mượn hai cánh Bạch Hổ để trôi nổi giữa không trung, đánh chu bốn phía chung quanh.

Hắn phát hiện quanh đây là một mảnh rừng cây rậm rạp, cây cối che trời.

Hắn chưa từng nhìn thấy những cây cối này, toàn thân đỏ như san hô, thân cây to đến hai mươi người mới ôm nổi, cao nhất có thể đạt đến năm mươi sáu mươi trượng, tán cây có thể bao trùm phạm vi gần ba mươi bốn mươi mẫu.

Bạch Tiểu Chiêu thì lại đang giao thủ kịch liệt với một đám mộc đầu nhân (người đầu gỗ) ở trong rừng cây.

Đám mộc đầu nhân này có hình dạng xấp xỉ nhân tộc, nhưng mặc kệ là thân người hay tứ chi thì đều là từng cây từng cây gỗ.

Nhìn qua giống như con rối, nhưng bên ngoài tứ chi và cơ thể thì lại được bao trùm một lớp lá cây mỏng.

Chúng nó có hình thể tinh tế thon gầy, hành động cực kỳ nhanh nhẹn, còn nhanh hơn cả mấy ít võ tu thất phẩm.

Hai mươi mấy mộc đầu nhân cấp độ thất phẩm đang bao vây tấn công, phối hợp rất ăn ít, cố gắng chống lại thế tiến công của Bạch Tiểu Chiêu.

Còn có rất nhiều mộc đầu nhân đang tụ tập về phía này, trong tay chúng nó còn cầm cung nỏ đơn sơ, nhẹ nhàng chỉ vào mấy người Sở Hi Thanh.

“Tiểu Chiêu, chú ý một chút, tuyệt đối đừng dính máu của bọn chúng.”

Sở Hi Thanh nheo mắt lại: “Tóc Húi Cua!”

Tiểu Tóc Húi Cua lập tức kêu lên vui vẻ, lao ra khỏi cơ thể của Sở Hi Thanh, như quang như điện mà lao về phía đám mộc đầu nhân ở bên cạnh.

Lúc này, đã có vô số mưa tên bắn thẳng về phía bọn họ.

Nhưng mặc kệ là Sở Hi Thanh hay là tiểu Tóc Húi Cua, đều không có ý tránh né.

Trong đó, có gần một trăm mũi tên là bắn về phía Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh dùng một chiêu Hồi Quang Phản Chiếu, liền phản xạ gần hai phần mười, bảy phần rưỡi còn lại bị hắn gạt xuống dưới.

Còn nửa phần còn lại thì bắn lên người hắn, nhưng không thể đâm thủng bốn tầng cương khí của hắn.

Dù cho có xuyên thấu thì hắn vẫn còn hai tầng giáp bảo vệ.

Đám cung nỏ này rất đơn sơ, uy lực còn kém xa trọng nỗ quân dụng ở bên ngoài, hoàn toàn không có uy hiếp gì với hắn.

Chu Lương Thần cũng đang phòng ngự, nhưng cũng kín kẽ không lỗ hổng. Hơn hai mươi mũi tên bắn về phía hắn, lại không có một nhánh nào có thể đến gần người.

Sở Hi Thanh thấy thể thì âm thầm tỉnh táo lại, lòng thầm nói mình không thể qua loa như vậy được.

Bất cứ lúc nào cũng không thể có ý nghĩ khinh địch, cũng không thể quá ỷ vào sức phán đoán và dự báo nguy hiểm Thái Thượng Thông Thần được.

Chương 897: Tử vong (2)

Ngày xưa, khi Deadpool trong Marvel còn là người thường thì đao pháp rất ác liệt, có thể chống đỡ chính diện mười mấy thanh súng tiểu liên, bản thân lại không bị thương chút nào. Nhưng sau khi hắn trở thành Deadpool, nhận được năng lực bất tử bất diệt thì đao pháp càng ngày càng đi xuống, một cây súng lục cũng có thể bắn trúng hắn.

Sở Hi Thanh cũng bắt đầu tập trung vào đối phó với mưa tên.

Vấn đề là bây giờ hắn vẫn không có năng lực bất tử bất diệt, vẫn không có tiền vốn đó.

Chẳng may Thái Thượng Thông Thần của mình bị lừa gạt thì sao? Chẳng may trong những mũi tên này còn ẩn giấu sát cơ thì sao?

Lúc này, tiểu Tóc Húi Cua đã nhấc lên gió tanh mưa máu ở trong đám mộc đầu nhân kia.

Hiện giờ tiểu Tóc Húi Cua vẫn chưa có thân thể thực, đây vốn là thế yếu của nó, nhưng theo lâu dài thì lại là ưu thế của nó.

Lúc này, tiểu Tóc Húi Cua cũng không cần bất kỳ thủ đoạn nào khác, cứ xông vào đấu đá lung tung là được.

Những mộc đầu nhân kia cũng không có bất kỳ biện pháp nào để phòng ngự nó cả.

Binh khí của chúng vừa chạm vào tiểu Tóc Húi Cua liền nát bấy, thuẫn gỗ trong tay chúng cũng yếu ớt như tờ giấy, không có chút tác dụng nào.

Chỉ trong khoảnh khắc, mà đã có hơn mười mộc đầu nhân bị tiểu Tóc Húi Cua va chạm cho nát bấy, nổ thành gỗ vụn.

Bên phía Bạch Tiểu Chiêu cũng có chiến công.

Nàng đã thích ứng với chiến thuật của đám mộc đầu nhân này, chớp mắt một cái đã tiêu diệt được bảy mộc đầu nhân.

Bạch Tiểu Chiêu ghi nhớ lời nhắc nhở của Sở Hi Thanh, vẫn luôn chú ý né tránh, không để cho chất lỏng màu xanh biếc kia bắn lên người mình.

Ngay khi hai con thú bắt đầu giết chóc, Sở Hi Thanh cũng hóa thành thuấn ảnh, bay nhào vào trong.

Phía xa xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu to.

Mấy trăm mộc đầu nhân ở chung quanh lập tức trốn vào trong rừng rập, như thủy triều rút.

Bạch Tiểu Chiêu và tiểu Tóc Húi Cua đều có ý đồ đuổi theo, nhưng lại bị Sở Hi Thanh gọi về.

“Không cần đuổi! Để bọn chúng đi!”

Chu Lương Thần cũng chém ba mộc đầu nhân, hắn vốn chuẩn bị dùng hai cánh để đuổi theo truy sát, nhưng nghe vậy thì cũng dừng lại.

“Chủ thượng, đám mộc đầu nhân này rõ ràng là một bộ tộc, hơn nữa còn có kỷ luật nghiêm minh. Thực lực cá nhân của chúng nó không yếu, nếu như chúng ẩn nấp và tập kích từ trong rừng, thì sẽ rất phiền phức.”

“Ta biết.”

Sở Hi Thanh thu đao vào vỏ: “Chúng nó có địa bàn riêng, sẽ không vượt qua ba mươi dặm, chúng ta sẽ không ở chỗ này quá lâu. Ta bảo các ngươi không dính máu của chúng nó, không chỉ là do trong máu này có độc, mà còn để tránh phiền phức sau này. Chúng nó thù rất dai, lại chủ yếu dựa vào mùi trong máu để truy tung.”

Dựa theo kinh nghiệm của Tần Mộc Ca, giết quá nhiều mộc đầu nhân này cũng không phải chuyện tốt.

Bạch Tiểu Chiêu thì lại hóa thành hình người, lại lấy làm kỳ mà nhìn đám hài cốt như vụn gỗ ở trên mặt đất.

“Những mộc đầu nhân này thật là kỳ quái, nhìn qua không giống như cây cối hóa thành yêu quái, mà giống như con rối sống lại.”

Sở Hi Thanh biết, thực ra Bạch Tiểu Chiêu mới sinh ra không lâu, tổng cộng không đến mười năm.

Hơn nữa yêu tộc không giống nhân tộc, không có loại truyền thừa kiến thức như sách vở.

Kiến thức trong huyết mạch của chúng thật ra chỉ có hạn, vì vậy kiến thức khó tránh khỏi có chút nông cạn.

“Đây gọi là Mộc tinh, là hạt giống cây cối nhiễm phải máu cổ thần mà thành sinh linh.”

Trong mắt Sở Hi Thanh chứa vẻ kinh dị, liếc mắt nhìn bầu trời màu vàng sạm kia: “Có người nói tại ‘Trung Thổ’ mà tộc duệ cự thần hoành hành kia, còn có sinh vật thần kỳ hơn, đầu nguồn của chúng nó đều là máu Cổ thần.”

Thật ra trong sách cổ còn có ghi chép một truyền thuyết, nói nhân loại là máu của Hoàng Hi và Phong Hậu con cháu Bàn Cổ, hỗn hợp với Ngũ Sắc huyền thổ mà thành.

Tuy nhiên, toàn bộ nhân tộc đều không đồng ý với truyền thuyết này.

Nhân tộc làm sao có thể sinh ra từ những đồ vật thấp hèn như bùn đất được?

Dù là Ngũ Sắc huyền thổ thì cũng là đất.

Bọn họ tin chắc mình có huyết mạch của Long, là con cháu của Bàn Cổ.

Lúc này, tiểu Tóc Húi Cua đã trở về vai của Sở Hi Thanh.

Nó hơi đắc ý mà nhìn Bạch Tiểu Chiêu.

Lần này nó đại triển hùng phong, giết nhiều hơn Bạch Tiểu Chiêu.

Vì vậy, đồng bọn tốt nhất của Sở Hi Thanh vẫn là tiểu Tóc Húi Cua nó.

Bạch Tiểu Chiêu thì lại không để ý lắm, nàng không hiểu ánh mắt của tiểu Tóc Húi Cua là có ý gì.

Lúc này, nàng quan tâm đến hai ấn ký hư ảo đang lơ lửng trên đầu Sở Hi Thanh hơn.

Một cái là chiến phủ rất to, một cái là độc nhãn dựng thẳng đứng, hai cái lơ lửng ở vị trí ba thước trên đầu Sở Hi Thanh, hai bên trái phải, không can thiệp lẫn nhau.

Hai cái ấn ký đều rất thâm ảo, nếu như nhìn kỹ một chút, lập tức có một tia ý niệm mạnh mẽ bá đạo, vô biên vô tận, hung hãn lăng lệ xông ra ngoài.

Bạch Tiểu Chiêu liếc mắt nhìn qua, liền câm như hến mà thu hồi ánh mắt, lời nói của nàng hàm chứa khó hiểu: “Huynh trưởng, hai thứ ở trên đầu ngươi kia, chẳng lẽ chính là cái gọi ‘Thần quyến chi ấn’?”

Chương 898: Tử vong (3)

Sở Hi Thanh ngẩng đầu nhìn lên.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy thứ này, nên cũng khá kinh ngạc.

“Chắc vậy, trên người ta vốn có thần ân của Táng Thiên và Lê Tham, sau khi tiến vào bí cảnh thời gian, đương nhiên cũng là người của bọn họ.”

Trong lời nói của hắn còn hàm chứa vẻ bất đắc dĩ.

Đây cũng không phải thứ gì tốt.

Bí cảnh thời gian là chiến trường thời cổ đại, cũng là sân chơi của các quân thần và chiến thần này.

Bọn họ sẽ chọn quyến giả từ trong những người tiến vào bí cảnh thời gian, dùng lợi ích để dụ những người này chém giết lẫn nhau trong bí cảnh.

Người thắng cuối cùng sẽ được thần linh ban thưởng, càng nhiều quyến giả tham gia chém giết, thì phần thưởng càng nhiều hơn.

Toàn bộ bí cảnh này, giống như một đấu trường La Mã cổ vậy, đám quyến giả bọn họ, thì lại giống như các đấu sĩ đang cung cấp giải trí cho người khác.

Sở Hi Thanh phát hiện bên trong hai cái ấn ký này, cái chiến phủ là màu vàng óng, độc nhãn thì là màu trắng bạc.

Điều này chứng tỏ thần ân của Sở Hi Thanh rất nặng.

Bất kỳ quyến giả nào giết chết hắn, cũng có thể nhận được ban thưởng rất lớn.

Lúc này, Chu Lương Thần cũng thu kiếm vào vỏ, hắn khẽ lắc đầu: “Ta nghe nói chỉ có một nhóm người mạnh nhất trong bí cảnh mới có thể nhận được Thần quyến chi ấn. Nhưng đại đa số đệ tử Vô Tướng thần tông đều nhận được Thần quyến chi ấn của Thái Sơ Huyền Nữ và Quyền Bắc Thần.”

Đây chính là chỗ phiền phức.

Thái Sơ Huyền Nữ và Quyền Bắc Thần đều là kẻ địch sống còn của Táng Thiên và Lê Tham.

Đại đa số quyến giả của hai vị Cổ thần này đều là đồng môn của Sở Hi Thanh.

“Chuyện này cũng không có gì.” Ánh mắt Sở Hi Thanh lạnh lùng: “Đi một bước tính một bước đi.”

Tần Mộc Ca cũng là quyến giả của Táng Thiên.

Ngày xưa nàng vào bí cảnh thời gian thì đã làm thế nào? Tất cả những kẻ dám rút đao với nàng, mặc kệ có phải là đồng môn hay không, tất cả đều phải chết!

Sở Hi Thanh tất nhiên sẽ làm theo.

Lúc này, hắn lại vỗ cánh lần nữa, bay đến nơi cao trên tán cây, quét mắt nhìn bốn phía.

Bên trong bí cảnh thời gian không có nhật nguyệt tinh thần (mặt trời trăng sao), cũng không có ban ngày và đêm tối, chỉ có một mảnh bầu trời mờ nhạt như máu.

Vì vậy, hắn không thể thông qua sao và mặt trời để phân biệt phương hướng.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh lập tức nhìn thấy một đỉnh núi lửa nhỏ có hình dạng tựa như đầu người đang bốc khói.

Hắn hơi cau mày, hạ xuống mặt đất: “Chúng ta đi về phía đông đi.”

Dựa theo bản đồ của Sở Vân Vân, vị trí của bọn họ bây giờ đang ở trong mảnh khu vực nguy hiểm nhất của bí cảnh thời gian tầng thứ nhất.

Tòa bí cảnh thời gian này có tổng cộng ba tầng.

Người tiến vào bí cảnh có thể ngốc ở tầng thứ nhất ba tháng, nếu như không thể tìm thấy đường tiến vào tầng thứ hai trong vòng ba tháng, thì sẽ bị đưa ra ngoài bí cảnh thời gian.

Tầng thứ hai thì có thể ngốc bốn tháng, đến tầng thứ ba thì mới có thể ngốc đủ một năm.

Trên tầng thứ ba còn có một cái gọi là Thần Huyết Chi Lâm.

Tắm rửa máu Cổ thần ở chỗ này, sẽ nhận được lợi ích cực lớn.

Tuy nhiên, phương thức tiến vào là cực kỳ khó khăn.

Có người nói một trăm năm gần đây, chỉ có rất ít người có thể tiến vào nơi đó.

Nhưng việc quan trọng bây giờ là, cần tìm một địa phương an toàn, Sở Hi Thanh muốn tu luyện thức cực chiêu Vô Cực Trảm kia trước.

Cái gọi là mài dao thì tốn thời gian, nhưng không làm lỡ đốn củi, chỉ có đao bén, tốc độ đốn củi mới nhanh.

Sở Hi Thanh dùng ý niệm thúc giục tiểu Tóc Húi Cua chui vào cơ thể, Bạch Tiểu Chiêu cũng trở về bên vai của hắn.

Hắn bắt đầu thi triển thân pháp, mang Chu Lương Thần đi xuyên qua rừng rậm.

Tuy rằng hai người bọn họ có cánh, nhưng đều không bay cao, chỉ bay ở độ cao khoảng ba mươi trượng, mà độ cao này lại không dễ đi ở trong rừng.

Sở Hi Thanh cũng không có ý định bay lên cao hơn.

Gần đây có rất nhiều nguy hiểm, bay quá cao sẽ hấp dẫn sự chú ý của các hung vật quanh đây, đó là hành vi cực kỳ ngu xuẩn.

Còn cả vòm trời này nữa, như như là vô cùng vô tận, nhưng thật ra chỉ cao hơn 300 trượng, trên đỉnh còn có lực lượng Cổ thần dày đặc, không cẩn thận là sẽ tan xương nát thịt.

Vì vậy, tuy rằng bí cảnh này có hơn mấy trăm loại sinh linh kỳ dị, nhưng lại không thể uẩn nhưỡng ra một con chim hoặc là phi trùng nào.

Bởi vậy mà có thể thấy được không trung nguy hiểm ra sao.

Hai người dùng thời gian khoảng nửa khắc, chạy nhanh về phía đông, ước chừng khoảng một trăm năm mươi, một trăm sáu mươi dặm.

Đã có thể nhìn thấy ngọn núi lửa hình đầu người kia.

Nhưng đúng lúc này, hai người nhìn thấy một mảnh bụi mù ở phía đông bắc, còn có tiếng cương lực va chạm, binh khí giao phong truyền đến.

Chu Lương Thần vừa chạy nhanh vừa nghiêng tai lắng nghe: "Chủ thưởng, hình như bên kia có người đang kêu cứu."

Sở Hi Thanh thì lại mặt không biến sắc, hắn chẳng những không dừng lại, trái lại còn tăng tốc độ.

Chương 899: Tử vong (4)

"Lương Thần, ngươi nghe nhầm rồi, làm gì có tiếng kêu cứu nào."

Thính lực của hắn mạnh hơn Chu Lương Thần rất nhiều, đã nghe ra tiếng kêu cứu đó là của Sở Mính.

Sở Hi Thanh chỉ hận không thể đạp chết Sở mính, làm sao có thể chạy qua cứu người được.

Chỉ là ngay khi Sở Hi Thanh bắt đầu tăng tốc, giọng nói của Sở Mính đột nhiên cao hơn, nhẹ nhàng truyền đến.

Trong lời nói của nàng còn ngậm lấy vài phần nôn nóng: "Sở Hi Thanh, ta biết là ngươi! Ta nghe thấy tiếng nói của thuộc hạ của ngươi, ngươi và ta là đồng môn, ngươi dám thấy chết không cứu?"

Mặt Sở Hi Thanh nhất thời đen xì, hắn quay đầu trừng mắt với Chu Lương Thần một chút, sau đó không thể không chuyển hướng về phía bụi mù đó.

Đúng là hắn căm thù Kinh Tây Sở thị đến tận xương tủy.

Đặc biệt là tứ phòng của Sở gia.

Nhưng hắn lại không thể không để ý đến môn quy của Vô Tướng thần tông.

Chu Lương Thần hiện lên vẻ ngượng ngùng.

Hắn biết là câu nói vừa rồi của mình đã bị Sở Mính cảm ứng được.

Tuy rằng đến bây giờ hắn vẫn không hiểu được, vì sao Sở Hi Thanh lại có ác ý lớn như vậy với SỞ Mính.

Tuy Sở Hi Thanh đã đổi phương hướng, nhưng tốc độ của hắn rất chậm.

Sở Hi Thanh dùng hai khắc thời gian để chạy một trăm năm mươi dặm, nhưng lúc này chạy chưa được mười dặm mà đã mất nửa khắc rồi.

Giọng nói của Sở Mính càng nôn nóng hơn: “Sở Hi Thanh! Các ngươi còn muốn kéo dài đến khi nào? Tổng cộng mới mười mấy dặm, ngươi định đi bao lâu? Nhanh đến cứu người!”

Nàng tràn đầy giận, nên giọng nói cũng hơi vặn vẹo.

Sở Hi Thanh lại không thèm quan tâm, vẫn cứ ung dung thong thả tiến lên.

Hắn nghĩ thầm, chẳng lẽ ta không cần quan sát hoàn cảnh sao?

Đừng cứu người không được mà còn kéo cả bản thân mình vào.

Mình không buông tay bỏ đi, vậy không tính là thấy chết không cứu.

Còn về phần cứu thế nào, cứu lúc nào, vậy môn quy cũng không quy định nha.

Lúc này, hắn đã nhìn thấy tình hình ở cách đây mấy dặm.

Đang đuổi giết Sở Mính và hai Đạo thị Sở Sơn, Sở Thạch của nàng, chính là một đám quái nhân nhìn như tích dịch (thằn lằn).

Có thể nói nó như một thể kết hợp giữa người và thằn lằn, đứng thẳng bằng hai chân, đầu thằn lằn thân người, bên ngoài cơ thể màu xanh còn có một tầng vảy giáp bao trùm.

Số lượng của đám thằn lằn hình người này khoảng tầm hai trăm.

Chúng nó giơ tay giơ chân đều rất ác liệt, tốc độ di chuyển còn nhanh hơn đám Mộc tinh kia nhiều, chỉ là sức mạnh thì kém hơn đám Mộc tinh kia một bậc.

Nhưng hơn hai trăm thằn lằn hình người cấp độ thất phẩm này còn chưa đủ để đưa mấy người Sở Mính vào chỗ chết.

Ba người này đều có tu vị lục phẩm, tốc độ thân pháp cực nhanh, vượt xa đám thằn lằn hình người kia.

Bọn họ chỉ cần dùng toàn lực để bỏ chạy, liền có thể thoát được.

Thứ chân chính khiến ba người bọn họ rơi vào hoàn cảnh khó khăn, chính là bảy đạo bóng người nhanh như tia chớp màu đen kia.

Sở Hi Thanh ngưng thần quan sát, phát hiện bảy bóng người kia cũng là thằn lằn hình người, chỉ là thân hình của chúng nó to hơn đồng loại, thân thể cũng càng mạnh mẽ hơn.

Ngoài ra, chúng nó còn mặc chiến giáp của nhân loại, tay cầm đao kiếm thương kích, trên người còn đeo vài kiện pháp khí.

Sở Hi Thanh suy đoán những thứ này đều là của những người chết ở trong bí cảnh.

Tuy rằng cách đánh của chúng nó không có kết cấu gì, nhưng bản năng chiến đấu lại rất xuất sắc, thế tiến công rất mãnh liệt.

Sở Hi Thanh nhìn một lát, liền chuyển sự chú ý đến chung quanh, xem xem quanh đây còn có nguy hiểm tiềm ẩn hay không.

Sau đó hắn đứng bất động ở trên một chạc cây ở ngoài ba dặm.

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng, tràn đầy hứng thú mà nhìn ba người Sở Mính bị đuổi giết.

Chu Lương Thần thấy hơi khó hiểu, nhưng vẫn đứng bất động ở sau lưng Sở Hi Thanh.

Hắn kính phục Sở Hi Thanh từ tận đáy lòng, cũng nghe theo Sở Hi Thanh như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Bạch Tiểu Chiêu thì lại mở miệng nói tiếng người, nàng chà chà hai tiếng: “Thậm chí còn có cả người thằn lằn luôn này, bí cảnh này quả nhiên là rất thần kỳ.”

Sở Mính ở xa xa đã tức đến nổ phổi, giọng nói của nàng âm trầm lạnh lẽo: “Sở Hi Thanh, ngươi dám đứng nhìn như vậy? Ngươi vì lợi ích cá nhân, mà trơ mắt nhìn đồng môn bị sát hại. Chờ đến khi ra khỏi bí cảnh, ta nhất định báo cáo cho các trưởng lão, để cho sư huynh đệ đồng môn biết cách làm người của ngươi.”

Sở Hi Thanh thì lại thấy buồn cười, lời nói cũng ẩn chứa ý trào phúng: “Ngươi vẫn còn chưa chết mà, nào có cái gì mà thấy chết không cứu? Chờ ngươi đến hoàn cảnh sống còn, thì ta cứu cũng không muộn, hơn nữa sao ngươi biết là ta không ra tay giúp đỡ?”

“Ta khuyên Sở sư muội một câu, ngươi còn lá bài tẩy gì thì dùng nốt đi. Hiện giờ, quanh đây đã có rất nhiều thứ đang nhìn chằm chằm vào các ngươi, nếu các ngươi không nhanh chóng thoát thân, chờ đến khi những thứ kia tập trung lại đây, thì ta có muốn cứu cũng không cứu nổi.”

Chương 900: Tử vong (5)

Sở Mính nghe vậy thì cả kinh, sắc mặt cũng âm trầm.

Thật ra nàng cũng cảm ứng được, quanh đây có không ít ý niệm âm u đang khóa chặt bọn họ.

Lúc này, Sở Mính đã nắm một quả ngọc phù trong tay.

Đúng là nàng có phương pháp thoát thân, số lượng còn không ít, nhưng lại không nỡ dùng.

Trong bí cảnh thời gian này, nàng chính là mục tiêu của tất cả mọi người.

Loại đồ vật bảo toàn tính mạng này, dùng một cái liền thiếu một cái.

Sở MÍnh không nỡ dùng ở đây, dùng để ứng phó với đám thổ dân trong bí cảnh thời gian này.

Sau đó, giọng nói của nàng khàn khàn: “Năm vạn lượng bạc, ngươi cứu ta một lần!”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, hắn lập tức ý thức được nữ nhân này đã nghe trộm cuộc nói chuyện của hắn và Phương Bất Viên.

Hắn cười lạnh lùng, cũng không để ý.

Năm vạn lượng bạc chỉ là phí chân chạy mà hắn và Phương Bất Viên ước định thôi.

Sở Hi Thanh chạy đến hiện trường, là Phương Bất Viên nhất định phải trả năm vạn lượng bạc.

Cứu người và chiến đấu, thì sẽ tính tiền thêm.

“Hai mươi vạn!” Sở Mính cũng biết cái giá này là quá ít, dứt khoát tăng giá.

Nàng vừa chạy trốn vừa nhìn trộm Sở Hi Thanh, phát hiện vẻ mặt của hắn có hơi do dự chần chờ.

Nàng không khỏi nghiến răng, sau đó hừ một tiếng: “Ba mươi vạn! Không thể nhiều hơn.”

Vượt quá ba mươi vạn lượng bạc, nàng thà đi tìm Phương Bất Viên để mua một món đồ giữ tính mạng còn hơn.

Phương Bất Viên có một pháp khí không gian.

Trong tay tên kia nhất định có không ít ngọc phù và pháp khí tứ phẩm trở lên.

“Cái này. . .” Sở Hi Thanh vẫn hơi chần chờ, sau đó hắn lắc đầu nói: “Ngươi và ta là đồng môn, thời điểm này nói đến tiền thì không tốt lắm, đúng không? Sau này sẽ bị người ta nói là dọa dẫm bắt chẹt. Huống hồ Sở mỗ đã đang giúp đỡ rồi, Sở sư muội không tin thì có thể cảm ứng trong lòng đất một phen.”

Sở Mính lập tức thấy khó chịu, tức giận như muốn điên lên rồi.

Đúng là dưới lòng đất ở đây có một vài thứ.

Sở Hi Thanh không có nói láo, hắn đang dùng đao ý để phong tỏa kiềm chế chúng nó.

Vấn đề là ba người bọn họ chạy nhảy ở trên các cành cây.

Dù sinh linh dưới mặt đất có mạnh mẽ hơn, thì căn bản không thể uy hiếp đến tính mạng của nàng.

“Ba mươi lăm vạn!” Sở Mính sắp nghiến nát răng mình rồi, nàng gần như đã rít lên.

Hết lần này đến lần khác, nàng còn phải lộ ra một nụ cười, lời nói cũng không dám lộ ra chút tức giận nào: “Sư huynh, ngài nói cái gì vậy? Sao lại là dọa dẫm bắt chẹt được? Là sư muội báo đáp ân cứu mạng của sư huynh mà.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì vui vẻ, thu hồi 'Lưu âm loa' (ghi âm) ở trong tay: "Ta nhớ câu nói này của sư muội."

Đây là thứ hắn chuyên môn mua để sử dụng trong bí cảnh thời gian.

Sở Hi Thanh có linh cảm, hành trình bí cảnh thời gian này sẽ xuất hiện tình cảnh minh hữu đánh giết lẫn nhau, thậm chí là đồng môn tương tàn.

Vì vậy lo trước khỏi họa sau.

Trước khi chém người khác, hắn cần lưu lại chứng cứ trước.

"Có điều. . ."

Sở Hi Thanh không thấy thỏ thì không thả chim ưng, hắn vừa nói chuyện vừa xoa xoa tay, làm ra động tác đếm tiền. Nhưng hắn còn chưa nói hết lời, liền nghe thấy một tiếng 'đông'.

Đó là một chiếc phi tiêu đóng ở bên cạnh Sở Hi Thanh, nó còn mang theo mấy chục tấm ngân phiếu.

Sở Mính khàn cả giọng: "ba mươi lăm vạn ngân phiếu không ký tên của tiền trang Kim Mãn Thiên, làm phiền ngươi nhanh một chút."

Sở Hi Thanh dù bận vẫn ung dung, hắn cầm chồng ngân phiếu kia lên để kiểm tra một phen, lúc này mới vỗ hai cánh Bạch Hổ, lơ lửng ở giữa trời.

"Lương Thần, chuẩn bị chạy trốn đi."

Chu Lương Thần không chút do dự, hắn dùng toàn lực để lao về phía đông.

Quanh người Sở Hi Thanh thì lại xuất hiện hai mươi đao gió màu trắng bạc, chung quanh đao gió còn có ánh chớp quẩn quanh.

Đây là một trong những chỗ tốt khi Sở Hi Thanh thu được huyết mạch Nhai Tí.

Cái này làm cho Nã Phong Ngự Điện của hắn được cường hóa thêm, trong đao gió còn có Canh kim chi lực mạnh mẽ, làm cho đao gió của hắn có uy lực cực đáng sợ, càng bá đạo hơn, sắc bén không gì không phá!

Mà sau khi Nhai Tí nghĩ hóa ra Bạch Hổ, năng lực khống chế phong của hắn chẳng những không yếu đi, trái lại còn được cường hóa thêm một lần.

Gió từ hổ, Bạch Hổ không chỉ là thần thú nắm giữ huyết mạch hệ Kim đỉnh cấp, mà còn có hệ Phong đỉnh cấp.

Ngay khi Sở Hi Thanh toàn lực súc thế, đám người thằn lằn kia cũng cảm ứng được nguy cơ, dồn dập làm ra tư thế phòng ngự.

Một phần trong đó còn từ bỏ Sở Mính, quay sang chạy nhanh về Sở Hi Thanh.

Tuy nhiên, khi song phương tiếp cận đến gần một dặm, đám đao gió sau lưng Sở Hi Thanh đã phun trào. Khí thế kia giống như Tứ tí sàng nỏ cấp độ lục phẩm, bắn thẳng về phía trước.

Uy lực của nó thậm chí còn đáng sợ hơn cả Tứ tí sàng nỏ, chúng nó quét ngang tất cả, dễ dàng chém đứt đám người thằn lằn kia, sau đó còn làm nổ một lỗ ở trên mặt đất, tạo thành một đám bụi mù cực lớn.

Chương 901: Tử vong (6)

Lúc này, Sở Mính thừa dịp thoát thân, dựa vào bụi mù yểm trợ, ba người đều cấp tốc chạy về phương bắc.

Uy lực của đám đao gió kia cực kỳ mạnh mẽ, trực tiếp chém sạch ba mươi người thằn lằn ở gần, còn bảy vị cường giả lục phẩm kia, một nửa cũng đã toàn lực truy kích về phía Sở Hi Thanh.

Sở Mính cũng dùng toàn lực để thi triển thân pháp, rốt cuộc cũng bỏ qua được đám truy binh ở phía sau.

Mãi cho đến khi chạy được sáu mươi dặm, Sở Mính cảm ứng được sau lưng mình đã không còn truy binh. Lúc này mới giảm tốc độ, bắt đầu điều chỉnh hô hấp, khôi phục chân nguyên.

Đạo thị Sở Thạch ở phía sau nàng cũng dừng lại, hắn vừa điều chỉnh hô hấp vừa giận không nhịn nổi: “Tiểu thư, người này quả thật là cực kỳ hung hăng ngang ngược, thấy chết không cứu, dọa dẫm vơ vét, rõ ràng đã phạm vào môn quy, không thể bỏ qua như vậy được.”

Sở Hi Thanh lại không nổi giận, nàng cười gằn một tiếng: “Chúng ta không có chứng cứ, có thể làm gì hắn chứ? Chuyện của tên này, không cần ngươi quan tâm.”

Nàng nhìn về phương hướng mà Sở Hi Thanh rời đi.

Trong lòng lại nghĩ đến lời nói của Long Hắc Hổ sáng nay.

Phụ thân đại nhân đã có bố trí, nhất định sẽ diệt trừ Sở Hi Thanh trong bí cảnh này.

Sở Mính rất hiểu tính cách của cha mình, một khi đã ra tay thì nhất định sẽ không cho Sở Hi Thanh đường sống.

Mà nhất định sẽ không để lại dấu vết gì, sẽ không liên lụy đến nàng.

Vì vậy, bây giờ nàng tuyệt đối không thể biểu hiện ra địch ý với Sở Hi Thanh.

Mà khi Sở Mính quay đầu nhìn hai Đạo thị của mình, trong đáy mắt lại cất giấu một tia lạnh lẽo.

Viên 'Thiên Nguyên từ hạch' kéo nàng đến đây, rõ ràng là đã nổ tung ở trong khoảng cách rất gần.

Vấn đề là những người đứng gần nàng khi đó, chỉ có hai đạo thị của nàng, chủ tớ Sở Hi Thanh, Phương Bất Viên và Lãnh Sát Na, ngoài ra còn có hai sư huynh nội môn khác.

Chủ tớ Sở Hi Thanh là không có khả năng lắm, người này sẽ không ngu đến mức như vậy.

Phương Bất Viên và Lãnh Sát Na thì lại rất khả nghi, vị Phương đại chưởng quỹ này làm ăn tất cả mọi chuyện có thể làm ăn, khẩu vị rất rộng.

Còn hai vị sư huynh nội môn kia, và hai tên Đạo thị bên cạnh nàng cũng rất khả nghi.

Vì vậy, lúc này Sở Mính cũng có tâm tư đề phòng với Sở Sơn và Sở Thạch, thậm chí còn đề phòng hơn cả Sở Hi Thanh.

Giải thưởng của nàng ở Vãng Sinh thiên, chính là ba phần bí dược tam phẩm thượng.

Cáng có người tuyên bố với giang hồ, chỉ cần có người có thể lấy tính mạng của nàng, sẽ có cao thủ nhất phẩm trên Thiên Bảng hộ tống vào thẳng tam phẩm.

Sở Mính dựa vào cái gì để tin tưởng hai vị đạo thị bên cạnh sẽ không động lòng với phần thưởng này?

Trên mặt Sở Mính lại không biến sắc.

Trước kia, nàng được nuông chiều nên tính tình rất xấu, bây giờ đối mặt với tình thế nguy cấp, nàng cũng phải trưởng thành lên.

“Đi thôi, chúng ta cũng đến ngọn núi lửa kia!’

Sở Mính chờ hô hấp bình phục, chân nguyên cũng khôi phục khoảng tám phần, liền đi thẳng về phía ngọn núi lửa ở phía đông kia.

Trong bí cảnh thời gian tràn đầy nguy cơ, địa hình vẫn luôn biến hóa vào mọi lúc.

Mà một năm ở bên ngoài, chính là mười hai năm ở trong bí cảnh.

Vì vậy, đa số kinh nghiệm của đồng môn từ một năm trước đã là vô dụng.

Tuy nhiên, cũng có những thứ có đặc thù rõ ràng, nó sẽ không xuất hiện biến hóa.

Ví dụ như ngọn núi lửa hình đầu người kia.

Có người nói trong núi lửa này có một sinh linh khủng bố.

Tuy nhiên, thứ này cần thời gian để thức tỉnh, tại chín ngày đầu tiên khi bọn họ đi vào bí cảnh, quanh ngọn núi lửa này là phạm vị an toàn. Đám thổ dân trong bí cảnh này, cũng không dám đến gần lãnh thổ của nó.

Thời khắc này, Sở Hi Thanh đã đến bên dưới ngọn núi lửa.

Hắn đang lạnh lùng nhìn về phía ngọn cây phía trước.

Nơi đó có treo một bộ thi thể.

Ngay tại mấy khắc trước, bọn họ vẫn còn nói chuyện với bộ thi thể này.

Đó là con trai của đại trưởng lão Tuần Sơn viện Phương Chính, Phương Bất Viên!

Hai mắt hắn trợn tròn, vẻ mặt không thể tin, toàn thân đều có những miếng vết thương kỳ lạ.

Đó là từng đạo vết thương của kiếm.

Nhưng nếu không nhìn kỹ, thì căn bản không phát hiện được những vết thương này.

Chúng nó nhỏ bé như tóc, ẩn ở dưới làn da, cũng không có chút máu tươi nào tràn ra.

Tuy nhiên, bên trong thân thể của Phương Bất Viên đã bị kiếm lực băm thành thịt vụn, không còn hình dáng gì.

Sở Hi Thanh hơi cau mày, bay đến ngọn cây, hắn dùng tay đè vào cổ Phương Bất Viên.

Đây là vì tra xét kiếm ý trong cơ thể Phương Bất Viên, cũng là muốn xem Phương Bất Viên còn có sinh cơ hay không.

Sau đó, hắn lại tìm kiếm chung quanh Phương Bất Viên, muốn tìm xem có pháp khí không gian hay không, kết quả là không thu hoạch được gì.

Không chỉ là không thấy pháp khí không gian đâu, mà tất cả đồ trên người Phương Bất Viên đều bị lột sạch.

Chương 902: Tử vong (7)

Sở Hi Thanh cau mày, sau đó tiện tay ấn đè đao, trong mắt cất chứa lệ ý, nhìn chằm chằm vào thiếu niên vầng trán rộng rãi, sắc mặt lạnh lùng, hai tay ôm kiếm ở bên dưới.

“Lãnh sư huynh, ngươi không cảm thấy mình nên cho chúng ta một lời giải thích sao?”

“Ta phải giải thích cái gì?”

Lãnh Sát Na vừa dứt lời, cũng cảm giác được hai người Chu Lương Thần và Bạch Tiểu Chiêu đã ngăn chặn hai bên trái phải của hắn, hiện ra tư thế bao vây.

Lãnh Sát Na không khỏi hừ lạnh một tiếng: “Nếu ngươi muốn hỏi nguyên nhân cái chết của Phương Bất Viên, ta chỉ có thể nói là viên ‘Thiên Nguyên từ thạch’ kia chính là vì Phương Bất Viên mà đến. Sau khi ta tiến vào, chỉ cách Phương Bất Viên có sáu mươi dặm, chờ ta chạy được gần hai mươi dặm, Phương Bất Viên đã bị một cao thủ thần bí tập kích đến gần chết. hắn thử bay lên trời, thoát đi từ không trung, kết quả vẫn bị người kia giết chết, thi thể rơi xuống chỗ này.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì không cho ý kiến, đao ý của hắn vẫn khóa chặt Lãnh Sát Na: “Sư huynh, những lời này của ngươi không thể nào chứng minh sự trong sạch của ngươi.”

“Mọi người đều biết Lãnh mỗ học Cửu Cung Thiên Thuấn Kiếm, hoàn toàn khác với vết thương ở trên người hắn.”

Lãnh Sát Na nở nụ cười thản nhiên, cầm cán kiếm trong tay: “Hơn nữa, ta vốn trong sạch, cần gì phải tự chứng minh? Nếu Sở sư đệ nghi ngờ ta, vậy thì không ngại chiến một trận, nhìn xem ngươi có thể làm thịt ta, báo thù cho Phương Bất Viên hay không.”

Sở Hi Thanh đúng là có ý định ra tay.

Người này đúng là tu luyện Cửu Cung Thiên Thuấn Kiếm, nhưng cũng không chứng minh được gì.

Vô Tướng công của bọn họ có thể mô phỏng chín mươi chín phần trăm công pháp trong thiên hạ.

Người này hoàn toàn có thể dùng Vô Tướng công làm căn bản, kiêm tu một loại kiếm pháp khác.

Phương diện này Sở Hi Thanh rất có cảm xúc.

Bởi vì nội quỷ bên cạnh hắn, thật sự là quá nhiều.

Sắc mặt Chu Lương Thần hơi âm trầm, khó hiểu hỏi: “Phương Bất Viên gặp nạn, vì sao không sử dụng pháo hoa bảy màu để cầu viện? Còn nữa, vì sao khi đó ngươi không ra tay cản hung thủ lại?”

“Sao ta biết được?” Lãnh Sát Na khẽ lắc đầu, giọng nói lạnh nhạt: “Có thể là không kịp dùng. Còn vì sao ta không cản lại, là do thực lực của người kia hơn xa ta, lại nắm giữ pháp khí không gian của Phương Bất Viên, trong đó có vài món bảo bối mà ta cực kỳ kiêng kị.”

Hắn lạnh lùng nhìn Sở Hi Thanh: “Phương Bất Viên cực kỳ khôn khéo, cũng rất sợ chết, hắn còn rất có tiền. Hắn chuẩn bị không ít đồ phòng thân, tất cả đều không phải vật phàm. Dù cho ngươi và Ngũ vĩ Phong Sinh thú của ngươi gặp phải, cũng chắc chắn phải chết.”

Sở Hi Thanh nhớ lại đánh giá của Kiếm Tàng Phong với Phương Bất Viên, trong lòng cũng biết Lãnh Sát Na nói không sai.

Hắn vẫn không tin tưởng cho lắm, hơi híp mắt phượng, nói: “Không biết Lãnh sư huynh có thể để cho ta lục soát không?”

Lãnh Sát Na cũng có thể đã giấu cái pháp khí không gian kia ở nơi khác.

Đây không phải là vì lừa gạt bọn họ, mà là vì lừa dối Vô Tướng thần tông.

Sở Hi Thanh biết Lãnh Sát Na này, hắn từng là nhân vật trên Thanh Vân Tổng Bảng, vì đã gần mười tám tuổi, nên đã rớt khỏi Thanh Vân Tổng Bảng. Nhưng thực lực của bản thân lại càng mạnh mẽ hơn, khó có thể suy đoán.

Tại giai đoạn lục phẩm thượng, Lãnh Sát Na chính là nhân vật trong đám người đứng đầu nhất.

Người này mượn đồ vật mà Phương Bất Viên lưu lại, gần như có thể vô địch trong bí cảnh.

Vấn đề là sau khi hắn để lộ những thứ đó, thì chắc chắn sẽ phải đối mặt với sự truy sát của Vô Tướng thần tông.

Sở Hi Thanh cũng biết khả năng mình tìm thấy pháp khí không gian ở trên người Lãnh Sát Na là không lớn, nhưng vẫn muốn lục soát một chút.

Nói không chừng còn có thể tìm thấy đầu mối gì đó.

Mà ngay khi Sở Hi Thanh vừa nói xong, Sở Mính đã dẫn hai đạo thị Sở Sơn Sở Trạch đi đến.

Sắc mặt nàng lạnh lùng, mắt hàm chưa ngờ vực: “Lãnh sư huynh, ta cũng muốn biết pháp khí không gian của Phương Bất Viên có nằm ở trên người ngươi hay không?”

“Không sai!”

Lúc này, cũng có hai vị nam tử thanh niên xuất hiện ở phía nam.

Một người trong đó khoảng hai mươi, sắc mặt đỏ thẫm, mày tằm, mắt tam giác, mũi như lửng mật.

Tay hắn đè thanh kiếm bên hông, kiếm ý lạnh lẽo nhắm thẳng vào Lãnh Sát Na: “Từ vết thương của Phương sư đệ đến xem, đây nhất định là một môn kiếm pháp cao siêu, hơn nữa hắn tuyệt đối không chết trong tay sinh linh của bí cảnh.”

“Mà phạm vi trăm dặm quanh đây, người có hiềm nghi lớn nhất chính là Lãnh sư đệ ngươi. Chúng ta chỉ có thể xác định cái pháp khí không gian kia có ở trên người Lãnh sư đệ ngươi hay không, thì mới có thể bài trừ hiềm nghi với sư đệ ngươi.”

Khoảnh khắc này, tay cầm kiếm của Lãnh Sát Na đã nổi gân xanh.

Ánh mắt của hắn cũng càng lạnh lẽo hơn.

Chương 903: Thần Thương

Sở Hi Thanh nắm chặt chuôi đao.

Hắn cho rằng Lãnh Sát Na muốn rút kiếm liều mạng với bọn họ.

Kết quả Lãnh Sát Na lại ‘chậc’ một tiếng, rất có loại cảm giác ‘kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt’ mà bỏ kiếm trong tay xuống: “Lục soát thì lục soát, nhưng nhất định phải là con Ngũ vĩ Phong Sinh thú kia lục soát, những người còn lại thì coi như xong, bằng không Lãnh mỗ tình nguyện liều mạng.”

Sở Mính nghe vậy thì hơi cau mày, vẻ mặt hơi khó hiểu: “Vì sao? Vì sao nhất định phải là nàng?”

Lãnh Sát Na nghe vậy thì cười nhạo một tiếng, lạnh lùng lườm Sở Mính một cái: “Đương nhiên là vì ta không tin được tất cả mọi người ở đây.”

Hắn nhìn cũng đã nhìn ra, trong tất cả mọi người ở đây, chỉ có con Linh sủng của Sở Hi Thanh là ngây thơ trong sáng nhất.

Còn tên Sở Hi Thanh kia, có người nói tên này là Kỳ chủ của Thiết Kỳ Bang, hơn nữa còn có danh tiếng hào hiệp trượng nghĩa ở phía nam.

Nhưng Lãnh Sát Na cũng đã nhìn ra, thật ra người này cũng giống như Phương Bất Viên, cả hai đều rất âm hiểm, xấu bụng.

Nhưng con Linh sủng này của hắn vẫn nhỏ tuổi, chỉ tương đương với thiếu nữ mới dậy thì của nhân tộc, ánh mắt rất trong sáng.

Dù Sở Hi Thanh muốn sai khiến nó làm việc xấu, con Ngũ vĩ Phong Sinh thú này cũng không làm được, nhất định sẽ lòi đuôi.

Sở Hi Thanh vẫn chưa buông lỏng cảnh giác, hắn hơi nhướng mày lên: “Tiểu Chiêu, ngươi đi, nhìn xem trên người hắn có thứ gì khả nghi không, đặc biệt là pháp khí không gian. Nhớ kỹ là phải cẩn thận.”

Hắn lo Lãnh Sát Na cố tình dụ dỗ Bạch Tiểu Chiêu tới gần.

Nhưng sau khi Bạch Tiểu Chiêu đến gần, lại dùng móng vuốt vỗ vào tay chân và lồng ngực của Lãnh Sát Na một phen, sau đó liền quay đầu, khẽ lắc đầu với Sở Hi Thanh.

Bạch Tiểu Chiêu không cần lục soát cẩn thận, nàng có thể dùng những tia sét bé nhỏ, bao trùm tất cả vị trí trong ngoài cơ thể của Lãnh Sát Na.

Những tia sét nhỏ này vừa tiếp xúc với pháp khí và chiến đồ của Lãnh Sát Na thì sẽ có phản ứng tự nhiên.

Lúc này, không chỉ Bạch Tiểu Chiêu cảm ứng được tình huống của Lãnh Sát Na.

Mà những người còn lại cũng có thể cảm ứng được đại khái, biết trên người hắn có pháp khí gì, có loại chiến đồ gì.

Vẻ mặt Sở Mính thả lỏng, ý cảnh giác trong mắt cũng giảm bớt một chút.

Sau đó, nàng cũng nhảy lên trời, đi đến bên cạnh thi thể Phương Bất

Viên, ấn vào cổ của Phương Bất Viên để cảm ứng.

“Phương Bất Viên tử vong trong khoảng một khắc trước, ngay trước khi chúng ta đến đây không lâu.”

Sở Mính có gia học sâu xa, võ đạo uyên bác, rất nhanh đã cảm ứng được: “Hung thủ dùng chính là kiếm pháp, hơn nữa rất có thể là Thần Khí Vô Thương Kiếm được lưu truyền trên giang hồ, hoặc là kiếm pháp tương tự với nó. Kiếm pháp rất mạnh, chuyên phá ngoại cương, lại nổ tung bên trong. Ngoài ra, trong cơ thể Phương Bất Viên còn có lực lượng lôi đình, có thể người này nắm giữ huyết mạch hệ Lôi.”

Nàng lại quay sang hỏi Lãnh Sát Na một câu: “Lãnh sư huynh, ngươi nói ngươi từng nhìn thấy hung thủ kia, khi đó ngươi có thấy kẻ kia có gì đặc thù hay không?”

“Không để ý.” Lãnh Sát Na hai tay ôm kiếm, giọng nói lạnh nhạt: “Hai chúng ta tiến vào bí cảnh, dùng tin phù để hẹn gặp nhau ở núi lửa, khi ta phát hiện Phương Bất Viên bị tập kích, thì vẫn còn cách bốn mươi dặm.”

“Sau đó, ta dùng hết tốc lực để chạy đến, mới chạy được hai mươi dặm thì Phương Bất Viên đã xong. Còn xa như vậy, ta nào thấy rõ? Huống hồ, tất cả tinh thần của ta đều tập trung vào thi triển thân pháp. Nhưng nếu như người kia mà xuất hiện ở trước mặt ha, thì có lẽ ta có thể nhận ra.”

Sở Mính không khỏi nhíu mày.

Nàng liếc mắt nhìn qua mấy người ở bên dưới, trong con ngươi lóe lên một vệt u quang.

Lãnh Sát Na tất nhiên là người khả nghi nhất.

Hai vị sư huynh nội môn ở đây cũng có thể là hung thủ.

Sở Mính nhận ra hai người này, người vừa bức bách Lãnh Sát Na gọi là Bạo Kiếm – Quách Nộ, một người khác tên là Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm, cả hai đều từng nằm trong mười vị trí đầu của U Châu – Thanh Vân Bảng.

U Châu – Thanh Vân bảng có sức nặng rất cao, thậm chí còn vượt qua cả thành Vọng An, có thể nói là tiếp cận với Thanh Vân Tổng Bảng.

Hai người này, một người hai mươi ba, một người hai mươi hai, đã tích lũy vài năm ở cấp độ lục phẩm trượng. Tuy nhiên công pháp, võ đạo, pháp khí, chiến đồ, tất cả đều thuộc nhóm đứng đầu, thực lực tổng hợp có thể sánh vai với Lãnh Sát Na.

Mấu chốt là hai người này cũng sử dụng kiếm, hơn nữa còn có huyết mạch hệ Lôi.

Hai người Sở Hi Thanh và Chu Lương Thần cũng đáng nghi.

Khoái đao của Sở Hi Thanh siêu tuyệt, cũng am hiểu Lôi pháp.

Không phải không thể đổi đao thành kiếm.

Sở Hi Thanh cứu nàng từ hai khắc trước, nếu như người này mượn độn phù cao phẩm, hoàn toàn có thời gian giết chết Phương Bất Viên.

“Có phải là đám ma tu vụng trộm vào bí cảnh không? Hoặc là tu sĩ của Quy Nguyên kiếm phái?”

Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm ngũ quan thanh tú, khí độ trầm ổn, hắn nghiêng người nhìn về phía rừng rập chung quanh: “Theo như ta biết, Quy Nguyên kiếm phái có truyền thừa Thần Khí Vô Thương Kiếm, ngoài ra còn có Tam Thiên Quy Nguyên Kiếm, đều có hiệu quả tương tự.”

Chương 904: Thần Thương (2)

Quy Nguyên kiếm phái là một trong lục đại thần tông đương đại, Tam Thiên Quy Nguyên Kiếm của bọn họ được xưng là vạn kiếm chi tông.

Có người nói, Quy Nguyên kiếm ý ở trong đó có thể mô phỏng tám chín phần uy lực của kiếm quyết trong thiên hạ.

Tuy nhiên, đây là một đối thủ một mất một còn với Vô Tướng thần tông.

Quy Nguyên kiếm phái và Vô Tướng thần tông đều ở phương bắc, khoảng cách cũng không phải rất xa.

Đệ tử của hai nhà đều mưu sinh trên địa phương, kinh doanh các loại làm ăn, khó tránh khỏi phát sinh xung đột. Có chuyện một phát liền kêu gọi bạn bè đến chém giết.

Cứ như vậy vài ngàn năm, Quy Nguyên kiếm phái và Vô Tướng thần tông đã có thể nói là thù sâu như biển.

Khi đối với ở cự thần ở phương bắc thì cũng có lúc hợp tác, nhưng phần lớn thời gian đều là không chết không thôi, vừa thấy mặt là rút đao.

“Vấn đề là lối vào mà bọn họ vụng trộm tiến vào kia, tất cả đều không gần nơi này. Một cái là núi băng Huyền Vũ, một cái gần Phong Huyết quật, hầu như năm nào cũng như vậy.”

Bạo Kiếm – Quách Nộ khẽ lắc đầu.

Tòa bí cảnh thời gian này rất rộng lớn, năm bắc đều có hơn ba ngàn dặm, diện tích tương đương với năm quận ở phía nam.

Nhưng hắn lại chợt đổi giọng, giọng nói âm trầm lạnh lùng: “Có điều, cũng không thể loại trừ khả năng này, nếu chúng ta có thể bị một viên ‘Thiên Nguyên từ hạch’ kéo đến đây, như vậy thì người khác cũng có thể.”

Sở Hi Thanh thì lại thấy bất đắc dĩ.

Cái chết của vị Phương Bất Viên Phương sư huynh này, đã biến thành một món nợ hồ đồ.

Sở Hi Thanh cũng muốn tìm hung thủ, báo thù cho Phương Bất Viên, vấn đề là thực sự quá ít manh mối.

“Chư vị sư huynh! Bây giờ đã gần giờ mùi sáu khắc, theo tiểu đệ thì chúng ta vẫn thu xếp thi thể cho Phương sư huynh đi thì hơn.”

Sở Hi Thanh vừa nói câu này xong, liền quét mắt nhìn đỉnh đầu của mấy người này: “Sau đó đường ai nấy đi, tự cẩn trọng thôi.”

Những người ở trước mắt này, ngoại trừ hai Đạo thị ra thì những người còn lại đều có ‘Thần quyến chi ấn’ ở trên đỉnh đầu.

Trên đỉnh đầu Sở Mính là một chiếc roi dài đang cuộn lại, nữ nhân này lại là quyến giả của Thái Sơ Huyền Nữ.

Ba người còn lại, trên đỉnh đầu đều có một trường kiếm màu trắng bạc, tạo hình rất khí thế và xa hoa.

Đây là ấn ký của Cự Linh kiếm thánh – Bạch Đế tử.

Đại đa số kiếm khách cao siêu trong thiên hạ này, đều nhận được thần ân của Bạch Đế tử.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, nếu như mình đi cùng bọn họ, chỉ sợ uống nước ăn cơm cũng phải đề phòng.

Mấy người Sở Mính nghe thấy mấy chữ ‘giờ mùi sáu khắc’, sắc mặt không khỏi hơi cứng lại.

Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm thì lại nhìn ‘Táng Thiên thần phủ’ và ‘Lê Tham chi nhãn’ ở trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh, sau đó sắc mặt nghiêm túc mà gật đầu: “Cũng được!”

Hắn cũng có vài phần kiêng kị với vị Huyết Nhai dự bị dùng hai đao chém đầu Doãn Phi Hồng này.

Cổ Kiếm tự tin sức chiến đấu của mình vượt qua Sở Hi Thanh một đến hai đường.

Vấn đề là sở trường của Sở Hi Thanh là khoái đao.

Nếu như người này xuất đao bất ngờ, Cổ Kiếm cho là mình chưa chắc đã kịp phản ứng.

Sở Hi Thanh là Huyết Nhai dự bị, theo lẽ thường thì hắn không có lý do để ra tay với mọi người.

Nhưng ai có thể đảm bảo Sở Hi Thanh không động lòng với treo thưởng ở Vãng Sinh thiên? Ai có thể đảm bảo Sở Hi Thanh không phải người cướp đoạt pháp khi không gian trong tay Phương Bất Viên?

. . .

Giờ mùi sáu khắc cũng chính là hai rưỡi chiều.

Thời khắc này, bầu trời của bí cảnh thời gian đã tràn ngập mây đen dày đặc, vô số hạt mưa màu đen đột ngột rơi xuống, mưa to tầm tã.

Sở Hi Thanh đứng ở lối vào hang động mà hắn và Chu Lương Thần đã đào móc, vẻ mặt hàm chứa kinh dị mà nhìn màn mưa màu đen ở phía trước.

Lúc trước Sở Hi Thanh đã nói với hắn, đến giờ mùi sáu khắc thì nhất định phải tìm một nơi tránh mưa.

Đây là một trong những kinh nghiệm mà các đời đệ tử của Vô Tướng thần tông tích lũy được.

Cứ đến giờ mùi sáu khắc, bí cảnh thời gian sẽ xuất hiện một cơn mưa xối xả màu đen.

Cơn mưa xối xả này là do hơi nước trong bí cảnh thời gian hội tụ mà thành, nó cực kỳ nguy hiểm.

Có người núi, bên trong những hạt mưa này còn có ‘Cổ thần chi huyết’ (máu cổ thần) mỏng manh.

Cổ thần chi huyết chưa được tinh luyện và tịnh hóa vốn là trí mạng, nó có thể làm cho cơ thể suy yếu, thậm chí khiến cho thân thể và lục phủ ngũ tạng xuất hiện biến hóa kỳ dị.

Cổ thần chi huyết ở trong những hạt mưa màu đen này, còn chứa kịch độc, thậm chí còn lưu lại một chút lực lượng Cổ thần.

Sở Hi Thanh thử vươn tay ra khỏi hang động, mặc kệ cho hạ mưa đen xối vào tay của mình.

Giọt mưa này vừa tiếp xúc thì có cảm giác mát mẻ, nhưng bên trong lại có nhiệt độ nóng bỏng cực cao giống như dung nham phun trào.

Chỉ một lát, Sở Hi Thanh liền cau mày rồi thu tay lại.

Những giọt nước mưa màu đen trong lòng bàn tay hắn đã hóa thành từng tia khí đen rồi tiêu tan.

Trên da của Sở Hi Thanh cũng có vết đỏ nho nhỏ.

Chỉ vẻn vẹn chưa đến một cái hô hấp, lòng bàn tay của hắn suýt nữa bị những hạt mưa màu đen này ăn mòn.

Sở Hi Thanh có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, có thể khôi phục tất cả thương thế trong thời gian ngắn.

Chỉ chớp mắt là mấy vết đỏ kia đã biến mất.

Tuy nhiên, ánh mắt của hắn lại cực kỳ nghiêm nghị.

Chương 905: Thần Thương (3)

Những hạt mưa màu đen này, nhất thời nửa khắc thì sẽ không trí mạng, nhưng nếu tích lũy nhiều, thì sẽ có thể làm cho một võ tu lục phẩm hóa thành mủ máu.

“Nước mưa này thật là lợi hại.”

Bạch Tiểu Chiêu vốn cũng muốn thử một chút, nhưng sau khi nhìn thấy tình cảnh của Sở Hi Thanh, thì lập tức vứt cái suy nghĩ đó đi.

Những hạt mưa màu đen này có thể xuyên thủng bốn tầng ngoại cương của Sở Hi Thanh.

Còn có thể xuyên qua Bạch Hổ dực giáp của hắn.

Bạch Tiểu Chiêu biết Sở Hi Thanh tu luyện Bá thể, thân thể hắn rất mạnh mẽ.

Móng vuốt của nàng cũng không thể đánh xuyên qua nhiều tầng như vậy.

Bạch Tiểu Chiêu không khỏi rụt cổ lại.

Những giọt mưa màu đen này sẽ ăn mòn, làm hỏng bộ lông đẹp đẽ trên người nàng.

Để người ta kinh ngạc chính là, những cây cối và sinh linh ở bên ngoài vẫn bình yên vô sự.

Bạch Tiểu Chiêu cũng biết là thổ dân trong này đã thích ứng với hoàn cảnh của bí cảnh, thậm chí bản thân chúng nó cũng được sinh ra từ 'Thần Huyết' trong bí cảnh, nhưng nàng vẫn cảm thấy rất thần kỳ.

Đi theo bên cạnh Sở Hi Thanh, nàng đã thấy được rất nhiều thứ mới lạ.

Chu Lương Thần thì vẫn đang suy nghĩ về Phương Bất Viên: "Chủ thượng, vẻ mặt trước khi chết của Phương Bất Viên là rất kinh ngạc, tựa như là không thể tin nổi, chết không nhắm mắt, điều này chứng tỏ hung thủ có thể là người mà hắn không ngờ tới, rất có thể là chết trong tay người quen. Chủ thượng, ngươi cảm thấy ai là kẻ khả nghi nhất trong mấy người bọn họ?"

Trong lòng hắn thổn thức không thôi.

Tại Vô Tướng thần tông, Phương Bất Viên cũng coi như là một nhân vật, cha của hắn còn là đại trưởng lão Tuần Sơn viện, là cao nhân nhị phẩm đương đại.

Chu Lương Thần không ngờ được là người này sẽ ngã xuống ở đây.

Chết rồi mà chỉ có một cái quan tài băng để náu thân, có vẻ cực kỳ thê lương.

Sở Hi Thanh nghe vậy, không khỏi liếc mắt nhìn về một phía ở bên ngoài hang động.

Hắn đang nhìn vào một tòa hang động khác ở sườn núi phía đông cách đây một dặm.

Lúc này, Lãnh Sát Na và quan tài băng của Phương Bất Viên đều ở đó.

Thật ra ý của Sở Hi Thanh là trực tiếp hỏa táng thi thể của Phương Bất Viên.

Sau khi hỏa táng thành tro, thì mang theo sẽ tiện hơn.

Lãnh Sát Na lại kiên trì đóng băng thi thể Phương Bất Viên, chờ mang ra ngoài bí cảnh.

Sở Hi Thanh đoán là người này lo đại trưởng lão Tuần Sơn đường hỏi tội, muốn đưa thi thể Phương Bất Viên ra ngoài bí cảnh, ít ra cũng có một câu trả lời với cha hắn.

Vấn đề là Lãnh Sát Na lại không có năng lực này, chỉ có thể cầu Sở Mính ra tay.

Chư Thiên Tinh Lạc Kiếm của Sở gia bao la vạn tượng, trong đó cũng bao quát cả Hàn pháp.

“Quá ít manh mối, không thể suy đoán. Hung thủ có thân pháp rất mạnh, ngoại từ vết thương của kiếm trên người Phương Bất Viên ra, thì không còn manh mối gì cả. Không có dấu chân, cũng không có bất kỳ vật phẩm nào khác.”

Sở Hi Thanh lắc đầu: “Đối với chúng ta mà nói, thật ra hung thủ là ai thì cũng không có ý nghĩa gì. Bắt đầu từ giây phút tiến vào bí cảnh, chúng ta phải coi tất cả mọi người như kẻ địch tiềm ẩn, dù là những đồng môn kia của ta thì cũng không đáng tin. Vì vậy, chuyện điều tra hung thủ này, vẫn là giao cho Giới Luật viện và Phương đại trưởng lão làm đi.”

Lúc này, hắn đã đi về đến một hòn đá xanh ở trong hang động, nhắm mắt lại: “Nghĩ những chuyện này, còn không bằng tập trung tu hành. Chỉ cần thực lực đủ mạnh mẽ, bất cứ âm mưu quỷ kế gì cũng không đáng sợ.”

Chu Lương Thần cảm thấy rất đúng, trên mặt của hắn hiện ra vẻ bội phục, lòng thầm nói không hổ là chủ thượng.

Sau đó, hắn cũng ngồi xếp bằng và nhắm mắt trên một tảng đá khác, bắt đầu tu hành công pháp gia truyền Cuồng Hải Cô Chu.

Linh lực bên trong tòa bí cảnh thời gian này sung túc đến mức khiến người ta khó có thể tin, hiệu quả còn mạnh hơn cả Tụ Linh trận ở bên ngoài.

Khi cơn mưa đen xối xả rơi xuống, nồng độ linh lực cũng tăng lên gấp mấy lần.

Mấu chốt là hoàn cảnh mưa xối xả này, lại rất thích hợp với công pháp nhà hắn.

Chu Lương Thần tu hành một ngày ở đây, có hiệu quả bằng ba ngày ở bên ngoài.

Tốc độ tu luyện Vô Tướng công của Sở Hi Thanh thì kém hơn Chu Lương Thần một chút.

Thế giới này không có nhật nguyệt tinh thần, cũng không có ánh nắng sáng sớm.

May mắn chính là, trong nước mưa cũng ngậm lấy lực lượng Dương tính rất mạnh.

Chỉ là lực lượng Dương tính bắt nguồn từ máu của Cổ thần này lại cực kỳ cuồng bạo, khó có thể thuần phục, càng khó lợi dụng.

Tốc độ tu luyện của Sở Hi Thanh chỉ tương đương với hơn hai ngày ở bên ngoài.

Tuy nhiên, tốc độ ‘trả nợ’ của hắn không giảm mà lại tăng, sau khi vận chuyển Vô Tướng công một canh giờ, tuổi thọ của Sở Hi Thanh lại tăng lên tận một ngày.

Lúc này, cơn mưa màu đen vẫn còn xối xả ở bên ngoài, khí thế còn mạnh hơn lúc trước.

Lượng lớn nước mưa hình thành một khe suối nhỏ ở bên ngoài, chảy róc rách xuống dưới chân núi.

Chương 906: Thần Thương (4)

Tòa hang động này của Sở Hi Thanh được xây ở nửa trên sườn núi, nên không cần lo lắng nước đọng.

Nhưng theo thời gian trôi qua, vẫn có chút nước mưa rót vào bên trong hang động.

Sở Hi Thanh cũng không để ý, sau khi tu luyện Vô Tướng công xong, liền tập trung tinh thần vào Vô Cực Trảm, quan tưởng và nghiên cứu Chân Ý Đồ mà Sở Vân Vân đưa cho.

Mãi đến tận nửa canh giờ sau, cơn mưa đen bên ngoài mới bắt đầu giảm dần, bắt đầu rơi tí tách.

Lúc này, Bạch Tiểu Chiêu vẫn đang canh giữ cửa hang động cho hai người, đồng thời ngắm cảnh, nàng lại phát ra một tiếng ngạc nhiên: “Không phải một canh giờ rưỡi thì mưa sẽ kết thúc sao?”

Sở Hi Thanh ngước mắt lên, liếc mắt nhìn ra ngoài: “Sắp rồi.”

Trong lòng hắn lại nghĩ đến những câu nói của Sở Vân Vân.

Nếu như thời gian mưa xối xả kéo dài hơn, chứng tỏ thương thế của vị Cổ thần trong bí cảnh thời gian đã tăng thêm.

Chuyện này có cùng một dịp thở với phần cơ duyên quý giá kia. . .

Đúng lúc này, tâm thần Sở Hi Thanh hơi động, hắn cảm giác được một luồng ý niệm vượt không mà đến, xông thẳng vào trong nguyên thần của hắn.

Khoảnh khắc này, màn hình huỳnh quang hư ảo trong tầm mắt của Sở Hi Thanh lại rung chuyển và bất ổn.

Rất nhiều văn tự ở trong đó đều phát sinh vặn vẹo ở cường độ thấp.

Mà lúc này, trong đầu của Sở Hi Thanh lại cảm ứng được một luồng ý niệm.

Đây là một cái ‘Táng Thiên thần tuyển’, là do một đệ tử nội môn Huyết Bức Sơn tên là Mai Thư, thông qua Thần quyến chi ấn để khởi xướng khiêu chiến với hắn.

Sở Hi Thanh không khỏi nhướng mày lên.

Lôi đài quyến giả, chính là một trong những quy tắc của bí cảnh thời gian.

Tất cả quyến giả của thần linh ở bên trong bí cảnh này, đều có thể thông qua ‘Thần quyến chi ấn’ của bản thân, khởi xướng khiêu chiến với quyến giả khác.

Mỗi tháng có thể khởi xướng một lần, không nhìn khoảng cách.

Đây là trận chiến sinh tử, kẻ thắng sống, người bại chết.

Người chiến thắng, không chỉ nhận được ưu ái của thần linh, thậm chí là cả thần ân, mà còn có thể thu hoạch được tất cả pháp khí và của cái của kẻ bại.

Người bị khiêu chiến có thể từ chối, nhưng mỗi thắng bắt buộc phải chiến đấu một lần.

Nếu liên tục từ chối trong vòng một tháng, sẽ bị những thần linh tính tình hung hãn và đắm chìm trong sát phạt chiến đấu này chán ghét.

Nếu như ở ngoài bí cảnh, thần linh chán ghét thì cũng chỉ là cướp đoạt thần ân thôi.

Nhưng ở bên trong bí cảnh, tất cả người bị thần linh chán ghét sẽ có gặp phải vận rủi, còn phải đối mặt với sự truy sát của những thổ dân trong này.

Những thổ dân ở trong bí cảnh này, chỉ cần có chút linh trí thì đều là tín đồ của các chiến thần và quân thần này.

Sắc mặt Sở Hi Thanh bình thản.

Trước khi hắn vào bí cảnh thì cũng đã có dự liệu trước, nhất định sẽ có người lợi dụng quy tắc khiêu chiến này để lấy tính mạng của hắn.

Hắn đoán là bên phía Sở Mính cũng giống như vậy.

Sở Hi Thanh không chút nghĩ ngợi, dứt khoát đồng ý.

Sở Hi Thanh muốn lấy được phần cơ duyên mà Sở Vân Vân nói đến kia, nhất định phải bài trừ thần linh quấy rầy.

Sự quan tâm của Táng Thiên và Lê Tham cực kỳ quan trọng với hắn.

Sở Hi Thanh tuyệt đối không thể mất thần ân của hai vị Ma thần này vào thời điểm hiện tại.

Một chớp mắt tiếp theo, trước mắt Sở Hi Thanh đã phát sinh biến hóa.

Hắn phát hiện toàn thân mình xuất hiện cảm giác không trọng lượng, cả người bị kéo về một phương hướng không biết.

Giây lát sau, Sở Hi Thanh phát hiện mình đang đứng ở trên một đài đá hình tròn cực lớn.

Đài đá này có đường kính gần trăm trượng, cũng chính là ba trăm mét, tạo hình rất cổ điển.

Phía ngoài còn có từng cây từng cây cột đá cực lớn, phải đến hơn ba ngàn cái, giống như một lồng thú đang bao phủ toàn bộ đài đá này.

Trên trụ đá còn có lượng lớn phù văn, nội dung giống như là những câu chuyện của thời thượng cổ.

Sở Hi Thanh không nhìn kỹ, sự chú ý của hắn đã bị hấp dẫn bởi một thanh niên hai mươi tuổi mặc chiến giáp đỏ lòm ở phía trước.

Người này đeo một thanh loan đao, ngũ quan thô lỗ, đầu tóc đầu máu mé, vẻ mặt thì cuồng ngạo bất kham.

“Ngươi chính là Sở Hi Thanh?”

Thanh niên nhìn Sở Hi Thanh một chút, sau đó lại cười gằn một tiếng: “Chúng ta bắt đầu nhanh đi, đừng lãng phí thời gian.”

Sở Hi Thanh thì lại thản nhiên đánh giá Mai Thư một chút, sau đó gật đầu: “Được!”

Hắn đã thu hồi chân nguyên dồn vào mắt.

Sở Hi Thanh chỉ nhìn ra tu vị của người này là lục phẩm hạ, đao pháp đi theo con đường sức mạnh, tu hành công pháp hai hệ Lôi và Thổ, còn lại thì không biết.

Một kẻ hấp hối sắp chết, không cần phải quan tâm làm gì.

Trận chiến Thần Ân này, thế yếu của hắn chính là biết rất ít về những người này.

Trước khi tiến vào bí cảnh, Sở Hi Thanh đều tu luyện Cửu Luân thần ấn, không có thời gian đi tìm hiểu tất cả nhân vật lớn nhỏ ở khắp nơi.

Trái lại thì đối thủ của hắn nhất định sẽ tìm hiểu tình báo về hắn, làm được biết người biết ta.

Ưu thế của Sở Hi Thanh cũng chính là đối phương ‘biết người biết ta’.

Sức chiến đấu của hắn vẫn biến hóa theo thời gian, hắn của hôm qua tuyệt đối không giống với hắn của hôm nay.

Chương 907: Thần Thương (5)

Ngay khi Sở Hi Thanh vừa mới nói xong, bầu trời ở phía trên bọn họ đột nhiên xuất hiện một thanh chiến phủ khổng lồ, nó bắt đầu lăn lộn rơi rụng xuống.

Khóe môi Mai Thư vểnh lên: “Vô Tướng thần tông dám để Huyết Nhai dự bị như ngươi tiến vào bí cảnh thời gian, chứng tỏ rất tin tưởng với thực lực của ngươi. Nhưng ta sẽ nói cho bọn họ biết, niềm tin của bọn họ dành cho ngươi, lại chính là lý do để ngươi chết tại đây.”

Sở Hi Thanh không lên tiếng, lặng lẽ chờ thanh chiến phủ kia hạ xuống.

Mà hai người bọn họ không biết chính là, bên trong Đại Nhất điện của Vô Tướng thần tông bây giờ.

Tông chủ Lý Trường Sinh đang lười biếng, nhàn nhã ngồi ở trên đài cao nhất trong điện.

Thánh kiếm Quân Thiên trôi nổi ở phía trước hắn, phía sau hắn thì lại hiện ra một cây cây màu vàng rất to.

Đại trưởng lão Giới Luật viện Lư Thủ Dương cũng đang ở trong Đạo Nhất điện.

Hắn nhìn cây cân sau lưng Lý Trường Sinh, trong mắt ngậm lấy một chút ghét bỏ: “Ta đã từng nói với người ta, đám người tu luyện Bình Thiên Kiếm các ngươi là nham hiểm nhất, nội tâm bẩn nhất, kẻ không tuân theo quy củ tông môn nhất cũng chính là các ngươi.”

Lý Trường Sinh thấy buồn cười: “Nắm giữ quy tắc, lợi dụng quy tắc, khó tránh khỏi sẽ phá hư quy tắc, thế gian này nào có bình đẳng chân chính. Lư sư đệ, nếu như ngươi muốn tiến thêm một bước trên con đường võ đạo, thì phải nghĩ biện pháp ở trên phương diện này, không nên bị Thiên điều đạo quy ràng buộc.”

Lúc này, thần sắc hắn hơi động, nhẹ nhàng nhìn về phía ngoài vạn dặm: “Bắt đầu rồi, trận chiến Thần Ân đầu tiên của Sở Hi Thanh.”

Lư Thủ Dương không khỏi nhíu mày lại: ‘Tính hình thế nào?”

Hắn không thể nào nhìn thấy tình cảnh ở trong bí cảnh.

Chỉ có tông chủ Lý Trường Sinh nắm giữ một bộ phận ‘nguyên hạch’ của bí cảnh thời gian, mới có thể dòm ngó tình hình bên trong đó.

Lư Thủ Dương cũng không quá lo lắng cho an nguy của Sở Hi Thanh.

Bình Thiên Kiếm của Lý Trường Sinh đủ để thay đổi sức chiến đấu của song phương ở ngay dưới mắt của thần linh.

Nhưng bọn họ dùng phương pháp này thì phải cẩn thận.

Một khi Lý Trường Sinh ra tay, nhất định sẽ đưa đến Ma thần Táng Thiên phản phệ, cũng sẽ khiến cho một ít người càng kiêng kỵ và nghi ngờ về Sở Hi Thanh hơn.

Con ngươi của Lý Trường Sinh hiện ra một ánh sáng màu u lam lộng lẫy: “Phải chờ đến khi hai người bắt đầu giao thủ thì mới phán đoán được, đối thủ của Sở Hi Thanh gọi là Mai Thư, là một nhân tài mới xuất hiện của Huyết Bức sơn, có phong thái của Thiên trụ, thiên phú huyết mạch cực mạnh. Tuy nhiên, với tốc độ đao và thân pháp của Sở Hi Thanh, cộng thêm Bá thể của hắn, chắc chắn sẽ không thua trong thời gian ngắn.”

Mà khi hai người trong Đạo Nhất điện đang nói chuyện, chiến phủ kia rốt cuộc cũng rơi xuống đất, phát ra những tiếng ầm ầm.

Hai người Sở Hi Thanh và Mai Thư gần như rút đao cùng một lúc, phát ra tiếng ‘sặc’, cũng gần như cùng một lúc mà lao vút về phía trước.

Trên đài đá rộng rãi, tốc độ của hai người đều nhanh như điện.

Khoảng cách cao đến năm mươi trượng của song phương, chỉ vẻn vẹn một phần mười cái hô hấp là đã biến mất, song phương đã tiếp cận đến không đủ ba trượng.

Lúc này, Mai Thư mặc chiến giáp đỏ lòm kia bỗng nhiên phát ra một tiếng rống ầm trời, tựa như là sấm giật, xung kích phạm vi mấy chục trượng chung quanh, làm cho mặt đất đều là đá vụn bay tán loạn.

Phía sau hắn hiện ra một bóng thú ‘Cùng Kỳ’ cực lớn, gào thét rít gào về phía Sở Hi Thanh. Theo võ ý mạnh mẽ này bùng nổ, từng tia lực lượng xen lẫn hai khí Kim và Phong đang xé nát tất cả mọi thứ ở chung quanh.

Sở Hi Thanh phát hiện, bốn tầng cương lực ở bên ngoài cơ thể của mình, ngoại trừ Bạch Hổ ngoại cương ra thì đều bị tiếng rống này của Mai Thư đánh tan.

Dù là tầng Nhai Tí ngoại cương mà tiểu Tóc Húi Cua cung cấp cho hắn, thì cũng theo đó mà rung chuyển.

Chỉ có Bạch Hổ dực giáp ẩn chứa lực lượng ‘Tồn tại’ là có thể chống lại.

Năng lực của các thần thú thường khắc chế lẫn nhau.

Thần thông hủy diệt của Cùng Kỳ, đủ để đánh vỡ phản xạ của Nhai Tí.

Sở Hi Thanh lại không hề sợ hãi, Cửu Thiên niệm luân ở sau lưng hắn bỗng nhiên chuyển động rất nhanh.

Cự thú Nhai Tí đầu rồng thân sài cũng hiện ra sau lưng hắn, trong miệng nó ngậm đao, đối chọi gay gắt với Cùng Kỳ ở đối diện.

Khoảnh khắc này, Nhai Tí đao ý cao đến tầng mười một của Sở Hi Thanh, hôn hợp với Cửu Luân thần ấn, lực lượng nguyên thần khổng lồ lập tức bùng nổ.

Mai Thư cũng bất ngờ không kịp chuẩn bị, miệng mũi tai lập tức chảy máu tươi.

Nguyên thần của hắn còn bị cỗ đao ý mạnh mẽ này chém cho gần như vỡ vụn, đao ý quét ngang khiến cho Mai Thư gần như mất ý thức, toàn thân vẫn trùng kích về phía trước theo quán tính.

Ngọc Khuê Kim Nghiệt đao bên tay trái của Sở Hi Thanh thì lại hóa thành một ánh sáng ngọc óng ánh, chém vào cổ họng của Mai Thư.

Cực chiêu – Phong Chi Ngân!

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, trước đao của Sở Hi Thanh bỗng nhiên vang lên một tiếng ‘khanh’. Ngọc Khuê Kim Nghiệt đao của hắn chém đến xương cổ của Mai Thư thì đã nát bấy, hóa thành hàng trăm hàng ngàn mảnh ngọc vỡ, bắn ra bốn phía.

Chương 908: Hắn có Vạn Cổ Thiên Thu

Lúc này Mai Thư mới hoàn hồn, trong con ngươi hiện lên vẻ sợ hãi, thanh loan đao màu máu trong tay lập tức nổ tung, chém thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Tuy nhiên, bóng người của Sở Hi Thanh đã rời đi từ lâu, chỉ để lại một đoàn mây khói tại chỗ cũ.

Bóng người của hắn xuất hiện ở ngoài mười trượng, dùng ánh mắt khó mà tin nổi để nhìn thanh niên ở đối diện.

“Trong cơ thể ngươi là pháp khí? Lại dùng pháp khí để thay đổi tất cả xương cốt toàn thân?”

Hơn nữa, pháp khí này có cập bậc rất cao, ít nhất cũng phải là cấp độ ngũ phẩm.

Mai Thư thì vẫn còn sợ hãi mà vuốt cổ họng của mình, nếu như hắn không dùng pháp khí để thay xương cốt của mình, thì bây giờ đã chết dưới đao của Sở Hi Thanh rồi!

Sau khi sợ hãi xong, trong mắt Mai Thư lại hiện lên ý phẫn nộ.

Hắn vốn tưởng rằng mình đã nắm chắc chín phần rưỡi trong trận chiến Thần Ân này.

Mai Thư tự hỏi mặc kệ là võ đạo hay thiên phú huyết mạch, pháp khí chiến đồ, thì mình đều nằm ở trên Sở Hi Thanh.

Chỉ cần phá giải Thần Phong Minh Kính Đao của đối phương, chiến thắng liền nằm trong lòng bàn tay.

Cùng Kỳ võ ý của hắn, vừa hay là một trong số ít những loại lực lượng không sợ ‘phản xạ’ của Nhai Tí đao ý.

Nhưng mà song phương vừa giao thủ, Mai Thư liền suýt nữa thì mất đầu.

“Tạp chủng! Suýt nữa làm lão tử xong đời. Nhưng nếu Mai mỗ không chết, như vậy chết chính là ngươi.”

Trong miệng Mai Thư phun ra một ngụm máu, bóng người lại hóa thành từng mảnh huyết ảnh, lao thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Lúc này, hắn cực kỳ kiêng kỵ ý niệm xung kích của Sở Hi Thanh, không dám tiếp tục dùng võ ý hóa hình nữa.

Mai Thư toàn lực đánh chém đồng thời dùng tất cả thần niệm để bảo vệ đại não, thần phách.

Tay hắn vững như bàn thạch, đao thế thì lại bá đạo kiên quyết như trước!

Mai Thư tin chắc Sở Hi Thanh chỉ là thất phẩm thượng, sẽ không dùng được loại công kích võ ý ở cường độ đó bao nhiêu lần.

Dựa theo lý thuyết, chỉ một lần công kích võ ý như vậy, cũng sẽ rút sạch tất cả lực lượng thần thức của một võ tu thất phẩm rồi!

Thực lực của Sở Hi Thanh hơn xa võ tu thất phẩm bình thường. Nhưng lực lượng thần thức của hắn có mạnh đến đâu, thì cũng không thể vượt qua người bình thường quá nhiều.

Sở Hi Thanh thấy thế thì chậc một tiếng, Cửu Thiên niệm luân ở phía sau hắn tiếp tục chuyển động, con cự thú Nhai Tí đầu rồng thân sài miệng ngậm chiến đao kia lại tiếp tục rít gào.

Mai Thư ở phía trước lập tức phun máu lần nữa.

Đao ý của Sở Hi Thanh không giảm mà lại tăng, mạnh mẽ, sung mãn, không thể chống đỡ!

Lần này, Mai Thư không mất ý thức, chỉ là thần niệm run rẩy không thôi, đầu óc choáng váng.

Cùng lúc đó, Kim Phong Ngọc Lộ đao bên tay phải Sở Hi Thanh cũng mang theo lực lượng phong lôi, thế như kinh lôi mà chém tới.

Cực chiêu – Phong Xế Lôi Hành!

Môn cực chiêu truyền thừa trong nội bộ của Cẩm y vệ này, uy lực của nó không mạnh bằng Tam Tương Thần Trảm mà Sở Hi Thanh học từ Tần Mộc Ca.

Nhưng tốc độ của Phong Xế Lôi Hành lại nhanh hơn một đường, cũng thích hợp với Bá thể Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân hơn, có thể để cho Sở Hi Thanh rót nhiều lực lượng vào trong thân đao hơn.

Giữa hai người bỗng nhiên truyền ra một tiếng ‘sặc’ cực lớn.

Khi Mai Thư sắp gặp nạn, rốt cuộc cũng chặn được Kim Phong Ngọc Lộ đao của Sở Hi Thanh.

Tuy nhiên, bóng người của hắn lập tức lùi về phía sau, hắn bị một đao này của Sở Hi Thanh đánh cho lảo đảo, bước chân phù phiếm.

Miệng mũi của hắn cũng tràn ra một lượng máu tươi.

Mai Thư không tin nổi, trong mắt thì lại hiện ra càng nhiều sát ý hơn.

“Đao pháp tốt, lại đến!”

Hắn cũng muốn xem xem tên này có thể dùng cực chiêu như vậy bao nhiêu lần?

Chỉ cần chờ đến thời khắc Sở Hi Thanh kiệt sức, thì đó chính là giờ phút Sở Hi Thanh bị chém đầu.

Chỉ là ngay sau đó, một luồng đao ý mạnh mẽ ác liệt lại chém thẳng vào trong nguyên thần của hắn.

Thanh Kim Phong Ngọc Lộ đao kia cũng lại lóe lên trước mắt của hắn lần nữa!

Mai Thư không khỏi nhíu chặt lông mày.

Sao tên trước mắt này vẫn còn có thể sử dụng võ ý và cực chiêu mạnh như vậy.

Sở Hi Thanh không sợ chân nguyên tiêu hao hết thì sẽ trở thành cừu non chờ làm thịt sao?

Mai Thư cố gắng đỡ một chiêu Phong Xế Lôi Hành này, thân hình lại trượt lùi mười trượng.

Lúc này, không chỉ miệng mũi của hắn phun máu, mà lỗ chân lông trên người cũng có máu tươi tràn ra.

Bước chân của Mai Thư đã tán loạn không chịu nổi, đến đứng vững cũng khó khăn.

Sở Hi Thanh thì lại không buông tha, vẫn đuổi theo như hình với bóng.

Thật ra thì chiêu thức của hắn nối liền không nhanh, giữa hai thức cực chiêu, ít nhất cần thời gian một cái hô hấp thời để chuẩn bị.

Nhưng khi ánh đao của Sở Hi Thanh chém ra, Mai Thư vẫn không thể nào ổn định bước chân, mà lực cũ đã qua, lực mới vẫn chưa sinh.

Chương 909: Hắn có Vạn Cổ Thiên Thu (2)

Cửu Thiên niệm luân ở sau lưng Sở Hi Thanh thì vẫn chuyển động như cu,x thậm chí còn có một tầng huyết sắc đỏ tươi quanh quẩn.

Khí thế của con cự thú Nhai Tí kia thì lại càng kinh người hơn.

Thần niệm xung kích!

Cực chiêu – Phong Xế Lôi Hành!

Thần niệm xung kích!

Cực chiêu – Phong Xế Lôi Hành!

Sở Hi Thanh giống như người máy, một đao rồi lại một đao, đao pháp và đao ý đều không biến hóa chút nào, chân nguyên thì lại tựa như vô cùng vô tận.

Mà ngay khi hắn chém ra đao thứ sáu, rốt cuộc Mai Thư cũng không đứng thẳng được, lại không thể nào đón đỡ đao thế của Sở Hi Thanh.

Kim Phong Ngọc Lộ đao của Sở Hi Thanh mang theo một mảnh tia sáng trí mạng mà mắt thường khó có thể nhìn thấy, lại chém vào cổ của Mai Thư lần nữa.

Một đao này, gần như hoàn toàn trùng khớp với vết đao cũ, rốt cuộc đầu của Mai Thư cũng rụng xuống.

Khi đầu Mai Thư lăn lộn trên mặt đất, ý thức của hắn còn chưa biến mất, hắn vẫn không thể nào tin tưởng nổi.

Chỉ trong thời gian chớp mắt, Sở Hi Thanh lại liên tục sử dụng đao ý đến bảy lần, hơn nữa một lần lại mạnh hơn một lần.

Còn thi triển sáu lần Phong Xế Lôi Hành và một lần Phong Chi Ngân!

Cái tên này rốt cuộc đã làm thế nào?

Lẽ nào chân nguyên của hắn là vô cùng vô tận?

Sở Hi Thanh thì lại thu đao vào vỏ, đồng thời cảm ứng cơ thể của mình.

Trận chiến với Mai Thư ngày hôm nay, lại bị hắn coi như một cuộc thí nghiệm.

Kết quả rất tốt, sức khôi phục của Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết lục giai, hoàn toàn tương đương với trong mộng cảnh.

Chân nguyên của hắn bây giờ vẫn còn lại khoảng bảy phần mười, hơn nữa vẫn đang nhanh chóng khôi phục.

Chỉ một cái hô hấp, Sở Hi Thanh liền khôi phục gần ba phần mười chân nguyên và lực lượng thần thức.

Trong lòng hắn không khỏi đắc ý, rốt cuộc cũng cảm nhận được khoái cảm khi chém người của Bá Võ Vương Tần Mộc Ca.

Mà lúc này, bên trong Đạo Nhất điện của Vô Tướng thần tông, tông chủ Lý Trường Sinh bỗng nhiên đứng bật dậy, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc và nghi ngờ, khuôn mặt trắng mập còn ngậm lấy vài phần không thể tưởng tượng nổi.

“Tông chủ?”

Đại trưởng lão Giới Luật viện Lư Thủ Dương bị hành động này của Lý Trường Sinh làm cho giật mình, nghi ngờ nhìn Lý Trường Sinh một cái.

Ban đầu, hắn còn tưởng rằng Sở Hi Thanh gặp phải chuyện gì.

Nhưng khi nhìn kỹ vẻ mặt của Lý Trường Sinh, Lư Thủ Dương phát hiện tuy vẻ mặt của vị tông chủ này có ngạc nhiên nghi ngờ, nhưng lại không có tức giận.

Lúc này hắn mới yên tâm, mở miệng hỏi dò: “Thế nào rồi? Ai thắng? Đã xảy ra chuyện gì?”

Lý Trường Sinh không trả lời ngay, hắn nhíu mày suy nghĩ một lát, mới ngồi trở lại ghế: “Sở Hi Thanh thắng rồi, bảy đao chém đầu của Ma Thư.”

Lư Thủ Dương lại càng tò mò hơn.

Tính tình của Lý Trường Sinh rất trầm ổn, bát phong thổi vẫn bất động, chuyện gì có thể làm hắn thất thố như vậy?

Còn nữa, thời gian cũng không đúng lắm.

Vì lực lượng của Lý Trường Sinh, nên tốc độ thời gian bên trong Đạo Nhất điện bây giờ cũng tương đồng với tốc độ thời gian bên trong bí cảnh thời gian.

Mà từ khi trận chiến bắt đầu đến bây giờ, đã qua mười lăm cái hô hấp.

Mười lăm cái hô hấp, Sở Hi Thanh mới chém được bảy đao? Làm sao lại chậm như vậy?

Với tốc độ đao của người này, trong một cái hô hấp, phải chém ra mười chín đao trở lên mới đúng!

Một cái chớp mắt tiếp theo, hắn liền nghe thấy Lý Trường Sinh thở dài một hơi: “Là Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết! Sở Hi Thanh liên tục dùng sáu lần Phong Xế Lôi Hành, bảy lần xung kích bằng võ ý tầng thứ mười một, rất có thể hắn đã thức tỉnh Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết.”

Nội tâm Lư Thủ Dương hơi run lên, mắt không tự chủ được mà tỏa sáng: “Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết? Hắn có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết? Lời này là thật?”

Hắn đang cố gắng đè ép sóng to gió lớn trong lòng.

Thời điểm toàn thịnh, Huyết Nhai Đao Quân vô địch thiên hạ, một người một đao áp chế toàn bộ thiên hạ, nhưng lại chết ở trong một trận thần chiến, nguyên nhân là vì không đủ chân nguyên, kiệt lực mà chết.

Nếu như khi đó Huyết Nhai Đao Quân có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, thì làm sao lại sợ đám cự thần cổ đại kia?

Huyết Nhai đao của hắn, tất có thể thiên thu vạn đời, vĩnh viễn trấn áp Trung Thổ!

Lư Thủ Dương lại nghĩ đến mười mấy năm trước.

Ngày xưa, khi hắn biết Tần Mộc Ca có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, thì tâm trạng cũng chấn động và mừng như điên giống như ngày hôm nay!

Đáng tiếc là hắn không bảo vệ được, tâm tình này cũng biến thành thất vọng và tiếc nuối.

Lý Trường Sinh hơi thất thần, lời nói của hắn hàm chứa tự giễu: “Ta cũng không thể xác định, cũng không thể tin nổi, trời cao lại tốt với Vô Tướng thần tông chúng ta như vậy! Sau một Tần Mộc Ca có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, không ngờ chúng ta lại có một Huyết Nhai thánh truyền khác có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết.”

Sau khi hắn nói đến đây, sắc mặt đã khôi phục bình thường, giọng nói thì lại bình tĩnh, ngoài ra còn bao hàm một chút chờ mong:

“Chúng ta quan sát thêm một chút đi, Sở Hi Thanh có rất nhiều đối thủ ở trong bí cảnh, chứ không phải chỉ có một trận này.”

Chương 910: Hắn có Vạn Cổ Thiên Thu (3)

Lư Thủ Dương cũng đang nỗ lực bình phục sóng to gió lớn trong lòng.

Nhưng không biết vì sao, tâm cảnh vốn như giếng cổ không gợn sóng của hắn, giờ phút này lại không thể tĩnh lặng được.

Lư Thủ Dương lại cảm nhận được tâm tình sau khi Huyết Nhai thần đao đao khí ngút trời vào đầu năm, càng không thể chờ đợi được mà muốn xác định chuyện này.

Trên mặt hắn thì vẫn thản nhiên: “Nếu là như vậy, sư đệ liền cáo lui trước. Mấy ngày nay, trong Hạ viện xuất hiện vài vị thiếu niên thiên kiêu có thiên phú rất xuất chúng, ta phải dành chút thời gian để đến xem.”

Hôm nay hắn được Lý Trường Sinh mời đến Đạo Nhất điện, chính là vì đề phòng Ma thần Táng Thiên phản phệ.

Bình Thiên Kiếm của Lý Trường Sinh có thể gian lận dưới mắt của Táng Thiên.

Nhưng nhất định sẽ bị Ma thần Táng Thiên báo thù.

Khi Lý Trường Sinh không rảnh quan tâm đến chuyện khác, vậy chỉ có thể do Lư Thủ Dương chống đỡ thần uy của Táng Thiên.

Sở Hi Thanh vừa thắng trận này, Lý Trường Sinh đã không cần phải ra tay can thiệp nữa, Lư Thủ Dương tự nhiên cũng không cần ở lại Đạo Nhất điện nữa.

“Thiếu niên thiên kiêu?” Lý Trường Sinh hơi nhướng mày.

“Ta rất tò mò, rốt cuộc là người nào mà có thể kinh động sư đệ? Bọn họ có chỗ nào bất phàm sao?”

Hiện tại, đại trưởng lão Thanh Hư Tử đã hộ tống đệ tử đến bí cảnh thời gian

Trong vòng một tháng này, tất cả công việc của Hạ viện và Giáo Viên viện sẽ do Lư Thủ Dương quản lý.

Tuy nhiên, Giáo Viên viện tự có hệ thống, tự bọn họ có thể xử lý được các công việc bình thường, sẽ không đi làm phiền Lư Thủ Dương.

“Viện chủ Hạ viện có nói đến mấy người, có khả năng có phong thái Siêu thiên trụ.”

Lư Thủ Dương nở nụ cười: “Trong đó có một thiếu nữ cực kỳ xuất sắc. Sáu ngày trước, nữ tử này thi vào Hạ viện, vừa mới thả hành lý xuống, liền đi đến ‘Thông sân thượng’ đánh bảng mời chiến. Trong vòng sáu ngày, nữ tử này đã chiến ba mươi bảy trận, không bại một trận. Viện chủ Hạ viện nói cô bé này có năm sáu phần phong thái của Bá Võ Vương khi xưa.”

Cái gọi là ‘Thông sân thượng’, là chỉ hai mươi bốn tòa võ đài ở phía nam Hạ viện, ý là trên thông với trời.

Nơi đó có Thông Thiên Bảng, xếp hạng của các đệ tử trong viện.

Vô Tướng thần tông có quy củ.

Tất cả đệ tử dưới hai mươi lăm tuổi ở Hạ viện, đều có thể đến đánh lôi đài ở ‘Thông sân thượng’

Nếu như có thể thắng một trăm trận liên tục, hoặc là tiến vào năm vị trí đầu của bảng danh sách, cũng duy trì trong thời gian một tháng. Như vậy có thể vào thẳng ngoại môn, đạt được thân phận đệ tử ngoại môn.

Hiện giờ, lại có một cô bé mười mấy tuổi, chỉ dùng sáu ngày để thắng ba mươi bảy trận, một lần nhảy lên hạng 20 trên Thông Thiên Bảng.

Lư Thủ Dương cũng cảm thấy hứng thú với nàng.

Có điều, với câu nói ‘Có năm sáu phần phong thái của Bã Võ Vương khi xưa’ của viện chủ Hạ viện.

Thì Lư Thủ Dương lại phản đối.

Bá Võ Vương là tuyệt đại thiên kiêu, thiên phú áp chế cả thời đại.

Dù nữ tử này chỉ có năm sáu phần thiên phú của Bá Võ Vương, vậy cũng đủ để nắm giữ một môn thánh truyền của Vô Tướng thần tông, trừ Huyết Nhai ra.

Nhân vật như vậy, năm năm cũng chưa chắc có thể nhìn thấy, trong ngàn vạn người cũng chỉ có một người.

Vì vậy, Lư Thủ Dương quyết định đến Hạ viện một chuyến, tận mắt xác nhận thiên phú của nữ tử này.

Bằng không thì hắn thật sự không tin tưởng.

. . .

Sở Hi Thanh cũng không biết gì đối với cuộc trò chuyện của cao nhân đương đại trương Đạo Nhất điện.

Hắn đang cướp đoạt chiến lợi phẩm trên thi thể của Mai Thư.

Ma thần Táng Thiên vẫn rất quan tâm hắn, cho hắn chút thời gian để tìm kiếm.

Ban đầu, Sở Hi Thanh khá là vui mừng, hắn tìm được hai mươi bảy tấm ngân phiếu ở trong tay áo của Mai Thư.

Đều là ngân phiếu không ký tên của tiền trang Kim Mãn Thiên, mệnh giá ngàn lượng.

Nhưng sau đó, vẻ mặt của hắn lại bắt đầu trở nên thất vọng.

Trên người Mai Thư có bảy cái pháp khí, tất cả đều là hàng tốt, trong đó có hai cái cấp độ ngũ phẩm.

Ngoài ra, xương cốt trong cơ thể Mai Thư cũng là một bộ pháp khí hoàn chỉnh.

Vấn đề là tất cả những thứ này đều đã được huyết tế.

Không biết Mai Thư đã giết bao nhiêu người, làm cho những pháp khí này có rất nhiều huyết sát quẩn quanh, uế khí ẩn sâu, uy lực được cường hóa từ ba đến năm phần.

Sở Hi Thanh thì lại không dùng được một cái nào.

Đương nhiên, những pháp khí này có giá trị cực cao, mang đến chợ đen bán thì cũng có thể bán được ba mươi, năm mươi vạn lượng bạc.

Đám ma tu kia cũng rất yêu thích những thứ này.

Sở Hi Thanh lại không muốn những thứ này chảy vào trong tay đám ma tu.

Sở Hi Thanh không phải là người có đạo đức cao thượng, nhưng bản thân hắn vẫn có điểm mấu chốt.

Chỉ cần nằm trong phạm vi khả năng của bản thân, hắn không muốn làm bất kỳ việc gì trái với lương tâm.

Nếu Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly biết chuyện này, hai cô bé này nhất định sẽ trở mặt với hắn.

Chương 911: Hắn có Vạn Cổ Thiên Thu (4)

Huống hồ chiến giáp và xương cốt trên người Mai Thư đều rất cồng kềnh.

Sở Hi Thanh không có pháp khí không gian, mang theo thứ này thì cực kỳ bất tiện.

May mắn là hắn còn có một lựa chọn khác.

Sở Hi Thanh có để hiến tế những thứ này cho hai vị Ma thần Táng Thiên và Lê Tham.

Hiến tế đồ vật cho Ma thần là không có tiền tài, chỉ có thần ân.

Sở Hi Thanh suy nghĩ một chút, vẫn lựa chọn Binh Thần – Lê Tham.

Chiến Thần – Táng Thiên quả nửa là không nhìn trúng mấy thứ này.

Tính tình Táng Thiên dũng mãnh hiếu chiến, nôn nóng cố chấp, kiệt ngạo bất kham.

Vì vậy, Sở Hi Thanh không cần đi lấy lòng vị này.

Chỉ cần Táng Thiên nhìn trúng hành vi của hắn, tự nhiên sẽ có thần ân mênh mông.

Trái lại thì cầu xin thế nào, hiến tế ra sao, tất cả đều không được Táng Thiên quan tâm.

Bình Thần – Lê Tham thì chay mặn không kiêng.

Hắn là Vạn binh chi chủ, nắm giữ vô số thần binh pháp khí trong kho vũ khí.

Có người nói, số lượng thần binh pháp khí bên trong kho vũ khí càng nhiều, thì thực lực của Lê Tham càng mạnh, có thể nói là không giới hạn.

Khi Sở Hi Thanh chắp tay trước ngực, yên lặng cầu xin Ma thần Lê Tham.

Đám pháp khí ở trước người hắn, bao quát của xương cốt của Mai Thư đều biến mất không còn tăm tích.

Sở Hi Thanh ngước mắt nhìn lên, phát hiện độc nhãn màu bạc ở trên đỉnh đầu mình đã phát sinh một chút biến hóa.

Tại biên giới của nó, thế mà lại xuất hiện một tia hoa văn màu vàng.

Sở Hi Thanh lại chuyển mắt nhìn vào màn hình huỳnh quang hư ảo trong tầm mắt.

Đây là do hắn mới phát hiện bảng nhân vật của mình đã phát sinh biến hóa to lớn.

Khi Sở Hi Thanh phóng to màn hình huỳnh quang, quả nhiên nhìn thấy cột điểm huyết nguyên đã biến thành 2218,3.

Sở Hi Thanh ngây người một phen.

Trước khi tiến vào bí cảnh thời gian, điểm huyết nguyên của hắn chỉ có 986.

Cách đây không lâu, Sở Hi Thanh còn tiếc nuối vì trận chiến với Mai Thư này lại không có khán giả.

Vì vậy, ngoại trừ thần ân và pháp khí ra, thì trận chiến này không mang lại bất kỳ chỗ tốt nào cho hắn.

Nhưng sau trận chiến này, điểm huyết nguyên của hắn trực tiếp tăng lên hơn 1200 điểm.

Sở Hi Thanh lập tức ý thức được.

Đúng là khán giả của trận chiến này rất ít, nhưng chất lượng lại rất cao!

Cao đến không gì sánh kịp!

Trận chiến Thần Ân này, chính là nằm dưới sự chú ý của mấy vị cự thần thượng cổ mạnh mẽ.

Như Chiến Thần – Táng Thiên và Binh Thần – Lê Tham, đều là nằm trong đám Ma thần mạnh mẽ nhất.

Khi Sở Hi Thanh đang vui mừng, bỗng nhiên thấy hẫng một cái, lại cảm nhận được cảm giác không trọng lượng.

Ngay sau khi trời đất quay cuồng, Sở Hi Thanh phát hiện mình đã trở về bên trong hang động kia.

Chu Lương Thần và Bạch Tiểu Chiêu ở ngay bên cạnh, nhìn hắn với ánh mắt ngậm vài phần lo lắng.

“Ta không sao.” Sở Hi Thanh khẽ mỉm cười: “Chỉ là một trận chiến Thần Ân thôi, ta đã đề cập với các ngươi rồi.”

Sau đó, hắn lại tò mò hỏi: “Các ngươi có nhìn thấy ta rời đi kiểu gì không?”

Chu Lương Thần không có trả lời, khi đó hắn cũng đang nghiên cứu kiếm pháp gia truyền.

Sau khi gia nhập Vô Tướng thần tông với thân phận Đạo Thị, hắn đã mượn thiện công ở trong tay Sở Hi Thanh để đổi một phần Nghịch Hải kiếm quyết ở trong Tàng Kinh lâu, bù đắp một phần thiếu hụt trong kiếm pháp gia truyền.

Lúc đó hắn đang nghiên cứu kiếm pháp, hồn nhiên không biết gì.

Kết quả vừa mở mắt ra, liền không thấy Sở Hi Thanh đâu cả.

Bạch Tiểu Chiêu thì lại gãi gãi đầu: “Khi đó sau lưng huynh trưởng xuất hiện một cái động màu đen, còn có sóng gợn màu đen lan tràn ra chung quanh, rồi lập tức nuốt huynh trưởng vào trong đó.”

Sở Hi Thanh nhướng mày lên, sau đó liền thu hồi tâm tư, hắn cũng lười tìm hiểu.

Lực lượng của đám cực thần đỉnh cấp này, không phải là thứ mà hắn bây giờ có thể dòm ngó, không cần thiết lãng phí thời gian.

Ngay khi Sở Hi Thanh trở về hang động.

Trong Phong Huyết quật cách đó 1700 dặm, đầu và thi thể của Mai Thư đột nhiên xuất hiện ở bên trong động quật.

Phong Huyết quật, là do âm phong màu đỏ như máu càn quấy ở trong quật, nên được gọi là Phong Huyết quật.

Đây là con đường hầm để Huyết Bức sơn và Thần Diễm cung lén đi vào.

Mỗi khi bí cảnh thời gian mở cửa, hai ma tông nhất phẩm này đều sẽ mượn pháp môn đặc thù, để cho một bộ phận đệ tử tinh anh của mình vụng trộm đi vào bí cảnh thời gian, mượn hoàn cảnh đặc thù của nơi này để tu hành, tùy cơ cướp đoạt tài nguyên bên trong bí cảnh.

Khi thi thể của Mai Thư xuất hiện, hơn hai trăm người trẻ tuổi ở nơi này còn chưa kịp tản đi.

Bọn họ đều bị một màn này làm cho chấn động, dồn dập quay đầu lại, cực kỳ kinh ngạc mà nhìn thi thể của Mai Thư.

Ngay tại mười mấy cái hô hấp trước, Mai Thư đột nhiên biến mất ở trước mắt bọn họ.

Tất cả mọi người đều biết, đây là Huyết Hổ - Mai Thư khởi xướng khiêu chiến với Sở Hi Thanh, hơn nữa còn nhanh hơn tất cả mọi người.

Bọn họ dự đoán là chỉ có hai loại kết quả, hoặc là Ma Thư chiến thắng, chém đầu Sở Hi Thanh như ý nguyện. Hoặc là sau một cuộc chiến ác liệt, Mai Thư bại vong.

Mọi người lại không ngờ, Huyết Hổ - Mai Thư có phong thái thiên trụ lại chết nhanh như vậy.

Chương 912: Hắn có Vạn Cổ Thiên Thu (5)

“Không đến tám mươi cái hô hấp, trừ bỏ thời gian người kia xử lý chiến lợi phẩm, có lẽ hắn đã chém giết Mai Thư trong thời gian hai mươi cái hô hấp.”

Lúc này, một thanh niên ăn mặc trang phục vàng óng đi ra từ trong đám người.

Hăn có khuôn mặt tuấn lãng, trước mi tâm còn có một ngọn lửa màu xanh lam đang thiêu đốt.

Con mắt thanh niên này cũng màu vàng nhạt, trong đó toát ra vẻ hứng thú mãnh liệt.

Hắn cúi người, hơi kinh ngạc nhìn thi thể của Mai Thư: “Xem vết đao này, còn có một chút lực lượng phong loi. Chắc hẳn Sở Hi Thanh đã dùng cực chiêu Phong Xế Lôi Hành để chém giết Mai Thư, hơn nữa còn là hai đao. Còn cả cái đầu này, thất khiếu chảy máu, chứng tỏ khi còn sống đã phải chịu đựng thần niệm xung kích rất lớn, hầu như nguyên thần sắp vỡ vụn.”

Sau đó hắn ngẩng đầu lên, khóe môi vểnh cao: “Xem ra Mai Thư đã coi thường đối thủ của hắn, thực lực của Sở Hi Thanh này rất mạnh, mạnh hơn rất nhiều so với rất nhiều người trong chúng ta.”

Mà lúc này, đại đa số đệ tử Huyết Bức sơn và Thần Diễm cung ở đây đều lộ ra vài phần e ngại.

Nhưng cũng có hơn ba mươi người trong đó đó, bọn họ chẳng những không sinh ra ý e ngại, mà trên mặt còn tràn đầy tò mò và hưng phấn.

Trong mắt của mấy người này càng hiện ra ánh sáng lộng lẫy màu đỏ tươi.

Sức chiến đấu của Sở Hi Thanh càng mạnh càng tốt.

Đối thủ bị bọn họ giết càng mạnh mẽ, thì lại được càng nhiều thần ân.

Lúc này bọn họ chỉ tiếc nuối vì tên tạp chủng Mai Thư này lại cướp được tư cách khiêu chiến mà mỗi tháng chỉ có một lần.

Mọi người muốn khởi xướng khiêu chiến với Sở Hi Thanh, vậy chỉ có thể chờ đến tháng sau, hoặc là có thể trực tiếp gặp mặt Sở Hi Thanh ở bên trong bí cảnh thời gian này.

. . .

Chạng vạng ba ngày sau, tại một hang động khác trên cùng ngọn núi lửa.

Sở Mính nhìn chiếc roi dài hư ảo trên đỉnh đầu mình đã biến thành màu xám đen, sắc mặt không khỏi lúc xanh lúc đen.

Đây là vì ba ngày nay, nàng đã từ chối lời khiêu chiến Thần Ân của người khác tận mười lăm lần.

Ấn ký Huyền Nữ trên đỉnh đầu Sở Mính cũng chuyển từ màu vàng bạc phức tạp sang màu sắc hiện tại.

Sở Mính cũng vì thế mà lo lắng.

Thật ra thì nàng không quan tâm đến ‘thần ân’ này lắm.

Cha nàng đã nói, con đường võ đạo chỉ có thể dựa vào bản thân.

Thần ân gì gì đó, tất cả đều là ngoại lực, không thể dựa dẫm.

Huống hồ, với quyền thế và tài lực của Kinh Tây Sở thị, sao cần phải dựa vào thần linh gì?

Vì vậy, huyết mạch thần ân mà người khác mơ ước, Sở Mính lại không quan tâm lắm.

Có thì càng tốt, không có cũng không sao cả.

Nhưng mà vị cự thần Thái Sơ Huyền Nữ này thì khác, có người nói vị này lòng dạ hẹp hòi, hơn nữa còn thù dai.

Nàng liên tục từ chối mười lăm trận, cũng tương đương liên tục vả vào mặt Thái Sơ Huyền Nữ.

Nếu như tình huống tiếp tục chuyển biến xấu, Sở Mính có thể sẽ bị Thái Sơ Huyền Nữ trừng phạt.

Năng lực của thần linh là khó có thể suy đoán, dù là bên trong tòa bí cảnh thời gian này, thì vị ‘Vạn mưu chi chủ’ này cũng có biện pháp đưa nàng vào chỗ chết.

Điều may mắn chính là, quy tắc trong bí cảnh thời gian này là nàng chỉ phải nhận năm lời khởi xướng khiêu chiến trong một ngày.

Mặt khác thì Sở Mính rất căm tức, lại vừa lo lắng hồi hộp.

Mười lăm người khiêu chiến nàng, nàng lại không nắm chắc chiến thắng bất kỳ kẻ nào.

Con đường tin tức của Sở gia cực kỳ mạnh mẽ, lại có hoàng cung đại nội và Cẩm y vệ hỗ trợ.

Ba ngày trước khi Sở Mính tiến vào bí cảnh, Sở gia cũng đã gửi danh sách tất cả các đối thủ mà nàng có thể gặp mặt trong bí cảnh thời gian.

Sở Mính nắm giữ tình báo của những người này, cho nên mới hết sức sợ hãi.

Bí cảnh thời gian lần này rất không đúng!

Mười lăm người khởi xướng khiêu chiến với Sở Mính, tất cả đều là cường giả đỉnh cao nhất trong cấp độ lục phẩm thượng, không ai là ngoại lệ.

Quá nửa người trong số đó đều từng tiến vào Thanh Vân Tổng Bảng.

Nửa còn lại cũng là thiên kiêu nằm trong mười vị trí đầu của Thanh Vân Bảng địa phương, tất cả đều tích lũy vài năm, sức chiến đấu cực mạnh, thậm chí có thể nói là khủng bố.

Thậm chí Sở Mính còn nhìn thấy hai cái tên Huyền Vô Thượng và Kiếm Thị Phi ở trong số đó.

Dục Giới Đệ Lục thiên Huyền Vô Thượng, là hạng 2 Thần Tú Thập Kiệt đao bây giờ, hạng 42 Thanh Vân Tổng Bảng.

Đô Thiên thần cung Kiếm Thị Phi, là hạng 1 Thần Tú Thập Kiệt kiếm, hạng 45 Thanh Vân Tổng Bảng.

Nhân vật như vậy, vì sao cũng tiến vào bí cảnh thời gian?

Hai tông môn nhất phẩm này, căn bản là không nắm giữ đường hầm vào bí cảnh.

Những năm vừa qua, mỗi khi bí cảnh thời gian mở cửa thì Dục Giới Đệ Lục thiên và Đô Thiên thần cung đều ngồi xem chứ không tham gia.

Bọn họ không lo lắng Siêu thiên trụ tương lai của tông môn mình ngã xuống tại đây?

Sở Mính âm thầm lạnh lẽo, toàn thân đều nổi da gà.

Tựa như tất cả anh kiệt cấp độ lục phẩm thượng trong thiên hạ, đều tụ tập lại đây vậy.

Bọn họ đều đến vì mình?

Sở Mính vốn định lựa chọn một kẻ yếu trong đám người khiêu chiến, sau đó đánh một trận.

Chỉ cần thắng một trận, trong vòng một tháng là sẽ không cần phải tham gia nữa.

Chỉ cần dùng phương pháp này để sống qua mấy năm, chờ nàng lên cấp ngũ phẩm, vậy thì không còn phải phát sầu vì cuộc chiến Thần Ân nữa.

Điều này cũng có thể lấy lòng ‘Vạn mưu chi chủ’ Thái Sơ Huyền Nữ.

Vị Huyền Nữ nương nương này không bao giờ thích những cuộc chiến mà không có mưu.

Nhưng dưới tình hình trước mắt, nàng muốn tìm một người yếu mà cũng không được.

Chương 913: Thần Nguyên Vô Tướng

“Tiểu thư!”

Đây là một giọng nói trầm thấp, đến từ Đạo thị Sở Sơn đứng ở miệng hang động.

Hắn quay đầu liếc nhìn ‘Thần quyến chi ấn’ màu xám đen trên đỉnh đầu Sở Mính, nơi sâu xa trong con ngươi không khỏi lóe lên một tia kỳ dị, sau đó lắc đầu nói như thường: “Mưa đen sắp dừng lại rồi, chúng ta nên đi.”

Sở Mính nghe vậy, lúc này liền liếc mắt nhìn ra ngoài hang động.

Cơn mưa bên ngoài đúng là đang nhỏ dần.

Tuy rằng vẫn còn hạt mưa, nhưng vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng của ba người.

Bọn họ nhất định phải nhanh chóng rời khỏi ngọn núi lửa này.

Bên trong bí cảnh thời gian có quá nhiều kẻ địch mạnh mẽ, bọn họ không thể ở lại một chỗ quá lâu.

Dừng lại quá lâu, thì càng không an toàn.

Mà dựa theo thời gian để tính, thứ bên trong ngọn núi lửa này có thể thức tỉnh bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên, ngay khi Sở Mính đi ra ngoài hang động, liều lĩnh đi dưới mưa một đoạn, nàng lại quay đầu, nhìn về phía nam với ánh mắt khó lường.

“Tiểu thư.”

Đạo thị Sở Thạch ở bên phải cũng quay sang, ngờ vực nhìn Sở Mính: “Chúng ta mà không đi, thì mưa đen sẽ tạnh mất.”

Tuy rằng mưa đen này ngậm lấy kịch độc, nhưng nó là phương thức ẩn giấu hành tung tốt nhất.

Mưa độc cuồng bạo, có thể thanh tẩy tất cả dấu vết.

Trong mắt Sở Mính lại hiện lên một vẻ ngờ vực.

Nàng không hiểu vì sao Sở Hi Thanh lại mạo hiểm mà ở lại tòa núi lửa này?

Cái tên này cũng là mục tiêu của rất nhiều người, hoàn cảnh rất nguy hiểm, chỉ tốt hơn nàng một chút mà thôi.

Còn nữa, người này phải chết từ hai ngày trước mới đúng!

Là do địa điểm hàng lâm bị thay đổi, làm cho kế hoạch của Long Hắc Hổ gặp biến số?

Viên Thiên Nguyên từ hạch kia, quả nhiên là đã làm rối loạn rất nhiều thứ.

Chỉ là không biết những người ra roi cho Long Hắc Hổ có biết tùy cơ ứng biến hay không?

Chuyện đánh giết Sở Hi Thanh có quan hệ rất lớn.

Một khi có tin tức lọt ra ngoài, không chỉ Sở Mính nàng không thể tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao, mà Kinh Tây Sở thị cũng sẽ bị Vô Tướng thần tông trả thù.

Tuy rằng trong lòng Sở Mính có rất nhiều nghi ngờ, nhưng cũng không dám thương lượng với hai vị Đạo thị của mình.

Nàng hừ nhẹ một tiếng, tiếp tục thi triển thân pháp, ngự không mà đi, bay về phía rừng rập ở xa xa.

Sở Sơn Sở Trạch thì theo sát phía sau, bọn họ ép sát mặt đất tầm một trượng, chẳng mấy chốc đã biến mất trong màn mưa đen.

Mà khi ba người này rời đi.

Bạch Tiểu Chiêu đang ẩn thân ở trên một cây đại thụ ở trong rừng.

Nàng vừa gặm một quả thông to bằng nắm tay, vừa suy tư nhìn Sở Mính đang từ từ đi xa.

. . .

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh đang nhìn màn hình huỳnh quang hư ảo trước mắt mình.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Thất phẩm thượng (siêu thiên kiêu).

Võ đạo: Thần Phong Minh Kính Đao (tầng chín), Mị Ảnh Vân Tung (tầng chín), Thần Lôi Động Chân Chỉ (tầng tám), Cửu Luân thần ấn (tầng năm), bí pháp – Vô Cực Trảm.

Võ ý: Nhai Tí đao ý (tầng mười), Tam Tương võ ý (tầng bảy).

Nguyên công: Vô Tướng công (tầng bảy / Thất phẩm thượng), Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (tầng bảy).

Điểm huyết nguyên: 2164,8.

Thiên phú: Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (lục giai), Nhai Tí (cửu giai), Thần Thương (lục giai), Táng Thiên (lục giai), Thuần Dương (bát giai), Thái Thượng Thông Thần (bát giai), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (bát giai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (bát giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, cộng sinh (tam giai), Lê Tham chi nhãn.

Tuổi thọ: 405 ngày.

Hôm nay, Sở Hi Thanh cố tình nhìn bảng nhân vật của mình là vì hắn mới quét ra một thiên phú huyết mạch.

Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (bát giai): Để tay người có thể nắm gió, chỉ có thể ngự điện. Tăng gấp đôi tốc độ tứ chi, gấp đôi linh hoạt, gấp đôi tốc độ phản ứng so với người bình thường, cũng cường hóa kinh mạch, tăng gấp đôi tốc độ vận chuyển chân nguyên. Đồng thời trong cơ thể sinh sôi lực lượng cuồng phong và lôi đình, hơn nữa có thể khống chế phong lôi trong phạm vi ba mươi trượng, cần 57 điểm huyết nguyên.

Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ bát giai cũng không thay đổi gì, chỉ để đao của hắn nhanh hơn hai đường, càng linh hoạt hơn. Sau đó là phạm vị khống chế phong lôi được mở rộng lên đến ba mươi trượng, càng ngày càng có khí thế của thuật sư.

Vì vậy, thuật sư ở thế giới này không được ưa chuộng là có nguyên do.

Cửu Luân thần ấn cũng tăng từ tầng thứ tư lên tầng thứ năm.

Linh lực trong bí cảnh thời gian cực kỳ nồng đậm.

Không chỉ tốc độ tu luyện Vô Tướng công gấp hơn hai lần so với bên ngoài, mà tốc độ tu luyện Cửu Luân thần ấn của Sở Hi Thanh cũng tăng nhanh như gió.

Mị Ảnh Vân Tung của hắn cũng tăng lên tầng thứ chín.

Đây là hiệu quả do Sở Hi Thanh nghiên cứu Vô Cực Trảm.

Ngày hôm trước, khi hắn đang xem Chân Ý Đồ mà Sở Vân Vân vẽ, bỗng nhiên có đốn ngộ, lĩnh ngộ được yếu quyết của Mị Ảnh Vân Tung.

Sở Hi Thanh hầu như không luyện nội dung của tầng này, liền trực tiếp tăng cấp chín.

Chương 914: Thần Nguyên Vô Tướng (2)

Trong lòng hắn âm thầm cảm khái.

Năng lực của Thái Thượng Thông Thần này quá mức huyền bí, để cho hắn không tìm được cảm giác chân đạp mặt đất.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh lại hoàn toàn nắm giữ được Mị Ảnh Vân Tung, không thiếu chút căn cơ nào.

Ngoài ra, chữ 'ác' bên trong cột danh vọng cũng biết mất, ảnh hưởng của việc truy nã đã hoàn toàn biến mất.

Tuổi thọ thì tăng lên đến 405 ngày.

Sở Hi Thanh cũng rất để tâm đến tuổi thọ, đây chính là củi để đốt. Củi càng nhiều, đốt càng lâu.

Nhưng quan trọng nhất vẫn là mấy chữ 'bí pháp – Vô Cực Trảm' ở trong cột võ đạo.

Sau ba ngày tập trung tinh thần nghiên cứu, Sở Hi Thanh rốt cuộc cũng nắm giữ môn bí pháp này.

Khi Sở Hi Thanh ngưng thần chú ý, lập tức có một đoạn tin tức chảy vào đầu óc của hắn.

---Có dùng 1000 điểm huyết nguyên để hòa 'bí pháp - Vô Cực Trảm' vào trong Vô Tướng công hay không?

Chú: Sau khi Bí pháp - Vô Cực Trảm hòa vào Vô Tướng công, có thể làm cho uy lực của Vô Tướng công tăng lên hai phần, lượng chân nguyên tăng lên năm phần, có càng nhiều Thiên đạo chi vận. Vô cực vô tướng, biến hoa vô cùng!

Cũng có thể hòa Vô Cực Trảm vào tất cả võ đạo và chiêu pháp khác.

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày lên, không chút do dự mà lựa chọn có.

Không thể không nói, hòa bí pháp Vô Cực Trảm này thật là đắt, tốn điểm huyết nguyên gấp mấy trăm lần so với Bạch Mã Phi Mã!

Nhưng cái này cũng chứng tỏ Vô Cực Trảm bất phàm.

Huống hồ, nó còn có thể làm uy lực của Vô Tướng công tăng hai phần, lượng chân nguyên tăng năm phần mười.

Chỉ những thứ này thôi, cũng đáng giá 1000 điểm huyết nguyên rồi.

Dù sao nguyên công vẫn là quan trọng nhất, đây là căn cơ của tất cả võ đạo!

Khi số lượng điểm huyết nguyên chợt giảm xuống 1164.8, Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, vô số tin tức và trí nhớ, hình ảnh đang hiện lên từ nơi sâu xa trong đầu óc của hắn, khiến cho hắn có cảm giác như nguyên thần của mình sắp nổ tung.

Rất lâu rồi Sở Hi Thanh chưa được cảm nhận loại cảm giác này.

Nguyên thần của hắn càng ngày càng mạnh, lực lượng thần thức càng ngày càng nhiều, còn tu luyện Cửu Luân thần ấn, có chín cái phân hồn.

Năng lực và tốc độ suy nghĩ của Sở Hi Thanh đã gấp trăm lần trước kia.

Nhưng bây giờ, hắn suýt nữa bị lượng tin tức khổng lồ này làm cho gần ngất xỉu.

Sở Hi Thanh rất vất vả mới có thể chịu đựng được.

Ngay khi hắn xoa xoa thái dương, cố gắng giảm bớt cảm giác đau đớn trong đầu, thì lại phát hiện cột nguyên công đã có biến hóa.

Mấy chữ ‘Vô Tướng công’, đã biến thành ‘Thần Nguyên Vô Tướng công’.

Sở Hi Thanh thấy thế thì sững sờ.

Không biết cái biến hóa này có ảnh hưởng đến việc tu hành Vô Tướng công của hắn hay không?

Khi hắn ngưng thần chú ý, một đoạn tin tức liền xuất hiện.

---Vô Tướng công của ngươi đã tăng lên từ bản chất, bắt đầu ngược dòng thời gian, trở về với diện mạo thật của nó.

---Người nắm giữ công pháp Vô Tướng công tầng tám, có dùng 100 điểm huyết nguyên để thôi diễn công pháp Thần Nguyên Vô Tướng công tầng thứ tám hay không?

---Có dùng 1000 điểm huyết nguyên để thôi diễn nội dung tiếp theo của Vô Cực Trảm hay không?

Sở Hi Thanh ngưng thần suy nghĩ một chút, liền đổi công pháp Thần Nguyên Vô Tướng công tầng thứ tám.

Lúc này, lại có một đoạn tin tức và hình ảnh hiện lên từ nơi sâu xa trong đầu óc của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh cẩn thận nghiên cứu.

Hắn phát hiện nó không có biến hóa quá lớn, chỉ là có thêm một chút nội dung không thể miêu tả, không thể truyền lời, cũng không thể kể lại.

Thiên đạo chi vận ở bên trong cũng càng phong phú hơn, đúng là vô cực vô tướng, biến hóa vô cùng.

Sở Hi Thanh không khỏi nhướng mày.

Khi tu luyện Vô Tướng công đến tầng mười hai, có thể chuyển thành Hỗn Nguyên Vô Tướng công.

Khi tu luyện Hỗn Nguyên Vô Tướng công đến tầng cao nhất là mười tám, có thể giải trừ tất cả cấm chế trong cơ thể, chạm đến giới hạn người và thần.

Tuy nhiên, có người nói các đời của Vô Tướng thần tông đều có cao thủ có ngộ tính mạnh mẽ, khai quật được hai Thiên quy đạo luật ở bên trong Hỗn Nguyên Vô Tướng công, nắm giữ sức chiến đấu cực kỳ khủng bố.

Bởi vì hai cái Thiên quy đạo luật này quá mạnh mẽ, bọn họ không thể dùng văn tự để kể lại, cũng không thể vẽ được Chân Ý Đồ.

Bọn họ chỉ có thể thay đổi Vô Tướng công, để cho nó tiếp cận vô hạn với hai cái Thiên quy đạo luật này.

Thần Nguyên Vô Tướng công của mình, có phải là cũng đi con đường này không?

Ngoài ra còn có thể dùng 1000 điểm huyết nguyên để đổi bản tiến giai của Vô Cực Trảm.

Khóe môi Sở Hi Thanh giật giật, sau đó lập tức lựa chọn không.

Sau khi bí cảnh này kết thúc, hắn có thể mời Sở Vân Vân hỗ trợ.

Với thiên phú của Sở Vân Vân, có lẽ chỉ cần nửa năm là có thể giải quyết chuyện này, không cần lãng phí điểm huyết nguyên.

Chương 915: Thần Nguyên Vô Tướng (3)

Hiện giờ, một chiêu đao pháp hòa Vô Cực Trảm sẽ lấy sạch năm phần. . . Không đúng, sau khi Vô Tướng công chuyển hóa thành Thần Nguyên Vô Tướng công, một chiêu đao pháp vào Vô Cực Trảm sẽ mất ba phần mười lượng chân nguyên.

Nếu như là cực chiêu như Phong Xế Lôi Hành, Tam Tương Thần Đao, thì sẽ tiêu hao bốn đến sáu phần mười.

Vì vậy, không cần thiết tăng Vô Cực Trảm lên, tăng lên thì hắn cũng không dùng nổi.

Sở Hi Thanh vừa nhớ đến Sở Vân Vân, nộ tâm lại hơi khác thường.

Hắn có chút nhớ cô muội muội tiện nghi này rồi, cũng không biết nàng ở bên ngoài thế nào?

Ba ngày không gặp, như cách một thu.

Sở Hi Thanh chợt nghĩ đến, một ngày bên ngoài tương đương với mười hai ngày trong này.

Mình ở trong này ba ngày, bên ngoài mới được ba canh giờ thôi.

Mà ngay khi Sở Hi Thanh đang cười tự giễu, Bạch Tiểu Chiêu cầm một quả thông to bằng nắm tay vừa chạy vào hang động.

Hai bên má của nàng phồng lên như hai cái bánh bao, không biết là đã nhét bao nhiêu hạt thông vào miệng.

Phần lớn đồ vật bên trong bí cảnh thời gian đều có độc, chỉ có những cây cối và hạt giống ở bên ngoài là ngoại lệ, đó cũng chính là lương thực chủ yếu của các đệ tử khi tiến vào bí cảnh thời gian.

Gần ngọn núi lửa có một rừng Huyết tùng rất lớn, hạt thông của chúng chẳng những to bằng nắm tay, mà còn rất ngon.

Điều này khiến Bạch Tiểu Chiêu vui vẻ đến điên rồi.

Trước khi nàng hóa hình, nàng thích ăn nhất chính là hạt thông.

Mà bên trong hạt thông này, còn có máu Cổ thần đã được tịnh hóa.

Tuy rằng nồng độ cực kỳ mỏng manh, nhưng đối với Bạch Tiểu Chiêu mà nói, nó cũng không kém gì nàng phun ra nuốt vào tinh hoa của nhật nguyệt hàng ngày.

Tốc độ tu hành của yêu tộc rất chậm.

Với tố chất Ngũ vĩ mạnh mẽ của Bạch Tiểu Chiêu, mỗi ngày đều phải phun ra nuốt vào tinh hoa nhật nguyệt, nhưng yêu lực chỉ tăng một tí tẹo, còn không bằng ăn một viên hạt thông Huyết tùng này.

Đáng tiếc là Bạch Tiểu Chiêu không có pháp khí không gian, bằng không nàng nhất định sẽ nhồi tất cả hạt thông ở đây vào trong đó.

Có lẽ nàng ăn khoảng năm ngàn hạt thông này, thì sẽ có thể thăng cấp ngũ phẩm.

“Huynh trưởng, ngươi đoán đúng, bọn họ vừa bỏ đi xong.”

Bạch Tiểu Chiêu vừa ăn vừa nói, giọng nói hơi mơ hồ: “Còn cả Sở Mính kia nữa, ấn ký trên đầu nàng đã biến thành màu xám đen.”

“Ồ?”

Sở Hi Thanh không khỏi nheo mắt lại.

Điều này cũng làm cho hắn có chút bất ngờ.

Ba ngày rồi, Sở Mính vẫn chưa ứng chiến lần nào?

Nữ nhân này xưa này đều kiêu căng tự mãn, không coi ai ra gì, cũng không đến mức nhát chết như vậy chứ?

Trừ phi là những người khiêu chiến này quá mạnh, Sở Mính không có tự tin chiến thắng một người nào.

Xem ra bí cảnh thời gian lần này, quả thật là anh hùng hội tụ nha.

Sở Hi Thanh suy tư giây lát: “Như vậy Lãnh Sát Na thì sao?”

Chiều hôm qua, khi mưa tạnh thì Bạo Kiếm – Quách Nộ và Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm đã rời khỏi nơi này.

Hiện giờ chỉ còn lại một cái Lãnh Sát Na.

“Hắn không đi, vẫn trốn trong hang động, bảo vệ cái quan tài băng kia.” Bạch Tiểu Chiêu lắc lắc đầu: “Người này thật kỳ lạ, ba ngày nay, hắn chỉ ra ngoài một lần.”

Sở Hi Thanh cũng sinh lòng ngờ vực.

Nhưng hắn đã không định chờ nữa.

Sau khi tu luyện Vô Cực Trảm thành công, hắn đã có thể quét ngang bí cảnh này rồi.

Cái phần ‘cơ duyên’ mà Sở Vân Vân đã nói, hắn định phải bắt tay vào thăm dò.

“Chúng ta đi.” Sở Hi Thanh vừa nói xong, liền trực tiếp đi ra khỏi hang động, cất bước đi về phía lòng ngọn núi lửa.

Hình dạng của ngọn núi lửa này tương tự đầu người.

Sở Hi Thanh nghi ngờ, ngọn núi này có thể là do thi thể cự thần biến thành, tương tự như Hỏa Cốt quật.

Vì vậy, phần bụng của ngọn núi lửa này cũng có một hang động cực lớn, tựa như miệng người.

Sở Hi Thanh đứng ở cửa hang động một lát, kích phát năng lực Thái Thượng Thông Thần để cảm ứng, sau đó mới dứt khoát đi vào.

Ngay khi hai người Sở Hi Thanh và Chu Lương Thần biến mất tại cửa hang động.

Phía trên ngọn núi lửa, Lãnh Sát Na cũng đi ra khỏi hang động của mình.

Hắn ngậm lấy vài phần ngạc nhiên và nghi ngờ mà nhìn xuống dưới, lòng thầm nói cái tên Sở Hi Thanh này rốt cuộc là muốn gì đây?

Lẽ nào người này không biết trong hang động kia có nguy hiểm rất lớn?

Một khi thứ kia thức tỉnh, dù là võ tu ngũ phẩm cấp Thiên trụ, thì cũng không sống nổi quá một cái hô hấp ở trước mặt nó.

Cùng lúc đó, trong rừng rập ở cách đó mấy trăm dặm, một đám sinh vật hình người có hình thể cực lớn đang cất bước đi trong rừng rập.

Thân thể của đám cự nhân này cao đến ba trượng trở lên, tên cầm đầu phải cao đến năm trượng.

Toàn thân bọn họ là một bộ lông dày đặc, hơn nữa còn bao trùm một tầng giáp sát màu đen.

Dưới ánh sáng mờ nhạt ở trong bí cảnh, cái bóng của bọn họ ở trên mặt đất lại tựa như những con cự lang. (sói to)

Số lượng khoảng hơn năm mươi, nhưng đi lại trong rừng rập lại vô thanh vô tức. Chỉ có khí tức âm hàn là tràn ngập bốn phía, làm cho sinh linh trong bí cảnh đều tránh né và e sợ.

Chương 916: Thần Nguyên Vô Tướng (4)

Mà khi bọn họ nhìn thấy ngọn núi lửa kia, cự nhân thân thể to lớn nhất vung tay lên, ra hiệu cho thuộc hạ dừng lại.

Hơn năm mươi cự nhân kia đồng loạt dừng bước, kỷ luật rất nghiêm minh.

Một con trong đó còn nằm rạp trên mặt đất.

Hắn cầm một cái pháp khi khảm đầu rắn trong tay, ngửi trên mặt đất như một con sói.

Lập tức có những tia huỳnh quang màu xanh lá cây bay vào trong lỗ mũi của hắn.

Đôi mắt dọc màu vàng óng của pháp trượng đầu rắn kia cũng lóe lên ánh sáng kỳ dị.

Giây lát sau, hắn đứng lên nói: “Thiên hộ, cây cối nơi này nói cho ta biết, người có huyết mạch Bạch Hổ mà ngươi muốn tìm đang ở bên trong tòa núi lửa có hình dáng đầu người ở phía trước.”

Cự nhân kia liếc mắt nhìn qua, sau đó tiếp tục bước hai bước, đi về phía ngọn núi lửa kia.

Bước chân của hắn càng dứt khoát hơn, càng nhanh chóng hơn.

“Tăng tốc!”

Cự nhân cầm pháp trượng đầu rắn cũng đuổi theo sau, trong mắt của hắn lại hiện lên một tia kỳ dị: “Thiên hộ, ngươi không cảm thấy tình hình lần này rất quái lạ sao? Đường hầm vào bí cảnh thời gian đã bị Thiết Sơn Tần thị khống chế ở mười năm trước.”

“Làm sao cái đường hầm này lại trùng hợp chuyển đến bên trong lãnh địa của bộ lạc chúng ta? Càng trùng hợp hơn chính là, chúng ta còn vừa nhận được một pháp khí có thể cảm ứng huyết mạch Bạch Hổ.”

“Tế ti của ta, đây tất nhiên là mưu mẹo nham hiểm của nhân tộc, coi chúng ta là con cờ, ra sức cho bọn họ.”

Cự nhân năm trượng có khuôn mặt cứng rắn giống như nham thạch, ánh mắt của hắn lại kiên định và cố chấp như sắt thép: “Nhưng dưới cái nhìn của ta, mặc kệ bọn họ có ý nghĩ gì, thì đều đang trợ giúp chúng ta. Tế ti, ta không quên được Bá Võ Vương Tần Mộc Ca của nhân tộc, không quên được tai nạn và sỉ nhục mà cô gái kia mang đến cho chúng ta.”

Tế ti cầm pháp trượng đầu rắn nhất thời im lặng.

Hắn nghe thấy ba chữ Tần Mộc Ca thì con ngươi liền co rút lại, trên mặt hiện ra một tia sợ hãi.

Bọn họ vốn là bá chủ của ba châu Băng Cực Tuyệt, nắm giữ mảnh đất rộng lớn ba vạn dặm và mấy trăm di tộc Cự linh.

Bọn họ thậm chí còn có mô hình vương triều, có thể điều động ngàn vạn đại quân để chính chiến bốn phương.

Nhưng mà bây giờ, bọn họ lại chỉ có thể giống như chuột bị rắn truy đuổi, trốn đông núp tây trong khu vực này, liếm láp vết thương của mình.

Toàn bộ thứ này đều là do Bá Võ Vương Tần Mộc Ca ban tặng!

“Có người nói cho ta, dù hai người này không thể tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao, nhưng tương lai cũng có thể lấy một địch vạn ở trên chiến trường như Tần Mộc Ca kia. Nếu như tu luyện thành công Thần Ý Xúc Tử Đao, vậy chắc chắn sẽ là tai họa của Dạ Lang tộc chúng ta.

Trong mắt cự nhân năm trượng đã hiện lên sát ý vô tận: “Dù thế nào đi nữa, chúng ta nhất định phải trừ khử hai Huyết Nhai dự bị của Vô Tướng thần tông! Giết Sở Hi Thanh nắm giữ huyết mạch Bạch Hổ trước, sau đó lại trừ khử Sở Mính kia. . .”

Giờ phút này, tế ti lại hơi sững sờ.

Nó nghi ngờ nhìn cây pháp trượng đầu rắn trong tay mình.

“Kỳ lạ!” Tế ti nhìn về phía trước với ánh mắt ngờ vực: “Ta đã mất tung tích của huyết mạch Bạch Hổ kia.”

Không biết vì sao, cảm ứng của hắn với người này đã biến mất hoàn toàn. . .

. . .

Sở Hi Thanh tiến vào bên trong hang động, liền đổi huyết mạch Bạch Hổ thành huyết mạch Nhai Tí.

Khi không cần mô phỏng huyết mạch Bạch Hổ, Huyết Nhai huyễn giới có thể gia tăng huyết mạch Huyết Nhai lên hai cấp độ.

Lúc này, Sở Hi Thanh đang thi triển Nhai Tí đao ý tầng mười một, huyết mạch Nhai Tí tầng mười một, phản xạ tất cả ngoại lực ở chung quanh.

Cũng bao quát cả ‘sương tím’ nồng nặc ở nơi này.

Bên trong hang động này không có một ngọn cỏ, một sinh linh nào.

Đừng nói là dế mèn hay bọ cánh cứng thường nhìn thấy trong hoàn cảnh âm u, mà ngay cả cây dương xỉ hay rêu cũng không có.

Chỉ có rất nhiều xương khô của người và thú, tất cả đều tán loạn rải rác trên mặt đất.

Còn có màn sương khói màu xám đen đang dập dờn trong hang động.

Đây chính là ‘sương tím’, hơi nước chất chứa lực lượng tử vong.

Trước khi Vô Tướng thần tông nắm giữ bí cảnh thời gian, đã có không ít người tiến vào bí cảnh thời gian này.

Sau đó, Vô Tướng thần tông mở cửa hơn 100 lần, không biết đã có bao nhiêu võ tu chết ở quanh núi Hỏa Đầu này.

Ban đầu thì còn không có người chú ý, mãi đến tận khi Vô Tướng thần tông tiếp xúc với bí cảnh thời gian, lại tổng kết kinh nghiệm của người đi trước, cho rằng bên trong núi Hỏa Đầu này có ẩn giấu lực lượng vượt quá lục phẩm, cho nên đã đánh dấu lòng núi Hỏa Đầu là tử địa, nghiêm cấm đệ tử đến gần.

Dù là bên ngoài núi thì cũng không an toàn.

Trong phạm vi mười dặm quanh núi Hỏa Đầu, chỉ có chín ngày đầu tiên là an toàn.

Chương 917: Mộc Kiếm Tiên

Bạch Tiểu Chiêu đứng ở trên vai Sở Hi Thanh, nàng nhìn sương tím tràn ngập chung quanh, nội tâm có hơi sợ hãi.

Bạch Tiểu Chiêu cảm giác được sương mù này rất nguy hiểm.

Đó là tử khí kịch độc kết hợp với đạo vận 'Tử' mà thành, đầu nguồn cũng là máu Cổ thần.

Thậm chí tu vị thấp một chút thì chạm vào là chết.

Lúc này đều dựa vào Sở Hi Thanh liên tục thi triển cực chiêu Hồi Quang Phản Chiếu, chống đỡ sức mạnh tử vong ẩn chứa bên trong sương.

Thật ra hắn cũng không thể phản xạ hoàn toàn loại sức mạnh kỳ lạ này, càng nhiều hơn là mạnh mẽ dùng đao phong để gạt chúng nó ra, không cho đến gần người.

Đây là một điểm khác khiến Bạch Tiểu Chiêu kinh ngạc.

Cực chiêu Hồi Quang Phản Chiếu này, vừa nhìn đã biết là một chiêu thức tiêu hao rất nhiều, Sở Hi Thanh lại thi triển liên tục, hầu như cứ mỗi hai cái hô hấp là lại thi triển một lần.

Chân nguyên của Sở Hi Thanh tựa như vô cùng vô tận.

Nhưng Bạch Tiểu Chiêu vẫn không nhịn được mà hỏi: "Huynh trưởng, vì sao ngươi lại phải mạo hiểm mà thâm nhập vào lòng núi Hỏa Đầu? Không phải mọi người đều nói nơi này cực kỳ nguy hiểm sao?"

Chu Lương Thần cũng rất tò mò, liền liếc mắt nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Hắn cũng đàng hoàng đi sát bên cạnh Sở Hi Thanh, không dám tự tiện hành động. Tất cả đều dựa vào Sở Hi Thanh che chở, mới có thể bình yên vô sự đi vào bên trong núi Hỏa Đầu.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì hơi suy ngẫm: "Núi băng Huyền Vũ, núi Hỏa Đầu, Phong Huyết quật, Lôi Chấn cốc, núi Kim Ngân, Tham

Thiên thụ, Hắc Hải, núi Thiết Thạch, núi Long Diễm, đó là chín nơi đặc thù bên trong bí cảnh thời gian này.”

“Chúng hầu như đều là thi thể cự thần biến hóa thành, hiện giờ hoặc là lối vào bí cảnh thời gian, hoặc là chất chứa sức mạnh kinh khủng. Mà vừa vặn đối ứng với chín loại sức mạnh ‘Sinh, tử, phong, lôi , kim, mộc, thủy, hỏa, thổ’.”

“Trước kia đã có người suy đoán, chín nơi này là nơi ẩn giấu bí ẩn quan trọng nhất của bí cảnh thời gian, vì vậy ta muốn thăm dò một phen. Dù sao thì phương pháp tiến vào bí cảnh thời gian tầng hai cũng rất đơn giản.”

Thật ra là mười mấy năm trước, Bá Võ Vương Tần Mộc Ca ở tầng thứ nhất hai tháng, nhàn rỗi quá nên chạy đến chín nơi này để xem.

Khi quan sát đến cái thứ năm, Tần Mộc Ca mới phát hiện ra thứ không đúng.

Tiếc là khi đó nàng không đủ thời gian, chỉ quan sát được bảy nơi, sau đó không thể không tiến vào bí cảnh thời gian tầng hai.

Bằng không thì cơ duyên này đã không đến lượt hắn.

Nhưng Sở Hi Thanh không thể nói thẳng mấy chuyện này trước mặt Chu Lương Thần, sau này cũng không thể giải thích với cao tầng của Vô Tướng thần tông được.

Cũng may mà trong bút ký của các đệ tử Vô Tướng thần tông cũng có vài suy đoán, quả thật là có không ít người suy đoán rằng chín nơi này có thể ẩn giấu bí mật vô cùng to lớn.

Cũng có người thử tìm tòi nghiên cứu, chỉ là vẫn chưa có ai thành công.

Bọn họ hoặc là năng lực không đủ, không thu hoạch được gì, hoặc là không may mắn, đột tử tại bí cảnh.

Bên trong chín nơi này, năm nơi tương ứng với kim mộc thủy hỏa thổ là đơn giản nhất, lại có kinh nghiệm của Tần Mộc Ca, đoán là chỉ một hai ngày là có thể giải quyết.

Nguy hiểm nhất chính là núi băng Huyền Vũ, núi Hỏa Đầu, Phong Huyết quật và Lôi Chấn cốc, trong đó thì núi Hỏa Đầu là đặc biệt nhất!

Tần Mộc Ca cũng chưa từng đến nơi này, nàng chỉ dựa theo tình huống ở đây để suy đoán.

Sở Hi Thanh vốn muốn bắt đầu từ nơi đơn giản nhất.

Dù sao địa điểm hàng lâm của đệ tử Vô Tướng thần tông cũng gần với Tham Thiên thụ.

Tuy nhiên, nếu hắn bị Thiên Nguyên từ hạch quấy rầy, kéo đến gần núi Hỏa Đầu, vậy thì không ngại giải quyết nơi này trước.

Chu Lương Thần nghe vậy thì thỏa mái, sau đó lại oán thầm.

Thật ra phương pháp tiến vào bí cảnh thời gian tầng thứ hai không hề đơn giản chút nào.

Bọn họ phải tìm kiếm ít nhất mười hai viên Thời Gian huyết thạch to bằng đầu ngón tay ở trong bí cảnh này.

Đó là máu Cổ thần và Thời Không mật thạch sinh hóa mà thành.

Vô Tướng thần tông dùng Thời Không mật thạch để mở cửa bí cảnh.

Sau khi khảm viên Thời Không bí cảnh này vào thạch tháp bên ngoài, nó sẽ hóa thành vô số mảnh vỡ, rải rác ở bí cảnh thời gian tầng một.

Cùng lúc đó, ngày nào cũng có mưa đen xối xả trong bí cảnh, chen lẫn máu Cổ thần để gột rửa vùng thế giới này.

Đại bộ phận máu Cổ thần và mảnh vỡ Thời Không mật thạch hội tụ lại, cuối cùng hình thành Thời Gian huyết thạch.

Vì vậy, sản lượng của Thời Gian huyết thạch chỉ có hạn, năm vừa rồi là nhiều nhất, nhưng cũng chỉ có 4800 viên.

Dự tính là cuối cùng sẽ có khoảng ba trăm đến bốn trăm người có tư cách tiến vào tầng thứ hai.

Đệ tử của các nhà, chẳng những phải chạy bốn phía để tìm kiếm Thời Gian huyết thạch này, mà còn phải đề phòng những người khác cướp giật, cạnh tranh cực kỳ khốc liệt.

Nhưng Chu Lương Thần biết Sở Hi Thanh đang tính toán cái gì.

Tự đi tìm, nào có nhanh bằng trực tiếp đi cướp?

Chu Lương Thần cũng là nóng lòng muốn thử, cảm giác kiếm bên hông đã đói khát khó nhịn.

Hắn bình thường đều đàng hoàng chính trực, nhưng thỉnh thoảng làm việc xấu thì sẽ rất hưng phấn.

Huống hồ, cướp chính là người của đám Ma môn và tông môn đối địch, vậy phải có lòng dạ độc ác, không để lại đường sống.

Chương 918: Mộc Kiếm Tiên (2)

Ba người đi một đường về phía trước, sau khi thông qua một lối đi hừng hực, tiến vào nơi sâu xa trong lòng núi.

Lúc này, một cảnh tượng kỳ lạ đã xuất hiện trước mắt bọn họ.

Đó là một hồ dung nham cỡ lớn, diện tích ước chừng khoảng bảy mươi mẫu, vô số dung nham màu đỏ thẫm đang lăn lộn bên trong.

Điều làm người ta kinh ngạc chính là, bên trong dung nham còn có một con cự xà đang trôi nổi.

Toàn thân con cự xà này đều là vảy màu đỏ thắm, sống lưng có bốn cái cánh chim trong suốt. Thân thể dài đến hơn một trăm trượng, cuộn thành từng vòng từng vòng.

Sở Hi Thanh ngưng thần quan sát, phát hiện hai mắt của cự xà vẫn nửa khép nửa mở, trong con ngươi không có tiêu cự, rõ ràng là vẫn trong trạng thái không có ý thức.

Nó đang thức tỉnh, nhưng vẫn không thức tỉnh hoàn toàn.

Sở Hi Thanh vừa nhìn về phía đối diện, đây là một bên khác của hồ dung nham, nơi đó có một hang động chỉ đủ cho hai người.

Bên trong hang còn có một lượng lớn sương tím.

Đó chính là đầu nguồn của sương tím trong hang động này, quá nửa trong đó đều bị sức nóng của hồ dung nham thiêu đốt, nửa còn lại thì bị sức nóng ép bay ra ngoài, lan tràn bốn phía.

Sở Hi Thanh đứng bên hồ dung nham, ngóng nhìn bốn phía, không chịu được mà nhíu mày, rơi vào trầm tư.

Nơi hắn muốn thăm dò, chính là cái hang chất chứa lượng lớn lực lượng tử vong kia.

Hiện giờ có hai chỗ khó, một là cự xà bên trong hồ dung nham.

Nếu như bọn họ bay qua từ trên không, nhất định sẽ làm nó tỉnh giấc.

Lực lượng của con cự xà này đã vượt qua phạm vi lực phẩm rồi.

Sau khi bí cảnh thời gian mở cửa chín ngày, con rắn khổng lồ này sẽ thức tỉnh hoàn toàn. Việc này dẫn đến núi lửa phun trào, vô số dung nham bắn ra từ trên đỉnh chóp, biển dung nham sẽ bao trùm phạm vi hơn hai mươi dặm.

Từng có mấy vị võ tu thăng cấp ngũ phẩm ở bên trong bí cảnh thời gian, nhưng tất cả đều sống không quá một cái hô hấp khi đứng trước mặt nó.

Tiếp theo là sương tím bên trong quá nồng nặc.

Cái này đã vượt qua khả năng của Sở Hi Thanh.

Có lẽ Hồi Quang Phản Chiếu của hắn không thể phản xạ hoàn toàn lực lượng tử vong ở trong đó.

Bây giờ nên làm thế nào cho phải?

Một lát sau, Sở Hi Thanh đã có ý tưởng.

Hắn bắt đầu đào một cái động ở phía trên, cách hồ dung nham khoảng trăm thước.

Dựa theo hang động trong này, ‘mực nước’ của hồ dung nham này sẽ không quá cao, dù là trạng thái đang phun trào, thì cũng sẽ không bao phủ toàn bộ nơi này.

Tuy nhiên, vì đề phòng chuyện chẳng may, Sở Hi Thanh vẫn lựa chọn chỗ cao hơn để đào động.

Nham thạch nơi này là do tro bụi núi lửa và dung nham tích lũy qua tháng ngày, nên rất kiên cố.

Nhưng cái này không làm khó được Sở Hi Thanh và Chu Lương Thần.

Hai người đều lấy binh khí dự bị ra, một đao rồi lại một đao, một kiếm rồi lại một kiếm.

Chủ lực vẫn là Bạch Tiểu Chiêu, móng vuốt của nàng càng tốt hơn, tốc độ đào móc còn gấp mười lần hai người còn lại.

Bọn họ chỉ dùng thời gian nửa khắc, liền đao được một cái hang động sâu tầm mười ba trượng.

Bản thân hang động là ngoài thấp trong cao, nơi sâu nhất ở bên trong thì cao hơn bên ngoài khoảng hai trượng.

Tiếp đó, Sở Hi Thanh lại dùng đá vụn để bịt miệng hang.

Hắn rất chăm chú, nhất định phải bịt kín, không để lại khe hở nào, đảm bảo dung nham sẽ không chảy ngược vào trong hang động.

Bạch Tiểu Chiêu nhìn miệng hang bị bịt kín, đầu óc mơ hồ: “Bên trong hồ dung nham có một con Đằng Xà, nó có ít nhất một phần huyết mạch Đằng Xà. Tiếp đó phải làm gì?”

Nàng không đoán được ý tưởng của Sở Hi Thanh là như thế nào.

Chuyện này giống như là đang tự tìm đường chết.

Trốn bên trong này, liền có thể thoát khỏi cảm ứng của con Đằng Xà đỏ thẫm kia?

Hang động sau mười ba trượng này, cũng không thể chống lại lực lượng của con Đằng Xà kia.

Sở Hi Thanh thì lại bình tĩnh tự nhiên: “Dụ con Đằng Xà này ra là được.”

Sở Vân Vân nói con Huyền Vũ cự quy ở trong núi băng Huyền Vũ có trí tuệ nông cạn, bình thường đều làm việc theo quy luật nhất định, thiếu năng lực ứng biến.

Sở Hi Thanh suy đoán con Đằng Xà này cũng như vậy.

Nếu như kế hoạch này không thành công, bọn họ có thể mượn Hành Thiên thánh kiếm để đào tẩu.

Sở Hi Thanh chuyên môn giữ lại một lượng lớn thiện công, chính là vì thỉnh cầu thần khí của tông môn hàng lâm.

Hành Thiên thành kiếm là thần khí trấn tông, chuyên môn chế tạo cho Lượng Thiên thánh truyền, ngậm lấy một phần Thiên quy đạo luật ‘Cân nhắc’ hoàn chỉnh.

Đây là thần khí để chạy trốn giữ mạng.

Sở Hi Thanh chỉ cần co rút mười dặm dưới chân thành một tấc, hai người một thú cất bước là có thể thoát thân.

Đây chính là thần thông Súc Địa Thành Thốn. . .

Bạch Tiểu Chiêu và Chu Lương Thần nhất thời hai mặt nhìn nhau.

Dụ Đằng Xà ra? Dụ kiểu gì?

Hai người bọn họ có lẽ còn không sống nổi năm mươi cái hô hấp ở trong sương tím.

Còn cả còn Đằng Xà kia nữa, có lẽ chỉ một ánh mắt là đủ đốt bọn họ thành tro bụi rồi.

Chương 919: Mộc Kiếm Tiên (3)

Sở Hi Thanh lại có biện pháp.

Việc này chỉ có thể giao cho tiểu Tóc Húi Cua không có thân thể đi làm.

Mặc kệ là sương tím hay là ngọn lửa, đều không thể làm gì được tiểu Tóc Húi Cua.

Sở Hi Thanh giơ tay vỗ ngực một cái, liền gọi tiểu Tóc Húi Cua từ trong người mình ra.

Con Sát linh Nhai Tí này lập tức hóa thành một đoàn ‘Kim Phong nhị khí’.

Chu Lương Thần còn chưa kịp nhìn thấy rõ ràng, nó đã trực tiếp chui ra ngoài rồi.

Sở Hi Thanh không chờ bao lâu, chỉ một lát sau, phía dưới bọn họ bỗng nhiên rung chuyển như núi sập.

Con Đằng Xà trăm trượng kia cũng phát ra một tiếng gầm nhẹ, mi tâm của nó có thêm một đạo vết thương nho nhỏ. Điều này làm cho con Đằng Xà trăm trượng thức tỉnh, loạng choà loạng choạng đứng dậy từ hồ dung nham, đồng thời va chạm lung tung.

Lúc này, cả tòa hồ dung nham đều vì thế mà sôi trào, vô số dung nham phun ra ngoài, ‘mực nước’ dung nham cũng đang tăng lên.

Nhưng khoảng mười cái hô hấp sau, rốt cuộc con Đằng Xà kia cũng tỉnh táo lại, nó cuốn theo một lượng lớn dung nham, xông thẳng lên phía trên núi.

“Con Đằng Xà kia đã bị dụ ra rồi.” Chu Lương Thần cảm ứng tình hình bên ngoài: “Không hổ là chủ thượng.”

Thần sắc hắn hàm chứa vẻ kinh ngạc.

Hắn không rõ Sở Hi Thanh vừa thả thứ gì ra ngoài.

Chu Lương Thần chỉ cảm thấy vật kia có sát lực rất mạnh, hơn nữa còn cực kỳ ác liệt!

Sở Hi Thanh cũng âm thầm cho tiểu Tóc Húi Cua một like.

Nhưng đúng lúc này, hắn chợt nghe thấy tiếng gào thét đau thương và căm hận ở phía bên ngoài: “Tất cả mọi người đều trốn cho ta! Do Liệt Linh ta cản sau!”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nghi ngờ không thôi.

Lòng thầm nói người kia là ai? Giọng to thế.

Bên ngoài còn có người khác sao?

Nghe giọng nói của hắn, tựa như tràn đầy sợ hãi, nôn nóng, bi thương và phẫn nộ.

Tuy nhiên, nếu như có người ở gần núi Hỏa Đầu vào lúc này, thì quả thật là rất bi kịch.

Một khắc thời gian trước, khi Sở Hi Thanh đang đào hang động trong lòng núi, Lãnh Sát Na đang đứng ở miệng hang động rộng rãi kia để nhìn vào bên trong.

Hắn còn đang suy nghĩ hai người một thú kia tiến vào trong này để làm cái gì? Chẳng lẽ không biết bên trong có một con cự xà có một bộ phận huyết mạch Đằng Xà sao?

Lãnh Sát Na muốn chui vào trong để tìm hiểu rõ ràng, nhưng trong hang động này tràn ngập sương tím, khiến cho hắn cực kỳ e ngại, không thể không từ bỏ suy nghĩ này.

Tiến kia rõ ràng mới là thất phẩm thượng, làm sao chống đỡ được những ‘sương tím’ này?

Ngay khi Lãnh Sát Na đang nghĩ mãi không ra, hai lỗ hai của hắn nhất thời giật giật.

Vẻ mặt Lãnh Sát Na bỗng nhiên thay đổi, nhìn về phía sau lưng.

Trong mắt lập tức hiện lên ý lẫm liệt.

Lãnh Sát Na nhìn thấy một đội hơn năm mươi cự nhân mặc trọng giáp, đang ở rừng rập cách đây ba mươi dặm, bọn họ đang nhanh chóng tiến về phía núi Hỏa Đầu này.

Đây là một đám tinh nhuệ của Dạ Lang tộc.

Tất cả bọn họ, không một ai là thấp hơn lục phẩm!

Kẻ cầm đầu là một Thiên hộ của Dạ Lang tộc.

Theo lý thuyết, thực lực Thiên hộ của Dạ Lang tộc phải nằm trong khoảng ngũ phẩm đến tứ phẩm.

Từ khi Dạ Lang tộc thất bại trong việc tấn công Vô Tướng thần sơn, lại bị Bá Võ Vương Tần Mộc Ca suất quân tiêu diệt, trình độ Thiên hộ Dạ Lang đã giảm hơn nhiều.

Tuy nhiên dưới tình huống bình thường, thực lực Thiên hộ Dạ Lang cũng sẽ không thấp hơn ngũ phẩm.

Người này hẳn là đã dùng bí pháp gì đó, tự hạ cảnh giới xuống, để có thể tiến vào bí cảnh thời gian.

Lãnh Sát Na không do dự chút nào, trực tiếp rút lui, thân hình hóa thành khói, trở về hang động của mình, sau khi lấy quan tài băng của Phương Bất Viên, lập tức chốn về phía nam của núi.

Tế ti Dạ Lang cũng nhìn thấy Lãnh Sát Na, hắn nhướng mày lên: “Thân pháp của người này là Mị Ảnh Vân Tung, hắn cũng là đệ tử Vô Tướng thần tông.”

“Mặc kệ đi!” Giọng nói của Thiên hộ Dạ Lang cứng như đá: “Mục tiêu của chúng ta chỉ có Sở Hi Thanh.”

Hắn tiếp tục cất bước về phía trước, đi thẳng đến lòng núi Hỏa Đầu.

Đến nơi này, Thiên hộ Dạ Lang cau mày nhìn miệng hang rộng rãi: “Ngươi xác định Sở Hi Thanh kia ở trong này?”

“Ta xác định, tuy rằng pháp khí cảm ứng huyết mạch Bạch Hổ đã mất hiệu lực, nhưng ta có thể ngửi được mùi của con Ngũ vĩ Phong Sinh thú kia.”

Sắc mặt Tế ti Dạ Lang cũng rất khó hiểu.

Trước kia, Dạ Lang tộc thường xuyên thông qua đường hầm kia để vụng trộm đưa người trẻ tuổi trong tộc vào bí cảnh thời gian.

Bọn họ cũng khá hiểu tình hình bên trong bí cảnh này, cũng biết nơi này là một tử địa.

Huống hồ sương tím bên trong vẫn còn dày đặc như vậy.

Vấn đề là Tế ti Dạ Lang rất tự tin với khứu giác của bản thân.

Khứu giác của Dạ Lang tộc hết sức nhạy bén, một tế ti như hắn thì còn là người giỏi trong những người giỏi nhất.

Tuy rằng không thể cảm ứng được huyết mạch Bạch Hổ, nhưng hắn có thể ngửi được mùi của con Ngũ vĩ Phong Sinh thú bên người Sở Hi Thanh.

Con Ngũ vĩ bạch điêu này có một phần huyết mạch Thừa Hoàng, trên người có một mùi thơm rất đặc thù.

Dù cách mười dặm thì tế ti Dạ Lang vẫn ngửi được.

Chương 920: Mộc Kiếm Tiên (4)

Thiên hộ Dạ Lang không khỏi nhíu chặt lông mày.

Miệng hang động này rất rộng, nhưng bên trong lại rất nhỏ hẹp, với hình thể của bọn họ, căn bản là không vào được.

Dù đi vào thì cũng bị những ‘sương tím’ kia giết chết.

Hắn nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó cười gằn một tiếng: “Chúng ta liền chờ ở đây, chờ đến khi bọn họ đi ra.”

Tế ti nghe vậy thì không hề thấy bất ngờ.

Tình hình bây giờ, cũng chỉ có thể chờ đợi.

Chờ ở núi Hỏa Đầu đến khi Sở Hi Thanh đi ra, hoặc là chờ đến khi núi lửa bùng phát, Đằng Xà trăm trượng thức tỉnh.

Đến khi đó người này hoặc là bị ‘sương tím’ giết chết’, hoặc là bị đốt thành tro bụi!

Tế ti Dạ Lang hơi gật đầu: “Vậy ta liền bố trí nhân thủ xây phòng đóng trại, đề phòng mưa đen. . .”

Dạ Lang tộc bọn họ đều không thích ngồi trong hang động.

Đúng lúc này, tế ti phát hiện mặt đất dưới chân mình run rẩy kịch liệt, bên trong núi cũng truyền ra những tiếng nổ vang như sét đánh.

Một cái chớp mắt tiếp theo, một luồng lửa màu đỏ thắm phun trào từ đỉnh núi, nhuộm toàn bộ bầu trời thành màu đỏ.

Lại có lượng lớn dung nham mang theo vô số tro bụi núi lửa bắn ra ngoài, lao về bốn phương tám hướng.

Tro bụi núi lửa hình thành một đám mây cực lớn ở trên không trung, đồng thời những dung nham cháy bỏng kia cũng rơi xuống như mưa.

Sau đso, một con hỏa xà đỏ thắm dài hơn trăm trượng chui ra từ đỉnh núi.

Thân thể của nó chiếm giữ đỉnh núi, phóng tầm mắt nhìn bốn phía, sau đó đôi mắt màu đỏ vàng kia đã khóa chặt hơn năm mươi tên Dạ Lang tộc.

Lúc này, bao quát cả Thiên hộ và tế ti Dạ Lang, tất cả đều là sắc mặt trắng bệch, ánh mắt tro tàn.

Mà khi con Đằng Xà trăm trượng kia rít lên một tiếng, tấn công về phía bọn họ.

Thiên hộ Dạ Lang chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân dựng đứng, sau đó hắn liền hít sâu một hơi, rút hai thanh chiến phủ ở sau lưng ra, phát ra một tiếng rống như lôi đình: “Tất cả mọi người đều trốn cho ta! Do Liệt Linh ta cản ở phía sau!”

Ngay khi hắn vừa nói xong, con Đằng Xà trăm trượng kia đã nhào xuống, ngọn lửa màu đỏ thắm vô cùng vô tận kia đã bao trùm tất cả mấy chục cự nhân vào trong.

Tại ngoài mười ba dặm, Lãnh Sát Na vẫn đang quan sát đám Dạ Lang tộc này, hắn vừa nhìn thấy cảnh này thì không khỏi rùng mình một cái.

Trong lòng hắn cảm thấy đồng tình với đám cự nhân này, đồng thời thi triển thân pháp, tiếp tục chạy như điên về phía nam.

Mà lúc này, nếu như Sở Hi Thanh ở đây, hắn sẽ phát hiện tốc độ thân pháp của vị Sát Na Kiếm - Lãnh Sát Na này đã vượt xa tốc độ của hắn, phải gấp hai lần trước kia.

. . .

Khi biển lửa đang quét ngang núi Hỏa Đầu, Sở Hi Thanh đang trốn trong hang động, ánh mắt tràn đầy nghi ngờ và khó hiểu mà nhìn lên đỉnh đầu.

Hắn phát hiện đỉnh đầu của mình có thêm một cái Thần quyến chi ấn.

Đó là một chiếc roi chín đoạn hết sức tinh tế và xinh đẹp, chính là ấn ký của Vạn mưu chi chủ Thái Sơ Huyền Nữ.

Màu sắc thì là hai màu vàng bạc, vàng nhiều bạc ít.

“Thái Sơ roi ấn?” Sở Hi Thanh không khỏi ngây người: “Kỳ lạ, sao ta lại được Thái Sơ Huyền Nữ ân sủng rồi?”

Chu Lương Thần cũng không hiểu lắm, hai tay xoa cằm nói: “Có lẽ là chủ thượng đã làm gì đó, khiến Thái Sơ Huyền Nữ ưu ái. Thái Sơ Huyền Nữ là Vạn mưu chi chủ, thưởng thức nhất chính là mưu lược cao thâm.”

Chu Lương Thần cũng không hiểu nhiều, nhưng lại càng kính phục hơn.

Lòng thầm nói không hổ là chủ thượng của mình, lại được ba vị Ma thần ưu ái.

Đây rõ ràng là có dũng có mưu.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì đầu óc vẫn mơ hồ.

Lẽ nào dụ con Đằng Xà kia ra ngoài cũng tính là mưu lược à?

Đáng tiếc là cái Thần quyến chi ấn này không mang lại cho hắn bất kỳ thần ân nào.

Sở Hi Thanh cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

Đang trong thời điểm giành giật từng giây, không cần nghĩ đến mấy thứ này.

Sở Hi Thanh dẫn theo một người một thú chui ra ngoài.

Lúc này, hồ dung nham vẫn đang trong trạng thái phun trào.

Lượng lớn dung nham màu đỏ thẫm phun trào như đạn pháp, toàn bộ lòng núi tràn đầy tro bụi, mùi lưu huỳnh cực gay mũi.

Sở Hi Thanh không dám chậm trễ, hắn sử dụng Hồi Quang Phản Chiếu, cứng rắn chống lại một chút dung nham kia, sau đó tiến về phía cái hang nhỏ bên kia.

Lúc này, tất cả nóng bức, tất cả xung kích, đều bị đao của hắn chém ra, hoặc là trực tiếp phản xạ lại.

Ba người dùng tốc độ nhanh nhất để đi qua sương mù và dung nham, đi đến trước cái hang nhỏ, đầu nguồn của ‘sương tím’ kia.

“Tiểu Chiêu!”

Bạch Tiểu Chiêu đã chuẩn bị kỹ càng.

Trước khi Sở Hi Thanh phát động, hắn đã thông báo kế hoạch cho nàng biết.

Lúc này, toàn thân Bạch Tiểu Chiêu đều bùng nổ cuồng phong mãnh liệt, thổi ngược đám sương tím kia vào trong.

Mượn sức nóng của hồ dung nham đang phun trào, cuồng phong của nàng có sức nóng cực kỳ kinh người, khí thế hung mãnh, lại áp chế, luyện hóa hoặc đốt tan đám sương tím kia.

Chương 921: Mộc Kiếm Tiên (5)

Khoảng mười cái hô hấp sau, tình hình bên trong hang nhỏ kia đã xuất hiện trước mặt bọn họ.

đây là một hang động vuông vắn, rộng tầm mười trượng, bốn vách tường trơn nhẵn như được rìu đục, toàn thân lại có màu tím xám, khi núi lửa phun trào, vách hang lại không hề phản quang.

Ánh mắt Sở Hi Thanh lập tức rơi vào một cái lỗ nhỏ nơi trung ương.

Đó chính là đầu nguồn của sương tím, một bia đá không trọn vẹn bị khảm vào mặt đất, còn có một ao màu máu rộng ba trượng vuông đang sôi trào.

Khoảng cách của cả hai, chỉ không đến năm thước.

Trong ao này ngậm lấy kịch độc, có vô số hơi nước màu máu tươi bốc lên, mùi tanh nức mũi.

Nhưng sức mạnh tử vong kia thì lại đến từ cái bia đá không trọn vẹn

kia.

Những hơi nước màu máu này trộn lẫn với sức mạnh tử vong của bia đá, chuyển hóa thành ‘sương tím’.

Ánh mắt Sở Hi Thanh nhất thời sáng ngời, tình hình này tốt hơn những gì hắn dự đoán.

“Lương Thần!”

Chu Lương Thần không hề do dự, lập tức chạy đến trước ao nước, tay đè xuống đất.

“Khống Hải!”

Hắn có thiên phú ‘Ngự Lôi Khống Hải Chi Tâm’, theo tay hắn đè xuống, hơi nước màu máu ở trong ao nước đã bị hắn điều khiển, tách ra khỏi bia đá.

Những hơi nước màu máu này vẫn trí mạng như cũ, kịch độc ở bên trong còn kinh khủng hơn cả cơn mưa màu đen kia, nhưng đã không còn trí mạng như trước nữa.

Vẻ mặt Bạch Tiểu Chiêu nhất thời thả lỏng.

Nàng dùng thần thông để điều khiển cuồng phong áp chế sương khói, tiêu hao rất lớn.

Một thân yêu lực đã sắp tiêu hao hết, mệt chết nàng mất.

Vì vậy, khi Chu Lương Thần tiếp nhận, Bạch Tiểu Chiêu lập tức nuốt một viên đan dược, nằm nhoài trên bả vai của Sở Hi Thanh để khôi phục.

Phương pháp khôi phục yêu lực của nàng, chính là gặm hạt thông.

Hai gò má của Bạch Tiểu Chiêu phồng lên, bên trong đã có vài hạt thông.

Nàng không tu luyện công pháp của nhân tộc, muốn khôi phục yêu lực, chỉ có thể dựa vào phun ra nuốt vào tinh hoa nhật nguyệt.

Tuy nhiên trong bí cảnh này không có nhật nguyệt, vì vậy dùng biện pháp bình thường, còn không bằng gặm hạt thông.

Sở Hi Thanh thì lại đứng trước bia đá, nhìn đồ hình và văn tự được khắc trên bia đá.

Đây là một loại văn tự thời thượng cổ, tạo hình cổ điển đơn sơ, kiểu chữ thì lại to nhỏ ngang dọc, đầy đặn hùng hậu, hơn nữa còn tán loạn.

Nếu như quan sát cẩn thận, lại có thể phát hiện mỗi một bút đều chất chứa huyền ý hùng vĩ, chữ chữ liên miên, hấp dẫn lẫn nhau.

Còn về phần đồ hình kia, tổng cộng có chín bức, cũng có ý vị liên miên, sinh động như thật.

Nhìn qua lại giống như một cây đại thụ che trời, nó đang dùng mấy chục chạc cây to lớn sắc bén như kiếm, biểu diễn kiếm thế.

Đây là một cây đại thụ đang sử dụng kiếm?

Sở Hi Thanh tạm thời còn chưa hiểu rõ lắm.

Tuy nhiên, hắn không cần phải làm rõ vào lúc này.

Sở Hi Thanh tập trung ánh mắt, Cửu Thiên niệm luân trôi nổi phía sau hắn lập tức chuyển động nhanh chóng.

Sở Hi Thanh đang dùng toàn bộ thần phách của mình để ghi nhớ văn tự và đồ án ở trên bia đá, cô gắng nhớ kỹ từng nét bút, từng chi tiết nhỏ ở trên đó.

May mắn chính là, bản thân đồ án này cũng không phức tạp.

Theo thời gian trôi qua, trên trán Chu Lương Thần đã đổ mồ hôi.

Hắn điều khiển những hơi nước màu máu này, cũng phải tiêu hao rất nhiều.

Chỉ chưa đến sáu mươi cái hô hấp, chân nguyên trong cơ thể hắn đã sắp cạn kiệt.

Cũng vào lúc này, bên ngoài núi Hỏa Đầu, con Đằng Xà trăm trượng kia vẫn tùy ý phóng hỏa.

Nó vỗ hai cặp cánh, thôi phát ngọn lửa đỏ thẫm, đốt cháy Thiên hộ Dạ Lang đã biến thành tảng đá. Trong đôi mắt dọc kia thì lại tràn đầy ánh sáng khốc liệt.

Ngay khi Đằng Xà trăm trượng muôn phun ‘Ly Hỏa thần quang’, khiến cho khối đá hình người cao năm trượng này bị hòa tan, thì nó bỗng nhiên có cảm ứng.

Sau đó, con Đằng Xà này liền hiện lên vẻ dữ tợn, phát ra một tiếng gào thét cuồng bạo, nó vỗ cánh sau lưng, mang theo vô số lửa và dung nham, bay thẳng về phía miệng núi lửa.

Mà lúc này, bên trong Đạo Nhất điện trên đỉnh Vô Tướng thần sơn.

Lý Trường Sinh vẫn ngồi đàng hoàng ở bên trong điện, bỗng nhiên lại cau mày lại.

Hắn liếc mắt nhìn về phía xa, trên gương mặt trắng mập lại hiện lên vài phần kinh ngạc và nghi ngờ.

Hình như hắn đã từng nhìn thấy cây đại thụ trên tấm bia đá kia rồi?

Lý Trường Sinh rơi vào suy ngẫm, đào móc trí nhớ của mình.

Một lát sau, ánh mắt Lý Trường Sinh co lại, hắn vung tay áo lên, một bóng người râu trắng mày trắng đột ngột xuất hiện ở bên trong điện.

Đó chính là đại trưởng lão Vương Bạch Mi, người trông coi Tàng Kinh lâu của Vô Tướng thần tông.

Người này vốn đang cầm kinh thư trong tay, ngồi xếp bằng trên mặt đất, sau đó hắn liền sinh lòng cảm ứng, nhíu mày bất mãn nhìn Lý Trường Sinh.

“Tông chủ, ngươi nên cho ta một lời giải thích.”

May mà thời điểm này hắn không làm chuyện gì xấu hổ không thể nói, bằng không thì nào còn mặt mũi gì gặp người?

Chương 922: Mộc Kiếm Tiên (6)

“Hôm nay là ta không đúng! Nhưng bây giờ có chuyện gấp, chuyện gấp phải tòng quyền!”

Sắc mặt Lý Trường Sinh cực kỳ ngưng trọng: “Mộc Kiếm Tiên! Ta muốn tìm tất cả tư liệu, điển tịch có liên quan đến Mộc Kiếm Tiên! Tốt nhất là làm rõ Mộc Kiếm Tiên có liên quan gì với bí cảnh thời gian.”

“Mộc Kiếm Tiên?” Vương Bạch Mi hiện lên vẻ khó hiểu: “Chẳng lẽ là Mộc Kiếm Tiên ở hai mươi ba ngàn năm trước? Mộc Kiếm Tiên lấy thân Huyết tùng chứng đạo, đánh vỡ giới hạn huyết mạch, chứng đạo Siêu Phẩm? Người này có liên quan gì với bí cảnh thời gian của chúng ta?”

“Vốn là không liên quan.” Giọng nói của Lý Trường Sinh rất quái dị: “Vấn đề là bây giờ ta tận mắt nhìn thấy bút tích do đích thân Mộc Kiếm Tiên để lại ở trong bí cảnh thời gian, tổng cộng hai mươi bốn văn tự, chín bức Chân Ý Đồ, ngươi nói có liên quan hay không?”

Vương Bạch Mi nghe vậy thì sững sờ, ánh mắt cũng từ từ nghiêm túc.

“Ta lập tức đi tìm kiếm, nhưng tông chủ, tốt nhất là ngươi phác họa ra từng chữ từng đồ án của hắn, ta muốn nhìn qua một lần đã.”

. . .

Mãi đến tận lúc chạng vạng, giờ dậu bốn khắc thì đại trưởng lão Giới Luật viện Lư Thủ Dương mới xử lý xong công việc, rút chút thời gian rảnh rỗi để đến Hạ viện của Vô Tướng thần tông.

Lúc này, cách lúc hắn đi áp trận cho tông chủ Lý Trường Sinh ở Đạo Nhất điện là vừa tròn ba canh giờ.

Trong bí cảnh thời gian thì đã là ba ngày.

khi Lư Thủ Dương rơi vào bên trong cửa lớn của Hạ viện, viện chủ Hạ viện đã chờ sẵn ở đây.

Đây là một một thuộc hạ đắc lực nhất của Thanh Hư Tử, cũng là một trưởng lão tam phẩm.

Kiến thức võ đạo của người này cực kỳ uyên bác, kiêm tu nhiều môn công pháp, am hiểu dạy dỗ đệ tử, hơn nữa còn có một đôi mắt sáng, đặc biệt giỏi về khai quật nhan tài.

Lư Thủ Dương nhìn người này một chút, lại nhíu chặt lông mày: “Tần Trường Khanh, ngươi lại tu thêm hai môn võ đạo? Ngươi tưởng mình là Tần Mộc Ca? Hoặc là có huyết mạch Vạn Tượng hay Quy Nhất sao?”

Tần Trường Khanh nghe vậy thì tỏ vẻ ngượng ngùng: “Sư huynh nhìn ra rồi?”

Lư Thủ Dương lạnh giọng nói: “Khí tức của ngươi lộn xộn như vậy, ai mà không nhìn ra? Thiên phú của ngươi là có thể tiến vào nhị nhẩm, nhưng đừng đi nhầm đường, tự làm phế mình. Hay là ngươi mơ hão, muốn tu Vô Tướng thánh truyền?”

Thật ra Vô Tướng thần tông còn một môn thánh truyền, gọi là Vô

Tướng thánh truyền.

Nhưng tu luyện môn thánh truyền này là cực kỳ khó, nên tương đương với không có.

Vô Tướng thánh truyền cần kiêm tu rất nhiều loại công pháp, đem Vô Tướng công tăng lên tầng mười sáu trở lên, lấy một Thiên quy đạo luật hoàn chỉnh ở trong đó ra.

Tu hành Vô Tướng công không khó, khó chính là phải kiêm tu nhiều môn khác, còn phải lấy Thiên quy đạo luật ra.

Đến nay, chỉ có tông chủ đời thứ nhất và tông chủ đời thứ bảy của Vô Tướng thần tông, cộng thêm vị tiên tổ của Tần Mộc Ca kia, tổng cộng chỉ có hai mươi bảy người tu luyện thành công.

Nhưng người có thể đánh vỡ giới hạn người và thần, tiến vào Siêu Phẩm, thì chỉ có hai vị tông chủ và tổ tiên của Tần Mộc Ca.

Hai mươi bốn người còn lại, không ai có thể tu luyện Vô Tướng thánh truyền lên đến cực hạn.

Vị tổ tiên của Tần Mộc Ca kia còn vì lui ra khỏi Vô Tướng thần tông.

Hắn tự hủy Vô Tướng công, rồi từ trụ cột đó, tự nghĩ ra Vạn Thần Nguyên Lưu đại pháp và Vạn Thần Kiếp.

Hơn trăm năm trước, Vạn Thần Nguyên Lưu đại pháp của Thiết Sơn Tần thị có chút khuyết điểm, khi đó mới có chuyện Tần Mộc Ca dùng tên giả để bái vào Vô Tướng thần tông.

“Ta cũng biết học quá nhiều là không tốt, nếu như thiên phú không đủ, tốt nhất là chỉ sở trường vài môn. Nhưng con người ta chính là tên mê võ nghệ, thực sự là không nhịn được.”

Tần Trường Khanh khẽ than thở một tiếng.

Sau đó, thần sắc hắn nghiêm túc, chuyển đề tài: “Xin mời sư huynh dời bước đến Thông Thiên đài, vừa hay có một trận lôi đài của Lưu Nhược Hi. Đối thủ của Lưu Nhược Hi là Vi Sinh Lương hạng 39 U Châu – Thanh Vân Bảng, người này tạm thời đứng thứ 14 trên Thông Thiên Bảng. Lưu Nhược Hi đã khởi xướng khiêu chiến với người này.”

Lư Thủ Dương không khỏi gật đầu.

Sức nặng của U Châu – Thanh Vân Bảng rất cao, hạng 39 đã là một siêu thiên kiêu rất xuất sắc rồi. Tuy rằng không vào được năm vị trí đầu của Thông Thiên Bảng, nhưng có thể nắm chắc một danh ngạch vào thẳng ngoại môn rồi.

Thiên tài như vậy, chắc hẳn cũng có thể kiểm tra được tất cả tiềm lực và thiên phú của Lưu Nhược Hi.

Hắn đạp bước trên không, cất bước đi về phương hướng Thông Thiên đài. Mỗi một bước chính là ba dặm, như súc địa thành thốn. Tần Trường Khanh ở phía sau thì vất vả lắm mới miễn cưỡng theo kịp.

Mà lúc này, Lưu Nhược Hi đang đứng trên võ đài số ba ở Thông Thiên đài, hồn nhiên không biết Lư Thủ Dương đến.

Chương 923: Lai lịch

Lưu Nhược Hi cũng hoàn toàn không thèm để ý đến đám đệ tử đang quan sát và nghị luận ầm ĩ ở bên dưới, ánh mắt nàng như ưng, cực kỳ tập trung vào đối thủ Vi Sinh Lương của mình.

Chỉ cần đánh bị người này, nàng có thể tiến vào vị trí 15 trên Thông Thiên Bảng.

Kỳ U Châu – Thanh Vân Bảng tiếp theo, sẽ có một chỗ cho nàng.

Mà lúc này, Lục Loạn Ly đang khoanh tay trước ngực ở trong đám người bên dưới, nàng đang nhìn Lưu Nhược Hi với ánh mắt khó hiểu: "Cũng không biết Sở Hi Thanh đã nói gì với nàng? Làm cho nàng vội vàng như vậy? Trong sáu ngày mà liên tục đánh ba mươi chín trận, một ngày phải khiêu chiến bảy tám lần, rõ ràng là còn ba tháng nữa mới mở cửa sơn môn, cần phải vội vàng như vậy sao?"

Đối tượng nói chuyện của nàng, chính là Sở Vân Vân.

Lúc này Sở Vân Vân cũng đứng ở trong đám người.

Nàng đến Hạ viện để học tập pháp thuật, tình cờ cũng đến xem Lưu Nhược Hi đánh lôi đài.

Sở Vân Vân đến đây chủ yếu là vì đặt cược.

Hạ viện của Vô Tướng thần tông bây giờ, không có nhiều người biết quan hệ của nàng và Lưu Nhược Hi, nên nhà cái cũng đồng ý nhận khoản tiền cược của nàng.

Đáng tiếc là Vô Tướng thần tông cấm đánh cược, cho nên mấy nhà cái ở Hạ viện này đều không to lắm.

Nhà cái lớn nhất chính là Phương Bất Viên, nhưng hắn đã tiến vào bí cảnh thời gian, trong một tháng là không có hi vọng.

Sở Vân Vân cẩn thận quan sát đối thủ của Lưu Nhược Hi, lòng thầm nói tiền tiêu vặt này là ngon rồi, trong miệng thì lại hờ hững: "Huynh trưởng nói nàng không so được với Lương Thần, Nhược Hi xuất thân bình thường, không có tiền bạc, con đường tu hành nhất định sẽ khó khăn. Huynh trưởng đương nhiên sẽ giúp nàng một phần, vấn đề là bản thân hắn cũng thiếu tài nguyên, không thể nào ôm nhiều việc."

"Vì vậy, leo Thông Thiên Bảng chính là lối thoát tốt nhất của Nhược

Hi. Nàng thể hiện thiên phú càng mạnh, võ đạo càng xuất chúng, thì sẽ nhận được càng nhiều tài nguyên từ Vô Tướng thần tông."

Lục Loạn Ly cau mày liễu: "Vấn đề là làm như vậy thì Nhược Hi nhất định sẽ bị đồng môn ghen ghét, cây cao luôn đón gió lớn."

Sở Vân Vân thì lại có ý kiến khác: "Cây cao bị gió thổi lật, thì làm sao có thể trở thành cột chống giữa rừng cây? Con đường tu hành, nhất định phải đi ngược dòng nước, biết khó mà vẫn tiến lên, có dũng khí đối mặt với phong ba bão táp."

Lúc này, dường như nàng nghĩ đến điều gì đó, lại liếc mắt nhìn Lục Loạn Ly với vẻ trêu chọc: "Đúng rồi, còn có một chuyện muốn nói với Lục sư tỷ. Vô Tướng thần tông đã sắp xếp cho huynh trưởng vào ở Thiên Lan cư, chính là nơi ở cũ của Tần Mộc Ca tại Vô Tướng thần sơn, bên trong có rất nhiều đồ vật mà Tần Mộc Ca để lại. Đáng tiếc, Lục sư tỷ bây giờ vẫn là đệ tử ký danh, không vào được."

Khóe mắt Lục Loạn Ly nhất thời giật giật.

Nàng nghiêng đầu nhìn về phía mấy chữ 'Thông Thiên bảng' được treo ở trên tường đá rộng lớn kia. Song quyền không khỏi nắm chặt, trong mắt lại lộ ra một luồng sát khí.

Lục Loạn Ly bỗng nhiên cảm thấy Sở Vân Vân nói rất có đạo lý.

Không bị người ghen ghét là hạng xoàng xĩnh!

Thiên Lan cư rất có thể sẽ có manh mối của Nghịch Thần Kỳ, không lo nghĩ nhiều như vậy nữa . . .

Mà lúc này, trọng tài trên võ đài đã nhận được tín hiệu từ Tần Trường Khanh.

Đại trưởng lão Lư Thủ Dương cũng đến, trận chiến này có thể bắt đầu rồi.

"Hai vị chú ý!"

Trọng tài nhìn hai người với ánh mắt nghiêm túc: "Khi tiền rơi xuống, liền có thể ra tay. Người làm trái quy tắc sẽ bị xử thua. Đồng môn so tài, chạm đến là dừng. Người trái với môn quy, cố tình đả thương người sẽ bị trừng phạt."

Lúc này, ngón tay phải của hắn bắn ra một viên tiền đồng.

Lưu Nhược Hi xưa này đều không thích nói nhiều. Vi Sinh Lương ở đối diện cũng là người tàn nhẫn không nhiều lời.

Hai người đều yên lặng, chờ đợi đồng tiền kia rơi xuống.

Theo một tiếng ‘cheng’ nhẹ vang lên, hai người gần như đều rút đao kiếm cùng một lúc.

Tu vị của Vi Sinh Lương là thất phẩm thượng, cao hơn Lưu Nhược Hi tận nửa phẩm.

Nhưng đao kiếm của hai người lại va chạm ở giữa lôi đài cùng một lúc, tia lửa bắn tung tóe.

Sau khi giao thủ chiêu đầu tiên, Vi Sinh Lương liền yên tâm.

Lực lượng của nữ tử này vốn yếu hơn hắn một bậc, lại dùng song đao, vì chỉ cầm đao bằng một tay nên lực lượng lại càng yếu hơn. Song phương giao thủ một hiệp, nữ tử này đã bị ép lùi một bước.

Đao nhanh thì đúng là rất nhanh, nhưng cũng sàn sàn với hắn thôi.

Nhưng đây là kết quả khi đối phương sử dụng bí pháp cực chiêu, toàn lực bạo phát ra mười hai phần sức lực, không thể kéo dài.

Mà tay phải của đối phương đã bị hắn đẩy ra xa xa.

Ngay khi Vi Sinh Lương bước nhanh về phía trước, chém ra kiếm thứ hai, Lưu Nhược Hi lại chém một đao bằng tay trái.

Đây cũng là một thức bí pháp cực chiêu giống như tay phải, chỉ là thay bằng đao bên tay trái.

Cực chiêu – Phong Xế Lôi Hành!

Chương 924: Lai lịch (2)

Vi Sinh Lương không thể không tạm thời dừng thế tiến công, kéo kiếm về đỡ.

Hắn không ngờ sau một chiêu bạo phát mười hai phần sức lực, mà đối phương vẫn còn sức lực để đánh một đòn nữa.

Nếu đã vậy, cất bước tiến lên truy kích sẽ trở thành một nét bút hỏng. Bằng không thì khoảng cách của hai người là gần một trượng, một đao này của Lưu Nhược Hi sẽ không uy hiếp được hắn.

Vi Sinh Lương không đoán được chính là, sau khi hắn kéo kiếm về đỡ một chiêu này, thì đã không còn cơ hội tấn công nữa.

Đao thứ ba của Lưu Nhược Hi, cũng giống hệt như hai đao trước.

Cực chiêu – Phong Xế Lôi Hành!

Phong Xế Lôi Hành!

Phong Xế Lôi Hành!

Phong Xế Lôi Hành!

Đôi song đao kia không có chút biến hóa nào, cứ trái phải trái phải, một đao rồi lại một đao, khiến cho hắn không chống đỡ nổi, đỡ trái thì hở phải.

Đến đao thứ mười bảy, Vi Sinh Lương rốt cuộc thất thủ, bị trường đao của Lưu Nhược Hi đánh đến trước cổ.

Thanh đao này dừng lại trước cổ Vi Sinh Lương một tấc, để cho cổ của hắn lạnh lẽo, da mặt thì đỏ tím.

Trọng tài cũng không chậm trễ: "Lưu Nhược Hi thắng!"

Lúc này, đại trưởng lão Lư Thủ Dương đang quan sát ở trên không trung đã nheo mắt lại.

"Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, Nhật Nguyệt Kinh Thiên Chi Thủ, Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân. . ."

Trong lòng hắn đã gợn sóng, lòng thầm nói thật sự là hiếm có.

Trưa hôm nay, hắn cũng biết Sở Hi Thanh có thể nắm giữ Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết từ chỗ của Lý Trường Sinh.

Kết quả chạng vạng đến Hạ viện, thì lại gặp được một cái Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết nữa.

Cái môn thiên phú huyết mạch hiếm có khó tìm này, thế mà lại xuất hiện hai cái trong một ngày, hơn nữa đều là ở Vô Tướng thần tông bọn họ.

Viện chủ Hạ viện Tần Trường Khanh thì lại khẽ mỉm cười: "Ngoại trừ huyết mạch Quy Nhất độc nhất của Thiết Sơn Tần thị ra, thì thiên phú huyết mạch của nữ tử này giống hệt Bá Võ Vương Tần Mộc Ca, chỉ là cấp bậc kém hơn thôi."

“Tuy nhiên, ta đoán sau khi nữ tử này tiếp xúc với Huyết Nguyên Đồ TRụ thì có thể đuổi theo một chút, vì vậy ta mới nói nàng bây giờ có năm sáu phần phong thái của Tần Mộc Ca khi xưa.”

“Đó là ngày còn chưa nhìn thấy tuyệt kỹ của nàng, nàng cũng tu luyện thành công Thần Phong Minh Kính Đao, Nhai Tí đao ý đến tầng thứ bảy, lần này nàng chỉ dùng lực ép người, không dùng đao pháp kia. Ta đoán là nữ tử này có thể tu luyện Nhai Tí đao ý đến tầng mười bốn trở lên, tương lai có thể trở thành nhân vật lấy một địch vạn ở chiến trường phương bắc.”

Đại trưởng lão Lư Thủ Dương không khỏi gật đầu.

Tần Trường Khanh nhìn người rất chuẩn, lời này đúng là không sai.

“Xóa tên nữ tử này trên Thông Thiên Bảng đi, vào thẳng ngoại môn tu luyện luôn. Với thiên phú như vậy, không cần thử lại nữa. Giáo Viên viện cũng có thể rút ra một lượng tài nguyên nhất định để cung cấp cho nàng tu luyện Nhai Tí đao, ngoài ra còn có thể dẫn dắt nàng chọn một môn thánh truyền, cứ tính thế đi.”

Tần Trường Khanh nghe vậy thì nở nụ cười: “Sư đệ đã rõ.”

Đây cũng chính là mục đích khi hắn mời Lư Thủ Dương đến đây.

Lưu Nhược Hi chiến đấu càng nhiều, sẽ bại lộ càng nhiều.

Nử tử này có tố chất Siêu thiên trụ.

Trước khi trưởng thành, rất dễ bị người khác nhằm vào.

Nhưng vào lúc này, đại trưởng lão Lư Thủ Dương bỗng nhiên ồ một tiếng, rồi nhìn xuống phía dưới.

Chỉ thấy một thiếu nữ xinh đẹp bỗng nhiên phi thân nhảy lên võ đài.

Thiếu nữ này mười lăm mười sáu tuổi, mi mục như họa, mũi ngọc nhỏ thẳng tinh xảo, mi tâm có một viên đá quý hình hoa bách hợp, vẻ mặt nàng tràn đầy hứng thú, có vẻ rất có sức sống.

Đó chính là Lục Loạn Ly, nàng ôm quyền về phía Vi Sinh Lương: “Tại hạ Lục Loạn Ly, hiện xếp hạng 324 Thông Thiên Bảng, hôm nay muốn khiêu chiến với Vi Sinh huynh, không biết Vi Sinh huynh có dám ứng chiến không?”

Trong sáu ngày này, không phải nàng không làm gì cả.

Lục Loạn Ly cũng từng đến Thông Thiên đài để đánh võ đài, chỉ là không lộ hết sắc bén như Lưu Nhược Hi thôi.

Lục Loạn Ly nghĩ là còn ba tháng nữa Vô Tướng thần tông mới mở sơn môn.

Bí cảnh thời gian cũng sẽ kéo dài đến một tháng.

Trước khoảng thời gian này, nữ nhân có lai lịch khả nghi là Kế Tiễn Tiễn kia sẽ không thể làm gì Sở Hi Thanh.

Vì vậy nên vẫn còn nhiều thời gian, cứ từ từ là được.

Chỉ cần trước khi bí cảnh thời gian kết thúc, nàng tiến vào ngoại môn là xong.

Chỉ là kế hoạch vĩnh viễn không theo kịp biến hóa, Lục Loạn Ly không ngờ Sở Hi Thanh lại vào Thiên Lan cư.

Sao tên kia không nói sớm?

Vi Sinh Lương nghe vậy thì lại tức giận, cười gằn một tiếng.

Mình chỉ thua nữ tử có thiên phú kỳ lạ Lưu Nhược Hi kia một trận mà thôi.

Bây giờ con chó con mèo nào cũng dám khiêu chính mình rồi sao?

Chỉ là hạng 324 Thông Thiên Bảng thì tính là cái gì?

Chương 925: Lai lịch (3)

Vi Sinh Lương vốn có thể từ chối, xếp hạng của song phương cách nhau quá xa.

Dù hắn từ chối thì cũng sẽ không có ai nói gì.

Nhưng hôm nay, Vi Sinh Lương cũng muốn trút cơn giận trong lồng ngực.

Trận chiến vừa rồi thật sự là quá uất ức.

Lưu Nhược Hi chính là lấy lượng chân nguyên vô cùng vô tận kia ra để ép người, đao pháp đều không thèm biến hóa. Cũng khiến cho Vi Sinh Lương không có cơ hội thể hiện kiếm pháp cao thâm của mình.

Bây giờ lại có một thiếu nữ không biết tự lượng sức mình, có thể hóa giải chút phiền muộn trong lồng ngực.

Cũng cho các sư huynh đệ đang quan sát bên dưới hiểu được, Vi Sinh Lương là nhân vật nào, kiếm của hắn lại là thế nào.

“Ta đồng ý!” Vi Sinh Lương phất tay áo, trong mắt hàm chứa chờ mong: “Vậy ở đây luôn đi, bắt đầu nhanh đi! Làm phiền ngài chủ trì một trận nữa cho hai người chúng ta.”

Ánh mắt Lục Loạn Ly sáng rực.

Nàng không ngờ Vi Sinh Lương lại đồng ý thật.

Hai mươi cái hô hấp sau, trên lôi đài phát ra một tiếng ‘cheng’ sắc bén.

Theo một đạo ánh đao ba màu lướt qua võ đài, trường kiếm của Vi Sinh Lương trực tiếp tuột khỏi tay, xoay tròn trên không trung.

Đao của Lục Loạn Ly đã gác ở trên cổ của hắn.

Ánh mắt Vi Sinh Lương mờ mịt, sắc mặt ngây dại.

Lần này, hắn bại còn nhanh hơn, chỉ vẻn vẹn mười hai đao là đã bị đối phương đánh tan.

Con ngươi của Vi Sinh Lương đã hoàn toàn không còn tiêu cự.

Hắn nghĩ, hôm nay thật sự là gặp quỷ, hai nữ nhân này, sao một người còn mạnh hơn một người?

Bọn họ rốt cuộc là từ đâu chui ra?

Những nhân vật thiên phú siêu tuyệt như bọn họ, vì sao trước kia lại vô danh?

Còn nữa, kiếm pháp mình khổ tu mấy năm này có vấn đề gì hay không?

Vì sao lại không sống nổi quá hai mươi chiêu khi ở trước mặt bọn họ?

Lục Loạn Ly thì lại ung dung thu đao vào vỏ, đồng thời ôm quyền, khiêu khích với bốn phía chung quanh: “Hôm nay Lục mỗ đứng ở đây, muốn dùng đao trong tay để gặp gỡ các anh hùng hào kiệt ngoài Hạ viện, cầu ban cho một bại! Chỉ cần chư vị sư huynh đệ nằm trong một trăm hạng đầu của Thông Thiên Bảng, có lòng tin thắng ta một chiêu nửa thức, thì đều có thể lên đài.”

Khoảnh khắc này, tất cả đệ tử đang quan sát ở bên dưới đều ồ lên, hầu như tất cả mọi người đều hiện lên vẻ giận dữ.

Lưu Nhược Hi đã đứng bên dưới đài.

Nàng nghe thấy Lục Loạn Ly nói câu này, thì không khỏi sững sờ, trố mắt ngoác mồm.

Vị Lục sư tỷ này của nàng, bình thường đều tản mạn, cờ lơ phất phơ, tính cách cũng rất hiền hòa, không tranh với người, có chút như nước chảy mây trôi.

Không ngờ hôm nay lại bá đạo như vậy?

Lúc này, đại trưởng lão Lư Thủ Dương ở trên không trung đã nhướng mày, trong con ngươi hiện ra một vệt kỳ dị.

Tần Trường Khanh thấy thế thì cũng không ngạc nhiên: “Thủ Dương sư huynh, ngươi nhìn ra rồi?”

“Một chút, đao ý của nữ tử này nhìn như Tam Tương võ ý, nhưng thật ra là có lai lịch khác.”

Lư Thủ Dương chắp tay sau lưng, ánh mắt bình tĩnh: “Nếu như ta đoán không sai, đao pháp căn bản của nữ tử này hẳn là Đại Minh Vương Luân. Giáo Viên viện các ngươi đã biết thân phận của nàng từ trước rồi? Chuẩn bị xử lý thế nào?”

“Ý của Thanh Hư sư huynh là mặc kệ, không xử lý gì, cứ mặc nó thôi.”

Tần Trường Khanh phát hiện ánh mắt quét qua của Lư Thủ Dương, hắn hơi thi lễ: “Chắc Sư huynh không biết, trước đây không lâu, Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm đã đích thân đến bản tông, bí mật thương lượng với tông chủ một canh giờ, khi đó là do Thanh Hư sư huynh tiếp khách.”

Lư Thủ Dương nhất thời hiểu rõ.

Nhất định là hai người bọn họ đã có giao dịch nào đó.

Lư Thủ Dương cũng không có ác cảm gì với Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm, trái lại còn rất kính phục với trung nghĩa của người này.

Tuy nói Lục Trầm treo giải thưởng với Sở Mính ở bên trong Vãng

Sinh thiên.

Nhưng người này cũng không nhằm vào Vô Tướng thần tông, mà là không muốn Huyết Nhai thánh truyền của Vô Tướng thần tông rơi vào tay Kinh Tây Sở thị.

“Vậy thì cứ theo tự nhiên đi.”

Lư Thủ Dương ngưng thần suy nghĩ một chút: “Chờ nàng đánh mười trận, liền xóa tên khỏi Thông Thiên Bảng, đưa vào thẳng ngoại môn.”

Hắn lo cô bé này đánh cho đệ tử kiệt xuất ở Hạ viện mất hết tự tin.

Thiếu nữ này còn chưa dùng một phần mười thực lực. Nếu như ra tay toàn lực, đám người này đều không đỡ nổi một đòn của nàng.

Lư Thủ Dương còn chưa dứt lời, bỗng nhiên có cảm ứng, liền nhìn về phía đỉnh núi.

Hắn cảm ứng được tông chủ Lý Trường Sinh triệu hoán.

Thần niệm khổng lồ của vị này bao trùm toàn bộ Vô Tướng thần sơn, hiệu lệnh tất cả đại trưởng lão trong tông đến Đại Nhất điện để nghị sự.

Khi đại trưởng lão Giới Luật viện Lư Thủ Dương vội vã trở về đỉnh núi, bước vào trong Đại Nhất điện.

Chư vị đại trưởng lão của Vô Tướng thần tông đã tụ tập ở bên trong điện.

Chương 926: Lai lịch (4)

Lư Thủ Dương quét mắt nhìn qua, phát hiện ngay cả hai vị sư huynh Thần Đan viện và Thiên Khí viện bình thường không thích mấy việc vặt, cũng bị tông chủ gọi đến đây.

Bọn họ đang ngồi trên ghế, ngưng thần xem mấy quyển sách ở trong tay.

Đại trưởng lão Tàng Kinh lâu Vương Bạch Mi lại chắp tay sau lưng, đứng ở phía sau lưng Lý Trường Sinh.

Hắn chậm rãi nói về lai lịch của Mộc Kiếm Tiên.

“Mộc Kiếm Tiên – Tùng Duyên Niên, là nhân vật xuất hiện ở ba mươi sáu ngàn năm trước. Căn cứ theo tư liệu mà ta tìm được, người này xuất hiện lần đầu tiên ở trăm vạn quần sơn phía nam, hắn vừa hiện thân liền đánh bại hạng 4 Thiên Bảng khi đó, được xưng là thiên hạ đệ nhất kiếm Nam Dương tử. Đáng nhắc đến chính là, khi đó hắn vẫn chưa vượt qua giới hạn người và thần, chưa bước vào Siêu Phẩm."

"Sau đó Mộc Kiếm Tiên – Tùng Duyên Niên vẫn trường tồn hậu thế, mãi cho đến hai mươi ba ngàn năm trước, vẫn có bút ký của các võ tu ghi chép những chuyện liên quan đến hắn. Còn số tuổi thật sự thì đã không biết, chỉ có một ít cao nhân pháp thuật suy đoán, hắn có thể đã sống mấy trăm ngàn năm, sinh ra từ niên đại Trung cổ."

"Tuy rằng người này là thân cây, nhưng kiếm pháp thông thần, được xưng là vô địch ở thời đại đó, tất cả cao thủ của nhân tộc, yêu tộc, cự linh đều bị hắn áp chế. May mắn chính là, Mộc Kiếm Tiên cũng không tự xưng là yêu tộc, tính tình lạnh nhạt vi vu. Vì vậy, tại mười ba ngàn năm đó, mấy đời hoàng triều của nhân tộc ta cũng không bị ảnh hưởng, trái lại còn dựa vào Mộc Kiếm Tiên để bình định thần kiếp."

"Kiếm đạo của hắn cực kỳ tinh diệu, hơn nữa còn tinh thông nhiều môn. Cái gì mà ngũ hành bát quan, thái hư thời không, sinh lão bệnh tử, ngự kiếm quyết, tất cả đều biết, thậm chí còn có thể mô phỏng ra công pháp của nhân tộc. Nhưng không ai biết hắn học kiếm đạo từ nơi nào."

Lúc này, đám người đại trưởng lão Tuần Sơn đường Phương Chính đã thả sách trong tay xuống.

"Vương sư huynh, ta cũng hiểu kha khá rồi. Mộc Kiếm Tiên đột ngột mất tích vào hai mươi ba ngàn năm trước. Hôm nay, trong lòng núi Hỏa Đầu ở bí cảnh thời gian lại xuất hiện bút tích và Chân Ý Đồ của hắn. Vấn đề là, dù như vậy thì cũng không đáng để tông chủ triệu tập toàn bộ chúng ta đến đây chứ? Đương nhiên, nếu như Huyết Nhai thánh truyền có nguy hiểm tính mạng, vậy thì coi như ta chưa nói."

Hắn ngước mắt nhìn Lý Trường Sinh: "Vì vậy, chắc hẳn văn tự và đồ án mà Mộc Kiếm Tiên để lại có gì không tầm thường sao?"

"Đúng là không tầm thường."

Lý Trường Sinh phất tay áo một cái, hai mươi bốn văn tự cổ điển và chín bản vẽ kia lập tức xuất hiện trước mắt mọi người.

"Hắn dùng hẳn là Kim văn thời đại trung cổ, thật ra ta cũng không nhận ra. Nhưng trong này ẩn chưa thần ý của hắn, khiến cho ta vừa nhìn thấy mấy chữ này, liền hiểu được ý nghĩa trong đó. Hai mươi chữ sau, chính là giải thích áo nghĩa của kiếm pháp, không cần để ý làm gì, mấu chốt là bốn chữ phía trước. . .”

Giọng nói của Lý Trường Sinh ngưng trọng, nhìn chư vị đại trưởng lão trong điện.

“Bốn chữ này có nghĩa là ‘Học kiếm, giúp ta’!”

Mọi người nghe vậy thì không khỏi hai mặt nhìn nhau, mắt hiện lên vẻ ngưng trọng.

Đại trưởng lão Ngự đường Yến Quy Lai suy tư: “Mộc Kiếm Tiên – Tùng Duyên Niên từng vô địch thiên hạ, đã là Siêu Phẩm. Một nhân vật như hắn, lại bị ép đến mức phải dùng phương pháp này để cầu viện với người khác, có thể thấy tình cảnh của hắn đã khốn khó như thế nào.”

“Nói đến thì bí cảnh thời gian xuất hiện sớm nhất cũng vào khoảng hơn hai vạn năm trước, tương đồng với thời gian Mộc Kiếm Tiên mất tích. Hơn nữa bản thân bí cảnh thời gian này cũng rất có vấn đề, tòa bí cảnh lục phẩm này, chỉ tầng thứ nhất đã có diện tích bằng mấy quận rồi, nam bắc 3500 dặm, đông tây 3500 dặm, dù là chiến trường cổ đại thì diện tích này cũng quá kinh người rồi. Mấu chốt là bí cảnh khổng lồ như vậy, mà tốc độ thời gian lại gấp mười hai lần bên ngoài.”

Hắn nhìn tông chủ Lý Trường Sinh: “Bây giờ ta có vài nghi ngờ, Mộc Kiếm Tiên – Tùng Duyên Niên bây giờ còn sống hay không? Tại sao người này lại tiến vào bí cảnh thời gian, hắn có mục đích gì? Bây giờ tông chủ có tính toán gì? Có muốn cứu viện người này hay không?”

“Để ta trả lời hai vấn đề trước đi.”

Đại trưởng lão Tàng Kinh lâu Vương Bạch Mi nhướng đôi mày trắng: “Mộc Kiếm Tiên – Tùng Duyên Niên nhất định là còn sống, hắn có thể lưu giữ thần ý trong văn tự, chứng tỏ nguyên thần chưa tiêu tan. Nhưng bản thể của hắn đang gặp chuyện gì, vậy chúng ta không biết được rồi.”

“Còn về phải tại sao người này lại tiến vào bí cảnh thời gian, đây là chuyện mấy vạn năm trước, đã không thể kiểm tra. Có điều, ta đã kiểm tra tất cả kinh thư, bây giờ có một suy đoán không thể chứng thực. Có dã sử ghi chép, khi Mộc Kiếm Tiên mới xuất hiện tại nhân thế, thần trí vẫn còn tỉnh tỉnh mê mê, trí tuệ không cao. Khi đó hắn ngơ ngơ ngác ngác, đi khắp thiên hạ, gặp người liền hỏi Ngu Công ở đâu? Trí tẩu ở đâu?”

Chương 927: Lai lịch (5)

“Ngu Công? Trí tẩu?” Con ngươi của đại trưởng lão Yến Quy Lai không khỏi co lại.

“Đây chính là vì sao mà có người suy đoán hắn đã sống mấy trăm ngàn năm.”

Vương Bạch Mi cười giải thích: ‘Vị Mộc Kiếm Tiên rất có thể là có quan hệ với Ngu Công và Trí tẩu. Còn có người cho rằng, kiếm pháp của hắn có thể là học được từ Trí tẩu.”

Mọi người nghe vậy thì vẻ mặt hơi động.

Vô Tướng thần tông quật khởi tại mười một ngàn năm trước, hơn nữa trong thời gian mấy ngàn năm ngắn ngủi này, đã tiến vào hàng ngũ thần tông nhất phẩm.

Tuy nhiên nguồn gốc của bọn họ có thể tìm hiểu đến niên đại trung cổ, một phần trong đó đến từ chính Trí tẩu.

Vương Bạch Mi lại tiếp tục nói: “Nghe đồn ngày xưa Ngu Công phạt thiên, sắp thành lại bại, cuối cùng hắn và Trí tẩu bị phong ấn bên trong dòng sông thời gian. Mà bí cảnh thời gian lại bỗng nhiên xuất hiện từ hai vạn năm trước. Trước đó thì không có bất kỳ ghi chép nào có liên quan đến bí cảnh thời gian, cũng không có ai tìm thấy tung tích của bí cảnh thời gian, ta đang suy nghĩ xem có phải là có một loại khả năng này không?’

Hai mắt hắn đọng lại, lộ ra ý phỏng đoán: “Cái bí cảnh thời gian này, có phải là bị Mộc Kiếm Tiên mạnh mẽ kéo ra ngoài từ trong dòng sông thời gian hay không? Mà mục đích của người này, chính là vì trợ giúp Ngu Công và Trí tẩu thoát khốn?”

Đại trưởng lão Giới Luật viện Lư Thủ Dương nghe vậy thì lắc đầu.

Ngu Công và Trí tẩu không thể bị phong ấn ở trong bí cảnh thời gian được.

Nhưng suy đoán của Vương Bạch Mi cũng có khả năng là đúng.

Nếu như Mộc Kiếm Tiên đã kéo bí cảnh thời gian từ trong dòng sông thời gian, vậy thì làm sao để xác định xem Ngu Công và Trí tẩu có bị phong ấn trong tòa chiến trường cổ đại này hay không?

“Có khả năng này! Trước kia, khi ta tiến vào bí cảnh thời gian thì đã có cảm giác không bình thường, Tốc độ thời gian cao gấp mười hai lần bên ngoài, quả nửa là tác dụng của Thiên điều đạo quy tặng lại, vì bù đắp cho cho mấy trăm ngàn năm tháng bị thiếu hụt này.”

Yến Quy Lai cũng gật gù: “Như vậy ý của tông chủ là muốn cứu viện vị Mộc Kiếm Tiên này? Như vậy sau khi hắn thoát khốn, tông ta sẽ có chỗ tốt gì? Lại làm thế nào để cứu viện?”

“Chỗ tốt rất lớn, hoặc có thể để Vô Tướng thần tông ta được lợi ích vô cùng.”

Đại trưởng lão Thuật Sư viện Tri Phi Tử lại nói xen vào: “Ta cũng từng nghe nói đến Mộc Kiếm Tiên! Tông môn thuật sư nhất phẩm khi xưa đã từng có một ân huệ với Mộc Kiếm Tiên lúc còn nhỏ, giúp đỡ Mộc Kiếm Tiên mở ra mở một bộ phận linh trí, thế là được Mộc Kiếm Tiên che chở hơn một vạn năm. Thái Vi Viên lấy thuật sư làm chủ lại có thể trường tồn hơn vạn năm, lúc toàn thịnh thậm chí còn leo lên nhất phẩm, có thể nói là truyền kỳ của thuật sư ta, cũng là huy hoàng cuối cùng của thuật sư.”

“Mộc Kiếm Tiên – Tùng Duyên Niên lại vì Ngu Công và Trí tẩu và không tiếc mạo hiểm, hành động mạnh mẽ kéo bí cảnh thời gian hay chiến trường cổ đại này ra từ trong dòng sông thời gian, cũng đã chứng minh tính tình của người này, tri ân tất báo, một giọt máu trả lại một ao. Nếu như tông ta có thể giúp một chút sức lực, tất có lợi ích vô cùng.”

Mọi người trong điện nghe vậy thì nhất thời rung động, đồng loạt nhìn về phía Lý Trường Sinh.

Ý nghĩ của mọi người đều như nhau, nếu có cơ hội kết giao với một cao nhân Siêu Phẩm, cớ sao không làm?

Vào thời điểm mấy đại kiếp nạn sắp cận kề này, việc này đủ để khiến người ta phấn chấn tinh thần.

Dù cho tình trạng của vị Mộc Kiếm Tiên này gay go đến cực điểm, không thể dựa vào trong thời gian ngắn, vậy cũng có thể hi vọng vào tương lai.

Với kiếm thuật tuyệt thế của người này, nhất định sẽ trở thành ô dù đắc lực nhất của Vô Tướng thần tông trong tương lai.

“Các ngươi hiểu lầm một chuyện.” Khuôn mặt béo mập của Lý Trường Sinh cực kỳ nghiêm túc, hắn khẽ lắc đầu: “Vấn đề bây giờ không phải chúng ta có cứu viện hay không, mà là Huyết Nhai thánh truyền của chúng ta đã bị cuốn vào trong chuyện này. Dính dáng đến Siêu Phẩm, mức độ nguy hiểm là thể tưởng tượng. Ngoài ra. . .”

Hắn lại ngẩng đầu lên, nhìn về chín hình vẽ phía trên: “Còn về phần cứu hay không cứu, vậy cũng phải xem vị Huyết Nhai thánh truyền này. Đây là một bài kiểm tra ngộ tính của hắn, cũng là kiểm tra năng lực của hắn. Chúng ta ở ngoài bí cảnh, chỉ có thể cố gắng cung cấp một ít hỗ trợ. Vì vậy, việc này không phải do chúng ta quyết định.”

Đại trưởng lão Giới Luật viện Lư Thủ Dương nghe vậy thì nhướng mày lên: “Bây giờ Sở Hi Thanh đang ở đâu, hắn có an toàn trong núi Hỏa Đầu không?”

“Hắn?”

Lúc này Lý Trường Sinh mới ngưng tụ ánh mắt, mượn Nguyên thạch của bí cảnh thời gian ở trong tay để liếc mắt nhìn vào bên trong bí cảnh.

Chương 928: Thời Chi Ngân

Trong bí cảnh thời gian, theo con Đằng Xà trăm trượng kia nhảy vào trong miệng núi lửa, nhiệt độ trong lòng núi bắt đầu tăng nhanh.

Chỉ vẻn vẹn không đến hai cái hô hấp, Sở Hi Thanh phát hiện chuôi đao trong tay mình đã nóng cháy đến mức phỏng tay.

Con Đằng Xà trăm trượng kia cách hang động của bọn họ rất gần, chỉ có không đến hai mươi trượng.

Chu Lương Thần nhìn đầu rắn to lớn đang phun lửa từ lỗ mũi kia, còn cả đôi mắt dọc đang bốc cháy kia, sắc mặt hắn không khỏi trở nên trắng bệch.

Hắn dám cầm kiếm đối mặt với bất kỳ cường giả nào.

Vấn đề là con Đằng Xà trước mặt này hít thở thôi, cũng đã có thể đốt bọn họ thành tro rồi.

Chu Lương Thần nghĩ thầm, chỉ sợ lần này khó thoát rồi.

Ngay cả Bạch Tiểu Chiêu đang gặm hạt thông cũng đã dừng lại, tứ chi cũng trở nên cứng đờ.

Sở Hi Thanh lại rất bình tĩnh.

Hai tay hắn bắt một đạo ấn quyết: “Mời Hành Thiên thánh kiếm!”

Khoảnh khắc này, toàn bộ không gian sau lưng Sở Hi Thanh đã nứt ra.

Giống như một miếng pha lê nổ tung, sinh sôi vô số vết nứt.

Một thanh trường kiếm màu xanh lam như ngọc bỗng nhiên đâm ra từ trong không gian.

Tạo hình của thanh kiếm này rất kỳ lạ, thân kiếm vuông vức, mũi kiếm cũng không quá sắc bén, nhìn qua giống như một cái thước sắt có thêm chuôi kiếm vậy.

Trên thân kiếm lại có những vạch kẻ đo lường ‘Thước, thốn, ly’ và ‘Thạch, cân, lượng’.

Sở Hi Thanh lập tức nắm chuôi kiếm bằng tay phải.

Thời khắc này, hắn liền biết nên sử dụng thanh kiếm này ra sao.

Nó có thể đo lường dài ngắn của thiên địa, to nhỏ của sự vật, nặng nhẹ của vật thể.

Đây là một Thiên điều đạo quy hoàn chỉnh.

Lúc này, đúng lúc con Đằng Xà trăm trượng kia cũng đánh ra hai đạo ‘Tiên thiên Ly Hỏa thần quang’ từ đôi mắt.

Nó vốn muốn đốt hai người một thú Sở Hi Thanh ở trong hang động thành tro bụi.

Nhưng nằm ngoài dự đoán của mọi người chính là, chùm sáng màu đỏ thẫm này vốn nên thẳng tắp, thì lại bị vặn vẹo mà đánh vào vách núi bên trái.

Đằng Xà trăm trượng thấy thế thì ngẩn người, lại tiếp tục đánh ra hai đạo ‘Tiên thiên Ly Hỏa thần quang’ nữa.

Nhưng cũng giống như lần trước, hai chùm sáng đều bị vặn vẹo mà đánh vào vách tường bên phải.

Bạch Tiểu Chiêu vốn cho rằng phải chết rồi, đã nhắm mắt buông tay rồi.

Lúc này nàng lại mở mắt ra, vẻ mặt kinh ngạc mà nhìn tình cảnh này.

“Thật là lợi hại, Tiên thiên Ly Hỏa thần quang của nó lại biết chuyển hướng?”

“Đó không phải là đổi hướng.” Chu Lương Thần khẽ lắc đầu, bật cười một tiếng: “Là do chủ thượng dùng Hành Thiên thánh kiếm để vặn vẹo không gian. . .”

Cùng lúc đó, trong lòng hắn cũng sinh sôi nghi ngờ và khó hiểu.

Rốt cuộc Sở Hi Thanh có bao nhiêu ‘thiện công’? Không chỉ mời tử thể của Hành Thiên thánh kiếm, mà còn có thể duy trì lâu như vậy?

Ngay khi Chu Lương Thần vừa mới nói xong, con Đằng Xà trăm trượng kia bỗng nhiên lấy hơi, sau đó phun ra vô số Xích hỏa.

Nhưng điều để nó khó hiểu chính là, ngọn lửa màu đỏ thẫm có thể nung chảy kim loại này, tận một cái hô hấp thời gian mà chúng mới đi được ba trượng.

Làm người ta giật mình chính là, những ngọn lửa này còn chuyển hướng về phía bên cạnh.

Đằng Xà trăm trượng càng khó hiểu hơn, nhưng cũng càng tức giận hơn, nó dứt khoát dùng thân thể khổng lồ của mình để đâm vào trong cửa hang.

Chỉ là một cái chớp mắt tiếp theo, Đằng Xà trăm trượng lại đánh vào vách đá ở bên cạnh, làm cho vách đá này bị sụp xuống.

Dưới chân Sở Hi Thanh cũng rung chuyển, đỉnh đầu cũng là bụi mù cát đá.

May mắn là cái hang động này cực kỳ kiên cố vững chắc.

Hơn một vạn năm trôi qua mà cái miệng hang này vẫn không bị dung nham bên ngoài phong tỏa là có lý do.

Lúc này, khí đen trên tấm bia đá kia lại dập dờn, sau đó sinh sôi ra một đạo kiếm khí, đâm thẳng vào người con Đằng Xà kia.

Sở Hi Thanh thì lại ngưng thần, nhìn chằm chằm vào văn tự và đồ án trên bia đá.

Trên mặt hắn vẫn trấn định như thường, ánh mắt không hề gợn sóng, nhưng trong lòng cũng đã sinh ra ý nôn nóng, sốt ruột.

Thiện công của Sở Hi Thanh sắp hết rồi.

Thiện công của hắn bây giờ, nhiều nhất chỉ có thể duy trì thêm mười lăm cái hô hấp nữa.

Mà đồ án trên tấm bia đá này lại càng ngày càng phức tạp.

Sáu cái hô hấp trước, Sở Hi Thanh tưởng mình đã nhớ được chín bức đồ án này rồi.

Nhưng khi hắn nhìn kỹ lại, thì lại phát hiện bên trong những đồ án này còn có không ít nội dung khác.

Những nội dung này càng ngày càng nhiều, càng ngày càng thâm ảo.

Nhưng đúng lúc này, Sở Hi Thanh bỗng nhiên sững sờ, trong mắt hiện lên một tia kỳ dị.

Đó là viên Vô Tướng thiên ấn ở bên trong nguyên thần của hắn.

Bên trong có ghi chép số lượng điểm thiện công của hắn, mỗi khi tăng hay giảm thì đều có biến hóa.

Nhưng lúc này, số lượng ở bên trong Vô Tướng thiên ấn đã biến hóa, hơn nữa còn làm cho hắn khó hiểu.

999,999,999 giảm đi 1000, lại vẫn còn 999,999,999.

Khóe mắt của Sở Hi Thanh lóe lên một tia ngạc nhiên và nghi ngờ.

Chương 929: Thời Chi Ngân (2)

Thiện công của Sở Hi Thanh vốn là 15.000, sử dụng Hành Thiên thánh kiếm chín cái hô hấp, đã hạ xuống còn 6000.

Nhưng mà thời điểm này, nó lại biến thành 999.999.999!

Đương nhiên, mấy văn tự bên trong Vô Tướng thiên ấn là văn tự của thế giới này.

Vẻ mặt Sở Hi Thanh quái dị, cảm giác này giống như bật hack vậy, dùng skill không tốn mana, hơn nữa còn dùng liên tục, không có thời gian cooldown.

Sở Hi Thanh hơi suy nghĩ, liền biết đây là có người của Vô Tướng thần tông ra tay can thiệp.

Đây chính là chỗ tốt khi ‘phía trên có người’. . .

Nội tâm hắn cũng buông lỏng, lại tiện tay phất một cái, kéo dài khoảng cách giữa ao máu và bia đá.

Từ không đến năm trước, kéo dài đến gần năm trượng.

Chu Lương Thần khống chế hơi nước màu máu rất vất vả, lúc này đã do Bạch Tiểu Chiêu tiếp nhận, mượn sức gió để ép hơi nước màu máu về một góc của hang.

Hai người thay phiên nhau, chỉ có thể cố gắng không cho hơi nước màu máu tiếp xúc với bia đá.

Nhưng khi khoảng cách kéo dài đến năm trượng, hai người bọn họ liền thoải mái hơn nhiều.

Lúc này, chân nguyên của Sở Hi Thanh cũng đang tiêu hao rất nhiều.

Tử thể Hành Thiên thánh kiếm do hắn mời đến này, không chỉ tiêu hao thiện công, mà còn cần chân nguyên trong cơ thể hắn cung dưỡng và duy trì.

Ngoài ra, Sở Hi Thanh sử dụng năng lực của Hành Thiên thánh kiếm thì cũng cần lượng lớn chân nguyên.

Nhưng may là Sở Hi Thanh có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, nên vẫn có thể chịu đựng được.

Lúc này, hắn chỉ tiếc vì thực lực mình không đủ, không gánh vác được thần uy mênh mông của Hành Thiên thánh kiếm.

Bằng không thì không phải mời tử thể Hành Thiên thánh kiếm tứ phẩm thượng, mà ngay cả bản thể của Hành Thiên thánh kiếm cũng có thể mời đến.

Thanh thánh kiếm cấp bậc nửa bước Siêu Phẩm này, quả thực là mạnh đến đáng sợ.

Sở Hi Thanh đánh giá con Đằng Xà trăm trượng kia có sức chiến đấu tam phẩm hạ, thậm chí tiếp cận với Địa Bảng.

Nhưng lúc này hắn mượn tử thể Hành Thiên thánh kiếm cấp độ tứ phẩm thượng, lại có thể chống lại con Đằng Xà này tận mười mấy hơi thở.

Sở Hi Thanh đã không phải phát sầu về thiện công nữa, liền tiếp tục ngưng thần quan sát bia đá trước mắt.

Khoảng tầm tám mươi cái hô hấp sau, con Đằng Xà kia rốt cuộc cũng phá tan sự áp chế của Hành Thiên thánh kiếm, đầu rắn cực lớn kia liên va đập vào cửa hang.

Cửa hang động nhỏ bé kia không đủ để nó chui vào, nhưng cương lực mênh mông kia đã tràn vào trong hang, làm cho hai người một thú đều thấy miệng hơi ngọt, khóe miệng tràn máu tươi.

May mắn là lúc này, Sở Hi Thanh rốt cuộc cũng đã ghi nhớ toàn bộ đồ án trên bia đá.

Hắn đã không tìm thấy nội dung mới ở trên đó.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại bắt ấn quyết, thao túng Hành Thiên thánh kiếm, co rút khoảng cách trăm trượng dưới chân thành ba thước.

“Chúng ta đi!”

Hắn dẫn Chu Lương Thần và Bạch Tiểu Chiêu theo, cất bước một cái là đã ra ngoài trăm trượng.

Sau khi con Đằng Xà kia đụng một cái thì đã rụt trở về, súc thể để chuẩn bị làm lại một lần. Song khi nó chuẩn bị phát lực thì lại phát hiện mấy người Sở Hi Thanh đã ở phía sau của nó.

Con ngươi của nó hơi co rút lại, lúc này mới quay đầu, nhưng lại thấy mấy tên nhân loại đáng chết kia bước một bước chính là hơn trăm trượng, chớp mắt một cái đã ra khỏi miệng núi lửa.

Lúc này, Đằng Xà trăm trượng hóa thành ánh sáng đỏ, lao ra ngoài hang động. Đôi mắt rắn đỏ thẫm của nó trợn trừng trừng, đưa mắt nhìn quanh, nhưng mãi vẫn không tìm thấy tung tích của Sở Hi Thanh.

Không chỉ không thấy Sở Hi Thanh, mà cự nhân năm trượng hóa thành tảng đá kia cũng đã không thấy bóng dáng.

Đằng Xà trăm trượng nhất thời giận không nhịn nổi, phát ra một tiếng rít không cam lòng.

Sau đó, bên ngoài cơ thể nó tuôn ra ngọn lửa tức giận, bao phủ phạm vi hơn hai mươi dặm, làm cho toàn bộ núi Hỏa Đầu biến thành biển lửa.

Sở Hi Thanh đã mượn Hành Thiên thánh kiếm để chạy trốn ra ngoài sáu mươi dặm.

Nhưng sau khi hắn bỏ xa Đằng Xà kia, Sở Hi Thanh lại phát hiện số lượng thiện công bên trong Vô Tướng thiên ấn đã xuất hiện biện hóa.

Con số 999.999.999 kia, đã biến thành 15.325.

Sở Hi Thanh hiểu là ‘hack’ đã hết hiệu lực, không khỏi chậc một tiếng, trong lòng tiếc nuối không thôi.

Quá đáng tiếc!

Chỉ cần có thể có 999.999.999 thiện công, hắn có thể quét ngang tất cả rồi.

Chu Lương Thần thì co quắp ngồi xuống, bắt đầu điều chỉnh hô hấp.

Vừa rồi, hắn đã chịu kinh hãi, lại tiêu hao hết sạch chân nguyên, toàn thân đều mệt muốn chết.

Chu Lương Thần điều tức tận nửa canh giờ, mới cảm thấy khá hơn.

Khi hắn mở mắt ra, phát hiện Sở Hi Thanh đang dùng Kim Phong Ngọc Lộ đao để diễn luyện một bộ võ học kỳ lạ.

Đây là một bộ kiếm pháp, lấy đâm làm chủ.

Chu Lương Thần hơi nhướng mày: “Chủ thượng, đây chính là võ học được khắc trên bia đá? Nhìn qua rất quái dị.”

Sau khi quan sát vài chiêu, hắn liền cảm thấy là lạ.

Nhưng rốt cuộc là lạ ở chỗ này, thì hắn nhất thời không nói ra được.

Chương 930: Thời Chi Ngân (3)

“Đúng là hơi kỳ quái.”

Sở Hi Thanh tiện tay múa mấy đao, sau đó cau mày suy tư: “Nhìn qua không giống như kiếm pháp để đả thương đối thủ, nhưng mà cũng có thể là do ta nghiên cứu chưa sâu, chưa hiểu rõ về nó.”

Chín đồ án ở trên bia đá, là một bộ kiếm pháp đầy đủ.

Nhưng đây không phải là vấn đề, hắn có thể dùng đao thay kiếm, con đường võ đạo tu luyện đến chỗ cao thâm, không cần phải câu nệ về đao hay kiếm.

Ví dụ như truyền thừa Bình Thiên kiếm và Lượng Thiên kiếm của, cũng có thể là Bình Thiên đao và Lượng Thiên đao. Tru Thiên Thần Diệt đao, cũng có thể chuyển thành Tru Thiên Thần Diệt kiếm.

Chỉ là đồ vật không khớp với thánh truyền, thì uy lực sẽ yếu hơn một đường.

Còn nữa, khi gốc đại thụ kia múa kiếm thì có mấy chục cánh tay.

Điều này cũng không phải vấn đề, có thể dùng tốc độ tay để đền bù. Mấu chốt là kiếm thế kiếm ý.

Vấn đề là kiếm pháp này rất kỳ lạ, thủ không thể thủ, công không thể công, không giống như là dùng để chém giết với người khác.

Sở Hi Thanh suy đoán là do mình còn chưa nghiên cứu được hết.

Bởi vì ngoài núi Hỏa Đầu ra thì vẫn còn tám nơi khác, những nơi đó cũng có đồ vật tương tự với bia đá.

Ngoài ra, mấy chữ bên trong bảng nhân vật của Sở Hi Thanh cũng có thể làm xác định điều này.

Trong cột võ đạo của hắn đã có thêm một hàng chữ.

---Kiếm chiêu thần bí (tàn / mới nhập môn).

Sở Hi Thanh ngưng thần nhìn vào hàng chữ này, một đoạn tin tức xuất hiện trong đầu óc của hắn.

Ngươi học tập một thức kiếm chiêu thần bí không trọn vẹn, vì thiếu thốn tin tức, không thể dùng điểm huyết nguyên để nắm giữ, không thể tăng lên.

Sở Hi Thanh liền rơi vào suy ngẫm.

“Không thể nghiên cứu đầy đủ?” Chu Lương Thần thì lại hơi nghi ngờ, Sở Hi Thanh quan sát tấm bia đá đó lâu như vậy, thế mà vẫn không thể xem hết?

Lúc này, lỗ tai của Bạch Tiểu Chiêu chợt giật giật, ánh mắt cảnh giác nhìn về phía bên phải của bọn họ.

Hiện giờ bọn họ vẫn đang ở trong rừng tập, bốn phía đều là Huyết tùng cao mười mấy trượng, còn có các bụi cỏ cao đến vài thước, khó có thể phân biệt.

Nhưng ánh mắt của Bạch Tiểu Chiêu vẫn khóa chặt vào một phương hướng.

Thân thể của nàng hơi hạ xuống, làm ra tư thế có thể tấn công bất cứ lúc nào.

Ánh mắt Sở Hi Thanh lại lóe lên, sau đó đột nhiên hóa thành mây khói.

Cực chiêu – Yên Vân Thiên Túng!

Bóng người của hắn như khói như sương, lướt qua trăm trượng, đồng thời giơ đao trong tay lên, bổ về một mảnh rừng cây dày đặc ở phía trước.

Khoảnh khắc này, phía trước Sở Hi Thanh cũng xuất hiện một tia sáng lóng lánh.

Theo đao kiếm va chạm, phát ra một tiếng ’cheng’, đao cương kiếm khí của hai người bắn ra bốn phía, làm cho Huyết tùng và các bụi cỏ ở chung quanh đều bị cắt chém càn quét.

Người che giấu bên trong bóng tối cũng xuất hiện ở trước mắt Sở Hi Thanh.

Đó chính là đệ tử nội môn Vô Tướng thần tông, Sát Na Kiếm – Lãnh Sát Na!

Sở Hi Thanh thì lại làm như không nhìn thấy dung mạo của người này, hắn liên tục xuất đao, chỉ trong một cái hô hấp mà đã chém mười chín đao.

Lãnh Sát Na thì lại đều đỡ được.

Tốc độ kiếm của hắn rất nhanh, hoàn toàn không kém hơn Sở Hi Thanh.

Sau khi hai người giao thủ mười chín chiêu, Lãnh Sát Na lại dùng thân pháp vượt qua Sở Hi Thanh một bậc, mượn đao lực của Sở Hi Thanh mà chủ động kéo dài khoảng cách, lui về phía sau tận ba mươi trượng.

Sắc mặt Lãnh Sát Na lạnh lẽo: “Dừng tay đi, Sở sư đệ, là ta! Lãnh Sát Na!”

Sở Hi Thanh biết là không thể ra tay nữa, hắn ngưng thần quan sát Lãnh Sát Na, sau đó lời nói hàm chứa áy náy và xin lỗi: “Thì ra là

Lãnh sư huynh! Xin lỗi xin lỗi, ta còn tưởng rằng là kẻ địch nào đó đang dòm ngó chúng ta.”

Trong lòng hắn thì lại âm thầm kinh ngạc.

Tốc độ kiếm của người này sàn sàn với hắn, võ ý nhìn như không phân cao thấp, nhưng rõ ràng là vẫn còn giữ sức, thân pháp thì lại thắng hắn một bậc, thậm chí cả Bạch Tiểu Chiêu cũng phải thua kém một chút.

Chuyện này có nghĩa là, nếu như hắn muốn giải quyết người này, nhất định phải sử dụng Yên Vân Thiên Túng trong thời gian dài.

Thực lực của người này còn mạnh hơn nhiều so với những gì hắn từng biểu hiện.

Đội của Sở Mính kia còn không xứng xách giày cho hắn.

Sở Hi Thanh đã hối hận, vì vừa rồi không trực tiếp sử dụng Vô Cực Trảm để giải quyết người này luôn.

Vì vậy, tuy hắn mở miệng nói xin lỗi nhưng lại không hề có thành ý, ánh mắt thì lại vô cùng lạnh lùng: “Nhưng vì sao Lãnh sư huynh lại đi theo sư đệ, cái bí cảnh thời gian này rộng mấy ngàn dặm, ngươi và ta tự đi đường của mình, vậy không tốt sao?”

Lãnh Sát Na cũng không để ý đến địch ý của Sở Hi Thanh, thu trường kiếm vào vỏ: “Ta cũng muốn đi đường của mình, nhưng vì sự trong sạch của bản thân, không thể không đi theo ngươi.”

Chương 931: Thời Chi Ngân (4)

Lãnh Sát Na giơ tay chỉ về quan tài băng ở cách đó không xa: “Phương sư huynh chết rồi, ta chỉ muốn thoát khỏi hiềm nghi thôi. Sau khi trở về phải cho Phương trưởng lão một câu trả lời, nhất định phải tìm người đã chứng kiến, sau đó chứng minh hành tung của Lãnh mỗ. Mà người chứng kiến này, không có ai thích hợp hơn Sở sư đệ.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì không khỏi nhíu chặt lông mày.

Ý của Lãnh Sát Na là, tiếp đó hắn sẽ đi theo mình?

Người này quả thực là khả nghi đến cực điểm!

Mà ngay khi Sở Hi Thanh đang đau đầu vì Lãnh Sát Na, bên trong

Đạo Nhất điện của Vô Tướng thần tông, Lý Trường Sinh đang giơ tay lên với người trong điện.

“Sở Hi Thanh bây giờ không có gì đáng ngại, đã thoát khỏi núi Hỏa Đầu rồi. Trái lại thì bây giờ ta có chút phiền phức rồi.”

Đại trưởng lão Giới Luật viện Lư Thủ Dương hơi sững sờ, hắn chú ý đến một vết thương sâu tận xương ở trên mu bàn tay của Lý Trường Sinh.

Với tu vị của Lý Trường Sinh, thế mà đến giờ vẫn chưa khôi phục được.

Lư Thủ Dương nhắm mắt lại: “Đây là ‘Thời Chi Ngân’?”

Nội tâm của đám người tu luyện Lượng Thiên Kiếm và Bình Thiên Kiếm này đều rất bẩn, có thể vặn vẹo thay đổi phần lớn quy tắc trong thiên địa.

Lý Trường Sinh nhất định đã lấy Bình Thiên Kiếm để âm thầm hỗ trợ Sở Hi Thanh, khiến cho chủ nhân bí cảnh thời gian phản phệ.

“Thời Chi Ngân!” (vết tích thời gian)

Sắc mặt Lý Trường Sinh nghiêm nghị, bên trong lời nói lại ngậm lấy bội phục: “HIện giờ ta đã có thể xác định thân phận của chủ nhân bí cảnh này rồi. Vị Mộc Kiếm Tiên kia thật sự là mạnh đến mức khó mà tin nổi.”

Lư Thủ Dương lòng thầm nói chứ sao nữa?

Chủ nhân của bí cảnh thời gian này, là tồn tại cùng một cấp độ với Táng Thiên và Lê Tham.

Dù bây giờ đang bị thương nặng, thực lực tổng hợp cũng không bằng đỉnh cao, nhưng lực lượng bản chất vẫn không hề thay đổi.

Vị Mộc Kiếm Tiên này đối kháng với chủ nhân bí cảnh thời gian mấy chục ngàn năm mà vẫn chưa bỏ mình!

Thực sự là mạnh đến mức khiến người ta kinh hãi!

“Thời Chi Ngân!”

Đại trưởng lão Thuật Sư viện Tri Phi Tử nhìn vết thương trên mu bàn tay Lý Trường Sinh, ánh mắt ngạc nhiên nghi ngờ: “Vị Cổ thần trong bí cảnh đã thức tỉnh? Không đúng! Bản thể của vị Cổ thần kia còn chưa tiến vào Thiên giới, nếu như hắn thức tỉnh hoàn toàn, vậy bàn tay này của ngươi đã bị đứt rồi. Xem vết thương này của ngươi, cũng giống thật mà là giả.”

Lời nói của hắn lại làm cho người ta khó hiểu.

Nhưng tất cả mọi người ở trong điện thì lại hiểu được.

Vị Cổ thần ở trong bí cảnh thời gian kia, là nhân vật gần như đã chạm đến Cực cảnh, công tham tạo hóa, thần thông mênh mông, thần lực che trời. Hắn không giống như thần linh ở trên Thiên giới kia, không cách một giới, cho nên cực kỳ đáng sợ.

Nhưng vì một trận đại chiến khốc liệt, nên vị này tạm thời đang trong một loại trạng thái kỳ lạ.

Thần phách của hắn nửa tỉnh nửa mê, thân thể và lực lượng đều bị trọng thương nên lâm vào ngủ say.

Về phần vị tông chủ Lý Trường Sinh mì vắt này của bọn họ, chỉ cần ở trong phạm vi Vô Tướng thần sơn, thì sức chiến đấu và vị cách của hắn cũng sẽ nằm trên Siêu Phẩm.

Vì vậy, nếu vị Cổ thần kia chưa thức tỉnh, vậy thực lực của Lý Trường Sinh đã đủ để ứng phó với phản phệ của vị Cổ thần kia.

Tương ứng chính là, nếu như hắn thức tỉnh, vậy Lý mì vắt nhất định không chỉ bị thương nhẹ như vậy.

Một khi tồn tại kia bước ra khỏi bí cảnh thời gian, nhất định sẽ là ‘thần kiếp’ đỉnh cấp nhất.

Nói đơn giản chính là, khi người khác đang nửa tỉnh nửa mê, Lý mì vắt có thể quấy rầy một chút, chờ đến khi người ta tỉnh dậy, vậy thì khỏi phải nói.

“Thức tỉnh thì chưa đến mức, không phải lúc bất đắc dĩ thì hắn sẽ không dùng phương pháp kiếm củi ba năm thiêu một giờ, kết thúc ngủ say để liều mạng với ngươi.”

Đại trưởng lão Ngự đường Yến Quy Lai híp mắt lại, cười khinh thường: “Vì vậy ta rất tò mò, ngoại trừ can thiệp vào bí cảnh thì tông chủ ngươi còn làm cái gì nữa? Mà khiến cho hắn tức giận đến mức này?”

Mấy người Huyền Nữ, Bạch Đế Tử, Táng Thiên và Lê Tham đều đang vui chơi trong nhà của hắn kia, cũng không thấy vị Cổ thần kia có phản ứng gì.

Ánh mắt Lý Trường Sinh rất nghiêm túc đến cực điểm: “Bản thể của hắn đúng là chưa thức tỉnh, nhưng lại ngưng tụ ra một bộ nguyên thần thứ hai ở trong bí cảnh.”

Mười mấy vị đại trưởng lão ở trong điện nhất thời ‘oanh’ một tiếng, tất cả mọi người đều ngồi thẳng dậy, nhìn Lý Trường Sinh với ánh mắt khó tin.

Tông chủ của bọn họ có thể đối kháng với nguyên thần thứ hai của vị kia?

Lấy thân thể phàm nhân, chống lại cảnh giới Tạo Hóa? Viết câu chuyện như Huyết Nhai Đao Quân khi xưa?

Dù là mượn lực lượng của Vô Tướng thần sơn và Thần Vọng kiếm, thì chuyện này cũng đủ để thiên hạ chấn động!

Mấu chốt là tên này vẫn còn sống sót.

Chẳng lẽ bọn họ đều coi thường Lý mì vắt này. . . Không! Là Lý sư huynh đại nhân của bọn họ!

Chương 932: Cổ thần

Lý Trường Sinh tiếp tục giải thích: “Ta cố gắng giao lưu với thần ý của Mộc Kiếm Tiên, trực tiếp nắm giữ toàn bộ kiếm chiêu, hành động này làm cho nguyên thần thứ hai của vị kia tức giận. May mà Mộc Kiếm Tiên kiếm pháp siêu tuyệt, áp chế phần lớn nguyên thần thứ hai của hắn ở trên tầng thứ ba.”

Hắn còn chưa nói hết, liền nghe thấy các sư huynh đệ bên trong điện ‘xì’ một tiếng.

Tất cả mọi người đều thoải mái.

Còn tưởng rằng Lý mì vắt này có thể tự mình đối kháng với nguyên thần thứ hai kia, kết quả lại là dựa vào Mộc Kiếm Tiên người ta mới bảo vệ được cái mạng này.

Lý Trường Sinh thấy thế, sắc mặt không khỏi đen xì, tức đến mức run rẩy.

Hắn cố nén cơn giận trong lồng ngực, một đôi mày trắng không gió tự bay: “Có điều, ngoài nguyên thần thứ hai ra, thì vị Cổ thần kia còn lấy máu thịt bản thân để chế tạo ba dòng dõi, cấp độ hẳn là chưa đến tam phẩm, nhưng có thể mượn dùng lực lượng Thời Chi Ngân.”

“Dù tồn tại nhị phẩm tam phẩm gặp phải chúng nó, cũng có nguy cơ bị giết chết. Vết thương trên tay ta cũng là do một trong số đó chém bị thương khi ta đang đối kháng với nguyên thần thứ hai của Cổ thần.”

“Phiền phức nằm ở chỗ này, mục đích khi Cổ thần sáng tạo ba thứ kia, chính là vì che giấu kiếm chiêu của Mộc Kiếm Tiên. Sở Hi Thanh bây giờ vẫn bình yên vô sự, là do hắn vẫn chưa nhìn thấy toàn bộ kiếm chiêu. Một khi Sở Hi Thanh tiếp xúc với chân ý của kiếm chiêu này, nhất định sẽ kinh động đến ba thứ kia, khi đó thì xong rồi!”

Lúc này, bầu không khí trong Đạo Nhất điện nhất thời lạnh lẽo như băng.

Chư vị đại trưởng lão ở trong điện đều là hai mặt nhìn nhau, sắc mặt ngưng trọng.

Lợi ích khi cứu viện Mộc Kiếm Tiên đúng là rất lớn, nhưng bọn họ không muốn Huyết Nhai thánh truyền của mình sa vào nguy hiểm.

Đại trưởng lão Yến Quy Lai ngẩng đầu nhìn chín đồ án do Lý Trường Sinh vẽ, sau đó nhíu mày nói: “Tông chủ, đồ án này của ngươi không hoàn chỉnh, là do sơ sẩy nên vẽ sai sao?”

“Hoàn chỉnh mới là lạ.” Lý Trường Sinh bất mãn hừ nhẹ một tiếng: “Ta ở ngoài bí cảnh, há có thể nhìn được hoàn chỉnh?”

Bằng không thì hắn cần gì phải mạo hiểm mà trực tiếp tiếp xúc với thần niệm của Mộc Kiếm Tiên?

Yến Quy Lai lòng thầm nói cũng đúng.

Hắn thất vọng không thôi.

Chín đồ án này vốn chỉ là một phần chín của kiếm chiêu hoàn chỉnh, Lý Trường Sinh lại không thể vẽ chân ý ở trong đó, vậy còn lâu mới có thể thôi diễn ra kiếm chiêu hoàn chỉnh.

Hắn tự tin ngộ tính của mình ở trên Lý Trường Sinh.

Chuyện mình không làm được, người khác nhất định cũng không làm được, Lý Trường Sinh cũng không được.

“Muốn giải quyết vấn đề này cũng đơn giản, tông chủ có thể báo cho Sở Hi Thanh, để hắn từ bỏ đi nghiên cứu bộ phận tiếp theo của kiếm chiêu.”

“Không làm nổi.” Lý Trường Sinh vẫn rất nghiêm túc, con mắt to như hạt đậu xanh kia có hơi chột dạ: “Ta đã kinh động đế nguyên thần thứ hai của vị kia, hắn đã đề phòng ta rồi. Bây giờ đừng nói là ta, mà bất cứ kẻ nào cũng đừng hòng đưa một khí một vật, một âm một chữ vào bên trong.”

Hắn phát hiện nhiệt độ bên trong Đạo Nhất điện lại âm trầm hơn mấy phần.

Bao quát cả đại trưởng lão Vương Bạch Mi, tất cả đều quét mắt nhìn hắn với ánh mắt ác liệt như đao.

Thì ra tất cả nguy cơ đều bắt nguồn vì vị tông chủ này manh động.

. . .

Hai mươi tám ngày sau, trước Tham Thiên thụ.

Sở Hi Thanh đang vỗ cánh, nghiên cứu hoa văn trên thân cây đại thụ này.

Tham Thiên thụ cũng là một cây Huyết tùng.

Nó cực kỳ to lớn, cao tầm hơn 300 trượng, thân cây cần 300 người mới có thể ôm hết.

Nếu như nhìn từ khoảng cách mười mấy dặm, tán cây Tham Thiên thụ khổng lồ và hùng vĩ tựa như một ngọn núi lớn.

Vỏ của Tham Thiên thụ có từng cái từng cái khe nhăn nhúm và nhằng nhịt.

Những thứ này nhìn qua thì không có gì khác thường, cũng không có gì không giống với vỏ cây bình thường.

Bằng không thì cũng không đến nỗi vạn năm qua mà không có ai phát hiện bí ẩn của Tham Thiên thụ.

Chỉ có Tần Mộc Ca quét ngang vô địch trong bí cảnh thời gian, nhàn rỗi đến phát chán.

Nàng buồn bực ngán ngẩm, bắt đầu nghiên cứu Tham Thiên thụ, muốn biết vì sao cái cây này lại có thể cao to như vậy, hơn nữa còn có thể hấp thủ một nửa lực lượng Mộc linh ở trong bí cảnh.

Khi đó, Tần Mộc Ca quan sát toàn bộ Tham Thiên thụ, mới phát hiện hoa văn vỏ cây còn có huyền cơ khác, bên trong cất giấu chín bức Chân Ý Đồ.

Chính là cái cây Tham Thiên thụ này đã thúc đẩy Tần Mộc Ca đi nghiên cứu chín nơi dị thường trong bí cảnh.

Vỏ cây Tham Thiên thụ có diện tích cực lớn, Tần Mộc Ca phải mất gần ba ngày mới có thể phân tích chín bức Chân Ý Đồ kia.

Đáng tiếc là nàng không thể nghiên cứu ra áo nghĩa căn bản của Chân Ý Đồ, nên không thể vẽ Chân Ý Đồ, mà chỉ vẽ được hình.

Bởi vậy, Sở Hi Thanh vẫn phải tự mình đến xem, tự phỏng đoán, tự nghiên cứu.

Chương 933: Cổ thần (2)

Nhưng Sở Hi Thanh có một vài bức đồ của Sở Vân Vân làm trụ cột, nên chỉ mất nửa ngày là đã xem gần hết Chân Ý Đồ này.

Sau đó, Sở Hi Thanh liền nhíu mày, cầm Kim Phong Ngọc Lộ đao trong tay, bắt đầu không ngừng khoa tay múa chân.

Động tác của hắn cực kỳ khó chịu và lộn xộn, không ra thể thống gì.

Chu Lương Thần ở bên cạnh cũng nhìn đến khó chịu, lúc này mới mở miệng nói: “Xem ra chủ thượng vẫn chưa thể lĩnh ngộ được huyền diệu của kiếm chiêu này.”

Không phải Sở Hi Thanh múa đao lung tung, mà bên trong chất chứa huyền ý cao thâm.

Cực kỳ phức tạp, cực kỳ ngổn ngang, Chu Lương Thần chỉ nhìn một hô hấp là đã cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Vì vậy hán rất bội phục Sở Hi Thanh, Sở Hi Thanh chẳng những có thể nghiên cứu huyền ý và kiếm thế bên trong kiếm chiêu, mà còn có thể thi triển được.

Nếu đổi thành hắn, dù cho có thể thi triển, nhưng nhất định sẽ bị kiếm chiêu này nhiễu loạn kinh mạch và lục phủ ngũ tạng, làm cho bị thương không nhẹ.

Bạch Tiểu Chiêu cũng không dám quan sát, ánh mắt nàng nhìn về nơi khác, trong mắt chứa vẻ hưởng thụ mà gặm một hạt thông to bằng ba cái nắm tay.

Hạt thông của Tham Thiên thụ này cũng ngon hơn những hạt thông kia nhiều.

Một viên có thể tương đương với mười lăm mười sáu ngày tu luyện bình thường của nàng.

Bạch Tiểu Chiêu nghĩ thầm, bảo sao mỗi khi Vô Tướng thần tông mở bí cảnh thời gian, thì Vạn Yêu sơn ở phương bắc sẽ đánh nhau vỡ đầu vì một trăm danh ngạch vụng trộm kia.

Nếu như bọn họ có thể ăn hạt thông Tham Thiên thụ hàng ngày, như vậy một tháng này sẽ tương đương với mười lăm năm tu luyện của bọn họ.

Đối với yêu tộc mà nói, tuy rằng không bằng Đế Lưu Tương sáu mươi năm một lần, nhưng cũng có thể nói là rất có lời.

Đáng tiếc, Bạch Tiểu Chiêu không có pháp khí không gian, không thể mang hạt thông Tham Thiên thụ ra ngoài.

Nàng vừa gặm vừa mơ hồ nói: “Thật ra ta cảm thấy chiêu này của huynh trưởng vẫn rất hữu dụng, hắn chỉ cần múa kiếm chiêu này, đảm bảo đối thủ sẽ choáng váng, chưa chiến đã bại.”

Sở Hi Thanh không khỏi nhìn Bạch Tiểu Chiêu với ánh mắt kinh ngạc.

Tiểu điêu này lớn rồi nha, đã biết trêu chọc huynh trưởng rồi.

Sở Hi Thanh vỗ nhẹ lên đỉnh đầu của Bạch Tiểu Chiêu một cái, sau đó thu đao vào vỏ.

“Kiếm chiêu này vẫn không hoàn chỉnh, chúng ta đi Hắc Hải.”

Một tháng gần đây, bọn họ đã đến Lôi Chấn cốc, đến Phong Huyết quật, đến núi Kim Ngân, cũng đã đến núi Thiết Thạch và núi Long Diễm.

Hầu như mỗi một nơi, đều có chín đồ án.

Lôi Chấn cốc, mỗi khi mưa đen rơi xuống thì bầu trời sẽ có chớp giật, hoa văn được ẩn giấu bên trong đó.

Ai có thể ngờ được, sấm chớp ở trên không trung lại cất giấu một tàn chiêu chứ?

Núi Kim Ngân, là hai cái lối đi nhằng nhịt ở dưới hai mỏ quặng, hình thành các đồ án.

Núi Thiết Thạch, là chín tòa bia đá trải rộng trên núi, đây cũng là nơi khiến người ta nghi ngờ nhất trong chín nơi này.

Núi Long Diễm thì là giữa biển lửa ngập trời kia, trung ương của nó có chín tòa Kiếm bi đỏ thẫm.

Võ tu lục phẩm bình thường, một khi đến gần khu vực trung tâm của núi Long Diễm, thân thể sẽ bị hòa tan, huống chi còn phải nghiên cứu chín tòa Kiếm bi này?

Sở Hi Thanh là dựa vào năng lực ngự phong của hắn và Bạch Tiểu Chiêu, lại dùng Thần Phong Minh Kính Đao để phản xạ lại một phần hỏa lực trong đó, lúc này mới miễn cưỡng quan sát được những Kiếm bi này.

Phong Huyết quật thì lại khác, đường hầm rắc rối phức tạp của tòa hang động này, chính là một đồ án.

Sở Hi Thanh mất rất nhiều thời gian ở Phong Huyết quật, đường hầm bên trong rắc rối phức tạp, tựa như một tòa mê cung to lớn.

Sở Hi Thanh nhất định phải đi qua toàn bộ mê cung ở dưới lòng đất, mới có thể tìm hiểu được đồ án này.

Ngoài ra còn có mấy Ma tu ẩn thân trong đó chứ chưa rời đi, bọn họ phải chiến đấu mấy trận.

Hiện tại, cũng chỉ còn lại núi băng Huyền Vũ và Hắc Hải.

Độ nguy hiểm của núi băng Huyền Vũ chỉ sau núi Hỏa Đầu, Hắc Hải thì có diện tích rất rộng lớn.

Ngày xưa, Tần Mộc Ca tìm mười mấy ngày ở Hắc Hải, cũng không tìm thấy Chân Ý Đồ của Hắc Hải ở đâu.

Cũng có thể là không có. . .

Nhưng Sở Hi Thanh vẫn phải đi xem một chút.

Chín là số lớn nhất, tất cả Chân Ý Đồ ở những nơi mà Sở Hi Thanh tìm được, đều có chín bức, đây tuyệt đối không phải là trùng hợp.

Sở Hi Thanh càng ngày càng tò mò với kiếm chiêu này.

Hắn muốn xem kiếm chiêu hoàn chỉnh, nhìn xem nó rốt cuộc là thế nào.

“A?” Bạch Tiểu Chiêu nghe vậy thì ồ một tiếng, giọng nói rất không tình nguyện: “Đã đi rồi? Không ngốc thêm vài ngày, nghỉ ngơi thêm một chút sao?”

Nàng biết Sở Hi Thanh nóng lòng muốn nắm giữa kiếm chiêu hoàn chỉnh, vì vậy tuy miệng oán giận, nhưng động tác rất nhanh nhẹn, lấy mấy bộ quần áo từ trong túi hành lý ra, rồi bắt đầu đi hái hạt thông Tham Thiên thụ.

Bạch Tiểu Chiêu muốn mang theo mấy túi to để ăn trên đường.

Chu Lương Thần cũng nhún vai một cái, bắt đầu thu thập hành lý.

Chương 934: Cổ thần (3)

Nhưng lúc này, Lãnh Sát Na đang ngồi trên đỉnh Tham Thiên thụ, nâng quan tài băng nhảy xuống dưới, hạ xuống tại nơi cách bọn họ ba mươi trượng.

Sở Hi Thanh nhìn thấy người này liền nhíu chặt lông mày, trong lòng thấy buồn nôn như ăn phải con ruồi.

Trong một tháng này, hắn đã thử cắt đuôi người này, nhưng vẫn không thể thành công.

Tên Sát Na Kiếm - Lãnh Sát Na này, dù tay nâng quan tài băng của Phương Bất Viên thì tốc độ vẫn vượt qua bọn họ.

Dù là địa hình phức tạp như Phong Huyết quật, Sở Hi Thanh cũng không thể cắt đuôi.

Chủ yếu là do Chu Lương Thần kéo chân sau, thân pháp và tốc độ của hắn còn kém hơn Sở Hi Thanh và Bạch Tiểu Chiêu không ít.

Sở Hi Thanh cũng không thể làm gì.

Nếu như đổi thành người khác, Sở Hi Thanh trực tiếp một đao Vô Cực Trảm làm thịt luôn.

Nhưng chung quy Lãnh Sát Na vẫn là đồng môn của hắn, tuy có hiềm nghi giết chết Phương Bất Viên, nhưng khi chưa xác định thì Sở Hi Thanh không tiện ra tay.

“Lãnh sư huynh.”

Vẻ mặt Sở Hi Thanh lạnh lẽo lạnh nhạt, ánh mắt ác liệt như đao: “Ngươi muốn chứng minh trong sạch của mình, đâu chỉ có một phương pháp này? Cần gì phải đi theo ta? Sư huynh, ngươi làm như vậy mà không lo sẽ chọc giận ta, ta sẽ không làm chứng cho ngươi sao?”

“Ta tin tưởng nhân phẩm của sư đệ!”

Thần sắc Lãnh Sát Na bình tĩnh, tay hắn đè kiếm, khí cơ ác liệt mà nhìn nhau với Sở Hi Thanh.

Ánh mắt của hai người giống như đao thương kiếm kích, nơi giao nhau tựa như có thể tóe lửa.

Lãnh Sát Na bại trận trong cuộc chiến nhìn nhau này, hắn hơi mất tự nhiên mà liếc nhìn đao bên hông Sở Hi Thanh: “Tàn chiêu mà sư đệ vừa sử dụng, tựa như là có liên quan đến thời không? Bất luân là kim mộc thủy hỏa thổ, hay là phong lôi và tử vong, tất cả đều cùng một nhịp thở với thời không.”

“Nhưng để ta kỳ quái chính là, dường như nó không phải kiếm chiêu để đả thương đối thủ? Ta đề nghị ngươi không tiếp tục luyện tiếp, thức kiếm chiêu này sẽ làm lục phủ ngũ tạng của ngươi bị thương.”

Sở Hi Thanh khẽ nhướng mày: “Sư huynh, ngươi không cho rằng mình quan tâm quá nhiều rồi sao?”

Ngộ tính của Lãnh Sát Na này rất mạnh.

Người này chỉ quan sát hắn luyện vài lần, là đã dòm ngó được một chút rồi.

Nếu như không có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, thì đúng là hắn đã bị nội thương rồi.

Khói môi Lãnh Sát Na hơi co giật một chút, trong đáy mắt cũng lóe lên một tia bất đắc dĩ.

Sau đó hắn hừ lạnh một tiếng: “Sư đệ khư khư cố chấp, người khác tự nhiên không quản được. Nhưng ta muốn nhắc nhở ngươi một câu, ta cảm ứng được trong thiên địa này, dường như đang có nhân vật bí ẩn nhìn chằm chằm vào ngươi, chúng nó rất nguy hiểm.”

Sở Hi Thanh nở nụ cười như không thèm để ý, nhưng nội tâm lại chìm xuống.

Năng lực cảm ứng họ của Lãnh này cực mạnh! Tuyệt không kém hắn.

Sở Hi Thanh đã cảm ứng được có ba sinh linh nguy hiểm giấu ở trong năm tháng thời gian.

Ngày xưa, Tần Mộc Ca cũng nhận ra sự tồn tại của chúng.

Chúng nó đang nhòm ngó hắn, còn mang đầy sát cơ.

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh cũng càng nghi ngờ Lãnh Sát Na hơn.

Rốt cuộc là kẻ nào có thể giết chết Phương Bất Viên ở ngay trước mắt Lãnh Sát Na?

Đối với Lãnh Sát Na mà nói, sáu mươi dặm là khoảng cách không thể vượt qua thật sao?

. . .

Hắc Hải ở góc tây nam của Tham Thiên thụ, khoảng cách với Tham Thiên thụ tầm 700 dặm.

Ba người duy trì tốc độ để giữ lượng chân nguyên không giảm, cũng cần chạy một ngày trời mới có thể đến.

Sở Hi Thanh không có nóng lòng chạy đi, mà là chậm rãi chạy về phía Hắc Hải.

Dù thì ngoại trừ phần 'cơ duyên' đòi mạng này ra, hắn còn phải tìm kiếm tài liệu chính của bí dược lục phẩm hạ là Thần Dương hoa và Huyền âm thảo.

Cũng không thể trì hoãn đến thời hạn một năm kết thúc mới đột phá lên lục phẩm, đúng không?

Huống hồ ba sinh linh có quan hệ với thời không kia rất vương tay vướng chân, làm cho tâm linh của hắn mơ hồ và đau đớn.

Sở Hi Thanh hi vọng mình có thể đột phá lục phẩm trước khi nguy hiểm tiến đến.

Nếu như thật sự không kịp, vậy đánh phải dùng điểm huyết nguyên để tăng lên.

Chỉ cần không dùng điểm huyết nguyên để thế bí dược, vậy mầm họa cũng không lớn.

Dù cho ngày sau có vấn đề, thì vấn đề này cũng không đủ trí mạng.

Nhưng không như mong muốn, một tháng này Sở Hi Thanh vẫn không tìm thấy tung tích của Thần Dương hoa và Huyền âm thảo.

Sở Hi Thanh đúng là cũng là không vội.

Tổng bản đồ của Tần Mộc Ca, gần Hắc Hải có một chỗ bí ẩn, bên trong có cất giấu lượng lớn Thần Dương hoa và Huyền âm thảo.

Hàng năm, đệ tử Vô Tướng thần tông sẽ mang hai loại hạt giống này, chôn chung quanh các nơi trong bí cảnh.

Khi xưa Tần Mộc Ca cũng cầm hạt giống đi vào.

Nàng tìm được một nơi khá bí ẩn, cũng rất thích hợp để hai loại linh dược này sinh trưởng.

Bây giờ đã trôi qua hơn trăm năm, những linh dược này cũng đã trưởng thành rồi.

Chương 935: Cổ thần (4)

Tuy nhiên, ngay khi Sở Hi Thanh đang vô cùng mong chờ.

Hắn lại cảm ứng được một luồng thần niệm vô cùng to lớn vượt không mà đến.

Chữ trong bảng nhân vật trước mặt hắn lại bắt đầu vặn vẹo lần nữa.

Trong đầu Sở Hi Thanh cũng cảm ứng được một luồng ý niệm.

Đây là một ‘Thái Bạch thần tuyển’, là đệ tử nội môn của Quy Nguyên kiếm phái, tên là Thái Thúc Bá, người này thông qua Thần quyến chi ấn để khởi xướng khiêu chiến với hắn.

Sở Hi Thanh lập tức phản ứng lại.

Thời gian một tháng đã đến, những người này đã có thể khởi xướng khiêu chiến rồi.

Cái gọi Thái Bạch thần tuyển, chính là quyến giả của Bạch Đế tử.

Bạch Đế tử chính là con của Bạch Đế, được xưng là Thái Bạch Kiếm Thánh, một thanh Thái Bạch kiếm ngang dọc tam giới, được xưng là nguồn gốc của Kiếm tu trong thiên hạ.

Cần về phần Thái Thúc Bá của Quy Nguyên kiếm phái này, Sở Hi Thanh cũng đã nghe qua.

Người này xếp hạng 75 trên Thanh Vân Tổng Bảng, hắn am hiểu nhất là kiếm chỉ, là hạng 1 Thần Tú Thập Kiệt chỉ.

Sở Hi Thanh không chút do dự, trực tiếp đồng ý luôn.

Một cái chớp mắt tiếp theo, trước mắt Sở Hi Thanh liền phát sinh biến hóa.

Giống như tháng trước, toàn thân hắn lại xuất hiện một cảm giác không trọng lượng, cả người bị kéo vào phương hướng không biết.

Giây lát sau, Sở Hi Thanh phát hiện mình đang đứng ở trên một đài đá cực lớn hình tròn.

Vẫn là bệ đá có tạo hình cổ điển thô lỗ, đường kính gần trăm trượng kia, chung quanh còn có 3600 cột đá cực lớn, tựa như lồng thù bao phủ lấy tòa bệ đá này.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn chung quanh, rồi nhìn về phía đối thủ đằng trước.

Thanh Vân Tổng Bảng nói người này 16 tuổi, nhưng tướng mạo khá già dặn, mặt chữ quốc, râu cá trê, ánh mắt thâm thúy.

Sở Hi Thanh ngưng thần quan sát người này một chút, liền phất tay áo.

“Đừng lãng phí thời gian, chúng ta bắt đầu đi.”

Song phương đều đến vì đầu của đối thủ.

Huống chi Quy Nguyên kiếm phái và Vô Tướng thần tông là đối thủ một mất một còn, không có gì để tán gẫu.

Thái Thúc Bá hơi nhướng mày, sau đó cười gằn một tiếng: “Chính hợp ý ta!”

Người này vừa dứt lời, trên bầu trời lập tức xuất hiện một thanh chiến phủ khổng lồ, nó bắt đầu lăn lộn rơi xuống.

Lúc này, hai tay Sở Hi Thanh đè đao, tập trung tinh thần chờ đợi.

Hắn vốn không để ý với trận chiến Thần Ân này, chỉ ôm thái độ ứng phó cho qua.

Sở Hi Thanh không quan tâm thần ân, chỉ cầu không đắc tội thần linh, làm hỏng việc của hắn.

Nhưng sau khi hắn chém giết Mai Thư, lại nhận được tận 1200 điểm huyết nguyên từ đám thần linh này.

Cái này khiến cho Sở Hi Thanh thay đổi thái độ.

Thân ân là cái gì, Sở Hi Thanh không quá quan tâm, nhưng hắn lại rất thiếu điểm huyết nguyen!

Khi chiến phủ rơi xuống, đao bên hông Sở Hi Thanh nhất thời 'sặc' một tiếng, thanh Ngọc Khuê Kim Nghiệt đao này lập tức ra khỏi vỏ rồi hóa thành một tia sáng màu trắng.

Thái Thúc Bá phát ra tiếng cười lạnh, cũng rút kiếm ra khỏi vỏ.

Hắn dùng kiếm chỉ thành danh, nhưng người đời cũng không biết, kiếm của hắn còn ác liệt hơn, mãnh liệt hơn, cũng mạnh mẽ hơn chỉ!

Chỉ là khi Thái Thúc Bá rút kiếm thì chợt sững sờ, hắn phát hiện thần niệm của mình lại không khóa được bóng người Sở Hi Thanh, cũng không thể nào nhận ra đao của Sở Hi Thanh.

Rõ ràng là đối phương đang đứng trước mắt hắn, nhưng thần niệm của hắn lại không thể cảm ứng được.

Quả thực là vô hình vô tượng, vô thanh vô sắc, vô thủy vô chung, vô biên vô hạn, không thể chỉ tên, không thể dự đoán. . .

Một cái chớp mắt tiếp theo, hắn liền cảm giác được cổ của mình truyền ra một tiếng 'thịch'.

Đó là tiếng Ngọc Khuê Kim Nghiệt đao của Sở Hi Thanh chém vào cổ của hắn.

Khi đầu và thân của Thái Thúc Bá chia lìa, trong đầu hắn tràn đầy nghi vấn.

Rốt cuộc là đối phương sử dụng đao pháp gì?

Cùng lúc đó, tại Đạo Nhất điện ở Vô Tướng thần sơn.

Đại trưởng lão Thuật Sư viện Tri Phi Tử đang chỉ huy đám thuật sư, xây dựng một tòa trận pháp to lớn bằng ‘Thần Huyết nguyên tinh’ và ‘Thần Tinh thạch’.

Lý Trường Sinh cũng tham dự vào trong đó.

Lần này là do hắn nhất thời sơ sẩy, để cho Huyết Nhai thánh truyền phải đối mặt với nguy cơ sống còn, tự thấy chột dạ và đuối lý, nên làm việc hết sức cần cù chăm chỉ.

Mặc kệ cho Tri Phi Tử sai khiến như cu li cũng không dám nói tiếng nào. Thân thể béo mập như quả cầu thịt lăn lộn khắp nơi trong điện.

Nhưng đúng lúc này, thần sắc Lý Trường Sinh hơi động, liền ngưng thần cảm ứng.

Đây là Sở Hi Thanh đã bắt đầu trận chiến Thần Ân mới.

Lý Trường Sinh tính toán thời gian một chút, đúng là khoảng thời gian này rồi.

Vừa hay hai ngày rưỡi, trong bí cảnh chính là ba mươi ngày.

Thân hình hắn lóe lên, ngồi xuống ghế tông chủ. Đồng thời cầm Nguyên hạch của bí cảnh trong tay, mắt nhìn về phía xa xa.

Tuy rằng Lý Trường Sinh không thể đưa đồ hay lan truyền tin tức vào trong bí cảnh, nhưng vẫn có thể nhìn trộm.

Chương 936: Cổ thần (5)

Ngay sau đó, Lý Trường Sinh nhất thời sững sốt.

Trên đài đá cực lớn kia, đối diện Sở Hi Thanh là cái đầu người xoay tròn trên không.

Lý Trường Sinh lập tức nhận ra gương mặt này, Thái Thúc Bá của Quy Nguyên kiếm phái, hạng 1 Thần Tú Thập Kiệt chỉ.

Thực lực của kẻ này còn trên cả Mai Thư lần trước.

Nhưng mới trôi qua bao lâu.

Từ khi Sở Hi Thanh tiến vào đài đá đến bây giờ, vẫn chưa được một cái hô hấp?

Đặt ở trong bí cảnh, cũng chính là mười hai cái hô hấp.

Trừ thời mười cái hô hấp để Tán Thiên chiến phủ rơi xuống, Sở Hi Thanh chỉ dùng một cái chớp mắt để chém giết Thái Thúc Bá hạng 75 Thanh Vân Tổng Bảng?

Con ngươi Lý Trường Sinh co rút lại.

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Sở Hi Thanh lại dùng chiêu pháp gì? Để một đao chém giết Thái Thúc Bá có thực lực còn cao hơn Mai Thư kia!

Giờ phút này, sắc mặt Lý Trường Sinh cực kỳ phân vân xoắn xuýt.

Hắn hối hận mình phản ứng quá chậm, nếu như nhanh hơn một cái chớp mắt, thì mình có thể nhìn thấy đao pháp mà Sở Hi Thanh sử dụng rồi.

. . .

Sau khi Sở Hi Thanh chém giết Thái Thúc Bá xong, hắn lập tức đưa mắt nhìn vào màn hình huỳnh quang hư ảo.

Hệ thống phản ứng rất nhanh, điểm huyết nguyên từ 1380 đã biến thành 2380, tăng tận 1000 điểm!

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, lòng thầm nói không uổng công hắn ra sức, sử dụng Vô Cực Trảm để một đao bêu đầu Thái Thúc Bá.

Cần biết, một tháng này hắn mới kiếm được tổng cộng hơn 200 điểm huyết nguyên thôi.

Mười hai tháng trong bí cảnh thời gian, tương đương một tháng ở ngoài.

Bọn họ ở trong này một tháng, bên ngoài mới có hai ngày rưỡi, vì thế điểm huyết nguyên của hắn tăng trưởng rất chậm.

Đây còn là do Sở Hi Thanh vừa mới đánh bại Doãn Phi Hồng trước khi vào bí cảnh thời gian đấy.

Doãn Phi Hồng là hạng 6 Thần Tú Thập Kiệt kiếm, cũng có chút danh tiếng ở phương bắc, có thể cung cấp lượng lớn điểm huyết nguyên cho hắn.

Nhưng do chênh lệch thời gian, đến nay vẫn chưa thể tới số.

Vì vậy có thể thấy 1000 điểm này khiến Sở Hi Thanh vui mừng thế nào.

Sở Hi Thanh bây giờ rất chờ mong kỳ Luận Võ Thần Cơ mới kia.

Tuy rằng hắn ở trong này sẽ không xem được, nhưng điểm huyết nguyên nhận được sẽ không ít.

Có điều, do hắn đang ở trong bí cảnh, nên chắc phải tầm mười ngày nửa tháng nữa mới có thể nhìn thấy hiệu quả.

Sau đó, tâm trạng của Sở Hi Thanh lại không tốt lắm.

Pháp khí trên người Thái Thúc Bá rất mạnh, nhưng Sở Hi Thanh lại không dùng được.

Nhẫn tăng cường lực lượng canh kim, áo giáp cường hóa thân pháp, găng tay tăng tốc độ ra tay. . .

Hoặc là Sở Hi Thanh không dùng được, hoặc là năng lực của nó kém hơn pháp khí trên người hắn.

May mà những thứ này còn có thể bán.

Ngoại trừ những pháp khí nặng và to như áo giáp và kiếm, mấy thứ này nhất định phải hiến tế cho Lê Tham, còn những món nhỏ thì có thể thu về mười lăm mười sáu vạn lượng bạc.

Sở Hi Thanh xử lý chiến lợi phẩm xong thì rời khỏi bệ đá này.

Thân hình của hắn lại rơi vào trạng thái không trọng lượng, bị ném vào trong bóng tối.

Giây lát sau, tầm nhìn của Sở Hi Thanh đã khôi phục bình thường.

Khi hắn trở về chỗ cũ thì lại hơi sửng sốt.

Bạch Tiểu Chiêu đâu? Chu Lương Thần đâu?

Không thấy bóng dáng một người một thú đâu cả.

Sở Hi Thanh lập tức nghĩ đến Lãnh Sát Na, lẽ nào tên này nhân cơ hội hắn không ở đây, mà ra tay với hai người Chu Lương Thần?

Nhưng hắn lập tức nhìn thấy Lãnh Sát Na đang đứng ở ngoài mấy chục trượng, tay còn nâng quan tài băng.

Lãnh Sát Na đón ánh mắt của Sở Hi Thanh, mặt không cảm xúc mà chỉ chỉ về phía xa xa: “Bọn họ đi qua bên kia, dường như có đồng môn Vô Tướng thần tông bắn pháo hoa cầu viện.”

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày, lòng thầm nói ngươi cũng là đệ tử Vô Tướng thần tông, vì sao không đi cứu viện?

Hắn lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó thi triển thân pháp, cấp tốc lao về phía nam.

Hắn đã nghe thấy tiếng người và tiếng binh khí va chạm ở bên đó.

Lãnh Sát Na thì theo sát phía sau, trong mắt lóe lên một tia kỳ dị.

Từ khi Sở Hi Thanh biến mất đến khi hắn xuất hiện, thời gian không đến ba mươi lăm cái hô hấp.

Trận chiến Thần Ân này. . . Quá nhanh!

. . .

Cùng lúc đó, thi thể của Thái Thúc Bá cũng xuất hiện ở một bên khác của bí cảnh thời gian.

Lúc này, bên cạnh hắn cũng có mấy đồng môn.

Mấy người này nhìn thấy thi thể của Thái Thúc Bá, ánh mắt không khỏi ngơ ngác, hai mặt nhìn nhau.

Cuối cùng, ánh mắt bọn họ đều nhìn về nơi đầu gió ở phía nam.

Nơi đó có một thanh niên khí chất tươi mát, tuấn dật tuyệt luân, tựa như là người trong tranh.

Người này tên là Nhân Trung Thủ, ăn mặc một bộ trang phục đệ tử nội môn của Quy Nguyên kiếm phái.

Tuy rằng thanh niên này cùng tuổi với bọn họ, nhưng tất cả mọi người ở đây đều kính trọng hắn ba phần.

Vẻ mặt Nhân Trung Thủ thì lại nghiêm túc, cúi đầu kiểm tra thi thể Quy Nguyên kiếm phái.

“Ba mươi lăm cái hô hấp!”

Nhân Trung Thủ ngưng thần nhìn vết đao trên cổ Thái Thúc Bá, cảm nhận đao ý còn lại trên vết thương.

Chương 937: Phong mang tất lộ

Nhân Trung Thủ than khẽ: “Đối phương chỉ dùng một đao! Nghe nói người này từng được gọi là Sở Nhất Đao khi đao éo Hà Lạc, quả thật là danh bất hư truyền.”

Thái Thúc Bá này thật sự là quá xui xẻo, nhiều người cùng khởi xướng với Sở Hi Thanh như vậy, chỉ có Thái Thúc Bá cướp được cơ hội.

Nhưng đây cũng là chuyện may mắn của Quy Nguyên kiếm phái.

“Dùng tất cả thủ đoạn của các ngươi để thông báo cho tất cả đồng môn, từ giờ trở đi, tất cả mọi người gặp phải Sở Hi Thanh đều phải né tránh 100 dặm. Bất luận là tình huống nào thì cũng không thể chủ động ra tay với hắn, cố gắng không tiếp xúc với hắn, cũng không khởi xướng khiêu chiến với hắn nữa, trừ phi bọn họ có thể tiến vào ngũ phẩm.”

Mấy đệ tử Quy Nguyên kiếm phái ở bên cạnh đều biến sắc.

Một người trong đó ngậm lấy nghi ngờ hỏi: “Liên Hề sư đệ cũng phải né tránh sao? Người này. . . Ngay cả Nhân sư huynh cũng không phải đối thủ của người này?”

“Để cho Hề sư đệ né tránh thì tốt hơn. Còn ta. . .”

Nhân Trung Thủ khẽ cười khổ, đứng dậy từ mặt đất: “Ta không xác định mình có thể đỡ được một đao này không, cái tên này thật sự là rất mạnh! Mạnh đến khó mà tin nổi!”

. . .

Sở Hi Thanh ép sát mặt đất, dùng thân pháp như quỷ mị để trượt trên mặt đất.

Hắn bây giờ có hai cánh Bạch Hổ, có thể phi hành trong thời gian ngắn ngủi.

Nhưng người trong giang hồ đều biết, trước khi thuật ngự không đạt đến tầng thứ nhất định, thì vạn lần không thể bay lên chỗ cao khi gặp địch.

Như vậy sẽ trở thành bia ngắm của người khác.

Sở Hi Thanh cũng không dám bay loạn, hắn rất yếu khi ở trên không trung, bởi vì khi phi hành vì khó mượn lực.

Tiếng binh khí va chạm kia đã ở rất gần rồi, chỉ khoảng tầm mười bảy dặm.

Rất nhanh, Sở Hi Thanh đã tìm thấy Chu Lương Thần và Bạch Tiểu Chiêu.

Một người một thú cũng không tùy tiện tham gia chiến đấu, bọn họ đều ẩn thân trên một cây Huyết tùng, dòm ngó xuống bên dưới.

“Xảy ra chuyện gì?” Sở Hi Thanh như mây như khói, rơi vào sau lưng Chu Lương Thần.

Chu Lương Thần nhìn thấy Sở Hi Thanh đến thì vui vẻ.

Hắn vô cùng tự tin với thực lực của Sở Hi Thanh.

Nhưng mỗi khi Sở Hi Thanh truyền tống đi tham gia trận chiến Thần Ân, thì Chu Lương Thần vẫn sẽ lo lắng một phen.

Hắn chỉ chỉ về phía trước: “Kéo bè kéo lũ đánh nhau! Những người kia tranh đoạt hai phần tài liệu chính của bí dược, tên là ‘Thần Tâm nấm’. Đối diện là người của Huyết Bức sơn và Vô Thượng huyền tông, khoảng mười mấy hai mươi người. Người của Vô Tướng thần tông chúng ta tương đối ít, chỉ có bảy người. Ba bên hỗn chiến, tình huống rất phức tạp.”

“Thần Tâm nấm?”

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày.

Đây là một tài liệu chính của bí dược đột phá ngũ phẩm hạ, tác dụng rất rộng.

Không chỉ Vô Tướng công của Vô Tướng thần tông cần đến, công pháp của Huyết Bức sơn, Ma Chiến lâu và Vô Thượng huyền tông đều có thể sử dụng.

Thậm chí công pháp truyền thừa Tiên Thiên Tinh Tú công của Kinh Tây Sở thị cũng có thể dùng Thần Tâm nấm.

Loại linh dược này có thể cường hóa lực lượng thần niệm, vì thế nên có rất nhiều tông môn lấy nó làm tài liệu chính của bí dược ngũ phẩm hạ.

Nhưng Huyết Bức sơn thì cũng thôi, vì sao người của Vô Thượng huyền tông cũng ở đây?

Sơn môn của Vô Thượng huyền tông ở phía tây nam, khá xa nơi này.

Bọn họ cũng không nắm giữ đường hầm vào bí cảnh thời gian, bình thường cũng không phái đệ tử vào bí cảnh thời gian.

Sở Hi Thanh âm thầm cảm thấy kỳ quái, đồng thời liếc mắt nhìn về phía giữa chiến trường.

Vô Tướng thần tông đúng là chỉ có bảy người, lấy hai vị đệ tử nội môn cầm đầu.

Sở Hi Thanh nhận ra bọn họ.

Dù sao đệ tử nội môn tiến vào bí cảnh thời gian cũng chỉ có ba mươi người.

Sức chiến đấu mạnh nhất là một nữ tử tên Vương Hi Trúc, một người nam tử còn lại tên Tiết Đình Hữu.

Hai người này là một đôi vợ chồng, chuyên về thuật liên thủ hợp kích, đao kiếm kết hợp. Thế mà bọn họ lại có thể chống đỡ được cục diện trong trận hỗn chiến từ ba phe này.

Bọn họ còn có sức để phối hợp với mấy đồng môn, tử chiến không lùi.

Thời điểm này, ba phe đều thả tín hiệu cầu viện, không ngừng có người chạy đến đây.

Huyết Bức sơn có năm sáu người đến, Vô Thượng huyền tông cũng có bốn người chạy đến.

Vô Tướng thần tông thì cũng tụ tập thành mười mấy người.

Cũng có không ít người của các tông môn khác chạy đến đây, bọn họ chỉ đứng ở vòng ngoài để thăm dò tình hình.

Sở Hi Thanh thấy thế thì cũng không cảm thấy bất ngờ.

Bí cảnh thời gian này rất rộng rãi, theo lý thuyết thì dù có ném 10, 20 ngàn người vào trong, thì bình thường cũng khó gặp nhau.

Tuy nhiên, tổng cộng chỉ có vài chục nơi sản xuất linh dược thôi.

Mà khối khu vực này có một linh mạch mạnh mẽ, rất thích hợp để uẩn nhưỡng linh dược.

Ngoài ra, năng lực di chuyển của võ tu cũng rất mạnh, nếu võ tu lục phẩm không tiếc chân nguyên, một khắc có thể di chuyển hơn trăm dặm.

Chương 938: Phong mang tất lộ (2)

“Chủ thượng.” Chu Lương Thần nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt hỏi dò: “Chúng ta có cần đến hay không?”

Nhân số của đối phương khá nhiều, quanh đây còn có rất nhiều người mang địch ý đang dòm ngó.

Tình hình có vẻ không tốt lắm, nhưng đối với bọn họ mà nói, chắc hẳn là không có vấn đề.

Chu Lương Thần cũng muốn tham gia chiến đấu, nhưng hắn không thể tự tiện chủ trương.

“Cái này còn cần hỏi? Đồng môn cầu viện, đương nhiên phải ra mặt rồi.”

Sở Hi Thanh trực tiếp nhảy từ trên cây xuống, thân hình kề sát mặt đất, trượt thẳng về phía chiến trường.

Hắn đã nhìn thấy bóng người Sở Mính và hai tên Đạo thị bên người nàng.

Lần này rất tình cờ, lại nhìn thấy bọn họ ở đây.

Sở Mính đã không sợ, Sở Hi Thanh lại sợ sao?

Sở Hi Thanh cố tình liếc mắt nhìn Thần quyến chi ấn trên đỉnh đầu Sở Mính, phát hiện cái roi dài kia vẫn là màu xám đen.

Ở giữa chiến trường, Vương Hi Trúc chú ý đến đầu tiên là Sở Mính.

Trên mặt nàng nhất thời hiện ra vẻ vui mừng.

Sở Mính là cao thủ lục phẩm thượng, hạng 79 Thanh Vân Tổng Bảng, hạng 4 Thần Tú Thập Kiệt kiếm, là siêu thiên kiêu nổi danh khắp kinh thành.

Hai Đạo thị của nàng cũng rất mạnh, thực lực tổng hợp không hề kém.

Vương Hi Trúc cũng rất có hảo cảm với nữ nhân này.

Trước khi vào bí cảnh, nàng cũng cầm lễ vật của Sở Mính.

Nàng cảm thấy vị đại tiểu thư Kinh Tây Sở thị này rất hiền lành, không hề kiêu căng điêu ngoa như lời đồn.

Chỉ là thiếu một chút dũng khí, không dám nhận lời khiêu chiến của Doãn Phi Hồng.

Nhưng người ta chính là hướng về Huyết Nhai thánh truyền của Sở Mính, Vương Hi Trúc cũng có thể hiểu được.

“Sở sư muội đến thật đúng lúc, nơi này có hai phần ‘Thần Tâm nấm’, sư huynh đệ chúng ta đồng tâm hiệp lực cướp lấy. Sau đó người trả giá cao sẽ được, người không lấy được Thần Tâm nấm thì trực tiếp cầm tiền.”

Nàng nói rõ phương án ăn chia luôn, miễn cho sau này có tranh chấp, tổn thương tình nghĩa đồng môn.

Lúc này, nàng lại nhìn thấy Sở Hi Thanh, ánh mắt lại sáng ngời.

“Sở sư đệ cũng đến rồi.”

Vẻ mặt của nàng càng mừng rỡ hơn: “Có Sở sư đệ tọa trấn, trận chiến này chúng ta thắng chắc.”

Tuy tu vị của Sở Hi Thanh khá yếu, nhưng lại từng đánh bại Sở Mính, từng chém giết Doãn Hồng Phi.

Ngũ vĩ Phong Sinh thú ở trên vai hắn cũng có sức chiến đấu đỉnh cấp nhất trong cấp độ lục phẩm thượng.

Sở Mính thân pháp mau lẹ, ra tay tàn nhẫn.

Vừa tiến vào chiến trường thì đã dùng hai kiếm giết chết hai đệ tử của Huyết Bức sơn.

Những người này cũng biết Vô Tướng thần tông có cứu binh mạnh mẽ, tất cả đều lùi lại, kéo dài khoảng cách.

Sở Hi Thanh nhảy vào chiến trường, thì người của Vô Thượng huyền tông và Huyết Bức sơn đã lùi ra hơn trăm trượng.

Mấy đệ tử Vô Tướng thần tông cũng nhân cơ hội này, bắt đầu hái thuốc.

Thần Tâm nấm đều ký sinh ở trên cây cối.

Đây là một đặc tính của nó, một khi rời khỏi cây cối, nó sẽ phân hóa thành vô số sợi nấm, bay về bốn phương tám hương.

Vì vậy muốn hái nó thì phải cẩn thận, còn cần công cụ đặc thù.

Đúng lúc này, từng đạo từng đạo phi toa màu đỏ son bẳng thẳng đến.

Bạch Tiểu Chiêu ở trên vai Sở Hi Thanh lập tức nhảy lên, chuẩn bị ra tay đánh chặn.

Nhưng khi nàng vừa bay ra, liền nghe thấy Sở Hi Thanh nói: "Có độc!"

Con ngươi Bạch Tiểu Chiêu vừa co lại, nàng không dùng trảo nữa, mà đánh ra mười đạo cương lực sắc bén từ móng vuốt.

Thân thể của nàng mang theo từng mảnh từng mảnh tàn ảnh, hai trảo đánh bay những phi toa kia.

Những phi toa này vừa chạm vào thì đã nổ tung, tuôn ra lượng lớn khói đen.

Tuy nhiên, nhưng khói đen này còn chưa kịp lan tràn ra, thì đã bị cuồng phong của Bạch Tiểu Chiêu thổi đi.

Lúc này, ánh mắt của Sở Hi Thanh, Sở Mính, Tiết Đình Hữu và Vương Hi Trúc đều bị hấp dẫn bởi hai đoàn người mới xuất hiện.

Đây đều là người của Vô Thượng huyền tông và Huyết Bức Sơn, mỗi đội có năm người, bọn họ ung dung nhãn nhã ngự không mà đến.

Một người trong đó lại lặng lẽ cười gằn: "Thắng chắc? Ta cũng muốn xem các ngươi thắng chắc thế nào?"

Sở Mính vừa nhìn thấy người này thì khóe mắt co lại, nắm chặt kiếm trong tay.

Nàng nhận ra những người này.

Có ít nhất năm người trong số họ đã khởi xướng khiêu chiến với nàng, nhưng đều bị nàng từ chối.

Có hai người trong đó có thực lực tổng hợp nằm cũng một cấp bậc với Huyền Vô Thượng của Dục Giới Đệ Lục thiên, và Kiếm Thị Phi của Đô Thiên thần cung.

Vẻ mặt Vương Hi Trúc trở nên nghiêm túc, nàng cảm ứng được mấy người này bất phàm.

Nàng suy nghĩ rất nhanh, sau đó sắc mặt hơi trắng.

“Các ngươi là Thiết Trầm Chu của Huyết Bức sơn? Vân Thiên Ca của Vô Thượng huyền tông?”

Đây đều là những nhân vật đã tiến vào sáu mươi vị trí đầu của Thanh Vân Tổng Bảng từ một năm trước, được người đời công nhận là Thiên trụ trong tương lai.

Trong đám người, chỉ có Sở Hi Thanh là nhướng mày, lộ ra vẻ hứng thú.

Trong bí cảnh thời gian này, chỉ cần đối thủ chưa vào ngũ phẩm, thì hắn có tự tin có thể chiến thắng.

Tu vị tiến vào ngũ phẩm, hắn cũng có thể liên thủ với Bạch Tiểu Chiêu, để đọ sức với đối phương.

Chương 939: Phong mang tất lộ (3)

Lúc này, Thiết Trầm Chu cũng nhìn thấy Sở Hi Thanh và Sở Mính ở trong đám người, hai mắt của hắn lập tức sáng ngời.

“Không ngờ đến đây mà cũng có thể gặp được hai con cá lớn.”

Thiết Trầm Chu của Huyết Bức sơn 19 tuổi, gương mặt vuông có góc có cạnh, khung xương rộng lớn, nhìn qua như một đại hán hào phóng.

Nhưng ánh mắt của Thiết Trầm Chu lại hiện lên vẻ xảo trá và khôn khéo.

Hắn quét mắt nhìn đám người Vô Tướng thần tông một chút, sau đó khóe môi cong lên: “Vân huynh, hôm nay chúng ta có thể liên thủ một lần. Mặc kệ là hai phần Thần Tâm nấm kia, hay là giải thưởng ở Vãng Sinh thiên và Sát Sinh lâu, thì chúng ta đều chia đều. Chỉ cần giết chết hai người này, hai nhà chúng ta đều có thể kiếm rất nhiều, cần gì phải tranh chấp với nhau?”

Vô Thượng huyền tông Vân Thiên Ca thì híp mắt lại, sau đó tay đè kiếm, gật đầu nói: “Có thể thử một lần!”

Vô Thượng huyền tông và Vô Tướng thần tông đều là tông môn nhất phẩm bên chính đạo, ít nhiều cũng có chút tình nhang đèn.

Đặc biệt là khi đối kháng với ma môn, song phương đều sẽ ăn ý mà liên thủ với nhau.

Nhưng lần này, giải thưởng ở Vãng Sinh thiên và Sát Sinh lâu quá cao, đủ để hắn phá vỡ quy củ ngầm đó.

Dù cho sau này có bị tông môn trừng phạt, bị Vô Tướng thần tông nhắm vào, thì Vân Thiên Ca cũng nguyện ý chịu đựng.

Mặt Sở Mính cũng trắng bệch, tay cầm kiếm đã nổi gân xanh.

Nàng biết khi chiến đấu bắt đầu, nàng nhất định sẽ là mục tiêu hàng đầu của tất cả mọi người.

Hai người Vương Hi Trúc và Tiết Hữu Đình cũng âm trầm, hai người đao kiếm kết hợp, lập tức bảo hộ trước người Sở Mính.

Sắc mặt Vương Hi Trúc lạnh lùng: “Kiếm trận! Sở sư muộn, không thể bỏ chạy. Bốn phía đều là kẻ địch, nếu chúng ta bỏ chạy tán loạn, vậy nhất định là không có đường sống, thà rằng ôm đoàn thủ vững, vừa đánh vừa lui.”

“Lý sư đệ, ngươi đi phá hủy hai cây Thần Tâm nấm kia, lại thả pháo hoa ra, nhớ loại cỡ lớn! Cầu viện tất cả đồng môn và đệ tử của Thần Hoang Bất Lão thành.”

Bọn họ đều là người biết mình biết ta.

Hiển nhiên là không thể cầm hai phần Thần Tâm nấm này rồi, vậy thì dứt khoát hủy luôn, không thể vì hai phần tài liệu này mà mất mạng, liên lụy đồng môn.

Nhiệm vụ hàng đầu bây giờ là hộ tống hai người Sở Mính và Sở Hi Thanh thoát khỏi nơi này.

Một thanh niên có thân hình thon gầy như trước ở trong đám người lập tức rút kiếm chém vào một cây Thần Tâm nấm.

Chỉ là kiếm của hắn mới đi được một nửa, liền bị một bóng người màu đen ngăn cản, người này là trực tiếp nhảy ra từ bên trong cây cối.

Hắn dùng một đôi Nguyệt Nha đao, không chỉ ngăn cản kiếm của thanh niên, mà đồng thời còn tấn công lại.

Nếu như không phải thanh niên thon gầy kia lùi lại nhanh, thì đã bị một đao này chặt đầu rồi.

Theo người này ra tay, đám đệ tử của Huyết Bức sơn và Vô Thượng huyền tông còn lại cũng lao về phía trước, tất cả đều thi triển thân pháp để nhào tới.

Sở Hi Thanh không chút do dự, trực tiếp xông lên trước mọi người.

Trừ hắn ra thì nơi này không có ai chống đỡ được Vân Thiên Ca và Thiết Trầm Chu, cũng không chống được hơn bảy mươi tên đệ tử tinh anh xuất thân từ hai tông môn nhất phẩm này.

Sắc mặt Vương Hi Trúc và Tiết Hữu Đình trắng bệch, những vẫn bình tĩnh bước từng bước về phía sau.

Hai người nỗ lực bạo phát khí huyết, dùng ánh đao kiếm thế để phong tỏa phạm vi mấy trượng phía trước, khiến cho kẻ địch không thể tiến vào phạm vi ba trượng.

Đệ tử còn lại của Vô Tướng thần tông cũng xếp thành hình tròn, đứng sau lưng Tiết Hữu Đình và Vương Hi Trúc.

Bước tiến của bọn họ chỉnh tề, ung dung không vội, kiếm quang như một bức tường, không thể nói là phối hợp hoàn mỹ không có kẽ hở, nhưng lại rất ăn ý.

Vương Hi Trúc lo hai người Sở Hi Thanh và Sở Mính sợ hãi.

“Hai vị sư đệ sư muội yên tâm, Vô Tướng kiếm trận của Vô Tướng thần tông chúng ta có năng lực phòng ngự rất mạnh. Tất cả chúng ta hợp lực, ít nhất có thể kiên trì một khắc, chờ đồng môn tới cứu viện. Hai người các ngươi mới vào tông, chưa học kiếm trận, có thể đứng ở trung ương, hỗ trợ chúng ta, tiếp ứng bốn phía. . .”

Sở Mính lại tê cả da đầu.

Khoảnh khắc này, nàng cảm nhận được hơn trăm đạo thần niệm đã khóa chặt lấy mình.

Không chỉ đám người của Vô Thượng huyền tông và Huyết Bức sơn, mà còn có không ít người trong rừng rậm quanh đây cũng đang nhìn nàng với ánh mắt tràn đầy sát ý.

Sở Mính nghĩ thầm, sao mình có thể yên tâm được? Nơi này có tận mười một mười hai cao thủ nằm trong sáu mươi vị trí đầu của

Thanh Vân Tổng Bảng rồi.

Vô Tướng kiếm trận đúng là vang danh thiên hạ.

Nhưng bọn họ chỉ có mười tám người, dù thế nào cũng không thủ được.

Sở Mính không chút do dự, dứt khoát bóp nát một quả ngọc phù trong tay.

“Chúng ta đi!”

Nàng và hai Đạo thị của mình đều hóa thành linh quang màu xanh, chỉ chớp mắt đã lướt ra khỏi mười dặm, thoát khỏi vòng vây.

Chương 940: Phong mang tất lộ (4)

Vương Hi Trúc cảm ứng được đầu tiên, sau đó sắc mặt nàng trắng bệch.

Ba người Sở Mình vừa đi, liền thiếu mất ba lục phẩm thượng!

Khoảnh khắc này, nàng không khỏi muốn chửi ‘má nó’!

Nữ nhân này, trốn cái gì mà trốn?

Nàng vốn có nắm chắc bảo vệ Sở Mính an toàn. Chỉ cần mọi người đồng tâm hiệp lực, kiên trì thời gian một khắc là ít, hai khắc cũng không có vấn đề, đủ để chống đỡ đến khi hai vị cao thủ cấp Thiên trụ của môn phái chạy đến.

Hơn nữa, Huyết Nhai thánh truyền liên quan đến hưng suy của tông môn, trong lòng nàng đã có chuẩn bị, dù là bỏ mạng ở đây thì cũng phải bảo vệ Sở Mính an toàn.

Ba người Sở Mính vừa rời đi, đúng là có thể chuyển nguy thành an, nhưng lại làm cho những người ở lại bọn họ bị rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm!

Sở Hi Thanh cũng sững sờ một phen.

Ba người này giở trò quỷ gì vậy?

Cục diện trước mắt còn chưa đến mức phải bỏ chạy nhanh như vậy mà?

Hai người Tiết Hữu Đình và Vương Hi Trúc là đao kiếm hợp bích, uy lực cực mạnh.

Lúc này, bọn họ ra sức bùng nổ khí huyết, sức chiến đấu có thể so với hai võ tu ngũ phẩm thượng.

Kiếm trận của các vị đồng môn còn lại cũng cực kỳ nghiêm chỉnh, không hổ là đệ tử tinh anh mà tông môn đã lựa chọn, tất cả đều là cao thủ ngàn người chọn một.

Với đội hình này, dù không tính Sở Hi Thanh hắn thì vẫn có thể thủ vững.

Kết quả nữ nhân này lại bỏ trốn?

“Tạp chủng!”

Thiết Trầm Chu nhìn ba người Sở Mính hóa thành một linh quang màu xanh mà bỏ chạy, hắn lại giận không chịu nổi.

Trơ mắt nhìn con cá lớn này bỏ trốn, khiến Thiết Trầm Chu lòng đau như cắt.

Đối với hắn mà nói, đầu của Sở Mính chính là cơ duyên lớn nhất bây giờ.

Tuy nhiên, vẻ mặt hắn hơi động, lập tức nhìn về một phía khác.

Tuy rằng Sở Mính đã chạy, nhưng Sở Hi Thanh vẫn còn ở đây!

Tên Sở Hi Thanh này chẳng những không bỏ chạy, mà trái lại còn xông lên nghênh đón hai người hắn và Vân Thiên Ca.

Trong mắt Thiết Trầm Chu không khỏi hiện lên một vệt sáng rực.

Không ăn được cá lớn, ăn một con cá nhỏ cũng không tệ.

Giải thưởng của người này ở Sát Sinh lâu cũng đã hơn 400 vạn lượng bạc, còn có ba phần bí dược nữ.

Vương Hi Trúc cũng chú ý đến bóng người của Sở Hi Thanh, lúc này nàng cau mày nói: “Sở sư đệ, ngươi qua bên đó làm gì? Mau trở về kiếm trận.”

Thiết Trầm Chu lại thấy buồn cười, thân thể của hắn mang theo từng mảnh tàn ảnh màu máu, lấy tốc độ mà mắt thường khó có thể nắm bắt, lắc mình đến bên cạnh Sở Hi Thanh.

“Muốn chạy? Đã muộn!”

Hắn vừa ra tay, chính là toàn lực.

Thanh trực đao dài bốn thước ở bên hông đã rút được gần một nửa, chỉ chờ thời khắc ra khỏi vỏ là sẽ quét ngang tất cả.

Mà tất cả mọi người ở chung quanh đây, không khỏi nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt thương hại.

Vân Thiên Ca theo sát phía sau thì cũng nhíu chặt lông mày.

Hắn chậm hai bước, nếu Sở Hi Thanh chết trong tay Thiết Trầm Chu, không biết người này có tuân thủ hứa hẹn không?

Nhưng đúng lúc này, tất cả mọi người chỉ nghe thấy một tiếng ‘sặc’, trông thấy một đạo ánh đao như ngọc lóe lên.

Thiết Trầm Chu lại có cảm nhận khác biệt, hắn nhìn thấy một luồng sáng nhanh đến mức vượt quá khỏi tầm nhìn cực hạn của hắn chém đến, thần niệm của hắn cũng không thể nào bắt giữ.

Đao của Sở Hi Thanh thế mà lại nhanh hơn hắn, nhanh hơn ít nhất ba phần tư, gần gấp đôi luôn!

Mà ánh đao khó lường kia, quả thực là vô hình vô tượng, vô thanh vô sắc, vô thủy vô chung, vô biên vô hạn, không thể chỉ tên, không thể dự đoán. . .

Bồng!

Đầu của Thiết Trầm Chu rơi xuống! Sau đó thân thể và đầu của hắn đều bị đao khí của Sở Hi Thanh đánh thành sương máu.

Sở Hi Thanh thì lại không thèm nhìn người này một cái nào, thân hình hắn như sương như khói mà tiếp tục lao thẳng về phía trước.

“Đây là tên tạp chủng phế vật nào, vậy mà cũng dám coi Sở mỗ là đồ ăn trong đĩa?”

Khoảnh khắc này, Vân Thiên Ca còn cách đó mấy trượng, hắn chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh chạy thẳng từ lòng bàn chân lên trán.

Hắn tận mắt nhìn thấy một đao vừa rồi của Sở Hi Thanh, nên cũng cực kỳ sợ hãi.

Vân Thiên Ca biết mình nhất định không đỡ được!

Không thể đỡ được đao pháp quỷ dị khó lường, không thể dự đoán này.

Một luồng nguyên lực trong cơ thể hắn bỗng nhiên nổ tung, cơ thể đang lao về phía trước lại đột ngột dừng lại, đồng thời dùng một tốc độ nhanh đến cực hạn để lùi về phía sau.

Tuy nhiên động tác này của Vân Thiên Ca lại làm cho tám người phía sau hắn đều bại lộ trước mặt Sở Hi Thanh.

Những người này đều là tinh anh trong tinh anh của Vô Thượng huyền tông và Huyết Bức sơn, thiên phú huyết mạch và võ đạo đều tiếp cận với cấp Thiên trụ.

Thần sắc của bọn họ đều khiếp sợ không thôi, vô cùng bất ngờ.

Khiếp sợ vì Thiết Trầm Chu chết quá nhanh, Vân Thiên Ca liều mạng bỏ chạy.

Chương 941: Phong mang tất lộ (5)

Có điều, tốc độ của Sở Hi Thanh quá nhanh, đến khi bọn họ phản ứng lại thì Sở Hi Thanh đã đến trước người của bọn họ.

“Giết!”

Tám người đều không do dự, mỗi người đều dùng toàn lực, dùng chiêu pháp mạnh nhất của bọn họ, đánh thẳng vào bóng người như sương như khói ở phía trước.

Bởi vì thân pháp, nên tốc độ của bọn họ không giống nhau, vị trí có trước có sau, không thể hình thành thế vây đánh.

Sở Hi Thanh lập tức nhảy thẳng vào giữa đám người.

Bồng!

Cũng là một ánh đao màu trắng ngọc lóe lên, thành thạo và điêu luyện mà qua lại giữa đám binh khí đó.

Vài tiếng trầm vang lên, nhưng lại dường như là một tiếng.

Tận năm cái đầu người bay lên trời, lại bị đao khí của Sở Hi Thanh chấn động thành bột máu, tung bay ra bốn phía.

Còn có ba người bị hắn chặt tay.

Ba người này đều là sắc mặt sợ hãi, ánh mắt không dám tin mà nhìn cánh tay đang bay lên của mình.

Bóng người của Sở Hi Thanh thì lại tiếp tục truy kích Vân Thiên Ca.

Cực chiêu – Yên Vân Thiên Túng!

Chỉ chớp mắt mà hắn đã vượt qua cự ly mười trượng, một đao chém thẳng về phía lưng của Vân Thiên Ca.

“Chém!”

Bất cứ kẻ nào nhìn chằm chằm vào đầu của hắn, đều phải có tâm lý bị hắn chém đầu!

Con ngươi của Vân Thiên Ca lập tức co rụt lại, sợ hãi và tuyệt vọng đến cực hạn đã xung kích tâm linh của hắn.

Hắn gầm lên giận dữ, một ký tự chữ ‘Mệnh’ được giấu trong mi tâm bỗng nhiên nổ tung.

Một thân máu thịt của Vân Thiên Ca thế mà lại nổ tung thành vô số thịt vụn trước khi đao của Sở Hi Thanh đến. Sau đó, dưới một sức mạnh thần bí nào đó dẫn dắt, từng sợi từng sợi huyết khí kia đã chạy ra xa xa.

Ngay khi Vân Thiên Ca vừa bỏ chạy, hàng trăm mũi tên nhỏ bé và vô số ám khí đều bay thẳng đến chỗ của Sở Hi Thanh.

Đó là ám khí do đám đệ tử của Vô Thượng huyền tông và Huyết Bức sơn đánh ta.

Khi Thiết Trầm Chu bị chặt đầu, bọn họ đã cảm thấy tình hình không ổn, theo bản năng mà lấy ám khí ra để kiềm chế Sở Hi Thanh.

Nhưng đến tận khi tám người kia bị Sở Hi Thanh đánh tan trong nháy mắt, thì bọn họ mới miễn cưỡng bắt được bóng người của Sở Hi Thanh. Mãi cho đến khi Vân Thiên Ca dùng bí pháp để thoát khỏi lưỡi đao của Sở Hi Thanh và bỏ chạy, thì ám khí của bọn họ mới lững thững đến muộn.

Sở Hi Thanh không hề hoang mang, đao thế đột nhiên thay đổi, quanh người hiện lên một ánh sáng giống như gương sáng, phản xạ tất cả.

Cực chiêu – Hồi Quang Phản Chiếu!

Đám ám khí bị hắn đón đỡ ba phần mười, tránh thoát ba phần mười, gần bốn phần còn lại thì bị đao thế của hắn phản xạ về, làm cho trong hơn sáu mươi người kia xuất hiện những tiếng kêu rên đầy kinh ngạc.

Lúc này, sau lưng Sở Hi Thanh lại hiện lên một con cự thú Nhai Tí cực lớn.

Đầu rồng thân sài, miệng ngậm chiến đao, nó phát ra tiếng rống chấn động như sấm rền.

Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh đã bay lên đến tầng mười một. Dưới địch ý và sát ý của hơn trăm võ tu lục phẩm thất phẩm ở đây, nó đã được kích thích lên đến cực hạn!

“Giết!”

Theo Cửu Thiên niệm luân ở phía sau Sở Hi Thanh chuyển động nhanh chóng.

Thần niệm mạnh mẽ hỗn hợp với đao ý của hắn bùng nổ, đám đệ tử Huyết Bức sơn và Vô Thượng huyền tông ở đây lập tức phun máu tươi, quỳ gối trên mặt đất!

Bọn họ chỉ cảm thấy một luồng đao ý vô cùng sắc bén đã chém thẳng vào đầu óc của bọn họ, làm cho thần hồn của bọn họ suýt nữa nứt toác, ý niệm hoàn toàn đình trệ, không tự chủ được mà thần phục dưới đao ý và đao uy tựa như vô cùng vô tận này!

Dù là đám người ẩn núp trong bóng tối kia, cũng có gần ba phần mười là miệng mũi chảy máu.

Lúc này, hai người Vương Hi Trúc và Tiết Hữu Đình, cộng thêm đám đệ tử của Vô Tướng thần tông ở phía sau bọn họ đều nhìn thấy tình cảnh này, nhìn Sở Hi Thanh cầm Ngọc Khuê Kim Nghiệt đao trong tay, thi triển hai cánh Bạch Hổ mà đứng giữa không trung, bọn họ chỉ cảm thấy tê cả da đầu, toàn thân run rẩy!

Da thịt toàn thân bọn họ đều nổi da gà, ánh mắt mờ mịt, không có tiêu cự, chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt giống như nằm mơ.

Thiết Trầm Chu lại bị một đao của Sở Hi Thanh chém chết? Vân Thiên Ca chỉ có thể liều mạng bỏ trốn khi đứng trước mặt Sở sư đệ?

Tám tên cao thủ lục phẩm thượng có thể sánh vai với cao thủ trong sáu mươi vị trí đầu của Thanh Vân Tổng Bảng, lại không thể ngăn cản Sở Hi Thanh một cái hô hấp!

Hơn một trăm tên võ tu, đều bị đao ý của Sở Hi Thanh trùng kích làm cho nguyên thần bị trọng thương!

Đây là loại mộng đẹp mà hoang đường gì? Ảo giác hoang đường đến cỡ nào?

Cũng vào lúc này, bên trong Đạo Nhất điện ở Vô Tướng thần sơn, sắc mặt tông chủ Lý Trường Sinh đã đỏ bừng, hắn nắm chặt hai tay vịn trên ghế, suýt nữa thì bóp nát!

Chương 942: Sở Vô Địch

Lý Trường Sinh ngồi trên ghế dựa, trợn mắt thần thần một lúc lâu, mãi đến khi đại trưởng lão Giới Luật viện Lư Thủ Dương và đại trưởng lão Thuật Sư viện Tri Phi Tử đi vào bên trong điện.

Tri Phi Tử nhìn Lý Trường Sinh đang ngốc ở phía trên, nhất thời cau mày lại.

Sao Lý mì vắt này lại lười biếng rồi?

Xây dựng trận pháp ở đây là vì Huyết Nhai thánh truyền, hoàn thành sớm một khắc thì yên tâm sớm một khắc.

Cái tên này rất tốt, gây chuyện lớn như vậy rồi, mà còn có mặt mũi ngồi ngốc ở chỗ này?

Không thấy nơi này còn có rất nhiều người bận rộn đến chân không chạm đất sao?

Lư Thủ Dương thì lại cười gằn một tiếng, híp mắt lại nói: “Tông chủ đại nhân rất nhàn nhã, đây là đang suy nghĩ công to việc lớn gì đây? Không bằng nói cho sư đệ ta nghe một chút.”

Lý Trường Sinh chớp chớp cặp mắt như đậu xanh của mình, sau khi bình tĩnh lại thì sắc mặt lại đen như đáy nồi.

Hắn cũng không lười biếng mà!

Lý Trường Sinh nghĩ đến chuyện vừa xảy ra trong bí cảnh, thần sắc nhất thời nghiêm nghị, nói năng hùng hồn.

“Vừa rồi là thời gian mà Sở Hi Thanh đánh trận chiến Thần Ân, ta cảm ứng được, muốn chăm nom một hai, miễn cho có chuyện không may.”

Lư Thủ Dương hừ một tiếng, không hề bị lừa gạt.

Khoảng thời gian này, đúng là thời gian Sở Hi Thanh đánh trận chiến Thần Ân.

Nhưng mà đã qua bao lâu rồi?

Cũng đã được hơn nửa khắc rồi, Lý Trường Sinh vẫn còn ngồi trên ghế.

Tại thời khắc quan trọng này, vật cưỡi nhà hắn. . . còn lười lừa kia cũng không dám dừng lại như vậy!

Đương nhiên bọn họ cũng không thể làm gì vị tông chủ này, chỉ là lấy biện pháp thích hợp để biểu thị bất mãn.

Nhưng câu nói tiếp theo của Lý Trường Sinh lại làm cho bọn họ biến sắc mặt: “Kết quả ta vừa mới trở về ghế dựa thì Sở Hi Thanh đã chiến thắng. Hơn nữa đối thủ của hắn là Thái Thúc Bá của Quy Nguyên kiếm phái!”

“Thái Thúc Bá?”

Lư Thủ Dương nhướng mày lên.

Hắn cũng không quá để ý đến các nhân tài mới xuất hiện trên giang hồ.

Nhưng Quy Nguyên kiếm phái và kẻ thù một mất một còn với Vô Tướng thần tông, vì vậy hắn vẫn có chút hiểu biết với đám thiếu niên anh kiệt của Quy Nguyên kiếm phái.

Lư Thủ Dương tính toán thời gian một chút, ánh mắt kỳ dị hỏi: “Hắn thắng bằng một chiêu?”

Sở Hi Thanh lại có năng lực như vậy!

Trong lòng hắn rất vui mừng.

Không hổ là Huyết Nhai thánh truyền đời này, không làm cho hắn thất vọng.

“Chính là một chiêu.”

Lý Trường Sinh vỗ về chòm râu mỏng dưới cằm, hơi gật đầu: “Ta không nhìn thấy phương pháp thắng địch của hắn, nên thấy rất tiếc nuối. May mắn là không lâu sau đó, Sở Hi Thanh vừa rời khỏi võ đài thì lại gặp phải chiến đấu.”

“Trận chiến này, có Thiết Trầm Chu, Hạ Nhân Kỳ, Đào Chiết, Nguyên Đức Tá, Củng Đại Uyên của Huyết Bức sơn. Tần Minh Thanh, Cam Duệ, Tống Chiêu, Phó Hữu Đường của Vô Thượng huyền tông. Tất cả chín người đều bị Sở Hi Thanh chém sạch trong vòng không đến mười cái hô hấp. Còn có một Vân Thiên Ca dùng bí pháp Huyết độn để bỏ chạy. Mà mười người này đều có thực lực nằm trên Thái Thúc Bá, còn có ba người cấp Thiên trụ.”

Sắc mặt Lư Thủ Dương và Tri Phi Tử đều hơi thay đổi.

Sở Hi Thanh một đao chém chết Thái Thúc Bá, cái này vẫn trong phạm vi tiếp thu của bọn họ.

Huyết Nhai thánh truyền đời này, nắm giữ rất nhiều thiên phú đỉnh cấp, thậm chí còn có thiên phú hiếm có trên thế gian như Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết.

Chỉ với thiên phú huyết mạch của hắn bây giờ, Sở Hi Thanh chính là cấp Siêu thiên trụ, thậm chí không kém Tần Mộc Ca khi xưa.

Mà giờ phút này, chiến tích mà Lý Trường Sinh vừa mới nói, không khỏi có chút khủng bố.

Tu vị của Sở Hi Thanh bây giờ vẫn là thất phẩm thượng thôi!

Nhưng với tính tình của Lý mì vắt, không đến nỗi sẽ nói ra mấy câu gạt người, mà cũng không cần thiết phải làm như vậy.

Đại trưởng lão Tri Phi Tử không khỏi nghiêm túc, giọng nói ngậm lấy vài phần nghi ngờ: “Sao hắn làm được? Dù bây giờ hắn tu luyện Thần Phong Minh Kính Đao đến tầng mười hai, nắm giữ mấy môn cực chiêu của Huyết Nhai Đao Quân, thì cũng không có năng lực này.”

Lý Trường Sinh không lên tiếng, hắn trực tiếp dùng chưởng thay đao, chém về phía trước.

Đại trưởng lão Tri Phi Tử tuy là thuật sư, nhưng vừa nhìn thấy một đao của Lý Trường Sinh thì lông tơ toàn thân cũng dựng lên.

Thuật tu và võ tu, tu luyện đến cao thâm thì trăm sông đổ về một biển, hắn liếc mắt đã nhìn thấy chỗ bất phàm của một đao này.

Tri Phi Tử còn có thể nhìn rõ ràng, huống chi là người có sức chiến đấu nằm trong ba vị trí đầu của tông môn như Lư Thủ Dương!

Lư Thủ Dương ngây người một trận, sau đó bình tĩnh nhìn Lý Trường Sinh: “Đây là một đao hoàn chỉnh?”

“Chân ý trong đó còn không đủ một phần mười!”

Lý Trường Sinh lắc đầu, vẻ mặt tiếc nuối: “Đây là một bí pháp hoàn chỉnh, mà không phải đao chiêu. Hắn có thể hòa nó vào nguyên công, đao pháp, thân pháp hoặc bất kỳ loại võ quyết nào, áo nghĩa trong đó cực kỳ ảo diệu, đã chạm đến Thiên quy đạo luật! Không phải nhìn vài lần là có thể hiểu được!”

Chương 943: Sở Vô Địch (2)

Lỳ Trường Sinh nói tiếp: “Ta chưa từng thấy loại bí pháp này, cũng chưa từng nghe nói đến, bằng không nó đã danh chấn thiên hạ rồi. Chắc hẳn là hắn tự nghĩ ra, bắt nguồn từ Bạch Mã Phi Mã của hắn. Nếu như hắn tiếp tục thôi diễn xuống, thậm chí có hi vọng diễn sinh ra một môn thánh truyền mới.”

Cái gọi là ‘thánh truyền’, chính là nguyên công và võ đạo nhắm thẳng vào Siêu Phẩm.

Sắc mặt Lư Thủ Dương nghiêm túc, rơi vào suy tư: “Không đúng, căn cơ võ đạo của hắn còn lâu mới có thể thôi diễn ra loại bí pháp mạnh mẽ như vậy. Hắn có Thái Thượng Thông Thần, người Thái Thượng, chí cao vô thượng, tâm có thần thức, thức có đạo tôn.”

“Môn thiên phú này đúng là có thể nối thẳng với căn bản của thế giới, đầu nguồn của thiên quy, không chỉ là thiên phú thần thức mạnh mẽ nhất trong thiên địa, mà còn có thể cường hóa ngộ tính của người ta đến mức độ khó tin, lĩnh ngộ ra rất nhiều thứ khó mà tin nổi. Nhưng ta chưa bao giờ nghe nói, có người nào ở cấp độ thất phẩm mà lĩnh ngộ ra loại bí pháp mạnh mẽ như vậy.”

Lý Trường Sinh liền mỉm cười.

Đây cũng chính là lý do vì sao hắn lại thất thần.

Cùng lúc đó, trong mắt hắn cũng lộ ra vẻ bối rối.

Lư Thủ Dương thì lại tiếp tục lẩm bẩm: “Muốn sáng tạo ra loại bí pháp vô hình vô tượng, vô thanh vô sắc, vô thủy vô chung, vô biên vô hạn, không thể chỉ tên, không thể dự đoán này, nhất định phải hiểu tất cả lực lượng căn bản trong thiên hạ, nắm giữ lượng lớn võ đạo không giống nhau. Chỉ có Bá Võ Vương Tần Mộc Ca tái thế, hoặc là gia chủ đời trước của Kinh Tây Sở thị phục sinh thì mới có khả năng.”

Bã Võ Vương Tần Mộc Ca được xưng là “Kho vũ khí”, thông hiểu ít nhất ba phần mười kinh thư võ đạo trong thiên hạ, tự thân còn kiêm thông hơn một trăm môn võ đạo truyền thừa khác nhau.

Nữ tử này thiên phú cao tuyệt, quét ngang bắc vực, người đời đều biết.

Nhưng người đời còn không biết, gia chủ trước của Kinh Tây Sở thị cũng là một nhân vật kinh tài tuyệt diễm, không hề thua kém Tần Mộc Ca.

Người này từng thay đổi Tiên Thiên Tinh Tú công, có thể ‘nghĩ hóa’ ra phần lớn võ học trên thế gian, tuy rằng hiệu quả không bằng Vô Tướng công, nhưng cũng có cả thần lẫn hình.

Trong truyền thuyết, chỉ cần là võ học mà vị ‘Tả đô ngự sử’ này nhìn qua, một khắc sau là có thể sử dụng được.

Trước tứ phẩm, hào quang của hắn không kém hơn Bá Võ Vương Tần Mộc Ca, nhưng do bị độc lạ quấn người, nên không thể tiến thêm một bước.

Dù vậy, vị này vẫn lấy thân tứ phẩm để nắm giữ hai thức cực chiêu Siêu Phẩm, không chỉ áp chế Sở Như Lai hơn mười năm, mà còn làm cho đương kim thiên tử kiêng kị ba phần.

Ngày xưa, Đông Thiên Vương xếp hạng 13 Thiên Bảng, cũng chính là Vương Thiên Đông của Đông Thiên hội đã lĩnh giáo kiếm pháp của hắn, sau đó còn từng nói thẳng, vị Tả đô ngự sử kia có lực lượng đồng quy vu tận với hắn.

Đáng tiếc, vận may của người này không tốt, tráng niên mất sớm, Tiên Thiên Tinh Tú công được thay đổi kia cũng không thể truyền xuống, loại độc lạ kia cũng gây họa cho dòng dõi của hắn, khiến cho Sở gia tuyệt tự, Sở Tranh bị chôn sống trong lăng mộ Bá Võ Vương.

Lư Thủ Dương nói gia chủ cuối cùng của Kinh Tây Sở thị, là do người này đã chết, Kinh Tây Sở thị đã không còn tư cách tự xưng là môn phiệt võ đạo.

Trong mắt của thần tông nhất phẩm như bọn họ, có tư cách tự xưng ‘môn phiệt’ trong thiên hạ này, chỉ có huyết mạch của Siêu Phẩm.

Chỉ có thế gia từng xuất hiện Siêu Phẩm, huyết mạch truyền thừa vẫn chưa đứt đoạn, mới có tư cách nhân danh xưng môn phiệt võ đạo.

“Ngươi và ta đều có ý nghĩ giống nhau, nhưng Tần Mộc Ca đã qua đời, gia chủ cuối cùng của Kinh Tây Sở thị cũng đã chết vì độc. Dù việc này khó tin đến đâu, thì vẫn là sự thật.”

Lý Trường Sinh khẽ mỉm cười, trong mắt hiện một tia kỳ dị: “Không cần tra cứu việc này, mấu chốt bây giờ là, hắn đã không phải là thúc thủ vô sách trước ba ‘Chúc Cầu’ kia, đây là một tin tức tốt.”

Lư Thủ Dương nghe vậy thì gật đầu.

Đây quả thật là tin tức tốt nhất trong ba ngày này.

. . .

Bên trong bí cảnh thời gian, Sở Hi Thanh đã thu đao vào vỏ.

Cuộc hỗn chiến ở nơi này đã kết thúc, tổng cộng hơn bảy mươi thi thể nằm trên mặt đất.

Đó đều là đệ tử của Vô Thượng huyền tông và Huyết Bức sơn.

Ngoại trừ Vân Thiên Ca kia, thì có rất ít người chạy được, những người còn lại thì đều nằm ở đây.

Một phần trong đó là chết trong tay những đồng môn của hắn, một phần là bị Chu Lương Thần và Bạch Tiểu Chiêu giết, còn mấy người là chết dưới kiếm của Lãnh Sát Na.

Nhưng đa phần trong đó là chết trong tay Sở Hi Thanh.

Sau khi hắn dùng đao ý trấn áp toàn trường, liền không vì thế mà nương tay, trái lại còn ra tay độc ác, mãi cho đến khi không còn một kẻ địch nào còn thở thì mới bằng lòng thu đao vào vỏ.

Chương 944: Sở Vô Địch (3)

Tiến vào thế giới này, tay của Sở Hi Thanh đã nhiễm vô số máu tươi. Có lúc hắn lòng dạ ác độc, thì ngay cả hắn cũng sợ mình.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh vẫn để lại ba người sống, đều là đệ tử Vô Thượng huyền tông.

Ba người này đều bị hắn chém đứt gân chân, chỉ có thể nằm trên mặt đất, không thể chạy trốn.

Sở Hi Thanh đi đến trước mặt một người trong đó, mặt không cảm xúc mà hỏi: “Vô Thượng huyền tông các ngươi là thế nào? Vì sao lại có thể đi vào bí cảnh thời gian?”

Người kia nhắm nghiền mắt, mặt không cảm xúc, không có ý định trả lời.

Sở Hi Thanh cũng lười hỏi, phất tay áo một cái, một chỉ lực trực tiếp xung thủng trán của người này.

Sau đó, hắn lại đi đến trước mặt một người khác: “Vô Thượng huyền tông các ngươi không nắm giữ đường hầm vụng trộm vào bí cảnh, các ngươi dùng biện pháp gì để đi vào?”

Sắc mặt người này âm trầm như nước, mắt đầy căm hận.

Nhưng hắn hơi chần chờ một chút, vẫn trả lời: “Là Tinh Thần đại thuật sư – La Hán Tông hạng 36 Thiên Bảng, hắn triệu tập đệ tử tinh anh của các đại tông phái, dùng sáu viên Thời Không mật thạch, cộng một một tòa Đại Diễn Chu Thiên Na Di trận, cưỡng ép mở đường hầm bí cảnh thời gian, đưa tổng cộng hơn hai ngàn người vào trong này.”

“Tinh Thần đại thuật sư – La Hán Tông?”

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày.

Đây là một thuật sư nhất phẩm đương đại.

Có người nói thực lực pháp thuật của hắn chỉ đứng sau quốc sư đương triều và một vị thuật sư trên Thiên Bảng khác.

Với lực lượng của người này, chỉ cần cam lòng bỏ tài nguyên thì đúng là có thể cưỡng ép mở đường hầm.

Nhưng sáu viên Thời Không mật thạch thì thật sự là quá kinh người rồi.

Sở Hi Thanh biết cái gọi là Thời Không mật thạch, thật là chính là công phẩm nộp lên cho chủ nhân bí cảnh.

Chủ nhân bí cảnh này thu lấy lực lượng thời gian bên trong Thời Không mật thạch, dùng để khôi phục vết thương. Đồng thời mở cửa bí cảnh cho đệ tử các nhà đi vào tu hành và hái linh dược.

“Như vậy, lần này ngoài Vô Thượng huyền tông các ngươi ra thì còn có những nhân vật nào đi vào? Ta chỉ muốn biết đám người có sức chiến đấu mạnh nhất, tu vị cao nhất trong đó. Lấy Thiết Trầm Chu vừa rồi làm tiêu chuẩn, thấp hơn hắn thì không cần nói.”

Trên mặt người kia hiện ra vẻ khó khăn.

Tận hơn hai người đi vào, hắn nào có thể nhớ được từng cái tên chứ.

Sau khi nghe thấy câu phía sau của Sở Hi Thanh, thần sắc hắn mới khá hơn: “Thực lực mạnh hơn Thiết Trầm Chu, tổng cộng có Huyền Vô Thượng, Hạ Tử Linh của Dục Giới Đệ Lục thiên, Kiếm Thị Phi, Vương Lam của Đô Thiên thần cung . . .”

Người này báo hơn hai mươi cái tên.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì cau mày, lòng thầm nói lần bí cảnh này thật sự là quần anh hội tụ mà.

Bảo sao ‘Thần quyến chi ấn’ trên đỉnh đầu Sở Mính lại biến thành màu xám.

Chỉ sợ Sở Mính không đánh lại bất cứ kẻ nào trong đám người này.

“Các hạ vẫn rất thức thời, ngươi có đan dược xử lý thương thế chứ?”

Sở Hi Thanh không phải hạng người qua cầu rút ván.

Hắn thấy người này vội vàng gật đầu, liền quay người đi trở về phía của hai vợ chồng Vương Hi Trúc và Tiết Hữu Đình.

Hai vị này và các đệ tử của Vô Tướng thần tông đều không nhân cơ hội này đi hái Thần Tâm nấm, mà đều nghiêm túc đứng tại chỗ để chờ hắn.

Trên mặt bọn họ đều ngậm lấy chấn động, mừng rỡ, kính phục, tôn kính.

Võ đạo của vị Sở sư đệ này, quả thực là mạnh mẽ bá đạo đến vô lý.

“Chư vị sư huynh đệ!”

Sở Hi Thanh ôm quyền: “Hiện giờ ta không dùng được hai phần bí dược này, vì vậy vẫn theo quy củ cũ, ai ra giá cao thì được. Nhưng ta mất nhiều công sức nhất, một mình ăn bảy phần mười, hi vọng mọi người đừng chê ta tham.”

Vương Hi Trúc nghe vậy thì mặt rung lên, nghiêm túc đáp lễ: “Sư đệ nói đùa rồi, hai cây Thần Tâm nấm hôm nay là do sư đệ dốc sức lấy được, vốn nên thuộc về mình sư đệ. Chúng ta há có thể mặt dày, cướp đồ ăn trong bát của hư đệ ngươi.”

Rất nhiều đệ tử Vô Tướng thần tông còn lại cũng ra sức từ chối.

Bọn họ cũng không muốn chia số tiền này, cho rằng nhận lấy thì ngại.

Sở Hi Thanh thì lại nở nụ cười thản nhiên: “Ai nói các vị không ra sức chứ, vừa rồi các vị tử chiến không lùi, bằng không linh dược đã bị người của Huyết Bức sơn hoặc Vô Thượng huyền tông hái đi rồi.”

“Hơn nữa, thiên tài địa bảo, người thấy có phần, quyết định như vậy đi! Bằng không ta phá hủy hai cây Thần Tâm nấm này, miễn cho tổn thương tình nghĩa đồng môn. Ngoài ra, Sở mỗ còn có một chuyện muốn nhờ mọi người hỗ trợ, các ngươi giúp ta thu thập pháp khí và bọc hành lý ở trên người của bọn họ, việc này khá phiền.”

Phong thái của hắn bá đạo, lời nói có một không hai.

Vương Hi Trúc và Tiết Hữu Đình nhìn nhau một chút, đều biết nếu từ chối nữa thì sẽ không hay.

Sở sư đệ làm người hào phóng, bọn họ cũng không nên làm kiêu.

Ngày sau bọn họ cố gắng giúp đỡ Sở sư đệ ở trong tông môn là được.

Chương 945: Sở Vô Địch (4)

Tiết Hữu Đình lập tức ôm quyền: “Hai cây Thần Tâm nấm này có phẩm chất thượng giai, hai vợ chồng ta nguyện ra giá sáu mươi lăm vạn lượng bạc cho một phần, để mua hai phần linh dược này.”

Mọi người nghe vậy thì không khỏi gật đầu.

Cặp vợ chồng này ra giá cũng tiếp cận giá trị trường.

Bí dược ngũ phẩm, nhất định phải phối hợp với pháp khí đặc thù thì mới có thể bảo quản, rất khó tìm thấy trên thị trường.

Nhưng ở phương bắc này có rất nhiều đoàn săn bắn mạnh mẽ, bọn họ dẫn người đi Trung Thổ và bí cảnh để tìm bí dược, giá cả cũng chỉ như vậy.

Vương Hi Trúc cũng mang ngân phiếu trên người.

Mọi người bắt đầu chia tiền, sau đó bắt đầu giúp Sở Hi Thanh thu thập pháp khí và hành lý trên những thi thể kia.

Vương Hi Trúc cũng ra tay hỗ trợ, Tiết Hữu Đình ở bên cạnh nàng thì cảm khái: “Bảo sao chư vị trưởng lão phía trên lại coi trọng Sở sư đệ hơn. Không ngờ võ đạo của Sở sư đệ lại mạnh đến mức này! Một nhân vật như Thiết Trầm Chu, lại bị giết chết như thái rau chặt dưa.”

“Ta nghi ngờ Bá Võ Vương ngày xưa, khi còn ở tu vị này thì cũng không phải đối thủ của hắn. Thiên phú, ngộ tính và cách làm người của hắn, có cái nào không vượt xa Sở Mính kia?”

Mấu chốt là vị này cẫn là người mình.

Vương Hi Trúc cũng gật đầu: “Đúng là mạnh hơn Sở Mính vô số lần, người như hắn mới có thể trở thành trụ cột của Vô Tướng thần tông chúng ta. Có người nói hắn là Sở Nhất Đao, nhưng ta cảm thấy hai chữ vô địch hợp với hắn hơn. Chỉ tiếc là, sư đệ chỉ có huyết mạch Bạch Hổ.”

Nếu như Sở Hi Thanh nắm giữ huyết mạch Nhai Tí, vậy đao của hắn nhất định sẽ mạnh hơn ba phần.

“Vậy cũng có tư cách tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao tầng thứ nhất! Với thiên phú của sư đệ, ta không tin hắn không thể tu luyện được một môn thánh truyền. Hơn nữa ta còn nghe nói. . .”

Tiết Hữu Đình lặng lẽ hạ giọng xuống: “Tông môn đang sưu tầm và tìm kiếm, cầu mua Thiên Địa căn cho hắn.”

Vương Hi Trúc nghe vậy thì lặng lẽ không nói.

Nàng tất nhiên hi vọng sư môn có thể tìm được Thiên Địa căn, Sở sư đệ sẽ kế thừa Thần Ý Xúc Tử Đao.

Người giống như Sở Mính, căn bản là không thể dựa dẫm được.

Vấn đề là loại thiên tài địa bảo này rất hiếm có, đã vài trăm năm chưa từng xuất hiện rồi.

Có người nói, nó chỉ có thể sinh ra trên Thần thi của Siêu Phẩm, hơn nữa điều kiện sinh trưởng cũng cực kỳ hà khắc.

Lúc này, thần sắc nàng hơi động, nhìn về phía của Sở Hi Thanh.

Vương Hi Trúc nhìn thấy Sở Hi Thanh đang đứng ở cách đó không xa, hai tay kết một ấn quyết kỳ quái.

“Sở sư đệ đang làm gì vậy? Đây giống như là ‘Thần ân chiến ấn?”

“Đúng là Thần ân chiến ấn! Sở sư đệ đang khởi xướng khiêu chiến với người nào đó.”

Tiết Hữu Đình nói đến chỗ này, vẻ mặt hắn hơi động. Hắn đã hiểu vì sao Sở Hi Thanh lại hỏi tên của những người kia rồi.

Hắn không khỏi cảm thán một tiếng: “Phong cách hành sự của Sở sư đệ thật sự là bá đạo, không thể chống đỡ.”

Vương Hi Trúc nghĩ thầm, một nhân vật có năng lực và võ đạo tựa như Sở sư đệ, tất nhiên phải lộ sự sắc bén như lưỡi đao ác liệt mới đúng chứ.

Hắn có thể quét ngang tất cả, vì sao phải ẩn nhẫn?

Chỉ là không biết kẻ xui xẻo nào bị Sở Hi Thanh khởi xướng khiêu chiến.

Sở Hi Thanh đang khiêu chiến chính là Huyền Vô Thượng của Dục Giới Đệ Lục thiên.

Võ tu tiến vào bí cảnh thời gian, mỗi tháng nhất định phải tiếp thu một lần trận chiến Thần Ân, đồng thời còn có thể khởi xướng khiêu chiến với người khác, nhưng cũng chỉ một lần.

Nhưng có thể khiêu chiến vô số lần, đến khi nào có người ứng chiến mới thôi.

Lúc trước, Sở Hi Thanh không biết họ tên của đám người này, cho nên không dùng được.

Bây giờ thì tốt rồi, hắn chuẩn bị khiêu chiến từng người một trong hai mươi mấy Thiên trụ trong tương lai này.

Lựa chọn đầu tiên của hắn, chính là Huyền Vô Thượng của Dục Giới Đệ Lục thiên.

Bởi vì người này cũng là một trong Thần Tú Thập Kiệt đao, là hạng 2 Thần Tú Thập Kiệt đao, hạng 42 Thanh Vân Tổng Bảng.

Mấu chốt là cái tên của người này, vừa nghe đã biết là cao thủ!

Sở Hi Thanh đợi khoảng tầm mười cái hô hấp, liền cảm thấy trước mắt tối sầm, dưới chân hẫng một cái, toàn thân xuất hiện cảm giác không trọng lượng.

Đồng thời có một sức mạnh lôi kéo hắn về một phương hướng không biết.

Giây lát sau, Sở Hi Thanh phát hiện mình đang đứng trên một đài đá cực lớn hình tròn.

Vẫn là bệ đá có tạo hình cổ điển thô lỗ, đường kính gần trăm trượng kia, chung quanh vẫn là 3600 cột đá cực lớn, tựa như lồng thú bao phủ bệ đá này.

Sở Hi Thanh lập tức nhìn về phía đối diện, nhưng không nhìn thấy người.

Sở Hi Thanh lập tức hiểu, người khởi xướng khiêu chiến sẽ tiến vào võ đài trước.

Một cái chớp mắt tiếp, một thiếu niên tầm tuổi với hắn đã xuất hiện bên trên bệ đá rộng lớn này.

Chương 946: Sở Vô Địch (5)

Thiếu niên này không thẹn với cái tên Huyền Vô Thượng, khuôn mặt hắn xinh đẹp tuyệt luân, quanh người tràn đầy huyền ý.

Làm người ta giật mình chính là, còn có một con Huyết xà chín đầu đang quấn quanh người hắn, nó còn phun lưỡi rắn về phía Sở Hi Thanh.

Dục Giới Đệ Lục thiên là thần tông nhất phẩm của ma đạo, chủ tu Pháp tướng.

Cái gọi là Pháp tướng, chính là chỉ hình ảnh của chư pháp, có thể coi là phiên bản tăng cường của đao ý hóa hình, cũng có thể coi là 'nghĩ vật hóa hình' của võ tu.

Vạn Ma Thần Tướng đại pháp của Dục Giới Đệ Lục thiên, có thể lấy Pháp tướng của vạn loại yêu ma, luyện thành nguyên thần thứ hai, có thể nói vô cùng thần kỳ.

Pháp tướng của Huyền Vô Thượng chính là một con Ma Xà – Tương Liễu.

Sau khi Huyền Vô Thượng hiện thân, liền ngậm lấy vài phần kinh ngạc mà nhìn Sở Hi Thanh.

"Thú vị, không ngờ Huyền mỗ lại có thể nhận được lời khiêu chiến của ngươi? Sở Hi Thanh ngươi can đảm lắm."

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, thu hồi ánh mắt đánh giá.

"Lời nhảm ít thôi, trực tiếp bắt đầu đi."

Huyền Vô Thượng nghe vậy thì cười đắc ý: "Nếu người đã vội vã đi tìm chết như vậy, thì ta sẽ cho ngươi toại nguyện."

Hắn vào bí cảnh chính là vì cái đầu của Sở Mính và Sở Hi Thanh.

Tuy nhiên, trong đáy mắt của Huyền Vô Thượng vẫn hiện lên vài phần cảnh giác và đề phòng.

Đối phương có cản đảm khiêu chiến hắn, khẳng định là có chỗ dựa.

Tuy rằng Huyền Vô Thượng rất tự tin, nhưng không tự đại, hắn sẽ không bất cẩn trong việc chém giết.

Hắn nhất định sẽ dùng toàn bộ sức lực để ứng phó với người này.

Đúng lúc này, thanh chiến phủ cực lớn trên bầu trời đã rơi xuống.

Ầm!

Mười cái hô hấp sau, thanh chiến phủ kia đã chạm vào mặt đất, phát ra một tiếng ‘oanh’, tạo thành bụi mù ngập trời.

Lúc này, Huyền Vô Thượng lắc mình lùi về phía sau, dùng đao cản ở trước ngực.

Cùng lúc đó, Pháp tướng Tương Liễu của hắn cũng xuất hiện, chín cái đầu rắn đều cắn xé về phía kẻ địch.

Hắn nghĩ cẩn thận một phen, thử xem nền tảng của Sở Hi Thanh trước đã.

Khi chiến phủ rơi xuống, bóng người của Sở Hi Thanh đã lao thẳng về phía trước như một tia chớp.

Hắn đón lấy Pháp tướng Tương Liễu khổng lồ kia, lòng không hề sợ hãi.

Sau lưng Sở Hi Thanh đã hiện ra cự thú Nhai Tí, nó đã rít lên một tiếng, bắt đầu cắn xé với Tương Liễu kia.

Tuy rằng cự thú Nhai Tí không phải Pháp tướng, nhưng cường độ thần niệm của Sở Hi Thanh là gấp võ tu bình thường mấy chục lần, sức chiến đấu không chỉ vượt qua Tương Liễu một bậc, mà thậm chí còn phản xạ lại đòn tấn công của đối phương.

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh đã như khói như sương mà tập kích đến trước người Huyền Vô Thượng.

Sặc!

Đây là thức rút đao của Thần Phong Minh Kính Đao, Không Huyệt Lai Phong.

Điều khác biệt chính là, Sở Hi Thanh đã hòa bí pháp Vô Cực Trảm vào trong đó!

Huyền Vô Thượng đã sinh lòng lo lắng.

Hắn phát hiện mình không chỉ không nhìn thấy đao của Sở Hi Thanh, mà còn không cảm nhận được bóng người của Sở Hi Thanh.

Cái tên trước mắt này, thế mà lại mạnh hơn sự tưởng tượng của hắn đến mười lần!

Huyền Vô Thượng cố gắng lùi về sau, muốn kéo dài khoảng cách.

Nhưng Huyền Vô Thượng mới lùi được ba bước, một đạo ánh đao màu trắng ngọc đã lóe lên trước mắt hắn.

Một đao này bổ xuống từ phía trên bên trái, một đao bổ thẳng vào đỉnh đầu của Huyền Vô Thượng, mãi đến tận cổ mới ngừng.

Sở Hi Thanh khống chế đao rất chuẩn, trực tiếp đến cổ mới thôi.

Hắn sợ làm hỏng pháp bào ở trên người Huyền Vô Thượng, làm hỏng cái pháp khi ngũ phẩm này.

Sở Hi Thanh thu đao vào vỏ, đồng thời âm thầm cảm thấy buồn bực.

Cái Vô Cực Trảm này thật sự quá tốt, hắn sợ sau này mình sẽ có thói quen ỷ vào nó.

Mặc kệ là đối thủ nào, một chiêu Vô Cực Trảm liền có thể giải quyết, vậy các năng lực khác sẽ thoái hóa.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại nhìn vào màn hình huỳnh quang hư ảo trước mắt mình.

Hắn muốn nhìn xem mình tăng bao nhiêu điểm huyết nguyên. . .

Sở Hi Thanh nhìn màn hình huỳnh quang hư ảo trước mắt, lông mày không khỏi nhíu chặt thành hình chữ xuyên.

Điểm huyết nguyên lại không tăng chút nào.

Trên đó vẫn là còn số 2413, nhìn qua thì nhiều hơn ba mươi điểm so với khi hắn chắn giết Thái Thúc Bá.

Vấn đề là hắn vừa mới đánh một trận ở bên ngoài, trong mười cái hô hấp mà đã quét ngang gần tám mươi đệ tử của Vô Thượng huyền tông và Huyết Bức sơn.

Những điểm huyết nguyên này đều là của đám người ở gần đó mang lại.

Sở Hi Thanh lập tức bừng tỉnh.

Một đao mà hắn chém giết Thái Thúc Bá kia, khiến đám thần linh này đã nhìn rõ thực lực của hắn.

Tiếp đó, trừ phi là Sở Hi Thanh thể hiện ra sức mạnh mới, bằng không thì dù hắn có đánh chết bao nhiêu người, thì cái nhìn của đám thần linh này với hắn cũng không thay đổi, tự nhiên là không có điểm huyết nguyên.

Sở Hi Thanh không khỏi chậc một tiếng, trong lòng cũng hiểu, muốn kéo lông dê của đám thần linh này, chỉ có thể chờ đến khi mình vào lục phẩm.

Hoặc là mình sử dụng huyết mạch Nhai Tí và lực lượng của thẻ nhân vật ở trận chiến sau.

Chương 947: Động Sát

Trước đây không lâu, hắn đã quét được thẻ nhân vật Tần Mộc Ca lục phẩm thượng (bản trải nghiệm) và thẻ nhân vật Huyết Nhai Đao Quân lục phẩm thượng (bản trải nghiệm).

Hai tấm thẻ này đều rất đắt giá, lấy của hắn tổng cộng hai trăm điểm huyết nguyên.

Chỉ cần hắn thể hiện ra lực lượng càng mạnh hơn, thì có thể khiến cho thần linh thay đổi cái nhìn với hắn.

Hạt nhân của hệ thống này là một chữ ‘tin’, chỉ cần đám thần linh này tin tưởng hắn có thực lực lục phẩm thượng, vậy hắn có thể kiếm được rất nhiều điểm huyết nguyên.

Nhưng điều này cũng rất nguy hiểm.

Mặc kệ là hệ thống hay là huyết mạch Nhai Tí, tất cả đều là thứ mà hắn không muốn đám Cổ thần này phát hiện.

Những Cổ thần này nhìn như cao cao tại trượng, sẽ không để ý đến tranh đấu của phàm nhân.

Nhưng Huyết Nhai Đao Quân cũng không phải phàm nhân gì cả.

Lúc toàn thịnh, vị này có thể chống lại ‘Tạo Hóa giả’ đỉnh cấp nhất.

Hệ thống của hắn thì có lai lịch bất phàm, có các loại năng lực thần kỳ.

Vì vậy, tuyệt đối không thể dễ dàng bại lộ hai thứ này ở trước mặt đám thần linh kia.

Về phần chiến tích chém giết Huyền Vô Thượng và Thái Thúc Bá, cộng thêm chiến công huy hoàng vừa nãy, cũng chỉ có thể chờ mong vào kỳ Thiên Cơ Võ Phổ tiếp theo.

Kỳ Luận Võ Thần Cơ mới là không kịp rồi, vài ngày sau chính là thời gian phát hành của Luận Võ Thần Cơ.

Không đúng! Nếu như ở ngoài bí cảnh, thì chính là cùng một ngày.

Luận Võ lâu đã in ấn Luận Võ Thần Cơ rồi, đã không thể sửa chữa.

Thiên Cơ Võ Phổ sẽ phát hành vào nửa tháng sau, có thể chờ mong một hai.

Chỉ là nửa tháng ở bên ngoài, cũng chính là 180 ngày ở trong bí cảnh, Sở Hi Thanh phải chờ nửa năm ở trong bí cảnh.

Sau đó, Sở Hi Thanh phát hiện mấy chữ ‘Lê Tham chi nhãn’ bên trong thanh trạng thái của mình, đã biến thành ‘Lê Tham chi môn’.

Lê Tham chi môn: Ngươi đã được Binh Thần – Lê Tham quan tâm, sử dụng bất kỳ binh khí kim loại nào, cũng có thể kích phát nhiều Kim canh chi khí hơn, khiến uy lực tăng lên bốn phần mười.

Còn có thể tiêu hao thần ân để mở “Lê Tham chi môn”, mượn một binh khí ngũ phẩm trở xuống từ trong kho vũ khí của Vạn binh chi chủ, còn có thể điều hành bốn mươi chiếc ‘Bát tí sàng nỏ’ ở trong kho vũ khí, hoặc một trăm chiếc trọng nỗ Cửu Liên Tinh bắn một lượt về phía trước.

Trên mặt Sở Hi Thanh không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

Hắn ngẩng đầu lên, phát hiện thần ân ‘mắt dọc’ của Lê Tham đã chuyển hóa thành màu vàng.

Đây hoàn toàn là một niềm vui bất ngờ.

Trước kia, Lê Tham chi nhãn chi tăng cường hai phần mười uy lực, bây giờ là bốn phần.

Hiệu quả Lê Tham chi môn này cũng rất hữu dụng, chuyện này có nghĩa là sau này hắn không cần mang binh khí dự bị nữa.

Nhưng để bảo hiểm vì vẫn nên mang theo một thanh, dù sao thần linh là không dựa dẫm được.

Người trong giang hồ đều biết, có thể mượn lực lượng của thần linh, nhưng không thể ỷ lại.

Còn về phần ‘Bát tí sàng nỏ’ và Cửu Liên Tinh đều bắn một lượt, Sở Hi Thanh lại không để ý lắm.

Hắn có Thần Phong Minh Kính Đao, Nhai Tí đao ý cũng sắp lên tầng mười hai, có thể lấy một địch vạn trên chiến trường, không sợ hãi quần chiến. Chỉ có một số tình huống đặc thù, thì Lê Tham chi môn này mới có chút tác dụng.

Sau đó, Sở Hi Thanh bắt đầu tìm kiếm chiến lợi phẩm.

Thi thể của Huyền Vô Thượng lại cho hắn niềm vui rất lớn.

Đó là một đôi giày chiến nửa kim loại nửa da, cấp độ ngũ phẩm hạ, có thể cường hóa lực lượng trên phương diện 'thời gian' và 'không gian', tăng cường tốc độ thân pháp trên diện rộng, hơn nữa có thể cường hóa thiên phú Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân của Sở Hi Thanh lên một cấp, đồng thời còn cường hóa hiệu quả của Quang âm Nhất Thuấn.

Mấu chốt là giày chiến này không phải Ma khí.

Có lẽ Huyền Vô Thượng mới đoạt được không lâu, còn chưa kịp huyết tế.

Trên chân Sở Hi Thanh bây giờ vẫn là đôi Phong Lôi Ngoa từ bí cảnh cửu phẩm ở Lâm Hải.

Tuy rằng đôi giày này chỉ là thất phẩm hạ, nhưng lại do Thần Ngao Tán Nhân đích thân chế tạo, nó còn hữu dụng hơn rất nhiều pháp khí lục phậm, hơn nữa rất thích hợp với hắn.

Sở Hi Thanh không gặp được pháp khí loại giày nào tốt, cho nên vẫn dùng đến bây giờ.

Mà đôi giày chiến này của Huyền Vô Thượng, thì lại mạnh hơn Phong Lôi Ngoa mấy bậc, hơn nữa còn rất phù hợp với thiên phú Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân của hắn.

Sở Hi Thanh lập tức đổi giày luôn.

Mặc dù đây là hàng của người khác đã xài qua, còn là giày của người chết, nhưng mà đây là pháp khí, là thứ có thể tăng sức chiến đấu, nên không có gì là khó coi cả.

Sở Hi Thanh phát hiện đôi giày này rất vừa vặn, không có thì không ổn cả.

Mà ngay khi hắn đi giày vào, Sở Hi Thanh phát hiện điểm huyết của mình tăng lên 55 điểm, lên đến 2468.

Chương 948: Động Sát (2)

Sở Hi Thanh thấy thế thì nhướng mày.

Những điểm huyết nguyên này là do mình vừa đổi pháp khí, khiến đám thần linh kia cho rằng thực lực của mình đã tăng lên?

Sau đó, hắn bắt đầu chỉnh lý đồ đạc của Huyền Vô Thượng, nên cất thì cất, nên hiến tế thì hiến tế, sau đó liền rời khỏi nơi này.

Khi Sở Hi Thanh trở về chỗ cũ, phía trước hắn đã là một đống pháp khí, hàng trăm cái chồng chất lên nhau như một ngọn núi nhỏ.

Vợ chồng Vương Hi Trúc và Tiết Hữu Đình thì đứng ở cách đó không xa, người trước ôm quyền, hàm chứa tò mò hỏi: “Sở sư đệ, xin hỏi ngươi vừa chọn đối thủ nào vậy?”

Tất cả đồng môn của Vô Tướng thần tông ở quanh đó đều dựng lỗ tai lên nghe.

Vấn đề này, bọn họ cũng rất tò mò!

Rốt cuộc là kẻ xui xẻo nào đã đồng ý lời khiêu chiến của Sở Hi Thanh?

“Dục Giới Đệ Lục thiên, Huyền Vô Thượng.”

Giọng nói Sở Hi Thanh rất hời hợt, tựa như đang nói một chuyện rất bình thường.

Nhưng đúng là hắn cũng không để chuyện này trong lòng.

Hiện tại, hắn có tư cách coi võ tu dưới ngũ phẩm là heo chó.

Sở Hi Thanh quan tâm hơn chính là thu hoạch lần này.

Khi hắn nhìn về phía núi pháp khí kia, trong lòng lại hơi vui vẻ.

Lần này giàu to rồi!

“Chư vị sư huynh sư tỷ!” Sở Hi Thanh ôm quyền với mọi người: “Các loại pháp khí lớn như áo giáp, khiên, đao kiếm, giày, găng tay trong này, ta không thể mang chúng ta ngoài, chỉ có thể hiến tế cho Binh Thần – Lê Tham.”

“Nhưng cái này không khỏi có chút đáng tiếc, vì vậy ta muốn bán đống pháp khí này ngay tại đây. Nếu như mọi người nhìn trúng thứ gì, có thể dùng một nửa giá thị trường để mua từ ta. Không đủ tiền tài thì có thể ghi nợ, chờ đến khi ra khỏi bí cảnh thì có thể trả cho ta, thời hạn nửa năm.”

Hiến tế những pháp khí này cho Lê Tham để đổi lấy thần ân, chi bằng cho đám đồng môn này vay còn hơn.

Vương Hi Trúc nghe thấy ba chữ Huyền Vô Thượng thì nội tâm run lên.

Đây chính là hạng 2 Thần Tú Thập Kiệt đao, hạng 42 Thanh Vân Tổng Bảng! Mới có 16 tuổi mà đã là lục phẩm thượng đấy!

Một thiếu niên anh kiệt cấp Thiên trụ trong tương lai, thậm chí có hi vọng trở thành Siêu thiên trụ, liền chết như vậy?

Nếu Sở Hi Thanh bình yên trở về, vậy tất nhiên là Huyền Vô Thượng đã chết, hơn nữa còn chết rất nhanh.

Sở sư đệ quá kinh khủng, không hổ danh là Sở Vô Địch. . .

Lúc trước, Vương Hi Trúc nghe nói có thêm hơn hai ngàn người vào bí cảnh thì còn cảm thấy lo lắng.

Vô Tướng thần tông bọn họ bây giờ, mặc kệ là nhân số hay là cao thủ, đều nằm ở thế hạ phong. Một khi phát sinh xung đột với kẻ địch, hơn ba trăm người của bọn họ đều sẽ gặp tai ương ngập đầu.

Hiện giờ, thì nàng lại rất yên tâm.

Không ngờ trong số bọn họ, lại có một đại cao thủ cấp Siêu thiên trụ như Sở Hi Thanh.

Khi Vương Hi Trúc nghe thấy mấy câu sau, thì sắc mặt không khỏi vui mừng.

Đúng là vợ chồng bọn họ coi trọng ba cái pháp khí ở nơi này.

Nhưng vì hai phần bí dược ngũ phẩm kia, tiền trong túi bọn họ đã cạn kiệt.

Nhưng một khi bọn họ thăng cấp ngũ phẩm, vậy sau khi đi ra ngoài là có thể kiếm tiền.

Võ tu ngũ phẩm hạ bình thường, một năm kiếm hai mươi ba mươi vạn lượng bạc là không vấn đề, thậm chí còn có thể xưng bá một quận ở phía nam.

Mà đao kiếm hợp bích, sức chiến đấu vượt cấp như vợ chồng bọn họ, thì một năm kiếm năm mươi sáu mươi vạn lượng một người là không có vấn đề.

Đám đồng môn Vô Tướng thần tông còn lại cũng rất vui mừng phấn chấn.

Bọn họ cũng biết Sở Hi Thanh không có pháp khí không gian, đúng là không thể mang những pháp khí này đi, cho nên cũng không khách khí với hắn, tất cả bắt đầu chọn chọn lựa lựa từ trong núi pháp khí kia.

Sau đó, còn có hơn hai mươi vị đồng môn Vô Tướng thần tông chạy đến nơi này.

Bọn họ đều nhìn thấy pháo hoa cứu viện cỡ lớn kia, cho nên cấp tốc chạy đến.

Sau khi những người này đến, cũng hoàn toàn chấn động trước chiến tích kinh người và võ lực dũng mãnh của Sở Hi Thanh. Sau đó bọn họ cũng gia nhập vào hàng ngũ mua nợ.

Pháp khí nơi này đều là tinh phẩm khó gặp ở bên ngoài.

Dưới tình huống bình thường, chỉ có thể tự bỏ tài liệu và đi tìm Khí sư nổi danh để luyện chế những thứ này, hoặc là bỏ nhiều tiền ra để tranh cướp ở các buổi đấu giá.

Tại nơi này, lại có thể mua mới giá bằng một nửa giá thị trường, mà cái 'giá trị trường' này của Sở Hi Thanh còn rất thấp.

Dù sao Sở Hi Thanh cũng không phải thương nhân chuyên nghiệp, không thể nào định giá chính xác được.

Vì vậy, việc kinh doanh của hắn rất tốt. . .

Nửa ngày sau, hắn đã bán được hơn chín mươi kiện pháp khí, thu nhập gần 350 vạn lượng bạc.

Tuy nhiên, tám phần trong đó đều là nợ, phải chờ đến nửa năm sau mới có thể thu về, thậm chí có một ít là không có khả năng trả lại.

Nhưng dù sao cũng có lời hơn là hiến tế cho Binh Thần – Lê Tham.

Chương 949: Động Sát (3)

Sở Hi Thanh vô cùng vui vẻ.

Sau đó hắn vẫn hiến tế hơn sáu mươi kiện pháp khí còn sót lại, dù sao cũng chỉ có thể hiến tế cho Lê Tham.

Sở Hi Thanh hiến tế xong, liền liếc mắt nhìn lên đỉnh đầu, chỉ thấy bên trong con mắt dọc màu vàng óng kia đã xuất hiện một tia màu tím.

Khóe môi Sở Hi Thanh không khỏi co quắp lại, lòng thầm nói kiếm thần ân quả thật không dễ.

Những thứ còn lại đều là các pháp khí loại hình trang sức, như nhẫn dây chuyền vòng. . . tổng cộng hơn 170 kiện.

Sở Hi Thanh chuẩn bị gửi một nửa về Thiết Kỳ Bang, làm phong phú kho hàng của Thiết Kỳ Bang, Bộ phận còn lại thì sẽ bán hết, dự tính có thể kiếm được hơn 200 vạn lượng.

Hắn vất vả khổ sở đào kênh đào, vì thế mà bị quận úy Thẩm Chu hận đến chết, nhưng mà đến giờ vẫn không kiếm được nhiều tiền bằng lần chém giết này.

Đám pháp khí này đều bị hắn đóng gói vào túi vải, rồi treo lên người Chu Lương Thần.

Trận chiến này, Chu Lương Thần là Đạo thị mà không thể giúp được gì, cho nên vẫn buồn bực không thôi. Bây giờ cho hắn làm cu li, ít nhiều gì cũng trấn an hắn một chút.

Chu Lương Thần đã quyết tâm, nhất định phải nhanh chóng nắm giữ hai môn tuyệt học gia truyền kia.

Chẳng biết vì sao mà tốc độ tu luyện của hắn nhanh hơn trước kia vài lần, nghiên cứu võ đạo cũng rất nhanh, còn thức tỉnh một vài loại thiên phú huyết mạch.

Chu Lương Thần cho rằng đây là kết quả khi đi theo Sở Hi Thanh tu luyện.

Dưới cơn mưa dầm thấm đất và các loại áp lực khi ở bên cạnh thiên tài đỉnh cấp, đã kích phát tiềm lực trong cơ thể hắn.

Lúc này, Lãnh Sát Na cũng đi tới, gương mặt lạnh lùng của hắn lại xuất hiện nụ cười: “Chúc mừng Sở sư đệ, hôm nay mở hàng kiếm một món lớn! Nhưng sư đệ bây giờ mang theo báu vật, lại bị treo thưởng ở Vãng Sinh thiên, khó tránh khỏi bị người mơ ước.”

“Không bằng mời một tên hộ vệ cho an toàn hơn? Lãnh mỗ bây giờ cũng đang rảnh rỗi, nguyện cả gan tự đề cử mình, sẽ bảo vệ sư đệ an toàn. Phương diện tiền tài thì dễ nói, sư đệ cứ cho tùy tâm là được.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì ngẩn người, bình tĩnh nhìn Lãnh Sát Na.

Lòng thầm nói tên này nhìn trong rất lãnh khốc, giống như loại người tàn nhẫn không nhiều lời, không ngờ da mặt lại dày như vậy.

Khóe môi hắn cong lên, tay đè song đao bên hông, không trả lời mà hỏi lại: “Lãnh sư huynh thấy đao pháp của ta thế nào?”

“Đao pháp của Sở sư đệ thần uy vô địch, Lãnh mỗ bội phục. Ta đoán là dưới ngũ phẩm, không ai là đối thủ của ngươi, dù là Lãnh mỗ thì có lẽ cũng không đỡ nổi một đao của Sở sư đệ.”

Lãnh Sát Na như đã có dự liệu, vẻ mặt thản nhiên mà trả lời.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại quét mắt nhìn Bạch Tiểu Chiêu và Chu Lương Thần một chút: “Có điều, Đạo thị và Linh sủng của người thì không ra sao cả, không chỉ không đủ thực lực, mà còn không đủ kinh nghiệm. Lúc nãy, khi Sở sư đệ vào lôi đài, bọn họ lại có thể rời đi sao?”

“Nếu như lúc đó có một cao thủ như ta nhân cơ hội sư đệ vừa trở về, còn chưa kịp phòng bị mà ra tay đánh giết, hậu quả khó mà tưởng tượng được. Hơn nữa, mọi việc đều có lúc chẳng may, dù Sở huynh có năng lực thông thiên, cũng sẽ có lúc yếu ớt, không thể không phòng.”

Bạch Tiểu Chiêu nhất thời cảm thấy mình bị mạo phạm, con ngươi của nàng híp lại, vẻ mặt có chút bất thiện.

Chu Lương Thần cũng rất căm tức, hắn cảm giác như bị người khác đâm đao vào tim, lúc này mở miệng châm biếm lại: “Nói đến hộ vệ, Phương Bất Viên cũng từng mời các hạ làm hộ vệ, xin hỏi vị Phương sư huynh kia bây giờ ở đâu?”

Phương Bất Viên đang nằm trong quan tài băng bên cạnh kìa!

Lãnh Sát Na không hề bị lay động, tiếp tục mèo khen mèo dài đuôi: “Khi đó ta bị ép phải tách ra với Phương sư huynh. Nếu khi đó ta ở bên cạnh sư huynh, thích khách kia nhất định không phải đối thủ của ta. Hơn nữa, không lâu sau ta sẽ thăng cấp ngũ phẩm, thực lực sẽ tiến thêm một bước.”

Sở Hi Thanh thì lại thấy buồn cười, trừng mắt nói: “Nếu như ta không thuê Lãnh sư huynh, sư huynh có rời ta mà đi không?”

Lãnh Sát Na hơi nhướng mày.

Hắn đương nhiên sẽ không rời đi, hắn còn phải dựa vào Sở Hi Thanh để chứng minh mình trong sạch mà.

Sở Hi Thanh lại tiếp tục hỏi: “Như vậy, nếu như ta gặp nguy hiểm, Lãnh sư huynh có khoanh tay đứng nhìn không?”

Lãnh Sát Na đương nhiên không thể nói ‘Sẽ’.

Hắn không khỏi thấy đau răng.

Lãnh Sát Na đã hiểu ý của Sở Hi Thanh rồi.

Nếu có thể chơi chùa, vậy thì sao phải bỏ tiền chứ?

Sau khi trì hoãn nửa ngày, mấy người Sở Hi Thanh lại bước lên còn đường đến Hắc Hải.

Khoảng tầm một ngày sau, bọn họ đã đi đến ven hồ Hắc Hải.

Cái gọi Hắc Hải, thật là một một hồ nước rộng lớn, nam bắc 600 dặm, đông tây tầm 300 dặm.

Do nước hồ biến thành màu đen, lại là hồ nước mặn, vì thế mà được gọi là Hắc Hải.

Trong bí cảnh thời gian này, tòa Hắc Hải này miễn cưỡng có thể coi là biển trong bí cảnh.

Chương 950: Động Sát (4)

Sau khi Sở Hi Thanh đến Hắc Hải, hắn liền dẫn Bạch Tiểu Chiêu và Chu Lương Thần đi tìm kiếm bốn phía.

Nhưng hắn bỏ ra tận bốn ngày trời, tìm khắp cả hồ nước mà vẫn không phát hiện thứ gì dị thường cả.

Cái hồ này không lớn, với năng lực cảm ứng và thân pháp của Sở Hi Thanh bây giờ, bỏ bốn ngày là đủ để quan sát mỗi một nơi khả nghi ở trong hồ này.

Hắn thậm chí còn buộc đá vào người, rồi xuống dưới đáy hồ để tìm kiếm, kết quả vẫn không thu hoạch được gì.

Đáy hồ không có bia đá, cũng không có hoa văn kỳ lạ nào.

Lúc này, trái lại thì hệ thống của hắn lại có biến hóa không nhỏ.

Điểm huyết nguyên của hắn bắt đầu tăng vọt, trong vòng một ngày đã lên cao đến 3031.

Dựa theo dòng chảy thời gian ở trong và ngoài bí cảnh, cũng chính là một canh giờ ở bên ngoài, liền tăng hơn 500 điểm huyết nguyên.

Dự tính là mỗi một ngày tiếp theo, đều sẽ có mấy trăm điểm huyết nguyên.

Đây là món tiền lời khổng lồ mà Luận Võ Thần Cơ mang lại, nó đã vượt qua cả dự đoán của Sở Hi Thanh.

Điều này khiến cho Sở Hi Thanh rất tò mò, ngứa ngáy khó nhịn, lòng muốn biết rốt cuộc Luận Võ Thần Cơ đã đánh giá thế nào? Lại cho mình xếp hạng bao nhiêu?

Đáng tiếc là đang bị ngăn cản trong bí cảnh, hắn phải chờ một năm nữa mới có thể nhìn thấy một kỳ Luận Võ Thần Cơ này.

Sáng sớm hôm sau, Sở Hi Thanh còn quét được một thiên phú ở trong võ đạo bảo khố.

Thái Thượng Thông Thần giai đoạn thứ chín: Thiên phú loại cảm giác, cường hóa tất cả năm giác quan và Tâm giác linh thức, nắm giữ Linh cảm trung đẳng, lực lượng Thông Huyền, Thần Tri hạ đẳng, cũng giác tỉnh Động Sát (thấy rõ) ở trình độ yếu, cần 1053 điểm huyết nguyên để đổi.

Động sát: Năng lực phụ thuộc của Thái Thượng Thông Thần, có thể nhìn rõ rất cả áo nghĩ bên trong võ đạo, cũng có thể thấy rõ tất cả sơ hở của kẻ địch trong chiến đấu.

Lần này tăng lên rất nhiều, Linh cảm và Thông Huyền đều tăng lên trung đẳng, còn thức tỉnh năng lực mới là Động Sát, nhưng cũng tốn khá nhiều điểm huyết nguyên.

Sở Hi Thanh dứt khoát đổi luôn.

Trong tất cả thiên phú của Sở Hi Thanh, hắn coi trọng nhất chính là Thái Thượng Thông Thần này.

Thậm chí là Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết và huyết mạch Nhai Tí, thì vẫn nằm sau nó ở trong giai đoạn hiện tại.

Môn thiên phú này có thể tăng cường năng lực cảm ứng, có thể báo trước nguy hiểm, có thể cường hóa lực lương nguyên thần của hắn, còn có thể tăng cường ngộ tính của hắn, quả thực là lợi ích vô cùng.

Tuy nhiên, sau khi Sở Hi Thanh đổi môn thiên phú này, hắn cũng không quá vui mừng.

Hắn ngồi trên một tảng đá lớn ở bờ hồ, cau mày nhìn về phía mặt hồ.

Cho đến nay, hắn vẫn không tìm thấy manh mối của kiếm chiêu thần bí kia.

Sở Hi Thanh đoán là, hoặc là không có, hoặc là chôn ở dưới lớp bùn cát dưới đáy hồ.

Đây là chuyện rất có thể.

Bí cảnh thời gian xuất hiện ở hai vạn năm trước.

Hắc Hải đã trải qua vô số năm tháng, thương hải tang điền, có không biết bao nhiêu bùn cát tích tụ bên dưới đáy hồ.

Nếu như trước kia có bia đá hoặc thứ gì đó ở bên dưới, thì hiện giờ đều sẽ bị chôn vùi dưới lớp bùn cát đó.

Nếu đúng như những gì hắn suy đoán, vậy thì rắc rối rồi. Sở Hi Thanh cũng không thể lật tung toàn bộ hồ nước mặn này lên để tìm được.

Ngay khi Sở Hi Thanh đang phát sầu phát khổ, Lãnh Sát Na lại nâng quan tài băng của Phương Bất Viên mà đi đến.

“Sư đệ tìm kiếm ở Hắc Hải này mấy ngày trời, là cho rằng nơi này cũng có Chân Ý Đồ của kiếm chiêu bí ẩn kia, giống như phía Tham Thiên thụ và Phong Huyết quật?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì liếc mắt nhìn qua: “Đúng là ta đang tìm Chân Ý Đồ của kiếm chiêu đó, không biết Lãnh sư huynh có chỉ giáo gì không?”

Hắn đoán là, có thể Lãnh Sát Na đã phát hiện manh mối nào đó, cho nên vẻ mặt vô cùng ôn hòa, chứ không làm mặt thối như trước.

“Lãnh mỗ đã có manh mối!”

Khóe môi Lãnh Sát Na cong lên, trong con ngươi hiện ra vài phần đắc ý: “Nhưng mà phải trả tiền! Thức kiếm chiêu này cực kỳ bất phàm, lấy chín loại sức mạnh kim mộc thủy hỏa thổ phong lôi sinh tử để can thiệp thời gian, rõ ràng là ‘Thần chiêu’. Manh mối này có giá trị ba mươi vạn lượng bạc.”

Trong lòng Sở Hi Thanh rực sáng, trên mặt lại đen xì: “Lãnh sư huynh, sao ngươi lại nói như vậy? Chúng ta là sư huynh đệ, nói đến tiền là tổn thương tình cảm! Sẽ phá hoại tình nghĩa đồng môn của chúng ta!”

Lãnh Sát Na không khỏi cười lạnh một tiếng: “Nói chuyện tình cảm tổn thương tiền! Từ khi sinh ra đến nay, Lãnh mỗ chỉ nhận biết vàng bạc và tiền. Nếu như sư đệ không muốn trả tiền, vậy thì thôi đi.”

Hắn vừa nói chuyện vừa quay người rời đi, tuyệt không dây dưa dài dòng.

Sở Hi Thanh nhíu chặt lông mày, hắn nhìn về mặt hồ và sóng nước ở phía trước, nghĩ thầm Lãnh Sát Na tìm thấy Chân Ý Đồ ở nơi nào.

Cái tên này vẫn bám đuôi hắn, không hề rời xa hắn mười dặm.

Chương 951: Động Sát (5)

Vì vậy, những nơi Lãnh Sát Na đi qua thì hắn cũng đi qua, phong cảnh Lãnh Sát Na nhìn thấy thì hắn cũng nhìn thấy. . .Vì vậy, manh mối mà Lãnh Sát Na tìm thấy, hắn cũng đã tiếp túc qua.

Sở Hi Thanh suy nghĩ rất nhanh, nhớ lại từng hình ảnh đã qua.

Cuối cùng, hắn cắn răng một cái.

“Năm vạn!”

“Mười vạn!”

“Mười lăm vạn!”

Sở Hi Thanh thấy Lãnh Sát Na không hề biến sắc, đi thẳng đến một tảng đá lớn ở cách đó mười dặm rồi ngồi xuống, trong lòng hắn lại có xúc động muốn rút đao ra, làm thịt tên này.

“Hai mươi vạn! Không thể nhiều hơn, cùng lắm thì ta bỏ thêm chút thời gian, ta không tin là không nghĩ ra.”

Tiền của hắn cũng không phải là gió thổi đến.

Sở Hi Thanh vừa nghĩ hai mươi vạn lượng bạc để mua một câu nói, lập tức cảm thấy lòng đau như cắt.

Lãnh Sát Na ở xa xa nhất thời hiện lên ý cười: “Có câu này của Sở sư đệ, lần bí cảnh này ta cũng coi như không thiệt thòi. Sư đệ không ngại nhìn một chút cá ở trong hồ, đặc biệt là những vảy cá kia.”

Sở Hi Thanh hơi ngẩn người ra, lúc này liền giơ tay trảo một cái về phía hồ.

Mặt hồ lập tức nổ vang, cột nước bắn lên, một con Lỏa Lý dài khoảng một tấc đã bị Sở Hi Thanh hút vào trong tay.

Sở Hi Thanh cầm còn Lỏa Lý này, kiểm tra vẩy của nó.

Giây lát sau, thần sắc của Sở Hi Thanh hơi động.

Vảy trên người con Lỏa Lý này, lại thật sự có chút hoa văn kỳ dị, hơn nữa còn ẩn giấu huyền ý.

Tuy nhiên, những hoa văn này cực nhỏ, huyền ý bên trong cũng rất ít ỏi, khiến cho Sở Hi Thanh tìm dưới đáy hồ hơn nửa ngày mà cũng không phát hiện ra đám Lỏa Lý này có gì khác thường.

Nếu như hắn đoán không sai, những hoa văn này chỉ là một bộ phận cực nhỏ của một tấm đồ lớn.

Mà ngay khi Sở Hi Thanh chuẩn bị ngưng thần nhìn kỹ, trong lòng hắn bỗng nhiên sinh ra báo động, cảm giác được nguy hiểm trí mạng đang đến gần.

Sở Hi Thanh hơi biến sắc: “Các ngươi đều tránh ra.”

Hắn cũng không hề do dự, lập tức dung nhập Vô Cực Trảm vào trong thân pháp của mình, đồng thời dùng toàn lực để nhảy về phía sau.

Nhảy một cái chính là hơn ba mươi trượng, sau đó hắn tận mắt nhìn thấy khối đã kia bị ba cỗ lực lượng thời gian cực kỳ sắc bén đánh nát bấy.

Sở Hi Thanh đứng tại chỗ, nghi ngờ không thôi, toàn bộ tinh thần đều cảm ứng chung quanh, nhưng lại không phát hiện ra bất cứ điều gì dị thường.

Chu Lương Thần và Bạch Tiểu Chiêu ở bên cạnh cũng là sắc mặt trắng bệch.

Khi đó, bọn họ đều đứng cách Sở Hi Thanh mười bước, đều nằm trong phạm vi bao phủ của ba cỗ lực lượng gian kia.

Bọn họ chỉ cần chậm hơn một chút, thì lúc này đã biến thành thi thể rồi.

Lúc này, mí mắt của Bạch Tiểu Chiêu giật giật, nhìn về phía tay của Sở Hi Thanh: “Huynh trưởng, ngươi nhìn tay của ngươi.”

Sở Hi Thanh lại nhìn về phía tay phải của mình.

Hắn phát hiện con Lỏa Lý trong tay mình đã hóa thành thịt vụn, mu tay phải của mình cũng có thêm một vết thương nhỏ bé.

Sở Hi Thanh nhìn kỹ vết thương nhỏ bé trên mu bàn tay mình, trong mắt hiện lên một tia căng thẳng.

Vết thương này là do lực lượng thời gian kia tạo thành, dài không đến nửa tấc, sâu cũng chỉ một ly.

Sở Hi Thanh có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, thế mà lại không thể nào khôi phục ngay.

Hắn ngưng thần suy nghĩ, sử dụng năng lực Quang âm Nhất Thuấn để thăm dò, lúc này mới nhìn thấy vết thương đang từ từ khép lại.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, quả nhiên, chỉ có lực lượng thời gian mới có thể giúp hắn loại bỏ vết thương từ thời gian.

Tuy nhiên, lực lượng thời gian của hắn so với ba kẻ địch thần bí kia, thì phải kém tận hai đẳng cấp.

Chẳng biết từ lúc nào, Lãnh Sát Na đã đứng ở trên mảnh đá vụn kia.

Hắn nhìn vết chém bóng loáng trên mặt đá, ánh mắt lại cực kỳ ngưng trọng.

“Đây là Thời Thương! Thiên phú thần thông của Cổ thần Chúc Quang âm.”

Lãnh Sát Na vừa nói chuyện vừa quay đầu nhìn Sở Hi Thanh, lời nói chân thành còn hàm chứa ý nhắc nhở: “Ta khuyên sư đệ không nên nghiên cứu kiếm chiêu kia nữa. Bằng không ngươi nhất định sẽ chết.”

Thần sắc Sở Hi Thanh hơi động: “Sư huynh có thể nhìn thấy rõ kẻ ra tay tập kích ta không? Rốt cuộc là thứ gì? Đến từ phương nào? Lại đi nơi nào?”

Năng lực cảm ứng của hắn cực mạnh, bằng không thì đã không báo trước nguy hiểm, né tránh kịp thời.

Nhưng cũng bởi vì hắn tập trung vào việc né tránh và giữ mạng, nên không thể nhìn thấy bộ mặt thật của kẻ tập kích.

Lãnh Sát Na không thèm suy nghĩ, xoa xoa ngón tay: “Mười vạn, không mặc cả!”

Khóe môi Sở Hi Thanh co quắp lại, lòng thầm nói mình đại khai sát giới kiếm được chút tiền mồ hôi nước mắt, lại có 5% chảy vào trong tay Lãnh Sát Na.

Hắn hừ một tiếng, móc một xấp ngân phiếu trong tay áo ra, trực tiếp đập qua: “Nói!”

“Đó là ba Chúc Cầu! Thân như cầu, trên đầu lại đốt lửa, nhìn qua như ngọn nến.”

Lãnh Sát Na dùng tay ra hiệu một một cái: “Chúng nó nhảy ra từ dòng sông thời gian, một đòn không trúng thì lập tức trở về.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, ánh mắt càng ngày càng ngưng trọng.

Chương 952: Giá Nguyên

“Bọn chúng đang nhìn chằm chằm vào ngươi!” Lãnh Sát Na ôm trường kiếm trước ngực, sắc mặt hắn lạnh lùng: “Hiện giờ, chỉ cần ngươi nhìn vảy cá này một chút, một cái chớp mắt tiếp theo chính là giờ chết của ngươi. Nhưng nếu ngươi không biết sống chết, kiên trì muốn xem, vậy thì tùy ngươi.”

Sở Hi Thanh không có phản ứng, hắn đứng tại chỗ, bắt đầu suy nghĩ một lúc lâu.

Sau đó, hắn cười nói với Chu Lương Thần: “Lương Thần, chuyện tiếp theo phải làm phiền ngươi rồi. Chân Ý Đồ ở Hắc Hải có quan hệ với lực lượng hệ thủy, vừa vặn là thứ Lương Thần ngươi am hiểu nhất, ta muốn ngươi đưa Tiểu Chiêu đi bắt Lỏa Lý trong hồ, rồi ghép vảy cá của chúng thành một tấm Chân Ý Đồ hoàn chỉnh, tốt nhất là chế thành một cuộn tranh.”

Lúc này, vẻ mặt Chu Lương Thần rung lên, ôm quyền nói: “Thuộc hạ sẽ dốc hết sức để hoàn thành việc này! Nhất định sẽ không để chủ thượng thất vọng.”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười: “Không cần vội, cũng không vội được, chỉ cần hoàn thành trong vòng một tháng là được.”

Chắp vá và ghép vảy cá thành một bức Chân Ý Đồ hoàn chỉnh, đây chính là một công trình lớn.

Không biết phải bắt giết bao nhiêu Lỏa Lý, lại phải thu thập bao nhiêu vảy cá.

Rắc rối chính là những vảy cá này còn lặp lại nhau.

Chu Lương Thần muốn ghép chúng thành một bức đồ hoàn chỉnh, độ khó của nó giống như chơi ghép tranh vậy, hơn nữa còn là một bức tranh có mười vạn mảnh.

Việc này, càng nhiều người thì càng tốt. Chỉ hai người Chu Lương Thần và Bạch Tiểu Chiêu, chỉ sợ còn không an toàn.

Sở Hi Thanh nghĩ đến chỗ này, lại nhìn Lãnh Sát Na với ánh mắt sâu xa: “Lãnh sư huynh muốn làm hộ vệ cho ta đúng không? Ta không thiếu hộ vệ, nhưng lại thiếu nhân thủ hỗ trợ thu thập vảy Lỏa Lý, ta có thể ra ngàn lượng bạc một ngày để thuê ngươi.”

Bản thân Sở Hi Thanh không thể nào nhìn vảy cá kia được, nên chỉ có thể tìm kiếm ngoại lực.

Lãnh Sát Na hơi lắc đầu, lời nói hàm chứa trào phúng: “Ngươi cần gì phải như vậy? Dù ngươi để người khác hoàn thành Chân Ý Đồ, ngươi cũng không thể quan sát và nghiên cứu, vừa nhìn thì phải chết.”

“Việc này không cần Lãnh sư huynh ngươi lo, ta tự có biện pháp.”

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên: “Lãnh sư huynh chỉ cần nói cho ta biết là đồng ý hay không là được.”

Lãnh Sát Na híp mắt lại, sau đó cười gằn: “Xem ra ngươi vẫn muốn tìm chết, ta ngại gì không giúp ngươi toại nguyện? Nhưng phải là hai ngàn lượng!”

Hắn giơ quan tài băng trong tay lên: “Phương Bất Viên cũng thuê ta hai ngàn lượng một ngày.”

“Được!”

Sở Hi Thanh nhẹ nhàng ôm quyền: “Ngày hoàn thành, sẽ tính tiền với Lãnh sư huynh.”

Lúc này, hắn vỗ hai cánh Bạch Hổ, bay lên cao bảy trưởng, sau đó bay nhanh về phía nam của Hắc Hải.

Lãnh Sát Na thấy thế thì sững sờ, lập tức hét lên: “Sở sư đệ, ngươi muốn đi nơi nào?”

Sở Hi Thanh không có trả lời hắn, mà gia tăng tốc độ, bay vào rừng rậm phía trước.

Hắn đương nhiên là đi tìm tài liệu chính của bí dược Vô Tướng công tầng thứ tám là Thần Dương Hoa và Huyền âm thảo rồi.

Phải tranh thủ đột phá lục phẩm hạ trong vòng một tháng này.

Còn cả thiên phú huyết mạch trên người hắn nữa.

Trước khi xem Chân Ý Đồ của Hắc Hải, hắn phải cố gắng gia tăng thiên phú huyết mạch của bản thân, như vậy mới an tâm.

. . .

Giờ mùi sáu khắc, bên trong bí cảnh thời gian lại xuất hiện cơn mưa đen xối xả.

Tầng mây đen xì kia, làm cho bí cảnh tối tăm không có ánh sáng.

Lúc này, tại một mảnh rừng rậm rộng lớn ở phía đông bí cảnh, Vân Thiên Ca đang ẩn thân trong một căn nhà gỗ tạm thời, hắn ho khan không ngừng, ho đến tan nát cõi lòng.

Thỉnh thoảng lại có máu tươi tràn ra từ miệng của hắn, có lúc còn xen lẫn một ít mảnh vỡ của nội tạng.

Vân Thiên Ca đang cố gắng loại bỏ đao ý của Sở Hi Thanh ra khỏi cơ thể mình.

Tuy nhiên, việc này cực kỳ gian nan, luồng đao ý này như giòi trong xương, ẩn sâu trong lục phủ ngũ tạng của hắn, thậm chí là trong xương tủy.

Mỗi khi Vân Thiên Ca phun ra một tia đao ý, thì một bộ phận thân thể, phế phủ và cốt tủy sẽ nát bấy.

Nhưng đúng lúc này, Vân Thiên Ca bỗng nhiên có cảm ứng.

Hắn nhíu mày lại, lập tức cầm thanh kiếm bên cạnh lên: “Là ai?”

“Là ta!”

Theo tiếng nói này xuất hiện, tấm gỗ ở phía nam căn phòng bỗng nhiên đổ sụp xuống, phát ra một tiếng ‘rầm’.

Căn nhà gỗ này chỉ được dựng tạm, vừa không có cửa, cũng không có cửa sổ.

Mà cái tấm gỗ này, cũng chính cửa ra vào của căn nhà.

Lúc này, một bóng người mặc áo xanh xuất hiện ở cửa.

Đây là một thiếu niên mặt như ngọc, tóc mai như đao, mi mục như họa, hắn chồng một cái ô kim loại màu trắng bạc, đứng dưới cơn mưa đen như trút, khí độ xuất trần, tựa như trích tiên.

“Tại hạ Kiếm Thị Phi của Đô Thiên thần cung, gặp qua Vân huynh.”

Vân Thiên Ca ngưng thần nhìn người này, sắc mặt như bĩnh tĩnh, nhưng trong lòng lại lạnh lẽo.

Đây chính là Kiếm Thị Phi, hạng 1 Thần Tú Thập Kiệt kiếm, hạng 45 Thanh Vân Tổng Bảng!

Chương 953: Giá Nguyên (2)

“Ngươi không cần giới thiệu, ta đã nhìn thấy ngươi trước khi vào bí cảnh rồi. Chỉ là không biết các hạ đến đây để làm gì?”

Kiếm Thị Phi nhìn tay của Vân Thiên Ca, hắn phát hiện Vân Thiên Ca đang nắm chặt kiếm, tay đã nổi gân xanh.

“Vân huynh không cần căng thẳng và đề phòng như vậy.”

Kiếm Thị Phi thu hồi tầm mắt: “Nếu như ta đến đây để lấy tính mạng của Vân huynh, thì ta có thể lấy đầu của Vân huynh trong ba chiêu.”

Vân Thiên Ca không khỏi hừ một tiếng, nhưng yên lặng không nói.

Bởi vì đối phương nói đúng sự thật, tình trạng của hắn bây giờ rất không tốt, đúng là chưa chắc đã đỡ được ba kiếm của đối phương.

“Đây là một viên Thần Huyết Cố Nguyên đan, có thể giúp ngươi khôi phục nguyên khí, trục xuất đao ý.”

Kiếm Thị Phi ném một bình ngọc màu trắng qua, sau đó đi đến trước mặt Vân Thiên Ca rồi ngồi xuống cách hắn ba thước.

Căn nhà gỗ này khá chật hẹp, cũng chỉ có một trượng.

“Xem ra Vân huynh rất khó hiểu?” Kiếm Thị Phi nhìn mặt Vân Thiên Ca: “Vậy ta liền đi thẳng vào vấn đề, lần này đến tìm Vân huynh, là muốn liên thủ với ngươi.”

“Liên thủ?”

Vẻ mặt Vân Thiên Ca hơi động, lập tức bỏ kiếm trong tay xuống, mặt lộ vẻ trào phúng: “Là vì Sở Hi Thanh đúng không? Khi Tinh thần Đạo pháp sư – La Hán Tông triệu tập chúng ta tiến vào bí cảnh thời gian, cũng đã có người muốn liên thủ, nhưng khi đó Kiếm huynh lại xem thường.”

“Mỗi lúc mỗi khác.” Sắc mặt Kiếm Thị Phi lạnh lùng: “Cách đây không lâu, Huyền Vô Thượng của Dục Giới Đệ Lục thiên đã chết, chết trong trận chiến Thần Ân. Theo lời nói của sư đệ hắn, Huyền Vô Thượng chỉ tiến vào lôi đài ba mươi tám cái hô hấp, thi thể của hắn đã xuất hiện ở bên ngoài.”

Trong lòng Vân Thiên Ca sinh ra ý kinh ngạc.

Huyền Vô Thượng chết rồi? Thiếu niên đao khách kinh tài tuyệt diễm, đao pháp siêu tuyệt kia lại chết trong trận chiến Thần Ân?

Người này còn có thứ hạng trên Thanh Vân Tổng Bảng cao hơn cả Kiếm Thị Phi.

Vân Thiên Ca chợt cảm thấy thỏa mái hơn một chút.

“Hắn thua bởi Sở Hi Thanh? Công nhận, với đao pháp mà Sở Hi Thanh biểu hiện kia, Huyền Vô Thượng sẽ không đỡ được một đao. Trong bí cảnh thời gian này, không ai là đối thủ của hắn. Hắn tu luyện chính là Thần Phong Minh Kính Đao, thậm chí có thể lấy một đánh ngàn.”

“Vì vậy ta mới muốn liên thủ với Vân huynh.”

Kiếm Thị Phi nở nụ cười: “Một tháng tiếp theo, ta sẽ cố gắng giúp ngươi khôi phục vết thương, thăng cấp ngũ phẩm. Đến khi đó hai chúng ta hợp lực, giết chết người này.”

“Giết chết người này?” Vân Thiên Ca lại cười ha ha, giống như là vừa nghe thấy chuyện rất buồn cười.

Nhưng tiếng cười kia cũng động đến vết thương, khiến cho Vân Thiên Ca lại ho khan kịch liệt.

Qua một lúc lâu, hắn mới dừng lại, sau đó lặng lẽ mỉm cười: “Ngươi không chỉ tìm một mình ta đúng không? Nhưng ngươi sẽ không cho rằng vài ngũ phẩm hạ liên thủ là sẽ giết được hắn chứ? Đao pháp của hắn đã chạm đến Thiên quy đạo luật, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với chúng ta. Ngay cả phương diện sức mạnh, hắn cũng vượt qua chúng ta. Dù cho chúng ta lên cấp ngũ phẩm, cũng tuyệt đối không thể áp chế hắn.”

Kiếm Thị Phi nghe vậy thì sững sờ.

Hắn không ngờ Vân Thiên Ca lại kiêng kỵ Sở Hi Thanh như vậy.

Dường như sức chiến đấu của Sở Hi Thanh còn cao hơn hắn dự đoán.

Kiếm Thị Phi không trả lời, mà vỗ tay một cái: “Nếu như thêm bọn họ thì sao?”

Lúc này lại có vài tiếng bước chân rầm rầm truyền ra từ trong rừng rậm.

Vân Thiên Ca liếc mắt nhìn qua, phát hiện đó hai là cự nhân.

Một tên cao đến năm trượng, thân thể cao lớn khổng lồ, bắp thịt toàn thân cứng rắn như nham thạch, nhưng da thịt lại có dấu vết bị đốt cháy, một phần trong đó thậm chí còn tiếp cận thối rữa.

Một tên khác thì cao ba trượng, cầm một chiếc pháp trượng đầu rắn.

Con ngươi Vân Thiên Ca liền co rụt lại.

Đây là hai tên Dạ Lang tộc!

Tên Kiếm Thị Phi này, dám coi trời bằng vung mà liên thủ với Dạ Lang tộc?

“Đây là Thiên hộ Liệt Linh và tế ti Liệt của Dạ Lang tộc, bọn họ có thù oán với Sở Hi Thanh. Hai người bọn họ nói cho ta biết, một tháng này, Sở Hi Thanh đã đến núi Hỏa Đầu, Phong Huyết quật, lại đến Lôi Chấn cốc, tổng cộng tám nơi, vì vậy hắn nhất định sẽ đến núi băng Huyền Vũ.”

Kiếm Thị Phi nhìn ra ngoài phòng, giọng nói thản nhiên: “Chúng ta có thể bố trí cạm bẫy ở đó trước, khiến cho chúng ta đứng ở thế bất bại. Ngoài ra, hai người bọn họ còn nguyện ý trả giá tính mạng để kéo Sở Hi Thanh chết cùng.”

Vân Thiên Ca hơi biến sắc mặt, ánh mắt do dự.

Nhưng câu tiếp theo của Kiếm Thị Phi lại làm cho hắn kiên định.

“Vân huynh, ta nghe nói bí cảnh thời gian tầng ba chỉ có phạm vi ba trăm dặm. Ngươi cảm thấy một năm này, ngươi sẽ không gặp phải Sở Hi Thanh sao?”

Nội tâm Vân Thiên Ca trầm xuống.

Trừ phi hắn đồng ý rời khỏi bí cảnh thời gian vào hai tháng sau.

Bằng không hắn và Sở Hi Thanh nhất định sẽ gặp nhau, không phải Sở Hi Thanh chết thì chính là Vân Thiên Ca hắn vong!

Chương 954: Giá Nguyên (3)

Cùng thời gian đó, bên trong Bạch Hổ đường của Lục phiến môn ở thành Vọng An.

Bạch Hổ Hầu kéo thân thể uể oải, đi trở về nội viện Bạch Hổ đường.

Ngay khi vừa vào cửa viện, nàng nhìn thấy phu quân Tả Thanh Vân của mình đang ngồi trên băng đá ở trong sân.

Hắn để trần thân trên, ngưng thần xem một quyển sách.

Nếu Sở Hi Thanh ở đây thì nhất định sẽ cực kỳ kinh ngạc.

Bởi vì mấy tháng trước Tả Thanh Vân vẫn là dáng người gầy yếu, ngũ quan thanh tú, nhưng không ngờ bây giờ đã biến thành một đại hán đầy cơ bắp.

Hắn không chỉ cao lên rất nhiều, mà toàn thân đều là cơ bắp rắn chắc.

Bạch Hổ Hầu nhìn quyển sách một chút, liền thấy đây là Luận Võ Thần Cơ mới, nàng không khỏi lắc đầu: “Đang xem Thanh Vân Tổng Bảng? Lần này người bạn tri kỉ kia của người xếp hạng bao nhiêu?”

Khóe môi Tả Thanh Vân hơi cong lên, ngậm lấy vài phần kiêu ngạo: “71.”

“Ồ?” Bạch Hổ Hầu hơi nhíu mày vì bất ngờ: “Lần trước là hơn chín mươi đúng không? Vèo một cái mà leo hơn hai mươi hạng, tăng lên thật là nhanh.”

“Cũng không tính là nhanh, những chuyện hắn làm ở quận Tú Thủy, giờ đã vang danh Giang Nam rồi.”

Tả Thanh Vân tiếp tục xem quyển sách trong tay: “Huống hồ, cách đây không lâu hắn còn đánh bại Sở Mính, một đao chém Chúc Không Minh hạng 6 Thần Tú Thập Kiệt kiếm. Ta còn cảm thấy hạng 71 này vẫn quá thấp!”

“Không thấp, hạng 71 đã là thiên trụ trong tương lai rồi.”

Bạch Hổ Hầu thấy buồn cười: “Có điều, người xếp hạng 71 Thanh Vân Tổng Bảng cũng không phải ngươi, ngươi kiêu ngạo cái gì?”

“Đây chính là bạn tri kỉ của ta, hắn có thành tựu như vậy, ta tự nhiên mừng thay cho hắn.”

Tả Thanh Vân hừ một tiếng, sau đó ánh mắt đọng lại, nhìn Bạch Hổ Hầu: “Đúng rồi, Lục phiến môn nói thế nào về chuyện của Hi Thanh?”

“Việc này vẫn chưa xong.” Bạch Hổ Hầu hít một hơi, ngồi xuống đối diện Tả Thanh Vân: “Sở Hi Thanh giết chóc qua nhiều ở quận Tú Thủy, ít nhất có chín vị tổng bộ đầu và phó tổng bộ trực tiếp hoặc gián tiếp chết trong tay hắn. Nội bộ Lục phiến môn rất tức giận, ta không ép được.”

“Nhưng ngươi đã đáp ứng với ta.” Tả Thanh Vân nhất thời nhướng mày lên: “Huống hồ, vụ án của Sở Hi Thanh vốn là do nghịch tặc Tư Không Thiện vu oan, Hình bộ đã sửa án lại cho Sở Hi Thanh rồi. Hơn nữa hắn bây giờ là Huyết Nhai dự bị của Vô Tướng thần tông, Lục phiến môn các ngươi dám động đến hắn?”

“Có gì mà không dám động? Lục phiến môn chúng ta phải sợ các tông môn đại phái đó sao? Chỉ cần là phạm pháp, dù là tông chủ một tông thì chúng ta cũng sẽ nghĩ biện pháp bắt về quy án.”

Bạch Hổ Hầu hừ nhẹ một tiếng, sau đó bất đắc dĩ nói: “Ta vốn đã sắp giải quyết được chuyện này. Nhưng bên phía Hình bộ lại có tin tức muốn phúc thẩm (tra lại) lại vụ án này, có người nói là Hình bộ Tả thị lang Sở Như Lai tự mình thúc đẩy.”

“Ngoài ra, mấy phó tổng bộ chết đều là người của Chu Tước đường, Chư Tước Hầu cũng muốn đòi công bằng cho thuộc hạ, ta không tiện ngăn cản. Tính tình của nàng nóng như lửa, nếu như ta ngăn cản, chỉ sợ sẽ phản tác dụng.”

Tả Thanh Vân không nói lời nào, hắn trực tiếp khép sách lại, mặc áo vào, bước thẳng về trong phòng.

Bạch Hổ Hầu nhíu mày thành hình chữ xuyên: “Ngươi muốn đi đâu? Hôm nay ngươi đã luyện tập chưa?”

“Không luyện!” Tả Thanh Vân đẩy cửa đi vào, cười lạnh nói: “Sau này cũng không luyện nữa, ta luyện cũng không trở thành cao thủ được, cần gì phải khổ sở luyện thể làm gì?”

Bạch Hổ Hầu chỉ cảm thấy đau đầu.

Nàng hiểu rõ tính cách của Tả Thanh Vân, biết Tả Thanh Vân đang oán nàng không làm tốt, sinh lòng giận dỗi với nàng.

Mấu chốt là tính cách của tên này còn quật cường như trâu.

Chuyện hắn không muốn làm, ngươi có ấn đầu hắn thì hắn cũng không làm.

Trước kia, nàng dùng Sở Hi Thanh làm thẻ đánh bạc, khiến cho Tả Thanh Vân tu luyện pháp môn luyện thể của nhà nàng.

Bây giờ nàng lại không giữ lời với Tả Thanh Vân.

Hắn cảm giác mình bị lừa, chỉ sợ là sẽ không chịu luyện tiếp.

Bạch Hổ Hầu hơi suy nghĩ, liền nhẹ nhàng nói: “Lần này là ta không đúng, đáp ứng ngươi rồi lại không làm được. Nhưng mà ngươi vẫn phải tiếp tục luyện bộ Thần Diễn Bát Pháp này. Hơn nữa trong vòng hai năm, nhất định phải luyện đến tầng thứ mười hai.”

Tả Thanh Vân ở trong phòng nghe thấy câu này, không khỏi cười gằn một tiếng.

Hắn không muốn luyện nữa.

Nữ nhân này có thể làm cho hắn luyện thêm nửa khắc thì coi như hắn thua. . .

Tả Thanh Vân dứt khoát nằm xuống giường, nghĩ thầm từ hôm nay trở đi ta sẽ là con cá chết.

Nhưng câu nói tiếp theo của Bạch Hổ Hầu, lại làm cho hắn sững sờ.

“Hơn nữa, ai nói ngươi không thể trở thành cao thủ? Thanh Vân, nếu như trong vòng hai năm, ngươi luyện bộ Thần Diễn Bát Pháp này đến tầng thứ mười hai, lập tức có thể leo lên nhị phẩm thượng, bước vào Địa Bảng.”

Tả Thanh Vân chỉ cảm thấy cực kỳ hoang đường.

Hắn tức giận đến mức bật cười: “Ngươi cho rằng ta là kẻ ngu xuẩn? Dù là Nhân Tiên đan trong truyền thuyết, cũng không thể để một võ tu thất phẩm trực tiếp bước vào nhị phẩm. Tả Thanh Vân ta không thông minh lắm, nhưng cũng không phải không có não, mà để ngươi lừa như vậy.”

Chương 955: Giá Nguyên (4)

“Ta không lừa ngươi.” Bạch Hổ Hầu lắc đầu: “Nhân Tiên đan không làm được, nhưng thế gian này có rất nhiều kỳ công dị pháp. Thanh Vân ngươi đã nghe nói đến Giá Nguyên đại pháp chưa?”

“Giá Nguyên đại pháp? Chưa từng nghe qua.” Giọng nói Tả Thanh Vân cứng rắn, không chút khách khí.

“Đây là một loại pháp môn tái giá, có thể chuyển nguyên công tu vị của bản thân cho người khác.”

Bạch Hổ Hầu ở ngoài sân hơi nhếch miệng: “Mà ta bây giờ, muốn chuyển Tiên Thiên Thần Tân đại pháp của ta cho ngươi.”

Tả Thanh Vân nghe vậy, nhất thời nhảy dựng lên: “Ngươi điên rồi à? Tại sao phải chuyển tu vị sang cho ta?”

Lúc này, cửa phòng bị mở ra, Bạch Hổ Hầu đẩy cửa đi vào phòng. Sau đó nàng mở vạt áo, xé yếm ra ngay trước mặt Tả Thanh Vân.

“Thanh Vân, ngươi nhìn thân thể của ta.”

Tả Thanh Vân vô thức chuyển mắt qua chỗ khác, sau đó lại liếc trộm một cái.

Kết hôn lâu như vậy rồi, hắn và Bạch Hổ Hầu vẫn chưa ở chung phòng, cũng chưa từng nhìn thấy thân thể của nàng.

Sau đó, Tả Thanh Vân lại biến sắc mặt.

Chỉ thấy trên thân thể mềm mại của Bạch Hổ Hầu tràn đầy các vết thương đẫm máu và những vết máu ứ đọng.

Hắn lấy làm kinh hãi: “AI làm ngươi bị thương đến mức này?”

“Là chính ta, là Tiên Thiên Thần Tân đại pháp của ta.”

Bạch Hổ Hầu khép vạt áo lại, cười tự giễu một tiếng: “Ta tu luyện Tiên Thiên Thần Tân đại pháp, nó là pháp môn hệ Kim đỉnh cấp trên thế gian này. Uy lực của nó vô cùng to lớn, được xưng là lực sát thương số một hệ Kim. Nhưng Tiên Thiên Thần Tân đại pháp lại có một tai hại, nó thực sự quá sắc bén, quá bá đạo, sắc bén và bá đạo đến mức sẽ phá hoại bản thân.”

“Vì vậy, từ khi Bạch Hổ đường thành lập đến giờ, có rất ít người tu luyện công pháp này đến nhất phẩm. Bởi vì bọn họ không thể chịu nổi môn công pháp này, trước khi vào nhất phẩm thì đã bỏ mình rồi. May mắn chính là, các đời Bạch Hổ Hầu trước kia đã tìm được một pháp môn tiêu trừ tai hại của môn công pháp này. Đó chính là chuyển Tiên Thiên Thần Tân đại pháp ra ngoài, sau đó bản thân lại tu lại lần nữa, khi đó mới có thể đại thành.”

Nàng vừa dứt lời, liền dùng ánh mắt ôn nhu để nhìn Tả Thanh Vân: “Hiện ta ta đã đến cực hạn. Nếu như trong vòng hai năm mà không thể tái giá công pháp này, nhất định sẽ thất khiếu chảy máu, thủng trăm ngàn lỗ mà chết.”

Vẻ mặt Tả Thanh Vân không khỏi ngẩn ngơ.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Bạch Hổ Hầu nhu nhược và yếu đuối như vậy.

Sau đó, Tả Thanh Vân lại nhíu mày: “Nhưng vì sao lại là ta? Người khác không được sao?”

“Ngươi là phu quân ta, ta không tái giá công pháp cho ngươi, lẽ nào lại chuyển cho người khác?”

Bạch Hổ Hầu trừng mắt một cái.

Nàng nghĩ thầm, nếu mình nói thẳng với Tả Thanh Vân, tuy thiên phú của hắn kém, nhưng lại là Thái Dịch Chi Thể mà thế gian khó gặp, thì Tả Thanh Vân nhất định sẽ không thoải mái.

“Sau khi ta tái giá công pháp thì sẽ hết sức suy yếu, vì vậy nhất định phải tìm một người đáng tin cậy để bảo vệ ta tu luyện lại. Hiện tại, ngươi chính là người mà ta tin tưởng nhất trên thế gian này. Muốn nói đến giữ lời hứa, có ai có thể so với phu quân Tả Thanh Vân của ta?”

Tả Thanh Vân nghĩ thầm vậy thì cũng chưa chắc.

Muốn nói đến nhân phẩm, vị Sở lão đệ kia của hắn mới là người đứng đầu, còn hơn hắn mấy bậc.

Lúc này, trên mặt của hắn lại hiện lên vài phần chần chờ do dự.

Hắn vừa mới thề là sẽ không tu luyện Thần Diễn Bát Pháp rách nát gì đó nữa.

Dù môn công pháp này có thể để hắn bước vào nhị phẩm thật, thì Tả Thanh Vân hắn cũng sẽ không động lòng.

Nam nhân đã nói thì phải giữ lời!

“Nếu như người kế thừa Tiên Thiên Thần Tân đại pháp của ta, cũng sẽ tiếp nhận chức Bạch Hổ Hầu của ta. Khi đó ngươi muốn sử dụng chức quyền Bạch Hổ thần bộ để trông nom huynh đệ của ngươi, vậy không ai có thể ngăn cản.”

Bạch Hổ Hầu nhìn trộm vẻ mặt của Tả Thanh Vân, phát hiện tên này vẫn còn đang chần chờ.

Bạch Hổ Hầu chỉ cảm thấy khó chịu trong ngực.

Nếu như người ngoài biết bản thân có hi vọng một bước lên trời, trực tiếp vào nhị phẩm, vậy còn không phải sướng đến phát rồ sao!

Cái tên này thì còn do dự nữa!

Bạch Hổ Hầu liền tỏ vẻ buồn bã, lời nói hàm chứa u buồn đau thương, đi ra đến cửa: “Nhưng ta sẽ không ép buộc ngươi, nếu như ngươi không thích, hoặc là ghét tu luyện quá vất vả, vậy cũng tùy ngươi.”

“Môn Giá Nguyên đại pháp kia phải tiếp xúc cơ thể. Mà nữ nhân Cao Sơn tộc chúng ta lại rất coi trọng trinh tiết. Nếu ta đã gả cho ngươi, thì sẽ không tiếp xúc cơ thể với nam tử khác. Hai năm sau, ngươi tìm một chỗ tốt để chôn ta là được.”

Tả Thanh Vân nghe đến đây thì chỉ cảm thấy đau răng.

Nữ nhân này ra vẻ đáng thương cho ai xem? Giả bộ oan ức, giả bộ nhu nhược yếu đuối mà còn không giống nữa kìa, quá giả!

“Được rồi được rồi!”

Tả Thanh Vân lại xé áo ở trên người mình, lộ ra bắp thịt cường tráng, đồng thời bước nhanh ra ngoài cửa: “Ta luyện, ta luyện còn không được sao?”

Bạch Hổ Hầu thì lại nhìn bóng lưng của Tả Thanh Vân, trong mắt hiện lên một tia đắc ý.

Chương 956: Thăng cấp

Ngay khi Kiếm Thị Phi đi tìm Vân Thiên Ca để bàn chuyện liên thủ, Sở Hi Thanh đã chạy đến một nơi cách Hắc Hải một trăm năm mươi dặm về phía nam, tìm thấy nơi sản xuất linh dược mà Tần Mộc Ca nói.

Nơi Tần Mộc Ca phát hiện, là một nơi có lực lượng thời gian và không gian rất hỗn loạn, chung quanh còn có hiện tượng không gian đứt gãy.

Vì vậy, người không có thiên phú loại không gian và thời gian, thì rất khó phát hiện ra nơi này.

Nó chỉ lộ tung tích khi mưa đen cuồng bạo nhất.

Sở Hi Thanh không thể không chống đỡ mưa đen cuồng bạo, vỗ hai cánh Bạch Hổ để phi hành, đồng thời quan sát bốn phía chung quanh.

Thật ra thì với tu vị của hắn bây giờ, còn lâu mới đến trình độ bỏ qua cơn mưa đen xối xả này.

May mắn là Sở Hi Thanh tìm thấy một cái áo tơi cấp độ lục phẩm hạ trong đám chiến lợi phẩm ngày hôm qua.

Cấp bậc của cái áo tơi này hơi thấp, cũng không hỗ trợ được gì cho Sở Hi Thanh, nhưng lại có thể tránh nước, là một món pháp khí chuyên dùng để đối kháng với pháp thuật và võ đạo hệ thủy.

Nó có thể để cho Sở Hi Thanh không cần lo lắng đến những hạt mưa màu đen trí mạng này, giúp hắn toàn lực di chuyển và tìm kiếm.

Theo thời gian trôi qua, mưa đen bắt đầu yếu dần.

Trong lòng Sở Hi Thanh thấy hơi thất vọng.

Xem ra hôm nay không tìm được rồi, chỉ có thể chờ đến ngày mai, chờ mưa rơi xuống thì lại tiếp tục tìm kiếm.

Nhưng khi bóng người của Sở Hi Thanh lướt qua một dòng suối màu máu đang chảy xiết, thì thần sắc hắn hơi động.

Thân hình của hắn bỗng nhiên bay thẳng lên, nhảy lên một cây Huyết tùng cao khoảng sáu mươi lăm trượng.

Đây là cây Huyết tùng cao nhất trong phạm vi ba mươi dặm quanh đây, là nơi có tầm nhìn tốt nhất ở khu vực bình nguyên này.

Sở Hi Thanh kích hoạt năng lực 'Động Sát' của Thái Thượng Thông Thần, nhìn xuyên qua tầng mưa đen kia để tìm kiếm bốn phía, không lâu sau, ánh mắt của hắn liền sáng ngời. Hắn trông thấy một chút dị thường ở phía đông nam.

Một ít nước mưa mưa rơi xuống bên đó, giống như gặp phải cản trở gì đó mà rơi về phía bên cạnh.

Hiệu quả khá giống với cơn mưa gặp phải mái nhà pha lê, không giống chính là 'mái nhà pha lê' này không có quy tắc, mà lại chằng chịt tán loạn, rất khó phân biệt.

Sở Hi Thanh dứt khoát vỗ cánh bay về phía bên đó.

Bay khoảng tầm bảy dặm, hắn liền giảm tốc độ.

Nơi này tràn đầy lực lượng thời gian và không gian bất quy tắc, nếu như không cẩn thận mà chạm phải, nhẹ thì gãy tay gãy chân, nặng thì tan xương nát thịt.

May mắn chính là, lúc này có nước mưa giúp hắn phân biệt.

Sở Hi Thanh trợn to mắt, cẩn thận quan sát và né tránh. Mãi đến tận mười mấy hơi thở sau, trước mắt của hắn sáng ngời.

Trước mắt hắn vẫn là một mảnh rừng cây rậm rạp, phạm vi chỉ khoảng bốn dặm. Nhưng lại là một mảnh trời quang, cả mảnh rừng cây hoa thơm chim hót, thậm chí còn có từng sợi từng sợi ánh mặt trời xuyên thấu mà vào, hoàn toàn khác biệt với cảnh mưa rơi tầm tã ở bên ngoài, hoàn toàn là hai thế giới.

Sở Vân Vân từng nói, nơi này có thể là một cửa ra vào, là một đường hầm chưa bị phát hiện.

Sở Hi Thanh lại không để ý đến mấy thứ này, hắn chỉ quan tâm bí dược của mình.

Khi Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn bốn phía, lập tức hưng phấn như điên.

Thần Dương hoa và Huyền âm thảo ở nơi này, mỗi loại có tận hơn ba mươi gốc, không chỉ đều trưởng thành, mà phẩm chất còn là đỉnh cấp nhất.

Tài liệu chính của bí dược cấp độ lục phẩm thượng và ngũ phẩm hạ cũng có sáu đến tám gốc, nhưng tiếc là chúng vẫn chưa trưởng thành.

Tần Mộc Ca tiến vào bí cảnh thời gian từ mười mấy năm trước.

Dựa theo tốc độ thời gian bên trong bí cảnh, lúc này mới qua khoảng hai trăm năm.

Những tài liệu chính của bí dược ngũ phẩm hạ như Thần Tâm nấm, ít nhất phải năm mươi năm nữa mới có thể đến kỳ trưởng thành.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn bốn phía, tìm một chỗ có Linh lực mạnh nhất, liền khoanh chân ngồi xuống tu luyện.

Tốc độ tu hành của Sở Hi Thanh trong bí cảnh rất nhanh.

Hắn vốn cần ít nhất bốn tháng rưỡi nữa mới có thể tu luyện đến thất phẩm thượng đỉnh phong.

Bây giờ Sở Hi Thanh ở trong bí cảnh, lại mượn các đan dược tu hành đỉnh cấp nhất.

Hiệu quả tu luyện của khoảng thời gian một tháng ngắn ngủi này, lại tương đương với ba tháng ở bên ngoài.

Sở Hi Thanh vẫn cần nửa tháng nữa, mới có thể đưa Vô Tướng công lên đến viên mãn.

Sở Hi Thanh vốn còn hơi lo lắng có người phát hiện nơi này, hắn lại phải bỏ thời gian ra để đi tìm Thần Dương hoa và Huyền âm thảo.

Đến giờ phút này thì trái tim của hắn mới trở về chỗ cũ.

Hắn có thể an tâm tu luyện ở đây, chờ đến khi mình lên cấp mới thôi.

Nửa tháng tiếp theo, Sở Hi Thanh sinh hoạt rất có quy luật.

Khi bên ngoài có mưa thì hắn bắt đầu tu hành Vô Tướng công, tu hành Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, sau đó là ngủ.

Chương 957: Thăng cấp (2)

Sở Hi Thanh ngủ tận chín canh giờ rưỡi một ngày.

Hắn tu luyện Thần Phong Minh Kính Đao, luyện Mị Ảnh Vân Tung, luyện Thần Lôi Động Chân Chỉ, luyện Cửu Luân thần ấn ở trong mơ.

Tốc độ tu hành Cửu Luân thần ấn của Sở Hi Thanh cực nhanh.

Ngày thứ bảy thì hắn đã tu luyện đến tầng thứ sáu, lực lượng thần thức lại tăng lên.

Chín ngày sau, Sở Hi Thanh đột nhiên có đốn ngộ, Thần Lôi Động Chân Chỉ và Tam Tương võ ý đều tăng lên đến tầng thứ chín.

Ngoài ra, hắn còn tập luyện thực chiến nữa.

Trong võ đạo bảo khố của Sở Hi Thanh có thêm một loại thẻ, tên là thẻ thực chiến giả lập Tần Mộc Ca lục phẩm thượng. Cần 10 điểm huyết nguyên một tấm, có thể dùng một tháng.

Hắn phát hiện mình luyện đánh đơn thì tấm thẻ này là đủ rồi.

Tần Mộc Ca có thể mô phỏng ra bảy đến tám phần võ học trong thiên hạ, còn tinh thông hai đến ba phần mười trong đó, có thể nói vô cùng mạnh mẽ.

Nửa canh giờ còn lại thì là thời gian Sở Hi Thanh làm mới võ đạo bảo khố.

Hắn lại quét ra huyết mạch Lôi Sinh thú cấp năm, bỏ ra 300 điểm huyết nguyên của hắn.

Cái này có thể để cho Bạch Tiểu Chiêu chuyển hóa thành Thừa Hoàng.

Đáng tiếc là bây giờ Bạch Tiểu Chiêu không ở bên cạnh hắn, Sở Hi Thanh chỉ có thể đổi rồi tạm thời gửi vào kho chứa đồ.

Khi Sở Hi Thanh tập trung tu luyện, tiểu Tóc Húi Cua lại chơi rất vui vẻ.

Mảnh không gian này không có ai khác, mặc kệ nó chơi đùa thế nào thì cũng không lo bị phát hiện.

Thỉnh thoảng tiểu Tóc Húi cua còn chạy ra ngoài khu vực này để chơi đùa.

Khi nó vui vẻ thì còn ngậm lấy vài con mồi loại hình nhỏ như thỏ hoặc gà rừng trở về, cải thiện bữa ăn cho Sở Hi Thanh.

Phần lớn động vật trong bí cảnh đều nhiễm độc tố và thần huyết, không thể ăn ngay.

Chỉ có dùng gỗ Huyết tùng trăm năm để hun đốt, lại xử lý bằng phương pháp đặc thù, khi đó mới có thể ăn.

Trù nghệ của Sở Hi Thanh cũng không tệ, mà hắn cũng biết phương pháp xử lý độc tố và thần huyết.

Chỉ tiếc là tiểu Tóc Húi cua vẫn chưa có thân thể thực.

Tuy rằng nó trông mà thèm, nhưng lại không hưởng thụ được. Chỉ có thể tha thiết chờ mong mà nhìn Sở Hi Thanh ăn, còn tò mò không thôi.

Nửa tháng sau.

Khi bên ngoài đang mưa tầm tã, trên mặt Sở Hi Thanh bỗng nhiên hiện lên vẻ vui mừng.

Hắn đã cảm giác được chân nguyên của mình dồi dào như muốn tràn ra, khí cơ trên người cũng muốn tràn ra ngoài.

Đây chính là dấu hiệu của Vô Tướng công tầng bảy viên mãn.

Sở Hi Thanh lập tức đứng dậy, đi hái hai cây Thần Dương hoa và hai cây Huyền âm thảo mà hắn vừa ý.

Sở Hi Thanh không dùng phần linh dược mà Chu Lương Thần chuẩn bị cho hắn.

Nói đến phẩm chất, thì linh dược ở bên trong này càng tốt hơn, càng tinh khiết hơn.

Sau đó, hắn dùng một khối Thanh Dứu thạch không dễ bị đốt nứt để làm một lò luyện đan giản dị. Lại dùng gỗ Huyết tùng làm củi, bắt đầu nhóm lửa.

Sau khi Vô Tướng công bước vào tầng thứ tám, phương pháp phối chế bí dược đột nhiên có thêm một bước ‘Đốt luyện’.

Vì vậy Vô Tướng thần tông mới yêu cầu tất cả đệ tử ký danh đều phải học qua về phương pháp luyện đan.

May mắn là phương pháp phối chế bí dược Vô Tướng công tầng tám tương đối đơn giản, Sở Hi Thanh cũng từng cố tình tìm hiểu về phương diện này.

Hắn cẩn thận từng li từng tí, bận rộn khoảng tầm nửa canh giờ.

Đám linh dược bị hắn lục tục đưa vào đan lô kia, đã bắt đầu chuyển hóa thành nước thuốc hai màu sền sệt.

Tầng trên của nước thuốc này là màu đỏ rực, tầng dưới là màu ngọc bích, cả hai đều óng ánh long lanh.

Lúc này, không chờ Sở Hi Thanh nói cái gì, tiểu Tóc Húi cua đang đứng ở cách đó không xa đã cực kỳ hưng phấn mà nhảy vào trong cơ thể hắn.

Sở Hi Thanh thì lại vận chuyển chân nguyên, há miệng hút nước thuốc hai màu sền sệt kia vào trong miệng.

Lúc này, trong cơ thể của hắn đã chấn động ầm ầm, một thân chân nguyên bộc phát như núi lửa, hóa thành hỏa diễm không màu mà bốc cháy hừng hực.

Theo phong ấn trong huyết mạch của Sở Hi Thanh bị phá vỡ.

Xương cốt của hắn phát ra những âm thanh 'lách cách', một thân máu thịt, kinh mạch, cốt tủy đều đang không ngừng xé nát rồi khép lại.

Sở Hi Thanh lại ghét biến hóa này còn chưa đủ mạnh.

Hắn muốn thu được chỗ tốt lớn nhất trong lần lên cấp này.

Sở Hi Thanh nhìn về phía mấy chữ Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (tầng bảy) trong bảng nhân vật của mình, lúc này lại có hai đoạn tin tức xuất hiện trong đầu óc của hắn.

---Có dùng 34 điểm huyết nguyên để tăng Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân lên viên mãn hay không?

---Có dùng 150 điểm huyết nguyên để tăng Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân lên tầng tám hay không.

Sở Hi Thanh bây giờ vẫn chưa thể luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân lên đến tầng bảy viên mãn.

Hắn lập tức lựa chọn đồng ý.

Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân cũng không phải nguyên công gốc rễ của hắn, chỉ là công pháp phụ tu, vì vậy trong quá trình tu hành, không cần mượn bí dược để mở phong ấn huyết mạch.

Cũng vì thế mà Sở Hi Thanh không lo lắng tương lai sẽ bị người khác đánh gãy 'móng nhà'.

Chương 958: Thăng cấp (3)

Lúc này, biến hóa trong cơ thể Sở Hi Thanh càng ngày càng kịch liệt.

Phong ấn tại nơi sâu xa trong cơ thể hắn, tựa như đang càng ngày càng bị xé ra to hơn.

Làm cho máu thịt trong cơ thể hắn tiếp tục tan vỡ rồi lại khép lại, cứ tuần hoàn như vậy.

Nếu là trước kia, tình hình này vẫn có chút nguy hiểm.

Một khi tốc độ khép lại của Sở Hi Thanh không theo kịp, toàn thân hắn sẽ biến thành một đống máu thịt bùn nhão.

Nhưng Sở Hi Thanh bây giờ đã có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, khí huyết dài lâu, Huyết nguyên vô tận, Thiên Thu không phai mờ, vạn cổ bất diệt!

Lúc này, tiểu Tóc Húi cua trong cơ thể hắn cũng đang phát sinh biến hóa.

Một bộ phận máu tươi trong cơ thể Sở Hi Thanh, còn cả giọt tinh huyết Nhai Tí mà nó hấp thu từ mấy tháng trước, tất cả đều dung nhập vào nơi xâu xa trong linh chất của nó, sau đó diễn hóa ra thành hình dạng của trái tim.

Một con Nhai Tí thuần huyết mới được sinh ra, bình thường sẽ trải qua giai đoạn thai nhi ở trong cơ thể mẹ. Mãi đến tận khi sinh thì mới tiến vào giai đoạn con non.

Tại thời điểm này, thường thì chúng sẽ đạt đến lục phẩm.

Tiểu Tóc Húi cua lại không giống với Nhai Tí bình thường, nó là Sát linh do sát lực của thần binh hóa thành.

Tần Mộc Ca nói gốc rễ của nó bắt nguồn từ mấy giọt máu mà Binh Thần – Lê Tham hòa vào trong thần binh, trải qua không biết bao nhiêu vạn năm uẩn nhưỡng, cảm nhận linh căn thiên địa, huyền bí của vũ trụ, lại hòa vào đao ý của thần bình, cuối cùng hóa thành hình ảnh Nhai Tí.

Vì vậy, nhất định phải đến giai đoạn lục phẩm thì nó mới có thể mượn ngoại lực để đắp nặn hình thể.

Nhưng chuyện này cần thời gian rất dài.

Vì thế thân thể của tiểu Tóc Húi cua vẫn phải nghỉ ngơi trong cơ thể của Sở Hi Thanh một thời gian.

Thai nhi của nó sẽ giấu bên trong ổ bụng của Sở Hi Thanh, sau đó nơi này sẽ nhô lên, mãi đến khi tiểu Tóc Húi cua sinh ra mới thôi.

Sau khi Sở Hi Thanh cảm ứng một lát rồi không nói gì.

Hay lắm! Xem ra mình nhất định phải làm phụ nữ có thai một thời gian, nói không chừng còn phải sinh mổ!

Sau này, mặc kệ là trên luân lý hay là sinh lý, thì hắn đều là ‘phụ thân’ của tiểu Tóc Húi cua.

Trong lòng Sở Hi Thanh cảm thấy hơi dị dạng.

Nhưng nếu bảo hắn đưa tiểu Tóc Húi cua cho người khác, để người khác đẻ thuê cho hắn, thì hắn nhất định không chịu.

Phải biết, không biết có bao nhiêu võ tu cao phẩm trên thế giới này muốn làm cha mẹ của tiểu Tóc Húi cua mà còn không được.

Đây chính là cơ duyên có thể giúp người đánh vỡ giới hạn người và thần, xung kích Siêu Phẩm.

Bảy canh giờ sau, chân nguyên đang sôi trào trong cơ thể Sở Hi Thanh rốt cuộc cũng đã ổn định lại.

Sở Hi Thanh hơi cảm ứng tình trạng trong cơ thể một phen, rồi bắt đầu dùng điểm huyết nguyên để làm mới võ đạo bảo khố.

Dựa theo kinh nghiệm của hắn.

Mỗi khi tu vị của hắn tăng lên, hệ thống ba ba nhất định sẽ ra sức một trận, sẽ có không ít thứ tốt trong võ đạo bảo khố.

Tình huống tiếp theo cũng đúng như dự đoán của hắn.

Sau khi Sở Hi Thanh làm mới năm trăm lần, liền có hai hai thiên phú huyết mạch.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết thất giai: Cần 540 điểm huyết nguyên để đổi.

Thuần Dương cửu giai: Cần 450 điểm huyết nguyên để đổi.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết giai đoạn thứ bảy, từ giới thiệu thì không có bất kỳ biến hóa nào.

Nhưng Sở Hi Thanh lại cảm nhận được rõ ràng, ‘Bàn Cổ chi tâm’ (trái tim Bàn Cổ) trong cơ thể hắn to hơn một vòng.

Nguyên khí tràn ra từ trong Bàn Cổ chi tâm cũng càng nhiều hơn.

Nếu như trước kia là một dòng sông, vậy bây giờ là ba đến năm dòng sông hội tụ lại một chỗ.

Thuần Dương giai đoạn thứ chín thì lại có thêm một năng lực mới.

Thuần Dương giai đoạn thứ chứ: Trên trụ cột vốn có, vĩnh viễn gia tăng gấp đôi sức mạnh, năm phần mười chân nguyên, năm phần mười lực lượng nguyên thần, bốn phần mười tất cả tố chất thân thể. Trong cơ thể sinh sôi lực lượng Thuần Dương, cuồng phong và lôi đình, nắm giữ lực lượng Thiếu Dương, Dương Minh và Thái Dương, cần 450 điểm huyết nguyên để đổi.

Thái Dương: Tăng tất cả tố chất tu luyện công pháp hệ Dương, hòa lực lượng Dương viêm vào tất cả võ đạo hệ Dương, loại bỏ và áp chế tất cả tai họa. Dưới ánh mặt trời và trăng sáng, có thể gia tăng tốc độ xuất thủ và thân pháp (dựa vào phương vị của ánh mặt trời và trăng sáng, phạm vi cường hóa từ ba phần mười đến gấp đôi).

Lúc này, bảng nhân vật của Sở Hi Thanh đã phát sinh biến hóa vô cùng to lớn.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Lục phẩm hạ (siêu thiên kiêu).

Võ đạo: Thần Phong Minh Kính Đao (tầng chín), Mị Ảnh Vân Tung (tầng chín), Thần Lôi Động Chân Chỉ (tầng chín), Cửu Luân thần ấn (tầng sáu).

Võ ý: Nhai Tí chân ý (tầng mười), Tam Tương võ ý (tầng chín).

Nguyên công: Vô Tướng công (tầng tám / Lục phẩm hạ), Cửu Luyện

Cực Nguyên Tử Kim Thân (tầng tám).

Điểm huyết nguyên: 1964,3.

Thiên phú: Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (thất giai), Nhai Tí (cửu giai), Thần Thương (lục giai), Táng Thiên (lục giai), Thuần Dương (cửu giai), Thái Thượng Thông Thần (cửu giai), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (bát giai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (bát giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, cộng sinh (tam giai), Lê Tham chi môn.

Tuổi thọ: 435 ngày.

Chương 959: Thăng cấp (4)

Sở Hi Thanh nhìn màn hình huỳnh quang hư ảo trước mắt, khóe môi không khỏi cong lên.

Sau khi nguyên công tiến vào lục phẩm, hắn đã có thực lực đối kháng với ngũ phẩm.

Mười mấy ngày tiếp theo, tố chất thân thể của hắn còn tiếp tục được cường hóa.

Đến khi đó, dù là sức mạnh, thân pháp hay là tốc độ đao, thì hắn đều không rơi vào thế yếu.

Chỉ tiếc là, thứ mà Sở Hi Thanh thèm bây giờ là Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân cửu giai lại chưa từng xuất hiện.

Sở Hi Thanh quét hơn ba mươi điểm huyết nguyên rồi liền từ bỏ.

Lúc này cách thời gian mấy người Chu Lương Thần hoàn thành chuyện ghép Chân ý Đồ còn phải nửa tháng.

Hắn chuẩn bị chậm rãi quét, từ từ quét trong nửa tháng này.

Dựa theo Sở Hi Thanh dự đoán.

Nếu hắn muốn nghiên cứu kiếm chiêu hoàn chỉnh, muốn ứng phó với ba Chúc Cầu kia, nhất định phải có Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân cửu giai.

Cứ mỗi khi thiên phú huyết mạch tăng lên ba cấp thì sẽ xuất hiện biến hóa vô cùng lớn, còn thức tỉnh năng lực mới.

Điều này có thể khiến cho Sở Hi Thanh nắm giữ lực lượng thời gian mạnh mẽ hơn, hiểu biết nhiều hơn về nó.

Đến khi đó khẳng định là vẫn không thể đánh lại ba con Chúc Cầu kia, nhưng sẽ không bị chúng nó nghiền ép giống như lần trước.

. . .

Nửa ngày sau, khi Sở Hi Thanh trở lại bên bờ Hắc Hải, quả nhiên là Chu Lương Thần và Bạch Tiểu Chiêu vẫn đang bắt cá ở trong hồ.

Lãnh Sát Na cũng đang giúp đỡ, hiệu suất giết cá của vị Sát Na Kiếm này cực cao, vung kiếm lên là có thể giết một mảng lớn.

Kiếm pháp của hắn là Thần Hư Cửu Cung Kiếm, nắm giữ một loại lực lượng không gian, vì vậy hắn hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi nước trong hồ, kiếm khí cực kỳ chuẩn xác.

Chỉ là tiến độ của bọn họ vẫn chậm hơn dự tính của Sở Hi Thanh.

Chân Ý Đồ của Hắc Hải cũng có chín tấm.

Chu Lương Thần chỉ mới ghép được hai bức đồ hoàn chỉnh, bảy bức còn lại vẫn nằm trong trạng thái tàn khuyết, ngay cả đường viền còn không có.

Tuy nhiên, theo Sở Hi Thanh trở về, tiến độ của bọn họ bắt đầu tăng mạnh.

Sở Hi Thanh không thể nhìn những vảy cá nhưng, cũng không thể tiếp xúc gần với Lỏa Lý ở trong hồ.

Dù hắn chỉ liếc mắt nhìn hoa văn trên vảy cá kia, cũng sẽ khiến ba con Chúc Cầu kia chạy đến.

Sở Hi Thanh lại có thể bắt cá.

Hắn để Chu Lương Thần tập trung ghép tranh, còn mình thì niêm phong năm giác quan, chỉ dùng thần thức để cảm ứng chung quanh, rồi hóa thân thành cuồng nhân giết cá ở dưới đáy hồ.

Phàm là có Lỏa Lý bơi đến phạm vi trăm trượng quanh người hắn, thì đều bị hắn dùng lực lượng lôi đình đánh chết.

Bên bờ phía nam của Hắc Hải cũng đã có một núi Lỏa Lý, theo thời gian trôi qua, núi cá này càng ngày càng to hơn, cũng hấp dẫn rất nhiều yêu thú mạnh mẽ ở quanh đó.

Nửa tháng sau, Chu Lương Thần rốt cuộc cũng hoàn thành bức Chân Ý Đồ thứ chín.

Hắn dùng chín tấm da yêu thú lục phẩm làm trụ cột, xếp những vảy cá kia lên trên đó, ghép lại thành chín bức đồ hoàn chỉnh.

Lúc này, Chu Lương Thần đã mệt mỏi đến kiệt sức.

Vì tăng tốc độ hoàn thành, một tháng qua hắn không chỉ không tu luyện võ đạo, mà thậm chí còn không nghỉ ngơi tốt.

Đến cuối cùng, Chu Lương Thần phải mượn đan dược để chống đỡ.

Cho nên khi tấm vảy cá cuối cùng được khảm lên da thú, Chu Lương Thần liền không chịu được nữa, trực tiếp ngã xuống mặt đất mà ngủ say như chết.

Sở Hi Thanh cũng không xem mấy bức Chân Ý Đồ kia, hắn cuộn chín bức đồ lại, sau đó quấn ở phía sau người.

Lúc này, Lãnh Sát Na đang đứng ở cách đó ba trượng, nhìn hắn với vẻ trào phúng.

“Những thứ này đã hoàn thành rồi, nhưng ngươi chuẩn bị dùng thế nào? Dù ngươi chỉ liếc mắt nhìn một chút, hoặc là lấy tay sờ vào một chút, cũng sẽ bị ba con Chúc Cầu kia giết chết.”

“Ta tự có biện pháp.” Sở Hi Thanh vừa nói chuyện vừa ôm Bạch Tiểu Chiêu đang mệt mỏi vào ngực, dùng tay vuốt ve đầu của nàng.

Nhìn như hắn đang an ủi Linh sủng của mình, nhưng thật ra đang dùng huyết mạch Lôi Sinh thú ngũ giai kia lên người Bạch Tiểu Chiêu.

Bạch Tiểu Chiêu tiến hóa huyết mạch Thừa Hoàng, có thể sẽ phải ngủ say vài ngày, trì hoãn tốc độ ghép tranh, cho nên Sở Hi Thanh vẫn chưa dùng.

Cho đến hôm nay, khi đã hoàn thành thì Sở Hi Thanh lập tức sử dụng tấm thẻ này lên người Bạch Tiểu Chiêu.

Trên mặt hắn thì lại tựa như cười mà không phải cười: “Lãnh sư huynh không nên quan tâm chuyện này, nếu như ngươi thật sự muốn biết, không ngại dùng mười vạn lượng bạc đến mua.”

Sắc mặt Lãnh Sát Na chìm xuống, hắn trực tiếp đưa tay ra, giọng nói không chút khách khí: “Ai quan tâm ngươi tìm đường chết kiểu gì?

Hiện giờ, Chân Ý Đồ đã hoàn thành, ngươi nên trả tiền.”

Sở Hi Thanh cũng không nói nhiều, hắn trực tiếp lấy xấp ngân phiếu trị giá sáu vạn lượng bạc trong tay áo ra.

Chương 960: Thăng cấp (5)

Nhưng đúng lúc này, Bạch Tiểu Chiêu lại mở miệng nói: “Huynh trưởng, thừa rồi, là năm vạn sáu. Hắn đã xin nghỉ hai ngày, nói là tu vị đã đến viên mãn, muốn thăng cấp ngũ phẩm hạ, sau đó trốn ở rừng cây nhỏ phía bắc tận hai ngày, cũng không biết là làm gì. . .”

Giọng nói của nàng chợt im bặt.

Bởi vì Bạch Tiểu Chiêu chợt cảm thấy nguyên khí trong cơ thể sôi trào như núi lửa phun trào, tựa như vô số dung nham đang cuốn sạch lấy mỗi một ngóc ngách trong cơ thể nàng.

Nguyên khí nóng bỏng này thậm chí còn lao thẳng vào đầu của nàng, khiến thần hồn của nàng rơi vào trạng thái thất thần, hỗn loạn. Trong cơ thể đau nhức, cốt tủy ngứa ngáy đến lạ.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì cả kinh, ngưng thần quan sát Lãnh Sát Na.

Cái tên này đã lên cấp ngũ phẩm? Căn bản là không nhìn ra.

Vừa mới thăng cấp mà chân nguyên và khí tức đã nội liễm như vậy, thật sự là cao thâm khó dò.

Hắn hoảng sợ thì hoảng sợ, nhưng tay lại rất nhanh. Giơ tay lên một cái, liền lấy lại bốn tấm ngân phiếu một ngàn lạng về.

Lãnh Sát Na không khỏi chậc một tiếng, lời nói hàm chứa vẻ không cam lòng: “Ta bây giờ đã là ngũ phẩm, ngươi cho rằng thực lực như vậy sẽ đáng giá bao nhiêu tiền? Sau này ngươi muốn thuê ta thì phải tăng giá. Ít nhất phải bốn ngàn lượng một ngày!”

Sở Hi Thanh thì lại bật cười một tiếng, cũng không thèm để ý.

Hiện tại, trừ một ít Siêu thiên trụ cực kỳ mạnh mẽ ra, thì cũng không có quá bao nhiêu ngũ phẩm lọt vào mắt hắn.

Sở Hi Thanh không tìm thấy lý do lại thuê Lãnh Sát Na.

Sau đó, hắn ôm ấp Bạch Tiểu Chiêu, lại đeo Chu Lương Thần đang ngủ mê mang lên người, chạy về phía bắc của bí cảnh thời gian.

Núi băng Huyền Vũ ở phía bắc, tại vùng cực bắc của bí cảnh thời gian.

Nhưng Sở Hi Thanh mới đi được vài bước, liền không thể không tự đánh mặt mình.

Hắn nhớ đến một chuyện, không thể không thả Chu Lương Thần và Bạch Tiểu Chiêu xuống, lại ném bốn ngàn lượng trong tay cho Lãnh Sát Na.

“Nếu như ta bị truyền tống đi, ngươi chăm sóc họ giúp ta.”

Hắn bắt đầu kết pháp ấn, dùng ý niệm câu thông với thần linh.

Lãnh Sát Na thấy thế thì ánh mắt hơi co lại.

Cái tên này đang kết ‘Táng Thiên chiến ấn’.

Thời gian đã trôi qua một tháng, Sở Hi Thanh lại có thể khởi xướng khiêu chiến lần nữa.

Chỉ là không biết kẻ nào sẽ xui xẻo đây?

Đối tượng Sở Hi Thanh khiêu chiến, chính là Kiếm Thị Phi của Đô Thiên thần cung!

Có người nói đây là cao thủ có thực lực chỉ đứng sau Huyền Vô Thượng, là hạng 1 Thần Tú Thập Kiệt kiếm.

Nhưng mà đáng tiếc, mười cái hô hấp sau, hắn nhận được tin tức đối phương đã từ chối.

Tương ứng với đó chính là, thần ấn chiến phủ ở trên đỉnh đầu của Sở Hi Thanh lại xuất hiện một ít hoa văn màu tím.

Đây là thần ân của Táng Thiên đã gia tăng.

Ma thần Táng Thiên rất thích Sở Hi Thanh nhục nhã đối thủ của hắn.

Mà Kiếm Thị Phi của Đô Thiên thần cung, chính là quyến giả của Bạch Đế tử.

Bây giờ Kiếm Thị Phi không dám chiến, hoàn toàn là sỉ nhục của Kiếm thánh Bạch Đế tử.

Khóe môi Sở Hi Thanh giật giật, lòng thầm nói hạng 1 Thần Tú Thập Kiệt kiếm cũng chỉ đến thế.

Sau đó, hắn lại bắt đầu thử từng cái một.

Đô Thiên thần cung Thác Bạt Chí . . . Từ chối!

Dục Giới Đệ Lục thiên Chu Nham. . . Từ chối!

Quy Nguyên kiếm phái Nhân Trung Thủ. . . Từ chối!

Quy Nguyên kiếm phái Hề Bạch Viên. . . Từ chối!

Ma Chiến lâu Bách Phi. . . Từ chối!

Hắn thử hơn hai mươi cái tên mà mình lấy được khi thẩm vấn, nhưng không có bất kỳ ai chấp nhận lời khiêu chiến của hắn.

Sở Hi Thanh âm thầm cảm thấy bất đắc dĩ.

Xem ra đã phí mất bốn ngàn lượng bạc này rồi!

. . .

Hai ngày sau, đoàn người Sở Hi Thanh đã đi đến phía dưới núi băng Huyền Vũ.

Chu Lương Thần bây giờ đã khôi phục binh thần, Bạch Tiểu Chiêu cũng từ từ thức tỉnh khi Sở Hi Thanh vừa đến núi băng.

Sau khi tỉnh lại, Bạch Tiểu Chiêu vẫn có hơi không thích ứng.

Thân thể của nàng bây giờ đã to hơn một vòng, hình dáng khá giống hồ ly, trên lưng mọc hai cái sừng hươu, mở rộng ra hai bên giống như cánh.

Đó là một cái Phong giác và một cái Lôi giác, để cho nàng có thể khống chế lực lượng phong lôi trong phạm vi một trăm trượng.

Thậm chí còn có thể câu thông với phong lôi trong thiên địa, ảnh hưởng đến thời tiết trong phạm vi ba mươi dặm.

Khi gặp nguy hiểm, hai cái sừng hươu này còn có thể sinh ra đôi cánh phong lôi, hỗ trợ nàng phi hành.

Đỉnh đầu của nàng còn có một chiếc sừng, nó cực kỳ sắc bén, có thể so sánh với thần binh lợi khí, trong đó hội tụ lực lượng Thuần Dương mạnh mẽ, có thể đánh ra Dương Viêm thần quang, uy lực cực mạnh.

Bạch Tiểu Chiêu không những không vui mừng, trái lại còn hết sức ủ rũ.

Sau khi lưng nàng có thêm hai cái sừng hươu, nàng không thể rúc vào trong ngực Sở Hi Thanh nữa rồi, sau này cũng không thể đạp trên vai Sở Hi Thanh.

Mãi đến khi Sở Hi Thanh đặt nàng lên đỉnh đầu mình, thì tâm trạng của Bạch Tiểu Chiêu mới khá hơn một chút, chuyển buồn thành vui.

Chương 961: Trộm gà không được còn mất nắm gạo

Sát Na Kiếm - Lãnh Sát Na đi ở phía sau thì lại nhìn Bạch Tiểu Chiêu với ánh mắt ngậm vài phần kinh dị.

“Thừa Hoàng giả, ra phía tây, trạng thái như hồ, trên lưng có sừng. Ngày xưa, Huyền Hoàng thủy đế của nhân tộc chúng ta từng chiếm được, Thừa chi thọ hai ngàn tuổi.”

Hắn ôm kiếm trước ngực, giọng nói hàm chứa hâm mộ, nói với Sở Hi Thanh: “Linh sủng này của ngươi dùng thân bạch điêu (chồn tuyết), chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi mà đã thăng cấp huyết mạch Thừa Hoàng, ta đúng là chưa từng nghe nói qua. Khí vận của sư đệ thật sự khiến người ta than thở. Ngươi mang nàng theo bên người, sau này sống đến ba ngàn tuổi là không có vấn đề.”

Võ tu nhất phẩm có tuổi thọ 800 năm, Thừa Hoàng có thể tăng thêm hai ngàn năm, chính là 2800 năm.

Sở Hi Thanh lại cười nhạo một tiếng: “Nhưng đó chỉ là truyền thuyết thần thoại mà thôi, cưỡi lên Thừa Hoàng liền có thể sống thêm 2000 năm? Vậy mà ngươi cũng tin?”

Thật ra tối ngày hôm qua, hắn nhân lúc tiểu điêu ngủ say, Chu Lương Thần ra ngoài kiếm đồ ăn, thì đã vụng trộm leo lên người Tiểu Chiêu.

Hắn chỉ đơn giản là tò mò thôi.

Ngồi lên người Tiểu Chiêu, thật sự có thể gia tăng tuổi thọ sao?

Nhưng mà cũng không có phản ứng gì, Sở Hi Thanh cũng không cảm thấy tuổi thọ của mình tăng lên, chứng tỏ truyền thuyết đều là giả.

Giọng nói của Lãnh Sát Na lại càng quái dị hơn: “Ngươi cho rằng sách cổ viết là cưỡi, chính là cưỡi như bình thường sao? Theo truyền thuyết, Huyền Hoàng thủy đệ ngự nữ ba ngàn, nhờ đó đánh vỡ giới hạn người và thân, phi thăng thành tiên.”

Bạch Tiểu Chiêu nghe vậy thì cũng không có phản ứng gì.

Dù sao nàng cũng là thú, sinh trưởng ở trong rừng, nên cũng không quá mẫn cảm với mấy chuyện này.

Bạch Tiểu Chiêu thậm chí còn không hiểu Lãnh Sát Na đang nói đến cái gì.

Sắc mặt Sở Hi Thanh thì lại đen xì: “Câm miệng! Huyền Hoàng thủy đê ngự nữ phi thăng chỉ là một truyền thuyết, quả nửa là do Hợp Hoan tông ảo tưởng ra. Chuyện của mấy chục vạn năm trước rồi, ai biết thật hay giả?”

Hắn nữa Bạch Tiểu Chiêu là muội muội của hắn, từng hút máu vú hắn, coi hắn như cha.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại vỗ vỗ đầu Bạch Tiểu Chiêu: “Yêu tộc các ngươi có rất nhiều thuật biến hóa, ngay cả thân thể nhân tộc mà còn có thể biến, chứng tỏ ngươi có thể thu hồi đôi cánh sừng này, vấn đề này không khó. Chờ trở về Vô Tướng thần sơn, ta sẽ tìm một môn cho ngươi.”

Đúng lúc này, Lãnh Sát Na lại ngắt lời luôn: “Khó! Huyết mạch càng tinh khiết thì càng khó biến hóa hình thể. HÌnh thể của chúng nó đều phù hợp với Thiên điều đạo quy, thậm chí hình thái của bản thân nó chính là do các loại Thiên điều đạo quy tập hợp lại mà thành.”

“Cái này có thể làm cho chúng nó có thần thông và sức mạnh to lớn không gì sánh kịp, lại rất khó trái với Thiên điều đạo quy mà chuyển hóa hình thể. Trừ phi có một ngày, chúng nó có thể khống chế Thiên điều đạo quy của bản thân như Mạnh Chương thần quân, Lăng Quang thần quân. . .”

Sau khi nghe xong, vành mắt Bạch Tiểu Chiêu lại đỏ lên.

Nàng cũng biết điều này là rất xa xôi.

Sở Hi Thanh thì lại một tay đè đao, híp mắt nhìn Lãnh Sát Na: “Ngươi nói nữa thử xem?”

Lãnh Sát Na liền nở nụ cười, rồi ngậm miệng không nói.

Cái tên trước mắt hắn có đao pháp siêu tuyệt, hai ngày trước còn làm cho các thiếu niên anh kiệt cấp siêu thiên kiêu và thiên trụ phải treo biển miễn chiến, không dám tranh phong chính diện.

Lãnh Sát Na cũng không muốn dây với tên này.

Trong khoảng thời gian ngắn, Sở Hi Thanh chính là tồn tại vô địch trong bí cảnh này, một người một đao liền có thể quét ngang tất cả.

Trước khi vào tầng ba của bí cảnh, có lẽ không có ai là đối thủ của hắn.

Sở Hi Thanh thì lại liếc mắt nhìn đỉnh núi băng Huyền Vũ.

Núi băng Huyền Vũ và núi Hỏa Đầu cũng không khác gì nhau, cả hai đều có hình dạng như đầu người.

Không giống nhau ở chỗ, toàn bộ ngọn núi này đều bị bao trùm bởi hàn băng.

Ngoài ra, rừng rậm cây cối ở chung quanh đây lại cực kỳ rậm rạp, hơn nữa đều là đại thụ cao đến tám mươi trượng trở lên. Không giống như núi Hỏa Đầu, rừng cây chung quanh đều rất lưa thưa.

Sở Hi Thanh sửa sang lại chín bức Chân Ý Đồ ở sau lưng, lại để Bạch Tiểu Chiêu ở trên đầu mình xuống: “Các ngươi chờ ta ở chân núi, trước khi nhận được tín hiệu của ta thì không được phép tiến lên! Tuyệt đối không thể tự ý hành động.”

Chu Lương Thần nghe vậy thì sững sờ, lời nói hàm chứa vẻ khó hiểu: “Chu thưởng, đây là vì sao? Ta nghe nói trên núi băng Huyền Vũ có một con Huyền Vũ Quy Xà, sức chiến đấu của nó không thấp hơn con Đằng Xà kia.”

Sở Hi Thanh lại lắc đầu nói: “Các ngươi đi lên thì có thể giúp đỡ được cái gì? Lần này không giống như lần ở núi Hỏa Đầu, ta bây giờ đã có một ý tưởng, nhưng tiền đề là các ngươi không thể ở bên cạnh ta. Yên tâm, ta có thể mời Hành Thiên thánh kiếm, tự vệ là không có vấn đề.”

Chương 962: Trộm gà không được còn mất nắm gạo (2)

Chu Lương Thần yên lặng không nói gì, sau đó lại buồn bực mà gãi đầu.

Hắn biết mình bị Sở Hi Thanh coi là trói buộc, điều này làm cho nội tâm hắn thấy hơi khó chịu.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại ngậm lấy vài phần không cam lòng: “Lãnh sư huynh, lúc ta không có mặt, nhờ người chăm nom bọn họ giúp ta, bốn ngàn lượng một ngày, chúng ta sẽ thanh toán sau.”

Chu Lương Thần lập tức nhíu chặt lông mày, lòng thầm nói mình nào cần chăm nom?

Mình thân là Đạo thị, không giúp được gì thì cũng thôi, giờ lại còn để chủ thượng bỏ tiền ra để nhờ người trông nom bọn họ, đây là đạo lý gì?

Nhưng trước khi hắn mở miệng nói chuyện, Sở Hi Thanh đã vỗ hai cánh Bạch Hổ, bay nhanh lên đỉnh núi băng Huyền Vũ.

Tốc độ của hắn rất nhanh, chẳng mấy chốc đã không thấy bóng dáng.

Lúc này, trong mắt Lãnh Sát Na cũng hiện ra vài phần chần chờ và buồn rầu.

Sở Hi Thanh để hắn chăm sóc Chu Lương Thần và Bạch Tiểu Chiêu, chỉ sợ cũng có ý kiềm chế hắn.

Lãnh Sát Na lập tức thu hồi ánh mắt, chuyển qua nhìn một người một thú bên cạnh: “Xem ra chúng ta phải ở dưới chân núi này một thời gian rồi, theo Lãnh mỗ thì tốt nhất là tìm một nơi bí mật và an toàn để ẩn nấp, các ngươi có ý nghĩ gì không?”

Chu Lương Thần thì lại hừ một tiếng, hắn không nói gì mà xoay người đi về phía một cây đại thụ ở góc nam.

Hắn không muốn được Lãnh Sát Na trông nom, cũng không muốn phản ứng tên có dáng vẻ khả nghi này.

Chu Lương Thần đã nhìn trúng một cây Huyết tùng, chuẩn bị dựng một cái nhà gỗ tạm thời.

Đúng lúc này, toàn bộ vòm trời đều hiện ra ánh sáng đỏ không bình thường. Còn có rất nhiều những quang điểm lấm ta lấm tấm màu máu, tựa như những ngôi sao máu đang chiếu rọi trên trời mây.

Lãnh Sát Na cũng híp mắt lại, sau đó lạnh như băng nói: “Là Thời Gian huyết thạch, thời gian ‘Huyết liệp’ sắp bắt đầu rồi.”

Những điểm sáng màu đỏ ngòm ở trên bầu trời kia, chính là Thời Gian huyết thạch.

Đó là ánh sáng của Thời Gian huyết thạch chiếu rọi chân trời tạo thành.

Vô Tướng thần tông dùng Thời Không mật thạch để mở bí cảnh thời gian.

Những tông môn nắm giữ đường hầm kia cũng có thể sử dụng Thời Không mật thạch để vụng trộm tiến vào bí cảnh.

Sau khi những Thời Không mật thạch này bị đánh vào bí cảnh, nỏ sẽ hóa thành vô số mảnh vỡ, tán loạn bên trong tầng thứ nhất của bí cảnh thời gian.

Sau khoảng hai tháng, những mảnh vỡ của Thời Không mật thạch này sẽ hấp thu đủ máu Cổ thần, hóa thành Thời Gian huyết thạch.

Đây chính là chìa khóa để vào tầng thứ hai của bí cảnh thời gian.

Vì vậy, người tiến vào bí cảnh phải tìm kiếm ít nhất mười hai viên Thời Gian huyết thạch to bằng đầu đầu ngón tay, mới có tư cách tiến vào tầng thứ hai.

Mà quá trình tranh cướp Thời Gian huyết thạch, gọi là ‘Huyết liệp’.

Lần bí cảnh này, các nhà hiến tế cho rất nhiều Thời Không mật thạch cho vị Cổ thần kia, dự tính phải có tám viên trở lên, đủ để hóa thành 25000 viên Thời Gian huyết thạch.

Tuy nhiên, tương ứng với đó là người trong bí cảnh cũng nhiều hơn, ước chừng tầm ba ngàn hai trăm người.

Lãnh Sát Na có linh cảm, trận Huyết liệp này sẽ cực kỳ tàn khốc và kịch liệt.

Khi ánh sáng đỏ bao phủ bầu trời, Sở Hi Thanh đã đến sườn núi, đứng trước một miệng hang rộng lớn có hình dáng tựa như miệng người.

Địa hình nơi này giống hết với núi Hỏa Đầu, trên núi cũng có thất khiếu.

Sở Hi Thanh bước vào miệng hang thì chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp.

Nói đến cũng lạ, phạm vi mấy dặm quanh tòa núi băng Huyền Vũ này cực kỳ lạnh lẽo, nước đóng thành băng. Bên trong hang động này lại rất ấm áp, bên trong có có rất nhiều rêu, cây dương xỉ và các loại nấm, còn có rất nhiều sâu rắn chuột ở trong này.

Sở Hi Thanh cũng không cảm thấy bất ngờ.

Bia đá ở trong núi Hỏa Đầu ẩn chứa lực lượng của ‘Tử’

Mà bia đá ở núi băng Huyền Vũ này, hẳn là đại diện cho ‘Sinh’, hàm chứa lực lượng vạn vật sinh sôi.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại suy tư nhìn về phía ngoài hang động.

Tâm thần của hắn hơi đau nhói, đây là phản ứng của Thái Thượng Thông Thần mỗi khi dự báo được nguy hiểm, đang cảnh báo cho hắn biết trước.

Nhưng báo động này cũng không quá mãnh liệt.

Sở Hi Thanh đứng tại chỗ, bắt đầu suy nghĩ.

Hắn tìm kiếm trong trí nhớ của mình, nhớ đó để tìm đầu nguồn của nguy hiểm.

Cùng lúc đó, hắn cũng đang thôi diễn kế hoạch của mình, xem xem nó có sơ hở trí mạng nào không?

Cuối cùng, Sở Hi Thanh kiên định bước về phía trước, đi vào nơi sâu xa bên trong hang động.

Hành trình đến núi băng này, thiếu sót duy nhất của hắn chính là không thể quét được thiên phú Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân cửu giai.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh lại có niềm vui bất ngờ khác.

Khi hắn liên tục khiêu chiến hơn hai mươi người, lại liên tục bị từ chối xong, thì thiên phú Táng Thiên của hắn đã tăng lên cấp bảy.

Chương 963: Trộm gà không được còn mất nắm gạo (3)

Sở Hi Thanh lại được tăng cường gấp ba lần sức chịu đựng, gấp đôi sức mạnh, gấp đôi lực kháng đả kích. . . Thật ra những thứ này đều không quan trọng.

Mấu chốt là ‘Trảm thần chi lực’ của hắn càng mạnh hơn, có thể giúp hắn loại bỏ bí pháp thời gian.

Cái này tuy không bằng Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân cửu giai, nhưng cũng đã đạt đến yêu cầu của hắn.

Mà tuy rằng không thể nói toàn bộ kế hoạch của Sở Hi Thanh không có sơ hở nào, không tỷ lệ thất bại là cực nhỏ.

Hơn nữa, chắc chắn sẽ không vì người bên ngoài can thiệp vào mà thất bại trong gang tấc.

Sở Hi Thanh bay lên không, xuyên qua một hành lang rất dài.

Hắn đã thu hồi hai cánh Bạch Hổ.

Sau khi tu vị tiến vào lục phẩm hạ, Mị Ảnh Vân Tung lên tầng thứ chín, hắn đã có thể phi hành trong thời gian ngắn, chỉ là tốc độ không quá nhanh.

Thêm vào hai cánh Bạch Hổ, quả thực là như hổ thêm cánh.

Nhưng hoàn cảnh trong hang động này, không tiện để dùng cánh.

Nơi này mang đến cho hắn một loại cảm giác không tốt, các loại sâu rắn chuột dày đặc mà đa dạng.

May là sau khi đến gần lòng núi, nhiệt độ trong hang nhanh chóng hạ xuống, đám rắn rết côn trùng và rêu kia đều không sống được trong này.

Trong lòng núi núi băng Huyền Vũ là trống rỗng.

Nơi này có một cây Huyết tùng khổng lồ, hình thể của nó chỉ đứng sau Tham Thiên thụ, cao đến tận 160 trượng.

Nhưng cái cây này đang nằm trong trạng thái bị đóng băng, nó bị phong trong một khối băng cực lớn.

Cây Huyết tùng này vẫn có sinh cơ bừng bừng, vỏ cây và lá cây ở bên trong đều đỏ sẫm như máu.

Trên đỉnh khối băng chính là con Huyền Vũ Quy Xà kia.

Nó dài khoảng năm mươi trượng, rộng khoảng ba mươi trượng, thân rùa, còn có một cái đuôi rắn dài năm mươi trượng.

Toàn bộ thân thể nằm nhoài trên khối băng khổng lồ kia, hai mắt nhắm nghiền tựa như đang ngủ say.

Nhưng đuôi rắn của nó vẫn đang không ngừng đung đưa.

Khi Sở Hi Thanh nhìn kỹ, phát hiện nơi cuối cùng của đuôi rắn còn có một cái đầu rắn.

Nó cảnh giác nhìn xung quanh, thỉnh thoảng còn phun ra nuốt vào chiếc lưỡi rắn.

Dựa theo suy đoán của những đệ tử cũ, con Huyền Vũ Quy Xà này tuyệt đối không phải vật tự nhiên, mà là đồ vật do một vị Vu Thần cổ đại tạo hóa thành.

Nó là á loại của thần thú Huyền Vũ, huyết mạch rất gần với Huyền Vũ, nhưng không phải là Huyền Vũ chân chính.

Sức chiến đấu của nó rất mạnh, thậm chí còn vượt qua còn Đằng Xà ở núi Hỏa Đầu.

Tuy nhiên, tính tình của con Huyền Vũ Quy Xà này rất ôn hòa và lười biếng.

Nó thậm chí còn cho phép người khác ra vào lòng núi băng Huyền Vũ.

Chỉ cần bọn họ không đến gần phạm vi ba mươi trượng quanh cây Huyết tùng đóng băng kia, thì Huyền Vũ Quy Xà sẽ không để ý đến.

Sở Hi Thanh ngóng nhìn đầu Huyền Vũ Quy Xà kia một lát, sau đó lại ngưng thần quan sát hoàn cảnh bốn khó, rồi dứt khoát bay lên trời.

Sở Hi Thanh không biết chính là, bên trong một hang động nhân tạo ở trong lòng núi băng Huyền Vũ bây giờ, có người đang dùng bí pháp để quan sát hắn.

“Quả nhiên là đến rồi.”

Đây là một vị thuật sư tu vị ngũ phẩm hạ.

Hai tay hắn bắt linh quyết, thông qua trận pháp để quan sát mọi hành vi của Sở Hi Thanh.

Thuật sư ngưng thần quan sát, trong mắt hiện ra ý cảnh giác: “Hình như tu vị của hắn đã tăng lên rồi.”

Sở Hi Thanh ở thất phẩm thượng đã có thể chém giết Huyền Vô Thượng, quét ngang vô địch.

Như vậy Sở Hi Thanh tiến vào lục phẩm hạ sẽ có sức chiến đấu mạnh thế nào?

Trong đáy mắt của Kiếm Thị Phi cũng hiện lên một tia kiêng kị, trên mặt lại bình tĩnh thong dong: “Không sao cả! Lần này chúng ta không chém giết chính diện với hắn, mà là mượn Huyền Vũ Quy Xà kia.”

“Ngươi chỉ cần che giấu chân nguyên khí cơ của chúng ta, không để cho hắn phát hiện, cũng không thể bị Nhai Tí đao ý của hắn cảm ứng được, đặc biệt là hai cự nhân Dạ Lang Tộc kia, nhất định không thể để cho hắn phát hiện bọn họ.”

Phía sau hắn có mười bảy người, bao quát cả Vân Thiên Ca ở trong đó.

Những thiếu niên thiên kiêu này đều là tay đè đao kiếm, trong mắt chứa chờ mong, toàn thân đều lộ ra sát ý.

Hai ngày trước, bọn họ bị Sở Hi Thanh ép phải từ chối chiến đấu.

Đây không chỉ là sự sỉ nhục của bọn họ, mà còn làm cho bọn họ tổn thất thần ân.

Chỉ cần Sở Hi Thanh còn sống ở trong bí cảnh này, đó chính là uy hiếp trí mạng của bọn họ.

Một người trong đó trợn trừng mắt như chuông đồng, nói: “Kiếm Thị Phi, đao pháp của Sở Hi Thanh này đúng là đại họa của chúng ta, không thể không trừ khử. Nhưng ngươi có quá đề cao hắn rồi không? Nơi này nhiều ngũ phẩm như vậy, chỉ cần vây giết hắn là được, cần gì phải mạo hiểm mà mai phục ở đây?”

Sức chiến đấu của Huyền Vũ Quy Xà rất kinh khủng, Sở Hi Thanh quả thật là không có sức đánh trả khi ở trước mặt nó.

Nhưng con Á thần thú có thực lực mạnh mẽ này, cũng là tồn tại không thể địch nổi đối với bọn họ.

Chỉ cần sơ sẩy một chút thôi, đó chính là tao ương ngập đầu.

Chương 964: Trộm gà không được còn mất nắm gạo (4)

Kiếm Thị Phi thì mặt không biến sắc, nói: “Lời Yến huynh rất có lý, nhưng nếu như ta để cho ngươi đối kháng chính diện với Sở Hi Thanh, để ngươi hi sinh tính mạng vì giết chết người này, vậy ngươi có tình nguyện không?”

Nam tử kia tên là Yến Bắc Phi, là đệ tử Thần Diễm cung của ma môn.

Hắn nghe vậy thì hơi cứng lại, yên lặng không nói gì.

Sở Hi Thanh là không thể không trừ, nhưng vì thế mà bỏ mạng của mình, vậy thì không cần thiết.

“Không chỉ ngươi không muốn, mà tất cả mọi người ở đây đều không muốn, Kiếm mỗ cũng không ngoại lệ.”

Kiếm Thị Phi khẽ mỉm cười, trong đáy mắt lóe lên một tia trào phúng.

Vì vậy, mai phục ở núi băng Huyền Vũ chính là phương án thích hợp nhất. Dù là có hơi nguy hiểm, nhưng không cần phải để ý đến lòng người.

Mà ngay một cái chớp mắt tiếp theo, Kiếm Thị Phi bỗng nhiên ‘a’ một tiếng, ngưng thần nhìn về phía trước.

Bọn họ nhìn thấy Sở Hi Thanh lại trực tiếp nhảy lên trên tảng băng kia, đi đến trước Huyền Vũ Quy Xà.

Tất cả mọi người trong hang động đều vì thế mà kinh ngạc.

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, trong đầu đều có một ý nghĩ.

Sở Hi Thanh này thực sự là can đảm, nhưng mà hắn muốn tìm cái chết sao?

Với thực lực của con Huyền Vũ Quy Xà kia, chỉ cần nó thức tỉnh thì chớp mắt một cái cũng đủ đóng băng Sở Hi Thanh rồi!

Tay cầm kiếm của Kiếm Thị Phi hơi run lên: “Xin chư vị ngưng thần chú ý!”

Chuyện mà bọn họ phải làm, chính là ngăn cản Sở Hi Thanh ở trong lòng núi băng, không để cho hắn chạy trốn.

Hai mắt Vân Thiên Ca đỏ bừng, hiện ra vẻ hận thù mãnh liệt.

Hắn cũng nắm chặt một viên Tử kim Đạo phù ở trong tay áo.

Muốn ngăn cản Sở Hi Thanh bỏ chạy, nhất định phải chu ý đến năm cái Thánh khí trấn tông là Vô Tướng thiên ấn, Thần Vọng kiếm, Quân Thiên thánh kiếm, Hành Thiên thánh kiếm và Tru Lục thần đao.

Sở Hi Thanh thân là Huyết Nhai dự bị, nhất định có thể mời năm cái Thánh khi trấn tông này.

Lúc này, Sở Hi Thanh đang đứng trên tảng băng khổng lồ kia, hắn đứng ở cách Huyền Vũ Quy Xà khoảng năm trượng, rồi nhìn nhau với nó.

Ban đầu, cái đầu rắn ở đuôi kia liền phát hiện ra hắn, sau đó cái đầu rùa cực lớn kia cũng mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thiếu niên nhân loại ở phía trước.

Nó lập tức trợn trừng mắt lên, như là không thể tin nổi.

Sau đó nó liền sinh lòng tức giận, nó xưa nay đều chưa từng nhìn thấy nhân loại nào phách lối như vậy, lại dám đứng ở trước mắt nó, thái độ còn thản nhiên bình tĩnh, ung dung tự đắc như vậy.

Huyền Vũ Quy Xà lập tức thức tỉnh, hàn lực liền quét ngang bốn phía, làm cho nhiệt độ trong lòng núi bắt đầu giảm xuống.

Vô số hơi nước từ bốn phương tám hướng được Huyền Vũ Quy Xà ngưng tụ lại đây, để nó sử dụng.

Nhưng muốn giải quyết thiếu niên nhân loại này thì không cần khó khăn như vậy, nó chỉ cần phun một cái là có thể đóng băng tên này.

Sở Hi Thanh cũng cảm giác được bên ngoài cơ thể đang kết thành một tầng sương lạnh, hàn lực vô cùng vô tận đang xâm nhập vào cơ thể hắn.

Hắn vẫn không hoang mang, một mặt dùng lực lượng lôi đình và Thuần Dương trong cơ thể để hóa giải khí lạnh. Một mặt lại lấy cuốn sách ở phía sau lưng ra, rồi lập tức mở ra.

Đồ án trên sách vừa đập vào mắt, Sở Hi Thanh đã nhìn thấy rõ huyền ý chất chứa trong đó.

Cùng lúc đó, tâm linh của hắn cũng cảm nhận được nguy hiểm đến cực hạn.

Sở Hi Thanh không chút do dự, lập tức hòa Vô Cực Trảm vào trong thân pháp, thân hình như sương như khói mà bay về phía sau, lùi ra xa hơn bảy mươi trượng.

Nhưng đúng lúc này, hắn nghe thấy hai tiếng rống đầy tức giận ở phía sau lưng.

“Sở Hi Thanh, ngươi chết cho ta!”

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn lại, chỉ thấy vách đá phía sau bỗng nhiên sụp đổ.

Hai thân thể khổng lồ hình người lao ra từ trong vách đá.

Một cái trong đó cao khoảng năm trượng, toàn thân đều là bắp thịt cứng rắn như nham thạch, da thịt lại có rất nhiều vết cháy, một phần trong đó thậm chí đã tiếp cận thối rữa.

Một cái khác cao khoảng ba trượng, cầm một pháp trượng đầu rắn.

Sau đó, Sở Hi Thanh phát hiện không chỉ là hai người này.

Mà còn có mười chín vị thiếu niên có diện mạo khác nhau, cao thấp khác nhau, tất cả đều lao ra từ trong một cái hang động.

Bọn họ dùng thế sét đánh không kịp bưng tai, kết thành hai tòa trận pháp ở trong lòng núi, phong tỏa trên trời dưới đất.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua, liền sửng sốt: “Cửu thiên thập địa, Thập Cửu thần ma?”

Những người này thật sự là quá khoa trương.

Mà lúc này, Thiên hộ Liệt Linh của Dạ Lang tộc đã xung kích đến sau lưng Sở Hi Thanh. Thanh phủ của hắn bay lên, phong tỏa tất cả đường lui của Sở Hi Thanh.

Liệt Linh đã có quyết tâm kéo Sở Hi Thanh chết cùng, mặc kệ Huyền Vũ Quy Xà kia có đóng băng mình hay không.

Dù thế nào thì hắn cũng phải giết chết Huyết Nhai dự bị của Vô Tướng thần tông!

Dùng mạng của người này để an ủi các huynh đệ trên trời, cũng trừ khử một mầm họa lớn cho Dạ Lang tộc bọn họ.

Chương 965: Trộm gà không được còn mất nắm gạo (5)

Nhưng ngay sau đó, hắn thấy Sở Hi Thanh không chỉ không hoang mang, trái lại trong mắt còn hiện lên một tia đồng tình và giảo hoạt.

Liệt Linh không khỏi sửng sốt.

Chẳng lẽ người này không biết mình đã rơi vào đường chết sao?

Đúng lúc này, Liệt Linh lại cảm thấy một luồng lạnh lẽo vô cùng vô tận sinh sôi và lan tràn trong cơ thể.

Luồng lạnh lẽo này không đến từ Huyền Vũ Quy Xà, mà đến từ nơi sâu xa trong tâm linh của hắn! Đến từ chính thời gian và không gian ở xung quanh!

Cùng lúc đó, hắn nhìn thấy Thái Sơ thần ấn của Thái Sơ Huyền Nữ ở trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh kia bỗng nhiên nhanh chóng chuyển sang màu tím.

Con ngươi của Liệt Linh lập tức co rút lại.

Lòng thầm nói, lẽ nào người này bố trí cạm bẫy ở đây?

Đầu Huyền Vũ Quy Xà kia cũng đã cảm ứng được lạnh lẽo từ nửa cái hô hấp trước.

Nó đã không quan tâm đến Sở Hi Thanh nữa, cảm giác nguy hiểm đến cực hạn này, khiến cho Huyền Vũ Quy Xà phát ra tiếng gầm giận dữ, không tiếc bất cứ giá nào mà tỉnh lại tất cả lực lượng, tất cả tiềm năng trong cơ thể mình.

Theo Huyền Vũ Quy Xà chống chân phải xuống mặt đất, thuẫn băng vô cùng vô tận liền hiện ra ở quanh người nó.

Một cái chớp mắt tiếp theo, những cái thuẫn băng này đều bị nứt toác và cắt ra.

Tổng cộng ba cái Thời Thương, không chỉ cắt đám thuẫn băng này ra, mà còn cắt vào trong cơ thể Huyền Vũ Quy Xà, khiến cho ngực của nó xuất hiện một vết thương hình lục giác, đồng thời còn chảy rất nhiều máu.

Huyền Vũ Quy Xà chịu đựng đau đớn, giận dữ đến mức phát rồ. Nó lại rống lên một tiếng, khí lạnh vô cùng vô tận tràn ra ngoài cơ thể, khiến cho tất cả mọi thứ đều bị đóng băng.

Hai mắt của nó và đôi mắt rắn ở phía sau thì bắn ra Huyền Minh thần quang màu băng lam, quét trái quét phải, tấn công ba con Chúc Cầu đang trốn trong hư không kia.

Tuy nhiên, đòn Huyền Minh thần quang của Huyền Vũ Quy Xà là vô ích, nó không thể bắn trúng Chúc Cầu, nhưng lại bắn trúng ‘Thập Cửu thần ma thiên địa tử mẫu trận’ kia.

Trong đó có hai vị thiếu niên không né tránh kịp, bị Huyền Minh thần quang màu băng lam kia đóng băng tại chỗ.

Lúc này, hai mắt Sở Hi Thanh lại sáng lên.

Hắn không có tính toán nhầm, lực lượng của con Huyền Vũ Quy Xà này, quả nhiên có thể đóng băng thời gian ở một mức độ nào đó, có thể trì hoãn Chúc Cầu và Thời Thương.

Nhưng mà thế vẫn chưa đủ!

Sở Hi Thanh tiếp tục duy trì Vô Cực Trảm, khiến cho ba con Chúc Cầu và Huyền Vũ Quy Xà đều không thể nắm giữ được bóng người của hắn.

Đồng thời, hắn thi triển thân pháp, đi đến phía trên trong của Huyền Vũ Quy Xà, tiếp tục xem tấm Chân Ý Đồ đến từ vảy cá Lỏa Lý kia.

. . .

Cùng thời gian đó, Đạo Nhất điện trên Vô Tướng thần sơn.

Tòa đại điện vốn chỉ rộng hơn ba mươi trượng này, bỗng trở nên cực kỳ rộng lớn.

Mấy người Lý Trường Sinh ngồi đàng hoàng bên trong điện, lại tựa như đang đưa thân vào tinh không vô tận.

Mấy trăm vòng tròn màu trắng bạc được khảm ‘Thần Huyết nguyên tinh’ và ‘Thần Tinh thạch’ đang chậm rãi xoay tròn, tuần hoàn.

Đám Thần Huyết nguyên tinh và Thần Tinh thạch kia đều hiện lên linh quang màu xanh, tựa như những ngôi sao trên bầu trời.

Tại vòng tròn trung ương của những ngôi sao này, có một khối tinh thạch màu xám đen to bằng trái tim người trưởng thành đang trôi nổi.

Đó chính là một bộ phận nguyên hạch của bí cảnh thời gian.

Nó là thứ mà tông chủ đời thứ năm đã mang về từ trong bí cảnh thời gian.

Vị tông chủ này tiến vào bí cảnh lúc mười bảy tuổi, quét ngang và áp chế tất cả cường giả trong cùng thế hệ tại bí cảnh. Do đó đã mang thứ này về, khiến cho Vô Tướng thần tông nắm giữ đường hầm quan trọng nhất của bí cảnh thời gian.

Mọi người nơi này lấy Lý Trường Sinh cầm đầu, bọn họ đang thôi phát trận pháp bên trong Đạo Nhất điện, để quan sát cảnh tượng bên trong bí cảnh thời gian.

Trước kia, chỉ có một mình Lý Trường Sinh có thể quan sát, hiện giờ thì tất cả mọi người trong điện đều có thể dòm ngó cảnh tượng bên trong bí cảnh.

Thời điểm này, tất cả mọi người ở trong điện đều là vẻ mặt quái dị, bao quát cả Lý Trường Sinh cũng vậy.

Bọn họ đã chuẩn bị kỹ càng để trợ giúp và cứu viện Sở Hi Thanh.

Nhưng mà từ tình hình bên trong bí cảnh đến xem, Sở Hi Thanh quả thật là thành thạo điêu luyện.

“Mượn sức mạnh của Huyền Vũ Quy Xà để chống lại ba con Chúc Cầu sao? Xem ra tên tiểu tử này cũng không phải hạng người hữu dũng vô mưu.”

Đại trưởng lão Vương Bạch Mi vuốt chòm râu, trong mắt hiện lên vài phần thưởng thức.

Lâu rồi hắn không thấy một hậu bối nhanh trí và thú vị như vậy.

Lúc trước, hắn thấy Sở Hi Thanh một thân một mình tiến vào cạm bẫy của mấy người Kiếm Thị Phi, lại còn khiêu khích Huyền Vũ Quy Xà thì vẫn luôn nhíu chặt lông mày.

Vị Huyết Nhai thánh truyền này có thiên phú rất cao, nhưng làm việc lại quá lỗ mãng.

Nhưng bây giờ xem ra, người ta rõ ràng là có tính toán và tự tin.

Cũng là một bụng đầy ý xấu giống một số người trong tông môn. . .

Chương 966: Thiên Quang Tà Ảnh

“Hắn muốn mượn lực lượng hàn băng của Huyền Vũ Quy Xà để trì hoãn tốc độ của Thời Thương.”

Vương Bạch Mi híp mắt: “Chẳng lẽ hắn muốn dùng Thần Phong Minh Kính Đao để phản xạ Thời Thương? Có thể thành công sao?”

“Thời Thương này, là Chúc Cầu mượn lực lượng từ chỗ của Cổ thần Chúc Quang âm.”

Đại trưởng lão Ngự đường Yến Quy Lai gõ gõ tay vịn, ánh mắt suy tư: “Vẫn có khả năng! Ba con Chúc Cầu này chỉ có cảnh giới tứ phẩm, chúng nó đều không thể khống chế Thời Thương. Tiền đề là có thể hạ thấp tốc độ của Chúc Cầu và Thời Thương xuống một trình độ nhất định, ngoài ra tốc độ và lực phản ứng của Sở Hi Thanh cũng phải đuổi kịp ba con Chúc Cầu kia.”

“Chúc Cầu có thể mượn lực, vậy Sở Hi Thanh cũng có thể mượn! Năm cái Thánh khí của tông môn, mặc cho hắn chọn.”

Vẻ mặt của đại trưởng lão Hác Thu Phong khá là sung sướng: “Ta cảm thấy khá là hứng thú với môn bí pháp vừa rồi của hắn. Ba con Chúc Cầu tứ phẩm kia lại không thể dự đoán được vị trí chân chính của hắn.”

Thật ra không phải là không thể dự đoán, mà là không thể dự đoán được ngay.

Bọn nó thường phải mất đến một phần ba sát na thì mới có thể khóa được bóng người Sở Hi Thanh.

(sát na = đơn vị thời gian cực ngắn trong phật học, khoảng 0.013 giây)

Nhưng một phần ba sát na này lại đủ để quyết định rất nhiều chuyện.

cái gọi là ‘Một niệm chín mươi sáu sát na, một sát na gồm chín trăm lần sinh diệt’.

một phần ba cái sát na, cũng là ba trăm lần sinh diệt, ba trăm sinh mệnh sinh ra và biến mất.

con Huyền Vũ Quy Xà cấp độ tam phẩm kia, đúng là đã phá giải bí pháp của Sở Hi Thanh nhanh hơn ba con Chúc Cầu.

Nhưng tốc độ của ‘Băng pháp’ của con Huyền Vũ Quy Xà này kém hơn Thời Thương của Chúc Cầu rất nhiều.

Huống hồ nó có phá giải nhanh hơn thì cũng không làm nên chuyện gì.

Những Thời Thương kia đang nhằng nhịt khắp nơi trong lòng núi, cắt chém tất cả mọi thứ.

Hác Thu Phong là đại trưởng lão nắm giữ tài vụ của tông môn, vì thế mà hắn không thể không vui mừng.

Vì tòa trận pháp bên trong Đạo Nhất điện này, Thuật sư viện đã lấy 1200 vạn lượng vàng.

Một khi bọn họ phát động trận pháp, cưỡng ép can thiệp vào bí cảnh, vậy một nửa Thần Huyết nguyên tinh và Tinh Thần thạch trong Đạo Nhất điện sẽ phải báo hỏng.

Nhưng bây giờ xem ra, vị Huyết Nhai thánh truyền này là một đệ tử có thể tiết kiệm tiền cho tông môn.

“Đúng là lợi hại! Bí pháp này hẳn là dựa vào Bạch Mã Phi Mã để nghiên cứu ra, dung hợp với áo nghĩa của Vô Tướng công, nhờ đó mà sáng tạo ra cái mới.”

Đại trưởng lão Ngự đường Yến Quy Lai là người trẻ nhất trong tất cả đại trưởng lão ở đây, nhưng sức chiến đấu của vị này có thể nằm trong năm vị đầu trong số tất cả đại trưởng lão nhị phẩm của Vô Tướng thần tông.

Hắn chỉ liếc mắt là đã nhìn ra nền tảng của Vô Cực Trảm, trong mắt hiện ra vẻ kinh ngạc.

Sở Hi Thanh không thể sáng tạo ra loại bí pháp này mới đúng!

Chỉ có Bá Võ Vương Tần Mộc Ca và gia chủ trước của Kinh Tây Sở thị mới có năng lực thôi diễn từ ‘Vô tướng’ đến ‘Vô cực’.

Sau đó, Yến Quy Lai cũng không suy nghĩ nhiều, mở to đôi mắt như chuông đồng, nói: “Nhưng có thể thành công hay không, vậy phải xem Nhai Tí đao ý và Thần Phong Minh Kính Đao của hắn thế nào.”

Thần sắc Lý Trường Sinh lại lạnh lẽo, không nói một lời.

Hắn trợn đôi mắt đậu xanh, tập trung toàn bộ tinh thần để quan sát cảnh tượng bên trong bí cảnh.

Tình thế trong núi băng Huyền Vũ biến đổi trong nháy mắt, tuy Sở Hi Thanh đã có kế sách phá cục, nhưng vẫn nằm trong hoàn cảnh rất nguy hiểm.

Một khi sơ sẩy là có thể dẫn đến tai ương ngập đầu.

Lý Trường Sinh nhất định phải tập trung tinh thần, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Sự chú ý của mọi người trong Đạo Nhất điện cũng bị hấp dẫn bởi trận chiến trong núi băng.

Từ đầu đến cuối, bọn họ đều không nói một câu nào về mấy người Kiếm Thị Phi, Vân Thiên Ca và Liệt Linh, thậm chí còn không thèm quan tâm.

Mấy đứa bé xui xẻo này, hành động mai phục ở núi băng Huyền Vũ quả thật là là quyết định ngu xuẩn nhất của bọn họ trong cuộc đời này. . .

. . .

Vân Thiên Ca đang cực kỳ hối hận.

Kế hoạch của Kiếm Thị Phi là cực kỳ hoàn mỹ.

Mười mấy vị ngũ phẩm cấp siêu thiên kiêu, cộng thêm hai vị cao thủ Dạ Lang tộc, đã có thể áp chế Sở Hi Thanh.

Mượn Huyền Vũ Quy Xà, bọn họ còn có thể ép Sở Hi Thanh vào chỗ chết mà không cần phải trả giá quá đắt.

Vân Thiên Ca không tìm thấy bất kỳ sơ hở nào ở trong kế hoạch này, cho nên mới đáp ứng Kiếm Thị Phi.

Hắn không ngờ Sở Hi Thanh lại còn có một chiêu như vậy. . .

Huyền Vũ Quy Xà đang nằm trong trạng thái điên cuồng, nó nổi giận đến gần như mất lý trí.

Chương 967: Thiên Quang Tà Ảnh (2)

Bốn đạo Huyền Minh thần quang của Huyền Vũ Quy Xà kia đã hoàn toàn mất quy luật, quét ngang chiếu rọi lung tung.

Uy lực của thần quang này rất mạnh, chỉ cần sượt qua người là sẽ bị đóng băng ngay.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, bốn đồng bạn của Vân Thiên Ca đã bị đóng băng tại chỗ.

Đường đường là siêu thiên kiêu, là cao thủ ngũ phẩm có tiền đồ rộng lớn, giờ lại ngã xuống ở chỗ này như vậy.

Vị Tế ti Dạ Lang tộc kia cũng đã chết.

Hắn là thuật sư của Dạ Lang tộc, thân pháp vốn kém hơn võ tu rất nhiều.

Tên Sở Hi Thanh kia quả thực là ác độc đến chân mưng mủ.

Hắn lắc mình đến trước người hai tên Dạ Lang tộc để liếc mắt nhìn Chân Ý Đồ, lập tức có ba cái Thời Thương chém về phía đó.

Thiên hộ Liệt Linh của Dạ Lang tộc tránh được, nhưng vị tế ti kia thì lại không tránh được, đã bị Thời Thương chém thành sáu miếng thịt.

Nội tâm Vân Thiên Ca lạnh lẽo vì sợ hãi, hắn biết nếu cứ tiếp tục như vậy, thì tất cả bọn họ sẽ bị dư âm của cuộc chiến này đưa vào hoàng tuyền địa phủ.

“Chư vị, chúng ta nhất định phải hạn chế thân pháp của hắn! Chỉ cần Sở Hi Thanh dừng lại, hắn chắc chắn phải chết!”

Cái này rất khó, Sở Hi Thanh đang thi triển một môn bí pháp rất thần kỳ, bọn họ hoàn toàn không có cách nào bắt giữ phương vị của hắn.

Nếu như nói ba Chúc Cầu mất một phần ba sát na để phân biệt ra chân thân của Sở Hi Thanh.

Nhưng dù có cho bọn họ hai sát na thì vẫn không làm được.

Mọi người chỉ tránh né Huyền Minh thần quang, chống đỡ khí lạnh ngập trời kia mà đã rất vất vả rồi, nào có tinh thần đi phân biệt phương vị của Sở Hi Thanh.

Nhưng dù khó thì cũng phải làm. . .

Nội tâm Vân Thiên Ca chợt lặng lẽ!

Hắn quét mắt nhìn bốn phía, ánh mắt sững sờ.

Người đâu? Người đâu hết rồi?

Bọn họ có mười chín người, chết bốn người, còn lại mười lăm người.

Nhưng giờ chỉ còn một nửa là ở đây.

Kẻ cầm đầu Kiếm Thị Phi đã biến mất tăm.

Vân Thiên Ca quét mắt nhìn bốn phía, rốt cuộc cũng tìm thấy Kiếm Thị Phi.

Vị thiếu niên thiên kiêu khí chất xuất trần này đang vừa tránh né Huyền Minh thần quang, vừa bỏ chạy về phía trên đỉnh núi.

Còn có mấy bóng người đang chạy theo sau Kiếm Thị Phi.

Đám tạp chủng này! Bỏ chạy mà cũng không nói một tiếng.

Vân Thiên Ca cực kỳ uất ức và tức giận, nhưng vẫn không do dự, dứt khoát trốn vào hang động trong sườn núi.

Hắn là người cuối cùng bỏ trốn, nhưng do độn pháp siêu tuyệt, nên lại nhanh hơn một ‘đồng bọn’ của hắn một bước.

Mà ngay khi hai người sắp nhảy vào trong miệng hang, một đạo Huyền Minh thần quang liều chiếu qua.

Vẻ mặt Vân Thiên Ca trở nên nghiêm túc, lập tức vung kiếm chém về phía sau lưng, làm cho người sau lưng bị chậm một nhịp, bị luồng ánh sáng lạnh lẽo và âm trầm kia đóng băng tại chỗ.

Thiên hộ Liệt Linh ở bên dưới cũng vô cùng tuyệt vọng.

Đám chó con nhân tộc này quả thật là không thể dựa dẫm được! Một tên cũng không được!

Hắn chạy nhảy ở trong lòng núi, điên cuồng gào ghét, dốc hết sức lực để bắt giữ bóng người của Sở Hi Thanh.

Chỉ cần có thể ngăn cản Sở Hi Thanh một chút thôi, ba con Chúc Cầu kia sẽ giết chết hắn ngay.

Nhưng Liệt Linh chỉ phí công, hắn vẫn luôn chậm một bước.

Dù Sở Hi Thanh xẹt qua ngay trước người hắn, Liệt Linh vẫn phải mất nửa cái sát na thì mới nhận ra quỹ tích thân pháp của Sở Hi Thanh.

Chúc Cầu không thể bắt giữ bóng người của hắn.

Liệt Linh cũng không có cách nào.

Mà chỉ giây lát sau, ba đạo Thời Thương đến từ quá khứ tương lai, vừa sâu xa lại khó hiểu đã lóe lên ở bên cạnh hắn.

Liệt Linh không hề có sức chống cự, thân thể lập tức bị chia ra thành sáu khối.

Khi sáu khối thân thể của Liệt Linh rơi xuống đất, lại có một luồng khí lạnh lẽo quét qua, đóng băng hắn tại chỗ.

Liệt Linh tràn đầy tuyệt vọng, mờ mịt, còn cả vô cùng giận dữ và không cam lòng.

Hắn lo lắng cho bộ lạc của mình, sau khi tổn thất nhiều thanh niên trai tráng và sức chiến đấu như vậy, bộ lạc của mình còn an toàn vượt qua mùa đông này không?

Hắn cũng rất không cam lòng.

Không phải vì mình bại vong, mà mấu chốt là từ khi tiến vào bí cảnh đến giờ, hắn vẫn được chính thức đối mặt với Sở Hi Thanh, vậy mà tất cả tộc nhân của hắn đều xuống hoàng tuyền rồi.

Một cái chớp mắt sau, ý thức của Liệt Linh đã hoàn toàn tan rã.

Bóng người của Sở Hi Thanh vẫn nhanh chóng qua lại ở bên trong lòng núi.

Hắn hắn vẫn đang duy trì cực chiêu Yên Vân Thiên Túng, cũng chưa từng gián đoạn Vô Cực Trảm.

Đổi thành võ tu bình thường, lúc này đã tiêu hao hết bảy phần sức lực và chân nguyên rồi.

Nhưng Sở Hi Thanh thì vẫn khỏe mạnh như cũ.

Lúc này, con Huyền Vũ Quy Xà kia đã bị Thời Thương cắt chém cho thương tích đầy mình, phần mai rùa cứng rắn ở trên lưng đã nát vụn, ngay cả cái đuôi rắn kia cũng suýt nữa bị cắt đứt.

Chương 968: Thiên Quang Tà Ảnh (3)

Những vết thương của Huyền Vũ Quy Xà sâu đến tận xương, mà còn không thể khép lại.

Huyền Vũ Quy Xà chỉ có thể đóng băng dòng máu của mình để ngăn chặn vết thương.

Tuy nhiên, loại cảm giác đau nhức giống như lăng trì kia, lại làm cho Huyền Vũ Quy Xà giận dữ điên cuồng.

Nó sinh trưởng tại bí cảnh thời gian, cả đời đều chưa bị thương nặng như vậy, chưa từng uất ức như vậy.

Khi đạo Thời Thương thứ 108 chém vào sau lưng nó, Huyền Vũ Quy Xà liền hét lên một tiếng.

Trong cơ thể nó ngứa ngáy đến không chịu nổi, một luồng huyết khí mênh mông lao ra từ bên trong cốt tủy.

Thời khắc này, Huyền Vũ Quy Xà đã thức tỉnh thiên phú thần thông mới, làm cho đôi mắt của nó cũng biến thành màu băng lam.

Sở Hi Thanh âm thầm rùng mình.

Hắn lập tức nhận ra đó là Huyền Vũ Chân Thị, một loại năng lực cảm ứng cực kỳ mạnh mẽ, có người nói có thể nhìn thấu tất cả thần thông bí pháp trên trời dưới đất.

Sau đso, Sở Hi Thanh cũng cảm giác được, hắn không thể khống chế dịch trong cơ thể.

Đây là năng lực khống thủy của mạch Huyền Vũ.

Lực lượng của con Huyền Vũ Quy Xà này đã mạnh đến mức có thể vượt qua không gian, xuyên qua bốn tầng ngoại cương bên ngoài cơ thể Sở Hi Thanh, mà khống chế dòng máu trong cơ thể hắn.

Điều này khiến cho thân hình của Sở Hi Thanh hơi dừng lại, mà một cái sát na sau, phần bụng của Sở Hi Thanh đã xuất hiện rất nhiều máu.

Đó chính là Thời Thương do Chúc Cầu chém ra.

Sở Hi Thanh vừa mới dừng lại một chút, liền bị ba Chúc Cầu đánh trọng thương.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh vẫn không hề hoang mang, hắn nhìn về phía bảng nhân vật của mình.

Lúc này, bên trong thanh trạng thái của hắn đã có thêm mấy chữ “Táng Thiên Chi Vũ”.

---Ngươi bị trọng thương, kích hoạt Táng Thiên Chi Vũ giai đoạn thứ ba. Tố chất thân thể tăng lên gấp bốn lần, nắm giữ lực lượng phá pháp và phá cương ở trình độ cao đẳng, cũng nắm giữ ‘Trảm Thần chi lực’ ở cường độ trung đẳng!

Bóng người của Sở Hi Thanh lập tức nhanh hơn vài phần, bóng người lấp lóe, tựa như quỷ mị ở trong lòng núi.

Huyền Vũ Quy Xà đã không thể khống chế máu trong cơ thể hắn.

Sở Hi Thanh đã có lực lượng phá pháp ở cường độ cao đẳng, Trảm Thần chi lực ở cường độ trung đẳng, đủ để phá giải thần thông của con Huyền Vũ Quy Xà này.

Lúc này, ba con Chúc Cầu kia càng ngày càng không kiên nhẫn.

Thân thể của chúng nó đã hoàn toàn rời khỏi dòng sông thời gian, tốc độ của Thời THương cũng càng lúc càng nhanh, phạm vị càng lúc càng rộng hơn, cắt chém tất cả mọi thứ trong lòng núi.

Chúng muốn sử dụng Thời Thương dày đặc hơn, phạm vi sát thương lớn hơn, hòng giết chết Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh không thể không sử dụng lá bài tẩy thứ hai của bản thân.

Bóng người của hắn như sương như khói, đồng thời hai tay kết ấn quyết, câu thông Vô Tướng thần ấn trong nguyên thần.

“Đệ tử Sở Hi Thanh, xin mời Thánh khí Thần Vọng kiếm của tông ta!”

Một cái chớp mắt sau, không gian ở trên đầu Sở Hi Thanh đã vỡ vụn.

Một thanh kiếm có vô số đạo vận và vô số kiếm khí quấn quanh đang từ từ đâm ra từ trong không gian.

Thần Vọng kiếm là thần kiếm Siêu Phẩm siêu thoát giới hạn người và thân, nó hoàn toàn không giống với bốn Thánh khí trấn tông còn lại của Vô Tướng thần tông.

Có thể nói, Thần Vọng kiếm thu lấy lượng lớn sở trường của Quân Thiên thánh kiếm, Hành Thiên thánh kiếm, Tru Lục thần đao. Nó kiêm thông cả ba đại thánh truyền Bình Thiên, Lượng Thiên, Tru Thiên.

Tuy nhiên, mỗi thứ đều chỉ biết một chút, chỉ có thể nói là tinh thông.

Năng lực chủ yếu của nó là gia tăng tu vị của người dùng, thậm chí có thể khiến người dùng lấy thân thể phàm nhân để chạm tới căn nguyên, nắm giữ Thiên điều đạo quy mà bản thân chưa từng nắm giữ!

Có người nói bản thể của nó có thể giúp một cao thủ nhất phẩm tăng lên đến cảnh giới trên Siêu Phẩm.

Khuyết điểm của nó là, sau khi sử dụng thanh kiếm này thì sẽ sinh ra vọng tưởng, cho rằng mình không gì không làm được, vô địch thiên hạ, làm ra rất nhiều chuyện ngông cuồng tự đại.

Sở Hi Thanh mời chính là tử thể Thần Vọng kiếm cấp độ tứ phẩm.

Điều này khiến cho tu vị của hắn được kéo lên đến ngũ phẩm thượng, còn có thể nắm giữ lực lượng Bình Thiên, Lượng Thiên và Tru Thiên ở một trình độ nhất định.

Sở Hi Thanh phát hiện Vô Tướng thần ấn bên trong nguyên thần của mình cũng phát sinh biến hóa.

Cũng giống hệt như trận chiến ở núi Hỏa Đầu cách đây không lâu.

999.999.999 giảm 1000 thì vẫn còn 999.999.999.

Sở Hi Thanh nhất thời nhướng mày lên, lòng thầm nói tông môn thật là rất ra sức nha.

Hắn không có để ý đến nữa, mà bắt đầu tập trung vào chiến đấu.

Đầu tiên, Sở Hi Thanh sử dụng Bình Thiên để áp chế tu vị của đối phương. Lại dùng Lượng Thiên để co rút không gian chung quanh, nhờ vào đó để én tránh Thời Thương.

Lúc này, kẻ bị thương nặng hơn chính là Huyền Vũ Quy Xà, toàn thân nó đã không còn một mảnh da thịt hoàn hảo, không còn một mảnh lân phiến hoàn hảo, cái mai rùa nặng nề dày cộm kia cũng đã đến bên bờ tan rã.

Chương 969: Thiên Quang Tà Ảnh (4)

Chỉ vẻn vẹn hai mươi cái hô hấp sau, con Huyền Vũ Quy Xà này đã rơi vào trạng thái thoi thóp.

Rốt cuộc nó cũng không thể nhịn được nữa, đầu rùa phía trước và đầu rắn phía sau đều là thất khiếu chảy máu, một luồng hàn lực vô cùng vô tận bắt đầu bao trùm trên trời dưới đất, lan tràn bốn phương tám hướng, nhuộm toàn bộ thế giới chung quanh thành màu tuyết trắng.

Hàn lực kia đóng băng tất cả, không chỉ đóng băng toàn bộ núi băng Huyền Vũ, thậm chí còn lan tràn đến phạm vi ba mươi dặm bên ngoài, khiến cho tất cả Huyết tùng và thực vật ở bên ngoài đều bị đóng băng.

Toàn thân Sở Hi Thanh cũng bị bao trùm bởi một lớp hàn băng, thân pháp hơi trì trệ, tốc độ suy nghĩ cũng giảm xuống.

Hắn ý thức được, đây là thiên phú có lực sát thương mạnh nhất của mạch Huyền Vũ.

Vạn Vật Tịch Diệt!

Trong lòng Sở Hi Thanh lại không sợ mà còn lấy làm mừng.

Khi hắn ngưng thần quan sát, liền phát hiện không chỉ tốc độ và năng lực phản ứng của mình bị chậm lại.

Mà quanh thân ba con Chúc Cầu kia cũng có một lớp hàn băng.

Chúng nó bị ảnh hưởng lớn hơn Sở Hi Thanh nhiều, dù sao Sở Hi Thanh cũng có lực lượng phá pháp và Trảm Thần.

Ba con Chúc Cầu vốn mượn tốc độ độ không gì sánh kịp và lực lượng thời gian để qua lại bên trong lòng núi, gần như là không thấy hình bóng.

Nhưng khoảnh khắc này, chúng nó rốt cuộc đã lộ tung tích ở trước mắt Sở Hi Thanh.

Giống như Lãnh Sát Na miêu tả, đó chính là ba quả cầu có đốt nến trên đỉnh đầu.

Sở Hi Thanh nhìn thấy rõ ràng, ‘ánh nến’ kia thật ra là độc giác màu trắng bạc của chúng, trên độc giác có một ngọn lửa màu bạc đang thiêu đốt, nhìn khá giống nến.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh để ý nhất vẫn là Thời Thương của chúng.

Con ngươi của Sở Hi Thanh lập tức sáng rực lên.

Hắn đã nhìn thấy rõ ràng!

Lực lượng Thời Thương vô cùng mạnh mẽ, dù là cao thủ tam phẩm bị đánh trúng thì cũng có thể đột tử tại chỗ.

Dù sao không phải cao thủ Địa Bảng nào cũng có thân thể khổng lồ và sức sống mãnh liệt như Huyền Vũ Quy Xà.

Vấn đề là ba con Chúc Cầu kia hoàn toàn không có cách nào điều động những vết tích thời gian kia.

Chúng nó chỉ dẫn Thời Thương ra từ nơi sâu trong không gian, sau đó chém về địa điểm chỉ định.

Theo thân thể ba con Chúc Cầu bắt đầu đóng băng, năng lực dẫn dắt Thời Thương của chúng càng cứng hơn, chậm hơn.

Vì vậy, phản xạ là không thể phản xạ lại.

Sở Hi Thanh tự hỏi mình bây giờ vẫn không thể chống đỡ được Thần Thương oanh kích chính diện.

Nhát chém đến từ quá khứ tương lai này quả thực là quá sắc bén, sắc bén đến mức có thể cắt chém tất cả mọi thứ!

Nhưng hắn có thể thử làm cho nó đổi hướng!

Thần Phong Minh Kính Đao không chỉ có thể phản xạ tất cả ngoại lực, mà còn có thể dẫn dắt và đổi hướng tất cả ngoại lực.

Hai loại phương pháp đều cần gánh chịu áp lực và gánh nặng, nhưng chênh lệch với nhau mấy chục lần, thậm chí hơn trăm lần.

Nhưng làm vậy cũng có một chỗ khó, hắn nhất định phải để Thời Thương đổi về hướng mà hắn đã chỉ định.

Vì vậy, hắn còn phải quan sát thêm, quan sát huyền bí của Thời Thương, quan sát Chúc Cầu ra tay, để cầu không có sơ hở nào.

Ba cái hô hấp sau, khí tức của Huyền Vũ Quy Xà càng ngày càng yếu, hàn lực kia thì càng ngày càng mạnh.

Ngoài cơ thể của Sở Hi Thanh và ba con Chúc Cầu đã kết thành một khối băng dày.

Hàn lực vô cùng vô tận kia gần như muốn khóa các khớp của bọn họ.

Sở Hi Thanh dựa cả vào lực lượng phá pháp và Trảm thần của Táng Thiên Chi Vũ và Thần Chi Thương để chống đỡ.

Hắn đã dành thời gian để dùng một viên đan dược có lực lượng cực dương, nhưng hiệu quả lại nhỏ bé không đáng kể.

May mà Sở Hi Thanh có thiên phú Thuần Dương, để dòng máu của hắn vẫn duy trì được nhiệt độ.

Giây lát sau, hai mắt của Sở Hi Thanh hiện lên một vệt sáng loáng.

Thời cơ đã đến!

Hắn ném ra hai lá bài tẩy cuối cùng của mình.

Lá thứ nhất là Quang âm Nhất Thuấn, dòng chảy thời gian ở quanh người Sở Hi Thanh đã thay đổi.

Lực lượng thời gian này không chịu nổi một đòn khi ở trước mặt Chúc Cầu.

Nhưng vào thời điểm này, dù thời gian chỉ thay đổi một chút thôi, cũng đã giúp hắn rất nhiều.

Lá bài tẩy thứ hai là thẻ nhân vật Huyết Nhai Đao Quân lục phẩm thượng (bản trải nghiệm).

--- Huyết Nhai Đao Quân 17 tuổi, nguyên công lục phẩm thượng, Vô Tướng công tầng chín, Thần Phong Minh Kính Đao tầng mười hai, THần Lôi Động Chân Chỉ tầng mười hai, Mị Ảnh Vân Tung tầng mười hai, Cửu Luân thần ấn tầng mười một.

Nhai Tí chân ý tầng mười hai, Tam Tương võ ý tầng mười hai!

Sau đó là thiên phú của Huyết Nhai Đao Quân: Nhai Tí (thập nhất giai), Vô Thượng Kim Thân (thập giai), Thần Thương (thập giai), Táng Thiên (cửu giai), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (thập giai), Thông Linh Thức Tính Chi Tâm (thập nhất giai), Tinh Di Điện Xế Chi Túc (thập giai).

Chương 970: Thiên Quang Tà Ảnh (5)

Hai mắt Sở Hi Thanh lập tức sáng rực.

Sức chiến đấu của Huyết Nhai Đao Quân ở giai đoạn lục phẩm thượng, quả nhiên không làm hắn thất vọng.

Lúc này, Sở Hi Thanh vừa né tránh, vừa lặng lẽ cảm nhận tin tức trong đầu óc, vả cả hạt nhân tinh thần vừa xuất hiện nơi mi tâm kia.

Ngay khi hắn cảm giác lực lượng của mình và thẻ nhân vật đã hòa vào nhau, bóng người của Sở Hi Thanh bỗng nhiên dừng lại, hắn không có tránh né, mà lặng lẽ chờ đời ba đạo Thời Thương kia đến.

Cùng lúc đso, Kim Phong Ngọc Lộ đao trên tay Sở Hi Thanh đã biến hóa, chém ra một mảnh ánh sáng giống như gương bạc.

Thần Phong Minh Kính Đao – Thiên Quang Tà Ảnh!

Khoảnh khắc này, ba đạo Thời Thương kia cũng đã chém đến trước người của hắn.

Nhưng lại bị ánh đao như gương bạc kia của hắn làm cho đổi hướng, bắn về phía khác.

Cũng tại một cái chớp mắt này, ba con Chúc Cầu đã hiện thân ở cách đó hai mươi trượng kia đều hiện lên vẻ không thể tin tưởng nổi.

Thân thể của bọn chúng bắt đầu nứt ra, chia ra làm đôi, vô số mưa máu rơi xuống.

Thời Thương vô cùng sắc bén kia đã chém nát đại não của chúng, thân thể và linh hồn của chúng!

. . .

“Hay!”

Khi Sở Hi Thanh dùng Thiên Quang Tà Ảnh để chém giết ba con Chúc Cầu kia.

Trong Đạo Nhất điện ở Vô Tướng thần sơn, đại trưởng lão Độ Chi viện Hác Thu Phong bỗng nhiên vỗ đùi một cái, rồi đứng dậy từ trên ghế.

Thần sắc hắn rất là hưng phấn: “Đao pháp tốt! Hay cho một chiêu Thiên Quang Tà Ảnh, người này có dũng có mưu, không hổ là Huyết

Nhai thánh truyền đời này.”

Trong lòng hắn thì lại đang nghĩ, giá trị của một đao này, ít nhất cũng là sáu triệu lượng vàng!

Chung quy vẫn là tiết kiệm được số tiền kia rồi.

Vừa rồi bọn họ đã sửa chữa điểm thiện công của Sở Hi Thanh.

Nhưng lần này không phải là Lý Trường Sinh sử dụng Bình Thiên Kiếm, mà là hai vị đại trưởng lão Thiện Công viện và Giới Luật viện trực tiếp ra tay từ trong hệ thống của Vô Tướng thần ấn.

Chúc Quang âm có muốn nhúng tay vào việc này cũng không được, mà cũng không thể quản được.

“Đao pháp rất tốt, tính toán rất chuẩn!”

Đại trưởng lão Lư Thủ Dương hơi gật đầu, nhưng trong mắt hắn vẫn ngậm lấy vài phần nghi ngờ: “Nhưng vừa rồi. . . hình như đao pháp và tu vị của hắn đều tăng lên không ít?”

Một đao Thiên Quang Tà Ảnh vừa rồi thật sự là khiến người ta kinh ngạc.

Ít nhất là cảnh giới tầng mười hai, hơn nữa còn rất thành thạo.

Đáng tiếc là bọn họ ở quá xa, không thể nhìn rõ ràng.

“Hẳn là một loại thiên phú kỳ lạ nào đó, hoặc là bạo phát tiềm lực của bản thân.”

Yến Quy Lai ngưng thần suy nghĩ một chút, rồi cũng không truy cứu việc này.

Đao pháp của Sở Hi Thanh càng mạnh tự nhiên là càng tốt, đây là chuyện tốt.

“Điều ta quan tâm bây giờ là, sau khi Sở Hi Thanh nhìn thấy kiếm chiêu hoàn chỉnh, hắn có thể hiểu được không? Mà kiếm chiêu này dùng để làm gì? Nên làm gì để trợ giúp Mộc Kiếm Tiên?”

Mọi người nghe vậy thì không khỏi cau mày, ánh mắt hiện ra vẻ chờ mong và lo âu.

Nếu như Sở Hi Thanh không hiểu được huyền ảo ở trong kiếm chiêu, vậy thì nói gì cũng vô dụng.

. . .

Lúc này, Sở Hi Thanh đang cảnh giác và đề phòng mà nhìn Huyền Vũ Quy Xà trước mắt.

Tuy rằng ba con Chúc Cầu kia đã bị giải quyết, nhưng con Huyền Vũ Quy Xà có sức chiến đấu tiếp cận Địa Bảng này vẫn là kẻ địch đủ để đưa hắn vào chỗ chết.

Tuy nhiên, khi Sở Hi Thanh ngưng thần quan sát, lại phát hiện con Huyền Vũ Quy Xà này nằm sấp trên mặt đất, hai mắt của đầu rùa và đầu rắn tuy đều trợn tròn lên, nhưng bên trong lại tối om, không có bất kỳ sinh khí nào. Nó cũng không có bất kỳ động tĩnh nào, tứ chi không nhúc nhích.

Theo lý thuyết, con Huyền Vũ Quy Xà này cũng nên chết.

Từ khi bắt đầu chiến đấu cho đến bây giờ, con Huyền Vũ Quy Xà này đã trúng hơn 500 đạo Thời Thương.

Lực lượng Thời THương dày đặc như vậy, gần như đã lăng trì toàn bộ thân thể của Huyền Vũ Quy Xà, thậm chí là còn thảm hơn cả lăng trì.

Lăng trì bình thường là một trăm đao, cao thủ cầm đao thì mới có thể đến một ngàn đao, thân thể của Huyền Vũ Quy Xà lại bị hơn 500 đạo Thời Thương cắt chém, máu thịt be bét.

Nhưng vết thương này còn không thể khép lại.

Vì vậy, dù sinh mệnh lực có mạnh đến đâu, thì cũng không thể còn sinh sơ.

Nhưng Sở Hi Thanh lại cảm ứng được, bên dưới thân thể Huyền Vũ Quy Xà còn có một chút khí tức sinh mệnh, có phản ứng với nguyên khí.

Sở Hi Thanh thu đao vào vỏ, tiện tay phát một tấm tin phù, báo bình an cho Bạch Tiểu Chiêu và Chu Lương Thần ở bên ngoài.

Sau đó, hắn liền bay qua bên đó.

Sở Hi Thanh phải mất rất nhiều công sức mới có thể lật thân thể của Huyền Vũ Quy Xà.

Lúc này, hắn mới phát hiện con Huyền Vũ Quy Xà này bị thương nặng đến mức nào, thân thể của nó đã bị cắt thành miếng, ngay cả cột sống cũng đã đứt rời.

Theo lý thuyết, Huyền Vũ Quy Xà hẳn là bị vỡ thành hơn một ngàn mạnh, nhưng nó dựa vào đóng băng máu để kết dính thân thể, duy trì hình thể hoàn chỉnh.

Chương 971: Huyết Tùng thần nguyên

Điều khiến Sở Hi Thanh không hiểu chính là, Huyền Vũ Quy Xà chịu thương thế nặng như vậy, vì sao vẫn không chịu né tránh một chút?

Tuy rằng hình thể của Huyền Vũ Quy Xà rất khổng lồ, nhưng lại am hiểu Băng độn, Thủy độn và Lôi độn, tốc độ hẳn là không quá chậm.

Chỉ cần chiến thuật của nó linh hoạt hơn, thì nó sẽ không bị trọng thương trong một thời gian ngắn như vậy.

Sở Hi Thanh sẽ phải đọ sức với chúng nó thêm một đoạn thời gian nữa.

Theo kế hoạch của hắn, kiểu gì cũng phải đọ sức nửa ngày hoặc một ngày.

Dùng Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của mình để kéo đổ Huyền Vũ Quy Xà Huyền Vũ Quy Xà và Chúc Cầu.

Mãi đến khi hắn lật Huyền Vũ Quy Xà lên, liền nhìn thấy một quả trứng rùa ở bên dưới.

Quả trứng rùa này to bằng thân người, được chôn trong một vết lõm của tầng băng. Dưới vết lõm còn có một cái vảy màu đỏ rực, hẳn là dùng để giữ ấm cho trứng rùa.

Sở Hi Thanh thấy cái vảy này hơi quen, lúc này mới ý thức được, đây không phải là lân phiến trên người còn Đằng Xà kia sao?

Hắn không khỏi nhìn thi thể Huyền Vũ Quy Xà với ánh mắt phức tạp.

Là do quả trứng rùa này, nên con Huyền Vũ Quy Xà này mới không chịu di chuyển một bước?

Quả nhiên bảo vệ con non là thiên tính của mỗi một mẫu thân, bất kỳ sinh linh nào cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên, con Huyền Vũ Quy Xà này đẻ trứng kiểu gì?

Toàn bộ bí cảnh thời gian này, chỉ có một con Huyền Vũ Quy Xà.

Rốt cuộc nó thụ thai thế nào?

Chẳng lẽ là tự làm một mình? Nhưng vấn đề là Huyền Vũ Quy Xà không có khả năng này.

Huống hồ, với hoàn cảnh núi băng Huyền Vũ, rất khó để Huyền Vũ Quy Xà thụ thai.

Ngay sau đó, Sở Hi Thanh liền thu hồi suy nghĩ lung tung của mình.

Hắn chuyển quả trứng rùa này qua một bên, vẫn dùng vảy Đằng Xà để lót cho nó, sau đó lại lấy một tấm Hỏa độn phù cấp độ ngũ phẩm hạ ra.

Sở Hi Thanh vội vàng bố trí một trận pháp đơn giản, dẫn lực lượng viêm hỏa trong Hỏa độn phù ra, duy trì nhiệt độ cho quả trứng này.

Sách cổ ghi chép, tuy rằng thần thú Huyền Vũ nắm giữ lực lượng cực âm, âm lôi, hệ thủy và hệ hàn, nhưng chúng lại rất thích tắm nắm.

Tất cả sinh linh đều được sinh bởi lực lượng Dương tính, dù là sinh linh chí âm chí hàn như Huyền Vũ cũng không ngoại lệ.

Sau đó, Sở Hi Thanh không ngừng không nghỉ, bắt đầu quan sát tảng băng khổng lồ và cây Huyết tùng bên trong, thậm chí hắn còn lười thu thập rất nhiều chiến lợi phẩm ở hiện trường.

Vì sao hắn phải sử dụng thẻ nhân vật bản trải nghiệm có thể duy trì nửa canh giờ, mà không đổi bản chính thức ở trong võ đạo bảo khố?

Một là lo lắng đang chiến đấu thì thẻ hết hiệu lực, hai là lợi dụng ngộ tính không kém Tần Mộc Ca của Huyết Nhai Đao Quân để giúp hắn nghiên cứu kiếm chiêu.

Đặc biệt là Thông Linh Thức Tính Chi Tâm cấp mười một của Huyết Nhai Đao Quân, đây cũng là một thiên phú loại cảm ứng hiếm thấy, nó cũng có thể tăng cường ngộ tính.

Mà sau khi sử dụng thẻ nhân vật, những bộ phận thiên phú huyết mạch giống nhau của song phương sẽ chỉ giữ lại một phần có cấp độ mạnh nhất. Nhưng những thiên phú khác nhau, thì có thể bảo lưu, có thể chồng chất.

Thông Linh Thức Tính Chi Tâm cấp mười một, cộng thêm Thái Thượng Thông Thần cấp chín của hắn, có thể để năng lực phân tích và cảm ngộ của hắn được cường hóa đến mức độ cực kỳ kinh người.

Nhưng Sở Hi Thanh đi một vòng quanh tảng băng khổng lồ kia, hắn vẫn không tìm thấy bất kỳ hoa văn nào ở trên cây Huyết tùng cực lớn kia.

Cuối cùng, chuyển sự chú ý lên đỉnh chóp của cây Huyết tùng.

Nơi đó có một quả tùng màu máu, vị trí vừa vặn ở ngay phía dưới bụng của Huyền Vũ Quy Xà, cách trứng rùa không xa.

Lúc trước, có lực lượng Vạn Vật Tịch Diệt áp chế, Sở Hi Thanh còn không có cảm giác gì.

Nhưng theo lực lượng Vạn Vật Tịch Diệt biến mất, Sở Hi Thanh cảm ứng được hơi thở của sự sống mạnh mẽ từ bên trong quả tùng này.

Đó thuộc về lực lượng 'Sinh'.

Có thể khiến vạn vật sinh sôi, sinh dục, sinh trưởng. . . Nó ngậm lấy sinh nguyên tràn trề mà tinh khiết.

Thân hình Sở Hi Thanh lóe lên, đi tới phía trên tảng băng.

Hắn dùng Kim Phong Ngọc Lộ đao để chém ra đao cương sắc bén dài chín thước, nhưng phải mấy tận mười cái hô hấp, mới có thể đào móc quả tùng này ra.

Ngoại hình của quả tùng này cũng không khác gì với quả tùng bình thường, nhưng lại to bằng nửa người, mặt người có những tia hoa văn lôi đình.

Sở Hi Thanh cẩn thận cảm ứng và quan sát, phát hiện hoa văn này không có liên quan với kiếm chiêu, mà chỉ là lực lượng lôi đình.

Tất cả sinh mệnh lực đều cùng một nhịp thở với lôi đình, lôi đình động thì vạn vật sinh sôi.

Sở Hi Thanh lại hái quả tùng xuồng, bắt đầu suy tư.

Hắn cảm ứng được lực lượng chất chứa bên trong quả tùng, hắn bỗng có cảm ứng, liền xé quả tùng ra.

Quả nhiên, bên trong quả tùng là chín hạt thông.

Trong mắt Sở Hi Thanh hiện lên một tia kỳ dị, sau đó liền dứt khoát dùng đao cắt thịt quả, lấy hạt thông màu đỏ thắm ở bên trong ra rồi nhét vào miệng.

Chương 972: Huyết Tùng thần nguyên (2)

Hạt thông này to bằng ba nắm tay, người bình thường là không ăn nổi.

Nhưng Sở Hi Thanh bây giờ không phải người bình thường, hắn há miệng nuốt hạt thông vào bên trong.

Hạt thông này cũng không cần hắn nhai, gặp phải nước bọt liền hóa thành dịch, chảy thẳng vào cổ họng của hắn!

Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy trái tim mình đột nhiên nhảy lên, lực lượng sinh nguyên vô cùng vô tận lập tức tràn ra từ bên trong ‘Bàn Cổ chi tâm’.

Sau khi hắn thức tỉnh Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết thất giai, thì hắn cảm giác sinh mệnh lực của mình cuồn cuộn không dứt, vô cùng vô tận, dùng mãi không hết.

Nhưng bây giờ nhìn lại, mới phát hiện là tầm nhìn của hắn vẫn quá ngắn.

Trước kia, nhiều nhất chỉ có thể coi là một dòng suối nhỏ, hiện giờ mới thật sự là sông lớn trường giang, tuôn trào mãnh liệt, thao thao bất tuyệt.

Điều này thậm chí còn ảnh hướng đến thân thể Sở Hi Thanh, khiến thân thể hắn phát sinh biến hóa kỳ dị.

Bên này mọc một khối u, bên kia có thêm một khối xương gai.

Sở Hi Thanh không thể không cố gắng khống chế, miễn cho mình biến thành quái vật.

Lúc này, thiên phú Thuần Dương đã có tác dụng, nó sinh ra một luồng lực ước thúc mạnh mẽ để ràng buộc hình thể của hắn.

Trong đầu của Sở Hi Thanh lại có vô số tin tức.

Cuối cùng, những tin tức này hóa thành những trí nhớ và hình ảnh.

Đó là một cây Huyết tùng cực lớn, no đang dùng chạc cây để múa kiếm. Huyền ý bên trong kiếm chiêu, tựa như có thể khiến vạn vật sinh sôi.

Sở Hi Thanh ngưng thần linh ngộ, trên mặt lại hiện ra một tia kỳ dị.

Hắn đoán không sai.

Trong tất cả chín loại lực lượng khác nhau của kiếm chiêu, bộ phận kiếm chiêu có ngậm lực lượng ‘Sinh mệnh’ ở núi băng Huyền Vũ là thâm ảo nhất, khó hiểu nhất, cũng sâu xa nhất.

Có lẽ đây là lực lượng căn bản nhất và mạnh mẽ nhất của vị Mộc Kiếm Tiên – Tùng Duyên Niên kia.

Nếu như là trước kia, có lẽ Sở Hi Thanh phải dùng một ngày, thậm chí là vài ngày mà vẫn không thể lĩnh ngộ được một đạo vết kiếm của Mộc Kiếm Tiên.

Nhưng mà bây giờ, Sở Hi Thanh chỉ liếc mắt một cái, bỗng nhiên lại hiểu được ảo diệu trong đó.

Hắn không biết mình hiểu thế nào, nhưng dù sao cũng hiểu tại sao Mộc Kiếm Tiên muốn làm như vậy.

Khoảng tầm 150 cái hô hấp sau, lại ăn hạt thông thứ hai.

Cảm giác cũng không khác với lúc nãy, sinh mệnh lực điên cuồng sinh sôi ở bên trong cơ thể của Sở Hi Thanh, khiến cho tất cả xương cốt của hắn phát ra những tiếng vang ‘răng rắc’.

Sở Hi Thanh phát hiện những sinh mệnh lực này vẫn chưa để cho cơ thể hắn sinh ra cảm giác sắp nổ tung.

Chúng nó được một luồng kiếm ý kỳ dị bên trong hạt thông dẫn đường, thay đổi một bộ phận nào ở trong cơ thể hắn.

Giống như cùng một nhịp thở với rất nhiều thiên phú huyết mạch của hắn, gần như đã chạm đến bộ phận chủ yếu nhất của phong ấn huyết mạch.

Tuy nhiên, Thái Thượng Thông Thần của Sở Hi Thanh lại không cảm ứng được nguy hiểm.

Sở Hi Thanh cũng không phát hiện những sinh mệnh lực này phá hoại kết cấu cơ thể của mình, trái lại dường như còn mang đến cho hắn lợi ích rất lớn.

Cũng chỉ mười mấy cái hô hấp, Sở Hi Thanh liền cảm thấy tố chất thân thể của mình được tăng cường rất nhiều.

Sở Hi Thanh dứt khoát không để ý đến nữa, mà tập trung vào hình ảnh và trí nhớ trong đầu.

Sở Hi Thanh chỉ dùng khoảng ba khắc thời gian, liền dùng hết chín hạt thông.

Không chờ hiệu quả của thẻ nhân vật Huyết Nhai Đao Quân (bản trải nghiệm) kết thúc, hắn đã lĩnh ngộ được toàn bộ Chân Ý Đồ ở trong đó.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại lấy chín bức Chân Ý Đồ bằng vảy cá ở trên lưng xuống, bắt đầu quan sát một lần nữa.

Những Chân Ý Đồ này ẩn chứa kiếm ý hệ Thủy, nó đơn giản hơn kiếm ý sinh mệnh ở núi băng Huyền Vũ nhiều lắm.

Sở Hi Thanh mượn ngộ tính và thiên phú của Huyết Nhai Đao Quân, lúc này chỉ nghiên cứu một lúc là đã hiểu rõ ràng.

Sở Hi Thanh chỉ dùng chưa đến nửa khắc là đã hiểu hết cả chín bức đồ bằng vảy cá này.

Nhưng sau đó hắn liền cau mày, trong mắt hiện ra ý đau đầu.

Hắn đã xem hết toàn bộ kiếm chiêu, cũng đã lĩnh ngộ được.

Vấn đề là hắn vẫn chưa hiểu kiếm chiêu này dùng để làm gì.

Sở Hi Thanh chỉ có thể xác định một việc, kiếm chiêu này tuyệt đối không phải để giết địch. . .

Ngoài ra, hắn cũng không thể nào hòa chín loại sức mạnh vào nhau một cách hoàn mỹ.

Sở Hi Thanh suy nghĩ một lát, nhưng vẫn không có đầu mối nào.

Hắn thử dùng Kim Phong Ngọc Lộ đao để diễn luyện thức kiếm chiêu này.

Kết quả là cảm thấy rất khó chịu, cảm thấy trì trệ, cảm thấy không hiểu.

không chỉ không thể nào thi triển ra, trái lại còn làm cho thân của Kim Phong Ngọc Lộ đao rung lên, ‘leng keng’ không ngừng.

Đây là do kiếm chiêu vặn vẹo đến cực điểm, cương lực thác loạn, đã xung kích đến thân đao của Kim Phong Ngọc Lộ đao.

Sở Hi Thanh lập tức dừng lại.

Chương 973: Huyết Tùng thần nguyên (3)

Đúng lúc này, hiệu quả của thẻ nhân vật Huyết Nhai Đao Quân cũng đã kết thúc.

Sở Hi Thanh không khỏi nhe răng nhếch miệng, cảm thấy thức kiếm chiêu này càng phức tạp loằng ngoằng hơn, nhất thời khó có thể tổ hợp.

Hắn lập tức lắc đầu, nhét Kim Phong Ngọc Lộ đao vào vỏ.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, chỉ sợ nhất thời nửa khắc là không tìm hiểu được.

May mắn là bí cảnh thời gian còn gần mười tháng, cứ từ từ là được. . .

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Hi Thanh lại hơi sững sờ.

Đây là vì hắn phát hiện màn hình huỳnh quang hư ảo ở trước mắt đã phát sinh biến hóa không nhỏ.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Lục phẩm hạ (siêu thiên kiêu).

Võ đạo: Thần Phong Minh Kính Đao (tầng mười), Mị Ảnh Vân Tung (tầng mười), Thần Lôi Động Chân Chỉ (tầng chín), Cửu Luân thần ấn (tầng sáu), Cửu Thiên Thời Luân (tàn).

Võ ý: Nhai Tí chân ý (tầng mười), Tam Tương võ ý (tầng chín).

Nguyên công: Vô Tướng công (tầng tám / lục phẩm hạ), Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (tầng tám).

Điểm huyết nguyên: 2164,8.

Thiên phú: Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (bát giai), Nhai Tí (cửu giai), Thần Thương (lục giai), Táng Thiên (thất giai), Thuần Dương (cửu giai), Thái Thượng Thông Thần (cửu giai), Nã Phong Ngự Điện Chi Thu (bát giai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (bát giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, cộng sinh (tam giai), Lê Tham chi môn, Thái Sơ Thần Vận (sơ), Huyết Tùng thần nguyên.

Tuổi thọ: 805 ngày.

Sở Hi Thanh hơi sững sờ, tuổi thọ của hắn lại lên đến 805 ngày, gần như tăng lên gấp đôi!

Lúc trước hắn đã sử dụng Táng Thiên Chi Vũ, hắn còn tưởng rằng tuổi thọ của mình còn một nửa là tốt lắm rồi.

Kết quả lại không giảm mà còn tăng, thế mà lại đột phá hai năm.

Tuy nhiên, làm người ta chú ý nhất vẫn là Cửu Thiên Thời Luân (tàn).

---Đây là kiếm chiêu do Mộc Kiếm Tiên- Tùng Duyên Niên sáng chế, không biết công dụng. Ngươi đã nắm giữ kết cấu tất yếu của kiếm chiêu, có thể dùng 2000 điểm huyết nguyên thể thôi diễn ra kiếm chiêu hoàn chỉnh.

Sở Hi Thanh lập tức vui vẻ, sau đó sắc mặt lại đen xì.

Điểm huyết nguyên của hắn bây giờ chỉ có hơn hai ngàn, hệ thống lại muốn cướp sạch trong một lần?

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, mình vẫn nghiên cứu một thời gian đã, thực sự không được thì lại mượn lực của hệ thống để thôi diễn.

Cùng lúc đó, Thần Phong Minh Kính Đao và Mị Ảnh Vân Tung của hắn đều tăng lên đến tầng thứ mười.

Đây cũng là lợi ích khi sử dụng thẻ nhân vật Huyết Nhai Đao Quân.

Trong lúc đó thì ngộ tính của Sở Hi Thanh cao đến mức nào chứ?

Hắn chỉ quét qua trí nhớ liên quan đến Thần Phong Minh Kính Đao và Mị Ảnh Vân Tung của Huyết Nhai Đao Quân, liền hiểu được cốt lõi.

Thiên phú Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cũng tăng lên đến bát giai.

Đây là biến hóa mà chín hạt thông kia mang lại.

Sinh mệnh lực bên trong đó đủ để môn thiên phú huyết mạch này tiến thêm một bước.

Tuy nhiên, điều làm Sở Hi Thanh giật mình lại mấy chữ Huyết Tùng thần nguyên ở trong thanh trạng thái.

Huyết Tùng thần nguyên: Ngươi nhận được một chút thần lực bản nguyên của Mộc Kiếm Tiên, có thể giúp ngươi mở phong ấn huyết mạch nhiều hơn. Mỗi khi tu vị tăng lên, mỗi khi tiếp xúc với Huyết Nguyên Đồ Trụ, đều sẽ có thêm một loại thiên phú huyết mạch tăng lên, tăng cường sức mạnh, thể chất và sinh mệnh bản nguyên lên ba phần mười.

Ngươi được Mộc Kiếm Tiên quan tâm, vĩnh viễn nhận được ‘lực lượng một chi’ của Mộc Kiếm Tiên, trong phạm vi thần niệm của Mộc Kiếm Tiên, tất cả võ đạo của ngươi đều được kiếm ý và lực lượng của Mộc Kiếm Tiên gia trì.

Tại nơi cây cối xanh tươi rậm rạp, tốc độ khôi phục chân nguyên của ngươi tăng lên từ ba phần mười đến gấp ba. Khi ngươi giẫm trên mặt đất, bất kỳ bí pháp trói buộc dưới tam phẩm nào cũng không thể trói được ngươi, hơn nữa tốc độ khôi phục nguyên khí gia tăng gấp đôi.

Ngoài ra, bên trong thanh trạng thái còn có một cái ‘Thái Sơ chi ấn’.

Thái Sơ Thần Vận (sơ): Ngươi được cho là người nham hiểm độc ác, được Thái Sơ Huyền Nữ quan tâm. Khi người thiết kế âm mưu để tính toán người khác, khí vận bản thân sẽ được cải thiện rất lớn, trợ giúp âm mưu của ngươi có tỷ lệ thành công cao hơn.

Sở Hi Thanh ngẩn người, lòng thầm nói sao mình lại thành nham hiểm độc ác rồi? Ta cmn tính toán ai?

Lúc nãy là đám người Kiếm Thị Phi thiết kế âm mưu đưa mình vào chỗ chết, sau đó bọn họ bị cuốn vào trong, liên quan gì với Sở mỗ?

Huống hồ, Thái Sơ Huyền Nữ yêu thích không phải là người nham hiểm độc ác, nàng chỉ thưởng thức những người thông minh chuyên dùng mưu kế mà thôi.

Có điều, cái Huyết Tùng thần nguyên này lại làm cho hắn rất vui mừng.

Chỉ chỗ lợi ích này, cũng không uổng công hắn liều mạng mạo hiểm nhảy múa trên lưỡi đao rồi.

Phần ‘cơ duyên’ bên trong bí cảnh thời gian này, còn tốt hơn Sở Vân Vân dự tính nhiều.

Nhưng ‘lực lượng một chi’ là bao nhiêu? Là một cành cây của Mộc Kiếm Tiên?

Là một cành cây hoàn chỉnh của Mộc Kiếm Tiên, hay là một nhánh cây trên cành cây? Hai chỉ là một chạc cây nhỏ?

Cái này khác nhau rất nhiều.

Chương 974: Huyết Tùng thần nguyên (4)

Sở Hi Thanh thử thò ngón tay ra, điểm một cái về phía trước.

Hắn sử dụng Thần Lôi Động Chân Chỉ, sau đó thần sắc hơi động, hiện ra ý mừng.

Hẳn là lực lượng một nhánh cây.

Mộc Kiếm Tiên có hơn mấy trăm cành cây, nhánh cây thì khoảng hơn vạn.

Nhưng dù chỉ là một nhánh cây nhỏ bé không đáng kể của Mộc Kiếm Tiên, thì cũng không phải chuyện nhỏ.

Khoảng nửa năm trước, Sở Vân Vân chỉ có một phần vạn chân nguyên so với lúc mạnh nhất, nhưng vẫn có thể đánh giết cao thủ ngũ phẩm.

Tần Mộc Ca còn chưa đến Siêu Phẩm mà đã mạnh mẽ như vậy, huống chi là Mộc Kiếm Tiên trong truyền thuyết đã tiến thêm một bước trên Siêu Phẩm, gần như đánh vỡ giới hạn Siêu Phẩm.

Vấn đề là Sở Hi Thanh không thể điều động tất cả sức mạnh của một ‘nhánh cây’ này.

Cái này không giống như Thánh khí trấn tông của Vô Tướng thần tông.

Chúng nó có thể dùng tử thể, hoặc là phân thân hóa thể, hoặc là kiếm ý hóa hình.

Sở Hi Thanh lại chỉ có thể dùng thân thể của mình, thần phách của mình đề gánh chịu lực lượng một nhánh cây của Mộc Kiếm Tiên.

Nguyên thần và cơ thể của hắn mạnh bao nhiêu, thì có thể điều động sức mạnh bấy nhiêu.

Nguyên thần của Sở Hi Thanh không có vấn đề, Cửu Luân thần ấn đã cường hóa thần phách của hắn lên đến gần tứ phẩm.

Vấn đề là cơ thể hắn, các hạng tố chất thân thể chỉ tương đương với võ tu ngũ phẩm thượng bình thường.

Chính là loại ngũ phẩm bình thường nhất, không phải thiên kiêu, cũng không phải siêu thiên kiêu.

Có lẽ là mạnh hơn một ít, nhưng cũng chỉ có hạn.

Nói một cách đơn giản, hắn bây giờ có thể điều động lực lượng và kiếm ý ngang ngửa với một võ tu ngũ phẩm thượng, dù 'nhánh cây' của Mộc Kiếm Tiên có mạnh hơn, thì đây cũng là giới hạn của hắn bây giờ.

Nhưng nó cũng để cho sức chiến đấu của hắn trực tiếp tăng lên gấp đôi.

Tương lai, khi ti vị của Sở Hi Thanh tăng lên, thì còn có thể tăng lên.

Sở Hi Thanh đoán là cao nhất có thể tương đương với võ tu nhị phẩm.

Hắn ngờ ngợ ra, trạng thái của vị Mộc Kiếm Tiên này không tốt lắm, bằng không thì lực lượng 'nhánh cây' này còn có thể mạnh mẽ hơn.

Chỉ là không biết phạm vi thần niệm của vị này có thể bao trùm lớn đến đâu?

Đúng lúc này, tiếng nói của Chu Lương Thần từ lòng nói đã đánh gãy suy nghĩ của hắn.

"Chủ thượng!"

Sở Hi Thanh cau mày, phát hiện bóng người của Bạch Tiểu Chiêu và Chu Lương Thần, Lãnh Sát Na đã nhảy vào lòng núi.

Sở Hi Thanh thấy thế thì nhướng mày, đánh giá hai người một thú: "Sao bây giờ mới vào? Đám người Kiếm Thị Phi có làm khó dễ các ngươi hay không?"

Lúc trước hắn thật sự không ngờ đám người Kiếm Thị Phi sẽ gan to bằng trời như vậy, dám mai phục ở trong lòng núi băng Huyền Vũ.

Tuy rằng Sở Hi Thanh không bị làm sao cả, còn mượn lực để làm thịt hai tên Dạ Lang tộc và sáu vị thiếu niên thiên kiêu.

Nhưng sau khi mấy người Kiếm Thị Phi chật vật bỏ chạy, khó tránh khỏi chạm mặt mấy người Chu Lương Thần.

Lúc này, Chu Lương Thần thi triển hai cánh, rơi vào mặt đất.

Hắn vô cùng kinh ngạc, cũng chấn động không gì sánh được mà nhìn Huyền Vũ Quy Xà và Chúc Cầu một chút.

Lòng thầm nói bốn con dị thú cực kỳ mạnh mẽ này đều chết trong tay chủ thưởng?

Thật không hổ là chủ thượng của hắn, Sở Nhất Đao vô địch cùng thế hệ!

Sau đó, hắn ngưng thần đáp: "Chúng ta giằng co ở bên ngoài một lát, bọn họ có rất nhiều người, nhưng e ngại Tiểu Chiêu và Lãnh sư huynh, cũng lo chủ thượng đuổi theo, cho nên không ra tay. Nửa canh giờ trước, cương lực trong lòng núi đã yên tổn, bọn họ đoán là chủ thượng đã bình yên vô sự, cho nên đã rút lui."

"Nhưng hàn lực ở bên ngoài rất kinh khủng, Vạn Vật Tịch Diệt của Huyền Vũ Quy Xà đóng băng mấy chục dặm quanh đây. Dù Huyền Vũ Quy Xà đã chết, nhưng hàn lực sẽ duy trì mãi mãi."

Trên mặt hắn hiện lên vẻ xấu hổ: "Thuộc hạ vô năng, bị hàn lực ngăn cản, không thể đi vào."

Vật Vật Tịch Diệt đủ để đóng băng tất cả sinh linh tứ phẩm trở xuống trong phạm vi ba mươi dặm quanh đây.

Nhưng may mà Huyền Vũ Quy Xà đã chết, hàn lực không còn mạnh như vậy nữa.

Lãnh Sát Na và Bạch Tiểu Chiêu đều có thể chống đỡ hàn lực, mà tu vị của Chu Lương Thần thì lại kém một chút.

Một người một thú thì lại sợ hắn lạc đàn, bị đám người Kiếm Thị Phi tập kích.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, sau đó lại thấy buồn cười: "Không sao!"

Hắn quên mất Vạn Vật Tịch Diệt kia.

Sở Hi Thanh không cảm giác được hàn lực này.

Khi chiến đấu, hắn dựa vào lực lượng phá pháp và Trảm Thần của Táng Thiên Chi Vũ, khiến khí lạnh không thể đến gần người.

Sau khi chiến đấu kết thúc, hiệu quả của thẻ nhân vật Huyết Nhai Đao Quân vẫn còn, Sở Hi Thanh vô thức 'phản xạ' toàn bộ khí lạnh kia.

Khi Sở Hi Thanh dùng hạt thông, thì lại càng không cảm nhận được.

“Các ngươi đến rất đúng lúc, giúp ta thu thập pháp khí trên những thi thể này đi. Còn cả bốn con mắt, mảnh giáp và trái tim của Huyền Vũ Quy Xà, còn cả sừng, con mắt và lân phiến, móng vuốt của Chúc Cầu nữa.”

Chương 975: Huyết Tùng thần nguyên (5)

Những thứ này đều là thứ tốt, nhưng Sở Hi Thanh không mang được nhiều như vậy.

Hắn chỉ có thể lấy bốn con mắt trên Huyền Vũ Quy Xà, và sừng của Chúc Cầu.

Đây chính là thứ có giá trị nhất, cũng là tinh hoa của bọn chúng.

Thật ra mắt của Huyền Vũ Quy Xà cực lớn, mắt rùa có thể to bằng vại nước, mắt rắn cũng tương đương với bánh xe. Sừng bạc của Chúc Cầu thì nhỏ hơn một chút, nhưng cũng cao bằng nửa người, hơn nữa còn cực nặng.

Sở Hi Thanh mang chúng theo thì sẽ bị trói buộc.

Nhưng hắn không nỡ vứt đi, những thứ này đều là tài liệu luyện khí đỉnh cấp, trên thị trường muốn mua cũng không có mà mua.

Mắt của Huyền Vũ Quy Xà, ít nhất một trăm vạn lượng bạc một cái, hiến tế cho Lê Tham là không có lời.

Giá cả của sừng ba con Chúc Cầu cũng không rẻ, mấu chốt là ba cái sừng này có thể hòa vào đôi Kim Ngọc Lương Duyên đao của hắn.

Những thứ còn lại thì chỉ có thể hiến tế cho Lê Tham.

Vị Vạn binh chi chủ này chay mặn không kiêng, vì vậy cũng có thể hiến tế tài liệu luyện khí.

Nhưng mà rất thua lỗ, hiến tế pháp khí thành phẩm và hiến tế tài liệu luyện khí, thần ân phải chênh lệch nhau vài lần.

Lúc này, Sở Hi Thanh chợt nhớ đến một chuyện, hắn chỉ vào một góc: “Đúng rồi, Lương Thần ngươi đi xem cái trứng rùa bên kia. Đây là Huyền Vũ Quy Xà dựa vào sinh mệnh lực tinh khiết ở nơi này mà thai nghén ra, ngươi có thể ấp nở nó, luyện thành Linh sủng bản mệnh.”

Trứng của Huyền Vũ Quy Xà này cực kỳ bất phàm.

Tuy rằng nó chỉ là á duệ của Huyền Vũ, nhưng được thai nghén từ kiếm ý của Mộc Kiếm Tiên, tiền đồ cực kỳ rộng lớn.

Đáng tiếc là s không có cách nào để ấp và thu phục.

Bằng không thì tiểu Tóc Húi Cua sẽ tạo phản, có lẽ Bạch Tiểu Chiêu cũng sẽ rất tức giận.

Chu Lương Thần nhìn theo ánh mắt của Sở Hi Thanh, hai mắt lập tức sáng ngời, hiện ra vẻ vui mừng.

Nhưng sau đó hắn liền gãi đầu, ngượng ngùng nói: “Chủ thượng, cái này chỉ sợ không tốt lắm. Cái gọi là không công không nhận lộc, trứng Huyền Vũ Quy Xà đáng giá bậc nào. . .”

“Nói nhảm ít thôi, bảo ngươi đi ấp thì đi ấp đi.”

Sở Hi Thanh phất tay áo một cái, đánh gãy lời nói của Chu Lương Thần: “Đây là phần thưởng khi người thu thập và ghét vảy cá. Hơn nữa công pháp của nhà ngươi rất thích hợp với mạch Huyền Vũ, người khác cầm trứng Huyền Vũ này cũng không có lời bằng ngươi cầm. Ngươi ấp trứng rùa ra, vừa hay có thể chở đồ giúp chúng ta.”

Thật ra Chu Lương Thần rất thèm quả trứng này, có thể nói là khát vọng đến cực điểm.

Hắn nghe thấy Sở Hi Thanh nói vậy thì cũng không làm kiêu, lập tức chạy đến gần quả trứng Huyền Vũ kia.

Thời điểm này, Chu Lương Thần lại phát sầu.

Mình phải làm gì để ấp quả trứng Huyền Vũ này?

Chu Lương Thần suy nghĩ một chút, liền xé vạt áo của mình, rồi ôm quả trứng Huyền Vũ này vào ngực.

Hắn chuẩn bị dùng chân nguyên để tế luyện, đồng thời dùng nhiệt độ của bản thân để cung cấp ấm áp cho tiểu Huyền Vũ bên trong, khiến tiểu Huyền Vũ cảm nhận được khí tức đặc thù của hắn.

Người bình thường đều làm như vậy để tế luyện linh sủng bản mệnh.

Hoàn toàn giống như gà mái ấp trứng. . .

Nhưng khi Lãnh Sát Na đang giúp cắt chém sừng Chúc Cầu ở phía sau nhìn thấy cảnh này thì lại phì cười.

Gương mặt lạnh lùng của hắn lại thất thủ, bật cười thành tiếng.

Bạch Tiểu Chiêu thì lại nhẹ nhàng rơi lên trên quả trứng Huyền Vũ, nàng nhắm mắt ngưng thần cảm ứng một lát, liền lắc đầu nói: “Không phải làm như vậy nha. Tiểu Huyền Vũ bên trong đã có khí cơ hòa hợp, thân thể bình thường, không cần nguyên dùng chân nguyên uẩn nhưỡng.”

“Nó bây giờ là Thuần âm Chi Thể, có mẫu không có phụ, tiên thiên có chút thiếu hụt, vì vậy không thể nào thoát xác. Ngươi bây giờ chỉ cần nhỏ một giọt tinh huyết bản mệnh, cho nó một chút tinh nguyên Dương tính, là có thể bù đắp thiếu hụt của nó, giúp nó phá vỏ.”

Mặt Chu Lương Thần liền đỏ lên, lúc này mới để trứng Huyền Vũ xuống, khép vạt áo lại.

Sau đó, vẻ mặt hắn nghiêm túc, chuẩn bị ép tinh huyết bản mệnh của mình ra từ đầu ngón tay.

Bạch Tiểu Chiêu nhảy từ trên trứng xuống, ngước đầu nói: “Không đủ! Ngươi phải tinh luyện một chút, giọt tinh huyết bản mệnh này càng tinh khiết càng tốt. Tinh huyết của ngươi càng tinh khiết, chất chứa càng nhiều sinh mệnh lực. Thì tiểu Huyền Vũ ở bên trong sẽ càng khỏe mạnh, tốc độ trưởng thành càng nhanh, liên hệ với ngươi cũng càng chặt chẽ hơn.”

Nàng chính là yêu tộc, cũng có thân của thần thú, vì vậy vừa hiểu rõ yêu tộc, cũng hiểu rõ thần thú.

Lê Sơn bọn họ rất vui lòng khi chỉ điểm cho hậu bối yêu tộc.

Mà con tiểu Huyền Vũ trong trứng này, chắc chắn sẽ trở thành Linh sủng của Chu Lương Thần.

Đây mới là người của mình, vì vậy Bạch Tiểu Chiêu rất nhiệt tình chỉ điểm.

Chu Lương Thần biết nghe lời phải, hắn tiếp tục tinh luyện tinh huyết, khiến cho gương mặt đỏ bừng lên, trong miệng còn không ngừng phát ra mấy tiếng ‘ân ân a a’.

Sở Hi Thanh nghe thấy thế thì sắc mặt không khỏi đen xì.

Sau đó, hắn lắc đầu, bắt đầu ra tay thu thập chiến lợi phẩm ở trong lòng núi.

Chương 976: Huyết Tùng thần nguyên (6)

Ngoại trừ Chúc Cầu và Huyền Vũ Quy Xà ra, còn có sáu thiếu niên và hai tên cao thủ Dạ Lang tộc, trên người bọn họ cũng có rất nhiều thứ tốt.

Nhưng bọn họ đều bị đóng băng bên trong một lớp băng dày đặc, nhất định phải phá hủy lớp băng này thì mới có thể lấy được pháp khí và hành lý của bọn họ.

Lúc này Chu Lương Thần đang ấp Huyền Vũ, Bạch Tiểu Chiêu thì đang vui chơi, Sở Hi Thanh chỉ có thể tự làm.

May mắn là Lãnh Sát Na cũng giúp đỡ hắn, có lẽ là do tên này cảm thấy nhàn rỗi tẻ nhạt.

Khoảng tầm nửa khắc sau, một đống đồ đã chồng chất như ngọn núi nhỏ ở giữa lòng núi.

Sở Hi Thanh vẫn làm như cũ.

Thứ nhỏ thì thu vào túi, thứ to thì hiến tế.

Hắn kết ấn quyết, thông qua Lê Tham chi nhãn trên đỉnh đầu để câu thông với thần linh.

Trong miệng thì lại lơ đãng: “Trong mắt Lãnh sư huynh có tham lam, tựa như là không nỡ?”

Lãnh Sát Na nghe vậy, sắc mặt lạnh lùng nói: “Người bình thường đều không nỡ, những thứ này phải có giá mấy triệu lượng bạc. Chỉ cái mai rùa này cũng có thể chế tạo mấy trăm tấm khiên cấp độ lục phẩm trượng, hơn nữa còn là phẩm chất thượng giai.”

Hắn lắc đầu, vẻ mặt cảm khái: “Tiếc là Phương Bất Viên chết rồi, pháp khí không gian của hắn cũng bị cướp. Bằng không thì ngươi có thể chuyển tay cho hắn, kiếm sáu phần là không có vấn đề. Hắn làm ăn rất keo kiệt, nhưng rất ít khi hại đồng môn.”

Sở Hi Thanh nghe vậy, không khỏi nhìn thi thể Phương Bất Viên bên cạnh Lãnh Sát Na một chút.

Hắn cũng tiếc hận không thôi: “Phương sư huynh. . . thật sự là đáng tiếc!”

Sau đó, Sở Hi Thanh lại tiếp tục kết ấn quyết.

Hắn không thể phân tâm khi hiến tế.

Hắn phải cảnh giác và đề phòng thần linh, lại không thể làm ra hành động khinh nhờn khi đang câu thông với thần linh.

Huống hồ, có lẽ vị Binh Thần – Lê Tham này còn đang giữ ‘bím tóc’ của hắn kìa.

Trước kia, trong trận chiến hắn chém giết Tùng Phong Kiêm – Lâm Thạch và Long Hành đại thiếu gia Long gia, hắn đã từng sử dụng huyết mạch Nhai Tí và thẻ nhân vật Huyết Nhai Đao Quân ở trước mặt Lê Tham và Táng Thiên.

Khi đó hai vị Ma thần này hoàn toàn là không mời mà đến, làm cho Sở Hi Thanh cảm thấy khá bị đè nén.

May mắn chính là, đó chỉ là một tia ý niệm của Lê Tham và Táng Thiên, còn không được tính là hóa thân, sẽ không nhìn ra nền tảng của hắn.

Còn cả hôm nay, mãi đến tận giờ phút cuối cùng Sở Hi Thanh mới sử dụng thẻ nhân vật Huyết Nhai Đao Quân, chính là vì hắn lo lắng mấy vị thần linh này phát hiện điều dị thường.

Núi băng Huyền Vũ không phải võ đài Thần Ân, đám thần linh kia sẽ không quá quan tâm, nhưng không thể không đề phòng.

Quyết định của hắn là đúng.

Chỉ từ trạng thái Thái Sơ Thần Vận kia, cũng biết là vị Thái Sơ Huyền Nữ kia vẫn đang nhìn hắn.

Nói chung là trước khi võ lực của hắn đủ mạnh để làm chủ vận mệnh của mình, vậy thì có thể không đắc tội với những thần lình này thì không cần đắc tội.

Theo Sở Hi Thanh hiên tế, một cánh cổng thanh đồng hư ảo có tạo hình cổ điển đã hiện ra trước mặt bọn họ.

Theo cánh cửa này từ từ mở rộng, đám đồ vật ở trước người Sở Hi Thanh đều bị hút vào bên trong.

Lúc này, Lê Tham chiến ấn ở trên đỉnh đầu của hắn có ánh sáng máu tìm tuôn trào.

Mấy hơi thở sau, đống pháp khí và tài liệu ở trước người Sở Hi Thanh đã bị hút hết sạch. Sau đó cánh cửa kia liền đóng lại, rồi biến thành vô số linh quang, tiêu tan trong thiên địa.

Sở Hi Thanh nhìn Lê Tham chiến ấn trên đỉnh đầu một chút, sau đó liền chậc một tiếng, vẻ mặt đầy không cam lòng.

Đồ vật giá trị mấy triệu lượng bạc, lại chỉ đổi được vài sợi màu tím, còn không đủ để nhuộm một phần mười con mắt kia thành màu tím.

Cũng đúng lúc này, hắn nghe thấy tiếng vỏ trứng vỡ nát, Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn sang, chỉ thấy một cái đầu rùa to bằng nắm tay chui ra khỏi vỏ trứng.

Hình dáng của con tiểu Huyền Vũ này giống hệt con Huyền Vũ Quy Xà lúc trước, chỉ khác là đuôi của nó không có đầu rắn, ngoài ra mi tâm của nó còn có một vết kiếm màu đỏ tươi.

Thú thú non mới ra khỏi vỏ này, sau khi sinh ra đều sẽ nuốt vỏ trứng của mình.

Nhưng tiểu Huyền Vũ lại không làm như vậy.

Lúc này nó thậm chí còn không thể mở mắt ra, nhưng lại ra sức bò về phía bên cạnh con Huyền Vũ Quy Xà kia.

Đầu tiên, nó dùng sức đẩy đẩy một chút, sau đó hai mắt rơi lệ, phát ra một tiếng gào thét khàn giọng.

Trong lòng núi, Chu Lương Thần và Bạch Tiểu Chiêu thấy thế thì không khỏi yên lặng một lúc.

Sở Hi Thanh thì lại thở dài một tiếng, hắn đi đến bên cạnh tiểu Huyền Vũ, đặt một chiếc vảy màu đỏ thắm ở trước người tiểu Huyền Vũ.

“Đây là vảy ngược của mẫu thân ngươi, sau này hãy giữ lại đi.”

Rồng có vảy ngược, Huyền Vũ cũng có vảy ngược. Chỉ là vảy ngược nằm ở bên trong mai rùa, bình thường sẽ không lộ ra ngoài.

Sở Hi Thanh lại nghĩ đến, vảy ngược của con Huyền Vũ Quy Xà kia, hẳn là con tiểu Huyền Vũ này mới đúng.

Hành trình đến núi băng Huyền Vũ này của mình, thật sự là đã làm kẻ ác.

Chương 977: Thang trời

Hai mươi ngày sau, bí cảnh thời gian

Trong rừng rậm, Tiêu Di đệ tử ngoại môn Vô Tướng thần tông đang liều mạng bỏ chạy.

Sắc mặt của nàng tái nhợt như tờ giấy, trên người còn có vài vết thương máu thịt be bét.

Những sợi máu tươi không ngừng chảy xuống từ cổ tay của nàng, chảy vào trường kiếm trong tay nàng, rồi nhỏ xuống từ mũi kiếm.

Lúc này, sau lưng nàng và cả hai bên trái phải đều có mấy bóng người mặc áo xanh.

Bọn họ theo sát không bỏ, như hình với bóng.

“Tiện nhân, ngươi còn muốn trốn đi nơi nào?”

“Thân pháp rất khá, sau khi trọng thương mà còn có tốc độ như vậy, nhưng với tình trạng của ngươi bây giờ thì có thể chạy được bao lâu?”

“Mau giao Thời Gian huyết thạch trong tay ngươi ra đây, nể tình chúng ta đều là tông môn chính đạo, ta sẽ tha cho ngươi một mạng.”

Bọn họ trắng trợn không kiêng dè, trong lời nói còn bao hàm trào phúng và sát cơ lạnh lẽo.

Hai mắt Tiêu Di lạnh lùng, nàng dùng hết khả năng để duy trì tỉnh táo. Nàng vừa dùng toàn lực để chạy, vừa quét mắt nhìn bốn phía, quan sát hoàn cảnh, cố gắng tìm cách thoát thân.

Nhưng thời gian trôi qua, trên mặt Tiêu Di đã hiện ra ý thất vọng.

Nàng không thể tìm được bất kỳ phương pháp nào có thể giúp nàng bỏ rơi đám người phía sau.

Lúc này, có mấy chục phát nỏ tên nhỏ bé bắn về phía nàng từ hai bên rừng rậm.

Đó là Cửu Liên Tinh do Thần Cơ môn chế tạo, đủ để đưa võ tu lục phẩm như nàng vào chỗ chết.

Tiêu Di cũng đã có đề phòng, dưới chân nàng sinh sôi lôi đình, tốc độ đột nhiên tăng mạnh, lao về phía trước một đoạn, tránh thoát khỏi đám nỏ tên kia.

Nhưng chỉ một lần như vậy, chân nguyên trong cơ thể nàng càng ít ỏi hơn, hầu như đã gần cạn kiệt.

Tiêu Di chỉ có thể lấy một cái vòng tròn đồng từ ống tay áo, xé phù ở phía trên ống đồng. Lập tức có một đoàn linh quang lao ra, nổ tung thành một pháo hoa cực lớn ở trên không trung.

Đây là viên pháo hoa cầu viện cuối cùng của nàng.

Sau khi thả pháo hoa xong, liền không còn cách nào để cầu viện đồng môn nữa, cũng không thể báo vị trí của mình cho đồng môn nữa.

Trong lòng Tiêu Di vô cùng cay đắng, nàng cũng không ôm bất kỳ hi vọng nào.

Nàng bị truy sát một đường dài đến hơn trăm dặm, trong quá trình đó nàng cũng đã liên tục thả bảy viên pháo hoa cầu viện, nhưng đến giờ vẫn không nhìn thấy một vị đồng môn nào xuất hiện.

Có lẽ sau này nàng cũng không thể nhìn thấy.

“Vân Huyễn Lôi Tẩu! Thân pháp quả nhiên rất lợi hại.”

Phía sau lại truyền đến tiếng cười trêu tức: “Ngươi còn hi vọng vào đồng môn của ngươi sao? Vấn đề là bí cảnh này rộng lớn như vậy, đông tây nam bắc đều hơn ba ngàn năm trăm dặm. Ngươi thử nghĩ mà xem, các ngươi chỉ có hơn 300 người, bọn họ có thể nhìn thấy pháo hoa của ngươi sao? Nhìn thấy thì có thể chạy đến hay không? Một vài người đến thì lại có tác dụng gì?”

Nội tâm Tiêu Di nhất thời chìm vào đáy vực.

Mỗi một câu nói của người kia, đều đả kích lòng cầu sinh của nàng.

Trước khi tiến vào bí cảnh, Tiêu Di cũng không ngờ lần này phải đối mặt với tình huống như vậy.

Bình thường thì bí cảnh thời gian chỉ có một ngàn người là nhiều lắm rồi, lần này lại có hơn ba ngàn người.

Có người nói, vì giết chết hai vị Huyết Nhai dự bị của Vô Tướng thần tông bọn họ, mà vị Tinh thần Đại pháp sư – La Tinh Hán kia đã phung phí sáu viên Thời Không mật thạch và các loại tài liệu trị giá hai ngàn vạn lượng vàng, nhờ đó để đưa rất nhiều người vào bí cảnh.

Hơn vạn năm qua, bí cảnh này cũng mở hơn vạn lần, nhưng đây là lần đầu tiên mà Vô Tướng thần tông bọn họ rơi vào thế yếu trên phương diện nhân số.

Càng làm cho Tiêu Di căng thẳng chính là, bọn họ còn bị nhằm vào.

Hầu như tất cả mọi người nhìn thấy đệ tử Vô Tướng thần tông thì đều sẽ vô tình hay cố ý mà xa lánh, thậm chí là trực tiếp hạ sát thủ.

Giống như nàng vậy, trước khi nàng tìm thấy hai viên Thời Gian huyết thạch kia, thì đã bị đám người Đô Thiên thần cung nhìn chằm chằm và bám đuôi rồi.

Còn nữa, nàng không gặp được bất kỳ đồng môn nào trong hai mươi ngày qua.

“Các hạ đã hết chân nguyên, cần gì phải chịu đựng nỗi khổ nghiền ép nguyên khí, khổ sở giãy dụa? Đô Thiên thần cung chúng ta và Vô Tướng thần tông, tốt xấu gì cũng có chút tình nhang đèn. . .”

Ngay khi Tiêu Di đang muốn từ bỏ chạy trốn, quay đầu liều mạng với đám người này.

Hai đạo ánh đao kiếm khí liền bay ra từ trong rừng rậm, không chỉ ép lui toàn bộ mấy người sau lưng Tiêu Di, mà còn khiến cho một bị trong đó phát ra tiếng kêu rên, ngực bụng đã phun máu tươi.

Những người kia thấy thế thì không khỏi biến sắc.

“Là Cô Vân Song Hạc?”

Tiêu Di thì lại hiện lên vẻ mừng như điên: “Vương sư tỷ, Tiết sư huynh?”

Đao kiếm hợp bích này nhất định là vợ chồng hai người Vương Hi Trúc và Tiết Đình Hữu.

Bọn họ xuất thân từ quận Cô Vân, nên được gọi là Cô Vân Song Hạc.

Chương 978: Thang trời (2)

Lúc này, hai bóng người lao xuống như hạc trắng trong mây, chạy đến bên cạnh Tiêu Di.

Hai vợ chồng Vương Hi Trúc cầm cánh tay của nàng, rồi lập tức chạy về phương hướng bắc.

“Chúng ta đi!”

Sau khi tâm thần của Tiêu Di thả lỏng, sức lực toàn thân cũng biến mất không còn sót lại chú nào, dựa cả vào hai người kia để bay lên.

Trên mặt nàng lại hiện ra vẻ khó hiểu.

Với thực lực của hai vợ chồng Vương Hi Trúc và Tiết Đình Hữu, thừa sức giải quyết đám người Đô Thiên thần cung ở phía sau.

Vương Hi Trúc nhìn ra tâm tư của nàng, cười khổ nói: “Phía sau chúng ta cũng có truy binh.”

Tiêu Di nghe vậy thì sững sờ, sau đó sắc mặt nàng tái nhợt hơn: Các ngươi bây giờ cũng bị đuổi giết?”

Tình hình đã ác liệt đến mức này rồi sao?

Tiết Đình Hữu liếc mắt nhìn nàng một cái: “Chúng ta khá xui xẻo, khi chạy đến thì gặp phải một đám người điên Huyết Bức sơn. Tiêu sư muội du đãng một mình ở bên ngoài, không nhận được Càn Khôn phi kiếm của chúng ta đúng không?”

Tiêu Di nghe vậy thì càng kinh ngạc hơn, lòng thầm nói Tiết Đình Hữu nói như vậy là có ý gì?

“Tin phù gì? Mấy ngày nay ta đều tìm kiếm Thời Gian huyết thạch, hành tung bất định, không dùng lại một chỗ, nhưng cũng không lấy được bất kỳ tin phù hay Càn Khôn phi kiếm nào.”

Khoảng cách phi hành của tin phù rất ngắn, xa nhất cũng không đến một trăm năm mươi dặm.

Còn về phần Càn Khôn phi kiếm, tuy rằng khoảng cách phi hành rất dài, ngắn thì ngàn dặm, dài thì vạn dặm, nhưng nhất định phải khóa chặt phương hướng từ trước, hoặc là hòa máu tươi vào trong Càn Khôn phi kiếm từ trước.

Tiêu Di làm người tương đối quái gở, chỉ có cực ít bạn tốt ở trong tông môn.

Nàng không thể giao Càn Khôn phi kiếm hòa máu của mình cho người khác được.

Huống hồ, nàng cũng không dùng được thứ đắt tiền như vậy.

Khóe môi Vương Hi Trúc không khỏi giật giật: “Tin phù là chuyện hai mươi ngày trước rồi, những ngày nay ngươi không gặp được một đồng môn nào sao? Vận may của ngươi không khỏi quá thối rồi.”

Vẻ mặt Tiết Đình Hữu thì lại bình thản, giải thích cho Tiêu Di: “Tình hình bí cảnh lần này rất hiểm ác, sau khi hai người chúng ta thương lượng với các sư huynh đệ nội môn, liền quyết định ôm đoán sưởi ấm ở mặt bắc núi Kim Ngân, Phong Huyết quật và Lôi Chấn cốc, các sư huynh đệ trông nom lẫn nhau.”

“Chúng ta không đi những địa phương khác, cũng cố gắng không hành động một mình. Hai mươi ngày trước, chúng ta đã bắt đầu gửi tin phù để thông báo cho đồng môn, nhưng đến giờ vẫn còn vài người chưa nhận được.”

Tiết Đình Hữu nói đến phần sau, giọng nói lại hơi nặng nề.

Những người chưa nhận được thông báo này, giống như Tiêu Di thật ra chỉ là số ít, đại đa số người đều đã gặp bất trắc trong bí cảnh.

Tiêu Di nhất thời bừng tỉnh, bảo sao nàng lang bạt trong bí cảnh hai mươi ngày, mà chưa từng gặp được một vị đồng môn nào.

Nàng suýt nữa thì cho rằng các đồng môn sư huynh đệ của mình đều đã gặp nạn rồi.

“Nói như vậy, đại đa số chư vị sư huynh đệ vẫn còn khỏe mạnh?” Tiêu Di lập tức vui mừng. Sau đó lại cau mày hỏi: “Như vậy thì Thời Gian huyết thạch thì phải làm sao?”

Số lượng Thời Gian huyết thạch ở gần núi Kim Ngân, Phong Huyết quật và Lôi Chấn cốc thì có bao nhiêu?

Tiêu Di dựa vào thân pháp cao siêu của mình, dấu chân đi qua toàn bộ bí cảnh, mà chỉ tìm được có bảy viên Thời Gian huyết thạch.

Nếu không đủ Thời Gian huyết thạch, thì sẽ không thể tiến vào tầng thứ hai.

Lần này, người tiến vào bí cảnh thật sự là quá nhiều, số lượng bí dược ngũ phẩm hạ vẫn còn thiếu rất nhiều.

Tiêu Di bây giờ chỉ có thể hi vọng vào tầng thứ hai của bí cảnh.

Tầng thứ hai có diện tích nhỏ hơn nhiều, nhưng số lượng bí dược lại nhiều hơn rất nhiều.

Tiền đề là nàng có thể tìm được đủ Thời Gian huyết thạch, nhận được tư cách tiến vào tầng thứ hai.

Vương Hi Trúc khẽ lắc đầu: “Thời Gian huyết thạch đúng là không nhiều, Vô Tướng thần tông chúng ta bây giờ còn có 240 người, mà giờ chỉ kiếm được không đến bốn trăm viên Thời Gian huyết thạch.”

Tiêu Di nghĩ thầm, như vậy thì còn thiếu rất nhiều.

240 người cần ít nhất 2880 viên Thời Gian huyết thạch.

Tiêu Di không khỏi âm thầm cười khổ.

Mấy vị sư huynh nội môn triệu tập tất cả mọi người tại ba nơi này, chắc hẳn là có ý định từ bỏ.

Nhưng thật ra như vậy cũng tốt, tình hình bây giờ là địch mạnh ta yếu, lực lượng song phương chênh lệch đến tận mười lần.

Dù bọn họ liều mạng thì cũng chưa chắc đã tìm được cơ hội vào tầng thứ hai.

Như vậy thì chẳng bằng lùi lại một bước, ít nhất cũng có thể giữ mạng.

Nhưng vẻ mặt của vợ chồng Vương Hi Trúc lại không có chút ủ rũ nào.

Vương Hi Trúc còn nhướng mày lên, hiện ra một nụ cười gằn: “Nhưng mà sư muội đừng lo, Thời Gian huyết thạch không phải là vấn đề. Bây giờ để cho bọn họ đắc ý nhất thời, chờ đến thời gian, bọn họ sẽ phải phun tất cả những thứ trong tay ra.”

Chương 979: Thang trời (3)

Tiêu Di không khỏi kinh ngạc, chớp mắt hỏi: “Phun ra? Sư tỷ nói vậy là có ý gì?”

“Vô Tướng thần tông chúng ta có một Siêu thiên trụ đi vào đây, một thân võ đạo và thiên phú không kém Bá Võ Vương năm xưa, có phong thái bễ nghễ thiên hạ, một tay chống trời. Chờ trở về gần núi Kim Ngân thì ta sẽ nói tỉ mỉ cho sư muội biết.”

Lúc này, khóe môi Tiết Đình Hữu cũng cong lên: “Vô Tướng thần tông chúng ta cổ vũ đệ tử tay làm hàm nhai ở trong bí cảnh, luôn muốn chúng ta tự tìm kiếm Thời Gian huyết thạch, tự đối mặt với các hoàn cảnh gian nan trong bí cảnh. Nhưng tình huống lần này thì khác, được cánh chim của Sở sư đệ che chở cũng không mất mặt. . .”

Tiêu Di đang đoán xem vị Sở sư đệ này là ai, chẳng lẽ là Sở Hi Thanh?

Vấn đề là tu vị của Sở Hi Thanh mới chỉ thất phẩm thượng, cũng chỉ là một Huyết Nhai dự bị không có huyết mạch Nhai Tí.

Vị này có một thân võ đạo và thiên phú không kém hơn Bá Võ Vương khi xưa? Thật hay giả vậy?

Hắn lại có tài cán gì mà có thể che chở cho mấy trăm đệ tử Vô Tướng thần tông?

Đúng lúc này, con ngươi của Tiết Đình Hữu hơi co lại, hắn phát hiện một đám người trong rừng rậm phía trước.

Những người này, hoặc là đứng trên mặt đất, hoặc là đứng trên đỉnh cây Huyết tùng, tất cả đều lạnh lùng nhìn ba người bọn họ.

Tiêu Di cũng chú ý đến đám người này, nàng không khỏi cả kinh.

“Thần Diễm cung?”

Sau đó, nàng lại nhìn thấy một bộ thi thể trên mặt đất.

Đó là một người trẻ tuổi mặc trang phục đệ tử Vô Tướng thần tông, toàn thân đều là vết thương, đã không còn sinh cơ, chỉ có đôi mắt là trợn trừng trừng.

Tiêu Di chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, vô cùng hối hận và áy náy đang nuốt chửng trái tim nàng: “Đó là Thích Phong Thích sư đệ. . .”

Đây là một vị sư đệ rất thân thiết với nàng.

Hiển nhiên là hắn bị hấp dẫn đến đây bởi pháo hoa cầu viện của Tiêu Di, sau đó bị đám người Thần Diễm cung chặn giết tại đây.

Sắc mặt Tiết Đình Hữu cũng hơi xanh, sau đó gia tăng tốc độ: “Xông qua!”

Chỉ hơn hai mươi tên đệ tử Diễm Thần cung này, vẫn không ngăn được vợ chồng bọn họ.

Chỉ có bộ thi thể của đồng môn kia, làm cho trái tim Tiết Đình Hữu đau nhói.

Sau khi Tiêu Di đi theo hai vợ chồng Tiết Đình Hữu trở về núi Kim Ngân, cả người vẫn ngơ ngơ ngác ngác.

Vợ chồng Tiết Đình Hữu cũng không an ủi nàng quá nhiều, sau khi đưa nàng về núi Kim Ngân an toàn, hai bọn họ liền vội vã rời đi.

Mãi cho đến lúc này, Tiêu Di mới biết vợ chồng Vương Hi Trúc vẫn luôn đi tìm kiếm bốn phía, hi vọng tìm được hoặc cứu được đồng môn Vô Tướng thần tông đi lạc đàn.

Hơn nữa không chỉ là vợ chồng Vô Tướng thần tông, mấy vị sư huynh đệ nội môn ngoại môn đã thăng cấp ngũ phẩm đều đi ra ngoài tìm kiếm đồng môn lạc đàn.

Có không ít huynh đệ ở núi Kim Ngân là do bọn họ cứu trở về.

Chỉ có nàng quá xui xẻo, tận hai mươi ngày mà vẫn không nhận được tin tức, kết quả làm liên lụy đến Thích Phong Thích sư đệ.

Tiêu Di vừa nghĩ đến Thích Phong, liền thấy lòng đau như cắt, cũng bắt đầu cảm thấy thống hận bản thân mình.

Nàng nghĩ vì sao khi đó còn muốn thả pháo hoa cầu viện?

Thật ra thì khi đó nàng cũng biết, khả năng được đồng môn cứu là cực nhỏ, trái lại thì khả năng làm liên lụy sư huynh đệ đồng môn là rất lớn.

Tình hình trong bí cảnh bây giờ là như thế nào? Không phải Tiêu Di nàng không hiểu, nhưng nàng vẫn không muốn chết, vẫn muốn cầu sinh.

Vì sao mình lại mạo hiểm mà đi tìm Thời Gian huyết thạch?

Từ bỏ cơ duyên bí cảnh lần này không phải tốt rồi sao? Không phải chỉ là chờ thêm nửa năm rồi lên cấp ngũ phẩm sao?

Càng làm cho Tiêu Di thấy hận chính là, nàng còn không có năng lực báo thù cho Thích Phong.

Chỉ có thể trở mắt nhìn đám kẻ thù Diễm Thần cung kia tiêu dao, càn rỡ ngông cuồng tự đại.

Vợ chồng Vương Hi Trúc cũng an ủi nàng, nói về công tích vĩ đại của Sở Hi Thanh.

Không phải là không báo thù cho Thích sư đệ, mà là chưa đến lúc báo thù.

Tiêu Di lại cảm thấy mình đang nghe chuyện thần thoại.

Cái gì mà một đao chém chết Thiết Trầm Thu của Huyết Bức sơn, trong mười mấy hơi thở đã quét ngang đám thiên kiêu của Huyết Bức sơn và Vô Thượng huyền tông, lại giết chết Huyền Vô Thượng của Dục Giới Đệ Lục thiên trong lôi đài Thần Ân. . .

Đây đâu chỉ là Siêu thiên trụ?

Tiêu Di cảm thấy Bá Võ Vương tái thế cũng không lợi hại như vậy.

Hai ngày sau, Tiêu Di phát hiện tinh thần của các sư huynh đệ sư tỷ muội ở núi Kim Ngân đều không tệ lắm.

Hình như bọn họ rất có lòng tin đối với Sở Hi Thanh.

Tất cả đều không đi ra ngoài tìm Thời Gian huyết thạch, mà chỉ ngốc ở trong núi, tập trung tu luyện.

Tiêu Di có quen biết với một vị sư muội ở trong tông, sau khi hỏi qua thì mới biết nàng là người có mặt trong ngày Sở Hi Thanh quét ngang Huyết Bức sơn và Vô Thượng huyền tông.

Chương 980: Thang trời (4)

Khi vị sư muội kia đề cập đến Sở Hi Thanh, lời nói và thần thái đều kính phục đến cực điểm, có thể nói là rất sùng bái.

Tiêu Di lại hỏi nàng đã tìm được bao nhiêu Thời Gian huyết thạch rồi.

Vị sư muội này lại cười khổ, trả lời là chỉ có hai viên.

Thần thái nàng thản nhiên, nói mình không sợ huyết chiến, không sợ liều mạng, cũng không sợ chết một lần.

Từ khi tiến vào bí cảnh đến nay, nàng đã trải qua bảy trận chiến đấu, cũng đã bị thương. Vấn đề là, cục diện bây giờ đã không phải là liều mạng thì được.

So với mất mạng mà không có ý nghĩa nào, chẳng thà tập trung tu luyện còn hơn.

Nếu như có thể nhanh chóng gia tăng tu vị, sau đó có thể giúp mọi người và Sở sư huynh một chút.

Sở Hi Thanh là đệ tử nội môn, nên Tiêu Di và vị sư muội này đều phải gọi hắn là sư huynh.

Sau khi Tiêu Di giao lưu với sư muội xong, nàng bắt đầu nghi ngờ không thôi.

Lẽ nào những chuyện vợ chồng Vương Hi Trúc và Tiết Đình Hữu nói cho mình đều là thật?

Thật ra thì đường đường là Cô Vân Song Hạc, sẽ không nói hoang với nàng.

Vị sư muội kia của Tiêu Di cũng là người thành thật, nói lời giữ lời.

Chỉ là giọng điệu và cách dùng từ của ba người bọn họ khiến cho Tiêu Di cảm thấy quá khoa trương, cho rằng bọn họ bị Sở Hi Thanh cứu mạng, cho nên lời nói khó tránh khỏi có chút khuếch đại, thậm chí là đoán sai thực lực của Sở sư huynh.

Nhân vật như Tần Mộc Ca, vạn năm mới có thể xuất hiện một lần.

Làm sao có thể xuất hiện một nhân vật lợi hại hơn cả Tần Mộc Ca? Hơn nữa chỉ trong vòng mười mấy năm trời?

Huống hồ, cục diện trong bí cảnh thời gian bây giờ, dù Bá Võ Vương tái thế thì chỉ sợ cũng không thể làm gì.

Lần này, có tận hơn ba ngàn người tiến vào trong bí cảnh.

Những người kia đều không phải võ tu lục phẩm thất phẩm bình thường.

Bọn họ đều là thiên kiêu đương thời, Thiên trụ và siêu thiên kiêu trong đó cũng không ít hơn trăm vị, tất cả đều có tiền đồ tam phẩm và tứ phẩm.

Cũng có một số người trong núi Kim Ngân có suy nghĩ tương tự Tiêu Di.

Bọn họ cũng từng nghe nói đến chuyện của Sở Hi Thanh, nhưng lại không dám tin tưởng.

Bọn họ cũng vì chuyện Thời Gian huyết thạch, vì chuyện tiến vào tầng thứ hai mà lo lắng, bất đắc dĩ.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Tiêu Di dần dần sinh ra lòng nghi ngờ và khó hiểu.

Bên núi Kim Ngân thường xuyên phát hiện kẻ địch.

Thỉnh thoảng sẽ có một ít đệ tử của tông phái khác chạy qua đây để thăm dò, dòm ngó, quấy rầy.

Mỗi khi có cảnh báo, mấy vị sư huynh bên trong núi Kim Ngân sẽ triệu tập mọi người, rồi dẫn đội đi ra ngoài đẩy lui kẻ địch, thậm chí là bắt giết.

Tiêu Di sốt ruột báo thù.

Sau hai ngày ngơ ngơ ngác ngác kia, nàng liền bắt đầu tích cực tham gia, mỗi lần chiến đấu đều có mặt nàng.

Điều làm cho nàng giật mình chính là, đám người kia thế mà lại không có một cấp Thiên trụ nào, thậm chí siêu thiên kiêu cũng rất hiếm thấy.

Tiêu Di lại phát hiện, dường như có một ranh giới vô hình bao trùm từ núi Kim Ngân đến Phong Huyết quật, lại đến Lôi Chấn cốc.

Trong bí cảnh này, mặc kệ là Huyết Bức sơn, Dục Giới Đệ Lục thiên và Thần Diễm cung của ma môn, hay là Đô Thiên thần cung, Vô Thượng huyền tông và Quy Nguyên kiếm phái của chính đạo, tất cả đệ tử tinh anh của bọn họ đều không dám vượt qua cái ranh giới này, tựa như đang kiêng kị điều gì đó.

Người của Vô Tướng thần tông bọn họ thì lại tùy ý hoạt động trong khu vực ranh giới này, ranh giới này kéo dài sáu trăm dặm đến núi băng Huyền Vũ, lại rộng tầm 300 dặm.

Sau một lần chiến đấu, Tiêu Di nghỉ chân trên một cây cao, nhìn về phía núi băng Huyền Vũ.

Theo vị sư muội kia của nàng nói, Sở sư huynh đang nghiên cứu võ đạo ở trên núi băng Huyền Vũ.

Tiêu Di suy đoán đám siêu thiên kiêu và Thiên trụ của những đại tông phái kia, rất có thể là đang sợ Sở Hi Thanh, đang kiêng kỵ hắn. . .

Sáu ngày sau, hai vợ chồng Vương Hi Trúc lại trở về núi Kim Ngân lần nữa, ngoài ra còn có hai vị sư huynh ngũ phẩm chạy về.

Đệ tử Vô Tướng thần tông đang phân tán các nơi trong núi Kim Ngân cũng bắt đầu tụ tập về bên dưới ngọn núi.

Trong ba nơi núi Kim Ngân, Phong Huyết quật và Lôi Chấn cốc, thì đồng môn ở núi Kim Ngân này là nhiều nhất, có đến hơn trăm người.

Ngoài ra còn có đệ tử của ba nhà Huyền Minh phái, Tuyệt Bích kiếm phái và Vĩnh Hàn cung.

Ba nhà này đều là tông phái phụ thuộc Vô Tướng thần tông, lần này cũng bị vạ lây, bị các thế lực liên thủ đả kích, tử thương nặng nề. Không thể không đi theo người của Vô Tướng thần tông đến nơi này.

Nhân số của bọn họ cũng chỉ có hơn bảy mươi người.

Chờ đến khi tất cả mọi người đến đông đủ, vợ chồng Tiết Đình Hữu và Vương Hi Trúc liền mở đường, dẫn tất cả mọi người chạy về vị trí trung tâm của bí cảnh.

Ví trí đó gọi là miệng ‘Thiên thê’. (Thang trời)

Chương 981: Thang trời (5)

Thời hạn ba tháng vừa đến, nơi đó sẽ xuất hiện ‘Thang trời’, tiếp đón mọi người lên tầng thứ hai.

Nhưng chỉ có những người thu thập đủ mười hai viên Thời Gian huyết thạch, mới có tư cách leo lên thang trời.

Ngay khi bọn họ sắp chạy đến miệng thang trời, Vương Hi Trúc cầm một tấm giấy và bút lông sói rơi xuống cạnh nàng, vừa chạy song song với nàng vừa nói.

“Tiêu sư muội, ngươi bây giờ còn thiếu bao nhiêu viên Thời Gian huyết thạch? Kích thương nhỏ hơn đầu ngón tay thì không cần tính.”

“Ta bây giờ chỉ thiếu hai viên.” Tiêu Di thật ra cũng đã không có hứng thú với Thời Gian huyết thạch, không hứng thú với tiến vào tầng thứ hai và tăng cao tu vị.

Nàng bây giờ chỉ muốn giết nhiều người một chút.

Dù cho không thể tự tay báo thù cho Thích sư đệ, vậy nhiều thêm vài tên con hoang và súc sinh kia cũng tốt.

Dù sao thì đám tạp chủng tiến vào bí cảnh này, không có một kẻ nào là vô tội cả.

Nhưng cũng rất tình cờ, tại ba ngày trước, khi nàng giết chết một đệ tử Huyết Bức sơn dám xông vào ranh giới, lại tìm thấy ba viên Thời Gian huyết thạch hợp lệ ở trên người kẻ này.

Sau đó, Tiêu Di lại ngờ vực nhìn tờ giấy trong tay Vương Hi Trúc, còn cả tên người và các con số ở trên đó.

“Sư tỷ, ngươi đây là?”

“Thống kê một chút.” Vương Hi Trúc khẽ mỉm cười: “Là Sở sư đệ dặn dò, hắn muốn biết chúng ta còn thiếu bao nhiêu Thời Gian huyết thạch.”

Tiêu DI nghe vậy thì kinh ngạc, Sở sư huynh muốn làm cái gì đây?

Lẽ nào hắn muốn bù đắp Thời Gian huyết thạch cho tất cả mọi người sao?

Nàng lắc đầu nói: “Thật ra không cần phải như vậy, chúng ta góp lại là được, ít nhất cũng có thể góp được mười mấy cái danh ngạch, để cho các ngươi tiến vào tầng thứ hai.”

Vương Hi Trúc nghe vậy thì lại lặng lẽ cười gằn: “Sư muội nghĩ rất tốt, nhưng mà phải xem người khác có chịu hay không. Hơn nữa, tranh đấu Thời Gian huyết thạch vẫn chưa lắng xuống đâu. Chẳng lẽ ngươi không biết, mỗi khi thang trời hạ xuống, thì mới là thời điểm tranh cướp Thời Gian huyết thạch tàn khốc nhất, kịch liệt nhất?”

Tiêu Di há có thể không biết?

Ý của nàng là hợp lực của tất cả đồng môn, mạnh mẽ xông lên, đưa mười mấy tinh anh trong số họ lên tầng thứ hai.

Vương Hi Trúc thì không để ý đến Tiêu Di nữa, thân hình nàng lại lóe lên, xuất hiện bên cạnh một người khác, bắt đầu nhỏ giọng dò hỏi.

Không lâu sau, lại có hai đội ngũ tập hợp với bọn họ.

Đó là đồng môn từ Phong Huyết quật và Lôi Chấn cốc.

Ánh mắt Tiêu Di nhất thời buồn bã.

Nàng đã đếm qua, lần này Vô Tướng thần tông có 300 người tiến vào bí cảnh, giờ chỉ còn 235 người còn sống.

Ba tông phái phụ thuộc thì càng thảm hơn, mỗi nhà chỉ còn hơn ba mươi người sống sót.

Lúc này, không chỉ Tiêu Di mà các sư huynh đệ và sư tỷ muội khác cũng đều là sắc mặt âm trầm như nước.

Mãi cho đến hai khắc sau thì bầu không khí lạnh lẽo này mới phát sinh biến hóa.

Tâm thần Tiêu Di hơi động, liền ngước mắt lên xem.

Chỉ thấy ‘thang trời’ đã xuất hiện ở phía xa xa.

Cái gọi là thang trời, thật là một cái khớp xương trắng ởn cực kỳ to lớn.

Hình dạng hơi cong cong giống như xương sườn của người, nó bị một ánh sáng màu xanh lam bao phủ, chậm rãi hạ xuống từ bầu trời, lúc này vẫn còn chưa hoàn toàn hạ xuống đất.

Tiêu Di nhìn ‘thang trời’ một chút, sau đó lại bị hấp dẫn bởi đám người đang tụ tập bên dưới ‘thang trời’.

Lúc này đã có hơn hai ngàn ba trăm người tụ tập ở chỗ này, bọn họ cũng nhận ra người của Vô Tướng thần tông đến, tất cả đều nhìn qua bên này.

Trong những người này, có gần bảy phần mười đều ngậm lấy kinh ngạc và khó hiểu.

Hình như bọn họ không ngờ đệ tử Vô Tướng thần tông tránh né ở phía bắc, lại càm dám chạy đến đây, tiếp tục tham gia trận tranh đấu này.

Đây há không phải là tự tìm đường chết sao?

Sau đó, những người này đều hiện lên vẻ hứng thú, hưng phấn và tham lam.

Bọn họ đã linh cảm được, đám người Vô Tướng thần tông này sẽ để cho bọn họ kiếm được một khoản, sẽ có càng nhiều người tiến vào tầng thứ hai hơn.

Nhưng ba phần mười còn lại, đều nhìn qua bên này với ánh mắt ngậm lấy ngưng trọng và kiêng kỵ.

Tiêu Di bị sát ý và địch ý phả vào mặt kia kích thích, lập tức rút kiếm ra, mặt hạnh trợn trừng trừng.

Lúc này, một tiếng nói lạnh lùng vang lên ở phía trước.

“Kết trận!”

Đó là một trong mấy vị sư huynh nội môn của bọn họ, Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm.

Tuy rằng vợ chồng Vương Hi Trúc cũng là đệ tử nội môn, nhưng so với Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm và một vị sư huynh nội môn khác là Bạo Kiếm – Quách Nộ thì vẫn kém hơn rất nhiều.

Hai người này đều từng tiến vào mười vị trí đầu của U Châu – Thanh Vân Bảng, có thiên phú tiếp cận với cấp Thiên trụ.

Khi tiến vào bí cảnh thời gian, hai người này và hai Huyết Nhai dự bị đều bị tập kích, tất cả bị Thiên Nguyên từ hạch hút đến một nơi khác.

May mắn là mấy vị sư huynh này đều bình an vô sự, chỉ có Phương Bất Viên Phương sư huynh là bị người đánh giết.

Chương 982: Ngày thanh toán

Ngay khi Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm nói xong.

Hơn hai trăm người của Vô Tướng thần tông ở đây, cộng thêm hơn trăm đệ tử của các tông môn phụ thuộc đều không dám chậm trễ, tất cả đều rất thành thạo mà kết thành một đại trận hình tròn.

Bọn họ phối hợp binh khí dài ngắn, hình thành một rừng đao thương kiếm kích.

Còn có rất nhiều người cầm khiên, che chở ở phía trước mọi người, dùng để đối phó với mũi tên và ám khí.

Vô Tướng thần tông trấn thủ U Châu, quanh năm đều giao chiến với Cự linh và yêu mà ở phương bắc.

Vì vậy bọn họ khác với những môn phái giang hồ khác, bọn họ có một ưu thế rất lớn, đó chính là hầu như tất cả đệ tử đều tinh thông chiến trận, am hiểu liên thủ hợp kích.

Võ đạo của bọn họ cũng được mài giũa từ trong những trận chiến quanh năm suốt tháng kia.

Vừa thích hợp chém giết một người, cũng có thể quần chiến trên sa trường.

Tiêu Di cũng thay đổi một thanh binh khí khác.

Đó là một thanh phương thiên họa kích có ba khúc, sau khi hợp lại với nhau thì dài đến hai trượng.

Phương thiên họa kích có rất nhiều công dụng, có thể đâm, có thể câu, có thể bổ.

Tuy nhiên, phương thiên họa kích ở trong chiến trận của bọn họ, chủ yếu là để ngăn cản kẻ địch, dùng chiều dài của nó để ngăn cản kẻ địch ở ngoài chiến trận, phối hợp với trường thương ở hai bên để giết địch.

Vì đối kháng với Cự linh, hầu như mỗi một đệ tử Vô Tướng thần tông đều nắm giữ một loại chiến pháp của binh khí dài.

Tiêu DI vốn chọn trường thương.

Chỉ là thương của nàng đã bị mất trong mấy ngày bỏ chạy khỏi truy sát.

Thanh phương thiên họa kích này là kiếm được từ trên người một đệ tử Ma Chiến lâu, dùng cũng không quá thuận tay.

Ngay khi bọn họ kết trận xong, một ít đồng môn ở trong trận bắt đầu nghị luận chửi bới.

“Tiên sư cha nhà nó, các ngươi nhìn đám người Thần Hoang Bất Lão thành kia, còn giả bộ không nhìn thấy chúng ta.”

“Đây thì tính là đồng minh gì? Tông môn không nên kết minh với bọn họ, đúng là không dựa dẫm được.”

“Mỗi khi có chỗ tốt thì đều chạy đến, mỗi khi tình hình không đúng thì lại chạy rất xa, đám con hoang này giống như linh cẩu. . .”

Tiêu Di liếc mắt nhìn về phía xa, phát hiện đám đệ tử của Thần Hoang Bất Lão thành đều đứng ở phía đông nam của bọn họ.

Tất cả đều là vẻ mặt lạnh lùng, hoặc là ngước nhìn thang trời, hoặc là nhìn ngó xung quanh, nhưng đều làm như không thấy hoàn cảnh khốn khó của Vô Tướng thần tông.

Những người này đứng cách khoảng sáu dặm, dáng vẻ khoanh tay đứng nhìn, không thèm đếm xỉa.

Người của Bắc Thiên môn thì hơi chần chờ một chút, sau đó đều chạy đến, từng người rút đao rút kiếm ra, gia nhập vào Thiên Cương Lục Hợp trận của bọn họ.

Nhưng người của Bắc Thiên môn cũng thương vong thảm trọng, chỉ còn lại hơn sáu mươi người.

Nhưng lúc này, Tiêu Di lại nghe thấy Bạo Kiếm – Quách Nộ gầm lên một tiếng.

“Ba người các ngươi ở nơi đó làm gì? Nhìn sao?”

Mọi người dồn dập nhìn qua, phát hiện đó là Huyết Nhai dự bị Sở Mính, còn cả hai đạo thị Sở Sơn Sở Thạch của nàng.

Vẻ mặt ba người này vốn lạnh lùng, nhàn nhã phóng nhìn về phía chiến trận. Lúc này, sau khi bị Bạo Kiếm – Quách Nộ chửi bới thì sắc mặt đỏ lên, lúng túng gia nhập vào chiến trận.

Tiêu Di không khỏi lắc đầu.

Nàng đã phát hiện ra từ trước, rất nhiều người trong Vô Tướng thần tông của bọn họ đều vô tình hay cố ý mà bài xích Huyết Nhai dự bị Sở Mính này, hoàn toàn khác với vẻ nhiệt tình khi bọn họ mới tiến vào bí cảnh.

Ban đầu Tiêu Di còn cảm thấy kỳ quái, bây giờ thì lại phát hiện là không phải không có nguyên do.

Vị Sở gia đại tiểu thư này quả thật là có chút. . .

Khi chiến trận của Vô Tướng thần tông vừa hình thành, những ánh mắt kia đều có thêm một chút kiêng kỵ và e ngại.

Rất nhiều chiến trận của Vô Tướng thần tông đều là tiếng tăm lừng lẫy.

Đây chỉ là hơn ba trăm bảy mươi người, tuy rằng nhân số nằm ở thế yếu, nhưng có thể làm cho bọn họ thương vong lầm trọng.

Nhưng sát ý và tham lam ở trên mặt bọn họ lại không giảm, trái lại còn dày đặc hơn.

Có vài người trong đó, thậm chí còn lộ ra vài phần điên cuồng.

Thời Gian huyết thạch trong tay đệ tử Vô Tướng thần tông chỉ là chuyện nhỏ, mấu chốt là Huyết Nhai dự bị Sở Mính kia.

Chỉ cần bọn họ có thể giết nữ tử này, dù thiên phú của bọn họ bình thường thì cũng có thể một bước lên trời, vào thẳng tam phẩm thượng, kéo dài tuổi thọ đến hơn hai trăm năm.

Vãng Sinh thiên còn hứa hẹn sẽ giúp bọn họ mai danh ẩn tích, thay hình đổi dạng, trốn khỏi sự truy sát của Vô Tướng thần tông và Kinh Tây Sở thị.

Đến khi đó, mặc kệ là tiền tài hay địa vị thì đều dễ như trở bàn tay.

Ngay khi tất cả mọi người đang rục rà rục rịch, Kiếm Thị Phi trốn ở sau đoàn người thì lại chắp tay sau lưng, lạnh lùng nhìn đám người Vô Tướng thần tông.

Chương 983: Ngày thanh toán (2)

“Kiếm sư huynh, xem ra mọi người nơi này đều rất hứng thú với Vô Tướng thần tông.”

Giọng nói này là của một thanh niên áo trắng đứng bên cạnh Kiếm Thị Phi.

Người này tên là Vương Lam, hắn và một người khác tên Thác Bạt Chí là cao thủ chỉ đứng sau Kiếm Thị Phi ở Đô Thiên thần cung. Tu vị đã đạt ngũ phẩm, có tố chất cấp Thiên trụ.

“Chỉ sợ trận chiến này sẽ là máu chảy thành sông. Đám ngu xuẩn này cho rằng người Vô Tướng thần tông là quả hồng mềm, cũng không biết Vô Tướng thần tông còn có một Siêu thiên trụ. Sở Hi Thanh này, đao pháp siêu phàm, ngươi và ta đều không phải đối thủ của hắn.”

“Sở Hi Thanh lòng dạ độc ác, chúng ta không ra tay, lẽ nào chờ hắn hạ thủ lưu tình với chúng ta?”

Kiếm Thị Phi khẽ lắc đầu, trong mắt hiện ra vài phần khó lường: “Thác Bạt sư đệ, ngươi đi bảo đám đồng môn một chút, để bọn họ thu liễm lại một chút, ít nhất cũng không thể xông lên đầu tiên. Đầu của Sở Minh, không dễ cầm đâu. Sua đó lại chọn vài người thông minh một chút, nhìn xem có thể gây xích mích, cổ động đám Ma Chiến lâu ra tay trước hay không.”

Đệ tử Ma Chiến lâu, cơ bản đều là đám người nghe chiến là mừng.

Đặc biệt là những tên tu luyện ma công kia, tu luyện đến hỏng não, sẽ không chịu nổi vài lời khích bác.

Vương Lam nghe vậy thì cau mày, trong mắt lại hiện lên vài phần ý cười.

Hắn hiểu tính toán của Kiếm Thị Phi, Kiếm Thị Phi muốn bảo tồn lực lượng bản thân, mượn đao giết người, đồng thời tiêu hao lực lượng của ma môn, có thể nói là một mũi tên trúng mấy con chim.

Giọng nói của Kiếm Thị Phi vẫn lạnh lùng: “Sức chiến đấu của Sở Hi Thanh rất kinh người, đã không có bất kỳ ai có thể đối đầu. Nhưng chúng ta muốn liên thủ cũng không dễ, đổi lại những nơi khác thì các nhà còn phải cảnh giác và đề phòng lẫn nhau.”

“Chỉ có ở nơi này thì còn có vài phần khả năng. Bọn họ không muốn liều mạng, vậy thì ép bọn họ phải đánh! Sở Hi Thanh tu luyện Nhai Tí đao, được xưng là có thể lấy một địch ngàn. Ta lại không tin, hắn có năng lực lấy một địch ngàn ở nơi này.”

“Ha ha! Nơi này Thiên trụ như rừng, thiên kiêu đầy đất, thật ra còn nguy hiểm hơn chiến trường phương bắc nhiều lắm. Chỉ lực lượng thần thức của hơn hai ngàn người ở đây, hắn có chịu được sao? Nhai Tí đao của hắn có thể phản xạ được sao? Ngay cả Huyết Nhai Đao Quân còn trên đời, thì cũng không có lực lượng lấy một địch ngàn ở đây.”

Vương Lam lại hít một tiếng: “Đáng tiếc, thật ra chư vị thiên kiêu ở đây mà có có thể vứt bỏ thành kiến, đồng tâm hiệp lực, thì Sở Hi Thanh chắc chắn phải chết!”

Nguyên nhân chính là do mọi người đều có tâm tư khác, một khi đánh lên, nói không chừng còn tạo thành cản trở, vì vậy chỉ có thể làm theo phương án của Kiếm Thị Phi.

Vương Lam nói đến chỗ này, chợt đưa mắt nhìn quanh: “Nói đến Sở Hi Thanh, vì sao người này vẫn còn chưa lộ diện?”

Kiếm Thị Phi cũng thấy tò mò, liền liếc mắt nhìn bốn phía.

Thang trời sắp hạ xuống đất, Sở Hi Thanh vẫn chậm chạp không xuất hiện.

Hắn lập tức thu hồi tầm mắt, bởi vì cũng lười để ý.

Nếu như người này không muốn đệ tử Vô Tướng thần tông bị chết sạch, thì sớm muộn thì cũng sẽ hiện thân.

Nếu như người này không đến, vậy thì càng tốt.

Chỉ là tình huống tiếp theo, lại hơi nằm ngoài dự đoán của Kiếm Thị Phi.

Hơn hai trăm người của Ma Chiến lâu vẫn không có động tĩnh gì, vậy mà đám người Huyết Bức sơn mới là kẻ không nhịn được, bọn họ chậm rãi ép về phía chiến trận của Vô Tướng thần tông.

Hành động của đám đệ tử Huyết Bức sơn đã kéo theo tất cả mọi người ở đây.

Mặc kệ là ma môn hay chính đạo, tất cả đều bắt đầu di chuyển bước chân về phía trước.

Ban đầu thì bọn họ còn rất cẩn thận, bước chân chậm rãi, nhưng sau khi bước được mười mấy bước, tất cả đều càng lúc càng nhanh.

Hơn hai nghìn người ép thẳng về phía Vô Tướng thần tông, giống như một cơn thủy triều ép thẳng vào chiến trận của bọn họ.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ nơi này đều vắng lặng dị thường, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân lộn xộn, cùng với tiếng va chạm của binh khí và áp giáp, còn có những tiếng hô hấp ồ ồ.

Vương Lam nhìn tình cảnh trước mắt, rồi lại hơi cau mày.

Hắn phát hiện có vài đồng môn của mình vẫn lao lên đầu tiên.

Có mấy tên thậm chí còn không kiêng dè, tranh nhau chen lấn lao về phía chiến trận của Vô Tướng thần tông.

Hắn nhìn thấy Thác Bạt Chí và mấy tên đệ tử nội môn ra sức áp chế mà vẫn không được.

“Kiếm sư huynh. . .”

“Mặc kệ đi!”

Kiếm Thị Phi biết Vương Lam muốn nói gì, hắn đánh gãy lời nói của Vương Lam, cười gằn một tiếng: “Thác Bạt sư đệ đã tận lực rồi, ngươi và ta cũng đã ân cần dạy bảo bọn họ rồi.”

“Chính bọn họ muốn liều mạng để kiếm tiền đồ, vậy thì mặc kệ bọn họ. Những người này bị lòng tham che mắt, chúng ta ngăn cản bọn họ, trái lại còn bị bọn họ coi thành kẻ thù.”

Chương 984: Ngày thanh toán (3)

Kiếm Thị Phi nhìn xuyên qua đám người, nhìn thẳng về phía Sở Mính đang giấu mình bên trong Thiên Cương Lục Hợp trận.

Tình cảnh trước mắt, thật ra cũng đúng với ý của hắn.

Một chút thương vong thì có là gì?

Nếu như lần này có thể diệt trừ Sở Hi Thanh, tiêu diệt đám đệ tử của Vô Tướng thần tông, vậy thì không thể tốt hơn.

Nếu như không được, vậy cũng phải làm thịt nữ tử này!

Vì chuyện này, bỏ bất kỳ cái giá nào cũng là đáng giá!

Đây không chỉ là vì giải thưởng ở Vãng Sinh thiên, mà còn quan hệ đến hưng suy của tông môn.

Đô Thiên thần cung tuyệt đối không cho phép Huyết Nhai Đao Quân thứ hai xuất hiện trên nhân thế!

Bên trong chiến trận của Vô Tướng thần tông, Tiêu Di chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, trái tim đập thình thịch.

Kẻ địch ở đối diện đã tiếp cận đến mười trượng.

Đối với võ tu ngũ phẩm lục phẩm, đây chỉ là khoảng cách một hai bước.

Còn có thể nghe thấy hô hấp nóng rực của nhau.

Tiêu Di nhìn mấy người đối diện, còn cả sát ý và tham lam trong mắt bọn họ, hai tay nàng nắm chặt phương thiên họa kích của nàng không khỏi nổi gân xanh.

Lúc này, có mấy vị đồng môn bên người nàng hơi lùi về sau, rồi na di bỏ chạy.

Tiêu Di vẫn tập trung về phía trước, không thèm để ý.

Nàng có thể hiểu được ý nghĩ của mấy vị sư đệ này.

Tham sống sợ chết chính là chuyện bình thường, Tiêu Di nàng cũng không ngoại lệ.

Bọn họ quả nửa là cảm thấy không đáng, chỉ vì chín tháng thời gian tu luyện, và một cơ hội thu được bí dược mà bỏ mạng ở đây.

Liều mạng vì Huyết Nhai dự bị ở phía sau bọn họ càng không có lời.

Tiêu Di cũng đã có quyết tâm chết ở chỗ này.

Nàng chỉ muốn giết thêm vài người, hi vọng có thể an ủi Thích Phong Thích sư đệ ở trên trời.

Song ngay khi Tiêu Di chuẩn bị kỹ càng để đối địch, một cây đao hẹp dài bỗng nhiên rơi từ trên trời xuống, nó cắm vào mảnh đất trống ở trước chiến trận của Vô Tướng thần tông, sau đó phát ra một tiếng rung bén nhọn và chói tai, đâm thẳng vào đầu của tất cả mọi người.

Đám người lập tức cau mày, mở miệng chửi bới quát mắng.

“Đây là kẻ nào? Ai mà thất đức như vậy?”

“Con bà nó chứ, khó nghe chết rồi. Có thuật sư hay không? Mau trấn áp âm thanh kia.”

“Mau ném đi mau ném đi! Khó chịu quá!”

“Thú vị, đây giống như là một trường đao cấp độ ngũ phẩm hạ?”

Đám đệ tử Dục Giới Đệ Lục thiên ở đây thì đều hơi biến sắc mặt.

Bọn họ nhận ra thanh đao này, đây chính là binh khí dự bị của sư huynh bọn họ, Cửu Xà đao của Huyền Vô Thượng xếp hạng 2 Thần Tú Thập Kiệt đao!

Sau đó, một ít người quen thuộc với Huyền Vô Thượng cũng biến sắc, dồn dập nhìn về phía ánh đao kia.

Người kia. . . rốt cuộc cũng đến rồi!

Vợ chồng Vương Hi Trúc và rất nhiều người trong chiến trận đều run lên, trên mặt hiện ra ý mừng.

Tiêu DI cũng không nhịn được mà ngẩng đầu lên, ngưng thần nhìn về phía không trung.

Chỉ thấy một bóng người màu xanh ở phía xa xa, người này đang thi triển một đôi cánh Bạch Hổ, lao nhanh về phía bên này.

Tốc độ của hắn cực nhanh, chỉ chớp mắt mà đã đến không trung trên chiến trận của bọn họ.

Tiêu Di cũng có thể nhìn rõ dung mạo của người đến.

Đó là một thiếu niên khoảng mười bảy tuổi, ngũ quan tuấn dật, một đôi mắt phượng hẹp dài bao hàm ý cười, nhưng nụ cười lại lạnh lẽo không có chút nhiệt độ nào.

Tiêu Di nhận ra khuôn mặt này, chính là một vị Huyết Nhai dự bị khác, Sở Hi Thanh!

Trước khi tiến vào bí cảnh, Tiêu Di cũng nhịn không được mà nhìn trộm vị sư huynh này vài lần.

Đây chính là người mà tông chủ cũng phải tán thưởng là ‘mỹ thiếu niên hiếm có trên đời’, gương mặt này thật sự là dễ nhìn. . .

Ngoài ra, phía sau hắn còn có hai người, một người trong đó là Lãnh Sát Na Lãnh sư huynh, còn có một người là đạo thị của Sở Hi Thanh, nhưng đều bị Sở Hi Thanh bỏ rơi một đoạn dài.

Tiêu Di chỉ liếc mắt nhìn bọn họ một cái, rồi tập trung lên trên mặt của Sở Hi Thanh.

Trong lòng nàng thầm nghĩ, mỹ thiếu niên tay nhỏ chân nhỏ này, nhìn qua rất hiền lành này, thật sự có lợi hại như trong truyền thuyết sao?

Hắn thật sự có thể một tay chống trời, hóa giải tình thế nguy cấp của bọn họ bây giờ?

Nhưng mấy vị sư huynh nội môn của Tiêu Di lại rất tin tưởng, bằng không thì bọn họ sẽ không dẫn mọi người đến nơi này.

“Sở sư đệ!” Nội tâm căng thẳng của Vương Hi Trúc đã bình tĩnh lại, lời nói của nàng còn ngậm lấy vài phần oán giận: “Đã nói là giờ thìn sáu khắc tập trung ở đây, ngươi đến muộn!’

“Việc này là lỗi của ta! Ta có chút việc nên làm lỡ, may mắn là không có hỏng việc, không có liên lụy đến mọi người.”

Lời nói của Sở Hi Thanh hàm chứa áy náy, thân pháp lại rất nhanh, nhìn qua rất ung dung thoải mái.

Hắn thi triển hai cánh, trực tiếp bay xuống vị trí của Cửu Xà đao.

Chương 985: Ngày thanh toán (4)

Mà ngay khi Sở Hi Thanh cách mặt đất bốn trượng, vô số mũi tên và ám khí đã bắn về phía hắn.

Cái gì mà Cửu Liên Tinh, Thần Tiên Kiếp, Phi Hoàng nỏ, vân vân và mây mây, số lượng nhiều vô số kể, khí thế che kín bầu trời.

Phía trên còn truyền đến những giọng nói lạnh lùng chế giễu.

“Chỉ là một tên lục phẩm, giả bộ cao thủ cái gì?”

“Còn dám bay lên? Cút xuống cho ta!”

“Người này chính là Sở Hi Thanh! Chư vị hợp lực làm thịt hắn, sau đó làm thịt nốt đám người Vô Tướng thần tông này.”

Sở Hi Thanh đã đoán được từ trước, toàn bộ thân thể ‘bồng’ một tiếng, hóa thành một đoàn sương khói màu trắng, bị cơn mưa ám khí kia đánh thủng trăm ngàn lỗ.

Chân thân của Sở Hi Thanh cũng đã không ở nơi này, mà đã đứng bên cạnh Cửu Xà đao.

Thanh binh khí này là hắn chiếm được từ tay của Huyền Vô Thượng, bản thân nó không bị huyết tế. Tuy rằng phẩm chất và năng lực kém xa Kim Ngọc Lương Duyên đao của hắn, nhưng mạnh hơn thanh đao dự bị của hắn nhiều lắm.

Ngay khi hắn rơi xuống đất, lại có hàng ngàn hàng vạn ám khí bắn về phía hắn.

Còn có vô số địch ý, sát ý và thần niệm khóa chặt lấy hắn.

Trong đó có hơn hai mươi đạo võ ý cực kỳ mạnh mẽ, đều có thể sánh vai với Vân Thiên Ca, thậm chí còn hơn.

Lực lượng thần thức và võ ý của những người này hợp lại với nhau, thậm chí còn đủ để ép vỡ nguyên thần của một võ tu ngũ phẩm.

Sở Hi Thanh thì lại không để trong lòng, dưới sự kích thích của địch ý và sát ý từ mấy ngàn người ở đây, Nhai Tí đao ý của hắn bắt đầu bay vọt lên.

Cửu Thiên niệm luân ở phía sau thì nhanh chóng chuyển động, còn phát ra một tầng ánh sáng màu đỏ son.

Sở Hi Thanh phất tay áo một cái, thu Cửu Xà đao trên mặt đất về sau lưng, bóng người lại hóa thành một đoàn khói trắng, bị hàng ngàn hàng vạn ám khí kia đánh thành phấn vụn.

Đây là cực chiêu mà hắn mới học được, Quá Nhãn Yên Vân!

Không chỉ vận dụng mây khói, mà còn hòa lực lượng thời gian và không gian.

Khi người khác nhìn thấy bóng người của hắn, thì Sở Hi Thanh đã lợi dụng chêch lệch thời gian và không gian để di chuyển đến nơi khác từ lâu.

Cái này không chỉ phát huy thiên phú huyết mạch Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân của hắn đến mức tận cùng, mà còn bổ sung lẫn nhau với Vô Cực Trảm của Sở Hi Thanh.

Sắc mặt của tất cả mọi người ở đây đều biến đổi, bọn họ phát hiện mình đã hoàn toàn mất cảm ứng với Sở Hi Thanh.

Không thể nào cảm giác được phương vị, cũng không thể nào nhận ra.

Khi thân hình Sở Hi Thanh loees lên, hắn đã ở trên không trung trên đầu đám đệ tử Huyết Bức sơn.

Lúc nãy hắn nhìn thấy rõ ràng, đám người đệ tử Huyết Bức sơn này là xông lên đầu tiên.

Sở Hi Thanh cảm thấy khá bất đắc dĩ.

Vì sao đám ma nghiệt này đều là giết không sợ?

Mấy chục mạng người trước Thiết Trầm Thu cũng đều là người của Huyết Bức sơn, nhưng vẫn không thể làm cho đám người này cảnh giác và sợ hãi.

“Chém!”

Nếu đã giết không sợ, vậy thì làm thịt hết đi!

Trước khi đám đệ tử Huyết Bức sơn phản ứng kịp, thần niệm của bọn họ bỗng nhiên phải chịu đau đớn kịch liệt. Hầu như tất cả mọi người đều không kìm hãm được mà quỳ một chân xuống đất, mạch máu nhỏ trên ngũ quan và thất khiếu của bọn họ đều bùng nổ, vô số tia máu nhỏ bé tràn ra ngoài.

Một luồng đao ý sắc bén vô cùng sắc bén chợt chém vào thần phách của bọn họ, lấy thế không thể chống đỡ mà cắt chém nguyên thần của bọn họ.

Có mười mấy võ tu lục phẩm hạ ở trong đó trực tiếp ngã xuống đất ngất xỉu.

Đao ý của Sở Hi Thanh thế mà lại trực tiếp đánh tan nguyên thần của bọn họ, khiến cho những người này hoàn toàn mất ý thức, thậm chí là tử vong tại chỗ.

Đao ý này còn bao trùm ra chung quanh, bap phủ phạm vi năm mươi trượng quanh đó, khiến vô số người phát ra tiếng kêu rên đau đớn.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại đạp chân xuống, mấy chục đạo đao gió sắc bén dài đến một trượng liền xuất hiện.

Chúng nó cuốn lấy như cơn lốc xoáy, quét về bốn phương tám hướng.

Nhân lúc đám đệ tử Huyết Bức sơn vẫn chưa thể động đậy, liền cắt chém thân thể bọn họ, tạo thành gió tanh mưa máu.

Bản thân Sở Hi Thanh lại lắc mình đến nơi khác ngay khi mưa bão ám khí đánh đến trước hắn.

Trước mặt hắn là một nam tử mặc áo màu đỏ ngòm, trước ngực thêu một con biên bức (dơi) màu máu.

Một khuôn mặt khô gầy, da màu xanh trắng.

Người này gọi là Tấn Tri Bạch, là một cao thủ khác của Huyết Bức sơn, thực lực chỉ đứng sau Thiết Trầm Thu.

Hắn vốn đang dốc hết sức để dùng thần thức khóa chặt bóng người của Sở Hi Thanh.

Lại không ngờ Sở Hi Thanh đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình.

“Con hoang!” Tấn Tri Bạch cũng không kịp sinh ra bất kỳ suy nghĩ gì, hắn vô thức chém một đao về phía trước mặt.

Chỉ là đao của hắn vừa mới động, mi tâm của hắn đã xuất hiện một vết máu, toàn thân đều bị Ngọc Khuê Kim Nghiệt đao của Sở Hi Thanh chém thành hai nửa.

Bóng người của Sở Hi Thanh thì lại hóa thành mây khói một lần nữa, tiếp tục tránh khỏi mưa ám khí đầy trời kia.

Sở Hi Thanh bình yên vô sự, còn hai nửa người của Tấn Tri Bạch thì lại bị vô số ám khí đánh cho chia năm xẻ bảy, biến thành thịt vụn.

Chương 986: Ngày thanh toán (5)

Lúc này, trong lòng của Đô Thiên thần cung Kiếm Thị Phi lại có báo động.

Con ngươi của hắn lập tức co rụt lại thành kim, không chút do dự mà rút kiếm, dứt khoát bóp một viên ngọc phù màu máu ở trong tay áo.

Cái tên khốn Sở Hi Thanh này lại chựa chọn hắn làm mục tiêu thứ hai!

Con mắt của Kiếm Thị Phi co rút lại, sau đó lại tức giận mà trợn trừng lên.

“Cút cho ta!”

Sở Hi Thanh quả nhiên là xuất hiện ở phía trước Kiếm Thị Phi, bị kiếm ảnh của hắn bao phủ.

Chân nguyên toàn thân Kiếm Thị Phi bạo phát, dưới sự kích thích của cái chết, hắn chém ra một kiếm mạnh nhất của mình.

Kiếm Thị Phi tin tưởng, mặc kệ là tốc độ hay sức mạnh, thì một kiếm này của mình đều vượt xa Sở Hi Thanh kém mình một phẩm kia!

Duy chỉ có võ ý và thần thức là hơi kém một chút.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, sắc mặt hắn hơi đổi.

Chân thân của Sở Hi Thanh thế mà lại không ở phía trước hắn, mà là đang ở bên trái hắn.

Bí pháp của tên này thật sự là khó giải quyết!

“Kiếm pháp không tệ, nhưng đáng tiếc là ánh mắt không tốt.”

Sở Hi Thanh chém một đao, ánh đao đã đến cổ của Kiếm Thị Phi.

Kiếm Thị Phi hoảng sợ xong, ánh mắt liền khôi phục bình tĩnh.

Hắn cảm thấy may mắn vì vừa rồi không mình do dự, trực tiếp sử dụng lá bài tẩy giữ mạng sống kia.

Đầu của Kiếm Thị Phi lập tức bị chém xuống, nhưng đầu và thân thể của hắn lại hóa thành bùn đất.

“Thạch âm Thế Tử thuật?”

Sở Hi Thanh hơi ngẩn ngơ, sau đó liền không cam lòng mà ‘chậc’ một tiếng.

Thạch âm Thế Tử thuật là một loại thần thuật, mượn lực lượng thần linh Thạch thần – Thạch âm để tế luyện pháp thân chết thay.

Chỉ tiếc là tất cả đối thủ ngày hôm nay của hắn đều chỉ vượt qua hắn một phẩm, không thể nào kích hoạt Thần Chi Thương, nên không có Trảm Thần chi lực.

Bằng không thì Kiếm Thị Phi chắc chắn phải chết!

Hắn muốn giết người này từ lâu rồi, vất vả lắm mới tìm được cơ hội, kết quả lại là công dã tràng.

Nhưng Kiếm Thị Phi thoát được, còn đám đồng môn bên cạnh hắn thì không trốn được.

Bóng người Vương Lam cấp tốc lùi lại phía sau.

Hắn phát hiện mình sai, cực kỳ sai.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, Sở Hi Thanh gần như đã gánh chịu võ ý của hơn hai ngàn người.

Mặc dù đại đa số người đều cách rất xa, chỉ có không đến ba phần trăm sức mạnh thần thức xung kích đến Sở Hi Thanh.

Nhưng Sở Hi Thanh vẫn chịu đựng được.

Hắn không chỉ không làm sao cả, trái lại còn mượn Nhai Tí đao ý để ép vỡ hơn trăm tên đệ tử của Huyết Bức sơn!

Chẳng lẽ Nhai Tí đao ý của người này đã lên đến tầng mười hai?

Cả cả thân pháp quỷ dị mà Sở Hi Thanh đang thể hiện nữa, nó cũng làm cho Vương Lam sợ hãi.

Đám người bọn họ muốn vây giết Sở Hi Thanh, đầu tiên phải tìm được chân thân của Sở Hi Thanh đã!

Vì vậy, dù cho chư vị Thiên trụ ở đây đều đồng tâm hiệp lực, thì có thể làm được gì hắn?

Người này thật sự là vô địch ở đây. . .

Tại tầng thứ nhất của bí cảnh, chỉ sợ là không ai có thể làm gì được tên này.

Vương Lam vừa mới nghĩ đến chỗ này, chỉ thấy một đạo ánh sáng trắng lóe lên, đầu của Thác Bạt Chi đã bay lên trời.

Vương Lam còn chưa kịp bi ai thay cho Thác Bạc Chỉ, hắn đã cảm thấy tầm mắt của mình cũng đang lăn lộn, xoay tròn, không còn cảm nhận được thân dưới.

“Chém!”

Lúc này, sau lưng Sở Hi Thanh lại hiện ra cự thú Nhai Tí cao đến mười trượng.

Con cự thú đầu rồng thân sài, miệng ngậm chiến đao kia đang gào thét về phía đệ tử Đô Thiên thần cung.

Hơn hai trăm người của Đô Thiên thần cung đều là thất khiếu chảy máu, rất nhiều người đều không làm chủ được thân thể, lảo đảo ngã xuống.

Hai cánh Bạch Hổ sau lưng Sở Hi Thanh mở rộng, làm cho ám khí và đao kiếm trong tay những người trong phạm vi năm mươi trượng quanh hắn đều bị rung động kịch liệt, khó có thể khống chế.

Bạch Hổ Giám Binh!

Bắt nguồn từ huyết mạch Bạch Hổ, để cho hắn có thể khống chế và ảnh hưởng tất cả Canh kim chi khí ở trong phạm vi năm mươi trượng.

Bóng người của Sở Hi Thanh lại tiếp tục qua lại, hắn không dừng lại một chỗ quá một cái sát na.

Phong thái giống như sách cổ đã nói ‘mười bước giết một người, vạn dặm không lưu hành’.

Một cái chớp mắt sau, bóng người của hắn đã xuất hiện trong đội ngũ của Thần Diễm cung.

Ánh mắt Sở Hi Thanh lạnh lẽo, vợ chồng Tiết Đình Hữu đã gửi tin phù cho hắn thông báo chuyện này.

Đám đệ tử Thần Diễm cung này cực kỳ nhiệt tình với chuyện săn giết đệ tử Vô Tướng thần tông bọn họ, cho đến nay, đã có một phần tư trong số đệ tử đã chết của Vô Tướng thần tông chết trong tay Thần Diễm cung.

Vì vậy, giờ phút này Sở Hi Thanh không tiếc sử dụng ‘lực lượng một chi’ của Mộc Kiếm Tiên, tiếp tục tăng mạnh lực lượng thần thức của mình.

Chỉ có người của Huyết Bức sơn và Thần Diễm cung là hắn không muốn giữ lại, nhất định phải giết sạch!

Chương 987: Ngày thanh toán (6)

Ầm!

Đó là tiếng của đầu hơn hai mươi tên đệ tử Thần Diễm cung nổ tung.

Đao ý của Sở Hi Thanh thế mà lại làm cho đầu của những người này trực tiếp nổ tung!

Sau đó, tám đạo ánh sáng trắng chém về tám phương hướng khác nhau, tạo thanh một hồi gió tanh mưa máu.

Đây là cực chiêu – Bát Phương Cực Diệt! Là phiên bản nâng cấp của Bát Phong Bất Động.

Bát Phong Bất Động thủ nhiều công ít, Bát Phương Cực Diệt thì có thể bù đắp khoản này.

Chớp mắt này, phạm vi sáu trượng quanh người Sở Hi Thanh, đều bị đao của hắn chém sạch, mấy chục cánh tay chân và mảnh vụn thân thể bay lả tả.

Lúc này, đám người ở gần đó đã tranh nhau bỏ chạy, miệng còn ồn ĩ kêu la.

“Là Nhai Tí đao ý!”

“Con bà nó chứ, thần niệm của tên này quá manh, đây thật sự là người sao?”

“Đó là Nhai Tí đao ý! Nhai Tí đao ý của tên này đã lên đến tầng mười hai, đã có thể lấy một địch vạn!”

“Mọi người còn không mau tản ra? Tất cả chen chúc ở đây làm gì? Muốn chết sao?”

“Mau thu hồi võ ý hóa hình! Cũng đừng có sát ý với hắn, các ngươi càng muốn giết hắn, đao ý của hắn càng mạnh hơn.”

“Đừng ném ám khí, vô dụng rồi! Thân pháp của người này quá nhanh, chỉ đánh vào người bên mình. . .”

Mà lúc này, trong chiến trận của Vô Tướng thần tông, Tiêu Di nhìn bóng người đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, tùy ý giết chóc kia.

Đầu tiên nàng ngây người một trận, sau đó liền tê cả da đầu, một luồng khí lạnh chạy thẳng từ lòng bàn chân lên đỉnh đầu.

“Đây chính là Sở Hi Thanh Sở Vô Địch! Là Huyết Nhai dự bị, là Siêu thiên trụ của Vô Tướng thần tông chúng ta!”

Không biết từ bao giờ mà Vương Hi Trúc đã đi đến bên cạnh Tiêu Di, nàng cũng nhìn bóng người ở phía trước, đôi mắt trắng đen rõ ràng đã sáng ngời rực rỡ: “Thật ra Sở sư đệ từng nhờ ta chuyển cáo với ngươi, hắn nói hôm nay là ngày thanh toán, hung thủ giết chết Thích sư đệ, một tên cũng đừng hòng trốn.”

Vương Hi Trúc lại nghĩ thầm.

Mới không gặp một tháng thôi, dường như Sở sư đệ lại mạnh hơn rồi.

Xem ra hắn tiềm tu một tháng ở núi băng Huyền Vũ, đã có thu hoạch không ít.

Khi Sở Hi Thanh xông trái nhảy phải, giết chóc bừa bãi ở trong đám người.

Đám thiếu niên Thiên trụ và siêu thiên kiêu ở đây đều lo lắng và căng thẳng hơn đám đồng môn nhiều.

Bọn họ phát hiện gió tanh mưa máu ở ven đường chỉ là Sở Hi Thanh tiện tay mà thôi, hắn vẫn luôn tập trung vào những người có danh tiếng, sau đó một đao chém đầu!

Ưu tiên hàng đầu là những người từng bước lên Thanh Vân Tổng Bảng, và những người đã từng vào hai mươi vị trí đầu của Thanh Vân Bảng địa phương.

Vân Thiên Ca lo lắng không thôi, vừa rồi hắn suýt nữa bị thần niệm của Sở Hi Thanh khóa chặt.

May mà hắn phản ứng nhanh, khi đó liền lẩn vào trong đám người, dùng tốc độ nhanh đến để mặc áo tơi, che giấu khí cơ.

Một tên đồng môn khác của hắn là Tư Không Hóa Cập thì không may mắn cho lắm, lắc mình một cái đã bị Sở Hi Thanh chém đầu.

Phải biết, thực lực của người này chỉ kém Vân Thiên Ca một đường thôi, xem như là kẻ tài giỏi trong đám siêu thiên kiêu rồi.

Kết quả Tư Không Hóa Cập mới rút đao ba tấc liền chết luôn, hắn thậm chí còn không nhìn thấy Sở Hi Thanh ở đâu, bị Sở Hi Thanh chém đứt đầu từ phía sau.

Đám người đông nghìn nghịt lao về phía đệ tử Vô Tướng thần tông trước kia, bây giờ đã tan tác như chim muông, chạy trốn về bốn phía như ong vỡ tổ.

Chuyện này khiến cho tốc độ giết chóc của Sở Hi Thanh hạ xuống, nhưng toàn bộ nơi này vẫn là những tiếng kêu la thảm thiết.

“Dục Giới Đệ Lục thiên Chu Nham chết rồi!’

“Con bà nó, thế mà lại là một đao!”

“Đây là thân pháp quỷ dị gì, căn bản là không khóa được người hắn.”

“Siêu thiên trụ! Võ đạo của tên này khẳng định vào ba mươi vị trí đầu của Thanh Vân Tổng Bảng!”

“Tiêu Khiêm Hòa của Thần Diễm cung cũng chết rồi!”

“Còn cả Phi Diễm Kiếm – Kỳ Vũ Kỳ cũng chết rồi!”

“Không chỉ có vậy, ta thấy đầu của Yến Bắc Phi bay lên rồi, đây cũng là Thiên trụ của Thần Diễm cung! Yến Bắc Phi chính là cao thủ số một trong tất cả đệ tử Thần Diễm cung vào bí cảnh lần này.”

“Cái tên này thật là ác độc, hắn toàn nhằm vào người của Thần Diễm cung!”

Nội tâm Vân Thiên Ca lạnh như băng.

Thật ra hắn cũng không hiểu, đây rõ ràng là lúc để thoát thân, vì sao đám người chung quanh vẫn còn tâm tư nghị luận lắm thứ như vậy?

Không sợ chạy không kịp sao?

Nhưng vẫn có rất nhiều người hiểu biết.

“Tất cả đều tản ra! Tất cả đều tản ra cho ta, chạy càng xa càng tốt! Nhất định phải cách nhau hai mươi trượng trở lên! Đây chính là Nhai Tí đao ý! Tên tạp chủng này, chúng ta càng nhiều người thì hắn càng mạnh. Đao ý của hắn của thể xung kích phạm vi trăm trượng.”

“Ngươi cmn còn dám dùng đao ý phụ trợ thân pháp? Muốn tìm chết sao?”

“Chư vị huynh đài làm ơn thu địch ý của mình lại đi, hiện giờ không thể hận hắn. Ngươi càng hận hắn, hắn càng mạnh hơn. Các ngươi bây giờ hận thì có thể làm gì, có thể gây tổn thương cho hắn sao?”

“Chư vị, ngày sau còn dài, sau này chúng ta sẽ báo mối thù này sau! Nhưng nếu như chết ở chỗ này, sẽ không có tương lai!”

Chương 988: Vô địch

Vân Thiên Ca dùng áo tơi che mặt, lẫn vào trong đám người, nhanh chóng rút về phía rừng cây phía nam.

Hắn không cảm thấy chuyện này có gì mất mặt.

Võ đạo và thiên phú của Sở Hi Thanh đã bỏ xa đám người bọn họ một cái cấp độ.

Đối đầu chính diện với hắn, đó là tìm chết.

Cùng lúc đó, Vân Thiên Ca suy nghĩ rất nhiều, vừa suy nghĩ về chuyện hôm nay, vừa suy nghĩ phương pháp khắc chế và giết chết Sở Hi Thanh.

Đầu tiên, nhất định phải tiến vào tầng thứ hai của bí cảnh.

Tu vị của bọn họ vừa vào ngũ phẩm hạ, trong thời gian ngắn là không thể lên cấp ngũ phẩm thượng.

Có người nói tầng thứ hai có thánh miếu, có rất nhiều Thần thi, cũng có lực lượng của chủ nhân bí cảnh để lại, bọn họ có thể mượn thần lực để san bằng khoảng cách của song phương.

Sở Hi Thanh tàn sát Thiên trụ và siêu thiên kiêu trong đám người bọn họ, chính là vì mưu tính cho tầng thứ hai.

Bọn họ nhất định phải tìm một nơi chật hợp, hơn nữa lực lượng thời gian và không gian càng hỗn loạn càng tốt, khiến cho Sở Hi Thanh không thể phát huy thân pháp quỷ dị này.

Nhân số cũng không thể vượt quá mười người.

Nhân số quá nhiều, chỉ có thể khiến cho đao ý của Sở Hi Thanh càng mạnh hơn.

Tốt nhất là tìm được lực lượng khắc chế Nhai Tí đao, ví dụ như Bạch Hổ, Cùng Kỳ, Hỗn Độn vân vân, tất cả đều có thể khắc chế Nhai Tí đao ở trình độ nhất định.

Không thể bị Sở Hi Thanh hãm hại giống như lần ở núi băng Huyền Vũ nữa.

Người này không chỉ có võ đạo mạnh mẽ, mà còn lòng dạ ác độc, nham hiểm tàn ác.

Vân Thiên Ca nghĩ đến đây, bỗng nhiên cảm giác được một luồng đao ý cực kỳ ác liệt đang khóa chặt lấy mình.

Vân Thiên Ca lập tức cả kinh, lập tức tê cả da đầu, lông tơ toàn thân đều dựng đứng.

Hắn đã vứt bỏ mặt mũi cao thủ, gần như thay hình đổi dạng, nhưng vẫn không tránh khỏi thần niệm của Sở Hi Thanh.

Vân Thiên Ca chỉ thấy cực kỳ cay đắng, sau đó dứt khoát bóp nát một quả ngọc phù ở trong tay.

Đây là một quả Lôi độn ngọc phù tứ phẩm, khiến cho hắn hóa thành một đạo điện quang mà bay về phía xa xa.

Hiện giờ, chỉ có thể sử dụng ngọc phù đắt đỏ này thôi.

Thần Chi Thương của Sở Hi Thanh hôm nay chỉ có năng lực phá pháp chứ không có lực lượng Trảm Thần, hắn còn có cơ hội dùng ngọc phù này để bỏ chạy.

Quả nhiên, một cái chớp mắt tiếp theo, bóng người của Sở Hi Thanh đã hiện ra ở gần hắn, chỉ một đao đã chém mất gần nửa điện quang, số điện quang còn lại vẫn phi độn được ra ngoài ba mươi dặm.

Nhưng khi Vân Thiên Ca hiện thân lần nữa, trong miệng hắn phun ra lượng lớn máu tươi.

Lúc này, cánh tay trái của hắn đã bị chém đứt, ngực cũng có một vết thương khủng bố, nội tạng thì mất một nửa.

Sắc mặt Vân Thiên Ca trắng bệch như tờ giấy.

Hắn không dám trì hoãn, vội vàng lấy một bình thuốc trong ống tay áo, đổ ra ba giọt chất lỏng ngọc bích ở trong đó.

Một giọt để uống, hai giọt còn lại cho vết thương trên cánh tay và ngực.

Đây là một loại thuốc đỉnh cấp, là Vân Thiên Ca cướp được từ trong tay người khác ở mấy ngày gần đây, nó có thể làm người chết sống lại.

Sau khi Vân Thiên Ca dùng thuốc, máu thịt ở cánh tay và ngực bắt đầu nhúc nhích rồi, kéo dài, khép lại.

Sắc đó, sắc mặt hắn tái nhợt, ánh mắt âm trầm mà nhìn về phía thang trời một chút.

Từ sau khi song phương gặp nhau ở gần Hắc Hải, hắn đã ba lần bị Sở Hi Thanh khóa chặt, hai lần gặp phải nguy cơ suýt chết.

Cái gọi là quá tam ba bận!

Vân Thiên Ca nghĩ thầm, sau ngày hôm nay, hắn sẽ không đội trời chung với kẻ này.

Không đưa tên con hoang này về hoàng tuyền, thì khó giải mối hận này.

Sau đó, Vân Thiên Ca khoát tay, mở túi vải ở bên hông ra.

Khi hắn mở miệng túi, một đoàn ánh sáng đỏ vọt lên không trung.

Trong túi vải này là một đống Thời Gian huyết thạch, thế mà lại nhiều đến hơn trăm viên.

Vân Thiên Ca cũng hiểu, có Sở Hi Thanh ở đây thì đám người bọn họ nhất định không thể bước lên thang trời.

May mắn là trong bí cảnh này còn có phương pháp thứ hai để tiến lên tầng thứ hai, cũng may là hắn đã có chuẩn bị từ trước.

Sắc mặt Vân Thiên Ca âm trầm, tay bắt ấn quyết.

Hơn trăm viên Thời Gian huyết thạch trong túi lập tức nổ tung, hóa thành một luồng huyết diễm đỏ thẫm rồi bao phủ lấy Thời Gian huyết thạch, sau đó nâng bóng người của hắn lên trên phía tầng mây.

Mà lúc này, Sở Hi Thanh đứng ở miệng thang trời lại thở dài.

Đám Thiên trụ này thật sự là khó làm thịt.

Đặc biệt là những tên xuất thân từ tông môn nhất phẩm, bọn họ không chỉ rất thông minh tinh mắt, mà còn có tầng tầng lớp lớp thủ đoạn bảo vệ tính mạng.

Sở Hi Thanh đã dốc toàn lực, nhưng mới chỉ làm thịt được chín người, còn lại đều dùng bí pháp cao siêu hoặc là dùng độn phù để thoát thân, hoặc là thấy tình hình không ổn thì đã chạy ngay từ đầu.

Chương 989: Vô địch (2)

Sở Hi Thanh vẫn không thu đao lại, hắn vẫn tiếp tục tàn sát bừa bãi.

Thật ra hắn không để ý đến đám võ tu có thực lực thấp hơn siêu thiên kiêu này.

Đối với hắn mà nói, số lượng không có quá nhiều ý nghĩa.

Nhai Tí đao ý lấy một địch vạn cũng không phải là nói suông.

Bằng không thì Huyết Nhai Đao Quân lấy gì để trấn áp thiên hạ, đao ép vạn quân?

Vì vậy, sau khi tiến vào tầng thứ hai thì chỉ có nhân vật có sức chiến đấu mạnh mẽ, mới có thể tạo thành uy hiếp đối với hắn.

Huống hồ bây giờ hắn đang trận giữ miệng thang trời, quá nửa là đám võ tu này không lên được.

Nhưng xưa nay hắn đều thờ phụng một đạo lý, nếu người phạm ta, vậy trả lại gấp mười!

Đến nay, Vô Tướng thần tông của bọn họ đã chết gần sáu mươi người.

Cộng thêm mấy tông phái phụ thuộc như Bắc Thiên môn, người chết trận đã lên đến 230 vị.

Nếu như không phải sức chiến đấu của hắn bây giờ còn tạm được, có thể dốc sức che chở, lại có thêm mười mấy vị đệ tử nội môn ra sức bôn ba, duy trì cục diện, vậy 300 người của Vô Tướng thần tông đều sẽ chết sạch trong bí cảnh!

Huống hồ, đại đa số người đều đến đây vì đầu của hắn và Sở Mính, không có kẻ nào là vô tội cả.

Lúc này, người của Vô Tướng thần tông cũng đã bỏ chiến trận, lao ra bốn phía giết chóc.

Bọn họ đem toàn bộ nơi gần miệng thang trời này thành một cái lò sát sinh.

Ba tháng qua, bọn họ bị công kích, bị truy sát nhiều lần, rất nhiều đồng môn đã chết thảm, bọn họ đã tràn đầy oán hận. Giờ phút này, cục diện đã thay đổi, tất nhiên phải có oán báo oán, có thù báo thù rồi.

Nhưng giết ác nhất vẫn là ba tông phái phụ thuộc kia, bọn họ bị chết người nhất, thương vong thảm trọng. Cho nên cực kỳ căm hận đám người này, sát ý tràn trề.

Chỉ có một mình Sở Mính là không tham dự chuyện truy sát.

Nàng vẫn luôn nhìn chằm chằm vào bóng người Sở Hi Thanh, ánh mắt vô cùng phức tạp, bên trong có khiếp sợ, có kiêng kị, còn có căm ghét mãnh liệt, lại có khát vọng.

“Tiểu thư!”

Đạo thị Sở Sơn đứng ở sau lưng Sở Mính.

Hắn ngóng nhìn phía trước, chỉ cảm thấy tê cả da đầu.

“Thật ra tiểu thư không cần hâm mộ, đợi đến khi bí cảnh kết thúc, tiểu thư ngài chuyển qua tu luyện truyền thừa Huyết Nhai, đao đạo của ngài sẽ vượt qua Sở Hi Thanh. Thiên phú của người này đúng là cấp Siêu thiên trụ, nhưng dù sao hắn cũng không có huyết mạch Nhai Tí, chỉ có thể tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao tầng một.”

“Đây là một cửa ải không thể vượt qua, sau này mạnh nhất cũng chỉ là đầu Địa Bảng hoặc đuôi Thiên Bảng thôi, nào có tiền đồ rộng lớn như tiểu thư ngài.”

Sở Mính biết Sở Sơn nói chỉ là lời an ủi thôi.

Muốn tu luyện Nhai Tí đao đến trình độ của Sở Hi Thanh, cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Nhưng trong lòng nàng lại sinh ra mong chờ mãnh liệt.

Nàng vốn không quá tình nguyện với chuyện chuyển sang tu luyện truyền thừa Huyết Nhai, vẫn luôn ỡm ờ.

Nhưng hôm nay, Sở Mính tận mắt nhìn thấy Sở Hi Thanh lấy một địch mấy ngàn, quét ngang rất nhiều Thiên trụ, thì trong lòng cũng sinh ra khát vọng.

Đây chính là truyền thừa để Huyết Nhai Đao Quân đối đầu với võ tu thiên hạ khi xưa?

Quả thực là rất mạnh, mạnh đến mức vượt qua nhận thức của nàng. . .

Sở Hi Thanh không có huyết mạch Nhai Tí mà còn có thần uy như vậy?

Môn đao pháp này, nàng muốn học! Nhất định phải học được!

Sau đó, Sở Mính hơi nhướng mày: “Không phải Long Hắc Hổ đã nói là hắn có kế hoạch rồi sao? Chỉ cần Sở Hi Thanh đi vào bí cảnh thì nhất định không sống nổi ba tháng cơ mà?”

Một môn võ học thần kỳ như vậy, nàng không muốn chia sẻ với người thứ hai.

“Việc này . . . thuộc hạ cũng cảm thấy kỳ lạ.” Đạo thị Sở Thạch cũng cau mày, mắt đầy khó hiểu: “Long thúc là nhân vật quát tháo phong vân ở trăm năm trước, hắn làm việc luôn chắc chắn, theo lý mà nói thì Sở Hi Thanh nên chết rồi mới đúng!”

Nhưng cũng may mà Sở Hi Thanh không chết.

Một tháng này, ba người bọn họ cũng bị truy sát liên tục, không thể không trốn về phía bắc, dựa vào cánh chim của Sở Hi Thanh mới bảo vệ được tính mạng.

Cũng bởi vì nguyên nhân này, nên Thời Gian huyết thạch trong tay ba người không nhiều, chỉ có ba mươi hai viên.

Nếu như không phải Sở Hi Thanh đại khai sát giới, chiếm đoạt thang trời, thì quá nửa là ba người bọn họ không leo lên nổi.

Một khắc thời gian sau, khi cái thang trời kia hạ xuống mặt đất, thì đã không còn người của tông phái khác ở nơi này.

Trên mặt đất toàn là thi thể, tổng cộng có hơn tám trăm bộ thi thể, nằm rải rác trong phạm vi hai mươi dặm chung quanh.

Sở Hi Thanh rốt cuộc cũng thu đao vào vỏ, lắc mình đi đến gần thang trời xương trắng kia.

Tuy hắn đã cất đao đi, nhưng đao ý vẫn phong tỏa và trấn áp phạm vi mấy dặm chung quanh, không cho bất cứ kẻ nào tiến lên một bước.

Chương 990: Vô địch (3)

Lúc này, mấy người Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm, Bạo Kiếm – Quách Nộ, vợ chồng Vương Hi Trúc, đệ tử chân truyền Bắc Thiên môn là Sát Kiếm – Cầm Nhâm cũng đều trở về.

Vẻ mặt mấy vị này đều rất bội phục mà hành lễ với Sở Hi Thanh.

“Sở sư đệ oai hùng! Lấy một đánh ngàn, vô song vô đối, Cổ mỗ bội phục!”

“Quách mỗ rất ít khi bội phục người khác, hôm nay lại phục Sở sư đệ. Không hổ là Huyết Nhai dự bị, đao pháp này bá đạo vô địch, quét nàng tất cả, đã có vài phần phong thái của Huyết Nhai Đao Quân khi xưa.”

“Chúc mừng Sở sư đệ võ đạo tiến nhanh, lúc này mới cách bao lâu? Sư đệ thật sự là thiên phú hơn người, đao pháp tiến bộ thần tốc.”

“Sở sư đệ đến quá muộn! Lúc này ta còn hơi lo lắng. Nhưng đao của Sở sư đệ vẫn đáng tin như cũ.”

Sở Hi Thanh thì lại ôm quyền, cười nói: “Quá khen quá khen!”

Thần sắc hắn ngượng ngùng, mặt hàm chứa áy náy: “Lần này là lỗi của Sở mỗ. Trên đường gặp phải biến cố, đạo thị của ta thu phục được một con dị thú huyết mạch Huyền Vũ, kết quả nó lại lột xác ở trên đường, nên làm lỡ chút thời gian, để mọi người lo lắng rồi.”

Chu Lương Thần ở cách đó không xa cũng hơi ngại ngùng.

Lần này đúng là Linh sủng của hắn đã kéo chân sau.

Ai cũng không ngờ được con tiểu Huyền Vũ mới sinh ra được một tháng này lại lớn nhanh như vậy, chưa gì đã muốn lột xác.

Nói Ngụy Vũ đến Ngụy Vũ liền đến, Chu Lương Thần vừa cổ cảm ứng, liền quay đầu nhìn về phía sau.

Chỉ thấy bên đó là một con rùa to lớn như con tê giác, nó đang bò về phía chiến trường bên này.

Bước đi của nó ngốc ngốc chậm chậm, nhưng thật ra tốc độ không kém võ tu bình thường. Bởi vì vừa mới lột xác, nên mai rùa vẫn là màu trắng tinh, phía trên thì lại có rất nhiều hành lý cồng kềnh, chồng chất tựa như một tòa núi nhỏ, rồi buộc bằng dây thừng. Theo bước chân của con rùa, đống hành lý liền run run rẩy rẩy.

Bạch Tiểu Chiêu thì nằm trên đỉnh đống hành lý, thần thái của nàng rất lười biếng.

Con rùa này chính là tiểu Huyền Vũ, là linh sủng Chu Lương Thần mới thu nhận từ một tháng trước.

Một tháng trước, khi nó vừa ra đời thì chỉ to bằng thùng đựng nước thôi. Một tháng sau, nó đã trưởng thành đến dáng vẻ này rồi.

Sở Hi Thanh nghi ngờ là do tiểu tử Chu Lương Thần này nuôi quá tốt rồi.

Gần đây Chu Lương Thần luôn đi săn bắn yêu thú để cho tiểu Huyền Vũ ăn, còn có vài con yêu thú cấp độ lục phẩm. Hắn còn cố tình tìm một con yêu thú ngũ phẩm trong thời kỳ mang thai để lấy sữa cho tiểu Huyền Vũ uống.

Bạch Tiểu Chiêu thì cho rằng đây là vì huyết mạch của tiểu Huyền Vũ thiếu hụt, còn cả máu Cổ thần trong bí cảnh thời gian nữa.

Đầu nguồn huyết mạch của tiểu Huyền Vũ, thật ra chính là chủ nhân bí cảnh Chúc Quang âm.

Căn cứ theo suy đoán của các vị tiền bối Vô Tướng thần tông, Huyền Vũ Quy Xà là do máu thịt của Chúc Quang âm hóa thành.

Huyết mạch Huyền Vũ không hoàn chỉnh, vì vậy mới hóa thành Huyền Vũ Quy Xà chứ không phải là Huyền Vũ chân chính.

Nhưng dù sao tiểu Huyền Vũ cũng là do máu thịt của Chúc Quang âm, vì vậy nó có thể hấp thu lực lượng bên trong máu Cổ thần kia.

Lãnh Sát Na thì lại có quan điểm khác.

Hắn cho rằng chuyện này có quan hệ với kiếm ý ở trong cơ thể tiểu Huyền Vũ, và có quan hệ với giọt tinh huyết của Chu Lương Thần.

Chu Lương Thần có thiên phú huyết mạch Bá Hạ ngũ giai.

Bá Hạ còn xưng là Bí Hí, Bệ Bia, Điền Hạ, Long Quy, là một trong ‘Long chi cửu tử’, đầu ly chân rùa, yêu thích chở nặng, cõng càng nhiều đồ càng tốt.

Bá Hạ có huyết mạch gần với Huyền Vũ, có thể bù đắp huyết mạch của tiểu Huyền Vũ ở trình độ nhất định.

Vì vậy, hình thể của con tiểu Huyền Vũ này sẽ lớn hơn Huyền Vũ bình thường rất nhiều.

Chu Lương Thần cũng không thể xác định là do nguyên do nào, nói chung là trong một thời gian một tháng này, con tiểu Huyền Vũ này cũng đã trưởng thành như vậy, còn lột xác hai lần.

Điều này khiến Lãnh Sát Na hâm mộ không thôi, nói là sau này Chu Lương Thần chỉ cần bán xác mai rùa là không cần lo ăn uống.

Sở Hi Thanh thì lại nhìn đám thi thể ở quanh nơi này một chút, sau đó lại nhìn núi hành lý ở trên lưng tiểu Huyền Vũ.

Hắn đang tính toán xem con rùa này còn có thể giúp hắn cõng bao nhiêu đồ nữa.

Nhưng Sở Hi Thanh nghĩ một lát, chung quy vẫn cảm thấy lương tâm đau nhói, vì vậy từ bỏ ý nghĩ này.

Con tiểu Huyền Vũ này mới sinh ra được một tháng, dựa theo tuổi thọ của mạch Huyền Vũ, vẫn chỉ là một đứa trẻ sơ sinh.

Nó đã chịu đựng trọng lượng mà vốn không nên chịu ở tuổi này rồi.

Sở Hi Thanh cảm thấy mình mà để tiểu Huyền Vũ cõng thêm đồ, vậy Chu Lương Thần nhất định sẽ tức giận.

Thật ra lực lượng và sức chịu đựng của mấy người Sở Hi Thanh đều lớn hơn con tiểu Huyền Vũ này nhiều lắm.

Mấu chốt là kích thước thân thể của bọn họ không thể cõng nhiều đồ như vậy được.

Con tiểu Huyền Vũ này kích thước lớn, lưng rất rộng rãi, thích hợp để hành lý có kích thước to.

Có lẽ là do huyết mạch Bá Hạ ảnh hưởng, nên nó cũng rất thích cõng đồ ở trên lưng.

Chương 991: Vô địch (4)

Sở Hi Thanh thì lại vô cùng tiếc nuối mà âm thầm lắc đầu, sau đó nói với mọi người: “Làm phiền mọi người lục soát những thi thể này một chút, thống kê xem có bao nhiêu Thời Gian huyết thạch, rồi xem còn thiếu bao nhiêu.”

“Còn cả những pháp khí kia nữa, vẫn dựa theo quy củ cũ, nếu như mọi người coi trọng thứ này, có thể mua từ ta với giá 30% trên trị trường, sau khi ra khỏi bí cảnh thì kiếm tiền trả ta.”

Sở Hi Thanh thuận tiện đánh giá pháp khí trên người đệ tử Vô Tướng thần tông, hắn phát hiện đều là thứ tốt.

Hắn đoán là có không nhiều người cần thay đổi pháp khí, cho nên hắn muốn dùng giá rẻ để bán được nhiều hơn.

Dù là 30% giá thị trường, thì cũng tốt hơn là hiến tế cho Lê Tham.

Lúc này, rất nhiều đồng môn của Sở Hi Thanh đã tự giác đi quét dọn chiến trường.

Thu hoạch vẫn khiến người vui vẻ.

Túi đựng pháp khí loại nhỏ của Sở Hi Thanh đã tăng lên đến năm cái.

Bốn cái chất đống trên người tiểu Huyền Vũ, một cái còn lại thì hắn tự cõng.

Hắn không chỉ cầm năm mươi bảy vạn lượng từ đồng môn và các đệ tử của tông phái phụ thuộc, mà còn có 420 vạn lượng bạc tiền nợ, thật là đáng mừng.

Ngoài ra, trước người hắn vẫn còn có một núi pháp khí, toàn là áo giáp và các loại binh khí.

Lần này, con mắt dọc trên đỉnh đầu của hắn đã bị nhuộm thành màu tím.

Nhưng đây cũng không phải là do Lê Tham hào phóng, mà là do hắn hiến tế quá nhiều rồi.

Đáng nhắc đến chính là, thanh trạng thái của hắn xuất hiện thêm một chữ mới, đó là một chữ 'Sát' màu đỏ như máu.

Khi Sở Hi Thanh ngưng thần nhìn vào, một đoạn tin tức xuất hiện trong đầu óc của hắn.

---Trời sinh vạn vật để nuôi dân, dân không tốt để báo lại trời. Giết giết giết giết giết giết giết! Hành động giết chóc ở trong bí cảnh của ngươi, đã được Sát lục chi chủ Thất Sát thần quân quan tâm.

Sở Hi Thanh không khỏi nhíu chặt lông mày.

Sát lục chi chủ Thất Sát thần quân là một thần linh rất được ma môn cung phụng.

Người này rất thích giết chóc, theo truyền thuyết, bất cứ giết chóc nào trên thế gian này cũng có thể làm lực lượng của hắn lớn mạnh.

Sở Hi Thanh tuyệt đối không muốn dính líu vì với tên sát nhân cuồng ma này.

Cần biết, đám người Ma Chiến lâu đều nghe chiến mà mừng, nhưng bọn họ cũng không cung phụng Thất Sát thần quân này.

Lãnh Sát Na cũng chú ý đến ấn ký mới ở trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh, hắn hơi nhướng mày: “Đây là chuyện tốt, tầng thứ hai có rất nhiều thánh miếu Chiến thần, ngươi chỉ cần đi vào thánh miếu của bọn họ, liền có thể tiếp nhận thần ân, thăng cấp thiên phú huyết mạch. Hoặc là tiếp nhận thần lực, để ngươi càng vô địch trong bí cảnh này.”

Sở Hi Thanh cũng rất chờ mong với chuyện này, hắn nhìn Lãnh Sát Na một chút, sau đó lời nói hàm chứa tán thưởng: “Lãnh sư huynh, vừa rồi làm rất đẹp, Sở mỗ đa tạ.”

Lúc nãy, khi hắn chém giết chín người kia, Lãnh Sát Na có một phần công lao với ba trong chín người đó.

Cái tên này không làm gì khác, chuyên giúp hắn đánh chặn, khiến cho ba người kia không thể thoát thân, chỉ có thể bị chém đầu dưới đao của hắn.

Cũng làm cho hắn kiến thức một phen về kiếm pháp của vị này.

Sở Hi Thanh cảm thấy khá kiêng kỵ.

Mấu chốt là thân pháp của tên này vẫn còn nằm trên hắn.

Lãnh Sát Na tay phải nâng quan tài băng, thần sắc bình tĩnh: “Đa tạ cái gì? Đây là bổn phận, nói cứ như là Lãnh mỗ không phải đệ tử của Vô Tướng thần tông vậy.”

Sở Hi Thanh suýt nữa quên mất, cái tên này thật ra cũng là sư huynh đệ đồng môn của hắn, chứ không phải là bảo tiêu thuê về. . .

Đúng lúc này, mấy người vợ chồng Vương Hi Trúc cũng đã thống kê số lượng Thời Gian huyết thạch xong.

Cộng thêm số Thời Gian huyết thạch trong tay bọn họ, tổng cộng là 4200 viên.

Nhân số của bọn họ là 370 người, cần 4440 viên Thời Gian huyết thạch.

Sở Hi Thanh nhíu chặt lông mày.

Trên mặt đất đã có hơn 800 bộ thi thể, vậy mà bọn họ vẫn không tập hợp đủ Thời Gian huyết thạch để tiến vào tầng thứ hai.

“Sở huynh, thật ra thì cái này đã tốt hơn mấy năm trước rồi. Tuy rằng mấy năm trước không thương vong nặng nề như lần này, nhưng cuối cùng cũng chỉ có rất ít người có thể tiến vào tầng thứ hai, sáu nhà chúng ta gộp lại cũng chỉ có hơn 200 người có thể lên tầng hai. Nào giống như bây giờ, tận 350 người liền.”

Đó là đệ tử chân truyền Bắc Thiên môn, Sát Kiếm – Cầm Nhâm.

Hắn hai mươi tuổi, mái tóc màu đỏ, mày rậm mắt to, gánh một thanh kiếm bản to rộng tầm sáu ngón tay.

Vị này nói đến hai chữ ‘sáu nhà’ thì không khỏi liếc mắt nhìn đám đệ tử Thần Hoang Bất Lão thành ở phía xa xa.

Hôm nay hiển nhiên là không thể tính đám người Thần Hoang Bất Lão thành này nữa.

Khóe môi hắn cong lên, hỏi tiếp: “Sau đó chúng ta chọn lựa một chút, để mấy người tu vị yếu kém quay về là được. . .”

Chương 992: Hung thủ

Trước khi tiến vào bí cảnh, Cầm Nhâm thật ra không phục Sở Hi Thanh lắm.

Trong lòng cũng từng có ý tưởng cầu may.

Chỉ cần có cơ hội thích hợp, chưa chắc hắn sẽ không lấy đầu của Sở Mính và Sở Hi Thanh.

Nhưng trận chiến Sở Hi Thanh lấy một địch vạn ngày hôm nay, đã hoàn toàn dập tích ý tưởng tham lam của hắn, càng làm cho hắn phục sát đất.

Mấy đệ tử của Huyền Minh phái, Tuyệt Bích kiếm phái và Vĩnh Hàn cung ở bên cạnh nghe thấy vậy thì đều biến sắc.

Đệ tử Vô Tướng thần tông và Bắc Thiên môn tuyệt đối không rời khỏi bí cảnh. Như vậy người rời khỏi bí cảnh, chỉ có thể chọn từ ba nhà bọn họ thôi.

Sở Hi Thanh lại phất tay áo, vẻ mặt thản nhiên: “Không cần làm như vậy, vẫn còn một canh giờ nữa, kiếm Thời Gian huyết thạch cũng không khó.”

Phương pháp thu thập Thời Gian huyết thạch của Sở Hi Thanh rất đơn giản.

Hắn để đám đồng môn ngăn chặn ở bốn phương tám hướng của thang trời, sau đó dựng một tấm bia gỗ cực lớn ở trước miệng thang, lại viết một hàng chữ ở bên trên đó: Người muốn vào tầng hai, giao nộp ba viên Thời Gian huyết thạch.

Chú: Loại trừ người của các tông môn Huyết Bức sơn, Thần Diễm cung, Dục Giới Đệ Lục thiên, Vô Thượng huyền tông . . .

Chữ là Sở Hi Thanh kế thừa từ trưởng công tử Sở Tranh của Kinh Tây Sở thị.

Chữ của Sở Tranh rất tốt, chỉ là quá thanh tú.

Sau khi Sở Hi Thanh tiếp nhận thì lại có phong cách khác, bút bút đều vô cùng sắc bén như đao như kiếm, còn hàm chứa khí thế bá đạo.

Chưa đến nửa canh giờ sau, bọn họ liền thu được hơn 400 viên Thời Gian huyết thạch.

Cũng không phải tất cả ba ngàn người trong bí cảnh thời gian này đều đến đây vì đầu của hắn và Sở Mính.

Vốn có năm sáu trăm người là đi vào theo đường hầm bình thường.

Còn có một ít người như Ma Chiến lâu, như Tinh Tú tiên tông, mặc dù bọn họ cũng được Tinh thần Đại pháp sư đưa vào, nhưng toàn bộ quá trình đều tự làm việc của mình, cũng không ra tay ác độc với đệ tử Vô Tướng thần tông, cho nên Sở Hi Thanh cũng thả cho bọn họ đi lên.

Ngoài dự đoán của mọi người là, tầm gần nửa canh giờ sau, Phong Đao Điện Kiếm – Nhân Trung Thủ của Quy Nguyên kiếm phái cũng độc thân đi đến trước người Sở Hi Thanh.

Đây là một thanh niên tuấn dật tuyệt luân, khí chất xuất trần như trong tranh, sau lưng còn cõng một đao một kiếm.

Lúc này, Sở Hi Thanh tay đè đao, trong mắt lộ sát cơ.

Quy Nguyên kiếm phái và Vô Tướng thần tông chính là kẻ địch một mất một còn!

Nhân Trung Thủ lại rất bình tĩnh, nhìn thẳng vào Sở Hi Thanh: “Sở huynh, từ khi bí cảnh xuất hiện biến cố đến giờ, Quy Nguyên kiếm phái chúng ta vẫn luôn không thèm đếm xỉa, cũng không bỏ đá xuống giếng!”

Sở Hi Thanh lại cười gằn một tiếng, hắn liếc mắt ra hiệu, để Lãnh Sát

Na vòng ra sau chặn đường.

Quy Nguyên kiếm phái đúng là không bỏ đá xuống giếng, nhưng cũng không giúp bọn họ.

“n oán của Quy Nguyên kiếm phái ta và Vô Tướng thần tông các ngươi, xưa nay đều là đối kháng chính diện, khinh thường mượn lực lượng của kẻ khác.”

Nhân Trung Thủ nói được nửa câu, liền phát hiện Lãnh Sát Na đã na di đến phía sau hắn, sắc mặt hắn đen xì, tăng tốc độ nói: “Một tháng qua, chúng ta cứu sáu người của các ngươi. . .”

Sở Hi Thanh liền nhướng mày, tay đang rút đao cũng dừng lại một chút.

Hắn ngờ vực nhìn đối phương: “Ngươi chứng minh thế nào? Sáu người kia đang ở đâu?”

Nhân Trung Thủ không trả lời, hắn phất tay ra hiệu về phía rừng rậm ở đằng sau.

Bên đó có một đám người của Quy Nguyên kiếm phái, bọn họ đẩy sáu người mặc trang phục đệ tử Vô Tướng thần tông ra khỏi rừng.

Sau khi Vương Hi Trúc liếc mắt nhìn qua, nhất thời hiện lên vẻ vui mừng: “Là Trương sư đệ.”

“Còn có Ngụy sư huynh, Lâm sư huynh, bọn họ còn sống.”

Trí nhớ của Sở Hi Thanh bây giờ rất mạnh, hắn cũng nhận ra sáu người này là đồng môn của mình.

Thần niệm và đao ý của hắn vẫn khóa chặt vào Nhân Trung Thủ.

Ai biết những người này là được cứu hay là bị bắt cóc?

Nhưng người của Quy Nguyên kiếm phái cũng rất sảng khoái, bọn họ trực tiếp thả sáu người kia ra.

Sau khi một người trong đó đi đến gần, liền ôm quyền về phía Sở Hi Thanh: “Sở sư huynh! Bọn họ quả thật là có ân cứu mạng với chúng ta, nhưng sau đó lại bị bọn họ mời ‘làm khách’, không thể thoát thân.”

Khi hắn nói đến hai chữ ‘làm khách’ thì còn cố tình nhấn mạnh.

Lúc này Sở Hi Thanh cũng đã hiểu.

Đây là cứu người trước, sau đó lại bắt cóc.

Đây là đường lui mà Quy Nguyên kiếm phái đã chuẩn bị từ trước.

Hay cho một Phong Đao Điện Kiếm – Nhân Trung Thủ!

Song phương đều là thần tông nhất phẩm đương đại, là trụ cột của chính đạo, nên không thể không chú ý đến một số quy củ và đạo nghĩa giang hồ.

Sở Hi Thanh buông tay cầm đao: “Ta có thể cho các người đi lên, nhưng chỉ có thể cho các ngươi năm mươi danh ngạch.”

Chương 993: Hung thủ (2)

Sở Hi Thanh có thể khống chế được đám người Ma Chiến lâu và Tinh Tú tiên tông, nhưng hắn lại không nắm chắc với đám người Quy Nguyên kiếm phái này.

Huống hồ, tài nguyên trên tầng thứ hai cũng có hạn, quá nhiều người đi vào sẽ khó tránh khỏi tranh đấu chém giết.

“Sáu mươi đi!”

Khóe môi Nhân Trung Thủ hơi vểnh lên, hiện ra nụ cười hiền lành: “Mỗi người trong chúng ta sẽ bỏ thêm một viên Thời Gian huyết thạch, Sở huynh yên tâm, sau khi chúng ta tiến vào tầng thứ hai, mỗi người đều dựa vào cơ duyên của mình. Chỉ cần đệ tử Vô Tướng thần tông các ngươi không ra tay với chúng ta, chúng ta cũng tuyệt đối không đối địch với các ngươi.”

Sở Hi Thanh lòng thầm nói, chúng ta đã đủ 4440 viên Thời Gian huyết thạch rồi, dù thêm sáu người vừa về nữa cũng đã đủ, còn cần Thời Gian huyết thạch làm gì?

Nhưng 60 người cũng là số lượng mà Sở Hi Thanh có thể tiếp nhận.

Sở Hi Thanh cũng lười cò kè mặc cả, hắn không kiên nhẫn mà phất phất tay.

Nhân Trung Thủ cũng không nói nhảm, hắn trực tiếp ném một túi Thời Gian huyết thạch vào trong tay Sở Hi Thanh.

Người của Quy Nguyên kiếm phái cũng bắt đầu hành động, bọn họ đều phi thân lên, dáng người gọn gàng nhanh nhẹn mà leo lên thang trời, vừa vặn là năm mươi chín người.

Nhân Trung Thủ cũng đi đến thang trời xương trắng kia.

Lúc này, hắn quay đầu nhìn Sở Hi Thanh, giọng nói hắn lạnh lùng, mắt trái như đao, mắt phải như kiếm: “Quy Nguyên kiếm phái chúng ta luôn quang minh lỗi lạc, nể tình lần này có biến số, tạm thời bỏ qua ân oán của hai nhà chúng ta. Ngày khác gặp mặt ở ngoài bí cảnh, lại phân sinh tử cũng không muộn. Thật ra Nhân mỗ rất muốn kiến thức đao của Sở huynh, nhìn xem đao của ngươi nhanh, hay là kiếm của ta nhanh hơn. . .”

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, lúc này ‘cheng’ một tiếng, rút đao ra.

“Các hạ không cần phải khách khí như vậy, chúng ta có thể phân sinh tử luôn bây giờ!”

Nhân Trung Thủ cũng đã ‘vèo’ một tiếng, lao vào trong miệng thang kia, biến mất không còn bóng dáng.

Khối xương cực lớn có hình dạng như xương sườn này, bên trong nó lại trống rỗng, lại sâu thẳm và âm u, người bên ngoài khó có thể nhìn thấy chuyện ở bên trong.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn bốn phía một chút, sau đó liền ‘chậc’ một tiếng rồi thu đao vào vỏ.

Lúc này, mấy người ở bên cạnh hắn đều phì cười.

“Phong Đao Điện Kiếm – Nhân Trung Thủ này thật là…”

Vương Hi Trúc lắc đầu nói: “Ta còn nghe nói hắn có một biệt hiệu khác, gọi là Nhanh như chớp - Nhân Trung Thủ, Vừa đánh vừa lui - Nhân Trung Thủ. Nghe đồn miệng của hắn rất cứng, nhưng chạy trốn lại rất nhanh, quả thực là nhanh như chớp. Bắt đầu đánh nhau thì nhìn như rất ghê gớm, nhưng lại vừa đánh vừa lui. Bây giờ gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Sau đó, giọng nói của nàng trở nên nghiêm túc: “Nhưng võ đạo của người này thật sự rất lợi hại, đao kiếm siêu tuyệt, chưa từng gặp đối thủ trong cùng thế hệ ở bắc địa. Luận Võ Thần Cơ và Thiên Cơ Võ Phổ đều đánh giá hắn là thâm tàng bất lộ, không thể thăm dò được sâu cạn của hắn.”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, người này đúng là một nhân vật lợi hại.

Nhân Trung Thủ dám một mình chạy đến đàm phán với hắn, liền có thể thấy được lòng can đảm của Nhân Trung Thủ.

Còn cả thân pháp vừa rồi của Nhân Trung Thủ nữa, tựa như không kém Lãnh Sát Na.

Lãnh Sát Na cũng gãi đầu, rơi vào hồi tưởng: “Đúng rồi, trước kia ta nghe nói Kiếm Tàng Phong và Phương Bất Viên nói chuyện thì đã nhắc đến người này. Hắn nói trong phạm vị bắc địa này, không có nhiều người lọt vào mắt Kiếm mỗ, Vừa đánh vừa lui - Nhân Trung Thủ tuy là nhân tài mới xuất hiện, nhưng nói không chừng tương lai có thể tranh đấu với hắn.”

Mọi người ở đây nghe vậy thì đều mờ mịt.

Kiếm Tàng Phong này là ai?

A đúng rồi, là một tên mập mạp, nghe đồn là một đệ tử chân truyền bình thường nhất, thường thường không có gì lạ.

Bọn họ không khỏi cảm thấy buồn cười, Kiếm Tàng Phong có tư cách gì nói tương lai Nhân Trung Thủ có thể tranh đấu với hắn? Người ta tốt xấu gì cũng là nhân vật lọt vào sáu mươi vị trí đầu của Thanh Vân Tổng Bảng.

Sở Hi Thanh thì lại nhướng mày lên, hắn đã kiêng kỵ Nhân Trung Thủ này hơn rồi.

Lúc này, Sát Kiếm – Cầm Nhâm của Bắc Thiên môn lại ôm quyền về phía Sở Hi Thanh: “Sở huynh, thời gian đã không còn sớm, chỉ còn hai khắc thời gian nữa là sẽ đóng cửa.”

Thật ra Sở Hi Thanh kém hắn không ít tuổi, Cầm Nhâm lại gọi Sở huynh rất tự nhiên.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì hơi gật đầu: “Có thể để mọi người đi vào rồi, làm phiền chư vị đi phân phát Thời Gian huyết thạch cho những người còn thiếu. Nhớ kỹ là không thể báo cáo láo, bằng không thì sau khi rời khỏi bí cảnh sẽ xử lý theo môn quy.”

Đệ tử của năm nhà Vô Tướng thần tông và Bắc Thiên môn đều bắt đầu nối đuôi nhau đi vào, bọn họ lĩnh Thời Gian huyết thạch từ trong tay các đệ tử nội môn, sau đó đi vào miệng hang kia.

Chương 994: Hung thủ (3)

Lúc này, lại có một tiếng nói trong trẻo vang lên ở cách đó không xa: “Sở huynh, ta thấy trong tay ngươi còn không ít Thời Gian huyết thạch. Có thể chia cho Thần Hoang Bất Lão thành chúng ta.”

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn sang, phát hiện đó là một nam tử mười tám mười chín tuổi, tướng mạo thanh tú, nhưng không có lông mày.

Hắn đeo một đôi uyên ương đao, cắm ở hai bên hông.

Đây là đệ tử chân truyền của Thần Hoang Bất Lão thành, âm Dương Đao – Chu Thiên Nguyên.

Lúc này vẫn còn rất nhiều đệ tử của Vô Tướng thần tông chưa tiến vào, sau khi bọn họ nghe thấy lời này thì đều hiện lên vẻ giận dữ, lạnh lùng nhìn về phía Chu Thiên Nguyên.

Mười mấy vị đệ tử nội môn thì còn cười gằn không thôi, trong mắt chứa ý trào phúng.

Vương Hi Trúc làm người hiên ngang ngay thẳng, trực tiếp mở miệng nói: “Không cho! Thế mà Thần Hoang Bất Lão thành các ngươi còn có mặt mũi để mở miệng.”

Mặt âm Dương Đao – Chu Thiên Nguyên đen lại.

Trong lòng hắn cũng nổi lên vài phần xấu hổ, còn có chút hối hận.

Trước trận chiến ngày hôm nay, bọn họ thật sự không biết võ đạo của Sở Hi Thanh lại bá đạo như vậy.

Ngay cả đến bây giờ, Chu Thiên Nguyên vẫn còn hơi hoảng hốt, có chút không tin nổi.

Việc này quả thực là Thần Hoang Bất Lão thành bọn họ không đúng.

Nhưng tham sống sợ chết là chuyện bình thường, biết thời biết thế, tùy cơ ứng biến mới là tuấn kiệt, bọn họ chỉ muốn sống tiếp, vậy thì có lỗi gì?

Là do Vô Tướng thần tông các ngươi tự trêu chọc nhiều kẻ địch mạnh mẽ thôi.

Hắn vẫn nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt chờ mong: “Sở huynh, Thần Hoang Bất Lão thành chúng ta và Vô Tướng thần tông đã kết minh gần ngàn năm, ngàn năm qua luôn chăm nom nhau. Nếu Sở huynh có thể chia số Thời Gian huyết thạch kia cho chúng ta, Chu mỗ và các sư huynh đệ của ta sẽ rất cảm kích.”

Sở Hi Thanh lại nở nụ cười thản nhiên, hắn thấy mọi người đã lĩnh đủ Thời Gian huyết thạch rồi, ngay cả hai Linh sủng của mình cũng có phần. Lúc này liền lấy số Thời Gian huyết thạch còn lại, sau đó hắn ở ngay trước mặt Chu Thiên Nguyên mà trực tiếp xoa chúng thành mảnh vụn, bay lả tả trong gió.

“Xin lỗi, ý của Vương sư tỷ chính là ý của ta, tầng thứ hai rất nhỏ, tài nguyên có hạn, không chứa được nhiều người như các ngươi.”

Chu Thiên Nguyên ngây người tại chỗ, sau đó sắc mặt hắn âm trầm, khí tức âm lãnh: “Sau khi bí cảnh kết thúc, Chu mỗ sẽ báo chuyện này cho chư vị trưởng bối của Thần Hoang Bất Lão thành chúng ta.”

“Ha ha!” Sở Hi Thanh cười thản nhiên, không quan tâm lắm: “Chu huynh cứ tự nhiên!”

Hắn cũng không thèm để ý.

Có lẽ các trưởng lão của Vô Tướng thần tông muốn dụ dỗ Thần Hoang Bất Lão thành, để bọn họ ra sức đối kháng với Cự linh phương bắc.

Sở Hi Thanh chỉ là một tên tiểu bối, hắn không cần phải lấy đại cục làm trọng, tùy hứng một chút thì có làm sao?

Hậu quả chỉ là bị phạt một chút mà thôi, không sao cả.

Huống hồ, ba châu Băng Cực Tuyệt đều được nhét vào bản đồ Đại Ninh rồi, Vô Tướng thần tông đã không phải tuyến đầu.

Có lẽ địa vị của Thần Hoang Bất Lão thành đã không còn quan trọng như bọn họ tưởng tượng nữa rồi.

Sắc mặt Chu Thiên Nguyên lúc xanh lúc trắng, cuối cùng phất tay áo mà đi.

Sở Hi Thanh thì lại không thèm liếc mắt nhìn, tiếp tục chờ đợi ở miệng thang trời.

Hắn là người rất có trách nhiệm, chờ đến khi chỉ còn tám mươi cái hô hấp, thì mới quay đầu nói với mọi người: “Chúng ta đi thôi.”

Vẻ mặt hắn bỗng nhiên sững sờ.

Không biết có phải trùng hợp hay không, mà người ở miệng thang trời lúc này giống hệt như những người bị Thiên Nguyên từ hạch hút khi bọn họ mới tiến vào bí cảnh.

Chu Lương Thần, Bạch Tiểu Chiêu, Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm, Bạo Kiếm – Quách Nộ, Sát Na Kiếm - Lãnh Sát Na và Phương Bất Viên nằm trong quan tài băng.

Còn cả Sở Mính và hai đạo thị Sở Sơn, Sở Thạch.

Chỉ là có thêm vợ chồng Cô Vân Song Hạc - Vương Hi Trúc và Tiết Đình Hữu, còn có một con tiểu Huyền Vũ kia nữa.

Sở Hi Thanh lập tức sinh lòng cảnh giác, lòng thầm nói lần này sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ?

Hắn hơi cau mày, nhìn về phía Sở Mính: “Các ngươi đứng ở nơi này làm gì? Vì sao cầm Thời Gian huyết thạch rồi mà không đi vào?”

Sở Mính nghĩ thầm, ta cũng không ngu xuẩn, đương nhiên là không thể đi vào trước rồi.

Hiện giờ, Sở Hi Thanh chính là người có sức chiến đấu mạnh nhất bí cảnh thời gian này.

Nàng ở bên cạnh Sở Hi Thanh mới là an toàn nhất.

Bọn họ là sư huynh đệ đồng môn, dù Sở Hi Thanh có khó chịu với nàng thế nào đi nữa, thì khi nàng gặp nạn, hắn cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Nhưng cũng không thể mở miệng nói như vậy được.

Vẻ mặt Sở Mính bình thản: “Ta thân là đệ tử nội môn, Huyết Nhai dự bị, đương nhiên phải cùng tiến cùng lui với các ngươi rồi.”

Chương 995: Hung thủ (4)

Sở Hi Thanh nghe vậy thì chỉ cảm thấy đau răng, hắn cũng lười nói chuyện với Sở Mính, trực tiếp một tay ấn đao, đi về phía miệng thang trời. Hắn muốn bỏ rơi Sở Mính, vì vậy bước chân rất nhanh, cố gắng kéo dài khoảng cách.

Chu Lương Thần cũng được hắn ra hiệu, lập tức cảnh giác.

Tên nội quỷ giết chết Phương Bất Viên vẫn còn nhởn nhơ kìa.

Chu Lương Thần liền điều chỉnh bội kiếm đến tư thế xuất kiếm tốt nhất, sau đó một tay nắm cán kiếm, đi theo sát bên người Sở Hi Thanh.

Mà ngay khi bóng người Sở Hi Thanh biến mất ở miệng thang trời.

Lập tức có hơn ngàn người lao ra khỏi khu rừng rập cách đó mười lăm dặm, bọn họ đều dùng thần thông, thân pháp, dốc hết sức lực để chạy về phía miệng thang trời.

Nhưng lối vào miệng hang rất chật hẹp, chỉ có thể để bốn người sóng vai đi qua.

Mọi người thấy đã không kịp, đều không chút do dự mà múa đao xuất kiếm với người bên cạnh, cố gắng tranh thủ một cơ hội cho bản thân.

Chỉ là như vậy, tốc độ của đại đa số người đều bị chậm lại. Bọn họ chém giết lẫn nhau, cản trở lẫn nhau.

Cuối cùng, chỉ có mười mấy người là có thể lọt vào bên trong miệng hang.

Khoảnh khắc này, thang trời xương trắng kia bắt đầu rời khỏi mặt đất, chậm rãi kéo lên trên bầu trời, đi vào tầng mây.

. . .

Sở Hi Thanh đi vào miệng thang trời, hắn cảm thấy dưới chân hẫng một cái, cảm giác không trọng lượng này giống hệt như khi hắn đi vào võ đài Thần Ân.

Cái ‘thang trời’ này, tuy rằng tên là ‘thang trời’ nhưng thật ra là một đường hầm không gian.

Mà chỉ vẻn vẹn một cái hô hấp sau, Sở Hi Thanh lại cảm nhận được một luồng sức hút cực kỳ mạnh mẽ.

Đây lại là Thiên Nguyên từ hạch!

Vị trí vẫn là ở gần Sở Mính. . .

Nội tâm Sở Hi Thanh không khỏi chìm xuống, lòng thầm nói thật sự là nghĩ cái gì thì cái đó sẽ đến.

Sở Mính này đúng là một tai họa.

Sức hút của Thiên Nguyên từ hạch lần này còn mạnh hơn lần trước rất nhiều, phạm vi bao phủ cũng rộng hơn.

Tuy rằng Sở Hi Thanh đã cố gắng kéo dài khoảng cách với Sở Mính, nhưng vẫn bị Thiên Nguyên từ hạch hút vào.

Thực lực của Sở Hi Thanh cũng đã hơn xa ba tháng trước.

Hắn chẳng những có năng lực ngự không, mà lực lượng của hai cánh Bạch Hổ cũng mạnh hơn nhiều.

Tu vị của Chu Lương Thần cũng hơn xa lúc trước, hắn đã vào lục phẩm hạ.

Hai người vốn có lực lượng thoát thân, nhưng kết quả vẫn từ bỏ chống lại, mặc cho sức hút lôi kéo.

Chu Lương Thần là vì Linh sủng tiểu Huyền Vũ của hắn.

Con rùa đuôi rắn này vừa sinh ra đã có tu vị lục phẩm hạ, nhưng nó vẫn chưa thể khống chế sức mạnh của bản thân, hoàn toàn không có lực để đối kháng với sức hút kia.

Sở Hi Thanh thì vì núi hành lý ở trên lưng tiểu Huyền Vũ.

Đồ vật trong đó có giá trị mấy triệu lượng bạc, không thể làm mất.

Trong lòng hắn nghĩ thầm, người xưa nói rất hay, ‘người chết vì tiền, chim chết vì ăn’, quả nhiên là họa từ miệng mà ra.

Ngay khi bọn họ bị hút về nơi không biết, Sở Hi Thanh liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Sở Mính.

Sắc mặt Sở Hi Thanh nghiêm túc, lúc này hắn đưa chân nguyên vào hai mắt, nhìn về phía nơi phát ra âm thanh.

Chỉ là không được như mong muốn, nơi này có lực lượng không gian và thời gian dày đặc, lại có từ trường quấy nhiễu.

Tuy rằng Sở Hi Thanh đã dốc hết sức, nhưng vẫn không thể nhìn thấy rõ ràng.

Hắn chỉ có thể nhìn thấy một bóng người mơ hồ, hình như là Sở Mính, còn có một đạo kiếm quang cực kỳ ác liệt.

Sở Hi Thanh nhất thời nheo mắt lại.

Đây hình như là Sát Na Kiếm?

Lúc trước hắn đã nhìn thấy Lãnh Sát Na ra tay, khi đó cũng là cảm giác này.

Nhật bất di quỹ, thốn âm nhược tuế!

Khoảng tầm ba cái hô hấp sau, cảm giác không trọng lượng kia đã biến mất.

Sở Hi Thanh chân đạp mặt đất, tất cả mọi thứ trước mắt đã khôi phục bình thường.

Thời khắc này, bên cạnh hắn chỉ có Bạch Tiểu Chiêu đang dùng đuôi khóa chặt Chu Lương Thần và tiểu Huyền Vũ.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn bốn phía, chỉ cảm thấy nơi này hoàn toàn là một thế giới màu đỏ ngòm.

Mặc kệ là núi, cây, cỏ hay là bầu trời và mặt đất ở nơi này, thì đều là màu đỏ.

Nguồi suối ở cách đó không xa cũng đang chảy xuôi những chất lỏng màu đỏ sẫm như máu.

Sở Hi Thanh còn thấy vô số đao thương kiếm kích cắm trên mặt đất ở phía xa xa.

Những binh khí này đều khá thô ráp, nhưng kích thước rất khổng lồ.

Dù là binh khí ngắn nhất trong đó cũng dài năm mươi sáu mươi trượng, như là từng cây từng cây cột kim loại đứng vững trong thiên địa. Chung quanh đó có rất nhiều canh kim cương sát ngưng tụ, nên không có một ngọn cỏ.

Tình cảnh này khiến cho Sở Hi Thanh nghĩ đến hai thanh thần binh nhất phẩm được chôn ở Thần Binh viện của võ quán Chính Dương.

Tầng thứ hai của bí cảnh thời gian là nơi tuyệt hảo để tế luyện và cường hóa cương sát của đao kiếm.

Nơi này có rất nhiều loại cương sát, vừa sung túc lại vừa đa dạng.

Chương 996: Hung thủ (5)

Trước khi hắn lên đường, Sở Vân Vân cũng đã nhắc với hắn chuyện này.

Đối với một sinh linh từ Sát linh diễn hóa thành thần thú như tiểu Tóc Húi Cua, nơi này chính là thiên đường của nó.

Sở Hi Thanh cũng có thể hấp thu một loại cương sát mạnh mẽ, cường hóa uy lực đao cương của hắn trên diện rộng.

Hắn đã có mục tiêu rồi.

Trong bản đồ mà Sở Vân Vân đưa cho hắn, đã đánh dấu năm nơi có cương sát đỉnh cấp nhất.

Nhưng vào thời điểm này, Sở Hi Thanh tạm thời không chú ý đến những thứ này.

Hắn liếc mắt nhìn bốn phía, cảm nhận phương hướng một chút, sau đó lập tức mở hai cánh Bạch Hổ ra, lao nhanh về phía nam.

Chắc hẳn Sở Mính rơi vào phương hướng này, không biết bây giờ đã chết hay chưa?

Hi vọng hắn chạy đến nơi thì có thể nhìn thấy hung thủ giết người và sử dụng Thiên Nguyên từ hạch.

Tuy rằng hắn và Sở Mính cách nhau không xa khi ở trong đường hầm không gian kia, nhưng sau khi rơi xuống thì lại cách nhau tận hơn ba mươi dặm.

Sở Hi Thanh lướt qua một rừng cây màu đỏ, hắn mới đi được năm dặm thì liền nhìn thấy Lãnh Sát Na lao ra khỏi rừng rậm.

Tay hắn vẫn nâng quan tài băng của Phương Bất Viên, tốc độ lại cực nhanh, còn vượt qua hai cánh Bạch Hổ của Sở Hi Thanh một đường.

Sau khi hai người gặp nhau, đều liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó tiếp tục chạy nhanh về phía nam.

Thân hình bọn họ như thuấn ảnh, chỉ không đến mười cái hô hấp, bọn họ đã nhìn thấy bóng người của Sở Mính ở phía trước.

Lúc này, không biết vô tình hay cố ý mà Lãnh Sát Na đã giảm tốc độ khi đến gần hiện trường.

Hắn vốn chạy ở phía trước Sở Hi Thanh, bây giờ lại tụt xuống phía sau Sở Hi Thanh.

Tốc độ của Sở Hi Thanh vẫn nhanh nhẹn như cũ, bóng người như sương như khói mà rơi vào phía trước Sở Mính.

Hắn nhìn Sở Mính một chút, chỉ thấy sắc mặt nữ tử này tái nhợt, trên mặt còn hàm chứa kinh hãi.

Trên cổ họng lại có một vết thương của kiếm, nhưng Sở Mính đã bịt chặt nó, Sở Hi Thanh nhìn không rõ lắm, chỉ thấy có máu tươi chảy ra như suối.

Hai đạo thị Sở Sơn và Sở Thạch thì đứng ở hai bên của Sở Mính, mỗi người đều cầm kiếm trong tay, thần thái cảnh giác đề phòng như chim sợ cành cong.

Sở Hi Thanh quan sát Sở Mính một chút, sau đó nói với vẻ tiếc nuối: “Ngươi còn chưa chết à?”

Mặt Sở Mính lập tức đen xì như đáy nồi.

Cái tên này đang nói cái gì? Mong chờ nàng chết sao?

Nhưng Sở Hi Thanh vừa đến, cũng làm cho nội tâm của nàng buông lỏng hơn.

Chuyện này có nghĩa là nàng đã chuyển nguy thành an.

Tên nội quỷ kia có lợi hại đến đâu đi nữa, thì cũng không dám giết người ở ngay trước mặt Sở Hi Thanh.

Cũng đúng lúc này, mấy người Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm, Bạo Kiếm – Quách Nộ, và vợ chồng Vương Hi Trúc và Tiết Đình Hữu cũng chạy đến, bọn họ đều thi triển thuật ngự không để bay đến đây.

Vương Hi Trúc nhìn Sở Mính một chút, lại nhìn chung quanh: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Tuy rằng nàng không thích Sở Mính này, nhưng cũng không muốn thấy nữ tử này gặp chuyện.

Trước khi tông môn tìm được Thiên Địa căn, cứ để Sở Mính chặn đao cho Sở sư đệ là được.

Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm thì lại chắp tay sau lưng, vẻ mặt lạnh lẽo.

“Biến cố lần này giống hệt lần trước, hiển nhiên là trong chúng ta có nội quỷ. Mục tiêu của hắn bây giờ là Sở sư muội, chỉ là lần này Sở sư muội khá may mắn, không chết ở dưới kiếm của người kia.”

“Ta nào có may mắn! Đây là ta sử dụng một quả Nam Đẩu Thế Tử phù mà mẫu thân ta cho.”

Sở Mính hừ một tiếng, vì vết thương ở cổ họng nên giọng nói hơi khàn khàn: “Nếu như vừa rồi ta chậm một chút, thì bây giờ ta đã chết rồi!”

Sau đó, nàng dùng ánh mắt thâm độc để nhìn về phía Lãnh Sát Na: “Người vừa rồi dùng chính là kiếm pháp Thần Hư Cửu Cung kiếm, kiếm ý chính là ‘Nhật bất di quỹ, thốn âm nhược tuế’!”

Thời khắc này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Lãnh Sát Na.

Tính cách Bạo Kiếm – Quách Nộ khá nóng nảy, lúc này đã rút kiếm ra khỏi vỏ, tiến lên một bước: “Lãnh sư đệ, khi Phương sư huynh bỏ mình thì ngươi cũng là người khả nghi nhất. Ta hi vọng ngươi cho chúng ta một lời giải thích.”

Lãnh Sát Na lại nhìn vết thương trên cổ họng Sở Mính, mắt hắn như u hỏa, yên lặng không nói.

Bầu không khí trong rừng cây lạnh như băng.

Bao quát cả Chu Lương Thần, tất cả mọi người đều đè binh khí, dùng ý niệm để khóa chặt Lãnh Sát Na.

Tất cả đều như tên đã vào cung, súc thế chờ đợi, lúc nào cũng có thể ra tay.

Lãnh Sát Na lại giống như không hề hay biết, hắn nhìn chằm chằm vào cổ Sở Mính một lúc lâu, lúc này mới cười lạnh nói: “Ta không phải hung thủ, khi tiến vào miệng thang trời xương trắng kia, ta vẫn luôn đi theo sau Chu Lương Thần và Sở sư đệ. Trước khi Thiên Nguyên từ hạch nổ tung, chúng ta ở rất gần nhau, có thể cảm ứng được đối phương. Ba người Sở Mính đều đi theo sau lưng Tiết sư huynh và Vương sư tỷ, cách nhau tận bốn người.”

Chương 997: Hung thủ (6)

Lãnh Sát Na nói tiếp: “Ta làm thế nào cũng không thể lướt qua bốn vị này để ra tay với Sở Mính, cũng không thể giấu diếm được Thái Thượng Thông Thần của Sở sư đệ. Huống hồ, nơi Thiên Nguyên từ hạch bùng nổ chính là ở ngay bên cạnh Sở Mính.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì hơi gật đầu, xem như là tán thành lời nói của Lãnh Sát Na.

Trước khi Thiên Nguyên từ hạch nổ tung, Lãnh Sát Na đúng là đang ở cách hắn không xa.

Sau khi Thiên Nguyên từ hạch bùng nổ, Sở Hi Thanh cũng cảm nhận được khí cơ của Lãnh Sát Na.

Hắn cảm giác dường như người này chưa bao giờ cách hắn quá xa.

Thậm chí ngay cả khi tiến vào tầng thứ hai, vị trí của tên này cũng chỉ cách hắn không đến mười dặm.

“Cái này không đủ để chứng minh.”

Đạo thị Sở Sơn lắc đầu, giọng nói của hắn lạnh lùng: “Thân pháp của ngươi chính là Thốn âm Nhật Quỹ quyết, kiếm pháp là Thái Hư Cửu Cung kiếm, chuyên tấn công thời gian, kiêm tu không gian, còn có Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân ở cấp độ cực cao, ngươi có thể na di ở trong đường hầm không gian. Còn về phần Thiên Nguyên từ hạch, vậy ném ra ngoài là được rồi mà, đúng không?”

Lúc này, Vương Hi Trúc hơi chần chờ nói: “Lúc nãy, sau khi Thiên Nguyên từ hạch bùng nổ không lâu, ta quả thật là có cảm giác có người lướt qua bên cạnh ta. Nhưng dường như không phải một người, mà là hai người.”

Mọi người nghe đến đây thì sững sờ, vẻ mặt kinh ngạc không thôi.

Sở Hi Thanh cũng cực kỳ kinh dị mà nhướng mày lên.

Khi đó thế mà lại có hai người di chuyển vị trí ở bên trong đường hầm không gian?

Nếu như một người trong đó là Lãnh Sát Na, vậy người còn lại là ai?

Lãnh Sát Na thì lại nheo mắt, tựa cười mà như không cười: “Vậy thì thú vị rồi, khi đó lại có hai người di chuyển. Nói đến mới nhớ, cũng không chỉ một mình ta có thể tùy ý na di ở trong đường hầm không gian.”

“Ngoài ta ra thì Sử sư đệ cũng có Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân, Mị Ảnh Vân Tung của hắn cũng đã lên tầng mười. Bạo Kiếm – Quách Nộ Quách sư huynh và Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm Cổ sư huynh thì lại có Khoảnh Khắc Vạn Lý Chi TÚc, còn cả vị Đạo thị Sở Trạch này của Sở sư muội nữa, nếu như ta không nhìn lầm thì hắn có Thái Hư Cực Nguyên thể đúng không?”

Lãnh Sát Na nói đến chỗ này, giọng nói lạnh hơn vài phần: “Còn về phần Thái Hư Cửu Cung kiếm,, nó cũng không chứng minh được cái gì. Vô Tướng công của Vô Tướng thần tông chúng ta, vốn đã có thể mô phỏng chín mươi chín phần trăm võ học trong thiên hạ rồi.”

“Chư Thiên Tinh Lạc kiếm của Kinh Tây Sở thị cũng có thể thi triển Thái Hư Tinh Lạc, nó cực kỳ tương tự với Thái Hư Cửu Cung kiếm. Sở sư muội, ngươi xác định người ra tay với ngươi là ta?”

Sở Mính nghe vậy thì lại cười gằn một tiếng: “Ta xác định chính là ngươi, không còn gì phải nghi ngờ.”

Hung thủ có phải Lãnh Sát Na hay không thì có quan trọng không?

Thà giết lầm chứ không buông tha.

Cứ diệt trừ người khả nghi nhất cái đã!

Nếu như giết sai, vậy làm tìm thủ phạm khác là được.

Trong con ngươi của Lãnh Sát Na nhất thời hiện lên một tia lạnh lẽo, tay cầm kiếm của hắn đã nổi gân xanh.

Lúc này, Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm bỗng nhiên mở miệng: “Lãnh sư đệ, ngươi có thể cho ta xem quan tài băng của Phương sư huynh trong tay ngươi không?”

Lãnh Sát Na nghe vậy thì liếc mắt nhìn nhau với Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm một chút, sau đó vẻ mặt hắn thản nhiên, ném quan tài băng của Phương Bất Viên qua.

“Ngươi muốn xem cũng được, nhưng không được tổn thương thi thể của Phương Bất Viên, sau khi ta rời khỏi bí cảnh, ta còn phải mang về cho Phương trưởng lão.”

Cổ Kiếm cũng không khách khí mà đi đến bên cạnh quan tài băng, ngưng thần nhìn Phương Bất Viên sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền ở bên trong.

Vì bảo quản nguyên vẹn trạng thái của thi thể, bảo vệ manh mối, Lãnh Sát Na cũng không sửa sang lại quần áo và vết thương của Phương Bất Viên.

Lúc này, có thể thấy trên thi thể của Phương Bất Viên đã có chút thi ban, phần ngực và tứ chi đều có những vết kiếm nhỏ bé đến mức không thể nhận ra.

Dù sao cũng đã trôi qua ba tháng, tuy rằng Lãnh Sát Na đã dốc hết sức bảo quản cái quan tài băng này, nhưng thi thể này vẫn xuất hiện một chút biến hóa.

Đây là hiện tượng rất bình thường ở trong mắt mọi người.

Nhưng Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm ngưng thần nhìn thi thể Phương Bất Viên một chút, lại ngẩng đầu lên: “Lãnh sư đệ, trong quan tài băng này có rất nhiều vết rách nhỏ bé, xin hỏi ngươi giải thích thế nào?”

Lãnh Sát Na ngưng thần liếc mắt nhìn quan tài băng, sau đó hỏi ngược lại: “Bị rạn nứt một chút mà cũng hỏi? Có lẽ là do ta chiến đấu với người khác tạo thành, hoặc có thể là do từ trường của Thiên Nguyên từ hạch tạo thành.”

“Đúng rồi, cái quan tài băng này xuất từ tay Sở sư muội, đến hôm nay cũng được ba tháng rồi. Tuy rằng đã được mấy vị sư huynh và con tiểu Huyền Vũ kia gia cố, nhưng tóm lại thì vẫn đã rất lâu rồi.”

Chương 998: Luyện sát

Lãnh Sát Na lại cười nói: “Sư huynh, ngươi sẽ không nghi ngờ cái thi thể này có thể bò dậy giết người chứ? Hoặc là Phương sư huynh khởi tử hoàn sinh. . .”

Ngay khi Lãnh Sát Na nói đến đây, Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm đột nhiên rút kiếm, một kiếm đâm xuyên qua tầng băng, đâm thẳng về phía mi tâm của Phương Bất Viên.

Lãnh Sát Na thấy thế thì giận tím mặt, tức giận quát lên: “Ngươi muốn làm gì?”

Sở Hi Thanh nhìn thấy tình cảnh này, trong mắt lại hiện lên một tia quái dị.

Hắn phát hiện Lãnh Sát Na chẳng những không có ý định rút kiếm ngăn cản, mà trong đáy mắt còn hiện lên một tia chờ mong.

Dường như cái tên này đang ước Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm phá hoại thi thể của Phương Bất Viên, sau đó gánh chịu lửa giận của đại trưởng lão Phương Chính thay cho hắn.

Nhưng vì sao vị Cổ sư huynh này lại đột nhiên muốn xem quan tài băng, còn muốn ra tay với thi thể?

Có phải hắn đã nhìn thấy gì đó khi ở trong đường hầm không gian không?

Ngay khi Sở Hi Thanh nghĩ đến chỗ này, kiếm của Phong Lôi Song

Cực – Cổ Kiếm đã dừng lại ở vị trí cách mi tâm Phương Bất Viên nửa tấc. Sau đó hắn cau mày, thu kiếm vào vỏ.

Ánh mắt Lãnh Sát Na lại hiện lên vẻ tiếc nuối, trên mặt lại giận không nhịn nổi: “Cổ sư huynh, ta sẽ báo cho Phương trưởng lão biết chuyện ngày hôm nay.”

“Tùy ngươi!” Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm không thèm để ý, lắc lắc đầu một cái, sau đó quay sang giải thích với mọi người: “Nói ra sợ chư vị không tin, khi ở trong đường hầm không gian, ta cũng cảm giác được một bóng người lướt qua bên cạnh ta. Người kia có hình thể vuông vức, rất giống với Phương Bất Viên.”

Lãnh Sát Na lập tức cau mày: “Không thể nào! Quan tài băng vẫn luôn trong tay ta, chưa bao giờ rời khỏi tay.”

Thần sắc Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm bình tĩnh, nói: “Cũng có thể là ta nhìn nhầm.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nhíu chặt lông mày.

Hắn sắp bị lời nói của những người này làm cho hồ đồ rồi.

Tình hình bây giờ lại cực kỳ lúng túng.

Kẻ khả nghi nhất vẫn là Lãnh Sát Na, nhưng lại không có chứng cứ trực tiếp.

Nếu như bọn họ giết người hoặc bắt người, vậy thì lại hơi quá đáng.

Nhưng cũng không thể bỏ qua chuyện Sở Minh bị tập kích, mặc kệ hung thủ nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật như vậy.

Sở Hi Thanh ngưng thần suy nghĩ một chút, liền mở miệng nói: “Chuyện ngày hôm nay, Lãnh sư huynh khó rửa sạch hiềm nghi. Bắt đầu từ bây giờ, Lãnh sư huynh nhất định phải đi theo bên cạnh ta, do ta đích thân trông giữ! Không được ta cho phép thì không được rời đi!”

Lãnh Sát Na đầu tiên là sững sờ, ánh mắt hiện lên vẻ bất mãn.

Sau đó tâm thần hắn hơi động, lòng thầm nói đây không phải là giống như trước kia sao? Có gì khác đâu!

Dù sao hắn cũng phải đi theo Sở Hi Thanh, hắn cũng không có ý định rời đi.

Mặt Sở Mính lại hiện lên vẻ giận dữ, sắc mặt tái xanh: “Lẽ nào cứ bỏ qua chuyện này như vậy? Ta đã suýt chết đấy!”

“Phương sư huynh đã chết rồi!”

Ý của Sở Hi Thanh là, Phương Bất Viên là con trai đại trưởng lão Tuần Sơn viện Phương Chính mà cũng chết rồi, Sở Mính ngươi tính là cái gì?

Không phải là vẫn sống khỏe re sao?

Hắn nghiêng đầu, lạnh lùng nhìn qua: “Chúng ta không xuất thân từ Giới Luật đường, không có chứng cứ xác thực, vậy không thể tự tiện làm theo ý mình. Sở sư muội, ngươi muốn làm thịt hắn? Hay là trói hắn?”

Mọi người nghe vậy thì cũng cười khổ.

Công nhận là không dễ xử lý chuyện của Lãnh Sát Na.

Bọn họ đều là đồng môn, nhất định phải kiêng kỵ quy củ của tông môn.

Nếu như oan uổng người khác, vậy sẽ ảnh hưởng đến tình cảm sư huynh đệ.

Vương Hi Trúc buông tay cầm kiếm, hơi gật đầu nói: “Như vậy cũng tốt, có Sở sư đệ ngươi trông coi, dù Lãnh sư huynh thật sự là hung thủ, vậy cũng không làm nên trò trống gì.”

Nàng cực kỳ tin tưởng năng lực và nhân phẩm của Sở Hi Thanh.

Sở Mính lại càng tức giận hơn.

Cái gọi ‘trông coi’ của Sở Hi Thanh thì lại có ích gì?

Lúc nãy, Lãnh Sát Na ở ngay dưới mắt của Sở Hi Thanh, mà vẫn suýt nữa giết chết nàng.

Nàng nhìn mọi người chung quanh, cố gắng tìm kiếm sự tán đồng, lại phát hiện tất cả mọi người hoặc là suy tư, hoặc là gật đầu tán thành quan điểm này, thế mà lại không có người phản bác.

Sở Mính cũng vì thế mà tức giận, thất vọng không thôi.

Sau đó, thần sắc của nàng hơi động, lại khẽ mỉm cười: “Như vậy ta cũng đi theo Sở sư huynh là được. Sở sư huynh đao pháp vô địch, vô song vô đối, đi theo Sở sư huynh là an toàn nhất khi ở trong bí cảnh này."

Sau đó, Sở Mính lại nhìn nhau với Sở Hi Thanh: "Tình cảnh của tiểu muội bây giờ có thể nói là nguy như trứng chồng, Sở sư huynh sẽ không thấy chết không cứu chứ?"

Nàng đoán là âm mưu của Long Hắc Hổ đã thất bại.

Vì vậy, bên trong toàn bộ bí cảnh này bây giờ, không có nơi nào an toàn hơn là ở bên cạnh Sở Hi Thanh.

Chương 999: Luyện sát (2)

Thật ra trong lòng Sở Mính còn có một ý nghĩ âm u nữa.

Nàng suy bụng ta ra bụng người, đoán Sở Hi Thanh chưa chắc sẽ không mượn đao của người khác để trừ khử mình.

Nếu như mình đi theo bên cạnh Sở Hi Thanh, thì âm mưu của Sở Hi Thanh sẽ không thể thành công.

Cái tên này chẳng những không thể trừ khử nàng, mà còn phải ra sức bảo vệ nàng, há không phải tốt lắm sao?

Sở Hi Thanh nghe vậy thì chỉ cảm thấy đau răng, lại buồn nôn như nuốt phải một con ruồi.

Hắn âm thầm thế, chờ đến khi hắn đột phá tứ phẩm, có sức bảo vệ mình ở trình độ nhất định, hắn nhất định sẽ nghĩ biện pháp chơi chết nữ tử này.

Quá là buồn nôn. . .

Một khắc thời gian sau, đám người lấy Sở Hi Thanh cầm đầu, đi đến phía dưới một thanh trường mâu to lớn.

Thân của thanh trường mâu này cần bốn mươi người ôm mới xuể, chỉ là bộ phận bại lộ trên mặt đất cũng đã cao đến trăm trượng.

Cấp bậc của nó lại cao đến nhị phẩm, sát khí và hung uy tràn lan ra bên ngoài, làm cho tất cả sinh linh đều không dám đến gần nó trong phạm vi hai trăm trượng.

Dù là đám võ tu như mấy người Sở Hi Thanh, cũng chỉ có thể tiếp cận phạm vi năm mươi trượng.

Tiến lên hơn năm mươi trượng, tâm thần sẽ phải chịu áp lực nặng nề, não tựa như bị đao cắt.

Hung uy của thanh trường mâu này, nhìn qua có vẻ như bá đạo và mạnh mẽ hơn hai thanh thần binh nhất phẩm bên trong võ đạo Chính Dương nhiều lắm.

Thật ra là do hai thanh thần binh nhất phẩm trong Thần Binh viện va chạm lẫn nhau, trừ khử lẫn nhau. Chút Binh sát ở trong Thần Binh viện, thật ra chỉ là đầu thừa đuôi thẹo, thậm chí còn không có một chút đạo vận nào.

Còn thanh trường mâu này thì được máu Cổ thần nơi này uẩn nhưỡng, khiến cho Binh sát duy trì ở trạng thái mạnh nhất, tựa như một tòa núi lửa đang phun trào.

Nhưng điều này cũng có nghĩa là những Binh sát này có rất nhiều tạp chất, khó luyện hóa hơn.

Sở Hi Thanh tìm một tảng đá ở gần đó, khoanh chân ngồi xuống.

Hắn cũng không cần chuẩn bị gì cả, trực tiếp hấp thu và luyện hóa Binh sát ở nơi này.

Mà ngay khi Sở Hi Thanh kết ấn quyết, bắt đầu điên cuồng hấp thu Binh sát vào trong cơ thể, thì đám người còn lại cũng tìm nơi để ngồi xuống.

Cuối cùng thì người đi theo Sở Hi Thanh lại hơi nhiều.

Chẳng những có chủ tớ Sở Mính, thì mấy người Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm, Bạo Kiếm – Quách Nộ và vợ chồng Cô Vân Song Hạc - Vương Hi Trúc và Tiết Đình Hữu đều đi theo.

Vợ chồng Tiết Đình Hữu là không yên tâm.

Vợ chồng bọn họ đã tìm được linh dược, đã lên cấp ngũ phẩm hạ. Tiếp theo chỉ cần làm từng bước là được.

Cổ Kiếm và Quách Nổ cũng là như vậy, hai người nói mình đều không có chuyện gì, không ngại đi theo bên người hai vị Huyết Nhai dự bị để hộ vệ.

Sở Hi Thanh thì lại không quan tâm.

Một người đi theo cũng là theo, tất cả đi theo cũng là theo.

Dù sao hành trình tiếp theo của hắn cũng rất bình thường, chỉ là hấp thu Binh sát, rồi đến thăm Thánh miếu của mấy vị thần linh.

Trải qua những năm gần đây, tranh đấu trên tầng thứ hai tương đối ít.

Nơi này là nơi tinh hoa của bí cảnh thời gian.

Tại đây có mấy trăm thanh thần binh thời thượng cổ, hơn Thánh miếu của hơn mười vị thần linh, lượng lớn linh dược quý giá, và còn có các loại Thần thi.

Đám người tiến vào tầng thứ hai phải tiêu hao một lượng lớn thời gian để hấp thu và luyện hóa Binh sát, lại cúi đầu là có thể lấy được chỗ tốt từ những Thần thi kia.

Bọn họ chỉ hận thời gian của mình không đủ, nào có tâm tư đi tranh đấu với người khác?

Vì vậy rất nhiều năm gần đây, người tiến vào tầng thứ hai đều ưu tiên chuyện tu hành.

Có ân oán gì thì chờ đến tầng thứ ba rồi giải quyết.

Khi Sở Mính ngồi xuống, nàng lại nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt ngờ vực.

Tốc độ hấp thu Binh sát của tên này quá nhanh, vấn đề là hắn luyện hóa nổi không?

Mấu chốt là lực lượng bản chất của thanh trường mâu này có liên quan với thời gian, cực kỳ khó luyện hóa.

Sau đó nàng liền cúi đầu, tập trung vào hấp thu Binh sát.

Sở Mính không biết là, thật ra Sở Hi Thanh đang dựa vào tiểu Tóc Húi Cua ở trong bụng để hấp thu và luyện hóa Binh sát.

Cái gọi là ‘Binh sát’, thật ra là một loại sát lực canh tân, đều bắt nguồn từ các loại canh kim và tân kim.

Chỉ là vì chất liệu của kim loại khác nhau, diễn sinh ra các loại thuộc tính khác nhau.

Binh sát thì lại tiến thêm một bước, chúng nó bắt nguồn từ các loại thần binh lợi khí, có ẩn chứa đạo vận, thậm chí là các loại Thiên điều đạo quy, nắm giữ các loại năng lực thần kỳ.

Ví dụ như Nhai Tí của Sở Hi Thanh và Toan Nghê của Sở Vân Vân, chúng chính là Binh sát từ hai thanh thần binh nhất phẩm hóa thành linh.

Phong thái của thần thú được thoát thai từ Thiên điều đạo quy hoàn chỉnh của hai thanh thần binh.

Chương 1000: Luyện sát (3)

Lúc này, trường mâu trước mặt Sở Hi Thanh là một thanh thần binh nhi phẩm có liên quan với thời gian.

Binh sát của nó cũng có liên quan với thuộc tính thời gian.

Thời gian và không gian là hai con đường tu hành rất gian nan.

Từ xưa đến nay, hầu như không có người nào có thể tu luyện hai loại pháp môn này đến trên Siêu Phẩm, thậm chí ngay cả nhất phẩm cũng khó khăn.

Chỉ có thời đại viễn cổ kia, hoặc là một ít Cự linh thiên phú dị bẩm, dựa vào lực lượng huyết mạch bản thân mà tiến vào Siêu Phẩm.

Hơn nữa, dù là đám Cự linh chúa tể thời đại viễn cổ này, cũng không thể nào nắm giữ Thiên quy hoàn chỉnh của không gian và thời gian.

Lực lượng không gian và thời gian, chính là hai loại lực lượng cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí còn nằm trên cả Nhai Tí.

Nhưng bản thân người tu hành lại không có sức mạnh mạnh mẽ đến cực đoan, nên có vẻ rất vô bổ.

Ví dụ như lực lượng thời gian, cực hạn là có thể can thiệp vào quá khứ và tương lai.

Vấn đề là trong dòng sông thời gian kia từ quá khứ đến tương lai kia, có vô số nhân vật khủng bố.

Bọn họ như những tảng đá ngầm ở bên trong dòng sông này, luôn lù lù bất động tại mỗi một khúc sông thời gian, khó có thể dao động.

Cho nên muốn can thiệp đến quá khứ và tương lai, nói nghe thì dễ!

Trừ phi người này nắm giữ sức mạnh mạnh mẽ đến cực đoan, có thể che đậy cổ kim, không tìm thấy đối thủ, vậy thì có thể thao túng thời gian.

Nhưng người như vậy, nhất định đã siêu thoát khỏi thế giới này, tiến vào thế giới bỉ ngạn.

Theo như Sở Hi Thanh biết, thế giới này vẫn không có hạng người trâu bò như vậy.

Có người nói tổ tiên Bàn Cổ của nhân tộc đã rất gần với cảnh giới này, cuối cùng không biết vì sao mà thành công dã tràng.

Tiểu Tóc Húi Cua hân hoan nhảy nhót trong bụng Sở Hi Thanh.

Nơi này quả thực là thánh địa của nó. . .

Hiện giờ, tiểu Tóc Húi Cua có cảm giác như chuột rơi vào vại gạo.

Nếu không phải vẫn còn có người ở quanh đây, thì nó nhất định sẽ chạy ra khỏi cơ thể Sở Hi Thanh, sau đó lăn lộn nhảy nhót vài vòng.

Lúc này nó lại chỉ có thể khống chế nỗi hưng phấn, hấp thu những Binh sát này, sau đó luyện hóa và phân giải.

Thứ cần thì hòa vào thân thể mình, cường hóa bản nguyên hệ Kim của bản thân, thứ không dùng đến thì ném cho Sở Hi Thanh.

Tế luyện Binh sát vốn là một chuyện cực kỳ khó khăn.

Thật ra thì tế luyện Binh sát và tế luyện ‘Huyết sát’ của Ma tu là thứ khá tương đồng và xấp xỉ.

Chỉ là uy lực của Binh sát hơi kém Huyết sát một bậc, hơn nữa còn khó luyện hóa hơn.

Đặc biệt là ‘Đạo vận’ và ‘Thiên điều đạo quy’ bên trong Binh sát, càng nhiều ‘Đạo vận’ thì càng khó luyện hóa.

Chỗ tốt là nó không ảnh hưởng đến tâm trí của người khác.

Chỉ cần có thể luyện hóa hoàn toàn, vậy thì sẽ không có bất kỳ hậu hoạn nào.

Nhưng việc này rất khó, cần phải dùng thời gian dài để tinh luyện và đánh bóng, có rất ít võ tu có thể tinh luyện Bnh sát lên đến trình độ chín phần.

Mà quá trình cực kỳ gian nan trong mắt các võ tu bình thường này, lại đơn giản như ăn cơm và hô hấp đối với tiểu Tóc Húi Cua.

Đây chính là bản lĩnh từ khi sinh ra của nó, nó có thể nhẹ nhàng hấp thu, tinh luyện, hấp thu, bài trừ Binh sát giống như đang hít thở vậy.

Sở Hi Thanh cũng đang chọn chọn lựa lựa, hắn bài trừ tạp chất ra bên ngoài, chỉ để lại phần tinh hoa nhất, tinh khiết nhất, sau đó hòa vào nguyên công và pháp khí của bản thân.

Binh sát cũng có thể hòa vào pháp khí.

Đôi giày mà Sở Hi Thanh lấy được từ chỗ của Huyền Vô Thượng, cũng có thể sử dụng được.

Đôi giày chiến cấp độ ngũ phẩm hạ này có thể cường hóa lực lượng thời gian và không gian, tăng tốc độ thân pháp trên diện rộng, hơn nữa còn có thể cường hóa thiên phú Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân của Sở Hi Thanh lên một cấp, đồng thời còn cường hóa hiệu quả của Quang âm Nhất Thuấn.

Nếu như có thể hòa Binh sát của thanh trường mâu này vào, thì lực lượng thời gian của đôi giày chiến kia sẽ tăng thêm mấy phần.

Bản thân Sở Hi Thanh cũng rất khát cầu loại sát lực này.

Tiểu Tóc Húi Cua không có thiên phú loại thời gian, nó chỉ cần sát lực Canh kim tinh khiết nhất.

Sở Hi Thanh thì có Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân, hắn bây giờ đang tu luyện thân pháp Mị Ảnh Vân Tung, cũng là chuẩn bị quá độ về phía thời gian và không gian.

Vô Tướng công của hắn cũng có thể bao quát nhiều loại sức mạnh.

Ngoài ra, Sở Hi Thanh tu luyện Bá thể Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, cũng có thể hòa các loại sát lực vào trong đó.

Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân này không kén ăn, càng nhiều các loại sát lực thì càng tốt.

Hắn dung hợp càng nhiều sát lực vào trong ngoại cương, thì nó càng khó bị đánh vỡ.

Sở Hi Thanh ở đây hai ngày, mãi cho đến khi cơ thể hấp thu đủ rồi, thì mới đứng dậy, bay về phía nam.

Nơi này còn rất nhiều Binh sát, nhưng đã vô dụng với Sở Hi Thanh.

Chương 1001: Luyện sát (4)

Sở Hi Thanh thi triển hai cánh Bạch Hổ, chẳng mấy chốc đã bay đến một thung lũng khác ở ngoài 267 dặm.

Nơi này là một trong năm chỗ mà Sở Vân Vân cố tình nhắc nhở.

Nơi này có tám thanh thần binh nhất phẩm, hơn nữa còn là một bộ trường đao, chủ nhân của nó là một người khổng lồ tám tay, thi thể đang ngồi ở cách đó không xa.

Chiều cao của người khổng lồ đến tận ba ngàn trượng, cũng chính là gần hai mươi dặm.

Đến tận bây giờ mà máu thịt vẫn còn duy trì hoạt tính, ngũ quan thì tương đối thô lỗ, xương gò má cao, hàm dưới rộng lớn.

Hai mắt của nó nhắm chặt, tựa như đang ngủ. Chỉ là trên người có rất nhiều vết thương, máu tươi vẫn còn đang tràn ra ngoài.

Mặc dù người khổng lồ này đã tử vong, nhưng thần uy vẫn mạnh mẽ như cũ.

Đây là lần đầu tiên Sở Hi Thanh nhìn thấy một thi thể Cự linh hoàn chỉnh, hắn cảm thấy khá tò mò.

Nhưng hắn chỉ liếc mắt nhìn từ vị trí cách đó năm mươi dặm.

Vậy mà mạch máu nhỏ bé ở bên trong mắt của hắn đã nổ tung, khóe mắt chảy máu, trong đầu thì đau như búa bổ.

Sở Hi Thanh vội vàng nhắm mắt lại.

Hắn vừa chữa trị thương thế, vừa lấy một cái pháp khí giống như miếng lụa ra, rồi che hai mắt của mình lại.

Lúc này Sở Hi Thanh vẫn có thể nhìn thấy, nhưng chỉ nhìn thấy trong phạm vi vài dặm, cũng che đậy thần uy mênh mông của người khổng lồ kia.

Sở Vân Vân nói người khổng lồ tám tay này là nửa nước Siêu Phẩm, hay có thể nói là 'Siêu nhất phẩm', sức chiến đấu của bọn họ đã vượt qua nhất phẩm, còn nắm giữ một bộ phận uy quyền của thần linh.

Ngày xưa, Hoàng Cực Liệt của Dạ Lang tộc bị Tần Mộc Ca chém cũng nằm trong đẳng cấp này.

Vì vậy thi thể của Cự linh này là khá nguy hiểm đối với võ tu bình thường.

Khi còn sống thì bọn họ có thể thu lực lượng, thu thần uy của mình vào trong cơ thể, nhưng khi chết thì chỉ có thể mặc cho lực lượng và thần uy tràn ra ngoài.

Lúc này, đám người còn lại cũng đã chạy đến.

Đây cũng là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy thi thể của Cự linh, tất cả đều tò mò mà nhìn qua bên đó.

Sau đó kết cục của bọn họ cũng giống như Sở Hi Thanh, tất cả đều là mắt chảy máu, nguyên thần bị trùng kích.

Nhưng bọn họ cũng có chuẩn bị từ trước, tất cả đều dùng các loại pháp khí để che mắt lại.

Các tiền bối của Vô Tướng thần tông đã có rất nhiều kinh nghiệm ở trong bí cảnh thời gian này, vì vậy bọn họ cũng đã chuẩn bị kỹ càng trước khi tiến vào đây.

Pháp khí của Sở Mính lại khá giống với kính mắt.

Nàng nhìn vào thi thể Cự linh kia một chút, lúc này mới chuyển tầm mắt đi.

Sở Mính biết một loại bí pháp, có thể mượn lực lượng của Thần thi này trong thời gian ngắn ngủi, khiến cho sức chiến đấu của bản thân tăng mạnh.

Nhưng cái này cũng cần một thời gian nhất định.

Sở Mính có ý định tạm thời rời khỏi Sở Hi Thanh, đi qua bên kia một chuyến, nhưng sau khi nàng nhìn mọi người ở chung quanh một chút, thì vẫn từ bỏ suy nghĩ này.

Cái tên hung thủ kia vẫn còn ở ngay đây.

không đúng, rất có thể là hai tên!

Sở Mính không thể cho bọn họ có bất cứ cơ hội nào.

Sở Hi Thanh thì lại đi đến nơi trung ương của tám thanh trường đao khổng lồ kia rồi ngồi xuống, bắt đầu kết ấn quyết.

Sát lực nơi này có tên là Tam Tương Lưu Kim sát, là một trong ba loại sát lực mà Sở Hi Thanh muốn ở tầng thứ hai này, nó không chỉ cùng một nhịp thở với Tam Tương võ ý của hắn, mà còn hàm chứa lực lượng thời gian rất kinh người.

Người khổng lồ tám tay kia đã tu luyện Phong lôi vân và thời gian đến tầng thứ rất cao, tám thanh trường đao dài 600 trượng này cũng có lực lượng của hắn.

Lúc này, tiểu Tóc Húi Cua lại bắt đầu phụ trợ Sở Hi Thanh là chính, trợ giúp hắn tinh luyện Tam Tương Lưu Kim sát.

Sở Hi Thanh ở chỗ này tận bảy ngày, rồi mới đi đến một vị trí khác.

Sau đó đều không có sát lực mà hắn đặc biệt thèm muốn, nên thường chỉ ngốc một ngày là sẽ đi, làm như vậy là để phong phú số lượng sát lực của Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân.

Hành động này làm cho đám người Sở Mính và Lãnh Sát Na kêu khổ không thôi.

Bọn họ còn chưa kịp hiểu rõ tính chất của sát lực, thì Sở Hi Thanh đã đổi chỗ khác rồi.

Người chỉ cần tinh luyện sát lực Canh kim tinh khiết như Chu Lương Thần và vợ chồng Vương Hi Trúc thì còn tốt.

Vì thiên phú và võ đạo của bản thân, mấy người Sở Mính và Lãnh Sát Na đều có yêu cầu cao hơn với sát lực. Hơn nữa phẩm chất sát lực càng cao, có nghĩa là sẽ mất càng nhiều thời gian để tinh luyện.

Sở Hi Thanh thì không có dự định chờ bọn họ.

Những người này muốn đi theo hắn, chứ không phải là hắn muốn đi theo bọn họ.

Sở Hi Thanh đi qua rất nhiều nơi để hấp thu các loại sát lực, mãi đến tận một tháng sau, hắn nhìn thấy một khối nham thạch màu đỏ như máu.

Phạm vi khối nham thạch này khoảng ba mươi trượng, phía trên có khắc các văn tự cổ điển và rắc rối, các văn tự này lít nha lít nhít, trải đầy toàn bộ thân nham thạch.

Sở Hi Thanh chỉ liếc mắt nhìn một cái, liền biết đây chính là Thánh miếu của Ma thần Táng Thiên. . .

Chương 1002: Ta lại mạnh mẽ hơn

Chiến thần Táng Thiên được xưng là ‘Kiền thích chi chủ’, chúa tể tất cả chiến sự phát sinh trên thế gian, là một trong những Ma thần mạnh mẽ nhất thế gian.

Thần miếu của hắn lại cực kỳ đơn sơ, rất nhiều nơi còn không ra dáng như một gian nhà, thậm chí còn không có người coi miếu.

Nhưng Táng Thiên không để ý đến mấy thứ này, hắn chỉ quan tâm đến chiến tranh, chiến đấu, dũng khĩ và ý chí quyết đấu.

Chỉ cần nắm giữ những thứ này, vậy hắn sẽ không quan tâm đến hình thức tôn thờ, cũng sẽ không quan tâm mọi người có thờ phụng hắn hay không.

Hắn yêu thích chiến tranh, yêu thích chiến đấu, hấp thụ lực lượng từ đó. Hơn nữa hắn cực kỳ thưởng thức và yêu thích những dũng sĩ kiên cường bất khuất.

Thánh miếu trong tầng thứ hai này của Táng Thiên, chỉ có một khối nham thạch lớn, phía trên có khắc ‘Chiến thần lục’, ghi chép những việc Táng Thiên đã trải qua trong đời.

Tòa thánh miếu được xây dựng ở niên đại quá xa xưa.

Quá nửa là do võ tu vào bí cảnh thời gian hơn vạn năm trước xây dựng, khiến cho lực lượng của Chiến thần Táng Thiên có thể tham gia vào trong bí cảnh.

Sở Hi Thanh chú ý đến hố lõm ở trên khối nham thạch này đầu tiên.

Hố lõm này to bằng ba cái nắm tay, bên trong toàn là huyết dịch màu đỏ tươi, tỏa ra mùi thơm ngát mê người.

Nếu như nhìn kỹ hơn, sẽ phát hiện những máu tươi có hơi giống màu đỏ tươi của hổ phách, hoặc là đá quý. Bọn chúng óng ánh long lanh, làm cho người ta cảm thấy rất tinh khiết.

Lúc này, mấy người Sở Mính cũng đã chạy đến bên cạnh Sở Hi Thanh.

Bọn họ vừa liếc mắt đã bị huyết dịch màu đỏ tươi kia hấp dẫn. Hai mắt đều nóng rực, hiện ra vẻ khát vọng mãnh liệt.

Mọi người lập tức quay đầu nhìn Sở Hi Thanh, trong lòng đầy hâm mộ.

Trong cái hố lõm kia, tất cả đều là ‘tinh huyết Cổ thần’.

Đây là Chiến thần Táng Thiên tinh luyện máu Cổ thần trong tầng thứ hai của bí cảnh này.

Võ tu có thể dùng chúng để tiến hóa huyết mạch, tăng cao tu vị, hoặcj là tu luyện bí pháp, là thần vật mà mọi người mơ ước.

Đặc biệt là ‘tinh huyết Cổ thần’ mà Chiến thần Táng Thiên tinh luyện, nó cực kỳ tinh khiết, sẽ không có bất kỳ hậu hoạn nào.

Tuy Táng Thiên là Ma thần, nhưng tính tình ngay thẳng kiên cường, quang minh lỗi lạc.

Hắn cho phép tín đồ của mình sử dụng âm mưu tính toán, nhưng lại căm ghét phản bội và mưu mẹo nham hiểm, vì vậy thứ Táng Thiên ban cho đều được thế gian công nhận là thứ sạch sẽ nhất và vô hại nhất.

Nhưng chỉ có quyến giả của Táng Thiên mới có thể sử dụng những ‘tinh huyết Cổ thần’ này.

Trong tất cả người ở đây, chỉ có một mình Sở Hi Thanh có tư cách thu lấy ‘tinh huyết Cổ thần’ này.

Trong hố lõm có khoảng hơn 200 giọt tinh huyết Cổ thần.

Nếu như hắn có thể mang thứ này ra ngoài cho Sở Vân Vân, vậy Sở Vân Vân lập tức khôi phục một phần mười thực lực lúc mạnh nhất.

Sở Hi Thanh chợt âm thầm thở dài, rồi thu hồi tầm mắt.

Đây là đồ của Chiến thần Táng Thiên.

Dám cướp đoạt của Táng Thiên?

Đó chính là ngại sống quá lâu.

Người ta chỉ cần hàng lâm một tia thần niệm, liền có thể đè chết hắn.

Hắn đứng ở trước khối nham thạch, hai tay kết ấn quyết, dùng thần niệm câu thông với ‘Táng Thiên thần ấn’ ở trên đỉnh đầu.

Giây lát sau, năm giọt tinh huyết trong hố lõm bay lên, rơi vào trước người Sở Hi Thanh.

Nội tâm Chu Lương Thần tràn đầy kính phục.

Trong bút ký của đông đảo tiền bối Vô Tướng thần tông, trong tất cả quyến giả của Táng Thiên chạy đến đây lĩnh tinh huyết Cổ thần, người được nhiều nhất chính là năm giọt.

Trong đó có cả hai nhân vật có một không hai là Huyết Nhai Đao Quân và Bá Võ Vương.

Mọi người chung quanh thấy thế thì cũng sững sờ, sau đó vẻ hâm mộ càng đậm hơn.

Nhưng bọn họ có hâm mộ thì cũng không nhận được thần ân của Táng Thiên.

Táng Thiên chỉ thưởng thức dũng sĩ, mà mặc kệ là ‘dũng’ hay là ‘võ’ thì Sở Hi Thanh đều là một trong những người xuất chúng nhất trong thế hệ trẻ tuổi.

Vị này thậm chí còn quét ngang vô địch trong bí cảnh, tháng trước còn khởi xướng ‘võ đài Thần n’ mà không ai dám nhận lời.

Sở Hi Thanh thì lại khoanh chân ngồi xuống, trực tiếp hút tinh huyết Cổ thần vào trong miệng, rồi bắt đầu tế luyện.

Không phải là không thể mang tinh huyết Cổ thần ra ngoài, vấn đề là chúng dựa vào thần lực của Táng Thiên để duy trì độ tinh khiết.

Một khi rời khỏi Thánh miếu, cái tinh huyết Cổ thần này sẽ bị tạp chất trong thiên địa ô nhiễm, hiệu quả sẽ giảm mạnh.

Vì vậy, trực tiếp tế luyện trong Thánh miếu của Táng Thiên là tốt nhất.

Một cái chớp mắt tiếp theo, huyết diễm bắt đầu thiêu đốt toàn thân Sở Hi Thanh.

Nhiệt độ của huyết diễm này rất kinh người, làm cho nham thạch ở chung quanh có dấu hiệu bị hòa tan, ngay cả Bạch Tiểu Chiêu cũng không thể không rời khỏi đỉnh đầu của Sở Hi Thanh.

Đám người còn lại thì đều lui ra ngoài hai mươi bước.

Bản thân Sở Hi Thanh lại bình yên vô sự trong huyết diễm, chỉ là da thịt toàn thân đều hiện ra những hoa văn màu máu rất huyền dị.

Huyết diễm này thiêu đốt tận một ngày rưỡi, từ rạng sáng ngày hôm nay, cho đến chạng vạng ngày hôm sau, cuối cùng cũng bị Sở Hi Thanh thu vào trong cơ thể.

Chương 1003: Ta lại mạnh mẽ hơn (2)

Khi Sở Hi Thanh mở mắt ra, gương mặt hắn hiện lên ý vui mừng.

Hành trình bí cảnh thời gian này, hắn đã có thu hoạch cực lớn.

Dự tính là hắn đi một lượt qua bốn thánh miếu và những thanh thần binh đứng sừng sững kia, thì sức chiến đấu của hắn sẽ tăng lên trên diện rộng.

Sở Mính đã mất kiên nhẫn với chỗ này.

Nàng nhìn thấy Sở Hi Thanh đứng lên, không khỏi híp mắt lại, tò mò hỏi: “Ngươi lựa chọn tăng thiên phú huyết mạch nào?”

Sở Hi Thanh lại không thèm để ý.

Nào có ai hỏi thiên phú huyết mạch của người khác?

Đừng nói là hắn và Sở Mính không quen, dù là người quen cũng sẽ không hỏi như vậy.

Thiên phú huyết mạch của võ tu, chính là bí mật quan trọng của bản thân, ngay cả người có quan hệ thân mật như sư trưởng và đồng môn cũng sẽ không tùy tiện tiết lộ.

Các người nhìn ra là một chuyện, nhưng ta tuyệt đối không chủ động nói ra.

Hắn chuyển mắt nhìn về phía Chu Lương Thần: “Tiểu Chiêu đâu?”

Lúc này tất cả mọi người đều ở đây, chỉ có Bạch Tiểu Chiêu là không ở bên cạnh hắn.

Sắc mặt Chu Lương Thần hơi ngưng trọng: “Vừa rồi Tiểu Chiêu cảm ứng được tung tích Kiếm Thị Phi, nàng chạy đến ngọn núi bên cạnh để quan sát rồi.”

Ngay khi hắn vừa nói xong, Bạch Tiểu Chiêu đã hóa thành một tia sáng, rơi vào đỉnh đầu Sở Hi Thanh.

“Bên kia có Kiếm Thị Phi và Vân Thiên Ca, bọn họ có ba người, sau khi nhìn thấy chúng ta thì đã bỏ trốn về phía nam. Lúc ta chạy về thì bọn họ đã bỏ chạy được hơn trăm dặm.”

Sở Hi Thanh ngưng thần suy nghĩ giây lát, sau đó liền lắc đầu nói: “Từ khi chúng ta lên tầng thứ hai đến giờ, bốn phía đều không có tranh đấu, cũng không thấy đồng môn phát pháo hoa cầu viện, chứng tỏ đám người này cũng không muốn tranh đấu với chúng ta. Vì vậy nên trừ phi là đối mặt chính diện, bằng không thì không cần phải để ý đến bọn họ, chờ lên tầng thứ ba rồi giải quyết cũng không muộn.”

Tầng thứ hai của bí cảnh thời gian, tuy rằng không rộng lớn như tầng thứ nhất, đường kính chỉ có khoảng hai ngàn dặm, nhưng địa hình lại phức tạp hơn, còn có rất nhiều cấm địa.

Nếu như mấy người Kiếm Thị Phi một lòng một dạ bỏ trốn, bọn họ muốn đuổi theo cũng rất phiền phức.

Bọn họ chỉ có thể ngốc ở tầng thứ hai ngày bốn tháng.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, bỏ thời gian để tiêu diệt đối thủ, chẳng bằng tập trung gia tăng thực lực của mình còn hơn.

Sở Mính thì đánh giá Sở Hi Thanh một chút, sau đó lại cười gằn.

Sở Hi Thanh không chịu nói, nàng sẽ không đoán được tên này tăng thiên phú huyết mạch gì sao?

Quá nửa là Táng thiên hoặc là Thuần Dương, hơn nữa ít nhất là hai tầng.

Trong lòng nàng cũng sinh ra ý sốt ruột.

Thực lực của Sở Hi Thanh càng ngày càng mạnh. . .

Không biết vì sao mà tốc độ tinh luyện sát lực của tên này nhanh đến mức khó tin. Tiếp đó hắn còn ba phần thần ân ở trong tầng thứ hai này nữa.

Sở Mính nghĩ thầm, nếu mình không nghĩ biện pháp thay đổi, tất sẽ bị tên này bỏ xa.

Hai ngày sau, Sở Hi Thanh lại thay đổi ba địa điểm hấp thu Binh sát.

Ba người Sở Mính rốt cuộc không chịu nổi, cáo từ rời đi đầu tiên.

Nếu như bọn họ chạy theo Sở Hi Thanh, chắn chắn sẽ không thu hoạch được gì.

Ba người vừa đi, Bạo Kiếm – Quách Nộ cũng ngồi không yên, hắn lên tiếng chào hỏi Sở Hi Thanh rồi bỏ đi một mình.

Sau đó là Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm và vợ chồng Tiết thị.

Chỉ có Lãnh Sát Na là không thể rời đi, nhất định phải chịu Sở Hi Thanh khống chế quản lý.

Sau khi mấy người lục tục rời đi, Sở Hi Thanh dùng tay vuốt cằm, hỏi Chu Lương Thần: “Ngươi cảm thấy ai là người khả nghi nhất?”

Chu Lương Thần lập tức nhìn Lãnh Sát Na đang ngồi khoanh chân bên cạnh quan tài băng một chút.

Hắn cho rằng cái tên này là khả nghi nhất.

Lãnh Sát Na này quả thực là rất đáng ngờ.

Nhưng hiển nhiên là Sở Hi Thanh đang hỏi về mấy người đã rời đi.

“Ta đoán là Quách Nộ! Mục tiêu của hung thủ là Sở Mính, Sở Mính vừa rời đi, ai rời đi trước thì kẻ đó đáng ngờ nhất.”

Giọng nói của Chu Lương Thần cũng không chắc chắn lắm, hắn nhíu mày nói: “Nhưng tính tình của Quách sư huynh tương đối nóng nảy, có lẽ hung thủ cũng đã tính đến điều này, cho nên mới nhẫn nại một chút, nói không chừng còn có thể là một trong hai đạo thị của Sở Mính.”

Khóe môi Sở Hi Thanh không khỏi giật giật.

Chu Lương Thần nói như không nói, cho một lựa chọn thì lại chọn tất cả, vậy thì còn chọn cái gì?

Song hắn cũng không hi vọng tên này có thể nói ra đáp án nào ra dáng cả.

Tất cả thiên phú của Chu Lương Thần đều ở trên võ đạo và chiến đấu rồi.

Sở Vân Vân nói tên này rất có khứu giác trên chiến trường, có thể dựa vào trực giác để tìm sơ hở trong trận địa của kẻ địch, là một hạt giống của mãnh tướng.

Nhưng các phương diện khác thì Chu Lương Thần lại không quá xuất chúng.

Cái tên này lại là con trai trưởng của Chu Hùng Bá.

Tiền đồ của Lâm Hải Chu gia đáng lo rồi. . .

Sở Hi Thanh thở dài trong lòng, nghĩ thầm sau này phải chăm nom cho Chu Lương Thần nhiều hơn một chút.

Chương 1004: Ta lại mạnh mẽ hơn (3)

Những ngày tiếp theo, Sở Hi Thanh vẫn như ta của ngày xưa, hắn vẫn tìm thần binh để hấp thu Binh sát. Hắn đi từ rìa của tầng thứ hai, rồi bắt đầu từ từ đi vào phía trong.

Sở Hi Thanh cũng không hấp thu tất cả các loại Binh sát, hắn chỉ để ý đến những thần binh nhị phẩm trở lên.

Lượng hấp thu của Sở Hi Thanh cũng rất khác.

Một ít Binh sát không phù hợp với võ đạo của hắn thì chỉ lướt qua liền thôi, dùng để phong phú số lượng sát lực của Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân.

Cái này không chỉ tăng cường cường độ ngoại cương của Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, mà còn có thể cường hóa lực kháng đả kích các loại thuộc tính.

Trên đường đi thì Sở Hi Thanh còn thuận tiện ghé thăm thánh miếu của Thái Sơ Huyền Nữ, Binh Thần – Lê Tham và Thất Sát thần quân.

Trong đó thì Binh Thần – Lê Tham cho nhiều nhất, có tận bốn giọt tinh huyết Cổ thần.

Thất Sát thần quân cho ít nhất, chỉ có một giọt, có lẽ tên này đang chê hắn giết người quá ít.

Thái Sơ Huyền Nữ cũng khá yêu thương và coi trọng Sở Hi Thanh, lại cho ba giọt.

Sở Hi Thanh thì lại không quá yên tâm với tinh huyết Cổ thần mà Thái Sơ Huyền Nữ cho.

Tuy vị này được các triều đình nhận định là ‘chính thần’, nhưng hình tượng lại không được tốt cho lắm.

Cũng không phải Thái Sơ Huyền Nữ phản bội lật lọng, chỉ là trời sinh đã thích dùng mưu mô và đào hố (bẫy).

Nói không chừng một ngày nào đó trong tương lai, Sở Hi Thanh sẽ vì ba giọt tinh huyết Cổ thần mà bị Thái Sơ Huyền Nữ đưa vào hố.

Nhưng hắn vẫn lựa chọn hấp thu và luyện hóa.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, thực lực tăng lên một phần cũng tốt.

Nếu nói không yên tâm, vậy không có thứ nào khiến người ta không yên tâm bằng 'hệ thống' và Lục âm Hoàn Hồn Chú trong cơ thể mình.

Cái gọi là nợ nhiều không lo, rận nhiều không ngứa.

Trên người hắn đã có rất nhiều mầm họa, lại thêm một cái cũng không sao cả.

Phải biết, tuổi thọ của Sở Hi Thanh bây giờ chỉ có hơn 800 ngày!

Đừng thấy số lượng tuổi thọ của hắn vẫn duy trì tăng trưởng mà nhâm.

Chỉ khi nào tốc độ tu luyện của hắn chậm lại, thì tuổi thọ sẽ giảm bớt từng chút một.

Nếu như Sở Hi Thanh không thể nhanh chóng tiến vào nhất phẩm, giải quyết Lục âm Hoàn Hồn Chú ở trên người, sớm muộn gì hắn cũng không trả nổi nợ mà thổ quy thổ, trần quy trần.

Sở Hi Thanh bây giờ chính là trạng thái uống rượu độc giải khát.

Chỉ có tiếp tục uống, mới sẽ không bị chết khát.

Còn về phần mầm họa trong cơ thể, vậy thì đáng là gì?

Nếu như Sở Hi Thanh may mắn, có thể tu luyện đến nhất phẩm, như vậy hắn có thể tìm thấy tất cả mầm họa trong cơ thể, rồi giải quyết từng thứ một.

Nếu như không thể, vậy thì còn tương lai gì mà nói, tự chọn một cái quan tài rồi nằm vào là được.

Hắn chỉ cần đảm bảo mỗi một bước đi của mình.

Không thiếu mỗi một phần bí dược là được!

Dùng nhà để nói, chúng chính là 'móng nhà', còn lại tất cả các thứ như vách tường và cửa sổ, các loại đồ dùng trong nhà. . . chúng cũng rất quan trọng, nhưng không phải là không thể thiếu.

Chỉ cần 'móng nhà' không sao, Sở Hi Thanh có thể sửa lại tất cả những thứ kia.

Ngay khi Sở Hi Thanh tiến vào bí cảnh được 210 ngày, bảng nhân vật của hắn đã phát sinh biến hóa.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: lục phẩm hạ (siêu thiên kiêu).

Võ đạo: Thần Phong Minh Kính Đao (tầng mười), Mị Ảnh Vân Tung (tầng mười), Thần Lôi Động Chân Chỉ (tầng mười), Cửu Luân thần ấn (tầng bảy), Cửu Thiên Thời Luân (tàn).

Võ ý: Nhai Tí chân ý (tầng mười một), Tam Tương võ ý (tầng mười).

Nguyên công: Thần Nguyên Vô Tướng công (tầng tám / lục phẩm hạ), Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (tầng tám).

Điểm huyết nguyên: Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (bát giai), Nhai Tí (cửu giai), Thần Thương (thất giai), Táng Thiên (cửu giai), Thuần Dương (cửu giai), Thái Thượng Thông Thần (cửu giai), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (cửu giai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (cửu giai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, cộng sinh (tam giai), Lê Tham chi môn, Thái Sư Thần Vận (sơ), Sát, Huyết Tùng thần nguyên.

Tuổi thọ: 885 ngày.

Hầu như tất cả các loại võ đạo của Sở Hi Thanh như Thần Phong Minh Kính Đao và Mị Ảnh Vân Tung đều tăng một đến hai tầng.

Bốn tháng qua, hầu như hắn không nghiên cứu võ đạo, mà chỉ dùng thời gian để hấp thu Binh sát.

Nhưng vì Thái Thượng Thông Thần của hắn quá huyền bí, Sở Hi Thanh thỉnh thoảng lại có linh cảm, liền lĩnh ngộ được không ít hàm nghĩa của võ đạo. Chỉ liếc mắt nhìn thi thể của các Cự linh kia, liền hiểu ra một chút hàm nghĩa đao pháp.

Thiên phú huyết mạch Táng Thiên của hắn cũng tăng lên hai cấp độ.

Mượn năm giọt tinh huyết Cổ thần của Táng Thiên ban tặng, Sở Hi Thanh đã tăng thiên phú huyết mạch này lên cửu giai, thức tỉnh một loại năng lực mới.

Tất cả thiên phú huyết mạch đều như vậy, cứ mỗi ba cái cấp độ thì sẽ thức tỉnh một loại năng lực mới, chỉ có Táng Thiên và Thần Thương là ngoại lệ, chúng nó vốn đã cường hóa ở trên trụ cột vốn có.

Hơn nữa, mỗi lần đều cường hóa rất nhiều.

Chương 1005: Ta lại mạnh mẽ hơn (4)

Nhưng lần này, khi Táng Thiên tăng lên đến cửu giai, lại giao cho Sở Hi Thanh một năng lực mới.

Táng Thiên (cửu giai): Tăng cường sáu lần sức chịu đựng, bốn lần sức mạnh, bốn lần lực kháng đả kích, nắm giữ ‘Táng Thiên chi cốt’, sai khi bị thương sẽ kích hoạt ‘Táng Thiên chi vũ’.

Táng Thiên chi cốt: Tăng cường năm phần tố chất thân thể, gấp đôi cường độ ngoại cương, xương cốt cứng rắn không thể phá vỡ, cũng nắm giữ lực lượng pháp pháp và phá cương ở trình độ yếu.

Táng Thiên chi vũ: Sau khi bị thương sẽ kích hoạt. . .

Cái gọi là Táng Thiên chi cốt, thật ra chính là ở dưới tình huống không bị thương, vẫn có thể nắm giữ một phần năng lực của Táng Thiên chi vũ.

Đừng thấy phạm vi tăng cường không nhiều mà nhầm, tuy chỉ có năm phần mười nhưng đã cực kỳ đáng sợ.

Phải biết, Táng Thiên, Thần Thương và Thương Dương đều tăng cường tố chất thân thể dựa trên thể chất đang có của Sở Hi Thanh, chứ không phải thể chết của người bình thường.

Nếu như nói sức chịu đựng của Sở Hi Thanh ở cấp độ lục phẩm hạ là một trăm, như vậy Táng Thiên cửu giai có thể làm cho sức chịu đựng của hắn tăng lên gấp sáu lần.

Có thể nói là cực kỳ biến thái.

Tinh huyết Cổ thần của Thái Sơ Huyền Nữ thì để Thần Thương của hắn tăng lên một cấp.

Thần Thương thất giai không có biến hóa về chất, chỉ là tăng cường thêm các hạng tố chất thân thể.

Sau đó là Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân và Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ đều tăng lên một cấp.

Sở Hi Thanh liên tục làm mới hơn một tháng, nhưng vẫn không nhìn thấy thiên phú Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ.

Hai tháng trước, hắn mượn tinh huyết Cổ thần do Lê Tham ban tặng, khiến hai môn thiên phú này tăng lên cửu giai.

Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ và Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân đều tăng cường tố chất thân thể, nhưng đều tính theo thể chất của người bình thường.

Nhưng hai môn thiên phú này cường hóa ở trên căn bản, nên phạm vi tăng cường cũng rất khủng bố.

Giống như Sở Hi Thanh, nếu như tố chất thân thể vốn có của hắn là một, mà hiệu quả cường hóa của võ tu cấp lục phẩm hạ là tám mươi.

Như vậy Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân và Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ sẽ tăng cường cho hắn là (1+9+9)x80.

Thực chất đương nhiên không thể là con số này, nhưng đại khái là như vậy.

Ngoài ra, Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ và Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân cửu giai còn mang đến hai loại năng lực mới.

Vân Ảnh Thuấn Thân: Không nhìn khoảng cách, tùy ý na di trong phạm vi hai mươi trượng, cũng để lại ảo ảnh mây mù tại chỗ, mê hoặc tai mắt người khác.

Cái này xấp xỉ với Quá Nhãn Yên Vân của Sở Hi Thanh, nhưng Vân Ảnh Thuấn Thân chính là thuấn di chân chính.

Mượn lực lượng không gian trong cơ thể, tùy ý thuấn di trong phạm vi hai mươi trượng.

Nhưng một ngày chỉ có thể sử dụng Vân Ảnh Thuấn Thân chín lần. Dùng để nghiền ép kẻ yếu thì rất sảng khoái, nhưng gặp phải kẻ địch mạnh mẽ thì khá vô bổ.

Còn một năng lực nữa là ‘Thần Phong chi chủ’.

Năng lực của Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ tam giai là ‘Nắm gió’, năng lực lục giai là ‘Ngự điện’.

Đều cường hóa năng lực khống chế phong lôi của hắn, gia tăng tốc độ xuất thủ của hắn.

Năng lực Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ cửu giải là ‘Thần Phong chi chủ’, làm cho môn thiên phú này biến hóa về chất.

Thần Phong chi chủ: Thân thể hóa thành thân thể thần phong, dưới tình huống duy trì tố chất thân thể vốn có, tăng cường bốn lần tất cả tốc độ, hơn nữa không bị do cương khí, đao kiếm không chém, vạn pháp không vào. Khống chế tuyệt tối tất cả sức gió trong phạm vi trăm trượng, duy trì ba mươi cái hô hấp.

Phía sau còn có chú thích, cái gọi là ‘khống chế tuyệt đối’ này, là dưới tình huống những người khác không có huyết mạch và năng lực hệ Phong.

Nếu như đối phương cũng có năng lực hoặc thiên phú tương tự, vậy phải xem cấp bậc của thiên phú huyết mạch ai cao hơn.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, đây không phải là ‘hệ tự nhiên’ giống như trong hoạt hình One Piece sao, còn có thể miễn dịch với Haki.

Pháp thuật và kiếm cương đều không thể tổn thương hắn.

Chỉ là thời gian quá ngắn, chỉ có ba mươi cái hô hấp.

Nhưng vận dụng vào trong thực tế, Sở Hi Thanh phát hiện cái Thần Phong chi chủ này giống như trạng thái ‘vô địch’ khi chơi game vậy.

Hắn không chỉ không bị pháp thuật và các loại cương khí đánh trúng, mà cũng bị tất cả pháp thuật dưới ngũ phẩm khống chế, càng không bị bất kỳ võ đạo pháp môn dưới ngũ phẩm ảnh hưởng.

Còn về phần trên ngũ phẩm, bên người Sở Hi Thanh không có thuật sư ngũ phẩm, nên chưa thử qua.

Nhưng kiếm cương của Lãnh Sát Na cũng không thể làm hắn bị thương.

Vị này tu luyện chính là lực lượng thời gian và không gian, lại không thể làm gì thần thể thần phong của Sở Hi Thanh.

Không thể nghi ngờ gì, đây chính loại năng lực mạnh đến cực đoan.

Trạng thái vô địch dài ba mươi cái hô hấp, đủ để quyết định thắng bại một trận chiến đấu, thậm chí là một cuộc chiến tranh.

Chỉ với năng lực này, sức chiến đấu của Sở Hi Thanh đã biến hóa nghiêng trời lật đất.

Nhưng thành quả tu luyện của Sở Hi Thanh trong bốn tháng này, tuyệt đối không chỉ là những thứ biểu hiện ở bên trong màn hình huỳnh quang hư ảo.

Hắn chủ tu vẫn là lực lượng cương sát, cũng tiến bộ rất lớn trên phương diện này.

Chương 1006: Tầng thứ ba

Tầng thứ hai của bí cảnh thời gian, trong một mảnh rừng rậm tại khu vực trung tâm, Lãnh Sát Na đang chiến đấu với Sở Hi Thanh.

Hắn kiếm ra vô ảnh, một cái hô hấp mà có ít nhất sáu mươi ‘sinh diệt’, khiến cho Chu Lương Thần và Bạch Tiểu Chiêu đang xem ở bên cạnh phải trợn mắt ngoác mồm.

‘Sinh diệt’ ở đây là chỉ quá trình xuất kiếm và thu kiếm của Lãnh Sát Na.

Điều này cũng khiến cho quanh người Sở Hi Thanh xuất hiện những tia lửa, liên miên không tắt.

Tốc độ kiếm của Lãnh Sát Na nhanh đến mức khiến người ta giận sôi, khiến cho một người một thú không khỏi tê cả da đầu.

Đến tận giờ phút này, bọn họ mới xác định vị Sát Na Kiếm này mạnh đến mức khó mà tin nổi.

Chu Lương Thần cảm thấy, có lẽ mình còn không ngăn nổi một kiếm của đối phương.

Bạch Tiểu Chiêu thì bốn hơn một chút, nàng đoán là mình có thể chống đỡ được 3600 hiệp.

Cũng chính là 60 cái hô hấp?

Hết cách rồi, Lãnh Sát Na bây giờ là ngũ phẩm hạ, đã cao hơn nàng một bậc.

Nhưng Sở Hi Thanh chỉ đứng tại chỗ mà không thèm né tránh, mặc kệ kiếm quang của oanh kích lên người mình.

Bên ngoài cơ thể hắn, thỉnh thoảng lại xuất hiện một lớp màng bảy màu sắc.

Cái ‘màng’ này có hình dạng elip, bao bọc bên ngoài cơ thể Sở Hi Thanh, thứ thỉnh thoảng xuất hiện kia chỉ là một phần của nó.

Đó chính là ngoại cương của Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân.

Tốc độ kiếm của Lãnh Sát Na cực nhanh, thế mà lại không phá được nó, thỉnh thoảng có thể xuyên qua, thì cũng không thể nào tổn thương đến da thịt của Sở Hi Thanh.

Năm mươi cái hô hấp sau, Lãnh Sát Na cũng lười không muốn thử nữa.

Hắn trượt lùi về mấy chục bước, thu kiếm vào vỏ.

Sắc mặt Lãnh Sát Na lạnh nhạt: “Cũng không tệ lắm, ngươi hòa cái Hữu Vô Hình Hỗn Nguyên thần sát này vào ngoại cương, đúng là rất lợi hại. Chỉ là cái ‘điểm phòng ngự tuyệt đối’ mà ngươi nói kia, nó vẫn hơi chậm một chút, có thể nghĩ biện pháp để tăng cường. Bằng không nếu như gặp phải đối thủ có tốc độ kiếm cao hơn, vẫn có thể bị đột phá.”

Hắn chỉ cảm thấy một trận đau răng.

Sở Hi Thanh dùng bốn tháng để cô đọng Hữu Vô HÌnh Hỗn Nguyên thần sát, nó đâu chỉ là không tệ mà thôi?

Cái này quả thật là mạnh đến biến thái.

Người có tốc độ xuất kiếm cực cao, quả thật là có thể đột phá tầng ngoại cương này của Sở Hi Thanh.

Nhưng lại có lợi ích gì?

Sở Hi Thanh còn có ba tầng ngoại cương nữa, còn cả một tầng Bạch Hổ dực giáp!

Hơn nữa Lãnh Sát Na dùng chính là Thái Hư Cửu Cung Kiếm, không có mấy người trong cấp độ ngũ phẩm có tốc độ kiếm nhanh hơn hắn.

Huống hồ Sở Hi Thanh cũng không đứng im chịu đòn, tốc độ đao của hắn có thể sánh vai với Lãnh Sát Na. Song phương chiến đấu thì vẫn phải dùng đao kiếm.

Nếu mình muốn công phá tầng ngoại cương này của Sở Hi Thanh, giết chết Sở Hi Thanh, trừ phi. . .

“Ngươi nói đúng.”

Khi Lãnh Sát Na đang thất thần, Sở Hi Thanh rơi vào suy tư: “Chủ yếu là do thời gian luyện tập quá ít, sử dụng chưa quen lắm, cũng không thể phân phối thích đáng hơn. Nhưng ta dự tính tăng tốc độ thêm ba phần mười thì đã là cực hạn. Trừ phi Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân của ta tăng lên, hoặc là tương lai chuyển sang tu bản tiến giai Hỗn Nguyên Vô Tướng công.”

‘Điểm phòng ngự tuyệt đối’ của hắn, chính là tụ lực vào một điểm, khiến lực lượng ngoại cương và sát lực tụ lại một điểm, để phòng ngự ngoại lực.

Dưới tình huống lực lượng như nhau, phòng ngự diện rộng hiển nhiên là không bằng phòng ngự một điểm rồi.

Sở Hi Thanh thiết lập hai mươi bốn ‘điểm phòng ngự tuyệt đối’ trên ngoại cương của mình, chúng nó có thể di chuyển bốn phía theo ý nghĩ của Sở Hi Thanh.

Đây là một ý nghĩ kỳ lạ của hắn, nghiên cứu và phát triển mạch suy nghĩ này thành một loại bí thuật, dùng gần hai tháng để hoàn thiện.

Tuy rằng trong đó không có Thiên đạo chi vận hay Thiên điều đạo quy gì, nhưng lại có thể cường hóa năng lực phòng ngự của Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân lên một cấp độ.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại cầm đao trong tay: “Đúng rồi! Ta mới luyện ra vào sợi đao sát, ngươi thử một chút xem?”

Đao sát của hắn lấy Tam Tương Lưu Kim sát làm căn cơ, dung hợp với Binh sát của ba thanh thần binh nhất phẩm là Cửu âm Thần Phong Sát, Vô Thường Yên La sát và Thần Tiêu Thiên Lôi sát. Ngoài ra còn có hai loại Binh sát của thần binh nhị phẩm là Thái Hư Huyền Kim sát và Trụ Quang Thần Kiếp sát.

Sát lực dùng cho đao cương khác với ngoại cương của Bá thể.

Đao sát lấy sắc bén làm đầu, vì vậy cô đọng sát lực càng tinh khiết càng tốt.

Vì vậy, Sở Vân Vân để hắn lựa chọn Tam Tương Lưu Kim sát làm căn cơ.

Bản thân Tam Tương Lưu Kim sát ẩn chứa năm loại sức mạnh, mà năm loại Binh sát phía sau đã cường hóa năm loại sức mạnh của Tam Tương Lưu Kim sát lên đến mức tận cùng, biến hóa thành một loại sát lực hoàn toàn mới.

Sở Vân Vân mệnh danh nó là Vô Tướng Thần Phong sát.

Nó không lấy ba loại sức mạnh phong, vân, lôi làm căn cơ, cũng không chuyên tấn công thời gian và không gian.

Chương 1007: Tầng thứ ba (2)

Trong Vô Tướng Thần Phong sát, năm loại sức mạnh này đều là phụ trợ, Sở Hi Thanh chuyên lấy Phong ‘vô tướng’, Vân ‘vô thường’, Lôi ‘sinh diệt’, nưng luyện ra một sát lực vô cùng sắc bén, có thể chặt đứt thời gian, chia cắt không gian.

Nhưng hiện giờ thì Vô Tướng Thần Phong sát còn rất nhỏ yếu, Sở Hi Thanh chỉ mới luyện ra được vài sợi.

Bây giờ hắn chỉ đánh căn cơ, sau đó mới dùng thời gian để ôn dưỡng, tinh luyện và cường hóa.

Nếu như sau này hắn muốn tu Tru Thiên thánh truyền, vậy đây chính là căn cơ tốt đẹp nhất.

Sau khi Lãnh Sát Na nghe xong, thân thể lập tức lùi lại vài trượng: “Không được! Ngươi tìm người khác thử đi.”

Hắn nghĩ thầm, thử một cái liền qua đời.

Thời gian gần đây, Sở Hi Thanh luôn tìm các vật cứng rắn ở xung quanh, rồi dùng đao cương để chém.

Đao cương của hắn có thể kéo dài hơn một trượng sáu thước, đến giờ vẫn không tìm thấy thứ gì có thể chịu được loại đao cương sắc bén này.

Tất cả đều là ‘xoạt’ một tiếng, rồi bị chém thành hai nửa, vết cắt bóng loáng như gương.

Sở Hi Thanh cảm thấy hơi thất vọng, vẫn mở miệng dụ dỗ: “Ta cho ngươi tiền, một đao mười ngàn lượng.”

Lúc này Lãnh Sát Na cũng hơi động lòng, hắn cân nhấc giây lát: “Mười vạn! Mười vạn lượng một đao, nếu như ta bị thương, ngươi phải bao cả tiền thuốc men.”

Sở Hi Thanh cũng lười mặc cả, trực tiếp thu đao vào vỏ.

Mười vạn lượng một đao?

Tiền của hắn đều là tiền mồ hôi nước mắt của người khác, chứ không phải gió thời đến.

Vẫn để hôm nào tìm Kiếm Thị Phi để thử đao, lại miễn phí!

Lãnh Sát Na cũng không ép, hắn lại tò mò hỏi: “Ngươi di chuyển rất nhiều ở tầng thứ hai này, là muốn tìm hiểu chiêu kiếm pháp kia sao? Nó dùng để làm gì? Ngươi đã tìm được manh mối gì chưa?”

Sở Hi Thanh nghe thấy thế thì cau mày.

Hắn dùng bốn tháng, đạp khắp tầng thứ hai của bí cảnh, ngoại từ cô đọng sát lực ra, thi hắn vẫn luôn tìm kiếm manh mối của chiêu kiếm pháp này.

Một là tìm xem Cửu Thiên Thời Luân này dùng để làm gì? Hai là làm thế nào để dung hợp chín loại kiếm ý vào một?

Tiếc là cho đến bây giờ, hắn vẫn không có chút manh mối nào.

Chỉ là điểm huyết nguyên để hệ thống thôi diễn Cửu Thiên Thời Luân (tàn) thành bản hoàn chỉnh, đã từ một ngàn xuống còn bảy trăm.

Đây là thành quả của bốn lần ‘vỗ trán’ (lĩnh ngộ) trong bốn tháng qua của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh ôm hy vọng cuối cùng, vỗ cánh phi thân lên nơi cao trăm trượng, nhìn ngó bốn phương tám hướng của tầng thứ hai này.

Hắn nhìn một vòng, vẫn không tìm thấy bất kỳ manh mối nào liên quan đến kiếm pháp kia. Nhưng lại trông thấy vài bóng người quen thuộc đang bay về phía trung tâm của tầng thứ hai.

Bốn tháng đã qua, hôm nay chính là thời gian tầng thứ ba mở cửa.

Sở Hi Thanh hít một hơi, hạ xuống mặt đất: “Thời gian đã đến, chúng ta nên đi qua.”

Vẫn là để chờ lên tầng thứ ba, nhìn xem có manh mối gì của kiếm pháp này không.

Đúng rồi, còn phải bắt cả hung thủ kia nữa. . .

. . .

Bởi vì khoảng cách rất gần, còn không đến trăm dặm.

Chỉ trong vòng một khắc, tiểu Huyền Vũ đã đi đến trung tâm của tầng thứ hai.

Về phần ba người một thú còn lại, tất cả đều ngồi trên lưng nó.

Lúc này, tiểu Huyền Vũ đã trải qua lần lột xác thứ tư. Bốn tháng trôi qua, kích thước của nó đã to như cối xay gió, cực kỳ kinh người.

Cái tên này không chỉ rất có thể trưởng thành, mà còn rất có thể ăn.

Con rùa này bây giờ, một ngày có thể nuốt ba con yêu thú lớn như tê giác.

May là nó đã có năng lực tự săn mồi, bằng không thì Chu Lương Thần sẽ phải sầu chết vì việc kiếm đồ ăn cho nó.

Song tương ứng với đó, năng lực gánh chịu của tiểu Huyền Vũ cũng tăng trưởng rất nhiều.

Bây giờ nó chẳng những có thể cõng đống hành lý càng ngày càng nhiều kia, mà còn có thể chở luôn mấy người Sở Hi Thanh.

Địa điểm tiến vào tầng thứ ba của bí cảnh là một kim tự tháp khổng lồ.

Tòa kim tự tháp này cao khoảng 350 trượng, được xây bằng đá tảng. Quanh đỉnh tháp còn có một trăm cái tế đàn loại nhỏ đang trôi nổi.

Khi mấy người Sở Hi Thanh ngự không đi đến đỉnh tháp, chỉ thấy hơn nửa tế đàn đang trôi nổi kia đã có người.

Cái gì mà Kiếm Thị Phi, Vân Thiên Ca, Nhân Trung Thủ vân vân, tất cả đều có mặt.

Tổng cộng ba mươi bảy Thiên trụ và siêu thiên kiêu, chiếm cứ một phần tư số lượng tế đàn.

Sau đó là trận doanh của Vô Tướng thần tông, một tông pháp đồng minh và ba tông môn phụ thuộc, bao quát cả Sở Mính là hai mươi lăm người.

Còn về phần ba người Thần Hoang Bất Lão thành, đã bị Sở Hi Thanh bài trừ ở bên ngoài.

Ít nhất thì trong bí cảnh này, Sở Hi Thanh coi Thần Hoang Bất Lão thành là môn phái trung lập, thậm chí còn là kẻ địch.

Cộng thêm mấy người Sở Hi Thanh, tổng cộng là bảy mươi người.

Đây chính là số người có hi vọng tiến vào tầng thứ ba.

Chương 1008: Tầng thứ ba (3)

Lần này, số người của Vô Tướng thần tông vào tầng thứ hai là 240, tuy nhiên chỉ có mười sáu người của Vô Tướng thần tông có tư cách tiến vào tầng cuối cùng.

Không phải là bọn họ không muốn, mà là không có cách nào.

Không có thiên phú và tố chất cấp siêu thiên kiêu, sẽ không có tư cách bước lên các tế đàn trôi nổi kia.

Trước kia, mỗi một lần bí cảnh đều có ba đến năm mươi người có tư cách tiến vào tầng cuối cùng.

Lần này xem như tương đối nhiều.

Sở Hi Thanh thật ra cũng thấy rất kinh ngạc.

Không ngờ ngoài trận doanh của Vô Tướng thần tông ra, vẫn còn nhiều người có thể thu thập một trăm viên Thời Gian huyết thạch để tiến vào tầng thứ hai như vậy.

Sở Hi Thanh đứng ở trên đỉnh kim tự tháp, quét mắt nhìn mọi người một chút: “Chư vị đến sớm thật. Theo ta biết thì Kiếm Thị Phi Kiếm lão đệ đã đến đây từ bảy ngày trước, các ngươi không cảm thấy tẻ nhạt sao?”

Kiếm Thị Phi nghe vậy thì không khỏi hừ một tiếng, gương mặt tuấn tú đã đen như đáy nồi.

Đúng là hắn đã chạy đến đây từ bảy ngày trước.

Không phải Kiếm Thị Phi không muốn ở ngoài thêm vài ngày, cô đọng càng nhiều sát lực hơn.

Chủ yếu là hắn lo lắng bị Sở Hi Thanh ngăn chặn.

Chỉ cần tiến vào tòa tế đàn trôi nổi này thì sẽ không sao, nơi này có thần lực của Chúc Quang âm, cấm chỉ sát phạt.

Thực lực người này có mạnh hơn, thì trước khi tiến vào tầng thứ ba, cũng không thể tổn thương hắn.

Sau đó Sở Hi Thanh lại nhìn về phía tay phải của Kiếm Thị Phi, còn cả mi tâm của hắn nữa: “Ngươi hấp thu lực lượng của Cự linh ba mắt kia? Hi sinh rất lớn đấy.”

Tay phải của Kiếm Thị Phi bây giờ, đã không giống với tay người nữa.

Cánh tay này nhìn như móng vuốt của thằn lằn, không chỉ cơ bắp cường tráng đến mức ống tay áo cũng không chứa nổi, mà còn có một lớp vảy màu đen.

Ngoài ra, nơi mi tâm của Kiếm Thị Phi cũng có một vết sưng nho nhỏ, nơi trung ương là một vết dọc nhỏ bé màu đỏ.

Đây là cái giá khi hấp thu lực lượng Cự linh.

Trước khi phần lực lượng này tiêu hao đến gần như không còn, thì thân thể Kiếm Thị Phi vẫn sẽ phát sinh dị biến.

Điều này sẽ khiến Kiếm Thị Phi trả giá đắt, không chỉ ảnh hưởng đến tốc độ tu hành của hắn, mà còn có thể quấy rầy việc hắn thức tỉnh thiên phú huyết mạch.

Thậm chí sẽ dẫn thi khí nhập thể, tổn hại tuổi thọ.

Dù sau khi lực lượng này tiêu hao hết, cũng cần một đoạn thời gian rất dài mới có thể khôi phục bình thường.

Sở Hi Thanh lại lướt nhìn qua những người khác trên các tế đàn trôi nổi, hắn phát hiện hình thể của bọn họ cũng có biến hóa không nhỏ, chỉ là biến hóa nhiều hay ít mà thôi.

Tình huống của Vô Tướng thần tông bọn họ cũng không khá hơn là bao, cũng có ba người như vậy.

Chính là Sở Mính và hai đạo thị của nàng.

Sau lưng Sở Mính có thêm một đôi cánh dơi xấu xí, trên mặt thì có thêm một chiếc khăn đỏ, như không dám gặp người.

Sở Hi Thanh thì lại âm thầm cảnh giác, lòng thầm nói đám người này điên rồi.

Tầng thứ ba của bí cảnh quả thật là có rất nhiều đồ tốt, nơi này có một ít linh dược mà bên ngoài không có.

Vấn đề là bọn họ cần phải trả giá nặng nề như vậy sao? Cần phải hấp thu lực lượng của thi thể Cự linh sao?

Sở Hi Thanh lập tức hiểu ra.

Đây vẫn là vì giải thưởng ở Vãng Sinh thiên, có lẽ cũng có một bộ phận áp lực mà hắn tạo ra cho những người này.

Trên mặt Sở Hi Thanh lại vẫn như thường, hắn khẽ lắc đầu, lời nói hàm chứa vẻ châm chọc: “Chà chà! Mỗi một tên đều như quỷ vậy, các ngươi làm như vậy có đáng không?”

Lúc này, trên mặt mấy người Bạo Kiếm – Quách Nộ, Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm và vợ chồng Tiết thị đều hiện lên vẻ trào phúng.

Những người còn lại thì chỉ giữ im lặng.

Việc này đúng thật là mất mặt xấu hổ, không có gì để nói nhiều.

Nhưng có một người trẻ tuổi da đen như than, đeo một chiếc mặt nạ ác quỷ trên mặt lại lạnh lùng nhìn Sở Hi Thanh: “Đáng giá? Đợi đến khi chúng ta chém đầu ngươi xuống, ngươi liền biết có đáng giá hay không.”

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn người này một chút, sau đó liền nhướng mày nói: Ngươi là Dục Giới Đệ Lục thiên Trí Ma Sơn?”

Hắn sợ hết hồn.

Người gọi là Trí Ma Sơn này, là đệ tử Dục Giới Đệ Lục thiên, thực lực chỉ sau Huyền Vô Thượng.

Tướng mạo vốn có của người này tuy không được xưng là anh tuấn, nhưng cũng coi là ngũ quan đoan chính.

Nhưng Trí Ma Sơn bây giờ lại giống như Dạ Xoa chuyển thế vậy.

Sở Hi Thanh lập tức thuận tay kết ấn quyết, khởi xướng khiêu chiến với Trí Ma Sơn.

Hán đã không khởi xướng khiêu chiến trong hai tháng rồi.

Bởi vì không có người ứng chiến với hắn, thần ân của những đối thủ kia của hắn đều không còn bao nhiêu.

Nhưng ngày hôm nay, Sở Hi Thanh lại có hứng thú đánh với người này.

Khí tức của Trí Ma Sơn hơi cứng lại, sau đó lặng lẽ không nói gì.

Chương 1009: Tầng thứ ba (4)

Trí Ma Sơn đã hấp thu lực lượng thần linh, lực lượng này bắt nguồn từ một con Cự linh Dạ Sát cấp độ nhất phẩm.

Nhưng Trí Ma Sơn vẫn không nắm chắc có thể giết chết Sở Hi Thanh dưới tình huống một đánh một.

Thực lực của kẻ này quả thật là sâu không lường được! Bọn họ vẫn không thể nhìn thấy đáy.

Sở Hi Thanh thấy Trí Ma Sơn từ chối, thần thái bá đạo bễ nghễ mà nở nụ cười, lại liếc mắt nhìn về phía Kiếm Thị Phi: “Ta nghe nói Cự linh ba mắt kia là một trong sáu Cự linh siêu nhất phẩm mạnh nhất trong tòa bí cảnh này. Chỉ là không biết lực lượng của vị Cự linh này để lại có thể giúp ngươi gia tăng bao nhiêu? Nói thật, ngươi lại để ta cảm thấy hứng thú, hay là đánh một trận?”

Khi hắn nói chuyện, đồng thời cũng khởi xướng khiêu chiến với Kiếm Thị Phi.

Kiếm Thị Phi ngồi đàng hoàng tại chỗ, từ chối khiêu chiến, đồng thời lạnh lùng hờ hững đáp lại: “Ngươi sẽ có cơ hội.”

Sở Hi Thanh trêu chọc đám người này một phen, liền cảm thấy vô vị.

Đám người này đều giống như tượng gỗ, không dám nói lời nào, cũng không dám ứng chiến, quá vô vị.

Sau đó, hắn chọn trúng một cái tế đàn đang trôi nổi, lập tức bay về phía tế đàn.

Khi hắn đến gần tế đàn, Sở Hi Thanh cảm nhận được một luồng sức mạnh cản trở mình đi vào.

Nhưng khi Sở Hi Thanh trợn mắt lên, hơi phát lực một chút, luồng sức mạnh này liền nát bấy.

Sở Hi Thanh cũng có thể hạ xuống tòa tế đàn khoảng hai mươi trượng đang trôi nổi trên không này.

Phương pháp tiến vào tầng thứ ba khác với tầng thứ hai.

Vị chủ nhân bí cảnh Chúc Quang âm kia đã thiết lập cửa ải ở đây.

Tất cả người muốn tiến vào tầng thứ ba, đều phải chiến thắng Chúc Cầu mà Chúc Quang âm tạo ra.

Những Chúc Cầu này có tu vị trong khoảng ngũ phẩm đến tứ phẩm, bình thường có thể cao hơn người khiêu chiến ba cảnh giới, đó là cao nhất.

Cụ thể như thế nào thì phải xem vận may của mỗi người.

Có vài người xui xẻo, gặp phải Chúc Cầu cao hơn ba cảnh giới, vậy thì khó có hi vọng tiến vào tầng thứ ba.

Chúc Cầu là á thể của thần thú, thiên phú của nó xem như cấp siêu thiên kiêu của nhân tộc.

Chúng nó được máu Cổ thần trong bí cảnh uẩn nhưỡng, nanh vuốt sắc bén không kém binh khí và pháp khí của nhân tộc.

Vì vậy nên cửa ải này rất khó.

Có người nói, mỗi một người tiến vào tầng thứ ba của bí cảnh, đều sẽ hao tổn một bộ phận nguyên khí của chủ nhân bí cảnh.

Vì vậy Chúc Quang âm mới sử dụng phương pháp này để bài trừ đa số người ra ngoài.

Đương nhiên, những Chúc Cầu này không thể mạnh hơn ba con Chúc Cầu kia, tu vị cao nhất của chúng chỉ là tứ phẩm hạ, cũng không nắm giữ Thời Chi Ngân, bằng không thì không ai có thể qua được ải này.

Bạch Tiểu Chiêu theo sát phía sau Sở Hi Thanh.

Nàng muốn đi cùng với Sở Hi Thanh.

Nhưng sau khi Sở Hi Thanh tiến vào tế đàn, mặc kệ Bạch Tiểu Chiêu phát lực như thế nào thì cũng không thể xé rách cái màng bảo vệ mỏng manh kia.

Cuối cùng, Bạch Tiểu Chiêu bất mãn hừ một tiếng, rồi bay về một tòa tế đàn trôi nổi khác.

Bên này thì rất dễ dàng, Bạch Tiểu Chiêu hơi phát lực, trước vuốt phải hiện lên một tia sáng ba màu, liền xuyên qua cái màng bảo vệ kia.

Đó là Vô Tướng Thần Phong sát mà nàng cô đọng được.

Sở Hi Thanh mượn tiểu Tóc Húi Cua để hỗ trợ nàng cô đọng loại sát lực này.

Nhưng mà đây là bản yếu, uy lực còn không bằng một phần ba của bản hoàn chỉnh.

Không phải Sở Hi Thanh không muốn giúp nàng, mà là Bạch Tiểu

Chiêu không có thiên phú này.

Lãnh Sát Na và Chu Lương Thần, còn có tiểu Huyền Vũ cũng nhảy lên một cái tế đàn trôi nổi khác.

Sở Hi Thanh không yên tâm nhất chính là con tiểu Huyền Vũ kia.

Tên nhóc này tuy là á loại thần thú Huyền Vũ, còn kế thừa 'Sinh' kiếm ý, thiên phú dị bẩm, nhưng nó mới ra đời được năm tháng, có thể có sức chiến đấu gì chứ?

May mắn là dù khiêu chiến thất bại thì cũng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Chúc Quang âm còn hi vọng người bên ngoài cung cấp Thời Không mật thạch ho hắn nữa mà.

Nếu như trong bí cảnh sát phạt quá nặng, thương vong quá nhiều, lại không có đủ chỗ tốt, Vô Tướng thần tông cần gì phải tiêu hao một viên Thời Không mật thạch giá trị ngàn vạn để mở cửa bí cảnh?

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, tiểu Huyền Vũ bị đưa đi cũng tốt.

Bên ngoài còn có mấy vị trưởng lão, bọn họ sẽ chăm sóc con rùa nhỏ này, cũng chăm nom đám hành lý ở trên lưng nó.

Lãnh Sát Na thì phát hiện Sở Mính ở cách đó không xa đang nhìn mình với ánh mắt sắc như đao.

Vẻ mặt kia giống như là muốn bầm thây hắn, ăn thịt uống máu hắn vậy.

Lãnh Sát Na bình tĩnh nhìn nhau với Sở Mính một lát, sau đó cười thản nhiên: "Yên tâm, lần này có tiến vào đường hầm không gian, thì ta cũng không thể ra tay với ngươi."

Sở Mính lại cười nhạo một tiếng: "Ta thì lại trông chờ ngươi ra tay lần nữa."

Chương 1010: Tầng thứ ba (5)

Sở Mính nắm chặt tay của mình, bên trong lòng bàn tay kia thế mà lại mọc ra một khối xương to nhỏ bằng nửa quả trứng gà.

Nó cực kỳ cứng rắn, màu sắc ngăm đen, nhìn qua giống như một khối đá quý màu đen, nhưng lại mọc ra từ lòng bàn tay của Sở Mính. Hơn nữa còn xé mở máu thịt của nàng, bại lộ ra ngoài cơ thể của nàng.

Sở Mính nghĩ thầm, nàng có phần lực lượng này, nàng sẽ không sợ ai cả, dù là Sở Hi Thanh cũng vậy.

Cùng lúc đó, Sở mính cũng đang âm thầm hối hận.

Nếu nàng biết vị Tinh thần Đại pháp sư kia sẽ lấy ra sáu viên Thời Không mật thạch, và tài liệu trị giá hơn ngàn vạn lượng vàng để mở đường hầm vào bí cảnh thời gian, đưa nhiều người như vậy vào trong để lấy tính mạng của nàng, thì nàng sẽ mượn cớ để không tiến vào trong bí cảnh.

Lúc này Sở Mính cũng là cưỡi hổ khó xuống.

Nếu như lần này nàng không thể thông qua bí cảnh thời gian, mà bỏ dở giữa chừng thì làm sao các trưởng của của Vô Tướng thần tông sẽ tin tưởng và để nàng kế thừa Huyết Nhai thánh truyền?

Sau đó, mấy người Sở Hi Thanh chờ ở chỗ này tận nửa canh giờ.

Tuy rằng sau đó còn có hai mươi mấy người lục tục chạy đến, nhưng lại không có bất cứ ai có thể đi lên tế đàn trôi nổi trên không kia.

Sau khi bọn họ đến gần, đều bị màng ngăn của tế đàn ngăn cản.

Sở Hi Thanh cũng vì thế mà bóp cổ tay, bởi vì những người này cơ bản đều là đệ tử Vô Tướng thần tông.

Khoảng một canh giờ rưỡi sau, Sở Hi Thanh chỉ thấy trước mắt mình tối sầm, đột nhiên tiến vào một vùng không gian tăm tối vô bờ.

Chung quanh tế đàn không có một điểm sáng nào, lại rộng rãi vô biên vô ngần.

Ngay sau đó, bốn cốc đỏ bằng đá ở bốn góc tế đàn đã bốc cháy, chiếu sáng phạm vị hai mươi trượng chung quanh.

Lúc này, Sở Hi Thanh tay đè đao bên eo, chuẩn bị sẵn sàng ứng phó kẻ địch.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, đối thủ ở trước mặt hắn lại không phải là một con Chúc Cầu, mà là một bóng người mà Sở Hi Thanh cực kỳ quen thuộc.

Đó là một thiếu niên mặc áo bào màu xanh, lông mày của hắn như một đôi trực đao, đôi mắt của hắn thì lại giống như Nhạn linh đao.

Mũi của hắn cao như dãy núi, khóe môi phác họa ra một đường cong như lưỡi đao, phong mang bức người.

Con ngươi của Sở Hi Thanh nhất thời co rút lại.

Khi hắn nghiên cứu Nhai Tí Đồ thì đã gặp người này ở trong ảo cảnh.

Nhưng vị trong ảo cảnh có dung mạo khoảng hơn ba mươi tuổi, khí chất cũng không ác liệt như người thiếu niên trước mắt, mà nguy nga như núi cao, sâu như biển rộng, đó là vực sâu và đỉnh núi mà thiếu niên này chưa từng chứng kiến.

Đây chính là Huyết Nhai Đao Quân khi còn trẻ!

Khoảnh khắc này, Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy đau đầu như búa bổ.

Cùng lúc đó, bên trong Đạo Nhất diện ở Vô Tướng thần sơn, rất nhiều đại trưởng lão đang tụ tập ở nơi này cũng ngây người, sau đó đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Thế mà lại là Huyết Nhai Đao Quân? Đây là ‘Thời chi kinh tượng’ mà Chúc Quang âm nghĩ hóa ra?”

Sắc mặt đại trưởng lão Tri Phi Tử ngưng trọng.

Đây chính là Cự linh thời Thái cổ Chúc Quang âm lấy dấu ấn của Huyết Nhai Đao Quân để lại bí cảnh từ trong dòng sông thời gian, sau đó nghĩ hóa ra một hóa thân giống như ảnh trong gương, nắm giữ toàn bộ thực lực của Huyết Nhai Đao Quân khi đó.

“Chuyện gì thế này?”

Đại trưởng lão Vương Bạch Mi cũng vuốt đôi mày trắng: “Trong tất cả ghi chép ở quá khứ, Chúc Quang âm chỉ dùng Chúc Cầu để làm cửa ải của tầng thứ ba, chưa bao giờ có ngoại lệ. Vì sao lần này lại là ‘Thời chi kính tượng’.?

“Đây không phải là rõ ràng rồi sao?”

Đại trưởng lão Giới Luật viện Lư Thủ Dương cười gằn một tiếng, trong mắt ẩn chứa vẻ cười khổ: “Hắn tạm thời thay đổi quy tắc, không muốn để Sở Hi Thanh tiến vào tầng thứ ba. Xem ra thức kiếm pháp kia rất quan trọng với Chúc Quang âm và Mộc Kiếm Tiên.”

Từ xưa đến nay, hắn cực kỳ căm ghét loại hành vi lật lọng, không tuân theo quy của này.

Sau đóm, Lư Thủ Dương liếc mắt nhìn Lý Trường Sinh: “Điều này làm cho ta càng ngày càng chờ mong. Tông chủ, Sở Hi Thanh có nắm chắc phần thắng trong trận chiến này không?”

Bốn tháng trong bí cảnh, tương đương với khoảng mười ngày ở bên ngoài.

Chư vị đại trưởng lão ngồi đây đều là người bận rộn, làm sao có thể ngày nào cũng ngồi đây để xem Sở Hi Thanh tu hành?

Chi có Lý Trường Sinh đã tu luyện thành công Phân thần Hóa thể, có thể vừa làm việc vừa vừa ở Đạo Nhất điện để nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh.

Vì vậy trong tất cả mọi người ở đây, chỉ có một mình Lý Trường Sinh là có nhận thức hoàn chỉnh về tu vị và sức chiến đấu của Sở Hi Thanh bây giờ.

Sắc mặt Lý Trường Sinh lại hơi xoắn xuýt.

“Ta nên nói như thế nào đây?”

Khuôn mặt béo tròn của hắn lại hiện lên vẻ bất đắc dĩ, giọng nói chần chờ: “Ta chỉ biết Sở Hi Thanh bây giờ, chứ không biết Huyết Nhai Đao Quân năm đó. Thứ duy nhất có thể dự đoán chính là, trận chiến này nhất định sẽ rất khô khan, khô khan đến khó mà tin nổi.”

Ban đầu mọi người còn thấy hơi khó hiểu, sau đó liền bừng tỉnh, bọn họ nhất thời đều hiện lên vẻ quái dị.

Nhai Tí đao đối đầu với Nhai Tí đao. . . cái này. . . phải đánh thế nào?

Chương 1011: Huyết Nhai trẻ tuổi

Trên tế đàn, Sở Hi Thanh nhìn Huyết Nhai Đao Quân ở trước mắt, sắc mặt hắn trở nên nghiêm túc hơn.

Tình huống thật sự phiền phức, phiền phức đến mức làm cho sọ não của hắn đau.

Đây là “Thời chi kính tượng” do chủ nhân bí cảnh nghĩ hóa ra.

Nhưng vì sao hết lần này đến lần khác lại là Huyết Nhai Đao Quân?

Đổi thành Tần Mộc Ca. . . quên đi! Tần Mộc Ca càng đau đầu hơn.

Nên nói là đổi đối thủ thành các đời tông chủ của Vô Tướng thần tông, hoặc các Siêu thiên trụ, các đời thánh truyền. . . tất cả đều tốt hơn Huyết Nhai Đao Quân.

Sở Hi Thanh âm thầm đau đầu, đồng thời vội vàng đổi lực lượng Huyết Nhai huyễn giới trở về thành huyết mạch Nhai tí.

Dưới tình huống không cần mô phỏng huyết mạch, Huyết Nhai huyễn giới có thể để huyết mạch Nhai Tí của hắn tăng lên hai cấp, đạt đến cấp mười một.

Sở Hi Thanh đã từng trải nghiệm thẻ nhân vật vật Huyết Nhai Đao Quân lục phẩm thượng, cũng biết sự lợi hại của vị này.

May mà bốn tháng nay, hắn đã tăng cường võ đạo và võ ý của mình, vài loại thiên phú cũng tăng lên, thực lực bản thân đã tăng mạnh, bằng không thì thật sự không phải đối thủ của vị này.

Lúc này, giữa hai người bọn họ xuất hiện một ánh nến màu trắng, nó đang từ từ thiêu đốt.

Trong đầu Sở Hi Thanh cũng xuất hiện một giọng nói lạnh lùng.

“Khi nến tắt thì có thể ra tay!”

Tiếng nói này xuất hiện cực kỳ đột ngột.

Hơn nữa còn cực kỳ thần kỳ, giống như những tin tức mà hệ thống đưa vào đầu Sở Hi Thanh vậy.

Huyết Nhai Đao Quân thì lại là tay cầm chuôi đao, thần thái thản nhiên, liếc mắt nhìn bốn phía.

Cuối cùng, đôi mắt như Nhạn linh đao kia rơi vào trên người Sở Hi Thanh: “Ngươi là người của niên đại nào? Năm nay là bao nhiêu năm sau rồi?”

Tiếng nói của hắn cũng có chói tai giống như lưỡi đao vậy.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, vị Đao Quân này lại còn có ý thức của mình?

Hắn ôm quyền nói: “Bẩm Đao Quân, hiện tại là năm 35 Kiến Nguyên của triều Đại Ninh, khoảng cách với thời đại của Đao Quân đã có 1300 năm.”

Sau đó hắn tò mò nhìn đối phương: “Xin hỏi các hạ là bản thân Đao Quân, hay là thứ gì khác?”

Huyết Nhai Đao Quân cực kỳ thông minh, vừa nghe câu này thì đã hiểu Sở Hi Thanh muốn hỏi cái gì, hắn nở nụ cười thản nhiên: “Ta tự nhiên là ta, nhưng chỉ là ta của một đoạn thời gian này. Ta cũng không phải Đao Quân gì, ta tên Lý Nhai.”

Sau đó hắn hơi suy tư: “Đây là 1300 năm sau? Xem ra sau này ta vẫn có chút bản lĩnh. Lại có thể dùng thân Thời chi kính tượng, duy trì bản ngã và ý thức. Đúng rồi, nhìn trang phục của ngươi, là đệ tử Vô Tướng thần tông?”

“Đúng vậy!” Sở Hi Thanh nghe vậy thì hai mắt sáng lên, giọng nói càng cung kính hơn: “Tại hạ là đệ tử chân truyền của Vô Tướng thần tông, Đao Quân, ngươi và ta đều là đồng môn, không cần thiết phải đồng môn tương tàn nha.”

Khí chất của Huyết Nhai Đao Quân rất sắc bén và kiệt ngạo, nhưng lại là một người rất dễ nói chuyện.

Hắn gật đầu một cái: “Ngươi nói đúng, ta thử xem.”

Sau đó hắn liền nhíu mày, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Không được, sau này ta hẳn là đã chết qua, không thể thoát được. Tầng thứ ba của bí cảnh không giống như hai tầng trước, có một phần rất lớn trong đó là thế giới suy nghĩ của Chúc Quang âm, chỉ cần chúng ta đi vào trong đó, liền sẽ để lại một dấu ấn, ta của đoạn thời gian này, không thể không ra sức thay cho hắn, vì vậy ngươi đừng nghĩ nữa.”

Trong mắt Huyết Nhai Đao Quân bắt đầu hiện ra một tia sắc bén, bình tĩnh nhìn Sở Hi Thanh.

“Ngươi cũng là người luyện đao? Đến đây đi, để ta nhìn xem đao của ngươi ra sao. Chúc Quang âm không tiếc tiêu hao nguyên khí để kéo ta ra khỏi dòng sông thời gian, chính là vì muốn ngăn cản ngươi lên tầng thứ ba, chứng tỏ các hạ cũng không phải nhân vật tầm thường.”

Nhưng vào lúc này, ánh nến giữa hai người đã bắt đầu chập chờn.

Sở Hi Thanh suy nghĩ rất nhanh, liền quyết định dốc hết sức lực, đánh nhanh thắng nhanh!

Cũng ngay khi ánh nến vừa tắt, hai người đồng thời ‘sặc’ một tiếng, rút đao ra, sau lưng cũng đều xuất hiện một con cự thú Nhai Tí cực lớn.

Chúng nó đầu rồng thân sài, miệng ngậm chiến đao, thần thái dữ tợn mà bá đạo, rít gào về phía đối diện.

Đây là chiến thuật bình thường của mạch Nhai Tí này.

Bọn họ đầu tiên sẽ ỷ vào tốc độ đao để bắt nạt người, dùng khoái đao đánh bại đối thủ.

Cùng lúc đó, bọn họ còn có thể hai bút cùng vẽ, khi múa đao thì sẽ dùng võ ý để xung kích thần niệm của kẻ địch, thử dùng lực lượng nguyên thần mạnh mẽ để đánh ngất đối phương.

Không chỉ Sở Hi Thanh làm như vậy, mà Huyết Nhai Đao Quân cũng làm như vậy.

Đao đầu tiên của hai người giống như tia chớp, phát ra tia lửa chói mắt.

Hai con cự thú phía sau đều oanh một tiếng, rồi cùng chôn vùi.

Đầu của hai người đều ngửa ra sau, tai mũi thất khiếu đều chảy máu.

Chương 1012: Huyết Nhai trẻ tuổi (2)

Lúc này, sắc mặt Huyết Nhai Đao Quân đã đen xì, buồn nôn như thể ăn phải con ruồi: “Nhai Tí đao ý? Ngươi học chính là Thần Phong Minh Kính Đao?”

Sở Hi Thanh thì lại không nói nhảm hắn trực tiếp sử dụng Vân Ảnh Thuấn Thân, thuấn di đến phía sau lưng Huyết Nhai Đao Quân, rồi trực tiếp bổ một đao vào sau lưng Huyết Nhai Đao Quân.

Một đao này là hắn dốc toàn lực, không có giữ lại chút nào.

Không chỉ dùng hết sức để kích hoạt lực lượng huyết mạch bản thân, mà còn hòa cả Tam Tương Thần Trảm, Vô Cực Trảm và Vô Tướng Thần Phong sát mới tu luyện được vào đó.

“Đao pháp tốt! Đao sát tốt, bí pháp cũng tuyệt!”

Hai mắt Huyết Nhai Đao Quân sáng ngời, trường đao trong tay chém về sau, hiện ra một ánh sáng giống như mặt gương bạc.

Cực chiêu – Hồi Quang Phản Chiếu!

Lúc này, ánh đao của Sở Hi Thanh thế mà lại bị phản xạ trở về.

Sở Hi Thanh thấy thế thì sững sờ, lòng thầm nói như vậy mà cũng có thể phản xạ.

Cái Nhai Tí đao này thật sự là buồn nôn!

Ngay sau đó, Kim Phong Ngọc Lộ đao trong tay hắn cũng hóa thành một mảnh gương màu vàng.

Cực chiêu - Hồi Quang Phản Chiếu!

“Không tệ!”

Huyết Nhai Đao Quân hơi nhíu mày, mắt lại hiện lên vẻ vui mừng: “Ngươi học được cực chiêu do ta sáng tạo? Lại còn thay đổi và chỉnh sửa trên trụ cột của nó, lợi hại!”

Đao thế của hắn lại biến hóa lần nữa.

Thần Phong Minh Kính Đao – Hư Đường Huyền Kính!

Cái đao khí ẩn chứa Vô Tướng Thần Phong sát sắc bén kia lại phản xạ về phía cổ họng của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh vô cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể sử dụng chiêu thức giống như vậy.

Thần Phong Minh Kính Đao - Hư Đường Huyền Kính!

Mà đên khi bọn họ giao chiến được nửa khắc, vẻ mặt của cả hai đều xoắn xuýt và đau khổ.

Cực chiêu - Hồi Quang Phản Chiếu!

. . . Ta phản xạ!

Cực chiêu - Hồi Quang Phản Chiếu!

. . . Ta phản xạ lại ngươi phản xạ!

Thần Phong Minh Kính Đao - Hư Đường Huyền Kính!

. . .Ta phản xạ lại ngươi phản xạ phản xạ!

Thần Phong Minh Kính Đao - Hư Đường Huyền Kính!

. . .Ta cũng phản xạ lại ngươi phản xạ phản xạ phản xạ!

Tình hình thực tế tất nhiên là sẽ phức tạp hơn.

Sở Hi Thanh không ngừng sử dụng thân pháp để né tránh.

Ta không muốn phản xạ khô khan như vậy, lẽ nào còn không thể tránh sao.

Cái gì mà Quá Nhãn Vân Yên, cái gì mà Yên Vân Thiên Túng . . . rất nhiều loại thân pháp, có thể nói là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Còn cả các loại năng lực như Thần Phong chi chủ, Quang âm Nhất Thuấn, hắn cũng sử dụng hết.

Dù sao vị Huyết Nhai Đao Quân này cũng là lục phẩm thượng, tu vị cao hơn hắn một bậc.

Tốc độ và thân pháp của vị này hoàn toàn không kém Sở Hi Thanh.

Thậm chí tốc độ đao của hai người cũng tương đương nhau.

Dù Sở Hi Thanh có biến hóa ra sao, thân pháp thay đổi chóng mặt thế nào, thì Huyết Nhai Đao Quân vẫn có thể phản ứng kịp.

Vì vậy, cuộc chiến giữa hai người vẫn là phản xạ phản xạ lại phản xạ.

Trong Đạo Nhất điện trên Vô Tướng thần sơn, khuôn mặt béo mập của Lý Trường Sinh đã cứng đờ, những người còn lại thì tự rót trà tự uống, thần thái nhàn nhã, vừa uống trà vừa trò chuyện.

“Các người đoán xem khi nào hai người này mới kết thúc?”

“Không rõ, Sở Hi Thanh có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, chắc hẳn có thể chống đến cuối cùng. Nhưng thể lực của Huyết Nhai Đao Quân cũng không yếu, hắn có Vô Thượng Kim Thân, khí tức dài lâu, bằng không thì đã không thể lấy sức một người trấn áp cả thiên hạ, đánh trọng thương ba mươi bảy vị thần ma, chém giết bảy vị Siêu Phẩm trong trận thần kiếp năm đó.”

“Tu vị của Sở Hi Thanh kém hơn một chút, nhưng vẫn có thể chống lại Huyết Nhai Đao Quân, quả thật là niềm vui bất ngờ.”

“Hắn không thẹn với Huyết Nhai thánh truyền! Nhưng pháp khí của Huyết Nhai Đao Quân hơi kém một chút. Hoàn cảnh gia đình của Đao Quân rất bình thường, vẫn luôn không có tài nguyên tu luyện, mãi cho đến khi vào bí cảnh thời gian thì mới bộc lộ tài năng.”

“Còn đang phản xạ kìa! Đã sáu canh giờ rồi đúng không? Bọn họ không ngại tẻ nhạt à?”

“Hết cách rồi, thủ đoạn mạnh nhất của hai người chính là Nhai Tí đao. Không thể đột phá phòng ngự của Nhai Tí đao, vậy thì chỉ có thể phản xạ đến cùng. Nhưng tần suất ra tay của hai người đã chậm lại rồi. . .”

Hai người trong bí cảnh đã chiến đấu được bốn khắc.

Bốn khắc ở bên ngoài, tương đương với sáu canh giờ ở trong bí cảnh.

Vậy mà hai người bên trong bí cảnh vẫn chiến đấu ác liệt, quá trình khô khan đến mức không ai muốn liếc mắt nhìn.

Chỉ có Lý Trường Sinh là nhất định phải quan tâm.

Hắn cũng sắp ói rồi.

Không phải Hồi Quang Phản Chiếu thì chính là Hư Đường Huyền Kính. Không phải Hư Đường Huyền Kính thì chính là Hồi Quang Phản Chiếu.

Bọn họ thỉnh thoảng cũng dùng một vài chiêu khác trong Thần Phong Minh Kính Đao như Như Phong Tự Bế và Thiên Quang Tà Ảnh, nhưng cơ bản thì vẫn là hai chiêu kia.

Lý Trường Sinh nghĩ thầm, các ngươi có thể đổi cách đánh khác hay không?

Chương 1013: Huyết Nhai trẻ tuổi (3)

Lý Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Yến Quy Lai: “Yến sư đệ, hay là người thay ta. . .”

Yến Quy Lai làm như không nghe thấy, hắn quay đầu nhìn về phía đại trưởng lão Thiên Khí viện Ngự Vân Tường, hai người tiếp tục trò chuyện vui vẻ.

Lý Trường Sinh lại nhìn về phía Lư Thủ Dương, Lư Thủ Dương trực tiếp lườm một cái, mở miệng nói: “Tông chủ không nên bất cẩn, ở đây chỉ có một mình tông chủ là có năng lực đối kháng với Chúc Quang âm. Chúng ta chỉ có thể hỗ trợ tông chủ, chứ không thể can thiệp vào bí cảnh.”

Lý Trường Sinh khẽ thở dài, chỉ có thể tiếp tục nhìn vào hình ảnh phía trước.

Đại trưởng lão Tri Phi Tử thì lại hơi suy tư: “Ta thấy chân nguyên của Huyết Nhai Đao Quân đã tiêu hao gần nửa rồi. Chứng tỏ Chúc Quang âm cũng không còn nhiều sức lực, cái này cũng coi như là một tin tốt.”

Bằng không thì vị Chúc Quang âm này đã vặn vẹo quy tắc, cung cấp vô cùng vô tận nguyên khí cho Huyết Nhai Đao Quân.

Đương nhiên, nếu như Chúc Quang âm thật sự dám làm như vậy, thì đó chính là không biết xấu hổ, tự mình ra tay với Sở Hi Thanh rồi.

Vô Tướng thần tông bọn họ chắc chắn sẽ không ngồi xem.

Mười hai canh giờ sau, trên tế đàn của Sở Hi Thanh, hắn rốt cuộc cũng đi ra khỏi đường hầm không gian.

Sở Hi Thanh lảo đảo rời khỏi nơi này, sau đó hắn cũng không kịp quan sát hoàn cảnh tầng thứ ba này, mà đã quỳ xuống rồi nôn khan vài tiếng.

Sắc mặt của hắn cũng đã tái nhợt như tờ giấy.

Lúc này, bóng người của Bạch Tiểu Chiêu đã hóa thành một tia sáng, lao đến trước mặt Sở Hi Thanh: “Huynh trưởng?”

Nàng nhìn thấy dáng vẻ này của Sở Hi Thanh thì vô cùng đau lòng, lo lắng không thôi.

Nhưng khi Bạch Tiểu Chiêu nhìn kỹ, lại phát hiện tình trạng của Sở Hi Thanh rất tốt.

Không bị thương, thần phách vẫn đủ, huyết khí dồi dào . . .

Chỉ có sắc mặt của Sở Hi Thanh là khó coi như gặp quỷ.

Lúc này, Lãnh Sát Na cũng đi đến, hai tay hắn ôm kiếm, trong mắt ngậm lấy vài phần nghi ngờ: “Ngươi gặp phải Chúc Cầu cấp độ ngũ phẩm thượng sao? Dù vậy thì cũng không đến nỗi này chứ? Rốt cuộc là ngươi đã làm gì ở trong đó? Không chỉ mất tận mười hai canh giờ, mà còn bị buồn nôn như vậy? Dáng vẻ còn như sống không bằng chết?”

Hắn đoán là, dù cho Sở Hi Thanh có gặp phải Chúc Cầu cao hơn ba cảnh giới, thì cũng có thể giải quyết đối thủ trong thời gian ngắn.

Lực bộc phát của Sở Hi Thanh cực mạnh, trừ phi thực lực tổng hợp của đối thủ tên này cao hơn hắn, bằng không thì rất khó có thể sống qua nửa khắc.

Sở Hi Thanh thì lại nghĩ thầm, nếu như ngươi liên tục sử dụng Hồi Quang Phản Chiếu và Hư Đường Huyền Kính trong vòng mười hai canh giờ, thì ngươi cũng sẽ nôn.

Chiến đấu trong thời gian dài, vốn đã rất thử thách ý chí của người, huống hồ còn lại lặp đi lặp lại?

Cần biết, tần suất giao thủ của bọn họ trong một cái hô hấp, lúc cao nhất chính là ba mươi chín kích, về sau hơi chậm một chút, nhưng cũng không thấp hơn hai mươi.

Sở Hi Thanh đều không nhớ nổi là mình đã sử dụng hai chiêu này bao nhiêu lần.

Tính theo một hô hấp hai mươi đao,, người bình thường hô hấp hai mươi lần trong một phút, vậy chỉ sợ hắn dùng Hồi Quang Phản Chiếu và Hư Đường Huyền Kính không dưới mười vạn lần.

Huyết Nhai Đao Quân chịu đựng quá tốt, vậy mà chống đỡ đến mười hai canh giờ mới hết chân nguyên.

Nhưng trận chiến này cũng có chỗ tốt, bây giờ hắn đã có nhận thức toàn diện về Thần Phong Minh Kính Đao.

Hai chiêu Hồi Quang Phản Chiếu và Hư Đường Huyền Kính cũng đã trở thành bản năng của hắn.

Hắn giơ tay lên liền có thể sử dụng, hơn nữa còn là tốc độ nhanh nhất.

Ngoài ra, bọn họ giao thủ với nhau tương đương như đang luận bàn, giao lưu, thảo luận.

Điều này khiến cho Sở Hi Thanh biết được rất nhiều ý nghĩ của Huyết Nhai Đao Quân về Nhai Tí đao.

Ngoài ra, trước khi chiến đấu kết thúc, Sở Hi Thanh còn biết được một chuyện từ miệng Huyết Nhai Đao Quân.

Nếu như Huyết Nhai Đao Quân nói thật, vậy đó chính là một niềm vui bất ngờ.

“Việc này một lời khó nói hết.”

Sở Hi Thanh cũng không giải thích nhiều.

Bởi vì hắn phát hiện còn có những người khác ở đây.

Nếu như Sở Hi Thanh nói chuyện của Huyết Nhai Đao Quân ra, người khác lập tức có thể suy đoán ra sức chiến đấu của hắn ở cấp bậc nào.

Hắn ngẩng đầu quét mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy nơi này là một tòa kim tự tháp rất to. Tạo hình của nó giống hệt tòa kim tự tháp ở tầng thứ hai, chung quanh cũng có một trăm tòa tế đàn đang trôi nổi trên không.

Không giống chính là vùng trời nơi này đã thay đổi.

Vòm trời tầng thứ hai là mờ nhạt như máu, có vầng sáng màu đỏ nhạt. Còn vùng trời ở trước mặt Sở Hi Thanh bây giờ, chính là một màn trời đỏ như máu.

Dưới ánh sáng màu đỏ thẫm kia, khuôn mặt của tất cả mọi người đều nhiễm phải một tầng huyết sắc.

Ngoài ra, địa hình cũng không giống nhau.

Chương 1014: Huyết Nhai trẻ tuổi (4)

Tầng thứ hai đều là vùng bình nguyên và đồi núi, tầm nhìn rộng rãi.

Còn ở chỗ này, khi Sở Hi Thanh phóng mắt nhìn quanh thì chỉ thấy chung quanh đều là dãy núi cao chót vót. Chúng nó cao đến mấy trăm trượng, xuyên thẳng lên tận trời, tựa như hòa vào trong bầu trời.

Nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện những dãy núi này còn hơi nhúc nhích, trong lớp đất đỏ như máu kia tựa như còn có những thứ như huyết quản gân xanh.

Nơi này cũng không có mộ ngọn cỏ hay cây cối nào.

Sở Hi Thanh cảm giác tầng thứ ba này, tựa như đang đưa thân vào nội tạng và máu thịt của người khác vậy.

Sau đó, Sở Hi Thanh hơi nhướng mày, nhìn về phía mấy người vợ chồng Tiết thị: "Là ai đả thương các ngươi?"

Hai vợ chồng Vương Hi Trúc và Tiết Đình Hữu đều bị thương, hơn nữa còn bị thương không nhẹ.

Cánh tay và phần ngực của bọn họ đều có vết máu, những vết thương này đều được băng bó qua, nhưng vẫn thấm máu ra ngoài.

Sinh mệnh lực của võ tu ngũ phẩm cực kỳ mạnh mẽ, chỉ cần không trọng thương như đứt tay cụt chân, thì có thể khôi phục rất nhanh.

Có thể làm cho bọn họ không ngừng chảy máu, không thể khôi phục như thường, cũng chỉ có những võ ý cao siêu kia.

Sở Hi Thanh phát hiện, không chỉ có hai người này bị thương, mà tám người chung quanh như Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm và Bạo Kiếm – Quách Nộ đều bị thương, chỉ là hoặc nặng hoặc nhẹ thôi.

Ngay cả Chu Lương Thần cũng không ngoại lệ.

Chỉ có Lãnh Sát Na là vẫn hoàn hảo như cũ.

Hắn lập tức ý thức được chuyện gì, sắc mặt trầm xuống, mặt hiện một tia lăng lệ: "Là đám tạp chủng Kiếm Thị Phi?"

"Chính là đám tạp chủng kia!"

Lúc này, Bạo Kiếm – Quách Nộ tức giận hừ một tiếng, chửi bới: "Đám người thấy mấy canh giờ rồi mà ngươi vẫn chưa đi ra, bắt đầu to gan lớn mật, liên thủ với nhau để ra tay với chúng ta. Đám người kia đều dung hợp lực lượng của Cổ thần, tuy rằng xấu như quỷ, nhưng sức chiến đấu đều mạnh hơn không ít."

"Chúng ta đã kết trận mà vẫn không phải đối thủ của bọn họ, nếu không phải Sở Mính và hai Đạo thị của nàng bỏ chạy, khiến cho đám người kia đuổi theo, thì e rằng chúng ta đã toàn quân bị diệt. Buồn cười là lúc trước ta còn cười nhạo bọn họ vô năng ngu ngốc, lại đi hấp thu cái lực lượng Cổ thần kia, lần này đúng là bị bọn họ dạy dỗ một trận."

Sắc mặt mọi người ở đây đều có hơi xấu hổ, trong mắt ngậm lấy tia uất ức, tức giận và không cam lòng.

Lần này thực sự là mất mặt xấu hổ.

Sở Hi Thanh không ở đây, đám người bọn họ lại bị người khác bắt nạt, giống như một đám ngu ngốc phế vật vậy.

Nếu biết như vậy, bọn họ cũng đi hấp thu một chút.

Sở Hi Thanh thì lại không cảm thấy gì.

Đám người Kiếm Thị Phi đều là nhân vật nằm trong mười vị trí đầu Thanh Vân Bảng của phương bắc này, thấp nhất cũng là cấp siêu thiên kiêu.

Mấy người Cổ Kiếm và Quách Nộ không chỉ yếu về nhân số, mà còn không hấp thu lực lượng Cổ thần, đương nhiên là không phải đối thủ của bọn họ.

Nói đến thì vẫn là Sở Hi Thanh và Sở Mính liên lụy đến bọn họ, bằng không thì bọn họ sẽ không bị vây công như vậy.

Nói đơn giản chính là, tình hình nằm ngoài phạm vi khống chế của bọn họ.

Sở Hi Thanh quét mắt nhìn mọi người ở đây một chút, sau đó hơi nhướng mày: “Những người khác đâu?”

Trừ vợ chồng Vương Hi Trúc và Tiết Đình Hữu, Chu Lương Thần, Cổ Kiếm, Quách Nộ và Sát Kiếm – Cầm Nhâm của Bắc Thiên môn ra, thì ở đây chỉ còn hai vị sư huynh nội môn là Phiên Thiên Kiếm – Lôi Bân và Ích Thủy Kiếm – Tào Phong, ngoài ra còn có một sư muội ngoại môn gọi là Tiêu Di.

Sở Hi Thanh cũng không quen ba người phía sau. Nhưng vợ chồng Tiết thị giao du rất rộng rãi, cũng từng giới thiệu ba người này với hắn.

Lôi Bân và Tào Phong đều là nhân vật trong mười vị trí đầu của U Châu – Thanh Vân Bảng ở ba năm trước, cấp siêu thiên kiêu, sức chiến đấu không tầm thường.

Còn vị tiểu sư muội Tiêu Di này, thì chính là nhân tài mới xuất hiện trong tông.

Nàng chưa từng vào Thanh Vân Bảng, mới hai mươi hai tuổi đã tu đến ngũ phẩm, tốc độ tu hành nhanh hơn Diệp Tri Thu, sức chiến đấu có thể vượt một cấp.

Vương Hi Trúc nói là thiên phú huyết mạch của nữ tử này đang thức tỉnh rất nhanh, tương lai có thể trở thành một Thiên trụ đại tài nhưng trưởng thành muộn, vì vậy tông môn khá coi trọng nàng.

Ngoại trừ tám người này ra, thì không thấy những người khác đâu.

Sau đó chính là Bạch Tiểu Chiêu và tiểu Huyền Vũ.

Sở Hi Thanh phát hiện tiểu Huyền Vũ cũng ở đây.

Tên nhóc này rõ ràng mới có năm tháng tuổi, nó có thể đánh thắng được ai?

Trong lòng hắn nghĩ thầm, lẽ nào Chúc Quang âm nhường cho cháu trai của mình?

Theo lý thuyết, phần lớn huyết mạch của tiểu Huyền Vũ đều bắt nguồn từ Chúc Quang âm, đúng là cháu trai của hắn.

“Bọn họ vẫn rất tốt, không cần lo về tính mạng.” Vương Hi Trúc cười khổ một tiếng: “Có mấy người khiêu chiến thất bại nên không đi vào, còn có vài người thì đã rời khỏi bí cảnh. Cũng may, nếu như không phải Sở Mính bỏ chạy rất nhanh, thì chúng ta cũng phải rời khỏi bí cảnh rồi.”

Chương 1015: Huyết Nhai trẻ tuổi (5)

Tại tầng thứ ba này, bọn họ có thể ra khỏi bí cảnh bất cứ lúc nào, chỉ cần thỉnh cầu với chủ nhân bí cảnh là được.

Trong lòng Vương Hi Trúc thì lại hiềm Sở Mính chạy quá chậm, rất có thể là muốn coi bọn họ thành khiên thịt.

Người chính là như vậy, chỉ cần có ấn tượng không tốt, sinh ra lòng phòng bị và phản cảm, vậy thì đối phương có làm gì đi nữa, bọn họ đều sẽ suy nghĩ theo chiều hướng ác ý và tiêu cực về người kia.

Vẻ mặt Sở Hi Thanh buông lỏng, lòng thầm nói chỉ cần không chết là được rồi.

Sau đó, hắn bỗng nhiên có cảm ứng, nghiêng đầu nhìn về phía một ngọn núi ở cách đó ba mươi bảy dặm.

Nơi đó có một bóng người máu đen, hắn mặc một bộ quần áo đen, da thịt ngăm đen, trên mặt bao trùm một lớp vảy, xấu xí giống như quỷ.

Đây chính là người đã từng khiêu khích hắn, Trí Ma Sơn.

Khi Sở Hi Thanh nhìn về phía Trí Ma Sơn, Trí Ma Sơn cũng đang nhìn về phía đỉnh kim tự tháp.

Khi ánh mắt của hắn và Sở Hi Thanh gặp nhau, Trí Ma Sơn lập tức nhảy xuống.

Phía sau hắn hiện ra một đôi cánh chim lôi đình, khiến toàn thân hắn lao về phương xa giống như một tia chớp.

Lúc này, trong mắt của Trí Ma Sơn hiện lên một tia sâu xa.

Lúc trước, bọn họ cho rằng Sở Hi Thanh đã thất bại, bị đưa ra ngoài bí cảnh, vì vậy mới không thể đi ra khỏi đường hầm không gian.

Không ngờ mười hai canh giờ sau, người này lại đi vào.

Trí Ma Sơn không sợ mà còn lấy làm mừng.

Hắn đoán Sở Hi Thanh nhất định đã gặp phải một con Chúc Cầu cấp độ ngũ phẩm thượng ở trong đó.

Sở Hi Thanh có thể đánh bại con Chúc Cầu vượt qua mình ba cảnh giới, quả thực là rất lợi hại.

Có phải việc này cũng đã chứng minh thực lực cực hạn của Sở Hi Thanh là đây không?

Trí Ma Sơn cho rằng mình đã nhìn thấu Sở Hi Thanh.

Chỉ cần có thể trừ khử Sở Mính, hai mươi mấy siêu thiên kiêu và Thiên trụ bọn họ liên thủ lại, lợi dụng chiến thuật thích hợp, nhất định có thể giết chết Sở Hi Thanh!

Đám đồng môn kia của hắn, cũng sẽ không chết uổng!

Sở Hi Thanh lại không muốn ngồi nhìn Trí Ma Sơn rời đi.

Đám người này dám ra tay với Vô Tướng thần tông bọn họ, Sở Hi Thanh há có thể giảng hòa?

Hắn mở hai cánh Bạch Hổ, điều động phong lôi, vừa giương cánh đã xẹt qua một dặm, tốc độ thế mà lại vượt xa Trí Ma Sơn.

Chỉ vẻn vẹn chưa đến hai mươi cái hô hấp, hắn đã đuổi đến mười lăm dặm sau lưng Trí Ma Sơn.

Đao ý sắc bén khóa chặt nguyên thần của Trí Ma Sơn ở phía trước.

Trí Ma Sơn nhất thời sợ hết hồn.

Đúng là hắn đã thăm dò ra sâu cạn của Sở Hi Thanh, có nắm chắc sẽ vây giết được Sở Hi Thanh.

Nhưng không có nghĩa là một mình hắn có thể đối phó với Sở Nhất Đao này.

Nếu người này có thể đánh bại Chúc Cầu ngũ phẩm thượng, vậy sức chiến đấu vẫn vượt qua đám người bọn họ một bậc.

Trong tất cả mọi người, ngoại trừ Kiếm Thị Phi hấp thu Cự linh ba mắt kia, những người còn lại vẫn không có tư cách đối kháng với Sở Hi Thanh.

Trí Ma Sơn lập tức bóp nát một ngọc phù trong tay áo, cả người hóa thành một đạo ánh sáng xanh lam, lao nhanh về phía xa xa.

Đây là một tấm Thần Hành ngọc phù cấp độ tam phẩm.

Trong ngọc phù cũng không phải là Thần Hành thuật bình thường, mà là Thần Hành pháp, một trong bảy mươi hai thần thông Địa Sát của thuật sư.

Ngày xưa, tông môn thuật sư nhất phẩm là Thái Vi Viên đã xếp thứ tự Đạo Pháp Hội Nguyên, trong đó bao quát cả ‘ba mươi sáu pháp Thiên Bảng’ và ‘bảy mươi hai thần thông Địa Bảng’, tổng cộng 108 loại pháp thuật thần thông, cũng được gọi là thiên cương địa sát.

Mỗi một pháp thuật trong đó đều có cấp bậc từ tam phẩm trở lên, hơn nữa đều đối ứng với một loại Thiên quy đạo luật.

Cái Thần Hành ngọc phù này là do Trí Ma Sơn bỏ một số tiền lớn, cộng thêm một số ân tình để mua về, nó là bảo vật giữ mạng của hắn, hôm nay lại phải dùng ở đây.

Trí Ma Sơn chỉ cảm thấy lòng đau như cắt.

Nếu như biết như vậy, hắn sẽ không đáp ứng đám người Kiếm Thị Phi, sẽ không đi theo dõi người Vô Tướng thần tông.

Chỉ liếc mắt nhìn một cái, liền tổn thất hai mươi vạn lượng bạc, thực sự là quá không có lời. . .

Sở Hi Thanh nhìn ánh sáng xanh lam phi độn đi xe.

Hắn không ngờ tên này có ngọc phù cấp Địa Sát trên người, liền không khỏi nhướng mày.

Mấu chốt là khoảng cách giữa bọn họ quá xa, Sở Hi Thanh không thể dùng lực lượng phá pháp của mình để quấy rầy.

Sở Hi Thanh do dự giây lát, không biết có nên mời Hành Thiên thánh kiếm hay không?

Với lực lượng của Hành Thiên thánh kiếm, chỉ chớp mắt là có thể rút ngắn khoảng cách của song phương.

Nhưng Sở Hi Thanh suy nghĩ một chút thì vẫn từ bỏ.

Tình huống ở tầng thứ ba không giống với tầng thứ hai, tầng này có thể đi ra ngoài bất cứ lúc nào

Nếu như Trí Ma Sơn cảm thấy nguy hiểm, hắn có thể trực tiếp rời khỏi bí cảnh.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, vậy há không phải có lợi cho tên này rồi?

Chương 1016: Kỳ trân

Sở Hi Thanh có biện pháp để đám người này muốn rời khỏi cũng không được, nhưng bí pháp này chỉ có thể sử dụng một lần, dùng ở trên một mình Trí Ma Sơn thì quá đáng tiếc.

Tốt nhất là có thể giải quyết cả đám, một lưới bắt sạch.

Sở Hi Thanh lập tức nghĩ đến, đám người Kiếm Thị Phi đuổi tận giết tuyệt Sở Mính, thậm chí không tiếc trả giá lớn mà hấp thu lực lượng Cự linh, chứng tỏ đám người này có biện pháp chém giết Sở Mính ở trên tầng thứ ba này.

Chỉ là không biết đám người này chuẩn bị dùng phương pháp gì để giết chết Sở Mính ở đây?

Ngay khi Sở Hi Thanh suy nghĩ rất nhanh, Trí Ma Sơn đã biến mất không thấy tăm hơi.

Thần niệm của Sở Hi Thanh đã không cảm ứng được tên này, hắn không khỏi hừ một tiếng, rồi dừng lại tại chỗ.

Bí cảnh tầng thứ ba nhỏ hơn tầng thứ hai, đường kính chỉ có 1500 dặm.

Nhưng địa hình nơi này rất phức tạp, chung quanh đều là dãy núi cao chót vót, chỉ có từng cái từng cái khe núi để di chuyển.

Cân nhắc đến bầu trời chỉ cao năm trăm trượng, rất nhiều ngọn núi lại nối thẳng với bầu trời. Những khe núi này thật là chính là những hang động, loằng ngoằng chằng chịt, tựa như mê cung.

Theo thời gian trôi qua, dù song phương chỉ cách nhau một ngọn núi, nhưng rất khó có thể tìm thấy sự tồn tại của đối phương.

Lúc này, tất cả mọi người trên kim tự tháp cũng đã chạy đến đây.

Tốc độ của Lãnh Sát Na là nhanh nhất, hắn vẫn luôn chạy theo sau Sở Hi Thanh, lúc này liền sững người lại, khó hiểu nhìn Sở Hi Thanh: "Không đuổi nữa? Thần Hành ngọc phù tam phẩm của hắn chỉ chạy được trăm dặm, ngươi cố gắng một chút là có thể đuổi kịp. Ngươi không biết thì thôi, miệng tên này rất thối."

Mấy người phía sau nghe vậy cũng tràn đầy đồng cảm.

Miệng tên Trí Ma Sơn này thật sự rất ác độc, còn nói cái gì mà 'Không phải các ngươi không nhìn trúng lực lượng Cổ thần sao? Bây giờ thấy thế nào', 'Không có Sở Hi Thanh ở đây, các ngươi chỉ là một đám phế vật rác rưởi' vân vân, khiến cho đám người vừa giận vừa buồn nôn, chỉ hận không thể xé nát miệng tên này.

Sở Hi Thanh thì lại lắc đầu: "Lười đuổi, chờ bọn họ tìm chúng ta đi."

Hắn quay đầu nhìn mấy người phía sau: "Trong các ngươi, ai có thể liên lạc với Sở Mính?"

Mọi người nhất thời hiểu ra.

Sở Hi Thanh muốn thông báo cho Sở Mính, để Sở Mính đi tìm bọn họ.

Sở Mính đến rồi, đám người kia cũng sẽ tìm bọn họ.

Nhưng sau khi mấy người nhìn nhau một cái, tất cả đều không nói gì.

Ngay cả vợ chồng Tiết thị quan hệ rất rộng mà cũng lắc đầu.

Sở Mính này rất cẩn thận, đối với đồng môn mà cũng đề phòng rất sâu.

Vì vậy, Càn Khôn phi kiếm trong tay bọn họ cũng không tìm được Sở Mính.

Sở Hi Thanh thấy thế thì cũng không cảm thấy bất ngờ: "Vậy thì thuận theo tự nhiên đi, tiếp theo ta định đi quanh bí cảnh một chút, tìm kiếm mấy nơi kia, không biết chư vị có ý nghĩ gì không?”

Trong tầng thứ ba này, vẫn lấy tu hành làm chủ.

Bọn họ có thể ở tầng thứ ba tận năm tháng, đủ để Sở Hi Thanh tu luyện Vô Tướng công lên tầng tám đỉnh phong.

Nhưng Sở Hi Thanh không có ý định dùng linh dược của tầng thứ ba này.

Sở Vân Vân đã từng nhắc nhở hắn, tầng thứ ba này quá nửa là thế giới suy nghĩ của chủ bí cảnh, có thể biến hóa theo tâm ý của chủ bí cảnh.

Vì vậy người khác có thể sử dụng linh dược ở tầng này, còn Sở Hi Thanh thì không dùng được.

Vị chủ nhân bí cảnh này không nhìn trúng người bình thường.

Siêu thiên kiêu và Thiên trụ đều là giun dế trong mắt hắn, cùng lắm là con giun dế to khỏe hơn một chút.

Vì vậy, hắn khinh thường giở trò với những linh dược, bí dược kia.

Nhưng nếu đổi thành một nhân vật như Huyết Nhai Đao Quân, vậy thì không thể tin tưởng nhân phẩm của chủ bí cảnh rồi.

Sở Vân Vân nhận định là sau này Sở Hi Thanh sẽ đánh vỡ giới hạn giữa người và thần, tiến vào cấp độ Siêu Phẩm. Vì vậy hắn bây giờ phải cẩn thận, không thể dùng bất kỳ bí dược nào có mầm họa.

Nhưng tầng thứ ba này cũng có vài bảo vật độc nhất, có thể thử một phen.

Chúng nó hoặc là tài liệu luyện khí đỉnh cấp, hoặc là thiên tài địa bảo có thể cường hóa tố chất thân thể và thiên phú huyết mạch của võ tu, hoặc là kỳ trân dị bảo có liên quan với thời gian.

Chỉ cần lấy được một trong số đó, võ tu sẽ nhận được lợi ích cả đời!

Chỉ là những bảo vật này được giấu ở một số nơi rất nguy hiểm, vì vậy tranh đấu rất là kịch liệt.

Đương nhiên, nếu như người tiến vào tầng ba không muốn tham gia tranh cướp, vậy năm tháng này vẫn rất thoải mái nhàn nhã.

Sở Hi Thanh thì lại bắt buộc phải cướp được mấy thứ đó.

Sức chiến đấu của hắn đủ để quét ngang bí cảnh, có thực lực như vậy rồi, lẽ nào lại ra về tay không?

Sở Hi Thanh còn muốn tìm kiếm một chút, xem xem tầng này có manh mối về kiếm pháp Cửu Thiên Thời Luân hay không.

Tiếp đó hắn rất bận rộn, không muốn lãng phí thời gian đi tìm Sở Mính.

Nữ nhân này có sống được hay không, vậy phải xem vận may của nàng thế nào.

Sở Mính sống thì có thể chặn đao cho hắn, chết rồi thì có thể hả giận.

Sau khi đám người Kiếm Thị Phi giết chết Sở Mính, quá nửa là sẽ đi tìm hắn.

Chương 1017: Kỳ trân (2)

Lúc này, vợ chồng Tiết thị nghe vậy thì hai mắt sáng lên, ôm quyền nói: “Ý tốt của sư đệ, chúng ta từ chối thì bất kính rồi.”

Mấy người Cổ Kiếm cũng rất phấn chấn, mặt hiện lên vẻ vui mừng: “Đây cũng là ý của chúng ta, chỉ ngại không dám cầu! Vậy chúng ta sẽ không khách khí, đa tạ sư đệ dẫn đường!”

Mấy chỗ giấu thiên tài địa bảo đều là những nơi rất nguy hiểm trong bí cảnh, đệ tử Vô Tướng thần tông đến đây rất nhiều, nhưng không có bao nhiêu người có thể lấy được.

Nhưng Sở Hi Thanh có thực lực này.

Sở Hi Thanh đồng ý dẫn bọn họ đi vào, hoàn toàn là có ý nâng đỡ và chăm sóc.

Bọn họ không lấy được những thiên tài địa bảo kia, nhưng gần đó thì có không ít thứ tốt.

Vì vậy, Sở Hi Thanh ăn thịt, bọn họ cũng có thể uống canh.

Mấy người ở đây đều không hẹn mà quên vị Sở Mính Sở sư muội kia lên đến chín tầng mây.

Tuy rằng vị này Là Huyết Nhai dự bị mà tông môn cực kỳ coi trọng, nhưng bây họ không tìm thấy người, nên cũng không thể làm gì hơn.

Tùy duyên đi. . .

. . .

Khi mấy người Sở Hi Thanh rời khỏi kim tự tháp.

Trí Ma Sơn đã tìm được đám người Kiếm Thị Phi ở cách đó hai trăm dặm.

Hơn hai mươi người bọn họ đang đứng trước một miệng hang rất lớn, vẻ mặt đều hàm chứa kiêng kỵ và tham lam mà nhìn vào bên trong hang động.

Bọn họ nghị luận sôi nổi, không biết là đang nói đến vấn đề gì.

Kiếm Thị Phi cảm ứng được Trí Ma Sơn đầu tiên, hắn khó hiểu nhìn lại: “Trí huynh, bên phía kim tự tháp xuất hiện biến cố sao?”

Bọn họ đã thương lượng từ trước, mặc kệ người nào chém đầu Sở Mính, thì đều sẽ chia cho Trí Ma Sơn một phần.

Lúc này Trí Ma Sơn lại từ bỏ theo dõi, vội vã chạy về đây, chứng tỏ bên kim tự tháp đã có biến cố gì đó.

Bóng người Trí Ma Sơn rơi vào trước miệng hạng, thần sắc hắn ngưng trọng, liếc mắt nhìn mọi người ở đây: “Vừa rồi, Sở Hi Thanh đã vào tầng ba.”

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người ở đây đều biến sắc, nội tâm run rẩy, khí tức cũng hỗn loạn.

Phong thái vô địch của Sở Hi Thanh ở lối vào tầng thứ hai, còn cả lưỡi đao đáng sợ kia đã tạo thành một dấu ấn đậm nét trong tâm linh của bọn họ.

Chỉ có Kiếm Thị Phi là ngoại lệ, hai mắt hắn sáng ngời: “Hắn đi vào rồi? Ngươi có biết hắn gặp được Chúc Cầu cấp mấy ở trong đường không gian hay không?”

“Ta làm sao mà biết được?”

Trí Ma Sơn lắc đầu nói: “Nhưng ta cũng đoán được vài phần, Chúc Cầu ngũ phẩm hạ có sức chiến đấu tương đương với mấy người chúng ta. Sau khi chúng ta hấp thu lực lượng Cự linh thì bọn chúng còn kém chúng ta vài phần, không thể để Sở Hi Thanh tốn nhiều thời gian như vậy được.”

“Mà từ xưa đến nay, vượt qua ba cảnh giới là nhiều nhất, vì vậy quá nửa là Chúc Cầu ngũ phẩm thượng.”

Mọi người ở đây nghe vậy, đầu tiên là rùng mình một cái.

Sở Hi Thanh lại có thể lấy tu vị lục phẩm hạ để đánh bại Chúc Cầu ngũ phẩm thượng.

Thiên phú và sức chiến đấu của tên này thật sự quá khủng bố.

Sau khi căng thẳng xong, trong mắt bọn họ lại hiện lên một tia ác liệt.

Sở Hi Thanh trước kia là cao thâm khó dò, tựa như vực sâu không thấy đấy, bọn họ không dám khinh thường.

Nhưng bây giờ, Sở Hi Thanh vẫn rất mạnh, nhưng không phải là không thể dự đoán như trước, không còn làm người ta cảm thấy tuyệt vọng nữa.

Bọn họ đã nhìn thấy cực hạn của Sở Hi Thanh rồi.

“Thiên phú của người này quá đáng sợ, dù không thể kế thừa truyền thừa Huyết Nhai, tương lai cũng có hi vọng vào Thiên Bảng.”

Vân Thiên Ca than thở một tiếng, sau đó lại nhìn về phía hang động: “Ta có thù oán rất sâu với Sở Hi Thanh, nhất định phải diệt trừ kẻ này mới yên tâm. Nhưng cũng không cần vội, việc cần làm bây giờ chính là trừ khử Sở Mính.”

Trí Ma Sơn nghe vậy thì không khỏi liếc mắt nhìn về hang động phía trước.

Lối vào hang động này rộng tận hai mươi trượng, cao khoảng bảy trượng, chung quanh đều là đá nhọn lởm chởm, như nhìn một cái miệng rộng của yêu ma.

Bên trong thì lại có một ánh sáng đỏ mơ hồ, sâu thẳm khó dò.

“Cửu Khúc Ma Tràng quật? Nàng trốn vào bên trong rồi?”

Trí Ma Sơn hơi nhướng mày: “Vậy thì phiền phức rồi, sao các ngươi lại để nàng trốn vào trong đó?”

Đây là một trong ba nơi chủ yếu nhất của tầng thứ ba, cũng là nơi có địa hình phức tạp nhất.

Có người nói trong đó có vô số hang động, vô số ngã rẽ. Toàn bộ hang động kéo dài xuống dưới tận ba mươi dặm, độ rộng phải hơn ngàn dặm, gần như bao trùm toàn bộ tầng thứ ba, kết cấu lại cực kỳ phức tạp, là một tòa mê cung thiên nhiên.

Có người nói, dù cho võ tu có năng lực cảm ứng mạnh đến đâu, chỉ cần vào xâm nhập bảy mươi dặm thì sẽ không thể đi ra ngoài.

Ngoài ra, bên trong hang động còn có rất nhiều nghiệt thú hung bạo sinh tồn.

Đó đều là những vật phẩm thất bại khi Chúc Quang âm tạo hóa vạn vật, năng lực sinh sôi của chúng cực kỳ mạnh mẽ, hơn nữa tính tình hung bạo, luôn tàn sát lẫn nhau, thích ăn máu thịt tu sĩ.

Chương 1018: Kỳ trân (3)

Nhưng bên trong nơi đó lại uẩn nhưỡng hai kỳ trân dị bảng đỉnh cấp nhất của bí cảnh này.

Một là Cửu Khúc Thời Ngân thảo, nó có thể làm cho bản nguyên lực lượng nguyên thần tăng cường chín phần mười.

Đây chính là ‘bản nguyên’, là căn cơ của nguyên thần.

Cũng chẳng khác nào lực lượng thần niệm gia tăng chín phần.

Nếu như người có thiên phú hoặc là công pháp ở phương diện này, vậy thì không chỉ là chín phần mười, mà thậm chí là gấp vài lần!

Có người nói, thứ này còn có thể làm cho người khác có thiên phú thao túng thời gian.

Nếu như bản thân người dùng đã có thiên phú thời gian, vậy nó có thể tăng cường ngộ tính với các loại võ học và pháp thuật thời gian, còn cường hóa thiên phú huyết mạch thời gian trên diện rộng.

Cửu Khúc Thời Ngân thảo chỉ có một gốc, bên cạnh nó lại có rất nhiều gốc Tam Khúc và Lục khúc, chúng cũng có thể tăng cường lực lượng nguyên thần từ ba đến sáu phần.

Cái bảo vật thứ hai gọi là Thạch Tâm huyết.

Có người nói đó là chất lỏng chảy ra từ một viên đá to, màu sắc đỏ tươi như máu.

Chỉ cần bọn họ dùng một giọt Thạch Tâm huyết, thì tu vị của bọn họ sẽ đạt đến ngũ phẩm hạ đỉnh phong.

Dùng chín giọt, cơ thể bọn họ có thể được cường hóa gần chín phần, hơn nữa còn có thể cường hóa ngoại cương, từ đây đao thương bất nhập.

Trước tứ phẩm, ngoại cương của bọn họ có thể đuổi sát Bá thể.

Dùng ba mươi sáu giọt, có thể làm cho ngộ tính và trí tuệ tăng mạnh.

Dùng tám mươi mốt giọt, thì sẽ thức tỉnh một loại thiên phú huyết mạch đỉnh cấp nhất, hơn nữa sẽ không xung đột với huyết mạch của bản thân.

Vì vậy, giá trị của nó còn hơn cả Cửu Khúc Thời Ngân thảo.

Dù sao thì không phải người nào cũng có đủ huyết tủy để chứa đựng thiên phú mới.

Thiên phú loại thời gian thì lại càng hiếm có, người được lợi từ Cửu Khúc Thời Ngân thảo đã ít lại càng ít.

Hai loại kỳ trân dị bảo này, đều là thứ hiếm thấy có thể cường hóa ngộ tính và thiên tư của võ tu từ trên căn bản. Bất cứ một thứ nào cũng có giá trị liên thành.

Đương nhiên, so với Sở Mính thì chúng vẫn chưa là gì.

“Sở Mính đã hấp thu lực lượng của Cự linh Dực Ma, tốc độ thân pháp có một không hai trong bí cảnh, ngay cả ta cũng không theo kịp. Sở Sơn và Sở Thạch kia cũng lựa chọn lực lượng Cổ thần gia tăng tốc độ, chúng ta không đuổi kịp cũng không có gì lạ.”

Giọng nói Kiếm Thị Phi bình thản: “Nhưng mà cũng không sao, thật ra chúng ta đuổi kịp cũng vô dụng, bây giờ vẫn chưa giết được. Tại tầng thứ ba này, nàng có thể rời khỏi bí cảnh bất cứ lúc nào, đây cũng là chỗ dựa lớn nhất của nàng, vì vậy không ngại để nàng đắc ý một trận.”

Vân Thiên Ca nói tiếp thay cho Kiếm Thị Phi: “Vì vậy, trước khi ra tay thì chúng ta phải chuẩn bị đầy đủ, phải làm cho nàng không thể rời khỏi bí cảnh. Nhưng hiện giờ lại có một vấn đề, chúng ta nhất định phải đề phòng Sở Mính và Sở Hi Thanh gặp nhau. Vì vậy tốt nhất là ép Sở Mính này phải chạy vào nơi sâu xa trong Cửu Khúc Ma Tràng quật.”

Mọi người nghe đến đây thì nhíu mày, bọn họ cũng rất không tình nguyện.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, từng người đều mở miệng nói: “Vậy giờ tiến vào Cửu Khúc Ma Tràng quật sao? Không phải quá sớm rồi sao? Ta nghe nói Cửu Khúc Ma Tràng quật là do thế giới suy nghĩ của chủ bí cảnh, bên trong là một tòa mê cung thiên nhiên. Một khi chúng ta đi vào, rất khó có thể đi ra.”

“Không sai! Dù sao Sở Mính cũng không chạy được, bây giờ cũng không thể đưa nàng vào chỗ chết. Chúng ta cứ đi dạo ở bên ngoài trước đi? Có người nói bên ngoài cũng có vài môn kỳ trân dị bảo đỉnh cấp, bên ngoài cũng không có đâu, thứ này rất có ích với chúng ta.”

Ánh mắt Trí Ma Sơn lại lấp lóe, chỉ yên lặng không nói.

Hắn đang nghĩ, dù Sở Mính và Sở Hi Thanh tập trung lại một chỗ, thì cũng không có thực lực để đối kháng với bọn họ.

Tư thế mạnh yếu trong bí cảnh này, đã đổi chiều rồi!

Nhưng hắn cũng hiểu ý nghĩ của Kiếm Thị Phi và Vân Thiên Ca, cũng cho rằng kế hoạch của hai người là hợp lý nhất.

Kiếm Thị Phi yên lặng lắng nghe, không nói gì cả.

Mãi đến khi mọi người bàn luận xong, thì hắn mới cười lạnh một tiếng: “Như vậy chư vị có nghĩ đến không, nếu như hai nhóm người Sở Hi Thanh và Sở Mính gặp nhau, chúng ta phải dùng bao nhiêu cái mạng để giết chết bọn họ?”

“Các ngươi đừng quên, chiến trận của Vô Tướng thần tông vang danh thiên hạ, các ngươi cho rằng đám siêu thiên kiêu bên cạnh Sở Hi Thanh đều chết hết rồi sao?”

Đám người nghe vậy thì ngẩn ngơ, sau đó thì đều yên lặng.

“Còn cả đôi cánh ma lực của Sở Mính nữa, nó có năng lực thuấn di, có thể xuyên qua không gian, chớp mắt đã ra ngoài ngàn trượng, thử hỏi chúng ta phải dùng bao nhiêu người mới có thể bao vây nàng?”

“Một khi Sở Mính bỏ chạy, chúng lại phải dùng bao nhiêu thời gian, dùng cái giá đắt như thế nào để tìm được vị trí của nàng lần nữa? Đến thời điểm này rồi mà các ngươi vẫn luy luyện vài món kỳ trân dị bảo ở bên ngoài?”

Chương 1019: Kỳ trân (4)

Sau đó, Kiếm Thị Phi phất tay áo một cái, cất bước đi vào trong hang động trước.

“Kiếm mỗ chưa bao giờ ép buộc người khác, các ngươi muốn thu thập kỳ trân dị bảo ở bên ngoài thì cứ tự nhiên, Kiếm mỗ sẽ không tham dự.”

Lúc này, Vân Thiên Ca cũng nở nụ cười lạnh lùng, rồi đi theo sau lưng Kiếm Thị Phi vào trong hang.

Đám người chung quanh thấy thế, không khỏi hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

Không có mấy nhân vật cấp Thiên trụ này áp trận, bọn họ cũng không dám đi lung tung ở bên ngoài.

Chẳng may lạc đàn mà gặp phải Sở Hi Thanh thì làm sao bây giờ?

. . .

Lúc này, tại một nơi sâu xa trong Cửu Khúc Ma Tràng quật, Sở Mính đang đứng trên một khối nham thạch, bình tĩnh nhìn ra ngoài.

Nàng và đám người kia cách nhau tận bảy dặm, lại đang ở trong hang động, nên thật ra không nhìn thấy cái gì.

Nhưng Sở Mính có thể dùng thiên phú huyết mạch Thiên Nhãn Thần Tri cấp mười một của mình, để cảm nhận khí tức của đám người kia, tuy rằng khá mơ hồ nhưng vẫn có thể xác định vị trí của bọn họ.

Đặc biệt là Kiếm Thị Phi cầm đầu mấy vị ngũ phẩm kia.

Trong linh cảm của Sở Mính, khí cơ của bọn họ lóa mắt giống như mặt trời vậy.

Cùng lúc đó, khí cơ của những người này cũng rất hỗn loạn, thậm chí tiếp cận với mất khống chế.

Đây chính là hậu quả khi hấp thu lực lượng Cự linh.

Chính bản thân Sở Mính cũng phải đối mặt với vấn đề này.

Bây giờ nàng muốn khống chế chân nguyên thì phải vất vả hơn trước vài lần.

Nhưng điều này cũng có chỗ tốt.

Từ khi bọn họ đi vào Cửu Khúc Ma Tràng quật đến giờ, đám nghiệt thú có hình dáng kỳ quái và xấu xí kia đều không dám đến gần, bọn chúng đều sợ hãi khí tức Cự linh trên người bọn họ.

Chỉ một lát sau, sắc mặt Sở Mính trầm xuống, trong mắt hiện ra vài phần lạnh lẽo: “Cái đám tạp chủng này!’

Mục đích khi nàng sử dụng Thiên Nhãn Thần Tri chính là để dòm ngó, thăm dò hướng đi của đám người Kiếm Thị Phi.

Như vậy có thể phản ứng trước, bỏ chạy kịp thời.

Thời khắc này, Sở Mính cảm ứng được đám người này đang đi vào trong miệng hang, tiến vào trong Cửu Khúc Ma Tràng quật.

Sở Mính không ngờ đám người này lại không cho nàng cơ hội thở dốc, chỉ chờ ở miệng hang có nửa canh giờ, sau đó trực tiếp giết vào trong.

Điều này làm cho nàng sinh ra một ý nghĩ đáng sợ.

Đám người này vội vàng như vậy, lẽ nào đã nắm giữ phương pháp cản trở nàng rời khỏi bí cảnh, sau đó giết chết nàng?

Sở Mính lập tức liếc mắt nhìn sang hai Đạo thị của nàng: “Các ngươi xong chưa? Tốt nhất là có một phương hướng đại khái.”

Hai người Sở Sơn và Sở Thạch đang ngồi trên đất bằng ở cách đó khoảng hai mươi trượng, dưới chân bọn họ là một trận pháp giản dị.

Mỗi một người đều cầm một cái la bàn bát quái tính tế.

Bọn họ đang sử dụng phương pháp phong thủy, làm cho kim chỉ nam trên la bàn chuyển động.

Kết cấu trong Cửu Khúc Ma Tràng quật cực kỳ phức tạp, dù trận pháp sư nhất phẩm đỉnh cấp nhất, cũng không thể phân tích toàn bộ kết cấu ở đây.

Nhưng vạn năm đến nay, các tiền bối Vô Tướng thần tông đã tích lũy rất nhiều kinh nghiệm.

Bọn họ phát minh ra một loại phương pháp, có thể mượn thuật phong thủy, để khóa chặt vị trí đại khái của Cửu Khúc Thời Ngân thảo và Thạch Tâm huyết.

Lạc đường ở trong này cũng không sao, chỉ cần bọn họ có thể đi theo phương hướng đó, nhất định có thể tìm thấy hai loại kỳ trân dị bảo này.

Ánh mắt Sở Sơn hơi khó xử, hắn quay đầu nhìn về phía Sở Mính: “Tiểu thư, chúng ta mới bắt đầu chưa được nửa canh giờ. Kết cấu trong Cửu Khúc Ma Tràng quật rất phức tạp, hai chúng ta vẫn chưa tìm thấy manh mối.”

Sở Mính không khỏi nhíu chặt lông mày, trong lòng chỉ thấy tức giận.

Hai người này quả thật là phế vật! Vì sao phụ thân lại sắp xếp họ làm Đạo thị cho nàng?

Nhưng Sở Mính lập tức đè suy nghĩ này xuống.

Trong lòng Sở Mính cũng biết, đây là lực lượng Cự linh ảnh hưởng đến lý trí của nàng.

Hai người này đúng là mới bắt đầu được nửa canh giờ thôi.

Chuyện này thật ra cũng không nên trách bọn họ.

Dù là một thuật sư tinh thông phong thủy cũng sẽ gặp khó khăn trong hoàn cảnh phức tạp như vậy, huống chi là hai tên nửa mùa như Sở Sơn và Sở Thạch?

“Không phân biệt được thì thôi.”

Sở Hi Thanh trực tiếp ngự không mà lên: “Bọn họ đã đi vào, chúng ta đi trước đã!”

Chuyện phong thủy này, chỉ có thể tìm cơ hội khác.

Hai người Sở Sơn và Sở Thạch nghe vậy thì cả kinh, bọn họ vội vàng thu dọn mặt đất một phen, rồi lập tức bay lên, theo sát sau lưng Sở Mính, phi độn về nơi sâu xa trong hang động.

Lúc này Sở Sơn muốn nói lại thôi.

Hắn muốn khuyên Sở Mính, tình hình của bọn họ bây giờ rất nguy hiểm, người duy nhất có thể che chở cho bọn họ là Sở Hi Thanh thì lại không vào, chi bằng bây giờ rời khỏi bí cảnh luôn.

Chương 1020: Có chỗ dựa rồi

Sở Sơn còn chưa kịp mở miệng, chợt cười khổ một tiếng, rồi nuốt những lời đó lại.

Hắn nghĩ Sở Mính đã trả giá đắt như vậy để tiến vào tầng thứ ba, thậm chí không tiếc hấp thu lực lượng Cự linh Dực Ma, nàng há lại chịu từ bỏ vào lúc này?

Hơn nữa, chính là vì Sở Hi Thanh không thể đi vào, cho nên Sở Mính mới phải kiên trì.

Sở Sơn cũng hiểu ý tưởng của vị chủ thượng này.

Nàng đã ghen ghét Sở Hi Thanh từ lâu rồi, bây giờ vẫn luôn muốn vượt qua Sở Hi Thanh.

Nếu như Sở Mính có thể kiên trì đến cuối cùng, hơn nữa còn có thể thu hoạch được một trong hai loại bảo vật kia. Chẳng những có thể để thiên phú của Sở Mính tăng mạnh, bước vào cấp Siêu thiên trụ. Hơn nữa còn có thể để cho đám trưởng lão của Vô Tướng thần tông biết, ai mới là anh kiệt đương thời.

. . .

Mười lăm ngày sau, phía nam của tầng thứ ba có bảy tòa núi vàng bạc to lớn cao khoảng ba trăm trượng.

Bảy tòa núi này đều là bạc trắng, còn có một ít mỏ vàng mỏ quặng khác.

Không biết vì sao mà vàng bạc ở đây đều không bị oxy hóa, chúng vẫn sáng lấp lánh.

Càng khiến người ta kinh dị chính là, trên bảy tòa núi vàng bạc này lại mọc đầy cây Huyết tùng.

Tất cả những địa phương khác của tầng thứ ba đều không có một ngọn cỏ, chỉ có những núi vàng bạc này lại có mấy trăm cây Huyết tùng, hơn nữa đều cao hơn hai trăm trượng.

Phía dưới bảy tòa núi vàng bạc to lớn này đang truyền ra những tiếng nổ ầm ầm, tựa như sấm như sấm chớp mưa bão, như núi chuyển đất sập.

Nơi đó có một con nghiệt thú đầu lộc thân người, thân có tám cánh tay, nó đang đuổi theo và chém giết với Sở Hi Thanh.

Kích thước của nó bằng khoảng ba cái cối xay gió, toàn thân đều là giáp xương, tám cánh tay kia đều mở rộng ra những thanh kiếm xương cực lớn và sắc bén, từng đạo từng đạo kiếm cương sắc bén dài đến tận mười trượng quét sạch bốn phía.

Kiếm xương của con nghiệt thú này không chỉ bá đạo, mà tám cánh tay của nó còn có tốc độ rất nhanh.

Chỉ một cái hô hấp, nó ít nhất là chém ra hơn sáu mươi kiếm.

Sở Hi Thanh đứng ở trước mặt con nghiệt thú này, sắc mặt lại hơi bất đắc dĩ dưới kiếm thế liên miên không dứt của đối phương.

Lúc này, trước người hắn được che kín với một mảnh gương bạc.

Đây chính là cực chiêu Hồi Quang Phản Chiếu và Hư Đường Huyền Kính của Thần Phong Minh Kính Đao.

Sau trận chiến với Huyết Nhai Đao Quân, Sở Hi Thanh đã cực kỳ thành thạo hai chiêu này, tiện tay là có thể thi triển.

Những kiếm cương mà đối phương chém đến, Sở Hi Thanh đã phản xạ tất cả.

Nhưng như thế vẫn vô dụng, con nghiệt thú tám tay này da dày thịt béo, giáp xương màu trắng trên người nó cũng cực kỳ kiên cố, sức phòng ngự có thể so với võ tu tứ phẩm tu luyện Bá thể.

Kiếm cương sắc bén của chính nó chỉ có thể chém phá giáp xương, nhưng chỉ chém ra một vết máu nhỏ tí.

Những vết thương nhỏ này lại khôi phục rất nhanh, tốc độ khôi phục của giáp xương màu trắng kia cũng rất kinh người, chỉ chớp mắt đã khôi phục như lúc ban đầu.

Sở Hi Thanh đã dùng đao pháp để phản xạ hơn 5300 kiếm, nhưng nghiệt thú tám tay vẫn không có chuyện gì, trái lại còn bị Sở Hi Thanh làm cho phát rồ.

Nó vốn là vật phẩm thất bại của chủ nhân bí cảnh, ý thức ngu muội, ngu dốt ngốc nghếch, điên điên khùng khùng, lúc này lại càng điên cuồng hơn.

Nó vừa nổi giận, tốc độ kiếm bắt đầu tăng lên, một hô hấp đã chém ra hơn tám mươi kiếm, mỗi một kiếm đều nặng gấp đôi lúc trước, kiếm cương kéo dài đến mười hai trượng, thậm chí còn xen lẫn một ít lực lượng thời gian, quấy rầy không gian.

Chỉ là con nghiệt thú tám tay này cũng không thể làm gì Sở Hi Thanh.

Tốc độ kiếm của nó càng ngày càng nhanh, kiếm cương càng ngày càng mạnh, thì vết thương trên người nó cũng nhiều hơn, cũng nặng hơn. Tất cả đều dựa vào năng lực khôi phục mạnh mẽ của bản thân để chống đỡ.

Sở Hi Thanh vẫn còn có bóng ma tâm lý với trận chiến ở mười lăm ngày trước.

Sau khi dùng Hồi Quang Phản Chiếu đến ba ngàn lần, hắn cũng đã có cảm giác buồn nôn.

May mà mấy hơi thở sau, Bạch Tiểu Chiêu ở trên đỉnh núi đã huýt sáo một tiếng.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy Chu Lương Thần đang điều khiển tiểu Huyền Vũ cõng một đống đồ vật đi xuống dưới, phía sau còn có vợ chồng Vương Hi Trúc, Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm và Bạo Kiếm – Quách Nộ, tất cả đều cõng bao lớn bao bé.

Ngay cả Lãnh Sát Na bình thường lạnh lùng cũng không ngoại lệ, hắn cũng cõng một cái bao to bằng một người lớn.

Phía sau bọn họ là một đám nghiệt thú.

Đám nghiệt thú này cũng là đầu lộc thân người, toàn thân có giáp xương, chỉ là có bốn đến sáu cánh tay, kích thước cũng không to lớn lắm, cao nhất chỉ có năm trượng. Chúng nó chạy băng băng trên núi, đuổi theo đám người Chu Lương Thần.

Sở Hi Thanh biết là mấy người Bạch Tiểu Chiêu đã thành công.

Nhưng hắn cũng không rời đi luôn, hắn còn phải phụ trách cản đường nữa.

Chương 1021: Có chỗ dựa rồi (2)

Lúc này, đao thế của Sở Hi Thanh đã biến đổi, chuyển thành Thiên Quang Tà Ảnh, gạt bỏ và chuyển hướng kiếm cương của nghiệt thú tám tay ra bốn phương tám hướng.

Lực lượng của nghiệt thú tám tay rất kinh người, nơi kiếm cương của nó đi qua đều là một mảnh máu loãng, hơn hai mươi con nghiệt thú đầu lộc thân người bị chém đứt thân thể.

Cảnh này khiến cho khóe mắt của nghiệt thú tám tay nổi gân xanh, trong mắt cũng hiện ra một màu đỏ tươi, tốc độ đánh chém của nó càng nhanh hơn, lại không hề có quy luật, chỉ biết điên cuồng chém chém chém chém chém về phía trước!

Cùng lúc đó, những kiếm cương này cũng bị Sở Hi Thanh phản xạ lại, từng kiếm từng kiếm chém vào giáp xương của nó, phá tan giáp xương rồi chém vào da thịt của nó.

Ngay khi trái tim của nghiệt thú tám tay từ từ xuất hiện ở trước mặt của Sở Hi Thanh, đao thế của Sở Hi Thanh đột nhiên bùng nổ.

Cực chiêu – Bát Phương Cực Diệt!

Một mảnh ánh đao ngậm lấy Vô Tướng Thần phong sát quét sạch bốn phía, bap trùm mười trượng chung quanh.

Đao của hắn không chỉ chém nát trái tim của nghiệt thú tám tay, mà còn bao trùm cả mấy chục con nghiệt thủ nhỏ ở chung quanh, chém đến máu thịt bay tán loạn, mưa máu rơi xối xả.

Song khí trái tim của nghiệt thú tám tay nát bấy, bóng người của Sở Hi Thanh đã lóe lên một cái, chạy ra ngoài trăm trượng.

Hắn mở đôi cánh Bạch Hổ ở sau lưng, cấp tốc bỏ chạy về phía nam.

Con nghiệt thú tám tay kia có cảnh giới cao đến tứ phẩm, dù Sở Hi Thanh chém nát trái tim của nó, thì vẫn không đủ trí mạng với nó.

Mà thời điểm này, Kim Phong Ngọc Lộ đao của Sở Hi Thanh đã sắp không chịu được rồi.

Nếu tiếp tục phản xạ nữa, đao của hắn sẽ vỡ nát.

Cái này rất không có lời.

Sở Hi Thanh còn đang chờ rời khỏi bí cảnh thì sẽ tìm Kỳ Đao ma tượng – Lệ Thiên Công, để hắn nâng cấp đôi song đao này lên thánh pháp khí tứ phẩm hạ, vì vậy đôi đao này không thể bị hỏng ở đây.

Còn về phần đám người tiểu Huyền Vũ và vợ chồng Vương Hi Trúc, thì đã bỏ chạy ra ngoài ba mươi dặm từ lâu rồi.

Bọn họ ra sức chạy trốn, ngay khi mọi người chạy được bảy mươi dặm, thì Sở Hi Thanh đã đuổi kịp tiểu Huyền Vũ.

Nhưng vào lúc này, Sở Hi Thanh nghe thấy một tiếng rống tràn đầy giận dữ, hận thù và không cam lòng. Ngay sau đó, tám thanh kiếm xương to lớn dài đến ba trượng bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống, thế như sao băng.

Mọi người đều biến sắc mặt, kiếm xương này không chỉ có uy thế đáng sợ, mà còn theo sát nguyên thần và khí cơ của bọn họ.

Bọn họ không nắm chắc có thể chống đỡ được tám thanh kiếm xương này.

Sở Hi Thanh lại bay lên trên.

Cực chiêu - Thiên Quang Tà Ảnh!

Hắn không dùng Hồi Quang Phản Chiếu là vì tám thanh kiếm xương này quá kinh khủng, đã vượt xa năng lực của Sở Hi Thanh, không thể phản xạ.

Ngoài ra, hắn cũng coi trọng tám thanh kiếm xương này.

Chỉ một lát sau, tám tiếng ‘ầm ầm ầm’ liên tục vang lên giữa không trung.

Thân thể của Sở Hi Thanh liên tục lùi về sau tận mười mấy trượng, miệng cũng phun máu tươi.

Hắn lại không thể đổi hướng tất cả lực lượng của tám thanh kiếm xương này.

Sau khi Sở Hi Thanh đứng vững lần nữa, hắn liền nhặt tám thanh kiếm xương kia lên, rồi ném lên lưng tiểu Huyền Vũ.

“Chúng ta đi!’

Sở Hi Thanh đã thấy con nghiệt thú tám tay kia đang đuổi về phía bên này.

Sở Hi Thanh âm thầm vui sướng và hài lòng, tám thanh kiếm xương này nhìn như là xương cốt, nhưng thật ra có một nửa trong đó là canh kim tinh khiết và mạnh mẽ.

Chỉ cần dùng thuật luyện khí của nhân loại để tế luyện lại, thì uy thế của chúng sẽ tăng thêm vài phần.

Tám thanh kiếm xương này rất thích hợp với Bát Tí Kim Cương Kiếm – Bộ Yên Thành.

Nếu như có thể luyện chế thành kiếm, có thể để cho Bộ Yên Thành cam tâm tình nguyện ra sức cho hắn thêm mười năm.

. . .

Một canh giờ sau, Sở Hi Thanh nhàn nhã vui sướng kiểm kê chiến lợi phẩm trên lưng tiểu Huyền Vũ.

Đừng thấy tiểu Huyền Vũ đang cõng một đống hành lý như tòa núi nhỏ mà nhầm, thật ra đại đa số đều là hạt thông Huyết tùng.

Đây chính là lương thực của bọn họ trong mấy tháng tiếp theo.

Tầng thứ ba cũng có những đồ ăn khác, nhưng không mà giống như những hạt thông này. Hạt thông không chỉ ăn ngon, còn có thể gia tăng tu vị, hơn nữa rất tinh khiết, sẽ không bị lực lượng máu Cổ thần ô nhiễm.

Bạch Tiểu Chiêu và tiểu Huyền Vũ đều rất yêu thích thứ này.

Những hạt thông này ngon hơn hạt thông ở tầng thứ hai, ăn một viên tương đương với hai mươi ngày tu luyện của Bạch Tiểu Chiêu.

Bởi vì kích thước khổng lồ, nên hiệu quả của nó với tiểu Huyền Vũ đã giảm đi nhiều, một viên chỉ tương đương với khoảng ba ngày.

Vì vậy, vừa rồi một rùa một điêu phối hợp rất tốt, kiếm được tận hơn 33.000 viên hạt thông từ rừng Huyết tùng đó.

Bảo sao đám nghiệt thú kia cũng nổi điên, những thứ này cũng là khẩu phần lương thực của chúng nó.

Chương 1022: Có chỗ dựa rồi (3)

Nhưng thật ra đám hạt thông này chưa chắc đã đủ để tiểu Huyền Vũ ăn.

Sức ăn của con rùa nhỏ này rất kinh người.

Đừng thấy những hạt thông này đều to bằng nắm tay, tiểu Huyền Vũ há miệng là có thể nuốt hơn ba mươi viên.

May mà nó không sợ bị ô nhiễm, còn có thể ăn đám nghiệt thú ở tầng ba này, cho nên chỉ coi đây là đồ ăn vặt.

Có điều, thứ tốt chân chính ở trong rừng Huyết tùng trên núi vàng bạc kia không phải là hạt thông Huyết tùng này, mà là một hạt thông màu vàng nhạt mà Bạch Tiểu Chiêu đang ngậm, còn cả những cái túi lớn túi bé ở trên lưng mỗi người kia.

Bên trong túi đều là khoáng thạch đen xì.

Hạt thông màu vàng nhạt kia vẫn là hạt thông Huyết tùng, bề ngoài lại có hoa văn màu vàng nhạt xen lẫn màu đỏ tươi.

“Đây là của huynh trưởng.”

Bạch Tiểu Chiêu lén lút đưa một viên hạt thông ở dưới nách cho Sở Hi Thanh, sau đó liền không thể chờ đợi mà gặm viên hạt thông trong miệng mình.

Bên trong lại là một ít chất lỏng màu vàng óng.

Sau khi Bạch Tiểu Chiêu hút vào miệng thì hơi biến sắc mặt.

Nàng nhắm mắt lại, ngồi trên mặt đất, ngửa đầu nhìn trời, dựa theo công pháp của yêu tộc để luyện hóa.

Đám người còn lại và tiểu Huyền Vũ cũng bắt đầu nhập định.

Bọn họi cũng đã ăn viên hạt thông màu vàng nhạt, lúc này đang luyện hóa dược lực trong đó.

Sở Hi Thanh luyện hóa xong đầu tiên.

Hắn nhướng mày lên, cảm giác Vô Tướng công của mình đã lên đến tầng tám đỉnh phong.

Tiến bộ lớn nhất lại là Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân!

Đây là vì Sở Hi Thanh đem phần lớn dược lực dùng vào thân thể mình.

Ngoài ra, lực lượng thần thức của hắn cũng tăng khoảng ba phần mười, Cửu Luân thần ấn cũng lên đến tầng tám, đuổi sát Vô Tướng công.

Bạch Tiểu Chiêu thì người luyện hóa xong thứ hai.

Khi nàng mở mắt ra, trong con ngươi tràn đầy vẻ vui mừng.

“Một viên hạt thông này có thể tương đương với ba mươi năm Yêu lực.”

Nàng nhìn về phía móng vuốt của mình, phát hiện nơi đó được bao trùm bởi một tầng màu vàng nhạt.

Những hạt thông màu vàng nhạt kia bắt nguồn từ cây Huyết tùng cao nhất trên bảy đỉnh núi vàng bạc, nó có tên alf Huyền Anh Thần Huyết tùng.

Bảy cây Huyết tùng này sinh trưởng trên núi vàng bạc, rút lấy máu Cổ thần và Thái Bạch Canh Kim chi khí ở trong bí cảnh, nhờ đó để uẩn nhưỡng ra những hạt thông này.

Lúc này, một chút Thái Bạch Canh Kim chi khí kia đã hòa vào trong móng vuốt của nàng.

Bạch Tiểu Chiêu cảm giác móng vuốt của mình đã cứng rắn hơn trước kia tận ba phần mười.

“Đáng tiếc!”

Mặt Bạch Tiểu Chiêu đầy tiếc nuối: “Chúng ta chỉ lấy được ba mươi viên . . .!”

Một mình tiểu Huyền Vũ đã dùng hai mươi viên, bản thân nàng ăn hai viên, còn lại mỗi người một viên.

Thật ra thì trên những cây Huyết tùng kia vẫn còn mấy quả tùng màu vàng nhạt này, trong mỗi quả tùng đều có bốn đến năm viên hạt thông này.

Chỉ cần có thêm vài viên hạt thông như vậy nữa, Bạch Tiểu Chiêu có thể đột phá lên ngũ phẩm, nắm giữ tám trăm yêu lực.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì buồn cười: “Đây là tinh hoa trong máu Cổ thần, dù những cây Huyết tùng kia có thần kỳ đến đâu, thì cũng không thể nào luyện hóa được hết thần lực trong đó. Ăn nhiều thứ này cũng vô ích. Trong mấy người chúng ta, chỉ có tiểu Huyền Vũ là không cần lo lắng. Còn ngươi thì hai viên là đủ rồi.”

Chu Lương Thần cũng rất tán thành, gật đầu nói: “Cái gọi là ‘lợi không thể kiếm tận, phúc không thể hưởng hết, thế không thể dụng tận’. Loại kỳ trân dị bảo này sinh trưởng không dễ, trăm năm mới có thể sinh trưởng một viên, đám nghiệt thú không có não kia cũng cực kỳ trân trọng. Nếu chúng ta đã không thể ăn nhiều, vậy không ngại giữ lại cho người đến sau.”

Sau đó chính là những khoáng thạch ở trên đỉnh núi vàng bạc.

Tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng mở túi ra, móc mấy viên khoáng thạch có màu đen ra, rồi giao cho Sở Hi Thanh.

Đây là một loại bảo vật hệ Kim độc nhất vô nhị trong bí cảnh thời gian, nó được gọi là Tuế Nguyệt Nguyên Thần Huyền kim, là một loại tài liệu luyện khí đỉnh cấp.

Có người nói màu sắc càng đen, phẩm chất càng tốt, lực lượng thời gian trong đó càng nhiều.

Lần này, nhờ Sở Hi Thanh hấp dẫn con nghiệt thú tám tay kia, nên mọi người mới có thể lấy được khoáng thạch và hạt thông.

Sở Hi Thanh đóng góp nhiều nhất, nên cũng được chia nhiều nhất.

Hắn lấy năm viên khoáng thạch đen xì từ chỗ mỗi người, sau đó nhét vào một cái túi.

Tiết Đình Hữu rất vui vẻ: “Lần này chúng ta thật sự là dính ánh sáng của Sở sư đệ, Tuế Nguyệt Nguyên Thần Huyền kim và những tài liệu kia, đã đủ để chúng ta luyện chế một thanh binh khí tứ phẩm. Chỉ những tài liệu này cũng có giá trị triệu lượng bạc ở bên ngoài rồi. Hơn nữa tài liệu pháp khí có liên quan đến thời gian thì là có tiền cũng không mua được.”

Sau đó, hắn lại nghĩ đến một chuyện: “Đúng rồi, ta còn lấy rất nhiều lá thông, có thể dùng để pha trà. Có người nói dùng loại trà ngâm lá thông này có thể an thần, có lợi ích cho việc tu hành nguyên thần, để ta thử xem.”

Hắn cũng là người hấp tấp, nghĩ đến liền làm luôn.

Chương 1023: Có chỗ dựa rồi (4)

Trong mọi người ở đây, Chu Lương Thần chủ tu hệ Thủy, kiêm tu Canh kim và lôi đình, Bạo Kiếm – Quách Nộ thì tu luyện lôi hỏa.

Cho nên tạo nước tạo lửa là không có vấn đề.

Lãnh Sát Na thì kiếm một khối ngọc thạch ở trên núi, rồi chế tạo thành cốc uống trà.

Không lâu sau, đám người liền ngồi trên lưng tiểu Huyền Vũ mà nâng cốc trà, vui vẻ nhàn nhã uống trà lá thông.

Sở Hi Thanh vừa uống trà vừa cảm ứng cơ thể, hắn phát hiện hiệu quả của trà lá thông này cũng không tệ, có thể để tâm thần hắn yên tĩnh, ý thức rõ ràng, dòng suy nghĩ rõ ràng, cực kỳ thoải mái thư giãn.

Nếu như dùng loại trà này để phối hợp tu hành Cửu Luân thần ấn, có thể làm ít mà được nhiều.

Mấu chốt là mùi vị của trà lá thông này rất tốt, trong veo mát mẻ, thấm tận tim gan.

Chỉ tiếc là diện tích trên lưng tiểu Huyền Vũ có hạn, 33.000 viên hạt thông Huyết tùng kia chiếm rất nhiều diện tích. Chu Lương Thần cũng thu thập lá thông, nhưng chỉ lấy sáu túi, đoán là không thể nào dùng đến khi bọn họ đi ra ngoài.

Mà sau khi kích thước của tiểu Huyền Vũ to bằng cối xay gió, thì tốc độ tăng trưởng đã chậm lại.

Sở Hi Thanh không khỏi tiếc nuối: “Loại trà lá thông này đúng là có thể mang ra ngoài một chút, đáng tiếc. Nếu chúng ta có một cái pháp khí không gian thì tốt biết bao. Cũng không biết pháp khí không gian của Phương Bất Viên rơi vào tay kẻ nào?”

Hắn vừa nói chuyện vừa ngưng thần quan sát vẻ mặt của mọi người ở đây.

Lãnh Sát Na không có chút dị thường nào, những người còn lại cũng không có gì khác thường, tất cả đều ra vẻ tiếc hận, đồng thời tức giận với hung thủ đã giết chết Phương Bất Viên.

Vẻ mặt Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm hòa hoãn lại: “Nói đến Phương Bất Viên Phương sư huynh, hai Đạo thị của Sở Mính cũng rất đáng ngờ, đúng rồi, không biết Sở Mính bây giờ thế nào rồi.”

Lúc này Quách Nộ lại cười gằn một tiếng: “Nữ nhân này không phải người cùng một đường với chúng ta, ngươi quan tâm nàng làm gì?”

Hắn vừa nói xong, Sở Hi Thanh liền nghe thấy một tiếng nói quen thuộc ở phía xa xa.

“Sở huynh, con tiểu Huyền Vũ này của các ngươi thật là làm người ta hâm mộ.”

Sở Hi Thanh nhìn ra xa xa, phát hiện một bóng người đang bay từ xa đến.

Người đến chính là Phong Đao Điện Kiếm – Nhân Trung Thủ của Quy Nguyên kiếm phái.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì vui vẻ, hắn hâm mộ người khác có pháp khí không gian, người khác hắn lại hâm mộ hắn có tiểu Huyền Vũ để cõng đồ.

Hắn lập tức đè đao bên hông, Cửu Thiên niệm luân ở sau lưng cũng bắt đầu chuyển động.

Sở Hi Thanh không có ý định rút đao, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Nhân Trung Thủ, một luồng đao ý rộng lớn trực tiếp ép thẳng vào thần phách của Nhân Trung Thủ.

Khi ở tầng thứ nhất, hắn bị người này bắt bí, không thể không cho đám người Quy Nguyên kiếm phái tiến vào tầng thứ hai.

Trong lòng Sở Hi Thanh vẫn thấy hơi khó chịu với chuyện này, tuy rằng bây giờ hắn kiêng kỵ quy củ giang hồ, không thể ra tay giết chết Nhân Trung Thủ. Nhưng vẫn có thể cho Nhân Trung Thủ một bài học, để cho tên này nếm mùi đau khổ.

Nhân Trung Thủ lập tức rên lên một tiếng, sau đó cống đỡ lại đao ý của Sở Hi Thanh, cả người hóa thành cuồng phong mà rơi xuống lưng tiểu Huyền Vũ.

Sắc mặt hắn trắng bệch, trong mắt chứa vẻ cười khổ: “Sở huynh, đây cũng không phải đạo đãi khách. Nhân mỗ đến đây là muốn trao đổi tình báo với ngươi, có thể thu thần thông lại hay không?”

Sở Hi Thanh bình tĩnh nhìn Nhân Trung Thủ một chút.

Lòng thầm nói Kiếm Tàng Phong coi trọng người này như vậy, quả nhiên không phải là không có nguyên nhân.

Lực lượng thần niệm và đao ý của hắn bây giờ đã mạnh gấp mấy lần so với lúc còn ở tầng một, thế mà lại không thể làm gì được nguyên thần của Nhân Trung Thủ.

Hắn cười đắc ý, thu đao ý về: “Chào Nhân huynh, chỉ là không biết các hạ muốn trao đổi tình báo gì? Ta nói trước một câu, chỗ này của ta không có tin tức gì hữu dụng đâu.”

“Là việc liên quan đến đám người Kiếm Thị Phi và Sở Mính!”

Nhân Trung Thủ nói một câu, nhưng hắn không nói hết, trái lại còn nhìn thẳng vào Sở Hi Thanh: “Nếu như ta đoán không sai, Sở đã thu hoạch được mấy thứ như hạt sen Cửu Thiên Huyết Thần Liên, Thiên Trụ Chân Thủy, Thần Tự Thái Ất Tinh kim và cả Thiên Nguyên Tẩy Tủy thảo rồi chứ?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì cũng không ẩn giấu, gật đầu nói: “May mắn lấy được, chỉ là chúng ta lấy không nhiều, những nơi đó vẫn còn không ít, Nhân huynh có hứng thú thì có thể đi lấy.”

Bốn loại kỳ trân dị bảo kia đều là đồ vật độc nhất vô nhị trên tầng thứ ba của bí cảnh thời gian, là do thần huyết và thần lực của Chúc Quang âm diễn hóa ra.

Hiệu quả của Cửu Thiên Huyết Thần Liên cũng không khác gì với những hạt thông màu vàng nhạt kia.

Tiếc là bên trong cũng có thần niệm lạc ấn của Chúc Quang âm, mọi người không dám dùng nhiều, mỗi người chỉ ăn một hạt sen.

Chương 1024: Có chỗ dựa rồi (5)

Bạch Tiểu Chiêu dùng hai hạt sen, gia tăng sáu mươi năm yêu lực. Còn tiểu Huyền Vũ thì không sợ mấy thứ này, nó ăn hơn năm mươi viên, gia tăng khoảng hai trăm năm yêu lực.

Hết cách rồi, kích thước của nó khá lớn, hiệu quả của linh dược sẽ kém hơn nhiều.

Thiên Trụ Chân Thủy và Thần Tự Thái Ất Tinh kim đều là tài liệu luyện khí.

Đặc biệt là Thiên Trụ Chân Thủy, tuy rằng Sở Hi Thanh không dùng được thứ này, nhưng Chu Lương Thần và tiểu Huyền Vũ lại có thể luyện hóa, dung hợp với sát lực, khiến lực lượng và thần thông hệ thủy tăng gần gấp đôi, nó còn có thể dùng làm tài liệu luyện khí tứ phẩm.

Thần Tự Thái Ất Tinh kim, bản thân nó cực kỳ cứng rắn, hơn nữa còn có thể can thiệp thời gian, còn có thể làm cho đồ vật hòa Thần Tự Thái Ất Tinh kim biết ‘ẩn thân’.

Sở Hi Thanh cũng lấy một phần.

Còn về phần Thiên Nguyên Tẩy Tủy thảo, nghe tên là biết công dụng. Thứ này có thể tẩy kinh phạt tủy, gia tăng bản nguyên của võ tu.

Đáng tiếc là chỉ có năm phần mười, nếu như thêm năm phần nữa, thì Sở Hi Thanh có thể kiếm thêm một môn thiên phú huyết mạch tầm trung.

Ngoài ra, bản nguyên càng mạnh thì tốc độ tu hành của bọn họ càng nhanh.

Nhân Trung Thủ nghe vậy thì khóe miệng giật giật, lòng thầm nói mình còn đi lấy cái bía gì?

Mấy con nghiệt thú bảo vệ bảo vật đã bị Sở Hi Thanh chọc giận, bây giờ đang cực kỳ điên cuồng.

Chỉ cần hắn đến gần một chút, sẽ bị đám nghiệt thú kia truy đuổi đến chết.

Nhân Trung Thủ tự nhận mình không trêu nổi, hắn vừa không có Nhai Tí đao của Sở Hi Thanh, cũng không có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết. Tuy rằng sức chiến đấu của hắn khá cao, nhưng vẫn không là gì với đám nghiệt thú kia.

May mà hắn nhanh chân hơn Sở Hi Thanh, sử dụng chút thủ đoạn để lấy được hai loại, bằng không thì đúng là không thu hoạch được gì.

“Sở huynh quả nhiên là đã lấy đủ kỳ trân dị bảo ở nơi này. Nếu như ta đoán không sai, vậy mục tiêu tiếp theo của Sở huynh và chư vị chính là Cửu Khúc Ma Tràng quật, đúng không?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì không tỏ ý kiến.

Cửu Khúc Ma Tràng quật là nhất định phải đi, nhưng mà không phải bây giờ.

Năm tháng dài lắm, Sở Hi Thanh chuẩn bị ở bên ngoài thêm nửa tháng.

Bên ngoài vẫn còn một ít bảo vật, nhưng đều kém hơn mấy thứ kia một bậc.

Bản thân Sở Hi Thanh không dùng được, nhưng có thể mang ra ngoài bán lấy tiền.

Ngoài ra, hắn còn chưa đi hết phạm vi 1500 dặm của tầng này, vẫn còn chưa tìm thấy manh mối của kiếm chiêu Cửu Thiên Thời Luân.

Nhân Trung Thủ cũng không để ý đến vẻ mặt của Sở Hi Thanh, sắc mặt hắn nghiêm túc: “Trong tay ta bây giờ có một phần bản đồ, và xu thế di chuyển của linh mạch ở bên trong, ta muốn đổi một phần hứa hẹn từ chỗ Sở huynh.”

“Mặc kệ là Thời Ngân thảo hay Thạch Tâm huyết thì đều phải chia cho ta một phần. Đương nhiên, Nhân mỗ cũng tự biết lấy mình, Thời

Ngân thảo thì ta chỉ cần năm phần Lục khúc, Thạch Tâm huyết thì chỉ cần bốn mươi lăm giọt.”

Sở Hi Thanh thì lại ngây người một trận: “Bản đồ? Ngươi lấy bản đồ ở đâu ra?”

“Nhân mỗ quan hệ khá rộng rãi, tấm bản đồ này là lấy được từ chỗ của một người bạn.”

Khóe môi Nhân Trung Thủ hơi cong lên: “Thật ra thì cũng có quan hệ với Vô Tướng thần tông các ngươi, vị Huyết Nhai dự bị kia của các ngươi chạy rất khá, ba người bọn họ và đám người Kiếm Thị Phi đuổi đuổi bắt bắt ở bên trong đó, đã dây dưa đến mười mấy ngày rồi. Có người nói, chỉ quãng đường chạy trốn này thôi, cũng đã hơn chín vạn dặm rồi.”

“Tấm bản đồ này có diện tích cực lớn, đã chiếm cứ một phần ba hang động. Không chỉ có thể giúp các ngươi cứu viện Sở Mính, mà còn có thể giúp các ngươi sử dụng thuật phong thủy, chỉ mất chút thời gian là có thể tìm thấy vị trí của bảo vật. Nếu như các ngươi còn chê bản đồ không đủ, vậy ta còn có thể hỏi bạn của ta.”

Lúc này Sở Hi Thanh liền đưa tay ra: “Ta đáp ứng, đưa bản đồ đây.”

Chỉ là năm phần Lục khúc Thời Ngân thảo và bốn mươi lăm giọt Thạch Tâm huyết mà thôi, Nhân Trung Thủ yêu cầu không nhiều.

Nhân Trung Thủ cũng không nói nhiều, hắn biết Sở Hi Thanh có thanh danh nghĩa bạc vân thiên, chắc chắn sẽ không nuốt lời. Hắn lập tức đưa một thẻ ngọc màu xanh cho Sở Hi Thanh: “Bản đồ ở trong này, dùng thần niệm cảm ứng là được.”

Sở Hi Thanh lập tức đưa thẻ ngọc màu xanh lên sát mi tâm, rồi ngưng thần cảm ứng.

Chỉ chốc lát sau, ánh mắt của hắn càng ngày càng sáng, trái tim cũng không kiềm chế được đập thình thịch, khó ức chế nỗi kích động trong lồng ngực.

Hắn bỗng nhiên đứng dậy từ lưng rùa: “Chúng ta đi Cửu Khúc Ma Tràng quật, đi ngay bây giờ.”

Cái gọi là đạp mòn gót sắt tìm không thấy, chẳng tốn công sức lại tới tay.

Hắn tìm toàn bộ bí cảnh mà vẫn không tìm thấy manh mối nào, bây giờ lại không tốn chút công sức nào mà lại tìm được phương pháp hoàn thiện kiếm chiêu Cửu Thiên Thời Luân.

Phần cơ duyên này, có chỗ dựa rồi!

Chương 1025: Bọn họ nhất định đang nhìn ta

Đạo Nhất điện trên Vô Tướng thần sơn, tất cả mọi người tụ tập ở đây đều không khỏi hiện lên ý mừng.

Ngay cả người luôn lạnh lùng như đại trưởng lão Giới Luật viện Lư Thủ Dương, khóe môi của hắn cũng hơi cong lên.

“Tốt rồi! Lần này tên tiểu tạp chủng của Quy Nguyên kiếm phái đã làm một việc tốt. Sau này chư vị sư huynh đệ gặp được người này, thì không ngại tha cho hắn một mạng.”

“Bọn họ đã lên đường đến Cửu Khúc Ma Tràng quật rồi! Đợi lâu như vậy, cuối cùng tên nhóc này cũng tìm thấy manh mối.”

“Tên nhóc Sở Hi Thanh này quá tham lam, với ngộ tính của hắn, chỉ cần hắn đi vào trong Cửu Khúc Ma Tràng quật thì nhất định có thể hiểu rõ. Hết lần này đến lần khác hắn lại nhớ mãi không quên đám thiên tài địa bảo ở bên ngoài, làm lỡ nhiều thời gian như vậy.”

“Tên nhóc khốn khiếp này quả thực là trong mắt chỉ có tiền, làm hại lão phu phải ngồi chờ ở đây hơn một ngày.”

Mười hai ngày trong bí cảnh, tương đương với một ngày bên ngoài.

Vẻ mặt Vương Bạch Mi lại bình tĩnh, phản đối: “Sao các ngươi nóng nảy như vậy? Chúng ta có thể dòm ngó toàn bộ bí cảnh, tự nhiên có thể biết được. Sở Hi Thanh là người ở trong cuộc, thì làm sao biết kiếm pháp kia có cùng một nhịp thở với Cửu Khúc Ma Tràng quật?”

“Bây giờ vẫn còn nhiều thời gian, Sở Hi Thanh nghiên cứu ra kiếm pháp hoàn chỉnh là không có vấn đề. Tiếp đó chỉ còn lại một bước cuối cùng.”

“Bước cuối cùng mới là khó nhất, Chúc Quang âm nhất định sẽ không để cho hắn thành công. Ta lo lắng là cuối cùng không thể cứu được Mộc Kiếm Tiên, lại còn đắc tội với Chúc Quang âm, cái này chính là được không bù mất.”

“Đắc tội thì có làm sao?”

Đại trưởng lão Tri Phi Tử híp mắt, trong con ngươi lộ ra một tia lăng lệ và khát vọng: “Dù thế nào thì cũng phải thử một chút, dùng toàn bộ lực lượng của tông môn ta thì cũng phải thử. Chúc Quang âm và Vô Tướng thần tông ta chỉ là lợi dụng lẫn nhau, Chúc Quang âm vui sướng đau buồn, sinh lão bệnh tử thì lại có liên quan gì với chúng ta? Nếu như người này tỉnh lại, đó chính là một trận thần kiếp, có thể nói là đại địch của tông ta.”

“Còn về phần Mộc Kiếm Tiên, hắn có ân đức rất lớn với nhân tộc chúng ta, lại có quan hệ rất lớn với đầu nguồn của Vô Tướng thần tông ta là Ngu Công Trí Tẩu, nếu chúng ta đã biết hắn bị phong ấn trong bí cảnh thời gian, vậy về tình về lý đều phải đi cứu viện. Huống hồ vị này còn là thái thượng trưởng lão của tông môn thuật sư nhất phẩm Thái Vi Viên.”

Hắn chỉ nói chạm đến là thôi, chứ không nói ra.

Nhưng mọi người ở đây đều hiểu.

Ngày xưa, khi Thái Vi Viên diệt vong, bản sơn Thái Vi sơn đã chìm vào đáy biển, không biết đi đâu.

Có người nói trong Thái Vi sơn có nắm giữ truyền thừa thuật sư đầy đủ nhất thế gian này, nắm giữ tất cả ‘Thiên cương địa sát’, cũng chính là ba mươi sáu pháp Thiên Cương và bảy mươi hai thần thông Địa Sát.

Bọn họ còn có hai đại thánh truyền, còn có một cái bảo vật Siêu Phẩm đủ để sánh vai với Thần Vọng kiếm của Vô Tướng thần tông bọn họ.

Nhưng hai vạn năm trôi qua, không người nào biết được tăm tích của Thái Vi sơn, cũng không có ai có thể tiến vào trong đó.

Tri Phi Tử thân là thuật sư, hắn coi Thái Vi Viên là thánh địa của thuật sư.

Có thể tưởng tượng được hắn khát vọng Thái Vi sơn thế nào.

Mà thế gian này, người duy nhất có thể tìm được tung tích Thái Vi sơn, chỉ có thể là vị Mộc Kiếm Tiên kia. . .

Nếu như Vô Tướng thần tông có thấy lấy được truyền thừa của Thái Vi Viên năm xưa, vậy địa vị của bọn họ trong thiên hạ lại càng vững chắc hơn.

Huống hồ bản thân Mộc Kiếm Tiên còn là một nhân vật mạnh mẽ, có thể đối kháng với đám thần linh kia.

Giá trị của bản thân hắn cũng đủ để Vô Tướng thần tông đặt cược một phen.

So sánh với những chỗ tốt này, vậy đắc tội với Chúc Quang âm thì có làm sao?

Bọn họ còn không thèm cả bí cảnh thời gian luôn!

“Lo chuyện bao đồng! Bây giờ chúng ta đều là người bên ngoài cục, mạnh mẽ hơn thì có thể làm gì? Thảo luận mấy thứ này lại có ý nghĩa gì? Có cứu Mộc Kiếm Tiên hay không, có thể cứu hay không, đó đều là chuyện của Sở Hi Thanh.”

Hai mắt Yến Quy Lai sâu thẳm, vuốt nhẹ chòm râu yến dưới cằm: “Huống hồ, mọi người hãy chờ xem, kiếm pháp Mộc Kiếm Tiên sáng tạo ra, không chỉ đơn giản là để cứu hắn thoát vây như vậy.”

Mọi người nghe vậy thì hơi rùng mình, tất cả đều nhìn về phía Yến Quy Lai.

Bọn họ không hề nghi ngờ lời nói của vị này.

Tuy rằng Yến Quy Lai là người trẻ tuổi nhất trong số tất cả đại trưởng lão, nhưng mà thiên phú và ngộ tính lại là người xuất sắc nhất trong số bọn họ, thậm chí còn vượt qua cả tông chủ Lý Trường Sinh.

Nếu như vị này đã nói như vậy, tự nhiên là đã phát hiện gì đó.

Bên trong thức kiếm pháp kia của Mộc Kiếm Tiên, rốt cuộc là cất giấu ảo diệu gì?

Chương 1026: Bọn họ nhất định đang nhìn ta (2)

Trong hang động u ám, tiểu Huyền Vũ bước nhanh trên mặt đất gồ ghề của hang động.

Cũng may không gian nơi này cũng tính là rộng rãi, với kích thước của tiểu Huyền Vũ, lại có cảm giác như bút chì đâm vào trong chén trà.

Tiểu Huyền Vũ cũng không để ý mặt đất có nhấp nhô không, có khó đi hay không.

Nó cúi đầu thở một hơi về phía trước, phạm vi mười trượng phía trước đều bị đóng băng.

Tiểu Huyền Vũ cũng không cần đi bằng bốn chân, nó co chân vào trong mai rùa, rồi trực tiếp lướt trên mặt băng. Phía sau thì lại dùng sức gió để đẩy, nên rất ung dung nhàn nhã.

Sở Hi Thanh ngồi ở trên lưng rùa, tập trung nhìn vào một tảng đá rộng khoảng hai trượng.

Hắn đang vẽ một tấm bản đồ lập thể.

Bản đồ này cực kỳ phức tạp, bên trong có vô số hang động.

Toàn bộ hang động bao trùm phạm vi đường kính 1500 dặm, trên dưới thì đạt 130 dặm.

Vì vậy mặt phẳng là không thể vẽ được hết, trang giấy bình thường cũng không thể gánh chịu áo nghĩa cao thâm được giấu trong bản đồ này.

Vì thế nên Sở Hi Thanh cố tình kiếm một khối đá cứng rắn ở trên đường để khắc lên.

Trong tầng thứ ba của bí cảnh này, hầu như mỗi một loại vật chất đều có chỗ bất phàm.

Mà lúc này, trên lưng rùa chỉ có hai người Sở Hi Thanh và Lãnh Sát Na.

Vợ chồng Tiết Đình Hữu, Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm, Bạo Kiếm – Quách Nộ, Sát Kiếm – Cầm Nhâm, Phiên Thiên Kiếm – Lôi Bân, Ích Thủy Kiếm – Tào Phong và Tiêu Di đều không có ở đây.

Ngay cả Bạch Tiểu Chiêu và Chu Lương Thần cũng bị Sở Hi Thanh điều động, bọn họ chia nhau hành động, tra xét kết cấu của các hang động và xu thế linh mạch chung quanh.

Thậm chí ngay cả Nhân Trung Thủ và ba tên đồng môn Quy Nguyên kiếm phái của hắn cũng bị Sở Hi Thanh thuê, tham dự việc thăm dò hang động.

Mấy vị này vốn không muốn tham dự, sao đệ tử của Quy Nguyên kiếm phái có thể hiệu lực cho người của Vô Tướng thần tông được?

Lẽ nào có lý đó!

Nhưng biết làm sao, đao của Sở Hi Thanh quá cứng, cho cũng quá nhiều!

Giá cả của Sở Hi Thanh chính là, mỗi người ba ngàn lượng một ngày.

Phong Đao Điện Kiếm – Nhân Trung Thủ thì còn đắt hơn, tận mười ngàn lượng bạc một ngày.

Nhưng hắn còn phải phụ trách việc lấy bản đồ của đám người Kiếm Thị Phi thăm dò được, nên cũng đáng với cái giá này.

Xét thấy kết cấu đặc biệt trong Cửu Khúc Ma Tràng quật, nên mọi người đều không dám đi xa.

Tất cả mọi người lấy tiểu Huyền Vũ làm trung tập, chỉ đi điều tra quanh đó mười dặm, tránh cho khỏi mất liên lạc mà bị lạc.

May mắn là nhân thủ của bọn họ khá nhiều.

Theo thời gian trôi qua, bản đồ lập thể trên tay Sở Hi Thanh càng ngày càng hoàn thiện.

Đến khi bọn họ tiến vào hang động được một tháng, bản đồ được khắc trên tảng đá trong tay Sở Hi Thanh đã bắt đầu vặn vẹo và biến hóa.

Điều này cũng phù hợp với đặc thù của Cửu Khúc Ma Tràng quật.

Cửu Khúc Ma Tràng quật được xưng là ma tràng quật, là bởi vì nó vẫn luôn di động ở mọi lúc, tựa như ruột đang ngọ nguậy.

Ngoài ra, tất cả đường hầm trong này cũng sẽ phát sinh biến hóa.

Bình thường thì cứ mỗi mười ngày là sẽ không đi được con đường của mười ngày trước.

May mà khối đá này của Sở Hi Thanh không chỉ cứng rắn, mà còn rất dẻo dai, bằng không thì nó đã bị vỡ vụn khi vặn vẹo rồi.

Sở Hi Thanh đã dần dần phát hiện ra đầu mối.

Hắn nhìn tảng đá trước mắt, mở miệng hỏi: “Lãnh sư huynh, ngươi đã xem qua một phần của kiếm pháp này, chắc hẳn cũng đã nhìn ra một bộ phận rồi, đúng không?”

“Ta chỉ hiểu đại khái.”

Lãnh Sát Na hai tay ôm kiếm, giọng nói bình thản: “Thế giới suy nghĩ của chủ nhân bí cảnh rất thú vị, lại tựa như một dòng sông thời gian chân chính, nó có vô số nhánh, cũng có vô số khả năng.”

“Nhưng dựa theo tình hình bây giờ, nơi này càng giống như một lao tù, hắn muốn dùng thế giới suy nghĩ của mình để nhốt một nhân vật mạnh mẽ nào đó. Nếu như ta đoán không sai, đó hẳn là Mộc Kiếm Tiên.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nhướng mày, kinh ngạc hỏi: “Ngươi cũng biết Mộc Kiếm Tiên?”

Tần Mộc Ca nhiều kiến thức như vậy, nhưng cũng phải chờ đến khi rời khỏi bí cảnh, tra xét rất nhiều sách cổ thì mới có thể xác định kiếm pháp này xuất từ tay Mộc Kiếm Tiên.

“Ngươi nói như vậy thì quá xem thường người khác.” Lãnh Sát Na hừ một tiếng: “Mộc Kiếm Tiên – Tùng Duyên Niên, lấy thân Huyết Phong thành đạo, là nhân vật vô địch thiên hạ ở hai vạn năm trước. Nhưng ta cũng chỉ tình cờ biết được, ngày xưa ta từng nhìn thấy Phương Bất Viên buôn bán một di vật của hắn. Tên kia làm ăn rất nhiều thứ, bao quát cả đồ cổ.”

Sau đó hắn lại nhìn Sở Hi Thanh: “Xem ra ngươi đã quyết định trợ giúp Mộc Kiếm Tiên thoát vây?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì mỉm cười: “Ta đã đi đến nước này rồi, chẳng lẽ còn có thể dừng lại? Đối với bản thân ta hay là đối với tông môn, thì đây đều là một chuyện tốt. Nếu ngươi đã biết Mộc Kiếm Tiên, vậy cũng phải biết vị này có ý nghĩa như thế nào?”

Chương 1027: Bọn họ nhất định đang nhìn ta (3)

“Một Siêu Phẩm và một Thái Vi Viên và Thái Vi sơn, hai đại thánh truyền và thần thông ‘Thiên cương Địa sát’.”

Ánh mắt Lãnh Sát Na lóe lên, sau đó hít một tiếng: “Nhưng đây chưa chắc đã là chuyện tốt với tông môn. Bởi vì Nhai Tí đao, Vô Tướng thần tông chúng ta đã bị toàn bộ thiên hạ nhắm vào rồi.”

Sở Hi Thanh nở nụ cười thản nhiên: “Vậy thì ý của Lãnh sư huynh là, ta không nên cứu viện vị Mộc Kiếm Tiên này hay không?”

“Phải cứu!” Lãnh Sát Na nói như chém đinh chặt sắt: “Dù cho vì thế mà bị đánh cho như chó, thì cũng phải cứu vị Mộc Kiếm Tiên này ra! Tuy rằng hành vi này có rất nhiều hậu hoạn, nhưng toàn bộ các tông phái trong thiên hạ và triều đình Đại Ninh, có người phương nào có thể đối kháng với Mộc Kiếm Tiên?”

Nếu như Mộc Kiếm Tiên có ý để truyền thừa của Thái Vi Viên tái hiện tại nhân thế, như vậy Vô Tướng thần tông bọn họ ăn chắc!

Huống hồ, đối với bản thân bọn họ thì chuyện này cũng có rất nhiều chỗ tốt.

Sở Hi Thanh ăn thịt, đám người cung cấp hỗ trợ như bọn họ cũng có thể uống canh.

Với cách làm người của Mộc Kiếm Tiên, chắc chắn sẽ không để bọn họ thua thiệt.

Lãnh Sát Na không khỏi nghĩ đến tên Phong Đao Điện Kiếm – Nhân Trung Thủ kia.

Cái tên này đúng là may mắn, lại có cơ hội tiếp xúc với cơ duyên bằng trời này.

Nhưng mà cái gọi là ‘họa là chỗ dựa của phúc, phúc là nơi ẩn náu của mối họa đang rình rập’, vị này vừa may mắn lại vừa xui xẻo.

Nếu như Quy Nguyên kiếm phái biết mấy người Nhân Trung Thủ hỗ trợ Sở Hi Thanh ở trong bí cảnh, lại còn bỏ công bỏ sức trong quá trình Sở Hi Thanh cứu viện Mộc Kiếm Tiên. Vậy chắc chắn đám đại trưởng lão của Quy Nguyên kiếm phái sẽ tức giận đến mức linh hồn xuất khiếu, đánh gãy chân chó của Nhân Trung Thủ.

Chỉ là tiền đề của những thứ này, chính là Sở Hi Thanh có thể cứu được Mộc Kiếm Tiên.

Sắc mặt Lãnh Sát Na ngưng trọng: “Sở sư đệ, ngươi rốt cuộc đã nghiên cứu thức kiếm pháp kia đến đâu rồi?”

Dựa theo kết cấu của Cửu Khúc Ma Tràng quật, thức kiếm pháp kia của Mộc Kiếm Tiên rõ ràng là đang đối chọi gay gắt với thế giới suy nghĩ của Chúc Quang âm.

Thức kiếm pháp này, rõ ràng là Mộc Kiếm Tiên đã chế tạo ra để thoát vây.

“Kiếm pháp? Tiến bộ không ổn cho lắm, đến giờ mới chỉ nghiên cứu được khoảng bảy phần mười. Dựa theo tiến độ bây giờ, có lẽ phải mất mười ngày đến hai mươi ngày nữa.”

Vẻ mặt Sở Hi Thanh thản nhiên, nhìn vào mấy chữ Cửu Thiên Thời Luân (tàn) ở bên trong màn hình huỳnh quang hư ảo.

---Đây là kiếm pháp do Mộc Kiếm Tiên – Tùng Duyên Niên sáng tạo, công dụng không biết. Ngươi đã nắm giữ kết cấu tất yếu của kiếm pháp, có thể dùng 400 điểm huyết nguyên để thôi diễn kiếm pháp hoàn chỉnh.

Từ khi tiến vào Cửu Khúc Ma Tràng quật đến giờ, tiến độ của hắn tăng mạnh.

Nếu như đã biết thức kiếm pháp này để làm gì, Sở Hi Thanh cũng đã có phương hướng nhất định.

Hơn nữa hắn đã có mẫu để tham chiếu, chỉ cần dựa theo kết cấu của Cửu Khúc Ma Tràng quật, sau đó ngược lại là được rồi.

Hiện giờ chỉ cần 400 điểm huyết nguyên nữa thôi.

Sắc mặt Lãnh Sát Na ngưng trọng, giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị: “Vậy ngươi còn không tập trung nghiên cứu đi? Phải biết chậm sẽ sinh biến cố, cần nắm giữ càng nhanh càng tốt.”

Việc quan trọng như vậy, ngay cả vật cưỡi của đại trưởng lão Giới Luật viện. . . con lừa lười kia cũng không dám dừng lại như vậy!

. . .

Cùng lúc đó, trong một nhánh hang động ở cách đó khoảng bảy trăm dặm, mười mấy bóng người đang truy đuổi, nhanh chóng na di lấp lóe.

Bóng người Sở Mính lấp lóe như lôi đình, lại tựa như ánh sao có mặt ở khắp mọi nơi, nhanh chóng phi hành ở bên trong hang động.

Thiên phú cấp Thiên trụ của Sở Mính cũng đã được thể hiện vào giờ phút này.

Mỗi một động tác hay mỗi một thân pháp của nàng đều có thể né tránh những chiêu pháp mạnh mẽ của đám người Kiếm Thị Phi ở phía sau.

Đôi cánh dơi màu đen ở sau lưng Sở Mính thì lại làm cho toàn thân nàng tựa như khói, khiến cho nàng có thể biến hóa và thay đổi ở trên không.

Mặc dù thỉnh thoảng vẫn có đao cương kiếm khí đánh vào trên người

Sở Mính, nhưng đều bị nàng dùng bí pháp hư thực hỗn loạn để gạt bỏ.

Nhưng song phương đều tiêu hao rất nhiều, toàn thân Sở Mính đều là mồ hôi, hơi thở nặng nề, chân nguyên tiêu hao rất nhanh.

Hai Đạo thị Sở Sơn và Sở Thạch của nàng cũng rất uể oải.

Hai người đi cách Sở Mính không xa, bọn họ đao kiếm kết hợp, phong tỏa ít nhất bảy phần mười đao cương ở phía sau, tiếng binh khí va chạm liên miên không dứt, làm cho màng nhĩ đau nhói.

Mấy người Kiếm Thị Phi cũng không khá hơn là bao, bọn họ cũng cực kỳ uể oải.

Bọn họ tiêu hao chủ yếu là ở độn pháp và tốc độ thân pháp.

Tốc độ của mọi người đều kém hơn ba người Sở Mính.

Vì đuổi theo ba người này, bọn họ phải sử dụng một ít bí pháp, cực chiêu hoặc là pháp khí tiêu hao lượng lớn chân nguyên, sau khi tru đuổi mười mấy ngày, không mệt mới là lạ.

Chương 1028: Bọn họ nhất định đang nhìn ta (4)

Lúc này, vết dọc trên trán của Kiếm Thị Phi đã từ từ mở ra.

Đó chính là thân thông mà hắn chiếm được từ Cự linh ba mắt.

Kiếm Thị Phi đang súc thế, chỉ cần con mắt dọc ở mi tâm này mở ra, liền có thể phối hợp với một báu vật trong tay đồng môn Hoa Cửu Nhạn của hắn, đó là Thiên La Địa Võng, tất cả thể bắt giết Sở Mính.

Điều này cũng có thể làm cho Sở Mính không có cơ hội rời khỏi bí cảnh thời gian này.

Nhưng mà hắn không được toại nguyện, ngay trước khi mắt dọc của Kiếm Thị Phi mở ra, Sở Mính đã hoàn thành súc lực trước. Khối khớp xương ở trong lòng bàn tay nàng bỗng nhiên hiện lên một ánh sáng màu đen.

Ánh sáng màu đen này cuồn cuộn mà ra, cuốn theo ba người Sở Mính và Sở Sơn Sở Thạch, biến mất ở trong con đường này.

Đây là thần thông Na Di, làm cho ba người bọn họ chuyển đến một nơi con đường khác cách đó hơn trăm trượng.

Mà mọi người ở đây nhìn thấy vậy, bọn họ không khỏi tức giận đến hộc máu, dậm chân đấm tường, lời nói còn mang theo vẻ không cam lòng.

“Móa, lại để bọn họ chạy thoát.”

“Tiện nhân kia chạy trốn quả thật là quá nhanh.”

“Đây đã là lần thứ bảy rồi, nếu như không phải biện pháp khắc chế thần thông Dực Ma của nàng, vậy có lẽ chúng ta vẫn không thể bắt được nàng.”

“Khinh thường nàng rồi, nàng cũng không phải phế vật được nuông chiều từ bé.”

Kiếm Thị Phi thì lại đứng im tại chỗ, mắt nhìn về phía trước, sắc mặt âm trầm, ánh mắt lạnh lẽo.

Sau đó hắn phất tay áo một cái, quay người đi về một phía khác.

Vân Thiên Ca thấy thế không khỏi ngây người, mở miệng hỏi: “Kiếm huynh, ngươi không đuổi nữa sao?”

“Không đuổi!” Kiếm Thị Phi dừng lại, cười khổ nói: “Ta vẫn quá coi thường nàng, cũng coi thường thần thông Dực Ma của nàng. Địa hình trong Cửu Khúc Ma Tràng quật này rất đặc thù, không thể nào vây bắt được. Nếu như đã không thể đuổi theo, vậy thì đổi một phương pháp khác.”

Vân Thiên Ca suy tư: “Ngươi muốn nói đến Thạch Tâm huyết và Thời Ngân thảo? Hành động này có chút bị động, không khác gì ôm cây đợi thỏ. Nữ nhân này chưa chắc đã có can đảm chạy đến lấy hai thứ này ở dưới mắt của chúng ta.”

Kiếm Thị Phi nghe vậy thì cười gằn một tiếng: “Sở Mính kiên trì không rời khỏi bí cảnh, nguyên nhân duy nhất chính là vì hai thứ kia. Chỉ cần chúng ta tìm được hai thứ này, sau đó an tâm chờ đợi là được. Ngươi yên tâm, nàng nhất định sẽ đến!”

Kiếm Thị Phi nói đến chỗ này, lại tiếp tục đi về phía đó: “Nữ nhân này không ngu xuẩn, chuyện ngươi nghĩ ra, nàng cũng có thể nghĩ ra được. Nữ nhân này chắc chắn là có nắm chắc có thể lấy được Thời Ngân thảo và Thạch Tâm huyết ở trước mắt trong ta, cho nên mới kiên trì đến ngày hôm nay. Cũng bởi vậy, chúng ta chỉ cần chờ nàng đến là được.”

Vân Thiên Ca nghe vậy thì hơi suy tư.

Hắn nghĩ kế hoạch này cũng rất ổn, chỉ là hành động truy sát kia đều là lãng phí thời gian.

Điều này cũng làm cho mấy người Sở Mính và Sở Hi Thanh có cơ hội tụ tập lại.

Vân Thiên Ca lập tức đè ý nghĩ xuống.

Nếu như thương vong là không thể tránh khỏi, vậy thì không tránh nữa.

Nếu như cuối cùng vẫn không được, hắn có thể kiếm một chút Thạch Tâm huyết và Lục khúc Thời Ngân thảo, đừng để cuối cùng lại tay không mà về.

Đây cũng là thứ mà mọi người hi vọng, cứ bỏ chỗ tốt vào túi trước cho an tâm.

Cùng lúc đó, bên ngoài trăm trượng, bóng người của ba người Sở Mính vẫn đang lao nhanh.

Nàng chuẩn bị tìm một nơi an toàn và bí mật để thở dốc, khôi phục chân nguyên.

Lúc này, tuy động tác của Sở Mính vẫn nhanh như chớp, nhưng nội tâm lại khá buông lỏng.

Cảm giác thành công khi chạy thoát khỏi bờ sinh tử, làm cho nàng khá là thỏa mãn.

Đám siêu thiên kiêu và Thiên trụ Kiếm Thị Phi kia, cũng chỉ đến vậy. . .

Chỉ cần nàng nghiêm túc, toàn lực ứng phó, vậy vẫn có thể ứng phó.

Sở Mính vừa bay nhanh vừa mượn thần thông Dực Ma để đánh vào không gian.

Nàng nghĩ rằng tông chủ Lý Trường Sinh nhất định đang ở trong Đạo Nhất điện để nhìn nàng, thậm chí có thể còn có mấy vị đại trưởng lão kia nữa.

Những người này bây giờ cũng sẽ biết, tuy rằng sức chiến đấu của nàng bây giờ không bằng Sở Hi Thanh, nhưng tiềm lực của nàng không yếu hơn tên tạp chủng kia!

Nàng bây giờ chỉ thiếu truyền thừa Huyết Nhai mà thôi!

Chỉ cần nàng chuyển sang tu luyện Vô Tướng công, tu luyện Nhai Tí đao, vậy Sở Mính nàng chắc chắn sẽ trở thành một thành viên trong Siêu thiên trụ của thế gian này.

Ngay khi Sở Mính đang âm thầm tự sướng, thần sắc nàng bỗng nhiên hơi động, quay đầu nhìn về phía sau.

Đám người Kiếm Thị Phi thế mà lại không đuổi theo?

Sở Mính thấy hơi kinh ngạc, sau đó khóe môi cong lên, hiện ra vài phần vui mừng.

Nàng vẫn tăng tốc độ, bay hơn hai mươi dặm nữa thì mời dừng lại, trôi nổi trên không trung.

“Mau bố trí trận pháp sử dụng thuật phong thủy đi, nhất định phải nhanh! Nhất định phải khóa chặt vị trí của hai thứ kia.”

Thạch Tâm huyết và Thời Ngân thảo đều ở cùng một chỗ.

Sở Mính đã có chuẩn bị trước khi đi vào bí cảnh.

Trong tay nàng còn có một viên ngọc phù tam phẩm, nó có thể giúp nàng lấy được hai thứ kia dưới mắt của đám người Kiếm Thị Phi.

Nhưng tốt nhất là có thể tìm thấy vị trí của Thời Ngân thảo và Thạch Tâm huyết trước đám người Kiếm Thị Phi, như vậy thì sẽ an toàn hơn.

Chương 1029: Cuối cùng

Cửu Khúc Ma Tràng quật, bên trong một đoạn hang động âm u.

Phong Đao Điện Kiếm – Nhân Trung Thủ dùng hai tay kết ấn quyết, một đám lửa đỏ thẫm bỗng nhiên xuất hiện trước người hắn.

Đám lửa này to khoảng cái vại nước, bỗng nhiên bốc cháy giữa không trung.

Nhưng chỉ một lát sau, ngọn lửa này ‘ầm’ một tiếng, rồi hóa thành từng tia từng tia hỏa xà.

Cuối cùng, đám hỏa xà này ngưng tụ thành một ngọn lửa hình người.

Bởi vì đặc tính của lửa, nên ngọn lửa hình người này có ngũ quan mơ hồ, không thể nhìn rõ ràng.

Nhưng nếu Sở Hi Thanh ở đây, hắn nhất định sẽ kinh ngạc khi nhận ra người này, đó chính là người đã nhiều lần chạy trốn khỏi lưỡi đao của hắn, Vân Thiên Ca của Vô Thượng huyền tông.

Người này cau mày, lời nói hàm chứa bất mãn: “Nhân Trung Thủ, ngươi không thể đổi thời gian khác để liên hệ với ta sao? Kiếm Thị Phi đã bắt đầu nghi ngờ ta rồi.”

Nhân Trung Thủ nghe vậy thì lại cười nhạo một tiếng: “Nghi ngờ thì lại làm sao? Ngươi cũng chỉ chia sẻ một phần bản đồ mà thôi, chứ không phải làm chuyện gì bán đứng bọn họ. Dù cho hắn có phát hiện ra, thì ngươi cũng có thể giải thích.”

Hắn tiện tay vẫy một cái: “Nói nhảm ít thôi! Mau biểu diễn bản đồ các ngươi thăm dò được trong ngày hôm nay đi. Còn nữa, ta khuyên ngươi đừng giở trò bịp bợm ở trong này nữa, hôm qua ngươi chôn bốn cái đinh ở trong đó, tất cả đều bị hắn nhìn ra rồi. Nếu như chuyện tương tự còn phát sinh, vậy hợp tác của chúng ta sẽ kết thúc, ngươi cũng đừng hòng lấy được thứ mà ta đã hứa hẹn.”

Chính là vì chuyện này mà ngày hôm qua hắn bị trừ mất bốn ngàn lượng bạc.

Một cái đinh bằng một ngàn lượng.

“Ngươi hứa hẹn? A, chúng ta đã sắp tìm thấy vị trí của Thời Ngân thảo và Thạch Tâm huyết rồi, hứa hẹn của người lại đáng giá mấy đồng tiền?”

Vân Thiên Ca cười gằn một tiếng.

Có điều, tuy lời nói của hắn ngậm lấy ý giễu cợt, nhưng vẫn thao túng ngọn lửa, biểu diễn bản đồ ngày hôm nay cho Nhân Trung Thủ xem.

Thứ có giá trị nhất mà Nhân Trung Thủ đã hứa, không phải là mấy thứ như Thời Ngân thảo và Thạch Tâm huyết, mà là sẽ đảm bảo tính mạng cho hắn trong lúc nguy cấp nhất.

Vân Thiên Ca hận Sở Hi Thanh thấu xương, chỉ cần có cơ hội thích hợp, hắn nhất định sẽ không tiếc tất cả mà đưa Sở Hi Thanh vào chỗ chết.

Nhưng kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, thỏ khôn có ba hang, đặt cược hai đầu.

Tại cấp độ ngũ phẩm, thiên phú và tiềm lực đều là vớ vẩn, có thể sống đến cuối cùng thì tương lai mới có cơ hội vào nhất phẩm.

“Đây là phần bản đồ cuối cùng, đám người Kiếm Thị Phi muốn tìm kiếm hành tung của Sở Mính và các ngươi cho nên mới đi ra ngoài thăm dò. Nhưng hôm nay chúng ta có thể tìm được Hố Thần Thạch rồi, ta đoán là đám người Kiếm Thị Phi sẽ lấy ẩn nấp làm chủ, sẽ không tiếp tục thăm dò nữa.”

Lúc này, hắn lại đổi giọng: “Thật ra ta thấy rất kỳ lạ, Sở Hi Thanh cần nhiều bản đồ Cửu Khúc Ma Tràng quật như vậy để làm gì? Thật ra phần bản đồ đầu tiên mà ta đưa cho ngươi đã đủ để tính toán ra vị trí của Hố Thần Thạch rồi.”

“Mấy phần bản đồ tiếp theo đúng là có thể giúp bọn họ tìm nhanh hơn và chính xác hơn, nhưng hắn vẫn còn muốn nữa. Theo ta biết, vợ chồng Tiết Đình Hữu xuất thân từ thế gia phong thủy. Tuy rằng năng lực phong thủy của bọn họ không bằng Trận pháp sư chân chính, nhưng cũng không phải đám người nửa mùa như bên bọn ta có thể so sánh, các ngươi phải tìm ra từ lâu rồi mới đúng.”

“Nói đến chuyện này thì ta cũng rất tò mò.”

Nhân Trung Thủ không khỏi xoa cằm, rơi vào suy ngẫm: “Hắn không chỉ muốn bản đồ của các ngươi, mà còn bỏ tiền thuê chúng ta đi thăm dò bốn phía. Vợ chồng Tiết thị đúng là đã tính ra được vị trí chính xác của hố Thần Thạch từ hai mươi ngày trước. Dù chúng ta vừa đi vừa nghỉ, bây giờ cũng chỉ cách các ngươi có hai ngày. . .”

Đối với chuyện Sở Hi Thanh yêu cầu bản đồ, Nhân Trung Thủ thật ra cũng cảm thấy hơi bất an.

Nhưng vì Sở Hi Thanh dùng đao uy hiếp, lại cho rất nhiều tiền.

Có điều, theo thời gian trôi qua, Nhân Trung Thủ càng ngày càng cảm thấy bất an, thậm chí là hoảng hốt.

Sở Hi Thanh rốt cuộc muốn làm gì?

Hắn cảm thấy nếu mình tiếp tục cuộc giao dịch này, nhất định sẽ phát sinh chuyện gì đó mà mình không muốn nhìn thấy.

Sau đó Nhân Trung Thủ lại lắc đầu.

Bên trong bí cảnh này, còn có thể có chuyện gì mà mình không muốn nhìn thấy chứ?

Là Sở Hi Thanh độc chiếm Cửu khúc Thời Ngân thảo và phần lớn Thạch Tâm huyết? Hay là lấy được đầu của Sở Mính?

Nhân Trung Thủ cảm thấy tất cả đều không sao cả, hắn bây giờ cũng không có năng lực để đi tranh mấy thứ này.

Nếu như Sở Hi Thanh có thể chém đầu Sở Mính, vậy Nhân Trung Thủ cũng rất vui vẻ khi nhìn thấy cảnh đó, chuyện này có nghĩa là hai Huyết Nhai dự bị của Vô Tướng thần tông đều bị hủy.

Chương 1030: Cuối cùng (2)

Nhân Trung Thủ nghĩ đến đây, hai mắt hơi co lại: “Ta sẽ nghĩ biện pháp làm rõ mục đích của Sở Hi Thanh. Nhưng bây giờ ta thấy tò mò về một chuyện hơn, sau khi các ngươi biết Sở Hi Thanh đã vào tầng thứ ba, vậy mà còn có gan mai phục ở hố Thần Thạch?”

“Sở Hi Thanh dùng mười hai canh giờ để đánh bại Chúc Cầu ngũ phẩm thượng, tiến vào tầng thứ ba, đúng là đã có thể nhìn thấy sâu cạn của hắn. Vấn đề là các ngươi chỉ là đám người ô hợp, phải trả giá đắt như thế nào mới có thể giết chết một Siêu thiên trụ vô dịch trong ngũ phẩm như hắn?”

Hắn nhìn ánh mắt suy đoán để nhìn ngọn lửa hình người Vân Thiên Ca: “Thứ các ngươi dựa vào, hẳn là nội quỷ của Vô Tướng thần tông? Ta rất muốn biết, kẻ này rốt cuộc là ai? Vân huynh, nếu như có thể biết được thân phận của người này, nói không chừng ngươi và ta có thể mưu đồ Cửu khúc Thời Ngân thảo kia.”

Vân Thiên Ca hơi lắc đầu: “Nhân huynh hỏi sai người rồi, với thân phận của ta, sao có thể biết được nội quỷ trong Vô Tướng thần tông là ai? Nhưng mấy hôm trước, Kiếm Thị Phi muốn làm mọi người an tâm, hắn đã từng tiết lộ với chúng ta là Tinh thần Đại pháp sư đã có sắp xếp khác.”

“Một khi phát động ra, Sở Mính cũng được, Sở Hi Thanh cũng tốt, tất cả đều sẽ bị diệt trừ. Cái gọi là sắp xếp mà Kiếm Thị Phi nói, nói không chừng chính là nội quỷ mà ngươi nói đến. A? Nghe giọng nói của Nhân huynh, hình như ngươi rất kiêng kỵ người này?”

Nhân Trung Thủ hơi gật đầu: “Ngươi này rất mạnh, hắn có thể dùng thời gian cực ngắn để giết chết Phương Bất Viên ở tầng thứ nhất, thực lực quả thật là mạnh đến đáng sợ.”

Vân Thiên Ca nghe thấy lời này thì có hơi bất ngờ.

Phương Bất Viên? Đây là đệ tử nội môn của Vô Tướng thần tông, con trai của đại trưởng lão Tuần Sơn viện Phương Chính, còn có danh hiệu Đa Bảo Đồng Tử.

Nội quỷ có thể giết chết người này trong thời gian ngắn, thực lực liền rất mạnh sao?

“Tên của Phương Bất Viên chưa bao giờ vào Thanh Vân Bảng, Vô Thượng huyền tông các ngươi không ở phương bắc nên không biết hắn cũng là bình thường. Nhưng mà ở phương bắc này, tất cả thiếu niên Thiên trụ và và Siêu thiên trụ chúng ta đều biết đến người này.”

Nhân Trung Thủ híp mắt lại: “Phương Bất Viên chưa bao giờ thể hiện thực lực chân chính của hắn ở trước mặt người ngoài, khi gặp địch thì bảo tiêu Sát Na Kiếm - Lãnh Sát Na của hắn sẽ đi giải quyết. Chúng ta chỉ có thể đánh giá đại khái, thực lực và thiên phú của hắn rất có thể cũng là cấp Siêu thiên trụ. Có người nói đại trưởng lão Giáo Viên viện Thanh Hư Tử của Vô Tướng thần tông, từng để cho hắn tùy tiện chọn một trong ba đại thánh truyền Lượng Thiên, Bình Thiên và Tru Thiên để tu luyện, nhưng lại bị hắn từ chối.”

“Người này kiên trì chủ kiến của mình, tự chọn một con đường khác, làm cho cha hắn là Phương Chính tức giận đến suýt tẩu hỏa nhập ma, từ đây cha con trở mặt, như người dưng nước lã. Có điều, dù người này không chọn thánh truyền, nhưng sức chiến đấu vẫn sâu không lường được, đặc biệt là hắn có một cái pháp khí không gian, bên trong có vô số đan dược, vô số ngọc phù, hơn trăm loại bí bảo, vân vân.”

“Vì vậy, khi chúng ta biết Phương Bất Viên cũng tiến vào bí cảnh này, thì đã suy đoán Phương Bất Viên này rất có thể là người hộ đạo mà Vô Tướng thần tông đã chọn cho Sở Mính và Sở Hi Thanh. Kết quả người này mới vào tầng thứ nhất thì đã bị giết chết, pháp khí không gian trong tay hắn cũng bị cướp mất. Tên nội quỷ kia không nóng lòng ra tay với Sở Hi Thanh và Sở Mính, mà loại bỏ chướng ngại lớn nhất đầu tiên.”

Vân Thiên Ca nghe Nhân Trung Thủ nói như vậy, không khỏi âm thầm hoảng sợ: “Nếu như nội quỷ này thật sự như mạnh như ngươi nói, vậy hắn là không kém Sở Hi Thanh chứ? Hắn giết chết Sở Mính là không có vấn đề. Vậy vì sao hắn vẫn chưa ra tay?”

“Vậy thì ra không biết.”

Nhân Trung Thủ lắc đầu: “Có thể là hắn kiêng kỵ cái gì đó, cũng có thể là không muốn bại lộ thân phận, hoặc là không tìm thấy cơ hội thích hợp, nói chung là chúng ta phải cẩn thận nhiều hơn.”

Sau đó, Nhân Trung Thủ cũng dùng ngọn lửa để biểu diễn một phần bản đồ.

“Đây là bản đồ hang động gần chỗ của chúng ta, còn rốt cuộc chúng ta bây giờ đang ở chỗ này, vậy thì ngươi có thể tự phán đoán.”

Giao dịch của hắn và Vân Thiên Ca chính là hỗ trợ lẫn nhau.

Khi hai người Vân Thiên Ca và Nhân Trung Thủ giao dịch, Sở Hi Thanh đang múa thanh Kim Phong Ngọc Lộ đao của hắn ở một ngã ba bên trong Cửu Khúc Ma Tràng quật.

Ngã ba này thông suốt bốn phía, thông với bảy cái hang động khác nhau, không gian cũng cực kỳ rộng lớn, còn có một khu vực trống trải rộng đến năm mẫu.

Lúc này, ba cái sừng của ba con Chúc Cầu đều bị Sở Hi Thanh cắm trên vách hang, ngọn lửa bạc ở trên sừng đang chiếu sáng phạm vi chung quanh đây.

Chương 1031: Cuối cùng (3)

Thật ra thì Sở Hi Thanh đang thi triển kiếm pháp, hắn lấy đao thay kiếm, chém ra từng đạo quỹ tích huyền ảo ở trên không trung.

Ánh đao này diễn sinh ra chín lượng sức mạnh ‘sinh tử phong lôi kim mộc thủy hỏa thổ’, nhưng lực lượng do thời gian sinh ra này đang hóa thành một cái luân bàn thật to ở chung quanh Sở Hi Thanh.

Chúng nó tuần hoàn lẫn nhau, sinh sôi không ngừng, khuấy động thời gian và không gian ở chung quanh, làm cho thời gian ở phạm vi hai mươi mẫu chung quanh bị thay đổi.

Nhưng Sở Hi Thanh càng luyện thì càng cảm thấy cái Cửu Thiên Thời Luân này rắc rưởi.

Thức kiếm pháp này không chỉ chậm chạp, thời gian súc lực cực dài, khoảng cách giữa mỗi chiêu cũng rất dài. Nếu thật sự dùng trong chiến đấu, vậy sẽ có vô số sơ hở để kẻ địch lợi dụng.

Nếu như muốn dùng thức kiếm pháp này cho thực chiến, trừ phi là phân giải nó, nhưng làm vậy thì rất phiền phức. Cần phải tiêu hao lượng lớn thời gian và công sức, cuối cùng là được không bù mất.

Mà thức kiếm pháp này của Mộc Kiếm Tiên, vốn là để trợ giúp chính hắn thoát vây, không phải dùng để đánh giết, nên không cần quá nghiêm khắc.

Điều khiến Sở Hi Thanh đau đầu chính là, tuy thức kiếm pháp này đối chọi gay gắt với Cửu Khúc Ma Tràng quật, nhưng uy lực của nó vẫn không đủ.

Nhưng tại một góc khác của hang động, Lãnh Sát Na và tiểu Huyền Vũ đang trốn ở một bên thì lại có suy nghĩ khác với Sở Hi Thanh.

Trước mắt bọn họ đang có từng đạo từng đạo đao gió vô hình vô chất sinh sôi.

Chúng nó đều bắt nguồn từ chênh lệch của dòng chảy thời gian không đồng đều ở quanh đây, tất cả đều vô cùng sắc bén, có thể cắt chém tất cả, chỉ trong chớp mắt mà đã chém ra mấy chục vết đao ở trên vách hang, nơi sâu nhất thậm chí còn hơn ba mươi trượng. Hơn nữa toàn bộ quá trình đều vô thanh vô thức, không có bất kỳ dấu hiệu nào.

Theo Sở Hi Thanh diễn luyện, hàng ngàn hàng vạn đao gió vô hình vô chất không ngừng sinh sôi. Dưới những tiếng động ‘xoạt xoạt xoạt’ nhỏ đến mức không thể nghe thấy, chúng nó đã tàn phá phạm vi hai mươi mẫu quanh đây thành một bãi chiến trường.

Lãnh Sát Na cầm kiếm trong tay, chỉ ba cái hô hấp mà hắn đã phải chém nát hơn ba mươi cái đao gió vô hình.

Sau đó hắn liền cảm thấy không chịu được, liền lùi về sau năm trượng, đi đến trên lưng tiểu Huyền Vũ.

“Nhanh rụt đầu vào đi.”

Tiểu Huyền Vũ lập tức rụt đầu rùa của mình vào trong mai rùa.

Một cái chớp mắt tiếp theo, một đạo đao gió vô hình rộng khoảng hai mươi trượng đã đảo qua trước người nó, khiến cho thuẫn băng của tiểu Huyền Vũ, còn cả mặt đất và đỉnh hang đều bị chém ra một vết thương bé nhỏ.

Vết thương này cực kỳ nhỏ bé, nếu như không nhìn kỹ thì sẽ không phát hiện ra, nhưng vết thương lại rất sâu, sâu đến hơn hai mươi trượng.

Lãnh Sát Na thấy thế thì không khỏi âm thầm líu lưỡi.

Nhưng đao gió vô hình mà Sở Hi Thanh dẫn dắt ra này, tuy rằng nó không bằng Thời Chi Ngân của Chúc Quang âm, nhưng cũng cực kỳ sắc bén.

Ngũ phẩm bình thường chạm vào là chết, chỉ có ngũ phẩm cấp siêu thiên kiêu trở lên thì mới có thể tránh được.

May mắn là Sở Hi Thanh đã dừng lại.

Cái luân bàn to lớn ngậm lấy chín loại sức mạnh kia cũng đã vỡ tan ra.

Sở Hi Thanh vẫn không thể luyện được trọn vẹn.

Trong bảng hệ thống nói chỉ kém hai mươi điểm huyết nguyên nữa, cũng chính là kém một bước nữa.

Sở Hi Thanh có thể dùng điểm huyết nguyên để để diễn luyện hoàn chỉnh thức kiếm pháp này bất cứ lúc nào.

Nhưng hắn tin tưởng, bước cuối cùng và mấu chốt nhất hẳn là ở hố Thần Thạch.

Chỉ cần hắn đến bên đó, chiêu Cửu Thiên Thời Luân này sẽ là nước chảy thành sông, không cần phải lãng phí điểm huyết nguyên.

Tuy rằng bây giờ hắn có tận hơn 3900 điểm huyết nguyên, nhưng cũng không cần phải lãng phí như vậy.

Sau khi Sở Hi Thanh dừng lại, hắn bắt đầu rơi vào suy tư.

Lãnh Sát Na cũng lắc mình đi đến bên cạnh Sở Hi Thanh, hắn nhìn Sở Hi Thanh một chút liền bừng tỉnh: “Có phải cảm thấy uy lực của nó quá nhỏ không?”

“Không tính là nhỏ.” Sở Hi Thanh khẽ lắc đầu: “Nếu như có thể dùng một chiêu này trên chiến trường, chắc chắn là sẽ giết ngươi như rạ. Nhưng nếu như dùng để đối kháng với thế giới suy nghĩ của Chúc Quang âm, vậy thì vẫn thiếu rất nhiều. Nhưng chắc là Mộc Kiếm Tiên đã có sắp xếp khác, chúng đi đến hố Thần Thạch thì sẽ biết rõ ràng.”

Sau đó hắn lại thở dài một hơi: “Đáng tiếc!”

“Đúng là đáng tiếc, chiêu kiếm pháp này có uy lực cực mạnh, nhưng lại không thể mang vào thực chiến. Chưa nói đến các loại sơ hở của nó, chỉ là hao tổn chân nguyên cũng không phải là người bình thường có thể chịu nổi.”

Sau đó Lãnh Sát Na suy tư: “Có điều, đúng là có thể phân giải thành chín chiêu, diễn biến thành một kiếm trận, do chín người cùng thi triển. Nhưng kiếm trận này chỉ có thể thi triển một chiêu, uy lực cực mạnh là đúng, nhưng lại thiếu biến hóa, giá trị thực dụng không cao.”

“Còn có một phương pháp nữa là dùng kiếm khí thay cho người, cái này thì phiền phức hơn, cần phải có chín loại kiếm có sức mạnh phân biệt là ‘sinh tử phong lôi kim mộc thủy hỏa thổ’, chất liệu và tính chất của kiếm phải thống nhất, cấp bậc không thể thấp hơn ngũ phẩm, rất phiền phức!”

Chương 1032: Cuối cùng (4)

Đám thiên kiêu chi tử giống như bọn họ, nào có thời gian rảnh rối để đi thu thập bộ pháp khí như vậy?

Tốc độ tu hành của Siêu thiên trụ thường rất nhanh.

Chờ đến khi Sở Hi Thanh nhọc nhằn khổ sở thu thập đủ bộ pháp khí này, thì tu vị của hắn cũng đã lên đến tứ phẩm, luyện xong cũng không dùng được.

“Đúng là phiền phức.”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, quả thực là anh hùng có chung ý kiến.

Sau đó hắn lại nhìn vào Lãnh Sát Na: ‘Lãnh sư huynh có thể nghĩ đến chuyện biến kiếm pháp này thành kiếm trận, có thể thấy ngươi đã hiểu rõ ảo diệu bên trong nó. Từ đó có thể thấy ngộ tính của sư huynh còn trên ta.”

“Sư đệ nói đùa rồi.” Lãnh Sát Na thấy buồn cười: “Ngộ tính của ta ha có thể so sánh với ngươi? Chỉ là thấy ngươi luyện kiếm lâu như vậy, có chút ý kiến vớ vẩn thôi.”

Hắn nghĩ thầm, đúng là ngộ tính của mình khá tốt, nhưng còn lâu với sánh được với Thái Thượng Thông Thần của Sở Hi Thanh.

Ngộ tính ‘vượt xa người thường’ của mình thì chỉ là so với người thường thôi. Còn ngộ tính của Sở Hi Thanh lại rất ‘thần kỳ’, thần ý câu thông với thiên địa, thỉnh thoảng lại có đốn ngộ, vượt qua hắn rất nhiều.

Sau đó, Lãnh Sát Na bỗng nhiên nghe thấy giọng nói của Sở Hi Thanh chợt trở nên nghiêm túc hơn: “Ta muốn biết là, với thực lực và thiên phú của Lãnh sư huynh, vì sao còn kiêng kỵ người kia như vậy? Là thực lực không bằng, không dám ra tay, hay là có lo lắng khác, sợ ném chuột vỡ đồ?”

Lãnh Sát Na không hiểu vì sao Sở Hi Thanh lại hỏi hắn câu này.

Hắn cau mày hỏi: “Sở sư đệ nói vậy là có ý gì?”

“Ý gì?” Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên: “Khi tiến vào tầng thứ hai của bí cảnh, ngươi cũng đã biết thân phận của hung thủ rồi, đúng không? Trừ phi chính người là hung thủ giết chết Phương Bất Viên.”

"Cổ Kiếm Cổ sư huynh không thể vô duyên vô cớ nghi ngờ ngươi, ta đã từng hỏi Vương sư tỷ, nàng nói khi đó nàng cảm ứng được hai đạo khí cơ lướt qua bên cạnh. Nói cách khác, rất có thể ngươi đã từng tiếp xúc với người kia. Đúng rồi, còn cả cái quan tài băng của ngươi nữa, đến cùng nó cất giấu ảo diệu gì?"

Lãnh Sát Na thấy hơi kinh ngạc, trong khi hắn đang suy nghĩ xem nên trả lời thế nào, liền thấy Sở Hi Thanh đã rút Kim Phong Ngọc Lộ đao ra, một đạo đao cương bỗng nhiên chém thẳng về phía quan tài băng ở trên lưng tiểu Huyền Vũ.

Lãnh Sát Na thấy cảnh này thì không khỏi biến sắc.

Xem ra một đao này là thật!

. . .

Khi Phong Đao Điện Kiếm – Nhân Trung Thủ đi trở về gặp mặt mấy người Sở Hi Thanh, thì cũng phát hiện bốn phía hang động có rất nhiều vết cắt chém nhỏ li ti.

Dấu vết cắt chém vô cùng sắc bén này lại tựa thật tựa giả.

Nhân Trung Thủ khẽ cau mày, mấy ngày gần đây, mỗi khi hắn trở lại thì đều sẽ nhìn thấy những dấu vết này, hơn nữa số lượng càng ngày càng nhiều hơn.

Chẳng lẽ Sở Hi Thanh đang tu luyện bí pháp gì đó?

Nội tâm Nhân Trung Thủ lại có chút hoảng hốt, hắn luôn có cảm giác như mình đã làm chuyện gì đó không nên làm.

Nhưng sau khi hắn suy nghĩ một chút thì vẫn đè ý nghĩ này xuống. Từ dấu vết ở hiện trường, có thể thấy được bí pháp này là một chiêu thức quần chiến công kích phạm vi lớn.

Vấn đề là thế gian này còn có chiêu pháp gì có thể mạnh hơn Nhai Tí đao ở phương diện quần chiến?

Huống hồ bây giờ hắn cũng không có ý đối địch với Sở Hi Thanh, quyết định không có cơ hội hoàn hảo thì tuyệt đối sẽ không ra tay với Sở Hi Thanh.

Thực lực của Sở Hi Thanh có mạnh hơn nữa, vậy tạm thời cũng không chém lên đầu mình.

Điều duy nhất để người ta lo lắng là, bí pháp mà Sở Hi Thanh đang luyện có liên quan đến chuyện bản đồ Cửu Khúc Ma Tràng quật.

Nhưng Nhân Trung Thủ suy nghĩ một chút, hắn phát hiện mình đã đi quá xa trên con đường này rồi, đã không thể quay đầu nữa.

Huống hồ Cửu Khúc Ma Tràng quật chính là thế giới suy nghĩ của Chúc Quang âm, Sở Hi Thanh còn có thể làm ra được chuyện gì?

Nhân Trung Thủ tự an ủi mình một phen, liền phi thân lên lưng tiểu Huyền Vũ, ném bộ phận bản đồ cho Sở Hi Thanh như mọi hôm: “Nội dung lần này tương đối nhiều, gấp ba lần mọi hôm, vì vậy ngươi phải tăng giá lên tám ngàn lượng.”

Sở Hi Thanh cũng không để ý đến chuyện này nữa.

Bản đồ Cửu Khúc Ma Tràng quật đã không giúp đỡ được gì nữa rồi.

Nhưng Sở Hi Thanh vẫn lấy một xấp ngân phiếu ra, chuẩn bị 18.000 lượng cho Nhân Trung Thủ.

Tuy hắn tiếc tiền, nhưng xưa nay đều là người nói lời giữ lời.

Nhưng đúng lúc này, sắc mặt Nhân Trung Thủ lại lạnh nhạt, nói: “Còn nữa, người kia nói đây là phần cuối cùng, hôm nay bọn họ sẽ đến hố Thần Thạch.”

Mọi người nghe vậy thì nhất thời kinh ngạc.

Bọn họ chỉ cách hố Thần Thạch khoảng hai ngày đường, đã mất tiên cơ.

Sở Hi Thanh cũng không để ý lắm, hố Thần Thạch có một con nghiệt thú cực kỳ mạnh mẽ trông giữ, có người nói sức chiến đấu của nó có thể vượt qua cả Huyền Vũ Quy Xà ở tầng một, hơn nữa còn có năng lực bất tử bất diệt.

Chương 1033: Cuối cùng (5)

Đám tiền bối của Vô Tướng thần tông cũng không ngừng lợi dụng điểm yếu để giết chết con nghiệt thú này.

Nhưng mỗi khi bí cảnh thời gian mở cửa, thì con nghiệt thú này đều sẽ khởi tử hoàn sinh.

Đám người Kiếm Thị Phi muốn thu hoạch Thạch Tâm huyết và Thời Ngân thảo, cũng không dễ dàng đâu.

Phương pháp giết con nghiệt thú này của Vô Tướng thần tông khá là bí mật, chỉ có mấy đệ tử chủ yếu mới được truyền thụ.

Trừ phi. . .

Nội tâm Sở Hi Thanh bỗng nhiên xuất hiện một ý nghĩ.

“Nói như vậy thì chúng ta cũng phải tăng tốc rồi.”

Sở Hi Thanh vỗ vỗ tiểu Huyền Vũ bên dưới: “Nhóc con, lấy bản lĩnh của ngươi ra, bây giờ bắt đầu chạy hết tốc độ đi. Lương Thần, ngươi phụ trách chỉ đường cho nó, chúng ta cố gắng đến hố Thần Thạch vào chiều nay.”

Tiết Đình Hữu nghe vậy thì nhướng mày lên: “Nói cách khác, chúng ta không cần thăm dò hang động nữa?”

Thần sắc của hắn có chút tiếc nuối.

Nếu Sở Hi Thanh đã bỏ tiền mời đám người Quy Nguyên kiếm phái làm việc, tự nhiên không thể để các đồng môn làm việc không công rồi.

Vị Sở sư đệ này rất hào phóng, cũng cho bọn họ mỗi người ba ngàn lượng một ngày.

Chỉ hai mươi ngày này, vợ chồng bọn họ đã trả được mười hai vạn lượng bạc trong khoản nợ với Sở Hi Thanh rồi.

Nhưng bây giờ xem ra, cuộc giao dịch này phải kết thúc rồi.

Sở Hi Thanh lập tức gật đầu, hắn nhìn tảng đá ở trước mặt mình, và cả bản đồ kết cấu của hơn một nửa Cửu Khúc Ma Tràng quật ở trên đó, trong mắt hắn xuất hiện một tia kỳ dị: “Không cần nữa, bây giờ ta càng muốn đến hố Thần Thạch hơn, đến gặp đám tạp chủng Kiếm Thị Phi kia.”

Sở Hi Thanh không lo cây Cửu khúc Thời Ngân thảo kia bị người khác lấy mất, nhưng hắn lại muốn biết tình cảnh bên trong hố Thần Thạch là thế nào.

Còn cả Cửu Thiên Thời Luân, điểm quan trọng nhất của chiêu kiếm pháp này cũng nằm ở trong đó.

Ngay khi Sở Hi Thanh vừa dứt lời, hắn bỗng nhiên ồ lên một tiếng đầy kinh ngạc.

Đây là bởi vì trong tầm mắt của hắn bỗng nhiên có pháo hoa nổ tung tóe khắp màn hình.

Điểm huyết nguyên bên trong bảng nhân vật cũng bắt đầu tăng vọt.

Tước là hơn 3900, hiện giờ đã biến thành 4300.

Sở Hi Thanh hơi suy nghĩ một chút, liền biết nhất định là Thiên Cơ Võ Phổ mang lại.

Thiên Cơ Võ Phổ không có thời gian phát hành cố định, nhưng bình thường đều sau Luận Võ Thần Cơ từ mười đến hai mươi hai.

Tính toán thời gian, cách thời gian Luận Võ Thần Cơ phát hành hơn sáu tháng rồi.

Sở Hi Thanh hơi kinh dị, lòng thầm nói tốc độ gia tăng của điểm huyết nguyên quá nhanh, vượt xa nửa năm trước.

Trong lòng hắn không khỏi tò mò, không biết Thiên Cơ Võ Phổ sẽ xếp hắn vào hạng bao nhiêu trên Thanh Vân Bảng, mà trong chớp mắt, điểm huyết nguyên của hắn đã tăng lên hơn bốn trăm.

Cần biết, chênh lệch thời gian giữa trong và ngoài bí cảnh là mười hai lần.

Sở Hi Thanh chợt lắc đầu một cái, nhiều điểm huyết nguyên thì lại có lợi ích gì.

Thời gian gần đây, hệ thống rất không ra sức, đừng nói là thiên phú huyết mạch, mà ngày cả một chút thẻ khuôn khá khá cũng không có.

Ngay khi Sở Hi Thanh đang bị hấp dẫn bởi pháo hơi trong tấm mắt mình, Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm đang đứng ở biên giới bên trái của mai rùa.

Từ sau khi hắn trở về, vẫn luôn chắp tay sau lưng mà lạnh lùng nhìn quan tài băng bên cạnh.

Mãi đến khi tiểu Huyền Vũ phun khí lạnh, bắt đầu lướt trên mặt băng thì Cổ Kiếm mới tỉnh táo lại.

Lúc này, ánh mắt hắn lóe lên, nhìn thấy Bạo Kiếm – Quách Nộ đang nhìn chằm chằm vào vách hang động.

Vẻ mặt Cổ Kiếm hơi động, chuyển mắt nhìn sang: “Quách sư đệ đang nhìn những dấu vết kia?”

“Đúng!” Quách Nộ hay tay ôm ngực, suy tư nói: “Cái này không giống như dấu vết của đao kiếm, cũng không giống như vết cắt của cương lực, càng không có đá vụn hay bụi mù gì cả. Vật chất bên trong những dấu vết này giống như bị một nguồn sức mạnh nào đó trực tiếp xóa bỏ. Ta nghi ngờ Sở sư đệ đang tu luyện một môn bí pháp nào đó.”

“Đây là lực lượng thời gian!” Một giọng nói mềm mại bỗng nhiên xen vào: “Ta cảm ứng được chín loại sức mạnh ‘sinh tử phong lôi kim mộc thủy hỏa thổ’ ở hiện trường. Sở sư huynh nhất định là lấy loại sức mạnh này để thúc đẩy lực lượng thời gian.”

Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm liếc mắt nhìn qua, phát hiện đó là Tiêu Di, là tiểu sư muội có bối phận nhỏ nhất trong đám bọn họ.

“Tiểu sư muội quả nhiên là thiên phú siêu tuyệt!”

Cổ Kiếm gật đầu ra hiệu, sau đó liền nhìn sang Quách Nộ: “Quách sư đệ đang nghĩ là, bí pháp này có liên quan gì đó với chuyện Sở sư đệ nhờ chúng ta thu thập bản đồ nơi này sao?”

“Đúng là như vậy!”

Bạo Kiếm – Quách Nộ lại nở nụ cười thản nhiên.

Hắn cũng nhìn Cổ Kiếm, trong mắt lộ ra ý khó lường: “Nhưng ta đã lười suy nghĩ rồi, chờ đến hố Thần Thạch, tất cả đều sẽ rõ ràng!”

Cổ Kiếm nhất thời cau mày lại, sau đó cũng không nói gì nữa.

Nhưng tay cầm kiếm của hắn lại hơi run rẩy.

Chương 1034: Cuối cùng (6)

Tiêu Di thấy cảnh này thì không khỏi khó hiểu, nàng luôn cảm thấy bầu không khí giữa hai vị sư huynh có chút quái lạ.

Không đúng. . . không chỉ là hai vị sư huynh này!

Từ khi Sở Hi Thanh nói muốn đến hố Thần Thạch luôn, thì bầu không khí trên lưng tiểu Huyền Vũ đã không đúng rồi.

Tiêu Di phát hiện ra, ngoài hai vị sư huynh Phiên Thiên Kiếm – Lôi Bân và Ích Thủy Kiếm – Tào Phong vẫn đang mơ hồ ra, thì tất cả mọi người, bao quát cả Chu Lương Thần và Sát Kiếm – Cầm Nhâm của Bắc Thiên môn đều có chút dị thường.

. . .

Chiều ngày hôm sau, mấy người Sở Hi Thanh đã chạy đến hố Thần Thạch.

Dưới sự điều động của Chu Lương Thần, tiểu Huyền Vũ rất ra sức, trên phương diện thần thông hệ Hàn cũng có chút tiến bộ. Nó chỉ đẩy một cái, liền lướt đi hơn một trăm trượng trên mặt băng.

Vì vậy tốc độ của bọn họ còn nhanh hơn dự tính một chút.

Sau đó Sở Hi Thanh liền đứng trước một miệng hang, ngóng nhìn về phía trước.

Cái gọi là hố Thần Thạch, chính là một hố trời có diện tích khoảng hơn 56.000 mẫu.

Bốn phía của nó đều là vách đá cheo leo, những vách đá này đều đâm thẳng đến mây trời, cao đến hơn năm trăm trượng, nối liền với bầu trời màu đỏ ngòm kia.

Vì vậy, từ bên ngoài là không nhảy vào hố Thần Thạch được.

Bầu trời của tầng thứ ba chỉ cao có năm trăm trượng, trên năm trăm trượng chính là cấm địa.

Dựa theo kinh nghiệm của các tiền bối, võ tu lục phẩm chạm vào liền chết, võ tu ngũ phẩm mà bay cao hơn một trượng, cũng sẽ bị lực lượng của Chúc Quang âm chém thành mảnh vụn.

Chỉ có chín con đường bên trong Cửu Khúc Ma Tràng quật là có thể đi vào hố Thần Thạch.

Nơi Sở Hi Thanh đứng chính là một trong chín con đường đó. Đi ra khỏi miệng hang này, chính là một hố trời rộng lớn.

Bên trong hố Thần Thạch rất trống trải, ngoại trừ rất nhiều đá vụn trên mặt đất ra, thì hầu như không có gì cả, không có một ngọn cỏ.

Trung ương hố Thần Thạch thì lại có một cái cột đá chống trời cực lớn.

Đây chính là cái gọi 'Thần Thạch', cũng chính là khởi nguồn của hố Thần Thạch.

Toàn thân cột đá màu xanh, cột đá cao hơn năm trăm trượng, như là thanh kiếm đâm về phía bầu trời.

Đường kính của cột đá là hơn một trăm trượng, cần ít nhất vài ngàn người mới có thể ôm xuể, bên ngoài cột đá lởm chởm, che đầy những vết rách như mạng nhện.

Cái gọi là Thạch Tâm huyết, chính là thứ chất lỏng được chảy ra từ bên dưới cột đá.

Thạch Tâm huyết có tên là máu (huyết), nhưng lại là màu xanh.

Cứ mỗi nửa ngày thì vết nứt kia sẽ chảy ra một giọt, tích lũy trong một cái hố lõm trên tảng đá màu xanh ở trước cột đá.

Cái hố lõm này không lớn, chỉ to bằng cái bát tô.

Sở Hi Thanh nhìn từ khoảng cách mười mấy dặm, đánh giá bên trong chỉ có khoảng hơn tám mươi giọt Thạch Tâm huyết.

Bây giờ vẫn còn gần 155 ngày nữa mới kết thúc.

Nói cách khoảng, hố lõm này sẽ có khoảng 310 giọt Thạch Tâm huyết.

Sau đó là Thời Ngân thảo.

Bên trong hố Thần Thạch hầu như không có một ngọn cỏ, chỉ có một ít cỏ non màu xanh sinh trưởng bên đầu nguồn của hố trời khổng lồ này.

Những cây cỏ non này nhìn giống như cỏ trúc, nhưng kích thước lại lớn hơn một chút.

Cọng cỏ của chúng đều có những hoa văn tự nhiên.

Cái gọi là Cửu khúc, Lục khúc và Tam khúc, chính là bắt nguồn từ những hoa văn này.

Cửu khúc Thời Ngân thảo cũng chỉ có một cây, nó mọc ở vị trí rất gần cột đá chống trời kia. Cao khoảng hai thước, đang lay động theo gió.

Mỗi một lần lay động, nó đều làm nhiễu loạn thời gian ở quanh thân.

Sở Hi Thanh phát hiện, thế mà mình lại ngửi được một mùi thơm ngát mê người, vô thức sinh ra ý khát vọng, có dục vọng mãnh liệt muốn nuốt nó.

Để người ta khiếp sợ chính là, cái mùi thơm ngát này không đến từ mùi, cũng không phải đến từ khứu giác của hắn, mà là ở trong ý thức của hắn.

Khi Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn gốc Cửu khúc Thời Ngân thảo này, liền vô thức cho rằng cây cỏ này rất thơm, cũng ‘ngửi’ thấy mùi thơm.

Đây rõ ràng là một loại sức mạnh, trực tiếp đánh thẳng vào tâm linh của hắn, vặn vẹo nhận thức của hắn.

Cửu khúc Thời Ngân thảo giống như đang lan truyền tin tức đến tất cả mọi người, ta rất thơm, ta rất ngon, mau đến ăn ta! Ăn ta!

Ngoại trừ cây Cửu khúc Thời Ngân thảo này, bên đó còn có hơn ba mươi cây Lục khúc và hơn trăm cây Tam khúc Thời Ngân thảo. Số lương tương đối nhiều, đủ để đám người bọn họ và Kiếm Thị Phi chia nhau.

Nhưng bọn họ muốn thu hoạch được Thời Ngân thảo và Thạch Tâm huyết thì cũng không dễ.

Bên trong hố Thần Thạch này, còn có một cự nhân có hình thể khổng lồ.

Cự nhân này cao khoảng năm mươi trượng, không kém hơn đám Cự linh có huyết thống thuần khiết và cao quý ở phương bắc kia.

Hình thế của nó lại rất gầy gò, nhìn qua tựa như sào tre.

Nhưng dù sao đây cũng là quái vật khổng lồ cao năm mươi trượng, mỗi cử động của nó đều như tiếng sấm nổ, mỗi bước chân của nó đều làm cho mặt đất rung chuyển.

Chương 1035: Cuối cùng (7)

Để người ta kinh ngạc chính là, một nửa thân thể của nghiệt thú là máu thịt, nhưng lại gầy gò trơ xương, lộ ra khung xương cốt khổng lồ. Một nửa còn lại thì khá cường tráng, nhưng tựa như là chất gỗ, tay chân và thân thể đều bao trùm một lớp vỏ cây dày đặc.

Ngũ quan của cự nhân cũng giống như vậy, một nửa thì khô gầy như xương sọ, một nửa thì lại là chất gỗ.

Ngoài ra, cự nhân này bước đi rất gian nan, tựa như đang bị xiềng xích khóa chặt lấy tay chân, mỗi bước đi đều run run rẩy rẩy, động tác chậm chạp.

Sở Hi Thanh cũng không dám coi thường con nghiệt thú này.

Vô số tiền bối của Vô Tướng thần tông đã ăn quả đắng trong tay của nó.

Thực lực của con nghiệt thú này cao đến tam phẩm, có sức chiến đấu của Địa Bảng.

Theo lý thuyết, đám người bọn họ không thể đối kháng chính diện với con nghiệt thú này.

May mắn là con nghiệt thú này không có lý trí, cũng không có trí tuệ.

Đám tiền bối của Vô Tướng thần tông đã tìm ra rất nhiều phương pháp đặc thù để giết chết nó, hơn nữa mười lần như một.

Sau đó, Sở Hi Thanh đưa mắt nhìn chung quanh, tìm kiếm tung tích của mấy người Kiếm Thị Phi.

Nhưng dù hắn kích phát thị lực đến mức tận cùng, thì cũng không tìm được đám người kia.

Sở Hi Thanh không khỏi nhướng mày lên, nơi khóe môi hiện lên một tia giễu cợt: “Đám người này ẩn giấu sâu thật.”

“Bọn họ nhất định đã đến rồi.” Lãnh Sát Na ôm kiếm trong ngực, híp mắt nói: “Hẳn là dùng một loại pháp khí ẩn giấu hành tung nào đó.”

Hắn cũng không cảm ứng được vị trí của những người này.

Sở Hi Thanh cũng không muốn tốn nhiều công sức với mấy người này.

Bọn họi không chịu hiện thân thì mặc kệ, nếu như dám mạo hiểm ló đầu ra, vậy thì trực tiếp đánh chết, coi như báo thù cho đám đồng môn bị ép phải rời khỏi tầng ba.

Dưới thực lực tuyệt đối, hắn không cần phải suy nghĩ nhiều làm gì.

Sở Hi Thanh chuyển sự chú ý đến bên trong hố Thần Thạch, cố gắng tìm kiếm manh mối cuối cùng của kiếm pháp Cửu Thiên Thời Luân.

Hố Thần Thạch chính là trung tâm của toàn bộ Cửu Khúc Ma Tràng quật và tầng thứ ba.

Sở Hi Thanh cũng ý thức được, nơi này nhất định có ẩn giấu một bí mật lớn.

Thời điểm này, kinh nghiệm của các tiền bối Vô Tướng thần tông đã vô dụng với hắn.

Thứ Sở Hi Thanh muốn, khác với những vị tiền bối kia của hắn.

Nếu như hắn muốn phá giải bí ẩn ở nơi này, cứu Mộc Kiếm Tiên ra khỏi đây, nhận được cơ duyên băng trời này, nhất định phải quan sát cẩn thận, bày mưu rồi mới hành động.

Nhưng mấy người ở phía sau hắn, thì Chu Lương Thần đã hơi không khắc chế được.

Hai mắt Chu Lương Thần dần dần chuyển sang màu đỏ tươi, tay cầm kiếm nổi gân xanh: “Chủ thượng!”

Sở Hi Thanh không cần nhìn cũng biết là chuyện gì.

Chu Lương Thần đang bị dụ dỗ bởi tin tức do Cửu khúc Thời Ngân thảo phát tán ra.

Trong đám người bọn họ, tu vị của Chu Lương Thần là yếu nhất, cũng bị ảnh hưởng nặng nhất.

Lúc này, Sở Hi Thanh đè vai Chu Lương Thần, trợ giúp hắn đối kháng lại: “Không vội, Thời Ngân thảo ở chỗ đó, không chạy được. Trước khi hái, chúng ta phải tìm hiểu một chút đã.”

Lý trí của Chu Lương Thần lập tức khôi phục lại bình thường.

Hắn nhất thời cả kinh, sau đó liền khoanh chân ngồi xuống, một mặt sử dụng Hàn pháp của tiểu Huyền Vũ để trấn áp tâm linh của mình, một mặt điều động lực lượng lôi đình của bản thân để đánh tan và loại bỏ các suy nghĩ lung tung ở trong đầu.

Mọi người chung quanh cũng đã phát hiện ra điều khác thường.

Bọn họ đều cau mày, bắt đầu áp chế dục vọng với Cửu khúc Thời Ngân thảo ở trong đầu.

Đúng lúc này, ánh mắt Sở Hi Thanh bỗng nhiên hơi động.

Hắn phát hiện con nghiệt thú nửa máu thịt nửa gỗ kia kia đang di chuyển chậm chạp về phía một cây Lục khúc Thời Ngân thảo.

Nó nhấc tay vồ một cái, nhổ cây Thời Ngân thảo này lên, rồi cho cả bùn đất lẫn cỏ vào trong miệng.

Hai người Sở Hi Thanh và Lãnh Sát Na nhìn thấy tình cảnh này, trong mắt không khỏi xuất hiện một tia kỳ dị.

Bọn họ nhìn thấy rõ ràng, sau khi cự nhân này nuốt gốc Lục khúc Thời Ngân thảo kia, thì phần máu thịt trên người nó dường như đã tăng thêm một ít.

Phần vỏ cây ở bên ngoài cơ thể nó đang chuyển hóa thành da thịt bình thường.

“Con nghiệt thú này có chút quái lạ!”

Lãnh Sát Na vuốt cằm, rơi vào suy ngẫm: “Máu thịt trên người nó tăng mạnh, chất gỗ giảm nhiều, đây là vì sao?”

Sở Hi Thanh đưa mắt nhìn chung quanh: “Càng thú vị là, số lượng của Thời Ngân thảo lại không thay đổi.”

Hắn phát hiện, sau khi con nghiệt thú kia dùng Lục khúc Thời Ngân thảo xong, thì có một cây Tam khúc Thời Ngân thảo trong hố Thần Thạch này đã biến thành Lục khúc.

Đồng thời còn có một cây Thời Ngân thảo mới xuất hiện, nó mọc ra từ trong khe núi, gió thổi qua cũng đung đưa yểu điệu.

Số lượng Lục khúc Thời Ngân thảo vẫn là ba mươi sáu cây, Tam khúc Thời Ngân thảo vẫn là 108 cây.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, trong này nhất định có cổ quái.

Chương 1036: Vô thượng tiên duyên

“Sở huynh, vì sao phải nghĩ mấy thứ này?” Phong Đao Điện Kiếm – Nhân Trung Thủ mới không quan tâm về cái biến hóa này.

Trong lòng hắn thật ra đã thấy hơi hoảng hốt, hắn càng ngày càng có một loại cảm giác, mình giúp đỡ Sở Hi Thanh chính là một sai lầm lớn.

Nhân Trung Thủ cố gắng an ủi bản thân, liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh: “Ta cảm thấy vẫn nên nhanh chóng ra tay đi, lấy Thời Ngân thảo và Thạch Tâm huyết càng tốt càng tốt, chậm thì sinh biến.”

Sở Hi Thanh lại hơi lắc đầu, tay đè đao bên hông: “Còn phải quan sát một chút, Nhân huynh yên tâm, ta đã nói rồi, ta sẽ chưa cho ngươi một phần. Tiền đề là người của Quy Nguyên kiếm phái phải nghe lệnh của ta.”

Nhân Trung Thủ thấy thế thì sắc mặt hơi đen.

Hắn hiểu động tác này của Sở Hi Thanh là có ý gì, nếu như không muốn bị chém, vậy thì câm miệng!

Nhân Trung Thủ giận dữ, chợt có xúc động muốn trở mặt.

Nhưng hắn vẫn nhịn xuống.

Hắn là người rất giỏi về ẩn nhẫn, chuyên về giấu dốt.

Hiên thú và sức chiến đấu của hắn bây giờ, cũng xem như là ngũ phẩm hạ cấp Siêu thiên trụ.

Nhưng hắn chỉ miễn cưỡng bước qua ngưỡng cửa đó thôi, là hạng bét trong cấp Siêu thiên trụ.

Nhưng nếu như lần này có cơ duyên, lấy được một ít Thời Ngân thảo và Thạch Tâm huyết, vậy thiên phú và tố chất của hắn sẽ tăng lên đáng kể, đúng là có hi vọng kế thừa một môn thánh truyền trong tông môn.

Nhưng mà bây giờ, Nhân Trung Thủ cũng hiểu là mình tuyệt đối không phải đối thủ của Sở Hi Thanh.

Dù sao hắn cũng không hấp thu lực lượng Cự linh như đám người Kiếm Thị Phi.

Huống hồ hắn đã đầu tư rất nhiều vào Sở Hi Thanh, bây giờ mà trở mặt thì há không phải là ngu xuẩn?

Sở Hi Thanh dứt khoát bảo tiểu Huyền Vũ chọn một nơi có tầm nhìn rộng rãi để ngồi xuống, còn mình thì tiếp tục quan sát hố Thần Thạch và con nghiệt thú khổng lồ kia.

Con nghiệt thú này nhìn thấy đám người Sở Hi Thanh thì lại mặc kệ bọn họ.

Nó tiếp tục cất từng bước một, gian nan tập tễnh mà bồi hồi trong hố trời cực lớn này.

Theo thời gian trôi qua, Sở Hi Thanh phát hiện con nghiệt thú này có vẻ như đang đi loanh quanh, nhưng thật ra là đang bồi hồi qua lại giữa Thời Ngân thảo ở bốn phía và cột đá chống trời kia.

Nó đi vài bước về cột đá chống trời, rồi lại đi vài bước đến Thời Ngân thảo ở gần đó, cứ đi tới đi lui.

Vương Hi Trúc cũng nhận ra điều khác thường, ánh mắt nàng hơi co lại: “Quả thật là có chút quái lạ, như là có hai sợi dây thừng. . . không, là hai nguồn sức mạnh đang lôi kéo nó.”

Trong các bút ký của các tiền bối Vô Tướng thần tông, chưa bao giờ có tình huống này.

Vương Hi Trúc âm thầm kinh ngạc, sau đó lại cảm thấy chuyện này rất bình thường.

Những người kia đi đến chỗ này, sẽ nghĩ tất cả biện pháp để giết con nghiệt thú kia, thu hoạch các bảo vật ở bên trong hố Thần Thạch.

Ai sẽ quan tâm đến đường đi nước bước của con nghiệt thú này?

Nội tâm Vương Hi Trúc hơi động, cực kỳ chân thành mà nhìn Sở Hi Thanh: “Sở sư đệ, ta muốn biết ngươi đến cùng là muốn làm gì?”

Lúc này, bao quát cả phu quân của nàng là Tiết Đình Hữu và tất cả mọi người đều liếc mắt nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Đây cũng chính là thứ mà bọn họ đang tò mò.

“Trước khi ta chắc chắn, thì ta sẽ không nói rõ ràng với chư vị được.”

Sở Hi Thanh mỉm cười, vẻ mặt thâm sâu khó lường: “Điều duy nhất ta có thể tiết lộ chính là, đây là một phần vô thượng tiên duyên, mà còn có chỗ tốt cực lớn với Vô Tướng thần tông chúng ta. Nếu như chư vị sư huynh đệ có thể giúp đỡ ta hoàn thành việc này, tất sẽ có lợi ích vô cùng, thậm chí còn có thể nhận được công huân từ tông môn, tuyệt đối sẽ không lỗ.”

“Vô thượng tiên duyên?” Nhân Trung Thủ mỉm cười: “Sở huynh có biết bốn chữ ‘vô thượng tiên duyên’ này có ý gì không?”

Trong lòng hắn càng hoảng hốt hơn, nụ cười trên mặt cũng rất miễn cưỡng.

“Cái gọi là vô thượng tiên duyên, ít nhất là cơ duyên cấp thánh truyền, hoặc là dính líu đến thần khí nhất phẩm, thậm chí là Siêu Phẩm, nói chung là sẽ không kém hơn cái đầu của Sở Mính.”

Lãnh Sát Na ôm kiếm trong ngực, nở nụ cười lạnh lùng: “Việc này còn phải đa tạ Nhân huynh, nếu không có Nhân huynh thu thập bản đồ Cửu Khúc Tràng Ma quật, vậy Sở sư đệ sẽ không phát hiện được. Còn cụ thể thế nào thì không tiện nói ra, bởi vì sợ có người cố tình làm hỏng chuyện, hoặc là lan truyền tin tức ra ngoài.”

Lãnh Sát Na vừa mới nói xong, ba tên đệ tử của Quy Nguyên kiếm phái đều trợn mắt nhìn Nhân Trung Thủ, Nhân Trung Thủ cũng cảm thấy rất khó chịu.

Chẳng lẽ mình thật sự làm ra một chuyện ngu xuẩn rồi?

Còn về phần câu nói tiếp theo của Lãnh Sát Na, đến cùng là đang gõ bọn họ hay là ám chỉ tên nội quỷ trong đám người, thì Nhân Trung Thủ không quan tâm lắm.

Dù thế nào thì mấy tên khốn khiếp Vô Tướng thần tông này cũng sẽ không coi bọn họ thành người một nhà.

Chương 1037: Vô thượng tiên duyên (2)

Vương Hi Trúc thì lại nghi ngờ không thôi, nàng quay đầu nhìn các vị sư huynh đệ ở đây một chút, sau đó liền khôi phục yên lặng.

Vô thượng tiên duyên sao?

Lời nói của Sở Hi Thanh rất hoang đường, nhưng nàng tin tưởng cách làm người của Sở sư đệ.

Ánh mắt của Sở Hi Thanh lại càng ngày càng sắc bén hơn.

Trong khi bọn họ nói chuyện, con nghiệt thú kia thế mà lại đi thẳng đến cột đá chống trời, đứng ngay cạnh hố lõm của Thạch Tâm huyết kia.

Theo con nghiệt thú này há miệng hút một cái, lập tức có một giọt Thạch Tâm huyết bị nó nuốt vào miệng.

Nghiệt thú lại còn muốn hút giọt thứ hai, sau đó nó lại bắt đầu giãy dụa chần chờ, rồi quay người đi ra xa xa.

Cảm giác của mọi người ở đây đều rất nhạy cảm, bọn họ phát hiện một bộ phận máu thịt của con nghiệt thú này lại biến thành chất gỗ.

Sở Hi Thanh còn không kịp suy nghĩ rõ ràng, hắn liền nhìn thấy ba bóng người xuất hiện ở trước một cửa hang khác.

Đó chính là Sở Mính và hai Đạo thị Sở Sơn Sở Thạch của nàng.

Ba người này cũng phát hiện bóng người của đám người Sở Hi Thanh.

Sở Mính nhìn về bên này một chút, sau đó ánh mặt nóng rực đã tập trung và Thời Ngân thảo và Thạch Tâm huyết ở bên trong hố Thần Thạch.

Bọn họ đầu tiên là thảo luận vài câu, Sở Sơn và Sở Thạch liền đi dọc theo vách hố Thần Thạch, tiến về phía mấy người Sở Hi Thanh.

Sở Mính thì đứng yên tại chỗ.

Nàng chờ đến khi hai người Sở Sơn và Sở Thạch đi được mấy ngàn trượng, thì mới lấy một bình sứ ra rồi đổ thẳng vào miệng.

Cũng không biết trong bình sứ là thứ gì, khiến cho khí cơ của Sở Minh gần như biến mất, bóng người cũng lập lòe, không ngừng biến ảo giữa hư và thật.

Hình như thứ Sở Mính vừa dùng có thể vặn vẹo giác quan và linh thức của người khác, khiến cho người ta vô thức không để ý đến nàng.

Nếu như không cố tình quan tâm đến nàng, vậy hoàn toàn không cảm giác được sự tồn tại của nữ nhân này.

Sở Hi Thanh thì là ngoại lệ.

Thái Thượng Thông Thần của hắn là thiên phú loại cảm giác đỉnh cấp nhất.

Đám người còn lại thì phải ra sức vận chuyển chân nguyên, mới có thể miễn cưỡng khóa được bóng người của Sở Mính.

Sau đó, bọn họ trơ mắt nhìn Sở Mính bước từng bước một về phía Cửu khúc Thời Ngân thảo.

Bước đi của nàng rất cẩn thận, không lộ một chút chân nguyên nào, không phát ra một tiếng động nào.

Tất cả mọi người đều hiểu ý tưởng của nàng, ánh mắt cũng bắt đầu hơi chìm xuống.

Vương Hi Trúc làm người đanh đá, lúc này đã mắng một tiếng: “Cái con mụ này! Da mặt của nàng thật là dày.”

Bao quát cả Tiêu Di và Phiên Thiên Kiếm – Lôi Bân và Ích Thủy Kiếm

– Tào Phong, sắc mặt của tất cả mọi người đều rất khó coi.

Sở Mính rõ ràng là muốn lấy chỗ tốt lớn nhất ở đây, còn tất cả nguy hiểm thì để bọn họ gánh chịu.

Tiêu Di nghĩ thầm, dựa vào cái gì?

Mọi người ngầm thừa nhận là Sở Hi Thanh sẽ lấy Cửu khúc Thời Ngân thảo, nhưng đó là do Sở Hi Thanh bảo vệ tất cả mọi người, khiến bọn họ cảm kích và chịu phục.

Sở Mính lại có tư cách gì?

Tiêu Di tức giận không thôi, lòng thầm nói tông môn coi trọng Sở Hi Thanh hơn, không hi vọng Sở Mính có thể tu luyện Nhai Tí đao, quả nhiên là có nguyên do.

Nếu như để nữ nhân này kế thừa truyền thừa Huyết Nhai, vậy thì đó mới là tai nạn của Vô Tướng thần tông bọn họ.

Tiêu Di cũng cảm thấy sốt ruột thay cho Sở Hi Thanh.

Nàng nhìn Sở Hi Thanh một chút, lại phát hiện vị sư huynh nội môn trẻ tuổi này vẫn bình tĩnh tự nhiên, dường như không thèm để ý.

Tiêu Di hơi cau mày, lòng thầm nói vì sao Sở sư huynh còn trơ mắt nhìn? Là kiêng kỵ thân phận đồng môn, không tiện ra tay sao?

Nàng đã lặng lẽ đè kiếm.

Muốn chờ thời cơ thích hợp để ra tay, thay Sở Hi Thanh ngăn cản tiện nhân kia.

Sở sư huynh nghĩa bạc vân thiên, tuân theo quy củ, không muốn ra tay với Sở Mính.

Nàng lại không thèm kiêng kỵ, dù bị tông môn trừng phạt cũng chấp nhận.

Mặc kệ là ba đao sáu lỗ hay là bị giam cầm ở Giới Luật viện, thì Tiêu Di cũng không quan tâm, coi như trả nợ ân đức cho Sở sư huynh.

Lúc này, Sở Sơn và Sở Trạch đã đến gần bọn họ.

Tiêu Di lập tức hừ một tiếng, ánh mắt sắc bén như đao như kiếm mà trợn mắt nhìn bọn họ.

Mấy vị sư huynh còn lại của Vô Tướng thần tông cũng đều trợn mắt nhìn bọn họ.

Dù là Phong Đao Điện Kiếm – Nhân Trung Thủ và Sát Kiếm – Cầm Nhâm thì cũng là lạnh lùng như băng.

Sở Sơn và Sở Thạch bị những ánh mắt lạnh lẽo này nhìn vào, nhưng vẫn bình chân như vại.

Mọi người đều là đồng môn, những người này còn dám ra tay với bọn họ hay sao?

Nếu như bọn họ gặp phải nguy hiểm, lẽ nào những người này còn dám thấy chết không cứu?

Nhưng hai người cũng không mặt dày đến mức đi lên lưng tiểu Huyền Vũ, mà chỉ đứng ở ngoài.

Sở Hi Thanh đúng là không thèm để ý đến Sở Mính.

Hắn vẫn nhìn chằm chằm vào bộ phận vỏ cây ở trên người con nghiệt thú kia, rồi rơi vào suy ngẫm.

Chương 1038: Vô thượng tiên duyên (3)

Sở Mính càng ngày càng đến gần Cửu khúc Thời Ngân thảo, khoảng cách đã không đến trăm trượng.

Nhưng đúng lúc này, tại một miệng hang ở phía nam đã phát sinh biến hóa.

Nơi đó vốn là một mảnh trống trải không người, lúc này bỗng nhiên lại có mấy trăm cái ám khí và phi châm, giống như mưa to gió lớn mà bắn thẳng về phía Sở Mính.

Sở Mính lại cười gằn một tiếng, thân thể của nàng đang ở ranh giới giữa hư và thật, hoàn toàn không coi đám ám khí này ra gì.

Những ám khí và phi châm kia đúng là không thể tổn thương đến nàng, tất cả đều xuyên qua thân thể của nàng.

Nhưng những ám khí này đánh vào mặt đất tạo ra tiếng động và đá vụn, đã hấp dẫn sự chú ý của con nghiệt thú kia.

Nó quay đầu nhìn chằm chằm về phía Sở Mính, sau đó lại gãi gãi đầu như không hiểu.

Lúc này, lại có mấy đạo kiếm cương chém thẳng về phía Sở Mính.

Những kiếm cương kia thế mà lại có thể ảnh hưởng đến thời gian và không gian ở chung quanh, làm cho bóng người của Sở Mính bị vặn vẹo.

Nhưng khi những kiếm cương kia xẹt qua, Sở Mính vẫn bình an vô sự.

Một cái chớp mắt tiếp theo, lại có ba quả ngọc phù bay về phía Sở Mính.

Những ngọc phù này đều nổ tung giữa không trung, tạo thành những pháp thuật mạnh mẽ.

Đó là ba loại thần thông tam phẩm trên Địa bảng (Địa sát), Thâu Thiên Hoán Nhật! Yểm Đảo đại pháp! Định Thân đại pháp!

Ba loại thần thông này, một loại có thể can thiệp vào không gian, một loại là huyễn thuật mạnh mẽ có thể mê hoặc người khác, còn một loại là pháp môn thần kỳ ngậm lấy thiên quy đỉnh cấp.

Chỉ là ba môn pháp thuật thần thông cấp độ tam phẩm này lại không thể làm khó được Sở Mính.

Khóe môi Sở Mính cong lên, cũng hiện ra một vệt ý cười.

Nàng đã rất gần với Cửu khúc Thời Ngân thảo rồi, chỉ cách không đến hai mươi trượng.

Đối với một võ tu như nàng mà nói, khoảng cách này chỉ là một bước.

Chỉ cần lấy được Cửu khúc Thời Ngân thảo và Thạch Tâm huyết, nàng có thể bình tĩnh đối mặt với mọi thứ, thậm chí là rời khỏi bí cảnh luôn.

Ba tháng thời gian tu hành kia, không cần cũng được.

“Hình như nàng vừa dùng ‘Hư Vô huyền dịch’, là đồ vật diễn sinh ra từ Thần Hư Tạo Hóa đan của Đan sư nhất phẩm.”

Khóe môi Tiết Đình Hữu giật giật vài cái, vẻ mặt khá là bất đắc dĩ: “Thật không hổ là con gái của Kinh Tây Sở thị, lại có thể lấy ra bảo vật cỡ này. . .”

Hắn còn chưa nói hết câu, Sở Hi Thanh ở bên cạnh chợt cả kinh, bỗng nhiên giẫm lên lưng tiểu Huyền Vũ một cái.

“Chúng ta lùi về phía sau! Tiểu Huyền Vũ. . .”

Tiểu Huyền Vũ rất thông minh, vừa nghe Sở Hi Thanh cảnh báo liền hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh băng, nhanh chóng trượt về phía sau.

Mọi người thấy thế thì đều không hiểu ra sao, tất cả đều liếc mắt nhìn nhau một cái.

Sở Mính xa xa thì lại càng bối rối.

Nàng vốn cho rằng Sở Hi Thanh tuyệt đối không ngồi nhìn nàng lấy Cửu khúc Thời Ngân thảo, rất có thể người này sẽ vứt bỏ mặt mũi mà ra tay cản trở.

Nếu Sở Hi Thanh dám làm như vậy, nàng nhất định sẽ vạch trần bộ mặt thật của kẻ này, để cho người trong tông môn biết, Sở Hi Thanh này chỉ là một ngụy quân tử, bản chất chính là một tên tiểu nhân.

Kết quả lại nằm ngoài dự đoán của nàng.

Sở Hi Thanh chẳng những không ra tay can thiệp, mà còn lùi khỏi hố Thần Thạch.

Còn là vừa kinh hoàng vừa lùi lại, giống như nhìn thấy ác ma lệ quỷ gì đó, sợ hãi tránh không kịp.

Đây là vì sao?

Sở Mính nghĩ mãi không hiểu, sau đó nàng liền đè suy nghĩ này xuống, đưa mắt nhìn Cửu khúc Thời Ngân thảo.

Ngay khi Sở Mính đang vui mừng, chuẩn bị đưa tay ra lấy, nàng chợt nghe thấy một tiếng nổ tung.

Sở Mính còn chưa kịp ý thức là chuyện gì xảy ra, toàn thân đã bị một lượng lượng thời gian và không gian vô cùng sắc bén bổ đôi.

Thân thể nàng bị lực lượng này bổ ra làm hai nửa, vết cắt phẳng như gương.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, thân thể Sở Mính đã hóa thành hai mảnh ngọc rồi rơi xuống, vỡ vụn trên mặt đất.

Cùng lúc đso, khối đá xanh to năm trượng ở bên cạnh cũng bị cắt ra làm hai nửa.

Đây là một ngọc phù tam phẩm Giá Vật đại pháp trong Địa Sát, cũng là một loại thần thông mạnh mẽ, nó có thể chuyển tất cả thương thế của cơ thể đến một vật nào đó ở gần.

Bóng người của Sở Mính lại hiện thân ở cách đó hơn trăm trượng.

Sau khi nàng hiện thân, ánh mắt nàng nhìn về phía con nghiệt thú kia với vẻ không dám tin.

“Thời Chi Ngân?”

Con nghiệt thú này thế mà lại loại bỏ được Hư Vô huyền dịch của nàng, chỉ vẻn vẹn một đòn mà suýt nữa đã đưa nàng vào chỗ chết.

Điều làm cho Sở Mính sợ hãi hơn là, con nghiệt thú này đang bĩnh tình nhìn nàng, trong mắt như có ngọn lửa đang bốc cháy, tựa như ngậm lấy vô cùng tức giận, sát ý tràn trề, thần thái như một con sư tử bị linh cẩu cướp mất đồ ăn.

Vấn đề là con nghiệt thú này làm thế nào để phát hiện ra nàng?

Chương 1039: Vô thượng tiên duyên (4)

Sở Mính không chút do dự, lập tức bóp nát một viên Lôi độn ngọc phù tam phẩm, lắc mình phi độn ra xa.

Thực lực của con nghiệt thú này cao đến tam phẩm, còn nắm giữ loại sức mạnh kinh khủng như Thời Chi Ngân này.

Nó chỉ cần một chớp mắt là có thể giết chết nàng.

Trước khi Sở Mính kịp hóa thành lôi đình để phi độn ra ngoài, thân thể con nghiệt thú kia đã tiến về phía trước, phát ra một tiếng gào rống điên cuồng.

Tiếng rống này phát ra từ cái miệng to như chậu máu tràn đầy răng nhọn trắng ởn kia, đã quét sạch bốn phương tám hướng.

Kẻ chịu đựng tiếng gầm này đầu tiên không phải là Sở Mính, mà là đám người Kiếm Thị Phi trốn ở cửa hang phía nam.

Bọn họ cách gần nhất, thân thể đều bị tiếng rống này làm cho trượt lùi về phía sau tận mấy chục trượng, miệng mũi đầy máu.

Sở Mính cũng là người đứng mũi chịu sào, miệng phun ra một ngụm máu tươi, còn có một tia máu tràn ra từ thất khiếu.

Nàng không chỉ phải chịu đựng tiếng gầm này, nguyên thần còn bị thần niệm mạnh mẽ của đối phương đánh vào.

Tựa như một thanh chùy sắt khổng lồ đánh thẳng vào nguyên thần của nàng, chỉ vẻn vẹn một đòn, suýt nữa đã đánh tan ý thức của Sở Mính.

Nếu như nguyên thần của Sở Mính không có bảo vật trấn áp, thì thậm chí thần thức của nàng đã tan vỡ, trở thành một xác chết di động.

Sở Mính chỉ có thể chịu đựng cơn đau nhức này, cố gắng bỏ trốn về phía tây.

Hướng đó, chính là hướng miệng hang của mấy người Sở Hi Thanh.

Sở Mính suy nghĩ rất nhanh, vẫn là từ bỏ ý định rời khỏi bí cảnh ngay.

Lần thử nghiệm này đã thất bại, nhưng trong tay nàng vẫn còn một bí bảo, vẫn còn cơ hội.

Còn nếu như không được, vậy cũng phải lấy một phần Lục khúc Thời Ngân thảo và mấy chục giọt Thạch Tâm huyết, cái này có thể bù đắp thiếu hụt của nàng, giúp nàng bước vào cấp Siêu thiên trụ, mà không phải chỉ dựa vào 'Dịch Thiên cải mệnh' của quốc sư để lấy được huyết mạch Nhai Tí.

Lúc này, vô số trường mâu bằng lôi đình rơi từ trên trời xuống, đánh thẳng về phía Sở Mính đang hóa thân thành lôi đình kia.

Còn cả Thời Chi Ngân kia nữa, từng đạo từng đạo Thời Chi Ngân đang truy kích bóng người của Sở Mính.

Sở Mính cảm thấy may mắn chính là Thời Chi Ngân của con nghiệt thú này không quá thành thạo, thời gian súc lực và chuẩn bị tương đối dài, khiến cho nàng có không gian để né tránh.

Phiền phức lớn nhất bây giờ là những trường mâu lôi đình kia, mỗi một cái đều sẽ kéo theo một phần lôi đình của nàng.

Điều này có nghĩa là một phần máu thịt, thậm chí là sinh mệnh bản nguyên của nàng đã rời khỏi thân thể.

Con nghiệt thú kia lại cất bước đuổi theo, đồng thời nó lại há cái miệng lớn như chậu máu, lần này nó phát ra tiếng rít gào chấn động, nhưng lại phun ra vô số cương khí sắc bén.

Cái này giống như kiếm khí của võ tu, tất cả đều đánh thẳng về phía Sở Mính.

Nhưng trước khi kiếm khí đến nơi, Lôi độn của Sở Mính cũng đã không chống nổi rồi.

Điều làm cho nàng tức giận chính là, đám người Sở Hi Thanh không chỉ trốn vào trong miệng hang.

Mà con tiểu Huyền Vũ kia còn gia tăng tốc độ, chạy trốn vào sâu bên trong.

Khoảng cách của bọn họ chẳng những không rút ngắn, trái lại còn càng ngày càng xa.

Sở Mính tức giận không thôi, Sở Hi Thanh kia quả nhiên là tạp chủng, hắn lại thật sự thấy chết không cứu?

Còn cả hai Đạo thị Sở Sơn và Sở Thạch của nàng nửa, hai tên này do dự một chút, rồi cũng cất bước trốn vào trong miệng hang.

Lý trí của Sở Mính cũng có thể hiểu được cách làm của bọn họ.

Hai người kia ở lại cũng không có tác dụng gì, bọn họ không ngăn cản con nghiệt thú kia một cái hô hấp, chẳng bằng quay người bỏ chạy, giữ tính mạng chờ đến khi phát huy tác dụng.

Nhưng Sở Mính lại không thể tiếp nhận được chuyện này.

Trong lòng nàng tức giận đến phát điên.

Hai tên tạp chủng này dám bỏ chủ mà chạy, sao hai tên này không chết luôn đi?

Sở Mính vốn đang súc lực, chuẩn bị thi triển lực lượng Dực Ma để thuấn đi, trốn vào nơi sâu xa trong hang động.

Nhưng bây giờ nàng vẫn chưa thể súc lực xong.

Sở Mính không thể không kết thúc Lôi độn, sau đó lại bóp nát một quả ngọc phù nữa.

Đây là một tấm Thổ độn phù tam phẩm, khiến cho toàn thân nàng biến thành bùn đất, rồi chìm xuống lòng đất.

Sở Mính lòng đau như cắt.

Nàng cũng chỉ có vài món đồ giữ tính mạng như Thổ độn phù tam phẩm và Lôi độn phù tam phẩm mà thôi.

Lúc này dùng một cái liền ít một cái, khiến cho năng lực bảo vệ tính mạng của nàng giảm xuống rất nhiều.

Ba cái hô hấp sau, bóng người Sở Mính rốt cuộc cũng đã tiến vào nơi sâu xa trong hang động.

Đến nơi này liền an toàn, dường như con nghiệt thú kia bị sức mạnh nào đó hạn chế, không thể rời khỏi hố trời cực lớn kia.

Nó chỉ có thể đứng ở trước miệng hang, điên cuồng rít gào và gầm rú.

Sở Mính không dám dừng lại, tiếp tục dốc sức bỏ chạy.

Bây giờ nàng không sợ con nghiệt thú kia, mà là sợ đám người Kiếm Thị Phi.

Bởi vì tình trạng của nàng đã thê thảm đến cực điểm, toàn thân đều là máu thịt đầm đìa, nhiều nơi trên cánh tay và chân chỉ còn lại xương trắng ơn ởn, hơn nữa còn rất khó khép lại. Đôi cánh dơi sau lưng cũng rách nát như bị chó gặm.

Chương 1040: Vô thượng tiên duyên (5)

“Tiểu thư!”

Hai người Sở Sơn và Sở Thạch đã nghênh đón ở đây, bảo vệ ở bên người nàng.

Sắc mặt Sở Mính tái nhợt, nàng không để ý đến hai người này, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi tiếp tục bỏ chạy.

Mãi đến khi đến gần con tiểu Huyền Vũ kia thì nàng mới dừng lại.

Tiểu Huyền Vũ dừng lại ở nơi cách miệng hang khoảng hai mươi dặm, Sở Hi Thanh thì khoanh chân ngồi trên lưng rùa, mặt đầy trầm tư.

“Họ Sở kia, ngươi có ý gì?”

Ánh mắt Sở Mính âm trầm mà nhìn Sở Hi Thanh một chút, sau đó lướt mắt nhìn qua những người ở đây: “Ngồi nhìn đồng môn gặp nạn không cứu, đây là tình nghĩa đồng môn sao?”

Sở Hi Thanh cũng không thèm để ý, tiếp tục rơi vào trầm tư.

Tiêu Di thì lại không muốn nuông chiều tiện nhân này, càng không cho phép Sở Mính bất kính với Sở Hi Thanh.

Nàng không chút khách khí, cười gằn một tiếng: “Quy củ của tông môn cũng không bảo chúng ta phải mạo hiểm tính mạng đi cứu kẻ chắc chắn phải chết. Chính ngươi muốn tìm được chết, còn muốn nói chúng ta? Mọi việc phải làm theo khả năng, đi cứu ngươi? Chúng ta không làm nổi!”

Một đạo Thời Chi Ngân của con nghiệt thú kia liền có thể giết chết bọn họ, thử hỏi bọn họ lấy cái gì để cứu? Lấy mạng ra chặn đao cho Sở Mính sao?

Sở Mính hơi cứng lại, nàng nắm chặt kiếm trong tay: “Sau khi rời khỏi bí cảnh, ta nhất định sẽ báo cáo với các trưởng lão về tất cả những chuyện các ngươi đã làm.”

“Tùy ngươi, muốn làm gì thì làm.” Vẻ mặt Tiết Đình Hữu thản nhiên, lòng thầm nói đầu óc nữ nhân này thật sự là có u.

Thật ra tính cách của hắn khá xấu, tuy rằng không giống Bạo Kiếm – Quách Nộ, nhưng cũng rất dễ kích động và tức giận.

Tiết Đình Hữu cũng lười giận dữ với nữ nhân này, không đáng. . .

Nhưng chờ rời khỏi nơi này, hắn nhất định phải báo cho bạn bè và đồng môn biết cách làm người của nữ nhân này, để bọn họ đề phòng với Sở Mính nhiều hơn.

Lời nói của Vương Hi Trúc lại hàm chứa ý trào phúng: “Nếu nói chúng ta bỏ chạy là thấy chết không cứu, vậy Sở Mính ngươi cũng đã thấy chết không cứu nhiều lần rồi.”

Lúc trước, khi nàng và phu quân tranh cướp Thần Tâm Nấm, thì Sở Mính cũng đã bỏ chạy.

“Các ngươi!”

Lồng ngực Sở Mính phập phồng lên xuống.

Đúng lúc này, sắc mặt của nàng hơi thay đổi.

Nàng quay đầu lại, chỉ thấy một chiếc phi thuyền khổng lồ hình con thoi bỗng nhiên chui ra ở cách đó không xa.

“Địa Hành phù thuyền?” Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm nhất thời hiện lên vẻ ngưng trọng và cảnh giác, rồi nắm chặt song kiếm của mình.

Địa Hành phù thuyền là một loại pháp khí cỡ lớn, toàn thân được cấu tạo từ phù lục, nó có thể để người đi xuyên qua lòng đất trong khoảng cách ngắn.

Khi Địa Hành phù thuyền mới chui ra khỏi mặt đất chưa được một nửa, thì mấy người Kiếm Thị Phi đã bay ra khỏi thuyền.

Tổng cộng ba mươi ba siêu thiên kiêu và Thiên trụ, không thiếu một ai.

Địa Hành phù thuyền kia cũng lập tức giải thể, hóa thành trăm ngàn mảnh phù lục mỏng như cánh ve, rồi bay trở về trong tay Kiếm Thị Phi.

Lấy người này dẫn đầu, đám người trẻ tuổi kia đều nhìn thẳng vào Sở Mính, trong mắt tràn đầy sát ý và tham lam.

Sở Mính thì lại bay thẳng lên lưng tiểu Huyền Vũ khi chiếc thuyền kia còn chưa kịp giải thể.

Mấy người Vương Hi Trúc thấy thế thì không khỏi cạn lời, lòng thầm nói nữ nhân này thật không biết xấu hổ.

Nhưng bọn họ cũng không ra tay cản trở, mặc kệ Sở Mính nhảy lên lưng rùa.

Ngay cả chủ nhân của tiểu Huyền Vũ là Chu Lương Thần cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, rồi mặc kệ nữ nhân này.

Bọn họ phản cảm thì phản cảm, nhưng vẫn phải để ý đến quy củ của Vô Tướng thần tông.

Nữ nhân này không để ý đến tình đồng môn, nhưng bọn họ không thể không kiêng kỵ một hai.

Sau đó, Kiếm Thị Phi lại đưa mắt nhìn về phía Sở Hi Thanh, trong đôi mắt đen nhánh kia toát ra một tia trào phúng: “Làm sao? Lẽ nào Sở đại tiểu thư cho rằng vị Sở Vô Địch này còn có thể bảo vệ được ngươi sao?”

Chiến ý của hắn dâng trào, lòng tràn đầy chờ mong.

Nơi này không phải địa điểm tác chiến lý tưởng nhất của bọn họ.

Cũng may là địa hình ở đây khá chật hẹp, có thể hạn chế thân pháp của Sở Hi Thanh.

Với lực lượng mà bọn họ hấp thu của Cự linh, hoàn toàn có thể giết chết mấy người Sở Hi Thanh ở chỗ này.

Ngoài ra. . .

Kiếm Thị Phi đưa mắt nhìn về phía xa xa, vụng trộm liếc mắt nhìn một người nào đó ở trên lưng rùa.

Chờ đến một thời điểm thích hợp, người kia cũng ra ra tay!

Nội tâm Sở Mính hơi hoảng, nàng không xác định Sở Hi Thanh có thể ngăn cản đám người này không.

Người này ở trong đường hầm không gian tận mười hai canh giờ, có thể thấy được cực hạn của hắn ở đâu, hắn chỉ tương đương với ngũ phẩm thượng cấp độ Thiên trụ. Người này dựa vào Nhai Tí đao mới có thể chiếm ưu thế trong quần chiến, bùng nổ sức chiến đấu mạnh mẽ hơn, vì vậy mới có thể vô địch khi còn ở tầng thứ nhất.

Vấn đề là chỗ này đã không còn hàng trăm hàng ngàn kẻ địch nữa rồi.

Sở Mính nghĩ thầm, người này có thể ngăn cản là tốt nhất, không ngăn được thì mình sẽ rời khỏi bí cảnh.

Chương 1041: Đây là Bá thể thần tiên gì?

Sở Hi Thanh lại tựa như không hề phát hiện ra đám người Kiếm Thị Phi đã đến, hắn vẫn đang suy nghĩ chuyện gì đó, thỉnh thoảng đôi mắt phượng hẹp dài lại lóe lên một tia sáng lộng lẫy.

Lãnh Sát Na cũng có thần thái như hắn, một tay nâng cằm, vừa suy nghĩ sâu xa vừa hiện lên vẻ vui mừng và thấp thỏm.

Kiếm Thị Phi thấy thế thì cau mày, lòng thầm nói Sở Hi Thanh này thật là biết giả vờ giả vịt, cố làm ra vẻ bí ẩn.

Ra vẻ như vậy cho ai xem?

Đúng lúc này, một đồng bạn phía sau hắn bỗng nhiên đánh ra một lực lượng bao phủ phạm vi hai trăm trượng nơi này, đồng thời phong tỏa trên trời dưới đất và không gian nơi đây.

Đó chính là pháp khí Thiên La Địa Võng, một khi phát động thì bất kể ai cũng không thể rời khỏi bí cảnh này.

Kiếm Thị Phi cũng nhấc tay phải lên, rút kiếm ra: “Ra tay! Chư vị chú ý, làm ơn đem tất cả sát ý của các ngươi đều khóa chặt lên người Sở Mính!”

Đây là thượng sách để phòng ngừa Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh.

Sát ý của bọn họ với Sở Mính vốn đã vượt qua sát ý với Sở Hi Thanh rồi.

Ngay khi hơn ba mươi người này xông đến từ các phương hướng khác nhau, dồn dập lao về phía lưng tiểu Huyền Vũ, khóe môi Sở Hi Thanh bỗng nhiên cong lên, hắn đã tỉnh lại.

Hắn đã hiểu bước tiếp theo nên làm như thế nào.

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh cũng ngước mắt nhìn đám người đang lao về phía bọn họ!

Cheng!

Trong hang động phát ra tiếng lanh lảnh của kim loại va chạm vào nhau, sau đó lại vọng lại, quanh quẩn trong hang.

Sau đó, Sở Hi Thanh chém một ánh đao, phản xạ lại những ánh đao bóng kiếm vừa chém về phía mình.

Hiện giờ, mặc kệ là Hồi Quang Phản Chiếu hay Hư Đường Huyền Kính, thì đều là thứ Sở Hi Thanh dùng quen tay, tiện tay là có thể thi triển.

Đổi thành thuật ngữ thời hiện đại, trước kia là skill, còn bây giờ biến thành A (Attack, đánh thường).

Ngay khi mười siêu thiên kiêu và Thiên trụ tấn công Sở Hi Thanh rồi bị đao cương kiếm khí phản xạ cuốn ngược về, thì tứ chi và đầu rùa của tiểu Huyền Vũ đã ‘vèo’ một cái, chui vào trong mai rùa của mình.

Mai rùa của nó thì tuôn ra những tia lửa chói mắt, từng trận binh khí giao tranh và cương khí hỗn hợp lại với nhau, làm cho toàn bộ hang động đều nổ vang như sấm rền, dù là người có tu vị như Chu Lương Thần cũng cảm thấy lỗ tai đau nhức.

Nhưng hắn đã không lo được cho màng nhĩ của mình, Chu Lương Thần vung trọng kiếm lên, toàn lực ứng phó đám người muốn tấn công lên lưng rùa.

Mục tiêu hàng đầu của những người này là Sở Mính, Chu Lương Thần căn bản không muốn cản trở.

Hắn còn ước gì nữ nhân này bị làm thịt luôn nữa kìa.

Chỉ là tổ bị lật thì không còn trứng lành, một khi những người này công phá được lên mai rùa, thì tất cả bọn họ đều sẽ gặp nguy hiểm.

Hầu như tất cả mọi người trên lưng rùa đều ra sức chém giết giống như Chu Lương Thần.

Tu vị của Chu Lương Thần chỉ là lục phẩm hạ, lại lấy một địch hai, đồng thời còn là hai vị ngũ phẩm hạ cấp siêu thiên kiêu.

Từ khi đi theo Sở Hi Thanh lên phương bắc, Chu Lương Thần cho rằng mình phải chịu áp lực cực lớn, nên đã thức tỉnh vài loại thiên huyết mạch mạnh mẽ, võ đạo cũng tiến triển thần tốc, càng ngày càng tăng mạnh.

Sở Hi Thanh đoán là sức chiến đấu của Chu Lương Thần bây giờ không kém hơn ngũ phẩm hạ, thậm chí đã đến tầng cấp Thiên trụ.

Nhưng bây giờ hắn có thể lấy yếu chiến mạnh, thật ra là dựa vào chiến trận.

Vợ chồng Vương Hi Trúc và Tiết Đình Hữu cân nhắc đến chuyện Chu Lương Thần và chủ tớ Sở Mính đều không quen thuộc với chiến trận của Vô Tướng thần tông, cho nên chỉ bố trí một Bắc Thần Thiên Tượng trận đơn giản.

Trận này ứng với ‘Bắc thần cửu tinh’, biến hóa tương đối đơn giản, uy lực lại rất không tầm thường.

Mấu chốt là sau khi bọn họ sử dụng trận này, chủ tớ ba người Sở Mính và Chu Lương Thần đều chỉ cần đứng tại chỗ chứ không cần di chuyển.

Bắc thần cửu tinh có hình dạng rất giống một cái thìa.

Bốn người bọn họ đang đứng ở vị trí đầu thìa của ‘Bắc thần cửu tinh’, chỉ cần đóng cọc tại nơi đó, không cần phải tham gia bất kỳ biến hóa nào.

Mấy người còn lại như vợ chồng Vương Hi Trúc và Tiết Đình Hữu, Tiêu Di, Sát Kiếm – Cầm Nhâm, Phiên Thiên Kiếm – Lôi bân và Ích

Thủy Kiếm – Tào Phong thì là cái chuôi thìa, bọn họ xoay tròn trái phải quanh đầu thìa, càn quét bốn phía, lấy công thay thủ.

Vợ chồng Tiết Đình Hữu và Vương Hi Trúc còn là đao kiếm hợp bích, canh giữ phần cuối chuôi thìa.

Hai người bọn họ như mũi đao, phụ trách phá địch.

Lãnh Sát Na, Bạo Kiếm – Quách Nộ và Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm thì ở ba phương hướng bên ngoài Bắc Thần Thiên Tượng trận, phụ trách xung phong càn quét.

Bọn họ cũng ứng với ba ngôi sao là Thất Sát, Tham Lang và Phá Quân, hấp dẫn lẫn nhau, hỗ trợ lẫn nhau.

Sát Phá Lang thì động không thích tĩnh, tượng trưng rung chuyển và biến hóa, đại diện cho chinh chiến và sát phạt.

Chương 1042: Đây là Bá thể thần tiên gì? (2)

Mỗi khi ba người ra tay đều như lôi đình vạn quân, đều trí mạng. Hơn nữa một đòn không trúng liền nghênh ngang trốn đi, mượn trận pháp để di chuyển vị trí.

Cả tòa trận pháp kết hợp cả trong lẫn ngoài, cả công lẫn thủ.

Còn cả tiểu Huyền Vũ, tuy rằng nó đã rụt cổ vào mai rùa, nhưng vẫn tham gia chiến đấu.

Lúc này, quanh mai rùa của nó có vô số thuẫn băng, còn có lượng lớn lực lượng hệ thủy quấn quanh người, hóa giải và làm chậm cương khí và thân pháp của kẻ địch.

Còn có vô số thương băng và mâu băng lao ra từ mai rùa của nó.

Kích thước của tiểu Huyền Vũ khổng lồ, yêu lực cũng rất to lớn, vượt xa Bạch Tiểu Chiêu, là người có pháp lực hùng hậu nhất trong đám người, đương nhiên là trừ Sở Hi Thanh.

Nó triệu hồi ra hàng trăm hàng ngàn thương băng và mâu băng, mỗi cái dài đến mười trượng, còn cực kỳ sắc bén.

Làm cho toàn bộ thân thể tiểu Huyền Vũ biến thành một con nhím gai.

Còn có từng đạo từng đạo Quý Thủy thần lôi nổ tung ở chung quanh.

Thứ này, một khi thi triển thì sẽ sinh sôi không ngừng, cuồn cuộn không dứt, càng tụ càng nhiều.

Còn về phần bốn người do Nhân Trung Thủ cầm đầu, bọn họ đã lùi vào một góc, chỉ đứng quan sát.

Một người một thú Sở Hi Thanh và Bạch Tiểu Chiêu thì lại di chuyển tự do ở bên ngoài.

Hai người bọn họ kiềm chế mười hai đối thủ, còn có thừa sức lực để cứu viện, hỗ trợ những người khác, duy trì Bắc Thần Thiên Tượng trận không bỉ hủy.

Theo thời gian trôi qua, Sở Hi Thanh lại hơi nhíu mày.

Mười hai đối thủ của hắn chuyên về đánh xa, bọn họ hoặc là dùng ám khí, hoặc là sử dụng đao cương kiếm khí, tất cả đều ra tay với hắn từ cách đó mấy trượng thậm chí là mười mấy trượng, không bao giờ cho hắn có cơ hội tiến lại gần người.

Ngoài ra, những người này giống như tâm linh tương thông vậy, phối hợp cực kỳ ăn ý, không chỉ kín kẽ không sơ hở mà còn phòng ngự được ám khí và cương lực mà hắn phản xạ lại, ngoài ra còn có thể kiềm chế không cho Sở Hi Thanh phát huy thân pháp của mình.

Sở Hi Thanh hơi suy tư giây lát, liền đưa mắt nhìn về phía một người ở bên phải.

Trên đỉnh đầu của người này có một cục u rất to, nhìn qua giống như một cái sừng.

Đây là một năng lực của Cự linh độc giác ở tầng thứ hai, ‘Kết nối tâm linh’.

Theo ghi chép của người xưa, Cự linh độc giác kia am hiểu về tâm linh, ngoại trừ kết nối tâm linh ra thì còn có mấy loại thần thông tấn công tâm linh khác.

Tuy nhiên, người này rất sợ Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh, không dám múa rìu qua mắt thợ mà dùng thần niệm công kích Sở Hi Thanh, hắn chỉ tập trung kết nối tâm linh của mọi người, ra sức chỉ huy chiến đấu.

Sở Hi Thanh đã vài lần thử thi triển thân pháp, nhưng đều bị đối phương chặn lại, sắp thành lại bại.

Lúc này, Kiếm Thị Phi vẫn quan sát bên ngoài chiến trường, hai mắt của hắn từ từ hiện lên vẻ hưng phấn.

Quả nhiên là chiến thuật này có thể thành công!

“Mọi người chú ý! Nhất định không thể để Sở Hi Thanh thi triển môn bí pháp kia và tiến đến gần người.”

Kiếm Thị Phi kiêng kỵ nhất chính là môn bí pháp thần kỳ kia của Sở Hi Thanh.

Vô hình vô tượng, vô thanh vô sắc, vô thủy vô chung, vô biên vô hạn, không thể chỉ tên. . . Sở Hi Thanh hòa nó vào võ đạo, quả thực là không thể dự đoán.

Chỉ cần để người này tiếp cận đến phạm vi ba trượng, vậy không ai có thể đỡ nổi một đao của Sở Hi Thanh.

Kiếm Thị Phi cũng không được.

Dù hắn đã hấp thu lực lượng Cự linh ba mắt, sức chiến đấu tăng vọt, nhưng vẫn không nắm chắc có thể ngăn cản được lưỡi đao của Sở Hi Thanh.

May mắn là người này không giỏi ám khí, cũng không giỏi đánh xa!

Chuyện này nghe rất khó tin, Sở Hi Thanh tu luyện Nhai Tí đao thế mà lại không giỏi đánh xa.

Nhưng sự thật chính là như vậy, Sở Hi Thanh chỉ có thể phản xạ đao cương kiếm khí và các loại ám khí, nhưng chưa bao giờ chủ động dùng ám khí. Tu vị của hắn cũng chỉ có lục phẩm hạ, đao cương chỉ bao trùm phạm vi vài trượng quanh người.

Chỉ cần không tiếp xúc gần với Sở Hi Thanh, liền tránh được bí pháp vô địch của hắn.

Mười hai siêu thiên kiêu và Thiên trụ bọn họ liên thủ, chính là bện ra một sợi tơ, càng ngày càng cuốn chặt lấy người Sở Hi Thanh.

Nhưng chỉ trói thôi thì vô dụng.

Bọn họ phán đoán, rất có thể Sở Hi Thanh có môn thiên phú huyết mạch cấp Thần là Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, chân nguyên vô cùng vô tận.

Một khi đánh lâu dài, thì kẻ thua chính là bọn họ.

Vì vậy, nhất định phải đánh nhanh thắng nhanh, giết chết đám người này trong thời gian ngắn nhất.

Vết dọc trên mi tâm của Kiếm Thị Phi đang từ từ tràn ra, bên trong tích súc một vệt thần quang màu tím.

Lúc này, tất cả mọi người ở đây đều hoảng sợ vì nó.

Sở Mính càng vì thế mà khiếp vía.

Chương 1043: Đây là Bá thể thần tiên gì? (3)

Sở Mính nhận ra pháp môn mà Kiếm Thị Phi đang thi triển, chính là thần thông Trấn Thần Định Phách của Cự Linh ba mắt.

Môn thần thông này giống hệt Định Thân đại pháp trong bảy mươi hai thần thông Địa Sát, đều diễn sinh ra từ một Thiên điều đạo quy.

Một khi phát động Trấn Thần Định Phách, dưới tam phẩm đều khó có thể nhúc nhích.

Sở Mính vô thức nắm chặt đồ vật phòng thân trong tay áo, đồng thời âm thầm hận Sở Hi Thanh vô năng.

Nếu biết như vậy, nàng trực tiếp rời khỏi bí cảnh từ lúc nãy rồi, cần gì phải chịu nguy hiểm đến nước này, lại còn tổn thấy một bảo vật có giá trị hơn mười vạn lượng?

Bây giờ, phạm vi mấy trăm trượng quanh con tiểu Huyền Vũ này đã bị Thiên La Địa Võng bao phủ, Sở Mính muốn rời khỏi bí cảnh cũng không được.

Nàng âm thầm cầu nguyện, hi vọng mục tiêu hàng đầu của Kiếm Thị Phi không phải là mình.

Đây là rất có khả năng.

Dù Kiếm Thị Phi dùng Trấn Thần Định Phách để giam cầm mình, thì chưa chắc đã có thể đưa nàng vào chỗ chết.

Về phần Sở Hi Thanh, kẻ này là trụ cột của đám người các nàng.

Chỉ cần Kiếm Thị Phi có thể trừ khử Sở Hi Thanh, vậy hắn có năng lực ăn sạch cả ván này.

Tất cả mọi người ở đây đều chắc chắn phải chết, Kiếm Thị Phi sẽ quét ngang tất cả.

Ngay khi Sở Mính suy nghĩ rất nhanh, Tiêu DI ở bên cạnh bỗng nhiên phát ra một tiếng quát chói tai: "Sở Mính, ngươi ngẩn người ra làm gì? Nếu như ngươi muốn trốn, vậy thì mau cút đi! Đừng ở đây làm vướng tay vướng chân."

Sở Mính cau mày một cái, sau đó cũng nổi giận.

Nàng kiêng kỵ thần thông mạnh mẽ của Kiếm Thị Phi, không thể không chú ý đến bên đó, nên lực phản ứng ở tốc độ xuất kiếm đều không bằng lúc trước. Suýt nữa thì để một ngũ phẩm cấp siêu thiên kiêu đột phá lên trên lưng rùa.

Nhưng cuối cùng thì nàng vẫn cản được người này.

Hơn nữa, nữ nhân này là ai? Một đệ tử ngoại môn nho nhỏ, lại dám hô to gọi nhỏ với nàng, lẽ nào có lý đó!

Nếu như đổi thành trường hợp khác, Sở Mính nhất định sẽ phát tác tại chỗ, không cho nữ nhân này một bài học thì không được.

Lúc này thì nàng chỉ nghĩ một chút, rồi đè suy nghĩ đó xuống.

Một khi Kiếm Thị Phi giải quyết được Sở Hi Thanh, vậy tất cả đệ tử Vô Tướng thần tông ở đây đều phải chết!

Mình cần gì so đo với một kẻ đã chết?

Nàng lạnh lùng nhìn Tiêu Di một chút, dứt khoát co rút kiếm quang của mình lại, chỉ kiềm chế trong phạm vi nửa trượng quanh người.

Tình hình bây giờ quan trọng nhất là tích trữ sức lực, chuẩn bị thoát thân, mà không phải giữ gìn cái Bắc Thần Thiên Tượng trận bỏ đi này.

Tiêu Di lập tức trợn mắt lên, ánh mắt hiện lên vẻ khó mà tin nổi, sau đó nàng cắn chặt răng bạc, ngậm lấy lửa giận vô tận: "Tiện nhân! Ngươi cút ngay cho ta!"

Tiêu Di vừa nói chuyện vừa quay người lại, một kiếm ép Sở Mính rời khỏi vị trí, trực tiếp thay thế vị trí của Sở Mính.

Sở Mính này vì giữ mạng, trực tiếp đứng ở vòng trong của Bắc Thần Thiên Tượng trận, tuy rằng không phải vị trí quan trọng nhất, nhưng cũng là nơi mấu chốt của khởi, thừa, chuyển, hợp, có thể nói là rất quan trọng.

Vì thế nên một khi Sở Mính bắt đầu do dự chần chừ, bảo toàn thực lực, toàn bộ trận phát bắt đầu xuất hiện sơ hở.

Khuôn mặt Vương Hi Trúc ở phía xa xa đã tái xanh, lập tức tiếp nhận vị trí cũ của Tiêu Di.

Vấn đề là làm như vậy, đao kiếm hợp bích của nàng và Tiết Đình Hữu đã bị loại đỏ, một mình Tiết Đình Hữu đứng ở vị trí cuối của đuôi thìa, một mình Tiết Đình Hữu gánh chịu tất cả công kích ở phương hướng đó.

May mà Sở Hi Thanh đã phản ứng kịp thời, hắn lập tức ném Bạch Tiểu Chiêu về phía bên này, kịp thời bảo vệ tính mạng của Tiết Đình Hữu.

Sở Mính thấy thế thì cười lạnh, nàng không tranh không cướp, dứt khoát lùi về phía sau.

Đây chính là Tiêu Di muốn cướp vị trí của nàng, không thể oán nàng.

Mà nữ tử này ra tay với đồng môn, đã vi phạm môn quy.

Nếu như Tiêu Di chết rồi, vậy tất nhiên không có chuyện gì.

Nhưng nếu như nữ nhân này may mắn sống sót, nàng nhất định sẽ làm cho nữ nhân này trả giá đắt. Nàng không chỉ muốn nữ nhân này bị Vô Tướng thần tông trừng phạt, mà còn phải làm cho Tiêu Di biết chữ ‘Sở’ trong Kinh Tây Sở thị viết như thế nào!

Sở Mính lại nghĩ thầm, như vậy cũng tốt, tuy rằng không lấy được Thời Ngân thảo và Thạch Tâm huyết để cải thiện tố chất thân thể, nhưng có thể tận mắt nhìn thấy đối thủ cạnh tranh lớn nhất là Sở Hi Thanh tử vong.

Từ đây trở đi, Vô Tướng thần tông đã không còn lựa chọn nào khác!

Cũng đúng lúc này, Sở Mính sinh lòng cảnh giác. Nàng nhìn thấy con mắt dọc trên mi tâm Kiếm Thị Phi đã phun ra một luồng ánh sáng màu tím.

Khoảnh khắc này, Sát Na Kiếm - Lãnh Sát Na, Bạo Kiếm – Quách Nộ và Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm đều hơi cứng lại, bọn họ không hẹn mà cùng bắt đầu tích súc chân nguyên.

Chương 1044: Đây là Bá thể thần tiên gì? (4)

Ba người bọn họ cùng nhìn về phía Sở Hi Thanh, sau đó tận mắt nhìn thấy Kiếm Thị Phi đánh một luồng ánh sáng màu tìm về phía Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh thì lại chém ra một mảnh ánh đao như gương, dùng cực chiêu Hồi Quang Phản Chiêu để ứng phó. Hắn lại chỉ có thể phản xạ được gần một nửa, gần tám phần còn lại thì xuyên qua ánh đao, đánh thẳng vào cơ thể hắn.

Toàn bộ thân thể của Sở Hi Thanh cũng lập tức cứng đờ, toàn thân bị 'định' ở giữa không trung, rơi rụng xuống phía dưới.

Trên mặt Kiếm Thị Phi nhất thời hiện lên vẻ mừng như điên.

"Động thủ!"

Con mắt dọc trên mi tâm của hắn hấp thu những ánh sáng màu tím bị phản xạ trở về kia, đồng thời rút kiếm ra khỏi vỏ, thân như mị ảnh mà đánh thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Đám thiếu niên đang vây công Sở Hi Thanh căn bản là không chờ Kiếm Thị Phi ra lệnh, ngay khi Sở Hi Thanh bị ánh sáng màu tím kia trói buộc, bọn họ đã dùng toàn lực để ra tay. Tất cả đều dùng cực chiêu mạnh nhất, dùng nhiều chân nguyên nhất để đánh về phía Sở Hi Thanh, bọn họ hi vọng có thể giết chết Sở Hi Thanh trong một đòn này!

Vì cầu không có sơ hở nào, tất cả mọi người thậm chí còn không dám dùng kiếm khí đao cương, đề phòng Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh tự động phản xạ, mà co rút tất cả sinh mạnh vào trong mũi kiếm. . . bọn họ ngưng tụ chân nguyên, co rút chân nguyên, cường hóa đến cực hạn!

Trong đó có ba người do Trí Ma Sơn cầm đầu là phản ứng nhanh nhất.

Bọn họ theo sát sau lưng Kiếm Thị Phi, đồng thời hiển hóa ra ba con cự thú Bạch Hổ, Cùng Kỳ và Hỗn Độn.

Đó là võ ý hóa hình của bọn họ, cũng là lực lượng có thể chống lại Nhai Tí đao của Sở Hi Thanh, thậm chí là khắc chế.

Khoảnh khắc này, mấy người Vương Hi Trúc và Tiêu Di ở trên lưng rùa cũng cứng đờ, trái tim nhất thời đập thình thịch, sắc mặt trắng bệch, thậm chí còn sinh ra ý tuyệt vọng.

Trên mặt ba mươi ba thiếu niên siêu thiên kiêu và Thiên trụ ở ngoài lưng rùa thì lại hiện lên vẻ mừng như điên, tâm thần căng thẳng cũng bắt đầu buông lỏng.

Tên Sở Hi Thanh này áp chế bọn họ hơn chín tháng trời, đè đầu cưỡi cổ bọn họ trong thời gian bí cảnh này, rốt cuộc cũng bị bọn họ ép vào đường chết, mệnh sắp về Hoàng Tuyền!

Nhai Tí đao của hắn tuy rằng vô địch, nhưng cuối cùng vẫn chết tại đây.

Cheng!

Đó là tiếng động khi kiếm của Kiếm Thị Phi đánh trúng mi tâm của Sở Hi Thanh.

Khóe môi Kiếm Thị Phi cong lên, chuẩn bị thưởng thức cảnh tượng đầu của Sở Hi Thanh nổ tung như pháo hoa.

Chỉ là một cái chớp mắt tiếp theo, trên mặt hắn lại hiện lên một tia kinh ngạc, vẻ vui sướng và chờ mong trong mắt đã biến mất, thay vào đó là vẻ khiếp sợ và không thể tin nổi.

Kiếm Thị Phi phát hiện kiếm của mình không đâm vào được!

Mi tâm của Sở Hi Thanh lại xuất hiện một tầng ngoại cương bảy màu, đối kháng và giằng co với mũi kiếm của hắn!

Hơn nữa, không chỉ là hắn, mà mấy người Trí Ma Sơn ở phía sau cũng vậy. Binh khí của bọn họ hoặc chém hoặc đâm về phía thân thể của Sở Hi Thanh, lập tức tuôn ra vô số tia lửa chói mắt!

Tiếng vang bén nhọn kia tụ lại với nhau, vang vọng như sấm.

Sau đó, đao kiếm trong tay của bọn họ đều bị tầng ngoại cương bảy màu kia ngăn cản ở bên ngoài.

Kiếm Thị Phi không khỏi tê cả da đầu, chỉ cảm thấy tất cả những thứ trước mắt quá hoang đường.

Làm sao có thể phát sinh chuyện như vậy? Mười ba người bọn họ, kẻ có thực lực thấp nhất cũng là ngũ phẩm hạ cấp độ siêu thiên kiêu!

Dưới tình huống tất cả mọi người ra tay toàn lực, vậy mà lại không để đánh vỡ ngoại cương của Sở Hi Thanh!

Cõi đời này có thể có chuyện hoang đường hơn nữa sao?

Sở Hi Thanh chủ tu không phải là Bá thể! Vì sao ngoại cương của người này có thể mạnh như thế được? Cái tên này rốt cuộc đã tế luyện loại sát lực gì, mà lại mạnh đến mức có thể đối kháng với mười hai mũi kiếm của bọn họ?

Sở Hi Thanh đúng là nội ngoại kiêm tu, ngoài Vô Tướng công ra thì còn tu một một khổ luyện Bá thể đỉnh cấp là Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân!

Vấn đề là, Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân là công pháp nội ngoại và chuyên tấn công, năng lực phòng ngự của nó còn kém hơn công pháp Bá thể khác ba phần mười!

Vì sao ngoại cương của người này có thể phòng ngự được với đao kiếm của bọn họ?

Tuyệt đối không thể!

Hai mắt Kiếm Thị Phi đỏ bừng, trong miệng bỗng nhiên tràn ra một vệt máu tươi.

Hắn tuyệt đối không cho phép chuyện hoang đường như vậy phát sinh! Cũng tuyệt đối không cho phép Sở Hi Thanh sống sót! Dù Bá thể của Sở Hi Thanh đã đạt đến trình độ kim cương bất hoại, vậy hắn cũng phải giết chết người này! Có thể vì thế mà không tiếc tất cả!

Chương 1045: Đây là Bá thể thần tiên gì? (5)

Kiếm Thị Phi cắn đầu lưỡi của mình, dùng tất cả tiềm lực của mình!

Mũi kiếm của hắn lập tức bị bao trùm bởi một tầng khí mang màu mận chín, từ mười hai phần sức lực, tăng lên thành mười lăm phần sức lực!

Ngoại cương bảy màu của Sở Hi Thanh rốt cuộc cũng bị mũi kiếm của hắn đánh tan.

Nhưng một màn tiếp theo lại làm cho trái tim của hắn lạnh lẽo hơn.

Sau khi tầng ngoại cương đầu tiên của Sở Hi Thanh bị hắn đánh tan, lại xuất hiện thêm ba tầng ngoại cương nữa.

Cùng lúc đó, đôi cánh Bạch Hổ sau lưng Sở Hi Thanh đã mở ra, khiến cho da thịt của Sở Hi Thanh sinh ra vô số khí canh kim tựa như lông hổ, đó chính là Bạch Hổ dực giáp!

Khi trường kiếm của Kiếm Thị Phi đánh đến trước mi tâm của Sở Hi Thanh, nhất thời lại phát ra một tiếng ‘cheng’, vô số tia lửa bắn ra ngoài.

Kiếm Thị Phi đã bùng nổ tất cả tiềm lực, nhưng một kiếm này lại chỉ có thể đâm vào trán của Sở Hi Thanh một chút, độ sâu không đến nửa cái móng tay!

Nội tâm Kiếm Thị Phi mờ mịt, lòng thầm nói đây là Bá thể thần tiên gì?

Bá thể của Sở Hi Thanh tựa như còn mạnh hơn cả Nhai Tí đao của hắn!

Kiếm Thị Phi tốt xấu gì cũng có thể làm Sở Hi Thanh bị thương, nhưng đám người còn lại thì không thể làm Sở Hi Thanh bị thương, dù bọn họ tấn công liên tục thì vẫn không làm được.

Sau khi đám người kia chém nát bốn tầng ngoại cương của Sở Hi Thanh, thì bọn họ lại phải đối mặt với hai tầng ngoại giáp là Phong Lôi huyền giáp và Kính Thiên nội giáp.

Những người này không chỉ không thể tạo một dấu vết nhỏ trên Phong Lôi huyền giáp, mà còn bị lực lượng phản xạ của Kính Thiên nội giáp làm cho bị thương.

Điều khiến cho Kiếm Thị Phi khiếp sợ hơn chính là, con ngươi của Sở Hi Thanh đã hiện lên ánh sáng, ngón tay của hắn đã động đậy!

Người này tu luyện Cửu Luân thần ấn, thần phách cực kỳ mạnh mẽ, mà còn chia nguyên thần ra làm mười phần!

Hiệu quả của Trấn Thần Định Phách với Sở Hi Thanh, còn kém hơn những gì Kiếm Thị Phi tưởng tượng!

Còn nữa, sau khi bốn tầng ngoại cương bị phá và mi tâm của Sở Hi Thanh bị thương, thì cái tên này càng trở nên mạnh mẽ hơn, trường kiếm của Kiếm Thị Phi gần như đã bị đẩy ra ngoài da thịt!

Đây là Táng Thiên Chi Vũ!

Nội tâm Kiếm Thị Phi lạnh lẽo.

Hắn biết, một khi Sở Hi Thanh tỉnh lại, tất cả mọi người ở đây đều xong đời.

Đây là một tên quái vật, đao pháp siêu tuyệt, còn tu khổ luyện Bá thể, không thể đánh lại!

Cái tên này còn có cả Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, chân nguyên cuồn cuộn không dừng, vô cùng vô tận!

Đây đâu chỉ là Siêu thiên trụ? Đây chỉ là thánh truyền? Đây rõ ràng là một Bá Võ Vương khác mà!

Hắn thậm chí còn mạnh mẽ hơn cả Bá Võ Vương ngày xưa!

“Tạp chủng!”

Kiếm Thị Phi âm thầm chửi một tiếng, vết dọc trên mi tâm bỗng nhiên nổ tung, bắn ra vô số bột máu.

Hắn đã kích thích tất cả ánh sáng màu tím bên trong đó, đánh thẳng lên người Sở Hi Thanh, tiếp tục củng cố hiệu quả của Trấn Thần Định Phách.

Kiếm Thị Phi dùng toàn lực để vung kiếm, chỉ một hô hấp mà đã đâm hơn hai mươi kiếm, mỗi một kiếm đều dùng mười hai phần sức lực, có thể nói là dốc hết tất cả!

Cùng lúc đó, Kiếm Thị Phi phát ra một tiếng rống giận dữ: “Ngươi còn chưa ra tay? Lẽ nào ngươi thật sự cho rằng mình có thể giấu được Sở Hi Thanh? Giấu được đám trưởng lão của Vô Tướng thần tông? Nếu như bây giờ hắn tỉnh lại, tất cả chúng ta đều phải chết!”

Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm ở trên lưng rùa bỗng thở dài một tiếng.

Hắn đột nhiên vung kiếm, đâm thẳng về phía Bạo Kiếm – Quách Nộ ở gần nhất.

Quách Nộ cũng vung kiếm phòng ngự kịp thời, tuy rằng bị kiếm lực của Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm đánh ra ngoài hai mươi trượng, nhưng hắn vẫn đỡ được một kiếm bất ngờ và trí mạng này.

Bóng người Quách Nộ vừa bay ra xa vừa chửi ầm lên.

“Con bà nhà ngươi, ta đã cảm thấy người không đúng rồi, vẫn luôn đề phòng ngươi đây! Không ngờ tên nội quỷ này quả nhiên là tạp chủng nhà ngươi!”

Cùng lúc đó, trong mắt Quách Nộ cũng hiện lên một chút bối rối.

Khi ở tầng thứ nhất và tầng thứ hai, Cổ Kiếm vẫn luôn đi bên cạnh hắn, chưa hề rời đi.

Cổ Kiếm làm thế nào để giấu diếm được hắn, mà có thể đi giết Phương Bất Viên và Sở Mính?

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Quách Nộ chưa từng nghi ngờ vị đồng môn này của mình.

Một cái chớp mắt tiếp theo, hắn trong thấy bóng người Cổ Kiếm đã chia ra làm hai.

Mỗi một tên đều cầm hai kiếm Phong Lôi, một tên lấy tốc độ mà mắt thường khó có thể bắt được để đánh úp về phía Sở Hi Thanh, một tên khác thì lao thẳng về phía quan tài băng trên lưng tiểu Huyền Vũ.

Quách Nội lập tức trợn mắt lên.

“Phong Lôi song thân!”

Đây rõ ràng là bí pháp đỉnh cấp ‘Phong Lôi song thân’ của Dục Giới Đệ Lục thiên! Cần hai môn thiên phú huyết mạch đỉnh cấp là Phong Bá và Lôi Thần mới có thể thi triển, nó có thể chia thân thể ra làm hai hóa thể Phong và Lôi.

Chương 1046: Đây là Bá thể thần tiên gì? (6)

Nội tâm của Quách Nộ không khỏi chìm xuống, bởi vì Sở Hi Thanh vốn có hi vọng sống sót nhờ Bá thể mạnh mẽ của mình, giờ thì hi vọng lại tiêu tan.

Thực lực của Cổ Kiếm này, rõ ràng cũng là một Siêu thiên trụ!

Là một đại cao thủ có thiên phú và sức chiến đấu mạnh hơn cả Kiếm Thị Phi!

Phong Lôi song thân kia cũng cực kỳ vướng tay vướng chân, được xưng là một thân không chết, song thân vĩnh tồn!

Nếu như không thể giết chết cả hai thân thể trong cùng một lúc, vậy Phong Lôi song thân có thể làm cho Cổ Kiếm tái sinh vô hạn, đến khi chân nguyên của hắn tiêu hao hết mới thôi!

Khi Quách Nộ đang khiếp sợ, hóa thể Phong của Cổ Kiếm đã lắc mình đến trước quan tài băng.

Dường như sát ý của người này với Phương Bất Viên còn vượt qua cả Sở Hi Thanh.!

Hắn không chỉ có thân pháp siêu tuyệt, mà kiếm pháp còn nhanh hơn Kiếm Thị Phi gần gấp đôi! Một kiếm đâm xuống, mang theo phong lôi, chém quan tài băng như chém giấy.

Hóa thể Lôi của Cổ Kiếm thì lại xuất hiện ở sau lưng Sở Hi Thanh.

Hóa thể Lôi này cầm một thanh Tử Lôi kiếm, nó cũng sinh ra vô số phong lôi, tựa như một cái búa công phá, đánh thẳng về phía Sở Hi Thanh!

Kiếm thế bên phía quan tài băng thì lại khác.

Hóa thể Phong kia chỉ cầu nhanh, dùng tốc độ nhanh nhất để phân thây Phương Bất Viên trong quan tài băng.

Hóa thể Lôi thì cầu ‘mạnh’, cố gắng dùng một kiếm để phá vỡ tất cả ngoại cương và năng lực phòng ngự của Sở Hi Thanh, đưa hắn về hoàng tuyền.

Kiếm Thị Phi đứng ở trước mặt Sở Hi Thanh, hai mắt của hắn không khỏi sáng rực.

Kiếm của Cổ Kiếm rất mạnh, rất đáng sợ, nhất định có thể phá tan Bá thể của Sở Hi Thanh, đưa hắn vào chỗ chết!

Chỉ là một cái chớp mắt tiếp theo, Kiếm Thị Phi lại nhìn thấy một làm làm cho hắn rùng mình, vẻ mặt vốn nên cứng đờ của Sở Hi Thanh, giờ phút này khóe môi của hắn lại cong lên, lộ ra ý cười trào phúng.

“Quả nhiên là ngươi!”

Thân thể của Sở Hi Thanh cũng vỡ vụn trong khoảnh khắc này!

Cũng không phải là bị Cổ Kiếm đánh nát, mà là toàn thân hắn hóa thành một trận cuồng phong.

Con ngươi của Kiếm Thị Phi nhất thời trợn trừng trừng, trong đầu hiện ra bốn chữ, Thần Phong chi chủ!

Ngay sau đó, hắn cũng nghĩ đến các loại đặc tính của Thần Phong chi chủ.

Thân thể hóa thành thân thể Thần Phong, có thể cương khí không thương, đao kiếm không vào, vạn pháp bất xâm!

Vì vậy, người này căn bản là không bị Trấn Thần Định Phách của hắn ảnh hưởng?

Một cái chớp mắt tiếp theo, Kiếm Thị Phi lại nhìn thấy một ánh đao lóe lên.

Đó là . . . Thần Phong Minh Kính Đao – Thiên Quang Tà Ảnh!

Tử Lôi kiếm của Cổ Kiếm thế mà lại bị ánh đao của Sở Hi Thanh dẫn dắt, đánh thẳng vào mi tâm của Kiếm Thị Phi.

Hóa thể Lôi của Cổ Kiếm muốn thu kiếm cũng không thể làm được, kiếm thế chỉ có thể đi theo hướng Sở Hi Thanh dẫn dắt.

Kiếm Thị Phi còn chưa kịp phản ứng, liền bị ánh kiếm này đánh trúng, mi tâm của hắn nổ tung, sau đó toàn bộ đầu đều bùng nổ.

Cổ Kiếm rốt cuộc đã khống chế được kiếm của mình, sắc mặt của hắn không khỏi khó coi đến cực điểm.

Mình bị lừa rồi!

Người này rõ ràng là muốn dụ mình ra tay!

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, Cổ Kiếm liền nhìn thấy Sở Hi Thanh rút thành Ngọc Khuê Kim Nghiệt đao ra rồi chém về phía hắn.

Đây là Phong Chi Ngân – Vô Cực Trảm!

Thanh đao ngọc màu trắng này càng là vô hình vô tượng, vô thanh vô sắc, vô thủy vô chung, vô biên vô hạn, không thể chỉ tên!

Ngoài ra, trước lưỡi đao còn có một linh quang ba màu.

Cổ Kiếm nhận ra linh quang này, đó là đao sát mà Sở Hi Thanh thử cô đọng khi còn ở tầng thứ hai.

Chỉ là trước khi Cổ Kiếm rời đi, đao sát của Sở Hi Thanh còn lâu mới hòa hợp, sắc bén, bá đạo như bây giờ.

Cổ Kiếm vô thức thu kiếm về bảo vệ mi tâm. Nhưng mà sau khi hắn hoàn thành động tác này, đao của Sở Hi Thanh đã chém vào lồng ngực của hắn, đao lực vô cùng sắc bén đi vào thân thể, phá hoại và hủy diệt mỗi một tấc, mỗi một vị trí trên hóa thể Lôi này.

Toàn bộ thân thể của Cổ Kiếm bắt đầu tan vỡ.

Bộ mặt và ngũ quan của Cổ Kiếm thì lại lạnh như băng, ánh mắt lạnh nhạt.

Cổ Kiếm vẫn không thể bắt giữ được vị trí chân chính của thanh trường đao kia, cũng khó tránh khỏi rơi vào kết cục này.

Nhưng hắn còn có hóa thể Phong, chỉ cần hóa thể Phong không chết, hóa thể Lôi của hắn sẽ được tái sinh trong vòng năm cái hô hấp.

Mà lúc này, hóa thể Phong của Cổ Kiếm ở trước quan tài băng lại không thể không rút kiếm về, dùng để phòng ngự một đạo kiếm ảnh màu trắng bạc.

Hắn quay đầu nhìn đạo kiếm ảnh màu trắng này, còn cả người cầm trường kiếm trong tay kia, đôi mắt của hắn không khỏi trợn trừng lên, hiện ra vẻ mặt không thể tin nổi!

Điều này. . . sao có thể?

Chương 1047: Ngoài dự đoán của mọi người

Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm liếc mắt nhìn qua, phát hiện bóng người cầm trường kiếm trắng bạc trong tay không phải là Lãnh Sát Na có thân hình cao gầy và khuôn mặt lạnh lùng, mà là một người có vóc dáng cao lớn và vuông vức.

Toàn thân hắn đúng là không có một chỗ nào tròn, mặt vuông mũi vuông thân vuông, ngay cả cánh tay và chân cũng là bắp thịt cuồn cuộn và vuông vức.

Sắc mặt Cổ Kiếm nhất thời trầm xuống.

“Phương Bất Viên! Quả nhiên là ngươi không chết!”

Hắn chỉ không ngờ đến là, Lãnh Sát Na lại chính là Phương Bất Viên!

Thân hình của Lãnh Sát Na và Phương Bất Viên hoàn toàn khác biệt, một tên thì gầy, một tên thì to, một tên thì cao, một tên thì vuông.

Nhưng thân hình và diện mạo đều không phải là vấn đề, thế gian này có quá nhiều bí pháp thay đổi thân hình.

Ví dụ như dịch gân rút xương, ví dụ di chuyển hình đổi dung, lại ví dụ như Huyễn Mộng đại pháp.

Bản thân Cổ Kiếm cũng nắm giữ vài loại.

Ngoài ra, còn có một ít đan dược đặc thù cũng có thể làm được, thường thấy nhất trên giang hồ chính là Dịch Dung đan.

Vấn đề là Lãnh Sát Na này không chỉ có thân phận đệ tử chính thức của Vô Tướng thần tông, mà còn có thân thể hoàn chỉnh, còn có vòng giao tiếp riêng của mình.

Vì vậy, từ đầu đến cuối hắn đều không ngờ tên bảo tiêu Lãnh Sát Na vẫn luôn như hình với bóng với Phương Bất Viên, lại chính là phân thân hóa thể của Phương Bất Viên!

Không chỉ Cổ Kiếm không ngờ được, mà tất cả mọi người trên lưng tiểu Huyền Vũ cũng trợn mắt ngoác mồm, bọn họ cũng không thể tưởng tượng nổi.

Nhân Trung Thủ trốn ở trong góc cũng trợn tròn mắt lên, nội tâm rất chấn động.

Hắn tự nhận mình rất giỏi nhẫn nhịn, ẩn nhẫn, nhịn được thứ mà người thường không thể nhịn, và cũng rất biết giả bộ, có thể làm chuyện người thường không thể làm.

Nhưng bây giờ hắn mới biết, mình so với mấy con rùa nham hiểm của Vô Tướng thần tông này, thì thật ra chẳng là cái thá gì.

Tên khốn Phương Bất Viên này lại còn chuẩn bị cho phân thân hóa thể của mình một cái thân phận đệ tử nội môn!

Vì thế, hai người kia thật ra là một người?

Mọi người suy nghĩ rất nhanh, đồng thời Cổ Kiếm đã đỡ được ba kiếm của Phương Bất Viên.

Phương Bất Viên dùng chính là Thái Hư Cửu Cung kiếm pháp.

Kiếm của hắn rất nhanh, còn vượt qua Cổ Kiếm một đường, nhanh như thời gian, nhanh như chớp.

Khóe môi Phương Bất Viên cong lên: “Ngươi cầm Khôn Nguyên linh giới của ta, nhưng lại không thể lấy đồ ở bên trong đó, hẳn là đã nghĩ ra.”

Khôn Nguyên linh giới là pháp khí tam phẩm, bên trong có ấn ký và tinh huyết của hắn. Trừ phi có cao thủ Địa Bảng ra tay xóa bỏ ấn ký của hắn, bằng không thì nếu hắn không chết, không ai có thể lấy được đồ bên trong nhẫn.

Hai người bắt đầu giao thủ kịch liệt, song phương đánh chiến rất ác liệt.

Cổ Kiếm dần dần cau mày lại.

Vị trí của Phương Bất Viên vừa hay lại nằm ở rìa ngoài mai rùa.

Người này không thèm để ý đến cái quan tài băng kia, mỗi một kiếm đều phong tỏa đường bỏ chạy của hắn.

Sau lưng Cổ Kiếm thì là tòa Bắc Thần Thiên Tượng trận kia.

Ba người hắn, Phương Bất Viên và Quách Nộ đều không phải thành viên trong Bắc Thần Thiên Tượng trận, mà chỉ phụ trách ba phương vị Sát Phá Lang ở bên ngoài.

Điều này hiển nhiên là mấy người Sở Hi Thanh cố tình.

Dù bây giờ hắn đã rời khỏi vị trí để đánh lén Sở Hi Thanh và quan tài băng, thì cũng không ảnh hưởng đến Bắc Thần Thiên Tượng trận.

Mà bây giờ, tòa trận này đang ở đằng sau hắn, trở thành chướng ngại để hắn bỏ chạy.

Cổ Kiếm lại lặng lẽ cười gằn, thân thể bắt đầu hóa thành cuồng phong.

Hắn nắm giữ thiên phú hệ Phong đỉnh cấp nhất là Phong Bá.

Vì vậy hắn cũng có Thần Phong chi chủ giống như Sở Hi Thanh!

“Buồn cười! Tại tầng thứ nhất, ngươi đã bị ta giết một lần, bây giờ ngươi còn muốn cản ta, cản được không?”

Tại tầng thứ nhất của bí cảnh, Cổ Kiếm thật ra là dùng một phương pháp đặc thù, ra tay bất ngờ đến đánh chết Phương Bất Viên.

Nhưng nếu nói đến thiên phú và sức chiến đấu, hai người bọn họ cũng chỉ sàn sàn nhau.

Chênh lệch giữa hai bên, chính là tầng tầng lớp lớp pháp khí và vô cùng vô tận đan dược và ngọc phù của Phương Bất Viên.

Nhưng Phương Bất Viên bây giờ đã mất Khôn Nguyên linh giới, lại có tư cách gì mà đòi ngăn cản hắn?

Cổ Kiếm đã hóa thành hai sợi cuồng phong, cố gắng bay qua bên người Phương Bất Viên.

Phương Bất Viên vung kiếm ngăn cản, Thái Hư Cửu Cung kiếm của hắn chỉ trích thời gian, nhiễu loạn không gian.

Nhưng cũng chỉ có thể làm giảm tốc độ bỏ chạy của Cổ Kiếm mà thôi.

Khóe môi Phương Bất Viên lại hơi cong lên, lộ ra một tia ý cười: “Ngươi nói rất có lý. Một mình ta không ngăn cản được ngươi, nhưng đối thủ của ngươi hôm nay là ba người.”

Ngay khi hắn vừa nói xong, bóng người Bạch Tiểu Chiêu đã lóe lên ở sau lưng Phương Bất Viên.

Độc giác và đôi cánh như sừng ở sau lưng nàng đều bùng nổ ra một đoàn lôi đình chói mắt.

Thân thể Thần Phong có thể làm được cương khí không thương, đao kiếm không thêm, vạn pháp bất xâm!

Chương 1048: Ngoài dự đoán của mọi người (2)

Bạch Tiểu Chiêu cũng không thể ảnh hưởng đến cơ thể đã hóa thành thần phong của Cổ Kiếm, nàng chỉ có thể áp chế sức gió!

Theo đôi cánh như sừng của Bạch Tiểu Chiêu vỗ nhẹ một cái, một luồng cuồng phong mạnh mẽ đã va thẳng vào Cổ Kiếm, làm cho thân thể Thần Phong của hắn bị ngăn cản ở trong phạm vi quanh người Phương Bất Viên, nhất thời không thể thoát được.

Nội tâm của Cổ Kiếm không khỏi chìm xuống.

Thật ra hắn không lo lắng về hai người Phương Bất Viên và Bạch Tiểu Chiêu.

Người khiến Cổ Kiếm kiêng kỵ, chính là Sở Hi Thanh.

Người này sắp rảnh tay rồi.

Một khi để Sở Hi Thanh đến gần người, Cổ Kiếm đoán là mình sẽ không đỡ nổi một đao của hắn.

Cái bí pháp vô hình vô tượng, vô thủy vô chung, vô biên vô hạn kia quá khủng bố, cộng thêm cái đao sát sắc bén bá đạo kia, quả thực là quá đáng sợ.

Đặc biệt là cái đao sát bao la vạn tượng kia, thậm chí có thể uy hiếp đến thân thể Thần Phong của hắn.

Tại cấp độ ngũ phẩm lục phẩm này, đao pháp của Sở Hi Thanh đã là vô song vô đối.

Có lẽ chỉ có cấp bậc như Bá Võ Vương mới có thể đỡ được đao của Sở Hi Thanh.

May mắn là Bạch Tiểu Chiêu chỉ là lục phẩm thượng, pháp thuật ngự phong của nàng chỉ có thể hạn chế hắn không đến một phần mười cái hô hấp.

Một phần mười cái hô hấp sau, Cổ Kiếm vẫn có thể thong dong thoát thân, tái tạo hóa thể Lôi.

Chỉ là những pháp khi trên người hóa thể Lôi kia, lại không thể xuất hiện lần thứ hai.

Đổi thành những đối thủ khác, Cổ Kiếm sẽ thử nhặt về, nhưng ở trước mặt Sở Hi Thanh, hắn không có nắm chắc, cũng không có can đảm đó.

Cùng lúc đó, Cổ Kiếm cũng thấy hơi kỳ lạ.

Phương Bất Viên nói ba đối thủ, một người nữa là ai?

Ngoại trừ Bạch Tiểu Chiêu và Phương Bất Viên ra, thì mình còn đối thủ nào nữa?

Thần niệm của Cổ Kiếm quét ra bốn phía, phát hiện Bạo Kiếm – Quách Nộ đã thay thế vị trí của Bạch Tiểu Chiêu ở Bắc Thần Thiên Tượng trận.

Lúc này, mười mấy siêu thiên kiêu và Thiên trụ ở ngoài lưng rùa đã hiện ra tư thế tan tác, nhưng chín người bên trong Bắc Thần Thiên Tượng trận cũng không rảnh tay để qua đây.

Ngay khi Cổ Kiếm sinh lòng ngờ vực, âm thầm cảnh giác, thì quan tài băng ở gần đó bỗng nhiên ‘oanh’ một tiếng rồi vỡ nát.

‘Thi thể’ của Phương Bất Viên ở bên trong bỗng nhiên nổ tung, một bóng người thon gầy và cao lớn chui ra từ trong ‘thi thể’ của Phương Bất Viên, một kiếm đâm về phía Cổ Kiếm.

Cổ Kiếm nhận ra người này. . . chính là Lãnh Sát Na!

Nhưng kiếm pháp của hắn lại hoàn toàn khác với Phương Bất Viên, bên trong có một loại kiếm ý vừa sâu xa vừa khó hiểu.

Trên thân kiếm chợt phóng ra kim quang chói lọi, ngàn sợi khí mang!

Sau lưng Lãnh Sát Na bây giờ còn hiện lên một hình ảnh cực lớn, hình dáng của nó như viên tiền đồng khổng lồ.

Mặt chính của tiền đồng có khắc hai chữ ‘Thái Dịch’, mặt trái thì khắc hai chữ ‘Bán Lưỡng’.

Nhân Trung Thủ ở phía xa xa cũng là người có học thức uyên bác, quen thuộc lịch sử, hắn lập tức nhận ra đây là viên tiền đồng đầu tiên khi Thủy hoàng đế của Thái Dịch hoàng triều thâu tóm bảy nước, hủy bỏ các loại tiền tệ khác rồi thống nhất tạo thành loại tiền đồng này. Tiền nặng mười hai thù, chính là nửa lạng, người đời gọi là ‘Dịch bán lưỡng’, hoặc gọi là ‘Sở hành tiền’.

Nhân Trung Thủ không thể tưởng tượng nổi, hắn không ngờ lại có người có thể tu luyện ra loại võ ý cổ quái như vậy, võ ý lại là một viên tiền đồng?

Nhưng Nhân Trung Thủ cũng phát hiện ngay, trong võ ý hóa hình của Lãnh Sát Na còn cất giấu Thiên đạo chi vận cao thâm khó dò, thậm chí là leo lên đến Thiên quy đạo luật rồi!

Mắt của hắn không khỏi híp lại, lòng thầm nói đây chính là lý do mà Phương Bất Viên từ bỏ tam đại thánh truyền của Vô Tướng thần tông, là con đường mà hắn cố chấp lựa chọn, còn không tiếc trở mặt với phụ thân?

Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm lại không quan tâm và suy nghĩ nhiều như Nhân Trung Thủ.

Hắn đang dốc hết sức để ứng phó với mũi kiếm của Lãnh Sát Na.

Cổ Kiếm chưa bao giờ nhìn thấy một kiếm giống như thế này, áo nghĩa võ học ở trong đó là thứ hắn chưa từng nhìn thấy, chưa từng nghe thấy.

Hắn vô thức sinh ra lòng phòng bị.

Tuy rằng theo lý thuyết thì bất kỳ hình thức công kích nào cũng không thể tạo thành uy hiếp với thân thể Thần Phong của hắn.

Nhưng Cổ Kiếm đã khắc hai chữ ‘cẩn thận’ vào tận sâu trong xương, cho nên hắn vẫn ứng phó bằng hết sức lực.

Hắn dùng lực lượng cuồng phong thể điều động Thần Phong kiếm, chỉ trong một phần mười cái hô hấp mà đã chém liên tục ba lần về phía sau, cố gắng ngăn cản mũi kiếm của Lãnh Sát Na.

Chỉ là sau lưng của Phương Bất Viên cũng hiện ra một ‘nén bạc’ cực lớn. Nén bạc này vô cùng to lớn, phải to đến ba trượng, trên cùng có khắc hai chữ ‘Nguyên bảo’.

Nụ cười trên mặt Phương Bất Viên càng nồng nặc hơn, ánh mắt hiện lên vẻ đắc ý.

“Các hạ nên cảm thấy vui mừng đi! Trên thế gian bây giờ, người chính là người thứ ba nhìn thấy một chiêu ‘Ép mua ép bán’ này của ta đấy!”

Chương 1049: Ngoài dự đoán của mọi người (3)

Lúc này, trường kiếm của Phương Bất Viên đột nhiên chém thẳng về phía hóa thể Phong của Cổ Kiếm, ánh kiếm kia cũng là vạn đạo kim quang, điềm lành rực rỡ, đủ để sáng mù con mắt người bên ngoài.

Cổ Kiếm đỡ trái thì hở phải, chỉ chống đỡ với Lãnh Sát Na thôi cũng đã vất vả rồi, nên không kịp ngăn cản một kiếm này của Phương Bất Viên, bị kiếm quang vàng óng kia chém thẳng vào bên trong hóa thể Phong.

Khoảnh khắc này, hai người bọn họ đều phát sinh biến hóa.

Thân thể của Phương Bất Viên thế mà lại hóa thành một đoàn cuồng phong, còn thân thể Cổ Kiếm thì lại hiện ra.

Thân thể của hắn không chỉ từ phong chuyển sang thực, mà chỉ trong một khoảnh khắc thì đã bành trướng đến hơn một trượng, từng cái từng cái bắp thịt cường tráng mạnh mẽ bắt đầu nổi lên trên người của hắn.

Phương Bất Viên cười ‘khà khà’ trong gió, hắn rất đắc ý nói: “Cổ huynh thấy thế nào? Ta lấy thiên phú ‘Truy Nhật thần thể’ của ta, đổi lấy Phong Bá của ngươi, cuộc giao dịch này cả hai chúng ta đều không thua lỗ!”

Từ khi song phương giao thủ đến giờ, cũng chỉ mới qua cái chớp mắt thôi. Phương Bất Viên không nói nhanh như vậy, hắn chỉ dùng thần niệm của mình, trực tiếp đưa những gì mình muốn nói vào đầu của Cổ Kiếm.

Sắc mặt Cổ Kiếm nhất thời vặn vẹo.

Truy Nhật thần thể và Phong Bá đúng là hai loại thiên thú có lực lượng ngang nhau, thậm chí Truy Nhật thần thể còn hơn một chút.

Ngày xưa, Truy Nhật thần thể bắt nguồn từ Cổ thần Bác Phụ, vị này lấy sức một người để đối kháng hai con Tam Túc Kim Ô, truy đuổi mặt trời mấy trăm ngàn dặm, cuối cùng kiệt sức mà chết.

Vì vậy, mặc kệ là tốc độ hay sức mạnh thì Truy Nhật thần thể đều là đỉnh cấp nhất. Có người nói tốc độ của nó chỉ hơi kém Tam Túc Kim Ô một bậc, sức mạnh thì đuổi sát Táng Thiên.

Vấn đề bây giờ là hắn không cần tốc độ, cũng không cần sức mạnh.

Tuy Truy Nhật thần thể rất tốt, nhưng không có năng lực 'vô địch' như Thần Phong chi chủ.

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, theo một tia sáng lóe lên, Cổ Kiếm chỉ cảm thấy trái tim mình đau đớn không thôi.

Đó là Bạch Tiểu Chiêu!

Một cái móng vuốt của nó đã vồ vào trái tim của Cổ Kiếm, đồng thời còn thuận thế xoắn một cái, tạo thành một lỗ hổng cực lớn ở ngực của Cổ Kiếm, khiến trái tim và lục phủ ngũ tạng ở gần đó đều bị xoắn nát.

Lãnh Sát Na ở phía sau thì lại chuyển đổi thành Thái Hư Cửu Cung kiếm pháp, một kiếm gọt đầu của Cổ Kiếm xuống!

Thời điểm này, vừa vặn là năm cái hô hấp, hóa thể Lôi đang tái tạo ở phía xa xa cũng 'oanh' một tiếng, nổ tung và sụp đổ.

Từ đầu đến cuối, Sở Hi Thanh đều không lo lắng về trận chiến bên phía Cổ Kiếm và Phương Bất Viên.

Mấy ngày trước hắn đã được lĩnh giáo thực lực chân chính của Phương Bất Viên, tên này một trăm phần trăm là thánh truyền cấp Siêu thiên trụ!

Huống hồ mấy tháng này, phân thân hóa thể của hắn là Lãnh Sát Na còn vay hắn mua mười mấy cái pháp khí mạnh mẽ để võ trang cho bản thân.

Cộng thêm một Bạch Tiểu Chiêu thức tỉnh huyết mạch Thừa Hoàng, lấy ba đánh một, làm sao có thể để hóa thể Phong của Cổ Kiếm chạy thoát.

Nếu như Cổ Kiếm có thể giữ được mạng ở tình huống như vậy, Sở Hi Thanh vẫn có thể dùng năng lực thuấn di của Vân Ảnh Thuấn Thân để hỗ trợ.

Giây phút tên nội quỷ này bại lộ, kết cục của hắn đã là cái chết!

Sự chú ý của Sở Hi Thanh vẫn luôn nằm ở trên người mấy người trên lưng tiểu Huyền Vũ.

Hắn dùng cả mười phân thần của mình, mỗi một phần đều khóa chặt một đến ba người.

Đám siêu thiên kiêu và Thiên trụ kia đều cả kinh, sau khi Kiếm Thị Phi bỏ mình thì bọn họ cũng phản ứng lại, tất cả đều điên cuồng lui về phía sau. Trong đầu của tất cả mọi người đều chỉ có các loại sợ hãi và điên cuồng.

“Bị lừa rồi, đây là cạm bẫy! Chúng ta có thể sẽ chết!”

“Hắn cố tình tỏ ra yếu thế! Nhất định phải rời khỏi bí cảnh, ta xxx, tại sao không ra được?”

“Thiên La Địa Võng? Hoa Cửu Nhạn, sao còn không thu hồi Thiên La Địa Võng, mau lên!”

“Cái tên ngu xuẩn Hoa Cửu Nhạn này, còn không thu pháp khí của hắn lại, hắn muốn mọi người chết hết ở chỗ này sao?”

“Tiên sư cha nhà nó, người này quá nham hiểm. Nếu như hắn hóa thành thân thể Thần Phong, thì làm sao bị chúng ta trói buộc chứ? Đây rõ ràng là cố tình giấu dốt, dụ dỗ tên Cổ Kiếm kia ra tay.”

“Ta xxx tám đời tổ tiên tên Trí Ma Sơn kia, cái này gọi là nhìn thấu sâu cạn của Sở Hi Thanh? Đúng là hại chết người.”

“Cái tên này là người sao? Hắn quả thực còn giống yêu ma hơn cả yêu ma, chúng ta căn bản không giết được hắn!”

Mọi người đều nghĩ đến rời khỏi bí cảnh đầu tiên.

Nhưng trước đó bọn họ đã phát động Thiên La Địa Võng, nó hạn chế đám người Sở Hi Thanh, nhưng cũng hạn chế bọn họ, khiến cho tất cả mọi người đều không ra được.

Sở Hi Thanh cũng không nóng lòng mà ra tay, hai tay hắn kết ấn quyết, làm cho ấn ký của Thái Sơ Huyền Nữ trên đỉnh đầu đã sáng rực lên.

“Mời Huyền Nữ ban cho ta thần ân!”

Chương 1050: Ngoài dự đoán của mọi người (4)

Khoảnh khắc này, ba mươi hai sợi dây thừng màu vàng hư ảo chui ra từ trong cơ thể Sở Hi Thanh.

Có người nói Thái Sơ Huyền Nữ là Cổ thần đầu tiên sáng tạo ra dây thừng.

Nàng có một môn thần thông gọi là Khổn Thiên, được xưng là không gì không trói được.

Dù là mấy nhân vật mạnh mẽ như Táng Thiên và Lê Tham, cũng từng bị trói buộc với Khổn Thiên của Thái Sơ Huyền Nữ.

Từng sợi từng sợi dây thừng màu vàng này bắn ra bốn phương tám hướng, chúng tựa như những con rắn, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai mà quấn quanh đám võ tu trẻ tuổi đang điên cuồng lùi về sau kia.

Thiên La Địa Võng đã bị tên Hoa Cửu Nhạn, đệ tử Vô Thượng huyền tông thu hồi, nhưng đám người này lại không được toại nguyện, một cái cũng không thoát.

Bọn họ bị sợi dây thừng hư ảo kia trói chặt, không chỉ không thể rời khỏi bí cảnh, còn ảnh hưởng rất lớn đến hành động của bản thân.

Sở Hi Thanh thì lại cầm thanh Kim Phong Ngọc Lộ đao lên, đi dọc theo những sợi dây thừng này, chặt đầu từng tên võ tu trẻ tuổi vốn có tiền đồ rộng lớn kia!

Dù mấy tên cấp Thiên trụ ra sức phản kháng, nhưng cũng không thể đỡ được một đao của hắn.

Thực lực của Trí Ma Sơn còn kém hơn Kiếm Thị Phi một bậc, cũng không sống quá một sát na ở trước mặt Sở Hi Thanh.!

Theo bóng người của Sở Hi Thanh di chuyển, từng mảng từng mảng sương máu tung bay ở trong hang động.

Mọi người trên lưng rùa đã dừng lại, bọn họ nhìn theo thân hình của Sở Hi Thanh, nhìn từng cái đầu người bị bay lên, ánh mắt hoàn toàn đờ đẫn, da mặt co giật!

Sở Hi Thanh lại giết đám võ tu ngũ phẩm có thiên phú xuất chúng này như giết heo trong chuồng vậy.

Bọn họ vốn nên vui sướng, nhưng khi bọn họ nghĩ đến mình cũng yếu đuối như vậy khi đứng trước mặt Sở Hi Thanh, cho nên lại không vui sướng nổi.

Sắc mặt Sở Mính thì lại trắng bệch, tất cả màu máu đều biến mất.

Thật ra đáy lòng nàng cũng chờ mong và hi vọng Sở Hi Thanh có thể giết chết hoặc đẩy lùi những người này, nhưng nàng không muốn nhìn thấy tình cảnh trước mặt.

Không ngờ sức chiến đấu của Sở Hi Thanh lại mạnh đến mức này!

Hắn có đao pháp vô địch thì cũng thôi, lại còn có Bá thể mạnh mẽ như vậy nữa.

Ngũ phẩm hạ cấp Thiên trụ lại như chó lợn khi đứng trước đao của hắn!

Trong lòng nàng không tự kiềm chế được mà cáu giận, Sở Hi Thanh có thực lực như vậy, vì sao không thể hiện sớm một chút?

Tên khốn kiếp này làm cho tất cả hành vi của nàng đều giống như một tên hề!

Sở Hi Thanh cũng không biết suy nghĩ trong lòng Sở Mính, hắn đã lắc mình đến trước mặt Vân Thiên Ca.

Ánh mắt Vân Thiên Ca kinh hoàng, trên mặt không còn chút hồng hào nào, hắn vừa cố gắng né tránh, vừa cuống quít mở miệng: “Dừng tay! Nhân huynh, ngươi đã đáp ứng. . .”

Trong giao dịch của hắn và Nhân Trung Thủ, chính là bảo vệ tính mạng của đối phương trong lúc nguy cấp.

Nhân Trung Thủ cũng không dám chậm trễ, hai tay ôm quyền: “Sở huynh, xin tha cho hắn. . .”

Giọng nói của hắn chợt im bặt.

Bồng!

Đây là tiếng động khi đầu của Vân Thiên Ca bị chém nát, một mảnh sương máu phun ra.

Sở Hi Thanh một đao chém đầu Vân Thiên Ca thành bọt máu.

Đối với võ tu cấp ngũ phẩm, không phải một đao chặt đầu là xong việc, tốt nhất là xoắn nát đầu của bọn họ, đồng thời xoắn nát nguyên thần của bọn họ, như vậy mới đảm bảo đám người này đều về hoàng tuyền.

Khi Sở Hi Thanh thu đao lại, hắn mới ra vẻ khó hiểu mà quay đầu nhìn Nhân Trung Thủ một cái.

“Nhân huynh, ngươi vừa mới nói cái gì cơ?”

Khóe môi Nhân Trung Thủ giật giật, sau đó cố gắng nặn ra nụ cười: “Không có gì, ngươi tiếp tục, tiếp tục đi.”

Hắn nhìn ra Sở Hi Thanh chính là muốn đưa Vân Thiên Ca và chỗ chết, không cho hắn có cơ hội mở miệng xin tha.

Nhân Trung Thủ cũng rất biết điều, hắn nào có thể vì một kẻ đã chết mà tranh chấp với Sở Hi Thanh?

Muốn trách thì phải trách cái tên Vân Thiên Ca này không biết điều, không nhìn ra tên này đang giả yếu để dụ địch.

Trong trận chiến ngắn ngủi vừa rồi, Vân Thiên Ca quá ra sức, suýt nữa thì xông lên trên lưng rùa, khiến cho mấy người Chu Lương Thần rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

Hắn còn không biết giả bộ một chút!

Nhưng mà cái tên Sở Hi Thanh này. . .

Nhân Trung Thủ liếc mắt nhìn bóng người Sở Hi Thanh, trong mắt hiện ra vẻ phức tạp.

Người này. . . không khỏi mạnh đến quá đáng!

Bá Võ Vương khi xưa cũng chỉ đến thế mà thôi!

Nếu như người này không ngã xuống, là tu luyện Nhai Tí đao thành công, vậy chỉ sợ Quy Nguyên kiếm phái sẽ phải run lẩy bẩy ở dưới đao của hắn.

Tuyệt đối không thể để người này lấy được Thiên Địa căn, thay đổi thiên phú!

Sau hai mươi cái hô hấp, tiếng nổ vang ở trong hang động rốt cuộc cũng dừng lại.

Chiến đấu ở nơi này đã kết thúc từ mười cái hô hấp trước rồi.

Người cuối cùng mà Sở Hi Thanh chém giết là một tên đệ tử Huyết Bức sơn, người này suýt nữa trốn ra ngoài trăm trượng, gần như tránh thoát khỏi dây thừng màu vàng của Thái Sơ Huyền Nữ.

Chương 1051: Ngoài dự đoán của mọi người (5)

Sở Hi Thanh thu đao vào vỏ, đồng thời nhìn lên đỉnh đầu của mình.

Ấn ký của Thái Sơ Huyền Nữ vẫn là màu vàng, hoa văn màu tím trên đó không giảm mà lại tăng, chỉ linh quang của ấn ký lờ mờ, không còn bắt mặt như trước.

Khóe môi Sở Hi Thanh hơi vểnh lên, làm quyến giả của đám thần linh này vẫn có chỗ tốt.

Nếu như không có thần ân của Thái Sơ Huyền Nữ, hắn thật sự không có cách gì để bắt những người này.

Sau đó, Sở Hi Thanh lắc mình trở về trên lưng tiểu Huyền Vũ.

Hắn nhìn Phương Bất Viên ở cách đó không xa đang nhìn mình với ánh mắt tràn đầy chờ mong.

Sở Hi Thanh không khỏi ‘chậc’ một tiếng, vẻ mặt không làm lòng mà ném một chiếc nhẫn màu vàng đất qua.

Cái này chính là Khôn Nguyên linh giới của Phương Bất Viên.

Thứ này ở trên người hóa thể Lôi của Cổ Kiếm, bị Sở Hi Thanh nhặt được.

Thử hỏi có ai không muốn pháp khí không gian? Huống hồ bên trong nhẫn còn có lượng lớn ngân phiếu và các loại bảo vật khác.

Nếu như thứ này không phải đồ của đồng môn, hắn nhất định sẽ chiếm làm của riêng chứ không trả lại!

Vẻ mặt Phương Bất Viên lập tức thả lỏng, mắt hiện ra vẻ vui mừng: “Đa tạ! Quay đầu ta nhất định sẽ bày tiệc rượu, báp đáp đại ân của Sở sư đệ!”

Lúc này, hắn cầm Khôn Nguyên linh giới, ngưng thần cảm ứng vùng không gian trong đó.

Ý mừng trên mặt Phương Bất Viên càng đậm hơn.

Trong này có không ít đồ tốt, may mà Cổ Kiếm không thể mở được.

Sau đó, Phương Bất Viên lại cảm ứng một viên tiền đồng và một thỏi bạc ròng có vẻ ngoài đen thùi lùi đang lẳng lặng nằm trong một góc của không gian.

Trái tim vốn đang treo trên cuống họng của hắn, rốt cuộc cũng rơi xuống.

Đây là gốc rễ của hắn, hắn có thể không cần Khôn Nguyên linh giới, nhưng nhất định phải có hai thứ này.

Lãnh Sát Na ở sau lưng Phương Bất Viên thì lại hai tay ôm kiếm, sắc mặt lạnh lùng, mở miệng trào phúng: “Không ngờ ngươi lại té ngã trong tay một tên tạp chủng. Cha để ngươi vào đây là để ngươi bảo vệ người khác, kết quả lại phải dựa vào Sở sư đệ mới có thể cướp lại những bảo bối này, ngươi có thấy mất mặt hay không?”

Sở Hi Thanh nghe bọn họ nói chuyện thì lại thấy là lạ.

Đây là chính mình trào phúng chính mình?

Nhưng có một ít Phân thần Hóa thể thuật sẽ xuất hiện tính cách không giống nhau, giống như nhân cách phân liệt vậy.

Cửu Luân thần ấn của hắn cũng tương tự như vậy, phân hóa ra ác, tà, trầm, chướng, tham, hận, muội, sắc, nghi, chín cái giống như chín nhân cách khác nhau.

Cũng may mà pháp môn này đã được hai người Huyết Nhai Đao Quân và Tần Mộc Ca sửa đổi, năng lực khống chế phân thần rất mạnh, hậu hoạn cực nhỏ.

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng, khóe môi hơi cong lên: “Bày tiệc rượu thì không cần, chỉ hi vọng sư huynh nhớ kỹ lời hứa của ngươi.”

Khóe môi Phương Bất Viên hơi giật giật vài cái, vì thuyết phục Sở Hi Thanh cướp lại Khôn Nguyên linh giới cho hắn, mà hắn đã phải trả một cái giá cao.

Đầu tiên là những pháp khí mà hắn vay của Sở Hi Thanh, tất cả đều phải mua theo giá thị trường, hơn nữa còn có lãi là 9 ra 13 vào.

Sau đó, hắn nhất định phải chia một phần mười giá trị của đồ trong Khôn Nguyên linh giới cho Sở Hi Thanh.

Nhưng cũng hết cách rồi, ai bảo hắn làm mất Khôn Nguyên linh giới cơ chứ?

Đáng tiếc là Sở Hi Thanh không có chí ở phương diện này, bằng không thì cũng có tiềm chất làm gian thương.

“Được rồi! Trở về tông môn sẽ đưa cho ngươi, trong nhẫn này của ta có rất nhiều đồ, ngươi cầm không nổi.”

Phương Bất Viên lại tiện tay vung lên, thu những túi hành lý trên lưng tiểu Huyền Vũ vào trong tay áo: “Những pháp khí này của ngươi cũng giao cho ta, ta đảm bảo có thể bán với giá thị trường, chỉ lấy một phần mười tiền công.”

Nhờ vậy mà hắn kiếm lại được một nửa rồi.

Phương Bất Viên vừa thu đồ vừa tiếc hận không thôi.

Sở Hi Thanh hiến tế cho Binh Thần – Lê Tham thật sự quá nhiều.

Nhưng cũng hết cách, khi đó Khôn Nguyên linh giới không nằm trong tay hắn, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Sau đó, Phương Bất Viên lại trừng mắt nhìn đám người trên lưng rùa: “Các ngươi còn đứng đấy làm gì? Còn không mau giúp đỡ thu dọn đồ đạc? Pháp khí và vật tùy thân trên người những kẻ này đều là hàng đắt tiền đấy.”

“Việc này không vội.” Vương Hi Trúc nhướng mày, hai tay ôm quyền: “Hai vị không nên giải thích cho chúng ta một câu sao?”

Tiết Đình Hữu cũng chắp tay nói: “Hai vị, ta cũng rất muốn biết đầu đuôi là như thế nào?”

Không chỉ hai vợ chồng bọn họ, mà tất cả mọi người đều nhìn Phương Bất Viên với vẻ tò mò.

“Còn có thể là cái gì? Đơn giản là một tên nội quỷ ẩn núp ở Vô Tướng thần tông chúng ta thôi. Chỉ là không ngờ thực lực của người này mạnh như vậy, còn là cấp Siêu thiên trụ.”

Phương Bất Viên cười nhạo một tiếng, tiếp tục thu hành lý trên lưng rùa: “Khi ta tiến vào tầng thứ nhất của bí cảnh, hắn đã dùng ba viên ngọc phù tam phẩm Địa sát ám hại ta. Một cái Thâu Thiên Hoán Nhật, trộm Khôn Nguyên linh giới của ta. Một cái Phong Thần Cấm Niệm, niêm phong linh thức ý niệm của ta. Một cái Thần Nguyên Khí Cấm, cấm một thân chân nguyên của ta, quả thật là bị hắn giết chết trong một trăm cái hô hấp. May mà chủ hồn của ta có thể chuyển đến trên người phó thể, còn có huyết mạch đặc thù mà chuyển chết thành sống, bằng không thì phải xong đời.”

Chương 1052: Ngoài dự đoán của mọi người (6)

“Thì ra là như vậy!” Vẻ mặt Bạo Kiếm – Quách Nộ thoải mái: “Ta đã nói rồi, với thực lực của Phương sư huynh, sao có thể bị tập kích bỏ mình như vậy. Như vậy hai người các ngươi bố trí cạm bẫy này, chính là không xác định hung thủ là ta hay là Cổ Kiếm đúng không?”

Phương Bất Viên gật đầu, lời nói hàm chứa cảm khái: “Ta nghi ngờ hung thủ nằm trong hai người các người, nhưng không thể xác định là ai. Khi tiến vào tầng thứ hai, chủ thể của ta từng rời khỏi quan tài băng, dùng ‘Thái hư độ du pháp’ để quan sát Sở Mính, nhưng lại phát hiện ngươi và Cổ Kiếm, còn cả Sở Sơn và Sở Thạch đều không nhúc nhích.”

“Được nửa đường thì ta lại đụng phải hung thủ, còn từng giao thủ với hung thủ trong chốc lát, khi đó ta đã biết hung thủ nhất định có phân thân hóa thể thuật, là loại hình rất khó bị giết chết. Bết bát nhất chính là ta không thể xác định là hai, dưới tình huống đó, ta còn nghi ngờ cả Sở sư đệ, dù sao tiền tài động lòng người mà.”

“Sau khi tiến vào tầng thứ ba, tình hình càng ngày càng vướng tay vướng chân, người kia có thể rời khỏi bí cảnh bất cứ lúc nào, nếu như hắn mang Khôn Nguyên linh giới ra khỏi bí cảnh, vậy thì đúng là muốn mạng của ta. May mà mấy ngày trước, Sở sư đệ đã chủ động ngả bài với ta, bằng không thì Phương mỗ sẽ phải ăn quả đắng rồi. . .”

Sau khi Phương Bất Viên nói đến đây, vẻ mặt Sở Hi Thanh bỗng nhiên hơi động, liếc mắt nhìn về phía hang động bên kia.

Hắn phát hiện con nghiệt thú bên trong hố Thần Thạch kia, lại bắt đầu di chuyển về phía một cây Lục khúc Thời Ngân thảo.

Hai mắt Sở Hi Thanh híp lại: “Làm phiền chư vị thu thập đồ vật giúp ta, ta đi trước một bước.”

Hắn vừa nói xong thì bóng người đã lấp lóe, như lưu quang thuấn ảnh mà bay về phía hố Thần Thạch.

Sở Hi Thanh chỉ dùng vài hơi thở là đã vượt quá hai mươi dặm, đi đến lối ra của hang động.

Lúc này, con nghiệt thú ở trong hố Thần Thạch đang giãy dục mà tóm lấy một cây Lục khúc Thời Ngân thảo ở bên dưới.

Sở Hi Thanh híp mắt lại, không thèm suy nghĩ mà chém một đao về phía trước.

Khoảnh khắc này, một cánh cửa hư ảo ở sau lưng hắn đã mở ra, vô số nỏ tên và mũi tên bắn ra từ trong cánh cửa.

Đây chính là 'Lê Tham chi môn'. . .

Lê Tham chi môn có thể tiêu hao thần ân để mượn binh khí dưới ngũ phẩm, hoặc là bắn một lượt tên nỏ.

Vì đây là năng lực vốn có của thần ân, nên Sở Hi Thanh không cần câu thông với ấn ký của Lê Tham, hắn có thể sử dụng bất cứ lúc nào, còn nhanh và tiện lợi hơn cả năng lực thiên phú của mình.

Thật ra trận chiến này hôm nay đã thể hiện sở đoạn của hắn.

Đầu tiên là không đủ năng lực ứng phó với pháp thuật.

Nếu như gặp phải tình huống ba thần thông Địa Sát như khi Phương Bất Viên bị ám hại, vậy kết cục của hắn có thể còn thảm hơn Phương Bất Viên.

Phương diện này có thể thông qua pháp khí hoặc gia tăng Thần Thương và 'Táng Thiên chi cốt' để giải quyết.

Thần Thương phá pháp, nó là khắc tinh của tất cả thuật sư, nhưng cấp độ Thần Thương của hắn còn thấp, không đủ để ứng phó với thần thông tam phẩm của 72 phép Địa Sát.

Tiếp theo là Táng Thiên chi cốt của thiên phú Táng Thiên, thứ này cũng có thể gia tăng lực lượng phá pháp, tăng năng lực phòng ngự pháp thuật, nhưng cấp bậc bây giờ vẫn còn rất thấp.

Một khuyết điểm khác chính là không đủ năng lực đánh xa.

Lê Tham chi môn này chỉ có khí thế, nhưng khi đối mắt với võ tu cấp cao thì lực sát thương lại không đủ.

May mắn là những nỏ tên này đã đủ để ứng phó với tình hình trước mắt.

Ngay khi con nghiệt thú kia đang giãy dụa, Sở Hi Thanh mượn Lê Tham chi môn để bắn mưa tên, bắn cây Lục khúc Thời Ngân thảo kia thành phấn vụn.

Con nghiệt thú kia nhất thời nổi giận, nó trợn trừng mắt lên, nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh.

Sau đó cái miệng to như chậu máu của nó bắt đầu mở ra, lộ ra đầy răng nanh trắng ởn, rồi phát ra tiếng rít gào như sấm rền.

Tiếng gầm kia xung kích về phía trước, toàn bộ hố Thần Thạch cũng vì thế mà rung chuyển.

Trước tiếng gầm này, sắc mặt Sở Hi Thanh đã tái xanh.

Hắn gần như phải chịu đựng chính diện.

Nhưng cùng lúc đó, Nhai Tí đao ý của hắn cũng bị con nghiệt thú này kích thích, tăng lên đến cực hạn.

Con nghiệt thú này vừa lùi về phía sau vừa ngửa mặt lên, ngũ quan bên phải trên nửa thân thể máu thịt của nó đã tràn máu tươi.

Đó là Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh, nó đã phản xạ phần lớn lực xung kích kia.

Bất cứ người nào trên thế gian này muốn dùng lực lượng nguyên thần để áp chế Nhai Tí đao ý, đều phải trả giá đắt. Con nghiệt thú này cũng không ngoại lệ.

Chỉ là con nghiệt thú này đã hồi phục lại ngay, nó bị kích thích đến điên cuồng hơn, lập tức gợi ra ba đạo Thời Chi Ngân, chém thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh cũng rất quen thuộc với Thời Chi Ngân này, đã có thể ứng phó dễ dàng.

Cảnh giới của con nghiệt thú này cao hơn ba con Chúc Cầu kia, nhưng năng lực thao túng Thời Chi Ngân của nó lại kém hơn ba con Chúc Cầu tứ phẩm kia.

Trước khi nghiệt thú phát động Thời Chi Ngân, nó sẽ làm không gian quanh đó gợn sóng, dấu hiệu này rất dễ nhận ra.

Trái lại thì Thái Ất thần lôi của con nghiệt thú này còn nguy hiểm và khủng bố hơn.

Chương 1053: Cuộc làm ăn đơn độc

Thái Ất thần lôi là Mộc lôi, bắt nguồn từ lực lượng ‘Sinh’.

Đây là Lôi pháp thường thấy nhất của thuật sư và võ tu, bởi vì tu hành tương đối đơn giản, chỉ cần chuyển hóa bản chất sinh mệnh và khí huyết bản nguyên của cơ thể thành lôi đình là được.

Bản chất sinh mệnh càng cao, bản nguyên càng nhiều, khí huyết càng mạnh, thì uy lực của Thái Ất thần lôi cũng càng lớn.

Sinh mệnh lực của con nghiệt thú này đã đạt đến trình độ khủng bố, rất nhiều võ tu nhị phẩm còn không bằng nó.

Bóng người Sở Hi Thanh kéo dài về phía sau, nhẹ nhàng né tránh những đạo Thời Chi Ngân kia.

Nhưng thân thể hắn thỉnh thoảng lại bị đạo lôi đình đỏ son kia bắn trúng.

Tình hình của hắn vẫn tốt hơn Sở Minh nhiều lắm.

Sở Hi Thanh chi bị những Thái Ất thần lôi này quét qua mà thôi, hắn tầng ngoại cương và Hữu Vô hình Hỗn Nguyên thần sát của hắn có thể ứng phó với những lôi đình này.

Chờ đến khi Sở Hi Thanh lùi mười lăm dặm, trốn vào một chỗ rẽ, thoát khỏi tầm mắt của nghiệt thú, những Thái Ất thần lôi và Thời Chi Ngân kia đều dừng lại.

Nhưng để cho an toàn, Sở Hi Thanh vẫn lùi trở về chỗ gần tiểu Huyền Vũ.

Phương Bất Viên vẫn còn đang thu thập các loại chiến lợi phẩm cho Sở Hi Thanh, hắn nhìn thấy Sở Hi Thanh trở về liền mỉm cười: “Xem ra sư đệ cũng đã thấy rõ?”

Sở Hi Thanh hơi gật đầu: “Rất đơn giản, hai vị kia đang tranh cướp con nghiệt thú này, Thời Ngân thảo và Thạch Tâm huyết chính là môi giới để bọn họ tranh cướp quyền khống chế.”

Mọi người ở đây đều không hiểu lắm, bọn họ nhìn một lúc, trong mắt lại hiện ra vẻ bối rối.

Bạo Kiếm – Quách Nộ nghe vậy thì dừng động tác lục soát thi thể, cau mày nói: “Con nghiệt thú kia đúng là vẫn luôn giãy dụa bồi hồi giữa Thời Ngân thảo và Thạch Tâm huyết, nhưng điều kỳ lạ chính là, ta chưa từng nhìn thấy có ghi chép nào liên quan đến chuyện này từ trong bút ký của các tiền bối. Còn cả hai vị mà Sở sư đệ nói nữa, đó rốt cuộc là ai?"

Tuy rằng tính cách của hắn dễ tức giận và kích động, nhưng cũng không ngu xuẩn. Mấy người Vương Hi Trúc có thể phát hiện, hắn cũng phát hiện ra.

"Chắc hẳn là không ai phát hiện ra?" Tiết Đình Hữu lắc đầu nói: "Giống như ta, sau khi đi vào nơi này thì chỉ nghĩ cách tiêu diệt nghiệt thú, thu hoạch Thời Ngân thảo và Thạch Tâm huyết, nào có ai quan tâm đến hành động khác thường của con nghiệt thú này? Nhưng bây giờ ta lại tò mò, đây rốt cuộc là chuyện gì?"

"Không phải bọn họ không phát hiện." Phương Bất Viên thấy buồn cười: "Đừng coi thường các tiền bối của Vô Tướng thần tông chúng ta, bọn họ muốn suy nghĩ phương pháp giết chết con nghiệt thú này, há có thể không quan sát cẩn thận? Bọn họ sẽ quan sát tỉ mỉ từng hành động và cử chỉ khác thường của con dị thú này."

"Không có ghi chép là bởi vì các tiền bối chưa nghe nói hoặc nhìn thấy tình huống như vậy cả. Hơn nữa các ngươi không phát hiện sao? Con nghiệt thú này thật ra là có trí tuệ, trí tuệ của nó tương đương với trình độ của trẻ ba tuổi, ít nhất cũng có thể nắm giữ thần thông và lực lượng trong huyết mạch của nó."

"Nhưng lực lượng của nó bây giờ lại yếu hơn những năm trước rất nhiều, bằng không thì người nào đó không chạy được rồi."

Sở Mính biết Phương Bất Viên nói 'người nào đó' chính là mình, thần sắc không khỏi hơi động: "Cái này là vì sao?"

Lúc trước nàng cũng không hiểu vì sao con nghiệt thú này lại phát hiện ra sự tồn tại của mình.

Theo lý thuyết, nàng có thể giấu diếm được con nghiệt thú này mới đúng, trừ phi con nghiệt thú này có trí khôn nhất định, có thể sử dụng thiên phú cảm ứng của nó.

Phương Bất Viên cũng không thèm để ý đến Sở Mính.

Nhưng tất cả mọi người ở đây đều tò mò, chứ không phải một mình Sở Mính.

Phương Bất Viên quay đầu nhìn Sở Hi Thanh: "Tất nhiên là vì từ khi bí cảnh thời gian này xuất hiện đến giờ, hai vị tồn tại kia đều lười tranh, lười động đậy. Mà bây giờ, bọn họ đang tranh cướp tất cả của con nghiệt thú này, bao quát cả tư duy!”

Điều này hiển nhiên là do Sở Hi Thanh nghiên cứu và tìm hiểu kiếm pháp kia, cho nên mới xuất hiện biến hóa như vậy.

Bởi vì Sở Hi Thanh mang theo thức kiếm pháp kia đến hố Thần Thạch, cho nên con nghiệt thú kia mới có giá trí để tranh cướp.

Nghiệt thú không ngừng ăn Thạch Tâm huyết và Thời Ngân thảo, cũng bắt đầu từ từ có trí tuệ.

Sở Hi Thanh thì lại đưa tay về phía Phương Bất Viên: “Làm phiền Phương sư huynh cho ta mấy cái bình thuốc, nếu có pháp khí có thể phong ấn yêu lực và khí cơ thì tốt nhất. Và một chút ngọc phù để giữ mạng, con nghiệt thú này rất mạnh, cũng rất nguy hiểm, nhất định phải có vài món đồ giữ mạng, đảm bảo không có sơ hở nào.”

Phương Bất Viên cũng không nói nhiều, lấy ba bình thuốc màu đỏ choét từ trong Khôn Nguyên linh giới ra, còn cả mấy tấm ngọc phù rồi đưa hết cho Sở Hi Thanh.

“Bình thuốc này là pháp khí mà ta cố tình dùng Khí sư cao siêu luyện chế để chuẩn bị thu thập bí dược ngũ phẩm hạ, hẳn là đủ dùng. Còn những ngọc phù này thì đều là của ngươi, dựa theo ước định của chúng ta, ngươi có một phần mười đồ trong Khôn Nguyên linh giới. Còn mấy ngọc phù này là tìm thấy từ trên thi thể của đám người này.”

Chương 1054: Cuộc làm ăn đơn độc (2)

Sở Hi Thanh nhìn những ngọc phù này một chút, trong mắt liền hiện lên vẻ vui mừng.

Trong những ngọc phù này, cấp độ tứ phẩm thượng lại có tận hai mươi lăm viên, ngọc phù tam phẩm hạ lại có chín viên, trong đó có ba viên Vân độn, ba viên Phong độn, ba viên Lôi độn.

Phương Bất Viên quả nhiên là giàu đến nứt tường đổ vách. . .

Còn về phần ba bình thuốc này, hẳn là được luyện chế từ Nguyên Dương huyết thạch, Sở Hi Thanh vừa chạm tay vào đã thấy nóng rực.

Ba cái bình này còn là pháp khí cấp ngũ phẩm thượng, bên trong có thể chứa mấy chục phần bí dược ngũ phẩm hạ, hơn nữa còn có thể bảo quản ít nhất là năm sáu tháng.

Có lẽ Phương Bất Viên định thu thập bí dược ngũ phẩm ở trong bí cảnh, sau đó mang ra ngoài bán.

Chỉ tiếc là tên này còn chưa kịp hành động thì đã bị Cổ Kiếm làm thịt rồi.

Lúc này, Phương Bất Viên lại đưa cho Sở Hi Thanh hai viên ngọc phù kỳ dị.

Toàn thân chúng đều là hai màu Tử kim (tím vàng), hai mặt đều có phù văn rườm rà, huyền ý dạt dào.

Tính chất lại như ngọc, mà khi Sở Hi Thanh vừa chạm vào, thì lại phát hiện hai thứ này là xương cốt, chỉ là màu sắc trong suốt như ngọc thôi.

“Đây là hai viên ngọc phù tam phẩm Địa Sát, một viên là ta lấy được trên người Kiếm Thị Phi, gọi là Xà Thực Kình Thôn. Một viên là từ chỗ của ta, gọi là Thái Thượng Đăng Sao, cả hai đều là một trong 72 thần thông Địa Sát. Chúng nó có rất nhiều cách sử dụng, có thể dùng để tấn công, cũng có thể dùng để giữ mạng, phải xem ngươi dùng thế nào.”

Bên trong Khôn Nguyên linh giới của Phương Bất Viên có mười ngọc phù Địa Sát, vì vậy nhất định phải chia cho Sở Hi Thanh một viên ngọc phù.

Sắc mặt Sở Hi Thanh dại ra.

Lòng thầm nói nếu như không phải Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm dùng Thâu Thiên Hoán Nhật để trộm Khôn Nguyên linh giới của Phương Bất Viên trước, thì có lẽ hắn không thể giết chết Phương Bất Viên.

“Đúng rồi! Còn cả cái này nữa, đây là ‘Địa Hành phù thuyền’ của Kiếm Thị Phi, con nghiệt thú này dường như không giỏi Thổ pháp, chắc chắn ngươi sẽ cần thứ này.”

Phương Bất Viên lại đưa một xấp phù lục màu vàng đất mỏng như cánh ve qua cho Sở Hi Thanh, trong mắt hắn còn ngậm lấy khát vọng và hâm mộ: “Nếu như ngươi cảm thấy không đủ, ta có thể đưa cho ngươi thêm ba ngọc phù Địa Sát nữa. Nhưng cái này tính là đầu tư, ta muốn hai phần mười trong số thu hoạch của ngươi. Tiếp theo là một vụ làm ăn tốt, nhưng chỉ có một mình ngươi có thể làm được.”

Lúc này, Sở Hi Thanh cầm xấp phù lục mỏng như cánh ve kia lên.

Hai tay hắn kết ấn quyết, tế luyện qua một phen, sau đó lại thử một lần, 3600 tấm phù lục trong tay đã hóa thành Địa Hành phù thuyền, rồi lại hóa Địa Hành phù thuyền thành phù lục.

Phi thuyền là một thứ rất tốt, nhưng tiếc là thứ trong tay hắn chỉ có thể phi độn trong lòng đất, hơn nữa tốc độ còn không nhanh.

“Những thứ này đã đủ rồi.”

Sở Hi Thanh cất những ngọc phù này vào trong tay áo bên trái, làm cho tay áo của hắn căng phình.

Còn ba bình thuốc kia thì hắn thắt trên dây lưng.

Một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Hi Thanh liền biến mất ở trước mặt mọi người.

Khi hắn xuất hiện lần nữa, thì đã đứng ở miệng hang bên ngoài, thần niệm của con nghiệt thú kia lại khóa chặt lấy hắn.

Con nghiệt thú này vẫn còn nhớ mối hận với hắn, vừa nhìn thấy bóng người Sở Hi Thanh liền điên cuồng gào rống, nó há miệng phun ra vô số kiếm khí canh kim, tựa như một cơn lốc kiếm đánh thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh cũng không quá để ý đến đám kiếm khí này.

Khí thế của những kiếm khí này rất kinh người, nhưng chỉ có trình độ tứ phẩm hạ.

Sở Hi Thanh bây giờ giơ tay lên là có thể phản xạ lại tất cả công kích của ngũ phẩm thượng rồi.

Còn về phần kiếm khí tứ phẩm của con nghiệt thú này, vậy thì phải xem duyên.

Nhưng chỉ cần tần suất tấn công không quá ba mươi kiếm một cái hô hấp, Sở Hi Thanh đều có thể làm cho chúng chếch đi, thậm chí cứ hai mươi kiếm là có thể phản xạ một kiếm.

Hắn vừa dùng thân pháp như sương như khói để né tránh kiếm khí, vừa dùng Thần Phong Minh Kính Đao để chống lại.

Mãi đến tận khi Sở Hi Thanh lắc mình đến nơi cách Cửu khúc Thời Ngân thảo hai trượng, hắn liền giơ tay hấp một cái, hút cây Thời Ngân thảo này vào tay.

Sở Hi Thanh nhẹ nhàng thu cây Thời Ngân thảo này vào trong một bình thuốc, sau đó hắn nhìn bốn phía hố Thần Thạch với ánh mắt chờ mong.

Hắn rất tò mò, sau khi nghiệt thú ăn một gốc Lục khúc Thời Ngân thảo, thì lập tức có một cây Tam khúc biến thành Lục khúc.

Như vậy sau khi hắn lấy một gốc Cửu khúc Thời Ngân thảo, thì sẽ có biến hóa gì?

Sở Hi Thanh ngưng thần quan sát, sau đó liền kinh ngạc khi phát hiện ra, thật sự có một cây Lục khúc Thời Ngân thảo phát sinh biến hóa.

Sở Hi Thanh lập tức hiện ra vẻ mừng rỡ.

Hắn kiên trì chờ đợi, mãi đến khi Lục khúc biến hóa thành Cửu khúc, thì mới phi thân chạy đến, nhẹ nhàng hái xuống.

Chương 1055: Cuộc làm ăn đơn độc (3)

Lúc này, nghiệt thú lại rống lên một tiếng.

Nó thao túng từ ba đạo thành chín đạo Thời Chi Ngân, tốc độ phát động Thời Chi Ngân cũng nhanh hơn gấp đôi. Thái Ất thần lôi của nó cũng dày đặc như mưa, oanh tạc khắp nơi trong hố Thần Thạch.

Thế tiến công của con nghiệt thú này càng ngày càng điên cuồng, nhưng màu đỏ tươi trong mắt nó lại biến mất một chút. Tốc độ Thời Chi Ngân càng nhanh, vẻ điên cuồng mê loạn trong mắt nó lại biến mất càng nhiều.

Sở Hi Thanh đã không còn lực nữa.

Dù sao đây cũng là một con nghiệt thú cấp độ tam phẩm.

Lúc trước Sở Hi Thanh cứng rắn chống đỡ với con nghiệt thú này, thật ra đã là rất miễn cưỡng.

Hoàn toàn là bắt nạt con nghiệt thú này có trí tuệ yếu ớt, tư duy của nó cũng bị hai vị kia kiềm chế, không thể toàn lực ứng phó, cho nên hắn mới bình yên vô sự.

Bây giờ con nghiệt thú này đã phát lực, Sở Hi Thanh liền cảm thấy mình không chịu nổi rồi.

Những lôi đình màu đỏ như máu kia đánh trên người hắn, phá tan cương khí hộ thể của hắn, khiến cho da thịt của hắn xuất hiện những đoàn hoa máu.

Còn cả Thời Chi Ngân kia.

Đây không phải là lực lượng của con nghiệt thú này, mà là lực lượng của chủ nhân bí cảnh, hắn mượn tay con nghiệt thú này để nhằm vào Sở Hi Thanh.

Nhưng mà tương ứng với đó, ảnh hưởng của chủ nhân bí cảnh với con nghiệt thú càng ngày càng yếu.

Sở Hi Thanh không do dự nữa, lập tức sử dụng một viên Thổ độn phù tam phẩm, lẻn vào dưới nền đất.

Con nghiệt thú này quả thật là không giỏi Thổ pháp như Phương Bất Viên đã nói, nhưng từng sợi từng sợi rễ cây chất gỗ dưới chân nó đã thăm dò vào trong đất.

Những sợi rễ cây này lại cấp tốc sinh trưởng bên dưới, tựa như móng vuốt của yêu ma, không ngừng truy kích và vồ về phía hắn.

Còn có từng đạo từng đạo Thời Chi Ngân.

Những vết cắt thời gian này không ngừng sinh sôi ở bên cạnh hắn, liên tục cắt chém hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi lớp đất.

Sở Hi Thanh bị ép phải liên tục biến hóa vị trí, tránh né đủ đường.

Điều khiến hắn kinh ngạc chính là, trí tuệ của con nghiệt thú này đã tăng lên nhiều, thế mà nó còn biết trò bao vây và chặn đường.

Nó thậm chí còn dùng bộ rễ khổng lồ của mình để khóa kín chín cái miệng hang động, không để cho Sở Hi Thanh có cơ hội trốn ra khỏi hố Thần Thạch.

Sở Hi Thanh chỉ có thể tiếp tục tiềm hành với lòng đất, mãi cho đến tận nơi sâu bốn mươi trượng, hắn mới cảm thấy lực lượng của nghiệt thú đã yếu bớt.

Đây tựa như là phạm vi cảm ứng của nghiệt thú, những sợi rễ kia không thể sinh trưởng nữa, Thời Chi Ngân cũng không tiếp tục sinh sôi nữa.

Nhưng hiệu quả của viên Thổ độn phù tam phẩm của Sở Hi Thanh cũng đang từ từ biến mất.

Sở Hi Thanh không nỡ dùng thêm một viên nữa, liền lấy Địa Hành phù thuyền ra, dùng nó làm nơi náu thân ở dưới lòng đất.

Mà trên mặt đất bây giờ, khuôn mặt xinh đẹp của Sở Mính đã vặn vẹo.

Điều này đã động đến vết thương vừa mới khép lại của nàng, bên trong lại tràn ra từng tia từng tia máu tươi.

Lúc nãy, khi nàng trốn khỏi hố Thần Thạch thì một thân máu thịt của nàng đã bị bong tróc hơn phân nửa, hầu như hóa thành xương khô, ngay cả gương mặt cũng không còn lại bao nhiêu.

Sở Mính dựa vào một viên đan dược chữa thương tam phẩm, mới miễn cưỡng khôi phục thân thể. Nhưng một bộ phận lực lượng của con nghiệt thú kia vẫn ở trong cơ thể của nàng, chưa thể trục xuất.

Lúc này, khuôn mặt của Sở Mính đã vặn vẹo đến cực điểm, những vết thương này lại bị rách ra, cộng thêm lực lượng Dực Ma mang đến biến hoa, khiến cho gương mặt của nàng xấu như quỷ.

Sở Mính lại không lo được mấy thứ này.

Cái tên Sở Hi Thanh này lại lấy được hai gốc Cửu khúc Thời Ngân thảo!

Một gốc Cửu khúc Thời Ngân thảo, có thể làm cho bản nguyên lực lượng nguyên thần của võ tu tăng cường chín phần.

Đây chính là ‘bản nguyên’, là nguyên lực căn bản nhất bên trong nguyên thần của võ tu.

Chẳng khác nào lực lượng thần niệm tăng lên chín phần mười.

Đổi thành người nắm giữ Thái Thượng Thông Thần và tu luyện công pháp Cửu Luân thần ấn như Sở Hi Thanh, vậy thì phải tăng lên vài lần là ít!

Có người nói thứ này còn có thể giúp người ta nhận được thiên phú liên quan đến thời gian và không gian.

Hoặc là tăng cường ngộ tính với các loại võ học liên quan đến thời không (thời gian và không gian), tăng cường một loại thần thông loại thời không trên diện rộng.

Một thần vật như vậy, thế mà Sở Hi Thanh lại lấy được hai gốc!

Trong số những người ở đây, trái tim Nhân Trung Thủ cũng siết chặt, hắn cực kỳ đố kỵ với Sở Hi Thanh.

Nhưng hắn vẫn tự biết lấy mình.

Trong tất cả mọi người ở đây, chỉ có một mình Sở Hi Thanh là có năng lực lấy Cửu khúc Thời Ngân thảo dưới mắt con nghiệt thú kia.

Tất cả những người còn lại, còn không chịu nổi công kích thần niệm của nghiệt thú kia nữa là.

Giống như Phương Bất Viên đã nói, cuộc làm ăn này chỉ có một mình Sở Hi Thanh có thể làm được.

Chỉ là không biết Sở Hi Thanh có nguyện ý bán một gốc Cửu khúc Thời Ngân thảo kia hay không?

Chương 1056: Cuộc làm ăn đơn độc (4)

Dựa theo kinh nghiệm trên giang hồ, loại thần vật như Thời Ngân thảo này, dùng cây đầu tiên sẽ có hiệu quả tốt nhất.

Trước khi có người đã dùng hai cây Lục khúc Thời Ngân thảo, kết quả là hiệu quả của cây thứ hai chỉ bằng một phần bảy của cây thứ nhất.

Lục khúc Thời Ngân thảo đã như vậy, chứng tỏ Cửu khúc cũng như vậy, dùng nhiều cũng vô dụng.

Sau đó, Nhân Trung Thủ lại nở nụ cười khổ, lòng thầm nói sao Sở Hi Thanh có thể bán cho mình được? Bán cho đối thủ một mất một còn như Quy Nguyên kiếm phái bọn họ sao?

Huống hồ còn có một đại thương gia giàu có như Phương Bất Viên ở đây.

Mặc kệ Nhân Trung Thủ ra giá thế nào, Phương Bất Viên đều có thể ra giá cao hơn.

Khi mọi người đang suy nghĩ rất nhiều, Sở Hi Thanh bỗng nhiên nhảy ra khỏi lòng đất. Dưới sự truy kích của Thời Chi Ngân và Thái Ất thần lôi, hắn chạy một mạch về phía nam, chỉ chớp mắt mà đã vượt qua mấy dặm, tiếp tục vươn tay vồ một cái, lại lấy được một cây Thời Ngân thảo có chín đạo hoa văn uốn lượn.

Sau đó hắn không chờ con nghiệt thú kia phát tác, lại dùng một viên Thổ độn phù tam phẩm khác, lẻn vào trong lòng đất.

“Gốc thứ ba! Chà chà, cuộc làm ăn này khá thật. Một viên Thổ độn phù tam phẩm có giá mười vạn lượng, một cây Cửu khúc Thời Ngân thảo lại là bảo vật vô giá.”

Phương Bất Viên lắc đầu, miệng thì ‘chà chà’ cảm khái, cực kỳ hâm mộ.

Sau đó, ánh mắt của hắn lộ ra tia sáng kỳ dị: “Hình như con nghiệt thú kia có chút biến hóa.”

Những người ở chung quanh cũng đã nhận ra rồi.

Sau khi Sở Hi Thanh cướp giật gốc Cửu khúc Thời Ngân thảo thứ ba, tuy con nghiệt thú kia cũng nổi trận lôi đình, cố gắng truy đuổi một trận, nhưng chẳng mấy chốc đã khôi phục yên lặng. Ngay sau đó, nó lại di chuyển bước chân, tiến về phía Thạch Tâm huyết.

Bước chân của nghiệt thú vẫn cứ tập tễnh như cũ, khoảng cách mỗi bước không quá lớn, giống như là bị đeo xiềng xích, nhưng vẫn nhẹ nhàng hơn trước kia nhiều.

Điều này tựa như làm một vị tồn tại trong cõi u minh tức giận, khiến cho tất cả Thời Ngân thảo ở nơi này đều rung động kịch liệt, còn phát ra mùi thuốc nồng nặc.

Khiến cho những người trong hang động đều không dám nhìn thẳng.

Đám Thời Ngân thảo này đều phát tán ra những ý niệm mạnh mẽ, ăn ta! Mau ăn ta!

Tất cả mọi người phải dốc hết sức mới có thể đè xuống cái kích động muốn ăn nó.

Lúc này, Sở Mính bỗng nhiên lao ra, bay thẳng về một phía khác trong hố Thần Thạch.

Nàng nhìn thấy có một cây Cửu khúc Thời Ngân thảo đang phát triển ở đó.

Nhưng Sở Mính mới bay được hơn trăm trượng, nghiệt thú đang đi về phía Thạch Tâm huyết kia bỗng nhiên quay đầu lại.

Ánh amwts của nó lạnh lẽo, nhưng không có chút điên cuồng nào.

Nó chỉ nhìn chằm chằm vào Sở Mính một chút, lập tức có một đạo lôi đình màu đỏ son đánh thẳng vào người đang cứng đờ của Sở Mính, làm cho nàng máu thịt be bét.

Lúc này, còn có từng sợi từng sợi rễ cây đâm xuyên qua mặt đất, lại đâm thủng thân thể của Sở Mính, rồi trói chặt lấy nàng, treo nàng trên giữ không trung.

Hai mắt Sở Mính trợn trừng trừng, nàng không thể tin nổi.

Vừa rồi nàng đã sử dụng một viên Lôi độn phù tam phẩm, nhưng hoàn toàn vô dụng, bị trường thương bằng lôi đình của con nghiệt thú này phá giải dễ dàng.

Nàng muốn nói chuyện, nhưng lại không nói được, bởi vì trong miệng đã tràn đầy máu và máu.

May mắn là con nghiệt thú này không hạ đòn sát thủ. Nó chỉ ngưng thần liếc mắt nhìn trang phục đệ tử Vô Tướng thần tông trên người nàng, sau đó tiếp tục cất bước đi về phía Thạch Tâm huyết.

Phương Bất Viên thấy thế thì cười gằn: “Ngu xuẩn! Hiện giờ, chỉ có một mình Sở sư đệ mới có thể lấy được Thời Ngân thảo ở trong đó, đâu phải người khác muốn chạm là có thể chạm?”

Độn pháp và số lượng ngọc phù tam phẩm của hắn còn hơn Sở Mính gấp mười lần, nhưng bây giờ cũng phải đứng nhìn đấy thôi!

Nếu như hắn có năng lực lấy, thì đã lấy từ lâu rồi.

Lực lượng Địa Bảng chân chính, một ngọc phù tam phẩm há có thể sánh được?

Đám người bên cạnh Phương Bất Viên cũng im lặng, kết cục của Sở Mính đã xóa bỏ tất cả lòng tham của bọn họ.

Chỉ một lát sau, Sở Hi Thanh lại chui ra khỏi nền đất.

Hắn cảm thấy hơi kinh ngạc khi nhìn thấy Sở Mính bị treo trên không trung, sau đó lại vươn tay tóm lấy cây Cửu khúc Thời Ngân thảo kia.

Để người ta kinh ngạc chính là, con nghiệt thú kia lại không có bất kỳ phản ứng nào, nó giống như không nhìn thấy Sở Hi Thanh, mà vẫn tiếp tục cất bước đi đến trước tảng đá lớn, há miệng hút một giọt Thạch Tâm huyết ở trong hố lõm vào miệng.

Sau đó, nghiệt thú bắt đầu đứng im, nó bình tĩnh chờ đợi cơ thể chuyển hóa.

Sở Hi Thanh lại cảm thấy không quen cho lắm, hắn không cần phải ứng khó với kiếm khí kia, chung quanh cũng không có Thái Ất thần lôi và Thời Chi Ngân.

Hắn đứng tại chỗ, đưa mắt nhìn bốn phía, mãi tận nửa khắc thời gian sau, vẫn không phát hiện có thêm cây Cửu khúc Thời Ngân thảo mới.

Chương 1057: Nham hiểm giả dối

Trong khoảng thời gian này, con nghiệt thú kia đã nuốt mười hai giọt Thạch Tâm huyết, hơn một nửa thân thể của nó đã chuyển hóa thành chất gỗ. Sở Hi Thanh còn nghe thấy mấy chục đạo tiếng nổ và thú rống ở bên ngoài hố Thần Thạch.

Đó đều bắt nguồn từ đám nghiệt thú trên tầng thứ ba, tiếng gào rống kia còn bao hàm lấy ý thô bạo vô tận, khiến cho tâm linh người ta rung động. Hơn nữa những tiếng này càng ngày càng gần với hố Thần Thạch.

Sở Hi Thanh hơi suy nghĩ một chút liền hiểu ra.

Hắn đã không thể kéo lông cừu của chủ nhân bí cảnh nữa.

Chủ nhân bí cảnh không phải kẻ ngu, không thể biết rõ Thời Ngân thảo đã vô dụng mà vẫn lãng phí thần lực để tiếp tục chế tạo Cửu khúc Thời Ngân thảo.

Sở Hi Thanh âm thầm tiếc nuối, sau đó hắn lại bắt đầu thu thập đám Thời Ngân thảo còn lại ở trong hố Thần Thạch.

Khi hắn cướp đoạt hết sạch Lục Khúc và Tam khúc Thời Ngân thảo ở nơi này, nghiệt thú kia đã nuốt ba mươi sáu giọt Thạch Tâm huyết rồi.

Toàn bộ thân thể của nó đã chuyển hóa thành chất gỗ!

Trong mắt vị này dần dần hiện lên một màu đỏ.

Nhưng lại không phải màu đỏ tươi như máu, mà là màu sắc của Huyết tùng. . .

Sau đó, nó ngẩng đầu lên, nhìn về phía cây cột đá chống trời ở phía trước.

“Con nghiệt thú này muốn làm gì?”

Tiêu Di nhìn còn nghiệt thú khổng lồ này với ánh mắt tò mò.

Thật ra cũng không thể gọi vị này là nghiệt thú nữa.

Toàn thân nó đều đã chuyển hóa thành chất gỗ, nhìn qua giống như một người cây khổng lồ.

Nếu như nó đứng im không động đậy, vậy thì rất giống với một cây Huyết tùng.

Sở Sơn và Sở Thạch thì đi về phía Sở Mính, hai người bọn họ rất cẩn thận, vừa đi vừa thăm dò.

Bọn họ thấy hình như con nghiệt thú khổng lồ này không để ý đến bọn họ, lúc này mới vội vàng chặt đứt rễ cây, kéo Sở Mính từ trên đó xuống.

Sở Hi Thanh cũng không để ý đến bọn họ, hắn chắp tay sau lưng, cũng nhìn vào cột đá chống trời kia.

Mấy người Phương Bất Viên cũng đi vào hố Thần Thạch, chạy đến bên cạnh hắn.

Nhân Trung Thủ hỏi dò: “Sở huynh, xin hỏi Thời Ngân thảo và Thạch

Tâm huyết kia. . .”

Dựa theo ước định của bọn họ, Sở Hi Thanh nhất định phải chia cho bọn họ năm cây Lục khúc Thời Ngân thảo và bốn mươi lăm giọt Thạch Tâm huyết.

Sở Hi Thanh không chờ hắn nói xong, thì đã lắc đầu nói: “Không thể dùng Thời Ngân thảo ở trong bí cảnh, chờ ra ngoài thì ta sẽ đưa ngươi. Thạch Tâm huyết thì không có, nhưng chờ bí cảnh kết thúc, ta sẽ để tông môn bồi thường cho các ngươi.”

Nhân Trung Thủ nghe vậy thì sững sờ, rồi lại cau mày.

Hắn cũng không lo lắng Sở Hi Thanh nuốt lời.

Cái tên này là Huyết Nhai dự bị, dù không thể kế thừa Huyết Nhai thánh truyền, cũng có thể chọn một trong ba đại thánh truyền khác của Vô Tướng thần tông.

Tại một mức độ nào đó, người này có thể đại diện cho mặt mũi của Vô Tướng thần tông, nên hắn không hề lo lắng.

Có điều Nhân Trung Thủ lại càng kinh hoàng hơn.

Sở Hi Thanh càng làm như vậy, thì hắn lại càng hoảng.

Hắn càng ngày càng xác định một trăm phần trăm là mình đã làm sai, đã làm một chuyện cực kỳ ngu xuẩn.

Nhân Trung Thủ hít sâu một hơi, miễn cưỡng áp chế tâm tình của mình: “Không biết Sở huynh có thể báo nguyên nhân không?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì im lặng không đáp.

Phương Bất Viên thì lại liếc mắt nhìn Nhân Trung Thủ một chút, sau đó như cười như không nói: “Không phải đã nói rồi sao? Sở sư đệ phát hiện vô thượng tiên duyên ở trong bí cảnh thời gian, cũng liên quan đến một duyên phận lớn của Vô Tướng thần tông ta.”

Lãnh Sát Na ở phía sau hắn cũng là sắc mặt lạnh lẽo mà tiếp lời: “Việc này có quan hệ với vị đại năng Siêu Phẩm được xưng là Mộc Kiếm Tiên từ hai vạn năm trước, vị này đang ẩn thân ở trong bí cảnh, đối kháng với chủ nhân bí cảnh hơn hai vạn năm. Còn cụ thể hơn thì ngươi tự tìm hiểu đi.”

Hắn nghĩ là cảnh tượng tiếp theo sẽ rất hoành tráng, rất kinh người, sẽ không giấu được, vì vậy chẳng bằng nói cho tên này biết trước, vẻ mặt của tên này nhất định là sẽ rất thú vị.

“Mộc Kiếm Tiên? Tùng Duyên Niên?” Mặt Nhân Trung Thủ nhất thời vặn vẹo co quắp.

Hắn bỗng nhiên quay đầu nhìn vào cây cột đá chống trời kia.

“Điều này sao có thể?” Giọng nói của Nhân Trung Thủ run rẩy, hàm răng nghiến chặt, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

Phương Bất Viên thấy thế thì vui vẻ, thầm nghĩ vẻ mặt như vậy mới đúng chứ.

“Chính là Tùng Duyên Niên, Nhân huynh ngươi cũng biết Mộc Kiếm Tiên?”

“Ta học kiếm! Há có thể không biết Mộc Kiếm Tiên?”

Nhân Trung Thủ gần như gằn từng chữ một.

Hắn là đệ tử Quy Nguyên kiếm phái, sao có thể không biết Mộc Kiếm Tiên?

Vị này chính là một trong những nguồn gốc của thập đại Kiếm đạo trong thiên hạ!

Tổ Sư đường của Quy Nguyên kiếm phái còn đang cung phụng bức họa của vị này kìa!

Quy Nguyên kiếm phái, vạn lưu quy nguyên, có người nói một phần trong đó bắt nguồn từ kiếm đạo của Mộc Kiếm Tiên.

Nhân Trung Thủ chỉ cảm thấy tim quặn đau, hối hận đến xanh cả ruột.

Sở Hi Thanh đây là muốn cứu Mộc Kiếm Tiên, giúp hắn thoát vây?

Bản thân Sở Hi Thanh sẽ nhận được chỗ tốt gì từ chuyện này?

Còn cả Vô Tướng thần tông nữa?

Chương 1058: Nham hiểm giả dối (2)

Ngày xưa, tông môn thuật sư Thái Vi Viên đã trợ giúp Mộc Kiếm Tiên khai mở linh trí, liền được Mộc Kiếm Tiên che chở hơn một vạn năm, từ đó leo vào hàng nhất phẩm.

Như vậy, bây giờ Vô Tướng thần tông cứu Mộc Kiếm Tiên thoát vây, Mộc Kiếm Tiên sẽ báo đáp thế nào?

Nhân Trung Thủ thấy rất hốt hoảng, hắn dự đoán là trưởng bối của tông môn biết được chuyện này thì có thể sẽ xé xác hắn.

Rốt cuộc mình đã làm cái gì?

Nhân Trung Thủ suy nghĩ rất nhanh, lòng thầm nói mình cũng có làm gì đâu, chỉ thu thập bản đồ Cửu Khúc Ma Tràng quật cho Sở Hi Thanh thôi.

Khoan đã!

Cửu Khúc Ma Tràng quật là thế giới suy nghĩ của Chúc Quang âm. . . đây rất có thể là vấn đề mấu chốt.

Trong khi hai người kia nói chuyện, con nghiệt thú kia đã dùng đôi tay đè lên cột đá chống trời kia.

Khoảnh khắc này, toàn bộ hố Thần Thạch đều là núi sập đất chuyển, cột đá cao chót vót đâm thẳng vào vòm trời kia cũng bắt đầu lay động kịch liệt.

Lượng lớn đá vụn và đá tảng rơi xuống như mưa.

Nghiệt thú lay động một lúc, sức lực bắt đầu yếu dần. Sau đó nó lại há miệng hút một giọt Thạch Tâm huyết vào trong miệng.

Trận rung chuyển này kéo dài hơn nửa khắc, khiến cho mấy người Chu Lương Thần và Tiêu Di cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình cũng rung động theo, khí huyết của bản thân hỗn loạn theo.

Mà theo thời gian trôi qua, cột đá chống trời kia dần dần hiện ra dáng vẻ vốn có của nó.

Đây là một cái cây cực lớn, vỏ cây là màu đỏ, khô ráp và tang thương, tựa như mặt đất khi khô nứt.

Mọi người chỉ nhìn qua là nhận ra đây là một cây Huyết tùng khổng lồ.

Nó vốn không có cành cây, nhưng theo đá ở bên ngoài tróc ra, từng cành từng cành cây bắt đầu nảy mầm, rồi mọc ra từ trên thân cây.

Những cành cây và mầm cây kia đang điên cuồng sinh trưởng, chỉ chớp mắt đã che phủ cả bầu trời.

“Là Mộc Kiếm Tiên!”

Ánh mắt Nhân Trung Thủ đã tuyệt vọng.

Cột đá chống trời khổng lồ này chính là cây Huyết tùng cực lớn, bên trong rõ ràng có ẩn chứa kiếm ý mạnh mẽ đến khủng bố!

Nhân Trung Thủ cảm thấy ánh mắt của ba vị sư đệ phía sau có thể băm xác mình rồi.

Vẻ mặt Tiết Đình Hữu đầy hưng phấn, trên gương mặt hiện ra một vệt ửng hồng: “Đó không phải là Thạch Tâm huyết, mà là máu của Mộc Kiếm Tiên.”

Hắn biết mình kiếm bộn rồi.

Tuy rằng bọn họ có thể không lấy được Mộc Kiếm Tiên, nhưng lại đi theo Sở Hi Thanh kiếm được một phần ‘vô thượng tiên duyên’.

Cần biết, mặc kệ là Thạch Tâm huyết cũng tốt, hay là Thời Ngân thảo cũng được, tất cả đều là tạo vật của Mộc Kiếm Tiên và chủ nhân bí cảnh, bọn họ giơ tay lên là có.

Cùng lúc đó, mấy cành cây to kia bỗng nhiên hạ xuống, chúng nó đan xen vào nhau, tạo thành một bàn tay có phạm vi gần nửa mẫu, rồi rơi vào trước người Sở Hi Thanh.

Thần sắc Sở Hi Thanh hơi động, rồi lập tức bước lên.

Bàn tay được tạo từ cành cây kia nâng hắn lên trên, mãi cho đến độ cao năm trăm trượng, đã thăm dò vào tầng mây ở trên không.

Sở Hi Thanh phát hiện thân cây của Mộc Kiếm Tiên hơn xa năm trăm trượng, thân cây này đâm thẳng vào nơi sâu xa trên tầng trời, không biết cao đến tận nơi nào.

Bàn tay này nâng hắn đến tầng mây thì bỗng nhiên dừng lại.

Sở Hi Thanh nhìn thấy một bóng người ngũ đoạn lại mập mạp như quả bóng hiện ra trước mặt mình.

(ngũ đoản = hai tay hai chân và cổ đều ngắn)

Sở Hi Thanh nhận ra người này, chính là tông chủ Lý Trường Sinh của bọn họ, đúng không?

Nhưng vị này trẻ tuổi hơn nhiều lắm, nhìn qua chỉ khoảng mười tám tuổi.

Sở Hi Thanh khẽ nhướng mày, trong lòng cũng bừng tỉnh.

Có lẽ vị này cũng bị chủ nhân bí cảnh lấy ra từ dòng sông thời gian giống như Huyết Nhai Đao Quân khi trước, dùng để ngăn cản mình.

Sở Hi Thanh tê cả da đầu, sắc mặt ngưng trọng.

Tuy rằng tông chủ Lý Trường Sinh không có danh tiếng gì khi còn trẻ, mãi đến tận hơn ba mươi tuổi mới bộc lộ tài năng.

Có người nói, khi đó mấy vị đại trưởng lão vì tranh cướp vị trí tông chủ mà đánh đến đầu đầy u, cản trở lẫn nhau, đào hố lẫn nhau, ầm ĩ mãi một thời gian.

Kết quả là tông chủ đời trước trực tiếp bỏ qua mọi người, giao Thần Vọng kiếm vào tay Lý Trường Sinh luôn.

Khi đó, một đám Siêu thiên trụ trong tông môn đều không phục, bọn họ đều nghĩ Lý Trường Sinh là ai vậy? Cũng chỉ là một tam phẩm cấp Thiên trụ mà thôi.

Kết quả là Lý Trường Sinh đánh bại từng người bọn họ trong từng cuộc luận bàn so tài.

Khi đó mọi người mới biết, vị này chính là một kẻ thâm tàng bất lộ, không chỉ là Bình Thiên thánh truyền, còn tu luyện Lượng Thiên và Tru Thiên đến tầng thứ hai, đó đã không phải là nhập môn, mà đã tiếp cận với cấp thánh truyền rồi.

Vì vậy, không ai biết Lý Trường Sinh còn trẻ sẽ mạnh như thế nào.

Nhưng hôm nay hắn lại có cơ hội nhìn thấy. . .

Chương 1059: Nham hiểm giả dối (3)

Sở Hi Thanh nghĩ đến nơi này, liền ôm quyền về phía Lý Trường Sinh: “Đệ tử Sở Hi Thanh, gặp qua tông chủ đại nhân.”

Sau khi Lý Trường Sinh hiện thân thì vẫn hơi mờ mịt.

Sau khi nghe thấy lời nói của Sở Hi Thanh thì hai mắt hắn sáng ngời: “Tông chủ? Thú vị, sau này ta lại làm tông chủ sao? Hai tên nhãi con ngu xuẩn Lư Thủ Dương và Ngạo Quốc quả nhiên không phải đối thủ của ta. Đúng rồi, sư muội Tố Phong Đao của ta thế nào rồi? Nàng tu luyện Tru Thiên thánh truyền thành công không?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì khóe môi giật giật, không dám trả lời.

Thái Thượng Thông Thần đã cảnh báo, bây giờ hắn nói gì cũng không thích hợp.

“Ngươi là đệ tử Vô Tướng thần tông, lẽ ra ta không nên động thủ với ngươi.”

Thần sắc Lý Trường Sinh nghiêm túc, tay đè kiếm bên eo: “Nhưng bây giờ ta chỉ là một hình ảnh trong gương được Chúc Quang âm triệu hoán ra, không thể tự chủ, chỉ có thể nghe theo lệnh, vì vậy ngươi cũng không cần nương tay.”

“Thật sự không biết người đã làm cái gì mà để Chúc Quang âm không tiếc thần lực mà triệu hoán ta. Đúng rồi, ngươi am hiểu đao pháp gì? Nếu hậu bối như ngươi đã bị Chúc Quang âm nhằm vào, chứng tỏ thiên phú và sức chiến đấu đều rất khủng bố.”

Con mắt Sở Hi Thanh đảo vòng vòng, tay phải cũng đè đao bên hông, một thân ‘Tam Tương võ ý’ quấn quanh người, ánh mắt thản nhiên, vẻ mặt cung kính: “Xin mời tông chủ chú ý! Đệ tử tu luyện Tru Thiên thánh truyền. Cây đao này của ta không ra thì thôi, vừa ra chính là mất mạng.”

Lý Trường Sinh hơi cau mày, liếc mắt nhìn vòng tròn kim loại đang trôi nổi sau lưng Sở Hi Thanh.

Cái vòng tròn kim loại màu ám kim này được chia làm chin ô vuông, nó đang tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Lý Trường Sinh gia nhập Vô Tướng thần tông sớm hơn Tần Mộc Ca nhiều lắm, cho nên chưa từng nhìn thấy Cửu Thiên niệm luân này.

Hắn nghĩ thầm, đây là thứ gì? Lại dùng để làm gì?

Lý Trường Sinh lập tức đè suy nghĩ này xuống, đây là pháp khí gì thì cũng phải cẩn thận, không thể bất cẩn được. Hắn hơi gật đầu: “Thì ra ngươi là Tru Thiên thánh truyền! Tam Tương võ ý đã đến tầng thứ mười rồi, trụ cột không tệ đâu. Đến đây đi, để ta nhìn xem đao của ngươi thế nào.”

Khóe môi Sở Hi Thanh hơi cong lên: “Như vậy đệ tử sẽ không khách khí!”

Sở Hi Thanh vừa nói xong, đao bên hông hắn đã ‘sặc’ một tiếng.

Nơi này không có trọng tài, cũng không có quy tắc gì, hai người gần như rút đao ra cùng một lúc.

Ngay khi đao của Sở Hi Thanh vừa ra khỏi vỏ, Lý Trường Sinh đã nhìn thấy đao sát ngưng tụ trên đao của Sở Hi Thanh.

Đây hình như là Vô Tướng Thần Phong sát?

Đây là một loại đao sát mà sư muội Tố Phong Đao của hắn đã từng nghĩ đến.

Nhớ đến ngày xưa, khi vào tầng thứ hai của bí cảnh thì Tố Phong Đao đã nói với hắn, lấy Tam Tương Lưu Kim sát làm căn cơ, dung hợp nhiều loại sát lực, ngưng tụ ra loại đao sát chưa từng có!

Đây là hoàn thành rồi sao?

Tên tiểu tử này, quá nửa là đệ tử của mạch Tố Phong Đao.

Lý Trường Sinh cũng không do dự, một kiếm chém thẳng về phía Sở Hi Thanh!

Hắn sử dụng chính là Thần Phong Tuyệt Mệnh đao.

Hơn nữa, hắn còn hòa cực chiêu Nhất Đao Vạn Sát vào trong một chiêu này.

Chỉ là lấy kiếm thay đao, không câu nệ ở binh khí trong tay, dùng kiếm để thi triển đao pháp.

Tốc độ đao của Tru Thiên đao pháp cực nhanh, hơn nữa còn cực kỳ bá đạo.

Đặc biệt là năm đao đầu tiên, uy lực lớn đến kinh người, rất khó đề phòng, còn được xưng là năm đao đầu thiên hạ vô song vô đối.

Tru Thiên đao pháp có ưu thế cực lớn khi tu vị còn yếu kém, mặc kệ là Bình thiên kiếm pháp hay Lượng Thiên kiếm pháp mà hắn tu luyện đều không chống đỡ nổi.

Vì vậy Lý Trường Sinh chuẩn bị ỷ vào tu vị của mình cao hơn đối phương, lấy Tru Thiên đao đánh với Tru Thiên đao, dùng khoái đao đối khoái đao, cứ sống qua mấy đao đầu rồi tính tiếp.

Nhưng khi kiếm quang của Lý Trường Sinh đi được một nửa, liền nhìn thấy một mảnh ánh đao giống như gương.

Lý Trường Sinh thấy thế thì sững sờ.

Đây rõ ràng là Nhai Tí đao! Người này thế mà lại là Huyết Nhai thánh truyền!

Móa, hắn lại lừa ta!

Người này lại nham hiểm như vậy. . .

Ý nghĩ của hắn chấm dứt ở đó.

Nhất Đao Vạn Sát của Lý Trường Sinh có uy lực cực lớn, tốc độ đao cực nhanh, lại dốc hết sức lực, không giữ lại một chút nào.

Lúc này bị một đao Hồi Quang Phản Chiếu của Sở Hi Thanh phản xạ toàn bộ.

Mà theo thân thể Lý Trường Sinh hóa thành mây khói rồi biến mất, bàn tay cực lớn kia tiếp tục nâng Sở Hi Thanh đi lên trên.

Cũng không biết là lên đến độ cao nào, bàn tay này lại dừng lại lần nữa.

Sở Hi Thanh nhìn về phía trước, phát hiện một bóng người hư ảo đang ngưng tụ lại ở trước mặt hắn.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, hai mắt Sở Hi Thanh không khỏi co rút lại.

Hắn cũng nhận ra người này.

Người này vóc dáng tầm trung, khuôn mặt tròn vo, mặt trắng nõn nà, đôi mắt nhỏ, cái mũi nhỏ, nhìn qua như cái mì vắt.

Đó là Kiếm Tàng Phong phiên bản trẻ tuổi!

Chương 1060: Nham hiểm giả dối (4)

Vấn đề là tại sao Chúc Quang âm lại lấy ‘Thời chi kính tượng’ của Kiếm Tàng Phong ra để cản hắn?

Chẳng lẽ nói trong nhận thức của Chúc Quang âm, vị Kiếm sư huynh này cũng là một Siêu thiên trụ có thể chống lại Huyết Nhai Đao Quân và Lý Trường Sinh?

Sở Hi Thanh không thể tưởng tượng nổi.

Hắn đã đoán ra vị Kiếm sư huynh này thâm tàng bất lộ rồi, nhưng không ngờ bị này lại thâm tàng bất lộ đến nước này!

Sau khi Kiếm Tàng Phong vượt qua giai đoạn mờ mịt, hai mắt hắn liền co lại, nhìn vào Cửu Thiên niệm luân ở sau lưng Sở Hi Thanh: "Cửu Luân thần ấn? Nhai Tí đao?"

Hắn nhập môn sau Tần Mộc Ca, nên cũng biết đây là công cụ để t Tần Mộc Ca tu luyện Cửu Luân thần ấn.

Sở Hi Thanh thì lại ôm quyền, một thân Nhai Tí đao ý tràn ra ngoài: "Sở Hi Thanh gặp qua Kiếm sư huynh."

"Ngươi gọi ta là sư huynh? Nói như vậy bây giờ mới qua không bao nhiêu năm? Không ngờ sau Tần Mộc Ca thì tông môn lại có Huyết Nhai thánh truyền thứ hai! May mắn thay! May mắn thay!"

Khi Kiếm Tàng Phong tiến vào bí cảnh thời gian, thì Tần Mộc Ca vẫn còn ở Vô Tướng thần tông.

Khóe môi hắn cong lên, vui vẻ nói: "Không nói nhảm nữa, rút đao ra đi! Để ta xem Nhai Tí đao của ngươi ra sao! Ta chỉ là một ảo ảnh trong gương, bị Chúc Quang âm khống chế, sẽ không nương tay, hi vọng ngươi cũng vậy."

Thật ra Kiếm Tàng Phong vẫn có chút ít chí của riêng mình, có thể chống cự mệnh lệnh của Chúc Quang âm.

Nhưng hắn lại không muốn cho Sở Hi Thanh biết.

Kiếm Tàng Phong cũng rất muốn nhìn thấy Nhai Tí đao của đối phương.

Một vị Huyết Nhai thánh truyền khác của tông môn là Tần Mộc Ca đã tiếp cận tam phẩm, nếu Kiếm Tàng Phong lĩnh giáo nàng, đó chính là muốn ăn đòn, mà còn không nhìn ra gì cả.

Sở Hi Thanh ở đối diện thì lại khác, tu vị của hắn không quá ngũ phẩm được.

Kiếm Tàng Phong cầm chặt kiếm của mình, hắn chuẩn bị cẩn thận một chút, lấy ổn làm chủ.

Phương pháp đối phó với Nhai Tí đao chính là 'không tấn công'.

Đầu tiên, không chủ động công kích, lấy phòng ngự làm chủ, Nhai Tí đao liền không thể làm gì hắn.

Chờ hắn dùng Lượng Thiên thánh truyền và Bình Thiên thánh truyền đánh bại tên này rồi nói sau.

Sắc mặt Sở Hi Thanh lạnh lùng, cũng nắm chặt chuôi đao: “Như vậy sư đệ sẽ không khách khí! Sư huynh chú ý!”

Lúc này, trong cơ thể hắn đang ấp ủ ‘Quang âm Nhất Thuấn + Vô Cực Trảm = Phong Chi Ngân = Vô Tướng Thần Phong sát’.

Cheng!

Hai người rút đao kiếm gần như cùng một lúc.

Một cái chớp mắt tiếp theo, mi tâm của Kiếm Tàng Phong đã xuất hiện một vệt máu.

Trong lòng hắn thầm mắng một tiếng ‘móa’, cái tên này còn tu luyện cả một bộ phận căn cơ của Tru Thiên đao.

Còn cả cái bí pháp vô hình vô tượng, vô thanh vô sắc, vô thủy vô chung, vô biên vô hạn, không thể chỉ tên kia nữa, rốt cuộc đó là thứ gì?

Lúc này, bàn tay to lớn kia tiếp tục đưa Sở Hi Thanh đi lên trên, đi được một đoạn nữa thì lại dừng lại.

Lần này, Sở Hi Thanh không nhận ra bóng người xuất hiện trong mây mù kia.

Nhưng hắn đã từng nhìn thấy vị này ở Tổ Sư đường của Vô Tướng thần tông.

Đây là tông chủ đời thứ tám của bọn họ, cũng là vị tuyệt đại tông sư đã dời bản sơn của Vô Tướng thần tông đến Vạn Thần hạp, che chở U Châu 7500 năm.

Nhưng hình tượng của vị này không tốt lắm, khuôn mặt như ngựa, sắc mặt hơi xanh trắng, nhìn qua giống như Ma thần Mã diện Thiên Vương ở U Minh địa ngục.

Tông chủ đời thứ tám nhìn Sở Hi Thanh và Tam Tương võ ý trên người hắn một chút, liền nhướng mày nói: “Tam Tương võ ý? Ngươi là đệ tử Vô Tướng thần tông?”

“Đúng vậy!” Sở Hi Thanh cung kính khom người thi lễ: “Hậu bối đệ tử gặp qua tông chủ đời thứ tám!”

Tông chủ đời thứ tám gật đầu: “Xuất đao đi, không cần nói nhảm, nếu ngươi đã nắm giữ Tam Tương võ ý tầng mười, vậy chứng tỏ là mạch Tru Thiên. Để ta xem võ đạo của mạch này đã hoàn thiện hay chưa?”

Tại thời đại kia của hắn, Huyết Nhai Đao Quân còn chưa sinh ra, chỉ có Mính Kính Đao Quân là người cùng thời đại với tông chủ đời thứ tám. Nhưng khi đó Minh Kính Đao Quân vẫn chưa sáng tạo ra Thần Phong Minh Kính đao pháp và Thiên Thù Thần Ý đao pháp, một mạch Nhai Tí vẫn còn chưa có thành tựu gì.

Còn về phần Tru Thiên đao của Vô Tướng thần tông, khi đó cũng chưa đạt đến cấp thánh truyền.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì vui vẻ, sắc mặt hắn nghiêm túc, tay đè đao, giọng nói cung kính: “Xin mời tổ sư chú ý, Tru Thiên đao của đệ tử đã có chút thành tựu. Cây đao này không ra thì thôi, đao ra nhất định phải thấy máu!’

Tông chủ đời thứ tám lại thấy buồn cười.

Xem ra vị hậu bối này rất có tự tin, rất biết mèo khen mèo dài đuôi.

Nhưng mà theo hắn biết, Tru Thiên đao đúng là có lực bộc phát rất mạnh, mấy đao đầu tiên sẽ rất kinh khủng, thường sẽ phân thắng bại trong ba hoặc năm đao, nên mình vẫn phải cẩn thận một chút.

Chương 1061: Nham hiểm giả dối (5)

Tông chủ đời thứ tám đè kiếm bên eo: “Đến đây đi!”

Hắn rút kiếm sao, sau đó một đạo kiếm quang đâm thủng thời gian, xuyên qua không gian mà đâm thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Kiếm pháp của hắn chính là truyền thừa được công nhận là tốc độ nhanh nhất của Vô Tướng thần tông, Thái Hư Cửu Cung kiếm.

Thời gian qua nhanh, chớp mắt như tuế!

Vì vậy hắn không hề lo lắng khi so tốc độ xuất chiêu với Sở Hi Thanh.

Hơn nữa tốc độ kiếm của hắn không chỉ nhanh, mà còn tu cả Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình kiếm, kiếm cương và kiếm lực đều áp chế người cùng thế hệ!

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, tông chủ đời thứ tám liền nhìn thấy một ánh đao như gương bạc.

Tông chủ đời thứ tám không khỏi ngạc nhiên, lòng thầm nói đây là đao pháp gì?

Còn nữa, không phải song phương đã nói là so tốc độ xuất chiêu sao? Sao ngươi lại dùng đao pháp gì thế này?

Lúc này, tại Đạo Nhất điện ở trên Vô Tướng thần sơn, tất cả mọi người ở đây đều có vẻ mặt khác nhau.

Tại gần nửa khắc trước, Lý Trường Sinh quả thật là bị tức đến suýt hộc máu.

Mãi cho đến khi hắn nhìn thấy Kiếm Tàng Phong và tông chủ đời thứ tám cũng bị Sở Hi Thanh đánh bại bằng một đao, lúc này sắc mặt mới dễ nhìn hơn một chút.

Không chỉ một mình hắn bị Sở Hi Thanh lừa gạt, mà cả nhân vật như tông chủ đời thứ tám cũng bị tên Sở Hi Thanh này lừa gạt.

Tên tiểu tử Sở Hi Thanh này, tuổi còn nhỏ mà sao đã nham hiểm giả dối như vậy rồi?

Lý Trường Sinh lại phát hiện ra, ánh mắt của Lư Thủ Dương đang nhìn mình có chút không đúng.

Nội tâm Lý Trường Sinh hơi khó chịu, hắn biết mình đã bị ‘Thời chi kính tượng’ hãm hại.

Ngày xưa, khi bọn họ tranh cướp vị trí tông chủ, ai có thể lấy được Thần Vọng kiếm thì kẻ đó sẽ nhanh chóng đột phá nhất phẩm.

Kết quả mấy người này đến vỡ đầu chảy máu, thì hắn đột nhiên xuất hiện, cướp lấy vị trí tông chủ.

Vì vậy mấy tên này vẫn không chịu phục.

Bây giờ Lư Thủ Dương nghe thấy lời nói của “Thời chi kính tượng’ kia, chỉ sợ là càng uất ức hơn.

Mặt Lý Trường Sinh vẫn thản nhiên, hắn ho một tiếng, vuốt chòm râu dài: “Xem ra đao pháp của đứa nhỏ này đã rất thành thạo rồi, đã có chút mùi vị hạ bút thành văn, rất tốt! Không tệ! Chỉ là phương pháp dùng đao này có chút không quang minh lỗi lạc.”

Bằng không thì làm sao hắn có thể bại bởi một đao?

Sau này vẫn phải giáo dục cho tốt.

Cái tên nhóc này có hình tượng rất tốt, đao cũng rất lợi hại, sau này chính là hình tượng bên ngoài của Vô Tướng thần tông bọn họ, đại diện cho thần tông nhất phẩm, cần phải có phong thái quân tử.

Yến Quy Lai lại bật cười một tiếng: “Đây không phải là luận võ so tài, mà chính là liều mạng chém giết, đương nhiên phải dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, ta lại cảm thấy tên nhóc này không tệ lắm, rất thú vị.”

Trong lòng hắn thì lại nghĩ thầm, cái tên tông chủ này còn có mặt mũi nói người khác sao?

Lấy Lý Trường Sinh cầm đầu, cả một đám tu luyện Bình Thiên kiếm đều là tiểu nhân nham hiểm xảo trá. Dù là Tông Tam Bình kia cũng không ngoại lệ.

Đại trưởng lão Tuần Sơn đường Phương Chính cũng cười nói xen vào, hắn tràn đầy kính phục: “Ta cũng không biết là tông chủ đại nhân tu luyện căn cơ của Tru Thiên đao từ lúc ngũ phẩm đâu. Không hổ là tông chủ, mười tám tuổi đã bắt đầu tu luyện ba môn thánh truyền, thực sự là kinh người.”

Lý Trường Sinh cả kinh, Phương Chính này quả thật là hết chuyện để nói.

Quả nhiên, Lư Thủ Dương đã hừ nhẹ một tiếng: “Lại nhớ đến năm đó, tông chủ đại nhân trong mắt trong chúng ta chỉ là một Thiên trụ hơi mạnh một chút mà thôi, cũng chưa từng thể hiện nền tảng của bất kỳ thánh truyền nào. Phần thâm tàng bất lộ này, quả thực là rất có phong thái của mạch Bình Thiên trong Vô Tướng thần tông. Nhưng Lư mỗ lại càng muốn biết, khi đó ta và Ngạo sư huynh ở trong mắt ngươi lại vụng về như vậy sao?”

Sắc mặt hắn lạnh lẽo, nụ cười gằn không có một hơi ấm, khiến cho bầu không khí trong phòng đột nhiên âm trầm hơn vài phần.

Vẻ mặt Lý Trường Sinh có hơi lúng túng, nhất thời không biết trả lời thế nào mới tốt.

May mắn là sự chú ý của mọi người trong điện vẫn bị Sở Hi Thanh hấp dẫn qua.

“Đối thủ thứ tư lại là tông chủ đời thứ hai?”

“Tông chủ đời thứ hai cũng là cao nhân nhất phẩm, sau khi tiếp nhận tông môn thì gian khổ lập nghiệp ở phương bắc, sáng lập Bình Thiên thánh truyền hoàn chỉnh, thiết lập căn cơ cho thần tông chúng ta. Có người nói, nếu khi đó tông chủ đời thứ hai ở thần tông nhất phẩm khác, thì hắn đã đánh vỡ giới hạn người và thần, có hi vọng lên cấp Siêu Phẩm. Chỉ là không biết hai người này giao thủ sẽ thế nào?”

“Ta xem trọng Sở Hi Thanh, đừng thấy hắn dựa vào giả vờ giả vịt để chiến thắng mà nhầm, thật ra đao pháp của hắn đã đăng đường nhập thất.”

“Cùng quan điểm! Tru Thiên đao của tên nhóc này đã có căn cơ nhất định, cộng thêm bí pháp đặc biệt của hắn, còn cả môn sát lực kia nữa, không có bao nhiêu ngũ phẩm có thể đỡ đao của hắn đâu. Dù mạnh như Kiếm Tàng Phong, hơi không cẩn thận là đã thua ngay. Nhai Tí đao của hắn lại càng mạnh mẽ hơn, còn có thể phản xạ cả khoái kiếm của tông chủ đời thứ tám, đã mạnh đến mức không nói lý rồi.”

“Kẻ này. . . ta nên nói thế nào mới tốt đây, hắn lại giả vờ Tru Thiên thánh truyền rồi kìa . . .”

“Rõ ràng là có thể lấy lực ép người, lấy đao chiến thắng, nhưng lại muốn chơi trò này.”

“Khi đó tông môn còn chưa có Tru Thiên thánh truyền, tông chủ đời thứ hai cũng không bị hắn lừa gạt chứ?”

Chương 1062: Còn sống

Vẻ mặt Lý Trường Sinh lại bình tĩnh nhìn khuôn mặt đầy dữ tợn giống như trâu điên của tông chủ đời thứ hai.

Hắn nghĩ trong Tổ Sư đường đều là đám vớ va vớ vẩn, nhưng lại nghĩ đến mình và đệ tử Kiếm Tàng Phong thì không khỏi thở dài.

Vô Tướng thần tông bọn họ xem như là tông môn có khí thế kém nhất trong lục đại thần tông, chẳng biết bao giờ mới có thể cải thiện hình tượng một chút, toàn đầu trâu mặt ngựa như này thì không ổn.

Cùng lúc đó, tại một hang động gần hố Thần Thạch, nằm ngoài phạm vi cảm ứng của mọi người trong Đạo Nhất điện. Một luồng sức mạnh to lớn đang kéo một đám bóng người ra từ bên trong dòng sông thời gian.

Nếu như Sở Hi Thanh ở đây, thì hắn sẽ kinh ngạc phát hiện, những người này đều là đám thiếu niên siêu thiên kiêu và Thiên trụ mới bị hắn giết cách đây không lâu.

Trong đó bao quát cả Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm.

Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm kinh ngạc nhìn hai tai của mình một chút.

Mình phục sinh rồi?

Sau đó Cổ Kiếm liền hiểu được sứ mạng của mình, nhất định phải ngăn cản Sở Hi Thanh! Ngăn cản con nghiệt thú khổng lồ kia, tuyệt đối không thể để Mộc Kiếm Tiên thực hiện được ý đồ!

“Chẳng lẽ mình khởi tử hoàn sinh rồi?”

Kiếm Thị Phi cúi người nhìn thân thể mình, vẻ mặt nghi ngờ không thôi, có cảm giác như hai đời người.

Trí nhớ của hắn vẫn dừng lại ở khoảnh khắc lưỡi đao của Sở Hi Thanh chém vào cơ thể mình.

Cổ Kiếm liếc mắt nhìn hắn một chút: “Không thể tính là khởi tử hoàn sinh, là chủ nhân bí cảnh dùng thần thông thời gian, tu bổ nguyên thần chúng ta, để chúng ta tại hiện nhân gian. Có thể sống được tiếp hay không, vậy phải xem chúng ta có thể hoàn thành sứ mệnh hay không.”

Kiếm Thị Phi ngưng thần cảm ứng đoạn tin tức ở trong đầu óc của mình, sau đó cười khổ nói: “Từ khi Kiếm mỗ bước vào con đường tu hành đến giờ, luôn tự nhân trí tuệ vượt qua người thường, cũng luôn rất cẩn thận, nhưng không ngờ hôm nay sẽ ngỏm ở chỗ này.”

Cổ Kiếm nghĩ thầm, lẽ nào mình không phải như vậy?”

Mấu chốt là tên Sở Hi Thanh quá nham hiểm, dưới tình huống đó mà còn ẩn giấu thực lực.

Không chỉ dụ được mấy người Kiếm Thị Phi, mà con đưa Cổ Kiếm hắn về hoàng tuyền.

Đúng lúc này, bên cạnh truyền đến những tiếng đánh đập.

Đó là một đám đồng bọn của bọn họ đang đánh đập Trí Ma Sơn.

“Tiên sư cha nhà ngươi, ngươi gọi đây là nhìn thấu sâu cạn của hắn?”

“Lần này tất cả mọi người đều bị ngươi hãm hại!”

“Lão tử tin ngươi mới là ngu, lão tử chết quá thảm!”

“Biết ta chết thế nào không? Bị Sở Hi Thanh một đao phân thây, đầu cũng nát vụn.”

“Ta xxx mười tám đời tổ tông nhà ngươi, ngươi không biết quan sát thì đừng có đi, làm liên lụy đến tất cả mọi người.”

“Sao ta lại tin ngươi chứ? Sao ta lại tin ngươi chứ? Tại sao ta không nghĩ đến, ngốc ở trong đó mười hai canh giờ, đâu nhất định phải là Chúc Cầu ngũ phẩm thượng?”

Kiếm Thị Phi cũng vô thức mò kiếm bên eo, hắn cũng có chút nóng lòng muốn thử.

Tên cẩu tặc Trí Ma Sơn này. . .

Nhưng hắn chỉ sờ được không khí.

Lúc này Kiếm Thị Phi mới ý thức được, pháp khí và kiếm của mình đều biến mất rồi.

Những thứ đó đã biến thành chiến lợi phẩm của Sở Hi Thanh, bị Phương Bất Viên cất vào Khôn Nguyên linh giới.

Chỉ nhân bí cảnh cũng không hiển hóa những thứ này ra.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, hàng trăm hàng ngàn pháp khí và đao kiếm đã rơi từ trên trời xuống, trong đó còn có không ít bình thuốc, đan dược.

Thần sắc Kiếm Thị Phi hơi động, lập tức biết đây là pháp khí thất lạc bên trong bí cảnh nhiều năm qua.

Hàng năm có gần ngàn võ tu tiến vào bí cảnh này, trong đó có hai ba phần mười chết ở nơi này.

Phần lớn pháp khí của bọn họ đều rơi ở bí cảnh, không thể mang ra ngoài.

Dù sao không phải mỗi người đều có tư cách hiến tế cho Binh Thần – Lê Tham.

Kiếm Thị Phi không chậm trễ, bắt đầu chọn chọn lựa lựa trong đống pháp khí.

Đám người đang đánh đập Trí Ma Sơn cũng bắt đầu đi ra chọn pháp khí.

Việc này quan hệ đến sự sống còn của bọn họ, vì vậy không thể qua loa.

Đáng tiếc là pháp khí tuy nhiều, nhưng lại thiếu hàng tốt. Pháp khí tốt đều đã bị người mang đi, chỉ có một ít tình huống đặc biệt mới bỏ lại bí cảnh.

Kiếm Thị Phi tìm nửa ngày mới tìm đủ một thân pháp khí.

Cổ Kiếm chọn được hai thứ tốt, một đôi ‘Phong Lôi Huyền Dương kiếm’, hai bộ Tê Ma giáp hai tầng, đều thích hợp với Phong Lôi song thân của hắn.

Sức chiến đấu của hắn là cấp Siêu thiên trụ, cho nên không ai dám tranh với hắn.

Sau khi tất cả mọi người đã chuẩn bị đầy đủ, Trí Ma Sơn bị đánh cho sưng mặt sưng mũi cũng mở miệng nói: “Thời gian không còn nhiều, bây giờ chúng ta giết qua luôn?”

Thật ra hắn rất muốn duy trì khiêm tốn biết điều, không muốn nói gì thêm.

Chỉ là ánh mắt của mọi người nhìn hắn như muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy.

Trí Ma Sơn lo lắng tiếp tục ở đây thì mình sẽ bị đám người này đánh chết.

Chương 1063: Còn sống (2)

“Vẫn chưa phải lúc.”

Kiếm Thị Phi lắc đầu, nhìn về phía miệng hang: “Mộc Kiếm Tiên đã hoàn toàn thoát khỏi phong ấn, ngươi nhìn hắn đang nảy mầm, phát triển và mở rộng cành cây, rõ ràng là còn rất nhiều sức lực. Lúc này, một đạo kiếm khí hoặc một mảnh lá cây của hắn cũng đủ giết sạch chúng ta rồi.”

“Ngươi không thấy chủ nhân bí cảnh gọi đám nghiệt thú kia đến, nhưng bọn chúng vẫn không dám hiện thân sao? Chủ nhân bí cảnh cũng không có ý thúc ép. Vì vậy chúng ta vẫn nên kiên trì một chút, nhất định phải ra tay vào lúc Mộc Kiếm Tiên không rảnh quan tâm đến việc khác.”

Cổ Kiếm không khỏi gật đầu, hắn nghĩ Kiếm Thị Phi đúng là nhân kiệt trong thế hệ này.

Không chỉ có trí tuệ không tầm thường, thiên phú cũng đã bước vào ngưỡng cửa Siêu thiên trụ.

Nếu như bọn họ không vào bí cảnh, tiền đồ tương lai sẽ cực kỳ rộng lớn. Hắn chết trong tay Sở Hi Thanh, quả thực là rất oan.

. . .

Trên tầng mây, Sở Hi Thanh đã chiến thắng vài trận nữa.

Sau tông chủ đời thứ tám, các nhân vật như tông chủ đời thứ hai, Minh Kính Đao Quân, Tru Thiên thần quân, tông chủ đời thứ năm, tất cả đều hiện thân. Bọn họ đều là anh kiệt đã từng tiến vào trong bí cảnh này.

Nhưng Sở Hi Thanh hắn ỷ vào mình trí dũng song toàn, một đường hát vang, cơ bản đều giải quyết trong vòng mười chiêu.

Ấn ký của Thái Sơ Huyền Nữ trên đỉnh đầu hắn đã chuyển sang màu tím.

Vị Huyền Nữ nương nương chấp chưởng mưu lược này rất yêu thích trí tuệ của hắn.

Sau khi vượt qua tám trận chiến, Sở Hi Thanh lại nhìn thấy một đoàn mây khói xuất hiện ở phía trước.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, chín là số lớn nhất, đây nhất định là cửa ải cuối cùng.

Chỉ là không biết đối thủ lần này là ai?

Là tông chủ đời thứ chín, hay là đời thứ bảy hoặc đời thứ sáu? Đây là ba vị mạnh nhất của Vô Tướng thần tông, họ đều đánh vỡ giới hạn người và thần, bước vào hàng ngũ Siêu Phẩm.

Hoặc là vị tổ tiên kia của Thiết Sơn Tần thị?

Chắc là không đến nỗi này, thần lực của chủ nhân bí cảnh cũng có hạn.

Hắn triệu hoán “Thời chi kính tượng” của những người này ra để chiến đấu với Sở Hi Thanh, bản thân hắn cũng phải đối kháng với lực lượng của bọn họ.

Mấy vị này đều đạt đến cảnh giới Siêu Phẩm, đều là người có một không hai trong thời đại của bọn họ, là định hải thần châm bên trong dòng sông thời gian.

Chúc Quang âm muốn kéo ‘Thời chi kính tượng’ của bọn họ, nói nghe thì dễ.

Thậm chí là những nhân vật đạt đến nhất phẩm hoặc nửa bước Siêu Phẩm như Lý Trường Sinh và tông chủ đời thứ tám, muốn triệu hoán ảnh trong gương của bọn họ cũng không phải việc dễ dàng.

Tu vị và sức chiến đấu của đối phương càng cao, thì càng khó khống chế.

Bằng không thì sao chủ nhân bí cảnh phải triệu hoán từng người từng người một, triệu hoán ra một đống người đánh hắn không phải tốt rồi sao?

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Hi Thanh nhìn thấy một bóng dáng của thiếu nữ.

Nàng có gương mặt trứng ngỗng, mày liễu, da thịt như tuyết, dung mạo khuynh thành, đôi mắt màu xanh lam như đá quý kia lại mang theo một phong mang ác liệt, hùng hổ dọa người, mi mắt còn chất chứa một luồng ánh khí nồng nặc.

Trên người nàng mặc một bộ chiến giáp bó sát người, không chỉ có vẻ anh thư hiên ngang, cũng phác họa ra phong thái xinh đẹp của thiếu nữ.

Mặc dù đối phương chỉ là một thiếu nữ mười bốn tuổi, lại eo nhỏ chân dài, chỉ có bộ ngực là chưa dậy thì thành công, vẫn là sân bay.

Ngoài ra, sau lưng thiếu nữ cũng có một Cửu Thiên niệm luân đang trôi nổi giống như Sở Hi Thanh, nó cũng là vòng tròn màu ám kim.

Đây là Tần Mộc Ca! Cũng là một phiên bản khác của Sở Vân Vân.

Chỉ là khí chất ác liệt và hung hăng hơn Sở Vân Vân bây giờ nhiều lắm.

Ý nghĩ đầu tiên của Sở Hi Thanh là, đây là dáng vẻ của Tần Mộc Ca lúc còn thiếu nữ? Không giống với Sở Vân Vân lúc mười bốn tuổi lắm. Ý nghĩ thứ hai của hắn chính là xong đời!

Hắn đã nghĩ đến Huyết Nhai Đao Quân và mười hai canh giờ kia!

Sở Hi Thanh cảm thấy lục phủ ngũ tạng dâng trào, sắp sửa nôn đến nơi.

Lại phải trải quả loại cảm giác dằn vặt đó sao?

Không! Lần này có thể còn lâu hơn, liên tục không ngừng, phản đến phản đi, không ngừng nghỉ. . .

Sở Hi Thanh chưa từng thống hận Nhai Tí đao và thống hận Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết như bây giờ.

Hắn không biết là, một đám người ở trong Đạo Nhất điện trên Vô Tướng thần sơn cũng đang than khổ.

“Cửa ải cuối cùng thế mà lại là Bá Võ Vương!”

“Lại nữa rồi, Nhai Tí đao đối đầu với Nhai Tí đao, trận quyết đấu tẻ nhạt đến cực điểm.”

“Phải nghĩ đến từ trước rồi mới đúng, sức chiến đấu của Nhai Tí đao vốn đã cực mình, Bá Võ Vương nắm giữ Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết và thiên phú tuyệt đỉnh lại là mạnh bên trong mạnh. Trong cùng một cấp độ, dù kinh tài tuyệt diễm như tông chủ đời thứ bảy cũng không phải đối thủ của nàng.”

Chương 1064: Còn sống (3)

Ngày xưa, tông chủ đời thứ bảy phụ tá Vũ Liệt thiên vương, đuổi toàn bộ Cự linh phương bắc ra khỏi Tuyệt Bích trường thành, lúc này mới có câu chuyện tông chủ đời thứ tám di chuyển Vô Tướng thần tông đến Vạn Thần hạp.

Năm đó, võ lực của tông chủ đời thứ bảy chỉ đứng sau Vũ Liệt thiên vương, có người nói vị này đã toàn thân trở ra trong cuộc chiến ‘phạt thiên’ của Vũ Liệt thiên vương.

Chỉ là sau đó đã mất tích, không biết đi đâu.

“Ta có chút đồng tình với tên tiểu tử này rồi, lần này nói không chừng phải đến ba mươi vạn lần Hồi Quang Phản Chiếu?”

“Theo ta thì không chỉ thế đâu, phải kiên trì được năm mươi vạn đao. Nhưng đây hẳn là cực hạn rồi, Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết đúng là có chân nguyên vô cùng vô tận, nhưng tâm linh của tiểu tử này sẽ tan vỡ, xương cốt và bắp thịt cũng sẽ không chịu đựng được.”

“Ha ha! Lần này hắn không thể lừa gạt được nữa rồi, Tần Mộc Ca am hiểu tất cả mọi thứ . . .”

Trên bàn tay to lớn ở trong mây mù, sắc mặt Sở Hi Thanh đã như mướp đắng.

Hắn cảm thấy mắt cay cay, tuyến lệ đã hơi ướt át.

Nhưng trận chiến này có khổ thì cũng không thể sợ, cũng không thể bỏ được vào thời khắc này.

Sở Hi Thanh không chút do dự, hai tay kết ấn kết, mời Thần Vọng kiếm tử thể đến.

Kiếm này vừa đến, không chỉ làm tu vị của Sở Hi Thanh tăng lên ngũ phẩm hạ, cũng cường hóa nguyên thần, sức mạnh, tốc độ. . . tất cả tố chất của hắn.

Đối thủ trước mắt, đã không phải tu vị của Sở Hi Thanh bây giờ có thể giải quyết.

Sở Hi Thanh cực kỳ hiểu Tần Mộc Ca, cũng biết tức phụ (vợ) tiện nghi của mình mạnh mẽ ra sao.

Trong cùng một cấp độ, đối phương chính là BUG!

Những nhân vật trên Thiên Bảng kia, kẻ nào cũng rất vênh váo, nhưng ở giai đoạn dưới tam phẩm, trước khi tiếp xúc với một đầu Thiên điều đạo luật hoàn chỉnh, tất cả đều bị Tần Mộc Ca nghiền ép.

Sở Hi Thanh bây giờ có thể vô địch ở giai đoạn ngũ phẩm, nhưng trong này không bao gồm cả Tần Mộc Ca.

Hắn có chút không yên tâm mà nhìn vào số điểm thiện công ở trong Vô Tướng thần ấn.

Rất tốt!

Lại là 999.999.999 điểm. . . đủ để hắn tiêu xài.

Tần Mộc Ca ở đối diện lại giơ tay lên, cầm thanh đao quân dụng ở trong tay.

“Ngươi là đệ tử Vô Tướng thần tông? Cũng tu luyện Nhai Tí đao?”

Tần Mộc Ca không chỉ chú ý đến Cửu Thiên niệm luân ở sau lưng hắn, mà còn có huyết mạch Nhai Tí mà Sở Hi Thanh vừa chuyển đổi.

Trong mắt nàng mang theo vẻ tò mò: “Cửu Thiên niệm luân? Đây là thứ do ta sáng tạo ra, ngươi không phải là đệ tử của ta chứ?”

Sở Hi Thanh thì lại âm thầm suy nghĩ, ngươi là vợ ta! Cũng là muội muội tiện nghi của ta!

Tất nhiên là hắn không dám mở miệng nói mấy thứ này, hắn cũng cảm giác được là có rất nhiều người ở bên ngoài đang nhìn mình.

Sở Hi Thanh hai tay ôm quyền: “Tại hạ Sở Hi Thanh, gặp qua Tần sư tỷ!”

“Chỉ là sư tỷ à.”

Vẻ mặt Tần Mộc Ca đầy tiếc nuối, nàng rất muốn nhận một đệ tử.

Sau đó nàng vung đao lên: “Ra tay đi, để ta xem đao pháp của sư đệ ngươi ra sao! Chắc ngươi cũng học được không ít thứ từ ta nhỉ? Để ta xem xem Nhai Tí đao của ta sẽ diễn hóa thế nào!”

Lúc này, một tay Sở Hi Thanh đè lên Kim Phong Ngọc Lộ đao ở eo, cười khổ một tiếng: “Chúng ta có thể không dùng Nhai Tí đao không? Làm như vậy rất mệt, sẽ nôn!”

Vẻ mặt Tần Mộc Ca sững sờ, sau đó liền bừng tỉnh: “Nói cũng đúng, nhưng không cần Nhai Tí đao, thì ngươi còn có thể là đối thủ của ta sao? Ta cao hơn ngươi tận một phẩm đấy.”

Sau đó nàng lại bật cười: “Sư đệ cần gì phải ủ rũ như vậy? Ngươi yên tâm, Chúc Quang âm không thể khống chế được ta, vì vậy ta chỉ muốn nhìn đao của ngươi thế nào thôi, trận chiến này chỉ đánh nửa canh giờ, chạm đến là thôi. Sau nửa canh giờ, mặc kệ thắng bại ra sao, ngươi đều có thể đi lên trợ giúp vị Mộc Kiếm Tiên kia.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nội tâm run lên.

Trận chiến này chỉ đánh nửa canh giờ?

Nhờ vậy mà hắn cũng thấy phấn chấn, hắn cũng muốn nhìn thấy đao của Tần Mộc Ca ở giai đoạn ngũ phẩm.

Sở Hi Thanh không biết chính là, bên trong Đạo Nhất điện ở Vô

Tướng thần sơn bây giờ, lấy Lý Trường Sinh cầm đầu, tất cả mọi người đều đứng bật dậy.

Sắc mặt bọn họ đều chấn động, không thể tin nổi.

Hai tai Lư Thủ Dương nắm chặt, ánh mắt sâu thẳm: “Tần Mộc Ca nói Chúc Quang âm không thể khống chế được nàng, như vậy là có ý gì?”

“Không thể nào!” Tri Phi Tử cũng là vẻ mặt mờ mịt, nghi ngờ không thôi: “Muốn đối kháng với lực lượng của Chúc Quang âm, vậy cần quá khứ, hiện tại và tương lai đều phải có lực lượng cấp độ Siêu Phẩm, có thể trấn áp bản thân không dòng sông thời gian, khống chế vận mệnh của mình. Nhưng mà Bá Võ Vương. . . nàng đã chết rồi mà!”

“Bá Võ Vương mạnh hơn nữa cũng chỉ là nhất phẩm ,nàng làm sao có thể trấn áp ảnh trong gương của mình?”

“Chẳng lẽ trước khi chết thì Bã Võ Vương đã đột phá?”

Chương 1065: Còn sống (4)

Lý Trường Sinh thì lại lắc đầu: “Không thể, khi đó nàng mới vào nhất phẩm thượng được bao lâu? Còn chưa kịp chuẩn bị nghi thức và bí dược đánh vỡ giới hạn người và thần. Dù thiên phú của nàng mạnh mẽ thế nào, thì cùng lắm cũng là nửa bước Siêu Phẩm. Trừ phi. . .”

Tất cả mọi người đều rơi vào im lặng.

Tuy rằng Lý Trường Sinh không có nói hết, nhưng tất cả mọi người đều hiểu ý của Lý Trường Sinh.

Trừ phi Bá Võ Vương - Tần Mộc Ca còn sống, có hi vọng bước vào Siêu Phẩm ở một tương lai không lường trước được.

Nhưng mà . . . chuyện này có thể sao?

Trong điện yên ắng trong chốc lát, mãi đến tận khi Lư Thủ Dương phá vỡ yên lặng: “Ta không biết rốt cuộc Tần Mộc Ca có thể đối kháng với lực lượng của Chúc Quang âm hay không, nhưng để đề phòng chuyện chẳng may, chúng ta vẫn phải chuẩn bị sẵn sàng, can thiệp vào bất cứ lúc nào.”

Hắn nói đến chỗ này, lại đưa mắt nhìn chằm chằm vào Lý Trường Sinh một chút: “Mời tông chủ để ý nhiều hơn.”

Nếu không phải chuyện ngày hôm nay có quan hệ trọng đại, không thể không dựa vào Lý Trường Sinh. Vậy bây giờ hắn đã khởi xướng khiêu chiến, luận bàn với Lý Trường Sinh một phen rồi.

Nếu như tên này không cầm Thần Vọng kiếm, vậy bọn họ vẫn có thể đánh.

Tuy rằng tu vị của hắn chỉ là nhị phẩm thượng, truyền thừa Luật Thiên cũng chưa đến cấp bậc thánh truyền, nhưng lại tương đối khắc chế Lý Trường Sinh.

Vẻ mặt mọi người cũng ngưng trọng.

Tần Mộc Ca không cùng đẳng cấp với mấy vị phía trước, Sở Hi Thanh bây giờ vẫn không thắng được nàng.

Bọn họ không thể trơ mắt nhìn Sở Hi Thanh bị Tần Mộc Ca ép lui ở cửa ải cuối cùng.

Đại trưởng lão Độ Chi viện Hác Thu Phong thì lại là lắc mặt đắng chát, hắn hi vọng Tần Mộc Ca sẽ giữ lời.

(Độ chi viện, như kiểu phòng thu chi, quản lý tài sản)

Bằng không mà phải can thiệp vào, vậy phải tiêu hao mất trăm vạn lượng vàng.

Sở Hi Thanh một tay đè đao, tập trung toàn bộ tinh thần để đề phòng.

Một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Hi Thanh phát hiện ba vai của Sở Hi Thanh hơi rung lên.

Cheng!

Binh khí của hai người va chạm ở giữa không trung.

Đao thứ nhất của Tần Mộc Ca đã rất kinh người, nàng dùng Thần Phong Tuyệt Mệnh đao để thôi phát cực chiêu Nhất Đao Vạn Sát.

Nhưng mà đao của nàng mạnh hơn Lý Trường Sinh, cung nhanh hơn Lý Trường Sinh! Quả thực là bá đạo và ác liệt đến cực hạn.

Tu vị của Sở Hi Thanh được Thần Vọng kiếm gia trì, tạm thời tăng lên ngũ phẩm hạ.

Nhưng hắn vẫn không thể phản xạ một đao này của Tần Mộc Ca, chỉ có thể làm nó chếch sang hướng khác.

Giữa hai người lập tức tuôn ra vô số tia lửa, tiếng binh khí va chạm chói tai.

Trong một cái hô hấp, Tần Mộc Ca có thể chém ít nhất bảy mươi ba đao, cao hơn Lãnh Sát Na tận một phần ba.

Sở Hi Thanh dốc hết sức lực, lúc này mới miễn cưỡng theo kịp, nhưng tay phải của hắn đã tê dại.

Dù sao hắn cũng thấp hơn Tần Mộc Ca một phẩm, tuy rằng Tần Mộc Ca không tu luyện Bá thể, nhưng nàng lại có thể chất của Siêu thiên trụ đỉnh cấp nhất.

Cũng may là Thần Vọng kiếm ở phía sau hắn vẫn rất ra sắc, không thẹn với cái danh thần binh, nó không chỉ giúp khoái đao của Sở Hi Thanh tăng lên đến cấp bậc đủ để chống lại Tần Mộc Ca, mà còn cường hóa huyết mạch Nhai Tí và Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của hắn.

Sau một trăm cái hô hấp, Sở Hi Thanh hầu như bị Tần Mộc Ca đánh cho không ngóc đầu lên nổi.

Lực bộc phát của Tru Thiên đao cực kỳ mạnh mẽ, được xưng là năm đao đầu thiên hạ vô song vô đối.

Nhưng đặt ở trên người Tần Mộc Ca, vậy thì không còn cách nói này nữa.

Chỉ cần nàng muốn, nàng có thể bạo phát liên tục không ngừng, vô cùng vô tận, mỗi một chiêu đều là cực chiêu, mỗi một chiêu đều là mười phần sức lực.

Mà Tần Mộc Ca không chỉ sử dụng Tru Thiên đao.

Nàng con biểu diễn cho Sở Hi Thanh biết, vì sao mình lại được gọi là ‘Kho vũ khí’.

Các loại chiêu pháp, các loại võ đạo, các loại lực lượng khác nhau, Tần Mộc Ca đều hạ bút thành văn, tất cả đều có trình độ cao siêu.

Sở Hi Thanh chỉ có thể dốc hết sức lực vào Nhai Tí đao để phòng ngự, hắn đã bị ép đến mức chật vật không chịu nổi, vừa đánh vừa lui trên bàn tay khổng lồ kia.

Hai người giao chiến hơn một trăm cái hô hấp, liền đánh hơn một vạn chiêu, nhưng Sở Hi Thanh vẫn không thể phản xạ lại dù chỉ là một đao.

Còn có vài lần hắn không kịp chuẩn bị, suýt nữa bị những chiêu pháp bất ngờ của Tần Mộc Ca đẩy vào hoàn cảnh nguy hiểm.

May mà bình thường hắn bị Sở Vân Vân chỉ điểm (đánh đập) nhiều lần, vì vậy mới miễn cưỡng theo kịp nhịp điệu này.

Ngoài ra, Tần Mộc Ca cũng khá kiêng kỵ thanh Ngọc Khuê Kim Nghiệt đao vẫn chưa ra khỏi vỏ ở bên hông Sở Hi Thanh, và cả tay trái vẫn trong tư thế rút đao của hắn.

Nàng biết đây là lá bài tẩy của Sở Hi Thanh, cũng là chiêu thức phân thắng bại, không ra thì thôi, ra thì tất là lôi đình vạn quân!

Chương 1066: Còn sống (5)

Mà một khắc thời gian sau, Sở Hi Thanh đã bị tác dụng phụ của Thần Vọng kiếm ảnh hưởng, tâm lý bắt đầu biến hóa, trở nên ngông cuồng tự đại.

Quả thực là lẽ nào có lý đó!

Ta chỉ xem ngươi là tức phụ của mình, vì thế mới nhường nhịn ngươi ba phần.

Ngươi lại đánh mãi chưa xong!

Lại bị người đè đầu cưỡi cổ, chỉ sợ Sở mỗ sẽ mang tiếng sợ vợ!

Sắc mặt của Sở Hi Thanh càng ngày càng lạnh lẽo.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, ta không đánh lại Sở Vân Vân, lẽ nào còn không đánh lại một cái ‘Thời chi kính tượng’ như ngươi sao?

Sau một chiêu tiếp theo, Sở Hi Thanh không lùi nữa, đao thế của hắn cũng phát sinh biến hóa.

Cực chiêu – Hồi Điện Trảm.

Hắn xoay người đánh một đao toàn lực về phía cổ của Tần Mộc Ca.

Tần Mộc Ca không khỏi ồ một tiếng đầy ngạc nhiên, trong mắt cũng hiện ra vẻ kinh ngạc.

Tốc độ đao của nàng rõ ràng là nhanh hơn Sở Hi Thanh một đường, vậy mà cái tên này còn dám lấy công đối công.

Một đao này như là đao lấy mạng đổi mạng vậy.

Tần Mộc Ca cau mày, nhưng vẫn dứt khoát chém xuống.

Nàng sẽ nương tay, chắc chắn sẽ thu đao trước khi lấy tính mạng của Sở Hi Thanh, nhưng sẽ không nương tay khi còn chưa phân thắng bại.

Hơn nữa cái tên trước mặt này cũng có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, sức khôi phục cực kỳ mạnh mẽ, dù bị trọng thương thì cũng không chết được.

Nhưng ngay khi ánh đao của nàng chém đến trước người Sở Hi Thanh, ánh mắt của Tần Mộc Ca lại hơi đọng lại.

Đây là ngoại cương của Bá thể? Hơn nữa còn được dung hợp với sát lực cực kỳ mạnh mẽ.

Lúc này Tần Mộc Ca đã hiểu ý định của Sở Hi Thanh, nàng lập tức thu đao về trước ngực, cản một đao của Sở Hi Thanh.

Tốc độ đao của nàng đã gia tăng trong chớp mắt, nhưng vì vội vàng thu đao về, tụ lực không đủ, nên vẫn bị một đao này đánh cho trượt về phía sau, gần như đã ra khỏi bàn tay khổng lồ kia.

Sở Hi Thanh thì lại không buông tha, truy kích như hình với bóng!

Hắn bị tức phụ đuổi đánh gần một khắc đồng hồ, cảm thấy khá là uất ức, bây giờ đến lượt hắn rồi.

Hắn sử dụng Vô Cực Trảm, trực tiếp chém một đao Phong Chi Ngân qua.

Tần Mộc Ca hơi ngẩn người, phát hiện mình thế mà lại không nhìn rõ đao của Sở Hi Thanh, thậm chí còn không phân biệt được phạm vi của cả người lẫn đao này.

Nàng nhíu mày một cái, thân hình lập tức lùi lại phía sau.

“Vô thủy vô chung, vô biên vô hạn, đao pháp tốt!”

Thân pháp của nàng và Sở Hi Thanh cũng không khác gì nhau, nhưng càng mờ ảo hơn, càng khó dò hơn, càng vô thường hơn, cũng càng khó nắm bắt hơn.

Tần Mộc Ca vẫn không nắm chắc có thể đỡ được một đao này của Sở Hi Thanh, liền dứt khoát không đỡ nữa. Thân pháp của nàng vượt qua Sở Hi Thanh, không để Sở Hi Thanh chạm vào nửa góc áo của nàng, nhưng Tần Mộc Ca cũng không thể né tránh hoàn toàn.

Ánh đao của Sở Hi Thanh vẫn luôn cách nàng khoảng ba thước. Hắn còn không ngừng lợi dụng đao thế, áp chế không gian hoạt động của nàng.

Hai người một đuổi một chạy, bóng người cả hai biến hóa, dịch chuyển, na di ở trên bàn tay khổng lồ.

Bọn họ đều có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, đều không sợ tiêu hao chân nguyên, thân pháp cực chiêu cứ thích là dùng thôi.

Sở Hi Thanh đuổi theo Tần Mộc Ca gần một khắc đồng hồ.

Sau đó, nội tâm hắn bắt đầu sợ hãi, tác dụng phụ của Thần Vọng kiếm cũng không thể ngăn cản tâm trạng kiêng kỵ và e ngại của hắn.

Đây hoàn toàn là không đuổi kịp mà? Đánh không trúng người, vậy thắng thế nào?

Bá Võ Vương ở đối diện, hoàn toàn là đứng ở thế bất bại.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, quay đầu nhất định phải bỏ thêm công sức vào thân pháp và võ đạo, phải tăng cường những điểm yếu này lên.

Nhưng hắn và Tần Mộc Ca bây giờ, vốn đã chênh lệch một phẩm rồi.

Năng lực của Thần Vọng kiếm tử thể có hạn, chỉ gia tăng thiên phú và tu vị của hắn, chứ không thể gia tăng cảnh giới võ đạo của hắn.

Sở Hi Thanh cũng không cảm thấy chán nản, Tần Mộc Ca bắt đầu luyện võ từ năm mười tuổi, luyện hơn ba năm mới có thành tựu như vậy, còn ở trong bí cảnh thời gian một năm, mà mình mới luyện bao lâu?

Ngày sau còn dài!

Sở Hi Thanh tin chắc sau này mình sẽ có cơ hội tìm lại bản lĩnh của phu quân.

Ngay khi Sở Hi Thanh đang suy nghĩ cách hạn chế thân pháp của đối phương, thì Tần Mộc Ca ở đối diện đã chém một đao về phía hắn.

Con ngươi của Sở Hi Thanh trợn lên, mắt hiện ra vẻ không dám tin tưởng. Cũng không phải vì đối phương đánh một đao bất ngờ, mà là đao thế kia chính là không thể dự đoán.

Vô hình vô tượng, vô thanh vô sắc, vô thủy vô chung, vô biên vô hạn, không thể chỉ tên. . . Đó chính là Vô Cực Trảm!

Tần Mộc Ca chỉ nhìn hơn một ngàn đao Vô Cực Trảm của hắn, vậy mà đã học được?

Đây là cái ngộ tính thần tiên gì?

May mắn là Vô Cực Trảm của Tần Mộc Ca rất thô sơ, chỉ mạnh hơn Bạch Mã Phi Mã một chút thôi.

Năng lực báo trước của Thái Thương Thông Thần đã hoàn toàn biến mất, nhưng Sở Hi Thanh vẫn có thể dựa vào 'Động Sát' của mình, bắt được quỹ tích ánh đao của đối phương.

Nhưng tương ứng với đó, Tần Mộc Ca cũng có thể phá giải một bộ phận ảo diệu của Vô Cực Trảm, nàng cũng có thể cảm ứng được vị trí ánh đao của Sở Hi Thanh.

Chương 1067: Còn sống (6)

Thân pháp của hai người bắt đầu chậm lại, song đao của hai người bắt đầu va chạm, một cái hô hấp giao thủ không dưới bảy mươi lần. Làm cho tia lửa bắn bốn phía, âm thanh binh khí va chạm quanh quẩn trên bàn tay khổng lồ này.

Tần suất giao thủ hơi hạ thấp là vì sau khi bọn họ sử dụng Vô Cực Trảm, tốc độ đao và thân pháp đều chịu ảnh hưởng nhất định.

Lúc này, bởi vì tâm linh của Sở Hi Thanh chấn động mạnh, nên tác dụng phụ của Thần Vọng kiếm lại biến mất.

Nhưng hắn vẫn cắn chặt răng, vẫn đối đầu chính diện với Tần Mộc Ca.

Xuất phát từ tâm tình kỳ dị nào đó trong nội tâm, Sở Hi Thanh cho rằng mình không thể sợ được! Không thể để Tần Mộc Ca phiên bản nhỏ tuổi coi mình là bọn chuột nhắt nhát gan, không thể mất mặt xấu hổ ở trước mặt Tần Mộc Ca.

Đao thế của hai người đều hung hãn không sợ, không ai nhường ai. Đao ý cũng giao phong kịch liệt, thần niệm va chạm không ngớt.

Lúc này, tâm linh của Sở Hi Thanh lại như giếng cổ, hắn không hề gợn sóng, bắt đầu tiến vào một trạng thái kỳ dị nào đó.

Hắn cũng từng cảm nhận được loại trạng thái này, đây là năng lực Thông Huyền của Thái Thượng Thông Thần, nó có thể tăng cường ngộ tính, cảm ngộ sâu hơn với áo nghĩa của thiên địa, xấp xỉ như đốn ngộ.

Bình thường thì hắn không thể duy trì loại trạng thái này, chỉ là một cái vỗ trán, hoặc là một cái ngây người, sau đó liền sẽ biến mất tăm.

Nhưng ngày hôm nay, Sở Hi Thanh bị Tần Mộc Ca chén ép, hắn lại duy trì được năng lực Thông Huyền này.

Lý giải và hiểu biết của hắn với những võ đạo như Thần Phong Minh Kính đao và Mị Ảnh Vân Tung đều tăng lên, võ ý cũng cấp tốc bay lên, nhìn rõ Thiên đạo chi vận, còn dung hợp vào trong đó.

Sở Hi Thanh thậm chí còn có rất nhiều tư tưởng kỳ diệu với Vô Cực Trảm của mình, hắn không ngừng hoàn thiện và tăng cường đao của mình.

Hắn căn bản không chú ý đến, trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Thần Phong Minh Kính đao và Mị Ảnh Vân Tung, Tam Tương võ ý của hắn đều tăng lên đến tầng mười một.

Đao pháp của hắn càng ngày càng mạnh hơn, càng thành thạo hơn, thậm chí là xuất thần nhập hóa. Thân pháp cũng càng ngày càng mờ ảo khó dò, vô thường vô định.

Sở Hi Thanh cũng không chú ý đến ba ấn ký trên đỉnh đầu của mình càng ngày càng sáng hơn, đây là dấu hiệu khi được lòng ba vị thần linh.

Cùng lúc đó, số lượng điểm huyết nguyên của hắn cũng đang tăng lên rất nhanh.

Trong con ngươi màu xanh lam của Tần Mộc Ca cũng hiện ra ánh sáng lộng lẫy và hưng phấn, dần dần bắt đầu nghiêm túc hơn.

Từ khi luyện võ đến giờ, đây là lần đầu tiên nàng gặp phải một đối thủ có lực lượng ngang với mình.

Dù đối phương dùng Thần Vọng kiếm để rút ngắn chênh lệch, nhưng dù sao thì vẫn thấp hơn nàng một phẩm, nhưng người này vẫn có thể chiến đấu không phân cao thấp với nàng.

Theo thời gian trôi qua, miệng mũi song phương đều tràn ra một ít bọt máu.

Đây là vì hai người đối kháng với cường độ cao, lục phủ ngũ tạng của hai người đều bị thương ở một mức độ nhất định.

Nhưng điều này khiến cho sức chiến đấu của bọn họ không giảm mà lại tăng, toàn thân đều xuất hiện ngọn lửa 'Táng Thiên thần diễm' màu đen, cháy cao năm trượng, như một bó đuốc. Điều này để cho lực lượng của bọn họ càng mạnh mẽ hơn, tốc độ đao càng nhanh hơn, thân pháp càng quỷ dị hơn.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Sở Hi Thanh cuối cùng cũng thoát khỏi trạng thái Thông Huyền.

Lúc này, Sở Hi Thanh chỉ thấy tê cả da đầu, hắn phát hiện Vô Cực Trảm của Tần Mộc Ca càng ngày càng khó lường hơn.

Trong khoảng thời gian này, Sở Hi Thanh dựa vào năng lực Thông Huyền để làm cho võ đạo của bản thân tăng mạnh. Tần Mộc Ca cũng không kém bao nhiêu. Vô Cực Trảm của nàng cũng đang hoàn thiện hơn.

Điều khiến Sở Hi Thanh vui mừng chính là, Tần Mộc Ca bây giờ vẫn chưa có tích lũy hùng hậu bằng Sở Vân Vân. Nàng vẫn chưa cảm ngộ được áo nghĩa chân chính của Vô Cực Trảm, chỉ có hình mà thần lại không giống.

Nhưng Vô Cực Trảm của Sở Hi Thanh đã không có quá nhiều tác dụng với Tần Mộc Ca nữa.

Ngay khi Sở Hi Thanh đang âm thầm cười khổ, suy nghĩ xem nó nên thay đổi chiến thuật hay không, đổi về Nhai Tí đao, hoặc là ỷ vào Bá thể và Hữu Vô Hình Hỗn Nguyên Thần sát của mình, để lấy thương đổi thương với đối phương. Đúng lúc này, thân hình của Tần Mộc Ca bỗng nhiên lùi lại phía sau, đứng ở rìa bàn tay khổng lồ.

"Dừng lại."

Tần Mộc Ca hoành đao trước người, lại tiện tay vén vài sợi tóc tán loạn của mình, vẻ mặt hiên ngang: "Đã nói là đánh nửa canh giờ, nhưng bất tri bất giác lại đánh gần hai canh giờ. Thời gian đã không còn sớm, ngươi nên đi lên, bằng không sẽ hỏng việc."

Sở Hi Thanh thấy thế thì sửng sốt, sau đó mới phản ứng kịp.

Là do hắn quá tập trung, cho nên không chú ý đến thời gian.

Nhưng cùng lúc đó, nội tâm của hắn lại có một cảm giác thất vọng và mất mát.

Sở Hi Thanh còn muốn đại chiến với Tần Mộc Ca mấy vạn hiệp.

Hắn không có nhiều cơ hội giao thủ với Tần Mộc Ca yếu như vậy.

Chương 1058: Còn sống (7)

Sở Hi Thanh thở phào nhẹ nhõm, thu đao vào vỏ, đồng thời ôm quyền: “Đa tạ sư tỷ đã nhường.”

“Đa tạ cái gì? Huống hồ ta cũng không nhường ngươi. Mộc Kiếm Tiên là viện quân của nhân tộc chúng ta, hai vạn năm trước là định hải thần châm của nhân tộc ta. Ngươi cứu hắn thoát vây, đối với khí vận tộc ta và toàn bộ bách tính mà nói, đều là một chuyện rất tốt. Đây là ‘vô thượng tiên duyên’ của ngươi, cũng là công đức lớn lao của ngươi.”

Tần Mộc Ca bật cười một tiếng, trong mắt hiện lên một ánh sáng lộng lẫy: “Trận chiến này hôm nay, ta cực kỳ sảng khoái. Từ khi ta tập võ đến nay, ngươi là người đầu tiên có thể chiến đấu chính diện với ta, hơn nữa còn đánh lâu như vậy, quả thực là rất đã.”

“Cũng không biết tương lai như thế nào? Nếu như ngươi và ta là sư tỷ sư đệ, hẳn là thường xuyên luận bài đúng không? May mắn thay! Có sư đệ ngươi ở đây, con đường võ đạo của ta không đến nỗi cô quạnh. U Châu có ngươi và ta, Tuyệt Bích trường thành nhất định sẽ vững như thành đồng vách sắt.”

Da mặt Sở Hi Thanh không khỏi co quắp lại, đúng là bọn họ thường xuyên luận bàn giao lưu, nhưng bây giờ chỉ có hắn bị Sở Vân Vân bắt nạt và làm nhục thôi.

Hắn cũng không dám nói tương lai ngươi đã quét ngang ba châu Băng Cực Tuyệt, đánh ra khỏi Tuyệt Bích trường thành, càn quét Dạ Lang tộc, căn bản là không cần lo lắng an nguy của Tuyệt Bích trường thành.

Đáng tiếc là không lâu sau, ngươi sẽ bị đương kim thiên tử tá ma giết lừa, thỏ chết chó phanh.

Ngay khi Sở Hi Thanh đang suy nghĩ và chuẩn bị trả lời, bóng người của Tần Mộc Ca ở đối diện đã biến mất tại chỗ.

Sở Hi Thanh trợn mắt nhìn, sau đó lại thở dài một tiếng.

Nỗi thất vọng và mất mát trong lòng hắn càng đậm hơn.

Bàn tay khổng lồ kia lại bắt đầu chuyển động, nó chậm rãi dâng lên, tiếp tục đưa Sở Hi Thanh lên trên.

Cùng lúc đó, tất cả mọi người trong Đạo Nhất điện trên Vô Tướng thần sơn đều có thần thái khác nhau.

“Hay!” Đây là Hác Thu Phong vỗ tay vịn, thần thái vô cùng thưởng thức mà ‘chà chà’ hai tiếng: “Không hổ là Huyết Nhai thánh truyền đời này! Lại có thể đánh ngang tay với Tần Mộc Ca! May mắn thay, không ngờ sau Bá Võ Vương, tông ta lại có một tuyệt đại thiên kiêu! Đây thực sự là trời giúp tông ta.”

Tất cả mọi người đều biết đây là vì Sở Hi Thanh giúp cho Độ Chi viện bớt đi một món tiền lớn.

Lúc trước, tất cả mọi người đều không quá coi trọng Sở Hi Thanh có thể vượt qua chín cửa ải này, bọn họ đã chuẩn bị khởi động trận pháp, can thiệp vào chiến đấu bên trong bí cảnh.

Kết quả Sở Hi Thanh không chỉ vượt qua chín cửa ải, còn liên tục đánh bại mấy vị anh kiệt, còn có thể chiến đấu với Tần Mộc Ca gần hai canh giờ, mà không hề rơi vào thế yếu.

Nhưng với thiên phú và võ lực mà Sở Hi Thanh đã thể hiện, đúng là khen như thế nào cũng không quá đáng.

“Hay cho Tần Mộc Ca, hay cho một Sở Hi Thanh, lâu rồi ta chưa được chứng kiến trận chiến đặc sắc như vậy.”

“Đặc sắc! Thực sự là đặc sắc, nên uống cạn một chén lớn!”

“Cái này đặc sắc hơn Nhai Tí đao nhiều, hai người này đều lấy công đối cong, thực sự là diệu. Trong cấp độ ngũ phẩm, hai người này đều là vô địch vô song.”

“Đáng tiếc, nếu như Tần Mộc Ca còn trên đời, vậy Vô Tướng thần tông ta sẽ có tuyệt đại song kiêu.”

Lúc này, sắc mặt Yến Quy Lai lại cực kỳ ngưng trọng.

“Khi bóng người Tần Mộc Ca biến mất, ta cảm thấy một ít gợn sóng dị thường bên trong dòng sông thời gian! Dường như có một luồng sức mạnh từ tương lai đã ngược dòng trở về, đẩy lùi lực lượng của

Chúc Quang âm.”

Hắn không thể xác định được, liền quay đầu nhìn Lý Trường Sinh: “Tông chủ đại nhân thấy thế nào?”

Thần sắc Lý Trường Sinh lại rất phức tạp, có kinh ngạc, có vui mừng, có hưng phấn, cũng có vài phần khó lường.

Sau đó hắn nhìn tất cả mọi người ở đây rồi gật đầu nói: “Tần Mộc Ca, khả năng nàng còn sống là năm phần! Lấy phong thái Siêu Phẩm sống tại tương lai, thậm chí là vượt qua cả Siêu Phẩm!”

Khoảnh khắc này, toàn bộ điện đều yên tĩnh như chết, vẻ mặt của mọi người đều nhanh chóng thay đổi.

Bọn họ thậm chí đều không có tâm trạng để quan tâm đến Sở Hi Thanh ở trong bí cảnh.

Sở Hi Thanh ở trong bí cảnh thì đã được đưa đến đỉnh cây Huyết tùng.

Sương mù tại nơi này mỏng manh hơn bên dưới, nhưng thị lực của Sở Hi Thanh vẫn chỉ có thể nhìn thấy trong phạm vi 150 trượng, và tất cả bộ phận của cây Huyết tùng. Chung quanh nơi này thì lại có rất nhiều ‘Hỗn Độn chi khí’ lượn lờ, lờ mờ, khiến người ta khó có thể nhìn xa.

Lúc này lại có mấy chục cành cây mở rộng đến nơi này, bọn chúng thắt vào nhau, ngưng tụ thành một đài cao bằng phẳng cực lớn, phạm vi đến tận mười mẫu.

Sở Hi Thanh phi thân lên trên đó, sau đó liền nhíu mày.

Hắn không biết Mộc Kiếm Tiên dùng bàn tay kia đưa mình lên đây là hắn muốn làm gì? Lại có ý thế nào?

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, tâm thần Sở Hi Thanh hơi động, trong mắt hiện ra một tia kỳ dị.

Hắn đã hiểu, Mộc Kiếm Tiên đưa hắn lên đây là để cho hắn sử dụng chiêu kiếm pháp kia.

Chính là Cửu Thiên Thời Luân!

Chương 1069: Chứng đạo Vĩnh Hằng

Khi Sở Hi Thanh đứng ở chính giữa đài cao bằng phẳng, hắn phát hiện cây Huyết tùng này đang vang vọng mấy tiếng ‘kèn kẹt’.

Không chỉ từng cành từng cành cây đang chỉ lối cho Sở Hi Thanh, mà thân niệm của Sở Hi Thanh còn bị động kết nối với những bộ rễ cây khổng lồ của Huyết tùng.

Dường như hắn đã trở thành trái tim hoặc là đại não của cây Huyết tùng này.

Những bộ rễ và cành cây kia hóa thành từng cánh tay, có thể di chuyển và hành động theo suy nghĩ của hắn.

Sở Hi Thanh lập tức hiểu ra, ý niệm của Mộc Kiếm Tiên đang đối kháng với Chúc Quang âm, hắn đã không thể chỉ huy thân thể của mình, chỉ có thể mượn Sở Hi Thanh để thi triển Cửu Thiên Thời Luân.

Như vậy, chiêu kiếm pháp này đến cùng là có tác dụng gì?

Sở Hi Thanh ngưng thần liếc mắt nhìn màn sương mù ở bên ngoài, rồi lại nhìn đao trong tay mình.

Hắn bỗng nhiên ngộ ra, không sử dụng điểm huyết nguyên mà vẫn hiểu được điểm cuối cùng và thiếu sót của Cửu Thiên Thời Luân.

Sở Hi Thanh biết một kiếm này dùng để làm gì rồi.

Con ngươi của hắn mở to, trong mắt hiện ra vẻ kinh ngạc.

Đây không chỉ là kiếm giúp Mộc Kiếm Tiên thoát thân, mà còn là một kiếm chứng đạo của hắn!

Sở Hi Thanh đã cảm ứng được, nơi cuối cùng của bộ rễ của Mộc Kiếm Tiên, chính là thân thể của Cổ thần Chúc Quang âm.

Những sợi rễ cây kia đều đâm thẳng vào trong máu thịt của Chúc Quang âm.

Cây đại thụ Huyết tùng này, tuy rằng nó bị phong ấn trong bí cảnh, tình trạng đã rất khốn khó, thân cây cũng bị lực lượng của Chúc Quang âm ăn mòn đến thủng trăm ngàn lỗ. Nhưng nó cũng đồng thời hấp thụ lực lượng và máu thịt của Chúc Quang âm trong một thời gian dài, khiến cho vị Cổ thần này bị vây ở nơi sâu xa trong bí cảnh!

Mà máu và lực lượng của Chúc Quang âm, chính là trụ cột để thi triển một thức kiếm pháp này.

Sở Hi Thanh cũng không chần chờ do dự nữa.

Hắn chỉ luyện một thức kiếm mà thôi, nhưng đối với Mộc Kiếm Tiên mà nói, đây lại là việc cực kỳ quan trọng, có thể giúp Mộc Kiếm Tiên nhảy lên cảnh giới cao hơn.

Sở Hi Thanh bắt đầu múa đao ở trên đài cao.

Cái Cửu Thiên Thời Luân này vốn phải dùng chín cánh tay để thi triển, Sở Hi Thanh không có chín cánh tay, dù dùng tốc độ đao cũng không bù đắp được.

May mắn là kiếm pháp này rất chậm, không có yêu cầu về tốc độ, cho nên Sở Hi Thanh có thể cố gắng một phen.

Mà lúc này, toàn bộ cây đại thụ cũng bắt đầu múa theo đao của hắn.

Từng đạo từng đạo kiếm cương hùng vĩ bị kích thích ra khỏi ngọn cây, chúng cuốn về bốn phương tám hướng, chỉ trong khoảnh khắc mà đã cắt chém toàn bộ thời gian và không gian ở chung quanh.

Khí hỗn độn và sương mù ở chung quanh cũng bị cuốn sạch, trong nơi sâu xa của sương mù thì lại truyền ra những tiếng rống chấn động trời xanh.

“Tùng Duyên Niên, ngươi dám!”

Tiếng nói này dùng ngôn ngữ thời thượng cổ, thật ra Sở Hi Thanh nghe không hiểu, nhưng hắn vẫn vô thức hiểu ra.

Đó chính là Chúc Quang âm!

Mộc Kiếm Tiên không có đáp lại, sợi rễ cây của hắn tiếp tục mở rộng, đâm vào nơi sâu xa trong cơ thể Chúc Quang âm.

Sở Hi Thanh cảm ứng được Mộc Kiếm Tiên đã tiến thêm một bước trong việc hấp thu thần lực và máu thịt của Chúc Quang âm, nhưng lực lượng thời gian của Chúc Quang âm cũng đã tiến thêm một bước trong việc ăn mòn thân cây Huyết tùng, khiến cho mục nát, suy vong.

Lúc này, trên đỉnh ngọn cây lại xuất hiện một ngọn lửa màu trắng bạc, tựa như ánh nến.

Ban đầu, Sở Hi Thanh diễn luyện kiếm pháp rất nhanh.

Nhưng khi hắn diễn luyện được một phần ba, thì muốn nhanh cũng không nhanh được.

Hắn giống như đang diễn luyện ở trong vũng bùn, mỗi một động tác đều trì trệ chậm chạp, cần phải phá tan vô số trở ngại.

Còn có từng luồng từng luồng sức mạnh khổng lồ đang cản trở tứ chi của hắn.

Đây không chỉ là lực lượng của Chúc Quang âm, mà còn có lực lượng của một số thần linh ở trên trời đang ra sức ngăn cản.

Bọn họ muốn động tác của hắn biến hình biến dạng, thậm chí là không thể hành động.

Vì vậy, dù chỉ là một cái đánh chém đơn giản, nhưng Sở Hi Thanh phải dùng thời gian hai đến ba hô hấp mới có thể hoàn thành.

May mắn là mấu chốt của kiếm pháp chính là huyền ý được ẩn giấu bên trong, là thiên quy, là đạo luật.

Chỉ cần huyền ý không gãy, kiếm pháp liền không gãy.

Vẻ mặt Sở Hi Thanh nghiêm túc, cố gắng khống chế tứ chi và cơ bắp của mình.

Hắn biết đây chính là thời điểm mấu chốt nhất.

Kẻ nào có thể nhanh hơn một bước, thì kẻ đó sẽ chiến thắng. . .

Vì vậy, chiêu kiếm pháp này không thể có bất kỳ sai lầm nào, nhất định phải hoàn thành nó!

Sở Hi Thanh đã có chút hối hận.

Hối hận bản thân mình bất cẩn, hắn thật ra nên dùng kiếm.

Vo tu không câu nệ ở loại hình binh khí, lấy đao thay kiếm cũng không có gì cả.

Nhưng hôm nay, tại nơi này, chỉ một chút khác biệt nhỏ bé không đáng kể như vậy, lại mang đến cho hắn vô vàn khó khăn.

Theo kiếm pháp tiếp tục, từng mảng từng mảng máu thịt của Sở Hi Thanh đang nổ tung, nát vụn, thậm chí là tan vỡ.

Chương 1070: Chứng đạo Vĩnh Hằng (2)

Lúc này, không chỉ có từng luồng từng luồng thần lực hàng lâm xuống nơi đây, ngăn cản hắn diễn luyện, mà Sở Hi Thanh còn phải chống đỡ với lực lượng thời không phản phệ.

Thần Chi Thương của Sở Hi Thanh đã hưởng ứng, Táng Thiên Chi Vũ của hắn cũng đã phát động.

Trảm Thần chi lực và Táng Thiên thần diễm đã hóa thành từng tia lửa đen, giúp đỡ hắn chống đỡ thần lực mạnh mẽ từ trên trời dưới đất kia.

Ấn ký thần ân ở trên đỉnh đầu của Sở Hi Thanh cũng bắt đầu phát sinh biến hóa.

Ấn ký của Thái Sơ Huyền Nữ không có động tĩnh gì, nhưng ấn ký của Lê Tham và Táng Thiên lại phát ra những ánh sáng mạnh mẽ.

Từng tia từng tia thần lực màu đỏ tươi buông xuống, khiến cho ngọn lửa đen trên người Sở Hi Thanh càng lúc càng mạnh hơn.

. . .

Cùng lúc đó, ở bên ngoài lối vào bí cảnh, tại tòa tháp đá cổ điển thô lỗ kia.

Đại trưởng lão Chiến đường Ngạo Quốc đang tọa trấn ở nơi này, hắn bỗng nhiên cảm ứng được gì đó, liền ngẩng đầu nhìn về phía không trung.

Lực lượng thời gian và không gian ở quanh nơi này đã bị nhiễu loạn, bầu trời kia cũng biến thành hai màu âm dương, tựa như bị chia cách thành hai nửa.

Ánh mắt Ngạo Quốc nghiêm túc: “Tất cả nhị phẩm trở xuống đều lùi ra ngoài 300 dặm, không! Lui ra một ngàn dặm, càng nhanh càng tốt!”

Lúc này, sau khi tất cả mọi người ở chung quanh nghe thấy lời này đều không do dự mà lùi về phía sau.

Bọn họ đều sử dụng thân pháp, dùng hết tốc độ để phi độn ra phía xa xa.

Dù là mấy vị trưởng lão của Huyền Minh phái, Tuyệt Bích kiếm phái và Vĩnh Hàn cung cũng không ngoại lệ.

Nơi này phát sinh biến hóa để cho bọn họ kinh hồn bạt vía, kiêng kỵ đến cực điểm.

Thanh Hư Tử chắp tay sau lưng, cố gắng nhìn vào nơi sâu xa trong bí cảnh, nhưng lại bị lực lượng thời gian không gian ngăn cản, không thể thấy được gì.

“Đến cùng thì Mộc Kiếm Tiên muốn thế nào? Một thức kiếm pháp đó cũng không chỉ là để thoát vây. . .”

Tuy rằng hắn đang ở lối vào bí cảnh, cách xa mấy ngàn dặm nhưng vẫn có thể duy trì liên lạc với Vô Tướng thần sơn.

“Ta không biết, hình như đang muốn chém đứt dòng sông thời gian? Hành động này hoặc là có thể trọng thương Chúc Quang âm, trì hoãn thần kiếp, không đúng. . .”

Hai mắt Ngạo Quốc trợn to, trong mắt hiện ra vẻ sợ hãi: “Đây rõ ràng là muốn chém đứt thời gian và không gian, chứng đạo Vĩnh Hằng! hắn muốn lấy một Thiên quy đạo luật từ quá khứ, hiện tại và tương lai, để làm căn cơ Vĩnh Hằng cho bản thân.”

Trên Siêu Phẩm, chính là Vĩnh Hằng!

Đại đa số thần linh trên thiên giới, chính là ở cảnh giới này.

Thanh Hư Tử nghe vậy thì sững sờ.

Hắn là người thông minh tuyệt đỉnh, lúc này hơi suy tư một chút là đã hiểu rõ ràng từ đầu đến đuôi.

“Mọi người đều nói tính tình của vị Mộc Kiếm Tiên này ôn hòa điềm đạm, không tranh với đời, thậm chí còn có chút chất phác và đần độn. Bây giờ xem ra. . . tất cả đều lầm to.”

Vị Mộc Kiếm Tiên này cưỡng ép kéo bí cảnh thời gian ra từ dòng sông thời gian, chỉ sợ chính là vì mượn lực lượng của Chúc Quang âm để thành đạo.

“Tranh đấu đại đạo, tranh đấu một đường sinh cơ. Dù tính tình của hắn có ôn hòa đến đâu đi nữa, thì cũng không thể không tranh, bằng không thì đã bị hủy diệt bởi đạo kiếp.”

Ngạo Quốc thật ra cũng rất bất ngờ với tin tức Mộc Kiếm Tiên còn tồn tại đến bây giờ.

Nếu như năm xưa Mộc Kiếm Tiên không vào Siêu Phẩm, chỉ ở cấp độ nhất phẩm, vậy hắn dùng thân Huyết tùng để sống mười mấy hai mươi vạn năm cũng không phải là vấn đề.

Sau khi bước vào Siêu Phẩm mới là phiền phức, khi đó phải ứng đối với kiếp số.

Cứ mỗi khoảng năm trăm năm thì các đời Siêu Phẩm sẽ phải đối mặt với một đại kiếp nạn.

Những kiếp nạn này có hình thức khác nhau, chịu đựng được thì có thể sống tiếp, không chịu được vậy thì trần quy trần, đất về với đất.

Có người nói, cường độ của kiếp nạn sẽ gia tăng theo từng lần. Cứ mỗi năm trăm năm, võ tu Siêu Phẩm phải đối mắt với kiếp nạn mạnh hơn lần trước mấy phần.

Hắn chắp tay sau lưng nói: “Bây giờ phải xem mưu tính của vị này có thành công hay không. Vị này đã mang theo ý quyết tử rồi, hoặc là thành đạo, hoặc là đồng quy vu tận với Chúc Quang âm.”

“Bởi vậy mới có thể thấy được, vị Mộc Kiếm Tiên này quả thực là tấm lòng nhân hậu.”

Thanh Hư Tử thở dài một hơi.

Trước khi vị Mộc Kiếm Tiên này kéo bí cảnh thời gian và Chúc Quang âm đang trọng thương ở trong dòng sông thời gian ra ngoài, hắn cũng đã nghĩ đến biện pháp giải quyết thần kiếp Chúc Quang âm khi mình thất bại rồi.

Lối vào của bí cảnh thời gian cũng nằm ở một dãy núi cheo leo, không có sinh linh sinh sống, có thể đảm bảo sẽ không liên lụy đến phàm nhân.

Đổi thành người khác, dù là võ tu nhân tộc thì cũng có rất nhiều người không quan tâm đến tính mạng đám người phàm nhân.

Bọn họ đều là muốn làm gì thì làm, muốn ra sao thì ra. . .

“Hi vọng hắn có thể thuận lợi.”

Giọng nói của Thanh Hư Tử rất chân thành.

Thần linh đứng về phía nhân tộc bọn họ, thật sự là quá ít quá ít.

Chương 1071: Chứng đạo Vĩnh Hằng (3)

Nhưng vào lúc này, một nữ tử trung niên có sắc mặt hơi đỏ, mặc đạo bào màu xanh đã rơi vào trước người hai người.

Đó là đại trưởng lão Hoang Hồng Diễm của Thần Hoang Bất Lão thành, một vị võ tu nhị phẩm hạ, lông mày của nàng hơi cau lại: “Hai vị đạo hữu, xin hỏi trong bí cảnh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vô Tướng thần tông các ngươi đến cùng là muốn làm gì?”

Một vị đại trưởng lão của Bắc Thiên môn ở bên cạnh cũng liếc mắt nhìn qua.

Thanh Hư Tử liếc mắt nhìn qua, sau đó lại nở nụ cười: “Hoang đạo hữu không cần lo lắng, việc này liên quan đến cơ mật của tông ta, không thể nói cho người ngoài, đạo hữu muốn biết rõ ràng, vậy cứ xem tiếp là được.”

Sao hắn có thể báo cho mấy người này biết?

Chẳng may đám người Thần Hoang Bất Lão thành này nổi lòng xấu xa, vậy thì cũng có chút phiền phức.

Hoang Hồng Diễm nghe vậy thì cảm thấy khá là bất mãn: “Chuyện gì mà không thể nói với người khác, Vô Tướng thần tông các ngươi che che giấu giấu, giấu đầu lòi đuôi, đây không phải là cách để đối xử với đồng minh.”

Trong mắt Ngạo Quốc lại chứa vẻ trào phúng, mở miệng cười một tiếng: “Việc này quan hệ đến hưng suy của tông ta, Hoang đạo hữu không nên hỏi nhiều.”

Giọng nói hắn lạnh lẽo cứng rắn, trong lòng lại tràn đầy khinh thường.

Không phải Vô Tướng thần tông không biết những hành vi trong bóng tối của Thần Hoang Bất Lão thành, chỉ là lười để ý mà thôi.

Chỉ cần đoạn Tuyệt Bích trường thành mà Thần Hoang Bất Lão thành trông coi không bị chiếm đóng, vậy Vô Tướng thần tông tạm thời có thể khoan nhượng.

Còn về phần đồng minh?

Chỉ cần Vô Tướng thần tông còn sừng sững trên đời, vẫn là thần tông nhất phẩm, vậy Thần Hoang Bất Lão thành vĩnh viễn sẽ là đồng minh, hay chính xác hơn là tiểu đệ của Vô Tướng thần tông.

Hoang Hồng Diễm hơi biến sắc mặt, biết có hơi cũng không hỏi được gì.

Nàng nhíu mày, nhìn về phía tòa tháp đá cao to cổ điển và thô lỗ kia.

Hoang Hồng Diễm cũng cảm giác được, chuyện đang phát sinh bên trong bí cảnh, có thể cực kỳ bất lợi với Thần Hoang Bất Lão thành bọn họ.

Lúc này, tất cả đại năng trên trời dưới đất đều cảm ứng được dị biến ở phương bắc, bọn họ hoặc là sử dụng pháp thuật cao siêu, hoặc là bay lên cao mấy vạn trượng để quan sát.

Tất cả đều nghi ngờ không thôi mà dòm ngó về phía U Châu, không có ai là ngoại lệ.

“Bí cảnh thời gian? Bên đó rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Có người đang nhiễu loạn thời gian và không gian, là vị Cổ thần Chúc Quang âm kia sao? Nhưng thần kiếp của vị này phải là 17.000 năm sau mới đúng chứ?

“Kiếm ý mạnh thật, đây tuyệt đối không phải là Chúc Quang âm!”

“Lần bí cảnh này, rốt cuộc là đã có biến cố gì?”

Lúc này, trên một đỉnh núi hoang cách lối vào bí cảnh khoảng tám ngàn dặm, một thanh niên mặc đạo bào thêu hình các ngôi sao đang nhíu mày nhìn về phía bí cảnh thời gian.

Hắn trông hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt tuấn lãng. Nhưng nơi thái dương lại cắm một cái kiếm rất nhỏ như tăm xỉa răng.

Thanh kiếm này dài khoảng một thước rưỡi, đâm vào từ bên trái của thái dương, lại xuyên ra từ bên phải.

Nếu như có bất kỳ một nhân vật ở Thiên Bảng nào ở đây, thì đều sẽ nhận ra vị này chính là cao nhân Thiên Bảng đương đại. Hạng 36 Thiên Bảng, Tinh thần Đại pháp sư – La Hán Tông!

Hai mắt người này tràn đầy nghi ngờ và khó hiểu.

Mình cũng bị người khác nhờ vả, đưa một đám võ tu trẻ tuổi vào trong mà thôi, vì sao lại tạo ra động tĩnh lớn như vậy?

Không đến mức này chứ!

Lúc này, La Hán Tông cảm ứng được một khí tức cực kỳ quan thuộc ở phía sau, khí tức này vừa quỷ dị lại vừa khó lường.

La Hán Tông hơi nhướng mày: “Ta muốn biết, rốt cuộc thì trong đó đã xảy ra chuyện gì?”

“Ngươi không đoán được sao?”

Ban đầu, tiếng nói đáp lại La Hán Tông là một giọng nữ lanh lảnh như chuông, nhưng ngay sau đó, lại hóa thành giọng nam: “Có người đang dùng vô thượng Kiếm đạo để chặt đứt thời gian và không gian, hoàn thành nghi thức, nhờ đó chứng đạo Vĩnh Hằng. . .”

“Tất nhiên là ta biết!” La Hán Tông buồn bực đánh gãy giọng nói này: “Ta muốn hỏi là, rốt cuộc là ai ở trong đó? Dù thế nào cũng không phải là Chúc Quang âm, đúng không?”

“Dựa theo kiếm thế này, hẳn là người đã biến mất hai vạn năm, Mộc Kiếm Tiên - Tùng Duyên Niên!”

Giọng nam nữ hỗn hợp kia cũng ngậm lấy vẻ nghi ngờ và khó hiểu: “Nhưng ta cũng không hiểu, hắn làm thế nào để chém một kiếm này? Chúc Quang âm là người chết sao? Lại cho phép Tùng Duyên Niên sử dụng một chiêu vô thượng như vậy?”

Sau đó, giọng nói lại hơi dừng lại: “Đúng rồi, vị khách hàng kia của chúng ta đã liên hệ với ta, hắn muốn giao dịch với ngươi. Hắn muốn ngươi tiến vào bí cảnh, phá hoại nghi thức của Tùng Duyên Niên, hắn có thể cung cấp cho ngươi một thần dược kéo dài hai trăm năm tuổi thọ!”

La Hán Tông lại cười gằn một tiếng, không chút do dự mà phẩy tay áo một cái, trực tiếp tay về phía nam.

“Không làm! Ngươi bảo hắn mau chóng trả công nên trả cho ta đi.”

Chương 1072: Chứng đạo Vĩnh Hằng (4)

Giọng nam nữ hỗn tạp kia lại khá là bất ngờ: “Đúng là hiếm thấy, ngươi luôn là thấy tiền sáng mắt cơ mà! Chỉ cần giá cả thích hợp, giao dịch thiếu đạo đức đến đâu ngươi cũng làm, vì sao lần này lại từ chối?”

La Hán Tông lười trả lời.

Đại trượng phu có việc nên làm, có việc không nên làm.

Hắn kiếm tiền là vì kéo dài tính mạng, là vì chứng đạo.

Nhưng kiếm tiền trên đầu Tùng Duyên Niên thì lại không được.

Vị Mộc Kiếm Tiên này che chở nhân tộc hơn vạn năm, từng đẩy lùi ba lần thần kiếp, sáu lần tai ương Cự linh.

Nếu như không có vị này, chưa chắc đã có La Hán Tông hắn ở trên đời.

Huống hồ. . .

La Hán Tông nghiêng đầu nhìn về phương hướng của Vô Tướng thần sơn.

Bên đó có một đạo kiếm khí vàng óng xông thẳng lên ba vạn trượng, đâm thẳng vào vòm trời.

Dù cách xa mấy ngàn dặm, thì vẫn có thể nhìn thấy.

Mà tất cả người nhìn thấy cỗ kiếm ý này, đều có thể cảm giác được sức mạnh ‘Tru diệt’ kinh khủng ở bên trong kiếm ý.

Cỗ kiếm ý này, tru diệt tất cả ý tưởng không nên có của bọn họ.

Đó là Lý Trường Sinh. . .

Tất cả tông chủ của thần tông nhất phẩm đều không vào Thiên Bảng.

Đây là vì sức chiến đấu của bọn họ đều nằm trong hàng ngũ Siêu Phẩm.

Nhưng nếu như vị này bỏ thần khí trấn tông Thần Vọng kiếm và Vô Tướng thần ấn, thì sức chiến đấu vẫn nằm trong ba vị trí đầu của Thiên Bảng!

Vị này đang lấy kiếm ý để uy hiếp toàn bộ thiên hạ.

Vào giờ phút này, người dám vào cảnh nội U Châu, chém!!!

. . .

Thành Vọng An, bên trong hoàng thành đã vang lên chín tiếng chuông.

Một vị hoàng giả mặc long bào đi dạo bên ngoài đại điện, mắt nhìn về phương xa.

Hắn đứng ở trên chín mươi chín bậc đá cẩm thạch, dáng người cao to hùng vĩ, làn da như cổ đồng, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, tựa như đao khắc, ánh mắt sáng quắc, tựa như bễ nghễ thiên hạ.

Sau lưng vị này là một đám thái giám và cung nữ, tất cả bọn họ đều đang quỳ tại chỗ, thân thể nằm rạp trên mặt đất, trán đã chạm đất, không ai dám thở mạnh một hơi.

Vị này bình tĩnh nhìn về phương bắc một lúc lâu, mãi đến khi mấy vị thái giám già cả và ba tên Đô chỉ huy sứ của Cẩm y vệ vội vàng đi đến, thì vị này mới chuyển tầm mắt.

“Dị tượng ở phương bắc thật kinh người, dòng sông thời gian đang nổi sóng, ta còn có thể cảm giác được hai cỗ vô thượng kiếm ý ở bên đó, các ngươi có biết U Châu đã xảy ra chuyện gì không?”

“Chúng thần tạm thời vẫn chưa biết được!”

Một vị thái giám già cả mặt đầy mồ hôi lạnh, mở miệng nói: “Chỉ biết là có quan hệ với bí cảnh thời gian ở phương bắc. Chuyện hôm nay quá bất ngờ, trước đó lại không có bất kỳ dấu hiệu nào, vì vậy bên phía U Châu vẫn chưa truyền tin tức về.”

Người mặc long bào không khỏi hừ nhẹ một tiếng, tựa như đang bất mãn: “Như vậy Thiết Sơn Tần thị nói thế nào?”

“Không có tin tức.” Vị thám giám kia nhíu chặt lông mày: “Vừa rồi, đại trưởng lão Yến Quy Lai của Vô Tướng thần tông đã dùng một thanh chiến đao để phong tỏa một ngàn dặm quanh Thiết Sơn. Mấy vị tộc lão của Thiết Sơn Tần thị cũng không thể làm gì, không thể truyền được bất kỳ tin tức nào. Uy Viễn Hầu, An Bắc đại tướng quân Tần Thắng thì đang ở Tuyệt Châu, nhất thời không thể liên lạc.”

“Yến Quy Lai?”

Vị kia nỉ non một tiếng, sau đó lại than thở: “Khí vận của Vô Tướng thần tông hưng thịnh đến thế sao? Một cái Vạn Ma quật áp chế một cái Tố Phong Đao, giờ lại có một cái Yến Quy Lai.”

Sau đó, ánh mắt hắn đọng lại, nhìn xuống mấy người đang quỳ ở bậc thang: “Vậy ta cần các ngươi làm gì?”

Giọng nói của vị này rất nhẹ, nhưng lại như sấm nổ ở bên tai mấy vị thái giám và Đô chỉ huy sư ở đây, khiến cho màng nhĩ của bọn họ xuất hiện từng tia từng tia máu.

Nhưng đúng lúc này, một bóng mờ hình người bỗng nhiên hiện ra ở trước mặt người mặc long bào.

Đây là phân thần hóa thể của một vị thuật sư nhất phẩm, người ngoài chỉ có thể nhìn ra vị này đang mặc một đạo bào có hình thái cực bát quái màu đỏ xích kim, nhưng không thể nhận ra bộ mặt của hắn.

“Bệ hạ không cần làm khó bọn họ, chuyện ở phương bắc đúng là đã vượt quá năng lực của bọn họ.”

Thần sắc người kia hơi động, nhìn vào cái bóng người phiêu hốt bất định này: “Quốc sư có biết nguyên do của dị tượng ở U Châu không?”

“Xin bệ hạ thứ tội cho ta dùng phân thần đến đây.”

Bóng người phiêu hốt kia cúi đầu xuống, sau đó mới nói: “Việc ở phương bắc, là do có một vị đại năng có ý dùng vô thượng kiếm đạo cắt chém thời gian và không gian, chứng đạo Vĩnh Hằng.”

Trong lời nói của hắn còn ngậm lấy vẻ cảm khái: “Hành động kinh người như vậy, đã vài ngàn năm chưa từng xuất hiện. Không ngờ hạ thần còn có thể chứng kiến một nghi thức kinh người như vậy.”

Vị kia nắm chặt song quyền, nhíu chặt lông mày: “Đại năng mà ngươi nói đến là ai? Có quan hệ với với Vô Tướng thần tông?”

“Đó là nhân vật tuyệt đỉnh ở hai vạn năm trước, Mộc Kiếm Tiên - Tùng Duyên Niên!” Giọng nói của quốc sư bình tĩnh: “Việc này hiển nhiên là có quan hệ rất lớn với Vô Tướng thần tông, có lẽ bọn họ còn có ơn hộ pháp cho Mộc Kiếm Tiên.”

Ánh mắt người kia lập lòe, tựa như đang suy nghĩ và cân nhắc. Sau lưng hắn lại hiển hóa ra chín con Kim long hư ảo, lăn lộn không thôi bên trong mây khói huy hoàng.

Mấy hơi thở sau, người này mới nhìn về phía quốc sư: “Quốc sư có lời gì dạy ta không?”

Quốc sư liền cười khổ nói: “Xin bệ hạ thứ tội, nếu như bệ ha ngồi yên không để ý đến, việc này chính là có lợi với nhân tộc ta, có lợi với Đại Ninh ta, nhưng lại bất lợi cho bản thân bệ hạ. Nếu như ngài chuẩn bị ra tay ngăn cản, thì quốc vận Đại Ninh tổn thất ít nhất ba mươi năm, xét thấy Xích Long đã chết, thời gian còn lại của chúng ta khẳng định là không đủ, mà nhất định sẽ tạo thành một trận đại chiến với Vô Tướng thần tông. Vì vậy, hạ thần không có gì có thể dạy, tất cả đều do bệ hạ tự chọn.”

Người kia cũng không trách tội, hắn lại ngẩng đầu lên nhìn về phương bắc, sắc mặt nhất thời biến ảo không ngừng.

Chương 1073: Vĩnh Hằng

Trên ngọn cây Huyết tùng, Sở Hi Thanh không biết tất cả những chuyện xảy ra bên ngoài bí cảnh, hắn chỉ cảm thấy mình sắp nổ tung.

Từng luồng từng luồng lực lượng không biết bắt nguồn từ nơi nào kia, vẫn cứ đè ép tứ chi và thân thể của hắn.

Sở Hi Thanh đã mời Thần Vọng kiếm tử thể, nhưng chỉ có thể giảm một chút áp lực.

Mà lúc này, hắn không chỉ phải cố gắng duy trì động tác của mình, còn phải đối mặt với các loại tâm ma.

Quanh người Sở Hi Thanh có vô số bóng người hoặc quen thuộc hoặc xa lạ.

Những cái bóng quen thuộc kia đều là người quen của chính hắn, những bóng người xa lạ kia thì bắt nguồn từ trí nhớ trước khi Sở Hi Thanh bị chôn sống, chúng vẫn luôn chôn dấu ở nơi sâu xa trong đầu óc, không ngờ lúc này lại hiện lên.

Bao quát cả cha mẹ đã chết đi của hắn, Sở Vân Vân, Thiết Cuồng Nhân, Sở Như Lai, Sở Mính, thậm chí còn có cả đương kim thiên tử.

Những người này đều đang lạnh lùng nhìn hắn.

“Ngươi hại ta, nếu như không phải vì ngươi thì ta sẽ không chết, nghi thức tứ phẩm của ta sẽ không thất bại.”

“Ngươi bây giờ là đã một kẻ đã chết, vậy mà cũng dám quấy rối?”

“Ngươi nhìn tuổi thọ của ngươi đi, ‘Táng Thiên thần diễm’ vẫn còn đang thiêu đốt, tuổi thọ của ngươi còn sót lại bao nhiêu?”

“Bỏ cuộc đi, Mộc Kiếm Tiên không chém được dòng sông thời gian, hắn đang lợi dụng ngươi, ngươi đã cân nhắc đến hậu quả của thất bại chưa?”

“Mặc kệ là thành công hay thất bại, ngươi đều sẽ bị thần linh căm ghét, Chúc Quang âm cũng không tiếc tất cả để giết chết ngươi, tất cả Cự linh nhất phẩm ở phương bắc đều sẽ biết chuyện ngươi làm ở trong bí cảnh, tất cả hậu quả đều do một mình ngươi gánh chịu.”

“Nhận thua đi phu quân, chúng ta đấu không lại, phần ‘vô thượng tiên duyên’ này, không cần cũng được.”

“Nhìn đi, tất cả nghiệt thú trong bí cảnh đều chạy đến rồi, chúng nó sẽ giết chết đồng môn của ngươi, đào hết rễ của Mộc Kiếm Tiên, các ngươi. . .”

Sở Hi Thanh không khỏi liếc mắt nhìn bảng nhân vật của mình một chút.

Quả nhiên, tuổi thọ của hắn đang giảm rất nhanh, lúc trước vẫn là 920 ngày, bây giờ chỉ còn có 769 ngày.

Thời điểm này, Sở Hi Thanh còn chưa diễn luyện được một nửa.

“Ầm!”

Ngọn lửa màu đen trên người Sở Hi Thanh bỗng nhiên lại vọt lên đến hơn một trượng.

Hai mắt của hắn lại biến thành màu tím, mái tóc dài thoát ly khỏi dây buộc tóc, không gió tự bay.

Vết thương trên người Sở Hi Thanh đã đến trình độ trung đẳng, đã kích thích ‘Trảm Thần chi lực’ của ‘Táng Thiên chi vũ’.

Điều này không chỉ giúp hắn trục xuất tất cả ảo giác và suy nghĩ lung tung, còn khiến cho tất cả lực lượng đang đè ép hắn giảm bớt gần một nửa.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại dứt khoát sử dụng các loại đan dược trong kho chứa đồ, đồng thời phát động ‘thẻ nhân vật Tần Mộc Ca lục phẩm thượng (bản trải nghiệm)’.

Sở Hi Thanh cũng không có lòng dạ nào để xem Tần Mộc Ca lục phẩm thưởng có các loại thiên phú và võ đạo cấp độ gì.

Mục đích của Sở Hi Thanh khi sử dụng tấm thẻ này, chính là muốn có được nhiều chân nguyên hơn, nhiều lực lượng hơn, ngộ tính càng mạnh mẽ hơn.

Hắn gần như đã không bị tâm ma ảnh hưởng, hắn không chỉ không lùi bước, trái lại còn càng nghiêm túc hơn!

Trong đôi con ngươi màu tím của Sở Hi Thanh từ từ hiện lên một tia đỏ thẫm.

Nếu như Mộc Kiếm Tiên còn sức mạnh khống chế thân thể, tự nhiên sẽ không cầu viện người khác.

Tất cả hậu quả khi trợ giúp Mộc Kiếm Tiên, tất cả lợi và hại, Sở Hi Thanh đều đã suy nghĩ nghĩ càng trước khi sử dụng Cửu Thiên Thời Luân, hắn cũng có quyết đoán rồi.

Mọi việc đều phải cân nhắc trước sau rồi mới làm.

Đối với chuyện đã suy nghĩ và quyết đoán rồi, chỉ cần kiên trì tiến tới là được, trong lòng không thể suy nghĩ đến chuyện khác.

Sở Hi Thanh không có thói quen bỏ cuộc giữa chừng, Sở Vân Vân cũng sẽ không cho hắn bỏ cuộc.

Tần Mộc Ca cả đời không biết sợ là gì, chưa bao giờ biết từ bỏ là thứ gì, cho dù là đối địch với trời.

Nguyên nhân chính là Sở Hi Thanh cảm thấy hổ thẹn với Thiết Cuồng Nhân, cho nên mới dốc sức tu luyện, muốn nắm giữ sức mạnh lớn hơn.

Chỉ có như thế, những chuyện tương tự sẽ không phát sinh.

Sở Hi Thanh hắn đúng là người chết bò ra từ trong phần mộ, nhưng chính là người chết nên mới không sợ nha.

Hắn đã không còn gì cả, còn sợ cái lông gì?

Hắn nhất định phải nắm bắt tất cả cơ hội, hắn nhất định phải sống sót, để cho tất cả những người đưa hắn vào phần mộ đều phải trả giá đắt.

Mộc Kiếm Tiên đã có ý quyết tử, lẽ nào hắn không phải?

Hắn trợ giúp Mộc Kiếm Tiên thành đạo, đúng là phải trả giá rất đắt.

Nhưng nếu hắn muốn kế thừa Huyết Nhai, hắn cũng sẽ phải đối mặt với rất nhiều ánh mắt trong thiên hạ, cũng phải chuẩn bị tâm lý đối đầu với đám cường giả trên trời dưới đất kia.

Sở Hi Thanh kiềm chế lại tất cả ý nghĩ lung tung, tập trung múa đao.

Tuổi thọ của hắn không nhiều, vì vậy hắn chỉ có một cơ hội.

Nhất định phải hoàn thành kiếm chiêu này trước khi tuổi thọ hết sạch, trợ giúp Mộc Kiếm Tiên thành đạo!

Chương 1074: Vĩnh Hằng (2)

Lúc này, chỉ có một chuyện duy nhất làm hắn không yên tâm.

Sở Hi Thanh đã cảm ứng được hàng trăm hàng ngàn con nghiệt thú xuất hiện, bọn chúng giống như thủy triều mà nhảy thẳng xuống hố Thần Thạch.

Nội tâm của Sở Hi Thanh sinh ra ý mờ mịt.

Trong hố Thần Thạch còn có con nghiệt thú khổng lồ cấp độ tam phẩm kia, nó cũng là một tồn tại mạnh mẽ ở trong bí cảnh thời gian này.

Nhưng nó có thể phòng thủ được sao?

Còn cả đám đồng môn của mình nữa.

Bí cảnh thời gian chính là thế giới của Chúc Quang âm, những người này đã không thể rời khỏi bí cảnh.

Bọn họ có thể bình yên vô sự?

Hắn không biết là, ngay khi hắn dốc hết sức để diễn luyện kiếm pháp, một bóng ma cực lớn đã xuất hiện ở sau lưng hắn.

Đó là Táng Thiên, hắn không có đầu, hai con mắt ở hai bên vú đã mở ra, tai trái cầm càn, tay phải cầm thích, cũng chính là chiến phủ và tấm khiên.

Vị này đang nhìn chằm chằm vào hắn bằng hai mắt trước ngực.

Trong mắt của hắn không có bất kỳ tình cảm nào, nhưng ngọn lửa đen quanh người Sở Hi Thanh thì lại càng mãnh liệt hơn.

Mà lúc này, bên dưới đại thụ chống trời kia, vô số cành cây nhỏ bé và thô to đâm xuyên ra khỏi thân cây, bắt đầu đánh giết những con nghiệt thú vẫn còn đang ở trên không trung kia.

Nhưng vẫn có một ít cá lọt lưới, bọn chúng nhảy xuống đất, rồi bắt đầu nhào về phía thân cây.

Tiểu Huyền Vũ đang dựa vào thân cây, nó đã rút tứ chi và đầu rùa vào trong mai rùa của mình.

Sở Mính thì đang ngồi xếp bằng trên mặt đất để dưỡng thương, mặt tràn đầy sợ hãi, vội vàng đứng dậy, lùi về phía tiểu Huyền Vũ.

Nhưng bên ngoài mai rùa đã xuất hiện vô số thuẫn băng, tầng tầng lớp lớp thuẫn băng bảo vệ quanh người tiểu Huyền Vũ, cũng ngăn cản ba người chủ tớ Sở Mính ở bên ngoài.

Sắc mặt của tất cả mọi người trên lưng rùa cũng rất ngưng trọng.

Vương Hi Trúc làm như không nhìn thấy tình cảnh của mấy người Sở Mính, nàng cũng không có ý định đón bọn họ vào.

Lúc trước, Sở Mính chần chờ do dự khi thi triển Bắc Thần Thiên Tượng trận, suýt nữa làm trận pháp bị phá hủy, điều này đã khiến cho nàng thất vọng và tức giận đến cực điểm.

Dù đưa ba người này lên lưng rùa cũng là vô ích, trái lại còn phải cẩn thận và lo lắng bị nữ nhân này bán đứng, vậy thì cần gì phải khổ?

“Phương sư huynh!”

Chu Lương Thần thì lo lắng cho chủ thượng của mình, quay sang ôm quyền với Phương Bất Viên: “Chủ thượng đang trợ giúp Mộc Kiếm Tiên thoát vây, chúng ta tuyệt đối không thể để đám nghiệt thú này thực hiện được ý đồ.”

Phương Bất Viên lại không để ý đến đám nghiệt thú đang nhào lên này.

Hắn chắp tay sau lưng, ánh mắt sâu thẳm mà nhìn về phía một miệng hang ở phía nam: “Không cần lo lắng về đám nghiệt thú này, Mộc Kiếm Tiên chắc chắn đã có phương pháp ứng phó, chúng ta cần phải đề phòng, chính là biến số không nên có.”

Nếu Mộc Kiếm Tiên – Tùng Duyên Niên đã mưu đồ thoát vây, há có thể không đề phòng những nghiệt thú này?

Chỉ là lần này có một ít biến số mà Mộc Kiếm Tiên không thể tính được.

Chính là đám người được Tinh thần Đại pháp sư đưa vào trong này. . .

Phương Bất Viên đã cảm ứng được hơi thở của bọn họ.

Đám siêu thiên kiêu và Thiên trụ bị Sở Hi Thanh giết chết kia, đã được lực lượng của Chúc Quang âm kéo về, tại hiện nhân gian.

Phương Bất Viên cũng không kinh ngạc chút nào.

Nếu như Chúc Quang âm muốn tìm kiếm sự giúp đỡ từ trong dòng sông thời gian, vậy thì đám người này là thích hợp nhất, cũng là dễ dàng nhất.

Thời gian càng xa, Chúc Quang âm sẽ phải tiêu hao càng nhiều thần lực.

Đặc biệt là đệ tử của các đại tông phái đều có những thần khí trấn áp giống như Vô Tướng thần ấn, không phải Chúc Quang âm muốn triệu hồi là có thể triệu hồi được.

Ngay khi Phương Bất Viên nói chuyện, thân thể của con nghiệt thú khổng lồ kia đã bành trướng đến gần mười ba trượng.

Nó đã mất đi lực lượng của Chúc Quang âm, không thể sử dụng Thời Chi Ngân, nhưng Thái Ất thần lôi của nó lại càng mạnh mẽ hơn, trong miệng thì phun ra vô số kiếm khí, một nửa là canh kim, một nửa là màu xanh lá.

Đám nghiệt thú kia hầu như vừa chạm vào là chết, đụng vào là nát.

Nhưng theo thời gian trôi qua, số lượng nghiệt thú càng ngày càng nhiều, chúng nó lít nha lít nhít, hầu như đã chiếm một nửa hố Thần Thạch.

Vòng vây của nghiệt thú càng ngày càng nhỏ, ngay khi mọi người trên lưng tiểu Huyền Vũ đang âm thầm hoảng sợ, thân thể của con nghiệt thú khổng lồ kia bỗng nhiên nổ tung.

Trong lúc nhất thời, vô số chất gỗ màu đỏ tươi bắn ra bốn phương tám hướng, thân thể của con nghiệt thú khổng lồ kia cũng thu nhỏ về còn khoảng một trượng.

Những mảnh gỗ vụn nhỏ bé không đáng kể kia bám vào trên người của đám nghiệt thú, sau đó bắt đầu nảy mầm và sinh trưởng trên người chúng, hút máu thịt của chúng.

Sau đó, thân thể của đám nghiệt thú này đã tự tan vỡ, máu thịt và xương cốt đều tan rã, sụp đổ, hóa thành một bãi nhầy nhụa không có sinh cơ.

Phương Bất Viên lập tức hiểu ra.

Đây chính là phương pháp đối phó với đám nghiệt thú này của Mộc

Kiếm Tiên.

Hắn lựa chọn phương thức đỡ tốn sức nhất.

Đám nghiệt thú này được xưng là nghiệt thú, là bởi vì hình thái sinh mệnh của chúng đều không đầy đủ.

Chúng nó chính là tạo vật do Chúc Quang âm chắp vá lung tung, trong thân thể và huyết mạch tràn đầy các loại xung đột và mâu thuẫn.

Mộc Kiếm Tiên chỉ cần ra tay từ phương diện này, phá hoạt cân bằng trong cơ thể nghiệt thú, liền có thể để bọn chúng tự hủy.

Chương 1075: Vĩnh Hằng (3)

Một cái chớp mắt tiếp theo, hai mắt Phương Bất Viên híp lại, hắn nhìn thấy hơn ba mươi bóng người lao ra khỏi cửa hang.

Kẻ cầm đầu chính là Cổ Kiếm và Kiếm Thị Phi.

Những người này ra tay rất đúng lúc, lúc này chính là thời khắc nghiệt thú khổng lồ suy yếu nhất, không còn hơi sức.

Phương Bất Viên liếc mắt nhìn nhau với Cổ Kiếm, tầm mắt của hai người va chạm vào, tia lửa bắn bốn phía như đao thương kiếm kích giao phong.

Phương Bất Viên không khỏi cười lạnh, lòng thầm nói hôm nay vẫn phải có một cái kết thúc với người này.

Hắn rút kiếm bên hông ra, quay đầu nhìn về phía Nhân Trung Thủ: “Lão Nhân, mấy người các ngươi tính thế nào? Nếu như không phải tham dự, vậy làm phiền tránh xa một chút, đừng để chúng hao tâm tốn sức.”

Hắn không hi vọng mình đang chiến đấu với đám người Cổ Kiếm và Kiếm Thị Phi, thì còn phải đề phòng bốn người Nhân Trung Thủ.

Nhân Trung Thủ ngưng thần suy nghĩ một chút, sau đó cũng rút đao kiếm của mình ra: “Mộc Kiếm Tiên thoát vây, đối với nhân tộc và đối với thiên hạ thì đều có chỗ tốt. Tuy Quy Nguyên kiếm phái ta và Vô Tướng thần tông các ngươi là kẻ địch một mất một còn, nhưng cũng sẽ không làm khó các ngươi trên chuyện này. Yên tâm, Nhân mỗ sẽ không ra tay với các ngươi, hơn nữa nhất định sẽ dốc toàn lực để ứng phó bọn họ.”

Thật ra việc hắn hối hận nhất không phải là đưa bản đồ cho Sở Hi Thanh, mà là trình độ tham dự không đủ sâu.

“Ha ha! Ta tin Nhân huynh, tuy Quy Nguyên kiếm phái các ngươi đều là một đám hỗn khiếp, nhưng xưa này đều biết đại nghĩa.”

Phương Bất Viên hơi gật đầu, sau đó nhảy từ trên lưng tiểu Huyền Vũ xuống: “Vậy làm phiền các hạ hỗ trợ ta bảo vệ thân cây của Mộc Kiếm Tiên, đừng để bọn họ tới gần.”

Mộc Kiếm Tiên có thân thể Siêu Phẩm, cũng là thân thể Tiên Nhân trong truyền thuyết dân gian. Thân cây của hắn không phải người bình thường có thể phá hoại.

Theo lý thuyết, đám nghiệt thú và đám thanh niên ngũ phẩm tứ phẩm này đều không thể làm Mộc Kiếm Tiên bị thương.

Nhưng phải đề phòng Chúc Quang âm, ai biết vị Cổ thần này đã giở trò gì ở trên người mấy kẻ đã chết này?

Lúc này, bóng người của Lãnh Sát Na cũng theo sát sau lưng Phương Bất Viên.

Mấy người Vương Hi Trúc thấy thế thì kinh hãi, Phương Bất Viên thế mà lại từ bỏ kết trận với bọn họ, lựa chọn đi ra ứng chiến với đám người Cổ Kiếm.

Cái này có được không? Hắn lại không phải là Sở Hi Thanh. . .

“Không cần lo lắng.”

Nhân Trung Thủ lại rất tin tưởng Phương Bất Viên, hắn nhìn bóng lưng Phương Bất Viên và Lãnh Sát Na: “Hắn là định hải thần châm mà Vô Tướng thần tông các ngươi đưa vào trong bí cảnh, chỉ cần Phương Bất Viên có pháp khí không gian của hắn, vậy thì dù là Sở Hi Thanh không ai địch nổi kia cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn.”

Trong lòng Nhân Trung Thủ lại vừa hâm mộ vừa khát vọng.

So với hai người này, hắn thật sự là kém xa.

Không biết đến khi nào hắn mới có thể đạt được lực lượng để đối kháng với đám Siêu thiên trụ đỉnh cấp này.

Nhân Trung Thủ có lòng tin đuổi theo được.

Tuy rằng thiên phú huyết mạch của hắn bây giờ vẫn kém một chút, nhưng hắn có ngộ tính đỉnh cấp.

Chuyện này có nghĩa là, mỗi một lần ‘Nhiên Huyết pháp tế’ thì hắn sẽ thức tỉnh càng nhiều, nhận được sức mạnh càng lớn hơn.

Nhưng mà hắn vẫn cần nỗ lực.

Mà lúc này, Phương Bất Viên đã đứng lại ở cách đó một trăm trượng. Hắn một tay cầm kiếm, đối mặt với đám người Cổ Kiếm càng ngày càng gần.

Ngay khi song phương tiến cận đến khoảng cách tám mươi trượng, bỗng nhiên có bốn tấm ngọc phù màu tím bay ra khỏi tay áo của Phương Bất Viên.

Những ngọc phù này đều nổ tung ở trước người Phương Bất Viên.

Đó là thần thông tam phẩm Địa sát 'Họa Địa Vi Lao', thần thông tam phẩm Địa Sát 'Kỳ Phúc Nhương Tai', thần thông tam phẩm Địa Sát 'Thần Nguyên Khí Cấm', thần thông tam phẩm Địa Sát 'Bộ Cương Đạp Đấu'.

Họa Địa Vi Lao khóa chặt không gian trong phạm vi trăm tượng, tạo thành một lao tù khiến người ta không ra được.

Kỳ Phúc Nhương Tai có thể khiến vận nay của hắn tăng lên đến đỉnh điểm, có tác dụng trong thời gian một khắc.

Thần Nguyên Khí Cấm thì lại phong tỏa chân nguyên và pháp lực của tất cả kẻ địch quanh đó.

Bộ Cương Đạp Đấu có thể làm cho hắn không bị tất cả pháp thuật dưới tam phẩm trói buộc và ảnh hưởng, đồng thời gia tăng tốc độ thân pháp của hắn.

Khi bốn thần thông Địa Sát được phát động, Phương Bất Viên liền cảm ứng được có không dưới mấy chục đạo Thời Chi Ngân đang hình thành trong hư không, tất cả đều khóa chặt vào hắn dưới sự dẫn dắt của đám người kia.

Phương Bất Viên nghĩ thầm, quả nhiên những người này có thể mượn lực lượng của Chúc Quang âm.

Hắn mở miệng cười một tiếng, bóng người của hắn và Lãnh Sát Na bắt đầu lấp lóe.

Thần Nguyên Khí Cấm vẫn có tác dụng, tuy rằng không thể áp chế tất cả chân nguyên của đám người này, nhưng lại làm cho mấy người Cổ Kiếm bị ảnh hưởng rất lớn, không thể thao túng Thời Chi Ngân một cách dễ dàng.

Phương Bất Viên vừa tránh né Thời Chi Ngân, vừa dùng hai tay kết ấn quyết!

"Đệ tử Phương Bất Viên, xin mời Hành Thiên kiếm!"

Chương 1076: Vĩnh Hằng (4)

Một thanh kiếm có chuôi giống như cây cân, thân kiếm lại giống như thước sắt, toàn thân màu xanh lam, bắt đầu xuất hiện ở sau lưng Phương Bất Viên.

Cùng lúc đó, bóng người Cổ Kiếm đã lao đến trước người của hắn.

Khuôn mặt Cổ Kiếm lạnh lùng, nhìn hắn với ánh mắt đầy sát ý: "Các hạ đã từng nghĩ đến, hôm nay ngươi và ta còn có một trận chiến này?"

Ánh mắt Cổ Kiếm ác liệt, trong lồng ngực lại nóng bỏng như dung nham, chiến ý tràn trề.

Hắn biết Phương Bất Viên đã lấy được Khôn Nguyên linh giới, sức chiến đấu đã mạnh hơn trước rất nhiều.

Nhưng mà hắn bây giờ cũng có lực lượng của Chúc Quang âm gia trì.

Phương Bất Viên thì lại hờ hững: "Đúng là không nghĩ đến, nhưng không nghĩ đến thì lại làm sao? Lẽ nào ngươi còn có thể làm thịt ta?"

Thật ra cái này rất hợp ý hắn.

Trước kia không thể không mượn lực lượng của Sở Hi Thanh để giết địch, ít nhiều gì cũng làm hắn khó chịu, cảm thấy rất mất mặt.

Kiếm của Sát Na Kiếm - Lãnh Sát Na bỗng nhiên ló ra từ sau lưng Phương Bất Viên, mưa kiếm đầy trời đánh thẳng về phía Cổ Kiếm.

Tu vị của những người này, rõ ràng là đã được Chúc Quang âm cường hóa.

Nếu như không có Thần Nguyên Khí Cấm áp chế một nửa chân nguyên của bọn họ, Lãnh Sát Na cảm thấy mình sẽ bị Cổ Kiếm đánh bại trong một cái hô hấp.

Lúc này, trong hư không lại xuất hiện ba mươi bốn đạo Thời Chi Ngân, mấy người Kiếm Thị Phi cũng lục tục chạy đến, hình thành một vòng vây.

Lãnh Sát Na không khỏi giận dữ mà chửi chủ thể của mình: "Ngươi nhanh lên một chút cho ta, bớt nói nhảm cho ta nhờ!"

Thân thể của Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm thì lại chia làm hai, dùng kiếm quang hàm chứa phong lôi để phong tỏa trên trời dưới đất, cứt đứt đường lui của hai người.

“Không thể sao? Chín tháng trước ta đã làm thịt ngươi một lần, hôm nay cũng có thể lấy . . .”

Nhưng khi Cổ Kiếm mới nói được đến đây, hắn phát hiện trong tay Phương Bất Viên bỗng nhiên có thêm một đồng tiền, còn nở nụ cười với hắn.

Nụ cười kia rất quỷ dị, giống như nụ cười của đám gian thương vừa mới lừa gạt tiền tài của người khác vậy.

Đồng tiền trong tay Phương Bất Viên bỗng nhiên sinh ra một đôi cánh hư ảo.

“Không ngại để cho các ngươi xem một chiêu, Giao Dịch Công Bằng!”

Khoảnh khắc này, cân cây ở chuôi Hành Thiên kiếm hơi nghiêng về một phía.

Đồng tiền trong tay Phương Bất Viên cũng chia ra làm mấy chục phần, rồi đánh về phía đám người Cổ Kiếm và Kiếm Thị Phi.

Khoảnh khắc này, sắc mặt của bọn họ đều biến đổi, bọn họ phát hiện mình đã mất năng lực khống chế Thời Chi Ngân.

Nội tâm Cổ Kiếm hơi chìm xuống, cảm giác được chân nguyên trong cơ thể dâng trào, chỉ chớp mắt đã khôi phục đỉnh cao.

Nhưng giờ phút này, hắn lại không thể vui mừng nổi.

Đây là một ‘giao dịch’ mà Phương Bất Viên chủ đạo.

Phương Bất Viên dùng phần chân nguyên bị Thần Nguyên Khí Cấm áp chế của bọn họ, để đổi lấy năng lực khống chế Thời Chi Ngân của bọn họ.

Vấn đề là, đây gọi là Giao Dịch Công Bằng sao? Thẻ đánh bạc của song phương căn bản là không ngang nhau!

Cổ Kiếm không khỏi nghiến răng nghiến lợi mà nhìn thanh trường kiếm màu xanh lam ở sau lưng Phương Bất Viên.

Là Hành Thiên kiếm!

Phương Bất Viên có trình độ nhất định Bình Thiên thánh truyền, cưỡng ép vặn vẹo giá trị của vật giao dịch.

Cái tên này còn sử dụng ngọc phù Địa Sát Kỳ Phúc Nhương Tai, làm cho cuộc giao dịch này càng không công bằng.

Bóng người của Phương Bất Viên lại na di một lần nữa, lúc này đã hiện thân ở ngoài mươi trượng.

Vừa rồi là hắn dùng lực lượng vặn vẹo thời gian và không gian mua được để thoát ra khỏi vòng vây của hơn ba mươi người kia.

Đến nơi này, Phương Bất Viên lại chỉ tay về một phía.

Khoảnh khắc này, hư không đã xuất hiện ba mươi bốn đạo Thời Chi ngân, sau đó đánh thẳng về phía đối thủ!

Đây chính là võ đạo mà Phương mỗ sáng tạo ra, Dịch Thiên!

Tuy rằng không thể kế thừa ba đại thánh truyền của tông môn, nhưng sớm muộn gì cũng có một ngày, hắn tăng môn võ đạo này lên đến cấp bậc thánh truyền!

. . .

Cùng lúc đó, trong Đạo Nhất điện trên Vô Tướng thần sơn.

“Đây chính là Dịch Thiên mà Phương Bất Viên tự nghĩ ra? Rất tốt, tiềm lực rất mạnh.”

Trong tất cả mọi người đang ngồi ở đây, Yến Quy Lai là lần đầu tiên nhìn thấy môn võ đạo này, hắn kinh ngạc nhìn về phía Phương Chính: “Ta thấy ngộ tính của hắn rất tốt, dù tương lai không thể đưa Dịch Thiên lên thành thánh truyền, nhưng tiến vào tam phẩm là không có vấn đề. Lão PHương, ngươi không cần phải ép hắn đi học thánh truyền.”

Đại trưởng lão Tuần Sơn đường Phương Chính lại là sắc mặt phức tạp, thở dài một hơi.

Vương Bạch Mi lại hiểu nhiều hơn, hắn cười khổ nói: “Yến sư đệ, ngươi chỉ biết một mà không biết hai. Phương Bất Viên có tật trong người, nếu như không học thánh truyền, không bước vào nhất phẩm trước bốn mươi lăm tuổi, hắn có thể không sống quá bốn mươi lăm.”

“Ngoài ra lời đồn cũng không thể tin, mặc dù thiên phú của Phương Bất Viên là Siêu thiên trụ đỉnh cấp, nhưng bởi vì huyết mạch của hắn, nên tu luyện bất kỳ môn thánh truyền nào cũng sẽ chênh lệch một đường. Lão Phương vốn muốn dùng ‘Huyết Kế đại pháp’ truyền huyết mạch Thất Sát cho hắn, để cho hắn tu luyện Tru Thiên đao, nhưng Phương Bất Viên lại không chịu.”

Chương 1077: Vĩnh Hằng (5)

Mọi người nghe thấy thế thì sắc mặt hơi động, Huyết Kế đại pháp là một môn bí thuật, có thể chuyển một môn thiên phú huyết mạch cho người thân, nhưng người sử dụng sẽ phải trả giá cực đắt, không chỉ tu vị giảm mạnh, mà còn giảm mấy chục năm tuổi thọ.

Phương Chính nguyện ý dùng bí thuật này với Phương Bất Viên, có thể thấy hắn rất yêu quý đứa con trai này.

Lời nói của Vương Bạch Mi lại hàm chứa cảm khái: “Có điều, tiểu tử này đúng là không chịu thua kém, hắn mượn đặc tính của huyết mạch Tam Túc Kim Thiềm, tự nghĩ ra võ đạo Dịch Thiên này, thật sự là rất có tiềm lực. Nếu như tương lai có cơ duyên, vậy vẫn còn có hi vọng sống sót.”

Yến Quy Lai không khỏi cau mày, lòng thầm nói đúng là trời cao đố kỵ anh tài.

Nếu muốn từ không đến có, khai sáng ra một môn võ đạo có thể tu đến nhất phẩm, nói nghe thì dễ!

Đúng lúc này, Lý Trường Sinh bỗng nhiên nói: “Cửu Long Thần Thiên Thủ của thiên tử đã lùi ra khỏi U Châu.”

Vẻ mặt Yến Quy Lai rung lên, sau đó cười lạnh một tiếng: “Trong dự đoán, nếu hắn thật sự dám cản trở, nhất định sẽ mất hết lòng người trong thiên hạ, hơn nữa thần kiếp của Vô Tướng thần tông ta còn chưa bạo phát, hắn dám cá chết lưới rách với Vô Tướng thần tông chúng ta vào lúc này sao?”

Lư Thủ Dương vẫn nhíu chặt lông mày: “Đám Cự linh phương bắc có phản ứng gì?”

Đó mới là kẻ địch chân chính của bọn họ.

“Không có.”

Trong mắt Lý Trường Sinh hiện ra vài phần nghi ngờ: “Bọn họ đang quan sát, nhưng không biết vì sao mà lại không có ý muốn xuôi nam.”

Ánh mắt Lư Thủ Dương tràn ngập cảnh giác.

Sao đám Cự linh phương bắc lại ngồi xem Mộc Kiếm Tiên thành đạo, chứng đạo Vĩnh Hằng?

Đám Cự linh không quan tâm đến chuyện này, lẽ nào đang có mưu đồ gì khác? Hoặc là phương bắc có biến cố gì rồi?

Nhưng dù thế nào thì đây vẫn là một tin tức tốt.

Hắn hơi lắc đầu, thu hồi tâm tư: “Như vậy, trở ngại của chúng ta bây giờ chỉ còn lại đám thần linh và Chúc Quang âm kia.”

“Không! Hôm nay, Mộc Kiếm Tiên thành hay bại, tất cả đều được quyết định bởi Chúc Quang âm!”

Khóe môi Yến Quy Lai cong lên: “Mộc Kiếm Tiên đã có ý quyết tử, tìm đường sống trong chỗ chết. Chúc Quang âm thật ra có năng lực cản trở Mộc Kiếm Tiên, vấn đề là hắn có nguyện ý đồng quy vu tận với Mộc Kiếm Tiên hay không. Đám thần linh kia không nhìn thấy Mộc Kiếm Tiên thành đạo, nhưng Chúc Quang âm lại không tình nguyện chết vì bọn họ.”

Mọi người nghe vậy, ánh mắt không khỏi hiện lên vài tia kỳ dị.

Bọn họ đều biết đây là một trận cá cược của Mộc Kiếm Tiên, đánh cược Chúc Quang âm có tiếc mạng hay không.

Cũng đúng khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều cảm thấy không gian và thời gian đều dừng lại, sau đó lại khôi phục bình thường.

Lúc này, bao quát cả Lý Trường Sinh, tất cả mọi người đều hiện lên vẻ vui mừng.

Ngay một sát na vừa rồi, Sở Hi Thanh đã hoàn thành thức kiếm pháp kia.

Mộc Kiếm Tiên đã cắt đứt thời gian và không gian, hắn còn lấy một đầu ‘Thiên quy đạo luật’ từ trong quá khứ hiện tại tương lai, trở thành căn cơ Vĩnh Hằng của hắn!

. . .

Trên đỉnh chóp cây Huyết tùng, toàn thân Sở Hi Thanh đã hóa thành người máu.

Tứ chi của hắn đều có những đạo vết thương sâu đến tận xương, thân thể của hắn thì càng thê thảm hơn, toàn bộ lồng ngực của Sở Hi Thanh đã bại lộ ra ngoài không khí, thậm chí ngay cả một bộ phận lục phủ ngũ tạng ở bên trong cũng đã biến mất.

Những vết thương này có một nửa là bị phản phệ bởi lực lượng thời gian và không gian, một nửa là bắt nguồn từ đám thần linh cố gắng ngăn cản Mộc Kiếm Tiên.

Vì vậy, Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của hắn đều không thể khôi phục nhanh.

Sở Hi Thanh gần như không thể đứng thẳng, chỉ có thể quỳ một chân trên mặt đất mà thở dốc.

May mắn chính là, đám thần linh kia ở tận ‘thiên giới’.

Dưới tình huống không có chất môi giới, bọn họ chỉ có thể dùng phương thức này để kiềm chế hắn.

Bằng không Sở Hi Thanh đã tan xương nát thịt khi diễn luyện động tác đầu tiên rồi.

Nằm ngoài dự đoán của Sở Hi Thanh chính là, tuổi thọ của hắn lại còn tận 419 ngày.

Sở Hi Thanh vốn tưởng rằng lần này sẽ đánh đến sông cạn đá mòn, kết quả sau khi kết thúc, tuổi thọ của hắn vẫn còn gần một nửa.

Trong mắt Sở Hi Thanh lại hiện ra một tia bối rối.

Tại thời khắc sống còn khi diễn luyện Cửu Thiên Thời Luân, Sở Hi Thanh cảm thấy động tác của mình nhẹ nhàng hơn trước nhiều.

Áp lực của hắn đột nhiên biến mất hơn phân nửa.

Sở Hi Thanh vốn đã chuẩn bị sẵn sàng liều mạng rồi, kết quả hắn vừa tụ lực xong, lực lượng của đối phương đã rời đi.

Ngay khi Sở Hi Thanh nghĩ mãi không ra, hắn liền nghe thấy vài tiếng động ở bên dưới cây Huyết tùng.

Sau đó, Sở Hi Thanh liền cảm thấy dưới chân hẫng một cái, lại tiến vào đường hầm không gian lần nữa.

Khi tầm mắt của hắn khôi phục bình thường, hắn phát hiện mình đã trở lại lối vào bí cảnh thời gian, bên ngoài tòa tháp đá cổ điển và thô lỗ kia.

Chương 1078: Báo ân

Mấy người Chu Lương Thần và Phương Bất Viên cũng được đưa ra khỏi bí cảnh.

Những người này đều giật nảy mình khi nhìn thấy Sở Hi Thanh máu thịt đầm đìa.

Thanh Hư Tử đang chờ ở ngoại tháp đá thì hơi nhướng mày, rồi trực tiếp lắc mình đến sau lưng Sở Hi Thanh, một tay bắt lấy bờ vai của hắn.

Sở Hi Thanh nhất thời cảm thấy cơ thể mình thoải mái hơn nhiều, những thần lực và lực lượng đang quấy rối trong cơ thể hắn đã bị Thanh Hư Tử trấn áp.

Chỉ cần những lực lượng này không tạo phản và làm loạn cơ thể hắn, Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của Sở Hi Thanh có thể làm thương thế của hắn khôi phục như thường.

Nhưng đây đều dựa vào lực lượng của Thanh Hư Tử áp chế, một khi Thanh Hư Tử buông tay, nên thế nào thì vẫn thế đó.

Sở Hi Thanh cũng không để ý đến thương thế của bản thân, hắn lập tức ngẩng đầu nhìn về phía tháp đá kia.

“Mộc Kiếm Tiên đã đăng thần, tiến vào Vĩnh Hằng.”

Ngạo Quốc quay đầu nhìn Sở Hi Thanh, hai mắt như chuông đồng tràn đầy thưởng thức: “Cực khổ rồi, chuyện này làm rất xinh đẹp.”

Bọn họ mở bí cảnh sớm hơn, chính là để cho Sở Hi Thanh có thêm một năm tu luyện, nhanh chóng tăng lên ngũ phẩm.

Nhưng không ngờ Sở Hi Thanh lại có thể tìm được tung tích của Mộc Kiếm Tiên ở trong bí cảnh, còn kiếm được một phần ‘vô thượng tiên duyên’.

Nhưng làm Ngạo Quốc thưởng thức hơn chính là lòng can đảm và ý chí của Sở Hi Thanh.

Hắn lại có thể gánh vác áp lực của thần linh đến giờ phút cuối cùng.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nội tâm liền buông lỏng.

Hắn sợ mình dốc hết sức lực rồi, nhưng ‘đầu tư’ vẫn thất bại. . .

Sở Hi Thanh muốn trợ giúp Mộc Kiếm Tiên, cũng không phải xuất phát từ tình cảm hay đại nghĩa cao thượng gì cả.

Hắn chỉ vì chỗ tốt sau khi chuyện thành công mà thôi.

Còn về phần Mộc Kiếm Tiên thoát vây xong sẽ có lợi ích gì cho toàn bộ thiên hạ và Vô Tướng thần tông, thì đó chỉ là phần thưởng tặng kèm mà thôi.

Sở Hi Thanh khó hiểu nhìn tháp đá: “Thanh Hư sư thúc, vừa rồi đã xảy ra cái gì? Ta đột nhiên cảm thấy diễn luyện nhẹ nhàng hơn nhiều.”

Thanh Hư Tử còn chưa trả lời, Phương Bất Viên đã mở miệng cười một tiếng: “Không có xảy ra chuyện gì cả, nhưng Chúc Quang âm hắn sợ.”

Hắn và mấy người Cổ Kiếm, Kiếm Thị Phi đánh nhau được một nửa, Chúc Quang âm đột nhiên thu hồi thần thông Thời Chi Ngân, làm cho Phương Bất Viên đang càn quét bốn phía đột nhiên không kịp chuẩn bị, suýt nữa bị mấy người Cổ Kiếm giết chết.

Nhưng nếu Chúc Quang âm đã thu hồi Thời Chi Ngân, vậy giao dịch đó cũng sẽ biến mất.

Thần Nguyên Khí Cấm của Phương Bất Viên lại phát huy tác dụng lần nữa, phong ấn hơn nửa chân nguyên của đám người kia.

Sau đó Phương Bất Viên lại sử dụng Giao Dịch Công Bằng, mua một phần thiên phú huyết mạch của đám người Cổ Kiếm.

Việc này suýt nữa làm người hắn căng đến nứt vỡ, Tam Túc Kim Thiềm bụng to như trống, là hóa thân của Thái âm, nhưng cũng khó có thể để hắn chứa đựng nhiều thiên phú huyết mạch như vậy.

Sức chiến đấu của Phương Bất Viên cũng nhờ vậy mà tăng mạnh, một người đối phó hơn ba mươi vị Thiên trụ và siêu thiên kiêu, thế mà vẫn ung dung thoải mái.

“Sợ?”

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua, mặt đầy ngạc nhiên và nghi ngờ.

“Đừng nghe hắn nói linh tinh.” Thanh Hư Tử một tay đè vai Sở Hi Thanh, một tay áp ở sau lưng hắn, sắc mặt dửng dưng: “Hai vị kia hẳn là đã giao dịch thứ gì đó, Chúc Quang âm tiếp tục cản trở, thì hắn cũng không có chỗ tốt gì.”

“Vậy không phải sợ thì là gì?” Phương Bất Viên lại cười nhạo một tiếng, sau đó nói với vẻ đồng tình: “Nói đến thì Chúc Quang âm này cũng rất oan uổng, hắn vốn đang vui vẻ dong chơi trong dòng sông thời gian, cũng không trêu chọc ai cả, lại bị Mộc Kiếm Tiên cưỡng ép kéo ra khỏi dòng sông thời gian.”

“Không chỉ kéo dài thời gian khôi phục thương thế, còn bị Mộc Kiếm Tiên dọa dẫm vơ vét bắt chẹt. Nếu như không cho ta mượn lực lượng, giúp ta chặt đứt thời gian và không gian, chứng đạo Vĩnh Hằng, vậy ta sẽ đồng quy vu tận với ngươi. Vậy mà Chúc Quang âm cũng có thể chịu được, đổi lại là ta, chỉ sợ ta sẽ uất ức đến không muốn sống.”

Lần này Thanh Hư Tử không có phản bác Phương Bất Viên.

Sự thật đại khái cũng là như vậy.

Cùng đúng lúc này, thiên địa đều rung động kịch liệt, toàn bộ thung lũng này đều như sập xuống.

Tòa tháp đá ở trước mặt bọn họ bỗng nhiên trở nên thật thật ảo ảo.

Phương Bất Viên không khỏi huýt sáo một tiếng: “Mộc Kiếm Tiên định đưa bí cảnh thời gian về dòng sông thời gian để phong ấn lần nữa sao? Đều nói vị này rất Mộc Kiếm Tiên rất ôn hòa, tính cách rất tốt, bây giờ nhìn lại thì cũng chưa chắc, đây là định qua cầu rút ván. . .”

Ngạo Quốc quay đầu lạnh lùng nhìn Phương Bất Viên: “Câm miệng!”

Lúc này, Phương Bất Viên ngậm miệng không nói, đúng là câm như hến.

Sở Hi Thanh cũng không cảm thấy bất ngờ với hành vi của Mộc Kiếm Tiên.

Mặc kệ là Chúc Quang âm hay là Mộc Kiếm Tiên, đều không thể đi ra khỏi bí cảnh thời gian.

Thần thể và nguyên thần của bọn họ mà tiếp xúc với nhân gian, sẽ tạo thành tai nạn rất lớn.

Đó cũng là một loại ‘thần kiếp’, hơn nữa hậu quả còn rất nghiêm trọng.

Với tính tình của Mộc Kiếm Tiên, sau khi thành đạo tất sẽ rời xa trần thế, thậm chí tiến vào cái gọi là ‘Cửu Tiêu thiên giới’, hoặc là ‘Cửu

Uyên’. . .

Chương 1079: Báo ân (2)

Còn cả Chúc Quang âm.

Vị Cổ thần này và bí cảnh thời gian đều là phiền phức mà Mộc Kiếm Tiên gây ra.

Hai tầng trước của bí cảnh thời gian không phải là do lực lượng của Chúc Quang âm tạo thành, mà là một lao tù của một vị Cổ thần.

Nếu như bí cảnh thời gian tiếp tục tồn tại ở thế gian này, như vậy nhiều nhất là hơn vạn năm sau, thương thế của Chúc Quang âm sẽ khôi phục như cũ, khi đó chắc chắn sẽ có thần kiếp.

Mộc Kiếm Tiên không thể mặc kệ những thứ này, nhất định sẽ giải quyết tất cả vấn đề trước khi rời đi.

Sở Hi Thanh lại quan tâm đến ‘tiền công’ của mình hơn.

Trong lòng hắn đang nghĩ, Mộc Kiếm Tiên ơi Mộc Kiếm Tiên, ngài phải trả nợ xong rồi mới rời đi chứ?

Một cái chớp mắt tiếp theo, bóng người của tông chủ Lý Trường Sinh đã hiển hóa ra trên hư không.

Phía sua hắn là một đám đại trưởng lão của Vô Tướng thần tông, tất cả đều na di từ mấy ngàn dặm đến đây.

Sau khi những người này đến, bọn họ vội vã nhìn Sở Hi Thanh một chút, sau khi phát hiện hắn bình yên vô sự, liền thi lễ về phía không trung.

“Chúng ta cung nghênh tiền bối giá lâm!”

Khoảnh khắc này, một bóng dáng cao lớn và thon gầy xuất hiện trước mặt bọn họ.

Đó là một nam tử khoảng ba mươi tuổi, hắn có mái tóc đỏ thắm, ngũ quan tuấn mỹ, hai bên thái dương lại hơi cao.

Hắn chỉ mặc một bộ đạo bào bằng vải bố màu xanh, dưới chân là một đôi giày vải, nhưng bản thân lại có một loại khí thế xuất trần, khiến người ta liếc mắt nhìn là biết vị này không phải người trong trần thế.

Nhưng thần thái của vị này hơi ngây ngô, cho người ta có một loại cảm giác hơi trì độn chậm chạp.

Ngoài ra, có lẽ là vì vị này mới đăng thần, cho nên khí tức bên ngoài rất ác liệt.

Sở Hi Thanh lập tức hiểu ra, vị này nhất định là Mộc Kiếm Tiên – Tùng Duyên Niên.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Phân thần Hóa thể của một vị thần linh, không khỏi tò mò nhìn nhiều hơn vài lần.

Phân thần Hóa thể của vị này khác với hóa thân của Táng Thiên, khi đó táng Thiên chỉ hàng lâm một chút thần niệm mà thôi, có thể nói là nhỏ bé không đáng kể.

Mà Mộc Kiếm Tiên bây giờ, gần như không khác gì nguyên thần bản thể của hắn cả.

Chỉ là Sở Hi Thanh nhìn nhìn vài cái thì đã xảy ra chuyện. Thần lực bị áp chế trong cơ thể hắn lại sôi sục, chúng nó bắt đầu tàn phá bừa bãi, bắt đầu tạo phản trong cơ thể.

Mộc Kiếm Tiên lập tức cảm ứng được, liền nhìn vào hắn một chút. Sở Hi Thanh chợt cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, tựa như uống phải nước lạnh, tất cả các loại lực lượng trong cơ thể cũng bị trấn áp xuống.

Sau đso, Mộc Kiếm Tiên lại thi lễ với đám người đại trưởng lão Vô Tướng thần tông và tông chủ Lý Trường Sinh: “Tùng Duyên Niên đa tạ chư vị đã giúp đỡ ta thành đạo.”

Giọng nói của hắn khàn khàn, tựa như tiếng lá cây xào xạc, tốc độ nói chuyện cũng chầm chậm, hầu như là nói từng chữ từng chữ một.

Lý Trường Sinh lập tức nghiêng người tránh né: “Không dám! Tiền bối ngày xưa đã bảo vệ nhân tộc hơn vạn năm, ân đức vô lượng, chúng ta chỉ trợ giúp một chút, vẫn không bằng một phần mười ân đức của tiền bối năm xưa.”

Mộc Kiếm Tiên hiển nhiên là người không giỏi nói chuyện, hắn căn bản không định hàn huyên với mấy người Lý Trường Sinh, lời nói rất thẳng thắn trực tiếp: “Thời gian của ta không đủ, cần phải nói tóm tắt. ta thấy trong nguyên thần của các ngươi có một thần ấn hư ảo, đây là ký hiệu của đệ tử Vô Tướng thần tông? Có thể cho ta một viên hay không?”

"Có gì không được? Đây là thứ chúng ta muốn mà không dám nói." Vẻ mặt Lý Trường Sinh vô cùng vui mừng, hắn giơ tay lên nắm, trực tiếp triệu hoán 'Vô Tướng thần ấn' bản thể đến nơi này, sau đó dâng hai tay đến trước người Mộc Kiếm Tiên.

"Tông ta nguyện theo Thái Vi Viên năm xưa, dùng lễ mời tiền bối thành thái thượng trưởng lão của tông ta."

Trong lòng hắn lại nghĩ, chờ trở về phải treo bức họa của Mộc Kiếm Tiên ở trong Tổ Sư đường.

Còn phải cung phụng đèn nhang với tượng thần của vị này nữa.

Kể từ hôm nay, Vô Tướng thần tông rốt cuộc cũng coi như là có thần linh để cung phụng rồi.

Từ khi thành lập đến giờ, Vô Tướng thần tông bọn họ không dựa vào vị thần linh nào, bởi vì không ai là đáng tin cả, bọn họ chỉ có thể không ngừng bắt giữ Cự thần cổ đại, rồi rút máu ở trên người đám Cự thần đó.

Đám Cự thần cổ đại đó không phải là thần linh chân chính, đa phần đều chỉ có cảnh giới nhất phẩm đến Siêu Phẩm. Hơn nữa đều là thần linh tiên thiên, vừa sinh ra đã có cảnh giới đó, tuổi thọ rất dài, gần như thọ cùng trời đất.

Tuy rằng thần huyết của Cự thần cổ đại có hiệu quả như thần ân, nhưng lại rất khó tinh luyện, trong quá trình đó cần tiêu hao lượng lớn tài nguyên và nhân lực, bằng không thì có rất nhiều hậu hoạn.

Ngoài ra, đám Cự thần cổ đại này cũng sẽ mang đến vô số kiếp nạn lớn cho Vô Tướng thần tông vào tương lai.

Chương 1080: Báo ân (3)

"Thái Vi Viên?"

Trong mắt Mộc Kiếm Tiên hiện ra vài tia nhớ nhung.

Hơn vạn năm trước, vì đối phó với kiếp nạn 500 năm một lần của thiên đạo, hắn không thể không chủ động bước vào dòng sông thời gian, cưỡng ép kéo Chúc Quang âm và bí cảnh thời gian ở trong đó ra ngoài.

Khi đó hắn nghĩ, một là mượn lực lượng của Chúc Quang âm để thành đạo, hai là mượn đặc tính của bí cảnh thời gian để né tránh kiếp nạn.

Nhưng sau khi hắn đi, Thái Vi Viên không có người bảo vệ, khí vận cũng hết.

Mộc Kiếm Tiên hít một tiếng, hắn không lấy Vô Tướng thần ấn, mà chỉ đưa tay điểm nhẹ một cái, một viên thần ấn hư ảo màu vàng đã bay vào trong mi tâm của hắn.

“Ngày xưa, khi ta mở linh trí thì đã hứa hẹn với trên dưới Thái Vi Viên, nhất định sẽ dốc hết sức để trấn áp khí vận cho Thái Vi Viên, hôm nay ta cũng hứa hẹn như vậy. Đúng rồi, không lâu sau ta cũng có thể ban thần ân, còn có thể hạ thần thuật, nếu như có thừa thần lực, thì sẽ không keo kiệt.”

Sau đó, Mộc Kiếm Tiên lại đi đến trước người Sở Hi Thanh.

Hắn cúi chào Sở Hi Thanh một cái thật sâu.

Sở Hi Thanh làm sao dám nhận? Cũng vội vàng nghiêng người né tránh: “Tiền bối không cần như vậy, sao vãn bối dám nhận đại lễ này?”

“Ơn thành đạo lớn hơn trời, không thua gì ân sinh dưỡng của cha mẹ.”

Mộc Kiếm Tiên ngẩng đầu lên, vừa mỉm cười vừa nói: “Ngươi liều mạng vì ta, để ta chứng đạo Vĩnh Hằng, ta phải có báo đáp.”

Hắn nói xong thì lại giơ tay điểm vào mi tâm của Sở Hi Thanh.

Trong đầu óc của Sở Hi Thanh lập tức ‘oanh’ một tiếng, một ngọn lửa màu xanh tươi dâng lên từ dưới chân hắn, rồi bao phủ toàn thân hắn.

Các loại thần lực bị áp chế trong cơ thể Sở Hi Thanh lập tức bị quét sạch.

Sở Hi Thanh cảm giác xương cốt và máu thịt của mình đang biến hóa kịch liệt, tầng tầng lớp lớp phong ấn cổ xưa trong huyết mạch của mình đang bị nới lỏng.

Nguyên thần bản thể và chín đạo phân thần của hắn đều tăng mạnh.

Cùng lúc đó, trong dầu của hắn có thêm một đoạn tin tức.

Cái này khá giống với việc Sở Hi Thanh dùng điểm võ đạo để tăng võ đạo, một lượng lớn trí nhớ xa lạ và hình ảnh trực tiếp xuất hiện trong đầu hắn.

Không giống chính là, khi Sở Hi Thanh dùng điểm huyết nguyên để tăng lên, thì những ký ức vào hình ảnh đó đều trực tiếp hiện lên từ nơi sâu xa trong tâm linh của hắn, nhưng bây giờ là bị Mộc Kiếm Tiên rót thẳng vào đầu. . .

Theo ngọn lửa màu xanh kia thiêu đốt, bầu trời quanh đây lại xuất hiện một đám mây đen dày đặc, tiếng sấm chớp rền vang.

Còn có từng tia từng tia lôi đình màu tím bổ xuống quanh người Sở Hi Thanh, nhưng cũng không thể đến gần cơ thể hắn.

Lúc này, tất cả mọi người ở đây đều chú ý đến hai người họ.

Mấy người Lý Trường Sinh và Yến Quy Lai chỉ đơn giản là tò mò, không biết Mộc Kiếm Tiên đã cho Sở Hi Thanh chỗ tốt gì mà lại tạo thành dị tượng như vậy.

Mấy người Phương Bất Viên và vợ chồng Vương Hi Trúc thì lại vừa tò mò vừa hâm mộ, sau đó cũng vui mừng thay cho Sở Hi Thanh.

Chỉ nhìn dị tượng của thiên địa, cũng biết Mộc Kiếm Tiên đã cho Sở Hi Thanh chỗ tốt rất lớn.

Phong Đao Điện Kiếm - Nhân Trung Thủ thì lại cười khổ.

Hắn cũng không biết Mộc Kiếm Tiên cho Sở Hi Thanh cái gì, thế mà lại khiến thiên địa ghen ghét!

Càng khiến người ta hâm mộ, vẫn là bản thân Mộc Kiếm Tiên.

Vì ân giúp đỡ của Vô Tướng thần tông, vị này đã đáp ứng trở thành thái thượng trưởng lão của Vô Tướng thần tông, trấn áp khí vận cho bọn họ.

Như vậy, chính chủ như Sở Hi Thanh sẽ được báo đáp như thế nào?

Nhưng cái phần tiên duyên này, người khác có hâm mộ cũng không được.

Dựa theo quá trình mà Sở Hi Thanh đã trải qua, chứng tỏ dù có người phát hiện phần tiên duyên này, cũng không có lực lượng để trợ giúp Mộc Kiếm Tiên.

Khả năng cao nhất là bị Chúc Quang âm giết người diệt khẩu.

Sắc mặt Sở Mính thì lại biến ảo không ngừng, ghen tỵ đến mức sắp phát điên.

Nàng hận chính bản thân mình, vì sao lại không phát hiện phần ‘vô thượng tiên duyên’ này? Tại sao lại để tên này lấy trước?

Còn cả cái tên Sở Hi Thanh này nữa, vì sao luôn ẩn giấu không nói gì?

Đây chính là một tên tiểu nhân nham hiểm, sợ người khác lấy mất chỗ tốt của hắn.

“A?”

Lúc này, vẻ mặt Mộc Kiếm Tiên lại hơi động, hắn đã phát hiện tiểu Tóc Húi Cua đang ẩn giấu trong cơ thể Sở Hi Thanh, cho nên còn nhìn về phía trái tim của Sở Hi Thanh.

Tiểu Tóc Húi Cua sợ hết hồn, sau đó liền ra vẻ dữ dằn, nhe răng trợn mắt với Mộc Kiếm Tiên.

Nó cũng không sợ thần linh.

Mộc Kiếm Tiên – Tùng Duyên Niên thấy buồn cười.

Tên nhóc này rất thú vị, phối hợp với đao pháp của Sở Hi Thanh, đúng là bổ sung lẫn nhau, thành tựu lẫn nhau.

Ầm!

Tiểu Tóc Húi Cua lập tức không nhe răng trợn mắt được nữa, bởi vì cơ thể nó cũng bắt đầu xuất hiện ngọn lửa màu xanh.

Nhưng người bên ngoài không nhìn thấy mấy chuyện này, chỉ là ngọn lửa màu xanh ở vị trí trái tim Sở Hi Thanh lại làm cho ngọn lửa xanh bên ngoài cơ thể hắn càng mạnh hơn.

Ngoài ra, sấm sét màu tím ở trên bầu trời càng ngày càng nhiều, nhưng tất cả đều bị lực lượng của Mộc Kiếm Tiên bài trừ ở ngoài ba trượng.

Chương 1081: Báo ân (4)

Sau đó, Mộc Kiếm Tiên lấy chín cành tùng dài bốn thước từ trong ống tay áo ra.

Hắn cầm tay Sở Hi Thanh, trực tiếp nhét chín cành tùng này vào trong tay của Sở Hi Thanh.

Vì biến cố trong cơ thể, Sở Hi Thanh hoàn toàn không thể cử động, nhưng khi hắn những cành tùng này vào tay, Sở Hi Thanh vẫn nắm chặt lấy.

“Những cành tùng này là do ta hấp thụ ‘Thái Sơ tinh anh’ và ‘Thái Hư thần kiếm tinh kim’ hơn một vạn năm, rồi cô đọng thành. Khi ta chứng đạo thì chúng lại hấp thu một ý chân ý Vĩnh Hằng, chất liệu cực kỳ cứng rắn, thần linh khó phá. Không chỉ có thể luyện chế kiếm, còn có thể uẩn nhưỡng thần phách thay cho vòng tròn sau lưng ngươi.”

“Công pháp tu luyện nguyên thần của ngươi rất tốt, đêm nguyên thần chia thành chín đạo phân thần gồm ‘ác, tà, trầm, chướng, tham, hận, muội, sắc, nghi’, tiềm lực của nó rất lớn. Nhưng chỉ dùng để tấn công tâm thần người khác thì hơi lãng phí, ngươi phối hợp với kiếm pháp của ta và những cành tùng này, có thể luyện thành một bộ kiếm có uy lực cực mạnh để hộ đạo.”

Sau khi Mộc Kiếm Tiên giải thích một chút, thì lại lấy một viên hạt thông màu máu to bằng nắm tay ra, rồi đặt vào một tay khác của Sở Hi Thanh.

“Đây ta phân thân hóa thể của ta, có thể sinh trưởng trong trần thế, nó sẽ hộ đạo cho ngươi, ngươi có thể chọn nơi để trồng.”

Mấy người Lý Trường Sinh nghe vậy thì lập tức vui mừng như điên.

Phân thân hóa thể của Mộc Kiếm Tiên, vậy không chỉ hộ đạo cho một mình Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh cầm chặt hạt thông kia.

Lúc này, bóng người của Mộc Kiếm Tiên lại tiêu tan, hóa thành từng tia linh quang rồi biến mất.

Ngọn lửa xanh trên người Sở Hi Thanh lại thiêu đốt một lúc, mãi đến tận một khắc sau thì mới biến mất.

Lúc này, trí nhớ và hình ảnh rót vào đầu hắn cũng đã dừng lại.

Sở Hi Thanh khôi phục quyền khống chế thân thể, hắn lập tức nhìn vào bảng nhân vật của mình.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Lục phẩm hạ (siêu thiên trụ).

Võ đạo: Thần Phong Minh Kính Đao (tầng mười một), Mị Ảnh Vân Tung (tầng mười một), Thần Lôi Động Chân Chỉ (tầng mười một), Cửu Luân thần ấn (tầng tám), Cửu Luân Ngự Kiếm chân quyết (tầng mười ba / phong ấn).

Võ ý: Nhai Tí chân ý (tầng mười một), Tam Tương võ ý (tầng mười một).

Nguyên công: Thần Nguyên Vô Tướng công (tầng tám / lục phẩm hạ), Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (tầng tám).

Điểm huyết nguyên: 8264,3.

Thiên phú: Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (cấp mười hai), Nhai Tí (cấp chín), Thần Thương (cấp tám), Táng Thiên (cấp mười), Thuần Dương (cấp chín), Thái Thượng Thông Thần (cấp chín), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (cấp chín), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (cấp mười hai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, cộng sinh (cấp năm), Lê Tham chi môn, Thái Sơ Thần Vận (sơ), Huyết Tùng thần hạch.

Tuổi thọ: 4835 ngày.

Sở Hi Thanh chú ý đến đầu tiên là mấy chữ Cửu Luân Ngự Kiếm chân quyết (tầng mười ba / phong ấn).

Khi hắn ngưng thần chú ý, thì có một đoạn tin tức xuất hiện trong đầu óc.

---Lấy kiếm chiêu chứng đạo Cửu Thiên Thời Luân của Mộc Kiếm Tiên làm trụ cột, vì ngươi sáng tạo ra Ngự Kiếm thần quyết, bên trong có hai ‘Thiên quy đạo luật’ là ‘Trảm Thiên’ và ‘Trụ Thiên’. Pháp này cần chín thanh kiếm, chín cánh tay hoặc chín người cùng thi triển, nắm giữ thần uy vô thượng, lúc cực hạn có thể chém thiên địa vũ trụ, chặt đứt dòng sông thời gian. Hơn nữa còn có thể điều khiển thời gian, khống chế không gian.

Chú: Mộc Kiếm Tiên đã hòa hai mươi bốn tầng và cách sử dụng Cửu Luân Ngự Kiếm chân quyết vào trong thần phách của ngươi, không cần tu hành. Nhưng vì phòng ngừa ‘Thiên quy đạo luật’ trong đó tổn hại thần phách của ngươi, tạm thời chỉ có mười ba tầng. Mộc Kiếm Tiên đã phong ấn nội dung tiếp theo, chờ đến khi tu vị của ngươi tăng lên thì phong ấn sẽ được mở.

Sở Hi Thanh trợn tròn mắt, lòng thầm nói mình lấy đâu ra chín cánh tay?

Hắn lập tức nghĩ đến mấy câu nói kia của Mộc Kiếm Tiên, còn cả chín cành tùng trong tay mình.

Bộ Cửu Luân Ngự Kiếm chân quyết này, chính là phối hợp với Cửu Luân thần ấn của mình, dùng chín đạo phân hồn đề điều khiển chín thanh kiếm.

Sở Hi Thanh vẫn không biết thần uy của Cửu Luân Ngự Kiếm chân quyết ra sao, nhưng chỉ từ một kiếm chặt đứt dòng sông thời gian kia của Mộc Kiếm Tiên, cũng có thể tưởng tượng được một hai.

Hắn nghiên cứu Cửu Thiên Thời Luân, chỉ bao hàm tất cả động tác và một bộ phận chân ý, chứ không phải phiên bản hoàn chỉnh. Sở Hi Thanh chỉ phụ trợ Mộc Kiếm Tiên mà thôi.

Còn chín cành tùng này, cũng là thứ tốt.

Mộc Kiếm Tiên nói bên trong những cành tùng này có một bộ phận chân ý Vĩnh Hằng, chất liệu cực kỳ cứng rắn, thần linh khó phá. Cái này có nghĩa là Sở Hi Thanh có thể yên tâm đưa chín đạo phân hồn của mình vào trong đó.

Cửu Luân thần ấn được Tần Mộc Ca cải thiện, tuy rằng dùng phương pháp gửi thần niệm vào vật, đã quét dọn phần lớn mầm họa trong công pháp này, nhưng nó lại có thể một nhược điểm.

Nếu như thứ chứa chín đạo phân hồn của Sở Hi Thanh không đủ kiên cố, phân hồn của hắn có nguy cơ bị tổn thương, hoặc là chạy trốn khỏi sự khống chế của Sở Hi Thanh.

Chương 1082: Theo nhu cầu

Tần Mộc Ca đã dùng vật liệu rất cứng rắn để chế tạo Cửu Thiên niệm luân, nhưng trong mắt cao thủ nhị phẩm tam phẩm thì vẫn chỉ là cặn bã.

Bây giờ hắn có chín cành tùng này, lại có thể bù đắp khuyết điểm đó.

Từ đó về sau, dù là cao thủ Siêu Phẩm thì cũng không thể tổn thương phân hồn của Sở Hi Thanh.

Đặc tính này thậm chí còn đáng quý hơn uy lực của nó.

Nhưng trước khi đưa phân hồn vào cành tùng, Sở Hi Thanh còn phải nghĩ biện pháp luyện chế chín cành tùng này thành kiếm.

Đây là một chuyện rất phiền phức, với phẩm chất của chín cành tùng này, thừa sức luyện chế một bộ thần binh nhị phẩm.

Vấn đề là nên luyện thế nào? Mời người nào ra tay? Phải mất bao nhiêu tiền? Tu vị của Sở Hi Thanh bây giờ có gánh chịu được không?

Nếu như cấp bậc quá cao, Sở Hi Thanh sẽ bị bộ kiếm này đề chết, nhưng nếu như cấp bậc quá thấp, vậy thì lãng phí những cành tùng này.

Lúc này trong bảng nhân vật của hắn, các môn võ đạo như Thần Phong Minh Kính Đao và Mị Ảnh Vân Tung đều có tăng trưởng so với mấy tháng trước.

Nhưng thay đổi lớn nhất vẫn là cột thiên phú và cột trạng thái.

Sau khi Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn xong thì nhất thời không tin nổi.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết và Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân của hắn đều được Mộc Kiếm Tiên tăng lên đến tận ba bốn cấp!

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết vốn là cấp tám, bây giờ đã lên đến tận cấp mười hai.

Ngoài ra, ngoài hai năng lực ‘Cổ Thần chi huyết’ và ‘Thiên Thu’ ra, thì thiên phú này lại có thêm hai năng lực mới.

Vạn Cổ: Vạn cổ bất diệt, có thể thu hút lực lượng thời gian và không gian, dung hợp vào trong nguyên thần của bản thân, khiến nguyên thần nhận được năng lực phòng ngự mạnh mẽ. Cường độ phòng ngự dựa theo tu vị nguyên công và đẳng cấp thiên phú của võ tu. Cũng có thể làm cho nguyên thần nắm giữ kháng tính, trợ giúp ngươi đối kháng với các loại võ ý.

Vĩnh Tại: Có thể hồi tưởng lịch sử, khiến trạng thái thân thể và nguyên thần khôi phục lại một đoạn thời gian nào đó trong quá khứ (thời gian không vượt quá mười hai canh giờ).

Chú: Năng lực Vĩnh Tại có thể tự khởi động khi ngươi tử vong, cách mười hai canh giờ có thể sử dụng một lần. Ngoài ra, năng lực Vĩnh Tại được thần lực của Mộc Kiếm Tiên gia trì, phát sinh biến hóa không biết.

Ngoài ra, trong câu ‘chỉ cần trái tim, não bộ và nguyên thần vẫn còn, có thể khôi phục vô cùng vô tận’ này, đã thiết mất bốn chữ ‘trái tim, não bộ’.

Chuyện này có nghĩa là điểm yếu của Sở Hi Thanh bây giờ chỉ còn lại nguyên thần. Nhưng phối hợp với ‘Vạn Cổ’, nguyên thần được cường hóa mạnh, khiến cho cái này không tính là điểm yếu.

Sở Hi Thanh không khỏi hít thở dồn dập, hắn vẫn không tin nổi.

Hắn rốt cuộc cũng biết được, vì sao Tần Mộc Ca lúc đỉnh phong lại mạnh như vậy, nhiều lần lấy yếu thắng mạnh.

Cái năng lực ‘Vạn Cổ’ này cũng không khác ‘Thiên Thu’ là mấy, chỉ là một cái nhằm vào thân thể, còn một cái nhằm vào nguyên thần.

Nhưng năng lực Vĩnh Tại kia thì lại quá đáng sợ.

Ngẫm lại mà xem, người khác dốc hết sức lực để đưa ngươi vào chỗ chết, kết quả chớp mặt một cái ngươi đã khôi phục như chưa có gì xảy ra, khiến cho tất cả cố gắng của người khác tan thành mây khói.

Bây giờ còn chưa biết biến hóa trong câu ‘phát sinh biến hóa không biết’ kia là biến hóa như thế nào?

Việc Mộc Kiếm Tiên đã làm với hắn, vậy mà ngay cả hệ thống còn không thể phân biệt.

Sau đó là Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân, tăng từ cấp chín đến cấp mười hai.

Cái môn thiên phú này tăng cường các loại tố chất thân thể, ngoài ra còn có thêm một năng lực mới.

Đây là năng lực thứ tư sau Lưu Kim, Quang âm Nhất Thuấn và Vân Ảnh Thuấn Thân, nó tên là Thuấn Quang.

Thuấn Quang: Lưu quang trôi qua, chớp mắt thiên biến. Mượn lực lượng thời gian để bạo phát tốc độ bản thân, để tốc độ tư duy, tốc độ thân pháp và tốc độ tay của ngươi đuổi sát thời gian. Một ngày có thể thi triển ba lần, mỗi lần có thể duy trì ba mươi hô hấp.

Năng lực đầu tiên của Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân là Lưu Kim, nó cũng tăng cường tốc độ.

Nhưng năng này này gia tăng không nhiều, trước mắt chỉ là khoảng gấp đôi.

Nhưng thời gian lại rất dài, trước kia mỗi lần đều có thể sử dụng hai khắc đồng hồ, bây giờ thì có thể sử dụng một canh giờ, mỗi ngày còn có thể sử dụng mười hai lần, có thể nói là dùng cả ngày.

Vì vậy, hắn thường xuyên sử dụng năng lực này.

Thuấn Quang thì có lực bộc phát rất mạnh, Sở Hi Thanh không nhịn được mà muốn thử một chút.

Sau đó hắn còn chưa có cảm giác gì, chỉ một ý nghĩa là đã chạy ra ngoài mười dặm, lại một ý nghĩ nữa liền trở về chỗ cũ.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, năng lực này cũng rất trâu bò, tốc độ bộc phát quả thật là không thể tưởng tượng nổi, thật sự như lưu quang thuấn ảnh. Tốc độ này thậm chí đã gấp sáu lần so với tốc độ cũ của hắn, thậm chí là còn hơn.

Hiệu quả này quả thực là gần như Vân Ảnh Thuấn Thân.

Chỉ cần tốc độ đủ nhanh, vượt qua tốc độ phản ứng của kẻ địch, vậy thì không khác gì thuấn di cả.

Không giống chính là, Vân Ảnh Thuấn Thân có thể để cho hắn thoát khỏi tất cả các loại pháp thuật khống chế, trực tiếp na di đến bất kỳ địa điểm nào trong phạm vi hai trăm trượng.

Thuấn Cương thì không chỉ tăng tốc độ thân pháp của hắn, mà còn tăng tốc độ tư duy và tốc độ tay của hắn.

Nhưng tốc độ tay thì lại không tăng nhiều như vậy, Sở Hi Thanh thử một lần, hắn đoán là tốc độ xuất thủ của mình tăng lên khoảng sáu phần mười.

Sở Hi Thanh cũng không dùng hết sức.

Nơi này còn có ít người không đáng tin, hắn sẽ không bại lộ căn cơ của mình.

Chương 1083: Theo nhu cầu (2)

Ngoài ra, Táng Thiên của Sở Hi Thanh cũng lên cấp mười, Thần Thương cũng tăng lên đến cấp tám.

Nhưng còn có một thay đổi lớn nhất mà hệ thống không biểu hiện ra được.

Khi Sở Hi Thanh ngưng thần cảm ứng, phát hiện bên trong máu tủy của mình lại có một khoảng trống rất lớn. Cảm giác căng phồng bên trong đó đã biến mất sạch.

Chuyện này có nghĩa là Sở Hi Thanh có thể chứa đựng thêm một môn thiên phú huyết mạch khác, hơn nữa còn là loại đỉnh cấp nhất.

Mộc Kiếm Tiên cũng không trực tiếp thức tỉnh thiên phú huyết mạch nào đó cho hắn, mà để cho hắn tự lựa chọn.

Thay đổi lớn nhất trong thanh trạng thái chính là Huyết Tùng thần hạch.

Cái này vốn là bốn chữ Huyết Tùng thần nguyên, giờ đã biến thành Huyết Tùng thần hạch.

Khi Sở Hi Thanh ngưng thần chú ý, lại phát hiện chú thích được thay đổi rất nhiều.

Huyết Tùng thần hạch: Sau khi Mộc Kiếm Tiên bước vào Vĩnh Hằng, hắn đã đưa một bộ phận thần lực hạt nhân của hắn vào trong cơ thể ngươi, dùng để trợ giúp ngươi mở nhiều phong ấn huyết mạch trong cơ thể hơn. Sau này, mỗi khi ngươi tăng một cấp, mỗi khi tiếp xúc với Huyết Nguyên đồ trụ, đều sẽ có thêm hai loại thiên phú huyết mạch được tăng lên, tăng cường năm phần sức mạnh, thể chết và sinh mệnh bản nguyên.

Ngươi được Mộc Kiếm Tiên quan tâm, vĩnh viễn nhận được lực lượng ba cành của Mộc Kiếm Tiên, trong phạm vi thần niệm của Mộc Kiếm Tiên, tất cả võ đạo của ngươi đều được lực lượng và kiếm ý của Mộc Kiếm Tiên gia trì.

Người cơ thể ngươi sinh ra kiếm cương hộ thể, do thần lực của Mộc Kiếm Tiên rót vào. Kiếm cương hộ thể là một trong những thần thông căn bản của Mộc Kiếm Tiên, năng lực phòng ngự sẽ tăng trưởng theo tu vị của ngươi.

Tại nơi cây cối rậm rạp, tốc độ khôi phục chân nguyên của ngươi sẽ tăng lên từ một đến sáu lần. Khi chân ngươi đạp mặt đất, bất kỳ phương pháp gò bó trói buộc dưới nhị phẩm nào cũng không thể khống chế được ngươi. Hơn nữa còn gia tăng tốc độ khôi phục nguyên khí lên gấp đôi.

Chú: Ngươi được thần linh Mộc Kiếm Tiên che chở, bất cứ kẻ nào tạo thành vết thương nặng không thể chữa trị với ngươi, hoặc là giết chết ngươi, đều sẽ bị Mộc Kiếm Tiên khóa chặt, sẽ phải đối mắt với sự truy sát đến vĩnh hằng của Mộc Kiếm Tiên.

Trong này có rất nhiều thay đổi, trước kia là một ‘bộ phận thần lực bản nguyên’, bây giờ là một ‘bộ phận thần lực hạt nhân’.

Bây giờ là còn lực lượng của ba cành.

Còn cả kiếm cương hộ thể mà trước kia không có nữa.

Khi chân hắn đạp mặt đất, tốc độ khôi phục chân nguyên sẽ tăng trưởng trên diện rộng.

Ngoài ra, bất kỳ phương pháp gò bó trói buộc nào dưới nhị phẩm cũng không thể khống chế hắn.

Chuyện này có nghĩa là, chỉ cần Sở Hi Thanh đứng đến mặt đất, hắn liền không sợ tất cả thần thông tam phẩm Địa Sát.

Nhưng năng lực này tạm thời vẫn vô bổ.

Năng lực đánh xa của Sở Hi Thanh quá kém, nếu như kẻ địch bay trên trời, vậy hắn không thể không bay lên, bằng không thì chỉ bị đối phương đánh.

Sở Hi Thanh lại nghĩ đến Cửu Luân Ngự Kiếm chân quyết và ‘cành tùng’ mà Mộc Kiếm Tiên đưa cho hắn.

Dường như vị này đã nhìn ra khuyết điểm của hắn, vì vậy Mộc Kiếm Tiên đã sáng chế ra môn Cửu Luân Ngự Kiếm chân quyết này, nó có năng lực đánh xa cực mạnh.

Dựa theo trí nhớ mà Mộc Kiếm Tiên rót vào đầu hắn, Cửu Luân Ngự Kiếm chân quyết chẳng những có thể kết trận Cửu Thiên Thời Luân, từ trong kiếm trận bắn ra chín đạo kiếm khí dài hơn trăm trượng, mà còn có thể ngự kiếm để đả thương kẻ địch.

Sở Hi Thanh chỉ cần ném chín thanh phi kiếm có chứa phân hồn của mình ra ngoài, chẳng khác nào có thêm chín sự giúp đỡ. Hơn nữa phạm vi hoạt động của nó cực xa, cấp độ lục phẩm có thể đả thương kẻ địch ở khoảng cách mười dặm, lên đến nhất phẩm thì có thể đi xa mấy ngàn dặm.

Chỉ là tiêu hao của Cửu Luân Ngự Kiếm chân quyết khá lớn, nhưng đối với Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp mười hai mà nói, đây căn bản không phải vấn đề.

Sau đó là ‘cộng sinh’ của hắn, đã từ tầng ba lên tầng tầng thứ năm.

Tiểu Tóc Húi Cua đang nằm nhoài bên cạnh trái tim của Sở Hi Thanh, nó nhắm mắt ngủ say.

Sở Hi Thanh dùng thần niệm cảm ứng một phen, ánh mắt cũng mừng rỡ không thôi.

Mộc Kiếm Tiên yêu ai yêu cả đường đi, nên cũng hòa một ít 'Thần lực nguyên hạch' vào trong cơ thể tên nhóc này.

Dù không nhiều như cho Sở Hi Thanh, nhưng cũng đủ để tên nhóc này nắm giữ lực lượng hai cành, còn có thể tăng thêm một môn thiên phú huyết mạch, lợi ích chỉ kém mỗi mình hắn!

Còn cả chữ 'Sát' trong thanh trạng thái cũng đã biến mất.

Sở Hi Thanh trợ giúp Mộc Kiếm Tiên thành đạo, tựa như đã làm Thất Sát thần quân tức giận, khiến cho Thất Sát thần quân đã thu hồi thần ân.

Sở Hi Thanh cũng không để ý, thần ân của Thất Sát thần quân cũng không giúp hắn nhiều.

Cuối cùng là tuổi thọ, lại tăng lên tận 4835 ngày.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, tích cách của vị Mộc Kiếm Tiên này thật sự là 'ơn một giọt nước, trả lại một ao. Ơn một bữa cơm, trả lại gấp mười'.

Hôm nay hắn đúng là một đêm phất nhanh, đã thành người có thể sống 13 năm rồi.

Chương 1084: Theo nhu cầu (3)

Nhưng trong lòng Sở Hi Thanh vẫn có một chút thất vọng.

Mạnh như Mộc Kiếm Tiên mà vẫn không thể giúp hắn giải quyết Lục âm Hoàn Hồn Chú trên người sao?

Nếu như Mộc Kiếm Tiên có thể giúp hắn hóa giải chú pháp này, chắc chắn sẽ không ngồi yên.

Điều này chứng tỏ Lục âm Hoàn Hồn Chú này còn phiền phức hơn so với hắn và Sở Vân Vân tưởng tượng.

Lúc này, trên mặt mấy người Phương Bất Viên và vợ chồng Vương Hi Trúc ở chung quanh cũng hiện lên vẻ vui mừng.

Tuy rằng Mộc Kiếm Tiên đến đây vì Sở Hi Thanh, nhưng cũng không quên bọn ọ.

Mỗi người trong số họ đều được rất nhiều chỗ tốt, cơ thể phát sinh biến hóa rất lớn.

Hiệu quả này có thể so sánh với việc dùng 108 giọt Thạch Tâm huyết.

Điều này không chỉ giúp bọn họ thức tỉnh thêm một môn thiên phú huyết mạch, mà còn có thể cải thiện tố chất cơ thể bọn họ trên diện rộng.

Ngoài ra, mỗi người trong số họ đều được một cành tùng.

Chất lượng kém xa chín cành trong tay Sở Hi Thanh, nhưng đã đủ để luyện chế một thanh pháp khí tam phẩm.

Phương Bất Viên thì lại vui mừng vô hạn.

Lần này hắn cũng rất ra sức, cho nên Mộc Kiếm Tiên cũng cho hắn khá nhiều, còn cho hắn lực lượng một cành.

Mặt Sở Mính thì lại âm trầm như nước.

Mộc Kiếm Tiên cho tất cả mọi người, thậm chí cho cả Linh sủng Bạch Tiểu Chiêu của Sở Hi Thanh, cả tiểu Huyền Vũ của Chu Lương Thần cũng nhận được chỗ tốt, nhưng lại bỏ qua nàng và hai Đạo thị.

Nhưng dù sao đó cũng là Mộc Kiếm Tiên.

Sở Mính có bất mãn như thế nào, cũng chỉ có thể nhịn, không dám nói năng lỗ mãng.

Chỉ là một khắc sau, nàng thấy Sở Hi Thanh lấy ba bình ngọc từ trong tay áo ra.

Đó chính là bình ngọc cất chứa Thời Ngân thảo.

Sở Hi Thanh ra tay hào phóng, cho mỗi người Phương Bất Viên một gốc Lục khúc Thời Ngân thảo.

Chỉ có Sở Mính và hai Đạo thị là không có phần, trong mắt nàng nhất thời hiện lên một tia tức giận, nhịn không được mà nói: “Sở Hi Thanh, ngươi có ý gì? Vì sao ba người chúng ta không có?”

Khóe môi Sở Hi Thanh giật giật vài cái, lòng thầm nói nữ nhân này thật sự là mặt dày đến cực điểm.

Hắn ung dung thong thả cất bình ngọc đi, sau đó lạnh nhạt nhìn Sở Mính: “Dựa vào cái gì?”

“Đúng vậy, dựa vào cái gì?”

Tiêu Di cười gằn một tiếng, nàng không kiêng kỵ hay e ngại các vị trưởng lão ở đây, chống đối gay gắt với Sở Mính: “Sở sư huynh dựa vào bản lĩnh để lấy được, toàn bộ quá trình đều không mượn lực lượng của người bên ngoài. Nói thật, ta cầm gốc Thời Ngân thảo này của sư huynh còn thấy thẹn, Sở sư tỷ ngươi lại dựa vào cái gì mà muốn chia phần?”

Sở Hi Thanh nghe vậy, nhất thời cười híp mắt, gật đầu với Tiêu Di: “Tiêu sư muội nói vậy là sai rồi, bạn bè với nhau không cần tính toán như vậy.”

Ý tứ của hắn là, Sở Mính không phải là bạn của hắn.

“Ngươi!”

Sở Mính nhất thời giận dữ, nàng quay đầu dùng ánh mắt cầu viện để nhìn Lý Trường Sinh ở sau lưng mọi người: “Tông chủ!”

Lý Trường Sinh đang suy nghĩ đến khối đá màu đỏ tươi ở trong tay.

Tảng đá này to khoảng ba nắm tay, mặt ngoài có bao trùm rất nhiều sợi tơ màu đỏ tươi.

Đây dường như là một phần ‘nguyên hạch’ của bí cảnh thời gian, hơn nữa còn to hơn khối cũ của bọn họ.

Nhưng nó không xuất từ tay của Mộc Kiếm Tiên, mà là từ trong bí cảnh thời gian bay ra.

Còn về phần người tặng, vậy chính là vị Chúc Quang âm kia rồi.

Vẻ mặt Lý Trường Sinh tràn đầy vui mừng.

Bọn họ vẫn có thể mượn khối nguyên hạch này, tiêu hao Thời Không mật thạch để tiến vào bí cảnh thời gian?

Đây thật sự là niềm vui bất ngờ.

Sau khi Mộc Kiếm Tiên đăng thần, hắn đã chuẩn bị từ bỏ bí cảnh này rồi.

Lý Trường Sinh chợt bừng tỉnh, Chúc Quang âm vẫn muốn mượn tay

Vô Tướng thần tông bọn họ để thu thập Thời Không mật thạch.

Với bản thân Chúc Quang âm, làm như vậy tuy có hơi uất ức, nhưng cũng là một giao dịch đôi bên cùng có lợi.

Lý Trường Sinh đang vui mừng, lại bị giọng nói oan ức của Sở Mính kéo trở về hiện thực.

Lý Trường Sinh không khỏi tràn đầy bất đắc dĩ.

Nếu không phải nữ tử trước mắt này còn có chút tác dụng, hắn đã một tát đập chết nữ tử này rồi.

“Nếu Thời Ngân thảo là do Sở Hi Thanh dốc hết sức để lấy được, vậy đó là đồ của hắn, hắn muốn làm gì thì đó là quyền của hắn, tông môn không can thiệp.”

Sau khi Lý Trường Sinh nói xong, lại nhìn về phía Sở Mính như rất thưởng thức: “Không ngờ ngươi có thể kiên trì đến cuối cùng. Ừm! Tu vị cũng tăng lên ngũ phẩm hạ rồi, khoảng cách ngũ phẩm thượng cũng không xa. Ngươi có thể thông báo cho người nha, mau chóng giúp ngươi chuyển đổi công pháp, chuyển sang tu luyện Nhai Tí đao, bằng không chờ tu vị ngươi cao hơn thì sẽ không kịp.”

Ban đầu, Sở Mính thấy khá thất vọng, sau đó chợt cảm thấy rất phấn chấn.

Tông chủ tựa như rất thưởng thức hành trình lần này của nàng, đã có ấn tượng mới với nàng.

Nhưng chuyện chuyển đổi công pháp vẫn phải do nhà mình bỏ tiền sao?

Nàng lại không chú ý đến ánh mắt quái dị của một đám đại trưởng lão ở sau lưng Lý Trường Sinh.

Chương 1085: Theo nhu cầu (4)

Mấy người Lý Trường Sinh không biết chính là, ở cách đó khoảng ba ngàn dặm, Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm tràn đầy mờ mịt mà đứng trên một đỉnh núi.

Vừa rồi, khi còn ở trong bí cảnh thì hắn đã tưởng mình chết chắc rồi.

Chúc Quang âm giao cho bọn họ nhiệm vụ ngăn cản Sở Hi Thanh và Mộc Kiếm Tiên, kết quả một mình Phương Bất Viên đã kiềm chế hơn hai mươi người bọn họ, Đám người còn lại cũng không thể đột phá trận pháp của mấy người vợ chồng Vương Hi Trúc.

Nhiệm vụ đã thất bại, như vậy Chúc Quang âm há có thể không thu hồi tính mạng của bọn họ?

Ngay khi Cổ kiếm đang tuyệt vọng, bỗng nhiên cảm thấy dưới chân hẫng một cái, lại xuyên qua đường hầm không gian, đi đến bên ngoài bí cảnh.

Chuyện này quả thật là như người chết đuối vớ được cọc.

Sau khi Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm vui mừng xong, hắn lại nghĩ mãi không rõ.

Chúc Quang âm không chỉ bảo tồn thân thể và nguyên thần của hắn, mà còn đưa hắn ra khỏi bí cảnh.

Đúng rồi, Chúc Quang âm còn cường hóa thân thể và huyết mạch của hắn, lực lượng này cũng không biến mất.

Vị thần linh từ thượng cổ này, nghe nói là rất thô bạo và hung tàn, vì sao lại tốt bụng như vậy?

Ngay khi Cổ Kiếm đang ngưng thần suy nghĩ, hắn lại nghe thấy một giọng nói vui vẻ ở phía sau: “Cổ huynh!”

Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm quay đầu lại, phát hiện có ba người đang thi triển thân pháp để bay lên đỉnh núi.

Cổ Kiếm không khỏi nhướng mày lên: “Là Kiếm huynh, Trí huynh và Vân huynh?”

Không sai, ba người này chính là Kiếm Thị Phi, Trí ma Sơn và Vân Thiên Ca.

Thế mà ba người này cũng còn sống!

Sau đó, vẻ mặt Cổ Kiếm hơi động: “Những người khác đâu? Các ngươi có thấy mấy người Vương huynh không?”

Kiếm Thị Phi lại hơi lắc đầu: “Chưa từng nhìn thấy, hình như chỉ có bốn người chúng ta đi ra khỏi bí cảnh.”

Bóng người của hắn đã dừng lại bên cạnh Cổ Kiếm, mi tâm nhíu lại thành hình chữ xuyên: “Chuyện ngày hôm nay, thật sự là vô cùng quái lạ.”

Vân Thiên Ca cũng rất tán thành: “Chúc Quang âm đưa chúng ta ra khỏi bí cảnh, nhất định là có mưu đồ gì đó. Nhưng điều kỳ lạ chính là, trong trí nhớ của ta lại không có bất kỳ tin tức gì của Chúc Quang âm.”

“Không cần nghĩ . . .”

Người nói chuyện chính là Trí Ma Sơn, nhưng hắn vừa mới nói đến đây, khí tức liền cứng lại.

Trí Ma Sơn phát hiện ba người này đều nhìn hắn với ánh mắt sắc bén như dao.

Mấy tên này rõ ràng là đang muốn đánh hắn mà.

Nhưng Trí Ma Sơn vẫn cười khổ một tiếng, sau đó chỉ chỉ về phía sau của Cổ Kiếm: “Nhìn bên kia kìa, chúng ta cứ hỏi thẳng chính chủ là được.”

Mọi người nhìn theo phương hướng của Trí Ma Sơn, sau đó liền cả kinh.

Trên một tảng đá lớn ở cách bọn họ không xa, lúc này đang có một thiếu niên khoảng tầm mười sáu tuổi đứng ở nơi đó.

Chẳng biết thiếu niên này xuất hiện ở đó từ lúc nào, hắn mặc một bộ áo bào trắng, khuôn mặt tuấn mỹ trắng nõn, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, mày kiếm cao vút, con ngươi đen sắc bén, dáng người thì thon dài cao lớn nhưng không thô lỗ.

Khí chất của hắn lại lạnh lùng đơn độc mà bễ nghễ, tựa như thần linh đang nhìn xuống chúng sinh.

Chỉ có búi tóc trên đỉnh đầu của hắn hơi cao, nhìn khá giống nến, đã phá hoại khí thế trên người hắn.

Ngoài ra, thiếu niên còn có một hình xăm như Cầu Long ở trên cổ.

Nơi cổ là đầu của Cầu Long, thân Cầu Long thì kéo dài vào trong vạt áo.

Mấy người Cổ Kiếm lập tức nhận ra thân phận của người này, sắc mặt của bọn họ hơi thay đổi, đồng thời cúi người xuống: “Tham kiến chủ thượng!”

Vị thiếu niên trước mắt bọn họ, chính là Chúc Quang âm!

Ít nhất là một phần nguyên thần hóa thể khá quan trọng của Chúc Quang âm.

Ai có thể ngờ được, khi tất cả mọi người cho rằng Chúc Quang âm bị thua thiệt lớn, bị ép phải trợ giúp Mộc Kiếm Tiên thành đạo, sau đó không thể không bị phong ấn trong dòng sông thời gian. Thì nguyên thần hóa thân của vị này đã rời khỏi lao tù bí cảnh thời gian, xuất hiện ở bên ngoài bí cảnh.

Ánh mắt Cổ Kiếm và Kiếm Thị Phi đều lóe lên, trong lòng bỗng nhiên bừng tỉnh.

Vị thần linh thượng cổ này, căn bản là không dốc hết sức để ngăn cản Mộc Kiếm Tiên.

Mộc Kiếm Tiên muốn chặt đứt dòng sông thời gian, thành tựu đại đạo Vĩnh Hằng, Chúc Quang âm cũng có ý đồ của mình, hắn mượn cơ hội này để thoát vây, trốn khỏi ánh mắt của kẻ địch.

“Đứng lên đi!”

Chúc Quang âm vung tay lên, khí thế nói một không hai.

Ánh mắt của hắn ngóng nhìn bí cảnh thời gian bị Mộc Kiếm Tiên đưa vào dòng sông thời gian kia.

Mãi cho đến tận khi bí cảnh hoàn toàn rời khỏi thế giới này, Chúc Quang âm mới cúi đầu nhìn bốn người trước mắt: “Nếu như ta bây giờ muốn thành lập một thế lực ở nhân tộc các ngươi, vậy ta nên làm như thế nào?”

Đây chính là mục đích của hắn khi đưa mấy người Cổ Kiếm ra khỏi bí cảnh.

Thiên phú của bốn người này cũng không tệ, chỉ dạy dỗ một chút là sẽ trở thành sự trợ giúp không tệ.

----

hệ thống:

(huyết mạch võ đạo) (thuật sư)

cửu phẩm - bát phẩm – thất phẩm- … - nhất phẩm (mỗi phẩm phân hạ thượng)

Siêu Phẩm (Tạo Hóa giả) (500 năm lần thiên kiếp)

Vĩnh Hằng (cướp thiên địa 1 điều Thiên quy đạo luật)

+ cổ đại cự thần (Cổ thần)

+ Thiên giới chi thần

Thi binh - Thi úy - Thi tướng - thi soái - Thi vương - Thi đế

tinh anh - thiên tài - thiên kiêu (huyết mạch, tố chất siêu cùng cấp) - siêu thiên kiêu (có thể đánh vượt cấp) - Thiên trụ (ngũ phẩm sau vẫn là thiên tài tiến bộ không ngừng) - siêu Thiên trụ (ngũ phẩm sau vẫn đánh vượt cấp)

võ ý - Thiên đạo chi vận - Thiên điều đạo quy - thiên nhân đồng luật - thiên nhân hợp nhất -

cùng đạo hợp chân - ...

... - cực chiêu - gần thần chi chiêu - tru thần chi chiêu

huyết mạch:... – Đỉnh cấp 18 cấp - thần giai 24 cấp. . .

Chương 1086: Tiệt Thiên

Bí cảnh thời gian bị Mộc Kiếm Tiên đưa vào dòng sông thời gian, một canh giờ sau, tất cả mọi người của Vô Tướng thần tông đều lên phi thuyền đi trở về Vô Tướng thần sơn.

Dù là Lý Trường Sinh và mấy vị đại trưởng lão cũng không ngoại lệ.

Tại thế giới này, qua lại không trong gian ở khoảng cách xa là chuyện rất không đơn giản.

Lúc trước, vì biểu hiện tôn kính nên mấy người Lý Trường Sinh đã tiêu hao một số tiền lớn để mở ‘Thiên môn’, tạo một đường hầm không gian dài mấy ngàn dặm, trực tiếp hàng lâm ở nơi này, nghênh đón nguyên thần pháp thể của Mộc Kiếm Tiên.

Vấn đề là mở Thiên môn rất phí tiền, sau khi Mộc Kiếm Tiên rời đi, đại trưởng lão Độ Chi viện Hác Thu Phong đã không nở số tiền này.

Mấy người Mộc Kiếm Tiên cũng chỉ có thể ngồi phi thuyền của Ngạo Quốc để trở về.

Thật ra tốc độ của chiếc phi thuyền này rất bình thường, nhưng dù sao ngồi thuyền cũng tốt hơn là chạy bộ.

Dù là bay trên trời thì cũng rất mệt.

Một đám đệ tử Vô Tướng thần tông lại thì thế mà nơm nớp lo sợ, sau khi lên thuyền thì tập trung ở đuôi thuyền, bọn họ còn không dám thở mạnh.

Lý Trường Sinh và một đám đại trưởng lão thì ngồi ở đầu thuyền, bọn họ đang vây quanh hai người Sở Hi Thanh và Phương Bất Viên.

Ban đầu, bọn họ hỏi hăn tất cả trải nghiệm của Sở Hi Thanh ở trong bí cảnh, và cả những việc liên quan đến Mộc Kiếm Tiên và thức kiếm pháp kia.

Mười mấy người đều là mặt mũi nghiêm túc, ánh mắt cực kỳ ngưng trọng, giống như tam đường hội thẩm.

Nếu là người thường mà bị mười mấy vị cao thủ nhất phẩm nhị phẩm nhìn chằm chằm, thì nhất định sẽ cảm thấy rất áp lực.

Nhưng Sở Hi Thanh lại thong dong tự nhiên.

Tốt xấu gì hắn cũng từng làm bang chủ, có hơn vạn bang chúng, tộc nhân mười mấy vạn.

Hơn nữa, đây chỉ là công tác báo cáo mà thôi, hắn cũng quen rồi.

Nên nói thì nói, nên giấu thì giấu, nên gia công thêm chút nghệ thuật thì thêm mắm thêm muối một phen.

Nói chung là, vừa không lộ bí mật, còn phải để mấy người Lý Trường Sinh biết là hắn rất vất vả, rất gian khổ, rất bla bla. . .

Sắc mặt Lý Trường Sinh lại rất quái lạ.

Hầu như một tháng này hắn luôn nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh.

Toàn bộ quá trình nào có gian nan vất vả như cái tên này nói?

Cũng chỉ có khi gặp Đằng Xà và Huyền Vũ, cộng thêm lúc Sở Hi Thanh diễn luyện thức kiếm pháp kia là có chút nguy hiểm thôi. Thời gian còn lại thì Sở Hi Thanh gần như là nghiền ép cả bí cảnh.

A đúng rồi, còn cả Huyết Nhai Đao Quân.

Lý Trường Sinh cũng nhìn chằm chằm một canh giờ, suýt nữa bị ói ra.

Tên nhóc này rõ ràng là còn trẻ, làm sao lại tựa như kẻ già đời vậy?

Hắn lười vạch trần Sở Hi Thanh, tay vuốt mấy sợi râu bạc dưới cằm: “Mộc Kiếm Tiên thoát vây, bước vào Vĩnh Hằng, có thể làm Vô Tướng thần tông ta được rất nhiều chỗ tốt, thậm chí cả thiên hạ này cũng được lợi. Việc này ngươi có công lớn, tông môn sẽ trọng thưởng.”

Lý Trường Sinh vừa nói xong, lại ngưng thần nhìn Sở Hi Thanh: “Tiểu Sở, không biết ngươi có thể cho chúng ta xem cành tùng và hạt giống mà Mộc Kiếm Tiên ban tặng cho ngươi một chút không?”

“Tông chủ nói quá lời.” Sở Hi Thanh cũng muốn cầu cạnh tông môn, nghe vậy liền không do dự, đưa hạt thông và cành tùng qua.

Lý Trường Sinh tiếp nhận hạt giống của Mộc Kiếm Tiên, nhưng chín cành tùng kia lại bị đại trưởng lão Thiên Khí viện Ngự Vân Tưởng cướp mất.

Vị Ngự đạo trưởng lão này có cái tên rất nên thơ, nhưng tướng mạo lại giống như Hỏa Công Đầu Đà trong phim ảnh vậy, đỉnh đầu trọc lốc, đôi mày rậm mà dài như chổi, mũi như huyền đảm (túi mật), miệng như chậu lớn.

Vẻ mặt vị này nghiêm túc, dùng tay xoa nhẹ chín cành tùng kia, ngưng thần cảm ứng một lúc.

Chốc lát sau, hắn liền mở mắt ra, chà chà hai tiếng rồi nói: “Mộc Kiếm Tiên thật sự là rất yêu thương coi trọng ngươi, những cành tùng này có phong ấn hai đầu Thiên quy đạo luật hoàn chính là Trảm Thiên và Trụ Thiên, đây quả thật là phôi của một bộ thần binh nhất phẩm hạ.”

Vẻ mặt Ngạo Quốc ở bên cạnh tràn đầy kinh ngạc, lúc này cũng đưa tay cầm cành tùng kia lên xem.

Sở Hi Thanh cũng rất kinh ngạc.

Hắn cũng từng cảm ứng cành tùng này, nhưng lại không phát hiện thứ gì dị thường, chỉ cảm thấy cành tùng này rất cứng rắn thôi.

Như vậy là Mộc Kiếm Tiên lo lắng tu vị của hắn bây giờ không chịu nổi, vì thế mới phong ấn bên trong cành tùng, để cho hắn không cảm ứng được.

Đây chính là ‘vô thượng tiên duyên’.

Ngự Vân Tưởng lại nói tiếp: “Nhưng muốn luyện chế chín cành tùng này thành chín thanh kiếm chân chính, vậy tuyệt đối không đơn giản, rất hao tài tốn của. Nếu như ngươi muốn dùng bây giờ, lại không muốn lãng phí phẩm chất của nó, nhất định phải dùng phương pháp tế luyện từ từ, để nó có thể thăng cấp, như vậy thì càng phiền phức hơn.”

Chương 1087: Tiệt Thiên (2)

Ngự Vân Tưởng ngưng thần suy tư: “Ta đề nghị ngươi dùng ‘Dưỡng Kiếm thuật’, sau khi tế luyện xong thì phong ấn lại, dùng phương thức kiếm thai để dung hợp với phân hồn của ngươi, tiếp đó lại tế luyện từng bước một, ôn dưỡng và giải phong ấn, giống như là nuôi thai nhi vậy.”

“Chỗ tốt là người và kiếm càng phù hợp hơn, tâm ý tương thông, ngày sau có thể giống như phân thân hóa thể của ngươi, cũng không sợ bị người khác cướp đoạt, bởi vì người khác có cướp đi cũng không dùng được. Còn có thể cường hóa nó trong quá trình ôn dưỡng, sau này thậm chí còn có hi vọng đột phá Siêu Phẩm.”

“Nhưng cái này rất phí tiền, chỉ là tài liệu luyện khí cũng phải mất gần chín triệu lượng vàng, sau đó nuôi kiếm lại càng tốn hơn, phải gấp mấy chục lần tiền tài liệu.”

Mặt Sở Hi Thanh nhất thời đen xì.

Hắn nghi ngờ vị đại trưởng lão này đang muốn gạt tiền của hắn.

Chín triệu lượng vàng, chính là chín mươi triệu lượng bạc.

Lần này Sở Hi Thanh kiếm được một phần mười đồ vật trong nhẫn của Phương Bất Viên, lại cướp bóp và làm thịt rất nhiều người ở trong bí cảnh, nhưng cũng chỉ kiếm được hơn mười triệu lượng bạc.

Vẻ mặt Lý Trường Sinh hơi xúc động nói: “Ngươi chỉ cần bỏ một phần mười, số còn lại tông môn sẽ bỏ ra cho ngươi, coi như là một trong những phần thưởng của ngươi.

Đại trưởng lão Độ Chi viện Hác Thu Phong chợt rùng mình, sau đó cũng không nói gì.

Đúng là hắn bình thường rất keo kiệt, những không bao giờ keo kiệt vào những nơi cần dùng tiền.

Sở Hi Thanh trợ giúp Mộc Kiếm Tiên đăng thần, đúng là xứng với phần thưởng này.

Có Mộc Kiếm Tiên che chở, Vô Tướng thần tông bọn họ có thể giữ khí vận vạn năm, cũng sẽ có sức lực để ứng phó với trận ‘ma kiếp’ hơn mười năm sau kia.

Bết bát nhất thì Vô Tướng thần tông cũng có thể bảo vệ truyền thừa, có tiền vốn để đông sơn tái khởi.

Phần công lao cực lớn này, há lại là mấy triệu lượng có thể đền đáp?

Hơn nữa, tên tiểu tử này cũng đã tiết kiệm cho bọn họ không ít tiền.

Khóe miệng Sở Hi Thanh hơi co quắp vài cái.

Một phần mười của chín mươi triệu lượng, đó cũng là chín triệu lượng bạc.

Nhưng hắn cũng biết, tông môn không chỉ không lừa gạt mình, mà còn rất chăm sóc mình.

Dù sao đây cũng là chín thanh thần binh nhất phẩm, không tốn tiền mới là lạ.

Tuy rằng hắn có chín cành tùng làm tài liệu chính, nhưng các loại tài liệu phụ kia cũng là thiên tài địa bảo hiếm có trên đời.

Đấy là còn chưa nói đến người ra tay luyện khí, loại Khí sư đẳng cấp đại tông sư này, tiền công của bọn họ đã là giá trên trời rồi.

Lý Trường Sinh lại tiếp tục nói: “Ngoại trừ luyện kiếm ra, Trưởng lão hội và Thiện Công đường sẽ thương nghị về các phần thưởng còn lại. Nhưng ý của ta là, đưa ngươi lên làm Tru Thiên thánh truyền, cộng thêm một ít thiện công, một bộ ‘chiến đồ Vô Tướng công’ đỉnh cấp, lại cường hóa ‘Phong Vân Thần Điện đồ’ cho ngươi. Tông môn cũng sẽ bỏ tiền, giúp ngươi thức tỉnh một thiên phú huyết mạch đỉnh cấp.”

Sở Mính ngồi ở giữa thuyền cũng đang nghiêng tai lắng nghe.

Những đại trưởng lão này cũng dùng pháp lực ngăn cản linh thức khi nói chuyện.

Nhưng trong tay Sở Mính lại có một viên ngọc phù Địa Sát ‘Thiên Thị Địa Thính’.

Đây xem như là loại ngọc phù Địa Sát vô dụng nhất, luyện chết rất đơn giản.

Tuy rằng tương đối rẻ tiền, cũng thường xuyên nhìn thấy trên thị trường, nhưng giá trị của nó vẫn cao đến năm vạn lượng bạc.

Nhưng Sở Mính sử dụng ngọc phù này, chỉ để nghe trộm mấy người Lý Trường Sinh nói chuyện.

Nàng nghe thấy Lý Trường Sinh nói đề bạt Sở Hi Thanh lên làm Tru Thiên thánh truyền, vẻ mặt lập tức buông lỏng.

Thiên phú của người này, đúng là có tu cách tu luyện Tru Thiên đao.

Sở Hi Thanh trở thành Tru Thiên thánh truyền, có nghĩa là phương hướng tu hành của người này sẽ chếch về phía Tru Thiên đao, sẽ giảm bớt cạnh tranh với nàng.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Mính lại giận không nhịn nổi.

Vô Tướng thần tông đến giờ vẫn không cho nàng đãi ngộ ‘thánh truyền’.

Còn cả Lý Trường Sinh nữa, thế mà lại chuẩn bị bỏ tiền ra để luyện kiếm cho Sở Hi Thanh, giúp đỡ hắn thức tỉnh một môn thiên phú huyết mạch đỉnh cấp, lại không chịu bỏ tiền giúp nàng chuyển đổi công pháp.

Cũng không phải Sở Mính lo lắng Sở Hi Thanh sẽ thức tỉnh huyết mạch Nhai Tí.

Từ xưa đến nay, tất cả võ tu chỉ thức tỉnh một loại huyết mạch thần thú, chưa bao giờ có ngoại lệ.

Sở Hi Thanh đã có ‘Bạch Hổ’, vậy không thể nào nắm giữ ‘Nhai Tí’.

Vấn đề là Sở Hi Thanh vốn đã có thiên phú siêu tuyệt, là Siêu thiên trụ đỉnh cấp nhất.

Tình huống giống như hắn, đã rất khó thức tỉnh thêm một môn thiên phú huyết mạch đỉnh cấp.

Vì vậy, lần này tông môn ‘giúp đỡ’, tất cả sẽ bỏ ra một cái giá khổng lồ, nói không chừng còn phải mất một triệu lượng vàng.

Thế mà tông môn lại không chịu bỏ tiền ra để chuyển đổi công pháp cho nàng, cái này quả thật là phân biệt đối xử.

Sở Mình âm thầm cười gằn, nghĩ thầm nếu như ta không tu luyện Nhai Tí đao thì cũng thôi, nhưng nếu ta tu luyện môn truyền thừa này thành công, vậy có quỷ mới sẽ bán mạng cho các ngươi.

Chương 1088: Tiệt Thiên (3)

Lý Trường Sinh giống như hoàn toàn không biết Sở Mính nghe trộm, sắc mặt của hắn rất nghiêm túc và thành khẩn: “Nhưng ta cũng có một yêu cầu quá đáng, tiểu Sở ngươi có thể trồng hạt giống này ở Vô Tướng thần sơn không?”

Thật ra Sở Hi Thanh càng muốn vụng trộm chôn cái hạt giống này ở thành Vọng An hơn.

Chỉ chờ đến khi phân thân này của Mộc Kiếm Tiên phát triển lên, đến khi đó đừng nói là Kinh Tây Sở thị và Sở Như Lai, coi như đương kim thiên tử cũng phải kiêng kỵ ba phần.

Nhưng hắn cũng chỉ nghĩ mà thôi.

Phân thân này của Mộc Kiếm Tiên cần thời gian trưởng thành và ôn dưỡng.

Nếu thật sự chôn hạt giống này ở thành Vọng An, nói không chừng chỉ một tháng là đã bị Cẩm y vệ chém đứt.

Huống hồ Lý Trường Sinh cũng là người biết ý, vị này nói đến khen thưởng trước, sau đó mới thỉnh cầu, hiển nhiên là không muốn lấy thế ép người.

Đương nhiên, nếu như hắn từ chối thì chư vị trưởng lão ở đây cũng sẽ rất thất vọng.

Sở Hi Thanh cũng dứt khoát gật đầu nói: “Ta chuẩn bị trồng hạt giống này ở gần Thiên Lan cư của ta.”

Lý Trường Sinh không khỏi vỗ đùi: “Tốt!”

Lúc này, tất cả mọi người nghe thấy vậy thì trên mặt cũng hiện ra nụ cười vui mừng.

Hạt giống của Mộc Kiếm Tiên còn có giá trị hơn chín cành tùng kia.

Nếu như có thể trồng hạt giống này ở Vô Tướng thần sơn, Sở Hi Thanh tất nhiên có thể được rất nhiều lợi ích, nhưng được lợi nhiều nhất vẫn là Vô Tướng thần tông.

Vì Mộc Kiếm Tiên chặt đứt dòng sông thời gian khiến cho thiên địa dị biến, nhưng khi bí cảnh thời gian trở về dòng sông thời gian thì mọi thứ đã trở về như cũ.

Hoàng cung đại nội thành Vọng An, trong Chính Hòa điện, bầu không khí nơi này vẫn lạnh như băng.

Thiên tử ngồi ở trên ghế vàng, hờ hững thưởng thức một viên ngọc tỷ trong tay.

Quốc sư thì ngồi ở bên dưới, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Mấy vị lão thái giám và ba vị Đô chỉ huy sứ Cẩm y vệ thì quỳ trên mặt đất, sắc mặt của bọn họ nghiêm túc, tất cả đều câm như hến.

Bọn họ đều cảm giác được, tâm trạng của vị thiên tử này rất không tốt.

Bệ hạ cuối cùng vẫn lựa chọn lùi khỏi U Châu.

Thiên tử Kiến Nguyên đế thống trị thiên hạ hơn ba mươi năm, chăm lo việc nước, thành tựu cái thế, làm cho Đại Ninh phát triển không ngừng.

Vị bệ hạ này quyền khuynh thiên hạ, đã rất ít khi gặp chuyện không vừa lòng, cũng rất ít người dám làm trái ý của hắn.

Hôm nay, thiên tử không thể không đem Cửu Long Thần Thiên Thủ của hắn rút khỏi U Châu, né tránh mũi nhọn của Vô Tướng thần tông.

Có thể tưởng tượng được, tâm trạng bây giờ của Kiến Nguyên đế khó chịu ra sao.

“Sở Hi Thanh?”

Kiến Nguyên đế tiếp tục thưởng thức ngọc tỷ trong tay, giọng nói thản nhiên: “Có nghĩa là biến cố trong bí cảnh thời gian có liên quan đến người này? Sở Như Lai chẳng những không thể diệt trừ Huyết Nhai dự bị của Vô Tướng thần tông ở trong đó, trái lại còn để cho hắn phát hiện thức kiếm pháp của Mộc Kiếm Tiên, giúp đỡ Mộc Kiếm Tiên thoát vây đăng thần?”

Sở Như Lai cũng được thiên tử triệu kiến, vừa hay hắn vừa đi đến cửa điện.

Hắn nghe thấy lời này thì lập tức rùng mình, nhấc vạt áo quan bào, quỳ ở trước điện: “Thần vô năng, cô phụ kỳ vọng của thiên tử.”

Chỉ huy sứ của Địa nha ở trong điện thì lại khấu đầu: “Tình hình đại khái là như vậy, còn sự việc chính xác ở trong đó thì thần chưa biết, mong bệ hạ cho thần vài ngày, để thần điều tra rõ ràng.”

“Bệ hạ! Từ sau khi Tần Mộc Ca bị ép phải rời khỏi Vô Tướng thần tông ở mười mấy năm trước, Vô Tướng thần tông vẫn luôn đề phòng triều đình, mật thám của Địa nha chúng ta gần như bị quét sạch, rất khó có thể nhận được tin tức quan trọng. Nhưng có thể xác định một việc, chúng ta đã đánh giá vị Huyết Nhai dự bị này quá thấp rồi.”

Kiến Nguyên đế cười nhạo một tiếng: “Đánh giá thấp? Các ngươi dựa vào cái gì mà đánh giá thấp? Vô Tướng thần tông tình nguyện bỏ cái giá trên trời là ba viên Thần Huyết Thông Thiên đan để đổi Thiên Địa căn cho hắn, mà cũng không muốn bỏ một chút tài nguyên nào lên người Sở Mính, tất nhiên phải có nguyên do rồi. . .”

Kiến Nguyên đế nói đến chỗ này, lại ngước mắt nhìn về phía Sở Như Lai, trong mắt hắn không có chút buồn bực nào: “Vào đi, việc này không trách ngươi, là do Cẩm y vệ và đại nội Trực điện giám vô năng.”

Lúc này nội tâm của Sở Như Lai mới thả lỏng, hắn lau mồ hôi lạnh trên trán, rồi mới tiến vào trong điện.

Tất cả mọi người ở trong điện đều đã đổ mồ hôi lạnh đầy trán.

Kiến Nguyên đế lại tiếp tục hỏi Sở Như Lai: “Nói một chút, Sở Mính ở Vô Tướng thần tông thế nào? Tình hình của nàng thế nào rồi?”

“Tình huống không tốt lắm!”

Sở Như Lai lập tức trả lời: “Vô Tướng thần tông không quá tin tưởng nàng, đừng nói là bỏ tiền giúp nàng chuyển đổi công pháp, mà ngay cả tài nguyên hàng ngày cũng không cho, cũng không có bất kỳ ưu đãi gì. Nha đầu này được nuông chiều quen rồi, nên thần thấy hơi lo lắng.”

Chương 1089: Tiệt Thiên (4)

Thật ra Sở Như Lai không biết vì sao thiên tử lại muốn chọn Sở Mính, hai đứa con trai trưởng của mình cũng có huyết mạch của hoàng gia, hơn nữa thiên phú và cách làm việc đều hơn Sở Mính rất nhiều.

Sở Như Lai chỉ có thể đoán là trong này có nguyên nhân bất đắc dĩ nào đó.

“Vậy thì bỏ tiền chuyển đổi công pháp cho nàng, chuyện này quan hệ rất lớn, không cần keo kiệt.”

Kiến Nguyên đế chưa nói xong thì đã phát hiện trên mặt Sở Như Lai hiện lên vẻ khó xử.

Hắn không khỏi nhướng mày: “Sao thế? Sở gia các ngươi không bỏ nổi số tiền đó à?”

Sở Như Lai cười khổ nói: “Bệ hạ, ngài cũng biết tình hình của Sở gia chúng ta. Trước khi gia chủ đời trước chết, thì đã giấu lượng lớn của cải, đến giờ thần vẫn chưa tìm thấy số của cải này. Nếu như phải góp số tiền này cho Sở Mính, vậy nhất định phải bán vườn thuốc, thậm chí là bí cảnh.”

Làm như vậy đúng là không có lời, những vườn thuốc và bí cảnh này đều là gốc rễ của Kinh Tây Sở thị, nuôi dưỡng mấy ngàn võ tu toàn tộc.

Hơn nữa, trong lúc nhất thời cũng không bán được giá cao.

“. . . Ngoài ra, hạ thần cũng rất lo lắng, chúng ta đầu tư rất nhiều lên người Sở Mính, chỉ sợ cuối cùng lại không thu hoạch được gì.”

Kiến Nguyên đế bật cười một tiếng, để ngọc tỷ trong tay lên bàn: “Cũng khó trách ngươi có lo lắng này, nhưng không cần lo lắng. Trẫm tự có phương pháp để cho nàng có thể tu luyện truyền thừa Huyết Nhai hoàn chỉnh.

“Nhưng đúng là Sở gia các ngươi không bỏ nổi số tiền đó, như vậy đi, nội khố sẽ bỏ số tiền này thay ngươi, chờ các ngươi tìm được khoản tiền kia của Sở Phượng Ca, lại trả cho nội khố theo quy củ vay mượn của dân gian.”

Vẻ mặt Sở Như Lai vui vẻ, vô cùng cảm kích nói: “Thần tạ ơn bệ hạ!”

Trong lòng hắn lại vô cùng khó hiểu, thiên tử có phương pháp gì để Vô Tướng thần tông cúi đầu, tặng truyền thừa Huyết Nhai cho Sở Mính?

Kiến Nguyên đế lại phất tay áo một cái: “Nếu như ngươi thật sự cảm kích trẫm, vậy để tâm đến chuyện của Sở Mính hơn đi, cố gắng làm ổn thỏa đi.”

Lúc này, sắc mặt hắn đột nhiên trầm xuống, ánh mắt lại sắc bén như đao thương kiếm kích mà nhìn mọi người trong điện: “Nói đến tài chính, sau khi Mộc Kiếm Tiên thoát vây và đăng thần, U Châu tất có biến. Các ngươi không ngại nói một chút đi, triều đình nên ứng đối thế nào? Trẫm lại nên ứng đối ra sao?”

Lúc này, bầu không khí trong điện càng lạnh lẽo hơn, trừ quốc sư ra thì sắc mặt của tất cả mọi người đều rất nặng nề.

Sở Như Lai cũng nhíu chặt lông mày.

Trên đường hắn chạy đến hoàng cung, thì đã biết chuyện Mộc Kiếm Tiên đăng thần.

Sở Như Lai nghĩ thầm, chuyện này đâu chỉ khiến U Châu có biến, mà toàn bộ thiên hạ này đều bị ảnh hưởng.

Giống như Thiết Kỳ Bang ở Đông Châu.

Sở Như Lai vốn đã soạn công văn xong, ra lệnh cưỡng chế Lục phiến môn và Án sát sứ ty Đông Châu thẩm tra lại án Tư Không Thiện mưu phản.

Nhưng hôm nay, Sở Như Lai không phát công văn này được nữa rồi.

Dù cho phát ra thì cũng bị Đông Châu đẩy trở về.

Đám người ở Đông Châu kia sẽ không tự hủy tiền đồ, cũng sẽ không liễu lĩnh đắc tội với Vô Tướng thần tông mà lật án cho Tư Không Thiện.

Dù cho Chu Tước đường của Lục phiến môn căm thù Sở Hi Thanh đến tận xương tủy, thì cũng sẽ thận trọng.

Bọn họ muốn bắt Sở Hi Thanh, vậy lực cản không chỉ là Vô Tướng thần tông.

Sau lưng người này còn có một vị thần linh có thể đối kháng với cả Chúc Quang âm.

Chu Tước đường nên trả cái giá gì để bắt người này?

Phiền phức nhất đương nhiên vẫn là phương bắc, điều này có thể khiến cho kế hoạch mười mấy năm của thiên tử trôi theo dòng nước.

Ngày xưa Mộc Kiếm Tiên chỉ là một Kiếm Tiên Siêu Phẩm, vậy mà đã che chở cho Thái Vi Viên hơn vạn năm.

Bây giờ Mộc Kiếm Tiên đã đăng thần, từ đây tuổi thọ vô cùng, cũng không cần lo lắng quấy số quấy nhiễu.

Hắn có thể bảo vệ Vô Tướng thần tông truyền thừa bất diệt.

Dù sau khi vị này đăng thần thì không thể ở lại phàm thế, nhưng dù sao đây cũng là một thần linh có thể chống lại Chúc Quang âm, chắc chắn sẽ có biện pháp can thiệp vào phàm thế!

Thử hỏi những thế lực có tâm hướng về triều đình ở phương bắc há có thể không lo? Những người có ý đi ngược với Vô Tướng thần tông cũng sẽ sinh lòng lo lắng.

Còn cả chư tông chư phái ở phương bắc nữa, thái độ của bọn họ với Vô Tướng thần tông và triều đình cũng vì thế mà thay đổi.

Sở Như Lai lại nghĩ mãi không ra phương pháp ứng đối nào.

Đây là đại thế cuồn cuộn, không phải sức người có thể ngăn cản, trừ phi triều đình cũng có thêm một cái Mộc Kiếm Tiên nữa.

Lúc này, vị thái giám lớn tuổi nhất vẫn quỳ ở bên dưới bỗng nhiên mở miệng: “Bệ hạ, nô tài muốn biết, vừa rồi bệ hạ rõ ràng là có ý muốn ngăn cản, nhưng vì sao lại đột nhiên từ bỏ? Mộc Kiếm Tiên lấy đại đạo Vĩnh Hằng từ dòng sông thời gian, rốt cuộc bên trong đó là Thiên quy đạo luật gì? Mà lại để cho ngài chủ động rút Cửu Long Thần Thiên Thủ khỏi U Châu, cũng làm cho những Cự thần cổ đại đang giấu ở phàm thế không dám hiện thân ngăn cản?”

Chương 1090: Tiệt Thiên (5)

Tâm thần Sở Như Lai hơi động.

Hắn cũng rất tò mò với chuyện này.

Thì ra thiên tử rút Cửu Long Thần Thiên Thủ ra khỏi U Châu, cũng không chỉ là vì kiêng kỵ Vô Tướng thần tông.

Kiến Nguyên đế nghe vậy thì lại rất đau đầu, vừa xoa thái dương vừa nói với giọng tự giễu: “Sao ta dám ngăn cản chứ? Đại đạo Vĩnh Hằng của hắn là Tiệt, Tiệt Thiên chi đạo!”

Sắc mặt Sở Như Lai thay đổi kịch liệt.

Sắc mặt của tất cả mọi người ở trong đại điện cũng là như vậy.

Đại đạo Vĩnh Hằng của người này, thế mà là lại là Tiệt Thiên!

Đây là một trong những Thiên quy đạo luật mạnh mẽ nhất, từ viễn cổ đến giờ, có không quá ba vị thành đạo nhờ vào nó.

Khi bọn họ còn sống, tất cả đều là thần linh có sức chiến đấu đỉnh cao.

“Bệ hạ! Mộc Kiếm Tiên đăng thần, đúng là sẽ làm thay đổi thế cuộc trong thiên hạ.”

Lúc này, quốc sư bỗng nhiên mở miệng, hắn ngưng thần nhìn Kiến Nguyên đế: “Nhưng bây giờ còn có một chuyện, việc này cũng uy hiếp đến an nguy của triều ta, bệ hạ không thể không lo.”

Kiến Nguyên đế suy tư: “Ngươi nói đến Hải tộc?”

“Thời gian gần đây, không biết vì sao mà Hải tộc rất dị thường, theo Địa nha cẩm y vệ bẩm báo, bọn họ đã phái nhiều cao thủ lên bờ, điều tra lực phòng ngự ở địa phương và địa hình núi sông.”

Giọng nói quốc sư ngưng trọng: “Ngày trước, chủ thể của ta đã đến Đông Hải để xem xét, đã phát hiện một số dấu hiệu xấu, ta nghi ngờ thành chủ ‘Cực Đông Băng thành’ Vấn Thù Y sẽ thức tỉnh trong mấy ngày gần đây.”

“Nhất Kiếm Khuynh Thành - Vấn Thù Y?”

Trên trán Kiến Nguyên đế lại nổi gân xanh, sau đó lại cười khẽ một tiếng: “Cái này đúng là chuyện xấu đến liên tục, xin hỏi quốc sư có lời gì dạy ta không?”

Lúc này, quốc sư phất tay áo một cái, sinh ra một luồng pháp lực mạnh mẽ, đẩy tất cả mọi người trong đại điện đi ra ngoài.

Pháp lực này cực kỳ bá đạo, không kém hơn cương lực của võ tu.

Nhưng Sở Như Lai cũng là nhị phẩm, hắn có thể chống lại.

Sở Như Lai lại hơi suy nghĩ, rồi mặc kệ pháp lực này đưa mình ra ngoài cung điện.

Mãi đến khi tất cả mọi người rời đi, quốc sư mới nói với vẻ ngưng trọng: “Bây giờ chỉ có một cách, có thể hóa giải tình thế nguy cấp này, hỗ trợ bệ hạ được toại nguyện.”

Giọng nói hắn trầm xuống, gần như gằn từng chữ: “Bệ hạ không ngại cân nhắc một chút, làm cho ‘ma kiếp’ ở bắc địa diễn ra sớm hơn.”

Ầm!

Khoảnh khắc này, bầu trời trên hoàng cung lại có sấm chớp, vô số lôi điện bổ xuống dưới, phát ra từng trận nổ vang.

Khi Ngạo Quốc điều khiển phi thuyền trở về Vô Tướng thần sơn, mọi người trên thuyền chỉ thấy bên dưới là người người nhốn nháo, tấp nập.

Lúc này, cách lúc Mộc Kiếm Tiên phong ấn bí cảnh thời gian vào dòng sông hơn gian đã hơn một canh giờ.

Tất cả chuyện có liên quan đến bí cảnh thời gian, và cả Mộc Kiếm Tiên chặt đứt dòng sông thời gian, đều đã được truyền khắp tông môn.

Điều này khiến cho hàng ngàn hàng vạn đệ tử đều chạy đến nơi này, để chiêm ngưỡng dung nhan của vị đã trợ giúp Mộc Kiếm Tiên đăng thần.

Nhưng để cho bọn họ thất vọng chính là, Ngạo Quốc vung tay lên, thả đám đệ tử ở trên thuyền xuống, sau đó lại điều khiển phi thuyền đến thẳng Thiên Lan cư.

Từ đầu đến cuối Sở Hi Thanh đều không xuống thuyền.

Các vị đại trưởng lão cũng không lộ diện, bọn họ cũng muốn chứng kiến Sở Hi Thanh trồng hạt giống như xuống đất.

Lúc này, Lý Trường Sinh lại nhận được một tấm tin phù từ Tiếp Khách viện.

Tiếp Khách viện nằm ở giữa sườn núi của Vô Tướng thần sơn, phụ trách tiếp đón khách khứa bốn phương.

Mà nửa canh giờ trước, thành chủ Thần Hoang Bất Lão thành Khổ Thương Sinh và thái thượng trưởng lão Phong Bất Minh đã dắt tay nhau đến bái phỏng, ý đồ cầu kiến tông chủ Lý Trường Sinh.

Tiếp Khách viện không dám chuyên quyền, bọn họ mời vị này đến Thiên Thu điện rồi dâng trà, đồng thời phát tin phù để xin chỉ thị.

Lý Trường Sinh bây giờ nào có tâm tư đi gặp vị thành chủ Thần Hoang Bất Lão thành này?

Hắn hơi suy nghĩ giây lát, lòng thầm nói hình như hôm nay Hàn trưởng lão trực ở Tiếp Khách viện?

Các đại điện và các đường các viện của Vô Tướng thần tông đều do một vị đại trưởng lão nhị phẩm tọa trấn và chấp chưởng.

Chỉ có Tiếp Khách viện ở sườn núi là ngoại lệ, nơi đó chỉ có vài vị trưởng lão tam phẩm thay phiên nhau trông coi, thỉnh thoảng phụ trách việc tiếp đãi khách khứa.

Vị Hàn trưởng lão này chính là một trong số đó.

Cái tên này có tính tình táo bạo nhất trong mấy vị trưởng lão đó, thật ra cũng không thích hợp ngồi ở vị trí tiếp khách này.

Ừm, rất tốt!

Lý Trường Sinh trực tiếp gửi một phòng tin phù, ý tứ là Lý Trường Sinh hắn và chư vị đại trưởng lão đang rất bận rộn, tạm thời không thể đi tiếp khách.

Lý Trường Sinh lệnh cho vị Hàn trưởng lão này đi chiêu đãi, cần phải nhiệt tình chu đáo, để vị thành chủ này cảm nhận được cái gì gọi là như ở nhà.

Chương 1091: Không thơm

Trong khi Lý Trường Sinh viết tin phù, mấy người Ngạo Quốc cũng nhìn thấy tin phù của Lý Trường Sinh.

Mấy người Lư Thủ Dương và Thanh Hư Tử đều là người lòng dạ thâm sâu, tính cách cẩn thận, nên đều không nói gì.

Đại trưởng lão Thần Đan viện Vương Tri Mệnh quanh năm chơi với lửa, tính tình nóng nảy. Sau khi hắn nhìn thấy tin phù này, trực tiếp cười nhạo một tiếng: “Vị Khổ thành chủ này đến nhanh thật, Thần Hoang Bất Lão thành cách đây mười ba ngàn dặm, hắn lại có thể chạy đến đây trước chúng ta tận nửa canh giờ.”

Người này nhất định là đã bỏ một lượng lớn linh thạch để mở Thiên môn, xuyên qua hư không để đến Vô Tướng thần sơn.

Còn về phần ý đồ của người này, tất cả mọi người ở đây đều rõ ràng.

Thần Hoang Bất Lão thành và Vô Tướng thần tông đã lục đục không chỉ một hai ngày.

Nhà huyền tông nhị phẩm này đã hoàn thiện một môn nguyên công nhắm thẳng vào nhất phẩm từ khoảng 2300 năm trước, còn mở ra một môn thánh truyền đặc biệt, từ đây thế lực tăng mạnh.

Sau đó, các đời thành chủ của Thần Hoang Bất Lão thành đều là kẻ dã tâm bừng bừng, muốn tông phái nhà mình tiến thêm một bước, bước vào hàng ngũ thần tông nhất phẩm đương đại.

Nhưng mà bình thường Thần Hoang Bất Lão thành làm việc cũng khá biết điều.

Tuy rằng bọn họ nhiều lần sinh sự với Vô Tướng thần tông, nhưng vẫn có thể duy trì mối quan hệ đồng minh ở mặt ngoài.

Mãi đến tận mấy năm gần đây, Thần Hoang Bất Lão thành dần dần càn rỡ hơn, không những trắng trợn chiêu mộ đệ tử ở phương bắc, mà còn nhiều lần đưa tay đến U Châu và Thanh Châu, phát sinh xung đột với Vô Tướng thần tông.

Ngạo Quốc cũng hừ nhẹ một tiếng: “Gặp cái gì mà gặp? Đuổi người này ra khỏi Vô Tướng thần sơn là được, không có gì hay để nói cả.”

Chiến đường của Vô Tướng thần tông phụ trách tất cả chiến sự và tranh đấu giang hồ trong phạm vi thế lực của Vô Tướng thần tông, mấy lần xung đột của Vô Tướng thần tông và Thần Hoang Bất Lão thành mấy năm gần đây, đều là do Ngạo Quốc xử lý.

Vị này đã bất mãn với Thần Hoang Bất Lão thành từ lâu, mấy năm gần đây luôn chủ trương giải trừ quan hệ đồng minh với Thần Hoang Bất Lão thành.

“Ta cũng cảm thấy nên đuổi ra ngoài!”

Phương Bất Viên cũng không sợ chuyện chưa đủ to, hắn nhếch miệng nở nụ cười trào phúng: “Nhưng năm gần đây, triều đình ra sức nâng đỡ Thần Hoang Bất Lão thành, khiến cho đám người Thần Hoang Bất Lão thành này không biết sợ, bắt đầu hung hăng càn quấy, làm việc càng ngày càng không kiêng dè. Chỉ riêng năm nay, bọn họ đã phối hợp với triều đình, cướp gần một phần mười việc kinh doanh dược liệu của chúng ta ở các châu Tần, Vân, Băng, Cấp, Tuyệt.”

“Cái tên Khổ Thương Sinh này bình thường lạnh nhạt với chúng ta, phụ thân ta và Ngạo đại trưởng lão từng vì chuyện xung đột của đệ tử bên dưới mà chạy đến nhà lý luận, nhưng mấy lần đều bị hắn tránh mà không gặp. Lần trước vẫn là Ngạo đại trưởng lão tức giận, đại náo Thần Hoang Bất Lão thành một trận, liên tục đánh ba người bị thương, mới làm cho Khổ Thương Sinh lộ mặt.”

“Bây giờ lão hồ ly này cảm thấy triều đình không dựa dẫm được, lo lắng chúng ta tính sổ, cho nên lại muốn cúi đầu với chúng ta, chờ gió thổi chiều nào thì theo chiều đấy, nào có chuyện tốt như vậy?”

Đại trưởng lão Tuần Sơn viện Phương Chính cau mày, tựa như cũng bất mãn.

Hắn vẫn chờ, vẫn chờ đến khi Phương Bất Viên nói xong, lúc này mới trợn mắt lên nhìn hắn: “Câm miệng cho ta! Ngươi cái tên nghịch tử này, nơi này có phần cho ngươi mở miệng sao?”

Mọi người thấy buồn cười, tất cả đều biết vị Phương trưởng lão này còn quá khích hơn cả Ngạo Quốc.

Người này từng nhiều lần bày tỏ, tốt nhất là toàn lực quét sạch Thần Hoang Bất Lão thành, diệt trừ cái hậu hoạn này trước khi ma kiếp xảy ra.

“Được rồi! Thần Hoang Bất Lão thành cũng chưa có hành vi nào quá đáng mang tính phản bội cả. Khổ Thương Sinh thân là chủ một tông môn, chúng ta vẫn phải cho chút thể diện. Không thể để người khác cho rằng Vô Tướng thần tông chúng ta ỷ mạnh hiếp yếu, không biết lễ được.”

Lý Trường Sinh vung tay một cái, khuôn mặt trắng mập hiện lên nụ cười ý vị sâu xa: “Cứ để cho Hàn trưởng lão ở Tiếp Khách viện chiêu đãi bọn họ đi, đợi ta rảnh rỗi thì mới đến nghe xem vị này nói như thế nào.”

Phương Bất Viên nghe vậy thì hiểu ngay.

Ý của Lý Trường Sinh chính là, cứ để cho Khổ Thương Sinh chờ đợi đi.

Chờ đến khi vị này rảnh rỗi, vậy thì còn không biết phải chờ đến khi nào.

Ân toán của Vô Tướng thần tông và Thần Hoang Bất Lão thành trong những năm gần đây, cũng không thể bỏ qua dễ dàng như vậy.

Còn về phần Lý Trường Sinh nói cho ‘mặt mũi’ gì gì đó, tất cả đều là nói nhảm.

Hắn thậm chí còn không mời hai người này lên núi, cũng không sắp xếp một vị đại trưởng lão nào đi nghênh tiếp.

Lư Thủ Dương híp mắt lại, vẻ mặt lạnh lùng: “Việc này tông chủ tự có quyết đoán, mọi người không cần bàn nữa. Hơn nữa Lư mỗ có một lời, xin chư vị ghi nhớ. Hôm nay Khổ Thương Sinh chạy đến đây, lá mặt lá trái với chúng ta, tất cả đều là vì Sở Hi Thanh trợ giúp Mộc Kiếm Tiên đăng thần, là dựa vào uy của Mộc Kiếm Tiên, chứ đâu có quan hệ gì với đám người chúng ta đâu?”

“Bây giờ còn chưa giải quyết được ma kiếp, tông ta còn giặc trong loạn ngoài, nào có tư cách gì để kiêu ngạo?”

Chương 1092: Không thơm (2)

Thanh Hư Tử nghe vậy thì khóe môi cong lên.

Lời nói của Lư Thủ Dương tuy khó nghe, nhưng lại là sự thật.

Khổ Thương Sinh người ta đến Vô Tướng thần tông, ra vẻ khúm núm và khiêm tốn, tất cả đều là do Sở Hi Thanh cứu Mộc Kiếm Tiên.

Chứ không phải là bản thân lực lượng của Vô Tướng thần tông, để cho Thần Hoang Bất Lão thành sinh ra lòng đề phòng.

Mộc Kiếm Tiên đúng là người biết báo đáp, có thể để Vô Tướng thần tông dựa vào, nhưng bọn họ vì thế mà tự kiêu tự mãn, coi trời bằng vung, vậy thì quá không tự hiểu lấy mình.

“Lư sư huynh nói rất có lý, nhưng Yến mỗ vẫn thấy rất hả giận.”

Yến Quy Lai trợn trừng mắt lên nói: “Tông chủ, lần này ngươi mà không để cho đám người Thần Hoang Bất Lão thành phun ra những gì đã nuốt, lại cho Vô Tướng thần tông chúng ta một câu trả lời, vậy Yến mỗ sẽ không nghe theo.”

“Còn nữa, rốt cuộc bọn họ cấu kết với triều đình thế nào? Có muốn phản bội đồng minh hay không? Nếu không trả lời rõ ràng, vậy không ngại cho bọn họ xem lưỡi đao của Vô Tướng thần tông chúng ta có sắc bén hay không?”

Hắn vỗ vai Sở Hi Thanh, lại ôm vai Sở Hi Thanh, cười ha ha: “Lần này tông ta đều dính ánh sáng của tiểu Sở, để Yến mỗ được hả giận, không ngờ lão hồ ly Khổ Thương Sinh kia cũng có ngày hôm nay. A, đến rồi!”

Yến Quy Lai nhìn về phía dưới.

Bên dưới chính là Thiên Lan cư, nơi này vốn chủ cách cửa tông có mấy chục dặm.

Sở Hi Thanh lại được yêu mà sợ, sau đó cũng thấy hơi chột dạ.

Hắn thấy hơi hối hận, vì sao mình phải trồng hạt giống này ở Thiên Lan cư chứ?

Sở Hi Thanh lo lắng chính là Sở Vân Vân.

Tu vị của Sở Vân Vân vẫn chưa khôi phục, không thể sử dụng Vô Cực Trảm trong thời gian dài.

Một khi đối mặt với những người này, chỉ sợ thân phận của Sở Vân Vân sẽ bại lộ.

Nhưng Sở Vân Vân bại lộ cũng không hoàn toàn là chuyện xấu.

Với sự hiểu biết của Sở Hi Thanh về Lý Trường Sinh và chư vị đại trưởng lão của Vô Tướng thần tông, những người này sẽ rất vui vẻ tiếp nhận Sở Vân Vân.

Huyết Nhai thánh truyền Sở Hi Thanh vẫn chỉ là một cái cây non, cần tưới nước và bón phân, cẩn thẩn che chở. Ba Võ Vương Tần Mộc Ca thì lại là một cây cột chống trời, chỉ cần nàng khôi phục, vậy có thể chống một khoảng trời cho Vô Tướng thần tông.

Nhưng sau khi Sở Hi Thanh và mấy người Ngạo Quốc hạ xuống đất, lại phát hiện Sở Vân Vân không ở trong Thiên Lan cư.

Sở Hi Thanh thở phào một hơi, sau đó lại hơi tiếc nuối.

Hắn lập tức lấy hạt giống kia ra, chuẩn bị trực tiếp chôn nó ở trong sân của Thiên Lan cư.

Nhưng lại bị Thanh Hư Tử ngăn cản.

Đám đại trưởng lão của Vô Tướng thần tông lập tức hóa thân thành công nhân tháo dỡ, bọn họ san bằng toàn bộ bốn tiểu viện ở gần đó, tu sửa thành một mảnh sân rộng năm mươi mẫu. Sau đó lại bố trí hương án, vẻ mặt kính cẩn mà lấy về phía bầu trời, lúc này mới để Sở Hi Thanh chôn hạt giống xuống đất.

Nhưng chỉ một hạt giống là chưa đủ, Sở Hi Thanh còn phải cắt uyển mạch, nhỏ máu tươi.

Máu của hắn mới là thứ mấu chốt để kích hoạt phân thân này của Mộc Kiếm Tiên.

Sau đó, hạt giống như như được bật công tắc, chỉ chớp mắt đã nảy mầm trưởng thành.

Chỉ chốc lát sau, cây Huyết tùng này đã cao hơn chín trượng, cành lá tươi tốt, màu đỏ bao trùm cả sân.

Lúc này, Lý Trường Sinh lại nghiêm túc, lấy một bình sứ từ trong hư không ra, rồi đổ một giọt chất lỏng màu xanh biếc từ trong bình vào vị trí rễ cây Huyết tùng.

Tốc độ sinh trưởng của cây Huyết tùng vốn đã chậm lại, nhưng theo chất lỏng màu xanh biếc này bị hấp thu, cây Huyết tùng cao đến chín trượng này, lạp tiếp tục điên cuồng phát triển, còn làm nhiễu loạn nguyên khí hai hệ kim và mộc ở quanh đây.

Cùng thời gian đó, bên trong Thiên Thu điện của Tiếp Khách viện ở sườn núi.

Khổ Thương Sinh đang ngồi uống trà ở bên trong điện.

Vị thành chủ Thần Hoang Bất Lão thành này tuy họ Khổ (đắng), nhưng dáng vẻ lại không đắng chút nào.

Trong mắt của rất nhiều nữ đệ tử Thần Hoang Bất Lão thành, thì hắn thật ra là rất ‘ngọt’.

Tướng mạo Khổ Thương Sinh vô cùng trẻ trung, nhìn qua chỉ mới khoảng mười tám mười chín tuổi.

Hắn mặt trắng đến phát sáng, ngũ quan tuấn mỹ nhu hòa, đường nét rõ ràng, cả người nhìn giống như một người ngọc không tì vết vậy.

Nhưng mi tâm vị này vẫn nhíu chặt thành hình chữ xuyên, sắc mặt cũng ngưng trọng và âm trầm đến mức sắp chảy nước.

Hàn trưởng lão phụ trách tiếp đón ở Tiếp Khách viện đã biểu thị áy náy với hắn, nói tông chủ Lý Trường Sinh rất bận rộn, tạm thời không có thời gian đến đây, bảo hắn kiên nhẫn chờ đợi.

Khổ Thương Sinh cảm thấy đắng chát.

Trà trong tay hắn là Linh trà Tử Phủ Thanh do Vô Tướng thần tông đào tạo, nhưng Khổ Thương Sinh lại không cảm nhận được chút mùi vị gì.

Chương 1093: Không thơm (3)

Trước khi đến đây, Khổ Thương Sinh đã biết là Vô Tướng thần tông sẽ không cho bọn họ sắc mặt tốt.

Nhưng hắn vẫn không ngờ cái tên Lý Trường Sinh này lại không nể mặt như vậy.

Cái này đâu chỉ là không nể mặt bọn họ, mà là sỉ nhục bọn họ!

Cái tên Lý Trường Sinh này xưa nay đều nham hiểm giả dối, khẩu phật tâm xà, yêu thích làm bộ làm tịch.

Tên này rất khéo léo, chắc chắn sẽ không đặc tội với bạn bè, càng sẽ không vô duyên vô cớ mà sỉ nhục người khác, đặc biệt là đồng minh của Vô Tướng thần tông.

Bây giờ người này dám làm như vậy, chứng tỏ Vô Tướng thần tông đã mất kiên nhẫn với Thần Hoang Bất Lão thành, đã không thèm nể mặt mũi.

Vô Tướng thần tông mời bọn họ đến đây và dâng trà, đó chính là phần thể diện cuối cùng mà Lý Trường Sinh cho hắn.

Nếu như tiếp đó song phương không thể có tiếng nói chung, vậy phải gặp mặt bằng binh đao.

Thái thượng trưởng lão Thần Hoang Bất Lão thành Phong Bất Minh đi theo Khổ Thương Sinh đến đây lại không thể nhịn nổi.

Sắc mặt hắn đen như đáy nồi, trừng mắt nhìn Hàn trưởng lão ở đối diện: “Vô Tướng thần tông các ngươi có ý gì? Tông chủ nhà ta đến nơi này, lại bị các ngươi để ngồi chờ ở sườn núi, còn không có một vị đại trưởng lão nào ra nghênh đón, đây chính là đạo đãi khách của các ngươi sao?”

Sắc mặt Hàn trưởng lão nhất thời trầm xuống.

Nếu lúc này mà là hai vị trưởng lão khác của Tiếp Khách viện, thì có lẽ sẽ là vẻ mặt ôn hòa, nói lời hay để động viên.

Nhưng Hàn trưởng lão lại không nuông chiều hai vị này, hắn đặt chén trà xuống, cười lạnh: “Ta không thích nghe lời này của Phong trưởng lão, từ khi hai vị đến nơi này, chúng ta đều dâng trà ngon tiếp đãi, không hề mất lễ phép, còn đạo đãi khách sao, Thần Hoang Bất Lão thành các ngươi có đạo đãi khách như nào, Vô Tướng thần tông chúng ta cũng bắt chước như vậy mà thôi.”

Nói đến cũng trùng hợp, tại hai tháng trước, hắn từng đi theo Yến Quy Lai đến Thần Hoang Bất Lão thành, để bái phỏng vị Khổ thành chủ này.

Lý do là vì mấy đệ tử của Vô Tướng thần tông phát hiện một mỏ Huyền Thanh thạch ở Vân Châu, lại bị người của Thần Hoang Bất Lão thành cướp đoạt và đánh bị thương. Tuy rằng sau đó bọn họ đã đòi lại, còn chém mấy cánh tay của đối phương. Nhưng việc kinh doanh khu mỏ đó vẫn bị triều đình quấy rối.

Hai người Ngạo Quốc và Phương Chính dẫn theo hắn đến Thần Hoang Bất Lão thành để lý luận, Khổ Thương Sinh lại tránh không gặp tận hai ngày, người phía dưới cũng là hỏi một ba không biết, nói là không làm chủ được vân vân, khiến cho Ngạo Quốc tức giận, náo loạn một phen.

Tuy rằng bọn họ ép Khổ Thương Sinh trả lại mỏ quặng, kết quả lại kéo dài kéo dài, đến giờ vẫn chưa trả lại.

Sau đó trên giang hồ còn có lời đồn, nói Ngạo Quốc bá đạo hung hăng, ỷ thế hiếp người, bắt nạt đồng mình vân vân.

Hàn trưởng lão cũng rất để ý đến chuyện này.

Không ngờ hôm nay phong thủy luân chuyển, chỉ mới hai tháng mà Khổ Thương Sinh của Thần Hoang Bất Lão thành đã phải chạy đến tận cửa, cầu kiến tông chủ của bọn họ.

Đây thật sự là thiên đạo luân hồi.

Vị Huyết Nhai dự bị kia của nhà mình thật là rất tốt! Lại cứu được Mộc Kiếm Tiên, còn trợ giúp hắn đăng thần.

Hình như tên là Sở Hi Thanh đúng?

Không ngờ sau Tần Mộc Ca, tông môn vẫn còn một anh kiệt như vậy quật khởi.

Nội tâm Hàn trưởng lão tràn đầy sảng khoái, nghĩ thầm hôm nào gặp được Sở Hi Thanh, thì nhất định phải mời hắn uống tiên tửu bí truyền của mình.

Sắc mặt Phong Bất Minh tái nhợt, biến ảo không ngừng, hiển nhiên là cũng nghĩ đến chuyện mấy tháng trước, hắn cắn răng nói: "Nếu như Lý Trường Sinh không muốn gặp hai người bọn họ, vậy cứ việc nói thẳng là được, cần gì phải sỉ nhục bọn họ như vậy? Vô Tướng thần tông các ngươi làm như vậy, không sợ chư tông ở phương bắc cười chê sao?”

Hàn trưởng lão ngưng thần suy nghĩ một chút, liền giơ chén trà lên: “Tông chủ chúng ta đúng là không rảnh, nếu hai vị cảm thấy Hàn mỗ chiêu đãi không chu toàn, vậy thì mời về đi, ngày khác hãy trở lại.”

Đây là bưng trà tiễn khách rồi.

Phong Bất Minh chỉ cảm thấy lồng ngực tràn đầy khó chịu.

Lúc này hắn muốn đứng lên, phất tay áo rời đi, Khổ Thương Sinh ở bên cạnh lại đưa tay ra đè vai của hắn xuống, cũng làm cho hắn không thể nào mở miệng nói chuyện.

Lúc này, bầu không khí trong điện rất lúng túng và lạnh lẽo.

Hàn trưởng lão ngồi một lúc, cũng cảm thấy gương mặt của hai người đối diện quá đáng ghét.

Dù sao hắn cũng không muốn nể mặt, cũng không thèm quan tâm đến lễ pháp gì, liền trực tiếp đứng dậy nói: “Hàn mỗ còn phải đón khách, mời hai vị chờ ở đây một chút, Hàn mỗ đi một chút rồi sẽ trở lại.”

Hắn cũng không định trở về, nhìn hai người này là đã thấy khó chịu.

Vẫn nên vứt cái chức trưởng lão Tiếp Khách viện này sớm một chút thì hơn.

Chương 1094: Không thơm (4)

Ngay sau khi Hàn trưởng lão rời đi, Phong Bất Minh liền quay đầu trừng mắt với Khổ Thương Sinh: “Tông chủ! Vô Tướng thần tông khinh người quá đáng, sao ngươi lại có thể nhịn?”

“Không nhịn được cũng phải nhịn, chịu nhục dù sao cũng tốt hơn chảy máu.”

Khổ Thương Sinh thu tay về, sắc mặt lạnh lẽo: “Ta đã tính toán rồi, sau này hôm nay, Chiến đường của Vô Tướng thần tông có thể rút ít nhất ba ngàn đệ tử, Ngự đường của bọn họ thì lại có thể rút hai ngàn đệ tử. Vô Tướng thần tông lâu lắm rồi mới có nhiều sức chiến đấu rảnh rỗi như vậy, bọn họ sẽ ngồi yên sao? Lẽ nào ngươi muốn làm con khỉ để bọn họ giết dọa gà?”

Phong Bất Minh không khỏi yên lặng.

Hắn biết Khổ Thương Sinh không nói sai.

Mộc Kiếm Tiên đăng thần, lại được Lý Trường Sinh mời làm thái thượng trưởng lão của Vô Tướng thần tông, khiến cho cục diện ở phương bắc xuất hiện biến hóa to lớn.

Biến hóa này được thể hiện ở nhiều phương diện.

Kẻ địch của Vô Tướng thần tông sẽ trở nên ít đi, sức chiến đấu mà bọn họ có thể sử dụng cũng sẽ tăng lên.

Vô Tướng thần tông nhất định sẽ nhân cơ hội này để thanh lý phương bắc, quét dọn tất cả mầm họa trước khi ma kiếp bạo phát.

Bình thường thì Thần Hoang Bất Lão thành bọn họ nhảy nhót nhiều nhất, cũng có uy hiếp lớn nhất với Vô Tướng thần tông, bây giờ cũng có khả năng bị Vô Tướng thần tông giết gà dọa khỉ nhất.

Vô Tướng thần tông thậm chí còn không cần tìm cớ gì cả, chỉ riêng ân oán của vài năm gần đây, cũng đủ để Vô Tướng thần tông có lý do ra tay với bọn họ rồi.

Đây là đang trả nợ, trước kia bọn họ cướp rất nhiều đồ ăn trong miệng Vô Tướng thần tông, còn cướp rất vui vẻ sảng khoái, bây giờ đến phiên bọn họ trả nợ.

Trong lòng Phong Bất Minh cũng có chút hối hận, lúc trước đúng là hơi quá đáng một chút, không biết kiêng kỵ.

Chỉ là ai có thể ngờ được chứ? Ai có thể ngờ Vô Tướng thần tông có thể cứu một cái Mộc Kiếm Tiên từ trong bí cảnh thời gian?

Mà lúc này, vẻ mặt Khổ Thương Sinh hơi động, hắn nhìn về phía đỉnh núi Vô Tướng thần sơn.

Hắn cảm giác được nguyên khí hệ mộc quanh đây đang bị nhiễu loạn, cũng nhìn thấy một cây Huyết tùng to lớn đang điên cuồng phát triển.

Khổ Thương Sinh cảm thấy miệng của mình càng đắng chát hơn vài phần.

“Khổ rồi! Vị Mộc Kiếm Tiên này quả thật là quá ưu ái Vô Tướng thần tông!”

Sắc mặt Phong Bất Minh cũng hơi thay đổi.

Đó chính là phân thân pháp thể của Mộc Kiếm Tiên, Phong Bất Minh vừa nhìn khí cơ liền biết, một khi cây Huyết tùng này trưởng thành, ít nhất cũng có sức chiến đấu nửa bước Siêu Phẩm.

Chuyện này có nghĩa là Vô Tướng thần tông vĩnh viễn có một cao thủ nửa bước Siêu Phẩm tọa trấn bản sơn.

Đấy là còn chưa nói đến thần ý của Mộc Kiếm Tiên, hắn cũng có thể mượn cây Huyết tùng này để hàng lâm xuống nhân gian.

Chuyện này quả thật là một tin dữ đối với Thần Hoang Bất Lão thành có ý muốn thay thế Vô Tướng thần tông.

. . .

Cây Huyết tùng này cuối cùng cao đến chín mươi chín trượng, thân cây bành trướng đến mức cần hơn năm mươi người ôm mới hết, tán cây lại rộng đến hơn 250 mẫu, không chỉ bao phủ toàn bộ cái sân này, mà còn mở rộng ra ngoài.

Mấy người Lý Trường Sinh cũng không chán ghét khi tán cây che đậy ánh mặt trời.

Bọn họ hoàn toàn vui lòng, còn liều mạng nghiền ép các loại thiên tài địa bảo hai hệ mộc và kim thành chất lỏng, rồi nhỏ vào rễ của cây Huyết tùng, khiến cho cây Huyết tùng trưởng thành nhanh hơn.

Sở Hi Thanh ở bên cạnh thì chỉ cảm thấy lòng đau như cắt.

Trong số thiên tài địa bảo đó, hắn nhìn thấy có ba loại nhất phẩm, trong đó còn có Thanh Long nguyên huyết nhất phẩm, Lý Trường Sinh lại nhỏ tận hai mươi giọt.

Còn có hơn hai mươi lại kỳ trân dị bảo nhị phẩm và tam phẩm, tổng số phải lên đến mấy trăm thiên tài địa bảo.

Những người này đều hận không thể để tán cây Huyết tùng cha đậy toàn bộ đỉnh núi Vô Tướng thần sơn.

Điều này có ý nghĩa là Vô Tướng thần tông có thêm một tầng phòng ngự, hơn nữa còn là một tầng phòng ngự đạt đến nhất phẩm.

Nhưng sau khi cây Huyết tùng cao đến chín mươi chín trượng thì vẫn dừng lại, nhưng nhánh cây kia bắt đầu kết ra một lượng lớn hạt thông.

Đây là vì nó không thể nào hấp thu những kỳ trân dị bảo kia nữa, chỉ có thể kết quả.

Phân thân hóa thể của Mộc Kiếm Tiên tự nhiên là không cần lo việc đốt cháy giai đoạn, nhưng dù mạnh như Mộc Kiếm Tiên thì cũng không thể làm trái quy tắc cơ bản của sinh mệnh.

Trong thời gian ngắn, bộ thân thể này của Mộc Kiếm Tiên chỉ có thể trưởng thành đến mức này.

Sở Hi Thanh thông qua máu nhỏ vào hạt giống, ngưng thần cảm ứng biến hóa của cây Huyết tùng này.

‘Tu vị’ trước mắt của cây Huyết tùng này nằm ở khoảng cấp độ nhất phẩm hạ, đương nhiên nó có thể phát huy sức chiến đấu vượt xa nhất phẩm hạ.

Chương 1095: Không thơm (5)

Chỉ là cây Huyết tùng này không thể di chuyển, kiếm khí của nó tạm thời chỉ có thể bao phủ phạm vi trăm dặm.

Nhưng phân thân hóa thể của Mộc Kiếm Tiên có thể mạnh mẽ phá tan hư không, ra tay từ nơi cách mấy ngàn dặm, thậm chí là mười ngàn dặm.

Chỉ là việc phá tan hư không này rất tốn sức, trong phạm vi ba ngàn dặm, lực lượng của Mộc Kiếm Tiên sẽ hạ xuống nhị phẩm, Khoảng một vạn dặm, thì sẽ rơi xuống tứ phẩm.

Tuy nhiên, võ đạo và kiếm ý của vị này không phải cao thủ tứ phẩm trên thế gian có thể so sánh.

Ngoài ra, hàng năm Sở Hi Thanh còn có thể bẻ ba cành cây ở trên cây Huyết tùng.

Sau đó mỗi khi gặp địch, hắn chỉ cần trồng cành cây này xuống đất, cành này sẽ cấp tốc sinh trưởng, sức chiến đấu tương đương với một phân thân tứ phẩm của Mộc Kiếm Tiên.

Mà theo cây Huyết tùng này trưởng thành, mãi cho đến khi nhất phẩm, thậm chí là nửa bước Siêu phẩm, khi đó năng lực của cành cây cũng sẽ tăng lên.

Nếu như Sở Hi Thanh có đủ tuổi thọ, sống đến một vạn năm sau, vậy hắn có thể chờ đến khi cái cây này tiến vào cảnh giới Siêu Phẩm.

Sở Hi Thanh âm thầm líu lưỡi, nghĩ thầm mình thật sự là ôm được cái bắp đùi vàng, không, là bắp đùi voi!

Đây quả nhiên là ‘vô thượng tiên duyên’.

Nhưng vào lúc này, Bạch Tiểu Chiêu lại phát ra một tiếng hoan hô. Nàng lắc người chạy lên cây, tóm lấy mấy viên hạt thông ở trên tán cây, rồi trở lại đỉnh đầu của Sở Hi Thanh.

Nhưng khi Bạch Tiểu Chiêu cắn hạt thông, chuẩn bị ăn thịt quả ở bên trong thì lại bắt đầu chột dạ.

Đây đều là đời con đời cháu của Mộc Kiếm Tiên, ăn những hạt thông này có phải là bất kính không?

Nàng chần chờ nhìn Sở Hi Thanh: “Huynh trưởng, ta có thể ăn những hạt thông này hay không?”

“Yên tâm ăn đi.”

Phương Bất Viên cũng lấy một hạt thông to bằng nắm tay từ trên cây xuống, hắn cắn vỏ ngoài, cười hì hì nói: “Nói như thế nào đây? Hạt giống thông này chẳng khác nào tinh hoa sinh mệnh của nam giới nhân tộc, vẫn chưa tính là con cháu, cho nên ăn cũng không sao.”

Bạch Tiểu Chiêu nghe thấy thế thì vẫn không hiểu lắm, chờ đến khi nàng hiểu rõ thì lại trừng mắt nhìn Phương Bất Viên.

Nàng cảm giác hạt thông trong miệng bỗng nhiên không thơm nữa.

Chờ đến khi kết thúc, Lý Trường Sinh vô cùng thỏa mãn mà nhìn cây lớn chống trời ở trước mắt.

“Gần đủ rồi, tiếp tục cũng không phát triển được nữa, bây giờ chính là cần thời gian ôn dưỡng, lát nữa ta sẽ để người chuyển hai linh mạch đến đây, để cung phụng Mộc Kiếm Tiên.”

Vương Tri Mệnh cũng đưa một bình sứ cho Sở Hi Thanh: “Đây là ‘Thần Thụ nguyên dịch’ do ta luyện chế, có thể xúc tiến sinh trưởng cho bộ phân thân này của Mộc Kiếm Tiên.”

“Tạm thời chỉ luyện được một bình, mấy hôm nữa ta sẽ bảo người đưa đến. Kể từ hôm nay, mỗi ngày sáng trưa chiều tối, ngươi đều phải nhỏ ‘Thần Thụ nguyên dịch’ vào cây Huyết tùng, mỗi lần mười giọt, phải nhớ kỹ.”

Lúc này, đại trưởng lão Tổ sư đường cũng vuốt chòm râu nói: “Ngoài ra, mỗi ngày còn phải tế bái, dâng hương, cầu khẩn, còn phải thường xuyên chăm sóc và bảo dưỡng thần thụ. Làm như vậy có thể để thần ý của Mộc Kiếm Tiên khóa chặt hạ giới, thuận tiện cho ngày sau hàng lâm, vì vậy còn phải nhờ Huyết Nhai dự bị chú ý nhiều hơn, nếu như Thiên Lan cư không đủ nhân thủ, Tổ Sư đường sẽ phái người đến giúp đỡ một hai.”

Ngoại trừ cung phụng các đời tổ sư trong Tổ Sư đường ra, Tổ Sư đường còn phụ trách tất cả việc tế bái và lễ nghi của tông môn.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, đây quả thật là một một đại gia về nhà mà.

Hắn không thể để Tổ Sư đường phái người đến đây được.

Sở Hi Thanh có rất nhiều bí mật.

Bên cạnh hắn vốn đều là người đáng tin, chỉ cần đóng cửa Thiên Lan cư, vậy sẽ không ai biết gì cả.

Nếu để Tổ Sư đường phái người đến, biết người biết mặt không biết lòng, vậy thật sự rất khó chịu.

Nhưng Thiên Lan cư đúng là không đủ người, Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly đều cần tu hành, luyện đao luyện kiếm, không có thời gian làm việc này.

Kế Tiễn Tiễn thì là nội quỷ, tạm thời không biết nàng đã bị nhuộm đen đến mức nào, không thể để cho nàng tiếp xúc với chuyện quan trọng như vậy được.

Còn Chu Lương Thần và Lưu Nhược Hi, Sở Hi Thanh rất coi trọng bọn họ, hi vọng bọn họ sẽ trở thành phụ tá đắc lực của mình, nên cũng không thể giao việc này cho hai người bọn họ được.

Hắn suy nghĩ giây lát: “Hay là dứt khoát xây một cái miếu ở đây, cho nó độc lập ra khỏi Thiên Lan cư luôn.

Dù sao cũng không chiếm Thiên Lan cư của hắn là được.

Câu này của Sở Hi Thanh cũng đúng là ý muốn của chư vị trưởng lão, đại trưởng lão Tổ Sư đường lập tức nói: “Tốt! Cứ làm như vậy đi, không hổ là một đời Siêu thiên trụ đỉnh cấp nhất, rất là nhanh trí! Lát nữa lão phu sẽ gọi người đến đây xây miếu, lại lựa chọn mười mấy tên đệ tử trong Tổ Sư đường đến đây tế bái.”

Chương 1096: Gan to bằng trời

Khóe môi Sở Hi Thanh giật giật vài cái, lòng thầm nói mình nào có nhanh trí gì? Là những lão hồ ly này đang chờ mình nói ra thôi.

Nhưng có người nuôi cây thay hắn, còn phụ trách cung cấp đồ ăn hàng ngày cho hóa thân của Mộc Kiếm Tiên, vậy cũng không có gì không tốt.

Lý Trường Sinh vui vẻ hài lòng gật đầu nói: “Phương pháp này rất tốt! Vậy xây một tòa Thần Thụ viện tại đây đi, do một trưởng lão đảm nhiệm người coi miếu.”

Từ hôm nay trở đi, Vô Tướng thần tông bọn họ lại có thêm một cao thủ nhất phẩm hạ tọa trấn bản sơn rồi.

Hơn nữa nhiều nhất là năm năm, bọn họ sẽ nuôi cây thần thụ này lên đến nhất phẩm thượng.

Còn nữa, một khi Thần Thụ viện hoàn thành, liền có thêm mười mấy cái chức vụ, nuôi được thêm mấy người.

Hác Thu Phong thì lại khoanh tay trước ngực, mặt đầy vui mừng: “Ta đi bảo người chế tạo mấy cái hòm tiền, tiền dầu vừng sẽ đặt trên bàn Tổ Sư đường, do Độ Chi viện thống nhất thu chi.”

Mộc Kiếm Tiên có thể hạ thần thuật, trợ giúp người thức tỉnh thiên phú huyết mạch!

Đệ tử Vô Tướng thần tông muốn thu được thần ân của Mộc Kiếm Tiên, vậy phải tới nơi này để tế bái.

Đến khi đó tông môn thu một chút tiền dầu vừng cũng không quá đáng.

Sau đó hắn lại nhìn về phía Sở Hi Thanh với ánh mắt chờ mong: “Tiểu Sở, Huyết tùng thần thụ sẽ rụng không ít lá mỗi năm, bản thân những chiếc lá này đều có chất liệu bất phẩm, lại còn có kiếm ý của Mộc Kiếm Tiên, là tài liệu cực tốt để chế tạo ‘kiếm phù’. Còn cả rất nhiều quả tùng nữa, không biết ngươi có chịu bán hay không? Những thứ lá thông này tông môn có thể chia 9:1 với ngươi, hạt thông thì là 2:8.”

Lá thông cần thuật sư của tông môn gia công luyện chế, vì đó chia 9:1, tông môn chín, Sở Hi Thanh một.

Còn về phần những hạt thông kia, chính là đan dược thiên nhiên, ăn vào liền có chỗ tốt, căn bản không lo không bán được. Vì vậy chia 2:8, Sở Hi Thanh lấy tám.

Hác Thu Phong có thể lợi dụng tài nguyên của Vô Tướng thần tông để bán với giá cao.

Nội tâm của Sở Hi Thanh rung lên, lòng thầm nói cuộc làm ăn này rất khá khẩm.

Hắn cũng không cò kè mặc cả, mà trực tiếp gật đầu.

Huyết tùng thần thụ là tông môn nuôi thay cho hắn, cũng là do tông môn dùng một lượng lớn tài nguyên để để xúc tiến nó phát triển đến nước này.

Làm người không thể quá tham lam, phải biết chừng mực.

Mặt Phương Bất Viên thì lại đen xì.

Độ Chi viện của tông môn, còn cả vị Hác đại trưởng lão này nữa, thật sự là đại địch của hắn!

Sau đó, cả ngày này cả trong lẫn người Thiên Lan cư đều hỗn loạn không thôi, tiếng đùng đùng liên miên không dứt.

Tốc độ kiến tạo phòng ốc của võ tu vượt xa sức tưởng tượng của phàm nhân, đặc biệt là dưới tình huống có mười mấy vị nhất phẩm và nhị phẩm tham gia vào.

Còn chưa đến tối muộn, một tòa miếu thờ có quy mô hùng vĩ và hoa lệ đã xuất hiện ở bên cạnh Thiên Lan cư.

Bên trong Thiên Lan cư rốt cuộc cũng khôi phục yên tĩnh.

Lúc này, mấy người Lý Trường Sinh lại lấy một khối ‘Hồng Mông Nguyên thạch’ cao ba trượng ra, chuẩn bị đắp nặn tượng thần cho Mộc Kiếm Tiên.

Điêu khắc tượng thần cũng không khó, khó chính là phải bao gồm nhiều mặt như hình ý thần, tốt nhất là có ‘Thiên quy đạo luật’ phù hợp với Mộc Kiếm Tiên.

Lý Trường Sinh mấy lần cầm đao điêu khắc lên, nhưng lại không thể ra tay.

Sở Hi Thanh chờ đến mức mất kiên nhẫn, liền trực tiếp bỏ về lầu các của mình.

Hắn móc một cây Cửu khúc Thời Ngân thảo ra rồi nuốt vào.

Sở Hi Thanh đã muốn sử dụng cây linh dược này từ lâu rồi, nhưng vẫn không có thời gian rảnh.

Bên trong bí cảnh, hắn lo lắng mình nuốt vào xong thì sẽ bị thần lực của Chúc Quang âm ảnh hưởng. Bên ngoài bí cảnh, thì đến tận bây giờ hắn mới có thời gian rảnh rỗi và không gian riêng.

Ngay khi Sở Hi Thanh dùng linh dược không lâu, hắn liền cảm thấy toàn thân nóng lên, cốt tủy ngứa ngáy.

Hắn đã trải qua việc này nhiều lần, nên đã quen thuộc rồi.

Nhưng lần này, đau và ngứa rất sâu, mặc kệ là cảm giác đau hay ngứa, thì đều rất mãnh liệt.

Sở Hi Thanh phải chảy chút mồ hôi lạnh mới chống đỡ được.

Sau đó hắn liền ngưng thần cảm ứng, lĩnh hội biến hóa do Cửu khúc Thời Ngân thảo mang lại.

Cửu khúc Thời Ngân thảo là loại kỳ trân dị bảo đỉnh cấp.

Sở Hi Thanh phát hiện Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân và Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của mình đều được thăng hoa lên một cấp độ.

Lực lượng thời gian hòa vào Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết khiến cho nó trở nên mạnh mẽ hơn, năng lực Vạn Cổ và Thiên Thu cũng được thăng hoa.

Năng lực Vĩnh Tại đã có thể hồi tưởng lại trạng thái thân thể và nguyên thần trong mười sáu canh giờ.

Còn có Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân, Quang âm Nhất Thuấn không chỉ trì hoãn tốc độ dòng chảy thời gian ở chung quanh lên gấp ba lần, mà thời gian còn kéo dài đến ba mươi cái hô hấp.

Chương 1097: Gan to bằng trời (2)

Sở Hi Thanh còn cảm ứng được huyết tủy trong cơ thể của mình còn nhiều chỗ trống hơn.

Sau khi kết thúc cảm ứng thì hắn thấy rất vui mừng.

Sở Hi Thanh cảm giác được, cơ thể mình có thể chứa đựng ít nhất một môn thiên phú huyết mạch cùng đẳng cấp với Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết.

Nếu như hạ thấp yêu cầu xuống, thì lại có thể chứa đựng một môn thiên phú đỉnh cấp và một môn cao đẳng.

Thu hoạch của lần bí cảnh này, quả thực là đầy bồn đầy bát.

Khi Sở Hi Thanh vui mừng mở mắt ra, hắn liền nhìn thấy một bóng người yểu điệu quen thuộc đang đứng ở hành lang ngoài cửa sổ.

Người này chính là Sở Vân Vân, nàng đang chắp tay sau lưng, ngửa đầu nhìn lên.

Tầm nhìn của lầu các này cực kỳ trống trải rộng rãi, có thể phóng mắt nhìn thấy biển mây ở vách núi phía nam, cũng có thể quan sát toàn bộ mặt bắc của Vô Tướng thần sơn.

Hướng về phía đông là Tuyệt Bích trường thành đồ sộ nguy nga, uốn lượn trên những vách đá và dãy núi cheo leo.

Nhưng hôm nay, phong cảnh nơi đây đã phát sinh biến hóa, ở phía đông có thêm một tòa miếu thờ, còn có một cây Huyết tùng cực lớn.

Tán cây khổng lồ kia đã che khuất bầu trời đầy sao.

Sở Hi Thanh nhìn bóng lưng Sở Vân Vân, không tự chủ được mà nhếch miệng, ý cười trong mắt càng đậm: “Vân Vân, ngươi về từ lúc nào?”

Tốc độ dòng chảy trong bí cảnh thời gian gấp mười hai lần bên ngoài.

Hắn ở trong bí cảnh gần một năm, nhưng bên ngoài chỉ mới gần một tháng.

Sở Hi Thanh rất nhớ cô muội muội tiện nghi này.

Tuy rằng còn chưa đến trình độ ngày nhớ đêm mong, nhưng bình thường luôn cảm thấy bên cạnh mình thiếu thiếu thứ gì đó.

Đặc biệt là cách đây không lâu, khi hắn đánh với Tần Mộc Ca thì quả thật là như vỡ đê, khiến cho nỗi nhớ Sở Vân Vân của hắn không thể ngăn chặn nữa.

Kết quả khi Sở Hi Thanh tràn đầy chờ mong mà rời khỏi bí cảnh, trở về Vô Tướng thần sơn, lại phát hiện Thiên Lan cư của mình người đi nhà trống.

Không chỉ không thấy bóng dáng Sở Vân Vân, mà ngay cả Kế Tiễn Tiễn cũng không ở đây.

“Về từ nửa canh giờ trước rồi, hôm nay ta đi Hạ viện tham dự kỳ thi vào nội môn. May mà như vậy, bằng không hôm nay ngươi và ta nhất định sẽ bại lộ.”

Sở Vân Vân tiếp tục ngửa đầu nhìn cây Huyết tùng kia: “Đây chính là phân thân hóa thể của Mộc Kiếm Tiên? Hôm nay toàn bộ đệ tử của Vô Tướng thần tông đều bàn luận việc này, bàn luận công tích vĩ đại của ngươi.”

“Ngươi làm rất khá, ta không ngờ Mộc Kiếm Tiên không chỉ muốn thoát vây, mà còn muốn mượn lực lượng của Chúc Quang âm để đăng thần. Chứng tỏ thức kiếm pháp kia nhất định rất khó.”

Hỗ trợ Mộc Kiếm Tiên đăng thần và hỗ trợ Mộc Kiếm Tiên thoát vây, hai việc này hoàn toàn khác biệt.

Sở Vân Vân chỉ dựa vào tưởng tượng cũng biết được chiêu kiếm pháp này phức tạp hơn nàng nghĩ nhiều, áp lực mà Sở Hi Thanh phải đối mặt cũng lớn hơn rất nhiều, Chúc Quang âm nhất định sẽ ra sức chống lại, chư vị thần ma cũng sẽ không muốn nhìn thấy Mộc Kiếm Tiên đăng thần.

“Thật ra cũng bình thường.”

Bản thân Sở Hi Thanh cũng không thấy quá khó.

Chỉ có trận chiến với Huyết Nhai Đao Quân là làm cho hắn buồn nôn thôi.

Lúc này, vẻ mặt của hắn lại hơi chần chờ: “Vân Vân, ta cảm thấy bại lộ thân phận cũng không hoàn toàn là việc xấu.”

Sau khi bại lộ thân phận, chỗ xấu là bị triều đình truy sát, chỗ tốt là có thể được Vô Tướng thần tông dùng hết sức để chống đỡ.

Sở Vân Vân rốt cuộc cũng quay đầu lại: “Ngươi cho rằng Lý Trường Sinh và những vị đại trưởng lão của Vô Tướng thần tông đều đáng tin cậy. Còn cả phân thân hóa thể này của Mộc Kiếm Tiên cũng có thể che chở cho chúng ta, đúng không?”

Sở Hi Thanh hơi gật đầu, đúng là hắn nghĩ như vậy.

Cùng với việc che giấu thân phận, thà rằng làm sáng tỏ luôn, dùng tài nguyên của Vô Tướng thần tông, để Sở Vân Vân khôi phục đỉnh phong.

Vô Tướng thần tông cam lòng bỏ nhiều tài nguyên như vậy với phân thân hóa thể của Mộc Kiếm Tiên, không có đạo lý nào là không chịu đầu tư lên người Bá Võ Vương Tần Mộc Ca.

Tần Mộc Ca là đệ tử chân truyền của Vô Tướng thần tông.

Tuy nàng đã bị ‘trục xuất’ từ hơn mười năm trước, nhưng người trong thiên hạ đều biến trong này có ẩn tình.

“Ý nghĩ của ngươi có chút đạo lý, trong Vô Tướng thần tông có nội ứng của triều đình, nhưng chư vị đại trưởng lão thì không có vấn đề.”

Sở Vân Vân cười khổ một chút: “Vấn đề là bây giờ chúng ta bại lộ thân phận thì cũng vô dụng, tuy Vô Tướng thần tông có vô số thần đan, vô tận linh dược, nhưng không thể để ta khôi phục đỉnh phong trong thời gian ngắn được.”

Sở Hi Thanh nhướng mày lên, ánh mắt có chút khó hiểu: “Lúc trước ngươi không nói như vậy mà?”

“Gần đây ta mới phát hiện.”

Sở Vân Vân một tay vịn bệ cửa, nhảy từ cửa sổ vào trong phòng, nàng ngồi trước mặt Sở Hi Thanh: “Huynh trưởng ngươi có nghĩ đến không, vì sao đến bây giờ ngươi vẫn chưa thức tỉnh huyết mạch Vạn Tượng? Đó chính là huyết mạch gia truyền của ngươi.”

Chương 1098: Gan to bằng trời (3)

Sắc mặt Sở Hi Thanh không khỏi lạnh lùng.

Vạn Tượng, chính là thiên phú huyết mạch gia truyền của Kinh Tây Sở thị bọn họ, là một huyết mạch đỉnh cấp không kém Quy Nhất.

Sở Hi Thanh là con cháu đích mạch duy nhất của Sở gia, hắn nên thức tỉnh Vạn Tượng.

Nhưng đến tận bây giờ, hắn vẫn không có dấu hiệu sẽ thức tỉnh huyết mạch này.

Thật ra Sở Hi Thanh cũng có suy đoán với chuyện này, hắn híp mắt nói: “Là bị Kiến Nguyên đế cướp mất rồi sao?”

“Đúng vậy!” Sở Vân Vân gật đầu: “Thiên phú huyết mạch của hai người chúng ta đều bị Kiến Nguyên đế cướp mất, Vạn Tượng của ngươi, Quy Nhất của ta. Kiến Nguyên đế để ngươi chôn cùng ta, đưa ngươi hợp tác với ta, mục đích của hắn chính là cướp đoạt thiên phú huyết mạch của chúng ta. Có thể là hắn tu luyện một môn bí pháp nào đó, cũng có thể là hoàn thành nghi thức nào đó.”

“Cũng chính vì nguyên nhân này, nguyên thần và huyết mạch của chúng ta mới liên hệ chặt chẽ với nhau. Ngoài ra, bây giờ ta vẫn chưa xác định, Lục âm Hoàn Hồn Chú để cho hai chúng ta phục sinh có phải là một phần kế hoạch của hắn và quốc sư hay không.”

Sở Vân Vân đưa tay đặt ở trước ngực Sở Hi Thanh.

Nàng cảm nhận nhịp tim của hắn, hưởng thụ cảm giác huyết mạch và tâm thần liên hệ với nhau của hai người: “Vì vậy, không phải ta đề phòng Vô Tướng thần tông, mà là ta lo lắng hai người chúng ta sẽ bị Kiến Nguyên đế coi thành cây đao, là cây đao sẽ làm Vô Tướng thần tông tổn thương.”

Sở Hi Thanh không khỏi nhíu chặt lông mày, nỗi lòng lạnh như băng.

Hắn không thể không thừa nhận là khả năng này rất lớn.

Thế gian bây giờ, có người nào có thể gạt Kiến Nguyên đế mà thi triển Lục âm Hoàn Hồn Chú với hai người bọn họ trong lăng mộ Bá Võ Vương chứ?

Kiến Nguyên đế chính là một người trong số đó.

Sở Vân Vân phát hiện nhịp tim của Sở Hi Thanh tăng nhanh, nàng mỉm cười nói: “Không cần quá lo lắng, nếu như ta là Kiến Nguyên đế, chắc chắn sẽ không ngồi nhìn ngươi tu luyện Nhai Tí đao. Đến giai đoạn Thiên Thù Thần Ý đao thì Nhai Tí đao không chỉ phản xạ tất cả ngoại lực, mà còn phản xạ cả pháp thuật, thần thông, thiên phú dị năng và chú thuật, dù là Lục âm Hoàn Hồn Chú này thì cũng không ngoại lệ.”

“Một khi tu luyện Thần Ý Xúc Tử đao thành công, hầu như có thể vạn pháp bất xâm, vạn tà bất nhập. Đây chính là gốc rễ để Huyết Nhai Đao Quân một mình trấn áp thiên hạ. Vì vậy, khả năng người này là Kiến Nguyên đế là rất nhỏ, nhưng cũng không thể không đề phòng.”

Lúc này nội tâm của Sở Hi Thanh mới buông lỏng, hắn nhíu mày nói: “Ý của ngươi là, nhất định phải chờ đến khi tu luyện Thiên Thù Thần Ý đao thành công?”

“Là hai người chúng ta! Ngày xưa ta vừa mới tiếp xúc với Thiên Thù Thần Ý đao thì đã bị ép phải rời khỏi Vô Tướng thần tông, khi đó vẫn chưa kịp học môn đao pháp này. Hơn nữa Thiên Thù Thần Ý đao chỉ là trụ cột để ta và ngươi đối kháng với Lục âm Hoàn Hồn chú. Cho nên ngày bại lộ thân phận. . . càng muộn càng tốt.”

Sở Vân Vân lắc đầu: “Ngoài ra, ta còn phát hiện liên hệ giữa ta và ngươi còn chặt chẽ hơn ta tưởng tượng nhiều. Ta bây giờ có thể khôi phục bao nhiêu chân nguyên, liền cùng một nhịp thở với ngươi. Trừ phi tu vị của ngươi tăng lên, bằng không thì ta dùng nhiều linh đan diệu dược hơn nữa cũng vô dụng.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì ngẩn người: “Còn có chuyện này?”

“Trước kia ta không phát hiện, gần đây luyện hóa máu của ngươi thì mới cảm giác được. Nói chung là bây giờ vẫn chưa đến lúc, linh giác của ta nói cho ta biết, một khi thân phận của chúng ta bị bại lộ, vậy sẽ phải đối mặt với nguy hiểm cực lớn.”

Sở Vân Vân nói đến mấy chữ ‘máu của ngươi’ thì không khỏi sinh ra khát vọng, đôi mắt màu xanh lam kia cũng hiện lên một vệt khát vọng.

Sở Hi Thanh lại không phát hiện ra.

Hắn đứng dậy đi đến trước cửa sổ, nhìn biển mây cuồn cuộn ở bên ngoài, chỉ cảm thấy lồng ngực nóng bỏng khó chịu, khó có thể hóa giải.

Sở Hi Thanh còn tưởng rằng lần này trở về, liền có thể nghĩ biện pháp để Sở Vân Vân khôi phục tu vị.

Kết quả bọn họ vẫn phải chờ. . .

Còn nữa, Sở Hi Thanh vừa nghĩ đến huyết mạch Vạn Tượng của bản thân cũng bị cướp đoạt, mình lại bị Kiến Nguyên đế chôn sống, liền uất hận đến tột đỉnh.

Sở Hi Thanh không biết tâm tình này là bắt nguồn từ chủ thân thể hay là bắt nguồn từ chính bản thân hắn, nhưng hắn nhất thời không thể áp chế được.

Nỗi hận thù kia gần như đã bao phủ toàn bộ tâm linh của hắn.

Kiến Nguyên đế. . . cái tên hôn quân này!

Sở Vân Vân thì lại trông thấy hai tay Sở Hi Thanh đầy gân xanh, còn có một thân chân nguyên từ từ mất khống chế kia.

Nàng hơi suy nghĩ một chút liền đoán được nguyên nhân, trong đôi mắt màu xanh lam nhất thời hiện ra vài phần nhu hòa.

Chương 1099: Gan to bằng trời (4)

Sở Vân Vân cũng dạo bước đi đến cửa sổ: “Người xưa có nói, trong phúc có họa, trong họa có phúc. Kiến Nguyên đế cướp huyết mạch của chúng ta, đúng thật là đáng hận. Nhưng chuyện này đối với ta và ngươi, thật ra là phúc chứ không phải họa.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì không khỏi giận đến mức nở nụ cười, Sở Vân Vân vì động viên hắn mà lại ăn nói ba hoa.

Bị người khác cướp thiên phú huyết mạch, chẳng lẽ còn có chỗ tốt gì?

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Hi Thanh cảm giác được một bàn tay nhỏ nhắn cầm chặt lấy tay mình.

Sự chú ý của Sở Hi Thanh lập tức bị chuyển đi.

Sở Vân Vân nói tiếp: “Người phàm thế muốn đánh vỡ giới hạn người và thần, bước vào cảnh giới Siêu Phẩm, vậy phải hoàn thành ‘nghi thức chư thiên’, khiến cho huyết mạch bản thân giao hòa với Thiên quy đạo luật. Mà cái một trong những điều kiện của ‘nghi thức’ này, chính là ngưng tụ huyết mạch. Nhưng mà ngươi có biết, đời sau của những võ tu Siêu Phẩm kia, lại chưa có bất kỳ ai bước chân vào Siêu Phẩm không?”

Sở Hi Thanh phát hiện thân thể mềm mại của Sở Vân Vân cũng tiến lại gần hơn, một mùi thơm cơ thể nức mũi liền ấp đến.

Trái tim của hắn nhất thời đập thình thịch.

Sở Hi Thanh thấy miệng lưỡi khô khốc, hắn nuốt một ngụm nước miếng: “Vì sao?”

“Đây là vì huyết mạch của người đi trước ảnh hưởng quá nhiều đến chúng ta, nó luôn quấy rầy chúng ta tại mọi giờ mọi khắc.”

Sở Vân Vân cũng cảm giác mùi trên người Sở Hi Thanh càng ngày càng thơm, vầng trán của nàng chậm rãi áp sát về phía cổ của Sở Hi Thanh: “Vì vậy, đối với ta mà nói, mất huyết mạch Quy Nhất chẳng khác nào là mở gông xiềng. Ta bây giờ đã đang thử ngưng tụ huyết mạch thành một, thế nhân cũng không biết là ta đã hoàn thành ‘nghi thức bí mật’ kia, chỉ còn thiếu một thứ mấu chốt thôi.”

“Nếu như mọi việc thuận lợi, vậy thời khắc tu vị ta phục hồi, chính là lúc ta đăng đỉnh Siêu Phẩm. Huống hồ, hai môn thiên phú này sẽ trở về với chúng ta, ta có biện pháp, vì vậy ngươi đừng tức giận, cũng không cần tức giận.”

Sở Hi Thanh đã không tức giận từ lâu rồi, hắn đã cảm giác được một mảnh mềm mại hơi phồng lên ở trước ngực kia.

Tuy rằng cùng là thân thể mười bốn mười lăm tuổi, nhưng Sở Vân Vân bây giờ lại hơn xa Tần Mộc Ca khi xưa.

Mùi thơm cơ thể và thân thể mềm mại của Sở Vân Vân đang ép lên hắn.

Nội tâm Sở Hi Thanh rung động, lòng thầm nói ánh trăng hôm nay rất đẹp, Sở Vân Vân sẽ không muốn làm loại chuyện đó với hắn chứ . . . ?

Suy nghĩ của hắn bỗng nhiên dừng lại, chỉ cảm thấy cổ bỗng nhiên đau nhói.

Sở Vân Vân lại một hớp cắn vào cổ Sở Hi Thanh, rồi bắt đầu hút máu Sở Hi Thanh.

Trong đôi mắt màu xanh lam của nàng hiện lên một tia kỳ dị.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của Sở Hi Thanh thế mà đã tăng lên đến cấp mười hai!

Hành trình bí cảnh này, Sở Hi Thanh thế mà lại tăng Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết lên tận năm cấp độ.

Trái tim của Sở Vân Vân nhảy lên, ‘Bàn Cổ chi tâm’ của nàng đã thức tỉnh.

Khi nàng luyện hóa máu tươi của Sở Hi Thanh, Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của nàng cũng đã khôi phục đến cấp hai.

Thiên phú huyết mạch cấp mười hai, hiệu quả của nó hoàn toàn khác biệt với cấp bảy.

Chênh lệch năm cấp độ, có nghĩa là lực lượng và tinh hoa ẩn chứa ở trong đó nhiều hơn gấp trăm lần!

Khóe môi Sở Hi Thanh hơi cong lên, lòng thầm nói nàng có Sở Hi Thanh trợ giúp, làm sao còn cần tông môn giúp đỡ?

Dù sao nàng đường đường là Bá Võ Vương.

Không đến lúc bất đắc dĩ, nàng há có thể chạy về tông môn cầu viện? Làm như vậy thì nàng biết để mặt mũi ở đâu? Để kiêu ngạo ở đâu?

“Lần này ngươi phải ở trong tông môn thêm một đoạn thời gian.”

Sở Vân Vân vừa hút máu Sở Hi Thanh vừa nói với giọng mơ hồ không rõ: “Tốt nhất là ngốc hai tháng ba tháng càng tốt.”

Bắt đầu từ khi nàng phát hiện Sở Hi Thanh thức tỉnh Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, Sở Vân Vân cũng đã hút máu hắn vài ngày khi còn trên thuyền.

Sau khi đến Vô Tướng thần tông, Sở Hi Thanh lại bế quan tu hành, lại tiến vào bí cảnh thời gian, nàng không có cơ hội hút.

Sở Hi Thanh thấy buồn cười.

Sở Vân Vân đây rõ ràng là thèm trai nha.

Tức phụ muốn hút máu mình thì làm sao bây giờ? Đương nhiên là cho nàng hút rồi.

“Đúng rồi.” Sở Hi Thanh nghĩ đến một chuyện: “Sao Kế Tiễn Tiễn không ở đây? Còn cả Nhược Hi và Loạn Lý nữa? Bọn họ vẫn chưa lấy được tư cách vào ngoại môn sao?”

Sở Vân Vân nghe vậy thì cau mày, sau đó bình tĩnh nói: “Ba người Kế Tiễn Tiễn và Nhược Hi, Loạn Ly đều đến Băng Châu tìm kiếm bí dược rồi, bọn họ đã sắp thăng cấp, chắc hẳn là sắp trở về rồi.”

Sở Hi Thanh không khỏi ngờ vực.

Kế Tiễn Tiễn và Lục Loạn Ly đều sắp thăng cấp? Là lên cấp thật hay là lên cấp giả?

Còn cả Kế Tiễn Tiễn nữa, không phải nàng mới ‘lên cấp’ từ hai tháng trước sao? Không sợ mình nghi ngờ à?

Chương 1100: Gan to bằng trời (5)

Sở Vân Vân lại hút năm mươi ngụm máu, lúc này mới hài lòng mà thả Sở Hi Thanh ra.

“Kế Tiễn Tiễn là thăng cấp thật, nàng lấy cớ là nhân lúc ngươi không có ở đây, muốn đi lên phương bắc để săn giết Cự linh và yêu ma, kiếm ít tiền tài. Nhưng mục đích thật sự là đi tìm bí dược. Còn Loạn Ly thì là giả, nàng là thuật võ song tu, tiềm lực rất mạnh, nhưng tu hành rất gian nan.”

Sở Vân Vân vừa nói vừa dùng tay lau máu trên khóe miệng, lại bị Sở Hi Thanh bắt được.

Vẻ mặt Sở Vân Vân bối rối, ngửa đầu nhìn lên: “Ngươi đây là?”

Sở Hi Thanh cúi đầu xuống, bình tĩnh nhìn đôi môi kiều diễm bị nhiễm máu tươi kia, hắn chỉ cảm thấy đầu óc nổ tung, không thể áp chế nổi tâm tình chập chờn.

Hắn quyết đoán, từ từ hôn xuống.

Ngay một cái chớp mắt tiếp theo, trong lầu các phát ra một tiếng ‘oanh’.

Thân thể của Sở Hi Thanh đánh nát cửa gỗ, toàn thân hóa thành một ngôi sao băng, bay thẳng về phía biển mây ở mặt nam.

Sở Vân Vân che môi của mình, vẻ mặt nổi giận và ngượng ngùng đan xen, lại vừa kinh ngạc vừa khó hiểu.

Làm sao người này đột nhiên to gan như vậy?

Sau đó nàng lại bắt đầu lo lắng, vừa rồi mình đánh người trong vô thức, dùng hơi nhiều lực một chút, Sở Hi Thanh có bị thương hay không?

Mà lúc này, tại một gian nhà khác trong Thiên Lan cư, Chư Lương Thần đang luyện hóa Cửu khúc Thời Ngân thảo bỗng nhiên mở mắt ra, ngờ vực nhìn về phía lầu chính.

Hình như bên kia có chuyện gì đó?

Hắn nhận ra linh lực bên kia có chút dị thường.

Chủ thưởng của mình sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Chư Lương Thần chợt lắc đầu, nghĩ thầm mình nghĩ nhiều quá rồi.

Đây chính là Vô Tướng thần sơn, bên cạnh còn có phân thân của Mộc Kiếm Tiên che chở, chủ thương có thể xảy ra chuyện gì?

Hắn tiếp tục tập trung luyện hóa cây Cửu khúc Thời Ngân thảo.

Sở Hi Thanh sẽ không làm mua bán lỗ vốn, Chư Lương Thần cũng không muốn không làm mà hưởng.

Vì vậy, hắn đã bỏ ra ba mươi vạn lượng bạc để đổi lấy gốc Thời Ngân thảo này, hầu như đưa tất cả bạc cho Sở Hi Thanh, còn viết giấy nợ bảy mươi vạn lượng.

Chư Lương Thần cũng rất trân trọng, cố gắng ra sức luyện hóa Cửu khúc Thời Ngân thảo, cố gắng thức tỉnh một môn thiên phú huyết mạch loại thời gian hoặc không gian.

Chuyện này cực kỳ quan trọng với hắn.

Cộng thêm thứ Mộc Kiếm Tiên cho, Chư Lương Thần có thể dựa vào những thứ này để bước chân vào ngưỡng cửa Siêu thiên trụ.

Khi Sở Hi Thanh bị Sở Vân Vân đẩy đến biển mây vô biên, bên trong Đạo Nhất điện vẫn là đèn đuốc sáng choang.

Lý Trường Sinh đang đón khách đến từ Cực Kiếm tông ở Vân Châu tại đây.

Sau khi thu xếp tất cả mọi chuyện của Mộc Kiếm Tiên, Lý Trường Sinh lại bắt đầu bận rộn.

Chuyện Mộc Kiếm Tiên chặt đứt thời gian và không gian, bước vào hàng ngũ Vĩnh Hằng, đã được tất cả võ tu tam phẩm trở lên trong thiên hạ biết đến.

Thế lực khắp nơi chỉ cần tìm hiểu một chút là có thể biết được biến cố trong bí cảnh thời gian.

Vì vậy, sau khi chuyện phát sinh chưa đến ba canh giờ, vô số khách khứa chạy đến Vô Tướng thần sơn.

Trong thiên hạ này, không chỉ có một mình Khổ Thương Sinh là thông minh.

Các thế lực dự đoán được cục diện của U Châu và phương bắc đã thay đổi, cũng không chỉ có một mình Thần Hoang Bất Lão thành.

Lúc này, đã có hơn 250 vị khách ở Tiếp Khách viện đang chờ Lý Trường Sinh tiếp kiến.

Bọn họ đều là người đứng đầu một tông một phái, hoặc là thủ lĩnh của một số thế lực lớn hoặc hiệu buôn lớn trên giang hồ, hoặc cũng phải là thái thượng trưởng lão của tông môn.

Ngay cả mấy vị Tổng đốc và ba vương phủ ở gần U Châu cũng phái người đến đây chúc mừng, đấy là còn chưa nói đến các thế gia nhị phẩm tam phẩm ở trên địa phương.

Khổ Thương Sinh của Thần Hoang Bất Lão thành đúng là đến sớm nhất, nhưng chỉ cần là người thì đều có xa gần thân sơ.

Tuy Cực Kiếm tông chỉ là một tông môn tam phẩm, nhưng lại luôn luôn đi theo Vô Tướng thần tông, có thể nói là một trong những đồng minh kiên định nhất của Vô Tướng thần tông.

Vì vậy, khi tông chủ Cực Kiếm tông tự mình đi đến chúc mừng, dù Lý Trường Sinh có bận rộn thì cũng phải dành chút thời gian để gặp mặt.

Những thế lực như Cực Kiếm tông, mới là hòn đá tảng để Vô Tướng thần tông trấn áp phương bắc.

Còn về phần Thần Hoang Bất Lão thành, Lý Trường Sinh nào quan tâm bọn họ nghĩ cái gì?

Hắn có nhiệt tình hay khách khí với Khổ Thương Sinh nhiều hơn nữa, thì Thần Hoang Bất Lão thành cũng sẽ không cung kính và nghe lời Vô Tướng thần tông nhiều hơn, Thần Hoang Bất Lão thành cũng sẽ không vứt bỏ dã tâm của mình.

Tương ứng với đó, dù Lý Trường Sinh mặc kệ Thần Hoang Bất Lão thành, thậm chí là sỉ nhục bọn họ, thì nhà tông môn nhị phẩm này cũng sẽ không chủ động rời bỏ và tạo phản đồng minh.

Bên trong Đạo Nhất điện, Lý Trường Sinh và tông chủ Cực Kiếm tông bàn luận nửa khắc đồng hồ, sau đó liền đưa vị này ra ngoài.

Chương 1101: Nhất Kiếm Khuynh Thành

Sau khi ra đến cửa, Lý Trường Sinh ôm quyền nói: “Tiền bối yên tâm, ngày xưa khi Vô Tướng thần tông bốn phía là địch, cũng chưa bao giờ để Cực Kiếm tông thiệt thòi, bây giờ càng không. Chuyện tiền bối muốn, lát nữa ta sẽ sắp xếp ổn thỏa. Đúng là nên để người khác nên ngồi vị trí Án sát sứ Vân Châu rồi, mà bây giờ chúng ta cũng không cần khoan dung với người này nữa.”

Tông chủ Cực Kiếm tông tên là Mã Đạp Vân, là một ông lão khoảng bảy mươi, khuôn mặt lạnh lùng.

Trong con ngươi của hắn hiện lên ý mừng, nhưng ngũ quan vẫn lạnh lùng như cũ: “Tất nhiên Mã mỗ tin tưởng uy tín của Vô Tướng thần tông. Hôm nay đạo hữu có nhiều khách, vậy ta không quấy rầy nữa. Nhưng trước khi lên đường, Mã mỗ vẫn muốn nói thêm một câu. Bây giờ, Thần Hoang Bất Lão thành, Thiết Sơn Tần thị, Thiên Dược các cầm đầu bảy thế lực, thật sự chính là đại họa của chúng ta.”

“Trước kia Vô Tướng thần tông bị triều đình kiềm chế, không còn thừa sức lực thì cũng thôi, bây giờ các ngươi đã có Mộc Kiếm Tiên che chở, vậy tuyệt đối không thể lòng dạ đàn bà. Ma kiếp sắp đến, nếu chúng ta không thể bình định mối họa này trước khi ma kiếp bùng phát, vậy Mã mỗ đứng ngồi không yên. Đây là lời tâm huyết của Mã mỗ, xin Lý huynh thứ lỗi cho ta mạo muội!”

Thần sắc Lý Trường Sinh nghiêm túc, chắp tay thi lễ với Mã Đạp Vân: “Lời này của tiền bối chính là lời vàng lời ngọc, nào có ý mạo muội? Lý Trường Sinh nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng, sẽ không để tiền bối thất vọng.”

Mã Đạp Vân không khỏi nở nụ cười thỏa mãn: “Nếu như Vô Tướng thần tông có ý động thủ, Cực Kiếm tông ta nguyện ý đi theo. Chỉ cần một đạo tin phù của đạo hữu, trong vòng một ngày, ba ngàn kiếm khách của Cực Kiếm tông sẽ chạy đến, hộ tống Vô Tướng thần tông chinh chiến.”

Lý Trường Sinh cũng rất hài lòng.

Hắn để Thanh Hư Tử đích thân đưa Mã Đạp Vân xuống núi, sau đó đứng ở cửa điện, nhìn theo vị tông chủ Cực Kiếm tông này rời đi.

Khi bóng lưng của Mã Đạp Vân biến mất khỏi tầm nhìn, Lư Thủ Dương ở bên cạnh mới mở miệng nói: “Theo tình báo từ Thiên Thính viện, mấy năm gần đây Cực Kiếm tông cũng có tiếp xúc với triều đình.”

Lý Trường Sinh thấy buồn cười: “Rất nhiều tông phái ở phương bắc tiếp xúc với triều đình, bản thân chúng ta không chống đỡ được, không thể trách người khác tìm đường lui. Bọn họ muốn cho mình một đường lui mà thôi, đây là chuyện rất bình thường. Chúng ta chỉ nói đến thành tích chứ không nói đến trung thành, đến tận bây giờ, Cực Kiếm tông vẫn chưa từng làm gì có lỗi với chúng ta, vậy chính là bạn của chúng ta.”

Sau đó vẻ mặt của hắn hơi động: “Mộ sư đệ của Thiên Thính viện vẫn chưa về?”

Lư Thủ Dương lại lắc đầu nói: “Mộ sư đệ còn ở trên biên, những ngày gần đây, Cực Đông Băng thành rất khác thường. Rất có thể là Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y đã thức tỉnh. Thật ra tông chủ muốn bảo hắn đi điều tra việc Tần Mộc Ca còn sống hay đã chết, vậy gửi tin qua là được, không cần phải gọi hắn trở về.”

“Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y . . . “

Lý Trường Sinh nhíu chặt lông mày, sau đó thở dài: “Thực sự là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, hết một chuyện lại đến một chuyện. Sau khi người phụ nữ kia tỉnh lại, không biết mũi kiếm sẽ chỉ tới đâu?”

Đó là ân oán của hơn 900 năm trước, không chỉ là đại họa của triều đình Đại Ninh, mà cũng là phiền phức của lục đại thần tông.

“Chuyện sống chết của Tần Mộc Ca rất quan trọng, ta vẫn phải nói rõ ràng trước mặt hắn mới được.”

Lý Trường Sinh nói đến chỗ này, định quay người vào trong điện, chuẩn bị tiếp một vị khách khác.

Người chờ ở Tiếp Khách viện đã lên hơn 350 người, dự đoán là ngày mai sẽ còn nhiều hơn.

Tuy rằng Lý Trường Sinh không cần tiếp kiến toàn bộ, có thể chia một phần trong đó cho các vị đại trưởng lão, nhưng hắn nhất định phải gặp ít nhất ba phần mười trong số đó.

Nhưng đúng lúc này, tâm thần Lý Trường Sinh hơi động, liền liếc mắt nhìn về phía trước.

Chỉ thấy một cô gái mặc áo bào xanh với mái tóc bạc đang đi từ đối diện đến đây.

Bước chân nàng tựa chậm nhưng lại rất nhanh, chỉ chốc lát là đã đến trước mặt Lý Trường Sinh.

Diện mạo của nữ tử này chỉ tầm hai mươi, ngũ quan tinh xảo, mi thanh mục tú, mắt tựa sông băng, nơi lông mày có một vết sẹo kéo dài đến mép tóc như một thanh đao.

Chỉ là bóng người của nàng có chút hư ảo.

Đây là một nguyên thần hóa thân, mà không phải thực thể.

Lý Trường Sinh nhìn thấy nữ tử này, hai mắt liền hiện lên vẻ vui mừng: “Tố sư muội!”

Sau đó, thần sắc hắn hơi nghiêm lại, vẻ mặt nghiêm túc mà thi lễ với nữ tử tóc trắng: “Vất vả cho Tố sư muội rồi, vào thời điểm này mà còn làm phiền ngươi rời khỏi Vạn Ma quật.”

Trên mặt Lư Thủ Dương cũng hiện lên ý kính phục, rồi cúi đầu khom người.

Bắt đầu từ mười mấy năm trước, Tố Phong Đao vẫn luôn tọa trấn ở Vạn Ma quật.

Vị này vừa trấn áp đám Cự thần thượng cổ và yêu ma thần nghiệt kia, vừa phái phân thân đến đây, không chỉ cực kỳ vất vả mà còn phải trả giá không nhỏ.

Chương 1102: Nhất Kiếm Khuynh Thành (2)

“Tông chủ!”

Nữ tử tóc trắng cúi chào Lý Trường Sinh.

Tiếng nói của nàng khàn khàn lại sắc bén, như là nhét một lưỡi đao vào trong một dòng suối mát lạnh: “Tông chủ mời ta đến đây là vì chuyện của Huyết Nhai thánh truyền sao?”

Khóe môi Lý Trường Sinh hơi cong lên: “Tố sư muội biết rồi?”

Tố Phong Đao gật đầu, vẻ mặt kinh phục: “Thanh Hư Tử đã báo cho ta biết chuyện trong bí cảnh thời gian. Ta ở trong Vạn Ma quật cũng cảm giác được có người chặt đứt một ‘niệm’ trong dòng sông thời gian, thật không hổ danh là Mộc Kiếm Tiên.”

Có người nói, gảy một ngón tay là có 3,2 tỷ ‘niệm’.

Một niệm này tuy rằng ngắn ngủi, nhưng dù sao đó cũng là dòng sông thời gian.

Chặt đứt một niệm trong đó, nói nghe thì dễ!

Mộc Kiếm Tiên dùng phương pháp gian nan nhất để chứng đạo, nên hắn cũng hái được đại đạo ngon ngọt nhất.

Sau đó, giọng nói của Tố Phong Đao hơi đổi: “Đương nhiên ta cũng biết Sở Hi Thanh, sau Tần Mộc Ca thì hắn là hậu bối xuất sắc nhất của Vô Tướng thần tông ta. Nhưng theo ta biết, tu vị của hắn vẫn là lục phẩm hạ, còn chưa đủ để tu luyện Tru Thiên đao với ta.”

“Sắp lục phẩm thượng rồi, chỉ một hai tháng nữa thôi.”

Lý Trường Sinh khẽ mỉm cười.

Đương nhiên, dù là lục phẩm thượng thì vẫn chưa đủ để tu luyện Tru Thiên đao.

Tru Thiên đao có yêu cầu cực cao với tố chất thân thể, không phải võ tu bình thường có thể chịu đựng.

“Lần này mời Tố sư muội ra ngoài, một mặt là xin ngươi dùng tốc độ nhanh nhất để trợ giúp Sở Hi Thanh tu luyện trụ cột của Tru Thiên đao, mặt khác là mời người trợ giúp hắn cô đọng một môn huyết mạch. . .”

Hắn nói đến đây, trong mắt hiện ra một tia lăng lệ: “La Hầu!”

Tố Phong Đao hơi ngẩn ngơ, sau đó lại bình tĩnh lại: “La Hầu đúng là thiên phú huyết mạch thích hợp nhất với Tru Thiên đao, cũng có thể hạ thấp yêu cầu để tu luyện Tru Thiên đao, mấu chốt là thiên phú này có năng lực giữ mạng cực mạnh, rất thích hợp với khổ luyện Bá thể.”

“Vấn đề là hắn có còn đủ chỗ chứa thiên phú huyết mạch không? Hắn là Siêu thiên trụ, ít nhất cũng có năm loại thiên phú đỉnh cấp trở lên. La Hầu lại là Thần giai, cùng một cấp bậc với Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết.”

“Có đủ!” Lư Thủ Dương ở bên cạnh đã ngắt lời: “Quà tặng của Mộc Kiếm Tiên, cộng thêm một gốc Cửu khúc Thời Ngân thảo, đủ để hắn chứa đựng một môn thiên phú Thần giai. Vấn đề là phương pháp thức tỉnh La Hầu, chỉ có một mạch của Tố sư muội mới nắm giữ phương pháp này.”

Tố Phong Đao hơi suy tư: “Ta phải chuẩn bị một thời gian, bộ nguyên thần hóa thân này là không đủ, các ngươi phải chuẩn bị cho ba một bộ phân thân có thể duy trì ít nhất là nửa năm, còn phải phát huy được sức chiến đấu của ta. Còn nữa, muốn thức tỉnh môn thiên phú huyết mạch này, cần có một lượng lớn tiền tài.”

“Việc này thì Tố sư muội không cần lo.”

Lý Trường Sinh phất tay áo một cái: “Ta đã thương lượng với Hác đại trưởng lão rồi, sư muội cần cái gì thì cứ trực tiếp lấy từ kho của tông môn là được, nếu như trong tông không có, vậy thì sẽ mua ở trên thị trường.”

“A. . .” Tố Phong Đao cảm thấy hơi kinh ngạc, trợn tròn mắt lên nói: “Lão Hác rộng lượng như vậy từ bao giờ?”

“Không thể không rộng lượng.”

Vừa nói đến thì Hác Thu Phong đã xuất hiện: “Nếu như chúng ta không qua được ma kiệp, vậy dù Vô Tướng thần tông có núi vàng núi bạc thì cũng có ý nghĩa gì? Tuy rằng Hác mỗ keo kiệt, nhưng lại biết nặng nhẹ, nên tiêu xài thì vẫn phải tiêu.”

“Huống hồ đây là công huân của Sở Hi Thanh kiếm được ở trong bí cảnh. Tố sư muội có thể viết một danh sách, ta sẽ gom góp về cho ngươi.”

“Đã hiểu!” Tố Phong Đao hơi gật đầu: “Vậy bắt đầu từ phân thân của ta đi, nếu tông môn chịu bỏ tiền, vậy Tố mỗ cũng nhất định sẽ dùng toàn lực để ứng phó.”

Nàng nghĩ thầm, vì để Sở Hi Thanh nhanh chóng có thực lực tự bảo vệ bản thân, tông môn thật sự là tận hết sức lực.

Sáng sớm hôm sau, Sở Hi Thanh liền bảo Chu Lương Thần đi tìm một quyển Thiên Cơ Võ Phổ mới nhất đến.

Sau khi kỳ Thiên Cơ Võ Phổ này phát hành, hắn thu hoạch được hơn ba ngàn điểm huyết nguyên.

Phải biết, lúc này Thiên Cơ Võ Phổ mới phát hành được ba ngày thôi, ở trong bí cảnh cũng chỉ là hơn một tháng mà thôi.

Sau khi ra khỏi bí cảnh, tốc độ thời gian đã khôi phục bình thường, điểm huyết nguyên lại tăng càng nhanh hơn, điểm huyết nguyên của Sở Hi Thanh bây giờ đã lên đến hơn một vạn.

Trong đó có một nửa là do hắn liên tục chiến đấu với chín ‘Thời chi kính tượng’, hỗ trợ Mộc Kiếm Tiên đăng thần, còn một nửa còn lại là bắt nguồn từ Thiên Cơ Võ Phổ.

Sở Hi Thanh rất tò mò, không biết Thiên Cơ Võ Phổ đã xếp hạng cho hắn ra sao mà lại gia tăng điên cuồng như vậy?

Thiên Cơ Võ Phổ khác với Luận Võ Thần Cơ, nó truyền bá rất chậm, chỉ từ từ chậm rãi ảnh hưởng và truyền bá ra thiên hạ, không thống nhất phát hành ở ba mươi tám châu như Luận Võ Thần Cơ.

Vì vậy, mười mấy ngày tiếp theo, Sở Hi Thanh sẽ thu được càng nhiều điểm huyết nguyên hơn, càng ngày càng nhiều.

Chương 1103: Nhất Kiếm Khuynh Thành (3)

Khi Sở Hi Thanh mở Thiên Cơ Võ Phổ ra xem, liền nhướng mày lên.

Vài tờ đầu tiên của Thiên Cơ Võ Phổ là giới thiệu về một nữ tử tên là Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y.

Sở Hi Thanh ngưng thần nhìn kỹ, lúc này mới biết vị này là nhân vật cùng một thời đại với Huyết Nhai Đao Quân ở 900 năm trước.

Nữ tử này xuất thân từ nước Trấn Hải, vốn là hoàng hậu của nước Trấn Hải, là một đại cao thủ chỉ đứng sau Huyết Nhai Đao Quân khi đó.

Khi đó, võ tu thiên hạ đều bị Huyết Nhai Đao Quân trấn áp, chỉ có nữ tử này là có thể chống đỡ Huyết Nhai Đao Quân một ngày một đêm mà không bại.

Khoảng tầm 1300 năm trước, triều Đại Chu bị quyền thần cướp mất, khiến cho thiên hạ đại loạn, chia năm xẻ bảy, quân phiệt các nơi thảo phạt và chiếm đoạt lẫn nhau, Dạ Lang tộc ở phương bắc cũng mài đao soàn soạt, mơ ước và Trung Nguyên.

Lúc này, Huyết Nhai Đao Quân đột nhiên xuất hiện, một người một đao trấn áp quần hùng, giết chóc tàn sát mấy chục vạn võ tu mạnh mẽ. Làm cho thời đại binh hoang mã loạn, sinh linh đồ thán đó đã chấm dứt.

Bao quát cả thái tổ Đại Ninh, tất cả anh kiệt trong loạn thế đều không thể không cúi đầu dưới đao của Huyết Nhai Đao Quân.

Mãi đến tận khi Huyết Nhai Đao Quân ứng chiến thần kiếp và bại vong, khi đó đám quân phiệt mới khởi binh, tranh giành thiên hạ.

Nước Trấn Hải vốn có quân lực mạnh mẽ, lại có Vấn Thù Y tọa trấn, vốn là cường quốc có hi vọng thống nhất thiên hạ nhất.

Nhưng không biết vì nguyên do gì, mà nó đã bị thái tổ Đại Ninh liên thủ với lục đại thần tông tấn công và tiêu diệt.

Sau chiến tranh, một lượng lớn tàn binh và di dân của nước Trấn Hải đã hộ tống Vấn Thù Y đi ra biển, cuối cùng đặt chân ở đảo Hạch Châu cách đất liền khoảng ba mươi bảy ngàn dặm.

Bọn họi tự nhận là Hải tộc, cũng xây dựng Cực Đông Băng thành, bắt đầu sinh sôi và phát triển ở gần Hạch Châu, trong chín trăm năm đã chinh phục 97.000 hòn đảo, 5600 tộc duệ, lãnh thổ rộng rãi, tương đương với một châu.

Nhưng vì thương thế, nên Vấn Thù Y phải dùng bí pháp tự phong ấn bên trong Vạn Cổ Băng Xuyên.

Mà bây giờ, vị đại cao thủ cùng một thời đại với Huyết Nhai Đao Quân sắp sửa thức tỉnh.

Sở Hi Thanh âm thầm hoảng sợ, Huyết Nhai Đao Quân là nhân vật cỡ nào?

Những võ tu Siêu Phẩm lánh đời kia đều không phải đối thủ của Huyết Nhai Đao Quân.

Trong thời đại đó, vô số Siêu Phẩm vị Huyết Nhai Đao Quân đánh trọng thương, thậm chí còn không ít Siêu Phẩm bị Đao Quân giết chết.

Vị Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y này lại có thể đối kháng với Huyết Nhai Đao Quân một ngày một đêm, sức chiến đấu đáng sợ đến mức nào?

Nếu như người lại tỉnh lại, chỉ sợ sẽ nhảy lên hạng 1 Thiên Bảng, khiến tất cả nhân vật trên Thiên Bảng bị giảm xuống một hạng.

Cũng không biết Thiên Cơ các lấy được tin tức này từ đâu? Là thật hay không?

Nhưng Thiên Cơ đạo nhân cũng là một lão thần tiên sống chín trăm năm, là nhân vật cùng một thời đại với Vấn Thù Y và thái tổ Đại Ninh.

Có thể vị này có con đường đặc thù nào đó, có thể nắm giữ hướng đi của Cực Đông Băng thành.

Sở Hi Thanh không khỏi cảm thấy lo lắng.

Thế lực của Cực Đông Băng thành rất mạnh, nó là một trong ba thế lực lớn ở trên biển, có thể sánh vai với Bồng Lai Bất Dạ thành.

Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y lại càng là đại cao thủ thiên hạ vô song.

Sau khi người này thức tỉnh, nếu như muốn báo thù lục đại tiên tông và Đại Ninh, vậy hoàn toàn có năng lực tạo thành một trận đại kiếp nạn.

Dựa theo Thiên Cơ Võ Phổ giới thiệu, đây là chuyện rất có khả năng.

Ngày xưa, thái tổ Đại Ninh đã tiêu diệt gần hết hoàng tộc của nước Trấn Hải, hầu như diệt tộc.

Ngay cả hai con trai của Vấn Thù Y cũng đã chết trận khi cản phía sau, để cho tàn binh chạy ra biển.

Cực Đông Băng thành và triều đình Đại Ninh và lục đại tiên tông, có thể nói là thù sâu như biển!

Sở Hi Thanh hít một hơi, lại tiếp tục xem Thiên Cơ Võ Phổ.

Sở Hi Thanh phát hiện, Thiên Cơ Võ Phổ còn viết một bài văn chương cho riêng hắn, đồ dài chiếm cứ nửa trang giấy, giới thiệu về các chiến tích huy hoàng của hắn trong thời gian gần đây.

Từ khi Sở Hi Thanh đi lên phương bắc, mấy người Huyền Vô Tượng lại bại ở dưới đao của hắn, nên Thiên Cơ Võ Phổ không thể không làm lại Thần Tú Thập Kiệt đao, hơn nữa còn đưa hắn lên vị trí thủ tịch (hạng đầu) Thần Tú Thập Kiệt đao.

Ngay cả ba người từng bại trong tay Sở Hi Thanh như Tư Hoàng Tuyền, Thần Yến Đao – Lý Tú Trường và Phong Đao – Vương Mệnh, cũng được Thiên Cơ các nhìn trúng, bây giờ đã tiến vào trong Thần Tú Thập Kiệt đao.

Xếp hạng của Sở Hi Thanh ở trên Thanh Vân Tổng Bảng đã tăng lên đến hạng 29.

“Mới 29 thôi à!”

Sở Hi Thanh tựa như khá bất mãn, nhưng nội tâm lại rất đắc ý.

Chương 1104: Nhất Kiếm Khuynh Thành (4)

Tất cả 28 vị ở trên đầu của Sở Hi Thanh, đều là thanh niên mười bảy mười tám tuổi, được thế nhân công nhận là Siêu thiên trụ.

Bọn họ đều thành danh năm sáu năm rồi, phần lớn đều có tu vị tứ phẩm.

Vì vậy, nói một cách chính xác thì những người này không cùng một đời với đám người Sở Hi Thanh và Tư Hoàng Tuyền.

Vị đầu bảng bây giờ, chính là hạng 4 Thần Tú Thập Kiệt đao ở mười năm trước, người này tập võ từ lúc sáu tuổi, tám tuổi lên bảng, đến bây giờ vừa tròn mười năm.

Tu vị của người này bây giờ là tứ phẩm thượng, sắp bước vào Địa Bảng, cũng là một nhân vật rất trâu chó.

Bảo sao lần này hắn kiếm được nhiều điểm huyết nguyên như vậy.

Chu Lương Thần cũng thấy tức giận bất bình thay cho Sở Hi Thanh: “Hạng 29 vẫn quá thấp, ít nhất cũng phải vào 20 vị trí đầu mới hợp lý. Chủ yếu là Thiên Cơ Võ Phổ phát hành sớm quá, nếu như chậm hơn vài ngày, thế nhân sẽ biết được hành động vĩ đại của chủ thượng, nhất định có thể tiến vào mười vị trí đầu của Thanh Vân Tổng Bảng.”

Sở Hi Thanh lại cười nhạt như không thèm để ý, ném Thiên Cơ Võ Phổ qua một bên như ném giày rách.

“Ta còn đang lo xếp hạng này quá cao, có câu nói cây cao đón gió lớn. Hư danh như này thì có lợi gì cho ta chứ? Võ tu chúng ta chỉ cần tập trung vào võ đạo là được.”

Mấu chốt là hệ thống trên người hắn không ra sức, mãi mà không quét được thứ tốt.

Điểm huyết nguyên có nhiều hơn nữa, thì trong thời gian ngắn vẫn vô dụng.

Sở Vân Vân ở bên cạnh không khỏi liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh.

Người nào bắt Chu Lương Thần đi mua Thiên Cơ Võ Phổ vào sáng sớm?

Phải biết, Thiên Cơ Võ Phổ vừa mới phát hành được ba ngày, vẫn còn chưa truyền vào U Châu đâu.

Chu Lương Thần lại là người thành thật, hắn lại thật sự cho rằng Sở Hi Thanh là người không màng danh lợi.

Mặt hắn đầy kính phục, gật đầu nói: “Chủ thượng nói đúng, hư danh là vô ích, thực lực mới là căn bản của võ tu chúng ta.”

Sở Vân Vân nghe không nổi nữa, liền đứng dậy đi về một gian phòng ở phía đông Thiên Lan cư.

Bạch Tiểu Chiêu cũng ở nơi đó.

Tiểu bạch điêu này vốn muốn ở lầu chính với Sở Hi Thanh, nhưng lại bị Sở Vân Vân ép phải chuyển qua đó.

Lúc này, vì Bạch Tiểu Chiêu mới dùng Cửu khúc Thời Ngân thảo, cho nên đã chìm vào trạng thái ngủ say.

Sở Hi Thanh nói, Bạch Tiểu Chiêu ăn không biết bao nhiêu là hạt thông ở bên trong bí cảnh, sau khi ra ngoài lại được quà của Mộc Kiếm Tiên, tương đương với hấp thu hơn 100 giọt Thạch Tâm huyết.

Hôm qua lại nuốt một cây Cửu khúc Thời Ngân thảo, hình như đã có dấu hiệu thăng cấp, cho nên mới ngủ say đến giờ.

Sau khi Sở Vân Vân nghe xong, không khỏi cạn lời.

Sở Hi Thanh và Bạch Tiểu Chiêu, hai người này thật sự là không biết nặng nhẹ.

Một năm trước, Bạch Tiểu Chiêu đã nuốt vô số tinh hoa trong ao thuốc ở bí cảnh bên Lâm Hải, nhờ đó mà thức tỉnh huyết mạch đến Ngũ vĩ Phong Sinh thú.

Đế Lưu Tương ở đầu năm nay, lại để cho Bạch Tiểu Chiêu có thêm hơn năm trăm năm yêu lực.

Sau đó, Bạch Tiểu Chiêu lại thức tỉnh huyết mạch Ngũ vĩ Lôi Sinh thú, trở thành Thừa Hoàng.

Hơn một năm nay, huyết mạch của Bạch Tiểu Chiêu vẫn luôn nằm trong trạng thái thay đổi kịch liệt, xưa nay đều chưa từng vững chắc.

Sở Hi Thanh lại còn dám cho nàng ăn thêm một cây Cửu khúc Thời Ngân thảo.

Nếu lúc này Bạch Tiểu Chiêu có sơ sẩy gì, tất sẽ có nguy cơ huyết mạch tan vỡ, máu thịt giải thể.

Vì vậy, Sở Vân Vân nhất định phải chăm nom cho nàng, dùng Nghịch Thần chi hỏa để hóa giải nguy cơ trong cơ thể nàng.

Sở Hi Thanh cũng rất lo lắng cho trạng thái của Bạch Tiểu Chiêu, hắn cũng hiểu là mình đã làm một chuyện ngu xuẩn.

Nhưng có Sở Vân Vân ở đây, nên cũng không cần quá lo lắng.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại nhận được một Càn Khôn phi kiếm hai màu vàng tím, có thêu hai chữ Vô Tướng, chung quanh còn có long hổ chu tước, trông rất xa hoa phú quý.

Đây chính là ‘phù chiếu’ của tông chủ Lý Trường Sinh.

Thiện Công đường và Trưởng lão hội đã thương lượng suốt đêm về chuyện ban thưởng cho hắn.

Nội dung cũng không khác với những gì Lý Trường Sinh đã nói là bao, chỉ là có thêm một số phần thưởng.

Trưởng lão hội đã đưa hắn lên làm Tru Thiên thánh truyền, không chỉ đứng vào hàng đệ tử chân truyền, đồng thời còn có tư cách chiêu mộ thêm hai tên Đạo thị.

Tông môn còn lấy một số tiền lớn ra để giúp Sở Hi Thanh thức tỉnh một môn thiên phú huyết mạch đỉnh cấp, cũng ban cho hắn một bộ ‘chiến đồ Vô Tương công’ đỉnh cấp. Một bộ ‘Tam Tương Thần Ý đồ’, đây là bản tiến giai của ‘Phong Vân Thần Điện đồ’. Và một bộ “Cực Nguyên Thần Cương đồ’, dùng để cường hóa Bá thể.

Ngoài ra, đại trưởng lão Thiên Khí viện Ngự Vân Tưởng sẽ đích thân ra tay, liên thủ với bốn vị Khí sư tam phẩm của tông môn, dùng chín cành tùng làm trụ cột, hợp lực luyện chế một bộ Cửu Thiên Thời Luân kiếm cho hắn.

Chỉ cần Sở Hi Thanh đưa chín triệu lượng bạc qua, vậy nửa năm sau là có thể cầm.

Chương 1105: Phản ứng

Thiện Công đường còn cho hắn thêm một lượng lớn thiện công.

Sở Hi Thanh ngưng thần cảm ứng, quát sát Vô Tướng thần ấn của mình, hắn phát hiện số lượng thiện công của mình đã tăng lên đến 999.999.

Tuy rằng không khoa trương như lúc còn trong bí cảnh thời gian, nhưng cũng đủ để hắn tiêu xài.

Ngoài ra, Vô Tướng thần tông còn tìm cho hắn một vị sư phụ.

Một tháng sau, người này sẽ đích thân dạy hắn học Tru Thiên đao.

Vị này cũng từng là sư tôn của Tần Mộc Ca, Thiên Ha Phong Đao – Tố Phong Đao.

Sở Hi Thanh cầm Càn Khôn phi kiếm này, sau đó lấy vài tờ giấy tràn ngập chữ và một xấp ngân phiếu ở chuôi kiếm xuống.

Đây là ngân phiếu và thư của Thiết Kỳ Bang, bọn họ gửi qua các trạm dịch của Vô Tướng thần tông, để đưa lên phương bắc.

Sau khi Sở Hi Thanh xem xong nội dung, sắc mặt hắn không khỏi chìm xuống, khí tức trở nên lạnh lẽo.

Chu Lương Thần vốn đã định đi ra ngoài luyện kiếm, lúc này nhìn thấy vẻ mặt của Sở Hi Thanh thì không khỏi kinh ngạc, mở miệng hỏi: “Chủ thượng? Quận Tú Thủy có biến cố gì sao?”

“Có người muốn lật án cho Tư Không Thiện, động tĩnh còn rất lớn.”

Sở Hi Thanh cười lạnh, tiếp tục nhìn nội dung tiếp theo: “Việc này đã không cần lo lắng, có lẽ vài ngày nữa là có thể giải quyết được.”

Việc hắn quan tâm hơn chính là tình hình bây giờ của Thiết Kỳ Bang.

Thiết Tiếu Sinh quản lý Thiết Kỳ Bang không tệ, còn gửi cho hắn tận năm mươi vạn lượng bạc.

Mà Sở Hi Thanh chỉ mới lên phương bắc được chưa đến hai tháng.

Chu Lương Thần mờ mịt không hiểu, hắn suy nghĩ một lúc thì mới bừng tỉnh.

Chờ tin tức Mộc Kiếm Tiên đăng thần truyền về phía nam, tất cả vấn đề ở quận Tú Thủy sẽ không còn là vấn đề nữa.

Thử hỏi trong cảnh nội Đông Châu, có kẻ nào dám đặc tội với Vô Tướng thần tông? Có ai dám tranh phong với Mộc Kiếm Tiên?

. . .

Mấy ngày sau, phủ Tổng đốc Đông Châu, Tổng đốc Vương Thăng có chút buồn bực và mất tập trung mà nhìn Án sát sứ Đông Châu Hạ Hầu Nguyên.

Ánh mắt của hắn có hơi mất kiên nhẫn, giọng nói cũng rất không khách khí.

“Hạ Hầu đại nhân, hôm nay ngươi đến nhà là vì chuyện gì?”

Hạ Hầu Nguyên nghe vậy thì lại cười khổ, hắn biết cách làm của mình đúng là sẽ bị ghét bỏ.

“Tổng đốc đại nhân, ty chức đã hết cách rồi, ty chức cũng không muốn làm phiền ngài, nhưng vấn đề là đã không ép được vụ án này nữa rồi. Người của Chu Tước đường Lục phiến môn thật sự là như đám quỷ đòi mạng, bọn họ ép sát từng bước một, nếu như chúng ta không xử lý, chỉ sợ sẽ không ổn.”

“Án Tư Không Thiện mưu phản, nhân chứng vật chứng đều đủ, há có thể để bọn họ lật đổ?”

Nội tâm Tổng đốc Vương Thăng lại càng không vui.

Đây không chỉ vì tên Hạ Hầu Nguyên vô dụng ở trước mắt, mà còn vì áp lực của Hình bộ trong triều.

Vụ án Thái thú Tư Không Thiện cấu kết với thế gia vọng tộc quận Tú Thủy để mưu phản này, nó vốn đã lắng xuống rồi, hồ sơ cũng đã giao cho Đại lý tự để kết án.

Nhưng Sở Như Lai ở Hình bộ lại gây trở ngại, cưỡng ép cầm hồ sơ vụ án về Hình bộ, còn nói là muốn phúc thẩm.

Tổng đốc Vương Thăng trừng mắt nhìn Hạ Hầu Nguyên: “Hạ Hầu đại nhân, ngươi cũng là một người làm ở Hình bộ nhiều năm. Tất cả hồ sơ và nhân chứng vật chứng của vụ án này, đều do Hạ Hầu đại nhân ngươi tự mình giám sát, ngươi còn sợ cái gì?”

Cổ họng Hạ Hầu Nguyên khô khốc, hắn ý thức được Vương Thăng đã bất mãn với hắn đến cực hạn rồi.

Hắn nuốt ngụm nước miếng, vẻ mặt thành khẩn: “Đại nhân, vật chứng và hồ sơ không có vấn đề gì, nhưng thế gian này nào có việc gì mà không có sơ hở? Sợ chính là người khác dốc sức điều tra.”

“Lục phiến môn có Sở Như Lai làm hậu thuẫn, bọn họ đã thu thập được không ít nhân chứng vật chứng. Ngoài ra, theo như hạ quan biết được, Chu Tước đường còn có một sự giúp đỡ khác, chính là Luân chủ tiền nhiệm của Luận Võ lâu Đông Châu, tứ phẩm Thần Cơ học sĩ Vương Triều Dương.”

“Vương Triều Dương?” Tổng đốc Vương Thăng hơi sững sờ, ánh mắt từ từ trở nên ngưng trọng.

Luận Võ lâu chính là tai mắt của triều đình, giám sát thiên hạ võ lâm, bọn họ nắm giữ rất nhiều mật thám và các con đường tin tức.

Vương Triều Dương làm thủ lĩnh Luận Võ lâu Đông Châu khi đó, nhất định sẽ nắm giữ được rất nhiều chứng cứ và tình báo liên quan đến vụ án mưu phản ở quận Tú Thủy.

Như vậy, chuyện này đúng là không thể trách Hạ Hầu Nguyên.

“Tại bảy ngày trước, người này đã được Sở Như Lai mời vào Sở phủ để gặp mặt.”

Hạ Hầu Nguyên hít một hơi: “Ngoài ra, Chu Tước đường còn tìm được không ít con cháu may mắn còn sống sót của đám thế gia quận Tú Thủy, còn có một số quan lại địa phương phối hợp với bọn họ. Hiện giờ, chứng cứ trong tay bọn họ tuy chưa đủ để lật án, nhưng cũng đủ để đánh lôi đài với chúng ta ở trong triều rồi.”

Tổng đốc Vương Thăng lập tức hiểu ra.

Một khi đánh lôi đài thì sẽ rất không hay.

Dù sao thì giả cũng không thành thật được, thật sẽ không giả được.

Dù bọn họ may mắn đè được vụ án này xuống, vậy cũng sẽ làm nhiều người trong triều khó chịu.

Chương 1106: Phản ứng (2)

Tổng đốc Vương Thăng cảm thấy đau đầu không thôi.

Lúc trước hắn cũng không ngờ vụ án quận Tú Thủy này sẽ dính líu đến Kinh Tây Sở thị.

Ai có thể ngờ được Sở Hi Thanh và Sở Mính của Sở gia sẽ đồng thời được chọn làm Huyết Nhai dự bị của Vô Tướng thần tông? Khiến cho Hình bộ Tả thị lang Sở Như Lai nhúng tay vào bản án này.

Trong hắn lại cực kỳ cáu giận: “Cái tên Sở Như Lai này, ngày thường ỷ vào thiên tử sủng ái mà làm xằng làm bậy ở trong triều, bây giờ lại còn muốn nhảy lên đầu chúng ta, hắn muốn bức Thiết Kỳ Bang tạo phản sao?”

Vụ án tạo phản ở quận Tú Thủy cũng không phải là thứ hắn muốn.

Nhưng khi đó quân tiên phong của Thiết Kỳ Bang rất mạnh, đã kéo đến mấy quận, sau lưng còn có một cái Vô Tướng thần tông.

Không đổ tội lên đầu đám người Tư Không Thiện, lẽ nào để tình hình mở rộng, kéo dài đến lúc không thể khống chế sao?

Mấu chốt là Tư Không Thiện còn vu oan hãm hại người khác, khiến cho quan trường Đông Châu bọn họ không dám ngẩng đầu lên ở trước mặt Thanh Hư Tử, không thể không nhường bước.

Vì vậy, Vương Thăng cũng cực kỳ tức giận với Sở Như Lai, người này không thể không biết nguyên nhân trong chuyện này, nhưng vẫn cố tình nhúng tay vào, ý đồ lật lại bản án cho đám thế gia quận Tú Thủy.

Đây đã là phá hoại quy củ, là muốn trở thành kẻ địch của toàn bộ quan trường Đông Châu.

Vương Thăng không tự chủ được mà nghĩ đến tình hình tranh đấu càng ngày càng kịch liệt ở trong triều.

Lần này Sở Như Lai dám mạo hiểm như vậy, hẳn là không chỉ vì tranh đấu Huyết Nhai thánh truyền giữa Sở Hi Thanh và Sở Mính.

Vương Thăng đã ngửi được mùi của tranh đấu giữa các đảng phái, Sở Như Lai chính là coi Tổng đốc Đông Châu như hắn là kẻ địch để công kích!

“Hạ Hầu đại nhân cứ về trước đi.”

Trong mắt Tổng đốc Vương Thăng hiện ra một vệt lạnh lùng: “Việc này ta sẽ nghĩ biện pháp, bọn họ muốn lật án, cũng không dễ dàng như vậy. . .”

Nếu đã dính dáng đến tranh đấu đảng phái, như vậy hắn không thể ngồi im được, không thể không dùng một chút thủ đoạn được.

Hạ Hầu Nguyên nghe vậy thì nội tâm nhất thời buông lỏng, ngay khi hắn chuẩn bị đứng dậy cáo từ, hắn liền nhìn thấy một người trẻ tuổi vội vã đi vào.

Vị này chính là Tư nghị tòng quân của phủ Tổng đốc, là một trong những phụ tá được Vương Thăng coi trọng nhất.

Sau khi người này đi vào, liền đưa mấy tờ giấy đến trước người Tổng đốc Vương Thăng.

“Tổng đốc đại nhân, đây là tin tình báo từ phương bắc. Vị Kỳ chủ trẻ tuổi của Thiết Kỳ Bang kia thật sự là không tầm thường. Người này mới đến phương bắc được hai tháng, lại làm ra một chuyện kinh người như vậy, có thể nói là khuấy động mưa gió trong thiên hạ.”

“Kỳ chủ Thiết Kỳ Bang?”

Kỳ chủ Thiết Kỳ Bang Sở Hi Thanh, tất nhiên là một nhân vật liojw hại.

Mấy hôm trước, Tổng đốc Vương Thăng cũng đã xem qua kỳ Thiên Cơ Võ Phổ mới nhất.

Người này xếp hạng 29 Thanh Vân Tổng Bảng, thủ tịch Thần Tú Thập Kiệt đao, bước vào hàng ngũ Siêu thiên trụ.

Có người nói, Vô Tướng thần tông coi trọng Sở Hi Thanh hơn Sở Mính nhiều lắm.

Đây cũng chính là một trong những lý do mà Vương Thăng không muốn HÌnh bộ lật lại bản án kia.

Việc này không chỉ liên quan đến danh dự và tiền đồ của hắn, mà còn đắc tội với Sở Hi Thanh và Vô Tướng thần tông.

Vương Thăng hơi nghi ngờ mà nhìn mấy tờ giấy trong tay vị Tư nghị tòng quân kia.

Trong lòng hắn thầm nghĩ, Sở Hi Thanh lại làm ra chuyện lớn gì rồi?

Lại chém một Thần Tú Thập Kiệt, hay là đánh bại một một hai tên Siêu thiên trụ? Cái này cũng không thể coi là việc ghế gớm, càng không thể nói là khuấy động mưa gió trong thiên hạ.

Khi Vương Thăng cầm giấy viết thư lên xem một lúc, con ngươi nhất thời co lại, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Ánh mắt hắn hiện lên vẻ khó mà tin nổi, cực kỳ tập trung mà đọc lại từng câu từng chữ, xem đi xem lại vài lần.

Một lúc sau, vị Tổng đốc Đông Châu này mới thả giấy viết thư xuống, sắc mặt hắn lúc xanh lúc trắng: “Mộc Kiếm Tiên đăng thần? Hay cho một Sở Nhất Đao, hắn lại làm một chuyện kinh thiên động địa rồi. . .”

Tổng đốc Vương Thăng nghĩ thâm, đây đâu chỉ là khuấy động mưa gió trong thiên ha? Chuyện này quả thật là đâm thủng một góc trời.

Thiên hạ này, thế mà lại có thêm một vị thần linh.

Vị này không chỉ không xuất thân từ Cự thần thượng cổ, mà còn nắm giữ Tiệt Thiên vô cùng mạnh mẽ, sức chiến đấu đã tiếp cận với đám thần linh mạnh mẽ nhất kia.

Sau đó, Vương THăng lại bắt đầu vui mừng, đối với Đông Châu bây giờ, chuyện này quả thực là một tin vui.

Hắn hơi suy tư một chút, rồi ném tờ giấy cho Hạ Hầu Nguyên: "Ngươi xem đi."

Hạ Hầu Nguyên cũng đã tò mò với nội dung trên này từ lâu rồi.

Sau khi hắn tiếp nhận, liền đọc nhanh như gió.

Chỉ chốc lát sau, trên mặt Hạ Hầu Nguyên hiện lên vẻ hồi hộp: "Tổng đốc đại nhân, không biết tin tức này là thật hay giả?"

Chương 1107: Phản ứng (3)

Hạ Hầu Nguyên cũng ý thức được, chuyện Mộc Kiếm Tiên đăng thần sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ quan trường Đông Châu, ảnh hưởng đến toàn bộ thiên hạ.

Hạ Hầu Nguyên vốn đã có ý nghĩ nghiêng về Kinh Tây Sở thị.

Cộng thêm chuyện con trai của hắn, nên trong lòng Hạ Hầu Nguyên thật ra hận Sở Hi Thanh và Thiết Kỳ Bang đến tận xương.

Hắn càng không muốn đắc tội với Kinh Tây Sở thị.

Chỉ là vì kiêng kỵ vụ án này sẽ mang lại tai họa ngập đầu cho hắn và Hạ Hầu gia, cho nên Hạ Hầu Nguyên mới cố gắng chịu đựng.

Lúc này trái tim hắn đã chìm xuống, biết mình phải vứt bỏ những ý nghĩ không nên có kia đi.

Kinh Tây Sở thị tất nhiên là môn phiệt hàng đầu, thế lực to lớn. Bản thân Sở Như Lai cũng là quan lớn nhị phẩm trong triều.

Nhưng hôm nay, sau lưng vị của Thiết Kỳ Bang kia, lại chính là một vị 'thần linh' chân chính.

Có điều, hoàn cảnh khốn khó của bọn họ cũng có thể được giải quyết được.

“Đây là tin tức do phủ Ung Vương ở thành Vọng An gửi đến.” Tư nghị tòng quân lắc đầu: “Làm sao có thể là tin tức giả chứ?”

Ánh mắt Tổng đốc Vương Thăng thì lại lạnh lùng nghiêm nghị: “Hạ Hầu đại nhân, ta sẽ giải quyết chuyện Lâu chủ tiền nhiệm Luận Võ lâu Đông Châu Vương Triều Dương cấu kết với Hình bộ. Phiền phức tại địa phương của hai quận Tú Thủy và Tầm Dương, vậy phải làm phiền Hạ Hầu đại nhân rồi.”

Vương Triều Dương này dám tham dự vào bản án Tư Không Thiện mưu phản, hỗ trợ Sở Như Lai đè lên đầu hắn, thực sự là không biết sống chết.

Hắn không thể làm gì Sở Như Lai, chẳng lẽ còn không thể làm gì một tên tứ phẩm Thần Cơ học sĩ?

Vẻ mặt Hạ Hầu Nguyên rung lên, hắn không hề do dự, nói như chém đinh chặt sắt: “Hạ quan nhất định sẽ làm việc ổn thỏa.”

Lúc trước hắn sợ ném chuột vỡ đồ, không dám ra tay với đám bộ đầu và quan lại ở địa phương nghiêng về phía HÌnh bộ và Chu Tướng đường.

Bây giờ thì hắn lại không còn e ngại nữa.

Những tên ngu xuẩn này đã chọn sai đội, vậy thì phải trả giá đắt cho lựa chọn của mình.

Khóe môi Tổng đốc Vương Thăng hơi vểnh lên, hắn chỉ cảm thấy tất cả áp lực và uất ức trong một tháng kia đã bị quét sạch.

Hắn quay đầu nhìn về phía Tư nghị tòng quân: “Kênh đào nhỏ của Thiết Kỳ Bang sắp hoàn thành rồi đúng không? Đến khi bọn họ mở đại điển, ngươi dùng danh nghĩa của ta để đưa mười ngàn lượng bạc qua Thiết Kỳ Bang làm tiền lễ đi. Sở Hi Thanh có tiền đồ vô hạn ở Vô Tướng thần tông, chúng ta nhất định phải duy trì quan hệ với Thiết Kỳ Bang.”

Vương Thăng biết Vô Tướng thần tông và thiên tử có chút ân oán.

Nhưng mà sĩ phu và thiên tử cùng trị thiên hạ, Xương Thành Vương thị bọn họ đã làm quan nhiều đời, lịch sử gia tộc đã kèo dài hơn bảy ngàn năm.

Lịch sử của bọn họ và Vô Tướng thần tông còn cổ xưa hơn hoàng triều Đại Ninh này nhiều lắm.

. . .

Cùng lúc đó, quận Tú THủy, Mi Gia trang.

Thiết Tiếu Sinh đứng trên bờ đê, đưa mắt nhìn con kênh rộng tầm hai mươi trượng ở trước mắt, con kênh này đã sắp hoàn thành rồi.

Bây giờ chỉ thiếu nước mở đập để nước vào kênh thôi.

Một khi con kênh đào nhỏ này được khai thông, vậy có thể bắt tay vào thu hoạch mỏ quặng ở Mi Gia trang. Tất cả khoáng thạch đều có thể đi qua kênh đào vào sông Thần Tú, vận chuyển đến vùng ven sông để bán.

Đây là một việc buôn bán có thu nhập mỗi ngày mười vạn lượng bạc, nó sắp trở thành một trong những căn cơ của Thiết Kỳ Bang, liên tục truyền máu cho bọn họ.

Mà khi mọi người ở đây đều nhìn chằm chằm vào đoạn sông cuối cùng còn chưa được đào kia, Hướng Quỳ lại lặng lẽ rời khỏi đoàn người, đi đến một quán rượu ở gần đó.

Bởi vì Thiết Kỳ Bang trắng trợn triệu tập bang chúng và thuê cu li ở hai bờ sông đến Mi Gia trang làm việc, cho nên nơi này có thêm rất nhiều quán rượu, quán trà và kỹ viện.

Quán rượu Vương gia này chính là một quán rượu mới khai trương hơn một tháng.

Nhìn qua không khác gì một quán rượu bình thường, kiếm tiền khổ cực từ đám cu li kia. Nhưng không có mấy người biết, chủ nhân của quán rượu này là một đệ tử nội môn của Bắc Thiên môn.

“Vương sư huynh!”

Hướng Quỳ đi vào phòng riêng, liền nhìn thấy Vương chưởng quỹ của quán rượu, hắn nhướng mày lên, sau đó mới ngồi xuống cái bàn bát tiên.

“Vương sư huynh, tông môn đã trả lời chưa? Chuyện của ta, tông môn nói như thế nào? Ta có thể đảm bảo, ta đã điều tra trong và ngoài Thiết Kỳ Bang rồi, tuyệt đối không có bất kỳ thứ gì dị thường, cũng không có bất kỳ manh mối nào của Nghịch Thần kỳ cả. Toàn bộ quận Tú Thủy này, cũng không có chỗ nào khả nghi cả, tất cả những nơi Tần Mộc Ca từng đến khi xưa, chúng ta cũng đã đi điều tra rồi.”

Tại nửa tháng trước, hắn đã xin bản tông Bắc Thiên môn cho rời khỏi Thiết Kỳ Bang, trở về bản tông.

Luôn không có khả năng đi gia nhập vào Vô Tướng thần tông chứ?

Chương 1108: Phản ứng (4)

Các loại truyền thừa của Vô Tướng thần tông tất nhiên rất ưu tú, mạnh hơn nhiều so với Nam Bắc Thiên môn đã phân liệt, nhưng vấn đề là 'nội quỷ' không có tiền đồ.

Hắn còn phải lo lắng đề phòng, cả ngày lẫn đêm đều lo lắng bại lộ thân phận, sau đó bị ba đao sáu lỗ, rồi đột tử tại Giới Luật đường của Vô Tướng thần tông.

Hướng Quỳ vốn tưởng rằng việc này rất dễ dàng.

Thời gian gần đây, các thế lực đã hết nhiệt tình với Nghịch Thần kỳ và bảo tàng Liệt Vương, bọn họ tìm kiếm lâu như vậy mà vẫn không có kết quả, nên chuẩn bị từ bỏ.

Bắc Thiên môn của mình cũng đã không còn quá quan tâm đến chuyện này nữa rồi.

Mà Hướng Quỳ hắn có thiên phú huyết mạch cấp siêu thiên kiêu, hơn nữa ngộ tính rất tốt, tiềm lực cực mạnh, tông môn không thể làm như không thấy một người như hắn được.

Chỉ là một cái chớp mắt tiếp theo, hắn nhìn thấy sắc mặt khó xử của Vương chưởng quỹ, dáng vẻ muốn nói lại thôi: "Hôm qua tông môn đã gửi tin đến, Thiên Thính viện trong tông môn có ý để ngươi ở lại Thiết Kỳ Bang, tốt nhất là dùng thân phận bang chúng Thiết Kỳ Bang để gia nhập Vô Tướng thần tông, tiếp cận Sở Hi Thanh, dốc hết sức để nhận được tin tưởng từ hắn."

Bắc Thiên môn cũng có Thiên Thính viện, nơi này phụ trách tìm hiểu tình báo và thu thập tin tức trong thiên hạ.

Hướng Quỳ không khỏi nhíu chặt lông mày, hắn có chút nôn nóng, vẻ mặt bất mãn: "Lại làm gì nữa? Thiết Kỳ Bang căn bản là không có Nghịch Thần kỳ, ta ở lại Thiết Kỳ Bang cũng có ý nghĩa gì? Hơn nữa cần gì phải tiếp cận Sở Hi Thanh?"

Thật ra thì thu nhập của Thiết Kỳ Bang không tệ, có thể để hắn cầm hai phần lương bổng, nhưng ở lại chỗ này cũng sẽ ảnh hưởng đến chuyện tu hành của Hướng Quỳ.

Hắn đã rất lâu rồi không tu luyện võ đạo của Bắc Thiên môn, sợ có sơ sót hay kẽ hở nào đó.

Sau khi tu luyện Dưỡng Nguyên công của Vô Tướng thần tông đến tầng thứ bảy, ba tầng tiếp theo đều là tiểu thừa. Không chỉ uy lực không đủ, mà còn không cường hóa được thân thể.

Hắn phải đi Vô Tướng thần tông, chuyển đổi thành Vô Tướng công.

Vấn đề là một khi gia nhập Vô Tướng thần tông, phải bị giới luật của Vô Tướng thần tông quản lý, một khi phản bội tông môn, tất sẽ bị Giới Luật viện của Vô Tướng thần tông truy sát.

Trong mắt Vương chưởng quỹ lại hiện lên vẻ nghiêm túc: “Trong môn phái giải thích là, mấy hôm trước Sở Hi Thanh đã cứu Mộc Kiếm Tiên thoát vây, còn giúp hắn chứng đạo Vĩnh Hằng, bước vào cảnh giới thần linh bất tử bất diệt, thọ cùng cùng đất.”

Hướng Quỳ nghe vậy thì cả kinh.

Hắn không biết Mộc Kiếm Tiên là ai, nhưng biết sức nặng của một thần linh.

Kỳ chủ nhà bọn họ mới lên phương bắc được hai tháng, lại tạo ra một thần linh rồi?

“Mộc Kiếm Tiên – Tùng Duyên Niên là một cao thủ Siêu Phẩm ở hai vạn năm trước, từng vì một ân tình khai mở linh tuệ mà che chở thần tông thuật sư Thái Vi Viên, trấp áp khí vận cho bọn họ, để bọn họ hưng thịnh hơn vạn năm. Mà bây giờ, vào ngày vị Mộc Kiếm Tiên này đăng thần, hắn cũng đã đồng ý trở thành thái thượng trưởng lão của Vô Tướng thần tông.”

Vương chưởng quỹ cười khổ một chút, thần sắc hắn vô cùng phức tạp mà cầm chén trà uống một hớp: “Sức nặng của Sở Hi Thanh bây giờ đã khác xưa rồi, chẳng những có Mộc Kiếm Tiên che chở, có người nói Vô Tướng thần tông đã đưa hắn lên làm Tru Thiên thánh truyền, đã có sức ảnh hưởng vớii thiên hạ này. Ngoài ra, hình như trong môn phái cho rằng cột cờ Nghịch Thần kỳ nằm ở trong tay Sở Hi Thanh.”

“Bằng không thì hắn chỉ là con cháu của một thế gia đã xuống dốc nào đó, nào có thể quật khởi thành Siêu thiên kiêu xuất chúng nhất thiên hạ trong vòng một năm ngắn ngủi? Lại còn là thủ tịch Thần Tú Thập Kiệt đao nữa? chỉ với những chiến tích như vậy, có thể thấy sức chiến đấu của hắn đã không kém hơn Bá Võ Vương khi xưa rồi.”

“Huống hồ hắn còn cứu Mộc Kiếm Tiên thoát vây và đăng thần, Sở Hi Thanh chắc chắn là đã mượn lực lượng của Nghịch Thần kỳ để nghịch thiên cải mệnh. Ngoài ra, hình như vì Sở Hi Thanh mà phương bắc còn có biến cố nào đó, cho nên trong môn phái cực kỳ coi trọng người này.”

“Vì vậy, ý của môn phái là để ngươi tiếp tục lợi dụng thân phận bây giờ, để tiếp cận Sở Hi Thanh.”

Sắc mặt Hướng Quỳ biến ảo không ngừng.

Hắn không thể không thừa nhận là suy đoán của tông môn rất có lý.

Vương chưởng quỹ cũng nhìn ra Hướng Quỳ không tình nguyện, lời nói của hắn hàm chứa an ủi: “Hướng sư đệ yên tâm, tông môn cũng biết chuyện này đã làm khó ngươi, nên chắc chắn sẽ không để ngươi chịu thiệt. Đại trưởng lão Thiên Thính viện đã hạ lệnh, trong lúc ngươi nằm vùng, không chỉ lương bổng tăng gấp đôi, mà môn phái còn dốc hết sức để hỗ trợ ngươi tu hành, để ngươi nhanh chóng nổi bật ở Thiết Kỳ Bang và Vô Tướng thần tông, được Sở Hi Thanh coi trọng.”

“Mục tiêu ngắn hạn của chúng ta là để ngươi lên cấp ngũ phẩm, lên làm đà chủ của Thiết Kỳ Bang, trở thành đệ tử nội môn của Vô Tướng thần tông. Ý của môn phái là, ngươi cứ chờ ở bên cạnh Sở Hi Thanh ba năm, sau ba năm thì xem tình hình thế nào đã.”

Chương 1109: Phản ứng (5)

Vương chưởng quỹ nói tiêp: “Vô Tướng công của Vô Tướng thần tông có thể xứng đôi với chín mươi chín phần trăm võ đạo trong thiên hạ, sau này ngươi có thể giả chết thoát thân, trở về Bắc Thiên môn, lúc đó vẫn có thể tu luyện công pháp của môn phái. Nếu như có thể lập công trong lúc nằm vùng, vậy môn phái sẽ trọng thưởng.”

Hướng Quỳ cảm thấy rất bất đắc dĩ, hắn biết mình đã không thể trở về tông môn rồi.

Nhưng cái đãi ngộ này cũng không tệ, để cho hắn khá động lòng.

Hơn nữa chỉ là ba năm mà thôi. . .

Nhưng muốn lên làm đà chủ Thiết Kỳ Bang thì cũng không dễ.

Trước khi Sở Hi Thanh rời đi, hắn đã đổi tất cả ngaoij đường của Thiết Kỳ Bang thành phân đà.

Bây giờ, chức đà chủ này cũng rất quý giá.

Thanh thế của Thiết Kỳ Bang càng ngày càng mạnh, thời gian gần đây có vô số cao thủ chạy đến nương nhờ, cao thủ ngũ phẩm cũng có mười mấy người.

Bây giờ không có tu vị ngũ phẩm thì rất khó lăn lộn lên.

Một khắc đồng hồ sau, Hướng Quỳ rời khỏi quán rượu, rồi lẻn vào trong đoàn người Thiết Kỳ Bang.

Lúc này, hắn lại phát hiện một người quen ở trong đám người, thậm chí có thể nói là đồng môn.

Đó chính là Vương Chính của Nam Thiên môn.

Hướng Quỳ cảm thấy hơi kinh ngạc: “Vương Chính, ngươi không trở về tông môn sao?”

Khoảng tầm năm ngày trước, Vương Chính bỗng nhiên biến mất khỏi Thiết Kỳ Bang.

Ban đầu, bang chúng “Đàn chữ Chính” còn không để ý lắm, nhưng sau năm ngày liền mà Vương Chính vẫn không xuất hiện, sống không thấy người chết không thấy xác.

Bang chúng đàn chữ Chính bắt đầu hoang mang, lo lắng cho Vương Chính gặp chuyện không may.

Khi đó Hướng Quỳ đã suy đoán, Vương Chính nhất định là đã rời khỏi Thiết Kỳ Bang.

Không ngờ hôm nay lại nhìn thấy tên này ở đây.

Sắc mặt Vương Chính lại hơi đen: “Ngươi đang nói mê sảng cái gì?”

Hắn quét mắt nhìn bốn phía, sau đó nhìn Hướng Quỳ với vẻ cảnh cáo: “Vương Chính ta nào có tông môn gì?”

Nếu như tên này làm hắn bại lộ thân phận, vậy cùng nhau xuống hoàng tuyền đi!

Hướng Quỳ không khỏi nở nụ cười ngượng ngùng: “Nói sai nói sai, ý của ta là, ngươi về võ quán à?”

Lúc này sắc mặt của Vương Chính mới thả lỏng, nơi đáy mắt còn hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Hắn đúng là chuẩn bị trở về Nam Thiên môn, nhưng giữa đường lại bị tông môn gọi trở về.

Sau này hắn còn phải tiếp tục nằm vùng, tiếp tục tiếp cận Sở Hi Thanh. . .

Vẻ mặt Hướng Quỳ lại hơi ngưng trọng, hắn ý thức được nhiệm vụ tông môn giao cho mình tuyệt đối không đơn giản.

Nếu hắn muốn nhận được sự tin tưởng của Sở Hi Thanh, vậy có lẽ còn phải cạnh tranh nhiều hơn những gì hắn tưởng tượng.

. . .

Sở Hi Thanh không biết biến cố ở quận Tú Thủy, hắn đang đóng gói các loại tài liệu mà Phương Bất Viên giúp hắn mang ra khỏi bí cảnh, chuẩn bị đi tìm Kỳ Đao ma tượng – Lệ Thiên Công.

Hắn đã thu thập đủ tài liệu, chuẩn bị để Lệ Thiên Công tăng đôi song đao của hắn lên tứ phẩm thượng.

Chuyện này cũng không cần phải làm phiền đại trưởng lão Thiên Khí viện.

Huống hồ vị Kỳ Đao ma tượng – Lệ Thiên Công này vốn là sức lao động miễn phí, còn là Khí sư luyện chế Kim Ngọc Lương Duyên đao, nên tìm vị này là được rồi.

Nhưng khi Sở Hi Thanh bước ra cửa, hắn liền nhìn thấy Kế Tiễn Tiễn đang đi vào.

Sắc mặt của nàng vốn đen xì, nhưng sau khi nhìn thấy Sở Hi Thanh thì như quét sạch buồn phiền, tựa như 'vui mừng' mà chắp tay với Sở Hi Thanh: "Chủ thượng! Ngài đã về? Thuộc hạ vốn tưởng chủ thượng sẽ ở trong bí cảnh đủ một tháng, cho nên không thể chạy về đúng lúc, kính xin chủ thuộc thứ tội."

Thật ra thì trên đường chạy đi tìm bí dược tứ phẩm, nàng đã bị sư huynh và Mặc Sĩ vạn hộ dạy dỗ một trận, không thể không chạy suốt đêm từ Băng Châu về đây.

Nàng không ngờ chuyện của Sở Hi Thanh sẽ kinh động đến vị sư huynh 'Chỉ huy sư Thiên nha' kia của mình.

Sư huynh còn lên tiếng răn dạy nàng, nói đến lúc mấu chốt thì lại không dựa dẫm được, vào thời khắc quan trọng như vậy mà lại không ở bên cạnh Sở Hi Thanh.

Trên đường trở về, Kế Tiễn Tiễn mới biết mình đúng là đã thất trách.

Sở Hi Thanh thế mà lại cứu Mộc Kiếm Tiên – Tùng Duyên Niên thoát vây và đăng thần!

Kế Tiễn Tiễn chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nàng không ngờ Sở Hi Thanh vào bí cảnh chưa đến một tháng, mà lại làm ra chuyện kinh thiên động địa như vậy.

Nhưng nàng cũng là gặp họa được phúc.

Sư huynh đã hứa hẹn sẽ thu xếp một phần bí dược tứ phẩm hạ, nàng chỉ cần yên tâm ẩn núp bên cạnh Sở Hi Thanh, quan tâm hướng đi của Sở Hi Thanh, không cần phải lo nghĩ mấy chuyện khác.

Sau này nàng chỉ cần tìm một thời gian thích hợp để hoàn thành nghi thức thăng cấp tứ phẩm là được.

“Thứ tội cái gì!” Sở Hi Thanh thấy buồn cười, khoát tay áo một cái: “Lần này là ta ra sớm mấy ngày, không phải lỗi của ngươi. À đúng rồi, Tiễn Tiễn ngươi chạy đến Băng Châu, có thu hoạch gì không?”

Chương 1110: Phản ứng (6)

Kế Tiễn Tiễn cũng biết Sở Hi Thanh sẽ hỏi mình việc này, nàng vỗ vỗ túi tiền bên hông, cười nói: “Coi như không tệ, kiếm được khoảng bay ngàn lượng. Yêu ma bên này nhiều hơn Tây Sơn nhiều, chỉ là giá cả của các loại tài liệu lại quá rẻ, nhưng ta thu thập được vài loại tài liệu phụ, thuận tiện cho ngày sau thăng cấp.”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, nữ tử này vẫn nói thật thật giả giả, quả nhiên là vẫn chưa bị nhuộm đen hoàn toàn.

Lúc này hắn lại đổi một tấm thẻ thần thông Gần Mực Thì Đen, rồi sử dụng với Kế Tiễn Tiễn.

Phải nhuộm đen nữ nhân này, nhưng mà đúng là gánh nặng đường xa.

Sau đó, hắn phi thân lên, đi đến lưng tiểu Huyền Vũ: “Đi thôi, chúng ta đi Thiên Khí viện. Tiễn Tiễn, nếu như ngươi cảm thấy hứng thú, thì cũng có thể đi cùng.”

Kế Tiễn Tiễn đương nhiên muốn đi cùng, bây giờ nàng chỉ muốn đi theo bên cạnh Sở Hi Thanh, tốt nhất là một tấc cũng không rời.

Lúc này, nàng lại liếc mắt nhìn tiểu Huyền Vũ có hình thể như cối xay gió trước mặt, trong lòng âm thầm cảnh giác.

Đây là Linh sủng của Chu Lương Thần, là thành viên với của Thiên Lan cư bọn họ.

Chu Lương Thần này, tu vị và sức chiến đấu cũng đã tăng lên rồi, cũng được Sở Hi Thanh coi trọng hơn nàng.

Sở Hi Thanh đứng trên lưng tiểu Huyền Vũ, lại bảo Chu Lương Thần thúc giục tiểu Huyền Vũ đi về phía Thiên Khí viện.

Trên đường đi, có không ít đệ tử Vô Tướng thần tông nhìn thấy Sở Hi Thanh, tất cả bọn họ đều dừng lại, sắc mặt nghiêm túc mà hành lễ với Sở Hi Thanh.

“Sở sư huynh!”

“Chào sư huynh!”

“Sư huynh vạn phúc!”

Lúc này, chuyện Sở Hi Thanh được đề bạt làm Tru Thiên thánh truyền đã truyền bá khắp trên dưới Vô Tướng thần tông.

Huống hồ trên người vị này còn là một bộ trang phục hoa lệ của đệ tử chân truyền.

Đó là một bộ trường bào màu tím, nơi ngực có thêu đồ án Tru Lục thần đao, khiến dáng người Sở Hi Thanh càng thẳng tắp và cao lớn.

Vô Tướng thần tông có rất nhiều đệ tử nội môn, nhưng đệ tử chân truyền lại khá hiếm, tổng cộng chỉ có hơn một ngàn người, bình thường cũng chỉ có hơn trăm người ở lại tông môn.

Nhưng mọi người cung kính với một tên chân truyền lục phẩm như hắn, tất cả đều là vì chiến tích vĩ đại của Sở Hi Thanh ở trong bí cảnh thời gian.

Việc Mộc Kiếm Tiên đăng thần, có thể để cho tất cả mọi người trong tông đều có lợi.

Tuy rằng Sở Hi Thanh vẫn luôn tự nhủ, mình vẫn chỉ là lục phẩm không thể vì hỗ trợ Mộc Kiếm Tiên mà kiêu căng.

Nếu mình muốn báo thù, muốn hóa giải Lục âm Hoàn Hồn Chú, vậy cần phải làm đến nơi đến chốn, cần khiêm tốn.

Nhưng trên quãng đường này, Sở Hi Thanh vẫn cảm thấy như sắp bay lên trời.

Có điều, con người của hắn cũng có một chỗ tốt, đó chính là rất biết giả bộ.

Thần thái hắn rất chân thành, giọng nói rất nhiệt tình, chào hỏi và đáp lại tất cả mọi người.

Trong lòng thì lại nghĩ, mình nhất định phải làm một pháp khí loại phù thuyền, bằng không thì sau này không tiện đi lại trong tông môn.

Sở Hi Thanh bỏ ra tận một khắc đồng hồ mới có thể đi đến chỗ ở của Kỳ Đao ma tượng – Lệ Thiên Công.

Sở Hi Thanh còn chưa vào cửa liền nghe thấy tiếng cãi vã của nam nữ ở bên trong.

Có thể là do nhận ra bọn họ đến đây, cho nên tiếng cãi vã này đã biến mất tăm.

Khi Sở Hi Thanh bước vào trong, liền thấy bên trong có hai nam một nữ.

Một nam trong đó đương nhiên là Kỳ Đao ma tượng – Lệ Thiên Công, vẻ mặt hắn tức giận, hai tay nắm chặt, trong mắt bao hàm bi thương và bất đắc dĩ.

Một đôi nam nữ khác, một người là mổ nữ tử hơn hai mươi, mặt ngọc mày ngài, thiên kiều bá mị. Một người khác là một năm tử hơn ba mươi, ăn mặc trang phục màu xanh, diện mạo anh tuấn, thân hình cao lớn, đang dùng ánh mắt khinh bỉ để nhìn Lệ Thiên Công.

Sở Hi Thanh chỉ liếc mắt một cái liền biết cô gái này nhất định chính là Thiên Diệp Tiên Tử, người mà Kỳ Đao ma tượng – Lệ Thiên Công vẫn luôn chung tình.

Chỉ là không biết nam tử kia là ai? Vì sao ba người này lại cãi vã?

Sở Hi Thanh không khỏi sinh lòng tò mò.

Chẳng lẽ tên 'liếm cẩu' Kỳ Đao ma tượng – Lệ Thiên Công này đã đến thời điểm bị vứt bỏ rồi?

Hai mắt hắn sáng lên, đi vào trong rồi lạnh lùng nhìn hai người này: “Hai người các ngươi là ai? Không phải đệ tử của tông ta, vì sao có thể đi vào Vô Tướng thần sơn?”

Thiên Diệp Tiên Tử vốn không để ý đến vị khách đến thăm Lệ Thiên Công, cũng chỉ là một lục phẩm mà thôi.

Nhưng khi nàng nhìn thấy bộ trường bào trên người Sở Hi Thanh, còn cả đồ án ‘Tru Lục thần đao’ ở trên ngực hắn, thì nhất thời lấy làm kinh hãi, vội vàng khom người hành lễ; “Thiên Diệp gặp qua Tru Thiên thánh truyền!”

Nàng mở miệng giải thích: “Hồi bẩm thánh truyền, hai người chúng ta được Thần Đan viện của Vô Tướng thần tông mời đến Thần Đan viện tu hành và chế thuộc.”

Nam tử bên cạnh Thiên Diệp Tiên Tử cũng biến sắc, hắn cũng ôm quyền vái chào: “Tại hạ cũng vậy.”

Hắn đã biết thiếu niên ở trước mắt là ai.

Chính là thủ tịch Thần Tú Thập Kiệt đao bây giờ, cũng là người giúp Mộc Kiếm Tiên đăng thần, là người khuấy động phong vân, Sở Nhất Đao, Sở Vô Địch!

Chương 1111: Thiên Hạ Phong Đao

Sở Hi Thanh nghe vậy thì thoải mái.

Vị Thiên Diệp Tiên Tử này nổi tiếng trên giang hồ không chỉ vì sắc đẹp của nàng.

Mà là nàng còn tinh thông thuật luyện đan và y thuật, có người nói nàng tinh thông dược tính của ngàn loại thuốc, có thể phối hợp và luyện chế rất nhiều loại thuốc.

Có thể được Vô Tướng thần tông mời đến Thần Đan viện luyện đan, liền có thể biết thiên phú và danh tiếng của nữ tử này ra sao.

Kỹ xảo luyện đan của Thiên Diệp Tiên Tử này, đã lọt vào mắt trưởng lão Thần Đan viện.

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng, nhìn kỹ ba người bọn họ: “Như vậy ba người các ngươi đang cãi vã vì chuyện gì?”

Thiên Diệp Tiên Tử nghe vậy thì hơi căng thẳng, ánh mắt có chút chột dạ.

Nam tử trung niên anh tuấn kia thì hơi cau mày.

Hắn là cao thủ tứ phẩm, càng là Đan sư mà được thế nhân tôn sùng, nên cảm thấy hơi khó chịu với dáng vẻ nhìn từ trên cao xuống của Sở Hi Thanh.

Nhưng nam tử trung niên cũng đã đè tâm tư xuống.

Sau lưng đối phương không chỉ là Vô Tướng thần tông, mà còn có một thần linh chân chính.

Đấy là còn chưa nói đến sức chiến đấu của đối phương cực mạnh, đại đa số cao thủ ngũ phẩm cũng không phải đối thủ của người này.

Thần sắc hắn vẫn cung kính như cũ: “Hồi bẩm thánh truyền, đây là vì lúc trước Thiên Diệp Tiên Tử có đặt một đôi đao kiếm ở chỗ Lệ huynh, kết quả khi hai người chúng ta đến đây để lấy đồ, thì Lệ huynh lại không chịu đưa, cho nên mới xảy ra tranh chấp.”

Kỳ Đao ma tượng = Lệ Thiên Công nghe vậy thì hai mắt đỏ lên, nắm chặt song quyền, nghiến răng ken két, tức giận không thôi.

Hai tháng trước, Thiên Diệp Tiên Tử đã ủy thác hắn chế tạo một đôi đao kiếm.

Không phải là loại mà Phong Đao Điện Kiếm – Nhân Trung Thủ và Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm sử dụng, mà là đao dương kiếm âm, thích hợp với các cặp vợ chồng và tình nhân.

Khi đó, Lệ Thiên Công mừng rỡ không thôi, lòng thầm nói hắn am hiểu không phải là luyện đao sao?

Hắn không chỉ dốc sức chế tạo, mà còn mượn rất nhiều tiền, tăng thêm không ít vật liệu lên cặp đao kiếm này.

Binh khí của mình sử dụng, tất nhiên là càng mạnh càng tốt rồi.

Kết quả đến khi luyện xong, hắn mới biết Thiên Diệp Tiên Tử đã như keo như sơn với tên Độc Đao Tán Nhân này.

Lệ Thiên Công tất nhiên không chịu giao đôi đao kiếm mình dốc hết tâm huyết cho đôi cẩu nam tiên nữ này rồi!

Thiên Diệp Tiên Tử huệ chất lan tâm, thông minh nhanh trí, lại quá ngây thơ về mặt tình cảm, nhất định là bị tên tạp chủng này lừa gạt.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì hơi cau mày, hắn nhìn về phía Lệ Thiên Công: "Nếu đã nhận lời người khác, vì sao không chịu giao hàng? Là người làm lỡ chuyện, chưa kịp luyện chế, hay là vì nguyên do nào khác?"

Chuyện này đúng là lỗi của Lệ Thiên Công.

Nếu đã nhận đơn hàng, vậy nhất định phải tuân thủ ước hẹn.

Lệ Thiên Công cúi đầu xuống, hắn cắn chặt răng, yên lặng không trả lời.

Thật ra thì Sở Hi Thanh cũng lười quan tâm đến chuyện vớ vẩn của ba người này.

Nhưng hắn còn hi vọng Lệ Thiên Công làm việc cho mình, dốc hết sức luyện chế đôi Kim Ngọc Lương Duyên đao cho hắn.

Hắn hơi suy nghĩ một chút, liền biết cái tên 'liếm cẩu' Lệ Thiên Công này nhất định là 'vì thích mà kính dâng', cho nên thâm hụt vào gốc, đến khi giao hàng thì thấy người ta thành đôi thành cặp, cho nên mới đổi ý.

Sở Hi Thanh lắc đầu, lại nhìn về phía Thiên Diệp Tiên Tử: "Xem ra cái tên này không giao hàng được rồi, vậy đơn hàng này coi như thôi đi, để tên này bồi thường cho các ngươi đi. Dựa theo quy củ giang hồ, ta sẽ để hắn bồi thường cho các ngươi thêm hai phần mười tiền cọc."

Độc Đao Tán Nhân có chút không cam lòng, hắn đã chờ đôi đao kiếm này tận hai tháng trời.

Nhưng khi hắn đang định nói gì đó, Thiên Diệp Tiên Tử ở bên cạnh lại kéo ống tay áo của hắn.

Thiên Diệp Tiên Tử có chút chột dạ, lần này nàng cũng không dám chiếm lợi lộc trên người Lệ Thiên Công nữa.

Dù sao nàng cũng đã có người bên cạnh, không tiện trêu chọc những người khác nữa.

Ngày xưa Lệ Thiên Công luyện chế đao kiếm cho nàng rất tốt, vì vậy nàng vẫn theo quán tính mà đến tìm Lệ Thiên Công luyện chế.

Hẳn là giọng nói và thái độ của nàng khi đó có vấn đề, làm cho cái tên ngu xuẩn này hiểu lầm. . .

Sở Hi Thanh không quan tâm ý nghĩ của hai người này.

Hắn cũng không thương lượng với hai người bọn họ, mà là dặn dò.

Sau đó, Sở Hi Thanh nhìn về phía Lệ Thiên Công, trong mắt chứa ý cảnh cáo: “Ngày xưa ngươi đã đáp ứng ta, chỉ cần ta có đủ tài liệu thì ngươi sẽ thăng cấp Kim Ngọc Lương Duyên đao lên tứ phẩm? Bây giờ ta đã mang đồ đến. Ngươi tốt nhất là cẩn thận một chút, ta hi vọng có thể cầm đao mới trong thời gian ngắn nhất.”

Ngay sau đó, Chu Lương Thần đã lấy một túi tài liệu ở trên lưng tiểu Huyền Vũ xuống, sau đó đặt ở trước mặt Lệ Thiên Công.

Tiểu Huyền Vũ nhìn thấy cảnh này thì không khỏi kêu lên một tiếng, tâm trạng hơi sa sút mà rụt đầu vào trong mai rùa.

Trong những tài liệu kia, còn có hai đôi mắt của mẫu thân nó.

Chương 1112: Thiên Hạ Phong Đao (2)

Tiểu Huyền Vũ có chút bi thương mà liếc mắt nhìn mảnh vảy ngược màu tím bầm bị nó giấu trong mai rùa.

Đây là thứ duy nhất thuộc về nó trong số di vật của mẫu thân.

Tâm trạng của Lệ Thiên Công cũng hơi dễ chịu một chút, tuy rằng vẫn đau lòng gần chết, nhưng ít nhất hắn cũng có thể bảo vệ tiền của mình.

Chỉ cần bán đôi đao kiếm làm riêng cho Thiên Diệp Tiên Tử, hắn vẫn có thể kiếm được không ít, trả nợ là không có vấn đề.

Hắn cố gắng nở nụ cười: “Thánh truyền yên tâm! Lệ mỗ nhất định sẽ dốc hết sức lực, nhiều nhất là hai mươi ngày, là có thể luyện chế thành công.”

Sở Hi Thanh gật đầu, thỏa mãn nói: “Còn có một chuyện nữa, sau khi tông môn đưa ta lên làm Tru Thiên thánh truyền, lại cho ta thêm hai danh ngạch Đạo thị. Thuật luyện khí của Lệ Thiên Công ngươi rất khá, đao pháp cũng tạm được, Sở mỗ có ý chiêu mộ ngươi làm đạo thị của ta, chỉ là không biết ngươi thấy thế nào?”

Lệ Thiên Công nghe vậy thì sững sờ, hắn không ngờ Sở Hi Thanh lại chiêu mộ mình làm Đạo thị.

Lúc này hắn cũng thấy hơi động lòng.

Đạo thị của thánh truyền Vô Tướng thần tông, tương đương với thân phận đệ tử nội môn.

Nếu như sau này Sở Hi Thanh lên làm trưởng lão, vậy hắn có thể hưởng đãi ngộ của thân truyền.

Chuyện này có nghĩa là hắn có thể học đại đa số truyền thừa của Vô Tướng thần tông, Vô Tướng thần tông cũng coi hắn như người của mình.

Đến khi đó, võ đạo và tài nghệ luyện khí của hắn sẽ được tăng trưởng rất nhiều.

Nhưng làm Đạo thị cũng có chỗ xấu.

Bây giờ hắn luyện đao luyện kiếm cho người khác, tự chịu trách nhiệm lời lỗ, kiếm được kha khá.

Làm đạo thị cho Sở Hi Thanh thì sẽ không có tự do như vậy nữa.

Lúc này, vẻ mặt Thiên Diệp Tiên Tử lại hơi động, chợt dừng bước chân.

Nàng và Độc Đao Tán Nhân vốn đã đi đến cửa phòng của Lệ Thiên Công.

Lúc này nàng lại không đi nổi nữa.

Đạo thị?

Cái tên Lệ Thiên Công này lại có cơ hội làm Đạo thị của Sở Hi Thanh?

Đây chính là Tru Thiên thánh truyền, Huyết Nhai dự bị của Vô Tướng thần tông, là một đời Siêu thiên trụ mới nhất trên giang hồ, cũng là người được Mộc Kiếm Tiên ưu ái.

Tương lai của vị này, ít nhất cũng phải là nhất phẩm hạ, hơn nữa rất có thể tiến vào hàng đầu trên Thiên Bảng!

Lệ Thiên Công đi theo người này, quả thực là tiền đồ rộng lớn.

Mặc kệ là tu vị hay tài nghệ luyện khí của Lệ Thiên Công, hoặc là thân phận và quyền thế trong tương lai của hắn, đều sẽ tăng lên vài bước, đã không phải hàng ngũ tán tu có thể so sánh.

Thiên Diệp Tiên Tử bỗng nhiên cảm thấy, Độc Đao Tán Nhân ở bên cạnh dường như chưa phải lựa chọn tốt nhất.

Lệ Thiên Công không chú ý đến vẻ mặt khác thường của Thiên Diệp Tiên Tử, hắn vẫn do dự chần chờ, chưa thể quyết định, đánh phải ra vẻ khó xử: “Việc này rất quan trọng, Lệ mỗ nhất thời khó có thể quyết đoán. Không biết thánh truyền của thể cho ta suy nghĩ vài ngày không, qua vài ngày nữa sẽ cho thánh truyền một câu trả lời chắc chắn.”

“Cũng được!” Sở Hi Thanh nghe vậy, khóe môi hơi vểnh lên, hiện ra một nụ cười ý vị sâu xa: “Vậy cho ngươi ba ngày đi, ba ngày sau hãy cho ta một câu trả lời chắc chắn.”

Lúc này, hắn quay đầu lại, nhìn tiểu Huyền Vũ đang co đầu vào mai rùa với ánh mắt đầy thâm ý: “Còn nữa, trước kia ngươi đã đáp ứng là sẽ luyện chế miễn phí cho ta vài món pháp khí. Đúng lúc có một chuyện cần ngươi hỗ trwoj, nơi này có hai đôi mắt Huyền Vũ, ngươi giúp ta luyện chế thành một cái pháp khí.”

. . .

Một khắc thời gian sau, Sở Hi Thanh ngồi trên lưng rùa tiểu Huyền Vũ mà rời khỏi Thiên Khí viện.

Kế Tiễn Tiễn đứng ở bên cạnh hắn, không hiểu nên hỏi dò: “Chủ thượng, sức chiến đấu của Lệ Thiên Công rất bình thường, đao pháp của hắn ở cấp độ ngũ phẩm thượng cũng chỉ là bình thường thôi. Ngươi cho hắn cái thân phận Đạo thị này, thật sự là đề cao hắn.”

Thiên phú của Lệ Thiên Công, cùng lắm là cấp thiên kiêu.

Nếu như hắn không thể kiếm tiền, vậy ít nhất mười năm nữa mới có thể thăng cấp ngũ phẩm.

Danh ngạch Đạo thị này của Sở Hi Thanh, hoàn toàn có thể chiêu một một ngũ phẩm cấp bậc siêu thiên kiêu, thậm chí là Thiên trụ.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì hơi lắc đầu: “Ngươi quá khinh thường hắn rồi. Ta đã hỏi đại trưởng lão Thiên Khí viện, Ngự đạo trưởng lão có nói, người này rất có thiên phú trên luyện khí, ít nhất cũng là cấp tông sư. Huống hồ bên cạnh ta bây giờ không thiếu sức chiến đấu.”

Hắn bây giờ thật sự là không thiếu sức chiến đấu.

Sở Hi Thanh chỉ cần bẻ một cành tùng trên thần thụ, chẳng khác nào có thêm một cao thủ tứ phẩm ở bên người.

Nếu như hắn muốn tìm vài cao thủ ngũ phẩm để làm việc cho mình, vậy Thiết Kỳ Bang có một đống.

Theo con kênh đào kia hoạt động, tài lực của Thiết Kỳ Bang đã được cải thiện trên diện rộng, dự tính là còn thuê không ít cao thủ ngũ phẩm.

Trái lại thì một nhân tài am hiểu luyện khí như Lệ Thiên Công, thì sẽ có ích hơn với hắn và Thiết Kỳ bang.

Chương 1113: Thiên Hạ Phong Đao (3)

Đổi một dòng suy nghĩ.

Lệ Thiên Công có thể chế tạo binh khí cho hắn, còn có thể điều động các võ tu trên giang hồ nữa.

Như vậy mình để Lệ Thiên Công làm Đạo thị, hả chẳng phải tương đương với việc chiêu nạp nhiều võ tu rồi sao?

Huống chi. . .

Sở Hi Thanh hơi suy nghĩ, mở kho chứa đồ và võ đạo bảo khố của mình ra.

Lúc này trong võ đạo bảo khố còn có một thương phẩm: Thẻ khuôn nhân vật Tần Mộc Ca (bản kinh điển 50%)

Giá cả là hai ngàn điểm huyết nguyên, khác với bản 50% là có thêm các loại thiên tài địa bảo mà Tần Mộc Ca đã dùng trước ngũ phẩm, vì vậy thiên phú càng mạnh mẽ.

Nhưng tương ứng với đó, giá cả cũng cao đến hai ngàn điểm huyết nguyên, phải gấp trăm lần trước kia.

Vấn đề là chi phí và hiệu quả cũng không cùng một đẳng cấp.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, đã có bản tiêu chuẩn, bản kinh điển, vậy liệu còn có bản hoàn mỹ? Bản Pro? Bản Plus gì không?

Cái hệ thống rách này rõ ràng là đang muốn lừa gạt điểm huyết nguyên của mình.

Sở Hi Thanh không muốn tiêu khoản này, cho nên không đổi.

Nhưng từ khi vào bí cảnh đến giờ, gần một năm rồi mà hắn vẫn không quét ra thẻ khuôn nhân vật Tần Mộc Ca.

Đừng nói Tần Mộc Ca, ngay cả đẳng cấp của Kế Tiễn Tiễn và Diệp Tri Thu cũng không có.

Đương nhiên, Lệ Thiên Công không liên quan gì đến thẻ khuôn nhân vật Tần Mộc Ca.

Lệ Thiên Công có quan hệ đến một loại thẻ khác ở trong khó chứa đồ của hắn, thẻ khuôn nhân vật Ngự Vân Tưởng (bản trải nghiệm).

Có thể là hệ thống biến tướng bồi thường cho việc tăng giá, hoặc cũng có thể là chột dạ, cho nên đưa ra rất nhiều thẻ trải nghiệm.

Cái gì mà Ngự Vân Tưởng, Vương Tri Mệnh, Tri Phi Tử vân vân, tất cả đều xuất hiện sau khi Sở Hi Thanh bước ra khỏi bí cảnh.

Những tấm thẻ bản trải nghiệm này chỉ cần mười ba mười bốn điểm huyết nguyên, chỉ có thể duy trì thời gian ba năm.

Sau ba năm, Sở Hi Thanh phải bù thêm hơn một ngàn điểm huyết nguyên, thì những thẻ khuôn này sẽ biến thành ‘bản kinh điển’.

Càng khó chịu chính là, Sở Hi Thanh không thể tìm thấy thẻ Lý Trường Sinh hay Kiếm Tàng Phong ở trong này, càng không có Tố Phong Đao.

Ngạo Quốc, Yến Quy Lai gì gì đó, tất cả cũng không có.

Thẻ khuôn nhân vật Ngự Vân Tưởng lại có yêu cầu sử dụng, nhất định phải có ‘luyện khí cao giai’.

Bằng không thì hắn cũng sẽ không cân nhắc Lệ Thiên Công, thực sự là do thuộc hạ của hắn không có ai thích hợp.

“Vậy sao?” Kế Tiễn Tiễn không biết ý nghĩ trong đầu Sở Hi Thanh, nàng liền quay đầu nhìn về phía Thiên Khí viện một chút, lòng thầm nói mình thật sự coi thường Kỳ Đao ma tượng này rồi.

Thật ra thì điều này cũng không tệ, sức chiến đấu của Lệ Thiên Công và Chu Lương Thần đều không ra sao cả, mình sẽ có càng nhiều cơ hội đi theo Sở Hi Thanh.

Chỉ là không biết Sở Hi Thanh sẽ để danh ngạch Đạo thị còn lại cho ai?

Chu Lương Thần thì lại gãi đầu: “Ta cảm thấy hắn sẽ không đáp ứng chủ thượng. Thuật luyện khí của Lệ Thiên Công rất lợi hại, nếu hắn chỉ muốn kiếm tiền, một năm có thể kiếm bằng một thế gia tứ phẩm.”

Chu gia nhà hắn bây giờ chính là một thế gia tứ phẩm.

Kế Tiễn Tiễn nghe vậy thì lại thấy buồn cười, lòng thầm nói tiểu tử này thật sự quá ngây thơ.

Lệ Thiên Công làm Đạo thị cho Sở Hi Thanh, thu nhập sẽ không giảm mà còn tăng.

Đạo thị của thánh truyền, nội môn của Vô Tướng thần tông, biển hiệu này hoàn toàn khác xưa.

Huống hồ còn có Thiên Diệp Tiên Tử nữa, nữ nhân kia sẽ để hắn đáp ứng.

Khi đó Kế Tiễn Tiễn đứng ở ngoài cửa chứ không đi vào, cho nên nhìn thấy rõ ràng vẻ mặt của nữ nhân kia.

Sở Hi Thanh tiếp tục ngồi trên lưng tiểu Huyền Vũ đi về phía Đạo Nhất điện.

Hắn muốn đi tìm thần binh Tru Lục thần đao để hấp thu đao sát.

Đây là một trong những đặc quyền của Tru Thiên thánh truyền.

Ngoại trừ hấp hấp thu đao sát để cường hóa Vô Tướng Thần phong sát của mình, hắn còn có thể mời Tru Lục thần đao tử thể cao hơn người khác một phẩm.

Hắn vốn chỉ có thể mời Tru Lục thần đao cấp độ tứ phẩm, nhưng bây giờ có thể mời tam phẩm.

Nhưng ngay khi Sở Hi Thanh đến trước Đạo Nhất điện, Huyết Nhai thần đao ở tòa quảng trường cẩm thạch kia chợt ‘vù’ một tiếng, phát ra tiếng kêu kịch liệt.

Không chỉ hai đệ tử tọa trấn ở trên đài giật mình, mà bản thân Sở Hi Thanh cũng lấy làm kinh hãi.

Hắn nhìn về phía Thần Đao đài, phát hiện Huyết Nhai thần đao đang tỏa ra kim quang, bắt đầu phun trào đao khí.

Hai đệ tử ở trên đài đều lấy tay đặt lên thân đao, dùng toàn lực để áp chế, nhưng vẫn không áp chế nổi, vẫn có từng tia từng tia đao khí tràn ra ngoài.

Còn một chuyện khác khiến cho Sở Hi Thanh kinh ngạc, chính là Diệp Tri Thu cũng đứng ở trên Thần Đao đài, nàng chính là một trong hai vị đệ tử phòng thủ Thần Đao đài ngày hôm nay.

Chương 1114: Thiên Hạ Phong Đao (4)

Diệp Tri Thu quay đầu nhìn thấy Sở Hi Thanh, lập tức biết là chuyện gì xảy ra.

Người khác không biết Sở Hi Thanh là Huyết Nhai thánh truyền chân chính, nàng thì lại không thể không đoán được.

Diệp Tri Thu là người nhìn Sở Hi Thanh trưởng thành, nàng chỉ hơi nghĩ một chút là có thể đoán được.

Vì vậy Huyết Nhai thần đao này quá nửa là ghen tỵ.

Bộ trang phục Tru Thiên thánh truyền của Sở Hi Thanh, đã kích thích đao linh của Huyết Nhai thần đao.

Cái này không khác gì một nam cưới hai vợ, lăng nhăng, đồi bại.

Huyết Nhai thần đao ngày nhớ đêm mong, chờ Sở Hi Thanh đến rút đao, kết quả tên này lại trêu hoa ghẹo nguyệt những đao khác.

Nàng quay đầu lại trừng mắt với Sở Hi Thanh, lòng thầm nói tên này còn không mau cút đi!

Cái tên này không cút, Huyết Nhai thần đao sẽ không bình tĩnh lại.

Diệp Tri Thu trông coi Thần Đao đài một ngày, liền có thể thu được thiện công bằng một tháng đi lính trong quân.

Vì vậy, nàng tuyệt đối không thể để cho ca trực của mình xảy ra chuyện.

Sắc mặt Kế Tiễn Tiễn thì lại thay đổi kịch liệt.

Con ngươi của nàng co rút lại, trong đầu lóe lên một suy nghĩ không thể tưởng tượng nổi.

Lẽ nào Sở Hi Thanh mới thật sự là Huyết Nhai thánh truyền?

Huyết Nhai thần đao trên Thần Đao đài không chỉ rung động kịch liệt vì Sở Hi Thanh đến, mà khí cơ của nó và Sở Hi Thanh còn hấp dẫn lẫn nhau, đáp lời lẫn nhau.

Tình cảnh khác thường này, vừa nhìn đã biết là có vấn đề.

Sắc mặt Kế Tiễn Tiễn không khỏi trở nên trắng bệch.

Nếu như Sở Hi Thanh đúng là Huyết Nhai thánh truyền, nàng nên báo chuyện này cho triều đình, bao cho sư huynh của mình trước.

Kế Tiễn Tiễn nắm chặt song quyền, ánh mắt giãy dụa, suy nghĩ thay đổi rất nhanh.

Không! Không thể nào!

Sở Hi Thanh nắm giữ chính là huyết mạch Bạch Hổ, hắn làm sao có thể là Huyết Nhai thánh truyền được?

Nhất định là có nguyên do nào khác, khiến cho Huyết Nhai thần đao rung động như vậy. Cũng có thể là bản thân Huyết Nhai thần đao tự phát rồ, không liên quan gì đến chủ thượng cả.

Vì vậy, mình còn phải quan sát nhiều hơn, không thể lỗ mãng.

Mình thân là Thiên hộ Cẩm y vệ, phẩm chất quan trọng nhất chính là ổn.

Sở Hi Thanh cũng đoán được một chút nguyên do, trên mặt hắn hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

Hắn cũng không rời đi, trái lại còn đứng im, chắp tay thi lễ về phía Huyết Nhai thần đao.

Sở Hi Thanh đồng thời kích thích Nhai Tí đao ý, cộng minh hưởng ứng và động viên Huyết Nhai thần đao.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, ta vẫn là Huyết Nhai thánh truyền nha, chỉ là không thể bại lộ thân phận, lần này chỉ muốn đi đến chỗ Tru Lục thần đao để cô đọng đao sát thôi.

Chờ đến khi ta học được Tru Thiên đao, có năng lực bảo vệ mình, nhất định sẽ đến đây rút đao.

Chỉ là Sở Hi Thanh không nghĩ như vậy thì còn tốt, vừa nghĩ như vậy liền có chuyện, Huyết Nhai thần đao kia càng kích động hơn, Đao khí phun trào tận năm trượng, còn hiển hóa ra hình dáng Nhai Tí.

Lúc này Sở Hi Thanh mới nhớ đến, Huyết Nhai thần đao hút một giọt tinh huyết của hắn, có thể cảm nhận được ý nghĩ của hắn trong khoảng cách gần.

Xong! Hỏng rồi!

Sở Hi Thanh lại vội vàng nghĩ, Tru Lục thần đao thuộc về rất nhiều người, ngươi thì chỉ có một mình ta, bên nào nặng bên nào nhẹ, ta vẫn rất rõ ràng.

Huyết Nhai thần đao cũng không vì thế mà bình phục, đao khí vẫn phun trào, càng ngày càng cao.

May mắn là một cái chớp mắt tiếp theo, đại trưởng lão Giới Luật viện Lư Thủ Dương đã xuất hiện trên Thần Đao đài.

Lư Thủ Dương vừa ép đao, vừa cau mày nhìn Sở Hi Thanh một chút, sau đó hắn liền phất tay áo một cái, ra hiệu cho Sở Hi Thanh mau cút đi.

Nếu như cái tên này còn không đi, đoa linh của Huyết Nhai thần đao sẽ không tỉnh táo được.

Sở Hi Thanh không dám chậm trễ nữa, cũng không dám tiếp tục điều động tiểu Huyền Vũ thay cho đi bộ nữa.

Hắn ngự không mà lên, buồn bực chạy về phía ‘Tru Lục thần điện’.

Lúc này, Diệp Tri Thu và vị đệ tử nội môn trông coi Thần Đao đài ở đối diện nàng đêu híp mắt lại, vô cùng khiếp sợ mà nhìn nhau với Diệp Tri Thu.

“Thì ra Sở sư huynh mới thật sự là Huyết Nhai thánh truyền?”

Thần sắc Diệp Tri Thu bình tĩnh, yên lặng không nói gì.

Lư Thủ Dương thì lại liếc mắt nhìn vị đệ tử nội môn này một chút: “Lát nữa ngươi đến Tổ Sư đường, tiếp nhận ‘Phong Ngôn ấn’ của Vô Tướng thần ấn đi.”

Trong lòng hắn âm thầm vui mừng, may mà mấy ngày ngay đệ tử trên núi đều chạy đến thánh miếu của Mộc Kiếm Tiên.

Mộc Kiếm Tiên rất hào phóng, linh lực hệ mộc tràn trề.

Hôm qua vị này đã hạ pháp chỉ, chỉ cần đệ tử Vô Tướng thần tông thành tâm, kiếm thuật lại có chỗ thích hợp. Như vậy chỉ cần múa kiếm một ngày dưới tàng cây của hắn, liền có thể nhận được ‘ấn ký thần ân’ của hắn, được kiếm ý của hắn gia trì.

Vì vậy, nên người ở trước Đạo Nhất điện cũng không nhiều, bằng không thì rất khó xử lý.

Còn cả Đạo thị Kế Tiễn Tiễn ở bên cạnh Sở Hi Thanh nữa, sau này phải bảo Tri Phi Tử phong ấn tâm linh của nàng.

Chương 1115: Thiên Hạ Phong Đao (5)

Tru Lục thần điện nằm ngay phía sau Đạo Nhất điện, cách nhau khoảng tầm ba trăm trượng.

Vô Tướng thần tông cung phụng Tru Lục thần đao như một nửa cái thần linh, xây dựng tòa thần điện này rất hùng vĩ.

Tận bảy mươi hai cái trụ lớn bằng Tiên Văn thạch chống đỡ mái hiên bằng cẩm thạch, khí thế rộng lớn đồ sộ chỉ sau thánh miếu của Mộc Kiếm Tiên.

Sở Hi Thanh quan sát tòa cung điện cao tầm mười trượng, dài rộng khoảng mươi lăm trượng này một chút, sau đó liền bước lên bậc thang, chuẩn bị đẩy cửa đi vào.

Tru Lục thần điện này cũng có hai đệ tử nội môn trông giữ.

Sau khi bọn họ nhìn thấy trang phục Tru Thiên thánh truyền ở trên người Sở Hi Thanh, liền tránh ra một bên. Nhưng hai người bọn họ lại ngăn cản Kế Tiễn Tiễn và Chu Lương Thần ở sau lưng Sở Hi Thanh.

Toàn bộ Vô Tướng thần tông, người có tư cách tiến vào Tru Lục thần điện không vượt quá mười ngón.

Hai người này lại không nằm trong số đó.

Sở Hi Thanh đẩy cửa đi vào, khí tức lập tức cứng lại, nội tâm âm thầm hoảng sợ.

Tại đầu kia của thần điện, là một tòa đài cao đến chín mươi chín bậc.

Tru Lục thần đao được cung phụng ở bên trên đó, thân đao của nó bị sát lực màu đỏ quấn quanh, để cho người ta không thể nhìn rõ hình dạng thật.

Chỉ có thể nhìn thấy mơ hồ, đó là một thanh trực đao màu vàng óng, dài khoảng bốn thước, thân đao có vô số bóng rồng màu đỏ son quanh quẩn.

Chúng nó lấy pháp ‘Tru Thiên’ làm trụ cột, ngưng tụ vô số lực lượng giết chóc, hủy diệt, còn có vô cùng vô tận đao sát ngưng tụ thành một điểm sáng.

Điểm sáng này bay quanh thân đao, kéo theo một cái đuôi dài tựa như một ngôi sao chổi.

Nhưng để Sở Hi Thanh giật mình chính là, còn có một nữ tử trẻ tuổi đang ngồi xếp bằng trên chín mươi chín bậc thang kia.

Nàng mặc một bộ đạo bào màu xanh mộc mạc, tóc bạc khoác bên vai, diện mạo khoảng hai mươi tuổi, ngũ quan tinh xảo, mi thanh mục tú, mắt tựa như sông băng, nơi lông mày có một vết sẹo như một thanh đao kéo dài đến mép tóc.

Tuy rằng đây chỉ là một bóng dáng hư ảo, nhưng khí cơ của nữ tử này lại hòa hợp làm một với Tru Lục thần đao, thậm chí còn điều động thanh thần đao này. Uy thế tràn đầy, đao ý ác liệt, làm cho nguyên thần của Sở Hi Thanh phải chịu áp lực như núi ép, đau đớn như đao cắt.

Sắc mặt Sở Hi Thanh hơi trắng, lúc này mới ý thức được thân phận của người này.

Hắn sửa lại vạt áo, vẻ mặt cung kính thi lễ với nữ tử này: “Đệ tử Sở Hi Thanh, bái kiến sư tôn!’

Vị trước mắt này, chính là người từng đứng hạng 8 Thiên Bảng khi xưa, Thiên Hạ Phong Đao - Tố Phong Đao.

Trước khi ở ẩn, nàng là cao nhân nhất phẩm từng khiến cho đao khách trong thiên hạ không dám rút đao trước mặt nàng.

Cũng là sư tôn mà Vô Tướng thần tông chọn cho hắn.

“Ngươi chính là Sở Hi Thanh?” Khí cơ của Tố Phong Đao rất ác liệt, giọng nói và thần thái thì lại rất hòa thuận.

Nàng quan sát Sở Hi Thanh một chút: “Quả nhiên giống như Lý Trường Sinh sư huynh nói, đúng là một nhân tài, có ‘long phượng chi tư’.”

Sau đó Tố Phong Đao phi thân lên, rơi vào trước người Sở Hi Thanh.

Nàng giơ tay lên một cái, thế mà lại trực tiếp tụ tập canh kim chi khí tinh khiết nhất để ngưng tụ thành một thanh đao thẳng dài tầm bốn thước, đồng thời nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt chờ mong.

“Rút đao đi! Vốn tưởng rằng sau khi ngươi rời khỏi bí cảnh thì sẽ uể oải, vì vậy định cho ngươi mười ngày nửa tháng để nghỉ ngơi. Không ngờ ngươi lại chăm chỉ như vậy, vậy thì cải lương không bằng bạo lực, để ta xem trình độ đao thuật của ngươi đi.”

Sở Hi Thanh tay đè thanh đao dự bị ‘Cửu Xà’ cướp từ tay Huyền Vô Thượng, nội tâm hắn cảm thấy áp lực như núi.

Bởi vì trong truyền thuyết, người có can đảm rút đao trước mặt Tố Phong Đao, tất cả đều chết hết!

Mà lúc này, bên trong Thiên Lan cư, Sở Vân Vân đang luyện tập pháp thuật bỗng nhiên quay đầu nhìn về phương hướng Tru Lục thần điện.

Thời điểm này, chắc hẳn sư tổn của nàng đã đối mặt với Sở Hi Thanh rồi nhỉ?

. . .

Tru Lục thần điện, Sở Hi Thanh thở hồng hộc, mồ hôi chảy như suối.

Lúc này, đã bảy canh giờ trôi qua từ khi hắn gặp mặt Tố Phong Đao.

Sở Hi Thanh thì lại vẫn có thể chống đỡ vị đã từng là ‘thứ tám thiên hạ’ đến tận bây giờ.

Đây đương nhiên không phải võ đạo của Sở Hi Thanh đã mạnh đến mức độ có thể so với Thiên Bảng, mà là Tố Phong Đao chỉ dùng tu vị lục phẩm để đối chiến với hắn, hơn nữa còn giữ lại rất nhiều thực lực.

Nhưng cường độ giao thủ của hai người bọn họ lại cực kỳ kịch liệt.

Trong một hô hấp, Sở Hi Thanh xuất đao không dưới năm mươi lần.

Một phút đại khái có hai mươi cái hô hấp, một canh giờ thì lại là 120 phút.

Chuyện này có nghĩa là trong một canh giờ, hắn nhất định phải múa đao mười hai vạn lần, còn phải có động tác và thân pháp tương ứng.

Nhưng Tố Phong Đao ở đối diện lại ung dung không vội, đao pháp của nàng lúc nhanh lúc chậm, biến hóa tùy tâm, không có dấu vết mà tìm kiếm như linh dương mọc sừng.

Trong một hô hấp nàng chỉ xuất tám đến chín đao, nhưng vẫn có thể đè Sở Hi Thanh lên đánh.

Sở Hi Thanh cảm giác áp lực của vị Thiên Hạ Phong Đao - Tố Phong Đao này còn mạnh hơn gấp mười lần so với Tần Mộc Ca trong bí cảnh!

Chương 1116: Hóa giải ân oán với tiểu Huyền Vũ

Cảnh này khiến cho Sở Hi Thanh bị ép phải duy trì trạng thái dốc hết sức lực.

Ngoại trừ không sử dụng Táng Thiên chi vũ ra, Sở Hi Thanh gần như đã sử dụng tất cả lá bài tẩy và lực lượng.

Nếu Sở Hi Thanh không có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp mười hai, thì hắn căn bản là không chịu nổi đến bây giờ.

Nếu như là trước khi tiến vào bí cảnh, thì Sở Hi Thanh chống đỡ được nhiều nhất là nửa canh giờ.

Ánh mắt Tố Phong Đao thì lại càng ngày càng thỏa mãn.

Khóe môi của nàng thậm chí còn không tự chủ được mà hơi vểnh lên.

Thanh Hư Tử không có lừa nàng, Lý Trường Sinh cũng không.

Đây quả thật là một khối ngọc không kém hơn Tần Mộc Ca.

Nhưng nếu như đánh tiếp, vậy sẽ tổn thương đến bản nguyên của Sở Hi Thanh.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết được xưng là vô cùng vô tận nguyên khí.

Nhưng Tố Phong Đao hiểu rõ huyết mạch này, trước khi Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết lên cấp hai mươi bốn, trước khi nó lột xác thì vẫn có cực hạn.

Bằng không sao học trò cưng Tần Mộc Ca của nàng lại chết trong tay tên hôn quân kia?

“Dừng lại!”

Tố Phong Đao tiện tay múa đao, khiến cho thanh cho thanh đao dự bị Cửu Xà của Sở Hi Thanh bay lên cao.

Sở Hi Thanh cũng bị đao lực của Tố Phong Đao đánh cho lùi về sau.

Nhưng khi Sở Hi Thanh đứng vững thì Cửu Xà đao lại vừa vặn cắm vào vỏ đao của hắn.

“Ta đã rõ ràng đao của ngươi rồi.”

Tố Phong Đao vừa nói chuyện vừa phất tay một cái, thanh đao canh kim chi khí trong tay nàng liền tản đi: “Trong cùng một cấp độ, sức chiến đấu của ngươi đã vượt qua Tần Mộc Ca. Ngộ tính thì kém hơn Tần Mộc Ca một chút, nhưng cũng coi như là rất khá. Đặc biệt là năng lực thực chiến của ngươi, đúng là đứng đầu trong thế hệ này, lại còn có phong thái một đao phá vạn pháp.”

Thật ra tên tiểu tử này còn xuất sắc hơn nàng tưởng tượng.

Nàng vừa mới biến hóa ba mươi bảy loại đao pháp, mười lăm loại lực lượng không cùng tính chất, nhưng tất cả đều bị Sở Hi Thanh dùng Thần Phong Minh Kính Đao phá giải và phản xạ.

Không biết có phải là trùng hợp hay không, Tần Mộc Ca là ‘vạn pháp đổi một đao’, Sở Hi Thanh thì lại là ‘một đao phá vạn pháp’ thậm chí là ‘một đao diễn vạn tượng’.

Con đường của Tần Mộc Ca cần ngộ tính cực cao, trước khó sau dễ. Con đường của Sở Hi Thanh thì lại tương đối dễ dàng hơn một chút, trước dễ sau khó.

Nhưng rất khó nói con đường nào tốt hơn, khó có thể phân chia cao thấp.

Sở Hi Thanh vẫn còn thở dốc, hắn nở nụ cười ngượng ngùng: “Sư tôn quá khen, ta làm sao dám so sánh với Bá Võ Vương?”

Năng lực thực chiến của hắn bây giờ đều là luyện từ trong mộng cảnh, cũng không phải do ngộ tính của hắn cao.

Bá Võ Vương mà hệ thống nghĩ hóa ra đã dùng các loại võ đạo không giống nhau để giao thủ với hắn.

Lâu dần, Sở Hi Thanh cũng có hiểu biết với các loại võ học trong thiên hạ.

Tố Phong Đao nghĩ thầm, nếu như người này không đi đường rẽ, tương lai chưa chắc đã không thể vượt qua Tần Mộc Ca.

Trên mặt nàng lại không tỏ ý kiến: “Ta có một nghi vấn, ngươi học đao sát này từ đâu?”

Hai mắt Tố Phong Đao híp lại, trong mắt hiện ra một vệt ngờ vực.

Sở Hi Thanh cô đọng chính là Vô Tướng Thần Phong sát.

Vấn đề là nàng chỉ dạy Tần Mộc Ca loại đao sát này.

Nội tâm Sở Hi Thanh âm thầm căng thẳng, hắn cố gắng chống đỡ áp lực từ vị sư tôn ở đối diện, vẻ mặt tự nhiên nói: “Học từ Tần Mộc Ca, ta kế thừa Thiên Lan cư của nàng.”

Đây là lời nói thật, chỉ là dùng chút kỹ xảo thôi.

Thật ra thì hai câu này không liên quan gì đến nhau cả.

Nhưng Tố Phong Đao lại cho rằng, Tần Mộc Ca để lại bút kỳ ở Thiên Lan cư, sau đó Sở Hi Thanh nhìn thấy và học được.

Ngày xưa nàng vì chuyện Tần Mộc Ca bị ép phải rời khỏi Vô Tướng thần tông mà tức giận không thôi.

Tuy rằng Tố Phong Đao sai người bảo quản chỗ ở của Tần Mộc Ca, nhưng bản thân lại chưa từng đi qua.

“Thì ra là như vậy.” Ánh mắt Tố Phong Đao lóe lên, nội tâm cảm thấy thoải mái, sau đó chợt đổi giọng: “Như vậy chắc hẳn ngươi cũng biết chuyện, tông môn để ta hỗ trợ ngươi thức tỉnh huyết mạch La Hầu, học tập Tru Thiên đao?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, sau đó lắc đầu nói: “Đệ tử không biết, tổng chủ chỉ thông báo với ta là, do sư tôn chỉ đạo ta tu hành Tru Thiên đao.”

Nội tâm của hắn lại hơi rung động.

Tông môn lại muốn giúp hắn thức tỉnh huyết mạch La Hầu?

Là huyết mạch La Hầu thần giai, giết chóc vô song đó sao?

La Hầu cũng là một Cự thần thượng cổ, đã từng có sức chiến đấu tiếp cận Bàn Cổ, tồn tại như ‘Tạo hóa chúa tể’, được xưng là ‘Vạn diệt chi chủ’. Nổi danh cùng với một vị khác là “Vạn tai chi chủ” Kế Đô.

Trong truyền thuyết, sau khi hắn tử vong thì lực lượng bị đám thần linh Táng Thiên, Huyết Hải thần quân, Thất Sát thần quân, Phá Quân thần quân và Thiên Lang thần quân chia cắt.

Cũng có lời đồn, La Hầu còn chưa hoàn toàn chết đi.

Mảnh vụn linh hồn của hắn phiêu tán ở khắp nơi, chờ đợi cơ hội phục sinh.

Một khi La Hầu thức tỉnh, chắc chắn sẽ là tai ương diệt thế.

Chương 1117: Hóa giải ân oán với tiểu Huyền Vũ (2)

Tố Phong Đao không khỏi nhíu mày lại.

Nhưng mà cũng đúng, nàng vốn định chuẩn bị thân thể, dự định một tháng sau sẽ dạy Tru Thiên đao cho Sở Hi Thanh.

Nhưng bây giờ Tố Phong Đao đã đổi ý.

“Không sao cả!” Tố Phong Đao vung tay áo lên, một điểm một chỉ về phía Sở Hi Thanh: “Chuyện người thức tỉnh La Hầu còn phải chuẩn bị vài tháng. Nhưng ngươi có thể tu hành một bộ phận trụ cột của Tru Thiên đao. Ngươi cô đọng Vô Tướng Thần Phong sát, Tam Tương võ ý cũng không tệ, đúng là để ta tiết kiếm được rất nhiều thời gian.”

“Bây giờ ta giúp ngươi học Tam Tương Thiên Lục đao cấp tốc, ngươi chuyển hóa Tam Tương võ ý thành Tru Thiên võ ý, cố gắng trong vòng hai tháng đưa Tam Tương Thiên Lục đao lên tầng mười hai.”

“A?” Sở Hi Thanh không khỏi trợn tròn mắt, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Hắn không hề có sức chống đỡ, trơ mắt nhìn ngón tay của Tố Phong Đao điểm vào mi tâm của mình, lại cuống quít giơ tay lên: “Chờ đã, chờ đã!’

Tố Phong Đao nghe vậy thì hơi cau mày, dừng lại rồi nói: “Ngươi muốn nói cái gì?”

“Ta thấy dáng vẻ này của sư tôn, lẽ nào chuẩn bị dùng ‘Thể Hồ Thần Khải’?”

Sở Hi Thanh nhìn thấy vẻ mặt ngầm thừa nhận của Tố Phong Đao, hắn không khỏi bất đắc dĩ nói: “Đệ tử bây giờ còn chưa chuẩn bị gì, có thể cho đệ tử mấy ngày, để đệ tử sắp xếp chuyện trong nhà không?”

Cái gọi là ‘Thể Hồ’, chính là cắt lọc ra mỡ từ bên trong lạc, cũng chính là mỡ bò ở thời hiện đại.

Từ trâu sinh sữa, từ sữa sinh lạc, từ lạc sinh tô, từ tô ra thục tô, từ thục tô ra thể hồ.

Vì vậy, mọi người đều dùng 'thể hồ' để ví dụ hàm nghĩa tinh thâm trong võ đạo.

Vấn đề là sau khi hắn trở về đến giờ, Sở Vân Vân mới hút máu được hai ngày.

Sở Hi Thanh biết thời điểm này chính là lúc Sở Vân Vân cần tinh hoa trong máu của hắn, dùng để khôi phục thiên phú huyết mạch của nàng.

Vì vậy, hắn muốn trở về nhà, để cho Sở Vân Vân hút nhiều máu một chút./

Tố Phong Đao lại mở miệng cười một tiếng, mở miệng nói: "Những chuyện trong nhà ngươi có quan trọng bằng chuyện học Tru Thiên đao không?"

Không cũng không phí lời với Sở Hi Thanh, trực tiếp đánh một đạo đao ý vào trong thần phách của hắn.

Pháp môn Thể Hồ Thần Khải này cực kỳ bá đạo, chính là đem tinh hoa đao ý và hàm nghĩa đao đạo của bản thân thành hạt giống dẫn dắt, đặt nó trong ý niệm của Sở Hi Thanh.

Cái này sẽ tổn hại đến nguyên thần của Tố Phong Đao đầu tiên.

Mà sau khi nàng truyền một đạo đao ý này vào, một khi Sở Hi Thanh không thể nhanh chóng nghiên cứu rõ ràng, hấp thu luyện hóa, vậy nhẹ thì trọng thương thần phách, nặng thì linh trí mất hết, trở thành cái xác biết đi.

Nhưng muốn học Tam Tương Thiên Lục đao cấp tốc, vậy không có phương pháp nào nhanh và tiện hơn Thể Hồ Thần Khải.

Tố Phong Đao cũng rất tin tưởng ngộ tính của Sở Hi Thanh.

Sắc mặt nàng lạnh nhạt: " Nhưng sư phụ cũng không phải người không có tình người, sư phụ nắm giữ một chút chân ý của 'Tiệt Thiên đao', có thể chia cắt đao ý ra thành nhiều đoạn, để cho người có thể tiến lên từ từ."

"Nếu như ngươi chăm chỉ học tập, nghiên cứu nhanh, mỗi ngày sẽ rảnh rỗi từ một đến hai canh giờ . Nhưng nếu như ngươi không tập trung, vậy thì đừng trách ta không cho ngươi thời gian.”

Sở Hi Thanh đã không nghe thấy mấy lời này của Tố Phong Đao, hắn phát hiện trong đầu óc của mình có thêm một đoạn tin tức.

---Bên trong nguyên thần của ngươi của một đạo đao ý từ bên ngoài, có dùng mười điểm huyết nguyên để mở hình thức mộng cảnh, nghiên cứu Tam Tương Thiên Lục đao và nghiên cứu đao ý không?

Sở Hi Thanh hơi nhíu mày, sau đó liền chọn đồng ý.

Sau đó, hai mắt hắn liền tối sầm.

Đến khi tầm nhìn của Sở Hi Thanh khôi phục lại, hắn đã xuất hiện trong không gian mộng cảnh.

Ngay sau đó, Sở Hi Thanh đã phát hiện ra tình hình của mình bây giờ, tình cảnh này khác với khi hắn tiến vào không gian mộng cảnh trước kia.

Bây giờ hắn giống như đang phụ thân trên người một thiếu nữ.

Thiếu nữ này khoảng tầm mười bảy mười tám tuổi, ngũ quan tinh xảo, mi thanh mục tú, chính là tướng mạo của Tố Phong Đao.

Không giống chính là, thiếu nữ này vẫn là một đầu tóc đen, nơi lông mày không có vết sẹo hình đao kia.

Thiếu nữ đang tập trung luyện đao.

Sở Hi Thanh có thể cảm ứng được rõ ràng, mỗi một động tác của thiếu nữ, mỗi một biến hóa của bắp thịt, mỗi một chi tiết nhỏ của việc vận chuyển chân nguyên.

Còn cả đao ý của thiếu nữ.

Nàng dùng đao ý ngự đao, sát phạt tất cả vật sống và vật chết ở chung quanh.

Trong mộng cảnh cũng không tồn tại sinh linh nào khác, thiếu nữ lại ‘tru diệt’ tất cả vật chất có thể tiếp xúc ở chung quanh, làm cho toàn bộ mộng cảnh rung chuyển không ngừng.

Sở Hi Thanh hơi ngẩn ngơ, hắn phát hiện mây mù trong quảng trường này cũng bị đao ý của Tố Phong Đao chém ra một đường, để lộ ra đình đài lầu các ở bên ngoài.

Chương 1118: Hóa giải ân oán với tiểu Huyền Vũ (3)

Sở Hi Thanh còn nhìn thấy một bóng người mơ hồ đang ngồi trong một tòa đại điện ở phía trước.

Hắn sinh lòng tò mò, muốn đi qua nhìn rõ ràng.

Nhưng sau đó Sở Hi Thanh đã từ bỏ, hắn phát hiện ý thức của mình căn bản là không thể rời khỏi người thiếu nữ.

Hắn bắt đầu ngưng thần quan sát đao pháp của thiếu nữ, từ từ chìm đắm vào trong đó.

Khoảng ba khắc sau, khi Sở Hi Thanh vẫn trong mộng cảnh, bên trong Tru Lục thần điện.

Vẻ mặt Tố Phong Đao bỗng nhiên hơi động, nàng nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt kinh dị.

Nàng đã cảm giác được, Tam Tương võ ý của Sở Hi Thanh đang từ từ chuyển hóa.

Tốc độ chuyển hóa này nhanh đến mức quá đáng. . .

Hơn một tháng sau, Lệ Thiên Công ôm một đao một kiếm và cõng một cái túi lớn, mặt đầy hồng hào đi đến Thiên Lan cư.

Ngay buổi tối Sở Hi Thanh rời đi, hắn đã gửi tin phù để thông báo mình đồng ý làm đạo thị của Tru Thiên thánh truyền.

Lệ Thiên Công không ngờ tối hôm đó, Thiên Diệp Tiên Tử lại cố tình chạy đến xin lỗi hắn, còn giải thích quan hệ giữa nàng và Độc Đao Tán Nhân.

Thiên Diệp Tiên Tử nói, Độc Đao Tán Nhân là đạo hữu ‘đan đạo’ của nàng mà thôi, Thiên Diệp Tiên Tử luôn coi Độc Đao Tán Nhân là sư huynh, học tập phương pháp dùng độc của hắn.

Lệ Thiên Công rất thoải mái, sau đó lại bắt đầu vui vui vẻ vẻ mà chia sẻ đôi đao dương kiếm âm kia với Thiên Diệp Tiên Tử.

Nhưng sau khi Sở Hi Thanh hưng phấn xong, hắn cũng mơ hồ suy đoán ra được, Thiên Diệp Tiên Tử đổi ý có thể là có quan hệ với Sở Hi Thanh.

Bởi vì buổi tối hôm đó, Thiên Diệp Tiên Tử nói ba câu thì có một câu là về Sở Hi Thanh, còn thăm dò quan hệ của hắn và Sở Hi Thanh.

Lệ Thiên Công đúng là cực kỳ si mê Thiên Diệp Tiên Tử, nhưng hắn cũng không ngu.

Vì vậy, hắn nhất định phải lấy được cái thân phận Đạo thị này, cũng tuyệt đối không thể bỏ lỡ cơ duyên này.

Nếu Lệ Thiên Công đã quyết định đầu quân cho Tru Thiên thánh truyền, vậy tất nhiên phải dốc hết sức trong việc chế tạo binh khí cho Sở Hi Thanh rồi, coi như là lễ ra mắt với chủ thượng.

Nhưng khi Lệ Thiên Công chạy đến Thiên Lan cư như đã hẹn, sau khi hắn gặp mặt Sở Hi Thanh thì lại sợ hết hồn.

Một tháng trước, vị Tru Thiên thánh truyền này vẫn ngọc thụ lâm phong, hăng hái chói lọi.

Nhưng Sở Hi Thanh bây giờ thì lại là sắc mặt đen xì, hai mắt đỏ bừng, quanh mắt đen xì, khá giống với Thực Thiết thú.

Lệ Thiên Công nghĩ thầm, tình cảnh này của Sở Hi Thanh khá giống với thận hư.

Hắn rất muốn mở miệng khuyên can, bên cạnh chủ thượng rất nhiều mỹ nhân, nhưng cũng phải chú ý sức khỏe.

Dù võ tu bọn họ có tinh nguyên rất mạnh mẽ, nhưng cũng không thể quá phóng túng trong chuyện phòng the.

May mắn là hắn còn có chút EQ, cho nên chỉ đưa đao những đao kiếm và túi đồ kia cho Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh nhìn đao kiếm kia đầu tiên.

Sau đó hắn liền hiện ra vẻ hài lòng, rồi vung tay lên, ném mấy binh khí này cho mấy người bên cạnh.

Lệ Thiên Công nhận ra đó là Chu Lương Thần và mấy cô gái bên cạnh Sở Hi Thanh khi còn trên thuyền Bình Thiên.

“Không tệ!”

Đây là Lục Loạn Ly, nàng đang thưởng thức thanh Nhạn linh đao mà Sở Hi Thanh đưa cho.

Đây là một binh khí cấp độ ngũ phẩm thượng, dùng tài liệu tứ phẩm là Tuế Nguyệt Nguyên Thần Huyền kim trong bí cảnh thời gian làm chủ, kết hợp với vài loại tài liệu đỉnh cấp khác.

Nó không chỉ kiên cố, mà còn bao gồm cả lực lượng thời gian, phong lôi và huyễn thuật, tuy rằng cấp độ chỉ là ngũ phẩm thượng, nhưng uy lực không kém hơn binh khí tứ phẩm.

Hơn nữa đây là binh khí làm riêng, cực kỳ thích hợp với công pháp thuật võ song tu của nàng.

Chuôi đao cũng được thiết kế riêng, rất phù hợp với tay của nàng.

Thân đao dài ba thước bảy tấc, vừa đủ để Lục Loạn Ly sử dụng thoải mái.

Sở Hi Thanh lại nhớ hình dạng tay của nàng, chiều dài cánh tay nàng, đặc thù võ đạo của nàng, tất cả những thứ này hắn đều nhớ trong lòng.

Nàng chợt nhìn về phía Kế Tiễn Tiễn và Lưu Nhược Hi ở bên cạnh một chút, phát hiện hai người tuy cũng nhận được binh khí ngũ phẩm thượng, nhưng phẩm chất lại kém hơn thứ trong tay nàng không ít.

Cũng chỉ có cây đao của Sở Vân Vân là mạnh hơn nàng một chút.

Nhưng Sở Vân Vân là muội muội của Sở Hi Thanh, nên cũng không có gì.

Còn cả Bạch Tiểu Chiêu, cặp ‘Trảo’ có thể biến hóa thành hai loại hình thái giữa người và thú kia cũng vô cùng sắc bén.

Nhưng nha đầu này, chỉ là Linh sủng của Sở Hi Thanh thôi.

Lục Loạn Ly liền vui vẻ rạo rực mà cất thanh bảo đao tên Nguyên Thần đao này đi.

Lễ vật Sở Hi Thanh tặng cho nàng, còn mạnh mẽ và hợp ý hơn là thanh đao ngũ phẩm mà cha sai người đưa đến nhiều.

Sở Hi Thanh cũng ngưng thần nhìn đôi Kim Ngọc Lương Duyên đao trong tay mình.

Chương 1119: Hóa giải ân oán với tiểu Huyền Vũ (4)

Lúc này, thần sắc Sở Hi Thanh hơi động, nhìn về phía ngoài cửa.

Tiểu Huyền Vũ đang nhìn trộm đao trong tay hắn, sau đó vẻ mặt sa sút, ủ rũ, uể oải, suy sụp mà rụt đầu rùa vào trong mai rùa.

Sở Hi Thanh khẽ lắc đầu, sau đó ném túi đồ kia cho Chu Lương Thần.

Lúc này Chu Lương Thần cũng hiểu ý, cầm túi đò bước nhanh đến chỗ tiểu Huyền Vũ, rồi gõ gõ mai rùa.

“Quy Quy, ngươi đi theo ta.”

Sở Hi Thanh đặt tên cho tiểu Huyền Vũ là Quy Linh Thọ, bình thường mọi người gọi nó là Quy Quy.

Chu Lương Thần không thỏa mãn lắm, nhưng hắn cũng không nghĩ ra cái tên nào hay hơn, cho nên tạm thời cứ gọi như vậy.

Tiểu Huyền Vũ thò một đoạn đầu ra khỏi mai rùa, vẻ mặt nó hơi khó hiểu, nhưng vẫn đi theo Chu Lương Thần về phía một nơi trống trải ở trong sân.

Chu Lương Thần ngồi xuống giữa sân, sau đó ra hiệu tiểu Huyền Vũ nằm phía trước hắn.

Vẻ mặt hắn nghiêm túc mà mở túi đồ trong tay ra.

Bên trong túi đồ này thế mà lại là bốn viên đá quý màu đen có hình dạng như con mắt.

Lúc đầu tiểu Huyền Vũ cũng không để ý lắm.

Nhưng ngay sau đó, nó đã phát hiện ra đây là con mắt của mẫu thân nó.

Đầu rùa của tiểu Huyền Vũ lập tức thò ra ngoài, trong mắt mang đầy bất ngờ và kinh ngạc.

Nó quơ quơ cái đầu mình, rồi kêu lên một tiếng, biểu đạt ý khó hiểu.

Đôi mắt này không phải là bị luyện vào trong đôi đao kia rồi sao? Vì sao chủ nhân lại cố tình đưa cho nó xem?

“Đây là tặng cho ngươi, hai đôi mắt trước sau của mẫu thân ngươi đều là thuộc tính băng và phong, không phù hợp với đôi Kim Ngọc Lương Duyên đao của chủ thưởng, hắn cần hai đôi mắt này làm gì?”

Chu Lương Thần thấy buồn cười: “Thứ này tương thông với huyết mạch của ngươi, chỉ cần nhỏ máu vào là có thể sử dụng. Nó trôi nổi ở bên cạnh ngươi, có thể dùng thuẫn băng tứ phẩm, đao băng tứ phẩm, Huyền Minh thần quang tam phẩm, còn có thể dựa theo ý nghĩ của ngươi mà thi triển ra một ít thần thông của mạch Huyền Vũ các ngươi.”

“Dựa theo lời giải thích của chủ thượng, đây là pháo đài trôi nổi của ngươi. Chỉ là tu vị bây giờ của ngươi vẫn chưa đủ, Huyền Minh thần quang cần tụ lực và tiêu hao rất nhiều, cũng cần thời gian, cho nên phải dùng cẩn thận.

Tiểu Huyền Vũ nghe vậy thì ngẩn ngươi, sau đó trong mắt rùa liền rơi nước mắt.

“Chu thượng vốn định bán hai đôi mắt này đi, đổi lấy tài liệu thăng cấp Kim Ngọc Lương Duyên đao. Nhưng nếu ta đã ấp ngươi ra, thu ngươi làm Linh sủng, vậy làm như thế sẽ không thích hợp.”

Chu Lương Thần cười giải thích: “Mà giữ hai đôi mắt này như vậy thì cũng không tốt, linh lực sẽ từ từ tiêu tan, từ từ hủ hóa. Vì vậy chủ thượng mới sai người luyện chế thành pháp khí, coi như là gia sản mẫu thân ngươi để lại cho ngươi.”

“Nhưng ta phải nói trước, chủ thượng đã chuẩn bị dùng mai rùa của mẹ ngươi để luyện chế năm mươi bảy kiện pháp khí phòng ngự, đây là đồ vật có thể giúp thuộc hạ của chủ thượng giữ mạng, hắn sẽ không đưa cho ngươi.”

Bốn viên pháp khí này tên là ‘Huyền Minh chi nhãn’, nó cũng rất đơn giản, chủ yếu là chống phân hủy, kích phát Thiên quy đạo luật và thần thông lực lượng ở bên trong.

Chỉ có tiểu Huyền Vũ là có huyết mạch của mẫu thân nó là có thể sử dụng.

Tiểu Huyền Vũ thì lại lắc lắc đầu.

Nó vui mừng vô hạn mà nhặt bốn viên Huyền Minh chi nhãn kia lên.

Thật ra tiểu Huyền Vũ cũng không để ý đến mai rùa của mẫu thân nó.

Tiểu Huyền Vũ từng lột xác vài lần, sau này cũng sẽ lột xác tiếp, mãi đến tận khi thân thể ổn định lại mới thôi.

Vẻ mặt Chu Lương Thần dần dần nghiêm túc hơn: “Quy Linh Thọ, ta hỏi ngươi, mẫu thân ngươi chết, ngươi có oán hận chủ thượng hay không?”

tiểu Huyền Vũ nghe vậy thì thân thể hơi cứng đờ, sau đó liền lắc đầu.

nó phát ra một tiếng kêu ‘Ngang’.

Nội tâm Chu Lương Thần hơi lập tức buông lỏng.

Hắn và tiểu Huyền Vũ tâm ý tương thông, tuy rằng vẫn không có năng lực giao lưu thần niệm, nhưng có thể cảm giác được ý nghĩ của tiểu Huyền Vũ.

Chỉ là lòng người đều thay đổi, tiểu Huyền Vũ đã có linh trí, trí tuệ tương đương với nhân loại, vì vậy nên nói rõ ràng thì phải nói rõ ràng.

“Quy Quy, tuy mẫu thân ngươi chết trong tay ba con Chúc Cầu kia, nhưng nguyên nhân chính là vì chủ thưởng. Nhưng khi đó mẫu thân ngươi đóng băng thức kiếm pháp của Mộc Kiếm Tiên, chủ thượng muốn nghiên cứu chân ý trong đó, nhất định phải diệt trừ nó. Song phương bọn họ là kẻ địch, nhưng thật ra không phân biệt đúng sai.”

“Chủ thượng vốn không có sai, cũng không cần phải ưu sầu, nhưng nếu hắn đã thu nhận ngươi, để ngươi ở bên cạnh, vậy phải quan tâm cảm nhận của ngươi.”

Vẻ mặt của Chu Lương Thần rất nghiêm túc: “Hắn để ta nói cho ngươi, nếu Quy Quy ngươi vì mẫu thân của ngươi mà oán hận hắn, vậy hắn sẽ không để ý. Nếu như có một ngày Quy Quy ngươi muốn báo thù, vậy ta sẽ giải trừ khế ước cộng sinh với ngươi, để ngươi rời đi. . .”

Tiểu Huyền Vũ thì lại lắc đầu thật mạnh.

Đối với cái chết của mẫu thân, nó đúng là có một chút khúc mắc, nhưng nói đến oán hận thì lại hơi quá.

Chương 1120: Hóa giải ân oán với tiểu Huyền Vũ (5)

Tiểu Huyền Vũ có linh tính, cũng biết nếu như không có Sở Hi Thanh trợ giúp, không có tinh huyết của Chu Lương Thần, vậy nó mãi mãi vẫn là một quả trứng.

Mà yêu tộc chúng nó luôn là kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, vì sinh tồn và săn giết lẫn nhau, nên cũng không có gì phải oán hận.

Mẫu thân của nó cũng đi săn bắt, đóng băng vô số sinh linh ở trong bí cảnh. Nếu nói đến vô tội, thì những sinh linh kia cũng vô tội.

Tuy rằng tiểu Huyền Vũ vẫn đi theo Sở Hi Thanh và Chu Lương Thần từ khi sinh ra, nhưng huyết mạch của nó vẫn có trí nhớ, có những thứ giúp sinh tồn trên thế giới này.

Chu Lương Thần thấy thế thì buồn cười: "Ngươi không muốn rời đi vậy thì không thể tốt hơn, nhưng ai cũng không thể nói trước tương lai sẽ ra sao, nếu như thật sự có một ngày như vậy, ta hi vọng chúng ta có thể chia tay trong hòa bình. Nhưng có một cái tiền đề, khi ngươi ở bên cạnh chúng ta, nhất định phải thành tâm. Không thể hai mặt, không thể ám hại sau lưng, bằng không. . ."

Chu Lương Thần lại đè trường kiếm bên hông, lạnh lùng nhìn nhau với tiểu Huyền Vũ: "Đừng trách Chu mỗ không nể tình cảm của đôi ta, Chu mỗ nhất định sẽ dốc hết tất cả để tính sổ với ngươi."

Tiểu Huyền Vũ thấy thế thì sợ hết hồn, trong mắt bắt đầu hiện lên vài giọt nước mắt.

Nó đã nói không có rồi, căn bản là không hận chủ thượng của chủ nhân.

Chủ nhân đây rõ ràng là bắt nạt rùa mà . . .

. . .

Lúc này, trong phòng khách của Thiên Lan cư, Sở Hi Thanh thỏa mãn mà cất đôi Kim Ngọc Lương Duyên đao này đi.

Tay nghề của Lệ Thiên Công đúng là lợi hại, không hổ là Kỳ Đao ma tượng.

Đôi đao này đôi chỉ là thăng cấp? Quả thực là như luyện chế lại một lần nữa.

Lệ Thiên Công không chỉ dung hợp ba cái sừng Chúc Long vào đôi đao và vỏ đao Kim Gia Ngọc Tỏa. Hắn còn dùng Tuế Nguyệt Nguyên Thần Huyền kim và Thần TỰ Thái Ất Tinh kim để thay thế tài liệu chính của Kim Ngọc Lương Duyên đao, làm cho phẩm chất của đao tăng lên trên diện rộng.

Ngọc Khuê Kim Nghiệt đao đã đổi thành chất sừng, tốc độ đao cũng tăng lên trên diện rộng, mà thân đao còn kiên cố hơn rất nhiều, còn có tính dẻo, sẽ không bị nát trong một đòn.

Lực lượng phong lôi của Kim Ngọc Lương Duyên đao cũng được cường hóa lên đến cực hạn, đã có thể làm cho uy lực của huyết mạch Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ tăng lên hai cái cấp độ.

Ngoài ra, hai đao này còn có lực lượng thời gian và không gian, làm cho thời gian duy trì của Quang âm Nhất Thuấn tăng lên tận một trăm cái hô hấp.

Còn có thể làm cho năng lực Vĩnh Tại của Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết tăng thời gian hồi tưởng lên đến hai mươi canh giờ.

Nói cách khác, trạng thái thân thể của hắn có thể khôi phục về hai mươi canh giờ trước.

Niềm vui bất ngờ chính là vỏ đao Kim Gia Ngọc Tỏa, nó cũng có thần thông gần như Vĩnh Tại, có tiêu hao một lượng lớn chân nguyên, làm cho đôi đao này khôi phục lại trạng thái của một canh giờ trước.

Sở Hi Thanh thu đao lại, rồi mở miệng khen ngợi Lệ Thiên Công một phen, sau đó bảo Sở Vân Vân sắp xếp chỗ ở cho Lệ Thiên Công, cuối cùng hắn mới cất bước đi về phương hướng Tru Lục thần điện.

Sở Vân Vân thấy thế thì không khỏi cau mày một cái, vẻ mặt không sợ hãi, giọng nói hơi lạnh: “Huynh trưởng, hôm nay ngươi đừng đi, Tam Tương Thiên Lục đao của ngươi tiến bộ rất nhanh, dừng một ngày cũng không sao.”

Sở Hi Thanh có dáng vẻ này là vì hắn luyện đao trong Tru Lục thần điện.

Sư tôn thật sự là quá nóng lòng, luôn gia tăng bài tập, nghiền ép tiềm lực của Sở Hi Thanh.

Vốn cần hơn hai tháng để luyện thành công, lại bị sư tôn rút ngắn xuống còn bốn mươi ba ngày.

Sở Hi Thanh thấy thế thì lại buồn cười, lòng thầm nói hắn dám không đi sao?

Đừng thấy Tố Phong Đao vẫn luôn hiền lành với hắn, nhưng dù sao vị này cũng từng là Thiên Hạ Phong Đao.

Người ta chịu dạy ngươi, thì ngươi nên cảm thấy vui mừng mới đúng, huống hồ Tố Phong Đao còn sử dụng Thể Hồ Thần Khải pháp?

Đây là phúc phận của hắn, Sở Hi Thanh sao dám oán giận? Sao dám chậm trễ?

Huống hồ bản thân hắn cũng rất thích thú, ngày nào cũng rất chờ mong.

Mỗi một phần đao ý của Tố Phong Đao, đều có thể làm cho đao pháp của hắn trưởng thành thêm một phần.

“Huống hồ cũng chỉ còn hai ngày nữa thôi, ta chịu đựng được.”

Sở Hi Thanh nhìn về phía bảng nhân vật của mình.

Trong cột võ đạo có thêm một hàng chữ ‘Tam Tương Thiên Lục đao (tầng mười một)’, Tam Tương võ ý cũng đã biến thành ‘Tru Thiên võ ý (tầng mười một)’.

Sở Hi Thanh đoán là chỉ cần hai ngày nữa thì có thể tăng lên đến tầng mười hai, hơn nữa còn nắm giữ được vài loại cực chiêu mà Tố Phong Đao truyền thụ.

“Ngày hôm nay cũng phải đi, sư tôn lại thu thêm một đồ đệ, là một sư muội, không biết sẽ là ai đây?”

Sở Vân Vân nghe vậy thì ngẩn ra.

Trong Vô Tướng thần tông, thế mà lại xuất hiện thêm một Siêu thiên trụ có thể tu luyện Tru Thiên đao?

Sở Vân Vân chợt hiểu ra, nàng cũng đoán được thân phận của người này rồi.

Vậy thì đúng là rất thú vị. . .

Chương 1121: Vô Cực Đao Quân

Khi Sở Hi Thanh đến Tru Lục thần điện, hắn phát hiện trong điện này lại có thêm một bóng người.

Nhưng đó cũng không phải là vị sư muội mới kia của hắn, mà là một bộ xương khô sáng lóa mắt.

Toàn thân bộ xương khô này đều là ngọc trắng rực rỡ, phía trên còn có rất nhiều hoa văn màu tím vàng, nhìn trông rất đẹp đẽ.

Bóng người hư ảo của Tố Phong Đao thì lại ngồi xếp bằng trước người bộ xương hình người kia, từng tia từng tia khí nguyên đỏ như máu đang lưu chuyển giữa hai bên.

Sở Hi Thanh ngưng thần quan sát, lòng thầm nói đây là phân thân hóa thể mà tông môn chuẩn bị cho sư tôn sao?

Nhưng hắn còn chưa kịp nhìn kỹ, Tố Phong Đao đã liếc mắt nhìn hắn một cái, ánh mắt kia cực kỳ sắc bén.

Ầm!

Sở Hi Thanh còn chưa kịp phản ứng, một đạo đao ý của Tố Phong Đao đã đánh vào nguyên thần của hắn.

---Trong nguyên thần của ngươi của đao ý từ bên ngoài, có dùng 35 điểm huyết nguyên để mở hình thức mộng cảnh, nghiên cứu Tam Tương Thiên Lục đao và đao ý hay không?

Số lượng điểm huyết nguyên để mở mộng cảnh lại tăng lên rồi, lúc mới đầu là mười, bây giờ đã là ba mươi lăm.

Đây là vì Tố Phong Đao truyền thụ nhiều hơn, bên trong ẩn chứa nhiều áo nghĩa hơn, khiến hệ thống tốn nhiều lực lượng hơn.

Khi Sở Hi Thanh tiến vào không gian mộng cảnh, tình huống lại không giống như trước kia.

Lần này, Tố Phong Đao đứng ở trước mặt hắn, trường đao chỉ về phía hắn, ánh mắt tràn đầy sát khí.

Sở Hi Thanh thấy thế lập tức rút đao phòng ngự.

Sau đó tia lửa tung tóe ở trước mặt hắn, rồi mới phát ra một tiếng ‘sặc’.

Bắt đầu từ mười hai ngày trước, Tố Phong Đao đã dùng hình thức thực chiến để truyền thụ Tam Tương Thiên Lục đao.

Theo Tố Phong Đao, nếu nghiên cứu một môn đao pháp, vậy thực chiến là cách nhanh nhất.

Nếu như Sở Hi Thanh không có hệ thống, không có mộng ảnh, hắn cần phải đối kháng chính diện với đao ý của Tố Phong Đao, mãi cho đến khi luyện hóa, tiêu diệt nó.

Hệ thống cung cấp không gian mộng cảnh cũng là tương tự như vậy, nhưng phương thức đối kháng lại phức tạp hơn, cũng toàn diện hơn.

Song phương giao thủ kịch liệt trên quảng trường.

Sở Hi Thanh không chỉ dùng Tam Tương Thiên Lục đao để phòng ngự, mà còn không ngừng tìm cách phản công.

Dựa theo kinh nghiệm của hắn, chỉ phòng thủ không là vô dụng, như vậy sẽ không thể luyện hóa một đạo đao ý kia.

Nếu như nói một trong những áo nghĩa hạt nhân của Thần Phong Minh Kính đao là phòng thủ, phòng thủ kín kẽ không lỗ hổng, phòng thủ không chê vào đâu được. Như vậy Tam Tương Thiên Lục đao chính là công, là thủy ngân cuồn cuộn trên mặt đất, là tấn công bằng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Sở Hi Thanh nhất định phải lấy công đối công, nghiên cứu ảo diệu của đao ý khi đang lấy công thay thủ.

Sở Hi Thanh bây giờ còn nắm giữ nhịp điệu đao pháp của Tố Phong Đao, đao pháp không chỉ càng ngắn gọn, mà còn nhanh chậm tùy tâm.

Lúc nhanh thì cực nhanh, nhanh như lôi đình. Lúc chậm thì lại cực chậm, tựa như ốc sên vậy.

Vì vậy, tần suất múa đao của hắn bây giờ không tăng mà còn giảm, một cái hô hấp chỉ chém hơn hai mươi đao, nhưng vẫn có thể đánh bất phân thắng bại với Tố Phong Đao.

Thể Hồ Thần Khải của Tố Phong Đao không chỉ truyền trụ cho hắn Tam Tương Thiên Lục đao, mà còn giúp hắn nắm giữ kỹ xảo chiến đấu và áo nghĩa võ đạo.

Sở Hi Thanh thậm chí còn có thừa lực, hắn chuyển chiến trường về phía cung diện ở hướng bắc kia.

Hắn muốn nhìn xem người ngồi ở bên trong đại điện kia rốt cuộc là ai? Hắn lại có liên quan gì với bản thân mình và hệ thống này?

Đáng tiếc là mây mù quấy nhiễu, khiến cho người ta không thể nhìn rõ.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, bóng người Tố Phong Đao ở trước mặt Sở Hi Thanh đã tiêu tan.

Sở Hi Thanh lập tức sử dụng năng lực Vân Ảnh Thuấn Thân, lóe lên ở phía trước cung điện kia.

Nhưng hắn còn chưa kịp xông vào trong điện, thì ý thức đã rời khỏi không gian mộng cảnh.

Móa!

Sở Hi Thanh âm thầm mắng một tiếng rồi mới mở mắt ra.

Sau đó hắn phát hiện trong Tru Lục thần điện này lại có thêm một bóng người.

Đó là một cô gái cao gầy, mi phượng như nguyệt, dung nhan thanh lệ, da thịt hiện lên màu vàng nhạt khỏe mạnh.

Nàng quỳ một chân trước mặt Tố Phong Đao, tuy rằng cố gắng làm ra vẻ nghiêm túc kính cẩn, nhưng đôi mắt lim dim kia vẫn lộ ra vài phần nghịch ngợm.

Sở Hi Thanh hơi ngẩn người: “Diệp giáo đầu?”

Diệp Tri Thu nhìn hắn một chút, ánh mắt lập tức trở nên hơi lúng túng.

Tố Phong Đao lại thấy hơi bất ngờ, vẻ mặt nàng ngờ vực: “Giáo đầu? Vì sao tiểu Sở ngươi lại gọi nàng là giáo đầu?”

“Bẩm sư tôn, trước kia ta từng tập võ dưới trướng Diệp giáo đầu ở võ quán Chính Dương Đông Châu.”

Sở Hi Thanh mở miệng giải thích, vẻ mặt của hắn cũng rất quái lạ: “Diệp giáo đầu chính là đệ tử mới của sư tôn?”

Nói cách khác, Diệp Tri Thu chính là sư muội mới có mình?

Vậy phải làm sao bây giờ?

Giáo đầu lại biến thành sư muội!

Chương 1122: Vô Cực Đao Quân (2)

“Thì ra là như vậy.”

Tố Phong Đao gật đầu nói: “Diệp Tri Thu là Tru Thiên dự bị của tông môn, bắt đầu từ hôm nay sẽ đi theo ta tu luyện Tru Thiên kiếm. Còn thân phận của các ngươi. . . thật ra cũng không sao.”

“Tuy Vô Tướng thần tông chúng ta chú ý học không trước sau, người giỏi lên trước, nhưng cũng đề xướng tôn sư trọng đạo, nên các cứ xưng hô như cũ cũng được.”

Vẻ mặt Diệp Tri Thu nhất thời thả lỏng: “Đệ tử xin nghe lệnh của sư tôn.”

Nếu để cho nàng gọi Sở Hi Thanh là sư huynh, vậy thì cực kỳ lúng túng, Diệp Tri Thu cũng không mở miệng được.

Lúc này Tố Phong Đao lại liếc nhìn Sở Hi Thanh một chút: “Nếu như hôm nay ngươi không có chuyện khác, vậy thì ở lại nghe một chút đi. Diệp Tri Thu học chính là Cửu Cung Thần Tru kiếm, nó có một chút khác biệt với Tam Tương Thiên Lục đao của ngươi.”

“Đao pháp của Sở Hi Thanh là từ ba loại lực lượng phong lôi vân, nắm giữ lực lượng phá hư và sát hại ở trong đó. Cửu Cung Thần Tru kiếm thì lại lấy cửu cung Càn cung, Khảm cung, Cấn cung, Chấn cung, Bắc Thần trung cung, Tốn cung, Ly cung, Khôn cung, Đoái cung để làm trụ cột. Tuy rằng phương pháp không giống nhau, nhưng lại cùng một đường, có thể suy ra nhiều thứ.”

Vẫn vẫn đang nghĩ đến tức phụ của mình.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của Sở Vân Vân sắp khôi phục đến cấp năm, cũng chỉ kém mấy chục ngụm máu nữa thôi.

Nhưng Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn sắc trời ở bên ngoài, thì vẫn quyết định ở lại.

Hôm nay hắn nghiên cứu tương đối nhanh, nên về muộn một chút cũng không sao.

Đãi ngộ của Diệp Tri Thu kém hơn Sở Hi Thanh rất nhiều.

Tố Phong Đao không sử dụng THể Hồ Thần Khải với nàng, mà chỉ mở miệng truyền thụ và chỉ điểm.

Nhưng Diệp Tri Thu là loại có đại tài nhưng trưởng thành muộn, ngộ tính của nàng rất tốt, căn cơ sâu dày, mặc kệ Tố Phong Đao dạy cái gì, nàng đều có thể lĩnh ngộ rất nhanh.

Trái lại thì Sở Hi Thanh lại có chút theo không kịp, nghe như rơi vào sương mù.

Thật ra ngộ tính của hắn rất mạnh, vấn đề là năng lực của Thái Thượng Thông Thần quá huyền ảo, cần đốn ngộ, vỗ trán.

Một khi số lần vỗ trán không đủ, vậy tốc độ sẽ không theo kịp.

Sở Hi Thanh nghe tầm ba canh giờ, cuối cùng vẫn chống đỡ ánh mắt sáng bén như đao của Tố Phong Đao mà mở miệng cáo từ.

Ánh mắt Tố Phong Đao lại hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

Nàng thật sự không hiểu được, vì sao cái tên này cứ phải lo về nhà?

Ngày nào cũng kiên trì trở về Thiên Lan cư, ngốc đủ hai canh giờ rồi mới quay lại đây, cũng không biết là về làm gì.

Tuổi còn trẻ mà không tập trung vào võ đạo, trái lại còn quan tâm đến một ít chuyện vô ích.

Tố Phong Đao âm thầm hít một tiết, trên mặt lại hờ hững: “Ngươi muốn trở về thì trở về đi, nhưng con có một chuyện. Vô Tướng công của ngươi đã viên mãn, căn cơ cũng đã vững chức, nên thăng cấp rồi.”

“Ta cũng sắp tế luyện được phân thân hóa thể này, nhiều nhất là nửa tháng nữa sẽ hoàn thành, ngươi cố gắng thăng cấp trong thời gian này đi. Còn nữa, căn cơ Tam Tương Thiên Lục đao của ngươi vẫn chưa ổn, bình thường phải luyện tập nhiều một chút.”

Tu vị của Sở Hi Thanh không đủ.

Hắn muốn học giai đoạn tiếp theo của Tru Thiên đao, vậy nhất định phải nắm giữ huyết mạch La Hầu.

Bọn họ cần phải xuất phát sớm một chút, để Sở Hi Thanh thức tỉnh huyết mạch này sớm một chút.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì thần sắc nghiêm túc: “Đệ tử cũng đã có chuyển bị, ta đã nhờ Thiên Thính viện thu thập tin tức Nguyên Huyết lan đỉnh cấp. Chờ đến khi đệ tử tu luyện Tam Tương Thiên Lục đao đến tầng mười hai, cùng lắm là hai ba ngày sau thì đệ tử có thể thăng cấp.”

Hắn và tiểu Tóc Húi Cua cần hai phần bí dược đỉnh cấp để thăng cấp.

Tài liệu chính của bí dược lục phẩm thượng đã rất khó bảo quản, Sở Hi Thanh cần tự đi hái.

Đổi là trước kia, Sở Hi Thanh nhất định sẽ phải nhức đầu không thôi.

Nhưng bây giờ thì lại khác.

Thế giới này, chỉ cần có tiền có quyền, vậy thì làm chuyện gì cũng dễ dàng.

Sở Hi Thanh chỉ gửi một tấm tin phú cho Thiên Thính viện, bên kia liền đưa cho Sở Hi Thanh bản đồ của tất cả các địa điểm sản xuất Nguyên Huyết lan trong châu.

Hơn nữa tất cả đều nằm trong phạm vi ba ngàn dặm quanh Vô Tướng thần sơn.

Sở Hi Thanh và tiểu Tóc Húi Cua cũng rất chờ mong với lần thăng cấp này.

. . .

Mấy ngày sau, trong một tòa cung điện của Thuật Sư viện trên Vô Tướng thần sơn, một nghi thức pháp thuật tên là ‘Di Thiên Hoán Nguyên đại pháp’ đã sắp hoàn thành.

Đại trưởng lão Thuật Sư viện Tri Phi Tử cầm đầu hai mươi vị thuật sư đứng ở bốn phía, Sở Mính thì lại ngồi tại nơi trung ương của tòa trận pháp khổng lồ.

Đây đã là ngày thứ hai mươi từ khi nàng bắt đầu vận chuyển Di Thiên Hoán Nguyên đại pháp.

“Gần đủ rồi.”

Tri Phi Tử hơi ước lượng một chút, phát hiện trong cơ thể Sở Mính không có khí tức và nguyên lực nào dị thường, lúc này liền thu tay lại.

“Công pháp của ngươi đã được chuyển hóa hoàn toàn, nhớ kỹ, thời gian tiếp theo tuyệt đối không thể bất cẩn. Nhất định phải tu luyện Vô Tướng công, không được ngừng nghỉ, để nó hình thành quán tính, bằng không chắc chắn sẽ là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.”

Chương 1123: Vô Cực Đao Quân (3)

Sở Mính cũng ngưng thần cảm ứng, phát hiện công pháp của mình đã chuyển hóa thành Vô Tướng công rồi.

Nàng âm thầm mừng rỡ, chắp tay thi lễ với Tri Phi Tử: “Đệ tử đa tạ đại trưởng lão.”

“Không cần cảm ơn ta.”

Tri Phi Tử không để lắm mà khoát tay áo một cái.

Tất cả tài liệu của Di Thiên Hoán Nguyên đại pháp, đều là Sở gia bỏ tiền.

Đám thuật sư bày trận bọn họ cũng kiếm được một khoản tiền thuê từ Sở gia, vì vậy thật sự không cần phải ‘đa tạ’.

“Tu hành cho tốt đi, mau chóng tu luyện Nhai Tí đao, đừng phụ kỳ vọng của tông môn. Tông chủ đã đồng ý để ngươi dùng tiền tài đổi lấy mười vạn thiện công, vậy thì mau đổi Thần Phong Minh Kính đao đi, mau đuổi theo tiến độ của Sở Hi Thanh.”

Sở Mính nghe vậy thì ra vẻ ngoan ngoãn: “Đệ tử tuân mệnh.”

Tri Phi Tử gật đầu, rồi rời khỏi đại điện đầu tiên.

Đám thuật sư còn lại cũng đi theo sau.

Trên mặt còn họ đều ngậm lấy ý cười.

Kinh Tây Sở thị ra tay hào phóng, để bọn họ kiếm được một khoản, lần này có thể mua một cái pháp khí khá một chút.

Mãi đến khi mọi người rời đi hết, sắc mặt Sở Mính lập tức trở nên âm trầm.

Long Hắc Hổ đứng ở bên cạnh thấy vậy thì ngẩn ra, lòng thầm nói chẳng lẽ chuyển đổi công pháp có vấn đề gì sao?

Nhưng hai người đều ăn ý mà không nói gì.

Mãi đến tận khi bọn họ thu thập xong, rời khỏi Thuật Sư viện, lúc này Long Hắc Hổ mới chần chờ hỏi: “Tiểu thư, chẳng lẽ Di Thiên Hoán Nguyên đại pháp có gì không ổn sao?”

“Vậy thì không phải, Tri Phi Tử không hổ là thuật sư đỉnh cấp nhất đương đại. Tuy không vào Thiên Bảng nhưng năng lực pháp thuật lại như Thiên Bảng.”

Sở Mính khẽ lắc đầu, sắc mặt thản nhiên: “Hắn vẫn rất tận tâm, lần này rất hoàn mỹ, không có bất kỳ mầm họa nào. Ta chỉ là tức giận bất bình mà thôi, bọn họ dốc hết sức lực để bồi dưỡng Sở Hi Thanh, còn ta thì lại phải dùng tiền mua thiện công.”

Hơn nữa còn cực kỳ đắt!

Một điểm thiện công, chính là mười lượng bạc!

Long Hắc Hổ không khỏi cười khổ: “Cái này cũng không thể trách Vô Tướng thần tông, người này đúng là đã có công rất lớn với Vô Tướng thần tông. Vị Mộc Kiếm Tiên này đủ để che chở cho Vô Tướng thần tông mấy vạn năm, Lý Trường Sinh và chư vị đại trưởng lão của Vô Tướng thần tông khó tránh khỏi cưng chiều yêu thích hắn.”

“Lý Trường Sinh đồng ý cho chúng ta dùng tiền tài đổi lấy điểm thiện công, đây đã là khai ân rồi. Trước kia hầu như không có chuyện này, có người nói đám người Trưởng lão hội còn cãi nhau mười mấy ngày vì chuyện này.”

Long Hắc Hổ nghĩ thầm, Sở Mính ngươi không có chút cống hiến nào với Vô Tướng thần tông, dựa vào cái gì mà đòi so với Sở Hi Thanh?

Sắc mặt hắn lại vẫn bình thường: “Nhưng ta chiếm được một tin tức, Vô Tướng thần tông đã từ bỏ chuyện tìm kiếm Thiên Địa căn ở Trung Thổ rồi. Tuy rằng bọn họ vẫn tuyên bố là sẽ mua với giá cao, nhưng đã rút người từ phương bắc về rồi. . .”

Hai mắt Sở Mính không khỏi sáng lên.

Vô Tướng thần tông làm như vậy, là chuẩn bị từ bỏ Sở Hi Thanh sao?

Đây đúng là một tin tức tốt.

“Vẫn phải chú ý một chút, triều đình tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ lấy được Thiên Địa căn.”

Sau đó vẻ mặt Sở MÍnh hơi động: “Đúng rồi, các ngươi có thăm dò được chuyện, Vô Tướng thần tông chuẩn bị giúp hắn thức tỉnh huyết mạch gì không?”

Long Hắc Hổ không nói gì, hắn liếc mắt nhìn bốn phía, mãi đến khi chung quanh không còn ai, lúc này mới mở miệng nhỏ giọng nói: “Không rõ lắm, Vô Tướng thần tông rất kín miệng. Nhưng quá nửa là một môn thiên phú huyết mạch đỉnh cấp, ngoài ra, theo ta biết thì bọn họ đã mời Tố Phong Đao ra khỏi Vạn Ma quật.”

Sắc mặt Sở Mính hơi thay đổi, Huyền Vũ thạch dưới chân nàng cũng ‘rắc’ một tiếng rồi nứt vỡ, xuất hiện một vết rách như mạng nhện.

Vì Sở Hi Thanh mà Vô Tướng thần tông còn mời Thiên Hạ Phong Đao ra?

Thiên phú và đao pháp của tên kia vốn đã rất đáng sợ, bây giờ lại còn có Tố Phong Đao dạy dỗ, sau này lấy gì mà đuổi theo?

Long Hắc Hổ cũng biết Sở Mính sẽ có phản ứng này, hắn nhỏ giọng nhắc nhở: “Tiểu thư, ngươi bình thường vẫn phải cẩn thận từ lời nói đến hành động, mặc kệ nội tâm ngươi suy nghĩ thế nào, nhưng trên mặt vẫn phải thể hiện ra vẻ hòa ái với đồng môn, bằng không mấy người Lý Trường Sinh sẽ càng cảnh giác và đề phòng ngươi. Trong lòng ngươi có cái gì, cứ chờ đến khi tu luyện Nhai Tí đao thành công rồi tính sau.”

Sở Mính hít thật sâu, cố gắng bình tĩnh lại.

Sau đó nàng ngưng tiếng thành tơ nói: “Các ngươi chỉ trơ mắt nhìn như vậy? Hắn đã có căn cơ của Nhai Tí đao, sau này chỉ cần có Thiên Địa căn thì lập tức có thể tu luyện Nhai Tí đao.”

Long Hắc Hổ thì lại khẽ mỉm cười: “Ngươi không cần lo lắng, quốc sư nói Thiên Địa căn là vật hiếm thấy trên thế gian, số lượng của nó luôn luôn có hạn. Bây giờ hoàng gia Đại Ninh nắm giữ một, còn có hai cái nằm trong tay hai đại hoàng tộc Cự Linh ở Trung Thổ phương bắc, bọn họ đều là kẻ địch một mất một còn với Vô Tướng thần tông, cũng ăn quả đắng dưới tay Huyết Nhai, nên chắc chắn sẽ không đưa Thiên Địa căn cho Vô Tướng thần tông, huống hồ triều đình cũng đã có bố trí rồi.”

Chương 1124: Vô Cực Đao Quân (4)

Long Hắc Hổ nói đến đây thì chủ động lấy một quyển Luận Võ Thần Cơ từ trong ống tay áo ra.

Sở Mính nhíu mày, nàng nhận ra đây là kỳ Luận Võ Thần Cơ mới nhất.

Hôm nay vừa hay là ngày mười lăm tháng sau, chính là thời gian Luận Võ Thần Cơ phát hành.

Sở Mính lập tức lật ra xem, con ngươi liền híp lại: “Hạng 19 Thanh Vân Tổng Bảng? Luận Võ lâu điên rồi sao? Tại sao lại đưa hắn lên cao như vậy?”

Luận Võ Thần Cơ còn viết một bài văn chương cho riêng Sở Hi Thanh, bọn họ tâng bốc Sở Hi Thanh lên tận mây, nói thiên phú của người này còn vượt qua cả Bá Võ Vương, bla bla. . .

Bọn họ thậm chí còn suy đoán cột cờ Nghịch Thần Kỳ đang nằm trong tay Sở Hi Thanh.

Nhưng để Sở Mính không chịu được chính là một phần thông báo ở phía sau.

Luận Võ lâu đã thủ tiêu Tử Mi Thiên Quân – Thủy Như Ca trong Thanh Vân Tứ Thiên Quân, sau đó đưa Sở Hi Thanh vào đây.

Cái gọi là Thần Tú Thập Kiệt, chính là thủ đoạn hấp dẫn người xem của Thiên Cơ các.

Thanh Vân Tứ Thiên Quân cũng là độc nhất của Luận Võ lâu, bọn họ bình chọn bốn thiếu niên có sức chiến đấu và tiềm lực cao nhất trên Thanh Vân Tổng Bảng, được xưng là 'thiếu niên Thiên Quân'.

Sở Hi Thanh bây giờ không chỉ bước vào hàng ngũ đó ở tuổi mười sáu, mà còn đứng ở vị trí đầu tiên trong Thanh Vân Tứ Thiên Quân, xưng hào là Vô Cực Đao Quân.

Sở Mính không khỏi cười lạnh.

Thiên phú của Sở Hi Thanh đúng là rất cao, sức chiến đấu cực mạnh, nhưng hắn dựa vào cái gì mà đòi đứng vào hàng ngũ Thanh Vân Tứ Thiên Quân, hơn nữa còn ngồi trên đầu ba người kia? Còn đẩy Tử Mi Thiên Quân – Thủy Như Ca mười tám tuổi, tu vị tứ phẩm ra khỏi Thanh Vân Tứ Thiên Quân?

Sau đó vẻ mặt nàng hơi động: "Các ngươi muốn nâng giết hắn? Còn cả Nghịch Thần Kỳ nữa, đây là muốn hắn trở thành cái đích của mọi người?"

"Đúng vậy!" Long Hắc Hổ gật đầu cười nói: "Sở Hi Thanh vẫn ở quanh Vô Tướng thần sơn, có phân thân hóa thể của Mộc Kiếm Tiên bảo vệ, chúng ta tạm thời không thể ra tay với hắn. Nhưng có thể chuẩn bị trước một chút, chôn nguyên nhân người này bị bại vong."

"Vì vậy, tiểu thư ngươi chỉ cần kiên trì, an tâm chờ đời là được. Chúng ta đưa hắn lên càng cao, thì hắn sẽ chết càng nhanh."

. . .

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh đang không thể tưởng tượng nổi mà nhìn bảng nhân vật của mình.

Hắn đã tu luyện Tam Tương Thiên Lục đao lên tầng mười hai từ ba ngày trước, sau đó rời khỏi Vô Tướng thần sơn, tìm kiếm Nguyên Huyết Lan.

Lần này hắn không dẫn theo ai, chỉ gọi một mình Lục Loạn Ly đi cùng.

Một nguyên nhân là thân pháp của hai người bọn họ nhanh nhẹn, hành động gọn lẹ, có thể đi nhanh về nhanh.

Đưa Lục Loạn Ly đi theo là do sức chiến đấu của nàng cao, thân pháp nhanh, còn nữa giữ môn pháp thuật gia truyền 'Linh Điêu Tầm Dược thuật', có thể giúp hắn tìm Nguyên Huyết Lan trong thời gian ngắn nhất.

Một mục đích khác của Sở Hi Thanh chính là để tiểu Tóc Húi Cua ra ngoài hít thở.

Tên nhóc này ở trong cơ thể hắn quá lâu, sắp điên rồi.

Sở Hi Thanh nhất định phải hoàn thành hứa hẹn, để cho nó ra ngoài chơi, bằng không con linh sủng bản mệnh này sẽ tạo phản.

Quá trình tìm kiếm Nguyên Huyết Lan rất thuận lợi, quả nhiên như Sở Hi Thanh dự liệu, trong vòng ba ngày mà hắn đã kiếm được hai cây Nguyên Huyết Lan đỉnh cấp.

Để Sở Hi Thanh giật mình chính là, trưa ngày hôm nay, số lượng điểm huyết nguyên của hắn đột nhiên tăng vọt.

Lúc trước vẫn là 19.000 điểm.

Theo sức ảnh hưởng của Thiên Cơ Võ Phổ lên men, khiến điểm huyết nguyên của hắn tăng nhanh theo từng ngày.

Nhưng ngày hôm nay, pháo hoa kín màn hình trong tầm mắt của Sở Hi Thanh lại khiến điểm huyết nguyên của hắn đột nhiên tăng lên đến 41.000 điểm, tăng tận hơn hai vạn!

Sở Hi Thanh đoán là cái này có liên quan với Luận Võ Thần Cơ, vấn đề là Luận Võ lâu đã làm gì? Mà khiến cho điểm huyết nguyên của hắn đột nhiên tăng kinh người như vậy?

Quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Phải biết, lúc trước các thần chú ý hắn, cũng chỉ tăng mấy ngàn điểm huyết nguyên mà thôi.

Sau đó, Sở Hi Thanh liền vứt bỏ suy nghĩ lung tung, nhìn vào hai lò luyện đan giản dị ở trước người của mình.

Thời khắc này chính là lúc dùng bí dược, tạm thời không nên nghĩ đến thứ khác.

Còn về phía Luận Võ Thần Cơ rốt cuộc đã làm gì, vậy chờ trở về mua một quyển xem là biết.

Lúc này, nước thuốc trong hai lò luyện đan đang kêu ‘ục ục’.

Hơi nước bay lên còn mang theo một mùi thuốc nồng nặc.

Vẻ mặt Sở Hi Thanh rất chăm chú, khống chế sức lửa rất cẩn thận.

Tiểu Tóc Húi Cua thì lại đứng bên cạnh hắn.

Nó đứng thẳng người lên, hai tay chắp trước ngực, vẻ mặt căng thẳng mà nhìn lò luyện đan.

Dưới sự giúp đỡ của Mộc Kiếm Tiên, tiểu Tóc Húi Cua bây giờ đã có thân thể máu thịt của mình, vì vậy nó phải tự dùng bí dược của mình.

Chương 1125: Vô Cực Đao Quân (5)

Lục Loạn Ly thì ở đối diện bọn họ.

Cô bé này ngồi xếp bằng trên đất, vẻ mặt nàng đầy khó tin và sững sờ mà nhìn một người một thú, ánh mắt của nàng cũng tràn đầy vẻ không tin.

Sở Hi Thanh nhìn thấy cảnh này thì không khỏi buồn cười: “Cũng đã nhìn ba ngày rồi, làm sao còn chưa đủ? Lẽ nào khuôn mặt này của ta đẹp như vậy sao?”

“Ta mới lười nhìn ngươi.” Lục Loạn Ly bĩu môi nói: “Đây là Nhai Tí nha! Nhai Tí thuần huyết! Quả thực là điên rồi! Ta không ngờ Huyết Nhai thánh truyền của Vô Tướng thần tông lại là ngươi. Ngươi lại có tố chất tu luyện toàn bộ Nhai Tí đao? Nếu cha ta mà biết thì nhất định sẽ điên.”

Uổng công cho cha nàng còn ngày đêm suy nghĩ, khổ sở tìm thượng sách, còn không tiếc một lượng lớn tiền bạc để treo thưởng cái đầu của Sở Mính.

Lục Loạn Ly nhìn tiểu Tóc Húi Cua ở bên cạnh Sở Hi Thanh thì đã biết, Sở Mính chỉ là một công cụ chặn đao do Vô Tướng thần tông đẩy lên bàn thôi.

Tất cả mọi người đều bị Vô Tướng thần tông lừa.

Sở Hi Thanh thì lại hơi lắc đầu: “Ngươi đã đáp ứng ta, nhất định phải giữ bí mật cho ta.”

Hắn để tiểu Tóc Húi Cua xuất hiện ở trước mặt Lục Loạn Ly, không chỉ xuất phát từ tin tưởng.

Mấu chốt là Mộc Kiếm Tiên đã để linh khế cộng sinh của bọn họ lên đến cấp sáu.

Điều này không chỉ khiến cho bọn họ có thể dùng chung hai loại thiên phú huyết mạch đỉnh cấp, mà còn có thể nguyên khí giao thông, thần phách giao hòa, có thể sử dụng pháp lực chân nguyên và lực lượng thần thức của đối phương.

Chỗ tốt lớn nhất chính là cộng sinh của bọn họ đã rất vững chắc, Sở Hi Thanh không cần lo lắng tiểu Tóc Húi Cua bị người khác cướp đi nữa.

Bởi vì sau khi lên đến cấp độ này, dù người khác có cướp tiểu Tóc Húi Cua cũng vô dụng.

Tên nhóc này đã hoàn toàn nhiễm phải màu sắc của hắn, không thể trợ giúp người khác đột phá Siêu Phẩm nữa, nên giá trị đã giảm mạnh.

Tuy nhiên, vẫn cứ phải giữ bí mật, bằng không thì người khác vừa nhìn thấy đã biết hắn chính là Huyết Nhai thánh truyền rồi.

“Lục Loạn Ly ta xưa nay đều là người nói lời giữ lời.”

Lục Loạn Ly lại nghĩ đến phụ thân.

Theo nàng biết, vì trừ khử Sở MÍnh mà Vân Mộng sơn trang đã bỏ ra gần năm triệu lượng bạc, chuẩn bị bố trí một cái bẫy để giết chết nữ nhân này.

Khoản tiền khổng lồ này khiến cho tài lực vốn đã quẫn bách của bọn họ lại càng không thể chịu nổi.

Lục Loạn Ly hơi do dự, không biết có nên báo việc này cho cha biết không?

Sau đó Lục Loạn Ly chợt lắc đầu, nghĩ thầm vẫn là an toàn của Sở Hi Thanh quan trọng hơn.

Năm triệu lượng bạc kia cũng không đến tay nàng, để cha và đám người kia tập trung lên người Sở Mính, cũng tốt hơn là để bọn họ bất chấp nguy hiểm mà giết quan tạo phản.

Lục Loạn Ly lắc đầu, vẻ mặt cảm khái: “Thật sự là không tin nổi, thế mà tu vị của ngươi đã đến lục phẩm thượng, chỉ hơn một năm mà đã đuổi kịp ta rồi.”

“Ha ha, cái này còn phải nói sao.” Sở Hi Thanh nghe vậy thì cũng có chút đắc ý: “Tiếp đó ngươi chỉ có thể nhìn ta càng bay càng cao, yên tâm đi, trước kia ngươi che chở ta, sau này đến lượt ta bảo kê ngươi.”

Sắc mặt Lục Loạn Ly không khỏi đen xì, vẻ mặt bình tĩnh: “Ngươi đừng đắc ý! Ngươi chỉ có nhiều hơn ta một năm mà thôi, chờ hai tháng sau ta sẽ tiến vào bí cảnh thời gian, lúc đó sẽ lại vượt qua ngươi.”

Sau khi Mộc Kiếm Tiên đăng thần, Chúc Quang âm cũng không cần tiêu hao thần lực để phong ấn Mộc Kiếm Tiên nữa, năng lực chịu đựng của bí cảnh thời gian đã được tăng lên trên diện rộng.

Ngưỡng cửa vào bí cảnh thời gian đã tăng lên đến ngũ phẩm hạ, thời gian còn kéo dài không ít, có thể ở trong đó một năm rưỡi.

Tu vị của nàng bây giờ đã sắp vào ngũ phẩm hạ, chỉ cần vào bí cảnh thời gian, nàng liền có thể thăng cấp.

Lúc này, thần sắc của Sở Hi Thanh lại hơi ngưng trọng: “Nói đến tu vị thì Loạn Ly ngươi phải ép một chút. Không lâu sau ta có thể cần ngươi hỗ trợ.”

Hắn lấy một lệnh bài màu vàng óng ra: “Hai ngày trước, thứ này đã bay đến trong tay ta. Nó nói cho ta biết, bí cảnh Vân Hải sắp mở ra, thời gian ở bốn năm tháng sau. Yêu cầu tiến vào bí cảnh Vân Hải chính là dưới ngũ phẩm, cao hơn thì sẽ không vào được.”

“Chìa khóa bí cảnh Vân Hải?”

Con ngươi Lục Loạn Ly híp lại, sau đó cau mày nói: “Giúp ngươi thì có thể, nhưng bí cảnh thời gian của ta phải làm sao?”

Bí cảnh thời gian là có thêm một năm rưỡi để tu hành.

Trong đó còn có rất nhiều kỳ trân dị bảo đỉnh cấp, ví dụ như Cửu khúc Thời Ngân thảo.

Sở Hi Thanh lấy được bốn gốc Cửu khúc Thời Ngân thảo trong bí cảnh, hắn cũng cho nàng một cây.

Nhưng Lục Loạn Ly lại không muốn, nàng chuẩn bị tiến vào bí cảnh, sau đó thử xem có thể lấy được bằng thực lực của bản thân không.

Chương 1126: Thần Dương

Sở Hi Thanh nghe vậy thì buồn cười: “Ngươi không cần lo lắng, ta để bọn họ chờ là được. Chờ bí cảnh Vân Hải kết thúc thì lại mở bí cảnh thời gian cũng không muộn.”

Lục Loạn Ly nghe vậy thì lại cười một tiếng, nàng nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt chế giễu: “Ngươi bị ngốc à? Bí cảnh thời gian quan trọng đến mức nào? Rất nhiều người đều đang chờ nó, sao Vô Tướng thần tông có thể trì hoãn nó chứ?”

“Nếu ta dám nói ra, vậy tất nhiên có nắm chắc. Bí cảnh thời gian vừa bị vơ vét một lần, dù sao cũng phải cho Chúc Quang âm một ít thời gian để nuôi thuốc chứ, bằng không thì rất không có lời.”

Sau đó, Sở Hi Thanh lại vô cùng tự tin mà chỉ chỉ đồ án Tru Lục thần đao ở trước ngực mình: “Nếu như ta đi cầu tông chủ, vậy tuyệt đối không có vấn đề.”

Lục Loạn Ly yên lặng, nàng cũng ý thức được tên trước mắt này đã là song thánh truyền Huyết Nhai và Tru Thiên của Vô Tướng thần tông, lại còn là người được Mộc Kiếm Tiên ưu ái.

Hắn đã là nhân vật có thể ảnh hưởng đến cục diện thiên hạ, chứ không còn là một tiểu nhân vật.

Lúc này, tiểu Tóc Húi Cua kêu lên đầy hưng phấn.

Ánh mắt Sở Hi Thanh cũng hơi động, hai phần bí dược đã hoàn thành.

Hắn mừng rỡ không thôi, lúc này liền đưa tay về phía lò luyện đan trước mắt.

Khi Sở Hi Thanh mở nắp lò luyện đan, chỉ thấy nước thuốc bên trong đã biến thành màu đỏ rực, hình dạng tựa như dung nham.

Nhiệt độ của nước thuốc cũng cực cao, nằm ở trạng thái sôi trào.

Sở Hi Thanh và tiểu Tóc Húi Cua lại không thèm để ý, đồng thời nâng lò luyện đan nỏng bỏng lên, nuốt hết những nước thuốc màu đỏ rực kia.

Bọn họ không chừa một giọt nào.

Lúc này, sắc mặt Sở Hi Thanh hơi thay đổi.

Bóng người của hắn lóe lên, lao về phía một tòa núi cao bảy ngàn trượng ở cách đó không xa.

Đó là một núi núi ở phía bắc Thiết Bích sơn mạch, toàn bộ mặt bắc đều là vách núi cheo leo, giống như một mặt tường thành cực lớn đang đứng vững trên mặt đất.

Sở Hi Thanh thì lại tìm một hố lõm tại nơi có thể ngăn cản tầm mắt ở độ cao khoảng hai trăm trượng.

Sau đó hắn lập tức cởi sạch quần áo và giáp ra, rồi khoanh chân ngồi xuống.

Tiểu Tóc Húi Cua không hiểu lắm, nhưng cũng theo sát phía sau, ngồi đối diện với Sở Hi Thanh.

Lục Loạn Ly nhìn thấy tình cảnh này, cũng hơi khó hiểu: “Sở Hi Thanh, các ngươi làm gì vậy? Dùng bí dược xong còn chạy loạn, ngươi muốn chạy đi đâu? Không phải bảo ta hộ pháp cho các ngươi. . .”

Nàng chợt im bặt, bởi vì linh thức của nàng đã cảm ứng được khí cơ của Sở Hi Thanh hơi khác thường.

Sắc mặt Lục Loạn Ly từ từ ngưng trọng hơn, trong miệng phun ra hai chữ: “Thần Phệ?”

Trong hố lõm ở trên vách núi cheo leo bây giờ, toàn thân Sở Hi Thanh xuất hiện một ngọn lửa màu tím.

Đó là ngọn lửa thần lực, là lực lượng phong ấn bên trong huyết mạch nhân tộc của đám thần linh thượng cổ kia.

Sau khi võ tu tiến vào tứ phẩm, mỗi khi giải một tầng phong ấn huyết mạch, thì đều phải đối mặt với lực lượng thần linh phản phệ.

Nhân loại cổ đại gọi trạng thái này là ‘Thần Phệ’.

Nhưng do thiên phú của Sở Hi Thanh quá mạnh mẽ, ở giai đoạn lục phẩm mà đã xuất hiện hiện tượng Thần Phệ.

Trên người tiểu Tóc Húi Cua thì không có.

Nó là thần thú, trong cơ thể không có phong ấn huyết mạch của thần linh.

Tiểu Tóc Húi Cua cần bí dược để thăng cấp, chính là do cộng sinh với Sở Hi Thanh nên bị liên lụy.

Nó nhất định phải dùng bí dược để đánh vỡ phong ấn vô hình, cũng đắp nặn công pháp Vô Tướng công ở trong cơ thể.

Sở Hi Thanh liên lụy nó, nhưng cũng mang đến cho nó rất nhiều chỗ tốt.

Ví dụ như Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, tiểu Tóc Húi Cua có thể dùng chung huyết mạch này với Sở Hi Thanh.

Cộng sinh cấp sáu, có thể để nó mượn hai loại thiên phú huyết mạch đỉnh cấp từ Sở Hi Thanh, nhưng nếu như là huyết mạch Thần giai, vậy thì chỉ có thể mượn một loại.

Tiểu Tóc Húi Cua được dùng chung Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết thì đã rất thỏa mãn.

Ai mà không muốn có vô cùng vô tận chân nguyên, vô cùng vô tận sức khôi phục?

Ngọn lửa màu tím kia vẫn đang thiêu đốt cơ thể Sở Hi Thanh.

Ngọn lửa thần lực mạnh mẽ này đốt xuyên qua mấy tầng cương khí của hắn.

Chỉ có Hữu Vô Hình Hỗn Nguyên thần sát là có thể chống lại.

Bản chất của Hữu Vô Hình Hỗn Nguyên thần sát cũng gần như không phân cao thấp với ngọn lửa thần lực này.

Nhưng nhiệt độ cao kinh người kia vẫn đốt cháy một bộ phận da thịt bên ngoài của Sở Hi Thanh, còn đốt ra mỡ, phát ra những tiếng ‘xì xì’.

Những ngọn lửa thần lực này đồng thời càn quấy ở trong nơi sâu xa của huyết tủy, đồng thời quấy rầy nguyên thần của Sở Hi Thanh.

Làm cho bên trong nguyên thần của Sở Hi Thanh hóa thành biển lửa, hầu như mỗi một phần linh thức, mỗi một phần thần niệm đều bị thiêu đốt.

Vì vậy, đại đa số võ tu đạt được bí dược tứ phẩm, thì cũng rất khó có thể bước qua cửa ải này.

Chương 1127: Thần Dương (2)

Sở Hi Thanh thì lại không quan tâm, Thần Chi Thương và Táng Thiên chi vũ của hắn đã được kích hoạt, có lực lượng Trảm Thần ở mức độ nhất định.

Thần Phệ để võ tu nghe thấy là biến sắc, nhưng lại không thể tổn thương nguyên thần của hắn.

Sở Hi Thanh cũng sở hữu vô cùng vô tận chân nguyên, năng lực hồi phục cực mạnh, có thể tiêu hao trong thời gian dài.

Năm canh giờ sau, ngọn lửa màu tím đã nhạt đi.

Sở Hi Thanh tiếp tục tĩnh tọa, mãi đến tận khi cảm giác đau đớn trong cơ thể biến mất sạch, chân nguyên cũng từ từ khôi phục, thì hắn mới đứng lên.

Hắn quơ quơ tay, nhảy nhảy vài cái, sau đó dùng tay không đánh một bộ Thần Lôi Động Chân Chỉ, dùng để cảm nhận biến hóa trong cơ thể.

Chỉ khí của hắn đã mở rộng đến hơn hai trượng, cắt chém đá ở chung quanh thành bột mịn.

Vẻ mặt Sở Hi Thanh khá là thỏa mãn.

Sau khi nguyên công thăng cấp thì sẽ có lợi ích ở toàn bộ các phương diện.

Thân thể của hắn bây giờ càng mạnh mẽ hơn, xương cốt cứng rắn hơn, thể lực dồi dào hơn, chân nguyên cũng tăng vọt mấy lần. Sở Hi Thanh cảm thấy các thiên phú huyết mạch của mình cũng mang đến rất nhiều chỗ tốt.

Sau khi thăng cấp, chỉ một môn Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ cũng khiến cho tốc độ tay của hắn tăng lên ba phần mười.

Vì vậy, mỗi khi tu vị thăng cấp, thực lực của hắn đều giống như lột xác.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, có lẽ mình bây giờ có thể đánh một trận với võ tu tứ phẩm hạ?

Sau đó hắn liền lắc đầu.

Võ tu ở đẳng cấp đó, đã không phải là võ tu có thiên tư tầm thường nữa.

Ngoại trừ đám ngụy tứ phẩm dựa vào ngoại lực hoặc các phương pháp tà đạo để bước vào tứ phẩm, những người còn lại thì đều có thiên phú cấp thiên kiêu là ít.

Thậm chí đại đa số đều là cấp siêu thiên kiêu.

Vì vậy, mặc kệ là thân pháp, tốc độ tay, lực lượng . . . của hắn bây giờ, đều không có ưu thế gì khi đối mặt với những người này, thậm chí còn yếu hơn một bậc.

Tu vị càng cao, đánh vượt cấp càng khó.

Sở Hi Thanh đoán là mình và những người này nhiều nhất là 50:50.

Nhất định phải mượn ưu thế võ đạo và sức chịu đựng của mình để chiến thắng kẻ địch.

Hoặc là sau khi bị thương, kích hoạt Táng Thiên chi vũ.

Nhưng nếu như là trên chiến trường thiên quân vạn mã, vậy cao thủ tứ phẩm bình thường cũng không đỡ nổi một đao của hắn.

Chuyện mà Tần Mộc Ca có thể làm được khi xưa, hắn bây giờ cũng có thể làm, thậm chí là có thể làm tốt hơn.

Ngoài ra, hắn còn có rất nhiều điểm huyết nguyên, còn có mấy bức chiến đồ chưa xăm, đợi những thứ này chuyển hóa thành thực lực của hắn, vậy sức chiến đấu của Sở Hi Thanh còn tăng lên một đoạn dài.

Sở Hi Thanh lập tức đưa mắt về mấy chữ ‘Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (tầng tám)’ kia.

---Có dùng 170 điểm huyết nguyên để tăng Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân lên tầng chín hay không?

Sở Hi Thanh đang muốn tăng môn Bá thể này đây, hắn lập tức đồng ý luôn.

Sau đó, hắn liền nghe thấy một tiếng ‘oanh’ phát ra từ cơ thể mình.

Đó là khí huyết quanh người Sở Hi Thanh dâng trào và nổ vang.

Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân tầng chín là một ngưỡng cửa, đủ để Bá thể của hắn phát sinh lột xác. Bá thể không chỉ càng mạnh hơn, cương lực càng dày hơn, mà còn có thể tinh luyện ra 'Cực Nguyên' từ trong khí huyết.

Cái này vốn là một bước đi trong việc tu luyện Bá thể từ ngoài vào trong, có thể tu luyện ra Nội nguyên.

Nhưng Sở Hi Thanh vốn là nội ngoại song tu, cái lực lượng 'Cực Nguyên' này có thể gia tăng cường độ chân nguyên của hwans, gia tăng uy lực đao cương của hắn.

Mà lúc này, bảng nhân vật của hắn lại phát sinh biến hóa.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Lục phẩm thượng (siêu thiên trụ).

Võ đạo: Thần Phong Minh Kính Đao (tầng mười một), Mị Ảnh Vân Tung (tầng mười một), Thần Lôi Động Chân Chỉ (tầng mười một), Tam Tương Thiên Lục Đao (tầng mười hai), Cửu Luân thần ấn (tầng tám), Cửu Luân Ngự Kiếm Chân quyết (tầng mười bốn / phong ấn).

Võ y: Nhai Tí chân ý (tầng mười một), Tru Thiên võ ý (tầng mười hai).

Nguyên công: Thần Nguyên Vô Tướng công (tầng chín / lục phẩm thượng), Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (tầng chín).

Điểm huyết nguyên: 58264,3.

Thiên phú: Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (cấp mười hai), Nhai Tí (cấp mười), Thần Thương (cấp mười), Táng Thiên (cấp mười), Thuần Dương (cấp mười), Thái Thượng Thông Thần (cấp mười một), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (cấp mười), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (cấp mười hai).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, cộng sinh (cấp sáu), Lê Tham chi môn, Thái Sơ Thần Vận (sơ), Huyết Tùng thần hạch.

Tuổi thọ: 4935 ngày.

Cửu Luân Ngự Kiếm Chân quyết của Sở Hi Thanh được mở phong ấn đến tầng mười bốn.

Trong sáu canh giờ này, điểm huyết nguyên đã tăng đến gần sáu vạn.

Nhai Tí, Thần Thương, Thuần Dương và Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ của hắn đều tăng đến cấp mười, Thái Thượng Thông Thần cũng lên đến cấp mười một.

Nhưng đây cũng không phải là do tu vị của Sở Hi Thanh tăng lên, mà là được lợi từ Huyết Nguyên Đồ Trụ.

Chương 1128: Thần Dương (3)

Mấy ngày trước, Sở Hi Thanh đã tham dự Nhiên Huyết pháp tế, có thể tăng năm môn thiên phú huyết mạch này lên một cái cấp.

Đổi lại võ tu khác, kể cả người có thiên tư kinh người như Lục Loạn Ly, một lần Nhiên Huyết pháp tế cũng chỉ có thể tăng ba đến bốn loại thiên phú huyết mạch là nhiều nhất.

Sở Hi Thanh lại mượn Huyết Tùng thần hạch và Thiết Sơn Trạch Huyết thuật để tăng lên tận năm loại.

Được lợi nhiều nhất là Thần Thương và Thái Thượng Thông Thần, một cái từ cấp tám lên cấp mười, một cái từ cấp chín lên cấp mười một.

Lựa chọn hàng đầu của Sở Hi Thanh đương nhiên là ngộ tính.

Tiếp theo là hiệu quả phá pháp và phá cương của Thần Thương.

Sau khi Thần Thương tiến vào cấp chín, nó đã mang đến cho Sở Hi Thanh một loại năng lực mới.

Thần Thương Độc Viêm: Trong chân nguyên có xen lẫn Thần Thương Độc Viêm, nắm giữ lực lượng phá pháp cường độ trung đẳng, lực lượng phá cương trung đẳng, lực lượng Trảm Thần yếu.

Sau này, Sở Hi Thanh không cần kích hoạt Thần Chi Thương thì vẫn có lực lượng phá pháp và phá cương ở một trình độ nhất định.

Mấu chốt là năng lực này còn có thể giúp hắn đối kháng với tất cả pháp thuật.

Tất cả pháp thuật dưới tam phẩm, đều khó có tác dụng với hắn.

Dù là thần thông Địa Sát, một khi gặp hắn thì hiệu quả sẽ giảm mạnh.

Vẻ mặt Sở Hi Thanh thỏa mãn mà thưởng thức bảng nhân vật của mình.

Sau đó, ánh mắt hắn lóe lên, nhìn về phía võ đạo bảo khố ở góc phải.

Dựa theo kinh nghiệm của Sở Hi Thanh, mỗi khi tu vị của hắn thăng cấp, võ đạo bảo khố sẽ xuất hiện một số vật phẩm mới.

Đúng lúc trong tay hắn đang có rất nhiều điểm huyết nguyên.

Nhưng việc này cũng không vội, chờ trở về Vô Tướng thần sơn rồi quét cũng được.

Khi Sở Hi Thanh thu bảng nhân vật vào trong góc, hắn phát hiện tiểu Tóc Húi Cua cũng đang học theo hắn, nó đang diễn luyện Thần Lôi Động Chân Chỉ, trong miệng thì phát ra những tiếng ‘hô hô ha ha’.

Một người một thú có tâm linh tương thông, tất cả võ đạo của Sở Hi Thanh, tiểu Tóc Húi Cua cũng có thể lĩnh ngộ bảy tám phần.

Đáng tiếc nó là thú thể, không chỉ là thân hình không phù hợp, mà cũng không có ngón tay linh hoạt.

Dùng Thần Lôi Động Chân Chỉ này không quá đúng, vừa không có hình, lại cũng không có ý.

Nhưng trảo cương từ móng vuốt của tiểu Tóc Húi Cua rất sắc bén, làm cho đá vụn bay tán loạn.

Khi Sở Hi Thanh vừa mỉm cười, Lục Loạn Ly ở phía sau bỗng nhiên kêu lên một tiếng.

“Sở Hi Thanh, ngươi cái tên khốn kiếp này!”

Lục Loạn Ly vốn đứng ở dưới vách đá cheo leo, hộ pháp cho một người một thú.

Vừa rồi nàng nghe thấy tiếng nổ vang rền ở trên đó, không chờ Sở Hi Thanh gọi đã trực tiếp bay lên nơi này, lại nhìn thấy toàn thân Sở Hi Thanh trống trơn, vẫn nằm trong trạng thái trần truồng.

Khuôn mặt trắng như ngọc của Lục Loạn Ly nhất thời biến thành quả táo đỏ.

Lúc này nàng quay người lại, trong miệng thì mắng mỏ: “Ngươi luyện hóa xong bí dược rồi, vì sao còn không mặc quần áo? Không biết xấu hổ!”

Sở Hi Thanh nghi cái tên này cố ý.

Lúc này, toàn bộ đầu óc của nàng đều là thân thể thon dài và mạnh mẽ của Sở Hi Thanh, còn cả những bắp thịt rắn chắc hoàn mỹ kia nữa, nhất thời không thể vứt ra khỏi đầu.

Điều này làm cho mặt Lục Loạn Ly càng ngày càng nóng hơn.

Sở Hi Thanh cũng hơi ngượng ngùng mà sờ sờ mũi.

Đây quả thật là lỗi của hắn, không có gì để ngụy biện.

Hắn quá hưng phấn, cho nên quên mặc quần áo.

Sở Hi Thanh vội vàng mặc quần áo vào.

Lục Loạn Ly quay lưng về phía hắn, ép buộc mình không suy nghĩ lung tung nữa: “Lúc nãy, khi ngươi mới dùng bí dược xong, ta cảm ứng được vài đạo khí cơ biến hóa. Bọn họ đang dòm ngó động tĩnh của ngươi, nhưng ta thấy những người này đều không có ý ra tay, cho nên cũng không quản bọn họ, chỉ dùng huyễn thuật che đậy giúp ngươi, chủ yếu là Thần Phệ trên người ngươi.”

Thật ra nàng cũng không quản được, những người kia đều ở cách đây hơn hai mươi ba mươi dặm, nằm ngoài tầm tay của Lục Loạn Ly.

Có lẽ khi nàng chạy đến thì người kia đã biến mất, thậm chí còn có thể rơi vào cạm bẫy của đối phương.

Có điều, chỉ cần nàng che giấu ngọn lửa thần lực trên người Sở Hi Thanh, người bên ngoài sẽ rất khó phán đoán ra sâu cạn của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh nhắm mắt lại, sau đó liền cười lạnh.

Hắn bị người theo dõi là rất bình thường, không ai dám ra tay với hắn cũng là rất bình thường.

Trong phạm vi ba ngàn dặm quanh Vô Tướng thần sơn, hắn có thể triệu hoán phân thân hóa thể của Mộc Kiếm Tiên bất cứ lúc nào.

Trong phạm vi này, dù là cao nhân nhất phẩm thì cũng phải cẩn thận.

“Đa tạ.”

Sở Hi Thanh mặc quần áo xong, liền đưa tay về phía tiểu Tóc Húi Cua: “Tóc Húi Cua, chúng ta nên về rồi.”

Tiểu Tóc Húi Cua lại ngẩng đầu lên, nhìn về nơi khác.

Nó mới không muốn trở về, trở về lại phải bị giam trong cơ thể của Sở Hi Thanh, rất lâu không thể ra ngoài.

Chương 1129: Thần Dương (4)

Sở Hi Thanh thầm thở dài, hắn tiếp tục đưa tay ra: “Tứ phẩm, chỉ cần tu vị của ta lên đến tứ phẩm, ngươi có thể đi ra ngoài thoải mái, trời cao biển rộng mặc ngươi tiêu dao. Bây giờ ta chỉ kém ba cấp độ nữa thôi, rất nhanh, tiểu Tóc Húi Cua.”

Lúc này tiểu Tóc Húi Cua mới chép miệng, vô cùng không cam lòng mà kêu lên một tiếng, sau đó hóa thành một đoàn ánh sáng đỏ, nhảy vào trong cơ thể Sở Hi Thanh.

Sau khi Sở Hi Thanh trở về Vô Tướng thần sơn, hắn lại chờ tận hai mươi ngày.

Sau khi hắn tu luyện Tam Tương Thiên Lục Đao lên đến tầng mười hai, Tố Phong Đao đã không sử dụng Thể Hồ Thần Khải nữa.

Sở Hi Thanh cũng có một đoạn thời gian nhàn hạ hiếm có.

Tố Phong Đao bây giờ tập trung vào dạy dỗ Diệp Tri Thu.

Nàng rất hài lòng với ngộ tính và thiên phú của Sở Hi Thanh, thiên tư của Diệp Tri Thu lại làm cho nàng vui mừng.

Tố Phong Đao càng ngày càng thỏa mãn với người đệ tử này, cho nên cũng rất vui vẻ dạy dỗ Diệp Tri Thu.

Sở Hi Thanh nhàn đến phát chán thì cũng chạy đến Tru Lục thần điện để nghe Tố Phong Đao giảng giải về Cửu Cùng Thần Tru Kiếm.

Thái Thượng Thông Thần cấp mười một đã bắt đầu có hiệu quả, trải qua vài lần đột nhiên đốn ngộ, tiến độ của hắn đã đuổi kịp Diệp Tri Thu.

Nhưng đại đa số thời gian hắn vẫn ở lại Thiên Lan cư, mỗi ngày luyện Tam Tương Thiên Lục Đao, quét võ đạo bảo khố, nhìn Sở Vân Vân luyện pháp thuật, tháng ngày trôi qua khá là nhàn nhã.

Chỉ có Lục Loạn Ly là là lạ, bình thường luôn nhìn hắn với vẻ không đúng.

Sở Hi Thanh biết là chuyện gì.

Hắn đã xem kỳ Luận Võ Thần Cơ mới nhất rồi.

Hạng 19 Thanh Vân Tổng Bảng, đứng đầu Thanh Vân Tứ Thiên Quân, được xưng Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh.

Còn cả cột cờ Nghịch Thần Kỳ nữa, Luận Võ lâu kết luận cái cột cờ này nằm trong tay hắn.

Điều này hiển nhiên là chuẩn bị gác hắn lên bếp lửa. . . tuy rằng đây cũng là sự thật.

Cái này cũng không trách Lục Loạn Ly nhìn hắn với ánh mắt khác thường.

Chủ yếu là oán giận, ngươi đã lấy được cột cờ Nghịch Thần Kỳ rồi, vì sao không nói cho ta biết?

Nhưng sau khi nàng đọc Luận Võ Thần Cơ xong, thì cũng không tìm kiếm chung quanh như con chuột nhỏ giống mấy ngày đầu mới vào Thiên Lan cư nữa.

Lục Loạn Ly cảm thấy cột cờ Nghịch Thần Kỳ rơi vào tay Sở Hi Thanh cũng rất tốt, nàng có thể tiếp thu.

Cái cột cờ này nằm ở Vô Tướng thần sơn, lại có phân thân của Mộc Kiếm Tiên ở bên cạnh, dù triều đình có thủ đoạn thế nào, thì cũng không thể lấy cây cột cờ này được.

Nàng chỉ kỳ lạ một việc, rốt cuộc Sở Hi Thanh để thứ này ở đâu, nàng đã tìm rất lâu rồi mà vẫn không tìm thấy nha. . .

Cái tên này cũng không có pháp khí không gian mà . . .

Kết luận Sở Hi Thanh nắm giữ cột cờ Nghịch Thần Kỳ, còn có cả Thiên Cơ Võ Phổ phát hành ngày 30 tháng 6.

Thiên Cơ các không khoa trương như Luận Võ lâu, bọn họ chỉ xếp Sở Hi Thanh ở vị trí 24 trên Thanh Vân Tổng Bảng.

Trong bài văn chương của bọn họ, cũng không cho là Sở Hi Thanh có thực lực và tư cách đi vào Thanh Vân Tứ Thiên Quân. Nhưng thiên tư của Sở Hi Thanh rất kinh người, bọn họ cho rằng nhiều nhất là nửa năm nữa, hắn sẽ có tư cách bước chân vào hàng ngũ này.

Thật ra lời bình và xếp hạng của Thiên Cơ các vẫn tương đối công bằng và hợp lý.

Nhưng bọn họ không biết Sở Hi Thanh có hack. . .

Sau khi Luận Võ lâu đưa hắn lên hạng 19 Thanh Vân Tổng Bảng, hắn có thể có thực lực và thiên phú tương ứng với thứ hạng này ở trong thời gian ngắn.

Trong hai mươi ngày ở nhà này, Sở Hi Thanh cũng quét được vài thứ mình muốn ở trong võ đạo bảo khố.

Nhai Tí cấp mười một: cần 2673 điểm huyết nguyên để đổi.

Nhai Tí cấp mười hai: cần 8019 điểm huyết nguyên để đổi.

Nhai Tí cấp mười hai lại phát sinh biến hóa rất lớn.

Huyết mạch Nhai Tí cấp mười hai: Có thể để ngươi nắm giữ thể chất của thần thú Nhai Tí giai đoạn thanh niên, trong cơ thể sinh sôi thần phong và Canh kim ở cường độ siêu đẳng, lực lượng lôi đình ở cường độ cao đẳng, cũng nắm giữ Thiết Nhai kính giáp, Nhai Tí thần cương và Thần Nhai Thiết Tâm của Nhai Tí giai đoạn thanh niên, tăng Nhai Tí chân ý lên hai tầng.

Thiết Nhai kính giáp (thanh niên): Trừng mắt tất báo, nắm giữ năng lực phòng ngự mạnh mẽ nhất cùng cấp, cũng có thể phản xạ sáu đến bảy phần tất cả ngoại lực, cũng có thể bỏ qua tất cả lực lượng Canh kim dưới tứ phẩm.

Nhai Tí thần cương (thanh niên): Tất cả cương lực của ngươi đều xen lẫn lực lượng thần phong và Canh kim, hóa thành Thần cương, cường độ và độ dẻo được cường hóa năm đến sáu phần.

Thần Nhai Thiết Tâm (thanh niên): Trừng mắt tất báo, huyết mạch của ngươi từ từ thức tỉnh, từ đó có lực lượng nguyên thần càng mạnh mẽ hơn. Tổng sản lượng niệm lực của ngươi tăng cường bảy phần mười, càng cứng cỏi và rắn chắc hơn, cũng có thể phản xạ sáu đến bảy phần tất cả công kích tinh thần, bỏ qua tất cả pháp thuật thần thức từ tứ phẩm trở xuống.

Chương 1130: Thần Dương (5)

Huyết mạch Nhai Tí cấp mười hai chẳng những cường hóa Nhai Tí chân ý lên hai tầng, mà còn nắm giữ năng lực Thần Nhai Thiết Tâm, lực lượng thần thức được tăng trưởng cực nhiều.

Ngoài ra, Thiết Nhai kính giáp và Nhai Tí thần cương cũng được cường hóa rát nhiều.

Sở Hi Thanh còn quét ra một vật phẩm tên là Thần Dương.

---Có dùng 20.000 điểm huyết nguyên để đổi huyết mạch Thuần Dương thành Thần Thương hay không?

Chú thích: Thần Dương là huyết mạch Thần giai, là một trong trụ cột của Bàn Cổ Thần Thể.

Sau khi Sở Hi Thanh nhìn thấy mấy chữ này, khóe môi không khỏi co quắp vài cái, lòng thầm nói hệ thống không lấy hết điểm huyết nguyên của hắn thì không bỏ qua rồi.

Tuy rằng hai vạn điểm huyết nguyên rất đắt, nhưng Sở Hi Thanh vẫn lựa chọn đồng ý.

Từ Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết là có thể biết.

Huyết mạch đỉnh cấp và huyết mạch Thần giai có chênh lệch cực lớn.

Giới hạn của chúng không giống nhau.

Huyết mạch Thần giai có hai mươi bốn cấp, huyết mạch đỉnh cấp chỉ có mười tám cấp độ.

Sau đó Thần Dương cấp mười một, cần 10.000 điểm huyết nguyên để đổi.

Thần Dương cấp mười hai, cần 30.000 điểm huyết nguyên để đổi.

Đều là huyết mạch cấp mười hai, nhưng Thần Dương lại đắt gấp bốn lần Nhai Tí.

Nhưng khi Sở Hi Thanh cảm ứng được tin tức ở trong dầu, thì trên mặt lại hiện ra vẻ vui mừng.

Dựa trên trụ cột vốn có, Thần Dương tăng cường tố chất thân thể của hắn lên gấp bốn lần, hơn nữa còn là vĩnh viễn. Ngoài ra còn tăng cường gấp ba lần chân nguyên, gấp ba lần lực lượng nguyên thần, hơn nữa còn có thể khống chế tất cả lực lượng thuộc tính Dương trên trên thế gian, cũng khiến cho cơ thể sinh sôi lực lượng Thần Dương và Tam Tượng, sinh thành Đại Nhật Thần Dương, nắm giữ năng lực Thiếu Dương, Dương Minh, Thái Dương và Dương độn.

Năng lực Dương Minh, Thiếu Dương, Thái Dương cũng xấp xỉ như trước kia, chỉ là năng lực được cường hóa toàn diện, tăng cường khoảng gấp ba lần so với trước kia.

Ví dụ như Thiếu Dương, trước kia chỉ tăng tất cả tố chất tu luyện công pháp hệ Dương lên đến thượng đẳng, hiện giờ đã lên đến siêu đẳng, có thể nói là đạt đến ‘cực hạn’.

Cái gọi là cực hạn, chính là cực hạn của phàm nhân, đây đâu chỉ là tăng lên gấp ba?

Ngoài ra, những năng lực này trước kia sẽ biến hóa dựa theo phương vị của mặt trời và mặt trăng.

Còn bây giờ Sở Hi Thanh sẽ không bị ảnh hưởng bởi vậy, trong cơ thể hắn đã sinh thành Đại Nhật Thần Dương.

Chỉ cần Sở Hi Thanh muốn, bản thân hắn chính là một mặt trời nhỏ.

Còn về Dương độn, nó cũng không khác Quang độn là mấy, mượn lực lượng của mặt trời để na di và phi độn.

Cái này khá giống với thần thông nhất phẩm Thiên Cương là ‘Đại Nhật Kim Quang’, và thần thông tam phẩm Địa Sát là ‘Câu Quang Quá Khích’, Sở Hi Thanh lại dùng phương thức năng lực thiên phú để nắm giữ chúng.

Chỉ là tu vị của Sở Hi Thanh quá yếu, tốc độ Dương độn của hắn còn không đạt đến đến đẳng cấp ‘Câu Quang Quá Khích’.

Thời gian sử dụng lại làm cho Sở Hi Thanh vui mừng, chỉ cần hắn còn chân nguyên, thì có thể tri triển.

Tốc độ Dương độn thậm chí còn vượt xa thân pháp Mị Ảnh Vân Tung của hắn, nhưng trên phương diện biến hóa và chuyển ngoặt thì lại kém xa.

Một khi hắn sử dụng Dương độn để chạy, một lần chính là mấy dặm hoặc mấy chục dặm, nào còn có thể biến hóa?

Vì vậy, năng lực này chủ yếu là để bỏ chạy hoặc là đi đường xa.

Sở Hi Thanh thử một lần, khi hắn dùng toàn lực để bỏ chạy, lại làm cho Sở Vân Vân không dùng chân nguyên là không đuổi kịp.

Hắn hưng phấn không thôi, có huyết mạch Thần Dương này, dù hắn đối đầu với tứ phẩm thượng cấp độ thánh truyền, thì hắn vẫn có năng lực bảo vệ tính mạng.

Lần này, Luận Võ lâu của triều đình đã giúp hắn một việc lớn rồi.

Ngoài ra, Thần Dương còn có một hàng chú thích.

---Cô âm không dài, độc dương không sinh, ngươi cần nhanh chóng đạt được huyết mạch Thần âm, Nguyên âm hoặc Cửu âm, hoặc là song tu với người có huyết mạch Thần âm và Nguyên âm.

Sở Hi Thanh liền nhíu mày, nhưng cũng không để ý lắm.

Lòng thầm nói, còn không phải chờ hệ thống ngươi lấy ra huyết mạch Thần âm sao?

Huống hồ phương pháp thức tỉnh huyết mạch Thần giai, đều là bí mật của các tông phái lớn, chỉ truyền miệng chứ chưa bao giờ ghi chép bằng văn tự, hắn nên làm thế nào để thức tỉnh Thần âm?

Trong tông môn đúng là có ghi chép huyết mạch Cửu âm. Chỉ là quá trình rất phiền phức, còn tốn rất nhiều tiền, dự tính là ba đến năm triệu lượng bạc.

Huống hồ huyết tủy của Sở Hi Thanh cũng không có nhiều chỗ để chứa thêm một cái Cửu âm.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại dùng chút thời gian rảnh để xăm nốt mấy bức chiến đồ mà tông môn ban tặng.

Người ra tay xăm chiến đồ cho hắn, vẫn là Manh Tẩu ngày xưa đã xăm chiến đồ Dưỡng Nguyên công cho hắn.

Khi Sở Hi Thanh cởi quần áo trở trước mặt hắn, ánh mắt vị này hơi co lại, trong mắt hiện ra vẻ bất ngờ.

Chương 1131: Bí mật của Siêu Phẩm

“Đây là? Đây là Thần Ý Đồ do Thiên Vấn các chế tạo cho Huyết Nhai Đao Quân từ ngàn năm trước?”

Manh Tẩu không có thị giác, nhưng những giác quan còn lại và thần thức thì cực kỳ nhạy bén.

Hắn ‘nhìn’ các loại đồ đằng trên người Sở Hi Thanh với vẻ khó mà tin nổi: “Sau khi bức Thần Ý Đồ này hoàn thành, Huyết Nhai Đao Quân còn chưa kịp xăm lên thì đã ngã xuống. Trước kia Bá Võ Vương cũng nghe nói đến bức chiến đồ này, còn muốn bỏ một số tiền lớn ra để thu mua, nhưng dò nàng bị trục xuất khỏi Vô Tướng thần tông nên đã từ bỏ, vì sao bức chiến đồ này lại ở trên người ngươi?”

Sở Hi Thanh cũng biết vị này sẽ hỏi như vậy, hắn mỉm cười nói: “Ta có quan hệ rất tốt với Lâm Hải Chu thị. Con trai trưởng của Chu gia bây giờ chính là Đạo thị của ta. Có rất ít người biết, gia chủ của Lâm Hải Chu thị là bạn thân từ nhỏ của Các chủ Thiên Vấn các bây giờ.”

Manh tẩu nghe vậy thì thoải mái.

Hắn cũng đã nghe nói qua về chuyện này, gia chủ Lâm Hải Chu thị và các chủ Thiên Vấn các đương đại là bạn tâm giao.

“Vậy ngươi rất may mắn đấy, tông môn chúng ta, đại nội và Kinh Tây Sở thị đã đến cầu mua bức chiến đồ này vào bốn tháng trước, kết quả bên kia nói bức chiến đồ này không còn. Thiên Vấn các còn vì chuyện này mà náo loạn một phen.”

“Các chủ Thiên Vấn các vẫn kín miệng như bưng với chuyện này, Thiên Thính viện của tông môn vẫn đang điều tra chuyện này, nhưng không ngờ bức chiến đồ này ở ngay trên người ngươi.”

“Còn có chuyện này?” Sở Hi Thanh đầu tiên là hơi kinh ngạc, sau đó lại xấu hổ.

Lần này đúng là hắn đã dựa vào Lâm Hải Chu thị để nhặt được chỗ tốt.

Cũng chính là nhờ tấm đồ này, hắn mới có thể thức tỉnh huyết mạch Nhai Tí.

Nhưng đối với các chủ Thiên Vấn các mà nói, thì chuyện này đúng là hơi bẫy người.

Để Sở Hi Thanh bất ngờ chính là, vị các chủ kia rất nghĩa khí, không hề khai hắn và Lâm Hải Chu thị.

Sở Hi Thanh vốn khá lo lắng với đường dây này.

Người ngoài có thể từ thời gian hắn thu mua Thần Ý Đồ, để phán đoán ra hắn có tư cách tu luyện Nhai Tí Đao.

Không ngờ các chủ Thiên Vấn các đã chặn áp lực, thời gian còn là bốn tháng trước.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, ân tình này không nhỏ chút nào.

Xưa nay hắn đều là người có ân báo ân.

Tiếc là năng lực bây giờ có hạn, chỉ có thể nhớ việc này trong lòng.

“Chuyện Thần ý Đồ, ta sẽ nói rõ ràng với tông chủ. Manh lão, xin hỏi có thể nối liền vài tấm chiến này của ta không? Đặc biệt là chiến đồ Vô Tướng công và Thần Ý Đồ.”

Nếu như so sánh người với một chiếc xe ngựa, như vậy Thần Ý Đồ chính là một cái bánh xe dưới thân xe, còn chiến đồ Vô Tướng công chính là một trong ngựa kéo xe.

Hai cái kết nối với nhau, có thể phát huy ra uy lực lớn nhất.

“Đây là tất nhiên.” Manh tẩu hơi buồn cười: “Vấn đề không lớn, có thể thấy trình độ của Hình Xăm Sư xăm chiến đồ cho ngươi đã tiến thêm một bước. Tài nghệ của nàng rất tốt, cũng để lại rất nhiều chỗ trống, bây giờ ta còn có thể giúp ngươi ưu hóa một hai.”

Sau đó, hắn quan sát phần ngực bụng và phần lưng của Sở Hi Thanh, cảm khái nói: “Bố cục cũng rất tốt, Thần Ý Đồ, chiến đồ Vô Tướng công, Tam Tương Thần Ý Đồ và Cực Nguyên Thần Cương Đồ, bốn bức đồ này của ngươi hoặc là đỉnh cấp nhất, hoặc là còn có thể tăng lên.”

“Mấu chốt là trên người ngươi còn rất nhiều chỗ trống, có thể xăm ít nhất năm bức chiến đồ đỉnh cấp. Không giống như những người trẻ tuổi khác, tầm nhìn quá ngắn, chưa gì đã xăm đầy người. Đúng là sức chiến đấu sẽ rất mạnh, nhưng sau này sẽ phải tẩy hết lần này đến lần khác, không chỉ phí tiền mà còn tiêu hao mất tiềm lực.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì bật cười, sau đó lại nghĩ đến Sở Vân Vân.

Nếu như không phải tức phụ ân cần dạy bảo, vậy tình huống của hắn bây giờ cũng không khác với những người trẻ tuổi kia là bao.

Manh Tẩu lại lấy dụng cụ ra, vừa chuẩn bị vừa than thở: “Không tệ! Rất không tệ! Bố cục này vô cùng tốt, ngươi phải tiếp tục duy trì như vậy. Theo ta được biết, những nhân vật trên Thiên Bảng muốn đánh vỡ giới hạn người và thần, bước vào Siêu Phẩm, vậy nhất định phải đem công pháp, võ đạo, võ ý và ít nhất là ba loại thiên phú huyết mạch lên đến tầng hai mươi bốn trở lên.”

“Trong đó thì cấp độ võ đạo càng cao càng tốt, cấp độ càng cao, khả năng đánh vỡ giới hạn càng lớn. Số lượng thiên phú huyết mạch đột phá cấp 24 càng nhiều càng tốt, huyết mạch càng nhiều càng mạnh, tương lai sẽ có nhiều khả năng đăng thần hơn.”

“Trong đó, huyết mạch đúng là có biện pháp, các tông phái lớn trong thiên hạ đều nắm giữ một vài loại huyết mạch Thần giai, còn có phương pháp đánh vỡ giới hạn của các loại huyết mạch đỉnh cấp. Vấn đề là công pháp và võ đạo, võ ý trong phàm thế, dù là đẳng cấp ‘thánh truyền’ thì cũng chỉ có thể tu luyện đến tầng mười tám.”

Chương 1132: Bí mật của Siêu Phẩm (2)

Manh Tẩu hít một hơi rồi lại nói tiếp: “Trong đó cũng có một số cá biệt, như Hỗn Nguyên Vô Tướng công và Bình Thiên kiếm pháp của tông ta, đều có thể thu luyện đến tầng hai mươi, nhưng vẫn còn cách một đoạn khá xa với Siêu Phẩm. Công pháp, võ đạo và võ ý không đủ thì làm sao bây giờ? Cũng chỉ có thể mượn các loại ngoại lực để bù đắp, mà chiến đồ chính là một trong số đó.”

“Ngươi kế thừa Huyết Nhai Đao Quân, tiền đồ rộng lớn, sau này vẽ chiến đồ nhất định phải cẩn thận mà lại cẩn thận, vạn lần không thể sai lầm. Phải biết, Huyết Nhai Đao Quân khi xưa đã từng tăng Nhai Tí đao ý lên đến tầng hai mươi bảy, Thần Ý Xúc Tử Đao tầng hai mươi lăm, nhưng vẫn không thể đẩy cánh cửa kia. Đáng tiếc, thật đáng tiếc. . .”

Sở Hi Thanh cảm giác sau lưng đau nhói.

Manh Tẩu đã đam chiến đồ kia lên lưng hắn.

Hắn im lặng không nói gì, lòng thầm nói đang nói cái gì với cái gì nha.

Mình chỉ là một lục phẩm mà thôi, nào có tư cách gì nghĩ đến chuyện Siêu Phẩm?

Nhưng nếu nói đến đánh vỡ giới hạn người và thần, thì hắn có một cái ưu thế so với những người khác.

Đó chính là tiểu Tóc Húi Cua.

“Cộng sinh” chẳng những có thể để cho hắn chia sẽ một bộ phận thiên phú huyết mạch với tiểu Tóc Húi Cua, còn có thể để nó chia sẻ một ít áp lực từ Thần Phệ, đánh vỡ tầng phong ấn cuối cùng của các thần.

. . .

Lần này Manh Tẩu vẽ chiến đồ tương đối lâu, tận hai ngày hai đêm mới kết thúc, lúc này đang là vẻ mặt mệt mỏi mà thu dọn dụng cụ.

Hắn thậm chí còn không có sức để nói chuyện, trực tiếp phất tay ra hiệu cho Sở Hi Thanh tự rời đi.

Sở Hi Thanh cũng bị dằn vặt không nhẹ, toàn bộ quá trình đều đau xót không chịu nổi.

Mãi đến khi hắn rời khỏi Đồ Đằng viện, mà vẫn cảm thấy da thịt đau nhói.

Nhưng lần này thu hoạch cũng rất nhiều.

Tông môn ban tặng chiến đồ Vô Tướng công là để cường hóa nguyên công của Sở Hi Thanh, nó có thể bao trùm lên chiến đồ Dưỡng Nguyên công một cách hoàn mỹ.

Đây là một trong những chiến đồ đỉnh cấp nhất dưới tam phẩm.

Bức chiến đồ này vừa hoàn thành, chẳng khác nào Sở Hi Thanh có thêm một bộ nguyên công ở bên ngoài cơ thể.

Tay nghề của Manh Tẩu thì không cần phải nói.

Bức chiến đồ Vô Tướng công này có thể kết nối với 'thiên địa chi linh', từ đó tinh luyện ra Nguyên lực. Tổng sản lượng chân nguyên trong chiến đồ tương đương với với chín phần mười Vô Tướng công trong cơ thể hắn, cường độ cũng không phân cao thấp.

Tam Tương Thần Ý Đồ thì là bản cường hóa của Phong Vân Thần Điện Đồ.

Không chỉ Tam Tương Thiên Lục Đao sử dụng được, mà các loại võ đạo Thần Phong Minh Kính Đao, Mị Ảnh Vân Tung, Thần Lôi Động Chân Chỉ của hắn cũng có thể sử dụng.

Bức chiến đồ này cường hóa Tam Tương Thiên Lục Đao rất nhiều, tất cả chiêu thức và cực chiêu đều được tăng cường tám phần mười.

Ngoài ra, bức chiến đồ này còn tăng Tam Tương võ ý lên một tầng.

Tuy Sở Hi Thanh đã chuyển hóa Tam Tương võ ý thành Tru Thiên võ ý, nhưng vẫn được lợi ích không nhỏ.

Thần Phong Minh Kính Đao thì được cường hóa ít hơn một chút, chỉ tăng uy lực lên khoảng sáu phần.

Nhưng trong đó bao quát tất cả cực chiêu mà Sở Hi Thanh hòa vào Thần Phong Minh Kính Đao, còn cả sáu chiêu thức trụ cột của Truy Phong đao pháp nữa.

Cực Nguyên Thần Cương Đồ thì cường hóa Kim thân Bá thể của hắn.

Chỉ từ hai chữ “Cực Nguyên” thì có thể biết, đây là một bức chiến đồ phối hợp với Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân.

Nhưng tay nghề của Manh Tẩu cực tốt, lại kết nối bức chiến đồ này với chiến đồ Vô Tướng công, khiến cho cường độ ngoại cương của Sở Hi Thanh tăng thêm ba phần mười.

Được lợi nhất vẫn là Huyết Nhai Thần Ý Đồ.

Có chiến đồ Vô Tướng công chống đỡ, hiệu quả của bức chiến đồ này lại tiếp tục tăng trưởng.

Trước kia chỉ có thể tăng Nhai Tí đao ý lên một tầng, bây giờ lại có thể tăng lên hai tầng!

Để người kinh ngạc chính là, khi Sở Hi Thanh nhìn vào bảng nhân vật của mình, hắn phát hiện Nhai Tí chân ý trong cột võ ý bỗng nhiên thành tầng mười bốn.

Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân thì lại là tầng mười.

Sở Hi Thanh lập tức ý thức được, đây là hệ thống xuất hiện biến hóa, nó đã tính cả ngoại lực như chiến đồ.

Trước kia, hệ thống không tính toán những ngoại lực như pháp khí và chiến đồ.

Vì vậy, dù Sở Hi Thanh đã tu luyện Nhai Tí đao ý lên tầng mười hai, lại cộng thêm hai tầng nữa thì hệ thống vẫn biểu hiện là mười hai.

Nhưng bây giờ đã biểu hiện ra là tầng mười bốn.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, trong này nhất định có nguyên do.

Hắn nghĩ đến những ‘vật phẩm’ có giá trị trong võ đạo bảo khố kia, tất cả đều là chờ đến khi hắn thăng cấp mới xuất hiện.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, lẽ nào ‘hệ thống’ trên người mình đang từ từ ‘thức tỉnh’? Hoặc là ‘cường hóa’?

Chương 1133: Bí mật của Siêu Phẩm (3)

Sở Hi Thanh lại nghĩ đến bóng người ngồi xếp bằng bên trong tòa cung điện ở trong không gian mộng cảnh kia.

Trong hai mươi ngày nay, Sở Hi Thanh cũng từng thử dùng Tru Thiên đao pháp để bổ chém sương mù, tiến vào tòa cung điện kia.

Nhưng đao ý của hắn kém hơn Tố Phong Đao nhiều lắm, vẫn không thể bước lên bậc thang của cung điện.

Sở Hi Thanh lập tức suy tư giây lát, hắn liền đóng chức năng chuyển đổi huyết mạch của Huyết Nhai huyễn giới, dùng để tăng cường Nhai Tí chân ý.

Huyết Nhai huyễn giới vốn có thể tăng cường hai tầng Nhai Tí chân ý.

Nhưng cấp độ Nhai Tí chân ý của Sở Hi Thanh bây giờ rất cao, năng lực này của Huyết Nhai huyễn giới đã giảm mạnh.

Bây giờ nó chỉ có thể tăng lên một tầng mà thôi.

Tiếc là đúng như Sở Hi Thanh dự liệu, bảng nhân vật vẫn không có biến hóa gì.

Hiển nhiên là hệ thống vẫn không tính và thống kê lực lượng từ pháp khí.

Ngoài ra, Sở Hi Thanh phát hiện Huyết Nhai huyễn giới chuyển đối huyết mạch cũng rất vất vả.

Dự tính huyết mạch Nhai Tí của hắn tăng lên hai ba tầng nữa, thì Huyết Nhai huyễn giới sẽ mất hiệu quả.

Đây cũng là một việc khiến người ta đau đầu.

Chẳng mấy chốc hắn sẽ có đột phá trên Nhai Tí chân ý.

Võ đạo của Sở Hi Thanh cũng không thể dừng bước tại đây được.

Đến khi đó hắn chỉ ngũ phẩm mà đã bại lộ thân phận, vậy có thể gánh vác phong ba bão táp điên cuồng đó sao?

Sở Hi Thanh vô thức sờ Kim Phong Ngọc Lộ đao bên hông, lòng thầm nói không chịu nổi. . .

Mặc dù đã xăm chiến đồ, nhưng hắn vẫn không có nắm chắc vượt qua những tứ phẩm hạ cấp Siêu thiên trụ kia.

Nếu muốn gánh vác áp lực này, sức chiến đấu tuyệt đối không thể thấp hơn đám thánh truyền tứ phẩm thượng kia.

Phải biết, mạnh như Bá Võ Vương – Tần Mộc Ca khi xưa cũng không thể không rời khỏi Vô Tướng thần tông.

Sau đó, tâm thần Sở Hi Thanh lại hơi động, hắn nhìn mấy chữ Cửu Luân Ngự Kiếm Chân quyết rồi rơi vào suy tư.

Ngay khi hắn đang ngưng thần suy nghĩ, một bóng người yểu điệu bỗng nhiên ngự kiếm bay đến, lơ lửng ở trước người hắn.

Nữ nhân này còn đưa tay ra, chuẩn bị lắc lắc ở trước mắt Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh chớp chớp mắt: “Giáo đầu?”

Hắn còn không thất thần đến mức không nhận có ra người bay đến trước mặt mình.

Diệp Tri Thu thấy buồn cười, thu tay về nói: “Ngươi đang suy nghĩ cái gì đấy? Sao lại đờ người ra tại đây?”

Sở Hi Thanh không khỏi thở dài: “Ta đang nghĩ làm thế nào để không bị voi đè chết.”

“Bị voi đè chết?”

Ban đầu Diệp Tri Thu còn hơi khó hiểu, nhưng ngay sau đó liền hiểu Sở Hi Thanh có ngụ ý khác.

Nàng cười nhạo một tiếng: “Sư tôn nói bây giờ ngươi rất mạnh, ta bây giờ chưa chắc đã là đối thủ của ngươi. Bây giờ ai có thể ép chết Vô Cực Đạo Quân ngươi chứ, đối với rất nhiều người, ngươi chính là voi. . .”

Diệp Tri Thu nói đến đây, bỗng nhiên hơi cau mày.

Nàng nhớ ra là Sở Hi Thanh còn là Huyết Nhai thánh truyền.

Nói không chừng cái tên này sẽ bị voi đè chết thật.

Tru Thiên và Huyết Nhai đều là thánh truyền, áp lực và độ nguy hiểm mà cả hai phải đối mặt lại cách nhau như trời và đất.

Sau đó, nàng chợt đổi giọng: “Chúng ta đi thôi, sư tôn đã tế luyện phân thân hóa thể thành công. Nàng để ta đến tìm ngươi, nên chuẩn bị xuất phát rồi. Nói đến phương pháp không bị voi đè chết, vậy đây nhất định là một trong số đó, tông môn thật là tận hết sức lực vì ngươi.”

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày lên.

Huyết mạch La Hầu, cũng chính là thứ hắn đang chờ mong.

Sở Hi Thanh vội vàng chạy về Thiên Lan cư, dùng nửa canh giờ đã sắp xếp mọi chuyện trong nhà.

Sau đó hắn liền cõng một túi hành lý lớn đi đến Tru Lục thần điện.

Lần này hắn không dẫn Chu Lương Thần theo, cũng không thể dẫn tiểu Huyền Vũ theo, cho nên chỉ có thể tự cõng hành lý.

Bên trong chủ yếu là các loại bình thuốc, các loại đan dược phụ trợ tu hành như Vô Tướng Nguyên Dương đan, Cửu âm Hóa Thần đan, và các loại tinh dầu nước thuốc phụ trợ hắn tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân.

Tu sĩ chính là phiền toái như vậy, mỗi khi phải đi xa thì nhất định phải mang theo một đống thứ.

Khi Sở Hi Thanh bước vào trong điện, liền nhìn thấy Tố Phong Đao đang chắp tay sau lưng, đứng trên đài cao bên trong điện mà nhìn về phía Tru Lục thần đao.

Còn bộ xương khô hình người bằng bạch ngọc rực rỡ và kim quang lấp lóe kia thì lại đứng im ở dưới đài.

Còn có Diệp Tri Thu, nàng cũng cõng một túi hành lý lớn, đứng ở một bên khác của bộ xương khô.

Cái gọi là phi lễ chớ nhìn.

Sở Hi Thanh không dám nhìn bộ xương khô kia dù là một chút, vẻ mặt hắn nghiêm túc, cúi đầu thi lễ với Tố Phong Đao ở trên đài: “Sư tôn, đệ tử đã chuẩn bị xong.”

“Lần này ngươi rất nhanh đấy, ta còn tưởng phải chờ ngươi nửa ngày.”

Tố Phong Đao quay đầu lườm Sở Hi Thanh một cái: “Ta nói trước, lần này Diệp Tri Thu cũng đi theo, nàng có tố chất tu luyện Tru Thiên đao pháp hoàn chỉnh, ta rất coi trọng nàng. ta nghĩ hành trình La Hầu lần này, mang một người hay hai người cũng không khác gì nhau, cho nên dẫn nàng đi theo luôn, miễn cho sau này lại phải đi lần nữa. Còn dược liệu của nàng, sẽ do bản thân ta cung cấp.”

Chương 1134: Bí mật của Siêu Phẩm (4)

Mặt Diệp Tri Thu đầy cảm kích mà chắp tay với về phía Sở Hi Thanh: “Lần này cần dính ánh sáng của sư đệ.”

Sở Hi Thanh cũng không có ý kiến gì với chuyện này: “Sư tôn và giáo đầu nói gì vậy? Nếu giáo đầu có thể thức tỉnh huyết mạch La Hầu, đệ tử vui vẻ còn không kịp nữa là. Đệ tử chỉ nguyện thánh truyền của Vô Tướng thần tông càng nhiều càng tốt.”

“Tông môn tựa như một cây lớn, hưng suy cùng một nhịp thở với chúng ta. Các sư huynh đệ trong tông môn giống như cành trên cây, cành càng mạnh càng nhiều, càng có thể để cho đệ tử được lợi.”

Tố Phong Đao nghe thấy thì gật đầu thỏa mãn: “Chính là như vậy.”

Bóng dáng hư ảo của nàng lập tức hóa thành một đạo linh quang, dung nhập vào trong bộ xương khô ở dưới đài.

Bộ xương khô hình người bằng bạch ngọc kia lập tức sinh sôi máu thịt.

Sở Hi Thanh không dám nhìn, lúc này hắn quay đầu nhìn ra ngoài cửa điện.

Vị sư tôn này của hắn vô cùng hẹp hòi.

Tháng trước, hắn từng muốn nhìn rõ cấu tạo của bộ xương khô này, mỗi lần hắn làm như vậy đều bị Tố Phong Đao đánh một đạo đao ý vào trong nguyên thần.

Đao ý kia cực kỳ mạnh mẽ, dằn vặt hắn không nhẹ.

Khoảng tầm ba mươi cái hô hấp sau, Tố Phong Đao đã đắp nặn được thân thể.

Nàng hơi vung tay lên, mặc một bộ đạo màu mộc mạc màu xanh. Sau đó giơ tay lên hút một cái, Tru Lục thần đao lập tức bay vào tay của nàng.

Tố Phong Đao tùy ý đeo ở sau lưng: “Lý sư huynh, ta mang Tru Lục thần đao đi! Ngươi có thể thông báo cho toàn tông, trong vòng bốn tháng, không được mời Tru Lục thần đao.”

Tiếng nói của Lý Trường Sinh lập tức vang lên trong cung điện: “Ta biết rồi, sư muội đi đường cẩn thận.”

Sau đó, Tố Phong Đao lại giơ tay lên, một chiếc phi thuyền lập tức xuyên mây mà lao xuống.

Đây là một chiếc thuyền hẹp dài tầm sáu trượng, rộng khoảng một trượng ba, cao khoảng hai trượng.

Không biết thân thuyền làm từ vật liệu gì, nhìn qua giống như gỗ, nhưng lại lấp lóe ánh sáng như kim loại.

Ban đầu Sở Hi Thanh còn cho rằng đây là vì phù văn được khắc trên thân tàu, nhưng khi hắn quan sát cẩn thận thì mới biết là không phải.

Sau đó hắn nghĩ đến một thứ, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Đây chẳng lẽ là Phù Tang thụ?”

“Thuyền này tên là ‘Dục Nhật thần chu’, ngày xưa tông môn may mắn tìm được một đoạn cành của Phù Tang thụ, đem nó chế tạo thành chiếc thuyền. Tiếc là đoạn cành kia quá nhỏ, chiếc Dục Nhật thần chu này cũng không chứa được mấy người.”

Tố Phong Đao vừa nói chuyện vừa bay lên thuyền: “Nhưng tốc độ của chiếc thuyền này lại là thiên hạ hiếm có. Đi từ Bồng Lai Bất Dạ thành ở Thiên Nam đến Vô Tướng thần sơn ở phương bắc, cũng chỉ không đến một ngày.”

“Hơn nữa còn có thể trên đến Vân Tiêu, dưới xuống Cửu U. Ta cố tình mượn chiếc phi thuyền này đến là vì hành trình này cần đi hai nơi, nhất định phải mượn chiếc phi thuyền này mới có thể ra vào đó.”

“Các ngươi đứng ở dưới đó làm gì? Còn không lên đây? Chúng ta đã trì hoãn đủ lâu rồi, nếu như hai người các ngươi không còn chuyện gì khác, vậy chúng ta xuất phát luôn bây giờ.”

Sở Hi Thanh và Diệp Tri Thu đang vô cùng ngạc nhiên mà nhìn chiếc Dục Nhật thần chu này, nghe vậy thì không dám chậm trễ, lúc này liền phi thân lên thuyền.

Tính cách của Tố Phong Đao rất mạnh mẽ và dứt khoát.

Nàng lập tức bắt một đạo Linh quyết, làm cho Dục Nhật thần chu hóa thành một vệt ánh sáng, tốc độ cực nhanh.

Sở Hi Thanh phân biệt phương hướng một chút, phát hiện chiếc phi thuyền đang bay về phía bắc.

Tố Phong Đao ngồi ở nơi đầu thuyền: “Muốn thức tỉnh huyết mạch La Hầu, đầu tiên phải có huyết mạch của hậu duệ hắn để làm thuốc dẫn. Huyết mạch của La Hầu không nhiều, chỉ có bảy tộc duệ còn tồn tại, tất cả đều sinh hoạt ở Trung Thổ trên phương bắc. Bây giờ chúng ta muốn đến một nơi gọi là Bất Chu sơn, đi tìm một bộ lạc Cự linh tên là Ma La Bộ.”

“Nơi này cách Bất Chu sơn khoảng 175 vạn dặm, cần đi khoảng mười ba ngày. Trong khoang thuyền có năm gian phòng, các ngươi có thể tìm một gian để ở, để tránh né ‘Thái Dương chân hỏa’ và ‘Cửu Thiên thần cương’ trên bầu trời. Bình thường không có lệnh của ta thì không được ra ngoài.”

Sở Hi Thanh biết Bất Chu sơn, tốt xấu gì kiếp trước hắn cũng đọc vài quyển tiểu thuyết tiên hiệp, biết Bất Chu sơn là thần sơn được ghi chép trong Sơn Hải Kinh.

Nhưng trên thế giới này, Bất Chu sơn là một trong những hoàng đình của di tộc Cự thần.

Cự linh phương bắc có tứ đại thần sơn hoàng đình, phân biệt là Bất Chu, Thiên Đế, Trường Lưu và Côn Luân.

Tất cả bộ lạc mạnh mẽ của Cự linh đều cư trú ở quanh bốn thần sơn này.

Chúng nó vì quyền khống chế thần sơn mà chiến đấu liên miên, chỉ cần khống chế một tòa thần sơn, liền có thể thành lập hoàng đình, hiệu lệnh phạm vi mấy trăm ngàn dặm chung quanh.

Trong đó, hoàng đình Bất Chu sơn là giàu có nhất, mạnh mẽ nhất.

Bên kia mới là trung tâm của vùng đất này, cái gọi Thần Châu mà nhân tộc khống chế, cũng chỉ là một góc viền mà thôi.

Chương 1135: Bí mật của Siêu Phẩm (5)

Lúc này, Tố Phong Đao điều khiển Dục Nhật thần chu càng bay càng cao, xuyên thấu qua vài tầng mây trời.

Sở Hi Thanh cảm thấy thân thuyền càng ngày càng nóng bỏng.

Bên ngoài thân thuyền lại có ngọn lửa màu vàng óng đang cháy hừng hực.

Còn có từng tia từng tia cương phong xuyên qua trận pháp của phi thuyền, khiến cho nguyên thần của Sở Hi Thanh như bị đao cắt.

Cuối cùng hắn cũng biết vì sao chiếc phi thuyền này được gọi là Dục Nhật thần chu.

Đây thật sự là ‘tắm rửa’ ở dưới Thái Dương chân hỏa mà.

Sở Hi Thanh bây giờ có thiên phú Thần Dương, đúng là có thể cố gắng chống đỡ. Diệp Tri Thu thì đã không chịu nổi, lúc này đã đi vào khoang thuyền để né tránh.

Sở Hi Thanh cố gắng chịu đựng thêm một quãng thời gian, hắn muốn nhìn xem dáng vẻ ở trên tầng may là gì, hình dạng của vùng thế giới này là thế nào? Mặt đất rốt cuộc là hình vuông hay là tròn?

Nhưng sau khi Dục Nhật thần chu bay xuyên qua bảy tầng mây, thì Sở Hi Thanh cũng không chịu nổi nữa, cũng phải trốn vào trong khoang thuyền.

Gian phòng trong khoang cực nhỏ, chỉ rộng khoảng một trượng, dài cũng chỉ có một trượng. Đổi thành ở thời hiện đại, cũng chính là chín mét vuông.

Nhưng sau khi Sở Hi Thanh bước vào trong đó, hắn liền cảm giác được toàn thân đã ‘nguội’ đi.

Mấu chốt là cảm giác đau nhói trong thần phách và nguyên thần đã từ từ biến mất.

Sở Hi Thanh hoàn toàn không sợ Thái Dương chân hỏa kia, nhưng không chịu được cương phong trên chín tầng trời.

Đặc biệt là chín đạo phân hồn của hắn, Cửu Thiên niệm luân không phòng ngự được cương phong này, mỗi khi cương phong thổi qua, thần niệm của hắn liền bất ổn, vô cùng suy yếu.

Mười mấy ngày sau, hắn đều ngồi ở trong phòng.

Mỗi ngày nên tu hành thì tu hành, nên đọc sách thì đọc sách.

Tố Phong Đao biết trên thuyền rất tẻ nhạt, nên đã bảo bọn họ cầm theo mấy quyển võ đạo kinh điển có áo nghĩa thâm sâu để nghiên cứu, dùng để giết thời gian.

Nhưng Sở Hi Thanh còn có một năng lực khác, hắn có thể tiến vào mộng cảnh để luyện võ.

Vì vậy, đại đa số thời gian trong ngày hắn đều ngủ trong khoang.

Tố Phong Đao ở đầu thuyền hơi kinh ngạc, sau đó không khỏi nhíu chặt lông mày.

Thiên phú của vị Huyết Nhai thánh truyền này rất tốt, nhưng lại có chút lười nhác, cần cù kém xa Tần Mộc Ca.

So với Diệp Tri Thu cũng kém xa.

Nhìn từ bên ngoài, Diệp Tri Thu rất lười biếng, cơ lơ phất phơ, chuyện gì cũng hờ hững, nhưng thật ra đó là 'diễn' thôi, đây là thói quen khi ở trong quân đội.

Nhưng khi một mình, Diệp Tri Thu không chỉ cố gắng và chăm chỉ tập luyện, hơn nữa làm việc cũng rất chăm chú.

Đến sáng sớm ngày thứ mười bốn, Sở Hi Thanh đột nhiên có cảm ứng, hắn chủ động tỉnh lại.

Hắn mở cửa sổ bên mạn thuyền, cố gắng chống đỡ Thái Dương chân hỏa và Cửu Thiên thần cương, phong mắt nhìn ra xa.

Sau đó, một tòa núi cực kỳ cao lớn đã xuất hiện ở trước mắt của hắn.

Vô Tướng thần sơn cao hơn hai vạn trượng đã rất nguy nga hùng vĩ, nhưng ngọn thần sơn ơ trước mắt hắn lại hùng vĩ hơn gấp trăm lần.

Tòa núi này phải cao hơn 200 ngàn trượng, xuyên thẳng vào tầng mây trên cửu tiêu. Diện tích của ngọn núi thôi cũng phải tương đương với nửa cái Đông Châu.

Sở Hi Thanh bị cảnh tượng đồ sộ trước mắt làm cho chấn động không thôi, lúc này lại nghe thấy tiếng nói của Tố Phong Đao: "Chúng ta đến nơi rồi!"

Dục Nhật thần chu cấp tốc hạ xuống, chỉ chớp mắt mà đã từ tầng mây thứ chín rơi xuống tầng mây thứ hai.

Hai người Sở Hi Thanh và Diệp Tri Thu cũng có thể đi ra ngoài boong thuyền.

Bọn họ phát hiện diện tích nơi sườn núi Bất Chu sơn còn khổng lồ hơn, diện tích nơi này phải bằng hai cái Đông Châu.

Sở Hi Thanh nhìn về nơi xa, phát hiện mấy chục tòa thành sừng sững trên đó, còn một lượng lớn sinh linh đang sinh sống ở quanh đó.

Cũng không khác mấy với những thông tin mà hắn biết.

Tòa Bất Chu sơn khổng lồ này bị chín tầng mây chia cách thành chín tầng.

Cự linh trong núi lấy huyết mạch làm đầu, lấy cường giả làm vương, có chế độ đẳng cấp rất nghiêm ngặt.

Chúng nó lấy huyết mạch làm trụ cột để tụ thành bộ lạc.

Những bộ lạc Cự linh càng mạnh mẽ, thì sẽ ở càng cao trên Bất Chu sơn.

Trong đó, bốn bộ lạc ở tầng mây thứ năm được gọi là hoàng tộc.

Các loại tài nguyên ở tầng mây này là phong phú nhất, bọn họ còn có thể hưởng thụ tiến cống của các bộ lạc bên dưới.

Một trong bốn đại hoàng tộc này nắm giữ tầng mây thứ sáu, lại được gọi là Đế tộc, là người khống chế hoàng đình Bất Chu sơn.

Trên tầng mây thứ sáu đều tắm rửa Thái Dương chân hỏa, không thể sinh sống. Nhưng bộ tộc Cự linh chiếm cứ tầng này có thể nắm giữ sức mạnh to lớn do Cự thần cổ đại để lại, khiến cho bọn họ có thể thống trị tất cả tộc duệ Cự linh trong phạm vi mấy trăm ngàn dặm chung quanh.

Theo Sở Hi Thanh biết, bên trong Bất Chu sơn cũng có rất nhiều nhân tộc và yêu thú sinh hoạt, bọn họ đều là nô bộc của đám Cự linh kia.

Chương 1136: Đao ý tái hiện

“Ma La Bộ ở gần nơi này, tòa thành lớn cách đây 3200 dặm, chính là thành của Ma La Bộ.”

Tố Phong Đao điều khiển Dục Nhật thần chu hạ độ cao xuống còn không đến trăm trượng, sau đó đứng chắp tay ở đầu thuyền: “Các ngươi phải tự đi kiếm tinh huyết La Hầu, ta cho các ngươi ba ngày, ba ngày sau ta sẽ đến đây đón các ngươi.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì không khỏi sững sờ.

Tố Phong Đao không định giúp bọn họ săn bắt tinh huyết La Hầu sao?

Chẳng lẽ định nhờ chuyện này để rèn luyện hai người bọn họ?

Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu hắn, hắn liền cảm thấy dưới chân bỗng nhiên rung lên, toàn thân không tự chủ được mà bị rơi ra ngoài thuyền.

Sở Hi Thanh vội vàng mở hai cánh Bạch Hổ ra.

Khi ổn định thân hình, lơ lửng giữa không trung, chỉ thấy chiếc Dục Nhật thần chu kia đã hóa thành kim quang, biến mất không thấy hình bóng.

Chỉ có Diệp Tri Thu là đang lơ lửng bên cạnh hắn.

Cùng lúc đó, tiếng nói của Tố Phong Đao cũng truyền vào tai của hắn.

“Chú ý, tinh huyết La Hầu nhất định phải tinh luyện từ ‘Kim Quan cự linh’ tứ phẩm. Ma La Bộ là Thần tộc tam phẩm ở Bất Chu sơn, trong tộc có không ít cao thủ nhị phẩm tam phẩm, các ngươi nhất định phải cẩn thận.”

Ngay khi tiếng nói của Tố Phong Đao biến mất, Dục Nhật thần chu đã xuyên qua tầng mây thứ sáu.

Vị này đang nhìn một tòa cung điện khổng lồ đang đứng sừng sững tại mặt ngoài của núi.

Phong cách kiến trúc của tòa cung điện này không thô lỗ đơn sơ giống như đám huyết duệ cự thần, nó không chỉ có khí thế rộng lớn, nguy nga bát ngát, mọc lên che trời, mà còn hoa lệ đến cực hạn.

Trong cung còn có các loại đồ án được điêu khắc tỉ mỉ, phía trên còn khảm nạm các vật hiếm thấy và quý báu, mỗi một kiến trúc đều cực kỳ xinh đẹp, nóc phòng như tranh vẽ, các loại dao đài quỳnh phòng đan xen chằng chịt.

Đây chính là hoàng đình Bất Chu sơn, Đế Thần cung!

Cung này cũng được gọi là Nam Đế cung, bởi vì trong tộc duệ Cự thần, chủ của Bất Chu sơn còn được gọi là Thiên Đế phương nam, hay còn gọi là Nam Thiên Đế.

Tố Phong Đao híp mắt lại, sau đó lập tức hóa thành một đạo kim quang, bay thẳng về phía tòa cung điện to lớn kia.

Lần này, mục đích của nàng đến Bất Chu sơn không chỉ là giúp hai người Sở Hi Thanh thu được tinh huyết La Hầu, mà còn mang theo mệnh lệnh của tông môn, điều tra hoàng đình Bất Chu sơn.

Khi Mộc Kiếm Tiên đăng thần, hoàng đình Bất Chu sơn lại không có bất kỳ phản ứng nào, không cản trở gì.

Toàn bộ Vô Tướng thần tông đều vì thế mà kinh ngạc không thôi.

Ngày đó, chuyện trong bí cảnh thời là rất bất ngờ.

Nam Thiên Đế cách tận 175 vạn dặm, không kịp ngăn cản là không có vấn đề.

Vấn đề là mười mấy vị Thần tướng của hoàng đình Bất Chu sơn được bố trí ở phía nam cũng không có phản ứng gì, điều này làm người ta rất khó hiểu.

Vô Tướng thần tông nhất định phải điều tra rõ ràng, bên trong Bất Chu sơn đến cùng đã phát sinh cái gì, đám này đang mưu đồ cái gì?

. . .

Hai người Sở Hi Thanh và Diệp Tri Thu không may mắn cho lắm, bọn họ vừa mới tiếp đất thì đụng phải một đội tuần tra của Ma La Bộ.

Đây là một đội khoảng trăm con Cự linh Ma La Bộ, bọn chúng cao khoảng sáu trượng, da thịt đen như than. Ngực bụng và hai cánh tay đều có các khớp xương chui ra từ trong máu thịt, tạo thành giáp xương, đao xương và thuẫn xương.

Đây là một trong những năng lực huyết mạch của Ma La Bộ, Ngự Cốt. Xương của bọn họ còn cứng rắn hơn cả pháp khí.

Ngoài ra, bộ tộc này còn nắm giữ Huyết độc.

Trong máu của Ma La Bộ có ngậm lấy kịch độc, có thể bao trùm trên đao xương, cũng có thể phát tán ra hư không. Phàm nhân chạm vào là chết ngay, chân nguyên và cương lực cũng không thể phòng ngự.

Cầm đầu đội ngũ này là một Bách hộ, là một Đồng Quan cự linh cấp độ tứ phẩm hạ.

Đám tộc duệ cự thần này dùng kim ngân đồng thiết quan để phân chia cấp bậc huyết mạch có cao quý hay không.

Thiên phú của Đồng Quan cự linh, tương đương với cấp độ thiên kiêu của nhân tộc.

Đầu hắn đội vòng đồng, giáp xương gần như bao trùm toàn bộ thân thể, không giống như những Cự linh khác, bọn họ chỉ bao trùm được một nửa.

Nhân vật như vậy, nếu đặt ở Dạ Lang tộc thì ít nhất cũng được lên làm Thiên hộ.

Nhưng thực lực Ma La Bộ kém xa Dạ Lang tộc, nhân khẩu lại ít, cho nên chỉ là Bách hộ.

Sau khi đội tuần tra Cự linh này phát hiện bóng người hai người Sở Hi Thanh, bọn họ liền xông lên với tư thế bao vây bọc đánh.

Tiếng biếng chân của bọn họ nổ vang như sấm, rung động đại địa, cây cỏ ở chung quanh là một mảnh tan tác, chạm vào là nát.

Thật ra thân pháp và tốc độ của Sở Hi Thanh và Diệp Tri Thu đều vượt qua bọn họ, nếu như hai người muốn chạy thì rất dễ dàng.

Chương 1137: Đao ý tái hiện (2)

Có điều hai người Sở Hi Thanh đều không hẹn mà cùng nghĩ muốn thử thực lực của đám Cự linh này.

“Sư đệ, ngươi đối phó với đám binh lính kia, để ta đối phó với Đồng Quan cự linh.”

Sau khi Diệp Tri Thu nói xong, không chờ Sở Hi Thanh mở miệng đã bay thẳng về phía Đồng Quan cự linh.

Nàng phát hiện Sở Hi Thanh ở phía sau lại khoanh tay đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

Diệp Tri Thu cũng không để ý lắm, nàng bắt đầu giao thủ kịch liệt với Đồng Quan cự linh.

Con Cự linh này có thân thể rất cao lớn, nhưng động tác lại rất nhanh nhẹn. Nó không sử dụng xương cốt bản thân làm binh khí, mà sử dụng một đôi đao sắt cực lớn, ánh đao cực kỳ nặng nề và mạnh mẽ, còn được sấm sét gia trì.

Thân pháp và tốc độ kiếm của Diệp Tri Thu hơn xa nó, nhưng lại bị ánh đao của bức bách, không thể đến gần người. Kiếm cương của nàng cũng không thể phá vỡ giáp xương của đối phương.

Mỗi khi nàng đỡ một đòn, đều bị sức mạnh khổng lồ của đối phương đánh bay ra ngoài mười trượng.

Diệp Tri Thu cũng không vội vàng, vừa chiến đấu với đối phương vừa chờ cơ hội.

Ngày xưa nàng cũng ở biên quân mười mấy năm, thường xuyên giao thủ với Cự linh, nên rất có kinh nghiệm.

Lực lượng của Cự linh thường sẽ gấp bốn lần võ tu, nhưng do hình thể quá lớn, nên mất sức rất nhanh.

Một khí chúng nó bùng nổ toàn bộ sức lực, thân pháp và tốc độ tay sẽ không kém hơn nhân loại, vấn đề là chúng nó không thể kéo dài loại bùng nổ này. Nàng chỉ cần chờ một trăm cái hô hấp, sau một trăm cái hô hấp thì tốc độ đao của đối phương sẽ chậm lại.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, Diệp Tri Thu liền nghe thấy một tiếng ‘oanh’.

Lại là mấy Cự linh Ma La Bộ cố gắng đến gần Sở Hi Thanh bị nổ đầu, toàn bộ não của chúng đều biến thành bột máu.

Đám Cự linh ở phía xa xa cũng hiện lên vẻ đau đớn. Bọn họ ôm đầu, dồn dập ngã quỳ trên mặt đất, miệng mũi đều là máu.

“Nhai Tí đao ý?”

Diệp Tri Thu nheo mắt lại, lòng thầm nghĩ Nhai Tí đao ý của cái tên Sở Hi Thanh này đã sắc bén và bá đạo hơn rồi.

Sau đó nàng cũng không chậm trễ, lập tức bay về phía trước.

Bị Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh áp chế không chỉ là đám binh lính bình thường kia, mà còn cả Đồng Quan cự linh ở trước mắt.

Diệp Tri Thu ỷ vào thân pháp, trực tiếp tiếp cận Đồng Quan cự linh, khoảng cách không đến ba thước, song phương chỉ giao thủ ba hiệp, nàng đã một kiếm đánh vào giáp xương kia.

Nhưng kiếm của Diệp Tri Thu lại chưa thể làm Đồng Quan cự linh bị thương, mà chỉ chém ra một vết nứt ở trên giáp xương.

Chỉ giây lát là vết nứt kia đã khôi phục như lúc ban đầu.

Sắc mặt Diệp Tri Thu hơi xanh, nàng phát hiện Cự linh này không chỉ có một thân giáp xương, mà bên dưới còn một lớp giáp sắt rất dày nữa.

“Các ngươi là dã nhân từ phía nam?”

Đồng Quan cự linh kia nhíu chặt lông mày, cố nén cảm giác đau đớn trong não, hắn phát ra tiếng gào thét: “Đám ruồi muỗi đáng ghét! Dựa vào chút sức lực này của ngươi mà cũng đòi làm ta bị thương?”

Hắn từ bỏ một đôi đao sắt cực lớn của mình, dùng đao xương mọc ra từ trên canh tay mình, điên cuồng chém về phía Diệp Tri Thu.

Nhưng khoảng cách của song phương thật sự quá gần, Đồng Quan cự linh làm thế nào cũng không thể kéo dài khoảng cách.

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, Diệp Tri Thu đã chém một kiếm đến trước người hắn.

“Tru!”

Trong miệng Diệp Tri Thu phun ra một chữ, lồng ngực của Đồng Quan cự linh đã nổ tung.

Giáp xương kia cũng tốt, giáp sắt bên trong cũng được, đều bị một kiếm của nàng đâm xuyên.

Mười cái hô hấp sau, Đồng Quan cự linh đã nằm trên mặt đất, không còn chút sinh cơ nào. Đám Cự linh còn lại cũng chết cùng một chỗ, bọn họ hoặc là đầu nổ tung, hoặc là bị đao cương chém đứt đầu, tất cả đều không có ngoại lệ.

Sau khi Diệp Tri Thu giết chết Đồng Quan cự linh, nàng quay đầu nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt kinh dị.

“Ngươi tu luyện Nhai Tí đao ý đến tầng thứ mấy rồi? Vì sao lại mạnh như vậy? Ta cảm giác ngươi vẫn còn chưa dùng hết sức.”

Sở Hi Thanh nhìn bảng nhân vật của mình một chút.

Phía trên có ghi mấy chữ ‘Nhai Tí chân ý tầng mười lăm’.

Trước vẫn là tầng mười bốn.

Nhưng mấy ngày trước, Sở Hi Thanh đã đột phá Nhai Tí chân ý của bản thân lên tầng chín.

Cộng thêm huyết mạch Nhai Tí tăng hai tầng, Thần Ý Đồ tăng hai tầng, tiểu Tóc Húi Cua tăng hai tầng, vừa hay là tầng mười lăm.

Nếu như sử dụng Huyết Nhai huyễn giới trong tay hắn, còn có thể tăng lên đến tầng mười sáu.

Tu hành Nhai Tí chân ý cực kỳ gian nan, Sở Hi Thanh cũng không để tâm đến phương diện này, cho nên cấp bậc của nó khá kém.

Một nguyên nhân khác là Nhai Tí đao ý của hắn bây giờ bị chồng lên quá cao rồi, lực lượng thần niệm đã không đủ. Dù Sở Hi Thanh tu luyện Cửu Luân thần ấn, cũng chỉ có chống đỡ tiêu hao của Nhai Tí chân ý tầng mười ba.

Chương 1138: Đao ý tái hiện (3)

Vì vậy, khi còn ở trong bí cảnh Sở Hi Thanh vẫn luôn chủ tu Vô Cực Trảm, Thần Phong Minh Kính Đao và thân pháp, những thứ này càng có thể cường hóa sức chiến đấu của hắn.

Mãi đến Sở Hi Thanh nắm giữ Thần Dương, có thêm năng lực Huyết Nhai Thiết Tâm, thì tình huống này mới chuyển biến tốt hơn.

Nguyên thần của hắn đã được cường hóa rất nhiều, đã có thể chống đỡ tiêu hao của Nhai Tí đao ý tầng mười lăm, cũng có thể phản xạ nhiều lực lượng thần niệm của kẻ địch hơn.

Vì vậy, hắn cũng bù đắp lại đẳng cấp của Nhai Tí đao ý.

Hắn sắp tu luyện Cửu Luân thần ấn lên đến tầng chín, có thể giúp hắn chống đỡ đao ý cường độ cao hơn.

Sở Hi Thanh mỉm cười, không giải thích mà nhìn mặt Diệp Tri Thu nói: “Ngươi trúng độc.”

Lúc này, trên mặt Diệp Tri Thu đã bao trùm một tầng khí đen.

Đây chính là huyết độc của Ma La Bộ, khi song phương vừa giao thủ, độc này đã rót vào cơ thể Diệp Tri Thu.

“Ta biết.”

Diệp Tri Thu ngắm mắt ngưng thần, hai tay bắt một đạo kiếm quyết.

Chỉ một lát sau, khí đen trên mặt nàng bắt đầu nhạt dần.

Sở Hi Thanh cũng cảm thấy bội phục, nghĩ thầm Diệp giáo đầu thật sự rất giỏi.

Nàng lại sử dụng Tru Thiên võ ý của bản thân, để tru diệt độc tố trong cơ thể.

Đây là một cách sử dụng khá linh hoạt với Tru Thiên chi đạo.

“Thế nào? Có cảm giác gì với đám Cự linh Ma La Bộ này không?”

“Độc tố rất mạnh, khớp xương rất cứng, thậm chí hắn còn nắm giữ ‘kim cương’ và ‘không phá pháp’. Còn lại thì sức mạnh và thể chất đều mạnh hơn Dạ Lang tộc không ít, hình thể cũng lớn hơn, ta đoán là Kim Quan cự linh cấp độ tứ phẩm sẽ càng vương tay vướng chân hơn. Còn những tồn tại tam phẩm kia, có lẽ chúng ta vừa gặp mặt bọn họ thì đã trúng độc, trong một trăm cái hô hấp sẽ chết vì độc.”

Diệp Tri Thu khẽ cau mày, nàng bay đến bên cạnh thi thể Đồng Quan cự linh, đưa tay vồ một cái, hút ra một lượng lớn máu tươi từ trong thi thể.

Theo Diệp Tri Thu kết ấn quyết, một ngọn lửa màu trắng xuất hiện ở trước người này, bắt đầu thiêu đốt đám máu tươi kia.

Chỉ một lát sau, nàng cau mày lắc đầu nói: “Huyết mạch trên người hắn rất mỏng, chúng ta không thể tinh luyện ra tinh huyết La Hầu từ trên người Đồng Quan cự linh này. Sư tôn nói đúng, nhất định phải là Kim Quan cự linh mới được.”

Tố Phong Đao không dạy bọn họ phương pháp tinh luyện tinh huyết La Hầu.

Nhưng Diệp Tri Thu chỉ nghĩ một chút là đã biết phải làm thế nào, đơn giản chính là tru diệt tất cả tạp chất bên trong máu, tinh hoa còn lại chính là tinh huyết La Hầu.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nhíu mày, hắn liếc mắt nhìn về phía phía nam.

Thành của Ma La Bộ nằm phương hướng này.

“Chúng ta thu dọn một chút đi.”

Sở Hi Thanh thu thập thi thể của đám Cự linh kia, sau đó dùng lửa để đốt cháy.

Diệp Tri Thu gọi đám Cự linh này là ‘tạp binh’, nhưng thật ra bọn họ đều có sức chiến đấu không tầm thường. Trong đó có mười ngũ phẩm, là Tiếu trưởng bên trong đội ngũ.

Bọn họ đều ngậm còi trong miệng, thống lĩnh mười Cự linh lục phẩm.

Huyết duệ cự thần trời sinh đã mạnh mẽ, bọn họ không cần tu hành, cũng không cần giải phong ấn trong huyết mạch, khi thành niên thì có sức chiến đấu thất phẩm.

Nhưng có thể tiến vào quân đội thì đều là tinh nhuệ, thực lực đều ở cấp độ lục phẩm thượng.

Chỉ một đội ngũ 'Bách hộ' như thế này, đã đủ để quét ngang và trấn áp bất kỳ một huyện thành nào của Đông Châu rồi.

Sở Hi Thanh đốt sạch đám thi thể này, không để lại dấu vết, nhưng lại để lại thi thể của Đồng Quan cự linh kia.

Hắn xóa Tru Thiên võ ý còn lại ở trên thi thể, sau đó treo thi thể này lên trên một cây đại thụ.

Đề phòng thi thể này bị ưng hay đại bàng lấy đi, hắn còn buộc rất chặt, sau đó chém một trăm đao lên thi thể.

Diệp Tri Thu thấy thế thì hơi khó hiểu: "Ngươi đang làm gì vậy?"

"Đang làm mồi câu."

Sở Hi Thanh quay đầu nhìn Diệp Tri Thu một chút: "Chúng ta cũng không thể xông vào thành của bọn họ để giết người luyện máu mà."

Mặt Diệp Tri Thu hơi sững sờ, sau đó cũng hiểu.

Sở Hi Thanh bố trí hiện trường xong, sau đó liền mở hai cánh ra, ngự không mà đi: "Chúng ta đi qua bên kia xem."

Lúc nãy, hắn nhìn thấy có một thôn trang của nhân tộc ở cách đây khoảng hai mươi dặm.

Sở Hi Thanh cũng rất tò mò với cuộc sống của đám nhân tộc ở Bất Chu sơn này.

Đối với Sở Hi Thanh và Diệp Tri Thu, khoảng cách hai mươi dặm này chỉ bằng trăm tám mươi bước của người bình thường.

Hai người bay lên trời, chỉ một lát sau đã đến bên ngoài tòa thôn trang của nhân loại kia.

Thôn trang này đúng là rất lớn, thậm chí có thể xưng là một trấn.

Bên người là một tường đá đơn sơ, bên trong có hơn nghìn gian nhà lá. Tòa kiến trúc đá duy nhất ở trong trấn chính là một tòa 'luyện sắt phường' ở trung ương, quanh đó còn có bảy cái ống khói to lớn cao đến hai mươi trượng.

Chương 1139: Xiên nướng

Sở Hi Thanh nhìn về nơi xa, hắn phát hiện có hơn ngàn tên nhân loại thân thể cường tráng đang làm việc ở gần đó.

Đầu tóc bọn họ rối bù, để trần thân trên, trên da thịt còn có rất nhiều vết roi.

Trước quảng trường của toàn 'luyện sắt phường' kia còn có ba Cự linh Ma La Bộ cao tầm tám trượng.

Ba Cự linh này giống như giám sát của thôn trấn, bọn họ cầm roi dài trong tay, vẻ mặt cảnh giác nhìn ra bên ngoài.

Trận chiến đấu vừa rồi cách đây không xa, ba Cự linh cấp độ lục phẩm hạ này không thể không phát hiện.

Sở Hi Thanh còn chú ý đến quanh thôn trấn có lượng lớn đất ruộng.

Có điều, trong những ruộng này còn có một lượng lớn cỏ dại, cũng không có bất kỳ mương máng nào, rõ ràng là không giống với ruộng được cày sâu cuốc bẫm của nhân tộc ở Thần Châu.

Diệp Tri Thu nhẹ nhàng nhìn về nơi xa, thần sắc phức tạp nói: "Cự linh khống chế nô bộc nhân tộc, chủ yếu là vì luyện sắt, luyện chế pháp khí cho đám huyết duệ cự thần, ngoài ra còn có các loại công cụ và gia cụ nữa. Có người nói, trước khi tổ tiên của chúng ta là 'Nguyên Hoàng' dẫn dắt chúng ta thoát khỏi Bất Chu sơn, đặt chân ở Thần Châu, thì chúng ta cũng như bọn họ. Bình thường không những phải luyện chế các loại đồ vật cho Cự linh, mà còn phải tự làm ruộng để nuôi sống bản thân, khổ không thể tả."

Sở Hi Thanh biết cái gọi là Nguyên Hoàng, là Tam hoàng Ngũ đế của bọn họ, có người nói vẫn là chuyển thế của Hoàng Hi, đầu nguồn của nhân tộc.

Chính là do Nguyên Hoàng dẫn dắt mấy trăm ngàn nhân tộc gây nội loạn ở trong Bất Chu sơn, bỏ chạy về phía nam Thiết Bích sơn mạch, sau đó mới có Nhân tộc Thần Châu bây giờ.

Sau vài vạn năm sinh sôi nảy nở, bọn họ được 'Huyền Hoàng thủy đế' ngự nữ ba ngàn dẫn dắt và quật khởi, chiếm cứ ba mươi sáu châu, dựa vào Thiết Bích sơn mạch để đối kháng với Cự linh ở phương bắc.

Diệp Tri Thu tựa như cũng muốn quan sát cẩn thận hơn, nàng ngự không bay về phía trước, chỉ thấy hơn 200 mũi tên bắn ra từ phía sau tường đá kia.

Diệp Tri Thu không khỏi ‘chậc’ một tiếng, trọng kiếm quét ngang, dễ dàng đẩy hết những mũi tên kia ra.

Đây vốn là do đám cung thủ nhân tộc trốn ở sau tường đá bắn, một bộ phận trong đó có lực lượng tương đương với võ tu thất phẩm của nhân tộc, bọn họ dùng cường cung năm mươi thạch, tên cũng là tên nặng phá giáp.

Trong mắt Diệp Tri Thu thì đám mưa tên này không đáng nhắc đến.

Nhưng mà nàng lại cực kỳ khó chịu: “Đám người này hẳn là nô binh do Cự linh nuôi dưỡng, bọn họ luôn khúm núm nịnh bợ Cự linh, nhưng gặp nhân tộc thì lại rất hung hăng.”

Trong mấy vạn năm nay, bộ lạc Cự linh ở Bất Chu sơn đã thu thập lượng lớn công pháp võ đạo của nhân tộc Thần Châu, giao cho nô bộc tu luyện.

Có người nói hạn mức cao nhất chỉ là thất phẩm, vượt qua cấp độ này sẽ bị Cự linh giết chết.

Mặt Sở Hi Thanh thì lại lạnh nhạt, hắn nhìn lướt qua đám nô binh đang căng thẳng ở dưới tường đá kia, sau đó lại nhìn ba Cự linh ở trước quảng trường kia một chút.

Sau đó hắn lắc đầu, ngự không bay về một phía khác: “Đi thôi, nơi này không hoan nghênh chúng ta.”

Không chỉ Cự linh và nô binh cảnh giác lo sợ về bọn họ, mà những thôn dân bình thường kia nhìn thấy bọn họ cũng mang theo ý sợ hãi và lo lắng.

Diệp Tri Thu híp mắt lại, tiếp tục nhìn chằm chằm vào ‘luyện sắt phường’ kia, trong mắt lóe lên một tia sát ý lạnh lẽo.

Sau đó nàng hừ một tiếng, rồi đuổi theo bóng người Sở Hi Thanh.

Nhưng khi bay theo Sở Hi Thanh về phía nam, tâm trạng của Diệp Tri Thu vẫn không tốt lắm.

Sở Hi Thanh cũng phát hiện ra, hắn bình tĩnh mở miệng khuyên nhủ:

“Giáo đầu, giết chết ba con Cự linh kia cũng không khó, giải quyết đám nô binh kia cũng rất dễ dàng, vấn đề là sau đó. Sau đó mới là phiền phức, ngươi và ta đều không có hơi sức để giải quyết.”

“Tất nhiên là ta biết.”

Diệp Tri Thu không khỏi hít một hơi.

Bọn họ chém giết thì vui sướng, nhưng sẽ để lại hậu hoạn.

Việc này chắc chắn sẽ liên lụy đến những thôn dân trong trấn kia, sẽ mang lại tai họa ngập đầu cho tòa thôn trấn này.

Đám Cự linh kia căn bản không coi nô bộc nhân tộc là người, sau đó nhất định sẽ phát tiết lên người đám thôn dân này.

Đám người trong thôn trấn này đã đứng ở biên giới của vách núi, tháng ngày trôi qua rất khổ sở, không cần phải đẩy một bọn họ cái.

Đám người này cũng không phải là tự nguyện trở thành nô lệ của Cự linh, mà là không còn lựa chọn nào khác.

Diệp Tri Thu cũng vì mình không thể ra sức, cho nên mới khó chịu.

Điệp Tri Thu nghiến răng, nắm chặt tay nói: “Kiến Nguyên đế chết tiệt! Nếu như Bá Võ Vương - Tần Mộc Ca còn tại thế, nói không chừng chúng ta còn có thể đánh đến chân núi Bất Chu sơn này.”

Chương 1140: Xiên nướng (2)

Diệp Tri Thu xuất thân từ quân An Bắc ở U Châu, từng đi theo Bá Võ Vương – Tần Mộc Ca công phá vương đình Dạ Lang, quét ngang ba châu Băng Cực Tuyệt, mở mang ba vạn dặm lãnh thổ.

Hai năm trước, do bị trọng thương khi ở Băng Châu, không thể không rời khỏi quân An Bắc, Diệp Tri Thu vẫn rất lưu luyến những năm tháng chinh chiến phương bắc, những năm tháng khí thôn vạn dặm kia.

Thời điểm này, nguyên nhân cái chết của Bá Võ Vương vẫn là bí ẩn, nhưng Diệp Tri Thu lại nhận định việc này có quan hệ với đương kim thiên tử Kiến Nguyên đế.

Diệp Tri Thu rất tin tưởng với thiên phú của bản thân, tin tưởng mình có thể kế thừa Tru Thiên thánh truyền, sớm muộn gì cũng đứng trên đỉnh phong của võ đạo.

Nhưng nàng cũng biết, dù mình đứng ở trên đỉnh phong của võ đạo, thì cũng không thể giải quyết một số việc trên thế gian này.

Giống như đám đồng tộc ở trên Bất Chu sơn này. . .

Khóe miệng Sở Hi Thanh cũng hơi giật giật, Bất Chu sơn cách Tuyệt Châu tận 172 vạn dặm.

Giữa bọn họ còn có một 'Băng nguyên vô tận' cực lớn, ngoài ra còn có một 'sa mạc Xích Hồng' có phạm vi mấy trăm ngàn dặm.

Đại quân nhân tộc Thần Châu muốn đánh đến nơi này, nói nghe thì dễ!

Nhưng đúng là có rất nhiều võ tu nhân tộc chạy xa trăm vạn dặm đến Bất Chu sơn để tìm kiếm bí dược.

Sở Hi Thanh vừa mới nghĩ đến nơi này, thần sắc đột nhiên hơi động, có chút bất ngờ mà nhìn về phía trước.

Hắn nghĩ đúng là trùng hợp, nói Ngụy Vũ thì Ngụy Vũ đến luôn.

Sở Hi Thanh bình tĩnh nhìn về phía trước, chỉ thấy ba võ tu nhân tộc đang bay đến từ phía đối diện.

Đây là ba vũ tu khoảng bốn mươi tuổi, dáng vẻ khác nhau, nhưng đều mặc áo đen.

Sở Hi Thanh lấy năng lực Động Sát của Thái Thượng Thông Thần để nhìn qua.

Hắn phát hiện tu vị của những người này đều nằm trong khoảng tứ phẩm, pháp khí trên người cũng rất mạnh mẽ.

Ba người đối diện cũng nhìn thấy Sở Hi Thanh và Diệp Tri Thu, trên mặt bọn họ cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hai mươi cái hô hấp sau, song phương đều ăn ý mà giảm tốc độ, gặp gỡ ở phía trên một tòa rừng rậm.

“Không ngờ lại có thể gặp người cùng tộc ở đây.”

Đây là người đứng giữa trong ba người, hắn mặc một trang phục nhà nho, khá giống với văn sĩ, thần sắc hắn rất nhiệt tình và chân thành: “Tại hạ Ngôn Đông Bằng, còn được gọi là Bát Diện Lai Phong. Hai vị này là huynh đệ của ta, một là Du Phong Kiếm – Yến Ất, một là Hắc Đại Bằng – Nghê Quân.”

Sau đó hắn lại hỏi hai người Sở Hi Thanh với vẻ tò mò: “Chẳng lẽ hai vị đến Bất Chu sơn để tìm thuốc? Xin hỏi cao danh quý tính?”

Trong mắt Ngôn Đông Bằng hiện ra vẻ nghi ngờ và khó hiểu.

Tu vị của hai người này chưa viên mãn, nhìn qua không giống như muốn thăng cấp.

Một người tựa như vừa đột phá không lâu, một người thì cách ngũ phẩm thượng còn một đoạn dài.

Huống hồ bí dược ngũ phẩm cũng không cần phải chạy đến tận Bất Chu sơn này.

Gần băng nguyên vô tận và sa mạc Xích Hồng cũng có các loại tài liệu chính của bí dược ngũ phẩm, thậm chí ba châu Băng Cực Tuyệt cũng có.

Diệp Tri Thu và Sở Hi Thanh nhìn nhau một chút, sau đó ôm quyền về phía mấy người kia: “Tại hạ Diệp Tri Thu, đây là sư đệ của ta, Sở Minh Kính, hai người chúng ta là đệ tử Vô Tướng thần tông, lần này phụng mệnh tông môn đến Bất Chu sơn có việc.”

Diệp Tri Thu lăn lộn trong quân ngũ và giang hồ đã lâu, biết được lòng người hiểm ác, cho nên chỉ nói một vài chuyện không quan trọng.

Chuyện hai người là đệ tử của Vô Tướng thần tông là không giấu nổi.

Diệp Tri Thu nàng thì bừa bãi vô danh, nói họ tên cũng không có ai nhận ra.

Nhưng Sở Hi Thanh lại là Vô Cực Đao Quân danh chân ba mươi sáu châu, được thế lực khắp nơi dòm ngó.

Tuy rằng Bất Chu sơn cách xa tận 173 vạn dặm, nhưng đám thợ săn bí dược này chưa chắc đã không biết danh tiếng của hắn.

Vì vậy, Diệp Tri Thu đổi cho hắn một cái tên, lấy Sở làm họ, tên thì đổi thành tên của Minh Kính Đao Quân khi xưa.

“Thì ra là cao đồ của Vô Tướng thần tông, thất kính thất kinh.”

Bát Diện Lai Phong - Ngôn Đông Bằng chắp tay, trên mặt nở nụ cười chân thành: “Không biết hai vị có cần hỗ trợ hay không? Không dối gạt hai vị, chúng ta chuyên tìm kiếm tài liệu pháp khí và dược liệu ở gần Bất Chu sơn, thỉnh thoảng cũng sẽ dẫn đường cho các bạn bè ở Thần Châu, tìm kiếm bí dược tứ phẩm.”

Một vị khác là Du Phong Kiếm – Yến Ất cũng cảm khải: “Hai vị thật sự là to gan, ngũ phẩm lục phẩm mà đã dám xâm nhập vào Bất Chu sơn. Nơi này vô cùng nguy hiểm, đám Cự linh kia gọi chúng ta là dã nhân, chỉ gặp mặt là sẽ đánh giết. Coi như là chúng ta, thì cũng phải cẩn thận từng li từng tí một.”

Diệp Tri Thu tỏ vẻ bừng tỉnh, lúc nãy nàng cũng đoán ba người này là thợ săn bí dược ở vùng Trung Thổ này.

Chương 1141: Xiên nướng (3)

Thợ săn bí dược chuyên săn giết các loại dị thú, săn bắt các loại dược liệu, thậm chí là săn giết Cự linh.

Nhưng công việc kiếm tiền nhất vẫn là bí dược.

Tuy rằng nghề thợ săn bí dược này rất nguy hiểm, nhưng một ngày có thể thu đấu vàng.

Một võ tu có sức chiến đấu khá, có thể kiếm hai ngàn vạn lượng bạc một năm là không có vấn đề.

Bọn họ thường xuyên tích góp vài năm, sau đó trở về Thần Châu hưởng thụ, đương nhiên tiền đề là không chết ở Trung Thổ này.

Thậm chí nếu có cơ duyên thì sẽ tiến vào tam phẩm.

Nhưng có rất ít thợ săn bí dược dám vào Bất Chu sơn.

Vẻ mặt Sở Hi Thanh hơi động: “Không biết ba vị có tình báo cụ thể của Ma La Bộ không? Ta muốn biết tất cả tình báo của bộ tộc này, trong tộc có cao thủ nào, bọn họ bố trí binh lực ra sao, bản đồ thành thị của họ, Sở mỗ nguyện lấy giá tiền gấp đôi để đổi.”

“Ma La Bộ?”

Ngôn Đông Bằng nghe vậy thì sững sờ, nhìn nhau với hai người sau lưng.

Cuối cùng Ngôn Đông Bằng hơi lắc đầu: “Cái này thì chúng ta không rõ lắm, ba người chúng ta cũng được người thuê đến đây sắn giết một con Lộ Đoan tạp huyết, chứ không thường trú ở nơi này. Có điều, ta biết một nơi ở gần đây, có thể lấy được tình báo của Ma La Bộ ở đó.”

“Nơi đó là một khu dân cư của võ tu nhân tộc chúng ta, chẳng những có đồng hương bên Thần Châu, mà còn không thiếu người địa phương ở Bất Chu sơn, tất cả đều là người không sống nổi trong thôn, cho nên đã trốn ra.”

“Bọn họ quanh năm đọ sức với Ma La Bộ, cho nên rất hiểu về Ma La Bội, hai vị thậm chí có thể thuê người chém giết Cự linh Ma La Bộ ở đó. Trong Bất Chu sơn này, nhân tộc chúng ta cũng không thiếu cao thủ.”

Diệp Tri Thu nhất mày nhướng mày lên, ra vẻ có hứng thú.

Lúc nãy, tuy Sở Hi Thanh dùng bộ thi thể Đồng Quan cự linh kia để khiêu khích Ma La Bộ, nhưng chưa chắc đã có thể dụ Kim Quan cự linh ra khỏi thành.

Vì vậy, vẫn phải chuẩn bị một phương án khác.

Nàng chắp tay nói: “Ta muốn mời ba vị dẫn đường cho chúng ta, chỉ là không biết tiền bạc tính thế nào?”

Trên mặt ba người Ngôn Đông Bằng nhất thời hiện ra nụ cười.

“Dễ nói! Chỉ cần mười ngàn lượng bạc là được.” Ngôn Đông Bằng cũng không khách khí: “Nơi đó cách đây không xa, chỉ có 430 dặm.

Chúng ta dùng toàn lực, hơn nửa canh giờ là có thể đến nơi.”

Gần nửa ngày sau, tại nơi treo thi thể của Đồng Quan cự linh kia, đã có hơn 300 Cự linh Ma La Bộ tụ tập tại đây.

Bọn họ ngửa đầu nhìn thi thể Đồng Quan cự linh ở trên cây, trên mặt đều là vừa kinh vừa sợ, tất cả đều tức giận không thôi.

Ngay khi đám Cự linh đang lên tiếng thảo luận, Kim Quan cự linh Thiên hộ Ma Khắc Liệt đã dùng một chưởng đánh gãy thân cây, dùng cách đơn giản lại thô bạo để lấy thi thể của vị Bách hộ kia xuống.

Thời gian đã qua mấy canh giờ, thi thể này đã là máu thịt be bét rồi.

Trên người hắn có rất nhiều nơi bị quạ đen mổ cho chỉ còn lại xương trắng.

Nhưng vết đao trên xương cốt vẫn còn, từ đó có thể đoán được thi thể này đã bị đối xử như thế nào.

“Sau khi hắn chết còn bị chọc hơn 100 đao.”

Ngân Quan cự linh Bách hộ Ma Văn Bân cũng tức giận hừ một tiếng, hắn nhìn thi thể trên mặt đất, trong đôi mắt to như vại nước kia đều là vẻ phẫn hận: “Tên võ tu đến từ Trung Nguyên này đang sỉ nhục, đang gây sự với chúng ta.”

“Là hai người, một người dùng kiếm, một người dùng đao.”

Ma Khắc Liệt dùng đôi mắt nghi ngờ để nhìn hiện trường một chút, hắn chú ý đến những vết đao cương nhỏ bé ở trên mặt đất.

Để Ma Khắc Liệt không hiểu chính là, đao của ngươi này chỉ có chém xuống.

Tình cảnh này không giống như đang chiến đấu, mà giống như chặt đầu hơn.

Từ vết đao và vết máu đến xem, đám thủ hạ này của hắn đều quỳ một chân trên mặt đất, dưới tình huống không có sức chống cự mà bị người ta một đao chém đầu.

Nhưng mà điều này có thể sao? Dù là hai người Tam đẳng trở lên, cũng không thể nào để cho bọn họ không có sức phản kháng như vậy được.

Bọn họ gặp được những nhân vật như vậy, lẽ nào không biết trốn

sao?

Dã nhân ở Thần Châu dùng chín phẩm để phân chia cao thấp, Bất Chu sơn thì lại dùng ‘đẳng’, từ nhất đẳng đến cửu đẳng.

Ma Khắc Liệt vuốt cằm suy tư: “Bọn họ đã đốt cháy đại đa số thi thể, cũng che giấu nguyên nhân cái chết của Ma Tạp Thanh, hết lần này đến lần khác lại chém hơn 100 đao vào thi thể, rốt cuộc là muốn làm gì?”

Nhưng đúng lúc này, có ba con Cự linh cao tám trượng mặc thiết giáp đi đến, chúng đi đến trước người Ma Khắc Liệt rồi quỳ xuống: “Thiên phu trưởng cao quý, chúng ta từng nhìn thấy hai hung thủ kia. Đó là hai dã nhân đến từ Thần Châu, một nam một nữ, tu vị hẳn là không quá ngũ phẩm.”

Chương 1142: Xiên nướng (4)

Ngân quan Bách hộ Ma Văn Bân nhận ra ba Cự linh kia, đây là giám sát của thôn trang bên cạnh.

Lúc này Ma Văn Bân trợn mắt lên, vẻ mặt không thiện: “Sao các ngươi biết tu vị bọn họ không quá ngũ phẩm? Lại vì sao lại bỏ mặc thi thể của Ma Tạp Thanh ở đây cho chim mổ?”

Sắc mặt ba Cự linh kia đều căng thẳng, kẻ cầm đầu còn nằm rạp trên mặt đất: “Đại nhân, ta may mắn kế thừa một chút huyết mạch ‘Thực Nhật ma đồng’ của tổ tiên La hầu, có thể dòm ngó được tu vị của hai người kia.”

“Nhưng sức chiến đấu của bọn họ cực mạnh, trận chiến này chưa đến nửa khắc đã kết thúc. Đáng tiếc là cách một mảnh rừng nên chúng ta không thể nhìn thấy rõ tình hình, khi đó cũng không kịp phản ứng, thật sự là quá nhanh. Chúng ta lo lắng hai người này mai phục ở bên ngoài, cho nên không dám bước ra khỏi thôn trang.”

Ngân quan Bách hộ Ma Văn Bân khẽ nhíu mày, lòng thầm nói ba tên Cự linh này cũng không mắc lỗi gì cả.

Nhưng từ đó có thể biết, hai tên dã nhân kia vẫn có vài phần thương hại đám người nhân tộc kia, bằng không thì ba tên này đã chết rồi.

Hắn hừ nhẹ một tiếng: “Xem ra Dạ Lang tộc ở phía nam càng ngày càng không xong rồi, bây giờ con chó con mèo nào cũng có thể chạy đến đây, vậy mà bọn họ còn từng là hoàng tộc trên thần sơn.”

Dạ Lang tộc từng là hoàng tộc ở tầng thứ năm, do vạn năm trước đã thất bại trong việc tranh quyền, nên đã bỏ chạy về băng nguyên vô tận ở phía nam.

Bọn họ ăn cắp vài món thần vật của Bất Chu sơn, chiếm cứ lãnh thổ hai trăm ngàn dặm ở nơi đó, thống lĩnh bách tộc, sinh sôi nảy nở. Thực lực không chỉ không giảm mà còn tăng mạnh.

Tộc nhân rất đông, có người nói lúc nhiều nhất thì phải có hơn ngàn vạn, còn từng nỗ lực trở về Bất Chu sơn.

Tuy nhiên, mấy chục năm gần đây, Dạ Lang tộc đang từ từ xuống dốc, có người nói vương đình của bọn họ đã bị nhân tộc công phá. Lãnh thổ béo bở cũng bị nhân tộc chiếm đoạt.

Từ đó về sau, võ tu nhất tộc tiến vào Trung Thổ và Bất Chu sơn càng ngày càng nhiều.

Đó đều là một ít võ tu tứ đẳng ngũ đẳng của nhân tọc, bọn họ muốn kiếm được bí dược để đánh vỡ phong ấn do tổ tiên nguyền rủa, bước vào tam đẳng, thu được tuổi thọ lâu đời hơn.

Kim quan Thiên hộ Ma Khắc Liệt lại rơi vào suy ngẫm: “Tu vị không quá ngũ phẩm sao? Vậy chính là Siêu thiên trụ trong miệng đám dã nhân phương nam đúng không? Tương đương với ‘Huyết quan’ của chúng ta. Thú vị, chúng ta phải nghĩ biện pháp tìm được bọn họ. . .”

Ma Khắc Liệt nói đến đây thì phát hiện một đạo cầu vồng bay đến.

Đó là một tin phù của nhân tộc.

Ma Khắc Liệt nhướng mày lên, thò bàn tay khổng lồ của mình ra, tiếp nhận tấm tin phù kia.

Lá bùa rộng một thước vuông kia, lại nhỏ bé như hạt gạo khi ở trong tay hắn.

Nhưng Ma Khắc Liệt vẫn có thể nhìn thấy những chữ nhỏ bé ở trên lá bùa này.

Lúc này hắn mở miệng, để lộ ra những chiếc răng nhọn trắng ởn và sắc bén: “Xem ra không cần tìm rồi, có người sẽ đưa hai con mồi này đến trước mặt chúng ta. Ta sẽ cắm bọn họ vào que trúc, làm thành xiên nướng, mùi vị đó nhất định sẽ rất ngon.”

Sau đó, Ma Khắc Liệt bóp nát tin phù trong tay, hắn nhìn đám thuộc hạ trước mặt: “Chúng ta đi, đến Toái Diệp tập!”

Đám Cự linh lập tức nhận lệnh, bọn họ di chuyển bước chân, làm cho giáp sắt trên người phát ra những tiếng nổ vang như sấm rền.

. . .

Lúc này, Sở Hi Thanh đang đi lại bên trong Toái Diệp tập.

Toái Diệp tập này không lớn, được kiến tạo trong một sơn cốc nhỏ và bí mật. Sơn cốc này có rất nhiều lối đi chằng chịt và chi chít, dưới lòng đất còn có hang động và đường hầm, nó không chỉ bí ẩn mà còn thuận tiện cho việc thoát thân.

Nhưng kiến trúc bên trong lại không nhiều, chỉ có hơn trăm tám mươi trăm chín mươi phòng bằng đất, lầu chỉ cao ba tầng, cư dân cũng chỉ khoảng hơn 300 người.

Khi Sở Hi Thanh chạy đến nơi này, những người này đều dùng ánh mắt cảnh giác để nhìn bọn họ.

Sở Hi Thanh cũng đang quan sát những cư dân này.

Hắn phát hiện tu vị của những người này cũng không yếu, thấp nhất cũng là lục phẩm, trong đó còn có mười mấy người cấp độ tứ phẩm.

Bát Diện Lai Phong - Ngôn Đông Bằng thì vừa dẫn đường vừa giới thiệu: “Đại đa số người ở đây đều là người địa phương, rất nhiều người đều xuất thân từ nô binh. Bọn họ mạo hiểm đột phá, rồi trốn ra khỏi thôn trang. Bọn họ săn giết các loại thú hoặc thu thập các loại khoáng thạch của Bất Chu sơn, sau đó đổi công pháp từ trong tay chúng ta để tiếp tục tu hành.”

“Vì vậy, tiền không có nhiều giá trị ở đây, bọn họ chỉ coi trọng các loại pháp môn và pháp khí mạnh mẽ, cộng thêm các loại phù lục. Nói đến thì nơi này rất hoan nghênh đệ tử Vô Tướng thần tông, Vô Tướng thần tông các ngươi thu thập đại đa số loại võ đạo trong thiên hạ. Nếu các người đồng ý lấy công pháp trên tứ phẩm ra, thì có thể thuê mấy võ tu tứ phẩm ở nơi này.”

Chương 1143: Xiên nướng (5)

Sở Hi Thanh phát hiện những cư dân kia nghe thấy mấy chữ Vô Tướng thần tông thì hai mắt lại nóng bỏng hơn vài phần.

Ngoài ra, hắn phát hiện những nhà đất và tường đất này cũng không khô ráo, tường dường như còn rất mới, không thoa dầu mỡ chống phân hủy.

Ngôn Đông Bằng cuối cùng đưa bọn họ đến trước một quán rượu.

Quán rượu này rất đơn sơ, nó được dựng từ những miếng gỗ thô ráp.

Bên trong thậm chí còn không có một vị khách nào, chỉ có một tiểu nhị và một đầu bếp đang tươi cười chào đón.

“Phẩm Tiên lâu!”

Ngôn Đông Bằng nhìn biển hiệu một chút, sau đó cười đi vào: “Ta một tháng sẽ ăn hai lần ở đây, tuy rằng là quán rượu của người địa phương, nhưng đầu bếp lại học tay nghệ của đồng hương Thần Châu, cho nên mùi vị rất tốt.”

“Nguyên liệu nấu ăn đều là món ăn dân dã và đặc sản ở Bất Chu sơn, chỉ là hơi đắt một chút. Bọn họ luôn là ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm.”

Diệp Tri Thu cau mày, ánh mắt thản nhiên: “Chúng ta nên làm gì để biết tình báo của Ma La Bộ?”

Bây giờ nàng làm gì có tâm trạng ăn uống?

“Chưởng quỹ này nơi chính là một cái ‘vạn sự thông’, mặc kệ các ngươi muốn nghe ngóng tình báo gì, đều có thể biết được từ trong miệng chưởng quỹ nơi này, thậm chí còn có thể mua Luận Võ Thần Cơ và Thiên Cơ Võ Phổ kỳ mới nhất.”

“Ngoài ra còn có thể mời hắn đảm bảo để thuê võ tu. Thật ra nếu như các ngươi thiếu kiên nhẫn thì cũng có thể hỏi thăm cư dân ở đây, nhưng tin tức của bọn họ sẽ không đầy đủ.”

Ngôn Đông Bằng mỉm cười, rồi ngồi xuống một cái bàn bát tiên.

Hắn nhìn về phía tiểu nhị: “Chắc hẳn hắn đã nhận được tin tức rồi chứ?”

Tiểu nhị kia cũng cười rạng rỡ: “Chưởng quỹ chúng ta ra ngoài có việc, nhưng đang chạy về rồi, mấy vị không ngại thì có thể gọi chút rượu và đồ ăn nhạt để chờ đợi. Đợi đến khi mấy vị khách quý cơm nước no nê, chưởng quỹ nhà ta cũng chạy về kịp.”

“Nói đến hai vị khách mới này chắc chưa uống qua rượu Cam Lộ ở quán chúng ta đúng không? Đây là rượu do Cự linh nhưỡng, mùi vị hoàn toàn khác biệt với bên Thần Châu."

Sở Hi Thanh không khỏi lắc đầu.

Hắn không quen cuộc sống nơi này, xem ra là khó tránh khỏi bị làm thịt rồi.

Hai người đành phải gọi một đống đồ nhắm rượu.

Những thứ này rất đắt, hơn nữa còn không thể dùng tiền, mà nhất định phải dùng đan dược.

Nếu như đổi số đan dược thành tiền bạc, vậy một bàn đồ nhắm này phải có giá trị vạn lượng.

Tuy nhiên, nguyên liệu nấu ăn ở nơi này đúng là rất hiếm có, ba mươi sáu châu của Thần Châu đều không thấy được.

Nửa canh giờ sau, tất cả đồ nhắm rượu đã được đưa lên bàn, Ngôn Đông Bằng liền mời rượu: "Hai vị, mời! Hiếm khi nhìn thấy đồng hương ở Bất Chu sơn, lại còn là cao đồ của Vô Tướng thần tông, nen uống cạn một chén lớn!"

Diệp Tri Thu không có cầm rượu, nàng tay đè kiếm, vẻ mặt lạnh lùng nhìn chung quanh.

Trong đôi mắt sáng quắc kia đã tràn đầy ánh sáng lạnh lẽo, sát ý bắn ra bốn phía.

Sở Hi Thanh thì lại cầm chén rượu, hờ hững và lạnh nhạt nói: "Rượu thì không cần uống, ta lo lắng giang hồ hiểm ác, một khi uống rượu này thì sẽ mất mạng. Nói đi, ta muốn biết khi nào đám Cự linh kia sẽ chạy đến đây?"

Ngôn Đông Bằng nghe vậy thì sững sờ, sau đó sắc mặt của hắn và hai đồng bạn bên cạnh đều chìm xuống: "Các ngươi có ý gì?"

Mặt Du Phong Kiếm – Yến Ất đầy giận dữ, hừ nhẹ một tiếng: "Lòng người quả nhiên là hiểm ác. Chúng ta có lòng tốt dẫn các ngươi đến đây để hỏi thăm tin tức, lại bị xem là lòng lang dạ sói."

Dường như hắn muốn chứng minh rượu không có độc, cho nên đã uống một hơi cạn sạch.

Diệp Tri Thu thấy thế lại cười khinh thường: "Các ngươi coi chúng ta là kẻ ngu xuẩn sao? Phòng ốc nơi này rõ ràng là được xây dựng không lâu, xem cái bàn gỗ này, nhìn cái vách tường kia thì biết, có lẽ mới xây dựng được chưa đến mười ngày, các ngươi thật sự đến đây từ một tháng trước?”

“Nếu ba người các ngươi không phải người địa phương, vậy các ngươi tìm thấy nơi này thế nào? Còn nữa, các ngươi thật sự tin rằng thủ pháp gửi tin phù của mình rất bí mật sao? Cho rằng người khác không phát hiện sao?”

Ngôn Đông Bằng nghe vậy thì ngẩn người, thì ra là lộ sơ hở ở nơi này.

Sau đó hắn cũng không thèm để ý.

Bị nhìn ra thì thế nào, nếu hai người này đã vào Toái Diệp tập, chẳng khác nào vào ổ sói hang hổ, muốn ra cũng không được.

Nhưng đúng lúc này, lại có một người đi vào trong quán rượu.

Hắn chỉ khoảng ba mươi tuổi, tướng mạo khá phúc hậu, ăn mặc bộ chiếc áo lụa, nhìn như một thương nhân giàu có ở phương nam.

Sau khi người này tiến vào, liền cười ha ha nói: “Ngôn huynh, không ngờ mới cách một tháng mà các hạ đã mang về một vụ làm ăn. . .”

Hắn vừa bước vào vừa nhìn hai người Sở Hi Thanh, sau đó hắn lại ngẩn người, toàn thân cứng đờ tại chỗ.

“Ngươi. . . lẽ nào ngươi là Vô Cực Đao Quân của Vô Tướng thần tông?”

Chương 1144: Thần uy Huyết Nhai

“Chẳng lẽ ngươi là Vô Cực Đao Quân của Vô Tướng thần tông?”

Khi chưởng quỹ Phẩm Tiên lâu nói ra câu này, mấy người trong đại sảnh đều sững sờ.

Bát Diện Lai Phong – Ngôn Đông Bằng nghĩ thầm, Vô Cực Đao Quân cái gì?

Vị thiếu niên tu vị lục phẩm thượng trước mắt, chẳng lẽ còn là nhân vật nào đó ở Thần Châu hay sao?

Hơn nữa, tất cả các nhân vật được xưng là Đao Quân ở Thần Châu, có người nào không phải là cao thủ dùng đao trên Thiên Bảng?

Người này có tài cán gì mà lại dám thêm một chữ ‘Quân’ ở trong xưng hào?

Mặt Sở Hi Thanh đầy kinh ngạc mà nhìn vị chưởng quỹ kia: “Ngươi nhận ra ta?”

“Đương nhiên nhận ra! Kỳ Luận Võ Thần Cơ và Thiên Cơ Võ Phổ mới nhất đều có hình của ngươi.”

Gương mặt vốn trắng mập của chưởng quỹ đã đen xì và âm trầm như nước: “Ngươi là Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh, cũng được xưng là Sở Nhất Đao, Sở Vô Địch. Tru Thiên thánh truyền, Huyết Nhai dự bị của Vô Tướng thần tông, hạng 19 Thanh Vân Tổng Bảng, đứng đầu Thanh Vân Tứ Thiên Quân, cũng là người được Mộc Kiếm Tiên ưu ái.”

Mấy người Ngôn Đông Bằng nghe thấy vị chưởng quỹ này nói đến mấy chữ Tru Thiên thánh truyền thì sắc mặt đã thay đổi.

Sau đó, mỗi khi chưởng quỹ nói ra một thân phận thì da mặt bọn họ lại run lên.

Thật ra thì không phải bọn họ kiêng kị thực lực của Sở Hi Thanh.

Người này nhiều nhất cũng là lục phẩm thôi, thực lực có thể mạnh đến đâu?

Dù người này đứng hàng 19 trên Thanh Vân Tổng Bảng, lại đứng đầu Thanh Vân Tứ Thiên Quân, nhưng đều là vì thiên tư kinh người mà thôi, đúng không?

Đây mới là chỗ khó giải thích nhất.

Hai đệ tử bình thường của Vô Tướng thần tông, vậy làm thịt thì làm thịt thôi.

Dù sau đó bị Vô Tướng thần tông biết được, thì Vô Tướng thần tông cũng không có quá nhiều thời gian rảnh rỗi để tìm bọn họ.

Nhưng một người có thân phận như Sở Hi Thanh mà chết ở chỗ này, vậy Vô Tướng thần tông nhất định sẽ không tiếc tất cả để điều tra và truy sát đến cùng.

Sở Hi Thanh thì lại bừng tỉnh.

Là vì Bạch Mã Phi Mã nên những họa sĩ của Luận Võ lâu và Thiên Cơ các không thể vẽ được thần vận của hắn, ngũ quan diện mạo giống thật mà là giả.

Nhưng một khi những người xem qua tranh vẽ kia mà nhìn thấy hắn, thì vẫn sẽ nhận ra thân phận của hắn.

Sở Hi Thanh chỉ kinh ngạc là, tại Bất Chu sơn cách xa hơn 170 vạn dặm này, lại có thể thu được Luận Võ Thần Cơ và Thiên Cơ Võ Phổ mới nhất.

Hắn lắc đầu, thả chén rượu xuống: “Có thể trả lời cho ta chưa? Khi nào thì đám Cự linh Ma La Bộ đến đây?”

“Lời này của các hạ là có ý gì? Cự linh cái gì?” Chưởng quỹ Phẩm Tiên lâu ra vẻ kinh ngạc, giọng nói của hắn hơi khó hiểu: “Hai vị, xin hỏi trong này có hiểu lầm gì hay không?”

Sở Hi Thanh không khỏi bật cười: “Hiểu lầm? Ngươi biết ta là Huyết Nhai dự bị, vậy phải biết ta tu luyện chính là Nhai Tí Đao, nào có thể có hiểu lầm gì? Mấy trăm người các ngươi ở đây, sát ý thật sự là quá nặng rồi.”

Hắn nhìn vào bảng nhân vật của mình, chỉ thấy thanh trạng thái đã xuất hiện thêm hai chữ ‘Nhai Tí’.

---Nhai Tí đao ý của ngươi đã tăng lên đến cường độ cực hạn!

Thật ra thì không cần phải nhìn bảng nhân vật, thần niệm linh thức của Sở Hi Thanh cũng có thể cảm ứng được.

Từ khi bước vào tòa Toái Diệp tập này, nguyên thần của hắn đã tự động ngưng tụ đao ý, nào có thể bị đám người trong Toái Diệp tập này mưu hại chứ?

Chưởng quỹ nghe vậy thì sững sờ, lúc này mới phản ứng kịp.

Hắn xem qua Luận Võ Thần Cơ, cũng biết người tu hành Nhai Tí đao ý có thần niệm cực kỳ mẫn cảm.

Có người nói nguyên thần của bọn họ sáng như gương, có thể chiếu rọi và phản xạ tất cả địch ý.

Luận Võ Thần Cơ này cũng nhận định Bá Võ Vương không phải chết do mai phục và ám sát là vì thế.

Nếu như nàng nhận biết được địch ý của thiên tử, thì sẽ không trở lại kinh thành, vì vậy lời đồn thiên tử sát hại công thần trên giang hồ là cực kỳ hoang đường.

Chưởng quỹ còn muốn mở miệng, nhìn xem có thể hóa giải đại họa này hay không. Bát Diện Lai Phong – Ngôn Đông Bằng đã sầm mặt lại, lạnh lùng nói: “Lão Trang, câm miệng đi. Chúng ta đã đắc tội với người ta rồi, cần gì phải nói nhảm? Thánh truyền của Vô Tướng thần tông thì lại làm sao? Chúng ta làm xong vụ này thì trốn đi xa là được, bọn họ có thể làm gì?”

Du Phong Kiếm – Yến Ất cũng cười một tiếng, đè kiếm bên hông nói: “Họa từ miệng mà ra! Vốn tưởng rằng hai người này chỉ là đệ tử cấp Thiên trụ của Vô Tướng thần tông, không ngờ lại còn có một Thanh Vân Tứ Thiên Quân, cấp bậc Siêu thiên trụ! Thật là may mắn thay! Không ngờ Yến mỗ còn có may mắn giết chết một thánh truyền của Vô Tướng thần tông?”

Hắc Đại Bằng – Nghê Quân thì lại lắc đầu, song quyền của hắn cong lại tựa như trảo ưng, súc thế chờ phát.

Chương 1145: Thần uy Huyết Nhai (2)

Trong mắt Nghê Quân hiện lên ý chờ phân phó: “Ngôn huynh đã bán bọn họ cho Thiên hộ Ma Khắc Liệt, có lẽ thuộc hạ của hắn chỉ cách nơi này không đến bảy mươi dặm. Lão Trang, vụ làm ăn này đã là không thể không làm, nhưng ta đoán Ma Khắc Liệt nhất định sẽ ra giá cao cho hai người này.”

Chưởng quỹ Phẩm Tiên lâu nghe thấy lời của ba người bọn họ, tâm thần lại run lên, cảm giác ruột và dạ dày đều đang co giật.

Một kỳ Luận Võ Thần Cơ này mới đưa đến Bất Chu sơn được hai ngày.

Ba người Ngôn Đông Bằng còn chưa được xem qua, cho nên không biết Sở Hi Thanh được Mộc Kiếm Tiên che chở, thậm chí không biết Mộc Kiếm Tiên còn ban cho hắn một phân thân để hộ đạo.

Thử hỏi trên người kẻ này có thể không có bảo vật hoặc pháp môn giữ mạng hay sao?

Nghĩ giết chết kẻ này, nói nghe thì dễ!

Hôm nay, một khi hai người này đào tẩu được, vậy đám người bọn họ có thể sống an lành hay sao?

Còn cả một bản Thiên Cơ Võ Phổ khác nữa, bọn họ nói rất chính xác, tuy rằng Sở Hi Thanh còn chưa đủ tư cách ngồi lên vị trí đầu của Thanh Vân Tứ Thiên Quân, nhưng sức chiến đấu của hắn cũng cực kỳ kinh khủng, rất có thể đã tiếp cận tứ phẩm.

Mà Nhai Tí đao ý của vị này đã lên đến tận tầng mười ba trở lên!

Khi đối mắt với càng nhiều kẻ địch, sức chiến đấu của người này càng mạnh mẽ hơn. Nếu như ở trong vạn quân, thậm chí sức chiến đấu có thể lên đến cấp độ tứ phẩm thượng.

Đổi lại là nơi khác, chưởng quỹ cũng có tự tin giết chết hoặc bắt sống hay người anfy.

Nhưng mà ở đây. . .

Chưởng quỹ Phẩm Tiên lâu nhìn ra phía người quán rượu với ánh mắt bất đắc dĩ.

Chỉ thấy mấy trăm võ tu bên ngoài quán rượu đã rút đao rút kiếm, tất cả đều đang bao vây nơi này.

Thân thủ của bọn họ gọn gàng nhanh nhẹn, phối hợp rất ăn ý.

Ngay khi lão Trang đang chần chờ xoắn xuýt, Du Phong Kiếm – Yến Ất bỗng nhiên gầm lên một tiếng: “Động thủ!’

Bát Diện Lai Phong – Ngôn Đông Bằng ở bên cạnh hắn hầu như rút trường kiếm bên hông ra luôn.

Hắc Đại Bằng – Nghê Quân càng là vung hai trảo lên, cách một bàn bát tiên mà cương khí vẫn như cầu vồng, chụp thẳng vào Sở Hi Thanh: “Chết cho ta!”

Mặt Sở Hi Thanh không đổi sắc, khóe môi lại hơi cong lên: “Nhai Tí!”

Phía sau hắn lập tức xuất hiện một con cự thú đầu rồng thân sài, miệng ngậm chiến đao.

“Rống!”

Theo con cự thú Nhai Tí phát ra tiếng gầm rống, tất cả mọi người ở trong và ngoài quán rượu đều cảm thấy tâm thần của mình bị một luồng đao ý cực kỳ bá đạo và ác liệt chém nát!

Mười mấy vị võ tu tứ phẩm thì còn tốt, bọn họ chỉ cảm thấy nguyên thần quặn đau, trở nên thất thần.

Nhưng những võ tu ngũ phẩm lục phẩm ở bên ngoài quán rượu thì đều là miệng mũi chảy máu, không tự chủ được mà quỳ gục trên mặt đất.

“Cheng!”

Âm thanh này truyền ra từ bên hông của Sở Hi Thanh và Diệp Tri Thu, hai người đồng thời rút đao xuất kiếm. Khi Du Phong Kiếm – Yến Ất và Hắc Đại Bằng – Nghê Quân vẫn còn trong trạng thái thất thần, chưa kịp phản ứng, thì đã trực tiếp gọt đầu của hai người bọn họ xuống.

Đao cương kiếm khí xung kích không chỉ xoắn nát đầu của hai người bọn họ, mà còn chém vụn thần hồn của bọn họ.

Bát Diện Lai Phong – Ngôn Đông Bằng rốt cuộc cũng sống qua thời gian này.

Lúc này, Nhai Tí đao ý kia vẫn áp bức nguyên thần của hắn, áp chế chân lý võ đạo của hắn.

Nhưng khi hắn đã ổn định được nguyên thần, thì vẫn có sức để ứng phó với địch.

Chỉ là khi Ngôn Đông Bằng lấy lại tinh thần, liền nhìn thấy đầu của hai đồng bạn mình đã nổ tung.

Trái tim hắn run rẩy, cảm giác lạnh lẽo sinh sôi trong lồng ngực của hắn.

Hai người này. . .Đao thật là nhanh! Kiếm cũng quá nhanh!

Cô gái đối diện kia, dường như cũng là một Siêu thiên trụ!

Lúc này, hai vệt ánh sáng lạnh lẽo kia đã chém về phía hắn từ hai bên trái phải.

Ngôn Đông Bằng không thể không đổi công làm thủ, cố gắng bện ra một bức tường kiếm dày đặc, hòng chống đỡ hai người kia.

Trong lòng hắn vẫn ôm hi vọng, chỉ cần chống đỡ được một vài hơi thở, chờ nhưng đồng bạn kia của hắn chạy đến, thì hai người này vẫn phải chết!

Chỉ là một cái chớp mắt tiếp theo, hắn liền nghe thấy hai người đối diện đồng thời phun ra một chữ ‘Tru’.

Sau đó, Ngôn Đông Bằng còn chưa có cảm giác gì, liền phát hiện hai chân hai tay của mình đã bị hai người đối diện chém đứt.

Lão Trang ở phía xa xa vốn đã quyết định liên thủ với mấy người

Ngôn Đông Bằng để vây giết Sở Hi Thanh, lúc này hắn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì không khỏi sợ hãi run rẩy, rồi dứt khoát xoay người bỏ chạy, toàn thân hóa thành một đạo ánh sáng mà bay về phía xa xa.

Hắn thậm chí còn bóp nát một ngọc phù trên người, toàn thân biến thành lôi đình, phi độn về phía xa xa, đồng thời còn gào thét khản cả giọng.

“Tất cả đều rời đi cho ta! Nữ nhân này là ngũ phẩm hạ cấp Siêu thiên trụ, Tru Thiên thánh truyền! Nhai Tí Đao cũng không phải là thứ chúng ta có thể địch lại!”

Chương 1146: Thần uy Huyết Nhai (3)

Lão Trang là ‘Vạn sự thông’ trứ danh ở Bất Chu sơn, hiểu biết rất rộng ở phương diện võ đạo, cho nên nhận ra một chiêu kia của hai người.

Đó chính là cực chiêu – Sát Nhân Tru Tâm của Thiên Hạ Phong Đao khi xưa!

Trước khi giết người, nó đã tru diệt tất cả ý nghĩ phản khác của đối phương rồi!

Có người nói, vị Thiên Hạ Phong Đao kia từng dựa vào chiêu này, khiến cho đao khách trong thiên hạ không thể rút đao trước mặt nàng!

Nếu như đổi lại là người khác, dù lão Trang nhìn thấy chiêu này thì cũng không nhận ra.

Nhưng nết hắn đã biết Sở Hi Thanh là Tru Thiên thánh truyền, vậy há có thể không nghĩ đến đao pháp thanh danh của Thiên Hạ Phong Đao?

Sở Hi Thanh và Diệp Tri Thu chém đứt hai tay hai chân Ngôn Đông Bằng xong, lại đẩy bọc hành lý trên người Ngôn Đông Bằng ra xa, sau đó cũng không ra tay với hắn.

Hai người đều rất ăn ý, muốn để lại một người sống để tra hỏi.

Thật ra thì để lại chưởng quỹ kia là thích hợp nhất, nhưng kẻ này bỏ chạy quá nhanh và quá dứt khoát, chỉ một chớp mắt đã không thấy hình bóng.

Vì vậy, bọn họ chỉ có thể tìm người khác.

Một cái chớp mắt sau, hai người hóa thành lưu quang thuấn ảnh vào lao ra ngoài quán rượu.

Mục tiêu của hắn bọ đều là những võ tu tứ phẩm đang bỏ chạy kia, đám với đám võ tu ngũ phẩm lục phẩm đang quỳ trên đất thì lại bỏ mặc.

Dưới Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh, những người này đã không còn uy hiếp với bọn họ, trái lại còn có thể kích phát đao ý của Sở Hi Thanh, gia tăng sức chiến đấu của Sở Hi Thanh.

Chỉ là những võ tu tứ phẩm kia đều rất giảo hoạt, bọn họ có thể sinh tồn ở Bất Chu sơn cũng không phải là không có nguyên do.

Lú này, bọn họ đều dứt khoát mượn các loại ngọc phù, cực chiêu, dùng tốc độ nhanh nhất có thể để chạy ra bốn phía, căn bản là không dám đối mặt với hai người Sở Hi Thanh.

Tuy rằng tòa Toái Diệp tập này nằm trong một sơn cốc, nhưng đường hầm thông suốt bốn phía, bên dưới còn có các hang động trải dài. Hai người dùng toàn lực để đuổi giết, cũng chỉ ngăn cản được hai người trong số đó.

Đao pháp của Sở Hi Thanh có lực bộc phát cực kỳ mạnh mẽ, mươi lăm đao liền chém chết đối thủ. Diệp Tri Thu thì lại dùng năm mươi chiêu, mới chém đầu đối thủ.

Sau khi nàng giết chết đối thủ, liền thở dài một hơi.

Sư tôn nói không sai, sức chiến đấu của Sở Hi Thanh đã vượt xa quá khứ, cũng đã vượt qua nàng.

Vửa rồi, Sở Hi Thanh rất thành thạo điêu luyện, giống như chưa dùng toàn lực. Mà nàng đã dùng tất cả sức lực, hơn nữa dưới đao ý của Sở Hi Thanh hiệp trợ, mới có thể giải quyết đối thủ trong thời gian ngắn.

Khi hai người quay lại quán rượu, Sở Hi Thanh đứng lơ lửng giữa không trung, nhìn đám võ tu quỳ rạp trên mặt đất kia.

Hắn nhìn thấy vẻ đau khổ và cầu xin ở trên mặt của những người này.

Bọn họ đang cầu xin Sở Hi Thanh tha cho bọn họ một con đường sống.

Sở Hi Thanh lại không hề lay động, sắc mặt lạnh lùng mà thu Kim Ngọc Lương Dương đao vào trong vỏ.

Khoảnh khắc trường đao của hắn vào vỏ, đầu của hơn 200 tên võ tu bên ngoài tửu lâu đều nổ tung, còn có hơn tám mươi người là sắc mặt càng đau đớn hơn, miệng mũi lại tuôn ra một lượng lớn máu tươi.

Sở Hi Thanh chắc chắn sẽ không hạ thủ lưu tình với đám người có sát ý với mình, cũng không có lòng thương hại với những kẻ muốn bán người cùng tộc cho Cự linh.

Đó không phải là nhân đức, mà là lòng dạ đàn bà!

Diệp Tri Thu thấy thế, trong lòng không khỏi thấy sợ hãi.

Không phải nàng sợ hãi vì Sở Hi Thanh tàn nhẫn, mà là vì đao ý của tên này.

Lực lượng nguyên thần và Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh, đã mạnh đến nước này rồi sao?

Nàng nghĩ Sở Hi Thanh vẫn chưa tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao, vậy mà đã có uy thế như vậy, nếu như chờ hắn tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao thành công, vậy thì còn có thần uy như thế nào?

Có lẽ một ngày nào đó, Sở Hi Thanh cũng có thể một người một đao trấn áp toàn bộ thiên hạ như Huyết Nhai Đao Quân!

Sau đó, Diệp Tri Thu liền thu hồi tâm tư, bắt đầu bù một kiếm cho những kẻ còn sống kia.

Tuy rằng đao ý của Sở Hi Thanh đã đả thương nguyên thần của đám võ tu ngũ phẩm này, nhưng chưa đủ để giết chết bọn họ.

Diệp Tri Thu từng kiếm từng kiếm một, chém nát đầu của bọn họ.

Việc này không thể nghi ngờ gì là một việc rất máu tanh, nhưng Sở Hi Thanh đã làm xong việc quan trọng nhất, nên việc còn lại liền đến lượt nàng.

Sở Hi Thanh thì đã đi vào quán rượu, đi đến trước người Bát Diện Lai Phong – Ngôn Đông Bằng.

Năng lực tái sinh của võ tu tứ phẩm quả thực là rất đáng sợ, mới chỉ một chốc lát như vậy, tứ chi của ngươi này đã mọc ra một chút thịt.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn vết thương của hắn, sau đó hờ hững mở miệng: “Thiên hộ Ma Khắc Liệt mà các ngươi nói đến là kẻ nào? Hắn là Kim Quan hay là Ngân Quan?”

Chương 1147: Thần uy Huyết Nhai (4)

“Thiên hộ Ma Khắc Liệt là Kim quan Thiên hộ của Ma La Bộ!”

Ngôn Đông Bằng cố nén đau nhức, sắc mặt dữ tợn và oán hận mà nhìn Sở Hi Thanh: “Các ngươi đều phải chết, chắc chắn phải chết!”

Trong mắt hắn ngậm lấy oán hận vô tận và không cam lòng, hắn hận không thể ăn tươi nuốt sống Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh và Diệp Tri Thu ở bên ngoài nghe thấy lời này thì hơi rung lên.

Bọn họ đều không ngờ việc tinh luyện tinh huyết La Hầu lại thuận lợi như vậy.

Sau đó Sở Hi Thanh lại hơi khó hiểu mà hỏi: “Vì sao các ngươi lại làm chuyện này? Các ngươi làm thợ săn bí dược ở Bất Chu sơn này, một đơn hàng có thể kiếm mấy trăm vạn, tội gì phải như vậy?”

Ngôn Đông Bằng lạnh lùng hừ một tiếng, yên lặng không nói gì.

“Không phải bọn họ không muốn làm, mà là không làm được.” Diệp Tri Thu đã chặt đầu hơn tám mươi người còn lại, lúc này đã đi vào trong quán rượu.

Nàng cười nhạo một tiếng: “Ngươi không phát hiện ra sao? Thực lực của mấy người này quá kém. Dù có tìm được bí dược thì cũng không thể giúp người khác lấy được. Không có sức chiến đấu của tứ phẩm cấp Thiên trụ, vậy thì làm thợ săn bí dược kiểu gì?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, sau đó lại thoải mái.

Công nhận, những tài liệu chính của bí dược tứ phẩm kia, không chỉ rất khó tìm mà còn có nguy hiểm cực lớn. Có lúc thậm chí còn không thể mượng lực lượng bên ngoài, mà cần phải tự đối mặt.

Đặc biệt là nghi thức thăng cấp sau khi dùng bí dược, còn cần người có sức chiến đấu đáng tin cậy để hộ pháp.

Nếu như nghi thức thất bại, vậy kết cục sẽ giống như Thiết Cuồng

Nhân.

Đây chính là vì sao Kỳ Đao ma tượng – Lệ Thiên Công lại trở thành bánh trái thơm ngon trên giang hồ.

Vị này chế tạo đao kiếm giúp người khác, quả thực là có thể gia tăng sức chiến đấu của võ tu lên trên diện rộng, giúp bọn họ có nhiều tỷ lệ thành công hơn.

“Còn nữa, nếu như ta đoán không sai, mấy tên này hẳn là võ tu xuất thân từ Bất Chu sơn chứ không phải Thần Châu chúng ta.”

Vẻ mặt Diệp Tri Thu lạnh lẽo nhìn Ngôn Đông Bằng: “Công pháp của những người này không thuần, căn cơ quá cạn, tuyệt đối không phải võ tu Thần Châu chúng ta. Hắn có thể dựa vào một môn công pháp tàn khuyết mà tu luyện đến tứ phẩm, thiên phú cũng không tầm thường đâu.”

Sắc mặt Ngôn Đông Bằng tái nhợt, lặng lẽ cười gằn: “Nếu như Ngôn mỗ xuất thân Thần Châu, có thể tu luyện công pháp chính thống, thì làm sao lại có chút tu vị như bây giờ? Chúng ta quả thực là không thể làm thợ săn bí dược, nhưng với đám heo chó giống như các ngươi, lão tử giết một con cũng kiếm được mấy trăm vạn, còn có thể lĩnh thưởng từ các bộ lạc Cự linh kia, tháng ngày trôi qua rất sung sướng.”

Ánh mắt Sở Hi Thanh nhất thời chìm xuống.

Hắn vừa mới quan sát rồi, pháp khí trên người mấy kẻ này rất không tầm thường, cũng không biết là bọn họ đã hãm hại bao nhiêu người rồi.

Diệp Tri Thu thì lại nở nụ cười khinh thường: “Những kẻ này đều xuất thân từ nô binh của Cự linh, là dựa vào ức hiệp người cùng tộc để lập nghiệp, bọn họ thối nát từ gốc rễ rồi. Dù bây giờ tha cho bọn họ, thì bọn họ vẫn dựa vào ăn máu thịt của người cùng tộc để sống, đều sẽ bán mạng cho đám Cự linh kia. Hừ, một đám cặn bã!”

Ngôn Đông Bằng lại trợn mắt lên: “Đây còn không phải là lỗi của các ngươi? Nếu không phải các tông phái Trung Nguyên các ngươi không chịu viện trợ chúng ta, đám thợ săn bí dược kia cũng không chịu đổi công pháp và đan phương bí dược cho chúng ta, thì chúng ta cần phải làm thế này sao?”

Đúng lúc này, có tiếng còi thê lương truyền vào từ bên ngoài.

Tâm thần Ngôn Đông Bằng chấn động, mắt hàm chứa một vệt kỳ dị: "Là Ma Khắc Liệt! Hắn và dũng sĩ của hắn đã đến, bọn họ đã đến bên ngoài thung lũng."

Ngôn Đông Bằng lại cười ha ha một tiếng: "Hắn là vương tử của Ma La Bộ, dưới trướng có một đội Bách hộ, còn có thể điều động nô binh, điều động ít nhất hai vạn đại quân, hôm nay Ngôn mỗ chết tại đây, các ngươi cũng không sống được. Lão tử sẽ chờ các ngươi ở bên dưới."

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, lòng thầm nói ta đánh không lại, chẳng lẽ còn không biết chạy sao? Địa hình nơi này rất dễ chạy trốn nha.

Đương nhiên cũng không cần phải trốn.

Diệp Tri Thu cũng mỉm cười: "Nhiều người thì lại có ích gì? Sư đệ này của ta tu luyện chính là Nhai Tí Đao!"

Khí tức của Ngôn Đông Bằng không khỏi cứng lại.

Hắn là người bản địa Bất Chu sơn, chưa bao giờ nghe nói đến Nhai Tí Đao gì cả.

Nhưng bây giờ hắn đã biết rồi.

Chuyện này quả thực là nằm ngoài lẽ thường, địch càng nhiều, sức chiến đấu của tên này lại càng mạnh.

Song chỉ của Sở Hi Thanh bắn ra một đạo đao cương, xuyên thủng mi tâm của Ngôn Đông Bằng.

Sau đó, hắn cũng nhìn ra phía bên ngoài: "Kẻ này đến rất đúng lúc, chúng ta đi gặp vỡ vị Kim quan Thiên hộ này thôi."

Chương 1148: Thần uy Huyết Nhai (5)

Ma Khắc Liệt đang thống lĩnh thuộc hạ đi về phía Toái Diệp tập.

Hắn không điều động hai vạn đại quân như Ngôn Đông Bằng nói, cũng không có lý do gì mà điều động hai vạn đại quân chỉ vì hai võ tu nhân tộc cả.

Lúc này, chỉ có ba vị Bách hộ Cự linh hộ tống bên người Ma Khắc Liệt. Cự linh Ma Văn Bân cầm đầu đội quân Bách hộ này, cộng thêm một ngàn nô binh nhân tộc, năm trăm Dực nhân có tốc độ phi hành sánh ngang với võ tu tứ phẩm. Còn cả năm trăm Thiên Cẩu có khứu giác linh mẫn, giỏi về truy tung.

Nhưng ngay khi quân đội của hắn tiến đến gần Toái Diệp tập, hắn liền nhìn thấy một bóng người đang bỏ chạy về phía bên này.

Ma Khắc Liệt nhướng mày lên, hắn nhận ra kẻ này là một trong thủ lĩnh nhân tộc ở Toái Diệp tập, gọi là Trang Tuyền.

Kẻ này từng là Thiên hộ nô binh của bọn họ, sau này được phụ thân hắn dặn dò, trở thành thủ lĩnh nô bộc bỏ trốn.

Trong tất cả thôn xóm của nô bộc bỏ trốn bên trong lãnh địa của Ma La Bộ, Toái Diệp tập xem như là tương đối nghe lời, hàng năm đều giao nộp không ít cống phẩm, vì vậy Ma La Bộ ngầm cho phép bọn họ tồn tại.

Phụ thân của hắn và các trưởng lão cho rằng, để đám võ tu nhân tộc đột phá thất phẩm lẩn trốn và gây họa trong lãnh địa, thà rằng tụ tập bọn họ lại rồi khống chế, cho nên mới có những người như Trang Tuyền.

Sau khi Trang Tuyền ngự không đến gần, hắn liền cúi đầu với Ma Khắc Liệt: “Nô tài Trang Tuyền, cầu kiến Vương tử điện hạ!”

Ma Khắc Liệt trực tiếp vẫy tay, để Trang Tuyền đến gần.

“Hai người kia đâu? Đầu của bọn họ đâu? Còn nữa, vì sao ngươi lại hoảng hốt như vậy?”

“Điện hạ, ba người Ngôn Đông Bằng chết rồi, chết ở dưới đao của hai người kia.”

Sắc mặt Trang Tuyền trắng bệch, giọng nói đắng chát: “Bọn họ đã nhìn nhầm! Hai người kia là đệ tử chân truyền của Vô Tướng thần tông. Trong đó còn có một người là Tru Thiên thánh truyền và Huyết Nhai dự bị của Vô Tướng thần tông, đứng hàng 19 Thanh Vân Tổng Bảng, một trong Thanh Vân Tứ Thiên Quân . . .”

Sau đó hắn nhìn hơn bốn trăm dũng sĩ Cự linh, và một đám nô binh ở chung quanh.

Trong mắt Trang Tuyền lóe lên một tia căng thẳng: “Điện hạ, không thể như vậy! Chúng ta không thể tiến lên nữa, nếu như điện hạ muốn săn giết hai người kia, có thể để tất cả nô binh lùi lại, chỉ cần mấy vị cao thủ tứ phẩm trở lên và Bách hộ dưới trướng ngài là được.”

Ngân quan Cự linh Ma Văn Bân nghe vậy thì lại nhìn về phía Trang Tuyền với ánh mắt bất thiện.

Người này lại dám nói ra mấy lời như vậy, lẽ nào đã nương nhờ đám nhân tộc kia rồi?

Thiên hộ đại nhân điều động 2400 người đến đây, chính là vì cẩn thận.

Hai võ tu nhân tộc kia đã hủy thi diệt tích, lại để lại một thi thể để khiêu khích bọn họ, rõ ràng là có vấn đề.

Thiên hộ đại nhân vì cẩn thận, cho nên mới tập trung nô binh ở các thôn trang gần đây.

Tên Trang Tuyền này, lại muốn để Thiên hộ đại nhân giải tán nô binh, chỉ thống linh đội Bách hộ đi đến? Quả thực là có mùi không tốt.

Có điều, trong hai tên võ tu nhân tộc kia, lại có một người là hạng 19 Thanh Vân Tổng Bảng gì gì đó, một trong Thanh Vân Tứ Thiên Quân gì gì đó, đúng là để cho Ma Văn Bân thấy hứng thú.

Nhân vật như vậy, há không phải tương đương với Huyết Quan trong Cự linh bọn họ?

Trang Tuyền cũng chú ý đến ánh mắt nghi ngờ trong mắt Ma Khắc Liệt và rất nhiều Cự linh chung quanh.

Hắn vội vàng nói: “Điện hạ, hắn tu luyện chính là Nhai Tí Đao của nhân tộc! Đây là một loại võ đạo bắt nguồn từ thần thú Nhai Tí, là truyền thừa của Huyết Nhai Đao Quân. Huyết Nhai Đao Quân này từng trấn áp Thần Châu cách đây ngàn năm, vô địch khắp thiên hạ, còn từng xông vào Bất Chu sơn chúng ta, sáng lập ra chiến tích huy hoàng. Bây giờ ngài dẫn càng nhiều người đến, thì thực lực của hắn càng mạnh hơn.”

Ma Văn Bân không khỏi cười nhạo: “Ăn nói linh tinh, thế gian này nào có thiên phú thần thông như vậy chứ? Huống hồ vô địch ở nhân tộc các ngươi, lại tính là gì với Bất Chu sơn ta?”

Hắn chưa từng nghe thấy Huyết Nhai Đao Quân gì cả, cũng chưa từng nghe nói đến thần thú Nhai Tí trên thế gian này.

Sắc mặt Trang Tuyền xanh mét.

Long chi cửu tử là hậu duệ Bàn Cổ, huyết mạch gần với nhân tộc, nhưng lại không có thanh danh gì ở Bất Chu sơn, hơn nữa đã tuyệt tích mấy trăm ngàn năm rồi.

Bất Chu sơn không có Luận Võ Thần Cơ và Thiên Cơ Võ Phổ, không có các điển cố trên giang hồ.

Kim quan Thiên hộ Ma Khắc Liệt thì lại hơi ngẩn ra: “Nhai Tí và Huyết Nhai Đao Quân?”

Hình như hắn đã nghe nói qua về cái tên này?

Ma Khắc Liệt lập tức tìm kiếm cái tên này từ ký ức của mình.

Đã từng có một lần, Ma Khắc Liệt từng nghe trưởng bối nói là trong nhân tộc cũng có một anh hùng cái thế.

Ngàn năm trước, từng có một người giết vào Đế cung tại tầng thứ sáu Bất Chu sơn, chém giết Thiên Đế phương nam đương thời, lại dùng đao ý áp chế vô số Cự linh trên dưới Bất Chu sơn, quét ngang vô địch, cuối cùng nghênh ngang rời khỏi Bất Chu sơn.

Chương 1149: Thần uy Huyết Nhai (6)

Khi đó Ma Khắc Liệt còn không tin, cho rằng trưởng bối bịa đặt.

Bọn họ là hậu duệ của thần linh mà còn không có anh hùng cái thế như vậy, huống chi là đám nô lệ nhân tộc bị rất nhiều thần linh nguyền rủa?

Ma Khắc Liệt không khỏi nghi ngờ.

Lẽ nào việc này là sự thật?

Hai võ tu nhân tộc kia chính là hậu duệ của Huyết Nhai Đao Quân?

Sau đó, thần sắc Ma Khắc Liệt hơi động, nhìn về phía trước: “Xem ra là đã muộn, bọn họ đã đến rồi.”

Hắn nhìn thấy một nam một nữ đang ngự không bay về phía bên này.

Khóe môi Ma Khắc Liệt cong lên, chiến ý càng nồng nặc hơn: “Vậy chúng ta đi gặp gỡ hai người này một lần, để xem xem Huyết Nhai Đao Quân kia rốt cuộc là thật hay giả.”

Hắn vẫn cho rằng lời đồn đó không đáng tin, quá khoa trương và khuếch đại.

Nhưng hai võ tu nhân tộc này đúng là rất can đảm, nhìn thấy đại quân của bọn họ lại không tránh, trái lại còn xông về phía này.

Ma Khắc Liệt nghĩ thầm, rốt cuộc là hai người này có tự tin đánh bại bọn họ, hay là ngu xuẩn đến mức không biết chạy?

Hai người Sở Hi Thanh thì đã dừng lại ở cashc đó hơn hai mươi dặm.

Diệp Tri Thu có hơi lo lắng mà nhìn Sở Hi Thanh: “Sư đệ, có thể làm được không?”

Tuy nói tu luyện Nhai Tí đao ý đến tầng mười hai trở lên, sẽ có năng lực lấy một địch vạn, nhưng đó là ở chiến trường phương bắc.

Đám Cự linh ở trước mắt bọn họ, còn tinh nhuệ hơn binh lính của Dạ Lang tộc.

Dạ Lang tộc là hoàng tộc Cự linh, có ngàn vạn nhân khẩu ở phía nam.

Trong đó có không ít cao thủ nhất phẩm và nhị phẩm. Nhưng do phía dưới sinh sôi quá nhiều, lại hỗn huyết với rất nhiều tộc khác, cho nên tố chất đã hạ xuống.

Huống hồ ngoài trừ Nhai Tí đao ý ra, khi xưa Bá Võ Vương còn có bí pháp Hoàng Đạo trợ giúp.

“Vấn đề không lớn!”

Sở Hi Thanh quét mắt nhìn chung quanh, trong lòng cũng có tính toán, hắn móc một viên đan dược màu đỏ tươi ra, rồi nhét vào trong miệng.

Đây là Vô Cực Liệt Thần đan, có thể cường hóa lực lượng nguyên thần của hắn trong một khoảng thời gian.

“Nhưng ta chỉ có thể dùng Nhai Tí đao ý trấn áp bọn họ trong khoảng một khắc đồng hồ, trong một khác này, ngươi đi giải quyết Ngân quan Bách hộ kia, đã đủ chưa?”

“Đủ rồi, thừa sức!”

Khóe môi Diệp Tri Thu vểnh lên.

Thời gian một khắc đồng hồ, nếu nàng còn không thể giết chết một Ngân quan Bách hộ bị gọt bỏ ba phần mười sức chiến đấu, vậy há không phải là phế vật vô dụng sao?

Sở Hi Thanh gật đầu, nắm chặt đao trong tay: “Vị Kim quan Thiên hộ kia giao cho ta, còn phải mời giáo đầu nhớ kỹ, đừng làm chuyện quá sức! Nếu như không đánh lại thì trốn, sau này chúng ta tìm cơ hội khác là được.”

Lúc này, con ngươi của hắn đã biến thành màu tím, móc tóc dài cũng thoát khỏi dây buộc, không gió mà bay.

Thần Chi Thương của Sở Hi Thanh đã được kích phát đến cực hạn.

Lại có một con cự thú đầu rồng thân sài hóa hình ở phía sau lưng hắn.

Đó chính là một trong Long chi cửu tử, Nhai Tí!

Vào thời khắc đao ý của Sở Hi Thanh hóa hình.

Tâm thần hắn bỗng nhiên hơi động, liền lùi về phía sau ba mươi trượng. Một cái chớp mắt tiếp theo, một thanh chiến phủ bằng xương trắng dài khoảng bảy tượng đã công kích đến trước hắn.

Phủ cương rộng lớn kia không chỉ đập cho mặt đất thành một hố sâu, mà còn tạo thành những vết nứt ở không gian quanh đó.

Sau đó một Cự linh đầu đội Kim quan cao đến mười hai trượng, da thịt ngăm đen óng ánh xuất hiện ở trước mặt Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh nhìn Kim quan trên đầu Cự linh, còn cả khuôn mặt tựa như bức tượng đá kia, hai mắt hắn hơi híp lại: “Ma Khắc Liệt?”

“Là ta!” Khóe môi Cự linh cong lên, hiện ra nụ cười đầy dã tính: “Người chính là Thanh Vân Thiên Quân của Thần Châu? Thần Châu các ngươi không có người nào sao? Lại để một võ tu lục phẩm thượng lên làm thủ tịch Thanh Vân Tứ Thiên Quân?”

Khi hắn nói chuyện, thanh chiến phủ xương trắng kia lại không hề dừng lại.

Từng đạo từng đạo ánh phủ bổ thẳng về phía Sở Hi Thanh, thế tiến công mạnh mẽ và bá đạo như bão táp.

Tuy rằng tốc độ xuất thủ của Ma Khắc Liệt không bằng nhân tộc, nhưng cũng có thể bổ hơn bảy mươi phủ trong vòng một hô hấp, cương lực mạnh mẽ và hùng hậu áp chế Sở Hi Thanh ở ngoài hai mươi trượng, để người này không thể tiến lại gần.

Sở Hi Thanh chỉ có thể dùng thân pháp để né tránh, thỉnh thoảng lại múa đao đón đỡ.

Đón đỡ là lựa chọn bất đắc dĩ nhất, Ma Khắc Liệt chỉ là một con Kim quan cự nhân tứ đẳng hạ, nhưng sức mạnh lại mạnh mẽ đến khó mà tin nổi.

Mỗi khi Sở Hi Thanh đỡ một đòn, Kim Phong Ngọc Lộ đao trong tay hắn sẽ rung động kịch liệt, toàn thân cũng bị lực lượng khổng lồ của đối phương đánh bay ra hơn hai mươi trượng.

May mắn là Kim Phong Ngọc Lộ đao đã thăng cấp tứ phẩm, thân đao cực kỳ kiên cố.

Nếu đổi thành trước kia, có lẽ Sở Hi Thanh đỡ một trăm đòn thì Kim Phong Ngọc Lộ đao đã nát bấy.

Chương 1150: Tố Phong Đao kinh ngạc

Nhưng máu thịt và xương cốt của Sở Hi Thanh lại có chút không chịu nổi, dưới sự tấn công mạnh mẽ và kéo dài của Ma Khắc Liệt, Táng Thiên chi cốt của hắn lại có vẻ yếu ớt không chịu nổi.

Xương cánh tay của hắn không ngừng xuất hiện những vết rạn nứt, máu thịt thì đã nứt toác, sau đó lại được Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết khôi phục.

Khoảng năm cái hô hấp sau, trong mắt Ma Khắc Liệt không khỏi hiện lên vài phần kinh ngạc.

Thiếu niên nhân tộc này lại có thể chống đỡ được thế tấn công điên cuồng của hắn.

Song phương giao thủ hơn 200 hiệp, tuy rằng lúc đầu đối phương khá chật vật, nhưng dần dần đã thích ứng được.

Không chỉ chống đỡ được thế công của hắn, thậm chí còn thử phản công lại. Chỉ là chịu hạn chế bởi độ dài binh khí, đao cương kia chỉ có hơn hai trượng, nên đều bị hắn phá hư hoặc áp chế.

Ma Khắc Liệt quả thực là rất khó tin, đây thật sự là một võ tu nhân tộc lục phẩm thượng sao? Lực lượng của cái tên này lại có thể vượt qua ba cấp độ, đối kháng với hắn!

Người này có thể trở thành nhân tài mới xuất hiện của nhân tộc, quả nhiên không phải là không có nguyên nhân, hắn đúng là có thiên phú cấp ‘Huyết Quan’!

Chỉ là Ma Khắc Liệt đã đạt được mục đích, hắn đã rót độc tố vào trong cơ thể của Sở Hi Thanh rồi.

Huyết độc trong cơ thể hắn đã thoát ly khỏi phạm trù máu tươi, nó có thể mượn bất kỳ môi giới nào để thẩm thấu, bao quát cả đao cương kiếm, cương khí, sương khói, oán linh trong thiên địa, thậm chí là cả âm thanh.

Ngay sau khi Ma Khắc Liệt bổ hơn bốn trăm phủ, hắn đột nhiên vung tay lên, phủ cương mạnh mẽ kéo dài hơn hai mươi trượng, đánh bay Sở Hi Thanh, rồi thân hình lóe lên một cái, lùi về sau ba dặm, đứng ở trong đám thân vệ của mình.

Thuộc hạ Ngân quan Bách hộ Ma Văn Bân của hắn cũng thoát ly khỏi trận chiến với Diệp Tri Thu, cũng trở về trong đội ngũ.

“Tên nô tài Trang Tuyền kia đúng là không nói láo, nữ nhân này hẳn là cấp Siêu thiên trụ, chỉ yếu hơn ta một đường. Đây chắc hẳn là Tru Thiên thánh truyền gì gì đó rồi, khi ta chiến đấu với nàng, rất nhiều ý nghĩ trong đầu đều bị nàng chém mất, thật là lợi hại.”

Ma Văn Bân là Ngân quan Cự linh tứ đẳng hạ, tương đương với tứ phẩm hạ cấp Thiên trụ của nhân tộc.

Nhưng thực lực của nữ nhân này chỉ thua kém hơn có một đường.

Nếu như song phương chém giết ở tình huống công bằng tuyệt đối, Ma Văn Bân thậm chí còn không có tự tin mình có thể 100% chiến thắng.

“Đây là hai Huyết Quan, một cái trong đó còn là Huyết Quan ‘Thần mạch’! Đáng tiếc bọn họ sẽ chết tại đây!’

Trong mắt Ma Khắc Liệt hiện lên ánh sáng lạnh lẽo, đồng thời vung tay lên: “Động thủ đi! Giết chết bọn họ tại nơi này.”

Trong khi mấy người bọn họ giao thủ, hơn bốn trăm Cự linh dưới trướng Ma Khắc Liệt, và một ngàn nô binh nhân tộc, năm trăm Dực nhân, năm trăm Thiên Cẩu đều đã xếp thành hàng ngũ chỉnh tề.

Vì tranh cướp lãnh địa ở Bất Chu sơn, hầu như tất cả thuế và cống phẩm mà Ma La Bộ thu được đều dùng vào việc chinh chiến.

Phương pháp dụng binh của bọn họ đã cực kỳ thành thạo.

Tất cả chiến cung của dũng sĩ Ma La Bộ đều lấy tài liệu từ gân cốt của hung thú mạnh mẽ, uy lực không kém hơn cung nỏ pháp khí của nhân tộc Thần Châu.

Dù là chiến cung trong tay đám nô binh nhân tộc kia cũng là vật phi phàm.

Mũi tên mà bọn họ sử dụng được chế tạo từ xương cốt và nanh nuốt của hung thú cấp bốn cấp năm, tốc độ tên không chỉ cực nhanh, mà còn có thể phá cương phá giáp, còn nhuộm đầy kịch độc, dù là hung thú mạnh mẽ gặp phải cũng chết ngay.

Ma Khắc Liệt đã không có ý định tự ra tay.

Hai người đối diện đã trúng huyết độc, tiếp đó chỉ cần dùng mưa tên để bọn họ không có cơ hội trừ độc là được.

Sắc mặt chưởng quỹ Trang Tuyền thì lại biến ảo không ngừng, không biết mình có nên khuyên hay không.

Nhai Tí Đao bị Luận Võ Thần Cơ và Thiên Cơ Võ Phổ tâng bốc lên vô cùng kỳ diệu.

Ở Toái Diệp tập, Sở Hi Thanh dùng đao ý trấn áp hơn ba trăm người, quả thực là bá đạo và uy phong đến cực điểm.

Nhưng sau khi Ma Khắc Liệt và Sở Hi Thanh giao thủ, vị Vô Cực Đao Quân kia vẫn không thể hiện ra uy thế của Nhai Tí đao ý.

Trong lòng Trang Tuyền lại sinh ra ý may mắn.

Có lẽ Sở Hi Thanh không mạnh như hắn tưởng tượng, có lẽ Nhai Tí đao ý của người này chỉ có thể đối phó với ba bốn trăm người thôi, cũng có lẽ là người này đã bị Thiên hộ đại nhân áp chế. . .

“Vù!”

Theo Ma Khắc Liệt ra lệnh, 2400 nô binh kia bắt đầu kéo dây cung.

Nhưng khi tất cả 2400 nô binh chuẩn bị bắn cung, Kim quan Thiên hộ Ma Khắc Liệt lại nhìn thấy Sở Hi Thanh mở miệng, tựa như vừa phun ra hai chữ.

Nhân tộc Thần Châu bắt nguồn từ Bất Chu sơn, tiếng nói và văn tự của bọn họ đồng căn đồng nguyên với Cự linh, nhưng sau mấy trăm ngàn năm biến hóa, cách phát âm đã không giống nhau.

Chương 1151: Tố Phong Đao kinh ngạc (2)

Ma Khắc Liệt cũng không thể nhìn môi mà biết được Sở Hi Thanh nói cái gì.

Chưởng quỹ Trang Tuyền ở bên cạnh thì lại nhận ra được.

Đó là . . . Nhai Tí!

Ầm!

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người ở đây đều cảm nhận được đao ý khủng bố và hùng vĩ của Sở Hi Thanh.

Con cự thú đầu rồng thân sài sau lưng Sở Hi Thanh phát ra tiếng gầm thét trầm lặng, chiến đao trong miệng nó cũng đang rung động kịch liệt.

Vị võ tu nhân tộc này không chỉ phản xạ lại tất cả sát ý của bọn họ, mà thần niệm của hắn còn hóa thành đao ý ác liệt, chém thẳng vào nơi sâu xa trong đầu óc của bọn họ.

Một ngàn tên nô binh thất phẩm của nhân tộc là kẻ không chịu nổi đầu tiên, miệng mũi bọn họ tuôn ra vô số máu tươi, mũi tên trong tay đã không có lực, chỉ bay ra trăm trượng liền rơi xuống đất.

Đám Dực nhân và Thiên Cẩu thì kia lại phát ra những tiếng gào thét, bọn họ không chỉ không thể hoàn thành động tác bắn tên, mà thân hình còn bất ổn, dồn dập rơi từ trên trời xuống.

Đòn tấn công mạnh mẽ này hầu như đã chém tâm thần của bọn họ thành hai nửa.

Kim quan Thiên hộ Ma Khắc Liệt cũng nhíu chặt mày khi con cự thú kia gầm thét.

Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh tập trung vào Ma Khắc Liệt nhiều nhất.

Đối với những người còn lại, Sở Hi Thanh chỉ dùng đao ý để trấn áp.

Đối với Ma Khắc Liệt, thì Sở Hi Thanh lại là thảo phạt!

Hắn tụ tập sát ý của hơn hai ngàn ngươi tại đây, khiến đao ý của mình bay lên đến cực hạn, ngoại trừ một bộ phận thần niệm dùng để trấn áp mấy tên Bách hộ ra. Số còn lại đều đánh thẳng vào nguyên thần của Ma Khắc Liệt! Xé rách và đánh nát nó!

Cùng lúc đó, bóng người của hắn lao thẳng về phía đội quân, lóe lên một cái rồi hiện ra trước người Ma Khắc Liệt.

Nếu là một cái hô hấp trước, Ma Khắc Liệt có vô số biện pháp ngăn cản Sở Hi Thanh đến gần.

Nhưng lúc này hắn lại không thể ra sức.

Ma Khắc Liệt chỉ chống đỡ và trục xuất đao ý ở trong nguyên thần mình, cũng đã cực kỳ gian nan rồi.

Hắn thậm chí chỉ có thể trơ mắt nhìn Sở Hi Thanh tiếp cận mình đến phạm vi ba trượng.

Đây hoàn toàn là một khoảng cách cực kỳ nguy hiểm, đao của đối phương có thể đâm vào lồng ngực hắn bất cứ lúc nào!

“Rống!”

Ma Khắc Liệt đột nhiên phát ra tiếng rít gào.

Hắn kích phát lực lượng huyết mạch trong cơ thể lên đến mức tận cùng, trong miệng mũi cũng tuôn ra máu tươi, rốt cuộc cũng chống đỡ được đao ý của Sở Hi Thanh.

Một mặt thuẫn xương cấp tốc sinh trưởng ở trên cánh tay của Ma Khắc Liệt, che chắn ở trước người hắn.

“Tru!”

Theo một tiếng ‘tru’ của Sở Hi Thanh, tay phải và cả thuẫn xương của Ma Khắc Liệt đều bị thanh Kim Phong Ngọc Lộ đao của Sở Hi Thanh chặt đứt.

Ánh đao của Sở Hi Thanh thì lại như giòi trong xương, như hình với bóng mà chém về phía cổ họng của Ma Khắc Liệt.

Khóe môi của hắn cong lên, lộ ra nụ cười: “Ma thiên hộ, đây là hiệp hai của chúng ta!”

Ma Khắc Liệt thì lại không ngừng lui về sau, cố gắng kéo dài khoảng cách.

Hắn tạm thời mất cánh tay phải, nhưng chưa mất sức chiến đấu. Vô số gai xương, đao xương, thương xương đâm ra từ mỗi một vị trí trên cơ thể hắn.

Ma Khắc Liệt từ bỏ đôi chiến phủ của mình, sử dụng mỗi một vị trí trên cơ thể mình để chiến đấu, cúi chỏ, đầu gối. . . lợi dụng tất cả những gai xương trên cơ thể để chiến đấu với Sở Hi Thanh, để chống đỡ lưỡi đao trí mạng của Sở Hi Thanh.

Thật ra thì tại thời điểm này, Ma Khắc Liệt vẫn không thể nắm giữ thủ pháp của đối phương.

Thân pháp và trường đao của đối phương đều rất khó lường, không có dấu vết để lần theo.

Nhìn như bên trái, đột nhiên lại là bên phải, có lúc hắn rõ ràng đã cảm ứng được ánh đao của Sở Hi Thanh chém về phía ngực mình, nhưng sau đó ánh đao lại xuất hiện ở dưới háng.

Trong lòng Ma Khắc Liệt cũng biết đây là một bí pháp cực kỳ mạnh mẽ, là biểu hiện của một loại Thiên quy đạo luật, vô hình vô tượng, vô thanh vô sắc, vô thủy vô chung, vô biên vô hạn, không thể chỉ tên.

May mắn là hắn có ưu thế ở phương diện hình thể, mặc kệ Sở Hi Thanh đang ở vị trí nào, Ma Khắc Liệt đều dùng đầu, dùng nắm đấm, dùng cùi chỏ, dùng đầu gối để đánh thẳng về phía trước là được.

Mặc kệ đối phương đang ở chỗ nào, mục tiêu đều là vị trí yếu hại trên cơ thể hắn, chỉ cần phòng thủ mấy nơi quan trọng đó thì sẽ không có vấn đề gì lớn.

Nếu thật sự không ngăn được, vậy thì có thể dùng cương lực, dùng giáp xương, hoặc là bộ nội giáp bên trong giáp xương kia để đỡ.

Ma Khắc Liệt phát hiện, đại đa số lực lượng của mình đều bị phản xạ trở lại, khiến cho xương của hắn tán loạn, máu thịt đổ nát.

Nhưng vào thời điểm này, hắn cũng lười quan tâm mấy thứ đó, dốc hết sức lực để ra tay thì hắn còn có thể chống đỡ, nếu như không dùng toàn lực vậy thì nhất định phải chết!

Chương 1152: Tố Phong Đao kinh ngạc (3)

Giữa hai người hiện lên vô số tia lửa, đao của Sở Hi Thanh như quang như ảnh, Ma Khắc Liệt cũng cố gắng chống đỡ, trong một cái hô hấp đã giao thủ không dưới trăm đòn.

Cương khí của hai người nghiền ép phạm vi mười trượng chung quanh, làm cho rất nhiều Cự linh ở gần đó bị liên lụy.

Bọn họ bị đao ý của Sở Hi Thanh áp chế, ngay cả hành động cũng rất khó khăn, chỉ có thể trơ mắt nhìn cương khí của hai người kia tiếp cận thân thể, làm cho máu thịt be bét.

Theo song phương giao thủ lâu hơn, trái tim Ma Khắc Liệt càng ngày càng lạnh hơn.

Hắn vẫn không thể kéo dài khoảng cách giữa song phương.

Chuyện này có nghĩa là hắn đã mất đi ưu thế của hình thế, nhất định phải chém giết với một con bọ chét nhanh nhẹn linh hoạt ở trong khoảng cách gần.

Giáp xương trên người hắn bây giờ đã bị lưỡi đao của Sở Hi Thanh chém ra mấy chục vết thương.

Thật ra giáp xương này cũng không có gì, nó có thể khôi phục bất cứ lúc nào, vấn đề là hai tầng nội giáp ở bên trong cũng bị đối phương chém hỏng, đã xuất hiện mười mấy vết nứt cực lớn.

Nếu tiếp tục như vậy, những pháp khí này sẽ không chống đỡ nổi, khiến cho năng lực phòng ngự của hắn giảm mạnh.

“Tạp chủng!”

Ma Khắc Liệt muốn rách cả mí mắt, trong mắt lại bao hàm một tia khó hiểu.

Dù là những võ tu tứ phẩm kia cũng không chịu nổi huyết độc mạnh mẽ của hắn, vì sao lại không thể phát huy tác dụng ở trên người của Sở Hi Thanh?

Dựa theo lẽ thường, kẻ này nên hấp hối sắp chết rồi mới đúng!

Người này dường như không bị ảnh hưởng chút nào, thanh chiến đao kia càng ngày càng bá đạo và ác liệt hơn, lực lượng cực kỳ kinh người, làm cho bước chân của hắn lảo đảo, giáp xương cũng bị đánh vỡ từng mảnh.

Thế tiến công kia lại mạnh mẽ như nước thủy triều, làn sóng sau lại mạnh mẽ hơn làn sóng trước.

Hắn phát hiện Sở Hi Thanh ở đối diện tựa như đã biến thành một mặt trời nhỏ, đang phát tán ra ánh sáng và nhiệt độ kinh người, điều này khiến cho tốc độ xuất thủ của Sở Hi Thanh càng lúc càng nhanh.

Còn cả đao ý của tên này nữa, nó vẫn luôn áp chế nguyên thần của hắn, khiến cho hắn không thể điều động nhiều lực lượng huyết mạch hơn, mười phần sức chiến đấu thì chỉ phát huy ra được không đến sáu phần.

Ngoài ra, bởi vì chiến đấu trong khoảng cách gần, tứ chi của hắn có thể hoạt động trong biên độ cực nhỏ, tụ lực và lưu chuyển khí huyết cũng phải nhanh hơn, gấp gáp hơn, khiến cho hắn không thể nào phát huy ra tất cả lực lượng, một thân lực lượng khổng lồ mà không thể phát huy.

Ngay khi song phương đánh đến hơn 4300 hiệp, toàn thân Ma Khắc Liệt đã bắt đầu xuất hiện vết máu.

Tầng nội giáp đầu tiên trên người hắn đã bị phá hủy, đao của Sở Hi Thanh đã chém vào trong cơ thể hắn. Đao ý mãnh liệt kia lại bắt đầu càn quấy, phá hủy tất cả mọi thứ trong cơ thể hắn.

Đao ý này còn ảnh hưởng đến nguyên thần của hắn nhiều hơn, sâu hơn, để cho hắn cảm nhận được cái cảm giác ‘rất nhiều ý nghĩ đều bị tru diệt mất’ của Ma Văn Bân.

Có lúc Ma Khắc Liệt muốn dùng đầu gối để đối kháng và đẩy lùi lưỡi đao của Sở Hi Thanh.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, tâm tư của hắn lại trống không trong giây lát, chờ đến khi Ma Khắc Liệt phản ứng lại, thì phát hiện bắp đùi mình vốn không làm ra bất kỳ động tác nào, Sở Hi Thanh thì lại có thể tiếp cận hắn, một đao chém vào phần ngực của hắn.

Nội tâm của Ma Khắc Liệt tiếp tục chìm xuống đáy cốc.

Cái tên trước mặt này thật sự là mạnh như Trang Tuyền đã nói! Thậm chí còn mạnh hơn cả những gì Trang Tuyền nói!

Đây chính là hạng 19 Thanh Vân Tổng Bảng của Thần Châu? Đứng đầu Thanh Vân Tứ Thiên Quân?

Trong lòng Ma Khắc Liệt cũng hiểu, nếu tiếp tục như vậy thì mình sẽ chết.

Nếu như không có biến hóa gì khác, mình nhất định sẽ chết trong tay tên tạp chủng nhân tộc này!

Nhưng điều buồn bực nhất là, cánh tay đắc lực của hắn, Ngân quan Bách hộ Ma Văn Bân cũng đang bị cuốn lấy.

Tình hình của Ma Văn Bân thậm chí còn nguy hiểm hơn cả hắn, Ma Văn Bân bị cô gái nhân tộc kia áp chế gắp gao, toàn thân đều là vết thương.

Cũng đúng lúc này, bên cạnh Ma Khắc Liệt truyền đến một tiếng rống đầy giận dữ: “Tạp chủng! Chết cho ta!”

Một thanh chiến phủ cực lớn bỗng nhiên chém xuống, bổ thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Hai mắt Ma Khắc Liệt không khỏi sáng ngời.

Đó là thủ lĩnh đội thân vệ của hắn, một Đồng quan Bách hộ tứ phẩm hạ!

Tuy rằng người này chỉ là Đồng quan, nhưng lại đang trong thời kỳ tráng niên của Cự linh, sức mạnh và thân thể đều vượt qua Ma Văn Bân, hơn nữa thân kinh bách chiến, kinh nghiệm đầy mình.

Nội tâm Ma Khắc Liệt không khỏi buông lỏng, một cánh tay đắc lực khác của hắn rốt cuộc thoát khỏi đao ý áp chế, đã chạy đến cứu viện hắn.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, hắn lại nhìn thấy ánh đao của Sở Hi Thanh chiếu rội ra một mảnh ánh sáng như gương bạc.

Thần Phong Minh Kính Đao – Hồi Quang Phản Chiếu!

Chương 1153: Tố Phong Đao kinh ngạc (4)

“Cheng!”

Thanh chiến phủ khổng lồ kia lại bị ánh đao phản xạ, bỗng nhiên chuyển hướng mà chém thẳng về phía Ma Khắc Liệt.

Ma Văn Bân cuống quít ứng phó.

Khi hắn vất vả lắm mới đỡ được chiến phủ kia, lại phát hiện bóng người của Sở Hi Thanh đã na di đến phía sau lưng thủ linh đội thân thể của hắn.

Đó là một năng lực thiên phú na di, khiến cho hai người không kịp đề phòng.

Theo ánh sáng màu trắng ngọc của Ngọc Khuê Kim Nghiệt đao xuất hiện, đầu của vị Đồng quan Bách hộ kia đã bay thẳng lên trời!

“Tên tạp chủng này!’

Hai mắt Ma Khắc Liệt đỏ bừng, muốn rách cả mí mắt: “Lão tử làm thịt ngươi!”

Hắn nhân cơ hội này để điều động xương cốt trong cơ thể, lại ngưng tụ ra một đôi chiến phủ bằng xương trắng ở trên hai tay, cố gắng dùng phủ cương và thế tiến công điên cuồng của mình để ép đối phương ở ngoài hai mươi trượng.

Ma Khắc Liệt thậm chí còn không tiếc hao tổn, dốc hết sức lực để kích phát huyết mạch của mình, nhiễu loạn không gian chung quanh, làm cho không gian chung quanh bị vỡ vụn.

Đây là vì đề phòng đối phương na di lại gần.

Hắn chắc chắn sẽ không tái phạm sai lầm trước kia! Chắc chắn sẽ không cho tên tạp chủng nhân tộc này có cơ hội!

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, Ma Khắc Liệt phát hiện suy nghĩ của mình lại trống không, xuất hiện ngưng trệ trong chốc lát.

Chờ đến khi hắn lấy lại tinh thần, liền phát hiện Sở Hi Thanh đã xuất hiện trong phạm vi ba trượng.

Ánh đao sắc bén kia gần như đã ở ngay trước mắt hắn.

“Rống!”

Ma Khắc Liệt không thể không từ bỏ đôi chiến phủ thêm một lần nữa, tiếp tục dùng phương pháp chiến đấu khoảng cách gần để ứng phó với trường đao của Sở Hi Thanh.

Không biết vì sao, Ma Khắc Liệt cảm thấy lưỡi đao của Sở Hi Thanh càng ngày càng ác liệt, càng ngày càng nguy hiểm, cũng càng không thể dự đoán.

Lần này, chỉ không đến một trăm hiệp, lưỡi đao của Sở Hi Thanh đã làm cho hắn bị thương nhiều lần, ngay cả vị trí cổ họng cũng bị chém ra một lỗ máu, cánh tay vừa mới khôi phục được một nửa lại bị một đao của Sở Hi Thanh chặt đứt.

Tốc độ đao của Sở Hi Thanh đã hơi chậm lại, nhưng tần suất sử dụng cực chiêu lại bắt đầu tăng lên.

Hắn đã không cần dùng tốc độ đao để áp chế Ma Khắc Liệt, nên có nhiều thời gian hơn để tụ lực.

Lúc này, mỗi khi hắn phun ra một chữ ‘Tru’, thì trên người Ma Khắc Liệt sẽ xuất hiện một lỗ máu cực lớn.

Khung xương cứng rắn của Ma Khắc Liệt lại yếu ớt giống như tờ giấy, trên người đã là máu chảy thành sông.

Trong lòng Ma Khắc Liệt cực hận, vì sao hai tên Bách hộ khác ở dưới trướng mình vẫn chưa thể qua đây cứu viện?

Đao ý của Sở Hi Thanh lại mạnh mẽ như vậy sao? Đã mười mấy cái hô hấp rồi mà bọn họ vẫn không thể hành động như thường sao?

Nhưng đúng lúc này, ánh mắt hắn lóe lên khi nhìn thấy một người.

“Trang Tuyền!” Hai mắt Ma Khắc Liệt nheo lại: “Còn không mau đến giúp ta!”

Người đó chính là chưởng quỹ Trang Tuyền.

Hắn cũng đã thoát khỏi đao ý của Sở Hi Thanh.

Sau khi hắn khôi phục năng lực hoạt động, hắn lại không ra tay cứu viện Ma Khắc Liệt, mà lập tức bỏ chạy về phía xa xa.

Sau khi Ma Khắc Liệt kêu lên, Trang Tuyền hơi do dự một chút, sau đó vẫn tiếp tục bỏ trốn về phương xa.

Cục diện của Ma Khắc Liệt hiển nhiên là không ổn rồi.

Sức chiến đấu của Trang Tuyền hắn còn không bằng một phần ba vị Đồng quan Bách hộ kia, tùy tiện nhúng tay vào chính là tự tìm đường chết.

Sở Hi Thanh mượn sát ý và địch ý của hơn hai ngàn người ở nơi này, khiến cho Nhai Tí đao ý bay lên đến mức độ khó tin.

Cỗ đao ý mà Sở Hi Thanh chém vào nguyên thần của Trang Tuyền, khiến cho hắn mất gần mười cái hô hấp mới có thể loại bỏ, bây giờ hắn nào có dũng khí xông lên chém giết chính diện với Sở Hi Thanh?

“Tạp chủng!” Hai mắt Ma Khắc Liệt tràn đầy tức giận, lòng thầm nói quả nhiên đám tạp chủng nhân tộc này là không thể tin.

Tuy nhiên, hắn lại có pháp môn để khống chế người này.

“Trở lại cho ta!”

Khoảnh khắc này, mi tâm của chưởng quỹ Trang Tuyền bỗng nhiên có thêm một sợi dây màu đỏ, con mắt của hắn cũng hiện ra một vệt màu đỏ không bình thường.

Trang Tuyền không tự chủ được mà phi thân trở về, một kiếm bổ về phía Sở Hi Thanh.

Hắn tu luyện chính là Lôi Đình võ ý, một kiếm chém ra là sấm sét cuồn cuộn, ngàn con rắn điện.

Chỉ là người này không thể tự chủ được thần trí của mình, năm giác quan và thần thức cũng không thể phân biệt được vị trí chính xác của Sở Hi Thanh, cho nên một kiếm này lại bổ vào không khí.

Ngàn vạn sợi lôi đình kia chỉ có thể nổ tung ở giữa hư không.

“Cheng!”

Tay trái của Sở Hi Thanh đã rút đao.

Ngọc Khuê Kim Nghiệt đao của hắn hóa thành một luồng sáng mà mắt thường khó có thể nắm bắt, trực tiếp chém cả người Trang Tuyền thành hai nửa.

Đây là một thức cực chiêu trong Tam Tương Thiên Lục Đao, Nhất Đao Vạn Sát!

Nó có thể đảm nhiệm thức mở đầu nào trong bất kỳ truyền thừa đao pháp nào của Vô Tướng thần tông. Tốc độ còn nhanh hơn Không Huyệt Lai Phong và Phong Chi Ngân, lại càng sắc bén và bá đạo hơn.

Chương 1154: Tố Phong Đao kinh ngạc (5)

Nhưng Ma Khắc Liệt cũng chỉ cần Trang Tuyền kiềm chế một khoảnh khắc như vậy mà thôi.

Trong khoảng thời gian không đến một phần ba cái hô hấp này, Ma Khắc Liệt đã điều động lực lượng huyết mạch của mình, trong mắt hắn loé lên một ánh sáng lộng lẫy màu đỏ tươi.

“Tổ thần La Hầu!”

Lúc này, tất cả Cự linh ở dưới trướng hắn đều ngẩng đầu lên, phát ra tiếng rít gào giận dữ.

“Tổ thần La Hầu!”

Cơ mặt của bọn họ vặn vẹo, vẻ mặt dữ tợn, trong mắt cũng lóe lên một ánh sáng màu đỏ tươi, quanh người có huyết diễm thiêu đốt.

Lúc này, nguyên lực và khí cơ của Ma Khắc Liệt lập tức tăng mạnh, bên ngoài cơ thể hắn thậm chí còn sinh ra một tầng cương lực màu đỏ như màu, độ dày đến tận ba thước.

Sở Hi Thanh chỉ liếc mắt nhìn qua, liền biết đối phương đang sử dụng bí thuật huyết mạch "Ngưng Huyết tụ mạch", tạm thời tích tụ lực lượng của huyết mạch cùng tộc để tăng cường bản thân.

Đây cũng là đầu nguồn của 'bí pháp Hoàng Đạo' của nhân tộc Thần Châu.

Chỉ là 'Ngưng Huyết tụ mạch' của Cự linh càng bá đạo hơn, càng nguyên thủy hơn, càng khốc liệt hơn.

Mấy trăm người Ngưng Huyết tụ mạch, liền có thể để sức chiến đấu của một Cự linh tứ phẩm hạ tăng mạnh.

Chỉ là môn bí thuật này quá bá đạo, sau khi sử dụng sẽ có rất nhiều hậu hoạn, vì vậy không đến lúc bất đắc dĩ thì bộ tộc Cự linh sẽ không dùng một bí thuật huyết mạch này.

Sở Hi Thanh cũng sẽ không trơ mắt nhìn thực lực của Ma Khắc Liệt tăng lên, hắn na di một lần, trực tiếp áp sát vào đối phương, một đao chém thẳng vào mi tâm của Ma Khắc Liệt.

Tam Tương Thiên Lục Đao – Tam Tương Thần Trảm!

Sau khi môn cực chiêu học từ Tần Mộc Ca này hòa vào trong Tam Tương Thiên Lục Đao, nó lại có uy lực hoàn toàn khác biệt.

Nó càng sắc bén hơn, thần quỷ cũng không chịu nổi, không gì là không thể tru! Không gì là không thể diệt!

Mà trước đó, Sở Hi Thanh đã tru diệt ý nghĩ chống đỡ của Ma Khắc Liệt.

Một đao này của hắn thế như chẻ tre, phá tan giáp xương trên trán Ma Khắc Liệt, chém thẳng vào tủy não của Ma Khắc Liệt.

Ngay khi Sở Hi Thanh chuẩn bị gia tăng lực lượng, chém nát não và thần phách của Ma Khắc Liệt, thì hắn lại ồ một tiếng, hiện ra vài phần kinh ngạc.

Tại thời khắc cuối cùng, vị Kim quan Thiên hộ của Ma La Bộ này thế mà lại sinh ra một lớp giáp xương cực dày ở ngay trong tủy não của mình, bảo vệ nguyên thần của mình.

“Kiên!”

Hai mắt Ma Khắc Liệt đỏ bừng, nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh đang lăng không ở trước chóp mũi mình.

Hắn mượn lực lượng huyết mạch của cùng tộc, điều động Thiên đạo chi vận ẩn sâu bên trong xương cốt của mình, ngưng tụ ra một Thiên quy đạo luật ‘Kiên’ tàn khuyết và không đầy đủ, dùng để chống lại đao cương sắc bén và Tru Thiên võ ý của Sở Hi Thanh.

“Trận chiến này còn chưa kết thúc đâu, ngươi đừng hòng giết chết ta.”

Nơi chóp mũi của Ma Khắc Liệt bỗng nhiên mọc ra vô số xương gai sắc bén, đâm thẳng về phía Sở Hi Thanh.

“Vậy sao?”

Sở Hi Thanh cười một tiếng, tạm thời lui lại một chút.

Ma Khắc Liệt bây giờ đúng là rất mạnh mẽ.

Dưới sự ảnh hưởng của ‘Ngưng Huyết tụ mạch’, sức chiến đấu của hắn đã tăng lên đến tứ phẩm thượng.

Vấn đề là nguyên thần và tủy não của vị này đã bị hắn đánh trọng thương, trên người còn có vô số vết thương lớn lớn nhỏ nhỏ.

Con Kim quan Cự linh này có thể chống đỡ bao nhiêu hiệp dưới đao của hắn?

Sở Hi Thanh thậm chí không sợ mà còn lấy làm mừng, hắn đang cần một cơ hội chiến đấu với cao thủ chân chính.

Ma Khắc Liệt chịu đựng được càng lâu, vậy đao pháp của hắn càng được mài giũa sắc bén hơn.

Mà chỉ vẻn vẹn ba cái hô hấp sau, trường đao của Sở Hi Thanh lại chém đến vị trí trái tim của Ma Khắc Liệt thêm một lần nữa.

Đáng tiếc là Cự linh có tận ba trái tim, phân bố ở trái phải và nơi tim gan, vì vậy vết thương này vẫn không đủ trí mạng.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại không chú ý thấy bên cạnh mình có thêm một người.

Đó chính là người đã đi vào Đế cung trên tầng sáu Bất Chu sơn, Thiên Hạ Phong Đao - Tố Phong Đao!

Vị này nhìn Sở Hi Thanh múa đao, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc.

Hai tháng này, Sở Hi Thanh không có bao nhiêu thời gian để luyện đao.

Tam Tương Thiên Lục Đao của hắn chính là kết quả do Tố Phong Đao dùng phương pháp Thể Hồ Thần Khải để truyền vào.

Sau đó, chỉ không đến hai mươi ngày, Tố Phong Đao đã đưa hắn lên phía bắc rồi.

Trên đường đi, bởi vì khoang thuyền quá nhỏ bé, Sở Hi Thanh lại càng không thể luyện đao.

Theo Tố Phong Đao biết, người này ngủ cả một đường đến đây . . .

Sở Hi Thanh không có thời gian luyện tập, cũng không thể hình thành trí nhớ cho cơ bắp, đao pháp của hắn phải rất trúc trắc mới đúng.

Nhưng đao pháp của Sở Hi Thanh bây giờ, tuy rằng không thể nói là thành thạo điêu luyện, nhưng lại cực kỳ trôi chảy.

Tất cả ba mươi hai thức đều được hắn vận dụng như thường, hạ bút thành văn.

Giống như cái tên này đã vất vả, khổ sở tu luyện Tam Tương Thiên Lục Đao vất vả hàng trăm ngàn lần vậy.

Đao pháp này, rõ ràng là đã rất vững chắc!

Chương 1155: Tái tạo công thể

Một khắc đồng hồ sau, Sở Hi Thanh đã chém đầu Ma Khắc Liệt.

Vị Kim quan Thiên hộ này phản kháng rất kịch liệt, trong giai đoạn cuối cùng còn thiêu đốt sinh mệnh và bản nguyên, đám Cự linh còn lại cũng mặc cho rút khí huyết của mình.

Bọn họ biết Ma Khắc Liệt là đường sống duy nhất của bọn họ, vì vậy dù biết rõ sức sống của mình đang khô cạn, lực lượng huyết mạch đang khô héo, nhưng vẫn không giữ lại chút nào.

Nhưng để đám Cự linh này thất vọng chính là, Sở Hi Thanh vẫn chém đầu Thiên hộ của bọn họ.

Khi lực lượng và khí huyết của Ma Khắc Liệt bạo phát đến mức tận cùng, Sở Hi Thanh dùng một đao tay trái chém đứt cổ của hắn.

Thời điểm này, Diệp Tri Thu cũng đã giải quyết xong đối thủ của mình từ lâu, nàng nói giải quyết đối thủ trong vòng một khắc, vậy sẽ không nhiều hơn một hơi thở. Đầu của Ngân quan Bách hộ Ma Văn Bân đã lăn lốc trên mặt đất.

Sau đó, khi Sở Hi Thanh thu đao vào vỏ, chín phần mười Dực nhân và Thiên cẩu đều mất đầu, thân phách nát vụn.

Muốn đồng thời giết chết 900 Dực nhân và Thiên Cẩu thất phẩm thượng, thậm chí là lục phẩm, vậy vẫn có chút độ khó nhất định.

Vì vậy Sở Hi Thanh chia bọn họ ra làm mấy khu vực, rồi tiêu diệt từng khu một.

Sau đó hai người lại liên thủ tiêu diệt mấy trăm Cự linh còn lại, đám Dực nhân và Thiên Cẩu còn sót lại cũng bị chém giết sạch sẽ.

Sở Hi Thanh lòng dạ độc ác, Diệp Tri Thu từng chinh chiến trên sa trường, từng trải qua vô số hắc ám, gặp rất nhiều tình cảnh máu tanh hơn thế này, cho nên cũng không run tay.

Nhưng một ngàn nô binh nhân tộc kia, thì Sở Hi Thanh lại để cho bọn họ bỏ chạy.

Diệp Tri Thu biết không phải Sở Hi Thanh đồng tình với đám nô binh này, mà là tên này rất xấu bụng.

Ma Khắc Liệt là vương tử của Ma La Bộ, thân phận rất cao quý.

Kim quan Thiên hộ Ma Khắc Liệt vừa chết, Ma La Bộ tất nhiên sẽ giận chó đánh mèo đám nô binh này.

Vì vậy bọn họ đã không còn đường sống.

Sau này mặc kệ là những người này trở về bộ lạc nhận lấy cái chết, hay là chạy trốn khỏi lãnh địa của Ma La Bộ, tất cả đều là kết quả mà Sở Hi Thanh muốn nhìn thấy.

Vì vậy hai người bọn họ không cần làm bẩn tay mình vì ngàn tên nô binh này.

Sau đó là tinh luyện tinh huyết La Hầu.

Diệp Tri Thu vồ lấy một đoàn máu tươi trong thi thể Ma Khắc Liệt, sau đó bắt đầu dùng ‘Tru diệt’ để tinh luyện máu.

Ban đầu nàng còn lo lắng Sở Hi Thanh đã tiêu hao quá nhiều tinh huyết của Ma Khắc Liệt, có thể ảnh hưởng đến chất lượng tinh huyết La Hầu.

Nhưng kết quả lại làm cho nàng vui mừng.

Diệp Tri Thu tinh luyện được bảy giọt máu màu vàng rực, mỗi một giọt đều ngậm lấy Thiên đạo chi vận rất mạnh mẽ.

Thiên đạo chi vận này nồng đậm đến mức tiếp cận với với Thiên điều đạo quy, chỉ là thiếu sót khá nhiều.

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh nhạt bỗng nhiên vang lên ở bên cạnh bọn họ.

“Vạn Độc, Kim Cương và Vạn Sát . . . đó đều là một trong những Thiên quy đạo luật mà La Hầu nắm giữ. Tuy rằng Sở Hi Thanh tiêu hao lượng lớn khí huyết và bản nguyên của Ma Khắc Liệt, nhưng cũng đã kéo chiến ý của hắn lên đến cực hạn, khiến cho lực lượng trong huyết mạch được ngưng tụ lại, hình thành Thiên quy đạo luật không trọn vẹn. . .”

Theo tiếng nói này xuất hiện, bóng người của Tố Phong Đao cũng xuất hiện ở bên người bọn họ.

Nàng giơ tay hút một cái, hấp bảy giọt tinh huyết kia vào trong tay: “Các ngươi hoàn thành rất tốt, những tinh huyết La Hầu là thuốc đỉnh cấp nhất, bảy giọt là đủ rồi.”

Vẻ mặt Diệp Tri Thu đầy vui mừng: “Sư tôn?”

Sau đó nàng hơi khó hiểu: “Sư tôn đã nói là ba ngày sau mới đến đây đón chúng ta cơ mà?”

“Có chút biến cố, vì vậy tạm thời thay đổi kế hoạch.”

Tố Phong Đao lắc đầu nói: “Nhưng đây cũng là chuyện tốt, hôm nay các ngươi rất may mắn, lại có một cơ duyên lớn. Đối với Tri Thu ngươi mà nói, đây thậm chí sẽ là nền tảng cho con đường tương lai của ngươi.”

Cơ duyên?

Hai người Diệp Tri Thu và Sở Hi Thanh hai mặt nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, cơ duyên gì mới để cho Tố Phong Đao nói là 'cơ duyên lớn' chứ?

Hắn mở miệng thăm dò: "Có quan hệ với tinh huyết La Hầu sao?"

"Không quan hệ, là trong Cự linh xảy ra vấn đề, để chúng ta kiếm được chỗ tốt."

Tố Phong Đao lắc đầu, nàng không giải thích thì thêm: "Chúng ta đi thôi, đến chỗ đó thì các ngươi tự nhiên sẽ biết rõ ràng."

Nàng giơ tay hút một cái, hai người Sở Hi Thanh và Diệp Tri Thu đều bị hút lên Dục Nhật thần chu, sau đó điều động chiếc phi thuyền này, hóa thành một đạo ánh sáng vàng óng, rồi lao vào trong tầng mây.

Thế mà Tố Phong Đao lại đưa bọn họ lên trên tầng mây thứ sáu.

Thái Dương chân hỏa ở tầng này rất mạnh mẽ, phàm nhân chỉ ở đây một hô hấp là sẽ bị đốt thành tro bụi.

Hai người Sở Hi Thanh và Diệp Tri Thu cũng miễn cưỡng có thể chống đỡ nhất thời nửa khắc.

Bọn họ đứng sau lưng Tố Phong Đao, sử dụng ngoại cương để chống đỡ Thái Dương chân hỏa.

Chương 1156: Tái tạo công thể (2)

Mãi đến khi hai người Sở Hi Thanh nhìn thấy Tố Phong Đao điều khiển Dục Nhật thần chu lọt vào một tòa cung điện khổng lồ và hùng vĩ kia.

Tòa cung điện này vô cùng khó tin, chỉ là cửa lớn của mỗi gian phòng cũng cao đến 120 trượng, những cánh cửa của chủ điện quan trọng phải cao đến 150 trượng.

Tất cả phòng ốc bên trong cung điện, không có một gian phòng nào là nhỏ hơn sáu trăm trượng.

Với chiều dài sáu trượng của Dục Nhật thần chu, lại giống như một con chim sẻ đang qua lại bên trong phòng ốc của phàm nhân.

Sở Hi Thanh biến sắc, hắn ý thức được đây là nơi nào.

Đây chắc chắn là Đế Thần cung ở trên Bất Chu sơn, tòa cung điện khổng lồ này được Cự linh trên Bất Chu sơn bỏ thời gian vạn năm để chế tạo, cũng là thánh địa của tất cả Cự linh.

Những phòng ốc cao mấy trăm trượng và có diện tích mấy ngàn mẫu này, trong mắt họ là cao to rộng rãi đến khó mà tin nổi, nhưng lại rất thích hợp với đám hậu duệ cự thần có thân thể cao lớn bảy mươi tám mươi trượng kia.

Sở Hi Thanh âm thầm hoảng sợ, lại khắc chế nghi ngờ trong lòng, yên lặng không nói gì.

Tòa Đế Thần cung này có lượng lớn thủ vệ, thân thể của bọn họ đều cao khoảng ba mươi trượng, đầu đội Đồng quan, mặc kim giáp huy hoàng, đứng gác ở mỗi một cửa điện.

Trong đó còn có những Cự linh cá biệt, thân thể của họ cao đến năm mươi trượng, đầu đội Ngân quan.

Những Cự linh này đều là hậu duệ mạch ‘Truy Nhật chi thần’ Bác Phụ, gọi là Truy Nhật Bộ.

Tuy rằng bọn họ không phải một trong bốn đại hoàng tộc, nhưng do hình thể cực kỳ cao lớn, cực kỳ cường tráng, và cũng hết sức trung thành, cho nên vẫn luôn làm cấm quân ở Đế Thần cung.

Có điều, những thủ vệ này lại không phát hiện sự tồn tại của bọn họ, hoàn toàn không nhìn thấy bọn họ.

Dù là Tố Phong Đao điều khiển Dục Nhật thần chu bay qua trước mặt bọn họ, thì những Cự linh của Truy Nhật Bộ này cũng không phát hiện.

Sở Hi Thanh cũng hiểu, đây là Tố Phong Đao đã ứng dụng pháp Tru Thiên đến xuất thần nhập hóa, đã tru diệt một bộ phận ý nghĩ của những Cự linh này.

Thậm chí một ít phương pháp phòng ngự và cảnh giới bên trong Đế Thần cung, cũng bị Tru Thiên Thần Diệt Đao của Tố Phong Đao ‘hóa giải’.

Vị Thiên Hạ Phong Đao này có thể làm cho đại đa số đao khách trong thiên hạ không dám rút đao trước mặt nàng, thậm chí còn không có cả chiến ý, mỗi trận chiến đều được giải quyết trước khi rút đao, từ đó có thể thể đao đạo và võ ý của nàng bá đạo đến mức nào.

Sở Hi Thanh cũng không biết mình mở miệng nói chuyện thì có thể tạo thành gánh nặng cho Tố Phong Đao hay không? Có thể khiến đám Cự linh kia phát hiện hay không?

Cho nên tuy rằng hắn có rất nhiều nghi vấn, nhưng cũng chỉ có thể nhịn.

Tố Phong Đao cũng không giải thích, nàng điều khiển Dục Nhật thần chu đi thẳng đến khu vực trung ương của Đế Thần cung.

Thần sắc của hai người Sở Hi Thanh và Diệp Tri Thu đều là khó mà tin nổi.

Bọn họ chỉ nhìn kiến trúc và các loại trang trí ở nơi này, cũng biết đây là khu vực cực kỳ quan trọng của Đế Thần cung.

Trình độ của đám thủ vệ ở gần đây đã tăng lên một vài đẳng cấp, tất cả đều là Ngân quan của Truy Nhật Bộ, còn có mấy trăm đội tuần tra đi tuần khắp nơi.

Sở Hi Thanh thậm chí còn có thể nhìn thấy tẩm cung của Thiên Đế của Bất Chu sơn.

Trên tòa tẩm cung to lớn khổng lồ này, còn có khắc mấy văn tự Cự linh là ‘Ngự Thiên’.

Tòa Ngự Thiên cung này cũng có tiếng tăm lừng lẫy ở trong nhân tộc THần Châu, vì vậy Sở Hi Thanh cũng nhận ra.

Tố Phong Đao lại ra vào nơi này như chỗ không người.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, lẽ nào đám cường giả Cự linh kia chết hết rồi sao?

Tố Phong Đao đã lẻn vào đến đây rồi, lẽ nào bọn họ vẫn không phát hiện?

Thực lực của vị Thiên Hạ Phong Đao này có mạnh đến đây, thì cũng không thể mạnh đến nước này.

Sau đó tâm thần Sở Hi Thanh lại hơi động, hắn nghĩ đến câu nói ‘trong Cự linh xảy ra vấn đề’ của Tố Phong Đao.

Chỉ một lát sau, Dục Nhật thần chu đã tiến vào một hang động to lớn, sau khi vượt qua một loạt ngã rẽ và các lối đi rộng rãi, bọn họ đi đến một ao máu khổng lồ.

Tất cả sự vật bên trong Đế Thần cung đều rất khổng lồ, cái ao máu này cũng là vậy.

Đường kính của nó ít nhất là ngàn trượng, bên trong ao lại sâu đến bảy mươi trượng, tất cả nước trong ao đều đỏ tươi như máu.

Những chất lỏng này nhìn như máu, nhưng lại không có mùi tanh, trái lại còn là mùi thơm nức mũi.

Trung ương của ao máu là một tòa núi tinh thạch cao đến ba trăm trượng, toàn thân đỏ thẫm.

Một bộ phận của ngọn núi nhỏ này được chôn trong mặt nước.

Sở Hi Thanh ngưng thần nhìn núi tinh thạch này một chút, tâm thần hắn hơi động.

Hắn cảm thấy ngọn núi nhỏ này không giống núi, mà giống như một trái tim khổng lồ hơn.

Chương 1157: Tái tạo công thể (3)

“Đây là?” Diệp Tri Thu nhìn chung quanh một chút: “Sư tôn, đây là nơi nào?”

“Một trong những thánh địa của Cự linh, ‘Nguyên Cổ huyết trì’.”

Tố Phong Đao nhìn ngọn núi nhỏ kia với thần sắc phức tạp: “Có người nói ngọn núi kia là do trái tim Bàn Cổ hóa thành, nhưng đến giờ vẫn không thể chứng minh và kiểm tra. Có điều, mặc kệ là đúng hay sai, thì chủ nhân trái tim này cũng là một vị Cự thần viễn cổ cực kỳ mạnh mẽ, có sức mạnh to lớn đến mức chúng ta khó có thể tưởng tượng nổi.”

Sau đó nàng vung tay áo lên, ném hai người vào trong ao máu.

Sau đó, Tố Phong Đao trực tiếp vỗ một chưởng vào gáy của bọn họ.

“Sư tôn, ngài đây là?”

Sở Hi Thanh cảm thấy một đạo đao khí sắc bén nhảy vào trong cơ thể mình, sao đó nó phân hóa thành từng luồng từng luồng đao khí, bắt đầu càn quấy và tàn phá bên trong cơ thể hắn, lại đánh nát toàn bộ chân nguyên cương lực của hắn, thậm chí còn đánh vào nơi sâu ra trong huyết tủy của hắn.

Sở Hi Thanh có hơi hoảng hốt.

Một chưởng này của Tố Phong Đao, thế mà lại phế bỏ tu vị của hắn!

Không chỉ hủy Vô Tướng công của hắn, cũng hủy bỏ Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân của hắn.

“Kiềm chế, ngưng thần!”

Vẻ mặt Tố Phong Đao hờ hững: “Máu bên trong Nguyên Cổ huyết trì có thể thay thế bất kì bí dược đỉnh cấp nào từ tứ phẩm trở xuống. Bây giờ các ngươi có thể mượn lực lượng của ao máu, tái tạo công thể (công pháp, bá thể hoặc thể chất). Tri Thu từ nhỏ đã thiếu thốn tài nguyên, không dùng bí dược thượng đẳng, căn cơ không quá vững chắc, giờ có thể mượn lực lượng Nguyên Cổ huyết trì để bổ túc.”

“Căn cơ Vô Tướng công của Sở Hi Thanh ngươi cũng không yếu, nhưng lại có thể đã tốt còn tốt hơn, phá bỏ tất cả tàn dư của phong ấn huyết mạch dưới ngũ phẩm, dự tính sau khi tái tạo xong thì công thể của ngươi có thể tăng lên nửa phần. Còn cả Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân của ngươi nữa, nó thăng cấp là dựa vào căn cơ Vô Tướng công chứ không phải dựa vào lực lượng bí dược.”

“Ngươi mang tiếng là nội ngoại kiêm tu, nhưng cường độ thân thể và cương lực lại kém hơn khổ luyện Bá thể chân chính khoảng hai phần mười. Lần này có thể mượn lực lượng Nguyên Cổ huyết trì để bù đắp thiếu hụt này.”

“Chỗ này của ta còn có một môn ‘Luyện cốt chi pháp’, có thể khiến xương cốt của ngươi cứng rắn hơn, sau này có chiến đấu vượt cấp cũng không đến mức bị người ta đánh nát nhiều lần. Ngươi còn có thể thử xem, xem cái ao máu này có thể tăng Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của ngươi không? Ta cũng không xác định, nhưng rất có thể trái tim Cổ thần kia có liên quan với môn thiên phú này của ngươi.”

Sau đó nàng lại nhìn về phía bên ngoài hang động: “Các ngươi không cần lo lắng đến những Cự linh kia, chúng ta có nội ứng trợ giúp, có hắn che chở, chúng ta ở đây ba ngày ba đêm cũng không có vấn đề gì.”

Sở Hi Thanh ngạc nhiên không thôi, lòng thầm nói bên trong Đề Thần cung này lại có nội ứng của Tố Phong Đao?

Hắn lập tức kiềm chế tâm thần, bắt đầu hấp thu nguyên khí tinh khiết trong Nguyên Cổ huyết trì, dùng để tái tạo ‘công thể’ của mình.

Tố Phong Đao nói không sai, nguyên khí bên trong Nguyên Cổ huyết trì có thể thay thế bí dược, mở phong ấn trong huyết mạch.

Chỉ vẻn vẹn một cái hô hấp, Sở Hi Thanh đã khôi phục đến cửu phẩm hạ.

Hai mắt hắn sáng ngời, bắt đầu dẫn dắt những nguyên khí tinh khiết này đi khắp cơ thể, quét dọn tất cả những tàn dư của phong ấn dưới ngũ phẩm.

Tuy Tố Phong Đao đánh tan tu vị của hắn, nhưng lực lượng của bí dược vẫn tồn tại ở nơi sâu xa trong huyết mạch hắn.

Vì vậy, nói một cách chính xác thì đây không phải là tái tạo, mà là bù đắp.

Tuy rằng ‘công thể’ của Sở Hi Thanh cực kỳ vững chắc, dù sao hắn cũng được Tần Mộc Ca dạy dỗ, nhưng cũng không phải hoàn mỹ không tì vết, lúc này chính là cơ hội để bù đắp những tì vết kia.

Cái này tựa như một lớp màng, sau khi chọc thủng thì vẫn còn không ít tàn dư, nhất định phải quét dọn một lượt mới có thể sạch sẽ.

Lại giống như chơi một trò chơi, chơi lại một lần lúc nào cũng hoàn mỹ hơn lần đầu tiên.

Nguyên công, võ đạo, võ ý, kiến thức của Sở Hi Thanh bây giờ đã vượt xa lúc Sở Hi Thanh mới tập võ, một khi đúc lại căn cơ, quả thực là có thể đạt đến tình trạng hoàn mỹ.

Dù sao Tần Mộc Ca cũng không thể tu hành thay cho hắn, dù nàng có chỉ đạo tận tâm tận lực đến đâu, thì cũng không thể hoàn mỹ 100% được.

Bản thân Sở Hi Thanh thao tác luôn có chỗ sơ hở, còn có một vài nơi không hiểu được thì trực tiếp bỏ qua.

Hôm nay hắn lại có thể bù đắp tất cả những khuyết điểm này.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, Tố Phong Đao nói không sai, trước kia hắn dùng căn cơ của Vô Tướng công để thăng cấp hai bộ nguyên công là Vô Tướng công và Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân.

Bây giờ hắn lại có thể bù đắp căn cơ của Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân.

Chương 1158: Tái tạo công thể (4)

Nếu dùng xây nhà để ví dụ, như vậy trước kia Sở Hi Thanh là dùng chung một bức tường, tất cả sức nặng đều do bức tường đó gánh chịu, bây giờ hắn lại có thể bù đắp thêm cột nhà đã thiếu.

Hắn còn có thể xây ngôi nhà này càng xinh đẹp hơn, càng hoa lệ hơn, có càng nhiều đồ trang trí và đồ dùng tốt hơn.

Đặc biệt là trước kia Sở Hi Thanh từng mượn lực lượng của hệ thống để tu hành, bây giờ cũng có thể bù đắp lại những thiếu hụt đó.

Sở Hi Thanh vô cùng vui vẻ, lòng thầm nói đây quả thật là cơ duyên cực lớn. Đối với Diệp Tri Thu mà nói, đây chính là căn cơ thành đạo của nàng. Còn đối với hắn mà nói, thì sao lại không phải chứ?

Lúc này không chỉ có Sở Hi Thanh đang dốc hết sức để tái tạo nguyên công, mà tiểu Tóc Húi Cua cũng không nhịn được, bắt đầu chui ra ngoài cơ thể Sở Hi Thanh, hấp thu nguyên khí trong ao máu.

Nó được bản năng thúc dục, ý thức được ao máu này cực kỳ quan trọng đối với nó.

Dù sao tiểu Tóc Húi Cua cũng không được thai nghén như thần thú bình thường.

Mộc Kiếm Tiên giúp nó đắp nặn cơ thể, nhưng không thể bù đắp những thiếu hụt từ khi sinh ra. Nguyên khí ở trong ao máu này thì lại làm được điều đó, cũng là nền tảng để nó tiếp tục trưởng thành.

Tố Phong Đao ở trên ao máu thì lại ngẩn người, sau đó trong mắt nàng hiện lên một tia sáng rực.

Đó là Nhai Tí! Hơn nữa còn là Nhai Tí thuần huyết! Bên cạnh Sở Hi Thanh còn có một con Nhai Tí thuần huyết, hơn nữa còn là linh sủng bản mệnh của hắn!

Người này chưa từng thể hiện ra trước mặt người nào.

Nàng vẫn cho rằng con Thừa Hoàng kia mới là linh sủng của Sở Hi Thanh.

Lý Trường Sinh sau rồi, tiềm lực của người này còn vượt quá cả sự tưởng tượng của bọn họ.

Sở Hi Thanh không biết Tố Phong Đao đang nhìn mình, hắn chỉ tập trung vào việc đúc lại ‘công thể’, toàn bộ quá trình đều vô cùng cẩn thận, không để lại bất kỳ khuyết điểm nào.

Nhưng dù là vậy, thì hắn vẫn chỉ dùng hơn một ngày là đã hoàn thành việc tái tạo ‘công thể’ này.

Diệp Tri Thu ở bên cạnh hắn thì vẫn nhắm mắt, chìm ở dưới đáy nước.

Nàng không so được với Sở Hi Thanh, nguyên công của nàng có rất nhiều thiếu sót, quá trình tái tạo này cũng càng gian nan hơn, đến bây giờ mới khôi phục tu vị lục phẩm.

Tâm thần Sở Hi Thanh hơi động, muốn mượn lực lượng của ao máu này để đột phá lên ngũ phẩm.

Lúc này hắn đã mượn lực lượng của ao máu để tăng nguyên công lên đến lục phẩm thượng đỉnh phong.

Nhưng khi Sở Hi Thanh chuẩn bị bắt đầu, thì hắn lại nhíu mày, rồi đình chỉ lại.

Nguyên khí bên trong Nguyên Cổ huyết trì này có thể thay thế bí dược, nhưng lại không phải bí dược chân chính, nó có thể giúp người hoàn thiện ‘công thể’, nhưng lại không thể trở thành nền tảng của nguyên công.

Sở Hi Thanh vẫn phát hiện một vài chỗ thiếu sót của ao máu này.

Huống hồ còn cá bí cảnh Vân Hải nữa,, nếu bây giờ Sở Hi Thanh tăng lên ngũ phẩm, vậy hắn không vào được bí cảnh.

Sở Hi Thanh cảm thấy rất hứng thú với những thứ Thần Ngao Tán Nhân để lại, hắn cũng rất thèm thuồng những Vân Hải Kiếm Khôi tam phẩm kia.

Nếu như lấy được tòa Tiên cung đó, hắn sẽ có vốn liếng để đối kháng với Kiến Nguyên đế.

Lúc này, Tố Phong Đao lại lắc mình đến sau lưng Sở Hi Thanh, điểm vào mấy nơi trên xương sống của hắn.

Theo vài tiếng vang ‘răng rắc’, xương cốt toàn thân của Sở Hi Thanh lại bị nàng đánh nát bấy.

Sở Hi Thanh không khỏi kêu lên một tiếng, toàn thân đau đớn, miệng mũi đầy máu.

Cùng lúc đó, giọng nói của Tố Phong Đao vang lên trong đầu của hắn: “Chú ý nghe bí pháp luyện cốt của ta, ta sẽ giúp người luyện lại gân cốt.”

Tiếng nói này vừa dứt, sau đó là khẩu quyết của một môn bí pháp huyền ảo và tinh thâm, nó tên là Huyền Nguyên Tráng Cốt quyết, là một truyền thừa của Vô Tướng thần tông, mượn một loại thuốc để tăng cường gân cốt.

Tố Phong Đao trực tiếp truyền khẩu quyết và phương pháp tu hành vào trong đầu óc của hắn.

Sở Hi Thanh đã nghe Tần Mộc Ca nói đến môn bí pháp này, hắn cũng đã muốn tu hành từ lâu rồi, nhưng tiếc là hắn không có tiền, không thu thập đủ thuốc.

Môn bí pháp luyện cốt này rất đắt, vài loại thuốc tắm đơn giản nhất cũng phải ba mươi vạn lượng vàng, tương đương với thu nhập một năm của thế gia ngũ phẩm.

Bên trong Nguyên Cổ huyết trì lại ẩn chứa nguyên khí vô cùng tinh khiết, hiệu quả tốt hơn đại đa số nước thuốc trong Huyền Nguyên Tráng Cốt quyết.

Sau khi Sở Hi Thanh ngưng thần lăng nghe, hắn liền bắt đầu hấp thu nguyên khí trong ao múa, từng bước từng bước tế luyện gân cốt.

Tố Phong Đao cũng đang giúp hắn, nàng dùng Tru Thiên đao ý để tru diệt tạp chất giúp hắn, cường hóa tinh luyện lại.

Cái này tựa như rèn sắt, sau khi rèn trăm lần thì sẽ trở nên cứng cáp hơn, vững chắc hơn. Lại giống như sửa đường, phải ép mặt đường xuống hết mức có thể, lúc này mới có thể gánh chịu trọng lực, cũng không dễ hư hao.

Trong lòng Sở Hi Thanh âm thầm cảm kích, lần luyện cốt này có trợ giúp cực lớn với hắn.

Chương 1159: Tái tạo công thể (5)

Sở Hi Thanh bây giờ kém đám võ tu tứ phẩm kia ở thể chất và lực lượng.

Mấu chốt nhất là ở thể chất, máu thịt và xương cốt của hắn không thể gánh chịu sức mạnh lớn hơn.

Còn huyết mạch, võ đạo, võ ý của Sở Hi Thanh thì không hề kém.

Tố Phong Đao lại giúp hắn bù đắp một điểm yếu này.

Mặc kệ là hoàn thiện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, hay là Huyền Nguyên Tráng Cốt quyết này, tất cả đều có thể làm cho cơ thể hắn tăng lên một cái cấp bậc.

Không đến mức bị máu thịt be bét, xương cốt nứt vỡ khi giao thủ với những cường giả như Ma Khắc Liệt nữa.

Hắn bây giờ đã có tư cách tranh đấu với những cao thủ tứ phẩm kia, hơn nữa còn không cần mượn Nhai Tí Đao.

Hai canh giờ sau, Tố Phong Đao thi tay về, rồi quay về bờ: “Gần đủ rồi, cường độ xương cốt và gân mô của ngươi bây giờ đã tương đương với võ tu tứ phẩm thượng, đây là cực hạn của Nguyên Cổ huyết trì rồi. Tiếp đó ngươi phải tự cân nhắc, xem xem có thể lợi dụng Nguyên Cổ huyết trì này để làm gì không? Một ngày rưỡi nữa, chúng ta sẽ rời khỏi đây.”

Sở Hi Thanh bây giờ đã luyện được Huyền Nguyên Tráng Cốt quyết, hắn quan sát bên trong cơ thể của mình, phát hiện xương cốt toàn thân thế mà lại là màu vàng, hơn nữa còn có kim quang lấp lóe, cực kỳ hoa lệ.

Đương nhiên vẻ ngoài không quan trọng, quan trọng chính là hiệu quả cường hóa của nó.

Đáng tiếc là lần cường hóa này, cũng không được biểu hiện ở bảng nhân vật, bản thân hắn cũng không thể ước định chính xác được.

Sở Hi Thanh cũng không thể chém mình một đao, đúng không?

Hắn chỉ thử một chút, thi triển một loại phương pháp vận chuyển chân nguyên đến cực hạn của Tam Tương Thiên Lục Đao.

Sau đó, trong mắt Sở Hi Thanh hiện lên một tia kỳ dị.

Trước kia, mỗi khi Sở Hi Thanh dốc hết sức để vận chuyển chân nguyên, hắn sẽ cảm thấy kinh mạch và bắp thịt của mình đau đớn và căng phồng đến cực hạn.

Đó là một loại gánh nặng, một loại cảm giác sắp nổ tung, lúc nghiêm trọng thì xương cốt sẽ xuất hiện vết nứt.

Bây giờ thì hắn lại cảm thấy rất nhẹ nhàng, cảm giác như mình vẫn còn thừa rất nhiều lực.

Dự tính là máu thịt của hắn đã được cường hóa khoảng hai phần mười. Xương cốt và gân mô lại được cường hóa gấp mấy lần trước kia.

Tố Phong Đao cũng đã nói, xương cốt và gân mô của hắn bây giờ có thể sánh với võ tu tứ phẩm thượng.

Sở Hi Thanh vui mừng không thôi, sau đó hắn cưỡng chế ý mừng, tiếp tục quan sát trong cơ thể mình.

Hắn chìm vào trong ao máu, vừa phun bong bóng vừa nghĩ cách sử dụng Nguyên Cổ huyết trì.

Một lát sau, Sở Hi Thanh lại bất đắc dĩ, hắn phát hiện ao máu này đã không giúp được gì nữa rồi.

Võ đạo và thiên phú của hắn đều đã đến cấp độ ngũ phẩm thượng, thậm chí là tứ phẩm.

Nguyên khí tinh khiết bên trong Nguyên Cổ huyết trì lại đến ngũ phẩm thượng là cao nhất.

Sau đó tâm thần Sở Hi Thanh lại hơi động, nhìn về phía ngọn núi tinh thạch ở bên cạnh.

Hắn bơi đến gần, sau đó thử lấy tay để tiếp xúc với nó.

Sở Hi Thanh vốn không có hi vọng gì, cũng không tin trái tim đã hóa đá này có thể giúp mình cái gì.

Nhưng khi tay của Sở Hi Thanh vừa tiếp xúc với nó, thân thể của hắn lại run lên như bị điện giật.

Sở Hi Thanh cảm thấy bên trong ngọn núi nhỏ này, tựa như có một thứ gì đó chạy vào cơ thể của hắn, chui vào trái tim của hắn.

Nhưng khi hắn ngưng thần cảm ứng, thì lại không phát hiện thứ gì, cũng không cảm nhận được bất cứ thứ gì dị thường.

Chỉ là Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của hắn đang cộng hưởng và hô ứng với trái tim hóa đá của Cự thần này.

Cảm giác này khá giống với khi hắn tiếp xúc với Huyết Nguyên Đồ Trụ trong Nhiên Huyết pháp tế, nhưng lại thiếu một ít mùi vị.

Sở Hi Thanh muốn mượn tòa núi nhỏ này để đột phá gông xiềng huyết mạch, khiến Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết tăng lên cấp mười ba, nhưng vẫn luôn kém một chút, không thể đột phá được.

Sở Hi Thanh thử mười mấy lần, sau đó chỉ có thể lắc đầu từ bỏ.

Có điều, Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của hắn không đột phá, nhưng hắn lại nắm giữ một cách sử dụng khác của ngọn núi này.

Tâm thần Sở Hi Thanh hơi động, mượn sự cộng hưởng của huyết mạch và ngọn núi nhỏ này, khiến cho rất nhiều máu trong ao tu tập ở nơi mi tâm của hắn.

Giây lát sau, một giọt máu chứa rất nhiều sợi tơ màu vàng óng ánh đã xuất hiện trước mi tâm của Sở Hi Thanh.

Khoảnh khắc này, Tố Phong Đao cũng đã bay đến khi phát hiện điều dị thường.

Tố Phong Đao nhìn từ trên cao xuống, duỗi bàn tay trắng về phía Sở Hi Thanh, trong mắt lại hiện ra một tia tò mò: “Đây là thứ gì? Cho ta xem một chút.”

Sở Hi Thanh không cũng do dự, dùng cương lực đẩy giọt máu tươi óng ánh kia lên, giao vào tay Tố Phong Đao.

Tố Phong Đao ngưng thần cảm ứng một lát, sau đó liền mỉm cười, trả giọt máu tươi óng ánh này lại cho hắn.

“Xem như là kết tinh của ao máu này đi, nó cũng tương tự với tinh huyết Cổ thần. Nhưng nguyên lực của nó có hạn, không thể giúp người ta thức tỉnh huyết mạch, chỉ có thể giúp người khôi phục ‘công thể’ dưới tứ phẩm, hiệu quả cũng không khác Nguyên Cổ huyết trì này là bao.”

“Có điều, lực lượng bên trong này thật sự quá mỏng manh, không vô cùng vô tận như Nguyên Cổ huyết trì này, có lẽ cần một trăm giọt mới có thể giúp một kẻ tàn phế khôi phục tu vị thất phẩm. Nhưng nếu số lượng kết tinh đủ nhiều, có thể mượn lực lượng trận pháp để hoàn thiện căn cơ, thức tỉnh thiên phú.”

Chương 1160: Diễm Dung và Vọng Thiên Hống

Sở Hi Thanh nghe vậy thì hai mắt sáng ngời.

Hắn muốn chính là thứ này.

Chỉ là kết tinh này dường như không thể bảo quản.

Mới chỉ một lát mà nguyên khí bên trong kết tinh đã bắt đầu phiêu tán rồi.

“Ngươi dùng thứ này đi!” Tố Phong Đao tiện tay ném hai bình ngọc qua: “Thứu này có thể niêm phong nguyên khí của nó, bảo quản hai ba năm là không có vấn đề. Nếu như có pháp khí không gian Nạp Vật, vậy còn có thể bảo quản lâu hơn. Hi Thanh ngươi có hứng thú, có thể cô đọng nhiều một chút, nói không chừng sau này còn có tác dụng.”

Tố Phong Đao nghĩ thầm, thế gian này có rất nhiều người vì các loại nguyên nhân mà mất hết tu vị.

Vì vậy thứ này vẫn rất có giá, mang thứ này đi bán, ít nhất cũng có thể bán được ba ngàn lượng bạc một giọt.

Lúc này, Tố Phong Đao lại cầm tay của Sở Hi Thanh, rồi ngưng thần cảm ứng một chút.

Nàng tọa trấn ở đây, phần lớn tâm thần đều đặt ở trên người Sở Hi Thanh, quan sát mọi hành động của hắn, đề phòng tất cả mọi sự vật có thể uy hiếp đến Sở Hi Thanh.

Đây cũng không phải do nàng bất công.

Tố Phong Đao thật sự là yêu thích Diệp Tri Thu hơn, nữ tử này rất hợp tính nàng.

Nhưng mà Sở Hi Thanh liên quan đến khí vận hưng suy của Vô Tướng thần tông, quan hệ đến sinh tử của mấy vạn người Vô Tướng thần tông.

Thậm chí cả khí vận nhân tộc ở phương bắc cũng cùng một nhịp thở với Sở Hi Thanh.

Vì vậy, Tố Phong Đao cũng cảm ứng được khí tức lao ra khỏi tòa núi nhỏ kia.

Nàng một tay đè Tru Lục thần đao, ngưng thần cảm ứng.

Giây lát sau, Tố Phong Đao vừa cau mày suy tư vừa thả tay Sở Hi Thanh ra.

Trong lòng Sở Hi Thanh hơi căng thẳng: “Sư tôn, xin hỏi thứ vừa chạy vào trái tim ta là thứ gì?”

“Ta không biết!”

Tố Phong Đao khẽ lắc đầu: “Thứ này dường như không phải vật phàm, nó có linh trí nhất định, thậm chí nó còn rất thông minh, biết lẻn vào nơi sâu xa trong trái tim của ngươi, hòa tan với ‘Bàn Cổ chi tâm’ của ngươi, khiến cho ta không thể làm gì nó. Nhưng ngươi không cần lo lắng, cũng không cần để ý nhiều.”

“Thứ này hẳn là không phải đồ vật tà ác gì, cũng không phải cổ trùng cổ độc gì cả, bằng không thì ngươi sẽ không bình thường như bây giờ. Vật này hẳn thuộc về thần phách, vì vậy ngươi chỉ cần gia tăng tu vị, thăng cấp Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết là được.”

“Nó ở trong trái tim của ngươi, ngày ngày bị tinh huyết của ngươi giội rửa, sớm muộn gì cũng không sống được, bằng không sẽ bị ngươi luyện hóa hoàn toàn. Hơn nữa, ngươi tu luyện Tru Thiên Đao và Nhai Tí Đao, sao phải sợ nó? Chỉ cần thứ này sinh ra ác niệm, vậy sẽ có biện pháp xử lý nó.”

Lúc này Sở Hi Thanh mới yên tâm hơn.

Hắn biết những câu này nói của Tố Phong Đao, có một nửa đều là an ủi hắn.

Nhưng hắn quả thật là không cảm nhận được bất kỳ địch ý nào, Nhai Tí đao ý cũng không bị kích hoạt.

Mấu chốt là hắn bây giờ cũng không thể làm gì nó.

Vẻ mặt Sở Hi Thanh đầy bất đắc dĩ mà liếc mắt nhìn về phía tiểu Tóc Húi Cua.

Nếu như khi đó tiểu Tóc Húi Cua vẫn ở trong cơ thể hắn, vậy thứ này nhất định sẽ không thành công dễ dàng như vậy.

Nhưng tên nhóc này đến giờ vẫn không có cảm giác, vẫn còn đang hấp thu từng ngụm từng ngụm nguyên khí trong ao máu, tựa như một cái động không đáy.

Nó vẫn hồn nhiên không biết mình đã có thêm một ‘hàng xóm’.

Có điều, với hình thể của tiểu Tóc Húi Cua bây giờ, chẳng mấy chốc sẽ không thể ở trong cơ thể của Sở Hi Thanh nữa.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại tập trung tinh thần, tiếp tục cô đọng ‘kết tinh’.

Để cho Sở Hi Thanh vui mừng chính là, khi hắn gửi ‘kết tinh’ vào trong bình ngọc mà Tố Phong Đao đưa cho, quả nhiên nguyên khí đã không còn phiêu tán nữa, tốc độ phiêu tán bị trì hoãn hơn ngàn lần.

Chuyện này có nghĩa là, dù hai năm trôi qua, thì nguyên khí của những 'kết tinh' này cũng có thể duy trì tám chín phần mười.

Sở Hi Thanh chỉ âm thầm tiếc nuối vì hai bình ngọc này không đủ lớn, chỉ có thể chứa đựng khoảng năm sáu ngàn giọt.

Mà bây giờ, cứ mấy hơi thở là hắn có thể cô đọng một giọt, chẳng mấy chốc là sẽ đầy.

Nhưng trong tay áo của hắn vẫn còn hai bình ngọc mà Phương Bất Viên tặng.

Phương Bất Viên đưa hắn thứ này để chứa và bảo quản Cửu khúc Thời Ngân thỏa, lát nữa có thể mang ra dùng thử.

Nhớ đến Phương Bất Viên, Sở Hi Thanh lại nhớ đến pháp khí không gian trong tay hắn.

Nếu như lúc này hắn có một cái pháp khí không gian Nạp Vật thì tốt rồi.

Trước khi xuyên qua, Sở Hi Thanh cũng từng đọc rất nhiều tiểu thuyết tiên hiệp.

Những nhân vật chính kia đều lấy được những thứ như nhẫn Càn Khôn khi vẫn còn trong giai đoạn Trúc Cơ, tại sao đến lượt mình thì lại khó như vậy?

Quả nhiên là hiện thực và tiểu thuyết là không giống nhau.

Đạo pháp không gian là một trong những Thiên quy đạo luật đỉnh cấp nhất, huyền ảo và thâm sâu nhất trên thế giới này. Chỉ có Khí sư đỉnh cấp nhất mới có thể mượn một số thiên tài địa bảo, để mở ra một không gian, sáng tạo không gian Nạp Vật.

Chương 1161: Diễm Dung và Vọng Thiên Hống (2)

Khi Sở Hi Thanh ngưng tụ được 2300 giọt 'kết tinh', thì một phần ao máu này bỗng nhiên sôi trào.

Sở Hi Thanh không khỏi căng thẳng, tập trung nhìn về phía bên đó.

Diệp Tri Thu cũng mở mắt ra, nhìn về phía biến hóa. Nàng đã hoàn thành việc đúc lại 'công thể', lúc này đang mượn nguyên khí trong ao máu để thăng cấp thiên phú huyết mạch.

Nàng còn có ba loại thiên phú huyết mạch chưa vào cấp mười, có thể mượn lực lượng của ao máu để thăng cấp.

Nhưng khi nàng cảm nhận được biến hóa của ao máu, thì giật mình tỉnh lại luôn.

Dù sao nơi này cũng là Đế Thần cung ở Bất Chu sơn, là thánh địa của Cự linh, Diệp Tri Thu có to gan đến đâu thì cũng không thể tập trung 100% được.

Tố Phong Đao ngồi trên mặt nước thì lại hờ hững như không, nàng tiếp tục ngồi yên không nhúc nhích.

Chỗ máu sôi trào kia đã ngưng tụ thành một hình người ở trước người nàng.

Nơi mi tâm của người này có một con mắt dọc, bên ngoài cơ thể có những hoa văn hình lôi đình, tạo hình tóc tai thì tựa như ngọn lửa.

Từ vẻ ngoài của hắn thì có thể thấy đây là một con Cự linh. Chỉ là hóa thân bằng máu của hắn có hình thể không khác nhân loại là bao.

Sở Hi Thanh không nhận ra con Cự linh này thuộc bộ tộc nào, nhưng lại cảm nhận được thần niệm mạnh mẽ và hùng vĩ kia.

Hai mắt Sở Hi Thanh không khỏi co rút lại, hắn biết người này là một nhân vật cực kỳ mạnh mẽ.

Thực lực của hắn thậm chí còn không kém hơn Tố Phong Đao.

Sau khi người này ngưng tụ xong, liền trợn mắt giận dữ nhìn Tố Phong Đao.

“Thiên Đế có thể trở về bất cứ lúc nào, Tố Phong Đao, ngươi nên ra tay rồi.”

Trong lời nói của hắn cũng ngậm lấy tức giận, khiến cho bên trên ao nước sinh sôi ra từng tia từng tia lôi đình đỏ thắm.

Tố Phong Đao lại không bị lay động, thần sắc vẫn bình tĩnh như thường: “Ước định của chúng ta là ba ngày! Bây giờ còn có một ngày, các hạ muốn nuốt lời sao?”

Người kia híp mắt lại, tựa như đang khống chế ý buồn bực.

Lực lượng lôi đình phía trên ao máu càng ngày càng kịch liệt, thế mà lại ngưng tụ ra từng con từng con lôi xà to bằng đầu ngón tay màu đỏ son, bọn chúng lan tràn ra bốn phương tám hướng.

“Bây giờ ta đúng là đang nghi ngờ thành ý của Tố Phong Đao ngươi! Ngươi phải biết, cứ kéo dài một khắc thì sẽ có thêm một phần nguy hiểm. Hai đệ tử này của ngươi đã tái tạo ‘công thể’ rồi, cần gì phải kéo dài?”

Tố Phong Đao lại lắc đầu, không nhượng bộ chút nào mà nhìn nhau với Cự linh ba mắt: “Nếu đã nói là ba ngày, vậy chính là ba ngày, bọn họ đã tái tạo ‘công thể’ xong, nhưng vẫn còn được lợi từ ao máu này. Nơi này cũng chỉ là ao tắm rửa dưỡng thương của vị Nam Thiên Đế kia của các ngươi, tiêu hao một chút thì có đáng là gì?”

Ánh mắt của Cự linh ba mắt kia không khỏi u ám.

Hắn lo lắng về một chút nước ao này sao?

Nước ao bên trong Nguyên Cổ huyết trì là có định mức, tiêu hao bao nhiêu thì sẽ tái sinh bấy nhiêu, ngọn núi nhỏ kia là lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn.

Hắn lo lắng chính là thời gian.

Lúc này, cứ kéo dài thêm một khắc là có thể sinh ra biến cố khác.

Ánh mắt Cự linh ba mắt biến ảo giây lát, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, thân thể lại hóa thành máu rồi rơi vào trong ao, lực lượng thần thức của hắn cũng rời đi.

“Hi vọng ngươi nói được làm được, bằng không ta nhất định sẽ không tiếc tất cả để ngươi và Vô Tướng thần tông trả giá đắt.”

Tố Phong Đao nghe vậy thì khóe môi vểnh lên, hiện ra một nụ cười khinh thường.

Lúc này nàng đã nhận ra ánh mắt của hai tên đệ tử.

Tố Phong Đao nhắm mắt lại: “Các ngươi tiếp tục đi!”

Sở Hi Thanh tò mò không thôi, lòng thầm nói Cự linh ba mắt này quá nửa là nội ứng mà Tố Phong Đao đã nói.

Rốt cuộc hai người này có giao dịch gì?

Hăn vừa suy đoán vừa mượn lực lượng của núi nhỏ kia để ngưng tụ ‘kết tinh ao máu’.

Sở Hi Thanh phát hiện bình ngọc của Phương Bất Viên cũng có thể sử dụng.

Nhưng thời gian bảo quản của hai bình ngọc này lại ngắn hơn rất nhiều, chỉ có bằng một phần năm so với hai bình ngọc của Tố Phong Đao.

Dung lượng của chúng thì lại rất khá, mỗi cái đều có thể chứa khoảng bốn ngàn giọt.

Theo thời gian trôi qua, trong mắt Sở Hi Thanh lại sinh ra một tia nghi ngờ.

Hắn cảm giác dường như ngọn núi nhỏ này đã có chút ‘suy yếu’.

Tốc độ sinh ra máu của nó dường như đã chậm hơn lúc đầu một chút.

Nhưng điều này có thể sao?

Nguyên Cổ huyết trì này đã tồn tại ở Bất Chu sơn không biết bao nhiêu năm tháng rồi, thậm chí còn có thể đạt đến trăm vạn năm.

Tòa núi nhỏ này lại là trái tim của Cự thần viễn cổ, bất hủ bất diệt, làm sao có thể vì hắn lấy một ít ‘kết tinh’ mà trở nên suy yếu được?

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, lòng thầm nói nhất định là ảo giác của mình.

Nhưng hắn chợt nghĩ đến thứ chui vào trong cơ thể mình.

Sở Hi Thanh suy đoán, chẳng lẽ lại có liên quan nới nó?

Nhưng hắn cũng không thể kiểm chứng được, ngay khi Sở Hi Thanh miễn cưỡng chứa đầy bốn bình ngọc, Diệp Tri Thu cũng đã tỉnh lại.

“Sư tôn, ta đã xong!”

Thiên phú huyết mạch của nàng đã tăng lên đến mức không thể lên nữa.

Chương 1162: Diễm Dung và Vọng Thiên Hống (3)

Sở Hi Thanh cũng dùng phù lục, cẩn thận từng li từng tí để phong ấn bình ngọc cuối cùng, sau đó cất vào tay áo của mình, lúc này mới thi lễ về phía Tố Phong Đao: “Sư tôn, ta cũng đã xong!”

Tuy rằng bây giờ vẫn chưa hết ba ngày, nhưng Sở Hi Thanh cũng không còn pháp khí để chứa ‘kết tinh’ nữa.

Tố Phong Đao biết hai vị đệ tử này đều sợ, không dám tiếp tục chờ ở đây nữa.

Nhưng đây cũng là chuyện bình thường, bản thân nàng nắm giữ toàn bộ tình hình trong Đế Thần cung, lại là kẻ tài cao gan lớn, cho nên mới bình tĩnh không sợ.

Hai người Sở Hi Thanh lại không biết gì về tình hình nơi này, cũng không có năng lực giữ mạng khi ở đây.

“Đi thôi!”

Tố Phong Đao giơ tay lên, hút hai đệ tử lên Dục Nhật thần chu.

Nhưng sau đó nàng cũng không điều khiển Dục Nhật thần chu rời đi, trái lại còn đi dọc theo một hành lang cực kỳ rộng rãi, bay vào nơi sâu xa trong hang động.

Sở Hi Thanh phát hiện bọn họ càng bay vào sâu, thì thủ vệ lại càng nhiều hơn.

Thủ vệ ở nơi này không còn là Tru Nhật Bộ nữa, mà là một loại Cự linh có đầu như rồng, người mặc vảy đen.

Chiều cao của những Cự linh này đều ở khoảng hai mươi đến ba mươi trượng, khí tức lại lạnh mẽ hơn Cự linh Truy Nhật Bộ nhiều, còn có từng con Hỏa xà đang quấn quanh hai tay của bọn họ.

Có một số cá thể mạnh mẽ, thì trên cổ lại có thêm một con.

Con ngươi của Sở Hi Thanh hơi híp lại, hắn nhận ra đây là một trong bốn đại hoàng tộc ở Bất Chu sơn, cũng là Đế tộc của Bất Chu sơn bây giờ, Tây Hoàng tộc, hay cũng gọi là Hỏa Thần tộc.

Đây là hậu duệ của Hỏa Thần – Diễm Dung, kẻ từng phạt thiên khi xưa.

Tuy rằng Hỏa Thần – Diễm Dung đã bại trận bỏ mình, lại để lại cho tộc nhân của hắn rất nhiều thần vật trấn áp khí vận, còn có mấy vị đồng minh chăm nom.

Vì vậy, Tây Hoàng tộc chẳng những không bị diệt vong, mà trái lại còn rất hưng thịnh, mấy trăm vạn năm qua đều là một trong hoàng tộc mạnh mẽ nhất của Bất Chu sơn.

Các đời Thiên Đế ở Bất Chu sơn đên này, có một phần ba là xuất thân từ Tây Hoàng tộc.

Nói đến bộ tộc này, cũng chính là tộc duệ Cự linh có huyết mạch gần nhân tộc nhất, bọn họ cũng là hậu duệ Bàn Cổ.

Thời điểm này, Tố Phong Đao lại giải thích cho hai người bọn họ: “Mấy ngày trước, ta đã tiến vào Bất Chu sơn để điều tra, một đường đều thông suốt không gặp trở ngại, chạy thẳng đến Nguyên Thủy tổ điện của Đế Thần cung.”

“Nơi đó là nơi được xây dựng sớm nhất trên Bất Chu sơn này, trước khi Cự linh Bất Chu sơn chế tạo Đế Thần cung, thì nơi đó là chỗ ở của Nam Thiên Đế, là nơi Cự linh Bất Chu sơn thương lượng và nghị sự, ta đã nhìn thấy Hỏa Thần – Diễm Dung ở nơi đó.”

“Hỏa Thần – Diễm Dung?” Diệp Tri Thu lấy làm kinh hãi: “Không phải Diệp Tri Thu đã ngã xuống rồi sao? Còn không để lại thi thể mà.”

“Đúng là hắn đã ngã xuống, nhưng Cự thần thượng cổ là bất tử bất diệt, Diễm Dung còn là nhân vật từng tiếp cận với nửa bước tạo hóa, linh hồn của hắn vẫn luôn bồi hồi ở hậu thế, có thể trở về bất cứ lúc nào, giống như Chúc Quang âm và La Hầu vậy.”

Tố Phong Đao khẽ mỉm cười: “Tây Hoàng tốc đã chế tạo một bộ thể xác mới cho Diễm Dung, bọn họ đã sắp hoàn thành.”

Thần sắc Sở Hi Thanh hơi động: “Sư tôn, đây chính là lý do vì sao bọn họ không ra tay ngăn cản Mộc Kiếm Tiên đăng thần?”

“Đây là một trong những nguyên nhân, ba đại thần sơn ở phương bắc đều có chút dị động, liên lụy đến một phần lực lượng rất lớn của Bất Chu sơn.”

Tố Phong Đao hơi gật đầu: “Khi đó ta tiến vào Nguyên Thủy tổ điện thì còn cảm thấy kỳ quá, bởi vì ta đi vào quá dễ dàng, cái này nhất định là có người đang âm thầm hỗ trợ, hơn nữa còn không chỉ là một người. Bọn họ hi vọng ta nhìn thấy thể xác mới của Diễm Dung, cũng mong chờ phản ứng của ta.”

Diệp Tri Thu nghe vậy liền hiểu: “Bọn họ đang chờ sư tôn chém thể xác của Diễm Dung? Bọn họ không hi vọng Diễm Dung trở về, lại không muốn tự mình ra tay, chọc giận Nam Thiên Đế, cho nên muốn mượn tay của sư tôn?”

“Chính là như vậy!”

Tố Phong Đao bật cười, mặt hiện lên ý xem thường: “Tông phái và triều đình nhân tộc chúng ta có nhiều lục đục, nội đấu không dứt, Cự linh bọn họ cũng giống như vậy. Đối với ba hoàng tộc khác mà nói, Diễm Dung thức tỉnh cũng không phải chuyển tốt, khó tránh khỏi muốn cản trở một phen. Nhưng nếu ta đã biết chuyện này, làm sao có thể để bọn họ được toại nguyện? Vì vậy, ta đã làm một giao dịch với bọn họ.”

“Nội dung giao dịch này chính là để chúng ta sử dụng Nguyên Cổ huyết trì?”

Sở Hi Thanh dùng tay vuốt cằm: “Cảm giác chúng ta hơi thiệt thòi nha.”

Hắn nghĩ Tố Phong Đao chém một đao này xong, bọn họ còn có thể rời đi sao?

Khi đó không chỉ Tây Hoàng tộc sẽ phát rồ, mà Thiên Đế của Bất Chu sơn cũng sẽ truy sát đến chết.

Ba đại hoàng tộc còn lại nhất định cũng sẽ trở mặt với bọn họ.

Chương 1163: Diễm Dung và Vọng Thiên Hống (4)

“Không thua thiệt!”

Tố Phong Đao nghĩ thầm, nội dung giao dịch đương nhiên không chỉ là một chút nước tắm Nguyên Cổ huyết trì, nàng hơi lắc đầu: “Diễm Dung phục sinh, cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì với nhân tộc chúng ta.”

Lúc này, nàng đã điều khiển Dục Nhật thần chu đi đến một tòa cung điện rộng rãi, cổ điển và trang nghiêm.

Tòa cung điện này được xây từ một tảng đá cực kỳ khổng lồ, nó cao đến năm trăm trượng, nam bắc ba ngàn trượng, đông tây cũng là ba ngàn trượng. Bên trong còn có ‘Trường Minh thạch’ quý giá để chiếu sáng, bốn vách tường được khắc rất nhiều tranh có liên quan đến lịch sử thưởng cổ.

Còn có rất nhiều Ngân quan Cự linh và Kim quan Cự linh của Tây Hoàng tộc đang phòng vệ bốn phía.

Bọn họ đều mặc trọng giáp, khí tức sâu không lường được.

Trong đó có ít nhất một trăm đầu Cự linh có bốn con Hỏa xà trên người.

Tố Phong Đao ngẩng đầu lên, nhìn về phía vương tọa ở trung ương cung điện phía trước.

Trên vương tọa có một vị ‘Thần’ có hình thế khổng lồ, chiều cao của hắn phải hai trăm trượng. Khuôn mặt gần như đầu rồng, da thịt bên ngoài được bao trùm bởi một lớp vảy đen.

Vị Cự thần này đang nhắm mắt, không có bất kỳ động tĩnh nào, nhưng quanh thân hắn có chín Hỏa long đang quấn quanh.

Khi Dục Nhật thần chu đi qua lại, chín Hỏa long kia đều đồng loạt mở mắt ra, nhìn chằm chằm về phía bọn họ.

Lúc này, đám thủ vệ bên trong cung điện cũng tỏ vẻ kinh sợ, bọn họ đều phát ra những tiếng gào thét.

“Có kẻ địch xâm nhập!’

“Đáng chết, là pháp khí của nhân tộc!”

“Đám Truy Nhật Bộ ở bên ngoài đều chết hết rồi sao?”

“Là nhất phẩm của nhân tộc, ngăn bọn họ lại!”

Đám Cự linh này không chỉ dùng binh khí trong tay đánh về phía Dục Nhật thần chu, mà còn điều động Hỏa xà quanh người, đánh một bó ‘Nam Minh Ly Hỏa thần quang’ màu đỏ thẫm về phía Dục Nhật thần chu.

Chín con Hỏa long trên người Diễm Dung cũng đánh ra một chùm sáng đỏ thẫm, đánh thẳng về phía Dục Nhật thần chu, làm cho nhiệt độ bên ngoài phi thuyền lập tức tăng mạnh.

Tố Phong Đao thì lại không quan tâm, nàng đè Tru Lục thần đao, vừa súc thế vừa nhìn thân thể Diễm Dung.

Tố Phong Đao phát ra một tiếng than thở: “Không biết thời đại này bị làm sao, không chỉ Chúc Quang âm và Mộc Kiếm Tiên hiện thế, mà ngay cả Hỏa Thần – Diễm Dung cũng có ý đồ trở về. Năm xưa Thần Ngao Tán Nhân đã tiên đoán, nói thời đại Cổ thần sẽ tái hiện ở mấy ngàn năm sau, bây giờ sắp thành sự thật rồi, thậm chí còn phát sinh sớm hơn cả hắn dự đoán.”

Trong con mắt của nàng lại hiện lên một tia lăng lệ: “Hi Thanh, ngươi tạm thời điều khiển Dục Nhật thần chu giúp ta.”

Tố Phong Đao đã nhận ra Sở Hi Thanh thức tỉnh huyết mạch Thần Dương, cực kỳ phù hợp với trận pháp của Dục Nhật thần chu.

Nếu không phải tu vị của hắn quá thấp, vậy hắn là lựa chọn tốt nhất để điều khiển chiếc phi thuyền này.

Sở Hi Thanh lập tức tiếp nhận quyền khống chế Dục Nhật thần chu.

Sở Hi Thanh chưa bao giờ khống chế chiếc thuyền này, nhưng khi hắn vừa tiếp nhận, liền biết mình nên phải làm gì. Hắn điều khiển Dục Nhật thần chu tiến về phía trước, hơn nữa còn không ngừng thay đổi vị trí, tránh khỏi những Nam Minh Ly Hỏa thần quang kia.

Khi chiếc thuyền này tiếp cận đến trước ngực Diễm Dung, Sở Hi Thanh điều khiển chiếc thuyền này chuyển hưởng, nó dùng một góc độ khó có thể tin nổi để cấp tốc đổi hướng.

Hắn chỉ dùng khoảng cách ba mươi trượng để quay đầu thuyền.

“Làm rất tốt.”

Trong mắt Tố Phong Đao hiện ra một tia tán thưởng, nhưng vào lúc này, nàng bỗng nhiên rút đao, một đạo đao như cầu vồng nối liền trời đất đã xuất hiện.

“Tru!”

Tru Thiên Thần Diệt Đao – Tru Thiên Diệt Địa!

Một đao này lập tức tru diệt tầng tầng phòng hộ và tầng tầng cấm chế trước người Diễm Dung.

“Tố Phong Đao? Ngươi đừng hòng!”

Có hai tia lửa lóe lên ở bên cạnh thân thể Diễm Dung, chỉ chớp mắt đã hóa thành hai cự nhân cao đến trăm trượng.

Bọn họ cũng có đầu như rồng, toàn thân là vảy đến, trên người có năm con Hỏa xà quấn quanh.

Đây là hai trong sáu đại thiên vương của Tây Hoàng tộc, huyết mạch đã rất gần với tổ tiên Cự thần.

Bọn họ rốt cuộc cũng chạy đến, vưa hiện thân thì những con Hỏa xà kia đã đánh ra Nam Minh Ly Hỏa thần quang cực kỳ mạnh mẽ, cố gắng đốt cháy Tố Phong Đao và cả Dục Nhật thần chu.

Hai con Cự thần này thì lại ra tay ngăn cản đạo đao như cầu vồng kia.

Tố Phong Đao điều động Tru Lục thần đao, nàng súc thế đã lâu, lúc này không gì không diệt, không gì không tru!

Một đao này không chỉ chém đứt tay của hai Cự thần kia, mà còn chém ra một đạo vết thương cực lớn ở trước ngực Hỏa Thần – Diễm Dung.

Mà ngay khi Tố Phong Đao chuẩn bị tiếp tục tấn công, tiếp tục phá hủy hoàn toàn thể xác của Hỏa Thần – Diễm Dung, thì nàng nhìn thấy một con dị thú nhảy ra từ con đường bên trái của cung điện, nó giống như chó, có đầu rồng, còn có cái cổ rất dài giống như rồng.

Nơi con dị thú này đi qua, tất cả mọi thứ đều hóa thành băng giá lạnh lẽo.

Chương 1164: Diễm Dung và Vọng Thiên Hống (5)

Tố Phong Đao vừa nhìn thấy cảnh này thì không khỏi biến sắc, trong mắt hiện lên một vệt tức giận: “Các ngươi còn chuẩn bị tái tạo Vọng Thiên Hống?”

Hai mắt Sở Hi Thanh con nheo lại.

Vọng Thiên Hống là một loại dị thú cực kỳ mạnh mẽ.

Gọi nó là dị thú mà không phải là thần thú.

Bởi vì thứ này là quái vật do một ít Cự thần thượng cổ hợp lực sáng tạo ra!

Nó là vũ khí chiến tranh được chế tạo để tiêu diệt loài rồng và nhân loại.

Tất cả năng lực của Vọng Thiên Hống đều nhằm vào huyết mạch của hai tộc người và rồng.

Ngày xưa, sau khi ‘Huyền Hoàng thủy đế’ ngự nữ ba ngàn thống nhất nhân tộc, đã từng thống lĩnh đại quân nhân tộc tiến lên phía bắc Tuyệt Bích sơn mạch, viễn chinh đến Bất Chu sơn.

Bọn họ mượn sự giúp đỡ của “Tứ Linh” và “Chư Long”, quân tiên phong không ai địch nổi. Một lần vượt qua băng nguyên vô tận và sa mạc Xích Hồng, liên tục đánh bại Cự linh của bốn thần sơn, thậm chí còn hàng phục yêu tộc.

Nhưng đúng lúc này, bọn họ gặp phải Vọng Thiên Hống.

Vọng Thiên Hống dùng thần thông thâm độc của nó, ăn mòn đại tướng dưới trướng Huyền Hoàng thủy đế, làm ra tứ đại Thi Vương là Hậu Khanh, Doanh Câu, Tương Thần, Hạn Bạt, làm cho ‘Bất tử chi linh’ xuất hiện trên thế gian.

Vọng Thiên Hống không chỉ làm ra tứ đại Thi Vương, mà còn gọi ra vô số âm hồn, vô số cương thi, vô số khô lâu ở trên chiến trường, thậm chí còn có mấy ngàn bộ Thi long, sau đó lại sử dụng ‘Thi độc’ với đại quân nhân tộc.

Huyền Hoàng thủy đế cuối cùng phải trả giá cực kỳ đắt mới có thể tiêu diệt Vọng Thiên Hống đời đầu kia, nhưng khi đó nhân tộc cũng là nguyên khí đại thương, không thể không lui về phía nam Tuyệt Bích sơn mạch, tiếp tục khôi phục nguyên khí.

Sau đó lại lục tục xuất hiện mười mấy đời Vọng Thiên Hống, tất cả đều tạo thành sát thương cực lớn với nhân tộc, thậm chí còn tiêu diệt mấy đời hoàng triều.

Vì vậy, khi Tố Phong Đao nhìn thấy con dị thú đầu rồng thân chó kia, hai mắt nàng không chỉ đỏ bừng, mà khóe mắt còn hiện lên cả gân xanh.

“Chết!”

Đao thứ hai của Tố Phong Đao, không chỉ chém về phía Hỏa Thần – Diễm Dung, mà còn chém về con Vọng Thiên Hống kia nữa.

Tuy đao thứ hai của Tố Phong Đao là tạm thời sửa lại, nhưng đao thế càng bá đạo hơn, càng hung hăng hơn!

Cánh tay của hai Cự thần kia vừa mới khôi phục lại, lại bị nàng chém đứt thêm lần nữa.

Nhưng đúng lúc này, lại có một ngọn lửa lóe lên ở trước vương tọa của Hỏa Thần – Diễm Dung.

“Làm càn!”

Đó là một vị đại thiên vương khác, đầu đội vương miện đỏ thẫm, chiếc giáp màu đỏ tươi. Hắn cầm một tấm thuẫn màu đen tuyền khổng lồ, che chắn trước Hỏa Thần – Diễm Dung.

Đao và thuẫn va chạm, phát ra một tiếng nổ rung trời.

Không chỉ toàn bộ chiến sĩ Tây Hoàng tộc bên trong điện là thất khiếu chảy máu, dồn dập quỳ xuống đất, hiện ra vẻ đau đớn.

Mà hai người Diệp Tri Thu và Sở Hi Thanh ở trên thuyền cũng là sắc mặt nhăn nhó, khí huyết quay cuồng, lục phủ ngũ tạng gần như nổ tung.

Bọn họ ở khá gần, nên phải chịu áp lực lớn hơn người khác rất nhiều.

May mắn là có Dục Nhật thần chu chia sẻ một bộ phận áp lực.

Bằng không thì hai người bọn họ đã bạo thể bỏ mình.

Ánh đao của Tố Phong Đao vẫn chém xuyên qua mặt thuẫn đen tuyền kia, lại chém ra một đạo vết thương nơi bụng Hỏa Thần – Diễm Dung.

Đáng tiếc là không còn bao nhiêu lực, đạo vết thương này chỉ dài hai trượng, sâu không đến một trượng, so với thân thể khổng lồ của Hỏa Thần – Diễm Dung, thì đây chỉ là một vết thương nhẹ không đáng nhắc đến.

Đầu Vọng Thiên Hống kia thì lại bị Tố Phong Đao chém thành hai nửa.

Ánh mắt nàng hơi hòa hoãn lại.

Dù Tố Phong Đao tận mắt nhìn thấy con Vọng Thiên Hống này chia ra làm hai, rồi chuyển hóa thành hai con Vọng Thiên Hống nhỏ bé hơn, thì vẻ mặt của nàng cũng không khó coi như lúc trước.

Tây Hoàng tộc vẫn chưa hoàn thành việc chế tạo con Vọng Thiên Hống này, nó vẫn còn rất nhiều thiếu sót.

Chỉ cần con dị thú này không đạt đến cấp độ Vọng Thiên Hống đời đầu,, nhân tộc sẽ không cần lo lắng tai kiếp ‘thi biến’ nữa, cũng không cần lo lắng bốn tồn tại đã tiến hóa thành Thi Hoàng kia bị Cự linh khống chế điều khiển.

Tố Phong Đao lập tức chém ra đao thứ ba, ánh đao như cầu vồng, tru diệt tất cả!

Sở Hi Thanh đã không dám nhìn nữa.

Hai mắt của hắn bây giờ đã chảy máu tươi.

Thiên quy đạo luật mà thanh Tru Lục thần đao kia điều động, đã vượt qua khỏi giới hạn thần phách của Sở Hi Thanh.

Chiếc Dục Nhật thần chu này cũng như bị đưa thần vào trong sóng to gió lớn, dưới lực lượng Dương viêm mạnh mẽ và cương lực kịch liệt nữa, con thuyền này tựa như có thể bị chôn vùi bất cứ lúc nào.

Sở Hi Thanh chỉ có cảm ứng được một chút, một đao này của Tố Phong Đao chính là cực chiêu Tru Thần Diệt Ma mà nàng đã truyền thụ cho hắn.

Chắc hẳn nàng còn sử dụng bí pháp Thần Kính Thất Phản của Vô Tướng thần tông, đây là một loại bí pháp do Minh Kính Đao Quân sáng tạo ra, nó có thể thu thập dư lực trên đao và lực đàn hồi của kẻ địch, để chém ra một đao càng mạnh hơn.

Nguyên lý khá giống với hệ thống hấp thu năng lượng của ô tô ở thời hiện đại.

Chỉ cần đao pháp của Tố Phong Đao không gián đoạn, liền có thể làm được một đao mạnh hơn một đao, cực kỳ bá đạo.

Chương 1165: Cực Đông Băng Thành

Nhưng vào lúc này, Tố Phong Đao lại phát ra một tiếng ‘chậc’, trong giọng nói còn ẩn chứa vẻ không cam lòng.

Đao thứ ba của nàng cũng đột phá mặt thuẫn đen tuyền kia, nhưng mục tiêu không phải là Hỏa Thần – Diễm Dung, mà là mấy đối thủ ở trước mắt và một đám kẻ địch đang mượn lực lượng không gian để chạy tới nơi này.

Lúc này, Tố Phong Đao lại đạp chân xuống, kích hoạt cấm chế của Dục Nhật thần chu.

Chiếc phi thuyền lập tức hóa thành một vệt kim quang, bay thẳng ra phía ngoài. Sở Hi Thanh phát hiện nó lại xông thẳng về phía trước, đâm xuyên qua vô số tầng núi đá của Bất Chu sơn, lao ra đến trên không trung của Đế Thần cung.

Nhưng bên ngoài ngọn núi, đã có bảy bóng người khổng lồ cao đến trăm trượng đang lơ lửng giữa không trung.

Dáng vẻ của bọn họ khác nhau, nhưng vẻ mặt của tất cả đều rất âm trầm.

Bảy tên Cự thần có sức chiến đấu cao đến nhất phẩm này đồng thời giơ tay lên, khiến cho tốc độ của Dục Nhật thần chu hơi chậm lại, gần như dừng lại tại chỗ. Toàn bộ thân thuyền phát ra những tiếng vang ‘răng rắc’, tựa như có thể tan vỡ bất cứ lúc nào.

Sở Hi Thanh nheo mắt lại, phát hiện vị Cự thần ba mắt từng tiếp xúc với bọn họi cũng nằm trong số đó.

Trong bảy tên Cự thần này, sát ý của Cự thần ba mắt là mạnh mẽ nhất, hắn ngưng tụ vô số ‘Quý Thủy thần lôi’ ở trên không trung, hình thành một thanh trường thương cực lớn.

Theo thanh trường thương bằng lôi đình kia đánh xuống, tất cả mọi thứ ở chung quanh đều vì thế mà run rẩy.

Thân truyền kiên cố vững chắc của Dục Nhật thần chu, lại có vẻ như yếu ớt không chịu nổi khi đứng trước mặt Quý Thủy thần lôi.

Trong mắt mũi của Sở Hi Thanh, nhất thời tuôn ra lượng lớn máu tươi.

Hắn biết, đó là một Thiên quy đạo luật tên là ‘Lưu’.

Cự thần ba mắt kia là hậu duệ của mạch Thủy Thần – Thiên Công, vị Cự thần viễn cổ kia được xưng là ‘Vạn lưu chi chủ’, chấp chưởng tất cả sông nước ở trên thế gian.

Tố Phong Đao nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt lại lạnh lùng như băng, không hề bị lay động.

“Tru!”

Tru Thiên Thần Diệt Đao – Sát Nhân Tru Tâm!

Chỉ trong khoảnh khắc này, Tố Phong Đao lại chém rơi tất cả ý niệm ngăn cản của những Cự thần nhất phẩm ở đây.

Cùng lúc đó, một quả ngọc phù màu mận chín ở trong tay áo của nàng cũng nổ tung.

Sở Hi Thanh thì đang nhắm mắt lại, nội tâm âm thầm hoảng sợ, khi hắn linh cảm ba người bọn họ đã cách cái chết không xa, thì lại cảm thấy không gian ở chung quanh bỗng nhiên khôi phục an bình. Khí cơ hung hãn và cuồng bạo của mấy vị Cự thần nhất phẩm kia, cộng thêm những Thiên quy đạo luật không thể chống đỡ kia, tất cả đều đã biến mất.

Hắn không dám tin tưởng mà mở mắt ra, phát hiện quanh đây là một mảnh trống không, Dục Nhật thần chu ở dưới chân lại hóa thành một đạo kim quang, tốc độ càng lúc càng nhân, gần như có thể so sánh với ánh mặt trời.

Diệp Tri Thu cũng là thất khiếu chảy máu, nơi viền mắt còn xuất hiện hai lỗ máu.

Nàng cũng bị những Thiên quy đạo luật kinh khủng kia làm tổn thương đến thần phách, hơn nữa thương thế còn nghiêm trọng hơn Sở Hi Thanh.

Diệp Tri Thu không có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, đến bây giờ vẫn không thể khôi phục thị giác.

Vẻ mặt nàng rất kinh ngạc: “Đây chính là thần thông nhất phẩm trong Thiên Cương, Thâu Thiên Hoán Nhật?”

Tuy ngọc phù tam phẩm Địa Sát trên thế gian rất đắt giá, nhưng lại rất thường thấy ở võ tu cao phẩm.

Ngọc phù nhất phẩm Thiên Cương thì lại cực kỳ hi hữu.

Trên thế gian này cũng không có bao nhiêu thuật sư nhất phẩm, toàn bộ Thiên Bảng bây giờ, cộng thêm thuật sư của các tông phái lớn, còn cả những tồn tại lánh đời kia, tổng cộng đều không quá hai mươi người.

Đấy là còn chưa nói đến tài liệu luyện chế ngọc phù nhất phẩm Thiên Cương đều cực kỳ hi hữu.

“Đúng vậy!” Tố Phong Đao đứng nơi đầu thuyền hơi gật đầu: “Lần này, vì bảo vệ các ngươi an toàn nên tông môn đã bỏ ra một cái giá lớn. Nếu như không có ngọc phù này, ta cũng không dám mạo hiểm đi vào Nguyên Thủy tổ điện, đi phá hoại thân xác của Hỏa Thần – Diễm Dung.”

Sau đó nàng nhìn hai tên đệ tử của mình: “Cảm giác thế nào?”

Đôi mắt của Diệp Tri Thu đang khôi phục, nàng gật đầu nói: “Mở mang tầm mắt! Lần này đệ tử được chứng kiến chín cái Thiên quy đạo luật, chuyện này có lợi ích rất lớn với con đường tu hành của đệ tử.”

Sắc mặt Sở Hi Thanh hơi ngưng trọng, ánh mắt lại có chút tiếc nuối: “Đệ tử vô năng, chỉ nhìn thấy mười một cái Thiên quy đạo luật trong tổng số mười bảy cái.”

Lúc nãy, nếu như hắn không tiến vào trạng thái Thông Huyền của Thái Thượng Thông Thần, thì có lẽ chỉ nhìn thấy bảy cái.

Khóe môi Tố Phong Đao lại cong lên, vẻ mặt khá là vui mừng.

Đây cũng là lý do vì sao nàng liều lĩnh nguy hiểm, đưa hai người đi vào Nguyên Thủy tổ điện.

Bằng không nàng có thể sắp xếp cho hai người ở bên ngoài, chờ đến khi thoát thân thì mới mang hai người rời đi.

Chương 1166: Cực Đông Băng Thành (2)

Nếu như là truyền thừa võ đạo khác, trước khi căn cơ vững chắc là không thể nhìn thấy Thiên quy đạo luật khác.

Điều này sẽ làm nguyên thần bọn họ bị ô nhiễm, sẽ ảnh hưởng đến con đường tu hành.

Nhưng mà mạch Tru Thiên của bọn họ thì lại khác, cần phải có sự sắc bén, không gì không chém, tru diệt vạn vật.

Nếu như ngay cả mấy Thiên quy đạo luật mà còn không chịu nổi, vậy còn tu hành Tru Thiên Đao làm gì?

Tố Phong Đao cũng rất tin tưởng hai tên đệ tử của mình.

Thiên phú của Diệp Tri Thu chỉ kém hơn Tần Mộc Ca hai trù.

Mà Sở Hi Thanh thì lại có thể sánh vai với Tần Mộc Ca, tương lai thậm chí còn có hi vọng vượt qua.

Tố Phong Đao vừa nhớ đến Tần Mộc Ca, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ buồn bã.

Nàng nhìn về phương hướng Bất Chu sơn, lòng thầm nghĩ nếu như

Mộc Ca còn trên đời, nếu như nàng tu luyện Nhai Tí Đao thành công, vậy chút thử thách hôm nay có đáng là gì?

Mười mấy vị Cự thần nhất phẩm kia hợp lực, cộng thêm cả vị Nam Thiên Đế kia, cũng không phải đối thủ của Mộc Ca.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại mở miệng hỏi: “Sư tôn, ta thấy thể xác của Hỏa Thần – Diễm Dung vẫn chưa bị phá hủy, còn cả Vọng Thiên Hống kia cũng có thể chia ra làm hai.”

Tố Phong Đao tỉnh lại từ trong hồi ức, trong con ngươi của nàng hiện lên một vệt lạnh lẽo: “Thể xác của Hỏa Thần – Diễm Dung không sao, nhưng hai đao kia của ta, đủ để khiến cho thời hạn phục sinh của Diễm Dung chậm lại trăm năm.”

“Nhưng việc này cũng khó nói, nếu như trong tay bọn họ có thiên tài địa bảo Siêu Phẩm, Thần Phẩm gì đó, vậy cũng có thể rút ngắn thời gian phục sinh của Diễm Dung, chỉ là bọn họ sẽ phải trả giá đắt hơn nhiều. Trong vòng mười năm, bọn họ cũng không thể loại bỏ đao ý của ta và Tru Lục thần đao. Vì vậy, so với Hỏa Thần – Diễm Dung, thì Vọng Thiên Hống kia mới là rắc rối. . .”

Tố Phong Đao nói đến chỗ này, thần sắc lại hơi động, nàng đi về phía đuôi Dục Nhật thần chu: “Hi Thanh, ngươi điều khiển thuyền đi, tiếp đó ngươi chỉ cần chạy trốn về U Châu ở phía nam là được, không cần phải để ý đến những thứ khác.”

Sau khi trốn thoát thì Tố Phong Đao đã lấy lại quyền khống chế Dục Nhật thần chu, nhưng bây giờ lại chuyển quyền khống chế cho Sở Hi Thanh.

Tru Lục thần đao ở bên hông nàng cũng đang rung động.

Đây là thần binh cảnh báo, sắp có kẻ địch xuất hiện.

Ngay khi Tố Phong Đao đi xuống đuôi thuyền, bầu trời không phạm vi vạn dặm quanh đây đều biến sắc, bốn phương tám hướng đều là mây lửa.

Vô số ‘Bính Hỏa thần lôi’ hội tụ lại, thiêu đốt toàn bộ bầu trời.

Dục Nhật thần chu cũng đang bốc cháy hừng hực.

May mắn đây là một đoạn cành cây của Phù Tang thụ, mười mấy con Thái Dương cổ đại còn không làm gì được nó, cho nên không cần sợ chút lửa này.

Chỉ là hai người Sở Hi Thanh và Diệp Tri Thu ở trên thuyền thì thấy hơi khó chịu, toàn bộ thân thể của bọn họ như sắp bốc cháy.

Tố Phong Đao thì không hề để ý, nàng vung đao một cái, ngọn lửa phía ngoài thân thuyền đã biến mất không còn tăm tích.

Một đao này của nàng đã tru diệt pháp 'Đốt Thiên' ở quanh đây.

Vị Nam Thiên Đế sắp xuất hiện kia, có tu vị mạnh hơn nàng rất nhiều, còn nắm giữ thần binh Siêu Phẩm do Cổ thần để lại.

Tuy nhiên, tốc độ của Dục Nhật thần chu thậm chí còn vượt qua rất nhiều võ tu Siêu Phẩm.

Vì vậy, chân thân của Nam Thiên Đế tuyệt đối không thể chạy đến đây.

Hơn nữa, trong phạm vi một tấc vuông trên chiếc Dục Nhật thần chu này, lực lượng của Tố Phong Đao còn vượt qua cả nửa bước Siêu Phẩm.

Tru Thiên Đao của nàng đủ để "Tru" mất pháp 'Đốt Thiên' của người này.

Một cái chớp mắt tiếp theo, từng đạo từng đạo Bính Hỏa thần lôi trên không trung đã hội tụ thành một bóng người cao đến một trăm hai mươi trượng, toàn thân bốc lửa.

Hắn mượn ngọn lửa để xuyên qua, bóng người vẫn luôn áp đảo Dục Nhật thần chu.

Thần ý và uy áp vô cùng mạnh mẽ trút xuống, vô số ngọn lửa bị hắn khống chế, vô cùng vô tận Bính Hóa thần lôi bổ xuống.

Uy nghiêm của bá chủ Bất Chu sơn trải dài khắp thiên địa, khiến cho tất cả sinh linh trong phạm vi mấy ngàn dặm đều phải nằm rạp, phải tránh lui.

Tố Phong Đao vung tay áo lên, làm cho Tru Lục thần đao bên hông phân hóa, từ một chia hai, hai chia ba, kéo dài đến khi phân hóa ra hơn một ngàn đạo, tru diệt tất cả lôi đình màu đỏ thẫm ở chung quanh.

Sau đó, một tay nàng đè đao, khóe môi hơi cong lên: "Đi xuống đi! Tố mỗ chưa bao giờ thích ngẩng đầu nhìn người khác."

Ngay khi nàng vừa mới nói xong, cự nhân trăm trượng ở phía trên

Dục Nhật thần chu đã bị đao khí của nàng đánh tan, hóa thành vô số những tia lôi đình màu đỏ thẫm.

Sau đó, những Bính Hỏa thần lôi này lại tu tập lại, lại hóa thành bóng người khổng lồ ở phía sau thuyền.

Sở Hi Thanh cũng không dám liếc mắt nhìn nữa.

Con mắt của hắn lại nổ tung, tràn ra từng tia từng tia máu tươi.

Sở Hi Thanh cũng không nhìn ra gì cả, hắn không nhìn thấy diện mạo của người kia, mà chỉ thấy ngọn lửa vô tận.

Ngọn lửa kia đang thiêu đốt tất cả, cũng suýt nữa đốt hắn thành tro.

Vị Thiên Đế của Bất Chu sơn này, ít nhất cũng nắm giữ hai cái Thiên quy đạo luật, thậm chí là ba. . .

Chương 1167: Cực Đông Băng Thành (3)

Sau đó Sở Hi Thanh cũng ý thức được, tất cả Thiên quy đạo luật trên thế gian này, đều không có tuyệt đối phân chia cao thấp trên ý nghĩa, mà chỉ có vận dụng khác nhau, chỉ có mạnh yếu khác biệt.

“Tố Phong Đao!”

Người kia mở miệng lên tiếng, giọng nói lại khàn khàn và sắc bén như lưỡi cưa, cũng có thể làm chấn động nhân tâm: “Thần Châu các ngươi có câu nói, phúc họa không cửa, chỉ có người tự vào, thiên ác có báo, như hình với bóng. Hôm nay, các hạ hủy ‘thần khu’ của tổ tiên ta, có từng nghĩ đến Bất Chu sơn ta chắc chắn sẽ không chết không thôi với Tố Phong Đao ngươi và Vô Tướng thần tông hay không?”

“Ngươi nói cứ như là Vô Tướng thần tông chúng ta và Bất Chu sơn các ngươi không phải kẻ địch một sống một chết vậy.”

Tố Phong Đao khẽ lắc đầu, lại phân hóa ra một thanh Tru Lục thần đao, đánh tan một trường thương lôi đình màu đỏ thẫm ở trước mắt.

“Bệ hạ muốn trách, vậy phải trách Tây Hoàng tộc các ngươi không được lòng người, trách Nguyên Thủy tổ điện có quá nhiều sơ hở. Nếu như ta đã nhìn thấy thể xác của Diễm Dung, nhìn thấy các ngươi chế tạo Vọng Thiên Hống, há có thể không ra tay?”

Nàng nói đến đây, trong mắt lại hiện ra ý châm chọc: “Ta cũng không biết bệ hạ lại có dã tâm như thế, chế tạo Vọng Thiên Hống là định đạp pháp núi non Thần Châu thêm lần nữa sao?"

Tám ngàn năm trước, trận đại họa khiến cho Tuyệt Bích sơn mạch bị công phá, toàn bộ phương bắc bị chiếm đóng, trong đó có rất nhiều nguyên nhân.

Vọng Thiên Hống chính là một trong số đó.

"Vọng Thiên Hống kia không phải chế tạo vì nhân tộc các ngươi, mà nó có tác dụng khác với tộc ta. . ."

Giọng nói của người kia bỗng nhiên dừng lại, hắn nở nụ cười tự giễu: "Mà thôi, có nói ngươi cũng không tin. Hơn nữa, hôm nay ngươi và ta đã kết thù oán rồi, như vậy Bất Chu sơn sẽ như ngươi mong muốn, chắc chắn sẽ đạp phá Tuyệt Bích sơn mạch của các ngươi, tiêu diệt Vô Tướng thần sơn, diệt sạch nhân tộc Thần Châu các ngươi."

Mười mấy chữ cuối cùng, hắn gần như gằn từng chữ từng chữ một, trong lời nói còn ngậm lấy sát ý vô tận, căm hận vô hạn.

"Nói nhảm ít thôi." Tố Phong Đao vuốt sợi tóc bên tai: "Nếu bệ hạ cảm thấy mình có thể làm được, vậy không ngại thử một lần xem.'

Người kia không nói gì nữa, toàn bộ thân thể bỗng nhiên hóa thành trường thương bằng lôi đình, rồi bắn thẳng về phía Tố Phong Đao.

Trên mặt Tố Phong Đao cuối cùng cũng hiện lên vẻ nghiêm túc.

Tru Lục thần đao bên hông nàng cũng ra khỏi vỏ, hóa thành một đạo ánh đao như cầu vồng, chém thẳng về phía trước.

"Tru!"

Khoảnh khắc này, năm giác quan và linh thức của Sở Hi Thanh đều cảm thấy toàn bộ trời đất này bị Tố Phong Đao chém thành hai nửa.

Lại tựa như tất cả mọi thứ trên thế gian này đều bị Tố Phong Đao tru diệt.

Tất cả mây lửa, tất cả lôi đình trong thiên địa, đều bị đao của nàng quét sạch.

Nhưng sau đó, Sở Hi Thanh lại cảm ứng được phần lưng của Tố Phong Đao bỗng nhiên nổ tung, một lượng lớn máu tươi phun ra, đạo bạo của nàng cũng bắt đầu tan rã.

Búi tóc của Tố Phong Đao cũng sụp đổ, ba ngàn sợi tóc bay lả tả.

Diệp Tri Thu nhất thời lấy làm kinh hãi: “Sư tôn?”

“Không sao!” Tố Phong Đao hơi vung tay lên, lại mặc một chiếc đạo bào màu xanh khác.

Nàng nghiêng mắt nhìn Sở Hi Thanh một chút, chỉ thấy mắt của tên này vẫn là hai lỗ máu, còn chưa khôi phục như cũ.

Chỉ là vừa rồi Tố Phong Đao lại có cảm giác như bị Sở Hi Thanh nhìn thấy hết sạch.

Là thiên phú Thái Thượng Thông Thần của người này sao?

Năng lực Thông Huyền của Thái Thượng Thông Thần, là theo ý nguyện mà động.

Tên tiểu tử này không học tốt, thế mà lại dùng năng lực ở phương diện này.

Nàng hừ nhẹ một tiếng, khoảnh khắc này, nàng dùng một tia đao kình gõ lên đầu Sở Hi Thanh một cái, lúc này mới thu hồi tầm mắt: “Căn cơ của bộ cơ thể này nằm ở xương cốt, chút thương thế ở máu thịt là không đáng lo.”

Chỉ là thời gian hoạt động của bộ phân thân này sẽ giảm từ tám tháng xuống nửa năm mà thôi.

Nàng lại quay đầu nhìn về phía sau Dục Nhật thần chu.

Lúc này, mây lửa và Bính Hỏa thần lôi đầy trời đã biến mất, ngọn lửa khổng lồ hai trăm trượng kia cũng đã không thấy bóng dáng.

Trong mắt Tố Phong Đao lại hiện lên một tia kiêng kỵ: “Hay cho một Nam Thiên Đế! Một bộ phân thần đã có thể khiến ta chật vật như vậy, trong mấy vị nửa bước Siêu Phẩm mà ta từng nhìn thấy, người này có thể đứng hàng thứ nhất.”

Nếu như người này quyết tâm làm địch với Vô Tướng thần tông bọn họ, nhất định sẽ mang đến rất nhiều áp lực cho Vô Tướng thần tông.

Chỉ là không biết người này chế tạo Vọng Thiên Hống làm gì? Lại muốn phục sinh Hỏa Thần – Diễm Dung để làm gì?

Hỏa Thần – Diễm Dung phục sinh, sẽ có lợi với rất nhiều người ở Tây Hoàng tộc, nhưng đối với vị Nam Thiên Đế này thì chưa chắc.

Thật ra nàng cũng tin tưởng lời nói của người này, đường đường là Nam Thiên Đế của Bất Chu sơn, đúng là khinh thường nói láo.

Nhưng dù thời gian có quay trở lại, Tố Phong Đao cũng sẽ không chút do dự mà rút đao, phá hủy thần khu của Hỏa Thần – Diễm Dung.

Mặc kệ người này có mục đích gì, Hỏa Thần – Diễm Dung và Vọng Thiên Hống đều là có thể khiến Thần Châu diệt vong.

Tố Phong Đao chắc chắn sẽ không cho phép bọn họ tái hiện nhân thế.

Chương 1168: Cực Đông Băng Thành (4)

“Hàng thứ nhất?” Diệp Tri Thu lấy làm kinh hãi: “Hắn còn mạnh hơn Hoàng Cực Liệt? Vị Nam Thiên Đế này so với mười vị trí đầu trên Thiên Bảng thì thế nào?”

“Chém giết chính diện, không có một người nào trên Thiên Bảng là đối thủ của hắn. Người này đã đem bốn loại lực lượng huyết mạch trong cơ thể, ngược dòng đến tầng thứ Thiên quy đạo luật, đây không phải là một Huyết quan Cự linh bình thường có thể làm được, cái này tương đương với việc tu hành bốn môn thánh truyền.”

“Tuy rằng Hoàng Cực Liệt cũng là siêu nhất phẩm, sức chiến đấu lại thấp hơn vị này hai tầng thứ. Vị Nam Thiên Đế này hẳn là có lực lượng đột phá Siêu Phẩm, chỉ là vì muốn chiếm vị trí Thiên Đế, cho nên vẫn áp chế tu vị.”

Tố Phong Đao hơi lắc đầu: “Tu rằng Cự linh tu hành dễ dàng hơn chúng ta rất nhiều, nhưng không thể quơ đũa cả nắm. Có điều, người có hi vọng tu hành bốn Thiên quy đạo luật trong nhân tộc chúng ta, cũng chỉ có một mình Tần Mộc Ca mà thôi. Trên Thiên Bảng cũng chỉ có một mình Mộc Ca là có lực lương để đối kháng với hắn. Đáng tiếc . . .”

Diệp Tri Thu nghe vậy thì cũng hiện lên vẻ buồn bã.

Bá Võ Vương điện hạ mà nàng vô cùng kính phục kia, đã ngã xuống hơn một năm rồi.

Lúc này, ánh mắt của Tố Phong Đao lại rơi vào người Sở Hi Thanh.

Nàng nghĩ thầm, cái tên đệ tử này có thể đi đến trình độ của Tần Mộc Ca không?

Hắn có thể giống như những gì bọn họ mong chờ không? Trong vòng mười năm sẽ bước vào cảnh giới mà Tần Mộc Ca từng đạt được.

Sở Hi Thanh thì lại chỉ cảm thấy vô cùng oan uổng.

Lúc nãy, thật ra hắn cũng có ý dò xét trận chiến của Tố Phong Đao và Nam Thiên Đế.

Kết quả là linh quang lóe lên, liền hiểu rõ toàn cảnh.

Sở Hi Thanh cho là mình tuyệt đối không cố ý, kết quả lại bị sư tôn hiểu lầm.

Hắn bây giờ chỉ thấy rất xấu hổ, chỉ cảm thấy mất hết niềm tin, không còn tinh thần.

Còn nữa, thật ra hắn cũng không nhìn thấy cái gì cả, còn không phân biệt được trước sau nữa kìa.

Vị sư tôn này của hắn, không hổ là nữ nhân lấy lưỡi đao bình thiên hạ.

Lần này quá thua thiệt. . .

Sau khi hai mắt của Sở Hi Thanh khôi phục, hắn vẫn điều chỉnh lại tinh thần của mình: “Sư tôn, tiếp đó chúng ta sẽ đi đâu?”

“Đi Vạn Ma quật trước, lấy một chút tinh huyết yêu ma, sau đó đi Quy Khư ở nơi sâu xa trong đại dương! Chúng ta sẽ cô đọng huyết mạch La Hầu ở đó!”

Tố Phong Đao nhướng mày lên: “Vẫn là để ta điều khiển thuyền cho, hai người các ngươi vào trong khoang tránh né đi.”

Lúc nãy, vì chống lại pháp ‘Đốt Thiên’ của Nam Thiên Đế, nên nàng không dám tiến vào chín tầng mây.

Thái Dương chân hỏa trong chín tầng mây cực kỳ khốc liệt, là chiến trường thích hợp nhất với Nam Thiên Đế.

Nhưng nếu như nói độn tốc, vậy vẫn là ở chín tầng mây là nhanh nhất.

Tầng mây này không có bất kỳ lực cản nào, tốc độ phi hành của Dục Nhật thần chu sẽ tăng gấp đôi so với tầng thứ tư.

Sở Hi Thanh cũng rất tò mò với Vạn Ma quật của Vô Tướng thần tông.

Tố Phong Đao lại không cho bọn họ đến gần, mà để hai người ở cách đó một trăm năm mươi dặm, không cho phép bước vào.

Lúc này Sở Hi Thanh mới nhận ra được Vạn Ma quật lợi hại, hắn đứng ở ngoài một trăm năm mươi dặm, mà lại phát hiện tâm linh của mình sinh sôi ra rất nhiều ác niệm, rất nhiều dục vọng đều bị phóng đại.

Điều này khiến cho Cửu Thiên niệm luân ở sau lưng hắn vận chuyển điên cuồng.

Chín đạo phân hồn kia lại có ý đồ chạy trốn và thoát khỏi sự khống chế của hắn.

Sở Hi Thanh âm thầm hoảng sợ, hắn ý thức được nếu như không có nguyên thần đủ mạnh, tâm chí đủ mạnh, vậy hậu quả khi tiến vào Vạn Ma quật chính là bị đồng hóa và ô nhiễm.

Khoảng tầm một ngày sau, Tố Phong Đao đã đi ra khỏi Vạn Ma quật.

Thần thái của nàng hơi uể oải, sau đó vẫn không ngừng không nghỉ mà điều khiển Dục Nhật thần chu, chạy về phía đại dương ở mặt đông.

Bọn họ bay nhanh ở trên đại dương, gần chín ngày đã bay quá trăm vạn dặm.

Sở Hi Thanh thỉnh thoảng sẽ thức tỉnh từ mộng cảnh, lại cảm ứng được Tố Phong Đao không còn mỏi mệt, khí tức đã khôi phục như thường.

Lúc này, hắn đã ở trên thuyền hai mươi mốt ngày.

Từ Bất Chu sơn về Vô Tướng thần tông, tất cả là 11 ngày. Từ Vạn Ma quật ra U Châu, rồi lại đi ngang đại dương, tất cả là mười ngày.

Lúc này cột võ ý của Sở Hi Thanh lại phát sinh biến hóa.

Nhai Tí chân ý của hắn đã tăng đến tầng mười sáu.

Đây là do Sở Hi Thanh đã nghiên cứu và lĩnh ngộ Thần Phong Minh Kính Đao tầng mười một, lại có Thái Thượng Thông Thần cấp mười một, ngộ tính tăng mạnh. Khiến cho hắn có thể dễ dàng tìm hiểu được Nhai Tí chân ý tầng thứ mười.

Dưới sự tăng cường của tiểu Tóc Húi Cua, huyết mạch và chiến đồ, cấp độ của Nhai Tí chân ý đã đạt đến tầng mười sáu.

Đương nhiên, điều này cũng có quan hệ với việc Sở Hi Thanh có thể chứng kiến nhiều Thiên quy đạo luật, khiến hắn có thể suy diễn ra khá nhiều thứ.

Chương 1169: Cực Đông Băng Thành (5)

Nhai Tí chân ý tiến vào tầng mười sáu, thì lại có biến hóa cực lớn.

Sở Hi Thanh cảm nhận được rất rõ ràng, trong nguyên thần của mình đã ngưng tụ một Thiên quy đạo luật tên là 'Nhai Tí'.

Đây thật ra là hai Thiên quy đạo luật, bao quát cả 'Kính Thiên' và 'Canh Kim', Nhai Tí coi như là tổng hợp thể của chúng.

Đây chính là ưu thế khi tu luyện thần thông thần thú, chúng nó là tổng hợp thể của các loại pháp môn, tuy tu hành rất gian nan, nhưng thành tựu tương lai lại rất lớn.

Đáng tiếc là Nhai Tí chân ý tầng mười sáu của Sở Hi Thanh có sáu tầng là ngoại lực đẩy lên, cho nên cái Thiên quy đạo luật này bị thiếu sót rất nghiêm trọng, hao tổn cũng gấp mấy lần bình thường.

Mà trong khi Sở Hi Thanh đang tập trung nghiên cứu võ đạo ở trong khoang thuyền, hắn cảm ứng được chiếc Dục Nhật thần chu này đang nhanh chóng hạ xuống.

Đây là đến Quy Khư rồi?

Sở Hi Thanh chờ đến khi phi thuyền hạ xuống tầng mây thứ năm, thì mới rời khỏi khoang thuyền.

Khi hắn đi ra boong thuyền, liền phát hiện sư tôn Tố Phong Đao của mình đang ngưng thần nhìn về một nơi nào đó ở phía nam.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua, đó thế mà lại là một khối băng cực kỳ khổng lồ đang trôi nổi giữa không trung.

Không đúng! Đó là một tòa Băng thành cực kỳ khổng lồ.

Đường kính của nó ít nhất phải 500 dặm, toàn thân tựa như là khay tròn, bên trong có vô số kiến trúc bằng băng, còn có vô số người qua lại.

Bên ngoài Băng thành còn có hàng ngàn hàng vạn chiến hạm màu xanh lam đang trôi nổi chung quanh, lít nha lít nhít như sao trên trời.

Bọn họ xếp thành hàng ngũ chỉnh tề, từ từ nghiền ép về phía trước, khí thế hùng vĩ che kín cả bầu trời.

“Đây là . . .”

Sở Hi Thanh híp mắt lại, ánh mắt đầy kinh ngạc: “Chẳng lẽ là ‘Cực Đông Băng thành’?”

Cực Đông Băng thành này lại có thể trôi nổi và di động?

“Không phải!” Diệp Tri Thu lắc đầu nói: “Ta từng may mắn đi qua Cực Đông Băng thành một lần. Cực Đông Băng thành là ‘tử mẫu thành’, tổng cộng tám tử và một mẫu, còn có ba mươi hai phân thành vờn quanh, đây chỉ là một tòa phân thành của Cực Đông Băng thành thôi.”

Sở Hi Thanh không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Một tòa phân thành của Cực Đông Băng thành đã có quy mô như vậy, có ít nhất trăm vạn nhân khẩu, vậy chủ thành sẽ có quy mô như thế nào?

Còn cả một khối băng lớn như vậy, vì sao lại có thể bay lên?

“Có người nói sau khi Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y chạy ra đại dương, thì đã nhận được một thần khí cực kỳ mạnh mẽ. Những Băng thành này đều được xây dựng dựa trên thần khí kia.”

Diệp Tri Thu lại nói tiếp: “Ta thấy nơi này có gần vạn chiếc chiến hạm, trên chiến hạm có ít nhất khoảng 150 vạn binh lính, không chỉ quân trận nghiêm chỉnh, tướng sĩ đều mặc giáp và trang bị cực tốt. Binh lực mạnh mẽ, khí thế như cầu vồng, không biết là muốn làm gì?”

Nàng xuất thân từ quân ngũ, cho nên tương đối mẫn cảm với quân sự.

Phương hướng mà tòa Băng thành và vạn chiếc chiến hạm này đang bay đến, chính là bờ đông của Thần Châu.

Sở Hi Thanh không khỏi nghĩ đến kỳ Luận Võ Thần Cơ mới nhất.

“Rất có thể là vì thảo phạt Đại Ninh, Thiên Cơ tán nhân có nói, Vấn Thù Y chắc chắn sẽ báo thù, khi kiếm của nữ tử này chỉ về phía tây, Thần Châu sẽ có nguy cơ bị lật đổ.”

Sở Hi Thanh không khỏi nghĩ đến Thiết Kỳ Bang.

Quận Tú Thủy cách biển không xa, Chu gia thì lại nằm ở quận Thiên Hải bên cạnh biển.

Không biết đại quân của Cực Đông Băng thành sẽ đổ bộ ở đâu, nếu như bọn họ lên bờ ở Đông Châu, như vậy thì phiền phức lớn rồi.

Đổi thành Sở Hi Thanh, hắn cũng sẽ lựa chọn quận Lâm Hải để đổ bộ, nơi này là cửa biển sông Thần Tú, đại quân của Cực Đông Băng thành có thể dọc theo sông Thần Tú để vào nội địa.

Hơn nữa, quân lực của Đại Ninh ở ven đường cực kỳ yếu đuối, đám thủy sư và châu quân ở địa phương đều mục nát không chịu nổi, hầu như các châu đều không có sức chống cự.

Nhưng Cực Đông Băng thành cũng có một lựa chọn khác, đó chính là sông Thương Lãng cở quận Thiên Hải.

Thế nước ở sông Thương Lãng mạnh hơn sông Thần Tú nhiều, lại không có nhiều thuyền buôn như sông Thần Tú, hơn nữa có thể dọc theo sông để tấn công thành Vọng An.

Sở Hi Thanh âm thầm cầu nguyện, hi vọng Cực Đông Băng thành sẽ không đổ bộ xuống quận Lâm Hải.

Bằng không Thiết Kỳ Bang sẽ không chịu nổi dù chỉ là một chút áp lực của đối phương.

Sở Hi Thanh biết mình nhất định sẽ là một tên phản tặc.

Một khi thân phận của mình lộ ra ngoài ánh sáng, nhất định sẽ bị triều đình dốc hết sức lực để truy sát.

Vì vậy, Thiết Kỳ Bang cũng không đi theo triều đình.

Vấn đề là dù bọn họ muốn bỏ chỗ tốt theo chỗ sáng, nương nhờ vào Hải tộc và Cực Đông Băng thành, thì người ta cũng chưa chắc sẽ để ý đến.

Thiết Kỳ Bang bây giờ còn được Vô Tướng thần tông che chở.

Mà Vô Tướng thần tông bọn họ cũng là một trong những kẻ thù của Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y.

Chương 1170: Huyết mạch La Hầu

“Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y!”

Tố Phong Đao đè Tru Lục thần đao, trong mắt hiện ra một tia kỳ dị: “Chúng ta đi xuống đi!”

Nàng điều khiển Dục Nhật thần chu vọt xuống mặt nước bên dưới.

Quang độn của chiếc phi thuyền này cũng rất nhanh, tốc độ ở dưới nước không hề chậm, chỉ là hơi bị chệch hướng, thỉnh thoảng cần điều chỉnh lại.

Hơn nữa, tiêu hao cũng nhiều hơn trước.

Với tu vị của Tố Phong Đao, thỉnh thoảng cũng phải dừng lại để điều tức.

Còn cả áp lực ở dưới nước cũng càng nặng nề hơn.

Dù thân thuyền Tru Lục thần đao rất kiên cố, nhưng cũng phát ra những tiếng ‘răng rắc’.

Hai người trên thuyền cũng không chịu nổi.

Sở Hi Thanh còn tốt, có gân cốt có thể so với võ tu tứ phẩm thượng, Diệp Tri Thu thì khẽ cau mày, miệng mũi của nàng bắt đầu chảy máu, xương cốt cũng đang ở biên giới vỡ nát.

Không biết là Tố Phong Đao có ý định rèn luyện hay là không thể phân tâm, nên vẫn mặc kệ hai người bọn họ.

Không biết chiếc Dục Nhật thần chu này đã lặn sâu bao nhiêu trượng, mãi cho đến khi bọn họ nhìn thấy một vòng xoáy khổng lồ ở dưới đáy biển.

“Đây là ‘Vô Chung dương’, một trong hải nhãn lớn nhất, cũng là nơi quy khư.”

Tố Phong Đao điều khiển Dục Nhật thần chu, không những không tránh ra mà còn chủ động cuốn vào.

Sở Hi Thanh lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng, cảm giác như mình bị cuốn vào trong máy giặt vậy. . . không đúng, phải là máy trộn bê tông!

Hắn cảm thấy toàn thân mình sắp bị vòng xoáy khổng lồ này cắn nát, suýt nữa bị bay ra khỏi Dục Nhật thần chu, may mà có Tố Phong Đao kéo về.

Bọn họ bay trong vòng xoáy được một khắc đồng hồ, tốc độ của vòng xoáy kia mới hơi chậm lại.

Sở Hi Thanh chờ đến khi tốc độ của vòng xoáy chậm lại mức mình có thể chịu đựng được, liền chạy đến mép thuyền, rồi bắt đầu nôn mửa.

Có điều, đây đang là trong nước, những thứ hắn vừa phun ra vẫn cứ trôi nổi ở chung quanh.

Sở Hi Thanh chỉ có thể dùng Tru Thiên đao ý, chém sạch những thứ kia, miễn cho ngứa mắt.

Diệp Tri Thu thì chậm hơn hắn một bước, nhưng nôn mửa còn kinh hơn.

Sở Hi Thanh phun một trận rồi lại bắt đầu nôn khan, phải một lúc lâu sau mới khôi phục bình thường.

Hắn đè cảm giác choáng váng ở trong đầu xuống, rồi bắt đầu đánh giá chung quanh.

Sở Hi Thanh không biết đây là nơi nào.

Chung quanh toàn là nước, lại tối om om, không chút ánh sáng.

Dù Sở Hi Thanh dùng linh thức hay là con mắt, đều không thể nhìn thấy thứ gì cả.

Nhưng áp lực nước ở trên người bọn họ lại giảm đi nhiều.

Áp lực là vẫn có, nhưng không còn cảm giác bị nghiền ép như lúc trước.

Ngoài ra, Sở Hi Thanh còn cảm giác được, nước ở chung quanh vẫn đang lưu động, hơn nữa còn lấy một tốc độ cực nhanh để chảy về một nơi nào đó.

Điều này có nghĩa, nơi này cũng không phải tử địa.

“Nghe đồn Quy Khư bắt nguồn từ Thần cung do mấy vị Thiên Đế thời viễn cổ chế tạo. Khi đó, toàn bộ thế giới đều là hải dương mênh mông, chỉ có rất nhiều hòn đảo chằng chịt trên hải dương.”

“Lúc đó, vì khống chế thiên địa, kiềm chế bốn phương, mấy đời bá chủ thiên địa đều chế tạo Thần cung cực lớn ở trên cửu tiêu. Sau khi bọn họ ngã xuống, những Thần cung này cũng rơi rụng, chìm vào biển sâu. Sau mấy trăm vạn, thậm chí là mấy ngàn vạn năm tháng, những Thần cung này bị hải lưu dưới biển kéo vào hải nhãn, chắp vá thành một tòa phế tích to lớn, xưng là Quy Khư."

Tố Phong Đao vừa điều khiển thuyền vừa nói.

Ngay khi nàng nói đến hai chữ Quy Khư, trong lòng bỗng nhiên hơi động, chợt nhìn về phía trước: "Đến rồi!"

Sở Hi Thanh lại không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Mãi đến khi Dục Nhật thần chu đi thêm một quãng nữa, hắn mới nhìn thấy một chút ánh sáng.

Ánh sáng này càng ngày càng nhiều, càng ngày càng mạnh, cuối cùng hiện ra ở trước mắt Sở Hi Thanh là một tòa phế tích cực kỳ khổng lồ.

Sở Hi Thanh nhìn thấy vô số kiến trúc rộng lớn.

Bên trong có cung điện, có đài cao, có lầu các, có hành lang, tất cả đều vô cùng to lớn.

Chúng nó hoặc một nửa bị chôn dưới bùn đất, hoặc là bị lộn ngược, đầu cắm xuống đít chổng lên.

Đây căn bản không giống như một phế tích, mà giống như một quần thể cung điện bị bỏ đi.

Bên trong mỗi một tòa cung điện đều rất hùng vĩ tráng lệ, xa hoa khí thế.

Sở Hi Thanh còn chưa nhìn thấy tình cảnh bên trong Quy Khư.

Nhưng những đồ án hoàn mỹ trên các cột nhà của cung điện kia, sau khi trải ngàn vạn năm tháng cọ rửa mà vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu. Các loại thần thú ở phía trên giống y như thật, bao gồm cả hình và thần, các nhân vật trên đó cũng rất sống động.

Cách đây không lâu, Sở Hi Thanh mới từng vào Đế Thần cung ở Bất Chu sơn.

Quy mô của nó quả thật là thần tích, là kỳ tích mà chỉ có thần linh mới có thể làm được.

Nhưng tòa Đế Thần cung kia so với nơi này, lại như đom đóm so với ánh trăng.

Chỉ diện tích thôi cũng không thể so sánh rồi.

Chương 1171: Huyết mạch La Hầu (2)

Sở Hi Thanh chỉ nhìn bằng mắt, cảm giác Quy Khư này có đường kính ít nhất là ba ngàn dặm.

Đế Thần cung của Bất Chu sơn, quy mô chỉ bằng một phần năm của nơi này.

Sở Hi Thanh khó có thể tưởng tượng được dáng vẻ thế giới thời đại viễn cổ là thế nào?

Dù tòa Quy Khư này được chắp vá từ mấy tòa Thần cung, nhưng cũng là vô cùng khó tin.

Sau khi đến gần, Tố Phong Đao điều khiển Dục Nhật thần chu chìm vào trong Quy Khư.

Nói đến cũng kỳ lạ, bên trong Quy Khư này không chỉ không có áp lực nước, mà trên mặt đất cũng không có bất kỳ vết nước nào.

Sở Hi Thanh và Diệp Tri Thu không khỏi liếc mắt nhìn quanh, nhìn trộm tình huống bên trong những tòa cung điện kia.

“Đừng nhìn.” Tố Phong Đao biết hai đệ tử này tham tài, nàng hơi lắc đầu nói: “Nơi này không phải bí cảnh, bất kỳ võ tu và cự linh tam phẩm nào, chỉ cần nắm giữ pháp khí có thể chống lại dòng xoáy và áp lực nước, vậy đều có thể tiến vào nơi này.”

“Mấy trăm vạn năm trôi qua, nơi này đã bị càn quét sạch sẽ rồi, không còn lại thứ gì. Chỉ có một ít vàng bạc, và một chút châu báu không thể đánh giá, nếu các ngươi không chê khó khăn, thì chờ đến khi xong việc, có thể thu thập một ít rồi mang ra ngoài.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì lại không chịu tin hết.

Khắp nơi trong Quy Khư này đều là kim quang lấp lóe, ánh sáng thậm chí còn chiếu rọi mấy chục dặm, làm sao có thể không có thứ đáng tiền?

Nhưng một lát sau, Sở Hi Thanh đã từ bỏ.

Hắn đúng là không tìm thấy thứ gì có giá trị cả.

Tuy rằng những kiến trúc kia đều là kim quang lấp lóe, nhưng đều là ánh sáng phản xạ từ vàng bạc.

Tất cả nguồn sáng đều bắt nguồn từ mấy chục tòa tháp đèn to lớn được phân bố ở bốn phương tám hướng trong Quy Khư, những ngọn lửa bên trong vĩnh hằng bất diệt tựa như mặt trời.

Trong những kiến trúc kia còn có một chút dạ minh châu, ánh sáng cực kỳ rực rỡ.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, những dạ minh châu này chiếu sáng mấy trăm vạn năm, vậy hẳn là không phải vật phàm chứ?

Mà khi hắn nhìn kỹ, lại phát hiện ra một ít dạ minh châu có phẩm chất thượng đẳng.

Tuy rằng Sở Hi Thanh bây giờ rất thiếu tiền, nhưng cũng không lót mắt đám vàng bạc và dạ minh châu ở trên vách tường kia, dù mang ra ngoài thì cũng không bán được bao nhiêu tiền.

Những bức điêu khắc kia còn có giá trị hơn nhiều.

Bên trong những bức họa đó, đều ngậm lấy Thiên đạo chi vận mạnh mẽ.

Vấn đề là Sở Hi Thanh không có pháp khí không gian, không thể lấy được những thứ cồng kềnh này.

Cùng lúc đó, trong lòng Sở Hi Thanh cũng thấy hơi nghi ngờ, vì sao kiến trú ở nơi này vạn năm bất hủ, vì sao những vàng bạc và dạ minh châu kia cũng trường tồn đến bây giờ?

“Tất cả sự vật ở nơi này đều bất hủ bất phôi, chính là vì một mảnh vỡ thần khí viễn cổ.”

Tố Phong Đao chắp tay sau lưng, tiếp tục điều khiển Dục Nhật thần chu bay qua những cung điện kia: “Thần khí này gọi là ‘Vĩnh Hằng thần bi’, có thể làm cho tất cả sự vật chung quanh đây đều Vĩnh Hằng bất hủ. Thứ này từng bị một vị đại năng vô cùng mạnh mẽ phá hủy, những mảnh vỡ của nó vẫn có lực lượng Vĩnh Hằng, còn được gọi là Vĩnh Hằng chi thạch.”

“Vì để cho Đế cung của mình bất hủ bất diện, trường tồn hậu thế, nên những Thiên Đế kia đều thu thập một ít Vĩnh Hằng chi thạch, làm căn cơ cho Đế cung của mình. Vì vậy, đại đa số thứ trong Quy Khư có vẻ vẫn hoàn hảo như thường, nhưng nếu như ngươi mang nó ra ngoài, vậy nó sẽ mục nát và hóa thành tro bụi.”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, rốt cuộc là loại lực lượng gì mới có thể phá hủy Vĩnh Hằng?

Sau đó hắn ngẩng đầu lên, ngóng nhìn những tháp đèn kia: "Như vậy những ngọn lửa trên tháp đèn kia là sao? Lẽ nào cũng là lực lượng Vĩnh Hằng? Còn cả Vĩnh Hằng chi thạch kia nữa, không thể lấy nó đi sao?"

"Không lấy được, không có lực lượng ngự trị trên thần linh, vậy vừa tiếp xúc với nó là sẽ bị cố hóa Vĩnh Hằng."

Giọng nói Tố Phong Đao thản nhiên: "Lửa trên tháp đèn đương nhiên là có người chăm sóc, rất nhiều sinh linh cầu trường sinh bất tử chạy đến Quy Khư này, cầu mong tìm được bí ẩn Vĩnh Hằng. Ngay cả nhân tộc chúng ta cũng có rất nhiều võ tu hết tuổi thọ làm như vậy."

"Trong số đó có vài người thành công, nhưng cũng biến thành quái vật người không ra người, quỷ không ra quỷ, còn được gọi là Khư tộc. Có mấy người thất bại, hóa thành một bộ tượng đá ở nơi này."

Khi nàng nói chuyện, bỗng nhiên chém một đạo đao khí về một nơi âm u ở bên cạnh.

Sau đó là một tiếng rít truyền ra, một bóng người màu đen bỗng nhiên bay ra. Nó mạnh mẽ nhìn Tố Phong Đao một chút, sau đó liền bỏ chạy ra xa.

Ánh mắt Sở Hi Thanh hơi đọng lại.

Tốc độ của bóng đen kia cực nhanh, nhưng Sở Hi Thanh vẫn nhìn thấy bản chất của nó.

"Đó là . . . cương thi?"

Chương 1172: Huyết mạch La Hầu (3)

"Đây chỉ là một loại Khư tộc, một trong sinh linh bất tử. Nghe đồn Hạn Bạt và Hậu Khanh trong tứ đại Thi Hoàng cũng ẩn thân ở đây. Nhưng chúng ta không cần lo, Hạn Bạt, Hậu Khanh và Doanh Câu đều là thuộc hạ của Huyền Hoàng thủy đế, hoặc là nữ nhi của Huyền Hoàng thủy đế. Khi bọn họ tỉnh táo thì sẽ không đối nghịch với nhân tộc."

Ánh mắt Tố Phong Đao hơi trầm xuống: "Chỉ cần Vọng Thiên Hống không xuất thế, bọn họ sẽ an toàn. Cũng không cần để ý đám Khư tộc kia, nếu như không đến lúc bất đắc dĩ, bọn họ sẽ không đối mặt với người sống."

Trong mười mấy cái hô hấp này, Dục Nhật thần chu đã xuyên qua gần bảy trăm dặm.

Cuối cùng, Tố Phong Đao ngừng lại trước một tòa đại điện.

Sở Hi Thanh lập tức nhìn thấy một tòa bệ đá rất to ở trước đại điện, còn cả một vật thể hình bán cầu ở trên bệ đá.

Đó là một tròng mắt khổng lồ màu đỏ tươi, thể tích phải bằng cối xay gió, hơn nữa còn là loại cối xay gió lớn nhất.

Phía sau tròng mắt khổng lồ kia là vô số dây thần kinh và mạch máu đứt gãy.

Sở Hi Thanh chỉ nhìn tròng mắt khổng lồ này một chút, hắn đã cảm nhận được lực lượng hung bạo, cuồng chiến, tàn sát, hủy diện, phá hoại ở bên trong, ngoài ra còn có sát lực vô biên.

Trong lòng hắn lập tức xuất hiện vô số ý nghĩ thô bạo, muốn chiến đấu với người khác, muốn hủy diệt tất cả mọi thứ xung quanh, hai mắt thì lại đau đớn không thôi.

Sở Hi Thanh vội vã nhắm mắt lại, dạo này mắt nổ hơi nhiều rồi.

“Đây là một tròng mắt của La Hầu, bị một Thiên Đế chế tạo thành ‘Giám Thiên chi nhãn’, dùng để giám sát sinh linh trong thiên địa, rồi thi triển thần phạt. Rất nhiều người đã thử mang nó ra ngoài, nhưng đều không thành công. Giám Thiên chi nhãn này và một khối Vĩnh Hằng chi thạch ở gần nhau, muốn lấy Giám Thiên chi nhãn thì phải lấy Vĩnh Hằng chi thạch trước.”

Tố Phong Đao cười một tiếng: “Nhưng nơi này là nơi tốt nhất để thức tỉnh huyết mạch La Hầu của mạch Tru Thiên chúng ta.”

Sau đó, nàng ngồi ngay ngắn trước Giám Thiên chi nhãn, rồi lấy bảy giọt tinh huyết La Hầu từ trong tay áo ra, bắt đầu luyện chế thuốc.

Thuốc là Vô Tướng thần tông đã chuẩn bị từ trước, mấu chốt là các loại huyết mạch của La Hầu.

Bên trong Vạn Ma quật giam giữ hơn vạn ma, hơn nữa mươi con Cự thần Siêu Phẩm.

Có thể tìm thấy tất cả các loại huyết mạch Cự linh ở trong đó, chỉ cần tế luyện là được.

Muốn lấy tinh huyết của Ma La Bộ làm thuốc dẫn, là bởi vì trong huyết mạch của bộ tộc này có ‘Gân cốt’ chủ yếu nhất của La Hầu, là nền tảng cho tất cả năng lực của La Hầu.

Đồng thời, tinh huyết của bọn họ cũng là thuốc dẫn an toàn nhất. Trải qua ngàn vạn năm tháng, Ma La Bộ và tộc duệ Bàn Cổ đã thông hôn vô số lần, huyết mạch cực kỳ gần với nhân tộc.

“Ta cần chín ngày để điều chế thuốc. Hi Thanh ngươi có thể thử hấp thu hung sát La Hầu ở nơi này, hòa vào Vô Tướng Thần Phong Sát và Hữu Vô Hình Hỗn Nguyên thần sát của ngươi, đây cũng là một trong những hạt nhân không thể thiếu của Vô Tướng Thần Phong sát.”

“Nếu như ngươi có thể tìm hiểu được ý ‘Tru diệt’ bên trong Giám Thiên chi nhãn, vậy thì không thể tốt hơn. Còn Tri Thu, ngươi chuẩn bị để lại sẹo ở nơi nào trên mặt?”

Diệp Tri Thu trợn tròn mắt lên, vẻ mặt khó hiểu: “Để lại sẹo?”

“Huyết mạch La Hầu có liên quan với huyết mạch Tu La. Trong mạch Tu La, nam xấu xí, nữ vô cùng xinh đẹp, mà huyết mạch La Hầu thì ngược lại.”

Tố Phong Đao cười khổ một tiếng: “Sau khi các ngươi thức tỉnh huyết mạch La Hầu, nam sẽ trở nên càng anh tuấn hơn, càng có mị lực hơn, nữ thì sẽ trở nên xấu xí. Cái này cùng một nhịp thở với Thiên quy đạo luật, không thể tránh khỏi. Nhưng mạch Tru Thiên của chúng ta có một loại bí pháp, có thể dùng một vết sẹo để thay thế, sẽ không ảnh hưởng đến dung mạo.”

Vết sẹo nơi khóe mắt của nàng, chính là vì huyết mạch La Hầu.

Bằng không trên thế giới này, có ai có tư cách để lại sẹo trên mặt nàng chứ!

Sở Hi Thanh nghe vậy thì vui vẻ, sau đó hắn lại tò mò hỏi: “Như vậy Bá Võ Vương thì sao? Vì sao trên mặt nàng không có sẹo?”

“Nàng vẫn chưa thức tỉnh huyết mạch La Hầu.” Động tác của Tố Phong Đao hơi dừng lại một chút, rồi khôi phục như thường: “Nàng có huyết mạch Quy Nhất, có thể nghĩ hóa ra một bộ phận lực lượng của La Hầu, đủ để tu luyện những bước đầu của Tru Thiên Đao.”

Sau đó nàng không nói gì nữa, mà tập trung vào luyện chế thuốc.

Sở Hi Thanh thì lại tập trung hấp thụ ‘hung sát La Hầu’.

Quá trình tinh luyện và hấp thu hung sát này vô cùng gian nan.

Sở Hi Thanh dùng tận chín ngày mới có thể tinh luyện được năm sợi.

Vô Tướng Thần Phong Sát của hắn vốn đã cực nhỏ, ngưng tụ lại một chỗ thì chỉ to bằng nắm tay, hung sát La Hầu này thì càng nhỏ hơn, chỉ bằng sợi tóc.

Hơn nữa, mỗi khi Sở Hi Thanh cô đọng được một sợi, thân thể của hắn đều bị nổ một lần, máu thịt be bét, phế phủ nổ nát.

Chương 1173: Huyết mạch La Hầu (4)

Hung sát La Hầu được sinh ra từ tròng mắt La Hầu, bên trong ẩn chứa lực lượng cực kỳ mạnh mẽ, hắn bây giờ chỉ miễn cưỡng chịu đựng được.

Cũng may là chỉ cần một chút căn bản thôi, sau này có thể uẩn nhưỡng nó lớn mạnh lên.

Chất lượng của hung sát này cực cao, một khi hòa vào hai loại sát lực kia của hắn, vậy sẽ phát sinh biến hóa về chất.

Chúng nó đều trở nên sắc bén hơn, cũng trở nên kiên cố hơn rất nhiều.

Đặc biệt là Vô Tướng Thần Phong Sát, Sở Hi Thanh thử một chút, phát hiện lực lượng phá cương phá giáp của đao sát này đã mạnh đến biến thái.

Hắn không tìm được bất cứ thứ gì có thể gánh chịu lưỡi đao của Vô Tướng Thần Phong Sát.

Đáng tiếc là lượng quá ít, không dùng được mấy lần.

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh cũng vỗ trán (đốn ngộ) mấy lần, lĩnh ngộ được không ít thứ từ trong tròng mắt La Hầu.

Để người kinh ngạc chính là Diệp Tri Thu, nàng không có Vô Tướng Thần Phong Sát làm trụ cột, vậy mà cũng có thể cưỡng ép cô đọng một tia hung sát La Hầu.

Điều này khiến Tố Phong Đao ngạc nhiên không thôi, còn cố ý nhìn Diệp Tri Thu một chút.

Vô Tướng Thần Phong Sát là đao sát mà nàng sáng tạo ra, nó là thứ để gánh chịu hung sát La Hầu.

Nếu như không có căn cơ, vậy sẽ tổn thương đến bản nguyên, kéo dài thì thân thể sẽ từ từ suy yếu.

Diệp Tri Thu lại cưỡng ép hoàn thành, có chút không để ý hậu quả.

Tố Phong Đao chợt thu hồi tầm mắt.

Sau khi bí cảnh thời gian trở về dòng sông thời gian, điều kiện tiến vào bí cảnh đã mở rộng. Trước kia Diệp Tri Thu không có tư cách tiến vào, bây giờ thì lại có.

Chờ lần này trở về, để Diệp Tri Thu đi vào bù đắp căn cơ là được.

Chín ngày sau, hai giọt máu màu đỏ ối đã thành hình ở trước người Tố Phong Đao.

Sở Hi Thanh nhìn giọt máu kia, trong đầu lại thấy hơi choáng váng.

Hắn trông thấy giọt máu kia bỗng nhiên biến thành người tí hon, bỗng nhiên hóa thành một thanh trường thương, lại đột nhiên hóa thành một thanh chiến đao, bên trong lộ ra các loại Thiên đạo chi vận, biến hóa vô thường.

“Xong rồi.”

Tố Phong Đao đứng lên: “Hai người các ngươi nhập định, điều tức dưỡng thần đi.”

Sở Hi Thanh không dám chập trễ, lúc này tập trung ý chí, tiến vào trạng thái vong ngã.

Đống thời, hắn bắt đầu điều tức, khôi phục chân nguyên và nguyên thần.

Khi trạng thái của hắn vừa khôi phục, liền cảm thấy Tố Phong Đao điểm một cái vào mi tâm mình, giọt máu màu đỏ ối kia đã hòa tan vào trong đó.

Lần này, thân thể của hắn không nổ nữa, mà quanh người xuất hiện huyết diễm thiêu đốt, nhiệt độ trong lục phủ ngũ tạng tăng mạnh, giống như đang bị nướng chín.

Sở Hi Thanh cảm thấy có một nguồn sức mạnh đang thức tỉnh từ nơi sâu xa của huyết mạch, còn cả có một thứ gì đó đang tiến vào.

Toàn bộ quá trình đều đau đớn không chịu nổi, dường như đang bị lăng trì.

Sở Hi Thanh cố gắng chống đỡ, suýt nữa bị bị nỗi đau lăng trì này dằn vặt đến phát rồ.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, hắn phát hiện nguyên thần của mình đang biến hóa kịch liệt, nguyên thần cũng cảm nhận được nỗi đau như lăng trì.

Linh hồn của hắn như bị cắt ra thành từng mảnh từng mảnh, sau đó lại ghép lại với nhau.

Đã có mấy lần, Sở Hi Thanh suýt nữa thì ngất xỉu.

Nhưng hắn vẫn nhớ lời nói của Tố Phong Đao, sau khi ngất xỉu, mặc dù vẫn có thể thức tỉnh huyết mạch, nhưng đó là lựa chọn hạ đẳng nhất.

Cho nên Sở Hi Thanh vẫn cắn răng chịu đựng.

Đồng thời chuyển một bộ phận tinh thần, cảm ứng quá trình biến hóa của thân thể và huyết mạch, chuyện này có ích rất lớn với hắn.

Sau này, mặc kệ là thăng cấp huyết mạch La Hầu hay là tu luyện Tru Thiên Đao, hoặc là nghiên cứu các loại chiêu pháp có quan hệ với La Hầu, thì đều có rất nhiều lợi ích.

Mà theo cảm giác đau đớn từ từ yếu dần, Sở Hi Thanh cũng bắt đầu tập trung nhiều hơn.

Hắn hoàn toàn không biết thời gian trôi qua bao lâu, mãi đến khi cơ thể không còn biến hóa gì nữa, tất cả đau đớn cũng biến mất. thì Sở Hi Thanh mới lấy lại tinh thần.

Lúc này, Diệp Tri Thu vẫn còn chưa hoàn thành, toàn thân nàng vẫn có ngọn lửa màu đỏ ngòm đang thiêu đốt.

Tố Phong Đao thì chắp tay sau lưng, đứng ở trên đài cao mà nhìn nhau với tròng mắt La Hầu kia.

Sở Hi Thanh thì lại nhìn về phía bảng nhân vật của mình.

Chỉ thấy cột thiên phú đã có thêm mấy chữ “La Hầu (cấp một)”.

Hắn vừa thức tỉnh huyết mạch La Hầu, cho nên chỉ là cấp một.

Sở Hi Thanh lại ngưng thần nhìn vào mấy chữ này, hắn muốn biết năng lực cụ thể của huyết mạch La Hầu.

Đầu óc của hắn lập tức xuất hiện một đoạn tin tức.

La Hầu (cấp một): Ngươi nắm giữ lực lượng của La Hầu, tố chất thân thể gấp đôi người bình thường, cũng nắm giữ lực lượng Kim Cương, Bất Ma và Tinh Biến. Tất cả võ đạo và pháp thuật liên quan đến giết chóc và phá hủy của ngươi đều được tăng cường hai phần dựa trên trụ cột vốn có, hơn nữa nắm giữ lực lượng phá pháp và phá cương sơ đẳng, năng lực ‘Thần Tốc’, Phệ Nguyên và Tru Diệt.

Chương 1174: Huyết mạch La Hầu (5)

Kim Cương: Kim cương chi ý kiên cố đến mức không thể phá hủy. Muốn hủy diệt vạn vật, bản thân phải đứng ở cảnh giới không thể phá hủy, không thể xóa nhòa. Ngươi nắm giữ ‘Kim Cương chân ý’ tầng một, một khi phát động năng lực này, cường độ và độ dẻo của xương cốt đều tăng cường gấp bốn lần, khó có thể phá hủy.

Bất Ma: Phàm là không giết chết ngươi, chắc chắn sẽ khiến ngươi mạnh mẽ hơn. Ngươi bị bất kỳ lực lượng nào đả thương, chỉ cần không chết ngay thì sẽ vĩnh viễn gia tăng lực đối kháng với loại sức mạnh đó.

Tinh Biến: La Hầu phong ấn trái tim của mình ở ngôi sao ‘La Hầu’. Chỉ cần ánh sáng của ngôi sao La Hầu bất diệt, ngươi liền có thể mượn ngôi sao La Hầu chỉ dẫn để qua lại giữa không gian, nhanh chóng na di. Khoảng cách na di của Tinh Biến dựa theo tu vị và pháp lực của ngươi.

Thần Tốc: Kích phát năng lực này, tất cả tốc độ của ngươi sẽ tăng năm phần dựa theo trụ cột vốn có.

Tru Diệt: Lúc mạnh nhất, La Hầu nắm giữ tất cả lực lượng liên quan đến phá hoại, giết chóc và chiến tranh, ngươi kế thừa một bộ phận trong đó. Tăng cường một tầng Tru Thiên chân ý của ngươi, khi ngươi thi triển năng lực Tru Diệt, tất cả võ đạo và pháp thuật liên quan đến phá hoạt và giết chóc đều tăng cường năm phần dựa trên trụ cột vốn có, hơn nữa còn có thể dễ dàng phá hủy tất cả các loại vật chất.

Phệ Nguyên: La Hầu từng đánh cắp một bộ phận lực lượng của thần thú Hỗn Độn, sau đó hòa vào huyết mạch của bản thân. Ngươi có thể thôn phệ nguyên lực trong thiên địa, có thể dùng để tu hành, cũng có thể dùng để khôi phục pháp lực và chân nguyên. Khi ngươi giết chóc, còn có thể thôn phệ huyết dịch, chân nguyên, và linh hồn của đối phương, tinh luyện tinh hoa trong đó.

Chú: Thiên phú La Hầu của ngươi bị Táng Thiên nhìn kỹ, đã phát sinh dị biến không biết. Ma thần Táng Thiên đã có lực lượng vượt qua La Hầu, sau này huyết mạch La Hầu của ngươi sẽ bị huyết mạch Táng Thiên nuốt chửng và đồng hóa, chuyển hóa thành 'Táng Thiên chân huyết'.

Sở Hi Thanh âm thầm hoảng sợ, lòng thầm nói cái thiên phú này quá mạnh mẽ.

Chỉ là La Hầu cấp một, lại có tận sáu năng lực của thiên phú.

Hơn nữa, mặc kệ là Kim Cương, Bất Ma, Tinh Biến, Thần Tốc, Tru Diệt hay Phệ Nguyên, tất cả đều cực kỳ đáng sợ.

Kim Cương và Bất Ma có thể cường hóa Bá thể của hắn, Tinh BIến lại làm cho hắn càng ngày càng khó bị giết chết.

Tru Diệt và Thần Tốc thì lại có thể giúp uy lực đao pháp của hắn tăng vọt.

Chỉ có Phệ Nguyên là hơi vô bổ, đặt ở trên người Sở Hi Thanh chỉ mang tính chất phụ trợ tu hành.

Nhưng đây chỉ là với Sở Hi Thanh mà thôi.

Sở Hi Thanh có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, không thiếu chân nguyên.

Nhưng đối với những người khác mà nói, thì năng lực này cực kỳ mạnh mẽ.

Nếu như sử dụng hợp lý, chân nguyên cũng có thể vô cùng vô tận.

Còn cả mấy chữ 'võ đạo và pháp thuật có quan hệ với phá hoại và giết chóc', thì Sở Hi Thanh lại nghĩ mấy câu này quá thừa.

Pháp thuật thì cũng thôi, chẳng lẽ còn có võ đạo nào không quan hệ với phá hoại và giết chóc sao?

Có điều, hắn lại nghĩ đến Bình Thiên Kiếm và Lượng Thiên Kiếm.

Không biết hai loại thánh triều này có bao hàm ở bên trong không?

Sở Hi Thanh tiếp tục rút Kim Phong Ngọc Lộ đao của mình ra, rồi chém xuống sàn nhà bên cạnh.

Mặt đất nơi này đều được lát từ Vân thạch ở thời đại thượng cổ, đây là một loại đá tựa như đá cẩm thạch, nhưng nó kiên cố hơn rất nhiều.

Cường độ của nó thậm chí có thể sánh vai với rất nhiều pháp khí lục phẩm.

Khi Sở Hi Thanh chém một đao, lại dễ dàng để lại một vết nứt sâu đến hai trượng ba thước ở trên sàn nhà.

Ba trượng hai thước, đây là độ dài cực hạn của đao cương của Sở Hi Thanh.

Sau khi Sở Hi Thanh chém ra một đao này, thậm chí còn không cảm thấy trở ngại hay lực cản nào, có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Vẻ kinh ngạc trong mắt hắn càng đậm hơn.

La Hầu tăng cường uy lực võ đạo quá nhiều.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại thử sử dụng Thần Tốc và Tru Diệt, rồi lại chém một đao về phía mặt đất.

Con ngươi của Sở Hi Thanh lập tức híp lại.

Sau khi khởi động Thần Tốc, tốc độ đao của hắn tăng lên năm phần.

Trước kia, cực hạn của Sở Hi Thanh là một hô hấp chém bay mươi hai đao, mà bây giờ, hắn lại có thể chém 109 đao trong vòng một hô hấp.

Ngoài ra, Sở Hi Thanh còn cảm thấy đao của mình cũng sắc bén hơn.

Trước kia, khi hắn dùng đao cương chém xuống mặt đất, thì sẽ có cảm giác như cắt đậu hũ, nhưng giờ phút này thì lại như cắt vào không khí, không có chút cảm giác gì.

Khóe môi của Sở Hi Thanh không khỉ vểnh lên, đã không giấu nổi vẻ mừng như điên.

Cái huyết mạch La Hầu này quá mạnh mẽ, vượt xa khỏi dự đoán của hắn.

Chương 1175: Huyết mạch La Hầu (6)

Sở Hi Thanh không khỏi nhớ đến thiên phú Thần Dương của mình, đó là thiên phú Thần giai sao?

Cảm giác nó kém xa huyết mạch La Hầu này.

Đáng tiếc là hệ thống của mình quá đơn sơ, không có nhiều số liệu hơn để hắn tham khảo, cũng không thể hiện sức mạnh của hắn khi có thêm huyết mạch La Hầu.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, nếu hệ thống này có thể thay đổi một chút thì tốt.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại móc một bình ngọc từ trong tay áo ra.

Đây là pháp khí hắn dùng để bảo quản ‘kết tinh’ trong ao máu.

Huyết dịch bên trong Nguyên Cổ huyết trì không chỉ có thể thay thế bí dược dưới tứ phẩm, mà còn có thể trợ giúp thăng cấp thiên phú huyết mạch dưới cấp mười một.

Sở Hi Thanh chuẩn bị dùng thứ này để tăng cấp bậc của huyết mạch La Hầu.

Nhưng khi hắn vừa móc thứ này ra, Tố Phong Đao đã mở miệng nói: “Đừng lãng phí những kết tinh này, La Hầu cũng không phải huyết mạch thuần khiết của Bàn Cổ, chỉ là sau khi Bàn Cổ tử vong, lại đánh cắp lực lượng của tổ tiên chúng ta. Vì vậy, kết tinh trong ao máu vô dụng với huyết mạch La Hầu.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sửng sốt.

La Hầu thế mà không phải huyết mạch thuần khiết của Bàn Cổ?

Hắn lập tức nghĩ đến những Huyết Nguyên đồ trụ mà mình từng tiếp xúc, đúng là trên đó không có bóng dáng của La Hầu.

Sau đó Sở Hi Thanh lại chú ý đến một đoạn tin tức ở trong đầu của mình.

Thần sắc của hắn hơi động: “Sư tôn, ta còn có cảm giác, huyết mạch La Hầu của ta đang bị huyết mạch Táng Thiên đồng hóa và thôn phệ.”

Đây không chỉ là hệ thống nhắc nhở cho hắn.

Mà chính bản thân Sở Hi Thanh cũng cảm nhận được.

“Ồ?”

Tố Phong Đao không khỏi nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt kinh ngạc, giống như không ngờ Sở Hi Thanh lại nhạy cảm như vậy.

Sau đó nàng hơi gật đầu: “Quả thật là ta có nghe nói qua chuyện này, lực lượng của Táng Thiên bây giờ đã vượt qua La Hầu. Một bộ phận lực lượng của vị ‘Kiền thích chi chủ’ kia rất gần với La Hầu, hơn nữa hắn còn đánh cắp một bộ phận bản nguyên của Bàn Cổ từ chỗ của La Hầu.”

“Do đó Táng Thiên chắc chắn sẽ không cho phép La Hầu phục sinh, sẽ tiêu diệt tất cả dấu vết của La Hầu. Ngươi là quyến giả của Táng Thiên, Táng Thiên sẽ cho phép huyết mạch La Hầu tồn tại trên người của ngươi sao?”

Sở Hi Thanh trợn tròn mắt lên, có chút không tin nói: “Lực lượng của Táng Thiên mạnh hơn La Hầu? Chuyện này không có khả năng lắm, La Hầu được xưng là ‘Vạn sát chi chủ’, lúc toàn thịnh đã nắm giữ tất cả lực lượng có quan hệ với bạo lực, chiến đấu, tán sát, sát hại, phá hoại và hủy diệt. Nói không chừng Thiên quy đạo luật trên người hắn phải hơn hai mươi cái!”

Tố Phong Đao lại hơi lắc đầu: “La Hầu nắm giữ nhiều Thiên quy đạo luật, nhưng không có nghĩa là vị này càng mạnh hơn. Mấu chốt là cách vận dụng, và nắm giữ áo nghĩa chân chính của Thiên quy đạo luật.”

“Giống như mười vị trí đầu Thiên Bảng của hai mươi năm trước, ta là người nắm giữ ít Thiên quy đạo luật nhất trong đó, ta chỉ tu có Tru Thiên Đao. Nhưng khi đó, dù là người đứng đầu Thiên Bảng, cũng không có tự tin chiến thắng ta. Táng Thiên có ít loại lực lượng hơn, nhưng hắn nắm giữ những loại sức mạnh này lại vượt qua La Hầu rất nhiều. La Hầu bại trận, nguyên nhân chính là lực lượng của hắn quá nhiều quá tạp, không sở trường bất kỳ loại Thiên quy đạo luật nào cả.”

“Không cần lo lắng, huyết mạch Táng Thiên nuốt chửng huyết mạch La Hầu là việc tốt.”

Tố Phong Đao khẽ mỉm cười: “Mạch Tru Thiên Đao chúng ta lựa chọn huyết mạch La Hầu là vì La Hầu đã tử vong, chúng ta có thể thoải mái lấy lực lượng từ trong huyết mạch của hắn, chứ không phải La Hầu chính là lựa chọn tốt nhất.”

“Nếu Ma thần Táng Thiên để huyết mạch của hắn đồng hóa và thôn phệ huyết mạch La Hầu, nhất định sẽ bồi thường nhiều hơn cho ngươi, khiến cho ngươi nắm giữ lực lượng huyết mạch càng mạnh mẽ hơn. Hơn nữa còn là thuần huyết của Bàn Cổ, sau này tu hành sẽ dễ dàng hơn, sau khi chúng ta tăng huyết mạch La Hầu lên đến cực hạn, cuối cùng vẫn phải quay về thuần huyết của Bàn Cổ.”

“Vì vậy, ngươi không cần để ý chuyện này, cứ mặc kệ nó là được. Nhưng ngươi phải chú ý, sau này nhất định phải làm cho huyết mạch La Hầu thấp hơn huyết mạch Táng Thiên hai cấp độ. Đương nhiên, nếu ngươi muốn giữ lại huyết mạch La Hầu, vậy thì cứ cố gắng tăng huyết mạch La Hầu lên trên huyết mạch Táng Thiên là được.”

“Thì ra là vậy! Đa tạ sư tôn đã giải thích!”

Sở Hi Thanh khẽ gật đầu.

Lúc này, trong lòng hắn bỗng nhiên hơi động, quay đầu nhìn về phía bệ đá cao to đến 999 trượng kia, và cả Giám Thiên chi nhãn ở trên đó.

Sau khi Sở Hi Thanh thức tỉnh huyết mạch La Hầu, hắn liền có cảm giác mình và Giám Thiên chi nhãn ở trên đài có chút liên hệ tâm linh.

Ngoài ra, không biết có phải là áo giác hay không.

Sở Hi Thanh luôn có cảm giác tròng mắt của La Hầu này, cứ như là đang nhìn chằm chằm vào mình.

Chương 1176: Huyết mạch La Hầu (7)

Nhưng khi Sở Hi Thanh nhìn qua, thì lại không phát hiện bất cứ thứ gì dị thường từ tròng mắt đó cả.

Tuy rằng tròng mắt này vẫn luôn phát tán lực lượng hung bạo, cuồng chiến, tàn sát, sát hại, phá hoại và hủy diệt ra ngoài, nhưng lại ngưng tụ hung sát vô biên, bên trong con ngươi kia cũng không có bất kỳ ánh sáng nào, luôn tối ôm như vực sâu không đáy.

Sở Hi Thanh nhíu mày, rồi thu hồi tầm mắt.

Sau đó hắn lại khoanh chân ngồi xuống, vừa cảm nhận biến hóa mà La Hầu mang lại, vừa chờ đợi Diệp Tri Thu thức tỉnh.

Chỉ là quá trình Diệp Tri Thu thức tỉnh không chỉ gian nan, mà thời gian cũng dài hơn Sở Hi Thanh dự tính nhiều.

Sở Hi Thanh dùng ba ngày để cảm nhận thân thể mình, sau đó lại vỗ trán hai lần với Giám Thiên chi nhãn, vậy mà Diệp Tri Thu vẫn chưa tỉnh.

Khi Sở Hi Thanh buồn bực ngán ngẩm, còn dùng điểm huyết nguyên để quét võ đạo bảo khố.

Hắn muốn mượn lực lượng của hệ thống, để thăng cấp huyết mạch La Hầu.

Sau khi tiêu tốn hơn trăm điểm huyết nguyên, Sở Hi Thanh đã quét ra được huyết mạch La Hầu (từ cấp một đến bốn).

Huyết mạch La Hầu (cấp một đến bốn): Đưa huyết mạch La Hầu của ngươi lên cấp bốn, cần 60 điểm huyết nguyên để đổi.

Chú thích: La Hầu không phải thuần huyết của Bàn Cổ, cần điểm huyết nguyên gấp mười lần huyết mạch Thần giai khác.

Da mặt của Sở Hi Thanh không khỏi co quắp lại.

Hắn nhớ Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp một đến bốn, chỉ cần 6 điểm huyết nguyên là có thể đổi được.

Giá tiền này đúng là gấp mười lần Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết.

Sở Hi Thanh có linh cảm, mình sẽ mất cực kỳ nhiều điểm huyết nguyên trên cái huyết mạch La Hầu này.

Nhưng hắn nhất định phải tiêu xài số điểm huyết nguyên này.

Thứ Sở Hi Thanh thiêu bây giờ không phải điểm huyết nguyên, mà là sức chiến đấu!

Lúc này, bọn họ đã rời khỏi Vô Tướng thần tông hơn hai tháng.

Ngày 15 tháng 8 này, Luận Võ lâu đã phát hành kỳ Luận Võ Thần Cơ tiếp theo.

Sở Hi Thanh bây giờ đang xếp hạng 19 trên Thanh Vân Tổng Bảng, không có bất kỳ thay đổi nào, hắn vẫn là thủ tịch của Thanh Vân Tứ Thiên Quân.

Không có biến hóa gì quá lớn.

Trước kia, rất nhiều người trên giang hồ đều cho rằng hắn không thể đứng vững ở vị trí này.

Nhưng mà bây giờ, Sở Hi Thanh vẫn đứng hạng 19 trên Thanh Vân Tổng Bảng.

Người biết chuyện đều biết Sở Hi Thanh đi theo Tố Phong Đao để thức tỉnh huyết mạch La Hầu, rất lâu rồi không tiếp xúc với người ngoài.

Vì vậy cái thứ hạng này không chuẩn xác cho lắm.

Vấn đề là đại đa số người trên thế gian này đều không biết.

Điều này khiến cho Sở Hi Thanh kiếm được rất nhiều điểm huyết nguyên.

Cho đến hôm nay, điểm huyết nguyên của Sở Hi Thanh đã khôi phục hơn năm vạn, nhưng vẫn không xài được.

Có điều, Sở Hi Thanh vẫn quyết định chờ một chút.

Tố Phong Đao ở ngay bên cạnh.

Nếu hắn tăng cấp huyết mạch La Hầu bây giờ, sẽ khiến cho nàng nghi ngờ.

Vẫn tìm một cơ hội thích hợp với mới tăng cấp huyết mạch La Hầu đi.

Sau đso, Sở Hi Thanh tập trung tìm hiểu Tru Thiên chân ý ở trong Giám Thiên chi nhãn kia.

Mấy ngày sau, Sở Hi Thanh lại vỗ trán mấy lần.

Kết quả hắn không lĩnh ngộ được bao nhiêu Tru Thiên chân ý, ngược lại thì lĩnh ngộ được một chút Kim Cương, khiến môn võ ý này tăng lên cực nhanh.

Sở Hi Thanh rất ít khi bỏ công sức tu luyện môn Bá thể Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân này, cũng không nghiên cứu chân lý võ đạo đồng bộ với môn ngoại công này.

Cho đến nay, Sở Hi Thanh đều dùng Nhai Tí chân ý để phối hợp với Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, hiệu quả tàm tạm.

Lúc này, do thân có huyết mạch La Hầu, nên chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, Sở Hi Thanh đã nghiên cứu Kim Cương võ ý lên đến tầng thứ năm.

Sáu ngày sau, ngọn lửa màu đỏ trên người Diệp Tri Thu mới biến mất.

Sở Hi Thanh ngưng thần chú ý, phát hiện nơi mi tâm của nàng có một vết sẹo hình ngọn lửa.

Diệp Tri Thu lựa chọn đặt vết sẹo ở nơi này.

Như vậy, vết sẹo này giống như một tầng trang sức hơn, không những không ảnh hưởng đến dung mạo của nàng, trái lại còn làm cho nàng có thêm vài phần diễm lệ.

Sở Hi Thanh không khỏi âm thầm cảm khái, quả nhiên là nữ nhân đều thích làm đẹp.

Dù cho là giáo đầu thì cũng không ngoại lệ.

Thật ra Sở Hi Thanh cũng rất tò mò, không biết dáng vẻ của mình bây giờ thế nào?

Đáng tiếc là Tố Phong Đao đang bên cạnh, hắn không tiện soi gương.

Sau khi Diệp Tri Thu tỉnh táo lại, nàng lập tức thở pháp nhẹ nhõm, sau đó vô cùng cảm kích mà cúi đầu về phía Tố Phong Đao: “Đệ tử đa tạ sư tôn nâng đỡ! Đệ tử may mắn không làm sư tôn thất vọng, hiện giờ đã thức tỉnh La Hầu.”

Phương pháp thức tỉnh huyết mạch La Hầu của mạch Tru Thiên, thật ra có tỷ lệ thành công cực thấp, đến giờ chỉ có không đến bốn phần mười.

Vì vậy Diệp Tri Thu vẫn lo lắng, Tố Phong Đao bỏ nhiều tài nguyên và công sức cho mình như vậy, cuối cùng mình lại không thu hoạch được gì.

Nàng không giống Sở Hi Thanh, không có chân nguyên gần như vô cùng vô tận, đủ để khiến phần thuốc này phát huy trăm phần trăm công dụng.

Quá trình Diệp Tri Thu thức tỉnh, cũng có mấy lần rơi vào hoàn cảnh cạn kiệt sức lực, hầu như đã đến biên giới của thất bại.

May mà nàng đã vượt qua rồi. . .

Chương 1177: Huyết mạch La Hầu (8)

Tố Phong Đao thì lại cực kỳ vui mừng, trên mặt hiện ra một vệt ý cười: “Đứng lên đi, bây giờ nói không làm ta thất vọng thì vẫn còn quá sớm. Sau khi thức tỉnh huyết mạch La Hầu, thì ngươi chỉ có tư cách tu luyện Tru Thiên thánh truyền thôi, chứ không có nghĩa là ngươi nhất định có thể tu luyện Tru Thiên Đao thành công. Vì vậy, sau này ngươi vẫn cần chăm chỉ tập luyện.”

“Tri Thu, thiên phú và tâm tính của ngươi để ta sinh ra lòng ái tài, cho nên mới giúp ngươi. Nhưng mà chỉ khi ngươi tu luyện Tru Thiên Đao thành công, thì mới có thể nói không làm ta thất vọng.”

Lúc này, vẻ mặt Diệp Tri Thu trở nên nghiêm túc: “Đệ tử nhất định sẽ dốc hết sức lực!”

“Chỉ hy vọng là như vậy!” Tố Phong Đao gật đầu thỏa mãn.

Hiện giờ, toàn bộ tông môn đều rất kỳ vọng vào Sở Hi Thanh.

Diệp Tri Thu thì lại là một niềm vui bất ngờ.

Tố Phong Đao vui vẻ khi thấy lại có thêm một người có thể kế thừa Tru Thiên thánh truyền.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại vui vẻ khi sắp được trở về Vô Tướng thần tông.

Hắn và Diệp Tri Thu đã thức tỉnh huyết mạch La Hầu, như vậy lần này có thể trở về rồi chứ?

Lần này đã bôn ba hơn ba tháng, hắn đã nhớ cái ổ chăn của mình ở Thiên Lan cư rồi.

Mấu chốt là tức phụ. . .

Mọi người đều nói, sau khi nam nhân có tức phụ thì sẽ trở nên nhớ nhà, quả nhiên là không sai.

Nhưng câu tiếp theo của Tố Phong Đao lại đánh vỡ ảo tưởng của Sở Hi Thanh: “Đi thôi, bây giờ chúng ta đi chỗ tiếp theo.”

Sở Hi Thanh ngẩn người, sau đó ‘a’ một tiếng đầy ngạc nhiên: “Sư tôn, còn muốn đi nơi nào?”

“Đến xem di tích của Bàn Cổ, nơi đó có một chút ‘Khai Thiên chi đạo’ của Bàn Cổ. Nếu chúng ta đã đến Quy Khư, không đi xem thì quá đáng tiếc.”

Tố Phong Đao nói đến đây, bỗng nhiên cau mày lườm Sở Hi Thanh một cái.

Không biết có phải ảo giác hay không, nàng vừa mới cảm giác được Sở Hi Thanh dường như có chút không tình nguyện.

Tố Phong Đao không khỏi hừ lạnh một tiếng: “Cái gọi là ‘Khai Thiên’, cũng là dẫn dắt thiên tính. Ngày xưa, Bàn Cổ dùng pháp Khai Thiên để sáng tạo ra rất nhiều Thiên quy đạo luật, được xưng là ba ngàn đạo đại, bất kể là Nhai Tí của ngươi, hay là Tru Thiên, tất cả đều nằm trong đó. Đây là cơ duyên mà võ tu cấp thấp mơ ước.”

. . .

Tố Phong Đao lại điều khiển Dục Nhật thần chu, nhanh chóng qua lại bên trong Quy Khư.

Sở Hi Thanh thì lại tranh thủ thời gian, tìm một miếng bạc bóng loáng để soi mặt mình một chút.

Nói như thế nào đây? Ngũ quan vẫn là ngũ quan kia, gương mặt cũng là gương mặt kia.

Nhưng nhìn qua thì lại không giống lắm.

Nếu như nói trước kia là anh tuấn đến cực điểm, như vậy bây giờ chính là tuấn mỹ gần như yêu, có chút không giống người!

Sau khi Sở Hi Thanh nhìn khuôn mặt của mình, hắn cũng thấy hơi hoảng hốt.

Hắn suýt nữa thì tự yêu chính mình luôn.

Mình quả thực là quá hoàn mỹ, cõi đời này còn có người nào tuấn mỹ hơn hắn sao?

Sở Hi Thanh dùng sức véo đùi mình một cái, lúc này mới tỉnh táo lại.

Hắn thầm tự nhủ, dù sao đây cũng là thế giới lấy sức mạnh làm đầu.

Vì vậy, nam nhân vẫn phải dựa vào tài hoa chứ không phải mặt.

Nhưng với khuôn mặt của hắn bây giờ, có lẽ sau này không cần dùng Vô Tướng Trảm, thì những người khác cũng khó có thể liên hệ với Sở Tranh nắm đó.

Khi Sở Hi Thanh ngồi xuống ở bên mép thuyền, lại thấy Diệp Tri Thu đang ngơ ngác nhìn mình.

Sở Hi Thanh không khỏi nhíu mày: “Giáo đầu, ngài đây là?”

Diệp Tri Thu tỉnh táo lại, sau đó ‘chậc’ một tiếng rồi quay đầu đi: “Cái huyết mạch La Hầu này thật sự quá quỷ di, ngươi là nam, lại tuấn mỹ đến mức này để làm gì? Trước kia khí chất đã âm nhu, bây giờ lại không có chút dương cương nào.”

Miệng nàng thì xem thường, nhưng trong mắt lại có chút gợn sóng.

Người này. . . càng ngày càng tuấn tú, quả thật là đẹp đến không giống người.

Diệp Tri Thu lại âm thầm hâm mộ.

Vì sao huyết mạch La Hầu này không ngược lại? Vì sao không phải nữ càng đẹp hơn chứ?

Nam xấu một chút thì có làm sao?

Sở Hi Thanh thì lại thở dài trong lòng.

Vì giáo đầu sư muội này, chính là một nữ nhân thờ phụng gương mặt chính là chính nghĩa.

Kiếm Tàng Phong muốn ôm mỹ nhân về, chỉ sợ không dễ dàng gì.

Hôm nào có thể khuyên Kiếm sư huynh chuyển sang tu luyện Tru Thiên Đao, nhìn xem có thể thức tỉnh huyết mạch La Hầu không.

Với đặc tính của huyết mạch La Hầu, nói không chừng Kiếm sư huynh có thể toại nguyện.

Bởi vì nơi này có rất nhiều kiến trúc, nên tốc độ của Dục Nhật thần chu bị hạn chế rất nhiều.

Tận nửa khắc thời gian sau, bọn họ mới đi đến trước một tòa cung điện khổng lồ.

Toàn bộ kiến trúc bên trong Quy Khư này đều rất khổng lồ, nhưng tòa điện đá ở trước mặt bọn họ lại cực kỳ khổng lồ, giống như hạc giữa bầy gà ở trong toàn bộ Quy Khư này.

Nó dài rộng đều hơn ngàn trượng, nhưng không có bất kỳ cái cửa sổ nào.

Vách tường bốn phía đều điêu khắc ‘long chi cửu tử’, tất cả đều rất sống động, y như thật.

Cửa điện chính là miệng ‘Tù Ngưu’, nó há miệng, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía trước.

Chương 1178: Huyết mạch La Hầu (9)

Sở Hi Thanh nhìn lên trên, phát hiện bên trên chỉ có hai văn tự từ thời thượng cổ.

Sở Hi Thanh không quen thuộc với văn tự cổ đại, nhưng vẫn nhận ra ý của hai chữ này là 'Hỗn Độn'.

"Hỗn Độn điện?"

Vẻ mặt Sở Hi Thanh hơi khó hiểu.

Không phải đi xem di tích Bàn Cổ sao? Vì sao lại đến cung điện này?

Thời đại Bàn Cổ đã có kiến trúc này rồi sao?

Trong truyền thuyết, phòng ốc và cung điện là do tổ tiên nhân tộc là Hữu Sào thị phát minh.

Tố Phong Đao đưa Dục Nhật thần chu hạ xuống: "Đây là cung điện do Thiên Đế Thần Hạo chế tạo, vị Thiên Đế này tự nhận là dòng dõi thuần huyết của Bàn Cổ. Vì tuyên truyền mình là chính thống, hắn đã thu thập lượng lớn di vật và di tích của Bàn Cổ, rồi gửi vào Hỗn Độn điện."

Lúc này, nàng hơi híp mắt lại, nhìn một ít băng tan và mười mấy vết chém của đao kiếm còn chưa khôi phục ở trước cửa Hỗn Độn điện.

Bên trong Quy Khư, tất cả sự vật đều là vĩnh hằng bất diệt.

Gạch đá và vách tường nơi này đều có thể khôi phục lại như lúc ban đầu, hơn nữa thời gian khôi phục cực nhanh.

Những vết chém của đao kiếm này lại rất sâu, nhất thời không thể khôi phục bình thường.

Sở Hi Thanh bừng tỉnh, Hỗn Độn điện này chính là một viện bảo tàng Bàn Cổ.

Sau đó hắn mới chú ý đến những dấu vết ở trước cửa điện, nhất thời sửng sốt: "Có người đã chiến đấu ở đây, hơn nữa tu vị cực cao."

Sở Hi Thanh từng chém hai đao ở trước tròng mắt La Hầu, chỉ qua một lúc là đã khôi phục lại bình thường.

Mấy vết kiếm nơi này lại có Hàn Băng kiếm ý mạnh mẽ, thời gian qua lâu rồi mà vẫn chưa tiêu tan.

Sở Hi Thanh thậm chí còn cảm nhận được một chút lực lượng Thiên quy đạo luật ở trong đó.

“Hẳn là người của Cực Đông Băng thành, Huyền Minh thánh truyền và Ly Long thánh truyền của bọn họ đều là truyền thừa Hàn pháp đỉnh cấp trong thiên địa. Một phe khác quá nửa là Khư tộc nơi này, ta cảm ứng được lực lượng tử linh ở quanh đây.”

Trong mắt Tố Phong Đao có thêm vài phần ngưng trọng.

Trong lòng nàng lại nghĩ, là người kia sao?

Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y?

Tố Phong Đao vẫn thu hồi Dục Nhật thần chu như thường.

Nàng thu nhỏ chiếc thuyền này xuống còn một thước, sau đó liền mang hai người Sở Hi Thanh vào trong Hỗn Độn điện.

Bên trong Hỗn Độn điện lại không phải là cung điện, mà là một mảnh hư không hỗn độn vô cùng vô tận.

Sở Hi Thanh ngạc nhiên không thôi, hắn quét mắt nhìn bốn phía, lại phát hiện mình hoàn toàn không cảm ứng được phần cuối của vùng hư không này.

Không biết nơi này dài bao nhiêu, rộng bao nhiêu, lại cao bao nhiêu.

“Bên trong Hỗn Độn điện này thực chất là một mảnh bí cảnh, do Thiên Đế mở không gian mà thành, được xưng là ẩn giấu năm mươi bảy loại đại đạo và pháp môn của Bàn Cổ, chúng ta đến Nhai Tí điện trước. . .”

Chuyến này là vì trợ giúp Sở Hi Thanh nhanh chóng nắm giữ lực lượng tự vệ, Tố Phong Đao tất nhiên sẽ lấy Sở Hi Thanh làm chủ.

Nhưng ngay khi Tố Phong Đao dẫn hai người bay về một phía trong hư không hỗn độn, con ngươi của nàng hơi co lại, hiện lên vẻ tức giận.

“Làm càn!”

Lúc này, lại có hai đạo cương lực mạnh mẽ từ bên trái tấn công về phía bọn họ.

Tố Phong Đao không chỉ cảm ứng được lực lượng tử vong mạnh mẽ ở bên trong đó, mà còn có một loại chân ý võ đạo tên là ‘Nát’.

Tu vị của hai người này cũng là nhất phẩm!

Tru Lục thần đao của Tố Phong Đao lập tức ra khỏi vỏ, một đao tru diệt hai đạo võ ý quyền cương này.

Chỉ là thời khắc này, Sở Hi Thanh và Diệp Tri Thu ở bên cạnh nàng lại bị cương lực tán loạn kia lan đến.

Diệp Tri Thu thì còn tốt, chỉ bị đẩy ra xa vài trăm trượng, Sở Hi Thanh thì lại bị cuốn vào trong một cánh cửa.

Tố Phong Đao không khỏi nhíu chặt lông mày, nhận ra cánh cửa kia là Huyền Minh điện.

Chỉ là lúc này, Tố Phong Đao đã không thể phân tâm, sau khi hai người kia bị nàng đẩy lui, thì đã quay trở lại.

Trong mắt Tố Phong Đao không khỏi hiện ra vẻ tức giận.

Sau khi hai người này nhận ra Tru Thiên Đao của nàng, thì phải biết thân phận của nàng, nhưng vẫn không biết sống chết mà dây dưa với nàng.

Tố Phong Đao đã ý thức được, rất có thể hành trình Quy Khư này của bọn họ đã bị bại lộ.

Hai người trước mắt này, chính là cố tình mai phục ở chỗ này.

Mục tiêu của bọn họ, quả nửa là Sở Hi Thanh!

Tuy nhiên, chỉ là hai nhất phẩm hạ mà cũng dám ra tay với bọn họ, vậy thì không khỏi xem thường nàng rồi.

Khi Tố Phong Đao suy nghĩ rất nhanh, Tru Lục thần đao trong tay nàng cũng vẽ ra một đạo cầu vồng, quét ngang hư không.

Uy thế này tựa như khai thiên tích địa trong thần thoại, khiến cho cả mảnh hỗn độn này bị chém thành hai nửa.

Mà ngay khi Tố Phong Đao dùng một đao áp chế hai võ tu nhất phẩm ở trong hư không hỗn độn, Sở Hi Thanh phát hiện mình đã tiến vào trong một tòa cung điện rộng rãi và cổ điển.

Chương 1179: Thần Dương Thần m

Tòa cung điện này có phạm vi trăm mẫu này không có thứ gì cả, chỉ có một bức tượng điêu khắc kỳ dị ở trung ương.

Bức tượng điêu khắc kia nhìn qua giống như một Thủy Long Quyển (xoáy nước), bên trong nó lại xen lẫn một lượng lớn hàn băng.

Trên đỉnh Thủy Long Quyển thì lại có một quái vật mặt người thân chim, sau lưng có hai cánh cực lớn, hầu như bao phủ cả đoàn Thủy Long Quyển vào trong. Nơi cổ và hai chân của nó lại có ba con Thanh long quấn quanh.

Sở Hi Thanh chỉ liếc mắt nhìn qua liền biết đây là thứ gì.

Đó là Huyền Minh, cũng gọi là Đông Thần – Ngu Cương, đồng thời cũng là Băng Thần – Huyền Đế.

Là một trong mười hai vị Cổ thần kế thừa lực lượng của Bàn Cổ.

Sở Hi Thanh âm thầm hoảng sợ, hắn chưa từng nhìn thấy 'thần tích' như vậy.

Đem lực lượng Băng, Thủy và Phong, tất cả đều trộn lẫn với nhau, thể hiện ra trên một tảng đá, hơn nữa còn cực kỳ hoàn mỹ.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại kinh ngạc khi phát hiện, phía trước bức điêu khắc kỳ dị kia, lại có một thiếu nữ đang ngồi khoanh chân.

Nhìn mặt mũi, nàng chỉ khoảng mười sáu tuổi, mặc một bộ trường sam màu trắng, da thịt như tuyết, ngũ quan xinh đẹp, đôi mắt trong vắt, óng ánh và xán lạn như sao, khí chất thì lại hơi mềm mại và yếu đuối.

Một mái tóc dài khoác ở sau vai, dùng một sợi tơ màu bạc để buộc gọn, quanh người thì như có mây mù bao phủ, nhìn qua tựa như không giống người trong trần thế.

Sở Hi Thanh ngạc nhiên không thôi, lòng thầm nói nữ tử này là ai? Vì sao lại ở trong tòa Hỗn Độn điện này?

Thiếu nữ áo trắng nhìn bức tượng điêu khắc đến nhập thần, tựa như hoàn toàn không nhận ra sự xuất hiện của hắn.

Sở Hi Thanh cũng chỉ dùng ánh mắt thưởng thức để nhìn nữ tử này một chút, sau đó liền thu hồi tầm mắt.

Đây là người của Cực Đông Băng thành.

Khi đứng ở cửa Hỗn Độn điện, Tố Phong Đao đã suy đoán có võ tu Cực Đông Băng thành ở nơi này, hơn nữa còn từng giao thủ với một cao thủ Khư tộc.

Sở Hi Thanh cảm thấy nữ tử này có chút cao thâm khó dò.

Thiếu nữ áo trắng này nhìn trông có vẻ yếu đuối nhu nhược, nhưng khi hắn quan sát cẩn thận, thì lại phát hiện khí chất của nữ tử này cực kỳ lạnh lẽo, giống như một tòa núi băng vậy.

Khí cơ và nguyên khí của đối phương lạnh lẽo đến mức tận cùng, không chỉ lạnh đến đóng băng người khác, mà còn rất sắc bén và ác liệt.

Thần thức của Sở Hi Thanh bị khí lạnh này cản trở, không nhìn thấu tu vị của thiếu nữ này.

Hắn cảm giác đối phương ở khoảng ngũ phẩm lục phẩm, nhưng dường như lại không chỉ như vậy.

Tuy nhiên, chắc chắn nữ tử này không phải người để lại vết kiếm ở trước Hỗn Độn điện.

Kiếm ý của người kia kéo dài không tiêu tán, ngay cả lực lượng Vĩnh Hằng trong Quy Khư cũng không thể để nó biến mất trong thời gian ngắn, có thể thấy kiếm đạo đó mạnh mẽ đến mức nào.

Khi đó, Sở Hi Thanh thậm chí còn nhìn thấy vài phần kiêng kỵ ở trong mắt sư tôn Tố Phong Đao của mình.

Đó nhất định là một đại cao thủ có thể sánh vai với Tố Phong Đao.

Sở Hi Thanh suy đoán nữ tử này quá nửa là hậu bối của đại cao thủ kia.

Nhưng mặc kệ là thế nào, không trêu chọc thì vẫn hơn.

Tình hình của hắn bây giờ rất ác liệt, không thể trêu chọc thêm kẻ địch.

Sở Hi Thanh lập tức lấy một cành tùng màu máu ở trong tay áo ra, sau đó bỏ vào mặt đất ở gần đó.

Đồng thời hắn nhìn vào võ đạo bảo khố của mình, dùng tốc độ nhanh nhất để đổi huyết mạch La Hầu (cấp một đến bốn).

Sở Hi Thanh cũng hiểu, hai võ tu nhất phẩm kia là đến vì mình.

Sau khi Tố Phong Đao xuất đao đẩy lùi hai người kia, Sở Hi Thanh cảm giác được một luồng cương lực tán loạn trong đó đã cố tình đẩy mình ra khỏi bên người Tố Phong Đao.

Trước khi hắn tiến vào tòa Huyền Minh điện này, Sở Hi Thanh còn cảm thấy một luồng khí cơ mạnh mẽ không kém hai người kia đang bay về phía mình.

Đây rõ ràng là một âm mưu được sắp đặt từ trước!

Hai người trong đó phụ trách tách hắn ra khỏi Tố Phong Đao, đồng thời kiềm chế Tố Phong Đao, người còn lại thì phụ trách làm thịt hắn.

Chỉ là trước khi người kia kịp tiến lại gần Sở Hi Thanh, thì đã bị đao của Tố Phong Đao cản lại, khiến cho mưu đồ của đối phương sắp thành lại bại.

Sở Hi Thanh đoán là đối phương vẫn còn chuẩn bị ở phía sau.

Nhai Tí đao ý của hắn đã bị sát ý mạnh mẽ kích thích, đã tăng lên đến cực hạn rồi.

Thái Thượng Thông Thần cũng đã báo trước nguy hiểm, để cho nội tâm hắn run rẩy, mi tâm đau nhức.

Từ khi Sở Hi Thanh thức tỉnh Thái Thượng Thông Thần đến giờ, môn thiên phú này chưa bao giờ cảnh báo mãnh liệt như ngày hôm nay.

Sở Hi Thanh biết, mình nhất định phải dốc hết sức lực để ứng phó, không thể giữ lại chút nào, thì mới có thể sống sót.

Đoạn cành tùng mà hắn lấy từ phân thân của Mộc Kiếm Tiên, chắc chắn là lá bài tẩy mạnh mẽ nhất của hắn bây giờ.

Chương 1180: Thần Dương Thần âm (2)

Huyết mạch La Hầu cũng là một thứ có thể dựa dẫm.

Mượn năng lực Tinh Biến, Sở Hi Thanh có thể qua lại không gian dưới sự chỉ dẫn của sao La Hầu, từ đó có thể thoát khỏi nơi này.

Chỉ là huyết mạch La Hầu của hắn quá thấp, Tinh Biến cần thời gian quá dài để chuẩn bị, mà khoảng cách cũng sẽ rất ngắn, không có nhiều tác dụng.

Vì vậy, sau khi Sở Hi Thanh đổi lấy vật phẩm này, hắn lại ăn các loại đan dược có thể gia tăng lực chiến đấu, đồng thời làm mới võ đạo bảo khố.

Để Sở Hi Thanh vui mừng chính là, hắn không chỉ quét ra huyết mạch La Hầu (cấp năm), mà còn quét ra huyết mạch La Hầu (cấp sáu).

Chỉ là giá cả có chút cảm động, cấp năm cần 300 điểm huyết nguyên, cấp sáu thì cần 1500 điểm.

Sắc mặt Sở Hi Thanh đen như đáy nồi, lại chỉ có thể nhịn đau mà đổi.

Hắn vốn không muốn đổi, nhưng tình hình bây giờ rất nguy cấp, không thể không đổi.

Sau khi huyết mạch La Hầu lên cấp sáu, lại phát sinh biến hóa về chất.

Sở Hi Thanh lại không có thời gian để xem xét.

Đúng lúc này, nơi cửa Huyền Minh điện bỗng nhiên truyền ra một tiếng nổ vang, một đoàn người mặc giáp đen nhảy vào trong Huyền Minh điện.

Bọn họ như sương như khói, lại tựa như thủy triều, chỉ chớp mắt đã có hơn ba mươi người nhảy vào trong điện.

Lúc đầu Sở Hi Thanh còn khá bình tĩnh.

Số lượng đám người mặc giáp đen này khá nhiều.

Khí tức và tu vị của bọn họ cũng rất mạnh mẽ, đều nằm trong khoảng ngũ phẩm đến tứ phẩm, thân pháp cực kỳ quỷ dị.

Nhưng Sở Hi Thanh vẫn có lòng tin ứng phó được.

Sau khi thức tỉnh huyết mạch La Hầu, sức chiến đấu của Sở Hi Thanh đã tăng lên một đoạn, dù là tứ phẩm thượng cấp độ Thiên trụ, hắn cũng có lòng tin đánh một trận.

Huống hồ sau lưng Sở Hi Thanh còn có một Mộc Kiếm Tiên cấp độ tứ phẩm kìa.

Mãi đến khi hắn nhìn thấy năm bộ sát thi nhảy vào trong điện!

Sở Hi Thanh chỉ nhìn qua, nội tâm lập tức chìm xuống.

Khí tức của năm bộ sát thi này mạnh đến đáng sợ!

Diện mạo của chúng nó đã tựa như người sống, trên da thịt cũng có màu máu. Con ngươi lại là màu xanh lá, tất cả lông trên người lại như kim thép, móng tay dài đến vài thước, nhưng toàn thân là màu xanh lá, tràn đầy thi độc, lại sắc bén giống như móng vuốt của thú.

Thi sát quanh quẩn trên người chúng lại nồng đậm đến mức như hóa thành thực chất, tựa như có một tầng dầu đen bao trùm bên ngoài cơ thể của chúng nó.

Đây là năm bộ Thi Tướng tam phẩm, là sinh linh bất tử đạt đến đẳng cấp Thi Tướng chân chính! Không giống như con sát thi Hà La Ngư của hắn, tuy nó có thiên vũ cấp Thi Vương, nhưng bây giờ nó vẫn chỉ là một con Thi Úy ngũ phẩm.

Sở Hi Thanh âm thầm bất đắc dĩ.

Lòng thầm nói cái này phải đánh thế nào? Hắn có liều mạng thì có lẽ cũng không làm mấy con sát thi tam phẩm kia bị thương.

Huống hồ còn cả đám người mặc giáp đen kia nữa.

May mắn là cành Huyết tùng kia đã bắt đầu nảy mầm và sinh trưởng, chỉ trong một thời gian ngắn mà đã trở thành một cây Huyết tùng cao khoảng mười trượng, bộ rễ của nó thì đâm sâu vào trong nền đá của điện.

Thiếu nữ ngồi xếp bằng kia rốt cuộc cũng có phản ứng.

Nàng nghiêng đầu, đầu tiên là hơi kinh ngạc nhìn cây Huyết tùng kia, sau đó dừng lại ở trên gương mặt của Sở Hi Thanh một chút.

Trong mắt thiếu nữ lóe lên một tia bất ngờ trước vẻ tuấn mỹ kia, nhưng rồi lại thu hồi ánh mắt, tiếp tục ngưng thần nhập định.

Nàng còn không thèm liếc mắt nhìn đám người giáp đen và mấy bộ sát thi kia, có thể nói là không coi ra gì.

Sở Hi Thanh cũng không biết mấy động tác này của thiếu nữ, hắn đè Kim Phong Ngọc Lộ đao, tập trung tất cả tinh thần ý chí của mình lại làm một.

Trong nguyên thần, ý niệm, năm giác quan của Sở Hi Thanh, chỉ có địch và ta.

Khi đám người giáp đen kia lóe lên, cấp tốc chạy đến phạm vi bảy trượng trước mặt hắn, thì Sở Hi Thanh bỗng nhiên rút Kim Phong Ngọc Lộ đao ra một đường.

“Giết!”

Sở Hi Thanh đẩy Nhai Tí đao ý lên đến tầng mười bốn, đao ý lập tức quét ngang toàn trường.

Hắn vẫn hơi giữ lại, không sử dụng huyết mạch Nhai Tí trong cơ thể.

Một phần cũng là do nguyên thần của hắn vẫn không thể chống đỡ đao ý tầng mười sáu, một phần là hắn không nắm chắc diệt sạch tất cả mọi người ở đây, sợ để lộ bí mật.

Trận chiến này có thể đánh thì đánh, không thể đánh thì bỏ chạy.

Theo đao ý của Sở Hi Thanh hóa hình, một con cự thú đầu rồng thân sài dữ tợn rít gào, hầu như tất cả binh khí trong điện đều run rẩy.

Dưới đao ý mạnh mẽ này, chẳng những đám người giáp đen kia hơi chậm lại, mặt mũi hiện lên vẻ đau đớn, mà ngay cả năm bộ sát thu tam phẩm kia cũng hơi dừng lại một chút.

Thiếu nữ ở xa xa lại nhướng mày lên, ánh mắt hiện lên vẻ khó tin.

Nhai Tí!

Đây là Nhai Tí đao ý cao đến tầng mười bốn!

Thiếu niên này mới chỉ mười sáu mười bảy tuổi, vậy mà lực lượng nguyên thần của hắn lại có thể chống đỡ Nhai Tí đao ý ở tầng thứ này rồi!

Thiếu nữ duỗi bàn tay nhỏ, đè thanh kiếm đang kêu ong ong ở bên cạnh, làm cho nó khôi phục yên lặng.

Ánh mắt của nàng thì lại càng lạnh lùng, càng sắc bén hơn, tựa như mũi kiếm có thể chém tất cả mọi thứ, đóng băng vạn vật!

Chương 1181: Thần Dương Thần âm (3)

Đúng lúc này, năm bộ sát thi tam phẩm kia đều phát ra tiếng rống như dã thú.

Chúng nó lấy thần niệm cường đại của mình, trực tiếp ngăn cản đao ý của Sở Hi Thanh, đôi mắt vốn có màu xanh lá cây kia đã biến thành màu đỏ tươi, thân hình lập tức lao về phía Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh lại không hề sợ hãi hay lo sợ!

“Giết!”

Hắn thừa dịp đãm người giáp đen kia vẫn còn chưa phản ứng kịp, chẳng những không lùi mà còn tiến lên, trường đao ra khỏi vỏ, hóa thành một đạo hàn quang sáng loáng.

Tam Tương Thiên Lục Đao – Nhất Đao Vạn Sát!

Trong khoảnh khắc này, bảy cái đầu người đã bay lên, từng cái từng cái suối máu xuất hiện trên những thi thể không đầu.

Tru Thiên đao ý của hắn sắc bén vô cùng, bá đạo đến cực điểm!

Nơi đao cương lướt qua, không gì có thể chống đỡ, binh khí và áo giáp, ngoại cương trên thân đám người giáp đen đều bị phá tan, chặt đứt, tru diệt!

Sau khi chém giết mấy người này, ánh đao kia vẫn chưa dừng lại, mà bao phủ vài tên võ tu giáp đen ở phía sau vào trong đó.

Giờ phút này, Sở Hi Thanh lại quyết đoán thu đao, bóng người lóe lên, lùi lại phía sau.

Đây là do hai tên võ tu tứ phẩm ở phía trước đã chống đỡ được đao ý của hắn. Thứ hai là do năm bộ sát thi kia đã tấn cống đến trước mặt hắn, chỉ cách Sở Hi Thanh trong gang tấc.

“Kim Cương!”

Sở Hi Thanh không chỉ sử dụng Kim Cương võ ý, mà còn khiến cho từng tầng từng tầng ngoại cương xuất hiện bên ngoài cơ thể.

Ngoại cương của Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, nội cương của Vô Tướng công, Kính Thiên nội giáp, Bạch Hổ ngoại cương, còn cả Ngưng Cương tụ sát của tiểu Tóc Húi Cua, từng tầng từng tầng vờn quanh thân thể hắn.

Tốc độ của những sát thi này nhanh như quỷ mị, chỉ chớp mắt đã đuổi đến phạm vi có thể ra tay.

Móng tay màu xanh lá của chúng nó lộ ra từng luồng khí cương sắc bén không kém binh khí tam phẩm, chỉ chớp mắt đã xuyên thủng tầng tầng phòng ngự của Sở Hi Thanh, hầu như đã đâm vào mi tâm của hắn.

Sở Hi Thanh thì lại vẫn lùi về sau, vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh thong dong.

Năm tầng ngoại cương trên người hắn, mới bị phá ba tầng.

Hắn còn có một tầng ngoại cương cuối cùng, và Hữu Vô Hình Hỗn Nguyên thần sát là chưa dùng.

Nếu như không chịu nổi, vậy thì dùng Tinh BIến để bỏ chạy.

Sở Hi Thanh đã tụ lực xong, bất cứ lúc nào cũng có thể sử dụng Tinh Biến.

Đây gần như là năng lực thiên phú cấp bậc tam phẩm Địa Sát, cũng là lựa chọn cuối cùng của Sở Hi Thanh.

Có điều, Mộc Kiếm Tiên ở phía sau cũng không để hắn thất vọng.

Theo cành tùng trên cây Huyết tùng bay múa, từng đạo từng đạo kiếm cương bỗng nhiên đánh xuống, không chỉ làm năm bộ sát thi bị cuốn ngược trở về, mà còn mạnh mẽ cắt đứt cánh tay mà chúng dùng để đón đỡ kiếm cương.

Hạt nhân trong kiếm đạo của Mộc Kiếm Tiên là 'Tiệt'!

Có thể chặn tất cả, cũng có thể cắt mọi thứ!

Tuy rằng tốc độ vung múa của những cành tùng này khá chậm, cấp độ cũng chỉ là tứ phẩm, nhưng kiếm cương của nó lại mạnh mẽ đến mức khó mà tin nổi.

Mấy trăm cành tùng trên cây Huyết tùng, phát ra mấy trăm đạo kiếm cương, quét ngang tất cả trong đại điện.

Dù là năm bộ sát thi tam phẩm kia cũng không có sức chống đỡ chính diện.

Chúng nó chỉ vừa tiếp xúc vào thì sẽ bị cắt đứt.

Tu vị của những sát thi này rõ ràng là cao hơn Huyết tùng một bậc, nhưng lại bị kiếm cương của Mộc Kiếm Tiên đánh cho chật vật không chịu nổi.

Những võ tu giáp đen tứ phẩm kia cũng không có lực lượng chống đỡ, không thể không né tránh.

Bọn họ bị Tiệt Thiên kiếm ý của Mộc Kiếm Tiên trấn áp và chặn lại, hầu như không có cách nào để tiếp cận đến khoảng cách ba thước bên người Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh thấy thế thì nhướng mày lên, nội tâm tràn đầy vui vẻ.

Đây chính là Mộc Kiếm Tiên!

Dù Mộc Kiếm Tiên bây giờ chỉ có thể sử dụng lực lượng tứ phẩm thượng, nhưng cũng là kẻ mạnh nhất trong tứ phẩm, vượt qua tất cả thánh truyền tu vị tứ phẩm.

Thậm chí đại đa số cao nhân trên Địa Bảng cũng chưa chắc là đối thủ của bộ phân thân tứ phẩm này của Mộc Kiếm Tiên.

Lúc này, cây Huyết tùng không chỉ áp chế năm bộ sát thi tam phẩm, mà còn có thừa lực để tấn công bóng người màu đen quanh thân Sở Hi Thanh, kiếm cương liên miên không dứt.

Sở Hi Thanh cũng bắt đầu di chuyển quanh thân cây Huyết tùng, hắn chỉ hoạt động trong phạm vi ba mươi trượng quanh đó.

Khoảng cách này là nơi kiếm cương của Mộc Kiếm Tiên dày đặc nhất, và mạnh mẽ nhất.

Nếu như hắn lùi về phía dưới thân cây của Mộc Kiếm Tiên, vậy thì tình huống lại không ổn lắm.

Tuy rằng khoảng cách gần hơn, nhưng mật độ kiếm cương của Mộc Kiếm Tiên lại giảm bớt trên diện rộng.

Một là do góc độ, rất nhiều cành tùng ở trên cao của Mộc Kiếm Tiên không thể tấn công trong phạm vi ba trượng quanh thân cây.

Vì vậy, tiến vào quá gần thân cây, trái lại trở thành điểm yếu của Mộc Kiếm Tiên.

Chương 1182: Thần Dương Thần âm (4)

Sở Hi Thanh cầm Kim Phong Ngọc Lộ đao, bóng người lấp lóe, tựa như một đoàn sương khó, lại tựa như một vệt sáng.

Hắn đang tụ lực, tìm cơ hội đánh giết con mồi.

Võ ý, lực lượng và tốc độ, đao cương của Sở Hi Thanh vốn cực mạnh, trên người còn có 'lực lượng ba cành' của Mộc Kiếm Tiên.

Sau khi tu luyện Tam Tương Thiên Lục Đao, năng lực chiến đấu một vs một của hắn đã vượt qua rất nhiều tứ phẩm.

Trạng thái bộc phát đến cực hạn của hắn cực kỳ đáng sợ.

Lúc này, Sở Hi Thanh không xuất đao thì thôi, một khi xuất đao là sẽ có người nằm xuống.

Đại đa số võ tu giáp đen kia đều không thể đỡ nổi một đao của hắn!

Những võ tu giáp đen ngũ phẩm kia, chỉ cần tiến vào trong phạm vi hai trượng là chắc chắn phải chết.

Trong đó còn có một số tứ phẩm hạ cũng không thể trốn khỏi khoái đao của Sở Hi Thanh.

Đại đa số người trong số họ đều bị Nhai Tí đao ý tầng mười bốn trấn áp, khiến cho thần niệm ngây dại và mệt mỏi, sau đó thì mất tính mạng.

Hoặc là bị Tru Thiên đao ý của Sở Hi Thanh tru diệt mất ý nghĩ né tránh và chống lại, cứ ngơ ngơ ngác ngác mà bị chém đứt đầu.

Dù cho có may mắn chạy thoát khỏi đao của Sở Hi Thanh, thì cũng bí kiếm cương của Mộc Kiếm Tiên đánh chết!

Từng cái từng cái đầu người và thi thể bay lên ở trong phạm vi quanh người Sở Hi Thanh, còn có từng cái suối máu vọt thẳng lên trời, lượng lớn máu tươi rơi xuống bốn phương tám hướng, tựa như mưa máu.

Sau khi Sở Hi Thanh chém giết năm tên võ tu tứ phẩm, con ngươi của hắn hơi co lại, rốt cuộc hắn cũng nhận ra lai lịch của những người này.

“Các ngươi là ‘Hắc Vân Vô Thường quân’ của ‘đại nội Trực điện giám’?”

Đại nội Trực điện giám có năm đại ‘Túc Vệ nội quân’, mỗi một đội quân có khoảng ba ngàn đến một vạn người.

Hắc Vân Vô Thường quân chính là một trong số đó, nhân số của bọn họ cũng là nhiều nhất trong ‘đại nội Trực điện giám’.

Bọn họ khác với bốn ‘Túc Vệ nội quân’ còn lại.

Người của Hắc Vân Vô Thường quân đều là tử tù trên khắp thiên hạ, sau đó được đưa về kinh thành.

Bọn họ đều bị đại nội Trực điện giám cho dùng thuốc, trở thành tử sĩ của đại nội.

Đặc thù của bọn họ là toàn bộ thành viên đều trên lục phẩm, tu hành đều là công pháp hệ Vân, thân pháp quỷ dị như mây, còn cả Hắc Vân Vô Thường giáp trên người bọn họ nữa. Không chỉ có sức phòng ngự mạnh mẽ, mà còn là pháp khí để khống chế tâm thần của bọn họ.

Trong mắt Sở Hi Thanh không khỏi hiện lên một tia ý lạnh.

Thủ đoạn của vị thiên tử kia và Sở Như Lai quả thực quá độc ác, thế mà vì một tên lục phẩm như hắn, mà lại vận dụng lực lượng mạnh mẽ như vậy, hơn nữa còn lựa chọn địa phương như Quy Khư này để ra tay với hắn.

Lúc này, vẫn có một ít người giáp đen nhảy vào trong đại điện.

Tuy rằng chất lượng của bọn họ đã hạ xuống, nhưng vẫn không có người nào thấp hơn ngũ phẩm.

Đây rõ ràng là tinh nhuệ của Hắc Vân Vô Thường quân.

Sau khi hoảng sợ xong, Sở Hi Thanh lại âm thầm cảm khải, quả nhiên mình chỉ có mệnh làm phản tặc.

Phần lớn người trong Hắc Vân Vô Thường quân đều không có phản ứng gì, ánh mắt của bọn họ đều lạnh như băng, liên tục nhảy vào trong điện, rồi như một thủy triều đen mà tấn công về phía Sở Hi Thanh, hoàn toàn không để ý đến tính mạng của mình.

Ánh đao ác liệt và thương vong thảm trọng kia, không thể làm cho bọn họ sợ hãi.

Sở Hi Thanh cũng phát hiện con ngươi của đám người Hắc Vân Vô Thường quân này ngơ ngác và ngây dại, còn có cả một chút phấn khởi không bình thường.

Đây hiển nhiên là bị khống chế, hơn nữa còn dùng cùng một loại thuốc.

Thuốc này kích phát tiềm năng của bọn họ, cường hóa lực lượng và nguyên thần của bọn họ, để cho những người giáp đen này có năng lực chống lại đao ý của Sở Hi Thanh, đồng thời để cho bọn họ mất lòng sợ hãi.

Hắc Vân Vô Thường quân vốn là tử sĩ do đại nội Trực điện giám dùng pháp môn đặc thù chế tạo thành.

Vì vậy hắn cũng lười nói nhảm, toàn lực né tránh ánh đao bóng kiếm kia, đồng thời dùng Kim Phong Ngọc Lộ đao của mình để giết chóc, tạo thành từng trận gió tanh mưa máu.

Mà khi mặt đất dưới chân Sở Hi Thanh đã biến thành một suối máu.

Những suối máu này bỗng nhiên ngưng tụ lại với nhau, cuối cùng hóa thành một bóng người màu đỏ ngòm ở sau lưng Sở Hi Thanh.

Ánh mắt của hắn vô tình lại lạnh lùng, còn ngậm lấy sát cơ vô tận.

“Chết!’

Theo giọng nói lanh lảnh này rơi xuống, một trường đao máu bỗng nhiên chém thẳng vào gáy của Sở Hi Thanh.

Nhưng bóng người của Sở Hi Thanh lại biến mất, chân thân của hắn lại xuất hiện ở cách đó hơn mười trượng.

Sở Hi Thanh đã vận dụng cực chiêu Quá Nhãn Vân Yên đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, dù là mạnh mẽ như bóng người đỏ ngòm này, cũng bị hắn giấu diếm qua.

Chương 1183: Thần Dương Thần âm (5)

“Thái giám?” Sở Hi Thanh kinh ngạc nhìn người kia một chút: “Huyết Hải đại pháp và Huyết Hải thần đao, ngươi là Huyết Hải thiếu giám của đại nội Trực điện giám?”

Cái gọi là ‘Thiếu giám’, là quan chức của hoạn quan, quan tòng tứ phẩm.

Địa vị của người này trong đại nội Trực điện giám lại tương đương thời đệ tử thánh truyền của thần tông nhất phẩm. Huyết Hải thần đao mà người này tu hành, là một trong những thánh truyền của đại nội, nên gọi là Huyết Hải thiếu giám.

Giữa hai người lập tức tuôn ra đao cương vô cùng mạnh mẽ.

Không chỉ có tia lửa bùng lên, tiếng nổ khi binh khí va chạm cũng quanh quẩn bên trong đại điện.

Chỉ trong khoảnh khắc, vị Huyết Hải thiếu giám kia đã chém hơn một trăm đao về phía Sở Hi Thanh.

Thân pháp của hắn hơn xa đám võ tu giáp đen kia, thân thể chẳng những có thể biến áo như mây khói, còn có thể tụ và tán như nước, thậm chí còn có thể mượn vũng máu ở trên mặt đất để di chuyển.

Huyết Hải thiếu giám vừa tránh né kiếm cương của Mộc Kiếm Tiên, vừa đuổi theo sau lưng Sở Hi Thanh như hình với bóng.

Sở Hi Thanh không thể không toàn lực ứng phó, hắn cũng chém gần trăm đao trong một cái hô hấp, có thể nói là đối chọi gay gắt.

Nhưng tốc độ giết chóc của hắn lại không bị trì hoãn chút nào.

Hắn không ngừng phản xạ lại Huyết Hải thần đao của Huyết Hải thiếu giám.

Nơi ánh đao đỏ ngòm này lướt qua, những võ tu giáp đen ngũ phẩm kia đều không có sức chống cự. Hoặc là bị một đao bêu đầu, hoặc là bị đao máu làm trọng thương, rồi lập tức hóa thành vũng máu.

Sở Hi Thanh vừa ứng chiến, vừa cười gằn trào phúng: “Các ngươi phụng mệnh lệnh của Kinh Tây Sở thị Sở Như Lai, muốn trợ giúp Sở Mính tàn sát đồng môn, giúp nàng cướp vị trí Huyết Nhai thánh truyền? Rất tốt! Sở mỗ đã dùng Vô Tướng thần ấn để báo việc này cho Vô Tướng thần sơn, các ngươi chờ Sở Mính bị đuổi khỏi tông môn đi.”

Huyết Hải thiếu giám này không khỏi hừ nhẹ một tiếng.

Sở Như Lai chỉ là HÌnh bộ thị lang, là gia chủ Kinh Tây Sở thị. Thế lực của hắn có mạnh hơn nữa, lại có tư cách gì để ra lệnh cho đại nội Trực điện giám bọn họ?

Huyết Hải thiếu giám cũng biết Sở Hi Thanh đang cố tình làm hắn dao động.

Hắn không để ý chút nào, tiếp tục múa đao tấn công.

Chỉ cần giết chết Sở Hi Thanh trước khi Tố Phong Đao chạy đến, xử lý xong cái đuôi, tiêu trừ tất cả chứng cứ là được.

Vô Tướng thần tông sao dám vì thế mà chỉ trích triều đình? Sao dám khai trừ Sở Mính?

Còn về phần Sở Hi Thanh nói muốn dùng Vô Tướng thần ấn bao việc này cho tông môn, thì lại càng là chuyện cười.

Nơi này cách U Châu hơn một triệu dặm, lại là trong Quy Khư, dưới hải nhãn.

Bọn họ chọn nơi này để giết chết Sở Hi Thanh, chính là vì ngay cả bản thể của Mộc Kiếm Tiên cũng khó có thể biết được chuyện ở dưới này.

“Huyết Hải!”

Huyết Hải thiếu giám quát lên một tiếng, vô số dòng máu ở chung quanh đều hội tụ về phía hắn.

Những võ tu giáp đen tử vong kia cũng không vô ích.

Lúc này, vô số huyết dịch đang hội tụ về phía hắn, gia tăng lực lượng của hắn. Làm cho đao thế của hắn càng mạnh hơn, hầu như bao phủ cả Sở Hi Thanh.

Huyết Hải thiếu giám cũng không để ý đến tính mạng của đám võ tu giáp đen kia.

Những người này chết càng nhiều, sức chiến đấu của hắn càng mạnh!

Nhưng sau mười mấy hơi thở, Huyết Hải thiếu giám lại hơi nhướng mày.

Hắn cảm giác được khí huyết trong cơ thể không ngừng bị thôn phệ.

Con ngươi Huyết Hải thiếu giám hơi co lại: “Đây là La Hầu . . . Phệ Nguyên?”

Hắn biết Sở Hi Thanh đã thức tỉnh huyết mạch La Hầu.

Con năng lực Phệ Nguyên trong thiên phú này cũng coi như khắc chế Huyết Hải đại pháp của hắn.

Vấn đề là Sở Hi Thanh mới thức tỉnh huyết mạch La Hầu mà thôi, vì sao lực lượng Phệ Nguyên lại mạnh mẽ như vậy?

Hơn nữa, sức chiến đấu của người này không khỏi quá mạnh mẽ rồi.

Chỉ là lục phẩm thượng, đã nắm giữ đao ý và tốc độ đao có thể đối kháng chính diện với hắn, ngay cả sức mạnh cũng mạnh mẽ như vậy.

Hắn chẳng những có thể chịu đựng được phần lực lượng sánh vai với tứ phẩm này, mà thỉnh thoảng còn có thể bạo phát một quãng thời gian, chém giết đám thuộc hạ của hắn như thái dau gọt dưa.

Thiên phú của người này, thế mà lại mạnh mẽ đến như vậy!

Bảo sao Vô Tướng thần tông muốn đầu tư nhiều tài nguyên như vậy!

Luận Võ lâu đưa hắn vào Thanh Vân Tứ Thiên Quân, tựa như cũng không cao lắm, ‘nâng giết’ kia cũng là chuyện cười rồi.

Với tâm chí cứng cỏi của Huyết Hải thiếu giám, lúc này cũng không khỏi sinh ra nghi vấn.

Hôm nay bọn họ thật sự có thể giết chết Sở Hi Thanh sao? Có thể giết chết tên có nguyên khí vô cùng vô tận này dưới sự che chở của phân thân Mộc Kiếm Tiên sao?

“Chê cười rồi! Chắc hẳn các ngươi cũng biết, nhiều người là vô dụng với ta!”

Sau khi Sở Hi Thanh sử dụng Phệ Nguyên, không chỉ tốc độ đao tăng nhanh, mà sức lực cũng tăng thêm mấy phần.

Hắn phát hiện năng lực Phệ Nguyên này cũng có thể giúp mình rất nhiều.

Chương 1184: Thần Dương Thần âm (6)

Nguyên khí của Sở Hi Thanh rất sung túc, đúng là không cần Phệ Nguyên để bổ sung, nhưng lại có thể dùng Phệ Nguyên để làm kẻ địch suy yếu.

Ngoài ra, năng lực này còn có thể cường hóa năng lực bạo phát của hắn.

Hắn chỉ cần dùng tất cả Huyết nguyên mình thôn phệ được lên trên lưỡi đao, rồi chém ra ngoài là được.

Những lực lượng Huyết nguyên này còn mang theo ô nhiễm, còn có rất nhiều tạp chất, không thích hợp hấp thu vào cơ thể.

Phương pháp xử lý không có hậu hoạn nào chính là, lập tức tụ lực lượng trên lưỡi đao rồi chém ra ngoài.

“Nếu như muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm. Các ngươi cho rằng ở trong Quy Khư là có thể lừa dối sao? Quả thực là buồn cười! Chưa nói đến việc các ngươi có thể giết chết ta hay không, dù cho là có thể, vị Cực Đông Băng thành kia cũng sẽ không ẩn giấu thay các ngươi.”

Hắn muốn nói chính là vị đại cao thủ nhất phẩm của Cực Đông Băng thành kia.

Cực Đông Băng thành và triều đình Đại Ninh chính là để địch sống chết! Bọn họ há có thể bỏ qua cơ hội chia rẽ kẻ địch này?

Vị đại cao thủ kia vẫn ở trong Hỗn Độn điện này, rất có thể đã biết chuyện ở nơi này rồi.

Sau khi Huyết Hải thiếu giám nghe nói vậy, ánh mắt bỗng nhiên quét qua thiếu nữ áo trắng ngồi trước tượng điêu khắc kia.

Trong mắt hắn lộ ra một vệt ánh sáng lạnh: “Ngươi nói đúng, mấy người đi ra, giết nàng!”

Huyết Hải thiếu giám vừa mới nói xong, lập tức có mấy người giáp đen bay về phía của thiếu nữ.

Mặt Sở Hi Thanh nhất thời đen xì, hắn biết mình đã liên lụy người khác.

Có điều, vừa nhìn cũng biết thiếu nữ này là cao thủ.

Một thân khí lạnh kia thậm chí còn có thể cản trở thần niệm của Sở Hi Thanh, có thể thấy Hàn Băng chân ý của người này có thể sánh ngang với Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh.

Chứng tỏ sức chiến đấu của thiếu nữ này cực cao, sẽ không bị người diệt khẩu dễ dàng như vậy.

Hơn nữa, sau lưng vị thiếu nữ này còn có vị đại cao thủ nhất phẩm của Cực Đông Băng thành kia.

Đám người của triều đình này dám ra tay với nàng, há không phải ngu xuẩn?

Chỉ là khi Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy thiếu nữ áo trắng kia vẫn ngồi im không nhúc nhích, tựa như một tượng băng.

Ánh mắt của nàng vẫn nhìn chằm chằm vào bức tượng Huyền Mình kia, tựa như đã rơi vào vong ngã.

Dù là đám võ tu giáp đen kia đã tiếp cận nàng đến một trượng, thì thiếu nữ vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Sở Hi Thanh nhất thời nhíu chặt lông mày, sinh lòng ngờ vực.

Lòng thầm nói nữ nhân này bị làm sao vậy? Là nghiên cứu tượng Huyền Minh quá nhập thần, cho nên không nhận ra nguy hiểm sao?

Hay là vì nguyên nhân gì khác, cho nên không thể động đậy?

Sở Hi Thanh thấy một tên võ tu áo đen trong đó đã múa đao, chuẩn bị chém đầu của thiếu nữ, vị đại cao thủ của Cực Đông Băng thành kia vẫn chưa hiện thân, cũng không có dấu hiệu gì sẽ ra tay ngăn cản, rốt cuộc hắn cũng không thể ngồi yên được nữa.

Hắn lập tức vận dụng huyết mạch Thần Dương, trong cơ thể như có thêm một mặt trời, tốc độ đao đã nhanh hơn mấy phần, lại mạnh mẽ đánh tan Huyết Hải thiếu giám, sau đó hóa thành một vệt sáng, lao thẳng về phía thiếu nữ áo trắng.

Nếu như đám người triều đình này tự nghĩ muốn giết thiếu nữ diệt khẩu, vậy Sở Hi Thanh sẽ không quá để ý.

Hắn cũng không phải người tốt lành gì, tâm tính của hắn không liên quan gì với hai chữ ‘lương thiện’ cả.

Sở Hi Thanh cũng không phải hạng người thương hương tiếc ngọc.

Hắn có sức để cứu người, vậy hắn sẽ ra tay. Nếu hắn không còn sức, vậy thì chỉ có thể xin lỗi.

Thiếu nữ áo trắng này bị hắn liên lụy, vậy chỉ có thể coi như nàng xui xẻo. Thiếu nữ muốn trách, vậy thì chỉ có thể trách triều đình lòng dạ độc ác.

Nhưng hôm nay, thiếu nữ bị lời nói của hắn liên lụy, vậy tình huống đã khác rồi.

Bụng của Sở Hi Thanh đen thì rất đen, nhưng chung quy vẫn có điểm mấu chốt.

"Tru!"

Đầu tiên, hắn dùng Tru Thiên đao ý, tạm thời tru diệt ý nghĩ muốn chém giết thiếu nữ áo trắng của mấy người này, sau đó tranh thủ một khoảnh khắc này, lắc mình đến sau lưng thiếu nữ.

Theo ánh đao của Sở Hi Thanh bay lên, lại có hai người bị đầu thân chia hai.

Hắn vội vàng đi đến, nên không thể ngăn cản được tất cả mọi người, vì vậy dứt khoát lấy công thay thủ, trước hết giết vài tên đã!

Còn về phần đao kiếm chém về phía thiếu nữ áo trắng, lại bị thân thể của Sở Hi Thanh ngăn cản. Năm tầng ngoại cương của hắn trực tiếp đối kháng với những đao kiếm này.

Theo những tiếng 'thùng thùng' vang lên, Sở Hi Thanh bị sức mạnh và chân nguyên của những người kia trùng kích, không thể không lùi lại vài bước.

Hắn dùng Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân để cô đọng một tầng ngoại cương, nó cứng rắn dị thường, không gì phá nổi.

Sở Hi Thanh mới học được Kim Cương võ ý, nhưng tác dụng của nó lại cực kỳ mạnh mẽ, vượt qua cả những gì hắn tượng tượng.

Kim Cương võ ý của hắn chỉ có tầng thứ bảy, nhưng lại làm cho cường độ của Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân tăng vọt, như gần gấp đôi.

Chương 1185: Thần Dương Thần âm (7)

"Giết!"

Sau khi Sở Hi Thanh lui lại bảy bước, liền múa đao tấn công, làm cho bốn trượng phía trước biến thành một mảnh mưa máu, máu tươi tung tóe.

Cánh tay, trường đao, cộng thêm đao cương của hắn, có thể bao phủ trong phạm vi bốn trượng phía trước.

Sáu võ tu giáp đen trong phạm vi này đều bị một đao kết thúc.

Chiến giáp, đao kiếm và tất cả những pháp môn của những người này, đều như thùng rỗng kêu to ở trước mặt Sở Hi Thanh, tất cả đều yếu ớt và mỏng manh như tờ giấy, không đỡ nổi một đòn!

Khi Sở Hi Thanh chém giết kẻ địch, hắn lại hồn nhiên không biết, trong mắt thiếu nữ áo trắng giống như đang ngẩn ngơ ở phía sau hắn, lại hiện ra một vệt sát cơ lạnh lẽo.

Một luồng kiếm ý lạnh lẽo đang ngưng tụ trong tay áo của nàng.

Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy một luồng lạnh lẽo không tên làm cho nội tâm mình hoảng hốt, tựa như có chuyện gì đó cực kỳ bất lợi sắp sửa phát sinh.

Đúng lúc này, Sở Hi Thanh nhìn thấy một đạo ánh sáng màu máu đánh thẳng về phía thiếu nữ áo trắng ở sau hắn.

Đó chính là Huyết Hải thiếu giám, sau khi người này truy kích đến đây, lại không tiếp tục ra tay với Sở Hi Thanh, trái lại đổi mục tiêu thành thiếu nữ áo trắng.

Hắn chém ra một ánh đao màu máu, trực tiếp bổ về phía cổ của thiếu nữ.

Trong lời nói của Huyết Hải thiếu giám lại hàm chứa vẻ châm chọc: “Thú vị! Nghe đồn Vô Cực Đao Quân lãnh khốc vô tình, giết người không chớp mắt, chém giết mấy chục thiên kiêu ở trong bí cảnh thời gian, không ngờ lại là hạng người thương hương tiếc ngọc.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì lại cười nhạo một tiếng: “Thương hương tiếc ngọc thì làm sao? Tên thái giám như ngươi thì hiểu cái trứng gì? Không đúng, ngươi không có trứng, ngay cả trứng cũng không hiểu.”

Hắn thật sự không phải hạng người thương hương tiếc ngọc, càng không để ý cô bé này đẹp hay xấu.

Hắn tuyệt đối không phải vì cô bé này xinh đẹp khuynh thành mà ra tay cứu giúp, mà chỉ là thấy băn khoăn, không đành lòng nàng hương tiêu ngọc vẫn ở nơi này mà thôi.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, mình là người có tức phụ rồi, đâu phải hạng người như vậy?

Tuy nhiên, hắn cũng không cần phải giải thích với tên thái giám này.

Lúc này, Sở Hi Thanh đã không kịp múa đao ngăn cản, liền dứt khoát đưa tay ra, vồ vào vai của thiếu nữ áo trắng, muốn kéo nàng về phía sau.

Cảm giác cảnh báo trong lòng Sở Hi Thanh lại càng mạnh hơn, nhưng hắn vẫn không do dự mà bắt lấy vai thiếu nữ.

Hắn vừa tóm vừa mở miệng mắng to: “Này! Ngươi bị làm sao vậy? Thế mà còn không tỉnh lại? Muốn chết đúng không?”

Sở Hi Thanh thậm chí còn dùng chân nguyên, cố gắng làm cho thiếu nữ tỉnh lại.

Nếu nữ nhân này cứ tiếp tục ngây ngốc như vậy, hắn cũng không quản được nàng chết hay sống.

Sức chiến đấu của Huyết Hải thiếu giám vốn đã mạnh hơn hắn không ít, còn có một đám người liều lĩnh không sợ chết giúp đỡ. Sở Hi Thanh chỉ có thể cố gắng chống đỡ, nào có thừa sức lực để chăm sóc một thiếu nữ không thể động đậy?

Đấy là còn chưa nói đến cái nguy cơ trí mạng mà Thái Thượng Thông Thần đang cảnh báo kia kìa.

Ngay khi tay của hắn tiếp xúc với vai của thiếu nữ, vẻ mặt Sở Hi Thanh lại sững sờ, hắn cảm giác đầu ngón tay của mình sinh ra một luồng cảm giác giống như điện giật.

Mà không chỉ là điện giật, còn có một luồng khí Chí âm truyền vào, hòa vào lực lượng Thần Dương của hắn.

Một chút Dương khí trong cơ thể của cũng không bị khống chế mà truyền vào người thiếu nữ áo trắng.

Sở Hi Thanh không khỏi trợn tròn mắt lên, trên mặt hiện ra vẻ khó mà tin nổi: “Thần âm?”

Hắn vô thức nghĩ đến, thiếu nữ trước mắt này lại nắm giữ huyết mạch Thần âm mà hệ thống đã nhắc đến!

Thiếu nữ vốn đang lạnh như băng ở trước mặt hắn, lúc này hai mắt nàng lại gợn sóng, kiếm khí ngưng tụ trong tay áo lại vì thế mà sụp đổ tan rã.

“Thần Dương?”

Thiếu niên ở sau lưng nàng này, không chỉ kế thừa truyền thừa của Huyết Nhai Đao Quân khi xưa, lại còn nắm giữ huyết mạch Thần Dương mà ngàn tỉ người mới có một.

Ánh mắt của nàng nhất thời trở nên cực kỳ phức tạp, có chút vui mừng, có nghi ngờ, có khó hiểu, cũng có buồn bực và xấu hổ.

Nhưng kiếm khí trong tay thiếu nữ đã biến mất, toàn thân cũng đi theo về phía sau theo lực lượng của Sở Hi Thanh.

Vẻ mặt Sở Hi Thanh vẫn tràn đầy kinh ngạc, đây là vì thiếu nữ này lại có huyết mạch Thần âm, thứ hai là cảnh báo nguy hiểm trí mạng kia bỗng nhiên biến mất tăm.

Cảm giác hoảng hốt khiếp sợ kia cũng đột nhiên biến mất sạch sẽ.

Làm cho Sở Hi Thanh mờ mịt không hiểu, suýt nữa cho rằng cảnh báo kia là ảo giác của mình.

Nhưng hắn khó hiểu thì khó hiểu, xuất đao vẫn dứt khoát như cũ, đao nhanh như lưu quang điện xẹt.

Chỉ trong khoảnh khắc mà đã chém liên tục hơn bảy mươi đao, ngăn cản Huyết Hải thiếu giám tấn công về phía thiếu nữ áo trắng.

Ánh đao của hai người va chạm, tạo thành vô số tia lửa, đao cương tán loạn ra bốn phía, lại có hai tên võ tu giáp đen bị giết chết bởi đao cương mà Sở Hi Thanh phản xạ lại.

Để nội tâm Sở Hi Thanh nhẹ nhõm hơn chính là, rốt cuộc thiếu nữ áo trắng này cũng lấy lại tinh thần. Nàng đã cầm kiếm lên, đứng ở sau lưng Sở Hi Thanh.

Vị này còn tiện tay chém một kiếm về phía sau, thế mà lại đóng băng một võ tu ngũ phẩm.

Nữ nhân này chẳng những có thực lực tự bảo vệ, mà còn là một viện binh mạnh mẽ!

Sở Hi Thanh rốt cuộc cũng có thể tập trung ý chí và tinh thần của mình.

Chương 1186: Nhất Kiếm Khuynh Thành vs Thiên Hạ Phong Đao

“Xin lỗi cô nương! Vừa rồi đã nói năng không cẩn thận, làm liên lụy đến ngươi. Vì đề phòng chuyện không may, các hạ có thể lùi đến phạm vi ba mươi trượng quanh cây Huyết tùng không? Chỉ cần Sở mỗ có thể chiến, nhất định sẽ bảo đảm tính mạng của ngươi!”

Thiếu nữ áo trắng bình tĩnh nhìn hắn, lại liếc mắt nhìn năm bộ sát thi tam phẩm đang cố gắng tiến lại gần kia, sau đó gật đầu: “Được!”

Bóng người của nàng bay vút về phía sau, quả nhiên là đã tiến vào phạm vi ba mươi trượng của cây Huyết tùng.

Đây là phạm vi mà năm bộ sát thi tam phẩm kia không thể tiến vào, mặc kệ chúng nó cố gắng đến đâu, cũng không thể nào vượt qua ranh giới này.

Bóng người của Sở Hi Thanh cũng na di và lấp lóe, đề phòng mình rơi vào trong vòng vây.

Cũng đúng lúc này, Huyết Hải thiếu giám ở đối diện hắn bỗng nhiên biến sắc mặt.

Bởi vì thời giác này, có thêm một người đã bước vào Huyền Minh điện.

Đó cũng là một cô gái mặc áo trắng, dung mạo rất tương tự với thiếu nữ, khí chất cũng lạnh lẽo như băng, tuổi tác lại hơi lớn một chút, đoán là khoảng ba mươi tuổi.

Con ngươi Huyết Hải thiếu giám hơi đọng lại: “Băng thành Vương nữ!”

Đây là trưởng nữ của Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y, một cao nhân nhất phẩm đã sống tám trăm năm.

Nữ tử này đã từng vào Thiên Bảng, đứng hàng 32 trên Thiên bảng! Mãi đến tận 700 trước mới thoái ẩn.

Huyết Hải thiếu giám nhìn thấy vị ‘Băng thành Vương nữ’ này, liền biết chuyện hôm nay không thành công rồi.

Nếu như hắn không ra tay với thiếu nữ áo trắng kia, vậy còn có chút khả năng.

Bây giờ hắn đã ra tay, Cực Đông Băng thành tuyệt đối sẽ không nương tay với bọn họ.

Cực Đông Băng thành và triều đình vốn là kẻ địch, bình thường gặp mặt đều là không chết không thôi.

“Rút!”

Huyết Hải thiếu giám cực kỳ quyết đoán, lập tức bóp nát một ngọc phù ở trong tay áo, thoát khỏi tòa Huyền Minh điện này.

Huyết Hải thiếu giám cũng không thèm để ý đến sinh tử của đám tử sỉ Hắc Vân Vô Thường quân kia.

Năm bộ sát thi tam phẩm kia thì lại là Khư tộc bên trong Quy Khư, không cần hắn phải quan tâm.

Chỉ là lần hành động này sắp thành lại bại, khiến cho Huyết Hải thiếu giám không biết nên báo cáo với thủ trưởng thế nào.

Hắn nghĩ thầm, nếu thực sự không còn cách nào, vậy chỉ có thể đổ lên đầu Cực Đông Băng thành.

Lần này không may mắn, gặp phải Băng thành Vương nữ, nên không thể làm gì.

Nếu như may mắn, nói không chừng còn có thể lập công.

Vô Tướng thần tông có thể âm thầm liên thủ với Cực Đông Băng thành, triều đình lại không biết gì với chuyện này, đây là một tin tức lớn.

Ngay khi Huyết Hải thiếu giám rời khỏi đây, Băng thành Vương nữ lại nhìn về phía đám võ sĩ giáp đen trong điện, còn cả mấy bộ sát thi kia, mày liễu lập tức cau lại, mắt hiện lên vẻ tức giận.

“Làm càn!”

Sặc!

Theo một tiếng mắng, cây kiếm vẫn lơ lửng bên hông Băng thành Vương nữ đột nhiên phát ra tiếng động như long ngâm.

Sở Hi Thanh hơi híp mắt lại, cố gắng nhìn đạo ánh kiếm sáng chói mắt trong hư không kia.

Sau đó, một bộ sát thi tam phẩm trực tiếp bị chém thành hai đoạn, quanh thân thể mấy sát thi tam phẩm còn lại cũng bị bao trùm bởi một lớp băng mỏng, thân hình của chúng gần như bị đông cứng tại chỗ, động tác chậm chạp, hành động gian nan.

Còn có khí lạnh vô biên vô tận đang lan tràn bốn phía, khiến cho tất cả mọi người trong đại diện đều biến thành tượng băng.

Dù là những võ tu giáp đen tứ phẩm kia cũng không thể tránh khỏi, bọn họ dùng tất cả tốc độ để lùi lại, nhưng vẫn khí hóa thành tượng băng.

Sở Hi Thanh cũng bị lan đến.

Năm tầng ngoại cương của hắn đã vỡ vụn khi vừa tiếp xúc với khí lạnh này.

Ngay cả Hữu Vô Hình Hỗn Nguyên thần sát của Sở Hi Thanh cũng trở nên yếu ớt không chịu nổi.

May mắn là Sở Hi Thanh còn có kiếm cương của Mộc Kiếm Tiên.

Theo mi tâm của hắn xuất hiện một ấn ký hình kiếm, một tầng kiếm cương máu xanh lá lập tức xuất hiện, miễn cưỡng giúp hắn chống đỡ khí lạnh.

Lúc này, hóa thân của Mộc Kiếm Tiên lại vung kiếm về phía Sở Hi Thanh.

Hắn dùng kiếm đạo Tiệt Thiên của mình, chặn lại tất cả khí lạnh đang quanh quẩn bên người Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh cũng có thể bình yên vô sự mà lui về phía cây Huyết tùng.

Thời điểm này, tất nhiên là ở bên thân cây Huyết tùng là an toàn nhất.

Nếu như có chuyện gì bất trắc, hóa thân của Mộc Kiếm Tiên có thể yểm trợ hắn thoát thân.

Thậm chí Sở Hi Thanh còn có chút thời gian rảnh rỗi để quan tâm đến thiếu nữ có dung mạo khuynh thành ở bên cạnh.

Làm việc cần làm đến nơi đến chốn, hắn không tiện bỏ mặc thiếu nữ này ở đây.

“Cô nương . . . “

Sở Hi Thanh chợt phát hiện mình lo lắng thừa rồi, thiếu nữ áo trắng không hề có chuyện gì cả.

Khí lạnh ngập trời kia trực tiếp tránh qua nàng, không tiếp xúc đến nàng.

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, nữ nhân này là người của Cực Đông Băng thành, vị Băng thành Vương nữ kia tự nhiên sẽ phân chia địch ta.

Chương 1187: Nhất Kiếm Khuynh Thành vs Thiên Hạ Phong Đao (2)

Ngay khi Sở Hi Thanh quan tâm thiếu nữ áo trắng, Băng thành Vương nữ đã chém kiếm thứ hai, lại một con sát thi tam phẩm nữa bị kết thúc.

Mà ngay khi nàng chuẩn bị chém giết con sát thi tam phẩm thứ ba, một bàn tay khổng lồ màu trắng bệch bỗng nhiên thò vào trong điện.

Bàn tay này không đi vào từ cửa điện, mà trực tiếp xuyên qua hư không, sau đó tóm lấy ba con sát thi tam phẩm kia, rồi rút về phía hư không.

Băng thành Vương nữ cười lạnh một tiếng, rồi lập tức bổ một kiếm qua.

Nàng lại chém được ba ngón tay trên bàn tay khổng lồ kia, làm cho bàn tay khổng lồ kia bị đóng băng.

Ba con sát thi tam phẩm trong lòng bàn tay kia cũng bị kiếm quang của nàng làm cho trọng thương, toàn thân cũng bị đóng băng.

Có điều, cái bàn tay khổng lồ kia vẫn mang theo ba bộ tượng băng của sát thi ra đến hư không hỗn độn.

Sở Hi Thanh cũng đang nhìn bàn tay khổng lồ trắng bệch kia, mi tâm đã nhíu thành hình chữ xuyên.

Chủ nhân của bàn tay này hẳn là một Khư tộc, nói không chừng còn là một trong bốn đại Thi Hoàng kia.

Sở Hi Thanh âm thầm khó hiểu.

Hoàng thất Đại Ninh có cấu kết với Khư tộc sao?

Có vẻ không giống lắm, bằng không chủ nhân của bàn tay khổng lồ này có thể giết chết hắn từ lâu rồi.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại cảm ứng được một ánh mắt lạnh như băng đang nhìn vào mình.

Đó chính là Băng thành Vương nữ.

Nữ tử này nhìn Sở Hi Thanh, và cả cây Huyết tùng ở phía sau hắn, trong mắt hiện lên một vệt sát cơ mãnh liệt: “Ngươi là người của Vô Tướng thần tông? Chính là Vô Cực Đao Quân mà Luận Võ Thần Cơ đã nhắc đến?”

Sở Hi Thanh âm thầm đề cao cảnh giác.

Hắn đã chuẩn bị thi triển Tinh Biến bất cứ lúc nào.

Theo hắn biết, Băng thành Vương nữ này cũng là một nhân vật tàn nhẫn.

Nữ tử này tên là Trưởng Tôn Nhược Ly, là trưởng nữ của Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y, còn được xưng là Băng Thành Cực Kiếm.

Có người nói, nữ nhân này vốn là một cô bé ngây thơ rực rỡ, nhưng sau khi nước Trấn Hải bị diệt, Trưởng Tôn gia tộc gặp tai ương ngập đầu, thì tính tình của nữ tử này đã biến đổi.

Cực Đông Băng thành có thể đặt chân ở hải ngoại, trong vòng mấy trăm năm đã chiếm đoạt toàn bộ Hạch Châu, nữ tử này có công rất lớn.

Từng có một lần, nữ tử này đã chôn sống hai mươi vạn tướng sĩ của kẻ địch.

Sở Hi Thanh đã quyết định bỏ trốn, nhưng trên mặt lại không hề sợ hãi.

Hắn còn nở nụ cười, cầm đao chắp tay nói: “Tại hạ Sở Hi Thanh, Vô Cực Đao Quân gì đó thì không dám nhận. Nhưng danh tiếng Băng Thành Cực Kiếm của điện hạ thì tại hạ đã nghe thấy từ lâu. Điện hạ kiếm ép đại dương hơn tám trăm năm, uy danh lan xa. Nhưng hôm nay, lẽ nào điện hạ muốn lẫy lớn hiếp nhỏ?”

Cứ thổi phồng vài câu, đưa đối phương lên cao trước đã, sau đó lại chụp mũ cho đối phương.

Biện pháp này chỉ có tác dụng với chính nhân quân tử, chứ không có tác dụng với một nhân vật tàn nhẫn như Băng thành Vương nữ.

Nhưng biết đâu, chẳng may nữ nhân này bị lời nói của hắn kích thích, buông tha cho hắn thì sao? Vậy không phải kiếm lời rồi?

Đổi lại thành người khác, có lẽ còn không thể nói chuyện trước uy áp của Băng thành Vương nữ, nhưng Sở Hi Thanh lại nói rõ ràng từng câu từng chữ.

Hắn có huyết mạch Táng Thiên, cũng có tính tình ngông nghênh bất khuất của Táng Thiên.

Vì vậy, dù đối mắt với cao nhân nhất phẩm trên Thiên Bảng, Sở Hi Thanh cũng không hề sợ hãi.

Chỉ là Băng thành Vương nữ Trưởng Tôn Nhược Ly nghe thấy lời này thì lại cười một tiếng, sát ý trong mắt không giảm mà còn tăng.

“Chỉ là một tên nhóc con miệng còn hôi sữa, cho rằng nói vài câu là có thể sống sót sao?”

Nhưng khi nàng chuẩn bị ra tay, thiếu nữ áo trắng đột nhiên nói xen vào: “Thôi, hắn có Mộc Kiếm Tiên và Tố Phong Đao che chở, lại thức tỉnh huyết mạch La Hầu cấp sáu, còn có năng lực Vĩnh Tại của Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết. Trong vòng ba kiếm, ngươi không giết được hắn, chúng ta đi thôi.”

Nàng nói chuyện rất mềm mại, nhẹ nhàng.

Trưởng Tôn Nhược Ly nghe vậy thì vẻ mặt trở nên nghiêm túc, nàng cảm nhận được ý chí không cho phép làm trái từ trong lời nói của thiếu nữ.

Trong lòng Trưởng Tôn Nhược Ly lại phản đối.

Nàng đường đường là một kiếm tu nhất phẩm, cao thủ Thiên Bảng của 700 năm trước, lại không giết được một võ tu lục phẩm thượng sao?

Hơn nữa, dù mình không được, không phải còn có vị này sao?

Tuy nhiên, nàng đã kính nể thiếu nữ trước mắt đến sâu tận xương tủy, mặc dù trong lòng phản đối, nhưng cũng không dám bác bỏ hay làm trái.

Nhưng khi thiếu nữ áo trắng vừa mới nói xong, một ánh đao như cầu vồng bỗng nhiên chém thẳng vào trong điện.

Đây là Tru Lục thần đao, nó rơi ngay vào giữa Sở Hi Thanh và Trưởng Tôn Nhược Ly, chia cắt toàn bộ Huyền Minh điện này ra làm hai.

“Các ngươi muốn giết ai?”

Đây là giọng nói của Tố Phong Đao.

Nàng mang theo vô thượng đao uy mà xuất hiện ở trước cửa Huyền Minh điện, lạnh lùng nhìn Trưởng Tôn Nhược Ly và thiếu nữ áo trắng.

“Trước mặt Tố mỗ, các ngươi giết được ai?”

Chương 1188: Nhất Kiếm Khuynh Thành vs Thiên Hạ Phong Đao (3)

Trưởng Tôn Nhược Ly âm thầm hoảng sợ.

Khi nàng tiến vào đây, Tố Phong Đao mới trọng thương một Khư tộc cấp độ nhất phẩm hạ, còn đang chiến đấu với hai người khác.

Không ngờ chỉ một chút thời gian này, nữ tử này đã giải quyết xong rồi.

Sức chiến đấu của vị hậu bối Vô Tướng thần tông này, quả thực là rất mạnh.

Sau đó, khóe môi Trưởng Tôn Nhược Ly vểnh lên, lộ ra ý cười khinh thường: “Ta đã từng nghe nói đến ngươi, thứ tám thiên hạ của ba mươi năm trước, được xưng là Thiên Hạ Phong Đao. Danh hào này của ngươi quả thực là quá kiêu ngạo, nhưng đến bây giờ vẫn chưa bị người ta đánh chết, có thể thấy võ đạo Thần Châu đã sa sút đến trình độ nào.”

Tố Phong Đao thấy buồn cười, nàng giơ tay triệu hồi Tru Lục thần đao về tay.

“Các hạ cũng chỉ là hạng 32 Thiên Bảng của 700 năm trước mà thôi, trình độ võ đạo bây giờ ra sao, còn chưa đến lượt ngươi đánh giá.”

Con ngươi của Trưởng Tôn Nhược Ly híp lại, trong mắt sinh sôi ý tức giận: “Trong đại dương này, cũng không đến lượt ngươi càn rỡ.”

Kiếm bên hông nàng lập tức ‘cheng’ một tiếng rồi ra khỏi vỏ.

Vô tận hàn băng và khí lạnh lại bao trùm toàn bộ cung điện, khiến cho mỗi một ngóc ngách trong cung điện bị đóng băng.

Tuy rằng Sở Hi Thanh có Mộc Kiếm Tiên che chở, nhưng vẫn lạnh đến run người.

Tố Phong Đao lại không hề sợ hãi, trong mắt nàng hiện lên một tia lăng lệ, một đao phá tan ánh kiếm khốc liệt, một niệm tru diệt tất cả hàn băng, khiến lưỡi đao tiến đến trước mặt Băng thành Vương nữ Trưởng Tôn Nhược Ly.

“Cheng!”

Theo tiếng binh khí va chạm vang lên, hầu như tất cả tượng băng của võ tu giáp đen đã bị chấn động đến vỡ vụn.

Sắc mặt Sở Hi Thanh cũng hơi khó chịu, tai mũi đều chảy máu.

Tiếng binh khí va chạm này vang lên hai hai mươi bảy lần, mỗi một lần đều làm cho thần phách của hắn run rẩy theo.

Lúc này, không chỉ có khí lạnh bức người mà còn có đao cương kiếm khí bay tán loạn, tất cả đều rất sắc bén.

May mà có Mộc Kiếm Tiên, mấy trăm cành Huyết tùng vung lên vài lần, đánh nát tất cả đao cương kiếm khí kia.

Nhưng vẫn còn rất nhiều cương khí nhỏ bé và vụn vặt, Mộc Kiếm Tiên lại mặc kệ chúng. Chúng nó làm nổ mặt đất chung quanh, tạo thành những vết rách sâu đến mấy trượng.

Cũng may mà tần suất giao thủ của hai người kia không cao lắm, chỉ khoảng bảy lần một hô hấp.

Cao thủ tranh đấu, đã không phải dựa vào tốc độ đao kiếm hay tốc độ tay, mà là cách vận dụng và khống chế Thiên quy đạo luật.

Sắc mặt Băng thành Vương nữ Trưởng Tôn Nhược Ly hơi biến đổi.

Nàng nhận hai mươi bảy đao, không thể không lùi về phía sau.

Tố Phong Đao đang tru diệt tất cả mọi thứ của nàng!

Bao quát cả kiếm ý, cương lực, chân nguyên, máu thịt, xương cốt, nguyên thần, ý niệm. . . thậm chí là tồn tại!

Để Trưởng Tôn Nhược Ly hoảng sợ chính là, nơi này rất có lợi với nàng.

Nàng mượn tượng đá Huyền Minh do Bàn Cổ tự tay điêu khắc kia, khiến cho Hàn pháp của nàng phát huy ra mười hai phần công lực.

Kiếm trong tay nàng cũng là thần binh nửa bước Siêu Phẩm.

Dù vậy, chỉ hai mươi bảy đao mà nàng vẫn bị Tố Phong Đao tru diệt tất cả, khiến cho nàng không thể không lùi về phía sau.

Đây chính là hạng tám thiên hạ của ba mươi năm trước?

Tru Thiên chi đạo của nữ tử này lại mạnh mẽ đến vậy!

“Cái gọi Băng Thành Cực Kiếm, cũng chỉ đến thế.”

Tố Phong Đao chém đao thứ hai mươi tám, quét sạch tất cả hàn lực của Trưởng Tôn Nhược Ly, đến đao thứ ba mươi lăm, thì đã ép đối phương đến góc tường, sau đó là ‘oanh’ một tiếng.

Ánh đao vô tận của Tố Phong Đao thế mà lại chém đổ cả vách ngăn bên trong Huyền Minh điện, khiến cho chiến trường lan tràn đến hư không hỗn độn.

“Nhưng ngươi cũng có tư cách rút kiếm trước mặt Tố mỗ, trình độ võ đạo của 700 trước, đúng là cũng không tệ. . .”

Trưởng Tôn Nhược Ly lại tràn đầy tức giận.

Vì kéo dài tuổi thọ, đại đa số thời gian nàng đều nằm trong trạng thái đóng băng.

Vấn đề là ngoại trừ thời gian đóng băng ra, nàng cũng sống gần ba trăm năm rồi, có tích lũy ba trăm năm tháng.

Lúc này lại không sánh bằng một hậu bối kém nàng mấy trăm năm!

Có người nói, gần mười năm nay nữ tử này vẫn luôn tọa trấn trong Vạn Ma quật.

“Làm càn!”

Lúc này, mặt dây chuyền hình giọt nước nước ở trên cổ Trưởng Tôn Nhược Ly bỗng nhiên tỏa sáng, phía sau nàng xuất hiện một đôi cánh màu trắng tuyết.

Thần Ly kiếm trong tay nàng cũng bạo phát ra kiếm khí kinh người.

Hàn pháp của nàng lập tức bay lên đến cực hạn, khiến cho thời gian và không gian bên trong hư không hỗn độn đều bị đóng băng, chỉ đóng băng Tố Phong Đao vào trong một khối băng.

Ngay sau đó, khối băng kia đã bị phá nát, ánh đao sắc bén kia lại bao phủ Trưởng Tôn Nhược Ly lần nữa.

Giọng nói ngậm lấy trào phúng của Tố Phong Đao trực tiếp truyền vào tai Trưởng Tôn Nhược Ly: “Giải phong ấn Tụ Nguyên thuật cơ à, là lời nói của ta làm cho ngươi thẹn quá hóa giận sao? Nhưng ngươi làm như vậy, cũng chỉ có thể đỡ thêm vài chục đao của ta, cần gì phải chịu khổ như vậy?”

Chương 1189: Nhất Kiếm Khuynh Thành vs Thiên Hạ Phong Đao (4)

Khi hai người Tố Phong Đao đang chiến đấu ở ngoài hư không hỗn độn trong Hỗn Độn điện.

Sở Hi Thanh lại nhìn vào thiếu nữ áo trắng kia.

Vừa rồi, hai người còn lại chiến hữu, kết quả bây giờ trưởng bối của hai nhà lại đánh rồi, cảm giác có hơi lúng túng.

Thiếu nữ áo trắng lại nhìn lỗ thủng bên trong Huyền Minh điện, trong mắt lại lóe lên một vệt sóng.

Đao đạo của nữ nhân này lại tiến vào cảnh giới siêu nhất phẩm, cũng gọi là nửa bước Siêu Phẩm.

Sau đó, nàng lại hơi lắc đầu với vẻ tự giễu.

Đây chính là hạng tám Thiên Bảng! Vốn đã cách siêu nhất phẩm không xa rồi.

Một nữ tử dùng hai mươi bảy năm để trở thành hạng tám Thiên Bảng, bây giờ bước vào cảnh giới siêu nhất phẩm, có gì đáng kỳ lạ sao?

Sau đó, thiếu nữ áo trắng lạnh nhạt nhìn Sở Hi Thanh một chút, rồi đi ra khỏi cửa lớn của Huyền Minh điện, bước vào mảnh hư không hỗn độn ở bên ngoài.

Không lâu sau, bóng người của Diệp Tri Thu lại đi vào trong điện.

Nàng ngậm lấy vài phần căng thẳng và lo lắng mà nhìn Sở Hi Thanh.

“Sư đệ, ngươi không sao chứ?”

“May mắn không có việc gì.”

Sở Hi Thanh có chút hờ hững.

Hắn đang suy nghĩ đến thiếu nữ áo trắng kia, nghĩ thầm rốt cuộc thiếu nữ này có thân phận gì?

Lúc trước hắn không suy nghĩ nhiều.

Bây giờ nghĩ lại thì Sở Hi Thanh cảm thấy nữ tử này rất có vấn đề.

Ánh mắt của Băng thành Vương nữ Trưởng Tôn Nhược Ly nhìn nàng, không giống như đang nhìn vãn bối, cách bọn họ nói chuyện với nhau cũng không giống.

Còn nữa, khi hắn tiếp xúc với thiếu nữ áo trắng thì Thái Thượng Thông Thần của hắn rõ ràng là đã cảm nhận được nguy hiểm đến cực hạn, đã cảnh báo hắn rất lâu.

Kết quả vừa tiếp xúc xong, thì báo động này đã biến mất tăm.

Lúc nãy, Sở Hi Thanh cho rằng báo động này bắt nguồn từ Băng thành Vương nữ Trưởng Tôn Nhược Ly.

Bây giờ nghĩ lại, lẽ nào nguy hiểm bắt nguồn từ thiếu nữ áo trắng kia?

Còn nữa, nữ tử này có huyết mạch Thần âm, khiến cho hắn khá là để ý.

Diệp Tri Thu nhìn thấy dáng vẻ mất tập trung của Sở Hi Thanh, trong lòng không khỏi sinh ra ý không vui.

Nàng ôm kiếm trước ngực: “Nhìn dáng vẻ hồn bay phách lạc này của ngươi, là đang nghĩ đến thiếu nữ vừa rồi đúng không, nàng rất đẹp đúng không?

Khi nàng tiến vào đây, cũng đi sượt qua người thiếu nữ áo trắng kia.

“Đúng vậy, nghiêng nước nghiêng thành, quốc sắc thiên hương. . .”

Sở Hi Thanh thuận miệng trả lời, sau đó lại cảm thấy không đúng, hắn bất đắc dĩ mà nhìn Diệp Tri Thu: “Không phải, giáo đầu, ngươi nghĩ gì thế? Ta đang đoán thân phận của thiếu nữ kia, nói không chừng nữ tử này là một đại cao thủ. Còn nữa, ngươi là người nhìn ra đi một đường đến bây giờ, ta là người như thế nào, ngươi còn không biết sao?”

Diệp Tri Thu không khỏi a một tiếng, cũng không tỏ ý kiến.

Một đại cao thủ không thể khống chế nổi hàn lực của bản thân, còn để nó phiêu tán ra bên ngoài?

Còn về phần Sở Hi Thanh là người thế nào, nàng đương nhiên biết rõ.

Thiên Lan cư còn có vài cô gái kìa.

Diệp Tri Thu cũng lười phí lời với tên háo sắc này: “Ngươi suy nghĩ gì thì tự ngươi biết, không cần giải thích với ta. Sư tôn bảo ta chuyển cáo cho ngươi, nữ nhân kia phát rồ rồi, muốn liều mạng với sư tôn, có lẽ bọn họ còn đánh một trận nữa.”

“Sư tôn bảo ta dẫn ngươi đến Nhai Tí điện, đến xem tượng đá Nhai Tí do chính tay Bàn Cổ điêu khắc.”

Sở Hi Thanh lập tức biết là Diệp Tri Thu không chịu tin lời của hắn.

Hắn âm thầm thở dài, lòng thầm nói ngươi thật sự hiểu lầm rồi.

Thế gian này không có chuyện nào bất đắc dĩ hơn chuyện người thân bạn bè của mình hiểu lầm nhân phẩm của mình.

“Ngươi chờ một chút.”

Sở Hi Thanh quay đầu, cúi đầu thi lễ với cây Huyết tùng kia: “Đệ tử đa tạ Mộc Kiếm Tiên che chở.”

Cây Huyết tùng kia lập tức khô héo, hầu như tất cả chất gỗ đều hóa thành bụi rồi tiêu tán, chỉ còn lại một cành cây rơi vào trước người Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh thì lại trân trọng, cẩn thận mà cất cành cây dài một thước này vào trong tay áo.

Một cành cây này của Mộc Kiếm Tiên có thể duy trì một canh giờ.

Mà chuyện vừa rồi nói ra rất dài dòng, thật ra chỉ không đến hai khắc đồng hồ, vì vậy cành cây này vẫn còn có thể sử dụng.

. . .

Ngay khi Sở Hi Thanh thu cành cây vào tay áo, thiếu nữ áo trắng lại đứng ở hư không vô ngần, sắc mặt bình tĩnh nhìn Tố Phong Đao và Trưởng Tôn Nhược Ly chiến đấu.

Một đám người ở cách đó không xa lục tục tiến lại gần, quỳ gối trước người thiếu nữ áo trắng.

“Vương!”

Bọn họ có tướng mạo và tu vị khác nhau, nhưng đều ăn mặc chiến giáp màu bạc độc nhất của Cực Đông Băng thành, vẻ mặt thì lại thành kính không gì sánh được.

“Thuộc hạ vô năng, để Khư tộc và đám chuột nhắt triều đình quấy nhiễu vương, tội đáng muôn chết!”

Thiếu nữ áo trắng lắc đầu: “Là ta để cho các ngươi đi nghiên cứu các đạo của Bàn Cổ, không liên quan gì đến các ngươi. Huống hồ những người này có thể quấy nhiễu ta sao?”

Chương 1190: Nhất Kiếm Khuynh Thành vs Thiên Hạ Phong Đao (5)

Lúc này, vẻ mặt của đám người kia mới buông lỏng.

Nhưng mà cũng đúng, một đám tạp chủng ngũ phẩm tứ phẩm, cộng thêm vài con Thi Tướng tam phẩm, nào có tư cách đi quấy nhiễu Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y?

Dù vương của bọn họ thổi một hơi, cũng đủ để đám người kia đóng băng. Dù là ngồi im một chỗ, thì những người kia cũng không thể tiến đến gần.

Chỉ sợ từ đầu đến cuối, vị này vẫn luôn coi đám người kia như không khí.

“Nhưng mà ta rất thất vọng.”

Thiếu nữ áo trắng nhìn vào hư không, trong mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ: “Nhược Ly sống lâu như vậy rồi, lại không có một chút tiến bộ nào. Tích lũy mấy trăm năm, lại bị một nha đầu mới bước vào nhất phẩm hơn ba mươi năm ép đến nước này, rốt cuộc mấy trăm năm tháng đó đi đâu rồi?”

Mọi người nghe vậy thì lập tức biến sắc mặt, bọn họ cúi đầu nằm rạp, không dám lên tiếng.

Người Vấn Thù Y đang đánh giá, đường đường là Băng thành Vương nữ Trưởng Tôn Nhược Ly.

Đây không chỉ là 'Vương' của bọn họ, mà còn là trưởng nữ mà Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y yêu thương nhất, cũng là cường giả cao cấp nhất, khiến cho vô số chủng tộc trên đại dương phải sợ hãi.

Mà đám người bọn họ, có lẽ chỉ có một hai người là có thể bước vào nhất phẩm.

Vì vậy bọn họ chẳng những không dám nói tiếp, thậm chí ngay cả nghe cũng không dám nghe.

Lúc này, thiếu nữ áo trắng lại phất tay một cái, làm cho một mảnh kim loại có chất liệu như lông chim bay ra khỏi tay áo.

Sau đó, những lông chim kia đột nhiên biến hóa, nhanh chóng 'lớn lên', hóa thành từng mảnh từng mảnh áo giáp màu bạc trắng, rồi bao trùm trên người nàng.

Cuối cùng, mặt của thiếu nữ áo trắng bị một tấm mặt nạ xấu xí bao trùm.

Hình dạng của mặt nạ này lại rất tương tự với bức tượng điêu khắc Huyền Minh ở bên trong Huyền Minh điện.

Phía sau nàng cũng xuất hiện một đôi cánh chim màu trắng bạc.

Mọi người ở đây nhìn thấy cảnh này thì nhất thời kinh ngạc.

Một ông lão tóc trắng trong đó lại hiện lên vẻ lo lắng: "Vương, ngài không thể ra tay! Trạng thái của ngài bây giờ rất . . . Ngài vừa mới thức tỉnh, thân thể còn chưa khôi phục. Lực lượng của Vương nữ điện hạ đủ để ứng phó với Tố Phong Đao, thần đoán nữ nhân này cũng không dám giết người ở Vô Chương dương này."

Thiếu nữ áo trắng lại không để ý đến.

Nàng chờ chiến giáp màu trắng bạc hoàn toàn bao trùm thân thể, rồi hóa thành một tia sáng màu trắng, lao về phía chiến trường.

Nàng vung tay áo lên, hai người đang chiến đấu liền tách ra.

Lực lượng hàn băng cực hạn kia còn đóng băng Tru Thiên võ ý của Tố Phong Đao.

Vị thiếu nữ mặc giáp bạc này lập tức xuất hiện ở trước người

Trưởng Tôn Nhược Ly: “Lùi lại cho ta!”

Nàng dùng giọng nói răn dạy, không cho làm trái. Đồng thời giơ tay lên, Thần Ly kiếm trong tay Trưởng Tôn Nhược Ly lập tức bay vào trong tay nàng.

Cheng!

Khi Thần Ly kiếm và Tru Lục thần đao lại va chạm lần nữa ở trong hư không hỗn độn, Tố Phong Đao lại bị che bởi một lớp băng mỏng.

Tố Phong Đao lập tức đập vỡ tầng băng mỏng này, nhưng sắc mặt khá ngưng trọng, ngẩng đầu lên nhìn nhìn với thiếu nữ giáp bạc.

Nữ nhân trước mặt nàng, hẳn là người có thể sánh vai với Huyết Nhai Đao Quân ở 800 năm trước, Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y!

Thật mạnh!

Mạnh đến mức khiến nàng phải ngước nhìn.

Tu vị của hai người đều là trên nhất phẩm, nhưng chênh lệch lại như đất với trời, thậm chí khoảng cách còn xa hơn cả nhị phẩm đến nhất phẩm thượng.

Chỉ là chiến ý của Tố Phong Đao không giảm là lại tăng, như một ngọn lửa cháy hừng hực.

Sở Hi Thanh hồn nhiên không biết hai đại cao thủ siêu nhất phẩm đang sắp sửa chiến đấu ở Hỗn Độn điện.

Hắn đang đi với Diệp Tri Thu về phía Nhai Tí điện.

Sau đó, hắn liền nhìn thấy một đám người.

May mắn là những người này không phải chó săn của triều đình, không may là những người này đều mặc chiến giáp màu bạc có tiêu chí khá đặc trưng.

Bọn họ hiển nhiên là người của Cực Đông Băng thành, hơn nữa tu vị đều không yếu, trong đó có hai người cực mạnh, ít nhất cũng là tam phẩm.

Sở Hi Thanh nhíu chặt lông mày, lòng thầm nói quả thật là đằng trước có sói, đằng sau có hổ.

Lúc này hắn đã lấy cành tùng trong tay áo ra, lại nhìn đám người này với ánh mắt cảnh giác.

Ánh mắt của đám người mặc giáp bạc bên đối diện cũng tràn đầy bất thiện, nhưng khi bọn họ nhìn thấy cành tùng trong tay Sở Hi Thanh, thì ánh mắt lại hiện lên vẻ ngưng trọng.

Tuy nhiên, có một thiếu niên trong đó lại nở nụ cười: “Ngươi chính là hạng 19 Thanh Vân Tổng Bảng, cái gọi là Vô Cực Đao Quân của Thần Châu kia?”

Người này khoảng tầm mười sáu tuổi.

Hắn mặc một thân giáp bạc, da thịt trắng nõn như là tuyết trắng, sống mũi cao vút, môi hồng răng trắng, anh tuấn tiêu sái, một đôi mắt đen nhanh tựa như có thể nhìn thấu kiếp trước kiếp này.

Nhưng giờ phút này, trong con ngươi của thiếu niên lại ngậm lấy vài phần khinh thường.

Sở Hi Thanh nhận ra vẻ bất thiện trong giọng nói của đối phương, liền liếc mắt nhìn qua.

Ánh mắt của hắn giống như một lưỡi đao quét qua, lúc này lại phát hiện dung mạo của thiếu niên này có một chút tương tự với thiếu nữ áo trắng kia.

Chương 1191: Điều đình tạo hóa

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, dung mạo của người này không chỉ giống với thiếu nữ áo trắng kia, mà còn rất tương tự với Băng thành Vương nữ kia.

Đây là người một nhà.

Trong khi Sở Hi Thanh ngưng thần đánh giá, thiếu niên giáp bạc ở đối diện đã mở miệng nói: “Ta rất tò mò, ngươi chỉ là một lục phẩm thượng mà thôi, Luận Võ lâu của Thần Châu lại đưa người lên vị trí đầu Thanh Vân Thiên Quân, hạng 19 Thanh Vân Tổng Bảng. Đây rốt cuộc là vì võ đạo Thần Châu sa sút không có ai, hay là các hạ có tiếng mà không có miếng?”

Đám cao thủ của Cực Đông Băng thành ở sau lưng thiếu niên giáp bạc đều hơi ngây người.

Vị thiếu chủ này của bọn họ, bình thường đều rất ôn hòa trầm ổn, vì sao hôm nay lại chủ động mở miệng khiêu khích người khác?

Sau đó bọn họ lại bừng tỉnh, thiếu chủ nhất định là thấy Băng thành Vương nữ bị Tố Phong Đao áp chế, cho nên sinh ra ý không cam lòng, muốn đòi lại mặt mũi cho Vương nữ.

Sở Hi Thanh thì lại híp mắt lại, một tay đè đao: “Ngươi là ai?”

Không phải người nào cũng có tư cách cuồng ở trước mặt hắn.

Thiếu niên giáp bạc kia cũng không nhượng bộ, nhìn thẳng vào hắn: “Cực Đông Băng thành, Trưởng Tôn Binh Quyền!”

“Trưởng Tôn Binh Quyền? A. . .Ta biết ngươi, thì ra là hạng 37 trên Thanh Vân Tổng Bảng.”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, hắn nhớ lại bảng danh sách Thanh Vân Tổng Bảng hồi tháng sáu.

Còn về bảng danh sách tháng tám này, thì hắn còn chưa có cơ hội xem.

“Nếu như ngươi không phục, vậy có thể đến đây thử một hai. Nhưng các hạ phải biết, người từng nói câu này trước người, lại không sống quá 250 đao của sư tôn ta. Ngươi chỉ là nhân vật không được vào ba mươi vị trí đầu của Thanh Vân Tổng Bảng, thật sự không nên mở miệng đánh giá võ lâm Thần Châu.”

Thật ra hắn không biết Trưởng Tôn Nhược Ly có thể đánh bao nhiêu hiệp với Tố Phong Đao, dù sao cứ nói thấp đi là được.

Đám cao thủ Cực Đông Băng thành ở đây lập tức hiện lên vẻ giận dữ, sắc mặt âm trầm.

Bọn họ dồn dập rút vũ khí ra, phát ra từng trận leng keng.

Lời này của Sở Hi Thanh không chỉ làm nhục Vương nữ của bọn họ, mà còn miệt thị thiếu chủ của bọn họ.

Cực Đông Băng thành vẫn luôn ở hải ngoại, không tham dự vào xếp hạng của Luận Võ Thần Cơ.

Hiện giờ, thiếu chủ bọn họ vừa bước chân vào võ lâm Thần Châu, cũng đã xếp hạng 37 trên Thanh Vân Tổng Bảng rồi, kỳ Luận Võ Thần Cơ tháng tám này thì đã tăng lên hạng 22, là người được xếp vào hàng dự bị cao nhất của Thanh Vân Tứ Thiên Quân.

Trưởng Tôn Binh Quyền chưa đến mười sáu tuổi, liền tư thế nghiền ép để vượt qua tất cả thiếu niên anh kiệt của võ lâm Thần Châu.

Đây là kiêu ngạo của Cực Đông Băng thành bọn họ.

Còn Băng thành Vương nữ, ngoại trừ 'Vương' ra, thì đó là người được toàn bộ Cực Đông Băng thành kính yêu nhất, há có thể để Sở Hi Thanh sỉ nhục như vậy?

Đôi môi đỏ và mỏng của Trưởng Tôn Binh Quyền hơi mím lại.

Hắn hơi khoát tay, ra hiệu cho đám người sau lưng dừng lại, trong mắt hắn lại lộ ra một luồng sát khí: "Thử? Ta cũng có ý đó."

Sau đó, Trưởng Tôn Binh Quyền lại đưa mắt nhìn vào cành Huyết tùng ở trên tay Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, đưa cành Huyết tùng cho Diệp Tri Thu: "Cầm hộ ta, nếu như bọn họ dám lấy nhiều đánh ít, vậy ngươi ném cành tùng này ra là được."

Sắc mặt Diệp Tri Thu nhất thời trở nên nghiêm túc.

Gần đây nàng cũng tế bái Mộc Kiếm Tiên, tôn sùng làm Tổ thần.

Mộc Kiếm Tiên là một trong những nguồn gốc của kiếm tu trong thiên hạ, Diệp Tri Thu vốn là kính như thần linh.

Nàng cực kỳ cung kính mà tiếp nhận cành tùng, đồng thời nhắc nhở: "Luận Võ Thần Cơ có nói, người này là ngũ phẩm thượng cấp độ Siêu thiên trụ, rất có thể có tố chất tu luyện hai môn thánh truyền, sư đệ nhất định phải cẩn thận."

Nàng biết Sở Hi Thanh từng giao thủ với một Huyết Hải thiếu giám cấp độ tứ phẩm hạ ở trong Huyền Minh điện.

Nhưng đó là có phân thân của Mộc Kiếm Tiên trợ giúp.

Người kia phải phân tâm để tránh né kiếm cương của Mộc Kiếm Tiên, mười phần sức lực thì chỉ phát huy được ba phần.

"Không sao cả!"

Sở Hi Thanh lắc đầu, hắn đã sẵn sàng ứng phó rồi, vẻ mặt hắn lại rất khinh bỉ: "Cũng chỉ là hạng 37 Thanh Vân Tổng Bảng mà thôi, một nhân vật nhỏ không đáng kể."

Trưởng Tôn Binh Quyền nghe vậy, sắc mặt lại đen xì như đáy nồi.

Một người ở phía sau hắn thì lại hừ lạnh một tiếng: “Thiếu chủ của chúng ta đã tăng lên hạng 22 Thanh Vân Tổng Bảng.”

Hắn còn chưa nói hết, mấy người bên cạnh đã lạnh lùng nhìn qua, vẻ mặt vừa giận vừa bất đắc dĩ.

Chuyện này quả thật là mất mặt!

Thiếu chủ của bọn họ đúng là đã tăng lên hạng 22 trên Thanh Vân Tổng Bảng.

Vấn đề là, nếu như bọn họ chủ động giải thích, thì lại giống như mình rất để ý chuyện này, vậy quá mất mặt.

Vẻ mặt Trưởng Tôn Binh Quyền lạnh lẽo, lấy một lá bùa ra rồi nói: “Chờ lá bùa này cháy hết, liền có thể xuất đao. Ta và ngươi đánh một trận công bằng, thắng bại ở người, sinh tử do trời.”

Chương 1192: Điều đình tạo hóa (2)

Trưởng Tôn Binh Quyền ném lá bùa về phía hư không bên cạnh.

Lá bùa lập tức ‘oanh’ một tiếng, rồi không lửa tự cháy.

Ngay khi lá bùa cháy hết, hai người đứng cách nhau ba mươi trượng lập tức hóa thành ánh điện, bắt đầu giao thủ ở trong mảnh hư không hỗn độn này.

Cheng!

Tốc độ thân pháp của Trưởng Tôn Binh Quyền thế mà lại vượt qua Sở Hi Thanh một đường.

Có điều, khi hai người giao phong lần đầu, Trưởng Tôn Binh Quyền liền bị một đao của Sở Hi Thanh đánh bay ngược mấy trượng.

Tình cảnh này, không chỉ làm Trưởng Tôn Binh Quyền kinh hãi không thôi, mà đám cao thủ của Cực Đông Băng thành cũng hiện lên vẻ ngưng trọng.

Cái tên được xưng là Vô Cực Đao Quân này, lại có lực lượng mạnh đến thế?

Bọn họ hiểu rõ thực lực của Trưởng Tôn Binh Quyền.

Tuy vị thiếu chủ này chỉ mới ngũ phẩm thượng, nhưng thiên phú siêu tuyệt, là Siêu thiên trụ đỉnh cấp nhất, sức chiến đấu thậm chí đã vượt qua không ít tứ phẩm thượng.

Tu vị của Sở Hi Thanh thấp hơn Trưởng Tôn Binh Quyền một phẩm, lực lượng lại vượt qua Trưởng Tôn Binh Quyền một đường.

Chỉ có ông lão tóc trắng trong đám người là nhìn ra ngọn nguồn, hắn nhướng mày lên nói: “Cái này hẳn là Mộc Kiếm Tiên.”

Đây là một phần lực lượng mà Mộc Kiếm Tiên ban tặng cho Sở Hi Thanh.

Vấn đề là, mặc dù trừ bỏ bộ phận này, thì thực lực của Sở Hi Thanh cũng mạnh đến đáng sợ.

Đặc biệt là đao ý và lực lượng nguyên thần của người này, tất cả đều vượt qua Trưởng Tôn Binh Quyền.

“Ngươi đúng là có một thân man lực.”

Trưởng Tôn Binh Quyền và Sở Hi Thanh giao thủ mười bảy đòn, liền bị Sở Hi Thanh đánh lui gần trăm trượng, thân pháp tán loạn, dáng vẻ chật vật.

Trên mặt hắn lại rất bình tĩnh: “Tu vị lục phẩm mà đã có sức chiến đấu như vậy, đúng là không tầm thường, ngươi có tư cách để ta nghiêm túc.”

Trong cùng một thế hệ, Sở Hi Thanh là người đầu tiên có thể đánh với hắn đến nước này.

Tu vị của người này còn thấp hơn hắn tận một phẩm.

Do đó cái xếp hạng trên Thanh Vân Tổng Bảng, cũng không quá hoang đường.

Nhưng hôm nay, mục đích của hắn không phải là thăm dò sâu cạn của người này, mà là đánh bại người này, đem kẻ này giẫm xuống bùn!

Một cái chớp mắt tiếp theo, sau lưng Trưởng Tôn Binh Quyền bỗng nhiên hiện ra một đôi cánh màu trắng bạc, giống như hai cánh Băng Loan, toàn bộ thân thể thì hóa thành sấm sét.

Thân pháp và tốc độ của hắn lại tăng thêm một đoạn, thế mà lại hóa thành một đạo lôi đình màu trắng, lấp lóe ở quanh người Sở Hi

Thanh.

Kiếm trong tay Trưởng Tôn Binh Quyền thì lại biến thủ thành công, như quang như ảnh, một cái hô hấp đã chém ra hơn 100 kiếm.

Sở Hi Thanh thì lại mở miệng cười một tiếng, hắn vẫn ung dung như cũ, Tam Tương Thiên Lục Đao vẫn là hạ bút thành văn.

Hiện giờ hắn đang nếm thử mùi vị lấy lực ép người, dùng sức phá xảo.

Sở Hi Thanh tiện tay bổ một đao, liền có thể làm cho ánh kiếm của Trưởng Tôn Binh Quyền tán loạn, thân hình lùi nhanh.

Cũng bởi vì sức lực của hắn càng lớn, thần phách càng mạnh, có thể tru diệt tất cả những thứ hắn muốn.

Điều này làm cho tốc độ của hắn chậm lại một đoạn, nhưng vẫn áp chế Trưởng Tôn Binh Quyền.

“Huyền Minh thánh truyền và Băng Lôi Kiếm? Coi như không tệ, nhưng ngươi vẫn không có tư cách để ta nghiêm túc.”

Trưởng Tôn Binh Quyền mím đôi môi mỏng, cắn chặt chân răng, bắt đầu ra sức bạo phát chân nguyên.

Kiếm trong tay hắn càng ngày càng nhanh, kiếm thế cũng càng mãnh liệt hơn.

Hắn vừa đâm vừa chém, đồng thời còn dùng từng đạo từng đạo ‘Nhâm Thủy thần lôi’ và lực lượng hàn băng để đánh về phía Sở Hi Thanh, cố gắng đóng băng chân nguyên của Sở Hi Thanh, đóng băng máu thịt và thần niệm của Sở Hi Thanh.

Nhưng lại không có hiệu quả gì, hàn lực ngập trời mà Trưởng Tôn Binh Quyền đánh về phía đối thủ, đều bị Sở Hi Thanh tru diệt khi vừa mới tiếp xúc.

Khí lạnh vô biên kia còn lan tràn ra bốn phía, bao trùm phạm vi gần trăm trượng chung quanh.

Trưởng Tôn Binh Quyền không thể làm gì được Sở Hi Thanh, liền thử đóng băng hư không chung quanh, hòng hạn chế thân pháp của Sở Hi Thanh.

Vì thế mà chiến trường của hai người nhanh chóng mở rộng, đao kiếm và chân ý võ đạo không chỉ giao phong ở trong binh khí, mà còn lan tràn ra hư không xung quanh, hầu như mỗi một tấc không gian đều là chiến trường của bọn họ.

Dần dần, từ Sở Hi Thanh nghiền ép Trưởng Tôn Binh Quyền, biến thành ngang tài ngang sức.

Trưởng Tôn Binh Quyền đã không tiếc tiêu hao, tốc độ kiếm càng lúc càng nhanh càng mạnh.

Sở Hi Thanh thật sự đã chọc giận hắn.

Trưởng Tôn Binh Quyền muốn nhìn một chút, người này còn có thể nói ra lời như vừa rồi không.

Lẽ nào có lý đó!

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Hi Thanh lại mỉm cười nói: “Là lời nói của ta để ngươi thẹn quá hóa giận? Lại vận dụng nguyên khí tích trữ không huyết mạch, nhưng ngươi làm như vậy, cũng chỉ có thể đỡ thêm vài đao của ta mà thôi, cần gì phải chịu khổ như vậy? Chân nguyên của ngươi đã không chịu nổi rồi.”

Khóe miệng Diệp Tri Thu co quắp vài cái.

Câu nói này của Sở Hi Thanh, gần như là giống hệt với câu nói mà Tố Phong Đao trào phúng Băng thành Vương nữ Trưởng Tôn Nhược Ly.

Chương 1193: Điều đình tạo hóa (3)

Thật ra Trưởng Tôn Binh Quyền không yếu đến mức đó.

Sở Hi Thanh đã tu luyện Tam Tương Thiên Lục Đao đến cảnh giới cực cao, đã có thể chuyển sang tu luyện Vô Tướng Tru Thiên Đao, Tru Thiên đao ý cũng tăng lên đến tầng mười ba, cực kỳ bá đạo.

Võ tu tứ phẩm hạ mà không có chuẩn bị trước, thì cũng không đỡ nổi một đao của hắn.

Nhưng Tru Thiên Đao của Sở Hi Thanh bây giờ lại không có nhiều tác dụng với Trưởng Tôn Binh Quyền.

Thứ hắn có thể ‘Tru’ bây giờ, đã ít lại càng ít.

Ngay cả Nhai Tí Đao của Sở Hi Thanh cũng không thể làm gì Trưởng Tôn Binh Quyền.

Lực lượng hàn băng của người này có thể đóng băng tất cả, rất khó phản xạ.

Sức chiến đấu của vị thiếu chủ này còn vượt xa con Kim quan Cự linh của Ma La Bộ.

Nếu như Sở Hi Thanh không thức tỉnh huyết mạch La Hầu, thực lực tăng mạnh, tốc độ đao tăng nhiều, vậy chưa chắc đã là đối thủ của Trưởng Tôn Binh Quyền.

Nhưng Trưởng Tôn Binh Quyền lại bị lời nói của Sở Hi Thanh kích thích, bạo phát càng ngày càng mạnh, càng ngày càng nhiều.

Điều này làm cho đám cao thủ của Cực Đông Băng thành đều hiện lên một tia buồn rầu.

Bọn họ đã xem qua Luận Võ Thần Cơ và Thiên Cơ Võ Phổ của Thần Châu.

Binh pháp có nói, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Bọn họ muốn thảo phạt Thần Châu, nhất định phải tìm hiểu đối thủ của mình trước.

Vì vậy, mấy người đều biết vị Vô Cực Đao Quân này, rất có thể đã nắm giữ Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết.

Luận Võ lâu và Thiên Cơ các không thể xác định việc này, chỉ là suy đoán dựa theo lượng chân nguyên nhiều đến kinh người và sức kéo dài của Sở Hi Thanh.

Mà thiếu chủ Trưởng Tôn Binh Quyền của bọn họ, tuy rằng có thiên phú đặc thù, nhưng chung quy vẫn không thể sánh bằng Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết.

Hắn bạo phát lực lượng và khí huyết như vậy, có thể chống đỡ bao lâu?

Có thể qua được Sở Hi Thanh sao?

Cũng không phải Trưởng Tôn Binh Quyền không hiểu điều này, nhưng hắn có lòng tin giải quyết Sở Hi Thanh trong vòng ba trăm chiêu!

Nhưng vào lúc này, Sở Hi Thanh lại nở nụ cười một lần nữa: “Chém giết, không phải cứ nhanh và mạnh là được.”

Đao thế của hắn đã thay đổi, Ngọc Khuê Kim Nghiệt đao vẫn luôn ẩn giấu không phát kia, rốt cuộc cũng tìm được thời cơ thích hợp, nó hóa thành một đạo ánh sáng trắng mà mắt thường khó có thể nhìn thấy, chém thẳng về phía đối thủ.

Tru Thiên Thần Diệt – Vô Cực Trảm!

Tốc độ của một đao này tựa như không quá nhanh, nhưng lại vô hình vô tượng, vô thanh vô sắc, vô thủy vô chung, vô biên vô hạn, không thể chỉ tên, không thể dự đoán.

Đây là lần đầu tiên Sở Hi Thanh hòa Vô Cực Trảm vào trong Tru Thiên Thần Diệt Đao.

Hắn có thể tru diệt tất cả khả năng đối phương bắt giữ được vị trí của đao!

Cùng lúc đó, trong lòng Sở Hi Thanh cũng âm thầm cảm khái.

Vẫn là chiếu pháp của tức phụ tốt.

Dưới tứ phẩm, vô địch!!!

Xì!đây là tiếng máu tươi phun ra từ trên người Trưởng Tôn Binh Quyền.

Hắn không thể đỡ được một đao này của Sở Hi Thanh, nhưng vẫn cố gắng kéo dài khoảng cách.

Ngọc Khuê Kim Nghiệt đao chém ra một vết thương kinh người ở trước ngực hắn, nhưng không thể chém đứt thân thể hắn.

Ánh mắt Trưởng Tôn Binh Quyền lạnh lẽo và căng thẳng.

Một đao này của Sở Hi Thanh quá quỷ dị, quá kỳ quái, cũng quá bá đạo!

Trưởng Tôn Binh Quyền không thể tìm thấy vị trí của một đao kia, cũng hoàn toàn không biết nên đỡ thế nào.

“Ngươi thua rồi!”

Sở Hi Thanh như hình với bóng, đao thế vẫn tiếp tục áp chế Trưởng Tôn Binh Quyền: “Nhìn rõ ràng, đây chính là trình độ võ đạo của Thần Châu! Cũng là lý do vì sao Sở mỗ được gọi là Vô Cực Đao Quân!”

Trưởng Tôn Binh Quyền chỉ cảm thấy cực kỳ nhục nhã.

Đồng thời lửa giận ngút trời và không cam lòng đều xông lên đầu.

Hắn còn chưa thua!

Trưởng Tôn Binh Quyền dốc hết sức lực, lại vung kiếm lên, đột nhiên chém ra một sông băng!

Cùng lúc đó, một cuộc chiến đấu khác trong hư không hỗn độn cũng tiến vào kết thúc.

Thân thể mềm mại của Tố Phong Đao lùi về phía sau ngàn trượng, sau đó liền cau mày nhìn tay trái của mình.

Trên tay trái của nàng đã có thêm một vết kiếm, còn có một tầng băng mỏng bao trùm nửa cơ thể của nàng.

Lực lượng của Tố Phong Đao thế mà lại không thể hóa giải lớp băng mỏng này.

Nàng có thể phát lực đập vỡ lớp băng mỏng này, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, nửa thân lại bị băng mỏng bao phủ lần nữa.

Đây là vì kiếm ý của Vấn Thù Y đã xâm nhập vào cơ thể của nàng.

Hơn nữa, hai người bọn họ chỉ mới giao thủ 132 đao!

Tố Phong Đao đã dốc hết sức lực, chém ra 132 đao, liền bị một kiếm của Vấn Thù Y làm cho bị thương.

Toàn bộ quá trình đối phương đều hờ hững và nhàn nhã.

Vấn Thù Y tựa như chưa từng nghiêm túc, khi lực lượng của Tố Phong Đao suy giảm, không thể tiếp tục nữa thì tiện tay đánh một kiếm làm nàng bị thương.

Chênh lệch giữa hai người bọn họ lại lớn đến mức này.

Đây chính là Nhất Kiếm Khuynh Thành, người có thể sánh vai với Huyết Nhai Đao Quân sao?

Chương 1194: Điều đình tạo hóa (4)

Ngoài ngàn trượng, Vấn Thù Y phất tay một cái, liền ném Thần Ly kiếm vào tay Trưởng Tôn Nhược Ly.

“Trận chiến này chấm dứt ở đây, đây chỉ là một phân thân hóa thể của ngươi, lại vừa trải qua một trận chiến, Vấn mỗ thắng mà không vẻ vang gì. Nếu như ngươi không phục, có thể dùng chân thân đến đây giao thủ với ta.”

Tố Phong Đao âm thầm tự giễu.

Trận chiến này thực sự là mất mặt, may mà đệ tử kia của nàng còn không chịu thua kém, kiếm lại cho nàng một chút mặt mũi.

Nàng dứt khoát thu đao vào vỏ, lại vén mấy sợi tóc tán loạn ra sau tai: “Không hổ là Vấn Thù Y, Thái âm Kiếm và Huyền Minh Kiếm đã đăng phong tạo cực, Tố mỗ bội phục. Ngày sau có cơ hội, nhất định sẽ lĩnh giáo.”

Cơ hội này rất xa vời.

Bản thể của nàng đang bị vây ở Vạn Ma quật, không biết có cơ hội đi ra hay không?

Vấn Thù Y thì lại hơi gật đầu: “Đao của ngươi, để cho ta rất chờ mong! Ta cũng rất muốn biết trạng thái mạnh nhất của ngươi, một Thiên Hạ Phong Đao mạnh nhất.”

Tố Phong Đao không nói gì nữa, trực tiếp quay người rời đi.

Mặc kệ là kiếm hay khí độ tông sư của nữ tử này, đều làm cho Tố Phong Đao bội phục.

Vì vậy không có gì để nói nhiều.

Nàng bay qua một bên, sau đó nắm lấy Sở Hi Thanh đang truy đuổi Trưởng Tôn Binh Quyền, cộng thêm cả Diệp Tri Thu, sau đó nhảy vào trong Nhai Tí điện ở phía xa xa.

Nàng muốn để cho Sở Hi Thanh nhìn xem, ‘Nhai Tí’ ở trong mắt Bàn Cổ là như thế nào.

Ngày xưa, Huyết Nhai Đao Quân cũng ngộ đạo ở đây, dựa trụ cột của Thiên Thù Thần Ý Đao để sáng chế ra Thần Ý Xúc Tử Đao.

Mà sau khi Tố Phong Đao rời đi, Băng thành Vương nữ Trưởng Tôn Nhược Ly đứng ở cách đó không xa liền nhíu mày: “Mẫu hậu!”

Nàng vừa nói ra khỏi miệng, liền bị Vấn Thù Y lạnh lùng lườm một cái.

Trưởng Tôn Nhược Ly trợn mắt nhìn, sau đó bất đắc dĩ mà đổi cách xưng hô: “Tiểu di (dì). Đao pháp của Tố Phong Đao cực mạnh, nếu như nàng trở lại giang hồ, ít nhất cũng bước vào ba vị trí đầu Thiên Bảng. Sở Hi Thanh kia cũng là người thiên tư cao tuyệt, ngươi bây giờ để bọn họ rời đi, chính là thả hổ về rừng. Vô Tướng thần tông cũng là một trong những đại địch của chúng ta.”

“Đại địch? Không thể khinh thường bất cứ kẻ địch nào, phụ thân ngươi bại vong, chính là vì không biết thu liễm.”

Giáp bạc trên người Vấn Thù Y lại hóa thành một mảnh lông chim kim loại: “Ngươi cho rằng sau khi ta tỉnh lại, thì các ngươi có thể không kiêng dè sao? Ngươi cho rằng Vô Tướng thần tông bây giờ chỉ có hai nhất phẩm là Lý Trường Sinh và Tố Phong Đao thì có thể khinh thường? Thử hỏi ngươi và ta đều có thể sống đến bây giờ, mười mấy vị nhất phẩm trong ngàn năm qua của Vô Tướng thần tông thì lại đi đâu? Còn cả vị Siêu Phẩm hơn ngàn năm trước nữa, chỉ sợ vị đó còn sống đến bây giờ kìa.”

Trưởng Tôn Nhược Ly nhất thời cau mày lại.

Nàng nghĩ những người này chưa chắc đã còn sống.

Vạn Ma quật của Vô Tướng thần tông chính là một cái động không đáy, mặc kệ bao nhiêu nhất phẩm đi vào cũng không thể đầy nổi.

Tuy nhiên, gần đây Vô Tướng thần tông đúng là có thêm một Mộc Kiếm Tiên, trấn áp khí vận cho bọn họ.

“Hơn nữa, Vô Tướng thần tông thủ hộ cánh cửa của cả Thần Châu, chính là cột chống trời của nhân tộc chúng ta, bọn họ tuyệt đối không thể xảy ra chuyện.”

Vấn Thù Y lại nhìn thấy vẻ phản đối trong mắt Trưởng Tôn Nhược Ly.

Nàng âm thầm thở dài.

Nàng biết cháu gái này của mình, và những con dân nước Trấn Hải chạy ra hải ngoại kia, tất cả đều không tự nhận mình là thành viên của nhân tộc.

Thế nhưng truyền thừa và huyết mạch của bọn họ, lại có thể thay đổi được sao?

Tổ chim bị phá, thì nào còn có trứng lành?

Ánh mắt Vấn Thù Y hơi phức tạp: “Ta không dối gạt ngươi, tuy thương thế của ta đã khôi phục hơn nửa, huyết mạch Thần âm lại đến cực hạn rồi, có lẽ không sống nổi mười lăm năm.”

“Sao lại như vậy.”

Trưởng Tôn Nhược Ly lấy làm kinh hãi, vẻ mặt lo lắng: “Mẫu hậu chắc chắn sẽ không ngã xuống, Cực Đông Băng thành ta nhất định sẽ không tiếc tất cả, nhất định sẽ hóa giải chứng ‘Cô âm’ cho mẫu . . . cho dì.”

Nàng bị ánh mắt của Vấn Thù Y nhìn vào, không thể không sửa miệng.

Trưởng Tôn Nhược Ly lại rất bất đắc dĩ.

Năm huynh muội bọn họ đều được Vấn Thù Y nuôi lớn, trong lòng đã coi Vấn Thù Y như mẫu thân.

Khi có người ngoài, thì bọn họ cũng gọi Vấn Thù Y là mẫu hậu.

Nhưng Trưởng Tôn Nhược Ly không hiểu, vì sao Vấn Thù Y lại không cho phép bọn họ gọi mình là mẫu hậu?

“Thần âm là huyết mạch Thần giai, nếu hậu hoạn của nó có thể bị hóa giải dễ dàng, vậy thì không xứng xếp vào hàng Thần giai.”

Khi Vấn Thù Y lắc đầu, thì lại nghĩ đến Sở Hi Thanh, nghĩ đến Thần Dương của hắn.

Thật ra phương pháp hóa giải chứng ‘Cô âm’ này đã xuất hiện trước mặt nàng.

Chỉ là . . .

Vấn Thù Y cười khổ một chút, lòng thầm nói nàng nào có mặt mũi làm chuyện như vậy?

Đều là người cách mấy đời, trâu già ngàn năm gặm cỏ non sao? Há không phải khiến người ta chê cười.

Chương 1195: Điều đình tạo hóa (5)

Vấn Thù Y lộ ra vẻ sắc bén, khí thế vô cùng ác liệt: “Vì vậy, các ngươi nhất định phải biết thu liễm, mục tiêu của chúng ta bây giờ chỉ có hoàng thất Đại Ninh, chờ đến khi giết vào thành Vọng An, diệt sạch hoàng thất Đại Ninh, lại chém sạch Xích Long của bọn họ, khi đó lại thanh toán với những nhà khác cũng không muộn. Bây giờ xung đột với Vô Tướng thần tông, chỉ làm cho kẻ thù chân chính cười trộm mà thôi.”

Sau đó, nàng lại nhìn xuyên qua hư không hỗn độn, về phía đám võ tu giáp bạc ở cách đó mấy vạn trượng: “Quy tướng, ngươi đến đây.”

Quy tướng chính là ông lão tóc bạc kia.

Hắn họ Quy tên Hạo Nguyên, chiếm chức hữu tướng ở Cực Đông Băng thành.

Vị này vừa nghe thấy Vấn Thù Y triệu hoán, thì lập tức Quang độn đến nơi này, quỳ xuống trước mặt Vấn Thù Y.

“Vương! Ngài có gì phân phó?”

Vấn Thù Y nhìn hắn với ánh mắt lạnh lẽo như băng.

Kiếm ý lạnh lẽo lan tràn ra ngoài, đâm vào trong da thịt của Quy Nguyên Hạo.

“Đứa bé kia là chuyện gì? Ta nói chính là Trưởng Tôn Binh Quyền.”

Nàng không có con, hai cháu trai đã chết trận, ba cháu gái cũng vì nguyên nhân nào đó mà bị thần ma phản phệ, mất đi năng lực sinh dục.

Như vậy, đứa bé có huyết mạch Trưởng Tôn gia kia là thế nào?

Trên mặt Quy Nguyên Hạo nhất thời hiện ra vô số mồ hôi lạnh, hắn chỉ cảm thấy toàn thân như bị gai đâm.

Trừ vài người ra, thế gian này đã không có bao nhiêu người hiểu rõ hoàng hậu nước Trấn Hải, Nhất Kiếm Khuynh Thành - Vấn Thù Y chân chính, đã ngã xuống vì trọng thương sau trận đại chiến với Huyết Nhai Đao Quân ở hơn tám trăm năm trước.

Vấn Thù Y ở trước mắt hắn, chỉ là ấu nữ của Vấn gia, bị gia tộc bức bách, bị tỷ tỷ trước khi lâm chung nhờ vả, nên không thể không lấy thân phận của trưởng tỷ để đi vào hoàng thất nước Trấn Hải.

Quy Nguyên Hạo biết rõ điều này, nhưng không dám có chút bất kính nào.

Ngày xưa, Vấn Thù Y chỉ là một thế thân của trưởng tỷ, là quân cờ gánh vác cái tên Nhất Kiếm Khuynh Thành mà nước Trấn Hải dùng để trấn áp thế lực khắp nơi.

Song khi nàng rời khỏi khuê các, cầm kiếm lên, chỉ trong vòng hai mươi năm ngắn ngủi đã bước lên thiên hạ đệ nhị, chính thức có lực lượng sánh vai với Huyết Nhai Đao Quân.

Trò giỏi hơn thầy!

Huống hồ, Cực Đông Băng thành bây giờ là do một tay Vấn Thù Y sáng tạo, lại có quan hệ gì với nước Trấn Hải khi xưa?

Quy Nguyên Hạo nằm rạp trên mặt đất: "Điện hạ, Cực Đông Băng thành cần một vương."

Vấn Thù Y hơi sững sờ, sau đó nở nụ cười trào phúng: "Thì ra là vậy, đám lão thần các ngươi cũng biết ta không thể sống lâu được nữa đúng không? Vì vậy gạt ta, lại mượn lực lượng thần ma một lần nữa?"

Ánh mắt nàng lạnh lùng, sát cơ ác liệt: "Các ngươi đã quên vì sao nước Trấn Hải bị tiêu diệt rồi sao?"

Vì thế, nàng không hề hận lục đại thần tông.

Đó là Trưởng Tôn gia, là nước Trấn Hải tự làm tự chịu mà thôi.

"Không phải!" Giọng nói Quy Nguyên Hạo đau xót, gần như không thể nói ra lời dưới áp lực nặng nề của Vấn Thù Y: "Chúng thần sao dám giẫm vào vết xe đổ đó? Chúng ta chỉ dùng thi thể của tiên hoàng và tiên hoàng hậu, lại bỏ một cái giá đắt, sử dụng pháp 'Điều Đình Tạo Hóa' trong Thiên Cương."

Con ngươi Vấn Thù Y hơi co lại, sau đó liền hiện lên vẻ thất vọng.

Điều Đình Tạo Hóa là một trong ba mươi sáu biến của Thiên Cương, là đạo pháp cao cấp nhất của thuật sư, dựa vào thần thông Tạo Hóa, xoay chuyển thiên địa, lấy không sinh có, lấy chết thành sống.

Nghe đồn, nhân tộc cổ đại chính là vì thế mà đến.

. . .

Sở Hi Thanh nghiên cứu trong Nhai Tí điện không bao lâu, Nhai Tí chân ý của hắn lại đột phá lần nữa, lên đến tầng mười một.

Trước kia, thật ra hắn cố tình áp chế, không nghiên cứu về phương diện Nhai Tí chân ý này.

Lúc này, Sở Hi Thanh chỉ liếc mắt nhìn bức tượng Nhai Tí ở trong

Nhai Tí điện, lập tức ngộ ra tất cả tinh yếu của Nhai Tí chân ý tầng mười một.

Lúc này, ‘Huyết Nhai huyễn giới’ của hắn đã không chịu nổi nữa, tuy rằng Sở Hi Thanh chưa đổi huyết mạch về Nhai Tí, nhưng Huyết Nhai huyễn giới đã xuất hiện một vết rạn nứt.

Vết rạn nứt này khá nhỏ, nhưng không ngừng mở rộng. Trong cảm ứng của Sở Hi Thanh, lại cực kỳ dễ thấy và chói mắt.

Sở Hi Thanh không khỏi trợn tròn mắt lên, cầm Huyết Nhai huyễn giới trong tay mà hỏi Tố Phong Đao: “Sư tôn, cái này nên làm thế nào cho phải?”

Tố Phong Đao cũng nhíu chặt lông mày, khi tông môn chế tạo chiếc nhẫn này, cũng không ngờ Sở Hi Thanh tiến bộ nhanh như vậy.

Chưa đến ngũ phẩm, mà Nhai Tí chân ý đã cao đến mức này rồi.

Trưởng Lão viện vốn tưởng chiếc nhẫn này có thể chống đỡ đến khi Sở Hi Thanh lên tứ phẩm.

Vẻ mặt nàng lại dửng dưng như không: “Trước mặt người nhà thì đừng dùng nhẫn này nữa, hẳn là còn có thể ứng phó một thời gian. Ngươi nên làm gì thì cứ làm cái đó, giấu không được thì không giấu nữa, chẳng lẽ còn có thể vì chuyện nhỏ mà bỏ chuyện lớn sao?”

Chương 1196: Nhất kiếm Bình Thiên

Tố Phong Đao lại nghĩ, chờ đến khi trở về, lại bảo tông môn chế tạo bộ phi kiếm kia cho Sở Hi Thanh.

Cái tên này cũng có thể dùng bí dược để thăng cấp ngũ phẩm hạ bất cứ lúc nào.

Đến khi đó, dù tu vị của Sở Hi Thanh chưa đến tứ phẩm, nhưng sức chiến đấu sẽ không kém hơn bọn họ dự tính là bao.

Thật ra tình hình cũng không đến mức xấu.

Sở Hi Thanh cũng đã chuẩn bị tâm lý từ trước.

Chỉ là thời gian nhanh hơn hắn dự đoán một chút, áp lực cũng rất lớn.

Từ nay về sau, không thể trốn phía sau Sở Mính nữa, nhất định phải đối đầu với mưa to gió lớn.

Hắn nở nụ cười tiêu sái, rồi tiếp tục nghiên cứu bức tượng Nhai Tí.

Sở Hi Thanh dần dần rơi vào trạng thái vong ngã, hoàn toàn không biết thời gian trôi qua.

Hắn ngồi trước bức tượng đầu rồng thân sài này tận chín ngày, lúc này mới rời khỏi trạng thái nghiên cứu.

Nhai Tí chân ý trong bảng nhân vật của hắn bây giờ vẫn là tầng mười bảy.

Mười một tầng là bản thân tu luyện được, sáu tầng còn lại là nhờ đạo cụ và huyết mạch.

Sở Hi Thanh nghiên cứu chín ngày, không phải là không có thu hoạch, hắn ngộ được rất nhiều thứ thâm ảo ở bên trong bức tượng Nhai tí này.

Chỉ là tu vị của hắn quá yếu, không thể chống đỡ nổi, hơn nữa quá thâm ảo, lại còn không có hệ thống.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh lại mượn Nhai Tí chân ý tầng mười bảy để giúp cho Thiên điều đạo quy càng hoàn chỉnh hơn, hoàn thiện hơn rất nhiều.

Sau đó Sở Hi Thanh lại cau mày.

Hắn nghĩ thầm, Nhai Tí trong mắt Bàn Cổ chỉ có vậy thôi sao?

Sẽ không phải là đồ giả do người đời sau tạo ra chứ?

Hắn thật sự nghiên cứu được rất ít thứ ở bên trong bức tượng này.

Sở Hi Thanh còn không cảm nhận được bất kỳ lực lượng nào vượt quá giới hạn người và thần trong đó.

Nhai Tí trong mắt Bàn Cổ, sao có thể chỉ là đẳng cấp phàm nhân?

“Ngươi cảm thấy mình thu hoạch được quá ít?”

Tố Phong Đao cũng tỉnh lại, liếc mắt một cái đã nhìn ra ý nghĩ của Sở Hi Thanh, sau đó lại gõ một ngón tay lên đầu hắn.

“Không ai biết Bàn cổ điêu khắc bức tượng Nhai Tí này từ niên đại nào. Nhưng người có tu vị khác nhau, đều nhìn thấy chân ý khác nhau ở bên trong. Đây chính là chỗ kinh khủng của Bàn Cổ, chờ đến khi tu vị của ngươi cao hơn, có duyên trở lại nơi này, tất sẽ có cảm giác khác biệt. . .”

Sau đó nàng đứng dậy: “Đi thôi, chúng ta còn có thể ở đây khoảng mười ngày, đi đến Khai Thiên điện một chuyến.”

Bọn họ là người sống, nếu ở đây quá lâu thì sẽ bị Vĩnh Hằng chi thạch ảnh hưởng, phát sinh dị biến không biết.

Dị biến này có tốt có xấu, nhưng đa số vẫn là xấu.

Sau đó, Tố Phong Đao lại đưa hai người Sở Hi Thanh và Diệp Tri Thu đi đến tòa Khai Thiên điện ở cách đó không xa.

Nơi này là một tòa cung điện rộng tầm năm trăm trượng, chính giữa cung điện chỉ có một khối kim loại dài bằng nửa cánh tay, còn ngắn hơn cả đoản đao.

“Đây là thứ gì?” Diệp Tri Thu nhìn khối kim loại này với ánh mắt ngưng trọng.

Nàng cảm nhận được vô số loại Thiên quy đạo luật ở bên trong, những sức mạnh này đang mạnh mẽ tụ hợp lại với nhau.

“Là Khai Thiên phủ, đây là nhiều loại sức mạnh kết hợp lại, các đạo như Tru Thiên, Lục Thiên, Vạn Sát, Nguyên Đồ, A Tì, Tiệt Thiên, Cực Tuyệt, Thái âm, Thái Dương. . . tất cả đều bắt nguồn từ đó.”

Tố Phong Đao cũng không dám đưa hai người đến gần, mà chỉ ngồi xuống ở ngay cửa điện.

Sở Hi Thanh lại hơi khó hiểu: “Đây chính là mảnh vỡ của Khai Thiên phủ? Vì sao không ai lấy đi?”

Mảnh vỡ của thần khí mạnh mẽ như vậy, nếu như tế luyện thành binh khí thì sẽ mạnh đến mức nào?

“Vấn đề là trong đó ẩn chứa quá nhiều đạo, không thích hợp với những thần linh kia, còn phàm nhân chúng ta thì không lấy nổi.”

Tố Phong Đao lắc đầu nói: “Thứ bên trong đó không phải là thứ mà các ngươi bây giờ có thể chịu được, vì vậy có thể nghiên cứu bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu, không nên cưỡng cầu. Mười ngày sau, chúng ta sẽ trở về Vô Tướng thần sơn.”

Nói đến Vô Tướng thần sơn, Tố Phong Đao lại nghĩ đến chuyện triều đình và Khư tộc liên thủ để nhằm vào Sở Hi Thanh.

Nàng híp mắt lại, lòng thầm nói tính toán thời gian, thì tông môn cũng đã biết được chuyện này rồi.

Sở Hi Thanh không thể thông báo cho tông môn biết chuyện này khi vẫn còn ở trong Quy Khư, nhưng nàng lại có biện pháp.

Chỉ là không biết Lý Trường Sinh và chư vị trưởng lão sẽ có thái độ ra sao?

Hi vọng Lý mì vắt kia không để cho người khác thất vọng!

Lý Trường Sinh và Tố Phong Đao đang nghĩ đến, lúc này hắn đã đi đến thành Vọng An.

Hắn đang cõng một thanh kiếm có vô số khí tím quấn quanh, đứng ở trước cửa hoàng thành, chính là An Bình Môn.

Chiều cao của Lý Trường Sinh chỉ hơn năm thước một chút, thanh kiếm này thì lại dài gần sáu thước.

Chương 1197: Nhất kiếm Bình Thiên (2)

Lý Trường Sinh đeo thành kiếm dài gần sáu thước trên người, lại như một đứa bé béo mập trắng trẻo cõng lấy một thanh kiếm lớn.

Mũi kiếm cũng không thể không kéo lê trên mặt đất, tạo thành một khe sâu trên nền đá cẩm thạch của mặt đất.

Tình cảnh này khá là vui tai vui mắt, cũng cực kỳ bắt mắt, nhưng lại để người ta sởn tóc gáy.

Trong và ngoài hoàng thành đều có trận pháp mạnh mẽ và thần khí trấn áp và bảo vệ, những đá cẩm thạch ở trước cửa thành này cũng không phải là muốn phá hư thì có thể phá hư.

An Bình Môn này còn là nơi được canh phòng nghiêm ngặt, nơi này có hơn ngàn cấm quân phòng thủ, tất cả đều đã chú ý đến Lý Trường Sinh.

Nhưng bọn họ đều không cử động được, chỉ có thể đứng tại chỗ mà nhìn Lý Trường Sinh, không thể di chuyển một li một tấc nào.

Lý Trường Sinh thì lại lững thững thong dong, đi đến cách An Bình Môn mười trượng mới dừng lại.

“Thảo dân Lý Trường Sinh!”

Lý Trường Sinh ngước mắt lên, nhìn về phía nơi sâu xa trong cung điện qua nhiều tầng cửa: “Vì chuyện đệ tử thánh truyền của tông ta bị tập kích, hôm nay đến đây xin gặp thiên tử Đại Ninh!’

Tiếng nói của hắn không cao, không vang, nhưng lại truyền đi rất xa, thậm chí là bao trùm toàn bộ kinh thành, gần xa đều có thể nghe thấy. . .

Lúc này vừa mới là sáng sớm, chân trời vừa mới hiện ra tia sáng đầu tiên, đại đa số người vẫn chìm trong giấc mộng.

Mà khi Lý Trường Sinh nói ra, toàn bộ thành Vọng An đều sống lại.

Vô số khách giang hồ đều chạy ra, một ít người tự nhận tu vị của mình khá ổn, thì đều phi thân lên, chạy về phía hoàng thành.

Tất cả quan chức cũng biến sắc mặt, dồn dập ngồi dậy mặc áo rồi vội vã đi ra khỏi phòng.

Hình bộ thị lang Sở Như Lai cũng đang viết tấu chương trong thư phòng, khi nghe thấy giọng nói này, hắn không khỏi trở nên thất thần.

Bút trong tay hắn đã lệch một đoạn về bên trái, tạo thành một vết mực thật to, khiến cho kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Sở Như Lai lại không nghĩ đến những thứ này, hắn dùng tất cả sức lực để phi độn, chỉ một cái hô hấp đã chạy được mười lăm dặm.

Bên trong hoàng cung, Kiến Nguyên đế cũng từ từ tỉnh lại từ trên long sàng.

Hôm nay không phải thượng triều, hắn vốn tưởng rằng mình có thể chợp mắt một lát, lại bị giọng nói của Lý Trường Sinh làm cho tỉnh lại.

Đầu tiên, hắn híp mắt lại, sau đó bỗng nhiên ngồi dậy, đi xuống long sàng.

Đám thái giám và cung nữ chung quanh muốn hầu hạ hắn mặc long bào, lại bị một đạo cương lực của Kiến Nguyên đế đẩy ra, đánh bay về phía góc đại điện, miệng mũi đều chảy máu.

Kiến Nguyên đế thì lại giơ tay vồ một cái, tiện tay khoác long bào lên người, sau đó cầm một thanh kiếm có Cửu Long vờn quanh lên.

Khi hắn long hành hổ bộ đi ra cửa, mấy đại thái giám trong cung đều lục tục chạy đến, ngay cả quốc sư cũng hàng lâm một phân thân hóa thể đến nơi này.

“Xảy ra chuyện gì?”

Kiến Nguyên đế nhìn xuyên qua tầng tầng cung điện, nhìn về phía ngoài cung.

“Bên ngoài thật sự là Lý Trường Sinh?”

Hắn chỉ liếc mắt nhìn qua, liền xác định được đó chính là Lý Trường Sinh.

Luồng kiếm khí rộng lớn kia đã bay vọt lên vạn trượng, chọc thủng mấy tầng mây trời, tạo thành một lỗ hổng cực lớn.

Còn cả hào quang của Thần Vọng kiếm nữa, xa hay gần đều có thể nhìn thấy.

“Bệ hạ, đó đúng là tông chủ của Vô Tướng thần tông.”

Một lão thái giám có mái tóc bạc phơ quỳ xuống trước người Kiến Nguyên đế, giọng nói khô khốc: “Hôm nay người này đến đây, chắc hẳn là vì việc đại nội Trực giám điện đặt bẫy đánh giết Tru Thiên thánh truyền Sở Hi Thanh của Vô Tướng thần tông.”

Kiến Nguyên đế không khỏi nhíu chặt lông mày.

Việc này là do hắn cho phép.

Kế hoạch của đại nội Trực giám điện vẫn rất cẩn thận, không chỉ điều động ba vị nhất phẩm, mà còn mượn một bộ phận lực lượng của Khư tộc.

Nơi mai phục lại là trong Quy Khư, khó có thể truyền tin tức.

Mục tiêu của bọn họ, chỉ là một bộ phân thân của Tố Phong Đao và cả một Sở Hi Thanh mà thôi.

Nhưng ba ngày trước, người phụ trách việc này là Huyết Hải thiếu giám đã truyền tin tức về.

Vô Tướng thần tông đã cấu kết với Cực Đông Băng thành, Sở Hi Thanh được Băng thành Vương nữ trợ giúp, khiến cho việc này sắp thành lại bại.

Kiến Nguyên đế cũng nghĩ Vô Tướng thần tông nhất định sẽ có phản ứng, nhưng không ngờ phản ứng của bọn họ lại kịch liệt như vậy.

Lý Trường Sinh này đường đường là tông chủ môt tông, lại đích thân đến gõ cửa hoàng thành.

Trong lòng Kiến Nguyên đế nổi đầy sóng gió, vừa kinh lại vừa giận.

Hay cho một Vô Tướng thần tông! Hay cho một Lý Trường Sinh!

Bọn họ coi uy nghiêm của triều đình là cái gì?

Kiến Nguyên đế nắm chặt đôi tay trong áo, trên cánh tay đã nổi đầy gân xanh, sau lưng lại xuất hiện chín con Xích Long. . .

Sắc mặt của hắn đã bình phục lại ngay sau đó, trên mặt thậm chí còn mang ý cười: “Lý Trường Sinh này giỏi thật, hắn lại dám đích thần đến thành Vọng An để lý luận với trẫm. Không sợ người khác tiêu diệt sào huyệt của bọn họ sao?”

Lúc này, mặc kệ là Vạn Ma quật hay Vô Tướng thần sơn, tất cả đều là điểm yếu của Vô Tướng thần tông.

Trước kia, Lý Trường Sinh không dám rời khỏi Vô Tướng thần tông như vậy.

Chương 1198: Nhất kiếm Bình Thiên (3)

“Bệ hạ quên rồi sao?”

Đó là quốc sư, hắn cười khổ một tiếng: ‘Ngài quên Vô Tướng thần sơn còn có một cây Huyết tùng.”

Kiến Nguyên đế nghe vậy thì sững sờ, sau đó nhíu chặt lông mày.

Quả thực, tuy rằng cây Huyết tùng kia chỉ là nhất phẩm hạ, nhưng lực chấn nhiếp lại không thấp hơn Lý Trường Sinh cộng thêm Thần Vọng kiếm.

Đây chính là Mộc Kiếm Tiên!

Một trong nguồn gốc kiếm đạo của thiên hạ, hiện này còn chặt đứt dòng sông thời gian, lấy Tiệt Thiên chi đạo để đăng thần.

Mà trong khi bọn họ nói chuyện, giọng nói của Lý Trường Sinh lại truyền vào từ bên ngoài.

“Thảo dân Lý Trường Sinh, cầu kiến thiên tử Đại Ninh!”

Tất cả mọi người ở đây đều nhìn về phía Kiến Nguyên đế.

Chuyện này hôm nay, chi có thiên tử mới có thể quyết định.

Hai mắt Kiến Nguyên đế biến ảo không ngừng, sau đó lại cười nói: “Không gặp!”

Hắn biểu hiện rất hào hiệp, trực tiếp ngồi xuống bậc thang: “Trẫm là thiên tử Đại Ninh! Đâu phải người nào muốn gặp là có thể gặp? Lý Trường Sinh hắn muốn gặp trẫm, vậy có thể dâng sớ ở Đạo Lục ty, phải xem tâm trạng của trẫm, phải xem trẫm có thời gian hay không.”

Mọi người nghe vậy thì không khỏi đổi sắc mặt.

Bọn họ dồn dập đứng dậy, vội vã chạy ra ngoài cửa cung.

Thiên tử nói lời này, chẳng khác nào muốn cứng rắn.

Nếu Lý Trường Sinh chịu nhường một bước thì tốt, nếu như không chịu, vậy hôm nay tất phải đại chiến một trận.

Chờ đến khi mọi người rời đi, quốc sư lại nhìn Kiến Nguyên đế với ánh mắt bất đắc dĩ: “Hành động này của bệ hạ, khá là không có lý trí.”

“Quốc sư muốn khuyên trẫm nhường nhịn sao?”

Kiến Nguyên đế dùng trường kiếm gõ vào bậc thang: “Trong kinh thành đại nội, quốc đô Đại Ninh, ngươi muốn trẫm cúi đầu với Vô Tướng thần tông bọn họ? Quốc pháp ở đâu? Uy nghiêm hoàng thất ở đâu? Mặt mũi trẫm ở đâu? Lẽ nào không cần sao?”

“Cái này vốn là do đại nội Trực giám điện làm việc không cẩn thận, để người bắt được nhược điểm.”

Quốc sư lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Việc này bệ hạ nên hỏi ta một chút. Tố Phong Đao là nhân vật cỡ nào? Ngày xưa ta từng giao thủ với Tố Phong Đao, dù chỉ là một phân thân của nữ tử này bây giờ, cũng có phải có sức chiến đấu siêu nhất phẩm, ba nhất phẩm hạ thì sao đủ?”

Kiến Nguyên đế không khỏi nhíu mày.

Hắn vẫn chưa hỏi đến việc này.

Nhưng khi đó nghe đại nội Trực giám điện chuẩn bị vận dụng ba nhất phẩm hạ, hắn cũng cảm thấy đủ dùng rồi.

Triều đình Đại Ninh cao thủ như vậy.

Vấn đề là thiên hạ có ba mươi tám châu, các nơi đều có kẻ lòng dạ khó lường, âm mưu gây rối, còn có yêu mà làm loạn, mưu đồ lật đổ triều đình.

Vì vậy, tuy cường giả của triều đình Đại Ninh rất nhiều, nhưng chỉ có thể điều động một số ít.

Ba vị nhất phẩm hạ, không phải lúc nào cũng có thể triệu tập được.

Ánh mắt Kiến Nguyên đế ngưng trọng: “Tố Phong Đao bị nhốt trong Vạn Ma quật hơn mười năm, nàng còn có thể mạnh như thế sao?”

“Đó là Thiên Hạ Phong Đao!”

Ánh mắt quốc sư phức tạp: “Hơn nữa, với thiên phú của nữ tử này, làm sao có thể không tu luyện Nhai Tí Đao? Dù chỉ tu luyện một phần, vậy tiêu hao của nàng ở trong Vạn Ma quật sẽ nhỏ hơn người ngoài tưởng tượng. Huống hồ hoàn cảnh Vạn Ma quật đặc thù, tuy sẽ mài mòn nguyên khí của nàng, nhưng cũng có thể hỗ trợ sức mạnh của nàng. . .”

“Huyết Hải thiếu giám kia nói, người của Cực Đông Băng thành đã ra tay cứu viện, khiến cho hắn thất bại. . .”

Giọng nói của Kiến Nguyên đế im bặt, hắn nghĩ Huyết Hải thiếu giám này chưa chắc đã nói thật.

“Nói như vậy, là do trẫm khinh địch rồi. Như vậy quốc sư thấy kiếm đạo của Lý Trường Sinh thế nào?”

“Thâm tàng bất lộ, khó có thể thấy sâu cạn.”

Quốc sư lắc đầu, nhìn Kiến Nguyên đế nói: “Ta từng nghe nói đến người này, kẻ này không có uy danh gì trong Vô Tướng thần tông, thậm chí còn bị đệ tử trong Vô Tướng thần tông gọi là Lý mì vắt. Nhưng từ khi hắn kế thừa vị trí tông chủ đến giờ, Vô Tướng thần tông xuất hiện rất nhiều cao thủ, số lượng thánh truyền đời sau nhiều hơn đời trước. Đây chính là ‘thượng thiện nhược thủy, nước có lợi cho vạn vật mà không tranh.”

“Còn về phần sức chiến đấu của hắn. . . bệ hạ từng dùng Cửu Long Thần Thiên Thủ để trấn áp U Châu, đối kháng tận nửa với Lý Trường

Sinh, ngài hẳn là phải hiểu rõ hơn ta.”

Kiến Nguyên đế thì lại hừ một tiếng, hắn vuốt cằm nói: “Trẫm thật ra cũng muốn thăm dò sâu cạn của người này, nhưng nói như thế nào đây? Cảm giác kia giống như dùng bàn tay ép vào trong nước vậy.”

Hắn vừa nói chuyện vừa dùng bàn tay đẩy về phía trước: “Lão già kia tựa như hồ nước, ta đè một chưởng xuống, thì nước của hắn lại dạt sang hai bên.”

“Vậy thì vẫn là thâm tàng bất lộ, khó biết sâu cạn. Người này nhìn qua như mì vắt, nhưng miệng nam mô bụng một bồ dao găm, không thể không phòng.”

Quốc sư lắc đầu nói: “Nếu bệ hạ vẫn không biết sâu cạn của hắn, hôm nay cần gì phải làm như vậy?”

Chương 1199: Nhất kiếm Bình Thiên (4)

Kiến Nguyên đế hiểu ý của quốc sư.

Bây giờ hắn tiếp kiến Lý Trường Sinh, vậy chỉ là mất chút mặt mũi mà thôi.

Nhưng nếu như bị người này đánh vào trong thật, vậy thì không phải là vấn đề mất mặt nữa rồi.

Uy nghiêm của triều đình và hoàng gia, nhất định sẽ bị thương nặng.

“Hôm nay không phải hắn yêu cầu gặp trẫm, mà là buộc trẫm phải gặp hắn, hắn muốn đòi công bằng với trẫm và triều đình kìa.”

Kiến Nguyên đế cười lạnh, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị: “Hơn nữa, nho lấy văn loạn pháp, hiệp lấy võ phạm cấm. Nếu như hôm nay trâm nhường nhịn, những thần tông đại phái còn lại sẽ càng hung hăng ngang ngược hơn, những nhân vật giang hồ kia sẽ càng không coi triều đình ra gì.”

“Việc đã đến nước này, quốc sư không cần nhiều lời, quân thần chúng ta liền gặp gỡ Lý Trường Sinh này một lần, xem xem vị tông chủ của thần tông đệ nhất thiên hạ này có năng lực để trẫm chịu thua hay không.”

Đúng lúc này, câu nói thứ ba của Lý Trường Sinh đã truyền vào bên trong cung.

“Thảo dân Lý Trường Sinh, cầu kiến thiên tử Đại Ninh.”

Quốc sư nghe vậy, không khỏi thở dài bất đắc dĩ: “Bản thể của ta đang trên đường chạy đến đây, xin mời bệ hạ chờ một chút.”

Mười cái hô hấp sau, Lý Trường Sinh thu hồi ánh mắt thất vọng của mình.

Lúc này, trước An Bình Môn đã có thêm một thái giám tóc bạc.

Hắn khoảng tầm bảy mươi tuổi, tướng mạo gầy gò đoan chính, mặc một bộ trang phục rộng lớn của nội thị.

Chỉ cần người đọc bất kỳ một quyển Luận Võ Thần Cơ nào trong mười năm qua đều có thể nhận ra hắn.

Đây là người đứng hàng 19 Thiên Bảng, Chưởng ấn thái giám Bôn Đật Tuyệt Trần – Tông Thiên Lưu của đại nội Trực giám điện.

Vị này một tay cầm phất trần, mí mắt buông xuống, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

“Lý tông chủ, mời về đi, bệ hạ có việc quan trọng trên người, không rảnh tiếp kiến. Bệ hạ có lời, nếu tông chủ nhất định muốn gặp, vậy có thể dâng sớ lên Đạo Lục ty, khi nào bệ hạ rảnh thì sẽ gặp ngươi.”

Lý Trường Sinh thì lại mỉm cười, trực tiếp đi về phía cửa cung: “Nếu núi không gặp ta, vậy ta liền gặp núi. Thiên tử không muốn gặp ta, vậy ta đi gặp hắn là được. . .”

Con ngươi của Bôn Đật Tuyệt Trần – Tông Thiên Lưu nhất thời híp lại, bên trong tràn đầy lạnh lẽo: “Nhưng mà núi này, không phải núi mà tông chủ muốn gặp là gặp. Lý tông chủ, mời trở về! Bằng không thì ngươi không gánh vác nổi tội danh tự ý xông vào hoàng cung đâu!”

Lúc này, phía sau hắn cũng hiện ra vô số ảo ảnh.

Đó chính là chân lý võ đạo của Tông Thiên Lưu.

Hắn dùng chân lý võ đạo để uy hiếp Lý Trường Sinh, lại thấy người sau không bị ảnh hưởng chút nào, vẫn tiếp tục tiến về phía trước.

Sau đso, cảnh cửa màu to lớn màu đỏ trước An Bình Môn đã nổ tung, hóa thành bột mịn ở trước mặt Lý Trường Sinh.

Bôn Đật Tuyệt Trần – Tông Thiên Lưu rốt cuộc không thể nhẫn nại nữa, hắn hít một tiếng: “Lý tông chủ, ngươi cần gì phải khổ như vậy?”

Hắn nhìn như đang đứng tại chỗ, nhưng bóng người đã lóe lên ở sau lưng Lý Trường Sinh, hai thanh đoản kiếm trong tay áo thì đâm thẳng vào lưng của Lý Trường Sinh.

Động tác của Tông Thiên Lưu nhìn như thường thường không có gì lạ, lại vận dụng Thiên quy đạo luật, và vận dụng tốc độ mà đại đa số cao thủ nhất phẩm không thể so được.

Kiếm của hắn lại càng đơn giản, tốc độ cực nhanh, hầu như không có một bộ phận dư thừa.

Lý Trường Sinh lại không hề quay đầu lại, trực tiếp phẩy tay áo một cái, vỗ vào trên đoản kiếm.

Phía sau hắn hiện ra một Pháp tướng hình cây cân cực lớn.

“Coong!’

Lấy hoàng thành làm trung tâm, toàn bộ phạm vi năm mươi dặm chung quanh đều rung chuyển, tựa như là động đất.

Tường hai bên An Bình Môn cũng sụp đổ một mảng lớn.

Sau đó, Tông Thiên Lưu liền đứng im tại chỗ, không thể động đậy.

Ngũ quan thất khiếu của hắn tràn đầy máu là máu.

Lý Trường Sinh lại không bị ảnh hưởng chút nào, tiếp tục cất bước đi vào trong hoàng cung.

Thân thể mập mạp và trắng lùn của hắn nhìn như rất chậm, nhưng thật ra rất nhanh, mỗi một bước chân đều kéo không gian trăm trượng lại dưới chân.

“Cái gì mà khổ chứ? Lý mỗ muốn gặp kẻ nào, chưa bao giờ là không gặp được.”

Lúc này, toàn bộ hoàng cung và cả bên ngoài hoàng cung, tất cả võ tu giang hồ và quan lại triều đình đều yên tĩnh như tờ.

Bọn họ bị một màn trước mắt làm cho sợ hãi.

Đường đường là Bôn Đật Tuyệt Trần – Tông Thiên Lưu hạng 19 Thiên Bảng, lại bị một cái phất tay làm trọng thương?

Đây chính là Lý Trường Sinh?

Đây chính là tông chủ thần tông đệ nhất thiên hạ?

Mãi đến khi Lý Trường Sinh đi đến cái cửa cung thứ hai là Thừa Thiên Môn, một đám cao thủ đại nội và cấm quân mới có phản ứng.

“Làm càn!”

“Quả thực là cuồng đồ!”

“Lý Trường Sinh, ngươi dám làm trái quốc pháp! Miệt thị uy nghiêm hoàng gia!”

“To gan! Lý Trường Sinh, ngươi phải bị tội gì!”

Chương 1200: Nhất kiếm Bình Thiên (5)

Lúc này, vô số mũi tên đều bắn về phía của Lý Trường Sinh.

Đó không chỉ là những mũi tên tam phẩm có sức sát thương cực lớn, mà còn bao gồm hơn trăm chiếc ‘Toái Tinh thần nỏ’.

Đây là loại nỏ có uy lực mạnh hơn cả “Tứ Tí tru thần nỏ” và “Bát Tí tru thần nỏ”, Tru Thần nỏ chỉ có thể tru diệt huyết duệ cự thần, Toái Tinh thần nỏ lại có thể đánh nát cả vì sao.

Tuy nhiên, đám cấm vệ đã phát hiện khoảng cách và không gian giữa bọn họ đã bị vặn vẹo, mũi tên của bọn họ đều không tiến vào phạm vi mười trượng quanh người Lý Trường Sinh.

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, bọn họ đều cảm nhận được một luồng kiếm uy hùng vĩ, chém thẳng vào nơi sâu trong tâm linh của họ.

Khiến cho bọn họ miệng mũi chảy máu, quỳ rạp trên mặt đất.

“Nhai Tí!”

Đó là Nhai Tí Đao, Lý Trường Sinh lại lấy kiếm làm căn cơ, hơn nữa ít nhất cũng tu luyện đến tầng mười hai trở lên.

Mà lúc này, Lý Trường Sinh đứng thẳng trước Thừa Thiên Môn, nhìn vào cửa cung to lớn màu đỏ thắm ở phía trước.

“Quốc pháp? Uy nghiêm hoàng gia?”

Lý Trường Sinh khẽ lắc đầu: “Quy củ của triều đình, ta đồng ý tuân thủ thì đó mới là quốc pháp. Uy nghiêm của thiên tử, ta đồng ý tôn trọng thì đó mới là hoàng uy.”

Lúc này, lại có mấy bóng người xuất hiện ở trước mặt Lý Trường Sinh.

Đám cao thủ ở bên ngoài hoàng cung nhìn qua, phát hiện bốn người này đều là cường giả trên Thiên Bảng.

Hạng 10 Thiên Bảng, đại nội Ty lễ giám chưởng ấn, cũng chính là cái gọi đại nội tổng quản Trấn Thiên Lai!

Hạng 59 Thiên Bảng, đại nội Ngự mã giám chưởng ấn Bộ Siêu Vũ!

Hạng 63 Thiên Bảng, Trấn thủ sứ Tam nha Cẩm y vệ Chu Huyết!

Hạng 99 Thiên Bảng, Chỉ huy sứ Thiên nha Cẩm y vệ Tiếu Hồng Trần!

Lúc này, sau lưng Lý Trường Sinh lại xuất hiện một cây cân cực lớn.

Hắn vỗ ống tay áo một cái, liền đánh cho Chu Huyết và Tiếu Hồng Trần bay ra ngoài, hai người rơi xuống đất xong, cũng là miệng mũi chảy máu, không thể động đậy giống như Bôn Đật Tuyệt Trần – Tông Thiên Lưu.

Sau đó, Lý Trường Sinh lại đưa tay vồ một cái, thế mà lại nắm lấy mũi kiếm sắc bén của Bộ Siêu Vũ.

Hắn nắm chặt một cái, liền làm cho thanh binh khí cấp bộ nhất phẩm hạ của Bộ Siêu Vũ bị nát vụn.

Cùng lúc đó, Lý Trường Sinh còn giao thủ một chưởng với đại nội tổng quản Trấn Thiên Lai.

Động tác của hắn vẫn rất đơn giản, tựa như đám lưu manh đánh nhau trên phố phường, nhưng nguyên khí toàn thân lại khuấy động thiên địa!

Một chưởng này không chỉ khiến cho núi chuyển đất sập, mà mặt đất quanh thân hai người đều rạn nứt, vết nứt lan tràn ra phạm vi hơn mấy dặm.

Mà Bộ Siêu Vũ và Trấn Thiên Lai ở trước mặt hắn cũng giống như mấy người kia, miệng mũi chảy máu, không thể động đậy, không thể mở miệng.

Một cái chớp mắt tiếp theo, cánh cửa Thừa Thiên Môn kia cũng nổ tung, hóa thành bụi bay đầy trời.

Lúc này, toàn bộ trong và ngoài hoàng cung đều yên tĩnh như chết, có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Tất cả mọi người đều sững sờ nhìn tình cảnh này, nhìn thần uy vô thượng của vị tông chủ Vô Tướng thần tông này.

Tả Thanh Vân cũng đứng trong đám người.

Thân thể của hắn bây giờ rất cường tráng mạnh mẽ, đã cao gần tám tước, toàn thân đều là cơ bắp.

Tả Thanh Vân đứng ở trên một lầu cao, ngóng nhìn vào trong cung, ánh mắt không thể tin nổi: “Tức phụ, không phải ngươi nói là Bình Thiên Kiếm của Vô Tướng thần tông không giỏi thảo phạt sao? Nhưng đây là chuyện gì?”

Năm nhân vật trên Thiên Bảng, tất cả đều không đỡ nổi một đòn của Lý Trường Sinh, đều bị đánh cho ngũ tạng trọng thương, thất khiếu chảy máu!

Người ta rõ ràng là còn nương tay, không lấy tính mạng của bọn họ.

Đây chính là hoàng cung, bên trong đại trận của hoàng cung đấy!

Nếu như cái này mà còn không giỏi về thảo phạt, vậy chuyên về thảo phạt chém giết thì lại mạnh như thế nào?

“ta cũng không hiểu lắm.” Ánh mắt Bạch Hổ hầu có chút mờ mịt, trong miệng lại lẩm bẩm: “Sao lại đến mức này? Sao lại đến mức này?”

Lý Trường Sinh này, tông chủ của Vô Tướng thần tông, vì sao lại mạnh mẽ đến mức này?

Mà lúc này, Tư Vô Thiên trong ‘Vô Pháp Vô Thiên’, người đứng 17 Thiên Bảng cũng đang hiện ra vẻ kính sợ.

“Là cân bằng! Bên trong tất cả sự vật trên thế gian này đều tồn tại cân bằng, một khi cân bằng bị phá hủy, vậy sẽ không thể tồn tại nữa. Vì vậy Lý Trường Sinh chỉ cần dùng một ít lực lượng, liền có thể phá hủy khí huyết và ‘công thể’ trong cơ thể của bọn họ.”

Bên cạnh nàng là một vị Thiên Bảng khác.

Đó là hạng 13 Thiên Bảng, chủ Đông Thiên hội Đông Thiên Vương – Vương Đông Thiên.

Hắn thở dài đầy cảm khái: “Hay cho một Lý Trường Sinh, đến hôm nay ta mới biết vì sao Vô Tướng thần tông nhiều anh kiệt như vậy, nhưng vị trí tông chủ lại rơi vào tay người này. Người này có thể tu luyện Bình Thiên Kiếm đến cảnh giới này, thật sự là . . . ! Ta cảm thấy vị quốc sư đại nhân kia cũng chưa chắc ngăn cản được hắn.”

Sau đó, Vương Đông Thiên lại cười trên sự đau khổ của người khác: “Chỉ sợ vị thiên tử bên trong kia đã phải suy nghĩ lại rồi.”

Cầu đề cử ae!!!!

Chương 1201: Thiên tử vs thứ dân

Sau Thừa Thiên Môn và Đoan Môn, hai cánh cửa này khá là gần nhau.

Lý Trường Sinh bước một bước là đã đến trước cửa, sau đó Đoan Môn cũng vỡ vụn.

Lúc này, ánh mắt Lý Trường Sinh hơi co lại, nhìn vào một người ở phía trước.

Đó là một thanh niên có dung mạo kỳ lạ đứng giữ Đoan Môn và Ngọ Môn, hắn mặc một bộ áo bào đen rộng rãi có kim tuyến, ngũ quan anh tuấn, da thịt toàn thân lại trong suốt như thủy tinh và lưu ly.

Nơi thái dương nhô cao vút, như là sừng trâu bị cưa đứt.

Tất cả vật chất quanh thân người này đều bị tinh thể hóa, bao quát cả ‘gạch vàng’ dưới chân hắn.

Gạch vàng đương nhiên không phải là làm từ vàng, mà là một loại tài liệu đỉnh cấp, nó kiên cố không kém gì pháp khí, được gọi là gạch vàng, cực kỳ quý giá.

Lúc này, dưới chân thanh niên lại có mấy trăm khối gạch vàng, tất cả đều bị chuyển hóa thành tinh thể. . . cũng không phải là loại thủy tinh yếu ớt kia, mà là kết cấu giống như đá kim cương.

“Quốc sư?”

Lý Trường Sinh đã biết thân phận của người này.

Quốc sư đương triều, hạng 3 Thiên Bảng, Thuật Định Sơn Hà – Vũ Côn Luân.

Người này là một thuật võ song tu, tu luyện pháp thuật lên đến nhất phẩm thượng, võ đạo cũng đã lên đến nhất phẩm, có thể nói là anh kiệt đương thời.

Sau đó, Lý Trường Sinh lại chắp tay sau lưng, khóe môi hiện lên một nụ cười trào phúng: “Lui ra đi, bản thể của ngươi không ở đây. Một bộ giấu đầu lòi đuôi, không phải là đối thủ của ta.”

Quốc sư nghe vậy thì lại thản nhiên nói: “Đây chính là bản thể của ta, tại sao lại là giấu đầu lòi đuôi?”

Giọng nói của hắn khàn khàn, tựa như mảnh kim loại ma sát với nhau.

“Ngươi có thể giấu giếm được thế nhân, nhưng làm sao có thể giấu giếm được ta?”

Lý Trường Sinh lắc đầu nói: “Nếu chân thân của ngươi ở đây, có lẽ có thể chiến đấu với ta. Nhưng hôm nay, trước mặt Lý mỗ chỉ là một bộ thân thể được chế tạo, hơn nữa còn không đủ ngũ hành. Ngươi bắt nạt phàm nhân thì được, nhưng lại không đỡ nổi một đòn của ta.”

Quốc sư thấy buồn cười: “Đây là cái giá khi sử dụng Thần Vọng kiếm? Nó để ngươi hung hăng ngông cuồng như vậy?”

Lúc này, hai tay của hắn kết thành một pháp ấn, sau đó nguyên lực vô cùng vô tận hội tụ lại đây, hóa thành một vòng xoáy khổng lồ, rồi hòa vào thân thể của hắn.

Cùng lúc đó, thân thể quốc sư cũng bành trướng lên.

Chiều cao của hắn vọt lên hơn ba trượng, lại biến thành ba cái đầu, sáu cánh tay.

Lúc này, tất cả võ tu ở bên ngoài hoàng cung đều rung động.

Bọn họ không nghe thấy hai người kia nói cái gì, nhưng lại nhận ra pháp thuật mà vị quốc sư kia vừa thi triển.

Đó là ba loại thần thông nhất phẩm Thiên Cương, Cửu Tức Phục Khí! Hàng Long Phục Hổ! Pháp Thiên Tượng Địa!

Cửu Tức Phục Khí có thể hô hấp thổ nạp chín hơi thở, phun ra nuốt vào thiên địa nguyên khí, chuyển hóa thành pháp lực bản thân. Hoặc có thể tán nguyên khí ra ngoài, hòa vào trong thiên địa, khiến cho Nguyên Anh và đạo hỗn hợp thành một, chính là có thể tụ thì thành hình, tán thì lại thành khí.

Nó có thể khiến thuật tu có pháp lực vượt qua trạng thái bình thường mấy chục lần.

Hàng Long Phục Hổ thì là thần thông có lực lượng khổng lồ, biến hóa ba đầu sáu tay, có thể trấn chân long, có thể phục bạch hổ.

Mà Pháp Thiên Tượng Địa thì lại có thể to nhỏ như ý, lớn thì thân thể phản tổ, nắm giữ lực lượng tổ tiên, nhỏ thì giấu trong nhẫn, ẩn giấu tung tích.

Mà lúc này, cái gương mặt ở chính giữa của quốc sư thì lại không có biểu cảm, ánh lạnh lẽo như khinh bỉ vạn vật.

“Ngươi nói ta không có tư cách giao thủ với ngươi, vậy thử một lần xem.”

Hắn bỗng nhiên thò tay ra, nện thẳng về phía Lý Trường Sinh.

Lực lượng Hàng Long Phục Hổ nhẹ nhàng nắm bắt Lý Trường Sinh.

Nó khóa chặt không gian ở quanh vị tông chủ Vô Tướng thần tông này.

Sau đó, vùng không gian này lại bị một chưởng đập nát.

Lý Trường Sinh thì lại khẽ thở dài: “Thử một lần cũng không sao, ta chỉ đau lòng mồ hôi nước mắt của dân chúng trên người ngươi thôi.”

Hắn vung tay lên, liền chống đỡ được vùng không gian nổ tung kia, sau đó lại giơ tay lên, Thần Vọng kiếm ở sau lưng lập tức rơi vào trong tay.

Cùng lúc đó, sau lưng Lý Trường Sinh cũng xuất hiện một cây cân cực lớn.

“Nhưng quốc sư đúng là có tư cách để Lý mỗ xuất kiếm.”

Khoảnh khắc này, không khí giữa hai người đột nhiên biến hóa.

Lý Trường Sinh rõ ràng thì có thân thể cao năm thước, nhưng lại tựa như người khổng lồ chống trời lay đất vậy.

Thân thể của quốc sư cao tận ba trượng, lại có ba đầu sáu tay.

Nhưng khi Lý Trường Sinh cầm kiếm, hắn lại tựa như một đứa con nít đang đứng trước mặt Lý Trường Sinh.

“Khanh!”

Khi Thần Vọng kiếm đánh vào tay của quốc sư, một tiếng nổ vang vọng toàn bộ kinh thành, toàn bộ gạch vàng ở Đoan Môn đến Ngọ Môn đều hóa thành tinh thể.

Ngay cả phạm vi hoàng cung cũng không ngoại lệ.

Thân thể quốc sư thì lại đứng im tại chỗ, không động đậy.

Mặt ngoài thân thể tinh thạch cao ba trượng kia không ngừng phát ra những tiếng ‘răng rắc răng rắc’, rồi bắt đầu hiện ra từng vết rách.

Chương 1202: Thiên tử vs thứ dân (2)

Lý Trường Sinh thì lại kéo thanh Thần Vọng kiếm dài sáu thước kia, tiếp tục đi về phía trước, nơi mũi kiếm đi qua, vẫn là một khe sâu hoắm.

“Đây không phải là ta hung hăng ngông cuồng, mà là tự tin. Trong thiên hạ này, Siêu Phẩm không ra, Lý mỗ vô địch! Đáng tiếc, bộ phân thân này của ngươi là vô số mồ hôi nước mắt của dân chúng, giờ lại bị hủy trong tay ta, há không phải là phí của trời?”

Bộ phân thân này của quốc sư, vốn nên dùng để chống lại Cự linh phương bắc, giờ lại bị hủy ở đây.

Đúng lúc này, Ngọ Môn kia cũng vỡ vụn, kiếm ý của Lý Trường Sinh đã đánh nó thành bột mịn đầy trời.

Lý Trường Sinh đi vào bên trong, chỉ cảm thấy tầm nhìn trống trải.

Phía sau Ngọ Môn là một quảng trường cực rộng lớn, mặt đất được lát bằng ‘gạch vàng’ cỡ lớn, quý khí bức người.

Lúc này, trên quảng trường đã có vô số cấm quân mặc trọng giáp.

Số lượng của bọn họ lên đến ngàn hàng vạn, lít nha lít nhít, tất cả kết thành hai tòa quân trận nghiêm chỉnh, còn có vô số cung nỏ chĩa thẳng về phía Lý Trường Sinh.

Trước mỗi tòa quân trận là một đại tướng của cấm quân, bọn họ đều được bí pháp Hoàng Đạo hỗ trợ, khí tức và khí huyết đều có thể sánh vai với võ tu nhất phẩm.

Lý Trường Sinh thì lại không coi đám cấm quân này ra gì, ánh mắt của hắn nhìn thẳng về phía một tòa cung điện ở phía bắc quảng trường.

Đó là Chính Hòa Môn, nơi đại thần triều đình nghị sự.

Tên là môn (cửa), nhưng thật ra là điện, nó ngăn giữa đại nội và bên ngoài, cũng là kiến trúc cao nhất hoàng cung.

Kiến Nguyên đế đứng trên chín mươi chín bậc thang của Chính Hòa Môn, nhìn từ trên cao xuống hắn.

Vị này đội 'Thập nhị lưu bình thiên quan' trên đầu, ngũ quan đều ẩn giấu phía sau những hạt châu rơi xuống kia, khiến cho người ta không nhìn rõ.

Nhưng ánh mắt ở phía sau những hạt châu kia, lại ác liệt tựa như đao kiếm.

Sau lưng Kiến Nguyên đế lại là chín con cự long màu đỏ thắm, thân thể của bọn họ vô cùng to lớn, dài đến mấy chục trượng. tất cả đều đang giương nanh múa vuốt, tựa như muốn nuốt sống người khác.

“Đây chính là nói không đến gặp ta, ta liền đến gặp núi.”

Lý Trường Sinh và Kiến Nguyên đế nhẹ nhàng nhìn nhau một chút, sau đó cười nhạt một tiếng, rồi kéo Thần Vọng kiếm đi về phía trước.

Nơi này đã không thể dùng Nhai Tí kiếm ý để trấn áp mười hai vạn cấm quân trên quảng trường, nhưng vẫn có thể lấy Lượng Thiên Kiếm để vặn vẹo khoảng cách.

Một tòa quân trận ở phía trước Lý Trường Sinh, thế mà lại bị hắn cưỡng ép 'chia ra làm hai'.

Quân trận vốn dày đặc, lại bị hắn cưỡng ép kéo ra, tạo thành một 'hành lang' rộng khoảng ba trượng.

Khiến cho hắn có thể bước từng bước một đến phía dưới chín mươi chín bậc thang của Chính Hòa Môn.

Kiến Nguyên đế đứng ở trên bậc thang nhìn xuống thân thể mập lùn ục ịch, hình dạng tựa như mì vặt của vị tông chủ Vô Tướng thần tông này, sắc mặt của Kiến Nguyên đế không chỉ tái nhợt, mà mi tâm cũng nhíu lại thành hình chữ xuyên.

Hắn chưa từng nghĩ đến tình hình này, thế mà Lý Trường Sinh lại có thể giết đến trước mặt hắn thật, hơn nữa còn dễ dàng như vậy!

Đại nội tổng quản Trấn Thiên Lai sống hơn bốn trăm năm, chiếm vị trí trên Thiên Bảng hơn 396 năm, lại không đỡ nổi một chưởng của Lý Trường Sinh.

Thậm chí bốn vị Thiên Bảng của đại nội liên thủ, cũng không ngăn nổi Lý Trường Sinh.

Cánh tay đắc lực của hắn là quốc sư, cũng không ngăn cản nổi một kiếm của Lý Trường Sinh.

Kiến Nguyên đế chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Mấy tháng trước, hắn dùng Cửu Long Thần Thiên Thủ để đối kháng với Lý Trường Sinh, khi đó chưa từng cảm thấy kẻ này có gì hơn người.

Vì vậy, đây mới thật sự là Lý Trường Sinh sao?

Đây mới là tông chủ của Vô Tướng thần tông?

Lúc này, tất cả trong và ngoài hoàng cung đều là một mảnh yên tĩnh chết chóc.

Bắt đầu từ khi Thuật Định Sơn Hà – Vũ Côn Luân bị một kiếm của Lý Trường Sinh đánh bại, bọn họ đã không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Tất cả mọi người đều nhìn tình cảnh này với ánh mắt khó có thể tin.

Chỉ có mười mấy cao nhân Địa Bảng đang trôi nổi trên bầu trời là nhỏ giọng bàn luận.

“Đây chính là tông chủ của Vô Tướng thần tông? Một kiếm kia quả thật là quá kinh khủng.”

“Vô địch phàm nhân!”

“ta nhớ Lý Trường Sinh thừa kế vị trí tông chủ của Vô Tướng thần tông mới bốn mươi hai năm, hắn bước vào nhất phẩm cũng chỉ ba mươi sáu năm năm tháng, làm sao có thể mạnh như vậy?”

“Công nhận, một đời này Lý Trường Sinh và Tố Phong Đao là cột chống trời của Vô Tướng thần tông.”

“Đây chính là Vô Tướng thần tông đứng hàng đầu trong lục đại thần tông! Hầu như mỗi một trăm năm là bọn họ sẽ xuất hiện hai đến ba vị cao nhân nhất phẩm, nếu như không phải Vạn Ma quật, số lượng võ tu nhất phẩm của bọn họ thậm chí còn có thể sánh ngang với triều đình.”

“Nói đến số lượng võ tu nhất phẩm của Vô Tướng thần tông đều là ít nhất trong lục đại thần tông, nhưng xưa nay thực lực của bọn họ đều là mạnh nhất trong lục đại thần tông.”

“Còn tưởng rằng sau khi Tố Phong Đao vào Vạn Ma quật thì Vô Tướng thần tông sẽ không bằng lúc trước nữa.”

“Nực cười! Các ngươi có ảo giác này từ bao giờ vậy? Vô Tướng thần tông còn có ba người Ngạo Quốc, Lư Thủ Dương và Yến Quy Lai, tuy rằng bọn họ không vào giang hồ, cũng không lên Thiên Bảng, nhưng đều có thực lực năm mươi vị trí đầu Thiên Bảng. Bằng không Bá Võ Vương khi xưa lấy gì để quét ngang ba vạn dặm phương bắc? Lấy cái gì để ngăn cản vô số cao thủ của Cự linh phương bắc?”

“Ồ? Nhưng ta nghe nói ba người này chỉ có tu vị nhị phẩm thượng mà?”

Chương 1203: Thiên tử vs thứ dân (3)

Trong hoàng cung, Lý Trường Sinh lại ghét Kiến Nguyên đế đứng quá cao, chỉ vung tay áo lên, liền vặn vẹo không gian. Khiến cho vị trí của Kiến Nguyên đế sụp đổ, đứng ngang hàng với hắn.

Hắn hơi lùn một chút, nhưng hắn có thể để cho người khác cũng lùn như hắn.

Sau đó, Lý Trường Sinh lại chắp tay nói: “Thảo dân Lý Trường Sinh, gặp qua thiên tử Đại Ninh!”

Kiến Nguyên đế híp mắt lại, hắn phát hiện mình không thể phá được Lượng Thiên Kiếm của Lý Trường Sinh.

Hắn cắn chặt hàm răng, suýt nữa cắn nát răng bạc, trên mặt lại không có chút biểu cảm nào: “Thảo dân? Ta không có một ‘dân’ vô quân vô phụ, không coi quốc pháp Đại Ninh ra gì như ngươi.”

“Không có thì không có đi.” Lý Trường Sinh nở nụ cười thản nhiên: “Bệ hạ đã muốn đào gốc rễ của Vô Tướng thần tông ta lên, còn muốn Lý mỗ tuân theo quốc pháp của ngươi? Coi như như quân?”

Sắc mặt hắn nghiêm túc, khí tức lạnh lùng nghiêm nghị: “Lý mỗ đến đây là vì chuyện đệ tử thánh truyền nhà ta bị tập kích, mấy ngày trước, triều đình cấu kết với Khư tộc, ý đồ giết giết Tru Thiên thánh truyền của nhà ta trong Quy Khư, xin hỏi việc này là sao?”

Vẻ mặt Kiến Nguyên đế lạnh lùng, không hề bị lay động: “Khư tộc không phải là Cự linh, triều đình mời chào Khư tộc, để Khư tộc làm việc việc cho triều đình cũng không phải không được. Còn về việc đánh giết đệ tử nhà ngươi, trước tiên không nói thật giả thế nào, cho dù là thật. . .”

Hắn lại chắp tay sau lưng, bước lên nửa nước: “Vậy cũng là quân muốn thần chết, thần không thể không chết!”

Khi tiếng nói của Kiến Nguyên đế rơi xuống, chin con Xích Long phía sau hắn đều thò đầu rồng ra, viêm lực nóng bỏng bắt đầu đốt cháy thân thể Lý Trường Sinh.

Hoàng uy vô thượng cũng ngưng tụ ra một ngọc tỷ màu vàng óng, trấn áp thần niệm của Lý Trường Sinh.

Tất cả vật chất chung quanh Lý Trường Sinh đều biến thành dung nham màu đỏ, thân thể của hắn cũng bị ngọn lửa thiêu đốt.

Nguyên thần và ý niệm cũng bị ngọc tỷ kia trấn áp.

Còn có từng tầng từng tầng cương nguyên màu vàng xuất hiện ở trước người Kiến Nguyên đế, ngăn trở ở giữa hai người.

“Lý mỗ còn nghe qua một câu nói, quân coi dân như cỏ rác, dân coi quân như kẻ thù, quốc không biết dân, dân không biết quốc!”

Lý Trường Sinh ngẩng đầu lên, nhìn chín con Xích Long dài mấy chục trượng, thân thể mạnh mẽ, kim khí quấn quanh, thần uy hùng vĩ: “Cửu Long Thần Thiên Thủ và bí pháp Hoàng Đạo chính là thứ bệ hạ dựa vào, đúng không?”

“Trẫm dựa vào, chính là Thiên Tử kiếm!”

Kiến Nguyên đế giơ tay lên, rút thanh trường kiếm có cửu long quấn quanh kia ra.

Khoảnh khắc này, vô số bóng rồng hư ảo ngưng tụ trên thân kiếm: “Kiếm của trẫm, lấy thành đá Yến Khê làm phong, Tề Đại lãm lưỡi, Tấn Ngụy làm xương sống, Chu Tống làm đốc, Hàn Ngụy làm chuôi. Bao lấy tứ hải, khóa bốn mùa, nhiễu Bột Hải, mang Thường Sơn, ngự thiên hạ, chế ngũ hành, khai mở ngũ hành, nắm lấy xuân thu. Cầm lên vô địch, nâng lên vô thượng, ấn xuống vô hạ, dụng lên vô bàng, trên quyết phù vân, dưới tuyệt địa kỷ.”

Lý Trường Sinh cảm giác được toàn bộ địa mạch thành Vọng An đang ngưng tụ dưới chân Kiến Nguyên đế.

Khí huyết của toàn bộ mấy chục vạn cấm quân trong kinh thành đều hội tụ lại trên người Kiến Nguyên đế.

Khí tức của Kiến Nguyên đế cũng bay lên đến cực hạn.

Cũng khiến cho chín con Xích Long kia rít gào rung trời, khiến cho lực lượng của ngọc tỷ màu vàng kia càng hùng vĩ hơn.

Lý Trường Sinh lại thấy buồn cười: “Bệ hạ khí phách thật lớn, nhưng đáng tiếc, kiếm này trên không đủ trấn chư hầu, dưới không đủ phục thứ dân. Bệ hạ cho rằng Thiên Tử kiếm của ngươi có thể trấn phục thiên hạ, nhưng thật ra không đỡ nổi một đòn.”

Kiến Nguyên đế khẽ nhíu mày, hắn trông thấy Lý Trường Sinh cầm Thần Vọng kiếm trong tay, cứng rắn chống lại Xích hỏa ngập trời, chống lại ngọc tỷ vàng óng kia mà đi qua.

Hắn bước một bước dài ba trượng, tựa như không hề bị ảnh hưởng chút nào, sau lưng thì lại xuất hiện một cây cây cực lớn màu vàng.

“Bệ hạ muốn dùng Thiên Tử kiếm của ngươi để trấn áp thiên hạ, nhưng nếu như kiếm của bản thân ngươi thủng trăm ngàn lỗ, thì làm sao có thể khiến thiên hạ phục?”

“Trong tay Lý mỗ chỉ là một thanh kiếm của thứ dân, ngày thường chuyên đứng đầu đội quân, trên chém cổ thần linh, dưới đánh gà giết chó, hầu như không chỗ nào là không dùng. Nhưng mà thất phu giận dữ thì lại máu phun năm thước, thiên hạ mặc đồ trắng (tang).”

Kiến Nguyên đế nghe đến mấy chữ ‘thiên hạ mặc đồ trắng’ thì con ngươi nhất thời trợn lên: “Làm càn!”

Trường kiếm của hắn đánh xuống, tựa như hòa toàn bộ núi sông trong thiên hạ và hai chữ Đại Ninh vào trong kiếm.

Dùng núi sông hồ biển của ba mươi tám châu làm lưỡi, lấy ngàn vạn đại quân làm thân, lấy quần thần trong triều đình làm xương sống.

Trẫm chính là thiên hạ!

Thần Vọng kiếm của Lý Trường Sinh cũng hơi nghiêng qua.

Kiếm chiêu của hắn vẫn thường thường không có gì lạ, chỉ là một đòn chém bình thường, trông rất buồn cười như một đứa trẻ múa kiếm.

Chương 1204: Thiên tử vs thứ dân (4)

“Cheng!”

Thời khắc này, toàn bộ thiên địa đều tối tăm trong một sát na, mặt trời vừa mới bay lên không trung, tựa như đã biến mất trong chớp mắt, toàn bộ mặt đất hoàng cung đều rạn nứt, phù văn và linh thạch trong các trận pháp của hoàng cung đều nổ tung.

Hơn vạn cấm quân gần Kiến Nguyên đế nhất đều là miệng mũi phun máu, không còn sức lực mà ngã xuống mặt đất.

Chiếc mũ trên đầu Kiến Nguyên đế cũng nổ tung, trên mặt hắn hiện ra vẻ căng thẳng bối rối.

Hắn dùng bí pháp Hoàng Đạo để kết nối khí huyết, nhưng giờ phút này nó đang từ từ vỡ vụn. Thiên Tử kiếm trong tay cũng hiện ra vô số vết rạn nứt.

Chín con Xích Long sau lưng cũng hiện ra xu thế tan vỡ.

“Hai mươi năm trước, khi Lý mỗ đến kinh thành, bệ hạ còn không phải không đỡ nổi một đòn như ngày hôm nay.”

Lý Trường Sinh ngậm lấy vài phần thương hại mà nói: “Kiếm của Lý mỗ, tuy có thể phá vỡ tất cả cân bằng của vạn vật trên thế gian, nhưng nhất định phải có kẽ hở để lợi dụng. Khi đó bệ hạ anh tư bộc phát, triều đình kính yêu, thiên hạ đều phục. Dù khi đó thực lực bệ hạ rất yếu, nhưng lại khiến Lý mỗ vô cùng kiêng kỵ. Nhưng bây giờ. . .”

Hắn lại ngẩng đầu lên, nhìn chín con Xích Long đang có xu thế tan vỡ ở sau lưng Kiến Nguyên đế: “Ngày xưa thái tổ Đại Ninh thừa kế Hỏa đức, thu phục năm con Xích Long, khai sáng Đại Ninh. Sau đó lại luyện chế thần khí Ngũ Long Thần Thiên Thủ, vây năm con Xích Long trong mộ thái tổ. Chỉ cần những con Xích Long này không chết, con cháu đời sau có thể mượn lực lượng Xích Long, sẽ có sức chiến đấu nhất phẩm.”

“Sau đó, thiên tử đời thứ ba Đại Ninh bắt giữ thêm Xích Long, biến

Ngũ Long Thần Thiên Thủ thành Cửu Long Thần Thiên Thủ, khiến lực lượng của thiên tử Đại Ninh càng mạnh mẽ hơn, ép thẳng Siêu Phẩm. Thế nhưng kháng long hữu hối, lực lượng Cửu Long khó có thể hài hòa như một. Đến lượt bệ hạ, còn chê lực lượng không đủ, dứt khoát chém giết chín con Xích Long, lấy khí huyết và tinh hồn của chúng nó ra. Lại sử dụng bí pháp không biết để bước vào nhất phẩm.”

Sau đó Lý Trường Sinh lại nở nụ cười trào phúng: “Nhưng mà sức mạnh nhiều hơn thì lại có lợi ích gì? Ngươi không thể nào bình phục oán khí của chín con chân long, cũng không thể nào điều hòa khí huyết và chân nguyên trong cơ thể, dù đám cấm vệ quân và thân quân này của ngươi bây ngươi bây giờ, cũng không còn trung thành kính yêu ngươi như trước kia nữa.”

Kiến Nguyên đế muốn nói chuyện, nhưng miệng và mũi lại tràn máu tươi, da thịt cũng bắt đầu nổ tung, máu thịt đầm đìa.

“Không thể sử dụng lực lượng như thường, vậy lại có ích gì? Giống như một đứa bé cầm kiếm trong tay, vậy nó còn là kiếm sao? Bệ hạ dùng bí pháp để cướp huyết mạch Vạn Tượng và Quy Nhất cho bản thân sử dụng, đúng là một cái thượng sách, nhưng lại không làm được đến cùng, không thể nào vạn lưu quy nhất, cũng không thể nào một đời vạn tượng.”

Khi Lý Trường Sinh nói chuyện, đã chỉ thẳng vào mi tâm của Kiến Nguyên đế ở phía trước: “Nếu bệ hạ không cho Vô Tướng thần tông ta một câu trả lời, vậy Lý mỗ tự lấy cũng được! Đáng tiếc. . .”

Đáng tiếc chín con Xích Long đã chết, khí vận Đại Ninh đã suy.

Cửu Long Thần Thiên Thủ còn có thể truyền xuống một đời, nhưng lực lượng lại là mười không còn một.

Tuy nhiên, ngay khi ngón tay của Lý Trường Sinh sắp đâm thủng não của Kiến Nguyên đế, một bóng người đã trao đổi vị trí với Kiến Nguyên đế.

Đó là một người ngũ quan anh tuấn, toàn thân giống như thủy tinh và lưu ly.

Lý Trường Sinh điểm một cái, khiến cho nửa đầu của kẻ này nổ tung, hóa thành vô số bụi mù.

Lý Trường Sinh lại nhướng mày lên: “Thuật Định Sơn Hà – Vũ Côn Luân?”

“Côn Luân dã nhân gặp qua tông chủ Vô Tướng thần tông.”

Vũ Côn Luân cúi đầu thi lễ với Lý Trường Sinh, lúc này đầu của hắn đã khôi phục như cũ.

“Bệ hạ vất vả hơn ba mươi năm, mở rộng đất đai biên giới, quốc phú dân an, vẫn chưa có cử chỉ sai lầm. Mặc dù vẫn có chút tì vết, nhưng cũng không nên bị tông chủ tru diệt như vậy. Tông chủ và bệ hạ chỉ là có một chút hiểu lầm, cần gì phải đến mức này?”

Lý Trường Sinh thì lại đánh giá Vũ Côn Luân một lát.

Đây vẫn không phải bản thể chân chính của Vũ Côn Luân, nhưng hắn lại có thể khôi phục bộ phân thân này tận hai lần liền.

Chân thân của người này, quả nhiên là cấp độ Siêu Phẩm.

Khóe môi Lý Trường Sinh cong lên: “Lý do của ngươi không đủ để thuyết phục ta, Vô Tướng thần tông và bệ hạ cũng không phải là hiểu lầm nhỏ.”

Kiếm ý của hắn vẫn khóa chặt Kiến Nguyên đế đã lùi vào trong Chính Hòa điện.

Sau khi Kiến Nguyên đế lùi vào trong, liền dốc hết sức để khôi phục chín con rồng đang tán loạn, tan vỡ ở sau lưng.

Khi hắn cảm nhận kiếm ý ác liệt của Lý Trường Sinh, nội tâm không khỏi chìm xuống, sắc mặt lại thay đổi.

Hắn chủ động ném kiếm trong tay lên ngự án ở trước người.

Đồng thời cười ha ha, vô cùng khách khí mà đi xuống dưới: “Tông chủ hiểu lầm rồi, Vô Tướng thần tông chính là cột chống trời của Đại Ninh ta, là tường đồng vách sắt ở phương bắc, chúng ta nào có phân tranh gì chứ?”

“Lúc nãy là do trẫm đến muộn, không thể đón tiếp kịp thời, lại thấy thần uy vô thượng và kiếm đạo vô song của tông chủ, nên muốn thử tài nghệ của tông chủ một chút, chỉ là đùa một chút thôi, kính xin tông chủ chớ trách.”

Chương 1205: Thiên tử vs thứ dân (4)

Kiến Nguyên đế vẫn ung dung không vội, tư thế như duy ngã độc tôn, không giận tự uy, không hề lúng túng một chút nào.

Quốc sư cũng khẽ mỉm cười, tránh qua một bên rồi nói: “Sao tông chủ lại làm đến mức này? Bệ hạ và triều đình, tuyệt đối không có ý đối địch với Vô Tướng thần tông.”

Da mặt Lý Trường Sinh hơi co quắp lại, lòng thầm nói mình gặp đối thủ rồi.

Sự vô liêm sỉ của vị thiên tử này, còn trên hắn nhiều lắm.

Lúc này lại có hai vị đại thần mặc trang phục nhất phẩm tiến đến sau lưng Lý Trường Sinh.

Sắc mặt của bọn họ đều vô cùng nghiêm túc, một người trong đó nói rõ ràng từng chữ một: “Kính xin tông chủ cân nhắc, nếu như bệ hạ chết trong tay tông chủ, vậy chỉ có đám Cự linh phương bắc được lời, đám yêu ma trong thiên hạ vui mừng. Khi đó núi sông Thần Châu sẽ bị phá hủy, thiên hạ loạn lạc, bách tính kêu than khắp nơi. Mấy châu ở phương bắc nhất định cũng bị chiếm đóng một lần nữa. Xin tông chủ vì thiên hạ thái bình, vì muôn dân mà cân nhắc, tạm thời thu hồi lửa giận.”

Lý Trường Sinh âm thầm thở phào một hơi, lòng thầm nói cuối cùng mấy người này cũng đến rồi.

Bằng không thì hắn buộc phải làm thịt tên thiên tử này.

Bởi vì dây đã lên cung, phí lời quá nhiều, nếu không làm thì quá mất mặt. . .

Sau đó, hắn ném Thần Vọng kiếm về sau lưng, thần thái hững hờ mà đi vào trong điện.

“Hóa ra là đùa giỡn? Trò đùa này thật là lớn, hơn vạn cấm quân bị trọng thương, rất có phong thái U Vương trêu đùa chư hầu ngày xưa. Còn nữa, những thuộc hạ kia của bệ hạ cũng không nói như vậy! Bọn họ đều nói là để Lý mỗ cút về, dâng sớ lên Đạo Lục ty gì gì đó mới có thể gặp mặt.”

“Ồ?” Kiến Nguyên đế nhíu mày lại, ánh mắt khó hiểu mà nhìn vào mấy người Tông Thiên Lưu và Trấn Thiên Lai đang lục tục chạy đến ngoài điện.

Trong lời nói của hắn tràn đầy lửa giận, trong mắt cũng sinh lôi lôi đình: “Các ngươi lại dám nói như vậy? Quả thực là làm càn!’

Bôn Đật Tuyệt Trần – Tông Thiên Lưu chỉ cảm thấy lồng ngực khó chịu, chân nguyên toàn thân tán loạn.

Hắn vốn dốc hết sức để ngăn chặn thương thế, kiếm ý của Lý Trường Sinh vẫn đang càn quấy bên trong cơ thể của hắn.

Tông Thiên Lưu hít một hơi thật sâu, ngăn chặn buồn bực ở lồng ngực, sau đó quỳ xuống: “Là thuộc hạ tự tiện chủ trương, làm tông chủ tức giận, tội đáng muôn chết!”

Khi Lý Trường Sinh bước vào Chính Hòa điện, một đám cấm quân và Cẩm y vệ đang lao ra khỏi Đoan Môn từ những vách tường thành sụp đổ, rồi bắt đầu đuổi đám người đang vây xem ở chung quanh.

Mặc kệ là quan chức triều đình hay là võ tu giang hồ, tất cả đều bị đuổi đi.

Đám người này cũng không dám dừng lại, tất cả đều tan tác như chim muông.

Những cấm quân này cực kỳ bá đạo, võ tu giang hồ chỉ cần dừng lại chốc lại, chính là một mảnh mưa tên.

Đám quan chức triều đình kia nhìn vào trong cung thêm một chút, thì đã có người cầm đình trượng và roi đi ra xua đuổi.

Triều đình và thiên tử không thể làm gì Lý Trường Sinh và Vô Tướng thần tông, nhưng lại không khách khí với bọn họ.

“Nhìn cái gì? Tất cả người không liên quan đều cút hết cho ta.”

“Lý Việt Tam, ngươi thử ở trên nóc nhà xem? Không phải ngươi được xưng là Bát Tri Tru sao? Có tin ta chặt hết chân nhện của ngươi xuống không?”

“Tất cả quan lại đều trở về nha môn làm việc cho ta! Trước trưa nay, không ai được tự tiện hành động, không thể nghị luận, bằng không sẽ bị xử theo tội bất kính, yêu ngôn hoặc chúng.”

“Người của Lễ bộ và Hồng Lư tự đi theo ta, hôm nay tông chủ Vô Tướng thần tông triều kiến thiên tử. Theo ‘tập lễ Đại Ninh’, tông chủ thần tông nhất phẩm có thể sánh vai với thân vương! Chúng ta thân là quan lại của Lễ bộ, không thể chậm trễ.”

“Bệ hạ có chỉ! Từ khi bệ hạ kế vị đến nay, phòng vệ của hoàng thành quá lỏng lẻo, hôm nay bệ hạ cố ý mượn tay của tông chủ Vô Tướng thần tông, để cảnh báo đại nội Trực điện giám và cấm quân, dân chúng trong thành không cần lo lắng.”

“Ta nói với các ngươi, sau khi rời đi các ngươi không được nói linh tinh. Bằng không triều đình sẽ trị tội!”

Khi đám võ tu hoang mang chạy trốn, thì đều lắc đầu không thôi.

Tất cả đều cảm thấy triều đình và thiên tử đều vô liêm sỉ đến cực điểm.

Tất cả cửa cung đều nát vụn, mấy vị cao thủ nhất phẩm của đại nội đều trọng thương, ngay cả bản thân thiên tử cũng bị thương không nhẹ sau khi giao thủ với Lý Trường Sinh.

Thế mà giờ lại nói thiên tử cố ý mới tông chủ Vô Tướng thần tông đến để cường hóa phòng ngự của hoàng cung?

Bọn họ cho rằng làm như vậy thì có thể chặn được miệng lưỡi của thiên hạ sao?

Chuyện này quả thật là bịt tai trộm chuông!

Cảnh tượng hỗn loạn dưới mặt đất, lại không ảnh hưởng đến không trung.

Những cấm quân và Cẩm y vệ kia đều làm như không nhìn thấy tầm mười vị cao thủ Thiên Bảng đang trôi nổi trên không trung bia.

Chương 1206: Thiên tử trả giá

Tư Vô Pháp đang lơ lửng trên không trung, nàng cũng không hề quan tâm đến đám cấm quân và Cẩm y vệ ở bên dưới.

“Cái này không giống Lý Trường Sinh lắm.”

Nàng nhìn vào nơi sâu xa trong cung, vẻ mặt nghi ngờ không thôi: “Ngày xưa ta từng gặp Lý Trường Sinh vài lần, tuy người này là anh kiệt hiếm thấy trên đời, nhưng lại thâm tàng bất lộ, đại trí giả ngu. Khó có thể tưởng tượng được là hôm nay người này lại lộ ra sự sắc bén như vậy. . .”

Tông chủ Vô Tướng thần tông trong ấn tượng của Tư Vô Pháp, không chỉ xấu bụng, hơn nữa còn vô cùng 'cẩu'.

Vương Đông Thiên đứng ở bên cạnh lại lơ đãng nói: "Chắc là do Thần Vọng kiếm đúng không? Ta đã nghe nói qua về thần uy của thanh kiếm này, có người nói nó bắt nguồn từ Vô Tướng thánh truyền của Vô Tướng thần tông, có thể kéo công pháp lên mấy cảnh giới, còn có thể mô phỏng bất kỳ Thiên quy đạo luật nào, hoặc là cường hóa Thiên quy đạo luật. Thanh kiếm này mạnh thì rất mạnh, nhưng cái giá khi sử dụng nó là không coi ai ra gì, ngông cuồng tự đại."

"Không đúng!" Tư Vô Pháp lắc đầu, vẻ mặt khó hiểu: "Trước kia, không phải Lý Trường Sinh chưa bao giờ sử dụng Thần Vọng kiếm. Ngươi chưa từng thấy người này thì không biết, đạo tâm của hắn cực kỳ kiên cố, có thể nói là có một không hai! Hắn sẽ bị Thần Vọng kiếm ảnh hưởng, nhưng sẽ không bị ảnh hưởng quá nhiều."

"Ồ!" Vương Đông Thiên không khỏi rơi vào suy ngẫm: "Vậy ta có thể đoán được một chút, cơ bản là hai nguyên do, một cái là vảy ngược, rồng có vảy ngược, phượng có hư cổ, chạm vào thì phải chết. Chắc hẳn một số hành động của triều đình đã chạm đến điểm mấu chốt của hắn, chạm đến căn cơ của Vô Tướng thần tông. Hai là uy hiếp, uy hiếp thiên hạ, thể hiện sức mạnh!'

"Thể hiện sức mạnh?" Tư Vô Pháp suy tư.

"Tư Vô Pháp ngươi chưa từng kinh doanh thế lực, vì vậy không hiểu." Vương Đông Thiên mỉm cười: "Ngày thường, thiên hạ thái bình thì Vô Tướng thần tông tất nhiên sẽ thu liễm tài năng, sẽ giấu tài, để tránh bị các thế lực khác nhằm vào. Bây giờ thiên hạ đã có hiện tượng sắp đại loạn, đại quân của Cực Đông Băng thành sắp đổ bộ. Vậy Vô Tướng thần tông cần thể hiện sức mạnh của mình, để cho thế lực trên thiên hạ không dám xâm phạm, phòng ngừa xung đột không cần thiết."

Sau đó, hắn vô cùng cảm khái mà nhìn vào nơi sâu trong hoàng cung: "Có điều, uy thế của vị này thật sự quá kinh người. Chỉ một kiếm mà thôi! Thiên Tử kiếm và Cửu Long Thần Thiên Thủ của Kiến Nguyên đế thần uy cỡ nào chứ? Bí pháp Hoàng Đạo tụ tập khí huyết của mấy chục vạn binh sĩ, ngay cả những Siêu Phẩm lánh đời không ra kia cũng phải nhượng bộ lui binh."

"Chỉ sợ hai người chúng ta không đỡ nổi mười chiêu của Kiến Nguyên đế, hắn bây giờ lại không đỡ nổi một kiếm của Lý Trường Sinh. Trận chiến này hôm nay, tất sẽ làm thiên hạ chấn động, vị tông chủ Vô Tướng thần tông này mới thật sự là đệ nhất thiên hạ. . .”

“Vừa vặn khắc chế mà thôi, Lý Trường Sinh rất mạnh, nhưng vẫn không mạnh đến mức có thể áp chế Siêu Phẩm. Chỉ là Bình Thiên chi đạo của hắn có thể khắc chế tất cả công pháp của Kiến Nguyên đế. Mặc lệ là Thiên Tử kiếm hay là Cửu Long Thần Thiên Thủ, hoặc là bí pháp Hoàng Đạo kia, tất cả đều không đỡ nổi một đòn khi đứng trước mặt Lý Trường Sinh.”

Tư Vô Pháp híp mắt lại, ánh mắt nghiêm túc: “Đúng là không thể coi thường Kiến Nguyên đế này được. Mấy năm trước, ta nghe nói vị này chém giết Xích Long, tự chặt long mạch của Đại Ninh thì chỉ cảm thấy hoang đường, cảm thấy vị này bị váng đầu.”

“Bây giờ xem ra, chúng ta đã lầm to. Không ngờ hắn lại bước vào nhất phẩm, còn cướp Quy Nhất của Thiết Sơn Tần thị và Vạn Tượng của Kinh Tây Sở thị! Làm việc rất có kế hoạch trước sau, sức mạnh đã vượt qua thái tổ Đại Ninh. Bây giờ hắn chỉ thiếu thời gian, chỉ cần chỉnh hợp những lực lượng này, dung hợp làm một, vậy thiên hạ này còn ai có thể là đối thủ của hắn?”

Kiến Nguyên đế có tu vị như vậy, có lực lượng như vậy, thế thì có thể tái tạo một long mạch nữa trước khi thoái vị.

Các vị quân chủ sau đời Huyền Hoàng thủy đế, đa phần đều đoản thọ.

Kiến Nguyên đế vốn cũng nên tiếp cận tuổi già.

Nhưng bây giờ vị này có tu vị nhất phẩm, vậy ít nhất cũng có thể sống được hơn trăm năm. . .

Dù khi đó long mạch Đại Ninh gãy nát, nhưng khí vận Đại Ninh còn lâu mới đến mức suy kiệt, trái lại còn bùng phát lên đến cực hạn ở trong vòng trăm năm này, giống như là hồi quang phản chiếu vậy.

Vương Đông Thiên mở miệng: “Ta nghe nói, mấy chục năm trước có một vị thuật sư đã bói toán khí vận cho Đại Ninh, hắn từng để lại một lời sấm, nói là ‘Tần Sở tốt, nhật thăng Tây Sơn’. Nhắc đến cũng trùng hợp, lăng mộ của Bá Võ Vương lại nằm ở sườn núi phía tây thành Vọng An. Vị hôn phu Minh hôn của nàng, lại đúng lúc là Sở Tranh, huyết mạch dòng chính cuối cùng của Kinh Tây Sở thị. Có lẽ lời sấm này sẽ ứng ở trên người Kiến Nguyên đế.”

Chương 1207: Thiên tử trả giá (2)

Vương Đông Thiên mỉm cười, mắt ẩn chứa châm biếm: “Vị bệ hạ này mưu đồ rất lớn, nhưng không cần quá lo lắng. Ngươi không thấy sao, đến giờ mà vẫn không thấy bóng dáng của các đại tông phái, hoàn toàn không can thiệp vào cuộc hỗn loạn ngày hôm nay? Còn cả Nho môn nữa, bọn họ cũng chậm chạp không đến, hoàn toàn coi như không nhìn thấy, có tai như điếc?”

Tư Vô Pháp bừng tỉnh.

Mấy vạn năm nay, các đại thần tông và hoàng triều đều áp chế lẫn nhau, dù là trong loạn thế, cũng đừng hòng một nhà độc đại.

Còn cả Nho môn tụ tập tất cả văn nhân trong thiên hạ và các thế gia lại với nhau.

Bọn họ khống chế địa phương, chẳng những có lực lượng chống lại các tông phái, mà còn có thể áp chế các đời thiên tử.

Nhưng ngày hôm nay, những lực lượng này đều không xuất hiện.

Nguyên do phía sau đó, chẳng phải làm người ta suy nghĩ miên man sao?

. . .

Bên trong Chính Hòa điện, tuy Lý Trường Sinh đã thu hồi kiếm khí và sát cơ, nhưng bầu không khí nơi này vẫn lạnh như băng.

Khi Lý Trường Sinh đi vào trong đại điện, liền vung tay áo lên, khiến đất đá bên trong ngưng tụ thành một cái ghế thái sư, rồi dửng dưng ngồi xuống.

Mấy vị quan lớn nhất phẩm ở phía sau nhìn thấy cảnh này thì cũng không để ý, không nói một từ.

Theo lễ pháp của Đại Ninh, địa vị của tông chủ các thần tông nhất phẩm, có thể sánh bằng thân vương.

Vô Tướng thần tông lại là tông môn đứng đầu thiên hạ, địa vị của Lý Trường Sinh còn cao hơn mấy người khác nửa trù.

Vì vậy, nếu tính ra thì hôm nay vị này mạnh mẽ xông vào hoàng cung cũng không có gì không đúng.

Bên trong ‘tập lễ Đại Ninh’, các tông chủ của thần thông vốn có quyền lực gặp mặt thiên tử bất cứ lúc nào.

Huống hồ bây giờ cũng không phải lúc nói đến lễ pháp.

Triều đình không bằng người ta, lúc này lại nói chuyện lễ pháp với Lý Trường Sinh, há không phải tự rước lấy nhục?

Lần này, Lý Trường Sinh cũng không cố ý dùng Lượng Thiên Kiếm để san bằng độ cao ngự tọa của Kiến Nguyên đế xuống bằng với mình nữa.

Sau trận chiến này, vị thiên tử này nào có tư cách gì mà nhìn xuống hắn?

Phóng mắt toàn bộ thiên hạ, cũng không có mấy người dám nhìn xuống hắn.

Lý Trường Sinh thoải mái thong dong, cười nói: “Thì ra là người bên dưới tự ý chủ trương, như vậy bệ hạ chuẩn bị xử lý thế nào?”

Kiến Nguyên đế ngồi trên ghế thì vẫn ung dung tự nhiên, ngoại trừ sắc mặt hơi tái nhợt ra, thì hầu như không có gì khác thường: “Như vậy, tông chủ cho rằng phải xử lý người này thế nào? Trẫm cũng muốn cầu xin thay cho hắn. ‘Tông đại bạn’ đã chấp chưởng đại nội Trực điện giám mấy chục năm, trong thời gian này đã hóa giải không dưới hai mươi lần ám sát, còn tự tay chém giết hơn ba mươi ma đầu trên Huyết Bảng, ngoài ra còn chém giết không ít yêu ma, công huân hiển hách. Hôm nay là do thấy trẫm uể oải, một lòng hộ chủ nên mới tạo thành hiểu lầm, kính xin tông chủ thứ lỗi.”

Sắc mặt Bôn Dật Tuyệt Trần – Tông Thiên Lưu hơi thay đổi, hắn không nói một lời, chỉ cúi đầu thật sâu trước Kiến Nguyên đế.

Lý Trường Sinh không khỏi âm thầm cảm khái lần nữa.

Không khổ là Kiến Nguyên đế. . .

Là hùng chủ sau thái tổ Đại Ninh và Thái Tông.

Mình gặp phải đối thủ rồi.

Hắn có chút hối hận vì lúc này không chém chết người này.

Nhưng cũng phải suy nghĩ đến thái độ của năm đại thần tông còn lại, mười bảy tông phái nhị phẩm, Nho môn thế phiệt.

Thiên hạ chưa loạn, Vô Tướng thần tông không thể là kẻ khởi nguồn cho đại loạn, bằng không sẽ khiến dân chúng oán hận, tất bị thiên hạ phản phệ.

Khi đó, dù Vô Tướng thần tông có Mộc Kiếm Tiên bảo vệ, thì cũng khó tránh khỏi mệnh diệt vong.

Đây là tội lỗi với trời, không thể chống đỡ.

Kiến Nguyên đế chém giết chín con Xích Long, tự chặt long mạch, làm sao không phải một loại áp chế?

Người này vừa chết, Đại Ninh nhất định sẽ diệt vong, thiên hạ sẽ rơi vào loạn thế.

Vị thiên tử này dùng con dân trong thiên hạ làm con tin, để khiến cho các thế lực ném chuột sợ vỡ đồ.

Nếu như là trước kia, cùng lắm thì đổi một thiên tử là được, hoàng thất Đại Ninh còn rất nhiều người, bọn họ muốn chọn kẻ nào cũng được.

Nhưng mà bây giờ, lục đại thần tông lại không thể không suy nghĩ một hai.

Sát ý trong lòng của Lý Trường Sinh hầu như khó có thể ngăn chặn.

Chỉ cần Kiến Nguyên đế này còn trên đời, Vô Tướng thần tông sẽ hậu hoạn vô cùng.

Sau đó, hắn lại nghĩ đến Sở Hi Thanh.

Nếu như một năm trước, hắn nhất định sẽ chọn một thời gian thích hợp, chọn một phương pháp thích hợp để đồng quy vu tận với Kiến Nguyên đế, diệt sạch hậu hoạn cho Vô Tướng thần tông.

Nhưng bây giờ. . .

Lý Trường Sinh bình tĩnh thoải mái nói: “Người này đúng là có chút công với thiên hạ, bằng không Lý mỗ đã lấy tính mạng của hắn rồi. Nhưng tính cách người này vội vàng nóng nảy, là họa chứ không phải phúc với triều đình. Dù là sốt ruột hộ chủ thì cũng không thể không để ý đến quy củ của triều đình, càng không thể làm trái tâm ý của chủ. Nếu bây giờ hắn dám tự ý chủ trương, ngày sau cũng có gan truyền thánh chỉ giả.”

Chương 1208: Thiên tử trả giá (3)

“Ta có hai ý nghĩ, một là mời bệ hạ lấy tội bất kính để xử lý, hủy bỏ tu vị của người này, lưu đày biên cương. Hai là đày người này đến biên quân ở Băng Châu, do Vô Tướng thần tông ta đánh Trấn Hồn Đinh vào cơ thể để phụ trách quản chế. Người này hoặc là khổ dịch ba mươi năm ở phương bắc, hoặc là chém giết ba Cự linh hoặc yêu ma nhất phẩm, bằng không thì không thể trở về phía nam Tuyệt Bích sơn mạch.”

Lý Trường Sinh vừa nói xong, mặt Kiến Nguyên đế liền co rúm.

Nội tâm của đám người trong đại điện thì lại buông lỏng ra.

Lý Trường Sinh đồng ý buông tha, chứng tỏ là hôm nay không cần cá chết lưới rách, có thể thương lượng.

“Được!” Kiến Nguyên đế cũng không cò kè mặc cả, dứt khoát đồng ý: “Vậy dựa theo ý của tông chủ đi, bắt đầu từ ngày mai, tước đoạt chức đại nội Trực điện giám chưởng ấn của Tông Thiên Lưu, đi đày biên cương, đến dưới trướng An Bắc đại tướng quân. Nể tình chút tình nghĩa quân thần khi xưa, trẫm ban Siêu Quang kiếm của Thái Tông khí xưa cho Tông Thiên Lưu, hi vọng Tông đại bạn có thể lập công ở phương bắc.”

Nội tâm Tông Thiên Lưu không khỏi run rẩy.

Siêu Quang kiếm là binh khí của Thái Tông, cấp độ đã tiếp cận với nửa bước Siêu Phẩm.

Ngày thường, kiếm này được cung phụng ở thái miếu, chỉ khi nào triều đình gặp kẻ địch mạnh mẽ, hoặc cần tiêu diệt đại ma đầu nào đó, thì Kiến Nguyên đế mới ban kiếm này xuống.

Sắc mặt Tông Thiên Lưu ửng đỏ, hai mắt rưng rưng, lại dập đầu lần nữa: “Thần nhất định sẽ không làm bệ hạ thất vọng, lâu thì mười năm, ngắn thì năm năm, thần nhất định sẽ trở lại bên cạnh bệ hạ.”

Lý Trường Sinh cũng không để ý đến tiết mục lung lạc lòng người này của Kiến Nguyên đế.

Bất cứ một vị võ tu nhất phẩm nào cũng là rất quý giá với nhân tộc.

Nhất phẩm trên Thiên Bảng bây giờ, cũng chỉ hơn bảy mươi vị thôi.

Dù cộng thêm đám nhất phẩm lánh đời không ra, còn cả đám nhất phẩm của các tông phái lớn và các đại môn phiệt đã phai nhạt khỏi giang hồ, thì cũng không quá 120 người.

Sức chiến đấu bằng nhất phẩm thì lại nhiều hơn, ví dụ như Thanh

Hư Tử, tu vị là nhị phẩm thượng, thực lực cũng có thể tiến vào phần cuối Thiên Bảng.

Đại đa số những người này đều ở phương bắc, hoặc là chống lại Cự linh, hoặc là đi vào Trung Thổ để truy tìm võ đạo của bọn họ.

Không có nhiều người ở lại Thần Châu, chỉ khoảng ba mươi, năm mươi người là cùng.

Ngoài ra, bọn họ còn dùng các loại phương pháp để khống chế nhất phẩm của một số dị tộc.

Nhưng so với tứ đại thần sơn của Cự linh, thì chút lực lượng này vẫn quá yếu.

Thần Châu bây giờ, thậm chí còn không đủ sức để đối kháng với một cái Bất Chu sơn.

Nếu như không phải bên trong Cự linh cũng bị kiềm chế, chỉ một Dạ Lang tộc đã có thể chống lại bọn họ, một cái Bất Chu sơn là có thể tấn công tiêu diệt Thần Châu.

Lý Trường Sinh không để ý Tông Thiên Lưu có còn cống hiến cho hoàng thất hay không, hắn chỉ cần kẻ này tiêu diệt ba vị Cự linh nhất phẩm, như vậy khiến cho áp lực của Vô Tướng thần tông giảm mạnh.

Đây là một đổi ba, rất có lời.

“Như vậy việc triều đình sử dụng Hắc Vân Vô Thường quân để đánh giết thánh truyền Vô Tướng thần tông ta là vì sao?”

Lý Trường Sinh cười lạnh lùng: “Không phải là người nào đó tự ý chủ trương, lấy quyền mưu tư nữa chứ?”

Ánh mắt của hắn nhìn qua đám người kia.

Lúc này, ngoại trừ đại nội tổng quản Trấn Thiên Lai cầm đầu các nhân vật trong đại nội, thì các quan lớn từ nhị phẩm trở lên cũng đã tụ tập ở nơi này.

Trong đó bao quát cả Hình bộ Tả thị lang, gia chủ Kinh Tây Sở thị Sở Như Lai.

Hắn bị Lý Trường Sinh nhìn vào, con ngươi không khỏi co rút lại.

Chuyện lần này, không phải một mình Bôn Dật Tuyệt Trần – Tông

Thiên Lưu là có thể gánh vác.

Tông Thiên Lưu đã gánh một tội không cho Lý Trường Sinh vào thay cho thiên tử rồi, vậy không thể gánh tội này nữa.

Lý Trường Sinh định tội Tông Thiên Lưu trước, chính là vì muốn làm khó Sở Như Lai hắn.

Sau đó, sắc mặt Sở Như Lai liền thản nhiên, bước ra khỏi đám người: “Tông chủ, việc này Sở mỗ cũng biết một hai. Việc này hẳn là có quan hệ với một bản án cũ ở Đông Châu. Năm ngoái, Thái thú quận Tú Thủy Tư Không Thiện đã cấu kết với thân sĩ địa phương để mưu phản, sau đó bị Tổng đốc Đông Châu điều tra rõ ràng và tiêu diệt.”

“Chu Tước đường của Lục phiến môn lại có nghi vấn với chuyện này, cho rằng Tư Không Thiện bị người ta vu oan hãm hại, hơn nữa còn liên lụy đến đệ tử thánh truyền Sở Hi Thanh của quý tông. Người này từng bị Tư Không Thiện bức phản, trong thời gian đó đã đánh chết mấy chục bộ đầu của Chu Tước đường. Vì vậy, Chu Tước đường vẫn muốn truy tra đến cùng.”

Việc này vốn không có quan hệ gì với hắn, vì vậy Sở Như Lai vẫn thản nhiên như không: “Ngày trước, Sở mỗ đã đưa tất cả hồ sơ vụ án mưu phản quận Tú Thủy cho Đại lý tự kết án rồi. Nhưng Chu Tước hầu không chịu từ bỏ, hắn cho rằng mấu chốt của vấn đề nằm trên người Sở Hi Thanh. Xét thấy Chu Tước đường không đủ nhân thủ, không đủ thực lực, cho nên đã tự ý liên hệ với đại nội Trực điện giám, mời cao nhân của đại nội Trực điện giám ra tay, tróc nã Sở Hi Thanh về thẩm vấn.”

Chương 1209: Thiên tử trả giá (4)

Đây vốn là sách lược mà đám người Sở Như Lai đã chuẩn bị trước, dùng để ứng phó khi Vô Tướng thần tông truy cứu trách nhiệm.

Thậm chí đại nội Trực điện giám còn lấy được cả công văn cầu viện của Chu Tước đường.

Lúc này, Chu Tước hầu cũng ở trong Chính Hòa điện.

Hắn khoảng tầm ba mươi tuổi, ngũ quan tuấn tú, khí chất âm nhu.

Sau khi vị này nghe nói đến đây, hai mắt liền trợn trừng trừng, nhìn Sở Như Lai với vẻ đầy căm tức: “Sở Như Lai, ngươi. . .”

Sau đó hắn lại nghĩ đến phần công văn kia, sắc mặt lập tức tái mét.

Khi đó, Sở Như Lai đã hiến kế cho hắn, dụ dỗ hắn làm như vậy.

Chu Tước hầu cũng biết, hành vi này của mình đã đắc tội với Vô Tướng thần tông, nhưng không để ý lắm.

Lục phiến môn chưa bao giờ sợ các thần tông này, huống hồ là một Vô Tướng thần tông không có Tố Phong Đao?

Nhưng mà ngày hôm nay, khi Lý Trường Sinh xông vào hoàng cung, dùng tư thế san bằng tất cả đều đánh thẳng vào trong cung, thì cái công văn đó đã trở thành đại họa của Chu Tước đường.

“Lại có việc này?”

Lý Trường Sinh thu hồi ánh mắt, hắn quét mắt nhìn Kiến Nguyên đế vẫn thản nhiên kia một chút, sau đó lại nhìn về phía người cầm đầu Lục phiến môn bây giờ, Bắc Thần Thần Hầu đương đại.

“Như vậy Lý mỗ xin hỏi Bắc Thần Thần Hầu, Lục phiến môn các ngươi muốn bắt đệ tử Vô Tướng thần tông, vậy có bằng chứng cụ thể gì không? Có công văn của triều đình không?”

Bắc Thần Thần Hầu nhíu mày, sau đó cười khổ nói: “Không có.”

Sở Như Lai khom người nói: “Mấy tháng trước, Hình bộ từng được Chu Tước hầu mời, đã từng thẩm tra và đối chiếu án mưu phản của Tư Không Thiện, nhân chứng vật chứng đầy đủ, Đại lý tự cũng đã kết án, không có gì đáng nghi.”

Vốn là có, nhưng sau khi Mộc Kiếm Tiên chứng đạo thì đã là không có.

Bây giờ thì lại càng không.

Bạch Hổ hầu cũng ở trong đám người, khi nàng nghe đến đây, trong lòng không khỏi lạnh lẽo.

Nàng đã đoán được vị Chu Tước hầu này phải trả giá lớn vì sơ sẩy của mình.

Thật ra quan hệ của nàng và Chu Tước hầu không tốt lắm, đã nhiều lần có ý kiến bất đồng trên công việc.

Nhưng dù sao song phương cũng là đồng liêu làm việc với nhau nhiều năm.

Bạch Hổ hầu không khỏi sinh ra ý thỏ chết cáo đau thương.

Nàng có thể hiểu được Chu Tước hầu, vị này cũng chỉ muốn đòi lại công bằng cho các huynh đệ Lục phiến môn đã chết mà thôi, muốn định tội thủ phạm là Sở Hi Thanh mà thôi.

Đáng tiếc là hắn đã mất lòng kính nể với quy củ và quốc pháp, đã sử dụng một chút thủ đoạn vượt qua ranh giới.

Nếu là dĩ vãng, dù Chu Tước hầu làm như vậy thì ngoài người cũng không thể làm gì hắn cả.

Nhưng mà ngày hôm nay, vị tông chủ Vô Tướng thần tông này lại như một ngọn núi ở nơi đây.

“Vậy chính là Lục phiến môn các ngươi cố tính làm bậy, lạm dụng chức quyền?”

Lý Trường Sinh nhìn Bắc Thần Thần Hầu và tứ đại thần bộ đều không có gì để nói, liền quay đầu nhìn về phía Kiến Nguyên đế: “Việc này triều đình cần cho Vô Tướng thần tông ta một câu trả lời!”

Kiến Nguyên đế cũng hiểu, sắc mặt hắn nghiêm túc, gật đầu nói: “Việc này đúng là phải nghiêm trụ! Không phải vì trả lời cho quý tông, mà là giữ gìn quốc pháp của triều ta. Lục phiến môn chưởng quan truy bắt, tra xét, ngục tù, trị an. . . quyền lực chỉ đứng sau HÌnh bộ. Chu Tước hầu thân là thủ lĩnh của Lục phiến môn, há có thể biết pháp mà phạm pháp?”

“Nếu như người của Lục phiến môn còn không tuân thủ quốc pháp, vậy bình dân thì sao? Làm sao dẹp loạn các châu trong thiên hạ? Huống hồ trận sóng gió ngày hôm nay cũng chính là vì Chu Tước hầu lạm dụng chức quyền nên mới tạo thành, cũng chính vì hắn là trẫm bị tông chủ trách cứ.”

Tất cả mọi người ở trong đại điện nghe vậy thì đều gật đầu, ngay cả mấy vị trọng thần như Thái phó, Thái bảo cũng vậy.

Trong mắt bọn họ, Chu Tước hầu đúng là kẻ cầm đầu, là bắt nguồn của tai họa.

Nếu như không phải Chu Tước hầu của Lục phiến môn chuyên quyền làm bậy, Lý Trường Sinh sẽ đến nhà hỏi tội sao, sẽ làm cho hơn vạn tướng sĩ cấm quân bị trọng thương sao, danh dự của thiên tử và triều đình sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng như vậy sao?

Thiên tử không trừng trị người này, đám người bọn họ cũng khó có thể phục được.

Lúc này, Kiến Nguyên đế chợt đổi giọng: “Tuy nhiên, nể tình Chu Tước hầu từng lập nhiều công lao, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Tông chủ, không bằng cũng đày người này đi phương bắc giống như Tông Thiên Lưu đi, do Vô Tướng thần tông phụ trách quản chế. Người này hoặc là khổ dịch ba mươi năm, hoặc là chém giết ba vị Cự linh nhị phẩm, dùng đó để chuộc tội.”

Thật ra quan hệ của hắn và Lục phiến môn cũng không tốt lắm.

Lục phiến môn là cơ cấu của tiền triều, tồn tại mấy vạn năm rồi, xa nhất thậm chí có thể tìm hiểu đến thời kỳ của Huyền Hoàng thủy đế.

Vì vậy, hệ thống Lục phiến môn tương đối độc lập ở trong triều đình.

Kiến Nguyên đế cũng không thích tính cách của Chu Tước hầu, nhưng hắn cũng đồng ý bảo vệ một kẻ địch của Vô Tướng thần tông.

Chương 1210: Thiên tử trả giá (5)

Lý Trường Sinh cũng nghĩ như vậy.

Để Chu Tước hầu ở thành Vọng An, sẽ uy hiếp đến Sở Hi Thanh, nhưng nếu đưa người này lên phương bắc, vậy lại có thêm một hảo hán.

Hắn không có đồng ý ngay, trái lại còn quay sang nhìn nhau với Bắc Thần Thần Hầu: “Theo ta được biết, tam phẩm thần bộ áo tím Trang Minh Đạo của Lục phiến môn là người thông minh tháo vát, có nhiều công lớn, là một lựa chọn tuyệt vời để kế thừa Chu Tước đường.”

Bắc Thần Thần Hầu cũng biết đây là điều kiện của Lý Trường Sinh là điều kiện để Chu Tước hầu sống sót.

Thần bộ Trang Minh Đạo chính là đệ tử chân truyền của Vô Tướng thần tông.

Thật ra có rất nhiều đệ tử của Vô Tướng thần tông đều vào làm việc cho Lục phiến môn.

Hắn hơi suy tư một chút, sau đó gật đầu nói: “Võ đạo và nhân phẩm của Trang Minh Đạo đúng là rất tốt, chỉ cần điều tra người này không có việc xấu, vậy ta sẽ đích thân tiến cử hắn lên làm Chu Tước hầu.”

Bắc Thần Thần Hầu cũng không thấy phản cảm với chuyện này.

Lục phiến môn bọn họ đã bị thiên tử và các đại tông môn thẩm thấu từ lâu rồi.

Hơn nữa, không biết vô tình hay cố ý mà những năm gần đây thiên tử luôn áp chế đệ tử Vô Tướng thần tông trong Lục phiến môn, đối xử rất bất công, thường xuyên chèn ép.

Bây giờ, Lý Trường Sinh đánh thẳng vào hoàng cung, giẫm lên mặt thiên tử rồi, Lục phiến môn tự nhiên phải biết điều.

Trong mắt của Bắc Thần Thần Hầu, chỉ cần các thần bộ tận hết chức trách của mình, vậy thì bọn họ là người của ai cũng không quan trọng.

“Tốt!” Trên mặt Lý Trường Sinh rốt cuộc cũng hiện ra ý cười: “Lần này, đại nội Trực điện giám mai phục ở Quy Khư, làm đệ tử thánh truyền nhà ta trọng thương, lại tiêu hao mấy chục quả ngọc phù, hỏng vài món pháp khí quý giá, cộng thêm vô số đan dược quý máu mới may mắn thoát được, việc này cũng cần một câu trả lời.”

Hắn đã lấy được thứ mình muốn, bây giờ nên đòi bồi thường cho Sở Hi Thanh.

Trên vương tọa, ánh mắt Kiến Nguyên đế hơi trầm xuống.

Lão già này quả thực là không muốn mặt!

Căn cứ theo lời của vị Huyết Hải thiếu giám kia, vì Băng thành Vương nữ xuất hiện, nên Sở Hi Thanh gần như là không bị mất một cọng tóc nào.

Nhưng thời điểm này, rõ ràng là nắm đấm của Lý Trường Sinh to hơn, muốn lý luận cũng không được.

Kiến Nguyên đế đã chú ý đến ánh mắt đang đảo qua thân mấy người Trấn Thiên Lai của vị tông chủ Vô Tướng thần tông này.

Hắn cũng biết Lý Trường Sinh sợ ném chuột vỡ đồ, không có ý giết hắn.

Nhưng chưa chắc sẽ không giết đám người Trấn Thiên Lai này.

Lý Trường Sinh vẫn có thể tìm một cái cớ, hoặc là ra tay bất ngờ để lấy mạng của đám người Trấn Thiên Lai.

Hoặc là để đám người này bị đày lên phương bắc giống Chu Tước hầu và Tông Thiên Lưu.

Hắn tin là có rất nhiều quan văn trong triều sẽ vui vẻ khi nhìn thấy cảnh đó.

Kiến Nguyên đế thì tuyệt đối không muốn nhìn thấy tình cảnh này.

Những người như Trấn Thiên Lai và Bộ Siêu Vũ, chính là gia sản mà hoàng thất Đại Ninh tích góp mấy trăm năm, cũng là phụ tá đắc lực của hắn.

Tổn thất bất kỳ một người nào, cũng sẽ dao động đến uy quyền của thiên tử hắn.

Hắn đã bị ép phải đưa Tông Thiên Lưu lên phương bắc, tuyệt đối không thể tổn thất thêm nữa.

Vì vậy, nhất định phải bồi thường, nhưng không thể để mặc lão già này nói cái gì thì là cái đó được.

“Còn có việc này? Vậy đúng là trẫm không đúng. Việc này do đại nội Trực điện giám làm sai, vậy nội khố sẽ bồi thường.”

Kiến Nguyên đế khẽ mỉm cười, vẻ mặt hào phóng mà vung tay lên: “Trấn đại bạn, lát nữa ngươi tự mình đến nội khố, chọn hai mươi quả phù Địa Sát, một pháp khí tam phẩm, nhớ kỹ, nhất định phải là tinh phẩm. Ngoài ra lấy thêm ba bình Bát luyện Tẩy Tủy đan, ba bình Bát luyện Kim Thân đan, rồi giao hết cho Lý tông chủ. Còn nữa, trẫm lại ban thưởng mười vạn lượng vàng cho bị thánh truyền này để an ủi.”

“Đúng rồi, trước đây không lâu trẫm cũng nghe nói đến Sở Hi Thanh, hắn không phải là phó thiên hộ của Cẩm y vệ sao? Từ hôm nay, thăng lên làm phó Vạn hộ, tất cả lương bổng và đãi ngộ đều theo Vạn hộ, tất cả võ học dưới tam phẩm của Cẩm y vệ cũng mở ra với hắn.”

Ngũ tạng của Trấn Thiên Lai vẫn như đang bị thiêu đốt, khí huyết quay cuồng, hắn nghe vậy thì lập tức đồng ý: “Nội thần tuân mệnh.”

Trong lòng hắn âm thầm thở phào.

Kiến Nguyên đế không hỏi Lý Trường Sinh con số cụ thể là đúng, hỏi thì mới là không ổn.

Chẳng bằng cứ vẽ một ranh giới trước, sau đó trao đổi trên cơ sở này.

Sắc mặt Lý Trường Sinh lại lạnh xuống, lắc đầu nói: “Bệ hạ, tổn thất của chúng ta vượt xa mấy thứ này. Lần này, Tố đại trưởng lão nhà ta xuất quan, dẫn đệ tử đến Quy Khư, chính là vì nghe nói trong Quy Khư có một cây Thiên Địa căn, có thể chuyển đổi huyết mạch cho Sở Hi Thanh, để Sở Hi Thanh kế thừa Huyết Nhai thánh truyền. Nhưng mà đại nội Trực điện giám của các ngươi lại làm cho cơ duyên của thánh truyền nhà ta biến thành không khí.”

Chương 1211: Đại Nhật thần thạch

Lý Trường Sinh vừa nói lời này, hầu như tất cả mọi người đều lấy làm kinh hãi, dồn dập liếc mắt nhìn về phía Lý Trường Sinh.

Dù là mấy vị Thái sư, Thái bảo, Thái phó vẫn ung dung nho nhã kia cũng phải ngây người.

Bọn họ đánh giá Lý Trường Sinh một phen, tựa như mới lần đầu biết vị tông chủ Vô Tướng thần tông này vậy.

Kiến Nguyên đế ngồi trên ghế lại tức giận đến mức nở nụ cười.

Hắn biết Lý Trường Sinh là kẻ vô liêm sỉ, nhưng không ngờ lại vô liêm sỉ đến mức này.

Người này lại nhìn chằm chằm vào cây Thiên Địa căn trong nội khố!

Sao lão già này không nói Sở Hi Thanh mất thần khí Siêu Phẩm luôn đi?

Da mặt của hắn cứng ngắc, bàn tay hơi run rẩy.

Ngay khi Kiến Nguyên đế đang suy nghĩ biện pháp để ứng đối, Thái bảo vẫn luôn im lặng kia chợt mở miệng: “Lời này của tông chủ không khỏi gạt người rồi. Thiên Địa căn chính là kỳ trân dị bảo trong thiên địa, tác dụng của nó không chỉ là để thay đổi thiên phú huyết mạch, mà còn có thể cướp đoạt sự thần kỳ của trời đất, giúp người gia tăng lực lượng huyết mạch, đánh vỡ giới hạn người và thần, tiến vào cảnh giới Siêu Phẩm, ngoài ra còn có thể giúp võ tu tăng thêm trăm năm tuổi thọ.”

“Vì thế, mặc kệ là nhân tộc ta hay là yêu ma Cự linh trên thế gian này, đều cực kỳ quý trọng vật này. Nhưng số lượng Thiên Địa căn có hạn, cùng một thời đại tuyệt đối không vượt quá chín cây. Chỉ có một cây bị tiêu hao hết, thì mới có một cây khác xuất hiện trên thế gian.”

“Theo ta được biết, chín cây Thiên Địa căn này đều có chủ rồi, gần đây lại không nghe nói có vị nào bước vào Siêu Phẩm. Xin hỏi tông chủ, Thiên Địa căn trong Quy Khư là từ đâu mà đến? Lại có chứng cứ gì?”

Ánh mắt Kiến Nguyên đế hơi động, chỉ cười không nói.

Tại triều Đại Ninh, Thái sư Thái Phó Thái bảo đều là chức vụ không có thực quyền.

Quyền lực chân chính đều nằm trong tay nội các.

Nhưng người có thể nhận ba chức vị này, đều là lãnh tụ của văn nhân trong thiên hạ, được tất cả văn nhân tôn kính.

Bọn họ đại diện cho Nho môn, là thủ lĩnh của quan văn ngoài triều và thế gia môn phiệt trong thiên hạ.

Nếu vị Thái bảo đương triều này đã mở miệng, vậy có nghĩa là Nho môn sẽ không ngồi nhìn Lý Trường Sinh làm loạn.

Trong lòng Kiến Nguyên đế chẳng những không vui mừng, mà trong đáy mắt còn lóe lên một vệt lạnh lẽo như băng.

Cõi đời này, ai cũng không muốn nhìn thấy một Huyết Nhai Đao Quân nữa xuất hiện, dù là Nho môn cũng không ngoại lệ.

Vì vậy, Kiến Nguyên đế không hề cảm kích.

Khi Lý Trường Sinh giết đến trước Chính Hòa điện, mấy vị thủ lĩnh Nho môn này đều không chủ động tiến vào cung.

Bọn họ khoanh tay đứng nhìn, ngồi xem hắn bị Lý Trường Sinh sỉ nhục.

Trong mắt của những người này, có từng có một quân vương như hắn?

Lý Trường Sinh cũng híp mắt lại, nhìn về phía âm thanh, hắn nhìn nhau với vị trung niên mặc quan bào nhất phẩm đỏ rực, vẻ mặt chính trực, phong thái nho nhã kia một chút.

Đây là Văn Định Thương Sinh – Ngụy Bách Minh.

Người này là một trong những thủ lĩnh của quan văn, tuy rằng tên không vào Thiên Bảng, nhưng một thân tu vị lại có thể vào mười vị trí đầu Thiên Bảng.

Hai trăm năm qua, người này là cột chống trời, là định hải thần châm của triều Đại Ninh.

Lý Trường Sinh không chỉ nhìn vị Thái bảo này.

Hắn còn nhìn mấy vị quan to nhất phẩm ở trong điện.

Nho môn không có thủ lĩnh tuyệt đối, mấy người này đều tự thành phe phái ở trong văn đàn.

Đúng lúc này, đột nhiên có một con hạc trắng cực lớn bay từ mây xanh xuống, chớp mắt đã hạ xuống trước cửa Chính Hòa điện.

Trên người con hạc trắng kia còn có một người, hắn khoảng ba mươi tuổi, mặc một bộ đạo bào màu tím mạ vàng, có một cây trâm màu tím đậm nạm vàng cắm vào mái tóc dựng đứng, ngũ quan xinh đẹp, mi mục như họa, tuấn mỹ tựa như yêu.

Đặc biệt là đôi mắt xếch kia, tựa như ngậm lấy một lực lượng tà dị nào đó, có vài người liếc mắt nhìn qua, liền không tự chủ được mà say mê, lạc lối trong đôi mắt đó, có mấy người thì lại coi như rắn rết, không dám nhìn vào.

Sau khi hạc trắng hạ xuống, liền hóa thành một đoàn khói trắng, rồi biến thành một đồng tử mũi cao mắt dài, lạnh lùng nhìn đám người bên trong đại điện.

Thanh niên kia thì lại bước nhanh vào trong điện, trên mặt lộ nụ cười: “May quá, cuối cùng cũng coi như không đến muộn, bệ hạ vẫn còn sống. Vừa rồi, ta nghe đệ tử bẩm báo, còn tưởng rằng bệ hạ bị Lý Trường Sinh giết chết rồi, Đại Ninh cũng nên thay đổi triều đại rồi, làm ta giật cả mình. Đúng rồi, hình như ta nghe thấy có người nói đến Thiên Địa căn? Là có người dùng Thiên Địa căn để bước vào Siêu Phẩm sao?”

Tất cả mọi người trong điện nhìn thấy người này, vẻ mặt lại rất khác nhau.

Có người nhíu chặt mày, có người thì thả lỏng, có người lại hiện lên vẻ ghét bỏ.

Kiến Nguyên đế ngồi trên ghế cũng nheo mắt lại, hai tay trong tay áo lập tức nổi gân xanh.

Chương 1212: Đại Nhật thần thạch (2)

Nếu như nói Thái phó Thái bảo cầm đầu Nho môn, chỉ không coi quân vương hắn ra gì, vậy người thanh niên xinh đẹp này, chính là coi thiên tử Đại Ninh như rơm rác, hoàn toàn là xem thường!

Tất cả người trong điện này, đều là một đám loạn thần tặc tử!

Sau đó, Kiến Nguyên đế lại nở nụ cười vui mừng nói: “Hôm nay thật sự là ngày tốt, hoàng cung của ta lại có nhiều khách quý như vậy. Người đâu, mau dọn chỗ dâng trà cho cung chủ Đô Thiên thần cung.”

Người thanh niên có dung mạo xinh đẹp gần như yêu này, chính là cung chủ Đô Thiên thần cung đương thời, Thần Chỉ Đô Thiên – Trần Nại Lạc!

Trần Nại Lạc không chờ thái giám đưa ghế đến, hắn phất tay một cái, một cái ghế đá trồi lên ở đối diện Lý Trường Sinh, rồi thản nhiên ngồi xuống: “Thế nhân đều nói tông chủ Vô Tướng thần tông Bình Thiên Kiếm Quân - Lý Trường Sinh có tính tình mềm mại, rõ ràng và công bằng, là một lão mỳ vắt, hôm nay Lý tông chủ lại làm cho tất cả mọi người phải nhìn bằng cặp mắt khác.”

“Đây thật sự là không lên tiếng thì thôi, một tiếng hót lên làm kinh người. Nhưng ngươi đã làm đến mức này rồi, vì sao còn thu tay lại? Dứt khoát thay một hoàng để khác đi, tất cả mọi người đều thoải mái nhàn nhã.”

Lý Trường Sinh cảm nhận được một luồng chỉ ý chỉ thẳng vào mi tâm của mình.

Đây là một môn võ đạo có thể sánh vai với ba đại thánh truyền của Vô Tướng thần tông, Đô Thiên thần chỉ.

Lý Trường Sinh nở nụ cười thản nhiên.

Hắn không để ý đến Trần Nại Lạc, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Thiên Địa căn đúng là có số lượng nhất định, nhưng sao Thái bảo biết chín cây Thiên Địa căn kia chưa bị người dùng? Sao lại biết trong Quy Khư không có thứ này? Hơn nữa, thần vật có linh, Thiên Địa căn gặp phải quấy nhiễu thì sẽ thay đổi vị trí, ta có thể lấy được chứng cứ gì?”

“Tuy nhiên, Lý mỗ xưa nay đều không làm khó người khác, không muốn làm người khác khó chịu. Chỉ cần bệ hạ bồi thường cho chúng ta một pháp khí không gian Nạp Vật, vậy chuyện này có thể chấm dứt.”

Trong khi hắn nói chuyện, mọi người phát hiện khoảng cách giữa Lý

Trường Sinh và Trần Nại Lạc càng ngày càng xa.

Khoảng cách giữa hai người rõ ràng chỉ có mười trượng, nhưng lại tựa như cách xa mười dặm.

Trên mặt Trần Nại Lạc cũng hiện ra vài phần bất đắc dĩ.

Hắn phát hiện tiếng nói của mình cũng bị Tru Thiên kiếm ý của Lý Trường Sinh tru diệt, tất cả mọi người trong Chính Hòa điện này đều không nghe thấy lời nói của hắn.

Cái tên mập lùn này, thật sự là lòng dạ hẹp hòi!

Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh này thì đều hiểu, vị cung chủ Đô Thiên thần cung này cũng không phải đối thủ của Lý Trường Sinh.

Vị tông chủ Vô Tướng thần tông này, quả nhiên là Siêu Phẩm không ra, vô địch thiên hạ!

Kiến Nguyên đế thì lại nhíu chặt lông mày, vẻ mặt khó khăn: “Lời này của tông chủ không khỏi làm khó người khác. Chí bảo Nạp Vật quý giá mức nào chứ? Dù là triều đình cũng không có vài cái, hơn nữa đều đã có chủ. Nhất thời nửa khắc trẫm biết đi đâu tìm chí bảo Nạp Vật này? Kính xin tông chủ đổi điều kiện khác, dù là thiên tài địa bảo ngang giá với chí bảo Nạp vật cũng được.”

Chí bảo Nạp Vật khác với pháp khí không gian bình thường, nó không chỉ mở ra một vùng không gian, mà còn mang vùng không gian này đi khắp nơi.

Việc này khó hơn việc võ tu và thuật tu mở không gian, sáng tạo bí cảnh nhiều lắm.

Không phải Kiến Nguyên đế không có thứ này, mà là không muốn cho.

Vô Tướng thần tông cực kỳ coi trọng Sở Hi Thanh.

Nếu Sở Hi Thanh có thứ này, vậy chắc chắn các loại ngọc phù, đan dược. . . ở trên người Sở Hi Thanh sẽ là vô cùng vô tận, càng khó giết chết!

“Vậy thì đổi thành ‘Đại Nhật thần thạch’ đi, ta nghe nói tiên đế từng lấy được một viên Đại Nhật thần thạch, đến nay vẫn chưa có người sử dụng.”

Lý Trường Sinh giống như đang chờ Kiến Nguyên đế nói câu này.

Trên mặt hắn nở nụ cười đáng yêu: “Một pháp khí tam phẩm quá ít, cho ta hai cái, hơn nữa nhất định phải là nội giáp và ngoại giáp có quan hệ với La Hầu, Nhai Tí và Kim Cương. Ngoài hai mươi ngọc phù Địa Sát, còn phải thêm ba ngọc phù Thiên Cương. Bát luyện Tẩy Tủy đan và Bát luyện Kim Thân đan, mỗi loại phải tám bình, như vậy mới có thể bù đắp được tổn thất của đệ tử nhà ta.”

Kiến Nguyên đế rơi vào suy tư.

Hắn biết hôm nay khó tránh khỏi bị Lý Trường Sinh cắn một miếng thị, cho nên cũng đã sẵn sàng tâm lý bị làm thịt rồi.

Chỉ cần có thể đuổi tên ôn thần này đi sớm một chút, Kiến Nguyên đế cũng chịu bỏ tiền.

Có điều, Lý Trường Sinh đòi hỏi Đại Nhật thần thạch cho Sở Hi Thanh, rốt cuộc là muốn làm gì?

Một cái chớp mắt tiếp theo, Kiến Nguyên đế đã không quan tâm đến ý nghĩ của Lý Trường Sinh nữa.

“Ngoài ra, Lý mỗ còn có một chuyện, muốn xin bệ hạ giải thích cho ta.”

Ánh mắt Lý Trường Sinh nhìn Kiến Nguyên đế cực kỳ sắc bén, ánh mắt sắc bén này còn quét qua người tất cả đại thần trong triều, còn cả vị sư vẫn im lặng không nói gì kia: “Một năm trước, sau khi Bá Võ Vương Tần Mộc Ca vào kinh, rốt cuộc là vì sao mà bỏ mình? Tuy rằng Tần Mộc Ca đã rời khỏi Vô Tướng thần tông, nhưng lại có tình nghĩa rất sâu với tông ta, Lý mỗ cũng có nửa tình nghĩa sư trò với nàng, không thể không quan tâm đến nguyên nhân cái chết của nàng.”

Chương 1213: Đại Nhật thần thạch (3)

Một canh giờ sau, vẫn là bên trong Chính Hòa điện, Kiến Nguyên đế một chưởng đánh nát án thư trước người.

Thân thể của hắn hơi khom về phía trước, phát ra một trận thở dốc như dã thú, tay áo đã bị chấn đến nát vụn, để lộ ra đôi tay đầy gân xanh.

Đám thái giám lấy Trấn Thiên Lai cầm đầu và mấy vị chỉ huy sứ Cẩm y vệ đều quỳ rạp dưới mặt đất.

Quốc sư đứng ở bên cạnh ngự tọa lại hơi thất thần, nhíu chặt lông mày.

Một lúc sau, Kiến Nguyên đế mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía cửa điện với ánh mắt đỏ tươi.

“Ta chỉ hận ngày xưa không nghe lời quốc sư nói, chém giết Xích Long quá muộn!”

Chỉ cần cho hắn thêm một năm nữa, để hắn dung luyện khí huyết Xích Long, hôm nay sẽ có thể đánh ngang tay với Lý Trường Sinh.

Thêm ba năm, dụng hợp Vạn Tượng Quy Nhất, hôm nay hắn tất chém chết Lý Trường Sinh.

Bên dưới, đại nội Ngự mã giám chưởng ấn Bộ Siêu Vũ ngẩng đầu lên, sắc mặt nhăn nhó dữ tợn: “Chủ nhục thần chết! Thần xin được tu luyện ‘Vạn Táng Phong Ma đại pháp’ để đồng quy vu tận với Lý Trường Sinh!”

“Lý Trường Sinh đã vô địch phàm nhân, sức chiến đấu Siêu Phẩm. Dù là Vạn Táng Phong Ma đại pháp cũng chưa chắc đã có thể giết chết hắn.”

Trấn Thiên Lai ngẩng đầu lên, ánh mắt tình bĩnh: “Cực Đông Băng thành sắp xâm lấn, Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y là nhân vật có thể sánh vai với Huyết Nhai Đao Quân khi xưa, hơn nữa còn hận triều ta thấu xương. Đây mới là đại địch sinh tử của bệ hạ, nó đủ để dao động căn cơ của Đại Ninh ta. Đại chiến sắp tới, không thể tổn thất thêm nữa.”

“Đại địch sinh tử?”

Kiến Nguyên đế nở nụ cười trào phúng, lòng thầm nói lục đại thần tông, Nho môn thế phiệt, có kẻ nào mà không phải đại địch sinh tử?

Trên mặt hắn đã khôi phục như bình thường, tiện tay khoác một cái long bào khác lên người: “Bộ Siêu Vũ, lát nữa trẫm sẽ nghĩ một đạo ý chỉ. Ngươi tự mình đi Nguyên Châu một chuyến, mời thái sư vào kinh.”

“Thái sư?” Hai mắt Bộ Siêu Vũ hơi đọng lại, sau đó mặt liền hiện lên vẻ vui mừng, cúi đầu với Kiến Nguyên đế: “Nội thần tuân mệnh!”

Thái sư chính là Bảy đời Thượng phụ - Độc Cô Thủ, cũng là hạng 1 Thiên Bảng bây giờ.

Vị này vốn là đại nội tổng quản bên người Thái Tông, lại sống đến bây giờ.

Tu vị của người này thông thiên, trải qua bảy triều, bảo hộ khí vận Đại Ninh sáu trăm năm.

Được các đời thiên tử Đại Ninh xưng là Thượng phụ, tôn làm thái sư, vì vậy người giang hồ đều gọi là Bảy đời Thượng phụ.

Mười bảy năm trước, Kiến Nguyên đế chấp chưởng triều chính, đã ra lệnh cho thái sư đến Nguyên Châu.

Bộ Siêu Vũ biết thiên tử rất kiêng kỵ thái sư, cũng biết thái sư cực kỳ trung thành với thiên tử Đại Ninh.

Nếu như hôm nay có thái sư tọa trấn ở thành Vọng An, vậy Lý Trường Sinh kia sao dám làm càn?

“Còn cả Sở Hi Thanh kia . . .” Kiến Nguyên đế dùng ngón tay gõ lên tay vịn, mắt hiện lên vẻ suy tư.

Không thể nói hắn không buồn bực với người này.

Nhưng nếu như Sở Hi Thanh xảy ra chuyện vào lúc này, Lý Trường Sinh tất sẽ quay lại thành Vọng An.

Lúc này, âm mưu hắn dành cho Vô Tướng thần tông, đã bị Lý Trường Sinh đánh nát. Bây giờ Nhất Kiếm Khuynh Thành đã sắp tiến đến, không thể trêu chọc Vô Tướng thần tông nữa.

“Bệ hạ!’ Sở Như Lai quỳ ở sau lưng Trấn Thiên Lai bỗng nhiên lên tiếng: “Hình như Vô Tướng thần tông không có ý định trục xuất tiểu nữ.”

Lý Trường Sinh vô cùng coi trọng Sở Hi Thanh, vì Sở Hi Thanh mà vào kinh để lý luận với Kiến Nguyên đế, nhưng lại không khai trừ Sở Mính ra khỏi Vô Tướng thần tông.

Cái này liền thú vị.

Kiến Nguyên đế nghe vậy thì cười khẽ: “Há có thể chiếm được Thiên Địa căn dễ dàng như vậy?”

Trong con ngươi của hắn lại hiện ra một tia kinh dị: “Nếu như bọn họ muốn Thiên Địa căn, vậy trẫm không ngại để bọn họ toại nguyện. Chu Huyết, ngươi có thể tăng tốc kế hoạch ở phương bắc, nhanh chóng để trẫm nhìn thấy kết quả.”

Trấn thủ sứ Tam nha Cẩm y vệ Chu Huyết lập tức nói: “Thần nhất định sẽ dốc hết lực vào việc này, nhất định sẽ khiến Vô Tướng thần tông trả giá đắt.”

“Ngươi tận lực là được, thành hay bại cũng không sao. Vô Tướng thần tông là thần tông đệ nhất thiên hạ, trong thời gian ngắn sẽ không ngã xuống, cũng không thể ngã, chờ đợi thời cơ, chờ đợi bọn họ tự chết là được.”

Kiến Nguyên đế lắc lắc đầu, sau đó lại nói với giọng trào phúng: “Đều đứng lên đi, cần gì phải ủ rũ như vậy? Các ngươi cũng không cần hổ thẹn, sỉ nhục ngày hôm nay, đều là do trẫm gieo gió gặt bão. Là trẫm coi thường anh hùng thiên hạ, tự cao tự đại, làm việc lỗ mãng, không có quan hệ gì với các ngươi.”

“Ngày xưa quân thần Tử Vũ đập nồi dìm thuyền, thu lấy Tần Quan. Việt Vương nằm gai nếm mật, cuối cùng lấy ba ngàn giáp sĩ càn quét nước Ngô. Quân thần chúng ta phải lấy việc này làm gương, không ngừng vươn lên, nhất định có thể rửa sạch sỉ nhục.”

Chương 1214: Đại Nhật thần thạch (4)

Tâm tư của Sở Như Lai không khỏi dâng trào.

Hắn nghĩ vị bệ hạ này không hổ là một đời hùng chủ của Đại Ninh.

Dù gặp phải sỉ nhục như ngày hôm nay, bệ hạ vẫn có thể nhìn về phía trước.

Tâm tính này, quả thật là bất khuất kiên cường.

“Giống như Trấn đại bạn đã nói, việc quan trọng bây giờ là Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y và Cực Đông Băng thành. Toàn bộ triều đình phải lấy việc chuẩn bị chiến đấu làm trọng.”

Trong lúc nói chuyện, Kiến Nguyên đế lại nhìn quốc sư Vũ Côn Luân ở bên cạnh với vẻ ngờ vực.

Từ sau khi Lý Trường Sinh rời đi, vị quốc sư này vẫn luôn yên tĩnh, dáng vẻ như đang thất thần.

Dường như Vũ Côn Luân cũng cảm nhận được ánh mắt của hắn, liền quay sang nhìn Kiến Nguyên đế: “Bệ hạ, Lý Trường Sinh không đáng để lo. Một khi ma kiếp bạo phát, người này chắc chắn phải chết.”

“Nhưng người này còn nói một việc khắc, Bất Chu sơn đang thử chế tạo Vọng Thiên Hống, đây mới là rắc rối lớn.”

Kiến Nguyên đế nghe vậy thì sững sờ: “Ý của quốc sư là, Thần Châu có thể bạo phát thi tai?”

“Đây là chuyện rất có khả năng. Bệ hạ cần nhắc nhở Cẩm y vệ, Lục phiến môn và Tổng đốc các châu, nhất định phải càn quét sát thi và âm linh trên địa phương.”

Quốc sư hơi gật đầu: “Đương nhiên, mối họa chân chính vẫn là những Thi tổ đời đầu và đời thứ hai như Hậu Khanh. Có điều, ta có biện pháp hóa hại thành lợi, chẳng những có thể làm tu vị của bệ hạ đột phá, mà còn có thể gia tăng tuổi thọ. Nhưng có một tiền đề, cần phải có máu Chí âm trong thiên địa làm vật dẫn.”

Hai mắt Kiến Nguyên đế lập tức sáng rực: “Mời quốc sư nói rõ hơn.”

. . .

Khi đám người Kiến Nguyên đế đang bàn luận, Lý Trường Sinh đã đi đến sườn núi phía tây thành Vọng An.

Hắn chắp tay sau lưng, đứng lơ lửng trên không trung, nhìn xuống tòa lăng mộ hùng vĩ bên dưới, trong mắt hiện ra ý tìm tòi nghiên cứu.

Bá Võ Vương Tần Mộc Ca rốt cuộc là còn sống hay đã chết? Bên trong tòa lăng mộ này rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì?

Sở Hi Thanh ở tận Quy Khư hoàn toàn không biết những biến cố ở kinh thành.

Hắn chỉ chú ý đến điểm huyết nguyên của mình bỗng nhiên tăng lên hơn một ngàn điểm.

Mà sau khi ba người nghiên cứu mười ngày ở trong Khai Thiên điện, Tố Phong Đao lại điều khiển Dục Nhục thần chu đưa bọn họ ra khỏi Quy Khư, chui ra từ một hải nhãn khác.

Nơi này cũng ở ‘Vô Chung dương’, nhưng hai cái hải nhãn cách nhau tận mấy trăm ngàn dặm.

Mười ngày sau, Tố Phong Đao điều khiển Dục Nhục thần chu tiến vào cảnh nội U Châu.

Tuy nhiên, khi bọn họ chỉ cách Vô Tướng thần sơn một canh giờ, thì bộ phân thân này của Tố Phong Đao đã không chịu nổi nữa.

Thân thể của nàng bắt đầu bốc cháy, tan rã ra thành từng mảnh từng mảnh.

Bản thân Tố Phong Đao lại không để ý lắm.

Nơi cashc cách Vô Tướng thần sơn không đến ba ngàn dặm, an toàn của Sở Hi Thanh đã không phải là vấn đề.

Một khi tên này bị tập kích, hắn có thể mời phân thân của Mộc Kiếm Tiên ra tay bất cứ lúc nào. Tại nơi này, đừng nói là Địa Bảng, mà là Thiên Bảng cũng không làm gì được hắn.

Nàng vỗ Tru Lục thần đao bên hông, để cho thanh thần binh này hóa thành một vệt kim quang, bay về phía Vô Tướng thần sơn.

“Đạo phân hồn này của ta sẽ trực tiếp trở về Vạn Ma quật. Dục Nhục thần chu sẽ do Sở Hi Thanh khống chế, hai người các ngươi tự trở về Vô Tướng thần sơn là được. Sau này phải chăm chỉ tu hành, mau chóng tu luyện Tru Thiên Đao thành công, có chỗ nào không hiểu thì có thể đến Vạn Ma quật hỏi ta. Các ngươi không cần đến gần, hô một tiếng sư tôn ở cách đó 300 dặm là được.”

Sở Hi Thanh và Diệp Tri Thu đều hiện lên vẻ nghiêm túc, thi lễ cung tiễn sư tôn.

Sắc mặt Sở Hi Thanh lại ngưng trọng: “Xin mời sư tôn chờ trong Vạn Ma quật một thời gian, lâu là sáu năm, ngắn thì năm năm, đệ tử nhất định sẽ tu luyện được Thần Ý Xúc Tử Đao, trợ giúp sư tôn thoát vây.”

Hắn không thể bước vào nhất phẩm trong thời gian sáu năm.

Nhưng lại có lòng tin tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao thành công trước khi bước vào nhất phẩm.

“Sáu năm liền tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao thành công? Khẩu khí thật lớn.”

Tố Phong Đao mỉm cười: “Nhưng ta tin tưởng ngươi. Nếu như ngươi có thể ngủ ít đi một chút, vậy cái này không khó. Sư tôn liền ở trong Vạn Ma quật, chờ ngày ngươi đao ép Thần Châu!”

Nàng nói đến đây thì cơ thể đã tan thành mây khói, đạo phân hồn kia cũng tiêu tan không còn hình bóng.

Sở Hi Thanh thì lại gãi đầu, không biết nên giải thích thế nào.

Một đường này, đại đa số thời gian hắn đều đang ngủ, nhưng hắn ngủ là vì tu hành mà.

Sở Hi Thanh chỉ biết lắc đầu, rồi điều khiển Dục Nhục thần chu bay về phía trước.

Không có Tố Phong Đao khống chế, tốc độ của bọn họ giảm mạnh, nhưng sau một canh giờ vẫn có thể trở về Vô Tướng thần sơn.

Chương 1215: Cửu Diệu Thần Luân kiếm

Sở Hi Thanh rời núi mấy tháng, toàn bộ tâm trí đã hướng về một nơi.

Nhưng sau khi hắn trở về Vô Tướng thần sơn, thì không chạy trở về Thiên Lan cư để gặp tức phụ, mà hóa thân thành tia chớp, lao về phía Thiên Khí viện.

Từ khi bí cảnh thời gian kết thúc đã được gần nửa năm, chín cành tùng Mộc Kiếm Tiên cho hắn cũng đã được chế tạo thành phi kiếm, chỉ chờ hắn đi lấy.

Hắn rất nhờ tức phụ, cũng rất nhớ Lục Loạn Ly và Bạch Tiểu Chiêu. . .

Nhưng bây giờ, kiếm vẫn quan trọng hơn. . .

Sở Hi Thanh vừa đến Thiên Khí viện, liền bị một nguồn sức mạnh hút vào trong một căn nhà đá có ống khói cực lớn.

Nơi này nằm ở phía nam ‘Tam Muội Luyện Thần đỉnh’ cao khoảng 170 trượng, dài rộng khoảng bảy mươi trượng.

Ngự Vân Tưởng đang ngồi xếp bằng ở đây, trước người hắn là một trong tám mươi mốt phân đỉnh của Tam Muội Luyện Thần đỉnh, nó cũng cao đến bảy trượng, rộng năm trượng.

“Ngươi về rất đúng lúc.” Ngự Vân Tưởng chỉ chỉ chiếc kim đỉnh ba chân ở phía trước: “Đừng lãng phí thời gian, mau đưa tinh huyết của ngươi vào trong đó đi. Chín cành Huyết tùng này không ngừng hấp thu hỏa lực, khiến cho mấy cái phân đỉnh ở quanh đây không thể luyện khí.”

Điều này khiến cho rất nhiều Khí sư của Thiên Khí viện không có đỉnh để dùng, làm lỡ cuộc làm ăn mấy triệu lượng bạc.

Sở Hi Thanh không dám chậm trễ, lập tức bức ra chín giọt tinh huyết bản mệnh rồi đánh vào trong đỉnh.

Hắn đã được Ngự Vân Tưởng thông báo trước, cho nên đã dùng rất nhiều vật đại bổ.

Vì vậy, dù đã bức chín giọt tinh huyết bản mệnh, sắc mặt của hắn chỉ hơi tái nhợt, toàn thân vẫn rất tốt.

Ngự Vân Tưởng rất hài lòng, cũng rất kinh ngạc: “Không nghĩ đến Hi Thanh ngươi nhìn qua suy yếu không chịu nổi, dương khí không đủ, dáng vẻ như tửu sắc quá độ, nhưng lại là một đồng nam. Nguyên dương trong tinh huyết cực kỳ tinh khiết, và dồi dào!”

“Không tệ! Không tệ! Máu của đồng nam Thuần Dương mười máu năm, quả thật là không tầm thường. Có chín giọt tinh huyết này của ngươi, uy lực của chín thanh kiếm trong này sẽ tăng thêm một phần mười. Chí dương chí cương, chí thuần chí tịnh, có thể khắc chế tất cả yêu ma trên thế gian. Hi Thanh ngươi phải cố gắng duy trì, không nên để người khác làm hỏng nguyên dương. Người tu hành chúng ta, cần nữ nhân để làm gì?”

Hắn biết Sở Hi Thanh có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết.

Chỉ là tinh huyết bản mệnh không phải thứ Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết có thể bổ túc dễ dàng.

Hơn nữa, chín giọt tinh huyết này của Sở Hi Thanh quả thực là dương khí bức người.

Ngự Vân Tưởng nghĩ thầm, nói không chừng sau này mình còn phải thu mua vài giọt tinh huyết từ chỗ của Sở Hi Thanh.

Lại vật thần kỳ như vậy, không thể để nữ nhân làm hỏng.

Sở Hi Thanh giữ được thân đồng nam càng lâu, uy lực của tinh huyết lại càng mạnh.

Sắc mặt Sở Hi Thanh thì lại đen xì, cảm giác lời này của Ngự Vân Tưởng có chút khó nghe.

Cần gì phải nói ra miệng?

Huống hồ, vị Ngự đại trưởng lão này cũng có vài vị phu nhân, có tư cách gì nói câu ‘người tu hành chúng ta, cần nữ nhân để làm gì’ với hắn?

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh vẫn quan tâm đến chín thanh kiếm ở trong đỉnh hơn.

Ngự Vân Tưởng lảm nhảm vài câu xong thì bắt đầu tập trung tinh thần, hai tay kết ấn quyết, thao túng Tam muội thần hỏa trong đỉnh, còn cả chín loại lực lượng lôi đình ở bên trong đỉnh.

Khoảng tầm một cánh giờ sau, cái kim đỉnh ba chân cao bảy trượng này bắt đầu rung động, nắp đỉnh sắp không ép được.

“Xong rồi!” Mắt Ngự Vân Tưởng sáng lên: “Trước khi ra lò, ngươi lấy tên cho chúng đi, mỗi một thanh kiếm đều phải có một cái tên.”

Ngự Vân Tưởng cười nói: “Bộ phi kiếm này của ngươi có tiềm lực không tầm thường, có thể dung hợp với phân thần của ngươi, ngưng tụ kiếm linh, đánh vỡ giới hạn người và thần. Người người cần có tên, mới có thể thông linh và giác tỉnh từ trong ngơ ngơ ngác ngác, kiếm cũng giống như vậy. Thần kiếm có tiếng, mới có thể thông linh.”

Sở Hi Thanh rơi vào suy ngẫm, sau đó lại cười nói: “Vậy thì gọi là Cửu Diệu Thần Luân kiếm đi, tên của cửu kiếm chia làm Mộc tinh, THủy tinh, Hỏa tinh, Thổ tinh, Kim tinh, Tả phụ, Hữu bật, Thái âm, Thái dương.”

Đây là ‘Cửu Diệu’ bên trong các ngôi sao trên trời bây giờ.

Vừa hay ứng đối với chín loại sức mạnh trong kiếm là ‘Sinh, tử, phong, lôi, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ’.

“Tên rất hay!”

Ngự Vân Tưởng vừa nghe đã biết hàm nghĩa của bộ kiếm này, hắn khẽ mỉm cười, lại bắt một đạo ấn quyết, sau đó hô lên một tiếng: “Lên!”

Nắp đỉnh lập tức bay lên, chín đạo ánh sáng bay vọt ra ngoài, chúng quay quanh không trung, sau đó liền tự động rơi vào trước người Sở Hi Thanh.

Chúng nó đã khôi phục hình dáng trường kiếm, trôi nổi quanh người Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh ngưng thần đánh giá, lập tức vô cùng vui mừng.

Chín thanh kiếm này đều dài bốn thước, toàn thân đỏ như máu, đáy kiếm được khắc một phù văn màu vàng óng.

Trên thân kiếm có rất nhiều hoa văn chất gỗ, rồi lại lóe lên hàn quang mà kim loại mới có.

Chương 1216: Cửu Diệu Thần Luân kiếm (2)

Tạo hình của bộ kiếm này vô cùng xinh đẹp, nhìn trông đơn giản mà lại tinh xảo, trang nhã nhưng không mất vẻ uy nghiêm hoa lệ, khí cơ động cùng thiên địa, đạo vận dạt dào!

Trên chuôi kiếm lại khắc hai chữ thượng cổ.

Đó chính là tên của chín thanh kiếm.

Sở Hi Thanh dùng tay vuốt ve, cảm ứng sức mạnh to lớn ở bên trong.

Đáng tiếc là phần lớn sức mạnh vẫn nằm trong trạng thái phong ấn, chỉ chờ đến khi tu vị của hắn tăng lên, mới có thể từ từ mở ra.

“Bây giờ ngươi có thể đưa chín đạo phân thần của mình vào trong thân kiếm. Sau khi hòa vào, là có thể thi triển và sử dụng kiếm quyết mà Mộc Kiếm Tiên dạy ngươi. Hơn nữa từ nay về sau, dù là võ tu Siêu phẩm cũng không thể làm tổn thương hạt nhân phân thần của ngươi.”

Ngự Vân Tưởng nhìn chín thanh kiếm quanh người Sở Hi Thanh với ánh mắt hâm mộ.

Võ tu trong thiên hạ này, có kẻ nào có thể nhận được bộ phi kiếm mạnh mẽ như vậy ở giai đoạn lục phẩm chứ?

Đây chính là chín thanh thần binh nhất phẩm tương lai đấy.

Một chí bảo hộ đạo mạnh mẽ như vậy, có lẽ chỉ có thời đại viễn cổ mới có thể có.

Sau đó, Ngự Vân Tưởng lại chú ý đến vết rách trên Huyết Nhai huyễn giới ở trên tay Sở Hi Thanh.

Hắn hơi cau mày: “Sao chiếc nhẫn này lại bị nứt?”

Sở Hi Thanh thấy bốn phía không có người, dứt khoát đổi huyết mạch về Nhai Tí: “Nhai Tí đao ý của ta đã lên đến tầng mười bảy, chiếc nhẫn này đã không chịu nổi.”

Ngự Vân Tưởng không khỏi kinh ngạc.

“Tu vị của ngươi mới lục phẩm thượng, đao ý cao như vậy thì có thể chịu nổi không?”

Hắn lập tức nhìn thấy vẻ bất đắc dĩ trên mặt Sở Hi Thanh.

Đao ý cao như vậy, khẳng định là không chịu nổi.

Nguyên nhân chính là vì đao ý quá cao, Sở Hi Thanh mới không áp chế được, khiến cho Huyết Nhai huyễn giới bị nứt.

Sau đó Ngự Vân Tưởng lại âm thầm vui mừng.

Thiên tư của Sở Hi Thanh quá cao, quả là thế gian hiếm có.

Đặc biệt là thiên phú trên Nhai Tí Đao, dù là Bá Võ Vương Tần Mộc Ca cũng không thể sánh bằng, đủ để kế thừa y bát của Huyết Nhai Đao Quân.

“Đưa nhẫn cho ta.”

Ngự Vân Tưởng đưa tay nhận lấy chiếc nhẫn trong tay Sở Hi Thanh: “Ta sửa lại giúp ngươi, để xem có thể cường hóa nó không.”

Hắn lại âm thầm thở dài, cường hóa là rất khó cường khóa, có thể chống đỡ nhiều nhất là một hai tháng nữa.

Cái này do chất liệu của bản thân nhẫn quyết định.

Ngày xưa, không phải Vô Tướng thần tông không muốn chế tạo Huyết Nhai huyễn giới mạnh mẽ hơn.

Vì Huyết Nhai thánh truyền, bọn họ sẽ không keo kiệt.

Huyết Nhai huyễn giới có hai loại tài liệu chính, một là sừng Thận Long, cái này thì rất dễ tìm, trong kho của Vô Tướng thần tông cũng có, phẩm chất còn cực cao.

Vấn đề là một loại tài liệu khác, là lân phiến lấy từ trên người Nhai Tí.

Nhưng là Long chi cửu tử thuần huyết đã gần như tuyệt tích ở trên thế giới này.

Thời đại thưởng cổ, nhưng cự thần kia nguyền rủa và phong ấn lực lượng huyết mạch nhân tộc, lại trắng trợn săn giết bộ tộc Ứng Long và Long chi cửu tử có huyết mạch rất gần với nhân tộc.

Khiến cho những thần thú này không thể không tránh xa đến góc viền của thế giới, kéo dài hơi tàn, chờ đợi khôi phục nguyên khí.

Thời đại Huyền Hoàng thủy đế, Long chi cửu tử từng hiện thân, hỗ trợ Huyền Hoàng thủy đế thảo phạt Cự linh.

Nhưng trận viễn chinh này lại bị hủy bởi Vọng Thiên Hồng, còn mang đến một trận thi tai.

Long chi cửu tử cũng bị thương nặng, không thể không trốn xa một lần nữa.

Thần Châu bây giờ, chỉ có một ít huyết mạch hỗn tạp của Nhai Tí.

Dù vậy, nó cũng bị các thế lực coi là trân bảo.

Nguyên lực bên ngoài cơ thể của Long chi cửu tử, có thể làm suy yếu cấm chế trong huyết mạch của nhân tộc.

Vì vậy các thế lực khắp nơi đều cung phụng và nuôi dưỡng ở trong tông môn.

Nhưng chính vì thế nên Huyết Nhai huyễn giới chỉ có cấp bậc này.

Không có lân phiến Nhai Tí tốt hơn, làm sao có thể luyện chế ra pháp khí mạnh hơn?

Sau khi Sở Hi Thanh đưa nhẫn cho Ngự Vân Tưởng, hắn tập trung vào việc tế luyện kiếm.

Hắn đưa phân thần của mình vào trong Cửu Diệu Thần Luân kiếm, dung hợp với chín thanh kiếm này.

Phân thần của Sở Hi Thanh cũng rất yêu thích chín thanh kiếm này, nên rất phối hợp.

Quá trình tế luyện cũng rất dễ dàng.

Trong này có tinh huyết bản mệnh của Sở Hi Thanh, tinh huyết và thần phách giao hòa, dễ dàng làm cho hồn kiếm hợp nhất.

Sở Hi Thanh chỉ dùng hơn một canh giờ, là đã tế luyện xong chín thanh kiếm này.

Sau đó hắn lại thử thi triển ‘Cửu Luân Ngự Kiếm Chân quyết’.

Bộ kiếm quyết này là do Mộc Kiếm Tiên đánh vào nguyên thần của hắn, bộ kiếm này cũng được tạo thành vì thế.

Nếu như để chín người sử dụng chín thanh kiếm này, vậy mỗi người sẽ có một loại lực lượng.

Vị dụ như Mộc Tinh kiếm, có thể giúp Sở Hi Thanh thi triển kiếm quyết hệ Mộc.

Chương 1217: Cửu Diệu Thần Luân kiếm (3)

Bên trong thanh Mộc Tinh kiếm này có 'Mộc kiếm ý' của Mộc Kiếm Tiên, trước mắt chỉ có tầng mười, sau này còn có thể mở phong ấn.

Tả Phụ kiếm thì có thể giúp hắn vận dụng lực lượng Lôi, Hữu Bật kiếm thì lại là Phong, hai cái này cũng có Phong Lôi kiếm ý mạnh mẽ.

Thái âm kiếm và Thái Dương kiếm là chất chứa Sinh kiếm ý và Tử kiếm ý.

Có điều nhất định phải nhắc đến, bảy loại lực lượng 'phong lôi kim mộc thủy hỏa thổ' đều có hai mặt âm dương, vốn có thể sinh thành lực lượng Thái âm và lực lượng Thái Dương ở bên trong Thái âm kiếm và Thái Dương kiếm.

Vấn đề là lực lượng của Sở Hi Thanh không đủ, hơn nữa chỉ có huyết mạch Thần Dương, vì vậy hai cây kiếm này tạm thời không đầy đủ.

Ngoài ra, chín thanh kiếm này còn có thể hấp thụ chín loại tâm tình của phân thần như 'ác, tà, trầm, chướng, tham, hận, muội, sắc, nghi', để Sở Hi Thanh duy trì tỉnh táo tuyệt đối.

Khi chiến đấu còn có thể thả chín loại sức mạnh này ra để quấy rầy đối thủ.

Khi sử dụng cả chín thanh kiếm, liền có thể đánh chín đạo 'Cửu Thiên Thời Luân kiếm khí' dài đến trăm trượng.

Lực cực hạn còn có thể kích thích ra hai loại sức mạnh 'Trụ Thiên' và 'Trảm Thiên', cực kỳ sắc bén.

Sau khi dùng thử một phen, Sở Hi Thanh liền mừng rỡ không thôi.

Bộ Cửu Diệu Thần Luân kiếm này có thể bù đắp khuyết điểm của hắn, thậm chí còn có thể giúp hắn đối kháng với tâm ma, chống lại những pháp môn mê hoặc tâm trí.

Chí bảo hộ đạo của Mộc Kiếm cho hắn, quả thật là hoàn mỹ!

Sau đó, Sở Hi Thanh cau mày, vẻ mặt nghi hoặc nhìn về phía Ngự Vân Tưởng: "Ta thấy nơi cán kiếm còn có một lỗ nho nhỏ để nối tiếp, dường như còn có thể nối tiếp với thứ gì đó?”

Ngự Vân Tưởng cười ha ha, giơ tay hút một cái, một hộp kiếm màu vàng nhạt lập tức bay về bên này.

“Có kiếm há có thể không có vỏ, chế tạo chín cái vỏ thì quá phiền phức, cho nên ta đã luyện chế một cái hộp kiếm, ngươi thử một chút.”

Sở Hi Thanh ngưng thần cảm ứng hộp kiếm trong tay, rồi lập tức bức một giọt tinh huyết bản mệnh ra, hòa vào trong hộp kiếm rồi bắt đầu tế luyện.

Cái hộp kiếm này đơn giản hơn chín thanh kiếm kia nhiều, tác dụng của nó chính là nuôi kiếm nuôi hồn, vì vậy tế luyện rất đơn giản.

Nửa khắc sau, Sở Hi Thanh đã có thể khống chế tự nhiên.

Hắn nhét Cửu Diệu Thần Luân kiếm vào hộp, sau đó hơi suy nghĩ.

Lúc này, hộp kiếm liền bay lên, rồi mở ra, cuối cùng hóa thành một kiếm luân có đường kính khoảng một trượng hai, chín thanh Cửu Diệu Thần Luân kiếm thì lại xếp thành hình vòng tròn.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, tạo hình của hộp kiếm này thật là xinh đẹp.

Không ngờ Ngự đại trưởng lão này hơi xấu xí một chút, nhưng thẩm mỹ lại rất tốt.

Cả bộ kiếm xa hoa tinh xảo, vừa đẹp vừa ngầu, hoàn toàn xứng đôi với khí chất của mình.

Nhưng Sở Hi Thanh vẫn không hiểu.

Chín thanh kiếm này nối tiếp với nhau, lại kết nối với hộp kiếm này thì có lợi ích gì?

Sở Hi Thanh nhìn vào nơi trung tâm của kiếm luân: “Ngự đại trưởng lão, có vẻ như nơi này thiếu cái gì đó?”

Nơi này có một cái hố sâu to bằng nắm tay, không chỉ là hạt nhân trận pháp của hộp kiếm, mà cũng là nơi kết nối giữa các chuôi kiếm.

“Nơi này còn thiếu một thứ mấu chốt, tông chủ đại nhân sắp mang nó về bản sơn. . .”

Ngự Vân Tưởng nói đến đây, bỗng nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ: “Nói

Ngụy Vũ, Ngụy Vũ liền đến, hắn đến rồi.”

Chốc lát sau, một lão mì vắt trắng trẻo liền bay vào trong phòng.

Đó chính là tông chủ Vô Tướng thần tông, Lý Trường Sinh.

Hắn mặc một thân đạo bào màu xanh, tay áo phấp phới, khí tím quanh quẩn toàn thân, phong thái tiên phong đạo cốt, siêu phàm thoát tục.

Đáng tiếc ở trong mắt Sở Hi Thanh thì vẫn như một cái mì vắt.

Lý Trường Sinh vung tay áo lên, ném một khối ngọc thạch màu đỏ thẫm và nóng bỏng, to bằng đầu nắm tay về phía Ngự Vân Tưởng.

“Đây là Đại Nhật thần thạch mà ngươi muốn.”

Sau đó hắn lại cảm khái như rất tiếc nuối: “Đáng tiếc, ta vốn còn muốn đòi một cái pháp khí không gian Nạp Vật từ chỗ hoàng đế tiểu nhi cho tiểu Sở, lại bị Thần Chỉ Đô Thiên – Trần Nại Lạc và Văn Định Thương Sinh – Ngụy Bách Minh phá hỏng. Hai tên khốn khiếp này, Lý mỗ sớm muộn gì cũng cho bọn họ biết tay.”

Ngự Vân Tưởng tiếp nhận tảng đá, lại nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Sở Hi Thanh.

Ngự Vân Tưởng biết Sở Hi Thanh vừa mới về tông, vẫn chưa biết trận đại chiến kinh thiên tại kinh thành ở mấy ngày trước.

Hắn buồn cười nói: “Tiểu Sở ngươi không biết. Vì chuyện ngươi bị tập kích, mười ngày trước tông chủ đã đích thân đến thành Vọng An để lý luận với thiên tử. Khi đó thiên tử từ chối gặp mặt, tông chủ liền mạnh mẽ xông vào, một người một kiếm trấn áp toàn bộ hoàng thành.”

“Đám Thiên Bảng của đại nội kia, tất cả đều không đỡ nổi một đòn của tông chủ, dù là Kiến Nguyên đế có sức chiến đấu Siêu Phẩm, cũng bị bại bởi một kiếm của tông chủ. Việc này đã truyền khắp thiên hạ, chấn động đại giang nam bắc.”

Chương 1218: Cửu Diệu Thần Luân kiếm (4)

Sở Hi Thanh nheo mắt lại, nhìn về phía Lý Trường Sinh với ánh mắt khó tin.

Hắn vừa cảm động lại chấn động.

Cái mì vắt trắng trẻo này lại trâu bò như vậy sao?

“Hành trình kinh thành này cũng không phải chỉ vì một mình hắn. Những năm gần đây, Kiến Nguyên đế vẫn luôn chèn ép và áp chế Vô Tướng thần tông ta, ta nhịn hắn lâu rồi. Đúng lúc tiểu Sở tìm được Mộc Kiếm Tiên, khiến ta có thể đi ra ngoài, nên cũng muốn tìm hắn tính toán một phen.”

Lý Trường Sinh hơi đắc ý mà vuốt chòm râu ngắn dưới cằm: “Chỉ là Kiến Nguyên đế mà thôi, hắn cho rằng chém giết Xích Long, lấy khí huyết của Xích Long là có thể làm bậy sao? Cũng không biết Bình Thiên Kiếm của Lý mỗ đã vô địch thiên hạ, dễ dàng phá Cửu Long Thần Thiên Thủ của hắn, giống như dùng đao mổ trâu để giết gà.”

Sở Hi Thanh không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Nghe đồn tính tình của tông chủ rất ôn hòa và khiêm tốn cơ mà?

Ngự Vân Tưởng lại biết đây là di chứng sau khi sử dụng Thần Vọng kiếm.

Một quãng thời gian tiếp theo, tính cách của Lý Trường Sinh sẽ trở nên cực kỳ ngông cuồng, thậm chí còn có ảo giác.

Nhưng đạo tâm của vị này rất kiên cố, chẳng mấy chốc sẽ khôi phục bình thường.

Trong khi Lý Trường Sinh nói chuyện, Ngự Vân Tưởng đã khảm Đại Nhật thần thạch vào nơi trung ương của kiếm luân: “Hoàn mỹ! Tiểu Sở, ngươi lại thử một lần xem?”

Sau khi khảm Đại Nhật thần thạch, quả nhiên kiếm luân đã có biến hóa, toàn thân lấp lóe kim quang, nơi trung ương có thêm một ngọn lửa trắng thiêu đốt, tỏa ra ánh sáng như lưu ly, toàn thân như mặt trời.

Sở Hi Thanh lại ngưng thần cảm ứng một lát, sau đó liền vui mừng nói: “Đồ tốt!”

Đại Nhật thần thạch này quả thực là vẽ rồng điểm mắt, sau khi khảm vào thì hộp kiếm này phát sinh biến hóa rất lớn, cũng có thêm một ít công dụng.

Tác dụng chủ yếu của nó là cung cấp pháp lực chân nguyên cho chín thanh kiếm.

Có người nói thời đại thượng cổ, Xạ Thần – Đại Nghệ đã bắn rơi chín mặt trời, mảnh vỡ của nó hóa thành Đại Nhật thần thạch.

Bên trong nó sinh sôi lực lượng Thần dương, cung cấp cho Cửu Diệu Thần Luân kiếm.

Còn có thể hấp thu lực lượng Dương viêm của mặt trời, chứa đựng ở bên Đại Nhật thần thạch.

Bản thân Sở Hi Thanh cũng có thể đưa nguyên lực Thần Dương của hắn vào trong, để bổ túc cho nó, không gian chứa đựng nguyên lực của Đại Nhật thần thạch gần như vô cùng vô tận.

Hắn dự tính mình phải dùng ít nhất là ba mươi ngày, mới có thể làm nó đầy.

Sau khi đầy thì có thể sử dụng Cửu Diệu Thần Luân kiếm để chiến đấu trong khoảng ba đến năm tháng.

Cái này nhìn qua có vẻ không cần thiết, Sở Hi Thanh có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, có thể cung cấp pháp lực chân nguyên cho chín thanh kiếm này.

Nhưng sau khi có Đại Nhật thần thạch, Cửu Diệu Thần Luân kiếm có thể tự chiến đấu khi cách Sở Hi Thanh ngoài ngàn dặm.

Thứ này cũng ngang với một bộ phân thân hóa thể.

Còn có thể đề phòng người khác chia cắt Sở Hi Thanh và chín thanh kiếm, bù đắp sơ hở này.

Ngoài ra, hộp kiếm còn có thể bắn ra một đạo ‘Tiên Thiên Đại Nhật thần quang’, còn có thể điều khiển ‘Thái Dương chân hỏa’, uy lực kinh người.

Sau đó, hộp kiếm lại phát sinh biến hóa theo suy nghĩ của Sở Hi Thanh, nó biến thành một tạo hình giống như chiếc thuyền, nhưng lại tựa như một thanh kiếm lớn, có thể nói là thuyền kiếm.

Thuyền kiếm dài khoảng bảy thước, rộng ba thước.

Sở Hi Thanh có thể đặt trên lên đó, thi triển năng lực Dương độn trong thiên phú Thần Dương, nhân khí hợp nhất, đạt đến tốc độ kinh người.

Đáng tiếc là kiếm chu này quá nhỏ, Sở Hi Thanh chỉ có thể dẫn theo một người đi đón gió với hắn.

Sau đó, tâm thần Sở Hi Thanh hơi động, khiến hộp kiếm lại biến thành một hình dạng như mặt thuẫn.

Sở Hi Thanh ngạc nhiên không thôi: “Lại còn có thể biến thành thuẫn?”

“Trong những cành tùng này, chẳng những có ‘Thái Sơ tinh anh’ và ‘Thái Hư Thần Kiếp tinh kim’, mà còn có Vĩnh Hằng chân ý của Mộc Kiếm Tiên. Dù là võ tu Siêu Phẩm cũng khó có thể phá hủy, vì vậy ta đã tăng thêm một hình thái kiếm thuẫn, nói không chừng sau này sẽ có tác dụng.”

Ngự Vân Tưởng vừa vuốt râu vừa đắc ý nói: “Vì hộp kiếm này, tông môn đã tiêu tốn rất nhiều. Chất liệu của nó chỉ thua kém những cành tùng này một hai trù mà thôi. Vì vậy năng lực phòng hộ của nó vượt xa tưởng tượng của ngươi. Nếu như sau này ngươi gặp phải lực lượng không thể chống lại, có thể dùng nó để chống đỡ.”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, đây mới gọi là pháp khí nha, hắn chân thành thi lễ về phía Ngự Vân Tưởng: “Đệ tử đa tạ Ngự đại trưởng lão, để ngài vất vả rồi.”

Ngự Vân Tưởng cười ha ha: “Nếu ngươi thật sự cảm kích ta, vậy chớ làm hỏng thân thể của mình. Máu nguyên dương của ngươi, không chỉ có thể dùng để luyện khí, mà còn có thể luyện đan nữa. Nếu lão Vương sát vách mà biết được thân đồng tử của ngươi, không biết sẽ vui mừng đến mức nào.”

Chương 1219: Thần Huyễn Yểm Đảo

Sắc mặt Sở Hi Thanh nhất thời đen xì, nỗi cảm kích trong lòng đã biến mất không ít.

Hắn biết lão Vương trong miệng Ngự Vân Tưởng chính là đại trưởng lão Thần Đan viện Vương Tri Mệnh.

Nhưng lời này nghe vào cứ cảm thấy không đúng lắm.

Lý Trường Sinh ở bên cạnh lại nghĩ đến một chuyện: “Đúng rồi! Nói đến phòng hộ, đúng lúc ta có một vài thứ cho ngươi.”

Hắn khoát tay, đưa ba món đồ đến trước mặt Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh chú ý đến hai bộ áo giáp đầu tiên.

Hai bộ áo giáp một lớn một nhỏ, một cái mỏng hơn, toàn thân đen tuyền, có thể mặc ở bên trong. Một cái dày hơn, có thể bao trùm toàn bộ thân thể Sở Hi Thanh, toàn thân có hai màu vàng bạc.

“Lại là chiến giáp cấp độ tam phẩm thượng?”

Sở Hi Thanh lấy làm kinh hãi, bởi cần rất nhiều tài liệu, cho nên pháp khí chiến giáp vẫn luôn là đắt nhất.

Hơn nữa, hắn cảm ứng được bên trong bộ ngoại giáp này còn có Kim Cương chân ý. Còn nội giáp kia thì lại hô ứng với huyết mạch La Hầu trong cơ thể hắn.

Đáng tiếc là hắn tạm thời không dùng được thứ này, tu vị không gánh nổi.

Pháp khí nha, tuyệt đối không thể vượt quá tu vị của bản thân hai cấp bậc.

Vì vậy, Sở Hi Thanh phải chờ đến khi thăng cấp ngũ phẩm thượng, mới có thể mặc hai bộ giáp này.

Nhưng Sở Hi Thanh có thể tưởng tượng được, khi mình mặc hai bộ giáp này thì toàn thân sẽ là kim quang lấp lóe.

Sau đó, Sở Hi Thanh cầm cái túi còn lại, hắn cảm ứng một chút, hai mắt liền co lại, trong mắt hiện lên vẻ khó tin.

“Tông chủ, đây đều là cho ta?”

Bên trong có rất nhiều ngọc phù Địa Sát, tận hai mươi viên, hình như còn có ba ngọc phù Thiên Cương, chỉ là không biết chủng loại gì.

Ngoài ra, trong búi còn có mấy bình thuốc.

Bên trong hẳn là không phải vật phàm, bởi vì bản thân bình thuốc cũng là pháp khí có chất liệu bất phàm.

“Đều là hoàng đế tiểu nhi bồi thường cho ngươi.”

Lý Trường Sinh cười đắc ý: “Ta còn kiếm cho ngươi chức phó vạn hộ Cẩm y vệ, tuy rằng không có quyền lực gì, nhưng ngươi có thể tiếp tục tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân. Ngoài ra, trong thời gian này, triều đình sẽ không dám ra tay với ngươi. Hoàng đế tiểu nhi còn phải đề phòng ngươi gặp chuyện không may.”

. . .

Khi Sở Hi Thanh cầm túi lớn túi bé rời khỏi nơi này, Ngự Vân Tưởng lại nghiêm túc nhìn nhau với Lý Trường Sinh.

“Tông chủ có thể nói được rồi, muốn ta làm chuyện gì?”

Nếu như chỉ là vì Đại Nhật thần thạch, Lý Trường Sinh trực tiếp ném qua bên này là được, không cần phải đích thân đến đây.

“Đúng là có một việc, cần Ngự sư huynh đích thân đến xem một chút.”

Lý Trường Sinh hơi gật đầu: “Ta muốn mời sư huynh đi kinh thành một chuyến, nhìn lăng mộ của Bá Võ Vương, xem xem trong đó rốt cuộc là ẩn giấu bí mật gì?”

Vị đại trưởng lão Thiên Khí viện ở trước mặt hắn, không chỉ là Khí sư đỉnh cấp nhất, mà còn là Phù trận sư hàng đầu.

Đại trưởng lão Thiên Phù viện và đại trưởng lão Nghiên Trận viện đều có chuyện quan trọng khác, dưới tình huống bọn họ không ở bản sơn, thì Ngự Vân Tưởng chính là người số một.

Dù là đại trưởng lão Thuật Sư viện Tri Phi Tử cũng kém xa.

Ngự Vân Tưởng nghe vậy thì thần sắc hơi động: “Ngươi đến xem lăng mộ Bá Võ Vương rồi? Tần Mộc Ca rốt cuộc là sống hay chết?”

“Đúng là ta đã đến xem, nhưng cũng không biết nàng còn sống hay đã chết.”

Lý Trường Sinh nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của hắn, không khỏi cười khổ nói: “Hoàng đế tiểu nhi sắp xếp một đội quân khoảng vạn người ở lăng mộ Bá Võ Vương, cấm chỉ người sống đến gần. Ta chỉ có thể xác định một điều, trong lăng mộ Bá Võ Vương này nhất định có vấn đề.”

Ngự Vân Tưởng lại ngây người: “Hoàng đế không cho ngươi xem, ngươi liền không xem? Uổng công ngươi cầm Thần Vọng kiếm.”

Lý Trường Sinh còn tự nhận là vô địch thiên hạ.

“Đương nhiên không chỉ là cấm quân, ngươi đoán ta nhìn thấy gì ở lăng mộ Bá Võ Vương?”

Trong mắt Lý Trường Sinh hiện lên một tia kỳ dị: “Thi Quỳ!”

Ngự Vân Tưởng bỗng nhiên đứng dậy, nhìn Lý Trường Sinh với ánh mắt khó tin: “Làm sao có thể? Là Nữ Bạt? Nữ Bạt ở lăng mộ Bá Võ Vương?”

Thi Quỳ là do thi thể Quỳ Ngưu biến thành.

Thời đại thượng cổ, Huyền Hoàng thủy đế đại chiến với Binh Thần – Lê Tham, tranh cướp vị trí Nhân hoàng, đại quân dưới trướng bị Phong Bá Vũ Sư triệu hồi mưa to gió lớn đến, làm cho toàn quân gần như bị diệt sạch.

Huyền Hoàng thủy đế cuối cùng tiếp thu kế sách của Thái Sơ Huyền Nữ, đánh chết một con Quỳ Ngưu nửa bước Thần giai.

Đây là một loại thần thú, toàn thân màu xanh biếc, không có sừng, chỉ có một cái móng, có thể điều động sấm sét, hơn nữa còn có thể phát ra tiếng rống kinh thiên động địa.

Huyền Hoàng thủy đế dùng da của nó chế tạo lôi trống, lại để cho trưởng nữ của hắn, Nữ Bạt có huyết mạch Thần Dương điều khiển pháp khí này, dùng nhiệt độ ánh sáng vô lượng để đánh tan Phong Bá Vũ Sư.

Chương 1220: Thần Huyễn Yểm Đảo (2)

Sau đó, khi Nữ Bạt đi theo Huyền Hoàng thủy đế bắc chinh, vị thi độc của Vọng Thiên Hống xâm nhiễm, trở thành Thi vương Hạn Bạt. Nàng cũng thức tỉnh thi thể Quỳ Ngưu, hóa thành Thi Quỳ.

Thi Quỳ này không chỉ là vật cưỡi của Nữ Bạt, mà còn là sức chiến đấu mạnh mẽ nhất dưới trướng Nữ Bạt.

Ngự Vân Tưởng không thể nào hiểu được: “Kiến Nguyên đế rốt cuộc muốn làm gì? Hắn lại liên thủ với Nữ Bạt, không sợ thành Vọng An đất cằn ngàn dặm sao?”

“Ta cũng rất muốn biết, cho nên mới muốn ngươi đi đến đó một chuyến.”

Lý Trường Sinh híp mắt lại: “Khi đó ta đã muốn xông vào, nhưng lại nghĩ đến Mộc Ca, nếu như nàng còn sống, vậy ta cưỡng ép xông vào trong đó, thì chưa chắc đã là chuyện tốt với nàng, cho nên mới nhịn xuống.”

Ngự Vân Tưởng không khỏi sinh ra ý bội phục.

Không hổ là Lý Trường Sinh!

Cái tên này rõ ràng là đang cầm Thần Vọng kiếm, thế mà còn 'cẩu' được như vậy.

Ngự Vân Tưởng nhíu mày lại: "Ta sẽ đi một chuyến, nhưng dù sao ta cũng không nghiên cứu đạo này, trình độ chỉ có hạn. Ta có thể đi thử một lần, nếu như không được, vậy ngươi vẫn phải mời hai vị kia."

Đúng lúc này, hai người bỗng nhiên nghe thấy một trận ong ong ở phương hướng Đạo Nhất điện.

"Đây là?"

Ngự Vân Tưởng giật mình, nhướng mày nói: "Là Huyết Nhai thần đao? Động tĩnh này không nhỏ, nó muốn làm gì?"

"Còn có thể làm gì? Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh đã lên đến tầng mười bảy, đã có tư cách ôn dưỡng Huyết Nhai thần đao, giúp thần đao khôi phục."

Lý Trường Sinh mỉm cười: "Như vậy chứng tỏ đao linh của Huyết Nhai thần đao đã cảm ứng được rồi."

Hắn nhìn thấy vẻ lo âu trên mặt Ngự Vân Tưởng, lại không để ý lắm: "Yến tâm, ta đã sắp xếp rồi. Hai tháng tiếp theo, tất cả đệ tử trông coi Thần Đao đài đều là đệ tử của Thuật Sư viện. Ngoài ra, vì trấn áp nên ta sẽ bế quan ở Đạo Nhất điện hai tháng, trong lúc đó tất cả người không liên quan không được đến gần."

Lúc này vẻ mặt của Ngự Vân Tưởng mới buông lỏng.

Hắn biết không thể ép Huyết Nhai thần đao được nữa.

Ngươi không thể hi vọng một oán phụ đã khát khao gần ngàn năm, lại có thể nhịn được khi nhìn thấy Sở Hi Thanh.

. . .

Khi Sở Hi Thanh đạp lên Cửu Diệu Thần Luân kiếm để bay về Thiên Lan cư, thì lại gặp phải Kế Tiễn Tiễn ở trên đường.

"Tiễn Tiễn?"

Sở Hi Thanh có hơi bất ngờ, hắn đánh giá Kế Tiễn Tiễn một chút: "Không tệ nha, tu vị lại tăng lên rồi, bây giờ cũng lục phẩm thượng rồi."

"Chủ thượng, ngài đã trở về?" Kế Tiễn Tiễn cũng tỏ vẻ 'vui mừng', nàng ôm quyền nói: “Không biết vì sao, gần đây thuộc hạ thức tỉnh hai loại huyết mạch, tốc độ tu hành cũng nhanh hơn không ít, may mắn thăng cấp lục phẩm thượng.”

Hiện giờ, không chỉ tu vị bên ngoài của nàng tăng lên.

Dưới sự giúp đỡ của sư huynh, nguyên công của nàng đã tăng lên đến cảnh giới tứ phẩm hạ.

Để Kế Tiễn Tiễn khổ sở chính là, tại trận chiến ở hoàng cung cách đây không lâu, sư huynh của nàng bị Lý Trường Sinh đánh trọng thương, lại còn bị hoàng đế răn dạy, phạt lương bổng.

Sư huynh coi chuyện này là sỉ nhục, sau khi bảo nàng quan sát hướng đi của Sở Hi Thanh, thì bắt đầu bế quan, đến giờ vẫn không có tin tức.

Kế Tiễn Tiễn có chút lo lắng.

Nàng sợ sư huynh bị Lý Trường Sinh kích thích, nóng lòng đột phá nhất phẩm.

Điều này cực kỳ nguy hiểm.

Trước đây không lâu, sư phụ của nàng từng nói qua, sức chiến đấu của sư huynh tuy khá cao, nhưng tích lũy lại khá là yếu kém.

“Ồ?”

Sở Hi Thanh suy tư, lòng thầm nói Kế Tiễn Tiễn đang thiết lập hình tượng giống với Diệp Tri Thu à.

Hắn hơi suy nghĩ một chút, chuẩn bị dùng một tấm thẻ thần thông Gần Mực Thì Đen (ngũ phẩm) với Kế Tiễn Tiễn.

Kết quả lại xuất hiện một tin tức nhắc nhở.

---Tu vị của đối phương đã vào tứ phẩm, không thể sử dụng thẻ thần thông Gần Mực Thì Đen (ngũ phẩm).

Sở Hi Thanh nhíu mày, lại đổi một tấm thẻ thần thông Gần Mực Thì Đen (tam phẩm).

---Gần Mực Thì Đen, gần đèn thì sáng. Dùng phương thức lây nhiễm tâm linh để tăng độ trung thành của thuộc hạ, để thuộc hạ của ngươi nhiễm phải màu sắc của ngươi, cần một ngàn điểm huyết nguyên để đổi.

Chú: Thẻ này thật ra là thần thông tam phẩm Địa Sát ‘Thần Huyễn Yểm Đảo’ diễn hóa mà thành. Chú ý không được sử dụng với võ tu cao hơn tam phẩm. Hiệu quả của thẻ tương ứng với tu vị tâm linh của đối tượng. Đối tượng sử dụng có tu vị tâm linh càng cao, trình độ nhiễm hóa càng thấp, đề nghị sử dụng nhiều lần với võ tu tam phẩm.

Tại hai tháng trước, tấm thẻ này đã xuất hiện trong võ đạo bảo khố của Sở Hi Thanh.

Hiệu quả của nó càng mạnh hơn, giá cả cũng đắt hơn đến ngàn lần.

Sở Hi Thanh vẫn không nỡ đổi.

Tuy nhiên, nếu như có thể dùng vài tấm thể Gần Mực Thì Đen cấp độ tam phẩm để đổi lấy một cao thủ tứ phẩm có thiên phú cực mạnh, vậy thì cực kỳ có lời.

Chương 1221: Thiết Vụ Bang

Sở Hi Thanh âm thầm sử dụng thẻ Gần Mực Thì Đen với Kế Tiễn Tiễn, trên mặt lại cười hiền lành: “Không tệ! Ngươi là loại hình có đại tài nhưng trưởng thành muộn, thiên phú không kém hơn Lương Thần. Xem phương hướng của ngươi, lẽ nào vừa mới từ Tàng Kinh lâu về?”

Kế Tiễn Tiễn chỉ cảm thấy Sở Hi Thanh ở trước mắt càng hiền lành dễ gần hơn.

Nàng âm thầm khó hiểu, suy đoán mình là thấy sắc nảy lòng tham.

Cái tên này đã thức tỉnh huyết mạch La Hầu, quả thực là tuấn mỹ đến mức không giống người.

Trên mặt Kế Tiễn Tiễn lại nở nụ cười nói: “Ta đi Tàng Kinh lâu để đổi công pháp tu hành Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân. Tàng Kinh lâu của Vô Tướng thần tông bao la vạn tượng, ghi chép rất nhiều võ đạo trong thiên hạ, thuộc hạ đã được lợi ích không nhỏ, tu luyện được vài môn bí pháp cực chiêu.”

“Ngươi chuẩn bị tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân?” Sở Hi Thanh cau mày, vẻ mặt có chút ngờ vực.

“Đúng vậy!” Mắt Kế Tiễn Tiễn sáng lên, trên mặt thì lại hiện ra vẻ bất đắc dĩ: “Ta thức tỉnh hai loại huyết mạch có liên quan đến khổ luyện Bá thể. Vừa hay Vô Tướng thần tông có một phần truyền thừa

Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, đủ để tu luyện đến tầng mười bốn."

Sớm muộn gì nguyên công và thể chất của nàng cũng bại lộ, vì vậy Kế Tiễn Tiễn nhất định phải mạo hiểm một lần.

Ngày xưa, Kế Tiễn Tiễn không định ẩn núp bên cạnh Sở Hi Thanh quá lâu, vì vậy cũng không tốn nhiều thời gian vào cái thân phận này.

Bây giờ bù đắp thì lại cực kỳ khó khăn.

May là bây giờ Cẩm y vệ hỗ trợ cho nàng rất nhiều.

Tất cả những thứ liên quan đến 'Kế Tiễn Tiễn', đều được Cẩm y vệ bù đắp.

Kế Tiễn Tiễn và triều đình đều chuẩn bị để nàng ở lại bên cạnh Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh nhìn Kế Tiễn Tiễn với ánh mắt khó hiểu, ngay khi trái tim Kế Tiễn Tiễn đập thình thịch, thì Sở Hi Thanh lại bật cười: "Nếu không phải ta đã nhờ Thiết thúc điều tra thân thế và quá khứ của ngươi, có lẽ ta đã nghi ngờ ngươi là nội quỷ của Cẩm y vệ rồi."

"Nhưng không cần học Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân ở trong tông môn, truyền thừa trong tông là phiên bản từ mấy trăm năm trước rồi, đã quá hạn rồi."

Kế Tiễn Tiễn nhất thời thả lòng.

Nàng đang muốn hỏi Sở Hi Thanh xem đây có phải chuyện tốt hay không? Truyền thụ võ học của Cẩm y vệ cho một 'người ngoài' như nàng là trái với quy của của Cẩm y vệ.

Lúc này, lại nghe thấy Sở Hi Thanh cười nói: "Bây giờ ta là Phó vạn hộ Cẩm y vệ, không thể không có thuộc hạ, quay đầu lại ta sẽ báo tên của ngươi lên, cho ngươi làm Thiên hộ Cẩm y vệ."

Kế Tiễn Tiễn nhất thời sửng sốt, lòng thầm nói mình vẫn còn chỉ là một Thiên hộ đây.

Không ngờ chức quan của cái tên này đã vượt qua nàng rồi.

Câu tiếp theo của Sở Hi Thanh lại làm cho nội tâm của nàng lạnh lẽo: "Đúng rồi, bí cảnh Vân Hải sắp mở cửa, ngươi cũng đi vào với ta thôi. Lần bí cảnh thời gian ta đã để ngươi ở ngoài, lần này đền bù cho ngươi.”

Sắc mặt Kế Tiễn Tiễn hơi trắng.

Nàng là tứ phẩm, làm sao có thể tiến vào bí cảnh Vân Hải chỉ cho phép lục phẩm tiến vào?

Cái này sẽ lòi đuôi . . .

. . .

Quận Tú Thủy Đông Châu, tổng đà Thiết Kỳ bang, phó kỳ chủ Thiết Tiếu Sinh ngồi đàng hoàng trong đại sảnh.

Hắn nhíu chặt lông mày, sắc mặt âm trầm.

Trong đại sảnh còn có rất nhiều đường chủ, bao quát cả Lý Thần Sơn, Ngụy Dương, Bát Tí Kim Cương Kiếm – Bộ Yên Thành, Độc Hỏa Kiếm – Đơn Xích Linh, Thanh Giao Thủ - Lục Cửu Ly, Thi Cẩu – Lệ Mãng Sơn, Ảnh Sát Thương – Tư Không Hinh, và Bát Diện Phong – Lỗ Bình Nguyên vân vân, tất cả đều là nhân vật quan trọng của Thiết Kỳ bang.

Ngoài ra còn có mười mấy vị cao thủ ngũ phẩm và ba vị thuật sư lục phẩm mà Thiết Kỳ bang mới mời chào.

Sắc mặt của tất cả mọi người đều ngưng trọng, ánh mắt lạnh lẽo.

Ánh mắt của bọn họ đều rơi vào một thanh kiếm nhỏ ở trên bàn trước người Thiết Tiếu Sinh.

Thanh kiếm này chỉ dài tầm một thước, toàn thân màu băng lam, khí lạnh lan tràn, làm cho mặt bàn bị bao trùm bởi một lớp băng mỏng.

Trọng điểm là một phong thư ở bên dưới thanh kiếm này.

Thư đã được mở ra, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy mấy hàng chữ trên đó.

“Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.”

“Hạn cho kỳ chủ Thiết Kỳ bang mười ngày, đích thân đến Cực Đông Băng thành để làm lễ với vương ta, lấy đó thần phục, bằng không tự gánh hậu quả.”

“Cực Đông Băng thành!”

Bát Tí Kim Cương Kiếm – Bộ Yên Thành nhìn về phía Tư Không Hinh ngồi dưới mình hai vị trí: “Phong thư và kiếm này xuất hiện từ bao giờ?”

Nữ tử này vốn là thủ lĩnh hộ vệ của Tả Thanh Vân, sát thủ kim bài của Sát Sinh lâu.

Đầu năm nữ tử này đã rời khỏi quận Tú Thủy, đi về tông môn Thần âm môn để tiềm tu, Mãi đến hai tháng trước, nữ tử này thăng cấp ngũ phẩm, mới trở về quận Tú Thủy.

Thiết Tiếu Sinh cũng được Sở Hi Thanh dặn dò, trực tiếp đưa Tư Không Hinh lên làm đường chủ Thiết Kỳ đường.

Chương 1222: Thiết Vụ Bang (2)

Thiết Kỳ đường xem như là cận vệ thân quân của Sở Hi Thanh, là một trong ba đường khẩu mạnh nhất của bang.

Lẽ ra một người mới vào bang mà đột nhiên ngồi ở vị trí cao, sẽ khiến cho bang chúng giận dữ và không phục.

Nhưng Tư Không Hinh lại không nằm trong trường hợp này.

Một là do sức chiến đấu của Sở Hi Thanh rất mạnh, có thể sánh ngang với Bộ Yên Thành. Hai là Thiết Kỳ đường vẫn luôn trực thuộc tổng đà, bổng lộc tuy dày, nhưng lại ít mỡ.

Ba là bản thân Tư Không Hinh cũng có căn cơ ở Thiết Kỳ bang.

Tám trăm võ sư áo đỏ mà Tả Thanh Vân giao cho Sở Hi Thanh, cũng là căn cơ để Sở Hi Thanh lập nghiệp, đại bộ phận người trong đó đều phân tán bên trong mỗi một đường khẩu của Thiết Kỳ bang.

Tư Không Hinh là thủ lĩnh của những võ sư áo đỏ này, nên rất được ủng hộ.

Ngoài ra, Tư Không Hinh cũng ở Cổ Thị tập nhiều năm, bang chúng của Thiết Kỳ bang cũng biết nàng từ lâu.

So với những cao thủ mới gia nhập kia, Tư Không Hinh rõ ràng là người của mình.

“Dự đoán là trong khoảng giờ thìn và giờ tỵ đêm qua.”

Tư Không Hinh đứng lên giải thích: “Tòa đại sảnh này bình thường đều nằm trong trạng thái phong tỏa, nhưng cứ cách mỗi một canh, Thiết Kỳ đường chúng ta sẽ phái người đi vào tuần tra. Đầu giờ thìn hôm qua, trong đại sảnh vẫn bình thường. Đến đầu giờ tỵ, chúng ta mới phát hiện ra thanh kiếm và phong thư này. Sua khi phó kỳ chủ biết được, đã triệu tập mọi người về tổng đà để nghị luận."

Sau đó, nàng ôm quyền với mọi người: "Đều là tại hạ vô năng, để người của Cực Đông Băng thành lẻn vào."

Mọi người trong đại sảnh nghe vậy thì đều không có ý trách cứ.

Người đưa kiếm, chính là Cực Đông Băng thành đấy!

Cực Đông Băng thành có vô số cao thủ, là thế lực có thể tranh cướp Thần Châu với hoàng triều Đại Ninh.

So sánh với Thiết Kỳ bang, Cực Đông Băng thành giống như một con voi trước mặt một con kiến vậy.

Hai bên căn bản là không cùng một đẳng cấp.

Người ta phái một người ra, là có thể quét ngang tất cả cao thủ của Thiết Kỳ bang rồi.

Lục Cửu Ly lắc đầu nói: "Thiên Cơ Võ Phổ có nói, Cực Đông Băng thành có hơn hai mươi cao thủ cấp bậc Địa Bảng, chúng ta không cản được bọn họ. Hơn nữa, ta đoán là trong phạm vi Đông Châu, không chỉ có một nhà chúng ta nhận được phong thư này."

"Đúng thế! Hôm qua, hầu như tất cả thế lực có cao thủ ngũ phẩm trong phạm vi Đông Châu này, đều nhận được 'Sinh tử thiếp' của bọn họ."

Lỗ Bình Nguyên cười khổ nói: "Tổng cộng hơn hai trăm giờ, hơn nữa đều nằm trong khoảng giờ thìn."

Hắn bây giờ là đường chủ Thính Phong đường, phụ trách thu thập tin tức tình vào và mật thấm vân vân.

Lỗ Bình Nguyên vừa nói xong, tất cả mọi người đều chấn động không thôi.

"Hơn hai trăm nhà? Hơn nữa đều là giờ thìn? Không thể nào?"

"Đây chính là ban ngày, ban ngày ban mặt mà lẻn vào tổng đà ném thiếp, rõ ràng là đang thị uy với chúng ta, chấn nhiếp võ lâm Đông Châu."

“Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! Thật là bá đạo!”

“Lẽ nào Cực Đông Băng thành chuẩn bị đổ bộ ở Đông Châu?”

Khi mọi người bàn luận sôi nổi, Lỗ Bình Nguyên lại mở miệng: “Lỗ mỗ dự tính, nhân mã của Cực Đông Băng thành sẽ đổ bộ ở quận Lâm Hải của Đông Châu, nhưng đây chỉ là một nhánh quân yểm trợ của bọn họ thôi. Chủ lực của bọn họ vẫn nhằm vào sông Thương Lãng, cửa biển quận Thiên Hải.”

“Ồ?” Lý Thần Sơn nhìn Lỗ Bình Nguyên với ánh mắt khó hiểu: “Lỗ đường chủ, lời này có căn cứ gì không?”

“Trước khi đến đây, ta đã mua tin tức từ chỗ Ngô Mị Nương, võ lâm Thương Châu cũng nhận được ‘Sinh tử thiếp’ của Cực Đông Băng thành.”

Trên mặt Lỗ Bình Nguyên hiện ra vẻ xấu hổ.

Sau khi hắn đảm nhiệm đường chủ Thính Phong đường, tuy rằng đã chế tạo con đường tin tức cho Thiết Kỳ bang, nhưng phần lớn đều tập trung ở Đông Châu.

Bên ngoài Đông Châu, vậy thì vẫn kém Ngô Mị Nương nhiều lắm.

Nhưng nữ tử này dựa vào Thiên Cơ các, tin tức nhanh nhạy chỉ sau Luận Võ lâu.

“Còn cả đêm qua nữa, có sáu nhà trong bảy nhà hai mươi bốn họ của đảo Tuyền Lâm đã bị Cực Đông Băng thành diệt môn, những nhà còn lại không thể không hàng phục Cực Đông Băng thành. Ngô Mị Nương nói, có người của Thiên Cơ các đã tận mắt nhìn thấy hạm đội và chủ thành của Cực Đông Băng thành ở bên đó. Chiến hạm lên đến hàng ngàn hàng vạn, che kín cả bầu trời. Mà bây giờ đại quân của triều đình cũng đang tập kết ở bên quận Thiên Hải.”

Sắc mặt của mọi người trong đại sảnh lại thay đổi một lần nữa.

Đảo Tuyền Lâm là một đảo lớn ở phía bắc quận Thiên Hải, diện tích của đảo bằng khoảng hai quận. Triều đình thiết lập hai cái quận nha ở trên đảo, trên đảo còn có bảy thế gia tứ phẩm, hai mươi bốn hào môn địa phương, được xưng là bảy nhà hai mươi bốn họ. Bọn họ kinh doanh hải sản và mậu dịch biển, mỗi nhà đều có mấy ngàn tộc nhân, do tài lực sung túc nên thực lực không kém.

Không ngờ chỉ trong vòng một đêm, đã có sáu nhà bị diệt môn.

Chương 1223: Thiết Vụ Bang (3)

“Dù quân yểm trợ thì cũng rất phiền phức, cũng không phải thứ Thiết Kỳ bang chúng ta có thể đối đầu.” Đơn Xích Linh lắc đầu nói: “Thiết Kỳ bang chúng ta miễn cưỡng xem như là một thế lực ở địa phương Đông Châu này, cao thủ ngũ phẩm cũng có mười ba người. Nhưng so sánh với Cực Đông Băng thành, chúng ta không đáng nhắc tới.”

Hắn rất lo lắng, đầu năm nay Sở Hi Thanh bình định quận Tú Thủy, ép chết Thái thú Tư Không Thiện, khiến cho thế lực Thiết Kỳ bang tăng mạnh.

Đơn Xích Linh cho rằng có thể an ổn rồi, kết quả mới qua nửa năm, thì lại có biến cố khác.

Hắn còn vừa mới gọi mấy tộc nhân mạch Xích Long đến quận Tú Thủy, còn đang vui vẻ kiếm tiền đây.

Ngụy Dương cũng rất đau đầu.

Những ngày gần đây, rất nhiều người của Thần Sách Đô liên lạc với hắn và Lý Thần Sơn.

Bọn họ còn từng gặp mặt Tả tướng quân Thủy Thương Lãng của Thần Sách Đô.

Hai người vốn cảm thấy hơi khó xử.

Tất nhiên là bọn họ niệm tình đồng liêu khi xưa, cũng cực kỳ tức giận với cái chết của Bá Võ Vương và Thiết Sơn Tần thị phản bội.

Nhưng Sở Hi Thanh cũng có ơn nặng như núi với hai người bọn họ.

Nếu như vì đồng bào Thần Sách Đô mà kéo Thiết Kỳ bang xuống nước, vậy không khỏi quá vong ân phụ nghĩa.

Nhưng sau khi gặp mặt, bọn họ mới biết Tả tướng quân Thủy Thương Lãng không có ý này.

Chỉ là sau khi Thần Sách Đô xé chẵn ra lẻ, một phần huynh đệ trong quân bị người nhà liên lụy, không thể không kiếm kế mưu sinh. Nên muốn mượn con đường của hai người bọn họ, mai danh ẩn tích tiến vào Thiết Kỳ bang, để nuôi sống gia đình.

Hơn nữa còn đảm bảo những người này sẽ rời khỏi Thần Sách Đô từ bây giờ, sẽ không tham dự vào chuyện của Thần Sách Đô nữa.

Cũng sẽ không mượn tên tuổi của Thiết Kỳ bang để khiêu khích quan phủ hay làm trái với quốc pháp.

Ngoài ra, Thần Sách Đô cũng muốn kinh doanh mậu dịch trên biển, để kiếm tiền tài.

Ngụy Dương lại không có lý do từ chối, huống hồ các huynh đệ Thần Sách Đô đều có tu vị bát phẩm thượng, tất cả đều am hiểu chiến trận, sức chiến đấu hơn người, bọn họ cũng trông mà thèm.

Hơn nữa, Tả tướng quân Thủy Thương Lãng làm người cực kỳ trọng chữ tín, nếu hắn đã hứa hẹn như vậy, chắc chắn sẽ không đổi ý.

Vì vậy, trong khoảng thời gian gần đây, Giả Thị đường của hắn và Tú Thủy đường của Lý Thần Sơn, đã mời chào một lượng lớn cao thủ.

Kết quả mới được hai tháng, liền có đại họa như này.

Ngụy Dương âm thầm đau đầu.

Hắn không sợ hãi tử chiến, nếu như Cực Đông Băng thành đánh đến, vậy cầm đao liều mạng với bọn họ là được.

Ngụy Dương lo lắng bọn họ sẽ liên lụy các huynh đệ Thần Sách Đô.

“Chúng ta am hiểu thủy chiến, lại quý ở nhiều người.” Ngụy Dương xoa trán: “Nếu như có chiến sự, Thiết Kỳ bang ta bây giờ có thể động viên mười sáu ngàn bang chúng tinh nhuệ, hai mươi bốn ngàn thợ săn Tây Sơn, ba vạn thợ mỏ, còn có ít nhất chín trăm chiếc thuyền lớn, cùng với mười hai vạn huynh đệ ở hai bên bờ sông. Nhưng ta đoán là, một khi khai chiến thì bọn họ sẽ tìm đến đám người chúng ta trước, giết từng người từng người trong chúng ta, khiến cho Thiết Kỳ bang như rắn mất đầu.”

Trong nửa năm này, vì tài lực sung túc dồi dào, nên thế lực của Thiết Kỳ bang phát triển rất mạnh. Chỉ là phương diện cao thủ thì vẫn yếu một chút, đến giờ vẫn không có một cái tứ phẩm để giữ thể diện.

Ngụy Dương âm thầm đau đầu, lòng thầm nói lực lượng của mình vẫn còn quá yếu.

Không biết vì sao, nửa năm gần đây thiên phú huyết mạch của hắn tăng vọt.

Sức chiến đấu tăng mạnh, đồng thời còn có thể bù đắp hậu hoạn do nửa năm trước sử dụng bí thuật kích phát tiềm lực.

Nhưng bây giờ, Ngụy Dương vẫn còn cách ngũ phẩm một đường, không thể dùng bí dược được.

Lý Thần Sơn ở bên cạnh hắn thì lại vuốt cằm, suy tư nói: “Có thể dùng sương mù hay không?”

Hắn nghĩ, nếu thật sự không được, vậy mời đồng liêu Thần Sách Đô giúp đỡ.

Đơn Xích Linh cũng hơi động lòng, nghĩ thầm cái này cũng có thể.

Gần đây có một vị lão tổ tông đã đến nhà hắn, sức chiến đấu của vị này rất không tầm thường, chỉ là không thể bại lộ dưới ánh sáng giống như hắn.

Thi Cẩu – Lệ Mãn Sơn cũng nhíu mày.

Nếu tung sương mù, như vậy hắn có thể mời một hai vị cao thủ của Thi Sơn tông đến đây.

Gần đây Thi Sơn tông bọn họ cũng dựa vào Thiết Kỳ bang để làm ăn vận chuyển trên sông, kiếm tiền rất vui vẻ sung sướng.

Cục diện tốt đẹp này, không thể để Cực Đông Băng thành phá hỏng.

Thi Sơn tông không có dũng khí khiêu chiến chính diện với Cực Đông Băng thành, nhưng nếu như ẩn trong sương mù thì vẫn có thể làm được.

Hai người này lại chưa phát hiện, có mấy người trong đám cao thủ ngũ phẩm phía dưới đều hiện lên một tia kỳ dị.

“Tung sương mù cũng được, nhưng lại chỉ thích hợp trên chiến trận.”

Thiết Tiếu Sinh nghĩ đến trận đại chiến tràn ngập sương mù với Tư Không Thiện ở bến tàu, còn cả những cao thủ thần bí trong sương mù nữa.

Chương 1224: Thiết Vụ Bang (4)

Sau đó Thiết Tiếu Sinh lại lắc đầu, lòng thầm nói những cao thủ thần bí này nhiều lắm là tứ phẩm, không đủ để đối phó với Cực Đông Băng thành.

Huống hồ, trận chiến nào mà cũng dùng sương mù để che đậy, vậy còn gọi Thiết Kỳ bang làm gì? Gọi Thiết Vụ bang đi.

“Các đường chủ và đà chủ của chúng ta bình thường đều phân tán ở các nơi, nếu Cực Đông Băng thành phái người đến ám sát, chúng ta tung sương mù lại có tác dụng gì?”

Thiết Tiếu Sinh vừa nói xong, lại chỉ chỉ vào phong thư và thanh kiếm nhỏ trên bàn.

Nếu như người đưa ‘Sinh tử thiếp’ ra tay, vậy mấy chục người bọn họ ở nơi này, có lẽ cũng không có bao nhiêu người sống sót.

Hơn nữa, Cực Đông Băng thành có nhiều cao thủ như vậy lắm.

“Vì vậy, ý của Thiết mỗ là, chúng ta mau chóng báo việc này cho Kỳ chủ biết, mời Kỳ chủ quyết định. Trước lúc đó, chúng ta xé chẵn ra lẻ, né tránh mũi nhọn.”

Thiết Tiếu Sinh híp mắt, nhìn mọi người ở đây: “Bắt đầu từ ngày mai, tất cả đà chủ trở lên đều phải rời khỏi dường khẩu, che dấu thân phận, trốn vào dân gian.”

“Xé chẵn ra lẻ?” Thanh Giao Thủ - Lục Cửu Ly suy tư: “Né tránh mũi nhọn là có thể, nhưng có làm được sao?”

Thiết Tiếu Sinh nghĩ thầm, đương nhiên là có thể.

Hắn đang muốn trả lời, liền có một tiếng cười khẽ truyền vào trong đại sảnh.

“Không hổ là phó kỳ chủ, đây đúng là một thượng sách.”

Vẻ mặt Thiết Tiếu Sinh hơi động, nhìn về phía cửa đại sảnh, sau đó liền nhìn thấy một bóng người yểu điệu quyến rũ đứng ở trước cửa.

“Mị Nương?” Thiết Tiếu Sinh cảm thấy hơi kinh dị.

Hắn hơi cau mày một cái, sau đó phất tay áo lên, để bang chúng đang phòng thủ bên ngoài cho Ngô Mị Nương vào.

Kỳ chủ Sở Hi Thanh rất tin tưởng Ngô Mị Nương, từng cho nàng một viên Thiết Kỳ lệnh, để nữ tử này có thể ra vào tổng đà Thiết Kỳ bang.

Thiết Tiếu Sinh lại không ngờ linh giác của nữ tử này lại nhạy cảm như vậy, trận pháp ngăn cách cảm ứng và linh giác trong đại sảnh lại không thể đề phòng được.

Ngô Mị Nương nhìn ra tia cảnh giác trong mắt của Thiết Tiếu Sinh, nhưng nàng không để ý lắm, vừa cười vừa bước vào trong: “Đừng trách ta nghe trộm, là do trận pháp trong đại sảnh của các ngươi đã bị người khác động tay động chân. Bọn họ muốn nghe trộm các ngươi nói cái gì, vậy quả thực là dễ như trở bàn tay.”

Sắc mặt Tư Không Hinh hơi thay đổi, lập tức đứng dậy nói: “Tất cả thuật sư đều đi theo ta.”

Nàng làm người cẩn thận tỉ mỉ, lập tức để các thuật sư kiểm tra trận pháp trong đại sảnh, nhưng lại không phát hiện vấn đề gì.

Bản thân Tư Không Hinh cũng không giỏi trận pháp, nên cũng không phát hiện gì.

Ngô Mị Nương đi vào trong đại sảnh rồi chắp tay với mọi người: “Tại hạ đến đây là để cáo biệt, Thiên Cơ các để ta tạm thời rút khỏi Đông Châu, tránh tiếp xúc với Cực Đông Băng thành. Nhiều nhất là trưa hôm nay, Mị Nương sẽ ngồi thuyền đến thành Vọng An. Trước khi đi, Mị Nương có một lời một nói với chư vị.”

Thiết Tiếu Sinh nghe vậy thì nghiêm túc, ôm quyền đáp lễ: “Mị Nương mời nói!”

Ngô Mị Nương nở nụ cười xinh đẹp, xoay cái tẩu thuốc trong tay: “Vinh nhục hưng suy của Thiết Kỳ bang bây giờ đều nằm trên người Kỳ chủ. Chỉ cần Hi Thanh hắn vẫn còn, vậy Thiết Kỳ bang sẽ không ngã.”

“Vì vậy, các ngươi tạm thời che giấu thân phận, cũng sẽ không ảnh hưởng đến đại cục. Các huynh đệ của Thiết Kỳ bang nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, nên làm việc thì làm việc, nên sinh hoạt thì sinh hoạt. Cực Đông Băng thành không làm gì được các ngươi, trừ phi bọn họ định tiêu diệt sạch hơn trăm ngàn huynh đệ Thiết Kỳ bang.”

Thiết Tiếu Sinh nghe vậy thì gật đầu, hắn cũng nghĩ như vậy.

Ngô Mị Nương giống như đang nói chuyện với Thiết Tiếu Sinh, ánh mắt lại quét qua mọi người ở đây.

Trong lòng nàng đang nghĩ, bên trong đại sảnh này quả thực là ngọa hổ tàng long, vô số nội quỷ.

Gần đây, trên giang hồ có lời đồn cột cờ Nghịch Thần Kỳ rơi vào tay Sở Hi Thanh, khiến cho vài vụ cao thủ trên giang hồ che giấu thân phận để lẫn vào Thiết Kỳ bang.

Việc này cực kỳ bí ẩn, dù là con đường tin tức của Thiên Cơ các cũng không phát hiện được.

Nếu như không phải Ngô Mị Nương có căn cơ sâu dày ở địa phương, lại có thiên phú đặc thù, thì chưa chắc đã phát hiện ra manh mối.

Vũng nước Thiết Kỳ bang bây giờ, quả thực là sâu không lường được.

Tình cảnh của Sở Hi Thanh cũng tương đối nguy hiểm, bị khắp nơi mơ ước và nhòm ngó.

Trên mặt Ngô Mị Nương lại thản nhiên như không: “Hơn nữa, đối phó với Cực Đông Băng thành là chuyện của triều đình, Thiết Kỳ bang các ngươi cần gì phải xông lên trước? Dù triều đình muốn mượn lực lượng của Thiết Kỳ bang để đối phó với Cực Đông Băng thành, vậy cũng phải có đủ chỗ tốt chứ, đúng không? Đến đây là hết lời, chư vị có thể suy nghĩ cẩn thận.”

Nàng lại chắp tay, sau đó quay người đi ra ngoài.

Mà tất cả người trong đại sảnh thì lại cau mày suy tư.

Đơn Xích Linh vẫn chưa phát hiện, đám cao thủ ngũ phẩm ngồi ở phía dưới hắn lại hiện lên vài tia kỳ dị.

Chương 1225: Cũng bị hút khô

Trên đường trở về Thiên Lan cư, tâm tư của Kế Tiễn Tiễn đã phân vân xoắn xuýt thành cái bánh quẩy, ngay cả khuôn mặt tuấn mỹ của Sở Hi Thanh mà cũng không thể khiến nàng hứng thú.

Cả đoạn đường này, Kế Tiễn Tiễn đều đang suy nghĩ nên làm gì để hóa giải kiếp nạn này.

Hay là trực tiếp lật bàn, trở về thành Vọng An?

Không được!

Kế Tiễn Tiễn nghĩ sư huynh đặt rất nhiều kỳ vọng vào nàng, sao nàng có thể rời đi vào lúc này?

Mà lại, một khi nghĩ đến phải rời khỏi Sở Hi Thanh, trong lòng Kế Tiễn Tiễn liền sinh ra cảm giác kỳ không cam lòng và không nỡ.

Nàng cũng không hiểu vì sao mình lại có cảm giác này.

Kế Tiễn Tiễn trái lo phải nghĩ, nhận định là mình cam không lòng khi nhiệm vụ thất bại.

Bắt đầu từ khi nàng xuất đạo đến nay, nào từng thất bại lần nào?

Kế Tiễn Tiễn nghĩ thầm, nhất định còn có biện pháp!

Sở Hi Thanh hoàn toàn không biết tâm tư của Kế Tiễn Tiễn, hắn vẫn tiếp tục bay về phía Thiên Lan cư.

Khóe mắt của hắn lại quét đến một người, nhất thời thần sắc hơi động, nhìn về phía bên trái của mình.

Tại sườn núi ở phía nam, đang có một nam một nữ ở đó.

Nam dáng vẻ tầm trung, chắp tay sau lưng, thân thể thẳng tắp, nữ thì lại khéo léo dựa vào người.

Hai người đều quay lưng về phía hắn, nhìn về phong cảnh ở phương xa, vành tay và tóc mai chạm vào nhau, rất là thân thiết.

Sở Hi Thanh nhận ra thân phận của hai người từ bóng lưng của bọn họ, trong mắt hắn không khỏi hiện ra một tia kỳ dị.

“Đó là Thiên Diệp Tiên Tử và Lệ Thiên Công đúng không? Sao bọn họ lại tự lại với nhau rồi?”

“Đã tụ lại từ lâu rồi.”

Kế Tiễn Tiễn vốn muốn nói ‘gian phu dâm phụ’, nhưng nàng nghĩ đến việc Lệ Thiên Công chữa trị và cường hóa miễn phí vài món pháp bảo cho mình, cho nên Kế Tiễn Tiễn vẫn hạ miệng lưu đức: “Ngươi rời đi không được ba ngày, nữ nhân này liền tách khỏi Đạo Đao Tán Nhân, tụ lại với Lệ Thiên Công, vì thế mà còn nhấc lên một trận phong ba ở trong Thần Đan viện.”

“Sau khi Thiên Diệp Tiên Tử này trèo lên Lệ Thiên Công, hai người lại thân mật như keo như sơn. Nhưng tên Lệ Thiên Công này cũng coi như là biết chừng mực, hai người vẫn luôn lêu lổng ở bên ngoài, chưa bao giờ đưa nữ nhân này vào Thiên Lan cư. . .”

Ngay khi Kế Tiễn Tiễn nói chuyện, Lệ Thiên Công cũng phát hiện ra thứ khác thường ở sau lưng, hắn quay đầu lại thì nhìn thấy Sở Hi Thanh, đầu tiên là vui mừng một trận, sau đó lại ngượng ngùng mà thi lễ với Sở Hi Thanh: “Lệ Thiên Công cung nghênh chủ thượng trở về.”

“Đứng lên đi.” Sở Hi Thanh hơi vung tay lên, nở nụ cười rộng lượng và ôn hòa: “Sở mỗ đến không đúng lúc, quấy rầy đôi tình nhân. Các ngươi tiếp tục đi, coi như ta chưa từng đến.”

Sau khi hắn quay đầu lại, liền dặn dò Kế Tiễn Tiễn: “Cái tên này vẫn quá nhàn, ngươi sắp xếp vài việc cho hắn đi, hoặc là nhận thêm vài đơn hàng, đừng để hắn rảnh rỗi.”

Kế Tiễn Tiễn lập tức trả lời: “Đã rõ!”

Nàng cũng đã chướng mắt hai người này rồi.

Tuy rằng Lệ Thiên Công không đưa nữ nhân này vào Thiên Lan cư, nhưng dù sao Thiên Diệp Tiên Tử cũng loanh quanh ở bên ngoài Thiên Lan cư.

Kế Tiễn Tiễn cũng gặp phải mấy lần, luôn sẽ liên tưởng đến vài chuyện đâu đâu, cảm thấy hơi khó chịu.

Cách đó mười mấy trượng, thần sắc Lệ Thiên Công hơi nghiêm túc.

Hắn không nghe thấy câu nói kia của Sở Hi Thanh, nhưng lại cảm thấy hơi bất an, chỉ cảm thấy chột dạ không thôi, nội tâm run rẩy.

“Diệp Diệp, ta phải trở về, chủ thượng đã trở về rồi, ta không tiện ở bên ngoài. Diệp Diệp, ngươi cứ về nhà trước đi, chờ ta rảnh rỗi thì sẽ tìm người đi du ngoạn đạp thanh.”

“Đi thôi!” Thiên Diệp Tiên Tử vô cùng dịu ngoan, nàng nhu tình như nước mà sửa sang cổ áo cho Lệ Thiên Công: “Thiên Công ngươi có thể trở thành Đạo thị của Vô Cực Đao Quân, đây là một cơ duyên to lớn. Toàn bộ Vô Tướng thần sơn bây giờ, có không biết bao nhiêu người hâm mộ ngươi.”

“Vì vậy, ngươi ở trong Thiên Lan cư không thể bất cẩn, nhất định phải phụng dưỡng chủ thượng cho tốt, phải nói năng cẩn thận, không để người khác bắt được sai lầm. Còn nữa, chuyện ta nhờ vả, Thiên Công ngươi nhất định phải nhớ ở trong lòng.”

Chuyện Thiên Diệp Tiên Tử nhờ Lệ Thiên Công, chính là cái danh ngạch ‘Đạo thị’ còn lại.

Nàng vừa nói chuyện vừa liếc mắt nhìn bóng lưng của Sở Hi Thanh.

Đây chính là thánh truyền trẻ tuổi nhất của Vô Tướng thần tông bây giờ!

Hơn nữa, trên giang hồ còn có lời đồn, thiên phú của người này còn vượt qua cả Bá Võ Vương.

Triều đình không tiếc đắc tội với Vô Tướng thần tông, cũng muốn giết chết Sở Hi Thanh ở trong Quy Khư. Tông chủ Lý Trường Sinh thì lại giết vào kinh thành, quét ngang tất cả cao thủ đại nội trong hoàng cung.

Có người nói, bản thân thiên tử cũng bị thương không nhẹ.

Có thể tưởng tượng được, địa vị của vị Vô Cực Đao Quân này ở trong Vô Tướng thần tông là như thế nào.

Cũng có thể nghĩ được, Đạo thị của Vô Cực Đao Quân sẽ có tiền đồ gì!

Chương 1226: Cũng bị hút khô (2)

Lúc này, Thiên Diệp lại chưa phát hiện ánh mắt khác thường của Lệ Thiên Công.

Đúng là hắn si tình với Thiên Diệp Tiên Tử, nhưng không ngu xuẩn, thật ra hắn cũng mơ hồ đoán được vì sao Thiên Diệp Tiên Tử hồi tâm chuyển ý, nhất định là có quan hệ với chủ thượng của mình.

Lệ Thiên Công nghĩ thầm, nếu như mình thật sự lấy được cái danh ngạch Đạo thị này cho Thiên Diệp Tiên Tử, có lẽ lại là chuyện xấu, ảnh hưởng đến tình cảm của hai người.

Huống hồ, danh ngạch Đạo thị của Sở Hi Thanh quý giá đến mức nào chứ, đâu phải hắn muốn lấy là có thể lấy được.

Hai vợ chồng bọn họ, chỉ cần một người phụng dưỡng chủ thượng là được rồi.

Sở Hi Thanh trở lại cửa Thiên Lan cư thì lại nghe thấy tiếng binh khí va chạm ở bên trong.

Khi hắn điều khiển kiếm chu (thuyền kiếm) bay vào trong sân, chỉ thấy hai cô bé Lục Loạn Ly và Lưu Nhược Hi đang giao thủ trong sân.

Sở Vân Vân thì lại ôm Bạch Tiểu Chiêu đã hóa thành điêu trong ngực, một người một thú ngồi xem.

Bên cạnh còn có Chu Lương Thần, hai tay hắn ôm kiếm, ánh mắt suy tư.

Sở Hi Thanh tiến vào trong sân, ánh mắt liền rơi vào trên người Sở Vân Vân.

Vị Bá Võ Vương này đã khôi phục Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, khuôn mặt tái nhợt cuối cùng cũng có chút màu máu, nhưng khí chất toàn thân vẫn tương đối ốm yếu.

Sở Vân Vân lại giống như không có hứng thú với trận chiến của hai cô bé kia, nhưng Sở Hi Thanh phát hiện ánh mắt của nàng đều nhìn vào những sơ hở của Lưu Nhược Hi.

Bạch Tiểu Chiêu thì lại lười biếng nằm trong ngực Sở Vân Vân, nhưng khi nàng phát hiện bóng người của Sở Hi Thanh, hai mắt nàng nhất thời sáng ngời. 'Vèo' một tiếng rồi nhảy vào trong lồng ngực Sở Hi Thanh.

Sở Vân Vân cũng nghiêng đầu qua, cười nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Thật ra nàng đã cảm ứng được Sở Hi Thanh trở về, khi Sở Hi Thanh điều động kiếm chu thì khí tức bản thân đã thu liễm đến cực hạn, lại có Tru Thiên đao ý che đậy.

Võ tu bình thường khó có thể cảm ứng được tung ích của Sở Hi Thanh, nhưng lại không giấu được nàng, nàng chỉ giả vờ không biết thôi.

Lục Loạn Ly cũng đã cảm ứng được Sở Hi Thanh khi hắn đến bên ngoài sân.

Nàng vốn đang so chiêu với Lưu Nhược Hi, lúc này đao pháp đột nhiên trở nên ác liệt hơn.

"Cheng! Cheng! Cheng!"

Lục Loạn Ly chém liền ba đao, tất cả đều chém vào sơ hở của Lưu Nhược Hi, khiến cho song đao của nàng bị đánh bay lên không trung, sau đó lại gọn gàng tiêu sái mà rơi vào vỏ đao.

"Thấy chưa? Hắn đã trở về, ta cũng đoán là mấy ngày này mà. . ."

Lục Loạn Ly cũng cười hì hì nhìn về phía Sở Hi Thanh, sau đó nàng nhất thời sửng sốt, lòng thầm nói mỹ nam tử nào đây?

Ngũ quan và tướng mạo của người này cực kỳ giống với Sở Hi Thanh, nhưng lại có hơi khác biệt. Cảm giác như càng tinh xảo hơn, càng có mị lực hơn, cảm giác như toàn thân hắn đang phát sáng.

Sau đó Lục Loạn Ly liền biết, chắc chắn là Sở Hi Thanh đã thức tỉnh huyết mạch La Hầu.

Có người nói huyết mạch La Hầu này có thể làm cho nam nhân trở nên tuấn mỹ hơn, không ngờ lại là thật.

Lục Loạn Ly cảm thấy trái tim mình đang đập ‘thình thịch’, hoàn toàn không thể khống chế.

Nội tâm nàng âm thầm buồn bực.

Tên khốn kiếp này rõ ràng là nam nhân, lại tuấn mỹ như vậy làm gì? Hại cho nàng tâm phiền ý loạn.

Lưu Nhược Hi ở đối diện thì lại vô cùng ủ rũ.

Sở Hi Thanh rời khỏi đây ba tháng, tu vị của nàng đã tăng lên đến lục phẩm hạ, còn tăng cường vài loại thiên phú huyết mạch.

Bình thường nàng có thể chống đỡ mấy trăm hiệp trong tay Lục Loạn Ly, nhưng hôm nay Lục Loạn Ly mới nghiêm túc một chút, thì chỉ cần ba đao là đã có thể đánh bại nàng.

Hơn nữa, vị Lục sư tỷ này còn dùng sức mạnh ngang với nàng.

Sau đó Lưu Nhược Hi cũng thu liễm nỗi lòng, nàng và Chu Lương Thần cùng nhau thi lễ với Sở Hi Thanh: “Thuộc hạ tham kiến chủ thượng! Cung nghênh chủ thượng trở về.”

“Không cần đa lễ.”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, dùng cương lực nâng hai người bọn họ lên.

Khi hắn hạ xuống đất, kiếm chu kia liền biến thành hình dạng hộp kiếm, trôi nổi ở bên cạnh Sở Hi Thanh.

Đây là một công dụng khác của hộp kiếm.

Sở Hi Thanh không cần cõng nó đi khắp nơi, bản thân hộp kiếm này có năng lực trôi nổi và Quang độn, sẽ luôn theo sát hắn.

Sở Hi Thanh lại vỗ vỗ vai Lưu Nhược Hi: “Đao pháp không tệ, là cấp độ Siêu thiên trụ rồi. Nhưng ngươi xác định mình cũng muốn tu luyện Tru Thiên Đao?”

Đao pháp của Lưu Nhược Hi đúng là rất ác liệt, hoàn toàn không tìm thấy đối thủ trong cùng cấp.

Nàng cũng không có gì phải ủ rũ cả.

Nếu như nói Lưu Nhược Hi là ba phần năm của Bá Võ Vương, như vậy thiên phú của Lục Loạn Ly chính là 90% của Bá Võ Vương, chỉ yếu hơn Bá Võ Vương một chút mà thôi.

Nếu nàng không phải là thuật võ song tu, thì đã bước vào tứ phẩm từ lâu rồi.

Huống hồ căn cơ võ đạo và tích lũy của song phương đều khác nhau.

Chương 1227: Cũng bị hút khô (3)

Vẻ mặt Lưu Nhược Hi nghiêm túc, ôm quyền nói: “Thuộc hạ có ý đó! Thiên phú của thuộc hạ, tu luyện Tru Thiên Đao có thể đi xa hơn một chút, đương nhiên cũng không thể bỏ qua Nhai Tí Đao.”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, dù là Tru Thiên Đao thì cũng không dễ đâu!

Thật ra thiên phú của Lưu Nhược Hi còn chưa bằng Diệp Tri Thu.

Diệp Tri Thu là có đại tài nhưng trưởng thành muộn, sau khi khai phá hoàn toàn thiên phú huyết mạch, có thể sánh vai với Kế Tiễn Tiễn, tương đương với 80% Bá Võ Vương.

Chính vì thế nên Diệp Tri Thu mới lọt vào mắt xanh của Tố Phong Đao, Lưu Nhược Hi thì không được Tố Phong Đao nhìn trúng.

Tu vị của Lưu Nhược Hi bây giờ tăng nhanh như gió, tất cả đều dựa vào tài nguyên của Thiết Kỳ bang, các loại đan dược tốt nhất cũng chưa từng đứt đoạn, còn cả Tụ Linh trận mạnh nhất ở Thiên Lan cư này nữa.

Bây giờ tông môn cũng khá coi trọng Lưu Nhược Hi, đã sắp xếp một ít danh sư chỉ đạo cho nàng.

Trước kia Diệp Tri Thu chỉ là người cô đơn, nào có điều kiện này.

Tuy nhiên, tiền đồ trên Tru Thiên Đao của Diệp Tri Thu quả thực là mạnh hơn Nhai Tí Đao nhiều.

Tần Mộc Ca có huyết mạch gia truyền là Quy Nhất, Lưu Nhược Hi không có, hệ thống của Sở Hi Thanh cũng không thể giúp được chuyện này.

“Cũng được!” Sở Hi Thanh gật đầu: “Mặc kệ là Tru Thiên Đao hay Nhai Tí Đao, có chỗ nào không hiểu thì có thể hỏi ta.”

Thật ra Sở Vân Vân mới là sư phụ thích hợp nhất của Lưu Nhược Hi.

Đáng tiếc là vì hạn chế thân phận, nên Sở Vân Vân không thể tự mình chỉ điểm.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, nếu như tương lai Lưu Nhược Hi có cơ duyên, có đủ dung lượng chứa thiên phú, lại có thể lập đủ công huân, thì hắn không ngại để Sở Vân Vân dẫn nàng đi một chuyến, hỗ trợ nàng thức tỉnh huyết mạch La Hầu.

Chỉ cần có La Hầu, vậy Lưu Nhược Hi có thể lên làm thánh truyền.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại nhìn về phía Chu Lương Thần, chỉ thấy tên này đang đứng tại chỗ, khí tức như sừng sững như núi cao, lại thâm sâu như vực không thấy đáy.

Sở Hi Thanh vừa nhìn đã biết võ đạo của Chu Lương Thần đã tiến bộ không nhỏ.

“Lương Thần, cái Cô Chu võ ý này của ngươi không tệ, có chút mùi vị đi thuyền trong đại dương ‘cuồng hải’ rồi.

Công pháp gia truyền của Chu Lương Thần là Cuồng Hải Cô Chu.

Chính là đi ngược dòng bên trong sóng biển dâng trào, tìm kiếm chân lý võ đạo bên trong nghịch cảnh và nguy nan.

Môn võ đạo này mà tu luyện đến tận cùng, chính là Nghịch Thiên.

Trước mắt, toàn bộ nhân tộc đều không thể tăng môn võ ý này lên cấp thánh truyền, trong lịch sử cũng có không ít người tu luyện đến nhất phẩm, nhưng lại không lưu lại truyền thừa hoàn chỉnh.

Tuy nhiên, bản thân môn võ đạo anfy lại cực kỳ mạnh mẽ, đảo ngược thời gian và không gian, nghịch thiên đạo, nghịch chuyển bất kỳ loại Thiên quy đạo luật nào.

Sở Hi Thanh dự đoán, qua một thời gian nữa là Chu Lương Thần có thể chống đỡ một phương.

Chỉ cần Chu Lương Thần đột phá ngũ phẩm, cộng thêm tiểu Huyền Vũ đang lật bụng tắm nắng kia, sức chiến đấu có thể sánh vai với đại đa số tứ phẩm.

“Chủ thượng dốc hết sức lực để bồi dưỡng thuộc hạ, thuộc hạ sao dám lười biếng?” Chu Lương Thần cười nói, đáy mắt lại lóe lên một tia buồn phiền.

Sở Hi Thanh khá nhạy cảm nên đã nhận ra, hắn hơi suy nghĩ một chút liền biết nguyên do, lúc này mỉm cười nói: “Là đang lo lắng chuyện Chu gia các ngươi và Cực Đông Băng thành sao? Yên tâm, cha mẹ ngươi đều là người thông minh, đời này trải qua nhiều sóng gió, sao lại ngốc đến mức đi đối kháng với Cực Đông Băng thành?”

“Ta đã gửi tin cho Thiết Kỳ bang, tiếp ứng mấy thế lực ở Lâm Hải lùi về quận Tú Thủy và quận Tầm Dương để ẩn nấp. Cực Đông Băng thành thế không thể đỡ, chúng ta tạm thời tránh mũi nhọn là được. Mấy nhà chúng ta liên thủ, vẫn có thể tự bảo vệ.”

Khi Sở Hi Thanh trở về Vô Tướng thần sớn, hắn đã nhờ các trạm dịch của Vô Tướng thần tông để gửi tin về quận Tú Thủy.

Hắn và Sở Vân Vân nhất định sẽ trở thành phản tặc, sao lại đi chặn đao cho triều đình?

Chu Lương Thần nghe vậy thì cũng thả lỏng hơn.

Hắn biết Thiết Kỳ bang tuy mới quật khởi không lâu, nhưng căn cơ rất sâu, có danh vọng rất lớn ở trong bách tính hai quận Tú Thủy và Tầm Dương.

Hơn nữa, diện tích hai quận Tú Thủy và Tầm Dương rộng ngàn dặm, có bảy tám trăm vạn dân chúng, có đủ không gian để ứng phó với Cực Đông Băng thành.

Chỉ cần Thiết Kỳ bang đồng ý, các thế lực ở Lâm Hải như Chu gia và Lộ gia sẽ có đường lui đáng tin cậy.

Thật ra Sở Hi Thanh cũng mượn mượn lực lượng các thế gia Lâm Hải để đối kháng với Cực Đông Băng thành.

Thiết Kỳ bang không có cao thủ tứ phẩm, quận Lâm Hải lại có vài vị, huynh trưởng của Chu Hùng Bá lại là cao thủ tam phẩm.

Quân đội và hạm đội tư nhân của bọn họ, có sức chiến đấu rất không tầm thường.

Hắn an ủi Chu Lương Thần một phen, lúc này mới đi về phía lầu chính: “Loạn Ly, còn cả Vân Vân nữa, hai người các ngươi đi theo ta, ta có lời muốn nói với các ngươi.”

Chương 1228: Cũng bị hút khô (4)

Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly nghe vậy thì đều nhướng mày, hai người nhìn nhau một chút, rồi đi theo Sở Hi Thanh vào bên trong lầu chính.

Lục Loạn Ly âm thầm cảm thấy tò mò, lòng thầm nghĩ rốt cuộc Sở Hi Thanh muốn nói cái gì với các nàng?

Thật ra nàng càng muốn ở một mình với Sở Hi Thanh hơn, nhưng hôm nay không tiện, chỉ có thể chờ ngày mai.

Khi Lục Loạn Ly đi theo Sở Hi Thanh vào trong phòng, liền nhìn thấy

Sở Hi Thanh đưa một món đồ đến trước mặt nàng.

“Loạn Ly, ngươi xem thử vật này có tác dụng với ngươi hay không?”

Đó là ba mươi lăm mảnh lông vũ nắm màu, trên đầu lông vũ có đồ án tựa như con mắt. Toàn thân bóng loáng, lóe lên vẻ mê ảo như lưu ly.

Lục Loạn Ly liếc mắt nhìn qua, vẻ mặt vui mừng: “Đây là Khổng Tước Ngũ Sắc linh? Ngươi tìm thấy ở đâu vậy?”

Những Khổng Tước Ngũ Sắc linh này có cấp bậc cao đến tận tam phẩm, hơn nữa lại nhiều đến ba mươi lăm mảnh, quả thực là hái tất cả lông đuôi của một Khổng Tước xuống mà.

Sở Hi Thanh khẽ mỉm cười: “Ngươi yêu thích là được rồi, quay đầu lại ta sẽ bảo Lệ Thiên Công chế tạo cho ngươi một bộ chiến giáp, xem như là quà cho lần đi xa này.”

Đây là Sở Hi Thanh thu thập được từ Toái Diệp tập trong Bất Chu sơn.

Đám võ tu nhân tộc trong Toái Diệp tập dù lừa bịp nhân tộc, nhưng bọn họ vẫn dựa vào săn bắn để sống.

Vì vậy, bọn họ không chỉ có pháp khí rất không tầm thường, mà còn có rất nhiều tài liệu quý giá.

Tiếc là hai người hắn và Diệp Tri Thu đều không có pháp khí không gian, chỉ có thể thu thập lại rồi tìm một nơi chôn xuống, nhìn xem sau này có cơ hội lấy lại hay không.

Chỉ có ba mươi lăm mảnh Khổng Tước Ngũ Sắc linh này, Sở Hi Thanh vừa nhìn đã nghĩ đến Đại Minh Vương Luân của Lục Loạn Ly, cho nên đã mang về.

Lục Loạn Ly nghĩ thầm, không uổng công mình mong nhớ Sở Hi Thanh mấy tháng trời.

“Coi như ngươi có lòng!”

Nàng vui vẻ rạo rực nhận những Khổng Tước Ngũ Sắc linh kia, rồi ngưng thần đánh giá.

Trên những mảnh lông vũ này có dấu vết của đao kiếm, khiến cho Lục Loạn Ly đau lòng không thôi.

Nhưng những chiếc lông đuôi Khổng Tước này cũng đủ để nàng chế tạo một bộ chiến giáp cấp độ tứ phẩm thượng.

Lệ Thiên Công kia không chỉ am hiểu luyện đao, mà còn có tay nghề luyện giáp rất khá.

Sở Hi Thanh thì lại phát hiện Sở Vân Vân đang nhìn chằm chằm vào mình với ánh mắt sâu thẳm.

Sở Hi Thanh âm thầm hoảng sợ, chỉ thấy một loại cảm giác lạnh lẽo không tên dâng lên.

Hắn không dám chậm trễ, vội vàng móc một bình ngọc ra: “Ngươi xem thứ này. . .”

Sở Vân Vân khó hiểu nhìn bình ngọc trong tay mình.

Nàng mở bình ngọc ra rồi ngửi một cái, sau đó liền hiện ra vẻ khó mà tin nổi: “Đây là kết tinh trong Nguyên Cổ huyết trì? Ngươi lấy được từ đâu?”

Nguyên Cổ huyết trì nằm ở tầng sáu trên Bất Chu sơn, là nơi quan trọng của hoàng đình Cự linh Bất Chu sơn.

“Hoàng đình Bất Chu sơn xảy ra chuyện.”

Lúc này Sở Hi Thanh mới nở nụ cười: “Chúng ta có thể tiến vào nơi sâu bên trong hoàng đình, lấy được thứ này. Những kết tinh này có thể giúp ngươi tái tạo căn cơ.”

Lục Loạn Ly không để ý lắm.

Nàng không biết Nguyên Cổ huyết trì là thứ gì, nhưng lại biết thứ có thể tái tạo căn cơ đều không phải vật phàm, còn quý giá hơn Khổng Tước Ngũ Sắc linh trong tay nàng.

Nhưng ca ca đối xử tốt với muội muội hơn một chút, cũng là chuyện bình thường.

Lục Loạn Ly cũng không nghĩ nhiều, cho rằng ‘tái tạo căn cơ’ mà Sở Hi Thanh nói, chỉ là cải thiện nguyên công và thể chất, huyết mạch của Sở Vân Vân.

Trong mắt Sở Vân Vân lại hiện lên tia kỳ dị.

Thứ này có thể để khiến nàng trong vòng mười ngày, khôi phục đến ngũ phẩm.

Nàng bây giờ có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp năm, chân nguyên cấp độ ngũ phẩm, đến khi đó dù không dựa vào Nghịch Thần Kỳ, thì nàng cũng có thể chiến với Địa Bảng.

Sở Hi Thanh lại mang về cho nàng một niềm vui bất ngờ.

Nhưng Sở Vân Vân càng để ý đến chuyện hoàng đình Bất Chu sơn hỗn loạn hơn.

Nàng đang muốn mở miệng hỏi thăm, vẻ mặt lại đột nhiên thay đổi, rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nháy mắt này, một ánh đao lăng lệ bay thẳng vào trong phòng, rồi dừng lại ở trước người Sở Hi Thanh.

“Huyết Nhai thần đao?”

Sở Vân Vân nhìn thấy thân đao ám kim, xen lẫn những phù văn màu máu này, liền biết đây là thanh Huyết Nhai thần đao kia.

Sau khi thanh đao hạ xuống trước người Sở Hi Thanh, nó liền kêu ong ong không ngớt.

Sở Hi Thanh thấy thế thì không khỏi đau đầu.

Hắn và Huyết Nhai thần đao tâm ý tương thông, cũng biết ý đồ của nó.

Vấn đề là hắn vừa mới bức chín giọt tinh huyết bản mệnh, bây giờ vẫn còn yếu đây.

Huống hồ hắn đã rời nhà hơn ba tháng.

Lúc này về nhà, đương nhiên phải thỏa mãn tức phụ trước.

Sở Hi Thanh dùng tay xoa trán: “Không thể chờ thêm một chút sao? Ngươi cũng đã chờ gần ngàn năm rồi, cần gì nóng lòng nhất thời?”

Huyết Nhai thần đao kia lại rung động kịch liệt hơn.

Còn có một luồng đao khí ngưng tụ lại, hóa thành Nhai Tí rồi rít gào về phía hắn, lấy đó để biểu thị bất mãn.

Chương 1229: Cũng bị hút khô (5)

Sở Vân Vân thấy buồn cười: “Huyết Nhai thần đao rất cần uẩn nhưỡng, ngươi cứ thỏa mãn nó trước đi.”

Nàng có ‘kết tinh’ của Nguyên Cổ huyết trì, đã không nhìn trúng máu của Sở Hi Thanh nữa rồi.

Trừ phi Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của Sở Hi Thanh lại tăng lên.

Sở Hi Thanh rát bất đắc dĩ, đành phải mang Huyết Nhai thần đao lên lầu hai rồi ngồi xuống, sau đó đưa tay sờ vào thân Huyết Nhai thần đao.

Khoảnh khắc này, toàn thân hắn đều hiện lên những lân phiến nhỏ bé và dày đặc màu ám kim.

Những lân phiến màu ám kim bóng loáng này còn lan tràn đến thân đao, khiến cho một người một đao như trở thành một thể.

Tiểu Tóc Húi Cua cũng nhảy ra ngoài, nằm nhoài trên thân đao.

Mỗi một lần bọn họ hít thở, đều hô ứng và cộng hưởng với Huyết Nhai thần đao, đạo vận kết hợp, tâm ý tương thông.

Sau lưng Sở Hi Thanh cũng hiện lên một cao cự thú Nhai Tí cực lớn, uy nghiêm khổng lồ, trông rất sống động, tựa như là thật.

Huyết Nhai thần đao thì lại liên tục kêu ong ong, thân đao hiện lên hai khí vàng và đỏ, như hai con trăn to quấn quanh trên cánh tay Sở Hi Thanh.

Đây là đao linh của thần đao đang dùng phương thức này để phát tiết tâm trạng hưng phấn của mình, biểu đạt ý muốn vui sướng và thân cận của nó.

Mặt Sở Hi Thanh lại như màu đất, hắn phát hiện khí huyết và tinh nguyên của mình đang tiêu hao rất nhanh, tất cả đều chảy vào bên trong Huyết Nhai thần đao.

Tốc độ nuốt tinh nguyên của thanh đao này mạnh hơn Sở Vân Vân không biết bao nhiêu lần.

Sở Hi Thanh phát hiện sức khôi phục mạnh mẽ của bản thân lại không theo kịp.

Cũng đúng lúc này, Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh được Huyết Nhai thần đao dẫn đường, từ từ ngưng tụ ra hai Thiên uy đạo luật không trọn vẹn là ‘Kính Thiên’ và ‘Canh kim’, thậm chí bởi vậy mà sinh sôi ra một ít pháp ‘Báo Ứng’.

Tâm thần Sở Hi Thanh hơi động, trong mắt hiện ra một tia kỳ dị.

Huyết Nhai thần đao đang hấp thụ khí huyết của hắn, cũng đang trợ giúp hắn hoàn thiện Nhai Tí đao ý.

Chẳng mấy chốc Sở Hi Thanh đã quên hết mọi thứ bên ngoài, tập trung vào Nhai Tí đao ý mà Huyết Nhai thần đao thể hiện.

Mà lúc này, tại tầng dưới của lầu chính, Lục Loạn Ly nhìn về phía cầu thang với ánh mắt không nỡ.

Cái tên này vừa mới trở về, lại đi bế quan rồi?

Nhìn dáng vẻ của Huyết Nhai thần đao, tựa như là rất khát khao, không biết Sở Hi Thanh phải mất bao lâu mới có thể thỏa mãn nó?

Sở Vân Vân thì lại nghiêng người nhìn xuyên qua cửa sổ để nhìn Kế Tiễn Tiễn ở bên ngoài.

Huyết Nhai thần đao bay đến đã tạo động tĩnh không nhỏ, không biết nữ tử này có nhìn thấy không? Nàng lại lựa chọn thế nào?

Sở Vân Vân lại phát hiện, Kế Tiễn Tiễn vẫn nằm trong trạng thái hoảng hốt, lo âu, tựa như không phát giác được Huyết Nhai thần đao bay đến.

Sở Vân Vân lập tức cau mày lại, nàng nhớ là khi Lục Loạn Ly dùng ba đao đánh bại Lưu Nhược Hi, thì Kế Tiễn Tiễn cũng không có chút phản ứng nào.

Sở Vân Vân nghĩ thầm, nữ nhân này rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì?

Còn cả Lục Loạn Ly nữa.

Từ khi tin tức Lý Trường Sinh quét ngang hoàng thành truyền về, nha đầu này càng ngày càng lạc quan ở trước mặt Kế Tiễn Tiễn, hầu như không thèm che giấu võ đạo của mình luôn.

Đao Kiếm Như Mộng ở phía sau Lục Loạn Ly lại có ý nghĩ gì?

Cùng lúc đó, tại sơn môn của Vô Tướng thần tông, Diệp Tri Thu đang chào hàng một số chiến lợi phẩm lấy được từ Bất Chu sơn.

Bảng hiệu của tông môn ở đây chất chứa chân lý võ đạo của các đời tông chủ, có thể cung cấp cho đệ tử nghiên cứu, hơn nữa còn là miễn phí, cho nên nơi này có rất nhiều đệ tử nội môn và ngoại môn của Vô Tướng thần tông.

Bên ngoài sơn môn còn có một cái chợ nhỏ, bên trong chợ có rất nhiều cửa hàng và hiệu buôn, buôn bán các loại pháp khí và đan dược, gửi tin phù giúp người khác, thuê hoặc bán các loại pháp khí bay đến dịch trạm, vân vân. Ngoài ra còn có rất nhiều đệ tử bày sạp hàng ở nơi này, bọn họ bán các loại tài liệu không dùng đến, hoặc là đan dược, phù lực và công pháp.

Diệp Tri Thu khác với Sở Hi Thanh, nàng không có toàn bộ Thiết Kỳ bang làm hậu thuẫn, cũng không có thu hoạch trong bí cảnh thời gian.

Sau khi nàng trở về Vô Tướng thần sơn, thì đã chạy ra đây mở sạp hàng.

Hành trình Bất Chu sơn này, Diệp Tri Thu cũng lấy được vài kiện pháp khí ngũ phẩm tứ phẩm, còn có một chút đan dược quý giá nhưng không dùng được, nàng chuẩn bị bán lấy tiền.

Ngay khi Diệp Tri Thu đang buồn bực ngán ngẩm, chờ đợi người mua đến, tâm thần nàng bỗng nhiên hơi động, liền nhìn xuống phía đường núi.

Đó là một thiếu niên mặc áo trắng, cưỡi một con chiến mã thần tuấn, chậm rãi chạy dọc theo đường núi chót vót.

Thiếu niên này áo trắng như tuyết, lông mày lại là màu tím, không đậm không nhạt, tựa như mũi kiếm kéo thẳng về tóc mai. Hai mắt đen nhánh và thâm sâu, sống mũi rất cao, lại thẳng tắp tựa như Thiết Bích sơn mạch, khí chất ôn hòa như làn nước mùa xuân.

Bên cạnh thiếu niên áo trắng còn có một thư đồng xinh đẹp. Hắn cũng cưỡi một thớt chiến mã, trước ngực còn có một cây đàn, vác kiếm ở sau lưng.

Chương 1230: Thẻ thần chiêu

Diệp Tri Thu chú ý đến hai người thiếu nhiên áo trắng, không phải vì khí chất đặc biệt của thiếu niên áo trắng kia, mà là nàng nhận ra người này.

Mấy năm gần đây, nàng đều nhìn thấy hình của người này ở trên Luận Võ Thần Cơ.

Đó chính là Tử Mi Thiên Quân – Thủy Như Ca! Chính là người bị Sở Hi Thanh dồn ra khỏi Thanh Vân Tứ Thiên Quân!

Người này. . . sẽ không đến đây vì Sở Hi Thanh chứ?

Trong đầu Diệp Tri Thu vừa xuất hiện cái ý nghĩ này, liền thấy Thủy Như Ca đã giục ngựa đi đến trước sơn môn.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn bảng hiệu cực lớn kia một chút, sau đó cười vàng nói: "Tinh Tú tiên tông Thủy Như Ca, đến đây cầu kiến Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh, mời ban cho một trận chiến!"

Khoảnh khắc này, vô số ánh mắt lạnh lùng và sắc bén như đao như kiếm đều nhìn thẳng về phía Thủy Như Ca.

Giọng nói Thủy Như Ca không cao, nhưng lại ngậm lấy chân nguyên mạnh mẽ, âm thanh cuồn cuộn như sóng biển lan tràn ra bốn phía, lực xuyên thấu cực mạnh.

Nhưng tiếng nói của hắn không truyền ra quá xa.

Đại trận hộ sơn của Vô Tướng thần tông đã trừ khử và hóa giải sóng âm này.

Tuy nhiên, các đệ tử nội môn và ngoại môn của Vô Tướng thần tông ở gần sơn môn đều nghe thấy tiếng nói của Thủy Như Ca.

Sắc mặt của bọn họ đều âm trầm, trợn mắt nhìn chằm chằm vào Thủy Như Ca.

Sở Hi Thanh gia nhập Vô Tướng thần tông chưa được một năm, nhưng cũng đã được gần như tất cả đệ tử nội môn ngoại môn kính yêu.

Vị thiên tài này quét ngang bí cảnh thời gian, hỗ trợ Mộc Kiếm Tiên thoát vây đăng thần, bây giờ lại đứng hàng 19 Thanh Vân Tổng Bảng, đăng đỉnh Thanh Vân Tứ Thiên Quân, đã là kiêu ngạo của bọn họ.

Bây giờ lại có người muốn khiêu chiến Sở Hi Thanh, khiêu chiến Tru Thiên thánh truyền của bọn họ.

Ánh mắt Diệp Tri Thu lạnh lùng, nàng chắm chặt thanh kiếm sau lưng, bước đến trước mặt Thủy Như Ca.

"Ngươi muốn khiêu chiến Sở Hi Thanh?"

"Đúng!" Thủy Như Ca gật đầu, nhìn nhau với Diệp Tri Thu rồi nở nụ cười ôn hòa: "Thủy mỗ đến đây, chính là muốn nhìn xem nhân vật nào đã dồn ta ra khỏi Thanh Vân Tứ Thiên Quân? Cũng muốn nhìn xem phong thái của Vô Cực thần đao mà Luận Võ lâu và Thiên Cơ các tôn sùng là như thế nào."

Diệp Tri Thu không khỏi cười một tiếng: “Sở sư đệ mới chỉ là lục phẩm, ngươi đường đường là tứ phẩm hạ lại đi khiêu chiến một lục phẩm như hắn, không thấy mất mặt sao?”

“Cái này có gì mà mất mặt? Ta chỉ lớn hơn hắn một tuổi mà thôi.”

Thủy Như Ca chắp tay sau lưng, thản nhiên nhìn nhau với Diệp Tri Thu: “Thủy mỗ có thể tự phong ấn tu vị để giao thủ với hắn. Nếu Vô Tướng thần tông các ngươi còn chưa yên âm, thì có thể dùng Bình Thiên Kiếm để cân bằng lực lượng song phương.”

Diệp Tri Thu nhướng mày lên, lại lấy một đồng tiền từ trong tay áo ra: “Nếu ngươi đồng ý phong ấn tu vị, vậy ta đánh với ngươi, Sở Hi Thanh là thánh truyền nhà ta, không phải con chó con mèo nào cũng có thể khiêu chiến hắn. Ngươi thắng ta thì mới có tư cách giao thủ với hắn.”

Thủy Như Ca lại thấy buồn cười, lắc đầu nói: “Ngươi không phải đối thủ của ta, thắng cũng không vẻ vang gì. Hơn nữa, Thủy mỗ đến đây là vì một mình Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh, chứ không có hứng thú đi khiêu chiến toàn bộ Vô Tướng thần tông.”

“Vậy cũng không phải do ngươi.”

Diệp Tri Thu búng ngón tay, đồng tiền lập tức bay lên cao.

Thần sắc Thủy Như Ca vẫn bình tĩnh như cũ, không có chút gợn sóng nào.

Khí tức của thư đồng xinh đẹp ở phía sau hắn lại lạnh lẽo và cứng rắn như nham thạch.

Diệp Tri Thu cầm kiếm sau lưng, ngay khi đồng tiền rơi xuống đất, vỏ kiếm kia bỗng nhiên phát ra một tiếng vang lanh lảnh.

Kiếm của nàng như lưu quang thuấn ảnh, bỗng nhiên chém đến trước cổ họng của Thủy Như Ca.

Mũi kiếm này cực kỳ tinh chuẩn, chỉ vừa tiếp xúc với da thịt của Thủy Như Ca, nhưng lại không đâm thủng da thịt của hắn.

Thủy Như Ca lại cúi đầu nhìn thanh trọng kiếm dài bốn thước này của Diệp Tri Thu, ánh mắt của hắn tràn đầy tán thưởng: “Kiếm rất nhanh, cũng rất ổn, Tru Thiên kiếm ý của ngươi càng mạnh hơn. Trong cấp độ ngũ phẩm đương đại, hẳn là không quá năm người có thể làm đối thủ của ngươi.”

Vẻ mặt Diệp Tri Thu lại lạnh lùng: “Vì sao không ra tay? Không sợ ta làm thịt ngươi sao?”

Vừa rồi, khi nàng xuất kiếm thì đã dùng Tru Thiên kiếm ý để tru diệt tất cả ý nghĩ muốn chống lại của Thủy Như Ca.

Vấn đề là đối phương căn bản không có ý muốn chống lại.

“Ta nói rồi, mục tiêu của ta chỉ có Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh!” Thủy Như Ca lắc đầu, lời nói không gợn sóng: “Thủy mỗ không có hứng thú với những người khác.”

Con ngươi của Diệp Tri Thu ngậm lấy lạnh lẽo vô tận, nàng nhìn chằm chằm vào Thủy Như Ca một lát, cuối cùng hừ nhẹ một tiếng, rồi thu kiếm về sau lưng.

Nàng thừa nhận, người này đúng là một nhân vật!

Không hổ là một trong tứ đại thiếu niên Thiên Quân.

Chương 1231: Thẻ thần chiêu (2)

Diệp Tri Thu cũng không thể làm thịt tên này.

Thần tông có thể diện của thần tông, chém giết một võ tu đến nhà khiêu chiến, sẽ chỉ làm cho Vô Tướng thần tông bị người trong thiên hạ cười nhạo.

Cũng sẽ làm hỏng danh tiếng của Sở Hi Thanh.

Huống hồ Thủy Như Ca này còn là đệ tử Tinh Tú tiên tông.

Trong tất cả thần tông nhất phẩm, Tinh Tú tiên tông là môn phái duy nhất có quan hệ tương đối thân thiện với Vô Tướng thần tông.

Diệp Tri Thu lại cau mày.

Nàng không hề nghi ngờ thành tựu tương lai của Sở Hi Thanh, hắn nhất định có thể ngự trị phía trên Tử Mi Thiên Quân – Thủy Như Ca này.

Có điều, tu vị của hắn bây giờ vẫn quá thấp.

Thời gian tu hành của Sở Hi Thanh quá ngắn, hắn chỉ mới tu hành võ đạo được hai năm, có thể chống lại Thủy Như Ca đã tích lũy tám năm sao?

Tử Mi Thiên Quân – Thủy Như Ca này cũng không giống nàng, từ khi người này tu hành võ đạo, lúc nào cũng có tài nguyên tốt nhất, danh sư đỉnh cấp nhất.

Sau đó, Diệp Tri Thu quay trở về sạp hàng của mình, bắt đầu đóng gói và thu thập tất cả mọi thứ.

Ngay khi nàng cõng túi vải lên, chuẩn bị trở về đỉnh núi, thì lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đứng ở gần sơn môn.

Người này có dáng người tầm trung, khuôn mặt tròn vo, mặt trắng nõn nà, đôi mắt nhỏ, cái mũi nhỏ, cả khuôn mặt nhìn qua như là cái mì vắt.

“Kiếm sư huynh?”

Đó là Kiếm Tàng Phong, người này đang khoanh tay trước ngực, ngưng thần đánh giá Thủy Như Ca.

Diệp Tri Thu kinh ngạc nhướng mày, lòng thầm nói tên này trở về Vô Tướng thần sơn từ khi nào vậy?

Diệp Tri Thu lại nghĩ đến, gần đây giang hồ có một lời đồn, nói cột cờ Nghịch Thần Kỳ đã rơi vào tay Sở sư đệ. Lá cờ Nghịch Thần Kỳ cũng bị Quỷ Ảnh lấy đi, hắn mang theo lá cờ kia chạy khắp thiên nam địa bắc.

Đám người giang hồ kia cũng không còn nhiều hứng thú với võ quán Chính Dương nữa, cho nên Kiếm Tàng Phong cũng không cần tọa trấn ở quận Tú Thủy nữa.

Diệp Tri Thu vui vẻ hỏi: “Kiếm sư huynh trở về từ khi nào vậy?”

Sau đó nàng men theo ánh mắt của Kiếm Tàng Phong: ‘Ngươi đang nhìn Tử Mi Thiên Quân – Thủy Như Ca? Có gì đáng xem?”

“Ta mới trở về hôm qua.” Kiếm Tàng Phong cười nhìn Diệp Tri Thu: “Tên kia rất mạnh, chứ không phải mạnh bình thường. Trong bốn thiếu niên Thiên Quân, không một tên nào là đơn giản cả. Luận Võ lâu đá người này ra khỏi Thanh Vân Tứ Thiên Quân, quả thật là không có ý tốt.”

Diệp Tri Thu nghĩ thầm, Thủy Như Ca đương nhiên rất mạnh, còn cần ngươi nói sao?

Cái tên này chính là thánh truyền của Tinh Tú tiên tông.

Có người nào trong thiên hạ không biết Luận Võ lâu đang nâng giết Sở Hi Thanh?

Triều đình lợi dụng các bảng danh sách của Luận Võ lâu để gây xích mích ly gián, cũng không phải là lần một lần hai.

Từ khi Luận Võ lâu thành lập đến nay, không biết có bao nhiêu người đã bị danh tiếng liên lụy, tàn sát lẫn nhau, thậm chí còn có bạn tốt và người thân phản bội lẫn nhau.

Diệp Tri Thu lắc đầu, tiếp tục đi về phía đỉnh núi: “Ta đến Thiên Lan cư tìm Hi Thanh, Kiếm sư huynh có muốn đi cùng không?”

Nàng chỉ khách khí một câu thoi.

Vẻ mặt Kiếm Tàng Phong lại rung lên, như gãi đúng chỗ ngứa: “Đúng lúc, ta cũng muốn đi tìm hắn.”

Người ngọc đã mời, Kiếm Tàng Phong nào còn quan tâm đến Thủy Như Ca gì gì kia nữa?

Nhưng khi hai người đi lên núi, đi đến Thủy Lan cư của Sở Hi Thanh, thì mới biết Sở Hi Thanh đang bế quan.

. . .

Sở Hi Thanh hồn nhiên không biết chuyện ở sơn môn.

Hắn đang ở trên lầu hai của lầu chính Thiên Lan cư, vô cùng hồ đồ mà nhìn màn hình huỳnh quang hư ảo trước mắt.

Huyết Nhai thần đao vẫn đang điên cuồng hút khí huyết và tinh nguyên của hắn, dáng vẻ như không hút khô thì thề không bỏ qua.

Có điều, thời điểm này lại có mấy đoạn tin tức xuất hiện trong đầu óc của hắn.

---Ngươi tiếp xúc thời gian dài với di vật của Huyết Nhai Đao Quân, cảm nhận được tinh thần mà Huyết Nhai Đao Quân để lại, có thể dùng một vạn điểm huyết nguyên để ngưng tụ thẻ Đao chiêu Thần cấp ‘Thiên Lý Chiêu Chiêu’ của Huyết Nhai Đao Quân cấp bậc nhất phẩm.

Chú 1: Thần uy của đao chiêu sẽ dựa vào tu vị của ngươi, nếu ti vị quá thấp, sẽ gặp phải phản phệ.

Chú 2: Có thể dùng thẻ thần chiêu để nghiên cứu lĩnh ngộ, sau khi sử dụng sẽ biến mất.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, cái này cũng khá hợp lý.

Thi triển đao chiêu ở các cảnh giới tu vị khác nhau, uy lực tự nhiên là không giống nhau.

Sở Hi Thanh bây giờ mới là lục phẩm, chỉ sợ là không thể thi triển được chiêu thức thần cấp này.

Cái thẻ thần chiêu này còn có thể dùng để nghiên cứu và cảm ngộ, Sở Hi Thanh trông mà thèm.

Huyết Nhai Đao Quân hẳn lại đã để lại Chân Ý Đồ của thức Thần chiêu này trong Tàng Kinh lâu của Vô Tướng thần tông, nhưng hiệu quả khi nghiên cứu Chân Ý Đồ sẽ không bằng thẻ thần chiêu của hệ thống được.

Chỉ là một vạn điểm huyết nguyên khiến cho hắn hơi do dự.

Mấu chốt là phía sau còn có một lượng lớn tin tức nữa.

Chương 1232: Thẻ thần chiêu (3)

---Ngươi tiếp xúc lâu dài với di vật của Huyết Nhai Đao Quân, cảm nhận được tinh thần mà Huyết Nhai Đao Quân để lại, có thể dùng một vạn điểm huyết nguyên để ngưng tụ thẻ Đao chiêu Thần cấp ‘Thần Tru Ý Diệt’ của Huyết Nhai Đao Quân cấp bậc nhất phẩm.

---Ngươi có thể dùng một ngàn điểm huyết nguyên để ngưng tụ thẻ cực chiêu ‘Tân Cừu Cựu Hận’ của Huyết Nhai Đao Quân cấp độ nhất phẩm!

--- Ngươi có thể dùng một ngàn điểm huyết nguyên để ngưng tụ thẻ cực chiêu ‘Hồi Quang Phản Chiếu’ của Huyết Nhai Đao Quân cấp độ nhất phẩm!

--- Ngươi có thể dùng một ngàn điểm huyết nguyên để ngưng tụ thẻ cực chiêu ‘Nhất Đao Vạn Sát’ của Huyết Nhai Đao Quân cấp độ nhất phẩm!

Tất cả đều là thẻ thần chiêu và thẻ cực chiêu, tổng cộng hơn hai mươi cái.

Phía sau còn có một ít tin tức khác, cũng là do tiếp xúc lâu dài với di vật của Huyết Nhai Đao Quân.

---Ngươi có thể dùng một ngàn điểm huyết nguyên để ngưng tụ thẻ khuôn nhân vật Huyết Nhai Đao Quân bản 50%.

--- Ngươi có thể dùng năm ngàn điểm huyết nguyên để ngưng tụ thẻ khuôn nhân vật Huyết Nhai Đao Quân bản 60%.

---Ngươi có thể dùng một vạn điểm huyết nguyên để ngưng tụ thẻ nhân vật Huyết Nhai Đao Quân tứ phẩm (bản trải nghiệm).

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, cái thẻ khuôn này lại tăng giá.

Nhưng hắn cũng đã có linh cảm với chuyện này rồi.

Rất lâu rồi võ đạo bảo khố không xuất hiện thẻ khuôn ở đẳng cấp này.

Còn thẻ nhân vật thì từ khi lên lục phẩm cũng không thấy xuất hiện.

Hiện giờ, để hắn thấy khó chính là điểm huyết nguyên.

Sở Hi Thanh nhìn màn hình huỳnh quang hư ảo trước mắt mình.

Điểm huyết nguyên: 81312,3.

Khoảng thời gian này, điểm huyết nguyên của Sở Hi Thanh đã khôi phục hơn tám vạn.

Sở Hi Thanh đang nghĩ xem là có nên đổi hay không?

Hắn giữ những điểm huyết nguyên này là để thăng cấp thiên phú huyết mạch của mình.

Tông môn cũng đã hứa hẹn với hắn, sẽ cung cấp cho hắn ba phần bí dược thăng cấp ngũ phẩm hạ. Dùng pháp khí chuyên môn để bảo quản, là có thể đưa vào trong Vân Hải tiên cung.

Nói cách khác, Sở Hi Thanh tiến vào bí cảnh Vân Hải thì có thể thăng cấp ngũ phẩm.

Khi đó võ đạo bảo khố sẽ xuất hiện một lượng lớn thiên phú, có thể tăng cường thực lực tổng hợp của hắn.

Mà những thẻ cực chiêu và thẻ thần chiêu này, dù Sở Hi Thanh có đổi thì cũng chỉ có thể cất trong kho chứa đồ.

Sở Hi Thanh suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn quyết định đổi hai tấm thẻ khuôn và thẻ nhân vật, tiêu hao 16.000 điểm.

Hắn còn đổi cả hai tấm thẻ thần chiêu, cũng đặt ở trong kho chứa đồ.

Cái gọi là 'thần chiêu', chính là 'Tru thần chi chiêu', có thể dùng thân thể phàm nhân để tiêu diệt thần linh!

Có người nói, phụ thân của Sở Tranh đã lấy được hai thức thần chiêu, khiến cho triều đình cực kỳ kiêng kỵ.

Thẻ thần chiêu này chính là cơ duyên, hơn nữa Sở Hi Thanh dám đánh cược, sau này thẻ thần chiêu nhất định sẽ tăng giá.

Sau khi Sở Hi Thanh đổi lấy, nó không chỉ có thể giúp hắn nghiên cứu và cảm ngộ, thời khắc mấu chốt còn có thể đồng quy vu tận với kẻ địch.

Tru thần chi chiêu cần hợp với nguyên thần của Sở Hi Thanh để thi triển, sa khi hoàn thành thì thần niệm của Sở Hi Thanh cũng tan thành mây khói, có lẽ còn không có thời gian và cơ hội để sử dụng năng lực Vĩnh Tại.

Hai mươi cái thẻ cực chiêu ở phía sau, thì Sở Hi Thanh đổi mười hai tấm. Cộng thêm hai cái thẻ thần chiêu kia, tổng cộng hết 32.000 điểm.

Hắn không đổi mấy tấm thẻ cực chiêu mà mình đã biết, ví dụ như Nhất Đao Vạn Sát, Hồi Quang Phản Chiếu . . .

Cực chiêu của Huyết Nhai Đao Quân ở cấp độ nhất phẩm là rất mạnh, nhưng cũng là gánh nặng với người thi triển nó, tạm thời chỉ có thể dùng để nghiên cứu là chính.

Sở Hi Thanh dự tính trong thời gian ngắn, hắn cũng không sử dụng được chúng. Dù tương lai hắn bước vào tứ phẩm, cũng sẽ phải trả giá khổng lồ khi sử dụng những tấm thẻ cực chiêu này.

Lúc này, Huyết Nhai thần đao tựa như cảm ứng được gì đó, thân đao liền rung động.

Sở Hi Thanh nhìn điểm huyết nguyên hạ xuống 33.312, chỉ biết âm thầm thở dài.

Bây giờ hắn chỉ chờ mong kỳ Luận Võ Thần Cơ tiếp theo có thể mang đến thu hoạch cho mình.

Nói đến cũng chỉ có mấy ngày nữa thôi, Luận Võ Thần Cơ sẽ phát hành vào ngày 15 tháng 10.

Ngay sau đó, Sở Hi Thanh cũng không có thời gian để nghĩ đến chuyện này nữa.

Tốc độ hút của Huyết Nhai thần đao lại tăng lên, khiến cho sắc mặt hắn tái nhợt.

Sự chú ý của Sở Hi Thanh cũng bị hấp dẫn bởi ba cái Thiên quy đạo luật do Huyết Nhai thần đao kích thích ra.

. . .

Bảy ngày sau, khi Tam Bình cư sĩ Tông Tam Bình và bốn Đạo thị của mình đưa thuyền Bình Thiên trở về Vô Tướng thần sơn, hắn liền nhìn thấy có một đám người đang tụ tập ở sơn môn.

Tông Tam Bình còn tưởng rằng vì tông môn mở cửa thu đồ đệ nên mới dẫn đến nhiều người như vậy. Hàng năm, Vô Tướng thần tông đều mở sơn môn vào mấy ngày này để thu nạp đệ tử nội môn.

Nhưng hắn lại cảm thấy hơi khó hiểu.

Thi vào nội môn là ở Hạ viện dưới chân núi Vô Tướng thần sơn.

Trong thời gian ngắn ngủi này, nơi này còn không náo nhiệt như vậy mới đúng?

Chương 1233: Thẻ thần chiêu (4)

Chờ đến khi Tông Tam Bình điều khiển thuyền đến gần, mới phát hiện nguyên nhân náo nhiệt ở đây, chính là vì một người.

Một thiếu niên có lông mày màu tím, khí chất ôn hòa như làn nước mùa xuân.

Còn đệ tử của Vô Tướng thần tông ở nơi này thì cũng không khác với ngày xưa.

Bọn họ vây quanh bảng hiệu của sơn môn để nghiên cứu võ đạo, thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt sắc bén để nhìn thiếu niên lông mày tím kia.

Nhưng khu chợ nhỏ ở bên dưới, lại có rất nhiều nhân vật giang hồ. Bọn họ nhỏ giọng bàn luận gì đó, thỉnh thoảng lại nhìn thiếu niên lông mày tím và nhìn lên trên đỉnh núi.

Sau đó, những người này lại thất vọng mà thu hồi tầm mắt, đồng thời còn hiện lên vẻ châm chọc.

Tông Tam Bình cau mày, hắn đang muốn tìm hiểu rõ ràng, thì lại nhìn thấy một bóng người quen thuộc rơi vào thuyền của hắn.

Đó là người nằm trong 'Vô Tướng Tam Hữu' với hắn, Kiếm Tàng Phong, Kiếm sư đệ.

"Chúc mừng Tông trưởng lão." Kiếm Tàng Phong cười híp mắt, ôm quyền nói: "Không ngờ gặp mặt lần nữa, thì trưởng lão đã bước vào hàng ngũ tam phẩm. Thật đáng mừng, trưởng lão bây giờ còn chưa đến ba mươi tuổi, tương lai có hi vọng thành đạo nha."

Tông Tam Bình lại không cho hắn sắc mặt tốt, hắn trầm mặt nói: "Ta muốn ngươi đến chúc mừng sao? Còn nữa, nói tiếng người, đừng ép ta đánh ngươi."

Kiếm Tàng Phong liền hít một tiếng: "Sư huynh hơi vội vàng rồi, thật ra còn có thể áp chế và tích lũy thêm. May mà căn cơ của sư huynh khá vững chắc, sau này còn có thể bù đắp lại."

"Sao ta lại không biết? Chỉ là thời gian không chờ người."

Tông Tam Bình liếc mắt nhìn Kiếm Tàng Phong một chút: "Ta khuyên ngươi cũng đừng kéo dài nữa, ma kiếp sắp đến, chúng ta không nhanh chóng tiến lên, lấy cái gì để ứng phó với những thần ma kia?"

Kiếm Tàng Phong lại cười khổ: "Ta vẫn phải chờ một chút, căn cơ không ổn, cưỡng ép thăng cấp cũng không làm nên chuyện gì. Vào nhị phẩm mà không có sức chiến đấu trong năm mươi vị trí đầu Thiên Bảng, vậy cũng chỉ là gà chó giun dế trước mặt đám thân ma kia mà thôi."

"Tính cách của ngươi quả thật là giống hệt với sư tôn ngươi."

Tông Tam Bình hừ một tiếng: "Cố gắng nhanh lên một chút, ngươi đừng để vị tiểu sư đệ kia của chúng ta vượt qua, lúc đấy lại thành trò cười."

Cái tên này cũng mắng cả hắn luôn, tu vị nhị phẩm lại có sức chiến đấu Thiên Bảng, thế gian này có bao nhiêu người có thể làm được?

Chỉ huy sứ Thiên nha Cẩm y vệ Tiếu Hồng Trần là một, nhưng cũng chỉ xếp hạng 99 Thiên Bảng.

Sau đó, Tông Tam Bình lại nhìn xuống phía dưới: “Ngươi kia là thế nào? HÌnh như là Tứ Mi Thiên Quân – Thủy Như Ca của Tinh Tú tiên tông?”

“Chính là người này.” Kiếm Tàng Phong gật đầu nói: “Hắn đến đây khiêu chiến Sở Hi Thanh, đã chờ ở đây bảy ngày rồi.

Tông Tam Bình lập tức hiểu hết mọi chuyện, hắn nhíu chặt lông mày: “Tiểu sư đệ đâu?”

Tên kia sẽ không sợ chứ?

Tông Tam Bình hơi suy nghĩ một chút, liền bài trừ khả năng này.

Dù Sở Hi Thanh bại bởi Thủy Như Ca thì thế nào?

Hắn vẫn có thể tuy bại mà vinh!

Dù sao Sở Hi Thanh bây cũng chỉ là lục phẩm.

Thiên phú của hắn cũng nhất định nằm trên Thủy Như Ca.

Người nào trong giang hồ mà không biết Sở Hi Thanh mới tu hành được có hai năm?

Hơn nữa, với tính cách ngoan cường và cứng cỏi của Sở Hi Thanh, hắn còn có can đảm khiêu chiến các thần linh kia, sao lại sợ Thủy Như Ca?

“Thủy Như Ca này đến không đúng lúc.”

Kiếm Tàng Phong sờ sờ mũi: “Sở Hi Thanh đang ôm Huyết Nhai thần đao trong Thiên Lan cư, đã bảy ngày bảy đêm không động đậy rồi. Nghe nói Nhai Tí đao ý của hắn đã lên đến tầng mười bảy.”

Tông Tam Bình nhất thời hít một ngụm khí lạnh.

Phải biết, Thiên Bình võ ý mạnh nhất của hắn cũng chỉ mới lên đến tầng mười chín thôi, hơn nữa mỗi một tầng tiếp theo đều khó khăn và gian nan hơn trước nhiều.

Tu vị của tiểu sư đệ chỉ là lục phẩm, Nhai Tí đao ý lại lên đến tầng mười bảy rồi?

Kiếm Tàng Phong liếc mắt nhìn xuống bên dưới: “Việc này cũng không tiện giải thích với người ngoài, chỉ có thể nói tiểu sư đệ đang bế quan, nhưng có lẽ là không có bao nhiêu người tin tưởng cách nói

này.”

Thật ra hắn có tâm ứng chiến thay Sở Hi Thanh, nhưng sẽ bị người khác nói lấy lớn hiếp nhỏ.

Tông Tam Bình không khỏi nhíu chặt lông mày.

Sau đó hắn cũng lười để ý: “Cũng không cần giải thích. Võ tu chúng ta, chỉ cần không thẹn với lòng là được, cần gì phải để ý ánh mắt người ngoài? Huống hồ, thanh danh của tiểu sư đệ quá cao rồi, bây giờ ép xuống một chút cũng chưa chắc đã không phải chuyện tốt.”

Kiếm Tàng Phong cười híp mắt gật đầu: “Ta cũng nghĩ như vậy.”

Tông Tam Bình liếc mắt nhìn hắn, sau đó lại hơi nhụt chí.

Cái tên này quả thật là không để ý đến danh tiếng.

Rõ ràng là lấy thân tứ phẩm mà đã có sức chiến đấu cấp Địa Bảng, nhưng giờ vẫn bừa bãi vô danh, ngay cả Luận Võ lâu và Thiên Cơ các cũng không biết sự tồn tại của hắn.

Tiểu sư đệ thì mới chỉ là mầm non, nhưng lại lộ hết tất cả sắc bén.

Kiếm Tàng Phong thì lại ‘cẩu’ đến cực điểm.

Chương 1334: Thẻ thần chiêu (5)

Cùng lúc đó, ở trước cửa sơn môn.

Thư đồng xinh đẹp đi đến sau lưng Thủy Như Ca, hắn đặt một quyền Luận Võ Thần Cơ hoàn toàn mới ở bên cạnh Thủy Như Ca.

“Chủ thượng, đây là Luận Võ Thần Cơ mới phát hành hôm nay.”

Thủy Như Ca đang đánh đàn.

Tư thế đánh đàn của hắn rất đẹp, tiếng đàn thì lại cực kỳ khó nghe, giai điệu và âm luật đều lệch tông và mất cân đối.

Thủy Như Ca cũng rất sáng suốt, dùng chân nguyên kiềm chế chung quanh, khiến cho tiếng đàn bị ràng buộc trong phạm vi một trượng, tự vui vẻ một mình, không quấy rầy người khác.

Thư đồng xinh đẹp không chống đỡ nổi tiếng đàn kinh khủng này, khóe môi của hắn giật giật, cố gắng duy trì khuôn mặt lạnh lùng.

“Không có biến hóa gì lớn, nhưng Tam Bình cư sĩ Tông Tam Bình của Vô Tướng thần tông đã tiến vào Địa Bảng, hơn nữa còn lấy tu vị tam phẩm để bước vào hạng 79 Địa Bảng. Còn cả Sở Hi Thanh, xếp hạng của hắn trên Thanh Vân Tổng Bảng không giảm mà còn tăng, đã lên hạng 14, vẫn là thủ tịch Thanh Vân Tứ Thiên Quân như cũ.”

Trong mắt thư đồng xinh đẹp hiện lên vẻ giận dữ, ngậm lấy vài phần bất bình: “Luận Võ lâu thật sự là không biết xấu hổ! Xếp hạng như vậy mà bọn họ cũng làm được!”

Thủy Như Ca thấy buồn cười, giọng nói ôn hòa: “Chút hư danh mà thôi, cần gì phải để ý? Tiêu chuẩn đánh giá của Thanh Vân Tổng Bảng chính là lấy ngộ tính, gân cốt, thiên phú huyết mạch làm chủ, nhấn mạnh thành tựu tương lai. Ngươi này chỉ tu hành chưa đến hai năm mà đã bước vào lục phẩm thượng, sức chiến đấu vô địch dưới tứ phẩm, thiên phú đúng là xứng đáng với cái thứ hạng này.”

Thư đồng xinh đẹp nghe vậy thì âm thầm cười gằn.

Lòng thầm nói chủ thượng miệng nói một đằng nhưng làm một nẻo.

Vừa rồi, khi nghe thấy thứ hạng của Sở Hi Thanh lại tăng lên, chủ thượng lại đánh sai nhạc.

Thủy Như Ca lại ngẩng đầu lên, nhìn về phía bên trong sơn môn của Vô Tướng thần tông: “Lần này ta đến đây, chỉ là muốn nhìn xem Vô Cực Trảm của Sở Hi Thanh, chuyện này có lợi ích rất lớn với con đường tu hành của ta, chứ không phải vì tranh cướp cái hư danh Thanh Vân Tứ Thiên Quân gì gì kia.”

. . .

Cùng lúc đó, bên trong một tòa tửu lâu ở cách đó khoảng bảy mươi trượng, lại có người nói một câu đầy xúc động.

“Không ngờ một nhân vật như Tử Mi Thiên Quân – Thủy Như Ca mà cũng bị thanh danh liên lụy. Hắn sắp tròn mười tám tuổi, vốn không thể ở Thanh Vân Tổng Bảng bao lâu nữa, cần gì phải để ý cái danh thiếu niên Thiên Quân này?”

Tòa tửu lâu này khá xinh đẹp, vốn để cung cấp cho đệ tử Vô Tướng thần tông nghỉ ngơi và tụ tập, nhưng lúc này đã bị rất nhiều khách giang hồ chiếm cứ.

Mà người vừa lên tiếng, chính là người quen của Sở Hi Thanh, Hồ Khản.

Đệ đệ Hồ Lai của hắn ngồi bên đối diện.

Hai người bọn họ đều phụng mệnh Thiên Cơ các đến Vô Tướng thần sơn để quan sát trận chiến giữa Tử Mi Thiên Quân – Thủy Như Ca và Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh.

“Ta thì lại có thể hiểu được hắn.”

Hồ Lai vuốt râu cá trê của mình: “Tuy rằng tính cách Tử Mi Thiên Quân – Thủy Như Ca rất ôn hòa, vấn đề là những người chung quanh, khó tránh khỏi những lời đàm tiếu. Ngươi nghe đi. . .”

Hắn chỉ một vòng chung quanh, lúc này tiếng nói của đám khách giang hồ chung quanh cũng lục tục truyền đến bên tai.

“Sao đến giờ vẫn chưa có động tĩnh? Không phải sợ rồi chứ?”

“Quá nửa là như vậy, cái gọi là Vô Cực Đao Quân này, há có thể so sánh với Thủy Như Ca đã thành danh nhiều năm? Nếu như hắn dám ứng chiến, nói không chừng không đỡ nổi một đòn, há không phải mất mặt xấu hổ sao?”

“Nói là bế tử quan, ai tin không? Thật nực cười!”

“Đáng tiếc, ta chỉ có thể ở đây thêm mấy ngày. Ta cũng đã đặt cược rồi, chỉ là không biết có cơ hội thắng tiền hay không.”

“Tại hạ cũng vậy, ta đã đặt cược, sau khi Thủy Như Ca tự phong ấn tụ vị thì vẫn có thể chiến thắng trong mười chiêu, các ngươi thì sao?”

Hồ Lai nghe đến đây, trong mắt ngậm lấy ý cười: “Ta đoán là cách đây không lâu, tình cảnh của Tử Mi Thiên Quân – Thủy Như Ca cũng tương tự như thế này.”

Hồ Khản không khỏi gật đầu: “Đây cũng chính là mục đích của sư tôn chúng ta khi thành lập Thiên Cơ các. Sư tôn muốn bảng danh sách chính xác hơn, giảm bớt phân tranh trong giang hồ.

Sau đó hắn lại nhăn đôi mày chữ bát của mình: “Cũng không biết Sở sư huynh có thể chiến thắng trận chiến này hay không.”

Hồ Lai liền thở dài một hơi.

Hắn nghĩ Sở Hi Thanh muốn thắng trận chiến này là quá khó, nhưng có thể sống quá năm mươi chiêu dưới tay Tử Mi Thiên Quân – Thủy Như Ca, vậy thì tuy bại mà vinh.

Hồ Lai ngẩng đầu lên, nhìn về phía đỉnh núi Vô Tướng thần sơn với vẻ khó hiểu.

Sở sư huynh chắc chắn sẽ không sợ chiến, như vậy vì sao lại chậm chạp không chịu xuất hiện?

Chương 1235: Vô Cực thần trảm giai đoạn hai

Ngày 20 tháng mười, Cực Đông Băng Thành.

Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y thức tỉnh từ trên 'Thái Dương tinh sàng'.

Chủ thành Cực Đông Băng Thành là một tòa Băng thành cực kỳ to lớn và hùng vũ.

Đường kính của nó phải lên đến hơn ngàn dặm, toàn thân đều được xây dựng bằng huyền băng ngàn năm không tan chảy.

Bên trong còn chia làm chín tầng trên dưới, đủ để chứa đựng mấy chục triệu người.

Nhưng bên trong chủ thành chỉ có hơn hai triệu người thường trú.

Đại đa số con dân của Cực Đông Băng Thành đều sinh hoạt trong tám tòa thành nhỏ và rất nhiều phân thành kia.

Bởi vì toàn bộ chủ thành đều là khí lạnh, nếu như không đến thất phẩm thượng, ở trong chủ thành ba ngày sẽ bị đóng băng thành tượng băng.

Tuy nhiên, góc đông nam của thành, cũng là tẩm cung của Vấn Thù Y thì lại hừng hực như lò thiêu.

Thái Dương tinh sàng của nàng được đúc từ một khối Thái Dương thần thạch to như vại nước, kết hợp với lượng lớn 'Đạo kiếp tàn tinh', cuối cùng thành Thái Dương tinh sàng.

Ngủ ở trên nó, giống như ngủ trên nham tương, thậm chí còn nóng bỏng hơn nham tương gấp mười lần.

Phía trên còn có hơn 100 mặt 'Đại Nhật thần kính' trong suốt, khiến cho Thái Dương chân hỏa và lực lượng Dương viêm chiếu rọi vào ngươi Vấn Thù Y.

Nhiệt độ nơi này còn nóng hơn cả nhiệt độ trên cửu tiêu (chín tầng mây), tất cả vật phàm chạm vào tức tan chảy.

Vấn Thù Y lại không cảm thấy nóng nực, mà chỉ cảm thấy cơ thể hơi ấm áp mà thôi.

Theo mặt trời chậm rãi hạ xuống phía tây, Vấn Thù Y cảm thấy cảm giác ấm áp kia lại nhanh chóng tia tan.

Vấn Thù Y cảm nhận được rõ ràng, sinh mệnh của nàng đã tiếp cận điểm cuối.

Giống như mặt trời sắp lặn.

Nàng thở dài một tiếng, đứng dậy đi đến trước một cửa sổ bằng băng cực lớn.

Nơi này chính là góc đông nam của chủ thành.

Phóng tầm mắt nhìn ra ngoài từ nơi này, có thể thấy được tám thành con đang vờn quanh ở bên ngoài, còn cả rất nhiều phân thành, chi chít như sao trên trời.

Số lượng chiến hạm trôi nổi ở bên ngoài cũng lên đến tám vạn, lít nha lít nhít.

Bên dưới chủ thành còn có vô số thuyền lớn, tất cả đều trôi nổi trên mặt biển.

Thân tàu của bọn họ có hình dáng hết sức kỳ dị, tất cả đều là trên rộng dưới hẹp, diện tích boong thuyền đều rộng mấy chục mẫu, phía trên đều là màu xanh lá.

Đó là thuyền đồ ăn của Cực Đông Băng Thành.

Cư dân Cực Đông Băng Thành chủ yếu dựa vào thu hoạch cá và hải sản, còn cả các loại lương thực do các quốc gia bị bọn họ chinh phục tiến cống.

Nhưng ngoài ra, bọn họ còn cần trồng các loại rau dưa trái cây.

Khí hậu bên trong thành quá lạnh, cây cỏ bình thường không thể sống được.

Cho nên bọn họ chế tạo một lượng lớn thuyền biển, du đãng ở quanh Băng thành, dùng để trồng trọt những cây cỏ này.

Sau đó, Vấn Thù Y lại thả mắt nhìn về phương xa, nhìn sóng biển mênh mông ngoài khơi, còn cả đường chân trời ở phía xa xa kia nữa.

Thứ chống đỡ nàng bây giờ, chỉ có thù hận mà thôi.

Ngày xưa, vị ‘phu quân’ hữu danh vô thực của nàng và hoàng thất đều chết chưa hết tội.

Dù là hai đứa cháu trai kia của nàng thì cũng là như vậy.

Tuy nhiên, khi thái tổ Đại Ninh thỏa phạt nước Trấn Hải, binh mã dưới trướng cướp đốt giết hiếp, đồ sát chín tòa thành, giết chóc không dưới ngàn vạn con dân của nước Trấn Hải.

Nhưng di dân nước Trấn Hải như bọn họ, hoàn toàn là ghi nhớ mối thù sâu như biển này, có thể nói là khắc vào tận xương tủy.

Dù thời gian đã qua 800 năm, con dân Cực Đông Băng Thành đã thay đổi nhiều đời, nhưng vẫn nhớ mãi không quên với mối thù này.

Còn cả Vấn gia nữa, một nhà già trẻ đều bị thái tổ Đại Ninh chém sạch. . .

Vấn Thù Y đè kiếm bên hông, trên cánh tay non mịn lại bắt đầu hiện ra gân xanh.

Ngay khi khí cơ của nàng càng ngày càng ác liệt, một bóng người yểu điệu đi đến bên ngoài cửa sổ.

Đó là Băng thành Vương nữ Trưởng Tôn Nhược Ly.

Nàng chính là cao thủ nhất phẩm thượng, từng đứng hàng 32 Thiên Bảng.

Nhưng lúc này, vị cao thủ Thiên Bảng này lại không dám đến gần tẩm cung của Vấn Thù Y, chỉ quỳ trên hư không ở bên ngoài cửa sổ.

“Mẫu hậu. . .”

“Là tiểu di (dì)!” Vấn Thù Y nhìn chằm chằm vào Trưởng Tôn Nhược Ly một chút: “Ngươi còn dám gọi sai, ta sẽ đánh gãy chân ngươi.”

Trưởng Tôn Nhược Ly không tin, nhưng vẫn bất đắc dĩ mà sửa lại: “Tiểu di, bên Đông Châu truyền tin tức về, 134 thế gia, 96 thế lực giang hồ ở bên đó, chỉ có bảy nhà đồng ý hàng phục chúng ta, phần lớn đám còn lại đều ngoảnh mặt làm ngơ với ‘Sinh tử thiếp’ của chúng ta.”

Phản ứng của Vấn Thù Y rất lạnh nhạt: “Cụ thể là như thế nào?”

Trên mặt Trưởng Tôn Nhược Ly hiện ra một vệt lạnh lẽo: “Một nửa những thế lực này đều đang chỉnh đốn quân đội riêng, thuê cao thủ. Nửa còn lại tuy không có ý định chống đối với Cực Đông Băng Thành ta, nhưng lại khua chuông gõ mõ, di chuyển tộc nhân và gia tài của bọn họ vào sâu trong đất liền. Còn cả quan phủ ở các nơi trong Đông Châu cũng đang chuẩn bị chiến đấu.”

Chương 1236: Vô Cực thần trảm giai đoạn hai (2)

“Trong dự đoán.” Vấn Thù Y gật đầu: “Đại Ninh đã sở hữu thiên hạ 800 năm. Kiến Nguyên đế lại là một vị quân vương anh minh, ít nhiều cũng có thể tụ tập chút nhân tâm. Cực Đông Băng Thành ta ở xa tận hải ngoại, uy danh không bằng là bình thường. Trong mắt những thế lực này, Cực Đông Băng Thành ta hoặc là có thể ngang ngược nhất thời, nhưng không thể lâu dài. Không đến lúc bất đắc dĩ, bọn họ sẽ không chủ động đầu hàng.”

Trưởng Tôn Nhược Ly lại cúi đầu nói: “Vì vậy nữ nhi đã sắp xếp ổn thỏa, chuẩn bị đưa đám ngu xuẩn này lên đường.”

Vấn Thù Y cũng không để ý đến chuyện này.

Cực Đông Băng Thành tây chinh, không phải vì mời khách ăn cơm, không phải vì kết bạn với người khác, mà là vì báo thù.

Giống như trong ‘Sinh tử thiếp’ đã nói.

Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

Cực Đông Băng Thành cần dùng đầu của đám người này, để cảnh cáo bốn phương.

Nàng chỉ hơi tò mò hỏi: “Như vậy Thiết Kỳ bang thì sao? Thái độ của bọn họ thế nào?”

Trưởng Tôn Nhược Ly nghĩ thầm, hình như mẫu hậu rất để ý đến Thiết Kỳ bang và kỳ chủ Thiết Kỳ bang là Sở Hi Thanh.

Đương nhiên nàng cũng rất để ý.

Bên trong Quy Khư, nàng bị Tố Phong Đao đánh cho cực kỳ chật vật, ‘đệ đệ’ Trưởng Tôn Binh Quyền của nàng cũng thảm bại dưới đao của Sở Hi Thanh.

Đã từng có một đoạn thời gian, Trưởng Tôn Nhược Ly muốn cho đôi thầy trò này một bài học.

Đáng tiếc là Vấn Thù Y nhìn chằm chằm vào việc này, khiến nàng không có cơ hội.

Không lâu sau đó, Lý Trường Sinh lại một kiếm trấn áp kinh thành, khiến nàng cứt đứt suy nghĩ này.

Trước khi tiêu diệt hoàng thất Đại Ninh, đúng là không cần thiết gây thêm rắc rối.

“Thời gian gần đây, tất cả thủ lĩnh cao tầng của Thiết Kỳ bang đều xé chẵn ra lẻ, giấu ở trong núi rừng và dân gian. Cực Đông Băng Thành chúng ta không có căn cơ ở Đông Châu, tạm thời không tìm được bọn họ.”

Trưởng Tôn Nhược Ly nói đến chỗ này lại nhíu mày: “Nhưng dựa theo tình huống trước mắt, dường như bọn họ cũng không có ý đối địch với Cực Đông Băng Thành.”

“Ồ?” Vấn Thù Y cảm thấy rất phức tạp với Sở Hi Thanh và Thiết Kỳ bang, nàng có một loại tâm tình không thể nói rõ được.

Không thể nghi ngờ là, Sở Hi Thanh chính là ngọn cỏ cứu mạng của nàng. . .

Nhưng nàng không có mặt mũi làm như vậy, vì mạng của mình mà gặm cọng cỏ non kia.

Điều này là trái với đạo nghĩa của Vấn Thù Y nàng.

Nàng há có thể vì mạng sống mà bỏ qua danh tiết của bản thân!

Sau đó, Vấn Thù Y thu hồi tâm tư: “Nếu như bọn họ không có địch ý, vậy thì tạm thời mặc kệ bọn họ. Nhưng những cu li và người chèo thuyền kia của Thiết Kỳ bang cần phải giữ trung lập, để bọn họ vận chuyển lương thực cho chúng ta.”

Sau đó nàng lại hơi do dự: “Cứ thuê theo giá thị trường là được, không cần tiếc tiền bạc.”

“Nữ nhi tuân mệnh!”

Trưởng Tôn Nhược Ly hơi nhướng mày.

Cực Đông Băng Thành không thiếu tiền, thiếu chính là thuyền lớn có thể di chuyển trên các con sông trong lục địa.

Đối với đội quân yểm trợ đổ bộ xuống Đông Châu, sông Thần Tú cực kỳ quan trọng.

Tuy nhiên, tất cả thuyền không bị bọn họ khống chế, đều có thể trở thành mầm họa.

Sau đó vẻ mặt của nàng hơi động: “Nói đến Thiết Kỳ bang, ta còn thăm dò được hai việc có liên quan đến kỳ chủ Sở Hi Thanh của Thiết Kỳ bang.”

“Nói.” Vấn Thù Y chắp tay sau lưng, trên mặt vẫn thản nhiên như không.

Nàng đang suy nghĩ, không biết dạo này cọng cỏ non kia sống thế nào?

Tâm tình của Trưởng Tôn Nhược Ly lại khá quái dị.

Quả nhiên, mẫu hậu của nàng rất để ý đến Sở Hi Thanh kia.

Nói đến thì tướng mạo của thiếu niên kia đúng là tuấn mỹ đến yêu dị.

Mẫu hậu sẽ không nhìn trúng tên mặt trắng nhỏ đó chứ . . .

Trưởng Tôn Nhược Ly vội vàng vứt bỏ suy nghĩ đại nghịch bất đạo kia: “Một là Tử Mi Thiên Quân – Thủy Như Ca của Tinh Tú tiên tông đã đi đến Vô Tướng thần tông để khiêu chiến Sở Hi Thanh, cố gắng lấy lại vị trí thiếu niên Thiên Quân của mình, nhưng Sở Hi Thanh đến giờ vẫn chưa xuất hiện.”

Vấn Thù Y hiển nhiên là không có hứng thú với tin tức này, sắc mặt và ánh mắt đều không có biến hóa gì.

Sau đó Trưởng Tôn Nhược Ly lại nói đến một chuyện còn lại: “Một chuyện khác lại có quan hệ với Vân Hải tiên cung. Chúng ta đã có thể xác định, Sở Hi Thanh là một trong ba mươi sáu người lấy được chìa khóa của Vân Hải tiên cung.”

Lúc này, sắc mặt của Vấn Thù Y đã hơi thay đổi: “Sao lại như vậy?”

Nhưng ngay sau đó, nàng lại cảm thấy đây há không phải chuyện đương nhiên sao?

Với thiên phú của Sở Hi Thanh, ai có thể tranh được với hắn?

Vấn Thù Y ngưng thần suy nghĩ, rồi lạnh lùng nói: “Ngươi có thể gửi một đạo tin phù, thông báo cho Vô Tướng thần tông. Ngươi nói có Lý

Trường Sinh biết, vị chí tôn của Xiển môn đã âm thầm ra tay, quy tắc Vân Hải tiên cung đã phát sinh biến hóa vô cùng to lớn, ngoài ra còn có mấy vị thần linh cực kỳ mạnh mẽ đang nhìn chằm chằm vào thứ mà Thần Ngao Tán Nhân để lại.”

Chương 1237: Vô Cực thần trảm giai đoạn hai (3)

“Xiển môn?”

Trưởng Tôn Nhược Ly lấy làm kinh hãi.

Nói đến chí tôn của Xiển môn, lẽ nào là vị nắm giữ ‘Xiển Thiên chi đạo’ kia?

Như thế nào là ‘Xiển’?

Chính là mở ra, tỏ rõ, trình bày, phát huy.

Đến tinh thông sau đó biết ‘xiển’ kỳ diệu’, đến biến rồi sau đó thông kỳ số.

Có người nói, đó là một phần chủ yếu nhất trong đại đạo “Khai Thiên” của Bàn Cổ.

Vị chí tôn này có thể vặn vẹo và biến hóa bất kỳ quy tắc nào trong thế gian, sau đó trình bày thành dáng vẻ mà hắn muốn.

Trưởng Tôn Nhược Ly lập tức cúi đầu nói: “Vâng!”

Từ sau khi nàng nghe nói Lý Trường Sinh một kiếm trấn áp hoàng thành, trong lòng nàng cũng không ngại kết một phần thiện duyên với Vô Tướng thần tông.

Sau đó nàng lại thấy hơi khó hiểu: “Tiểu di, chẳng lẽ ngài cũng muốn vào Vân Hải tiên cung?”

Đây chính là lý do mà Vấn Thù Y bảo nàng đi thăm dò tung tích của ba mươi sáu chiếc chìa khóa Vân Hải tiên cung?

“Khi Thần Ngao Tán Nhân già, đã từng dùng trăm phương ngàn kế để kéo dài tuổi thọ, vì thế nên đã thu thập rất nhiều thần dược có thể tăng cường tuổi thọ. Bên trong Vân Hải tiên cung có thể có thứ giúp ta sống tiếp. Vì vậy mấy hôm trước, ta đã đến bên ngoài Vân Hải tiên cung để quan sát.”

Vấn Thù Y hít một hơi: “Hơn nữa, cứ thử một lần xem sao . . .”

Nàng muốn kéo dài tuổi thọ, vậy phải khó khăn đến mức nào?

Thuốc kéo dài tuổi thọ bình thường đã không có tác dụng gì.

Nàng muốn chính là Thuần Dương, là dương lực chí tinh chí thuần!

Huống hồ còn có thứ mà mấy vị thần linh muốn đang ở trng đó.

Trong đó thậm chí còn bao quát cả vị chí tôn của Xiển môn kia. . .

Thủ đoạn của thần linh, há có thể suy đoán?

“Giao cho ngươi hai việc, một là tìm một người thích hợp trong ba mươi sáu người nắm giữ chìa khóa, tốt nhất là nữ tử. Sau đó thuyết phục người này, để nàng mang ta vào trong tiên cung. Thứ hai, ta dự tính sau khi dẹp yên Thương Châu và Đông Châu, thì Vân Hải tiên cung sẽ mở cửa. Ngươi cần chuẩn bị sẵn sàng, trong lúc ta tiến vào Vân Hải tiên cung, nhất định phải duy trì tình thế ở hai nơi đó.”

. . .

Vô Tướng thần sơn, trong Thiên Lan cư.

Thời gian đã trôi qua mười hai ngày, Sở Hi Thanh cũng từ từ tỉnh lại từ trong nhập định.

Đao linh của Huyết Nhai thần đao hiển nhiên là một đao linh vô tình.

Sau khi ăn uống no đủ thỏa mãn, Huyết Nhai thần đao liền ‘vù’ một tiếng, bay thẳng về phía Đạo Nhất điện.

Sở Hi Thanh rốt cuộc cũng thở phào một hơi.

Cùng lúc đó, hắn cũng thất vọng và mất mát.

Trong Huyết Nhai thần đao có ba cái Thiên quy đạo luật gần như hoàn chỉnh.

Tuy rằng do thiếu người uẩn nhưỡng, nên đã tán đi một chút, nhưng vẫn ở tầng thứ mà hắn mong muốn mà không thể thành.

Sở Hi Thanh mượn năng lực Thông Huyền của Thái Thượng Thông Thần, để bù đắp bộ phận không trọn vẹn của hai Thiên quy đạo luật là Kính Thiên và Canh Kim, lại nhìn được một bộ phận của ‘Báo ứng chi đạo’.

Chỗ tốt của pháp môn ‘thần thú’ nằm ở đây, bọn họ có thể lấy huyết mạch thần thú để nêu rõ những nét chính của vấn đề, khiến cho mấy Thiên quy đạo luật hợp lại với nhau.

Nếu như chỉ có một, thì những Thiên quy đạo luật này sẽ yếu hơn một Thiên điều đạo quy.

Nhưng khi chúng nó tổ hợp với nhau, lại có thể phát huy ra sức mạnh lớn hơn, diệu dụng nhiều hơn.

Ngay khi Sở Hi Thanh đang cảm thấy tiếc nuối, Sở Vân Vân liền đi lên trên lầu hai.

Nàng nhìn Sở Hi Thanh một chút, nhất thời sửng sốt.

Cái tên này còn chưa bị Huyết Nhai thần đao hút khô?

Tuy rằng sắc mặt trắng bệch, vành mắt đen xì, nhưng hoàn toàn khác với tưởng tượng của nàng.

Sở Vân Vân biết Huyết Nhai thần đao bây giờ khát khao mạnh đến mức nào.

Nó cần khí huyết và tinh nguyên khổng lồ đến mức nào.

Trước kia, Huyết Nhai thần đao từng nhìn chằm chằm vào nàng.

Bởi vì Tần Mộc Ca không có huyết mạch Nhai Tí, Nhai Tí võ ý lại không thể đạt đến yêu cầu ngưng tụ Thiên quy đạo luật, nên Huyết Nhai thần đao vẫn chờ đợi.

Chỉ tiếc là nàng đã để thanh đao này thất vọng rồi.

“Kỳ quái!”

Sở Vân Vân cảm thấy hơi kinh ngạc, nàng nắm lấy tay Sở Hi Thanh, ngưng thần cảm ứng.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp mười hai, hẳn là không chịu nổi Huyết Nhai thần đao.

Nàng thậm chí đã bảo Lưu Nhược Hi đi chuẩn bị một ít dược thiện đại bổ cho vị huynh trưởng tiện nghi này.

“Kỳ quái, trong trái tim của ngươi hình như có thêm thứ gì đó? Nó còn hòa làm một với huyết tủy và Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của ngươi. . .”

“Vân Vân, ngươi cảm ứng được nó?” Sở Hi Thanh vui vẻ: “Cái này rốt cuộc là thứ gì?”

Hắn vừa mới trở về Thiên Lan cư thì đã bị Huyết Nhai thần đao bóc lột, vẫn chưa kịp nói với Sở Vân Vân.

“Không rõ lắm, nhưng thứ này hiển nhiên là có quan hệ với ‘Bàn Cổ chi tâm’.”

Sở Vân Vân híp mắt lại, sau đó lắc đầu nói: “Phải bắt nó ra thì mới có thể biết nó là thứ gì. Nhưng nó và huyết mạch của ngươi đã kết hợp quá sâu, cưỡng ép kéo nó ra thì làm ngươi bị tổn thương. Huống hồ thứ này tựa như không có ác ý với ngươi, còn có thể cường hóa Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của ngươi. Nếu nó vẫn không ra, chờ qua một thời gian nữa, ngươi có thể trực tiếp luyện hóa nó, khi đó tự nhiên sẽ biết rõ ràng.”

Chương 1238: Vô Cực thần trảm giai đoạn hai (4)

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, Sở Vân Vân giải thích cũng tương đương với phán đoán với Tố Phong Đao.

Hắn nhất thời yên tâm hơn.

Nếu một mình Tố Phong Đao nói như vậy, thì hắn còn hơi lo lắng một chút, nhưng nếu thêm Sở Vân Vân nữa, vậy thì nhất định là không có vấn đề.

Chỉ là không biết thứ này rốt cuộc là thứ gì?

Trong mắt Sở Vân Vân lại hiện ra vài phần khó hiểu và nghi ngờ.

Nàng cảm giác thứ này tựa như hơi rụt rè.

Nó chiếm cứ nơi sâu xa trong trái tim của Sở Hi Thanh, không dám tiết ra một chút khí tức nào, tựa như là đang sợ hãi thứ gì đó?

Vấn đề là trong cơ thể Sở Hi Thanh có thứ gì để nó phải sợ hãi?

Nó kết hợp với huyết mạch của Sở Hi Thanh, gần như là bị ép buộc làm như vậy để giữ mạng.

Sau đó, Sở Vân Vân thu hồi tâm tư: “Có một việc, trong khi ngươi bế quan, Tử Mi Thiên Quân – Thủy Như Ca đã lên núi, điểm danh muốn khiêu chiến ngươi, nói là muốn luận bàn võ đạo của ngươi.”

“Tử Mi Thiên Quân – Thủy Như Ca?”

Sở Hi Thanh hơi cau mày, sau đó liền nuốt một viên đan dược khôi phục khí huyết, đồng thời than thở một tiếng: “Thanh danh hại người nha.”

Hắn chắc chắn phải ứng chiến.

Hậu quả của việc sợ chiến, còn đáng sợ hơn cả thất bại.

“Đúng rồi, lần này ta xếp hạng bao nhiêu trên Thanh Vân Tổng Bảng?”

Sở Hi Thanh liếc nhìn điểm huyết nguyên của mình, đúng là đã tăng lên không ít.

Trong mắt Sở Vân Vân lại lóe lên một tia dị thường: “Hạng thứ 14, cũng không đá ngươi ra khỏi hàng ngũ Thanh Vân Tứ Thiên Quân.”

Sở Hi Thanh âm thầm thở phào, sau đó lại nhíu mày.

Lần này điểm huyết nguyên có tăng lên, nhưng lại không nhiều.

Đây là vì không có bao nhiêu người tin tưởng?

Luận Võ lâu đưa hắn lên quá cao, cao như lâu đài trên không, khiến mọi người không tin được.

Mà hệ thống của hắn lại dựa vào một chữ ‘tin’.

Sau đó hắn lại phát hiện, Sở Vân Vân đang nhìn chằm chằm vào mình: “Ta nhớ ngươi từng nói với ta, ngươi càng nổi danh, càng được mọi người chú ý, càng là cảnh tượng hoành tráng, thì ngươi càng dễ hưng phấn, càng dễ thức tỉnh thiên phú huyết mạch?”

Sở Hi Thanh sinh lòng ngờ vực, nhưng vẫn gật đầu: “Đúng là như vậy!”

Sở Vân Vân nghĩ thầm, đây là cái đam mê gì?

Nàng lắc đầu, tiếp tục hỏi dò: “Vì vậy, trận chiến này ngươi không thể thua?”

“Chiến thắng đương nhiên là kết quả tốt nhất!’

Sở Hi Thanh dùng tay đè đao, nhướng mày nói: “Làm hết sức đi, dù cho thua thì cũng không thể thua quá khó coi.”

Sở Hi Thanh vẫn tự biết lấy mình, hắn vẫn còn chênh lệch với đám tứ phẩm cấp độ Siêu thiên trụ này.

Đặc biệt là Tử Mi Thiên Quân – Thủy Như Ca còn là thánh truyền của Tinh Tú tiên tông.

Dù hai người ở cùng cảnh giới, Thủy Như Ca cũng là đối thủ cực kỳ mạnh mẽ.

Nếu như có thể sử dụng Cửu Diệu Thần Luân kiếm, Sở Hi Thanh hẳn là có thể chiến thắng.

Nhưng nếu luận bàn võ đạo, vậy không thể dựa vào pháp khí để chiến thắng.

Đây không phải là liều mạng chém giết, vẫn phải chú ý chút quy củ giang hồ.

Sở Vân Vân thì lại gật đầu, sau đó duỗi một ngón tay ra, điểm thẳng về phía mi tâm của Sở Hi Thanh.

“Vậy thì không ngại chờ thêm ba ngày nữa, đây là Vô Cực Trảm giai đoạn thứ hai mà ta mới nghiên cứu ra. Nếu như ngươi có thể nắm giữ nó, có lẽ sẽ có thêm chút phần thắng.”

Sở Hi Thanh nhìn ngón tay đang đến gần của Sở Vân Vân.

Trong mắt hiện ra ý kinh ngạc.

Hắn cảm ứng được ngón tay của Sở Vân Vân ở nơi đó, nhưng lại không biết phòng thủ thế nào.

Dường như bước kế tiếp của Sở Vân Vân sẽ có biến hóa vô cùng, khiến cho hắn không biết phải phòng ngự thế nào.

Một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Vân Vân đã điểm vào mi tâm của hắn.

Trong đầu óc của Sở Hi Thanh bỗng nhiên nổ vang.

Hắn cực kỳ quen thuộc với cảm giác này.

Chính là Thể Hồ Thần Khải!

Sở Hi Thanh cũng không bất ngờ.

Sở Vân Vân đọc đại đa số võ đạo trong thiên hạ, bây giờ lại học thêm cả pháp thuật, sao có thể không biết Thể Hồ Thần Khải?

Huống hồ Tố Phong Đao còn là sư tôn của nàng.

Cùng lúc đó, trong đầu của hắn cũng xuất hiện một tin tức mới.

---Trong nguyên thần của ngươi có đao ý kỳ lạ, có dùng một ngàn điểm huyết nguyên để mở hình thức mộng cảnh, nghiên cứu sâu Vô Cực thần trảm giai đoạn thứ hai hay không?

Sở Hi Thanh có kinh nghiệm phong phú, sau khi lựa chọn đồng ý thì âm thầm cảm khái.

Trước kia, Thể Hồ Thần Khải của Tố Phong Đao chỉ tốn ba mươi, năm mươi điểm huyết nguyên thôi, bây giờ lại mất tận một ngàn điểm!

Sau đó hai mắt hắn liền tối sầm!

Chờ đến khi tầm nhìn của Sở Hi Thanh khôi phục, thì hắn đã xuất hiện trong mảnh không gian mộng cảnh.

Trước mắt của hắn là một thiếu nữ mười hai tuổi.

Mặt trứng ngỗng, mày liễu, hai mắt màu xanh lam, ngũ quan tuyệt mỹ, khí chất thì lại ốm yếu xuất thần, bên trong ẩn chứa một tia anh khí.

Đó chính là Sở Vân Vân.

Chương 1239: Vô Cực thần trảm giai đoạn hai (5)

Sở Hi Thanh cảm nhận được tu vị của Sở Vân Vân tương đương với mình.

Khi Sở Vân Vân hiện thân, liền dùng một ngón tay mà điểm thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh vẫn không thể làm ra bất kỳ ứng phó nào, hắn tập trung toàn bộ tâm thần để cảm ứng và quan sát mỗi một biến hóa của một chỉ này.

Sau đó, đầu của hắn liền bị ngón tay của Sở Vân Vân điểm vào, rồi nổ tung.

Nhưng ngay sau đó, thân thể của hắn đã khôi phục như lúc ban đầu.

Để Sở Hi Thanh khó chịu chính là, tình hình tiếp theo vẫn không khác là bao, vẫn là Sở Vân Vân dùng lực lượng võ tu lục phẩm đánh nổ đầu của hắn.

Tình hình này kéo dài mấy lần, lúc này Sở Hi Thanh mới có thể phản kháng một chút, hắn bắt đầu thử né tránh và đón đỡ.

Nhưng sau mười bảy lần, vẫn bị một chủ của Sở Vân Vân đánh nổ đầu.

Tính huống tiếp theo thì tốt hơn một chút, Sở Hi Thanh giãy dụa được tận ba cái hô hấp, Lần này hắn lấy công thành thủ, tấn công tận hơn 200 đao.

Sở Hi Thanh cũng đã có nhận thức khác về Vô Cực thần trảm tầng thứ hai.

Nếu như nói tầng một chỉ là không thể dự đoán, vậy tầng thứ hai có thêm biến hóa.

Hạt nhân vẫn giống như trước , chỉ là được cường hóa ở các phương diện.

Vô hình vô tượng, vô thanh vô sắc, vô thủy vô chung, vô biên vô hạn, không thể chỉ tên . . .

Sau đó, Sở Hi Thanh lại nhíu mày.

Không đúng, cũng có không ít thứ mới.

Bên trong còn có lực lượng tuần hoàn, làm cho Vô Cực Trảm này có thể thi triển trong thời gian dài hơn.

Vật chi chung thủy, sơ vô cực đã. Bắt đầu chính là cuối cùng, điểm cuối cùng chính là bắt đầu!

Cái này khiến cho Vô Cực thần trảm không chỉ là một bí pháp cực chiêu đơn độc nữa, mà có thể thi triển liên tục, tuần hoàn kéo dài.

Sở Vân Vân ở trước mặt hắn đã thi triển liên tiếp bảy lần Vô Cực Trảm, đẩy hắn vào tuyệt cảnh.

Sau đó, không gian mộng cảnh này vẫn tuần hoàn.

Tuy nhiên, mỗi một lần mới thì Sở Hi Thanh đều có thể chống đỡ lâu hơn.

Trải qua bốn mươi ba lần, Sở Hi Thanh rốt cuộc cũng tránh được kết cục tử vong, hắn chiến đấu ác liệt với Sở Vân Vân một canh giờ.

Tại cảnh giới ngang nhau, thực lực tổng hợp của Sở Hi Thanh vốn mạnh hơn Tần Mộc Ca một bậc, càng vượt qua Sở Vân Vân bây giờ rất nhiều.

Thiếu nữ chỉ có thể dựa vào trình độ võ đạo cực kỳ cao siêu của mình để chiến đấu với hắn.

Sở Hi Thanh cũng không thể đánh bại Sở Vân Vân, Sở Vân Vân có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp năm, khí huyết và chân nguyên cũng khôi phục không ngừng.

Nhưng lúc này, hắn đã hiểu rõ áo nghĩa bên trong Vô Cực thần trảm tầng hai.

Sau đó, Sở Hi Thanh rời khỏi không gian mộng cảnh.

Lúc này, trong đầu óc của Sở Hi Thanh cũng xuất hiện tin tức mới.

---Có dùng một vạn điểm huyết nguyên để hòa Vô Cực thần trảm giai đoạn thứ hai vào trong Thần Nguyên Vô Tướng công hay không?

Da mặt Sở Hi Thanh giật giật, nhưng vẫn lựa chọn đồng ý.

Lúc này, Sở Vân Vân ở đối diện hắn lại nhìn sắc trời bên ngoài với vẻ vô cùng kinh dị.

Từ khi nàng sử dụng Thể Hồ Thần Khải đến giờ, mới chỉ qua một ngày rưỡi mà thôi!

Nàng lập tức thu hồi tâm tư: “Xem ra ngươi đã lĩnh ngộ rồi, vậy thì đi xuống đi. Đừng để bọn họ đợi lâu, cũng đừng để ta mất mặt.”

Sở Hi Thanh nghiên cứu Vô Cực thần trảm mười tám canh giờ, khí huyết và nguyên lực của hắn cũng đã khôi phục như lúc ban đầu.

Lúc chạng vạng, Sở Mính đi đến sơn môn Vô Tướng thần tông theo thói quen của những ngày qua.

Nàng phát hiện người ở nơi này vẫn đông như mắc cửi.

Chung quanh đều là người và người, bọn họ gần như làm cả con đường núi này bị tắc nghẽn.

Tiếng bàn luận của bọn họ lại liên miên không dứt.

Mức độ náo nhiệt ở nơi này thế mà lại còn vượt qua ngày hôm qua.

Sở Mính không thể không để Sở Sơn và Sở Thạch dựng một chiếc bàn vuông ở trên một vách núi xa xa, rồi dựng một cái ô lớn.

Nơi này cách sơn môn khá xa, khoảng cách tầm một dặm, lại do đoàn người ngăn cản, nên tầm nhìn không tốt lắm.

Sở Mính lại rất sung sướng.

Nàng nghe tiếng nghị luận của đám khách giang hồ kia, nội tâm lại sung như sướng được ăn mật.

“Còn chưa xuất hiện, xem ra hôm nay lại uống công rồi. Đau đầu thật, bây giờ trên núi đã không còn chỗ ở.”

“Móa, uổng công ta chạy ngàn dặm xa xôi đến đây. Vô Cực Đao Quân cái gì chứ? Còn không phải loại nhát gan?”

“Không đến mức đó, có người nói kẻ này đang bế quan, mấy ngày này sẽ xuất hiện thôi. Hơn nữa ngày xưa hắn từng hỗ trợ Mộc Kiếm Tiên thoát vây, không có nghị lực to lớn thì không thể làm được đâu.”

“Vậy thì chưa chắc, quá nửa là sợ thua đúng không? Chính là vì thanh danh liên lụy, nên không thua nổi. Ta cũng gặp một ít kẻ có danh tiếng trên giang hồ, bọn họ có thể không để ý sinh tử khi đang chém giết với người khác, nhưng chỉ khi nào liên quan đến thanh danh của mình, bọn họ liền sợ đầu sợ đuôi.”

“Ta cũng cảm thấy kẻ này chỉ có hư danh. Chuyện bí cảnh thời gian và Mộc Kiếm Tiên, đều bị hắn tâng bốc lên thành vô cùng kỳ diệu, nhưng tình hình bên trong rốt cuộc là ra sao, vậy thì người ngoài khó mà biết được.”

“Nực cười! Nếu như Sở Hi Thanh không có thiên phú đỉnh cấp nhất, Lý Trường Sinh sẽ vì hắn mà giết vào hoàng cung, lý luận với thiên tử sao?”

“Ha ha, người ta lại không chỉ vì một mình Sở Hi Thanh, đó là do nhiều năm gần đây, triều đình chèn ép Vô Tướng thần tông quá nhiều.”

Chương 1240: Ngươi quá đề cao bản thân

Những lời nói của đám khách giang hồ này tựa như mật ngọt, tựa như gió mát, nhẹ nhàng thổi qua nội tâm Sở Mính.

Đây cũng là lý do vì sao nàng tu luyện xong thì sẽ cố ý rút chút thời gian đến nơi này uống trà.

Mỗi ngày nàng đều đến đây ngồi một canh giờ, điều này khiến cho tâm trạng của nàng rất vui vẻ sảng khoái.

Sở MÍnh nghĩ thầm, Sở Hi Thanh ơi Sở Hi Thanh, ngươi cũng có ngày hôm nay?

Thật ra nàng cũng từng trải qua tình cảnh giống Sở Hi Thanh bây giờ.

Sau khi thành danh, có một quãng thời gian mà Sở Mính luôn lo được lo mawgs với những người khiêu chiến, luôn luôn phải cẩn thận mà lại cẩn thận.

Bây giờ đến lượt Sở Hi Thanh.

Sở Mính cho rằng Sở Hi Thanh không dám tùy tiện ứng chiến.

Thiên phú huyết mạch của tên này rất mạnh, đúng là có thể mạnh hơn cả Bá Võ Vương. Nhưng tu vị của tên này quá thấp, tích lũy quá ít, hoàn toàn là không cùng một đẳng cấp với Tử Mi Thiên Quân – Thủy Như Ca.

Nếu hắn thật sự dám đến đây, chỉ có thể mất mặt xấu hổ, làm trò cười cho người trong thiên hạ.

Cái gì mà thủ lĩnh Thanh Vân Tứ Thiên Quân, hạng 14 Thanh Vân Tổng Bảng, hắn cũng xứng?

Cùng lúc đó, trong mắt Sở MÍnh cũng lộ ra vẻ bối rối: “Còn chưa thăm dò được sao? Rốt cuộc Sở Hi Thanh làm gì ở bên trong Thiên Lan cư?”

“Thuộc hạ không biết!”

Sở Sơn hơi khom người: “Tiểu thư, Thiên Lan cư được canh phòng nghiêm ngặt, ba Đạo thị của Sở Hi Thanh và cả Lưu Nhược HI kia đều cực kỳ trung thành với Sở Hi Thanh. Bên cạnh lại có Huyết tùng thần thụ, có thể cảm nhận được tất cả ác ý nhằm vào Sở Hi Thanh, võ tu Địa Bảng bình thường cũng không dám đến gần. Chúng ta thật sự không thể thăm dò được.”

Thật ra hắn muốn nói, ngươi đừng uổng phí thời gian nữa, mọi việc đều phải làm theo khả năng.

Lúc này, Sở Mính hừ một tiếng.

Nàng nhấp một ngụm trà, ánh mắt thâm sâu như biển: “Vậy hãy để triều đình nghĩ biện pháp đi, Vô Tướng thần tông che che giấu giấu, Thiên Lan cư lén lén lút lút, bên trong đó nhất định đã phát sinh cái gì đó.”

Cùng lúc đó, trong một phòng riêng ở quán trà cách đó không xa, Hồ Khản nhìn lá bùa màu vàng ở trước mặt với ánh mắt khó xử.

Hồ Lai thì nhìn về phía sơn môn bên ngoài cửa sổ, không hề có ý thúc giục.

Khi Hồ Khản cắn răng, nhấc bút lên, hắn liền kinh ngạc nhìn qua: “Ngươi vẫn viết thật à? Ngươi cũng biết con người Sở sư huynh rất thích danh tiếng, hắn cực kỳ coi trọng những danh tiếng này.”

“Ta há có thể không biết?”

Hồ Khản lại cười khổ nói: “Ai bảo hắn không đi ra? Thiên Cơ các để chúng ta đến đây, không phải vì việc này sao? Sắp đến ngày phát hành Thiên Cơ Võ Phổ rồi, chúng ta không gửi tin về thì sẽ muộn.”

Hắn hít một hơi: “Chúng ta cứ viết như đúng sự thật đi, sắp xếp và xếp hạng danh sách như nào, viết văn chương ra sao, đều để phía trên tính toán đi, chúng ta không chậm trễ là được.”

Hồ Lai không khỏi yên lặng.

Các biên soạn của Thiên Cơ các vẫn tương đối có lý trí, sẽ không hạ thấp Sở Hi Thanh quá mức.

Nhưng mà mười mấy ngày rồi Sở Hi Thanh không lộ diện, đúng là có hiềm nghi tránh chiến.

Hơn nữa, thế nhân đều thích nâng cao giẫm thấp, xu đỏ giẫm đen. Lần này, chỉ sợ Sở sư huynh phải bị oan ức rồi.

Đúng lúc này, hắn lại thấy bên ngoài rối loạn tưng bừng.

“Kia là ai?”

“Là Sở Hi Thanh! Hắn đến rồi, hắn xuống núi rồi!”

Lúc này, hai người Hồ Khản và Hồ Lai liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi lập tức chạy ra cửa sổ để ngóng nhìn. Chỉ thấy một vệt kim quang đang lơ lửng ngay trước sơn môn, lơ lửng trước mắt Tử Mi Thiên

Quân – Thủy Như Ca.

Theo ánh sáng từ từ biến mất, bóng người Sở Hi Thanh đã hiện ra trước mắt mọi người.

Hắn đạp lên một thanh kiếm lớn có tạo hình như chiếc thuyền nhỏ, đứng lơ lửng giữa không trung, nhẹ nhàng nhìn xuống Thủy Như Ca.

Hồ Khản và Hồ Lai đều phát hiện dung mạo của Sở Hi Thanh đã có chút biến hóa.

Mặt vẫn là gương mặt đó, ngũ quan vẫn là ngũ quan đó, dáng người cao to, một đôi mắt phượng hẹp dài bao hàm ý cười.

Nhưng mỗi một tấc trên da thịt của hắn lại càng tinh tế hơn xưa. Tỷ lệ tai mắt mũi môi đều hài hòa và hoàn mỹ hơn xưa.

Dưới sự tôn lên của bộ trang phục thánh truyền, quả thực là tuấn mỹ không giống người, khí chất siêu phàm thoát tục, lại hào hiệp bất kham.

Hai người không khỏi quay đầu nhìn nhau một chút.

Bọn họ đều nghĩ, vị Sở sư huynh này càng ngày càng lòe loẹt.

Mà lúc này, toàn bộ nữ tử trẻ tuổi ở gần sơn môn đều phát ra những tiếng kêu la. Những âm thanh kia trộn lẫn vào nhau, tiếng vang chấn động mấy rặm, xuyên thủng tầng may, chấn động màng nhĩ của tất cả khách giang hồ ở đây, khiến cho sắc mặt của bọn họ trắng bệch.

Nếu như những nữ tử đang la hét kia là người bình thường thì cũng thôi.

Nhưng bọn họ đều có tu vị trên người, thấp nhất cũng là thất phẩm.

Bên trong đám người, chỉ có Sở Mính là cau mày, tâm trạng hạ thấp.

Người này xuất quan rồi? Hắn lại dám ứng chiến thật?

Chương 1241: Ngươi quá đề cao bản thân (2)

Trong khi Sở MÍnh kinh ngạc, Sở Hi Thanh lại nhìn nhau với Thủy Như Ca.

“Lông mày màu tím, ngươi chính là Thủy Như Ca, các hạ muốn khiêu chiến ta?”

Thủy Như Ca nhìn thấy Sở Hi Thanh thì cũng cảm thấy phấn chấn.

Lúc này, hắn ném chiếc đàn trước mặt cho thư đồng xinh đẹp ở sau lưng.

Người sau nhất thời thở phào một hơi, cuối cùng cũng không cần nghe loại giai điệu tra tấn lỗ tai này nữa rồi.

Thủy Như Ca lại giơ tay lên, ôm quyền nói: “Tinh Tú tiên tông Thủy Như Ca, chuyên đến đây để lĩnh giáo Vô Cực Đao Quân!”

Sở Hi Thanh nở nụ cười, rồi nhảy từ kiếm chu xuống.

Kiếm chu kia nhất thời ‘xoạt xoạt xoạt’, biến trở về hình dáng hộp kiếm, trông cực kỳ đẹp đẽ.

Sở Hi Thanh thì lại đứng trước người Thủy Như Ca, hai người cách nhau khoảng mười trượng: “Không dám nhận hai chữ Đao Quân, trước mặt nhiều đại cao thủ như ở đây, quả thực là múa rìu qua mắt thợ, làm trò cười cho người trong nghề.”

“Nói đến ngươi cũng rất thú vị đấy, đi xa vạn dặm đến đây để khiêu chiến, cũng chỉ vì mấy bài văn chương chó má của Luận Võ lâu mà thôi, là do ta cướp vị trí Thanh Vân Tứ Thiên Quân của ngươi? Cái gọi là thiếu niên Thiên Quân, cái xếp hạng Thanh Vân Tổng Bảng này, lại quan trọng như vậy sao?”

Thủy Như Ca nghĩ thầm, cái tên này thật là lợi hại, chỉ vài câu nói mà đã chụp lên đầu hắn cái tiếng hám danh hám lợi rồi, cũng là hạng người ngốc nghếch, dễ dàng bị người khác gây xích mích ly gián.

Tuy rằng thật sự là như vậy.

Thủy Như Ca thấy buồn cười, vẻ mặt thản nhiên: “Thủy mỗ quả thật là có chút quan tâm đến cái danh Thanh Vân Tứ Thiên Quân này, cũng muốn biết thiếu niên anh kiệt thay thế ta là nhân vật thế nào. Cũng rất muốn nhìn xem Vô Cực Trảm của các hạ là ra sao?”

Sở Hi Thanh hơi gật đầu, mặt hàm chứa trào phúng: “Ngươi muốn khiêu chiến ta, ta tự nhiên sẽ không từ chối. Đường đường là Tử Mi Thiên Quân – Thủy Như Ca, cũng có tư cách chiến với Sở mỗ. Xin hỏi Diệp giáo đầu có ở đây không? Thỉnh cầu giáo đầu làm chứng giúp chúng ta.”

Đám đệ tử Vô Tướng thần tông nghe vậy, nhất thời đại chấn.

Đây chính là Tru Thiên thánh truyền của bọn họ, chính là Vô Cực Đao Quân!

Lại có một nửa đám khách giang hồ kia âm thầm xấu hổ.

Bọn họ đoán sai vị Vô Cực Đao Quân này.

Vị này quả nửa là đang bế quan thật, nhất thời không tiện ra mặt mà thôi, bọn họ lại nghĩ Sở Hi Thanh là hạng người nhát gan sợ chiến.

Những người này chợt âm thầm chờ mong.

Cuộc chiến giữa Tử Mi Thiên Quân và Vô Cực Đao Quân này, bàn đánh cược đã lên đến 50 triệu lượng vàng rồi.

Rất nhiều người ở đây đều muốn biết, rốt cuộc là Sở Hi Thanh hữu danh vô thực, hay là Luận Võ lâu xếp hạng không sai.

Bọn họ cũng không quá quan tâm đến đao pháp và kiếm thuật của hai người này.

Quá nửa là xem không hiểu, có lẽ cũng không học được gì.

Thủy Như Ca nhìn thấy Diệp Tri Thu bước ra khỏi đám người, tâm thần lại hơi động.

Hắn nghĩ thầm, vị Vô Cực Đao Quân này cũng là một quân tử quang minh lỗi lạc.

Thật ra hắn cực kỳ kiêng kỵ và chột dạ với mấy vị Bình Thiên thánh truyền của Vô Tướng thần tông.

Trưởng bối trong tông môn từng nói với hắn, mấy người tu hành Bình Thiên Kiếm của Vô Tướng thần tông đều là hạng người tâm địa xấu xa, am hiểu nhất là giờ trò bịp bợm.

Nếu thật sự mời một vị Bình Thiên thánh truyền làm trọng tài, hắn sẽ phải đề phòng cả người này.

Vô Tướng thần tông cũng không hàm hồ, lập tức lấy mấy cây kim châm trong tay áo ra, rồi đâm vào sau đầu của mình.

“Ta không chiếm lợi của ngươi, tu vị của ta cao hơn ngươi ba bậc. Hôm nay sẽ dùng kim châm để hạn chế tu vị và chân nguyên của ta, chiến một trận cùng cảnh giới với ngươi.”

Sở Hi Thanh lại phản đối, lòng thầm nói tu vị của Thủy Như Ca có thể bị hạn chế, nhưng lại không thể hạn chế thiên phú huyết mạch, đối phương vẫn chiếm lợi.

Hơn nữa, hắn có lực lượng ba cành của Mộc Kiếm Tiên, về phương diện sức mạnh thì không kém hơn đại đa số võ tu tứ phẩm hạ.

Sở Hi Thanh lắc đầu nói: “Thật ra không cần như vậy, ngươi không đỡ nổi mấy chiêu của ta khi ở cấp độ lục phẩm thượng.”

Lúc này, Diệp Tri Thu đã đứng ở bên cạnh hai người bọn họ.

Tay ngọc của nàng cầm một đồng tiền, liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh một chút.

Thấy thiếu niên hơi gật đầu, lúc này mới búng đồng tiền lên cao.

“Chú ý, khi tiền rơi xuống thì mới có thể ra tay. Vô Tướng thần tông và Tinh Tú tiên tông đã quan hệ với nhau hơn vạn năm, hai người các ngươi tốt nhất là chạm đến là dừng, không nên tổn thương tình nghĩa.”

Thật ra với tu vị của Diệp Tri Thu, căn bản là không có tư cách làm trọng tài cho trận chiến này.

Nhưng hai người trước mặt nàng lại cực kỳ tự tin với lực khống chế đao kiếm của mình.

Chương 1242: Ngươi quá đề cao bản thân (3)

Mà trong khi hai người Sở Hi Thanh nói chuyện trước sơn môn, trên tầng mây bên ngoài ba dặm, Kiếm Tàng Phong đứng lơ lửng giữa không trung, mắt mang ý cười: “Sư huynh cho rằng ai sẽ chiến thắng?”

“Không biết, ta không nhìn rõ sâu cạn của hai người này.”

Tông Tam Bình chắp tay sau lưng, mặt hàm chứa thưởng thức: “Thiên phú của tiểu sư đệ rất tốt, tương lai nhất định có thể thừa kế Tru Thiên thánh truyền.”

Có thể làm cho hắn nhìn không rõ sâu cạn, vậy thì vô cùng ghê gớm.

Khóe môi Kiếm Tàng Phong hơi vểnh lên: “Sư huynh, ngươi cũng tham gia đánh cược đúng không? Ta nghe nói gần đây ngươi đi cầm cố hai kiện pháp khí?”

Tông Tam Bình nhất thời chột dạ, liếc mắt nhìn bốn phía một cái.

Hắn biết những đại trưởng lão kia của bản tông, tuy bọn họ không ở nơi này, nhưng thật ra đều rất quan tâm đến trận chiến này.

Nói không chừng quanh đây còn có thần thức ý niệm của một vị đại trưởng lão nào đó.

Hắn liếc mắt nhìn Kiếm Tàng Phong, nhỏ giọng hỏi dò: “Sao ngươi biết?”

Hắn tự cho là chuyện này vô cùng bí ẩn.

“Chủ thuyền Bình Thiên giàu đến chảy mỡ, lại quẫn bách đến mức đi cầm cố pháp khí, bản thân chuyện này chính là một việc lạ, nên tin tức truyền rất nhanh.”

Kiếm Tàng Phong lắc đầu, khuôn mặt như mì vắt hiện ra vẻ bất đắc dĩ: “Ngươi bán pháp khí cũng tốt hơn là cầm cố.”

Tông Tam Bình nghĩ thầm, hắn cũng là bất đắc dĩ.

Lúc này mới thăng cấp tam phẩm, khiến cho tích lũy của hắn hết sạch, còn nợ không ít tiền.

Hơn nữa, do đi đến Trung Nguyên ở phương bắc, nên cũng làm lỡ mất nửa năm kinh doanh.

Tông Tam Bình cũng muốn giết người cướp của từ đám tà tu và Cự linh ở bên kia.

Nhưng mà trong khoảng thời gian ngắn này, hắn lại không tìm được mục tiêu thích hợp.

“Bảy mươi vạn, ta đặt hai mươi vạn vào hai người này hòa nhau, năm mươi vạn vào Sở Hi Thanh thua.”

Tông Tam Bình đón ánh mắt kinh ngạc của Kiếm Tàng Phong, mặt hắn hơi đỏ lên, sau đó giải thích: “Không phải ta khinh thường tiểu sư đệ. Sức chiến đấu của tiểu sư đệ đúng là kiệt xuất nhất trong thế hệ trẻ tuổi, nhưng hắn tích lũy quá ít, dù Thủy Như Ca hạn chế tu vị, nhưng thiên phú huyết mạch vẫn còn, trình độ võ đạo cũng không phải là võ tu lục phẩm có thể so sánh. Vì vậy ta coi trọng Thủy Như Ca hơn, có lẽ hắn có thể chiến thắng trong vòng một khắc đồng hồ, hoặc là hòa ở dưới tình huống tu vị ngang nhau.”

Đã như vậy, mặc kệ là kết quả ra sao, hắn đều không thua lỗ.

Thủy Như Ca thắng thì hắn có thể kiếm một khoản, nếu như hòa thì hắn cũng có thể gỡ được tiền thua.

Kiếm Tàng Phong ngưng thần suy nghĩ đến tỉ lệ đặt cược của hai người, sau đó liền ném túi tiền bên hông cho Thiên thị ở bên cạnh: “Trong hai có 62 vạn lượng bạc, làm phiền các hạ đi đặt cược giúp ta, đặt cược hai người bọn họ hòa nhau.”

Tông Tam Bình nghe vậy thì ánh mắt khó hiểu: “Ngươi làm như vậy há không phải là được ăn cả ngã về không sao?”

“Cũng không phải, ta là tin tưởng ánh mắt của Tông sư huynh.”

Kiếm Tàng Phong nhếch miệng cười: “Có ai trong giang hồ mà không biết, Tam Bình cư sĩ gặp cược tất hòa?”

Tông Tam Bình hơi sững sờ, sau đó sắc mặt liền đen xì như đáy nồi.

Lúc này, đồng tiền kia đã rơi xuống trước sơn môn, chỉ cách mặt đất có mấy thước.

Sở Hi Thanh tay đè đao, vẻ mặt thong dong tự nhiên.

Thần niệm linh thức của hắn trói chặt Thủy Như Ca, để ý mọi cử động của kẻ này.

Trên cánh tay cũng đã nổi gân xanh, đây là dấu hiệu sắp phát lực và rút đao.

Ngay khi đồng tiền chạm đất, bóng người của cả hai đều lóe lên, cả hai đều xuất hiện ở mười trượng bên đối diện.

Bọn họ thế mà lại đồng thời sử dụng năng lực thuấn di của thiên phú, xuất hiện ở vị trí sau lưng đối phương, nhìn qua giống như trao đổi vị trí vậy.

Sở Hi Thanh nhướng mày lên, sau đó lại biến mất tại chỗ.

Bóng người của cả hai liên tục lấp lóe, mãi đến tận bảy lần sau, rốt cuộc cũng đến gần trong phạm vi hai trượng, thần niệm đều khóa chặt khí cơ của đối phương.

Khoảnh khắc này, hai người đồng thời rút đao kiếm.

“Cheng!”

Theo tiếng vang này, hai đạo ánh sáng tựa như lôi đình lóe lên giữa không trung.

Nhưng mà đao kiếm vẫn chưa chính thức va chạm, chúng nó chỉ đan xen trong không trung một sát na, Thủy Như Ca lập tức lắc mình lùi về phía sau, Sở Hi Thanh thì dừng lại tại chỗ, vỗ về thân đao.

“Không hổ là Tử Vi thánh truyền!”

Thủy Như Ca tu luyện chính là Tử Vi Thiên Kiếm của Tinh Tú tiên tông.

Tam đại thánh truyền của Tinh Tú tiên tông đều bắt nguồn từ các ba viên Đế tinh ở trên bầu trời, đó là Đại Nhật, Tử Vi, Câu Trần.

Trong đó, Tử Vi chấp chưởng thiên kinh địa vĩ, có năng lực khống chế nhật nguyệt tinh thần, tiết khí bốn mùa.

Lực lượng chủ yếu là thiên kinh địa vĩ (tọa độ trời đất), cũng chính là hư không, là không gian.

Chương 1243: Ngươi quá đề cao bản thân (4)

Ba viên Đế tinh này, ngoại trừ Đại Nhật từng thống ngự tất cả sinh linh trên trời dưới đất, khống chế vạn tộc ở thời đại Viễn cổ, thì hai viên Đế tinh còn lại vẫn chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Tuy nhiên, Tử Vi và Câu Trần cũng có lực lượng thống ngự vạn tinh (sao).

Nói đến, thật ra nguồn gốc công pháp của Kinh Tây Sở thị cũng bắt nguồn từ Tinh Tú tiên tông, nó thuộc mạch Câu Trần.

Sở Hi Thanh cảm khái một câu, rồi vẩy mấy giọt máu ở trên thân đao xuống.

Chiêu Nhất Đao Vạn Sát này của hắn, thế mà lại bị đối phương né được trong thời khắc sống còn.

Thủy Như Ca thì lại nhìn ngực mình.

Vạt áo của hắn đã bị phá tan, da thịt bên trong cũng có một vết đao, dài khoảng nửa bàn tay, vào thịt không đến một tấc.

Tuy rằng hắn đã lập tức áp chế vết thương, nhưng vẫn có từng tia từng tia máu chảy ra.

Con ngươi của Thủy Như Ca hiện ra một vệt sợ hãi: “Đao thật là nhanh!”

Lúc này, hầu như tất cả võ tu gần sơn môn đều phát ra những tiếng động ầm ĩ.

Đại đa số người đều khó mà tin nổi, dưới cảnh giới ngang nhau, Thủy Như Ca lại bị bại bởi một đao của Sở Hi Thanh!

Thủy Như Ca chỉ bị thương nhẹ mà thôi, nhưng từ đó có thể biết cao thấp của song phương.

Chỉ vẻn vẹn một đao, Sở Hi Thanh đã không phụ cái tên Vô Cực Đao Quân.

Dù sao vị này còn chưa đến mười bảy tuổi, tu hành không đến hai năm.

Con ngươi của Tông Tam Bình hơi đọng lại, ánh mắt hiện lên vẻ khó tin: “Một đao này, quả thực là rất nhanh.”

Trong cảnh giới của Sở Hi Thanh, quả thực là nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

“Xem ra năm mươi vạn lượng của Tông sư huynh sắp bay mất rồi.”

Trên gương mặt béo tròn của Kiếm Tàng Phong lại hiện ra ý cười: “Tông sư huynh hẳn là chưa bao giờ nhìn thấy hắn ra tay đúng không?”

Tông Tam Bình nghe vậy thì ‘hừ’ một tiếng, lòng thầm nghĩ còn sớm lắm.

Hắn đặt chính là Thủy Như Ca ca, còn thắng thế nào, thắng bằng hình thức gì, thắng ở cảnh giới nào, vậy thì không có hạn chế.

“Khi ta đưa hắn đến Vô Tướng thần sơn thì đã nhìn thấy hai lần, sau đó liền đi lên phương bắc, mãi đến mấy hôm trước mới trở về. Nhưng thời gian này cũng nghe thấy một ít lời đồn về hắn, nhưng chưa tận mắt nhìn thấy hắn ra tay.

Tông Tam Bình cho rằng những lời đồn kia quá khoa trương, rất có thể là kết quả khi sư huynh đệ đồng môn nói khoác.

“Ta cũng chưa từng nhìn thấy.”

Con ngươi Kiếm Tàng Phong hiện lên một tia kỳ dị: “Nhưng Diệp sư muội đã nói với ta, đao của Sở Hi Thanh nhanh đến mức cả Tố sư thúc cũng phải thấy kinh ngạc.”

Mà lúc này, Sở Mính ở bên ngoài đoàn người cũng đã đứng dậy khỏi ghế, sắc mặt nàng âm trầm như nước.

Tên kia lại có thể đánh bại Thủy Như Ca dưới tình huống tu vị ngang nhau!

“Đao pháp tốt, một đao này đã không thể chỉ dùng chữ ‘nhanh’ để hình dung.”

Theo tiếng nói già nua vang lên, Hổ Khiếu Long Đằng – Long Hắc Hổ đã xuất hiện ở bên cạnh Sở Mính: “Luận Võ lâu rõ ràng là muốn nâng giết Sở Hi Thanh, nhưng lần này có thể lại trở thành sự thật rồi.”

Sở Mính càng cảm thấy không thoải mái, nàng chỉ cảm thấy lồng ngực khó chịu và buồn bực.

Từ khi gặp phải tên tạp chủng này đến giờ, nàng không có nổi một ngày thoải mái.

Mà khi đám người chung quanh đang nghị luận sôi nổi, sau đầu Thủy Như Ca lại tuôn ra hai điểm sương máu.

Trong sáu cái kim châm dùng để hạn chế tu vị, đã có hai cái bị chân nguyên của Thủy Như Ca bức ra, khí tức của Thủy Như Ca cũng nhanh chóng tăng lên.

Sở Hi Thanh thấy thế, trong mắt hiện ra vẻ tán thưởng: “Ta đã nói rồi, không cần như vậy. Dưới tình huống tu vị ngang nhau, ngươi không đỡ nổi mấy chiêu của ta.”

Vẻ mặt Thủy Như Ca lại rất thản nhiên: “Đao pháp của các hạ vô cùng mạnh! Chỉ có giải phong ấn đến ngũ phẩm, mới có năng lực chiến một trận với các hạ.”

“Ngũ phẩm hạ vẫn chưa đủ.” Sở Hi Thanh lắc đầu: “Ngươi quá đề cao bản thân.”

Thủy Như Ca không nói gì, bóng người của hắn bỗng dưng lấp lóe, lại dùng thuấn di để xuất hiện ở sau lưng Sở Hi Thanh.

Lần này, Thủy Như Ca không sử dụng năng lực thiên phú, mà trực tiếp sử dụng Tử Vi Thiên Kiếm để qua lại hư không.

Sở Hi Thanh thì lại từ bỏ năng lực thuấn di, Vân Ảnh Thuấn Thân của hắn vốn đã không dùng được nhiều.

Mà truyền thừa Tử Vi ở cảnh giới ngũ phẩm, lại có lực lượng qua lại hư không trong phạm vi ngắn, tuy rằng không thể dùng được quá dài, nhưng lại mạnh hơn hắn nhiều.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, một thanh đao khác vẫn giấu trong vỏ, chính là Ngọc Khuê Kim Nghiệt đao đột nhiên lại ra khỏi vỏ.

Theo ánh đao màu trắng ngọc lóng lánh xuất hiện, toàn bộ thời gian chung quanh đều dừng lại một sát na.

Cùng lúc đó, Tru Thiên đao ý của Sở Hi Thanh cũng tru diệt một bộ phận ý nghĩ của Thủy Như Ca.

Hắn vẫn dùng cực chiêu.

Tam Tương Thiên Lục Đao – Nhất Đao Vạn Sát!

Chương 1244: Ngươi quá đề cao bản thân (5)

“Bồng!”

Đao ngọc của Sở Hi Thanh chém vào không trung, phát ra âm thanh nổ tung. Đao cương sắc bén quét ngang bốn trượng phía trước, khiến cho tất cả vật chất ở phía trước đều bị chém thành hai nửa, kể cả hạt bụi nhỏ cũng không ngoại lệ.

Thủy Như Ca thì lại lùi lại rất đúng lúc, Sở Hi Thanh tru diệt rất nhiều ý nghĩ của hắn, thậm chí còn để cho hắn quên mất việc truyền chân nguyên vào trong kiếm, nhưng lại không thể tru diệt ý nghĩ né tránh của hắn.

Vẻ mặt Thủy Như Ca cực kỳ nghiêm túc, hắn và Sở Hi Thanh nhìn nhau một chút, lại có thêm hai cái kim châm ở sau đầu rơi xuống.

Lực lượng thần phách của người này quá mạnh mẽ, gần như đã đuổi sát tam phẩm.

Vì vậy mới có thể dễ dàng ‘tru diệt’ một bộ phận ý nghĩ của hắn.

Thủy Như Ca không thể không gia tăng tu vị, tăng cương lực lượng đối kháng với Tru Thiên Đao.

Đạo đồng xinh đẹp ở phía sau Thủy Như Ca thì lại hiện lên vẻ không thể tin nổi.

Chủ thượng đã tăng lên ngũ phẩm hạ, vậy mà vẫn không đỡ nổi mấy chiêu của Sở Hi Thanh!

Vô Cực Đao Quân này, lại mạnh mẽ như vậy?

Sở Hi Thanh thì lại là hai tay hai đao, lắc đầu không thôi: “Còn hai cái, không cần thiết để lại, ta không sợ ngươi chiếm lợi. Đằng nào cũng phải cởi phong ấn, không bằng cởi luôn đi.”

Mà luc này, bên trong quán trà ở cách đó không xa, Hồ Khản và Hồ Lai không tự chủ được mà nghiêng đầu nhìn nhau một chút.

Trong đầu hai người đều có cùng một ý nghĩ.

Quá mạnh!

Võ đạo của vị Sở sư huynh này, lại tăng đến cảnh giới này rồi!

Vô Cực Đao Quân, quả thực không phải hư danh!

Đám phế vật Luận Võ lâu kia, lần này lại là mèo mù vớ phải chuột chết rồi.

Thủy Như Ca không nói gì, hắn vung trường kiếm lên, vô số ánh sao màu trắng bạc rơi rụng từ bầu trời xuống trên người hắn.

Lúc này trời vừa chạng vạng, một chòm sao hiện ra giữa bầu trời tối tăm.

Theo kiếm ý của Thủy Như Ca thu hút và thúc đẩy, những ngôi sao trên bầu trời đêm kia tựa như đang đè xuống nơi này.

Sở Hi Thanh thì lại lấy Tru Thiên đao ý ứng phó, khiến cho không gian quanh đây phát ra những tiếng ‘răng rắc răng rắc’.

Còn có một luồng đao khí ngút trời, gần như phá tan cả bầu trời đêm.

Hắn phải tru diệt cả bầu trời giả tạo này!

Khi võ ý của song phương đối kháng càng ngày càng kịch liệt hơn. Bóng người của Thủy Như Ca lại lấp lóe lần nữa, rồi xuất hiện ở sau lưng Sở Hi Thanh.

Hắn đâm một kiếm, lại tựa như có lực lượng của các ngôi sao tập trung vào trên kiếm.

Hầu như tất cả võ tu quen thuộc với truyền thừa Tử Vi đều nhướng mày lên.

Đó là cực chiêu Tử Vi Tinh La Kiếm – Nguyệt Lạc Tinh Trầm!

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, theo một tiếng ‘cheng’ vang lên, Sở Hi Thanh gần như phản xạ lại tất cả lực lượng của Thủy Như Ca, hơn nữa còn gia tăng thêm lực lượng và chân nguyên của mình vào đó.

“Nhai Tí!”

Con ngươi của Thủy Như Ca trợn lên, thân thể lập tức na di đến bên trái của Sở Hi Thanh.

Đây là một loại cực chiêu thân pháp độc nhất của Tinh Tú tiên tông, Đấu Chuyển Tinh Di!

Thủy Như Ca quay lưng về phía Sở Hi Thanh, một kiếm đâm ngược ra phía sau, mỗi một động tác của hắn đều ngắn gọn và cấp tốc đến cực điểm! Chiêu thức thì lại mãnh liệt và xảo quyệt đến cực hạn!

Nhưng một kiếm này, vẫn bị phản xạ về.

Thái Thượng Thông Thần của Sở Hi Thanh đã báo trước quỹ tích tiến công của Thủy Như Ca. Tay trái của hắn dùng Kim Phong Ngọc Lộ đao, phản xạ một kiếm của Thủy Như Ca, tay phải cầm Ngọc Khuê Kim Nghiệt đao, súc thế tụ lực, kéo cung mà không bắn.

Đao kiếm của hai người giao phong, chớp mắt mà đã va chạm hơn ba mươi kích.

Sở Hi Thanh vận dụng Thần Phong Minh Kính Đao cực kỳ thành thạo, dưới sự trợ giúp của Thái Thượng Thông Thần, mảnh ánh đao như gương bạc kia phản xạ lại hầu như tất cả kiếm chiêu của Thủy Như Ca.

Thủy Như Ca thì lại không ngừng dùng Đấu Chuyển Tinh Di đã na di, lẩn tránh những đòn phản xạ của Sở Hi Thanh.

Nhưng theo thời gian trôi qua, ánh mắt của Thủy Như Ca từ từ trầm xuống.

Bây giờ hắn chỉ là ngũ phẩm, chân nguyên có hạn.

Tri triển Tử Vi Tinh La Kiếm cũng là một gánh nặng cực lớn, lại còn phải thi triển Đấu Chuyển Tinh Di nhiều lần và liên tục.

Nếu tiếp tục như vậy, nhiều nhất là ba trăm hiệp nữa thì hắn sẽ không chịu nổi.

Ngọc Khuê Kim Nghiệt đao bên tay phải của Sở Hi Thanh, cũng làm cho hắn đứng ngồi không yên.

Cỗ đao y kia càng ngày càng ác liệt, khiến cho áp lực của hắn càng ngày càng nặng hơn.

Thủy Như Ca biết, Sở Hi Thanh không dùng đao bên tay phải thì thôi, một khi xuất đao thì nhất định là lôi đình vạn quân!

Trong lòng hắn đã hơi do dự, không biết có nên tiếp tục cởi bỏ hai cái kim châm cuối cùng hay không.

Cởi bỏ, vậy Tử Mi Thiên Quân sẽ rất mất mặt.

Nhưng không cởi, vậy thì thật sự không đánh nổi.

Người này, quả thực là rất mạnh!

Chỉ là lục phẩm mà đã mạnh đến mức khó mà tin nổi!

Xếp hạng của Luận Võ lâu lần này, thế mà lại khá chính xác.

Chương 1245: Đế tinh

Mà trong khi Thủy Như Ca đang suy nghĩ rất nhanh, đang do dự chần chờ, thì Sở Hi Thanh đã ép hắn phải lựa chọn.

Đao ngọc bên tay phải của hắn bỗng nhiên lóe lên, dùng tốc độ khó mà tin nổi để chém thẳng về phía mi tâm của Thủy Như Ca.

Tam Tương Thiên Lục Đao – Nhất Đao Vạn Sát!

Vẫn là Nhất Đao Vạn Sát, lại còn hòa bí pháp Vô Cực Trảm giai đoạn thứ nhất.

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh còn khởi động năng lực Thần Tốc của huyết mạch La Hầu.

Tốc độ đao của hắn bỗng nhiên gia tăng tám phần!

Cũng trong khoảnh khắc này, sắc mặt Thủy Như Ca đã biến đổi.

Hắn cũng ý thức được, Sở Hi Thanh đã sử dụng bí pháp Vô Cực Trảm!

Đây cũng chính là bí pháp mà hắn muốn thấy.

Vô hình vô tượng, vô thanh vô sắc, vô thủy vô chung, vô biên vô hạn, không thể chỉ tên, do đó viết vô cực!

Đối phương còn dùng Tru Thiên đao ý để tru diệt mất một bộ phận ý nghĩ trong đầu của hắn, khiến cho hắn không thể phân biệt tọa độ, không thể câu thông với các ngôi sao!

Thủy Như Ca dứt khoát lắc mình lùi về sau, né tránh lưỡi đao trí mạng của Sở Hi Thanh.

Cùng lúc đó, sau đầu hắn lại xuất hiện hai đám sương máu bé nhỏ. Hai cây kim châm cuối cùng cũng đã bị bức ra.

Theo tu vị của Thủy Như Ca khôi phục, khi đao ngọc bên tay phải của Sở Hi Thanh sắp chém vào cổ hắn, Thủy Như Ca đã na di ra ngoài năm mươi trượng.

Mà lúc này, trên cổ của hắn cũng xuất hiện một vết máu nhỏ.

Khoảnh khắc này, toàn bộ đệ tử Vô Tướng thần tông và đám khách giang hồ ở gần sơn môn đều im lặng, hoàn toàn là tĩnh lặng như tờ.

Thủy Như Ca ở cấp độ ngũ phẩm thượng, cũng chỉ đối kháng được bốn mươi hiệp!

Dựa theo thời gian để tính toán, chính là không đến một cái hô hấp.

Yên lặng trôi qua, toàn bộ sơn môn lại ầm ầm như sấm rền, có người đang bàn luận, cũng có người mắng to.

“Ta xxx, Thủy Như Ca ở ngũ phẩm mà còn không phải đối thủ của Sở Hi Thanh.”

“Lần này Luận Võ lâu không giở trò bịp bợm à?”

“Thủy Như Ca sẽ không bại dưới tay Vô Cực Đao Quân chứ? Ta đặt mười mấy vạn lượng vào hắn đấy.”

“Đây chính là Tru Thiên thánh truyền trẻ tuổi nhất của Vô Tướng thần tông chúng ta, Vô Cực Đao Quân!”

Bên ngoài đám người, sắc mặt Sở Mính càng khó coi hơn.

Cùng lúc đó, nội tâm của nàng cũng rất chấn động.

Ra khỏi bí cảnh thời gian được nửa năm, Sở Hi Thanh lại càng mạnh hơn xưa!

Sở Mính lại nghĩ đến Tố Phong Đao!

Đây nhất định là do Sở Hi Thanh có Tố Phong Đao dạy dỗ.

Vô Tướng thần tông còn dùng một lượng lớn của cải để giúp Sở Hi Thanh thức tỉnh huyết mạch La Hầu.

Việc này cực kỳ đáng trách!

Nếu như Vô Tướng thần tông chịu ném những tài nguyên này lên người nàng, bây giờ nàng cũng sẽ không thua kém Sở Hi Thanh!

Sở Hi Thanh không truy kích, hắn cầm song đao trong tay, đứng tại chỗ nhìn Thủy Như Ca: “Ngươi nên làm như vậy từ lâu rồi.”

Thủy Như Ca hít sâu một hơi, lại nắm chặt trường kiếm trong tay: “Đa tạ Đao Quân hạ thủ lưu tình!”

Hắn biết Sở Hi Thanh đã nhường.

Bằng không thì hắn sẽ không có cơ hội cởi bỏ giới hạn tu vị.

“Chúng ta chỉ luận bàn thôi, không phải liều mạng chém giết!”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, ánh mắt lại cực kỳ ác liệt, lộ hết sắc bén: “Sở mỗ cũng muốn xem Tử Vi Kiếm của ngươi, bằng không đổi một trường hợp khác mà người bất cẩn như vậy, ta một đao liền chém đầu ngươi.”

Thủy Như Ca nghĩ thầm, nếu là trường hợp khác thì hắn cũng không ngu đến nỗi tự hạn chế tu vị bản thân.

Lúc này, võ ý của song phương càng ngày càng mạnh, giằng co càng kịch liệt hơn!

Các ngôi sao trên bầu trời đêm tiếp tục đè xuống, lại như là trời đất nơi này sụp đổ.

Trung ương của vùng sao trời này lại xuất hiện một mảnh vết rách giống như mạng nhện, đó chính là đao ý của Sở Hi Thanh tạo thành.

Nhưng vết rách kia không ngừng khép lại, sau đó không ngừng rách nứt.

Trong mắt Thủy Như Ca không khỏi hiện lên vẻ kinh dị.

Sở Hi Thanh mới lục phẩm, nhưng thần niệm lại còn mạnh hơn hắn!

Chỉ có đao ý là thua kém một bậc.

Khi võ ý của song phương bắt đầu lan tràn khuếch tán, ảnh hưởng đến chu vi mấy dặm, khiến cho vô số võ tu đang xem phải hô hấp dồn dập, trường kiếm trong tay Thủy Như Ca lại lóe lên.

Tử Vi Tinh La Kiếm – Kinh Thiên Vĩ Địa!

Hắn thế mà lại không nhìn khoảng cách, cách nhau ba mươi trượng mà ánh kiếm dày đặc kia vẫn có thể tấn công Sở Hi Thanh.

Sau khi Thủy Như Ca khôi phục tu vị tứ phẩm, hắn đã có thể điều khiển không gian trong phạm vi nhỏ, cũng có nhiều lực lượng Tử Vi thánh truyền hơn.

Sở Hi Thanh thì lại không để ý, sắc mặt hắn vẫn bình tĩnh như thường, Kim Phong Ngọc Lộ đao trong tay vẫn phản xạ lại kiếm lực của Thủy Như Ca.

Tuy rằng hai người cách nhau ba mươi trượng, nhưng cứ mỗi ba, năm chiêu thì Sở Hi Thanh có thể phản xạ kiếm quang về trước người Thủy Như Ca, cũng không nhìn khoảng cách, không nhìn không gian.

Chương 1246: Đế tinh (2)

Mà lúc này, Kiếm Tàng Phong đang xem ở trên không trung lại nhướng mày nói: “Tử Vi Kiếm rất tốt, Tru Thiên Đao cũng rất hay!”

“Đúng là đều rất khá!” Tông Tam Bình gật đầu, vẻ tán thưởng trong mắt càng đậm hơn: “Tử Vi thánh truyền chấp chưởng thiên kinh địa vĩ, năng lực có vẻ khá giống với Lượng Thiên Kiếm của chúng ta, nhưng thật ra lại không giống. Lượng Thiên Kiếm là to nhỏ tùy ý, dài ngắn tùy tâm, Tử vi thì lạ trực tiếp thao túng không gian. Thủy Như Ca này đã bước vào con đường Tử Vi Kiếm rồi, Tinh Tú tiên tông có người nối nghiệp rồi.”

“Nhưng làm ta vui mừng hơn vẫn là tiểu sư đệ, hắn vẫn chưa chuyển qua tu luyện Vô Tướng Tru Thiên Đao, vậy mà đã có năng lực ‘tru diệt’ khoảng cách rồi! Hắn đúng là xuất sắc hơn cả Tần Mộc Ca khi xưa.”

Tru Thiên chi đạo, nhìn như đồng căn đồng nguyên với các loại sát lục và hủy diệt như Vạn Sát, Lục Thiên. . . nhưng thật ra lại khác.

Vạn Sát có thể chém giết tất cả sinh linh trong thiên địa, nhưng không giết được những thứ không có tình cảm.

Tru Thiên chi đạo thì lại khác, thật ra nó là lực lượng tiêu trừ và tru diệt. Vì vậy, trong tất cả các pháp môn sát lục và hủy diệt, thì Tru Thiên Đao có uy lực và tính áp dụng rộng rãi nhất.

Kiếm Tàng Phong thì lại suy tư: “Hắn quả thật là có thể tru diệt khoảng cách, nhưng mà tiêu hao rất nhiều chân nguyên. Công kích từ xa của Sở Hi Thanh vẫn còn kẽ hở, nhưng hắn nên làm gì để thẳng trận chiến này?”

Tiếc là Sở Hi Thanh không thể sử dụng Cửu Diệu Thần Luân kiếm của hắn, bằng không thì không đến mức bị người này khắc chế.

Thủy Như Ca có thể thao túng không gian, nhưng không thể thao túng không gian ngoài phạm vi ba mươi trượng.

Tông Tam Bình nghe vậy lại thấy buồn cười: “Thắng? hắn có thể đánh với Thủy Như Ca ở cấp độ tứ phẩm đến nước này đã là rất tốt rồi. Hôm nay tuy bại mà vinh, danh xưng Vô Cực Đao Quân đã là danh bất hư truyền!”

Lẽ nào tên này còn có thể làm cho hắn mất hết vốn liếng?

“Vậy thì chưa chắc.” Kiếm Tàng Phong lắc đầu: “Sư huynh, ngươi quên hắn có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết! Người phải xem xét lại bây giờ không phải Sở Hi Thanh, mà chính là Tử Mi Thiên Quân mà ngươi coi trọng kia.”

Vẻ mặt Tông Tam Bình nhất thời ngẩn ra: “Hắn thật sự nắm giữ Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết?”

Đây không phải là Luận Võ lâu và Thiên Cơ các suy đoán thôi sao?

Nếu như vậy, Thủy Như Ca gặp phiền phức rồi.

Vị này tất nhiên có thể giữ khoảng cách ba mươi trượng, khiến cho lưỡi đao của Sở Hi Thanh không thể với tới.

Nhưng Thủy Như Ca có thể kéo dài thế tiến công này bao lâu?

Bảo sao Sở Hi Thanh chỉ bị động phòng ngự, không hề làm ra bất kỳ hành động thử rút ngắn khoảng cách nào.

Vị này hiển nhiên là đã có ý nghĩ, muốn tiêu chân nguyên của Thủy Như Ca.

“Là thật!” Kiếm Tàng Phong mỉm cười: “Có người nói đã trên cấp mười rồi.”

Hắn lại nghĩ, đâu chỉ là Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết?

Dựa theo tin tức mà hắn nghe ngóng được từ chỗ của sư tôn, Sở Hi Thanh có thể đã thức tỉnh thiên phú Thần Dương nữa.

Năng lực chiến đấu thời gian dài của hắn, còn vượt qua cả Bá Võ Vương kia.

Lấy thân lục phẩm, lại có ba đại thiên phú Thần giai.

Từ cổ chí kim, ngoại trừ những tiên thiên thần linh ở niên đại viễn cổ, và những nhân vật như Huyền Hoàng thủy đế, Ngu Công Trí Tẩu, Cung Thần – Thiên Nghệ, thì chỉ sợ cũng chỉ có một mình Sở Hi Thanh mà thôi.

Theo thời gian trôi qua, chung quanh sơn môn dần dần bình tĩnh lại.

Mọi người đều bị đao cương kiếm khí và chân lý võ đạo kia ép bức, không thể không lùi về phía sau, nhường ra một mảnh đất trống khoảng ba mươi mẫu.

Tất cả mọi người đều bị hấp dẫn bởi phương thức chiến đấu của hai người này, tất cả đều ngưng thần quan sát.

Sắc mặt của bọn họ đều rất nghiêm túc. Vừa kinh ngạc với năng lực điều khiển không gian của Thủy Như Ca, lại chấn động với Sở Hi Thanh khi có thể đánh ngang tay!

Sở Mính đã cắn chặt hàm răng, suýt nữa cắn vỡ răng bạc.

Hồ Khản và Hồ Lai cũng không kìm được mà đứng lên.

Trong mắt của hai người tràn đầy ánh sáng rực rỡ!

“Nhất định phải mau chóng truyền tin về.” Hô hấp của Hồ Khản có hơi gấp: “Nếu như chỉ tính thiên phú, Sở Hi Thanh thậm chí có thể trở thành người đứng đầu Thanh Vân Tổng Bảng, Thiên Cơ các chúng ta đánh giá thấp hắn rồi.”

Tuy nhiên, Thiên Cơ Võ Phổ phát hình muộn hơi Luận Võ Thần Cơ nửa tháng, chính là có thể sửa chữa lại trên trụ cột Luận Võ Thần Cơ.

Vẻ mặt Hồ Lai lại mê man, chỉ cảm thấy như đang nằm mơ: “Ngày xưa kết giao với Sở sư huynh, ta chưa bao giờ nghĩ vị Sở sư huynh này lại kinh khủng như vậy! Huynh trưởng, ngươi nói . . . Nghịch Thần Kỳ kia thật sự nằm trong tay Sở Hi Thanh sao?”

Khi song phương giao thủ một trăm cái hô hấp, va chạm hơn sáu ngàn kích, thì Thủy Như Ca rốt cuộc cũng biến sắc mặt.

“Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết!”

Chương 1247: Đế tinh (3)

Bây giờ Thủy Như Ca có thể xác định 100%, Sở Hi Thanh nắm giữ Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết!

Người này vẫn luôn sử dụng cực chiêu có uy lực lớn.

Chân nguyên mà Sở Hi Thanh tiêu hao phải gấp bốn lần hắn mới đúng!

Nhưng dưới sự tiêu hao kinh người như vậy, Sở Hi Thanh vẫn không hề có dấu hiệu kiệt sức, sức lực tựa như vô cùng vô tận, sâu không thấy đáy.

Thủy Như Ca không thể không chủ động thay đổi, hòng tìm cách chiến thắng.

Trường kiếm trong tay hắn lại vung lên lần nữa.

Tử Vi Tinh La Kiếm – Tinh Lưu Đình Kích!

Lúc này, lực lượng chòm sao đều bị hắn khống chế, mỗi một kiếm của Thủy Như Ca đều mang theo từng luồng từng luồng ánh sáng như lôi đình.

Lực lượng của các ngôi sao ngưng tụ thành lôi đình, chẳng mấy chốc đã bao phủ bóng người của Sở Hi Thanh.

Chỉ trong vòng một cái hô hấp, Thủy Như Ca đã chém không dưới hai trăm đạo ánh sáng.

Nhai Tí Đao của Sở Hi Thanh cũng không thể chống lại lôi đình đầy trời, muốn chống lại tám phần mười trong đó cũng rất khó khăn, chứ đừng nói đến phản xạ.

Những đạo ánh sáng như lôi đình kia oanh kích trên người Sở Hi Thanh, bắt đầu tuôn ra cương lực mạnh mẽ như thủy triều.

Chỉ chớp mắt, sáu tầng ngoại cương của Sở Hi Thanh đã bị Thủy

Như Ca đánh nổ ba tầng, lượng lớn kiếm khí tán loạn đã phá hủy tất cả sự vật trong phạm vi ba trượng, làm cho mặt đất xuất hiện những vết kiếm sâu đến mấy trượng.

Trong mắt Sở Hi Thanh hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

Đây chính là chênh lệch giữa hắn và thánh truyền cấp độ tứ phẩm.

Mặc kệ là tố chất thân thể hay là trình độ võ đạo và võ ý, thì hắn đều thua kém.

Muốn khiêu chiến một thánh truyền vượt quá bản thân một phẩm rưỡi, nói nghe thì dễ!

Sau đó, Sở Hi Thanh dứt khoát từ bỏ phòng ngự, hắn lại múa đao, tru diệt khoảng cách giữa hắn và Thủy Như Ca.

Tam Tương Thiên Lục Đao – Tru Thiên Diệt Địa!

Con ngươi Thủy Như Ca co rút lại, hắn đã phát hiện đao pháp của Sở Hi Thanh biến hóa.

Thi Thiên Diệt Địa, là cực chiêu để Sở Hi Thanh tru diệt khoảng cách giữa hai người.

Song tình huống lần này lại hơi không giống, Sở Hi Thanh còn hòa cả Vô Cực Trảm vào trong đó.

Vô hình vô tượng, vô thanh vô sắc, vô thủy vô chung, vô biên vô hạn, không thể chỉ tên, do đó viết vô cực!

“Cheng!”

Thủy Như Ca lập tức đổi công thành thủ, thân như thuấn ảnh mà cấp tốc lùi về phía sau, còn mang theo một mảnh tàn ảnh.

Cùng lúc đó, hắn không ngừng sử dụng Kinh Thiên Vĩ Địa để kéo dài khoảng cách của song phương.

Chỉ trong khoảnh khắc mà hai người đã vút qua trăm trượng, từ mặt đất trước sơn môn lên đến bầu trời.

Hầu như đến khoảnh khắc cuối cùng thì Thủy Như Ca mới chặn được một đao này của Sở Hi Thanh.

Có điều, nói là đón đỡ, chẳng bằng nói là đẩy ra.

Hắn hoàn toàn không cảm ứng được vị trí đao của Sở Hi Thanh, mãi đến tận thời khắc cuối cùng mà vẫn không thể xác định, chỉ có thể điều khiển không gian, kéo dài khoảng cách.

Mãi đến tận khi đao thế của Sở Hi Thanh đã đến tận cùng, thì hắn mới miễn cưỡng chặn được lưỡi đao của Sở Hi Thanh.

Nhưng giờ phút này, đao thứ hai của Sở Hi Thanh đã chém về phía hắn.

Sở Hi Thanh không có sử dụng Vô Cực Trảm giai đoạn thứ hai.

Bởi vì ‘biến hóa vô cùng’ của giai đoạn thứ hai không có nhiều tác dụng.

Thủy Như Ca không đón đỡ bằng kiếm, mà dùng thân pháp và không gian để đối phó.

Vì vậy, thì đao của hắn có biến hóa vô cùng, thì cũng không thể đuổi kịp bóng người của Thủy Như Ca.

Có lẽ Sở Vân Vân cũng không nghĩ đến điều này.

Nàng không ngờ Thủy Như Ca lại xuất sắc như vậy, không ngờ thân pháp và lực lượng không gian của hắn đã đến nước này.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh vẫn hòa lực lượng ‘tuần hoàn’ kia vào trong đao.

Vật chi chung thủy, sơ vô cực đã. Bắt đầu chính là cuối cùng, điểm cuối cùng chính là bắt đầu!

Sau một đao, chính là một đao!

Lấy bắt đầu làm kết thúc, lấy kết thúc làm bắt đầu!

Liên tục nhiều lần, chỉ trong khoảnh khắc mà Sở Hi Thanh đã chém ra bảy đao Vô Cực Trảm! Bảy đao Tru Thiên Diệt Địa!

Mỗi một đao của hắn, đều khiến cho Thủy Như Ca không thể không lùi lại hơn ba trăm trượng, dùng để né tránh lưỡi đao trí mạng của Sở Hi Thanh.

Bọn họ đã đánh đến độ cao mấy dặm trên trời mây.

Sau bảy đao, Sở Hi Thanh cũng không thể tiếp tục được nữa.

Sắc mặt Thủy Như Ca cũng trắng bệch, hô hấp ồ ồ như trâu.

Tuy rằng hắn không bị thương, không bị Sở Hi Thanh chém trúng. Nhưng trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, hắn đã tiêu hao cực kỳ kinh người.

Một thân chân nguyên và sức lực đã tiêu hao ít nhất là bốn phần!

Mặt Sở Hi Thanh thì lại hiện ra vẻ lạnh lẽo, hắn đang định tụ lực lần nữa, chuẩn bị tiếp tục tiến công, tiếp tục lấy công thay thủ, nhưng đã thấy Thủy Như Ca bỗng nhiên đặt trường kiếm trước ngực.

Tử Vi Tinh La Kiếm – Bắc Thần Tinh Củng!

Khoảnh khắc này, toàn thân Thủy Như Ca và các ngôi sao trên bầu trời đều hấp dẫn lẫn nhau.

Bầu trời rơi xuống kia, khiến cho tất cả người nhìn thấy tình cảnh này đều cho rằng toàn bộ bầu trời đang chuyển động quanh Thủy Như Ca, đang bảo vệ hắn.

Mặt Thủy Như Ca cũng đã khôi phục huyết sắc, khí cơ suy yếu cũng lập tức khôi phục hơn một nửa.

Chương 1248: Đế tinh (4)

Sở Hi Thanh không khỏi nheo mắt lại, trong con ngươi hiện lên một tia kinh ngạc: “Bắc Thần?”

Đây là một môn thiên phú Thần giai, cũng được là Đế Tinh, là huyết mạch loại tinh tú tôn quý nhất trên thế gian bây giờ.

Theo truyền thuyết, vì sao trên trời lấy bắc cực làm trung tâm, người chấp chưởng Bắc Thần, liền có thể làm ‘Tinh Thần chi chủ’, Hoàng Thiên thượng đế, có thể chúa tể vạn vật vũ trụ, thay thế thương thiên!

Sở Hi Thanh không khỏi ‘chậc’ một tiếng, từ bỏ ý định tiếp tục tiêu hao chân nguyên của Thủy Như Ca.

Quả nhiên, người đứng trong hàng ‘thánh truyền’, không một kẻ nào là đơn giản.

Sở Hi Thanh có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, có chân nguyên vô cùng vô tận. Thủy Như Ca cũng có thể lấy lực lượng từ các vì sao trên trời, khả năng chiến đấu lâu dài cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Cấp thánh truyền lại có khí huyết và chân nguyên lâu dài, đủ để khiến cho đại đa số võ tu rơi vào tuyệt vọng, chỉ là so với Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, thì vẫn kém hơn vài trù.

Sở Hi Thanh lại nhìn Huyết Nhai huyễn giới trên tay mình, hắn phát hiện chiếc nhẫn này đột nhiên nứt ra thêm một chút.

Sở Hi Thanh liền cầm song đôi, cười tủm tỉm nhìn nhau với Thủy Như Ca: “Ta đã thấy kiếm pháp của Tử Mi Thiên Quân rồi. Đao của ta, ngươi cũng đã thấy rồi, không bằng dừng lại ở đây đi, ngươi thấy thế nào?”

Nếu như đánh tiếp, hắn tất phải dùng một vài lá bài tẩy.

Đây chỉ là luận bàn chứ không phải tranh đấu chém giết, Sở Hi Thanh không muốn bại lộ lá bài tẩy của mình ở trước mặt mọi người.

Hơn nữa Huyết Nhai huyễn giới cũng không chống đỡ được bao lâu.

Sở Hi Thanh sử dụng các nhiều lực lượng, chiếc nhẫn này vỡ vụn càng nhanh.

Lông mày tím của Thủy Như Ca nhướng lên, sau đó cũng sảng khoái thu kiếm vào vỏ: “Đang có ý đó, Vô Cực Trảm của Sở hunh để ta nhìn mà than thở, cũng giúp ta rất nhiều! Vô Cực Đao Quân, danh bất hư truyền, Thủy Như Ca bội phục!”

Hắn cũng không muốn đánh tiếp.

Thủy Như Ca cũng không có nắm chắc sẽ chiến thắng.

Hắn còn chưa sử dụng một ít thủ đoạn.

Nhưng là một võ tu, không thể nào thể hiện tất cả thủ đoạn của mình cho người khác xem được.

Hắn đã nhìn thấy đao của Sở Hi Thanh, Vô Cực Trảm của Sở Hi Thanh.

Cũng biết người này có tư cách thay thế hắn, trở thành Thanh Vân Thiên Quân, như vậy là đủ rồi.

Nhưng khi đám võ tu ở phía xa xa nghe thấy lời nói của hai người, tất cả không khỏi phát ra những tiếng kêu rên.

Đại đa số người trong số họ đều đặt cược vào Thủy Như Ca, chỉ có một bộ phận cực nhỏ là đặt cược hai người hòa nhau.

Coi trọng Sở Hi Thanh thì lại ít mà lại càng ít.

Lúc này, hai người đều không muốn đánh nữa, có nghĩa là tiền của bọn họ đã trôi theo dòng nước.

Tông Tam Bình đang lơ lửng trên không trung cũng sững sờ.

Vị tiểu sư đệ này lại có thể đánh ngang tay với Thủy Như Ca?

Cuộc chiến của hai người thế mà lại có kết quả hòa?

Năm mươi vạn lượng bạc của mình liền trôi theo dòng nước rồi?

Tông Tam Bình lập tức nghĩ đến, mình còn đặt hai mươi vạn lượng vào kết quả hòa.

Dân cờ bạc cao minh phải biết chia sẻ nguy hiểm.

Tính theo tỷ lệ 1:3,5, thì lần này hắn vẫn hòa vốn.

Tông Tam Bình nhất thời cảm thấy đau đầu.

Hắn tu hành bí pháp khí vận, cần phải chiến thắng mười lần hoặc là thua ba mươi lần khi chơi cờ, đánh cược và đấu rượu.

Chỉ đến khi hoàn thành nghi thức của bí pháp này, thì hắn mới có thể tu luyện bí pháp nắm giữ cây cân khí vận, đánh vỡ vòng tròn vận mệnh.

Lần này lại thất bại. . .

Sau đó, Tông Tam Bình lại nhìn về phía Kiếm Tàng Phong với ánh mắt phức tạp.

Kiếm Tàng Phong thì lại nhìn nhau với Tông Tam Bình như không có chuyện gì xảy ra: “Nhờ phúc của sư huynh, sư đệ kiếm được một khoản nhỏ.”

Tông Tam Bình hừ một tiếng, phất tay áo lắc mình rời đi.

Kiếm Tàng Phong thì lại liếc mắt nhìn về phía đoàn người ở xa xa, nhìn về phía khuôn mặt ngay ngắn chỉnh tề và đỏ lừ kia.

Hắn nghĩ thầm, không biết tên gian thương này kiếm được bao nhiêu?

Bàn cược to nhất khẳng định là Độ Chi viện.

Chung quanh đây cũng chỉ có Độ Chi viện của Vô Tướng thần tông mới có thể tiếp nhận bàn cược cao đến mấy ngàn vạn lượng vàng.

Người khác không biết thực lực chân chính của Sở Hi Thanh, sư tôn Lý Trường Sinh của hắn thì lại không thể không biết.

Nhưng trừ Độ Chi viện ra, Kiếm Tàng Phong còn biết tên gian thương Phương Bất Viên kia còn dùng tỷ lệ kèo kếch xù để lừa một ít võ tu vào cuộc.

Trên mặt đất, Hổ Khiếu Long Đằng – Long Hắc Hổ thì lại nhìn vào Sở Hi Thanh ở trên bầu trời với ánh mắt ngơ ngác: “Đây thật sự là tuyệt đại thiên kiêu! Người này không chết, dù sau này hắn không tu luyện được Nhai Tí Đao, thì cũng sẽ trở thành đại họa của triều đình và Kinh Tây Sở thị.”

Hắn quay đầu lại, muốn nói chuyện với Sở Mính, lại phát hiện tiểu thư nhà mình đã rời đi từ lâu.

Chương 1249: Quy tắc biến hóa

Khi Sở Hi Thanh chiến đấu với Thủy Như Ca, Kế Tiễn Tiễn cũng đứng xem ở trong đám người.

Nàng có vẻ hết sức tập trung, nhưng trong con ngươi lại không có tiêu cự, sự chú ý không đặt ở trên trận đấu kia.

“Ta không ngờ Vạn hộ đại nhân ngài lại đích thân đến đây.”

Lúc này, bên cạnh Kế Tiễn Tiễn là một người trung niên mặc áo đen, đeo một cái mặt nạ che nửa bên mặt, trên người cõng một thanh kiếm gỗ đào, trang phục khá giống một thuật sư.

Đây chính là người lãnh đạo trực tiếp của Kế Tiễn Tiễn. Vạn hộ Cẩm y vệ Mặc Sĩ La Hầu.

“Ta đã nói đến chuyện Vân Hải tiên cung rồi, trong Thiên nha có đề nghị gì không?”

“Chỉ huy sứ đại nhân bảo ngươi không cần lo lắng.” Mặc Sĩ La Hầu chắp tay sau lưng, mỉm cười nói: “Quy tắc của Vân Hải tiên cung đã thay đổi, bây giờ ngươi chỉ cần phong ấn tu vị đến lục phẩm thượng là có thể đi vào.”

“Lục phẩm thượng?” Tâm thần Kế Tiễn Tiễn hơi run lên, ánh mắt nhất thời có chút thần thái.

Nàng lại cau mày hỏi: “Phong ấn tu vị không khó, nhưng muốn duy trì thời gian dài thì lại không dễ. Theo như ta biết, phạm vi của Vân Hải tiên cung cực rộng lớn, là một trong bí cảnh rộng lớn nhất thế gian, chỉ sợ không có một hai tháng là không thể đi ra.”

Việc này không phải phong ấn tu vị trong thời gian ngắn giống tên Thủy Như Ca lông mày tím ở trước mắt nàng.

Muốn duy trì thời gian dài, thì độ khó tăng lên gấp bội, hơn nữa tu vị càng cao lại càng khó.

“Vì vậy ta đã mang đến cho ngươi một pháp khí đặc thù, đủ để ngươi duy trì phong ấn trong thời gian nửa năm.”

Mặc Sĩ La Hầu lấy một vật trong ống tay áo ra, giao vào tay Kế Tiễn Tiễn: ”Nhưng Chỉ huy sứ đại nhân cũng giao cho ngươi một việc quan trọng, Sở Hi Thanh nhất định phải chết trong Vân Hải tiên cung.”

Khi hắn nói chuyện lại không biến sắc.

Rõ ràng là có người ở trong phạm vi ba bước, nhưng không có ai có phản ứng gì, tựa như là không nghe thấy hai người bọn họ đang nói gì.

Con ngươi của Kế Tiễn Tiễn hơi đọng lại, khí tức toàn thân dao động kịch liệt, làm cho võ tu ở quanh đó đều cảm ứng được, dồn dập liếc mắt nhìn qua.

Nhưng ngay sau đó bọn họ đã chuyển tầm mắt đi.

Bởi vì bọn họ chỉ nghĩ nội tâm Kế Tiễn Tiễn run rẩy vì trận chiến trước mắt.

Nữ nhân này hoặc là đã đặt cược rất nhiều tiền, hoặc là bị mê hoặc bởi gương mặt tuấn mỹ của Vô Cực Đao Quân.

Trong đám người có rất nhiều nữ nhân giống như Kế Tiễn Tiễn.

Kế Tiễn Tiễn cũng cố gắng ngăn chặn nội tâm của mình, khống chế vẻ mặt của mình, giọng nói lại không gợn sóng: “Việc này có ổn không? Lý Trường Sinh vừa mới vì Sở Hi Thanh mà giết vào hoàng cung, Sở Hi Thanh mà xảy ra chuyện vào lúc này, Lý Trường Sinh chắc chắn sẽ nghi ngờ triều đình. Thế giới này không có bức tường nào mà không lọt gió, một khi chuyện này bại lộ, hậu quả sẽ không tưởng tượng được.”

“Chính là khi tất cả mọi người cho rằng không thể, thì mới là có thể. Thiên tử giận dữ, máu chảy ngàn dặm, Lý Trường Sinh làm bệ hạ tức giận, bọn họ sẽ phải trả giá đắt.”

Khóe môi Mặc Sĩ La Hầu vểnh lên, hiện ra ý cười lạnh lẽo: “Yên tâm, việc này không cần ngươi đích thân ra tay, chỉ cần ngươi đi vào Vân Hải tiên cung xong, thì cung cấp vị trí của Sở Hi Thanh là được, đến khi đó sẽ có người giải quyết hắn.”

Song quyền trong tay áo của Kế Tiễn Tiễn không khỏi nắm chặt, đôi tay non mềm đã nổi đầy gân xanh.

“Là người nào? Triều đình sẽ làm gì để tránh khỏi hiềm nghi trong chuyện này?”

Lúc này, Sở Hi Thanh đang dùng bảy đao Vô Cực Trảm để truy kích Thủy Như Ca.

“Ngươi không cần phải để ý là người nào!” Mặc Sĩ La Hầu tựa như không nhận ra sự khác thường của Kế Tiễn Tiễn, hắn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời với vẻ phức tạp: “Không ngờ lại là kết quả hòa, hắn lại có thể đánh ngang tay với Thủy Như Ca! Thiên phú của người này, quá đáng sợ.”

Hắn không khỏi than thở một tiếng: “Quý thiên hộ, bây giờ không chỉ có một mình triều đình là đứng ngồi không yên với hắn đâu.”

. . .

Tử Mi Thiên Quân rất có phong độ, sau khi song phương bắt tay giảng hòa, hắn lại chân thành tạ lỗi với Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh cũng không gây khó dễ, ra vẻ rộng lượng và biểu thị mình có thể hiểu được.

Hắn biết đầu nguồn của trận thị phi này chính là Luân Võ lâu và triều đình.

Tuy rằng Tử Mi Thiên Quân bị ly gián, hành động chạy xa vạn dặm đến khiêu chiến cũng có vẻ hơi ngu xuẩn.

Nhưng Sở Hi Thanh tự nhủ, nếu hắn và Thủy Như Ca đổi chỗ cho nhau, hwans cũng không thể dửng dưng được.

Danh vọng là gốc rễ của hắn, kẻ nào dám động vào chỗ này, Sở Hi Thanh hắn sẽ liều mạng với kẻ đó!

Tuy rằng cuộc chiến này chỉ mang lại cho Sở Hi Thanh hơn 150 điểm huyết nguyên.

Nhưng theo kết quả của trận đấu này được truyền đi, điểm huyết nguyên sẽ cuồn cuộn không ngừng.

Đây mới thật sự là đầu to.

Sở Hi Thanh đã có thể tưởng tượng được kỳ Thiên Cơ Võ Phổ tiếp theo và Luận Võ Thần Cơ ở nửa tháng sao sẽ viết như thế nào rồi.

Vì vậy, hắn chẳng những rất rộng lượng, mà còn rất nhiệt tình, mời Thủy Như Ca ở lại uống rượu và tham khảo võ học.

Giang hồ không chỉ có chém chém giết giết, mà còn có đạo lý đối nhân xử thế.

Phải ít kẻ địch, nhiều bạn bè.

Đối với loại thánh truyền không có địch ý như Thủy Như Ca, tự nhiên là có thể kết bạn thì kết bạn.

Chương 1250: Quy tắc biến hóa (2)

Tuy nhiên, có lẽ Thủy Như Ca cảm thấy mất mặt xấu hổ, không có mặt mũi gặp người, cũng có thể là nhận ra Sở Hi Thanh khách sáo, cho nên đã từ chối, trực tiếp cáo từ rời đi.

Sau đó Sở Hi Thanh cũng điều khiển kiếm chu để trở về.

Hắn không dám ở lại.

Sau khi hắn và Thủy Như Ca dừng tay, tiếng hét chói tai của đám nữ nhân bên ngoài sơn môn vẫn chưa từng dừng lại.

Sở Hi Thanh thậm chí còn cảm nhận được rất nhiều ánh mắt khát khao và đói bụng như sói của những nữ nhân, tựa như là hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn vậy.

Đây chính là vì huyết mạch La Hầu, nó có sức mê hoặc rất mạnh.

Sở Hi Thanh biết, nếu mình tiếp tục ở lại đây, rất có thể sẽ phát sinh việc không thể miêu tả, cho nên dứt khoát trốn xa.

Hắn trở về Thiên Lan cư được một lúc, mấy người Lục Loạn Ly cũng lục tục trở về.

Mấy cô bé đều hưng phấn không thôi.

Lúc nãy bọn họ cũng xuống núi quan sát, tận mắt nhìn thấy Sở Hi Thanh làm cho Tử Mi Thiên Quân từ từ cởi bỏ phong ấn.

Tuy rằng kết quả của trận luận bàn này là hòa, nhưng thật ra là Sở Hi Thanh thắng.

Lục Loạn Ly chỉ cảm thấy rất vui vẻ sung sướng.

Khi Sở Hi Thanh bế quan không ra, Lục Loạn Ly nghe nghị luận của người khác mà cảm thấy khó chịu, đè nén.

Đặc biệt là một ít tán tu không có kiến thức ở dưới núi, khiến cho nàng rất buồn nôn.

Nhưng trận chiến này hôm nay, Sở Hi Thanh đã quét sạch tất cả nghi vấn, khiến cho nàng cực kỳ vui vẻ và sảng khoái.

Lúc này, hai huynh đệ Hồ Khản và Hồ Lai cũng dắt tay nhau đến chơi.

Thần thức của Sở Hi Thanh cực kỳ nhạy cảm, khi hắn điều khiển kiếm chu xuống sơn môn, thì đã phát hiện hai người bạn cũ này ở trong quán trà.

Điều này còn làm hắn khá là kinh ngạc.

Từ sau khi hắn hộ tống cha con Tả gia vào kinh, hắn đã không gặp mặt hai huynh đệ Hồ Khản và Hồ Lai nửa năm rồi.

Lâu rồi mới nhìn thấy bạn cũ, há có thể không vui vẻ?

Hắn không tiện nói chuyện với hai người ở trước sơn môn, chỉ có thể dùng thuật truyền âm, mời hai người lên núi trò chuyện.

Thật ra đỉnh núi Vô Tướng thần sơn cấm người ngoài tiến vào.

Đặc biệt là nơi gần Thiên Lan cư và cây Huyết tùng, đây là đã một trong những cấm địa của Vô Tướng thần tông.

Huynh đệ nhà họ Hồ lại mượn một cái lệnh bài của Sở Hi Thanh, dưới sự dẫn đường của một đệ tử nội môn, mới có thể đi đến Thiên Lan cư, may mắn được chiêm ngưỡng cây Huyết tùng kia.

Đêm hôm đó, Thiên Lan cư đèn đuốc sáng choang, cụng chén cạn ly, ăn uống linh đình, có thể nói hiếm khi được náo nhiệt như vậy.

Sở Hi Thanh cố tình để Lưu Nhược Hi làm một bàn tiệc rượu.

Cái này cũng gãi đúng chỗ ngứa của Lưu Nhược Hi.

Nàng thường tự xưng là đại quản gia của huynh muội Sở Hi Thanh.

Mười mấy ngày trước, khi Sở Hi Thanh trở về thì Lưu Nhược Hi đã có ý chuẩn bị tiệc rượu để đón gió tẩy trần cho Sở Hi Thanh.

Lưu Nhược Hi cũng đã chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn rồi, tất cả đều là sơn trân hải vị mà nàng thu thập được ở dưới chân núi.

Nhưng do Huyết Nhai thần đao đột ngột giá lâm, Sở Hi Thanh không thể không bế quan, nên đành phải từ bỏ, mang những nguyên liệu nấu ăn này đi đóng băng để cất giữ.

Lúc này lại có thể mang ra chiêu đãi huynh đệ nhà họ Hồ, cũng ăn mừng Sở Hi Thanh xuất quan và đẩy lùi Thủy Như Ca.

Khiến mọi người vui mừng chính là, Lưu Nhược Hi lặng yên không tiếng động mà luyện được một thân kỹ xảo nấu nướng.

Mười mấy món ăn kia không chỉ thơm ngon đến cực điểm, mà còn để người ta suýt nuốt luôn cả lưỡi.

Lưu Nhược Hi còn cố tình lấy tám vại tiên tửu do Tần Mộc Ca cất giữ ở dưới hầm ra, dùng để trợ hứng cho mọi người.

Lục Loạn Ly đang vui vẻ, hầu như cứ rượu đến là cạn, một người liền uống một vại.

Vại rượu đều to bằng nửa người trưởng thành, nếu pha loãng tiên tửu bên trong, đủ để năm mươi đại hán cao to ngã gục.

Lục Loạn Ly lại chỉ là gò má hồng hào, ánh mắt mê ly.

Nàng cũng không hiểu vì sao mình lại có tâm tình như vậy.

Còn có một vại tiên tửu đi vào bụng Bạch Tiểu Chiêu.

Đây là lần đầu tiên Bạch Tiểu Chiêu tiếp xúc với rượu, cũng bị loại đồ vật thơm ngon này làm cho kinh ngạc, không cẩn thận mà uống hết một vại.

Nhưng tửu lượng của Bạch Tiểu Chiêu không tốt lắm, sau khi uống xong thì trực tiếp say ngất, ngủ say như chết.

Còn cả tiểu Huyền Vũ cũng say ngất.

Đừng thấy con rùa này to con mà nhầm, tửu lượng của nó cực thấp, mới uống ba hớp rượu liền bất tỉnh nhân sự.

Chu Lương Thần cũng uống rất vui vẻ.

Bình thường hắn chỉ tập trung vào võ đạo, hiếm có cơ hội thả lỏng như hôm nay.

Có lẽ là do thể chất, hoặc có thể là do Chu Lương Thần tu luyện công pháp hệ thủy.

Nên tửu lượng của hắn rất mạnh, có thể nói là sâu không thấy đáy, một người đánh gục hai người Hồ Khản và Hồ Lai.

Chương 1251: Quy tắc biến hóa (3)

Trong đám người, chỉ có Kế Tiễn Tiễn là không hào hứng lắm, luôn nằm trong trạng thái mất tập trung.

Có lẽ là tâm sự nặng nề, Kế Tiễn Tiễn bất tri bất giác bị Sở Hi Thanh chuốc hai vại rượu, lúc này cũng mơ mơ hồ hồ.

Khi trời tối người yên, mọi người cơm nước no nê, hoặc là ngủ say như chết. Sở Hi Thanh lại cầm chén rượu, chà chà hai tiếng: “Không ngờ vị Tả huynh đệ kia của ta lại có cơ duyên như vậy.”

Hắn đã biết được tình hình gần đây của Tả Thanh Vân từ miệng huynh đệ Hồ gia.

Hai người này ở trong Thiên Cơ các, không chỉ tin tức nhanh nhạy, mà còn có thể tiếp xúc với các loại điển cố võ lâm mà Thiên Cơ các đã thu gom. Cộng thêm Tả Thanh Vân khá thân thiện, thường xuyên ngồi uống rượu với nhau, vì vậy bọn họ cũng đoán ra được một bộ phận chân tướng khi cơ thể Tả Thanh Vân thay đổi.

Mấy đời Bạch Hổ hầu trước kia, đều tán công trùng tu khi cực thịnh, hoặc là tìm kiếm người đáng tin để tái giá công pháp.

Mà Tả Thanh Vân, chính là ‘lọ chứa’ mà Bạch Hổ hầu đương đại lựa chọn.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, cái Giá Nguyên đại pháp này, há không phải Giá Y Thần Công trong tiểu thuyết võ hiệp sao?

Khi mình vất vả luyện tập, còn đang khổ sở vì tiến vào ngũ phẩm.

Thì cái tên kia lại có thể một bước lên trời, sau một năm rưỡi nữa là có thể vào thẳng nhị phẩm.

Ở rể như vậy, đúng thật là quá thoải mái.

Sở Vân Vân thì lại gạt vài sợi tóc trên trán Lục Loạn Ly, nhìn khuôn mặt đỏ bừng bừng của thiếu nữ.

“Loạn Ly nàng rất yêu thích ngươi, đang vui vẻ thay cho ngươi.”

Sở Hi Thanh lập tức rùng mình, vô thức cảm giác được nguy cơ.

“Loạn Ly rất ngây thơ thiện lương.”

Sở Hi Thanh gật đầu xong, vừa cười vừa chủ động cụng chén với Sở Vân Vân: “Uống nước không quên người đào giếng, mời ngươi một chén, may mà nhờ Vô Cực Trảm của Vân Vân ngươi, bằng không thì hôm nay ta khó khăn rồi.”

“Là do ngươi học nhanh.”

Sở Vân Vân quả nhiên bị hắn kéo qua chủ đề khác.

Tâm trạng của nàng cũng rất sung sướng, gọn gàng uống cạn chén rượu: “Hơn nữa, cần gì phải cảm ơn ta? Vô Cực Trảm chỉ là dệt hoa trên gấm, ta đánh giá thấp vị Tử Mi Thiên Quân kia, cũng đánh giá thấp ngươi. Với năng lực của ngươi bây giờ, dù cho không có Vô Cực Trảm, thì cũng có thể ngang tay với hắn.”

Nàng đang vui vẻ vì chuyện này.

Sở Hi Thanh chưa từng để nàng thất vọng.

Không chỉ không có, mà hết lần này đến lần khác còn làm cho nàng vui mừng.

Quan hệ của hai người là tương cứu trong lúc hoạn nạn, vui buồn có nhau.

Sức chiến đấu của Sở Hi Thanh cao hơn một phần, tu vị mạnh hơn một đường, đều có thể trợ giúp bọn họ phá tan bóng tôi và sương mù ở con đường phía trước.

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, lại rót một chén rượu cho Sở Vân Vân: “Không có ngươi ân cần dạy bảo, khổ tâm mưu tính, ta làm sao có thể có tu vị như vậy giờ, có uy phong như bây giờ?”

Nói chung là không thể để cho Sở Vân Vân rảnh rỗi nghĩ đến việc khác.

Nhưng Sở Hi Thanh vừa nói đến đây, thần sắc đột nhiên hơi động.

Lúc này, một vệt kim quang bỗng nhiên xuyên cửa sổ mà vào, trôi nổi ở trước mặt hắn.

Lần này không phải là đao, mà là một phù lục màu tím bầm.

“Tin phù của tông chủ?”

Sở Hi Thanh cau mày, ánh mắt hơi khó hiểu.

Lý Trường Sinh gửi tin phù cho hắn vào lúc này để làm gì, không biết nhìn bầu không khí sao? Không biết tìm thời gian khá hơn một chút sao?

Sở Hi Thanh chộp phụ lục màu tím vào trong tay.

Chốc lát sau, Sở Hi Thanh liền nhướng mày lên, mắt hiện ra vẻ nghiêm túc: “Tông chủ nói, có một vị đại năng ra tay thay đổi quy tắc của Vân Hải tiên cung.”

“Đại năng?” Con ngươi Sở Vân Vân co rút lại, lấy làm kinh hãi: “Tông chủ có nói quy tắc bây giờ là như thế nào không?”

Nàng không hỏi Sở Hi Thanh là vì đại năng nào.

Bởi vì trên thế gian này, người có thể vặn vẹo quy tắc của Vân Hải tiên cung, cũng chỉ có vài vị mà thôi.

“Quy tắc cũ của Thần Ngao Tán Nhân là, tu sĩ dưới ngũ phẩm mới có thể đi vào Vân Hải tiên cung, sau khi tiến vào Vân Hải tiên có thể tăng tu vị lên ngũ phẩm, nhưng một đội ngũ nhất định phải có một người dưới hai mươi tuổi, duy trì tu vị lục phẩm, có thiên phú thuật võ song tu, hơn nữa phải có năng lực kế thừa y bát của Thần Ngao Tán Nhân. Bây giờ những quy tắc này đã bị người khác vặn vẹo.”

Trong con ngươi của Sở Hi Thanh hiện lên một tia bất đắc dĩ: “Có người dùng ‘Xiển Thiên chi đạo’ để trình bày quy tắc. Trước khi tiến vào tiên cung thì phải duy trì dưới ngũ phẩm, sau khi tiến vào Vân Hải tiên cung cũng không thể vượt quá ngũ phẩm. Nhưng bốn quy tắc sau thì lại bị chia ra, không bắt buộc phải hội tụ tất cả quy tắc trên một người nữa.”

Trong lòng hắn âm thầm chửi má nó.

Sở Hi Thanh vốn cho nắm chắc chuyến đi Vân Hải tiên cung này rồi.

Thử hỏi có bao nhiêu lục phẩm trong thiên hạ có thể đỡ nổi một chiêu của hắn?

Chương 1252: Quy tắc biến hóa (4)

Những người lấy được chìa khóa Vân Hải tiên cung kia, tất cả đều không phải đối thủ của hắn.

Sở Hi Thanh vốn đã thèm nhỏ dãi đám của cải ở bên trong Vân Hải tiên cung.

Đó cũng là hi vọng để hai người bọn họ đối kháng với triều đình Đại Ninh.

Bây giờ lại có biến cố như vậy, quả thực chính là cướp miếng thịt trên mép hắn mà.

Trong con ngươi của Sở Hi Thanh lại hiện lên một tia kì dị: “Nói cách khác, bây giờ Vân Vân ngươi cũng có thể tiến vào Vân Hải tiên cung.”

Sau khi quy tắc bị trình bày lại, tu vị nhất định phải ‘duy trì’ dưới ngũ phẩm, chứ không còn là hạn định như trước.

Tuy rằng chỉ sửa lại một chút, nhưng tình hình lại khác nhau.

Điều này có nghĩa là, dù võ tu nhất phẩm như Sở Vân Vân, cũng có thể phong ấn tu vị để tiến vào trong Vân Hải tiên cung.

Sắc mặt Sở Vân Vân cũng nghiêm túc: “Ta đi vào với ngươi.”

Nàng nói như chém đinh chặt sắt.

Theo quy tắc biến hóa, hành trình Vân Hải tiên cung này của Sở Hi Thanh sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Võ tu muốn phong ấn tu vị xuống dưới ngũ phẩm là không khó, khó ở chỗ phải duy trì thời gian dài.

Trừ phi có pháp khí đặc thù, hoặc là thiên phú đặc thù.

Nhưng mà đám thần linh kia, và cả những người mơ ước đồ vật của Thần Ngao Tán Nhân kia, lẽ nào lại thiếu thủ đoạn như vậy?

Vừa hay nàng cũng muốn nhìn xem, rốt cuộc Thần Ngao Tán Nhân để lại thứ gì trong Vân Hải tiên cung?

. . .

Trong khi huynh muội Sở Hi Thanh bàn luận chuyện Vân Hải tiên cung, Tử Mi Thiên Quân - Thủy Như Ca đã bước lên một chiếc phi thuyền loại nhỏ đang trôi nổi giữa không trung, thuyền chỉ dài tầm mười trượng.

Đây là phi thuyền của Tinh Tú tiên tông, tông môn đã đưa đón hắn qua lại Vô Tướng thần sơn.

Sau khi lên thuyền, Thủy Như Ca vẫn dừng tại boong thuyền, vẻ mặt bình tĩnh nhìn tòa thần sơn cao lớn kia.

Một lúc lâu sau, hắn phát ra một tiếng thổn thức: “Không hổ là nhân vật có thể hỗ trợ Mộc Kiếm Tiên thoát vây đăng thần, tuyệt đối không chỉ có hư danh. Lần này được thấy đao của hắn, cũng không uổng công chuyến này. Chỉ tiếc. . .”

Thủy Như Ca lắc đầu, trong mắt ngậm lấy vài phần khâm phục, cũng lộ ra chút không cam lòng.

Thư đồng xinh đẹp vẫn luôn yên lặng bên cạnh Thủy Như Ca nghe vậy thì không nhịn được tức giận bất bình mà mở miệng: “Đáng tiếc bị hắn đánh hòa? Nếu tiếc thì vì sao không dốc toàn lực? Chủ thượng rõ ràng là chưa dùng đến hai môn thiên phú gần Thần giai, còn nữa, nếu như ngài chịu sử dụng thứ kia, hắn chắc chắn không đỡ nổi mười chiêu của ngài.”

“Ta là tiếc người ta cũng giữ lại, không thể nhìn thấy Vô Cực thần trảm hoàn chỉnh của hắn! Cũng tiếc là vì không thể buông tay buông chân đánh với hắn một trận.”

Thủy Như Ca không khỏi liếc mắt nhìn thư đồng một cái: “Hơn nữa, ngươi tưởng người ta không giữ lại chút nào sao? Còn sử dụng thứ kia cái gì, không thấy thứ người ta giấu bên trong hộp kiếm sao? Nói không chừng đó là thần binh mà Mộc Kiếm Tiên cho hắn để hộ đạo đấy, há có thể khinh thường?”

Thư đồng xinh đẹp nghe vậy thì sững sờ: “Hắn còn giữ lại? Không thể nào?”

“Sao lại không thể? Thiên phú của người này còn hơn cả Bá Võ Vương, sức chiến đấu chân thực cũng sâu không thấy đáy giống như vùng sao trời này. Hi vọng tương lai gặp lại, có thể đánh một trận thỏa thích.”

Thủy Như Ca vừa nói vừa ngồi xuống mũi thuyền: “Đưa đàn đây.”

Sắc mặt thư đồng xinh đẹp nhất thời như màu đất: “Ngài đã gảy đàn mười mấy ngày rồi, giờ còn muốn đàn?”

Không chỉ hắn, mà sắc mặt của tất cả võ tu phụ trách điều khiển thuyền cũng tái nhợt.

Mười mấy ngày bọn họ đi đến Vô Tướng thần sơn, cũng đã chịu đủ Thủy Như Ca rồi.

Để người ta bất đắc dĩ nhất chính là, trên thuyền này không có chỗ nào trốn tránh, muốn tránh cũng không tránh được.

Thủy Như Ca lại cười đắc ý: “Yên tâm, ta vừa có chút linh cảm, sáng tác ra một khúc đàn mới, nhất định sẽ rất êm tai. Có thể sống cùng thời đại với một tuyệt đại thiên kiêu như vậy, là bất hạnh của Thủy Như Ca ta, cũng là may mắn của ta. Nên nhất định phải biểu diễn một bài, diễn giải nỗi lòng hưng phấn của ta.”

Sắc mặt thư đồng xinh đẹp lại càng đen hơn.

Hắn nghĩ thầm, một người có ngũ âm không chuẩn như ngươi, lại còn sáng tác khúc đàn? Há không phải là làm trò cười cho người trong thiên hạ?

. . .

Cùng lúc đó, trong Đạo Nhất điện trên Vô Tướng thần sơn, Lý Trường Sinh ngồi trên ghế rơi vào suy nghĩ.

“Vân Hải tiên cung là phải đi!”

Hắn ngẩng đầu nhìn biển mây vô biên ở bên ngoài điện.

“Ta không biết Thần Ngao Tán Nhân ẩn giấu thứ gì ở trong tiên cung, nhưng mà thứ có thể làm Xiển môn mơ ước, khiến các thần rình rập, há có thể là vật tầm thường? Vô Tướng thần tông há có thể ngồi nhìn?”

“Đạo lý là như vậy, nhưng thủ đoạn của đám thần linh kia lại tầm thường sao?”

Đại trưởng lão Giới Luật viện Lư Thủ Dương ngồi ở một bên khác, mặt hắn cũng lộ vẻ ưu tư: “Ta lo lắng đây chính là một cái bẫy.”

Chương 1253: Quy tắc biến hóa (5)

“Là bẫy cũng phải đi. Tranh giành đại đạo, không thể nhường nhịn! Bây giờ chúng ta nhường một phần, địch liền mạnh hơn một phần. Nếu thứ này rơi vào trong tay kẻ thù, tình thế của Vô Tướng thần tông nhất định sẽ nguy nan hơn gấp trăm lần.”

Ngạo Quốc cười lạnh: “Vì vậy, bây giờ chúng ta nên cân nhắc là phái người nào đi? Cân nhắc nên dùng ba cái pháp khí kia như thế nào.”

“Đây mới là chỗ phiền phức.” Lý Trường Sinh xoa thái dương: “Chuyện xảy ra quá vội vàng, chugns ta không có thời gian để thu thập nhiều pháp khí phong ấn tu vị hơn. Còn nữa, chúng ta nắm giữ hai chìa khóa Vân Hải tiên cung, một thuộc về đệ tử nội môn Bạch Hàm Quang, cái chìa khóa này có sáu danh ngạch, tông môn có thể tùy tiện phân phối. Ý của ta là Yến Quy Lai sư đệ sẽ dẫn đội, dẫn theo Tông Tam Bình, Nhậm Tiếu Ngã, Phương Bất Viên và Diệp Tri Thu đi theo.”

Sắc mặt của mọi người trong điện đều hơi thay đổi.

Trừ Yến Quy Lai ra, mấy người mà Lý Trường Sinh nhắc đến đều là thánh truyền hoặc thánh truyền dự bị của tông môn.

Trong đó, Nhậm Tiếu Ngã còn nổi danh cùng với Tông Tam Bình, cùng được xưng là Vô Tướng Tam Hữu.

Còn về phần Bạch Hàm Quang kia, người này có thể lấy được chìa khóa Vân Hải tiên cung ở nơi võ đạo hưng thịnh như U Châu này, thiên phú há có thể tầm thường?

Đây cũng là một vị thánh truyền dự bị có thực lực không kém.

Mà Yến Quy Lai thì là một trong mấy vị nhị phẩm có sức chiến đấu mạnh nhất của tông môn.

Ngự Vân Tưởng hơi gật đầu: “Yến Quy Lai sư đệ có thiên phú huyết mạch Thần Phong, có thể tự phong ấn tu vị, duy trì tu vị ngũ phẩm trong thời gian bốn tháng là không có vấn đề. Bốn người còn lại thì phung phí hai cái pháp khí.”

Phương Bất Viên và Diệp Tri Thu đều có tu vị ngũ phẩm.

Hai người chỉ cần tạm thời phong ấn tu vị, sau khi đi vào là có thể cởi bỏ phong ấn, không cần pháp khí.

Ngự Vân Tưởng nhìn Lý Trường Sinh: “Như vậy Sở Hi Thanh thì làm sao bây giờ? Ngươi chuẩn bị cho ai sử dụng cái pháp khí còn lại? Cái pháp khí này, chỉ có thể phong ấn tu vị của võ tu tứ phẩm.”

“Cái chìa khóa của Sở Hi Thanh hơi đặc thù, lúc trước hắn đã hứa hẹn với Lâm Hải Chu gia là sẽ dẫn ba người của Chu gia đi cùng, hắn còn muốn mang theo con gái Lục Trầm là Lục Loạn Ly.”

Lý Trường Sinh chắp tay sau lưng: “Chắc hẳn có thể thuyết phục Lâm Hải Chu gia, nhưng bên cạnh Sở Hi Thanh còn có mấy đạo thị, tất cả đều có thiên phú cấp thánh truyền hoặc thánh truyền dự bị, nào còn thừa danh ngạch cho tông môn? Hơn nữa, thánh truyền dưới tứ phẩm, sức chiến đấu còn không bằng Sở Hi Thanh, đi vào cũng không có ý nghĩa kìa.”

Mọi người trong điện nghe vậy thì cũng hiểu.

Sở Hi Thanh tu luyện Nhai Tí Đao, địch càng nhiều, sức chiến đấu càng mạnh, một người có thể tương đương với một đội.

“Vì vậy, ta định để Kiếm Tàng Phong đi vào.”

Trong mắt Lý Trường Sinh hiện ra ý cười: “Chỉ cần Tàng Phong ở đó, không kẻ nào có thể làm khó tiểu Sở khi đang ở trong bí cảnh!”

Sáng sớm hôm sau, Sở Hi Thanh đón ánh mặt trời để tu luyện Thần Nguyên Vô Tướng công.

Thật ra thì Thần Nguyên Vô Tướng công của hắn đã không thể tăng lên nữa.

Sở Hi Thanh tiến thêm một bước nữa, chân nguyên đã đầy tràn ra ngoài.

Giống như một chén rượu đầy, thể tích rượu ở bên trong thậm chí có thể cao hơn miệng chén một đường.

Nhưng nếu như lại thêm một chút rượu nữa, thì rượu bên trong sẽ tràn ra ngoài.

Vì vậy, bây giờ hắn chỉ cố gắng duy trì trạng thái không tăng không giảm.

Tuy nhiên, khí Sở Hi Thanh vừa nhắm mắt lại, thì sắc mặt hắn không khỏi biến đổi.

Hắn ‘nhìn’ thấy một người khổng lồ ở phía trước.

Thân thể của cự nhân này cực kỳ hùng vĩ, ma hỏa thiêu đốt quanh người, khí thế chống trời lay đất, nhưng lại không có đầu.

Hắn dùng hai con mắt sinh trưởng ở hai đầu vú để nhìn Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh lập tức nhận ra thân phận của hắn.

Đó chính là Ma thần Táng Thiên!

Vị Ma thần này thế mà lại trực tiếp hiện thân ở thế giới quan tưởng của hắn, hình chiếu trực tiếp xuất hiện trong nguyên thần ý niệm của hắn.

Tâm thần Sở Hi Thanh hơi động, ngưng thần nhìn nhau với Táng Thiên.

Một cái chớp mắt tiếp theo, bên trong đầu óc của Sở Hi Thanh nổ ầm ầm, trong nguyên thần thức hải nổi lên sóng thần.

Toàn thân hắn cũng xuất hiện ngọn lửa đen ‘Táng Thiên thần viêm’.

Ngọn lửa vọt lên cao ba trượng, gần như đốt cả nóc nhà.

Sở Vân Vân ở lầu chính với Sở Hi Thanh cũng phát hiện ra, nàng lập tức na di đến bên người Sở Hi Thanh.

Nàng quan sát Sở Hi Thanh một chút, sau đó mới buông lỏng.

“Hắn sao thế?”

Lục Loạn Ly cũng có cảm ứng, nàng chạy đến cửa sổ phòng tu hành của Sở Hi Thanh, đưa mắt nhìn vào trong.

Nhưng nơi này là phòng tu hành của Sở Hi Thanh, là địa phương được phòng vệ nghiêm ngặt nhất của Thiên Lan cư.

Toàn bộ cửa sổ nơi này đều có trận pháp ngăn cách tầm nhìn.

Người bên trong có thể nhìn ra ngoài, Lục Loạn Ly nhìn từ ngoài thì lại không thấy gì.

Chương 1254: Lúc này Sở Vân Vân mới bắt một cái linh quyết, thu hồi trận pháp.

Lục Loạn Ly có thể nhảy vào trong phòng.

Nàng quan sát Sở Hi Thanh một chút, sau đó nhướng mày nói: “Hóa ra là thần ân của Ma thần Táng Thiên, bảo sao động tĩnh lớn như vậy! Vị Ma thần này thật sự là rất yêu thích sư huynh, thế mà lại trực tiếp ra tay thăng cấp huyết mạch cho hắn.”

Sở Vân Vân khẽ lắc đầu.

Ma thần Táng Thiên sẽ không vô duyên vô cớ ban thần ân.

Liên tưởng đến chuyện Vân Hải tiên cung sắp mở cửa, Sở Vân Vân cũng hiểu rõ.

Vị Ma thần này không những cảm thấy hứng thú với đồ vật của Thần Ngao Tán Nhân, mà còn đặt cược lên người Sở Hi Thanh.

Dựa theo tình thế trước mắt, đây xem như là một chuyện tốt.

Sở Hi Thanh lại nhíu chặt lông mày.

Hắn cảm thấy mình đã hóa thành một cây nến.

Không! Là một bó đuốc!

Dạ thịt và xương cốt toàn thân, thậm chí là tinh nguyên và thần phách đều đang bị thiêu đốt. còn phát ra những tiếng ‘xèo xèo’.

Loại cảm giác nóng bỏng toàn thân này khiến cho Sở Hi Thanh suýt tan vỡ.

Nhưng theo thời gian trôi qua, trong mắt Sở Hi Thanh lại hiện ra vẻ kinh dị.

Lực lượng huyết mạch của hắn đang tăng lên.

Da thịt xương cốt của Sở Hi Thanh cũng được cường hóa.

Đây cũng không phải là tác dụng của huyết mạch Táng Thiên, mà là Ma thần Táng Thiên ra tay luyện lại thân thể cho hắn.

Khiến cho máu thịt và xương cốt của Sở Hi Thanh lên đến cực hạn mà hắn bây giờ có thể đạt được.

Ngoài ra, hắn còn phát hiện Táng Thiên thần viêm này có rất nhiều chỗ tương tự với ‘Nghịch Thần chi hỏa’ mà Sở Vân Vân vẫn dùng để luyện thể cho hắn.

Nhưng khi Sở Hi Thanh nghĩ đến Ma thần Táng Thiên từng là chủ nhân của Nghịch Thần Kỳ, hắn liền thoải mái.

Khi toàn thân Sở Hi Thanh nóng bỏng đến mức tận cùng, một tia thần niệm bá đạo và ác liệt lại đâm thẳng vào nguyên thần của hắn.

Cảm giác này giống như một người dùng đao bổ đầu của mình ra vậy.

Sau đó là một luồng tin tức khổng lồ xuất hiện, làm cho đầu óc của hắn nổ vang.

“Đây là?”

Con ngươi của Sở Hi Thanh co rút lại, hiện ra vài phần kinh ngạc: “Cực chiêu gần thần?”

Cực chiêu gần thần, có uy lực nằm trên cực chiêu, lại tiếp cận với Tru Thần chi chiêu (thần chiêu), còn gọi là ‘Gần thần chi chiêu’ tu đến cực hạn thì có thể vượt qua giới hạn người và thần, giết chết Siêu Phẩm.

Vị Ma thần này, thế mà lại trực tiếp rót một thức ‘Gần thần chi chiêu’ vào trong nguyên thần của hắn.

Bao quát tất cả phương pháp luyện tập và áp dụng.

Lần này, hệ thống lại không có bất kỳ phản ứng nào, cũng không sinh ra nhắc nhở ‘tiến vào không gian mộng cảnh’.

Sở Hi Thanh chỉ có thể dựa vào thần hồn và ngộ tính của mình, để nghiên cứu một thức ‘Gần thần chi chiêu’ này.

Hắn bắt đầu rơi vào trạng thái vong ngã, quên đi đau khổ trên cơ thể, chìm đắm vào những thông tin kia.

Sở Hi Thanh không suy nghĩ chuyện gì khác, tập trung tất cả tinh thần vào nghiên cứu, hấp thu tất cả những tin tức ở trong thần niệm.

Sau đó, khí Sở Hi Thanh mở mắt ra thì phát hiện mình đã rời khỏi trạng thái bó đuốc.

Hắn lập tức nhìn vào màn hình huỳnh quang hư ảo trước mắt mình.

Cột thiên phú đã phát sinh biến hóa.

Môn thiên phú huyết mạch Táng Thiên, đã biến thành “Táng Thiên / thật (cấp mười ba)”.

Khi còn ở Quy Khư, dưới sự kích thích của huyết mạch La Hầu, môn thiên phú này đã biến thành ‘Táng Thiên chân huyết’, lúc này lại bị Táng Thiên tăng lên cấp mười ba.

Theo Sở Hi Thanh ngưng thần chú ý, lại có một đoạn tin tức xuất hiện trong đầu óc của hắn.

Táng Thiên / thật (cấp mười ba): Tăng cường 13 lần sức chịu đựng, 13 lần sức mạnh, 13 lần lực kháng đả kích. Nắm giữ ‘Táng Thiên thần cốt’, ‘Táng Thiên bá thể’, sau khi bị thương sẽ kích hoạt ‘Táng Thiên thần vũ’.

Táng Thiên thần cốt: Tăng cường ba lần tố chất thân thể, tăng cường ba lần cường độ ngoại cương, xương cốt cứng rắn không thể phá vỡ, cũng nắm giữ lực lượng phá pháp và pháp cương ở cường độ trung đẳng, cùng với ‘Kim Cương chân ý’ tầng hai.

Táng Thiên bá thể: Không thể bị pháp thuật dưới tam phẩm khống chế, tăng cường ba lần sức mạnh, ba lần tốc độ, ba lần lực kháng đả kích, cường hóa một tầng ngoại công, nắm giữ ‘Bất Diệt chân ý’ tầng hai, ngoại cương có thể đối kháng với lực lượng phá pháp và phá cương ở cường độ trung đẳng.

Táng Thiên thần vũ: Kích hoạt sau khi bị thương. Sau khi bị thương nhẹ, có thể tăng cường sáu lần tố chất thân thể, nắm giữ lực lượng phá pháp và phá cương ở cường độ cao đẳng, thoát khỏi tất cả pháp thuật loại khống chế ở tam phẩm. Sau khi bị thương vừa, tố chất thân thể lại tăng cường sáu lần, cũng nắm giữ lực lượng phá pháp và phá cương ở cường độ cực hạn. Sau khi bị trọng thương, tố chất thân thể lại tăng lên bốn lần, cũng nắm giữ lực lượng Trảm Thần ở cường độ cao đẳng.

Đây chính là thay đổi sau khi cô đọng Táng Thiên chân huyết.

Thiên phú này khiến sức chịu đựng, sức mạnh và lực kháng đả kích của hắn tăng lên rất nhiều.

Vốn là Táng Thiên chi cốt và Táng Thiên chi vũ, bây giờ đều có thêm một chữ ‘thần’, trở thành danh từ mới. Năng lực cũng được cường hóa rất nhiều.

Chương 1255: Lại cưỡi một chút? (2)

Sở Hi Thanh coi trọng nhất là một năng lực của Táng Thiên thần vũ.

Chỉ cần bị thương nhẹ, thì hắn có thể thoát khỏi tất cả pháp thuật loại trói buộc ở cấp độ tam phẩm.

Ngoài ra, còn có thêm một năng lực mới, Táng Thiên bá thể.

Năng lực này hoàn toàn là phối hợp với ngoại công.

Sở Hi Thanh cảm ứng một chút, trong mắt liền hiện lên vẻ kỳ dị.

Mặc kệ là năng lực cường hóa một tầng ngoại công, hay là ‘Bất Diệt chân ý’ tầng hai, tất cả đều làm người ta vui mừng.

Cường hóa một tầng ngoại công, nói cách khác tu vị của hắn bây giờ tương đương với võ tu khổ luyện Bá thể ngũ phẩm?

Sở Hi Thanh lại nhìn cột nguyên công.

Quả nhiên, Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân đã biến hóa, vốn là tầng chín, bây giờ biến thành tầng mười một. (tính cả chiến đồ)

Sở Hi Thanh tràn đầy vui mừng.

Trừ cái này ra, Táng Thiên thần cốt cũng cường hóa rất nhiều thứ khác.

Mấu chốt là ngoại cương của hắn, bây giờ còn có thể đối kháng với lực lượng phá cương cường độ trung đẳng.

Điều này có nghĩa là cường độ ngoại cương của hắn được tăng lên mấy lần, càng khó bị người đánh vỡ.

Mà chỉ từ những tin tức này, Táng Thiên chân huyết đã không kém hơn ba môn thiên phú Thần giai kia rồi.

So với những thiên phú gần với Thần giai kia, thì còn mạnh hơn nửa bậc.

Tiếc là có một chút biến hóa lại không được hệ thống thống kê.

Chỗ tốt mà Táng Thiên cho hắn, tuyệt đối không chỉ có như vậy.

Tiền công trả trước của vị này, quả thực là phong phú đến mức làm hắn hoảng hốt.

Sở Hi Thanh lại ngước mắt nhìn chung quanh một chút.

Sắc trời bên ngoài đã biến thành đen.

Bên cạnh Sở Hi Thanh là Kế Tiễn Tiễn.

Nàng cũng đang nhắm mắt quan tưởng, vừa tu hành vừa hộ pháp cho Sở Hi Thanh.

Dưới trạng thái bình thường, tất nhiên không cần ngươi chăm sóc.

Nhưng Sở Hi Thanh cũng đoán được, chắc là khi chuyện xảy ra thì tình hình của mình hắn là rất đáng sợ.

Sở Hi Thanh mở miệng hỏi: “Tiễn Tiễn, ta ngồi ở đây mấy ngày rồi?”

Hắn nghiên cứu thức ‘Gần thần chi chiêu’ kia, đã hoàn toàn quên mất thời gian.

Kế Tiễn Tiễn không tiến vào trạng thái vong ngã, nàng nghe thấy Sở Hi Thanh hỏi thì giật mình tỉnh lại.

“Chủ thượng, ngươi tỉnh lại rồi?” Kế Tiễn Tiễn lập tức hiện lên vẻ vui mừng, sau đó nghiêm túc đáp: “Ba ngày rưỡi, Táng Thiên thần viêm mới biến mất vào chiều ngày hôm qua, nhưng sau đó, ngươi lại nhập định cả ngày.”

Sở Hi Thanh nhíu mày: “Vậy hai huynh đệ Hồ Khản và Hồ Lai đâu?”

Hắn vốn định chiêu đãi huynh đệ họ Hồ vài ngài, dẫn bọn họ đi dạo Vô Tướng thần sơn.

“Bọn họ khá bận rộn, cho nên ngày hôm qua đã cáo từ rời đi.”

Kế Tiễn Tiễn vừa giải thích, vừa dùng thần niệm để báo cho mấy người Sở Vân Vân: “Nhưng mà ngươi yên tâm, huynh đệ họ Hồ cũng biết tình hình của chủ thượng ngươi, cho nên không bất mãn gì. Ngoài ra, trong hai ngày này, Lương Thần cũng cố ý bỏ chút thời gian để đưa bọn họ đi du ngoạn trên dưới thần sơn, chiêu đãi rất chu đáo.”

Sở Hi Thanh lại vỗ trán một cái.

Hắn chưa kịp đưa ‘kết tinh’ Nguyên Cổ huyết trì trong tay mình cho huynh đệ họ Hồ, để bọn họ mang về cho Tả Thanh Vân.

Kết tinh có thể giúp người đắp nặn ‘công thể’ ngũ phẩm.

Thứ này vô dụng với người bình thường, nhưng Bạch Hổ hầu muốn tái giá công pháp thì sẽ cần đến, nó có thể giúp nàng khôi phục lại tu vị ngũ phẩm trong thời gian cực ngắn.

Sở Hi Thanh định đưa thứ này cho hai người họ, coi như là quà mừng đính hôn.

Hai người này kết hôn, Sở Hi Thanh không những không thể đến chúc mừng, còn nợ bọn họ quà nữa.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại lắc đầu.

Thôi, một thời gian nữa Bạch Hổ hầu mới sử dụng Giá Nguyên đại pháp, sau này mình rảnh rỗi thì đích thân mang đồ đến kinh thành cũng không muộn.

Lúc này, hắn lại thấy thần sắc nghiêm túc của Kế Tiễn Tiễn.

“Chủ thượng, hành trình Vân Hải tiên cung này, ngài nhất định phải mang ta đi theo!”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì ngây người, lòng thầm nói cái kịch bản này không đúng nha.

Không phải là Kế Tiễn Tiễn có tu vị quá cao, không thể nào tiến vào Vân Hải tiên cung, sau đó liền chủ động tìm cớ để trốn tránh, hi vọng không bại lộ thân phận sao?

Sau đó Sở Hi Thanh lại cảm thấy đau đầu.

Danh ngạch không đủ mà.

Lâm Hải Chu gia ba cái, cộng thêm Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly, nào còn chỗ cho Kế Tiễn Tiễn?

Hắn có hơi hối hận vì đã mở miệng trêu chọc Kế Tiễn Tiễn, bây giờ thì gặp báo ứng.

Hiện tại, đến lượt hắn phải nghĩ cớ.

Sở Hi Thanh vừa xoa thái dương vừa suy nghĩ thượng sách: “Tiễn Tiễn, ngươi biết quy tắc Vân Hải tiên cung đã phát sinh biến hóa, điều kiện tham gia đã được mở rộng rất nhiều. Hiện giờ, chỉ cần nắm giữ pháp khí hoặc thiên phú có thể phong ấn tu vị, dù cho cao thủ nhất phẩm thì cũng có thể đi vào Vân Hải tiên cung.”

“Còn cả đám thần linh kia cũng coi trọng đồ bên trong tiên cung. Nhìn thấy Táng Thiên thần viêm hôm qua chứ? Đó chính là tiền công mà Táng Thiên trả trước cho ta đấy. Từ đó có thể biết, hành trình Vân Hải tiên cung này sẽ cực kỳ nguy hiểm.”

Chương 1256: Lại cưỡi một chút? (3)

“Ta biết!” Trong mắt Kế Tiễn Tiễn hiện ra vệt sắc bén, nàng nhìn nhau với Sở Hi Thanh: “Hai ngày trước, tiểu thư đã nói với ta chuyện này. Nhưng thuộc hạ thân là Đạo thị của chủ thượng, há có thể sợ hãi lùi bước khi chủ thượng lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm? Chức trách của Đạo thị chúng ta, không phải là hộ pháp vệ đạo cho chủ thượng sao?”

Sau đó nàng lại cúi đầu trước Sở Hi Thanh: “Thuộc hạ đã quết, mong chủ thượng thành toàn.”

Sắc mặt Sở Hi Thanh đen xì.

Kế Tiễn Tiễn không nói rõ ràng, hiển nhiên là chưa bị nhuộm đen hoàn toàn.

Nàng đã là tứ phẩm hạ.

Nếu như không có triều đình ủng hộ, Kế Tiễn Tiễn có thể tiến vào Vân Hải tiên cung sao?

Sở Hi Thanh lại liên tưởng đến chuyện mấy ngày nay, Kế Tiễn Tiễn vẫn luôn như người trên mây.

Lúc này, hắn lại mở võ đạo bảo khố, lại nhịn đau bỏ một ngàn điểm huyết nguyên để đổi thẻ thần thông Gần Mực Thì Đen (tam phẩm), rồi sử dụng với Kế Tiễn Tiễn.

Trên mặt Sở Hi Thanh lại không biến sắc, cười nói: “Đứng lên đi, ta sẽ cân nhắc việc này.”

Bây giờ chỉ có thể thương lượng với Lâm Hải Chu gia, xin bọn họ nhường một cái danh ngạch.

Chuyện lần này rất lớn, không khỏi Lâm Hải Chu gia có thể tham gia nổi.

Đám cao thủ lục phẩm của bọn họ, có lẽ còn không bằng hạt bụi ở trong Vân Hải tiên cung, mang vào cũng chỉ là trói buộc.

Nhưng Kế Tiễn Tiễn ở trước mắt hắn còn làm người ta đau đầu hơn cả trói buộc.

Kế Tiễn Tiễn hoàn toàn không cảm nhận được mình bị Sở Hi Thanh đề phòng, cũng không biết tâm linh của mình đã bị người ‘nhuộm đen’.

Trong mắt nàng hiện ra ý kiên quyết.

Mình nhất định phải quyết định.

Cũng không thể tiếp tục làm ‘nằm vùng’ như vậy nữa.

Nàng và Sở Hi Thanh cũng nên có một cái kết thúc, địa điểm chính là Vân Hải tiên cung này.

. . .

Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly nhận được thông báo của Kế Tiễn Tiễn thì lần lượt chạy đến đây.

Bọn họ biết Sở Hi Thanh đang tiếp nhận thần ân của Ma thần.

Nhưng đó là Táng Thiên, trừ Vạn binh chi chủ Lê Tham ra thì là một Ma thần vô hại nhất trong tất cả Ma thần.

Toàn bộ quá trình này đều tương đối an toàn.

Bọn họ chỉ lo lắng thân thể của Sở Hi Thanh không chịu nổi, hoặc là công pháp của hắn phát sinh dị biến trong quá trình đó, vì vậy mới thay nhau trông coi, hộ pháp cho Sở Hi Thanh.

Lúc này, hai cô bé thấy Sở Hi Thanh bình yên vô sự thì cũng yên tâm.

Lục Loạn Ly lại chà chà hai tiếng: “Ngươi không biết Táng Thiên thần viêm khi đó mạnh đến mức nào đâu? Hầu như đốt sạch cả tòa lầu này. Trên trời còn xuất hiện một cột lửa màu đen, khiến cho tông chủ và đại trưởng lão Lư Thủ Dương phải chạy đến đây.”

“Vị Lư đại trưởng lão kia còn tưởng rằng ngươi làm chuyện xấu gì đó, sắp sửa nhập ma. Sau đó Táng Thiên thần viêm thiêu đốt tận hai ngày, Táng Thiên thật sự quá coi trọng ngươi, cứ như là con ruột vậy.”

Sở Vân Vân gật đầu, nàng cũng đồng cảm.

Nàng cũng có huyết mạch Táng Thiên, cũng tiếp nhận thần ân của Táng Thiên.

tuy nhiên, nàng chinh chiến hơn mười năm ở phương bắc, cũng không được Táng Thiên ưu ái như vậy. Nhưng Ma thần Lê Tham lại rất yêu thích nàng.

Sở Hi Thanh thì lại cười khổ: “Đây chỉ là tiền công mà vị Ma thần kia trả trước cho ta mà thôi, ta cầm tiền, thì phải làm việc cho hắn.”

Bằng không thì Táng Thiên cũng có thể thu hồi thần ân.

Thần sắc Lục Loạn Ly hơi động: “Như vậy hắn có nói với ngươi là hắn muốn thứ gì ở trong Vân Hải tiên cung không?”

Lúc này, mấy người trong lầu đều dựng tay lên nghe.

Ngay cả Chu Lương Thần cũng nhìn Sở Hi Thanh với vẻ tò mò.

Một cành Huyết tùng cũng chui vào trong phòng qua khung cửa sổ.

Cành tùng này bắt nguồn từ phân thân của cây Huyết tùng khổng lồ kia.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, xem ra các mối quan hệ của vị Mộc Kiếm Tiên này ở trong đám thần linh chẳng ra sao cả, tin tức rất bế tắc.

“Ta không biết.”

Sở Hi Thanh chỉ chỉ vào trán mình: “Vì đề phòng bí mật bị tiết lộ, Táng Thiên đã phong ấn đoạn tin tức này ở trong nguyên thần của ta, chỉ đến khi thích hợp thì mới mở ra.”

Cành tùng kia lập tức lùi ra khỏi phòng, mấy người còn lại cũng hiện ra vẻ thất vọng.

Sở Vân Vân đứng lên nói: “Huynh trưởng, ngươi không có gì thì tốt rồi, ta đi luyện pháp thuật.”

Thật ra là nàng đang khôi phục ‘công thể’.

Trước khi tiến vào Vân Hải tiên cung, nàng muốn mượn lực lượng của ‘kết tinh’ để khôi phục về ngũ phẩm thượng.

Mà sau khi mọi người ở đây lần lượt rời đi, một đạo ánh sáng màu trắng đã rơi vào đỉnh đầu của Sở Hi Thanh.

Đó chính là Bạch Tiểu Chiêu, nàng nhìn ra bóng lưng Kế Tiễn Tiễn qua khung cửa sổ: “Huynh trưởng, ta cảm thấy tình huống của Tiễn Tiễn tỷ không đúng lắm.”

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày lên: “Không đúng ở chỗ nào?”

Kế Tiễn Tiễn đương nhiên là không đúng rồi.

Thời điểm này, nói không chừng nữ nhân này đang suy nghĩ xem làm thế nào để đâm lưng hắn, để bán hắn cho triều đình.

Sở Hi Thanh cảm nhận được nguy cơ rất lớn.

Chương 1257: Lại cưỡi một chút? (4)

Hắn ngưng thần nhìn màn hình hư ảo trước mắt.

Số lượng điểm huyết nguyên chợt tăng lên đến 13 vạn.

Chuyện hắn và Tử Mi Thiên Quân đánh ngang tay, hiển nhiên là đang lên men.

Sở Hi Thanh đã chuẩn bị kỹ càng, hắn sẽ nhịn đau bỏ ra một vạn điểm huyết nguyên, tiếp tục đổi thẻ Gần Mực Thì Đen, mãi cho đến khi nữ nhân này bị ‘nhuộm đen’ mới thôi.

Nói đi nói lại, tâm linh của Kế Tiễn Tiễn cũng thật sự là kiên cố và mạnh mẽ.

Hắn dùng nhiều thẻ Gần Mực Thì Đen như vậy, thế mà vẫn không thể thu phục được Kế Tiễn Tiễn.

“Ngươi không biết thì thôi, lúc nãy khi ngươi vẫn đang nhập định, Tiễn Tiễn tỷ ngồi nhìn ngươi rất lâu.”

Bạch Tiểu Chiêu vừa nói vừa dùng móng vuốt gãi cằm: “Dáng vẻ nàng nhìn ngươi, rất giống với Loạn Ly tỷ, giống như một kẻ ngu si vậy. Nhưng có một quãng thời gian, ánh mắt nàng rất hung dữ, tướng mạo cũng hơi dữ tợn, có thể nói là đằng đằng sát khí. Nhưng hình như sát khí của nàng không phải là hướng về ngươi.”

“Ồ?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì rơi vào suy tư.

Sau đó, trên mặt hắn hiện ra ý cười, vồ Bạch Tiểu Chiêu từ trên đầu xuống: “Tiểu Chiêu, gần đây ngươi tu hành rất nhanh nha, mấy hôm không gặp mà yêu lực lại tăng trưởng rồi.”

Mấy ngày trước, khi hắn trở về thần sơn thì Bạch Tiểu Chiêu có hơn ngàn năm yêu lực, tương đương với võ tu ngũ phẩm.

Trong mấy ngày này, Bạch Tiểu Chiêu lại có chút tiến bộ.

Bạch Tiểu Chiêu liền cười hì hì nói: “là Mộc Kiếm Tiên, hắn đang giúp ta.”

Mấy tháng này, nàng đều hấp thu tinh hoa của nhật nguyên ở trên ngọn cây Huyết tùng kia.

Mỗi lúc như vậy, phân thân của Mộc Kiếm Tiên sẽ ra tay điều trị thân thể cho nàng, khiến cho nàng hấp thu ‘ánh trăng’ nhanh hơn, thân thể mạnh mẽ hơn.

Lúc trước, Bạch Tiểu Chiêu ăn rất nhiều ở trong bí cảnh thời gian, dược lực tích trữ ở trong cơ thể, lúc này mới được hấp thu hết.

Đương nhiên nàng cũng không chỉ ăn mà không làm việc.

Thời gian này nàng đều cầm các hạt thông của phân thân Mộc Kiếm Tiên, sau đó chôn ở khắp nơi dưới sự chỉ thị của Mộc Kiếm Tiên.

Sở Hi Thanh thì lại vỗ vỗ lưng của Bạch Tiểu Chiêu, một tay gãi cằm của nàng.

Trong lòng hắn đang nghĩ, hay là thử cưỡi Bạch Tiểu Chiêu một lần nữa, xem xem có hiệu quả hay không?

Bạch Tiểu Chiêu đã có tu vị ngàn năm, chắc chắn là khác biệt với lúc còn ở lục phẩm.

Nói không chừng lần này có hiệu quả tăng trưởng tuổi thọ.

Sau đó Sở Hi Thanh liền ngăn chặn ý tưởng cầm thú này, chuyển ý nghĩ về trên người Kế Tiễn Tiễn.

Nghe Bạch Tiểu Chiêu miêu tả, có vẻ như Kế Tiễn Tiễn đang gặp khó trong vấn đề nào đó, mà vấn đề này nhất định có quan hệ với mình.

Là Cẩm y vệ ép nàng sao?

Triều đình lại có âm mưu gì, muốn ra tay với hắn ở trong Vân Hải tiên cung sao?

Sau đó hắn liền nở nụ cười trào phúng.

. . .

Sở Hi Thanh không ngờ chính là, mấy ngày tiếp theo, hắn thật sự phải đấu đá với đám 'khốn khiếp' kia.

Sau khi hắn thức tỉnh vài ngày, đám thuộc hạ cũ của hắn lần lượt đến thăm.

Những người này đều là huynh đệ của Sở Hi Thanh ở võ quán Chính Dương, cũng là thuộc hạ ở Thiết Kỳ bang.

Hai người Sở Hi Thanh coi trọng là Hướng Quỳ và Vương Chính cũng nằm trong hàng ngũ này.

Đúng lúc tông môn mở cửa thu nạp đệ tử.

Sau khi những người này đi vào Vô Tướng thần sơn, lại thông qua thi để vào tông.

Trong đó, Hướng Quỳ và Vương Chính cầm đầu năm người, tất cả đều lấy được tư cách đệ tử nội môn, mười hai người còn lại cũng trở thành đệ tử ngoại môn của Vô Tướng thần tông.

Những người này đến Vô Tướng thần sơn, há có thể không đến thăm kỳ chủ của mình?

Huống hồ Sở Hi Thanh bây giờ còn là Tru Thiên thánh truyền, một bắp đùi to như vậy, há có thể không ôm?

Bởi vì sau khi Sở Hi Thanh về núi thì vẫn bế quan, vất vả lắm mới xuất quan đại chiến với Thủy Như Ca, sau đó lại là thần ân của Táng Thiên.

Cho nên đến tận bây giờ bọn họ mới có cơ hội đến bái kiến Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh cũng biết thân phận của những người này có vấn đề, nhưng vẫn cười tủm tỉm với bọn họ, tiếp kiến từng người một.

Hắn phát hiện phần lớn đám người này đều có bộ dạng khả nghi, ánh mắt đều nhìn ngó chung quanh, như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Sở Hi Thanh lại không để ý.

Mấy ngày nay, hắn liều mạng làm mới võ đạo bảo khố, chỉ cần thấy thẻ Gần Mực Thì Đen (ngũ phẩm) là sẽ đổi, sau đó dùng tám chín tấm thẻ lên mỗi một người.

Những người này mới mười sáu mười bảy tuổi, lại có thể tiến vào Vô Tướng thần tông, có thể thấy thiên phú tốt đến mức nào, đã có giá trị lợi dụng rất cao.

Để Sở Hi Thanh tiếc nuối là, thẻ Gần Mực Thì Đen tam phẩm mà hắn muốn lại không nhiều, mấy ngày nay chỉ đổi được ba tấm.

Sở Hi Thanh dùng tất cả lên người Kế Tiễn Tiễn, nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ.

Có điều, mất bên đông lại được bên tây.

Có lẽ là do thân thể được Táng Thiên cường hóa trên diện rộng, nên Sở Hi Thanh đã quét ra hai loại thiên phú.

Sở Hi Thanh lập tức đổi luôn, cũng làm cho bảng nhân vật của hắn xuất hiện biến hóa.

Chương 1258: Đại Tiểu Như Ý

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Lục phẩm thượng (Siêu thiên trụ).

Võ đạo: Thiên Thù Thần Ý Đao (tầng mười ba), Mị Ảnh Vân Tung (tầng mười hai), Thần Lôi Động Chân Chỉ (tầng mười hai), Tam Tương Thiên Lục Đao (tầng mười hai), Cửu Luân thần ấn (tầng chín), Cửu Luân Ngự Kiếm Chân quyết (tầng mười bốn / phong ấn).

Võ ý: Nhai Tí chân ý (tầng mười bảy), Tru Thiên võ ý (tầng mười bốn), Kim Cương chân ý (tầng năm), Bất Diệt chân ý (tầng ba), Trảm Thiên chân ý (tầng hai), Trụ Thiên chân ý (tầng hai).

Nguyên công: Thần Nguyên Vô Tướng công (tầng chín / lục phẩm thượng), Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (tầng mười một).

Điểm huyết nguyên: 141264,3.

Thiên phú: Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (cấp mười hai), Thần Dương (cấp mười hai), La Hầu (cấp sáu), Táng Thiên / thật (cấp mười ba), Thái Thượng Thông Thần (cấp mười hai), Nhai Tí (cấp mười hai), Thần Thương (cấp mười), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (cấp mười hai), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (cấp mười một).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, cộng sinh (cấp sáu), Lê Tham chi môn, Thái Sơ Thần Vận (sơ), Huyết tùng Thần hạch.

Tuổi thọ: 5135 ngày.

Bảng nhân vật của Sở Hi Thanh đã biến hóa rất lớn.

Kim Cương và Bất Diệt đều bắt nguồn từ thiên phú huyết mạch, Sở Hi Thanh còn tự nghiên cứu thêm.

Trình độ võ đạo của hắn bây giờ rất tốt, ngộ tính cũng khá ổn, lại có Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân làm căn cơ, chỉ cần bỏ chút thời gian là có thể nhập môn.

Trảm Thiên và Trụ Thiên thì đều là do Sở Hi Thanh tự học.

Căn cơ của Cửu Luân Ngự Kiếm Chân quyết và Cửu Diệu Thần Luân kiếm đều nằm ở Trảm Thiên và Trụ Thiên.

Bên trong Cửu Diệu Thần Luân kiếm cũng có hai Thiên quy đạo luật này, hơn nữa còn là hoàn chỉnh.

Mộc Kiếm Tiên còn khắc ấn toàn bộ Cửu Luân Ngự Kiếm Chân quyết vào trong đầu hắn.

Dù Sở Hi Thanh không biết gì về hai môn Thiên quy đạo luật này cả, cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc hắn sử dụng bộ phi kiếm này.

Nhưng nếu như Sở Hi Thanh có căn cơ ở phương diện này, thì có thể tăng cường uy lực của kiếm quyết.

Đáng tiếc là thời gian quá ngắn, Sở Hi Thanh mới chỉ tu luyện đến tầng thứ hai, không có tác dụng gì lớn.

Kim Cương chân ý thì được huyết mạch La Hầu và Táng Thiên cường hóa, đã là tầng thứ năm.

Sau đó là cột võ đạo, có thêm một bộ Tam Tương Thiên Lục Đao.

Thần Phong Minh Kính Đao cũng đã biến thành Thiên Thù Thần Ý Đao.

Đây là bản tiến giai của Thần Phong Minh Kính Đao, cũng là căn cơ của Thần Ý Xúc Tử Đao.

Cuối cùng là thiên phú huyết mạch.

Thái Thượng Thông Thần đã lên cấp mười hai, Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ lên cấp đến cấp mười một.

Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ không thay đổi, Thái Thượng Thông Thần thì lại có thêm một năng lực.

Khuy Thiên: Dùng thân phàm nhân, thượng khuy thiên ý!

Sau khi kích hoạt, có thể vào trạng thái Khuy Thiên, tăng mạnh ngộ tính và năng lực suy nghĩ, tăng lực phân tích với Thiên quy đạo luật. Cũng có thể ở trong trạng thái chiến đấu, bù đắp chân lý võ đạo trong Thiên quy đạo luật, cũng có thể hạ thấp ngưỡng cửa ngưng tụ Thiên quy đạo luật xuống còn tầng mười hai.

Chú: Mỗi ngày chỉ có thể sử dụng một lần, một lần duy trì mười cái hô hấp.

Sau khi Sở Hi Thanh thăng cấp môn thiên phú này, hắn cũng thấy giật mình.

Từ miêu tả thì có thể thấy năng lực Khuy Thiên này có chút tương tự với một năng lực khác của Thái Thượng Thông Thần là Thông Huyền.

Không giống chính là, Thông Huyền là bị động, Khuy Thiên là chủ động.

Ngoài ra, Khuy Thiên còn có thể sử dụng trong chiến đấu.

Năng lực này thậm chí còn mạnh mẽ hơn cả Thần Tri.

Bất kỳ chân lý võ đạo nào, sau khi tiến vào tầng mười lăm thì mới có thể ngưng tụ ra Thiên quy đạo luật.

Mà một khi sử dụng Khuy Thiên, ngưỡng cửa này sẽ hạ xuống tầng mười hai.

Sở Hi Thanh còn có thể sử dụng năng lực này để hoàn thiện Kinh Thiên, Canh Kim và Báo Ứng của mình.

Chỉ là lần này mất khá nhiều điểm huyết nguyên.

Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ cấp mười một còn đỡ, chỉ cần 1539 điểm huyết nguyên.

Thái Thượng Thông Thần cấp mười hai thì lại cao hơn rất nhiều, cần tận 28431 điểm.

Để cho điểm huyết nguyên của hắn từ mười bảy vạn hạ xuống còn mười bốn vạn.

Sở Hi Thanh nhìn những văn tự bên trong màn hình hư ảo, một luồng cảm giác thỏa mãn chợt sinh sôi.

Nhưng hắn lại nghĩ đến khi mình sử dụng thẻ nhân vật Tần Mộc Ca ở mấy tháng trước.

Tuy rằng thiên phú huyết mạch của hắn đã vượt qua Tần Mộc Ca. Nhưng bảy loại chân lý võ đạo và các loại võ học rực rỡ muôn màu của Tần Mộc Ca, lại làm cho Sở Hi Thanh tự ti mặc cảm.

Hắn còn kém xa. . .

Sau đó, Sở Hi Thanh giơ tay hút hai bộ giáp ở giá binh khí bên cạnh vào tay.

Đây là hai bộ chiến giáp mà Lý Trường Sinh kiếm được từ nội khố của thiên tử.

Bộ toàn thân đen tuyền chính là nội giáp, chỉ có thể bao trùm từ đầu gối trở lên.

Thứ này gọi là Thần Hầu nội giáp, tài liệu của nó chắc hẳn là da xương của một loại yêu ma có huyết mạch La Hầu.

Chương 1259: Đại Tiểu Như Ý (2)

Năng lực phòng ngự của bộ giáp này cực mạnh, tương đương với vỏ ngoài của yêu ma tam phẩm.

Ngoài ra còn có thể cường hóa hai tầng Kim Cương chân ý, tăng một tầng lực lượng huyết mạch có quan hệ với La Hầu.

Nhưng tương ứng là nó không có ngoại cương như Kính Thiên nội giáp.

Nhưng Sở Hi Thanh có thêm một tầng ngoại cương khác, gọi là Thiên Nguyên thần cương.

Tầng cương lực này đến từ một bộ ngoại giáp khác.

Bộ giáp này tên là Đạo Kiếp huyền giáp, bộ giáp này dày dặn cứng cỏi, có thể bao trùm toàn bộ thân thể Sở Hi Thanh, toàn thân là hai màu vàng bạc, tạo hình rất đẹp.

Tài liệu chính của bộ giáp này là Thủ Sơn đồng tinh và Đạo Kiếp thần kim.

Thủ Sơn đồng tinh lấy từ Thủ Sơn, là tinh hoa của Thủ Sơn.

Ngày xưa Huyền Hoàng thủy đế rèn đúc các loại binh khí và pháp khí, nhờ đó đánh bại Binh Thần – Lê Tham, nhất thống nhân tộc. Sau đó lại bắc chinh Cự linh, hầu như vượt qua sa mạc Hãn Hải.

Trải qua mấy trăm ngàn năm khai thác, mỏ quặng Thủ Sơn đã tiếp cận khô cạn, nên Thủ Sơn đồng tinh này rất quý giá.

Đạo Kiếp thần kim thì bắt nguồn từ đạo kiếp của võ tu Siêu Phẩm, những kim loại bên cạnh bọn họ sẽ bị lực lượng của thiên kiếp làm cho phát sinh biến hóa kỳ dị.

Thái Hư Thần Kiếp tinh kim mà Mộc Kiếm Tiên đưa vào trong Cửu Diệu Thần Luân kiếm, cũng chính là một trong số đó.

Vì vậy, năng lực phòng ngự của bộ giáp này mạnh gấp đôi so với Thần Hầu nội giáp.

Đạo Kiếp huyền giáp có thể cường hóa hai tầng Bất Diệt chân ý, hai tầng Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân.

Còn có thể hấp thu nguyên lực trong thiên địa, ngưng tụ thành một tầng Thiên Nguyên thần cương.

Có ít nhất ba phần mười Cẩm y vệ và cao thủ đại nội tu luyện ngoại công, vì vậy bọn họ thường xuyên chế tạo những bộ giáp cường hóa ngoại công như này.

Tu vị của Sở Hi Thanh vốn không thể mặc hai bộ giáp này.

Nhưng bởi vì Táng Thiên bá thể, nên Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân của hắn đã được cường hóa lên đến tầng mười một, miễn cưỡng có thể sử dụng.

Sở Hi Thanh cân nhắc đến nguy hiểm ở Vân Hải tiên cung, dứt khoát tu luyện một môn bí thuật để mặc hai bộ giáp này.

Sau đó hắn nhìn về phía cửa sổ.

Lúc này chỉ cách bình minh một canh giờ.

Tông môn đã chuẩn bị phi thuyền, sáng sớm hôm nay sẽ xuất phát, đưa bọn họ đến Vân Hải tiên cung.

Trong mắt Sở Hi Thanh hiện lên một tia chờ mong.

Tuy rằng quy tắc của tiên cung đã biến hóa, còn có các thần linh nhúng tay vào đó.

Nhưng hắn vẫn nhất định phải lấy được tòa tiên cung này!

Sở Hi Thanh đột nhiên nắm chặt tay, cảm ứng lực lượng bành trướng trogn cơ thể, sự tự tin mạnh mẽ lại sinh sôi.

Ừm. . .

Chỉ yếu là vì có Sở Vân Vân đồng hành, nên hắn rất tự tin.

. . .

Cùng lúc đó, Sở Vân Vân đang luyện tập pháp thuật trong phòng luyện võ.

Nơi này vốn là phòng chứa đồ của Thiên Lan cư, dùng để cất giữ các loại vật tư.

Nhưng sau khi bọn họ vào ở, Sở Hi Thanh lại mời người đến đây để cải tạo một nửa không gian bên trong thành phòng luyện tập pháp thuật.

Một là vì không gian của nơi này rất rộng lớn, diện tích hơn mười mấy mẫu. Hai là Tần Mộc Ca giàu nứt tường đổ vách, năm đó toàn dùng tài liệu tốt để xây dựng Thiên Lan cư.

Căn phòng này cực kỳ kiên cố, lại có hiệu quả chống cháy và cách âm rất tốt.

Sở Hi Thanh tự nhận mình không dùng được phòng chứa đồ to như vậy, cho nên mới cải tạo lại thành luyện tập pháp thuật cho Sở Vân Vân.

Theo Sở Vân Vân kết ấn, một con thần thú cực lớn bắt đầu xuất hiện ở trước người của nàng.

Nó thân như sư tử, đầu có sừng rồng, bộ lông màu vàng óng trên người kia, thật ra chính là 'Đô Thiên thần viêm' tạo thành.

Con Toan Nghê này đang phun khói xanh, biển lửa đỏ thẫm bắt đầu lan tràn ra từ quanh nó, bao trùm cả căn phòng.

Nếu như có võ tư trên tứ phẩm ở đây, thì nhất định sẽ rất kinh ngạc.

Bởi vì bên trong biển lửa kia, lại chất chứa ba loại Thiên quy đạo luật gần như hoàn chỉnh.

Bính Hỏa! Già Thiên! Trấn Áp!

Đây chính là ba loại Thiên quy đạo luật mà Toan NGhê đại biểu, lấy ngọn lửa sinh Bính Hỏa, lấy mây khói che trời (già thiên), cuối cùng lấy hai Thiên quy đạo luật này để trấn áp vạn vật!

Lúc này, tất cả đều bị Sở Vân Vân thể hiện ra ngoài.

Sở Vân Vân tu luyện 'nghĩ hóa', nghĩ hóa ra một con cự thú Toan Nghê, lại dùng Toan Nghê để biểu thị các loại chân lý võ đạo mà nàng nắm giữ.

Mà tu luyện pháp môn ngĩ hóa này đến mức tận cùng, chính là biến đầu tiên trong ba mươi sau biến Thiên Cương, Điều Đình Tạo Hóa!

Sở Vân Vân dùng nghĩ hóa diễn che trời, lại lấy che trời tăng cường nghĩ hóa, tầng tầng tiến lên, chỉ dùng tu vị lục phẩm hạ mà đã ngưng tụ ra Thiên quy đạo luật 'Toan Nghê' mà thánh truyền tứ phẩm mới có thể làm được.

Chương 1260: Đại Tiểu Như Ý (3)

Nhưng chỉ vài cái hô hấp sau, Sở Vân Vân liền cau mày, con Toan Nghê cực lớn kia cũng tiêu tan. Biển lửa đầy trời kia cũng đã biến mất trong chớp mắt.

Con Toan Nghê của Sở Vân Vân cũng nhảy ra ngoài.

Kích thước của nó đã to bằng cánh tay người, thần thái của nó uể oải, nằm nhoài trên vai Sở Vân Vân rồi thở phì phò.

Sở Vân Vân liền đưa tay vuốt lưng Toan Nghê, hỗ trợ nó khôi phục.

“Xin lỗi Tiểu Sư Tử, lần sau ta sẽ chú ý hơn.”

Toan Nghê cũng không để ý lắm, kêu một tiếng về phía Sở Vân Vân.

Sở Vân Vân đã nói với nó từ trước, mục đích của lần này chính là xem cực hạn của bọn họ ở đâu.

Huống hồ nó cũng cảm thấy rất sảng khoái, tu vị lục phẩm mà đã được tiếp xúc với Thiên quy đạo luật mạnh mẽ như vậy, điều này khiến nó có thể thức tỉnh lực lượng huyết mạch sớm hơn nhiều.

Người huynh đệ tiểu Tóc Túi Cua kia của nó, từ khi sinh ra đến giờ vẫn chưa từng đánh thắng nó.

Vì vậy, không cần thiết, cứ đến nghiền ép ta đi!

Sở Vân Vân thấy buồn cười, sau đó lại nhìn tay mình.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp sáu vẫn kém một chút, pháp lực không theo kịp, khiến nàng không thể phát huy tất cả lực lượng.

Sở Vân Vân nghĩ thầm, nếu cấp độ Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của Sở Hi Thanh cao hơn một chút thì tốt.

Lúc này, Sở Vân Vân nghiêng đầu nhìn về phía cửa phòng.

Lại có một người đi vào phòng chứa đồ vào lúc này.

Sở Vân Vân đẩy cửa đi ra, liền thấy Lục Loạn Ly đang đứng ở trung ương phòng chứa đồ. Nàng khoanh tay trước ngực, ánh mắt quét nhìn bốn phía.

“Sao vậy?” Sở Vân Vân nhìn nàng với vẻ bất ngờ: “Lục sư tỷ đang tìm thứ gì sao?”

Ánh mắt Lục Loạn Ly hơi do dự, nàng không biết có nên hỏi Sở Vân Vân hay không.

Cuối cùng nàng vẫn không nhịn được: “Tiểu muội, cái cột cờ như cây thương kia đâu? Chính là cái cột cờ rách nát mà các ngươi mua được từ tiệm cầm đồ ở quận Tú Thủy ý. Ta nhớ là nó được đặt ở trong này mà.”

Sở Vân Vân trừng mắt nhìn, trong đôi mắt màu xanh lam lại hiện lên ý cười.

Cô bé này, cuối cùng cũng ý thức được cột cờ đấy khác biệt.

Thật sự là quá trì độn.

Nàng lặng lẽ nói: “Cột cờ đó nằm trong tay ta, sư tỷ ngươi hỏi nó làm gì?”

“Ta cảm thấy cái cột cờ đó, rất có thể chính là cột cờ Nghịch Thần Kỳ.”

Lục Loạn Ly nói đến chỗ này, lại thấy ánh mắt khó hiểu của Sở Vân Vân, nàng khoát tay áo nói: “Đừng hiểu lầm, tiểu muội, ta không có ý gì khác, chỉ là muốn nhắc nhở ngươi chú ý. Không phải chúng ta sắp đi Vân Hải tiên cung rồi sao? Tốt nhất là ngươi nên cất kỹ thứ đó, đừng để người khác phát hiện. Còn nữa, ngươi thử nghiên cứu nó xem, xem xem có thể phát hiện gì không.”

Nàng đã nghĩ đến cái cột cờ đó có vấn đề từ trước.

Thời gian chính là hai tháng trước! Chỉ là nàng vẫn không đến phòng chứa đồ để xem mà thôi.

Mình cũng không ngu xuẩn nha, chỉ là trước kia không nghĩ đến phương hướng này thôi.

Có điều, cây cột cờ đó là do Sở Vân Vân mua được, vậy chính là đồ của huynh muội Sở gia, nàng sẽ không lấy trộm.

Đối với Như Mộng sơn trang bọn họ, chi cần Nghịch Thần Kỳ không rơi vào tay triều đình là được.

Nghịch Thần Kỳ cũng đã không phải thứ Vân Mộng sơn trang quan tâm nữa rồi.

Nhưng Lục Loạn Ly cũng rất tò mò, huynh muội Sở gia đã giấu cái cột cờ này ở đâu rồi?

Một cái cột cờ to lớn như vậy, thật ra rất dễ nhìn thấy.

Sở Vân Vân nghe vậy thì mỉm cười: “Đa tạ sư tử nhắc nhở, bây giờ ta sẽ mang nó theo người, không cần lo lắng.”

“Mang theo người?”

Lục Loạn Ly hơi ngẩn ngơ, sau đó lại nhìn toàn thân Sở Vân Vân với vẻ bối rối.

Nàng nghĩ huynh muội Sở gia không có pháp khí không gian nha, như vậy Sở Vân Vân mang nó theo kiểu gì?

Sở Vân Vân đang lừa nàng đúng không?

Sau đó, nàng lại thấy Sở Vân Vân lấy một cái tăm màu đen trong ống tay áo ra, rồi quơ quơ trước mặt nàng: “Ngươi xem, chính là nó, rất thuận tiện đúng không?”

Lục Loạn Ly ngưng thần nhìn cái tăm kia.

Nói chính xác hơn thì đó là cây tăm có hình dáng cột cờ.

Lục Loạn Ly lắc đầu, lòng thầm nói cái này sao có thể là cột cờ kia được?

Cái cột cờ kia dài đến trượng tám, to bằng cánh tay trẻ con!

Sở tiểu muội này, lại trêu đùa nàng rồi đúng không?

Nhưng giây lát sau, nàng nghĩ đến một loại pháp môn Thiên Cương, Đại Tiểu Như Ý!

Đây là một trong ba mươi sáu biến của Thiên Cương, lớn thì lại pháp thiên tượng địa, nhỏ thì lại ẩn giới tàng hình.

Lúc toàn thịnh thì Nghịch Thần Kỳ đã đến đến Thánh khí thần phẩm, rất có thể cũng nắm giữ năng lực to nhỏ như ý này.

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, nàng liền nhìn thấy cây tăm kia biến hóa, nó nhanh chóng bành trướng, chỉ chớp mắt mà đã hóa thành một thanh trường thương.

Ánh mắt Lục Loạn Ly nhất thời mơ hồ.

Nàng đoán đúng.

Cái cột cờ rách nát bị huynh muội Sở gia coi là đòn gánh và giá giếng nước này, lại đúng là Nghịch Thần Kỳ!

Uổng công nàng còn tìm tòi giống như một con ruồi không đầu ở quận Tú Thủy lâu như vậy.

Chương 1261: Đại Tiểu Như Ý (4)

Rạng sáng, quận Thiên Hải ở Thương Châu.

Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm đang phi hành ở trên không trung, chỉ chớp mắt đã xuyên qua mấy chục dặm trời mây, đi đến một bờ biển hẻo lánh không người.

Hắn hạ xuống một khối đá ngầm cách bờ biển khoảng tầm ba dặm.

Trên khối đá ngầm này đã có một người đứng chờ từ trước.

Đó là một thiếu niên mặc áo bào trắng, khuôn mặt tuấn mỹ trắng nõn, ngũ quan góc cạch rõ ràng, mày kiếm bay xéo, con ngươi đen sắc bén, dáng người thì thon dài cao to lại không hiện ra vẻ thô lỗ.

Khí chất thì lại như thần linh nhìn xuống phàm trần, lạnh lùng đơn độc lại ngạo nghễ chúng sinh.

Búi tóc của thiếu niên nhô cao, khá giống như bấc nến, còn có một hình xăm hình Cầu Long ở cổ. Nơi cổ là vị trí đầu rồng, thân rồng lại được kéo dài vào trong vạt áo.

Đó chính là chủ thượng của Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm, Cự thần viễn cổ Chúc Quang âm!

Chúc Quang âm đang nhẹ nhàng nhìn về nơi xa, nhìn tòa Băng Thành đang lơ lửng trên mặt biển kia, còn cả hạm đội lên đến hàng ngàn hàng vạn kia.

“Chủ thượng!”

Sau khi Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm đi đến, liền quỳ gối xuống.

Nhưng hắn còn chưa kịp nói chuyện, liền nghe thấy Chúc Quang âm nói: “Lại là Thái Sơ Băng Luân, không ngờ cái thần khí này sẽ tái hiện nhân thế ở thời đại này.”

“Thái Sơ Băng Luân?” Ánh mắt Cổ Kiếm hiện lên một tia khó hiểu.

Thật ra hắn càng để ý đến hai chữ ‘thần khí’ ở trong miệng Chúc Quang âm.

Tại phàm thế, bình thường thì pháp khí và binh khí nhất phẩm và nhị phẩm đều có thể thêm một chữ thần rồi.

Nhưng thần khí ở trong mắt Chúc Quang âm, tất nhiên không phải thần khí ở phàm giới có thể so sánh.

“Là một thần khí được chế tạo từ một viên Thái Sơ Thần Hạch, rõ ràng là Thần bảo loại Dương tính, nhưng hết lần này đến lần khác lại chế tạo thần khí hệ Băng, ngươi thấy có buồn cười hay không? Cũng chỉ có niên đại thượng cổ, các loại thiên tài địa bảo rơi đầy đất, thì mới có người nỡ lòng làm như vậy.”

Cổ Kiếm lập tức thu hồi tâm tư: “Thuộc hạ may mắn không làm nhục mệnh, người kia đã đồng ý mang chúng ta vào Vân Hải tiên cung, ba người Kiếm Thị Phi đang đưa hắn đến đây, năm canh giờ sau sẽ có mặt.”

Sau đó, hắn ngẩng đầu lên nhìn Chúc Quang âm một chút: “Chủ thượng, nửa ngày trước ta nhận được tin tức. Lần này, không chỉ quy tắc của Vân Hải tiên cung biến hóa, mà còn có một ít thần linh chuẩn bị tham gia vào. Bộ phân thân này của ngày đang khôi phục sức mạnh, chỉ năm sáu năm là có thể nào nhất phẩm, ngài đâu cần mạo hiểm như vậy?”

Hắn cho rằng Chúc Quang âm bây giờ không thích hợp đối mắt với những thần linh kia.

Việc này sẽ rất nguy hiểm.

“Đương nhiên là có thứ không thể không tranh.”

Chúc Quang âm cười nhạt một tiếng: “Có điều, các ngươi cứ yên tâm, mấy ngày qua ta đều hành động một mình, chính là để chuẩn bị cho việc này.”

Trong lúc hắn nói chuyện, lại đeo một cái mặt nạ màu trắng lên mặt.

Lúc này, khí tức của Chúc Quang âm đã thay đổi rất nhiều, có vẻ nội liễm lại thần bí, còn có một lực lượng mơ hồ quấn quanh người.

Sau đó hắn lấy mấy tấm mặt nạ ra, rồi ném cho Cổ Kiếm: “Từ hôm nay, các ngươi không thể gọi ta là chủ thượng nữa, có thể gọi là ta Thuật sư Thời Chi Mệnh. Còn nữa, mấy người các ngươi cũng không thích hợp lộ diện, cầm lấy đi.”

Cổ Kiếm nhìn Chúc Quang âm với ánh mắt ngưng trọng.

Hắn phát hiện toàn thân của vị này, đã không còn chút dấu vết nào của Chúc Quang âm nữa, ngay cả hình xăm Cầu Long ở cổ cũng đã biến mất.

Vẻ mặt Cổ Kiếm buông lỏng, cũng đeo một tấm mặt nạ lên.

Hắn là người đã chết, nếu như xuất hiện với thân phận và diện mạo này, vậy thì tương đương công khai với người khác là thân phân của Chúc Quang âm đã hàng lâm nhân thế.

“Đúng rồi!” Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm lại nghĩ đến một chuyện, hắn lấy một quyển sách trong tay áo ra, dâng lên: “Thiên Cơ Võ Phổ phát hành ngày 30 tháng 10, nó vừa truyền đến quận Thiên Hải, thuộc hạ đã ra giá cao để mua một quyển từ chợ đen.”

“Vô Tướng thần tông Sở Hi Thanh đã được nâng lên vị trí số 1 trên Thanh Vân Tổng Bảng của Thiên Cơ Võ Phổ! Ngày trước, người này từng đánh một trận với Tử Mi Thiên Quân – Thủy Như Ca, Thủy Như Ca có tu vị tứ phẩm, xếp hạng 4 trên Thanh Vân Tổng Bảng, kết quả là song phương cân tài cân sức.”

“Hả? Nói cách khác sức chiến đấu của kẻ này đã có thể chống lại thánh truyền cấp độ tứ phẩm rồi?”

Đôi lông mày của Chúc Quang âm ở sau mặt nạ hơi nhếch lên, hắn biết Cổ Kiếm rất để ý tới Sở Hi Thanh.

Ngày xưa, khi ở trong bí cảnh thời gian thì chính Sở Hi Thanh đã khiến Cổ Kiếm bại vong dưới tay Phương Bất Viên.

Chúc Quang âm cũng rất để ý đến thiếu niên nhân tộc này.

Nếu như có lựa chọn, hắn sao lại bỏ mặc Mộc Kiếm Tiên được toại nguyên?

Chính là người này, để cho hắn không thể không thỏa hiệp, giao dịch ngầm với Mộc Kiếm Tiên.

Chương 1262: Bắc Minh

Chúc Quang âm giơ tay lên, quyển Thiên Cơ Võ Phổ kia bay vào trong tay hắn, hắn chà chà hai tiếng: “Lợi hại, không hổ là thiếu niên anh kiệt xuất chúng nhất của nhân tộc các ngươi. Với thiên phú của người này, sớm muộn gì cũng đi đến nước này, chỉ là ta không ngờ lại nhanh như vậy. Nói đến thì hành trình tiên cung này, các ngươi rất có thể sẽ phải đối đầu với hắn lần nữa.”

Hai mắt Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm sáng lên, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Hắn đi theo Chúc Quang âm mấy tháng trời.

Tu vị của hắn đã phát sinh biến hóa nghiêng trời.

Mà khi Chúc Quang âm đang xem Thiên Cơ Võ Phổ, Cổ Kiếm bỗng nhiên cảm thấy toàn bộ bầu trời tối sầm lại.

Hắn kinh ngạc nhìn lên bầu trời, bỗng nhiên nhìn thấy một đoàn ánh sáng đỏ rực thoát ly khỏi mặt trời trên bầu trời, sau đó lao nhanh xuống bên dưới.

“Đây là?”

Cổ Kiếm lấy làm kinh hãi, rồi vội vàng cúi đầu xuống.

Ánh sáng đỏ rực kia quá chói mắt, tựa như một mặt trời mới.

Cổ Kiếm chỉ liếc mắt nhìn qua cũng đã thây con ngươi đau đớn.

“Đó hẳn là một dòng dõi của Dương Thần – Thái Hạo.”

Chúc Quang âm giống như không thèm đề ý, hắn đã tìm thấy tất cả văn chương liên quan đến Sở Hi Thanh ở trong Thiên Cơ Võ Phổ, sau đó bắt đầu xem.

Dị biến trên bầu trời cũng không thể khiến hắn chú ý.

“Đồ vật bên trong Vân Hải tiên cung này, người khác có thể không tranh, nhưng tên kia lại không thể không tranh. Không cần để ý, so với những người tiến vào Vân Hải tiên cung kia, thì con Tam Túc Kim Ô nho nho này cũng chẳng là gì.”

Trước mắt Chúc Quang âm có thần lực màu lam quanh quẩn, tựa như nhìn xuyên qua dòng sông thời gian, nhòm ngó tương lai.

. . .

Sở Hi Thanh cho rằng Vô Tướng thần tông sẽ để đội ngũ của hắn và Yến Quy Lai đi cùng một chiếc thuyền.

Kết quả là khi hắn dẫn một đám người đến trước Đạo Nhất điện, thì mới phát hiện Vô Tướng thần tông sắp xếp cho bọn họ hai chiếc phi thuyền.

Một chiếc là Dục Nhật thần chu mà hắn từng ngồi, nó sẽ do đại trưởng lão Yến Quy Lai khống chế.

Một chiếc khác là Phích Lịch Trụ Quang toa, dài khoảng ba mươi trượng, rộng lớn hơn Dục Nhật thần chu nhiều.

Có người nói, tông chủ đời thứ tám từng mang một đoạn xương sống lưng của Cổ thần ở trong bí cảnh thời gian ra ngoài, ra đó luyện chế thành chiếc Phích Lịch Trụ Quang toa này.

Đây là chiếc thuyền tông môn sắp xếp cho hắn.

Cân nhắc đến Sở Hi Thanh còn mang theo một con tiểu Huyền Vũ rất to, cho nên cố tình an bài cho hắn chiếc thuyền lớn.

Chỉ là tốc độ của Phích Lịch Trụ Quang toa chậm hơn Dục Nhật thần chu nhiều.

Chiếc phi thuyền này dùng lực lượng lôi đình và thời không để làm động cơ, nhưng tốc độ và độ kiên cố lại kém xa Dục Nhật thần chu.

Có điều, lực bộc phát của nó lại cực kỳ mạnh mẽ, lợi dụng lực lượng thời không để qua lại, lúc cực hạn có thể gấp mấy lần so với Dục Nhật thần chu.

Đương nhiên, dùng tốc độ cực hạn cũng sẽ tiêu hao cực lớn.

Khi nhảy lên thuyền, Sở Hi Thanh cố tình liếc mắt nhìn Huyết Nhai thần đao ở trên Thần Đao đài.

Khác với trước kia, bây giờ cây đao này không có nhiều hứng thú với hắn, toàn bộ hành trình đều không có phản ứng.

Sở Hi Thanh thở dài trong lòng.

Hắn nghĩ thầm, đây chính là lòng người.

Không riêng gì người, mà ngay cả đao cũng giống như vậy nha.

Sau khi lên thuyền, hắn phát hiện tiểu đội sáu người ba thú của mình đều không hăng hái lắm.

Không biết vì sao mà Lục Loạn Ly cứ ngơ ngơ ngác ngác. Trong miệng thì cứ lẩm bẩm ‘ta thật ngu xuẩn, tại sao ta lại ngu xuẩn như vậy’, không biết là đang phát rồ cái gì.

Sở Hi Thanh cân nhắc đến cô bé này thường xuyên động kinh, cho nên không để ý.

Kế Tiễn Tiễn thì lại như một đầu gỗ.

Sắc mặt nàng lạnh lùng, đứng ở mũi Phích Lịch Trụ Quang toa, nhìn xuyên qua lớp bảo vệ trong suốt như thủy tinh để ngắm phong cảnh bên ngoài, khí tức toàn thân tràn đầy bi thương giống như ‘Gió thổi hiu hắt, nước sông Dịch lạnh lẽo, tráng sĩ một đi không trở về’.

Ngay cả Kiếm Tàng Phong mà tông môn nhét vào đội ngũ của hắn cũng uể oải thẫn thờ, than thở.

Hwans cũng ngồi sau lớp bảo vệ, dùng cặp mắt đậu tương để nhìn Dục Nhật thần chu bên cạnh Phích Lịch Trụ Quang toa.

Mỗi một lát thì Kiếm Tàng Phong lại than thở một tiếng, sau đó giơ tay cầm hồ lô, dốc một hớp vào trong miệng.

Sở Hi Thanh vốn tưởng đó là rượu.

Nhưng khi hắn ngửi một cái, thì mới phát hiện đó là nước trong bình thường.

Sở Hi Thanh đoán là Kiếm Tàng Phong đang tiếc hận vì không thể cùng đội với Diệp Tri Thu, vì vậy mới phờ phạc, rầu rĩ không vui.

Nhưng hắn cũng âm thầm kỳ quái.

Bọn họ chỉ chia ra hai đội mà thôi, không phải không gặp nhau ở trong tiên cung, đâu cần phải sa sút như vậy chứ?

Còn có một cái là Chu Lương Thần, hắn cũng nhíu chặt lông mày, mắt đầu ưu tư.

Cái tên này không giống ba người kia, hắn đang lo lắng cho người nhà.

Mười hai ngày trước, Sở Hi Thanh còn đang suy nghĩ xem nên thuyết phục Lâm Hải Chu gia thế nào, để bọn họ nhường một danh ngạch, nhưng Chu gia đã gửi tin phù cho hắn trước.

Chu gia đã không thể rút ra cao thủ lục phẩm để tham dự bí cảnh, cho nên chủ động từ bỏ hai danh ngạch còn lại, chỉ thỉnh cầu Sở Hi Thanh chăm sóc tốt cho Chu Lương Thần khi ở trong bí cảnh thôi.

Chuyện này có nghĩa là tình cảnh của Chu gia đã cực kỳ khốn đốn.

Chương 1263: Bắc Minh (2)

Tâm trạng của Chu Lương Thần cũng ảnh hưởng đến tiểu Huyền Vũ. Nó nằm nhoài ra boong thuyền, dáng vẻ rất uể oải.

Sở Hi Thanh nhìn lướt qua bốn phía, chỉ cảm thấy rất đau đầu.

Trong này chỉ có hai người là hắn và Sở Vân Vân là bình thường.

Ngay cả Tiểu Sư Tử của Sở Vân Vân cũng đang mềm oặt, không hăng hái.

Ngay cả tiểu Tóc Húi Cua trong bụng Sở Hi Thanh cũng rất sa sút.

Đã rất lâu rất rất lâu rồi, nó không được ra ngoài chơi, nó rất không vui.

Nhưng Sở Hi Thanh đã nói với nó, chỉ cần hắn vào tứ phẩm, nó liền có thể ra vào tự do, vì vậy tiểu Tóc Húi Cua còn có thể nhẫn nại.

Sở Hi Thanh cân nhắc đến mấy người còn lại đều không có giá trị an ủi, liền vẫy tay gọi Chu Lương Thần lại.

“Không phải nói với ngươi rồi sao? Không cần lo lắng cho nhà. Thúc phụ của ngươi là trưởng lão Tinh Tú tiên tông, tuy hắn không tiện trực tiếp đứng ra, nhưng sẽ nghĩ biện pháp giúp nhà ngươi. Hơn nữa mấy ngày trước, ta đã nhờ đại trưởng lão Thanh Hư Tử rồi, trưởng lão đã bảo các võ quán và Chọn Mua ty của tông môn ở Đông Châu trông nom gia tộc ngươi.”

Lúc này Chu Lương Thần mới hơi có tinh thần.

Vô Tướng thần tông không có nhiều cơ cấu ở Đông Châu, chỉ có ba võ quán và Chọn Mua ty phụ thuộc Nội Vụ đường, võ quán phụ trách chiêu thu đệ tử và truyền thụ võ học. Chọn Mua ty thì phụ trách mua sắm các loại vật tư ở địa phương cho Vô Tướng thần tông.

Thực lực của những cơ cấu này rất có hạn.

Nhưng mấu chốt là thái độ.

Chỉ cần Vô Tướng thần tông thể hiện ra thái độ sẽ che chở Lâm Hải Chu gia, như vậy các thế lực khác sẽ phải kiêng kỵ ba phần.

Dù là Cực Đông Băng Thành thì cũng phải cân nhắc một hai.

Sở Hi Thanh thấy Chu Lương Thần vẫn là mặt ủ mày chau, không khỏi thấy buồn cười: “Thật ra Chu gia các ngươi lùi vào quận Tú Thủy thì sẽ không còn gì phải lo. Ngươi không biết, chính là vị Vương nữ điện hạ của Cực Đông Băng Thành đã chủ động báo cho tông môn chúng ta biết chuyện quy tắc Vân Hải tiên cung thay đổi.”

Chu Lương Thần nghe vậy thì sửng sốt, ba cái hô hấp sau mới hiểu rõ.

Trái tim của hắn cũng rơi xuống bụng, khôi phục nụ cười trên mặt: “Ta đi ra sau cầm lái.”

Phích Lịch Trụ Quang toa chủ yếu dựa vào linh thạch để làm động lực, nên điều khiển đơn giản hơn, không cần phí sức như Dục Nhật thần chu.

Chu Lương Thần cũng tự biết lấy mình, toàn bộ người trên thuyền này, chỉ có hắn là thích hợp làm việc này.

Sau khi Chu Lương Thần rời đi, Sở Hi Thanh liền nhìn Kiếm Tàng Phong với vẻ suy tư.

Sở Vân Vân ở bên cạnh không khỏi nhếch miệng cười: “Ngươi rất bất ngờ?”

“Đúng là rất bất ngờ.”

Sở Hi Thanh hơi gật đầu: “Ta còn tưởng rằng tông môn sẽ sắp xếp cho chúng ta một vị đại trưởng lão cấp độ nhị phẩm là ít nhất, kết quả lại là Kiếm sư huynh. Ngươi biết điều này có nghĩa là gì không?’

“Tông môn hoặc là muốn ngươi rèn luyện, chim non luôn được che chở dưới cánh hùng ưng là không chịu nổi sóng gió. Nhưng bọn họ cũng không thể không để ý đến an nguy của ngươi.”

Trong đôi mắt màu xanh của Sở Vân Vân hiện lên một tia kỳ dị: “Nói cashc khác, trong mắt tông chủ và những đại trưởng lão kia, tên này có thể còn đáng tin hơn đại đa số trưởng lão khác, cũng khiến bọn họ yên tâm hơn. Vì vậy, ngươi đang đoán vị Kiếm sư huynh này của ngươi mạnh như thế nào, phải không?”

Sở Hi Thanh không nói gì.

Đúng là hắn đang nghĩ đến việc này.

Hắn đã ý thức được vị Kiếm sư huynh này rất bất phàm từ lâu rồi, bên dưới dáng vẻ thường thường không có gì lạ này, có thể ẩn giấu một thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng mà bây giờ, Sở Hi Thanh mới ý thức được mình vẫn còn coi thường Kiếm Tàng Phong.

“Không lâu sau ngươi sẽ biết.” Sở Vân Vân quay người đi vào trong khoang thuyền: “Hắn sẽ để ngươi giật mình.”

Kiếm Tàng Phong này thâm tàng bất lộ, không mang không lộ.

Trước kia, chân nguyên của nàng chưa khôi phục nên không thấy rõ lắm.

Mãi đến tận bây giờ, mới thấy rõ bảy tám phần mười.

Không ngờ sau khi nàng rời khỏi Vô Tướng thần tông, thì tông môn còn có một đệ tử xuất sắc như vậy.

Sắc mặt Sở Hi Thanh hết sức nghiêm túc, vị Kiếm sư huynh này thế mà lại để cho Sở Vân Vân nói ra hai chữ ‘giật mình’ này.

Thực lực của hắn rốt cuộc là mạnh đến mức nào?

Đám người bọn họ lên thuyền không lâu, Yến Quy Lai và Lý Trường Sinh cùng đám đại trưởng lão đều đi ra khỏi Đạo Nhất điện.

“Tất cả mọi người đã đến rồi.” Vị đại trưỡng lão này dùng đôi mắt như chuông đồng của mình để lướt nhìn chung quanh, sau đó quay người thi lễ với mấy người Lý Trường Sinh: “Vậy chúng ta xuất phát đây, Yến mỗ đảm bảo, chúng nhất định không nhục sứ mệnh.”

Lý Trường Sinh để hai tay ở trong tay áo, gương mặt như mì vắt còn mang theo ý cười: “Vẫn là câu nói đó, làm hết sức là được, không cần cưỡng cầu. Chỉ cần các ngươi bình yên vô sự, thứ bên trong kia không rơi vào tay kẻ thù của chúng ta, vậy là đủ rồi.”

Chương 1264: Bắc Minh (3)

Rất nhiều thế lực sẽ tham gia tranh cướp Vân Hải tiên cung, trong đó có vô số cường giả.

So sánh với những thế lực khác, đội hình của Vô Tướng thần tông cũng không có bất kỳ ưu thế nào.

Yến Quy Lai thì lại nghĩ thầm, điều này cũng không phải dễ, đối thủ của Vô Tướng thần tông thật sự là quá nhiều.

“Sư đệ đã hiểu! Không nhiều lời nữa, không cần đưa tiễn.”

Hắn gật đầu rồi phi thân lên Dục Nhật thần chu, giây lát sau, chiếc thuyền này ngự không mà lên, bay thẳng về phía trời mây.

Mấy người Sở Hi Thanh trên Phích Lịch Trụ Quang toa cũng khom người chào mấy người Lý Trường Sinh. Sau đó, dưới sự điều khiến của Chu Lương Thần, chiếc phi thuyền này loạng choạng bay lên.

Hắn xuất thân từ Lâm Hải Chu gia, từ nhỏ đã tiếp xúc với thuyền, chỉ là không có kinh nghiệm gì với việc điều khiển phi thuyền.

Cũng may là phương pháp khá đơn giản, chẳng mấy chốc Chu Lương Thần đã nắm giữ được.

Chiếc Phích Lịch Trụ Quang toa này cũng ổn định lại, rồi hóa thành một đạo ánh sáng bạc, bay thẳng lên tầng mây thứ năm.

Đây chính là độ cao cực hạn của Phích Lịch Trụ Quang toa.

Dục Nhật thần chu cũng đang chờ bọn họ ở tầng mây này.

Hai chiếc phi thuyền, một trước một sau, bay thẳng về phía đông.

Tuy rằng tốc độ của Phích Lịch Trụ Quang toa không bằng Dục Nhật thần chu, nhưng cũng rất nhanh, lúc cực hạn có thể bay xuyên mười vạn dặm trong vòng một ngày.

Vô Tướng thần tông cách ví trí Vân Hải tiên cung trên biển khoảng bốn vạn dặm, nên chỉ mất nửa ngày.

Vì vậy, ngoại trừ Sở Vân Vân ra thì mọi người đều không có ý định vào khoang nghỉ ngơi.

Sở Hi Thanh cũng ở lại boong thuyền, hắn đi qua chỗ Kiếm Tàng Phong rồi ngồi xuống.

Hắn tò mò hỏi: “Sư huynh cần gì phải rầu rĩ như vậy? Có phải ngươi và DIệp sư tỷ đã xảy ra vấn đề gì rồi không?”

Kiếm Tàng Phong liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh, rồi lại thở dài một tiếng, rầu rĩ không vui mà uống một hớp nước trong.

Sở Hi Thanh thấy buồn cười: “Nâng nước tiêu sầu, sầu càng sâu. Nếu Kiếm sư huynh có chuyện gì, không ngại nói với ta, có lẽ ta có biện pháp giúp sư huynh giải quyết vấn đề.”

“Ngươi không hiểu.”

Kiếm Tàng Phong lắc đầu, khuôn mặt như mì vắt kia đã nhăn nhó như mướp đắng: “Diệp sư tỷ của ngươi đã coi ta là kẻ tiểu nhân nham hiểm, không để ý đến ta.”

Hắn chần chờ một lát, vẫn nói với Sở Hi Thanh: “Cáu này đều là do ta tự làm bậy không thể sống. Ngày xưa, ta quen biết Diệp sư muội ở Hạ viện của Vô Tướng thần tông, kết đội đi săn bắt yêu ma và tìm kiếm bí dược với nàng. Khi đó tu vị của ta còn yếu, lại do sư tôn dặn dò phải giấu dốt, vì thế DIệp sư muội vẫn luôn cho rằng ta rất nhỏ yếu, nên bình thường rất chăm sóc ta, mặc kệ có chuyện tốt gì thì đều sẽ đưa ta đi theo.”

Từ khi đó hắn mới thích Diệp Tri Thu.

“Diệp sư muội làm người hùng hồn trượng nghĩa, thích giúp đỡ kẻ yếu, nàng luôn chăm nom những sư đệ sư muội có thực lực yếu kém. Khi đó, ta lo lắng bại lộ thực lực thì Diệp sư muội sẽ không để ý đến ta nữa, cho nên cứ giả bộ, giả bộ giả bộ rồi không ngừng lại được. Kết quả mấy ngày trước .. . “

Kiếm Tàng Phong nghĩ đến mấy ngày trước, Diệp Tri Thu biết hắn là đệ tử thân truyền của Lý Trường Sinh, còn là song thánh truyền của Vô Tướng thần tông thì đã kinh ngạc và oán giận như thế nào.

Hắn cười khổ một cái, chợt dốc một hớp nước trong vào trong miệng.

Sở Hi Thanh lẳng lặng lắng nghe.

Trong lòng lại nghĩ, bảo sao Kiếm Tàng Phong lại âu sầu như vậy, quả nhiên là hai người này xảy ra vấn đề.

Cái tên này cũng đáng đời, đúng là tự làm bậy thì không thể sống.

Nhưng hắn còn hi vọng vào hành trình tiên cung này, Kiếm Tàng Phong phải lên tinh thần mới được.

“Việc này là sư huynh không đúng, khó trách Diệp giáo đầu lại tức giận.’

Sở Hi Thanh thấy mặt Kiếm Tàng Phong như mướp đắng, hắn chợt đổi giọng: “Có điều, việc này cũng không phải là không thể xoay chuyển, Kiếm sư huynh, ngươi chỉ cần để giáo đầu biết, thâm tàng bất lộ chính là bản tính của sư huynh, chứ không phải cố tình lừa nàng, có lẽ có thể khiến cho giáo đầu bớt giận.”

Kiếm Tàng Phong nghe vậy thì yên lặng không nói gì, hắn cảm thấy ý tưởng này không đáng tin lắm.

Ban đầu, đúng là hắn không có ý định lừa dối, nhưng sau đó, hắn lại rất hưởng thụ sự chăm sóc của Diệp Tri Thu.

Kiếm Tàng Phong cũng không đoán sai.

Sau khi tu vị của hắn từ từ tăng lên, từ Hạ viện tiến vào ngoại môn, từ ngoại môn tiến vào nội môn rồi đến chân truyền, Diệp Tri Thu quả nhiên là không qua lại với hắn nữa.

Sở Hi Thanh lại tiếp tục nói: “Nếu như vậy còn không được, vậy không ngại tách ra vài tháng. Người đều dễ quên, đợi một tháng gian sau, sư huynh lại xuất hiện trước mặt giáo đầu, nàng nhất định sẽ không giận như bây giờ nữa.”

Kiếm Tàng Phong lại lắc đầu: “Sư đệ, ngươi không biết tính tình của sư tỷ ngươi rồi, nàng hận nhất chính là người thân thiết lừa nàng.”

Hắn cảm thấy Sở Hi Thanh cũng chỉ đến thế.

Chương 1265: Bắc Minh (4)

Kiếm Tàng Phong còn tưởng rằng Sở Hi Thanh có nhiều mỹ nữ vờn quanh như vậy, tất cả đều dựa vào một thân bản lĩnh, hóa ra là đều dựa vào gương mặt tuấn mỹ đến yêu dị này.

Thói đời chính là không công bằng như vậy, có mấy người chỉ dựa vào mặt là có thể thuận buồn xuôi gió.

“Vấn đề là, Kiếm sư huynh ngươi có tính là người thân thiết trong mắt giáo đầu hay không?”

Sở Hi Thanh nhìn con ngươi đau đớn đến vặn vẹo của Kiếm Tàng Phong.

Hắn biết câu nói này của mình thật sự có chút xuyên tim.

Trong mắt Diệp Tri Thu, Kiếm Tàng Phong và nàng chỉ là sư huynh muội bình thường mà thôi.

“Vì vậy, bại lộ việc này cũng tốt, sư huynh không ngại bắt đầu lại từ đầu, chờ thêm một thời gian nữa, sư huynh ngươi lại xuất hiện trước mặt Diệp giáo đầu, nhất định có thể để giáo đầu thay đổi ấn tượng về ngươi.”

Kiếm Tàng Phong không khỏi a một tiếng, trong mắt hiện lên một tia sáng.

Tuy rằng lời nói của Sở Hi Thanh làm người ta đau đớn, nhưng nếu nghĩ cẩn thận, dường như không phải không có đạo lý nha.

Diệp Tri Thu đúng là giận hắn đã ẩn giấu, nhưng là giận đến mức nào chứ?

Nỗi u sầu trong lòng hắn nhất thời tiêu tan không ít.

Sở Hi Thanh thì lại không coi trọng Kiếm Tàng Phong lắm.

Diệp Tri Thu cực kỳ cao ngạo độc lập, cực kỳ tự cường tự lập, cũng không có hứng thú gì với tình cảm nam nữ.

Kiếm Tàng Phong muốn ôm mỹ nhân vệ, quả thực là khó như lên trời.

Nhưng hắn vẫn vỗ vỗ vai của Kiếm Tàng Phong: “Cái gọi là chân thành, kiên định, nước chảy đá mòn. Ta tin rằng, chỉ cần sư huynh kiên trì, nhất định có ngày thành công.”

Kiếm Tàng Phong khẽ mỉm cười, cất hồ lô trong tay đi: “Đa tạ lời chúc của sư đệ, nếu thật sự có một ngày như vậy, ta sẽ mời sư đệ uống rượu.”

Hắn lại lấy một hồ lồ khác từ tay áo ra, rồi chậm rãi uống một hớp.

Sở Hi Thanh ngửi thấy mùi rượu, không khỏi kinh ngạc: “Kiếm sư huynh, đây là dụng ý gì? Lúc trước thì uống nước, bây giờ lại uống rượu?”

“Đó không phải là vì uống rượu tiêu sầu sao?” Kiếm Tàng Phong quơ quơ hồ lô trong tay: “Nhưng ta không cần tiêu sầu, bởi vì mỗi một phần u sầu vì sư muội, ta đều khắc trong tim gan mình.”

Khóe môi Sở Hi Thanh nhất thời co quắp lại, không còn gì để nói.

Vị kiếm sư huynh này hiển nhiên là một ‘liếm cẩu’, nhưng ‘liếm cẩu’ và ‘liếm cẩu’ cũng có khác biệt, Kiếm Tàng Phong tuyệt đối không giống với Lệ Thiên Công.

Khoảng tầm hai canh giờ sau, thuyền của bọn họ đã ra biển từ Thương Chiêu, đang bay trên mặt biển.

Sở Hi Thanh tụ chân nguyên vào mắt, nhìn xuyên qua năm tầng mây để nhìn xuống dưới, nhìn thấy mấy tòa Băng Thành to lớn bên dưới kia.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy chủ thành của Cực Đông Băng Thành, còn cả hạm đội khổng lồ của Cực Đông Băng Thành, vì thế mà chấn động không thôi.

Hắn chỉ tính qua loa, chỉ sợ bên dưới có không dưới tám vạn chiếc chiến hạm? Dựa theo bình quân một chiếc là 100 người, chính là tám trăm vạn đại quân!

Chỉ là những chiếc chiến hạm bay lơ lửng kia dường như có hạn chế nào đó, chúng không thể rời khỏi Băng Thành quá xa, khiến cho giá trị chiến lược hạ thấp rất nhiều.

Bằng không thì chỉ những chiến hạm này thôi, cũng đủ để phá tan toàn bộ hoàng triều Đại Ninh rồi.

Bảo sao sau khi Lý Trường Sinh quét ngang hoàng thành, Kiến Nguyên đế vẫn nhịn xuống.

Dưới tình hình quân đội của Cực Đông Băng Thành đã áp sát, triều đình Đại Ninh đúng là không có hơi sức để trở mặt với Vô Tướng thần tông.

Cũng khó trách Cực Đông Băng Thành lại hung hăng như vậy.

Thuận ra thì sống, nghịch ta thì chết. . . Cực Đông Băng Thành quả thật là có sức lực để nói câu này.

Lúc này, không ít cao thủ bên trong Cực Đông Băng Thành cũng có phản ứng, dồn dập ngự không mà lên, cấp tốc lao vào tầng mây thứ ba, dùng ánh mắt cảnh giác và đề phòng đề nhìn bọn họ bay qua.

Hai chiếc phi thuyền tiếp tục bay về phía đông nam, một canh giờ sau, Sở Hi Thanh chợt nghe thấy Yến Quy Lai truyền âm cho mình.

“Cẩn thận, phía trước là người của Bắc Minh cung, trước khi đến Vân Hải tiên cung, có lẽ chúng ta cần phải chiến đấu một trận với đám tạp chủng này.”

Con ngươi Sở Hi Thanh lập tức co lại, bắt đầu ngưng thần đề phòng.

Bắc Minh cung và Bồng Lai Bất Dạ Thành, Cực Đông Băng Thành, đều là một trong ba thế lực lớn của nhân tộc ở ngoài biển.

Đương nhiên, Bắc Minh cung còn có một thân phận khác, chính là đối thủ một mất một còn của Vô Tướng thần tông!

Khoảng cách giữa Bắc Minh cung và Vô Tướng thần tông khá gần, nhiều lần tranh cướp Tuyệt Châu với Vô Tướng thần tông, nhưng đều bị Vô Tướng thần tông đẩy lùi.

Kiếm Tàng Phong cũng đứng lên, nhìn ra bên ngoài qua lớp bảo vệ trong suốt.

Sắc mặt hắn bình tĩnh: “Con cá ở dưới nước to quá, đây hẳn là Côn đại trưởng lão của Bắc Minh cung.”

Một cái chớp mắt kiếp theo, con Kình côn có kích thước cực kỳ khổng lồ kia bỗng nhiên nhảy ra khỏi mặt biển.

Đây là con cự thú dưới biển vượt qua cả sự tưởng tượng của nhân tộc.

Chương 1266: Bắc Minh (5)

Khi Kình côn hoàn toàn thoát ly khỏi mặt nước, thân thể của nó dài hơn năm mươi dặm, toàn bộ thể tích có thể sánh vai với một tòa phân thành của Cực Đông Băng Thành.

Con Kình côn này không chỉ có thanh thế rất lớn, mà tốc độ phi độn cũng cực nhanh. Nó giương vây cá ra, tụ tập vô số mây khói màu trắng, nhìn trông như một đôi cánh chim màu trắng, chỉ chớp mắt đã bay lên tầng mây thứ năm, đột nhiên cắn một hớp về phía Dục Nhật thần chu.

Yến Quy Lai đứng ở đầu thuyền thì lại tỏ vẻ khinh thường.

“Đám tạp chủng nơi nào, lại dám càn rỡ trước mặt Yến mỗ?”

Khoảnh khắc này, bầu trời phát sinh dị biến.

Con Kình koon dài hơn năm mươi dặm kia đột nhiên thu nhỏ lại, còn Dục Nhật thần chu dài năm trượng thì không ngừng phóng to.

Trong mắt của mọi người, Dục Nhật thần chu nhỏ nhỏ đã trở nên to hơn cả Kình côn kia.

“Yến huynh, hay cho một Lượng Thiên chi pháp, còn thần kỳ hơn cả Đại Tiểu Như Ý của thuật sư nữa.”

Thời khắc này, một đạo nhân tóc bạc xuất hiện trên đỉnh đầu Kình côn, hắn cầm trường kiếm, nhẹ nhàng nhìn nhau với Yến Quy Lai.

“Nhưng mà đáng tiếc, trong phàm thế này, không có thứ gì là Kình côn của ta không nuốt nổi cả.”

Theo Kình côn há mồm lần nữa, một lực hút mạnh mẽ bắt đầu bao trùm toàn bộ bầu trời, tất cả vật chất đều bị cái miệng rộng của nó hút qua, bao quát cả Dục Nhật thần chu.

Tình cảnh này, giống như Kình côn vừa mở miệng, liền nuốt toàn bộ tầng mây này.

Yến Quy Lai lại không quan tâm, cười ha ha: “Sẽ nghẹn chết đấy!”

Hắn giơ tay lên, ném ra một cái phi đao màu đen.

Lưỡi đao kia vô cùng sắc bén, còn lóe lên ánh sáng màu u lam. Hơn nữa, khi nó bay giữa không trung thì càng ngày càng lớn hơn, cuối cùng hóa thành một phi đao khổng lồ dài đến hai trăm trượng, đâm thẳng vào cái miệng như chậu máu của Kình côn.

Sắc mặt đạo nhân tóc bạc đen xì: “Đê tiện!”

Lúc này, hắn phi thân lên, một chỉ đánh nát phi đao khổng lồ mang theo kịch độc kia thành bụi.

Sau đó, hắn lại bay về phía Yến Quy Lai ở trên Dục Nhật thần chu.

“Đường này không thông, các ngươi vẫn cút trở về U Châu đi. Các ngươi muốn đi Vân Hải tiên cung, vậy hãy để Lý Trường Sinh đích thân dẫn người đến.”

Yến Quy Lai thì lại mỉm cười: “Chỉ dựa vào ngươi?”

Một tay hắn rút đao, thanh đao kia lập tức hóa thành đao dài ba ngàn trượng ở giữa không trung, khí thế rộng lớn, cách năm dặm mà vẫn chém đạo nhân tóc bạc kia thành phấn vụn.

Nhưng đạo nhân kia lại không để ý lắm, toàn bộ thân thể của hắn đều hóa thành một mảnh mây mù màu xanh nước biển.

“Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Đao! Đáng tiếc là Thiên quy đạo luật của các ngươi không trọn vẹn, vô dụng vói ta.”

Hắn tu chính là Vân Thiên chi đạo, sau khi thân thể hóa thành mây trắng thì gần như khó có thể bị thương.

Lúc này, trên Dục Nhật thần chu, lấy Tông Tam Bình cầm đầu mấy đệ tử, vẻ mặt của tất cả mọi người đều nghiêm túc.

Mây trắng do đạo nhân kia hóa thành còn ngậm lấy kịch độc, ngoài ra còn có thể hấp thu hơi nước bên trong cơ thể.

Võ tu dưới tứ phẩm, chỉ cần hơi tiếp xúc một chút là sẽ bị độc chết, hoặc là bị hút thành thây khô.

Yến Quy Lai không hề hoang mang, hắn phất tay áo một cái, khiến khoảng cách giữa đám mây kia và phi thuyền không ngừng dài ra.

Tốc độ phi độn của đạo nhân cực nhanh, nhưng mãi vẫn không thể tiếp cận Dục Nhật thần chu.

“Tiên Thiên Phá Thể Vô HÌnh Đao không thể làm gì ngươi, vậy một đao này thì sao?”

Khi Yến Quy Lai chém ra một đao, trên thân đao kia lại ngậm lấy lực lượng tru diệt cực kỳ mạnh mẽ!

Ngoài mấy chục dặm, Sở Hi Thanh nhìn thấy tình cảnh này, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh dị.

“Không hổ là Yến đại trưởng lão, Lượng Thiên chi pháp quả thật là xuất thần nhập hóa.”

Tuy rằng Tru Thiên Đao của Yến Quy Lai không ra sao cả, kém xa Tố Phong Đao. Nhưng Lượng Thiên Đao của hắn thì lại để người ta nhìn mà than thở.

“Đúng là rất lợi hại, có người nói thiên phú huyết mạch của Yến trưởng lão còn cao hơn tông chủ một bậc. Trước kia, khi hắn còn lăn lộn ở trong giang hồ, ở cấp độ tứ phẩm mà đã tiến vào Địa Bảng, khi đó vài vị ở trong hai trăm vị trí đầu của Địa Bảng cũng đều bại trong tay hắn.”

Kiếm Tàng Phong cũng rất bội phục, sau đó chỉ chỉ bầu trời: “Nhưng bây giờ không phải lúc để xem, ngươi có đối thủ rồi.”

Sở Hi Thanh nhìn theo tầm mắt của hắn.

Chỉ thấy trên trời mây là một con Kim Bằng cực lớn, nó mang theo lôi đình màu vàng, nhào xuống xuống Phích Lịch Trụ Quang toa ở bên dưới.

Con ngươi của Sở Hi Thanh co lại, hắn cảm giác được khí cơ mạnh mẽ của con Kim Bằng này.

Đây rõ ràng là một con Á thần thú cấp độ tam phẩm.

“Thứ này hẳn là đến vì sư đệ ngươi, chỉ có thể do ngươi đi đố phó.”

Kiếm Tàng Phong đè kiếm, nở nụ cười nhẹ như gió: “Đi ra ngoài làm thịt nó đi! Dùng đầu con Kim Bằng này lập uy, miễn cho chúng ta đến Vân Hải tiên cung, thì một ít phế vật rác rưởi lại chạy ra khiêu khích.”

Sắc mặt Sở Hi Thanh đen xì như đáy nồi.

Bảo mình đi chém đầu con Kim Bằng tam phẩm kia? Vị Kiếm sư huynh này nghiêm túc sao?

Chương 1267: Tru sát

Mặc dù Sở Hi Thanh mang lòng nghi vấn với lời nói của Kiếm Tàng Phong, nhưng hắn vẫn nhảy ra ngoài thuyền.

Không phải hắn tin tưởng Kiếm Tàng Phong, mà là hắn tin tưởng bản thân mình.

Dù là cao thủ Địa Bảng, hắn bây giờ có thể dùng phần thưởng của Mộc Kiếm teien để chống đỡ một trận.

Mặc kệ là cành Huyết tùng hay là Cửu Diệu Thần Luân kiếm, tất cả đều đủ để hắn bình yên vô sự trong vòng nửa canh giờ.

Huống hồ, tất cả mọi người trên Phích Lịch Trụ Quang toa bây giờ, không có ai có thể đối kháng với một con Á thần thú tam phẩm.

Có lẽ Kế Tiễn Tiễn có thể làm được, nhưng bởi vì ‘nằm vùng’, tu vị bên ngoài của nàng chỉ là lục phẩm thượng.

Sở Vân Vân có thể dùng một thương đâm chết con Kim Bằng này, nhưng lại không thể ra tay.

Còn về phần Kiếm Tàng Phong. . . Sở Hi Thanh nghe lời nói của hắn, liền biết hắn không muốn xuất chiến.

Mà ngày sau khi Sở Hi Thanh rời đi, Kế Tiễn Tiễn liền lườm Kiếm Tàng Phong một cái: “Ngươi đường đường là thánh truyền tu vị tứ phẩm, không thấy ngại sao?”

Thật ra nàng không biết Kiếm Tàng Phong có phải thánh truyền của

Vô Tướng thần tông hay không. Nhưng nàng biết Vô Tướng thần tông nhất định sẽ sắp xếp một đại cao thủ có thực lực mạnh mẽ và đáng tin cậy vào trong đội ngũ của Sở Hi Thanh.

Kiếm Tàng Phong nhìn về phía nàng, lòng thầm nói không phải ngươi cũng là thánh truyền tu vị tứ phẩm sao, không phải ngươi vẫn yên tâm thoải mái ngồi đây sao?

Hắn cũng không tranh luận, mà chỉ cười nhạt: “Ta không giỏi đánh đánh giết giết, nhưng đúng là có thể giúp đỡ ở phương diện khác.”

Sau đó, Kiếm Tàng Phong dựng một chưởng ở trước ngực, hơi cúi người: “Đệ tử Kiếm Tàng Phong, cho mời Quân Thiên thánh kiếm!”

Lúc này, một trường kiếm mạ vàng bỗng nhiên hiện ra trước người Kiếm Tàng Phong.

Cuối chuôi kiếm này có chút tương tự với Hành Thiên kiếm, cũng rất giống với một cây cân.

Thân kiếm lại là màu vàng óng, toàn thân hẹp dài, hoa văn lộng lẫy, hiện lộ ra vẻ hoa lệ phú quý.

Con ngươi Kế Tiễn Tiễn đọng lại, nàng phát hiện đây không phải là tử thể của Quân Thiên thánh kiếm, mà chính là bản thể của Quân Thiên thánh kiếm!

Lý Trường Sinh thế mà lại để Kiếm Tàng Phong cầm kiếm này đi vào Vân Hải tiên cung với Sở Hi Thanh?

Lúc này, bên ngoài Phích Lịch Trụ Quang toa cũng xuất hiện một cây cân màu vàng cực lớn, đó chính là kiếm ý của Kiếm Tàng Phong.

Khoảnh khắc này, nơi ba trăm trượng phía trên phi thuyền đang rung chuyển ầm ầm.

Sở Hi Thanh đã giao thủ chính diện với con Kim Bằng kia.

Hắn một đao chém ra lôi đình màu vàng óng kia, làm cho từng tia từng tia điện quang lan tràn bốn phía.

Phía sau lôi dình màu vàng đầy trời kia, chính là thân hình khổng lồ của Kim Bằng.

Kích thước của Kim Bằng kém xa con Kình côn khổng lồ kia, nhưng cũng dài đến trăm trượng, giương cánh ra thì rộng đến hai dặm, lúc này dáng người nó giống như chim ưng lao xuống, khiến cho không khí bên dưới nổ tung.

Sở Hi Thanh tê cả da đầu, hắn hoài nghi nếu mình chống đỡ chính diện thì sẽ bị con Kim Bằng này đánh thành bột mịn.

Nhưng lúc này hắn vẫn đứng lơ lửng ở giữa không trung, che chở cho phi thuyền bên dưới.

Vào lúc này, né tránh đã không kịp.

Hắn có thể tránh ra, nhưng đổi lại là Phích Lịch Trụ Quang toa sẽ bị con Kim Bằng này đánh nát.

Nhưng hộp kiếm ở sau lưng Sở Hi Thanh đang mở ra, khi Cửu Diệu Thần Luân kiếm đang mở ra thì trong mắt của Sở Hi Thanh lại hiện ra một tia kinh dị.

Sở Hi Thanh cảm thấy sức mạnh đang bành trướng bên trong cơ thể và kinh mạch của mình!

Là Kiếm Tàng Phong?

Hắn lập tức từ bỏ ý nghĩ dùng Cửu Diệu Thần Luân kiếm để đối phó với Kim Bằng.

Kim Phong Ngọc Lộ đao trong tay lập tức chém ra một mảnh gương bạc!

Thiên Thù Thần Ý Đao – Hồi Quang Phản Chiến!

“Coong!”

Một tiếng nổ vang vọng giữa không trung, cương phong cuốn về bốn phía, làm cho thân thuyền Phích Lịch Trụ Quang toa bị lay động.

Con Kim Bằng kia bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu chói tay, sau khi thân thể của nó đụng vào Sở Hi Thanh, lại buộc lòng phải bay lên trên trời.

Sở Hi Thanh đã phản xạ lại tất cả lực lượng của Kim Bằng, không chỉ khiến cho lông chim của nó bay tứ tán, mà cái mỏ chim cứng rắn kia cũng xuất hiện một lỗ hổng nho nhỏ.

“Tu vị lục phẩm, Nhai Tí Đao, ngươi chính là hạng 1 Thanh Vân Tổng Bảng, Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh?”

Theo tiếng nói này, một bóng người hiện ra ở trong tầng mây.

Hắn nhảy xuống từ tầng mây thứ sáu, toàn thân được bao phủ bên trong lôi đình màu vàng, khiến ngươi không nhìn rõ dung mạo.

Thái Thượng Thông Thần của Sở Hi Thanh chỉ có thể nhận ra đây là một người trẻ tuổi.

Đây là một võ tu tứ phẩm có tiễn thuật siêu phàm.

Hắn cầm một cây chiến cung dài một trượng hai, liên tục bắn tên về phía Sở Hi Thanh, còn phát ra những tiếng 'ong ong ong', làm rung động không gian mấy chục dặm quanh đây.

Những mũi tên kia đều thô và to như cánh tay trẻ con, chúng còn mang theo từng cái từng cái lôi xà màu hoàng kim, dùng tốc độ cực nhanh để oanh kích đến trước người Sở Hi Thanh.

Chương 1268: Tru sát (2)

Con Kim Bằng bị đánh lui kia vẫn đang xoay quanh bầu trời.

Nó không thử bổ nhào xuống nữa, mà là ngưng tụ ra từng thanh từng thành trường mâu bằng lôi đình, sau đó oanh kích về phía Sở Hi Thanh, còn có từng mảng lông chim bắn xuống.

Những lông chim này nhẹ nhàng như không có lực lượng, nhưng khi đến gần Sở Hi Thanh thì lại tự xoay tròn, rồi bổ về phía Sở Hi Thanh như những tia lôi đình.

Mặt Sở Hi Thanh không biến sắc, hắn bện ra một ánh đao như gương sáng, chống đỡ những mũi tên và trường mâu bằng lôi đình kia.

Trước kia, hắn rất đau đầu với những võ tu có tu vị mạnh mẽ và tiễn thuật cao siêu này, hắn có thể dùng Nhai Tí Đao để đón đỡ, nhưng khả năng phản xạ lại là rất thấp, cũng không thể đả thương đối thủ, chỉ có thể bị động chịu đòn.

Sau khi có Cửu Diệu Thần Luân kiếm, hắn mời bù đắp được điểm yếu này.

Nhưng giờ phút này, Sở Hi Thanh lại không có ý nghĩ sử dụng Cửu Diệu Thần Luân kiếm.

Mặc kệ là Nhai Tí Đao hay là Tru Thiên Đao, đều không sợ chiến đấu khoảng cách xa.

Khuyết điểm của hắn chỉ là tu vị không đủ!

“Coong! Coong! Coong!”

Theo ánh đao của Sở Hi Thanh, một mảnh mũi tên và và trường mâu lôi đình kia đều bị phản xạ trở về.

Tiễn thủ kia cũng là một thánh truyền tu vị tứ phẩm, mũi tên không chỉ ngậm lấy ‘Lôi đình chân ý’ mạnh mẽ, mà còn ngưng tụ ra từng tia Thiên quy đạo luật, sức chiến đấu gần như đuổi sát Thủy Như Ca!

Nhưng đao của Sở Hi Thanh vẩn có thể phản xạ lại chìn phần mười mũi tên.

Dù là những lông chim kia, cũng bị hắn đẩy ra ngoài mấy chục dặm.

Điều này khiến cho người kia không thể không phân tâm để né tránh, khiến cho tốc độ bắn tên của hắn giảm nhiều, áp lực mà hắn tạo ra cho Sở Hi Thanh cũng giảm mạnh.

Mà lúc này, đao bên tay trái của Sở Hi Thanh đã ra khỏi vỏ, hắn múa đao ‘tru diệt’ khoảng cách hai dặm giữa hai người.

Sau đó, mỗi một đao của hắn đều tru diệt khoảng cách một dặm.

“Bình Thiên Kiếm?”

Tiễn thủ hừ lạnh một tiếng, trong con ngươi hiện lên một tia kinh hãi và kiêng kỵ.

Sở Hi Thanh thi triển Nhai Tí Đao và Tru Thiên Đao, tất cả đều ngậm lấy một tia Thiên quy đạo luật mạnh mẽ nhưng không trọn vẹn.

Nhưng từ đó cũng có thể thấy được trình độ võ đạo của Sở Hi Thanh mạnh mẽ đến đâu.

Lúc thân lục phẩm, lại có trình độ võ đạo không kém gì hắn.

Nguyên lực toàn thân cũng hùng hậu đến đáng sợ.

Nhưng chỉ dựa vào bản thân Sở Hi Thanh, thì không thể thi triển đao pháp mạnh mẽ như vậy.

Đây là có người sử dụng Bình Thiên Kiếm để tăng tu vị của Sở Hi Thanh lên, đạt đến cảnh giới ngang bằng với hắn.

Hắn dứt khoát lùi về sau, một mặt hóa thân thành lôi đình, một mặt qua lại giữa hư không.

Hắn không nắm giữ Thiên Kinh Địa Vĩ giống như Thủy Như Ca, nhưng có thể dùng lực lượng lôi đình để mạnh mẽ xuyên thủng hư không.

Chỉ là tốc độ phi độn của tiễn thủ vẫn kém xa Sở Hi Thanh.

Khoảnh cách giữa hai người lại bị Sở Hi Thanh ‘tru diệt’, bóng người của Sở Hi Thanh cũng như hình với bóng, nhanh chóng rút ngắn khoảng cách.

Mắt thấy song phương đã sắp tiếp cận khoảng cách năm mươi trượng, tiễn thủ vẫn không hoảng hốt, khóe môi hắn cong lên, ngậm lấy vài phần ý cười: “Giết!”

Đúng lúc này, con Kim Bằng vẫn bay quanh bầu trời kia lại mang theo lôi đình màu vàng mà bổ thẳng xuống Sở Hi Thanh.

Khoảnh khắc này, tiễn thủ cũng bắn liên tục hai mươi bảy mũi tên, khóa kín trước sau trái phải của Sở Hi Thanh.

Bao đựng tên ở sau lưng hắn như vô cùng vô tận, không ngừng cung cấp trọng tiễn phù văn cho hắn.

Sở Hi Thanh cũng nở nụ cười, hắn chờ chính là thời khắc này, chờ khoảnh khắc con Kim Bằng kia lao xuống.

Lúc nãy hắn còn chưa quen thuộc với lực lượng bỗng nhiên tăng mạnh của mình, cho nên bỏ qua cơ hội.

Bây giờ thì đã khác.

Sở Hi Thanh vẫn đang nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với tiễn thủ.

Kim Phong Ngọc Lộ đao bên tay trái của hắn như hóa thành một bức tường kín gió thổi không lọt, phản xạ lại những mũi tên và lôi đình kia.

Ngọc Khuê Kim Nghiệt đao bên tay phải vừa tru diệt khoảng cách, đồng thời vẫn đang súc thế tụ lực.

Thanh đao ngọc này được hòa sừng Chúc Cầu và một ít tài liệu đỉnh cấp, nó đã không yếu ớt như trước kia nữa rồi.

Mà khi con Kim Bằng kia tiếp cận phạm vi dưới năm mươi trượng, toàn bộ không gian và thời gian ở quanh đây đều bị đọng lại!

Khoảnh khắc này, Kiếm Tàng Phong trên Phích Lịch Trụ Quang toa lại mỉm cười: “Đao pháp của sư đệ thật sắc bén!”

Kế Tiễn Tiễn cũng chú ý đến tình hình bên ngoài, cây cân cực lớn do võ ý của Kiếm Tàng Phong ngưng tụ thành kia, bắt đầu nghiêng về một phía.

Kế Tiễn Tiễn cũng cảm ứng được, khí tức của con Kim Bằng kia đột nhiên suy yếu.

Lúc trước, yêu lực của con Kim Bằng này đạt đến tam phẩm, bây giờ bị Bình Thiên Kiếm của Kiếm Tàng Phong kéo xuống cấp độ tứ phẩm hạ.

Chương 1269: Tru sát (3)

Cũng vào lúc này, một ánh đao màu trắng ngọc sắc bén và bá đạo đến cực hạn đã lóe lên ở trước người Sở Hi Thanh, đao cương màu trắng ngọc của nó nhanh không gì sánh được, quét ngang không gian hai mươi trượng ở phía trước!

Tam Tương Thiên Lục Đao – Tru Thiên Diệt Địa!

Theo ánh đao lóng lánh này xuất hiện, tốc độ thời gian quanh người Sở Hi Thanh đã khôi phục bình thường.

Con Kim Bằng cực lớn kia cũng xẹt qua bên cạnh hắn.

Khí thế của Kim Bằng vẫn rất cuồng mãnh, lôi đình màu vàng vẫn quấn quanh cơ thể, nhưng trong mắt nó lại hiện ra vẻ tuyệt vọng.

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, một lượng lớn máu đã phun ra từ gáy của Kim Bằng, toàn bộ đầu của nó bỗng nhiên rụng xuống.

Một đao này của Sở Hi Thanh không chỉ chặt đứt đầu của nó, mà còn tru diệt nguyên thần của nó!

“Nguyên Bảo!”

Ngoài mười hai dặm, tiễn thủ kia đột nhiên phun máu, dáng vẻ cực kỳ thê thảm.

Kim Bằng là linh sủng bản mệnh của hắn, khi Kim Bằng tử vong, nguyên thần của hắn cũng bị phản phệ, bị trọng thương.

Tiễn thủ không dám ham chiến, cũng không dám báo thù cho Kim Bằng.

Bởi vì đao ý bá đạo của Sở Hi Thanh đã khóa chặt hắn.

Tiễn thủ lập tức bóp nát một quả ngọc phù, thân thể lóe lên, phi độn về phía xa xa.

Đó là một quả ngọc phù Địa Sát ‘Thần Hành Vô Tung’, phối hợp với Lôi độn của hắn, không chỉ có tốc độ cực nhanh, mà còn có năng lực ẩn giấu nhất định.

Lôi độn có động tĩnh rất lớn, nên khó có thể giấu được người khác, tiễn thủ lại dùng lôi đình ngập trời kia, để che đậy cảm ứng của Sở Hi Thanh, hòng che giấu vị trí của mình.

Sở Hi Thanh thì lại sử dụng Dương độn của hộp kiếm, tốc độ gần như đuổi sát thời gian, nhanh thì dúng là rất nhanh, nhưng thiếu khuyết biến hóa.

Tuy rằng Dương độn này không thích hợp để chiến đấu, nhưng lại rất thích hợp để bỏ chạy và truy đuổi kẻ địch.

Khi Sở Hi Thanh đuổi theo, thì dù ngọc phù Địa Sát cũng không chạy nhanh bằng hắn.

Chỉ khoảnh khắc, khoảng cách của song phương đã rút ngắn đến phạm vi năm trượng.

Nhưng vào lúc này, Sở Hi Thanh lại nhìn thấy một bàn tay khổng lồ bằng mây mù đang nghiền ép xuống mình.

Bàn tay kia phải to ít nhất là năm mươi mẫu, nó đè xuống như che kín cả bầu trời.

Sở Hi Thanh cũng biết, đây nhất định là thủ đoạn của vị Thần Côn đại trưởng lão của Bắc Minh cung kia, vị này đang đại chiến với Yến Quy Lai, lại cưỡng ép chia một phần sức lực ra để cứu viện tiễn thủ.

Sở Hi Thanh cảm thấy hơi kinh ngạc, hắn liếc mắt nhìn về phía bên kia, lúc này mới phát hiện tình thế đã phát sinh biến hóa.

Bên trong mây mù màu xanh lam ngập trời kia, Yến Quy Lai lại lấy một địch ba, hắn không chỉ phải ứng phó với Thần Côn đại trưởng lão và con Kình côn khổng lồ kia, mà còn có thêm một võ tu tam phẩm.

Người này cũng nắm giữ võ đạo lôi đình mạnh mẽ, phối hợp và liên thủ với Thần Côn đại trưởng lão để chém giết với Yến Quy Lai.

Bốn người Tông Tam Bình, Nhậm Tiếu Ngã, Diệp Tri Thu và Phương Bất Viên cũng bay ra khỏi Dục Nhật thần chu. Mỗi người bọn họ đều có đối thủ, tất cả đều đang chém giết kịch liệt ở tầng mây thứ ba.

Chỉ có Bạch Hàm Quang là vì tu vị còn yếu, nên ở lại Dục Nhật thần chu để điều khiển thuyền.

Sở Hi Thanh nhìn xuyên qua mây mù màu xanh lam, thấy cây cân to lớn của Tông Tam Bình, cũng thấy thỏi vàng và tiền đồng của Phương Bất Viên, còn có Lượng Thiên Xích của Nhậm Tiếu Ngã. . . đây đều là võ ý hóa hình của ba người.

Mà đối thủ của bọn họ, nếu không phải là Côn Bằng, thì cũng là lôi đình màu vàng.

Sở Hi Thanh chỉ liếc mắt nhìn qua liền yên tâm, Yến Quy Lai lấy một địch ba, nhưng không hề có xu hướng suy tàn, mấy người Tông Tam Bình thì lại rất thành thạo điêu luyện. Chỉ là mây độc của Thần Côn đại trưởng lão kia, khiến cho bọn họ không thể không giữ sức lực để chống đỡ.

Sau đó, sự chú ý của Sở Hi Thanh lại rơi vào người tiễn thủ.

“Chém!”

Tam Tương Thiên Lục Đao – Sát Nhân Tru Tâm!

Sở Hi Thanh xuất đao từ cách năm dặm, chém thẳng vào nguyên thân ý niệm của tiễn thủ.

Hắn hòa Nhai Tí đao ý mạnh mẽ của mình vào trong cực chiêu của Tru Thiên Đao, chỉ khoảnh khắc đã phá tan thần phách của tiễn thủ, chém thẳng vào nơi sâu xa trong tâm linh của tiễn thủ.

Sắc mặt của tiễn thủ tái nhợt, bất tỉnh nhân sự mà rơi rụng xuống tầng mây bên dưới.

Một đao này của Sở Hi Thanh đã tru diệt gần một phần ba thần phách của hắn, khiến cho nguyên thần của hắn sắp tan vỡ.

Lúc này, bàn tay khổng lồ bằng mây mù kia đã ép xuống, tạm thời bức lui Sở Hi Thanh.

Sau đó, bàn tay khổng lồ này bắt lấy bóng người của tiễn thủ, rồi cấp tốc rời đi.

Nhưng lúc này, Sở Hi Thanh lại lắc mình đến, một đao Tru Thiên Diệt Địa, khiến cho đám mây bao bọc tiễn thủ kia bị phá mất một đường.

“Hắn không đi được!”

Chương 1270: Tru sát (4)

Thật ra Sở Hi Thanh khá kiêng kỵ vị Thần Côn đại trưởng lão này.

Đối phương là đại cao thủ nhị phẩm thượng, dù chỉ chia ra một chút sức lực và tâm thần, thì cũng có thể giết chết một tứ phẩm.

Nhưng hắn cũng không sợ hãi, mà chỉ từ bỏ Dương độn, lại tăng thêm vài phần cẩn thận. Một đao phá vào bên trong đám mây kia, đánh thẳng vào tiễn thủ kia, làm cho máu thịt bay tán loạn.

Chờ đến khi nơi này không còn động tĩnh gì, Sở Hi Thanh liền chuyển hướng, bay thẳng về chiến trường bên kia.

Nhưng trước khi hắn bay đến gần, toàn bộ đất trời đột nhiên tối sầm lại, bầu trời tựa như bị che bởi một lớp màn đen, đã không thái bóng dáng của bầu trời và mặt trời.

Trời mây chung quanh cũng biến thành một mảnh tối tăm, không chỉ đưa tay không thấy năm ngón, mà ngay cả thần thức ý niệm của Sở Hi Thanh cũng bị che đậy.

Trong đầu Sở Hi Thanh lập tức lóe lên một cái danh từ.

Đây là pháp môn Thiên Cương nhất phẩm, Già Thiên Tế Nhật!

Hắn hơi rùng mình, lập tức che song đao ở trước người, hộp kiếm sau lưng cũng mở ra, Cửu Diệu Thần Luân kiếm đã bay ra ngoài.

Ngay khi Sở Hi Thanh ngưng thần đề phòng, liền nghe thấy Thần Côn đại trưởng lão hừ lạnh một tiếng: “Chúng ta đi!”

Theo tiếng nói này, tiếng đao kiếm và cương lực va chạm đã biến mất.

Khoảng tầm năm mươi cái hô hấp sau, vùng trời này rốt cuộc cũng khôi phục bình thường.

Màn đen che trời kia đã biến mất, ánh mặt trời lại chiếu rọi khắp nơi.

Sở Hi Thanh nhìn về phía trước, phát hiện mảnh mây mù kia đã biến mất không thấy hình bóng.

Mấy người Thần Côn đại trưởng lão và con Kình côn khổng lồ kia cũng đã không thấy tung tích.

Yến Quy Lai cầm đao trong tay, đứng sừng sững trên trời mây, dùng ánh mắt lạnh lùng để quét nhìn bốn phía.

Không lâu sau, hắn cười gằn một tiếng rồi thu đao vào vỏ, sau đó nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Lúc này, gương mặt xấu xí của Yến Quy Lai lại nở nụ cười hiền lạnh, vẻ tán thưởng trong mắt đã nồng đậm đến tột đỉnh: “Đao pháp không tệ! Không tệ! Mặc kệ là Nhai Tí Đao hay là Tru Thiên Đao, đều đã tìm thấy đường đi.”

“Đó là Kim Bằng Tiễn – Chu Nguyên, là một đệ tử thánh truyền của Bắc Minh cung, tu vị tứ phẩm, tiễn pháp siêu tuyệt, lại thu phục được một con Kim Bằng tam phẩm làm trợ lực, cũng coi như là một nhân vật có tiếng tăm ở phương bắc, lần này lại chết ở trong tay ngươi.”

Nhậm Tiếu Ngã đã trở về Dục Nhật thần chu nhìn thấy cảnh này, không khỏi nhìn về phía Tông Tam Bình với ánh mắt ngờ vực.

Người trước mắt này, đúng là Yến sư thúc của hắn sao? Là Yến Quy Lai cường thế bá đạo, thô bạo ương ngạnh kia sao?

Tông Tam Bình thì lại dùng ánh mắt bình tĩnh để nhìn nhau với Nhậm Tiếu Ngã.

Hắn nghĩ thầm, đâu chỉ là Yến Quy Lai?

Ngay cả đại trưởng lão Lư Thủ Dương, và cả sư tôn của Nhậm Tiếu Ngã là đại trưởng lão Ngạo Quốc cũng như vậy. Tất cả nhân vật hung hăng ở trong tông môn, có người nào mà không thân thiết hiền lành với Sở Hi Thanh?

Từ khi Sở sư đệ vào tông, những trưởng bối tông môn này đều không coi đám đệ tử thánh truyền bọn họ ra gì nữa.

Sở Hi Thanh thì lại nở nụ cười ngượng ngùng: “Sư thúc quá khen, đệ tử có thể chém giết Chu Nguyên, tất cả đều nhờ vào Bình Thiên Kiếm của Kiếm sư huynh, đệ tử sao dám kể công?”

Nếu không có Kiếm Tàng Phong tăng tu vị của hắn lên, hắn chỉ có thể dùng Cửu Diệu Thần Luân kiếm để đọ sức với con Kim Bằng tam phẩm kia.

Còn về phần Kim Bằng Tiễn – Chu Nguyên, Sở Hi Thanh đúng là không để ở trong lòng.

Hắn có năng lực đối kháng với Tử Mi Đao Quân – Thủy Như Ca, tự nhiên có biện pháp chém giết Chu Nguyên.

Thực lực cá nhân của Chu Nguyên này, còn kém Thủy Như Ca rất nhiều.

Huống hồ, sau khi hắn nhận được thần ân của Táng Thiên, thực lực của hắn đã vượt xa quá khứ.

“BÌnh Thiên Kiếm của Tàng Phong đúng là đã có chút thành tựu.”

Yến Quy Lai gật đầu, hắn cũng rất thưởng thức Kiếm Tàng Phong.

Đáng tiếc, tên tiểu tử này quá giống với sư tôn của hắn. . .

Lúc nãy còn giấu ở trong Phích Lịch Trụ Quang toa chứ không ra mặt, sai khiến sư đệ ra ngoài chém giết Chu Nguyên.

Yến Quy Lai lập tức nghĩ đến Lý Trường Sinh uy phong và bá đạo khi quét ngang hoàng thành, thì lại không khỏi thấy buồn cười, lòng thầm nghĩ có một tông chủ như vậy dường như cũng không có gì không tốt.

“Nhưng ngươi không cần khiếm tốn, nếu như không phải võ đạo của Hi Thanh ngươi có thành tựu cực cao, thì dù cho hắn có tăng tu vị của ngươi lên cũng vô dụng. Tàng Phong có thể tăng tu vị của ngươi, nhưng không thể tăng đao đạo của ngươi.”

Lúc này, thần sắc Yến Quy Lai hơi động.

Hắn tựa như cảm ứng được thứ gì, quay đầu nhìn về phía đông nam: “Có người đến, chúng ta đi, không thể ở lại đây lâu hơn.”

Không phải Yến Quy Lai sợ hãi người đến, mà là Vô Tướng thần tông thật sự có quá nhiều đối thủ.

Nếu như lại phát sinh chiến đấu, khiến cho càng ngày càng nhiều người chạy đến bên này, có lẽ phải đánh đến năm sau mất.

Chương 1271: Tru sát (5)

Yến Quy Lai lắc mình một cái, liền trở lại Dục Nhật thần chu, Sở Hi Thanh cũng không dám chậm trễ, chạy về Phích Lịch Trụ Quang toa.

Lúc này, Yến Quy Lai điều khiển Dục Nhật thần chu chờ một lát, mãi đến khi Phích Lịch Trụ Quang toa vượt qua bọn họ, thì mới tăng tốc đuổi theo.

Đây là muốn đoạn hậu cho bọn họ. . .

Sở Hi Thanh trở về Phích Lịch Trụ Quang toa, lập tức chắp tay về phía Kiếm Tàng Phong.

“Bình Thiên Kiếm của Kiếm sư huynh quá tuyệt, sư đệ thật sự không ngờ, sư huynh lại là Bình Thiên thánh truyền của tông ta! Đây thật sự là chân nhân bất lộ tướng.”

Thật ra trong lòng Sở Hi Thanh cũng đoán được mấy phần, chỉ là không xác định Kiếm Tàng Phong đi con đường nào.

Kiếm Tàng Phong đã thu hồi Quân Thiên thánh kiếm từ trước, hắn cười nói: “Ta mà là chân nhân bất lộ tướng cái gì? Chỉ có Bình Thiên Kiếm này coi như là miễn cưỡng không tệ mà thôi. Hành trình Vân Hải tiên cung này, sư đệ cũng đừng hi vọng quá nhiều vào ta, võ đạo của vi huynh không giỏi sát phạt, tuy rằng cũng tu luyện Tru Thiên Kiếm và Tiên Thiên Phá Thể Vô HÌnh Kiếm, nhưng chỉ qua quýt bình thường.”

Trong lòng Sở Hi Thanh lại rất phấn chấn, cũng có thêm vài phần tự tin với hành trình Vân Hải tiên cung này.

Tông môn sắp xếp rất chu đạo hợp lý.

Kiếm Tàng Phong cầm Quân Thiên thánh kiếm trong tay, hai người bọn họ liên thủ lại, có lẽ ở bên ngoài Vân Hải tiên cung thì không tính là gì, dù gặp một cao thủ tam phẩm trên Địa Bảng cũng sẽ rất vất vả.

Tuy nhiên, bên trong Vân Hải tiên cung thì tổ hợp của bọn họ lại đủ để ứng đối với đại đa số tình huống.

Trừ phu có cao nhân nhất phẩm phong ấn tu vị để tiến vào Vân Hải tiên cung. Bằng không thì dù là cao thủ nhị phẩm Địa Bảng cũng khó có thể đưa bọn họ vào chỗ chết.

Có lẽ tông môn ký thác hi vọng trên người đội ngũ của Yến Quy Lai, còn đám người bọn họ thì chỉ còn giữ mạng là được.

Lúc này, hắn lại hơi do dự một chút, lúc nãy hắn nhìn thấy sắc mặt của Diệp Tri Thu rất khó coi.

Ngay khi Sở Hi Thanh đang do dự, không biết có nên nói cho Kiếm Tàng Phong biết chuyện này hay không. Sở Vân Vân và Kế Tiễn Tiễn ở phía sau hắn lại có vẻ mặt dị dạng.

Khóe môi Sở Vân Vân hiện ra nụ cười như có như không.

Kiếm Tàng Phong này, không chỉ tu luyện Bình Thiên Kiếm nha.

Tru Thiên Kiếm và Tiên Thiên Phá Thể Vô HÌnh Kiếm của hắn cũng không ‘qua quýt bình thường’ như hắn đã nói đâu.

Cũng có thể là tông chủ và Kiếm Tàng Phong, có lý giải về bốn chữ ‘qua quýt bình thường’ khác với người bình thường.

Sắc mặt Kế Tiễn Tiễn lại rất nghiêm túc.

Lúc nãy nàng cảm ứng được rõ ràng, khi đó Kiếm Tàng Phong rõ ràng là còn giữ lại rất nhiều!

Hắn còn có thể tiếp tục tăng tu vị của Sở Hi Thanh, còn có thể giảm tu vị của Kim Bằng tam phẩm kia xuống thấp hơn!

Thực lực mà người này đang ẩn giấu, có lẽ là vô cùng khủng bố.

Vô Tướng thần tông lại cất giấu một thánh truyền có thực lực kinh khủng như vậy.

Mấu chốt là bọn họ không biết gì về người này cả, mặc kệ là Cẩm y vệ hay Luận Võ lâu, tất cả đều không có chút tình báo nào về Kiếm Tàng Phong!

Trong khi Kế Tiễn Tiễn đang hoảng sợ, Kiếm Tàng Phong bỗng nhiên liếc mắt nhìn về phía trước: “Sắp đến rồi!”

Nơi bọn họ đại chiến với người của Bắc Minh cung, vốn đã rất gần với Vân Hải tiên cung.

Mà lúc này, một tòa tiên cung trôi nổi giữa Vân Hải (biển mây) đã hiện ra trước mắt bọn họ.

Quanh Vân Hải tiên cung cũng có rất nhiều chiến đấu.

Rất nhiều kẻ thù gặp mặt chính là một trận đại chiến, cũng có người muốn loại bỏ đối thủ trước khi tiến vào tiên cung.

Nếu không phải chìa khóa Vân Hải tiên cung là trói chặt với thần hồn, dù cướp đi cũng vô dụng, thì có lẽ chiến đấu ở quanh đây còn ác liệt hơn gấp mười lần.

Hai chiếc thuyền của bọn họ tương đối may mắn, một đường đi đến Vân Hải tiên cung lại không gặp kẻ thù.

Ven đường gặp phải hai chiếc phi thuyền, có lẽ là không muốn đối địch với Vô Tướng thần tông, cũng có thể là kiêng kỵ Yến Quy Lai, cho nên không động thủ.

Sở Hi Thanh nhìn về phía trước một chút, ánh mắt ngạc nhiên lại nghi ngờ: “Vị Thần Ngao Tán Nhân này quá khí phách rồi, đây là Mộng Huyễn Phao Ảnh? Hay là Chính Lập Vô Ảnh?”

Hắn đã nhận ra, tòa tiên cung khổng lồ ở trên biển mây này, thật ra là hư ảo, không tồn tại ở trên thế giới chân thật.

Mộng Huyễn Phao Ảnh là một trong ba mươi sáu pháp Thiên Cương, là cực hạn của huyễn thuật và mộng thuật.

Trong truyền thuyết, tu luyện thuật này đến cực hạn thì có thể sáng tạo ra từng cái từng cái tiểu thế giới không khác gì hiện thực, thậm chí còn có thể diễn sinh ra ‘Điều Đình Tạo Hóa’.

Chính Lập Vô Ảnh cũng là một loại trong ba mươi sáu pháp Thiên Cương, nó để cho người tiến vào trạng thái hóa thành hư ảo, trở nên vô ảnh vô hình, khiến cho tất cả công kích đều không có hiệu quả, đây là một loại thần thông pháp môn kết hợp giữa lực lượng thời gian và không gian, được xếp hạng khá cao trên ba mươi sáu pháp Thiên Cương.

Chương 1272: Nơi này rất nhiều mây

“Đây là Mộng Huyễn Phao Ảnh và Chính Lập Vô Ảnh kết hợp lại.”

Trong mắt Lục Loạn Ly hiện lên vẻ kinh dị.

Hai pháp môn Thiên Cương này, bình thường đều dùng ở trên thân người, Thần Ngao Tán Nhân lại dùng hai pháp môn này bao trùm toàn bộ tiên cung.

Cái này tự nhiên không phải là vì Thần Ngao Tán Nhân có pháp lực cao cường.

Vị cao nhân thuật võ song tu này đã chết từ lâu rồi.

Chứng tỏ bên trong tòa tiên cung này có một thần khí loại huyễn thuật, một thần khí loại thời gian và không gian, hơn nữa còn đỉnh cấp nhất, có thể đã đột phá Siêu Phẩm.

Nàng chỉ chỉ xuống dưới: “Chúng ta xuống bệ đá kia.”

Sở Hi Thanh thì lại liếc mắt nhìn nàng một cái: “Hôm nay ngươi bị làm sao vậy? Sao cứ luôn nói mình ngu xuẩn?”

Lục Loạn Ly thì lại lườm hắn một cái.

Tên trước mắt nàng cũng rất xấu xa.

Lục Loạn Ly chắc chắn Sở Hi Thanh đã biết cột cờ rách nát kia chính là cột cờ của Nghịch Thần Kỳ.

Nhưng tên này lại kín miệng như bưng, nhìn nàng tìm khắp nơi giống như con ruồi không đầu, coi nàng là trò cười.

Có điều, Lục Loạn Ly cũng không thể trách huynh muội Sở gia vì chuyện này được, chỉ có thể oán bản thân mình quá ngốc.

Nàng nghiến răng ken két, nghiêng đầu đi, không thèm để ý đến Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh không biết Sở Vân Vân đã tiết lộ cột cờ Nghịch Thần Kỳ cho Lục Loạn Ly, cho nên vẫn không hiểu ra sao cả.

Mà lúc này, Chu Lương Thần đã điều khiển Phích Lịch Trụ Quang toa hạ xuống một đài đá to lớn ở bên dưới.

Bệ đá này trôi nổi ở trên tầng mây, diện tích của nó khoảng năm mẫu, toàn bộ đều được điêu khắc từ linh thạch phẩm chất cao.

Toàn thân óng ánh long lanh, không có chút tỳ vết nào, tỏa ra màu xanh lam huy hoàng.

Sở Hi Thanh trông mà thèm.

Thần Ngao Tán Nhân quả thật là giàu không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ khối linh thạch cỡ lớn này thôi, cũng có giá trị liên thành rồi.

Phải biết, loại linh thạch không có tỳ vết này, dù chỉ là một khối to bằng đầu ngón tay thôi, thì đã tương đương với trăm lượng vàng rồi.

Một khối linh thạch phẩm chất cao lại có thể tích khổng lồ như vậy, quả thật là thế gian hiếm thấy, giá trị còn tăng gấp bội.

Khi Phích Lịch Trụ Quang toa tiếp cận phạm vi trăm trượng, thì không thể tiến lên nữa.

Cùng lúc đó, Kế Tiễn Tiễn và Kiếm Tàng Phong ở trên thuyền đều cau mày, bọn họ cảm ứng được nguyên khí trong cơ thể mình bị một luồng sức mạnh to lớn trấn áp. Lúc này, hai người bọn họ chỉ có thể sử dụng rất ít nguyên lực.

Ngoài ra, nơi này còn cấm chỉ chém giết và tranh đấu.

Hai người không khỏi nhìn nhau một chút.

Đây cũng là một pháp Thiên Cương nhất phẩm, Kim Khoa Ngọc Luật!

Đây là cực hạn của ‘pháp lệnh’! Thuật sư tu luyện đạo này đến mức tận cùng, có thể ngôn xuất pháp tùy.

Vô Tướng thần tông cũng có truyền thừa ‘Luật Thiên chi đạo’, là đồng nguyên với Kim Khoa Ngọc Luật. Nhưng pháp môn Luật Thiên của Vô Tướng thần tông lại không đến cấp độ thánh truyền, vạn năm nay chỉ có hai người tu luyện đạo này đến nhất phẩm.

Có người nói, đại trưởng lão Giới Luật viện Lư Thủ Dương có hi vọng đột phá, nhưng hi vọng không lớn.

Sau đó, khóe môi Kế Tiễn Tiễn lại giật giật, mình chỉ là một lục phẩm thượng nho nhỏ mà thôi, nhìn nhau với cao nhân tứ phẩm Kiếm Tàng Phong này làm gì?

Kiếm Tàng Phong thì lại híp mắt lại, ánh mắt lấp lóe.

Hắn đang dùng Bình Thiên và Lượng Thiên chi đạo, thử cạy quy tắc của Kim Khoa Ngọc Luật.

Chỉ một lát sau, Kiếm Tàng Phong liền lắc đầu, từ bỏ ý tưởng này: “Thiên Tru Địa Diệt, thật là lợi hại.”

Thiên Tru Địa Diệt, đây không phải cực chiêu Tru Thiên Diệt Địa của Tru Thiên Đao, mà là một loại pháp thuật nhất phẩm, tuy không được xếp vào hàng Thiên Cương, nhưng uy lực của nó lại nằm trên rất nhiều pháp môn Thiên Cương.

Đây là lực lượng trừng phạt, có thể vận dụng tất cả lực lượng Thiên quy đạo luật và đạo kiếp, để trừng phạt người khác.

Pháp lệnh cũng cần sức mạnh để duy trì, vì có luật không có phạt, không đủ để người tuân theo. Vì vậy, hai loại sức mạnh này thường thường đi đôi với nhau.

Nếu như chỉ là Kim Khoa Ngọc Luật, Kiếm Tàng Phong sẽ không quan tâm, hắn có biện pháp lợi dụng sơ hở, nhưng thêm Thiên Tru Địa Diệt, vậy thì hắn phải thành thật.

Tuy nhiên, Kiếm Tàng Phong nói lợi hại, không chỉ là nói đến Thần Ngao Tán Nhân, mà còn bao hàm cả vị chí tôn Xiển môn kia nữa.

Vị này trinh bày lại Thiên quy đạo luật của Thần Ngao Tán Nhân, làm cho quy tắc Vân Hải tiên cung thya đổi, quả thực là quá lợi hại.

Phích Lịch Trụ Quang toa dừng lại trên không trng, đáp người lục tục rời khỏi thuyền, ngự không đến đài đá kia.

Trên đài đá đã có không ít người, ước chừng hơn trăm vị, mỗi phương đều đứng ở một góc bệ đá.

Lúc này, thân thể Lục Loạn Ly chợt co rụt lại, trốn ở sau lưng Sở Hi Thanh.

“Loạn Ly, ngươi làm gì vậy?” Sở Hi Thanh hơi khó hiểu, hắn cảm thấy cơ thể mềm mại của Lục Loạn Ly co rúm lại, tựa như đang sợ hãi người nào đó.

Chương 1273: Nơi này rất nhiều mây (2)

“Hình như cha ta ở nơi này.”

Giọng nói của Lục Loạn Ly hơi run run: “Ta cảm nhận được, cha ta đang ở đây! Ta phải đoán được từ trước mới đúng, nơi này có thần khí loại huyễn thuật, sao cha ta có thể không đến?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì rùng mình, trái tim nhất thời run lên.

Hắn lại nghĩ đến, mình là Lục Loạn Ly chỉ có quan hệ bạn bè, cũng không làm chuyện gì có lỗi với nàng, mình chột dạ cái gì?

Sở Hi Thanh hít sâu một hơi, ổn định tâm thần, ánh mắt quét qua đài đá, hòng tìm kiếm bóng dáng Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm.

Sau đó hắn hơi nhíu mày: “Ngươi cảm ứng sai rồi chứ? Ta không thấy cha ngươi.”

Sở Hi Thanh cũng biết Lục Trầm, mỗi kỳ Luận Võ Thần Cơ và Thiên Cơ Võ Phổ đều có bức họa của Lục Trầm.

Bởi vì một loại nguyên nhân nào đó, nên Sở Hi Thanh rất quan tâm đến vị này.

“Không thể!” Lục Loạn Ly thò đầu ra từ sau lưng Sở Hi Thanh, cũng ngó nhìn bốn phía: “Mỗi lần cha ta đến gặp ta, ta đều sẽ có cảm ứng, mỗi lần như vậy, bắp chân ta đều run lên.”

Sau đó ánh mắt nàng lại hơi khó hiểu.

Trên đài đá này đúng là không có bóng dáng của cha nàng.

Lục Loạn Ly nghĩ thầm, chẳng lẽ là ảo giác của mình?

“Không thể bất cẩn, cha ta am hiểu huyễn thuật. Nếu như cha ta muốn che giấu dung mạo, hoặc là đổi một thân phận khác, vậy thì không ai có thể phát hiện.”

Nhưng Lục Trầm rất ít khi làm như vậy.

Vị này tuy rằng huyễn thuật siêu tuyệt, nhưng rất ít khi dùng huyễn thuật để che giấu thân phận.

Sở Hi Thanh thấy buồn cười: “Dù cha ngươi ở đây cũng không có gì, đó là cha ngươi, chẳng lẽ còn có thể nuốt ngươi? Loạn Ly, ngươi sợ cái gì?”

“Ngươi không hiểu!”

Lục Loạn Ly muốn giải thích nguyên do, cuối cùng lại hừ một tiếng, rồi không nói gì.

Nàng nghĩ thầm, đúng vậy nha, mình sợ cái gì?

Mình cũng không làm chuyện xấu, gần đây cũng coi như là chăm chỉ tu luyện.

Còn người cha Lục Trầm này của nàng, luôn vội vàng với đại nghiệp tạo phản, hai năm rồi mà không gặp mặt nữ nhi, nên đuối lý và chột dạ là cha nàng mới đúng.

Sau đó nàng liền phấn chấn, một tay chống nạnh, hung hăng bước lên phía trước Sở Hi Thanh.

Ánh mắt còn càn quét bốn phía, cố gắng bắt được cha mình.

Lúc này, Sở Vân Vân lại nhìn vào một nam tử sắc mặt ố vàng ở đoàn người bên trái với vẻ suy tư.

Người này cao gầy, mặc một bộ giáp nửa người màu bạc, ngũ quan thường thường không có gì lạ, tu vị là tứ phẩm thượng, cũng coi như là đỉnh cấp ở trong đám người trên đài đá, nhưng lại không phải một đám xuất sắc nhất.

Nhưng vừa rồi, người này đã ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly một lúc.

Khi Sở Vân Vân nhìn vào, thì lại phát hiện mình không nhìn thấu sâu cạn của người này.

Đây có phải là Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm hay không?

Sở Vân Vân cũng không có để ý, nàng lại đảo mắt nhìn chung quanh.

Trên đài đá này, cũng không có nhiều người khiến cho Sở Vân Vân nhìn không thấu, giống như một vị nam tử đeo mặc nạ sắt màu xám ở phía bên phải.

Sở Vân Vân nhìn người này một lát, không khỏi nheo mắt lại.

Nàng cảm giác được, dường như người này rất để ý đến Sở Hi Thanh.

Mấy thiếu niên đeo mặt nạ ở bên cạnh hắn cũng giống như vậy, tất cả đều nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh, hơn nữa còn không thèm che giấu sát ý và địch ý của bọn họ.

Kiếm Tàng Phong cũng đang quan sát các nhân vật chung quanh, sau đó cười khổ một tiếng: “Nơi này đúng là ngọa hổ tàng lòng!”

“Quả thực là cao thủ như mây.”

Đây là Yến Quy Lai.

Hắn đã dẫn mấy người Tông Tam Bình và Phương Bất Viên xuống bệ đá.

Kiếm Tàng Phong nhìn thấy Diệp Tri Thu ở phía sau, nhất thời hiện lên vẻ vui vẻ, còn nở nụ cười lấy lòng.

Vẻ mặt Diệp Tri Thu lại lạnh lùng, đưa mắt nhìn sang chỗ khác.

Sở Hi Thanh nhìn thấy cảnh này, nghĩ thầm thần thái vừa rồi của Kiếm Tàng Phong, quả thật là ‘liếm cẩu’ đang cầu chủ nhân vui vẻ.

Phương Bất Viên thì lại cười trên sự đau khổ của người khác, hắn lắc lắc cái đầu vuông mặt vuông của mình, tiến đến bên cạnh Kiếm Tàng Phong, nhỏ giọng nói: “Không ngờ Kiếm sư huynh ngươi cũng có ngày hôm nay? Thật là đáng mừng. Cho ta hai mươi vạn lượng, ta sẽ tìm cơ hội nói vài lời hay giúp ngươi.”

Sắc mặt Kiếm Tàng Phong đen xì, lúc này lại mò kiếm bên hông.

Hắn cố gắng lắm mới ngăn chặn được kích động muốn rút kiếm: “Ngươi cái tên khốn kiếp này, lại dọa dẫm vơ vét lên đầu ta rồi. ta chỉ cho một vạn, ngươi có muốn hay không?”

Phương Bất Viên ‘a’ một tiếng, nở nụ cười lắc đầu nói: “Ngươi là tên tiểu nhân nham hiểm, tuyệt đối không xứng với Diệp sư tỷ, ta há có thể vì một vạn lượng bạc mà làm hỏng tình nghĩa với Diệp sư tỷ, ngươi coi thường ai đó.”

Khí tức Kiếm Tàng Phong càng lạnh lẽo hơn, cánh tay trong tay áo đã nổi gân xanh.

Hắn đang nghĩ, ngày nào đó tìm cơ hội chôn sống tên này.

Chương 1274: Nơi này rất nhiều mây (3)

Yến Quy Lai không để ý đến mấy tên đệ tử sau lưng, hắn chắp tay sau lưng, đưa mắt nhìn chung quanh: “Sau khi các ngươi vào cung, nhất định phải cẩn thận nhiều hơn.”

Sau đó hắn dùng ánh mắt nhắc nhở để nhìn hai người Sở Hi Thanh và Kiếm Tàng Phong: “Nếu như các ngươi cảm thấy không chống đỡ nổi, có thể chủ động lui ra khỏi Vân Hải tiên cung. Phải lấy bảo vệ mạng sống làm chủ, không nên cưỡng cầu.”

Hắn vẫn rất không yên tâm với đội ngũ của Sở Hi Thanh.

Lý Trường Sinh rất tin tưởng Thiên quy đạo luật.

Yến Quy Lai cũng biết đệ tử thân truyền của tông chủ rất xuất sắc, nhưng dù sao cũng chỉ là tứ phẩm thượng.

Nơi này cường giả như rừng, tu vị của hai người này thật sự là không đáng kể.

Huống hồ, trong Đạo thị của Sở Hi Thanh còn có một nội quỷ tu vị tứ phẩm.

Yến Quy Lai liếc mắt nhìn Kế Tiễn Tiễn một chút.

Hắn đang suy nghũ, nữ tử này có phải là võ tu thiên tài bên trong Thiên nha Cẩm y vệ, chính là nữ nhân có thể kế thừa song thánh truyền của Cẩm y vệ, còn được xưng là ‘Đao độc tôn, tên vô ảnh’ kia không?

Vì sao đến giờ mà Lý Trường Sinh vẫn không trừ khử nữ tử này?

Cùng lúc đó, Thần Côn đại trưởng lão của Bắc Minh cung cũng dẫn bốn vị đệ tử Bắc Minh cung hạ xuống đài đá từ một phương hướng khác.

Ánh mắt vị này lập tức nhìn về phía đám người Vô Tướng thần tông, cuối cùng rơi vào trên người Sở Hi Thanh.

Tầm mắt của hắn lạnh lùng và sắc bén như một lưỡi đao.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, như vậy ánh mắt của Thần Côn đại trưởng lão đã chém Sở Hi Thanh thành muôn mảnh rồi.

“Chu Nguyên sư huynh chết quá oan.”

Đó là một nam tử ở phía sau lưng Thần Côn đại trưởng lão.

Bởi vì tu luyện công pháp đặc thù, đệ tử Bắc Minh cung hoặc là mặt tròn, ngũ quan lồi ra, tựa như đầu cá. Hoặc là não sau nhô ra, sống mũi cao cút như mỏ chim ưng.

Nam tử này chính là một cái sống mũi cao.

Trong mắt hắn tràn đầy sát cơ, đồng thời còn ngậm lấy vài phần kiêng kỵ: “Hắn chỉ muốn đi thăm dò sâu cạn của vị đứng đầu Thanh Vân Tứ Thiên Quân này mà thôi. Nhưng không ngờ thử một lần liền không còn gì cả.”

Thần Côn đại trưởng lão thì lại cười lạnh, mặt hàm vẻ chứa châm chọc: “Chết cũng đáng đời, ỷ vào mình có chút tu vị và con Lôi Vũ Kim Bằng tam phẩm liền ngông cuồng tự đại, không coi ai ra gì. Thế mà lại không thèm để ý đến mệnh lệnh của bản tọa, đường đường là một tứ phẩm, lại ngã xuống dưới đao của một lục phẩm nho nhỏ.”

“Còn cả các ngươi nữa, các ngươi không thèm khuyên can Chu Nguyên khi hắn hành động một mình, không phải cũng không để người ta vào mắt sao? Nếu sau này các ngươi còn như vậy, kết quả của các ngươi cũng giống với Chu Nguyên thôi.”

Sắc mặt mấy tên đệ tử sau lưng Thần Côn đại trưởng lão trắng bệch, mặt hiện lên vẻ xấu hổ.

Thanh niên mũi cao kia lại cười khổ nói: “Sư thúc, ta đúng là đã coi thường hắn, khinh địch rồi. Chu Nguyên sư huynh chết, chúng ta cũng khó có thể chối bỏ tội lỗi. Nhưng thiên phú của người này đúng là siêu quần bạt tụy, trình độ đao pháp cũng rất không tầm thường. Đáng sợ nhất là người này chỉ mới tu hành có hai năm, chỉ sợ sau này lại có thêm một cái Bá Võ Vương. . .”

Thần Côn đại trưởng lão không khỏi lắc đầu.

Hắn nghĩ, trong cùng một cảnh giới, thực lực của Sở Hi Thanh này đã vượt qua Bá Võ Vương.

Nhai Tí Đao và Tru Thiên Đao của hắn đã có chút thành tựu.

Nếu không phải người này không có huyết mạch Nhai tí, hắn nhất định sẽ không tiếc tất cả, dù chết thì cũng phải giết chết Sở Hi Thanh ở vùng biển này!

Ngày xưa, một cái Bá Võ Vương đã để cho Bắc Minh cung không ngóc đầu lên nổi.

Hơn nữa, kẻ đáng giá kiêng kỵ ở Vô Tướng thần tông, tuyệt đối không chỉ một mình Sở Hi Thanh.

Tông Tam Bình, Nhậm Tiếu Ngã, Phương Bất Viên, và nữ tử sử dụng Tru Thiên Kiếm kia nữa, thiên phú của mấy người này đều rất không tầm thường.

Còn kẻ sử dụng Bình Thiên Kiếm kia nữa, cũng là một nhân vật vướng tay vướng chân.

Đây rõ ràng là vì ma kiếp sắp đến, khiến cho một tông phái sắp suy sụp lại xuất hiện rất nhiều thiên tài.

Trên mặt Thần Côn đại trưỡng lão lại thản nhiên như không, thu hồi tầm mắt từ trên người Sở Hi Thanh.

“Yến Quy Lai này rất vướng tay vướng chân, tu vị đã tiếp cận nhất phẩm, ta và Kình côn liên thủ mà vẫn không phải đối thủ của hắn, bây giờ thì không cần phải nói. Các ngươi nghe kỹ cho ta, trừ phi là bất đắc dĩ, bằng không các ngươi không thể chủ động khiêu khích.”

Tuy rằng Kình côn kia là linh sủng bản mệnh của hắn, nhưng không thể đưa vào trong tiên cung.

Hình thế khổng lồ của Kình côn, căn bản là không thể lên đài đá này.

Lúc này, Thần Côn đại trưỡng lão lại quay người nhìn về phía Vân Hải tiên cung ẩn giấu trong mây mù kia, ánh mắt lúc sáng lúc tối.

Lửa giận và sát ý của hắn thật ra là đã lên đến cực hạn, trong lồng ngực như dời non lấp biến.

Thần Côn đại trưỡng lão lại không muốn ảnh hưởng đến đệ tử của mình, khiến cho tình hình mất khống chế.

Chờ sau khi vào trong tiên cung, để xem có cơ hội hay không đi!

Tuy rằng mất đi sự trợ giúp của Kình côn, nhưng nơi này có rất nhiều mây mù, rất rất nhiều!

Chương 1275: Nơi này rất nhiều mây (4)

Khi vị đại trưởng lão Bắc Minh cung này đang quan sát tiên cung, Chu Lương Thần lại nói chuyện với Sở Hi Thanh: “Chủ thượng, ngươi nói Quy Quy của ta có thể vào tiên cung hay không?”

Quy Quy chính là tiểu Huyền Vũ, đại danh của nó là Quy Linh Thọ.

Chu Lương Thần không thể không lo lắng.

Diện tích tòa bệ đá này chỉ có năm mẫu, mà tiểu Huyền Vũ bây giờ đã to đến non nửa mẫu rồi.

Nó không thể đi vào, nếu đi vào thì sẽ đẩy người khác ra, sẽ tạo thành xung đột, vì vậy con tiểu Huyền Vũ này vẫn đang lơ lửng bên ngoài bệ đá.

“Đừng lo lắng.” Lục Loạn Ly mỉm cười: “Đi vào được, Kim Khoa Ngọc Luật bao trùm phạm vi trăm trượng. Chỉ cần sinh linh tiến vào bên trong phạm vi này, chỉ cần đạt điều kiện của Kim Khoa Ngọc Luật, vậy thì đều có thể tiến vào Vân Hải tiên cung.”

Sở Hi Thanh cũng không để ý đến Chu Lương Thần.

Hắn phát hiện tiểu Huyền Vũ đang mở to đôi mắt đậu xanh của nó, bình tĩnh nhìn vào năm tử đeo mặt nạ kia một lúc lâu, trong con ngươi tựa như ngậm lấy vẻ ngạc nhiên và nghi ngờ.

Sở Hi Thanh đang muốn hỏi dò tiểu Huyền Vũ, tâm thần bỗng nhiên hơi động, quay đầu nhìn về phía khác.

Đó là một đám nữ tử mặc cung trang bay đến từ phía nam.

Người cầm đầu là một quý phụ trung niên, ăn mặc đẹp dễ, khí chất nhãn nhã thong dong, ung dung hào phóng.

Khí đám nữ tử này xuất hiện, ngay cả Yến Quy Lai cũng cau mày.

Sở Hi Thanh quan tâm đến một thiếu nữ mặc áo trắng ở sau lưng quý phụ trung niên này.

Hắn không thể không chú ý, bởi vì diện mạo của thiếu nữ này quá giống hắn, quả thực là Sở Hi Thanh phiên bản nữ.

Đó chính là Bạch Tiểu Chiêu, nàng cũng trừng mắt với Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh nhìn thấy Bạch Tiểu Chiêu, thì lại hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

Thật ra hắn muốn để Bạch Tiểu Chiêu ở nhà, nhưng Bạch Tiểu Chiêu nhất quyết đòi đi theo.

Đội ngũ của Sở Hi Thanh đã đầy.

Đây không phải là bí cảnh thời gian, Kim Khoa Ngọc Luật của Thần Ngao Tán Nhân có thể nhận ra Bạch Tiểu Chiêu không phải linh sủng bản mệnh của hắn, cho nên không thể lách luật.

Thế là Bạch Tiểu Chiêu đã chạy trở về Lê Sơn, hơn nữa còn thật sự kiếm được một danh ngạch.

Nhưng khi Sở Hi Thanh nghĩ lại thì cũng không cảm thấy bất ngờ.

Bạch Tiểu Chiêu có huyết mạch Thừa Hoàng, là thiên tài của yêu tộc, chỉ mấy năm mà đã tích lũy được ngàn năm yêu lực, đương nhiên sẽ được Lê Sơn coi trọng.

Theo mấy người Bạch Tiểu Chiêu đến, đám người chung quanh không khỏi bàn tán sôi nổi.

“Người của Lê Sơn cũng đến, ta nhận ra nữ nhân kia, nàng chính ‘Hàm Quang đại tiên’ của Lê Sơn, cũng gọi là Hàm Quang phu nhân, có người nói bản thể là một con ‘Trọng Minh điểu’, tuy rằng chỉ có tu vị nhị phẩm, nhưng sức chiến đấu có thể bước vào Thiên Bảng của nhân tộc ta.”

“Xem ra vị Thần Ngao Tán Nhân này vẫn quan tâm đến yêu tộc, Lê Sơn, Vạn Yêu cốc, Hiên Viên phần, Thất Thánh sơn, tứ đại thánh địa của yêu tộc đều có danh ngạch riêng.”

“Dù sao Thần Ngao Tán Nhân cũng là bán yếu, dù có thiên hướng về nhân tộc chúng ta, cũng sẽ để lại vài phần cơ duyên cho yêu tộc.”

“A! Một đám cầm thú mà thôi, ăn mặc hoa mỹ xinh đẹp cũng vẫn là cầm thú.”

Câu nói này bắt nguồn từ một nam tử trung niên ở cách đám người Sở Hi Thanh khoảng mười trượng, hắn cố tình truyền chân nguyên vào lời nói, khiến cho tất cả mọi người ở đây đều nghe thấy.

Bầu không khí ở trên đài đá nhất thời đọng lại, chẳng những Hàm Quang phu nhân lạnh lùng nhìn veefp hía hắn, mà người của Vạn Yêu cốc, Hiên Viên phần, Thất Thánh sơn cũng đều nhìn chằm chằm vào nam tử trung niên kia, ánh mắt tràn đầy sát cơ lạnh lẽo.

Sở Hi Thanh cũng khá là kinh ngạc.

Hắn đang tò mò về nam tử trung niên này, không biết vị này là nhân vật phương nào mà lại dám khiêu khích tứ đại thánh địa yêu tộc. Phương Bất Viên liền nhẹ giọng cười nói: “Đó là Đại trưởng lão Chiến đường của Ngự Thần tông, Trương Long Đồ. Con Hắc Bưu thú nằm ở bên ngoài kia chính là của hắn, mấy nhà bọn họ chính là đối thủ một mất một còn.”

Hắn vừa nói vừa chỉ chỉ ra ngoài đài đá.

Bên đó là một con cự thú dài hai mươi trượng đang nằm trên mây.

Thân hình nó tựa như hổ, lại có một đôi cánh, toàn thân có sương khói màu đen, nhìn qua giống như Cùng Kỳ.

Đây là một con Hắc Bưu thú.

Bạch Hổ có năm con, Tranh, Nanh, Xương, Giảo, Quyết, ngoài ra còn có nghịch tử tên Bưu, không chỉ kế thừa tất cả thần thông huyết mạch Bạch HỔ, mà còn cực kỳ hung hãn.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì thoải mái.

Ngự Thần tông, trước kia còn gọi là Ngự Thú tông, bọn họ và Vô Tướng thần tông, Tinh Tú tiên tông, Vô Thượng huyền tông, Quy Nguyên kiếm phái, Đô Thiên thần cung, tất cả đều là lục đại thần tông đương thời.

Công pháp của tông môn này rất kỳ lạ, bọn họ có thể nô dịch các loại yêu thú và thần thú, chẳng những có thể điều khiển chúng chiến đấu, còn có thể mượn lực lượng huyết mạch của chúng để cường hóa công pháp và tố chất thân thể.

Chương 1276: Nơi này rất nhiều mây (5)

Nghe qua thì không khác với linh sủng lắm, nhưng thật ra là hoàn toàn khác biệt.

Nếu như linh sủng cộng sinh là chia sẽ và cùng nhau trưởng thành, như vậy công pháp của Ngự Thần tông chính là ‘cướp đoạt’.

Linh sủng cộng sinh chỉ có một con, Ngự Thần tông lại có thể điều khiển vô số yêu thú, chỉ cần thực lực của ngươi đủ mạnh và có thể áp chế Nô Thú phản phệ là được.

Vì vậy, Ngự Thần tông vẫn luôn thèm nhỏ dãi với tứ đại thánh địa của Yêu tộc, mà tứ đại thánh địa yêu tộc cũng coi Ngự Thần tông như cái đinh trong mắt cái gai trong thịt.

Sở Hi Thanh lạnh lùng trừng mắt nhìn Bạch Tiểu Chiêu một chút, sau đó lại nhìn về phía tiểu Huyền Vũ: “Quy Quy, ngươi nhìn chằm chằm vào ngươi đeo mặt nạ kia làm gì? Ngươi này có gì kỳ lạ sao?”

Tiểu Huyền Vũ liếc mắt nhìn hắn, sau đó liền co đầu rùa vào trong mai rùa.

Khi Sở Hi Thanh trả mắt mẫu thân lại cho nó, tiểu Huyền Vũ đã không còn khúc mắc.

Nhưng chắc chắn nó sẽ không bán đứng người thân của mình.

Trong khi Sở Hi Thanh còn đang không hiểu gì, hắn bỗng nhiên cảm nhận được một luồng khí lạnh vô biên vô tận dâng lên từ phía đông.

Khí lạnh này cực kỳ rộng lớn, cũng bá đạo đến cực điểm.

Từ đông đến tây, toàn bộ thế giới mà Sở Hi Thanh có thể nhìn thấy đều bị đóng băng.

Mặc kệ là biển cả ngoài khơi, hay là hơi nước trên bầu trời, tất cả đều biến thành huyền băng.

Ngay cả đài đá bị Kim Khoa Ngọc Luật bao trùm này, cũng bị bao trùm bởi một lớp sương tuyết.

Lúc này, một nữ tử mặc chiến giáp màu bạc xuất hiện ở trên đài đá.

Nàng cầm một thanh kiếm có chuôi hình tròn, bỗng nhiên chém một kiếm về phía tòa tiên cung ẩn giấu trong mây mù kia.

Sở Hi Thanh ngẩng đầu nhìn nữ tử này, con ngươi nhất thời co rút lại.

Đó chính là Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y!

Khi Vấn Thù Y chém một kiếm vào cánh cửa lớn hư ảo của Vân Hải tiên cung, toàn bộ đất trời cũng vì thế mà rung chuyển.

Vô số vết rách sinh sôi ở trên trời và biển mây, biển khơi bị đóng băng ở bên dưới cũng vỡ vụn ra, vô số khối băng lạnh bắn lên trên.

Sở Hi Thanh phát hiện thời gian và không gian quanh đây lại giống như một bánh răng trơn bóng đang vận chuyển bình thường thì bị kẹt lại, không chỉ hoàn toàn đình chỉ mà còn rung động kịch liệt.

Hắn còn nhìn thấy cái cửa lớn đỏ thắm của Vân Hải tiên cung cũng bắt đầu kết một lớp băng mỏng.

Cái lớp băng này nhanh chóng khuếch tán, nhanh chóng lan tràn về hai bên.

Con ngươi của Sở Hi Thanh co lại, trong lòng nổi lên sóng to gió lớn.

Một kiếm này của Vấn Thù Y, không chỉ đóng băng không gian, mà còn đóng băng cả thời gian, có thể phá tan pháp môn Chính Lập Vô Ảnh của Vân Hải tiên cung, trực tiếp đánh vòa bên trong Vân Hải tiên cung.

Đây chính là siêu nhất phẩm đương đại, cực hạn của phàm nhân sao?

“Đây chính là Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y?”

Yến Quy Lai nhìn thiếu nữ mặc giáp bạc ở trên trên với ánh mắt kinh dị, đồng thời cũng ngậm lấy mấy phần kính phục: “Băng pháp thật là lợi hại! Võ đạo của nàng đã đến mức độ ‘thiên nhân đồng luật’, không! THậm chí đã tiếp cận hoàn cảnh ‘thiên nhân hợp nhất’, đúng là xứng với hai chữ Khuynh Thành.”

Tâm thần Sở Hi Thanh hơi động.

Hắn đã xem qua một ít võ đạo kinh điển của Vô Tướng thần tông, cũng biết phần lớn cao thủ nhất phẩm đương đại đang ở ‘Học thiên địa’.

Cũng chính là học tập kinh nghiệm võ đạo của người đi trước để lại, hoặc là quan sát các loại hiện tượng trong thiên địa, tổng kết và thôi diễn ra Thiên quy đạo luật hoàn chỉnh, hòa vào trong võ đạo của bản thân.

Mặt sau chính là ‘Thiên nhân đồng luật’, chính là đem bản thân dung nhập vào một cái Thiên quy đạo luật, người đạo kết hợp, có thể dùng thiên quy tương ứng để điều hành sức mạnh to lớn hơn. Đây là một trong điều kiện tất yếu để phàm nhân đánh vỡ giới hạn người và thần, bước vào cảnh giới Siêu Phẩm.

Nếu nhưu có cao thủ nhất phẩm nắm giữ 'Thiên nhân đồng luật', tu vị lại chưa đủ để đột phá giới hạn người và thần, đó chính là cảnh giới nửa bước Siêu Phẩm, cũng có thể gọi là siêu nhất phẩm!

Huyết Nhai Đao Quân ngày xưa và Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y bây giờ, đều là tầng thứ này.

Còn cả Tần Mộc Ca.

Thế nhân cho rằng võ đạo của Bá Võ Vương vẫn ở cảnh giới truy bản tố nguyên.

Nhưng Sở Vân Vân từng tiết lộ cho Sở Hi Thanh biết, sau khi nàng chém giết Hoàng Cực Liệt, thì đã bước vào tầng thứ Thiên nhân đồng luật này, hơn nữa còn đi khá xa trên con đường này.

Sau Thiên nhân đồng luật chính là Thiên nhân hợp nhất, dung hợp Thiên quy đạo luật thêm một bước, đến bước này, đã là mức độ vui buồn có nhau.

Tu sĩ nhân tộc, Cự linh, yêu ma đạt đến cảnh giới Thiên nhân hợp nhất này, đều có thu thu được sức mạnh lớn hơn từ trong Thiên quy đạo luật, những Thiên quy đạo luật này cũng vì bọn họ mà trở nên càng vững chắc hơn, càng mạnh mẽ hơn.

Cái này giống như là luật pháp mà triều đình lập ra, nhất định phải có người chấp pháp, thì mới có tác dụng.

Đến tầng thứ này, đã đủ để chứng đạo Vĩnh Hằng, thành tựu 'Thần linh', cũng chính là cảnh giới của Mộc Kiếm Tiên.

Sau Thiên nhân hợp nhất, chính là 'Cùng đạo hợp chân', hoàn toàn kết hợp với Thiên quy đạo luật, cũng hoàn toàn khống chế Thiên quy đạo luật.

Khi đó, bản thân bọn họ liền đại diện cho cái Thiên quy đạo luật này.

Những thần linh mạnh mẽ đương đại, và những thủy tổ của thần thú, phần lớn đều ở cảnh giới này.

Cũng chính là quá trình diễn đạo, dung đạo, hợp nhất, cuối cùng là chưởng khống.

Chương 1277: Cảnh giác

Lúc này, toàn bộ người trên đài đá đều ngừng thở, ngưng thần chú ý

Vấn Thù Y ở trên không.

Tất cả mọi người đều muons biết, vị Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y này có thể phá cấm pháp của Vân Hải tiên cung hay không.

Nếu như Vấn Thù Y đã mạnh đến mức có thể đánh vỡ tiên cung, lấy đồ vật bên trong tiên cung, vậy chắc chắn sẽ không tuân theo quy tắc của Thần Ngao Tán Nhân mà tham dự tranh đấu Vân Hải tiên cung.

Điều này cũng có nghĩa là trò chơi tranh cướp truyền thừa tiên cung này, sẽ kết thúc khi chưa bắt đầu.

Sở Hi Thanh cũng ngưng thần quan sát, chỉ thấy hàn băng đang khuếch tán bên trong Vân Hải tiên cung, lúc này đã khuếch tán vào nơi sâu xa trong tiên cung.

Tất cả sương trắng quanh quẩn bên trong đã biến mất, để lộ ra từng tòa từng tòa đình đài lầu các bị đóng băng.

Không chỉ kiến trúc mà còn cả trận pháp bên trong.

Sở Hi Thanh nhìn thấy tầng ngoài những kiến trúc bên trong tiên cung, bắt đầu hiện lên những phù văn màu vàng óng bị đóng băng.

Chúng nó cũng như những bánh răng bị kẹt, không chỉ đình chỉ mà còn xung đột lẫn nhau.

Nhưng chỉ ba cái hô hấp sau, khi những trận pháp bên trong Vân Hải tiên cung nằm ở biên giới diệt vong. Mười hai bóng người gầy gò mặc áo xanh cầm trường kiếm đồng thời lắc mình đến trước cửa cung đỏ thăm kia.

Mọi người nhìn kỹ, phát hiện thân thể chúng là chất liệu gỗ, ngũ quan được điêu khắc cực kỳ tinh tế, nhưng cứng đờ khô khan, không có biểu cảm gì.

Thân hình của chúng cũng giống hệt nhau, ăn mặc quần áo giống nhau, trường kiếm cũng giống nhau, nói chúng là không khác gì nhau.

Sở Hi Thanh nhướng mày lên, hắn nhận ra mười hai bóng người áo xanh này, chính là Vân Hải Kiếm Khôi đã từng thấy ở bí cảnh Lâm Hải.

Sau khi mười hai Vân Hải Kiếm Khôi hiện thân, bọn chúng rút kiếm ra, sau đó từng vòng từng vòng phù trận bay lên từ trên thân kiếm của chúng.

Một cái chớp mắt tiếp theo, hàn lực của Vấn Thù Y hơi ngưng lại, sau đó bị ngăn cản ở bên ngoài teien cung, không thể xâm nhập vào trong.

Hàn lực kia không thể không phiêu tán ra ngoài, lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Toàn bộ thế giới trong mắt của Sở Hi Thanh đều bị đóng băng, Thiên quy đạo luật duy trì vùng thế giới này cũng mất ác dụng, chỉ còn lại Băng pháp của Vấn Thù Y.

Chỉ có bệ đá dưới chân bọn họ, bởi vì có Kim Khoa Ngọc Luật của Thần Ngao Tán Nhân, cho nên vẫn còn duy trì trạng thái bình thường.

Nhưng nhiệt độ trên đài đá cũng giảm xuống mức tận cùng, làm cho lớp băng trên đài đá cũng càng lúc càng dày, làm cho mấy người tu vị hơi yếu như Chu Lương Thần và tiểu Huyền Vũ đều lạnh đến run rẩy.

Một đám võ tu không thể không vận chuyển chân nguyên để hóa giải khí lạnh.

Bằng không thì bọn họ sẽ cũng bị đóng băng mất.

Vấn Thù Y ở trên bầu trời thì lại hừ lạnh một tiếng: “Phong Đoạn chi pháp? Châu chấu đá xe.”

Lúc này, phía sau này lại hiển hóa ra một cự nhân mặc giáp bạc cao tầm trăm trượng.

Hình tượng của người khổng lồ này không khác gì Vấn Thù Y, chỉ là thân thể bị phóng to lên vô số lần, độ cao có thể sánh vai với những Cự linh nhất phẩm ở Bất Chu sơn.

Sau lưng người khổng lồ giáp bạc là một vùng hư vô tăm tối, bên trong tràn ra vô cùng vô tận băng tuyệt tĩnh mịch.

Tương ứng với đó, mười hai Vân Hải Kiếm Khôi ở trong Vân Hải tiên cung, và cả trận pháp của bọn họ cũng bắt đầu bị bao trùm bởi băng sương.

“Đây là?” Tông Tam Bình không khỏi ngạc nhiên nghi ngờ: “Lẽ nào là Pháp Tướng Thiên Địa?”

Hắn liếc mắt là đã nhìn ra đây không phải võ ý hóa hình, mà giống như là Phpas Tướng Thiên Địa của những thần linh mạnh mẽ kia.

Những thần linh này đã là ‘Cùng đạo hợp chân’, hoàn toàn dung hợp với Thiên quy đạo luật, bản thân liền đại diện cho một cái thiên quy.

Vì vậy, hình tượng của bản thân bọn họ cũng chính là hình tượng của Thiên quy đạo luật.

“Còn kém xa, đây hẳn là một loại lực lượng huyết mạch nào đó, cộng thêm thần binh cổ đại của nàng.”

Yến Quy Lai lắc đầu, vẻ mặt khó mà tin nổi: “Nhưng cũng rất lợi hại, nàng lại trực tiếp đóng băng Vân Hải Kiếm Khôi và trận pháp của chúng. Có thể thấy được Băng pháp của nàng đã tiếp cận đến cực hạn, trình độ ở phương diện này đã đuổi sát thần linh.”

“Ta không hiểu, vì sao người như nữ tử này vẫn chưa thể đột phá Siêu phẩm? Đột phá giới hạn người và thàn hẳn là không khó với nàng mới đúng. Tông chủ tự nhận vô địch phàm nhân, quả thật là có hơi bất cẩn.”

Ngày xưa, Huyết Nhai Đao Quân không đột phá nổi, là vì hắn chính là người mở ra con đường Huyết Nhai.

Trước mặt hắn, trừ một Minh Kính Đao Quân ra thì không còn ai khác.

Dù là Minh Kính, cũng chỉ đến cảnh giới nhất phẩm hạ mà thôi.

Huyết Nhai Đao Quân phải tự sửa đổi công pháp, nghiên cứu đao pháp, nghiên cứu võ ý, thậm chí là nghiên cứu bí dược và ‘nghi thức’ để bước vào Siêu Phẩm, tất cả đều phải tự nghiên cứu.

Con đường này gian nan gấp mấy chục lần.

Chương 1278: Cảnh giác (2)

Băng pháp thì lại khác, con đường này đã có truyền thừa hoàn chỉnh.

Mấy trăm ngàn năm đến nơi, hàng trăm hàng ngàn võ tu thuật tu mượn phương pháp này để đăng đỉnh, thậm chí đánh vỡ giới hạn người và thân, bước vào Siêu Phẩm.

Vấn Thù Y có kinh nghiệm của người đi trước, độ khó đột phá giới hạn gần như là không có.

Sở Hi Thanh thì lại thấy toàn thân phát lạnh.

Đây không phải vì khí lạnh vô biên của Vấn Thù Y, mà là do Vấn Thù Y thể hiện thực lực và thần thông quá kinh khủng.

Sức mạnh nòng cốt của Thần Ngao Tán Nhân là hai pháp môn mạnh mẽ 'Phong Thiên' và 'Đoạn Thiên'.

'Phong' là phong ấn vạn vật, 'Đoạn' là cắt chém tất cả.

Trong đó, Đoạn Thiên có hơi tương tự với Tiệt Thiên với Mộc Kiếm Tiên, nhưng Đoạn Thiên chỉ vẻn vẹn là cắt, còn Tiệt Thiên thì còn có chặn lại, lấy ra lực lượng ở trogn đó.

Trên một trình độ nào đó, Đoạn Thiên là một phần của Thiệt Thiên chi đạo, uy lực của nó cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Hiện giờ, Phong Đoạn chi pháp của mười hai Vân Hải Kiếm Khôi lại bị Vấn Thù Y đóng băng.

Đó hoàn toàn là đóng băng tất cả, ngay cả Thiên quy đạo luật cũng không ngoại lệ!

Lớp băng trên người Vân Hải Kiếm Khôi càng ngày càng dày, khi bọn chúng sắp bị đóng thành tượng băng, lại có mười hai vị Vân Hải Kiếm Khôi nữa lắc mình xuất hiện ở ngoài cửa lớn đỏ thắm.

Bọn họ cũng dựng trường kiếm ở trước người, từng vòng từng vòng phù trận hình tròn tràn ra ngoài, làm cho trận pháp càng mạnh mẽ hơn.

"Lại có tận hai mươi bốn Vân Hải Kiếm Khôi?" Nhậm Ngã Tiếu lấy làm kinh hãi: "Không phải chỉ có mười hai bộ thôi sao?"

"Hẳn là vì chưa từng có người nào có thể ép tất cả Kiếm Khôi xuất hiện?"

Trong mắt Phương Bất Viên lóe lên ánh sáng kỳ dị, lòng thầm nói vị Thần Ngao Tán Nhân này quá giàu có.

Hắn không khỏi liếm môi: "Vị Thần Ngao Tán Nhân này có thể rèn đúc hai mươi bốn bộ Vân Hải Kiếm Khôi, xem ra cũng không phải người thường. Chỉ là không biết bộ kiếm trận này có thể chống đỡ được không?"

Đây là chuyện tất cả mọi người quan tâm.

Nếu như không ngăn được, vậy bọn họ đi một chuyến tay không rồi.

Đám người bọn họ không phải đối thủ của Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y, chỉ có thể hi vọng nhặt được chút chỗ tốt từ viền ngoài của Vân Hải tiên cung.

Khi hai người bọn họ nói chuyện, người khổng lồ giáp bạc ở sau lưng Vấn Thù Y đã giơ tay lên, một thanh Băng Luân kiếm dài đến sáu mươi trượng đã ngưng tụ lại, sau đó chém một kiếm vào bên trong Vân Hải tiên cung.

Mọi người chỉ nghe thấy tiếng vang ‘răng rắc’, hàng rào không gian ở bên ngoài Vân Hải tiên cung bắt đầu xuất hiện những vết rách. Trên người mười hai Vân Hải Kiếm Khôi mới xuất hiện cũng xuất hiện một lớp băng.

Tất cả mọi người ở đây đều âm thầm hoảng sợ, cảm giác Vân Hải tiên cung này sắp không chống đỡ nổi nữa rồi, đúng lúc này, Vấn Thù Y chợt thu kiếm.

Nàng nhét Băng Luân kiếm vào trong vỏ, người khổng lồ phía sau cũng tiêu tan.

Nữ tử này liếc mắt nhìn chằm chằm vào nơi sâu xa trong Vân Hải tiên cung, sau đó ngự không rơi xuống bệ đá.

Khi Vấn Thù Y đứng giữa bệ đá, toàn bộ bệ đá đều tĩnh lặng.

Dưới thực lực khủng bố của Vấn Thù Y, tất cả võ tu thuật tu ở đây đều rơi vào yên lặng, không chỉ không có ai dám phát ra tiếng động, mà còn có người không dám thở.

Khi Vấn Thù Y đảo mắt nhìn quanh, cũng chỉ có mười mấy người là không né tránh, có can đảm nhìn nhau với nàng.

Thiếu nữ cũng không để ý đến đám võ tu này lắm, sau khi quét mắt nhìn qua, nàng liền nhìn vào Sở Hi Thanh, đôi mắt xinh đẹp như mặt hồ băng kia lại nổi sóng.

Sở Hi Thanh lại âm thầm kinh ngạc.

Vì sao nữ nhân này lại nhìn mình?

Là do mình đại bại con cháu của nàng khi ở Quy Khư sao? Chính là Trưởng Tôn Binh Quyền kia?

Vậy thì cũng quá hẹp hòi rồi chứ?

Nhưng nhìn vẻ mặt của nữ nhân này, lại không giống như là có địch ý.

Khi còn ở Quy Khư, Vấn Thù Y cũng có khí độ như một tông sư.

Nếu Vấn Thù Y muốn gây sự với hắn, sẽ không chờ đến bây giờ, khi đó liền có thể giữ hắn và Tố Phong Đao lại Quy Khư rồi.

Còn Trưởng Tôn Binh Quyền ở sau lưng Vấn Thù Y thì lại nhìn chằm chằm vào hắn với ánh mắt như đao thương kiếm kích.

Chiến ý của người này dâng trào, hiển nhiên là muốn tìm cơ hội rửa sạch sỉ nhục.

Sở Hi Thanh hơi suy nghĩ một chút, liền thản nhiên chắp tay với Vấn Thù Y: “Đệ tử Vô Tướng thần tông Sở Hi Thanh bái kiến tiền bối, thời gian trôi qua mấy tháng, phong thái của tiền bối càng hơn xưa.”

Con ngươi của Vấn Thù Y hơi co lại.

Tiền bối?

Vấn Thù Y lập tức cười tự giễu, gương mặt vô cùng mịn màng ở sau lớp giáp bạc kia cũng hiện ra một nụ cười cay đắng.

Nàng lớn hơn Sở Hi Thanh mấy trăm tuổi, đúng là tiền bối của hắn.

Ánh mắt Vấn Thù Y khôi phục lạnh lùng, hơi gật đầu với Sở Hi Thanh rồi thu hồi tầm mắt.

Vị này lập tức ngồi xếp bằng ở giữa bệ đá, lẳng lặng chờ đợi.

Chương 1279: Cảnh giác (3)

Nội tâm của mọi người ở trên đài đá cũng buông lỏng.

Tuy rằng Vấn Thù Y còn ở trên đài, nhưng áp lực mà vị này mang lại đã giảm rất nhiều.

Nhưng mọi người vẫn không dám thở mạnh, cũng không dám bàn luận sôi nổi, rất sợ làm Vấn Thù Y tức giận.

Vị này chính là tồn tại có thể đóng băng cấm chế của tiên cung đấy.

Chỉ cần Vấn Thù Y muốn, nàng có thể đóng băng Kim Khoa Ngọc Luật và Thiên Tru Địa Diệt ở trên đài đá này.

Chỉ sợ hai loại pháp thuật nhất phẩm này không thể cản trở được nàng.

Sở Hi Thanh cũng thở phào một hơi, nội tâm cũng thả lỏng.

Cảm giác này giống như thầy chủ nhiệm đến lớp học, bây giờ thì thầy chủ nhiệm đã ngồi xuống.

Tuy rằng vẫn có áp lực, nhưng bầu không khí đã hòa hoãn hơn một chút.

Hắn quay đầu hỏi Sở Vân Vân ở bên cạnh: “Ngươi đang nhìn cái gì?”

Sở Hi Thanh vừa phát hiện, bắt đầu từ khi Vấn Thù Y hiện thân, Sở Vân Vân vẫn muôn nhìn vào bên trong Vân Hải tiên cung.

“Trong này có một thần khí không kém Thái Sơ Băng Luân, vừa không phải huyễn thuật, cũng không phải thời gian và không gian, mà là Pháp Lệnh! Tất cả sức mạnh bên trong tiên cung này, như Chính Lập Vô Ảnh, Mộng Huyễn Phao Ảnh, Kim Khoa Ngọc Luật, thật ra đều là pháp lệnh. Thần Ngao Tán Nhân cũng rất có tiền, linh thạch quả thực là vô cùng vô tận, vì vậy Vấn Thù Y không thể đánh vỡ cấm chế ở bên trong. Còn nữa. . .”

Sở Vân Vân liếc mắt nhìn Vấn Thù Y một chút, sau khi bội phục thì còn bao hàm lấy vài phần thương hại: “Vấn Thù Y có thương thế trên người, tuổi thọ không nhiều, không chịu nổi tiêu hao, nàng không tiêu hao được với Thần Ngao Tán Nhân.”

Sở Hi Thanh lấy làm kinh hãi, liếc mắt nhìn về phía Vấn Thù Y.

Vị Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y này mạnh mẽ khủng bố như vậy, thế mà còn không nhiều tuổi thọ?

“Làm sao có thể?” Sở Hi Thanh không tin nổi: “Ta nghe nói người tu hành võ đạo hệ Băng rất trường thọ, sống hai ba ngàn năm là bình thường.”

Thật ra không phải trường thọ, mà chuyên về ngủ đông, kéo dài tuổi thọ.

Bọn họ có thể đóng băng nguyên thần và thân thể của mình.

“Cứng quá dễ gãy, Băng pháp của nàng đi quá xa, đã vượt qua cực hạn mà phàm nhân có thể gánh chịu, nàng vốn không nên như vậy, để cho lực lượng âm hàn của bản thân tích trữ đến hoàn cảnh này.”

Sở Vân Vân nói đến đây, vẻ mặt bỗng nhiên hơi động, bình tĩnh nhìn vào Sở Hi Thanh, trong con ngươi màu xanh lanh lại hiện lên ánh sáng lấp lóe.

Sở Hi Thanh không hiểu ra sao, đầu óc mơ hồ: “Vân Vân, ngươi nhìn ta như vậy làm gì?”

“Không có gì.”

Sở Vân Vân lắc đầu: “Sau khi ngươi tiến vào cung, nhất định phải theo sát ta, tuyệt đối không thể lạc đàn, cũng không được đến gần Vấn Thù Y, nhất định phải cẩn thận với nàng.”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười: “Người ta là nhất đại tông sư, sẽ không ra tay với ta.”

Hắn phải cẩn thận, chính là những người khác của Cực Đông Băng Thành, ví dụ như Trưởng Tôn Binh Quyền kia.

Cái này gọi là Diêm vương dễ đối phó, tiểu quỷ khó chơi.

Huống hồ, nếu Vấn Thù Y thật sự muốn gây bất lợi cho hắn, hắn đề phòng được sao?

Sau đó Sở Hi Thanh lại nói: “Đúng rồi, sau khi tiến vào tiên cung, Vân Vân ngươi có nắm chắc vượt qua Vấn Thù Y hay không?”

Bên ngoài Vân Hải tiên cung, Sở Vân Vân nhất định không phải là đối thủ của Vấn Thù Y.

Hắn chỉ hi vọng cái thần khí bên trong Vân Hải tiên cung có thể áp chế Vấn Thù Y.

Sở Vân Vân nghe vậy thì hơi lắc đầu.

Vấn Thù Y sẽ không ra tay với Sở Hi Thanh sao? Vậy thì chưa chắc.

Từ lời đồn đến xem, nhân phẩm của vị Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y này cũng coi như là rất tốt.

Nhưng trong đời của Sở Vân Vân, đã nhìn thấy rất nhiều người vì mạng sống mà từ bỏ đạo đức và tôn nghiêm.

“Tại cấp độ ngũ phẩm, ta và nàng chia hai tám. Nàng tám ta hai, chủ yếu là thua ở đồ vật. Nàng có Thái Sơ Băng Luân hoàn chỉnh, còn ta chỉ có Nghịch Thần Kỳ không trọn vẹn, pháp khí và chiến đồ cũng thua kém rất nhiều. Nhưng nếu như có thể chiến đấu vượt qua ba canh giờ, người thắng nhất định sẽ là ta.”

Sau đó Sở Vân Vân ngồi xếp bằng, nhắm mắt lại: “Điều tức dưỡng thần đi, hành trình Vân Hải tiên cung này có vô số kẻ địch mạnh mẽ. Đối thủ của chúng ta không chỉ một mình nàng. Ngoài trừ Vấn Thù Y ra, nơi này còn có cao nhân khác.”

Trong lòng nàng vẫn đang suy nghĩ, không biết mục đích của vị chí tôn Xiển môn kia có thể phải là thần khí Pháp lệnh ở ben trong tiên cung không?

Mà lúc này, Lục Loạn Ly ở cách hai ‘huynh muội’ bọn họ sáu thước thì lại sinh ra lòng nghi ngờ.

Hai huynh muội này đang thì thầm to nhỏ cái gì đây?

Nhưng Lục Loạn Ly tạm thời không để ý đến.

Nàng đang quét mắt nhìn bốn phía.

Lục Loạn Ly có thể xác định!

Người kia đến rồi, nhất định là đến rồi!

Vừa rồi, khi Vấn Thù Y nhìn Sở Hi Thanh, nàng cũng cảm giác được một ánh mắt làm cho nàng lạnh sống lưng.

Cha của nàng. . .Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm nhất định ở gần đây!

Rốt cuộc là ai?

Chương 1280: Cảnh giác (4)

Mọi người chờ ở trên đài đá nửa ngày.

Bởi vì Vấn Thù Y, nên đài đá khá là yên tĩnh.

Đại đa số người đều nhắm mắt dưỡng thần.

Mặt sau còn có một số người đến.

Tuy rằng bọn họ đến chậm, nhưng cũng rất biết điều, tất cả đều tránh xa Vấn Thù Y, chỉ đặt chân ở góc viền đài đá.

Bởi vì một kiếm đóng băng 300 dặm ngoài khơi của Vấn Thù Y, đến giờ vẫn chưa có dấu hiệu tan.

Mãi đến tận trưa ngày thứ hai, một bóng người hư ảo mặc áo xanh xuất hiện ở bên cạnh người Vấn Thù Y.

Hắn hạc phát đồng nhan, râu trắng mày trắng, khí chất thanh kỳ, tiên phong đạo cốt. Dưới góc trái khuôn mặt có mấy bết bớt màu trắng hình dạng như bông tuyết.

Sở Hi Thanh đã gặp ông lão này ở trong bí cảnh Lâm Hải, đó chính là Thần Ngao Tán Nhân.

Nhưng phân hồn hóa thể này của Thần Ngao Tán Nhân linh động hơn rất nhiều.

Hắn quét mắt nhìn mọi người ở đây một cái, mày trắng hơi cau lại: "Đã đến giờ! Tất cả người sở hữu chìa khóa tiên cung của ta, đều có thể mang theo năm người tiến vào tiên cung, tất cả người tham dự truyền thừa . . ."

Lúc này, giọng nói của Thần Ngao Tán Nhân chợt im bặt, cứng đờ ra một lát, rồi mới cau mày nói tiếp: "Tất cả người tham dự truyền thừa, lúc vào cung tu vị nhất định phải duy trì dưới ngũ phẩm, trong đội ngũ nhất định phải có một người dưới hai mươi tuổi, tu vị không quá lục phẩm. Người không phù hợp điều kiện, có thể rời khỏi bệ đá trong vòng ba mươi hô hấp, bằng không sẽ chết dưới Thiên Tru Địa Diệt."

Ánh mắt Sở Hi Thanh nghiêm túc.

Quả nhiên, ý chí Thần Ngao Tán Nhân để lại đã bị vặn vẹo.

Ba mươi hô hấp trôi qua rất nhanh, không có bất kỳ ai rời khỏi bệ đá.

Lúc này, một luồng linh lực hùng vĩ bao trùm toàn bộ bệ đá.

Sở Hi Thanh chỉ thấy toàn bộ trời đất trước mắt quay cuồng, thời gian và không gian vặn vẹo.

Khi tầm nhìn của hắn khôi phục bình thường, phát hiện mình đang đặt chân trong một đại điện.

Bên trong cung điện này chỉ có tiểu đội bọn họ, không còn ai khác.

Sở Vân Vân, Kiếm Tàng Phong, Kế Tiễn Tiễn, Lục Loạn Ly, Chu Lương Thần và cả tiểu Huyền Vũ.

Nội bộ cung điện này ước chừng khoảng hai mẫu, cực kỳ trống trải, chỉ có một tòa bia đá cao khoảng một trượng ở trung ương.

Lúc này Kế Tiễn Tiễn đã khôi phục bình thường, nàng nhìn văn tự ở trên bia đá này.

“Trên này là hai môn pháp thuật mạnh mẽ, gọi là Nhất Ngữ Thành Châm và Thiên Phạt Lôi Bạo, chỉ có thuật sư có tu vị pháp thuật từ cửu phẩm đến lục phẩm mới có thể tu luyện. Đây hình như là căn cơ pháp thuật của Thần Ngao Tán Nhân, chỉ có tu luyện được pháp thuật này, thì mới không cần hạn chế tu vị.”

Sở Hi Thanh cũng xem xong nội dung trên bia đá, tâm thần hơi động.

Cũng chính là sau khi tu luyện hai pháp thuật này, hắn và Lục Loạn Ly có thể thăng cấp rồi?

Sở Vân Vân thì lại khoanh tay trước ngực nói: “Cái Nhất Ngữ Thành Châm và Thiên Phạt Lôi Bạo này đều là pháp môn của mạch Pháp Lệnh, nhưng hẳn là Thần Ngao Tán Nhân đã thay đổi nó. Có thể thấy, chúng nó mạnh hơn Ngôn Linh thuật nhiều.”

Nàng rơi vào suy ngẫm.

Tại cảnh giới lục phẩm hạ, nàng chỉ có thể cô đọng sáu môn pháp thuật bản mệnh.

Pháp môn ‘nghĩ hóa’ của nàng, chỉ chiếm hai cái trong đó, đúng là có thể bỏ hai pháp thuật bản mệnh khác, để học Nhất Ngữ Thành Châm và Thiên Phạt Lôi Bạo.

Cái này khác với con đường mà nàng đã định ra.

Có điều. . . Pháp Lệnh chi đạo này tựa như có thể trợ giúp nàng nhiều hơn.

Ba khắc thời gian sau, Chu Lương Thần ‘chậc’ một tiếng, hơi không cam lòng mà lùi về bên cạnh người tiểu Huyền Vũ.

Hắn cũng cảm thấy rất hứng thú với truyền thừa của Thần Ngao Tán Nhân, cũng hiểu kết cấu pháp thuật ở trên bia đá, nhưng lại không nắm chắc có thể tu luyện thành công trong vòng hai tháng.

Yêu cầu trên tấm bia đá này, chỉ có bốn mươi lăm ngày.

Trong vòng bốn mươi lăm ngày mà không tu được thuật này, sẽ trực tiếp bị đưa ra khỏi tiên cung.

Vì vậy, Thần Ngao Tán Nhân dứt khoát từ bỏ, vẫn đi theo mấy người Sở Hi Thanh kiếm đan dược và pháp khí là được.

Từ bí cảnh Lâm Hải có thể thấy được, Thần Ngao Tán Nhân rất hào phóng, chắc chắn sẽ không để bọn họ tay không mà về.

Đương nhiên, bí cảnh Lâm Hải tử thương nặng nề là do phát sinh tình huống đặc biệt.

Sở Hi Thanh thì vẫn đứng ở trước tấm bia đá.

Hắn ngưng thần văn tự và đồ án ở trên bia đá.

Kiếm Tàng Phong thì đã từ bỏ từ lâu, hắn ngồi ở cách Sở Hi Thanh không xa, mỉm cười nói: “Làm sao, với ngộ tính của sư đệ, hẳn là sẽ không thể không hiểu chứ?”

“Sao có thể không hiểu? Vấn đề là có nên học hay không.”

Sở Hi Thanh cười khổ một chút.

Thái Thượng Thông Thần của hắn tốt xấu gì cũng là tầng mười hai, tần suất vỗ trán càng ngày càng cao.

Sau khi nắm giữ năng lực ‘Khuy Thiên’, mỗi ngày còn có một cơ hội chủ động vỗ trán.

Mà sau khi Táng Thiên ban thần ân, Sở Hi Thanh cảm thấy ngộ tính của mình cũng đã tăng lên.

Mười mấy ngày nay, Sở Hi Thanh cảm thấy tốc độ nghiên cứu võ đạo của mình đã tăng lên rất nhiều.

Chương 1281: Thăng cấp

“Có điều. . .”

Sở Hi Thanh hơi do dự, liền liếc mắt nhìn Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly: “Hai người các ngươi có thể học được chứ?”

“Rất phức tạp, nhưng không tính khó.”

Lục Loạn Ly lắc đầu, vẻ mặt không để ý lắm: “Hai môn pháp thuật này không xung đột với con đường của ta, dùng Pháp Lệnh chi đạo cường hóa Huyễn thuật và ảo thuật của ta, cũng có thể nói là không tệ.”

“Nhưng lĩnh ngộ hai pháp thuật này không khó, muốn cô đọng thành pháp thuật bản mệnh thì lại cần thời gian nhất định, đại khái là một tháng. Ngoài ra, ta cần phải phế bỏ hai môn pháp thuật bản mệnh khác, nên cần thêm ba ngày."

Sở Vân Vân hơi gật đầu: "Bên ta cũng cần khoảng hai mươi ngày."

Thật ra mười ngày là đủ rồi.

Võ đạo của nàng đã tiếp cận 'Thiên nhân hợp nhất', gần như là 'Đạo', nên có thể dễ dàng nắm giữ yếu điểm của hai môn pháp thuật này.

Nhưng nàng không cần biểu hiện quá xuất sắc.

Kiếm Tàng Phong nghe vậy thì tâm thần hơi động, lòng thầm nói thiên phú của Lục Loạn Ly vẫn nằm trên Sở Vân Vân.

Sở Vân Vân chỉ tu luyện pháp thuật, Lục Loạn Ly lại là thuật võ song tu, độ khó gấp mấy lần so với Sở Vân Vân.

Đương nhiên, thiên phú của Sở Vân Vân cũng rất tốt, có phong thái của thánh truyền.

Thiên phú của hai huynh muội này đều là đỉnh cấp, thật là để người hâm mộ.

Sau đó, hắn liền nhìn thấy Sở Hi Thanh lấy một cái bao từ trên lưng tiểu Huyền Vũ.

Kiếm Tàng Phong biết trong đó là pháp khí bảo quản linh dược ngũ phẩm.

Thần sắc hắn hiện ra vài phần kinh dị: "Sư đệ chuẩn bị không học, từ bỏ truyền thừa Thần Ngao Tán Nhân?"

Sở Hi Thanh thản nhiên mở bao ra, lấy một trong ba cái pháp khí hình bồn ở trong bao ra: "Có hai người bọn họ là đủ rồi."

Hắn cũng có thể học được hai môn pháp thuật kia, nhưng cần khoảng ba mươi tám ngày.

Nếu trong thời gian đó có đốn ngộ, thì tốc độ có thể nhanh hơn.

Nhưng không cần thiết.

Thiên phú, gân cốt, ngộ tính của hắn vốn đã không bằng Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly, dù là có hệ thống giúp đỡ, thì cũng rất gian nan.

Nếu như là thuật võ song tu, vậy hắn phải mất bao nhiêu thời gian mới có thể bước lên đỉnh phong?

Huống hồ hắn cũng không có nhu cầu này.

Lục Loạn Ly muốn thuật võ song tu, tu luyện Đại Minh Vương Luân, là vì muốn mượn đặc tính tuần hoàn không thôi của Đại Minh Vương Luân để chống lại Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của Tần Mộc Ca.

Kết quả là sau khi Tần Mộc Ca ‘chết’, nàng không thể không bóp mũi tiếp tục đi trên con đường thuật võ song tu này.

Cô bé này không chỉ một lần oán giận, nói là đã hối hận đến xanh ruột.

Tương lai tu luyện Đồ Long thuật thành công, nhưng lại không có long cho nàng đồ.

Sở Vân Vân thì là không thể không tu, ‘công thể’ của nàng đã bị phế, chỉ có thể đi con đường pháp thuật, thu hồi sức mạnh của nàng.

Sở Hi Thanh cũng có suy đoán.

Vị Bá Võ Vương này hẳn là không hài lòng với con đường trước kia, vì vậy muốn dùng pháp thuật để chỉnh sửa.

Sở Hi Thanh vừa không cần thuật võ song tu để đối địch, cũng không cần phát thuật để chỉnh sửa con đường của bản thân, nên cần gì phải tự dằn vặt mình?

Hắn nắm giữ Tru Thiên Đao đơn đấu vô song, Nhai Tí Đao vô địch quần chiến.

Chỉ cần tu đến đỉnh cao, liền có thể vượt qua Sở Vân Vân, thậm chí là vượt qua Huyết Nhai Đao Quân khi xưa.

Hơn nữa, công pháp tu hành trên thế gian này đều là trăm sông đổ về một biển, chuyên tu võ đạo cũng có thể phá vỡ giới hạn người và thần, tương lai chứng đạo Vĩnh Hằng.

Thứ Sở Hi Thanh muốn làm bây giờ, chính là dùng thời gian ngắn nhất để đạp lên đỉnh phong của võ đạo.

Mà không phải lãng phí thời gian và công sức đi tu luyện pháp thuật.

“Tốt!” Vẻ mặt Kiếm Tàng Phong vui mừng: “Đúng như sư đệ nói, ngươi đang tu luyện võ đạo đỉnh cấp nhất, thần uy vô lượng, cần chính là nhanh chóng học xong, bước lên đỉnh cao. Ham nhiều thì lại không hay.”

Sau đó hắn lại thở dài: “Sư đệ cũng phóng khoáng! Phong Đoạn chi pháp của Thần Ngao Tán Nhân là một trong truyền thừa đỉnh cấp nhất trên thế gian, trong tiên cung này còn có hai cái thần khí trở lên, hai mươi bốn bộ Vân Hải Kiếm Khôi cũng là một khoản của cải lớn, không phải người nào cũng có thể nhìn thoáng như ngươi.”

“Ta vốn còn lo lắng sư đệ bị truyền thừa này cám dỗ, đi phải đường rẽ, nhưng không ngờ sư đệ nói bỏ là bỏ luôn. Có thể thấy đạo tâm của sư đệ rất kiên định, không phải người bình thường, vi huynh bội phục.”

Sở Hi Thanh thì lại nghĩ thầm, ai nói ta từ bỏ?

Vân Hải tiên cung nhiều của cải như vậy, còn cả thần khí Pháp Lệnh mà Sở Vân Vân nói đến, hắn nào bỏ được?

Nên tranh thì vẫn phải tranh.

Chỉ là đổi một tuyển thủ mà thôi.

Bảo tàng của Thần Ngao Tán Nhân, rơi vào tay Sở Vân Vân hay Lục Loạn Ly, không phải tương đương với rơi vào tay hắn sao?

Bằng không thì vì sao hắn lại bảo Loạn Lý áp chế tu vị?

Sở Hi Thanh vốn đặt cược lên người Lục Loạn Ly, không ngờ quy tắc Vân Hải tiên cung đã biến hóa, khiến cho Sở Vân Vân cũng có hy vọng.

Nhưng hắn cũng không cần nói rõ ra.

Chương 1282: Thăng cấp (2)

Sau đó, Sở Hi Thanh bắt đầu mở cái pháp khí hình bồn kia ra.

Một chén nước thuốc màu mận chín hiện ra trước mặt Sở Hi Thanh.

Vẻ ngoài của nước thuốc này không tốt lắm, màu sắc khá là quái dị.

Phía trên nước thuốc còn nổi lên từng cái từng cái bọt khí, mỗi khi bọt vỡ ra thì trước mặt Sở Hi Thanh lại xuất hiện một chút ảo ảnh.

Đồng thời, một mùi thơm mát lạnh của thuốc đã bay khắp cung điện.

Đây chính là bí dược ngũ phẩm hạ do Vô Tướng thần tông chuẩn bị cho hắn.

Tất cả các loại tài liệu đều là đỉnh cấp nhất.

Sở Hi Thanh không có dùng ngay.

Hắn lấy một giọt nước thuốc ra, sau khi xác định đây đúng là bí dược đỉnh cấp nhất, thì mới cầm chén thuốc lên, uống một hơi cạn sạch.

Chỉ chớp mắt, bí dược liền tan ra trong cơ thể hắn.

Trong khoảnh khắc, vô số huyết diễm dâng trào ra từ trong ngũ quan thất khiếu, thậm chí là tất cả lỗ chân lông.

Huyết tủy của hắn cũng đang thiêu đốt.

Lực lượng bí dược đang trùng kích và phá hủy phong ấn ở bên trong huyết tủy của hắn.

Khi Sở Hi Thanh đột phá, Sở Vân Vân lại nhìn bia đá trước mắt với vẻ suy ngẫm.

Hai môn pháp thuật này không có đơn giản như Kế Tiễn Tiễn nói.

Như thuật Nhất Ngữ Thành Châm này, tuyệt đối không chỉ đơn giản là Ngôn linh pháp lệnh.

Một chữ Châm này, ngậm lấy khuyên nhủ, ý muốn nhắc nhở, còn ngậm lấy Khâu và Phong chi ý. Có thể nói là thuật như tên, tổng hợp ngôn linh, pháp lệnh và phong ấn.

Còn có Thiên Phạt Lôi Bạo, nhìn qua giống như thuật trừng phạt đi đôi với Nhất Ngữ Thành Châm, nhngw bên trong lại ngậm lấy lực lượng Đoạn Thiên chi đạo. Chỉ cần bọn họ tu đến tứ phẩm, là có thể lấy 'thiên phạt chi lôi' để oanh kích tất cả.

Hai môn pháp thuật này, ngoại từ Phong Đoạn chi đạo ra thì còn dung hợp Pháp Lệnh chi đạo mạnh mẽ, không biết có liên quan gì với thần khí ở trong tiên cung hay không?

Sở Vân Vân không khỏi lắc đầu.

Cái Nhất Ngữ Thành Châm và Thiên Phạt Lôi Bạo này, đều lấy pháp lệnh và trừng phạt làm căn cơ, mạnh mẽ hòa Phong Đoạn chi đạo vào trong.

Lúc này, tất cả mọi người đều không chú ý đến, Kế Tiễn Tiễn ngồi ở trong góc đại điện lại đang nhìn vào tay áo của mình với ánh mắt âm u.

Trong tay áo của nàng có cất giấu một lá cờ nhỏ hình tam giác dài tầm một thước.

Vừa rồi, lá cờ nhỏ hình tam giác này đã hơi rung động nhè nhẹ.

Vẻ cay đắng trong mắt Kế Tiễn Tiễn từ từ nhạt đi, ánh mắt trở nên lạnh lùng nghiêm nghị.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn sang bóng lưng của Sở Hi Thanh.

. . .

Cùng lúc đó, bên ngoài Vân Hải tiên cung.

Một thanh niên cao gầy mặc một bộ đồ đen che mặt đang đứng trên mặt băng, hắn ngẩng đầu nhìn tòa tiên cung hư ảo ở trên biển mây.

Phía sau hắn còn có bảy người, tất cả đều mặc áo đen che mặt.

Trong đó có một nam tử trắng mập, bụng to như quả bóng, cảm khái: “Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y này không hổ là nhân vật có thể chống lại Huyết Nhai Đao Quân khi xưa, người nhìn băng ở nơi này, đến bây giờ vẫn chưa có dấu hiệu hòa tan. Hàn Băng chi pháp của nàng có thể diễn sinh ra đại đạo Vĩnh Hằng rồi.”

“Loại nhân vật kinh tài tuyệt diễm như vậy, vì sao lại chậm chạp không đột phá Siêu Phẩm? Siêu Phẩm khó như vậy sao? Còn cả Thần Ngao Tán Nhân kia cũng không phải người tầm thường, nếu không có Xiển môn can thiệp, người đương đại có ai biết hắn cất giấu một bảo bối mà thần linh đều thèm muốn ở trong Vân Hải tiên cung chứ.”

Sau đó hắn nhìn về phía thanh niên cao gầy: “Thế nào? Liên lạc được chưa?”

“Đã liên lạc rồi.”

Thanh niên cao gầy giơ tay lên, cho mọi người phía sau nhìn cái la bàn ở trong tay hắn.

“Nàng bảo chúng ta bình tĩnh chờ đợi thời cơ.”

“Chờ đợi thời cơ?” Một người mặc áo đen hừ lạnh một tiếng: “Đội ngũ kia chỉ có một cái tứ phẩm thượng, đám người còn lại đều chưa đến ngũ phẩm. Chúng ta trực tiếp đi vào làm thịt là được, còn chờ thời cơ cái gì? Nữ nhân này sẽ không bị tên mặt trắng nhỏ kia mê hoặc đấy chứ, không muốn xuống tay với hắn? Nói đến. . .”

Giọng nói của người áo đen chợt thay đổi, vuốt cằm nói: “Nữ nhân này có đáng tin hay không? Ta thấy tên mặt trắng nhỏ kia cực kỳ anh tuấn, nữ tử này đi theo hắn gần một năm, có thể bị tên mặt trắng nhỏ kia cám dỗ hay không?”

“Đúng là có khả năng.”

Nam tử trắng mập kia bật cười một tiếng: “Sở Hi Thanh kia quả nửa đã thức tỉnh huyết mạch La Hầu, anh tuấn đến mức yêu dị. Nhưng nữ tử này hẳn là đáng tin, ta đã điều tra qua, thân phận chân chính của nàng là sư muội của chỉ huy sư Thiên nha Cẩm y vệ, sư tôn của nàng chính là thái sư đương triều Bảy đời Thượng phụ - Độc Cô Thủ.”

“Nàng vốn là một cô nhi, lại được Độc Cô Thủ nuôi dưỡng. Bảy năm trước nàng gia nhập Cẩm y vệ, đánh ra danh xưng ‘Đao độc tôn, tên vô ảnh’. Thân phận của nàng trong nội bộ Cẩm y vệ, tương đương với thánh truyền của các tông phái, thiên phú trác tuyệt, tiền đồ rộng lớn. Ta đoán nữ tử này nhất định sẽ không làm trái ý sư huynh của nàng.”

Chương 1283: Thăng cấp (3)

“Vậy thì chưa chắc.” Ngươi áo đen kia lại cười nhạo một tiếng: “Sư huynh và sư tôn, há có thể so với tình lang của mình? Cái gọi là nữ sinh hướng ngoại, nữ nhân dân gian gả ra ngoài, có mấy người hướng về nhà mẹ đẻ chứ.”

Nhưng sau khi hắn nói xong, thì cũng không nói gì nữa.

Lúc này, thanh niên cao gầy cũng lắc đầu: “Được rồi! Dù sao đây cũng là Vân Hải tiên cung, không ai biết tình huống bên trong là thế nào? Cẩn thận một chút cũng không sai. Chúng ta muốn, không chỉ là giết người, mà còn muốn thoát khỏi Vân Hải tiên cung, hơn nữa còn không thể để lại dấu vết gì.”

Hắn quét mắt nhìn mọi người ở đây một chút: “Chém giết Sở Hi Thanh không khó, khó là không để lại hậu hoạn, nếu như chuyện này bại lộ, vị đứng sau lưng chúng ta đại khái sẽ không sao cả, nhưng mấy người chúng ta nhất định phải chết.”

Mọi người nghe vậy, thần sắc hơi cứng lại, tất cả đều yên lặng không nói gì.

Mấy tháng trước, Lý Trường Sinh quét ngang hoàng thành, khiến toàn bộ giang hồ đều biết uy thế của Vô Tướng thần tông.

Thần tông đệ nhất đương đại này, nhìn như hữu danh vô thực nhưng lại không thể khinh thường.

“Huống hồ, tuyệt đối không thể khinh thường Kiếm Tàng Phong kia.”

Thanh niên cao gầy híp mắt: “Người này chưa bao giờ leo lên Thanh Vân Bảng hay Danh Hiệp Bảng, danh tiếng không lộ ra ngoài, nhưng bây giờ lại được Vô Tướng thần tông sấp xếp vào trong đội ngũ của Sở Hi Thanh. Thử hỏi người như vậy sẽ tầm thường sao?”

“Còn về phần Sở Hi Thanh, lại càng không thể bất cẩn, Kim Bằng Tiễn – Chu Nguyên của Bắc Minh cung cũng chết dưới đao của Sở Hi Thanh. Trong tám người chúng ta, có mấy người dám nói mình thắng được Chu Nguyên và con Kim Bằng kia?”

Sau khi hắn nhắc nhở đồng bạn xong, lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

“Còn về phần vị Quý thiên hộ kia, nếu nữ tử này chịu phối hợp thì tốt, nếu như không chịu, vậy chúng ta cũng không cần tiến vào tiên cung, như vậy cũng có thể bàn giao với vị kia.”

. . .

Một ngày sau, Sở Hi Thanh đang ở trong không gian mộng cảnh.

Hắn đnag đứng trước tòa đại điện, nhìn vào bên trong đại điện xuyên qua mây mù dày đặc, nhìn bóng người mơ hồ ngồi ở trung ưng đại điện.

Sở Hi Thanh bắt đầu bước lên thềm đá trước đại điện.

Liên tiếp chín mươi chín bậc, Sở Hi Thanh ung dung vượt qua. Mãi cho đến trước ngưỡng cửa của cung điện, Sở Hi Thanh vẫn rất nhẹ nhàng.

Mấy lần trước, hắn đều đột phá đến nơi này.

Nhưng khi Sở Hi Thanh bước vào ngưỡng cửa, lại cảm nhận được một luồng áp lực cực kỳ khủng bố đang nghiền ép về phía mình.

Sở Hi Thanh híp mắt lại, hắn mở miệng nói một chữ ‘Tru’. Một luồng đao ý sắc bén xuất hiện, quét quang sương trắng ở chung quanh, làm cho áp lực phía trước biến mất.

Thần Lôi Động Chân Chỉ của Sở Hi Thanh là lấy chỉ làm đao.

Hắn rất ít khi sử dụng, nhưng thật ra môn môn võ đạo này đã có chút thành tựu, ngón tay của hắn đã được cường hóa đến trình độ pháp khí ngũ phẩm, đủ để chống đỡ hắn thi triển Tru Thiên Đao và Nhai Tí Đao.

Sở Hi Thanh không sử dụng binh khí ở trong này, bởi vì không dựa vào được.

Mỗi khi Sở Hi Thanh thử xung kích vào đại điện, thì uy lực của binh khí đều giảm mạnh.

Đương nhiên, bản thân hắn cũng không dựa vào được, dù sao nơi này cũng là không gian mộng cảnh, chứ không phải thế giới thật.

Thân thể của hắn cũng là lực lượng của hệ thống ngưng tụ thành.

Thứ hắn có thể dựa vào, chỉ có nguyên thần, tu vị và ý chí của mình.

Sau đó, Sở Hi Thanh tiến lên bảy bước, một bước ngắn hơn một bước.

Hắn không chỉ phải đối kháng với áp lực từ bốn phương tám hướng, còn phải đề phòng bị sương trắng chung quanh truyền tống ra ngoài điện.

Mà sau khi Sở Hi Thanh bước ra bước thứ bảy, hắn liền không thể nào tiến lên.

Tru Thiên Đao của hắn đã đến cực hạn, không thể nào kéo lên nữa.

Nhưng thời điểm anfy, hắn đã nhìn tháy dung mạo của người bên trong.

Sở Hi Thanh nhất thời ngây người tại chỗ, đờ ra một lúc, lòng thầm nói là hắn sao?

Ngay khi Sở Hi Thanh ngây người, hắn đã bị truyền tống ra ngoài thềm đá ở trước đại điện.

Sở Hi Thanh không thử xung kích vào trong điện nữa.

Hắn đứng tại chỗ, lông mày nhíu thành hình chữ xuyên.

Tận một khắc đồng hồ sau, Sở Hi Thanh mới phục hồi tinh thần, sau đó rời khỏi không gian mộng cảnh.

Khi hắn tỉnh dậy, tâm thần vẫn hơi hoảng hốt.

“Chúc mừng sư đệ bước vào ngũ phẩm!”

Kiếm Tàng Phong nhìn thấy hắn thức tỉnh liền cảm khái: “Tu hành chưa đến hai năm mà đã vào ngũ phẩm, tốc độ tu hành của sư đệ không thua Bá Võ Vương năm đó. Đều nói tốc độ tu hành của Bá Võ Vương là trước chưa từng có, sau này cũng không có ai. Không ngờ chỉ mười mấy năm sau, đã có một tuyệt đại thiên kiêu như sư đệ xuất hiện, có thể nói là chiếu rọi cổ kim.”

Cộng thêm bí cảnh thời gian, là hơn hai năm rưỡi.

Nhưng vậy cũng rất lợi hại, Bá Võ Vương cũng đến thế mà thôi.

Chương 1284: Thăng cấp (4)

Sau đó, Kiếm Tàng Phong phát hiện mặt Sở Hi Thanh không đúng, hai mắt hắn ngưng trọng: “Có vấn đề gì sao?”

Tu hành quá nhanh, có lúc cũng không phải chuyện tốt.

Sở Hi Thanh bị lời nói của hắn làm cho tỉnh táo lại, lắc đầu nói: “Ta rất khỏe, không có vấn đề gì.”

Khiến hắn hồn vía lên mây, chính là người ngồi trong đại điện ở không gian mộng cảnh kia.

Sau đó, Sở Hi Thanh liền đè tâm tư hỗn loạn của mình xuống.

Chỉ dựa vào nghĩ là nghĩ không ra, hắn phải dnahf chút thời gian để đến thành Vọng An, nhìn xem lăng mộ của hắn và Tần Mộc Ca.

Khi ‘huynh muội’ bọn họ chạy khỏi lăng mộ thì đi rất vội vàng, chưa hề quan sát tình hình ở bên trong lăng.

Còn cả không gian ở trong mộng cảnh nữa, tựa như không chỉ có một tòa cung điện kia.

Hình như thế giới trong đó rất rộng lớn, sau này có thể thử thăm dò.

Còn cả Tru Thiên Đao, trong mộng cảnh thì Tru Thiên Đao dùng tốt hơn Nhai Tí Đao nhiều.

Kiếm Tàng Phong nghe vậy thì thở phào: “Không có vấn đề thì tốt. Sư đệ vẫn nên giảm tốc độ tu luyện xuống một chút, phải ổn định, vững chắc căn cơ trước.”

Sở Hi Thanh bây giờ được các đại trưởng lão yêu thích, là cục cưng quý giá của cả tông môn, nếu như hắn xảy ra vấn đề gì, mình cũng không biết trả lời thế nào với tông môn.

Lúc này, Kiếm Tàng Phong lại nhìn về phía cửa điện với ánh mắt buồn phiền.

Hắn đang suy nghĩ đến mấy người Diệp Thi Tru, không biết bọn họ đang ở nơi nào? Cách nơi này có xa không?

Thật ra sư tôn có thể để Tông Tam Bình sư huynh lo chuyện bên này.

Sư huynh đã là tam phẩm, ghi tên Địa Bảng, đã mạnh hơn hắn.

Sư tôn lại muốn hắn qua chăm sóc Sở sư đệ, há không phải làm người khác khó chịu?

Vừa rồi, Kiếm Tàng Phong đã thử đi ra khỏi tòa cung điện trống trải này, nhưng chỉ bước ra nửa bước thì đã thu hồi lại.

Bởi vì nếu bước ra một bước này, thì sẽ bị truyền tống ra khỏi Vân Hải tiên cung.

Mà trong đại điện trống trải này, cũng không có lối ra nào khác.

Chuyện này có nghĩa là, bốn mươi lăm ngày tiếp theo, hắn không thể gặp lại Diệp Tri Thu.

Kiếm Tàng Phong chỉ có thể tìm niềm vui trong nỗi khổ, Sở sư đệ nói hắn và Diệp Tri Thu tách ra một thời gian, chưa chắc đã không phải chuyện tốt.

Hi vọng một tháng rưỡi sau, thái độ của Diệp Tri Thu sẽ thay đổi.

Sở Hi Thanh không biết tâm tư của Kiếm Tàng Phong.

Hắn đang làm mới võ đạo bảo khố của mình.

Dựa theo kinh nghiệm ngày xưa, mỗi khi hắn thăng cấp thì hệ thống sẽ ra sức mọt lần, sẽ xuất hiên không ít thứ tốt.

Đúng như đự đoán, lần này Sở Hi Thanh mới làm mới 500 lượt một lần, liền nhìn thấy hai thiên phú huyết mạch.

Huyết mạch La Hầu (cấp bảy): Cần 540 điểm huyết nguyên.

Huyết mạch La Hầu (cấp tám): Cần 1620 điểm huyết nguyên.

Hai mắt Sở Hi Thanh sáng rực, lập tức đổi luôn.

Môn thiên phú huyết mạch này vẫn luôn có sáu năng lực huyết mạch, sau khi tăng lên cấp tám thì vẫn không xuất hiện năng lực mới.

Nhưng mỗi khi huyết mạch La Hầu tăng một cấp, thì các năng lực thiên phú sẽ được tăng cường trên diện rộng.

Sở Hi Thanh đổi xong, thực lực lập tức tăng cường ba phần mười.

Khi Sở Hi Thanh làm mới 500 lượt lần thứ hai, thì lại cau mày.

Hắn lại quét ra một vật phẩm.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (cấp mười ba): Cần 393.660 điểm huyết nguyên.

Mấy con số này để người ta líu lưỡi, tiếp cận 40 vạn điểm huyết nguyên rồi.

Không phải Sở Hi Thanh không đổi nổi.

Hắn liếc mắt nhìn màn hình hư ảo trước mắt.

Số lượng điểm huyết nguyên đã là 171342,9.

Chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi, điểm huyết nguyên của hắn bắt đầu tăng mạnh.

Thiên Cơ Võ Phổ phát hành, còn cả ảnh hưởng từ trận chiến với Tử Mi Thiên Quân – Thủy Như Ca đang mở rộng, truyền bá khắp thiên nam địa bắc.

Hiện giờ đã có rất nhiều người tin tưởng hắn có thực lực sánh vai với thánh truyền có tu vị tứ phẩm, khiến cho điểm huyết nguyên của hắn tăng mạnh.

Dự tính là trong vòng hai mươi gnayf, Sở Hi Thanh có thể tích đủ điểm để đổi Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết.

Sở Hi Thanh lại do dự là có muốn đổi hay không?

Hắn bây giờ không thiếu chân nguyên, Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp mười hai đã đủ xài rồi.

Trái lại thì những thiên phú huyết mạch khác, không chỉ có giá cả thấp hơn, mà cũng gia tăng thực lực nhiều hơn.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại liếc mắt nhìn Sở Vân Vân đang nghiên cứu pháp thuật ở trước bia đá.

Ánh mắt hắn lóe lên, liền đình chỉ làm mới, giữ lại cái thiên phú huyết mạch này.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại dùng thần niệm để ấn vào mấy chữ Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân.

---Có dùng 8732 điểm huyết nguyên để tăng Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân lên tầng thứ mười không?

Trong bảng nhân vật của Sở Hi Thanh, Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân của hắn đã là tầng mười một, nhưng thật ra vẫn là tầng chín, hai tầng còn lại là do huyết mạch và chiến đồ tăng lên.

Sở Hi Thanh lựa chọn đồng ý.

Khoảnh khắc này, huyết mạch trong cơ thể hắn phun trào, phát ra những tiếng nổ vang rền.

Chương 1285: Không phải mây khói chính là huyễn thuật

Ngày thứ ba mươi, Lục Loạn Ly thu hồi viên phù văn Đạo chủng vào trong mi tâm của mình.

Nàng lập tức mở mắt ra, hiện ra nụ cười nhẹ nhõm.

Lục Loạn Ly nghĩ thầm, cuối cùng cũng coi như là không nuốt lời, vẫn có thể hoàn thành hai môn pháp thuật bản mệnh này trong vòng ba mươi ngày.

Nàng lập tức nhìn về phía Sở Hi Thanh đang lười biếng ngủ ở trên lưng tiểu Huyền Vũ.

Ý cười trong mắt Lục Loạn Ly lập tức đọng lại.

Một tháng qua, nàng ngày ngày khổ tu, thời gian ngủ tổng cộng không đến ba mươi canh giờ.

Cái tên này thì tốt, mỗi ngày có mười hai canh giờ, lại ngủ tận mười canh giờ, vô cùng thoải mái.

Nàng cười lạnh một tiếng, tay bắt ấn quyết.

“Pháp lệnh, phong.”

Một cái phù trận loại nhỏ lập tức xuất hiện ở trên dấu tây của nàng.

Đây chính là một trong hai pháp thuật bản mệnh nàng vừa hoàn thành, Nhất Ngữ Thành Châm.

Thuật này phức tạp hơn Thiên Phạt Lôi Bạo nhiều, vì vậy, Lục Loạn Ly học Thiên Phạt Lôi Bạo xong thì mới học Nhất Ngữ Thành Châm.

Sở Hi Thanh vốn đang ngủ say như chết, sau khi Lục Loạn Ly hoàn thành pháp thuật thì lập tức tỉnh lại.

Hắn cảm thấy chân nguyên và kinh mạch của mình đều bị một luồng sức mạnh kỳ dị niêm phong lại.

Sở Hi Thanh lập tức hiểu là xảy ra chuyện gì.

Hắn lập tức vận chuyển chân nguyên.

Sở Hi Thanh bây giờ, dù không kích hoạt Thần Chi Thương thì cũng có lực lượng pháp pháp ở cường độ cao đẳng.

Thuật Nhất Ngữ Thành Châm này rất đáng sợ với võ tu khác, nhưng lại hơi yếu đối với hắn.

Chỉ chớp mắt là Sở Hi Thanh đã khôi phục bình thường, sau đó nhìn về phía Lục Loạn Ly với ánh mắt vui mừng.

“Xong rồi?”

Lúc này, tất cả mọi người đều bị động tĩnh này làm cho tỉnh lại, dồn dập nhìn về phía Lục Loạn Ly.

“Xong rồi!” Lục Loạn Ly vênh cái cằm xinh đẹp lên, ra vẻ đắc ý: “Hai môn pháp thuật này hơi thô ráp. Bản thân ta tự thay đổi một chút, cho nên mất thêm chút thời gian.”

Sở Hi Thanh lại gật đầu tán thưởng: “Pháp thuật này rất thần kỳ, nói ra như luật. Với tu vị lục phẩm thượng của ngươi mà có thể tạm thời niêm phong chân nguyên và khí huyết trong cơ thể của ta, lợi hại!”

Hắn lấy một cái bao ở trên lưng tiểu Huyền Vũ, ném về phía Lục Loạn Ly: “Bí dược của ngươi, dùng luôn đi, mọi người đang chờ đấy.”

Dựa theo văn tự trên bia đá, chỉ cần một người tu luyện được hai pháp thuật này thì có thể rời khỏi đây.

Người học được có thể thi triển pháp thuật về phía bia đá, nhận được tán thành thì có thể rời khỏi tòa cung điện này sớm hơn.

Nói cách khác, bọn họ có thể rời đi từ mười ngày trước, nhưng đều đang chờ Lục Loạn Ly.

Lục Loạn Ly nghe thấy mấy chữ ‘chỉ là lục phẩm thượng’ thì lại nghiến răng nghiến lợi.

Trước kia, nàng thường xuyên nói Sở Hi Thanh chỉ là cửu phẩm chỉ là bát phẩm, chỉ là thất phẩm, bây giờ báo ứng đến rồi.

Tu vị của Sở Hi Thanh thế mà lại vượt qua nàng rồi.

Thật ra tốc độ tu luyện của nàng cũng không chậm.

Thời gian hai năm, từ thất phẩm thượng lên đến ngũ phẩm hạ, tốc độ tu hành này đã có thể sánh vai với thánh truyền của thần tông.

Dưới tình huống thuật võ song tu, tốc độ của nàng có thể nói là thần tốc.

Nhưng thiên phú của Sở Hi Thanh cũng là đỉnh cấp nhất trong nhân tộc. Dưới tình huống chỉ tu luyện võ đạo, thì vượt qua nàng là chuyện sớm hay muộn.

Lục Loạn Ly lại không chịu nổi sắc mặt này của Sở Hi Thanh.

Nàng tức giận mở túi ra, ấn ấn vài cái vào kiện pháp khí hình tròn kia.

Lục Loạn Ly âm thầm quyết tâm.

Không lâu sau nàng sẽ có cơ hội tiến vào bí cảnh thời gian.

Nàng nhất định phải vượt qua Sở Hi Thanh, tốt nhất là trong vòng một năm đó, phải bỏ xa tên Sở Hi Thanh này.

Hai người Kiếm Tàng Phong và Chu Lương Thần nghe vậy thì vẻ mặt rung lên.

Kiếm Tàng Phong vừa nghĩ đến sắp có thể nhìn thấy Diệp Tri Thu, không khỏi hiện ra vẻ mặt vui mừng.

Chu Lương Thần cũng tỏ vẻ chờ mong.

Trong tòa cung điện này không chỉ không có tự do, bốn phía đều là vách tường, cảm giác hơi đè nén.

Hắn cũng không thể ngủ cả tháng giống như Sở Hi Thanh và tiểu Huyền Vũ.

Sở Vân Vân lại mở mắt ra, liếc mắt nhìn Kế Tiễn Tiễn ở trong góc một chút.

Trên mặt Kế Tiễn Tiễn vẫn thản nhiên như không.

Sở Vân Vân lại chú ý đến tay của Kế Tiễn Tiễn, dường như đang nắm thứ gì đó, ánh mắt lại lạnh lùng như băng.

Sở Vân Vân âm thầm suy nghĩ, đồng thời lại đưa mắt quay lại người Sở Hi Thanh.

Nàng đã nhận ra dòng máu trong cơ thể Sở Hi Thanh phát sinh biến hóa.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của hắn lại thăng cấp rồi?

Hắn bây giờ thơm quá . . .

Tầm nửa ngày sau, Trưởng Tôn Binh Quyền đi theo sau lưng Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y, đám người rời khỏi một tòa cung điện khác.

Hắn nhìn bóng lưng của Vấn Thù Y với vẻ mất mát.

Vấn Thù Y không mang người có tố chất thuật sư vào trong này.

Cuối cùng là do Trưởng Tôn Binh Quyền học Nhất Ngữ Thành Châm và Thiên Phạt Lôi Bạo.

Dưới tình huống võ đạo đã vào ngũ phẩm, bài trừ chân nguyên và cương lực quấy rầy. Hắn chỉ dùng ba mươi ngày liền có thể học được hai môn pháp thuật này, để bọn họ thông qua cửa ải thứ nhất.

Chương 1286: Không phải mây khói chính là huyễn thuật (2)

Trưởng Tôn Binh Quyền vốn tưởng rằng hành động này có thể thu được tán thưởng của Vấn Thù Y.

Giống như một đứa trẻ học trong trường tư thục, sau khi học thuộc một bài văn chương thì dương dương tự đắc, hy vọng trưởng bối khích lệ.

Trưởng Tôn Binh Quyền biết cái này rất ngây thơ, nhưng vẫn không nhịn được mà chờ mong.

Hắn không cha không mẹ, do Băng thành Vương nữ Trưởng Tôn Nhược Ly nuôi lớn.

Trưởng Tôn Nhược Ly lại không xưng là mẫu thân của hắn, mà chỉ nhận hắn làm đệ đệ, để cho hắn gọi Vấn Thù Y ngủ say trong quan tài băng là mẫu.

Trưởng Tôn Binh Quyền cũng coi Vấn Thù Y như mẫu thân của mình.

Chỉ là không biết vì sao, sau khi Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y thức tỉnh, thì vẫn luôn lạnh nhạt với hắn.

Nếu không cần thiết, Vấn Thù Y thậm chí còn không nói chuyện với hắn.

Dù là hắn học được hai môn pháp thuật của Thần Ngao Tán Nhân, thì Vấn Thù Y cũng chỉ gật đầu một cái, nói một câu không tệ.

Trưởng Tôn Binh Quyền cố gắng bình phục nỗi lòng, nhìn về phía trước.

Sau khi rời khỏi cung điện, có thể nhìn thấy một mảnh quảng trường bạch ngọc cực lớn.

Quảng trường này có đông tây 330 trượng, nam bắc cũng là 330 trượng.

Chung quanh quảng trường là mười tòa cung điện cỡ lớn không có cửa sổ.

Nơi bọn họ đi ra, chính là một trong những cung điện này.

Quảng trường bạch ngọc này cũng rất trống trải, ngoại trừ một tòa bia đá cực lớn ở trung ương ra, thì không còn gì cả.

Bia đá kia cao đến mười lăm trượng, phía trên có một bóng người hư ảo, từ thân hình và khí chất của bóng người này, chắc hẳn là một tia phân hồn ý niệm của Thần Ngao Tán Nhân.

Vị đại tông sư thuật võ song tu này, có thành tựu khá cao trên phương diện nguyên thần.

Hắn có thể phân hóa ra nhiều phân hồn ý niệm như vậy, hơn nữa trải qua mấy ngàn năm mà vẫn chưa tiêu vong.

Lúc này, đã có năm đội ngũ tụ tập ở bên dưới bia đá.

Trưởng Tôn Binh Quyền liếc mắt nhìn qua, liền nhận ra thân phận của những người anfy.

Trong đó có một đội ngũ đến từ Vô Thượng huyền tông, dẫn đội là đại trưởng lão Vũ Chí Thượng của Vô Thượng huyền tông. Một đội ngũ đến từ Dục Giới Đệ Lục thiên, người cầm đầu là đại trưởng lão Mị Ly của bọn họ. Bọn họ đều là cao thủ nhị phẩm.

Còn có một đội ngũ đến từ đại nội, sáu người đều mặt trắng không râu, khí chất âm nhu.

Người dẫn đầu là hạng 16 Địa Bảng, đại nội phó tổng quản Tích Huyết Kiếm – Mục Minh Thu.

Đội ngũ thứ tư là hình như là tán tu của ma đạo, người cầm đầu mặc áo bào đen, khuôn mặt ẩn dưới lớp áo bào.

Trưởng Tôn Binh Quyền nhận ra người này, chính là hạng 29 trên Địa Bảng, cao thủ nhị phẩm Đại Hắc Thiên – Nhật Già La.

Tinh thông Mây mù chi pháp, lấy một thân 'Vô Thường' võ ý để hoành hành thế gian.

Trưởng Tôn Binh Quyền có thiên phú cảm giác khá nhạy cảm, còn phát hiện trong đội ngũ này có cao thủ khác.

Đội ngũ cuối cùng là tán tu giang hồ, Trưởng Tôn Binh Quyền không nhìn thấu được những người này.

Bọn họ có tướng mạo khác nhau, trang phục khác nhau, mỗi người đều như thường thường không có gì lạ.

Trưởng Tôn Binh Quyền lại phát hiện, sau khi Vấn Thù Y đi ra thì liền nhìn vào một người nam tử trung niên ở trong đó, còn dừng lại một lúc lâu.

Sắc mặt người này vàng vọt, thân hình cao gầy, ăn mặc một bộ giáp nửa người màu bạc, bề ngoài xấu xí, bình thường, tu vị cũng áp chế ở cảnh giới ngũ phẩm như mọi người.

Trí nhớ của Trưởng Tôn Binh Quyền khá tốt, nên cũng có chút ấn tượng với người này.

Hắn đã từng nhìn thấy người này khi ở bên ngoài, tu vị hẳn là không quá tứ phẩm.

Vấn Thù Y lại nhìn nam tử trung niên này một lát, lúc này mới nhìn vào đại nội phó tổng quản Tích Huyết Kiếm – Mục Minh Thu với ánh mắt tràn đầy sát cơ.

Khi Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y dẫn đám người đi ra, mấy người Vũ Chí Thượng, Mị Ly và Mục Minh Thu đều hiện lên vẻ cảnh giác, đề phòng và chú ý.

Trong đó, đại nội phó tổng quản Mục Minh Thu là căng thẳng nhất, trên trán chảy đầy mồ hôi lạnh.

Sắc mặt của mấy cao thủ đại nội phía sau hắn cũng ngưng trọng, thậm chí là run rẩy, nằm ở trạng thái hết sức căng thẳng.

Vấn Thù Y không có ra tay với bọn họ ngay, mà đi đến gần bia đá, nhìn văn tự ở trên đó.

Sau đó hai mắt nàng sáng lên, rồi ngồi xuống tại chỗ.

Trưởng Tôn Binh Quyền cũng nhìn lên bia đá.

Quy tắc của cửa ải này cũng không khác cửa ải cuối cùng trong bí cảnh cửu phẩm là bao.

Nơi này có mười tòa cung điện, mười đội ngũ đi ra thì sẽ tranh đấu ở đây.

Sáu đội ngũ sống sót đến cuối cùng, mới có tư cách tiến vào bên trong.

Điều này có nghĩa là sáu mươi người ở đây, sẽ bị đào thải hai phần năm.

Đương nhiên, nếu như không nắm chắc, lại không muốn chết, thì có thể chủ động rời khỏi Vân Hải tiên cung.

Cái này cũng là phong cách của Thần Ngao Tán Nhân.

Nếu như bản thân không có thực lực và thế lực nhất định, vậy đừng hòng kế thừa y bát của Thần Ngao Tán Nhân.

Chương 1287: Không phải mây khói chính là huyễn thuật (3)

Trưởng Tôn Binh Quyền lập tức thoải mái.

Bảo sao sát ý của Vấn Thù Y lên cao như vậy, nhưng vẫn không trực tiếp ra tay với đám người đại nội Trực điện giám kia.

Lát nữa chính là một trận chém giết, tự nhiên không cần vội vã, không cần làm trái với quy tắc của Thần Ngao Tán Nhân.

Đúng lúc này, một tòa cung điện khác ở góc năm cũng mở cửa.

Đoàn người bên trong đi ra ngoài, phía sau bọn họ còn có một con rùa cực lớn.

Trưởng Tôn Binh Quyền liếc mắt nhìn qua, sau đó con ngươi của hắn liền co lại.

Thiếu niên đi đầu kia, chính là Sở Hi Thanh, kẻ đã khiến hắn nhận sỉ nhục ở Quy Khư vào mấy tháng trước.

Ánh mắt Trưởng Tôn Binh Quyền bắt đầu trở nên ác liệt.

Lòng thầm nói, cái tràng chém giết này, rất hợp ý hắn.

Sở Hi Thanh thì lại cau mày nhìn mấy chi đội ngũ ở bên dưới bia đá.

Hắn cũng không cảm thấy bất ngờ.

Thiên phú của Lục Loạn Ly tất nhiên rất tốt, chỉ sau tuyệt đỉnh thiên kiêu Tần Mộc Ca một chút mà thôi, nhưng nàng là thuật võ song tu, còn phải bỏ thời gian để hủy hai pháp thuật bản mệnh, khó tránh khỏi dùng thêm chút thời gian.

Mà trong những đội ngũ tiến vào Vân Hải tiên cung này, chỉ sợ không dưới trăm vị có thiên tư cấp thánh truyền.

Có người đi ra ngoài trước bọn họ, cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Để cho hắn kinh ngạc chính là, nơi này chỉ có sáu đội ngũ.

Sở Hi Thanh nhìn mười tòa cung điện ở chung quanh, nghĩ thầm ba mươi sáu chiếc chìa khóa, cộng bốn danh ngạch của bốn thánh địa yêu tộc, tổng cộng bốn mươi đội ngũ, Thần Ngao Tán Nhân đã chia ra làm bốn khu vực sao?

Lục Loạn Ly đi theo phía sau Sở Hi Thanh, thì lại đang đánh giá Sở Vân Vân.

Vừa rồi, khi bọn họ thi triển pháp thuật về phía bia đá để rời khỏi cung điện, đồng thời nhận phần thưởng của Thần Ngao Tán Nhân.

Mấy người Sở Hi Thanh và Kiếm Tàng Phong, Kế Tiễn Tiễn đều nhận được ba bình đan dược tu hành, một viên Thần Huyết Cố Nguyên đan, một pháp khí cấp độ ngũ phẩm.

Nàng và Sở Vân Vân thì lại có thêm thu hoạch khác.

Lục Loạn Ly được một cái Huyễn Linh trạc, là một pháp khí cấp độ tứ phẩm hạ, uy lực không tầm thường, không chỉ thích hợp với pháp thuật của nàng, mà còn rất thích hợp với Đại Minh Vương Luân của nàng.

Sở Vân Vân thì lại được một cái pháp khí tứ phẩm thượng, gọi là "Hư Thực chi nhãn'.

Đó là một dây trang sức trên trán, lúc này đang nằm trên đầu Sở Vân Vân, tạo hình của nó là một viên đá quý màu đỏ có hình dạng như con mắt.

Lục Loạn Ly cũng không đố kỵ, mà là nghi ngờ và khó hiểu.

Sở Vân Vân lại được khen thưởng nhiều hơn nàng, điều này chứng tỏ Thần Ngao Tán Nhân tán thành Sở Vân Vân hơn nàng.

Bọn họ tu luyện cùng một loại pháp thuật, mà Lục Loạn Ly tự nhận thiên phú trên pháp thuật của nàng rất cao, hẳn là đỉnh cấp nhất. Nàng thậm chí còn có thể nhìn ra vài chỗ thiếu sót ở trong hai môn pháp thuật kia, rồi còn thay đổi nó.

Nhưng mà thành tích của Sở tiểu muội vẫn cứ vượt qua nàng.

Lục Loạn Ly nghĩ thầm, Sở tiểu muội bây giờ dường như có chút lợi hại nha. . .

Ngay khi nàng đang suy nghĩ lung tung, liền nghe thấy Kiếm Tàng Phong cười khổ một tiếng: "Phiền phức rồi."

Lục Loạn Ly thu hồi tâm tư, nhìn theo ánh mắt của Kiếm Tàng Phong, sau đó cũng cau mày lại.

"Mười chọn sáu? Tranh đấu chém giết?"

Nàng nhìn bên trái một chút, lại nhìn bên phải một chút, không khỏi nuốt ngụm nước miếng.

Trong những đội ngũ này, ít nhất cũng có cao thủ nhị phẩm tọa trấn.

Chỉ có đám tán tu giang hồ kia là có vẻ tương đối yếu kém.

Nhưng cũng chưa chắc, Lục Loạn Ly cũng cảm thấy đám người này không đơn giản.

Chu Lương Thần cũng ‘ực’ một tiếng, cảm giác miệng khô khốc.

Không ngờ vừa mới tiến vào Vân Hải tiên cung, thì đã phải đối mặt với cục diện này, phải dẹp đường hồi phủ rồi sao?

“Không biết mấy người Yến đại trưởng lão có ở nơi này không?”

Hắn nhìn ba tòa cung điện vẫn đang đóng cửa với ánh mắt chờ mong.

Nếu như đội ngũ của Yến Quy Lai ở đây, thì bọn họ vẫn còn hi vọng.

“Khả năng không cao.”

Vẻ mặt Sở Hi Thanh lại rất bình tĩnh: “Không tính là phiền phức, đơn giản là binh đến tướng đỡ, nước tới đất ngăn.”

Hắn không hề biến sắc, lấy một tấm phù lục trong xấp phù lục ở tay áo, rồi đặt ở vị trí thuận lợi nhất.

Đây chính là một trong ba tấm phù lục nhất phẩm Thiên Cương mà Lý Trường Sinh lấy được từ triều đình, Già Thiên Tế Nhật!

Nếu thật sự bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể sử dụng tấm phù lực này để hóa giải tình thế.

Có điều, đám người bên dưới bia đá đều nhìn bọn họ với ánh mắt lạnh lẽo.

Đại nội phó tổng quản Mục Minh Thu thì lại cười gằn không ngớt.

Binh đến tướng đỡ, nước tới đất ngăn? Đám người này chỉ có một tứ phẩm, có thể đỡ được binh gì? Ngăn được nước nào?

Chỉ là giờ phút này, tình hình của hắn của nguy hiểm hơn cả Sở Hi Thanh.

Với thần uy của Vấn Thù Y, muốn giết hắn thì chỉ cần một kiếm.

Điều đáng mừng duy nhất là, tu vị của Vấn Thù Y cũng bị áp chế xuống còn ngũ phẩm, không còn đáng sợ như lúc còn bên ngoài.

Chương 1288: Không phải mây khói chính là huyễn thuật (4)

Mục Minh Thu suy nghĩ thật nhanh, lòng thầm nói nếu bọn họ muốn sống sót trong tay Vấn Thù Y, tiến vào cửa ải tiếp theo, vậy chỉ có thể nhanh chóng loại bốn chia đội ngũ.

Ánh mắt hắn lạnh lẽo, nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Mặc kệ thế nào, đám người Sở Hi Thanh đều là yếu nhất.

Hơn nữa, hắn và Sở Hi Thanh còn có ân oán.

Ngày xưa, Tư Không Thiện chính là vây cánh của hắn, lại bị Sở Hi Thanh hủy diệt, còn bị vu oan thành phản tặc, hại bản thân hắn bị đại nội tổng quản răn dạy một phen.

Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y cũng liếc nhìn mấy người Sở Hi Thanh một chút, nàng cau mày nói: “Thực lực không đủ, thì đi ra sớm một chút, đừng uổng mạng ở đây.”

Vấn Thù Y vừa mới nói xong, tất cả mọi người ở đây đều ngây người, đều hiện ra vẻ ngoài ý muốn.

Ấn tượng của vị Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y này trong lòng bọn họ, chính là núi băng lạnh lùng cao chót vót tận mây xanh, lạnh lẽo, ác liệt, cao cao không thể với tới.

Lại giống như thần nữ không dính khói lửa nhân gian, tựa như tất cả mọi chuyện trên thế gian này đều không lọt vào mắt xanh của nàng.

Không ngờ nàng lại để ý đến sinh tử của mấy người Vô Tướng thần tông.

Sở Hi Thanh cũng hơi bất ngờ, sau đó cảm kích nói: “Cảm ơn tiền bối nhắc nhở, vãn bối nhất định sẽ làm theo khả năng.”

Chỉ cần che đậy thần thức linh cảm của tất cả mọi người ở đây, vậy bọn họ có chín phần mười cơ hội qua cửa này.

Sở Vân Vân ở bên cạnh hắn thì lại lạnh nhạt nhìn Vấn Thù Y.

Cảm giác của nàng quả nhiên không sai.

Nữ nhân này quả nhiên rất để ý đến Sở Hi Thanh.

Vấn Thù Y thì lại siết chặt nắm đấm, còn phát ra những tiếng ‘răng rắc’.

Lại là tiền bối!

Vấn Thù Y rất muốn không để ý, nhưng khi nghe thấy hai chữ này, trong lòng liền khó chịu.

Lúc này, lại có một tiếng cười nhạo vang lên: “Làm theo khả năng? Đừng có không biết tự lượng sức. . .”

Người kia là một thanh niên trong Vô Thượng huyền tông, hắn vừa mới mở miệng liền nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Vũ Chí Thượng, lập tức ngậm lại.

Sau đó Vũ Chí Thượng lại ôm quyền về phía mấy người Vũ Chí Thượng: “Đệ tử nhà ta vô lễ, xin lỗi!”

Trong mắt của hắn lại bao hàm sát cơ lạnh lẽo.

Tại bí cảnh thời gian, hơn trăm vị đệ tử tinh anh của Vô Thượng huyền tông đã chết trong tay của Sở Hi Thanh.

Chuyện lần đó, tuy là do Tinh Thần Đại Pháp Sư – La Hán Tông đứng ra triệu tập, nhưng thật ra các tông môn cũng có thái độ cổ vũ.

Nhưng không ngờ, những đệ tử tinh anh kia đều chết trong bí cảnh thời gian.

Sở Hi Thanh bị Vũ Chí Thượng nhìn đến lạnh cả gáy, nhưng vẫn rộng lượng thi lễ: “Không sao.”

Hắn nghĩ thầm, nếu như lát nữa bị ép phải dùng Già Thiên Tế Nhật, nhất định phải làm thịt Vũ Chí Thượng trước.

Sau đó, sáu người cũng chọn một vị trí rồi ngồi xuống.

Lúc này, bọn họ đều sinh ra một chút hối hận.

Không khí nơi này tràn đầy sát khí lạnh lẽo, biết vậy thì thà ngốc ở bên trong cung điện kia còn hơn.

Tuy rằng bên trong cung điện khá đè nén, nhưng còn tốt hơn nơi này.

Hai ngày sau, tòa đại điện bên phải cũng đã mở cửa.

Thần Côn đại trưởng lão của Bắc Minh cung dẫn một đám người đi ra.

Hắn chắp tay sau lưng, thong dong quét mắt nhìn tất cả mọi người một chút, sau đó nhìn về phía bia đá.

Hai mắt Thần Côn đại trưởng lão lập tức sáng lên, tầm mắt lại rơi vào trên người Sở Hi Thanh lần nữa.

Hắn nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh tận mười cái hô hấp.

Kiếm Tàng Phong nhìn thấy cảnh này, không khỏi xoa xoa thái dương, than thở: “Chuyện này quả thật là quần chúng phỉ nhổ. Sở sư đệ, ngươi cái gì cũng tốt, chỉ là quá sắc bén, quá để người hận.”

Sở Hi Thanh thì lại nở nụ cười, tìm niềm vui trong nỗi khổ: “Ta cũng muốn học sư huynh, cũng muốn giấu tài, ẩn dật, nhưng hương thơm của xạ hương là không giấu được, vậy thì biết làm sao? Lát nữa ta sẽ dùng một tấm Già Thiên Tế Nhật, nếu như còn không thẳng được, ngươi liền chủ động rời khỏi tiên cung.”

“Không cần dùng, cố gắng đừng dùng tấm phù kia vào lúc này.”

Kiếm Tàng Phong híp mắt lại, khóe môi vểnh lên: “Có Thần Côn và Đại Hắc Thiên ở đây, như vậy trận chiến này nhất định sẽ là sương mù tung bay, chúng ta vẫn còn cơ hội. Lát nữa phải dựa vào ngươi, ta sẽ cố gắng tăng tu vị của ngươi lên.”

“Ngươi có Táng Thiên chi cốt và La Hầu, còn cả Cửu Diệu Thần Luân kiếm, chỉ cần có đủ tu vị, Nhai Tí Đao của ngươi sẽ không chịu thiệt. Cũng không cần lo lắng những người khác, có ta ở đây, bọn họ nhất định sẽ bình yên vô sự.”

Sở Hi Thanh nghe vậy, thần sắc hơi động.

Hắn nghe thấy vẻ tự tin mạnh mẽ ở trong lời nói của Kiếm Tàng Phong.

Chẳng lẽ trận chiến ở bên ngoài tiên cung, Kiếm Tàng Phong vẫn còn giữ lại?

Nhưng vào lúc này, một tòa cung điện nữa lại mở ra.

Sáu năm nữ đi ra ngoài, tất cả đều là khuôn mặt tuấn mỹ, khí chất xinh đẹp.

Chương 1289: Không phải mây khói chính là huyễn thuật (5)

Người cầm đầu là một nữ tử áo trắng khoảng hai mươi tuổi.

Tóc nàng đẹp như mây đen, mặt hạnh hàm đào, mi như núi xuân, mắt thu uyển chuyển, không chỉ đẹp đến yêu dị, mà dáng người cũng yêu kiều thướt tha, ngực nở eo thon, mông cong chân dài.

Sau khi nữ tử này đi ra, đầu tiên là nhìn văn tự ở trên bia đá: “Tranh đấu? Rất hợp ý ta.”

Sau đó mi tâm của nàng lại xuất hiện một cái Linh nhãn, nhìn mọi người ở chung quanh rồi cười một tiếng: “Yêu, đúng thật là vô cùng trùng hợp nha, người nơi này không tinh thông Ẩn độn chi pháp thì cũng am hiểu huyễn thuật, hoặc là mây khói nha.”

Sắc mặt tất cả mọi người trên quảng trường đều hờ hững, lười đáp lời.

Sở Hi Thanh nhìn nữ tử này một chút, trên mặt lại hiện lên vẻ thất vọng.

Nữ tử áo trắng này, chính là Cửu vĩ linh hồ Hồ Tâm Mị của Hiên Viên phần, là một đại yêu tu vị nhất phẩm.

Nếu người Hiên Viên phần đã xuất hiện ở đây, vậy người của Lê Sơn tất nhiên sẽ ở khu vực khác.

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh lại hơi phấn chấn.

Nơi này ngoại trừ Thần Công và Đại Hắc Thiên, lại có thêm Hồ Tâm Mị nữa.

Trận chiến tiếp theo, quả nhiên không phải mây khói thì chính là huyễn thuật.

Hắn đưa mắt nhìn về phía tòa cung điện cuối cùng kia.

Chờ người bên trong đi ra, trận chém giết này có thể bắt đầu rồi.

Sở Hi Thanh không ngờ nhóm người mình lại chờ đợi ở quảng trường này tận năm ngày.

Bọn họ cũng bị những ánh mắt bao hàm sát ý kia nhìn chằm chằm năm ngày năm đêm.

Ban đầu, bọn họ cũng không dễ chịu gì, nhưng cũng tập mãi thành quen, nên làm cái gì thì làm cái đó.

Sở Hi Thanh nên ngủ thì ngủ, nên tu hành thì tu hành.

Kim Khoa Ngọc Luật bên trong tiên cung cũng rất mạnh, ngoại trừ

Vấn Thù Y ra thì nơi này không có năng lực ra tay với hắn.

Nếu như đã không thể làm gì lẫn nhau, vậy thì không cần phải kiêng kỵ gì.

Chạng vạng ngày hôm đó, Sở Hi Thanh tu luyện Tru Thiên Đao ở trong mộng cảnh năm canh giờ, sau khi tỉnh lại liền nhìn thấy Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly đang ‘nhóm lửa nấu canh’.

Lửa là dùng pháp thuật tạo ra, nồi là pháp khí hình bồn bảo quản bí dược kia.

Đồ ăn và nguyên liệu đều nằm trên lưng tiểu Huyền Vũ.

Hai cái bốn kêu ‘ục ục’, mùi thơm của đồ ăn hỗn hợp với mùi thuốc bay bốn phía.

Vẻ mặt Sở Vân Vân tập trung và chăm chú. Lục Loạn Ly thì lại khoanh tay trước ngực, trong mắt ẩn chứa chờ mong.

Sở Hi Thanh ngửi một cái, sau đó chỉ cảm thấy đau đầu.

Lúc này, hắn cực kỳ hâm mộ Phương Bất Viên.

Bởi vì trong chín đội ngũ này, quá nửa đều mang pháp khí không gian.

Ngay cả Hồ Tâm Mị của Hiên Viên phần cũng mang đến một viên Hư Không giới.

Mang pháp khí không gian có lợi ích gì đây?

Bọn họ không chỉ mang rất nhiều đồ ăn vào, mà còn có thể giữ tươi, nóng hổi, lấy ra là có thể ăn luôn.

Dù là Thần Côn đại trưởng lão và Đại Hắc Thiên cũng vậy, bọn họ có thần thông loại hình Tụ Lý Càn Không, đều có thể ăn ngon uống say.

Sở Hi Thanh cũng mang không ít đồ ăn no bụng, tất cả đều chất đống trên lưng tiểu Huyền Vũ.

Tiểu Huyền Vũ là một cái tủ lạnh tự nhiên, có thể đảm bảo nguyên liệu nấu ăn không hỏng.

Chỉ là sau khi giã đông thì nguyên liệu nấu ăn không còn tươi mới và ngon nữa.

Huống hồ những người khác đều có pháp khí không gian và thần thông Tụ Lý Càn Khôn, đám người mình lại lấy đồ từ trên lưng tiểu Huyền Vũ, ngày ngày phải nhóm lửa, ít nhiều gì cũng khiến người tự ti mặc cảm.

Đương nhiên mấy người Sở Hi Thanh đều không để ý những thứ này.

Thậm chí hai cô bé này còn rất vui vẻ.

Mấu chốt là dạ dày của Sở Hi Thanh phải chịu khổ.

Sở Hi Thanh âm thầm thở dài, hắn ngồi dậy từ lưng tiểu Huyền Vũ: "Bọn họ lại lãng phí nguyên liệu nấu ăn? Kiếm sư huynh, Lương Thần, sao không ngăn cản bọn họ? Đồ ăn còn lại có lẽ không chống đỡ được quá lâu."

Chu Lương Thần không có gì để nói, hai người này đều là cô nãi nãi, hắn cản được sao?

Kiếm Tàng Phong thì lại cười liếc mắt nhìn hắn: "Ngươi tu luyện Bá thể, ăn nhiều một chút cũng tốt. Dù đan dược tốt đến đâu thì cũng có độc đan, ăn thịt thì không phải lo vấn đề này. Nguyên liệu nấu ăn thì không cần lo lắng, chờ đến khi gặp Phương Bất Viên thì lấy của hắn là được. Nếu không thì tìm người của Tinh Tú tiên tông rồi mua của bọn họ cũng được."

Sở Hi Thanh không khỏi cau mày.

Hắn đã có thể ích cốc từ lâu rồi, hơn nữa còn có thể kiên trì rất dài.

Sở Hi Thanh có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, không ăn không uống ba tháng cũng được.

Nhưng Sở Hi Thanh tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, nhất định phải ăn uống.

Sau tầng thứ sáu, Sở Hi Thanh nhất định phải nuốt đan dược mỗi ngày, hoặc là ăn một lượng lớn thịt yêu thú.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết có thể cung cấp một phần nguyên khí, nhưng không thể cung cấp toàn bộ.

Chương 1290: Ngươi là Bá Võ Vương?

Lúc này, Sở Vân Vân lại đứng dậy, cầm cái nồi nóng hầm hập lên, rồi ở trước người Sở Hi Thanh.

“Canh thịt đã xong, ăn đi!”

Nàng mở nắp nồi ra, lập tức có một luồng hơi nước bay lên, mùi thuốc hỗn hợp với mùi thịt bay khắp quảng trường, khiến cho tất cả mọi người đều liếc mắt nhìn về phía bọn họ.

Ánh mắt Sở Vân Vân sâu thăm thẳm: “Hôm nay ta đã đổi một phương thuốc mới, cũng là cố bản bồi nguyên, ngươi thử xem, tốt nhất là có thể uống hết khi còn nóng.”

Sở Hi Thanh ngẩng đầu lên nhìn nhau với Sở Vân Vân một chút.

Hắn nhìn thấy mấy phần thương tiếc và hối hận, cùng một vệt ánh sáng lạnh lẽo không cho làm trái từ trong mắt của thiếu nữ.

Vấn đề là mấy ngày nay, Sở Vân Vân hút máu của hắn cũng không hạ miệng lưu tình . . .

Sở Vân Vân bây giờ, mỗi ngày đều hút mấy chục giọt tinh huyết của hắn.

Nàng nắm giữ pháp Già Thiên hoàn chỉnh, nên làm việc này cực kỳ bí mật, ngay cả Vấn Thù Y cũng không thể phát hiện.

Sở Hi Thanh vừa nhìn vào cái nồi trước mặt.

Bên trong là một đoàn đen xì, nói là canh, thì thà nói là một nồi dầu đen thì chính xác hơn.

Thiên phú trên phương diện làm việc nhà của vị Bá Võ Vương này. . . một lời khó nói hết.

Cái pháp khí này vốn cực kỳ kiên cố và vững chắc, nhưng bây giờ mặt ngoài của nó tràn đầy vết thương.

Nếu không phải Sở Vân Vân khôi phục đến ngũ phẩm, lực khống chế đã ổn định hơn, thì cái nồi này đã báo hỏng rồi.

Không phải bị đập vỡ, thì chính là bị đốt thủng.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua, dứt khoát cầm nồi lên rồi dốc vào miệng.

Hắn bây giờ đúng là cần bồi bổ một chút.

Thịt và các loại thuốc ở bên trong nồi vẫn trong trạng thái sôi trào, nhưng Sở Hi Thanh không để ý, trực tiếp nuốt xuống.

Miếng thịt to như nắm tay vốn đã bị nấu đến nát nhừ, hắn nuốt vào miệng liền nát vụn.

Tuy rằng canh thịt này đen xì, còn mang theo một ít mùi khét, nhưng vào trong miệng cũng không quá khó ăn.

Cũng có thể là do hắn quen rồi . . .

Sở Vân Vân nhìn chằm chằm, mãi đến tận khi Sở Hi Thanh uống không còn một giọt canh nào, một chút mỡ cũng không còn thừa, thì gương mặt tái nhợt và lạnh lẽo của nàng mới hiện ra một tia ý cười.

Nụ cười này yên nhiên rực rỡ, cực kỳ động lòng người, khiến Sở Hi Thanh hơi sửng sốt.

Mà ngay khi Sở Vân Vân vừa thu thập nồi. Kiếm Tàng Phong ở bên cạnh lại nói với vẻ hâm mộ: “Kéo nhẹ váy la di chuyển bước, gả làm thê người khác, tay trắng thìa canh, xấu hổ chờ quân nếm. . .Nếu sau này Vân Vân lấy chồng, nhất định sẽ là một thê tử tốt.”

Sau đó hắn lại nhìn về phương xa: “Không biết tương lai của Kiếm mỗ có phúc phận này không?”

Sở Hi Thanh nhất thời trợn mắt lên, đây là tay trắng ‘canh đen’ mới đúng? Huống hồ Sở Vân Vân có xấu hổ sao?

Hắn lại cười một tiếng: “Sư huynh đừng nghĩ, dù tương lai ngươi thật sự có thể ôm mỹ nhân về, ngươi cảm thấy tính cách của Diệp giáo đầu, có thể làm canh cho ngươi?”

Sắc mặt Kiếm Tàng Phong hơi thay đổi, nghĩ thầm khả năng này đúng là không cao.

Hắn lạnh lùng nhìn Sở Hi Thanh: “Ngươi không cần nói thẳng như vậy.”

Trong khi hắn nói chuyện, Lục Loạn Ly cũng cầm một ‘nồi canh’ khác đến.

“Ngươi cũng nếm thử của ta.” Vẻ mặt Lục Loạn Ly đầy tự tin, lại ngậm lấy vài phần chờ mong mà nhìn Sở Hi Thanh: “Đây cũng là dược thiện, là phương thuốc bí truyền nhà ta. Vân Vân nói ngươi gần đây tu luyện một môn bí pháp, tiêu hao khá nhiều tinh nguyên, cho nên cần bồi bổ.”

Lúc này nàng cũng không nói được tâm tình của mình là thế nào.

Mấy ngày trước, nàng thấy Sở Vân Vân nấu canh cho Lục Loạn Ly, thì lại có một cảm giác khó chịu không tên.

Lẽ ra nàng không nên ganh đua với Sở tiểu muội mới đúng, nhưng Lục Loạn Ly vẫn cứ làm như vậy.

Nói chung là vì một loại tâm tình khó hiểu nào đó, nàng đã nấu canh cho Sở Hi Thanh ba ngày liên tục.

Sở Hi Thanh nhìn vào trong nồi một chút.

Lục Loạn Ly là một đại tiểu thư được nuông chiều lại tùy hứng, nhưng tay nghề cũng tạm được.

Canh dược thiện này chỉ hơi khét, nhưng vẫn có thể ăn.

Sở Hi Thanh cũng tiếp nhận, rồi tiếp tục dốc vào trong miệng.

Hắn vừa ăn vừa than thở: “Không tệ, canh này vừa xuống dạ dày thì nguyên khí đã sinh sôi, mùi vị cũng rất tốt. Nhưng lần sau đừng nấu, thật ra ta không ăn được nhiều như vậy, quá bổ cũng không phải chuyện tốt, lại còn lãng phí đồ ăn, hay là ngươi và Vân Vân thương lượng một chút, mỗi người làm ít đi một chút?”

Lục Loạn Ly vừa nghe thì còn rất vui vẻ, nhưng đến phía sau thì liền không vui, nàng nhướng mày liễu lên, lẩm bẩm: “Ngươi còn không vui? Ngay cả cha ta cũng chưa được ăn canh ta nấu đâu.”

Nhưng khi nàng thấy Sở Hi Thanh uống cạn sạch thì lại nhoẻn miệng cười: “Cái này còn tạm được, nếu ngươi yêu thích, ngày mai ta lại nấu cho ngươi.”

Nàng nghĩ thầm, tuy người này miệng nói ghét bỏ, nhưng thân thể lại rất thành thật.

Biết tay nghề của nàng rất tốt rồi chứ?

Chương 1291: Ngươi là Bá Võ Vương? (2)

Lục Loạn Ly lại chưa hề phát hiện, Kế Tiễn Tiễn ở phía sau lại nhìn cảnh này với ánh mắt đầy xem thường.

Vậy mà Sở Hi Thanh cũng ăn được.

Kế Tiễn Tiễn lập tức lắc lắc đầu, rồi nhắm mắt lại lần nữa.

Xong chuyện lần này, nàng nên rời đi, hoặc là an nghỉ ở đây.

Bây giờ nàng không có hứng thú với những chuyện khác, cũng không có tâm trạng để nghĩ đến những chuyện khác.

Sở Hi Thanh thì lại cười khổ.

Ngày mai còn nấu?

Hắn đưa nồi canh lại cho Lục Loạn Ly, lại thấy mấy đội ngũ phía xa xa đều nhìn về phía mình, mà ánh mắt đều rất ác liệt.

Đặc biệt là trung niên mặt vàng kia, ánh mắt của hắn lạnh lẽo như những thanh đao băng.

Vấn Thù Y cũng nghiêng đầu, nhìn về bên này với vẻ suy tư.

Sở Hi Thanh có chút ngượng ngùng, dùng tay áo lau môi: “Không bằng trở về nhà rồi làm cho ta ăn, nơi này không tiện lắm, người khác đều đang chê cười chúng ta.”

Lục Loạn Ly mới không để ý đến những người khác nghĩ cái gì.

Nhưng khi nàng nghiêng đầu đi thì không khỏi sinh ra vài phần chột dạ, bắp chân cũng hơi run rẩy.

“Ta cảm giác bọn họ không phải chê cười ngươi, mà là đang hâm mộ ngươi, ước ao được làm thịt ngươi.”

Kiếm Tàng Phong lắc đầu: “Năng lực gây họa của sư đệ thật sự là không giống người thường.”

Hắn là người ‘cẩu’ quen rồi, đi theo bên cạnh Sở Hi Thanh thật sự là không dễ chịu.

Khi Kiếm Tàng Phong vừa nói xong, nhất thời quay đầu nhìn về phía bắc.

Đúng lúc này, tòa cung điện cuối cùng kia đã mở ra.

Người đi ra là một đám người có hình thù kỳ quái khác với người thường, kẻ cầm đầu là một người thân thể cao lớn, chiều cao gần trượng, bên ngoài cơ thể có bao trùm một lớp áo giáp xương trắng.

Kiếm Tàng Phong ngưng thần nhìn qua: “Đây là Thần Diễm cung, Bạch Cốt tướng quân – Cổ Nguyên Thần.

Chi đội ngũ cuối cùng, lại là người của Ma môn Thần Diễm cung.

Con ngươi của Sở Hi Thanh hơi co rút lại, hiện ra một tia kinh ngạc.

Bạch Cốt tướng quân – Cổ Nguyên Thần là đại trưởng lão của Thần Diễm cung.

Tu vị nhị phẩm hạ, lấy một thân bí thuật Bạch Cốt Nguyên Thần quát tháo Thiên Nam.

Bởi vì từ nhỏ đảm nhiệm chức tham tướng tam phẩm trong quân đội Đại Ninh, vì vậy được gọi là Bạch Cốt tướng quân – Cổ Nguyên Thần.

Nhưng Sở Hi Thanh kinh ngạc là vì phong ấn của Ma thần Táng Thiên trong đầu hắn lại có phản ứng.

Cổ Nguyên Thần này, chính là một trong những mục tiêu của Táng Thiên.

Sở Hi Thanh hơi cau mày.

Ma thần Táng Thiên nghĩ cái gì vậy? Để cho hắn đi giết một cao thủ luyện thể cấp độ nhị phẩm hạ, thực lực nằm trong hàng đầu Địa Bảng?

Dù là bên trong Vân Hải tiên cung này, tu vị của song phương đều là ngũ phẩm, nhưng sức chiến đấu của Cổ Nguyên Thần vẫn vượt xa hắn.

Song phương căn bản là không cùng một hạng cân.

Nhưng vị Ma thần Táng Thiên này, đại đa số thời gian đều ngốc nghếch và động kinh như vậy.

Vị này cũng không nói là nhất định phải giết chết Cổ Nguyên Thần, ép Cổ Nguyên Thần ra khỏi Vân Hải tiên cung cũng có thể đạt được mục đích.

Chỉ là dưới quy tắc của Kim Khoa Ngọc Luật, muốn ép một người ra ngoài, chỉ sợ còn khó hơn là giết chết hắn.

Bạch Cốt tướng quân – Cổ Nguyên Thần vừa mới bước ra ngoài, liền cười ha ha: “Xem ra mọi người đang chờ chúng ta? Là Cỗ mỗ không phải, để chư vị chờ lâu.”

Hắn vừa nói chuyện vừa quét cặp mắt như ưng sói kia qua đám người, đánh giá mọi người nơi đây.

Khi Cổ Nguyên Thần nhìn thấy Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y, ánh mắt nhất thời hơi đổi, bước tiến cũng hơi chậm lại.

Nhưng sau đó hắn lại khôi phục như thường, tiện tay vỗ đầu một thanh niên gầy yếu ở bên cạnh: “Đều là do đệ tử nhà ta không hăng hái, hai môn pháp thuật mà thôi, thế mà phí nhiều thời gian như vậy.”

“Quả thực là chờ các ngươi rất lâu, Thần Diễm cung không có người sao? Ngay cả một cái tố chất thuật sư cũng không có?”

Vẻ mặt Đại Hắc Thiên – Nhật Già La hơi mất kiên nhẫn: “Nhìn thấy quy củ trên bia đá chưa? Nếu như chư vị không có ý kiến, vậy thì không cần dây dưa nữa, trực tiếp bắt đầu đi.”

“Lời này rất hợp ý ta.” Đại trưởng lão Vũ Chí Thượng của Vô Thượng huyền tông đứng lên: “Chúng ta đã ở nơi này đủ lâu rồi, vẫn nên tiến vào vòng trong sớm một chút thì tốt hơn.”

Mấy người còn lại tuy không nói gì, nhưng cũng đều đứng lên.

Sở Hi Thanh cũng đứng lên.

Vấn Thù Y thì trực tiếp ngự không mà lên.

Nàng tiện tay phất tay áo một cái, một đạo chân nguyên vỗ vào bia đá, làm cho một bộ phận phù văn trên bia đá bắt đầu tỏa sáng.

Mọi người cũng làm theo, từng người đều đánh một đạo chân nguyên vào bia đá.

Cổ Nguyên Thần thấy thế thì cau mày, sau đó cười đắc ý: “Cổ mỗ lại có chút không kịp chuẩn bị, nhưng nếu chư vị đã không chờ đợi được nữa, Cổ mỗ cũng không tiện làm trái ý chư vị.”

Hắn cũng ngưng tụ một đạo chân nguyên rồi đánh vào bia đá. Ngay khi mười chi đội ngũ, sáu mươi loại chân nguyên không giống nhau hòa vào trong bia đá, Thần Ngao Tán Nhân đứng ở trên đỉnh chóp liền ‘sống’ lại.

Chương 1292: Ngươi là Bá Võ Vương? (3)

Sắc mặt Thần Ngao Tán Nhân lạnh lùng nhìn xuống phía dưới: “Cửa ải thứ hai là khí vận! Truyền thừa của ta, ngộ tính đứng đầu, khí vận thứ hai, sau đó là thiên phú huyết mạch. Mà ngươi có khí vận mạnh mẽ, tất có sức chiến đấu không tầm thường, sức chiến đấu mạnh mẽ, khí vận nhất định không tầm thường. Vì vậy, nội dung của cửa ải này chính là cạnh tranh sinh tồn, khôn sống mống chết. Ải này lấy một ngày làm thời hạn, hoặc đào thải đến khi còn sáu chi đội ngũ mới thôi.”

Sở Hi Thanh lại liên tưởng đến những lời nói của Thần Ngao Tán Nhân khi còn ở bí cảnh cửu phẩm.

Khi đó, Thần Ngao Tán Nhân đã nói ở cửa ải cuối cùng là ‘người có thiên phú mạnh mẽ, tất có sức chiến đấu không tầm thường, sức chiến đấu mạnh mẽ, thì thiên phú nhất định không tầm thường’.

Đây không phải là giống hệt nhau sao?

Lúc này, Thần Ngao Tán Nhân ở trên đỉnh bia đá lại nói tiếp: “Trời có đức hiếu sinh, bản thân cũng không phải hạng người thích giết chóc, do vậy nên kính báo trước! 3700 năm sau, tất có cao thủ khắp nơi vào cung tranh cướp truyền thừa của ta. Lệ mỗ năng lực có hạn, tất cả pháp lực để lại đều duy trì Kim Khoa Ngọc Luật và cấm pháp pử trong cung.”

“Do đó một khi bắt đầu chiến đấu, Lệ mỗ không còn hơi sức đảm bảo tính mạng chư vị, cũng không thể truyền tống chư vị ra khỏi cung kịp thời. Nếu các ngươi tự nhận năng lực có hạn, không thể ứng chiến, lại không muốn mất mạng tại đây, thì có thể rời khỏi tiên cung bây giờ.”

Vấn Thù Y nghe đến đây, lại nhịn không được mà nhìn Sở Hi Thanh một chút.

Chỉ thấy Sở Hi Thanh tập trung nghe Thần Ngao Tán Nhân nói chuyện, hoàn toàn không có ý định rời khỏi.

Tất cả mọi người nơi này, cũng không có ai rời khỏi.

Bọn họ đều đang suy tư, xem ra Thần Ngao Tán Nhân cũng có dự đoán về cục diện của 3700 năm sau.

Vị này cũng đã nghĩ đến, quy tắc của mình sẽ bị người ta sửa chữa.

Ngay khi Thần Ngao Tán Nhân nói xong, tòa quảng trường bạch ngọc này lại rung lên.

Bốn mươi chín cái cột đá lao lên từ mặt đất, còn có từng cái từng cái xiềng xích cực lớn xuất hiện, chúng nó đan xen vào nhau, tựa như một cái lồng chim, bao phủ toàn bộ quảng trường bạch ngọc.

Sở Hi Thanh lại nghĩ đến, tình cảnh trước mắt này cũng tương tự như cửa ải cuối cùng ở bí cảnh cửu phẩm.

Hắn một tay đè đao, lặng lẽ chờ đợi.

Mấy người Kiếm Tàng Phong ở phía sau cũng nắm chặt binh thế, súc thế chờ phát.

Theo cột đá và xiềng xích phong tỏa quảng trường bạch ngọc này, Thần Ngao Tán Nhân liền phất tay áo: “Chư vị, xin mời!”

Tất cả mọi người đều cảm giác được, một bộ phận hạn chế của Kim Khoa Ngọc Luật với bọn họ đã biến mất.

Lúc trước, nếu bọn họ cưỡng ép ra tay, thì Kim Khoa Ngọc Luật sẽ truyền tống bọn họ ra khỏi cung, bây giờ thì không còn hạn chế này.

Khoảnh khắc này, quảng trường bạch ngọc bỗng nhiên ‘oanh’ một tiếng, một lượng lớn mây khói xuất hiện, có trắng có xanh có đen, còn có cả mây khói màu đỏ thắm.

Khói trắng là của Cửu vĩ yêu hồ Hồ Tâm Mị, xanh là từ Thần Côn đại trưởng lão, đen là của Đại Hắc Thiên – Nhật Già La.

Ngay cả Sở Vân Vân cũng đang thả khói, con Toan Nghê của nàng đang phun mây khói đỏ thẫm, lúc này đã bao trùm phạm vi mười mẫu.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, tình cảnh này cực kỳ giống với sương máu ở trong bí cảnh cửu phẩm.

“Quả nhiên, không phải mây khói thì chính là huyễn thuật!”

Đại trưởng lão Vũ Chí Thượng của Vô Thượng huyền tông không khỏi hừ lạnh một tiếng: “Một đám chỉ biết giả thần giả quỷ.”

Trước khi mây khói khuếch tán ra, hắn chủ động đưa mấy đệ tử Vô Thượng huyền tông lùi về trong góc của quảng trường.

Vũ Chí Thượng rất muốn tự tay làm thịt Sở Hi Thanh, nhưng cũng không muốn đệ tử của mình nộp mạng ở trong sương khói này.

Vấn Thù Y thì lại một kiếm đánh về phía đại nội phó tổng quản Tích Huyết Kiếm – Mục Minh Thu.

Mấy cao thủ đại nội do Mục Minh Thu cầm đầu bỗng nhiên biến mất tại chỗ, chẳng biết đi đâu.

Ánh mắt Vấn Thù Y hơi ngưng lại: “Phi Thân Thác Tích?”

Đây cũng là một trong ba mươi sáu pháp Thiên Cương!

Giấu trong thiên địa, ngao du tứ hải, không thể biết, không thể tra, không thể xem, tồn tại ở thế giới, nhưng không thấy thế giới. . .Thật ra là một loại độn pháp ẩn chứa lực lượng hư không, không gian!

Vấn Thù Y cười lạnh, phất tay một cái, mười hai mặt kính bằng băng chiếu rọi bốn phương, đám người Mục Minh Thu lập tức xuất hiện ở trong gương.

Có điều, mấy người Mục Minh Thu không chỉ dùng Phi Thân Thác Tích, bản thân bọn họ cũng có thân pháp và độn pháp không tầm thường, nhanh chóng né tránh ở bên trong quảng trường bạch ngọc.

Nếu như là trạng thái bình thường, một kiếm của Vấn Thù Y liền có thể đóng băng không gian, khiến cho bọn họ không trốn được.

Nhưng bên trong tiên cung này, nếu Vấn Thù Y không muốn phạm vào Kim Khoa Ngọc Luật, mất cơ hội thu hoạch thần khí, thì phải tuân thủ quy tắc nơi này.

Chương 1293: Ngươi là Bá Võ Vương? (4)

Vấn Thù Y cũng không buồn phiền, kiên trì chờ đợi thời cơ.

Mấy người Mục Minh Thu đều dùng ngọc phù Thiên Cương để né tránh, nhưng lực lượng phù lục sẽ không thể duy trì thời gian quá dài.

Dưới tình huống chia sẻ cho sáu người, thì thời gian lại càng ngắn hơn.

Mà lúc này, mấy nhà còn lại đều lạnh lùng nhìn vào đám người Sở Hi Thanh.

Bọn họ đang chờ đợi thời cơ, chờ đợi mây khói bao phủ toàn bộ quảng trường này.

Chỉ một lát sau, mấy đám mây khói khác màu này đã va chạm vào nhau, đan xen vào nhau.

Khoảnh khắc này, chân lý võ đạo và pháp thuật cũng bắt đầu dâng trào trên quảng trường.

Cuối cùng, Thần Côn đại trưởng lão chuyên dùng Vân pháp đã chiếm được đầu gió, khiến cho màu sắc mây mù biến thành màu xanh lam.

Mà lúc này, Kiếm Tàng Phong vẫn đứng sau lưng Sở Hi Thanh lại mỉm cười, hắn dựng một tay trước người: “Đệ tử Kiếm Tàng Phong, xin mời hai vị tiền bối thần kiếm hộ pháp!”

Thời khắc này, hai thanh kiếm một xanh một vàng kim hiện ra ở phía sau hắn.

Chuôi của hai thanh kiếm này đều hơi giống với cây cân.

Thân kiếm màu xanh lam hiowo rộng, toàn thân như một thanh thước sắt khổng lồ, mặt trên còn có khắc độ.

Thân kiếm màu vàng kim lại hẹp dài, điêu khắc xa hoa, lộ vẻ hào hoa phú quý.

Hóa ra Kiếm Tàng Phong không chỉ mang theo Quân Thiên thánh kiếm, mà còn có Hành Thiên thánh kiếm.

Kế Tiễn Tiễn thì lại lặng lẽ rút hai thanh Bàn Long loan đao toàn thân màu đen từ trong tay áo của mình ra.

Nàng được xưng là ‘đao độc tôn, tên vô ảnh’, tự nhiên là dùng ‘Độc Tôn đao’!

Trong lòng Kế Tiễn Tiễn hơi thổn thức.

Đã lâu rồi nàng không dùng hai thanh đao này.

Sở Vân Vân thì vừa nghĩ hóa Toan NGhê, vừa lấy một cây tăm ở trong tay áo ra, chỉ chớp mắt cây tăm này đã biến thành một cây cột cờ như cây thương.

Lúc này, một ‘Sở Vân Vân’ khác đã xuất hiện, đây là do nàng nghĩ hóa ra.

Bản thân Sở Vân Vân thì lại nhìn xuyên qua tầng tầng mây mù dày đặc, nhắm vào một người nào đó ở phía xa xa.

Thần Côn đại trưởng lão thì lại hơi bất ngờ.

Hắn cho rằng sau khi quảng trường này tràn ngập mây khói, tất cả mọi người sẽ ăn ý mà ra tay với Sở Hi Thanh, làm thịt đám người Vô Tướng thần tông trước.

Nhưng khoảnh khắc này, Vũ Chí Thượng của Vô Thượng huyền tông thì lao thẳng về phía Bạch Cốt tướng quân – Cổ Nguyên Thần như một con mãnh hổ.

Đại trưởng lão Mị Ly của Dục Giới Đệ Lục thiên thì lại hóa thân thuấn ảnh, bỗng nhiên chém một kiếm về phía Cửu vĩ yêu hồ Hồ Tâm Mị.

Chỉ có Đại Hắc Thiên – Nhật Già La là lao về phía Sở Hi Thanh.

Nhưng mà trong mây mù, một ánh đao màu xanh chợt chém thẳng về phía Đại Hắc Thiên – Nhật Già La.

Thần Côn đại trưởng lão âm thầm lắc đầu, lòng thầm nghĩ đám người này quả nhiên là âm hiểm xảo trá, nham hiểm độc ác.

Bọn họ ra vẻ nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh, nhưng mục tiêu lại là những kẻ có uy hiếp lớn hơn ở bên cạnh.

Thần Côn đại trưởng lão không thèm để ý, hắn phi độn trong mây mù, mang theo mấy người sau lưng, lao thẳng về phía đám người Sở Hi Thanh.

Nhưng bóng người của hắn mới lao lên được mười trượng, liền nhìn thấy một thiếu nữ ốm yếu ở trong mây mù phía trước.

Nàng ước chừng mười lăm tuổi, mặc một bộ váy xanh mộc mạc, mặt trứng ngỗng, mày liễu, sắc mặt tái nhợt, có chút ốm yếu. Trong tay thì lại cầm một thanh trường thương khá ta và thô nhưng không có đầu thương, khí chất thanh lệ xuất trần.

Bởi vì mây mù che đậy linh cảm của võ tu, nên khi Thần Côn đại trưởng lão phát hiện ra nàng thì khoảng cách giữa hai người đã rất gần, chỉ cách nhau chưa đến ba trượng.

Đây hình như là muội muội của Sở Hi Thanh, thuật sư lục phẩm Sở Vân Vân?

Thần Côn đại trưởng lão vô thức cảm thấy không đúng, trái tim hắn kinh hoàng, tâm thần bất an, còn sởn cả tóc gáy.

Thần Côn đại trưởng lão gần như vô thức dốc hết tất cả lực lượng của mình.

“Giết!”

Hắn vung trọng kiếm trong tay, đánh thẳng về phía Sở Vân Vân. Đồng thời, hóa thân thành mây khói mờ ảo bất định.

Đúng lúc này, Sở Vân Vân ở đối diện cũng múa thương.

Chỉ một thương, liền đánh nát kiếm cương của Thần Côn đại trưởng lão.

Sắc mặt Thần Côn đại trưởng lão nhất thời đại biến.

Nữ tử trước mắt này lại có sức mạnh thân thể cấp độ nhất phẩm! Hơn nữa còn là đỉnh cấp nhất trong nhất phẩm.

Hắn bắt đầu thử né tránh, lại phát hiện thương của Sở Vân Vân như có ở khắp mọi nơi, biến hóa vô cùng.

Hắn cảm giác mặc kệ mình tránh ở nơi nào cũng vô dụng, kết quả cuối cùng đều là tử vong.

Hơn nữa, dù cho hắn hóa thân thành mây mù thì cũng vô dụng với thiếu nữ trước mắt.

Nơi trường thương chỉ vào, vẫn luôn là bộ phận hạt nhân nhất trong nguyên thần và thân thể của hắn.

Lúc này, trước khi tử vong ập đến, Thần Côn đại trưởng lão cố gắng bóp nát một tấm ngọc phù ở trong tay áo.

Chỉ là trước khi Thần Côn đại trưởng lão kịp thực hiện, trường thương của Sở Vân Vân đã đánh thẳng vào võ ý của hắn, cũng đâm thủng tim của hắn!

Đồng thời một ngọn lửa màu trắng xuất hiện trên thân thương, bắt đầu thiêu đốt máu thịt và nguyên thần của hắn.

Toàn thân Thần Côn đại trưởng lão cứng đờ tại chỗ, nhìn thiếu nữ trước mắt với vẻ không dám tin.

“Đây là . . . Nghịch Thần chi hỏa!”

Nói cách khác, đây rất có thể là cột cờ của Nghịch Thần Kỳ trong truyền thuyết?

Thế gian này, có không nhiều thứ có thể dấy lên Nghịch Thần chi hỏa.

Nhưng mà thiếu nữ trước mắt này là ai? Nắm giữ thân thể cấp độ nhất phẩm, có thể điều động cột cờ Nghịch Thần Kỳ.

Thần Côn đại trưởng lão lập tức nghĩ đến một khả năng, con ngươi của hắn lập tức co rút lại thành kim, cũng không thể nào tin tưởng được.

Hắn sững sờ nhìn Sở Vân Vân, giọng nói gian nan: “Ngươi là. . . Bá Võ Vương!”

Chương 1294: Chiến đấu trong mây mù

Trong sương mù dày đặc, sau lưng Kiếm Tàng Phong bỗng nhiên hiện lên một cân cây cực lớn.

“Cánh ve là nặng, vạn cân là nhẹ, lên!”

Theo Kiếm Tàng Phong phất tay áo, cán cân lập tức nghiêng về một bên.

Tu vị của mấy người Sở Hi Thanh lập tức tăng vọt.

Lúc này, Kiếm Tàng Phong lại hơi sững sờ, hắn cảm giác có một đạo khí tức mạnh mẽ trong mây mù đã biến mất rồi.

Dựa theo vị trí để phán đoán, hẳn là Thần Côn đại trưởng lão.

Người này đã chết? Hay là che giấu hành tung?

Kiếm Tàng Phong suy nghĩ thật nhanh, động tác vẫn gọn gàng nhanh nhẹn như cũ.

Mặc kệ người này đã chết hay chưa, tình cảnh của bọn họ vẫn rất nguy hiểm.

Chết một cái Thần Côn, nơi này vẫn còn vài vị cao nhân nhị phẩm, thậm chí là nhất phẩm.

Hắn chỉ tay thăm dò về một hướng.

“Tri Xích Thiên Nhai!”

Đây là một cực chiêu trong Lượng Thiên Kiếm, hiệu quả khá kỳ lạ.

Đối với phe mình mà nói, thiên nhai chỉ là một thước, nhưng đối với kẻ địch, một thước chính là thiên nhai.

Mà tại một chỗ khác trong mây mù, Sở Hi Thanh cảm giác chân nguyên và sức lực của mình đang nhanh chóng tăng trưởng, thậm chỉ là tăng vọt.

“Tam phẩm hạ?”

Sở Hi Thanh hơi ngẩn ngơ, trong mắt hiện ra vẻ khó mà tin nổi.

Vị Kiếm sư huynh kia uống thuốc à? Thế mà lại có thể kéo chân nguyên, khí huyết, lực lượng, nguyên thần của hắn lên tận tam phẩm hạ!

Tu vị của hắn vẫn là ngũ phẩm, đó là vì phong ấn trong huyết mạch vẫn chưa được mở ra.

Kiếm Tàng Phong lại có thể tránh khỏi hạn chế của Kim Khoa Ngọc Luật, khiến các loại tố chất và năng lực của hắn được tăng lên, đủ để chống lại cao thủ tam phẩm!

Thậm chí cả võ ý của hắn cũng được cường hóa mấy cấp bậc.

Sở Hi Thanh lao nhanh về phía trước, phát hiện mình lại có năng lực Súc Địa Thành Thốn, chỉ chớp mắt đã vượt qua hơn mười trượng.

Con ngươi Sở Hi Thanh hơi co lại.

Hắn là đệ tử chân truyền của Vô Tướng thần tông, há có thể không biết đây là cực chiêu trong Lượng Thiên Kiếm?

Vị Kiếm sư huynh này, ngoại Bình Thiên Kiếm ra thì Lượng Thiên Kiếm cũng rất mạnh.

Móa!

Sở Hi Thanh điên cuồng chửi rửa.

Cái tiểu mập mạp trắng trẻo lại như mì vắt này, lại là song thánh truyền Bình Thiên và Lượng Thiên!

Lúc này, Sở Hi Thanh lại dừng bước, bởi vì hắn biết cái Trì Xích Thiên Nhai này không phải dùng ở trên thân pháp.

Lúc này, có một bóng đen bỗng nhiên xuất hiện ở phía trước.

Hắn có một đầu tóc xanh, mũi cao mắt dài, chính là một trong những cao thủ của Bắc Minh cung, Thiên Bằng Kiếm – Hề Lập Chí.

Người này cũng nhìn thấy Sở Hi Thanh.

Hai mắt hắn sáng lên, quanh người lập tức sinh sôi vô số lôi đình, Lôi Thiên chi pháp bị hắn phát huy đến mức tận cùng.

Chỉ là tốc độ của Hề Lập Chí tuy rằng như lôi đình, nhưng khoảng cách của song phương lại không hề rút ngắn như những gì hắn tưởng tượng.

Lượng Thiên Kiếm?

Hề Lập Chí lập tức ý thức được, đây chính là Lượng Thiên Kiếm có thể đo đạc thiên địa.

Lúc trước, khi còn ở ngoài Vân Hải tiên cung thì Thần Côn đại trưởng lão cũng đã bị Yến Quy Lai dùng Lượng Thiên Kiếm dằn vặt một phen.

Lúc này, Hề Lập Chí thay đàn đổi dây, dùng võ ý làm trụ cột, ngưng tụ ra mấy chục trường mâu bằng lôi đình, đánh thẳng về phía đối diện.

Thanh thế của những trường mâu lôi đình này cực kỳ kinh người, tốc độ cũng nhanh đến kinh người.

Mặc kệ đối phương vặn vẹo khoảng cách như thế nào, khoảng cách của song phương chung quy cũng chưa đến bảy trượng, kéo xa lắm cũng không vượt quá mười dặm!

Dù là cách mười dặm, hắn vẫn có thể dễ dàng đánh chết Vô Cực Đao Quân này!

Nhưng đúng lúc này, hắn nhìn thấy Sở Hi Thanh ở đối diện bỗng nhiên múa đao.

“Giết!”

Vô Tương Tru Thiên Đao – Nhất Đao Vạn Sát – Vô Cực thần trảm!

Sở Hi Thanh vừa ra tay chính là toàn lực.

Vô Tướng Tru Thiên Đao là bản tiến giai của Tam Tương Thiên Lục Đao, Sở Hi Thanh luyện hơn một tháng, đã tu luyện đến tầng mười ba.

Lúc này hắn còn dùng bí pháp Vô Cực thần trảm giai đoạn thứ hai.

Ngoại trừ vô hình vô tượng, vô thanh vô sắc, vô thủy vô chung, vô biên vô hạn, không thể chỉ tên ra, còn có biến hóa khôn lường.

Khi Sở Hi Thanh chém ra một đao, lại càng là bỏ qua khoảng cách giữa hai người.

Hề Lập Chí nhìn thấy Sở Hi Thanh múa đao, thì cũng cảm thấy nguy hiểm đến cực hạn.

Trái tim hắn đập mạnh, vẻ mặt không thể tin nổi.

Hề Lập Chí thử chống đỡ, nhưng lại không thể phán đoán ra vị trí chân chính của một đao này.

Hắn muốn dùng Lôi Thiên chi pháp của bản thân để tránh né, nhưng Hề Lập Chí cũng không biết phải lùi đến đâu mới an toàn.

Hơn nữa, đối với hắn mà nói thì một thước chính là thiên nhai, dù chỉ là khoảng cách một trượng thì cũng tốt rất nhiều sức lực và thời gian.

Hề Lập Chí chỉ có thể hóa thân thể thành lôi đình, đồng thời chờ mong và hi vọng mấy tên đồng bạn của mình đến cứu viện.

Nhưng mà một đao của Sở Hi Thanh đã tru diệt toàn bộ những lôi đình màu vàng óng này.

Đây chính là Tru Thiên Đao! Tru Thiên võ ý!

Chương 1295: Chiến đấu trong mây mù (2)

Ầm!

Theo lôi đình đầy trời bị ánh đao tru diệt quá nửa, bóng người của Hề Lập Chí lại hiện ra.

Lúc này, trên người hắn đã có một vết thương rất khủng bố, kéo dài từ trán xuống đến tận bụng.

Nơi mi tâm đã bị đao cương phá vào tủy não, lục phủ ngũ tạng trong bụng cũng bị đánh nát.

Ánh mắt Hề Lập Chí bình tĩnh nhìn Sở Hi Thanh với vẻ không thể tin.

“Tam phẩm?”

Sở Hi Thanh trước mắt này, không nói đến sức mạnh, thần niệm, mà cả võ ý cũng được người ta kéo lên đến cấp độ tam phẩm!

Vô Cực Trảm của Sở Hi Thanh thì đúng là bí pháp đáng sợ đến cực đoan.

Trước khi tiến vào Vân Hải tiên cung, hắn cũng là một tứ phẩm thượng, nắm giữ thánh truyền Lôi Thiên Kiếm! Một thân tu vị chỉ kém nửa bước là có thể bước vào tam phẩm!

Hắn vốn tưởng mình sẽ không chết uất ức như vậy.

Dưới lưỡi đao của Sở Hi Thanh ngày hôm nay, lại không đỡ nổi một đòn.

Bởi vì người trong mây mù dày đặc kia đã khiến cho lực lượng, võ ý của hắn bọn họ đổi chiều, ngoài ra còn thay đổi khoảng cách giữa bọn họ.

“Hay cho Bình Thiên Kiếm. . .”

Khi Hề Lập Chí nói ra câu này, thân thể và nguyên thần của hắn đã nổ tung, hóa thành bụi đất.

Sau khi Sở Hi Thanh chém ra một đao thì không để ý đến người này nữa, hắn dùng lực lượng thần thức để cảm ứng vào tìm kiếm những đối thủ khác.

Sau đó, trong mắt hắn lại hiện ra một tia dị dạng.

Đối thủ của bọn họ đã không còn?

Khí cơ của sáu người Bắc Minh cung đều đã biến mất, bao quát cả Thần Côn đại trưởng lão, hoàn toàn không tìm được, hoặc là đã suy yếu đến cực điểm, rơi vào trạng thái trọng thương.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, Thần Côn đại trưởng lão nhất định đã chết trong tay Sở Vân Vân.

Dám thả mây mù trước mặt Bá Võ Vương, quả thực là lão thọ tinh chán sống, tự tìm đường chết.

Như vậy mấy người còn lại chết trong tay kẻ phương nào?

Sau đó Sở Hi Thanh liền thu hồi tâm tư, tiếp tục tìm kiếm kẻ địch ở trong mây mù.

Hắn không hề lo lắng phía sau.

Chu Lương Thần và tiểu Huyền Vũ đã hắn dặn dò, ở lại phía sau bao vệ Kiếm Tàng Phong và ‘Sở Vân Vân’.

Bây giờ hắn càng không lo lắng.

Vị Kiếm sư huynh kia của hắn quả thực là thâm tàng bất lộ.

Với thân phận song thánh truyền, cộng thêm một thanh Bình Thiên kiếm, đã đủ để đối kháng với một võ tu nhị phẩm rồi.

Mà kẻ nhìn như yếu nhất là Sở Vân Vân, thật ra lại là kẻ mạnh nhất trong số họ.

Hắn cũng không lo lắng cho Kế Tiễn Tiễn và Lục Loạn Ly.

Thực lực của Lục Loạn Ly không kém hắn, cảnh giới ngũ phẩm đã có thể sử dụng Đại Minh Vương Luân như thường rồi.

Còn về phần Kế Tiễn Tiễn. . .

Khi Sở Hi Thanh đang nghĩ đến hai thiếu nữ này, Kế Tiễn Tiễn đang vung tay lên, vẩy máu ở trên đôi trường đao trong tay.

Trước mặt nàng thì lại có hai người đang quỳ.

Ngũ quan của bọn họ khá bẹp, gương mặt giống như đầu cá, rất tương tự với Thần Côn đại trưởng lão.

Lúc này, mi tâm của hai người đều bị một vết thương dài và nhỏ phá tan.

Nhìn từ bên ngoài, vết thương này chỉ là một vết thương nhỏ, nhưng thật ra đã chém nát tủy não của bọn họ.

Sau khi võ tu tiến vào tứ phẩm, năng lực tái sinh cực mạnh, dù đầu bị chặt đứt thì cũng không đủ trí mạng.

Nhưng nguyên thần của hai người này cũng bị Kế Tiễn Tiễn đánh tan.

Bọn họ đã chết từ lâu, chỉ dựa vào một ít chấp niệm cuối cùng, một hơi cuối cùng để chống đỡ.

Miệng bọn họ há ra, tựa như muốn nói điều gì đó, nhưng lại không nói ra được.

“. . . Duy Ngã Vô Địch Đao?”

Thật ra thì thời Đại Tần gọi là Duy Ngã Độc Tôn Đao, nhưng do mạo phạm đế tôn, đổi thành Duy Ngã Vô Địch Đao.

“Vô Ảnh thần tiễn?”

Vô Ảnh thần tiễn là tiễn pháp, truyền thừa của nó cùng một mạch với Chính Lập Vô Ảnh trong ba mươi sáu pháp Thiên Cương của thuật sư.

Nó bao gồm Trụ Thiên chi pháp và Thái Hư chi pháp, tiến vào trạng thái hư ảo, do vậy nên vô ảnh vô hình.

Vừa rồi, Kế Tiễn Tiễn lại dùng pháp môn Vô Ảnh thần tiễn vào đao pháp, một chiêu liền giết chết bọn họ.

Kế Tiễn Tiễn lại không để ý đến hai kẻ này.

Nàng ngưng thần cảm ứng, tìm kiếm bóng người của Thần Côn đại trưởng lão.

Nàng tâm ý đã quyết, không lâu sau sẽ để cho thân phận nội quỷ này của mình có một kết thúc.

Vì vậy, nàng không lo sẽ bại lộ thân phận nữa.

Trước lúc đó, nàng không ngại trợ giúp Sở Hi Thanh ngăn cản Thần Côn đại trưởng lão.

Hiện giờ, ‘công thể’ của nàng đã được Kiếm Tàng Phong kéo lên đến tứ phẩm thượng.

Bên trong bí cảnh này, Kế Tiễn Tiễn có tự tin chiến thắng được Thần Côn đại trưởng lão!

Chỉ là khi Kế Tiễn Tiễn tản thần thức ra để tìm kiếm, trên mặt của nàng lại hiện ra vẻ ngoài ý muốn.

Khí cơ của Thần Côn đại trưởng lão đã không còn rồi!

Thần thức của nàng tìm khắp phạm vi ba mươi lăm trượng, nhưng vẫn không tìm được.

Người này rút rồi? Hay là che giấu tung tích?

Chương 1296: Chiến đấu trong mây mù (3)

Trong mắt Kế Tiễn Tiễn hiện ra vẻ ngờ vực.

Nàng phát hiện tất cả đồng đội của mình đều bình yên vô sự, nhưng khí cơ của đám người Bắc Minh cung lại biến mất.

Mà phạm vi ba mươi lăm trượng, đã là cực hạn của nàng ở trong mây mù này.

Có điều, mây mù màu xanh lam trước mắt đang chuyển hóa thành màu trắng.

Điều này chứng tỏ lực lượng của Thần Côn đại trưởng lão đang biến mất.

Ánh mắt Kế Tiễn Tiễn đầy ngờ vực, sau đó liền không để ý, tiếp tục cầm song đao tiến lên phía trước.

Nàng không hề để ý đến tính mạng của mình, lòng thầm nói hôm nay có thể chém mấy người thì chính là mấy người.

Nếu như bất hạnh chết ở chỗ này, vậy cũng không có gì ghê gớm.

Đây chưa chắc đã không khỏi là một chuyện may mắn với nàng.

Cùng lúc đó, trước người Lục Loạn Ly cũng có hai bộ thi thể.

Trong đó có một bộ thi thể bị chém thành năm đoạn, miệng vết thương cực kỳ trơn nhẵn. Một bộ thi thể khác cũng bị chém đứt, nhưng quanh thân đều có những vết cháy màu đỏ thẫm.

Mà bên cạnh Lục Loạn Ly thì lại có một thanh đao năm màu quấn quanh.

Đó là lực lượng canh kim, ất mộc, quý thủy, ly hỏa và mậu thổ. Lực lượng ngũ hành sinh sôi không ngừng, tuần hoàn không ngớt.

Sau khi bước vào ngũ phẩm, Lục Loạn Ly rốt cuộc cũng có thể thi triển Đại Minh Vương Luân đao pháp này như thường, không cần lo lắng phản phệ, tổn thương đến lục phủ ngũ tạng và kinh mạch nữa.

Đặc biệt là sức mạnh và chân nguyên của nàng được Kiếm Tàng Phong kéo lên đến cấp độ tứ phẩm hạ.

Lúc này, Lục Loạn Ly cười nhìn con Toan Nghê nhỏ ở bên cạnh mình.

“Tiểu tử, đa ta ngươi rồi! Không phải ngươi đến giúp đỡ, thì sẽ mất thêm chút thời gian.”

Vừa rồi, chính con Toan Nghê này đã cuốn lại một người, để cho nàng có cơ hội đánh đánh chết một người trước, bằng không thì nàng cũng không thể giải quyết hai người này nhanh như vậy.

Sau khi Toan Nghê nghe thấy lời nói của nàng xong, lại kiêu ngạo mà vênh mặt lên, thần sắc như rất khinh thường. Sau đó nó lại nằm rạp xuống, ánh mắt tràn đầy ác liệt, trong miệng pháp ra những tiếng gầm gừ.

Lục Loạn Ly nhìn thấy thần thái của Toan Nghê, đầu tiên là hừ nhẹ một tiếng.

Con Toan Nghê này rất kiêu ngạo, rất giống chủ nhân của nàng.

Đừng thấy Sở tiểu muội ốm yếu mềm mại, bình thường cũng rất hiền hòa điềm đạm mà nhâm.

Chỉ cần người ở chung lâu thì sẽ biết nàng là người cực kỳ tự tin, thậm chỉ là tự phụ.

Lục Loạn Ly thậm chí còn sinh ra ảo giác hoặc là suy đoán mà chính nàng cũng cảm thấy hoang đường.

Sở tiểu muội có thể hờ hững và ôn hòa với tất cả mọi người và mọi chuyện, mặc kệ lúc này cũng trấn định thong dong. Có phải là vì sâu trong thâm tâm của nàng, căn bản là không để những người đó và những chuyện đó vào mắt?

Lục Loạn Ly luôn cảm thấy hành tung của cô bé này khác thường, khí thế bễ nghễ vạn vạn, khí thôn vạn dặm.

Nhưng đây là do nàng nghĩ nhiều thôi.

Sau đó Lục Loạn Ly cũng biến sắc, nàng nhìn theo ánh mắt của Toan Nghê.

Một cái chớp mắt tiếp theo, có ba bóng người xuất hiện ở trước mặt nàng.

Lục Loạn Ly không khỏi nhương mày.

Nàng nhận ra ba người này, đây đều là nhóm người của Đại Hắc Thiên – Nhật Già La.

Đây là hai tứ phẩm còn có một cái. . . tam phẩm!

Đó là Ma Diệt Kiếm – Tào Trung Ngạn, một ma đầu thường sinh động trong phạm vi Ký Châu, nhưng chưa vào Địa Bảng.

Luận Võ Thần Cơ đã thiết lập, Thiên Bảng có 100 tên, Địa Bảng 500 tên. Thế gian có rất nhiều cao thủ tam phẩm, nhưng không phải ai cũng có thể bước vào Địa Bảng, Tào Trung Ngạn chính là một trong số đó.

Tuy nhiên, mặc dù người này chưa vào Địa Bảng, nhưng cũng là một đối thủ tương đối nguy hiểm với Lục Loạn Ly.

Mặc dù tu vị của bọn họ bị Kim Khoa Ngọc Luật ép xuống còn ngũ phẩm, nhưng cơ thể và trình độ võ đạo của bọn họ vẫn rất mạnh mẽ.

Sau khi ba người này xuất hiện, liền nhìn thi thể dưới đất với vẻ sửng sốt.

Tào Trung Ngạn híp mắt lại, nhìn chằm chằm vào Lục Loạn Ly: “Hai người này. . . là ngươi giết?”

Lục Loạn Ly mỉm cười, vung vẩy Khổng Tước đao trong tay: “Không chỉ là ta.”

Thanh Khổng Tước đao trong tay nàng, được rèn đúc từ tài liệu Sở Hi Thanh mang về.

Tạo hình giống Nhạn linh đao, thân đao năm màu óng ánh, nhìn rất đẹp đẽ xa hoa.

Trong màn mây mù dày đặc này, nó vẫn lóng lánh mê người.

Ánh mắt của Tào Trung Ngạn lại nhìn qua con Toan Nghê kia.

Đây là một thần thú Toan Nghê được người dùng ‘Thỉnh thần pháp’ để mời ra, khí tức cực kỳ nguy hiểm hình thần đầy đủ, có thể thấy thuật sư này có thiên phú siêu tuyệt.

“Chà chà! Toan Nghê lục phẩm, lại ngưng tụ ra thiên quy ‘Bính Hỏa’ mạnh mẽ như vậy, vị thuật sư này thật sự không tầm thường mà, nàng câu thông với vị Toan Nghê Siêu phẩm nào?”

Tào Trung Ngạn vừa nói chuyện vừa phất tay áo, hai người phía sau hắn lập tức tìm kiếm men theo quỹ tích linh lực trên người Toan Nghê.

Cái gọi là ‘bắn người phải bắn ngựa trước, bắt giặc phải bắt vua trước’.

Đối phó với loại pháp thuật mời thần thú này, cách tốt nhất chính là giết chết thuật sư trước.

Bằng không thì dù bọn họ có giết chết con Toan Nghê này bao nhiêu lần, nó đều có thể tái sinh, khiến cho bọn họ cạn kiệt sức lực mà chết.

Chương 1297: Chiến đấu trong mây mù (4)

“Các ngươi còn muốn đi giết thuật sư?” Lục Loạn Ly thấy hơi bất ngờ, vẻ mặt lại thản nhiên như không: “Các ngươi coi ta là không khí?”

Nàng vừa mới dứt lời, đầu Toan Nghê kia lập tức bay nhào vào một người trong đó.

Nó mang theo thiên quy ‘Bính Hỏa’, tất cả sự vật chạm vào tất cháy, mặc kệ là mây mù hay là bạch ngọc dưới đất, tất cả đều cháy hừng hực. Ngay cả cương khí quanh thân vị võ tu tứ phẩm kia cũng bắt đầu bốc cháy.

Sắc mặt Tào Trung Ngạn hơi thay đổi, hắn phát hiện mình khinh thường con Toan Nghê này rồi.

Không chỉ là Bính Hỏa, mà còn có Thiêu Đốt!

Nó sắp diễn hóa Bính Hỏa thành ‘Đốt Thiên’ rồi. Chỉ là kém một chút ở Ly Hỏa và Đinh Hỏa, vẫn chưa thể diễn sinh ra thiên quy mạnh mẽ có thể thiêu đốt tất cả kia.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, ánh mắt của Tào Trung Ngạn liền bị Lục Loạn Ly hấp dẫn.

Vào lúc này, bóng người của Lục Loạn Ly đã hóa thành một ánh sáng năm màu, lao thẳng về phía võ tu tứ phẩm còn lại.

Tào Trung Ngạn cười lạnh, trong tay áo bỗng nhiên phun ra vô số mưa châm, bắn thẳng về phía Lục Loạn Ly.

Từ đầu đến cuối, mục đích của hắn đều không phải thuật sư, mà là dùng hai người kia làm con mồi, để chế tạo cơ hội giết chết Lục Loạn Ly.

Bối cảnh của Đại Hắc Thiên – Nhật Già La rất thâm hậu, sau lưng có một đại năng Siêu Phẩm.

Người này đồng ý hắn dẫn Tào Trung Ngạn đi vào mà không phải người khác, tự nhiên là có nguyên do.

Tuy Tào Trung Ngạn không vào Địa Bảng, nhưng hắn lại có tự tin, dưới ba trăm vị trí đầu trên Địa Bảng, không ai có năng lực chiến thắng hắn.

Hắn tu luyện 'Tam Thập Lục Thủ Ngự Phong Phá Thể thần châm', đồng thời bao gồm cả 'Phá Thiên' chi đạo và 'Tốn Phong' chi đạo, kim châm của hắn không chỉ nhanh như gió, mà còn không gì không phá!

Kim châm là do Khí sư cao siêu chế tạo, thân châm trống rỗng, bên trong có kịch độc.

Tào Trung Ngạn có lòng tin giết chết nữ tử này trong vòng một hiệp!

Nhưng chỉ chớp mắt, Tào Trung Ngạn nhìn thấy một con Khổng Tước cực lớn bỗng nhiên xuất hiện ở sau lưng Lục Loạn Ly.

Khổng Tước kia xòe đuôi, đám lông đuôi hình cánh quạt kia cực kỳ xinh đẹp và hoa lệ.

Mấu chốt là những hình mắt đang phản xạ ánh sáng ở trên lông đuôi kia.

Lúc này, những đồ án hình mắt này, lại tựa như những con mắt chân chính, tất cả đều nhìn về phía hắn.

Đây là thứ gì?

Con ngươi của Tào Trung Ngạn lập tức mất tiêu cự, không chỉ rơi vào tầng tầng ảo giác, mà còn mất đi tung tích của Lục Loạn Ly.

Thần thức của hắn cực kỳ mạnh mẽ, chỉ giây lát là đã thoát khỏi ảo cảnh, lại nhìn thấy mưa châm của mình đều đánh vào không khí.

Hai đồng bạn kia của mình đều đã chết, một bị đốt thành bó đuốc, một thì ánh đao năm màu của Lục Loạn Ly chém thành năm mảnh.

"Đây là đao pháp gì?"

Tào Trung Ngạn hít vào một ngụm khí lạnh.

Hắn lập tức lùi về phía sau, trong tay áo lập tức bay ra hơn trăm cái ống tiêm.

“Tam Thiên Phồn Hoa, Đạn Chỉ Sát Na!”

Tính tình Tào Trung Ngạn quyết đoán ác liệt, không dây dưa dài dòng.

Hắn không do dự một chút nào, trực tiếp đánh ra cực chiêu tiêu hao hơn trăm vạn lượng bạc, có thể nói là mặc kệ tất cả!

Chỉ là khi mưa châm vô cùng vô tận sắp bùng nổ, sắc mặt Lục Loạn Ly đại biến, chuẩn bị mượn Lượng Thiên chi pháp của Kiếm Tàng Phong để lùi lại.

Thì một ánh đao màu xanh bỗng nhiên xuất hiện, chỉ một đao đã chém đứt đầu Tào Trung Ngạn.

Ánh đao kia cũng cuốn lấy mưa châm, làm chúng rơi lả tả trên mặt đất.

“Là ai?”

Lục Loạn Ly lấy làm kinh hãi, nàng nhìn về phía sâu xa trong mây mù. Nhưng ánh mắt và linh thức của nàng đều không thu hoạch được gì.

Nàng cau chặt mày liễu, vẻ mặt ngạc nhiên nghi ngờ không thôi.

Chẳng lẽ là phụ thân của nàng? Nhưng nhìn ánh đao kia, lại không giống Như Mộng Đao của phụ thân nàng.

Bên trong mây mù, Sở Vân Vân đã đi đến một nơi khác trên quảng trường bạch ngọc. Nàng một tay cầm thương, không ngừng tích lũy chân nguyên, chờ đợi thời cơ.

Cửu vĩ yêu hồ Hồ Tâm Mị đang ác chiến với đại trưởng lão Mị Ly của Dục Giới Đệ Lục thiên tại nơi này.

Hồ Tâm Mị có vạn năm yêu lực, thực lực tương đương với võ tu nhất phẩm hạ, không chỉ tinh thông huyễn thuật, quạt xếp sắt trong tay nàng còn là chí bảo bản mệnh, được chế tạo từ chín cái xương do mẫu thân nàng để lại.

Mỗi khi vung lên sẽ mang theo từng mảnh từng mảnh ánh sáng để mê hoặc tâm thần, ngoài ra còn có vô số đao gió cắt đứt hư không.

Tốn Phong của Hồ Tâm Mị thậm chí đã mạnh đến mức có thể cắt rời không gian.

Dù đối đầu với võ tu nhất phẩm của nhân tộc, nàng cũng có thể đánh ngang tay.

Nhưng đại trưởng lão Mị Ly của Dục Giới Đệ Lục thiên lại vừa vặn là khắc tinh của nàng.

Nữ tử này thân như mị ảnh, đi xuyên không gian, luôn xuất hiện ở những góc chết của nàng. Mị Ly không dừng tại chỗ trong chốc lát, ngoài ra còn có pháp khí trấn áp nguyên thần, có thể đối kháng với huyễn thuật của nàng.

Chương 1298: Chiến đấu trong mây mù (5)

Hai nữ nhân giao thủ kịch liệt, đao gió của Hồ Tâm Mị cắt rời không gian, quét ngang tất cả chung quanh, thậm chí còn ảnh hưởng đến chiến đấu của những người bên cạnh.

Trường kiếm của Mị Ly thì lại bao phủ bốn khóa, đánh lên Cửu Cốt Thần Tâm phiến của Hồ Tâm Mị, tuôn ra vô số tia lửa chói mắt.

Nhưng nói đến cũng kỳ quái, hai nữ nhân này thế mà lại không phát hiện ra Sở Vân Vân chỉ đứng cách bọn họ không đến hai mươi trượng.

Lúc này, Hồ Tâm Mị rốt cuộc cũng không chịu nổi bóng kiếm của Mị Ly, bóng người của nàng đột nhiên nhảy lên cao ba trượng, toàn thân bùng nổ ra một cơn lốc khốc liệt.

“Phong Lăng Bát Hoang!”

Mị Ly này thật sự nghĩ rằng mình không thể làm gì sao?

Trong khoảnh khắc này, vô số đao gió bắn ra bốn phía, chúng nó lít nha lít nhít, lên đến hàng ngàn hàng vạn cái, cắt rời không gian, bắn phá bốn phương tám hướng chung quanh.

Mị Ly không thể không lùi về sau, tạm thời tránh mũi nhọn.

Nhưng đúng lúc này, Mị Ly cảm nhận được nguy hiểm đến cực hạn.

Mà ngay khi nàng vừa có ý nghĩ né tránh, một trường thương màu đen bỗng nhiên đâm thủng đầu của nàng, từ phía sau đâm xuyên đến mi tâm của nàng.

Nguyên thần của Mị Ly cũng bị một thương này đánh cho nát bấy.

Mị Ly hoàn toàn không có thời gian để né tránh, cũng không có lực để đối kháng.

Lúc này, trong nguyên thần đang sụp đổ của nàng chỉ còn lại hai ý nghĩ.

Đây là người nào? Là cao nhân phương nào giết nàng?

Còn có, thương pháp của người này thật là lợi hại!

Hồ Tâm Mị ở cách đó không xa chỉ cảm thấy tê cả da đầu, trái tim co rút lại.

Cực chiêu của nàng còn chưa dùng hết, cũng đã cảm ứng được Mị Ly tử vong, đồng thời một luồng thương ý bá đạo đến cực điểm đã khóa chặt nguyên thần của nàng.

Đầu óc của Hồ Tâm Mị lập tức sinh ra hình ảnh mình bị người khác một thương giết chết.

Đây là một loại thiên phú huyết mạch của Hồ Tâm Mị, nó có thể báo trước một cái tương lai.

Sắc mặt nàng đại biến, điên cuồng lùi lại phía sau.

“Ngươi là ai?”

Cùng lúc đó, nàng điên cuồng thu hồi sương trắng của mình, còn rống lên đến khàn cả giọng: “Đại Hắc Thiên, ngươi con mẹ nó còn không mau thu hồi sương khói cho ta! Bằng không tất cả chúng ta đều phải chết!”

Đại Hắc Thiên – Nhật Già La đang chiến đấu với ánh đao màu xanh kia thì nghe thấy tiếng rống của Hồ Tâm Mị.

Nói là chiến đấu, nhưng thật ra là hắn bị đối phương đuổi chém.

Khi giao thủ đao đầu tiên thì hắn đã bại trận, còn suýt nữa bị đối phương chém đầu!

Nhật Già La không ngừng biến hóa vị trí, mượn mây mù để né tránh, lấy Già Thiên chi pháp và vô thường hỗn loạn của bản thân để né tránh ánh đao màu xanh kia.

Lúc này, hắn thậm chí còn không hiểu nổi, chủ nhân của ánh đao màu xanh này là ai? Đối thủ của hắn rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Đại Hắc Thiên – Nhật Già La chỉ có thể xác định, đối phương nhất định là một cao thủ Thiên Bảng, hơn nữa ít nhất là ba mươi vị trí đầu!

Mỗi một kẻ trên ba mươi vị trí đầu đều rất đáng nghi.

Đối phương dùng chính là đao, nhưng đao pháp lại rất 'tùy tiện'.

Hắn tiện tay múa đao, nhìn như trẻ nhỏ vẽ xấu, cực kỳ hoang đường vô lý.

Nhưng đao pháp giống như hoang đường này, lại ép hắn phải nhảy trái nhảy phải, cực kỳ chật vật.

Nếu như quan sát cẩn thận, liền phát hiện mỗi một đao của người này nhìn như không hợp với lẽ thường, nhưng thật ra là thiên mã hành không, linh dương móc sừng, lại vô câu vô thúc, ung dung thoải mái như đang chơi đùa.

Nhật Già La biết võ đạo của đối phương cực kỳ cao siêu, đã nắm giữ căn bản và tinh túy của võ đạo, không còn câu nệ ở binh khí, nhặt hoa nhặt lá cũng có thể đả thương người.

Cho nên võ đạo của người này, chưa chắc đã là đao!

Trong khi Nhật Già La mồ hôi đầy đầu, ứng phó không xuể, thì lại phát hiện mây mù quanh đây đã biến thành màu đen, phía xa xa cũng truyền đến tiếng kêu gào của Hồ Tâm Mị.

Sau khi kinh ngạc xong, Đại Hắc Thiên – Nhật Già La miễn cưỡng rút ra một tia thần thức để cảm ứng chung quanh, lúc này hắn mới phát hiện khí cơ của Thần Côn đại trưởng lão và Mị Ly đã biến mất không còn tăm tích.

Hai người kia ẩn núp rồi? Hay là chết rồi?

Nếu như chết rồi, vậy chết trong tay ai?

Ngay khi Nhật Già La đang suy đoán, tiếng nói của Hồ Tâm Mị lại vang lên lần nữa: "Mị Ly và Thần Côn đều chết rồi! Một thương, người kia chỉ dùng vẻn vẹn một thương! Nhật Già La, ngươi cái tên tạp chủng này, còn không thu hồi sương khói thì chờ bị người đâm chết đi!"

Câu này của Hồ Tâm Mị làm cho tất cả mọi người ở trong mâu mù đều hơi dừng lại.

Những người này vốn đang chiến đấu kịch luật, lúc này đều không hẹn mà giữ lại vài phần sức lực, dùng để ứng phó với biến hóa.

Ngay cả Vũ Chí Thượng và Bạch Cốt tướng quân - Cổ Nguyên Thần cũng giảm tần suất giao thủ, rút ra một tia thần thức để quan sát bốn phía.

Chương 1299: Bạch Cốt Nguyên Thần

Đại Hắc Thiên – Nhật Già La âm thầm hoảng sợ, sau đó lại cười khổ, hắn cũng muốn thu hồi mây mù ở nơi này, muốn nhìn xem chủ nhân của ánh đao màu xanh này rốt cuộc là ai?

Vấn đề là hắn không thu hồi được!

Võ đạo của hắn bắt nguồn từ Vân chi vô thường và Vân chi già thiên (mây vô thường, mây che trời), nhất định phải thi triển mây mù.

Bây giờ, một khi hắn thu hồi mây mù, chỉ sợ sẽ bị chủ nhân ánh đao màu xanh này chém chết ngay.

Chủ nhân của ánh đao màu xanh này có thể vẫn chưa có sát ý với hắn, vì vậy vẫn đang trêu đùa hắn, lấy hắn làm niềm vui.

Nhật Già La suy đoán, dù mình thu hồi sương mù thì cũng có thể giữ được tính mạng.

Nhưng mà chẳng may có gì bất ngờ thì sao?

Chẳng may mình vừa thu hồi, người kia liền chém chết mình thì sao bây giờ?

Chẳng may người này không muốn lộ ra ngoài ánh sáng, muốn giết mình diệt khẩu thì làm sao bây giờ?

“Nhật Già La, ngươi cái tên tạp chủng này!”

Hồ Tâm Mị cảm thấy tử vong càng ngày càng gần, cỗ thương ý bá đạo kia vẫn luôn ép thẳng vào nguyên thần của nàng, hơn nữa càng ngày càng gần.

Hồ Tâm Mị vẫn không thể nhìn thấy rõ chủ nhân của cỗ thương ý này là ai.

Nàng cũng không dám nhìn, thậm chí không dám mở Linh nhãn của mình ra.

Hồ Tâm Mị cũng hiểu, mình không nhìn không biết thì có lẽ còn có một đường sinh cơ, nếu như nhìn thì chắc chắn phải chết!

Lúc này Nhật Già La vẫn chưa thu hồi mây mù, sắc mặt Hồ Tâm Mị càng ngày càng đen.

Nếu là chỗ khác, nàng đã dùng cuồng phong để thổi tan mây mù rồi.

Nhưng ở đây thì không được, quảng trường bạch ngọc này chỉ hơn 100 trượng, mây mù căn bản là không tản đi được.

Nhưng khi Hồ Tâm Mị cảm thấy mình chết chắc rồi, nàng lại phát hiện cỗ thương ý ác liệt kia bỗng nhiên biến mất không còn hình bóng.

Vẻ mặt Hồ Tâm Mị sừng sờ, nhưng cũng không dám dừng lại.

Nàng tiếp tục phi độn về phía sau, đồng thời cảm ứng chung quanh, sau đó thần sắc hơi động.

Là Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y! Nàng rốt cuộc cũng giết chết đại nội phó tổng quản Mục Minh Thu và những cao thủ đại nội kia.

Vấn Thù Y cau mày nhìn Mục Minh Thu bị đóng băng thành tượng băng.

Ba mươi sáu pháp Thiên Cương. . . Kim Thiền Thuế Thể!

Mục Minh Thu này chỉ là một thể xác do bản thể Mục Minh Thu lột xác ra.

Bảo sao Mục Minh Thu này biết rõ phải chết, nhưng vẫn không sợ hãi, không chủ động rời khỏi Vân Hải tiên cung, thì ra là vì có chỗ dựa.

Là vị quốc sư kia sao?

Hạng 3 Thiên Bảng. . .Thuật Định Sơn Hà – Vũ Côn Luân.

Vấn Thù Y híp mắt lại, lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó làm cho những bức tượng băng kia vỡ vụn thành bột mịn.

Sau đó, Vấn Thù Y mới chuyển sự chú ý đến chung quanh.

Nàng vẫy tay một cái, trên không trung của toàn bộ quảng trường bạch ngọc này, cứ cách mười trượng thì có một mặt gương bằng băng, chúng giúp nàng quan sát toàn bộ nơi này.

Vấn Thù Y cũng rất muốn biết, người dùng một thương giết chết Thần Côn và Mị Ly, làm cho Hồ Tâm Mị liều mạng chạy trốn kia rốt cuộc là ai?

Tòa quảng trời bạch ngọc này, nhìn như nước cạn nhưng lại cất giấu một con cá lớn.

Nhưng tiếp đó, Vấn Thù Y lại nhíu chặt lông mày, nàng không tìm được người này.

Trong cảm ứng của nàng, tất cả mọi người ở đây đều không giống với người có thể giết Thần Côn bằng một thương.

Cuối cùng, tâm thần Vấn Thù Y hơi động, nhìn về phía góc đông nam với vẻ suy tư.

Bên đó là một thiếu nữ thuật sư đang điều khiển một con thần thú Toan Nghê, phối hợp với một thiếu nữ khác.

Cùng lúc đó, nàng còn thông qua con Toan Nghê này để thả mây mù.

Để Vấn Thù Y kinh dị chính là, thiếu nữ này lại có thể lợi dụng Già Thiên chi pháp của Toan Nghê để che đậy một bộ phận cảm ứng của nàng.

Là thiếu nữ này sao?

Vấn Thù Y nhướng mày lên.

Khi nàng truy sát mấy người Mục Minh Thu, không phải là không quan tâm gì đến chiến cuộc bên trong quảng trường này.

Linh thức của Vấn Thù Y vẫn luôn bao trùm toàn bộ quảng trường.

Dù là mây mù dày đặc kia, cũng không thể nào hoàn toàn che đậy được thần thức mạnh mẽ của nàng.

Vì vậy trong sáu mươi người trên tòa quảng trường bạch ngọc, có rất ít người là có thể thoát khỏi linh thức của nàng.

Mà thiếu nữ thuật sư này, chính là một trong số đó.

Một điểm đáng ngờ khác chính là Thần Côn đại trưởng lão.

Người này bị giết chết khi chuẩn bị ra tay với đội ngũ của Sở Hi

Thanh.

Vị đại cao thủ thần bí này, rất có thể xuất thân từ đội ngũ của Vô Tướng thần tông.

Vấn Thù Y nghĩ thầm, thiếu nữ này hình như là muội muội của Sở Hi Thanh, là cô bé tên Sở Vân Vân?

Lẽ ra cái suy đoán này không có khả năng lắm, thậm chí là hoang đường.

Một thuật sư mười lăm tuổi, một thương đánh chết cao nhân nhị phẩm, đây há không phải chuyện cười?

Nhưng sau khi bài trừ tất cả khả năng, khả năng khó xuất hiện nhất thường thường mới chính là 'chân tướng'!

Chương 1300: Bạch Cốt Nguyên Thần (2)

Vấn Thù Y ngưng thần nhìn chằm chằm vào Sở Vân Vân, sau đó mới thu hồi tầm mắt.

Nàng không thể xác định, còn phải quan sát thêm.

Huống hồ, thân phận chân chính của người này tạm thời không ảnh hưởng gì đến nàng.

Nếu như người này dám đứng ở trước mặt nàng, ngăn cản con đường của nàng, vậy Vấn Thù Y sẽ một kiếm đánh chết.

Sau đó, tầm mắt của Vấn Thù Y lại nhìn về phía một bóng người ở trong mây mù dày đặc, trong con ngươi hiện lên một tia kỳ dị.

Lúc này, Sở Hi Thanh đã giết chết ba người.

Hắn khá may mắn, sau khi giết chết Kim Bằng Kiếm - Hề Lập Chí, thì gặp phải hai đệ tử Dục Giới Đệ Lục thiên.

Tất cả đều là vừa đối mặt thì bị hắn giết chết.

Kiếm Tàng Phong đã kéo gần như tất cả năng lực của hắn lên tam phẩm, khiến cho hắn có lực lượng nghiền ép những đối thủ ngũ phẩm này.

Sở Hi Thanh chưa bao giờ bất cẩn, mỗi một đao đều dùng hết sức lực.

Mà sau khi Sở Hi Thanh tìm tòi nửa cái quảng trường, hắn rốt cuộc cũng tìm được Bạch Cốt tướng quân - Cổ Nguyên Thần.

Người này đang chém giết với Vũ Chí Thượng của Vô Thượng huyền tông. Chiến trường của bọn họ như một cơn lốc quét ngang toàn bộ quảng trường.

Vì vậy, Sở Hi Thanh phải tìm mười mấy hơi thở thì mới có thể gặp được hai người này.

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày lên, sau đó dứt khoát cầm đao tiến lên.

“Cổ Nguyên Thần!”

Cổ Nguyên Thần vốn đã giữ lại rất nhiều sức lực để ứng phó với biến cố, khi hắn cảm ứng được Sở Hi Thanh thì đã ngưng thần đề phòng.

Khi ánh đao như tuyết của Sở Hi Thanh chém đến, hắn cũng đã dốc hết sức lực, thanh chiến đao trong tay chém liên tục hơn hai mươi kích, tạm thời bức lui Vũ Chí Thượng, đồng thời một cái thuẫn xương cực kỳ dày đã sinh sôi ở trên cánh tay trái của hắn, dùng nó để chống đỡ lưỡi đao của Sở Hi Thanh.

Đao của tên tiểu tử này rất quái lạ, khó có thể phân biệt vị trí, hư hư thật thật, không thể dự đoán, hơn nữa còn có thể sinh ra biến hóa vô cùng, khiến người ta không biết phải chống đỡ thế nào.

Nhưng Cổ Nguyên Thần cũng lười quan tâm lưỡi đao này chỉ vào đầu, hắn chỉ cần biết mục tiêu của đối phương là mình là được.

Cái thuẫn xương kia càng ngày càng to, gần như đã bao trùm toàn thân hắn. Dù là bộ phận không được bao trùm, thì cũng có giáp xương phòng vệ.

“Ầm!”

Một đao này của Sở Hi Thanh trực tiếp chém vào thuẫn xương của Cổ Nguyên Thần! Đao cương sắc bén kia dễ dàng phá tan thuẫn xương cứng rắn có thể so với pháp khí tam phẩm này, khiến cho cánh tay của hắn bị thương.

Con ngươi của Cổ Nguyên Thần hơi co lại, hiện ra vẻ kinh ngạc.

“Tru Thiên?”

Không chỉ là Tru Thiên Đao.

Người này. . . đao sát của người này có lực lượng phá cương quá mạnh!

Đối phương còn có một loại thiên phú mạnh mẽ, khiến cho đao cương cực kỳ sắc bén, lại còn có lực lượng phá cương phá pháp.

“Cương Cân Thiết Cốt!”

Cổ Nguyên Thần gầm lên, xương cốt nhanh chóng bao trùm cánh tay trái, chỉ chớp mắt mà một tầng lại thêm một tầng.

Nhưng cánh tay trái của hắn vẫn bị một đao của Sở Hi Thanh mạnh mẽ cắt đứt.

Cổ Nguyên Thần vẫn phòng về được một đòn trí mạng này của Sở Hi Thanh, làm cho một đao sắc bén tuyệt luân này của Sở Hi Thanh dừng lại ở đây.

Trong con ngươi của hắn lập tức lóe lên một vệt hung quang: “Chết đi cho ta!”

Ngay khi Cổ Nguyên Thần vung chiến đao trong tay lên, chuẩn bị chém chết tên nhãi ranh dám chặt đứt tay hắn, lại phát hiện mình vẫn ngây thơ.

Tổng cộng chín thanh kiếm khí ở sau lưng tên nhãi này đã đánh về phía hắn, ngoài ra còn có thêm một bó Tiên Thiên Đại Nhật thần quang.

Để cho hắn kinh ngạc chính là, trong mỗi một đao ở bên trong những thanh kiếm kia, lại có thể diễn sinh ra ‘Tiệt Thiên’ chi pháp và ‘Trụ Thiên’ chi pháp.

Uy lực của chúng nó chỉ kém một đao vừa rồi có một đường.

Con ngươi của Cổ Nguyên Thần co rút lại, sau đó đạp mạnh chân xuống, một tay kết ấn.

“Bất Diệt Kim Cương!”

Sau lưng hắn chợt hiện ra pháp tướng ‘Kim Cương’.

Đó là một đạo lôi đình màu xích kim, có người nói nó ẩn ở nơi căn nguyên nhất của thế giới.

Cái lôi đình này vô nhân vô quả, vô thủy vô chung, không thể gãy, không thể hủy hoại, trường tồn từ tuyên cổ đến hiện nay, cũng vĩnh hằng bất diệt ở hiện tại và tương lai.

Chiến đao của Cổ Nguyên Thần chém nát hai đạo kiếm khí kia, những đạo kiếm khí còn lại đều đánh thẳng lên người Cổ Nguyên Thần.

Lực lượng Dương viêm của Tiên Thiên Đại Nhật thần quang khiến cho toàn thân Cổ Nguyên Thần bốc cháy.

Kiếm khí sắc bén của Cửu Diệu Thần Luân kiếm thì lại đánh nát giáp xương của Cổ Nguyên Thần, còn cả nội giáp và ngoại giáp trên người hắn. Hơn nữa chỉ chớp mắt đã chém xuyên qua cương lực hộ thể và khổ luyện Bá thể của Cổ Nguyên Thần, chém vào trong ngực bụng của hắn.

Ầm!

Toàn thân Cổ Nguyên Thần bị đánh bay ra ngoài, bay xa mấy chục trượng, đập mạnh vào xiềng xích ở phía sau. Ngực hắn phun máu, lục phủ ngũ tạng đều bị kiếm khí đánh cho nát vụn.

Chương 1301: Bạch Cốt Nguyên Thần (3)

Đại trưởng lão Vô Thượng huyền tông Vũ Chí Thượng vốn đang giao thủ với Cổ Nguyên Thần, giờ phút này cũng phải kinh hãi.

Hắn liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh một cái thật sâu, hơi suy tư một chút rồi không tiến lên, trái lại còn lùi về phía sau. Lùi ra ngoài mười mấy trượng mới dừng lại, tỏ vẻ đứng nhìn không can thiệp.

Sát ý của Vũ Chí Thượng với Sở Hi Thanh cũng rất nồng nặc.

Hắn không chỉ thù hận người này tàn sát đệ tử Vô Thượng huyền tông ở trong bí cảnh thời gian, mà còn cực kỳ kiêng kỵ nhân tài mới nổi này của Vô Tướng thần tông.

Hắn tuyệt đối không muốn thế gian này lại có thêm một Huyết Nhai Đao Quân hoặc là Bá Võ Vương.

Nhưng Vũ Chí Thượng cũng biết thời thế, biết tình hình trước mắt này, mình nên làm thế nào mới có thể bo bo giữ mình.

Từ một đòn đánh trọng thương Cổ Nguyên Thần đến xem, sức chiến đấu của người này đã cực kỳ mạnh mẽ, đủ để đối kháng với đám võ tu nhị phẩm bị phong ấn còn ngũ phẩm như bọn họ.

Huống hồ phía sau còn có cao thủ đang sử dụng Bình Thiên Kiếm và Lượng Thiên Kiếm.

Trong đội ngũ của Sở Hi Thanh, rõ ràng là còn có hai đệ tử thánh truyền của Vô Tướng thần tông.

Đặc biệt là người đang thi triển Bình Thiên Kiếm, người này có thể kéo thực lực của Sở Hi Thanh lên tận bốn cấp bậc.

Điều này quả thực là phát rồ!

Vũ Chí Thượng hiểu rõ Vô Tướng thần tông, trong ký ức của hắn, chỉ có rất ít người mới có thể làm được điểm này ở cấp độ tứ phẩm, hơn nữa đều phải dựa vào Quân Thiên thánh kiếm của bọn họ thì mới có thần thông cỡ này.

Mà khiến cho Vũ Chí Thượng kiêng kỵ, vẫn là tồn tại một thương đâm chết Thần Côn và Mị Ly.

Hắn cũng có suy đoán giống Vấn Thù Y, cho rằng người này đang ẩn núp bên trong đội ngũ của Vô Tướng thần tông, ít nhất thì cũng có quan hệ!

Đội ngũ này của Vô Tướng thần tông, rõ ràng là tàng long ngọa hổ!

Đội ngũ nhìn như yếu nhất này, nhưng lại là mạnh nhất dưới Vấn Thù Y!

Khi Vũ Chí Thượng lùi ra xa thì mới phát hiện, đại đa số chiến đấu ở trong mây mù đã kết thúc. Đại đa số người đều lùi về các góc.

Duy chỉ có Đại Hắc Thiên – Nhật Già La là đang bị một đoàn ánh đao màu xanh đuổi chém, tên này chật vật bỏ chạy, lên trời không đường, xuống đất không cửa.

Vũ Chí Thượng cũng bừng tỉnh.

Lúc này, ba người Mục Minh Thu, Thần Côn và Mị Ly đã chết, mười chi đội ngũ đã mất ba.

Cửa ải này là mười lấy sáu, chỉ cần có thêm một đội ngũ nữa bị loại, thì bọn họ có thể vào cửa ải tiếp theo.

Chỉ là không biết kẻ bị loại cuối cùng, là Đại Hắc Thiên – Nhật Già La hay là Bạch Cốt tướng quân - Cổ Nguyên Thần?

Vũ Chí Thượng nhìn về phía Sở Hi Thanh xuyên qua tầng tầng mây mù.

Thật ra thì hắn đã không cảm ứng được vị trí chân chính của Sở Hi Thanh. Bởi vì thân pháp của người này cực kỳ linh động, hơn nữa còn thi triển một môn bí pháp, khiến người ta khó có thể phân biệt.

Người này có can đảm chiến đấu chính diện với võ tu nhị phẩm, chắc chắn phải có chỗ dựa.

Ngoại trừ Bình Thiên Kiếm kéo tu vị của hắn lên, thực lực của người này cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Nhưng võ tu nhị phẩm cũng không dễ dàng thất bại như vậy.

Vũ Chí Thượng biết, dù Sở Hi Thanh có thua thì cũng không rơi vào tình cảnh nguy hiểm đến tính mạng, mà dù người này có chết thì đội ngũ của Vô Tướng thần tông cũng không bị loại.

Nhưng hắn vẫn rất chờ mong Cổ Nguyên Thần có thể cho Sở Hi Thanh một bài học.

Khi Vũ Chí Thượng đang suy nghĩ rất nhiều, Cổ Nguyên Thần lại bị chín đạo kiếm khí kia tấn công.

Vết thương nơi ngực của hắn đã khôi phục như cũ.

Hắn là võ tu nhị phẩm, lại còn là tu luyện ngoại công, sinh mệnh lực đã mạnh đến mức khó mà tin nổi.

Tuy rằng tu vị của hắn bị phong ấn, nhưng thân thể vẫn là cấp độ nhị phẩm.

Lúc này đừng nói là bị người đánh nát phế phủ và trái tim, mà dù thân thể bị đánh thành cặn bã thì cũng có thể nhanh chóng khôi phục bình thường.

Chỉ là kiếm ý vẫn ở trong cơ thể của hắn, không thể trục xuất ra ngoài.

Cổ Nguyên Thần biết Sở Hi Thanh từng trợ giúp Mộc Kiếm Tiên đăng thần, vì vậy đây nhất định là chí bảo hộ đạo của Mộc Kiếm Tiên cho Sở Hi Thanh, kiếm ý này cũng là bắt nguồn từ Mộc Kiếm Tiên.

Vì vậy hắn cũng không lãng phí thời gian đi trục xuất kiếm ý, mà trực tiếp dùng chân nguyên để ngăn cách hoặc áp chế.

Nhưng kiếm khí vẫn luôn oanh kích về phía hắn, một cái hô hấp là chín mươi kiếm, cộng thêm mười hai đạo Tiên Thiên Đại Nhật thần quang, còn thêm cả ánh đao liên miên không dứt của Sở Hi Thanh, đánh xuyên qua giáp xương và Bá thể của hắn, khiến cho thân thể của hắn xuất hiện những vết thương dọa người.

Kiếm ý trong cơ thể càng ngày càng nhiều, khiến cho toàn thân Cổ Nguyên Thần đều bị khuấy động như dời non lấp biển.

Cổ Nguyên Thần không chút do dự, bắt đầu phản công.

Hắn biết tử thủ là không thủ được.

Tên tạp chủng đối diện dường như có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, chân nguyên vô cùng vô tận.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn sớm muộn gì cũng bị những luồng kiếm ý này đánh chết.

Chương 1302: Bạch Cốt Nguyên Thần (4)

Tuy nhiên, Cổ Nguyên Thần muốn phản công cũng không phải chuyện dễ, hắn phát hiện khoảng cách của mình và Sở Hi Thanh đã bị vặn vẹo, một thước như thiên nhai!

Sở Hi Thanh chỉ cách hắn bảy trượng, hơn nữa còn có thể bỏ qua khoảng cách để tấn công hắn. Trường đao và kiếm khí kia vừa chém đã đến ngay trước mặt hắn.

Tựa như khoảng cách bảy trượng này không hề tồn tại vậy.

Nếu như không phải người này lo rằng cách quá xa thì sẽ khiến cho hắn có thể mượn mây mù dày đặc để bỏ chạy, thậm chí còn có thể cách xa năm mươi trượng, thậm chí là cách xa một trăm trượng mà vẫn có thể giao thủ với hắn.

Tương ứng với đó, khoảng cách bảy thước với Cổ Nguyên Thần lại tựa như bảy mươi trượng, thậm chí là bảy trăm trượng.

Mặc kệ hắn làm thế nào thì cũng không thể đến gần, không thể vượt qua.

Vấn đề là, tại sao tên nhãi này lại tìm hắn?

Người này rõ ràng là đến vì hắn!

Cổ Nguyên Thần vừa suy nghĩ rất nhanh, đồng thời phát ra một tiếng rống như sấm rền.

“Kim Cương Vô Lượng!”

Không gian chung quanh Cổ Nguyên Thần lập tức sụp đổ và co rút lại, lực lượng Huyết nguyên vô cùng vô tận tràn ra từ trong cơ thể Cổ Nguyên Thần, không chỉ đánh nát không gian, mà còn hút và khóa chặt Sở Hi Thanh.

Khoảnh khắc này, khoảng cách do Kiếm Tàng Phong chế tạo đã bị Cổ Nguyên Thần cưỡng ép đánh nát không gian để san bằng.

“Chết đi cho ta!”

Hai mắt Cổ Nguyên Thần đỏ bừng, hai tay cầm đao, một đao như vạn cân chém thẳng vào Sở Hi Thanh.

Hắn mặc kệ Cửu Diệu Thần Luân kiếm, không thèm chống đỡ, mặc kệ kiếm khí đánh vào thân thể mình. Cổ Nguyên Thần chỉ tập trung vào tấn công Sở Hi Thanh.

Hắn muốn đánh chết Sở Hi Thanh trước khi Cửu Diệu Thần Luân kiếm giết chết hắn.

Mặt Sở Hi Thanh lại không biến sắc, ánh mắt bình tĩnh như thường.

Đao trong tay hắn đã biến hóa, lập tức mang theo từng mảnh từng mảnh ánh đao như gương sáng.

Sở Hi Thanh bắt đầu toàn lực ứng phó, phản xạ lại đao lực của Cổ Nguyên Thần.

Nếu như ở ngoài tiên cung, thì hắn tuyệt đối không có năng lực này.

Cổ Nguyên Thần một đao là có thể giết chết hắn.

Nếu như không có Bình Thiên Kiếm của Kiếm Tàng Phong, Sở Hi Thanh cũng không thể chiến thắng.

Cổ Nguyên Thần chém một trăm đao, thì hắn nhiều nhất cũng chỉ ngăn được ba, năm đao.

Nhưng mà bây giờ. . .

Cheng! Cheng! Cheng!

Giữa hai người xuất hiện vô số tiếng nổ vang và tia lửa.

Ngũ quan thất khiếu của Sở Hi Thanh bắt đầu xuất hiện máu tươi.

Cổ Nguyên Thần chém mười đao, hắn chỉ có thể phản xạ ba đao, những đao còn lại, thì Sở Hi Thanh chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ.

Lúc này, cơ thể của hắn đã được cường hóa nhiều lần, cường độ thân thể thậm chí đã vượt qua rất nhiều tứ phẩm thượng.

Nhưng mà dưới sức mạnh khổng lồ của Cổ Nguyên Thần, thân thể của Sở Hi Thanh vẫn có vẻ như yếu ớt không chịu nổi. Lục phủ ngũ tạng của hắn không ngừng bị đối phương đánh trọng thương, xương cốt toàn thân cũng rạn nứt.

Nhưng tốc độ khôi phục của Sở Hi Thanh cực nhanh, Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết khiến cho hắn có thể khôi phục trong nháy mắt.

Chịu đựng áp lực nặng nề nhất, lại chính là nguyên thần vẫn luôn là mạnh nhất của hắn.

Thần niệm của Sở Hi Thanh rất mạnh, đã đuổi sát võ tu tam phẩm Địa Bảng, lại được Kiếm Tàng Phong cường hóa lên, nhưng vẫn không chống đỡ được Kim Cương võ ý và Nguyên Thần võ ý của Cổ Nguyên Thần.

Thần niệm của vị Bạch Cốt tướng quân này cực kỳ hùng vĩ, tựa như búa tạ không ngừng nện vào thần thức ý niệm của hắn.

Sở Hi Thanh lập tức nghĩ ra phương pháp hóa giải, hắn chuyển bộ phận thần niệm mà mình không chịu nổi đến các phân hồn đang uẩn nhưỡng bên trong Cửu Diệu Thần Luân kiếm.

Bên trong Cửu Diệu Thần Luân kiếm có Vĩnh Hằng chân ý của Mộc Kiếm Tiên, có thể giúp hắn chống đỡ những võ ý này.

Lúc này, Cổ Nguyên Thần còn lo đao của mình quá chậm, hắn dứt khoát bỏ đao, thân thể bành trướng lên, xương trắng gần như bao trùm toàn bộ thân thể, tựa như một con hổ lớn dữ tợn bằng xương trắng.

“Bạch Cốt Nguyên Thần, Dần Hổ!”

Bạch Cốt Nguyên Thần đại pháp của hắn có thể nghĩ hóa ra ‘Thập nhị nguyên thần thần thú’, mượn sức mạnh của chúng.

Lúc này, Cổ Nguyên Thần hoàn toàn dựa vào xương thò ra từ hai tay của mình để điên cuồng tấn công Sở Hi Thanh.

Nhưng sau khi song phương ác chiến một khắc đồng hồ, hắn liền phát hiện có thứ không đúng.

“Sáu tầng cương lực? Khổ luyện Bá thể? Cái tên nhà ngươi. . .”

Con ngươi của Cổ Nguyên Thần co rút lại, hắn phát hiện tố chất thân thể và cường độ cương lực của Sở Hi Thanh mạnh hơn hắn tưởng tượng nhiều lắm!

Đòn tấn công của hắn chỉ có thể phá tan sáu tầng cương lực kia thì đã tiêu hao rất nhiều sức mạnh.

Nếu tiếp tục kéo dài như vậy, trước khi hắn giết chết Sở Hi Thanh, thì hắn nhất định sẽ trong trong tay đối phương trước!

“Huyết Nguyên Thiên Bạo, chết đi cho ta!”

Trong cơ thể Cổ Nguyên Thần lại tuôn ra vô số huyết khí, hắn bỗng nhiên đấm ra một quyền, đánh Kim Phong Ngọc Lộ đao trong tay Sở Hi Thanh thành phấn vụn, cũng đánh bay Sở Hi Thanh ra ngoài ba mươi trượng.

Chương 1303: Ngươi lại là Huyết Nhai thánh truyền?

Khi nhìn thấy trường đao của Sở Hi Thanh vỡ vụn, còn bản thân Sở Hi Thanh vẫn bình yên vô sự, thì trong con ngươi của Cổ Nguyên Thần hiện lên vẻ thất vọng.

Sau đó hắn nằm trên mặt đất giống như một con hổ lớn bị thương, miệng còn thở phì phò.

Vừa rồi, Sở Hi Thanh không chỉ đỡ được một đòn toàn lực của hắn, mà còn phản xạ lại bốn phần mười sức mạnh trong đó.

“Bất Diệt Kim Cương!”

Theo Cổ Nguyên Thần phát động cực chiêu, máu thịt và giáp xương của hắn đang nhanh chóng khôi phục bình thường.

Bản thân Cổ Nguyên Thần thì lại nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh với ánh mắt đỏ tươi: “Ngươi cái tên tạp chủng này, Cổ mỗ không hề có thù oán gì với ngươi mà? Thần Diễm cung chúng ta và Vô Tướng thần tông các ngươi vẫn luôn có rất ít ân oán, vì sao các hạ nhất quyết phải phân sinh tử với ta?”

Đi tìm Vũ Chí Thượng không tốt sao? Tên kia đúng là khá mạnh.

Nhưng đối với Sở Hi Thanh mà nói, Vũ Chí Thượng là một đối thủ có thể khắc chế, cũng dễ giết hơn.

Cách đó mấy chục trượng, Sở Hi Thanh cũng đang thở dốc, miệng mũi thì lại phun sương máu.

Cú đấm này của Bạch Cốt tướng quân - Cổ Nguyên Thần khiến cho nội tạng của hắn nổ nát, chỉ còn sót lại 'Bàn Cổ chi tâm' là coi như hoàn chính.

Nhưng mỗi một cái hô hấp, thân thể của hắn sẽ chuyển biến tốt hơn vài phần.

Khí tức hỗn loạn cũng nhanh chóng khôi phục bình thường.

Từng luồng từng luồng huyết khí lao ra khỏi thân thể, hóa thành từng cái từng cái giao long màu máu, quấn quanh bên ngoài cơ thể hắn.

Táng Thiên Thần Vũ của hắn đã được kích hoạt.

Điều này làm cho sức mạnh, tốc độ, chân nguyên của hắn được tăng lên gấp sáu lần dựa trên trụ cột vốn có. Khiến cho chênh lệch của song phương được tiếp cận hơn.

Chờ đến khi thương thế khôi phục năm sáu phần mười, Sở Hi Thanh tiện tay cầm vỗ đao Kim Gia Ngọc Tỏa lên, hút tất cả mảnh vỡ của Kim Phong Ngọc Lộ đao vào trong vỏ.

"Hồi Sóc!"

Sở Hi Thanh phát động năng lực Vĩnh Tại của vỏ đao, khiến cho Kim Phong Ngọc Lộ đao khôi phục lại trạng thái hoàn hảo của mười hai canh giờ trước.

Lực lượng thần thức của Sở Hi Thanh thì đang toàn lực tìm kiếm tung tích của Cổ Nguyên Thần.

Vị Bạch Cốt tướng quân này đang di chuyển rất nhanh trong mây mù, cố gắng tránh tiếp xúc với hắn.

Mây mù bao trùm toàn bộ quảng trường cũng cũng cấp tiện lợi cho Cổ Nguyên Thần.

Chỉ cần không bị thần niệm của Sở Hi Thanh khóa chặt, hắn liền không sợ bị Cửu Diệu Thần Luân kiếm tấn công.

Sở Hi Thanh tìm kiếm một lát thì lại nhíu mày.

Khi Cổ Nguyên Thần toàn lực ẩn giấu, Sở Hi Thanh căn bản là không thể khóa chặt hành tung của người này.

Mấy lần hắn cảm ứng được, đều bị Cổ Nguyên Thần nhanh chóng bỏ rơi.

Cổ Nguyên Thần thậm chí còn thoát khỏi Lượng Thiên chi pháp của Kiếm Tàng Phong, không bị Trì Xích Thiên Nhai ảnh hưởng.

Ngay khi Sở Hi Thanh đang đau đầu, do dự không biết có nên dùng một viên ngọc phù Địa Sát hay không. Sở Hi Thanh lại nhìn thấy những tấm gương bằng băng ở trên không đều chỉ về một phía, mặt gương thì lại chiếu rọi bóng người của Cổ Nguyên Thần.

Theo tốc độ di chuyển cực nhanh của Cổ Nguyên Thần, góc độ của những mặt gương này cũng phát sinh biến hóa!

Là Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y!

Sở Hi Thanh hơi bất ngờ, sau đó lại cảm thấy được yêu mà sợ!

Lòng thầm nói, vị nữ hoàng này chẳng lẽ đang âm thầm hỗ trợ mình?

Cùng lúc đó, tại góc đông nam của quảng trường, Sở Vân Vân cũng ngẩng đầu nhìn lên những mặt gương kia.

Con ngươi xanh lam của nàng lập tức lấp lóe, khóe môi lập tức hiện ra một nụ cười trào phúng.

Sở Hi Thanh cũng không biết tình huống khác thường của Sở Vân Vân, hắn đã dựa vào mặt gương băng để khóa chặt Cổ Nguyên Thần.

“Ngươi còn muốn biết tại sao? Các hạ không khỏi quá dễ quên rồi, 37.000 oan hồn ở Bắc Thương nguyên vẫn nhớ ngươi, muốn uống máu ngươi, ăn thịt ngươi! Còn có khoản nợ của ngươi với Ma thần Táng Thiên, cũng đến lúc phải trả rồi!”

Bóng người Cổ Nguyên Thần nhất thời chậm lại, con ngươi của hắn co rút lại: “Đúng là suýt nữa thì quên mất, ngươi cũng là quyến giả của Táng Thiên.”

Giọng nói của Cổ Nguyên Thần chợt im bặt, bởi vì Cửu Diệu Thần Luân kiếm của Sở Hi Thanh đã truy kích mà đến.

Lập tức có hàng trăm hàng ngàn kiếm khí rơi xuống, ngoài ra còn có Tiên Thiên Đại Nhật thần quang thiêu đốt tất cả.

Tốc độ của những thứ này đều vượt qua Cổ Nguyên Thần.

Chúng nó không chỉ truy kích Cổ Nguyên Thần như hình với bóng, mà còn không ngừng vòng lên trước, thử chặn đường hắn.

Giọng nói của Sở Hi Thanh lạnh lẽo: “Khoảng tầm ba mươi bảy năm trước, Tịnh Châu có một cái tên Cổ Vinh tham tướng. Ngươi này là tín đồ của Ma thần Táng Thiên, dũng mãnh thiện chiến, mưu lược hơn người, tài đức vẹn toàn, không chỉ lập nhiều chiến công, rất được tướng sĩ dưới trướng kính yêu, mà còn rất được Táng Thiên ưu ái.”

Chương 1304: Ngươi lại là Huyết Nhai thánh truyền? (2)

Sở Hi Thanh chợt gằn giọng: “Nhưng những tướng sĩ biên quân dưới trướng hắn lại không biết, vị Cổ Vinh tham tướng này thật ra là rắp tâm hại người. Người này tỉ mỉ bố cục cho một trận chiến ở ‘Bắc Thương nguyên’, làm cho bộ hạ và mấy vạn nhân mã của quân đội bạn đều rơi vào tuyệt cảnh, bị Cự linh bao vây.”

“Cổ Vinh mượn đại quân của Cự linh để tàn sát thuộc hạ, cũng dùng bí thuật lừa dối Táng Thiên, lừa gạt thần lực của hắn, lại dùng bí pháp Hoàng Đạo để hấp thu khí huyết của thuộc hạ, để hoàn thành Huyết Cốt đại pháp.”

“Sau chiến dịch này, Cổ Vinh không chỉ cải thiện được ‘công thể’ của bản thân, bài trừ đan độc trong cơ thể, mà còn tinh luyện thiên phú huyết mạch, kéo dài trăm năm tuổi thọ, ngoài ra còn được Thiên Mệnh ma chủ thưởng thức, không lâu sau đã bước vào nhị phẩm, trở thành cao nhân Địa Bảng đương đại. . .”

Theo tiếng nói của Sở Hi Thanh, tầm mắt của Sở Vân Vân cũng nhìn về phía Cổ Nguyên Thần, trong mắt nàng tràn đầy sát cơ lạnh lẽo.

Sở Vân Vân cũng từng nghe nói đến trận thảm bại ở Bắc Thương nguyên.

Trận chiến đó, tổng cộng 37.000 tướng sĩ chết ở Bắc Thương nguyên, làm cho Tịnh Châu tổn hại một phần sáu quân lực.

Trong vòng hai mươi năm sau, mười mấy thành trì của Tịnh Châu đều bị Cự linh công phá cướp bóc vì không đủ quân lực, khiến cho mấy chục vạn bách tính chết thảm.

Khi đó, triều đình chỉ coi trận chiến này là một thất bại bình thường, cuối cùng chỉ trách phạt Cổ Vinh, cướp đoạt chức vụ của hắn là xong việc.

Không ngờ trong này còn có bí ẩn bực này. . .

Sở Vân Vân biết bản chất của bí pháp Hoàng Đạo, nó mượn khí huyết, nguyên lực, tinh thần và ý chí chiến đấu của thuộc hạ.

Nhưng nếu là mượn, thì nhất định phải trả, sau đó không chỉ phải trả lại, mà còn phải có thêm một ít ‘lãi’.

Nhưng tướng lĩnh có quy củ, sau khi sử dụng bí pháp Hoàng Đạo xong, sẽ dùng chân nguyên của bản thân phụng dưỡng thuộc hạ, vừa giúp thuộc hạ cố bản bồi nguyên, khôi phục tu vị. Thứ hai là hỗ trợ bọn họ gia tăng tu vị.

Theo một trình độ nào đó, nó cũng là một loại song tu, cả hai đều có lợi.

Nhưng mà Cổ Nguyên Thần này lại dùng bí pháp Hoàng Đạo làm công củ, cướp đoạt khí huyết của thuộc hạ, chỉ mượn không trả!

Ngay khi Sở Hi Thanh nói chuyện, Cổ Nguyên Thần lại bị những kiếm khí liên miên bất tận kia đánh cho tràn đầy vết thương.

Ánh mắt của hắn cực kỳ lạnh lùng: “Vì vậy nên ngươi muốn đòi nợ thay cho Táng Thiên? Quả thực là phát rồ!”

Cổ Nguyên Thần vẫn luôn đề phòng Táng Thiên.

Chỉ là hắn không ngờ, Táng Thiên lại sai khiến một tên ngũ phẩm đến đòi nợ!

“Táng Thiên cũng không ép ta đòi nợ từ ngươi.”

Sở Hi Thanh lắc đầu: “Hắn chỉ nói với ta, nơi này có một món nợ máu như vậy thôi. Còn nữa. . .”

Lúc này hắn chợt im bặt.

Thời cơ Sở Hi Thanh đang chờ, rốt cuộc cũng xuất hiện.

Bóng người của hắn lóe lên, đi thẳng đến phía trước Cổ Nguyên Thần.

Dưới tình huống bình thường, hắn không đuổi theo được người này.

Nhưng Cửu Diệu Thần Luân kiếm đã kiềm chế một phần tốc độ của

Cổ Nguyên Thần.

Mấu chốt là Kiếm Tàng Phong, hắn cũng khóa được bóng người của Cổ Nguyên Thần, láy dùng Trì Xích Thiên Nhai một lần nữa, khiến cho tốc độ của Cổ Nguyên Thần giảm mạnh.

Hắn có vẻ như liều mạng phi độn mười dặm, nhưng thật ra chỉ vượt qua một thước.

Cheng!

Theo Sở Hi Thanh chém một đao, chung quanh Cổ Nguyên Thần ngập tràn bùi mù, vô số cương lực tán loạn, quét sạch bốn phía.

“Nếu như làm thịt người, Ma thần Táng Thiên sẽ rất vui vẻ!”

Chỉ cần làm thịt người này, như vậy hắn cũng có thể trả quá nửa ‘nợ nần’ với Táng Thiên.

Sở Hi Thanh cũng không phản cảm với nhiệm vụ lần này.

Kẻ cặn bã giống như Cổ Nguyên Thần, nếu như hắn có cơ hội tru sát thì nhất định sẽ không bỏ qua.

Khi bụi mù tản đi, ngực trái của Cổ Nguyên Thần đã có thêm một miệng vết thương khủng bố.

Một đao này của Sở Hi Thanh không chỉ chém đứt xương sườn của hắn, còn chém đôi lá phổi của hắn, phá hủy trái tim của hắn.

Táng Thiên Thần Vũ mang đến lực lượng phá cương và Trảm Thần, làm cho lưỡi đao của Sở Hi Thanh càng sắc bén hơn, gần như có thể bỏ qua cương lực và Bá thể của Cổ Nguyên Thần.

Cổ Nguyên Thần lại dửng dưng như không, chỉ một sát na mà trái tim và phổi của hắn đã khôi phục như lúc ban đầu.

Cổ Nguyên Thần lặng lẽ cười gằn, trong mắt lộ ra ánh sáng trào phúng: “Thú vị, ngươi đang bất bình thay cho đám thuộc hạ của ta? Đáng tiếc, ngươi không hiểu gì cả! Đây là vận mệnh, dù không có ta, thì mấy vạn người này cũng nhất định sẽ chết ở Bắc Thương nguyên, ta chỉ tham gia vào dưới sự dẫn dắt của Thiên Mệnh chi chủ thôi, có thể nói là lợi dụng phế vật. Bọn họ chết cũng vô ích, không bằng giúp ta thành đạo.”

Sở Vân Vân nghe thấy câu này, khí tức trên người lại lạnh lẽo âm trầm hơn.

Đao của Sở Hi Thanh cũng chém trúng Cổ Nguyên Thần lần nữa, gần như đã chặt đứt cổ của hắn.

Chương 1305: Ngươi lại là Huyết Nhai thánh truyền? (3)

Kiếm khí của Cửu Diệu Thần Luân kiếm cũng xuyên thủng ba lỗ trên người Cổ Nguyên Thần.

Là kiếm ý của Mộc Kiếm Tiên tích lũy trong cơ thể, nên tốc độ, sức mạnh và chân nguyên của Cổ Nguyên Thần đều bị ảnh hưởng rất nhiều, đã không còn bảy phần mười lúc toàn thịnh.

Ngay cả nguyên thần và võ ý cũng không bằng trước.

Mà mỗi khi hắn đánh Cổ Nguyên Thần trọng thương, sẽ tiêu hao một phần khí huyết của Cổ Nguyên Thần, làm cho năng lực hồi phục của Cổ Nguyên Thần giảm xuống.

Ầm!

Đây là Cổ Nguyên Thần phản kích, hắn làm như không thấy lưỡi đao của Sở Hi Thanh, vẫn dùng phương pháp lấy thương đổi thương, lại một quyền đánh Sở Hi Thanh bay ra mười mấy trượng!

Nhưng thương thế của Sở Hi Thanh nhẹ hơn lần trước nhiều, chỉ là máu thịt trên cánh tay phải bị vỡ nát.

Nhưng chỉ một cái hô hấp, Sở Hi Thanh đã khôi phục như thường.

“Chỉ là một thần linh xảo trá âm hiểm, mà cũng dám nói xằng thiên mệnh? Há không phải buồn cười sao?”

Vì vậy, giết chết Cổ Nguyên Thần không chỉ có thể lấy lòng Táng Thiên, mà còn có thể lấy lòng Thái Sơ Huyền Nữ. . .

Vị Ma thần tự xưng Thiên Mệnh kia, chính là đối thủ một mất một còn của Thái Sơ Huyền Nữ.

Nhưng đúng lúc này, Sở Hi Thanh lại nhíu chặt lông mày.

Hắn lại chém một đao về phía ngực của Cổ Nguyên Thần, khi sắp chém nát ngực của Cổ Nguyên Thần, thì lại bị một thanh trường kiếm xương trắng cực lớn đẩy ra.

Đó là một người khổng lồ bằng xương trắng xuất hiện ở sau lưng Cổ Nguyên Thần.

Nó không phải võ ý hóa hình, cũng không phải Pháp tướng thiên quy.

Người khổng lồ xương trắng này cao khoảng năm trượng, toàn thân đều là xương trắng như ngọc, bên ngoài có nghiệp hỏa màu đen.

Trong cặp mắt trống rỗng kia, thì lại có nghiệp hỏa màu xanh lam đang thiêu đốt.

Người khổng lồ xương trắng này có tận mười hai cánh tay, mỗi một cánh tay đều cầm một loại binh khí không giống nhau như đao thương kiếm kích.

Nó không chỉ chặn đao của Sở Hi Thanh, cũng ngăn cản cả Cửu Diệu Thần Luân kiếm.

Mười hai cánh tay này vung múa, bện ra một bức tường không gì phá nổi.

“Chỉ là một ngũ phẩm giun dế, mà cũng dám đánh chủ ý vào Cổ mỗ?”

Cổ Nguyên Thần vừa thở dốc vừa nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh, trong lời nói còn ẩn chứa vẻ châm chọc: “Ngươi suýt nữa thì thành công rồi. Nhưng mà đáng tiếc, Cổ mỗ chôn mấy vạn tướng sĩ dưới trướng, không phải chỉ vì lên cấp nhị phẩm thôi đâu.”

Trong mắt hắn lộ hung quang: “Ngươi rất vinh hạnh! Ngươi là kẻ đầu tiên được nhìn thấy ‘Thiên Mệnh nguyên thần’ của ta, cũng là tế phẩm đầu tiên chết trong tay nó.”

Sở Hi Thanh hơi cau mày, ngưng thần chú ý người khổng lồ xương trắng kia.

Cái này gọi là ‘Thiên Mệnh nguyên thần’, quả thực là vướng tay vướng chân.

Chân là Cổ Nguyên Thần dùng khí huyết và tinh hồn của mấy vạn người, hỗn hợp với Bạch Cốt Nguyên Thần đại pháp của hắn, ngưng luyện ra khôi lỗi.

Nếu như chỉ là một khôi lỗi bằng xương thì cũng thôi, mấu chốt là bên trong khôi lỗi này còn có một chút lực lượng của Thiên Mệnh ma chủ.

Đây gần như tương đương với một bộ phân thân pháp thể của Thiên Mệnh ma chủ.

Sở Hi Thanh đang suy nghĩ rất nhanh.

Hắn đang nghĩ nếu Cổ Nguyên Thần có lá bài tẩy như vậy, vì sao không sử dụng từ sớm? Phải chờ đến khi bị trọng thương đến bản nguyên thì mới dùng?

Cái gọi là ‘Thiên Mệnh nguyên thần’ này, lẽ nào có hạn chế gì? Hoặc là có sơ hở gì?

Sở Hi Thanh vừa dùng năng lực Động Sát của Thái Thượng Thông Thần để quan sát, vừa sờ vào hai cành Huyết tùng ở trong tay áo.

Cùng lúc đó, hắn cũng liếc mắt nhìn vào tấm thẻ nhân vật Huyết Nhai Đao Quân tứ phẩm hạ (bản trải nghiệm) ở trong kho chứa đồ.

Còn cả một đám thẻ cực chiêu nhất phẩm ở dưới tấm thẻ này nữa.

Sở Hi Thanh vốn không thể sử dụng những tấm thẻ cực chiêu này.

Nhưng bây giờ các loại năng lực của hắn đều được cường hóa đến tam phẩm, thân thể cũng được Táng Thiên cường hóa, đã đủ điều kiện để sử dụng.

Sở Hi Thanh hơi do dự, không biết mình nên sử dụng lá bài tẩy nào đây?

Nhưng chỉ một lát sau, trong mắt Sở Hi Thanh hiện ra một vệt kinh dị.

Hắn phát hiện những nghiệp hỏa màu đen quấn quanh người khổng lồ xương trắng kia đang đốt cháy xương cốt của nó, làm cho mặt ngoài của xương cốt này sinh ra những vết nứt nhỏ bé li ti.

Cái ‘Thiên Mệnh nguyên thần’ này đúng là có sơ hở, nó đang tự hủy hoại?

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh lại nghe thấy tiếng ‘răng rắc’ ở trên ngón tay của mình.

Sở Hi Thanh cau mày.

Đó là Huyết Nhai huyễn giới!

Huyết Nhai huyễn giới của hắn lại bị nứt ra vào lúc này.

“Đừng nhìn!” Cổ Nguyên Thần đã khôi phục chút sức lực, hắn đứng dậy rồi cười gằn như cũ: “Thiên Mệnh nguyên thần của ta đúng là còn chưa hoàn mỹ, sử dụng nó thì sẽ phải trả giá đắt, nhưng không phải một tên ngũ phẩm như ngươi có thể phá giải.”

Lúc này, toàn bộ người trên quảng trường đều có thần sắc khác nhau.

Vũ Chí Thượng và Hồ Tâm Mị đều ngưng thần nhìn người khổng lồ xương trắng, trong mắt hiện ra ý kiêng kỵ.

Chương 1306: Ngươi lại là Huyết Nhai thánh truyền? (4)

Đúng là ‘Thiên Mệnh nguyên thần’ của Cổ Nguyên Thần chưa hoàn thiện.

Chỉ khi nào hắn loại trừ được mầm họa của môn bí pháp này, thì sức chiến đấu của hắn có thể bước vào ba mươi vị trí đầu của Thiên Bảng.

Sắc mặt Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y thì vẫn lạnh lùng, trong con ngươi lộ ra vẻ khinh bỉ và xem thường.

Kiếm Tàng Phong thì lại gãi gãi đầu, ánh mắt do dự.

Trong mắt hắn, cái gọi là ‘Thiên Mệnh nguyên thần’ này quả thực chính là rác rưởi. Bên trong quá nhiều xung đột, quá không cân bằng.

Hắn chỉ cần vung kiếm một cái, động cây cân một cái, ‘Thiên Mệnh nguyên thần’ này của Cổ Nguyên Thần sẽ sụp đổ.

Nhưng đây là trận chiến của Sở Hi Thanh, hắn không tiện làm thay.

Bằng không Sở Hi Thanh sẽ không lấy được thần ân của Táng Thiên.

Vị Ma thần kia thưởng thức nhất chính là chiến đấu công bằng, nếu như có thể lấy yếu thắng mạnh thì hắn lại càng ưu ái hơn.

Kiếm Tàng Phong dùng Bình Thiên Kiếm và Lượng Thiên Kiếm để trợ giúp Sở Hi Thanh, cũng chỉ là san bằng chênh lệch giữa hai người.

Nếu như tiếp tục nhúng tay vào, vậy thì quá giới hạn rồi.

Mà Kiếm Tàng Phong cũng không muốn ra tay ở trong trường hợp nhiều người chú ý như vậy.

Tuy nhiên, với thực lực của Sở Hi Thanh bây giờ, muốn chiến thắng ‘Thiên Mệnh nguyên thần’ này đúng là rất khó.

Chẳng may Sở Hi Thanh gặp chuyện gì đó, Kiếm Tàng Phong cũng không có mặt mũi đi gặp trưởng bối của Vô Tướng thần tông.

Ngay khi Kiếm Tàng Phong rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, thì hắn lại nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Hắn phát hiện khí tức của Sở Hi Thanh đang biến hóa, Bạch Hổ dực giáp trên người Sở Hi Thanh đang biến mất, thay vào đó là một mảnh lân phiến bóng loáng như gương.

Những lân phiến màu bạc không chút tì vết này, đang bao trùm thân thể Sở Hi Thanh.

Con ngươi của Kiếm Tàng Phong không khỏi co rút lại.

Đây là . . . Huyết mạch Nhai Tí!

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người ở đây đều chú ý đến biến hóa của Sở Hi Thanh.

Tầm nhìn trong mây mù bị hạn chế, đại đa số võ tu trên quảng trường đều không nhìn thấy biến hóa của Sở Hi Thanh.

Nhưng vẫn có mấy người dựa vào lực lượng mạnh mẽ của mình, phát hiện ra dị biến ở trên người Sở Hi Thanh.

Trong mắt của bọn họ đều hiện ra vẻ khó có thể tin nổi.

Trong đó có cả Kế Tiễn Tiễn, nàng ngây người tại chỗ, ánh mắt tràn đầy mờ mịt.

Nhai Tí?

Chủ thượng của nàng, Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh lại là người mang huyết mạch Nhai Tí?

Không thể nào!

“Vậy thì chưa chắc!”

Sở Hi Thanh hít sâu một hơi, sau khi giải phóng huyết mạch Nhai Tí của bản thân, hắn cũng sử dụng năng lực ‘Khuy Thiên’ của Thái Thượng Thông Thần.

Phối hợp với thiên phú Động Sát, hắn có thể nhìn rõ tất cả chi tiết của người khổng lồ xương trắng kia.

Sở Hi Thanh cầm đao chỉ vào Cổ Nguyên Thần, ánh mắt lạnh lẽo:

“Xem ra ngươi vẫn không thể luyện hóa oán hận của 37.000 oan hồn. Dưới tình huống như vậy mà muốn nô dịch tinh thần ý chí của bọn họ, để ý chí của Thiên Mệnh ma chủ hàng lâm, quả thực là khó như lên trời.”

“Sau đó thì sao?”

Cổ Nguyên Thần cười ha ha, giáp xương lại bao trùm toàn bộ thân thể hắn lần nữa: “Cái này đúng là không dễ. Cổ mỗ tính toán phải mất mười lăm năm nữa mới có thể luyện xong ‘Thiên Mệnh nguyên thần’ này. Vì vậy Cổ mỗ vẫn không muốn thi triển, nhưng dùng nó để giết ngươi thì đủ rồi.”

Ý niệm của hắn hơi động, người khổng lồ xương trắng liền hóa thành một tia sáng màu trắng.

Nó sử dụng bốn cánh tay, chém bốn kích về phía Sở Hi Thanh.

Nhưng đúng lúc này, Cổ Nguyên Thần đứng ở xa xa cũng phát hiện da thịt bên ngoài cơ thể của Sở Hi Thanh hiện ra một lớp lân phiến màu trắng bạc bóng loáng như gương.

Cổ Nguyên Thần hơi cau mày, trong mắt hiện lên vẻ nghi ngờ.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, hắn liền nhìn thấy bóng dáng một con cự thú cực lớn ở sau lưng Sở Hi Thanh.

Nó đầu rồng thân sài, miệng ngậm chiến đao, tức giận rít gào về phía phía Cổ Nguyên Thần và người khổng lồ xương trắng kia.

Cùng lúc đó, Kim Phong Ngọc Lộ đao trong tay Sở Hi Thanh cũng hóa thành một mảnh ánh đao như gương.

Thiên Thù Thần Ý Đao – Hồi Quang Phản Chiếu!

Sở Hi Thanh học được áo nghĩa từ trong thẻ cực chiêu nhất phẩm của Huyết Nhai Đao Quân, khiến cho một thức cực chiêu này của hắn đã phát sinh biến hóa về chất.

Nhai Tí đao ý tầng mười bảy, cộng thêm huyết mạch Nhai Tí tăng thêm nữa!

Khi Sở Hi Thanh thi triển một đao này, tất cả sức mạnh của người khổng lồ xương trắng kia đều bị phản xạ trở lại.

Binh khí bằng xương của ‘Thiên Mệnh nguyên thần’ này quả thực là bá đạo vô biên! Thần uy vô lượng.

Tuy rằng không có chân nguyên gia trì, nhưng lại có lực lượng mạnh đến cấp độ nhị phẩm!

Sở Hi Thanh thậm chí còn cảm giác được một tia lực lượng che giấu vận mệnh ở trong đó.

Đối phương đã khóa chặt vận mệnh của hắn, đang bện lấy quỹ tích số mệnh của hắn, đẩy hắn đi về phía tử vong.

Sở Hi Thanh lại không thèm để ý, chỉ dùng tất cả sức lực để phản xạ lại sức mạnh của 'Thiên Mệnh nguyên thần'.

Hắn dùng toàn lực để ứng phó, cố gắng phản xạ lại từng tia lực lượng.

Chương 1307: Ngươi lại là Huyết Nhai thánh truyền? (5)

Hồi Quang Phản Chiếu đã khác với trước kia, thay đổi lớn nhất bây giờ chính là "Tỉ mỉ".

Sở Hi Thanh có thể khống chế tất cả lực lượng phản xạ lại, thao túng chúng biến hóa.

Những sức mạnh phản xạ lại, lập tức kích thích cương lực của người khổng lồ xương trắng.

Nhưng cái này lại đúng ý của Sở Hi Thanh, Kim Phong Ngọc Lộ đao trong tay hắn 'ong' lên vài tiếng, không ngừng chấn động và run rẩy.

Những cương lực nhỏ vụn kia không ngừng bị phản chấn qua phản xạ lại, phạm vi càng ngày càng lan rộng, cũng khiến cho càng nhiều cương lực nhỏ vụn gia nhập vào trong đó, chỉ khoảnh khắc mà đã bao phủ toàn bộ người khổng lồ xương trắng.

Tình cảnh này giống như chơi game, chỉ một viên bi nho nhỏ cũng làm cho toàn bộ gạch sụp đổ.

Cũng giống như Domino, chỉ đẩy nhã một quân thì sẽ khiến toàn bộ sụp đổ.

Khi Sở Hi Thanh chém ra một đao này, hầu như tất cả mọi người nhìn thấy cảnh này đều phải hiện lên một vệt kinh ngạc.

Trong con ngươi màu xanh lam của Sở Vân Vân cũng hiện lên một vệt vui mừng.

Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y thì lại nhắm mắt lại, không tự chủ được mà nắm chặt kiếm bên hông mình.

Một đao này của Sở Hi Thanh, làm cho nàng nhớ đến người vô địch thiên hạ ở 800 năm trước kia, liên tưởng đến những mẩu ký ức kia.

Chỉ nói đến một chiêu Hồi Quang Phản Chiêu này, đao đạo của người này đã đến ‘tam muội’.

Ầm!

Trong khi Vấn Thù Y đang suy nghĩ rất nhiều, người khổng lồ xương trắng kia đã sụp đổ, hóa thành từng mảnh từng mảnh bụi mù.

Vấn Thù Y không hề cảm thấy bất ngờ.

Nàng nhìn Sở Hi Thanh múa đao, liền biết cái ‘Thiên Mệnh nguyên thần’ này sẽ bị hắn phá giải.

Sở Hi Thanh dùng lực khống chế tỉ mỉ và tinh tế của mình, dễ dàng phá hoại thế cân bằng trong cơ thể người khổng lồ xương trắng.

Trận chiến này, thắng bại đã định!

Hai mắt Cổ Nguyên Thần thì lại trợn trừng trừng lên.

Khi ‘Thiên Mệnh nguyên thần’’ bị một đao của Sở Hi Thanh đánh nát, chân nguyên và khí huyết trong cơ thể Cổ Nguyên Thần cũng tán loạn, vô số máu tươi tràn ra từ miệng mũi của hắn.

Điều này làm cho hắn không khỏi sinh ra cảm giác tuyệt vọng.

‘Thiên Mệnh nguyên thần’ này tương liên với tâm thần của hắn, một khi ‘Thiên Mệnh nguyên thần’ bị phá hủy, nguyên thần và bản nguyên của Cổ Nguyên Thần cũng bị trọng thương.

Đây cũng chính là lý do vì sao hắn bị trọng thương thì mới dám thả ‘Thiên Mệnh nguyên thần’’ ra ngoài.

Nhưng vào lúc này, làm cho hắn hoảng sợ chính là lân phiến màu trắng bạc bóng loáng như gương trên người Sở Hi Thanh.

“Thiết Nhai kính giáp!”

Cổ Nguyên Thần nhìn Sở Hi Thanh với vẻ không thể tin tưởng nổi, sau đó lại bừng tỉnh: “Ngươi lại có huyết mạch Nhai Tí? Ngươi lại là Huyết Nhai thánh truyền của Vô Tướng thần tông. . .”

Ngay khi hắn nói đến đây, Sở Hi Thanh đã điều động ánh đao, chặt đầu của hắn xuống.

Kiếm khí của Cửu Diệu Thần Luân kiếm cũng chém thân thể của Cổ Nguyên Thần thành phấn vụn.

Khi nguyên thần của Cổ Nguyên Thần bị Sở Hi Thanh phá tan, toàn bộ quảng trường bạch ngọc rơi vào tĩnh lặng một thời gian.

Ngoại trừ những cao nhân tận mắt quan sát trận chiến này, hầu như tất cả mọi người đều nghe thấy tiếng gào thét trước khi chết của Cổ Nguyên Thần.

Sở Hi Thanh không có pháp ‘Già Thiên’ như Sở Vân Vân, không ép được tiếng gào của Cổ Nguyên Thần.

Điều này khiến cho toàn bộ chiến đấu trên quảng trường đều dừng lại.

Tất cả võ tu đều rời khỏi chiến đấu, kinh ngạc nhìn về phía Cổ Nguyên Thần gào thét.

Ngay cả ánh đao màu xanh đang truy đuổi Đại Hắc Thiên – Nhật Già La cũng đình trệ chốc lát.

Nhật Già La cuối cùng cũng có thể thoát thân, bóng người lùi nhanh về phía sau, ẩn thân ở trong một góc cách đó mấy chục trượng.

Hắn liều mạng chế tạo sương khói, lại dốc hết sức vào Già Thiên võ ý và Vô Thường võ ý của mình, để che giấu bóng người và khí cơ của mình.

Nhật Già La đã không muốn đối mặt với ánh đao màu xanh kia, càng không có hứng thú tìm hiểu thân phận của người này.

Nói chung là chết đạo hữu không chết bần đạo, vẫn để cho người khác đi đối phó với cao thủ thần bí này là được.

Sau đó, hắn nghiêng đầu nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Vô Cực Đao Quân này, thế mà lại nắm giữ huyết mạch Nhai Tí!

Vô Tướng thần tông đã lừa gạt toàn bộ thiên hạ.

Người này mới là đệ tử Vô Tướng thần tông coi trọng nhất, cũng là người kế thừa y bát của Huyết Nhai Đao Quân.

Trong đôi mắt sâu thẳm của Nhật Già La hiện ra ý lạnh.

Nửa năm trước, hắn từng nhận mệnh lệnh của chủ thượng, triệu tập mười mấy cao thủ, cố gắng đánh giết Sở Mính ở giữa đường, nhưng vì Tông Tam Bình nên sắp thành lại bại.

Không ngờ mục tiêu của bọn họ đã sai lầm từ đầu.

Nữ tử của Kinh Tây Sở thị kia, chỉ là một con cờ bị Vô Tướng thần tông đẩy ra chặn đao cho Sở Hi Thanh mà thôi.

Sau khi Sở Hi Thanh chém giết Cổ Nguyên Thần, hắn cũng cảm nhận được biến hóa trong cơ thể.

Táng Thiên cực kỳ thỏa mãn với cái chết của Cổ Nguyên Thần.

Hắn cũng không ban thần ân hay cường hóa thân thể gì nữa.

Bởi vì hắn đã ‘ứng trước’ tiền công cho Sở Hi Thanh rồi.

Chương 1308: Hai sách Giới Luật

Tuy nhiên, thần ân chi ấn của Táng Thiên ở trên người hắn lại càng mạnh mẽ hơn.

Tuy rằng không thể hiển hóa ra ngoài như trong bí cảnh thời gian, nhưng Sở Hi Thanh vẫn có thể cảm giác được.

Táng Thiên thần ấn này càng nhiều hoa văn phức tạp hơn, màu sắc cũng từ tìm chuyển sang màu đen, sắp bị nhuộm đen.

Binh Thần – Lê Tham cũng ưu ái hắn hơn một chút, trên thần ấn màu tím đã xuất hiện vài tia màu đen.

Cổ Nguyên Thần đặt bẫy giết chết 37.000 tướng sĩ ở Bắc Thương nguyên, không chỉ chọc giận một mình Táng Thiên.

Còn cả Thái Sơ thần ấn vốn sắp biến mất kia, giờ phút này đã khôi phục như cũ, thậm chí còn tiến thêm một bước, biến thành màu tím.

Trong bảng nhân vật của Sở Hi Thanh, Thái Sơ Thần Vận (sơ) cũng biến hóa thành Thái Sơ Thần Vận (trung).

Thái Sơ Thần Vận (trung): Ngươi chém giết quyến giả của kẻ thù một mất một còn với Thái Sơ Huyền Nữ, nhận được Thái Sơ Huyền Nữ ưu ái. Khi người thiết kế mưu tính người khác, vận thế của bản thân sẽ được cải thiện, trợ giúp mưu kế của ngươi có khả năng thành công cao hơn. Khi người bị người khác mưu tính thì cũng tăng cường vận thế của bản thân, trợ giúp ngươi loại bỏ mưu kế, hơn nữa còn được Thái Sơ Huyền Nữ cảnh báo.

Còn cả điểm huyết nguyên của hắn, lần này đã tăng 29.000 điểm!

Đại đa số điểm huyết nguyên đều đến từ thần linh.

Bọn họ lại có ấn tượng mới về sức chiến đấu của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh nhìn màn hình huỳnh quang hư ảo ở trước mắt một chút, liền chuyển mắt qua một bên.

Hắn cầm trường đao trong tay, vẻ mặt dề phòng.

Lần này, huyết mạch Nhai Tí đã bại lộ rồi.

Hắn không xác định là sẽ có hậu quả thế nào, nói không chừng còn bị toàn bộ người ở đây vây công.

Bóng ma mà Huyết Nhai Đao Quân mang đến cho người trong thiên hạ, thật sự là quá khổng lồ.

Nhưng tận mười cái hô hấp tiếp theo, toàn bộ quảng trường vẫn yên tĩnh như chết.

Sau mười cái hô hấp, Hồ Tâm Mị lại dùng quạt xếp che miệng, phát ra tiếng cười khẽ: “Chư vị, ta thấy trận chiến này cũng gần đủ rồi. Bạch Cốt tướng quân - Cổ Nguyên Thần, Mị Ly, Thần Côn đã chết, tên thái giám chết bầm Mục Minh Thu kia chỉ dùng một thuế thể.”

“Không bằng để Đại Hắc Thiên – Nhật Già La thu hồi mây mù, chúng ta ngừng chiến tại đây, chư vị thấy thế nào? Chỉ cần đá số người còn lại của bốn đội ngũ kia ra ngoài, thì chúng ta có thể vào vòng trong rồi.”

Trên giang hồ đúng là có rất nhiều người sợ hãi Huyết Nhai Đao Quân tái hiện nhân gian, nhưng không bao gồm Hiên Viên phần bọn họ.

Huyết Nhai Đao Quân một đao trấn áp thiên hạ mấy trăm năm, nhưng cũng không thấy hắn làm gì bốn đại thánh địa của yêu tộc cả.

Cùng lắm là vì Thất Thánh sơn làm việc hung hăng ngang ngược, nên bị vị kia dạy dỗ một trận.

Trên quảng trường có mấy người là sắc mặt trắng bệch.

Bọn họ cũng không thể làm gì, tòa quảng trường này đã bị phong tỏa, bọn họ không thể trốn được.

Nhật Già La thì lại yên lặng không lên tiếng, cũng không hề có ý định thu hồi mây khói.

Trừ phi là xác định an toàn, chủ nhân của ánh đao màu xanh và vị cao thủ thần bị dùng thương kia đều không có ý định giết chết hắn, bằng không thì Nhật Già La không dám mạo hiểm mà thu hồi mây mù.

Nhật Già La lại có một ý nghĩ rất hoang đường.

Hắn còn sống đến bây giờ, nói không chừng là vì hắn có năng lực thả mây mù.

Hai vị cao thủ giấu đầu lòi đuôi kia, đều muốn nhờ vào năng lực thả mây mù của hắn.

May mắn là vào lúc này, Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y đã lên tiếng: “Không cần phiền phức như vậy.”

Nàng phất tay một cái, lập tức có bốn người trên quảng trường bị đóng băng.

Sau đó Thần Ngao Tán Nhân ở trên đỉnh chóp bia đã lại có động tĩnh lần nữa.

Ánh mắt của hắn nhìn xuống dưới: “Thắng bại đã phân! Cửa ải này kết thúc ở đây, xin mời chư vị tiến lên cửa ải tiếp theo. Trong lúc này không thể tàn sát lẫn nhau, bằng không sẽ đuổi ra khỏi Vân Hải tiên cung.”

Hắn vừa dứt lời, những xiềng xích và cột đá phong tỏa quảng trường cũng rút xuống nền đất.

Cùng lúc đó, hai tòa đại điện ở phía chính bắc cũng có động tĩnh.

Chúng nó giống như những máy móc đang di chuyển vị trí, hai tòa đại điện dạt ra hai bên, tựa như hai cánh cửa mở rộng, để lộ ra một con đường được lát đá cẩm thạch.

Nhật Già La nhìn thấy cảnh này thì mới thả lỏng, thu hồi mây mù đầy trời kia, khiến cho tầm nhìn của mọi người khôi phục bình thường.

Lúc này, còn hơn ba mươi tên võ tu may mắn sống sót, tất cả đều nhìn vào nơi sâu xa trong Vân Hải tiên cung.

Bởi vì giờ phút này, một bộ phận mây trắng bao phủ tòa tiên cung này cũng đang tiêu tan.

Tầm nhìn của bọn họ được mở rộng, nhìn thấy một ít cảnh tượng ở nơi xa xa.

Những cung điện kia vẫn bị mây trắng bao phủ, không nhìn thấy rõ lắm.

Chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy một tòa kiến trúc cực lớn ở trung ương.

Chương 1309: Hai sách Giới Luật (2)

Đó là một tòa lâu các cao như một ngọn núi, tạo hình khá giống với tháp, nhưng lại rộng rãi hơn gấp trăm lần, ngàn lần.

Chỉ nhìn qua thì có thể thấy, diện tích của tòa lầu các kia phải khoảng ba ngàn mẫu.

Mấu chốt là đỉnh của tòa lầu các này có hai đám kim quang chói mắt.

Nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện bên trong kim quang tựa như là hai quyển sách màu vàng.

Chúng nó tỏa ra những ánh sáng vàng, chiếu khắp cả Vô Tướng thần tông.

“Hai đám kim quang kia là thứ gì?”

“Hình như bên trong là hai quyển sách?”

“Bất phàm, ta cảm giác được lực lượng Pháp Lệnh.”

“Pháp lệnh? Ta đoán ra được là thứ gì rồi, đó hình như là Thần bảo do Thiên đế - Đế Ất chế tạo, Thần Luật và Thần Giới.”

“Trong truyền thuyết, Thần Luật ghi chép luật trời của thiên đình, Thần Giới thì ghi chép hình phạt khi trái với luật trời, nhưng hai quyển thần thư này đã bị hủy diệt rồi cơ mà? Tại sao lại xuất hiện ở trong này?”

“Chắc hẳn là không đầy đủ! Có người nói, khi hai quyển thần thư này còn đầy đủ, thì dù là thần linh cũng không thể cãi lại ý chí của Thiên đế. Vấn Thù Y cũng không thể nào đánh vỡ cấm pháp của Tiên cung.”

“Chà chà! Trong tay Thần Ngao Tán Nhân lại có thứ này, bảo sao vị Chí tôn của Xiển môn kia lại ra tay.”

Sở Hi Thanh cũng nhìn hai đám kim quang kia với ánh mắt cực kỳ nghiêm túc.

Tất cả tin tức Táng Thiên phong ấn trong nguyên thần của hắn đã mở ra.

Tổng cộng có ba tin tức.

Cái thứ nhất là dốc hết sức tranh đoạt hai sách Giới Luật, nếu như không lấy được, thì cũng không thể để hai sách GIới Luật rơi vào tay kẻ thù của Táng Thiên.

Cái thứ hai là chém giết quyến giả kẻ thù của Táng Thiên, số lượng càng nhiều càng tốt.

Sở Hi Thanh tê cả da dầu, Ma thần Táng Thiên có rất nhiều kẻ thù, trên trời dưới đất đều là như vậy.

Điều cuối cùng thì lại để Sở Hi Thanh buông lỏng.

Táng Thiên đã đánh một chút Táng Thiên thần lực vào trong nguyên thần của hắn.

Vào thời khắc mấu chốt, Sở Hi Thanh có thể dùng chút thần lực đó để ngưng tụ ra một bộ pháp thân của Táng Thiên, trợ giúp hắn đối phó kẻ địch.

Nhưng cơ hội chỉ có một lần, cần phải thận trọng khi sử dụng.

Đúng lúc này, mấy người Kiếm Tàng Phong cũng lục tục tiến vào gần hắn.

Kế Tiễn Tiễn ngự không mà đến, sau đó đờ người nhìn Sở Hi Thanh một lúc.

Người này. . . lại nắm giữ huyết mạch Nhai Tí!

Hắn mới là Huyết Nhai thánh truyền của Vô Tướng thần tông?

Mình vẫn bị giấu giếm không hề hay biết.

Trong lòng Kế Tiễn Tiễn âm thầm tự thương hại bản thân, nàng ý thức được mình chưa bao giờ nhận được sự tin tưởng của Sở Hi Thanh.

Chu Lương Thần cũng điều động tiểu Huyền Vũ cõng một núi đồ lắc lư đi đến.

Trong lòng hắn chỉ có vui mừng và vui mừng.

Không ngờ chủ tướng còn có huyết mạch Nhai Tí.

Nói cách khác, chủ thượng có thể tu luyện toàn bộ Thần Ý Xúc Tử Đao?

Không hổ là chủ thượng của hắn!

Sau đó, Chu Lương Thần lại chú ý đến cái vòng tay khảm đá quý ở trong tay Sở Hi Thanh, hai mắt hắn sáng rực: “Đây là vòng tay Càn Khôn của Cổ Nguyên Thần?”

Tiểu Huyền Vũ ở dưới hắn cũng ngưng thần nhìn vào cái vòng tay này.

Nếu như Sở Hi Thanh có pháp khí không gian, tầm quan trọng của nó trong đoàn đội sẽ bị hạ thấp.

Sở Hi Thanh gật đầu, rồi lại cười khổ một chút: “Ta không mờ ra được, còn nữa. . . hình như thứ này đã mất hiệu lực.”

Nói chung là cái vòng tay này đã không thể liên kết hay kết nối với không gian nào nữa, phù văn bên trong cũng đã bị phá hỏng, lực lượng không gian bên trong cũng không còn bao nhiêu.

“Bản thể của cái pháp khí Nạp Vật này nằm ở trong Thần Diễm cung, thứ trong tay Cổ Nguyên Thần chỉ là một tử thể mà thôi, có thể coi nó như cửa vào để lấy đồ vật. Sau khi Cổ Nguyên Thần tử vong, ấn ký trong vòng tay sẽ tự hủy.”

“Nhưng tài liệu để luyện chế thứ này lại cực kỳ hiếm thấy, phía trên có khảm ba viên ‘Thái Hư nguyên thạch’, tất cả đều hoàn chỉnh, chờ sư đệ trở về tông môn, có thể dùng thứ này làm tài liệu, nhờ Ngự sư thúc chế tạo cho ngươi một pháp khí Nạp Vật. Nhưng không gian bên trong sẽ không quá lớn, chỉ khoảng hai thước vuông.”

Kiếm Tàng Phong chỉ điểm một phen, sau đó lại bất đắc dĩ: “Vẫn nói đến một đao vừa rồi của ngươi đi, sư đệ ngươi cần gì phải chịu khổ như vậy? Nếu như ngươi không có nắm chắc đánh chết Cổ Nguyên Thần, vì sao không giao cho sư huynh ta? Cái gọi là ‘Thiên Mệnh nguyên thần’ của hắn có vô số kẽ hở, ta có thể phá hủy bất cứ lúc nào, cần gì phải bại lộ huyết mạch Nhai Tí của ngươi?”

Nếu đã vậy, hắn muốn bảo vệ Sở Hi Thanh bình yên vô sự đi ra khỏi Vân Hải tiên cung, độ khó lập tức gia tăng gấp bội.

Kiếm Tàng Phong ghét nhất chính là phiền phức.

Sở Hi Thanh không trả lời, chỉ quơ quơ tay của mình cho Kiếm Tàng Phong nhìn.

Kiếm Tàng Phong nhìn thấy Huyết Nhai huyễn giới đã nứt vỡ kia, thì lập tức hiểu ra.

Sở Hi Thanh rõ ràng là vò mẻ không sợ nứt mà. . .

Chương 1310: Hai sách Giới Luật (3)

“Sao lại vậy?” Kiếm Tàng Phong vỗ trán, vẻ mặt xoắn xuýt: “Lần trước Ngự sư thúc đã chữa trị giúp ngươi rồi, không phải đã nói là chống đỡ được nửa năm nữa sao?”

Sở Hi Thanh cười khổ: “Chắc là sau khi ta đột phá ngũ phẩm, thì áp lực của Huyết Nhai huyễn giới đã nhiều hơn.”

Có lẽ Ngự Vân Tưởng đã tính sót tiểu Tóc Húi Cua trong cơ thể hắn.

Phần bí dược mà Sở Hi Thanh mới dùng trong đại điện kia, phân lượng của nó gấp ba lần bình thường.

Hắn nhìn như là nuốt hết, nhưng thật ra là chia một nửa cho tiểu Tóc Húi Cua.

Bây giờ tiểu Tóc Húi Cua cũng đột phá ngũ phẩm, tiến vào kỳ thiếu niên. Tu vị một người một thú tăng mạnh, khiến cho Huyết Nhai huyễn giới không chịu nổi áp lực.

Trận chiến ở quảng trường, càng tăng tốc quá trình nứt vỡ của Huyết Nhai huyễn giới.

Nhưng sau ngày hôm nay, cũng không cần giấu tiểu Tóc Húi Cua nữa.

Sau khi ‘cộng sinh’ của song phương tiến vào giai đoạn thứ sáu, hắn đã không cần lo lắng có người cướp tiểu Tóc Húi Cua nữa.

Huống hồ hắn bây giờ đã là ‘Huyết Nhai thánh truyền’, đã là đầu nguồn của bão táp rồi.

“Vậy thì cũng hết cách.” Kiếm Tàng Phong hít một hơi, nhìn về phía con đường lát đá cẩm thạch ở phía bắc kia: “Chúng ta đi xem cửa ải tiếp theo đi, không biết có thể gặp gỡ mấy người Yến sư thúc không?”

Trong mắt của hắn toát ra vẻ ngưng trọng.

Trước đây không lâu, hai người Yến Quy Lai và Tông Tam Bình đã mời tử thể của Quân Thiên thánh kiếm và Hành Thiên thánh kiếm từ chỗ của hắn.

Điều này chứng tỏ hai người bọn họ cũng gặp phải kẻ địch rất mạnh mẽ.

Hơn nữa, còn là cao thủ mà bản thân bọn họ không ứng phó được.

May mắn chính là, sau khi tử thể của thánh kiếm trở về, cũng không mang theo tin tức chẳng lành của mấy người Yến Quy Lai.

Sở Hi Thanh thì lại nhìn vào hai thiếu nữ ở sau lưng.

Thần sắc Kế Tiễn Tiễn tràn đầy mờ mịt, ánh mắt nhìn chầm chầm vào hắn, tựa như lần đầu tiên biết hắn.

Sở Hi Thanh dùng gót chân để nghĩ cũng có thể đoán được Kế Tiễn Tiễn đang nghĩ cái gì.

Vì vậy hắn cũng lười hỏi, trái lại quay sang nhìn về phía Lục Loạn Ly: “Loạn Ly, ngươi làm sao vậy? Hồn bay phách lạc rồi?”

Lục Loạn Ly không chỉ nhíu chặt mày liễu, mà hai mắt còn không có tiêu cự, tâm thần hoảng hốt.

Lục Loạn Ly nghe vậy thì tỉnh táo lại, dùng vẻ mặt như sắp khóc để nhìn hắn: “Ta cảm nhận được cha ta, nhất định là cha ta đang ở ngay đây, rất có thể là vừa rồi cha ta đã giúp ta.”

Khi ánh đao màu xanh giúp nàng giết chết Tào Trung Ngạn, Lục Loạn Ly đã cảm thấy không đúng.

Tuy rằng người này không dùng Như Mộng Đao, nhưng ai lại vô duyên vô cớ giúp nàng chứ?

Đặc biệt là từ khi tiến vào Vân Hải tiên cung đến giờ, bắp chân của Lục Loạn Ly vẫn luôn run rẩy.

Nàng vừa nghĩ đến mình nấu canh thịt cho Sở Hi Thanh ở dưới mắt của cha mình, nàng liền muốn tử tự luôn rồi.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, liếc mắt nhìn bốn phía, tìm kiếm tất cả người khả nghi.

Cuối cùng, ánh mắt của hắn rơi vào đội ngũ tán tu giang hồ kia.

Đặc biệt là người trung niên mặt vàng như nghệ ở trong đội ngũ tán tu này.

Sở Hi Thanh không thể không nghi ngờ.

Ngay cả đội ngũ của Đại Hắc Thiên – Nhật Già La và Vô Thượng huyền tông cũng có tổn thất, mỗi đội chết một hai người, vậy mà đội ngũ tán tu giang hồ này lại không bị làm sao cả.

Nam tử trung niên kia tựa như nhận ra ánh mắt của Sở Hi Thanh, hắn quay đầu nhìn nhau với Sở Hi Thanh một chút, sau đó liền lạnh lùng quay đi, tiếp tục nhìn vào nơi sâu xa bên trong tiên cung.

Sở Hi Thanh lập tức rùng mình.

Nam tử trung niên mặt vàng này tựa như đang cười với hắn, nhưng lại mang đến cho hắn một loại cảm giác ác liệt giống như lưỡi đao.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, chẳng lẽ đây là người đứng thứ chín trong thiên hạ, Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm?

“Ngươi cũng cảm thấy người kia rất khả nghi đúng không?”

Lục Loạn Ly cũng chú ý đến tầm mắt của Sở Hi Thanh, nàng kéo kéo ống tay áo của Sở Hi Thanh: “Sư huynh, ngươi nên nói ta phải làm gì bây giờ? Hay là bây giờ đi lên vạch trần cha ta? Cha ta đến mà cũng không nói với ta một tiếng, lại còn giấu đầu lòi đuôi, quả thực quá đáng ghét.”

Lúc này, Sở Hi Thanh ho nhẹ một tiếng: “Không thích hợp! Nếu như đúng là Lục trang chủ, vậy hắn ẩn giấu thân phận đến đây, chắc chắn là có việc.”

Khi hắn nói chuyện thì thản nhiên gỡ bỏ bàn tay ngọc nhỏ nhắn của Lục Loạn Ly ra, sau đó còn lùi sang một bước.

Sở Hi Thanh đã cảm nhận được nguy hiểm.

Vì đề phòng Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm một đao chém chết mình, vẫn nên duy trì khoảng cách với Lục Loạn Ly thì tốt hơn.

Sở Hi Thanh chỉ sợ là đã quá muộn.

“Phải không?” Lục Loạn Ly lại cau mày, sau đó lại nói: “Vậy thì thôi.”

Nàng rất thông minh nhanh trí, đã nghĩ ra kế sách ứng phó, đó chính là . . .trả đũa!

Bây giờ không phải trước kia.

Nàng đã trưởng thành rồi, chẳng lẽ cha nàng còn có thể dùng thước đánh bàn tay của nàng sao?

Huống hồ, nếu như cha nàng thật sự nổi giận, vậy cũng là người khác xui xẻo nha.

Chương 1311: Hai sách Giới Luật (4)

Sở Hi Thanh không biết Lục Loạn Ly đang ôm tâm tư âm u, hắn đã ngự không mà lên.

“Đi thôi, chúng ta cũng nên đi qua.”

Trong khoảng thời gian bọn họ nói chuyện, đám người Hồ Tâm Mị, Vô Thượng huyền tông đều đã đi dọc theo con đường kia, tiến vào nơi sâu xa trong mây trắng, không còn nhìn thấy bóng dáng.

Sở Vân Vân cũng ngự không đi theo sau lưng Sở Hi Thanh.

Lúc này, tâm thần của nàng hơi động, liền quay đầu nhìn về phía sau lưng.

Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y đang nhìn nàng, ánh mắt giống như đao băng kia đang nhìn chằm chằm vào nàng.

Vị này đã nhìn nàng một lúc lâu.

Từ khi mây mù tiêu tán, vị này vẫn luôn quan sát nàng.

Trong con ngươi màu xanh lam của Sở Vân Vân hiện lên một chút gợn sóng, sau đó liền nở nụ cười lễ phép với Vấn Thù Y, rồi tiếp tục đi theo Sở Hi Thanh.

Nàng sờ sờ cột cờ Nghịch Thần Kỳ trong tay áo, nàng có linh cảm không lâu sau, nàng và vị Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y này sẽ có một trận ác chiến.

Lúc này, Trưởng Tôn Binh Quyền lại lắc mình đến bên cạnh Vấn Thù Y.

Hắn nhìn bóng lưng Sở Hi Thanh với vẻ kiêng kỵ.

“Không ngờ người này còn có huyết mạch Nhai Tí. Lẽ nào phong thái vô địch của Huyết Nhai Đao Quân năm xưa sẽ tái hiện nhân thế?”

Mặc dù hắn Băng thành Vương nữ nuôi dưỡng, được rất nhiều văn thần võ tướng của Băng Thành coi là thiếu chủ. Nhưng ở trước mặt Vấn Thù Y, Trưởng Tôn Binh Quyền cũng không dám gọi nàng mẫu hậu, thậm chí còn không dám gọi nàng là tiểu di.

“Vậy cũng không có gì không tốt.”

Sắc mặt Vấn Thù Y lạnh nhạt nói: “Huyết Nhai Đao Quân ngày xưa đao ép thiên hạ, tất cả Cự linh, yêu ma và những hạng người dã tâm bừng bừng trong thiên hạ, đều không thể không nuốt giận dưới đao của hắn, tất cả đều phải nằm xuống, ẩn nhẫn chờ đợi, khiến cho bách tính hưởng thái bình ba trăm năm.”

Nàng và Huyết Nhai Đao Quân cũng có một món nợ máu.

Trưởng tỷ của nàng chính là chết trong tay Huyết Nhai Đao Quân, cũng khiến cho cuộc đời của nàng bấp bênh.

Nhưng khi đó trưởng tỷ của nàng và Huyết Nhai Đao Quân giao thủ công bằng.

Món nợ này không thể tính lên đầu Sở Hi Thanh được.

Trưởng Tôn Binh Quyền lại cau mày nói: “Điện hạ, đội ngũ của Sở Hi Thanh ngọa hổ tàng long, có lẽ sẽ trở ngại lớn nhất khi chúng ta thu lấy ‘hai sách Giới Luật’.”

Hắn cực kỳ kiêng kỵ với cao thủ thần bí một thương đánh chết Thần Côn và Mị Ly.

Khi Mị Ly tử vong, Trưởng Tôn Binh Quyền ở ngay gần đó, vậy mà không nhận ra một chút động tĩnh nào.

“Võ đạo của người này đúng là rất không tầm thường, Già Thiên chi pháp của nàng thậm chí còn có thể giấu giếm linh giác của ta, mạnh hơn Nhật Già La kia nhiều lắm. Nhưng nếu nói là trở ngại. . . nàng còn chưa xứng.”

Vấn Thù Y nói đến đây, thần sắc lại hơi động, nhìn vào Trưởng Tôn Binh Quyền: “Ngươi kiêng kỵ hắn? Kiêng kỵ Sở Hi Thanh? Muốn ta trừ khử hắn?”

Trưởng Tôn Binh Quyền nhất thời yên lặng không nói gì.

Một khi Cực Đông Băng Thành tấn công và tiêu diệt Đại Ninh, chắc chắn sẽ vấn đỉnh toàn bộ Thần Châu.

Thời điểm này, hắn tuyệt đối không muốn thế gian này lại có thêm một Huyết Nhai Đao Quân.

Tương lai của Cực Đông Băng Thành, không thể để cho người khác quyết định.

Nhưng hắn cũng không tiện nói rõ tâm tư này.

Vấn Thù Y thì lại hơi thất vọng, ngự không đi về phía trước: “Chúng ta đi thôi.”

Nàng còn chưa coi Trưởng Tôn Binh Quyền là hậu bối của mình, vì vậy cũng lười dạy giỗ.

Mà ngay khi Trưởng Tôn Binh Quyền nói chuyện với Vấn Thù Y, Đại Hắc Thiên – Nhật Già La cũng nhìn bóng lưng của Sở Hi Thanh, nơi sâu xa trong đáy mắt hiện lên một vệt âm trầm.

“Bành Tĩnh, bây giờ ngươi rời khỏi tiên cung, lan truyền tin tức này ra ngoài. Mời chủ thưởng bố trí kế hoạch, tuyệt đối không thể để người này còn sống trở về Vô Tướng thần tông. Còn nữa, ngươi có thể báo cho chủ thượng, bảo vật trong tiên cung chính là ‘hai sách Giới Luật’! Mời chủ thượng bố trí trước.”

Bành Tĩnh là một trong những thuộc hạ của hắn.

Người này ba mươi tuổi, mi tâm khảm một miếng ngọc có hình dáng đầu lâu.

Hắn nghe vậy thì dựng một tay lên, cố gắng dùng ý niệm để câu thông với Kim Khoa Ngọc Luật nơi này, nhờ đó để rời khỏi tiên cung.

Không lâu sau, Bành Tĩnh hơi biến sắc: “Đại Hắc Thiên, ta không rời khỏi đây được. Hình như quy tắc nơi này đã bị vặn vẹo thêm lần nữa, chúng ta có thể rời khỏi Vân Hải tiên cung, nhưng rời khỏi vào lúc nào thì lại không biết.”

Nhật Già La nghe vậy, vẻ mặt không khỏi sững sờ.

Vì sao vị Chí tôn Xiển môn kia lại muốn sửa đổi quy tắc một lần nữa?

Là không muốn có người nào rời khỏi Vân Hải tiên cung từ trước, không muốn tin tức bị lan truyền ra ngoài sao?

Nhưng mà vì sao?

Sau đó vẻ mặt hắn hơi động, liếc mắt nhìn về phía hai đám kim quang ở trên đỉnh chóp tòa lầu các tại trung ương kia.

Nhật Già La ý thức được, thứ này đối với Chí tôn Xiển môn, thậm chí là đối với các vị thần linh kia, đều cực kỳ quan trọng.

Bọn họ không hi vọng có càng nhiều người tham gia lần tranh cướp này.

Chương 1312: Hàn Băng Thiên Lộ

Mấy người Sở Hi Thanh đi dọc theo con đường lát đá cẩm thạch, đi được khoảng hai mươi dặm thì không thể không dừng lại.

Phía trước bọn họ là một khe sâu cực lớn.

Cái khe này sâu không thấy đáy, phía dưới là một mảnh đen xì, không nhìn thấy gì cả.

Mấu chốt là không biết nó rộng đến bao nhiêu, mười dặm phía trước đều là mây mù, không nhìn rõ tình hình bên đối diện.

Bọn họ cũng không nhận ra cái khe sâu này dài bao nhiêu, nhìn từ đông sang tây mà vẫn không nhìn thấy phần cuối.

Nói chung là cái khe này vắt ngang trước mặt bọn họ, tựa như là lạch trời, khó có thể vượt qua.

Mấy người đi trước bọn họ như Vô Thượng huyền tông và Hiên Viên phần đều bị chặn lại ở đây.

Trước khe sâu cũng có một cái 'Thần Ngao Tán Nhân'.

Sau khi Sở Hi Thanh nhìn thấy vị này, trong lòng lại sinh ra cảm giác quen thuộc.

Cảm giác vị này giống như NPC trong trò chơi, đi đâu cũng có thể nhìn thấy.

Sau đó hắn hơi nhướng mày, hạ xuống ở cách Hồ Tâm Mị khoảng hai mươi trượng.

Hắn không thể không dừng lại.

Bên dưới khe sâu này ẩn giấu một luồng khí tức cực kỳ ác liệt, khiến cho mi tâm của hắn đau nhói.

Đây là Thái Thượng Thông Thần đang cảnh báo, bên trong cái khe này cất giấu một sự vật cực kỳ nguy hiểm.

Sở Hi Thanh cúi đầu quan sát một lúc, lại không nhìn ra cái gì cả, chỉ phát hiện vách khe trơn nhẵn tựa như bị đao kiếm gọt.

Đại Hắc Thiên – Nhật Già La đi ở phía sau cũng dừng lại ở đây.

Khi tất cả mọi người tụ tập ở trước khe sâu, vị Thần Ngao Tán Nhân kia liền mở mắt ra.

Vị này phất tay áo một cái, nghĩ hóa ra một con hạc trắng cực lớn, bay qua bờ bắc của khe sâu.

“Đây là cửa ải thứ ba, chính là một vết kiếm của Kiếm Thần – Bạch Đế tử đã để lại trong trận đại chiến Thần Hoang, nó hóa thành một lạch trời kéo dài 700 dặm. Ta đã chuyển nó đến nơi này, chỉ có người vượt qua khe sâu này, mới có năng lực kế thừa y bát của Lệ mỗ.”

Khi Thần Ngao Tán Nhân nói đến đây, con hạc trắng kia đã bay được hơn nửa dặm.

Khoảnh khắc này, con hạc trắng bỗng nhiên kêu lên một tiếng, thân thể của nó hóa thành hư ảo, tiêu tan trong vô hình.

Thần Ngao Tán Nhân chắp tay sau lưng, quét mắt nhìn mọi người ở đây.

“Chú ý, bên trong khe sâu chẳng những có kiếm ý của Bạch Đế tử, mà còn có lực lượng Pháp lệnh ngôn linh, cực kỳ nguy hiểm. Cần phải có pháp thuật đặc biệt, hoặc là thiên phú huyết mạch đặc biệt thì mới có thể vượt qua. Nếu như các ngươi không nắm chắc, vẫn có thể biết khó mà lui. Ngoài ra, phần thưởng của cửa ải thứ hai và thứ ba đều ở bờ bên kia. Nếu như các ngươi muốn rời khỏi tiên cung bây giờ, cũng có thể lấy phần thưởng của cửa ải thứ hai.”

Mấy người Sở Hi Thanh nhìn thấy cảnh này, sắc mặt không khỏi ngưng trọng.

Con hạc trắng kia dù là pháp thuật nghĩ hóa ra, nhưng khí tức của nó rất mạnh mẽ, tương đương với võ tu tứ phẩm, hơn nữa hình thần đầy đủ, bên trong có ẩn chứa thiên quy.

Võ tu tứ phẩm bình thường, chỉ sợ không phải đối thủ của con hạc vừa rồi.

Nó chỉ bay được hơn nửa dặm, lại bị kiếm ý trong khe sâu tiêu diệt trong vô hình.

“Kiếm ý thật lợi hại!” Sở Hi Thanh nhướng mày nói: “Quả thực là cực cảnh của kiếm đạo, chỉ sợ nơi này thật sự là một vết kiếm của Bạch Đế tử.”

Bạch Đế tử được xưng là Vạn kiếm chi chủ.

Trong truyền thuyết, pháp môn căn bản của hắn chính là Kiếm đạo, ngưng tụ tất cả các loại Thiên quy đạo luật có quan hệ với kiếm.

Nắm giữ các loại lực lượng có liên quan đến Kiếm đạo như Trảm, Tiệt, Tru, Sát, Chiến. Cũng là một trong mấy vị thần linh mạnh mẽ nhất thiên địa.

Có người nói, thế gian này có Bạch Đế tử, rồi mới có Kiếm đạo.

Chu Lương Thần cũng sợ hãi: “Cái này phải vượt qua thế nào?”

Tu vị của hắn còn không bằng con hạc trắng kia, chỉ sợ gặp kiếm ý này tất chết.

“Pháp thuật đặc biệt?”

Kiếm Tàng Phong xoa cằm, suy tư giây lát: “Là có quan hệ với hai môn pháp thuật Nhất Ngữ Thành Châm và Thiên Phạt Lôi Bạo chứ? Chỉ là không biết là nên dùng như thế nào? Mạnh mẽ xông qua hẳn là không được. . .”

Kiếm Tàng Phong chỉ chỉ về phía đối diện: “Nếu nơi này thật sự là vết kiếm của Bạch Đế tử, như vậy Trì Xích Thiên Nhai của ta sẽ không có hiệu quả, nhiều nhất chỉ có rút ngắn khoảng cách đến bờ bên kia về còn năm mươi trượng.”

“Còn nữa, kiếm ý nơi này chủ yếu xung kích vào nguyên thần, vì vậy Bình Thiên Kiếm của ta không có nhiều tác dụng. Dù rút ngắn khoảng cách, chúng ta cũng không thể đi qua, không thể đề phòng được kiếm ý. Cửa ải này. . . có chút khó khăn. . . “

Một mình hắn đi qua thì không khó, khó là phải đưa một đám người đi qua.

Nói chính xác hơn, khó ở đây là chỉ Chu Lương Thần và tiểu Huyền Vũ.

Trừ phi cao thủ thần bí kia ra tay, trừ phi Kế Tiễn Tiễn sử dụng hết khả năng.

Sau trận chiến trong mây mù vừa rồi, trong lòng Kiếm Tàng Phong cũng rất nghi ngờ và khó hiểu.

Cao thủ thần bí giết chết hai cao thủ nhị phẩm kia, rốt cuộc là ai? Có phải người trong đội ngũ của bọn họ hay không?

Nếu như ở trong đội ngũ của bọn họ, như vậy người này là ai?

Là Kế Tiễn Tiễn? Hay alf Lục Loạn Ly?

Luôn không có khả năng là Sở Vân Vân. . .

Về phần Chu Lương Thần thì lại càng không thể.

Chương 1313: Hàn Băng Thiên Lộ (2)

Đám người chung quanh nghe thấy Kiếm Tàng Phong nói vậy thì đều âm thầm hoảng sợ.

Dù cái khe sâu này có kiếm ý của Bạch Đế tử, Kiếm Tàng Phong cũng có thể vặn vẹo khoảng cách hai bên bờ xuống còn năm mươi trượng?

Lượng Thiên Kiếm của vị này rốt cuộc đã đến mức nào?

Vị này không sợ kiếm khí của Bạch Đế tử?

Kiếm Tàng Phong thì lại thu hồi mấy suy nghĩ lung tung kia, hắn thở dài một thời, đồng thời tìm vui trong khổ: “Ta doán vị Thần Ngao Tán Nhân này quá nửa là hết tiền. Lúc trước trực tiếp đào thải hai phần năm, bây giờ lại chơi trò này, còn phải chờ qua bờ bên kia mới đưa phần thưởng.”

Sở Hi Thanh cũng có cùng quan điểm.

Nhưng hắn cũng có thể hiểu được, nếu Thần Ngao Tán Nhân muốn ban thưởng, vậy tất phải lấy ra pháp khí tam phẩm tứ phẩm thì mới có thể làm người ta thỏa mãn.

Pháp khí tam phẩm tứ phẩm rất hi hữu, mỗi một món đều có giá trị to lớn.

Dù là những võ tu trên Địa Bảng kia, cũng không có vài món pháp khí tam phẩm.

Nếu như Lý Trường Sinh không bắt chẹt của triều đình, Sở Hi Thanh cũng không có hai cái áo giáp tam phẩm ở giai đoạn này.

Thần Ngao Tán Nhân rất giàu có, nhưng của cải của hắn cũng không phải gió thổi đến.

Lúc này, Hồ Tâm Mị ở cách đó không xa lại liếc mắt nhìn qua: “Mấy vị, không bằng chúng ta liên thủ một lần? Trong các ngươi có người học Lượng Thiên chi pháp, Hồ mỗ thì nắm giữ một chút Già Thiên chi đạo, chúng ta có thể lừa dối, trực tiếp bước qua.”

Sở Hi Thanh ngưng thần nhìn Hồ Tâm Mị một chút, sau đó lắc đầu nói: “Già Thiên chi đạo của các hạ cũng chỉ là nửa thùng nước, chỉ sợ là không có năng lực mang chúng ta qua bên đó. Sở mỗ cũng không yên tâm với các hạ.”

Ai sẽ yên tâm với một con hồ ly?

Bị bán lúc nào cũng không biết.

Huống hồ tiểu Huyền Vũ to lớn như vậy, không phải Hồ Tâm Mị muốn che là có thể che được. (già thiên = che trời)

Vị này có vạn năm yêu lực, tu vị nhất phẩm, pháp môn căn bản lại không phải Già Thiên.

Hắn hợp tác với Hồ Tâm Mị, chẳng bằng hợp tác với Đại Hắc Thiên – Nhật Già La.

Già Thiên chi pháp của Già Nhật La tuy không đến tầng thứ thánh truyền, nhưng cũng có trình độ nhất định.

Bằng không Sở Vân Vân cũng không cố tình để lại cho hắn một mạng.

Ngoài ra, Thần Ngao Tán Nhân cũng nói, bên trong khe sâu này không chỉ đơn giản là kiếm ý.

Hồ Tâm Mị cũng không buồn bực, nàng dùng quạt xếp chi miệng, cười nhẹ một tiếng: “Không phải không yên tâm, mà là không muốn cho chúng ta chiếm lợi đúng không?

Mắt nàng hiện tinh mang, ngưng thần quan sát mấy người Sở Hi Thanh.

Hồ Tâm Mị cũng đang đoán, rốt cuộc vị cao thủ thần bí kia là người nào?

Có điều, với thực lực của đội ngũ Vô Tướng thần tông, vượt qua khe sâu này là không có vấn đề.

Không muốn mang bọn họ qua thì cứ nói thẳng.

Trong khi hai người nói chuyện, Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y bỗng nhiên vung tay lên.

Ngay sau đó, vô số hơi nước và khí lạnh hội tụ lại đây, làm cho hư không phát ra những tiếng ‘răng rắc răng rắc’.

Chỉ trong chớp mắt, một cái cầu băng vắt ngang trời đã xuất hiện ở trước mặt Vấn Thù Y, nó rộng khoảng ba trượng, kéo dài từ bờ nam đến mặt bắc.

Bóng người Vấn Thù Y rơi xuống cầu băng: “Chúng ta đi thôi!”

Đối với những người khác mà nói, kiếm ý bên dưới khe sâu có lẽ là rất khó, nhưng đối với nàng thì chẳng đáng là gì.

Nếu như không phải chăm nom cho mấy đệ tử Băng Thành, nàng có thể trực tiếp bay qua rồi.

Mấy người Trưởng Tôn Binh Quyền vội vàng phi thân lên, rơi vào trên cầu băng.

Lúc đầu bọn họ còn lo lắng kiếm ý ở bên dưới khe sâu, nên cẩn thận từng li từng tí một.

Nhưng sau đó lại phát hiện, bọn họ đi trên cây cầu băng này lại không bị kiếm ý ảnh hưởng, cũng không cảm nhận được một chút xung kích nào từ kiếm ý.

Tựa như kiếm ý bên dưới khe sâu là không tồn tại vậy.

Theo Vấn Thù Y đạp bước tiến lên, cây cầu băng vắt ngang trời này tiếp tục ngưng tụ, kéo dài về phía bắc.

Đám người còn lại nhìn thấy sáu người Vấn Thù Y bình yên vô sự đi hơn mười dặm, tiến vào trong mảnh mây mù ở phía trước, vẻ mặt của tất cả lại khác nhau.

Bọn họ đều nóng lòng muốn thử, có ý leo lên cầu băng của Vấn Thù Y để qua bờ bắc, nhưng lại sợ xúc phạm vị Nhất Kiếm Khuynh Thành này, chữa lợn lành thành lợn què.

“Vị Nhất Kiếm Khuynh Thành thật thú vị.” Kiếm Tàng Phong chớp chớp cặp mắt đậu xanh, vẻ mặt tò mò: “Ngươi nói nàng cố tình để cầu băng ở đây là có ý gì?”

Chu Lương Thần nghe vậy thì hơi bối rối: “Cái này không phải rất bình thường sao? Nếu là cầu băng, vậy thì phải nối liền với bờ, bằng không thì không đứng vững.”

Kiếm Tàng Phong không khỏi lườm hắn một cái: “Cái tên tiểu tử nhà ngươi sao lại ngu xuẩn như vậy?”

Quá ngây thơ.

“Muốn cầu băng vững chắc, vậy thì phải nối liền ở hai bên bờ mới đúng, chứ không phải chỉ nối với một bên bờ như vậy.”

Lúc này Kế Tiễn Tiễn lại không đờ ra.

Nàng liếc mắt nhìn về khe sâu, chỉ thấy lớp băng kia vẫn nhanh chóng lan tràn về phía vách khe sâu ở bên dưới.

Phía trên cũng như vậy, tầng băng này đang kéo dài trên bờ nam, càng ngày càng dày hơn, nhìn qua giống như một khối băng khổng lồ.

“Như vậy đúng là có thể giúp nó vững chắc hơn, nhưng tiêu hao sẽ nhiều hơn, thà rằng nàng trực tiếp mang sáu người bọn họ bay qua thì còn tốt hơn.”

Chương 1314: Hàn Băng Thiên Lộ (3)

“Đúng là rất kỳ quái.”

Lục Loạn Ly cũng hơi suy tư nói: “Nàng tạo ra cây cầu băng này để làm gì? Bay qua vừa nhanh vừa khỏe. Dù thế nào cũng không thể là khoe khoang với chúng ta, đúng không? Khoe khoang thần thông và chân nguyên vô lượng của nàng?”

Chu Lương Thần cũng cảm thấy không đúng, hắn vuốt cằm: “Không thể nào, đường đường là Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y, há có thể nhạt nhẽo như vậy? A. . . Lẽ nào nàng tạo cái cầu băng này là cho một người đặc biệt nào đó?”

Sở Vân Vân không nói gì, nàng khoanh tay trước ngực, dùng ánh mắt nhìn thấu tất cả đề nhìn về phía đối diện.

Chu Lương Thần là người nói vô tâm, Sở Hi Thanh lại là người nghe có ý.

Hắn nhớ đến trận chiến trong mây mù vừa rồi, Vấn Thù Y đã âm thầm trợ giúp hắn.

Lẽ nào Vấn Thù Y tạo cây cầu băng này là để giúp mình?

Sau đó Sở Hi Thanh lại lắc đầu.

Lòng thầm nói không thể nào, ý nghĩ quả thực là quá kỳ lạ.

Vấn Thù Y không thân không quen với hắn, dựa vào cái gì mà giúp hắn?

Mình quả thực là nghĩ nhiều . . .

Khi Sở Hi Thanh đang suy nghĩ lung tung, Lục Loạn Ly cũng cười một tiếng: "Hoang đường, chuyện này có thể sao? Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y là hạng người kiêu ngạo thế nào? Người nơi này cũng không có giao tình gì với nàng, nàng sẽ không vô duyên vô cớ mà hỗ trợ những đối thủ như chúng ta."

Lúc này, Kiếm Tàng Phong lại phi thân lên, nhẹ nhàng rơi xuống cây cầu băng: "Nói nhiều như vậy làm gì? Rốt cuộc là thế nào, chúng ta thử một lần là biết rồi, phải không?"

Hắn là người tài cao gan lớn.

Kiếm Tàng Phong phán đoán, dù bọn họ có gặp chuyện trên cầu băng, thì hắn cũng có biện pháp đưa tất cả mọi người đến bờ bắc.

Đơn giản là dùng lá bài tẩy mà thôi.

Nếu như có thể đi đến đám mây mù ở phía trước, vậy thì không thể tốt hơn.

Hắn có thể càng thong dong hơn.

Kiếm Tàng Phong hạ xuống mặt cầu băng, đầu tiên là giẫm giẫm vài cái, sau đó thần sắc hơi động: "Lên đây đi, cây cầu băng này rất chắc chắn, chắc là có thể đi được."

Tất cả mọi người trên bờ nghe vậy, vẻ mặt không khỏi rung lên.

Mấy người Chu Lương Thần và Lục Loạn Ly không khỏi hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt cũng đầy kinh ngạc.

Sau khi Kiếm Tàng Phong đi lên lại không có chuyện gì?

Như vậy cây cầu băng này thật sự có thể đi qua bờ bắc?

Lục Loạn Ly nghĩ thầm, chẳng lẽ mình lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y này thật sự là người tốt thích giúp đỡ mọi người?

Ngay khi Sở Hi Thanh chần chờ, Sở Vân Vân lại thản nhiên nói: "Huynh trưởng, không bằng chúng ta thử xem, có thể đi qua thì tốt, không được thì chúng ta lại nghĩ biện pháp khác."

"Cũng được!" Sở Hi Thanh nghe Sở Vân Vân nói vậy thì tạm thời yên tâm.

Hắn cũng bay lên, hạ xuống bên cạnh Kiếm Tàng Phong: “Vậy thì thử xem.”

Nếu Bá Võ Vương nói là có thể, vậy nhất định là có thể.

Huống hồ Sở Hi Thanh còn từng lĩnh giáo năng lực của Kiếm Tàng Phong rồi.

Người này thâm tàng bất lộ, thủ đoạn và thần thông tầng tầng lớp lớp. cũng là một người vô cùng đáng tin cậy.

Mấy người Kế Tiễn Tiễn ở phía sau tuy có chút nghi ngờ, nhưng vẫn nhảy lên theo, tất cả đều hạ xuống mặt cầu băng.

Ban đầu, bọn họ cũng cẩn thận từng li từng tí một, nhưng khi đi được mười dặm, thì vẫn không cảm nhận được kiếm ý xung kích.

Sở Hi Thanh âm thầm hoảng sợ.

Kiếm ý bên dưới khe sâu này mạnh mẽ đến mức như tồn tại chân thật, nhưng chúng nó đều bị đóng băng, không thể nào tiếp cận vào phạm vi một trượng quanh cầu băng.

Ngay khi mấy người Sở Hi Thanh cũng đi vào mây mù, thì đám người ở trên bờ đều nhìn cây cầu băng này với vẻ kinh dị.

Nếu như nói trước kia bọn họ chỉ nóng lòng muốn thử, vậy thì bây giờ chính là rục rà rục rịch.

Đại Hắc Thiên – Nhật Già La híp mắt lại: “Công Tôn Chu, ngươi đi thử xem.”

Tính cách của hắn rất cẩn thận, dù tận mắt nhìn thấy đám người Sở Hi Thanh đi qua cầu băng thì vẫn không yên tâm lắm.

Công Tôn Chu là một thuộc hạ khác của hắn.

Người này nghe vậy thì lập tức phi thân lên mặt cầu băng.

Nhưng khi chân của hắn vừa chạm vào mặt cầu băng, toàn thân bắt đầu bị đóng băng, không chỉ có một lớp băng bao trùm cơ thể, mà máu thịt của hắn cũng đang đông lại.

Nhật Già La biến sắc, vội vàng ngưng tụ cương lực rồi vồ qua.

Trước khi Công Tôn Chu biến thành tượng băng, Nhật Già La đã kéo được tên thuộc hạ này xuống.

Cùng lúc đó, trong đầu hắn lại tràn đầy nghi vấn.

Tại sao đám người Sở Hi Thanh lại không có chuyện gì?

Hồ Tâm Mị ở gần đó nhìn thấy cảnh này, nàng cũng nhướng mày lên, suy tư nhìn về phía mây mù.

Trong trận chiến lúc nãy, nàng cũng cảm giác được.

Dường như Vấn Thù Y đang âm thầm trợ giúp Sở Hi Thanh.

Hình như nữ nhân này khá là để ý đến Sở Hi Thanh.

Nói đến thì gương mặt của vị Vô Cực Đao Quân này đúng là tuấn mỹ đến mức yêu dị, ngay cả nàng cũng phải hoảng hốt trong giây lát.

Nhưng đường đường là Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y, sao lại là người nông cạn chỉ thích mặt?

Trong này tất phải có nguyên do.

Chương 1315: Kế Tiễn Tiễn

Sở Hi Thanh đi khoảng hai mươi dặm trong mây mù, liền nhìn thấy bóng lưng của mấy người Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y.

Hình như cây cầu băng dưới chân bọn họ gặp phải trở ngại gì đó, không thể kéo dài về phía trước nữa.

Vấn Thù Y thì lại chắp tay sau lưng, vầng trán hơi thấp, dường như đang nhịn xuống phía dưới.

Sau khi Sở Hi Thanh đến gần, hắn phát hiện phía trước cây cầu băng này đang không ngừng sinh sôi từng tia từng tia lôi đình, tru diệt hàn băng do Vấn Thù Y ngưng tụ.

Mặt Vấn Thù Y không cảm xúc, thản nhiên nhìn tình cảnh này, ánh mắt sâu hun hút như vực sâu không thấy đáy.

Sở Hi Thanh lại ngưng thần cảm ứng đầu nguồn của những lôi đình này.

Hắn hơi nhướng mày: “Lôi đình này khá giống với pháp thuật Thiên Phạt Lôi Bạo mà Thần Ngao Tán Nhân để chúng ta học?”

Chỉ là lực lượng lôi đình ở đây quá mạnh mẽ, hình như ngay cả Vấn Thù Y cũng không thể làm gì.

Sở Hi Thanh lại hơi lắc đầu, lòng nghĩ thầm không đến mức.

Khi còn ở ngoài tiên cung, Vấn Thù Y đã suýt nữa thì phá hủy toàn bộ cấm chế của Vân Hải tiên cung rồi.

Hắn quay đầu hỏi: “Vấn tiền bối nghĩ chân ở đây, là có chuyện gì khó xử sao?”

Sở Hi Thanh không nghĩ ra, tại sao Vấn Thù Y lại âm thầm hỗ trợ hắn trong trận chiến kia, sau đó lại cố tình để lại cầu băng cho hắn đi.

Nhưng hắn vẫn biết Vấn Thù Y đang lấy lòng mình, cũng đồng ý nhận phần ân tình này.

Trưởng Tôn Binh Quyền nghe vậy, sắc mặt không khỏi trầm xuống: “Vô lễ, thiên hạ này có chuyện gì có thể làm khó điện hạ?”

Vấn Thù Y liếc mắt nhìn Trưởng Tôn Binh Quyền một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía ‘hai sách Giới Luật’ ở trên bầu trời.

Nơi này tràn ngập mây mù, với thị lực của Vấn Thù Y mà cung chỉ có thể nhìn thấy trong phạm vi hai mươi lăm dặm.

Nhưng hai sách Thần Luật và Thần Giới kia lại tản ra kim quang chói mắt, ánh sáng của chúng còn có thể chiếu sáng đến đây.

Vấn Thù Y suy tư: “Là lực lượng Pháp Lệnh, mặc kệ là người nào mạnh mẽ xông qua, đều sẽ bị lôi đình ngăn cản. Xem ra hai sách Giới Luật này đã có chủ nhân khác.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì hơi ngẩn ra, sau đó liền nheo mắt lại: “Vấn tiền bối, chủ nhân của hai sách Giới Luật vẫn còn sống?”

Mấy người bên cạnh hắn cũng nhíu mày lại.

“Vậy thì không, nhưng lực lượng nơi này rất mạnh mẽ, có Thiên quy đạo luật hoàn chỉnh, có thể thấy được vị cách trước khi chết của người này rất cao, rất có thể là một Siêu Phẩm, thậm chí là một vị thần linh đã ngã xuống.”

“Nơi này không chỉ có truyền thừa của Thần Ngao Tán Nhân, mà còn có của hắn. Thậm chí có thể nói, Thần Ngao Tán Nhân mở bí cảnh ở ba mươi sáu châu, tuyển chọn thiếu niên anh kiệt trong thiên hạ, mục đích chính là hắn. Lúc này mới hợp lý, không phải sao?”

“Từ tính tình của Thần Ngao Tán Nhân khi còn sống để phân tính, người này chính là một người có tính tình ác liệt, hắn sẽ không quan tâm đến chuyện sau khi mình chết. Hắn là một người cô đơn, nên cũng không quan tâm võ đạo và pháp thuật của mình có truyền nhân hay không, càng không để ý của cải của mình sẽ rơi vào tay người phương nào.”

Vấn Thù Y nói đến chỗ này, liền liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh một chút: “Lát nữa ta sẽ dẫn thuộc hạ mạnh mẽ xông qua, không lo nổi cho các ngươi. Chính các ngươi cẩn thận một chút, còn nữa, ngươi có thể gọi ta là thành chủ.”

Da mặt Sở Hi Thanh hơi co quắp.

Vấn Thù Y không hài lòng với xưng hô của mình sao?

Hắn chợt nở nụ cười thoải mái.

Quả nhiên, nữ nhân đều rất để ý đến tuổi tác của mình, mặc kệ là niên đại nào cũng giống nhau.

Trưởng Tôn Binh Quyền ở phía sau lại nhíu chặt lông mày.

Dù hắn là tên ngốc nghếch, thì cũng nhận ra thái độ của Vấn Thù Y đối với Sở Hi Thanh là rất khác biệt.

Vị Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y này không cho phép bất cứ người nào bước lên cầu băng của nàng, nhưng lại ôn hòa nhẹ nhàng nói chuyện với Sở Hi Thanh.

Trưởng Tôn Binh Quyền là người thân cùng huyết mạch với Vấn Thù Y.

Nhưng Vấn Thù Y lại đối xử với Sở Hi Thanh còn tốt hơn hắn.

“Vì sao phải mạnh mẽ xông qua? Vừa rồi Thần Ngao Tán Nhân đã nhắc nhở, muốn thông qua cửa ải này, cần pháp thuật đặc biệt hoặc là thiên phú huyết mạch đặc biệt.”

Sở Vân Vân bỗng nhiên tiến lên trước, đi đến biên giới của cầu băng, đứng ngang hàng với Vấn Thù Y.

Trưởng Tôn Binh Quyền đã thấy khó chịu đến cực điểm.

Lúc này, hắn không khỏi tức giận nói: “Ngươi cho rằng chúng ta chưa từng thử? Trong sáu người chúng ta, cũng có ba người học được Nhất Ngữ Thành Châm, ba người học Thiên Phạt Lôi Bạo, nhưng không có tác dụng!”

Chỉ một mình hắn học hai môn pháp thuật này là đủ rồi

Nhưng khi đó, vì đề phòng chuyện không may, nên bốn người còn lại cũng học một môn.

Bọn họ đã sử dụng ở chỗ này, nhưng lại không có tác dụng gì.

Chương 1316: Kế Tiễn Tiễn (2)

Lúc này, Vấn Thù Y lại nhấc tay lên, ra hiệu Trưởng Tôn Binh Quyền dừng lại, nàng nhìn Sở Vân Vân với vẻ tò mò.

“Vậy hẳn là vì các ngươi dùng không đúng cách.”

Sở Vân Vân đưa tay ra phía trước, lập tức có từng tầng từng tầng phù ấn xuất hiện trong lòng bàn tay của nàng, ngưng tụ thành một tòa phù trận hư ảo.

“Pháp lệnh! Mười hai người nơi đây, bình yên vô sự thông qua nơi này.”

Khoảnh khắc này, hai sách Giới Luật ở trên bầu trời bỗng nhiên hiện ra một trận ánh sáng vàng óng.

Lượng lớn lôi đình màu đỏ son ở phía trước bỗng nhiên tách ra bốn phía.

Tất cả mọi người ở đây đều nhận ra, lực lượng lôi đình này đã rời xa bọn họ.

Chuyện này có nghĩa là bọn họ có thể đi về phía trước, không cần lo lực lượng Thiên Phạt Lôi Bạo công kích.

“Loạn Ly.” Khóe môi của Sở Vân Vân hơi cong lên: “Ngươi đến xây một cây cầu cho chúng ta đi.”

“Cầu?”

Lục Loạn Ly hơi kinh ngạc.

Nàng cũng ngạc nhiên không thôi, nàng phát hiện khí thế của Sở Vân Vân bây giờ đã rất khác biệt.

Khí thế cực kỳ bá đạo, không cho làm trái.

Tiếng nói và thần thái cũng giống như đang dặn dò em gái của mình, chứ không phải là sư tỷ của mình.

Lục Loạn Ly có hơi bất mãn mà phồng má lên, nhưng vẫn đi đến trước cầu băng.

Nàng hơi suy ngẫm một chút, rồi cũng đưa tay về phía trước.

“Pháp lệnh! Nơi này nên có một cây cầu, bảo vệ mười hai người nơi này đến bỉ ngạn.”

Theo từng tầng từng tầng phù ấn xuất hiện ở trong lòng bàn tay nàng, hai sách Giới Luật trên bầu trời lại sáng lên một lần nữa.

Trong nháy mắt, một cây cầu màu vàng hư ảo đã xuất hiện ở trước mặt Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly.

“Không tệ!” Sở Vân Vân gật đầu tán thưởng, sau đó lại thản nhiên bước lên câu cầy màu vàng kia.

Theo bước tiến của nàng, lực lượng Thiên Phạt Lôi Bạo ở chung quanh đều tách sang hai bên, chủ động né tránh nàng.

Sở Vân Vân đi mấy bước: “Có thể đi qua rồi, pháp thuật của hai người chúng ta hô ứng với hai sách Giới Luật, mượn lực lượng của thần khí, nên độ tin cậy vẫn rất mạnh, các ngươi có thể thử tiến lên.”

Sở Hi Thanh vốn còn có chút thấp thỏm.

Hắn rất yên tâm với Nhất Ngữ Thành Châm của Sở Vân Vân, nhưng lại hơi lo lắng với pháp thuật với Lục Loạn Ly.

Lúc này thấy Sở Vân Vân bình yên vô sự đứng giữa ngàn vạn lôi đình sấm chớm, tâm thần hắn không khỏi rung lên.

Hôm nay, hai cô bé này thật sự là giúp hắn nở mày nở mặt.

Hắn cũng bước lên cầu vàng, sau đó vừa đè chuôi đao để có thể ứng phó với bất cứ biến cố nào, vừa bước nhanh về phía trước.

Những lôi đình màu đỏ son kia quả nhiên cũng né tránh hắn.

Cây cầu vàng này còn chất chứa lực lượng bảo vệ mạnh mẽ, giúp hắn chống đỡ kiếm ý dưới khe sâu.

Sở Hi Thanh đi mấy bước liền yên tâm, sau đó liền bước nhanh đến bên cạnh Sở Vân Vân.

Hắn quay đầu cười nói với Vấn Thù Y: “Thành chủ đại nhân, vậy chúng ta liền đi trước một bước.”

Lúc này, mấy người Kiếm Tàng Phong cũng đi theo Sở Hi Thanh, lục tục bước lên cây cầu vàng hư ảo này.

Kiếm Tàng Phong vừa đi vừa nhìn bóng lưng Sở Vân Vân.

Vừa rồi, Sở Vân Vân mang lại cho hắn một cảm giác hoàn toàn khác biệt, hoàn toàn không giống với Sở tiểu muội ở trong ấn tượng của Kiếm Tàng Phong.

Vấn Thù Y thì đứng lặng tại chỗ, đưa mắt nhìn đám người Sở Hi Thanh đi xa.

Sau đó nàng lại nhìn mấy người ở sau lưng mình.

Vẻ mặt Trưởng Tôn Binh Quyền lúng túng, xấu hổ nói: “Điện hạ, vừa rồi ta đã dùng toàn lực, có lẽ là do tu vị pháp thuật của ta không cao, không thể câu thông với hai sách Giới Luật.”

Tuy rằng hắn học được hai môn pháp thuật này, nhưng bản thân hắn còn không phải là thuật sư cửu phẩm, vẫn không có ngưng tụ ‘linh chủng’.

“Không chỉ là tu vị pháp thuật không đủ.” Lời này đến từ vị thuật sư duy nhất trong đội ngũ của Cực Đông Băng Thành, hắn hơi suy tư rồi nói: “Còn phải có thiên phú huyết mạch đặc thù nữa, hai thiếu nữ này đều có huyết mạch đặc thù. Ngoài ra, còn có mệnh cách!”

“Mệnh cách?” Vấn Thù Y lẩm bẩm một tiếng, ánh mắt hơi khó hiểu.

Thuật sư kia hơi gật đầu: “Trước kia ta từng đọc một ít sách cổ, thời thượng cổ có một số lời đồn đại, nghe nói hai sách Giới Luật có mạnh mẽ hay không, hoàn toàn là cùng một nhịp thở với mệnh cách và địa vị của chủ nhân chúng.”

“Hai sách này nằm trong tay Thiên đế, có thể hạn chế tất cả sinh linh trên trời dưới đất. Nếu nằm trong tay thuật sư, vậy thì chỉ là một thần khí có uy lực bình thường. Còn nữa, thứ này cũng có thể hô ứng với mệnh cách của chủ nhân, thành tựu lẫn nhau, ta đoán cửa ải này là thử thách phương diện đó. Không có mệnh cách mạnh mẽ, không thể nào câu thông với hai sách Giới Luật được.”

“Thì ra là như vậy.”

Vẻ mặt Vấn Thù Y thoải mái, sau đó cũng bước lên cầu vàng.

Nàng ngưng thần cảm ứng một lát, sau đó nhướng mày nói: “Quả thực là rất tốt.”

Nữ tử tên Lục Loạn Ly kia, thiên phú trên pháp thuật quả thực là khiến người nhìn mà than thở.

Nhưng để Vấn Thù Y chú ý hơn, vẫn là Sở Vân Vân kia . . .

Chương 1317: Kế Tiễn Tiễn (3)

Khoảng tầm trăm cái hô hấp sau, đoàn người Sở Hi Thanh đã leo lên bờ bắc của khe sâu.

Tuy rằng bọn họ có pháp thuật của Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly bảo vệ, nhưng cũng không dám tùy ý đi lung tung. Dọc đường vẫn cẩn thận từng li từng tí một, cho nên tốn không ít thời gian.

Ngay khi sáu người bước lên bờ bắc, liền nhìn thấy chín đạo linh quang bay ra từ tòa lầu các khổng lồ ở phía trước, những linh quang này đang bay thẳng đến chỗ bọn họ.

Chỉ giây lát, những linh quang này đã lơ lửng ở trước người bọn họ.

Bên trong linh quang là những đồ vật có hình dạng không giống nhau.

Trước người Sở Hi Thanh lại có hai đám linh quang, một là cho hắn, một là ban tặng cho tiểu Tóc Húi Cua.

Sở Hi Thanh nhìn đám linh quang của mình trước, là ba bình đan dược, còn có một pháp khí cấp độ tứ phẩm thượng.

Không biết có phải là trùng hợp hay không, pháp khí Thần Ngao Tán Nhân ban tặng lại là một đôi giày.

Đôi giày này ngân quang lóng lánh, phía sau còn có một đôi cánh chim ngắn nhỏ và trong suốt, vẻ ngoài rất không tầm thường.

Sở Hi Thanh cảm ứng thứ này một chút, mặt mày hớn hở nói: “Thần Ngao Tán Nhân quả thực quá mạnh mẽ!”

Hắn lập tức đổi giày mới luôn.

Đôi giày bạc này tên là Siêu Quang ngoa, hiệu quả là cường hóa Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân lên hai tầng, tăng cường tốc độ thân pháp trên diện rộng, mỗi ngày có thể sử dụng 20 lần Bộ Hư Thuật, đây là một pháp thuật tương tự với thuấn di.

Có thể để hắn na di trong phạm vi thần niệm bao trùm.

Đám linh quang của tiểu Tóc Húi Cua cũng làm cho Sở Hi Thanh mừng rỡ.

Trong này có một đôi Trảo cấp độ tứ phẩm thượng, còn ngậm lấy lực lượng Canh kim mạnh mẽ, có thể chụp vào móng vuốt của tiểu Tóc Húi Cua.

Ngoài ra còn có một cái bình.

Sở Hi Thanh mở ra xem một chút, chỉ thấy bên trong là chất lỏng màu vàng, mùi thơm ngát bức người.

Hắn hơi nghĩ một chút, liền biết đây là thứ gì.

Đây là Đế Lưu Tương!

Thần Ngao Tán Nhân lại dung nhập Đế Lưu Tương vào trong thuốc.

Hắn không khỏi cảm khái một câu nữa; “Thật sự là quá mạnh mẽ.”

Sở Hi Thanh lại liếc mắt nhìn bốn phía.

Hắn phát hiện trước mặt Sở Vân Vân cũng là hai đám linh quang, trong đoàn linh quang bên trái lại có một pháp khí cấp độ tam phẩm hạ.

Đó là một bộ giáp váy kiểu nữ, khiến Sở Vân Vân khá vui mừng, khóe môi cũng cong lên.

Lục Loạn Ly thì được hai pháp khí tứ phẩm thượng, một là áo giáp, một là ủng, cũng khiến cho Lục Loạn Ly mặt mày hớn hở.

Sở Vân Vân và Kiếm Tàng Phong cũng được pháp khí tứ phẩm thượng.

Chu Lương Thần thì hơi kém một chút, hắn chỉ được một pháp khí tứ phẩm hạ.

Nhưng Chu Lương Thần lại rất vui vẻ.

Mặc dù pháp khí của hắn là tứ phẩm hạ, nhưng lại có thêm một bình thuốc.

Sau khi Chu Lương Thần mở ra xem, đây là một viên “Lục luyện Huyết Thần đan”.

Sau khi dùng nó, có thể để chân nguyên của hắn trực tiếp lên lục phẩm thượng đỉnh phong.

Chỉ cần dùng bí dược là có thể bước vào cảnh giới ngũ phẩm hạ.

Thậm chí nếu như hắn kiên trì một chút, chờ vào ngũ phẩm rồi mới dùng, thì có thể trực tiếp lên ngũ phẩm hạ đỉnh phong.

Hơn nữa, Linh sủng tiểu Huyền Vũ của hắn cũng được chỗ tốt rất lớn.

Đó là hai bình Đế Lưu Tương, còn có một viên pháp khí có thể khảm lên mai rùa, để tăng cường năng lực phòng ngự của tiểu Huyền Vũ.

Có lẽ là tiểu Huyền Vũ có chút huyết mạch với sủng vật Thần Ngao của Thần Ngao Tán Nhân, cho nên phần thưởng của nó còn hơn cả tiểu Sư Tử và tiểu Tóc Húi Cua.

“Chắc hẳn là phần thưởng của hai cửa ải gộp lại, hơn nữa pháp khí đều phù hợp với từng người, tương đương như chế tạo riêng.”

Gương mặt trắng mập của Kiếm Tàng Phong tràn đầy ý cười: “Nhưng vị đại nhân này đúng là rất hào phóng! Không uổng công chúng ta chém giết một trận.”

Kiếm Tàng Phong cũng không thèm khát pháp khí tứ phẩm, hắn thích chính là pháp khí này rất phù hợp với hắn, có thể cường hóa Bình Thiên Kiếm của hắn.

Đồ vật như vậy cực kỳ hiếm thấy.

“Chúng ta tiếp tục.” Sở Hi Thanh nhìn về phía trước: “Không biết cửa ải tiếp theo là thế nào đây?”

Phía trước bọn họ vẫn là một con đường lát đá cẩm thạch, kéo dài vào trong mây mù ở phía bắc.

Sở Hi Thanh chỉ có thể nhìn thấy trong phạm vi mười dặm, còn có một tòa vách núi cao đến trăm trượng ở trong mây mù.

Dường như còn có một tòa lầu các cao ngất ở trước vách núi.

Tòa lầu các này còn lâu mới cao bằng lầu tháp ở trung ương Vân Hải tiên cung, nhưng cũng cao đến trăm trượng. Mái nhà của nó vừa vặn vượt qua vách núi khoảng ba trượng.

Kế Tiễn Tiễn đã mặc pháp khí của Thần Ngao Tán Nhân lên người.

Đó là một cái đai lưng, rất hợp với tâm ý của Kế Tiễn Tiễn, có thể cường hóa huyết mạch Vô Song của nàng thêm một tầng.

Đây là một loại huyết mạch Thần giai bắt nguồn từ quân thần Tử Vũ.

Ngày xưa, khi quân thần Tử Vũ bước vào Siêu Phẩm, đã ngưng tụ ra huyết mạch này, nó được truyền lưu trong tín đồ và hậu nhân của hắn.

Bá chủ vô song, thiên phú này có thể để cho nàng nắm giữ sức mạnh và lực lượng thần thức hơn xa người thường, còn có thể khống chế lực lượng phong lôi.

Chương 1318: Kế Tiễn Tiễn (4)

Kế Tiễn Tiễn không ngờ trong Vân Hải tiên cung lại có cả loại pháp khí này.

Mà ngay khi nàng muốn cất bước đuổi theo Sở Hi Thanh, thì bỗng nhiên lại biến sắc mặt. Nàng nhìn về phía ống tay áo bên trái của mình, nơi đó cất giấu một cái lá cờ nhỏ, nó đang rung động không ngừng.

Phạm vi rung động khá lớn, làm cho ống tay áo của nàng bắt đầu rung lên.

Kế Tiễn Tiễn không khỏi thầm than một tiếng, rồi dừng bước lại.

“Các ngươi đi trước đi, ta có một chút việc riêng phải xử lý.”

Những người bên ngoài kia đã không chờ đợi được nữa rồi.

Mình nhất định phải giải quyết chuyện này.

“Việc riêng?” Mọi người nghe như vậy đều kinh ngạc nhìn Kế Tiễn Tiễn.

Trong Vân Hải tiên cung này thì có việc riêng gì?

Sở Hi Thanh cũng thấy hơi kỳ quái, hắn nhìn nhau với Kế Tiễn Tiễn một chút, sau đó trong mắt chứa thâm ý: “Có cần giúp một tay hay không?”

Kế Tiễn Tiễn cầm lá cờ nhỏ trong tay áo, muốn nói lại thôi.

Nàng có một kích động một thổ lộ, muốn thẳng thắn với Sở Hi Thanh.

Cuối cùng, Kế Tiễn Tiễn lại hơi lắc đầu nói: “Không cần, ta có thể xử lý được.”

Đây là rắc rối của nàng, nàng tự xử lý thì tốt hơn.

Sở Hi Thanh hơi nhắm mắt lại, vuốt cằm nói: “Cũng được, chúng ta sẽ chờ ngươi ở phía trước, nếu như có chuyện gì không may, ngươi có thể dùng tin phù để cầu viện.”

Hắn nói xong, liền ngự không mà đi.

Sắc mặt Lục Loạn Ly cực kỳ quái lạ.

Nàng nghĩ Kế Tiễn Tiễn có thể có việc tư gì chứ? Sở Hi Thanh lại còn đồng ý, đáp ứng thẳng thắn và dứt khoát như vậy nữa.

Hai người Kiếm Tàng Phong và Sở Vân Vân đều nhìn về phía Kế Tiễn Tiễn với ánh mắt đầy thâm ý, sau đó cũng bay đi xa.

Kế Tiễn Tiễn đứng tại chỗ, chìm vào suy tư.

Nàng đang suy nghĩ, có phải huynh muội chủ thượng và họ Kiếm kia đã phát hiện thân phận nằm vùng của nàng không?

Thật ra thì nửa năm nay, không phải là nàng không nghĩ đến vấn đề này, chỉ là đến tận bây giờ, nàng vẫn không muốn nghĩ quá nhiều thôi.

Sau đó, Kế Tiễn Tiễn liền đứng im tại chỗ, lặng lẽ chờ đợi.

Một lát sau, Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y dẫn mấy người bước lên bờ bắc.

Nàng nhìn Kế Tiễn Tiễn với ánh mắt quái dị, sau đó cũng không để ý, mà tiếp tục tiến lên, biến mất trong màn mây mù phía trước.

Sau đó là Cửu vĩ yêu hồ Hồ Tâm Mị.

Sáu người của Hiên Viên phần vẫn hoàn chỉnh, nhưng đa số đều có vết thương trên người.

Ngay cả bản thân Hồ Tâm Mị cũng bị thương không nhẹ, quần áo trên người còn bị rách và nhiễm máu, khí tức hơi tán loạn.

Phía sau là Đại Hắc Thiên – Nhật Già La và Vũ Chí Thượng của Vô Thượng huyền tông.

Tình hình của hai người này càng chật vật hơn, thương thế còn nặng hơn cả Hồ Tâm Mị, đội ngũ của bọn họ cũng thiếu mất hai người.

Ba chi đội ngũ này đều khá kiêng kỵ với tiểu đội của Sở Hi Thanh.

Tuy rằng họ không hiểu vì sao Kế Tiễn Tiễn lại đứng ở chỗ này, nhưng đều không muốn ra tay với Kế Tiễn Tiễn, sau khi cầm phần thưởng của Thần Ngao Tán Nhân thì trực tiếp rời đi.

Cuối cùng là đám tán tu giang hồ do nam tử trung niên mặt vàng dẫn đầu.

Sáu người này đầu hoàn hoàn chỉnh chỉnh.

Bọn họ có vẻ như khá chật vật, nhưng không có ai bị thương cả.

Nam tử mặt vàng nhìn thấy Kế Tiễn Tiễn thì hơi bất ngờ, sau đó tiện tay ấn đao, cười hỏi: “Ngươi ở đây làm gì?”

“Việc tư!” Sắc mặt Kế Tiễn Tiễn bình tĩnh nhìn vào hắn: “Không có quan hệ gì với ngươi.”

Nam tử mặt vàng không khỏi híp mắt lại, bắt đầu quan sát Kế Tiễn Tiễn.

Kế Tiễn Tiễn chỉ cảm thấy ánh mắt của người này giống như những lưỡi đao thổi qua người nàng.

Kế Tiễn Tiễn cũng không thấy kinh ngạc.

Người này quá nửa là kẻ đã áp chế Đại Hắc Thiên – Nhật Già La ở trong mây mù.

Hơn nữa, có thể bảo vệ sáu người bình yên vô sự đi qua khe sâu này, từ đó có thể thấy năng lực của người này ra sao.

“Duy Ngã Độc Tôn Đao!” Nam tử mặt vàng nhếch miệng nói: “Hay cho một con chó săn của triều đình.”

Nội tâm Kế Tiễn Tiễn lập tức căng thẳng.

Nàng cảm giác đao ý của nam tử mặt vàng này đã đến mi tâm của nàng.

Có điều, khi nàng cho rằng nam tử mặt vàng sắp ra tay với nàng, thì vị này lại thả đao xuống, ngự không đi về phía bắc.

Hắn thản nhiên nói: “Vui mừng đi! Nếu không phải pháp độ bên trong tiên cung nghiêm ngặt, thì ta đã lấy mạng của ngươi rồi.”

Kế Tiễn Tiễn cau mày, sắc mặt cũng khôi phục bình thường, tiếp tục chờ đợi.

Sau khi tất cả mọi người đều biến mất ở trong màn mây mù phía xa xa, Kế Tiễn Tiễn mới hờ hững ném lá cờ nhỏ ở trong tay áo ra ngoài.

Lá cờ nhỏ màu đen này đâm vào mặt đá cẩm thạch, lập tức xuất hiện từng tầng từng tầng phù văn, nhanh chóng khuếch tán ra bốn phía.

Không lâu sau, mấy bóng người che mặt lần lượt xuất hiện ở trung ương của phù trận.

“Thật sự không ngờ món pháp khí này lại có thể giúp chúng ta đi vào trong Vân Hải tiên cung thật.”

Chương 1319: Duy Ta Vô Địch

Những bóng người màu đen kia hơi hư ảo, nhưng sau đó từ từ ngưng thành thực chất.

Một người trong đó lạnh lùng nhìn Kế Tiễn Tiễn: “Vì sao phải chờ đến bây giờ? Chúng ta đã chờ ở bên ngoài tận một tháng.”

Kế Tiễn Tiễn nhìn mấy người trước mắt, không tự chủ được mà hít một hơi thật sâu, ánh mắt của nàng từ từ trở nên lạnh lùng và nghiêm nghị, giọng nói cũng lạnh lẽo và cứng rắn như băng: “Không phải ta không muốn triệu hồi các ngươi vào trong cung, mà là không có cơ hội.”

“Vậy sao?” Người kia cười lạnh, ánh mắt như không tin tưởng.

Sau đó hắn lại đưa mắt nhìn bốn phía: “Sở Hi Thanh ở đâu? Pháp thuật Khi Thiên Võng Địa này chỉ có thể duy trì hai khắc đồng hồ. Nhất định phải giết chết hắn trong hai khắc này.”

Kế Tiễn Tiễn nghe vậy thì cúi đầu, nắm chặt đôi Độc Tôn đao trong tay áo: “Quả thực, chúng ta chỉ có hai khắc đồng hồ.”

Lúc này, trong con ngươi của nàng chợt hiện ra vẻ đỏ hồng.

Cùng lúc đó, châu thành U Châu.

Thanh Hư Tử đạp lên một thanh kiếm mà bay xuống dưới, bóng người lóe lên, lọt vào trong một ngôi nhà dân hẻo lánh.

Nhà dân này khá đơn sơ mộc mạc, không có một bóng người.

Nhưng khi Thanh Hư Tử hạ xuống sân, lại có một người trẻ tuổi đẩy cửa bước vào.

Hắn vừa đẩy cửa vào vừa nói với vẻ bất đắc dĩ: “Thanh Hư Tử sư thúc, ngài không thể khiêm tốn một chút sao? Bằng không sớm muộn gì ta cũng bị lộ.”

Thanh Hư Tử liếc mắt nhìn qua.

Đây là một người trẻ tuổi, khoảng tầm ba mươi tuổi, chiều cao hơn bảy thước, eo nhỏ lưng rộng, hai vai rộng lớn, gương mặt trắng nõn như ngọc, lông mày như bảo kiếm, mũi như ngọc trụ, miệng tựa đan chu, một đôi mắt đẹp trắng đen rõ ràng, cực kỳ anh tuấn.

Thanh Hư Tử nhìn thấy người này, khóe môi không khỏi cong lên: “Khí sắc không tệ, xem ra tu vị của ngươi lại có tiến bộ. Không nói nhảm nữa, Mặc Sĩ sư điệt, lần này tông chủ bảo ta đến đây là để hỏi ngươi việc có liên quan đến Kế Tiễn Tiễn.”

Người trẻ tuổi kia, lại chính là thủ trưởng của Kế Tiễn Tiễn, Vạn hộ của Thiên nha Cẩm y vệ, Mặc Sĩ La Hầu.

Mặc Sĩ La Hầu nghe vậy, không khỏi cười khẽ một tiếng: “Xem ra tông môn vẫn không yên tâm với Kế Tiễn Tiễn, đúng không?”

Thanh Hư Tử nghe vậy thì hơi gật đầu: “Vị trí của Kế Tiễn Tiễn cực kỳ quan trọng.”

Theo một trình độ nào đó, nữ tử này thậm chí có thể ảnh hưởng đến hưng suy của Vô Tướng thần tông, Vô Tướng thần tông há có thể không coi trọng nàng?

Đặc biệt nữ tử này còn là đệ tử mà vị kia một tay nuôi dưỡng, thử hỏi bọn họ há có thể yên tâm được?

Nếu như không phải Mặc Sĩ La Hầu lên tiếng, trước khi Vân Hải tiên cung mở cửa, bọn họ đã nghĩ biện pháp trừ khử hoặc đẩy nữ tử này ra rồi.

Tông chủ Lý Trường Sinh đúng là rất tin tưởng Mặc Sĩ La Hầu, không nghi nhờ chút nào.

Nhưng mà mấy vị đại trưởng lão của Trưởng Lão viện vẫn lo lắng không thôi.

Vì vậy, hắn mới chạy đến nơi này.

“Quan trọng?”

Mặc Sĩ La Hầu hơi trầm ngâm, nghĩ thầm cao tầng của Vô Tướng thần tông coi trọng Sở Hi Thanh hơn những gì hắn tưởng tượng nhiều lắm.

Sau đó hắn nhoẻn miệng cười, đặt một xấp tin phù màu vàng ở trước mặt Thanh Hư Tử: “Sư thúc, ta mở miệng nói tông môn không cần làm gì, tự nhiên là có căn cứ.”

Thanh Hư Tử thấy thế thì hơi nhướng mày, cầm đám tin phù kia lên.

“Đây là? Là thư Kế Tiễn Tiễn gửi cho các ngươi?”

“Không sai! Bắt đầu từ khi nàng thay tên đổi họ, ẩn núp bên người Sở Hi Thanh, mỗi nửa tháng đều sẽ báo cáo với ta. Nếu như có tình huống khẩn cấp, thì sẽ còn có nhiều tin phù hơn.”

Mặc Sĩ La Hầu mở quạt xếp trong tay ra, đang mùa đông mà vẫn dùng quạt: “Ngài nhìn nội dung nàng viết thì sẽ hiểu vì sao ta lại nói với tông môn như vậy.”

Thanh Hư Tử đã đang đọc.

Hắn nhìn qua một lượt, sau đó ‘a’ một tiếng rồi rơi vào trầm tư: “Thì ra là như vậy, thái độ của nàng từ từ thay đổi, lúc bắt đầu thì chỉ ứng phó cho qua chuyện, sau đó lại tập trung thăm dò tình báo, tất cả chuyện lớn nhỏ đều không bỏ sót.”

“Mấy tháng sau, văn tự của nàng nhìn như tả thật, dài dòng, nhưng bên trong chỉ ghi chép những việc vặt vãnh không có ý nghĩa, hoặc là một ít tin tức có thể nghe đồn trong giang hồ. Trái tim của nàng. . . đã thay đổi?”

Thanh Hư Tử nói đến chỗ này thì hơi dừng lại: “Nhưng điều này có thể sao? Đường đường là đệ tử của ‘Bảy đời Thượng phụ’, sẽ vì tình yêu nam nữ mà từ bỏ tín niệm và mệnh lệnh của sư huynh nàng sao? Ngươi đừng quên, nàng tu luyện chính là Duy Ngã Độc Tôn Đao!”

Môn đao pháp này cực kỳ đặc thù, không chỉ cần ý chí cực kỳ mạnh mẽ, mà cũng cần cố thủ tín niệm của bản thân, không thể dao động.

Thật ra Thanh Hư Tử cũng không xác định, Kế Tiễn Tiễn có rơi vào tình yêu nam nữ hay không.

Nhưng trên thế gian này, có nguyên nhân nào có thể làm thay đổi một Thiên hộ Cẩm y vệ trung thành tuyệt đối với triều đình, bỗng nhiên lại phản bội triều đình?

Nghĩ đến gương mặt kia của Sở Hi Thanh, tự nhiên có thể tưởng tượng được nguyên do trong đó.

Chương 1320: Duy Ta Vô Địch (2)

“Sư thúc, lời này của ngài là sai rồi.”

Mặc Sĩ La Hầu dùng quạt xếp che môi, nhẹ giọng cười: “Ngài đừng quên, Sở Hi Thanh bây giờ chính là Phó vạn hộ Cẩm y vệ. Vì vậy trong mắt Kế Tiễn Tiễn, làm trái pháp luật triều đình, xúc phạm tín niệm của nàng, tất cả đều là người khác.”

Thanh Hư Tử nhất thời sửng sốt, sau đó lại không tưởng tượng nổi: “Điều này sao có thể?”

“Sao lại không thể?”

Mặc Sĩ La Hầu cười hỏi ngược lại: “Một nữ nhân rơi vào tình yêu, rất dễ dàng đột phá ranh giới của mình, hầu như sẽ không tự chủ được mà nghĩ tình lang của mình là tốt. Kế Tiễn Tiễn, nàng cũng không ngoại lệ. Sư thúc, Duy Ngã Độc Tôn Đao này rất thú vị, đao này lấy ý chỉ bản thân làm đao, chém đứt tất cả, có thể nói là ‘Một niệm phá vạn pháp’.”

“Vì vậy, người tu luyện đao pháp này phải tự phán đoán với vạn sự vạn vật quanh người, tự có quan điểm và phương thức ứng đối của bản thân, khi chiến đấu tuyệt đối không thể do dự hay nghi ngờ. Nhưng tương ứng với đó, nàng đang kiên trì mình là đúng, mình không sai, thì tín niệm của nàng sẽ không đổ nát. Vì vậy, càng là người cố chấp thì đao pháp càng mạnh mẽ.”

“Thì ra là như vậy.”

Thanh Hư Tử đã hiểu ý của Mặc Sĩ La Hầu, ánh mắt không khỏi lấp lóe.

Nói cách khác, dù sau này thiên tử muốn tru sát Sở Hi Thanh, nếu như không phù hợp với đạo lý mà Kế Tiễn Tiễn cho là đúng, thì Kế Tiễn Tiễn cũng sẽ không chấp hành? Thậm chí là phản chiến?

“Nói cách khác, lưỡi đao mà Bảy đời Thượng phụ vất vả luyện chế này, cuối cùng có thể sẽ chỉ về phía hắn. Nhưng ngươi có thể xác định tình cảm của Kế Tiễn Tiễn dành cho Sở Hi Thanh đủ để nàng ruồng bỏ triều đình? Ruồng bỏ thiên tử?”

“Ta không xác định, nhưng thử một lần cũng không sao. Sư thúc ngài không biết, khi ta truyền đạt nhiệm vụ cho nàng, nàng đã có ý chống cự. Còn nữa, thân thế của Kế Tiễn Tiễn rất có vấn đề, nàng không chỉ là cô nhi, rất có thể có liên quan với án phế thái tử ở mười mấy năm trước. Nhưng chuyện này thì ta vẫn đang tìm hiểu và điều tra.”

Trong mắt Mặc Sĩ La Hầu hiện lên một vệt ý lạnh: “Còn về phần Vân Hải tiên cung, vậy thì không cần lo lắng. Ta đã động tay chân vào thuật Khi Thiên Võng Địa của bọn họ. Nếu như bọn họ dám ra tay với Sở sư đệ, thuật này nhất định sẽ có sơ hở trí mạng, tất cả bọn họ sẽ chết trong tay Vân Hải Kiếm Khôi. Vì vậy, dù ta nhìn nhầm Kế Tiễn Tiễn, thì những người kia cũng không thể làm gì Sở sư đệ.”

Hắn nói đến đây, tâm thần bỗng nhiên hơi động, lại cười một tiếng: “Ấn ký của ta đã có động tĩnh, xem ra là bọn họ đã đi vào.”

Lúc này, Thanh Hư Tử đúng là có hơi hối hận, hắn nhất thời cau mày nói: “Ngươi không nên đến đây vào lúc này.”

Nếu biết trước như vậy, hắn không gọi Mặc Sĩ La Hầu đến đây rồi.

Quận Yến An cách Vân Hải tiên cung hơn mười ngàn dặm, khoảng cách xa như vậy, nếu như có chuyện không may, Mặc Sĩ La Hầu có thể không nắm giữ được cục diện.

“Thật ra thì ta không thể không đến, Bảy đời Thượng phụ - Độc Cô Thủ và Tiếu Hồng Trần không quá tin tưởng ta. Lần này rời xa khỏi Vân Hải tiên cung, mới có thể làm cho ta thoát khỏi hiềm nghi.”

Lúc này, Mặc Sĩ La Hầu lại gấp quạt xếp lại, thần sắc nghiêm túc: “Ngoài ra, phía ta còn thăm dò được một tin tức, cần báo lên tông môn. Triều đình có ý dùng Thiên Đại căn để thiết lập cạm bẫy, mưu tính tông ta, kính xin tông môn cẩn thận.”

“Thiên Đại căn?” Thanh Hư Tử nhướng mày lên, sau đó lại cười một tiếng: “Trước đây không lâu, bên Trung Thổ truyền đến tin tức của Thiên Địa căn, khi đó ta còn thấy kỳ lạ, vì sao thế gian này lại có thêm một gốc Thiên Địa căn? Xem ra là triều đình cố ý, triều đình chắc chắn có thể đưa chúng ta vào tròng?”

Mặc Sĩ La Hầu nghe vậy thì cười khổ: “Nếu như bọn họ lấy ra Thiên Địa căn chân chính thì sao? Đây là cạm bẫy, cũng là cơ hội, gần như là dương mưu. Sở MÍnh là con cờ của Kiến Nguyên đế, tuyệt đối không thể dựa vào.”

“Mà Sở sư đệ có thiên phú trác tuyệt, chỉ cần có thể lấy được thứ này, tất có thể tu luyện toàn bộ Thần Ý Xúc Tử Đao, nhưng tông ta cũng vì thế mà phải trả giá đắt. Tiếp đó phải xem tông môn lựa chọn như thế nào.”

Để cho Mặc Sĩ La Hầu kinh ngạc chính là, Thanh Hư Tử lại không có phản ứng gì, sắc mặt vẫn thản nhiên như không: “Thiên Địa căn chân chính? Bọn họ đúng là cam lòng đấy. Nhưng đối với tông ta mà nói, thứ này không phải rất quan trọng.”

Mặc Sĩ La Hầu nghe vậy thì sững sờ, sau đó lại nhìn Thanh Hư Tử với vẻ kinh ngạc và khó hiểu.

Thanh Hư Tử thì lại cười khẽ: “Ngươi là trưởng lão của tông môn, là thánh truyền pháp thuật, cũng có tư cách biết chuyện này. Sở Hi Thanh vốn đã có huyết mạch Nhai Tí rồi, không cần Thiên Địa căn để chuyển đổi.”

Chương 1321: Duy Ta Vô Địch (3)

Con ngươi của Mặc Sĩ La Hầu nhất thời co rút lại, vẻ mặt đầy khó tin.

Sau đó một cảm giác mừng như điên lại dâng lên: “Thật sao? Nói cách khác, huyết mạch Bạch Hổ của Sở sư đệ chỉ là thuật che mắt?”

Sau đó hắn lại nhíu mày thành hình chữ xuyên: “Sư thúc, ngài không nên nói với ta chuyện này. Chuyện này không thể truyền ra ngoài được.”

“Việc này đã không che giấu được nữa rồi, sau khi Hi Thanh rời khỏi Vân Hải tiên cung, pháp khí chuyển đổi huyết mạch chắc chắn sẽ mất hiệu lực. Nhưng bây giờ vẫn không quá hai mươi người biết chuyện này, ngươi là một trong số đó.”

Thanh Hư Tử nói đến chỗ này, lại quay người nhìn về phương hướng thành Vọng An.

“Chỉ là không biết triều đình bố trí Thiên Địa căn này thế nào?”

Nếu như thời cơ thích hợp, hắn đúng là muốn chơi đùa với triều đình một phen.

. . .

Vân Hải tiên cung, bờ bắc khe sâu.

Thanh niên cao gầy đã cảm nhận được lời nói và khí cơ của Kế Tiễn Tiễn không đúng.

Hắn nhíu chặt lông mày, ánh mắt ác liệt: “Quý thiên hộ, ngươi có ý gì?”

Kế Tiễn Tiễn buông đôi Độc Tôn đao ở hai bên người, nàng ngẩng đầu lên, nhìn bảy người trước mặt với ánh mắt lạnh nhạt: “Ta vốn định chuẩn bị nghỉ ngơi một thời gian rồi mới xử lý chuyện của các ngươi. Nhưng nếu các ngươi đã vội vàng như vậy, thì ta sẽ giúp các ngươi.”

Bảy người áo đen nghe vậy thì cả kinh, tất cả đều nhận ra sát ý lạnh như băng của Kế Tiễn Tiễn đã khóa chặt bọn họ.

Người có thân hình trắng mập ở trong đó lại kinh ngạc không thôi: “Xử lý? Ngươi chuẩn bị ra tay với chúng ta? Không ngờ ngươi thật sự bị tên mặt trắng nhỏ kia mê hoặc.”

Lúc trước đồng bạn của hắn đã có suy đoán này, nam tử trắng mập lại không chịu tin.

Không ngờ chuyện không có khả năng nhất lại phát sinh.

Người bên cạnh hắn lại tràn đầy sát ý: “Ta thấy Quý thiên hộ ngươi phát rồ rồi, vì một tên mặt trắng nhỏ mà phản bội triều đình, phản bội Cẩm y vệ, ngươi có biết hậu quả của việc này không?”

Thanh niên cao gầy kia thì lại nở nụ cười âm trầm: “Đúng thật là thú vị, ngươi và Tiếu Hồng Trần đều là đệ tử chân truyền của Độc Cô Thủ đúng không? Hôm nay ngươi vì tình lang, mà từ bỏ luật pháp triều đình và đạo lý mà sư tôn dạy cho ngươi?”

Kế Tiễn Tiễn nghe vậy lại không để ý chút nào, nàng quét mắt nhìn bảy người ở đây một chút: “Quỷ Thủ - Trầm Thất, Diêm Vương Đao – Mệnh Tam Vấn, Cực Phong Thối – Thích Quân, quả nhiên không phải là trộm cướp thì chính là ma đầu, mỗi một tên đều là trọng phạm bị triều đình truy nã! Không ngờ sư huynh lại tự cam đọa lạc đến nước này, lại cấu kết với đám ma đầu bại hoại các ngươi.”

“Không sai, bảy người chúng ta đều là trọng phạm của triều đình.”

Thanh niên cao gầy cười ha ha: “Nhưng đây cũng không phải là cấu kết gì cả, chúng ta bây giờ cũng làm việc cho triều đình. Sư huynh ngươi mà Mục công công của đại nội đã hứa hẹn với chúng ta, chỉ cần trừ khử Sở Hi Thanh thì sẽ có một khoản tiền cực lớn, ngoài ra bọn họ sẽ giúp chúng ta xóa bỏ tất cả án cũ.”

Thật ra hai người kia không chỉ hứa hẹn những thứ này.

Mà đám người bọn họ cũng không hề để ý đến án cũ gì cả.

Nếu như không phải vị chủ thượng kia dặn dò, bọn họ chắc chắn sẽ không liên thủ với đám chó săn của triều đình.

Nhưng không cần phải giải thích với Kế Tiễn Tiễn làm gì.

Hắn nhìn Kế Tiễn Tiễn với vẻ trêu tức: “Quý thiên hộ, chắc ngươi cũng biết Mục công công là ai? Đó là nội thần của thiên tử, là nội thị thân cận nhất của Kiến Nguyên đế. Vì vậy, người muốn trừ khử Sở Hi Thanh thật ra là thiên tử và Bảy đời Thượng phụ. Hôm nay ngươi cản trở chúng ta, chính là làm trái với thiên tử, phản bội triều đình.”

Mà lúc này, nam tử trắng mập che mặt kia lại cười gằn: “Ta nhớ Quý thiên hộ tu luyện Duy Ngã Độc Tôn Đao đúng không? Được xưng là ‘Đao độc tôn, tên vô ảnh’?”

Hắn rất tò mò, sau khi Kế Tiễn Tiễn từ bỏ tín niệm của mình, thì thực lực còn lại bao nhiêu?

Kế Tiễn Tiễn thì lại không muốn phí lời với những người này, nàng ngẩng đầu lên, nhìn vào hai sách Giới Luật ở trên trời mây kia.

Với sức lực của một mình nàng, muốn giết chết bảy vị tứ phẩm này thì vẫn có chút phiền phức.

Đặc biệt là ba người Quỷ Thủ - Trầm Thất, Diêm Vương Đao – Mệnh Tam Vấn và Cực Phong Thối – Thích Quân, tất cả đều có tu vị tứ phẩm thượng, sức chiến đấu lại tiếp cận tam phẩm.

Nhưng mà bây giờ. . .

“Pháp lệnh!”

Song đao trước người Kế Tiễn Tiễn đột nhiên xuất hiện từng tầng từng tầng phù văn, trong con ngươi của nàng lại hiện ra từng tia lôi đình màu vàng: “Loại bỏ tất cả huyễn thuật nơi này!”

Khoảnh khắc này, hai sách Giới Luật lại tuôn ra một đoàn ánh sáng màu vàng, hào quang chiếu rọi bốn phía.

Đây chính là Nhất Ngữ Thành Châm!

Trong tòa cung điện đóng kín kia, Lục Loạn Ly dùng ba mươi ngày để học Nhất Ngữ Thành Châm và Thiên Phạt Lôi Bạo.

Chương 1322: Duy Ta Vô Địch (4)

Kế Tiễn Tiễn cũng dùng một tháng để học xong hai môn pháp thuật này.

Lục Loạn Ly là rất tập trung học, còn Kế Tiễn Tiễn thì do quá nhàm chán nên học để giết thời gian.

Kiếm Tàng Phong và Chu Lương Thần có thể luyện đao luyện kiếm ở trong cung điện, Sở Hi Thanh có thể tu hành trong mộng cảnh, Kế Tiễn Tiễn thì lại không thể tập luyện Duy Ngã Độc Tôn Đao ở trước mặt mọi người.

Vì không có chuyện gì để làm, Kế Tiễn Tiễn dứt khoát tu luyện hai môn pháp thuật này.

Không biết có phải do thân phận người của triều đình hay không, mà Kế Tiễn Tiễn không chỉ học được Nhất Ngữ Thành Châm và Thiên Phạt Lôi Bạo, mà còn có cảm ngộ khác với hai môn pháp thuật này.

Nàng không đi con đường thuật võ song tu, không thể ngưng tụ Linh chủng của thuật sư, nhưng dùng để dẫn dắt lực lượng của hai sách Giới Luật thì vẫn đủ!

Theo ánh sáng vô lượng kia chiếu xuống, sắc mặt bảy người áo đến đều đại biến.

Bọn họ đều cảm nhận được, hiệu quả của thuật Khi Thiên Võng Địa quanh người bọn họ đang biến mất.

Môn pháp thuật Thiên Cương này đang bị một sức mạnh lớn hơn áp chế và loại bỏ.

Cùng lúc đó, bọn họ cũng cảm nhận được tám đạo kiếm ý ác liệt bay đến, khóa chặt nguyên thần và khí tức của bọn họ.

Đó chính là Vân Hải Kiếm Khôi!

“Tiện nhân!” Sắc mặt Cực Phong Thối – Thích Quân tái xanh, hắn ném một viên ngọc phù ra ngoài: “Ta đã biết là không dựa được vào đám chó săn triều đình này rồi mà.”

Theo tiếng nói của hắn, ngọc phù màu vàng kia nổ tung.

Một cái chớp mắt tiếp theo, phạm vi năm trăm trượng quanh người Cực Phong Thối – Thích Quân đều bị 'phân tách' ra khỏi thiên địa, gần như đã trở thành một thế giới độc lập.

Đây cũng là một pháp thuật Thiên Cương nhất phẩm, Chỉ Thiên Họa Địa!

Trước khi pháp thuật này mất hiệu lực, phạm vi năm trăm trượng này chính là một thế giới độc lập, có thể tạm thời ngăn cản Vân Hải Kiếm Khôi ở bên ngoài, cũng ngăn cản cấm pháp mạnh mẽ của Vân Hải tiên cung.

Nhưng sắc mặt của bảy người áo đen vẫn âm trầm như nước.

Nguy cơ của bọn họ vẫn còn.

Chỉ Thiên Họa Địa này chỉ duy trì được nửa khắc đồng hồ.

Sau khi pháp thuật hết hiệu lực, bọn họ vẫn phải đối mắt với Vân Hải Kiếm Khôi và cấm pháp mạnh mẽ trong Vân Hải tiên cung.

Bết bát hơn chính là, phải hai khắc đồng hồ sau thì trận pháp bên ngoài mới khởi động, khi đó bọn họ mới có thể rời khỏi Vân Hải tiên cung.

Hiện giờ, biện pháp duy nhất chính là giết chết Kế Tiễn Tiễn.

Chỉ cần người ra Pháp lệnh là Kế Tiễn Tiễn tử vong, thuật Khi Thiên Võng Địa của bọn họ vẫn có thể lừa dối cấm trận của Vân Hải tiên cung.

Tuy nhiên, trước khi bọn họ kịp ra tay, bóng người của Kế Tiễn Tiễn đã lóe lên, múa đao chém đến.

Mục tiêu đầu tiên của nàng là Cực Phong Thối – Thích Quân.

"Giết!"

Khi Kế Tiễn Tiễn ra tay, toàn thân nàng tuôn ra làn sóng cương lực màu đỏ thẫm, hầu như xung kích toàn bộ tiểu thế giới có phạm vi năm trăm trượng này.

Khí thế bá đạo đến tột đỉnh, che kín bầu trời!

Cực Phong Thối – Thích Quân cũng có phản ứng, hắn cười gằn một tiếng, bóng người lấp lóe, đồng thời nhấc chân lên tấn công. Đùi phải của hắn cong lên, chợt đá ra một đạo cương lực hình trăng lưỡi liềm, cực kỳ sắc bén mà quét thẳng về phía đầu của Kế Tiễn Tiễn.

Mấy tên đồng bạn của hắn cũng ra tay.

Tính mạng của mọi người đang tràn ngập nguy cơ, lúc này đều dùng toàn lực, mỗi người đều dùng cực chiêu hoặc bí pháp mạnh nhất, mục tiêu chính là bóng người yểu điệu phía trước.

Để cho bọn họ kinh ngạc chính là, Kế Tiễn Tiễn lại không có ý định né tránh, nàng giống như một con trâu điên lao thẳng đến Cực Phong Thối – Thích Quân, bắt đầu đấu đá lung tung!

Ầm!

“Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân!”

Thân pháp của nam tử trắng mập kia như quỷ mị, tay phải của hắn đã chạm đến tầng ngoại cương màu đỏ thẫm của Kế Tiễn Tiễn.

Khoảnh khắc này, hắn cảm nhận được một lực cản cực kỳ kinh khủng.

Đây không chỉ là ngoại cương của Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, mà còn có Độc Tôn đao ý của Kế Tiễn Tiễn.

Duy Ngã Độc Tôn Đao, bây giờ còn gọi là Duy Ngã Vô Địch Đao, vì vậy Độc Tôn đao ý, cũng được gọi là Vô Địch đao ý.

Tín niệm gây nên, duy ta vô địch!

Vô Địch đao ý kết hợp với ngoại cương của Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, đây chính là võ đạo căn bản của Kế Tiễn Tiễn, từ khi xuất đạo đến nay không ai cản nổi.

Nam tử trắng mập lại cười lạnh lùng một tiếng.

Lúc này, cánh tay phải của hắn đã bao trùm một tầng khí màu đen.

Cực chiêu Quỷ Ảnh Xà Thủ!

Kết hợp với lực lượng không gian, cánh tay của hắn không chỉ hư hư ảo ảo, mà còn uốn lượn khó chơi như rắn, nỗ lực vòng qua cương lực của Kế Tiễn Tiễn, trực tiếp chụp vào lục phủ ngũ tạng của Kế Tiễn Tiễn.

Quỷ Thủ - Trầm Thất cũng rất muốn nhìn xem, Kế Tiễn Tiễn từ bỏ tín niệm thì có thể phát huy ra bao nhiêu uy lực của môn đao pháp này?

Chương 1323: Duy Ta Vô Địch (5)

Nhưng thời khắc này, sắc mặt của hắn hơi thay đổi. Quỷ Thủ - Trầm Thất cảm thấy tay của mình giống như đánh vào một tấm thép. Lực lượng không gian trên cánh tay của hắn cũng bị nổ tung, nát bấy.

Khí huyết và cương lực của Kế Tiễn Tiễn thế mà lại cô đọng làm một, trấn áp tất cả không gian quanh người, không cho hắn có bất cứ cơ hội nào.

Một thân cương lực kia lại mạnh đến đáng sợ.

Quỷ Thủ - Trầm Thất may mắn rút được tay về, đề phòng lực lượng không gian phản phệ, nhưng hắn vẫn bị Độc Tôn đao ý của Kế Tiễn Tiễn xung kích, khiến cho lục phủ ngũ tạng rung chuyển.

“Tiện nhân này. . .”

Quỷ Thủ - Trầm Thất không khỏi ngơ ngác.

Hắn cảm thấy Độc Tôn đao ý của nữ nhân này không chỉ không suy yến, trái lại còn mạnh hơn cả lời đồn!

Không xong, tên Cực Phong Thối – Thích Quân kia. . .

Quỷ Thủ - Trầm Thất đã dự cảm được tình huống không ổn của đồng bọn.

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, hắn liền thấy Kế Tiễn Tiễn chống đỡ bảy người tấn công, một đao chặt đứt chân phải của Cực Phong Thối – Thích Quân, lại là thế như chẻ tre, chém nát ngoại cương của Cực Phong Thối – Thích Quân.

Ầm!

Đây là tiếng động khi thân thể của Cực Phong Thối – Thích Quân nổ tung, hắn còn không kịp chạy trốn. Còn chưa kịp thi triển độn pháp thì đã bị đao ý của Kế Tiễn Tiễn trùng kích, toàn thân nổ thành bột máu!

Thiên niên cao gầy là Diêm Vương Đao – Mệnh Tam Vấn, con ngươi của hắn co rút lại, khó mà tin nổi: “Quý thiên hộ, ngươi điên rồi!

Chúng ta là sư huynh ngươi mời đến, là phụng mệnh lệnh của sư tôn ngươi và bệ hạ, đến đây diệt trừ Sở Hi Thanh cho triều đình. Quý Thiên Thiên, ngươi dám làm trái thánh ý của bệ hạ?”

Lúc trước hắn ngậm lấy tâm lý trào phúng, muốn nhìn thiên kiêu của Thiên nha Cẩm y vệ, tuyệt thế bảo đao do Độc Cô Thủ chế tạo tự hủy đạo tâm, tự hủy tiền đồ!

Nhưng giờ phút này, hắn lại thật sự hi vọng Kế Tiễn Tiễn có thể quay đầu là bờ.

Dù là lời nói của hắn để cho đạo tâm của Kế Tiễn Tiễn hơi dao động cũng tốt.

Kế Tiễn Tiễn này lại có thể dùng một thân Bá thể để chống đỡ bảy người bọn họ liên thủ, mạnh mẽ đánh giết Cực Phong Thối – Thích Quân tiếp cận tam phẩm, có thể thấy Độc Tôn đao ý của nàng mạnh đến mức độ nào!

Lấy tu vị tứ phẩm hạ để leo lên Địa Bảng sao?

“Cuồng ngôn!”

Kế Tiễn Tiễn trợn mắt nhìn về phía Diêm Vương Đao – Mệnh Tam Vấn: “Sở Hi Thanh chính là phó vạn hộ Cẩm y vệ ta, lại không làm chuyện trái với pháp luật, bệ hạ và sư tôn há có thể làm ra chuyện hoang đường vô đạo như vậy? Dù việc này là thật. . .”

Ầm

Đây là Kế Tiễn Tiễn vung đao lên, một đao chém đầu một người áo đen!

Một dòng suối máu phun ra, bay lên thẳng hai trượng.

“Dù việc này là thật, vậy cũng là do bệ hạ và sư tôn bị kẻ gian che mắt! Cũng nhất định là do thiên tử ngu ngốc vô đạo.”

“Ngươi quả thực là điên rồi!”

Sắc mặt Diêm Vương Đao – Mệnh Tam Vấn tái nhợt, hắn bóp nát một viên ngọc phù màu vàng trong tay, chỉ về phía Kế Tiễn Tiễn: “Thiên La Địa Võng!”

Đây là pháp Thiên Cương nhất phẩm, là thứ bọn họ chuẩn bị cho Sở Hi Thanh, có thể vây nhốt mục tiêu, tru diệt trong khoảnh khắc.

Nhưng thời điểm này, bọn họ chỉ có thể dùng ngọc phù Thiên Cương này ở trên người Kế Tiễn Tiễn.

Nhưng bóng người của Kế Tiễn Tiễn căn bản là không bị Thiên La Địa Võng trói buộc.

“Cử Thế Vô Song!”

Kế Tiễn Tiễn kích phát huyết mạch Thần giai của mình, làm cho nàng trực tiếp bỏ qua môn pháp thuật mạnh mẽ này.

Sau đó, ánh đao màu đỏ thẫm kia bổ xuống, một đao liền tước mất nửa cái đầu của Diêm Vương Đao – Mệnh Tam Vấn.

Kế Tiễn Tiễn nhìn thấy cảnh này thì cũng rất kinh ngạc.

Nàng cảm giác đao ý và tín niệm của mình đã mạnh hơn trước kia, hơn nữa còn mạnh hơn rất nhiều!

Đây quả thực là khiến người ta không thể tưởng tượng nổi!

Nhưng Kế Tiễn Tiễn cũng không suy nghĩ nhiều, đao ý của nàng khóa chặt Quỷ Thủ - Trầm Thất, toàn thân hóa thành một đạo lưu quang đỏ thẫm, lao thẳng về phía Trầm Thất.

Vô Địch đao ý mạnh mẽ, làm cho độn pháp của nàng vô địch, chỉ chớp mắt đã đuổi kịp Quỷ Thủ - Trầm Thất.

Không trung lập tức nổ ‘ầm’ một tiếng, thân thể của Quỷ Thủ - Trầm Thất cũng hóa thành bột máu.

Mà lúc này, ba người còn sót lại cũng bỏ chạy tứ tán, mỗi người đều hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Khi Diêm Vương Đao – Mệnh Tam Vấn chết dưới đao của Kế Tiễn Tiễn thì bọn họ đã tuyệt vọng, không còn dũng khí đối đầu với Kế Tiễn Tiễn.

Pháp thuật đã không có tác dụng, bảy người liên thủ cũng không phải đối thủ của Kế Tiễn Tiễn, vậy còn có thể làm gì?

Bây giờ, bọn họ tình nguyện chờ thuật Chỉ Thiên Họa Địa này mất hiệu lực, đi ra khiêu chiến cấm pháp của tiên cung và Vân Hải Kiếm Khôi, nhìn xem có cơ hội sống hay không. . .

Nhưng lúc này, Kế Tiễn Tiễn đã lấy một cây cung gấp ở trong tay áo ra.

Cây cung lớn này lập tức mở ra, hướng về phía một người trong số đó.

Hai mắt Kế Tiễn Tiễn đỏ tươi, vô tận sát ý hội tụ trong mắt của nàng.

Chương 1324: Gần Thần chi chiêu

Hai mươi cái hô hấp sau, thi thể của bảy người áo đen đều rơi trên mặt đất, hoặc là nổ thành thịt vụn, rơi lả tả tả ở bốn phía.

Kế Tiễn Tiễn nhìn tay của mình với ánh mắt kinh ngạc.

Không ngờ đao ý của mình sẽ được tăng cường đến nước này, cũng không nghĩ đến Bá thể và Vô Địch đao ý của mình kết hợp lại, thì sẽ có thần uy như vậy.

Kế Tiễn Tiễn chỉ kinh ngạc và khó hiểu một lát, sau đó ánh mắt của nàng từ từ kiên định, cứng rắn và vững chắc giống như nham thạch.

Duy Ngã Độc Tôn Đao của nàng càng mạnh mẽ hơn rồi, cũng có nghĩa là nàng đang đi trên con đường chính xác!

Sau đó, Kế Tiễn Tiễn chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi.

Pháp Thiên Cương ‘Chỉ Thiên Họa Địa’ là phiên bản tiến giai của thuật Địa Sát ‘Họa Địa Thành Lao’, vừa phân cách thiên địa, đồng thời cũng vây nhốt bản thân trong tiểu thế giới này.

Vì vậy Kế Tiễn Tiễn chỉ có thể chờ đợi nó hết hiệu lực.

Nàng chờ tận nửa khắc, hiệu quả của Chỉ Thiên Họa Địa mới từ từ biến mất.

Vùng thế giới quanh người Kế Tiễn Tiễn mới trở về Vân Hải tiên cung.

Sau khi không gian chung quanh khôi phục bình thường, Kế Tiễn Tiễn trực tiếp ngự không mà lên, dùng hết tốc độ để bay về phía bắc.

Nàng đoán là mình quá nửa không đuổi kịp Sở Hi Thanh, hoài nghi mình đã không còn cơ hội tiến vào cửa ải tiếp theo, nhưng vẫn muốn đi qua xem một chút.

Nhưng sau khi nàng chạy được hai mươi lăm dặm trong mây mù, thì lại nhìn thấy huynh muội Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân, còn có mấy người Chu Lương Thần ở cách đó mười ba dặm.

Bọn họ đang chờ nàng ở đây, không ai rời đi cả.

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng, mỉm cười nhìn nàng.

Kế Tiễn Tiễn nhất thời cảm thấy mắt cay cay, nàng nhất thời hít sâu một hơi, ngăn chặn nước mắt chảy xuống.

Đường đường là 'Đao độc tôn, tên vô ảnh', làm sao có thể chảy nước đái ngựa?

"Chủ thượng!"

Chỉ một lát, Kế Tiễn Tiễn đã bay đến trước mắt Sở Hi Thanh.

Nàng nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt phức tạp: "Vì sao mọi người vẫn còn ở đây? Thật ra. . ."

Kế Tiễn Tiễn vốn muốn nói rõ thân phận của mình, còn nói lời xin lỗi của Sở Hi Thanh, sau đó kết thúc quãng đời nằm vùng này, cũng cho tất cả mọi chuyện một cái kết thúc.

Nhưng lời chưa ra khỏi miệng thì Kế Tiễn Tiễn lại lúng túng, không nói ra được một chữ.

Kế Tiễn Tiễn vừa nghĩ mình phải rời khỏi Sở Hi Thanh, thì một luồng cảm giác không cam lòng mãnh liệt đã lan tràn khắp toàn thân nàng.

Nàng hoàn toàn không hiểu vì sao mình lại có tâm tình như vậy?

Rõ ràng là Sở Hi Thanh cũng không quá tốt với nàng.

Trong lòng nàng lại dâng lên một suy nghĩ hoang đường, mình sẽ không thích Sở Hi Thanh đây chứ?

Vấn đề là nàng nhìn mặt Sở Hi Thanh thì cũng không có loại cảm giác tim đập thình thịch kia nha?

"Ta không yên tâm, lại đoán chuyện của ngươi không tốn quá nhiều thời gian, vì vậy chờ ở đây một lát."

Sở Hi Thanh có thể đoán được Kế Tiễn Tiễn muốn nói cái gì, hắn mỉm cười nói: "Nếu như ta đã dẫn các ngươi vào, vậy sẽ phụ trách các ngươi, đưa các ngươi ra ngoài. Nhìn dáng vẻ của ngươi, việc riêng đã xong rồi?"

Thật ra thì không cần hỏi.

Hắn đã ngửi thấy mùi máu tanh quanh quẩn trên người Kế Tiễn Tiễn, còn cả sát khí ác liệt vẫn chưa tiêu tan kia.

Trong lòng Sở Hi Thanh cũng hiểu.

Thiếu nữ trước mặt, đã hoàn toàn bị hắn nhuộm đen rồi.

Bảo sao gần đây hắn không quét ra thẻ thần thông Gần Mực Thì Đen tam phẩm.

Hệ thống của hắn rất có linh tính, có thể tùy cơ ứng biến.

Kế Tiễn Tiễn chỉ gật đầu: “Vâng!”

Nàng lại muốn mở miệng nói chuyện, nhưng vẫn không nói được.

Trong lòng Kế Tiễn Tiễn có một loại chống cự mãnh liệt.

Lúc này không chỉ cổ họng của nàng bị chặn lại, mà ngay cả suy nghĩ cũng cứng đờ.

Nói chung chính là không muốn cáo biệt, không muốn rời xa Sở Hi Thanh.

“Ổn thỏa là được rồi!”

Sở Hi Thanh vỗ vỗ vai Kế Tiễn Tiễn: “Chúng ta đi cửa ải tiếp theo, chúng ta đã chậm trễ hơn người khác rất nhiều, không biết có ảnh hưởng đến cửa ải tiếp theo hay không. Bây giờ truyền thừa của tiên cung quan trọng hơn, có việc gì thì chờ ra khỏi Vân Hải tiên cung rồi nói.”

Tâm thần Kế Tiễn Tiễn hơi động, nội tâm cũng yên tĩnh lại.

Nàng nghĩ chờ thêm một chút cũng không sao.

Chờ ra khỏi Vân Hải tiên cung lại nói cũng không muộn.

Thân phận của nàng là không che giấu nổi nữa, nhưng kéo dài đến khi Vân Hải tiên cung kết thúc là không có vấn đề.

Một đường này dốc hết sức trợ giúp Sở Hi Thanh là được, coi như bồi thường cho hắn.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại mở võ đạo bảo khố ra, nhìn vào một vật phẩm ở trong đó.

Vật phẩm này nằm trong khu vực kinh doanh thuộc hạ.

Thẻ thiên phú Thần Thương (cấp mười): Cần 5000 điểm huyết nguyên.

---Có thể khiến thuộc hạ thức tỉnh thiên phú huyết mạch Thần Thương cấp mười, đối tượng sử dụng không quá hai mươi lăm, thiên phú trên 80 điểm, ngộ tính trên 85 điểm.

Chú: Thẻ này có hòa một viên ‘Thần Huyết nguyên tinh’, dùng để chứa đựng Thần Thương, sẽ không tốn thêm dung lượng trong huyết mạch.

Chương 1325: Gần Thần chi chiêu (2)

Sở Hi Thanh có thể xác định, Kế Tiễn Tiễn không có thiên phú huyết mạch Thần Thương này.

Chỉ là giá cả hơi đắt, thiên phú huyết mạch Thần Thương của Sở Hi Thanh cũng chỉ cần có 2500 điểm.

Hơn nữa, trước mắt thì thiên phú Thần Thương này cũng không tính là xuất sắc trong đám huyết mạch của hắn, ngoại trừ tăng cường các loại tố chất thân thể ra, cũng chỉ có năng lực Thần Chi Thương là tạm được.

Vấn đề là Thần Chi Thương chỉ có tác dụng khi đối mặt với thuật sư hoặc là kẻ địch có tu vị cao hơn mình.

Nhưng cân nhắc đến chuyện thẻ thần thông này có hòa một viên ‘Thần Huyết nguyên tinh’, có thể khai thác dung lượng huyết mạch, không để cho Kế Tiễn Tiễn gặp phải tình huống huyết mạch căng phồng và xung đột, nên vẫn tính là có giá trị.

Trước kia Sở Hi Thanh cũng từng dùng ‘Thần Huyết nguyên tinh’, khiến hắn có thêm dung lượng thức tỉnh Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết.

Sở Hi Thanh hơi do dự, nhưng vẫn đổi xuống rồi sử dụng với Kế Tiễn Tiễn.

Hắn nghĩ nếu mình đã nhuộm đen người khác, vậy thì phải chịu trách nhiệm với người ta.

Tấm thẻ này, coi như là bồi thường.

Nói đến, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy đồ vật có thể sử dụng cho nhân vật tầng lớp tuyệt đại thiên kiêu như Kế Tiễn Tiễn ở trong khu vực kinh doanh thuộc hạ.

Sau đó Sở Hi Thanh lại hơi suy tư.

Đã như vậy, trong đám Đạo thị của hắn, chỉ có một mình Lệ Thiên Công là không có thiên phú huyết mạch Thần Thương.

Không đúng, mấy tháng trước hắn từng sử dụng một tấm thẻ khuôn nhân vật Ngự Vân Tưởng với Lệ Thiên Công.

Nói không chừng Lệ Thiên Công cũng có thiên phú này rồi.

Nội tâm Sở Hi Thanh hơi căng thẳng.

Hắn cảm giác có một sợi dây vận mệnh đang đẩy mình và thuộc hạ của mình tiến lên trước.

‘Hệ thống’ trên người mình, rốt cuộc có lai lịch gì? Nó là thứ gì? Mục đích của nó là gì?

Sau đó Sở Hi Thanh lại lắc đầu, đè những suy nghĩ này xuống.

Ít nhất thì bây giờ hệ thống vẫn chưa làm gì quá đáng với hắn cả.

Không chỉ không có lỗi với hắn, trái lại còn giúp đỡ hắn rất nhiều.

Sở Hi Thanh biết rõ thiên phú huyết mạch của mình thức tỉnh như thế nào.

Bằng không thì không biết bây giờ hắn đang chơi bùn ở xó xỉnh nào nữa.

Mình nhất định phải đề phòng, nhưng cũng không thể cầm bát ăn cơm, thả bát xuống lại mắng mẹ nó.

Hơn nữa, chỉ cần thực lực mạnh mẽ, mới có thể đối kháng với vận mệnh bản thân, bây giờ nghĩ những thứ thượng vàng hạ cám này cũng không có tác dụng gì.

Bộ mặt thật của ‘hệ thống’, sớm muộn gì cũng bại lộ trước mặt hắn.

Kế Tiễn Tiễn thì lại có một loại cảm giác khác, nàng cảm thấy toàn thân nóng hừng hực.

Một luồng cảm giác ngứa ngáy dâng lên từ nơi sâu xa trong huyết tủy, ngoài thân Kế Tiễn Tiễn bỗng nhiên xuất hiện một ngọn lửa màu trắng bạc.

“Thần Thương?”

Kế Tiễn Tiễn rất có kiến thức, lập tức biết đây là thứ gì.

Nàng chỉ hơi kinh ngạc vì không hiểu ra sao cả.

Tại sao đột nhiên lại thức tỉnh thiên phú huyết mạch Thần Thương rồi?

Huyết mạch của nàng phải hết dung lượng rồi mới đúng.

Trừ phi là có thiên tài địa bảo khai phá thêm dung lượng, bằng không thì rất khó chứa đựng thêm thiên phú huyết mạch mới.

Nhưng bây giờ nàng lại không hề cảm thấy huyết mạch căng phồng hay trì trệ.

Sau đó Kế Tiễn Tiễn đã bình tĩnh lại, nàng ý thức được mình quả nhiên là đi trên con đường chính xác.

Sở Vân Vân cũng nhận ra tình huống khác thường của Kế Tiễn Tiễn, nàng đầu tiên là ‘a’ một tiếng, sau đó lại nghiêng đầu nhìn Sở Hi Thanh.

Đây là lần thứ ba rồi, những người bên cạnh Sở Hi Thanh đều thức tỉnh các loại thiên phú huyết mạch rất đột nhiên.

Nàng khó tránh khỏi ngờ vực, việc này có quan hệ gì với Sở Hi Thanh hay không?

Còn cả Kế Tiễn Tiễn nữa.

Dù mạnh như Kiếm Tàng Phong, cũng không nhìn thấy rõ những chuyện vừa xảy ra ở cách đây hơn ba mươi dặm.

Nhưng Sở Vân Vân lại thấy rất rõ ràng.

Nữ nhân này thả ‘đồng bọn’ của nàng vào, sau đó lại tự tay giết chết bọn họ!

Chuyện này có nghĩa vị Đạo thị xuất thân từ Cẩm y vệ này, đã hoàn toàn nghiêng về phía Sở Hi Thanh.

Sở Vân Vân cực kỳ kinh ngạc và khó hiểu.

Sở Hi Thanh lấy đâu ra mị lực như vậy? Lại có thể để một thiên kiêu như Kế Tiễn Tiễn phản bội triều đình?

Chỉ bằng huyết mạch La Hầu và khuôn mặt này của hắn sao?

Sở Hi Thanh bị nàng nhìn đến khó chịu, không khỏi liếc mắt nhìn qua: "Vân Vân, ngươi nhìn chằm chằm vào ta làm gì? Trên mặt ta nở hoa sao?"

Sở Vân Vân nghe vậy thì mỉm cười, thu hồi tầm mắt.

Nàng thật sự rất tò mò, nhưng cũng biết mình có hỏi thì Sở Hi Thanh cũng chỉ trả lời linh tinh mà thôi.

Sở Vân Vân cũng lười nghe mấy lời linh tinh mò mẫm này.

Lúc này, sáu người bọn họ đã đi đến trước sườn núi.

Lúc trước, bọn họ ở cách xa mấy chục dặm, chỉ nhìn thấy một vách núi cao hiểm trở ở trong mây mù.

Lúc này, bọn họ tiến lại gần thì mới phát hiện, cái gọi là vách núi này, thật ra là một bức tượng điêu khắc cực lớn.

Chương 1326: Gần Thần chi chiêu (3)

Cả tòa núi lớn này, đã bị người ta điêu khắc thành một con thần thú cực kỳ lớn.

Nó đầu ly lưng ngao chân rùa, tạo hình chính là Bá Hạ, một trong Long chi cửu tử!

Mà bây giờ, bọn họ chỉ nhìn thấy bộ phận đầu của Bá Hạ.

Cái đầu rùa của Bá Hạ này cao tận hai trăm trượng. Tòa lầu tháp khổng lồ giống như ngọn núi kia, nằm ở ngay trung ương lưng rùa của Bá Hạ.

Bên cạnh đầu rùa là một tòa lầu các cao hai trăm trượng, cũng chính là tòa lầu các cao hơn vách núi một chút kia.

Khi Sở Hi Thanh tụ lực vào mắt, ngưng thần nhìn vào thì phát hiện, tòa lầu các này chính là lối đi duy nhất để lên đầu rùa.

Những nơi khác đều có cấm pháp dày đặc, khó có thể đi qua.

Sở Hi Thanh chỉ nhìn một lát, liền ngoan ngoãn bay về phía tòa lầu các kia.

Đã có không ít người ở bên dưới tòa lâu các cao hai trăm trượng này.

Sở Hi Thanh không nhìn thấy bóng người của Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y, liền đoán là nàng đã đi vào.

Nhưng mấy người Hồ Tâm Mị và Nhật Già La thì vẫn ở ngoài, bọn họ đang cau mày nhìn tòa lầu các trước mặt.

Trên đỉnh tòa lầu các này cũng có một 'Thần Ngao Tán Nhân'.

Trên đó có mười mấy hàng chữ nhỏ, chính là quy tắc của cửa ải này.

Để người ta kinh ngạc chính là, những người tụ tập ở nơi này đều là sắc mặt âm trầm ngưng trọng, ánh mắt do dự bất an.

"Phong Thần lâu?"

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn biển hiệu, mới biết tên của tòa lầu các này.

Tâm thần của hắn không khỏi trầm xuống.

Tòa Phong Thần lâu này có tổng cộng chín tầng, tám tầng đầu trong đó, mỗi một tầng đều có một thức cực chiêu do Thần Ngao Tán Nhân để lại.

Chỉ khi nào tìm hiểu được những thức cực chiêu này, thì mới có tư cách đi lên tầng tiếp theo.

Tầng cuối cùng là tám chiêu hợp nhất, diễn hóa thành một thức "Gần Thần chi chiêu" của Thần Ngao Tán Nhân, Phong Tẫn Tàn Ngân!

Sau khi học được Phong Tẫn Tàn Ngân này, thì có thể đi ra khỏi Phong Thần lâu, đến cửa ải tiếp theo.

Nếu như ba cửa ải đầu chỉ thử thách tố chất pháp thuật của bọn họ, thì cửa ải này thử thách thiên phú võ đạo của bọn họ.

Nhưng mấu chốt không phải ở đây.

Nếu như chỉ kiêm tra thiên phú võ đạo thì vẫn chưa đủ để đám người ngưng trọng và do dự như vậy.

Mấu chốt là khi đi vào bên trong Phong Thần lâu, sẽ phát hai mươi bốn cái lệnh bài.

Lệnh bài chia làm ‘m lệnh’ và ‘Dương lệnh’. Mỗi một đội ngũ sẽ nhận được một cái lệnh bài trong số đó.

Nếu muốn đi ra khỏi Phong Thần lâu, vậy phải lấy được cả âm lệnh và Dương lệnh.

Ngoài ra, lấy được càng nhiều lệnh bài, thì Phong Tẫn Tàn Ngân sẽ thưởng càng nhiều.

“Nếu muốn lấy được lệnh bài, cũng chỉ có thể cướp của những đội ngũ khác. Nói cách khác, chỉ có mười hai đội ngũ có thể đi ra khỏi Phong Thần lâu này? Thậm chí còn ít hơn?”

Kiếm Tàng Phong không khỏi nheo cặp mắt đậu xanh: “Người tiến vào cửa ải này, cũng phải chết hơn phân nửa!”

Nhưng Thần Ngao Tán Nhân cũng cho bọn họ cơ hội lựa chọn, có thể rời khỏi Vân Hải tiên cung, hoặc là chờ ở ngoài Phong Thần lâu.

Cái này coi như tự động bỏ quyền, lệnh bài của bọn họ sẽ được chuyển cho đội ngũ khác.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, bảo sao đám người Hồ Tâm Mị và Nhật Già La, Vũ Chí Thượng lại do dự, không dám đi vào.

Chuyện này có nghĩa tỷ lệ tử vong là 50%.

Cửa ải thứ hai đã chết hai phần năm, bây giờ lại tiếp tục.

Vì vậy, dù đại yêu nhất phẩm như Hồ Tâm Mị cũng sinh ra ý lo sợ.

Đúng lúc này, một giọng nói hùng hồn truyền đến: “Tiểu Sở!”

Giọng nói này hàm chứa vui mừng và thân thiết.

Sở Hi Thanh nghiêng đầu nhìn qua, phát hiện đó là Yến Quy Lai. Hắn mang theo mấy người Tông Tam Bình đi đến từ một con đường lát đá cẩm thạch khác.

Có tổng cộng bốn con đường lát đá cẩm thạch, tất cả đều hội tụ tại nơi này.

Sau khi Yến Quy Lai hạ xuống đất, liền đánh giá toàn thân Sở Hi Thanh một phen, lúc này mới yên tâm: “May mà tiểu Sở ngươi vẫn bình yên vô sự.”

Kiếm Tàng Phong đứng ở sau lưng Sở Hi Thanh nghe thấy lời này, khóe miệng không khỏi giật giật.

Có phải vị Yến sư thúc này quên mình rồi không?

Đều là đệ tử thánh truyền của tông môn, đãi ngộ lại khác biệt một trời một vực.

Sau đó hắn liền chú ý đến mấy người sau lưng Yến Quy Lai, mấy người Tông Tam Bình đều khá chật vật. Pháp khí trên người bọn họ đều có chút tổn hại, khí tức cũng hơi rối loạn. Có thể thấy trên người mấy vị này đều có vết thương.

Hai mắt Kiếm Tàng Phong không khỏi đọng lại: “Xem ra bên phía sư thúc đã trải qua một trận chiến đấu gian khổ.”

“Chiến đấu gian khổ cái rắm.”

Sắc mặt Nhậm Tiếu Ngã một trong ‘Vô Tướng Tam Hữu’ tái xanh: “Trong cửa ải thứ hai, chúng ta gần như không bị làm sao cả, chỉ có Bạch sư đệ bị vết thương nhẹ. Những vết thương này đều là kiếm ý dưới vực sâu và lực lượng lôi đình của hai sách Giới Luật tạo thành. Phương Bất Viên quá vô dụng, học hai môn pháp thuật kia mà học như cứt!”

Chương 1327: Gần Thần chi chiêu (4)

Hắn nói xong câu này thì mới phát hiện, đội ngũ sáu người của Sở Hi Thanh không chỉ đầy đủ, mà còn không mất một sợi lông!

Nhậm Tiếu Ngã không khỏi hiện ra vẻ kinh dị.

Phương Bất Viên nghe vậy thì mặt đỏ lên, vẻ mặt có hơi lúng túng.

Hắn lại mở miệng châm biếm lại: “Ít ra thì ta cũng học được, không giống như một ít người nào đó, mất một tháng mới học được một môn Nhất Ngữ Thành Châm. Thật ra thì ta học không tệ, vấn đề là mệnh cách, ta chỉ là một tán nhân sơn dã, chỉ muốn làm một thương nhân thì có biện pháp gì?”

Tông Tam Bình và Diệp Tri Thu thì ngưng thần nhìn tòa lầu các trước mặt.

Con ngươi Diệp Tri Thu lập tức co lại: “Xem ra lại là một trận ác chiến rồi, tiếp đó chỉ sợ là không còn bao nhiêu người.”

“Không chỉ như vậy!” Tông Tam Bình chắp tay sau lưng: “Chúng ta vừa phải nghiên cứu kiếm chiêu, vừa phải đề phòng người khác, mà thời gian nghiên cứu thức ‘Gần Thần chi chiêu’ này chỉ có một tháng, độ khó không nhỏ. Nhưng đây cũng là một ưu thế với chúng ta.”

Hai đội ngũ của bọn họ đều đầy đủ, nhân lực dồi dào. Hơn nữa bọn họ đều là người có ngộ tính cực mạnh.

Yến Quy Lai cũng nhíu chặt lông mày.

“Không vào hang cọp thì sao bắt được cọp con!”

Vẻ mặt Yến Quy Lai thong dong, nhìn bảng hiệu kia: “Nhưng cửa ải này rất nguy hiểm. Khi ở cửa ải thứ hai, chúng ta đã gặp hai đối thủ cực kỳ mạnh mẽ, đều có sức chiến đấu của ba mươi vị trí đầu Thiên Bảng, nếu như không mời tử thể của Hành Thiên thánh kiếm, ngay cả ta cũng bỏ mình từ lâu rồi.”

Hắn quay đầu nhìn về phía mấy người Sở Hi Thanh: “Vì vậy, các ngươi cần lượng sức mà làm, có tham dự hai không, tự các ngươi quyết định. Ta sẽ không ép buộc các ngươi bước vào, cũng sẽ không quyết định thay các ngươi.”

Hắn nói câu này, thật ra là để cho Sở Hi Thanh biết khó mà lui, rời khỏi trận tranh đấu này.

Sở Hi Thanh là Huyết Nhai thánh truyền, là người quyết định khí vận của Vô Tướng thần tông.

Yến Quy Lai không muốn Sở Hi Thanh cuốn vào trận tranh đấu máu tanh này.

Lần tranh đấu này có rất nhiều cao thủ, hắn chưa chắc đã có thể chăm nom được cho mấy người Sở Hi Thanh.

Hắn cũng chú ý đến Huyết Nhai huyễn giới trên tay Sở Hi Thanh đã vỡ nát.

Sở Hi Thanh đã bại lộ huyết mạch Nhai Tí, tất sẽ trở thành cái đích của người khác.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì cũng hiểu, ánh mắt hắn kiên định, cười nói: “Sư thúc, ta muốn xem thức ‘Gần Thần chi chiêu’ kia của Thần Ngao Tán Nhân một chút, cũng cảm thấy rất hứng thú với truyền thừa hai sách Giới Luật kia.”

Yến Quy Lai không khỏi nhíu chặt lông mày, ngay khi hắn định nói gì đó, thì Kiếm Tàng Phong đã chắp tay nói: “Đội ngũ của chúng ta có đủ sức tự vệ, sư thúc không cần lo lắng.”

Yến Quy Lai lại nhìn về phía mấy người không mất một sợi lông ở sau lưng Sở Hi Thanh.

Sau đó hắn gật đầu nói: “Cũng được, vậy thì cùng vào thôi.”

Sáu người này có thể thông qua cửa ải thứ hai, lại có thể bình yên vô sự đi qua vực sâu kia, có thể thấy đội ngũ của Sở Hi Thanh cũng có sức chiến đấu không tầm thường.

Đặc biệt là dưới tình huống Sở Hi Thanh bại lộ huyết mạch Nhai Tí, vậy càng khiến người ta kinh ngạc hơn.

Yến Quy Lai cười ha ha, long hành hổ bộ đi về phía cửa: “Nói đến thì ta cũng rất chờ mong hai sư huynh đệ ‘Song Bình Thiên’ các ngươi, lần này có thể chứng kiến một phen.”

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày.

Tông Tam Bình và Kiếm Tàng Phong là ‘Song Bình Thiên’ sao? Chẳng lẽ Bình Thiên Kiếm còn có thể chồng chất hay sao?

Nghe Yến Quy Lai nói như vậy, hắn cũng thấy tò mò.

Sau đó, Sở Hi Thanh cũng đi theo Yến Quy Lai vào trong Phong Thần lâu.

Mà lúc này, Hồ Tâm Mị đứng ở trước cửa cũng cắn răng một cái, cất bước đi vào bên trong.

Nhưng khi nàng vừa cất bước, lại phát hiện Đại Hắc Thiên - Nhật Già La ở bên cạnh cũng cất bước đi về phía cửa.

Tâm tư Hồ Tâm Mị nhất thời chìm xuống: “Ngươi cũng muốn đi vào?”

Sắc mặt Nhật Già La bình tĩnh, nhìn nhau với Hồ Tâm Mị bằng ánh mắt lạnh lùng: “Nếu đã đến nơi này, không đi vào nhìn một chút thì không thể cam tâm. Không phải ngươi cũng như vậy sao?”

Thật ra hắn có sứ mệnh trên người, không thể không vào.

Dù cho không lấy được truyền thừa trong Vân Hải tiên cung này, thì cũng phải hiểu được tất cả những chuyện xảy ra trong này.

Hắn cũng là thân bất do kỷ.

Sắc mặt Hồ Tâm Mị đen như đáy nồi: “Sau khi đi vào, có thể không thả khói thì đừng thả khói. Bằng không, ta sẽ làm thịt ngươi đầu tiên.”

Mặt Nhật Già La không biến sắc, trong lòng lại âm thầm cười gằn.

Ngươi nói không thả liền không thả?

Thả khói là sở trường của hắn, không thả khói thì hắn sống kiểu gì?

Một khí có chém giết tranh đấu, lẽ nào hắn ngồi chờ chết sao?

Mà lúc này, Vũ Chí Thượng ở sau lưng bọn họ cũng ngẩng đầu lên, hắn đè kiếm bên hông, nhìn vào bóng lưng của Nhật Già La với ánh mắt âm lãnh.

Chương 1328: Kiếm Khí Tiêu Tâm

Đại Hắc Thiên - Nhật Già La dẫn đám thủ hạ đi vào trong Phong Thần lâu, liền nhìn thấy một vệt kim quang rơi xuống từ phía trên.

Nhật Già La giơ tay lên hút một cái.

Đây chính là lệnh bài thông quan, toàn thân lệnh bài màu vàng, chính diện khắc một đồ án mặt trời, chứng tỏ đây là ‘Dương lệnh’.

Nhật Già La tiện tay nhét vào tay áo, sau đó quét mắt nhìn về phía trước.

Không gian bên trong lầu các rất khổng lồ, phải đến ba trăm trượng.

Bốn phía đều là những vách tường đá cứng rắn, không chỉ không có bất kỳ món trang trí và điêu khắc nào, thậm chí mặt tường còn không được đánh bóng.

Thần Ngao Tán Nhân hiển nhiên là không bỏ công sức vào tường đá này.

Nhưng những khối đá này lại là ‘Bí Văn vân thạch’, là một trong vài loại đá cứng rắn nhất trong thiên địa, cao thủ tứ phẩm cũng khó có thể đánh nát.

Toàn bộ Phong Thần lâu này đều được tạo thành từ ‘Bí Văn vân thạch’, hơn nữa còn dày đến mười trượng, cực kỳ kiên cố, thậm chí đủ để chịu đựng cao nhân nhị phẩm giao thủ, dụng ý không cần nói cũng biết.

Nơi trung ương là một cột đá cần năm mươi người ôm mới hết.

Cột đá chuyển động chầm chậm, phía trên có khắc vô số hoa văn kỳ dị, và từng hàng văn tự.

Phía trước cột đá hoặc là phía xa xa đã có gần bảy mươi người đang ngồi.

Hiện giờ, Vân Hải tiên cung chỉ còn lại hai mươi bốn đội ngũ, lại thêm một số đội ngũ bị tổn thất, nên chỉ còn khoảng 120 người.

Lúc này, lại có một phần nhỏ người không đi vào.

Trong đó, đám người Vô Tướng thần tông đều ngồi ở góc bắc. Đám người Vấn Thù Y ngồi ở góc đông bắc.

Đại Hắc Thiên - Nhật Già La vô thức đi ra xa hai phe này, rồi tìm một chỗ ngồi xuống.

Sau đó hắn nhíu mày, mắt hiện ra vẻ suy ngẫm.

Nơi này không thích hợp!

Chỉ một lát sau, hắn liền đứng lên, tiến lại gần đội ngũ của Vô Tướng thần tông rồi ngồi xuống.

Không biết có phải là hắn nghĩ nhiều hay không, Nhật Già La phát hiện khi Sở Hi Thanh nghiêng đầu nhìn qua, thì trên mặt tựa như ngậm lấy ý tán thưởng.

Trên mặt Nhật Già La lại không có biểu cảm, ánh mắt không hề gợn sóng.

Trong lòng hắn lại hừ lạnh một tiếng.

Người này có huyết mạch Nhai Tí, nếu như không chết thì nhất định là một cái Huyết Nhai Đao Quân khác, thậm chí còn mạnh hơn Huyết Nhai Đao Quân ngày xưa.

Chủ thượng của hắn tất trừ khử kẻ này, nên cũng là kẻ địch của hắn.

Hôm nay tạm thời thu hồi nanh vuốt, tạm thời ẩn nhẫn. Chờ chuyện Vân Hải tiên cung chấm dứt, rồi lại tính sổ với người này cũng không muộn.

Hồ Tâm Mị ở phía xa xa nhìn thấy cảnh này thì không khỏi nghiến răng.

Lòng thầm nói Nhật Già La này thật sự không biết xấu hổ!

Hắn cũng xứng bước lên Địa Bảng?

Sau đó Hồ Tâm Mị hơi suy nghĩ một chút, rồi cũng đứng dậy, dẫn thuộc hạ đến gần mấy người Vô Tướng thần tông rồi ngồi xuống.

Nàng nghĩ Nhật Già La có thể thả sương khói, nàng cũng có thể, nàng còn am hiểu huyễn thuật, có thể làm loạn tai mắt người khác.

Yến Quy Lai nhìn thấy cảnh này thì hai mắt hiện lên một tia lăng lệ.

Hắn nghĩ hai nhóm người này vây quanh đây, là cho rằng Vô Tướng thần tông bọn họ dễ bắt nạt sao?

Kiếm Tàng Phong cũng đoán ra tâm tư của hai người này, ánh mắt hắn hơi quái dị: “Sư thúc không cần để ý, hai nhóm người này không đáng lo.”

Yến Quy Lai hơi cau mày.

Lời này của Kiếm Tàng Phong có hơi bất cẩn rồi chứ?

Đây là một cái nhất phẩm hạ, một cái nhị phẩm thượng đấy.

Dù là Yến Quy Lai hắn, cũng phải tập trung tinh thần khi đối đầu với hai người này.

Sau đó hắn thu hồi tâm tư, ngưng thần dặn dò: “Bất Viên!”

Phương Bất Viên miễn cưỡng nhấc tinh thần: “Đệ tử tuân mệnh, nhất định sẽ để ý.”

Phương Bất Viên không có chút hứng thú nào thức ‘Gần Thần chi chiêu’ của Thần Ngao Tán Nhân.

Vì vậy đành phải nhận nhiệm vụ cảnh giới.

Sau đó hắn nhảy lên, đi đến trên lưng tiểu Huyền Vũ, nói với Chu Lương Thần: “Tiểu Chu, hai người chúng ta thay phiên nhau cảnh giới đi, thế nào? Ngươi cảnh giới từ giờ tý đến giờ mùi, từ giờ thân đến giờ hợi thì đến lượt ta.”

Chu Lương Thần cũng không có ý định nghiên cứu kiếm chiêu này.

Hắn cũng giống Phương Bất Viên, học cũng vô dụng, kiếm chiêu của Chu Lương Thần thiên hướng hệ thủy và hệ băng, còn bởi vậy mà diễn sinh ra Quý Thủy thần lôi.

Gần Thần chi chiêu của Thần Ngao Tán Nhân lại là hệ phong, không phù hợp với hắn.

Sau khi Chu Lương Thần nghe thấy Phương Bất Viên nói vậy, ánh mắt lại lấp lóe, lòng thầm nói quả nhiên là gian thương.

Giờ tý đến giờ mùi là tám canh giờ, giờ thân đến giờ hợi là bốn canh giờ.

Ca trực của hắn dài gấp đôi Phương Bất Viên.

Tên khốn này đang bắt nạt người đàng hoàng.

“Có thể!” Chu Lương Thần gật đầu, dứt khoát đồng ý: “Nhưng nửa tháng sau ta và tiểu Quy Quy sẽ tiến vào ngũ phẩm, đến khi đó không thể cảnh giới, còn phải mời Phương sư huynh hộ pháp!”

Tiểu Huyền Vũ ở trong trứng vài ngàn năm.

Khi nó sinh ra đã là cấp độ lục phẩm hạ.

Hai bình Đế Lưu Tương hóa lỏng kia đủ để nó đột phá.

Còn về phần Chu Lương Thần, hắn đột phá từ cách đây nửa năm, bây giờ cũng sắp chất đầy chân nguyên rồi.

Hắn còn một viên ‘Lục luyện Huyết Thần đan’, có thể giúp chân nguyên của hắn tăng lên ngũ phẩm hạ đỉnh cao, sau khi rời khỏi đây có thể tìm bí dược để bước vào ngũ phẩm thượng.

Chương 1329: Kiếm Khí Tiêu Tâm (2)

Khóe môi Phương Bất Viên co quắp lại, thầm hô một tiếng phiền phức.

Hắn gật đầu, giọng ồm ồm: “Cũng được!”

Hắn lại nghĩ thầm, xem ra người này cũng chỉ thành thật có hạn, tính ra thì thời gian cảnh giới của hai người cũng gần như nhau.

Sở Hi Thanh thì đang nhìn chằm chằm vào võ đạo bảo khố của mình.

Cái gọi là mài dao tốn thời gian nhưng không làm lỡ việc đốn củi, muốn công thành thì phải có khí giới trước.

Trước khi nghiên cứu, hắn muốn nhìn xem có thể tăng Thái Thượng Thông Thần lên cấp mười ba hay không.

Cũng thử thí nghiệm xem, hệ thống của mình có linh tính hay không, có thể giúp đỡ mình lúc cần thiết không?

Kết quả là có linh tính.

Sau khi Sở Hi Thanh quét hết ba trăm điểm huyết nguyên, hắn liền nhìn thấy một vật phẩm quen thuộc.

Thái Thượng Thông Thần (cấp mười ba): Cần 85293 điểm huyết nguyên.

Sở Hi Thanh cũng có đủ điểm huyết nguyên để đổi.

Đánh hòa với Tử Mi Thiên Quân – Thủy Như Ca, còn cả một kỳ Thiên Cơ Võ Phổ mới đã mang lại cho hắn hơn ba mươi vạn điểm huyết nguyên, sau khi Sở Hi Thanh đổi Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp mười ba thì vẫn còn một ít.

Cộng thêm thu hoạch ở cửa ải thứ hai, vừa đủ điểm để đổi Thái Thượng Thông Thần cấp mười ba.

Thái Thượng Thông Thần cấp mười ba cũng không có nhiều thay đổi, chỉ là bốn loại năng lực thiên phú như Thông Huyền, Thần Tri, Linh Cảm, Khuy Thiên là được tăng cường.

Sở Hi Thanh lại cảm nhận được rất rõ ràng.

Những đồ án và văn tự phức tạp trên cột đá xoay tròn kia, lại trở nên đơn giản hơn và có trật tự hơn ở trong mắt của hắn.

Một chiêu kiếm và cả phương pháp vận chuyển chân nguyên đã hình thành trong đầu óc của hắn.

Đây chính là hiệu quả khi ngộ tính tăng cao.

Một thức cực chiêu này, gọi là ‘Phong Chi Thương’

Sở Hi Thanh nhạy cảm, hắn phát hiện cái Phong Chi Thương này có liên hệ bí ẩn nào đó với Phong Chi Ngân.

Hắn ngưng thần quan sát một lát, cảm thấy hai thức này có liên hệ rất chặt chẽ.

“Chư vị sư huynh, xin dừng lại một lát.”

Giọng nói của Sở Hi Thanh đã hấp dẫn mọi người nhìn về phía bên này.

“Nếu như ta đoán không sai, trong Phong Thần lâu này còn thiếu một thức nêu rõ những nét chính. Thức ‘Gần Thần chi chiêu’ kia, không phải tám thức hợp nhất, mà là chín thức hợp nhất. Nếu thiếu một thức kia, không chỉ khó nghiên cứu hơn, mà chỉ sợ còn không diễn hóa được ra thức Phong Tẫn Tàn Ngân kia.”

Tiểu sư đệ ở trong đám người là Bạch Hàm Quang nhíu mày hỏi: “Ý của Sở sư huynh là. . . Phong Chi Ngân?”

Bạch Hàm Quang không giống với mọi người ở đây, hắn cũng từng tiến vào bí cảnh cửu phẩm, cũng học được Phong Chi Ngân hoàn chỉnh.

Lúc nãy hắn cũng có cảm giác mơ hồ, nhưng còn lâu mới có thể nói rõ ràng như Sở Hi Thanh.

“Không sai!”

Sở Hi Thanh lấy tay thay đao, vẽ một đạo ngân tích trong hư không.

Đây là cực chiêu Phong Chi Ngân, nhưng hắn giảm tốc độ xuống gấp trăm lần.

Sở Hi Thanh trình bày từng chi tiết nhỏ nhất của thức cực chiêu này ra trước mắt mọi người.

Lúc này, hắn bỗng nhiên có cảm ứng, phát hiện ánh mắt của Vấn Thù Y ở cách đó không xa cũng đang nhìn về phía bên này.

Hơn nữa, không chỉ là Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y, mà mấy người Nhật Già La và Hồ Tâm Mị cũng đang nhìn trộm về bên này.

Hiển nhiên là muốn học trộm một thức cực chiêu này.

Sở Hi Thanh lại không để ý.

Cực chiêu là phải phối hợp với phương pháp vận chuyển chân nguyên, chỉ có động tác không thì không thể phát huy được uy lực.

Mà khi Sở Hi Thanh giảng giải, hắn cố tình ép âm thanh thành từng tia, chỉ có mười mấy người bên cạnh mới có thể nghe được.

Nhưng sau khi cảm ứng được tầm mắt của Vấn Thù Y, Sở Hi Thanh liền mở rộng âm thanh về phía đông một chút.

Ánh mắt Vấn Thù Y hơi động, gật đầu với hắn, tỏ vẻ cảm tạ.

Thiếu niên có chìa khóa tiên cung trong đội ngũ của nàng cũng từng vào bí cảnh cửu phẩm, nhưng lại không thể học được Phong Chi Ngân hoàn chỉnh.

Người này xuất thân từ Phúc Châu ở phía nam, trình độ võ đạo kém xa phương bắc.

Mà trong bí cảnh cửu phẩm của Thần Ngao Tán Nhân, không phải ai cũng có thể nhìn thấu chín bia đá đó.

Sở Vân Vân cũng cảm ứng được trò mờ ám của Sở Hi Thanh.

Nàng vừa nghe Sở Hi Thanh giảng giải, vừa ngưng thần nhìn Sở Hi Thanh một chút, trong con ngươi màu xanh lam lại hiện ra một tâm trạng không tên.

Nhưng sau đó nàng lại thu hồi tâm trạng, tập trung nghiên cứu thức cực chiêu Phong Chi Ngân này.

Sở Vân Vân ý thức được, mình hơi thần hồn nát thần tính, hơi đa nghi.

Sở Hi Thanh cho Vấn Thù Y nghe, chỉ đơn giản là lấy lòng, đáp lễ lại Vấn Thù Y, chứ không phải có ý đồ gì khác.

Hồ Tâm Mị ở xa xa không khỏi ‘chậc’ một tiếng, lòng thầm mắng thằng nhãi ranh này thật hẹp hòi!

Sau đó vẻ mặt nàng hơi động, ném sáu bình thuốc qua: “Tiểu tử, giảng phương pháp vận chuyển chân nguyên cho ta, những bình Đế Lưu Tương này đều là của ngươi.”

Đây là phần thưởng của nàng ở cửa ải thứ ba.

Thần Ngao Tán Nhân không cho nàng pháp khí, lại cho sáu bình Đế Lưu Tương.

Chương 1330: Kiếm Khí Tiêu Tâm (3)

Hồ Tâm Mị không thể không ra tiền.

Yêu thú bọn họ, vốn rất khó khăn khi nghiên cứu cực chiêu của nhân tộc, nếu như không có phương pháp vận chuyển chân nguyên, vậy thì càng khó hơn.

Mà Thần Ngao Tán Nhân chỉ cho bọn họ thời gian một tháng.

Quả nhiên, Sở Hi Thanh phất tay áo một cái, cuốn toàn bộ sáu bình thuốc vào trong tay áo, âm thanh lại mở rộng thêm một chút.

Đại Hắc Thiên - Nhật Già La thì lại cau mày, nhìn vào một thiếu niên khác ở bên cạnh.

Thiếu niên này lại lắc đầu, hắn xuất thân từ Hồ Châu ở phía nam. Trình độ võ đạo ở nơi đó cũng không mạnh hơn Đông Châu.

Nhật Già La âm thầm thở dài, cũng ném hai bình thuốc và một cái pháp khí cấp độ tứ phẩm hạ qua.

Những thứ này cũng là phần thưởng của Thần Ngao Tán Nhân.

Hắn không dùng được, vừa hay mang ra làm học phí.

Sở Hi Thanh cũng vui lòng nhận.

Món pháp khí này là một chiến giáp rất tốt.

Sở Hi Thanh giết mấy người ở cửa ải thứ hai, cũng cướp được vài món pháp khí tứ phẩm.

Nhưng lại không có pháp khí nào có thể so sánh với bộ chiến giáp này.

Bản thân hắn không dùng được, có thể mang về cho Lưu Nhược Hi.

Khi Sở Hi Thanh tiếp tục mở rộng phạm vi âm thanh, một tia sáng bay qua, rơi vào đỉnh đầu Sở Hi Thanh.

Lúc này, ánh mắt Yến Quy Lai lạnh lùng như đao, nhưng sau khi nhìn rõ thì hắn lại thu hồi sát ý.

Đó chính là Linh sủng Bạch Tiểu Chiêu của Sở Hi Thanh.

Trước kia Yến Quy Lai cũng nhìn thấy con tiểu Thừa Hoàng này rồi.

Tuy rằng hắn không hiểu vì sao Sở Hi Thanh lại để con Thừa Hoàng này trở về Lê Sơn, nhưng dù sao cũng không phải là kẻ địch.

Sở Hi Thanh lại vui vẻ: “Tiểu Chiêu, ngươi cũng đến?”

Hắn và Bạch Tiểu Chiêu có tâm thần tương liên, biết nàng bình an vô sự.

Nhưng khi nhìn thấy Bạch Tiểu Chiêu nhảy nhót tưng bừng, thì hắn vẫn rất vui vẻ.

Sở Hi Thanh vồ Bạch Tiểu Chiêu ở trên đỉnh đầu mình xuống, hắn vuốt ve đầu của nàng, rồi lại gãi gãi cằm của nàng.

Khi Bạch Tiểu Chiêu đang nhắm mắt hưởng thụ, Sở Hi Thanh đột nhiên thấy lạnh sống lưng, liếc mắt nhìn qua.

Chỉ thấy bên kia là một quý phụ trung niên ăn mặc đẹp đẽ, khí chân nhàn nhã thong dong, ung dung hào phóng, người này đang nhìn chằm chằm vào hắn bằng ánh mắt sắc bén.

Đó chính là Hàm Quang phu nhân của Lê Sơn.

Sở Hi Thanh chú ý thấy trong mắt của vị quý phụ trung niên này là một đôi trọng đồng (2 đồng tử), bên trong con ngươi lại lộ ra một vệt lệ quang màu xanh lam.

Sở Hi Thanh không khỏi âm thầm hoảng sợ.

Bản thể của Hàm Quang phu nhân là một con Trọng Minh điểu, tuy rằng chỉ có tu vị nhị phẩm thượng, khoảng chín ngàn năm yêu lực.

Nhưng sức chiến đấu của vị này lại vượt xa Hồ Tâm Mị.

Sở Hi Thanh nhất thời bình tĩnh lại, thản nhiên gật đầu ra hiệu với Hàm Quang phu nhân.

Hắn biết vị phu nhân này đang bất mãn với hắn vì việc của Bạch Tiểu Chiêu.

Nhưng mà Sở Hi Thanh cũng không làm gì đuối lý trong việc này.

Vì chuyện trong bí cảnh cửu phẩm, Bạch Tiểu Chiêu coi hắn như cha, cũng vì hắn mà tiến hóa thành Thừa Hoàng, có tình cảm và ràng buộc rất sâu với hắn, chém cũng không đứt.

Dù là vị Lê Sơn Lão Mẫu kia cũng không thể làm gì.

Đối với vị Hàm Quang phu nhân này, hắn lấy lễ để đón tiếp là được.

Hàm Quang phu nhân thấy thế thì lại hừ lạnh một tiếng, trực tiếp ngồi xuống cách Hồ Tâm Mị ba trượng: “Tránh ra! Qua chỗ khác đi!”

Vị trí này tương đối với với Bạch Tiểu Chiêu, có thể chăm sóc nàng.

Nha đầu này lại đồng tộc với Lê Sơn Lão Mẫu, là hoàng tộc thuần huyết của Lê Sơn, nàng không thể không chăm nom.

Nhưng Hàm Quang phu nhân không chịu nổi vị hôi nách của Hồ Tâm Mị.

Trong mắt Hồ Tâm Mị nhất thời hiện ra hai đám lửa trắng, nàng cố gắng nhịn xuống: "Hàm Quang, ngươi đừng khinh người quá đáng."

Hàm Quang phu nhân lại nở nụ cười khinh thường: "Nếu ngươi không muốn, vậy bây giờ có thể đánh một trận, để ta nhìn xem lệnh bài trong tay ngươi là âm hay là dương?"

Sắc mặt tái nhợt của Hồ Tâm Mị nhất thời thay đổi, cuối cùng nàng nắm chặt song quyền, trực tiếp lắc mình ra ngoài mười mấy trượng: "Nhường cho ngươi thì lại làm sao?"

Cặp trọng đồng kia của Hàm Quang phu nhân chẳng những có thể nhìn rõ thập phương, mà còn có thể nhìn thấu tất cả huyễn thuật.

Đám Trọng Minh điểu này, trời sinh đã khắc chế tất cả Hồ tộc bọn họ.

Hồ Tâm Mị kiêng kỵ Hàm Quang phu nhân thậm chí không kém hơn Vấn Thù Y, còn cả vị cao thủ thần bí kia nữa.

Nàng có lòng tin độ sức với tất cả nhất phẩm nhị phẩm ở trong lầu này, nhưng lại không có tự tin nào với ba người này.

Trong lòng Hồ Tâm Mị lại tức đến sắp phát rồ.

Ánh mắt của nàng lấp lóe, suy nghĩ mọi phương pháp để báo thù.

"Hạng chuột nhắt!" Hàm Quang phu nhân cười khinh thường, sau đó thần sắc lại hơi động.

Nàng đã nghe thấy Sở Hi Thanh giảng giải.

Ban đầu, Hàm Quang phu nhân còn không để ý.

Nhưng nàng lại chú ý đến, hình như đám nhân vật như Vấn Thù Y cũng đang nghiêm mặt lắng nghe.

Hàm Quang phu nhân âm thầm kỳ quái, nên cũng bắt đầu để ý vài câu.

Theo thời gian trôi qua, sắc mặt của vị này cũng hiện ra vẻ nghiêm túc.

Chương 1331: Kiếm Khí Tiêu Tâm (4)

Khoảng tầm hai khắc đồng hồ sau, Sở Hi Thanh mới kết thúc.

Lúc trước, Phong Chi Ngân ở trên bia đá nhìn qua có vẻ như rất mơ hồ và huyền ảo, khiến người khó có thể lý giải, nhưng thật ra là do Thần Ngao Tán Nhân cố tình thêm thắt rất nhiều thứ, ra vẻ huyền bí.

Bản thân thức cực chiêu này thật ra không quá phức tạp.

Dù sao mục đích của Thần Ngao Tán Nhân cũng là kiểm tra ngộ tính của mọi người, chứ không phải để bọn họ học thức cực chiêu Phong Chi Ngân này.

Mà những thiếu niên cửu phẩm khi đó, so sánh với những người đang ngồi trước mặt Sở Hi Thanh bây giờ, chênh lệch giữa hai bên là cực lớn.

Hắn còn giảng giải hai lần, để cho người nghe sau như Hàm Quang phu nhân cũng có thể hiểu được.

“Đây chính là áo nghĩa vốn có của Phong Chi Ngân, ta không tăng giảm gì cả. Nhưng tiếp theo, ta sẽ giảng giải một chút cảm ngộ trên trụ cột vốn có, hơn nữa còn chuyển hóa thành đao chiêu, các ngươi có hứng thú thì có thể nghe tiếp.”

Sở Hi Thanh tiếp tục dùng trường đao ra hiệu, sau đó lại thu hẹp phạm vi âm thanh lại.

Tiếp theo là thành tựu võ đạo của riêng hắn, mấy người Hồ Tâm Mị và Nhật Già La muốn nghe, vậy thì phải thêm tiền.

Nhưng nội dung của bộ phận này cũng không nhiều.

Chỉ nửa khắc thời gian, Sở Hi Thanh đã giảng hết tất cả cho mọi người.

Sau khi Tông Tam Bình nghe xong, vô số linh cmar sinh sôi trong đầu óc của hắn, vô số bóng người đang múa kiếm trong ý niệm của hắn.

Một số vấn đề chưa nghĩ ra trên cột đá xoay tròn kia, cũng đã được thông suốt.

Thì ra là như vậy. . .

Thần sắc hắn cảm kích, ôm quyền thi lễ với Sở Hi Thanh: “Đa tạ sư đệ! Lần này coi như ta nợ ngươi một ân tình.”

Nếu như Sở Hi Thanh không giảng giải một thức cực chiêu Phong Chi Ngân này, có thể hắn phải mất ba ngày mới có thể lĩnh ngộ được nội dung ở trên trụ đá xoay tròn.

Tại tầng đầu tiên, thức đầu tiên mà đã gian nan như vậy, huống chi là mấy tầng tiếp theo.

Tông Tam Bình ý thức được, nếu như không có một thức Phong Chi Ngân nêu rõ ý chính này, chỉ sợ tỷ lệ hắn lĩnh ngộ được Phong Tẫn Tàn Ngân hoàn chỉnh là nhỏ bé không đáng kể.

Tông Tam Bình tu chính là Bình Thiên Kiếm.

Nhưng Bình Thiên Kiếm không nổi danh về mặt tấn công.

Hắn cực kỳ coi trọng thức ‘Gần Thần chi chiêu’ hệ phong này.

Nhậm Tiếu Ngã cũng chắp tay: “Kiếm sư đệ nhìn ngươi không sai, sư đệ thật sự là rất hào phóng! Nếu ngày sau sư đệ có việc cần đến sư huynh thì cứ mở miệng.”

Mặc dù bọn họ là sư huynh đệ đồng môn, nhưng có rất nhiều người có tâm tư khá nặng, thích im ỉm giữ lại cho mình.

Không phải ai cũng đồng ý chia sẻ điểm mấu chốt của một thức ‘Gần Thần chi chiêu’ cho người khác.

“Sư huynh nói quá lời!” Sở Hi Thanh thấy buồn cười, đáp lễ lại mọi người.

Đối với hắn mà nói, chuyện này là dễ như trở bàn tay.

Chỉ cần mở miệng là có thể để mấy sư huynh đệ nắm giữ một thức ‘Gần Thần chi chiêu’, cớ sao không làm?

“Nếu mấy vị sư huynh đệ có chỗ nào không hiểu, thì đều có thể hỏi ta.”

Diệp Tri Thu đã nhắm mắt lại, dốc hết sức để nghiên cứu.

Sở Hi Thanh giảng rất rõ ràng, không có chỗ nào mơ hồ khó hiểu cả.

Từ đó có thể thấy ngộ tính của Sở Hi Thanh siêu tuyệt như thế nào, quả thực là không tầm thường.

Có thể giảng giải một thức cực chiêu bằng lời nói rõ ràng và dễ hiểu như vậy, không phải ai cũng có thể làm được.

Nhưng vào lúc này, Diệp Tri Thu bỗng nhiên cảm ứng được một luồng kiếm ý kinh người bỗng nhiên bạo phát ở trong tòa lầu các này.

Nàng lập tức mở mắt ra, nhìn về phía kiếm ý báo phát. Chỉ thấy một vệt ánh sáng bạc lóe lên, mang theo một mảnh huyết quang.

Con ngươi Diệp Tri Thu co lại, nàng nhận ra một kiếm này chính là thức cực chiêu Phong Chi Thương được ghi chép trên cột đá.

Nhưng làm cho nàng giật mình chính là người thi triển thức Phong Chi Thương này.

“Hạng 15 Thiên Bảng, Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch!”

Diệp Tri Thu lại nhìn về phía người bị Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch chém giết.

Đó là hạng 336 Địa Bảng, Trấn Nguyên Thần Chưởng – Ngũ Quang Minh!

Trong lòng Diệp Tri Thu lập tức nổi sóng.

Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch một kiếm chém chết Ngũ Quang Minh, cái này không có gì đáng ngạc nhiên.

Khi Ngũ Quang Minh tiến vào trong này, khí tức đã rối loạn, trên người có vết máu, hiển nhiên là đang bị thương.

Dù vị Trấn Nguyên Thần Chưởng này là đại cao thủ danh chấn thiên hạ, nhưng so với kiếm khách thiên tài đệ nhất đương đại là Thương Hải Thạch thì lại không đáng nhắc đến.

Để Diệp Tri Thu kinh ngạc chính là Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch lại dùng cực chiêu ‘Phong Chi Thương’ ở trên cột đá để giết người.

Hắn không chỉ dùng nửa canh giờ để nắm giữ thức cực chiêu này, mà còn có thể vừa học là dùng luôn, một kiếm bêu đầu Trấn Nguyên Thần Chưởng – Ngũ Quang Minh.

Chương 1332: Thần Ý Như Tâm

Lúc này, Thương Hải Thạch lại giơ tay lên hút một cái, lệnh bài ẩn giấu trong tay áo Ngũ Quang Minh đã bay vào trong tay hắn: “Cũng là “m lệnh’ à.”

Thần sắc hắn hơi thất vọng, sau đó liếc mắt nhìn về phía đám người Vô Tướng thần tông.

Vị này dừng lại trên thân Yến Quy Lai một lát, sau đó liền chuyển tầm nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Ánh mắt Thương Hải Thạch từ từ co lại như kim châm: “Huyết mạch Nhai Tí!”

Bốn chữ ngắn ngủi này, lại như sấm rền, khiến cho nội tâm của tất cả mọi người ở đây phải rung chuyển.

Cũng làm cho mấy chục đạo ánh mắt lạnh lùng đều hướng về phía Sở Hi Thanh.

Ánh mắt của bọn họ cũng bao hàm sát cơ.

Theo kiếm ý của Thương Hải Thạch phong tỏa, huyết mạch Nhai Tí của Sở Hi Thanh lập tức phản ứng, từng mảnh từng mảnh lân phiến màu bạc bóng loáng như gương sáng bắt đầu bao trùm cơ thể Sở Hi Thanh.

Hầu như tất cả mọi người đều đã chú ý đến Huyết Nhai kính giáp này, còn cả khí tức huyết mạch trên người vị Vô Cực Đao Quân này cũng rất không tầm thường.

Đó đúng là huyết mạch Nhai Tí!

Sắc mặt Yến Quy Lai vẫn bình tĩnh như thường, chỉ là trong mắt hiện ra ý lạnh, đồng thời đè kiếm bên hông: “Đúng thì lại làm sao?”

Ý niệm của hắn hơi động, liền mạnh mẽ cắt đứt kiếm ý đang khóa chặt Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh cũng đang quan sát Kiếm Khí Tiêu Tâm - Thương Hải Thạch.

Đây là một thanh niên khoảng hai mươi lăm, ngũ quan tuấn mỹ.

Dáng người hắn cao to, mạnh mẽ không cong. Sau lưng cõng một thanh trường kiếm màu xanh lam, còn có một thanh tiêu dài màu đỏ thẫm.

Để Sở Hi Thanh ấn tượng nhất chính là đôi mắt của hắn.

Tròng trắng của Kiếm Khí Tiêu Tâm - Thương Hải Thạch khá nhiều, mắt lại cực nhỏ, nhìn qua lười nhác vô thần giống như ‘mắt cá chết’ trong comic.

Sở Hi Thanh chỉ liếc mắt là đã nhìn ra, đằng sau vẻ lười nhác vô thần này là ngạo nghệ và miệt thị chúng sinh, hờ hững với tất cả vạn sự vạn vật.

Ngay khi Sở Hi Thanh đè song đao bên hông, dáng vẻ không nhượng bộ.

Kiếm Khí Tiêu Tâm - Thương Hải Thạch cũng đã thu hồi tầm mắt, lại nhìn về phía Yến Quy Lai.

“Lượng Thiên Kiếm của ngươi cũng không tệ lắm, đúng là xứng với cánh danh ‘Quy Thiên Củ Địa’.”

Hắn phát hiện khoảng cách và phương vị giữa mình và Sở Hi Thanh đã bị vặn vẹo.

Thương Hải Thạch còn có thể nhìn thấy Sở Hi Thanh, nhưng thần thức và ý niệm lại không thể khóa chặt Sở Hi Thanh.

Yến Quy Lai lại mở miệng cười một tiếng.

“Không cần khen tặng, các hạ đúng là càn rỡ giống như lời đồn, lại dám ra tay với đệ tử nhà ta, Yến mỗ không thể không đáp lễ, ngươi cũng tiếp một kiếm của Yến mỗ đi!”

Hắn vung tay áo lên, một đạo ánh kiếm màu đen đã ra khỏi vỏ.

Yến Quy Lai cũng đoán được, sau khi Sở Hi Thanh mất Huyết Nhai huyễn giới thì sẽ trở thành cái đích của mọi người.

Nhưng hắn vẫn không do dự mà ra tay phản kích.

Người của Vô Tướng thần tông bọn họ, vẫn luôn thờ phụng một đạo lý.

Đánh lại một quyền, miễn cho trăm quyền đến!

Hắn vung kiếm từ khoảng cách trăm trượng, kiếm kia lại trực tiếp chém đến trước mặt Kiếm Khí Tiêu Tâm - Thương Hải Thạch.

Kiếm kia còn bị hắn phóng to lên vô hạn, chỉ chớp mắt mà đã bành trướng đến mấy trăm trượng, hầu như nhét đầy cả tòa đại sảnh khổng lồ này.

Kiếm Khí Tiêu Tâm - Thương Hải Thạch cũng rút kiếm ra khỏi vỏ.

Đôi mắt của hắn vẫn lười biếng vô thần: “Ngươi muốn ta tiếp một kiếm, nhưng kiếm pháp lại rất bình thường.”

Khi Thương Hải Thạch rút kiếm ra, không chỉ làm kiếm của Yến Quy Lai bị thu nhỏ lại, mà khoảng cách giữa hai người cũng bị rút ngắn đến còn năm mươi trượng.

Cheng!

Khi song kiếm của hai người giao tranh, lập tức phát ra những tiếng nổ ầm ầm.

Dù kiếm của Yến Quy Lai bị thu nhỏ lại còn một phần hai, nhưng vẫn còn khoảng tám mươi trượng.

Thương Hải Thạch lại chống đỡ thong dong tự nhiên, một thanh trường kiếm màu xanh bay múa.

Hai người giao phong, tia lửa không ngừng bắn ra bốn phía, vô số kiếm khí sắc bén bị vỡ vụn, cương lực mạnh mẽ quét ngang bốn phía.

Bí Văn vân thạch ở giữa bọn họ cũng không ngừng xuất hiện những vết nứt nhỏ.

Nhưng hơn hai mươi chi đội ngũ ở đây, đều có cao thủ hàng đầu tọa trấn.

Bọn họ vẫy tay một cái, liền có thể hóa giải kiếm khí và cương lực trong phạm vi mấy chục trượng quanh người.

Nhưng giờ phút này, trên mặt của mọi người đều hiện ra vẻ ngưng trọng.

Kế Tiễn Tiễn đứng sau lưng Sở Hi Thanh lại híp mắt, nỉ non một tiếng: “Thần Ý Như Tâm Kiếm!”

Sở Hi Thanh cũng âm thầm thán phục.

Thần Ý Như Tâm Kiếm là một môn võ học tương tự với Duy Ngã Độc Tôn Đao, hai môn này đều tu luyện tín niệm và ý chí.

Duy Ngã Độc Tôn Đao là duy ta vô địch, duy ta độc tôn giữa bầu trời và vũ trụ!

Thần Ý Như Tâm Kiếm thì là như ý tùy tâm, vạn sự vạn vật đều theo ý của ta!

Tâm chí càng cố chấp và cứng cỏi, nguyên thần càng khổng lồ và mạnh mẽ, thì càng có thể tu luyện hai môn đao pháp và kiếm quyết này đến mức tận cùng.

Lúc này, Kiếm Khí Tiêu Tâm - Thương Hải Thạch dùng tâm ý của bản thân, nhiễu loạn quy tắc trong thiên địa.

Chương 1333: Thần Ý Như Tâm (2)

Yến Quy Lai lại lợi dụng và chưởng khống ‘Lượng Thiên chi pháp’. Thương Hải Thạch thì lại phủ định và quấy rầy, hắn muốn tất cả sự vật ở quanh đây đều phải theo tâm ý của hắn!

Tu luyện môn Thần Ý Như Tâm Kiếm này đến đăng phong tạo cực, một niệm của thể thông vạn pháp! Tự mình chế định quy tắc.

Hai môn võ quyết này, lúc mạnh thì có thể điều đình tạo hóa, điên đảo âm dương, nhưng khi yếu thì lại không đỡ nổi một đòn.

Cuộc chiến giữa hai người càng ngày càng kịch liệt.

Hai người đều đứng yên tại chỗ, khoảng cách của song phương lại không ngừng biến hóa.

Thương Hải Thạch muốn rút ngắn không gian giữa song phương, Yến Quy Lai thì không cho hắn có cơ hội lại gần.

Từ đầu đến cuối, hai người vẫn duy trì khoảng cách khoảng ba mươi trượng, không ngừng giằng co bên trong khoảng cách này.

Thương Hải Thạch cũng không phải chỉ thủ không công, trường kiếm màu xanh lam của hắn thỉnh thoảng lại đâm rách hư không, loại bỏ tất cả khoảng cách.

Nhưng Lượng Thiên Kiếm của Yến Quy Lai không chỉ có thể kéo dài khoảng cách, mà còn có thể tùy ý chuyển đổi vị trí trong vòng mấy chục trượng, muốn làm gì thì làm.

Chỉ chớp mắt, hai người đã giao thủ hơn ngàn chiêu.

Kiếm Khí Tiêu Tâm - Thương Hải Thạch đánh lâu không xong, trong đôi mắt cá chết kia từ từ hiện lên một chút ánh sáng.

Yến Quy Lai ở đối diện, không chỉ tu luyện Lượng Thiên Kiếm, mà Bình Thiên Kiếm cũng có trình độ nhất định.

Bình Thiên Kiếp của hắn ít nhất là tầng mười lăm, vì thế thanh kiếm khổng lồ kia cũng không phải là tốt mã dẻ cùi.

Bình Thiên Kiếm tầng mười lăm còn chưa đủ thay đổi mạnh yếu của song phương, nhưng lại có thể thay đổi trọng lượng.

Vì vậy nên mỗi một kiếm của Yến Quy Lai đều nặng như vạn tấn!

Rõ ràng chỉ là một thanh trọng kiếm dài bốn thước, nhưng lại nặng như núi lớn.

“Ta thu lại lời nói vừa rồi, kiếm của ngươi cũng khá thú vị, nhưng nên kết thúc rồi.”

Trường kiếm trong tay Kiếm Khí Tiêu Tâm - Thương Hải Thạch đã xuất hiện ánh sáng màu lam quanh quẩn, khí thế toàn thân không ngừng bay lên.

Hắn đứng ở trong đại sảnh rộng mấy trăm trượng này, lại tựa như một ngọn núi lớn nhô lên từ mặt hồ nước nho nhỏ.

Đột ngột, cao to, hùng vĩ, cao chót vót, bá đạo. . . kiếm ý tràn đầy, khí thế như cầu vồng!

“Như Thị Ngã Trảm!”

Khi Thương Hải Thạch vung kiếm, toàn bộ không gian cũng vì thế mà đọng lại, sau đó tất cả thời gian và không gian, tất cả pháp tắc thiên địa, đều bị một kiếm này của hắn chém nứt.

Trong đó cũng bao quát cả Lượng Thiên chi pháp của Yến Quy Lai.

Trong mắt của tất cả mọi người, một kiếm này của Thương Hải Thạch có uy thế gần như một kiếm đóng băng mấy trăm dặm của Vấn Thù Y khi còn bên ngoài Vân Hải tiên cung.

Nhưng khi kiếm quang kia sắp chạm vào Yến Quy Lai, khoảng cách giữa hai người lại phát sinh biến hóa. Làm cho một kiếm kia của Thương Hải Thạch chỉ có thể sượt qua người Yến Quy Lai.

Một kiếm uy thế như cầu vồng này, lại không thể làm tổn thương một cọng lông của Yến Quy Lai.

“Tru Thiên Kiếm?”

Thương Hải Thạch không khỏi híp mắt lại.

Đây là Tru Thiên Kiếm của Yến Quy Lai, nó đã tru diệt mất một phần thần niệm của hắn.

Tru diệt không nhiều, nhưng lại vừa đúng, khiến cho một kiếm toàn lực của Thương Hải Thạch chém vào chỗ trống.

Yến Quy Lai thế mà lại cùng tu luyện ba môn truyền thừa đỉnh cấp của Vô Tướng thần tông!

Tuy rằng chỉ có một môn có thành tựu khá cao, nhưng lại có thể kết hợp và áp dụng với nhau, cực kỳ khó chơi.

Kiếm pháp của người này, càng ngày càng khiến hắn bất ngờ.

Nếu như người này bước vào giang hồ, nhất định sẽ có tên trong Thiên Bảng!

Đây là một đối thủ có thể đánh ngang tay với hắn!

Hai người lại tiếp tục đối kiếm, chỉ chớp mắt lại là hơn một ngàn kiếm.

Kiếm Khí Tiêu Tâm - Thương Hải Thạch cũng không mưu cầu thắng nhanh, hắn từng bước từng bước kéo gần khoảng cách, làm cho khoảng cách giữa hai người bị rút ngắn còn không đủ hai mươi trượng.

Mà khi song phương đang chiến đấu say sưa ác liệt, Thương Hải Thạch bỗng nhiên nhướng mày, hắn nhìn thấy hư không bỗng nhiên xuất hiện mấy chục bóng châm màu đen mà mắt thường khó có thể phát hiện, bọn chúng đâm thủng không gian, lặng yên không một tiếng động mà bắn về phía vị trí tim gan của Yến Quy Lai.

Yến Quy Lai cũng phát hiện điều khác thường, lông mày không khỏi cau lại.

Hắn bây giờ đã không còn thừa bao nhiêu lực.

Nhưng Yến Quy Lai vẫn không hoang mang, bên cạnh hắn còn có hai Bình Thiên thánh truyền chưa ra tay.

Yến Quy Lai chỉ là âm thầm căm tức.

Chẳng mấy khi hắn mới có cơ hội giao thủ công bằng với một kiếm khách trong Thiên Bảng, giờ lại bị những châm đen này phá hỏng.

Ngay khi trong mắt Tông Tam Bình hiện ra ý lạnh, sau lưng hiển hóa ra một cây cân thật ta.

Kiếm Khí Tiêu Tâm - Thương Hải Thạch ở đối diện lại hừ lạnh một tiếng.

“Hỗn trướng!”

Hắn tùy ý chém ra một mảnh kiếm quang màu xanh lam, giúp Yến Quy Lai gạt bỏ toàn bộ châm đen kia.

Sau đó, Thương Hải Thạch chủ động rời khỏi chiến đấu.

Chương 1334: Thần Ý Như Tâm (3)

Hắn lắc mình lùi về góc đại sảnh, sau đó dùng ánh mắt sắc bén quét nhìn bốn phía.

Thương Hải Thạch lại không thể tìm được người phát châm đen kia là ai.

Thật ra những châm đen kia không đủ để trí mạng, mà chỉ thăm dò thái độ của hắn, thăm dò Thương Hải Thạch hắn có muốn liên thủ với người khác để tru sát đám người Vô Tướng thần tông hay không.

Nếu như hắn làm như không thấy những châm đen kia, thì những người có địch ý với Vô Tướng thần tông trong đại sảnh, chắc chắn sẽ xông lên vây công đám người Vô Tướng thần tông.

Tâm trạng của Kiếm Khí Tiêu Tâm - Thương Hải Thạch rất tệ, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, thu kiếm vào vỏ: “Không đánh, không thú vị! Ngươi là một đối thủ không tệ, ngày sau có cơ hội, chúng ta lại giao thủ cũng không muộn.”

Mắt Yến Quy Lai sáng lên, cũng thu hồi kiếm: “Cũng được!”

Mà lúc này, ánh mắt của Thương Hải Thạch lại nhìn về phía Sở Hi Thanh một lần nữa.

Khác với lúc ban đầu, lần này hắn chỉ nhìn chứ không dùng kiếm ý khóa chặt Sở Hi Thanh, cũng có thêm vài phần tôn trọng với đám người Vô Tướng thần tông.

“Vẫn nghe nói Nhai Tí Đao là thánh truyền đỉnh cao nhất, tu luyện xong liền vô địch thiên hạ, nhưng ta lại không tin.”

Hắn quan sát Sở Hi Thanh một phen: “Hi vọng ngươi có thể sống sót, để tương lai ta có cơ hội lĩnh giáo thần thoại võ lâm Huyết Nhai Đao Quân khi xưa.”

Sở Hi Thanh vẫn đè song đao, không nhường nhịn chút nào, nhìn nhau với Thương Hải Thạch: “Vậy ngươi nhất định sẽ không thất vọng.”

Thương Hải Thạch hơi gật đầu: “Đao ý của ngươi rất khá, ta cũng có chút chờ mong.”

Lúc nãy, trước khi Yến Quy Lai vặn vẹo khoảng cách giữa hắn và Sở Hi Thanh, thì Sở Hi Thanh đã dùng Nhai Tí Đao để phản xạ kiếm ý của hắn.

Nhai Tí Đao của người này đúng là có chút thành tựu, có thể chống lại hắn.

Cái này là do tu vị của song phương đều bị áp chế ở ngũ phẩm.

Nhưng người này đúng là có tài hoa xuất chúng, đã là đăng phong tạo cực ở cấp độ ngũ phẩm! Cũng để hắn rất bất ngờ.

Sau đó, Kiếm Khí Tiêu Tâm - Thương Hải Thạch liền lững thững bước lên cửa thang tầng hai.

Hắn đã nghiên cứu xong Phong Chi Thương, tự nhiên phải tiến vào tầng hai để nghiên cứu thức cực chiêu tiếp theo.

Nhưng khi Thương Hải Thạch vừa di chuyển, lại phát hiện Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y ở phía xa xa cũng đứng dậy, mang theo một đám người đi về phía cửa thang.

Thương Hải Thạch không khỏi nhíu mày.

Vấn Thù Y này cũng học được Phong Chi Thương rồi?

Thời gian này đúng là trùng hợp.

Nhưng giờ phút này, hắn không thể sợ hãi hay né tránh được.

Hai người đồng thời chuyển động thân thể, gần như đi đến cửa thang cùng một lúc.

Vấn Thù Y liếc mắt nhìn Thương Hải Thạch một chút: “Cút ngay!”

Giọng nói của nàng không cao, nhưng tất cả mọi người đều nghe thấy.

Con ngươi Thương Hải Thạch hơi co rút lại, sau đó trong đáy mắt lại hiện lên lửa giận.

“Khinh người quá đáng!”

Bên hông hắn lập tức truyền ra một tiếng ‘cheng’.

Nhưng ngay khi Thương Hải Thạch rút kiếm, Vấn Thù Y cũng đã chém tới.

Tốc độ rút kiếm của Vấn Thù Y không quá nhanh, nhưng khi nàng ra tay, thời gian chung quanh đều trở nên chậm.

Tốc độ như lôi đình của Kiếm Khí Tiêu Tâm - Thương Hải Thạch cũng bị trì hoãn gấp mười lần.

Người tu luyện pháp môn hệ Băng hàn, tốc độ kiếm thường không nhanh, nhưng chỉ cần để người khác cũng không nhanh là được.

Thương Hải Thạch chỉ có thể dốc toàn lực, may mắn đỡ được kiếm của Vấn Thù Y vào thời khắc cuối cùng.

Sau đó, lực lượng sương lạnh vô cùng vô tận đã bao trùm toàn thân Thương Hải Thạch, khiến cho bên ngoài cơ thể hắn xuất hiện một lớp băng mỏng, lớp băng này càng ngày càng dày hơn.

Trong mắt Kiếm Khí Tiêu Tâm - Thương Hải Thạch cũng hiện ra ý lẫm liệt.

Lúc này, thanh tiêu dài màu đỏ ở phía sau hắn bỗng nhiên chấn động, phát ra những âm thanh ‘ong ong’, đánh tan tất cả lực lượng hàn băng này.

Đó chính là loại Thiên quy đạo luật thứ hai của hắn, ‘Chấn Thiên’!

Mượn âm thanh của tiêu, Thương Hải Thạch có thể khôi phục năng lực hành động trong chốc lát.

Hắn thi triển trường kiếm, khí tức lập tức biến hóa, khiến cho thân thể thoát khỏi thời gian và không gian, thậm chí là nằm ngoài những Thiên quy đạo luật kia.

Thời khắc này, kiếm thứ hai của Vấn Thù Y cũng chém xuống.

Cheng!

Theo trường kiếm của hai người giao phong, toàn thân Thương Hải Thạch đều bị đóng băng ở bên trong một khối băng cực lớn.

Hắn một tay cầm kiếm, trợn trừng mắt lên nhìn Vấn Thù Y, nhưng lại không thể động đậy.

Vấn Thù Y nhìn khối băng này một chút, không khỏi ‘a’ một tiếng.

“Cố Bộ Thần Phong?”

Đây là một loại pháp môn tự phong ấn rất mạnh mẽ.

Vì vậy, một kiếm này của nàng đúng là đã đóng băng Thương Hải Thạch, nhưng lại không thể hoàn toàn đóng băng, cũng không thể chém giết người này luôn.

“Cũng không tệ lắm, với tu vị nhất phẩm hạ của ngươi mà có thể đỡ hai kiếm của ta, quả thật là không tầm thường!”

Nàng thu hồi Thái Sơ Băng Luân kiếm, tiếp tục cất bước lên cầu thang, tiến vào tầng thứ hai.

Chương 1335: Thần Ý Như Tâm (4)

Sở Hi Thanh nhìn cửa thang bên kia với ánh mắt hồi hộp: “Mạnh quá!”

Lúc này, tất cả mọi người trong đại sảnh đều hiện lên vẻ kinh hãi, hai mặt nhìn nhau.

Mạnh như Kiếm Khí Tiêu Tâm - Thương Hải Thạch, lại không ngăn nổi hai kiếm của Vấn Thù Y, bị ép phải tự phong ấn để tránh chết.

Nhất Kiếm Khuynh Thành này, quả thực là mạnh đến mức làm người ta sợ hãi!

“Nữ nhân này đúng là rất mạnh, đóng băng vạn vật!”

Lục Loạn Ly than thở một tiếng, sau đó lại nâng cằm, ánh mắt ngờ vực: “Tại sao ta lại có cảm giác nữ nhân này đang xả giận thay cho Sở Hi Thanh nhỉ?”

Sở Vân Vân nghe vậy, lúc này lại nhìn Lục Loạn Ly với ánh mắt dị dạng.

Lục Loạn Ly phát hiện vẻ mặt như đang tán thành của Sở Vân Vân, tâm thần hơi chấn động: “Sở tiểu muội, ngươi cũng cảm thấy như vậy đúng không?”

“Người ta chỉ muốn lập uy thôi.”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười: “Ngươi có ảo giác này từ bao giờ? Ta và nàng không quen cũng chẳng thân, vì sao nàng lại giúp ta?”

Sau đó hắn lại nhìn Kiếm Khí Tiêu Tâm - Thương Hải Thạch đang bị đóng băng một chút, ánh mắt hàm chứa kính phục: “Cái tên này cũng rất lợi hại, thế mà không bị Vấn Thù Y đánh chết.”

“Người này tự kiêu tự đại, nhưng cũng chỉ đến thế.”

Lục Loạn Ly hừ nhẹ một tiếng đầy khinh thường.

Nếu đổi thành cha của nàng, có lẽ cũng có thể giải quyết tên này trong mấy đao.

“Nghe nói càng ngông cuồng thì Thần Ý Như Tâm Kiếm càng mạnh mẽ. Cảm giác Sở Mính kia rất thích hợp với kiếm pháp này.”

Sở Hi Thanh lại lắc đầu phản đối.

Thần Ý Như Tâm Kiếm đâu chỉ dựa vào ngông cuồng? Mà là tâm chí, tín niệm mạnh mẽ.

Sở Mính kiêu ngạo thì kiêu ngạo, nhưng đó là không coi ai ra gì, là bệnh công chúa.

Tâm linh của nàng lại rất yếu đuối, không chịu nổi một kích, nào có thiên phú tu luyện Thần Ý Như Tâm Kiếm?

Muốn tu luyện Thần Ý Như Tâm Kiếm và Duy Ngã Độc Tôn Đao, đầu tiên phải có tâm chí mạnh mẽ bất khuất kiên cường, còn phải có tín niệm với năng lực của bản thân.

Sở MÍnh nào có khả năng này?

“Không hổ là Nhất Kiếm Khuynh Thành, nhân vật có thể sánh vai với Huyết Nhai Đao Quân ở 800 năm trước!”

Yến Quy Lai cũng cảm khái một câu.

Trên mặt hắn nổi lên ý cười khổ hiếm thấy: “Muốn tranh cướp Vân Hải tiên cung với nhân vật như vậy, quả thực là khó như lên trời.”

Yến Quy Lai đã bị đả kích.

Kiếm pháp của Kiếm Khí Tiêu Tâm - Thương Hải Thạch ở trên hắn, khi giao thủ với hắn, còn chưa dùng thanh ‘Tiêu’ kia.

Nhưng nhân vật như vậy, lại không đỡ nổi hai kiếm của Vấn Thù Y.

Đây chính là siêu nhất phẩm sao?

Sau đó, hắn lại khôi phục tinh thần, nhìn về phía trụ đá xoay tròn ở phía trước: “Tập trung nghiên cứu đi, chúng ta cũng mau chóng đi lên thôi, tuyệt đối không thể chậm hơn bọn họ quá nhiều.”

May mắn là, mục tiêu của bọn họ khi vào Vân Hải tiên cung là có thể tranh thì tranh, không thể tranh thì cố gắng không để truyền thừa của tiên cung rơi vào tay kẻ thù.

Bằng không thì hắn cũng không có tự tin.

Sở Hi Thanh nghe thấy vậy, cũng bắt đầu tập trung nghiên cứu.

Khoảng tầm nửa canh giờ sau, hắn cũng đã nắm giữ thức cực chiêu Phong Chi Thương này.

Sở Hi Thanh phát hiện ngộ tính của mình đã rất mạnh.

Kém là kém ở trụ cột võ đạo thôi.

Thời gian tu hành của hắn quá ngắn, cảnh giới cũng không cao, kiến thức nông cạn.

Lục Loạn Ly thì lại theo sát phía sau, chỉ một khắc sau là nàng đã học được thức cực chiêu này.

Lúc này, mấy người Tông Tam Bình và Nhậm Tiếu Ngã vẫn chưa thể lĩnh ngộ ra, ngay cả Kiếm Tàng Phong, Kế Tiễn Tiễn và Diệp Tri Thu cũng kém một chút.

Bọn họ không giống Sở Hi Thanh, đầu tiên phải nắm giữ Phong Chi Ngân, sau đó mới nghiên cứu lĩnh ngộ Phong Chi Thương, nên tốn nhiều thời gian hơn.

Còn về phần Yến Quy Lai, đã lĩnh ngộ xong từ ba khắc trước.

Hắn là cao nhân nhị phẩm đương đại, sức chiến đấu đã sánh vai với Thiên Bảng, thiên phú và ngộ tính có thể hiểu.

Nhưng mấy người không thể không tiếp tục chờ đợi mấy người còn lại.

Sở Hi Thanh còn bỏ chút thời gian, trợ giúp Bạch Tiểu Chiêu học Phong Chi Ngân và Phong Chi Thương.

Hắn nhìn dáng vẻ của đám người Lê Sơn này, có vẻ như học rất gian nan.

Ngay cả Hàm Quang phu nhân cũng không ngoại lệ.

Hàm Quang phu nhân bản thể là là Trọng Minh điểu, sinh ra đã có thể khống chế phong.

Nhưng nàng nắm giữ Quang và Lôi nhiều hơn, huyết mạch đã cố hóa, muốn học chiêu pháp của nhân tộc thì càng khó khăn hơn.

Sở Hi Thanh cũng nể mặt Bạch Tiểu Chiêu, vẫn dạy cho bọn họ một lần.

May mắn là thiên phú của Bạch Tiểu Chiêu bất phàm, lại có tâm ý tương thông với hắn, cho nên mặc kệ là Sở Hi Thanh dạy cái gì, Bạch Tiểu Chiêu đều học rất nhanh.

Cũng đúng lúc này, Đại Hắc Thiên – Nhật Già La ở phía xa xa đã mở mắt ra.

Hắn đã hiểu được một thức cực chiêu này.

Nhật Già La không am hiểu Phong, cho nên mất nhiều thời gian hơn một chút.

Mà Sở Hi Thanh này cũng rất xấu bụng, chỉ giảng giải cho hắn một lần mà thôi.

Nhật Già La bị thiếu mất phần trước, không thể không bỏ thời gian ra để thôi diễn.

Chương 1336: Thần Ý Như Tâm (5)

Nhật Già La quét mắt nhìn mọi người trong đại sảnh một chút, phát hiện đại đa số người còn đang ngưng thần nghiên cứu lĩnh ngộ.

Khóe môi Nhật Già La hơi cong lên.

Không phải mỗi người đều biết Phong Chi Thương và Phong Chi Ngân có liên quan.

Trong những đại cao thủ ở đây, cũng chỉ có ít người nắm giữ thức cực chiêu Phong Chi Ngân kia.

Vì vậy hắn giao dịch với Sở Hi Thanh, vẫn coi như là có lời.

Sau đó, Nhật Già La cất bước đi về phía cửa thang, tiến lên tầng hai.

Nơi cửa thang có một cấm chế, cần dùng áo nghĩa của Phong Chi Thương để đánh vỡ cấm chế, như vậy mới có thể đi vào tầng hai.

Cái này đương nhiên không làm khó được Nhật Già La.

Nhưng khi Nhật Già La đi đến cửa thang của tầng thứ hai, hắn liền nhìn thấy mấy bóng người trên tầng này, sắc mặt không khỏi cứng đờ.

Hạng 1 Thiên Bảng, Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y!

Hạng 13 Thiên Bảng, Đông Thiên Vương – Vương Thiên Đông!

Hạng 18 Thiên Bảng, Đại Thần âm Thủ - Bách Lý Liệp Thủ!

Hạng 32 Thiên Bảng, Sát Thần Y – Lý Trấn Ác.

Thái thượng trưởng lão Huyết Bức sơn, Thần Phong Vô Ảnh – Huyết Võ Tẫn!

Thái thượng trưởng lão Đô Thiên thần cung, Thần Lực Đô Thiên – Đông Phương Bạch!

Khí tức trên tầng hai này, lại lạnh lẽo đến dị thường.

Sắc mặt Đại Hắc Thiên – Nhật Già La lúc xanh lúc trắng, sau đó liền dẫn ba tên thuộc hạ đi theo đường cũ trở về, lại ngồi xuống bên cạnh hai đội ngũ của Vô Tướng thần tông.

Hồ Tâm Mị liếc mắt nhìn Nhật Già La một cái, không khỏi bật cười.

“Làm sao? Sợ mấy vị ở trên kia? Đường đường là Đại Hắc Thiên, mà lại nhát gan như vậy?”

Nhật Già La nghĩ thầm, cái này gọi là kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

Lúc này đi lên trên, há không phải tự tìm đường chết? Tặng không lệnh bài cho mấy vị cao nhân nhất phẩm ở phía trên?

Trên mặt hắn lại bình tĩnh thong dong: "Ta chỉ cảm thấy còn chưa nghiên cứu thấu triệt mà thôi."

Nhật Già La liếc mắt nhìn Hồ Tâm Mị: "Còn về phần các hạ, phải mất bao lâu nữa mới có thể hiểu được một thức cực chiêu này?"

Sắc mặt Hồ Tâm Mị không khỏi tối sầm lại.

Huyết mạch của nàng cũng đã cố hóa, không có biện pháp học.

Hồ Tâm Mị đã lĩnh ngộ được áo nghĩa của một thức cực chiêu này, nhưng lại không thể thi triển, chỉ có thể dựa vào mấy hậu bối của mình.

Nhưng tuy rằng mấy người bên cạnh nàng đều là thiên tài của Hiên Viên phần, nhưng chung quanh vẫn không có ngộ tính cao như nhân tộc.

Phong Chi Thương này chung quy vẫn là chiêu pháp của nhân tộc.

Hồ Tâm Mị không thể không thu hồi tầm mắt, tập trung giảng giải áo nghĩa của thức cực chiêu này cho mấy hậu bối của mình.

Lúc này nàng lại thấy hơi hâm mộ Hàm Quang phu nhân.

Con tiểu Thừa Hoàng kia không đi làm hoàng tộc Lê Sơn, lại chạy đi làm Linh sủng cho Sở Hi Thanh, quả thực là mất mặt yêu.

Nhưng có Sở Hi Thanh giảng giải, không ngờ nàng lại có thể sử dụng một chiêu Phong Chi Thương này.

Con tiểu Thừa Hoàng kia còn biến hóa một chiêu này, dung nhập vào trong thần thông huyết mạch, có thể dùng dùng trảo để thi triển.

Càng làm cho Hồ Tâm Mị khó chịu chính là, hơn nửa canh giờ sau, đám người Yến Quy Lai đã đứng dậy, tất cả đều đi về phía cửa thang.

Đại Hắc Thiên – Nhật Già La thấy thế thì bỗng nhiên phấn chấn.

Hắn vẫn thản nhiên như không, ra vẻ tập trung nghiên cứu.

Mãi một lát sau, Nhật Già La phát trên bên trên không có động tĩnh gì, lúc này mới nở nụ cười thản nhiên, lại đứng dậy một lần nữa.

Nhật Già La tay áo phiêu phiêu, vẻ mặt bình tĩnh thong dong, phong độ như tông sư một phái, cất bước đi lên tầng thứ hai, sau đó lại ngồi xuống bên cạnh đám người Vô Tướng thần tông.

Mà lúc này, tại tầng thứ hai của Phong Thần lâu, Sở Hi Thanh lại nhìn đồ án và văn tự trên trụ đá xoay tròn với vẻ ngưng trọng.

Thức cực chiêu trên tầng thứ hai có tên là Phong Chi Hình, nó phức tạp và thâm ảo hơn Phong Chi Thương nhiều.

Sở Hi Thanh đoán là mấy thức cực chiêu tiếp theo, một thức sẽ khó hơn một thức.

Sau khi liếc mắt nhìn trụ đá ở trung ương, Sở Hi Thanh lại quét mắt nhìn bốn phía.

Bắt đầu từ khi leo lên tầng này, hắn đã nhận ra.

Bầu không khí trên tầng thứ hai này rất không đúng.

Mặt ngoài như gió êm sóng lặng, nhưng thật ra là mạch nước ngầm mãnh liệt, ấp ủ sóng to gió lớn.

Từ lớp băng mỏng bao trùm bốn vách tường kia, liền có thể thấy được chút ít.

Toàn bộ nhiệt độ ở đại sảnh đều âm trầm lạnh lẽo, khiến người ta run rẩy.

Sở Hi Thanh thậm chí còn cảm giác được từng luồng từng luồng đao ý kiếm ý mà mắt thường khó nhìn thấy đang nhằng nhịt khắp nơi trên không trung.

Trên mặt đám cao nhân Thiên Bảng này lại không biến sắc, nhưng tất cả đều đang dùng các loại phương thức nào đó để chống lại Vấn Thù Y.

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày lên.

Vị Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y này, cũng trở thành cái đích của tất cả mọi người. . .

Chương 1337: Bảy đời Thượng phụ

“Xem ra tất cả mọi người đều rất kiêng kỵ vị này.”

Nhậm Tiếu Ngã chắp tay sau lưng, quét mắt nhìn bốn phía: “Đều là người thông minh. Trước khi Vấn Thù Y bị loại, bọn họ sẽ không tự giết lẫn nhau."

Tông Tam Bình rơi vào suy ngẫm: "Hành vi thị uy vừa rồi của Vấn Thù Y lại có tác dụng ngược, kiếm đạo và Băng pháp của vị này đã che đậy quần hùng, nếu mọi người còn tàn sát lẫn nhau, thì chỉ có lợi cho vị này. Ta đoán là đến tầng cuối cùng, sẽ có một trận đại chiến. Hoặc là Vấn Thù Y bị loại, hoặc là trấn áp quần hùng."

"Vấn đề là. . ." Phương Bất Viên đứng trên lưng tiểu Huyền Vũ, cười híp mắt nói: "Vô Tướng thần tông chúng ta nên đứng ở bên nào?"

"Đứng ở bên nào cũng không tốt." Kiếm Tàng Phong lắc đầu: "Chúng ta quá nhỏ bé, vẫn nên ngồi xem thì hơn."

Mọi người nghe vậy, đều gật đầu tán thành.

Nếu như trợ giúp Vấn Thù Y, bọn họ tất sẽ bị tất cả nhằm vào đầu tiên.

Nếu như Vấn Thù Y thất bại, những người này nhất định sẽ ra tay với Huyết Nhai thánh truyền là Sở Hi Thanh.

Vì vậy, ngồi xem là ổn thỏa nhất.

Yến Quy Lai cũng suy nghĩ rất nhiều.

Vân Hải tiên cung rơi vào trong tay Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y, vậy thì không có gì là không ổn, ít nhất thì cũng tốt hơn là rơi vào tay đám kẻ thù một mất một còn kia.

Đáng tiếc là giống như lời Kiếm Tàng Phong nói, thực lực bọn họ có hạn, không có tiền vốn để nhúng tay vào.

Yến Quy Lai lập tức nhướng mày, hắn một tay đè kiếm, nhìn về phía sau mình.

Phía sau lưng bọn họ khoảng mười trượng, không chỉ có Đại Hắc Thiên – Nhật Già La, mà còn có một cái Cửu vĩ yêu hồ Hồ Tâm Mị.

Một người một hồ này, quả thực là không để yên cho bọn họ.

Có điều, để Yến Quy Lai khó hiểu chính là, hắn phát hiện hai người này dường như không có địch ý thật.

Bọn họ dựa vào gần như vậy để làm gì? Lẽ nào cho rằng mình sẽ ra tay trợ giúp bọn họ khi chiến đấu nổ ra sao?

Lúc này, Sở Vân Vân lại nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh.

Nàng phát hiện Sở Hi Thanh đang nhìn Vấn Thù Y, ánh mắt lại lấp lóe không yên.

Trong đôi mắt màu xanh lam của Sở Vân Vân không khỏi hiện lên vẻ tò mò: “Đang suy nghĩ cái gì? Ngươi muốn giúp nàng?”

“Đang do dự.” Sở Hi Thanh khẽ thở dài một tiếng.

Một mặt là hắn có thể cảm nhận được thiện ý của Vấn Thù Y, cũng rất có thiện cảm với vị Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y này. Một mặt là hắn biết rõ, nếu như Vấn Thù Y bị loại, đó cũng là một tin tốt với bọn họ.

“Đó là Nhất Kiếm Khuynh Thành, không cần chúng ta lo lắng.” Cuối cùng, Sở Hi Thanh lắc lắc đầu, hắn chuyển sự chú ý về trụ đá xoay tròn kia: “Thuận theo tự nhiên đi, trước mắt cứ nhanh chóng lĩnh ngộ thức cực chiêu này thì hơn.”

“Dựa theo quy tắc của Thần Ngao Tán Nhân, ai có thể học được Phong Tẫn Tàn Ngân, đồng thời có âm lệnh và Dương lệnh, thì sẽ có tư cách qua ải này. Nhưng hắn lại không nói là nhất định phải còn mười hai đội ngũ. Một chi chiến đấu nổ ra, chỉ sợ chúng ta không thể chỉ lo cho thân mình.”

Thời khắc cuối cùng, ai nắm giữ thức ‘Gần Thần chi chiêu’ Phong Tẫn Tàn Ngân trước, thì người đó có thể lựa chọn chiến đấu đầu tiên, sẽ không cho phép những người còn lại yên ổn nghiên cứu và lĩnh ngộ.

Đến khi đó, rất có thể sẽ là một trận loạn chiến, mà bọn họ sợ là không đủ thời gian để nghiên cứu thức Phong Tẫn Tàn Ngân này.

Sở Hi Thanh đánh giá, có lẽ còn không đủ năm đội ngũ có thể thông qua cửa ải này.

. . .

Cùng lúc đó, trước sơn môn của Vô Tướng thần tông, hai bóng người xuất hiện ở nơi này.

Một người trong đó mặc áo bào màu tím, đầu đội Cửu Lương quan, chân đi giày đạp mây.

Hắn khoảng sáu mươi tuổi, mày rậm mặt rộng, mũi như huyền đảm, tướng mạo đường đường, thân thể và khung xương đều cao lớn khôi ngô.

Khí chất của này lại cực kỳ uy nghiêm, chắp tay đứng ở hư không, tựa như đang quan sát cửu thiên thập địa, trong lúc nhìn quanh còn ngậm lấy uy áp vô cùng, khiến cho tất cả đệ tử ở trước sơn môn không khỏi hơi cúi đầu, hoặc là nhìn qua chỗ khác, không ai dám nhìn thẳng.

Bọn họ lập tức phản ứng lại, tức giận trừng mắt với người đến, sau đó lại cảm thấy con ngươi đau nhói, không thể không chuyển ánh mắt đi.

Ông lão khoảng sáu mươi này, khí huyết dồi dào, thần thức mạnh mẽ, quả thực là như mặt trời, hầu như bao phủ toàn bộ sườn núi Vô Tướng thần sơn.

Đại đa số đệ tử Vô Tướng thần tông cũng nhận ra vị khách không mời mà đến này.

Đó chính là đệ nhị thiên hạ đương đại, từng chiếm giữ vị trí đầu Thiên Bảng hơn hai trăm năm, Bảy đời Thượng phụ - Độc Cô Thủ!

Bên cạnh Độc Cô Thủ còn có một thái giám mặc áo cá chuồn.

Hắn khoảng bảy mươi tuổi, mái tóc bạc trắng, tướng mạo đoan chính gầy gò, thân như tùng hạc.

Đó chính là hạng 19 Thiên Bạng, đại nội Trực điện giám chưởng ấn Bôn Dật Tuyệt Trần – Tông Thiên Lưu.

Chương 1338: Bảy đời Thượng phụ (2)

Tông Thiên Lưu một tay cầm phất trần, đi sau Độc Cô Thủ nửa bước, eo hơi cong: “Thái sư, Thiên Địa căn quan hệ rất lớn, bệ hạ có mong chờ rất lớn vào thứ này. Hành động hôm nay của thái sư, có thể sẽ khiến cho kế hoạch mấy tháng trời và vô số tài lực của bệ hạ trôi theo dòng nước, điều này làm cho nô tài không biết nói thế nào với bệ hạ?”

“Nói cái gì?” Độc Cô Thủ chắp tay sau lưng, sắc mặt bình tĩnh thong dong: “Việc này ngươi cứ nói là ý của ta. Nếu như bệ hạ bất mãn, vậy có thể giống như sáu mươi năm trước, một đạo ý chỉ trục xuất lão phu.”

Trên đỉnh đầu Tông Thiên Lưu không khỏi phun ra một lượng lớn sương trắng.

Đó là mồ hôi lạnh của Tông Thiên Lưu, bị chân nguyên ảnh hưởng, bốc hơi mà lên.

“Sao Thái sư lại nói như vậy? Bệ hạ vẫn coi ngài là cha, luôn luôn tôn kính ngài. Ngày xưa bệ hạ trục xuất ngài, là vì lo lắng thái sư bị kẻ gian mê hoặc, cuốn vào án Lệ thái tử.”

Hắn biết không thể nói tiếp, bằng không càng tô càng đen, lập tức đổi giọng: “Thái sư, Thiên Địa căn không chỉ có thể gia tăng lực lượng huyết mạch, đánh vỡ giới hạn người và thân, mà còn có thể kéo dài tuổi thọ, trợ giúp người chuyển đổi thiên phú huyết mạch, là thứ Vô Tướng thần tông rất muốn có.”

“Một khi Thiên Địa căn rơi vào tay Vô Tướng thần tông, tương lai tông môn này có thể có thêm một cái Huyết Nhai Đao Quân, bọn họ sẽ càng hung hăng ngang ngược hơn, càng khó kiềm chế hơn. Hành động hôm nay của thái sư, có thể sẽ trở thành đại họa của triều đình Đại Ninh ta.”

Độc Cô Thủ nghe vậy thì không tỏ ý kiến: “Tiểu Thiên Lưu, ngươi biết mấy tháng trước ngươi và bệ hạ chịu nhục, rốt cuộc là vì sao không?”

Tông Thiên Lưu hơi nhướng mày, sau đó nặng nề nói: “Là vì chúng ta đánh giá thấp Vô Tướng thần tông.”

Khóe môi hắn ngậm lấy một nụ cười khổ.

Cái này còn có thể là vì sao?

Là Lý Trường Sinh quá mạnh mẽ, tất cả mọi người đều coi thường vị tông chủ của tông môn đệ nhất thiên hạ này.

Cuối cùng, chỉ là vì lực không bằng người thôi.

“Việc các ngươi làm trong những năm gần đây, quả thực là như sài lang heo chó! Nào còn giống như triều đình, nào còn giống như thiên tử?”

Độc Cô Thủ chắp tay sau lưng, khí độ thong dong: “Giống như vị Vô Cực Đao Quân kia, nếu như các ngươi muốn ngăn chặn hắn, vậy cứ quang minh chính đại mà chèn ép! Hắn phạm vào vương pháp, liền dùng pháp độ của triều đình để tróc nã, dùng luật pháp trừng phạt. Nếu như không thể dùng vương pháp để áp chế hắn, vậy thì đưa hắn đến chiến trường phương bắc, để cho hắn dùng máu Cự linh luyện đao.”

“Các ngươi vừa muốn làm thịt người này, vừa sợ Vô Tướng thần tông phản phệ, liều mạng với triều đình. Há không phải là vừa muốn làm kỹ nữ lại muốn lập đền thờ? Hành động này của các ngươi, đặt quy củ của triều đình ở đâu? Đặt uy nghiêm hoàng gia ở chỗ nào?”

Sương trắng trên đỉnh đầu Tông Thiên Lưu càng dày đặc hơn, sắc mặt hắn bất đắc dĩ: “Thái sư, khi đó Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y đã thức tỉnh, Cực Đông Băng Thành sắp khởi binh, mà không lâu sau, thần kiếp chín trăm năm một lần sẽ đến. Huống hồ, chúng ta giảng quy củ với Vô Tướng thần tông, ngươi ta chưa chắc đã tuân theo quy củ của triều đình.”

“Cái gọi là ‘hiệp lấy võ phạm cấm’, đám võ tu của tông phái này, nào để luật pháp của triều đình vào mắt? Thái sư, bệ hạ và chúng ta thật sự là bị tình thế ép buộc, không thể làm gì hơn. Ngài phải biết, vì kéo dài vận nước của triều ta, bệ hạ thậm chí không tiếc chém long mạch Xích Long của Đại Ninh ta.”

Tông Thiên Lưu nghĩ thầm, thời cuộc thiên hạ bây giờ, rút dây động rừng, nào có đơn giản như Độc Cô Thủ nói?

Cũng may là bệ hạ chăm lo việc nước mấy chục năm, Đại Ninh vẫn hùng mạnh, uy danh đại chấn.

Bằng không thì bây giờ chắc chắn sẽ càng gian nan hơn, nguy hiểm hơn.

“Long mạch?” Độc Cô Thủ cười nhạo một tiếng, trên mặt hiện lên vẻ xem thường: “Long mạch cái gì, có hay không cũng không sao cả. Long mạch chân chính của Đại Ninh ta, chính là quyển ‘luật Đại Ninh’ kia. Ngày xưa ta đã dạy bệ hạ, muốn làm minh quân, cần phải ôm pháp, dựa thế, dùng thuật. Hắn từ nhỏ có ta nhìn, miễn cưỡng có thể coi là một quân chủ. Nhưng bây giờ, bệ hạ đã quên một chữ ‘Pháp’, xưa này đều đặt ‘thuật’ lên trước.” (thuật trị quốc)

“Hắn thân là thiên tử, muốn làm cái gì thì cứ đường đường chính chính là được. Tất cả ‘thuật’ và ‘thế’, đều phải căn cứ vào vương pháp. Mất pháp độ, mất đại nghĩa, thì dù ở trong hoàng thành, thì thần cũng không phải thần, ngoài hoàng thành, quốc không phải quốc. Thiên hạ này có vô số cường giả, các thần mọc như rừng, thử hỏi bệ hạ chỉ là một phàm nhân, hắn nên lấy cái gì để hiệu lệnh thiên hạ? Cũng chỉ dựa vào mấy tên Thiên Bảng các ngươi sao?”

Ánh mắt Tông Thiên Lưu không khỏi lóe lên.

Trong lòng hắn cũng biết, lời nói của Độc Cô Thủ là con đường chính đạo để trị quốc.

Nhưng thứ bệ hạ muốn, không chỉ là một ‘minh quân’ của một cái Đại Ninh.

Thứ bệ hạ muốn, là thứ tất cả hào tộc thế gia trong thiên hạ, tất cả tông môn đại pháp trong thiên hạ này, đều không cho phép.

Chương 1339: Bảy đời Thượng phụ (3)

Ngay khi Tông Thiên Lưu còn định nói gì đá, Độc Cô Thủ đã phất tay áo cản lại.

Vị Bảy đời Thượng phụ này ngẩng đầu nhìn trời: “Lý tông chủ, thần niệm của các hạ đã hàng lâm nơi này, không ngại hiện thân gặp mặt, nhất định phải để ta nói bái sơn?”

Lúc này, tiếng nói của hắn kiên cường như sắt, rung động toàn bộ năm mươi dặm Vô Tướng thần sơn, hầu như tất cả mọi sinh linh đều nghe thấy.

Ngay khi Độc Cô Thủ nói xong, thân thể trắng mập to mọng tựa như quả bóng của Lý Trường Sinh đã xuất hiện trước sơn môn.

Trên gương mặt trắng trẻo của hắn lại chất đầy ý cười: “Chẳng trách hôm nay chim khách kêu to không ngừng, thì ra là khách quý đến nhà. Thái sư giá lâm, Lý mỗ không đón tiếp từ xa, thứ tội thứ tội!”

Độc Cô Thủ lại quan sát Lý Trường Sinh với ánh mắt đầy hứng thú.

“Ta đã từng nhìn thấy ngươi, khoảng sáu mươi năm trước thì phải. Khi đó ngươi chỉ là một đệ tử chân truyền nho nhỏ, đứng ở bên cạnh tông chủ nhà ngươi, không đáng chú ý. Không ngờ ngày hôm nay, tiểu mập mạp lùn lùn ngày xưa lại trở thành trụ chống trời của Vô Tướng thần tông, tồn tại vô địch dưới Siêu Phẩm. Đáng tiếc, Độc Cô Thủ không có duyên chứng kiến phong thái một người một kiếm quét ngang hoàng thành của Lý Trường Sinh ngươi.”

“Nghe lời nói của thái sư, chẳng lẽ là đến hưng binh vấn tội?”

Lý Trường Sinh cười thản nhiên, ung dung chắp tay sau lưng.

Tuy rằng hắn khá thấp bé, nhưng khí thế lại cao vút như núi, sâu như vực, hoàn toàn không kém hơn Độc Cô Thủ: “Quét ngang hoàng thành, quả thực là việc đắc ý nhất trong đời ta. Nhưng hành động này, cũng chỉ là lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn, Lý mỗ cũng không dám khinh thường uy nghiêm của thiên tử. Thiên tử thất đức, triều đình vô đạo, nên Lý mỗ mới dám bắt nạt.”

Con ngươi của Độc Cô Thủ hơi co lại: “Rất can đảm!”

Hắn bỗng nhiên bước lên một bước.

“Ngươi chỉ là một dân chúng nơi sơn dã, mà cũng dám nói xấu thiên tử, chửi bới triều đình vô đạo?”

Lúc này, toàn bộ Vô Tướng thần sơn đều như núi chuyển đất sập, tất cả kiến trúc và sự vật trong phạm vi sáu mươi dặm đều đang rung chuyển.

Đặc biệt là đám đệ tử Vô Tướng thần tông ở trước sơn môn, tất cả đều phát hiện mình không thể khống chế được máu thịt, lục phủ ngũ tạng và khí huyết của bản thân. Nhiệt độ cơ thể và quanh người đều tăng cao.

Tông Thiên Lưu cũng cảm ứng được tình huống nơi này, không khỏi nhíu mày.

Bảy đời Thượng phụ - Độc Cô Thủ dùng hai pháp ‘Động’ và ‘Tĩnh’ để xưng hùng thiên hạ, trước khí Vấn Thù Y thức tỉnh, vị này hùng cứ vị trí đầu Thiên Bảng hơn hai trăm năm!

Kể từ sau án của Lệ thái tử, Tông Thiên Lưu chưa được thấy phong thái của thái sư.

Nụ cười của Lý Trường Sinh vẫn không thay đổi: “Quân coi dân như rơm rác, thì dân coi quân như kẻ thù. Nhân phẩm của thiên tử, người đời đều biết. Dù thái sư có vô địch hậu thế, cũng không ép được miệng lưỡi người trong hạ.”

Hắn phất tay áo một cái, sau lưng hiển hóa ra một cây cân cực lớn.

Sau đó, toàn bộ thiên địa liền khôi phục bình thường.

Tông Thiên Lưu nhìn thấy cảnh này, không khỏi thở dài.

Không hổ là người một kiếm quét ngang hoàng thành, một kiếm đánh hắn trọng thương, đến giờ vẫn chưa hồi phục.

Người này lấy phương pháp cân bằng, bình phục ‘Động’ của Độc Cô

Thủ, dưới trạng thái không có Thần Vọng kiếm, mà vẫn có thể đối kháng chính diện với thái sư.

Lúc này, Độc Cô Thủ lại tiến thêm một bước, hắn hừ lạnh một tiếng: “Tiên hiền có nói, thần dân không thể nói chuyện quân. Hơn nữa, mặc kệ thiên tử có thất đức hay không, Lý Trường Sinh ngươi dựa vào một thân võ lực, quét ngang hoàng thành, không coi quy củ của triều đình ra gì. Ngươi có nghĩ đến, ngày khác sẽ có người làm theo ngươi, đạp lên triều cương, vi phạm pháp độ của triều đình? Đến khi đó thiên hạ đại loạn, tất cả đều là vì Lý Trường Sinh ngươi tạo thành, thử hỏi ngươi phải bị tội gì?”

Nếu như nói trước là ‘Động’ cực hạn, vậy thì bây giờ là ‘Tĩnh’ đến cực hạn!

Yên tĩnh cực hạn, toàn bộ sáu mươi dặm quanh đây, tất cả cây cỏ, tất cả sinh linh, lớn như gió mây núi đá, nhỏ như hạt bụi hay phân tử, đều bị yên tĩnh và đình chỉ.

Nội tâm của các đệ tử gần sơn môn cũng lạnh lẽo, bọn họ đã không cử động được, không chỉ tứ chi thân thể, lục phủ ngũ tạng, khí huyết chân nguyên đều đọng lại, mà ngay cả ý niệm và suýt nữa bị đọng lại, ngay cả ý nghĩ cũng không thể chuyển động.

“Người khởi xướng? Thái sư chụp cái mũ rất lớn đấy. Thế nhưng thiên tử không coi pháp độ triều đình ra gì, thì làm sao hi vọng người khác tuân thủ vương pháp của hắn? Huống hồ, nếu ta đã không coi hắn là quân, thì đâu có cái gì gọi là đạp lên triều cương?”

Lý Trường Sinh nhẹ giọng nói, rồi dựng một tay ở trước ngực: “Võ học của thái sư thật sự là bá đạo, động thì vạn vật đi theo, tĩnh thì lại là một niệm không nổi! Nhưng mà tốt quá hóa dở, động thì hao tổn, tĩnh thì lại suy, vừa động vừa tĩnh mới là cân bằng.”

Theo tiếng nói của Lý Trường Sinh, cây cân phía sau hắn bắt đầu rung động nhè nhẹ. Chỉ giây lát này, “Động Tĩnh” trong thiên địa đã khôi phục bình thường, tất cả mọi người đều khôi phục như cũ.

Chương 1340: Bảy đời Thượng phụ (4)

Bảy đời Thượng phụ - Độc Cô Thủ thì lại đạp một bước về phía trước, hai mắt sáng như đuốc: “Đất trong thiên hạ này, đều là đất của vua. Tất cả dân chúng trên vùng đất này, không có ai không phải là thần dân của vua! Dù là Vô Tướng thần tông, cũng là ở dưới Đại Ninh! Lý Trường Sinh ngươi lại dám nói mình không phải thần dân của Đại Ninh?”

Thời khắc này, sau lưng Độc Cô Thủ cũng hiển hóa ra một cái ấn vàng khổng lồ.

Toàn bộ Vô Tướng thần sơn đều không hề biến hóa, chỉ có Lý Trường Sinh cảm nhận được một luồng áp lực ngập trời.

Hắn cảm giác tất cả của mình đều bị áp chế, bị trấn phục. Tâm thần, chân nguyên, máu thịt, công pháp, vân vân, đều đối mặt với áp lực nặng nề như núi.

Con mắt Lý Trường Sinh hơi híp lại, người này lại lấy Động Tĩnh chi đạo, diễn hóa ra Trấp áp chi pháp.

Thái sư Độc Cô Thủ trở lại triều đình, cũng đã mạnh hơn mấy chục năm trước!

Hắn âm thầm thở dài, đồng thời dùng tay hút một cái: “Vậy thì phải xem triều đình Đại Ninh có lực lượng trấn áp thiên hạ hay không đã.”

Theo động tác này của Lý Trường Sinh, một thanh kiếm dài khoảng sáu thước, có vô số khí tím quấn quanh thân chợt đâm thủng hư không, xuất hiện ở phía sau hắn.

Khoảnh khắc này, tất cả áp lực trên người Lý Trường Sinh đều bị loại bỏ sạch.

“Thiên tử cũng chỉ là người có binh mạnh ngựa khỏe mà thôi. Thiên tử không có đại nghĩa, không thể để người cam tâm tình nguyện nghe theo, cũng không có võ lực trấn áp thiên hạ. Vậy thì đừng nói tất cả dân trong thiên hạ đều là thân dân của vua, nói như vậy há không phải để người khác chê cười?”

Bảy đời Thượng phụ - Độc Cô Thủ không nói gì, hắn bình tĩnh nhìn Lý Trường Sinh, ánh mắt lúc sáng lúc tối.

Chốc lát sau, hắn cười nhẹ một tiếng: “Đều là ngụy biện, hoàn toàn là nói bậy. Nhưng một thân tu vị của ngươi cũng không tầm thường, có Thần Vọng kiếm trong tay, ngươi xứng đáng với mấy chữ ‘Siêu Phẩm không ra, vô địch thiên hạ’. Giống như Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y, 600 trước nàng nhất định có thể thắng ngươi, nhưng mà bây giờ, thì nàng chưa chắc đã là đối thủ của ngươi.”

“Không dám!” Lý Trường Sinh nhướng mày lên, khuôn mặt trắng mập như mì vắt kia lại hiện ra vẻ nghênh ngang: “Nếu mấy tháng trước thái sư có mặt ở hoàng thành, có lẽ có thể làm cho ta dừng lại trước cửa Chính Hòa điện.”

Tông Thiên Lưu không khỏi nắm chặt hai tay, lòng thầm nói vị tông chủ Vô Tướng thần tông này thật sự là quá ngông cuồng.

Chính Hòa điện chính là điện chính của đại nội.

Ý của người này là, dù Bảy đời Thượng phụ - Độc Cô Thủ ở đó, cũng không thể nào ngăn cản hắn tiến vào hoàng thành!

Đây là bị Thần Vọng kiếm ảnh hưởng? Hay là bản thân hắn cho rằng như vậy?

Dù thái sư đích thân đến, cũng không thể ngăn cản hắn?

Lúc này, Lý Trường Sinh lại hơi nghiêng người, cười tủm tỉm nói một chữ ‘Mời’.

“Hai vị là khách ở xa đến, là Lý mỗ thất lễ! Mấy vị trưởng lão tiếp khách nhà ta đã chuẩn bị trà, mời thái sư vào trong đàm luận.”

. . .

Một khắc thời gian sau, trên đỉnh núi Vô Tướng thần sơn.

Hương trà phiêu đãng khắp Đạo Nhất điện.

Lý Trường Sinh uống một hớp trà, lại tiện tay chén trà xuống bên cạnh: “Cái gọi là ‘không có chuyện không đến Tam Bảo điện’, nghe nói thái sư đã lấy lại chức Thủ phụ nội các và Lại bộ thượng thư để quay về triều đình, chấp chưởng quốc chính, lúc này là lúc trăm công nghìn việc, sao lại rảnh rỗi đến Vô Tướng thần sơn chúng ta?”

Hắn nhìn ra vị Bảy đời Thượng phụ - Độc Cô Thủ này đến đây, không chỉ là đòi lại mặt mũi cho triều đình, mà còn thị uy với Vô Tướng thần tông.

Vẻ mặt Độc Cô Thủ hờ hững, đặt một vật dài ba thước lên trên bàn: “Là vì một chuyện quan trọng khác. Nghe giang hồ đồn đại, Vô Tướng thần tông các ngươi đang tìm mua thứ này?”

Tông Thiên Lưu ở bên cạnh không khỏi nhíu chặt lông mày, hắn không thể tán đồng cách làm của Độc Cô Thủ.

Đây không chỉ là tư thông với kẻ địch, mà còn làm cho kế hoạch của bọn họ đều đổ sông đổ bể.

Nhưng mà hắn không bằng người ta, nên chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ.

Lý Trường Sinh ngưng thần nhìn qua, sau đó vẻ mặt hơi quái lạ: “Đây là Thiên Địa căn?”

Đó là một thứ được linh thạch trong suốt bao bọc, nhìn qua lại giống như bộ rễ cây ngô đồng.

Nó cũng đúng là rễ của một cây ngô đồng.

Thiên Địa căn, được sinh từ nguyên khí thiên địa, sẽ xuất hiện ở gốc rễ của bất kỳ loại cây cỏ nào, vì vậy hình dạng của nó sẽ không giống nhau, có thể là bộ rễ của cây ngô đồng, cũng có thể là rễ của một cây cỏ bình thường.

Lý Trường Sinh ngẩng đầu lên, nhìn Độc Cô Thủ và Tông Thiên Lưu với ánh mắt kinh dị.

Lý Trường Sinh âm thầm cảm khái, giọng nói cũng chân thành: “Không hổ là Bảy đời Thượng phụ, lòng dạ cỡ này. . . Lý Trường Sinh bội phục.”

Mấy người đại trưởng lão Ngạo Quốc ngồi trong Đạo Nhất điện cũng sinh ra một chút tiếc hận và tiếc nuối.

Hành động này của Bảy đời Thượng phụ - Độc Cô Thủ, khiến cho kế hoạch tương kế tựu kế của bọn họ bị thất bại.

Mấy người đều là hạng người lòng dạ thâm sâu, tuy rằng trong lòng rất tiếc nuối, nhưng trên mặt lại thản nhiên như không.

Chương 1341: Bảy đời Thượng phụ (5)

Nhưng mắt Độc Cô Thủ sáng như đuốc, lại tinh thông ‘Động Tĩnh’, nên đã phát hiện dị thường của mấy người trong điện.

Hắn hơi cau mày lại, cũng đặt chén trà trong tay xuống: “Xấu hổ! Nghe nói Vô Tướng thần tông các ngươi muốn giúp đệ tử bên dưới chuyển sang huyết mạch Nhai Tí, đã bỏ ra một cái giá lớn để tìm kiếm thứ này trong mấy tháng nay? Ta liền mang vật này đến đây, là muốn trao đổi một cái thứ với Vô Tướng thần tông các ngươi.”

Lý Trường Sinh nghe vậy thì lại âm thầm thở dài, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh như thường: “Thiên Địa căn chính là Thần bảo hiếm thấy trên đời, chiếm được nó sẽ có hi vọng vào Siêu Phẩm, Vô Tướng thần tông nhất định sẽ không bỏ qua thần vật như vậy. Chỉ là không biết thái sư muốn dùng Thiên Địa căn này để đổi lấy thứ gì?”

Lúc này, không chỉ Độc Cô Thủ mà Tông Thiên Lưu cũng đã nhận ra điều dị thường.

Vẻ mặt của Lý Trường Sinh và mấy vị đại trưởng lão ở nơi này, thật sự là quá bình tĩnh.

Độc Cô Thủ thì lại tựa như không phát hiện, hắn hơi híp mắt lại, ánh mắt lúc sáng lúc tối: “Chỉ cần Vô Tướng thần tông dốc toàn lực giúp triều đình tiêu diệt Cực Đông Băng Thành, Lý Trường Sinh ngươi hứa hẹn sẽ dốc hết sức liên thủ với ta để tru sát Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y.”

“Điều kiện này hơi quá đáng rồi!” Lý Trường Sinh cười lắc đầu: “Ta có một đệ tử nói rất đúng, tất cả vạn vật vạn sự trên thế gian đều có giá trị. Song phương phải cho rằng giá trị ngang nhau, thì mới có thể giao dịch thành công. Cái này chỉ là Thiên Địa căn, chưa đủ để Vô Tướng thần tông chúng ta đối địch với Cực Đông Băng Thành.”

Độc Cô Thủ hơi cau mày, dùng ngón tay gõ lên tay vịn: “Như vậy thì dùng Thiên Địa căn này để đổi lấy một thứ đồng giá. Sau khi Sở Hi Thanh tu luyện đến tam phẩm, sẽ lấy chức phó tướng để trấn áp ‘Huyết Sơn quan’, tọa trấn ‘Huyết Sơn quan’ thay triều đình hai trăm năm, trong thời gian này không thể bước vào Thiết Bích sơn mạch một bước, phàm là có chiến sự với Cự linh, Vô Cực Đao Quân nhất định phải nghe theo mệnh lệnh của triều đình. Hai trăm năm sau, Sở Hi Thanh cũng không được can thiệp vào tất cả mọi việc có liên quan đến triều đình.”

Lý Trường Sinh nghe vậy thì nổi lòng kính phục, sau đó lại lắc đầu nói: “Chúng ta có thể trao đổi bằng vật đồng giá, nhưng điều kiện này vẫn rất quá đáng. Vô Tướng thần tông không thể đáp ứng, cũng không thể quyết định thay Sở Hi Thanh.”

Khi hắn nói xong, toàn bộ đại điện lại rơi vào yên tĩnh.

Bảy đời Thượng phụ - Độc Cô Thủ bình tĩnh nhìn Lý Trường Sinh, rất lâu vẫn không nói gì.

Mãi đến tận hai mươi cái hô hấp sau, sắc mặt Độc Cô Thủ lạnh lùng, mở miệng nói: “Thì ra là như vậy, Vô Tướng thần tông các ngươi tìm Thiên Địa căn chỉ là thuật che mắt! Vị Vô Cực Đao Quân kia của các ngươi vốn đã có huyết mạch Nhai Tí rồi, không biết lão phu đoán đúng không?”

Khi Độc Cô Thủ nói ra, tất cả người của Vô Tướng thần tông ở trong đại điện đều hiện ra vẻ bất đắc dĩ.

Sắc mặt Bôn Dật Tuyệt Trần - Tông Thiên Lưu lại đại biến, nội tâm của hắn nổ vang như sấm rền.

Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh. . . vốn đã có huyết mạch Nhai Tí rồi?

Thiên tư của người này đuổi sát Bá Võ Vương khi xưa, giờ lại có huyết mạch Nhai Tí nữa.

Như vậy, tất cả kế hoạch và bố trí của thiên tử trong mấy tháng gần đây, há không phải là trò cười?

Ban đầu Tông Thiên Lưu vẫn chưa tin.

Nhưng khi hắn nhìn thấy thái độ và phản ứng của đám người Lý Trường Sinh, thì nội tâm từ từ chìm xuống.

Hắn cũng không thể tự kiềm chế, chén trà trong tay càng ngày càng run rẩy kịch liệt hơn.

Suy đoán của Độc Cô Thủ, quả nửa là đúng rồi.

Tông Thiên Lưu vừa chấn động vì thiên phú của Sở Hi Thanh, lại lo lắng một cái Huyết Nhai Đao Quân nữa tái hiện nhân thế, đồng thời tức giận vì mưu đồ khó lường của Vô Tướng thần tông.

Nếu như không có thái sư, lần này triều đình chắc chắn sẽ bị sỉ nhục một lần nữa, mà nhất định còn bị thương nặng.

Sau đó Tông Thiên Lưu hắn cũng không có mặt mũi nào đi gặp thiên tử.

Lý Trường Sinh lại thở dài một hơi, sau đó hắn nở nụ cười thản nhiên: “Đúng như thái sư nói, Sở Hi Thanh quả thực là có huyết mạch Nhai Tí, huyết mạch Bạch Hổ trên người hắn chỉ là ngụy trang.”

Giờ phút này, bọn họ đã không thể lừa gạt vị thái sư đương triều này nữa.

Dùng những từ ngữ lừa gạt vô dụng kia, chẳng bằng thừa nhận.

Thời khắc này, tia may mắn cuối cùng trong lòng Tông Thiên Lưu cũng bị đánh nát.

Hắn gần như bóp nát chén trà trong tay, hai tay trong tay áo cũng nổi đầy gân xanh.

Trời xanh bất công, tại sao lại ưu ái Vô Tướng thần tông như vậy?

Hắn nghĩ, Vô Tướng thần tông lại có thêm một Huyết Nhai Đao Quân?

Nếu như mặc kệ người này tiếp tục trưởng thành, bệ hạ có thể để cho Vô Tướng thần tông tiếp nhận 'thần kiếp' nữa sao?

Đây há không phải là vào núi cầu cá, mang củi cứu hỏa?

“Thì ra là do chúng ta tưởng bở.”

Lời nói của Độc Cô Thủ hàm chứa tự giễu, hắn dùng tay chỉ vào Thiên Địa căn: “Như vậy lão phủ còn một điều kiện khác, có thể cho các ngươi gốc Thiên Địa căn này, nhưng các ngươi cần truyền thụ Thần Ý Xúc Tử Đao tầng thứ nhất cho một người, người này có thể bái vào Vô Tướng thần tông, tuân thủ tất cả môn quy của Vô Tướng thần tông.”

Lý Trường Sinh nghe vậy, lại hỏi một đằng trả lời một nẻo, giơ chén trà lên: “Mời dùng trà! Trà này chính là 'Thái bình tiên khôi', để nguội thì đáng tiếc.”

Chỉ là Thiên Địa căn, liền muốn đổi truyền thừa vô địch thiên hạ? Dù chỉ là tầng thứ nhất thì cũng đừng mơ!

Trên mặt Độc Cô Thủ lại hiện ra một tầng xanh mét: “Như vậy cộng thêm vị sư huynh ở trong thiên lao của các ngươi thì sao?”

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người trong đại điện đều biến sắc.

Đại trưởng lão Tàng Kinh lâu Vương Bạch Mi còn thất thần đến mức suýt nữa bóp vỡ chén trà trong tay.

Trên mặt Lý Trường Sinh cũng hiện ra vẻ ngưng trọng.

Khóe môi Độc Cô Thủ thì lại cong lên.

Nếu hắn dám chạy đến giao dịch, tự nhiên là có điều kiện khiến cho Vô Tướng thần tông không thể từ chối.

Chương 1342: Cô âm không dài

Mười hai ngày sau, bên trong Vân Hải tiên cung, Sở Hi Thanh đã tiến vào tầng thứ bảy của Phong Thần lâu.

Bát thức cực chiêu bên trong Phong Thần lâu, quả nhiên là càng lên cao càng khó.

Ban đầu, Sở Hi Thanh chỉ mất một canh giờ là có thể lĩnh ngộ được áo nghĩa trong đó, nhưng phía sau lại cần đến hai ngày hai đêm, mới có thể lĩnh ngộ được một chiêu Phong Chi âm.

Thức cực chiêu thứ bảy là Phong Chi Vận trước mắt, lại càng thâm ảo hơn.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua, liền cảm thấy tê cả da đầu.

Hắn đoán là mình phải ở tầng này ba, năm ngày thì mới có thể nghiên cứu được.

Để người vui mừng chính là, tốc độ nghiên cứu của đám cao nhân kia cũng không nhanh, tạm thời vẫn nằm trong trạng thái ngang nhau.

Cái này không quan hệ đến ngộ tính và trình độ võ đạo của bọn họ, mà là do bọn họ đối kháng và kiềm chế lẫn nhau.

Những người này đều dồn tâm trí vào đề phòng cảnh giới, hoặc là công thủ dây dưa với những người khác, không có bao nhiêu tâm trí để nghiên cứu.

Yến Quy Lai cũng là như vậy.

Một nửa tinh thần của hắn đều dùng để đề phòng và cảnh giới.

Chu Lương Thần đoán là, trong thời gian ngắn sẽ không thể đi lên, cho nên nhân cơ hội này dùng bí dược, bắt đầu thăng cấp.

Tiểu Huyền Vũ dưới mông hắn cũng tiến vào trạng thái ngủ say, chuẩn bị lột xác.

Con tiểu Huyền Vũ này luyện hóa tận tám bình Đế Lưu Tương hóa lỏng.

Sở Hi Thanh cho nó tất cả Đế Lưu Tương trong tay mình.

Chân nguyên của tiểu Tóc Húi Cua rất tinh khiết, lại tăng trưởng đồng bộ với hắn, nên không cần thứ này.

Bạch Tiểu Chiêu thì là không thể dùng được nữa, bản thân nàng đã là cái ấm sắc thuốc, sắp không chống đỡ nổi rồi.

Vì vậy, những Đế Lưu Tương này chỉ có thể để cho tiểu Huyền Vũ.

Hình thể của nó rất lớn, lại có một bộ phận huyết mạch Bá Hạ, trong cơ thể như cái hồ sâu không đáy, mặc kệ là bao nhiêu thuốc thì cũng có thể chịu đựng, đều có thể chống đỡ.

Phương Bất Viên nhìn chằm chằm vào tiểu Huyền Vũ với ánh mắt tràn đầy phấn khởi.

Hắn đã thương lượng với Chu Lương Thần, định giá mười hai vạn lượng bạc cho thuế xác của tiểu Huyền Vũ.

Giá tiền này hơi thấp thấp, nếu chia xác của tiểu Huyền Vũ ra làm pháp khí, ít nhất cũng chế tạo được mười cái khiên lục phẩm.

Nhưng mấy người Sở Hi Thanh không có pháp khí không gian, nên đành phải để cho Phương Bất Viên kiếm lợi.

Toàn bộ không khí ở nơi này cũng giương cung bạt kiếm như mấy tầng dưới, nhiệt độ lại lạnh lẽo âm trầm.

Thâm chí, trên thân tất cả mọi người đều bao trùm một lớp băng mỏng.

Sở Hi Thanh tập trung nghiên cứu, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn trộm Vấn Thù Y một cái.

Không riêng gì hắn, mà ngay cả Lục Loạn Ly cũng vậy.

Một ngày sau, chân nguyên của Chu Lương Thần từ từ ổn định lại, Tông Tam Bình bỗng nhiên mở mắt ra, cũng nhìn về phía Vấn Thù Y: “Không đúng, các ngươi có cảm thấy nhiệt độ càng ngày càng hạ thấp không?”

Nhậm Tiếu Ngã vẫn tập trung vào trụ đá xoay tròn, hờ hững nói: “Đúng là lạnh hơn một chút, chắc là Vấn Thù Y tăng cường kiếm ý thôi, cái này không phải chuyện đương nhiên sao? Có vấn đề gì?”

Mấy vị nhất phẩm đối kháng với nhau, càng ngày càng kiệt liệt hơn.

Sàn nhà từ ‘Bí Văn vân thạch’ ở tầng này, đã xuất hiện mười mấy dấu vết nhỏ. Lúc trước, tình trạng này chưa bao giờ xuất hiện.

“Tông sư huynh nói không sai, tình huống có chút không đúng.”

Kiếm Tàng Phong cũng quay đầu nhìn theo ánh mắt của Tông Tam Bình, trong mắt của hắn hàm chứa ngạc nhiên nghi ngờ: “Khí lạnh này càng khốc liệt hơn rất nhiều, như không thể khống chế.”

Khi còn ở tầng năm, khí lạnh của Vấn Thù Y cũng rất khống liệt, nhưng có thể khống chế như thường, chưa từng lan đến những người không liên quan.

Nhưng mà bây giờ, khí lạnh của Vấn Thù Y lại bao trùm cả mấy người bọn họ.

Nhưng có thể sao?

Mạnh như Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y, lại không thể khống chế chân nguyên và võ ý của mình?

Kiếm Tàng Phong bình tĩnh nhìn Vấn Thù Y với ánh mắt sâu thẳm.

Nhậm Tiếu Ngã cũng cảm thấy không đúng: “A. . . bị các ngươi nói như vậy, quả thật là có chút quái lạ. Có phải nàng cố ý không?”

Hắn đình chỉ nghiên cứu, vê chòm râu dưới cằm, ra vẻ suy tư.

Tướng mạo của Nhậm Tiếu Ngã khá giống với Trương Phi Trương Dực Đức trong ti vi.

Dưới cằm là một bộ râu yến, hắn cũng khá tự kiêu với chòm râu này.

Người này có giao tình rất sâu với hai người Tông Tam Bình và Kiếm Tàng Phong, được xưng là “Tam Trì Cư Sĩ” (ba chậm), ba người gộp lại được gọi là Vô Tướng Tam Hữu.

Có người nói, ngoài tập võ và chém giết ra thì phản ứng của vị này rất trì độn, hơn nữa làm chuyện gì cũng thích dây dưa dài dòng, ngoại trừ nhiệm vụ của tông môn ra thì có hẹn là sẽ muộn, vì vậy được gọi là Tam Trì Cư Sĩ.

Lần này, phản ứng của Nhậm Tiếu Ngã cũng rất trì độn.

“Có phải hay không thì bọn họ sẽ biết, hai người bọn họ tu luyện Bình Thiên Kiếm, rất mẫn cảm với cân bằng cân đối.”

Yến Quy Lai nhìn về phía trước: “Cái gọi là vật cực tất phản, tất cả sự vật trong trời đất đều như vậy, thịnh đến cực hạn thì sẽ suy. Mạnh như Nhất Kiếm Khuynh Thành cũng không ngoại lệ.”

Chương 1343: Cô âm không dài (2)

Nhậm Tiếu Ngã nghe vậy thì sững sờ: “Ý của sư thúc ngài là, Băng pháp của Vấn Thù Y mất khống chế?”

“Cô âm không dài, độc dương không sinh, ngươi nói xem? Băng pháp của nàng quá kịch liệt. Bây giờ đã có rất nhiều người nhận ra, vì vậy càng ngày càng nhiều người có can đảm đối đầu với Vấn Thù Y.”

Yến Quy Lai vừa nói vừa vỗ vỗ trường kiếm đen nhánh trên đầu gối: “Các ngươi có thể gia tăng tốc độ, cố gắng lĩnh ngộ Phong Tẫn Tàn Ngân hoàn chính mới tốt. Ta lo vị Nhất Kiếm Khuynh Thành này không trấn áp được bao lâu nữa, rất có thể sẽ phát sinh chiến đấu.”

Tông Tam Bình nghe vậy thì lại cười khổ một tiếng: “Đây cũng không phải một chuyện đơn giản. Cộng thêm Phong Chi Ngân, chín thức cực chiêu này chính là một bộ kiếm pháp hệ Phong hoàn chỉnh, ta cũng lĩnh ngộ được võ ý hệ Phong tầng tám từ trong đó, nhưng muốn lĩnh ngộ toàn bộ, nói nghe thì dễ!”

Sở Hi Thanh nghe vậy cũng gật đầu tán thành.

Hắn đã dung nhập võ ý hệ Phong vào trong Tru Thiên võ ý từ lâu.

Bằng không thì ‘Phong chân ý’ của hắn cũng lên đến tầng mười hai rồi.

Bộ cực chiêu này quả thực là rất khó khăn, võ ý tầng mười hai mới chỉ là ngưỡng cửa.

Có điều, Sở Hi Thanh cũng không quá lo lắng.

Tiến độ của hắn miễn cưỡng có thể theo kịp, mấy ngày nay Sở Hi Thanh ‘vỗ trán’ hơi nhiều, thứ hai là điểm huyết nguyên của hắn đã khôi phục đến 52134,2.

Hẳn là Luận Võ Thần Cơ đã phát hành, khiến cho điểm huyết nguyên của hắn lại tăng trưởng.

Nếu thật sự không được, Sở Hi Thanh còn có thể dùng điểm huyết nguyên để lĩnh ngộ.

Huống hồ bên cạnh hắn còn có Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly.

Sở Vân Vân cực kỳ uyên bác, kiến thức võ đạo bao la vạn tượng, lại không cần đề phòng và kiềm chế người khác như Vấn Thù Y.

Có lẽ Sở Vân Vân xem vài lần là có thể lĩnh ngộ thức cực chiêu Phong Chi Vận này.

Còn về phần Lục Loạn Ly, ngộ tính của nàng cực cao, hệ thống đánh giá chỉ đứng sau Sở Vân Vân.

Lần nào nàng cũng lĩnh ngộ được trước Sở Hi Thanh.

Yến Quy Lai thì lại nhíu mày, quay đầu nhìn mấy cô bé ở sau lưng Sở Hi Thanh.

Đội ngũ của Sở Hi Thanh, rõ ràng là tiến bộ nhanh hơn đội ngũ của hắn rất nhiều.

Chỉ là sức chiến đấu của đội ngũ này khiến hắn không yên tâm.

“Làm theo khả năng đi, chúng ta lấy Tri Thu làm chuẩn. Chờ Tri Thu lĩnh ngộ được thức Phong Chi Vận này, thì chúng ta sẽ lên tầng tám, những người khác không học được, vậy chờ ra khỏi Vân Hải tiên cung thì lại hỏi Tri Thu và Hi Thanh đi.”

Ngay khi Yến Quy Lai nói chuyện, Sở Vân Vân lại nhìn vào Sở Hi Thanh: “Vì sao ngươi cứ nhìn nàng thế?”

Sắc mặt nàng không chỉ bình tĩnh tự nhiên, giọng nói cũng không hề phập phồng.

Sở Hi Thanh đúng là đang nhìn Vấn Thù Y.

Hắn rốt cuộc ý thức được, nữ tử mặc giáp bạc này, chính là thiếu nữ hắn gặp trong Huyền Minh điện.

Đó chính là Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y, cũng là thiếu nữ có huyết mạch Thần âm . . .

Thật là trùng hợp. . .

Mình có Thần Dương, nàng chính là Thần âm.

Sở Hi Thanh cuối cùng cũng hiểu vì sao Vấn Thù Y lại có các hành vi khác thường như vậy.

Điều này làm cho tâm trạng của hắn khá là quái dị.

Mãi đến khi Sở Vân Vân mở miệng hỏi, Sở Hi Thanh mới chợt tỉnh táo lại.

Sở Hi Thanh nhìn sắc mặt Sở Vân Vân một chút, hắn nở nụ cười lúng túng, nhìn trái nhìn phải mà nói: “Ta thấy dường như âm dương trong cơ thể vị thành chủ này đã mất cân bằng. Một khi mọi người liên thủ tấn công, không biết sẽ có kết quả gì.”

Sở Vân Vân lại ngậm lấy vài phần xem thường, lắc đầu nói: “Dù là người khổng lồ thọt chân, cũng không phải hạng giun dế có thể khiêu khích. Băng pháp của nàng đã đạt đến cực hạn của phàm nhân. Dù là người khác biết sơ hở của nàng thì lại làm sao? Ngoại trừ Lý Trường Sinh ra thì không có người nào ở đương đại có thể phá giải. Nàng vẫn có thể vô địch thiên hạ.”

Sở Hi Thanh hơi gật đầu.

Giống như thức cực chiêu Phong Chi Ngân kia, thật ra có vô số phương pháp để ứng phó.

Nhưng khi Phong Chi Ngân nhanh đến mức tận cùng, dù người khác biết nên đỡ thế nào, thì tốc độ cũng không theo kịp.

“Như vậy ngươi thì sao?” Sở Hi Thanh lại tò mò hỏi: “Ngươi và nàng có tỷ lệ thắng thế nào?”

“Trước khi ta khôi phục tu vị, ở ngoài tiên cung thì ta tất nhiên không phải đối thủ của nàng. Nhưng nếu như khôi phục tu vị, dù nàng nắm giữ Thái Sơ Băng Luân thì ta cũng có biện pháp kéo dài thời gian đến khi Thần âm của nàng tự hủy.”

Sở Vân Vân thản nhiên đáp lại: “Bên trong tiên cung là 4:6, nàng sáu ta bốn.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì thấy phấn chấn.

Trước kia Sở Hi Thanh nói là nàng hai Vấn Thù Y tám.

Bây giờ Sở Vân Vân lại có thêm hai phần thắng.

Đúng lúc này, hắn phát hiện đôi mắt màu xanh lam của Sở Vân Vân ngậm lấy vài phần cảnh cáo: “Không cho phép nhìn nàng nữa!”

A?

Khi Sở Hi Thanh đang ngạc nhiên, chợt cảm thấy khí cơ quanh đây hơi dị thường.

Đại Hắc Thiên – Nhật Già La ở phía sau lưng bọn họ, bỗng nhiên ‘bồng’ một tiếng, khói đen ngập trời.

Toàn bộ đại sảnh tầng thứ bảy đều hỗn loạn, mấy chục đạo võ ý mạnh mẽ và hùng vĩ đều bùng nổ vào giờ phút này, bọn chúng nhằng nhịt và va chạm ở khắp nơi.

Chương 1344: Khói lại lên

Đại Hắc Thiên – Nhật Già La đang thả khói cũng vừa kinh vừa giận, hắn đang tập trung nghiên cứu cực chiêu trên trụ đá xoay tròn, tiến triển khiến người khá là vui vẻ.

Không ngờ mới được một nửa, thì có người lại giở trò với hắn.

Tổng cộng ba cỗ võ ý mạnh mẽ và sắc bén tập kích về phía hắn.

Bọn họ không hẹn mà đều tấn công cùng một lúc, tất cả đều tràn đầy sát ý.

Nhật Già La gần như vô thức mở 'hồ lô Thần Yên' ở bên hông mình ra, dùng hết khả năng để thả khói ra ngoài. Đồng thời dùng Vô Thường và Già Thiên chi pháp để che đậy tung tích của mình và thuộc hạ.

Hắn ý thức được, nếu như mình không làm như vậy, rất có thể sẽ chôn thây tại đây.

Vấn đề là những người này rốt cuộc muốn cái gì?

Ngay sau đó Nhật Già La đã biết được đáp án.

Ngay khi khói đen tràn ngập nửa cái đại sảnh, hắn liền nghe thấy hai tiếng nổ vang vọng truyền ra từ vị trí trung ương đại sảnh.

Từng luồng từng luồng khí lạnh kinh người lập tức quét qua bốn phía, khiến tất cả hơi nước trong không trung đóng thành băng.

Võ ý hùng vĩ kia, khiến cho Nhật Già La vô thức áp chế thần niệm của mình lại.

Đây rõ ràng là có người muốn đục nước béo cò, thừa dịp hỗn loạn để ra tay với Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y.

Những người này, quả thực là phát rồ!

Mọi người mới lên đến tầng thứ bảy, còn chưa nhìn thấy toàn bộ thức Phong Tẫn Tàn Ngân kia, bây giờ đánh nhau để làm cái gì?

Không thể chờ nghiên cứu xong rồi lại phân sinh tử sao?

Hồ Tâm Mị ở ngay cạnh Nhật Già La cũng lập tức mắng một tiếng 'Xúi quẩy', đồng thời cực lực thả mây khói.

Thực sự là quá xui xẻo!

Tốc độ nghiên cứu của bọn họ vốn đã tương đối chậm, là đội ngũ cuối cùng leo lên tầng bảy.

Bây giờ lại có biến cố như này.

Hồ Tâm Mị lại không thể không làm vậy.

Nàng cũng cảm thấy vài cỗ sát ý mạnh mẽ đang khóa chặt lấy mình, không thể không thi triển thần thông huyết mạch, thả mây khói ra để tự vệ.

Hồ Tâm Mị rất tức giận, nhưng sau đó lại âm thầm cười gằn.

Những người này cho rằng trong tầng bảy này chỉ có một mình Vấn Thù Y sao?

Ngoại trừ Vấn Thù Y ra, trong này vẫn còn mấy con cá lớn!

Một khi mây khói che đậy toàn bộ, loạn chiến nổi lên, không ai biết là sẽ phát sinh chuyện gì đâu!

Khi Hồ Tâm Mị nghĩ đến cao thủ thần bí một thương đâm chết Mị Ly và Thần Côn kia, lại có chút cười trên sự đau khổ của người khác.

Dưới cái nhìn của nàng, sự đáng sợ của người này chỉ kém Vấn Thù Y một bậc mà thôi.

Đám người ngu xuẩn ép mình thả khói này, bọn họ không biết mình đã thả một nhân vật đáng sợ như thế nào đâu.

Thật ra bản lĩnh thả khói của Hồ Tâm Mị vẫn kém Nhật Già La không ít, dù sao nàng cũng không quá tinh thông đạo này.

Nhưng dưới sự giúp đỡ của nàng, chẳng mấy chốc là mây khói đã mở rộng đến phạm vi hai trăm trượng.

Trong làn mây khói kia, lại có thần thông mê hoặc và che đậy giác quan và linh giác của mọi người. Võ tu ngũ phẩm bình thường, ở trong này một lát là sẽ bị mê hoặc tâm trí, không phân biệt được phương hướng.

Nhưng người có thể đi vào bí cảnh này, không có một kẻ nào là ngũ phẩm bình thường cả.

Tất cả mọi người trong đại sảnh, hoặc là kết trận để phòng thủ, hoặc là thừa dịp loạn mà đi.

Tiểu Huyền Vũ và Chu Lương Thần phụ trách cảnh giới, khi mây khói xuất hiện, nó lập tức gọi ra mười mấy tầng thuẫn băng mạnh mẽ, bao phủ toàn bộ mọi người vào bên trong.

Đồng thời, nó cũng thả ra bốn viên 'Huyền Minh chi nhãn' của mẫu thân ình, bắt đầu quan sát bốn phía.

Chu Lương Thần cũng đình chỉ vận công, tạm thời từ bỏ củng cố chân nguyên, cầm kiếm lên cảnh giới bốn phía.

"Phiền phức!" Phương Bất Viên đứng trên lưng rùa, xoa trán nói: "Những người này không thể kiên trì một lúc sao? Tốt xấu gì cũng chờ lên đến tầng chín rồi đánh. . ."

Lúc này, tất cả mọi người cũng bày trận phòng ngự bên người tiểu Huyền Vũ.

Năng lực phòng ngự của tiểu Huyền Vũ vốn cực kỳ mạnh mẽ.

Lúc này nó còn có thể mượn uy thế Băng pháp của Vấn Thù Y.

Mặc kệ là thuẫn băng hay 'Huyền Minh thần quang' của tiểu Huyền Vũ, tất cả đều được tăng cường rất nhiều.

Sau lưng Tông Tam Bình cũng hiển hóa ra cân cây cực lớn.

Theo cán 'cân' nghiêng về một phía, khí tức của mọi người trên lưng tiểu Huyền Vũ đều tăng mạnh.

Hắn dùng ánh mắt nhìn thấu tất cả để nhìn bốn phía: "Chắc là có một ít người không có lòng tin lĩnh ngộ được Phong Tẫn Tàn Ngân trong vòng một tháng,. Nếu bọn họ muốn dùng tất cả tâm thần để nghiên cứu, thì phải phân thắng bại trước, dù sao thì sớm muộn gì cũng phải đánh mà."

Yến Quy Lai gật đầu: "Cẩn thận một chút."

Hắn cảm ứng được trận chiến bên phía Vấn Thù Y cực kỳ kịch liệt.

Thời gian và không gian trong phạm vi trăm trượng quanh nữ tử này đều bị đóng băng, sau đó bị nhiễu loạn, thậm chí còn bị người cưỡng ép chia cách ra.

Chiến đấu ở bên kia kịch liệt đến mức làm cho 'Bí Văn vân thạch' dày đến mười trượng cũng không chịu nổi, bắt đầu xuất hiện những vết rách lớn như mạng nhện.

Những Thiên quy đạo luật đang khuấy động ở bên kia có thể làm cho võ tu tứ phẩm ngũ phẩm bị xé nát khi đến gần, ngoài ra còn có từng đạo từng đạo cương lực lan tràn ra bốn phía.

Chương 1345: Khói lại lên (2)

Yến Quy Lai âm thầm bội phục.

Vấn Thù Y bây giờ đang chống đỡ sáu vị võ tu nhất phẩm và bảy vị võ tu nhị phẩm liên thủ và vây công.

Vị này vẫn ứng đối tự nhiên như thường.

Phạm vi ba trượng quanh người nàng, lại không một gợn sóng, hoàn toàn không giống như đang chiến đấu kịch liệt.

Mấy người thuộc hạ của Vấn Thù Y, tất cả đều được nàng che chở, không bị tổn hại một chút nào.

Nếu như không phải đám người vây công nàng đều có bối cảnh, đã bị ép sử dụng lực lượng thần ma trên người, thì những người này đã bị Vấn Thù Y trấn áp rồi.

Đáng tiếc là có mây mù che đậy, Yến Quy Lai không thể cảm ứng được cụ thể.

Yến Quy Lai cũng tạm thời không đi quan tâm.

Hắn đã cảm nhận được mấy cỗ thần niệm mạnh mẽ đang phong tỏa bọn họ.

Trong mây mù cuồn cuộn kia, còn có hơn bốn mươi đạo ánh mắt lạnh lẽo đang rình rập nơi này.

Những nhân vật không tham gia vây công Vấn Thù Y, đều chuyển sát ý của bọn họ đến bên này.

Mục tiêu của những người này, chính là Sở Hi Thanh. . .

Nằm ngoài dự đoán của Yến Quy Lai chính là, hắn vốn rất đề phòng Đại Hắc Thiên – Nhật Già La và Cửu vĩ yêu hồ Hồ Tâm Mị, nhưng sau khi thả khói thì bọn họ lại không có động tĩnh.

Bọn họ vẫn ở ngoài mười trượng, có thể nói là cực kỳ thành thật.

Giờ phút này, Diệp Tri Thu bỗng nhiên kinh ngạc mở miệng: “Sở Hi Thanh đâu?”

Khi mây khói xuất hiện, nàng lập tức đứng ở bên cạnh Sở Hi Thanh, coi bản thân là khiên thịt của Sở Hi Thanh.

Nhưng mà bây giờ, nàng lại không cảm ứng được tung tích của Sở Hi Thanh.

Không biết cái tên này đã đi nơi nào.

Mọi người đều lấy làm kinh hãi, họ phát hiện không chỉ là Sở Hi Thanh, mà mấy người Lục Loạn Ly và Kế Tiễn Tiễn cũng đã biến mất không thấy bóng dáng.

Không biết ba người này rời đi từ bao giờ, thế mà lại giấu giếm được linh thức và cảm ứng của bọn họ.

Chiến đấu còn chưa bắt đầu, đội ngũ của Sở Hi Thanh liền đi mất một nửa.

“Không cần lo lắng.” Sau lưng Kiếm Tàng Phong cũng xuất hiện một cây cân: “Trên người Hi Thanh có một pháp thể của Táng Thiên, hắn sẽ không có chuyện gì.”

Yến Quy Lai âm thầm khiếp sợ, hắn không ngờ Sở Hi Thanh lại có thể thoát thân rời đi ngay dưới mắt mình.

Là Tru Thiên Đao? Tru diệt thần thức và cảm ứng của mình?

Không ngờ lực lượng nguyên thần của Sở Hi Thanh lại mạnh đến nước này?

Hắn lập tức giận dữ.

Tên tiểu tử này, không biết mình đang là cái đích của tất cả mọi người sao? Sao hắn dám rời đi, hành động một mình?

Dù có pháp thể của Táng Thiên thì lại làm sao?

Tất cả đội ngũ trong này, quá nửa đều có bối cảnh thần ma, ai mà không có lực lượng thần linh trên người?

Hắn cũng cảm ứng được lực lượng của vài vị thần ma mạnh mẽ bên phía Vấn Thù Y.

Đối thủ của vị Nhất Kiếm Khuynh Thành này, thực chất là hóa thân của những thần linh kia.

Trong đám phàm nhân, dù mạnh như Vương Thiên Đông thì cũng chưa chắc đã đỡ nổi một đòn của nàng.

Sắc mặt Kiếm Tàng Phong lại rất bình tĩnh, hắn liếc mắt nhìn về một phía nào đó trong mây mù: “Sư thúc, Hi Thanh là quyến giả rất được Táng Thiên sủng ái, chắc là hắn nhận được pháp chỉ của Táng Thiên, phải đi làm một số việc, hơn nữa cứ mặc kệ hắn. Ngài yên tâm, ý niệm của ta vẫn đi theo hắn.”

Thần thức ý niệm của Kiếm Tàng Phong chỉ có thể xuyên thấu bốn mươi trượng ở trong màn mây khói này.

Nhưng trong nguyên thần của Sở Hi Thanh còn có ‘Vô Tướng thần ấn’, khiến phạm vi cảm ứng của song phương được tăng lên nhiều.

Chỉ cần không quá 150 trượng, thì thần niệm của Kiếm Tàng Phong vẫn có thể theo sát Sở Hi Thanh.

Hiện giờ, điều khiến Kiếm Tàng Phong để ý chính là một thiếu nữ khác ở bên cạnh hắn.

Hắn liếc mắt nhìn qua, trong mắt hàm chứa nghi ngờ và kinh ngạc mà nhìn thẳng vào Sở Vân Vân đang đứng ở nơi trung ương trên lưng tiểu Huyền Vũ.

Vị Sở tiểu muội này đang bắt đạo quyết, điều động con ‘thần thú Toan Nghê’ phun mây khói màu đỏ thắm.

‘Thỉnh thần thuật’ của Sở Vân Vân thuật sự khiến người ta kinh hãi, Toan Nghê được mời xuống lại có cả hình và thần.

Trong mây khói kia còn có một chút Già Thiên chi pháp, bảo vệ và che đậy cho mọi người ở trên lưng tiểu Huyền Vũ.

Lẽ ra Kiếm Tàng Phong không nên hoài nghi.

Nhưng vừa rồi hắn đã cố tình quan sát, phát hiện sau khi mây mù xuất hiện, khí cơ trên người Sở Vân Vân cũng có chút biến hóa.

Kiếm Tàng Phong nghi ngờ, ‘Sở Vân Vân’ ở trước mặt này không phải thực thể, mà là một phân thân được nghĩ hóa ra.

Nhưng mà có thể sao?

Một thuật tu lục phẩm liền có thể sử dụng pháp thuật phân thân Pháp thể, còn giấu diếm được Yến Quy Lai có tu vị nhị phẩm thượng?

“Vậy cũng không nên tự ý hành động! Dù sao hắn cũng phải nói với ta một tiếng.”

Yến Quy Lai vẫn tức giận không thôi.

Chương 1346: Khói lại lên (3)

Ma thần Táng Thiên được gọi là một tên dũng mãnh hiếu chiến.

Nhưng vị Chiến Thần này làm việc rất lỗ mãng.

Mỗi khi Táng Thiên làm việc gì, đều sẽ liều mình quên thân, không chết không thôi, mãi đến khi kẻ địch chết sạch, đánh xuyên tất cả thì mới thôi!

Nhưng trước khi chiến đấu, Táng Thiên cũng là mưu tính rồi mới hành động, chắc chắn sẽ không lỗ mãng, khiến bản thân mình rơi vào nguy hiểm.

“Tri Thu, Tiếu Ngã, hai người các ngươi đi. . .”

Yến Quy Lai đang muốn dặn dò đệ tử, giọng nói chợt im bặt.

Hắn phát hiện mấy chục đạo châm đen vừa xuyên qua hư không, bay thẳng đến bên này.

Yến Quy Lai đã từng nhìn thấy những châm đen này ở tầng thứ nhất rồi.

“Thần Phong Vô Ảnh châm?”

Yến Quy Lai hừ nhẹ một tiếng, vung tay gạt bỏ toàn bộ đám kim châm này.

Cùng lúc đó, hắn cũng nhìn thấy ba bóng người nhảy ra từ màn mây mù dày đặc.

Hắn chỉ nhận ra một người trong đó, thái thượng trưởng lão Huyết Bức sơn, Thực Nhật Thủ - Quyền Tư Không!

Hai người còn lại đều che mặt, giấu đầu lòi đuôi.

Khí tức và chân nguyên của bọn họ cực kỳ mạnh mẽ, tất cả đều là trình độ nhị phẩm thượng.

Yến Quy Lai không khỏi cười gằn một tiếng.

Chỉ cần chiến đấu với mình, chẳng lẽ hai người này còn có thể giấu được sao?

“Cút về!”

Lúc này, Yến Quy Lai phất tay áo một cái, hơn hai mươi ám tiễn bắn ra ngoài.

Những mũi tên này vừa ra khỏi tay áo từ càng ngày càng to, khi bay được ba mươi trượng thì đã biến thành những quái vật khổng lồ dài năm mươi trượng, rộng hơn hai trượng, nặng đến vạn cân.

Nếu gọi đó là mũi tên, chẳng bằng nói là sao băng từ trên trời rơi xuống còn chính xác hơn!

Đáng tiếc là khoảng cách quá gần, bằng không thì Yến Quy Lai có thể biến những mũi tên này thành sao băng chân chính.

Thực Nhật Thủ - Quyền Tư Không ở đối diện lại phát hiện mình hoàn toàn không thể né tránh.

Yến Quy Lai không chỉ dùng Lượng Thiên Kiếm để sửa đổi vị trí của hắn, mà còn làm cho tất cả mũi tên đều ở trước người Quyền Tư Không, không thể nào né tránh.

Hắn không ra tay cũng không được, liên tục dùng tay vỗ vào những mũi tên khổng lồ kia, phát ra những tiếng nổ vang rền.

Thực Thiên đại pháp của Quyền Tư Không có thể ăn mòn tất cả, nuốt chửng tất cả.

Những mũi tên khổng lồ vừa tiếp xúc với bàn tay của hắn, liền hóa hắn rỉ sắt và bụi bặm.

Nhưng bóng người của hắn vẫn bị lực lượng khổng lồ kia đánh cho thật sự ‘cút’ về, toàn thân bay vào trong mây mù phía sau.

“Bình Thiên Kiếm!”

Trong mây mù dày đặc truyền ra tiếng nói của Thực Nhật Thủ - Quyền Tư Không, hắn nghiến răng nghiến lợi.

Cái ‘Bình Thiên Kiếm’ này không chỉ kéo tất cả năng lực của Yến Quy Lai lên một bậc, mà còn kéo tu vị của bọn họ xuống!

Vì vậy, lực lượng của Quyền Tư Không rõ ràng là nằm trên Yến Quy Lai, nhưng người chịu thiệt lại là hắn.

Những mũi tên khổng lồ kia cũng đánh vào một vị nhị phẩm thượng khác.

Người này cũng nhận năm mũi tên của Yến Quy Lai, rồi cũng bị nện bay ra ngoài.

“Thì ra là Thái Ất Hỗn Nguyên Kiếm – Ngụy Như! Ngươi tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, thân thể mạnh mẽ hơn lời đồn, trở thành chó săn của triều đình từ bao giờ?”

Khi Yến Quy Lai nói chuyện, kiếm trong tay hắn đã quét ngang một đường.

Thanh trọng kiếm màu đen kia cũng hóa thành dài 200 trượng, dùng tư thế quét ngang tất cả, đánh vào trên người một kẻ áo đen.

Hắn đang tức giận vì việc của Sở Hi Thanh, một kiếm này bao gồm rất nhiều lửa giận và phát tiết, cho nên cực nặng.

Người áo đen kia chỉ cản được một kiếm, liền bị đập bay vào trong mây mù.

Tu vị của song phương đều bị áp chế ở ngũ phẩm, nhưng lực lượng khác hoàn toàn khác nhau.

Yến Quy Lai cũng đã xác định được thân phận của người cuối cùng.

Đây là đại trưởng lão Thần Ma tông, một ma môn nhất phẩm đương đại, Thiết Tí Đao Vương – Ương Bát Cực!

Khi Yến Quy Lai lấy tư thế quét ngang tất cả để đẩy lùi ba đại cao thủ, bên trong màn mây mù có một bóng người đang ngưng thần nhìn Yến Quy Lai và màn sương khói màu đỏ quanh lưng tiểu Huyền Vũ.

Trong tay phải hắn cầm sẵn mấy chục kim châm màu đen, súc thế chờ phát, từng tia từng tia cương lực sắc bén hội tụ ở mũi châm.

Đúng lúc này, một giọng nữ lanh lảnh lại truyền vào trong tay của hắn.

“Phó chỉ huy sứ Thiên nha Cẩm y vệ, hạng 79 Địa Bảng, Vô Ảnh Thần Thủ - Kim Liệt? Ngươi muốn giết ai? Sở Hi Thanh?”

Kim Liệt âm thầm sợ hãi, lập tức quay đầu nhìn qua.

Nhưng bốn phía đều trống trơn, ngoài mây khói thì cũng chỉ là mây khói.

“Ngươi là ai?”

Ánh mắt Kim Liệt lạnh lùng nghiêm nghị, ngưng thần cảm ứng, đồng thời lại nhíu chặt lông mày.

Hắn cảm giác giọng nữ này hơi quen thuộc.

Không đúng! Là rất quen thuộc.

Kim Liệt bỗng nhiên nghĩ đến một cái tên, sau đó sắc mặt hắn trắng bệch.

“Ngươi là Tần. . .”

Ngay khi Kim Liệt muốn mở miệng, một trường thương bỗng nhiên đâm vào sau đầu của hắn, rồi đi ra từ trán của hắn!

Một thương này, không chỉ đánh nát nguyên thần của Kim Liệt, mà còn chặn lời nói của hắn ở trong miệng!

Chương 1347: Mau thu thần thông

Vô Ảnh Thần Thủ - Kim Liệt bị một thương xuyên thủng nguyên thần, nhưng chưa chết hẳn.

Hắn cũng không có sức lực để giãy dụa, toàn thân mềm nhũn, co quắp trên mặt đất, mặc cho ‘Nghịch Thần chi hỏa’ thiêu đốt nguyên thần.

Hạt nhân nguyên thần của Kim Liệt co rút đến cực hạn, cướp đoạt tất cả lực lượng và khí huyết tàn dư trong cơ thể.

Hắn muốn cưỡng ép đánh nát hư không, dùng tất cả sức mạnh còn sót lại để phá tan cấm chế của Vân Hải tiên cung.

Kim Liệt biết mình không trốn được, nhưng muốn dùng tất cả những gì còn lại để truyền một tin tức ra bên ngoài.

Hắn nhất định phải truyền tin tức ra ngoài, báo cho thiên tử.

Bá Võ Vương Tần Mộc Ca quét ngang ba vạn dặm Bắc vực. . . nàng vẫn còn sống!

Nữ nhân để thiên tử đứng ngồi không yên này, lại trở về từ cửu tuyền!

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, trường thương của Sở Vân Vân run lên, thân thể của Kim Liệt liền bị xé thành phấn vụn. Nghịch Thần chi hỏa màu trắng kia đã thiêu đốt tất cả mọi thứ của Kim Liệt.

Trong khoảnh khắc đã đốt sạch tia nguyên thần cuối cùng của hắn! Lại tinh luyện ra từng tia tinh nguyên tinh khiết nhất trong đó, rồi hút vào trong thương.

Sở Vân Vân nhìn chút nguyên thần tàn dư đang gào thét kêu rên kia, trong con ngươi màu xanh lam lại không chút gợn sóng.

“Vốn muốn lăng trì hành hình ngươi, lấy thủ cấp của ngươi để tế bái vong linh tướng sĩ dưới trướng bản tướng. . .”

Nhưng tình thế ngày hôm nay bất tiến, chỉ có thể để tên tạp chủng này được lợi.

Sau khi ‘xử lý’ xong Kim Liệt, Sở Vân Vân lại bắt đầu tìm kiếm.

Trong phạm vi trăm trượng quanh người tiểu Huyền Vũ, ngoại trừ Nhật Già La, người của Lê Sơn và Hiên Viên phần ra, thì đều là hạng người có địch ý với Vô Tướng thần tông.

Vì vậy, chỉ cần Sở Vân Vân nhìn thấy là sẽ một thương đánh chết, không hề nương tay.

Nơi nàng đi qua, lại là từng mảng từng mảng sương máu tung bay.

Không có bất kỳ người nào đỡ được một thương của nàng!

Quy Nhất võ ý của Sở Vân Vân đã đăng phong tạo cực, lên cao đến tận tầng hai mươi ba, tại cấp độ ngũ phẩm này thì lại mạnh mẽ đến kinh người.

Mặc kệ là đối mắt với hình thức võ đạo nào, hình thức Thiên quy đạo luật nào, thì đều có thể khắc chế, hơn nữa còn có thể diễn hóa ra phương pháp hóa giải trong thời gian cực ngắn.

Vì vậy, dù mất đi thiên phú huyết mạch gia truyền, mất đi tất cả chiến đồ, vẫn không có kẻ nào có thể đỡ được thương của nàng.

Nếu chỉ tính lực sát thương đơn thể và hiệu suất giết chóc, thì Sở Vân Vân bây giờ thậm chí còn vượt qua cả Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y!

Ngay một cái chớp mắt tiếp theo, thần niệm của Sở Vân Vân đã khóa chặt một người trong mây mù.

Đó là Thực Nhật Thủ - Quyền Tư Không bị một kiếm của Yến Quy Lai đánh bay!

Ngay khi Quyền Tư Không nỗ lực ổn định thân thể, bóng người Sở Vân Vân đột nhiên gia tốc, hóa thành một đạo lưu quang, xuất hiện ở sau lưng Quyền Tư Không.

“Tặc tử! Đê tiện. . .”

Quyền Tư Không gầm lên một tiếng, quanh thân đột nhiên tuôn ra lượng lớn sương máu.

Hắn không chỉ phản ứng kịp thời, mà còn bùng nổ ra mười hai phần lực lượng.

Nhưng một thương kia vẫn xuyên thủng tầng tầng cương lực bên ngoài cơ thể hắn, đâm thủng cơ thể Quyền Tư Không, xuyên thủng trái tim hắn, cắn nát lục phủ ngũ tạng của hắn.

Hai mắt Quyền Tư Không trợn trừng trừng, toát ra vẻ khó mà tin nổi.

Một thương của nữ tử bí ẩn này lại ngậm lấy rất nhiều loại lực lượng mạnh mẽ.

Tru Thiên! Lượng Thiên! Quán Thiên! Vạn Sát! Hủy Diệt! Phá Hoại. . .!

Hầu như mỗi một loại lực lượng đều là một Thiên quy đạo luật hoàn chỉnh, hoặc là tiếp cận hoàn chỉnh.

Khiến cho tất cả phòng ngực của hắn không chịu nổi một đòn dưới một thương này!

Quyền Tư Không lại muốn sử dụng lực lượng thần linh ở trong cơ thể, nhưng tiếc là đã không kịp.

Sau khi mũi thương kia đâm thủng cơ thể hắn, một ngọn lửa trắng bốc lên, khiến cho một tia thần niệm của ‘Huyết Uyên thần quân’ trong cơ thể hắn cũng phải kinh hãi.

Vị thần quân này là một trong tam tổ của Huyết Bức sơn, là một thần linh chứng đạo Vĩnh Hằng có lực lượng mạnh mẽ, có người nói còn chiếm hữu một thế giới, là chủ của rất nhiều Ma thần.

Lúc này hắn lại ngạc nhiên, kêu rên. . .

“Nghịch Thần chi hỏa! Đây là Nghịch Thần Kỳ!”

Thời khắc cuối cùng, Quyền Tư Không chỉ có thể nắm chặt trường thương màu đen tràn đầy lửa trắng kia, cố gắng ngăn cản trường thương đâm sâu hơn, đồng thời ý đồ ăn mòn trường thương.

Nhưng chất liệu của trường thương này lại làm cho hắn chấn động không thôi.

Đó là Vĩnh Hằng. . .! Là một loại lực lượng mà hắn sợ nhất!

Toàn bộ thân thương đều là vật chất vĩnh hằng bất diệt, bản thân cực kỳ kiên cố, chủ nhân thương còn truyền Bất Hủ chân ý và Kim Cương chân ý vào thân thương, khiến cho ‘Thực Thiên đại pháp’ của hắn không thể làm gì.

Cái trường thương này, là cột cờ Nghịch Thần Kỳ?

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

Quyền Tư Không cảm thấy lực lượng của bản thân đang trôi đi, càng ngày càng yếu ớt.

Hắn gian nan ngước mắt lên, nhìn về phía nữ nhân bên trong làn mây mù màu đỏ ở trước mắt.

“Một người có tám môn thiên quy, ta chưa từng nghe nói đến một nhân vật như ngươi ở đương đại. . .”

Đây rốt cuộc là nhân vật thần tiên gì? Công pháp lại hỗn tạp như vậy? Hơn nữa đều có thể tu luyện đến cấp bậc thiên quy?

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, khí tức của Quyền Tư Không bỗng nhiên hơi cứng lại.

Không đúng! Không phải là tám môn, cuối cùng chỉ là một loại.

Vạn mà sinh một, một mà sinh vạn, đây là Quy Nhất!

Tâm thần hắn chấn động không ngớt, ngũ quan thất khiếu đều tràn máu tươi.

Chương 1348: Mau thu thần thông (2)

Giọng nói Quyền Tư Không khàn khàn, ánh mắt điên cuồng: “Không thể! Không thể nào, ngươi đã chết rồi, không thể sống được, ta tận mắt . . .”

Giọng nói của hắn chợt im bặt.

Mây mù đỏ thẫm quanh người Sở Vân Vân đã biến mất, nàng cũng thu hồi bí pháp.

Gương mặt thanh lệ xuất trần của nàng đã bại lộ trước mắt Quyền Tư Không.

Cặp mắt màu xanh lam kia đang lạnh lẽo nhìn Quyền Tư Không.

“Tận mắt nhìn thấy ta chết, phải không? Đáng tiếc là trời không nhận ta, Tần mỗ đã trở về từ địa ngục, bắt đầu đòi nợ máu với các ngươi!”

Ầm!

Thân thể Quyền Tư Không lập tức hóa thành một bó đuốc, lửa trắng bốc lên ngập trời.

Sau đó, từng tia tinh nguyên tinh khiết màu đỏ tươi bị Nghịch Thần chi hỏa tinh luyện, sau đó hút vào trong cột cờ, khiến cho mặt ngoài của cột cờ này xuất hiện từng cái từng cái phù văn kỳ dị màu vàng óng.

Sở Vân Vân không khỏi nhìn cột cờ trong tay với ánh mắt suy tư.

Nàng nhận ra cột cờ này đã khôi phục một ít lực lượng, cường độ của Nghịch Thần chi hỏa cũng mạnh hơn.

Khi nàng giết những võ tu khác, thì tình huống này chưa từng xuất hiện.

Chỉ có Quyền Tư Không và Kim Liệt là khác biệt, sau khi Nghịch Thần chi hỏa thiêu đốt bọn họ, thì lại đản sinh ra loại nguyên lực chí tinh chí thuần màu đỏ tươi này.

Hai người này cũng có chút đặc thù, tu vị đều bước vào nhị phẩm, khí huyết và nguyên thần đều cực kỳ mạnh mẽ, trong cơ thể còn ẩn giấu lực lượng thần linh!

Sở Vân Vân không suy nghĩ nữa, ánh mắt nàng lóe lên, thân thể hóa thành một tia chớp, nhanh chóng qua lại ở bên trong mây mù.

Muốn nghiệm chứng suy đoán của nàng, tìm một người nữa để thử là được rồi, đúng không?

Lúc này, đám người chung quanh rốt cuộc cũng phát hiện ra tình huống khác thường.

Chỉ trong khoảnh khắc, người bọn họ thế mà lại càng ngày càng ít.

Hai đại cao thủ là Vô Ảnh Thần Thủ - Kim Liệt và Thực Nhật Thủ - Quyền Tư Không đều biến mất, không thấy bóng dáng.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Lâm huynh, Lâm huynh, ngươi ở nơi nào?”

“Không thấy Tam Chỉ Thần Cơ – Trương Thúy Vũ, thái thượng trưởng lão đâu?”

“Chỉ sợ thái thượng trưởng lão gặp bất trắc rồi! Trong mây mù dày đặc này còn có cao thủ khác. . .”

“Không thể nào! Mới được bao lâu chứ? Dù là mười vị trí đầu Thiên Bảng, thì cũng không thể giết chết thái thượng trưởng lão của chúng ta trong thời gian ngắn như vậy!’

“Trừ phi là Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y!”

Lúc này, cũng có người ý thức được không ổn!

“Tán mây mù! Mau tán mây mù đi!”

“Đại Hắc Thiên tiền bối, tại hạ Huyết Bức sơn Lâm Du, làm phiền tiền bối thu hồi Già Thiên chi pháp, vãn bối vô cùng cảm kích.”

“Nhật Già La, ta xxx ông nội ngươi, còn không mau thu hồi mây khói?”

Đại Hắc Thiên - Nhật Già La không lên tiếng, hắn đứng im tại chỗ, không nói tiếng nào, không có phản ứng gì.

Hắn nghĩ thầm, tản mây khói thì dễ, nhưng muốn hắn thu hồi mây khói thì không đơn giản như vậy.

Cái này cũng không phải là thứ hắn có thể quyết định.

Huống hồ chỉ một mình hắn thu hồi mây khói thì lại có tác dụng gì?

Hồ Tâm Mị ở cách đó không xa vẫn đang liều mạng thả khói kìa.

Trước khi tiến vào đây, nữ nhân này còn luôn mồm cảnh báo hắn, bây giờ thả khói còn nhiều hơn hắn kìa.

Yến Quy Lai đứng ở trên lưng tiểu Huyền Vũ cũng bừng tỉnh.

Hắn liếc mắt nhìn hai đầu nguồn của mây khói kia, lòng thầm nói thì ra là như vậy.

Bảo sao hai người này luôn đi sát bọn họ.

Lúc này, áp lực của Yến Quy Lai đã giảm mạnh.

Hai đối thủ còn lại của hắn cũng không dám hiện thân nữa.

Yến Quy Lai quay người nhìn về phía Kiếm Tàng Phong: "Người kia là ai?"

Vị cao thủ thần bí này là người của đội ngũ khác, hay là một người trong đội ngũ sáu người của Sở Hi Thanh?

"Ta không xác định."

Kiếm Tàng Phong cũng có chút suy đoán, nhưng trên mặt lại không tỏ vẻ gì: "Mặc kệ người này là ai, đều là đồng bạn của Vô Tướng thần tông ta. Sư thúc ngài cứ yên lặng ngồi xem là được, tự nhiên có thể hiểu rõ ràng."

Trong khi hắn nói chuyện, Sở Vân Vân đang nhanh chóng qua lại bên trong mây khói.

Nàng vừa tìm kiếm kẻ địch ở bốn phía, vừa liếc mắt nhìn nơi trung ương của tầng bảy này.

Đám võ tu trong mây khói đều là hạng người khôn khéo.

Lúc mới bắt đầu thì bọn họ còn chưa kịp phản ứng, nên bị Sở Vân Vân ung dung tàn sát.

Bây giờ bọn họ đều chạy ra xa, cực lực ẩn giấu khí cơ, thu hồi chân nguyên. Không đến lúc bất đắc dĩ thì tuyệt đối không phát ra động tĩnh gì, hoặc là chế tạo tạp âm ở nơi xa xa, hòng quấy rầy phán đoán của Sở Vân Vân.

Sở Vân Vân bây giờ chỉ có thể cầu may, giết chết tất cả kẻ thù nằm trong phạm vi cảm ứng của nàng.

Cùng lúc đó, nàng cũng đang nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh.

Vị huynh trưởng này của nàng đang ẩn thân ở cách đó không xa, lặng yên không một tiếng động mà dòm ngó Vấn Thù Y, và cả những người ở bên cạnh nàng.

Sở Vân Vân hơi bận tâm.

Tên khốn này đến cùng là muốn làm gì?

Chương 1349: Mau thu thần thông (3)

Ngay sau đó, Sở Vân Vân cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

Bởi vì nàng đã cảm ứng được một con cá lớn.

Cao thủ Địa Bảng bị triều đình lung lạc, Thái Ất Hỗn Nguyên Kiếm – Ngụy Như.

Bóng người của Sở Vân Vân lập tức lóe lên, hiện ra ở trước người của Ngụy Như.

Trường thương của nàng đâm thủng ‘Hỗn Nguyên kiếm quang’ của Ngụy Như, đâm thủng một lỗ cực lớn ở ngực của hắn.

Đúng lúc này, khi nàng đang kiềm chế Nghịch Thần chi hỏa ở trên thân thương.

Nàng nhìn thấy một đạo ánh đao như ảo như mộng ở đối diện, nó lóe lên một cái, liền chém rơi đầu của Thái Ất Hỗn Nguyên Kiếm – Ngụy Như.

Sau ánh đao kia là một bóng người tràn đầy máu tanh và sát khí.

Hắn xuất hiện ở sau lưng Ngụy Như, gần như ra tay cùng một lúc với Sở Vân Vân, chém đầu của Thái Ất Hỗn Nguyên Kiếm – Ngụy Như xuống.

Sở Vân Vân không khỏi nheo mắt lại, nàng cảm ứng được lực lượng Mộng Ảo ở gần đây, cho nên cũng nhận ra thân phận của đối phương.

Đây là phụ thân của Lục Loạn Ly, hạng 9 Thiên Bảng, Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm!

Từ sát khí mà mùi máu tanh ở trên người đối phương, có thể thấy hắn đã chém giết không dưới mười người ở trong mây khói này!

Người này ẩn giấu thân hình và diện mạo của mình ở trong mây khói, lại dùng lực lượng Mộng Ảo che đậy, chỉ để lộ một đôi mắt ác liệt như đao.

“Các hạ là ai?”

Nhưng trước khi Lục Trầm dứt lời, bóng người của Sở Vân Vân đã lùi lại, lập tức trở về bên trong mây khói.

Lục Trầm lập tức phát lực đuổi theo.

Hắn truy tìm khí tức của Sở Vân Vân, bóng người lấp lóe như hình với bóng.

Đao trong tay Lục Trầm thì đã vào vỏ bên eo.

“Mời các hạ dừng chân, Lục mỗ không có ác ý, chỉ là có chuyện muốn thương lượng với các hạ.”

Thân pháp của hai người bọn họ đều như lưu quang thuấn ảnh, chỉ chớp mắt mà đã chạy mấy chục vòng ở trên tầng bảy này.

Theo thời gian trôi qua, trong đôi mắt của Lục Trầm hiện lên một tia ngưng trọng.

Thân pháp của nữ nhân này quá nhanh, thế mà lại có thể kéo dài khoảng cách với hắn.

. . .

Trong khi hai người Lục Trầm và Sở Vân Vân truy đuổi nhau, Lục Loạn Ly đang đứng ở bên cạnh Sở Hi Thanh, nhìn men theo tầm mắt của Sở Hi Thanh.

Xác định, cái tên này đúng là đang nhìn Vấn Thù Y.

Trong mắt Lục Loạn Ly không khỏi sinh ra một vệt ngờ vực: “Lẽ nào ngươi muốn ra tay hỗ trợ nàng?”

Lúc này, trong đầu của nàng hiện ra các loại hình ảnh, đều là các hành vi quái dị của Sở Hi Thanh từ khi tiến vào Vân Hải tiên cung đến nay.

Có Vấn Thù Y lấy lòng Sở Hi Thanh, cũng có Sở Hi Thanh để ý đến Vấn Thù Y.

Lục Loạn Ly vốn định thừa dịp mây khói để đi gặp phụ thân mình một lần, bây giờ thì lại không đi nổi.

Cái tên này lén lén lút lút, mạo hiểm rời khỏi đội ngũ, quả nhiên là có vấn đề!

Giữa hai người này, nhất định có liên hệ nào đó mà không ai biết!

Sở Hi Thanh thì lại liếc nhìn nàng một cái: “Hỗ trợ nàng? Ta còn chưa điên!”

Hắn vừa nói chuyện vừa lùi lại một bước.

Trong khoảnh khắc này, vị trí hắn vừa đứng đã bị một luồng hàn lực kinh người bao trùm.

Nguy hiểm hơn là, vị trí đó vừa bị đóng băng một sát na, thì lại có mấy nguồn sức mạnh xé rách và cắt chém vào chỗ đó.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, hắn nào có tư cách trợ giúp Vấn Thù Y? Sợ mình chết không đủ nhanh sao?

Sau đó, hắn lại nhìn chằm chằm vào một bóng người nào đó.

“Đó là thái thượng trưởng lão Đô Thiên thần cung, Thần Lực Đô Thiên – Đông Phương Bạch, người này có thần lực của Câu Trần.”

Vẻ mặt Lục Loạn Ly hơi nghiêm túc.

Thượng cổ Chiến thần Câu Trần, trước mặt là thủ lĩnh của tất cả ‘tinh thần’ (ngôi sao), cũng là đối thủ một mất một còn của Táng Thiên.

Từ chiến dịch phạt thiên của Ma thần Táng Thiên đến giờ, song phương vẫn tranh đấu không ngừng nghỉ.

“Ngươi nhìn chằm chằm vào hắn làm gì? Sư huynh, ngươi điên rồi? Người này tuyệt đối không giống Cổ Nguyên Thần đâu. Hắn là nhất phẩm, còn có thần lực của Câu Trần.”

Ngay cả phụ thân nàng cũng chưa chắc có thể chém giết Đông Phương Bạch.

“Cái này thì không cần ngươi nói.”

Sở Hi Thanh vừa nói chuyện vừa lùi về sau một bước, ánh mắt hơi khó lường: “Đây không phải là muốn nhặt chỗ tốt sao? Đừng nói chuyện, cứ xem là được.”

Sở Vân Vân nói những người này có thần ma trợ giúp, nhưng vẫn không phải là đối thủ của Vấn Thù Y, cuối cùng nhất định sẽ tử thương tàn tạ.

Hắn dự tính, người này không chết thì cũng bị thương.

Ngay khi Sở Hi Thanh vừa nói xong, một đạo bóng tên màu đen xuất hiện ở phía sau.

Tuy nhiên, mục tiêu của mũi tên này không phải là hắn, mà là một bóng người ở cách đó khoảng hai mươi trượng.

Người này vì tránh né Sở Vân Vân nên mới chạy loạn qua bên này, lại bị một mũi tên vô ảnh kia bắn chết! Toàn bộ đầu đã nổ thành bột máu.

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày lên.

Đây là truyền thừa Đại Nghệ Vô Hình Tiễn của Cẩm y vệ.

Vậy không cần hỏi cũng biết thân phận của người bắn tên. Vị ‘Đao độc tôn, tiễn vô ảnh’ kia, tu luyện chính lại Đại Nghệ Vô Hình Tiễn.

Sở Hi Thanh thầm cười khổ, xem ra Kế Tiễn Tiễn quyết định ngửa bài với hắn rồi, bây giờ còn không thèm che giấu luôn.

Chương 1350: Nàng muốn ăn ta

Vùng đất trung ương tầng thứ bảy, nơi Vấn Thù Y đặt chân đang bị một ngọn lửa nóng hừng hực vờn quanh và bao bọc.

Nàng vốn có thể bảo vệ phạm vi ba trượng quanh người, nhưng bây giờ phạm vi này đã co rút lại, chỉ còn không đến một trượng.

Bên ngoài một trượng, tất cả đều là lửa cháy đỏ rực, còn có lượng lớn ám khí bắn đến từ bốn phía.

Trong đó có một ít mũi tên màu máu, vô ảnh vô thanh vô tức, đâm thủng hư không.

Sau khi huyết độc bên trong nổ tung, khiến cho người của Cực Đông Băng Thành đều không thở nổi.

Còn có hàng trăm hàng ngàn đạo kiếm quang đánh thẳng về đây từ phía đông nam.

Những kiếm khí này bị Vấn Thù Y đánh tan thì tản ra bốn phía.

Tàn dư của những kiếm khí này cũng cực kỳ nguy hiểm, mặc kệ là thời gian hay không gian đều không thể cản trở.

Băng pháp của Vấn Thù Y cũng không thể đóng băng.

“Điện hạ?”

Toàn thân Trưởng Tôn Binh Quyền bao trùm một tầng sương tuyết, hắn quay đầu nhìn Vấn Thù Y với vẻ lo lắng.

Hắn không thể không lo.

Bên ngoài ngọn lửa kia, không chỉ có những cao thủ nhất phẩm, mà còn có phân thần hóa thể của một vài vị thần linh.

Ví dụ như Câu Trần, ví dụ như người đứng thứ hai trong tam tổ của Huyết Bức sơn là ‘Thiêu Thiên ma chủ’. Tất cả lửa quanh đây, hầu như đều bắt nguồn từ hai vị này.

Ngoài ra còn có Thất Sát thần quân, còn có Kiếm thần Bạch Đế tử, lúc này đều dùng ý niệm hàng lâm nơi này.

Băng pháp của Vấn Thù Y vô địch thiên hạ, đạt đến cực hạn của phàm nhân.

Nhưng những thần linh này đều là kẻ mạnh mẽ trong hàng ngũ thần linh, dù chủ hàng lâm một ý niệm, một chút lực lượng, vậy cũng cực kỳ đáng sợ.

Thần uy mạnh mẽ kinh người, khiến cho nguyên thần của Trưởng Tôn Binh Quyền không chịu nổi, ngay cả đứng thẳng cũng khó khăn.

Càng đáng sợ hơn chính là những bức tường lửa ở chung quanh, chúng đang từ từ ăn mòn và co rút vào trong.

Thật ra nhiệt độ của những ngọn lửa này không cao, đã bị Băng pháp của Vấn Thù Y áp chế, nhưng hết lần này đến lần khác lại có thể thiêu đốt tất cả.

Dù là hàn băng, hay thậm chí là hàn lực của bản thân Vấn Thù Y.

Trưởng Tôn Binh Quyền dự tính, nếu phạm vi an toàn tiếp tục co rút lại, thì bọn họ nhất định phải chết.

“Không sao. . .”

Giọng nói của Vấn Thù Y lạnh như băng, sắc mặt cũng lạnh lùng như sương: “Chỉ là mấy hóa thể thần linh không có ý thức bản ngã, không đáng sợ.”

Lúc này, hơi thở của nàng cũng cực kỳ lạnh lẽo, mỗi khi thở ra đều có thể đóng băng không khí.

Vấn Thù Y cảm giác được, trong trái tim của mình cũng như bị đóng băng. Không thể bài trừ, cũng không thể hóa giải.

Nàng âm thầm thở dài.

Khối băng bên trong trái tim không lớn, nhưng đây là cảnh cáo đối với nàng.

Nàng muốn giải quyết trận chiến ngày hôm nay mà không phải trả giá đắt, vậy là không thể.

“Không đáng sợ? Vấn đề là hàn lực trong cơ thể điện hạ đã mất khống chế.”

Bên ngoài tường lửa, tiếng cười âm trầm của Đại âm Thần Thủ - Bách Lý Liệp Thủ truyền vào.

“Điện hạ tu luyện Băng pháp quá sâu, chẳng lẽ không biết đạo lý tốt quá hóa dở? Kháng long hữu hối, cô âm không dài. Lực lượng âm hàn trong cơ thể ngươi quá kinh người, nó sẽ phản phệ lại ngươi, hôm nay điện hạ không ngại cảm nhận loại cảm giác bị lực lượng của bản thân đóng băng đi.”

Trưởng Tôn Binh Quyền nghe vậy thì tay đè kiếm, sắc mặt tái nhợt: “Đê tiện!”

Hắn cũng cảm giác được tình trạng cơ thể của Vấn Thù Y có chút không ổn.

Vị Đại âm Thần Thủ - Bách Lý Liệp Thủ hạng 18 Thiên Bảng này, tựa như là một kẻ uy hiếp lớn nhất của Vấn Thù Y trong đám người chung quanh.

Đại âm Thần Thủ của kẻ này chuyên tấn công bằng âm lực, còn triệu hoán hóa thân của “Cửu âm ma chủ”, cũng là âm khí ngập trời, hàn lực tràn trề.

Cửu âm Cực Minh!

Mỗi khi Vấn Thù Y giao thủ với một người một thần này, lực lượng âm hàn sẽ dày đặc hơn vài phần.

Trưởng Tôn Binh Quyền chỉ hận thực lực của mình quá yếu, không có tư cách tham dự cuộc chiến này, bằng không hắn hận không thể dùng bản thân chống đỡ thay cho Vấn Thù Y.

“Quả thực là đê tiện, không hợp với quy củ giang hồ.”

Tiếng than thở của Đông Thiên Vương – Vương Đông Thiên: “Nhưng Băng pháp của thành chủ đã vô địch thiên hạ, ngoại trừ liên thủ vây công, đưa thành chủ ra khỏi Vân Hải tiên cung thì chúng ta không còn cách nào khác. Thứ lỗi!”

Vấn Thù Y không khỏi nhẹ nhàng nhìn người này một chút.

Lúc này, uy hiếp lớn nhất của nàng không phải Cửu âm ma chủ kia, đương nhiên cũng không phải Câu Trần tinh quân kia, càng không phải là Thiêu Thiên ma chủ, mà chính là người này.

Cửu Tác Thập Liên Khốn Thiên đại pháp của Vương Đông Thiên này có thể vây nhốt tất cả, mười chín cái xiềng xích và roi dài là không gì không khóa, không gì không trói.

Chính cái pháp môn kỳ lạ của người này làm cho nàng bị vây khốn ở đây, không thể di chuyển.

Tiếp theo là hóa thân của Bạch Đế tử do Sát Thần Y – Lý Trấn Ác triệu hoán ra.

Pháp thể của vị Kiếm Thần này khác với những thần linh khác, nó ngậm lấy một chút thần tính, khi chiến đấu sẽ không khô khan và cứng đờ như những thần linh khác.

Một đạo kiếm khí kia lại đánh đến, nó bao hàm tất cả Thiên quy đạo luật có liên quan đến ‘Kiếm’ như Trảm Thiên, Tiệt Thiên, Tru Thiên, Quán Thiên vân vân, hoàn toàn áp chế Băng pháp của Vấn Thù Y, thậm chí là đánh vỡ!

Chương 1351: Nàng muốn ăn ta (2)

Vấn Thù Y có thể ung dung đối phó với những người khác ở nơi này.

Ngoại trừ Băng pháp ra thì nàng còn có lực lượng Thái âm.

Bình thường, cách sử dụng lực lượng Thái âm là lấy âm lực đả thương đối thủ, khiến hàn lực càng âm hàn hơn.

Nhưng Vấn Thù Y đã vượt qua cấp bậc này từ lâu, nàng có thể can thiệp vào mặt âm của tất cả sự vật trong thiên địa, hoặc là tất cả Thiên quy đạo luật thuộc về mặt âm.

Chỉ là phương pháp chiến đấu của một người một thần này, không bị giới hạn bởi âm dương.

Mà ngay khi Vương Đông Thiên vừa nói xong, một bàn tay lửa khổng lồ xuyên thủng tường lửa, đánh thẳng về phía này.

Vấn Thù Y giơ tay điểm một cái, bàn tay lửa khổng lồ này lập tức bị đóng băng, sau đó vỡ thành vụn băng.

Nhưng theo sát phía sau là một nắm đấm của nhân loại, nó cũng xuyên qua tường lửa.

Cánh tay kia màu xích kim, nắm đấm thì lại rộng lớn tựa như vại rượu.

Đây là Thần Lực Đô Thiên – Đông Phương Bạch!

Vấn Thù Y tiện tay vỗ vào trên nắm đấm kia, nhất thời tạo thành một tiếng nổ mạnh, làm toàn bộ tòa Phong Thần lâu này rung động kịch liệt.

Đông Phương Bạch không chỉ có sức mạnh kinh người, mà trên quyền còn ngậm lấy lực lượng Thiêu Thiên và Hủy Diệt của Câu Trần thần quân.

Dưới lực lượng khổng lồ như vậy, thân thể Vấn Thù Y chỉ hơi lung lay. Còn có một mảnh ngọn lửa màu đỏ thắm bắt đầu lan tràn ở bên ngoài cơ thể của nàng.

Ngọn lửa nóng bỏng này lại để cho Vấn Thù Y cảm nhận được một chút ấm áp hiếm có.

Nhưng nàng biết trong ngọn lửa này có hỏa độc mạnh mẽ. Một khi nhập thể nhất định sẽ bị đốt thủng trăm ngàn lỗ.

Vì vậy, Vấn Thù Y lập tức điều động chân nguyên, đóng băng tất cả chân nguyên đang dẫn đốt kia, khiến chúng hóa thành bụi băng rồi rơi xuống.

Tiếng cười gằn của Thần Lực Đô Thiên – Đông Phương Bạch lại truyền đến: “Cực âm mà hối, hàn lực của điện hạ đã kém xa lúc trước.”

Điểm này không cần hắn nhắc nhở, tất cả mọi người ở đây đều chú ý đến.

Vị này giao thủ với Vấn Thù Y ở khoảng cách gần mà còn có thể bình yên trở ra, đây chính là chứng cứ tốt nhất.

Thời khắc này, Vấn Thù Y hơi lắc đầu, nàng mở huyệt Thần Đình trên đỉnh đầu của mình ra một đường.

Khoảnh khắc này, vô số nguyên lực Thần âm chí tinh chí thuần lao ra, chảy vào trong lục phủ ngũ tạng và toàn thân nàng.

600 năm trước, vì khống chế chí âm chí hàn của bản thân, nàng đã dùng một môn bí pháp thượng cổ để phong ấn nguyên lực Thần âm của bản thần vào trong các khiếu huyệt. Dùng để đảm bảo và áp chế lượng chân nguyên của bản thân còn hai phần mười của trạng thái toàn thịnh.

Vấn đề là, thân thể có tổng cộng 720 khiếu huyệt, nàng đã dùng 670 cái rồi.

Mỗi một cái huyệt vị trong đó đều chứa đầy nguyên lực Thần âm chí thuần chí tịnh.

Mà một huyệt lớn như Thần Đình này, bên trong nó ẩn chứa nguyên lực Thần âm tương đương với một võ tu tam phẩm.

Lúc này, Thái Sơ Băng Luân kiếm trong tay Vấn Thù Y đã tỏa ra quang huy óng ánh, mặt trăng ở chuôi kiếm thì lại bắt đầu chuyển động.

Ngay khi Vấn Thù Y chuẩn bị ra tay, thần sắc nàng lại hơi động, ánh mắt nhìn xuyên qua tường lửa và màn mây khói kia, nhìn thấy một thiếu niên ở cách đó mấy chục trượng.

Là Sở Hi Thanh!

Trong con ngươi của Vấn Thù Y dần dần hiện lên một tia kinh dị, sau đó ánh mắt lại chuyển về phía trước mắt.

“Nhận lấy cái chết!”

Đó là Đại âm Thần Thủ - Bách Lý Liệp Thủ.

Hắn nhảy qua tường lửa, một bàn tay to lớn màu xanh lam vỗ thẳng xuống đỉnh đầu Vấn Thù Y.

Hàn lực vô cùng vô tận hội tụ trên bàn tay, chưởng lực còn chưa đến mà đã khuấy động hàn lực bên trong cơ thể Vấn Thù Y.

Nhưng giờ phút này, sắc mặt Bách Lý Liệp Thủ lại biến đổi.

Hắn phát hiện khí huyết và tinh nguyên của mình đang nhanh chóng đóng băng.

Nội tâm của Bách Lý Liệp Thủ rất kinh hãi.

Không phải Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y đã yếu đi rồi sao?

“Đáng chết!”

Hắn lập tức đổi công thành thủ, đồng thời sử dụng âm độn, bóng người lùi nhanh về phía sau.

Nhưng Bách Lý Liệp Thủ lại phát hiện tốc độ của mình càng ngày càng chậm.

Tốc độ kiếm của Vấn Thù Y cũng rất chậm, trong mắt đám cao thủ nhất phẩm ở đây thì quả thực là rất khó coi, nhưng lại vượt xa tốc độ thân pháp của hắn.

Khi một kiếm của Vấn Thù Y chém đến, Bách Lý Liệp Thủ và cả hóa thân của Cửu âm ma chủ phía sau hắn đều bị đóng băng ở bên trong một khối băng màu xanh lam.

Đường đường là hạng 18 Thiên Bảng, thế mà lại không đỡ nổi một kiếm của Vấn Thù Y. Hơn nữa chỉ chớp mắt là khí tức của hắn đã biến mất, nguyên thần tịch diệt!

Hàn lực vô cùng vô tận bắt đầu lan tràn ra bốn phía từ dưới chân Vấn Thù Y, nó đóng băng tất cả!

Không chỉ tường lửa chung quanh bị đóng băng, các loại ám khí của đám cao thủ nhị phẩm ở phía xa xa kia cũng bị đóng băng hết.

Đám người nhìn thấy kết cục của Bách Lý Liệp Thủ, sắc mặt đều đại biến, vội vàng trốn ra xa.

Chương 1352: Nàng muốn ăn ta (3)

Lúc này, kiếm thứ hai của Vấn Thù Y chém thẳng về phía hạng 32 Thiên Bảng, Sát Thần Y – Lý Trấn Ác!

Ầm!

Lý Trấn Ác không hề có sức chống cự, toàn thân đều bị hàn lực tập kích.

Có điều, hóa thân của Bạch Đế tử bên cạnh hắn lại phản ứng kịp thời, trước khi Lý Trấn Ác bị đóng băng, hóa thân Bạch Đế tử đã dùng sóng kiếm ngập trời để tạm thời chống đỡ một kiếm của Vấn Thù Y, càng dùng thần lực mạnh mẽ đánh nát không gian, đưa Lý

Trấn Ác ra ngoài Vân Hải tiên cung.

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, hóa thân của Bạch Đế tử cũng bị đóng băng ở bên trong một khối băng.

Kiếm thứ ba của Vấn Thù Y lại chỉ thẳng vào thái thượng trưởng lão Huyết Bức sơn, Thần Phong Vô Ảnh – Huyết Vô Tẫn!

Người này phản ứng rất nhanh, vừa điều động hóa thân của Thiêu Thiên ma chủ chống lại, vừa bùng nổ khí huyết bản thân.

Hắn cố gắng thoát khỏi Vân Hải tiên cung này.

Vị đại năng kia đã sửa đổi lại pháp lệnh của 'hai sách Giới Luật', ngăn cản tất cả mọi người rời khỏi Vân Hải tiên cung này.

Nhưng Thần Phong Vô Ảnh – Huyết Vô Tẫn lại rất am hiểu Không Gian chi pháp.

Lúc này, hắn lại không tiếc tất cả, bùng nổ khí huyết, tinh nguyên và chân nguyên bản mệnh ẩn giấu trong lục phủ ngũ tạng, chỉ cầu đánh vỡ không gian, thoát khỏi Vân Hải tiên cung trước khi kiếm của Vấn Thù Y đến.

Tại sao Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y này lại đột nhiên mạnh như vậy?

Mặc kệ là Cửu âm ma chủ hay là Kiếm thần Bạch Đế tử kia, đều có sức chiến đấu gần như là nhị phẩm.

Vân Hải tiên cung không hạn chế được bọn họ quá nhiều.

Nhưng hai hóa thể của hai vị thần linh này, lại không đỡ được một kiếm của Vấn Thù Y đang bị áp chế ở ngũ phẩm!

Huyết Vô Tẫn gần như đã thành công.

Hóa thân của Thiêu Thiên ma chủ thành công ngăn cản kiếm thế của Vấn Thù Y, không gian quanh đây cũng bị hắn xé rách.

Nhưng khi Huyết Vô Tẫn chuẩn bị rời đi, một bóng người yểu điệu thướt tha bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau hắn.

Đó chính là Sở Vân Vân.

Nàng đang truy đuổi với Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm, đột nhiên lại biến mất trước mắt của Lục Trầm, rồi xuất hiện trước Thần

Phong Vô Ảnh – Huyết Vô Tẫn.

Trường thương của nàng đâm xuyên mi tâm của Huyết Vô Tẫn, Nghịch Thần chi hỏa màu trắng lập tức bao trùm toàn thân Huyết Vô Tẫn.

Làm sao có thể?

Ý niệm cuối cùng của Huyết Vô Tẫn ngậm lấy vô tận không cam lòng và phẫn hận.

Đây rốt cuộc là ai? Là ai cho hắn một đòn trí mạng vào lúc này?

Hắn cố gắng chạy trốn, nhưng ngọn lửa màu trắng kia đã nuốt chửng và thiêu đốt tất cả mọi thứ của hắn.

“Sư đệ Thực Nhật Thủ - Quyền Tư Không của ngươi đã hồn phi phách tán, các hạ cũng có thể xuống địa ngục làm bạn với hắn.”

Con ngươi của Huyết Vô Tẫn trợn trừng lên.

Đây là người đã giết chết sư đệ Thực Nhật Thủ - Quyền Tư Không của hắn.

Lúc nãy Huyết Vô Tẫn cũng cảm ứng được Quyền Tư Không đã tử vong, vì vậy từ đầu đến cuối hắn vẫn giữ lại sức lực, không dốc toàn lực.

Hắn giữ ba phần sức lực để ứng phó với biến cố bất ngờ, cũng có thể chạy trốn dưới kiếm của Vấn Thù Y, nhưng không ngờ vẫn bị người ta đánh chết.

Không đúng!

Huyết Vô Tẫn bỗng nhiên cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc.

Đây chẳng lẽ là Bá Võ Vương Tần Mộc Ca?

Không phải nàng chết rồi sao?

Nữ tử này trung Vĩnh Hằng thần độc của ‘Vạn Độc chi chủ’, lại bị Huyết Bức sơn bọn họ cưỡng ép kéo vào ‘Vô Biên huyết ngục’, sau đó liên thủ với mấy vị Ma thần, mười mấy vị nhất phẩm, cuối cùng cũng đánh chết được nàng!

Làm sao nàng có thể sống được?

Ngay khi Thần Phong Vô Ảnh – Huyết Vô Tẫn đang suy nghĩ rất nhiều, Sở Hi Thanh ở phía xa xa lại nhìn chằm chằm vào Thần Lực Đô Thiên – Đông Phương Bạch.

Sở Vân Vân đoán không sai chút nào.

Hàn lực của Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y quả thực là không phải phàm nhân có thể đối đầu, dù là thần linh cũng phải nhượng bộ lui binh.

Kiếm thứ tư của Vấn Thù Y đã đóng băng Đông Phương Bạch.

Nhưng người này lại dùng tất cả thần lực của Câu Trần để ứng phó.

Hắn không chết ngay lập tức, đang âm thầm xé rách hư không từ trong khối băng, hòng thoát vây.

Nhưng hắn chưa từng khống chế đạo pháp không gian, lại còn phải ứng phó với hàn lực kinh người đang xâm nhập vào cơ thể, nên không chỉ không thể thành công, trái lại còn khiến cho ‘hai sách Giới Luật’ trừng phạt.

Vô số lôi đình đánh vào thân thể của Đông Phương Bạch.

Lực lượng của hai sách Giới Luật lập tức đánh nát khối băng quanh thân Đông Phương Bạch, cũng đánh cho Đông Phương Bạch trọng thương.

Sở Hi Thanh không chút do dự, hắn lắc mình đến trước người Đông Phương Bạch, Cửu Diệu Thần Luân kiếm và Kim Phong Ngọc Lộ đao của hắn đã súc thế chờ phát từ lâu.

Đầu tiên là chín ánh kiếm đâm thẳng vào cơ thể Đông Phương Bạch, sau đó là một ánh đao màu vàng óng mà mắt thường khó có thể nhìn thấy, phá vào mi tâm của Đông Phương Bạch.

Tru Thiên Đao – Táng Thiên Thần Tru!

Chương 1353: Nàng muốn ăn ta (4)

Đây là lần đầu tiên Sở Hi Thanh thi triển loại ‘Gần Thần chi chiêu’ có uy lực gần như thần linh này.

Một thân chân nguyên phong phú của hắn gần như mất sạch.

Nhưng tương ứng với đó, Sở Hi Thanh cũng thôi phát Tru Thiên võ ý của bản thân lên đến cực hạn, thậm chí là hình thành thiên quy hoàn chỉnh.

Một chiêu này của hắn, mỗi một động tác, mỗi một tia chân nguyên, mỗi một tia thần niệm, đều cộng hưởng và hô ứng với đại đạo, với thiên địa, khiến cho Thiên quy đạo luật tên “Tru Thiên” kia cũng cộng hưởng nhiều lần.

Sở Hi Thanh chợt hiểu ra.

Nếu như nói võ ý và công pháp, thể chất là để hắn từng bước một nhận thức thiên quy, hòa vào thiên quy. Như vậy ‘Gần Thần chi chiêu’ chính là thông qua chân nguyên và thân niệm, động tác vân vân, để dẫn dắt và vận dụng lực lượng thiên quy.

Đao của Sở Hi Thanh phá vào mi tâm của Đông Phương Bạch, thì một đoàn Táng Thiên thần hỏa màu đen đã bao trùm toàn bộ cơ thể Đông Phương Bạch.

“Tạp chủng!”

Máu thịt toàn thân Đông Phương Bạch cũng đang Tru Thiên đao ý của Sở Hi Thanh tru diệt.

Cơ thể hắn cũng bị hàn lực xâm nhập, thần lực của Câu Trần bị Táng Thiên thần hỏa kiềm chế. Hắn không thể động đậy, chỉ có thể trợn trừng mắt lên, giận dữ nhìn Sở Hi Thanh: “Đê tiện!”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười.

Nói cứ như là đám người này liên thủ vây công Vấn Thù Y thì rất công bằng vậy.

Hắn chỉ cần giết chết Đông Phương Bạch là được, không quan tâm thủ đoạn gì.

Ma thần Táng Thiên không đề xướng hành vi dùng âm mưu chém giết, nhưng dưới tình huống thực lực bản thân yếu kém hơn đối thủ thì vẫn cho phép.

Ngoài ra, khi đối mặt với một số kẻ địch một mất một cần, nguyên tắc của Ma thần Táng Thiên cũng rất linh hoạt.

Ví dụ như Câu Trần, lại ví dụ như Thái Sơ Huyền Nữ. Cái này có thể là do ngày xưa Ma thần Táng Thiên từng bị bọn họ dùng âm mưu ám hại.

Mà ngay khi Sở Hi Thanh nhìn thấy thân thể Đông Phương Bạch tiêu tan, Vấn Thù Y lại đang đuổi theo Vương Đông Thiên.

Nàng chém liên tiếp ba kiếm, thế mà đều chém vào chỗ trống.

“Độn Thiên chi pháp!’

Vấn Thù Y không khỏi nheo mắt lại.

Đây là thiên quy khi tu luyện một môn độn pháp đến mức tận cùng, có thể mượn tất cả vật chất và tất cả lực lượng bỏ chạy như ẩn độn che giấu. . .

“Xiển môn?”

Trên người Vương Đông Thiên cũng có lực lượng thần linh, hơn nữa còn đến từ một vị thần linh mạnh mẽ của Xiển môn.

Sau đó Vấn Thù Y hơi nhíu mày, tay đè vào ngực của mình.

Khối băng trong trái tim của nàng càng ngày càng lớn, hầu như đã bằng non nửa trái tim.

Đó là do lực lượng chí âm chí hàn ngưng tụ thành, còn ngậm lấy Thiên quy đạo luật.

Trận chiến ngày hôm nay, đã khiến nàng tổn thất một năm tuổi thọ.

Trong lòng Vấn Thù Y cũng biết, khả năng đuổi kịp Vương Đông Thiên là nhỏ bé không đáng kể, nàng cũng không quá để ý đến người anfy.

Một cái chớp mắt tiếp theo, Vấn Thù Y lắc mình đến trước người Sở Hi Thanh.

Nàng nhìn thiếu niên trước mắt với ánh mắt lúc sáng lúc tối.

“Thành chủ?”

Sở Hi Thanh cảm thấy hơi bất ngờ, hắn ngẩng đầu nhìn nhau với Vấn Thù Y, lại bị ánh mắt của nữ tử giáp bạc này làm cho sợ hãi.

Hắn cảm thấy nữ tử này đang muốn ăn mình!

Sở Hi Thanh nhìn nữ tử giáp bạc ở trước mắt với vẻ nghi ngờ không thôi.

Nữ tử này chém giết bốn vị nhất phẩm, mấy hóa thân của thần linh, không thể không làm người ta kinh ngạc và kiêng kỵ.

Còn nữa, ánh mắt đối phương nhìn hắn quả thực quá đáng sợ, nóng bỏng đến mức có thể hòa tan hắn.

Sở Hi Thanh lập tức ngăn chặn nỗi lòng.

Dù thế nào thì vị Nhất Kiếm Khuynh Thành này hẳn là không có địch ý với hắn.

Thần sắc hắn trấn định, chắp tay hỏi đối phương: “Thành chủ, xin hỏi. . .”

Sở Hi Thanh còn chưa nói hết, Vấn Thù Y đã vung tay áo lên.

Nàng lấy một bình thuốc từ tay áo: “Có thể thấy trên người ngươi và muội muội kia của ngươi có kịch độc và thần chú. Chúng ta làm một giao dịch, mười viên Thần Nông Hộ Tâm đan, đổi lấy ba mươi giọt tinh huyết của ngươi, ngươi thấy thế nào?”

Vẻ mặt Sở Hi Thanh nhất thời sững sờ, lại có thêm một cái muốn hút máu của hắn.

Hắn vốn muốn từ chối, nhưng lại nghĩ đến tác dụng của Thần Nông Hộ Tâm đan, thì ánh mắt lại bắt đầu chần chờ.

Đây là một loại thần đan có tác dụng giải độc.

Là Viêm Đế - Liệt Sơn Thần Nông của nhân tộc nghiên cứu và sáng chế ra.

Liệt Sơn Thần Nông nếm bách thảo, lại nếm thử các loại đan dược, vì vậy sáng tạo ra đan dược này để hóa giải độc trong cơ thể mình.

Sau đó các đời Đan sư thay đổi nó, có người nói nó có thể hóa giải tám chín phần mười độc trong thiên hạ, không hóa giải được thì cũng giảm bớt độc tố trong cơ thể.

Đây là một thứ tốt không thể chê, chỉ là giá cả rất đắt.

Đan dược này còn cao đến nhị phẩm, không phải Đan sư bình thường có thể luyện ra.

Trong bảo khố của Vô Tướng thần tông cũng cất giữ bảy viên, Sở Hi Thanh đã nhìn chằm chằm vào từ lâu, chỉ là thân phận không đủ, tạm thời không thể đổi được.

Nhưng làm cho hắn kinh ngạc chính là, vị Nhất Kiếm Khuynh Thành này lại nhìn ra Sở Vân Vân bị trúng độc, trong cơ thể còn có độc chú.

Sở Vân Vân sáng chế ra Vô Cực thần trảm, có thể che giấu bản thân, dù là mấy vị đại trưởng lão Vô Tướng thần tông cũng không nhìn ra thứ gì.

Chương 1354: Lần đầu gặp tu la tràng

Lục Loạn Ly ở bên cạnh nghe vậy thì không khỏi dựng mày liễu lên.

“Ngươi dựa vào cái gì mà muốn tinh huyết của hắn?”

Không biết nàng lấy dũng khí ở đâu, dù đối mặt với Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y mà cũng không sợ hãi chút nào, nàng giống như một con hèo bảo vệ thức ăn của mình vậy.

Nhưng Lục Loạn Ly lập tức phản ứng lại, quay đầu nhìn về phía Sở Hi Thanh: “Trong cơ thể Vân Vân có kịch độc và thần chú?”

Sở tiểu muội nhìn qua rất bình thường.

Nếu nàng trúng độc, lại dính ác chú của thần linh, có thể bình yên vô sự sống đến bây giờ?

Bây giờ lại còn có thể tu hành, đã là thuật sư cấp độ lục phẩm thượng.

Sở Hi Thanh không để ý đến Lục Loạn Ly, hắn híp mắt: “Thành chủ chỉ cần ba mươi giọt tinh huyết? Cuộc giao dịch này đúng là có lời, ta có thể ép tinh huyết ra cho ngươi, tiền đề là thành chủ phải lập lời thề, không được đưa tinh huyết của ta cho người khác, cũng không thể làm bất kỳ chuyện gì gây bất lợi cho ta.”

Hắn nghĩ cuộc giao dịch này quá có lời.

Một viên Thần Nông Hộ Tâm đan có giá trị tương đương với một cái pháp khí tam phẩm. Toàn bộ tài sản của hắn bây giờ cũng không mua nổi một viên.

Bây giờ hắn chỉ cần bỏ ba mươi giọt tinh huyết ra để đổi.

Sở Hi Thanh cũng đoán được đối phương lấy tinh huyết của hắn làm gì, nhưng mà nên phòng bị thì vẫn phải phòng.

Tuyệt đối không thể để tinh huyết dễ dàng rơi vào tay của người khác.

Ngày xưa, Tần Mộc Ca bị dính độc chú, rất có thể là bị người thân thiết bán đứng, khiến kẻ thù lấy được tinh huyết, nên mới bị nguyền rủa.

“Không cần lập lời thề, ta sẽ dùng tinh huyết của ngươi luôn bây giờ.”

Khi Vấn Thù Y nói chuyện, nàng đã lắc mình đến sau lưng Sở Hi Thanh.

Mặt nạ của nàng co rút lại, để lộ ra gương mặt nhỏ nhắn nghiêng nước nghiêng thành.

Sau đó, nàng cắn một ngụm vào cổ của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh nhất thời sửng sốt.

Lòng thầm nói không phải bức tinh huyết ra là được sao? Cần gì phải dùng phương thức này?

Hắn liền phát hiện, Vấn Thù Y không chỉ muốn hút tinh huyết của hắn.

Khi nàng hút máu, Vấn Thù Y đồng thời còn rút lấy nguyên lực Thần Dương của hắn, đồng thời truyền từng tia nguyên lực Thần âm chi tinh chí thuần vào trong máu của hắn.

Sở Hi Thanh không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, rồi rùng mình một cái, trên da thịt của hắn cũng kết một lớp băng mỏng.

Lúc này, hai vai của hắn đều bị Vấn Thù Y khống chế, không thể nhúc nhích, không thể giãy dụa.

Sở Hi Thanh chỉ có thể dốc hết sức để thôi pháp huyết mạch Thần Dương và Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của bản thân, dốc toàn lực để hóa giải, dung luyện và hấp thu nguyên lực Thần âm.

Nhưng dù cho là như vậy, hắn vẫn cảm thấy nguyên lực trong cơ thể mình đang nhanh chóng trôi đi, lực lượng âm hàn càng ngày càng nhiều, như là bị nhét vào trong một khối băng.

Sở Hi Thanh không thể làm gì, hắn trừng mắt nhìn, tìm vui bên trong đau khổ: "Thành chủ đại nhân làm vậy là không đúng rồi. Ngươi không chỉ muốn ba mươi giọt tinh huyết, mà còn hút nguyên lực của ta, hơn nữa còn nhét băng của ngươi vào trong cơ thể ta, hi vọng ta luyện hóa giúp ngươi sao? Cái này há không phải lừa gạt ta? Phải thêm tiền."

"Còn nữa, lực lượng âm hàn trong cơ thể ngươi quá nhiều, quả thực là như một núi băng. Dòng máu của ta có thể giảm bớt nhất thời, nhưng không thể giúp ngươi quá lâu. Ngoài ra, hiệu suất của phương pháp này quá thấp, hay là chúng ta thương lượng một phương pháp ổn thỏa hơn. . ."

"Câm miệng!"

Không biết có phải vì hút máu của Sở Hi Thanh hay không, mà gò má trắng ngọc của Vấn Thù Y lại hiện lên hai rặng mây đỏ, có vẻ kiều diễm ướt át.

Cùng lúc đó, nàng vẫy ống tay áo một cái, đóng băng hơn mười mũi tên vô ảnh vô hình ở giữa không trung.

Vấn Thù Y cau mày liễu lại.

Kế Tiễn Tiễn bắn tên làm cho nàng cảm thấy tức giận.

Dù là khi mấy người Vương Đông Thiên liên thủ vây công, Vấn Thù Y cũng không tức giận như vậy.

Vấn đề là tiễn thủ đứng ngoài ba mươi trượng kia, là Đạo thị của Sở Hi Thanh.

Vấn Thù Y hơi do dự, cuối cùng vẫn không trực tiếp đóng băng chết nữ tử này.

Nhưng nàng không định để nữ tử này tiếp tục bắn tên.

Theo một ý niệm của Vấn Thù Y, vô số mưa băng bay lả tả qua bên kia.

Mỗi một mảnh mưa băng đều ngậm lấy hàn lực vô tận, có thể đóng băng tất cả, khiến cho Kế Tiễn Tiễn ở nơi xa không thể không tránh lui.

Lục Loạn Ly nhìn hình ảnh Vấn Thù Y nắm lấy Sở Hi Thanh từ phía sau, vầng trán lại rúc vào trong đầu vai của hắn, ra sức hút máu tươi của Sở Hi Thanh, thì trong lòng tuôn ra một ngọn lửa vô danh, giận đến không nhịn nổi.

Chỉ là kiêng kỵ Sở Hi Thanh tự đáp ứng giao dịch này, cho nên chỉ có thể nén giận.

Nhưng khi Lục Loạn Ly nghe thấy Sở Hi Thanh nói đến hai chữ 'lừa gạt', thì hoàn toàn không nhịn nổi, lúc này nàng nhấc Khổng Tước đao lên, định một đao làm thịt Vấn Thù Y.

Chương 1355: Lần đầu gặp tu la tràng (2)

Lúc này, Lục Loạn Ly cũng không hiểu được vì sao mình lại có dũng khí múa đao về phía Vấn Thù Y.

Nhưng Vấn Thù Y vẫn không nhúc nhích, mặt trăng trên chuôi Thái Sơ Băng Luân kiếm trôi nổi ở bên cạnh nàng bỗng nhiên chuyển động, Lục Loạn Ly và cả Khổng Tước đao của nàng đều bị đóng băng ở bên trong một khối băng mỏng.

Nàng biết Lục Loạn Ly là sư muội của Sở Hi Thanh, nhìn qua còn rất thân mật, nên nàng vẫn hạ thủ lưu tình.

Lớp băng này không dày, tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng của Lục Loạn Ly, nhưng lại có thể hạn chế hành động của nàng, đương nhiên cũng khiến Lục Loạn Ly ăn một chút vị đắng.

Mà ngay khi Vấn Thù Y miễn cưỡng hút được ba mươi giọt tinh huyết, muốn ngừng mà lại không ngừng được, một thanh trường thương màu đen bỗng nhiên đâm thẳng đến.

"Cút ngay!"

Theo một tiếng tức giận ngút trời này, một luồng sát ý sắc bén và âm trầm đến cực điểm đã khóa chặt lấy Vấn Thù Y.

Thanh trường thương kia nhìn như không có thanh thế gì, có vẻ như thường thường không có gì lạ, nhưng lại dễ dàng xuyên qua không gian mà Vấn Thù Y đóng băng.

Nữ nhân này rất mạnh. . .!

Vấn Thù Y nhìn về phía chủ nhân của trường thương màu đen, con ngươi không khỏi hơi co rút lại.

Tru Thiên! Lượng Thiên! Quán Thiên! Thần Phong! Vạn Sát! Hủy Diệt! Phá Hoại! Vĩnh Hằng! Kim Cương! Bất Hủ!

Chỉ những Thiên quy đạo luật mà Vấn Thù Y cảm ứng được, đã đủ mười loại.

Hơn nữa thương thế này vô hình vô tượng, vô thanh vô sắc, vô thủy vô chung, vô biên vô hạn, vô cực vô tướng, biến hóa vô cùng!

Dù cho là nàng thì cũng không thể nào dự đoán được phương vị chính xác trước khi đối phương ra thương.

Vấn Thù Y cũng không muốn 'cút', nhưng không thể không buông Sở Hi Thanh ra, tay phải nắm lấy Thái Sơ Băng Luân kiếm ở bên cạnh.

Thương và kiếm của hai người lập tức va chạm giữa không trung.

Năng lực khống chế của hai người đã đến đỉnh cáo, lực lượng âm hàn đóng băng tất cả kia lại không gây tổn thương cho Sở Hi Thanh. Thương khí sắc bén kia có thể đánh xuyên tất cả, nhưng khi sắp chạm đến Sở Hi Thanh thì lại biến mất không thấy dấu vết.

Lục Loạn Ly lại rất xui xẻo, lớp băng trên người nàng lại dày hơn một chút.

May mắn là Sở Hi Thanh không nhìn nổi, vội vàng dùng nguyên lực Thần Dương để hóa giải hàn lực giúp Lục Loạn Ly.

Hai người kia thì đang toàn lực giao thủ, chỉ chớp mắt đã giao thủ hơn mấy trăm kích.

Sức mạnh của hai người làm cho không gian và thời gian bên trong trăm trượng bị đóng băng! Lại đánh xuyên và phá hủy tất cả mọi thứ bên trong phạm vi này!

Vấn Thù Y lại có chút bất ngờ không kịp chuẩn bị, vì vậy không ngừng lui về sau, nàng thậm chí đã đỡ hơn ba trăm thương mà vẫn không thể cứu vãn tình hình khi mất tiên cơ. Sở Vân Vân thì lại ôm tức giận mà ra tay, dốc hết sức lực để ứng phó, một tay thương thuật đã vượt qua đỉnh cao của nàng khi xưa.

Nàng không thể ngờ được, sau khi giết chết Thần Phong Vô Ảnh – Huyết Vô Tẫn, mình bị Lục Trầm đuổi theo một lát, thì bên phía Sở

Hi Thanh lại có biến cố như vậy.

Ngàn phòng vạn phòng, cuối cùng vẫn để nữ nhân này tìm được cơ hội!

“Ngươi là?”

Trong mắt Vấn Thù Y hiện ra một tia suy ngẫm.

Nàng đã nhìn ra nữ tử giấu đầu lòi đuôi này rất giống với muội muội của Sở Hi Thanh!

Nữ tử này có kịch độc quấn quanh người, lại bị thần linh nguyền rủa, nhưng vẫn có thể sống sót, mà còn có sức chiến đấu như thế này?

Vấn Thù Y lại không nói ra họ tên của đối phương.

Nàng biết hai người này tuyệt đối không phải huynh muội, nhưng nếu bọn họ làm như vậy, tất nhiên là có lý do không thể không làm.

Vấn Thù Y không muốn làm người ác, không muốn phá hỏng chuyện của hai người Sở Hi Thanh.

Ngoài ra, nàng cũng cảm thấy hơi đuối lý.

Hôm nay đúng là nàng không đúng, cưỡng ép lấy tinh huyết của Sở Hi Thanh, người ta há có thể không tức giận?

“Cầm đi!”

Khi hai người chiến đấu, Vấn Thù Y lại rút ra một chút sức lực, ném hai bình thuốc cho Sở Hi Thanh.

“Đây là thứ ta đáp ứng ngươi, ngoài ra còn có ba viên Thần Luyện Cố Nguyên đan, có thể hỗ trợ ngươi khôi phục khí huyết tinh nguyên trong vòng ba ngày, sẽ không ảnh hưởng đến trận tranh đấu trong tiên cung này.”

Cố Nguyên đan rất bình thường, nhưng mà thêm hai chữ ‘Thần Luyện’ thì có thể thấy được đây là đan dược từ tay thần linh, dược liệu tuyệt đối không phải thứ tầm thường.

Sở Hi Thanh cầm hai bình thuốc trong tay, vẻ mặt lại rất quái dị.

Cảm giác này khá giống như xong việc lại cho tiền bo. . .

Vấn Thù Y thì lại nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu, sau đó phi thân lùi về phía sau.

Tốc độ của nàng không bằng nữ tử bí ẩn đối diện, nhưng lại có thể đóng băng không gian, ngăn cản đối phương đuổi theo.

Sau khi hấp thụ tinh huyết của Sở Hi Thanh, tình trạng trong cơ thể của Vấn Thù Y đã chuyển biến tốt hơn rất nhiều.

“. . .Thương của ngươi rất mạnh, nhưng đáng tiếc là có độc chú trên người, lại lo lắng bại lộ thân phận, không thể dùng toàn lực. Ta rất chờ mong có cơ hội giao thủ công bằng với ngươi, quyết một trận thắng bại.”

Trường thương màu đen kia lại như một con nghịch long vờn nước, cuốn theo sóng cả mãnh liệt mà bao phủ về phía nàng.

Chương 1356: Lần đầu gặp tu la tràng (3)

Vấn Thù Y không chỉ không thể thoát ly chiến đấu, trái lại còn bị thương thế phá diệt tất cả kia xung kích đến trước mắt.

Nhưng nàng không hề hoảng hốt, nàng phất tay áo một cái, hai mảnh mưa băng liền đánh về phía Đại Hắc Thiên - Nhật Già La và Hồ Tâm Mị.

Hai người kia đều lấy làm kinh hãi, cuối cùng cũng biết đây là Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y cảnh cáo bọn họ.

Bọn họ nên thu hồi mây khói rồi.

Hai người đều có ăn ý, bắt đầu kiềm chế và thu hồi mây khói.

Ánh mắt Sở Vân Vân hơi chìm xuống, cuối cùng cũng thu thương về, bay trở về trong mây khói dày đặc.

Vấn Thù Y cũng đoán được trước, nàng cũng ngự không mà đi, chuẩn bị tìm đám người Cực Đông Băng Thành.

Nhưng đúng lúc này, một ánh đao tựa như ảo như mộng bỗng nhiên chém thẳng về phía nàng.

Một đao này bất ngờ đến cực điểm, trước khi Vấn Thù Y kịp phản ứng, nó đã đến ngay trước mi tâm của nàng.

Trong mắt Vấn Thù Y hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó hừ lạnh một tiếng, làm cho thế giới trước mắt nàng vỡ vụn.

Chung quanh Vấn Thù Y thế mà lại là một ảo cảnh, hơn nữa không chỉ là một tầng!

Theo thần ý của Vấn Thù Y xung kích, ảo cảnh đã vỡ vụn.

“Như Mộng Đao?”

Sau khi Vấn Thù Y đánh xuyên qua bảy tầng ảo cảnh, mới nhìn thấy thế giới chân thật.

Vẻ mặt nàng khá là kinh dị.

Đây nhất định là Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm, một hậu bối kém nàng hơn 700 năm.

Vấn Thù Y cũng không biết mình rơi vào ảo cảnh của người này từ bao giờ.

Mà lúc này, một người xanh lấy kiếm bên tay trái đâm thẳng về phía Vấn Thù Y.

Không ngờ Vấn Thù Y không kịp vung kiếm.

Con ngươi của nàng hơi đọng lại, trước người liền xuất hiện một tầng băng dày đặc.

Một cái chớp mắt tiếp theo, giữa hai người phát ra một tiếng ‘cheng’ nặng nề.

Ánh kiếm màu xanh kia dễ dàng phá tan những tầng băng kia.

“Thần Huyễn Kiếm!”

Khi mi tâm của Vấn Thù Y sắp bị đâm thủng, nàng dùng Thái Sơ Băng Luân kiếm ngăn trở trước người, cũng ngăn cản Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm.

Vừa rồi, lực lượng Mộng Ảo của Lục Trần khiến cho nàng tưởng mình không thể đón đỡ, không có hơi sức để đón đỡ.

Nhưng sự thật lại không phải vậy, Vấn Thù Y cũng không bị lừa gạt dễ dàng như vậy.

Trên một trình độ nào đó, Băng pháp của nàng tương đối khắc chế, pháp môn mộng ảo của người này.

Ngay một cái chớp mắt tiếp theo, Lục Trầm lại hừ lạnh một tiếng, trường đao màu xanh bên tay phải lại huy động biển lửa vô biên, chém thẳng về phía nàng.

“Cheng!”

Khi hai người giao thủ lần thứ hai, lực lượng Băng Hỏa vô biên vô hạn giao phong kịch liệt ở không gian này, làm cho ‘Bí Văn vân thạch’ ở chung quanh bị rạn nứt.

Lục Trầm cũng không thua kém quá nhiều, ngọn lửa màu đỏ thẫm kia vẫn chặn được Thái Sơ Băng Luân của Vấn Thù Y.

Hai người đều bị lực lượng phản chấn làm cho lùi lại phía sau, mu bàn tay của Vấn Thù Y bỗng nhiên tuôn ra một đống máu thịt và ngọn lửa đỏ thẫm.

Đó là hỏa độc của Câu Trần tinh quân và Thiêu Thiên ma chủ đánh vào trong người Vấn Thù Y, vẫn luôn bị Vấn Thù Y áp chế ở mu bàn tay.

Lúc này, lại bị Như Mộng Đao của đối phương làm nổ.

Vấn Thù Y lại hiện ra vẻ tán thưởng.

Hay cho một cái ‘mộng tưởng trở thành sự thật’!

Lục Trầm tự nhiên không nắm giữ lực lượng Thiêu Thiên và Hỏa pháp.

Nhưng lực lượng Mộng Ảo của người này đã chạm đến chân thực, có thể làm mộng ảo trở thành sự thật.

Cái này khá giống Điều Đình Tại Hóa trong ba mươi sáu pháp Thiên Cương!

Một nhân vật như vậy, lại chỉ xếp hạng 9 trên Thiên Bảng? Hắn có tư cách tiến vào ba vị trí đầu mới đúng.

Vấn Thù Y chợt hiểu ra, đây là vì Luận Võ lâu cố ý áp chế uy danh của vị này.

Nàng nhìn về phía Lục Trầm qua lớp mây khói dày đặc.

Người này chém một đao xong thì không có ý muốn ra tay nữa.

Vấn Thù Y nheo mắt lại, nàng cũng hiểu rõ.

Một đao vừa rồi của Lục Trầm chỉ là vì xả giận cho người nào đó mà thôi.

Vấn Thù Y đúng là muốn lĩnh giáo Như Mộng Đao và Thần Huyễn Kiếm của người này một phen, nhưng đúng lúc này, một cỗ thương ý khác đã khóa chặt lấy nàng.

Vấn Thù Y lại nghiêng đầu nhìn về phía Sở Vân Vân.

Tuy rằng nữ tử này bị ép phải đình chỉ truy đuổi, nhưng thương ý vẫn kiềm chế nàng, ánh mắt đầy lạnh lùng kia cũng chú ý đến bên này.

Nếu như không có thương ý của Sở Vân Vân phong tỏa, nàng không thể không giữ lại sáu phần lực lượng để ứng phó với tình huống bất ngờ, thì Lục Trầm tuyệt đối không thể đả thương nàng.

Hai người này liên thủ, còn khó chơi hơn đám cao nhân nhất phẩm lúc nãy nhiều.

Trong khi ba người này giằng co, thuật sư Thời Tri Mệnh ở một góc khác của đại sảnh đang lau mồ hôi lạnh trên trán mình.

“Ba tên phàm nhân này quả thật là kinh khủng, hai người trong đó thậm chí còn có linh tư gần bằng thần rồi. Nhân tộc các ngươi thật sự là đáng sợ, rõ ràng là bị các thần nguyền rủa, nhưng cường giả trong tộc vẫn tầng tầng lớp lớp.”

Chương 1357: Chiếu Thế Ma Đăng

Phía sau Thời Chi Mệnh, Phong Lôi Song Dực - Cổ Kiếm cũng sợ run người.

Lúc nãy, bọn họ trốn ở nơi này, dựa vào lực lượng thời gian của chủ thượng, mới có thể tránh thoát trận chiến đấu kinh khủng này, cũng có thể quan sát được trận đại chiến khiến người ta run sợ này.

Với tu vị của bọn họ vốn không thể nhìn xuyên qua mây khói dày đặc kia, nhưng pháp thuật của Thời Tri Mệnh lại giúp bọn họ điều này.

“Chủ thượng!” Cổ Kiếm không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước miếng.

Trước kia hắn còn muốn tìm Sở Hi Thanh để tính nợ cũ, lại bị chủ thượng kéo vào trong góc này.

Khi đó hắn còn cảm thấy chủ thượng của mình quá nhát gan, bây giờ thì hắn lại vui mừng, may mà chủ thượng cẩn thận.

Cùng lúc đó, Cổ Kiếm cũng thấy hơi chột da: “Chỉ sợ tình hình tiếp theo sẽ càng gian nan hơn.”

Chúc Quang âm ở thời kỳ toàn thịnh, tự nhiên không sợ hãi hai nhân tộc chỉ ‘gần thần’ này.

Nhưng Cổ Kiếm biết, chủ thượng của bọn họ bây giờ không tích trữ được bao nhiêu lực lượng.

“Không sao cả!” Thời Tri Mệnh híp mắt lại, mỉm cười với ý vị sâu xa: “Nơi này cường giả mọc như rừng, rất hợp ý ta. Tình hình như vậy mới thích hợp đục nước béo cò, huống hồ còn có một vị đại cao thủ khác vẫn chưa vào cuộc nữa kìa.”

Thời Tri Mệnh lại nhìn về phía Sở Hi Thanh qua lớp mây khói dày đặc.

Đám người Cổ Kiếm chỉ có thể quan sát chiến đấu qua ‘Thời chi kính’, nhưng không thể nghe thấy những người kia nói chuyện.

Thời Tri Mệnh thì lại có thể nghe thấy mấy lời nói kia.

Hắn đang suy nghĩ nhân tộc này rốt cuộc là loại tồn tại gì?

Người này không chỉ để hắn thua bởi Mộc Kiếm Tiên, mà vận mệnh bản thân còn liên lụy đến rất nhiều cường giả khác.

Còn cả tương lai của người này là một mảnh hỗn độn không rõ nữa, dù là lực lượng của Thời Tri Mệnh cũng không thể dòm ngó được.

Ngay khi Thời Tri Mệnh đang suy nghĩ, một tiếng băng rạn nứt bỗng nhiên vang lên ở cửa thang tầng một của Phong Thần lâu.

Theo tiếng vang ‘răng rắc’ kia, vô số vết rách đã bao trùm khối băng.

Một khắc sau, Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch đã phá băng mà ra.

Lúc này, mi tâm của hắn bỗng nhiên hiện ra một đồ đằng Kim Ô màu đỏ vàng.

Hai mắt của Thương Hải Thạch cũng phun ra một ngọn lửa như thực chất, ngậm lấy sát cơ vô tận và tức giận.

. . .

Hai ngày sau, quận Giang Nam, Đông Châu.

Tạ Chân Khanh đang ngồi đàng hoàng trước bàn.

Vẻ mặt nàng nhìn như bình tĩnh, ngón tay thì lại gõ ‘lạch cạch’ lên trên mặt bàn, hơn nữa còn rất gấp gáp.

Bên tay phải nàng là Đổng Lâm Sơn vừa mới thăng chức lên làm Giáo thư lang tòng thất phẩm, mặt hắn hiện lên vẻ khó mà tin nổi.

“Lâu chủ, kỳ Luận Võ Thần Cơ này đã kéo dài ba ngày, đến nay vẫn chưa sửa bản thảo, đây rốt cuộc là vì sao? Theo ta biết, tình huống như này chỉ phát sinh mươi bảy lần trong vòng tám trăm năm qua, tất cả đều có liên quan đến anh kiệt xuất sắc nhất đương đại. Lâu chủ, gia thế của ngài hiển hách, bối cảnh sâu dày, không biết ngài có nghe được tin tức gì không?”

Thiên Cơ Võ Phổ là sách báo dân gian, nên ngày bán luôn rất linh hoạt.

Luận Võ Thần Cơ thì là sách báo triều đình, cứ cách hai tháng là sẽ có một kỳ, hơn nữa đều phát hành vào ngày mười lăm.

Tạ Chân Khanh liếc mắt nhìn Đổng Lâm Sơn một chút, sau đó yên lặng không nói.

Nàng biết bao quát cả Đổng Lâm Sơn, tất cả mọi người ở Luận Võ lâu Đông Châu đều đang vì chuyện này mà ngạc nhiên không thôi.

Tạ Chân Khanh lại thông qua một vài con đường của bản thân, sáng hôm nay đã thăm dò được chân tướng.

Luận Võ lâu kéo dài thời gian phát hành, là vì thái sư đương triều thăm dò được, Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh có huyết mạch Nhai Tí tầng mười trở lên.

Đây là tin tức từ mười ngày trước, mấy ngày nay đã lan truyền rộng rãi ở thượng tầng của triều đình và cao tầng của các tông phái lớn, hầu như chấn động võ lâm.

Luận Võ lâu chuẩn bị đăng tin này trong kỳ Luận Võ Thần Cơ mới nhất.

Có người nói, Luận Võ lâu ở kinh thành đã vì thế mà phải sửa chữa lại một lần, hơn nữa trong Luận Võ lâu còn có tranh luận không nhỏ.

Nhưng cũng không nên kéo dài đến bây giờ mới đúng. . .

Ngay khi Tạ Chân Khanh đang nghi ngờ và khó hiểu, nàng liền nhìn thấy một màn ánh sáng xuất hiện ở trước bàn của mình.

Màn sáng này là mượn lực lượng phù trận ở trong lầu để hiện ra, bên trong là một bóng người mặc quan bào màu tím.

Vẻ mặt Tạ Chân Khanh đọng lại, đứng dậy thi lễ với người bên trong màn sáng: “Hạ quan ‘quyền Lâu chủ Luận Võ lâu Đông Châu’ Tạ Chân Khanh, tham kiến Lôi đại học sĩ!”

Luận Võ tổng lâu do Lễ bộ Tả thị lang chấp chưởng, nhưng dưới trướng hắn còn có vài vì Thần Cơ đại học sĩ tòng nhị phẩm chia ra quản lý.

Mà Luận Võ lâu Đông Châu, chính là do vị Lôi đại học sĩ này quản lý.

“Không cần đa lễ.”

Lôi đại học sĩ này dung mạo tuấn tú, khí chất hiền lành lịch sự, hắn cười nói: “Các ngươi đã chờ lâu rồi, vì vậy không cần nói chuyện ngoài lề nữa. Đây chính là kỳ Luận Võ Thần Cơ mới, mau đưa đi in ấn đi.”

Chương 1358: Chiếu Thế Ma Đăng (2)

Lãnh thổ Đại Ninh rộng lớn, từ cực bắc là Băng Châu đến cực nam là Hao Châu lại cách nhau đến mười bảy vạn dặm.

Luận Võ tổng lâu không thể vận chuyển sách đã in ấn xong đến Đông Châu buôn bán, cho nên sau khi sửa bản thảo xong, thì dùng lực lượng pháp thuật để truyền qua, giao cho Luận Võ lâu các châu bị in ấn.

“Hạ quan tuân lệnh!”

Tạ Chân Khanh tiếp nhận mấy quyển sách xong, ánh mắt lại hiện lên vẻ bối rối: “Đại học sĩ, hạ quan muốn biết, tại sao kỳ Luận Võ Thần Cơ này lại kéo dài vài ngày?”

“Võ lâm phát sinh biến cố, cho nên tổng lâu cũng phải sửa bản thảo.”

Lôi đại học sĩ cười khổ một chút, vẻ mặt có chút uể oải: “Tình huống cụ thể, chờ ngươi xem xong bản thảo mới thì sẽ biết. Ta còn phải liên lạc với mấy Luận Võ lâu ở châu khác, lần sau lại nói chuyện.”

Hắn nói xong thì vung tay lên, màn sáng lập tức biến mất không còn hình bóng.

Tạ Chân Khanh thì lập tức mở quyển sách trên tay ra xem.

Giây lát sau, con ngươi của nàng hơi co rụt lại.

“Hạng 18 Thiên Bảng, Đại Thần âm Thủ - Bách Lý Liệp Thủ ngã xuống? Chết dưới tay Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y?”

Mấy năm gần đây, lại có một vị Thiên Bảng ngã xuống sau cái chết của Tần Mộc Ca.

Hơn nữa, không chỉ một mình Bách Lý Liệp Thủ tử vong, còn có hai vị thái thượng trưởng lão Huyết Bức sơn là Thần Phong Vô Ảnh – Huyết Vô Tẫn và Thực Nhật Thủ - Quyền Tư Không, còn có thái thượng trưởng lão Đô Thiên thần cung Thần Lực Đô Thiên – Đông Phương Bạch.

Trừ bốn người này ra, còn có vài vị cao nhân nhị phẩm chết ở trong Vân Hải tiên cung.

Đây không thể nghi ngờ là biến cố lớn trong chốn võ lâm.

Lần này chết tận bốn vị nhất phẩm, đủ để thay đổi cục diện giang hồ.

Nhưng điều làm Tạ Chân Khanh giật mình nhất, chính là hạng 3 Thiên Bảng, Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm.

Người này bỗng nhiên nhảy lên Thiên Bảng, làm cho tất cả cao thủ dưới hạng 2 Thiên Bảng đều bị hạ xuống một hạng.

“Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm?” Đổng Lâm Sơn cũng cầm một quyển sách lên xem, thần sắc hắn khó mà tin nổi: “Không phải người này rời khỏi giang hồ từ ba mươi năm trước rồi sao? Người này tái hiện giang hồ, có nghĩa Thần Đao môn cũng sẽ bước vào giang hồ?”

“Phía trên nói mục đích của người này là dẫn đệ tử đi rèn luyện, chỉ là không biết thật hay giả.”

Tạ Chân Khanh cau mày liễu: “Cái này đúng là không phải điềm tốt.”

Đổng Lâm Sơn nghe vậy thì sững sờ, nghi ngờ hỏi: “Sao Lâu chủ lại nói vậy?”

Tạ Chân Khanh lắc đầu, không có ý trả lời.

Dù sao Đổng Lâm Sơn cũng xuất thân từ địa phương, kiến thức có hạn, không hiểu rõ ràng.

Thần Đao môn là tông môn lánh đời, tuy rằng nhân khẩu không nhiều, nhưng số lượng cao thủ trong môn lại có thể sánh vai với các thần tông nhất phẩm.

Mỗi khi đệ tử của Thần Đao môn bước vào giang hồ, đều sẽ tạo thành một trận sóng gió trên giang hồ.

Nhưng có rất ít người đời biết, Thần Đao môn lệ thuộc 'Chân môn', là một trong những cột chống của 'Chân môn'.

Mà hai môn 'Xiển' và 'Chân', chính là hai thế lực lánh đời lớn nhất của nhân tộc bây giờ.

Có người nói, hai thế lực này đã tồn tại trước cả Huyền Hoàng thủy đế, chúng bắt nguồn từ hai tồn tại chí tôn, trong môn đều có Siêu Phẩm tọa trấn, thậm chí có cả thần linh.

Bọn họ chống lại lẫn nhau, thậm chí tranh đấu chém giết với nhau, dây dưa mấy trăm ngàn năm, đồng thời âm thầm khống chế khí vận nhân tộc, chưởng khống vương triều hưng suy.

Tạ Chân Khanh không thể không hoảng sợ.

Vì Vân Hải tiên cung, Xiển môn đã hiện thế, bây giờ lại có người của Chân môn tái xuất giang hồ, Tạ Chân Khanh đã nhận ra được, dòng nước ngầm của giang hồ đang rất dữ dội.

Nàng vừa suy tư, vừa lật sách. Sau đó dừng lại ở trang giấy Thanh Vân Tổng Bảng.

Quả như Tạ Chân Khanh dự đoán, Luận Võ tổng lâu đã viết riêng một bài văn chương về Sở Hi Thanh.

Vị trí của Sở Hi Thanh trên Thanh Vân Tổng Bảng đã được thay đổi, bây giờ đã leo lên vị trí số 1. . .!

Vẻ mặt Đổng Lâm Sơn lại sững sờ: "Sở Hi Thanh lại leo lên vị trí đầu trên Thanh Vân Tổng Bảng?"

Trước kia, Luận Võ tổng lâu cũng từng làm ra hành động kinh người, đó là đưa Sở Hi Thanh lên đứng đầu Thanh Vân Tứ Thiên Quân.

Nhưng Thanh Vân Tứ Thiên Quân coi trọng nhất là thiên phú, vẫn miễn cưỡng có thể hiểu được.

Luận Võ tổng lâu cũng không dám vứt bỏ tất cả danh dự của mình, nên chỉ xếp Sở Hi Thanh ở hạng 29 Thanh Vân Tổng Bảng.

Hôm nay, người này lại đăng đỉnh số một!

Hắn vô cùng kinh ngạc, tiếp tục nhìn văn chương về Sở Hi Thanh, sau đó lại sợ hãi kêu lên: “Huyết mạch Nhai Tí?”

Vị Vô Cực Đao Quân này mới quật khởi trong vòng hai năm gần đây, vốn đã danh chấn giang hồ rồi, giờ lại còn có huyết mạch Nhai Tí?

“Chẳng trách. . .Chẳng trách kỳ Luận Võ Thần Cơ này lại kéo dài đến bây giờ. . .”

Đổng Lâm Sơn ngây người một trận: “Đây há không phải là một cái Huyết Nhai Đao Quân nữa? Một cái Bá Võ Vương khác? Không! Với tốc độ quật khởi của Sở Hi Thanh, với thiên phú huyết mạch của hắn, có lẽ hắn còn đáng sợ hơn cả Huyết Nhai Đao Quân. Giang hồ có lời đồn, cột cờ Nghịch Thần Kỳ nằm trong tay Sở Hi Thanh, bây giờ xem ra đúng là có khả năng này.”

Chương 1359: Chiếu Thế Ma Đăng (3)

Tạ Chân Khanh lại rất bình tĩnh, bởi vì sáng nay nàng đã chấn động rồi.

“Nhai Tí Đao vốn đã vô địch thiên hạ, huống hồ còn là Nhai Tí Đao có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết và tu luyện thêm cả Tru Thiên Đao?”

Tạ Chân Khanh nghĩ thầm, mấy ngày nay, chỉ sợ đám kẻ thù của Vô Tướng thần tông đều đứng ngồi không yên.

Cũng sẽ có rất nhiều người trên giang hồ đứng ngồi không yên.

Nàng thở dài một tiếng, ánh mắt phức tạp: “Hi vọng Sở Hi Thanh có thể ngăn cản được trận phong ba này.”

“Ta cũng hi vọng như vậy.” Đổng Lâm Sơn cũng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hắn không ngờ thiếu niên chạy đến xin mình cho dương danh kia, lại đi đến trình độ này rồi.

Hắn biết Sở Hi Thanh bất phàm từ lâu rồi, nhưng không ngờ được lại thiên tư của người này lại kinh khủng như thế.

“Việc này cũng không dễ, gần như là kẻ địch của nửa cái thiên hạ này rồi. Bây giờ ta đã hiểu, tại sao Lý Trường Sinh lại cố ý đi kinh thành một lần. Người này quét ngang kinh thành là có mưu đồ khác.”

Tạ Chân Khanh nghe vậy thì thu hồi suy nghĩ lung tung: “Vị này muốn mượn thiên tử để lập uy, cảnh cáo thiên hạ. Hơn mười năm trước hắn không bảo vệ được Tần Mộc Ca, hơn mười năm sau, hắn cũng đã là đệ nhất thiên hạ dưới Siêu Phẩm rồi.”

Nàng vừa nói chuyện vừa lật sách, sau đó lại ‘a’ một tiếng đầy ngạc nhiên.

“Hạng 2 Thanh Vân Tổng Bảng cũng thay đổi, Thần Ma Đao Quân – Vạn Kiếm Sinh? Ta chưa từng nghe nói đến người này bao giờ, vậy mà lại nhảy vào Thanh Vân Tổng Bảng, xếp hạng 2 Thanh Vân Tứ Thiên Quân.”

Tạ Chân Khanh nhìn kỹ nội dung, sau đó lại kinh ngạc nói: “Đây là đệ tử thân truyền của Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm, đệ tử Thần Đao môn. Một tháng qua đã đi qua năm mươi sáu tông phái ở Lương Châu và Tịnh Châu, liên tục đánh bại tất cả nhân vật trẻ tuổi dưới tam phẩm, không người nào có thể địch lịch, ngay cả người xếp hạng 2 Thanh Vân Tứ Thiên Quân lúc trước là Quảng Hàn Thiên Quân – Lâm Dao Quân cũng thua dưới tay hắn.”

Phía trên còn viết một lời bình của Thần Cơ đại học sĩ. . . Ma đao rời khỏi phía tây, vạn đao cúi đầu!

. . .

Cùng lúc đó, Thiên Tịnh viện trên Vô Tướng thần sơn, trong viện bỗng nhiên phát ra một tiếng ‘bành’ vang giòn.

Sở Mính ném bộ dụng cụ uống trà quý giá ra khỏi lầu các, rơi nát vụn trên nền đá xanh trong sân.

Sau đó, lại có thêm rất nhiều thứ bay ra khỏi cửa sổ, không ngừng vỡ vụn.

Mấy Đạo thị của Sở Mính ở trong viện nhìn thấy cảnh này thì không dám thở mạnh.

Sắc mặt của bọn họ đều tái nhợt, khí tức lạnh lẽo như băng.

“Sở Hi Thanh đã có huyết mạch Nhai Tí? Vậy ta tính là gì? Ta là món đồ gì? Bọn họ chính là không để ta vào mắt, chính là không muốn ta học Nhai Tí Đao. . .”

Sở Mính điên cuồng ném tất cả đồ vật ra bên ngoài, lại đập nát tất cả những gì có thể nhìn thấy.

Sau đó, nàng mệt bở hơi tai, co quắp trên mặt đất.

Lúc này, Sở Mính không chỉ run rẩy, mà còn rơi lệ: “Ta chính là bị con chó bị bọn họ mang ra chặn đao thay cho Sở Hi Thanh, là con cờ để bọn họ che dấu tai mắt của người khác. Sở Hi Thanh! Vô Tướng thần tông! Bọn họ khinh người quá đáng! Khinh người quá đáng!”

Long Hắc Hổ ở bên cạnh cũng rất khó chịu, nỗi hối hận đang cắn xé trái tim hắn.

Vất vả lắm hắn mới quyết định đáp ứng lời mời chào của Kinh Tây Sở thị, nhưng không ngờ lại gặp phải chuyện như vậy.

Chuyện này quả thật là bước vào một cái hố sâu không thấy đáy.

Nhưng hối hận đã không giải quyết được vấn đề, Long Hắc Hổ tạm thời thu hồi tâm tư: “Tiểu thư, chúng ta vẫn còn hi vọng, vẫn chưa hỏng bét đến cực điểm.”

“Vậy mà còn chưa đủ hỏng bét? Phụ thân cũng đã bảo ta trở về kinh thành!”

Gương mặt tái nhợt của Sở Mính lại cười cười tự giễu: “Đây là như thế nào? Ta cũng đã liều mạng bị hủy tiền đồ, chuyển sang tu luyện Vô Tướng công. Thời điểm này, bọn họ lại bảo ta về nhà? Ha ha, bọn họ coi Sở Mính ta là một cái bô tiểu dùng xong thì ném bỏ sao?”

Long Hắc Hổ không để ý lắm, sắc mặt bình tĩnh: “Ta nghe nói, mười mấy ngày trước thái sư đã đến Vô Tướng thần tông, còn đòi hỏi một danh ngạch học tập Nhai Tí Đao từ chỗ Lý Trường Sinh, đúng không?”

“Tin tức của ngươi đúng là rất nhanh nhạy, thái sư cũng đã nói việc này trên triều đình.”

Sở Mính hơi kinh ngạc mà nhìn Long Hắc Hổ một chút: “Nhưng người thiên tử chọn là muội muội của Tần Mộc Ca, Thiết Sơn quận chúa Tần Tịch Nhan. Nàng có huyết mạch Quy Nhất của Tần gia, tuy rằng không xuất sắc như Tần Mộc Ca, nhưng cũng có hi vọng tu luyện tầng thứ nhất của Thần Ý Xúc Tử Đao. Nàng chẳng những có tài nguyên tu luyện của Tần gia, mà triều đình và đại nội cũng nghiêng về phía nàng.”

“Ta biết việc này.” Long Hắc Hổ híp mắt lại: “Vấn đề là, mặc kệ là thiên tử hay Vô Tướng thần tông, tất cả đều không yên tâm với Tần Tịch Nhan. So với vị Thiết Sơn quận chúa kia, bệ hạ càng hi vọng tiểu thư ngươi học được Nhai Tí Đao. Hắn chọn Tần Tịch Nhan, thật ra là vì thất vọng với tiểu thư ngươi, cũng là vì bất đắc dĩ thôi.”

Chương 1360: Chiếu Thế Ma Đăng (4)

Sở Mính nghe vậy thì ngây người, rơi vào trầm tư.

Long Hắc Hổ lại nói tiếp: “Tiểu thư, ngươi bây giờ vẫn là Huyết Nhai dự bị của Vô Tướng thần tông, cũng không vi phạm môn quy, ít nhất cũng không có ai nắm được nhược điểm của ngươi. Mà Vô Tướng thần tông là một thần tông nhất phẩm, tông môn tự có quy củ, bọn họ không thể vô duyên vô cớ khai trừ ngươi, nên cho ngươi đãi ngộ của Huyết Nhai dự bị thì nhất định phải cho.”

Sở Mính nghe đến đó, tâm thần không khỏi run lên, mắt hiện lên một tia kì dị: “Ý của Long thúc là, ta còn có thể ở lại Vô Tướng thần tông? Còn có thể học Nhai Tí Đao?”

“Dù sao cũng tốt hơn là ngươi trở về kinh thành.” Long Hắc Hổ cười khổ một tiếng: “Nhưng tiếp theo, tiểu thư ngươi nhất định phải cẩn thận, phải nỗ lực gấp đôi. Ngươi bây giờ đã không còn tiền vốn để kiêu ngạo, nhất định phải dùng tất cả khả năng, để Vô Tướng thần tông tin tưởng ngươi, để bệ hạ và thị lang đại nhân nhìn thấy hi vọng từ ngươi. Nhưng con đường này cực kỳ gian nan, càng đi càng khó, không phải người có nghị lực lớn thì không đi nổi.”

Ánh mắt Sở Mính chuyển động, một lúc lâu sau, nàng bỗng nhiên giơ quả đấm lên, nện xuống mặt đất.

“Vậy thì ở lại, trừ phi Vô Tướng thần tông đuổi ta ra khỏi cửa, bằng không thì ta nhất định phải học được Nhai Tí Đao.”

Sở Mính nghiến răng nghiến lợi: “Không phải vì người khác, mà là vì chính chúng ta."

Lần này, nàng cũng hết sức thất vọng với bệ hạ, với phụ thân mình.

. . .

Cùng lúc đó, trong Tổ Sư điện trên Huyết Bức sơn.

Đỉnh chóp của tòa núi đá này có hình dạng cực kỳ giống một con dơi cực lớn, sáng sớm hôm nay đã vang lên chín tiếng chuông.

Âm thanh kia làm rung động toàn bộ Huyết Bức thần sơn, khiến cho tất cả người trên dưới núi đều là vẻ mặt nghiêm túc, yên lặng không nói, chỉ nhìn về phía đỉnh núi.

Tại Huyết Bức sơn, Tổ Sư điện đánh chín tiếng chuông có nghĩa là, một là tông môn gặp nguy cơ, có kẻ địch tấn công vào núi. Hai là có nhân vật cấp bậc thái thượng trưởng lão ngã xuống.

Bây giờ Huyết Bức thần sơn vẫn bình yên vô sự, vậy không cần nói cũng biết lý do chuông vang.

Nhưng mà làm cho tất cả mọi người kinh ngạc chính là, sau khi chín tiếng chuông này dừng lại một lát, thì lại có chín tiếng chuông khác vang lên.

Cảnh này khiến cho sắc mặt của tất cả mọi người đều trắng bệch, vẻ mặt dại ra.

Mà lúc này, tại đại sảnh Huyết Thần điện trên Huyết Bức thần sơn, tất cả trưởng lão của Huyết Bức sơn đều tụ tập tại đây, bọn họ đều hiện lên vẻ bi thương.

Chỉ có người trung niên mặc trường bào đỏ ngòm ngồi ở trên cao nhất là bình tĩnh, giọng nói hờ hững: “Thần Phong Vô Ảnh – Huyết Vô Tẫn, Thực Nhật Thủ - Quyền Tư Không, hai vị thái thượng trưởng lão ngã xuống trong một ngày, đây là lần đầu tiên Huyết Bức sơn gặp phải chuyện này.”

Sau đó hắn lại cười một tiếng: “Các ngươi đừng giả vờ giả vịt nữa, hai người này vừa chết, liền có hai danh ngạch Ma hạch nhất phẩm còn trống. Các ngươi cười trên sự đau khổ của người khác, vui mừng còn không kịp, nào có bi thương khổ sở gì chứ?”

Thần sắc của tất cả mọi người trong điện đều đọng lại, sau đó cúi đầu nói: “Chúng ta không dám!”

Ma tu bọn họ rất ít khi thật lòng kính phục một người nào đó.

Nhưng mà vị trước mắt này, chính là tông chủ Huyết Bức sơn, Chiếu Thế Ma Đăng – Tông Thần Hỏa.

Hơn hai trăm năm trước, Bảy đời Thượng phụ - Độc Cô Thủ từng đích thân thống soái đại quân, tập hợp mười mấy vị Thiên Bảng để tấn công Huyết Bức sơn, chỉ dùng hai mươi ba chưởng liền đánh gục tông chủ cũ.

Khi đó, toàn bộ người Huyết Bức sơn đều bàng hoàng, cho rằng thời khắc diệt tông đã đến. Chính là Chiếu Thế Ma Đăng – Tông Thần Hỏa tiếp nhận vị trí tông chủ, ác chiến một ngày một đêm với Độc Cô Thủ, cuối cùng dùng ngàn vạn tính mạng người trong phạm vi ba ngàn dặm quanh Huyết Bức thần sơn làm thẻ đánh bạc, ép Độc Cô Thủ và quân đội triều đình phải lui về.

“Có gì không dám, đối lại là ta, ta cũng sẽ nhân cơ hội này để leo lên.”

Tông Thần Hỏa không để ý lắm, trong con ngươi lại hiện lên vẻ tàn khốc: “Như vậy, Sát Thần Y – Lý Trấn Ác có nói hai người họ chết thế nào không?”

Lúc này, có một người bên dưới mở miệng: “Ta đã để người dò hỏi, Lý Trấn Ác nói Thần Phong Vô Ảnh – Huyết Vô Tẫn hẳn là chết trong tay Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y, nhưng hắn lại không xác định. Còn Thực Nhật Thủ - Quyền Tư Không thì hắn không biết. Khi đó mây khói tràn ngập, rất nhiều cao thủ nhị phẩm bị giết chết, cho nên đoán là trong Phong Thần lâu nhất định có cao nhân khác.”

“Ồ?” Chiếu Thế Ma Đăng – Tông Thần Hỏa nhíu mày, sau đó lại khinh thường: “Hai tên phế vật, một cái mang theo lực lượng của Huyết Uyên thần quân, một cái mang theo thân thân hóa thể của Thiêu Thiên ma chủ, vậy mà không thu hoặc được gì trong Vân Hải tiên cung, trái lại còn chết trong tay người khác, thực sự là nực cười.”

Chương 1361: Phát tài

Ánh mắt Tông Thần Hỏa từ từ chuyển sang lăng lệ, nhìn tất cả mọi người ở đây: “Tuy nhiên, quy củ của Huyết Bức sơn chúng ta chính là ăn miếng trả miếng, lấy máu trả máu, dù là phế vật thì cũng không thể chết vô ích. Bây giờ có ba chuyện, một là mau chóng điều tra nguyên nhân cái chết của hai người này. Hai là Huyết Nhai thánh truyền Sở Hi Thanh, Huyết Bức sơn chúng ta nhất định phải lên kế hoạch, không thể để người này trở thành một Bá Võ Vương khác.”

“Ba là Ma hạch nhất phẩm, ta sẽ xin ‘Ma hạch’ từ hai vị Ma chủ một lần nữa, sau đó chọn người có năng lực kiệt xuất trong tất cả đại trưởng lão để kế thừa. Trong vòng một tháng, ai có thể mang ba tế phẩm cấp độ nhị phẩm về cho Ma chủ, hoặc là mang đầu của Sở Hi Thanh về, thì có thể nhậm chức thái thượng trưởng lão!”

Tất cả mọi người bên trong Huyết Thần điện đều ngẩng đầu lên, trong mắt của bảy phần mười người đều hiện lên vẻ khát vọng và tham lam.

Bọn họ không chú ý đến, Chiếu Thế Ma Đăng – Tông Thần Hỏa nói chuyện rất hờ hững.

Đối với những cái gọi là cao thủ dựa vào công pháp ma đạo và ngoại lực để bước vào nhất phẩm nhị phẩm, thì hắn đều không để trong lòng.

Huyết Bức sơn là tông môn ma đạo, nhưng muốn bước lên đỉnh phong của võ đạo, vậy dựa vào ngoại lực là vĩnh viễn không thể làm được.

Tuy nhiên. . .

Tông Thần Hỏa ngưng thần nhìn ra phía ngoài điện, trong mắt ngậm lấy vài phần mù mịt.

Thần Phong Vô Ảnh – Huyết Vô Tẫn và Thực Nhật Thủ - Quyền Tư Không tử vong chỉ là chuyện nhỏ.

Trong tông môn, những nhân vật ngu xuẩn như vậy quả thực là nhiều không kể xiết, nhưng đám ngu xuẩn này vĩnh viễn không thể trở thành trụ cột của tông môn.

Mà giờ phút này, Tông Thần Hỏa lại cảm ứng được một luồng ác ý cực kỳ mạnh mẽ phả vào mặt.

. . .

Tầng bảy Phong Thần lâu, Bạch Tiểu Chiêu trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh đang nghiên cứu cực chiêu trên trụ đá xoay tròn trước mắt.

Thân thể Bạch Tiểu Chiêu mềm oặt, có chút phờ phạc mà nhìn trụ đá.

Hai ngày trước, khi Vấn Thù Y hút máu Sở Hi Thanh thì Bạch Tiểu Chiêu cũng ở trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh, nàng còn lấy tất cả dũng khí để chụp móng vuốt lên mặt Vấn Thù Y.

Nhưng nàng vẫn không thể vung trảo, thì thần thức đã bị Vấn Thù Y đóng băng.

May mắn là đối phương không có sát ý, chỉ đóng băng năng lực suy nghĩ của nàng.

Giống như Tru Thiên Đao có thể chém rơi ý nghĩ trong lòng người khác, Vấn Thù Y cũng có thể niêm phong ý thức của nàng trong một thời gian ngắn.

Nhưng Vấn Thù Y rõ ràng là muốn cho nàng một bài học, sau khi nàng tỉnh táo lại thì vẫn chưa thể khôi phục như cũ.

Sở Hi Thanh thì lại mặt mày hồng hào, tinh thần dồi dào.

Tiền bo của Vấn Thù Y quả thực là quá phong phú.

Mười viên Thần Nông Hộ Tâm đan thì không phải nói, tương đương với mười cái pháp khí tam phẩm rồi.

Vấn Thù Y còn cho thêm ba viên Thần Luyện Cố Nguyên đan, không chỉ khiến hắn khôi phục tinh nguyên, mà còn có thể kích phát lực lượng huyết mạch trong cơ thể hắn thêm một bước, để cho tu vị của hắn tiến thêm một bước, giảm bớt ba tháng tu hành.

Nhưng sau khi toàn bộ Phong Thần lâu bình tĩnh lại, Sở Hi Thanh lại cảm giác bầu không khí bên người mình rất không bình thường.

Sở Vân Vân ngồi bên cạnh đã làm mặt lạnh ba ngày, mắt hàm chứa ý lạnh, dáng vẻ rất lạnh nhạt với hắn.

Sắc mặt của Lục Loạn Ly và Kế Tiễn Tiễn ở phía sau cũng rất khó coi, khí lạnh bức người.

Kế Tiễn Tiễn thì còn đỡ hơn một chút, còn Lục Loạn Ly bây giờ thì nói chuyện với hắn cũng nói bằng giọng lạnh lẽo như băng.

Mấy người Yến Quy Lai và Tông Tam Bình ở cách đó không xa cũng thỉnh thoảng lại nhìn về phía bọn họ, thần sắc đều ngậm lấy mấy phần ngạc nhiên nghi ngờ và phỏng đoán.

Ánh mắt của những người này cuối cùng đều rơi vào người hắn, trong mắt đều ngậm lấy vẻ kính phục khó hiểu.

Điều này khiến cho Sở Hi Thanh như ngồi trên đống lửa, như có gai ở sau lưng.

Nhưng trên mặt hắn vẫn rất bình tĩnh, hờ hững tự nhiên giống như bịt tai trộm chuông.

Tình huống bây giờ rất phức tạp, cực kỳ phức tạp, nhưng tạm thời còn chưa phải thời cơ để xử lý.

Hơn nữa, cứ tạm thời như vậy đi.

Tìm đến thời gian thích hợp thì giải quyết từng người một.

Có điều, ngay khi Sở Hi Thanh nắm giữ được Phong Chi âm ở tầng thứ bảy này, Sở Vân Vân lại đưa tay về phía hắn.

“Đưa ta, mười viên Thần Nông Hộ Tâm đan kia.”

Sở Hi Thanh kinh ngạc một lát, sau đó vội vội vàng vàng đưa bình thuốc vào trong tay Sở Vân Vân, đồng thời tò mò hỏi: “Không phải lúc đầu ngươi rất ghét bỏ sao?”

Hai ngày trước, sau khi đại chiến kết thúc, hắn liền muốn giao Thần Nông Hộ Tâm đan cho Sở Vân Vân, lại bị nàng ném trở về.

Khi đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Vân Vân tràn đầy tức giận và lạnh lẽo!

“Ngươi trả giá để đổi về, tại sao không cần?”

Lời nói của Sở Vân Vân vẫn lạnh lẽo như băng: “Còn nữa, lúc trước ngươi hỏi ta có mấy phần thắng Vấn Thù Y? Khi đó ta nói là bốn phần, bây giờ thì không phải như vậy. Sau trận chiến trong mây mù kia, ngay cả hai phần thắng thì ta cũng không có.”

Chương 1362: Phát tài (2)

Sở Hi Thanh kinh ngạc: “Sao lại vậy?”

Hắn lập tức ý thức được, đây nhất định là vì tình hình cơ thể của Vấn Thù Y đã chuyển biến tốt.

Móa!

Sở Hi Thanh không khỏi vỗ trán, lòng thầm nói chuyện này quả thực là kiếm hạt vừng lại quăng dưa hấu.

Sao mình lại hồ đồ như thế?

Nhưng hắn lại cảm thấy không đúng, nghĩ lại thì khi đó mình có năng lực từ chối sao?

Một là giao dịch, hai là bị ‘cưỡng bức’ thôi.

Sở Vân Vân không hề có ý trả lời, nàng nhìn bình thuốc trong tay: “Bây giờ phải xem dược hiệu của Thần Nông Hộ Tâm đan này thế nào, nếu dược hiệu tốt, nói không chừng còn có thể có bốn phần nắm chắc."

Loại thần đan giải độc này tuyệt đối không giống nhau, tùy từng người luyện đan và tài liệu khác nhau thì dược hiệu sẽ khác nhau.

Đan phương thì như nhau, nhưng luyện thành đan dược thế nào thì dựa vào bản lĩnh cá nhân.

Hai người tụ âm thanh thành từng tia, lặng lẽ nói chuyện.

Lục Loạn Ly ở phía sau lại nhìn Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân với ánh mắt ngờ vực.

Sau khi nàng thoát thân khỏi lớp băng thì cũng bị thương nhẹ, giờ vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn trắng bệch.

Nhưng giờ phút này, Lục Loạn Ly lại càng muốn biết hai người Sở Hi Thanh rốt cuộc là có thân phận gì?

Bọn họ thật sự là một thế gia ở quận Thái Sơn chạy nạn đến quận Tú Thủy sau khi bị lũ lụt sao?

Lục Loạn Ly đã cảm thấy hai huynh muội này rất kỳ quái từ lâu rồi, chỉ là không nghĩ nhiều mà thôi.

Nàng cũng rất nghi ngờ, cái cao thủ thần bí kia vẫn luôn ẩn giấu trong đội ngũ của bọn họ, thậm chí còn nghi ngờ Sở Vân Vân.

Chỉ là Sở tiểu muội này vẫn luôn có chứng cứ ngoại phạm.

Nhưng mà người nào có thể trúng thần độc và thần chú mà không chết chứ?

Lục Loạn Ly không hề nghi ngờ lời nói của Vấn Thù Y.

Vị thành chủ này không cần phải nói láo.

Từ phản ứng của Sở Hi Thanh, cũng có thể xác định việc này là thật.

Điều này khiến cho tâm trạng Lục Loạn Ly cực kỳ phức tạp, vừa tức giận, lại thấp thỏm, lại tò mò.

Nếu không phải ở đây không tiện hỏi, Lục Loạn Ly hận không thể xông lên véo tai Sở Hi Thanh, rồi hỏi rõ rõ ràng ràng.

Kế Tiễn Tiễn ở bên cạnh cũng nghiên cứu gần xong rồi, nàng quay đầu tò mò hỏi: “Loạn Ly, thật ra thì lúc nãy, ta nhìn thấy có người dùng Như Mộng Đao và Thần Huyễn Kiếm chém Vấn Thù Y bị thương. Đó là phụ thân Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm của ngươi đúng không?”

Lục Loạn Ly lập tức rùng mình.

Đúng nha, nàng vẫn luôn suy nghĩ chuyện huynh muội Sở Hi Thanh, lại quên mất cha mình.

Nàng suýt nữa thì gật đầu một cái, nhưng lại nhớ đến nữ nhân này là nằm vùng của Cẩm y vệ.

“Lục Trầm? Lục Trầm sao lại là phụ thân của ta được? Tiễn Tiễn, ngươi nói gì vậy?”

Lục Loạn Ly ra vẻ khó hiểu, quay đầu hỏi lại, ánh mặt hiện ra một vệt lạnh lẽo: “Nói đến mới nhớ, lúc nãy ta cũng nhìn thấy một tiễn thủ, dùng Duy Ngã Độc Tôn Đao và Đại Nghệ Vô HÌnh Tiễn, hơn nữa đều tu luyện đến mức cao siêu, có thần uy của Địa Bảng. Người kia. . . sẽ không phải Tiễn Tiễn ngươi chứ?”

Sau cửa ải thứ hai, nữ tử này rời đi một thời gian, dáng vẻ rất là khả khi.

Kế Tiễn Tiễn thấy buồn cười.

Nàng đã chuẩn bị ngả bài với Sở Hi Thanh rồi, đã chuẩn bị nói rõ ràng mọi chuyện rồi, nên có bại lộ cũng không sao cả.

Vừa nãy nàng đúng là có ý thăm dò.

Nhưng Kế Tiễn Tiễn đã xác định, nữ tử trước mắt nhất định là ái nữ của trang chủ Như Mộng sơn trang, không cần chứng cứ gì cả.

Đáng tiếc sư huynh và một ít người của triều đình cũng làm trái với quốc pháp.

Nếu tiếp tục như vậy, Sở Hi Thanh sớm muộn gì cũng sẽ bị đám nghịch tặc này kéo qua.

Kế Tiễn Tiễn âm thầm hít một hơi, lại quay đầu nhìn Sở Vân Vân: “Ngươi vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Sở tiểu muội, lẽ nào ngươi nghi ngờ nàng chính là cao thủ thần bí kia? Vấn đề là khi đó nàng vẫn luôn thi triển pháp thuật trên lưng tiểu Huyền Vũ, chưa bao giờ rời đi, không thể là nàng.”

Lúc này, Lục Loạn Ly lại âm thầm cười gằn.

Sở tiểu muội tinh thông thuật nghĩ hóa, nếu như nàng là cao thủ thần bí kia, nghĩ hóa ra một cái phân thân để mê hoặc tai mắt của người khác thì có gì là khó?

Nhưng nàng đương nhiên sẽ không nói rõ ràng với một tên gian tế của Cẩm y vệ!

“Ta cũng cảm thấy không phải nàng!”

Lục Loạn Ly thu hồi tầm mắt, sau đó quét mắt nhìn qua tất cả những người may mắn còn sống sót trong đại sảnh tầng bảy này.

Sau trận đại chiến kia, đã không còn nhiều đội ngũ ở đại sảnh này.

Hai đội của Vô Tướng thần tông, một đội của Vấn Thù Y, đội tán tu giang hồ của phụ thân nàng, đội của Đại Hắc Thiên – Già Nhật La, một đội của Hiên Viên phần, một đội Lê Sơn, một đội Đông Thiên Vương – Vương Đông Thiên, còn có một đội đeo mặt nạ không rõ thân phận.

Lúc này còn có một đội của Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch, sau khi Thương Hải Thạch tự phong ấn, mấy người này vẫn ngốc ở bên dưới, chứ không đi lên.

Chương 1363: Phát tài (3)

Tổng cộng mười đội ngũ.

Những đội ngũ còn lại hoặc là chết sạch, hoặc là mất thủ lĩnh, mất lệnh bài.

Nhưng những đội ngũ còn lại đều không phải hạng người thích giết chóc, nên sau khi đại chiến kết thúc, mọi người đều không có ý đuổi tận giết tuyệt, mặc kệ đám người kia đi xuống tầng sáu.

Bọn họ đã mất tư cách tranh cướp Vân Hải tiên cung.

Lục Loạn Ly nhìn những người còn lại, híp mắt nói: “Tất nhiên không phải Sở Vân Vân, nhưng sẽ là ai đây? Lẽ nào là Kế Tiễn Tiễn ngươi?”

Kế Tiễn Tiễn không khỏi lắc đầu, nàng cũng mất hứng thú trò chuyện.

Nàng có thể không nghe ra cô bé này đang đối chọi gay gắt, cố tình tranh cãi với mình sao?

Mà ở phía sau mấy thiếu nữ này, Phương Bất Viên cảm khái không ngớt: “Lương Thần, xem mấy cô gái bên cạnh chủ thượng nhà ngươi kìa, tất cả đều không phải đèn cạn dầu nha. Vị Sở sư đệ này cũng thật là lợi hại, chỉ là không sợ một ngày nào đó bị lật thuyền sao?”

Chu Lương Thần ngồi ở bên cạnh hắn lại không nói gì.

Hắn làm như không nghe thấy, tập trung vận chuyển công pháp, tích trữ chân nguyên.

Chu Lương Thần làm sao không biết mấy thiếu nữ bên cạnh Sở Hi Thanh đều không phải người bình thường?

Nhưng hắn đã được Lưu Nhược Hi chỉ điểm.

Nói chung là không nhìn, không nghe, không ngửi, không biết, không hỏi. . . Chỉ nghe Sở tiểu muội, còn lại thì không liên quan đến ta.

Năm ngày sau, Sở Vân Vân tỉnh lại từ nhập định.

Hôm nay là ngày thứ năm sau khi bọn họ leo lên tầng thứ tám của Phong Thần lâu.

Sau trận đại chiến kia, bầu không khí nơi này đã hòa hoãn xuống, mấy đội ngũ đều khôi phục bình tĩnh.

Mấy vị cao thủ cũng không đối kháng nhau nữa, không giương cung bạt kiếm nữa, mọi người cũng có thể tập trung nghiên cứu.

Yến Quy Lai cân nhắc đến thế cuộc đã thay đổi, không cần nóng lòng đi lên tầng cao nhất nữa, cho nên vẫn chờ tất cả mọi người nghiên cứu lĩnh ngộ xong thì mới leo lên.

Sở Vân Vân cũng đã dùng năm viên Thần Nông Hộ Tâm đan, mỗi ngày nàng dùng một viên, một viên Thần Nông Hộ Tâm đan lại phải bỏ một ngày để luyện hóa.

Lúc này, ngón tay bên tay phải của nàng vẫn cắm trong một bình thuốc ở trong tay áo. Đầu ngón tay lại nứt ra một lỗ nhỏ, bức ra dòng máu màu đen sẫm.

Thần độc của Vạn độc chi chủ không dễ hóa giải như vậy.

Có điều, Nhất Kiếm Khuynh Thành kia tuy làm người đê tiện vô liêm sỉ, nhưng nàng ra tay cũng khá hào phóng, mười viên Thần Nông Hộ Tâm đan đều có phẩm chất cực cao.

Sở Vân Vân mượn đan dược trợ giúp, cũng bức ra được một chút độc tố, khiến tình hình cơ thể chuyển biến tốt hơn.

Nàng có thể điều động càng nhiều chân nguyên hơn, thương thế cũng đang khôi phục, lực lượng huyết mạch cũng từ từ thức tỉnh.

Ngoại trừ Quy Nhất bị cướp đi kia, còn mấy huyết mạch Thần giai bị độc chú áp chế cũng đang dần dần phục hồi.

Hai mắt Sở Vân Vân lấp lóe chập chờn.

Đã đến lúc cô đọng huyết mạch của riêng mình.

Sở Vân Vân cũng không nhìn trúng huyết mạch Quy Nhất của tổ tiên mình.

Quy Nhất rất mạnh, nhưng chỉ là huyết mạch đỉnh cấp trong cấp độ siêu nhất phẩm thôi, nàng không vừa lòng với rất nhiều thứ trong đó.

Mấu chốt là huyết mạch này là một chướng ngại để nàng tiến vào Siêu Phẩm.

Sau khi Sở Vân Vân tiến vào nhất phẩm thượng đỉnh phong thì mới biết, cùng một thiên phú huyết mạch, chỉ có thể tồn tại một Siêu Phẩm, hoặc là thần linh.

Mà hiện giờ, hầu như tất cả thiên phú huyết mạch đều đã có chủ nhân.

Chuyện này có nghĩa là tổ tiên Thiết Sơn Tần thị, vẫn còn một vị Siêu Phẩm tồn tại ở hậu thế, chỉ là không biết đi nơi nào.

Sở Vân Vân lại lấy viên Thần Nông Hộ Tâm đan thứ sáu ra, cố nén nỗi lòng mà nuốt xuống.

Cứ nghĩ đến thứ này là đồ của nữ nhân kia, là Sở Hi Thanh dùng tinh huyết để đổi lấy, thì tâm trạng của nàng lại khó chịu.

Sở Vân Vân biết rõ tâm trạng của mình là có chút ghen tuông, nhưng vẫn không nhịn được mà buồn nôn.

Lúc này, nàng lại nhìn thấy Sở Hi Thanh ở bên cạnh đang nhếch miệng cười, trong mắt ngậm lấy vẻ vui mừng.

Sở Vân Vân không khỏi cau mày hỏi: “Có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?”

Sở Hi Thanh đang hưng phấn vì điểm huyết nguyên của mình tăng vọt.

Bắt đầu từ buổi trưa năm ngày trước, chỉ trong vòng năm ngày ngắn ngủi này, điểm huyết nguyên của hắn tăng vọt đến chín mươi bảy vạn, lúc này vẫn còn điên cuồng tăng lên.

Sở Hi Thanh cảm thấy khá là nghi ngờ.

Dù sao kỳ Luận Võ Thần Cơ này nên phát hành từ mười mấy ngày trước mới đúng.

Luận Võ Thần Cơ không lên men từ từ giống như Thiên Cơ Võ Phổ.

Sở Hi Thanh đoán là việc này có quan hệ với huyết mạch Nhai Tí của hắn. Sát Thần Y – Lý Trấn Ác đã chạy ra khỏi Vân Hải tiên cung, rất có thể đã truyền tin tức ra ngoài.

Nhưng mà cũng không đúng, phải mấy ngày nữa Thiên Cơ Võ Phổ mới phát hành, mà mấy ngày nữa còn là giao thừa rồi.

Vừa nghĩ đến giao thừa, Sở Hi Thanh lại âm thầm đau đầu.

Xem ra năm nay phải ăn tết ở trong Vân Hải tiên cung rồi.

Nhưng khi nhìn thấy điểm huyết nguyên tăng vọt, Sở Hi Thanh vẫn cực kỳ thỏa mãn.

Chương 1364: Phát tài (4)

Mấy hôm trước, hắn đã quét ra Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (cấp mười bốn), cần 1.180.980 điểm huyết nguyên.

Khi đó Sở Hi Thanh cảm thấy hệ thống này chính là kẻ đáng ghét.

Hắn nào có nhiều điểm huyết nguyên như vậy để đổi? Hết lần này đến lần khác lại không quét ra thiên phú nào khác, mấy lần đều xuất hiện Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp mười bốn này.

Bây giờ hắn cũng không muốn làm mới nữa.

Hiện giờ chỉ kém hai mươi vạn điểm huyết nguyên, với tốc độ tăng trưởng như bây giờ, thì hai ngày sau là có thể đổi được.

Chờ đến khi trở về Vô Tướng thần tông, hắn còn có thể tiến hành một lần ‘ Nhiên Huyết pháp tế’, thử xem có thể dùng Thiết Sơn Trạch Huyết Thuật để tăng Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết lên cấp mười lăm hay không, khi đó sẽ có thêm một năng lực thiên phú mới.

Theo Sở Hi Thanh biết, Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết tầng đó sẽ có một năng lực cực kỳ mạnh mẽ, có thể để sức chiến đấu của hắn tăng mạnh.

Sở Hi Thanh đang ảo tưởng thì bị lời nói của Sở Vân Vân làm cho giật mình tĩnh lại.

Hắn đương nhiên không thể nói thật, chỉ cười nói: “Lại kiếm được rất nhiều tiền, sao có thể không vui?”

Sở Vân Vân không khỏi liếc mắt nhìn núi pháp khí ở trên lưng tiểu Huyền Vũ.

Quả thực là bọn họ đã kiếm bộn.

Trong trận đại chiến kia, Vấn Thù Y không lấy gì cả, mà để lại tất cả cho Sở Hi Thanh vơ vét.

Sở Hi Thanh cũng không khách khí, thừa dịp mây mù chưa tan hết, trắng trợn cướp đoạt tất cả đồ vật có giá trị, rồi chồng chất lên lưng tiểu Huyền Vũ.

Trong đó còn có bốn cái pháp khí Nạp Vật.

Tuy rằng cũng chỉ là tử thể của pháp khí Nạp Vật, nhưng có thể phân giải ra làm tài liệu luyện chế pháp khí không gian.

Chuyện này có nghĩa là pháp khí Nạp Vật tương lai của Sở Hi Thanh, có thể khuếch trương thêm.

Còn pháp khí nhị phẩm và tam phẩm thì không dưới hai mươi kiện.

Đáng tiếc là pháp khí cấp độ này đã có chút linh trí, còn có cấm pháp mạnh mẽ.

Không được chủ nhân nó cho pháp mà tùy tiện mặc vào hoặc luyện hóa, thì sẽ khiến pháp khí tự hủy.

Vì vậy, Sở Hi Thanh chỉ có thể bán ở chợ đen, hoặc là bán cho Thiên Khí viện của Vô Tướng thần tông với giá tài liệu.

Bán ở chợ đen thì có thể bị kẻ thù mua lại, Thiên Khí viện của Vô Tướng thần tông thì có thể phá giải cấm pháp, hoặc là phân giải tài liệu.

Vì vậy, đáng giá nhất lại là những pháp khí ứ phẩm kia, lần này bọn họ kiếm được hơn sáu mươi kiện.

Tuy nhiên, Sở Vân Vân vừa nghĩ đến rất nhiều thứ trong này đều là Vấn Thù Y tặng cho Sở Hi Thanh thì tâm trạng lại càng khó chịu hơn.

Chẳng biết vì sao, nàng lại càng buồn bực hơn, giọng nói cũng lạnh hơn mấy phần: “Cũng đã qua bảy ngày rồi, còn cần vui vẻ đến bây giờ sao?”

Sở Hi Thanh nhất thời phát hiện không đúng, lập tức tỏ vẻ nghiêm túc, không còn vui vẻ nữa.

“Không phải, ta đã bán mấy cái lệnh bài ngươi đưa, kiếm được không ít tiền. Lần này chúng ta trở về, có thể vẽ chiến đồ cho Vân Vân ngươi, còn có thể mua thêm một bộ pháp khí cho ngươi.”

Lần này, hắn kiếm được tổng cộng năm cái lệnh bài trong trận chiến kia.

Hắn dùng một cái, tặng Hàm Quang phu nhân của Lê Sơn một cái, còn ba cái thì bán cho Già Nhật La và Hồ Tâm Mị, còn cả đội ngũ đeo mặt nạ kia.

Sở Hi Thanh vốn không muốn bán, nhưng mấy nhà này ra giá quá cao.

Sở Vân Vân nghe vậy thì vẫn cảm thấy có chút khó chịu.

Nhưng sau khi nàng suy nghĩ một lát, thì vẫn gật đầu: “Cũng được.”

Sở Vân Vân ý thức được, mình nhất định phải nhanh chóng khôi phục thực lực.

Trước kia nàng cũng rất vội, nhưng không vội và gấp như bây giờ.

Thời khắc này, đệ tử nội môn Bạch Hàm Quang ngước mắt lên: “Đại trưởng lão, ta đã nắm giữ thức Phong Chi Ý này.”

Hắn là người có tốc độ lĩnh ngộ chậm nhất trong tất cả mọi người ở đây.

Lúc này, Yến Quy Lai lại nhìn về phía cửa thang.

Sau đó hắn đứng dậy nói: “Chúng ta đi lên tầng chín thôi.”

Thời điểm này, đám người Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y đã đi lên tầng chín từ lâu.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì cũng đứng dậy.

Hắn đã lĩnh ngộ Phong Chi Ý từ một ngày trước rồi, cũng nắm giữ toàn bộ chín thức cực chiêu này.

Vì thế, Sở Hi Thanh cũng dòm ngó được một chút về thức 'Gần Thần chi chiêu' Phong Tẫn Tàn Ngân kia, cũng thèm nhỏ dãi.

Nhưng hắn không tốn công nghiên cứu lĩnh ngộ.

Trình độ võ đạo hệ Phong của Sở Hi Thanh không quá cao, không thể chỉ dựa vào chín thức cực chiêu này để diễn hóa ra được Phong Tẫn Tàn Ngân hoàn chỉnh.

Vì vậy, thời gian này hắn vẫn nghiên cứu Kim Cương võ ý, Bất Diệt võ ý, vân vân.

Sở Hi Thanh tin rằng, trụ đá xoay tròn trên tầng chín nhất định có toàn cảnh của Phong Tẫn Tàn Ngân, ít nhất cũng có thể trợ giúp bọn họ lĩnh ngộ nhanh hơn.

Mà khi Sở Hi Thanh đi theo Yến Quy Lai bước lên tầng thứ chín.

Tâm thần hắn hơi động, kinh ngạc nhìn về phía trước.

Lúc này, trong đầu Sở Hi Thanh bỗng nhiên xuất hiện mấy chục tin tức.

Cảm giác này giống như thông báo chiếm đầy màn hình máy tính vậy.

Sở Hi Thanh nhìn chằm chằm vào trụ đá xoay tròn kia, sắc mặt từ từ nghiêm túc lại.

Chương 1365: Ngoại Pháp thần đồng

Sau khi bước vào tầng chín, đập vào mắt Sở Hi Thanh là trụ đá xoay tròn ở trung ương, tiếp đó chính là một viên đá quý màu trắng có hình dạng như mắt người ở bên cạnh trụ đá, ngoài ra còn có một bình thuốc.

Viên đá quý kia là một pháp khí tam phẩm, to khoảng quả bóng bàn. Hình dạng rất giống nhãn cầu của người, phía trước là hình tròn, phía sau có vô số sợi tơ, nhìn như mạch máu và dây thần kinh phía sau nhãn cầu.

Sở Hi Thanh nhìn nó, cảm nhận được lực lượng pháp thuật mạnh mẽ ở bên trong, lại có cảm giác như cái ‘nhãn cầu’ này đang dòm ngó mình.

Lúc này, ‘nhãn cầu’ và bình thuốc đang xoay tròn bên trái trụ đá, chúng cũng xoay tròn theo trụ đá.

Không biết vì sao, mấy người Vấn Thù Y và Vương Đông Thiên đã lên tầng chín từ nửa ngày trước lại không lấy đi.

Để Sở Hi Thanh giật mình chính là cái ‘nhãn cầu’ này.

---Ngươi tiếp xúc với di hài của Thần Ngao Tán Nhân, nhận biết được tinh thần ý chí Thần Ngao Tán Nhân để lại, có thể dùng năm ngàn điểm huyết nguyên để ngưng tụ thẻ ‘Gần Thần chi chiêu’ Vạn Kiếm Lưu Phong của Thần Ngao Tán Nhân nhất phẩm.

---Ngươi tiếp xúc với di hài của Thần Ngao Tán Nhân, nhận biết được tinh thần ý chí Thần Ngao Tán Nhân để lại, có thể dùng năm ngàn điểm huyết nguyên để ngưng tụ thẻ ‘Gần Thần chi chiêu’ Phong Tẫn Tàn Ngân của Thần Ngao Tán Nhân nhất phẩm.

---Ngươi có thể dùng một ngàn điểm huyết nguyên để ngưng tụ thẻ cực chiêu Phong Chi Ngân của Thần Ngao Tán Nhân nhất phẩm

---Ngươi có thể dùng một ngàn điểm huyết nguyên để ngưng tụ pháp Thiên Cương ‘Chính Lập Vô Ảnh’.

--- Ngươi có thể dùng một ngàn điểm huyết nguyên để ngưng tụ pháp Thiên Cương ‘Đạo Cương Bố Đấu’.

---Ngươi có thể dùng một vạn điểm huyết nguyên để ngưng tụ thẻ khuôn nhân vật Thần Ngao Tán Nhân bản 70%.

---Ngươi có thể dùng một vạn điểm huyết nguyên để ngưng tụ thẻ nhân vật Thần Ngao Tán Nhân tứ phẩm thượng (bản trải nghiệm).

--- Ngươi có thể dùng mười vạn điểm huyết nguyên để ngưng tụ thẻ nhân vật Thần Ngao Tán Nhân tam phẩm hạ (bản trải nghiệm).

Những tin tức này rất nhiều, tổng cộng có hơn ba mươi cái.

Trong đó, có mười ba tấm thẻ cực chiêu, hơn mười tấm thẻ pháp thuật.

Ánh mắt Sở Hi Thanh lóe lên, nội tâm vô cùng mừng rỡ.

Lần trước, hắn từng gặp tình huống này khi cảm nhận được tinh thần ý chí của Huyết Nhai Đao Quân để lại trên Huyết Nhai thần đao.

Từ những tin tức này, có thể thấy thiên phú và sức chiến đấu của Thần Ngao Tán Nhân rõ ràng là không bằng Huyết Nhai Đao Quân.

Nhưng những thẻ cực chiêu và thẻ khuôn, thẻ nhân vật này vẫn có tác dụng rất lớn.

Mỗi một tấm thẻ đều có thể tăng cường năng lực giữ mạng của hắn.

Sở Hi Thanh cũng thầm giật mình, cái pháp khí hình dạng nhãn cầu này, thế mà lại là di hài của Thần Ngao Tán Nhân thật.

Sau đó, hắn nhìn về phía trụ đá xoay tròn trước mắt.

Trụ đá này to lớn hơn mấy trụ đá ở dưới nhiều, hơn nữa chất liệu cũng không tầm thường.

Mặt ngoài trụ đá là những vết kiếm sâu đến vài thước.

Phía dưới còn có một đoạn văn tự để thuyết mình, khẩu quyết tâm pháp.

Sở Hi Thanh ngưng thần đánh giá một lát, sau đó sắc mặt lại thay đổi.

Thần Ngao Tán Nhân có để lại một hàng chữ bên dưới

“. . .Hai vật này, một là ‘Ngoại Pháp thần đồng’, được đúc từ một con mắt của ta, nó có thể tăng cường năng lực cảm ứng, cường hóa thần thông ‘Khuy Thiên’ trên diện rộng, cũng có thể chuyển đổi thần thức của võ tu thành pháp lực, thi triển tất cả pháp thuật tứ phẩm trở xuống, ngoài ra mỗi ngày có thể thi triển ba lần các loại pháp thuật như Phong độn tam phẩm và các thuật Địa Sát như Kỳ Phúc Nhương Tai, Bộ Cương Đạp Đấu, Thế Nhân Giả Hình. Thứ còn lại là huyết nguyên của Thái Hạo, có thể tăng một loại huyết của mạch Bàn Cổ dưới cấp mười tám. Người lĩnh ngộ Phong Tẫn Tàn Ngân sớm sớm, có thể chiếm được!”

Hô hấp của Sở Hi Thanh trở nên dồn dập.

Tác dụng của ‘Ngoại Pháp thần đồng’ thì không cần nói, đây là một pháp khí tam phẩm đỉnh cấp nhất.

Sở Hi Thanh cũng có năng lực thiên phú Khuy Thiên này.

Pháp khí này còn có thể để người thi triển pháp thuật dưới tứ phẩm, ba loại thuật Địa Sát tam phẩm cũng rất thực dụng.

Kỳ Phúc Nhương Tai có thể gia tăng khí vận, Bộ Cương Đạp Đấu có thể không bị ảnh hưởng và trói buộc bởi pháp thuật dưới tam phẩm trong phạm vi hai trăm trượng, hơn nữa còn gia tăng tốc độ na di.

Thế Nhân Giả HÌnh thì lại khá giống với thuật Thế Thân trong Naruto, có thể chuyển hóa vật chất khác thành thế thân của mình, nhận đòn thay mình, đồng thời chuyển đổi vị trí.

Cái này không phải là ngọc phù Địa Sát, mà là pháp khí có thể thi triển nhiều lần.

Nhưng Sở Hi Thanh để ý đến huyết nguyên của Thái Hạo hơn.

Nghe đồn Dương Thần – Thái Hạo cũng là một trong những thần linh cổ đại nguyền rủa nhân tộc.

Vì vậy, máu của vị thần linh này có thể mở phong ấn trong huyết mạch của nhân tộc.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, đây thật sự là muốn cái gì thì có cái đó.

Hắn có hi vọng nắm giữ Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp mười lăm trước khi rời khỏi Vân Hải tiên cung này.

“Đều là thứ tốt nha!”

Kiếm Tàng Phong cũng nhìn ‘Ngoại Pháp thần đồng’ và bình thuốc kia, ánh mắt hiện lên vẻ khó tin: “Vị Thần Ngao Tán Nhân này thật sự là kẻ ghê gớm, lại mang con mắt của mình ra để luyện khí.”

Sau đó hắn lại lắc đầu cười khổ: “Đáng tiếc, thật đáng tiếc!”

Hắn cũng muốn hai thứ này, nhưng tự biết là không tranh nổi.

Không nói đến mấy người Vấn Thù Y, Vương Đông Thiên và Lục Trầm đi lên trước bọn họ, mà dù đi lên cùng một thời gian, Kiếm Tàng Phong cũng không nắm chắc có thể lĩnh ngộ ‘Phong Tẫn Tàn Ngân’ trước bọn họ.

Chương 1366: Ngoại Pháp thần đồng (2)

Sở Hi Thanh thì lại liếc mắt nhìn Sở Vân Vân, trong mắt hiện lên ý hỏi dò.

Sở Vân Vân lại khẽ lắc đầu.

Nàng tự biết ngộ tính của mình, cũng không mạnh hơn Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y bao nhiêu.

Không có thiên phú siêu tuyệt, là không thể nắm giữ lực lượng kinh người như vậy.

Nếu như đi lên cùng một thời gian, thì nàng sẽ có nắm chắc rất lớn.

Hơn nữa, nàng bây giờ chỉ là một thuật sư cấp độ lục phẩm thượng mà thôi.

Sở Hi Thanh âm thầm thở dài, nghĩ thầm chỉ có thể dựa vào chính mình.

Hắn lại nhìn viên 'Ngoại Pháp thần đồng' và bình thuốc kia một chút, sau đó tiến lên phía trước.

Hành động này khiến cho tất cả mọi người trên tầng chín đều chú ý, bao quát cả Trưởng Tôn Binh Quyền.

Trưởng Tôn Binh Quyền lập tức cau mày, sau đó lại quay đầu nhìn Vấn Thù Y.

Vị 'mẫu hậu' này của hắn đã nhìn sang bên đó ngay khi Sở Hi Thanh bước lên tầng chín, đến giờ vẫn chưa thu hồi tầm mắt.

Vấn Thù Y dường như cực kỳ để ý đến vị thiếu niên có gương mặt tuấn mỹ đến yêu dị này.

Từ khi bước vào Vân Hải tiên cung đến giờ, nàng vẫn luôn rất quan tâm đến họ Sở này. . .

Trong lòng Trưởng Tôn Binh Quyền không khỏi sinh sôi cảm giác bất an.

Mẫu hậu Vấn Thù Y của hắn là nhân vật cỡ nào?

Đó là nhân vật chỉ dùng hơn hai mươi năm là đã có thể sánh vai với Huyết Nhai Đao Quân rồi.

Cũng là Nữ Vương dốc hết sức bảo vệ 1700 vạn di dân của nước Trấn Hải, thành lập một quốc gia ở Hạch Châu.

Một nhân vật như vậy, há có thể để ý đến mặt?

Không thể! Tuyệt đối không thể nào!

Nhưng mà tình cảnh trước mắt này, nên giải thích như thế nào?

Nội tâm của Trưởng Tôn Binh Quyền buồn bực, hỗn loạn, mất tập trung.

Sau đó, hắn đã thấy Sở Hi Thanh bước đến trước trụ đá xoay tròn.

Nơi này có một tầng cấm chế, ngăn cản Sở Hi Thanh bước lên trước.

Ánh mắt Trưởng Tôn Binh Quyền hơi đọng lại: “Hắn muốn làm gì? Muốn lấy kiện pháp khí kia?”

Mấy người trẻ tuổi bên cạnh Trưởng Tôn Binh Quyền cũng tràn đầy nghi ngờ và khó hiểu.

Vấn Thù Y thì lại suy tư, trong mắt ngậm lấy thưởng thức: “Chắc là đã lĩnh ngộ được Phong Tẫn Tàn Ngân rồi.”

Nàng cảm ứng được một luồng đao ý sắc bén và cực kỳ huyền ảo ở trên người Sở Hi Thanh.

Trưởng Tôn Binh Quyền nhất thời cảm thấy không thể nào, nhưng hắn không dám trực tiếp phản bác, chỉ chần chờ hỏi: “Cái này không khỏi quá nhanh rồi chứ? Hắn vừa mới lên thôi mà.”

Cái gọi là ‘Phong’ và ‘Hàn’ không ở riêng.

Trình độ võ đạo hệ Phong của Vấn Thù Y cũng là đăng phong tạo cực, nhưng nàng đã nghiên cứu nửa ngày rồi, mà vẫn chưa lĩnh ngộ được thức Phong Tẫn Tàn Ngân này.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại ngưng thần nhìn vào bảng nhân vật của mình.

---Phong Chi Ngân, Phong Chi Hình, Phong Chi Vận, Phong Chi Thần, Phong Chi Cực, Phong Chi âm, Phong Chi Ý, Phong Chi Lực, Phong Chi Biến.

Trong đầu Sở Hi Thanh cũng xuất hiện một tin tức mời.

---Có dùng năm ngàn điểm huyết nguyên để dung hợp chín thức cực chiêu này làm một không?

Sở Hi Thanh vốn định tự mình nghiên cứu lĩnh ngộ.

Điểm huyết nguyên của hắn vẫn chưa sung túc đến mức có thể tiêu xài bừa bãi.

Nhưng mà bây giờ. . .

Sở Hi Thanh lập tức lựa chọn đồng ý.

Hắn không chủ tu võ đạo hệ Phong, nên dùng điểm huyết nguyên để học cũng không ảnh hưởng đến căn cơ của hắn, huống hồ còn có thể cầm chỗ tốt.

Ngay khi Sở Hi Thanh lựa chọn đồng ý, cuồng phong đã bao phủ quanh người hắn. Từng đạo từng đạo đao gió tự động ngưng tụ, quấn quanh người hắn tựa như bão bão và gió lốc.

Sắc mặt Sở Hi Thanh cũng trở nên quái lạ.

Hắn nheo mắt lại, nghĩ thầm cảm giác này lại đến nữa rồi.

Không giống như nghiên cứu hoặc lĩnh ngộ võ học, cũng không giống như Thể Hồ Thần Khải, mà cảm giác này giống như là hắn vốn đã biết, bỗng nhiên nhớ lại từ trong trí nhớ của mình vậy.

Còn có một điểm rất kỳ quái, điểm huyết nguyên để đổi các loại võ đạo luôn thấp hơn khai phá huyết mạch.

Thậm chí ngay cả những pháp khí trong võ đạo bảo khố cũng rẻ hơn thiên phú huyết mạch nhiều lắm.

Sở Hi Thanh vẫn rất tò mò, nhưng tạm thời không tìm được đáp án.

Hắn thậm chí còn không biết hệ thống của mình là thứ gì, đến từ đâu?

Lúc này, trong đầu của Sở Hi Thanh lại xuất hiện hai tin tức.

---Có dùng một ngàn điểm huyết nguyên để chuyển hóa ‘Gần Thần chi chiêu’ Phong Tẫn Tàn Ngân thành đao chiêu hay không?

---Có dùng ba ngàn điểm huyết nguyên để hòa Phong Tẫn Tàn Ngân vào Tru Thiên Đao hay không?

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, nếu đã bỏ năm ngàn điểm huyết nguyên rồi, vậy thì không cần tiết kiệm chút điểm này.

Hắn đều lựa chọn chó, sau đó lại đưa mắt nhìn vào trụ đá xoay tròn ở phía trước.

Sở Hi Thanh nắm chặt Kim Phong Ngọc Lộ đao trong tay.

“Cheng!”

Theo một đạo ánh sáng trắng lóe lên, cấm chế trước mặt Sở Hi Thanh đã nát vụn.

Phong Tẫn Tàn Ngân là một thức ‘Gần Thần chi chiêu’ rất phức tạp, nó bao gồm của thức rút đao và những biến hóa phía sâu, hầu như có thể biến hóa vô cùng vô tận.

Nhưng muốn phá nát cái cấm chế này, vậy chỉ cần thức Rút đao là được rồi.

Chương 1367: Ngoại Pháp thần đồng (3)

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người ở nơi này đều mở mắt ra, nhìn tình cảnh này với vẻ vô cùng kinh dị.

“Đây là?”

Chúc Quang âm cũng vừa mới bước lên tầng chín, hắn khó có thể tin nổi mà trợn mắt lên, sau đó lại nheo mắt lại.

Người này thật sự không hổ là nhân vật duy nhất khiến cho hắn không để lấy ‘hình ảnh’ từ dòng sông thời gian ra ngoài.

Thiên phú của kẻ này còn cao hơn cả Bá Võ Vương ngày xưa!

Mặt Trưởng Tôn Binh Quyền cũng theo đó mà vặn vẹo: “Lại lĩnh ngộ thật? Nhưng hắn mới lên thôi mà!”

Ngộ tính của người này rốt cuộc là đáng sợ đến mức nào?

“Khi còn ở mấy tầng dưới, hắn đã bắt đầu nghiên cứu mô hình của thức Phong Tẫn Tàn Ngân này rồi, bây giờ chỉ nhìn qua là có thể lĩnh ngộ triệt để.”

Khóe môi Vấn Thù Y cong lên, nhắm mắt lại nói: “Ngộ tính bực này, vạn năm không có một, lợi hại.”

Đối diện nàng, Đông Thiên Vương - Vương Đông Thiên và nam tử mặt vàng nghi ngờ là Lục Trầm kia cũng nhìn Sở Hi Thanh với vẻ cực kỳ nghiêm túc.

Tất cả người của Vô Tướng thần tông cũng yên tĩnh chốc lát.

Sau khi khiếp sợ xong, ánh mắt của bọn họ lại vừa vui mừng vừa hâm mộ.

“Sư đệ đã lĩnh ngộ được Phong Tẫn Tàn Ngân này rồi?”

“Không hổ là sư đệ, không hổ là người đứng đầu Thanh Vân Tứ Thiên Quân!”

“Nhìn cái ngộ tính này, bảo sao chỉ hai năm ngắn ngủi mà sư đệ đã đi đến nước này.”

Gương mặt như trâu của Yến Quy Lai tràn đầy tươi cười và vui mừng.

Lúc trước, vì để tất cả mọi người nghiên cứu những thức cực chiêu này, đã làm lỡ rất nhiều thời gian của Sở Hi Thanh, tưởng rằng đã bỏ lỡ cơ duyên này.

Khóe môi Lục Loạn Ly cũng cong lên, trong lòng sinh sôi cảm giác hãnh diện.

Đây là nam nhân nàng coi trọng . . . a . . . phi!

Lục Loạn Ly nhớ đến tình cảnh Vấn Thù Y hút máu, và vị cao thủ thần bí kia, tâm trạng lại trở nên khó chịu.

Kế Tiễn Tiễn thì lại âm thầm thở dài.

Thiên tư của Sở Hi Thanh như vậy, thành tựu tương lai tuyệt đối không kém hơn Bá Võ Vương.

Triều đình đừng tự làm bậy, cuối cùng lại đẩy hắn về phía đám phản tặc kia.

Trong đám người, chỉ có Sở Vân Vân là cau mày suy tư.

Mà sau khi Sở Hi Thanh chém nát cấm chết, ‘Ngoại Pháp thần đồng’ và bình thuốc kia đã hóa thành hai đạo linh quang, bay thẳng vào lòng Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh nhìn bình thuốc trước.

Bên trong quả thực là huyết nguyên của Dương Thần – Thái Hạo.

Sở Hi Thanh vừa cầm vào, liền cảo nhận được khí tức chí cương chí dương nóng rực ở bên trong.

Vị Dương Thần này đã tồn tại không biết bao nhiêu vạn năm, trong lúc đó đã trải qua vô số đại chiến, thậm chí còn từng đảm nhiệm Thiên Đế chục ngàn năm ở thời đại viễn cổ.

Dòng máu của hắn vang danh thiên hạ, vì vậy rất dễ nhận biết.

Trong trận đại chiến 'Thần Hoang' máu tanh đến cực điểm kia, Thái Hạo bị tổ tiên Truy Nhật tộc là Bác Phụ đánh trọng thương, truy sát từ trên trời xuống dưới đất, gần như ngã xuống.

Khi đó vị thần linh viễn cổ này thậm chí còn mất không ít tinh huyết bản mệnh.

Khóe miệng Sở Hi Thanh không khỏi vểnh lên, cẩn thận cất bình thuốc vào tay áo.

Thứ này rất quan trọng với hắn, có thể để sức chiến đấu của hắn lột xác.

Nhưng bây giờ chưa phải lúc sử dụng nó.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại đưa mắt nhìn về phía viên đá quý hình nhãn cầu kia.

Thứ này thực tế là con mắt của Thần Ngao Tán Nhân, còn hòa thêm rất nhiều thiên tài địa bảo.

Sở Hi Thanh cảm ứng một lát, liền biết cách sử dụng nó.

Hắn không khỏi hơi lắc đầu.

Thứ này đúng là có thể giúp hắn thi triển tất cả pháp thuật tứ phẩm và dưới tứ phẩm, tiền đề là hắn phải biết, ít nhất cũng phải hiểu nguyên lý của những pháp thuật này.

Xem ra hắn phải dùng một chút thời gian để học một ít pháp thuật từ chỗ Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly.

Không cần tham nhiều, chỉ cần học một ít pháp thuật thực dụng là được, tốt nhất là có thể phối hợp với hệ thống chiến đấu của bản thân.

Nhưng bên trong pháp khí có thần thông 'Khuy Thiên', còn có ba loại thuật Địa Sát tam phẩm và Phong độn tam phẩm, còn có thể thi triển nhiều lần.

Sở Hi Thanh tiện tay đặt 'Ngoại Pháp thần đồng' ở trước ngực mình.

Những sợi tơ phía sau pháp khí lập tức kéo dài ra, thăm dò vào bên trong ngoại giáp của Sở Hi Thanh.

Bộ 'Đạo Kiếp huyền giáp' cấp độ tam phẩm hạ này lập tức có phản ứng, tự động ngưng tụ ra một tầng cương lực màu máu, ra sức chống lại.

Nhưng sau khi giằng co một lát, những sợi tơ của 'Ngoại Pháp thần đồng' đã phá giải được tầng cương lực này, dần dần tiến vào trong.

Ban đầu, vật này muốn dung nhập vào vị trí ngực trái trên bộ giáp, ứng đối với vị trí trái tim của Sở Hi Thanh.

Tâm thần Sở Hi Thanh hơi động, liền ngưng thần điều khiển. Cuối cùng, để 'Ngoại Pháp thần đồng' này dừng ở vai phải của hắn.

Vẻ ngoài của nó giống như một hoa văn hình con mắt ở trên áo giáp, khiến cho bộ 'Đạo Kiếp huyền giáp' này càng xinh đẹp hơn, càng thần bí hơn, bên ngoài lớp giáp còn tăng thêm một tầng huỳnh quang lành lạnh.

Sở Hi Thanh tiếp tục nhìn 'Ngoại Pháp thần đồng' này, rồi rơi vào suy ngẫm.

Chương 1368: Thần Tuyệt

"Ngoại Pháp thần đồng này của ngươi có chút kỳ quái."

Sở Vân Vân cũng ngưng thần chú ý 'nhãn cầu' ở trên giáp của Sở Hi Thanh, trong mắt ngậm lấy vài phần khó hiểu và phỏng đoán: "Với tài liệu của pháp khí này, cấp bậc của nó thật ra hơi thấp. Còn nữa, tinh thần ý chí của nó lại hơi nhiều."

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nở nụ cười: "Ta cảm ứng được, sẽ cẩn thận thêm một chút."

Hắn còn nhớ ở trong bí cảnh cửu phẩm, vị Thần Ngao Tán Nhân này đã chuẩn bị một ao thuốc và cả đại trận huyết tế để tái tạo cơ thể cho mình.

Tuy rằng vị này dừng cương ở trước bờ vực, nhưng cũng có thể biết vị này cố chấp với kéo dài tuổi thọ và trường sinh như thế nào.

Sở Vân Vân hơi gật đầu.

Nàng nhìn ra cái 'Ngoại Pháp thần đồng' này có vấn đề, nhưng vấn đề không lớn.

Chỉ cần Sở Hi Thanh để ý một chút, cái này vẫn là một pháp khí tam phẩm đỉnh cấp nhất.

Tất cả năng lực của nó đều rất mạnh mẽ.

Thời gian tiếp theo, Sở Hi Thanh cảm thấy khá tẻ nhạt.

Tất cả mọi người đều tập trung nghiên cứu trụ đá, không ai nói lời nào.

Sở Hi Thanh cũng không tiện làm gì ở trước mặt mọi người, hắn chỉ có thể nhập mộng, nằm ngủ say như chết ở trên lưng tiểu Huyền Vũ, khiến cho tất cả mọi người lại chú ý đến.

Đám người Vô Tướng thần tông cũng tập mãi thành quen với chuyện này.

Tuy rằng thiên phú của vị Sở sư đệ này rất kinh người, nhưng lại quá ham ngủ, mười hai phần tinh thần sức lực, lại chỉ dùng ba, năm phần vào võ đạo, bằng không thì thành tựu của hắn không chỉ dừng lại ở đây.

Vị nam tử trung niên mặt vàng kia nhìn thấy cảnh này cũng nhíu chặt lông mày, ánh mắt lạnh lẽo.

Cuối cùng hắn hừ nhẹ một tiếng, đưa mắt quay về trụ đá xoay tròn.

Lục Loạn Ly nhìn thấy tình cảnh này, khóe môi không khỏi giật giật.

Tính tình cha nàng khá là nghiêm túc, không chịu nổi loại người lãng phí thiên phú như Sở Hi Thanh.

Khi bọn họ tiến vào Phong Thần lâu được hai mươi bảy ngày, Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch cũng dẫn người của mình lên tầng chín.

Mọi người nhìn thấy vị này thì đều cảm thấy kinh ngạc.

Vị này không hổ là cao nhân đứng hàng 15 Thiên Bảng, lại có thể đuổi theo tiến độ của bọn họ.

Sau khi Thương Hải Thạch đi lên lầu, liền lạnh lùng nhìn vào Vấn Thù Y.

Vấn Thù Y hoàn toàn không để ý đến, vẫn lạnh lùng ngồi tại chỗ.

Sát ý và khí thế của Thương Hải Thạch càng ngày càng mạnh, một thân kiếm ý gần như xuyên thủng đỉnh tòa lầu tháp chín tầng này.

Khi tất cả mọi người cho rằng hai phe có thể sẽ giao thủ lần nữa, thì Thương Hải Thạch lại phất tay áo một cái, tìm một vị trí ở cách xa Vấn Thù Y rồi ngồi xuống.

Vương Đông Thiên thấy thế thì nhất thời tiếc nuối, lại thả cầm trên tay xuống.

Thật ra hắn rất có hứng thú liên thủ với Thương Hải Thạch để đánh với Vấn Thù Y một lần.

Vị Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch này mạnh hơn đám người lúc trước nhiều.

Hai người bọn họ, nếu có thêm vị Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm kia nữa, vậy thì có lẽ có thể đánh một trận với Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y.

Hồ Tâm Mị và Nhật Già La thì lại thở phào một hơi.

Bầu không khí vừa rồi quá căng thẳng, bọn họ suýt nữa thì không nhịn được mà thả khói ra.

Một khi chiến đấu nổ ra, bọn họ nhất định cũng bị cuốn vào trong đó.

Ba ngày tiếp theo, toàn bộ đại sảnh đều bình tĩnh.

Mà khi đến giờ tý của ngày thứ ba mươi, bóng người Thần Ngao Tán Nhân liền hiện ra ở trung ương đại sảnh.

Ánh mắt của hắn lạnh lùng, quét mắt nhìn tất cả mọi người ở đây một chút.

“Tổng cộng năm mươi lăm người, mười chi đội ngũ, đều có lệnh bài thông quan, cũng có người nắm giữ Phong Tẫn Tàn Ngân, chúc mừng chư vị, tiến vào cửa ải thứ năm!”

Sau đó, hắn vung tay lên, đỉnh lầu tháp lập tức rung động ầm ầm, rồi từ từ mở ra.

Mấy chục đạo linh quang rơi xuống, dừng lại ở trước mặt mọi người.

“Pháp khí tam phẩm?”

Vẻ mặt Lục Loạn Ly vui mừng, ánh mắt khó mà tin nổi.

Đoàn linh quang ở trước mắt nàng, rõ ràng là một bộ giáp váy của nữ màu trắng bạc.

Bộ bảo giáp tam phẩm thượng này có thể cường hóa hai loại huyết mạch Thần giai là Niết Bàn và Khổng Tước của nàng, không chỉ có sức phòng ngự mạnh mẽ, mà còn có tạo hình rất đẹp.

Nếu chung quanh không có nhiều người như vậy, nàng hận không thể thay bộ giáp này luôn.

Mấy người Tông Tam Bình và Nhậm Tiếu Ngã ở chung quanh cũng hiện lên ý mừng.

Mỗi người bọn họ đều được một cái pháp khí cấp độ tam phẩm hạ.

Ngoại trừ pháp khí ra, còn có một bình hai mươi viên Địch Hồn Bích Tâm đan, có thể cường hóa thần thức của võ tu.

Ngay cả đại trưởng lão Yến Quy Lai cũng hiện lên vẻ vui mừng, hắn thu một đôi vòng tay trong đoàn linh quang trước người vào tay áo.

Đồ vật từ tam phẩm trở lên đã cực kỳ hiếm thấy.

Dù là nhân vật trên Địa Bảng và Thiên Bảng cũng không có bao nhiêu.

Ngoại trừ những nhân vật có gia thế hiển hách, các cao nhân Thiên bảng và Địa Bảng bình thường chưa chắc đã có thể tập hợp đủ một bộ pháp khí đỉnh cấp nhất.

Yến Quy Lai cũng chỉ quật khởi hai mươi năm, tích lũy vẫn tương đối nông cạn.

Chương 1369: Thần Tuyệt (2)

Diệp Tri Thu cũng được một thanh kiếm tam phẩm.

Khóe môi nàng cong lên, cầm thanh kiếm đen tuyền có Kim văn ở trong tay: “Thứ tốt, không uổng công chuyến này.”

Tuy rằng tranh cướp Vân Hải tiên cung rất tàn khốc, đến giờ đã có rất nhiều người chết, nhưng thu hoạch lại không nhỏ chút nào.

Phương Bất Viên thì lại hơi hối hận.

Hắn đưa mắt nhìn quanh, phát hiện những người nhận được pháp khí tam phẩm đều là người nắm giữ Phong Tẫn Tàn Ngân.

Nếu như thuật võ song tu mà nắm giữ Phong Tẫn Tàn Ngân, vậy thì phần thưởng lại cao hơn một tầng.

Phương Bất Viên nghĩ thầm, nếu biết trước thì đã cố gắng học rồi.

Dù là trước kia hắn chưa từng học võ đạo hệ Phong, nhưng cũng nên thử một lần.

Lúc này, hắn chỉ có thể chua xót: “Tổng cộng hai mươi bốn kiện pháp khí tam phẩm, vị Thần Ngao Tán Nhân này quả nhiên là giàu nứt tường đổ vách. Chẳng lẽ hắn từng đánh cướp tòa bảo tàng thượng cổ nào sao? Hoặc là cướp được quốc khố của Hậu Chu sao?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì bật cười: “Người ta sống tận 1300 năm, lại có Khí sư đỉnh cấp nhất ở thời đại đó, giàu có thì có gì lạ? Chỉ là vị này đúng là quá phá của.”

Sở Hi Thanh đang suy nghĩ, nếu như mình lấy được Vân Hải tiên cung, thì của cải trong tiên cung đều thuộc về mình.

Đây há không phải là phá của sao?

Sở Hi Thanh biết đây là ý nghĩ hoang đường, nhưng hắn vẫn cảm thấy đau lòng.

Lấy một ít pháp khí tứ phẩm ra ứng phó là được rồi, đúng không? Cần gì phải hào phóng như vậy?

Sở Hi Thanh cũng được một cái pháp khí tam phẩm hạ, tên là “Thanh Loan thần trạc”, có thể tăng cường tốc độ xuất thủ, tăng cường hai phần mười lực lượng, có thể khống Phong ngự Lôi, cường hóa ba cấp Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ.

Sau khi Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ lên cấp mười tám thì năng lực này sẽ giảm bớt.

Sở Hi Thanh dứt khoát đổi cái vòng tay này luôn.

Sau đó, hắn liếc mắt nhìn Sở Vân Vân ở bên cạnh.

Sở Vân Vân cũng nhận được một bộ giáp váy màu trắng baj.

Cái này khiến cho mọi người ở chung quanh đều liếc nhìn nàng với vẻ ngờ vực.

Nữ tử này chỉ là một thuật sư lục phẩm, vì sao lại được Thần Ngao Tán Nhân ưu ái, ban cho một bộ giáp tam phẩm hạ đỉnh cấp nhất?

Sở Vân Vân thì bình tĩnh như thường, suy tư nhìn bộ giáp này.

Sở Hi Thanh thấy thế thì cau mày, đưa đầu lại gần, nhỏ giọng nói: “Lo lắng cái gì? Còn không mau mặc vào đi! Ngươi đờ người ra thì người khác vẫn nghi ngờ thôi.”

“Ta không lo lắng bại lộ thân phận.” Sở Vân Vân lắc đầu nói: “Năng lực chủ yếu nhất của bộ giáp này là Thần Tuyệt!”

Sở Hi Thanh không khỏi hít một tiếng, ánh mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên và nghi ngờ.

Theo Sở Hi Thanh biết, vị tức phụ này của hắn tu luyện đến cuối cùng, đã không chỉ dựa vào huyết mạch và công pháp gia truyền nữa rồi.

Một trong năng lực huyết mạch hạt nhân của Tần Mộc Ca, chính là bắt nguồn từ huyết mạch Thần giai là Hoàng Hi, năng lực đó là Thần Tuyệt!

Đây là một loại huyết mạch vô cùng mạnh mẽ, phối hợp với Tuyệt Thiên chi pháp của Tần Mộc Ca thì vô địch khắp Bắc vực.

Lực lượng đó tên là “Tuyệt Đối”, dẫn dắt nhân quả, can thiệp vào tạo hóa.

Năng lực này không bị hạn chế bởi điều kiện thiên địa, khiến Tần Mộc Ca có thể làm bất cứ chuyện gì mà mình muốn.

Chỉ là bị hạn chế ở thời gian, nên Tần Mộc Ca chưa đi được quá xa trên con đường này.

Sở Vân Vân muốn tu hành pháp Già Thiên của Toan NGhê, chính là để cường hóa Tuyệt Thiên của nàng.

Tương lai có thể che đậy tất cả nhân tố ảnh hưởng, để cho võ đạo của nàng vô địch tuyệt đối!

Sở Hi Thanh quay đầu đánh giá ‘Thần Ngao Tán Nhân’ kia: “Là báo trước sao?”

Người này có thể báo trước từ 3700 năm trước sao?

Loại năng lực này, ngay cả Chúc Quang âm cũng không làm được chứ? Trừ phi là Hoàng Hi phục sinh.

“Không biết, nhưng Thần Ngao Tán Nhân này có chút thú vị.” Khóe môi Sở Vân Vân hơi vểnh lên, nắm bộ giáp bạc trong tay: “Bộ giáp này rất hợp với ta. Coi như là pháp khí thứ nhất ta để vào mắt từ khi sống lại đến giờ.”

Lúc trước nàng không mặc giáp trụ, nên bây giờ chỉ cần mặc bộ giáp này ra bên ngoài là được.

Khi Sở Vân Vân mặc bộ giáp này lên, Sở Hi Thanh liền sững sờ, trong mắt lóe lên một tia dị thường.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Sở Vân Vân mặc giáp váy.

Không thể không thừa nhận, tay nghề chế giáp của Thần Ngao Tán Nhân quá cao siêu, tạo hình của giáp váy vô cùng có mỹ quan.

Sở Vân Vân vốn cực kỳ xinh đẹp, mặc kệ là dáng người hay dung mạo thì đều là thế gian hiếm thấy.

Hai năm nay nàng đã cao lớn hơn, tuy rằng sắc mặt vẫn trắng bệch, có vẻ hơi ốm yếu. Nhưng sau khi mặc bộ giáp bạc này vào, toàn thân nàng trở nên hiên ngang, thần thái xinh đẹp.

Lục Loạn Ly ở bên cạnh lại phồng má lên.

Nàng nhìn hai người này lặng lẽ nói chuyện, nhìn dáng vẻ ngây ngốc của Sở Hi Thanh, thì trong lòng lại hơi khó chịu.

Thật ra trước kia cũng từng nhìn thấy cảnh này, nhưng nàng chưa từng để ý.

Bây giờ thì lại khác, Lục Loạn Ly đã nghi ngờ hai người này không phải là huynh muội.

Nàng nghiến răng nghiến lợi, quay đầu nhìn bộ giáp váy trong tay mình.

Lục Loạn Ly hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn từ bỏ ý tưởng mặc giáp vào luôn.

Ý nghĩ này quả thực quá trẻ con. . .

Chương 1370: Thần Tuyệt (3)

Cũng đúng lúc này, Thần Ngao Tán Nhân kia lại vung tay lên: “Tiếp theo là cửa ải thứ năm, xin mời chư vị! Cứ tiến về phía trước là được!”

Theo tiếng nói của hắn, phía bắc của đại sảnh bỗng nhiên mở rộng.

Một cánh cửa đá cực to xuất hiện trước mắt mọi người.

Bên ngoài cửa đá vẫn là con đường lát đá cẩm thạch, vẫn dẫn đến đỉnh đầu núi đá Bá Hạ.

Toàn bộ núi đá Bá Hạ đều là mây mù, không thể nhìn thấy xa hơn.

Hồ Tâm Mị không khỏi cau mày, liếc mắt nhìn Nhật Già La một chút.

Hai người đều nhìn thấy vẻ lo lắng trong mắt đối phương.

Mây mù ở nơi này thật sự quá nồng đậm, nồng đậm đến mức làm cho năng lực của bọn họ chỉ là dệt hoa trên gấm.

Lúc này, tất cả mọi người đều không di chuyển, mà dồn dập nhìn về phía Vấn Thù Y.

Sở Hi Thanh cũng cố gắng thu hồi tầm mắt từ trên người Sở Vân Vân về, sau đó cũng nhìn sang Vấn Thù Y.

Trong tất cả mọi người ở đây, sức chiến đấu của vị thành chủ này là mạnh nhất.

Vấn Thù Y chưa di chuyển, mấy phe còn lại cũng không dám lỗ mãng.

Huống hồ mọi người không biết tình hình bên trong mây mù, Thái Thượng Thông Thần của Sở Hi Thanh cũng đã cảm nhận được khí tức nguy hiểm ở trong đó.

Vì vậy, hắn cũng chờ mong vị này đi trước dò đường.

Vấn Thù Y lại nở nụ cười thản nhiên, sau đó bay thẳng về phía trước, chẳng mấy chốc đã biến mất trong mây mù dày đặc.

Mọi người lại chờ đợi giây lát, sau đó mới nối đuôi nhau bay vào trong màn mây mày dày đặc.

Sau khi tiến vào mây mù, Sở Hi Thanh liền cảm nhận được lực lượng Pháp lệnh ở nơi này.

Nơi này cấm ngự không, cấm phi hành!

Một đại cao thủ giống như Yến Quy Lai, tự nhiên không sợ pháp lệnh ở nơi này.

Bởi vì Thiên Phạt Lôi Bạo của hai sách Giới Luật không tổn thương được hắn.

Vấn đề là đám người còn lại không chịu nổi.

Từng đạo từng đạo lôi đình đỏ thẫm kia, vừa đánh xuống đã bị Yến Quy Lai đánh tan, sau đó lan tràn ra bốn phía.

Vì vậy, Yến Quy Lai chi phi hành giây lát, sau đó liền hạ xuống mặt đất, đồng hành với mọi người.

Để người ta khó chịu chính là, địa hình dưới mặt đất rất phức tạp.

Dù sao Bá Hạ cũng là một thành viên trong Long chi cửu tử.

Phần đầu của nó thật ra không giống rùa, là một đầu rồng đường đường chính chính, hình dạng khá giống Ly Long, trên cổ đều là xước măng rô.

Tòa núi đá Bá Hạ này cực kỳ sống động.

Vì vậy trên mặt đất đều là những cột đá cứng rắn và sắc bén như đao.

Hết lần này đến lần khác, mây mù lại rất dày đặc, dày đến mức đưa tay không thấy năm ngón. Dù là cao thủ như Yến Quy Lai, cũng khó có thể nhìn quá ba mươi trượng.

Vì vậy, tốc độ của bọn họ khá chậm rãi.

Phương Bất Viên đứng trên lưng tiểu Huyền Vũ, tay đè kiếm, ngưng thần đề phòng.

Hắn vừa đề phòng phương pháp kiểm tra của Thần Ngao Tán Nhân, vừa đề phòng những người trong mây mù.

Có điều, khi bọn họ đi được mười dặm, thì vẫn sóng yên bể lặng, bình an vô sự.

Phương Bất Viên không khỏi nhíu mày, ánh mắt khó hiểu: “Mọi người nói xem, rốt cuộc cửa ải thứ năm này là cái gì?”

“Không biết.” Sắc mặt Tông Tam Bình lạnh lùng: “Ngươi nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Nói chung là binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn. Một đường tiến về phía trước, tự nhiên có thể hiểu rõ ràng.”

Đúng lúc này, bọn họ liền nghe thấy một tiếng kêu sợ hãi và thê thảm ở phía sau.

“Là người của Hiên Viên phần!”

Lúc này, Sở Hi Thanh quay đầu nhìn về phía bên đó.

Hắn nghe ra đó là tiếng của một yêu tộc nữ tính bên Hiên Viên phần.

Vị này là một con Thất vĩ yêu hồ, vẻ ngoài không tệ, tiếng nói cũng dịu dàng nũng nịu, rất dễ nghe, vì vậy Sở Hi Thanh có ấn tượng khá sâu.

Trong lòng Sở Hi Thanh hơi chần chờ, nghĩ thầm có nên ra tay cứu viện hay không?

Nơi này có rất nhiều mây mù, dường như không cần Hồ Tâm Mị nữa rồi.

Mà ngay khi hắn dùng ánh mắt dò hỏi để nhìn Sở Vân Vân, đã phát hiện chân thân của Sở Vân Vân đã rời đi.

Tâm linh của Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân liên hệ rất chặt chẽ, liếc mắt là đã nhìn ra ‘Sở Vân Vân’ ở nơi này chỉ là do Sở Hi Thanh nghĩ hóa ra.

Hắn không khỏi ‘chậc’ một tiếng.

Xem ra Sở Vân Vân vẫn muốn giữ Hồ Tâm Mị và Nhật Già La lại.

Nhậm Tiếu Ngã cũng đứng ở cạnh đó, hắn hoàn toàn không cảm nhận được Sở Vân Vân đã rời đi, chỉ là liếc mắt nhìn qua bên kia: “Hình như là con Thất vĩ yêu hồ của Hiên Viên phần, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Không biết! Nơi này có Già Thiên chi pháp, hơn nữa còn cực mạnh.”

Ánh mắt Yến Quy Lai trở nên nghiêm túc hơn.

Hiên Viên phần, Lê Sơn và Nhật Già La, ba đội ngũ này luôn đi theo sau bọn họ.

Nhưng địa hình nơi này rất phức tạp, cộng thêm mây mù dày đặc, nên bốn chi đội ngũ từ từ tách ra.

Hắn cũng không nhìn thấy tình hình bên kia.

“Hình như bên kia có chiến đấu, mọi người cẩn thận đề phòng, không thể bất cẩn. Cẩn thận!”

Con ngươi của Yến Quy Lai hơi co lại, bỗng nhiên nhìn về phía trước.

Khoảnh khắc này, phạm vi năm mươi trượng quanh thân tiểu Huyền Vũ đã bị hắn kéo dài đến năm dặm. Chỉ trong một chớp mắt ngắn ngủi này, liền để cho mọi người nơi đây có thời gian ứng phó.

Chương 1371: Thần Tuyệt (4)

Một cái chớp mắt tiếp theo, bọn họ liền nhìn thấy một cái đầu rồng to lớn xuyên qua mây mù.

Khuôn mặt của nó được bao trùm bởi một lớp vảy màu vàng óng, trên đỉnh đầu thì đều là xước măng rô, hình dạng dữ tợn hung ác.

Nhưng sau khi cái đầu rồng này xuất hiện, lại không gây sự với bọn họ, mà chỉ nhìn bọn họ với ánh mắt uy nghiêm.

Tông Tam Bình nhìn thấy cảnh này, không khỏi nhướng mày: “Ly Long?”

“Đây là Bá Hạ! Lân phiến của Ly Long có màu vàng sao?”

Kiếm Tàng Phong lắc đầu, lời nói ẩn chứa suy đoán: “Hẳn là á loại của Bá Hạ, là Vân Ngao của Thần Ngao Tán Nhân.”

Phía sau hắn đã xuất hiện một cây cân cực lớn, hai bên trái phải là Quân Thiên thánh kiếm và Hành Thiên thánh kiếm.

Kiếm Tàng Phong híp mắt lại: “Khá lắm! Ít nhất 57.000 năm đạo hạnh!”

Hắn tu luyện Bình Thiên Kiếm và Lượng Thiên Kiếm, có thể xưng là cân tất cả sự vật trong thiên hạ.

Lúc này, hắn liền cân được tổng sản lượng yêu lực của con Vân Ngao này.

“Thần quy vĩnh thọ.” Phương Bất Viên ‘chà chà’ hai tiếng, hắn lại nhìn cái đầu to lớn này với vẻ chờ mong: “Tuổi thọ của quy tộc thật khiến người ta hâm mộ, nhưng nó chính là bài kiểm tra của cửa ải thứ năm sao?”

Hắn nghĩ thầm, nếu là như vậy thì phát tài rồi.

Sức chiến đấu của con Vân Ngao này phải cực kỳ đáng sợ.

Nó là Á loại thần thú, cộng thêm 57000 năm đạo hạnh, có thể chiếm một vị trí trên Thiên Bảng, thậm chí là hàng đầu Thiên Bảng.

Nhưng nếu như dùng nó để kiểm tra đám cao nhân Thiên Bảng ở đây, thì sức chiến đấu của nó lại quá thấp rồi.

Dù hai đội ngũ của bọn họ đều bị áp chế ở ngũ phẩm, nhưng vẫn có thể rút da lột xương nó.

Phương Bất Viên đang suy nghĩ đến mai rùa và xương rồng của con Vân Ngao này có thể bán được bao nhiêu tiền.

Yến Quy Lai thì lại đoán được ý tưởng của cái tên này, lúc này liền vỗ vào đầu Phương Bất Viên một cái.

Long chi cửu tử và nhân tộc có huyết mạch rất gần, không thể khinh thường, cũng không thể tùy tiện giết chóc.

Hắn lập tức ôm quyền về phía Vân Ngao: “Vô Tướng thần tông Yến Quy Lai, gặp qua Vân Ngao tiền bối! Không biết tiền bối ngăn cản đường của chúng ta là muốn làm gì?”

Vân Ngao không có lên tiếng, nó ngưng thần nhìn tiểu Huyền Vũ, và cả Bạch Tiểu Chiêu ở trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh.

Chỉ một lát sau, nó mới nhìn Yến Quy Lai với ánh mắt lạnh lẽo.

“Các ngươi làm trái quy tắc! Đường đường là nhị phẩm thượng, Lượng Thiên thánh truyền của Vô Tướng thần tông, lại đi phong ấn tu vị để tranh cướp truyền thừa của chủ ta?”

Giọng nói của nó âm trầm, chưa đầy uy nghiêm, rung động màng nhĩ giống như sét đánh. Thần thức mạnh mẽ và hùng vĩ kia cũng bắt đầu xung kích tâm thần của tất cả mọi người ở đây.

Nguyên thần của Yến Quy Lai cũng cảm nhận được thần niệm của Vân Ngao xung kích.

Trong lòng hắn hơi không vui, chỉ cảm thấy con rùa này cho mặt mũi mà lại không cần.

Chư châu ở Bắc vực có ai không biết, Yến Quy Lai hắn xưa này đều không phải người hiền lành?

Hôm nay nể tình con Linh thú này có huyết mạch gần với nhân tộc, nên cho nó chút tôn trọng, vậy mà con súc sinh này lại dám lên mặt rồi.

Yến Quy Lai vẫn cố gắng bình tĩnh lại, vẻ mặt hờ hững chắp tay nói: “Người phá hư quy củ cũng không phải tại hạ, mà là người khác. Vô Tướng thần tông chỉ bị ép theo mà thôi.”

Sau đó hắn ngẩng đầu nhìn trời, nhìn về phía hai đám kim quang xoay quanh trên không trung kia: “Hai sách Giới Luật này chính là thần khí thời thượng cổ, một khi chúng hiện thế, tất sẽ làm loạn thế cuộc trong thiên hạ, Vô Tướng thần tông ta không thể để hai sách này rơi vào tay bọn tà ma ngoại đạo.”

Hắn tự nhận vẻ mặt của mình rất ôn hòa, nhưng thật ra cái mặt trâu của hắn vẫn rất dữ tợn, giọng nói cũng cứng rắn như búa.

“Thật can đảm!” Vân Ngao nhíu mày, mấy sợi râu hơi run lên: “Các ngươi không mời mà đến, mạnh mẽ xông vào nhà người khác mà còn dám nói hung dữ như vậy? Nghe đây, quy định của chủ ta là không thể làm trái! Tất cả ngũ phẩm trở lên đều lui ra ngoài cho ta!”

Yến Quy Lai nghĩ thầm, ta hung dữ lúc nào?

Nhưng lúc này hắn cũng lười giả bộ, trực tiếp cầm kiếm bên hông, sắc mặt âm trầm: “Nếu ta không lùi thì sao?”

Vân Ngao nhất thời cười gằn, khí tức trên người càng lạnh lẽo hơn, mây mù chung quanh cũng nồng nặc hơn, áp lực như núi bao trùm bốn phía.

“Nếu như không lùi, như vậy ta tuyệt đối. . .”

Giọng nói của nó chợt im bặt, đôi mắt rồng to lớn kia chợt co rút lại, nhìn chằm chằm vào cô gái mặc giáp váy màu bạc ở trên lưng tiểu Huyền Vũ.

Nơi sâu xa trong đáy mắt của Vân Ngao, bắt đầu hiện ra một tia kiêng kỵ.

Thời điểm này, Sở Vân Vân vừa mới trở về bản thế, nàng ngước mắt nhìn Vân Ngao, sau đó nhỏ giọng hỏi Sở Hi Thanh: “Bên này có chuyện gì?”

“Đây là con Linh sủng của Thần Ngao Tán Nhân.” Sở Hi Thanh vừa ngưng thần đề phòng vừa giải thích: “Nhìn dáng vẻ của nó, hình như là muốn ra tay với chúng ta, muốn đuổi tất cả người trên ngũ phẩm ra ngoài.”

Sở Hi Thanh vừa nói đến đây, liền thấy thân thể Vân Ngao run lên một cái, thân thể khổng lồ cấp tốc đổi hướng.

“Nếu như không lùi, vậy thì thôi, các ngươi muốn làm gì thì làm, chỉ cần đừng dỡ bỏ cả tòa tiên cung này là được.”

Âm thanh của nó cũng hơi thay đổi, bắt đầu lải nhải như người già: “Chủ thượng nhà ta chết đã lâu, bây giờ mỗi ngày chỉ lấy một ít Đế Lưu Tương hắn để lại, giúp hắn trông coi tòa tiên cung này, nào có mạng đi đánh với các ngươi? Đáng tiếc, thói đời suy bại, hạt giống của nhân tộc bây giờ đều hư hỏng, chuyên môn bắt nạt người già trẻ nhỏ, cướp đoạt cơ duyên của người trẻ tuổi. . .”

Chương 1372: Nằm mơ giữa ban ngày

Tất cả mọi người trên lưng tiểu Huyền Vũ không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Chu Lương Thần và Diệp Tri Thu làm người chính trực, da mặt mỏng, nghe Vân Ngao nói vậy thì không khỏi hiện lên vẻ xấu hổ.

Sở Hi Thanh thì lại cười khẽ, lòng thầm nói vẫn là tức phụ lợi hại.

“Xem ra đây là một con rùa nhát gan.”

Hắn thả chuôi đao, liếc mắt hỏi Sở Vân Vân: “Bên kia là thế nào?”

Con Thất vĩ yêu hồ yểu điệu kia đã chết chưa?

“Là Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch, hắn ra tay với đám người Hiên Viên phần. Nhưng Cửu vĩ yêu hồ kia cũng rất thông minh, sử dụng lá bài tẩy, sáu người thì bốn người chạy thoát. Còn Nhật Già La thì bị Vương Đông Thiên ép phải lùi trở về tòa lầu tháp chín tầng kia.”

Sở Vân Vân thản nhiên nói: “Xem ra là bọn họ không thích thả mây khói.”

Vừa rồi, nếu như không phải Vương Đông Thiên nắm giữ năng lực Độn Thiên, Thương Hải Thạch nắm giữ Quang độn, thì nàng đã làm thịt hai người này rồi.

Không phải Sở Vân Vân không đuổi kịp, mà là không thể đuổi.

Độn Thiên và Quang độn đều là độn pháp đỉnh cấp nhất, vấn đề là hai người này đều dựa vào ngoại lực mới chiếm được.

Độn pháp Tuyệt Thiên của Sở Vân Vân cũng có tốc độ rất kinh người, lại có năng lực nhân quả, không nhìn quy tắc, không giảng đạo lý.

Ngưỡng cửa của Tuyệt Thiên chi pháp rất cao, trước kia nàng không dùng được, bây giờ loại bỏ được một bộ phận độc tố, nàng đã có thể vận dụng càng nhiều chân nguyên hơn.

Vấn đề là nàng không thể cách cái phân thân này quá xa, nếu không nó sẽ tan biến.

“Thì ra là vậy.” Thái độ của Sở Hi Thanh rất bình thản.

Chuyện đã đến nước này, có mây khói hay không cũng không sao.

Trong tiên cung bây giờ còn có bao nhiêu người chứ?

Dù có thả mây khói ra, thì cũng không giấu được.

Lúc này, Vân Ngao lại nhìn về phía tiểu Huyền Vũ và Bạch Tiểu Chiêu.

Nó vẫy vẫy cái đuôi sau lưng, thao túng linh quang rơi xuống trước người tiểu Huyền Vũ và Bạch Tiểu Chiêu: “Gặp cũng là có duyên, hai người các ngươi một có huyết mạch Quy tộc, một cái là Phong Sinh thú diễn hóa thành Thừa Hoàng, xem như là cùng tộc với chủ thượng, những Đế Lưu Tương này, các ngươi cầm đi.”

Sau đó, nó liền lắc lư thân thể khổng lồ như núi của mình, biến mất tại nơi sâu xa trong mây mù.

Yến Quy Lai cũng thả lỏng: “Đi thôi, chúng ta tiếp tục.”

Tiểu Huyền Vũ vô cùng vui vẻ, Vân Ngao cho nó tận sáu bình Đế Lưu Tương.

Mỗi một bình đều có thể gia tăng năm mươi năm yêu lực.

Lúc trước, tuy rằng nó không học được Phong Tẫn Tàn Ngân, cũng không phải thuật võ song tu, nhưng cũng được thưởng một cái pháp khí tứ phẩm, và sáu bình Đế Lưu Tương.

Tiểu Huyền Vũ bắt đầu cõng đám người, cực kỳ ra sức chạy ở trong mây mù, mãi cho đến trước một cánh cửa lớn hùng vĩ dị thường.

Trước cánh cửa lớn này còn có một cái thang cao hơn hai mươi trượng, tổng cộng 499 bậc.

Cánh cửa lớn trên trang cũng cao hai mươi trượng, chiều rộng thì lại đạt đến ba mươi trượng.

Điều này làm cho Sở Hi Thanh nghĩ đến Đế Thần cung ở trên Bất Chu sơn.

Cánh cửa trước mặt tuy không xa hoa bằng hoàng đình Cự Linh, nhưng khí thế cũng rất hùng vĩ, mênh mông và đồ sộ.

Cánh cửa lớn màu đỏ thẫm kia chỉ đóng một nửa, mở một nửa.

Bên trong là một màu đen kịt, u sâm khó dò.

Nhìn hai bên trái phái, có thể thấy hai mặt tường đỏ kéo dài mấy chục trượng, mãi đến khi vượt qua tầm mắt của bọn họ.

Phía trên là lầu các sừng sững, xuyên thẳng lên trời mây, cũng vượt qua khỏi tầm nhìn của bọn họ.

Xuyên thấu qua lớp mây mù, còn có thể nhìn thấy hai đám kim quang đang xoay quanh trên không trung.

Đây hẳn là tòa lầu các khổng lồ mà bọn họ nhìn thấy trước khi vào núi.

Yến Quy Lai ngưng thần nhìn bốn phía, sau đó nhảy vọt đến trước cánh cửa: “Ta đi vào trước, các ngươi theo sau.”

Hắn cầm trường kiếm trong tay, cẩn thận từng li từng tí mà bước vào cửa.

Vấn Thù Y tiến lên trước bọn họ, chắc hẳn đã đi vào trước rồi.

Yến Quy Lai không xác định bên trong này có nguy hiểm hay không.

Hắn là đại trưởng lão, gánh chịu nguy hiểm và dò đường cho hậu bối là trách nhiệm của hắn.

Nhưng khi hắn vừa bước vào một bước, bóng người liền biến mất.

Tất cả mọi người trên lưng tiểu Huyền Vũ đều nhíu mày, nhìn chằm chằm vào bên trong một lát.

Tông Tam Bình không dám chậm trễ, ngự không mà lên: “Chúng ta cũng vào thôi.”

Thời điểm này, bọn họ chỉ có thể đi đến cuối cùng, dù sao cũng không thể bỏ mặc đại trưởng lão của mình ở bên trong.

Sở Hi Thanh cung nhảy xuống lưng tiểu Huyền Vũ, ngưng thần đề phòng bước vào bên trong.

Vừa vào bên trong, hắn liền cảm thấy trời đất quay cuồng, thời gian và không gian ở trước mặt đã bị vặn vẹo.

Chờ đến khi tầm mắt của hắn ổn định lại, thì phát hiện mình đang trong một biển lửa đỏ thẫm.

Trước mắt là một biển lửa, đâu đâu cũng là lửa, ngay cả mặt trời trên không trung kia cũng tràn đầy ánh lửa nóng rực.

Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy nhiệt độ chung quanh tăng mạnh.

Hắn vô thức muốn bay lên, thoát ly khỏi biển lửa vô biên này, nhưng lại phát hiện nơi này cũng có pháp lệnh cấm bay.

Sở Hi Thanh chỉ có thể lắc đầu, dùng bảy tầng cương khí của mình để chống đỡ.

Chương 1373: Nằm mơ giữa ban ngày (2)

Lúc này, mấy người Kiếm Tàng Phong cũng xuất hiện ở phía sau hắn.

“Nơi này là nơi nào?” Ánh mắt Kiếm Tàng Phong tràn đầy ngờ vực, hắn lập tức phát hiện ra điều dị thường: “Hình như mấy người sư thúc và Tông sư huynh không ở nơi này?”

Ngay cả Diệp Tri Thu cũng không ở đây.

Sở Hi Thanh sờ sờ đỉnh đầu của mình, phát hiện Bạch Tiểu Chiêu ở trên đỉnh đầu của hắn cũng đã biến mất.

Hắn cau mày suy tư: “Chắc là mỗi đội ngũ đều được truyền tống đến các nơi khác nhau, nơi này hẳn là cửa ải thứ năm.”

Hắn liếc mắt nhìn chung quanh, cuối cùng nhìn về phía bắc: “Chúng ta vượt qua mảnh biển lửa này, đi phía kia đi.”

Kiếm Tàng Phong cũng liếc mắt nhìn về phía bắc, phát hiện bên đó có một cái cửa lớn.

Tuy nhiên, hai hai cách nhau mấy chục dặm, mà nơi này lại tràn đầy lửa và lửa, ngay cả hư không cũng vặn vẹo vì bị lửa đốt.

Một thân cương lực của hắn cũng không thể ngăn cách những ngọn lửa này.

Lúc này, Kiếm Tàng Phong lại thử dùng Lượng Thiên chi pháp để rút ngắn khoảng cách với lối ra.

Sau đó hắn nhíu mày nói: “Lực lượng Giới Luật nơi này rất mạnh, nơi này không chỉ không thể phi hành, mà còn không thể thi triển độn pháp, chúng ta chỉ có thể đi qua.”

Thật ra hắn có thể dùng Hành Thiên thánh kiếm để chống lại lực lượng của hai sách Giới Luật, nhưng không cần thiết, biển lửa này không quá khó khăn với bọn họ.

Lúc này, Chu Lương Thần và tiểu Huyền Vũ cũng xuất hiện trên biển lửa vô biên này.

Chu Lương Thần liếc mắt nhìn bốn phía, giả vờ lạnh nhạt nói: “Để ta.”

Trong lòng hắn rất hưng phấn.

Hắn đi theo Sở Hi Thanh cả một đường, nhưng lại không làm được gì cả, cuối cùng vẫn kiếm được vài món pháp khí mạnh mẽ và rất nhiều đan dược, trong lòng cũng phải thấy rất ngại.

Cho đến giờ phút này, rốt cuộc hắn cũng có đất dụng võ.

Chu Lương Thần đặt trường kiếm trước ngực, trong mắt lóe lên một vệt dị thường.

Lúc này, khí tức của hắn gần như hợp lại làm một với tiểu Huyền Vũ.

“Sông băng, nghịch dòng!”

Theo giọng nói của hắn, vô số dòng nước chảy ra từ phía sau hắn. Chúng nó lao thẳng về phía trước, tụ thành sông, chảy xuôi trên mặt đất, cuối cùng kết thành một lớp băng.

Chỉ trong khoảnh khắc, một con đường băng đã xuất hiện ở trước mắt bọn họ.

Kiếm Tàng Phong không khỏi nhíu mày, lòng thầm nói Đạo thị này của Sở Hi Thanh rất tốt nha.

Lực lượng chủ yếu mà Chu Lương Thần vừa sử dụng không phải là 'Băng', mà là 'Nghịch'.

Nghịch lửa thành băng, nghịch chuyển nóng thành lạnh. . . cái này đã là rất tốt, chứng tỏ Chu Lương Thần đã có trình độ rất cao trên Nghịch Thiên chi đạo.

Kiếm Tàng Phong quay đầu nhìn về phía Sở Hi Thanh: "Vô Tướng công? Chu sư đệ đã chuyển đổi công pháp?"

"Chuyển rồi, công pháp của Lâm Hải Chu gia không đầy đủ, Lương Thần không thể đi xa trên con đường đó. Vô Tướng công của chúng ta lại có thể xứng đôi với chín phần mười võ đạo trong thiên hạ. Lúc trước, Sở Mính cũng chuyển đổi công pháp đúng không? Nàng còn thừa không ít mấy thứ đầu thừa đuôi thẹo, tông chủ liền hỏi ta có muốn hay không. Chu gia cũng có tiền, mà hắn chỉ là lục phẩm, cho nên cũng không tốn bao nhiêu."

Sở Hi Thanh phát hiện, con đường băng trước mắt đã bắt đầu bốc hơi nước.

Nhiệt độ cao ở chung quanh đang bắt đầu hòa tan tầng băng này.

Nhưng Nghịch Thiên của Chu Lương Thần đúng là rất tốt, những hơi nước kia bay ra bốn phía, rồi lại tiếp tục nghịch lửa thành băng, khiến cho nhiệt độ chung quanh từ từ giảm bớt.

Sở Hi Thanh hiện lên vẻ vui mừng, sau đó lại nhảy lên lưng tiểu Huyền Vũ.

Tiểu Huyền Vũ thì điều động bốn chân, 'oạch' một tiếng rồi trượt về phía trước.

Nó chiếm được pháp khí gia tăng tốc độ từ Phong Thần lâu. Loại pháp khí này giống như ủng ở dưới chân, có thể thi triển Băng độn, cũng có thể thả ra mấy cái bánh xe hay ròng rọc, trượt nhanh ở trên mặt băng, lúc không cần thì có thể thu hồi.

Lúc này, tiểu Huyền Vũ giống như một cơn cuồng phong, nơi nó đi qua, tất cả biển lửa đều hóa thành băng.

Chỉ một lát sau, mấy người bọn họ đã đi đến trước cánh cửa lớn kia.

Sở Hi Thanh vẫn cầm đao trong tay, ngưng thần đề phòng.

Khi tiểu Huyền Vũ va vào trong cửa, Sở Hi Thanh liền cảm thấy hơi hoảng hốt.

Hắn phát hiện mình đưa thân vào trong một tòa nhà cao tầng.

Sở Hi Thanh đưa mắt nhìn bốn phía với vẻ ngờ vực, lòng thầm nói đây không phải là công ty cũ của mình sao?

Trong tay mình còn cầm một hòm bánh kẹo cưới và thiệp mời đỏ rực.

Bánh kẹo cưới? Thiệp mời? Ánh mắt Sở Hi Thanh tràn đầy khó hiểu, hắn nhìn vào tấm thiệp mời một chút.

Là thiệp mời cưới.

“Kính gửi Thẩm Vân Luyện tiên sinh.”

“Chúng ta quyết định tổ chức tiệc cưới vào lúc 3 giờ ngày 31 tháng 1 năm 2023 tại sảnh 31 của khách sạn Tứ Phương . . .”

“Người mời Sở Hi Thanh, Tần Mộc Ca, Lục Loạn Ly.”

Sở Hi Thanh nhíu mày, nghĩ thầm lại có ba người mời?

Quốc gia thoáng như vậy sao? Lại cho phép một chồng hai vợ?

Chương 1374: Nằm mơ giữa ban ngày (3)

Còn nữa khách sạn Tứ Phương là thế nào? Tứ Phương là một con đường ăn vặt nổi tiếng mà? Chỉ vì mình hoài niệm quà vặt ở nơi đó?

Vậy tại sao lại có thiếp mời cưới?

Đúng rồi! Mấy năm nay mình mất nhiều tiền cưới xin như vậy, đến giờ vẫn chưa thu hồi được.

Đặc biệt là thủ trưởng Thẩm Vân Luyện của mình, khi đó mình nhịn đau lấy ra tận năm ngàn.

Sở Hi Thanh đang suy nghĩ lung tung, liền nhìn thấy một đám đồng nghiệp chạy đến.

“Chúc mừng chúc mừng! Chúc mừng Sở ca song hỷ lâm môn.”

“Tên tiểu tử thối này, quả thực là hưởng hết phúc của thiên hạ.”

“Lão Sở thật là lợi hại, Tần Mộc Ca và Lục Loạn Ly đều là đại mỹ nữ có tiếng của công ty chúng ta, vậy mà đều bị ngươi bắt được.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì lại nở nụ cười không có nhiệt độ.

Hưởng hết phúc của thiên hạ? Cưới hai vợ?

Mình đang nằm mơ giữa ban ngày đi! Cái ảo cảnh này không khỏi quá đơn sơ, không có chút chân thực nào.

Cùng lúc đó, đám người chung quanh Sở Hi Thanh đều dồn dập né sang hai bên.

Một cô gái khoảng hai mươi tuổi xuất hiện, nàng có một mái tóc đen dài, mặt trứng ngỗng, mày liễu, con mắt lại là màu xanh da trời.

Nàng mặc đồ vest trên người, phía dưới là một chiếc váy zip và đôi tất chân màu đen, giẫm lên giày cao gót bước đến.

“Đang trong thời gian làm việc, tụ tập ở đây làm gì? Tất cả đều tản đi, Sở Hi Thanh! Ta đã nói với ngươi rồi, chờ đến hết giờ làm rồi hãy phát thiệp mời và bánh kẹo.”

Cô gái nhìn về phía Sở Hi Thanh, trong đôi mắt xanh làm đang giận dữ kia, lại có một vệt e thẹn.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, đây không phải Tần Mộc Ca phiên bản trưởng thành sao?

Hắn nhìn chân của đối phương, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Trong lòng Sở Hi Thanh lại đổi ý.

Linh thức của hắn không cảm nhận được nguy hiểm, Thái Thượng Thông Thần cũng không cảnh báo gì.

Như vậy, nằm mơ giữa ban ngày một lần cũng không có gì không tốt, phải không?

Mà lúc này, tại thế giới chân thật, Sở Vân Vân đang nhíu mày nhìn Sở Hi Thanh.

Vị huynh trưởng tiện nghi này của nàng đang nằm mê man ở trên lưng rùa, hai tay để trước ngực, mặt hàm chứa ý cười.

Nếu như không phải hắn vẫn sinh cơ bừng bừng, thì Sở Hi Thanh giống như đang mỉm cười dưới cửu tuyền vậy.

Kiếm Tàng Phong cũng đã tỉnh lại từ lâu, hắn chờ một lát, lại phát hiện Sở Hi Thanh vẫn chưa tỉnh lại.

Kiếm Tàng Phong không khỏi kinh ngạc: “Sao sư đệ vẫn chưa tỉnh lại? Tuy đây là Mộng Huyễn Phao Ảnh trong Thiên Cương, nhưng lại không có người thao túng, nên không coi là cao siêu.”

Chu Lương Thần ở bên cạnh cũng đã tỉnh lại, ngay cả kẻ có ý chí kém nhất là tiểu Huyền Vũ cũng đã sắp thức tỉnh.

Sở Vân Vân cũng cảm thấy khó hiểu: “Ta cũng rất tò mò.”

Nàng biết tâm trí của Sở Hi Thanh kiên cường đến mức nào.

Hơn nữa, Sở Hi Thanh còn có Thái Thượng Thông Thần, ngoài ra hắn còn chém ác, tà, trầm, chướng, tham, hận, muội, sắc, nghi thành chín đạo phân hồn, một khi những thứ này xuất hiện, thì đều chuyển hết sang phân hồn, khiến cho hắn duy trì bình tĩnh.

Vì vậy nên võ đạo của Sở Hi Thanh cũng tương đối khắc chế huyễn thuật.

“Cái tên này. . .ta cảm giác như hắn không bị huyễn thuật mê hoặc, mà là đang mơ giấc mơ đẹp, không muốn tỉnh lại.”

Lục Loạn Ly hừ một tiếng, sau đó xung phong nhận việc: “Lười đợi thêm, ta trực tiếp dùng thuật Nhập Mộng để gọi hắn tỉnh là được.”

Nàng một tay bắt linh quyết, một tay điểm vào trán của Sở Hi Thanh.

Khi Lục Loạn Ly tiến vào thế giới tâm linh của Lục Loạn Ly, lại phát hiện mình đưa thân vào một kiến trúc rất kỳ quái.

Tựa như được tạo thành từ chất liệu thép và đá nào đó, sàn nhà bóng loáng, nhìn qua rất tráng lệ.

Lục Loạn Ly nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, phát hiện bên ngoài đều là những tòa nhà cao mấy chục tầng, thậm chí là hơn trăm tầng.

Lục Loạn Ly không thấy kỳ lạ.

Ba mươi sáu châu của Đại Ninh có rất nhiều kiến trúc hùng vĩ, chỉ riêng tường thành thành Vọng An cũng đã cao hơn trăm trượng, càng không cần nói đến đám Cự linh ở phương bắc.

Nàng chỉ cảm thấy kỳ lạ với hình dạng kiến trúc ở đây.

Sau đó, Lục Loạn Ly lại nhìn thấy một đám người đang vây quanh một cánh cửa.

Nàng cảm thấy hơi kỳ quái, liền đi qua hỏi: “Các ngươi đang làm gì vậy?”

Một người trong đó nghe vậy thì cười hì hì: “Đương nhiên là náo động phòng nha, ngươi không biết tân lang hôm nay đáng ghét thế nào đâu, hôm nay phải dằn vặt hắn một phen.”

Người còn lại cũng nghiến răng nói: “Tên khốn này hưởng hết phúc của thiên hạ, cưới tận hai đại mỹ nhân, đây còn là người sao?”

“A? Mỹ nữ này quen thế, sao lại mặc cổ trang rồi?”

Trong con ngươi của Lục Loạn Ly nhất thời tràn đầy lửa giận.

Nàng biết câu trả lời của những người này đều bắt nguồn từ tiềm thức của Sở Hi Thanh.

Như vậy tên khốn đáng chết này, rốt cuộc là muốn cưới ai? Hắn muốn cưới ai?

Lục Loạn Ly không hỏi gì nữa, nàng trực tiếp đè đao bên hông, sải bước xông vào bên trong.

Chương 1375: Giao dịch

Khi Lục Loạn Ly đi vào trong phòng, liền nhìn thấy Sở Hi Thanh đang mặc một bộ quần áo kỳ quái, ngồi trên một chiếc giường lớn có chăn đệm màu đỏ.

Bên cạnh còn có hai nữ tử tuyệt mỹ, người bên trái mặc quần áo màu trắng, đầu che lụa mỏng, trên mặt tràn đầy vui vẻ. Người bên phải mặc áo cưới màu đỏ rực, phủ khăn đỏ, vẻ mặt ngượng ngùng.

Quanh giường còn có một đám nam nam nữ nữ, mỗi người đều cầm một thứ to như hộp son, chĩa thẳng vào mấy người ngồi trên giường.

“Nào, cười một cái!”

“Cười nào!”

“Hôn một cái đi, đừng chỉ hôn má, hôn môi đi!”

“Ha ha, tấm ảnh này không tệ, ngươi nhìn Sở Hi Thanh này, trông có ngu xuẩn không.”

“Hắn có thể không đắc ý sao?”

Lục Loạn Ly cũng thấy Sở Hi Thanh rất ngu xuẩn.

Cái tên này ngồi yên tại chỗ, mặt cười khúc khích như tên đần độn.

Khi hai cô bé bên cạnh bị mọi người ồn ào ầm ĩ quá, liền hôn hai bên trái phải của Sở Hi Thanh thật, trên đầu Lục Loạn Ly lập tức bốc lửa, ngọn lửa cao tận ba thước, gần như đốt thủng trần nhà.

Nàng cũng không nhìn kỹ hai cô bé bên cạnh Sở Hi Thanh, mà trực tiếp bước qua, vươn tay tóm lấy cổ áo của Sở Hi Thanh.

“Sở Hi Thanh, ngươi cái tên háo sắc chết tiệt này!”

Lục Loạn Ly bỗng nhiên có một loại cảm giác quặn đau không tên.

Sở Hi Thanh sững sờ, hắn bình tĩnh nhìn thiếu nữ trước mắt, kinh ngạc nói: “Loạn Ly? Kỳ lạ. . .”

Thật kỳ quái! Trong giấc mộng của hắn, tại sao lại có hai cái Lục Loạn Ly?

Sở Hi Thanh nhất thời rùng mình, lẽ nào tiềm thức của mình lại biến thái như vậy sao?

Nam nam nữ nữ ở chung quanh hình như cũng cảm nhận được ý nghĩ của hắn, tất cả đều dồn dập kêu lên.

“A? Tại sao lại có tận hai cô dâu mới?”

“Mọi người nhìn kìa, giống hệt cô dâu bên trái kìa.”

“Lẽ nào là chị em sinh đôi? Sau này tân lang có thể phân biệt được sao?”

“Mịa nó, lại có một chân với cả hai chị em song sinh? Cái tên đáng chết này!”

Lục Loạn Ly nghe vậy thì lại cau mày, quay đầu nhìn về phía cô gái mặc áo trắng che lụa mỏng trên mặt kia.

Vẻ mặt nàng hơi sững sờ, nghĩ thầm nữ nhân này quá giống mình.

Lục Loạn Ly lập tức phản ứng lại, nữ nhân này là mình, là Lục Loạn Ly nàng!

Cũng có thể nói, Sở Hi Thanh tưởng tượng ra mình.

Gò má Lục Loạn Ly nhất thời đỏ bừng, tâm hoảng ý loạn, nội tâm như con nai con chạy loạn bốn phía.

Sở Hi Thanh cũng phản ứng lại, hắn trợn tròn mắt lên: “Ngươi là Loạn Ly thật? Ngươi tiến vào giấc mộng của ta?”

Nhịp tim của Lục Loạn Ly tăng mạnh, đầu óc thì đã đứng máy.

Nàng đang suy nghĩ, Sở Hi Thanh lại muốn cưới ta, nữ nhân trong mộng của hắn lại là mình.

Không đúng!

Cô bé bên trái là mình, như vậy một người khác là ai?

Trong lòng nàng hừ một tiếng, quay đầu nhìn sang phía bên kia.

Khi Lục Loạn Ly nhìn thấy gương mặt kia, thì lại ngây người.

Một cái chớp mắt tiếp theo, toàn bộ sự vật ở trước mắt Lục Loạn Ly đều vỡ vụn giống như lưu ly.

Đó là Sở Hi Thanh chủ động thoát ly khỏi mộng cảnh.

Tại thế giới hiện thực, Sở Hi Thanh bỗng nhiên mở mắt ra, trực tiếp ngồi bật dậy.

Gương mặt dày như tường thành của hắn cũng hiện lên một vệt đỏ ửng.

Lần này quá mất mặt, thế mà lại bị Lục Loạn Ly nhìn thấy.

Nha đầu nào đi vào mà cũng không biết đường nói với mình một tiếng sao?

Thuật Báo Mộng và thuật Nhập Mộng của thuật sư, thật sự là quá đáng ghét.

Đúng lúc này, Lục Loạn Ly cũng tỉnh táo lại.

Nàng không nói tiếng nào, trực tiếp rút đao bên eo ra, bổ thẳng vào đỉnh đầu Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh nhìn ánh đao năm màu của nàng, trong lòng nhất thời hơi động.

Nữ nhân này lại dùng hẳn Đại Minh Vương Luân!

Hắn vốn muốn đứng tại chỗ để Lục Loạn Ly chém vài đao cho hả giận, nhưng bây giờ liền cảm thấy bảy tầng ngoại cương của mình không chịu nổi.

Lúc này, bóng người của Sở Hi Thanh lóe lên, tránh khỏi lưỡi đao của Lục Loạn Ly.

Lục Loạn Ly đuổi theo như hình với bóng, chém Sở Hi Thanh mấy chục đao, khiến cho hắn chật vật không thôi.

Nếu không phải gần đây hắn có tiến bộ, thì đã bị Lục Loạn Ly chém trúng rồi.

Sở Vân Vân vô cùng nghi ngờ và khó hiểu.

Sở Hi Thanh nhìn như chật vật, nhưng đó là vì hắn nhường.

Lục Loạn Ly tuy rằng khí thế hùng hổ, mỗi một đao đều tàn nhẫn, nhưng thật ra là giữ lại rất nhiều.

Sở Vân Vân nhíu mày, ánh mắt khó hiểu: “Lục sư tỷ, ngươi chém huynh trưởng ta làm gì? Hắn đắc tội với ngươi sao?”

"Tự nhiên là có nguyên do."

Lục Loạn Ly tạm thời dừng tay, nàng một tay chống eo, thở phì phò nhìn Sở Hi Thanh.

"Ngươi không biết hắn nằm mơ cái gì đâu! Hắn. . .hắn . . . hắn . . ."

Nghĩ đến tình cảnh ở trong mơ, gò má Lục Loạn Ly không khỏi đỏ bừng lên.

Người này quá vô sỉ, thế mà lại để nàng và Sở Vân Vân cũng nhau hôn miệng của hắn, còn để mình gả cho hắn!

Càng khó chịu chính là, hắn lại dám có ý tưởng với cả muội muội của mình!

Muốn hưởng phúc? Quả thực là nghĩ đẹp lắm!

Còn nữa, dựa vào cái gì mà Sở Vân Vân mặc áo cưới đỏ rực, còn mình thì lại mặc váy trắng lộ nửa vai? Mặc một bộ quần áo không biết liêm sĩ đó?

Nàng nhất thời không biết miêu tả thế nào mới tốt, nói mấy chữ hắn mà vẫn không thể nói ra lý do gì.

Chương 1376: Giao dịch (2)

Ngay khi Lục Loạn Ly đang nghĩ xem nên nói như thế nào, Sở Hi Thanh bỗng nhiên lắc mình đến bên cạnh nàng.

Lục Loạn Ly lấy làm kinh hãi, vô thức chém một đao qua, đồng thời thân thể lóe lên, chuẩn bị tránh ra.

Nhưng ánh đao năm màu của nàng vừa lóe lên, lại bị một tay của Sở Hi Thanh bắt được.

Một tay khác của Sở Hi Thanh cũng không bị thân pháp của Lục Loạn Ly ảnh hưởng, chính xác bịt miệng của nàng lại.

Sở Vân Vân nhìn thấy thế thì hai mắt sáng ngời, nghĩ thầm một chiêu này của Sở Hi Thanh quá đẹp đẽ.

Đại Minh Vương Luân của Lục Loạn Ly chủ yếu dựa vào Tuần Thiên, Mê Thiên và Loạn Thiên.

Tuần Thiên là đạo tuần hoàn, Mê Thiên là đạo mê huyễn, Loạn Thiên thì lại có thể nhiễu loạn tất cả.

Môn võ đạo này cực kỳ mạnh mẽ, đủ để chống lại Nhai Tí Đao và Tru Thiên Đao, lúc này lại bị Sở Hi Thanh phá tan một cách dễ dàng.

Nhưng mà chuyện này cũng rất khả nghi.

Rốt cuộc Sở Hi Thanh đã mơ thấy cái gì, mà để Lục Loạn Ly hoang mang như vậy? Hơn nữa hắn còn không tiếc tất cả để niêm phong miệng của Lục Loạn Ly?

Sở Vân Vân nheo mắt lại, trong đôi mắt xanh lam hiện lên một tia nguy hiểm: “Huynh trưởng, ngươi làm như vậy là không đúng, sao lại không cho người ta mở miệng nói chuyện?”

Lục Loạn Ly vẫn không thể nói chuyện, chỉ có thể gật đầu thật mạnh, đồng thời giận dữ nhìn Sở Hi Thanh.

Cái tên này giỏi thì che miệng của nàng cả đời đi!

Trong lòng nàng oán hận không thôi, đồng thời cũng giật mình, Tru Thiên Đao của Sở Hi Thanh lại mạnh đến mức này rồi sao?

Chỉ một chữ Tru, đã phá hết tất cả các loại pháp môn của nàng.

Sở Hi Thanh thì lại tê cả da đầu, không dám tưởng tượng đến hình ảnh sau khi Sở Vân Vân phát hiện chân tướng, đó sẽ là cảnh tượng gì?

Hắn truyền âm cho Lục Loạn Ly, vừa cưỡng bức vừa dụ dỗ: “Loạn Ly, chúng ta thương lượng một chút, lần này coi như ta nợ ngươi một lần. Chỉ cần ngươi có thể kín miệng như bưng, thì ta có thể làm một chuyện cho ngươi. Bằng không chúng ta cá chết lưới rách, nói đến thì Lục thúc phụ cũng đang ở trong bí cảnh này.”

Lục Loạn Ly vốn muốn từ chối, cái tên này lại còn dám uy hiếp nàng?

Nhưng trong lòng nàng cũng thấy hơi chột dạ.

Trong hai năm này, Sở Hi Thanh cũng nắm giữ không ít vụ bê bối của nàng.

Thật ra thì nghĩ lại, cái điều kiện này cũng tạm được.

Sau đó, tròng mắt của nàng đảo một vòng, nghĩ đến tháng ngày Sở Hi Thanh dọa dẫm vơ vét mình khi còn ở võ quán Chính Dương, nàng liền đưa tay ra ngoài.

Tổng cộng năm đầu ngón tay non mềm, quơ quơ ở trước mặt Sở Hi

Thanh.

Đầu ngón tay này thật đáng yêu, Sở Hi Thanh lại có chút xúc động muốn chặt mấy ngón.

Sắc mặt hắn đen xì: “Chỉ ba lần! Bằng không thì coi như xong, cùng lắm thì ta chịu đòn một trận là được.”

Nội tâm của Lục Loạn Ly rất đắc ý, nàng gật đầu một cái, đồng thời vỗ mạnh vào tay Sở Hi Thanh.

“Được! Nhưng Sở Vân Vân là chuyện gì?”

Lục Loạn Ly lập tức tò mò, nàng cũng truyền âm qua, con ngươi hơi co rút lại: “Tại sao Sở Vân Vân trong mộng của ngươi lại giống Bá Võ Vương Tần Mộc Ca như vậy? Không phải nàng đã chết rồi sao?”

Khi nàng nói chuyện, còn cố tình liếc mắt nhìn về phía Sở Vân Vân.

Tại ngoài thực tế thì không có cảm giác như vậy.

Mặc dù ngũ quan của Sở Vân Vân rất giống Tần Mộc Ca, nhưng ấn tượng của Bá Võ Vương Tần Mộc Ca ở trong lòng mình lại khác xa Sở Vân Vân.

Trong lòng nàng bỗng nhiên bừng tỉnh.

Đây là hiệu quả của Vô Cực Trảm!

Vô hình vô tượng, không thể chỉ tên, thế nào cũng được như ba phải.

Sở Hi Thanh âm thầm thở dài, nghĩ thầm vẫn bị Lục Loạn Ly phát hiện ra.

Quả nhiên là không thể nằm mơ giữa ban ngày mà.

May mắn là bọn họ bây giờ không giống như trước kia, không quá sợ bại lộ thân phận.

Trên mặt hắn lại lạnh lẽo, giọng nói nghiêm túc: “Đừng hỏi, chờ đến thời điểm thích hợp thì ngươi sẽ biết. Còn nữa, chú ý giữ mồm giữ miệng, bằng không tất có đại họa.”

Lục Loạn Ly không khỏi hừ một tiếng, vẻ mặt rất bất mãn.

Cái tên này còn nói đáp ứng nàng ba chuyện, kết quả lại không chịu trả lời một vấn đề.

Nhưng giọng nói của tên này khá là nghiêm túc.

Lục Loạn Ly cũng không hỏi nữa.

Nếu nàng đã biết Sở Vân Vân có quan hệ với Tần Mộc Ca, lẽ nào còn không thể tự điều tra được chân tướng?

Sau đó, Lục Loạn Ly lại đè đao của mình.

Nàng nghĩ thầm, mình nhất định phải bỏ thêm công sức vào Đại Minh Vương Luân.

Nếu như. . . nếu như Sở Vân Vân thật sự có quan hệ với Tần Mộc Ca, thậm chí Sở Vân Vân chính là Tần Mộc Ca.

Như vậy Đại Minh Vương Luân của nàng sẽ có đất dụng võ.

Còn cả cái tên Sở Hi Thanh này nữa!

Hắn thật sự dám nằm mơ giữa ban ngày!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Vân Vân từ từ căng thẳng.

Nàng nhìn hai người kề vai kê mặt, nhỏ giọng giao lưu với nhau, trong lòng lại bắt đầu để ý.

Bọn họ rốt cuộc đang làm gì? Hai người này lại có bí mật gì?

Sở Vân Vân hít sâu một hơi, cố gắng bình phục nỗi lòng.

Nói đến thì lâu rồi nàng không dùng Nghịch Thần chi hỏa để luyện thể cho Sở Hi Thanh.

Lần này trở về Vô Tướng thần tông, nhất định phải bù đắp lại, nhất định phải để Sở Hi Thanh ‘cố gắng’ gấp bội.

Chương 1377: Giao dịch (3)

Sở Vân Vân vừa suy nghĩ, vừa nhìn về phía cánh cửa sáng rực ở cách đây mấy chục dặm: “Tiểu Huyền Vũ đã thức tỉnh, chúng ta đi cửa ải tiếp theo. Tuy rằng Thần Ngao Tán Nhân không nói quy tắc, nhưng ta nghi ngờ thời gian cũng rất quan trọng.”

“Sở tiểu muội nói rất đúng.” Kiếm Tàng Phong hơi gật đầu: “BIến lửa vô biên, ảo ảnh trong mơ, nếu như ta đoán không sai, cửa ải này có liên quan đến pháp thuật nhất phẩm và pháp Thiên Cương, hơn nữa còn là ngẫu nhiên. Chúng ta khá may mắn, Thần Ngao Tán Nhân không am hiểu hai môn pháp thuật này lắm, nhưng tiếp theo thì không biết được.”

Sở Hi Thanh cũng rất tán thành.

Đừng thấy hắn nằm mơ giữa ban ngày, thật ra hắn vẫn luôn âm thầm tính thời gian. Hắn chuẩn bị dừng trong mộng cảnh một khắc thì sẽ đi ra ngoài.

Sở Hi Thanh đánh giá tiểu Huyền Vũ cũng sẽ thức tỉnh vào thời điểm đó.

Kết quả mộng cảnh còn chưa kết thúc thì đã bị Lục Loạn Ly làm hỏng.

Tiểu Huyền Vũ vẫn giẫm lên bánh xe dưới chân, nơi nó đi qua đều bị đóng băng.

Chỉ một lát sau, nó liền nhảy vào cánh cửa ánh sáng kia.

Cảnh tượng trước mắt mọi người lập tức thay đổi.

Khi bọn họ phóng tầm mắt nhìn qua, trong lòng đều sinh ra ý nghĩ ‘quả nhiên’.

Tầng không gian này không có gì khác, chỉ có một cánh cửa sáng rực khác ở cách đó năm mươi dặm.

Không giống chính là, cánh cửa kia nhìn trông hư hư thật thật, tựa như không tồn tại ở thế giới chân thật.

“Pháp Thiên Cương ‘Chính Lập Vô Ảnh’!”

Kế Tiễn Tiễn nhướng mày nói: “Ta có thể dùng đao pháp phá tan, Lương Thần, ngươi để tiểu Huyền Vũ đến gần.”

Thật ra nàng không cần dặn dò, tiểu Huyền Vũ cũng đã trượt về phía trước rồi.

Mà ngay khi tiểu Huyền Vũ sắp tiếp cận cánh cửa kia.

Đôi Độc Tôn đao của Kế Tiễn Tiễn bỗng nhiên ra khỏi vỏ, bổ ra hai đạo ánh sáng bạc trên hư không.

Nàng lại bổ đôi không gian, mạnh mẽ phá tan Chính Lập Vô Ảnh ở trước cánh cửa kia.

Tuy rằng thời gian rất ngắn ngủi, nhưng cũng đủ để bọn họ xuyên qua cửa.

“Lợi hại!” Sở Hi Thanh cũng tán thưởng.

Trong lòng hắn lại nghĩ, Kế Tiễn Tiễn lại trực tiếp thi triển Duy Ngã Độc Tôn Đao ở trước mặt hắn.

Đây rõ ràng là từ bỏ trị liệu rồi.

“Cái này thì lợi hại gì? Chỉ là khó người không biết, người biết không khó mà thôi.”

Kế Tiễn Tiễn lắc đầu, vẻ mặt bình thản.

Đại Nghệ Vô Hình Tiễn của nàng vốn là một mạch với pháp Thiên Cương ‘Chính Lập Vô Ảnh’ của thuật sư.

“Vừa rồi không phải là pháp Thiên Cương chân chính, vị Thần Ngao Tán Nhân kia giữ lại rất nhiều.”

Pháp Thiên Cương chân chính, không dễ bị đánh vỡ như vậy.

Mục đích của Thần Ngao Tán Nhân chỉ là kiểm tra mọi người, chứ không phải đuổi mọi người ra khỏi Vân Hải tiên cung.

Lúc này, thần sắc Sở Hi Thanh hơi cứng lại, nhìn về phía khác.

Sau khi tiến vào tầng không gian này, hắn liền nhìn thấy một đội ngũ khác ở cách đó ba dặm.

Đội ngũ này đều đeo mặt nạ, người cầm đầu hình như là một thuật sư, dáng người thon dài cao to lại không thô lỗ, ánh mắt thì lạnh lùng và ngạo nghễ vạn vật.

Búi tóc của hắn nhô cao, trên cổ còn có một hình xăm hình Cầu Long.

Sở Hi Thanh cảm thấy bất ngờ.

Lúc trước hắn cũng khá để ý đến đội ngũ đeo mặt nạ này.

Thái Thượng Thông Thần của Sở Hi Thanh không cảm ứng được cường giả xuất chúng ở trong đội ngũ này.

Trong sáu người này, lại không có một cái tam phẩm nào.

Nhưng bọn họ lại có thể bình yên vô sự ở trong trận chiến mây mù ở

Phong Thần lâu.

Lúc này, Nhật Già La và Hồ Tâm Mị đều bị ép rời đi, nhưng đội ngũ này thì vẫn còn ở đây.

Khi mọi người nhìn sang bên kia, đội ngũ đeo mặt nạ cũng đang nhìn về phía bọn họ.

Khi song phương nhìn nhau, ánh mắt như có thể phun ra lửa.

Chỉ ba cái hô hấp sau, bóng người của Sở Hi Thanh nhảy ra khỏi lưng rùa, dùng thế như lôi đình để đánh về phía đối diện.

Khi ở bên ngoài Vân Hải tiên cung, hắn đã phát hiện đám người trước mắt này là kẻ thù chứ không phải là bạn.

Mấy người đeo mặt nạ thấy thế, thần sắc hơi cứng lại.

Trong đó, khóe miệng thuật sư Thời Chi Mệnh còn vểnh lên.

Cái thằng nhãi ranh này đúng là dũng cảm hơn người, vậy mà lại dám ra tay với cả thần linh!

Cũng đúng lúc này, hắn nhìn thấy toàn thân Sở Hi Thanh bỗng nhiên ‘oanh’ một tiếng, một ngọn lửa đen đã bao trùm cơ thể của Sở Hi Thanh.

Khoảnh khắc này, không chỉ bản thân Sở Hi Thanh giật mình không thôi, mà Thời Tri Mệnh cũng híp mắt lại, song quyền trong tay áo cũng nắm chặt lại.

Đó là lực lượng Trảm Thần và Táng Thiên thần hỏa. . . !

“Táng Thiên thần hỏa, lực lượng Trảm Thần?”

Thời Tri Mệnh cực kỳ đau đầu, vô thức muốn xoa thái dương, kết quả lại sờ được mặt nạ ở trên mặt mình.

“Chủ thượng?”

Trí Ma Sơn dùng ánh mắt hỏi dò để nhìn Thời Tri Mệnh: “Hay là thử một lần?”

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, Sở Hi Thanh đã xung kích đến trước mặt bọn họ, mấy người trên lưng tiểu Huyền Vũ ở đối diện cũng đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Chủ thượng Thời Tri Mệnh của bọn họ lại không có phản ứng gì.

Trí Ma Sơn nghĩ đến bóng người như quỷ thần tàn sát ở trong Phong Thần lâu, thì trong lòng cũng hơi hoảng.

Nhưng hắn rất muốn xem, vị cao thủ thần bí kia có ở trong đội ngũ của Sở Hi Thanh hay không.

Chúc Quang âm thần thông quảng đại, chắc chắn có thể để bọn họ bình yên vô sự.

Chương 1378: Như Ý thần pháp

“Vậy thì thử xem!’ Thời Tri Mệnh chắp tay sau lưng, trong mắt lóe lên một vệt sáng loáng.

Cũng đúng lúc này, mấy người đều cảm giác được lực lượng thời gian ở chung quanh bị nhiễu loạn, sinh sôi thành một tầng màn chắn vô hình.

“Tuế Nguyệt Chi Bích!”

Đây không phải một trong bảy mươi hai thuật Địa Sát, cũng không phải pháp Thiên Cương, mà là một thần thông mạnh mẽ của riêng Chúc Quang âm.

Thời Tri Mệnh lại dùng môn thần thông này để bao trùm tất cả mọi người.

Lúc này, Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm cũng rút song kiếm ra, lắc mình đến trước Sở Hi Thanh.

Trong trận chiến ở bí cảnh thời gian, tuy hắn chết trong tay Phương Bất Viên, nhưng thực ra là thua bởi Sở Hi Thanh.

Thiên phú của kẻ này quá kinh khủng, chỉ chớp mắt đã lĩnh ngộ được Phong Tẫn Tàn Ngân.

Trước khi kẻ này vào tiên cung, cũng đã đánh một trận với Tử Mi Thiên Quân – Thủy Như ca, thực lực bây giờ rất không tầm thường.

Nhưng Cổ Kiếm hắn được thần linh ưu ái, thực lực cũng vượt xa quá khứ!

Huống hồ, bây giờ hắn còn được thần thuật của Thời Tri Mệnh gia trì.

Khi hắn và Sở Hi Thanh đối mặt với nhau, Cổ Kiếm liền nghe thấy một tiếng ‘cheng’.

Một đạo ánh đao màu trắng như ngọc lóe lên ở trước mặt hắn.

Sau đó toàn bộ thân thể của Cổ Kiếm đã bị chia ra làm hai.

Cổ Kiếm choáng váng, lòng thầm nói đây là loại khoái đao gì?

Đao thật là nhanh!

Thế mà lại nhanh đến mức làm cho hắn không kịp phản ứng, cũng mạnh đến mức đánh vỡ Tuế Nguyệt Chi Bích ở bên ngoài cơ thể hắn.

Không đúng, không chỉ là nhanh mà thôi, một đao này của Sở Hi Thanh con Tru diệt một bộ phận thời gian.

Thân thể lập tức phân hóa, hắn chia ra làm hai, đứng ở ngoài mấy chục bước mà nhìn Sở Hi Thanh với vẻ nghi ngờ không thôi.

Kiếm Thị Phi là người thứ hai lao đến trước mặt Sở Hi Thanh.

Hắn vốn muốn liên thủ với Cổ Kiếm, nhưng không ngờ Cổ Kiếm lại không đỡ nổi một đao.

“Thời Chi Ngân, chết!”

Ngay khi Kiếm Thị Phi đâm một kiếm, tận bảy đạo đao gió vô hình và sắc bén sinh sôi ở không gian chung quanh.

Chúng nó bắt nguồn từ tốc độ thời gian không đồng đều và chênh lệch ở chung quanh, tạo thành những nhát chém sắc bén, vô hình vô chất, đủ để chém nát tất cả.

Chúc Cầu tứ phẩm của Chúc Quang âm chỉ có thể thao túng một đạo Thời Chi Ngân này, Kiếm Thị Phi lại có thể thao túng bảy đạo, hơn nữa điều khiển như thường.

Nhưng đúng lúc này, nơi thái dương của Kiếm Thị Phi bỗng nhiên ‘đông’ một tiếng, rồi tuôn ra một dòng máu tươi.

Một mũi tên màu xanh lam đã xuyên thủng đầu của hắn.

“Đây là?”

Mặt Kiếm Thị Phi đầy mờ mịt, hắn liếc mắt nhìn ra sau lưng Sở Hi Thanh, cuối cùng nhìn thấy một nữ tử mặc áo đen cầm một thanh trường cung.

Đây hình như là Đạo thị bên người Sở Hi Thanh, tên là gì nhỉ? Kế Tiễn Tiễn? Nàng dùng. . .Đại Nghệ Vô Hình Tiễn?

“Móa!”

Kiếm Thị Phi nghĩ thầm, đám chó săn của triều đình này cũng cấu kết với Sở Hi Thanh rồi sao?

Ngay khi Kiếm Thị Phi suy nghĩ lung tung, Sở Hi Thanh đã dùng Ngọc Khuê Kim Nghiệt đao chém đôi thân thể hắn.

Mà lúc này, Kim Phong Ngọc Lộ đao ở tay phải của Sở Hi Thanh cũng đã súc thế xong.

Tru Thiên - Phong Tẫn Tàn Ngân!

Khi thức ‘Gần Thần chi chiêu’ này được chém ra, vô số đao gió ngưng tụ ở quanh người hắn. Chúng nó liên tục nối tiếp nhau cắt chém về phía trước.

Dựa theo thị giác của Sở Hi Thanh, lại giống như súng Gatling sáu nòng đang xả đạn, một cái hô hấp có thể bắn ra hơn ngàn cái đao gió.

Càng trí mạng hơn là, những đao gió này không chỉ sắc bén, mà còn chất chứa của lực lượng tru diệt của Tru Thiên Đao.

Kiếm Thị Phi đã không thể thao túng bảy đạo Thời Chi Ngân nữa, chỉ theo quán tính quét ngang về phía trước.

Nhưng những đao gió này vừa va chạm vào nhau, Thời Chi Ngân lập tức tiêu tan.

Mà cơn sóng đao gió như thủy triều của Sở Hi Thanh, lại lấy thế hủy diệt tất cả đều bao phủ cả hai người Trí Ma Sơn và Vân Thiên Ca ở phía sau.

Kim Phong Ngọc Lộ đao của Sở Hi Thanh lại ẩn ở trong đó, một người một đao giống như răng độc đang ẩn núp dưới cửu địa, chờ đợi thời cơ đánh ra một kích trí mạng.

Sắc mặt Trí Ma Sơn tái nhợt.

Hắn không ngờ Sở Hi Thanh đã chuyển hóa thức Phong Tẫn Tàn Ngân này thành đao pháp!

Hắn còn có thể dung hợp thức Phong Tẫn Tàn Ngân này vào Tru Thiên Đao nữa!

Trí Ma Sơn vô thức muốn né tránh, nhưng lại phát hiện mình không thể né nổi.

Sở Hi Thanh đã điều động cuồng phong, gió thổi khắp nơi, hạn chế thân pháp của hắn.

Cái tên tạp chủng này, không ngờ lại mạnh mẽ đến vậy?

Ầm!

Khi bóng người của song phương đan xen qua nhau, hai người Trí Ma Sơn và Vân Thiên Ca đều không có sức chống đỡ, toàn thân bỗng nhiên đổ sụp, vô số thịt nát và mảnh xương vụn rơi xuống khắp nơi.

Lúc này, đao thế của Sở Hi Thanh không giảm mà lại tăng, nhắm thẳng vào Thời Tri Mệnh.

Một người một đao, giống như một cơn bão táp lao về phía trước, tất cả nơi đi qua đều tan tác.

Chương 1379: Như Ý thần pháp (2)

Thời Tri Mệnh chỉ cảm thấy rất là đau đầu.

Hắn nhìn ngọn lửa màu đen quanh người Sở Hi Thanh, lại căm tức nói: “Lại là Táng Thiên chân huyết, tên Táng Thiên chết tiệt này!”

Táng Thiên, là Ma thần khiến tất cả thần linh phải đau đầu, vậy mà lại giao cho Sở Hi Thanh huyết mạch Táng Thiên gần như là hoàn chỉnh.

Táng Thiên không có hậu duệ tại thế, vì vậy lực lượng huyết mạch của hắn đều dựa vào thần ân của Táng Thiên.

Tên ngu xuẩn kia lại ưu ái Sở Hi Thanh đến mức này!

Chẳng lẽ tên này không biết Sở Hi Thanh có huyết mạch Thần Thương, hắn có thể trở thành người đào mộ cho tất cả các thần?

Nếu chỉ riêng Thần Thương hoặc là Táng Thiên chân huyết, thì Thời Tri Mệnh cũng không thèm để ý, nhưng khi hai cái này kết hợp lại, vậy thì cực kỳ vướng chân vướng tay.

Thời Tri Mệnh cũng không muốn ngồi nhìn thuộc hạ bị chém giết, hắn đã thi triển vài môn thần thông và pháp thuật, nhưng đều bị Sở Hi Thanh phá giải hết.

Thời Tri Mệnh còn hoài nghi, trên người Sở Hi Thanh còn giấu một bộ phân thân pháp thể của Táng Thiên.

Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm ở phía xa xa lại hộ chủ sốt ruột.

Hắn biết, chỉ cần Thời Tri Mệnh còn sống, như vậy dù đám người bọn họ có chết hết thì vẫn có thể phục sinh.

Nhưng nếu như phân thân của Chúc Quang âm bị tổn thương, như vậy mấy người bọn họ sẽ chết thật.

Tuy nhiên, ngay khi Cổ Kiếm định cất bước, thì một thiếu nữ mặc giáp váy màu trắng bạc đã đi đến trước người hắn.

Cổ Kiếm nhận ra nữ tử này, chính là thiếu nữ tên Lục Loạn Ly.

“Chém!”

Thiếu nữ chém ra một ánh đao năm màu rực rỡ.

Phía sau nàng lại hiện ra từng mảng từng mảng lông vũ xinh đẹp, phần cuối cũng những lông chim kia là từng cái từng cái mắt cực lớn, tất cả đều nhìn chằm chằm vào hắn.

Cổ Kiếm chỉ cảm thấy tâm thần mình bị dừng hình, đầu của hắn liền rơi xuống.

“Đây là đao pháp gì?”

Nội tâm Cổ Kiếm tràn đầy mờ mịt, nhưng hắn không hề hoảng hốt.

Thân thể của hắn chia ra làm hai thể Phong và Lôi, chỉ cần không chết cùng một lúc, thì có thể tái sinh lại.

Mãi đến khi hắn nhìn thấy một mũi tên màu xanh lam đánh chết Phong thể của mình!

Con ngươi của Cổ Kiếm lập tức co rút lại, lòng thầm nói đám thiếu nữ bên cạnh Sở Hi Thanh rốt cuộc là những nhân vật thần tiên gì?

Tu vị của những người này nhìn như không cao, nhưng sức chiến đấu lại quá kinh người, không hề kém hơn đệ tử thánh truyền của các thần tông nhất phẩm, thậm chí còn mạnh hơn!

Thuật sư Thời Tri Mệnh nhíu mày lại, hắn nhìn thanh niên trắng mập có ngũ quan thường thường không có gì lạ kia, và cả một cây thước sắt to lớn ở phía sau thanh niên kia.

Thời Tri Mệnh phát hiện, mình vẫn hơi khinh thường đội ngũ của Sở Hi Thanh.

Cái tên tiểu mập mạp kia tu luyện Lượng Thiên Kiếm, hơn nữa còn có thể dùng Lượng Thiên chi pháp để đo lường thời gian!

Thời Tri Mệnh vừa mới dùng thần thông vặn vẹo thời gian, ý đồ kéo dài và dịch chuyển thời gian tử vong của hai thể Phong và Lôi của Cổ Kiếm!

Nhưng lại bị tên tiểu mập mạp thường thường không có gì lạ này ra tay ngăn cản, mạnh mẽ bẻ ngược thời gian.

Nhưng điều làm cho Thời Tri Mệnh chú ý hơn, vẫn là một đao Phong Tẫn Tàn Ngân này của Sở Hi Thanh.

Khoảnh khắc này, hắn dùng thần lực để bố trí ít nhất bảy tầng Tuế Nguyệt Chi Bích, ba tầng Quang âm Thiên Lao,, lại triệu hồi ra ít nhất 320 đạo Thời Chi Ngân, nhưng vẫn bị Sở Hi Thanh chém đến trước người.

Sở Hi Thanh dùng Tru Thiên chi pháp làm căn cơ để thi triển Phong Tẫn Tàn Ngân, khiến nó không gì không phá, không gì không tru!

Càng trí mạng hơn là, Thời Tri Mệnh phát hiện Ngọc Khuê Kim Nghiệt đao của Sở Hi Thanh cũng đã tụ lực súc thế xong.

Sau Phong Tẫn Tàn Ngân, lại là một thức ‘Gần Thần chi chiêu’ Táng Thiên Thần Tru!

Thời Tri Mệnh không khỏi tự giễu.

Vậy mà bọn họ còn muốn thăm dò vị cao thủ thần bí kia có ở trong đội ngũ của Sở Hi Thanh hay không, kết quả là đám người bọn họ còn không đối phó được với Sở Hi Thanh, quả thực là nực cười!

“Chủ thượng!”

Đây là một thiếu niên ở bên cạnh Thời Tri Mệnh.

Hắn tên là Thích Lãnh, tuổi khoảng mười bảy, tu vị lục phẩm thượng, hắn là một trong những chủ nhân của chìa khóa tiên cung. Bị mấy người Kiếm Thị Phi cưỡng bức dụ dỗ, đưa mấy người Thời

Tri Mệnh vào trong tiên cung.

Lúc này, vị này thấy cơn bão đao gió ngập trời của Sở Hi Thanh, tâm thần đã nứt toác, toàn bộ nguyên thần đều bị đao ý của Sở Hi Thanh nghiền ép, hoàn toàn mất năng lực phản kháng.

Nhưng đúng lúc này, hắn phát hiện Thời Tri Mệnh vẫn ở bên cạnh lại biến mất tăm.

“Chủ thượng?”

Khi Thích Lãnh vô cùng kinh ngạc, toàn thân cũng bị cơn bão đao gió vô biên kia chém thành thịt vụn, sau đó lại chém thành bụi mịn.

Sở Hi Thanh cũng rất kinh ngạc, hắn ngưng thần cảm ứng bốn phía, nhưng lại không thể tìm thấy bóng người của đối phương, lúc này mới thu hồi Kim Ngọc Lương Dương đao trong tay.

Hắn liếc mắt nhìn bốn phía, sau đó đưa mắt nhìn mấy đám thịt nát kia, vẻ mặt hơi kinh ngạc.

“Cảm giác đội ngũ này quá yếu nha, sao bọn họ có thể đi đến nơi này?”

Chương 1380: Như Ý thần pháp (3)

Lục Loạn Ly chỉ kịp chém một đao.

Sau khi nàng thu đao vào vỏ, liền phát hiện vẻ mặt của Sở Hi Thanh có chút không đúng, liền hỏi: “Sao thế?”

“Cảm thấy không đúng lắm.” Sở Hi Thanh vuốt cằm nói: “Cái tên thuật sư cầm đầu kia chạy rồi, thần thông thời gian của người này cực kỳ mạnh mẽ, còn nắm giữ lực lượng không gian cực mạnh. Ngoài ra, đám người này tạo cho ta một cảm giác rất quen thuộc. Ví dụ cái tên bị người chém kia, rất giống với Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm!”

Đáng tiếc là thời gian tranh đấu quá ngắn, Sở Hi Thanh không thể quan sát được toàn bộ võ đạo của những người này.

Lúc này, tiểu Huyền Vũ lại chớp chớp mắt.

Lúc nãy nó cũng cảm thấy khí tức của thuật sư kia rất quen thuộc, rất giống gia gia của nó.

Tiểu Huyền Vũ không biết có nên nói với Sở Hi Thanh hay không.

Sau đó tiểu Huyền Vũ lại hơi lắc đầu.

Không thể nào! Chúc Quang âm và bí cảnh thời gian đều trở về dòng sông thời gian rồi.

“Phong Lôi song thân?” Lục Loạn Ly lẩm bẩm một tiếng, sau đó lại lắc đầu: “Đây là công pháp đỉnh cấp, không phải là công pháp độc nhất vô nhị của Cổ Kiếm, trên giang hồ cũng có rất nhiều người tu luyện, chắc là trùng hợp thôi!”

Đặc biệt là ở phương bắc, cao thủ tứ phẩm nhiều như sao trên trời, trong đó có rất nhiều người nắm giữ Phong Lôi song thân.

Sở Hi Thanh thì lại nghĩ chưa chắc.

Một người là trùng hợp, nhưng mấy người tụ tập lại với nhau, vậy thì không còn là trùng hợp nữa rồi.

Nhưng dù sao mấy người này cũng chết rồi, Sở Hi Thanh cũng lười suy nghĩ nhiều.

Hắn trực tiếp nhảy về lưng tiểu Huyền Vũ, quay sang nói với Kiếm Tàng Phong: “Kiếm pháp của Kiếm sư huynh quả thực là kinh người, tiểu đệ bội phục!”

Sở Hi Thanh lại có thêm mấy phần cung kính với vị Kiếm sư huynh này.

Không chỉ vì Kiếm Tàng Phong giúp hắn chống lại thần thông thời gian của thuật sư đeo mặt nạ kia, mà còn vì Kiếm Tàng Phong giúp hắn đo lường phương vị.

Pháp Thiên Cương ở tầng không gian này gọi là Thác Kinh Loạn Vĩ.

Không gian ở tầng này hỗn độn không chịu nổi, dài ngắn khó lướng, thậm chí còn xen kẽ như răng lược, có thể nói là rất hỗn loạn.

Nếu không phải Kiếm Tàng Phong giúp bọn họ đo lường không gian, vậy bọn họ muốn đi đến chỗ của đối thủ cũng không dễ rồi.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, vị sư huynh này mới gọi là tâm tàng bất lộ chân chính.

Ai có thể ngờ được một đệ tử chân truyền thường thường không có gì lạ, lại là song thánh truyền Bình Thiên và Lượng Thiên chứ?

Bảo sao tông môn lại yên tâm khi để Kiếm Tàng Phong đi cùng bọn

họ.

“Có gì mà phải bội phục?” Kiếm Tàng Phong khoát tay áo một cái, gương mặt mập mạp tràn đầy ý cười: “Sư đệ mới là lợi hại, ngươi lĩnh ngộ Phong Tẫn Tàn Ngân mới bao lâu, vậy mà đã có thể sử dụng đến nước này rồi.”

Hắn cũng học Phong Tẫn Tàn Ngân, nhưng còn lâu mới có thể phát huy ra uy lực như vậy.

Cùng là một chiêu pháp, nhưng trong tay mỗi người lại có uy lực khác nhau.

Sở Hi Thanh có ba thiên phú Thần giai, còn có huyết mạch Táng Thiên gần như hoàn chỉnh, uy lực của đao pháp tự nhiên không phải người bình thường có thể so sánh.

Ngay khi hai người nói chuyện, Sở Vân Vân thì vẫn luôn chú ý đến vị trí mà thuật sư kia biến mất.

Thật ra lúc nãy nàng cũng định ra tay bắt người này, nhưng cuối cùng lại từ bỏ.

Sở Vân Vân không nắm chắc.

Thuật sư này có thể không phải là nhân tộc bọn họ, mà là một cái ‘Thần’!

Là một hóa thân của thần linh ở phàm thế.

Con ngươi của Sở Vân Vân không khỏi hiện lên một tia kỳ dị.

Nàng đang suy nghĩ mục đích của vị Chúc Quang âm này là gì? Không tìm kiếm thuốc để khôi phục sức mạnh và khôi phục thương thế, lại mạo hiểm đi vào Vân Hải tiên cung này, mục đích của hắn là gì?

Người này dùng thần thông để thoát khỏi nơi này, hắn lại đi đến nơi nào?

Ngay khi nàng đang suy tư, Sở Hi Thanh đã trở lại bên cạnh nàng.

Sở Vân Vân nghiêng đầu qua, lạnh lùng nhìn qua: “Vừa rồi cần phải sử dụng Phong Tẫn Tàn Ngân sao? Ngươi còn chưa thành thạo một chiêu này, cần tụ thế tụ lực, nếu đối đầu với cao thủ như Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch, hắn đã chém chết ngươi rồi.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì bật cười: “Ngứa tay thôi, nóng lòng muốn thử một lần. Đổi thành Thương Hải Thạch, ta nào dám đánh như thế?"

Hắn cũng đã nghĩ kỹ rồi.

Hắn chỉ là một ngũ phẩm, nào dám khoe khoang như vậy trước một cao thủ nhất phẩm như Thương Hải Thạch?

Nhưng lần này, đúng là có chút mạo hiểm.

Tranh đấu chém giết, quan trọng nhất là nhanh chuẩn tàn nhẫn.

Nếu như không thể mỗi một thương đều là Vạn Thần Kiếp như Tần Mộc Ca, luyện những thức cực chiêu này đến thu phát tự nhiên, vậy thì tốt nhất là không thi triển.

Bằng không thì chẳng những không giết được kẻ địch, trái lại còn làm cho đối phương có cơ hội phản công.

Lần này, thật ra Sở Hi Thanh ỷ vào Bá thể của mình, nên mới thi triển Phong Tẫn Tàn Ngân.

Hắn học được một thức này, đương nhiên cũng muốn nhìn thần uy của nó.

Sở Vân Vân hừ một tiếng, sau đó khóe môi hơi cong lên: "Một chiêu này dùng cũng không tệ, tiến bộ rất lớn."

Tuy rằng cái tên này ngủ cả ngày, nhưng đúng là mỗi ngày đều có tiến bộ.

Kiếm Tàng Phong thì lại đứng trên đỉnh đầu tiểu Huyền Vũ.

Hắn dùng võ ý của bản thân, hiển hóa ra hai cái thước sắt ở trước mắt tiểu Huyền Vũ, đo lường vùng không gian này.

"Quy Quy, dựa theo phương hướng kia, cứ nhắm chuẩn hướng cánh cửa kia là được."

Lúc này, tiểu Huyền Vũ đã bỏ qua chuyện của thuật sư kia rồi, vẻ mặt nó ngoan ngoan đi theo hướng mà hai chiếc thước sắt đang chỉ.

Vùng không gian này hỗn loạn không chịu nổi, nó không thể cảm ứng được phương hướng.

Nhưng đúng lúc này, Kiếm Tàng Phong lại cau mày.

Hắn cảm nhận được có người mời hai cái tử thể của hai thanh thánh kiếm trên người mình.

Hình như bên phía Yến sư thúc lại gặp đối thủ cực kỳ mạnh mẽ.

Chương 1381: Như Ý thần pháp (4)

Cùng lúc đó, Thời Tri Mệnh mượn lực lượng thời gian và không gian, qua lại những nơi sâu xa bên trong Vân Hải tiên cung.

Hắn cẩn thận từng li từng tí một, xây dựng Tuế Nguyệt Chi Bích ở quanh người, đồng thời dùng thần lực để chế tạo một vết rách thời gian rất lớn, dùng để lẩn tránh hai sách Giới Luật.

Đối với hắn mà nói, tòa Vân Hải tiên cũng này cũng rất nguy hiểm.

Nguy hiểm không chỉ bắt nguồn từ mười tám bộ Vân Hải Kiếm Khôi và con Vân Ngao kia, mà còn cả những cấm trận mạnh mẽ bên trong này.

Nhưng nguy hiểm nhất vẫn là hai sách Giới Luật.

Cái này bắt nguồn từ một bí ẩn của các thần ở trong hai sách Giới Luật.

Đặc biệt là dưới tình huống Thời Tri Mệnh vi phạm quy tắc của hai sách Giới Luật, hai quyển thần khí không trọn vẹn này sẽ trở nên cực kỳ nguy hiểm.

Cuối cùng, hắn vẫn phải dựa vào Trụ Thiên chi pháp mạnh mẽ của mình, để tránh khỏi mấy tầng cấm trận kia, đi đến nơi cao nhất của tòa lầu tháp khổng lồ có tên Thần Vân lâu này.

Đây là một không gian vô cùng rộng lớn, cao khoảng bốn mươi chín trượng, nam bắc đông tây cũng rộng bốn mươi chín dặm.

Chung quanh không có vách tướng, chỉ có những lan can màu đỏ chót và những cây cột mười người ôm mới hết, bên ngoài chính là hai sách Giới Luật, chúng đang tỏa ra kim quang vô lượng.

Nơi trung ương là một tòa bệ đá to lớn cao khoảng chín trượng, có tổng cộng chín mươi chín bậc.

Lúc này, con ngươi của Thời Tri Mệnh hơi co lại, hắn nhìn thấy một nữ tử mặc quần trắng, thân thể thướt tha đang đi lên đài đá.

Nữ tử này cũng có thể vòng qua quy tắc và tầng tầng cấm chế trong tiên cung, để đi thẳng đến tầng cao nhất của Thần Vân lâu này.

Thời Tri Mệnh không khỏi hừ nhẹ một tiếng: “Thế mà lại là ngươi!”

Hắn biết ngay, đám tạp chủng Xiển môn chắc chắn sẽ không tuân thủ quy tắc của Thần Ngao Tán Nhân.

Nữ tử quần trắng kia cũng quay đầu nhìn về phía hắn.

Trong mắt nàng hiện ra vài phần kinh ngạc, sau đó bật cười nói: “Ta còn tưởng là ai mà lại có thể tránh né quy tắc của hai sách Giới Luật, thì ra là Thời Không chi chủ Chúc Quang âm!”

Trong lúc nói chuyện, nữ tử quần trắng hơi nghiêng người, nhìn xuống Thời Tri Mệnh ở bên dưới: “Xem ra ngươi nhất định muốn cản ta, nhưng với sức mạnh của ngươi bây giờ, chỉ sợ là không có năng lực này.”

“Chân thân của ngươi cũng không ở phàm giới, có thể mạnh hơn ta bao nhiêu?” Thời Tri Mệnh vừa nói chuyện vừa đưa mắt về phía đỉnh chóp của đài đá.

Khi hắn nhìn thấy thứ ở trên đó, thì không khỏi than thở: “Ai có thể ngờ được, hắn lại bỏ những thứ này ở đây, ở trong một bí cảnh của một phàm nhân, thực sự là nằm ngoài dự đoán của mọi người. Ta biết ngay, vị chí tôn Xiển môn kia không thể vô duyên vô cớ mà ra tay được.”

“Vậy thì ngươi sai rồi.” Nữ tử quần trắng lắc đầu nói: “Thần Ngao Tán Nhân chỉ là một bán yêu, sau khi gặp được vị kia thì mới có thành tựu gần bằng thần như vậy. Tất cả sắp xếp của hắn ở trong Vân Hải tiên cung, đều là phụng mệnh của vị kia thôi.”

“Thuật sư không thể học được Điều Đình Tạo Hóa, thì nói gần bằng thần cái gì?”

Trong lời nói của Thời Tri Mệnh hàm chứa vẻ châm biếm: “Ta cũng lười quả nhiều, nhưng ngươi nói đúng một chuyện. Ta tuyệt đối không để những thứ kia rơi vào trong tay ngươi.”

Khi Thời Tri Mệnh nói chuyện, hắn chủ động giải trừ Tuế Nguyệt Chi Bích và vết rách thời gian ở trên người.

Cùng lúc đó, hắn ngưng tụ ra một cái ‘Thời Gian chi thủ’ cực lớn, tóm về phía nữ tử quần trắng.

“Bây giờ ta đúng là không phải đối thủ của ngươi, nhưng ở nơi này, ta cũng không cần phải thắng ngươi.”

Hắn chỉ cần xúc động hai sách Giới Luật và lực lượng của thứ ở trên đài đá, làm cho chúng cảm ứng được là xong.

Chỉ cần để cho ba cái thần khí không trọn vẹn này biết được, có người đang phá hoại quy tắc, vậy thì có thể để nữ tử quần trắng này sắp thành lại bại!

Ngay khi hai sách Giới Luật bắt đầu ngưng tụ lôi đình đầy trời, nữ tử áo trắng lại nở nụ cười thản nhiên: “Chúc Quang âm, ngươi vẫn giảo hoạt như vậy, ngàn vạn năm qua đều không thay đổi.”

Nàng chỉ hơi vung tay lên, bàn tay khổng lồ kia liền biến mất tăm.

Một luồng sức mạnh kinh người đã bao phủ quanh người Thời Tri Mệnh, sau đó lại ngăn cản cảm ứng của hai sách Giới Luật với hai người bọn họ.

Nội tâm Thời Tri Mệnh hơi chìm xuống.

Đây là “Như Ý chi pháp”, khiến vạn vật trong thiên địa đều như ý mình.

Vị tiểu thần trong đại chiến Thần Hoang lúc trước, lại có thần thông mạnh mẽ đến nước này rồi.

Lúc này, nữ tử quần trắng lại lấy ra một bình ngọc nhỏ màu trắng, dùng miệng bình nhắm vào Thời Tri Mệnh: “Đây chỉ là tử thể của thần khí Thái Hư Thanh Tịnh Bình của ta, nhưng cũng đủ để đối phó với ngươi rồi.”

Sắc mặt Thời Tri Mệnh lại thay đổi.

Hắn cảm ứng được tất cả của mình đang bị ‘tịnh hóa’, bao quát cả nguyên thần của bộ thân thể này, tất cả những thứ không hợp ý nữ tử quần trắng này, đều bị tịnh hóa thành đồ vật thuần khiết nhất.

May mắn chính là, hắn còn có lá bài tẩy.

Đúng lúc này, một đạo ánh kiếm màu đỏ thắm bỗng nhiên lóe lên ở sau lưng hắn.

Một kiếm này ‘tiệt’ tất cả, không ngừng cắt chém thời gian và không gian, cũng chặt đứng thần thông của nữ tử quần trắng, cũng gạt bỏ cả Như Ý chi pháp của nàng.

Nữ tử áo trắng thấy thế thì sững sờ, ánh mắt hiện lên vẻ khó mà tin nổi: “Mộc Kiếm Tiên?”

Chương 1382: Huyết mạch

Một nơi bên ngoài Vân Hải tiên cung, Kiếm Thị Phi trần truồng ngồi trên mặt nước, sắc mặt là một mảnh tái xanh.

Quanh người hắn là mấy người Cổ Kiếm, Vân Thiên Ca và Thích Lãnh.

Vẻ mặt của tất cả bọn họ đều khó coi đến cực điểm, cũng không có bất kỳ quần áo hay pháp khí gì.

Mấy người mượn lực lượng của Thời Không chi chủ Chúc Quang âm để phục sinh bên ngoài Vân Hải tiên cung, nhưng tất cả vật phẩm tùy thân đều ở bên trong tiên cung, vì vậy nên người trống trơn.

“Thật sự là mất mặt!”

Trí Ma Sơn gãi đầu, than thở một tiếng: “Vậy mà lúc trước chúng ta còn tràn đầy tự tin, muốn đi tìm hắn báo thù. Bây giờ lại không đỡ nổi một đao của hắn, chênh lệch lại lớn như vậy rồi.”

Cổ Kiếm nghe thấy vậy, vẻ mặt càng khó coi hơn.

Sau khi hắn nương nhờ vào Chúc Quang âm, tu vị tăng nhanh như gió. Còn được chủ thượng ban ân, thức tỉnh mấy loại huyết mạch mạnh mẽ.

Cổ Kiếm vốn cho rằng mình bây giờ đã có tư cách đứng ở trước mặt Sở Hi Thanh.

Nhưng bây giờ xem ra, chênh lệch giữa bọn họ và Sở Hi Thanh còn lớn hơn trước.

“Không biết chủ thượng thế nào rồi?”

Vân Thiên Ca thu hồi tâm tư: “Là chúng ta vô năng, để chủ thượng một mình đối mặt với hiểm cảnh.”

Kiếm Thị Phi cũng nheo mắt lại: “Chủ thượng chỉ cần một ngón tay là có thể bóp chết Sở Hi Thanh, phiền phức là nữ tử bí ẩn trong mây mù kia. . .”

Hắn nói đến đây, liền nghe thấy giọng nói của thuật sư Thời Tri Mệnh: “Tên kia đã rất mạnh, chỉ riêng Bá thể của hắn cũng đã tiếp cận Địa Bảng, bây giờ ta không thể bóp chết hắn bằng một ngón tay rồi. Cộng thêm Bình Thiên thánh truyền của Vô Tướng thần tông, sức chiến đấu cao nhất của người này có thể vào hàng 200 trên Địa Bảng. Trận tranh cướp Vân Hải tiên cung này, tuyệt đối không quá hai mươi người có thể đánh thắng hắn.”

Theo câu nói này, bóng người của Thời Tri Mệnh hiện ra trong hư không.

Hắn phất ống tay áo một cái, từng cái từng cái pháp khí và túi lớn túi nhỏ xuất hiện trước mắt mấy người, ngoài ra còn có mấy cái mặt nạ không hoàn chỉnh.

Đó đều là đồ vật bọn họ thất lạc trong Vân Hải tiên cung, Thời Tri Mệnh tiện tay mang ra ngoài.

Cổ Kiếm tiếp nhận túi vải xong, trên mặt hiện ra mấy phần hổ thẹn: “Chủ thượng. . .”

Hắn vừa mới lên tiếng, liền thấy Thời Tri Mệnh bỗng nhiên ho khan.

Thời Tri Mệnh lập tức che miệng mũi của mình, nhưng tiếng ho càng lúc càng kịch liệt, mãi đến khi giữa ngón tay của hắn xuất hiện từng tia máu tươi.

“Không sao.”

Thời Tri Mệnh vung tay lên, những máu tươi này lập tức bị thiêu đốt, bốc hơi.

Hắn nhìn thấy mấy người Cố Kiếm đều đang nhìn mình, trong mắt còn ngậm lấy vẻ lo âu.

Thời Tri Mệnh thấy buồn cười: “Chỉ là đánh vài chiêu với bạn cũ thôi, lại bị hai sách Giới Luật kia đánh cho một phát, nhưng ta cũng coi như đạt được mục đích.”

Hắn ngẩng đầu nhìn Vân Hải tiên cung bên trên, trong mắt hiện ra vài phần ý lạnh.

Lần này hắn không lấy được những thứ trong tiên cung, nhưng nữ nhân kia cũng đừng hòng lấy được!

Chỉ là không biết kẻ nào sẽ may mắn lấy được ba món thần vật kia?

Chỉ đừng để tên Sở Hi Thanh kia lấy được, vậy ai cũng có thể . . .

Thời Tri Mệnh nghĩ đến đây, chợt ngây người một trận, hắn lại nghĩ đến tỉnh cảnh trong trận đại chiến ở Phong Thần lâu.

Vốn dĩ những thứ đó rơi vào tay Vấn Thù Y, vậy thì không thể tốt hơn.

Nữ nhân này sắp hết tuổi thọ, chỉ chờ khoảng hai mươi năm, ba món thần vật này sẽ phải đổi chủ.

Nếu như Vấn Thù Y có thể đóng băng tên hỗn trướng trợ giúp Mộc Kiếm Tiên kia, vậy thì càng hợp ý Thời Tri Mệnh!

Vấn đề là, Sở Hi Thanh có huyết mạch Thần Dương!

Vấn Thù Y cũng đã hút máu của hắn!

Thái độ của nữ nhân này với Sở Hi Thanh rõ ràng là không giống bình thường.

Thời Tri Mệnh lập tức được một luồng lực lượng dị thường làm nhiễu loạn thời gian và không gian bên trong Vân Hải tiên cung, hắn không khỏi chau mày, tạm thời thu hồi tâm tư: “Chuẩn bị đối địch!”

Mấy người Cổ Kiếm lại âm thầm hoảng sợ.

Bọn họ đều đang nghĩ, chẳng lẽ bạn cũ trong miệng Chúc Quang âm cũng là một vị thần linh khác?

Bọn họ nghĩ vậy thì đều rùng mình, rồi vội vàng mặc quần áo và pháp khí vào.

Mấy người bọn họ đều hiểu rõ lẫn nhau, nên nhìn thấy gì thì cũng thôi, nhưng nếu bị người khác nhìn thấy, vậy thì quá mất mặt xấu hổ.

Ngay khi bọn họ miễn cưỡng che đậy chỗ yếu trên cơ thể mình, đeo mặt nạ lên, thì một mảnh hoa văn đột nhiên xuất hiện ở hư không cách đó ba trăm trượng.

Sau đó, một đoàn người chật vật xông ra khỏi hư không.

Người cầm đầu trong đó, chính là Yến Quy Lai!

Sau lưng hắn là mấy đệ tử thánh truyền của Vô Tướng thần tông như Tông Tam Bình, Nhậm Tiếu Ngã. . .

Thời Tri Mệnh lập tức híp mắt lại, hiện ra một vệt sát ý, sau đó lại khôi phục như thường.

Hắn cảm ứng được, tuy mấy người này bị thương, nhưng không đủ trí mạng, tay chân đầy đủ, sức chiến đấu không giảm.

Dù là Diệp Tri Thu máu nhuộm đầy áo kia cũng rất tỉnh táo và khỏe mạnh.

Chương 1383: Huyết mạch (2)

Yến Quy Lai vừa xuyên qua hư không thì cũng phát hiện mấy người Thời Tri Mệnh.

Hắn hơi rùng mình, rồi tập trung đề phòng đám người ở dưới mặt biển.

Theo ánh mắt song phương va chạm, võ ý giao phong, mặt biển bỗng nhiên nhấc lên một làn sóng gió ngập trời. Mặt biển trong phạm vi ba mươi trượng bỗng nhiên giảm xuống vài thước.

Thời Tri Mệnh quét mắt nhìn thương thế mấy người Yến Quy Lai, cuối cùng nhướng mày nói: “Quy tắc cửa ải thứ năm là đối chiến với đội ngũ khác trong hoàn cảnh bất đồng, kẻ thắng làm vua. Nhìn vết thương trên người các ngươi, hẳn là bại trong tay Đông Thiên Vương – Vương Đông Thiên?”

“Xấu hổ!”

Yến Quy Lai cũng hạ xuống mặt biển.

Hắn cũng quan sát mấy người Thời Tri Mệnh: “Yến mỗ ác chiến nửa ngày, cuối cùng không địch lại, không thể không chủ động rời khỏi tiên cung. Như vậy các hạ lại thua bởi đội ngũ nào?”

Hắn thấy năm người trong sáu người này tuy không có thương thế, nhưng khí tức lại cực kỳ suy yếu.

Người bị thương duy nhất, lại là thuật sư đeo mặt nạ này.

Vết thương trên người kẻ này cũng khiến Yến Quy Lai chú ý.

Yến Quy Lai cảm ứng được, đây không phải vết thương do võ đạo bình thường gây ra.

“Chúng ta thua bởi Sở Hi Thanh.” Thời Tri Mệnh thản nhiên nói, đồng thời trong lời nói còn hàm chứa châm chọc: “Đội ngũ khác của Vô Tướng thần tông các ngươi, thực lực mạnh hơn mấy người các ngươi nhiều."

Sắc mặt Yến Quy Lai không khỏi đen xì.

Đội ngũ của Sở Hi Thanh tự nhiên ngọa hổ tàng long, nhưng nói đến thực lực tổng hợp, thì đội ngũ của bọn họ vẫn hơn.

Chênh lệch ở chỗ là Yến Quy Lai kém hơn cao nhân thần bí kia.

Nhưng Yến Quy Lai cũng không quá tin tưởng lời nói của Thời Tri Mệnh, hắn lắc đầu nói: "Vì sao các hạ phải lừa Yến mỗ? Vết thương trên người ngươi, rõ ràng là lực lượng tịnh hóa."

Thời Tri Mệnh nghe vậy thì sững sờ, hắn không ngờ Yến Quy Lai lại có năng lực nhận biết mạnh như vậy.

"Đúng là lực lượng tịnh hóa, nhưng ta cũng không lừa ngươi."

Thời Tri Mệnh cười lạnh lùng, sau đó chợt đổi giọng: "Yến đại trưởng lão dùng kiếm ý phong tỏa bốn phía, đây là muốn quyết sinh tử với chúng ta ở đây?"

"Ngươi muốn chết, vậy thì chiến!" Yến Quy Lai một tay đè kiếm, khẽ lắc đầu nói: "Phải là các hạ muốn phân sinh tử với chúng ta mới đúng. Cỗ sát ý vừa rồi, chính là khiến Yẫn mỗ run sợ."

"HIểu lầm mà thôi, trước khi các ngươi hiện thân, Thời mỗ cũng không biết người đến là Yến đại trưởng lão ngươi."

Thời Tri Mệnh thấy buồn cười, chủ động thu hồi một bộ phận pháp lực quanh thân: "Nếu Yến đại trưởng lão không định động thủ, vậy chúng ta từ biệt tại đây, thế nào?"

Yến Quy Lai thấy thế thì cũng buông lỏng: "Cũng tốt, chúng ta giang hồ gặp lại!"

Thật ra hắn muốn làm rõ thân phận của đội ngũ trước mặt.

Mặc kệ là thuật sư này, hay là những người ở phía sau, đều có địch ý rõ ràng với Vô Tướng thần tông bọn họ.

Đáng tiếc là tình hình không cho phép.

Tuy rằng thương thế của mấy người Tông Tam Bình không nặng, nhưng cũng không chịu nổi dằn vặt.

Thời Tri Mệnh lại nhìn mấy người Yến Quy Lai một chút, xác định mình không tìm được sơ hở, lúc này mới xoay người phất tay áo, dùng pháp lực mang theo đám người phía sau rời đi.

Yến Quy Lai chờ đến khi đạo độn quang kia hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, lúc này mới thả lỏng.

Sau đó, hắn nhìn về phía sau với vẻ ngờ vực: “Tam Bình, ngươi nói người này. . . là thần?”

“Chắc là một phân thần hóa thể của một thần linh.”

Sắc mặt Tông Tam Bình nghiêm túc, gật đầu nói: “Vừa rồi đệ tử và Nhậm sư đệ hợp lực, cầm tử thể của hai thánh kiếm mà vẫn không cân đo được trọng lượng của hắn.”

“Trận tranh cướp Vân Hải tiên cung này, thật sự là thâm sâu khó dò, ngay cả phân thân của thần linh cũng nhảy ra ngoài rồi.”

Yến Quy Lai thở dài một hơi, sau đó quay đầu nhìn về phía tiên cung, trong mắt hàm chứa vẻ âu lo: “Cũng không biết Sở sư điệt sao rồi? Chúng ta lại là kẻ phải rời khỏi tiên cung trước, đúng là xấu hổ.”

Phương Bất Viên nghe vậy thì lại cười khẽ: “Sư thúc không cần lo lắng quá, theo ta thấy, dù sư đệ không tranh được truyền thừa của tiên cung, thì thoát thân là không có vấn đề.”

Yến Quy Lai nhướng mày, hắn cũng không lo lắng quá nhiều, thậm chí còn có chút chờ mong với kết quả.

Bên trong Thần Vân lâu, Sở Hi Thanh nghe thấy những tiếng nổ ầm ầm từ phía trên, không chỉ chấn động cả màng nhĩ, mà còn làm cho tòa lầu tháp dưới chân bọn họ rung động không ngừng.

Sở Hi Thanh không khỏi nhướng mày nhìn lên trên.

Đáng tiếc là nơi này có cấm chế ngăn cản, Sở Hi Thanh không thể nhìn thấy nơi phát ra âm thanh.

“Đây hẳn là ‘lôi phạt’.” Ánh mắt Sở Hi Thanh ngờ vực: “Là người nào chạm vào cấm chế, chạm vào hai sách Giới Luật?”

Đây là có người chạy đến trước bọn họ rồi?

Nội tâm của Sở Hi Thanh không khỏi chìm xuống.

Là người nào mà nhanh như vậy?

“Nếu đã có ‘lôi phạt’, vậy người này chắc chắn là đã vi phạm quy tắc của hai sách Giới Luật.”

Kiếm Tàng Phong không để ý lắm, thu hồi hai thanh thước sắt hư ảo kia: “Chúng ta cũng tăng tốc đi. Vừa rồi, mấy người Yến sư thúc đã ra khỏi tiên cung rồi.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì cả kinh, nhìn về phía Kiếm Tàng Phong: “Bọn họ gặp phải người nào? Có ai bị thương không?”

“Đối thủ là Đông Thiên Vương – Vương Đông Thiên, mọi người đều ổn.”

Kiếm Tàng Phong híp mắt nói: “Chắc là vị hội chủ Đông Thiên hội này cũng hạ thủ lưu tình, bằng không thì bọn họ sẽ không bình yên vô sự đâu.”

Sở Hi Thanh nghe thấy mọi người đều ổn thì cũng yên tâm hơn.

Chỉ cần không chết là tốt rồi.

“Bọn họ khá may mắn, mấy người Bạch Tiểu Chiêu gặp phải Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch, sáu người của Lê Sơn đã chết hai.”

Hắn và Bạch Tiểu Chiêu có tâm linh tương thông, trong phạm vi năm mươi dặm thì có thể miễn cưỡng cảm ứng tình hình của nhau.

Chương 1384: Huyết mạch (3)

Vẻ mặt Kiếm Tàng Phong hơi kinh ngạc: “Con linh sủng kia của ngươi. . . Bạch Tiểu Chiêu bình yên vô sự?”

Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch là kẻ lòng dạ độc ác.

Trong sáu người Lê Sơn, không ai có thể đối kháng chính diện với Thương Hải Thạch cả, thế mà lại chỉ chết hai người?’

“Nàng không sao!” Sở Hi Thanh lắc đầu: “Không chỉ không sao, mà còn lưỡng bại câu thương với Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch. Lê Sơn Lão Mẫu mượn thân thể của Bạch Tiểu Chiêu để hàng lâm, nhưng đáng tiếc là tu vị của Bạch Tiểu Chiêu có hạn, thời gian quá ngắn, nên bốn người họ vẫn bị ép phải rời khỏi Vân Hải tiên cung.”

Lúc này, hắn lại liếc mắt nhìn Lục Loạn Ly một chút, trong con ngươi lại hiện ra một ít lo lắng.

Tổng cộng có mười đội ngũ thông qua Phong Thần lâu.

Hiên Viên phần và Nhật Già La đã bị ép rời khỏi Thần Vân lâu này.

Hiện giờ, đội Lê Sơn bại trong tay Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch, Đông Thiên Vương – Vương Đông Thiên đẩy lùi Yến Quy Lai, bên phía hắn đào thải đội ngũ đeo mặt nạ.

Như vậy, đối thủ của đội trung niên mặt vàng kia là ai?

Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y đối đầu với Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm thì sẽ có kết quả thế nào?

Lục Loạn Ly thì đang nghĩ đến chuyện trong giấc mơ kìa.

Nàng cảm nhận được tầm mắt của Sở Hi Thanh, sắc mặt liền đỏ lên, sau đó lại cảm thấy hơi khó hiểu.

Nàng trừng mắt nhìn qua: “Ngươi nhìn ta như vậy làm gì?”

Sở Hi Thanh không khỏi cạn lời, nghĩ thầm cái ‘áo bông nhỏ’ này không khỏi hở quá nhiều rồi.

(áo bông nhỏ, ý chỉ con gái là áo bông nhỏ của cha)

Hắn lắc lắc đầu, ra hiệu tiểu Huyền Vũ tiếp tục tiến lên, bước vào cánh cửa ánh sáng ở trước mắt.

Quên đi, dù sao song phương đều là phản tặc của triều đình.

Hai người này mà gặp nhau, tỷ lệ đánh nhau sống chết là không cao.

Vấn Thù Y làm người cường thế bá đạo đến đâu đi nữa, cũng sẽ không chủ động giúp triều đình loại bỏ Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm.

Lục Loạn Ly cũng từ từ hiểu được.

Nàng nghĩ đến phụ thân mình, đầu tiên thì hơi cả kinh, sau đó lại bình tĩnh thong dong.

Cha của nàng, ở bất kỳ tình huống nào thì cũng có biện pháp bảo vệ tính mạng.

Tại mười tám năm trước, Lục Trầm có thể mạnh mẽ xông vào hoàng cung, sau đó chạy thoát khỏi tay Bảy đời Thượng phụ.

Mà Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm bây giờ, lại càng mạnh hơn mười tám năm trước!

Không phải Lục Loạn Ly không để ý đến phụ thân của mình.

Mà là từ nhỏ đến lớn, Lục Trầm chưa từng để nàng thất vọng, cũng chưa bao giờ để nàng phải lo lắng.

Ừm, vì thế nên nàng không nhớ được. . .

Vì thế nha, để người yên tâm quá cũng là không tốt.

Sau khi tiểu Huyền Vũ bước vào cánh cửa ánh sáng kia, cảnh sắc trước mặt bọn họ lại thay đổi lần nữa.

Lần này, bọn họ bước vào một thế giới tối tăm không ánh mặt trời.

Bốn phía đều tối tăm không ánh sáng, chỉ có một cánh cửa ánh sáng ở cách đây khoảng năm mươi dặm. Ánh sáng của nó gần như đã bị mảnh bóng tối này nuốt chửng, cho nên chỉ thấy một mảnh mơ hồ.

Ngoài ra, còn có vô số đao gió đang chém về phía bọn họ.

Những đao gió này vô cùng sắc bén, chỉ chớp mắt đã đánh xuyên ra mấy lớp thuẫn băng phòng ngự của tiểu Huyền Vũ.

Hai mắt Kiếm Tàng Phong co lại, giơ tay lên hiển hóa ra một cây cân cực lớn, dùng để gia tăng lực lượng cho tiểu Huyền Vũ.

Nhưng một khắc tiếp theo, vẻ mặt hắn liền biến đổi: “Không đúng, đây là pháp Thiên Cương ‘Thôn Thiên Thực Nhật’, còn có pháp thuật nhất phẩm hệ Phong ‘Phong Thần Vô Tướng’. Thôn Thiên Thực Nhật này đang hấp thụ chân nguyên của ta, để uy lực Bình Thiên Kiếm giảm mạnh.”

Bình Thiên Kiếm của hắn vốn có thể làm cho tiểu Huyền Vũ tăng lên đến tam phẩm hạ.

Nhưng lực lượng của tiểu Huyền Vũ bây giờ chỉ ở tứ phẩm hạ.

Tất cả mọi người đều cau mày, bọn họ cũng cảm nhận được lực lượng bản thân đang suy giảm.

“Không chỉ có chân nguyên.” Kế Tiễn Tiễn cầm song đao đánh nát mấy đạo đao gió ở chung quanh: “Thôn Thiên Thực Nhật này rất hoàn chỉnh. Nơi này không có âm thành, không có ánh sáng, linh thức của chúng ta cũng bị hấp thu, tất cả pháp thuật và chiêu thức đều không có uy lực bằng lúc trước.”

Những pháp Thiên Cương khác mà bọn họ gặp được, đều không thể so sánh với cái Thôn Thiên Thực Nhật này.

Kế Tiễn Tiễn nghĩ thầm, dù là một thuật sư nhất phẩm còn sống, chỉ sợ cũng không thể sử dụng Thôn Thiên Thực Nhật như thế này.

Sau đó, nàng lại nhìn về phía khu vực trung ương trong không gian tối đen này.

Linh thức của Kế Tiễn Tiễn không thể đi xa, chỉ có thể lan ra hơn năm trượng.

Nhưng nếu pháp thuật hệ Phong ở đây là Phong Thần Vô Tướng, vậy nơi trung tâm của không gian này nhất định sẽ có một cái vòi rồng cực lớn.

Bên kia mời là nguy hiểm nhất, những đao gió ở đó thậm chí còn có thể làm võ tu nhất phẩm bị thương.

Bọn họ muốn đi qua cái vòi rồng này để đến cánh cửa ánh sáng kia, tuyệt đối không phải chuyện đơn giản.

Đáng sợ nhất chính là, nếu bọn họ tiếp tục ở đây, sớm muộn gì cũng bị đao gió vô cùng vô tận này tiêu hao gần như không còn.

Chương 1385: Huyết mạch (4)

“Cửa ải này hơi phiền phức rồi.” Sở Hi Thanh rút song đao của mình ra: “Chắc là không đi thẳng được, chúng ta đi đường vòng. Ta có thể bện một màn đao, nhưng sẽ không duy trì được bao lâu, nên tốc độ càng nhanh càng tốt. Còn nữa, nhớ kỹ là đao cương của ta chỉ có thể che chắn phạm vi mười hai trượng sáu thước, vừa vặn có thể bao trùm cơ thể tiểu Huyền Vũ, các ngươi nhất định không thể thoát ly phạm vi này.”

Kế Tiễn Tiễn không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Sở Hi Thanh muốn dẫn bọn họ, mạnh mẽ xông qua mảnh không gian bóng tối và đao gió đầy trời này?

Chẳng lẽ hắn muốn dùng Nhai Tí Đao?

Vấn đề là Phong Thần Vô Tướng này cũng rất hoàn chỉnh! Nó còn là pháp thuật Thần Ngao Tán Nhân am hiểu nhất.

Chỉ những đao gió ở biên giới thôi, uy lực cũng đã gấp mười lần so với mảnh ‘biển lửa vô biên’ kia rồi.

Tu vị và Nhai Tí Đao của Sở Hi Thanh bây giờ, hẳn là không thể ứng phó.

Một cái chớp mắt tiếp theo, nàng nhìn thấy một mảnh ánh đao sáng như gương đã bao phủ phạm vi mười hai trượng.

Thiên Thù Thần Ý Đao – Thiên Quang Tà Ảnh!

Thời khắc này, Kế Tiễn Tiễn nhìn thấy tất cả đao gió ở bên ngoài đều bị ánh đao của Sở Hi Thanh dẫn đường, bắn chếch quá một bên, thậm chí là phản xạ trở lại.

Lúc này, không chỉ Kế Tiễn Tiễn sững sờ, mà ngay cả Kiếm Tàng Phong cũng híp mắt lại.

Sở Hi Thanh không chỉ tiến bộ ở Nhai Tí đao ý, mà còn có tiến bộ không nhỏ trên Thiên Thù Thần Ý Đao.

Hắn đã ngưng tụ được thiên quy “Kính Thiên” và “Canh kim” ở bước đầu, “Báo ứng” cũng đã có chút hình thù.

Màn đao này của sư đệ, không chỉ phản xạ những đao gió kia, mà còn phản xạ của lực lượng của Thôn Thiên Thực Nhật.

Nhai Tí Đao của hắn đã có thể phản xạ cả thiên quy!

Kiếm Tàng Phong không khỏi gãi gãi đầu.

Tuy rằng sư đệ ngủ cả ngày, nhưng võ đạo vẫn tiến bộ kinh người, thật sự là để người ta hâm mộ.

Sở Hi Thanh giẫm giẫm lên mai rùa, phát ra tiếng bất mãn: “Đừng lo lắng, đi nhanh lên.”

Tiểu Huyền Vũ cũng đang ngẩn người.

Thực sự không ngờ vị chủ nhân của chủ nhân này, lại nắm giữ Thiên điều đạo quy rồi.

Không phải ngày nào hắn cũng ngủ say như chết trên lưng mình sao?

Tiểu Huyền Vũ lập tức quơ quơ đầu, nhanh chóng bay về phía trước.

Nó biết chân nguyên của Sở Hi Thanh là cuồn cuộn không dứt, gần như vô cùng vô tận.

Vấn đề là tần suất múa đao.

Với thân thể của Sở Hi Thanh bây giờ, là không thể chống đỡ được quá lâu.

Mà tốc độ của tất cả mọi người ở đây đều hơn xa nó.

Vì vậy, Sở Hi Thanh cần múa đao bao lâu, đều quyết định bởi tốc độ của nó.

. . .

Vào lúc này, trong một không gian tràn đầy hàn băng ở Thần Vân lâu, trận ác chiến ở đây vừa kết thúc.

Vấn Thù Y đánh nát một cái huyễn cảnh, lại bước vào thế giới chân thật.

“Chấm dứt ở đây đi!”

Nàng nhìn Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm ở cách đó mười trượng, trong mắt ngậm lấy thưởng thức: “Ngươi là đối thủ vướng tay vướng chân nhất từ khi ta thức tỉnh.”

Vấn Thù Y nói rất thực lòng.

Dù là nữ tử bí ẩn kia, ở trình độ khó chơi thì vẫn kém xa Lục Trầm này.

Tầng tầng lớp lớp mộng cảnh, tầng tầng lớp lớp huyễn thuật, ngay cả Vấn Thù Y dùng một canh giờ mà vẫn không thể đánh bại người này.

Tại cách đó mười trượng, sắc mặt Lục Trầm lại trắng bệch như tờ giấy, hơi thở dồn dập.

Nhưng ánh mắt của hắn lại rất bình tĩnh: “Thành chủ quá khen, Lục Trầm đã tiêu hao hết, không giữ lại chút nào, nhưng vẫn không thể chạm đến góc áo của thành chủ, thì nói gì đến vướng tay?”

“Nếu như ta bị ngươi đả thương, vậy tu hành tám trăm năm không phải uổng công vô ích sao?”

Sau đó Vấn Thù Y lại lắc đầu: “Ngươi đã rất tốt rồi. Hiện giờ, dưới Siêu Phẩm, không có một kẻ nào có thể đánh bại ngươi trước khi ngươi hết chân nguyên, nhưng tiếc là Mộng Huyễn Thành Chân của ngươi vẫn chưa đủ, tốn quá nhiều sức, không thể kéo dài.”

Trình độ vướng tay vướng chân của người này đến mức nào?

Vướng tay vướng chân đến mức, nếu như Lục Trầm muốn ra tay với đám người Trưởng Tôn Binh Quyền, vậy nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn, chứ không có biện pháp ngăn cản.

Đương nhiên, ngược lại cũng vậy.

Vị Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm này có thực lực Siêu Phẩm ít nhất một canh giờ, hơn nữa do võ đạo và công pháp đặc thù, trong vòng một canh giờ này, hắn gần như bất bại.

Lục Trầm thấy buồn cười, con ngươi của hắn lóe lên một tia không cam lòng, nhưng vẫn hào hiệp mà thu đao kiếm trong tay vào vỏ.

“Như vậy, đề nghị lúc trước của Lục mỗ, thành chủ thấy thế nào?”

Vấn Thù Y hơi suy ngẫm: “Thực lực của ngươi, có tư cách liên thủ với ta. Ta có thể để Cực Đông Băng Thành cung cấp thuốc và tài chính cho các ngươi, đến khi Kiến Nguyên đế và Đại Ninh tiêu vong thì mới thôi.”

Nàng nói xong, lại liếc mắt nhìn Lục Trầm: “Tất cả huyết mạch hoàng thất Đại Ninh, đều là kẻ thù của Vấn mỗ!”

“Như vậy là đủ rồi!” Khóe môi Lục Trầm vểnh lên, ôm quyền về phía Vấn Thù Y: “Lục mỗ cầu chúc thành chủ có thể lấy được tòa tiên cung này, cáo từ!”

Lúc này, hắn đã sử dụng một viên Thiên Cương phù nhất phẩm Phi Thiên Thác Tích, phụ trợ Mộng Ảo chi pháp của bản thân để rời khỏi tòa tiên cung này.

Trong mắt Vấn Thù Y lại hiện lên một vệt lạnh lẽo: “Ta cảm ứng được cô gái bên người Sở Hi Thanh, nàng cũng có huyết mạch kẻ thù của ta.”

Lục Trầm nghe thấy thế thì con ngươi co rút kịch liệt.

Nhưng lúc này hắn đã không thể gián đoạn quá trình rời khỏi tiên cũng nữa.

Hắn chỉ có thể lấy lại tinh thần, lạnh lùng nhìn Vấn Thù Y.

“Vấn Thù Y, ngươi dám động vào nàng, ta sẽ để ngươi hối hận cả đời!”

Khoảnh khắc này, sát ý của Lục Trầm như cắn nát toàn bộ thế giới!

Chương 1386: Lột xác

Khi Lục Trầm rời khỏi Vân Hải tiên cung, Vấn Thù Y đã bay về phía cánh cửa ánh sáng trên trời.

“Chúng ta đi!”

Nàng hoàn toàn không để ý đến mấy lời nói vừa rồi của Lục Trầm.

Mấy đệ tử Cực Đông Băng Thành phía sau lưng Vấn Thù Y thì lại hiện lên vẻ giận dữ.

“Ngông cuồng!”

“Dám uy hiếp thành chủ!”

“Một đám chuột nhát bị triều đình đuổi đánh đến trốn đông nấp tây mà lại dám làm càn trước mặt thành chủ!”

Vấn Thù Y quay đầu lại, phát hiện Trưởng Tôn Binh Quyền trẻ tuổi nhất trong đám người lại tỏ vẻ bình tĩnh.

Nàng cảm thấy hơi bất ngờ, trên mặt vẫn lạnh lùng: “Binh Quyền, ngươi nói ý nghĩ của ngươi đi.”

Trưởng Tôn Binh Quyền được yêu mà sợ, lập tức trả lời: “Người này có thể chống đỡ một canh giờ trước mặt thành chủ mà không bại, tự nhiên có tư cách làm càn. Lời nói vừa rồi của thành chủ, vừa là vì thăm dò, vừa là để chấn nhiếp. Chỉ cần thành chủ bắt được nhược điểm này, Lục Trầm và Như Mộng sơn trang sẽ không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của thành chủ.”

Trong mắt Vấn Thù Y lóe lên một tia ngoài ý muốn và vui mừng.

Nàng biết tâm tư của hai đứa cháu gái và đám lão thần kia.

Sau khi nàng tiêu vong, Cực Đông Băng Thành sớm muộn gì cũng giao vào tay Trưởng Tôn Binh Quyền.

Dân chúng nước Trấn Hải cũng cần một người cầm lái.

Nếu như Trưởng Tôn Binh Quyền trầm ổn như vậy, ít nhiều gì cũng khiến nàng yên tâm hơn.

“Lời này hơi quá, Lục Trầm là nhân vật cỡ nào? Nào dễ dàng bị nắm thóp như vậy. Chỉ có thể kiềm chế hắn thôi. . .”

Vấn Thù Y nói đến đây, thì đã bước vào trong cửa.

Sau đó, trong mắt của nàng cũng là một thế giới tối tăm, bên trong thế giới này còn có vô số đao gió.

Lúc này, Vấn Thù Y phẩy tay áo, một bó Hàn Băng kiếm khí đã đóng băng hư không, đóng băng tất cả đao gió ở chung quanh.

Lúc này thần sắc nàng lại hơi động, nhìn về phía cánh cửa ánh sáng ở phía xa xa.

Là Sở Hi Thanh!

Ngay khoảnh khắc vừa rồi, bên kia có một đám ánh sáng mạnh lóe lên rồi biến mất, chỉ chớp mắt đã bị Thôn Thiên Thực Nhật ở đây nuốt chửng.

Nhưng Vấn Thù Y nhìn thoáng qua, vẫn nhìn thấy bóng người Sở Hi Thanh.

. . . Hình như tên kia gặp kẻ địch!

Sở Hi Thanh đi vòng một vòng lớn trong không gian tối om này, rốt cuộc cũng đi đến chỗ cánh cửa ánh sáng.

Mà ngay khi hắn tiếp cận, thì một chùm sáng bỗng nhiên đánh thẳng về phía bọn họ.

“Tiên Thiên Đại Nhật thần quang!”

Sở Hi Thanh rùng mình.

Cái Tiên Thiên Đại Nhật thần quang này quá mạnh, dù trong không gian Thôn Thiên Thực Nhật bao trùm này, uy lực của nó vẫn có thể xuyên thủng và đốt cháy tất cả.

Hắn chỉ có thể cố gắng dùng Nhai Tí Đao của mình để đẩy nó đi.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, một chùm sáng màu đỏ thẫm liền bay sát qua bên cạnh họ.

Phía sau lại có mấy đạo Tiên Thiên Đại Nhật thần quang đánh về phía này, tất cả đều bay sát qua người bọn họ.

Sở Hi Thanh quay đàu nhìn Kiếm Tàng Phong, lòng thầm nói Lượng Thiên Kiếm của vị sư huynh này quá tuyệt vời.

Vẻ mặt Kiếm Tàng Phong lại rất nghiêm túc: “Chắc là Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch, không biết vì sao mà người này lại nắm giữ lực lượng Thái Dương Kim Ô. Ta vừa dùng Lượng Thiên Kiếm để rút ngắn khoảng cách song phương, lại bị Thần Ý Như Tâm của hắn xóa đi. Bên trong Tiên Thiên Đại Nhật thần quang và ‘Thái Dương thần lôi’ đều có lực lượng Thần Ý Như Tâm, sư đệ nhất định phải cẩn thận.”

Ngay khi hắn vừa nói xong, lại có hàng trăm hàng ngàn chùm sáng màu đỏ thắm bay đến.

Tốc độ của chúng nó không nhanh như Tiên Thiên Đại Nhật thần quang, nhưng lại nổ tung ở bên cạnh tiểu Huyền Vũ.

Nhưng lôi đình này bắn về bốn phương tám hướng, bao trùm phạm vi hai mươi dặm, khiến cho Lượng Thiên Kiếm của Kiếm Tàng Phong bị hạn chế.

Kiếm Tàng Phong có thể dùng phương pháp đo lường để vặn vẹo không gian, nhưng lại không thể làm gì với phương pháp tấn công bao trùm này.

Phương pháp đối ứng của Sở Hi Thanh là Cửu Diệu Thần Luân kiếm, một bó kiếm khí đỏ thẫm đã đánh tan những Thái Dương thần lôi kia.

Nhưng vẫn có một mảnh lôi đình bị một sức mạnh nào đó điều khiển tấn công về phía bọn họ, tuy nhiên lại bị màn đao của Sở Hi Thanh đẩy ra, thậm chí là phản xạ lại.

Đến giờ phút này, mọi người mới cảm nhận được Sở Hi Thanh đã tu luyện Nhai Tí Đao đến cảnh giới kinh người như thế nào.

Phản xạ đao gió và Thôn Thiên Thực Nhật, vẫn chưa phải cực hạn của hắn.

Theo những lôi đình kia bị phản xạ lại, nơi gần cửa ánh sáng cũng truyền ra một giọng nói.

“Hay cho Nhai Tí Đao!”

Sở Hi Thanh không khỏi nhướng mày lên, hắn nhận ra giọng nói của Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch.

“. . .Chỉ là một ngũ phẩm nho nhỏ, liền có thể ngưng tụ Thiên điều đạo quy ‘Kính Thiên’ và ‘Canh kim’, bây giờ ta lại càng cảm thấy hứng thú với ngươi. Hiện giờ lùi ra khỏi bí cảnh, ta có thể tha cho ngươi một mạng! Với thiên tư của ngươi, chết ở nơi này thì quá đáng tiếc.”

Ngay khi hắn nói xong, tần suất của Tiên Thiên Đại Nhật thần quang và Thái Dương thần lôi lại dày đặc hơn gấp đôi!

Sở Hi Thanh lười trả lời, hắn vẫn tiếp tục múa đao, đẩy và phản xạ những lôi đình kia.

Chương 1387: Lột xác (2)

Kế Tiễn Tiễn phát hiện bắp thịt trên cánh tay của Sở Hi Thanh đã bành trướng, nổi đầy gân xanh, da thịt ở ngoài không ngừng nổ tung.

Đối với người có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết như Sở Hi Thanh, thì thương thế này chẳng đáng là gì.

Nhưng Kế Tiễn Tiễn lại đau lòng, nàng cầm trường cung của mình lên, ngắm thẳng về phía cửa ánh sáng, nhưng sau vài lần thì vẫn từ bỏ.

Nàng không nắm chắc.

Thương Hải Thạch vốn có thân pháp trác tuyệt, Thần Ý Như Tâm mạnh mẽ, lúc này lại có cả Quang độn của Tam Túc Kim Ô, nên khó có thể bắn trúng.

Kế Tiễn Tiễn biết tu vị của mình kém Thương Hải Thạch quá nhiều.

Mà hoàn cảnh Thôn Thiên Thực Nhật ở nơi này, lại rất không có lợi cho bọn họ.

Nàng cũng không có pháp khí không gian, bắn tên chỉ lãng phí số lượng mũi tên phù văn không còn bao nhiêu kia.

“Tức giận!” Lục Loạn Ly nắm chặt đao, lại không thể làm gì hơn: “Nếu tiếp tục như vậy, chúng ta chỉ có thể chịu đòn, không thể đánh trả.”

Hai mắt Kế Tiễn Tiễn cũng lạnh lùng: “Chủ thượng, chúng ta phải nghĩ cách đến gần cửa. Chỉ cần tiếp cận trong ba trăm trượng, ta có thể hơi kiềm chế hắn."

Đại Nghệ Vô Hình Tiễn của nàng chính là võ đạo khắc chế Tam Túc Kim Ô!

Kế Tiễn Tiễn vẫn không tự phụ đến mức cho rằng mình có thể chiến thắng một cao thủ nhất phẩm.

Nhưng nàng tin tưởng Đại Nghệ Vô Hình Tiễn của mình đủ để Thương Hải Thạch không thể thi triển tất cả thần thông của Kim Ô.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì gật đầu, nhưng vẫn tiếp tục ứng phó với những lôi đình và chùm sáng kia, không làm ra bất kỳ thử nghiệm rút ngắn khoảng cách nào.

Kế Tiễn Tiễn nói rất có lý, hắn cũng tin tưởng năng lực của Kế Tiễn Tiễn.

Vấn đề là hắn cảm ứng được, bản thể của Sở Vân Vân đã rời đi từ lâu rồi.

Giờ phút này, chắc là nàng đã tiếp cận Thương Hải Thạch rồi.

Sở Hi Thanh nghĩ đến đây, liền nghe thấy những tiếng nổ ầm ầm truyền ra từ vị trí cửa ánh sáng, một đoàn ánh sáng mạnh lóe lên, thế mà lại chiếu sáng phạm vi ba dặm trong không gian tối đen này.

"Là người phương nào lén lén lút lút?"

Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch thế mà lại cảm ứng được trước một bước, kiếm khí của hắn quét ngang trời, mang theo Dương viêm vô biên, tựa như mặt trời rơi rụng xuống phàm trần.

Trong phạm vi ba dặm, toàn bộ ánh sáng đều biến thành biển lửa vô biên.

Nhưng kiếm của Thương Hải Thạch mới đi được một nửa, thì lại không thể không thu hồi, bởi vì một mũi thương màu đen đã đâm thủng hư không đến trước mặt hắn.

Đây là một thương nguy hiểm biết bao!

Toàn bộ mũi thương đều ngưng tụ lực lượng Quán Thiên, khiến cho sắc bén dị thường!

Nếu như chỉ là Quán Thiên, Thương Hải Thạch sẽ không kinh hãi như vậy.

Vấn đề là bên ngoài Quán Thiên, còn có Tuyệt Thiên!

Đây là tuyệt đối xuyên qua!

Mũi thương này có thể xuyên thấu tất cả!

Khi Thương Hải Thạch nhìn thấy nó, hắn liền biến mình không thể chống đỡ.

Cũng giống như khi ở tầng thứ nhất của Phong Thần lâu, hắn cũng nhìn thấy kiếm của Vấn Thù Y, nhưng lại hoàn toàn không thể chống đỡ.

“Ngươi rốt cuộc là ai? Đê tiện!”

Con ngươi của Thương Hải Thạch co rút kịch liệt.

Bên trong Vân Hải tiên cung này vẫn còn một cao thủ như thế?

Tại tầng chín Phong Thần lâu, hắn được một tên thuật sư đeo mặt nạ nhắc nhớ, biết được trận chiến ở tầng bảy đã có cao thủ tàn sát đám người trong mây mù, chém giết mấy vị cao thủ nhất phẩm nhị phẩm.

Vì vậy, sau khi rời khỏi Phong Thần lâu, Thương Hải Thạch liền ra tay với Hiên Viên phần, ép Hồ Tâm Mị phải rời khỏi Vân Hải tiên cung.

Khi đó, hắn và vị cao thủ thần bí này cũng nhẹ nhàng nhìn nhau một chút.

Nhưng Thương Hải Thạch không thể ngờ được, sức chiến đấu của người này lại kinh khủng như vậy!

Võ đạo của người này, rõ ràng là đã có tư cách chứng đạo Vĩnh Hằng!

Đây là một tồn tại ‘Gần Thần’, một nhân vật có thể sánh vai với Vấn Thù Y!

Ầm!

Thương Hải Thạch cố gắng chống đỡ.

Nhưng toàn bộ thân thể của hắn đều bị trường thương màu đen kia đâm thủng, trực tiếp nổ thành từng điểm từng điểm sáng.

Giờ phút này, Thần Ý Như Tâm của hắn lại yếu ớt không chút nổi.

“Huyễn Nhật!”

Thời khắc này, Thương Hải Thạch lại cực kỳ vui mừng khi cuối cùng mình cũng tiếp nhận lực lượng của Kim Ô.

Dưới một loại tình huống đặc thù nào đó, mặt trời trên bầu trời sẽ hiển hóa ra thành hai, thậm chí là ba.

Mạch Thái Hạo Kim Ô vẫn chấp chưởng mặt trời, cũng có huyết mạch thần thông tên là Huyễn Nhật, có thể thay thế tử vong.

Thương Hải Thạch mượn cái thần thông này, tránh được một thương trí mạng kia.

Trong miệng hắn đầy máu tươi, sắc mặt tái xanh, lạnh lùng nhìn cao thủ thần bí giấu trong bóng tối một chút, sau đó lập tức trốn vào trong cửa ánh sáng.

Thương Hải Thạch tin tưởng, dưới tình huống giao thủ công bằng, mình dung hợp lực lượng Tam Túc Kim Ô, thì chắc chắn sẽ có sức mạnh đánh với người này một trận.

Vấn đề là cao thủ thần bí này không nói võ đức, vừa ra tay là đã đánh lén, làm hắn trọng thương.

Thương Hải Thạch chỉ có thể tạm thời tránh né mũi nhọn.

May mắn chính là, hắn lo đám thuộc hạ làm vướng tay, cho nên đã đuổi vào trong cửa ánh sáng từ trước.

Bằng không thì thuộc hạ của hắn sẽ chết sạch!

Chương 1388: Lột xác (3)

Trong bóng tối, ánh mắt của Sở Vân Vân lại lạnh lẽo như băng.

Người này. . . thoát được sao?

Trường thương của nàng lại đâm thủng hư không, xuyên thủng độn quang của Thương Hải Thạch.

Nhưng bên trong lại không phải bản thể của Thương Hải Thạch.

Đoàn độn quang kia lại hóa thành từng điểm ánh sáng, sau đó phân tán ra bốn phía, rồi biến mất không còn tăm tích.

Sở Vân Vân cau mày, trong mắt cũng hiện ra một tia kinh ngạc.

Đây là pháp Thiên Cương ‘Nhật Lăng Nguyệt Thế’, đây là một môn pháp thuật tương tự như thằn lằn tự chặt đuôi để cầu sinh.

Nhưng Thương Hải Thạch có thể giấu diếm được nàng, vẫn là dựa vào Thần Ý Như Tâm Kiếm của hắn.

Nàng đã hơi coi thường người này rồi.

Cùng lúc đó, Sở Vân Vân lại quay đầu liếc mắt nhìn bóng tối vô ngần kia.

Nàng đang nhìn Đông Thiên Vương – Vương Đông Thiên.

Người này đang dùng Độn Thiên chi pháp để che giấu bản thân, ẩn núp ở gần đây.

Lúc nãy, chỉ cần nàng giải quyết Thương Hải Thạch chậm một chút, thì có thể sẽ bị hai người này vây công.

Mặc kệ là Đông Thiên Vương – Vương Đông Thiên hay là Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch, cả hai đều có quan hệ rất lớn với Xiển môn.

. . .

Giây lát sau, bản thể của Sở Vân Vân đã trở về lưng tiểu Huyền Vũ.

Nàng chỉ dùng một cái nháy mắt để đánh bại Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch, cộng thêm thời gian trở về, vậy mà chưa đến một cái hô hấp.

Mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, Thương Hải Thạch đã bỏ chạy rồi.

Nhưng khi Sở Vân Vân giải trừ pháp thuật, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt ngờ vực và căng thẳng để nhìn nàng.

Tình hình nơi này đã không giống những nơi khác, lúc trước còn có rất nhiều đội ngũ, kẻ hiềm nghi rất nhiều.

Nhưng bây giờ, bọn họ chỉ có sáu người và ba thú.

Cao thủ thần bí kia, chắc chắn sẽ không phải người của đội ngũ khác.

Như vậy vị nữ cao thủ thần bí kia sẽ là ai đây?

Kiếm Tàng Phong đã khóa chặt kẻ đáng nghi, nhưng vẫn thản nhiên như không. Chu Lương Thần thì lại quét mắt nhìn qua ba thiếu nữ ở trên lưng rùa.

Sở Vân Vân, Lục Loạn Ly, Kế Tiễn Tiễn . . . hắn cho rằng cả ba người này đều đáng nghi.

Lục Loạn Ly cảm ứng được ánh mắt của Chu Lương Thần, hừ lạnh một tiếng: “Tuyệt đối không phải ta, ta không có bản lĩnh này!”

Khi nàng nói chuyện, nội tâm lại hơi chìm xuống, nàng nhớ đến gương mặt ở trong giấc mơ của Sở Hi Thanh.

Kế Tiễn Tiễn cũng lắc đầu: “Cũng không thể là ta, ta tu luyện Duy Ngã Độc Tôn Đao và Đại Nghệ Vô Hình Tiễn, không giỏi thương thuật!”

Sắc mặt Sở Hi Thanh đen xì.

Nữ nhân này đã vò mẻ không sợ rơi đến nước này rồi!

Chu Lương Thần thì lại hơi gật đầu.

Hắn cũng cảm thấy không giống như là Kế Tiễn Tiễn và Lục Loạn Ly.

Như vậy là Sở Vân Vân?

Chu Lương Thần cảm thấy tư duy của mình có chút hỗn loạn.

Sở tiểu muội vẫn luôn đứng cạnh bọn họ, chưa bao giờ rời đi.

Hắn nhìn về phía Sở Vân Vân, chỉ thấy sắc mặt thiếu nữ ốm yếu này vẫn tự nhiên như thường, không nói một lời.

Chu Lương Thần lại càng khó phán đoán.

“Cần gì phải tìm hiểu? Mọi người chỉ cần biết vị cao thủ này là người của phe ta là được. Còn thân phận thật sự của nàng, sớm muộn gì các ngươi cũng biết.”

Vẻ mặt Sở Hi Thanh hờ hững: “Nói nhảm ít thôi, chúng ta đi vào đi.”

Hắn biết thân phận của Sở Vân Vân là không giấu nổi nữa.

Đặc biệt là Kiếm Tàng Phong, cái tên này rất tinh ranh.

Còn cả Lục Loạn Ly nữa, nàng vốn rất thông minh, hơn nữa còn nhìn thấy mặt Sở Vân Vân ở trong mơ nữa.

Nhưng Sở Hi Thanh vẫn ôm hi vọng, có thể lừa được bao lâu thì lừa bấy lâu đi.

Mà khi tiểu Huyền Vũ lắc lư bay đến cửa ánh sáng, thần sắc Sở Hi Thanh hơi động, nhìn về phía bảng nhân vật của mình.

Điểm huyết nguyên: 1.181.100.

Trên mặt Sở Hi Thanh nhất thời hiện ra vẻ vui mừng.

Tích lũy mười mấy ngày, cuối cùng cũng đủ!

Hắn lập tức mở võ đạo bảo khố, đổi Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp mười bốn.

Theo điểm huyết nguyên hạ xuống còn không đến 300, toàn thân Sở Hi Thanh bỗng nhiên xuất hiện mọt luồng huyết diễm.

Luồng huyết diễm ngập trời này cao tận hơn mười trượng.

Huyết diễm này vốn còn tỏa ra ánh sáng, nhưng đều bị Thôn Thiên Thực Nhật nuốt chửng.

Trái tim của Sở Hi Thanh cũng nhảy lên.

Âm thanh kia giống như nổi trống. khiến cho nhịp tim của đám người chung quanh cũng bắt đầu cộng hưởng.

Khoảnh khắc này, mấy người trên lưng rùa không khỏi hiện ra vẻ kinh ngạc.

Kiếm Tàng Phong lại hơi rùng mình.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của sư đệ lại lên cấp sao?

Sở Vân Vân cũng ‘a’ một tiếng, nàng nhìn Sở Hi Thanh một chút, không biết vì sao lại muốn liếm liếm môi.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp mười bốn, máu của Sở Hi Thanh hẳn là càng thơm ngon hơn rồi nhỉ?

Nàng lập tức ý thức được suy nghĩ của mình có vấn đề, lại vô cùng nguy hiểm, trên mặt liền nổi lên một vệt đỏ ửng.

Chương 1389: Lột xác (4)

Một khắc sau, ánh mắt của Sở Vân Vân trở nên nghiêm túc, sau khi kinh ngạc thì còn ngậm lấy một chút vui mừng.

Sở Vân Vân nghĩ đến một chuyện.

Trong tay Sở Hi Thanh còn có một bình huyết nguyên Thái Hạo!

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của Sở Hi Thanh có thể nhờ vào đó mà trực tiếp thăng lên cấp mười lăm!

Mà Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp mười lăm, có thể khiến cho hắn có một loại năng lực thiên phú cực kỳ mạnh mẽ.

Dưới Thiên Bảng bây giờ, chỉ có cực ít người có thể phá giải.

Chuyện này có nghĩa là toàn bộ thiên hạ này, người có năng lực giết chết Sở Hi Thanh đã ít lại càng ít!

Quả nhiên, sau khi huyết diễm yếu dần, Sở Vân Vân nhìn thấy Sở Hi Thanh lấy một bình thuốc trong tay áo ra, sau đó đổ thẳng vào miệng.

Ầm!

Huyết diễm màu đỏ thắm kia lại phun trào lần nữa.

Lần này, huyết diễm càng mạnh hơn, mà nhịp tim của Sở Hi Thanh cũng càng mạnh mẽ hơn.

Đó không giống như tiếng trống nữa, mà là sấm rền!

Tiểu Huyền Vũ cũng không thể không dừng lại, lơ lửng giữa hư không.

Trái tim của nó hoàn toàn mất khống chế, bắt đầu nhảy lên theo tiếng sấm này, khiến cho trái tim của nó quặn đau, khí huyết trên người suýt nữa đảo chiều.

Để người ta kinh ngạc chính là, da thịt bên ngoài cơ thể Sở Hi Thanh lại hiện ra từng tia hoa văn màu vàng.

Nhưng hoa văn này bắt đầu lan tràn ở trên da của hắn, tự phác họa ra từng cái từng cái phù văn cực kỳ ảo diệu và huyền dị, sau đó lại ẩn vào trong cơ thể của hắn.

Theo thời gian trôi qua, huyết diễm bên ngoài cơ thể của Sở Hi Thanh cũng bắt đầu chuyển sang từng tia ánh sáng màu vàng óng.

Ánh sáng này càng ngày càng mạnh, khoảng hai mươi cái hô hấp sau, lại chói mắt giống như mặt trời.

Thần sắc Sở Vân Vân hơi động.

Ngay cả huyết mạch Thần Dương cũng tăng cấp rồi?

Có điều, dù sao đây cũng là huyết nguyên của Thái Hạo, nên chuyện đương nhiên.

Sở Vân Vân phất tay áo một cái, con Toan Nghê trên vai phải của nàng liền phun ra một lượng lớn mây khói, không chỉ che đậy thân thể tiểu Huyền Vũ, mà cũng che đậy những ánh sáng màu vàng óng kia.

Ánh sáng màu vàng óng này quá chói mắt, nếu như không che đậy, thì những người khác sẽ phát hiện.

Sở Hi Thanh thì lại đang cố gắng chống đỡ những cơn đau trên cơ thể.

Liên tục tăng Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết lên hai cấp, khiến cho xương cốt hay thậm chí là huyết tủy và bản nguyên của hắn đều bị trùng kích rất lớn.

Gần như tất cả mọi thứ trong cơ thể hắn đều bị tan vỡ rồi tái tạo.

Thậm chí còn có một trái tim khác đang sinh sôi ở lồng ngực bên phải của hắn.

Sở Hi Thanh chỉ có thể cắn răng, nắm chặt nắm đấm, lặng lẽ chịu đựng.

Mãi cho đến 150 cái hô hấp sau, Sở Hi Thanh mới cảm thấy cơ thể mình từ từ ổn định lại.

Sở Hi Thanh vừa cố gắng khôi phục khí huyết, vừa ngưng thần nhìn vào màn hình huỳnh quang hư ảo.

Lúc này, bảng nhân vật của hắn đã thay đổi.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Ngũ phẩm hạ (Thiên Quân).

Võ đạo: Thiên Thủ Thần Ý Đao (tầng mười bốn), Mị Ảnh Vân Tung (tầng mười ba), Thần Lôi Động Chân Chỉ (tầng mười hai), Tam

Tương Thiên Lục Đao (tầng mười ba), Cửu Luân thần ấn (tầng mười), Cửu Luân Ngự Kiếm Chân quyết (tầng mười lăm / phong ấn).

Võ ý: Nhai Tí chân ý (tầng mười tám), Tru Thiên võ ý (tầng mười lăm), Kim Cương chân ý (tầng chín), Bất Diệt chân ý (tầng bảy), Trảm Thiên chân ý (tầng bảy), Trụ Thiên chân ý (tẩng bảy), Vĩnh Hằng chân ý (tầng bảy).

Nguyên công: Thần Nguyên Vô Tướng công (tầng mười / ngũ phẩm hạ), Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (tầng mười hai).

Điểm huyết nguyên: 2164,3.

Thiên phú: Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (cấp mười lăm), Thần Dương (cấp mười ba), La Hầu (cấp tám), Táng Thiên / chân (cấp mười ha), Thái Thượng Thông Thần (cấp mười ba), Nhai Tí (cấp mười hai), Thần Thương (cấp mười), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (cấp mười hai), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (cấp mười một).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, cộng sinh (cấp sáu), Lê Tham chi môn, Thái Sơ Thần Vận (trung), Huyết tùng Thần hạch.

Tuổi thọ: 6235 ngày.

So với trước khi vào Vân Hải tiên cung, bảng nhân vật đã thay đổi rất lớn.

Tuổi thọ của hắn tăng lên tận ngàn ngày, có thể sống mười bảy năm.

Nguyên công và Bá thể đều tăng cấp.

Năng loại chân lý võ đạo là Kim Cương, Bất Diệt, Trảm Thiên, Trụ Thiên, Vĩnh Hằng đều có tiến bộ cực lớn.

Danh vọng cũng biến thành ngũ phẩm hạ (Thiên Quân).

Hiển nhiên là thế nhân đã có nhận thức mới về hắn, đa số người đều cho rằng hắn có phong thái Thiên Quân.

Sở Hi Thanh lại nhìn Nhai Tí đao ý, lên đến tầng mười tám rồi.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp mười lăm còn cường hóa thần hồn của Sở Hi Thanh trên diện rộng.

Vì vậy, thời gian này Sở Hi Thanh vẫn luôn nghiên cứu Nhai Tí đao ý.

Hơn nữa, đao ý được tăng lên từ ngoại lực và tự minh nghiên cứu lĩnh ngộ ra là hoàn toàn khác nhau.

Cùng lúc đó, Thiên Thù Thần Ý Đao và Tam Tương Thiên Lục Đao của hắn cũng tăng lên một tầng, Tru Thiên võ ý cũng có chút tiến triển.

Thực lực của hắn bây giờ, có thể nói là tăng mạnh, gần như không có điểm yếu.

Đấy là còn chưa nói đến Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp mười lăm.

Sở Hi Thanh liếc ngưng thần nhìn sang.

Ngay sau đó, một đoạn tin tức lớn đã xuất hiện trong đầu óc của hắn.

Trên mặt Sở Hi Thanh lập tức đỏ lên vì vui mừng, hai mắt cũng sáng rực.

Chương 1390: Vĩnh Hằng Bích Chướng

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp mười lăm: Tim cùng Bàn Cổ, trên tiếp thiên đạo, thiên thu bất ma, vạn cổ bất diệt!

Chỉ cần nguyên thần không tổn hại, có thể khôi phục vô hạn chân nguyên!

Khôi phục sức lực! Khôi phục máu thịt! Khôi phục thần thức! Tất cả tốc độ khôi phục đều dựa vào nguyên công và đẳng cấp của thiên phú. Ngươi nắm giữ hai ‘Bàn Cổ chi tâm’, hai đầu nguyên khí huyết và hai phần ngoại cương. Cũng nắm giữ năm loại năng lực là ‘Cổ Thần chi huyết’, Thiên Thu, Vạn Cổ, Vĩnh Tại và Vĩnh Hằng.

Điểm yếu của môn thiên phú huyết mạch này càng ngày càng ít.

Trái tim, não bộ và xương sống, tất cả đều không còn là trí mạng của Sở Hi Thanh nữa.

Chỉ cần nguyên thần vẫn còn, hắn liền có thể khôi phục.

Thậm chí là vì Cửu Luân thần ấn, nên nguyên thần của hắn cũng rất khó trở thành điểm trí mạng.

Sở Hi Thanh có chín đạo phân thần trong Cửu Diệu Thần Luân kiếm.

Cửu Diệu Thần Luân kiếm lại có đặc tính vĩnh hằng, chỉ cần vật này vẫn còn, nguyên thần của hắn sẽ không tiêu vong, sẽ khôi phục như thường.

Nói cách khác, khả năng người khác có thể giết chết hắn đã là nhỏ bé không đáng kể.

Chỉ có người có thể phá tan đặc tính vĩnh hằng của Cửu Diệu Thần Luân kiếm, mới có khả năng giết hắn.

Viên 'Bàn Cổ chi tâm' trong cơ thể Sở Hi Thanh không chỉ mang đến khí huyết của hắn, mà còn mang đến cho hắn một tầng ngoại cương.

Những năng lực thiên phú còn lại cũng được cường hóa rất nhiều.

Hai năng lực Thiên Thu và Vạn Cổ, ngoại hiệu quả vốn có thì còn mang lại cho hắn hai tầng ngoại cương là 'Thiên Thu huyết cương' và 'Vạn Cổ thần cương'. Huyết cương chủ yếu là phòng hộ thân thể, thần cương chủ yếu là bảo vệ thần phách.

Vĩnh Tại: Có thể quay lại lịch sử, khôi phục trạng thái thân thể và nguyên thần ở trong một đoạn thời gian nào đó (quá khứ và tương lai không vượt quá bốn mươi tám canh giờ), mỗi ngày có thể sử dụng ba lần.

Nói như thế nào đây? Giống như là có thêm ba cái mạng vậy, mỗi khi bị người ta đánh cho trọng thương sắp chết, thì lại có thể khôi phục trạng thái toàn thịnh.

Thời gian quay ngược cũng từ mười hai canh giờ tăng lên bốn mươi tám canh giờ.

Có năng lực này, Sở Hi Thanh có tự tin chơi chết bất kỳ kẻ địch nào.

Cuối cùng là năng lực mới, Vĩnh Hằng: Bàn Cổ thần ấn vĩnh hằng bất diệt. Ngươi có thể mượn lực lượng nguyên thần để câu thông với 'Bàn Cổ thần ấn', nhận được một tầng 'Vĩnh Hằng Bích Chướng' gia trì. Trong thời gian này không bị bất kỳ pháp thuật và lực lượng nào dưới nhất phẩm khống chế, cũng có thể tạm thời cường hóa Vĩnh Hằng chân ý lên năm cấp, mãi đến khi lực lượng nguyên thần của ngươi tiêu hao hết mới thôi.

Còn có thể thiêu đốt nguyên thần, rơi vào trạng thái "Bàn Cổ thần phong", tự phong ấn ba ngày ba đêm. Mỗi tháng có thể sử dụng hai lần, dưới thần linh, không kẻ nào có thể tổn thương ngươi, trong thời gian này có thể khôi phục khí huyết và chân nguyên.

Đây chính là năng lực mới của Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết.

Có thể tưởng tượng Vĩnh Hằng Bích Chướng mạnh như thế nào.

Vĩnh Hằng Bích Chướng tiêu hao chính là lực lượng nguyên thần, mà lực lượng nguyên thần của Sở Hi Thanh lại rất mạnh mẽ, có thể tiêu hao rất lâu.

'Bàn Cổ thần phong' thì lại có thể để năng lực sinh tồn của hắn được cường hóa đến cực điểm.

Trong cảnh nội Đại Ninh, ba ngày ba đêm là đủ để Vô Tướng thần tông chạy đến cứu viện rồi.

Trong lúc tự phong ấn, hắn còn có thể khôi phục thương thế.

Năng lực này khủng bố như thế nào chứ?

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp mười lăm, quả thực là biến hóa về chất.

Bây giờ hắn lại có tận mười tầng ngoại cương, cộng thêm một tầng Vĩnh Hằng Bích Chướng.

"Cấp mười lăm?"

Ngay khi tiểu Huyền Vũ khôi phục bình thường, Sở Vân Vân đánh giá Sở Hi Thanh một chút: "Cảm giác thế nào?"

"Rất tốt."

Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy tê cả da đầu, ánh mắt của Sở Hi Thanh lúc này giống như đang nhìn đồ ăn vậy.

Hắn vô thức rụt cổ lại, né khỏi ánh mắt của Sở Vân Vân.

"Vì sao trước kia ngươi không tu luyện Bá thể?"

Thiên phú Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết này, quả thực là tuyệt đỉnh cho khổ luyện Bá thể.

"Thật ra ta cũng muốn tu, nhưng không có thời gian."

Ánh mắt Sở Vân Vân hơi phức tạp: "Sau mười sáu tuổi, ta nhất định phải dành một nửa thời gian để xử lý quân vụ. Huống hồ ta học một phần Nhai Tí Đao, bên cạnh còn có rất nhiều cao thủ Thiết Sơn Tần thị bảo vệ, người bình thường không thể làm gì ta."

Sở Hi Thanh nghĩ lại cũng thấy đúng.

Kính Thiên có thể phản xạ tất cả, tu luyện Bá thể chỉ là dệt hoa trên gấm.

Nếu không phải Nhai Tí Đao của hắn chưa có thành tựu, đánh phải tu luyện Bá thể để bù đắp, lại có hệ thống hỗ trợ, thì hắn cũng không đi tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân này.

Tu luyện ngoại công rất phiền phức, không chỉ cần một lượng lớn thuốc, mà còn cần thời gian dài.

“Nhưng bây giờ nghĩ lại, nếu như ta dành chút thời gian để tu luyện Bá thể, thì chắc chắn sẽ không bị bọn họ ám hại.”

Giọng nói của Sở Vân Vân ẩn chứa mấy phần tiếc nuối: “Nhai Tí Đao của ngươi đã có chút thành tựu, tương lai chỉ dựa vào Kính Thiên chi đạo cũng có thể vạn pháp không thương rồi. Nhưng nếu người đã tu luyện Bá thể đến nước này, vậy thì cứ đi tiếp đi, sau này sớm muộn gì cũng sẽ dùng tới. Con đường võ đạo này, tốt nhất là không có sở đoản.”

Vẻ mặt Sở Hi Thanh nghiêm túc, khẽ gật đầu.

Hắn cũng nghĩ như vậy.

Đã đi đến nước này, không đi tiếp thì đúng là đáng tiếc.

Chương 1391: Vĩnh Hằng Bích Chướng (2)

Sở Hi Thanh lập tức vỗ vỗ trái tim mình, dùng nguyên thần câu thông với tiểu Tóc Húi Cua.

Tiểu Tóc Húi Cua vốn ngủ ở gần trái tim hắn, lại bị huyết diễm của Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết làm cho tỉnh lại.

khi nó cảm ứng được ý nghĩ của Sở Hi Thanh, nhất thời cực kỳ vui mừng mà đáp lại.

Thật chứ?

Mình thật sự có thể ra ngoài rồi? Không cần trốn trong cơ thể chủ nhân nữa? Cũng không cần hạn chế hành động nữa, không cần ở trong vòng một tấc vuông quanh người chủ nhân nữa?

Khóe môi Sở Hi Thanh hơi vểnh lên.

Quả thật!

Thế gian này đã không có kẻ nào có thể cướp tiểu Tóc Húi Cua nữa, hắn cũng không cần che giấu thân phận Huyết Nhai thánh truyền nữa.

Lúc này, tiểu Tóc Húi Cua lập tức nhảy ra khỏi cơ thể của hắn.

Nhưng sau khi nó đi ra ngoài, thì cũng không chạy loạn, mà cố gắng đè nén hưng phấn, giấu thân thể trong áo của Sở Hi Thanh, chỉ thò đầu ra ngoài để đánh giá chung quanh.

Nó biết con Toan Nghê của Sở Vân Vân thường xuyên làm như vậy.

Tiểu Tóc Húi Cua cho rằng, nó đã sống hơn vạn năm, cơ thể cũng tiến vào thời kỳ thiếu niên, cần phải trầm ổn.

Huống hồ, hoàn cảnh trong Vân Hải tiên cung này đúng là rất nguy hiểm, có rất nhiều thứ khiến tiểu Tóc Húi Cua cảm nhận được nguy hiểm.

Bây giờ nó đã rất vui vẻ, vui vẻ đến mức hận không thể nhảy cẫng lên.

Tiểu Tóc Húi Cua muốn làm càn một lần, buông thả bản thân, tùy ý vui chơi, nhưng chờ đến khi rời khỏi địa phương quỷ quái này rồi làm càn cũng không muộn.

Khi Sở Hi Thanh xóa bỏ hạn chế với nó, nỗi bực bội và buồn phiền trong tâm linh của tiểu Tóc Húi Cua đã tiêu tan quá nửa.

Chỉ một lát sau, mọi người liền đi qua cánh cửa ánh sáng kia.

Nơi này chắc là một tầng khác của Thần Vân lâu, Sở Hi Thanh quan sát một chút, thấy tầng này rộng khoảng năm mươi dặm, bốn phía đều có lan can đỏ chót và cột đá cực lớn.

Do kim quang của hai sách Giới Luật ở bên ngoài chiếu vào, khiến cho cả tầng này sáng rực. Những gạch vàng ở dưới mặt đất, và cả những bức tượng điêu khắc bằng ngọc kia được phủ một lớp kim quang vàng óng, trông rất đẹp mắt.

Sau đó, tầm mắt của Sở Hi Thanh lại rơi vào phía trước.

Nơi này có ba cái bàn cờ tướng cực lớn, dài rộng đều khoảng trăm trượng.

Phía trước ba bàn cờ còn có một Thần Ngao Tán Nhân.

Tại phía xa xa là hai đội ngũ của Đông Thiên Vương – Vương Đông

Thiên và Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch.

Sắc mặt của mười hai người này đều rất nghiêm túc, nhìn bọn họ với vẻ đề phòng.

Trong đó, sắc mặt Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch còn trắng bệch, không có chút máu nào.

Tuy hắn chạy thoát dưới thương của Sở Vân Vân, nhưng cũng bị thương không nhẹ.

“Hai nhà này. . .” Kiếm Tàng Phong hơi suy tư một chút: “Hình như bọn họ liên thủ rồi, không đúng. . . không chỉ là liên thủ đâu.”

Hai nhà liên thủ là bình thường.

Đối mặt với áp lực của cao thủ thần bí và Vấn Thù Y, bọn họ chỉ có thể liên thủ thì mới có lực lượng để đối kháng.

Tuy nhiên, từ vị trí đứng của hai nhà này, tựa như là một trận pháp chiến đấu hoàn chỉnh.

Trong mắt Sở Vân Vân lại hiện ra một tia dị thường.

Đây là . . . Lưỡng Nghi Đô Thiên trận của Xiển môn!

Ngay khi song phương giằng co ở khoảng cách mấy trăm trượng. Một thiếu nữ mặc giáp bạc đã xuất hiện ở nơi này.

Đó chính là Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y, nàng bị truyền tống đến phía đông, khoảng cách song phương đều khoảng sáu trăm trượng. Sau lưng nàng là đám người của Cực Đông Băng Thành.

Vấn Thù Y xuất hiện, không chỉ đánh vỡ cân băng ở nơi này, mà cũng khiến vị Thần Ngao Tán Nhân kia ‘sống lại’.

“Tất cả mọi người đã đến, cửa ải thứ sáu bắt đầu. Lệ mỗ bình sinh rất thích cờ tướng, vì vậy cửa ải thứ sáu chính là cờ người thật. Sáu người các ngươi có thể thay thế sáu quân cờ trên bàn, do tướng soái của mỗi bên ra lệnh chinh chiến, người thắng có thể đăng đỉnh Thần Vân lâu, Cổ Đế thần đình!”

Khi Thần Ngao Tán Nhân nói đến mấy chữ ‘đỉnh Thần Vân lâu, Cổ Đế thần đình’, sắc mặt tất cả mọi người ở đây đều cứng lại.

Xem ra đây chính là cửa ải cuối cùng.

Thần Ngao Tán Nhân tiếp tục phất tay áo, trước người hắn hiển hóa ra một ống xăm: “Các ngươi tự rút thăm đối thủ, tổng cộng ba màu đỏ vàng xanh, mỗi một màu đều có hai xăm.”

Lúc này, Thần Ngao Tán Nhân lại quét mắt nhìn mọi người ở đây một chút, sau đó rút hai cây xăm ra: “Nơi này chỉ có bốn đội, do vậy thủ tiêu hai xăm màu xanh.”

Đúng lúc này, Đông Thiên Vương – Vương Đông Thiên lại hơi cay mày lại.

Dựa theo quy tắc của Vân Hải tiên cung, cửa ải thứ hai sẽ đào thải hai phần năm, sau đó đào thải một nửa ở Phong Thần lâu, Thần Vân lâu lại đào thải một nửa.

Dựa theo tỷ lệ, cuối cùng sẽ có sáu đội đi đến nơi này, vừa vặn là ba ván cờ.

Nhưng cuối cùng, nơi này chỉ có bốn đội ngũ.

Hắn nghĩ Thần Ngao Tán Nhân này có thể mở rộng điều kiện, để cho ba đội ngũ tiến vào tầng cao nhất.

Đáng tiếc là Thần Ngao Tán Nhân đã chết, phần phân hồn này linh trí có hạn, chỉ có thể làm theo ý chí của Thần Ngao Tán Nhân một cách máy móc.

Chương 1392: Vĩnh Hằng Bích Chướng (3)

Bây giờ, Vương Đông Thiên chỉ có thể cầu nguyên hắn và Thương Hải Thạch đánh một ván cờ, để cho Vô Tướng thần tông và Vấn Thù Y lưỡng bại câu thương.

Đây là kết quả lý tưởng nhất!

Vương Đông Thiên lập tức ngẩng đầu nhìn lên phía trên với vẻ khó hiểu.

Hắn nghĩ thầm, vị kia lại không thể thành công sao?

Vậy thì phiền phức rồi.

Vương Đông Thiên hắn cũng tốt, Thương Hải Thạch cũng được, đều là con cờ mà Xiển môn mê hoặc tai mắt người khác, vị kia mới là con cờ quan trọng nhất trong bàn cờ này.

Bây giờ, để hai người bọn họ tranh đấu với Vấn Thù Y và cao thủ thần bí kia, phần thắng đã nhỏ lại càng nhỏ.

“Không cần nhìn.” Vấn Thù Y lạnh lùng nhìn Vương Đông Thiên một chút: “Người kia đã rời khỏi Vân Hải tiên cung rồi. Nếu Xiển môn muốn lấy được thứ ở bên trên, nhất định phải đánh bại Vấn mỗ.”

Sắc mặt Thương Hải Thạch tái xanh, không nói một lời.

Hắn đang tranh thủ từng giây từng phút để khôi phục thương thế.

Vẻ mặt Vương Đông Thiên lại rất tự nhiên, mỉm cười nói: “Chắc hẳn Vấn thành chủ vẫn chưa gia nhập Chân môn? Chỉ là vì việc Thái Sơ Băng Luân kiếm và Hạch Châu khi xưa nên mới nợ Chân môn một ân tình. Không biết thành chủ có ý gia nhập Xiển môn chúng ta không? Thứ Chân môn có thể cho ngươi, Xiển môn chúng ta cũng có thể cho, thậm chí còn có thể cho nhiều hơn.”

“Không có hứng thú!” Mắt Vấn Thù Y đầy khinh thường: “Vấn mỗ không thích làm chó săn cho người khác, đặc biệt là Xiển môn.”

Khi nàng nói chuyện thì đã giơ tay lên, rút một que xăm ở trong đó ra: “Màu đỏ!”

Vương Đông Thiên lại âm thầm thở dài.

Ngày xưa, Xiển môn nâng đỡ thái tổ Đại Ninh, nhưng lại không thể giết chết Vấn Thù Y, cho nên mới có mầm họa ngày nay.

Sau đó, hắn lại nhìn về phía đoàn người Sở Hi Thanh, muốn nói lại thôi.

Vương Đông Thiên cuối cùng cũng không nói gì nữa.

Bắt đầu từ khi Vô Tướng thần tông lên cấp thần tông nhất phẩm từ vạn năm trước, bọn họ vẫn luôn tách biệt khỏi hệ thống Xiển môn và Chân môn.

Hắn muốn thuyết phục đám người Vô Tướng thần tông, vậy độ khả thi cũng bằng không.

Ngay khi Vương Đông Thiên đang do dự, Sở Vân Vân đã giơ tay lên hút một cái.

Khóe môi nàng cong lên: “Là màu vàng!”

Sắc mặt của Vương Đông Thiên và Thương Hải Thạch không khỏi biến đổi.

Đây chính là kết quả bết bát nhất.

Bọn họ không nắm chắc chiến thắng bất kỳ một đối thủ nào.

Sở Hi Thanh thì lại nhìn Sở Vân Vân với ánh mắt dò hỏi.

Hắn nghi ngờ Sở Vân Vân có thể nhìn thấy màu sắc của các que xăm trong ống xăm kia.

Sở Hi Thanh không làm nổi, nhưng mà Tần Mộc Ca thì có thể.

Nói cách khác, Sở Vân Vân định quyết một trận thắng thua với Vấn Thù Y ở trên đỉnh?

Sau khi loại bỏ một bộ phận độc tố trong cơ thể, Sở Vân Vân đã có nắm chắc chiến thắng Vấn Thù Y?

Đáng tiếc là Sở Vân Vân không có đáp lại, nàng chỉ cười không nói, thần thái thong dong tự nhiên.

“Đúng là khiến người ta đau đầu.” Đông Thiên Vương – Vương Đông Thiên thở dài, đồng thời quay đầu nhìn về phía Thần Ngao Tán Nhân: “Ta muốn biết quy tắc của ván cờ này. Nếu như ta làm tướng, Thương Hải Thạch làm xe, lấy xe giết tướng, cuối cùng ai trong chúng ta có thể ở lại.”

Mắt Thần Ngao Tán Nhân sáng lên, nhìn nhau với Vương Đông Thiên: “Song phương giao chiến, người thắng sau cùng sẽ ở lại. Nhưng lấy kẻ yếu hơn sẽ được hai sách Giới Luật giúp đỡ.”

Trong mắt Vương Đông Thiên nhất thời hiện lên vẻ thất vọng: “Đã hiểu!”

Nếu chỉ là chơi cờ bình thường, hắn đúng là có chút phần thắng.

Nhưng ván cờ này không phải là ván cờ bình thường, thực lực cá nhân chiếm cứ một bộ phận nhân tố rất nhiều.

Vẻ mặt Vương Đông Thiên hơi bất đắc dĩ, cũng rút một que xăm: “Là màu đỏ!”

Vậy đối thủ của hắn là Vấn Thù Y.

Thương Hải Thạch thì không rút xăm, hắn còn đang tranh thủ thời gian chữa thương.

“Thương huynh, đừng giãy dụa nữa.” Giọng nói Vương Đông Thiên thản nhiên: “Dù hai người chúng ta có hai sách Giới Luật trợ giúp, thì cũng chưa chắc thắng được hai người kia. Nhưng ngươi có thể thử thăm dò thân phận của cao thủ thần bí kia xem, chuyện này có thể có lợi cho Xiển môn ta.”

Sắc mặt Thương Hải Thạch lạnh lùng: “Người kia ẩn thân trong sáu người Vô Tướng thần tông, có gì mà phải thử?”

Vương Đông Thiên thấy buồn cười: “Nhưng ta còn muốn biết thân phận thật sự của nàng, nàng rốt cuộc là sử dụng võ đạo gì? Tướng mạo thật sự của nàng là thế nào? Nữ tử này xuất thân từ Vô Tướng thần tông, hay là có quan hệ với vị cao nhân nào của Vô Tướng thần tông? Loại võ tu ‘Gần Thần’ như này, tuyệt đối không thể bỗng nhiên xuất hiện.”

Chỉ sợ thế nhân đều khó có thể tưởng tượng được, Vô Tướng thần tông còn ẩn giấu một cao thủ ‘Gần Thần’!

Dù vị này chỉ là bạn bè của Vô Tướng thần tông, thì cũng đủ để thiên hạ chấn động, đủ để thay đổi cục diện thiên hạ.

Thương Hải Thạch lại rơi vào suy tư.

Sau Huyết Nhai Đao Quân, trong tám trăm năm này Vô Tướng thần tông đã có chín vị siêu nhất phẩm, nhưng đều bị ép phải dấn thân vào tòa ma quật kia, thần hồn và thân thể đã thủng trăm ngàn lỗ, lại không thể rời khỏi ma quật, cũng không thể để võ đạo tiến thêm một bước.

Như vậy, cao thủ thần bí này là ai?

Là vị tiền bối nào còn sót lại của Vô Tướng thần tông sao?

Chương 1393: Vĩnh Hằng Bích Chướng (4)

Đúng lúc này, Thần Ngao Tán Nhân lại liếc mắt nhìn về phía hắn: “Trong một khắc mà vẫn chưa rút thăm, coi như từ bỏ, hai sách Giới Luật sẽ trục xuất ra khỏi tiên cung.”

Thương Hải Thạch hừ nhẹ một tiếng, cuối cùng cũng rút que xăm cuối cùng trong ống xăm ra.

Hắn đối thủ của hắn, chính là sáu người Vô Tướng thần tông do Sở Hi Thanh cầm đầu.

Mà lúc này, Kiếm Tàng Phong ở trên lưng tiểu Huyền Vũ lại hơi gãi đầu: “Cờ tướng à, ta đúng là biết một chút, nhưng không am hiểu lắm. Sở sư đệ, tài đánh cờ của ngươi thế nào?”

Sở Hi Thanh cười khổ: “Ta cũng chỉ biết quy tắc chơi cờ thôi.”

“Vậy thì để ta.” Lục Loạn Ly xung phong nhận việc, ánh mắt sắc quắc: “Khi còn bé ta còn thắng cả cha ta. Khi ta sáu tuổi, đánh khắp sơn trang cũng không đối thủ.”

Hai người Kiếm Tàng Phong và Sở Hi Thanh đều nhìn nàng một cái, rồi cùng nhau chuyển tầm mắt đi.

Tài đánh cờ của Lục Loạn Ly có thể vô địch Như Mộng sơn trang, nhưng cũng có thể hiểu được nàng vô địch như thế nào.

Ánh mắt của bọn họ lại đảo qua hai người Chu Lương Thần và Kế Tiễn Tiễn.

Nhưng hai người này đều lắc đầu, Chu Lương Thần là một tên mê võ, Kế Tiễn Tiễn thì không tu hành cũng là đi tra án, còn chưa từng chơi cờ tướng.

Lúc này, Sở Vân Vân lại mỉm cười: “Để ta!”

Kiếm Tàng Phong nhìn qua, hắn nghe thấy vẻ không cho làm trái trong lời nói của Sở Vân Vân.

Lúc này, Kiếm Tàng Phong gật đầu một cái: “Tốt! Vậy thì Sở sư muội làm tướng!”

Lục Loạn Ly nhất thời cảm thấy oan ức mà bĩu môi phồng má.

Tài đánh cờ của nàng thật sự rất lợi hại, vì sao hai người kia không tin chứ?

Nhưng Lục Loạn Ly cũng không có ý định tranh cướp vị trí chủ soái của Sở Vân Vân.

Nếu như gương mặt ở trong giấc mơ của Sở Hi Thanh là thật.

Như vậy thân phận thật sự của Sở tiểu muội này, rất có thể là vị quân thần đương đại đã khôi phục hai châu Băng Tuyệt, quét ngang ba vạn dặm.

Lục Loạn Ly có tự tin đến đâu, thì cũng không dám nói mình có thể thắng nàng ở trên phương diện chơi cờ.

Sở Vân Vân đã phân phối thân phận cho mọi người: ‘Kiếm sư huynh, ngươi là tượng trái. Lục Loạn Ly và Sở Hi Thanh là hai xe, Chu Lương Thần và Kế Tiễn Tiễn là hai pháp.”

Năm người nghe vậy thì đều gật đầu.

Sở Vân Vân sắp xếp rất hợp lý.

Chỉ có Chu Lương Thần là không giỏi đánh xa, nhưng hắn lại có tiểu Huyền Vũ.

Huyền Minh thần quang của tiểu Huyền Vũ cũng rất mạnh.

Kiếm Tàng Phong cũng rất hài lòng, hắn không thích giao thủ chính diện với người khác, có thể ở phía sau sử dụng Bình Thiên Kiếm và Lượng Thiên Kiếm là không thể tốt hơn.

Lúc này, Thần Ngao Tán Nhân lại lên tiếng: “Rút thăm xong, các ngươi tự chọn vị trí đi.”

Hai bàn cờ phía sau hắn lập tức hiển hóa ra ba mươi mấy cái bóng người hư ảo.

Tướng sĩ tượng xe pháo mã. . . mỗi cái đều ăn mặc khác nhau.

Chọn vị trí rất đơn giản, chỉ cần đứng ở vị trí tương ứng là được, những bóng người hư ảo kia sẽ biến mất.

Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch thì tập trung nhìn vào chỗ đứng của mấy người Sở Hi Thanh.

Hắn nhất thời nhìn vào Sở Vân Vân, nghĩ thầm cao thủ thần bí kia là nữ nhân này sao?

Hắn chợt lắc đầu, đứng ở vị trí tướng, chưa chắc đã là người mạnh nhất.

Trong ván cờ này, vị trí tướng ngoại trừ chơi cờ ra thì không có tác dụng gì lớn.

Theo lý thuyết, cao thủ thần bí kia đứng ở ba vị trí như xe pháo mã thì mới có tác dụng lớn hơn.

Hắn lại quét mắt nhìn về phía hai nữ tử còn lại, nhưng vẫn không thể xác định.

Nhưng cũng không sao, chỉ cần hắn giao thủ chính diện với nữ tử này, thì nhất định có thể thăm dò thân phận thật sự của nàng.

“Trận chiến này ta làm tướng, còn các ngươi thì tùy. Ngoại trừ năm con tốt và hai sĩ ra, các ngươi muốn chọn cái nào cũng được.”

Mấy người phía sau nghe vậy thì hai mặt nhìn nhau.

Một nam tử lông mày rậm trong đó ôm quyền nói: “Xin hỏi tài chơi cờ của Thương huynh thế nào?”

Sắc mặt Thương Hải Thạch nhất thời chìm xuống.

Mấy người này cũng không phải thuộc hạ của hắn, mà là đồng bọn do Xiển môn nhét vào. Trước khi tiến vào Vân Hải tiên cung, hắn còn chưa từng nhìn thấy những người này.

Vị nam tử lông mày rậm này tên là Kim Ngân Thủ - Liệt Thần Mi, đã từng ghi tên Địa Bảng, hai mươi năm trước vẫn lăn lộn trên Địa Bảng, là người mạnh nhất trong năm người này.

Thương Hải Thạch hừ nhẹ một tiếng: “Cờ tướng là đạo nhỏ, ngày xưa ta chỉ nghiên cứu ba ngày, đã có thể đánh một trận với cờ sĩ cung đình. Trái lại thì các ngươi, thực lực của mấy người Sở Hi Thanh rất không tầm thường, nếu các ngươi không thể giết chết bọn họ theo quy tắc của cờ, vậy ta sẽ lấy mạng chó của các ngươi!”

Câu này của hắn tràn đầy sát ý, làm cho sắc mặt của năm người Liệt Thần Mi đều đại biến.

Sau đó, Thương Hải Thạch lắc mình một cái, đi đến vị trí cờ đen, ánh mắt nhìn mấy người Sở Hi Thanh ở đối diện: “Bắt đầu đi!”

Thương thế của Thương Hải Thạch vẫn chưa khôi phục.

Nhưng hắn lại rất tự tin với tài đánh cờ của mình, dưới sự trợ giúp của hai sách Giới Luật, hắn cho rằng mình có thể chiến một trận với vị cao thủ thần bí kia!

Chương 1394: Sở Vân Vân hèn hạ vô sỉ

Sở Vân Vân thấy Thương Hải Thạch hơi gật đầu, chuẩn bị bắt đầu đi cờ.

Nhưng lúc này lại phát sinh một chuyện.

Mười sáu quân cờ bên phía Sở Hi Thanh bỗng nhiên đều biến thành màu đen, bên phía Thương Hải Thạch thì lại biến thành màu đỏ.

Thần Ngao Tán Nhân cũng mở miệng nói: “Vì để công bằng, phe có thực lực yếu hơn sẽ là bên đỏ, đỏ đi trước! Lúc đi cờ, nếu người trên bàn cảm thấy không thể địch lại, có thể lên tiếng chịu thua để rời khỏi bàn cờ, bảo toàn tính mạng.”

Thương Hải Thạch nhất thời nheo mắt lại.

Quy tắc chơi cờ đương đại, đều là người yếu cầm quân đỏ và đi trước.

Nhưng Thần Ngao Tán Nhân đã không còn bao nhiêu linh trí, tất cả quy tắc nơi này đều do hai sách Giới Luật.

Nói cách khác, trong phán đoán của hai sách Giới Luật, đội ngũ Vô Tướng thần tông có sức chiến đấu mạnh hơn bọn họ!

Trong mắt Sở Vân Vân lại hiện lên một chút tiếc nuối.

Nếu như cầm quân đỏ, nàng có thể giải quyết chiến đấu trong thời gian ngắn hơn.

Bá Võ Vương Tần Mộc Ca chưa bao giờ nói quang minh lỗi lạc gì gì đó với kẻ địch, đám Cự linh kia cũng không nói đến quy củ giang hồ gì cả.

Chém giết sa trường, xưa nay đều là dùng tất cả thủ đoạn tồi tệ.

Trên mặt nàng vẫn thản nhiên như không, bình tình nói: “Các hạ, mời!”

Thương Hải Thạch cũng không khách khí.

“Pháo hai sang năm!”

Ngay khi hắn nói xong, vị trí pháo bên phải của hắn đã di chuyển vào trung ương.

Sở Hi Thanh ngưng thần chú ý, phát hiện người kia không hề cất tướng, mà có một luồng sức mạnh trên bàn cờ đã chuyển vị trí của hắn.

Sở Vân Vân cũng lạnh nhạt nói: “Mã xxx!”

“Mã hai xxx!”

“Xe xxx!”

“Xe một xxx!”

“Tốt xxx!”

Tốc độ đi cờ của hai người cực nhanh, hầu như không thèm nghĩ ngợi, chẳng mấy chốc đã đến nước thứ sáu.

“Pháo xxx!”

Tầm mắt của mọi người đọng lại, đều nhìn về phía ụ pháo kia.

Đến nước này, song phương bắt đầu ăn quân.

Người đứng ở vị trí pháo đỏ này, tên là Tinh Hà Thần Cung – Tả Vân Tung, cũng từng bước lên Địa Bảng, bồi hồi ở phần đuôi Địa Bảng một đoạn thời gian.

Người này cau mày, nhìn về phía vị trí xe ở đối diện.

Đó là Lục Loạn Ly, một nữ tu sĩ ngũ phẩm.

Tả Vân Tung cười lạnh, đầu tiên là một mũi tên đánh nổ mã đen.

Sau đó, nhờ lực lượng của bàn cờ, trực tiếp nhảy sang phần sân của quân đen.

Lúc này, vị trí của hắn đã bại lộ ở trong phạm vi sát thương của con xe Lục Loạn Ly.

Tả Vân Tung lại không hoảng hốt, hắn cầm kiếm trong tay, ngưng thần chờ đợi.

Hắn biết mục đích của Thương Hải Thạch, Thương Hải Thạch đang muốn thăm dò lực lượng ‘lôi phạt’ ở trên bàn cờ, cũng muốn thử xem thiếu nữ tên Lục Loạn Ly này có phải cao thủ thần bí kia không.

Tả Vân Tung cảm thấy Thương Hải Thạch hơi nóng vội.

Nhưng dựa theo quy tắc đánh cờ, thì Thương Hải Thạch không hề sai, thậm chí còn rất chính xác.

Nhưng ván cờ này không phải ván cờ bình thường, mà là cờ người.

Có điều, Tả Vân Tung lại rất tự tin, chỉ cần 'lôi phạt' này không vượt quá cường độ ở vết kiếm lạch trời kia, thì hắn có thể chống đỡ ít nhất là một trăm cái hô hấp.

Trong một trăm cái hô hấp, hắn thậm chí còn có đủ sức để đánh bại một cái ngũ phẩm.

Dù là không thắng nổi, hắn cũng có thể nhận thua để rời khỏi bàn cờ.

Nhưng nếu đối phương là vị cao thủ thần bí kia, vậy thì hắn xui xẻo rồi.

May mắn là Xiển môn đã nói trước, tất cả tử thương đều được bồi thường.

Người tử vong đều được phục sinh.

Bọn họ có một thần khí tên là 'Bát Bảo Định Hồn đăng', không chỉ có thể tỏa hồn định phách, mà còn có thể dựa vào chút tàn hồn để tái tạo nguyên thần, phối hợp với pháp thuật đặc thù, có thể khởi tử hoàn sinh.

Chính là vì cái thần khí này, cho nên rất nhiều người trong giang hồ chịu liều mạng cho bọn họ.

Sở Vân Vân thì lại quay đầu nhìn nhau với Lục Loạn Ly một chút, nàng nhìn thấy vẻ hưng phấn trong mắt Lục Loạn Ly.

Thiếu nữ đã cầm đao trong tay, nóng lòng muốn thử.

Sở Vân Vân cũng không do dự nữa: "Xe một sang hai!"

Ngay khi Sở Vân Vân nói xong, bóng người của Lục Loạn Ly đã lóe lên, đến trước người Tả Vân Tung.

Ầm!

Lôi đình màu vàng óng xuất hiện trên đỉnh đầu của bọn họ, chỉ chớp mắt mà một đạo lôi đình to nửa thước đã đánh xuống.

Nội tâm Tả Vân Tung hơi rung lên, cái 'lôi phạt' này mạnh thì mạnh, nhưng cũng không mạnh hơn lôi đình ở vết kiếm lạch trời kia bao nhiêu.

Hắn vừa chống đỡ lôi đình, vừa ngưng thần đối phó với Lục Loạn Ly.

Sau đó, hắn liền nhìn thấy một ánh đao năm màu khiến người ta mê ảo.

Cùng lúc đó, sau lưng Lục Loạn Ly cũng xuất hiện một mảnh lông vũ, từng cái từng cái lông đuôi đều có một con mắt màu đen ở phần cuối.

Ánh mắt Tả Vân Tung lập tức tan rã, rơi vào trong mê mang.

Khi ý thức của hắn trở về, lại phát hiện đầu của mình đã rơi xuống.

“Đây là đao pháp gì?”

Nội tâm Tả Vân Tung mờ mịt, rồi mất toàn bộ ý thức.

Bởi vì ‘lôi phạt’ kia đã đánh nát cơ thể hắn, oanh diệt linh hồn của hắn.

Chương 1395: Sở Vân Vân hèn hạ vô sỉ (2)

Mà lúc này, sắc mặt Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch không khỏi tái xanh.

Lần giao phong này, ngoại trừ thăm dò được cường độ của ‘lôi phạt’ ra, thì không thu hoạch được gì cả.

Thực lực của thiếu nữ kia rất mạnh, nàng sử dụng đao pháp thất truyền là Đại Minh Vương Luân, có thể mê hoặc tâm trí, chiến đấu vượt cấp.

Dưới sự gia trì của Bình Thiên Kiếm, đao pháp của nữ tử này đáng sợ dị thường.

Vấn đề là hắn không thể phán đoán nữ tử này có phải là cao thủ thần bí kia hay không.

Sau đó, Thương Hải Thạch cũng bình tĩnh lại.

Dựa theo của cờ tiếng, nhân số không phải ưu thế, mãi mãi cũng chỉ là một chọi một.

Dù chỉ có vài quân cờ, hắn cũng có thể trở mình.

Tổn thất một cái Tả Vân Tung, cũng không có gì ghê gớm.

“Mã xxx tiến xxx!”

“Sĩ xxx tiến xxx!”

“Tốt xxx tiến xxx!”

Lúc này, trên mặt Chu Lương Thần nhìn như bình tĩnh, nhưng trong mắt lại có chút tàn khốc.

Theo tốt đỏ tiến lên, con pháp của hắn đã bại lộ trước móng ngựa của đối phương.

Bên kia là một võ tu tứ phẩm, kẻ này đang nhìn hắn với ánh mắt tràn đầy sát ý.

Ánh mắt của Thương Hải Thạch cũng lạnh như băng, hắn tràn đầy hứng thú nhìn về phía Sở Vân Vân.

Tài đánh cờ của thiếu nữ đối diện cực kỳ đáng sợ, từng nước từng nước đều nhắm vào chỗ yếu.

Chỉ mấy nước đi mà nàng đã hoàn thành bố cục.

Hai pháo hai xe đều chỉ thẳng về phía trung ương, khiến người ta lạnh cả người.

Không ngờ thiếu nữ mới mười lăm tuổi này lại có tài đánh cờ kinh người như vậy.

Trình độ của nàng thậm chí còn vượt qua cả những cờ sĩ cung đình kia.

Nhưng đây là cờ người.

Chơi cờ bình thường, Sở Vân Vân không cần để ý nhiều.

Nhưng bây giờ, nữ tử này đang quyết định một cái mạng của đồng bạn.

Tên đồng bạn này của Thương Hải Thạch am hiểu khoái đao, một khi mã đạp qua, nhiều nhất một đao là có thể giải quyết chiến đấu, để cho thiếu niên giẫm trên con Huyền Vũ này không có cơ hội chịu thua.

Lúc này, Sở Vân Vân lại mỉm cười, tay phải của nàng bắt quyết, trong mắt lóe u quang.

“Pháp Lệnh, bước kế tiếp pháo hai tiến chín!”

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người trên bàn cờ đều sững sờ.

Pháo hai tiến chín? Cái này căn bản là không phù hợp với quy tắc của cờ tướng!

Thiếu nữ thuật nữ này uống nhầm thuốc? Hay là hoang mang quá nên quên mất phải chơi cờ thế nào rồi?

Chu Lương Thần cũng hồ đồ.

Lòng thầm nghĩ cái này không đúng nha, theo quy tắc của cờ tướng, phải cách một quân cờ thì pháo mới ăn được.

Sở Vân Vân lại muốn hắn ăn thẳng mặt xe của đối phương.

Vấn đề là giữa hắn và xe trái của đối phương không có một quân cờ nào cả.

“Ngớ ngẩn!” Lục Loạn Ly ở phía xa xa bỗng nhiên mở miệng: “Đây là pháp thuật Nhất Ngữ Thành Châm! Nàng dùng Nhất Ngữ Thành Châm của Thần Ngao Tán Nhân để sửa chữa quy tắc của hai sách Giới Luật, Lương Thần ngươi cứ trực tiếp để tiểu Huyền Vũ xông lên là được.”

Lục Loạn Ly vừa nói chuyện vừa nhìn Sở Vân Vân với ánh mắt dị dạng.

Trong mắt của nàng vừa có kính phục, vừa có kiêng kỵ.

Sở tiểu muội lại trực tiếp sửa chữa quy tắc!

Nếu để nàng chơi ván cờ này, thật ra cũng không kém hơn là bao.

Nhưng mà Lục Loạn Ly không thể ngờ được, ván cờ này còn có thể chơi như vậy!

Đây hẳn là một trong những thủ đoạn mà Thần Ngao Tán Nhân để lại, khiến cho những người kế thừa của hắn có thể nắm giữ ưu thế cực lớn trong cửa ải thứ sáu này.

Nàng càng ngày càng xác định, thiếu nữ ở trước mắt này rất có thể là vị Bá Võ Vương Tần Mộc Ca kia!

Chỉ là không biết tình huống của nàng thế nào?

Là chuyển sinh? Hay là đoạt xá?

Hai mắt Chu Lương Thần sáng ngời, hắn lập tức chỉ huy tiểu Huyền Vũ dưới chân mình bắn mấy đạo Huyền Minh thần quang về phía xe trái của quân đỏ.

Con xe trái kia lập tức sụp đổ, hóa thành một ít linh quang rồi tiêu tán.

Sắc mặt Thương Hải Thạch đã âm trầm như nước.

Nữ tử này đang gian lận!

Tài đánh cờ của hắn vốn đã kém hơn đối phương một đường.

Nữ nhân này lại còn gian lận!

Hắn không những không thể ăn pháo của đối phương, mà còn mất một xe.

Tuy rằng đây chỉ là xe do hai sách Giới Luật nghĩ hóa ra, chứ không phải người thật, nhưng vẫn để Thương Hải Thạch rất đau lòng.

Thực sự là hèn hạ vô liêm sỉ, không nói võ đức! Cũng không nói đạo nghĩa!

Mặt hắn xanh lét, cũng nắm một linh quyết!

“Pháp lệnh! Mã. . .”

Muốn cho mã của mình trực tiếp nhảy qua sông để ăn pháo của đối phương.

Đối phương đã không tuân theo quy tắc, hắn cũng không cần.

Cái này gọi là lấy đạo của người trả lại cho người!

Không phải là Nhất Ngữ Thành Châm ở cửa ải thứ nhất sao? Hắn cũng học được!

Sở Vân Vân cũng nhìn Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch với vẻ tò mò!

Người này không có linh lực, không có hơi sức để thi triển pháp thuật.

Nhưng Thương Hải Thạch tu luyện Thần Ý Như Tâm Kiếm.

Như Ý chi pháp của hắn có thể thích làm gì thì làm, chỉ là không biết người này có thể lừa gạt được hai sách Giới Luật hay không.

Nhưng ngay khi quân cờ đỏ dùng ánh mắt trông chờ để nhìn Thương Hải Thạch, thì Thương Hải Thạch lại “Mã” nửa ngày mà vẫn không nói ra được gì nữa.

Cuối cùng hắn hừ lạnh: “Mã xxx lùi xxx!”

Sở Vân Vân khẽ lắc đầu, ánh mắt thất vọng: “Xe xxx tiến xxx!”

“Pháo xxx sang xxx!”

Tốc độ đi cờ của song phương rất nhanh.

“Xe xxx tiến xxx!”

Chương 1396: Sở Vân Vân hèn hạ vô sỉ (3)

Lúc này, pháo trái là Kế Tiễn Tiễn đã ăn một con tốt đỏ, trường cung của nàng ép thẳng vào vị trí của tướng ở trung tâm.

Cũng khiến cho xe phải của quân đỏ bại lộ ở trước mặt Sở Hi Thanh.

Mà xe phải của quân đỏ, chính là Kim Ngân Thủ - Liệt Thần Mi!

Sắc mặt Liệt Thần Mi nghiêm túc, hắn nắm chặt song quyền, nhìn Sở Hi Thanh ở bên đối diện.

Thương Hải Thạch hiển nhiên là đã mất tiên cơ, khiến cho hắn không thể không đối mắt với quân xe đen là Sở Hi Thanh.

Nhưng Liệt Thần Mi cũng không có ý trách tội.

Trình độ đánh cờ của Thương Hải Thạch cực cao, ứng đối không có vấn đề gì.

Vấn đề là trình độ của thiếu nữ đối diện lại cao hơn một bậc!

Nàng đánh cờ rất cao thì cũng thôi, lại còn gian lận!

Liệt Thần Mi nghĩ thầm, nếu đổi lại là mình, tình thế bây giờ chỉ có thể gay go hơn.

Ván cờ này, chỉ sợ đổi thành bất cứ ai cũng không khá hơn được!

Bây giờ hắn chỉ có thể toàn lực ứng phó, hi vọng có thể chống đỡ ‘lôi phạt’ và chém giết Sở Hi Thanh!

Ầm!

Một đạo lôi đình màu vàng óc bổ thẳng xuống đầu Kim Ngân Thủ - Liệt Thần Mi.

Ánh mắt Liệt Thần Mi không khỏi chìm xuống.

Uy lực của ‘lôi phạt’ không phải bất biến, mà là biến hóa theo thực lực của mỗi cá nhân.

Lực lượng lôi đình mà hắn phải gánh chịu, mạnh hơn Tinh Hà Thần Cung – Tả Vân Tung kia nhiều lắm.

Mà ngay khi Kim Ngân Thủ - Liệt Thần Mi đang chống lại ‘lôi phạt’, Sở Hi Thanh đã múa đao chém đến.

Kim Phong Ngọc Lộ đao hóa thành một ánh đao màu vàng, bổ thẳng xuống đầu của hắn.

Trong ánh đao vàng còn ngậm lấy Nhai Tí đao ý và Tru Thiên đao ý, không ngờ Sở Hi Thanh lại có thể đồng thời sử dụng hai loại đao ý này, một công một thủ.

Liệt Thần Mi trợn trừng mắt lên, toàn thân bạo phát ra cương lực hai màu vàng bạc: “Cũng tốt, để Liệt mỗ lĩnh giáo Nhai Tí Đao và Tru Thiên Đao của ngươi!”

Kim Ngân đại pháp của hắn không chỉ là pháp môn hệ Kim, mà còn là một loại pháp môn nửa ngoại công, chẳng những có thể tu luyện Bá thể, mà còn có thể chuyển hóa tất cả sự vật thành vàng bạc.

Đó là loại vàng bạc bình thường, chứ không phải thần kim và ma ngân đang lưu thông trên thị trường.

Lúc này, cương lực hai màu vàng bạc được Liệt Thần Mi thao túng, hóa thành hai bàn tay khổng lồ, đánh về phía Sở Hi Thanh.

Hắn đã ngưng tụ hai Thiên quy đạo luật Kim và Ngân, lực khống chế cương lực cũng là đỉnh cao.

Bàn tay cương lực kia nhìn như mạnh mẽ bá đạo, nhưng thực ra lực lượng đều nén đến mức tận cùng.

Liệt Thần Mi biết nên đối phó với Nhai Tí Đao ra sao!

Nhai Tí Đao có thể phản xạ tất cả ngoại lực.

Vì vậy, chỉ cần không có ngoại lực gia thân, đối phương liền không thể phản xạ!

Liệt Thần Mi dựa vào đặc thù công pháp! Muốn chuyển hóa toàn thân Sở Hi Thanh thành vàng bạc!

Nhưng ngay khi hai bàn tay Kim Ngân của Liệt Thần Mi chạm vào đối phương, toàn thân hắn lại bắt đầu chuyển đổi thành hai màu vàng bạc.

“Kính Thiên?”

Con ngươi của Liệt Thần Mi không khỏi co rút lại.

Không ngờ Nhai Tí Đao của Sở Hi Thanh lại mạnh đến mức có thể phản xạ lại Thiên quy đạo luật của hắn!

Hắn lập tức vận chuyển công pháp, giải trừ quá trình chuyển hóa vàng bạc này.

Nhưng chín đạo kiếm quang sắc bén màu đỏ thẫm và một đạo Tiên Thiên Đại Nhật thần quang đã đánh về phía này.

Ánh kiếm sắc bén kia có thể cắt chém hết thảy, đâm thủng ngoại cương trên người hắn.

Theo đó là Kim Phong Ngọc Lộ đao của Sở Hi Thanh đã đến trước mắt hắn.

Trong mắt Liệt Thần Mi nhất thời hiện ra vẻ cực kỳ không cam lòng.

“Tru Thiên Đao!”

Liệt Thần Mi biết mình đã thua.

Nếu như là bên ngoài Vân Hải tiên cung, hắn không bị áp chế xuống ngũ phẩm, nếu như không có ‘lôi phạt’ kiềm chế, khiến hắn không thể phát huy được tất cả sức lực, thì sao hắn có thể bại trong tay thằng nhãi ranh này?

“Ta nhận. . .”

Ngay khi Kim Ngân Thủ - Liệt Thần Mi định nói hai chữ ‘nhận thua’, thì suy nghĩ của hắn lại trống rỗng, đứt quãng.

Sau đó, đầu của hắn đã bị Sở Hi Thanh chém xuống, sau đó máu thịt và nguyên thần của hắn bị ‘lôi phạt’ mạnh mẽ kia đánh tan.

Nội tâm Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch càng âm trầm hơn.

Võ đạo của Sở Hi Thanh này còn cao hơn hắn tưởng tượng.

Trong giai đoạn ngũ phẩm này, cái thằng nhãi này mạnh đến mức quá đáng.

Thương Hải Thạch rất chờ mong tên này có thể trưởng thành, sao đó lĩnh giáo Nhai Tí Đao một phen.

Nhưng bây giờ hắn lại không vui vẻ nổi.

“Mã xxx lùi xxx!”

Theo âm thanh của Thương Hải Thạch rơi xuống, Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua phải, liền phát hiện một kỵ sĩ đang đâm thẳng về phía mình.

Sở Hi Thanh đương nhiên không để cho kỵ sĩ này hất mình ra khỏi bàn cờ, hắn đứng tại chỗ, tiện tay chém nát kỵ sĩ ảo ảnh kia.

Nhưng ngay sau đó, trên đỉnh đầu của hắn cũng có ‘lôi phạt’.

Lôi đình này to tận nửa thước, cường độ chỉ yếu hơn so với lôi đình mà Tả Vân Tung gánh chịu một chút.

Ầm!

Ánh chớp kia đánh vào người Sở Hi Thanh, lại phát ra một tiếng nổ vang.

‘Lôi phạt’ mạnh mẽ lập tức đánh xuyên qua ánh đao như gương của Sở Hi Thanh, lại liên tục xuyên thủng ba tầng cương lực của hắn, bao phủ toàn thân hắn.

Chương 1397: Sở Vân Vân hèn hạ vô sỉ (4)

Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch vốn còn hơi chờ mong.

Chỉ là một ngũ phẩm, có thể sống qua ‘lôi phạt’ hay không?

Nhưng tình huống tiếp theo, lại làm cho Thương Hải Thạch nhíu mày sâu hơn.

Ba tầng, bốn tầng, năm tầng, sáu tầng. . . cái tên này thế mà lại có tận sáu tầng ngoại cương!

Đây còn lâu mới đến cực hạn của Sở Hi Thanh, vấn đề là 'lôi phạt' kia đã không thể xuyên thêm nữa.

Sáu tầng ngoại cương của Sở Hi Thanh cũng tái sinh lại như cũ.

Nhai Tí Đao và ngoại cương của hắn đã hao mòn lực lượng của 'lôi phạt'.

"Chậc!"

Thương Hải Thạch đã không còn hứng thú nhìn tiếp, liền thu hồi tầm mắt.

Đời này hắn ghét nhất là đám tu luyện ngoại công này, tên nào cũng như tảng đá, để cho hắn không thể thích làm gì thì làm.

Nhưng 'lôi phạt' này cũng duy trì tận một khắc, sau một khắc thì quả cầu sét kia từ từ tiêu tan.

Bản thân Sở Hi Thanh vẫn bình yên vô sự, không mất một cọng tóc.

Sở Vân Vân lại mở miệng lần nữa.

"Mã xxx tiến xxx."

"Tượng xxx tiến xxx."

"Pháp xxx lùi xxx."

Lúc này, Thương Hải Thạch đã hoàn toàn bỏ cuộc, hoàn toàn là đánh loạn.

Đối phương đã chiếm ưu thế tuyệt đối, lại còn chơi gian lận, ván cờ này còn cần chơi nữa sao?

Cho nên hắn cũng mặc kệ, thích làm gì thì làm.

Mấy tên đồng bạn của hắn cũng đoán được tâm tư của hắn, nhưng không hề có ý cản lại.

Khi bị ăn cờ thì đều trực tiếp nhận thua, nhảy ra khỏi bàn cờ, chứ không phản kháng gì.

Thương Hải Thạch phát hiện, thiếu nữ thuật sư ở đối diện quả nhiên là lòng dạ độc ác, không nói đạo nghĩa giang hồ.

Nàng không hề có ý định thu tay lại, tiêu diệt sạch từng quân cờ đỏ.

Sắc mặt Thương Hải Thạch hờ hững, ánh mắt lạnh lùng nhìn Sở Vân Vân giết đến chỉ còn lại một mình hắn cô đơn lẻ loi trên bàn cờ.

Trong lòng hắn lại cười gằn không ngớt.

Đối phương nên làm gì tiếp theo đây? Không ăn được tướng bên đỏ, cờ đen liền không thắng được ván cờ này!

Mà sáu người trước mắt hắn, kẻ có tu vị cao nhất cũng chỉ là tứ phẩm mà thôi!

Trừ phi cao thủ thần bí kia ra tay, bằng không thì không ai có thể ép hắn nhảy ra khỏi bàn cờ này!

Thương Hải Thạch vẫn có thể mượn lần giao thủ này, để thăm dò thân phận của người kia.

Lúc này, thương thế của hắn chưa lành, còn phải đối mặt với ‘lôi phạt’.

Thương Hải Thạch đánh giá, dưới tình huống mình đề phòng, thì cũng không thể đỡ nổi hai thương của cao thủ thần bí kia.

Nhưng hắn ít nhất cũng có thể biết được kẻ đó là ai trong sáu người này, còn có thể thăm dò võ đạo của đối phương.

Lúc này, Kiếm Tàng Phong đứng trước Sở Vân Vân cũng cảm thấy khá đau đầu.

“Hơi phiền phức rồi!”

Trong mắt Kiếm Tàng Phong lóe lên một tia chần chờ, sau đó rút kiếm của mình ra.

Một luồng kiếm ý ác liệt lập tức sinh sôi quanh cơ thể hắn, Kiếm Tàng Phong lúc này, hoàn toàn khác biệt với Kiếm Tàng Phong lúc bình thường.

Kiếm Tàng Phong bình thường đều rất ôn hòa, cười cười nói nói, vui vui vẻ vẻ.

Kiếm Tàng Phong bây giờ, lại như một thanh tuyệt thế bảo kiếm đã ra khỏi vỏ!

“Để ta đánh trận này cho, ngươi có biện pháp để tượng qua sông không? Nhưng ta nói trước, ta không nắm chắc lắm, chỉ có thể cố gắng hết sức, nếu không thẳng được thì ta sẽ lùi ra khỏi bàn cờ.”

Kiếm Tàng Phong không thích chém giết chính diện.

Đặc biệt là dưới tình huống có nhiều người đang nhìn như vậy.

Nhưng hắn biết, Sở Vân Vân đã ẩn núp thân phận, thì nhất định là có bất đắc dĩ.

Vì vậy, hắn đành phải đánh trận này thôi.

Kiếm Tàng Phong tự nhận là phần thắng của mình không cao.

Hắn nghĩ thầm, dưới sự trợ giúp của ‘lôi phạt’ và hai thanh thánh kiếm, hắn chỉ nắm chắc bảy tám phần mười mà thôi!

Sở Vân Vân không khỏi nhìn tên mập mạp lùn lùn này một chút, trong con ngươi lóe lên một vệt kinh dị.

Thiên phú của tên mập mạp này còn hơn cả sư tôn của hắn.

Chỉ là tứ phẩm thế mà đã có thành tựu như vậy.

“Có thể để tượng đi qua sông, nhưng không cần thiết.” Sở Vân Vân mỉm cười, tay phải lại nắm linh quyết: “Pháp lệnh, ‘lôi phạt’ cường hóa đến cực hạn!”

Nàng nhẹ nhàng nhìn Kiếm Khí Tiêu Tâm - Thương Hải Thạch!

“Hắn muốn giao thủ với Sở Hi Thanh, lĩnh giáo Nhai Tí Đao đúng không? Vậy thì cho hắn toại nguyện, xe trái sang năm!”

Sở Hi Thanh ở phía xa xa nghe vậy, lập tức cầm đao chém về phía Kiếm Khí Tiêu Tâm - Thương Hải Thạch ở trung ương.

“Xe trái sang năm?”

Thương Hải Thạch lại nhướng mày lên, sau đó tức đến cười.

Hắn thừa nhận, thiên tư của Sở Hi Thanh rất bất phàm, tương lai nhất định sẽ ghi tên Thiên Bảng.

Vấn đề là Sở Hi Thanh bây giờ chỉ là một ngũ phẩm thôi.

Dù có Bình Thiên Kiếm giúp đỡ, thì máu thịt, xương cốt, chân nguyên, khí huyết và lực lượng nguyên thần cũng chỉ lên đến tam phẩm là cùng.

Làm sao có tư cách giao thủ với hắn?

Thiếu nữ thuật sư này, quả thật là đang sỉ nhục hắn!

“Vù!”

Lúc này, lại có một quả cầu sét cực lớn hiện ra ở phía trên bàn cờ.

Lôi đình của quả cầu sét này tuy chỉ lớn bằng năm ngón tay, nhưng màu sắc của lôi đình đã biến thành màu vàng kim.

Nơi ánh chớp đi qua, tất cả thời gian và không gian đều bị tịch diệt.

Tuy nhiên, cái tiêu màu đỏ ở sau lưng Thương Hải Thạch lại kêu lên, một tia lôi đình này liền bị đánh nát.

Cùng lúc đó, Thương Hải Thạch bắt đầu tụ tất cả lực lượng còn lại, vung kiếm chém về phía Sở Hi Thanh ở đối diện.

“Chết cho ta!”

Một kiếm của hắn đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, không chỉ phá tan màn đao như gương sáng của Sở Hi Thanh, mà còn chém xuyên qua bảy tầng cương lực!

Cái thằng nhãi ranh này, há có thể đỡ nổi một kiếm của hắn?

Nhưng ngay sau đó, Thương Hải Thạch lại nghe thấy một tiếng ‘đương’ nặng nề.

Trường kiếm trong tay hắn lại bật ngược trở về, giống như vừa chém vào một tảng đá cứng.

Mà lúc này, quanh người Sở Hi Thanh lại có một lớp màng mỏng màu vàng bao trùm.

Thương Hải Thạch nhìn thấy cảnh này, nhất thời sững sờ.

Chẳng lẽ đây chính là Vĩnh Hằng Bích Chướng trong truyền thuyết?

Chương 1398: Đao đến

Khi hai người Thương Hải Thạch và Sở Hi Thanh giao thủ, tiếng binh khí va chạm và tiếng nổ của cương lực vang vọng khắp nơi.

Không chỉ mấy người Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly ngưng thần chú ý.

Mà Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y ở bàn cờ bên cạnh cũng liếc mắt nhìn qua.

Cái này khiến cho 'xe đen' là Trưởng Tôn Binh Quyền cũng choáng váng.

Thành chủ đại nhân, ngài đang nhìn nơi nào?

Bên này còn đang đánh cờ đây!

Vừa rồi, Thần Ngao Tán Nhân từng nhắc nhở, trong một trăm cái hô hấp mà không đi cờ, liền phán định là nhận thua.

Trưởng Tôn Binh Quyền bây giờ đã qua sông, nhất định sẽ bị người ta giết chết.

Trong mắt Thương Hải Thạch lại hiện lên lửa giận.

Hắn đã xác định đó là Vĩnh Hằng Bích Chướng!

Là huyết mạch trực hệ của Bàn Cổ, có thể mượn lực lượng của 'Bàn Cổ thần ấn' để thi triển một loại thần thông phòng ngự.

Thương Hải Thạch dốc hết sức để chém, thế mà chỉ chém ra một dấu vết nhợt nhạt trên Vĩnh Hằng Bích Chướng kia.

Nhưng hắn vẫn không đình chỉ, trái lại còn càng điên cuồng hơn.

"Phá cho ta!'

Từng đạo từng đạo ánh kiếm màu xanh lam đâm xuyên hư không, dễ dàng phá tan kiếm khí màu đỏ của Cửu Diệu Thần Luân kiếm và Tiên Thiên Đại Nhật thần quang, lại một kiếm phá tan màn đao phòng ngự của Sở Hi Thanh, rồi chém thẳng vào Vĩnh Hằng Bích Chướng màu vàng kia.

Sắc mặt Sở Hi Thanh lại rất nghiêm túc.

Giờ phút này, hắn đã ý thức được chênh lệch của mình và Thương Hải Thạch.

Hắn gần như không thể đỡ được kiếm của Thương Hải Thạch, chứ đừng nói đến phản xạ.

Nếu như không có Vĩnh Hằng Bích Chướng, Sở Hi Thanh đoán là mình chỉ sống được không quá năm chiêu trước mặt Thương Hải Thạch, đấy là còn có sự giúp đỡ của ‘lôi phạt’ rồi đấy.

Năm chiêu đó, cũng không phải dựa vào võ đạo của hắn, mà là dựa vào các loại năng lực giữ mạng của các thiên phú huyết mạch trên người hắn.

Hai người đều đang là ngũ phẩm, nhưng sức chiến đấu lại chênh lệch như trời và đất.

Lúc này, chỉ có Cửu Diệu Thần Luân kiếm của Mộc Kiếm Tiên ban tặng mới có thể chống đỡ một hai, kiềm chế một bộ phận kiếm quang của Thương Hải Thạch.

Sở Hi Thanh nghiên cứu Trảm Thiên chân ý và Trụ Thiên chân ý, khiến hắn được lợi không ít.

Những chân lý võ đạo này phối hợp với Cửu Diệu Thần Luân kiếm, khiến cho uy lực của nó gia tăng ít nhất hai phần mười!

Tiểu Tóc Húi Cua cũng đang nỗ lực giúp đỡ hắn.

Nó đứng ở trên vai Sở Hi Thanh, nhìn kiếm quang đầy trời trước mắt mà hoa cả mắt.

Tiểu Tóc Húi Cua chỉ có thể cố gắng hết sức, thử chống đỡ giúp Sở Hi Thanh.

Nhưng nó bây giờ không làm được gì nhiều, thường thường cứ trăm kiếm thì mới đỡ được một đạo.

Một kiếm này cũng không phải là thứ nó có thể chịu nổi, miệng mũi của nó không ngừng trào máu.

May mắn là nó có thể chia sẻ Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của Sở Hi Thanh, nên tốc độ khôi phục cũng rất nhanh, chỉ chớp mắt đã khôi phục như cũ.

Nội tâm của Sở Hi Thanh chìm xuống, hắn cố gắng hết sức đến bện ra một màn đao, đón đỡ mỗi một luồng ánh kiếm của Thương Hải Thạch.

Những nỗ lực này nhìn như uống công vô ích, nhưng theo thời gian trôi qua, hắn đã có thể đón đỡ ít nhất một phần mười.

Suy nghĩ trong đầu Sở Hi Thanh chưa bao giờ vận chuyển nhanh như vậy.

Hắn phải phán đoán đường kiếm của Thương Hải Thạch, thôi diễn ý đồ của Thương Hải Thạch, suy nghĩ đến những biến hóa của kiếm quang này, đồng thời ra sức đuổi theo nhịp độ của chúng!

Kiếm của Thương Hải Thạch rất nặng! Rất nặng!

Sở Hi Thanh đỡ mỗi một kiếm, đều cảm thấy xương cốt của mình đang nứt ra.

Nhưng hắn cảm thấy mình vẫn có thể chịu đựng được!

Thương Hải Thạch trọng thương chưa lành, lại bị 'lôi phạt' kiềm chế, lực lượng của hắn đã bị suy yếu đến mức tận cùng.

Mà Sở Hi Thanh chỉ còn bốn cơ hội sử dụng Vĩnh Hằng Bích Chướng.

Một khi sử dụng xong, hắn chỉ có thể lựa chọn chịu thua hoặc là tự phong ấn.

Có điều, Sở Hi Thanh cho rằng mình chưa chắc đã có cơ hội chịu thua hoặc tự phong ấn.

Như Ý chi pháp của Thương Hải Thạch có thể tiêu trừ một bộ phận ý nghĩ của hắn, năng lực này gần giống với Tru Thiên Đao.

Vì vậy, Sở Hi Thanh nhất định phải toàn lực ứng phó, dùng hết tất cả sức lực để chống đỡ.

Sở Hi Thanh hết sức tập trung, nên không phát hiện một ngọn lửa màu đen đang thiêu đốt ở quanh người hắn, mái tóc dài cũng thoát ly khỏi dây buộc, không gió tự bay, con ngươi của hắn cũng biến thành màu tím.

Theo thương thế càng ngày càng nặng, Thần Thương và Táng Thiên của hắn đã được kích hoạt.

Điều này không chỉ làm cho đao của hắn càng nhanh hơn, phản ứng càng nhạy bén hơn, mà tư duy cũng mau lệ hơn.

Sở Hi Thanh đã có thể đón đỡ ít nhất hai phần mười kiếm quang của Thương Hải Thạch!

Mà số lượng này còn đang tăng lên, khiến cho Kim Phong Ngọc Lộ đao của Sở Hi Thanh sắp không chịu nổi.

Kiếm của Thương Hải Thạch là binh khí nhất phẩm hạ.

Mà Kim Phong Ngọc Lộ đao của Sở Hi Thanh chỉ là binh khí tứ phẩm, Sở Hi Thanh không thể không chia một ít Vĩnh Hằng chân ý vào trong đao của mình.

Chương 1399: Đao đến (2)

“Cái tên nhà ngươi. . .”

Trên mặt Thương Hải Thạch lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Tận một trăm cái hô hấp, Sở Hi Thanh vẫn chưa bị hắn đánh tan, trái lại càng đánh càng ngoan cường.

Kiếm của Thương Hải Thạch càng ngày càng khó đột phá mảnh đao màn tựa như gương kia của Sở Hi Thanh.

Dù cho mạnh mẽ xuyên qua, thì cũng rất khó chém trúng cái màn sáng màu bạch kim kia.

Người này. . . thế mà lại có tận mười tầng ngoại cương!

Chúng nó giống như tầng tầng lớp lớp vỏ trứng bảo vệ quanh người Sở Hi Thanh, cứ phá nát thì lại tái sinh, khiến cho Thương Hải Thạch không thể tưởng tượng nổi.

Trước kia, Thương Hải Thạch cũng giao thủ với rất nhiều võ tu tu luyện ngoại công, trong đó không thiếu cao thủ nhất phẩm nhị phẩm, nhưng không có một người nào giống như Sở Hi Thanh cả.

May mắn là võ ý ngoại công của người này không quá mạnh, chủ yếu là dựa vào Canh kim bên trong Nhai Tí võ ý.

Vì vậy nên ngoại cương nhiều thì nhiều, nhưng không tính là mạnh.

Nhưng mà vẫn rất phiền phức.

Còn đao của Sở Hi Thanh thì càng ngày càng nhanh hơn, hắn không chỉ đón đỡ, mà còn có thể dự đoán chính xác đường kiếm của Thương Hải Thạch.

Thỉnh thoảng Sở Hi Thanh thậm chí còn phản công lại, khiến cho Thương Hải Thạch không thể không phòng ngự.

“Đã đủ một khắc!”

Kiếm Tàng Phong chắp tay sau lưng, ngưng thần nhìn Sở Hi Thanh và Thương Hải Thạch: “Nhưng Thương Hải Thạch vẫn chưa dùng toàn lực, các hạ thật sự nắm chắc?”

Hắn đang nói chuyện với Sở Vân Vân.

Trước kia, Kiếm Tàng Phong gọi Sở Vân Vân là sư muội, nhưng bây giờ hắn không dám gọi như vậy nữa.

Thiếu nữ này nhất định là một vị cao nhân tiền bối.

Bây giờ hắn chỉ không biết Sở Vân Vân rốt cuộc là ai thôi.

Kiếm Tàng Phong đoán, nữ tử này không thuộc về Vô Tướng thần tông, nhưng nhất định có quan hệ với Vô Tướng thần tông.

“Tiềm lực của Sở Hi Thanh cũng chưa lên đến cực hạn!”

Vẻ mặt Sở Vân Vân lạnh nhạt như thường: “Rất hiếm khi có cơ hội giao thủ với một vị cao thủ nhất phẩm, có thể để cho Thái Thượng Thông Thần của hắn được lợi rất nhiều.”

Đây là chiến trường, là chém giết, không giống như luận bàn và chỉ điểm. Dù Sở Hi Thanh có nghiêm túc thế nào thì Sở Hi Thanh cũng không thể cảm nhận được áp lực sống chết như trên chiến trường được.

Loại cảm giác khủng bố trong thời khắc sống còn này, cũng là một cái chìa khóa để mở bảo tàng cơ thể.

Không rơi vào đường cùng, người ta sẽ không biết tiềm năng của mình lớn đến mức nào.

Đáng tiếc là Thương Hải Thạch không thể để cho Sở Hi Thanh cảm nhận được cảm giác tuyệt vọng khi rơi vào đường cùng.

Mộc Kiếm Tiên bảo vệ hắn hơi quá rồi.

“Ta không nắm chắc mười phần, nhưng bảy tám phần mười thì vẫn có. Kéo dài càng lâu, Thương Hải Thạch càng bất lợi.”

Lúc này, Kiếm Tàng Phong ngẩng đầu nhìn lên quả cầu sét to lớn kia một chút.

Quả cầu sét trên đỉnh đầu Thương Hải Thạch không những không biến mất, mà trái lại còn mạnh mẽ hơn.

Kiếm Tàng Phong liền nhìn sang bàn cờ bên cạnh của Vấn Thù Y, hắn phát hiện chỉ cần một trong hai quân cờ không chết, thì quả cầu sét sẽ không biến mất.

Mà mỗi một khắc, uy lực của cầu sét lại mạnh hơn một phần.

“Chỉ sợ các hạ không chỉ kích phát tiềm năng của Sở sư đệ chứ?”

Kiếm Tàng Phong híp mắt lại, trong mắt lộ ra ý phỏng đoán: “Chỉ cần Thương Hải Thạch không giết được Sở sư đệ, như vậy chỉ cần hắn gặp Sở sư đệ thì Thần Ý Như Tâm Kiếm của hắn sẽ suy yếu ba phần mười. Chẳng lẽ các hạ coi trọng Kiếm Khí Tiêu Tâm - Thương Hải Thạch này?”

Kiếm Tàng Phong nghi ngờ là mình nghĩ hơi nhiều rồi.

Thiếu nữ thuật sư ở phía sau hắn, sức chiến đấu mạnh đến kinh khủng. Nếu như muốn giết Thương Hải Thạch, vậy một thương đâm chết là được, cần gì phải phức tạp như vậy?

Sở Vân Vân nghe vậy thì chỉ nhếch miệng cười, không đáp lại.

Thân phận của Thương Hải Thạch này không đơn giản như vậy, cũng không dễ giết như vậy.

Trên một trình độ nào đó, người này còn vướng tay vướng chân hơn cả Vấn Thù Y.

Vì vậy, hôm nay cứ bố cục đã, nói không chừng sau này còn có thể dùng đến.

Ngay khi hai người nói chuyện, Trưởng Tôn Binh Quyền đã đứng ở ngoài bàn cờ, hắn vô cùng bất đắc dĩ mà nhìn Vấn Thù Y.

Cờ đen của bọn họ, ngoại trừ ‘tướng đen’ Vấn Thù Y ra thì không còn quân cờ nào.

Tài đánh cờ của Vương Đông Thiên hơn xa Nhất Kiếm Khuynh Thành - Vấn Thù Y.

Chỉ dùng mười mấy nước là đã chiếm thượng phong.

Vấn Thù Y lại trở nên chần chờ do dự, sau đó dứt khoát không đánh nửa, mặc kệ cho Vương Đông Thiên ăn hết cờ trên bàn.

May mắn là vị này cũng chiếu cố thuộc hạ, để đám người này trực tiếp đầu hàng, không cần chống đỡ, vì vậy không cần lo lắng về tính mạng.

Trưởng Tôn Binh Quyền lại rất tức giận.

Vì sao mẫu hậu đại nhân lại để ý đến Sở Hi Thanh như vậy?

Cái tên mặt trắng nhỏ kia có gì đáng xem?

Tuy rằng Trưởng Tôn Binh Quyền cũng thừa nhận kẻ này rất mạnh.

Mặc kệ là thiên phú hay là ngộ tính thì đều để người khác tuyệt vọng!

Chỉ là ngũ phẩm mà đã dám chiến đấu chính diện với Kiếm Khí Tiêu Tâm - Thương Hải Thạch!

Chương 1400: Đao đến (3)

Đối diện bọn họ, Vương Đông Thiên cũng rất bất đắc dĩ.

Đối phương chỉ còn một con tướng đen đứng lẻ loi ở nơi đó, nhưng hắn lại không làm gì được con tướng đen này.

Hắn vô cùng căm ghét quy tắc của Thần Ngao Tán Nhân, chơi cờ thì chơi cờ đàng hoàng đi, lại còn kết hợp cờ và người thật làm gì?

Cái này không giống với một kẻ mê cờ tướng chút nào.

“Song phương chú ý!” Thần Ngao Tán Nhân lại đưa mắt nhìn qua: “Sau hai trăm hiệp mà vẫn chưa phân thắng bại, ván cờ này sẽ tính hòa. Song phương nhất định phải chém giết lẫn nhau, cường giả được đi lên.”

Nụ cười trên mặt Vương Đông Thiên càng đắng chát hơn.

Quy tắc này cực kỳ bất lợi với hắn.

Vương Đông Thiên không phải là kẻ lòng dạ độc ác, không thể bảo đám thuộc hạ xông lên khiêu chiến Vấn Thù Y, xa luân chiến với Vấn Thù Y là vô dụng.

Vì vậy, hắn dứt khoát mặc kệ Thần Ngao Tán Nhân, quay đầu nhìn về phía Sở Hi Thanh và Thương Hải Thạch.

Theo thời gian trôi qua, Sở Hi Thanh đã đỡ được ba phần mười kiếm quang của Thương Hải Thạch.

Cộng thêm sự trợ giúp của Cửu Diệu Thần Luân kiếm, kiếm của Thương Hải Thạch càng ngày càng khó đột phá màn đao của Sở Hi

Thanh.

Kiếm quang màu xanh lam của hắn tuy vẫn chém vào Vĩnh Hằng Bích Chướng, hao mòn nguyên thần của Sở Hi Thanh.

Nhưng lực lượng nguyên thần của Sở Hi Thanh cũng đang khôi phục, vẫn còn có thể chống đỡ.

“Đây là?”

Vương Đông Thiên phát hiện sau lưng Sở Hi Thanh từ từ hiện lên một bóng mờ của Ma thần Táng Thiên.

Hắn cao khoảng bảy trượng, ma diễm ngập trời, dùng hai mắt ở hai bên vú để thưởng thức trận chém giết này.

Ngọn lửa đen quanh người Sở Hi Thanh cũng càng mãnh liệt hơn.

Kế Tiễn Tiễn cũng thất thần: “Thần ân của Táng Thiên? Lại vào lúc nào sao?”

Đây là trong Vân Hải tiên cung, thần lực của Táng Thiên có thể đi vào đây?”

“Là thần lực mà Táng Thiên để lại trên người Sở Hi Thanh.” Kiếm Tàng Phong giải thích: “Chắc là Sở sư đệ đã hoàn thành thần dụ của Ma thần Táng Thiên, nhưng lại chưa sử dụng phần thần lực này. Vị này liền dứt khoát ban phần thần lực này cho hắn luôn. Xem ra Táng Thiên rất thưởng thức Sở sư đệ. Nhưng xem ra. . . sư đệ sắp không chịu được nữa rồi. . .”

Tay Kiếm Tàng Phong đè kiếm bên hông, vẻ mặt hơi lo lắng.

Nếu như có gì không may, hắn chỉ có thể đột phá quy tắc của hai sách Giới Luật để cứu người.

Sở Vân Vân lại lắc đầu: “Không cần thiết, Thương Hải Thạch ngũ phẩm sẽ không giết được hắn.”

Kiếm Tàng Phong hơi cay mày, hắn vẫn còn nửa tin nửa ngờ, nên không thả kiếm xuống.

Mà chỉ giây lát sau, trước người Sở Hi Thanh bỗng nhiên bùng nổ.

Rốt cuộc Thương Hải Thạch cũng đánh tan tầng Vĩnh Hằng Bích Chướng kia.

Giống như Sở Hi Thanh đã đoán, hắn không có cơ hội để đầu hàng.

Lúc này, trong đầu của hắn trống rỗng, sau đó toàn bộ thân thể đều bị Thương Hải Thạch chặt thành mấy chục khối, nguyên thần của hắn cũng bị đánh thành phấn vụn.

“Chết!!”

Trong mắt Thương Hải Thạch hiện lên vẻ hưng phấn.

Cuối cùng hắn cũng giết được Sở Hi Thanh!

Chỉ là một ngũ phẩm, vậy mà lại dám kiêu ngạo ở trước mặt hắn.

Chỉ là một cái chớp mắt tiếp theo, Thương Hải Thạch lại hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Vĩnh Tại!”

Đó là phân hồn của Sở Hi Thanh ở trong Cửu Diệu Thần Luân kiếm, chúng nó vẫn còn, thì Sở Hi Thanh sẽ không chết được.

Theo năng lực này xuất hiện, nguyên thần, máu thịt, xương cốt và các loại pháp khí trên người Sở Hi Thanh đều bị lực lượng thời gian ảnh hưởng, nhanh chóng quay ngược về trạng thái trước khi ván cờ bắt đầu.

“Chúng ta đánh tiếp, hôm nay không chết không thôi!”

Sở Hi Thanh cầm song đao, ánh mắt cực kỳ hưng phấn mà nhìn Thương Hải Thạch.

Tuy rằng thân thể và nguyên thần của hắn đã khôi phục trạng thái toàn thịnh, nhưng sức chiến đấu lại khác với hai khắc trước.

Võ đạo và ý thức chiến đấu của hắn đã tiến bộ rất nhiều.

Sở Hi Thanh rất chờ mong trận chiến tiếp theo.

“Cái tên nhà ngươi. . .”

Dưới ‘lôi phạt’ oanh kích, thái dương của Thương Hải Thạch đã bắt đầu nổi gân xanh, hơn nữa còn không ngừng nhảy lên.

Con mắt của hắn thì lại hội tụ mờ mịt và sát cơ.

“Vậy thì Thương mỗ sẽ cho ngươi toại nguyện!”

Ầm!

Quanh thân Thương Hải Thạch cũng xuất hiện một ngọn lửa màu trắng. Phía sau hắn chợt hiện ra một con Tam Túc Kim Ô cực lớn.

Nó huy hoàng như ánh mắt trời, tỏa ra lửa trắng và kim quang, đốt cháy tất cả mọi thứ.

Cùng lúc đó, từng đạo từng đạo Tiên Thiên Đại Nhật thần quang to lớn cũng bắn về phía Sở Hi Thanh, còn có vô số lông chim màu trắng lóa bay về phía Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh lập tức ném cành cây Huyết tùng trong tay áo ra ngoài.

Thần lực của Táng Thiên ở trên người hắn có thể hình thành một bộ phân thần hóa thể của Táng Thiên, đủ để ngăn con tinh hồn của con Tam Túc Kim Ô này.

Nhưng Táng Thiên chuẩn bị ban tặng thần lực này cho hắn, Sở Hi Thanh tự nhiên không dùng cái này.

Để người ta đau 'bi' chính là, sau khi hắn sử dụng năng lực Vĩnh Tại, những gì Táng Thiên vừa cường hóa cho hắn, đều bị quay ngược trở về như cũ.

May là phần thần lực này cũng trở về trạng thái như ban đầu, sẽ không ảnh hưởng đến hiệu quả cường hóa.

Chương 1401: Đao đến (4)

Cành Huyết tùng kia nhanh chóng sinh trưởng, chỉ chớp mắt đã bám rễ sinh chồi, sinh trưởng đến cao hơn mười trượng.

Kiếm Khí Tiêu Tâm - Thương Hải Thạch nhìn tình cảnh này, ánh mắt càng âm lãnh hơn.

“Đi!”

Con Tam Túc Kim Ô kia lập tức vỗ cánh, tấn công về phía cây Huyết tùng.

Thương Hải Thạch cũng biết cây Huyết tùng này rất mạnh mẽ.

Tuy rằng chỉ là một phân thân hóa thể cấp độ tứ phẩm, nhưng kiếm đạo và ý thức chiến đấu của nó lại vượt xa Thương Hải Thạch.

Trước khi vị Mộc Kiếm Tiên này chứng đạo Vĩnh Hằng, hắn cũng đã có sức chiến đấu vượt qua Thần giai rồi!

May mắn là “Mộc linh thần”, hỏa khắc mộc, Tam Túc Kim Ô có thể khắc chế. . .

Suy nghĩ của Thương Hải Thạch chợt dừng lại, bởi vì cây Huyết tùng kia đã dùng cánh cây để chém về phía Tam Túc Kim Ô.

Hai mươi mấy đạo kiếm khí màu đỏ ngòm bắn ra, thân thể của Tam Túc Kim Ô lập tức bị chém thành nhiều mảnh.

Con Tam Túc Kim Ô kia cũng khôi phục rất nhanh, đối với nó mà nói, thương thế này vẫn chưa đủ trí mạng.

Nhưng khi Tam Túc Kim Ô đang dùng ánh lửa ngập trời để khôi phục thân thể, thì hai mươi mấy đạo kiếm khí màu đỏ ngòm lại bắn đến, lại chém thân thể nó thành mấy chục mảnh.

Thương Hải Thạch cũng lười xem.

Hắn hoàn toàn thất vọng với tinh hồn của con Tam Túc Kim Ô này.

Tuy rằng tinh thần của Tam Túc Kim Ô này cao đến nhị phẩm, nhưng căn bản là không phải đối thủ của Mộc Kiếm Tiên.

Sau khi Dương Thần – Thái Hạo phục sinh thì tính tình đã thay đổi, gặp chuyện lớn thì tiếc thân, thấy lợi nhỏ lại quên mệnh.

Hắn rất muốn thu hồi thứ bên trong Vân Hải tiên cung này, nhưng lại tiếc một bộ phân thân hóa thể.

Thương Hải Thạch chỉ có thể tập trung tinh thần và sức lực, tiếp tục chém về phía Sở Hi Thanh.

Hắn thậm chỉ còn không thèm áp chế thương thế trong người, chỉ cầu có thể đánh tan màng mỏng màu vàng trên người Sở Hi Thanh một cách nhanh nhất.

Làm cho giữa hai người tuôn ra vô số tia lửa.

Đao kiếm song phương va chạm kịch liệt, tiếng nổ vang vọng kéo dài không dứt.

Nhưng lần này, Thương Hải Thạch dùng tận hai khắc đồng hồ, mà vẫn chưa thể đánh tan cái Vĩnh Hằng Bích Chướng kia.

Võ đạo của Sở Hi Thanh đang tiến bộ, Thiên quy đạo luật của hắn cũng hoàn chỉnh hơn, sử dụng càng thành thạo hơn.

Cường độ 'lôi phạt' trên đầu Thương Hải Thạch càng ngày càng mạnh hơn.

Phiền phức nhất chính là cây Huyết tùng kia, nó vừa áp chế Tam Túc Kim Ô, đồng thời còn trợ giúp Sở Hi Thanh. Cứ mỗi một quãng thời gian, cây Huyết tùng lại chém ba, năm kiếm đến, khiến Thương Hải Thạch cực kỳ chật vật, không thể không chia phần lớn tâm thần ra để ứng phó.

Khoảng ba khắc sau, Vĩnh Hằng Bích Chướng trên người Sở Hi Thanh cuối cùng cũng hiện ra vô số vết rách như mạng nhện.

Lực lượng nguyên thần của hắn đã bị Thương Hải Thạch tiêu hao gần như không còn.

Kết thúc rồi sao?

Hai mắt Thương Hải Thạch sáng rực, dốc toàn lực để chém nát máu thịt và nguyên thần của Sở Hi Thanh.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, Thương Hải Thạch liền cảm ứng được một luồng sức mạnh thời gian đang ngưng tụ lại đây.

"Vĩnh Tại!"

Thân thể của Sở Hi Thanh lại khôi phục như lúc ban đầu.

Huyết khí của hắn sung túc, nguyên thần đầy đủ, nhìn vào Thương Hải Thạch: "Đây là hiệp thứ ba!"

Lúc này, khóe miệng của Kiếm Khí Tiêu Tâm - Thương Hải Thạch đã tràn ra một tia máu.

"Tảng đá hôi thối chết tiệt!'

Tên khốn khiếp này quả thực chính là một con gián đánh không chết!

Thái Dương chân hỏa màu trắng quanh người Thương Hải Thạch chợt biến thành màu đỏ như máu.

Hắn đã thôi phát tinh huyết bản nguyên, dùng kiếm quang càng bá đạo hơn, càng điên cuồng hơn để tấn công Sở Hi Thanh, bao phủ toàn thần Sở Hi Thanh!

Mà khi hai người đang giao thủ kịch liệt, Kiếm Tàng Phong lại nhíu mày: “Tình huống hơi phiền rồi, sư đệ nên đổi một thanh đao khác. Chỉ dựa vào Thần Lôi Động Chân Chỉ của hắn, là không thể đối phó được.”

Khí thế của Thương Hải Thạch càng mạnh mẽ hơn, càng bá đạo hơn trước rồi.

Tuy rằng Sở Hi Thanh miễn cưỡng chặn được, nhưng Kim Phong Ngọc Lộ đao của hắn cũng đã không chịu nổi.

Cây đao này cũng có thể mượn lực lượng vỏ đao để khôi phục, nhưng khi song phương đang ác chiến, Sở Hi Thanh nào có thời gian để khôi phục binh khí?

“Đúng là nên đổi đao!”

Sở Vân Vân gật đầu: “Nhưng hôm nay không cần, nó đã đến rồi. . .”

Kiếm Tàng Phong nghe vậy thì bối rối.

Sở Hi Thanh nói là hắn? Hay là nó? Hay là nàng?

Khoảnh khắc này, Kim Phong Ngọc Lộ đao trong tay Sở Hi Thanh đã ‘bành’ một tiếng rồi vỡ nát, vô số mảnh vỡ sắc bén bắn ra bốn phía.

Thương Hải Thạch rất phấn chấn, huyết diễm trên người càng cháy mãnh liệt hơn.

Mất đao, tên trước mắt chỉ còn là cừu non chờ làm thịt!

Sắc mặt Sở Hi Thanh cũng hơi đổi, sau đó vẻ mặt hắn hơi động, hắn đã cảm ứng được một hơi thở quen thuộc trong hư không.

Sở Hi Thanh hơi ngẩn ngơ, sau đó khóe môi vểnh lên, giơ tay ra.

“Đao đến!”

Sở Hi Thanh vừa dứt lời, một thanh trường đao hai màu có những hoa văn xinh đẹp xuất hiện, thân đao hình vòng cung đâm thủng hư không, rồi rơi vào tay của hắn.

Đó chính là Huyết Nhai thần đao!

Chương 1402: Thắng bại

Khi tay của Sở Hi Thanh nắm lấy Huyết Nhai thần đao.

Khoảnh khắc này, vô số hai khí đỏ và vàng lao ra khỏi thân đao, giống như hai con trăn lớn quấn quanh cánh tay Sở Hi Thanh.

Trên người của hắn cũng xuất hiện vô số lân phiến nhỏ bé màu bạc.

Những lân phiến bóng loáng này thậm chí còn lan tràn lên thân đao, khiến cho một người một đao như trở thành một thể.

Mỗi lần hắn hít thở, Huyết Nhai thần đao đều hô ứng, cộng hưởng với hắn.

Sau lưng Sở Hi Thanh cũng hiển hóa ra một con cự thú Nhai Tí cực lớn.

Thân thể nó khổng lồ và uy vũ, đầu rồng thân sài, miệng ngậm chiến đao, trông rất sống động.

Đôi mắt khổng lồ to như bánh xe kia nhìn xuống Thương Hải Thạch, ánh mắt lạnh lùng vô tình, ngậm lấy sát cơ vô hạn.

“Huyết Nhai thần đao?”

Trong mắt Vương Đông Thiên hiện ra mấy phần kinh ngạc.

Hắn liếc mắt nhìn thanh trường đao hai màu trong tay Sở Hi Thanh, lại liếc nhìn cự thú Nhai Tí phía sau Sở Hi Thanh.

Đó không chỉ là đao ý hóa hình, mà còn giao hòa với đao linh của Huyết Nhai thần đao.

Đó đúng là Huyết Nhai thần đao của Huyết Nhai Đao Quân!

Vấn đề là, thanh đao này đi vào bằng cách nào?

Vì sao hai sách Giới Luật không ngăn cản? Không xúc phạm quy tắc của tiên cung sao?

Theo lý thuyết, sau khi Vân Hải tiên cung mở ra, bất kỳ vật nào cũng không thể đi vào!

Trừ phi là thứ này vốn thuộc về Sở Hi Thanh, liên kết với tính mạng của Sở Hi Thanh.

Vương Đông Thiên nghĩ đến đây, hai mắt nhất thời trừng tròn lên.

“Keng! Keng! Keng!”

Đó là tiếng vang khi kiếm của Thương Hải Thạch đâm đến trước người Sở Hi Thanh.

Từng tầng từng tầng cương lực bị kiếm của hắn phá nát, nhưng sắc mặt của Thương Hải Thạch lại trở nên trắng bệch.

Bên ngoài cơ thể Sở Hi Thanh có mười tầng ngoại cương, bây giờ hắn lại không đâm nổi tám tầng.

Khi Sở Hi Thanh nắm chặt Huyết Nhai thần đao, những cương lực này đều đang phát sinh biến hóa.

Phản xạ! Đứt gãy! Phản xạ! Đứt gãy. . .!

Mỗi một tầng cương lực đều phản xạ và đánh gãy lực lượng của hắn.

Chúng nó phản xạ không nhiều, nhưng nhiều tầng chồng lên nhau.

“Hay cho một Nhai Tí Đao!”

Con ngươi Thương Hải Thạch hơi co lại.

Đây chính là Nhai Tí Đao danh chấn thiên hạ!

Tất cả cương lực của Sở Hi Thanh bây giờ đã hóa thành trận địa phản kích!

Tên tạp chủng này!

Tuy rằng Huyết Nhai thần đao trong tay hắn chỉ có thần uy của nước bước Siêu Phẩm, nhưng rõ ràng là chưa khôi phục.

Cây đao này lại giúp Sở Hi Thanh tăng mạnh như vậy sao?

Mình thậm chí còn không thể đánh xuyên cương lực của hắn, chạm đến tầng Vĩnh Hằng Bích Chướng kia?

“Chết!”

Thương Hải Thạch hoàn toàn từ bỏ việc chống đỡ ‘lôi phạt’.

Hắn mặc kệ lực lượng lôi đình mênh mông kia đánh vào thân thể mình, làm thân thể hắn xuất hiện một lỗ máu.

Trong màn sương máu và lôi đình kia, trường kiếm màu xanh lam trong tay Thương Hải Thạch đã hóa thành một vệt sáng mà mắt thường không thể nhìn thấy.

Hắn không thể toàn lực ứng phó, nhưng cũng đã điều động tất cả lực lượng có thể điều động để ra tay với Sở Hi Thanh.

Cây tiêu dài màu đỏ ở sau lưng Thương Hải Thạch cũng không ngừng vang lên những âm điệu không giống tiếng tiêu như cung, thương, giác, chủy . . . làm rung động không gian chung quanh, cũng rung động mười tầng cương lực của Sở Hi Thanh.

Nếu như không có màn sáng màu vàng kia, Chấn Thiên chi pháp của hắn đã có thể khiến Sở Hi Thanh chấn động và cộng hưởng, cuối cùng bị chấn thành bột máu.

Nhưng hắn có thể mượn chữ 'Chấn' này, khiến kiếm của hắn xuyên thủng từng tầng từng tầng cương lực kia, đánh thẳng vào Vĩnh Hằng Bích Chướng.

Tay của hắn như thuấn ảnh, một hơi thở có thể đâm năm sáu trăm kiếm, liên tục tấn công màn sáng màu vàng này.

Trong đầu của Thương Hải Thạch chỉ còn có một ý nghĩ.

Như Ý tùy tâm, phá cho ta!

Lúc này, Sở Hi Thanh đang khép nửa mắt, hắn đang cảm nhận Huyết Nhai thần đao trong tay.

Hắn thật sự cảm nhận được sự mạnh mẽ của thanh thần binh này.

So với mấy tháng trước, thanh Huyết Nhai thần đao này đã khôi phục không ít.

Bên trong nó đã có bốn thiên quy hoàn chỉnh của Nhai Tí là Kính Thiên! Canh Kim! Báo Ứng! Phản Thiên!

Nó còn có thể tăng sáu tầng Nhai Tí đao ý!

Cũng có thể tăng năm cấp huyết mạch Nhai Tí!

Càng làm cho Sở Hi Thanh vui mừng chính là, đao linh của Huyết Nhai thần đao đang phụ trợ Sở Hi Thanh khống chế Nhai Tí đao ý, khống chế thiên quy đạo luật.

Võ tu tu luyện đến một trình độ nhất định, hoa bay lá rụng đều có thể đả thương người.

Mà hắn bây giờ, có thể dùng tất cả sự vật để phản xạ.

"Keng! Keng! Keng!"

Sở Hi Thanh mở mắt ra, lặng lẽ nhìn Thương Hải Thạch ở đối diện.

Kiếm quang của người này không ngừng đâm vào Vĩnh Hằng Bích Chướng, trong một thời gian ngắn ngủi, hắn đã đâm hơn 1700 kiếm vào màn sáng màu vàng này.

Nếu là ba cái hô hấp trước, Sở Hi Thanh còn không chịu nổi bảy trăm kiếm trong đó.

Nhưng bây giờ, Vĩnh Hằng Bích Chướng của Sở Hi Thanh vẫn vững chắc, lực lượng nguyên thần của hắn thậm chí chỉ tiêu hao một phần ba.

Chương 1403: Thắng bại (2)

Tầng Vĩnh Hằng Bích Chướng cũng đang phản xạ lại kiếm quang của Thương Hải Thạch, khiến cho khóe môi của hắn tràn ra từng tia từng tia máu tươi.

Khóe môi Sở Hi Thanh lại cong lên.

"Kiếm của các hạ đã yếu hơn rồi! Yếu hơn ít nhất một bậc!"

Con ngươi của Thương Hải Thạch nhất thời trợn lên, vẻ mặt không thể tin nổi.

Kiếm của hắn yếu đi rồi sao?

Thương Hải Thạch chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng trong cơ thể rung chuyển, khó huyết quay cuồng, cổ họng hơi ngọt.

Hắn cũng biết, kiếm của mình quả thực là đã yếu đi một chút!

Tuy rằng hắn dùng nhiều lực lượng hơn, nhưng lại mất đi sự sắc bén của lúc trước.

"Thần Ý Như Tâm!" Sở Hi Thanh bình tĩnh nhìn Thương Hải Thạch: "Con đường của ngươi là duy tâm, là tự tin. Các hạ đã mất niềm tin giết chết ta, nên kiếm của ngươi cũng không còn như ý như tâm nữa."

Cheng!

Sở Hi Thanh vừa dứt lời, giữa hai người lại vang lên một tiếng kim loại giao phong, làm chấn động và rung chuyển toàn bộ tầng lầu này.

Đó là Sở Hi Thanh dùng Huyết Nhai thần đao đánh vào kiếm của Thương Hải Thạch.

Tiếng động này, cũng giống như kèn hiệu phản kích của hắn.

Bóng người của Sở Hi Thanh mang theo một mảnh bóng mờ hai màu, trường đao hai màu trong tay thì lại như ánh sáng để người khó có thể nắm bắt.

Cheng! Cheng! Cheng! Cheng!

Binh khí của hai người liên tục va chạm, mỗi lần va chạm lại có tia lửa bắn tung tóe, lại có âm thanh làm rung động tất cả vật chất ở nơi này.

Ngay cả Thần Ngao Tán Nhân kia cũng trở nên vặn vẹo, Chu Lương Thần thì không thể không hợp lực với tiểu Huyền Vũ để chống đỡ lại âm thanh khủng bố này.

Lúc này, Sở Hi Thanh đã hoàn toàn từ bỏ phòng ngự, Huyết Nhai thần đao của hắn liên tục chém xuống, khí thế như rồng như hổ, sắc bén tuyệt luân, khí thôn sơn hà!

Tốc độ múa đao của Sở Hi Thanh chậm hơn Thương Hải Thạch, còn chậm hơn rất nhiều.

Dù chân nguyên và tố chất của hắn được Kiếm Tàng Phong tăng lên đến cấp độ tam phẩm hạ, nhưng một hơi thở cũng chỉ chém được gần bốn trăm đao!

Tuy nhiên, mỗi một đao của hắn đều khiến Thương Hải Thạch phải tập trung đề phòng.

Đao pháp của Sở Hi Thanh trong mắt Thương Hải Thạch vốn không ra sao cả, miễn cưỡng lọt vào mắt hắn mà thôi, không hề có uy hiếp.

Vô Cực Trảm của Sở Hi Thanh tự nhiên thần kỳ, nhưng không thể che đậy được linh thức và cảm ứng của Thương Hải Thạch.

Nhưng dưới sự giúp đỡ của đao linh, ánh đao của Sở Hi Thanh lại có thể khóa kín nguyên thần của hắn, phá giải mỗi một biến hóa của hắn.

Đó là Kính Thiên chi pháp và Báo Ứng chi pháp!

Kính Thiên giống như một chiếc gương, nhìn kỹ và khóa kín hắn. Báo Ứng thì lại gần như nhân quả, khiến mỗi một phần lực lượng của

Thương Hải Thạch đều bị báo ứng trở lại, giống như một sợi dây vô hình khóa chặt lấy hắn.

Vì vậy, mặc kệ Thương Hải Thạch tránh né thế nào thì cũng vô dụng.

Mà sau mỗi một đao, thương thế của Thương Hải Thạch lại càng nặng hơn một phần.

'Lôi phạt' cũng nhân cơ hội mà vào, đánh cho thân thể hắn thủng trăm ngàn lỗ.

Mỗi khi chạm vào Huyết Nhai thần đao của Sở Hi Thanh, thì tất cả của hắn đều bị phản xạ.

Không chỉ là lực lượng, mà còn có âm thanh của Chấn Thiên và cả Như Ý chi pháp của hắn, tất cả đều bị phản xạ về. Dù Thương Hải Thạch mượn lực lượng Thái Dương thần pháp của Tam Túc Kim Ô, thì cũng bị phản xạ về.

Ngay cả kiếm ý của hắn đang xung kích và nghiền ép nguyên thần của Sở Hi Thanh, cũng không ngoại lệ.

"Đây chính là Nhai TÍ Đao?"

Kiếm Khí Tiêu Tâm - Thương Hải Thạch cuối cùng cũng cảm nhận được, vì sao Huyết Nhai Đao Quân ngày xưa không giỏi công mà vẫn có thể vô địch thiên hạ!

Đao của vị kia quả thực là không phải sắc bén nhất, không phải bá đạo nhất, không có lực sát thương lớn nhất.

Nhưng nếu như ngươi không đón đỡ, không chống lại, thì đao của Huyết Nhai Đao Quân cũng đủ trí mạng. Mà nếu như ngươi đón đỡ, ngươi chống lại, như vậy Huyết Nhai Đao Quân liền có thể phản xahj trở về, khiến cho đao của hắn càng trí mạng hơn, càng sắc bén hơn, càng bá đạo hơn!

Sở Hi Thanh bây giờ còn kém Huyết Nhai Đao Quân ngày xưa xa lắm. Sở Hi Thanh còn chưa học được Thần Ý Xúc Tử Đao mà đã có thể ép hắn đến bước này.

Như vậy Huyết Nhai Đao Quân thời kỳ toàn thịnh sẽ có phong thái như thế nào?

Thương Hải Thạch đã không thể bất động tại chỗ, hắn không ngừng na di qua lại, cố gắng dùng thân pháp để né tránh lưỡi đao của Sở Hi

Thanh.

Điều này cũng đưa đến hiệu quả nhất định.

Nhưng cường độ ‘lôi phạt’ đột nhiên tăng thêm một cái đẳng cấp.

Bóng người của Sở Hi Thanh vẫn truy kích như hình với bóng, ánh đao vẫn luôn theo sát Thương Hải Thạch.

Thân pháp và tốc độ của hắn vốn kém Thương Hải Thạch, vốn không đuổi kịp.

Nhưng Sở Hi Thanh lại sử dụng Quang độn.

Quang độn thẳng thắn, tốc độ quá nhanh, thiếu khuyết biến hóa, không thích hợp cho cận chiến.

May mắn là Sở Hi Thanh có một cái pháp khí mới là ‘Ngoại Pháp thần đồng’, hắn có thể thi triển Bộ Cương Đạp Đấu.

Môn thuật pháp Địa Sát này có thể duy trì một khắc thời gian, phối hợp với vài loại pháp môn thuấn di của Sở Hi Thanh, miễn cưỡng có thể theo kịp bóng người của Thương Hải Thạch.

Chương 1404: Thắng bại (3)

Hai người Sở Hi Thanh truy đuổi khắp nơi trong tầng lầu này.

Đám người nơi này đã không nhìn thấy bóng dáng của bọn họ, chỉ nghe thấy tiếng binh khí va chạm, và tia lửa chói mắt.

Toàn bộ tầng này đã không có nơi an bình, đao cương kiếm khí kia đã quét ngang toàn bộ nơi này.

Vẻ mặt Kiếm Tàng Phong tràn đầy ngơ ngác.

Sau đó hắn nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, cố gắng bình phục tâm tư đang phập phồng.

Nhưng với tâm cảnh mạnh mẽ của mình, mà Kiếm Tàng Phong vẫn không thể ngăn chặn nổi những tâm tư phập phồng đó.

Sau khi hít sâu vài hơi, Kiếm Tàng Phong đột nhiên nắm chặt tay lại.

Hắn dùng rất nhiều sức, làm cho xương cốt bàn tay còn phát ra những tiếng ‘ken két’, đầu ngón tay cũng cắm sâu vào trong da thịt.

Sắp rồi!

Ma kiếp của Vô Tướng thần tông đã nhìn thấy ánh rạng đông, đã có thể hóa giải rồi.

Thậm chí Vạn Ma quật quấy nhiễu Vô Tướng thần tông mấy ngàn năm, nuốt chửng biết bao tiền bối nhất phẩm của bọn họ cũng sắp trở thành quá khứ rồi!

Chỉ cần sư đệ tiếp tục trưởng thành, tất cả thứ bên trong Vạn Ma quật đều không phải vấn đề nữa!

“Lợi hại!”

Tầm mắt của Vương Đông Thiên vẫn di động theo hai bóng người kia.

Trên mặt hắn lại hiện ra vẻ thán phục: “Năng lực Thông Huyền gần như chưa từng dừng lại, đao pháp vẫn luôn tiến bộ, thiên quy đạo luật của bản thân càng ngày càng hoàn chỉnh. Chỉ sợ Thương Hải Thạch phải thua. . .”

“Hắn đã thua!” Vấn Thù Y đã thu hồi tầm mắt, lạnh lẽo nhìn Vương Đông Thiên: “Ván cờ này, ngươi còn muốn chơi nữa hay không?”

Ánh mắt Vấn Thù Y tuy lạnh, nhưng nơi sâu xa trong đáy mắt lại giấu ba phần ung dung, ba phần vui mừng và bốn phần sung sướng.

Thiếu niên kia, không hổ là truyền nhân của Huyết Nhai Đao Quân, quả thực là trò giỏi hơn thầy.

Vương Đông Thiên nghe vậy thì sững sờ, sau đó lại cười khổ.

Thương Hải Thạch quả thực là đã thua.

Từ khi hắn rời khỏi bàn cờ, ‘lôi phạt’ càng ngày càng mạnh hơn.

Theo thời gian trôi qua, thương thế của hắn sẽ càng ngày càng nặng hơn, càng ngày càng không thể ứng phó.

Vương Đông Thiên lại cảm khái: “Đáng tiếc! Nếu trận chiến này truyền đi, không biết người đời sẽ hoảng sợ và chấn động đến nước nào. Thiếu niên thiên kiêu đương đại, đã không có kẻ nào có thể sánh vai với hắn. Thế nhân đều cho rằng Vô Tướng thần tông nhất định sẽ bị hủy bởi ‘Ma Kiếp’, nhưng bây giờ thì chưa chắc.”

Ma kiếp và Thần kiếp đều là ý chí của thần linh, mỗi 900 năm sẽ phát sinh một lần, nhất định sẽ ứng ở trên người một vị đại cao thủ nào đó, hoặc là một thế lực nào đó.

Mà mỗi khi kiếp nạn giáng xuống, nhân tộc đều sẽ trọng thương nguyên khí.

900 năm trước là Huyết Nhai Đao Quân, khiến cho thế cục thiên hạ biến động, thiên hạ đại loạn, tử thương vô số.

Càng sớm hơn là Vũ Liệt thiên vương ở 7200 năm trước.

Kiếp số lần đó đã đánh gãy tư thế quật khởi của nhân tộc, làm cho thiên hạ phân liệt, chiến loạn mấy trăm năm mới có thể nhất thống.

Vì vậy, thiên tử bây giờ vẫn luôn chèn ép Vô Tướng thần tông, cố gắng chuyển cái kiếp nạn này về phía U Châu ở phượng bắc.

Mà bây giờ, nếu như hạo kiếp không ứng trên người Vô Tướng thần tông, vậy thì sẽ ứng ở phương nào?

Vương Đông Thiên suy nghĩ rất nhiều, sau đó lại thu hồi tâm tư, cũng chuyển tầm mắt về, nhìn nhau với Vấn Thù Y một chút, đồng thời cầm trường kiếm lên.

“Tất cả mọi người rời khỏi bàn cờ đi!”

Lúc này, một luồng kiếm khí hùng vĩ vọt lên từ trên thân Vương Đông Thiên.

Tất cả thuộc hạ của hắn đều không phải đối thủ của Vấn Thù Y.

Vương Đông Thiên không muốn dùng thuộc hạ của mình để tiêu hao lực lượng của Vấn Thù Y.

Vì vậy, chỉ có thể là tướng đánh tướng!

Vương Đông Thiên chuẩn bị dốc toàn lực, lại mượn lực lượng của ‘lôi phạt’ để đánh một trận với Vấn Thù Y!

Vấn Thù Y thì lại nhướng mày lên: “Là một hảo hán!”

Nàng cũng nắm Thái Sơ Băng Luân ở bên cạnh, hàn lực vô cùng vô tận lan tràn ra bốn phương tám hướng, chớp mắt đã đóng băng toàn bộ bàn cờ.

Khi hai người bọn họ sắp giao thủ, Thương Hải Thạch bỗng nhiên một kiếm đánh bay Sở Hi Thanh.

"Cút ngay!"

Hắn gần như đang bùng nổ tất cả khí huyết và tình thần ý chí vào một kiếm này, khiến cho kiếm ý tăng lên đến cực hạn, thậm chí còn mạnh mẽ đột phá phong ấn, khôi phục lại nhất phẩm.

Vì vậy, Sở Hi Thanh không thể chống đỡ nổi, toàn thân bị đánh sâu vào trong trụ đá, miệng mũi ngũ quan đều trào máu.

Tầng Vĩnh Hằng Bích Chướng kia cũng bị Thương Hải Thạch đánh nát.

Nhưng giờ phút này, quả cầu sét trên đỉnh đầu Thương Hải Thạch đã bành trướng gấp mấy chục lần, lực lượng lôi đình bên trong cũng lên đến cực hạn.

Hai mươi bốn bộ Vân Hải Kiếm Khôi cũng xuất hiện ở trên không trung, chúng nó đồng thời sử dụng 'Phong' 'Đoạn' chi pháp với Thương Hải Thạch, làm cho hắn không thể động đậy.

"Ta chịu thua!" Thương Hải Thạch cũng không truy kích, hắn liếc mắt nhìn thanh đao trong tay Sở Hi Thanh với vẻ không cam lòng: "Trận chiến này, ngươi thắng, nhưng cũng chỉ là dựa vào thần binh lợi khí mà thôi."

Chương 1405: Thắng bại (4)

Thanh đao này quả thật là mạnh hơn kiếm của hắn nhiều lắm.

Tuy rằng cả hai đều là nhất phẩm, nhưng lại chênh lệch như trời và đất.

Nhất phẩm thượng khác với nhất phẩm hạ ở chỗ, thiên quy đạo luật ở bên trong có hoàn chỉnh hay không.

Huống hồ Huyết Nhai thần đao còn là nửa bước Siêu Phẩm, gần như đã đánh vỡ giới hạn người và thần.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì lại nở nụ cười, vẻ mặt đầy khinh thường.

"Các hạ đang kiếm cớ sao? Trước khi Huyết Nhai thần đao đến, kiếm của ngươi cũng đã yếu đi. Muốn tự an ủi mình, muốn khôi phục THần Ý Như Tâm Kiếm?"

Sắc mặt Thương Hải Thạch càng xanh lét: "Chờ đến khi ngươi bước vào nhất phẩm, Thương mỗ sẽ đi tìm ngươi để chiến một trận công bằng! Hi vọng ngươi có thể sống đến lúc đó.”

Hắn vừa nói xong thì đột nhiên bóp vỡ một thứ gì đó trong tay, toàn thân thế mà lại đột phá lực lượng của hai mươi bốn bộ Vân Hải Kiếm Khôi, cũng đánh nát cấm chế trong Vân Hải tiên cung, trực tiếp vượt qua không gian, biến mất trước mắt mọi người.

Lúc này, tiếng nói của hắn mới chậm rãi truyền đến.

“Các ngươi đã thắng, vậy thì cố gắng lấy được mảnh vỡ của ‘Thần Khế thiên bi’ kia đi. Vấn Thù Y hiệu lực cho Chân môn, nếu như vật này rơi vào tay bọn họ, nhất định sẽ nhấc lên một trận hạo kiếp. Ngoài ra, đây cũng là một cơ duyên thành thành, có rất nhiều lợi ích với ngươi. . .”

Sở Hi Thanh không để ý lắm, hắn đứng tại chỗ, mượn Huyết Nhai thần đao để trục xuất kiếm ý trong cơ thể.

Khi tu vị của Thương Hải Thạch khôi phục nhất phẩm, lưỡi kiếm kia quả thực là mạnh đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

Tuy rằng Sở Hi Thanh mượn Vĩnh Hằng Bích Chướng để miễn cưỡng chặn một kiếm này, nhưng kiếm ý của Thương Hải Thạch vẫn đánh vào nguyên thần và trong cơ thể của hắn.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết không thể khôi phục loại thương thế này, trừ phi hắn sử dụng năng lực Vĩnh Tại lần nữa.

Nhưng không cần thiết, Sở Hi Thanh có thể mượn Huyết Nhai thần đao để trục xuất, quá trình này giống như gắp xương trong cá.

Nhưng khi Thương Hải Thạch vừa dứt lời, Huyết Nhai thần đao lại phát ra một tiếng rung nhè nhẹ.

Sở Hi Thanh không khỏi nhướng mày, suy tư nhìn thân đao.

Đao linh này cũng muốn lấy Thần Khế thiên bi gì gì kia?

Sở Hi Thanh không biết mình có thể lấy được không, chỉ có thể cố gắng hết sức.

Tuy lúc trước hắn dùng máu của mình để tẩm bổ cho Huyết Nhai thần đao, nhưng nó còn lâu mới khôi phục hoàn toàn.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, mình nhất định phải dùng hết sức lực để tăng huyết mạch Nhai Tí lên.

Thiên phú huyết mạch này gần đây rơi vào đình trệ, không có tiến bộ gì.

Còn cả thứ mà Huyết Nhai Đao Quân trẻ tuổi nói cho hắn biết khi còn trong bí cảnh thời gian nữa, cũng nên bỏ chút thời gian đi lấy.

Thứ này đến tay, Huyết Nhai thần đao cũng có thể khôi phục một chút.

Bây giờ, toàn bộ Vô Tướng thần tông chỉ có hơn ba mươi người tu luyện Nhai Tí Đao, nhưng cảnh giới đều không quá cao.

Huyết Nhai thần đao không thể mượn những người này để khôi phục được.

Vì vậy, chuyện này chỉ có thể dựa vào hắn.

Huyết Nhai thần đao cũng cảm nhận được ý niệm của Sở Hi Thanh, nó lại nhẹ nhàng rung lên.

Đây là đao linh cảm thấy vui mừng với ý nghĩ của Sở Hi Thanh, cũng tán thưởng hắn.

Lúc này, vẻ mặt Sở Hi Thanh hơi động, nhìn về phía trước.

Bóng người Ma thần Táng Thiên đã biến mất.

Chuyện này có nghĩa là cường hóa của Táng Thiên cũng đã kết thúc.

Sở Hi Thanh không khỏi hít sâu, vô cùng mong chờ mà nhìn vào màn hình huỳnh quang hư ảo kia.

Hắn có rất nhiều thu hoạch trong trận chiến này, đủ để sức chiến đấu của hắn thay đổi về chất.

Bảng nhân vật của hắn cũng phát sinh biến hóa cực lớn.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Ngũ phẩm hạ (Thiên Quân).

. . .

Điểm huyết nguyên: 502164,3.

Sở Hi Thanh quét mắt nhìn bảng nhân vật một chút, khóe môi nhất thời vểnh lên.

Võ đạo và võ ý của hắn đều được cường hóa rất nhiều.

Mấy loại võ ý Kim Cương, Bất Diệt, Vĩnh Hằng đều được tăng lên hai tầng.

Thiên Thù Thần Ý Đao cũng tăng lên hai tầng, Nhai Tí đao ý thì lại lên đến tầng mười chín.

Để người kinh ngạc là điểm huyết nguyên.

Trước trận chiến này hắn chỉ có không đến ba trăm ngàn, bây giờ lại tăng lên đến hơn năm trăm ngàn.

Nội tâm Sở Hi Thanh hơi lạnh lẽo, hắn biết đây là những thần ma kia mang lại cho hắn.

Vân Hải tiên cung không hoàn toàn ngăn cách ý chí của bọn họ, đám thần linh kia đều đang nhìn vào nơi này.

Nhưng làm cho hắn vui mừng vẫn là Táng Thiên chân huyết.

Thần lực của Ma thần Táng Thiên khiến cho môn thiên phú huyết mạch này tăng tận ba cấp, đạt đến cấp mười sáu.

Các phương diện đều được tăng cường rất nhiều, ngoài ra còn thức tỉnh một loại năng lực thiên phú cực mạnh.

Sở Hi Thanh ngưng thần cảm ứng một phen, khóe môi lại không tự chủ được mà cong lên.

Năng lực này chỉ sau mỗi Vĩnh Hằng của Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết.

Thu hoạch của trận chiến này còn nhiều hơn cả tưởng tượng của haw2ns.

Ngay sau đó, hắn lại đưa mắt nhìn về phía bàn cờ bên kia, quan sát trận chiến của Vương Đông Thiên và Vấn Thù Y.

Chương 1406: Tại hạ Tần Mộc Ca!

Khi Sở Hi Thanh ngưng thần nhìn sang Vấn Thù Y, cả tầng này đã bị đóng băng.

Có những chỗ ngay cả thời gian và không gian cũng bị đóng băng.

Mấy người Kiếm Tàng Phong và Sở Vân Vân không thể không lùi về phía góc tường nơi Sở Hi Thanh, né tránh hàn lực của Vấn Thù Y.

Vương Đông Thiên đã bị ép phải dùng Độn Thiên để ẩn giấu trong cửu thiên thập địa, không nhìn thấy tung tích.

Ngoại trừ dùng lực lượng Khổn Thiên để hạn chế Vấn Thù Y, hắn còn đánh từng đao kiếm quang xuyên qua hư không để tấn công.

Nhưng kiếm quang này không những nổ tung quanh người Vấn Thù Y, mà còn làm cho tất cả sự vật tiếp xúc với nó đều nứt vỡ. Làm cho toàn bộ tầng này đều là những mảnh băng vụn, cũng ngậm lấy lực lượng vô cùng mạnh mẽ, quét sạch bốn phía.

Mấy tầng thuẫn băng của tiểu Huyền Vũ căn bản không chịu nổi, bị đánh thủng trăm ngàn lỗ.

Sở Hi Thanh không thể không cầm Kim Phong Ngọc Lộ đao lên, bắt đầu phản xạ và đẩy những mảnh băng này này ra.

“Đây chính là Thần Thiên Bạo Liệt Kiếm? Lợi hại!”

Sở Hi Thanh cản một trận, liền cảm thấy không chịu nổi nữa, không thể không dùng Cửu Diệu Thần Luân kiếm để chống đỡ.

Hắn âm thầm cảm khái, nghĩ thầm vị hội chủ Vương Đông Thiên này không hổ là người thứ 13 Thiên Bảng.

Đây mới là Vương Đông Thiên xưng bá vùng Hà Lạc, được người giang hồ gọi là Đông Thiên Vương.

Độn Thiên và Khổn Thiên chi pháp đều là ngoại lực, chứ không phải căn cơ võ đạo của Vương Đông Thiên.

“Lợi hại thì lợi hại, nhưng vẫn thua kém mấy trù. Nghe đồn Vương Đông Thiên có thể làm nổ tung bất kỳ võ tu nào, để cho tất cả vật chất đều sản sinh vết rách từ bên trong. Nhưng ‘nổ tung’ của hắn lại không tạo thành bất cứ ảnh hưởng nào với Vấn Thù Y, người ta còn phải ứng phó một quả cầu sét nữa kìa. Ta thấy chênh lệch giữa hai người bọn họ, cũng chẳng khác gì ngươi với Thương Hải Thạch.”

Lục Loạn Ly không có hứng thú với trận chiến này lắm, sau khi đánh giá một câu thì quay đầu nhìn thanh trường đao hai màu bên người Sở Hi Thanh với vẻ kinh ngạc.

“Huyết Nhai thần đao này đến rất đúng lúc, khí thế lúc ra sân cũng rất đẹp, cực kỳ bá đạo. Nhưng mà nó đến từ bao giờ vậy? Ta không cảm giác được chút nào.”

Nàng rất muốn có một thanh đao như vậy. . .

“Vô Tướng thần tông có trận pháp, thần khí của tông ta có thể tùy ý qua lại trong phạm vi năm vạn dặm, thuận tiện cho đệ tử tông ta mời từ thể hàng lâm.”

Kiếm Tàng Phong thuận miệng giải thích một câu, hắn cười nhìn Sở Hi Thanh: “Chúc mừng sư đệ, Nhai Tí Đao tiến thêm một bước, Thiên Thủ Thần Ý Đao sắp đại thành! Trận chiến với Thương Hải Thạch cũng thắng rất đẹp!”

Người sư đệ này của hắn chỉ thiếu tu vị, chỉ cần tu vị của hắn bước vào tứ phẩm, liền có thể học Thần Ý Xúc Tử Đao.

Sở Hi Thanh khẽ mỉm cười, lắc đầu nói: “Sư huynh quá khen, ta thắng ở chỗ nào chứ, chỉ là kéo dài thời gian đến khi hắn không chịu nổi ‘lôi phạt’ thôi. Lại nói, nếu như không có Bình Thiên Kiếm của sư huynh, ta còn không có tư cách giao thủ với hắn kìa.”

Hắn thù rất dai.

Kiếm Khí Tiêu Tâm - Thương Hải Thạch đánh nổ thân thể hắn tân hai lần, Sở Hi Thanh lại chỉ có thể miễn cưỡng kéo dài thời gian, khiến ‘lôi phạt’ đánh cho hắn bị thương.

Người kia nhìn như bị thủng trăm ngàn lỗ, nhưng dù sao cũng tốt hơn Sở Hi Thanh bị người ta đánh chết tận hai lần.

Món nợ này, sớm muộn gì hắn cũng tính sổ với Thương Hải Thạch.

Sở Hi Thanh vừa nói chuyện vừa quan sát trận chiến của hai vị nhất phẩm.

Nhưng trong khi bọn họ nói chuyện, Thần Ngao Tán Nhân bỗng nhiên mở miệng: “Tướng bên đỏ đã rời vị trí hơn trăm hơi thở, quân đỏ thua.”

Hàn lực trong tầng này bỗng nhiên thu lại, biến mất không còn tăm tích.

Ngay khi Vấn Thù Y thản nhiên thu Thái Sơ Băng Luân kiếm vào vỏ, Vương Đông Thiên cũng xuất hiện ở vị trí cũ.

Sắc mặt hắn phức tạp, ôm quyền về phía Vấn Thù Y: “Không hổ là Nhất Kiếm Khuynh Thành, số một Thiên Bảng, Vương mỗ thua tâm phục khẩu phục."

Không phải Vương Đông Thiên không muốn đứng tại chỗ.

Sau bảy mươi hai cái hô hấp, hắn vẫn luôn muốn trở về vị trí.

Vấn đề là hắn không thể nào đỡ nổi một kiếm chính diện của Vấn Thù Y.

Đấy là vị này còn đang ứng phó với một quả cầu sét khổng lồ nữa đấy.

Vương Đông Thiên thậm chí còn nghi ngờ, nữ tử này vẫn còn giữ lại rất nhiều.

Tuy rằng hai người bọn họ đều là nhất phẩm, nhưng thành tựu võ đạo của Vấn Thù Y hoàn toàn vượt qua khỏi tầm với của hắn.

Vương Đông Thiên hắn chỉ là nhất phẩm, Vấn Thù Y lại là "Gần Thần".

Vấn Thù Y thì hơi gật đầu: "Thần Thiên Bạo Liệt Kiếm của ngươi cũng rất tốt, để ta mở mang tầm mắt!"

Nàng dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Vương Đông Thiên: "Ngươi có nguyện ý thần phục Cực Đông Băng Thành? Nếu như đồng ý, sau này Cực Đông Băng Thành ta sẽ thả cho Đông Thiên hội của ngươi một con đường."

Lần này, Cực Đông Băng Thành tây chinh, người thuận sống, người nghịch vong!

Nhưng vị hội chủ Đông Thiên hội này có tư cách phụ thuộc Cực Đông Băng Thành, duy trì địa vị nửa độc lập.

Vấn Thù Y rất thưởng thức kiếm pháp và tâm tính của người này.

Nếu như có thể mời chào, tất sẽ trở thành một cánh tay mạnh mẽ của nàng.

Chương 1407: Tại hạ Tần Mộc Ca! (2)

Vương Đông Thiên thì lại thấy buồn cười: "Không ngại chờ đến khi quân tiên phong của thành chủ đánh đến Hà Lạc thì hãy bàn việc này cũng không muộn."

Sau đó hắn nghiêng đầu nhìn mấy người Sở Hi Thanh và Kiếm Tàng

Phong.

“Hôm nay, trận chiến của Vô Cực Đao Quân và Kiếm Khí Tiêu Tâm thật sự là quá đặc sắc, chờ đến khi ngươi đăng đỉnh Thiên Bảng, đây nhất định sẽ trở thành một đoạn truyền kỳ. Nói đến thì ta và Thiên Quân cũng coi như có duyên, hai người Lý Tú Trường và Vương Mệnh từng bại trong tay ngươi, bây giờ đều nhập vào môn hạ của ta, trở thành đệ tử thân truyền của Vương mỗ. Ngày sau Vô Cực Đao Quân đến kinh thành, nhất định phải đến Đông Thiên hội ta làm khách, Vương mỗ tất sẽ quét nhà chờ dời.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì kinh ngạc.

Thần Yến Đao – Lý Tú Trường và Phong Đao – Vương Mệnh? Hai người này học đao, vì sao lại đi theo một người học kiếm?

Trên mặt hắn lại thản nhiên, giọng nói xúc động: “Xấu hổ, trước mặt hội chủ, vãn bối nào dám xưng Thiên Quân? Hội chủ gọi ta một tiếng Hi Thanh là được. Nếu ngày sau có cơ hội, vãn bối vẫn nhất định sẽ đến nhà bái phỏng, lĩnh giáo võ học của ngài.”

Vương Đông Thiên hơi gật đầu, lại nhìn về phía Kiếm Tàng Phong: “Vị Kiếm lão đệ thâm tàng bất lộ này, một tay Bình Thiên Kiếm để người ta nhìn mà than thở, nếu ta đoán không sai, các hạ là đệ tử thân truyền của Lý tông chủ đúng không? Xin mời Kiếm lão đệ vấn an Lý tông chủ thay ta. Ngày xưa tông chủ từng chỉ điểm cho Vương mỗ, Vương mỗ vẫn cảm kích trong lòng.”

Kiếm Tàng Phong cười tủm tỉm, ôm quyền đáp lại: “Tại hạ nhất định sẽ truyền đạt thay hội chủ. Những năm gần đây, đệ tử Vô Tướng thần tông ta ở kinh thành được hội chủ trông nom, tông ta cũng rất biết ơn.”

Khóe môi Vương Đông Thiên hơi cong lên, sau đó lại quét mắt nhìn bốn người còn lại của Vô Tướng thần tông.

Hắn nghĩ thầm, cao thủ thần bí kia đến cùng là người nào?

Khả nghi nhất đương nhiên là Sở Vân Vân kia.

Lục Loạn Ly và Kế Tiễn Tiễn đều có lai lịch rõ ràng.

Nhưng cũng khó nói, nói không chừng hai người này là giả mạo.

Sau đó Vương Đông Thiên cũng không nghĩ nhiều nữa, trực tiếp chắp tay nói: “Cáo từ!”

Vương Đông Thiên nói xong, liền phá tan hư không, rời khỏi Vân Hải tiên cung.

Hắn đã thất bại trong trận tranh đấu tiên cung này, cũng không có ý định tham gia vào tranh đấu giữa triều đình và Vô Tướng thần tông, cao thủ thần bí kia có thân phận gì, cũng không liên quan gì đến hắn nữa.

Sau khi Vương Đông Thiên rời đi, Thần Ngao Tán Nhân kia cũng vung tay áo lên, từng đoàn linh quang bảy màu rơi xuống trước mặt người của Vô Tướng thần tông và Cực Đông Băng Thành.

“Đây là phần thưởng của cửa ải thứ năm và thứ sáu, sau khi các ngươi nhận xong, có thể đi qua cửa để tiến vào đỉnh Thần Vân lâu, Cổ Đế thần đình!”

Sở Hi Thanh nhìn vào đám linh quang trước mắt với vẻ chờ mong.

Thần Ngao Tán Nhân chưa bao giờ để bọn họ thất vọng với phần thưởng.

Trong đoàn linh quang bảy màu trước mắt, có tổng cộng ba thứ.

Sở Hi Thanh cầm mấy thứ này lên, ánh mắt liền sáng ngời.

Cái thứ nhất là một bình thuốc, bên trong là mười viên Lục chuyển Trúc Nguyên đan, có thể gia tăng tốc độ tu hành trên diện rộng.

Nó có thể gia tăng tốc độ đến mức nào đây?

Sau khi tu vị của Sở Hi Thanh tiến vào ngũ phẩm hạ, vốn cần ít nhất nửa năm mới có thể tu hành đến viên mãn.

Đây còn là kết quả của Sở Hi Thanh có rất nhiều huyết mạch mạnh mẽ, hơn nữa còn cộng thêm đan dược và Tụ linh trận.

Bây giờ, hắn chỉ cần một tháng, một tháng là có thể tu luyện đến viên mãn.

Một viên Lục chuyển Trúc Nguyên đan có thể duy trì ba ngày, mười viên là vừa đủ một tháng.

Cái thứ hai là một chìa khóa màu xanh lam.

Sở Hi Thanh cảm ứng tin tức bên trong chìa khóa một chút, mới biết đây là một bằng chứng.

Thần Ngao Tán Nhân có một vườn thuốc trong Vân Hải tiên cung, dùng để bồi dưỡng các loại linh dược. Lại có sáu bộ Vân Hải Dược Khôi chăm sóc vườn thuốc này.

Sở Hi Thanh có thể dựa vào chìa khóa này để đi vào vườn thuốc, đổi lấy một phần bí dược cấp độ ngũ phẩm thượng.

Bên trong chìa khóa còn có một danh sách, ghi chép tất cả linh dược có bên trong vườn thuốc.

Nói thật, chủng loại linh dược trong vườn thuốc không tính là nhiều.

Nhưng trong này lại có thứ hắn muốn.

Đó là một gốc Tiên Hộc Lan Vận đỉnh cấp, đã tồn tại 4500 năm.

Dùng thứ này để phối chế bí dược, nhất định sẽ có hiệu quả tốt nhất.

Sở Hi Thanh không khỏi nhìn Thần Ngao Tán Nhân với vẻ kinh ngạc, hắn nghĩ thầm vị này thật sự chết rồi sao?

Hai món đồ này đều là thứ hắn cần nha.

Có những thứ này, Sở Hi Thanh chỉ mất một tháng là có thể tiến vào ngũ phẩm thượng.

Món đồ thứ ba là một pháp khí tam phẩm đỉnh cấp.

Đó là một đôi găng tay màu vàng sậm, có tên là Bác Phụ Thần Thủ.

Cái gọi Bác Phụ, chính là Bác Phụ trong Bác Phụ Truy Nhật.

Công hiệu của nó rất đơn giản, có thể làm cho người nắm giữ ‘Bác Phụ chân huyết’ cấp mười lăm. Nếu như bản thân người đeo nó đã có huyết mạch này rồi, thì có thể cường hóa từ ba đến mười lăm cấp.

Bác Phụ chân huyết cấp mười lăm, không chỉ có thể tăng cường tốc độ xuất thủ của hắn, còn có thể cường hóa lực lượng và độn pháp của hắn, tố chất thân thể cũng được tăng cường khoảng gấp ba lần.

Chương 1408: Tại hạ Tần Mộc Ca! (3)

Sở Hi Thanh khá là vui mừng.

Lực lượng và độn pháp không phải điểm yếu của hắn, thậm chí còn là điểm mạnh của hắn.

Tại phương diện này, Sở Hi Thanh đã vượt qua võ tu cùng cấp rất nhiều.

Nhưng nếu hắn gặp phải kẻ địch cấp độ Địa Bảng, muốn chiến đấu vượt cấp, vậy nhất định phải có lực lượng và tốc độ tương đương.

Ít nhất thì không thể bị bọn họ nghiền ép ở hai phương diện này.

Thân phận Huyết Nhai thánh truyền của Sở Hi Thanh đã bại lộ, tình cảnh của hắn đã rơi vào nguy hiểm.

Đôi Bác Phụ Thần Thủ này đến rất đúng lúc.

Sở Hi Thanh trực tiếp đeo đôi găng tay này vào luôn, sau đó quét mắt nhìn mọi người.

Chu Lương Thần đang cầm một thanh trọng kiếm, mặt cười như hoa.

Phần thưởng của hắn là một thanh kiếm cấp độ tam phẩm thượng, còn có một chìa khóa màu xanh và Lục chuyển Trúc Nguyên đan.

Lục Loạn Ly và Kế Tiễn Tiễn cũng có ba cái.

Lục chuyển Trúc Nguyên đan, chìa khóa và pháp khí.

Pháp khí của Lục Loạn Ly là một đôi 'Vô Ảnh ngoa' cấp độ tam phẩm thượng, tạo hình xinh đẹp khéo léo, tinh tế đáng yếu, lại có thể phối hợp với chiến giáp trên người nàng, khiến nàng rất yêu thích.

Kế Tiễn Tiễn thì được một bộ chiến giáp cấp độ tam phẩm thượng.

Tuy rằng nàng tâm sự nặng nề, bụng đầy bi thương, nhưng khi cầm phần thưởng thì vẫn không nhịn được mà mừng rỡ.

Cái chìa khóa của Kế Tiễn Tiễn lại là màu bạc.

Khi nàng cảm ứng được tin tức bên trong chìa khóa, trong mắt lại hiện ra một tia kinh ngạc, sau đó nắm chặt chiếc chìa khóa này, như là đang nắm chặt vận mệnh của mình.

Tiểu Huyền Vũ, Toan Nghê và tiểu Tóc Húi Cua cũng được ban thưởng không ít.

Bọn chúng đều nhận được một pháp khí tam phẩm mà yêu thú có thể sử dụng, sáu bình Đế Lưu Tương và một chiếc chìa khóa.

Tiểu Tóc Húi Cua được một cái chìa khóa màu xanh lam, nó cũng có thể đổi một gốc Tiên Hộc Lan Vận.

Tuy rằng chỉ có 3900 năm, nhưng cũng là đỉnh cấp nhất.

Sở Vân Vân thì lại khác với những người khác, nàng chỉ có hai món đồ.

Cái thứ nhất là một đôi giày chiến cấp độ tam phẩm thượng, cái thứ hai là một bình đan dược.

Bên trong là năm viên Thần Nông Hộ Tâm đan.

Chính là loại đan dược mà Sở Hi Thanh dùng tinh huyết để đổi với Vấn Thù Y.

Tuy rằng chỉ có năm viên, nhưng phẩm chất lại vượt qua mười viên của Vấn Thù Y.

Sở Vân Vân cũng liếc mắt nhìn Thần Ngao Tán Nhân một chút, sau đó thản nhiên thu bình thuốc vào tay áo.

Đáng tiếc, nếu có thể lấy được thứ này sớm hơn, thì hôm nay nàng sẽ có thể hai phần thắng.

Kiếm Tàng Phong cũng có hai cái, một cái áo choàng và một cái chìa khóa màu tím.

Áo choàng kia hơi ngắn, nhưng lại rất thích hợp với dáng người của hắn.

Nhưng làm Kiếm Tàng Phong kinh ngạc vẫn là chiếc chìa khóa kia.

“Không ngờ trong Vân Hải tiên cung này lại có cả bí dược tam phẩm hạ của Vô Tướng thần tông chúng ta.”

Kiếm Tàng Phong nhìn chiếc chìa khóa trong tay, phát ra một tiếng than thở: “Cái này đúng là để người ta khó xử mà.”

Bí dược thăng cấp tam phậm hạ ở ngay trước mắt hắn.

Kiếm Tàng Phong cũng đã hoàn thành ‘nghi thức’ thăng cấp rồi.

Hơn một năm trước, hắn đã leo lên thuyền Bình Thiên của Tông Tam Bình, đích thân đo đạc toàn bộ đông tây nam bắc Thần Châu, suy tính ra toàn bộ diện tích Trung Châu. Hắn cũng ước lượng tất cả núi sông hồ biển, thủy triều biến hóa trong thiên địa, bởi vậy thôi diễn ra nặng nhẹ xa gần của nhật nguyệt tinh thần.

Phần tích lũy này, đã đủ để hắn thăng cấp tam phẩm.

Kiếm Tàng Phong vốn muốn chờ thêm một chút nữa.

Hắn không nắm chắc tương lai có thể siêu thoát Vĩnh Hằng.

Nhưng hành trình Vân Hải tiên cung này đã làm thay đổi kế hoạch của hắn.

Thế gian này chưa từng có việc hoàn mỹ.

Cục diện thiên hạ biến đổi, đã không cho phép hắn tiếp tục chậm trễ.

Hắn cũng nhất định phải làm một ít thỏa hiệp và thay đổi vì một số người và một số chuyện.

Kiếm Tàng Phong ngưng thần suy nghĩ một chút, sau đó vẫn cất chìa khóa đi, rồi nhìn Thần Ngao Tán Nhân với vẻ tò mò.

“Vị tán nhân này đều ban thưởng những thứ chúng ta cần. Ta thật sự muốn biết, rốt cuộc là do trùng hợp, hay là cố ý? Lại hoặc là, hắn căn bản vẫn chưa chết?”

“Không biết!” Sở Hi Thanh lắc đầu: “Ta dùng năng lực Khuy Thiên để quan sát, nhưng không nhìn ra gì. Có điều, vị này không có địch ý.”

Sau đó hắn cất bước đi về phía cảnh cổng ánh sáng kia: “Chúng ta đi lên trước đi, có lẽ bên trên sẽ có đáp án mà chúng ta muốn.”

Mấy người còn lại đều nhìn nhau một chút, rồi đều đi theo sau lưng Sở Hi Thanh vào trong cửa ánh sáng.

Vấn Thù Y cũng cất bước cùng với Sở Hi Thanh, gần như đồng thời đi vào bên trong cửa.

Song khi nàng bước ra ngoài, thì lại cau mày nhìn về phía sau.

Đám thuộc hạ dưới trướng nào đều không đi theo.

Lúc này, Trưởng Tôn Binh Quyền đang đứng trước cửa ánh sáng, trong mắt hiện ra một vệt khó hiểu.

Hắn phát hiện mình không thể chạm vào cánh cổng ánh sáng này, cũng không thể đi vào.

Không chỉ hắn, ngoại trừ Vấn Thù Y ra thì tất cả người của Cực Đông Băng Thành đều không thể đi vào.

Chương 1409: Tại hạ Tần Mộc Ca! (4)

Lúc này, Trưởng Tôn Binh Quyền mới quay người nhìn Thần Ngao Tán Nhân: “Chuyện gì thế nào? Vì sao chúng ta không vào được?”

Sắc mặt Thần Ngao Tán Nhân lạnh lùng: “Chỉ có người thắng mới có tư cách tiến vào đỉnh Thần Vân lâu, Cổ Đế thần đình.”

Trưởng Tôn Binh Quyền càng nghi ngờ hơn: “Chúng ta thắng mà!”

“Các ngươi đã ra khỏi bàn cờ.”

Thần Ngao Tán Nhân chắp tay sau lưng, bóng người hắn lúc sáng lúc tối, càng ngày càng nhạt: “Chỉ có người còn trên bàn cờ mới được coi là người thắng.”

Ánh mắt Trưởng Tôn Binh Quyền nhất thời chìm xuống: “Ngươi chưa từng nói đến quy tắc này.”

“Không nói, không có nghĩa là không có.”

Thân hình Thần Ngao Tán Nhân đã hoàn toàn biến mất: “Các ngươi có thể chờ kết quả ở đây, cũng có thể rời khỏi tiên cung.”

Trưởng Tôn Binh Quyền giận dữ, hắn ngẩng đầu nhìn lên phía trên với ánh mắt vô cùng không cam lòng.

Trưởng Tôn Binh Quyền cầm kiếm, tụ lực xúc thể, trong mắt hiện ra ánh sáng lộng lẫy.

Hắn có một loại kích động, muốn đánh xuyên qua tầng lầu này.

Nhưng ngay sau đó, Trưởng Tôn Binh Quyền đã từ bỏ suy nghĩ này.

Hắn đã cảm ứng được ‘lôi phạt’ đang hội tụ lại nơi này.

Còn cả kiếm ý của hai mươi bốn bộ Vân Hải Kiếm Khôi đang khóa chặt lấy hắn.

. . .

Trên tầng cao nhất của Thần Vân lâu, Sở Hi Thanh đang phóng mắt nhìn chung quanh.

Phong cảnh của tầng này cũng tương tự như tầng dưới.

Đông tây nam bắc đều rộng bốn mươi chín dặm, bốn phía đều có lan can đỏ chót và cột đá cực lớn.

Tầng này cũng có gạch vàng và những món đồ trang trí ở chung quanh.

Không giống chính là, tầng này cao đến hơn ba trăm trượng, còn có thể nhìn thấy hai sách Giới Luật ở bên ngoài lan can.

Mấy người bọn họ đưa thân vào trong này, lại tựa như những con kiến ở trong phòng.

Nơi trung ương cũng không có bàn cờ, mà chỉ có một tòa bệ đá cao khoảng chín trượng.

Bệ đá này có tạo hình khá giống kim tự tháp, tổng cộng chín mươi chín bậc, chia làm bốn tầng. Ba tầng đầu là hai mươi lăm bậc, tầng cuối là mười bốn bậc.

Trên cùng là một chiếc ghế dựa bằng đá xanh cao hơn tám mươi trượng.

Cái ghế dựa này nhìn qua giống như một đồ vật của người nguyên thủy, tạo hình nguyên thủy và cổ xưa, đơn giản thô lỗ, hoàn toàn không phù hợp với căn phòng xa hoa tráng lệ này.

Sở Hi Thanh thì lại không cảm thấy không hợp chút nào.

Cái ghế dựa đó, lại khiến cho Sở Hi Thanh có cảm giác ngột ngạt giống như nghẹt thở.

Nó tựa như trời sinh đã có thể trấn áp lục hợp bát hoang, trên trời dưới đất.

Cũng có thể trấp áp được tất cả những thứ ở nơi này.

Trước ghế dựa đá xanh kia còn có một cái bàn đá cực lớn.

Sở Hi Thanh dùng năng lực Khuy Thiên để quan sát, phát hiện trên bàn đá là hai món đồ, một tảng đá xanh và một lệnh bài nho nhỏ.

Hai món đồ này chỉ to bằng nắm tay người, đặt ở trên cái bàn đá khổng lồ, nhìn trông cực kỳ quái dị.

Lục Loạn Ly cũng ngưng thần quan sát.

“Chẳng lẽ tảng đá kia chính là mảnh vỡ Thần Khế thiên bi mà Thương Hải Thạch nói? Hình như cái ghế dựa và bàn đá kia cũng là pháp khí?”

“Không phải!” Kiếm Tàng Phong lắc đầy: “Đây hẳn là một ghế dựa và thư án của một vị Thiên đế thượng cổ. Nhưng tài liệu của chúng không tầm thường, lại còn dính chút khí tức thần lực của Thiên đế kia.”

Sau đó, tầm mắt hắn lại nhìn về phía những bậc thang và mặt đất trước bậc thang kia.

Nơi đó có rất nhiều dấu vết và hố sâu, còn có từng đạo vết kiếm sắc bén.

“Ta tò mò hơn là, hình như có người giao thủ ở nơi này. Hẳn là đã có người mới đại chiến tại đây. . .”

Kiếm Tàng Phong còn chưa nói hết, bóng người Thần Ngao Tán Nhân đã xuất hiện.

Hắn nhìn từ trên cao xuống mọi người bên dưới: “Bảy người các ngươi và ba vị thú tộc kia, người chưa quá mười tám tuổi, xin mời bước lên một tầng.”

“Lệ mỗ cảnh cáo trước, nơi này có quy tắc của hai sách Giới Luật, nếu như dám làm trái, chắc chắn sẽ chết dưới vạn lôi.”

Sở Hi Thanh ngẩn người, sau đó dứt khoát bay lên.

Thần Ngao Tán Nhân nói là tầng, chứ không phải là bậc.

Vì vậy, hắn trực tiếp vượt qua hai mươi lăm bậc, nhảy đến tầng thứ nhất trên bệ đá.

Chu Lương Thần, Lục Loạn Ly, tiểu Huyền Vũ, Toan Nghê và Tóc Húi Cua cũng theo sát phía sau.

Tầng này rất rộng lớn, dù khổng lồ như tiểu Huyền Vũ cũng có thể đứng thoải mái.

Kiếm Tàng Phong và Vấn Thù Y ở bên dưới đều nhìn về phía Sở Vân Vân với vẻ kinh dị.

Thiếu nữ chưa đến mười sáu tuổi này, thế mà lại đứng im tại chỗ.

Thần Ngao Tán Nhân lại nói tiếp: “Người thuật võ song tu, tiếp tục tiến lên một tầng.”

Lúc này, hai người Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly đều tiến lên một tầng.

Sở Hi Thanh vốn cho là Vấn Thù Y không thể đi lên, nhưng hắn lại phát hiện, trước người Vấn Thù Y đã xuất hiện từng cái từng cái Chân phù pháp thuật, cuối cùng ngưng tụ thành một Linh chủng rồi thu vào mi tâm.

Sở Hi Thanh không khỏi nhe răng trợn mắt, chỉ chớp mắt mà vị này đã đạt điều kiện.

Lúc này, thần sắc hắn hơi động, nhìn về phía 'Ngoại Pháp thần đồng' trên bả vai phải của mình.

Sở Hi Thanh thử cất bước tiến lên, lại phát hiện không có 'lôi phạt' bổ xuống, mãi đến khi hắn đi lên tầng thứ hai, cũng không phát sinh biến cố gì.

Chương 1410: Tại hạ Tần Mộc Ca! (5)

Thần Ngao Tán Nhân lại mở miệng lần nữa: "Người tu luyện được hai thuật Nhất Ngữ Thành Châm và Thiên Phạt Thần Lôi tiến lên một tầng."

Sở Hi Thanh cười khổ một tiếng, rồi đứng yên tại chỗ.

Lục Loạn Ly lại bay lên tầng thứ ba.

Sở Vân Vân thì đã lên tầng thứ hai, đứng sóng vai với hắn.

Để Sở Hi Thanh kinh ngạc chính là, Vấn Thù Y lại phất tay một cái, Chân phù của hai loại pháp thuật này đã hình thành, dung nhập vào mi tâm của nàng, sau đó nàng cũng đi tới phía bên phải của hắn.

Lúc này, vị Thần Ngao Tán Nhân lại mỉm cười: "Người đồng ý chuyển đổi công pháp của bản thân, có thể tiến lên một tầng. Người tu hành Vô Tướng công, có thể ngoại lệ."

Lúc này, vẻ mặt của Lục Loạn Ly run lên, nàng chuẩn bị bay lên trên tầng cuối cùng.

Nhưng khi thân thể của nàng rời khỏi mặt đất, một đạo ánh sáng màu bạc đã mạnh mẽ xuyên qua tầng tầng cấm chế, lao thẳng về phía bàn đá ở trên cùng.

Con ngươi của Lục Loạn Ly nhất thời co rút lại.

Nàng biết luồng ánh sáng này nhất định là Nhất Kiếm Khuynh Thành

– Vấn Thù Y!

Nơi luồng sáng này đi qua, tất cả đều bị đóng băng, bao quát cả tất cả quy tắc và tất cả cấm chế ở nơi này.

Nhưng ngay khi tay của Vấn Thù Y sắp chạm vào tảng đá xanh ở trên bàn đá, một trường thương màu đen ở phía sau lưng Lục Loạn Ly đã đâm về phía lưng Vấn Thù Y.

Cheng!

Vấn Thù Y bị ép phải dùng Thái Sơ Băng Luân kiếm để phòng thủ, Lục Loạn Ly bị kẹp giữa hai người, màng nhĩ trực tiếp nổ tung, trong miệng cũng phun ra một lượng lớn máu tươi.

Nàng dùng Đại Minh Vương Luân để cưỡng ép phá tan những cương lực đang quét về phía mình, rồi đứng yên tại chỗ.

Lúc này, toàn bộ nơi này bị chia ra làm hai, một nửa hóa thành ngục băng, đóng băng tất cả, một nửa biến thành biển lửa, thiêu đốt tất cả.

Thân thể Vấn Thù Y lơ lửng trên không trung, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Sở Vân Vân: “Tuyệt Thiên chi pháp, võ đạo ‘Gần Thần’, ngươi rốt cuộc là ai?”

Nữ nhân này, tuyệt đối không thể là muội muội của Sở Hi Thanh.

Lúc này, vô cùng vô tận ‘lôi phạt’ đang sinh sôi ở trên đỉnh đầu của hai người bọn họ.

Hai mươi bốn bộ Vân Hải Kiếm Khôi cũng xuất hiện ở trên tầng này, dùng “Phong” và “Đoạn” chi đạo để khóa chặt hai người.

Sở Vân Vân lại không thèm để ý, nàng vung trường thương lên, giải trừ Vô Cực thần trảm của bàn thân: “Tại hạ, Tần Mộc Ca!”

Khoảnh khắc này, sắc mặt của tất cả mọi người ở nơi này đều cứng đờ, bao quát cả Kiếm Tàng Phong.

Bầu không khí trên tầng cao nhất Thần Vân lâu gần như đọng lại.

Trừ Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly ra, tất cả mọi người đều nhìn Sở Vân Vân với vẻ không thể tin nổi.

“Tần sư tỷ?”

Con ngươi của Kiếm Tàng Phong đầu tiên là co rút kịch liệt, sau đó là vô cùng vô tận vui mừng tràn ra.

Sở Vân Vân thế mà lại là Tần Mộc Ca!

Hắn vẫn đang suy đoán thân phận của Sở Vân Vân, đoán nàng đến cùng là thần thánh phương nào.

Nhưng chưa từng nghĩ đến, cô muội muội này của Sở Hi Thanh lại là Bá Võ Vương!

Sau khi vui sướng xong, Kiếm Tàng Phong lại cảm thấy thế giới trước mắt hơi mờ mịt.

Hắn cảm thấy như mình đang nằm mơ, đúng không?

Tất cả những việc trước mắt đều là sự thật sao?

Tần sư tỷ lại không chết!

Kế Tiễn Tiễn cũng không thể nào tin tưởng nổi, nàng nắm chặt đao bên hông mình, như muốn bóp nát chuôi đao.

Sở tiểu muội ốm yếu và ít nói này, lại là An Bắc đại tướng quân, Uy Viễn hầu, Đô đốc bốn châu Băng, U, Cực, Tuyệt, là Tần đại tướng quân?

Vị Bá Võ Vương từng vô địch hậu thế kia lại còn sống!

Kế Tiễn Tiễn bỗng nhiên cảm thấy hoang mang, trong lòng tuôn ra một loại tâm tình rất phức tạp, khiến cho nội tâm của nàng run rẩy.

Sở Vân Vân và Tần Mộc Ca, như vậy Sở Hi Thanh là ai? Hắn rốt cuộc có thân phận gì?

Tương lai, nàng nên làm gì khi đối mặt với hai huynh muội này?

Kế Tiễn Tiễn cũng có thể tưởng tượng được, khi tin tức Tần Mộc Ca khởi tử hoàn sinh truyền ra ngoài, thiên hạ này sẽ chấn động đến mức nào.

Nếu như vị này ôm thái độ căm thù triều đình, nhất định sẽ làm cho căn cơ của Đại Ninh dao động!

Trái tim của Lục Loạn Ly cũng chìm xuống đáy cốc!

Sở tiểu muội đúng là Tần Mộc Ca!

Hai người này quả nhiên không phải huynh muội!

Tâm trạng của nàng nhất thời không thể diễn tả bằng lời.

Bảo sao hai người này ở chung đều không giống huynh muội, nàng luôn cảm thấy hai người này thân thiết đến quá mức.

Lục Loạn Ly thầm hận bản thân mình ngu xuẩn, sao lại trì độn đến mức này chứ?

Trong bốn người, chỉ có Chu Lương Thần là suy nghĩ đơn giản nhất, nội tâm của hắn chỉ có vui mừng.

Muội muội của chủ thượng, lại là người từng xếp hạng 6 Thiên Bảng, Hoành Tuyệt Vạn Cổ - Tần Mộc Ca!

“Tần Mộc Ca? Ngươi là Bá Võ Vương tấn công tiêu diệt Dạ Lang tộc, mở hai châu Cực và Tuyệt?”

Vấn Thù Y cầm Thái Sơ Băng Luân kiếm trong tay, nàng cũng vô cùng ngạc nhiên mà nhìn Sở Vân Vân: “Theo ta biết, Tần Mộc Ca đã chết ở kinh thành vào hai năm trước rồi.”

Khóe môi Sở Vân Vân cong lên: “Đúng là đã chết qua một lần, không cam tâm, nên trở về từ luyện ngục.”

Nội tâm Kế Tiễn Tiễn nhất thời chìm xuống.

Nàng nghe câu này của Sở Vân Vân, liền biết cái chết của Bá Võ Vương chắc chắn có kỳ lạ.

Hai năm trước, sau khi nàng nghe tin này thì cũng từng có suy đoán.

Nàng suy đoán Kiến Nguyên đế có thể liên quan đến việc này, thậm chí là chủ mưu trong việc mưu hại Tần Mộc Ca!

Nếu như là đúng, như vậy triều đình Đại Ninh và đương kim thiên tử, đều nguy rồi!

Toàn bộ thiên hạ đều vì thế mà rung chuyển, thậm chí tiến vào loạn thế!

Nhưng mà bản tâm của Kế Tiễn Tiễn lại không thể coi Tần Mộc Ca là kẻ địch, là nghịch tặc.

Tần Mộc Ca từng nhiều lần đánh bại Cự linh phương bắc, quét ngang ba vạn dặm Bắc vực, khai thác hai châu Cực và Tuyệt, thực sự là có công rất lớn với triều đình, có ơn với vạn dân!

Vị này chưa vào giờ vi phạm quốc pháp Đại Ninh, cũng chưa bao giờ làm việc có lỗi với triều đình.

Là thiên tử và Đại Ninh có lỗi với nàng!

Chương 1411: Bá Võ Thông Thiên

“Luyện ngục?”

Vấn Thù Y lẩm bẩm một câu, bắt đầu cân nhắc hai chữ này.

Ánh mắt của nàng trở nên sâu xa: “Thần độc và thần chú ở trên người ngươi là vì chuyện này? Đổi thành võ tu nhất phẩm bình thường, đã hóa thành tro xương, thậm chí tro xương cũng không còn rồi.”

“Ngươi không chỉ không chết, mà còn có thể trục xuất từng chút một, có thể thấy căn cơ của ngươi sâu dày ra sao, võ đạo của ngươi mạnh đến mức nào. Nhưng cũng có thể thấy được, cái chết của các hạ có điều kỳ lạ, đây là âm mưu của Kiến Nguyên đế?”

Hai nàng nói chuyện tự nhiên, lời lẽ thong dong bình tĩnh, hoàn toàn không nhìn hai mươi bốn bộ Vân Hải Kiếm Khôi và hai sách Giới Luật kia.

Đa số kiếm ý của Vân Hải Kiếm Khôi và ‘lôi phạt’ đều tập trung vào người Vấn Thù Y.

Sở Vân Vân chỉ chia sẻ bốn phần trong đó.

Hành động xông lên đỉnh bệ đá, cưỡng ép cướp đồ vật của Vân Hải tiên cung đã làm trái với quy tắc nơi này, xúc phạm cấm chế của tiên cung. Sở Vân Vân cũng phá hư quy tắc, vì ngăn cản Vấn Thù Y nên nàng đã cưỡng ép leo lên tầng thứ tư, hai sách Giới Luật cũng không thể buông tha.

Sở Vân Vân lại không sợ chút nào, toàn thân đều là Nghịch Thần chi hỏa màu trắng.

Một thân Già Thiên chi pháp của nàng phối hợp với Vô Cực thần trảm, làm cho ‘lôi phạt’ không tìm thấy mục tiêu, cũng khiến Vân Hải Kiếm Khôi không thể khóa chặt lấy nàng.

“Nếu là thần độc và thần chú, vậy có thể biết việc này nằm ngoài năng lực của Kiến Nguyên đế. Thiên tử Đại Ninh bây giờ đúng là một kiêu hùng, nhưng chỉ dựa vào lực lượng trong tay hắn, dù thế nào cũng không thể tính toán được ta."

Vài câu này của Sở Vân Vân khiến nội tâm Kế Tiễn Tiễn rung chuyển. Nhưng sau đó, trái tim của nàng lại đập thình thịch.

"Chủ mưu là người khác, Kiến Nguyên đế chỉ là biết thời biết thế, thuận nước đẩy thuyền, đẩy ta một cái khi ta đang đứng trên vách núi thôi."

Trong mắt Sở Vân Vân lộ ra một vệt trào phúng, sau đó nàng quay đầu nhìn bàn đá: "Chuyện của ta không liên quan đến thành chủ, cũng không liên quan đến Vân Hải tiên cung, không nhắc đến cũng được. Bây giờ vẫn nên bàn chuyện truyền thừa Vân Hải tiên cung thì hơn."

"Loạn Ly đã được Thần Ngao Tán Nhân chọn làm đệ tử, tất cả đồ vật nơi này đều đã có chủ nhân. Thành chủ lại mạnh mẽ chiếm lấy, vậy có khác gì cướp? Thành chủ cũng biết thân phận của cha nàng, chúng ta là bạn chứ không phải là địch."

Kế Tiễn Tiễn nghe mấy chữ 'là bạn không phải là địch', thì nội tâm đã lạnh lẽo như băng.

Thành chủ Vấn Thù Y của Cực Đông Băng Thành là đại họa của triều đình Đại Ninh, cha của Lục Loạn Ly rất có thể là phản tặc số một của triều đình, Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm.

Bá Võ Vương Tần Mộc Ca lại tự nhận là bạn của hai phe này.

Vị này từng là lương đống của triều đình, là đại tướng vô song, bây giờ lại coi thiên tử và triều đình là kẻ địch.

Vấn Thù Y nghe ra mấy câu này của Sở Vân Vân là để nàng từ bỏ chiến ý, nàng lại thấy buồn cười: "Hay cho câu là bạn không phải là địch. Chỉ nghe nói 'Quân đốc mắt xanh' dụng binh như thần, đao thương song tuyệt, không ngờ miệng lưỡi của các hạ cũng lợi hại như vậy."

Kiếm ý của nàng chẳng những không yếu đi, trái lại còn mạnh mẽ hơn. Ba loại pháp môn Hàn Thiên, Phong Thiên, Đống Thiên đều thôi phát đến cực hạn, làm cho hai mươi bốn bộ Vân Hải Kiếm Khôi ở chung quanh đều bị bao trùm bởi một lớp băng mỏng.

"Nhưng mà Vấn mỗ bị người nhờ vả, không thể không tranh! Ta không có hứng thú với truyền thừa của Thần Ngao Tán Nhân và hai sách Giới Luật. Chỉ có mảnh vỡ Thần Khế thiên bi, chính là đầu nguồn tai kiếp của thiên hạ, bản thân ta không thể không lấy.”

“Thần vật này chỉ gây họa cho các ngươi mà thôi. Việc này là ta đuối lý, sau này sẽ thuyết phục chư quân của Chân môn, bồi thường cho các ngươi.”

Sở Vân Vân không khỏi âm thầm hít một hơi, nàng biết trận chiến này là không thể tránh khỏi rồi.

Cùng lúc đó, trái tim của nàng cũng nhảy lên vì hưng phấn, chiến ý tuôn trào.

Ánh mắt Sở Vân Vân càng ngày càng sắc bén hơn, sắc bén như là bảo kiếm.

Trong lời nói của nàng lại ẩn chứa cảm khái: “Tần mỗ nghe danh Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y, thành chủ Cực Đông Băng Thành từ miệng trưởng bối từ lúc bảy tuổi, cũng từng coi ngươi làm thần tượng. Không ngờ hôm nay lại có may mắn chiến một trận với thành chủ.”

Nàng cầm cột cờ Nghịch Thần Kỳ, chỉ thẳng vào Vấn Thù Y, khóe mắt cũng tràn ra từng tia từng tia lôi đình màu trắng: “Vô Tướng thần tông Tần Mộc Ca, mời thành chủ chỉ giáo!”

Kiếm Tàng Phong nghe vậy thì nhướng mày.

Hắn chú ý đến Tần sư tỷ tự xưng là ‘Vô Tướng thần tông Tần Mộc Ca’.

Trong lòng Kiếm Tàng Phong rung động, Tần sư tỷ rốt cuộc cũng đồng ý trở về Vô Tướng thần tông rồi?

Chương 1412: Bá Võ Thông Thiên (2)

Sắc mặt Vấn Thù Y cũng nghiêm túc lên: “Không dám! Di dân Trấn Hải Vấn Thù Y, xin chỉ giáo!”

Ngay khi hai người vừa dứt lời, tầng lầu rộng bốn mươi chín dặm này, chính thức nứt thành hai nửa.

Theo cương lực và nguyên thần hùng vĩ của hai người va chạm, mặt đất cũng phát ra những tiếng ‘răng rắc’, một vết rách xuất hiện giữa hai người, sau đó bắt đầu kéo dài về hai bên, mãi đến khi chia đôi tòa

Thần Vân lâu này ra làm hai mới thôi.

Từ mái nhà đến lòng đất, đều bị sức mạnh của hai người làm cho chia đôi.

Thứ duy nhất không bị chia đôi là bệ đá và Lục Loạn Ly đang đứng ở trên đó.

Nhưng miệng mũi của nàng tràn đầy máu tươi, nàng cảm giác như toàn thân mình đều bị xé nát.

Lục Loạn Ly thậm chí còn bị sức mạnh của hai người ép cho quỳ một chân trên mặt đất.

Lúc này, những người còn lại đều bị ép phải lùi lại.

Thần niệm của Vấn Thù Y và Sở Vân Vân đều chất chứa võ ý cực kỳ mạnh mẽ.

Chúng nó vừa va chạm, sau đó thẩm thấu, lôi kéo, tan rã, đánh nát lẫn nhau, cuối cùng lại đan xen như răng lược.

Hai người không chỉ giao phong thần niệm, mà còn có võ đạo và Thiên điều đạo quy mà bọn họ ngưng tụ.

Mạnh như Kiếm Tàng Phong cũng cảm thấy rất vất vả.

Hắn âm thầm líu lưỡi, hai nữ nhân này vẫn duy trì ở cấp độ ngũ phẩm thôi đấy.

Bọn họ dựa vào thân thể siêu nhất phẩm, nguyên thần siêu nhất phẩm mà đã có uy thế như vậy rồi.

Kiếm Tàng Phong nghĩ thầm, nếu như hai người này khôi phục trạng thái toàn thịnh, thì sẽ có phong thái kinh người cỡ nào?

Chu Lương Thần và Kế Tiễn Tiễn đã lùi vào trong góc từ lâu.

Bọn họ cảm giác mình ở gần bệ đá thêm một cái hô hấp nữa, thì lực lượng của hai người kia sẽ xé nát bọn họ.

Sở Hi Thanh vốn cũng định lùi về góc tường, nhưng hắn phát hiện Lục Loạn Ly vẫn quỳ một chân ở nơi đó, không có ý định rời đi.

Vẻ mặt Sở Hi Thanh kinh ngạc: “Loạn Ly, ngươi còn ở nơi đó làm gì? Muốn chết sao?”

Tạm thời lùi lại một chút cũng được mà, lát nữa lại đi lên.

Lục Loạn Ly lại như không nghe thấy, nàng vẫn cố chấp quỳ tại chỗ.

Dù cho một nửa thân thể của nàng bị lửa thiêu đốt, nửa còn lại bị hàn băng bao trùm, thì nàng vẫn ngồi yên không nhúc nhích, tựa như một khối nham thạch ngoan cường.

Nàng thậm chí còn muốn tiếp tục leo lên trên, chỉ là lực lượng của Vấn Thù Y và Sở Vân Vân mạnh đến mức làm cho nàng không thể đứng lên, cũng không thể động đậy.

Sở Hi Thanh hơi sững sờ, sau đó ánh mắt dần dần trở nên nhu hòa: “Loạn Ly. . .”

Hắn cười khổ một chút, sao đó giương tay nắm chặt Huyết Nhai thần đao.

Thiên Thù Thần Ý Đao – Thiên Quang Tà Ảnh!

Một mảnh ánh đao lập tức bảo hộ Lục Loạn Ly ở bên trong.

Sở Hi Thanh không thể phản xạ lực lượng của Sở Vân Vân và Vấn Thù Y, chỉ có thể cố gắng đẩy nó ra, làm cho nó không đả thương thiếu nữ trên bậc thang.

Thời điểm này, thần niệm và lực lượng của hai nữ nhân kia càng mạnh mẽ hơn, càng bạo ngược hơn! Hơn nữa còn thay đổi và biến hóa vô cùng. Tất cả đều dốc hết sức tìm kiếm sơ hở và đả kích đối thủ.

Cho nên biển lửa kia càng ngày càng mạnh hơn, hàn lực kia càng ngày càng lạnh lẽo hơn.

Tốc độ giao thủ của hai người không quá nhanh.

Vấn Thù Y không có một động tác dư thừa nào, kiếm của nàng nghiêng núi lật biển, thế như vạn cân. Thương của Sở Vân Vân lại nhanh chậm tùy tâm, đường đường chính chính.

Tất cả vật chất, cấm chế, thời gian, không gian, thậm chí là Thiên quy đạo luật trong thiên địa cũng bị lực lực lượng của bọn họ đóng băng, thiêu đốt, chém nứt, nổ nát, làm cho tất cả vật chất trong phạm vi mười trượng chung quanh đều bị nổ nát thành linh quang!

Chu Lương Thần đã lùi đến góc tường mà vẫn không chịu đựng nổi, mũi miệng đều tràn ra từng tia máu tươi.

Tiểu Huyền Vũ thì đã rút đầu vào trong mai rùa của mình.

May mắn là lúc này Kiếm Tàng Phong đã lắc mình đến, hắn vung tay lên, kéo dài khoảng cách giữa bọn họ với chiến trường ra thêm hai mươi dặm.

Hắn bảo vệ hai người Chu Lương Thần và Kế Tiễn Tiễn, sau đó lại vô cùng kính phục mà nhìn bóng người Tần Mộc Ca.

“Không ngờ sư tỷ chém giết Hoàng Cực Liệt xong, võ đạo lại tiến bộ kinh người như vậy!”

Bảo sao Tần Mộc Ca lại nói Kiến Nguyên đế không có năng lực tính kế nàng.

Vị thiên tử kia đúng là không có tư cách này.

Cũng có thể nói đây là lý do để Tần sư tỷ khinh thường và bất cẩn.

Không phải nàng tin tưởng triều đình và thiên tử, mà là nàng quá tin tưởng vào thực lực của mình.

Sau đó, Kiếm Tàng Phong lại liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly đang khổ sở chống đỡ ở trên đài đá.

Trong lòng hắn không khỏi sinh sôi ra một cảm giác bội phục, lòng thầm nói vị Sở sư đệ này cũng rất lợi hại.

Cực kỳ lợi hại!

Hắn quả thực là phục sát đất.

Chương 1423: Bá Võ Thông Thiên (3)

Kế Tiễn Tiễn thì cố gắng đè nén tâm tư trong lòng.

Nàng biết, bây giờ nghĩ những vấn đề này là vô ích, chẳng bằng quan sát xem lực lượng của Tần Mộc Ca đã khôi phục đến nước nào.

Sau đó, trong mắt Kế Tiễn Tiễn lại hiện lên vẻ suy tư: “Nhìn qua, Bá Võ Vương điện hạ dường như đang rơi vào thế yếu.”

Nàng phát hiện hai người này tuy đang đối kháng kịch liệt, giao phong mạnh mẽ, nhưng mục đích của song phương đều không chỉ có thế.

“Đây là chuyện khó có thể tránh khỏi, sư tỷ mới tu hành bao lâu? Chỉ mới mười mấy năm mà thôi, nào có thể so với Vấn Thù Y đã trải qua mấy trăm xuân thu.”

Kiếm Tàng Phong lắc lắc đầu.

Hắn nghe nói đại đa số thời gian Vấn Thù Y đều chìm vào ngủ say, dưỡng thương bên trong huyền băng.

Nhưng số tuổi thật sự của vị này cũng phải hơn trăm rồi.

“”Băng pháp của Vấn Thù Y ít nhất là tầng 30 trở lên, hai pháp Hàn và Phong cũng tiếp cận tầng 30. Thiên quy đạo luật đã đăng phong tạo cực, không phải sư tỷ có thể so sánh. Nhưng thắng bại của trận chiến này thì chưa biết.”

Võ ý lên đến tầng 32, liền có tư cách đăng thần, chứng đạo Vĩnh Hằng.

Bọn họ đã vượt qua cảnh giới ‘học thiên địa’, ‘thiên nhân đồng luật’, tiếp cận với ‘thiên nhân hợp nhất’. Hoàn toàn hòa vào Thiên quy đạo luật.

Thật ra thì sau tầng 24, đã khó có thể phân chia rõ ràng.

Nhưng võ tu đỉnh cấp vẫn có cách nói như vậy, nó đại diện cho khoảng cách giữa một người và thần linh.

Trình độ Thiên quy đạo luật của Sở Vân Vân khẳng định là không bằng Vấn Thù Y.

Kiếm Tàng Phong nhìn ra, thiên quy mạnh nhất của vị sư tỷ này cũng chỉ là tầng 24. Nhưng nàng có thể thi triển và tổ hợp nhiều loại thiên quy đạo luật, phát huy ra sức chiến đấu ‘Gần Thần’.

Nhưng dù vậy thì nàng vẫn không phải đối thủ của Vấn Thù Y.

Tuy nhiên, chỉ cần sư tỷ kiên trì tiếp, thắng bại liền khó nói.

Ngay khi Kiếm Tàng Phong vừa nói xong, hai người kia bỗng nhiên lại đánh rất kịch liệt.

Đám người Cực Đông Băng Thành ở tầng dưới đã không chịu nổi từ lâu, bọn họ bị ép phải rời xa, liên tục đi xuống dưới, lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Lực lượng của Vấn Thù Y không ảnh hưởng nhiều đến họ, nhưng Nhiên Thiên chi pháp của Sở Vân Vân lại suýt nữa làm bọn họ bốc cháy.

Khi kiếm và thương va chạm, toàn bộ tầng cao nhất này đều là những ánh sáng lóng lánh chói mắt, vô số kiếm khí và thương cương bắn tán loạn ra bốn phương tám hướng.

Sở Hi Thanh biến sắc, hắn rên lên một tiếng, trên người đã có vô số vết thương.

Sau khi hắn đánh bại Thương Hải Thạch, sức chiến đấu đã tăng vọt, lại có Huyết Nhai thần đao hộ thể, vốn không nên chật vật như vật. Nhưng lúc này, hắn dùng tám phần lực lượng để bảo vệ Lục Loạn Ly.

Sở Hi Thanh vốn định ỷ vào mình da dày thịt béo, lại có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp mười lăm, cho nên cũng không quá để ý đến mấy vết thương này.

Nhưng không biết vì sao, nhưng kiếm khí và thương cương này vừa vào cơ thể, lại khiến cho hắn đau đến nhe răng nhếch miệng.

Lúc này, Vấn Thù Y bị lực phản chấn đẩy đến lùi xa hơn mười dặm, sau đó nàng cúi đầu nhìn vết thương trên vai trái của mình.

Trường thương của Sở Vân Vân đã xuyên thủng pháp khí ‘Vĩnh Hằng hàn giáp’ trên người nàng, làm cho từng tia từng tia máu chảy ra ngoài.

Miệng vết thương còn có thương ý của Sở Vân Vân, khiến Vấn Thù Y không thể tự lành, cũng không thể khống chế dòng máu ở gần vết thương.

Vấn Thù Y thu hồi tầm mắt, nhìn Sở Vân Vân với vẻ suy tư: “Ngươi muốn kéo dài thời gian, kéo dài đến khi ta bại vong, đúng không?”

Sở Vân Vân cũng bị thương, chân trái của nàng cũng đang chảy máu.

Vết thương của nàng nặng hơn, nhưng Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của Sở Vân Vân đã khôi phục đến cấp sáu, nó đang khôi phục huyết khí cho nàng.

Nàng xách ngược trường thương, thản nhiên nhìn nhau với Vấn Thù Y: “Tần mỗ chính là có ý đó.”

Con ngươi của Vấn Thù Y hiện ra một tia tán thưởng và kinh ngạc: “Tru Thiên! Lượng Thiên, Quán Thiên! Thần Phong! Vạn Sát! Hủy Diệt! Phá Hoại! Vĩnh Hằng! Kim Cương! Bất Hủ! Già Thiên! Trấn

Thiên! Nhiên Thiên! Vô Tướng! Còn cả . . .Tuyệt Thiên!”

“Ta chưa bao giờ nhìn thấy người nào có thể nắm giữ nhiều Thiên quy đạo luật như ngươi, lại còn có thể tu luyện đến đẳng cấp cao như vậy. Dù là thấp nhất cũng đã đến tầng mười tám!”

“Đáng tiếc, sức mạnh của người quá hỗn tạp. Dù cố gắng gác lại bất đồng, tìm kiếm cái chung, nhưng không thể hoàn mỹ vô khuyết, không thể trở thành một tổ hợp hoàn hảo. Nhưng ta thấy rất kỳ lạ, ngươi là người Thiết Sơn Tần thị, vì sao không dùng huyết mạch Quy Nhất của các ngươi? Không dùng Vạn Thần Kiếp của nhà các ngươi?”

Sở Vân Vân lắc đầu: “Không phải ta không muốn dùng, mà là không dùng được.”

Huyết mạch Quy Nhất của nàng đã bị Kiến Nguyên đế cướp đi, Vạn Thần Kiếp sẽ có sơ hở.

Dùng pháp môn này để đối phó với võ tu nhất phẩm thì được, nhưng đối phó với Vấn Thù Y thì chỉ làm cho đối phương có cơ hội để lợi dụng.

Trừ phi nàng có thể hoàn thành việc tái tạo huyết mạch, đắp nặn ra lực lượng huyết mạch của riêng mình.

Chương 1414: Bá Võ Thông Thiên (4)

“Thì ra là vậy!” Giọng nói của Vấn Thù Y hơi tiếc nuối: “Chẳng lẽ lại là vì Kiến Nguyên đế kia? Nhưng ngươi không thể dùng Quy Nhất, không thể dùng Vạn Thần Kiếp, vậy trận chiến này ngươi sẽ không có phần thắng.”

Đúng lúc này, một thứ hình cầu màu đen cực lớn hiện ra ở sau lưng nàng.

Trong khoảnh khắc, hàn lực vô cùng vô tận đã quét ngang bốn phương tám hướng.

Không chỉ toàn bộ Thần Vân lâu này bị bao phủ với hàn băng, mà nó còn lan tràn ra bên ngoài, hầu như bao trùm toàn bộ Vân Hải tiên cung.

Bên ngoài cơ thể Sở Hi Thanh cũng kết một tầng băng dày.

Hắn dùng tất cả sức mạnh, mới miễn cưỡng phòng ngự được hàn lực của Vấn Thù Y. Nhưng không thể ngăn cản được hàn lực này lan tràn và lớn mạnh.

Sở Hi Thanh ngẩng đầu nhìn lên vật hình cầu màu đen ở sau lưng Vấn Thù Y.

Nói chính xác hơn, nó không phải màu đen, mà là một thứ mà thị giác không thể nắm bắt được.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, đây không phải hố đen chứ?

Không đúng, hố đen thôn phệ tất cả, còn cái này thì không.

Đấy là Thái âm của Vấn Thù Y, là lực lượng chí âm chí hàn, cái vật hình cầu màu đen này chỉ đóng băng tất cả tia sáng mà thôi.

Ánh mắt Sở Vân Vân nghiêm túc hơn, trong con ngươi còn hiện lên vẻ kinh ngạc.

Nàng biết võ đạo của Vấn Thù Y nhất định không chỉ như vậy.

Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y là thiên tài có thể tranh đấu với Huyết Nhai Đao Quân, làm sao có thể chỉ như vậy.

Vấn Thù Y cũng nhất định sẽ tốc chiến tốc thắng, không cho nàng cơ hội kéo dài.

Sở Vân Vân lại không ngờ rằng, Thái âm chi pháp của Vấn Thù Y cũng đã gần với thần!

Tuy nhiên, chắc là Vấn Thù Y không dùng được loại sức mạnh này bao nhiêu lần.

Sở Vân Vân hít sâu một hơi, nắm chặt thương trong tay.

“Ta quả thực không thể sử dụng Quy Nhất, nhưng nếu nói ta không có chút phần thắng nào, vậy thì chưa chắc.”

Nàng đã bất mãn với huyết mạch Quy Nhất của bản thân từ mấy năm trước.

Cũng không phải Quy Nhất không đủ mạch, mà là có người đã ngăn chặn con đường này.

Vì vậy, nàng đã nghĩ biện pháp thay thế từ lâu.

Từ rằng bây giờ còn chưa hoàn thiện, nhưng miễn cưỡng có thể dùng.

Lúc này, Vấn Thù Y lóe lên một cái, hiện ra ở trước người Sở Vân Vân, Thái Sơ Băng Luân kiếm đâm thẳng đến, mặt trăng ở chuôi Thái Sơ Băng Luân kiếm cũng nhanh chóng xoay tròn, hóa thân thành Thái âm chi cầu.

Trường thương của Sở Vân Vân cũng đã đâm ra.

Một thương và một kiếm đều biến hóa không dưới mười lần trong không gian không đến ba trượng kia, đối chọi gay gắt, tránh chỗ thực, tìm chỗ giả.

Mãi đến tận cùng của biến hóa, mới va chạm vào nhau.

Cheng!

Khi hai binh khí va chạm, toàn bộ đỉnh Thần Vân lâu đều lật tung, toàn bộ mặt đất nơi này cũng sụp đổ.

Thân thể Vấn Thù Y lại trượt lùi về phía sau, mãi đến tận ngoài mười dặm thì mới đứng vững.

Ngực của nàng lại xuất hiện thêm một vết thương nữa.

Vấn Thù Y giật mình nhìn Sở Vân Vân: “Căn cơ của ngươi bây giờ. . . là Thông Thiên chi pháp?”

Thương thế của Sở Vân Vân cũng làm người ta nhìn mà giật mình.

Vai trái của nàng gần như bị Vấn Thù Y chém nứt.

Hai mắt Sở Vân Vân lại sáng bừng, chiến ý tràn đầy: “Xấu hổ, ta dùng Vô Tướng công và công pháp gia truyền làm căn cơ, tự nghĩ và Thông Thiên Vô Tướng công! Bây giờ vẫn chưa ra thể thống gì!”

“Lợi hại!”

Vấn Thù Y vô cùng kính phục.

Thông Thiên chi pháp của Sở Vân Vân chỉ có tầng mười hai, nhưng đã có thể tụ tập rất nhiều võ đạo vào với nhau.

Nàng cũng có thể đoán được con đường tương lai của Thông Thiên Vô Tướng công.

Hiểu rõ tất cả, thông suốt tất cả, tinh thông tất cả, thông suốt bốn phương!

Tu đến mực tận cùng, thậm chí có thể là toàn trí toàn năng!

Vấn Thù Y âm thầm cười khổ, nàng biết hôm nay mình không thể không dốc hết sức rồi.

Nữ tử ở trước mắt này, là tồn tại mà nàng phải dốc hết sức lực mới có thể đánh bại.

Vấn Thù Y đã đang nghĩ, có nên mở phong ấn ra không.

Điều này sẽ khiến hai sách Giới Luật và Vân Hải Kiếm Khôi càng điên cuồng hơn, nhưng cũng có thể để nàng có nhiều lực lượng hơn.

Ngay khi Vấn Thù Y chần chờ, nàng lại nghe thấy Thần Ngao Tán Nhân mở miệng: “Truyền thừa Vân Hải tiên cung đã kết thúc, Lục Loạn Ly sẽ kế thừa võ học cả đời của Lệ mỗ và Vân Hải tiên cung của ta.”

Vấn Thù Y hơi sững sờ, nàng nhìn về phía bệ đá kia.

Nói đến cũng kỳ lạ, cả tòa Thần Vân lâu này đã bị bọn họ đánh sụp, nhưng bệ đá này vẫn còn hoàn chỉnh.

Dù là mấy tầng dưới đã sụp đổ, nó vẫn không rơi xuống, mà vẫn lơ lửng giữa không trung.

Ghế dựa đá xanh và bàn đá ở trên đỉnh, và cả phân hồn của Thần Ngao Tán Nhân, tất cả đều bình yên vô sự.

Để Vấn Thù Y giật mình chính là, không ngờ Lục Loạn Ly đã leo lên đỉnh của bệ đá.

Thất khiếu nàng chảy máu, dáng vẻ chật vật thê thảm, tứ chi cũng bị vặn vẹo ở trình độ khác nhau, nhưng vẫn có thể đứng trên đỉnh.

Mà ngay khi Vấn Thù Y nhíu mày, Thần Ngao Tán Nhân lại mở miệng nói: “Ngoài ra, tặng hai sách Giới Luật và mảnh vỡ Thần Khế thiên bi cho ba người Tần Mộc Ca, Vấn Thù Y, Sở Hi Thanh. Để ba người hộ pháp Vân Hải tiên cung, hộ đạo cho đệ tử của Lệ mỗ.”

Vấn Thù Y không khỏi kinh ngạc lần nữa, nàng nhìn vào khối đá xanh đã rơi vào trong tay Sở Hi Thanh, ánh mắt lại dại ra.

Chương 1415: Thần Ngao Tán Nhân

Ngay khi Sở Hi Thanh cầm lấy ‘Thần Khế thiên bi’, hai đoàn ánh sáng màu vàng óng ở bên ngoài bỗng nhiên bay vào, từng cái rơi đến trước người Sở Vân Vân và Vấn Thù Y.

Vấn Thù Y ngưng thần nhìn Sở Hi Thanh và khối đá xanh trong tay hắn, không tự chủ được mà nghiến răng.

Sau đó, nàng than khẽ một tiếng, thu Thái Sơ Băng Luân kiếm vào vỏ, rồi đưa tay nắm lấy đoàn kim quang kia.

Thần Ngao Tán Nhân đưa cho nàng chính là Thần Giới trong hai sách Giới Luật.

Như vậy của Sở Vân Vân chính là Thần Luật.

Vấn Thù Y không khỏi nhíu chặt lông mày.

Nàng cũng hơi hứng thú với loại thần khí mạnh mẽ từ thượng cổ này.

THần Luật chế định quy tắc, Thần Giới phụ trách trừng phạt.

Nhưng nếu như tách hai sách ra, thì hầu như không có thần uy gì đáng nói.

Vấn Thù Y ngưng thần cảm ứng, liền phát hiện bản thần thư này thiếu sót rất nhiều, chỉ có bảy trang.

Trong truyền thuyết, Thần Giới có ba mươi sáu trang, ghi chép ba mươi sáu loại hình phạt thiên đình.

Mà Thần Ngao Tán Nhân nhìn như tặng nàng quyển Thần Giới này, nhưng nếu Vấn Thù Y muốn lấy đi thì không dễ dàng như vậy.

Bản thần thư này đã dung hợp với trận pháp phòng ngự của toàn bộ Vân Hải tiên cung.

Một khi nàng lấy đi, sẽ gặp phải trận pháp phòng ngự của Vân Hải tiên cung phản kháng.

Hậu quả của việc cưỡng ép lấy đi, là toàn bộ Vân Hải tiên cung sẽ sụp đổ gần một nửa.

Vấn Thù Y nhíu chặt lông mày, sau đó rơi vào trước bệ đá.

Nàng nhìn Thần Ngao Tán Nhân với ánh mắt lạnh lẽo: “Chúng ta căn bản là không thể mang hai sách Giới Luật này đi. Ngươi tốt nhất là cho ta một cái giải thích hợp lý.”

Vấn Thù Y xác định cái phân hồn này của Thần Ngao Tán Nhân có đủ linh trí để trả lời nàng.

Vị thuật sư từ 3700 trước này, vẫn chưa hoàn toàn chết đi.

Trong lòng Vấn Thù Y đã tràn đầy sát cơ.

Nếu như người này không nói rõ ràng, nàng tuyệt đối không ngại hủy Vân Hải tiên cung này.

Chỉ cần nàng muốn, không ai có thể ngăn cản nàng lấy quyển Thần Giới này đi.

“Trong Vân Hải tiên cung có trận pháp hoàn thiện, có thể gia tăng uy lực của hai sách Giới Luật lên đến cực hạn, còn có thể mượn ba mươi sáu bí cảnh cửu phẩm trong thiên hạ, bao trùm toàn bộ Thần Châu. Chỉ cần không đi ra Thiết Bích sơn mạch, bốn người các ngươi có thể sử dụng lực lượng của chúng ở bất kỳ đâu.”

Ánh mắt Thần Ngao Tán Nhân rất linh động, hờ hững đáp lại: “Một trong đặc tính của hai sách Giới Luật là chủ nhân càng mạnh thì lực lượng giới luật càng mạnh. Hộ pháp Sở Hi Thanh cầm Thần Khế thiên bi có thể ngăn cản thần linh, có thể liên lạc với nhau. Hộ pháp Tần Mộc Ca chế định quy tắc, còn các hạ thì phụ trách lực lượng trừng phạt.”

Vẻ bất mãn trong mắt Vấn Thù Y hơi giảm đi một chút.

Giọng nói của nàng thì vẫn lạnh như băng: “Nói cách khác, ta vẫn không thể lấy bản thần thư này? Cái gọi là hộ pháp này, có lợi gì cho ta?”

Sắp xếp của vị tán nhân này có chút lừa người.

Chỉ bằng một quyển Thần Giới không thể mang đi, lại muốn nàng chăm sóc cho đệ tử của hắn.

Vị Thần Ngao Tán Nhân này quả thực là tính rất hay.

“Hai người các ngươi có thể tế luyện thần khí, bình thường gửi tại Vân Hải tiên cung. Chỉ cần truyền nhân của Lệ mỗ bước vào nhất phẩm hạ, ba người các ngươi có thể lấy ba thứ này đi.”

Thần Ngao Tán Nhân mỉm cười: “Trong tiên cung này còn có của cải ngàn năm của Lệ mỗ. Trong đó, pháp khí tam phẩm trở lên cũng có hơn hai mươi kiện. Ngoài ra còn có vô số đan dược và thiên tài địa bảo, giá trị không kém hơn quốc khố Đại Chu. Chờ đến khi truyền nhân của Lệ mỗ bước vào nhất phẩm, ba vị có thể lấy hai phần mười của cải nơi này.”

Ánh mắt Vấn Thù Y hơi động.

Đại Chu là hoàng triều trước Đại Ninh, 3700 năm trước chính là lúc Đại Chu mạnh mẽ nhất, cũng là lúc quốc khố Đại Chu dồi dào nhất.

Cái này cũng coi như là có thần ý.

Nhưng mà vẫn rất phiền phức.

Một bộ thần khí lại bị người này chia ra làm hai.

Nếu như nàng muốn sử dụng lực lượng hai sách Giới Luật, vậy tất phải tìm Sở Vân Vân hỗ trợ.

Hơn nữa, ai biết đến khi nào cô bé tên Lục Loạn Ly này mới bước vào nhất phẩm?

Thuật võ song tu cực kỳ gian nan, nói không chừng chờ cô bé này bước vào nhất phẩm, thì nàng đã hóa thành một đám đất vàng rồi.

Nàng không sống được lâu nữa.

Thần Ngao Tán Nhân lại nói tiếp: “Ngoài ra, ba vị còn có quyền lực giám hộ tiên cung. Dưới điều kiện đảm bảo an toàn cho Vân Hải tiên cung, chỉ cần ý kiến của ba vị nhất trí, vậy thì có thể vận dụng tất cả lực lượng của Vân Hải tiên cung. Tổng cộng tám bộ Hộ Pháp Kiếm Khôi, hai mươi bốn bộ Vân Hải Kiếm Khôi, 324 bộ Vân Hải Lực Sĩ, thậm chí cả Vân Ngao kia của ta cũng có thể nghe lệnh ba vị.”

Lúc này, Sở Vân Vân đã hạ xuống bên cạnh Sở Hi Thanh.

Con ngươi màu xanh lam của nàng lóe lên một tia kinh ngạc: “Ngoại trừ ba người thống nhất ý kiến ra, thì còn hạn chế nào khác không?”

Thật ra nàng tò mò về trạng thái của Thần Ngao Tán Nhân bây giờ hơn?

Chương 1416: Thần Ngao Tán Nhân (2)

“Đương nhiên là có hạn chế.” Thần Ngao Tán Nhân chắp tay sau lưng: “Quyền hạn của tiên cung sẽ bị phong ấn. Ta chia tất cả chiến khôi và tất cả tài liệu thành năm phần. Mỗi khi đệ tử của Lệ mỗ tăng lên một phẩm, thì sẽ mở phong ấn một phần trong đó.”

“Tương ứng với đó, quyền hạn của ba vị hộ pháp cũng tăng lên theo, nắm giữ của cải thuộc về các ngươi. Ngoài ra, sau khi đệ tử của Lệ mỗ vào nhị phẩm, thì cũng có thể tham gia quyết sách.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, cảm thấy khá hứng thú: “Như vậy chúng ta bây giờ có quyền hạn gì?”

Hắn không ngờ ngoại trừ hai bốn bộ Vân Hải Kiếm Khôi ra, Thần Ngao Tán Nhân còn có những thứ khác.

Vân Hải Lực Sĩ và Hộ Pháp Kiếm Khôi vẫn chưa từng xuất hiện dưới mắt của người đời.

Nhưng với năng lực luyện khí của Thần Ngao Tán Nhân, vậy thực lực của bọn chúng sẽ không kém.

Đặc biệt là tám bộ Hộ Pháp Kiếm Khôi kia, khiến người ta rất chờ mong.

Nếu như có thể lấy được phần lực lượng này, bọn họ có thể lấy lại những gì thuộc về mình rồi.

Thần Ngao Tán Nhân quay đầu nhìn Lục Loạn Ly đang suy yếu, phải dựa vào Sở Hi Thanh mới miễn cưỡng đứng thẳng: “Tu vị của đệ tử truyền thừa đã vào ngũ phẩm, ba người các ngươi có thể dùng một tòa bảo khố, có tư cách điều động 108 bộ Vân Hải Lực Sĩ và bốn bộ Vân Hải Kiếm Khôi."

"Sức chiến đấu của Vân Hải Lực Sĩ ở ngũ phẩm thượng, bình thường tuần tra ở bên ngoài tiên cung. Sức chiến đấu của Vân Hải Kiếm Khôi là tam phẩm thượng, là căn cơ của cấm chế bên trong tiên cung. Tất cả kiếm khôi bên trong tiên cung đều có thể mượn ba mươi sáu bí cảnh cửu phẩm ở các châu trong thiên hạ đều truyền tống, phạm vi hoạt động trong vòng sáu ngàn dặm quanh bí cảnh cửu phẩm, nhưng cũng cần bổ sung linh lực."

"Còn nữa, tất cả kiếm khôi không thể tác chiến quá hai mươi bốn canh giờ ở bên ngoài, một khi đến thời gian này, chúng sẽ tự động trở về tiên cung, hơn nữa cần một tháng thời gian để khôi phục. Ngoài ra, nếu như kiếm khôi bị hư hỏng, các ngươi có thể mang linh kiện và kiếm khôi bị hỏng đến Tiên Khôi các ở góc đông nam tiên cung, lão phu sẽ chữa trị cho chúng."

"Ngoài ra, nếu ba vị hộ pháp đồng ý bỏ tài liệu, lão phu có thể chế tạo Vân Hải Lực Sĩ và Vân Hải Kiếm Khôi cho ba vị. Sản lượng Vân Hải Lực Sĩ là một tháng tám bộ, Vân Hải Kiếm Khôi là ba tháng một bộ. Danh sách tài liệu cụ thể, các ngươi đến Tiên Khôi các là có thể biết."

Sở Hi Thanh nghe một nửa thì cảm thấy hơi thất vọng.

Bọn họ quả nhiên là không thể bắt được toàn bộ tiên cung trong một lần.

Nhưng Sở Hi Thanh cũng có thể hiểu được.

Đại đa số người đều không giao tất cả tài sản cho con cái trong một lần.

Cách làm chính xác nhất là từng bước từng bước một.

Đây là một cái khóa với Lục Loạn Ly và ba người bọn họ, nhưng cũng là một động lực.

Khi Sở Hi Thanh nghe Thần Ngao Tán Nhân nói xong, lại không khỏi nheo mắt lại.

Vị Thần Ngao Tán Nhân này chẳng những có thể chữa trị con rối, mà còn có thể chế tạo pháp khí, hắn thật sự chết rồi sao?

Vấn đề này, Sở Hi Thanh đã suy nghĩ rất lâu.

Nhưng trước khi hắn mở miệng, Vấn Thù Y đã thản nhiên nói: “Nếu ý kiến của bốn người chúng ta không giống nhau thì sao?”

Bốn người bọn họ, Lục Loạn Ly là sư muội là bạn của Sở Hi Thanh. Sở Vân Vân là muội muội trên danh nghĩa của Sở Hi Thanh, quan hệ chân chính thì không biết, nhưng hai người này rất thân mật.

Nếu như tất cả sự vụ trong Vân Hải Kiếm Khôi này đều là bỏ phiếu để quyết định, vậy thì cái hộ pháp tiên cung này không có chút hấp dẫn nào với nàng.

Mặc dù thù lao của Thần Ngao Tán Nhân cũng khá ổn, nhưng lại không thể để Vấn Thù Y động tâm.

“Nếu như ý kiến không giống nhau. . .”

Thần Ngao Tán Nhân quét mắt nhìn ba nữ một nam trước mắt: “Lực lượng tiên cung cần bốn người nhất trí. Khi ý kiến của các ngươi khác nhau, thì sẽ do Sở Hi Thanh phán quyết. Nhưng sau khi Sở Hi Thanh phán quyết mà còn có người không đồng ý, vậy thì không thể sử dụng lực lượng của tiên cung.”

Lúc này Vấn Thù Y lại cau mày lại.

Nàng không tự chủ được mà cầm chặt Thái Sơ Băng Luân kiếm, khí lạnh trên người không giảm mà lại tăng.

Vấn Thù Y có kích động muốn làm thịt cái phân hồn này của Thần Ngao Tán Nhân.

Tất cả sắp xếp của người này, đều đạp lên điểm mấu chốt của nàng.

Đối với Vấn Thù Y nàng mà nói, cái hộ pháp tiên cung này rất vô bổ, ăn thì không ngon, bỏ thì lại tiếc.

Lý trí nói cho nàng biết, giờ phút này trực tiếp rời đi là tốt nhất, không cần rơi vào tính toán của người này.

Nhưng hết lần này đến lần khác, Vấn Thù Y lại không di chuyển.

Nàng liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh một chút, cuối cùng lại thả kiếm xuống.

Vấn Thù Y biết nguyên nhân thực sự để mình quyết định ở lại, và làm cái chức hộ pháp tiên cung này.

Trong lòng nàng vô cùng xấu hổ, không chỉ nắm chặt đôi tay ngọc, mà các ngón chân trong giày cũng lặng lẽ nắm chặt lại.

May mắn là nàng còn có mũ giáp, cho nên không có ai nhìn thấy vẻ mặt của nàng.

Chương 1417: Thần Ngao Tán Nhân (3)

Sở Hi Thanh không phát hiện điều dị thường của Vấn Thù Y, hắn nâng khối đá xanh trong tay lên: “Tán nhân vừa nói, mảnh vỡ Thần Khế thiên bi có thể ngăn cản thần linh, liên lạc với nhau? Xin hỏi là thế nào? Còn cả trạng thái của ngươi bây giờ là thế nào? Rốt cuộc là sống hay chết?”

Trong khi Vấn Thù Y chất vấn Thần Ngao Tán Nhân, hắn đã nghiên cứu về khối đá này.

Đây là một mảnh vở của một bia đá, trong đó còn khắc mười mấy văn tự viễn cổ.

Đáng tiếc mà văn tự mơ hồ không rõ ràng, tựa như bị một luồng sức mạnh nào đó che đậy, nên không thể nhận ra.

Sở Hi Thanh không biết chất liệu của tấm bia đá này, chân nguyên của hắn cũng không thể đi vào trong.

Khi hắn nói ra, mấy người Sở Vân Vân và Kiếm Tàng Phong ở gần cũng tỏ vẻ tò mò.

Ngay cả Lục Loạn Ly đang dựa vào người Sở Hi Thanh cũng lên tinh thần, ngưng thần lắng nghe.

Chỉ có Vấn Thù Y là bình thản, không để ý lắm.

“Thần Khế thiên bi có thể kết nối trên trời dưới đất, hiểu thấu lục hợp bát hoang, bốn người các ngươi chỉ cần nhỏ máu vào trong đó, lại phối hợp với pháp quyết đặc thù, là có thể liên lạc với nhau từ xa.”

“Bia đá này quan hệ đến một bí mật vô cùng lớn của thiên địa, cũng là một trong những nguyên nhân mà nhân tộc chúng ta bị thần linh nguyền rủa. Có điều, việc này liên quan rất lớn, ngươi bây giờ vẫn không nên biết thì tốt hơn. Ngoài ra, trước khi ngươi bước vào nhất phẩm, tốt nhất là không mang nó ra ngoài Vân Hải tiên cung. Còn Lệ mỗ. . .”

Thần Ngao Tán Nhân cười khổ một chút: “Ta đã chết, tuy nhiên. . .

còn có cơ hội sống.”

Ánh mắt Sở Hi Thanh đọng lại: “Xin trả lời rõ ràng!’

Hắn không cảm thấy chuyện Thần Ngao Tán Nhân khởi tử hoàn sinh là có gì khó chấp nhận.

Dù sao hắn và Sở Vân Vân cũng là người khởi tử hoàn sinh, là người bò ra từ nấm mồ.

Ngoại trừ những người chán sống ra, có ai mà không muốn sống?

Sở Hi Thanh lại lo lắng phương pháp phục sinh của vị này sẽ tổn hại đến Lục Loạn Ly.

Khởi từ hoàn sinh, xưa nay đều không phải chuyện dễ, muốn thành công thì phải trả giá cực lớn.

Lục âm Hoàn Hồn Chú trong người Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân vẫn còn chưa được giải quyết kìa.

“Thời khắc sống còn là một việc rất khủng bố, Lệ mỗ tiêu dao tự tại cả đời, trước khi lâm chung lại không thể đối diện với tử vong, mấy chục năm cuối đời đã làm nhiều việc hoang đường.”

Lời nói Thần Ngao Tán Nhân ẩn chứa ý tự giễu, sau đó thản nhiên nói: “Ta đã từng nếm thử các loại thủ đoạn kéo dài tính mạng, thậm chí còn nghĩ đến phương pháp huyết tế cho Ma thần để kéo dài tính mạng, tái tạo nhục thân. Tuy rằng cuối cùng vẫn từ bỏ, nhưng cũng đã vi phạm bản tâm. Còn cả Ngoại Pháp thần đồng trên người ngươi nữa, nó chính là thủ đoạn cuối cùng mà ta lựa chọn.”

Sở Hi Thanh nhất thời biến sắc, nhìn về phía vai phải của mình.

“Đừng lo lắng.” Thần Ngao Tán Nhân mỉm cười: “Mười ba năm trước khi ta bỏ mình, ta có một ý tưởng kỳ lạ, tự nghĩ ra một loại pháp môn, đem đầu óc và xương sống, ngũ quan thất khiếu, lục phủ ngũ tạng, máu thịt tứ chi, tất cả đều chế tạo thành pháp khí, sau đó hòa thần phách của bản thân vào trong đó, cuối cùng dùng pháp môn chế tạo con rối để chắp vá những pháp khí này thành một thể. Ngoại Pháp thần đồng này chính là tác phẩm đầu tiên của ta.”

Nội tâm Sở Hi Thanh hơi thả lòng, đồng thời lại líu lưỡi.

Phương pháp này của Thần Ngao Tán Nhân, chính là luyện chế bản thân mình thành một con rối.

Máu thịt yếu đuối, máy móc phi thăng.

“Nhưng vào thời khắc cuối cùng, ta lại từ bỏ.”

Lúc này, Thần Ngao Tán Nhân quay đầu nhìn nhau với Vấn Thù Y: “Khi đó có một vị cao nhân tìm đến ta, nguyện lấy một môn bí pháp phục sinh làm thù lao, để ta bảo quản Thần Khế thiên bi và hai sách Giới Luật, vào 3700 năm sau, lại giao chúng cho ba người chiến thắng cuối cùng ngoài đệ tử của ta.”

Sở Vân Vân nghe vậy thì hơi suy tư: “Xin hỏi vị cao nhân kia tên gì? Hắn có thể dự đoán tương lai sao?”

“Các hạ cũng là nhất phẩm, tại sao lại hỏi mấy lời này?”

Thần Ngao Tán Nhân thấy buồn cười: “Tương lai thiên biến vạn hóa, tất cả hành động của chúng ta, tất cả ngôn ngữ của chúng ta, đều sẽ dẫn đến tương lai phát sinh biến hóa. Vì vậy dù có mạnh như Chí tôn, thì cũng không thể dự đoán chính xác, huống hồ là 3700 năm sau?”

Hắn nói đến đây, lại phát hiện đôi mắt màu xanh lam của Sở Vân Vân đang nhìn mình đầy lạnh lùng.

Thần Ngao Tán Nhân bất đắc dĩ nói: “Người kia quả thật có một môn đại pháp thần thông thôi diễn tương lai, bói toán vận mệnh. Hắn từng lấy thiên địa làm bàn cờ, đánh cờ với các thần và Chí tôn. Nhưng tuy rằng pháp môn của hắn tinh diệu, lại không có thể biết rõ việc tương lai, bằng không hắn cũng không đến mức rơi vào hoàn cảnh đó. Còn thân phận của người nó, thứ cho ta không thể tiết lộ.”

“Các hạ đang cảm thấy kỳ lạ vì phần thưởng của các ngươi đều rất phù hợp với bản thân? Không dối gạt chư vị, thần trí của lão phu vẫn còn, được bảo tồn ở trong Tiên Khôi các, có thể nhìn thấy chuyện bên ngoài.”

“Ví dụ như thần độc và thần chú trên người các hạ, ta cũng có thể nhìn thấy. Nói đến thì trong bảo khố còn có bảy viên Thần Nông Hộ Tâm đan, có thể hỗ trợ các hạ trục xuất thần độc và khôi phục tu vị.”

Chương 1418: Thần Ngao Tán Nhân (4)

Sở Vân Vân nhíu mày thành hình chữ xuyên.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn không nói gì nữa.

Sở Vân Vân có rất nhiều nghi vấn, nhưng nàng nghe giọng nói của Thần Ngao Tán Nhân, thì biết vị này không có ý định giải đáp.

Lúc này, Thần Ngao Tán Nhân lại phất tay áo: "Nếu chư vị còn nghi vấn gì, không ngại để sau này rồi bàn. Bây giờ mời chư vị rời đi một lát, cho ta và đệ tử truyền thừa của mình nói vài câu."

Sở Hi Thanh lại không định rời đi, hắn còn vài vấn đề quan trọng nữa kìa.

Thần Ngao Tán Nhân lại nhìn về phía hắn, cười nói: "Chư vị yêu tâm, phương pháp phục sinh của lão phu đúng là cần ba vị và đệ tử của ta giúp đỡ, nhưng mà pháp môn này không hề tổn hại đến bản thân Loạn Ly. Lão phu còn phải dốc toàn lực hỗ trợ nàng bước vào Siêu Phẩm, bằng không thì phương pháp phục sinh này chỉ như lâu đài trên không thôi. Huống hồ. . . thật ra ngươi nên hỏi ý kiến của đệ tử ta."

Sở Hi Thanh nửa tin nửa ngờ.

Hắn và mọi người chung quanh nhìn nhau một chút, sau đó nhìn Lục Loạn Ly với vẻ dò hỏi.

Lúc này, Lục Loạn Ly lại thản nhiên đẩy hắn ra, cố gắng chống đỡ cơ thể.

Sở Hi Thanh nhất thời hiểu ý của Lục Loạn Ly.

Hắn cười khổ một chút, rồi ngự không mà lên, đi theo mấy người kia rời khỏi Thần Vân lâu đã rách nát không chịu nổi này.

Vân Hải tiên cung có rất nhiều cấm chế mạnh mẽ và dày đặc.

Lúc trước, bọn họ chỉ có thể đi theo con đường của Thần Ngao Tán Nhân sắp xếp, nhưng bây giờ tranh đấu đã kết thúc, rất nhiều cấm chế đều mở ra với bọn họ.

Sau khi mọi người rời đi, Thần Ngao Tán Nhân nhìn bóng lưng mấy người với vẻ suy tư: "Ngươi rất yêu thích thiếu niên kia? Lão phu chỉ sợ tình kiếp của ngươi khó định, tự lấy đau lòng."

"Hai nữ tử bên cạnh hắn là anh kiệt hiếm thấy trên đời, thiên tư trác tuyệt, tuyệt đại phong hoa, sức chiến đấu Gần Thần. Ngươi muốn cướp người từ trong tay các nàng, quả thực là khó như lên trời."

Lục Loạn Ly nghe vậy thì cảm thấy kinh ngạc.

Nàng quả thực thích Sở Hi Thanh.

Vào thời khắc biết Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân không phải huynh muội, nàng đã hiểu nội tâm của mình.

Khi đó, lòng nàng quặn đau, cực kỳ khó chịu.

Nhưng việc này có quan hệ gì với Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y?

Sau đó, Lục Loạn Ly lại ngăn chặn nỗi lòng, nghiêm túc khom người quỳ gối với Thần Ngao Tán Nhân: “Sư tôn ở trên, xin nhận một lạy của Loạn Ly.”

Lợi ích khi nhận truyền thừa Vân Hải tiên cung, dù nàng nghĩ bằng gót chân thì cũng hiểu.

Vì vậy, Lục Loạn Ly không hề do dự.

Lúc này, thân thể của nàng đã khôi phục một chút, cố gắng lạy ba cái, sau đó mới buồn bực mà ngẩng đầu lên: “Việc riêng của đệ tử, đệ tử tự có thể xử lý, không cần sư tôn lo lắng.”

Người cái sư tôn này, truyền đạo dạy nghề giải thích nghi vấn hoặc đưa tiền là được rồi, quản chuyện vô bổ làm gì?

Lo lắng không đâu!

Thần Ngao Tán Nhân không khỏi bật cười, hắn không những không bực mình, trái lại còn rất thích tính cách ngay thẳng này.

“Thôi, ta thấy kẻ kia đa tình thiện cảm, mặt mang theo hoa đào, lòng dạ rộng lớn. Nếu như ngươi muốn thật, vậy không phải là không có hi vọng. Nhưng lúc nãy ta nhìn thấy vẻ bất lực và không cam lòng ở trong mắt ngươi.”

Sau đó, Thần Ngao Tán Nhân phất tay một cái, thò tay vào trong hư không: “Nếu ngươi muốn tương lai không khó chịu khi ở bên cạnh hắn, vậy thì bây giờ phải tốn nhiều tâm tư, phải ăn nhiều khổ một chút.”

Sau khi hắn nói xong, bỗng nhiên rút ra một thanh trường đao toàn thân màu xanh từ trong hư không.

Theo sau đó còn có một bộ áo giáp cũng bay đến.

Lục Loạn Ly hơi kinh ngạc, ngưng thần quan sát.

Đây là một thanh Nhạn linh đao, toàn thân có ánh sáng xanh lưu chuyển, thân đao còn có cuồng phong quần quanh, lưỡi đao phong mang bức người.

Lục Loạn Ly cẩn thận quan sát, nhất thời trợn tròn mắt lên: “Thần binh?”

Đây là một thanh đao tiếp cận cấp độ nửa bước Siêu Phẩm.

Sau đó, nàng lại phát hiện bộ áo giáp màu trắng ngọc kia cũng rất bất phàm.

Đây là một bộ giáp mềm, cấp độ cũng cao đến nhất phẩm hạ.

“Đây là Đoạn Phong đao của ta khi xưa.”

Thần Ngao Tán Nhân mỉm cười: “Võ học của ngươi là Đại Minh Vương Luân thất truyền đã lâu, pháp thuật thì lại lấy hai thuật mộng ảo làm chủ, không giống với con đường của ta. Nhưng với thiên tư của ngươi, chỉ cần hơi học pháp môn hệ Phong của Vô Tướng thần tông là có thể đăng phong tạo cực, nên dùng đao này là không có vấn đề.”

“Còn bộ áo giáp này, nó tên là Thần Phong giáp. Căn cơ của nó là thuật phong ấn, là một tác phẩm đắc ý của ta, tương lai ngươi của thể dùng thuật mộng ảo để khống chế, có thể tri triển tám phần mười uy lực của nó.”

“Công pháp và võ đạo truyền thừa thì ngươi không cần để ý, thứ ta muốn là phục sinh chứ không phải truyền thừa. Chỉ là ngươi phải tiếp tục tu luyện Giới Luật chi pháp, tốt nhất là thay đổi một ít căn cơ, cái này sẽ không xung đột với Mộng Ảo chi pháp của ngươi.”

Chương 1419: Thần Ngao Tán Nhân (5)

Thần Ngao Tán Nhân nói đến đây, lại có một thẻ ngọc màu xanh bay lên, rơi vào trước người Lục Loạn Ly.

Lục Loạn Ly cầm thứ này trong tay, ngưng thần cảm ứng. Phát hiện trong này là một bộ pháp thuật đầy đủ, là pháp môn tiến giai của Nhất Ngữ Thành Châm và Thiên Phạt Thần Lôi.

Vẻ mặt nàng nghi ngờ: “Giới Luật chi pháp? Có lý do gì sao?”

Bản thân Giới Luật chi pháp này cũng rất tốt, không chỉ không xung đột với Mộng Ảo chi pháp của nàng, mà còn có thể bổ sung.

Lục Loạn Ly vô cùng tiếc nuối khi hai sách Giới Luật kia đã rơi vào tay Sở Vân Vân và Vấn Thù Y.

Bằng không thì dựa vào pháp môn này và lực lượng của hai sách Giới Luật, đã đủ để nàng trở thành thuật sư xuất sắc nhất vạn năm trở lại đây.

“Hai loại pháp môn này quan hệ đến việc phục sinh của lão phu.”

Ánh mắt Thần Ngao Tán Nhân thản nhiên, lại lấy một vật đặt ở trong tay Lục Loạn Ly: “Huống hồ chúng ta còn có thứ này, ngươi không học hai pháp Giới Luật này thì thật sự đáng tiếc.”

Lục Loạn Ly nhìn thứ trong tay, tâm thần nhất thời chấn động, suýt nữa thì thốt lên thành tiếng.

Nàng nhất thời vui mừng đến vô hạn.

Thần Ngao Tán Nhân lại đạt ngón trỏ lên môi, tựa như cười mà không phải cười nói: “Xuỵt! Có người ở bên ngoài kìa, đây thuộc về bí mật của thầy trò chúng ta.”

Lục Loạn Ly lập tức ngậm miệng, vẻ mặt cung cung kính kính, cúi người nói: “Đệ tử đa tạ sư tôn nâng đỡ.”

Trong lời nói của nàng đã có thêm mấy phần thật lòng.

Vị sư tôn đã chết 3700 năm này, vẫn rất tốt nha.

Mà lúc này, bên ngoài Thần Vân lâu, lỗ tai của Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y hơi động.

Nàng suy tư nhìn Thần Vân lâu một chút, sau đó liền bay về phía nam Vân Hải tiên cung: “Ta qua Tiên Khôi các nhìn xem.”

Thần Ngao Tán Nhân nói nguyên thần của hắn ở trong Tiên Khôi các, nàng muốn nhìn xem trạng thái của vị này là như thế nào?

Sở Hi Thanh cũng cảm thấy hứng thú với việc này, nhưng khi hắn chuẩn bị bay theo bóng người của Vấn Thù Y, thì lại nghe thấy một âm thanh lanh lảnh truyền đến.

“Chủ thượng!”

Sở Hi Thanh hơi sững sờ, sau đó quay đầu nhìn về phía Kế Tiễn Tiễn.

Vị Thiên hộ của Thiên nha Cẩm y vệ này đang dùng ánh mắt cực kỳ thật lòng để nhìn hắn: “Thuộc hạ có vài lời muốn nói với chủ thượng, kính xin chủ thượng dành chút thời gian.”

Sở Hi Thanh không khỏi thở dài.

Hắn đoán được Kế Tiễn Tiễn muốn nói cái gì, nghĩ thầm nên đến cuối cùng cũng đến.

Diện tích Vân Hải tiên cung vô cùng rộng lớn, đường kính tận hơn sáu trăm dặm. Bên trong chẳng những có quần thể kiến trúc cung điện bao la rộng lớn, mà còn có những mảnh bình nguyên.

Sở Hi Thanh kéo Kế Tiễn Tiễn ngự không mà đi, tìm đến một nơi trống trải không người ở biên giới Vân Hải tiên cung.

Nơi này cách xa đám người Sở Vân Vân, có thể yên tâm trò chuyện.

“Ở đây đi!”

Kế Tiễn Tiễn lơ lửng ở không trung, xoay người đối mặt với Sở Hi Thanh.

Đầu tiên sắc mặt của nàng rất phức tạp, lại nhìn Sở Hi Thanh một lúc lâu.

Mãi đến tận mười cái hô hấp sau, nàng thở dài một hơi, sau đó cắn răng nói: “Đại Nghệ Vô Hình Tiễn, Duy Ngã Độc Tôn Đao, chủ thượng hẳn là biết thân phận của ta rồi chứ?”

“BIết rồi!” Sở Hi Thanh gật đầu: “Đã nghe nói Thiên nha Cẩm y vệ có một vị Thiên hộ Quý Thiên Thiên, được xưng là ‘Đao độc tôn, tên vô ảnh’, ba năm trước danh chấn Lạc Hà. Gần đây nàng mai danh ẩn tích, người này hẳn là Tiễn Tiễn ngươi, phải không?”

Kế Tiễn Tiễn nghe vậy thì nhướng mày, thản nhiên nói: “Chính là ta, xem ra chủ thượng đã biết từ lâu?”

Sau đó, tâm thần nàng hơi động, không tự chủ được mà cầm đao, ánh mắt ngưng trọng: “Xin hỏi, chủ thượng biết thân phận của ta từ lúc nào?”

“Không lâu sau khi ngươi gia nhập Thiết Kỳ Bang.”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, chắp tay sau lưng nói: “Khi đó ngươi không muốn ẩn núp lâu dài, cho nên chỉ lấy tên đồng âm. Hơn nữa, mặc kệ là thiên phú, tu vị hay là sức chiến đấu, ngươi đều không giống với hình tượng của Kế Tiễn Tiễn, còn nhiều lần liên hệ với Tào

Hiên nữa. Nếu ta không tra ra được, há không phải vô năng?”

Kế Tiễn Tiễn nghe vậy, nhất thời cảm thấy nặng nề, lòng thầm nói quả nhiên.

Gò má của nàng không tự chủ được mà đỏ lên.

Thật ra từ nửa năm trước, Kế Tiễn Tiễn đã bắt đầu nghi ngờ, cảm giác như Sở Hi Thanh đã biết thân phận của nàng.

Chỉ là nàng vẫn không muốn nghĩ đến phương diện này mà thôi.

Không biết xuất phát từ tâm trạng nào, mà nàng không muốn nhìn rõ hiện thực.

Còn cả tên trước mắt này cũng rất đáng ghét, rõ ràng đã biết rồi mà không vạch trần, vẫn luôn xem chuyện cười của nàng.

Kẻ này không chỉ trêu chọc nàng gần một năm, quá nửa là còn âm thầm chê cười nàng là kẻ ngu xuẩn.

Kế Tiễn Tiễn lại thở dài một hơi.

Nàng biết việc này không thể oán Sở Hi Thanh, cuối cùng vẫn là do mình quá ngu.

“Thì ra là như vậy, là Quý mỗ ngu xuẩn, để chủ thượng chê cười rồi.”

Chương 1420: Bánh bao thịt ném chó

Sau đó, sắc mặt Kế Tiễn Tiễn cũng khôi phục yên lặng, nàng ôm quyền rồi cúi người: “Việc ta muốn nói chính là việc này, cũng muốn nói lời xin lỗi với chủ thượng. Một năm trước, Quý mỗ thì tìm kiếm tung tích Nghịch Thần Kỳ, nên đã thay tên đổi họ để ẩn núp tại Thiết Kỳ Bang. Việc này là Quý mỗ thân bất do kỷ, nếu có đắc tội ở nơi này, xin chủ thượng thứ lỗi.”

‘A. . .” Sở Hi Thanh vội vàng lắc đầu: “Xin lỗi gì chứ? Một năm qua, Tiễn Tiễn ngươi ở bên cạnh ta, không chỉ không làm hại ta, mà còn giúp ta và Thiết Kỳ Bang rất nhiều, hơn nữa làm việc gọn gàng chu đáo, là phụ tá đắc lực của ta. Ta vui mừng còn không kịp, sao lại trách tội?”

Kế Tiễn Tiễn nghe vậy thì không khỏi nghiến răng, âm thầm oán giận.

Nàng suy nghĩ lại, quả thực là mình giống như Sở Hi Thanh nói, không hại Sở Hi Thanh chút nào, trái lại còn ra sức làm trâu làm ngựa cho hắn.

Kế Tiễn Tiễn đè nén tâm tư trong lòng, giả vờ lạnh nhạt nói: "Chủ thượng không trách thì tốt rồi. Ngoại trừ xin lỗi ra, ta còn muốn nói lời từ biệt với chủ thượng. Vân Hải tiên cung đã kết thúc, như vậy ta phải trở về kinh thành, xin chủ thượng bảo trọng."

Khóe môi Sở Hi Thanh không khỏi giật giật.

Tuy rằng hắn đã có linh cảm từ trước, nhưng nghe Kế Tiễn Tiễn nói vậy thì vẫn hơi khó chịu.

Cái hệ thống rách này, chả có tác dụng mịa gì cả.

Hắn dùng nhiều điểm như vậy, nhiều thẻ Gần Mực Thì Đen như vậy, lại không thể nhuộm đen Kế Tiễn Tiễn.

Hơn nữa. . . không nỡ.

Một năm nay, hắn cũng rất yêu thích cô bé này.

Sở Hi Thanh hít một hơi, giọng nói thành khẩn: "Không thể ở lại sao? Nhất định phải trở về Cẩm y vệ sao? Thật ra chức Thiên hộ kia không làm cũng được, hay là người điều đến dưới trướng ta, bây giờ ta cũng là Phó vạn hộ mà."

Tâm thần Kế Tiễn Tiễn chấn động.

Thật ra nàng rất muốn ở lại bên cạnh Sở Hi Thanh, tuy rằng bản thân nàng cũng không hiểu là tại sao.

Tên trước mắt này rõ ràng là rất xấu bụng, thật sự không phải một cấp trên tốt.

Sau đó, Kế Tiễn Tiễn lại khẽ lắc đầu: "Nhất định phải trở về, ta không có lý để không trở về."

Nghĩa phụ của nàng chính là Bảy đời Thượng phụ - Độc Cô Thủ.

Nghĩ phụ nuôi dưỡng nàng thành người, dạy võ đạo cho nàng, lại đưa nàng vào Cẩm y vệ, sao nàng có thể bỏ nghĩa phụ mà đi vào lúc này?

Sở Hi Thanh lại không bỏ qua, hắn tiến lên vài trước, nhìn chằm chằm vào mặt Kế Tiễn Tiễn: "Vấn đề là, ngươi có thể không về, đúng không? Sau khi chúng ta vượt qua kiếm ý như lạch trời kia, ngươi đã giết những người kia, mà đó là người của triều đình, đúng không? Tiễn Tiễn ngươi phải trả lời cấp trên và triều đình thế nào?”

Thân thể mềm mại của Kế Tiễn Tiễn chấn động.

Chủ thượng ở cách xa mười mấy dặm mà còn có thể nhìn thấy?

Không đúng!

Kế Tiễn Tiễn chợt nhớ đến Sở Vân Vân.

Sở Hi Thanh không nhìn thấy, nhưng Bá Võ Vương Tần Mộc Ca thì nhất định có thể.

Nàng lập tức cảm nhận được hô hấp của Sở Hi Thanh, trái tim lập tức đập ‘thình thịch’.

Người này. . . thật sự là quá gần.

Nội tâm Kế Tiễn Tiễn nhất thời rối loạn không chịu nổi: “Những người kia đều là tội phạm của triều đình, trên tay đều có ít nhất trăm mạng người vô tội, đều là kẻ chết chưa hết tội. Chủ thượng, thứ cho ta không thể ở lại bên cạnh ngài. Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, ngài không cần khuyên nữa.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì cười khổ.

Hắn biết Kế Tiễn Tiễn đã quyết định rồi.

Hắn lại thở dài một tiếng, ánh mắt đầy tiếc nuối: “Thôi! Ngươi muốn về thì về đi, từ lần từ biệt này, trời nam đất bắc, chúc ngươi thuận buồm xuôi gió.”

Kế Tiễn Tiễn lại cúi đầu hành lễ lần nữa.

Trong lòng nàng vẫn đang suy nghĩ, lần từ biệt này, núi dài sông rộng, chắc không thể gặp lại.

Nàng không muốn phản bội thái sư, lại càng không muốn đối địch với Sở Hi Thanh, vì vậy vẫn không gặp thì hơn.

Lúc này, Sở Hi Thanh đầy thất vọng mà quay người rời đi.

Tâm trạng vui vẻ khi nhận được Vân Hải tiên cung đã biến mất hơn nửa.

“Chủ thượng!’ Lúc này, Kế Tiễn Tiễn bỗng nhiên gọi Sở Hi Thanh: “Chủ thượng có thể khuyên Bá Võ Vương điện hạ không? Ta biết cái chết của điện hạ nhất định có âm mưu vô cùng to lớn, thậm chí thiên tử cũng tham dự vào. Nhưng mà thiên hạ an bình không dễ, mời điện hạ vì muôn dân thiên hạ mà tạm thời. . .”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nhếch miệng cười, hắn không chờ Kế Tiễn Tiễn nói xong, liền trực tiếp đánh gãy lời nói của nàng: “Tiễn Tiễn ngươi có biết thân phận chân chính của ta không?”

Vẻ mặt Kế Tiễn Tiễn sững sờ.

Nàng quả thực là đã đoán ra thân phận của Sở Hi Thanh.

Nếu vị chủ thượng này của nàng không phải huynh muội với Sở Vân Vân, như vậy hắn rốt cuộc là ai?

Tuyệt đối không thể là hào tộc lụi bại ở quận Thái Sơn lưu vong sang quận Tú Thủy được.

“Không đoán được? Như vậy người Minh hôn với Bá Võ Vương, bị chôn sống trong lăng mộ Bá Võ Vương là ai?” Sở Hi Thanh mỉm cười nhìn Kế Tiễn Tiễn: “Ngươi còn muốn ta khuyên nàng từ bỏ việc báo thù?”

Chương 1421: Bánh bao thịt ném chó (2)

Kế Tiễn Tiễn trợn tròn mắt lên.

Sau khi Bá Võ Vương chết, Thiết Sơn Tần thị và Kinh Tây Sở thị đã bắt tay với nhau làm một trận Minh hôn.

Người chôn cùng với Bá Võ Vương, chính là con cháu đích mạch đời thứ chín của khai quốc quân thần Đại Ninh, Ngụy quốc công Sở Lệnh Tây, chính là Sở Tranh!

Ngoài ra, trong kinh còn có lời đồn, việc này thật ra là ý của thiên tử.

Chỉ là việc này không có lửa mà lại có khói, không thể chứng thực, hơn nữa Kiến Nguyên đế cũng không cần thiết làm hại con cháu công thần, vì vậy không có nhiều người tin tưởng.

Kế Tiễn Tiễn không khỏi yên lặng, không nói một lời.

“Chưa trải qua khổ như người khác, đừng khuyên người ta làm người tốt.”

Sở Hi Thanh thản nhiên cất bước rời đi: “Nhưng ngươi yên tâm, quân tử tàng khí tại thân, chờ thời. Nếu Kiến Nguyên đế anh minh, chăm lo việc nước, trị quốc an danh, hai chúng ta muốn tạo phản cũng không được. Nhưng nếu như hắn ngu ngốc vô đạo, dân không chịu nổi, thiên hạ lầm than, vậy hai chúng ta cũng tuyệt đối không bỏ qua cơ hội lấy mạng chó của hắn. . .”

Kế Tiễn Tiễn bóng lưng rời đi của Sở Hi Thanh, nội tâm nhất thời bất đắc dĩ đến cực điểm.

Nàng không cảm thấy Sở Hi Thanh có gì sai cả.

Không chỉ không sai, mà còn rất thưởng thức Sở Hi Thanh.

Không hổ là chủ thượng. . .

Nếu không phải Độc Cô Thủ có công ơn nuôi dưỡng nàng, nàng càng muốn đi theo Sở Hi Thanh hơn.

Thiên tử ngu ngốc vô đạo, sát hại công thần. Sư huynh thân là Chỉ huy sứ Thiên nha Cẩm y vệ, lại cấu kết với tội phạm ma đạo, thuê người giết người.

Trái lại thì chủ thượng lại quang minh lỗi lạc.

Nếu hắn không xấu bụng như vậy thì lại càng tốt hơn.

Kế Tiễn Tiễn đứng tại chỗ, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn đè nén tâm tư xuống.

Nhưng lúc này, thần sắc nàng hơi động, cảm thấy mặt cờ nhỏ trong tay áo của mình lại hơi rung rung.

Kế Tiễn Tiễn nhíu mày lại.

Đây là lá cờ để liên lạc với bên ngoài, cũng là pháp khí để đưa đám người kia vào trong tiên cung.

Kế Tiễn Tiễn hơi chần chờ, nhưng vẫn lấy cờ nhỏ ra xem.

Khi nàng bắt một cái ấn quyết, một âm thanh già nua và uy nghiêm bỗng nhiên truyền vào trong tai của nàng.

“Nhiệm vụ sư huynh ngươi giao đã thất bại rồi? Kẻ nào chiến thắng trong trận tranh đấu Vân Hải tiên cung này?’

Con ngươi Kế Tiễn Tiễn nhất thời co rút lại.

Đây là nghĩa phụ?

Vẻ mặt nàng nghiêm túc: “Thất bại, toàn bộ bảy người kia đều chết hết. Vô Tướng thần tông liên thủ với Vấn Thù Y lấy được Vân Hải tiên cung, Thần Ngao Tán Nhân chọn Lục Loạn Ly làm người truyền thừa, nữ tử này bề ngoài là đệ tử Vô Tướng thần tông, thân phận thực sự rất có thể có quan hệ với Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm. Ngoài ra, ba người Vấn Thù Y, Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân làm hộ pháp tiên cung, mỗi người đều được một thần khí.”

Sở Vân Vân vừa nói xong, mới phát hiện mình không nói thật.

Nàng không có nói dối, nhưng nàng cũng không nói tất cả mọi việc.

“Thất bại cũng tốt.” Độc Cô Thủ lại rất thản nhiên: “Sư huynh ngươi trà trộn quan trường, lại lợi ích làm mê muội, đã bị thiên tử dạy dỗ thành một con chó, đã quên hết những thứ ta dạy rồi. Sau này, ngươi không cần để ý đến những mệnh lệnh tương tự như vậy, cũng đừng học theo hắn.”

Sau đó, giọng nói của hắn hơi thay đổi, như có điều khó hiểu: “Bên trong tiên cung rốt cuộc là có chuyện gì? Vương Đông Thiên và Thương Hải Thạch đều thất bại, mấy người Hồ Tâm Mị và Nhật Già La cũng kín miệng như bưng. Vì sao Vô Tướng thần tông lại bắt được Vân Hải tiên cung? Theo ta được biết, đội ngũ này còn không có một cái tam phẩm nào.”

Kế Tiễn Tiễn nghe vậy thì ngây người, nghĩa phụ vẫn không biết tình hình bên trong tiên cung?

Nàng lập tức bừng tỉnh.

Hồ Tâm Mị và Nhật Già La là không dám nói, Vương Đông Thiên và Thương Hải Thạch là khinh thường nói.

Bọn họ cũng không biết thân phận của cao thủ thần bí kia.

Nhưng nghe giọng nói của nghĩa phụ, là đã trở về cầm quyền sao?

Kế Tiễn Tiễn hơi do dự.

Nàng nghĩ đến Sở Hi Thanh, ánh mắt bắt đầu lúc sáng lúc tối: “Tại Thần Phong lâu ở cửa thứ tư, có một cao thủ thần bí đã trắng trợn giết chóc trong sương mù, chém liên tục mấy vị đại cao thủ. Nhưng điều kỳ lạ là, mấy cửa ải tiếp theo, người này vẫn không hiện thân.”

Lúc này, trong con ngươi của nàng chỉ còn xót lại một vệt kiên quyết: “Sở Hi Thanh được Huyết Nhai thần đao trợ giúp, đánh bại Thương Hải Thạch ở cửa ải thứ sáu, cuối cùng bắt được Vân Hải tiên cung. Còn nữa, hình như Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y rất thương thức Sở Hi Thanh, quan hệ của hai người không tầm thường.”

Nàng không thể để cho triều đình biết thân phận chân chính của Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân, cũng không thể để cho thiên tử và triều đình tiếp tục sai lầm!

Ít nhất thì không phải hiện tại!

Kế Tiễn Tiễn tin tưởng Độc Cô Thủ, tin tưởng nhân phẩm của hắn, nhưng không tin Kiến Nguyên đế.

Thái sư rất công chính, hắn nhất định sẽ công bố chuyện này với triều đình.

Cho nên tuyệt đối không thể nói thật.

Dù nàng kéo dài thêm một tháng, thì cũng giúp Sở Hi Thanh có nhiều thời gian trưởng thành hơn.

Chương 1422: Bánh bao thịt ném chó (3)

“Hả? Lại có việc này?” Độc Cô Thủ khá là kinh ngạc.

Hắn rõ ràng là không tin hết lời nói của Kế Tiễn Tiễn, nhưng tỏ ý kiến gì: “Việc này ta sẽ cho người điều tra, ngươi viết tất cả chuyện xảy ra trong Vân Hải tiên cung thành công văn, rồi giao cho Mặc Sĩ La Hầu, để cho hắn chuyển giao cho ta.”

“Thiên Thiên, Sở Hi Thanh này thiên phú cao tuyệt, còn hơn Bá Võ Vương ngày xưa! Một tay Nhai Tí Đao cũng đã có chút thành tựu, không lâu sau, người này có thể là một cái Huyết Nhai Đao Quân, có thể ảnh hưởng đến thời cuộc thiên hạ. Vì vậy ngươi cần ẩn núp cẩn thận, cố gắng khống chế tất cả hành tung và hành vi của hắn.”

Kế Tiễn Tiễn nghe vậy thì trên mặt lại hiện lên vẻ xấu hổ: “Thái sư, nhưng thân phận của ta đã bại lộ, hắn đã biết ta là Quý Thiên Thiên.”

“Bại lộ cũng không sao.”

Giọng nói của Độc Cô Thủ vẫn thản nhiên: “Hắn bây giờ là Phó vạn hộ Cẩm y vệ, ta có thể chuyển ngươi đến dưới trướng Sở Hi Thanh, mặt khác còn điều thêm hai Thiên hộ qua, làm nhân mã dưới trướng ngươi, do ngươi chấp chưởng, cũng cho ngươi quyền lực tùy cơ ứng biến. Ngươi bây giờ cứ lấy thân phận này, quang minh chính đại đi theo hắn.”

A?

Kế Tiễn Tiễn vô cùng kinh ngạc.

Vừa rồi Sở Hi Thanh vũng nói với nàng như vậy, bây giờ lại đến nghĩa phụ.

“Thái sư, chỉ sợ việc này không thích hợp! Làm ơn thu hồi mệnh lệnh!”

Đây thật sự không thích hợp.

Nàng sợ mình ở bên người Sở Hi Thanh càng lâu, thì sẽ cách nghĩa phụ càng xa.

“Không có gì không thích hợp.”

Giọng nói của Độc Cô Thủ vẫn dửng dưng, ngậm lấy uy nghiêm không cho nghi ngờ: “Ngươi không cần lo hắn sẽ đuổi ngươi. Nếu Sở Hi Thanh còn muốn học võ học bí truyền của Cẩm y vệ, vậy thì sẽ không chủ động làm như vậy, hắn sẽ không từ bỏ chức phó vạn hộ này. Ngươi phải nghĩ cách để hắn tin tưởng ngươi, nhất định phải nhìn chằm chằm vào hắn cho lão phu. Tốt nhất là có thể dẫn dắt hắn hướng thiện, để hắn tuân thủ luật pháp triều đình, rời xa đám phản tặc kia.”

“Thái sư!” Kế Tiễn Tiễn khẽ cười khổ, nàng do dự một lát, vẫn quyết định nói sự thật: “Có lẽ việc này vượt quá năng lực của thuộc hạ. Theo ta biết, vì một ít chuyện trong quá khứ, Sở Hi Thanh không có nhiều thiện cảm với triều đình.”

“Vậy thì càng phải coi chừng hắn.” Tiếng nói của Độc Cô Thủ đã hơi khàn khàn: “Ngươi nói hắn phản cảm triều đình, vậy cụ thể là vì chuyện gì? Hắn phản cảm với pháp luật của triều đình, hay là căm ghét bách quan trong triều, hay là thiên tử Đại Ninh? Hay là toàn bộ Đại Ninh? Mà lại vì lý do gì?”

Lúc đầu Kế Tiễn Tiễn nghe không hiểu.

Nàng ngưng thần suy nghĩ một chút, tâm thần hơi động, con ngươi hiện ra một vệt sáng loáng: “Là căm ghét Kiến Nguyên đế! Lý do thì không biết!”

“Bệ hạ?” Giọng nói Độc Cô Thủ hơi khó hiểu: “Việc này khá quái lạ, hắn và thiên tử không có bất kỳ tiếp xúc gì mới đúng. Lẽ nào là do lũ lụt ở quận Thái Sơn? Hay là vì Sở Mính? Việc này . . . ngươi có thể tìm cơ hội thăm dò ý tứ của hắn.”

Lúc này, Độc Cô Thủ chợt đổi giọng, ý vị rất sâu xa: “Thiên Thiên, nếu vị này chỉ căm ghét bệ hạ, vậy thì không sao. Thiên hạ ngày nay, võ phong hưng thịnh, Đại Ninh ta là sĩ phu, cửu đại thế gia, lục đại thần tông và một bộ phận võ tu Thiên Bảng, tất cả cùng nhau cai trị thiên hạ. Nếu như tương lai hắn có đao pháp vô địch như Huyết Nhai Đao Quân, như vậy toàn bộ triều đình Đại Ninh sẽ do hắn định đoạt.”

“Nhưng tiền đề là hắn không bước vào con đường tà đạo! Dù thế nào thì cũng không thể để người này trở thành phản tặc! Vì một mình Sở Hi Thanh, ta sẽ điều ba Thiên hộ đến cho ngươi. Ta có một câu, ngươi nhất định phải nhớ kỹ, ‘pháp không cấm đều có thể làm’, ngươi nhất định phải toàn lực ứng phó, đừng để ta thất vọng.”

Thần sắc Kế Tiễn Tiễn hơi cứng lại, nàng đã hiểu ý của Độc Cô Thủ.

“Thuộc hạ rõ ràng!”

Trong phạm vi pháp luật cho phép, nàng nhất định phải dùng hết khả năng để Sở Hi Thanh không đối lập với triều đình.

Sau đó, Kế Tiễn Tiễn liền nghiêng đầu nhìn về phía trung ương của Vân Hải tiên cung.

Lúc này nàng chỉ thấy rất đau đầu, hai bên má đều đỏ bừng.

Mình vừa mới nói lời từ biệt với Sở Hi Thanh, bây giờ lại chạy đến liếm mặt, trở lại bên cạnh hắn.

Cái này nên mở miệng thế nào?

Mà lúc này, tại thành Vọng An cách đó mấy vạn dặm.

Độc Cô Thủ ngồi trên ghế thái sư, sắc mặt lạnh lùng, nhìn pháp khí hình khay tròn trong tay mình với vẻ suy tư.

Hắn vừa mới dùng thứ này để liên hệ với Kế Tiễn Tiễn.

Nhưng cuộc trò chuyện này lại làm cho Độc Cô Thủ cảm thấy hơi dị thường.

Lúc này, Vạn hộ Thiên nha Cẩm y vệ Mặc Sĩ La Hầu đang đứng ở trước người hắn, chắp tay khom người: “Thái sư, thuộc hạ vẫn giữ ý kiến trước đó. Để Quý Thiên Thiên đi giám thị Sở Hi Thanh là không thể được. Nữ tử này đã thay đổi, đã không thể tin. Dung mạo của Sở Hi Thanh tuấn mỹ như yêu, rất được nữ nhân yêu thích. Ta lo lắng hành động này của thái sư chính là bánh bao thịt ném chó, một đi không trở lại.”

Chương 1423: Bánh bao thịt ném chó (4)

Độc Cô Thủ nhìn chằm chằm Mặc Sĩ La Hầu với ánh mắt lạnh lẽo.

Hắn không tin nghĩa nữ mình nuôi lớn, lẽ nào đi tin người ngoài sao?

Hơn nữa, hành tung của người này rất kỳ quái, chỉ không biết là con cờ của người phương nào?

Còn ‘bánh bao thịt ném chó’ cái gì? Tâm chí của nghĩa nữ của hắn, làm sao có thể dao động bởi tình yêu nam nữ?

Độc Cô Thủ không nói gì, trực tiếp đứng dậy đi đến cửa đại sảnh.

Hắn ngẩng đầu nhìn tổ chim tước ở trên cây trong sân.

Tổ tước này rất vững chắc, nhưng đã bị một con chim cắt chân đỏ chiếm lấy.

Con chim này đang ngồi trong tổ, liếc mắt nhìn bốn phía, dáng vẻ dương dương tự đắc.

Ánh mắt Độc Cô Thủ lóe lên: “Truyền lệnh, để Đô Hồng Liên đến gặp ta.”

Đô Hồng Liên là thuộc hạ đắc lực của Quý Thiên Thiên, là một phó thiên hộ có kinh nghiệm rất sâu của Thiên nha Cẩm y vệ.

Hắn rất tin tưởng nghĩa nữ của mình, nhưng mà nên phòng thì vẫn phải phòng.

. . .

Khi Kế Tiễn Tiễn nhắm mắt đi đến trước Thần Vân lâu, lại phát hiện mây mù bao phủ tiên cung đã tan hết sạch, một quảng trường cực lớn bằng đá đen đã xuất hiện ngay trước mắt.

Còn có hơn trăm con rối đang gõ gõ đập đập Thần Vân lâu, chính là đang chữa trị cho tòa lầu tháp khổng lồ này.

Chúng nó cao khoảng hai trượng, thân thể cao to, toàn thân đều là huyền kim thiết giáp.

Đó hẳn là Vân Hải Lực Sĩ là Thần Ngao Tán Nhân đã nói.

Kế Tiễn Tiễn cảm thấy khá kinh ngạc.

Những con rối này lại có năng lực chữa trị kiến trúc nữa.

Nhưng ánh mắt của nàng lại bị hấp dẫn bởi trận ác chiến trên quảng trường đá đen kia.

Đó là Sở Hi Thanh và Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm!

Vị này không che giấu thân phận nữa, đã để lộ diện mạo thực.

Hắn khoảng ba mươi tuổi, dáng người cao to thon gầy, da thịt trắng nõn, tướng mạo tuấn nhã, mày kiếm hơi nhíu, đôi mắt sắc bén như ưng, khí chất thành thục thận trọng, uy thế bức người.

Hình như hai người đang luận bàn võ đạo, hai mảnh ánh đao khác nhau đang giao phong ở trên quảng trưởng, thỉnh thoảng lại có tiếng rên của Sở Hi Thanh truyền ra.

Bên cạnh còn có rất nhiều người quan sát.

Trừ đội ngũ của bọn họ và đội ngũ Cực Đông Băng Thành, đội ngũ của Yến Quy Lai và Lục Trầm cũng tiến vào trong tiến cung.

Ngay cả con Vân Ngao khổng lồ kia, lúc này cũng đang tràn đầy hứng thú mà quan sát.

Nó vừa quan sát vừa gặm một cái xác rắn to mười mấy trượng, nhìn như đang gặm một cây mía.

Kế Tiễn Tiễn nhìn lướt qua, liền biết Sở Hi Thanh đã đưa mấy người Yến Quy Lai vào.

Hắn là hộ pháp tiên cung, chỉ cần được Sở Vân Vân và Vấn Thù Y đồng ý, thì có thể đưa người vào trong.

Sau đó, Kế Tiễn Tiễn rơi vào trên lưng rùa, hỏi Chu Lương Thần ở bên cạnh: “Chuyện gì thế này?”

“Chủ thượng cho rằng bên ngoài Vân Hải tiên cung vẫn có rất nhiều kẻ địch bao vây. Ngoài ra còn có hai môn Xiển và Chân nữa. Chủ thượng cũng cần thời gian để luyện hóa thần khí, gia tăng tu vị. Cho nên mới đưa mấy người Yến đại trưởng lão vào trong cung, một là lo lắng bọn họ rời đi thì chưa chắc đã bình yên vô sự, hai là để bọn họ trấn áp tiên cung giúp hắn. Còn Lục trang chủ, chủ thượng nghĩ cha con bọn họ lâu rồi không gặp, có lẽ vị này có lời muốn nói với Lục sư tỷ. Tuy nhiên. . .”

Vân Hải tiên cung Chu Lương Thần chợt đổi giọng: “Sau khi Lục trang chủ đi vào, liền nói là muốn chỉ điểm đao pháp cho hắn. Chủ thượng không từ cohios được, liền biến thành như vậy.”

Hắn thở dài: “Xem ra Lục trang chủ là có chút oán giận.”

Kế Tiễn Tiễn nghĩ thầm, mắt thường cũng có thể nhìn thấy vị Lục trang chủ này đang giận, quả thực là đao đao đều dính máu.

Nàng ngưng thần quan sát, phát hiện Lục Trầm đúng là đang chỉ điểm đao pháp cho Sở Hi Thanh, chỉ là ra tay hơi ác một chút.

Tâm tình Kế Tiễn Tiễn có chút phức tạp.

Nàng vừa cười trên sự đau khổ của người khác, nghĩ thầm cái tên này cũng có ngày hôm nay? Lại vừa hơi đau lòng.

Lục Trầm chém lên người Sở Hi Thanh, lại như chém vào lòng của Kế Tiễn Tiễn.

Rõ ràng là Lục Trầm đã nương tay, ánh đao kia vào thịt không sâu, nhưng Kế Tiễn Tiễn vẫn không chịu được.

Người này . . . không biết dùng Vĩnh Hằng Bích Chướng sao?

Lẽ nào tiêu hao hết rồi?

Sau đó, Kế Tiễn Tiễn lại đưa mắt nhìn chung quanh, nghĩ thầm Yến Quy Lai cũng mặc kệ sao?

Vấn Thù Y và Sở Vân Vân đều không có ở đây.

Chắc là hai người này đã đến Vân Khôi các, để xem tình hình của Thần Ngao Tán Nhân.

Lúc này, người có thể giúp Sở Hi Thanh cũng chỉ có Yến Quy Lai.

Yến Quy Lai cũng nhận ra ánh mắt của Kế Tiễn Tiễn, nhưng lại khẽ cười khổ.

Không phải hắn không muốn ngăn cản, mà là Sở Hi Thanh mượn Vô

Tướng thần ấn để bảo hắn đừng nhúng tay vào.

Người ta một người muốn đánh, một người muốn bị đánh, mình cần gì nhúng tay vào?

Thời khắc này, vẻ mặt Yến Quy Lai hơi động, ngẩng đầu nhìn về phía nam.

Bên kia là hai cô gái đang ngự không mà đến.

Người đến chính là Sở Vân Vân và Vấn Thù Y.

Yến Quy Lai bình tĩnh nhìn thiếu nữ mắt xanh, nội tâm lại như sóng to gió lớn, không thể ngăn cản.

Thân phận của thiếu nữ thuật sư này, thật sự là Bá Võ Vương Tần Mộc Ca? Thật sự là tiếc nuối lớn nhất trong tám trăm năm qua của Vô Tướng thần tông bọn họ?

Tên Kiếm Tàng Phong kia thật sự không lừa mình?

Chương 1424: Vui mừng

Khi trở về từ Tiên Khôi các, Sở Vân Vân và Vấn Thù Y tuy sóng vai mà đi, nhưng cả hai đều không nói một câu.

Hai người đều yên lặng, không hề có ý định giao lưu, bầu không khí lạnh lùng lúng túng.

Hồi nhỏ, Sở Vân Vân quả thực là coi Vấn Thù Y là thần tượng, từng sùng bái nữ nhân có thể sánh vai với Huyết Nhai Đao Quân này.

Nhưng người là sẽ thay đổi.

Hai mươi năm sau, thần tượng ở ngay trước mắt nàng, nhưng suy nghĩ của Sở Vân Vân đã thay đổi.

Nàng chẳng những không có chút kính yêu nào với Vấn Thù Y, trái lại còn cảnh giác và đề phòng.

Cảnh giác và đề phòng này bao gồm mọi phương diện.

Khi hai người đồng hành, Sở Vân Vân vẫn luôn nắm cột cờ to bằng cây tăm ở trong tay áo.

Tuy nhiên, Sở Vân Vân vẫn chia ra một ít tâm tư, để nghĩ đến tình cảnh bên trong Tiên Khôi các.

Thần Ngao Tán Nhân đúng là đã chết rồi, hắn tự chia phần lớn nguyên thần, rồi phong ấn trong một khối Dưỡng Hồn Mộc.

Khối Dưỡng Hồn Mộc kia rất xa xưa, hẳn là đồ vật tiên thiên, sinh ra trước khi Bàn Cổ ‘khai thiên tích địa’, cực kỳ quý giá.

Bởi vậy, hồn thể của Thần Ngao Tán Nhân có thể bảo tồn rất hoàn chỉnh.

Nhưng Thần Ngao Tán Nhân có thể duy trì tư duy sau 3700 năm, là vì hắn đã chế tạo đầu óc của mình thành một cái pháp khí, gửi trong một bình thủy tinh chứa dung dịch màu xanh lá.

Cái pháp khí đại não này còn thông qua các sợi kim loại để khống chế các con rối bên trong Vân Hải tiên cung.

Pháp khí đại não này kế thừa toàn bộ trí nhớ, tư duy và ý chí của Thần Ngao Tán Nhân, nhưng nói hắn là Thần Ngao Tán Nhân thì chưa chắc.

Tuy nhiên, bọn họ cũng có thể yên tâm hơn với Thần Ngao Tán Nhân.

Phương pháp phục sinh của vị này không phải ký sinh hay đoạt xá, đúng là không tổn hại đến Lục Loạn Ly.

Đó đúng là một pháp môn đỉnh cấp nhất, cướp đoạt sự thần kỳ của trời đất, mạnh hơn Lục âm Hoàn Hồn Chú của huynh muội bọn họ nhiều lắm.

Sở Vân Vân chợt cau mày một cái.

Người đến tìm Thần Ngao Tán Nhân vào 3700 năm trước, cho hắn ba cái thần khí này, dạy hắn pháp môn này, rốt cuộc là vị đại năng nào?

Còn cả Chân môn và Xiển môn nữa, vì sao phải tranh cướp ‘Thần Khế thiên bi’? Bọn họ có tham gia vào kiếp nạn hai năm trước của nàng không?

Nhớ đến hai năm trước, trên đường nàng phụng chiếu trở về kinh, thì đã nhận được thiệp mời của hai môn Xiển Và Chân, đây tuyệt đối không phải trùng hợp.

Ngay khi Sở Vân Vân đang suy nghĩ lung tung, Vấn Thù Y đột nhiên mở miệng: “Có thể thấy Tần đại tướng quân rất đề phòng ta.”

Lúc này, Sở Vân Vân lại nhướng mày liễu, liếc mắt nhìn Vấn Thù Y: “Chắc là Vấn thành chủ cũng biết nguyên do.”

Nàng lại nghĩ đến tình cảnh Vấn Thù Y hút máu của Sở Hi Thanh.

Lần đầu tiên Sở Vân Vân ý thức được, thì ra mình cũng có thứ không bỏ qua được.

Mình lại có thể vì một nam tử mà đi đến nước này.

Muội muội Tần Tịch Nhan của nàng, khi còn bé rất thích cướp đồ vật của nàng.

Bình thường Sở Vân Vân sẽ dạy dỗ một trận, nhưng xưa này đều không tức giận.

Nàng coi mình là hào phóng rộng lượng, lại yêu chiều muội muội.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ là vì nàng không để ý đến mấy thứ đó thôi.

Vấn Thù Y nghe vậy, không khỏi siết chặt nắm đấm.

Trong lòng nàng cũng cảm thấy xấu hổ, rất khó chịu.

Vấn Thù Y thậm chí còn không dám nhìn nhau với Sở Vân Vân, nàng nhìn về phía trước nói: “Mặc kệ là thế nào, bây giờ chúng ta đã chấp chưởng hai sách Giới Luật, chân thành hợp tác là tốt nhất. Các hạ bị độc chú quấn thân, tu vị chưa khôi phục, không thể dùng toàn lực.”

“Vấn mỗ cũng như vậy, Thái âm này của ta, có thể không dùng thì không dùng. Đối với chúng ta mà nói, hai sách Giới Luật này cũng là một sự giúp đỡ không tệ.”

Nghe đồn Bá Võ Vương dũng mãnh thiện chiến, hữu dũng hữu mưu, hẳn là cũng biết đạo lý hợp lại mới có lợi.

Vẻ mặt Sở Vân Vân hờ hững, dời ánh mắt đi: “Ta sẽ nhanh chóng luyện hóa Thần Luật, chỉ cần kẻ địch của thành chủ không quan hệ đến phe ta, vậy thành chủ mở miệng, bên ta sẽ không từ chối.”

Khi Sở Vân Vân dời mắt qua nơi khác, nội tâm Vấn Thù Y mới thả lỏng.

Trên mặt lại thản nhiên như không.

Vấn Thù Y ra vẻ bình tĩnh, gật đầu nói: “Bên ta cũng giống như vậy, chỉ cần ta còn chấp chưởng Thần Giới, nhất định sẽ dốc toàn lực để ủng hộ ngươi. COn nữa, ta chỉ có thể ở đây năm ngày, trong năm ngày này, chúng ta cần hợp tác hoàn thiện các loại pháp cấm trong tiên cung.”

Do đại não của Thần Ngao Tán Nhân vẫn giữ gìn và tu sửa Vân Hải tiên cung, cho nên nó vẫn rất hoàn thiện.

Hai người bọn họ muốn bổ sung, là hình phạt giới luật trong cung, cũng tăng cường năng lực phòng ngự của tiên cung.

Sở Vân Vân và nàng đều là đại cao thủ đương đại.

Hai sách Giới Luật nằm trong tay bọn họ và trong trạng thái vô chủ, uy lực tuyệt đối là khác nhau.

Sở Vân Vân lại gật đầu.

Nàng biết nguyên nhân thật sự vì sao Vấn Thù Y ở lại đây.

Điều này khiến Sở Vân Vân rất căm tức.

Nhưng việc Vấn Thù Y vừa nói, mặc kệ là đối với nàng hay Sở Hi Thanh, thì đều có rất nhiều chỗ tốt.

Sở Vân Vân không thể từ chối.

Chương 1425: Vui mừng (2)

“Còn cả Tiên Khôi các kia.”

Vấn Thù Y tiếp tục nói: “Nó đúng là có thể chế tạo Vân Hải Lực Sĩ và Vân Hải Kiếm Khôi, nhưng Thần Ngao Tán Nhân không còn ‘Tinh Thần nguyên hạch’, cần chúng ta tự bổ sung. Không biết Tần đại tướng quân có kế hoạch chế tạo Vân Hải Lực Sĩ và Vân Hải Kiếm Khôi hay không? Nếu như không có, vậy có thể tạm thời nhường sản lượng này cho ta hay không?”

Mặt Sở Vân Vân không cảm xúc, nàng lắc lắc đầu. Tinh Thần nguyên hạch là đồ vật nhất định phải có để Thần Ngao Tán Nhân chế tạo con rối, nhưng bên trong kho của Thần Ngao Tán Nhân đã không còn, hẳn là đã dùng hết.

Vân Hải Lực Sĩ chỉ là ngũ phẩm thượng, không có quá nhiều giá trị với nơi cao thủ nhiều như mây như Cực Đông Băng Thành.

Vấn Thù Y coi trọng chính là Vân Hải Kiếm Khôi.

Vân Hải Kiếm Khôi có thực lực tam phẩm, sức chiến đấu tổng hợp lại kém xa Địa Bảng.

Nhưng loại con rối này có thuật phong ấn của Thần Ngao Tán Nhân, chỉ cần bốn bộ kết hợp lại, thì có thể chiến đấu vượt cấp. Mười hai bộ liên thủ, có thể chống lại đại đa số nhất phẩm.

Đối với Cực Đông Băng Thành, loại con rối này cũng là một bổ sung không nhỏ.

Ba tháng mới có thể chế tạo một bộ Vân Hải Kiếm Khôi, nhưng có thể chế tạo hai bộ cùng một lúc.

Sở Vân Vân cũng rất trông mà thèm.

Tiếc là nàng và Sở Hi Thanh đều không có tích góp, trong tay cũng không có Tinh Thần nguyên hạch, nên chỉ có thể nhìn.

“Đa tạ. . .”

Vấn Thù Y nói đến đây, bỗng nhiên nhìn về phía trước.

Bọn họ có thể nhìn thấy quảng trường đá đen ở trước Thần Vân lâu, cũng nhìn thấy Sở Hi Thanh và Lục Trầm đang giao thủ.

Vấn Thù Y nhíu mày, bóng người lóe lên một cái, chớp mắt đã hiện ra ở phía trên quảng trường.

Nàng cầm Thái Sơ Băng Luân kiếm, ngưng thần quan sát.

Lục Trầm đại khái là đang chỉ điểm đao pháp cho Sở Hi Thanh, hơn nữa còn rất nghiêm túc.

Chỉ là vị này ra tay hơi nặng một chút.

Vấn Thù Y cầm kiếm trong tay, khi thì nắm chặt, khi thì buông lỏng.

Nàng không biết mình có nên ra tay can thiệp hay không.

Vấn Thù Y thật sự không nhìn nổi, nhưng lại biết thân phận của mình không thích hợp.

Thích hợp nhất là Sở Vân Vân.

Tuy nhiên, sau khi vị ‘Hoành tuyệt vạn cổ, Quân đốc mắt xanh’ này bay đến, thì lại chắp tay sau lưng, thản nhiên nhìn hai người kia giao thủ, tựa như hoàn toàn không để ý đến thương thế trên người Sở Hi Thanh.

Trong mắt Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm như muốn phun lửa.

Hắn không chỉ không thấy hả giận, mà càng ngày càng căm tức hơn.

Lục Trầm đã ý thức được, thằng nhãi ranh này đã đưa mình vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Nếu như Sở Hi Thanh không có ý đồ gì với Loạn Ly, thì cần gì phải chịu đao của hắn?

Nguyên nhân chính là hắn có ý đồ với Loạn Ly, cho nên mới cắn răng chịu đựng trận đòn này.

Cái tên tạp chủng này đáng chém!

Trận luận bàn này cũng không thể để cho tên nhãi ranh này biết khó mà lui.

Trái lại, sau đó Sở Hi Thanh càng có thể trắng trợn ra tay với nữ nhi của hắn!

Lục Trầm cảm giác được ba nữ nhân ở chung quanh, ba loại võ ý khác nhau, đều đang khóa chặt vào hắn.

Điều này làm cho hắn giận càng thêm giận.

Lục Trầm hận không thể ra tay nặng thêm một chút, trực tiếp chém chết tên tạp chủng này!

Có điều, thiên phú võ đạo của người này đúng là rất tốt, vượt xa người thường.

Dưới tình huống lực lượng chân nguyên ngang nhau, Lục Trầm càng ngày càng khó áp chế cái tên này.

Tốc độ phá giải Mộng Ảo chi pháp của Sở Hi Thanh càng lúc càng nhanh.

Ban đầu, cái tên này bị hắn làm cho choáng váng đầu óc, bây giờ thì lại có thể ứng phó ra dáng.

Ngay khi Lục Trầm đang cân nhắc xem có nên dùng thêm chút sức lực không, có nên nghiêm túc một chút không.

Hắn lại nghe thấy tiếng nói của Lục Loạn Ly: “Cha? Các ngươi đang làm gì?”

Lục Trầm ngẩng đầu lên, phát hiện Lục Loạn Ly thò đầu ra từ mái nhà Thần Vân lâu, nhìn ngó xuống bên này.

Trong lòng hắn âm thầm thở dài, lập tức thu đao vào vỏ.

Lục Trầm nghĩ thầm, việc này chung quy vẫn là phải trách mình, hai năm nay hắn vẫn tập trung vào việc mưu phản, không quá quan tâm đến Lục Loạn Ly, để cho tên tiểu tặc này thừa lúc vắng mà vào.

Thật ra hắn nên cảnh giác từ năm ngoái.

Khi đó Húc Nhật Đông từng đề cập với hắn về thiếu niên này, nói là Loạn Ly có thể thích nhân tài mới xuất hiện này,hai người vẫn luôn dây dưa không ngớt.

Nhưng Húc Nhật Đông lại không nói, tên tiểu tặc này là một kẻ cặn bã bại hoại!

“Không có gì!”

Vẻ mặt Lục Trầm thong dong, chắp tay sau lưng.

Mắt hắn như lưỡi đao, tựa như có thể chém Sở Hi Thanh ra thành mấy chục mảnh: “Người này muốn lĩnh giáo đao pháp của ta, ta liền tiện tay chỉ điểm một hai.”

Sắc mặt Sở Hi Thanh hơi đen, nghĩ thầm ta có ngu mới chủ động đi xin ngươi chỉ điểm.

Nhưng giờ phút này, hắn vẫn âm thầm thở phào.

Hắn chưa bao giờ chiến đấu gian nan như vậy.

Cảm giác này khá giống với khi Sở Vân Vân dạy hắn Vô Cực thần trảm, để cho Sở Hi Thanh không biết nên làm thế nào.

May mắn là đối phương hạ thủ lưu tình, không có ý định chém chết hắn.

Chương 1426: Vui mừng (3)

Vẻ mặt Sở Hi Thanh cảm kích, giọng nói chân thành, ôm quyền với Lục Trầm: “Đa tạ tiền bối hạ thủ lưu tình! Vãn bối được lợi không nhỏ. Sau này đao pháp của vãn bối đại thành, sẽ lại thỉnh giáo ngài.”

Lục Trầm vốn đã ngự không mà lên, bay về phía mái nhà Thần Vân lâu.

Hắn nghe Sở Hi Thanh nói như vậy thì híp mắt lại, lạnh lùng nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Tận một cái hô hấp sau, Lục Trầm mới tiếp tục bay lên đỉnh Thần Vân lâu.

Cha con bọn họ lâu không gặp, đúng là có nhiều chuyện muốn nói.

Lúc này, Yến Quy Lai lại mở miệng: “Hi Thanh, có thể tìm một nơi nói chuyện trong Thần Vân lâu hay không? Sau khi chúng ta chạy ra ngoài Vân Hải tiên cung, thì vẫn lo lắng cho các ngươi, nhưng không ngờ, các ngươi lại là người chiến thắng cuối cùng.”

Thật ra hắn muốn hỏi là Sở Vân Vân, là Bá Võ Vương Tần Mộc Ca!

Chỉ là nơi này nhiều người, không phải nơi để nói chuyện này.

Yến Quy Lai thậm chí còn cố tình không nhìn Sở Vân Vân , để tránh cho người ngoài phát hiện điều dị thường.

Sở Hi Thanh đoán được Yến Quy Lai muốn hỏi cái gì, hắn khẽ mỉm cười: “Không cần phiền phức như vậy, Vân Vân bây giờ đã chưởng khống Thần Luật, ngôn xuất pháp tùy. Ta thấy trên đầu rùa kia không tệ, là một nơi tốt để nói chuyện.”

Lúc này, Yến Quy Lai nhìn về phía nam, sau đó gật đầu thỏa mãn.

Đỉnh đầu Bá Hạ kia, cột đá mọc như rừng, tầm nhìn rộng rãi, quả thực là rất tốt.

Một lát sau, bốn người Yến Quy Lai,Sở Hi Thanh, Sở Vân Vân và Kiếm Tàng Phong hạ xuống đầu rùa núi đá kia.

Mấy người Tông Tam Bình, Phương Bất Viên, Nhậm Tiếu Ngã, Diệp Tri Thu đều không đến gần, bọn họ bị Yến Quy Lai lệnh cảnh giới chung quanh.

Bọn họ đều cảm thấy rất tò mò.

Vẻ mặt Kiếm Tàng Phong rất dị thường, Yến Quy Lai thì khá nghiêm túc và trịnh trọng.

Điều này hiển nhiên là có việc xảy ra, hơn nữa còn là một việc lớn, khiến đại trưởng lão Yến Quy Lai phải nghiêm túc như vậy.

Nhưng Kiếm Tàng Phong không chịu nói, Yến Quy Lai cũng không định báo cho bọn họ biết.

Tất cả mọi người đều hiểu môn quy, không dám chủ động tìm hiểu.

Bọn họ chỉ có thể âm thầm suy đoán, lẽ nào có quan hệ với việc Lục Loạn Ly bắt được Vân Hải tiên cung?

Thần sắc Phương Bất Viên hơi động, lắc mình đến bên cạnh Chu Lương Thần, trên mặt hắn chất đầy nụ cười hiền hòa: “Lương Thần lão đệ, có thể kể cho ta chuyện sau đó không? Vương Đông Thiên và Thương Hải Thạch là đại cao thủ tầng thứ gì cứ? Vấn Thù Y lại kinh khủng như thế nào chứ? Vì sao các ngươi vẫn có thể thắng được?”

Chu Lương Thần nhìn Phương Bất Viên một chút.

Hắn nghĩ cái tên béo vuông này cũng không tệ lắm, mặc kệ là trong bí cảnh thời gian hay Vân Hải tiên cung này, đều rất chăm sóc hắn.

Nhưng vấn đề là không thể nói.

Hắn không thể nói muội muội của chủ thượng mình. . . không phải! Là phu nhân, phu nhân của chủ thượng là Tần Mộc Ca!

“Nói chung một lời khó nói hết!” Chu Lương Thần cân nhắc: “Nói như thế nào đây? Lần này, tất cả đều là nhờ chủ thượng nhà ta.”

Chắc là. . . có thể nói như vậy nhỉ?

Tuy rằng Chu Lương Thần hắn ngu xuẩn, nhưng vẫn có thể nhìn rõ tình thế.

Lần này, Lục Loạn Ly bắt được Vân Hải tiên cung, Sở Hi Thanh quả thực là có công lớn.

Bằng không thì vì Nhất Kiếm Khuynh Thành kia sẽ không dễ dàng thỏa hiệp như vậy.

Phương Bất Viên nhíu chặt lông mày, cái tên này quả thực là ông nói gà bà nói vịt.

Hắn đổi một vấn đề: “Có liên quan đến vị cao thủ thần bí kia không?”

Chu Lương Thần lắc lắc đầu: “Ta không thể nói.”

Hắn tự nhận ra mình đã tiết lộ đủ nhiều, Phương Bất Viên cũng đã hiện ra vẻ kinh ngạc.

Sau đó Phương Bất Viên lại quay người nhìn vào bãi đá ở phía xa xa.

Sở Vân Vân chính là cao thủ thần bí kia? Nàng rốt cuộc là ai?

Sở Hi Thanh tuyệt đối không thể có một muội muội trâu bò như thế được.

Trong bãi đá, Sở Hi Thanh đang một tay đè đao, nhìn ra phía trước, dáng vẻ như bất cần.

Sắc mặt Yến Quy Lai thì lại nghiêm nghị như sắt, cố gắng đè nén tâm tư phập phồng của mình.

“Sở sư điệt, Tàng Phong có nói với ta. . .”

Sở Vân Vân không chờ hắn nói xong, đã ôm quyền khom người: “Kẻ bị ruồng bỏ Tần Mộc Ca, gặp qua Yến sư thúc!”

Tay Yến Quy Lai nhất thời run lên, trong đầu lại mơ hồ.

Hắn nhìn vẻ mặt thản nhiên và bình tĩnh của Sở Vân Vân, ánh mắt lại hiện lên vẻ không thể tin tưởng: “Ngươi thật sự là Tần sư điệt? Có bằng chứng gì không?”

Sau khi Yến Quy Lai nói câu này, lại thầm mắng mình ngu xuẩn.

Võ đạo của Bá Võ Vương có một không ai trong thiên hạ, không ai có thể giả mạo.

Nàng có thiên tư bậc này, sao cần giả mạo người khác?

Sở Vân Vân thì cười tự giễu: “Ta khởi tử hoàn sinh, huyết mạch Quy Nhất cũng bị cướp đoạt, rất nhiều vật phẩm trên người cũng bị chôn theo, lại không dám lấy, vì sợ người thủ lăng phát hiện. Có điều. . .”

Nàng nghiêng đầu nhìn Sở Hi Thanh và cả Huyết Nhai thần đao đang trôi nổi bên cạnh hắn, sau đó giơ tay lên: “Chắc là nó có thể làm chứng cho ta.”

Huyết Nhai thần đao nhất thời ong ong một tiếng, sau đó liền bỏ Sở Hi Thanh mà đi, rơi vào trong tay Sở Vân Vân.

Sở Hi Thanh thấy thế thì sững sờ, sau đó khóe môi hơi giật giật vài cái.

Đao linh dường như càng thích Sở Vân Vân hơn.

Nhưng rõ ràng là nàng đã mất huyết mạch Quy Nhất, đã không còn tư cách tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao hoàn chỉnh.

Đao này quả thực là đao (nhân) phẩm, trêu hoa ghẹo nguyệt, nay Tần mai Sở!

Chương 1427: Vui mừng (4)

Sở Vân Vân thì lại nhẹ nhàng vỗ vỗ vào thân đao, trong mắt hiện ra một vệt xấu hổ: “Xin lỗi, ta để ngươi thất vọng rồi!”

Nhưng nàng đã đem một truyền nhân Huyết Nhai khác đến trước mặt Huyết Nhai thần đao.

“Ngươi thật sự là Tần sư điệt!’

Yến Quy Lai lẩm bẩm một tiếng, vẻ mặt lại trở nên hoảng hốt: “Không đúng! Dựa theo quy củ của Vô Tướng thần tông, ngươi bây giờ có thể lĩnh chức thái thượng trưởng lão, ta phải gọi ngươi là sư muội mới đúng.”

Đúng là Bá Võ Vương Tần Mộc Ca!

Vị ‘Hoành tuyệt vạn cổ, Quân đốc mắt xanh’ đứng thứ sáu thiên hạ này. . . nàng đã trở về!

Yến Quy Lai hoảng hốt chốc lát, sau đó tâm trạng nóng bỏng lại bắt đầu dâng trào.

Hơn mười năm trước, Tần Mộc Ca bị ép phải rời khỏi Vô Tướng thần tông, hắn vẫn luôn coi chuyện này là sỉ nhục của Vô Tướng thần tông.

Năm đó, hắn chém giết với những kẻ địch kia, đại chiến ba ngày ba đêm, dốc hết sức lực để bảo vệ Thiết Sơn Tần thị.

Cuối cùng lại là công dã tràng, vẫn để đám người kia thành công.

Hai năm trước, khi biết Tần Mộc Ca chết ở kinh thành, Yến Quy Lai vừa tức giận vừa khiếp sợ, sau đó cũng vô cùng tiếc nuối, và thầm hận bản thân mình vô năng.

Hiện giờ, đệ tử xuất sắc nhất trong mấy ngàn năm của Vô Tướng thần tông, tiếc nuối lớn nhất . . . nàng đã trở về!

“Sư thúc cứu gọi ta là Vân Vân, hoặc là Mộc Ca là được, ta sao dám đặt ngang hàng với ân sư?”

Sở Vân Vân lắc lắc đầu.

Yến Quy Lai nhỏ hơn sư tôn Thiên Hạ Phong Đao – Tố Phong Đao của nàng khoảng mười tuổi, nhưng cũng là người đời trước.

Sau đó, giọng nói nàng kiên định: “Ta đã trở về, nguyện trở lại môn hạ Vô Tướng thần tông!”

Nàng cảm ứng viên Vô Tướng thần ấn ở trong đầu.

Đó là Vô Tướng thần ấn nàng mới ngưng tụ khi nàng trở thành đệ tử nội môn của Vô Tướng thần tông vào mấy tháng trước.

Nhưng cái này thuộc về Sở Vân Vân.

Ánh mắt Sở Vân Vân khá phức tạp, nội tâm lại rất kiên định.

Lần này, nàng sẽ không buông tha.

Nàng nợ ân sư, nợ Vô Tướng thần tông, nhất định phải trả lại!

“Tốt! Tốt! Tốt!” Yến Quy Lai kích động đến mức nói năng lộn xộn: “Nếu sư tôn ngươi biết chuyện này, không biết sẽ vui mừng đến mức nào. Trong hơn mười năm nay, ta từng nghĩ rất nhiều lần, nếu khi đó Lượng Thiên Kiếm của ta cao hơn một tầng, kết quả nhất định sẽ khác. Nếu phụ thân của ngươi có thể nhìn thấy một tia hi vọng, thì hắn chưa chắc đã thỏa hiệp với đám người kia.”

Hắn cúi đầu nhìn Kiếm Tàng Phong: “Mau chóng báo việc này cho sư tôn của ngươi.”

Lúc này, hắn lại hơi do dự: “Tạm thời chỉ báo cho một mình hắn là được, sư tôn của ngươi sẽ sắp xếp ổn thỏa.”

Kiếm Tàng Phong nói Tần Mộc Ca có thể sánh ngang với Vấn Thù Y ở cấp độ ngũ phẩm.

Có thể thấy, trước khi Tần Mộc Ca vào kinh thì đã có sức chiến đấu và tu vị kinh người thế nào.

Bởi vậy, cũng có thể hiểu thế lực ra tay với Tần Mộc Ca mạnh mẽ đến mức nào.

“Đệ tử tuân lệnh!”

Kiếm Tàng Phong khom người đáp lời.

Hắn đã thông qua Vô Tướng thần ấn để truyền tin về rồi.

Thời điểm này, có lẽ Lý Trường Sinh đã nhận được tin tức rồi.

Nhưng hắn cũng hiểu ý của Yến Quy Lai.

Yến Quy Lai muốn hắn truyền tin tức, chính là ‘Yến Quy Lai đã đích thân kiểm tra, Sở Vân Vân đúng là Tần Mộc Ca’.

“Bảo sư tôn ngươi đưa tất cả thiên tài địa bảo có thể giải độc giải chú ở trong bảo khố của chúng ta đến đây! Đúng rồi, điện hạ nàng vẫn không có pháp khí, chiến đồ trên người hẳn là cũng bị tẩy đi, bảo hắn chọn một bộ ở trong bảo khố rồi đưa đến đây. Đặc biệt là chiến đồ, thà thiếu chứ không ẩu! Nếu trưởng lão viện và Độ Chi viện có nghi vấn, thì cứ đẩy lên người ta là được. Còn nữa, tìm một gian phòng thích hợp, để Phương Bất Viên và Tông Tam Bình bố trí một tòa Linh trận!”

Yến Quy Lai nói đến chỗ này, lại phát hiện Sở Hi Thanh đứng yên ở nơi đó.

Hắn không khỏi nhíu mày, ánh mắt bất mãn nhìn Sở Hi Thanh: “Ngươi còn đứng ở đây làm gì? Còn không đi đi!’

Kiếm Tàng Phong phải truyền tin cho Lý Trường Sinh, việc tìm phòng và Linh trận chỉ có thể giao cho Sở Hi Thanh.

Yến Quy Lai chợt phát hiện, gương mặt đẹp trai này của Sở Hi Thanh tựa hồ không đáng yêu như vậy nữa.

Tiểu tử này cực ngốc, không thông minh chút nào cả.

Sở Hi Thanh choáng váng, vội vã ngự không mà lên, bay ra khỏi rừng đá.

Sau đó, Yến Quy Lai lại nghiêm túc nhìn Sở Vân Vân: “Tàng Phong, ngươi đưa hai thanh thánh kiếm cho ta, ta trợ giúp nàng loại bỏ một ít độc chú, giúp nàng tái tạo ‘công thể’.”

Thần độc và thần chú trên người Sở Vân Vân, phàm nhân là không thể làm gì.

Nhưng hắn là nhị phẩm thượng, Lượng Thiên Kiếm cũng đã đến tầng hai mươi hai, mượn lực lượng của hai thanh thánh kiếm, vẫn có thể loại bỏ một ít độc chú.

Sở Vân Vân mỉm cười, nàng vô cùng cảm kích mà thi lễ với Yến Quy Lai: “Đệ tử cảm ơn sư thúc!”

Chương 1428: Vui mừng (5)

Cùng lúc đó, Lý Trường Sinh đang bận việc trong Đạo Nhất điện.

Cách đây không lâu, hắn bế quan gần nửa tháng, sự vụ trong tông môn đều chất thành đống, các loại công văn đã cao hơn một trượng.

Lý Trường Sinh không thể không dùng thuật phân thân, một người hóa thành bảy, bắt đầu xử lý công chuyện.

“Mười bảy thế gia Linh Châu tại Tây vực liên danh mời Vô Tướng thần tông kiến tạo võ quán ở Linh Châu? Dân chúng địa phương và võ tu đều ngưỡng mộ võ học của Vô Tướng thần tông? Khó rồi đây, thiên hạ sắp đại loạn, đầu tư nhiều tiền như vậy, chỉ sợ là đổ sông đổ biển. Nhưng đây là địa bàn của Đô Thiên thần cung, là một cơ hội hiếm có. . .”

Lý Trường Sinh đang suy nghĩ xem nên xử lý thế nào, chợt thấy một đạo linh quang bay đến từ phía Tổ Sư đường.

Lý Trường Sinh cảm thấy rất kinh ngạc, ai lại bỏ một lượng lớn ‘thiện cộng’ ra để truyền tin bằng Vô Tướng thần ấn?

Chẳng lẽ là tin tức từ Vân Hải tiên cung?

Lúc trước, Yến Quy Lai đã báo cho hắn biết, Vân Hải tiên cung sắp kết thúc, bọn họ cũng bị ép phải rời khỏi tiên cung.

Tính toán thời gian, thì tranh đấu Vân Hải tiên cung cũng kết thúc rồi.

Chỉ là không biết đám người Sở Hi Thanh thắng bại ra sao? Sinh tử thế nào?

Hắn giơ tay lên, hút linh quang vào trong tay.

Khi Lý Trường Sinh ngưng thần cảm ứng, sau đó toàn thân lập tức cứng đờ tại chỗ.

Là tâm tình quá kích động, sáu bộ hóa thân kia của hắn bỗng nhiên ‘ầm’ một tiếng rồi biến mất không còn tăm tích.

Mà tận năm cái hô hấp sau, kiếm ý của Lý Trường Sinh đột nhiên bùng nổ, xông thẳng lên tận mây xanh.

Lúc này, hắn không có cách phát tiết tâm trạng của mình, bỗng nhiên lại cười ha ha, tiếng cười truyền xa trăm dặm, rung động toàn bộ Vô Tướng thần sơn.

Điều này khiến cho tất cả đệ tử và tất cả trưởng lão của Vô Tướng thần tông đều dừng hành động trên tay, dồn dập nhìn về phía Đạo Nhất điện với vẻ kinh ngạc.

Bọn họ đều đang suy nghĩ, Lý mì vắt lại làm sao rồi?

Hắn uống nhầm thuốc à? Có chuyện gì mà vui mừng như thế?

. . .

Khi mấy người Yến Quy Lai và Sở Vân Vân đang nói chuyện, Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm đang chắp tay sau lưng, đứng trên đỉnh Thần Vân lâu, nhìn xuống vị trí đầu rùa đá Bá Hạ bên dưới.

Hắn đang nhìn Sở Hi Thanh.

“Ta không nói hắn không được, ngoại trừ tính thích trêu hoa ghẹo nguyệt, phong lưu thành tính ra, thì thiếu niên này vẫn rất tốt, một thân chính khí, nghĩa bạc vân thiên, thiên phú cao tuyệt, hơn nữa còn rất có trách nhiệm, kiên cường . . .”

Lục Trầm nói đến đây, lại nghĩ đến mình chém Sở Hi Thanh hơn ngàn đao.

Cái tên này nhìn như kêu rên không ngớt, nhưng Lục Trầm biết, cái tên này chỉ làm thế để cho hắn hả giận thôi.

Cái tên hỗn trướng kia trúng hơn ngàn đao mà mặt không đổi sắc.

Đây là loại ý chí gì?

Hắn há có thể không biết lòng gian của tên kia!

Lục Trầm hít một hơi: “Hắn không chỉ cứu mạng ngươi, còn giúp ngươi lấy được truyền thừa của Thần Ngao Tán Nhân, có ân lớn với ngươi, ngươi có thể báo đáp hắn, nhưng không cần đưa cả bản thân mình vào. Người này cũng không phải người chung tình, tuyệt đối không hợp với ngươi. Nếu như ngươi không muốn tương lai phải chịu khổ, vậy thì từ bỏ phần tình cảm này sớm một chút là tốt nhất.”

Lục Loạn Ly nghĩ thầm, Sở Hi Thanh phong lưu thành tính từ bao giờ?

Từ khi nàng quen Sở Hi Thanh đến giờ, Sở Hi Thanh vẫn luôn tập trung tu luyện, giữ mình trong sạch.

Thích trêu hoa ghẹo nguyệt thì là sự thật, khi còn ở võ quán Chính

Dương, đã có rất nhiều thiếu nữ thích hắn.

Sau khi đến Vô Tướng thần sơn, tên này lại càng trầm trọng hơn, có đến hàng ngàn hàng vạn người hâm mộ, vô số sư tỷ sư muội yêu thầm hắn.

Sở Hi Thanh xưa nay đều rất ôn hòa với những thiếu nữ này, làm việc rất chính trực, thủ thân như ngọc.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh đúng là không phải người chung tình.

Từ trong giấc mơ lần trước của Sở Hi Thanh, nàng đã biết cái tên này rất xấu rồi.

Trong miệng hắn ngậm Tần Mộc Ca, mắt thì lại đang nhìn nàng kìa!

Thế mà lại dám mơ đẹp như vậy!

Lục Loạn Ly không khỏi cắn môi dưới, tâm tình rất phức tạp.

Nếu biết trước Sở Vân Vân và Sở Hi Thanh không phải huynh muội, hai năm trước nàng sẽ lựa chọn xa lánh, chắc chắn sẽ không dây dưa với Sở Hi Thanh.

Nàng cũng đã nghĩ đến việc rời bỏ Sở Hi Thanh mà đi, nhưng lại không bỏ xuống được.

Lục Loạn Ly lại nghĩ đến hình ảnh trong Hỏa Cốt quật, nghĩ đến bóng người tử chiến không lùi ở trước mặt mình.

Nàng đã biết đó là Sở Hi Thanh từ lâu.

Ban đầu, nàng còn hơi nghi ngờ và khó hiểu, sau đó lại thấy Sở Hi Thanh dùng phương phức khó mà tin nổi để đánh bại đối thủ, hơn nữa còn là nhiều lần.

Trừ phi nàng là kẻ ngu không chữa nổi, bằng không thì còn có thể không nghĩ ra sao?

Một ngày đó, Sở Hi Thanh cõng nàng chạy ra khỏi Hỏa Cốt quật.

Lục Loạn Ly suy nghĩ rất nhiều, trên mặt lại thản nhiên như không: “Chuyện của ta không cần ngài quan tâm, ta không phải trẻ con, tự có chừng mực.”

Chương 1429: Chân tướng

Lục Trầm nghe vậy thì không khỏi hít một tiếng.

Hắn biết mình không khuyên nổi, nữ nhi của hắn đã bị rơi vào vũng bùn, tạm thời không rút ra được.

Việc này chỉ có thể chờ mong tương lai Lục Loạn Ly nhìn thấu Sở Hi Thanh, tự mình đi ra.

Thật ra thì bỏ qua cái khuyết điểm trêu hoa ghẹo nguyệt kia, cái tên hỗn trướng kia cũng không tệ lắm, là người đáng tin cậy.

Dù chỉ là phong lưu một chút thôi thì cũng còn tốt.

Chỉ cần Sở Hi Thanh không quá đáng, Lục Trầm vẫn có thể tiếp nhận.

Thiên hạ này có rất nhiều người tam thê tứ thiếp mà.

Vấn đề là mấy cô gái bên cạnh Sở Hi Thanh kìa, đó đều là ai chứ?

Tâm trạng của Lục Trầm bây giờ cũng không thể bình tĩnh.

Hắn nghe từ miệng Lục Loạn Ly, Sở Vân Vân kia chính là Bá Võ Vương Tần Mộc Ca, khi đó hắn chấn động đến nỗi không thể diễn tả bằng lời.

Vị 'Hoành tuyệt vạn cổ, Quân đốc mắt xanh' kia lại không chết.

Nàng đã trở về, hơn nữa còn đang từ từ khôi phục.

Như vậy Sở Hi Thanh là ai?

Lục Trầm lập tức nghĩ đến người chôn cùng Tần Mộc Ca, đó chính là đích mạch cuối cùng của Kinh Tây Sở thị, Sở Tranh!

Từ lễ pháp mà nói, người ta đã có thể tính là vợ chồng.

Đương nhiên, dù sao đây cũng là Minh hôn, hai người có nhận hay không thì còn chưa biết.

Sau đó, Lục Trầm lại nghĩ đến Vấn Thù Y.

Loạn Ly hồ đồ ngốc nghếch, không hiểu gì cả.

Nhưng ngày hôm đó, Lục Trầm nhìn thấy cảnh Vấn Thù Y thân mật với Sở Hi Thanh ở trong sương mù.

Lục Trầm vừa nghĩ đến cảnh đó, liền cảm thấy đau đầu như búa bổ.

Nếu như Loạn Ly tiếp tục ở bên cạnh Sở Hi Thanh, không biết sẽ gặp phải oan ức thế nào.

“Thôi!” Lục Trầm quay người sang, thu hồi tầm mắt từ người tên hỗn trướng kia: “Ta sẽ ở Vân Hải tiên cung thêm một thời gian, chỉ điểm đao pháp và hai pháp Mộng Ảo cho ngươi. Ngươi cũng cần phải cố gắng gia tăng thực lực.”

Lục Trầm nhìn Lục Loạn Ly, ánh mắt từ từ ác liệt hơn: “Còn cả Đại Minh Vương Luân nữa, thời gian có hạn, ta chỉ có thể giảng giải một lần, ngươi nhất định phải nghe kỹ.”

Khi còn bé, hắn không có danh sư chỉ điểm, nên đi nhầm đường, đời này không có cơ hội chống lại Bá Võ Vương và Nhất Kiếm Khuynh Thành.

Loạn Ly thì lại có thể!

Thiên phú của nàng, tương lai của nàng, tuyệt đối không kém hơn hai nữ nhân kia!

. . .

Sở Hi Thanh và mấy người Tông Tam Bình đã tìm thấy một nơi thích hợp trong Vân Hải tiên cung, rồi bắt đầu bày trận.

Tông Tam Bình và Nhậm Tiếu Ngã đều không am hiểu trận pháp, nhưng bọn họ lại tinh thông Bình Thiên Kiếm và Lượng Thiên Kiếm.

Sở Hi Thanh cũng hơi hiểu một chút, nên không dám nhúng tay vào, hắn chỉ phụ trách cung cấp tài liệu! Trong bảo khố của Vân Hải tiên cung có thứ mà bọn họ cần.

Mà Phương Bất Viên tuy là võ tu, lại am hiểu phù trận.

Hắn tự nghĩ ra Dịch Thiên chi pháp, kiêm thông nhiều loại pháp môn, học sở trường của nhiều nhà, có quan hệ với nhiều mặt.

Căn cứ vào Kiếm Tàng Phong tiết lộ.

Phương Bất Viên này không hề kém hắn, từ nhỏ đã xem qua thức thứ nhất của Bình Thiên Kiếm và Lượng Thiên Kiếm.

Còn hắn có tu luyện hay không, tu đến mức độ nào, thì không ai biết cả, Phương Bất Viên cũng chưa từng thể hiện ra ngoài.

Sở Hi Thanh lại phát hiện, vị này có lý giải cực kỳ sâu sắc với hai môn thánh truyền này.

Sau khi Yến Quy Lai xem xong trận đồ, cũng không khỏi hít một hơi ‘Đáng tiếc’, sau đó còn hung hăng trừng mắt với Phương Bất Viên.

Nếu tên khốn này tu hành như Kiếm Tàng Phong, thành tựu của hắn bây giờ tuyệt đối không kém tên tiểu mập mạp đời hai kia.

Thật ra Vô Tướng thần tông cổ vũ đệ tử của mình tự mở đường mới.

Vấn đề là bây giờ là lúc nào?

Yến Quy Lai vốn tức giận, không nhìn nổi Phương Bất Viên lãng phí thiên phú.

Nhưng khi hắn nghĩ đến Tần Mộc Ca đã trở về, thì lửa giận đã mất sạch.

Bọn họ dùng hai ngày để bày trận.

Sở Vân Vân cũng không thể vào trận để trừ độc ngay.

Nàng nhất định phải phối hợp với Vấn Thù Y, bổ sung các loại quy tắc và hình phạt trong tiên cung.

Vì vậy, mấy ngày tiếp theo, toàn bộ tiên cung đều là những linh quang chói mắt.

Thỉnh thoảng lại có khí lạnh lan tràn bốn phía, làm cho tiên cung bị bao phủ bởi băng tuyết.

Các loại hoa hoa cỏ cỏ trong tiên cung cũng bị dằn vặt một phen.

May mắn là vườn thuốc có cấm pháp bảo vệ, bằng không thì đám linh dược kia cũng không sống nổi.

Tuy nhiên, năng lực phòng ngự của tiên cung đúng là đã mạnh hơn trước nhiều.

Tông Tam Bình không hiểu rõ ràng, lại cảm khải không thôi: “Dùng Tuyệt Thiên chi pháp và Già Thiên chi pháp để tăng Thần Luật. Dùng Hợi Thủy băng lôi và Hàn Phong chi pháp để cường hóa Thiên Phạt Thần Lôi.”

“Hiện tại, dù là cao thủ nhất phẩm cũng khó có thể xông vào tiên cung, sức chiến đấu dưới hạng 50 của Thiên Bảng, chỉ sợ không sống nổi quá hai mươi cái hô hấp. Hai người này. . . không hổ là 'Gần Thần'!"

Hắn đang suy nghĩ Sở Vân Vân rốt cuộc là ai?

Không chỉ Phương Bất Viên, Tông Tam Bình cũng dựng tai nghe lén mấy lời khách sáo của Chu Lương Thần, cho nên cũng đoán được cao thủ thần bí kia là Sở Vân Vân.

Vấn đề là, vị cao thủ này từ đâu nhảy ra?

Kiếm Tàng Phong sẽ biết, nhưng bị môn quy hạn chế, nên vẫn giữ kín như bưng.

Chương 1430: Chân tướng (2)

Hai ngày sau, động tĩnh bên trong tiên cung đã nhỏ đi.

Hai người Sở Vân Vân đã chế định quy tắc trong tiên cung, không chỉ vì cường hóa phòng ngự của tiên cung, mà còn tiện cho ngày sau sử dụng.

Căn cứ theo Thần Ngao Tán Nhân, bọn họ có thể mượn lực lượng của hai sách Giới Luật khi ở trong phạm vi Thần Châu.

Tuy nhiên, dù sao Thần Giới và Thần Luật cũng thuộc về hai người, lâm trận mới bắt đầu thương lượng thì rất phiền phức, vì vậy hai người bọn họ cần thiết lập các loại pháp cấm và trừng phạt trước, sau này chiến đấu sẽ tiện hơn.

Hai người còn mở quyền hạn cho Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly, để hai người Sở Hi Thanh cũng có thể mượn lực lượng của hai sách Giới Luật.

Sở Hi Thanh cố tình mời Phương Bất Viên ra tiên cung để thử một lần.

Hắn ra lệnh Phương Bất Viên nhất định phải đứng im tại chỗ, không được động đậy.

Sau đó Phương Bất Viên động một đầu ngón tay, liền bị Hợi Thủy băng lôi tấn công, phải bỏ chạy trốn phía, chật vật không thôi.

Hợi Thủy băng lôi mà Sở Hi Thanh triệu hồi chỉ có cấp độ tứ phẩm, không tính quá mạnh.

Nhưng mà trong băng lôi còn ngậm lấy Tuyệt Thiên của Sở Vân Vân và Hàn Phong của Vấn Thù Y.

Bất kỳ sinh linh nào nhiễm phải, cũng sẽ bị đóng băng chết tươi.

Đừng nói là Phương Bất Viên chỉ là một ngũ phẩm thượng, mà ngay cả một nhân vật như Kiếm Tàng Phong cũng phải cẩn thận.

Sở Hi Thanh mừng rỡ không thôi, lập tức học luôn hai môn pháp thuật Nhất Ngữ Thành Châm và Thiên Phạt Thần Lôi.

Hắn học rất đơn giản, chỉ cần hiểu nguyên lý trong đó là được, sau đó dùng Ngoại Pháp thần đồng để thi triển.

Hai môn pháp thuật này có thể để hắn điều động nhiều lực lượng của hai sách Giới Luật hơn.

Đáng tiếc là hắn không phải chủ nhân của hai sách này.

Năm ngày sau, hai người Sở Vân Vân rốt cuộc cũng làm xong tất cả mọi chuyện nên làm.

Sở Vân Vân cũng có thời gian rảnh rỗi để giải độc giải chú.

Theo hai người Yến Quy Lai và Sở Vân Vân đi vào trong trận. Hai thanh thánh kiếm ở trên người Kiếm Tàng Phong lập tức bay thẳng vào trong trận.

Từng cái từng cái phù văn ở chung quanh bắt đầu sáng rực, lấp lánh, một luồng kim khí huy hoàng bắn thẳng lên trời mây.

Lúc này, một cây thước sắt cực lớn và một cây cân rất to đã hiện ra ở trên không trung của Vân Hải tiên cung.

Chu Lương Thần nhìn cảnh tượng này, ánh mắt hiện lên vẻ khó hiểu: “Ta biết Bình Thiên Kiếm và Lượng Thiên Kiếm của tông môn rất mạnh, Tông chủ đại nhân thậm chí còn có thể quét ngang hoàng thành, vô địch nhân gina. Nhưng hai môn kiếm pháp này còn có thể bài trừ độc chú sao?”

“Tự nhiên là có thể!” Diệp Tri Thu khẽ lắc đầu, vẻ mặt bội phục nhìn Yến Quy Lai ở trong trận: “Yến đại trưởng lão có thể dùng Lượng Thiên Kiếm để phân cách độc chú, đưa chúng nó kéo xa nhau ra, chia thành nhiều khối nhỏ. Lại dùng Bình Thiên Kiếm để suy yếu độc tố bên trong, như vậy thì xử lý dễ hơn nhiều.”

Nhưng mà Sở Vân Vân này rốt cuộc là ai?

Là loại độc chú nào mới đáng giá Yến Quy Lai thận trọng như vậy?

Diệp Tri Thu nghĩ đến lúc trước mình còn rất đồng tình với hai huynh muội này, rất thương tiếc vị Sở tiểu muội này, thì tâm trạng của nàng lại trở nên phức tạp.

Bất ngờ, khiếp sợ, nghi ngờ, khó hiểu, xấu hổ, mừng rỡ. . . các loại tâm trạng đan xen cùng một chỗ.

Nàng không ngờ võ quán Chính Dương lại có một con cá lớn như vậy.

'Muội muội' này của Sở Hi Thanh, lại có một cao thủ 'Gần Thần'.

Bảo sao võ đạo của tên kia lại tiến bộ kinh người như vậy.

Sở Hi Thanh có một đại cao thủ như vậy dạy dỗ, tốc độ tu hành có thể chậm sao?

Lúc này, Tông Tam Bình cũng cười nói: "Lượng Thiên, Bình Thiên và Tru Thiên, xưa nay đều không ở riêng. Yến đại trưởng lão còn nắm giữ Tru Thiên Đao thức thứ nhất, còn cả Tiên Thiên Phá Thể Vô HÌnh Kiếm hoàn chỉnh, tất cả đều có tác dụng."

Vẻ mặt Chu Lương Thần bừng tỉnh, sau đó lại cau mày: "Chỉ là. . . nếu như vậy, chỉ sợ Yến đại trưởng lão sẽ hao tổn một lượng lớn nguyên khí."

"Khó tránh khỏi!" Kiếm Tàng Phong hai tay ôm kiếm, thần sắc phức tạp: "Vì vậy, chuyện trừ độc này, chỉ có Yến đại trưởng lão là thích hợp nhất."

Lúc này, ba người Lý Trường Sinh, Ngạo Quốc và Lư Thủ Dương là ba cột chống, là sức chiến đấu đỉnh cấp nhất của Vô Tướng thần tông, không thể có bất kỳ sơ sẩy nào.

Yến Quy Lai thì lại kém hơn nửa đường, hắn mất sức chiến đấu trong nửa năm, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến Vô Tướng thần tông, nhưng vẫn có thể chịu đựng được.

Trong con ngươi của Kiếm Tàng Phong hiện lên một vệt nghiêm túc.

Chuyện hắn lên cấp tam phẩm, gần như đã là bắt buộc.

Phương Bất Viên thì lại lắc đầu: "Đáng tiếc! Chờ thêm vài năm nữa, ta hoàn thành thức thứ nhất của Đồng Tẩu Vô Khi Kiếm thì sẽ đơn giản hơn nhiều, ta có thể trực tiếp trao đổi độc chú trong người nàng ra ngoài.”

Đồng Tẩu Vô Khi Kiếm, chính là tên gọi chính thức của Dịch Thiên chi pháp của hắn.

Đồng Tẩu Vô Khi (không dối trên lừa dưới, già trẻ không gạt), buôn bán công bằng!

Hắn có thể mang độc chú trong người Sở Vân Vân ra, để đổi với một loại thần dược đồng giá nào đó, giá trị tương đương là được!

Chương 1431: Chân tướng (3)

“Mấy năm? Ta thấy mấy chục năm nữa ngươi cũng không hoàn thành nổi! Ta đã nói với ngươi rồi, nếu như ngươi dùng BÌnh Thiên Kiếm và Lượng Thiên Kiếm làm căn cơ cho Dịch Thiên Kiếm của ngươi, thì có thể làm ít mà công nhiều.”

“Thử hỏi giao dịch há có thể thiếu thước và cân sao? Đúng rồi, gần đây ngươi lại tu luyện hai môn kiếm pháp này rồi đúng không? Chạy loạn như con ruồi lâu như vậy, bây giờ vẫn phải nghe ta?”

Lời nói của Nhậm Tiếu Ngã hàm chứa châm chọc, sau đó lại cảm thấy không đúng: “Sở sư đệ đâu? Hắn đi đâu rồi, vì sao không thấy?”

Mọi người nghe vậy thì đều có thần sắc khác nhau, nhưng đều im lặng không lên tiếng, lòng thầm nói vị này không hổ là Tam Trì Cư Sĩ.

Phản ứng quá chậm, khi Sở Vân Vân vừa bước vào trận pháp thì Sở Hi Thanh đã trốn đi rồi, nhìn phương hướng thì hắn là đi đến cửa cung.

Kiếm Tàng Phong âm thầm lắc đầu, lòng bội phục của hắn với Sở Hi Thanh quả thật là không thể diễn tả được bằng lời.

Lúc này, Sở Hi Thanh đúng là đã chạy đến cửa cung.

Hắn là tiễn Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y.

“Thành chủ chờ đã!”

Khi Sở Hi Thanh nhìn thấy một vệt bóng trắng nơi cửa cung, vẻ mặt nhất thời buông lỏng.

Cũng may là hắn đuổi theo kịp.

Sở Hi Thanh lập tức gia tăng tốc độ, rơi vào trước người Vấn Thù Y.

“Xin mời thành chủ dừng chân, ngài còn quên một chuyện.”

Trưởng Tôn Binh Quyền ở sau lưng Vấn Thù Y nhíu chặt lông mày, hắn lấy lại tinh thần, nhìn Sở Hi Thanh với vẻ cảnh giác.

Cái tên tạp chủng này lại muốn gì nữa? Lại tìm mẫu hậu của hắn để làm gì?

Trưởng Tôn Binh Quyền rất bất đắc dĩ.

Hắn cảm thấy Vấn Thù Y có tâm tình dị thường với Sở Hi Thanh.

Cũng cảm giác được Sở Hi Thanh không có ý tốt.

Nhưng Trưởng Tôn Binh Quyền lại không thể làm gì cả.

Vấn Thù Y không thèm để ý đến hắn, cũng sẽ không nghe hắn.

“Chuyện gì?”

Vấn Thù Y nhìn khối đá màu xanh trong tay Sở Hi Thanh, sau đó vẻ mặt thoải mái: “Thần Khế thiên bi?”

Sở Hi Thanh gật đầu: “Thành chủ cần nhỏ một giọt máu vào vật này, không cẩn tinh huyết bản mệnh, máu tươi bình thường là được. Như vậy mới có thể dùng bí pháp để liên lạc từ xa.”

Trong năm ngày này, không phải hắn không làm gì cả.

Ngoại trừ tu hành như bình thường ra, Sở Hi Thanh còn luyện hóa khối đá này, và hỏi cách sử dụng từ chỗ của Thần Ngao Tán Nhân.

Vấn Thù Y liếc nhìn khối đá xanh trong tay Sở Hi Thanh với ánh mắt phức tạp.

Đầu tiên, nàng phất tay áo, ra hiệu cho đám người Trưởng Tôn Binh Quyền rời xa.

Sau đó Vấn Thù Y mới ngưng giọng nói: “Các hạ. . .”

“Thành chủ gọi ta Hi Thanh là được.” Sở Hi Thanh mỉm cười, vẻ mặt tự nhiên hào phóng, khí chất ấm áp như ánh mặt trời.

Sau mũ giáp, khóe môi Vấn Thù Y khẽ vểnh lên, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn ba phần: “Hi Thanh, hai sách Giới Luật ẩn chứa lực lượng

Giới Luật, vậy ngươi có biết Thần Khế thiên bi này đại diện cho lực lượng gì không?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì suy tư: “Khế Thiên?”

“Đúng, chính là lực lượng khế ước!”

Vấn Thù Y hơi gật đầu: “Ngày xưa, Thiên đế đời đầu chế tạo thứ này, lập ra Thần khế. Phàm là người đưa máu tươi vào trong này, lưu tên trên bia, đều sẽ bị Thần khế chế ước.”

“Mà lúc thiên đình còn mạnh mẽ, không biết bao nhiêu thần linh đã ghi danh lên trên bia. Đây chính là vì sao đám thần linh kia đều mơ ước nó, Dương Thần – Hạo Thiên cũng không tiếc tất cả để thu hồi vật này.”

Vẻ mặt Sở Hi Thanh từ từ trở nên nghiêm túc.

Hắn đã hiểu vì sao Thần Ngao Tán Nhân lại nói thứ này có thể ngăn cản các thần.

Nếu như Vấn Thù Y lưu lại máu tươi trên bia đá, tương lai có thể bị hắn chế ước.

Nếu như mảnh vỡ bia đá này rơi vào tay người khác, như vậy thì sẽ là một uy hiếp không lớn không nhỏ với Vấn Thù Y.

Như vậy, Thần Ngao Tán Nhân bảo bọn họ nhỏ máu vào trong bia, thì lại có mục đích gì?

Sở Hi Thanh cảm thấy vị này rất xấu.

“Tuy nhiên, Thần Khế thiên bi này đã bị tổn hại rất nặng, lực lượng của nó đã không còn bao nhiêu, ta cũng tin tưởng ngươi.”

Lúc này, Vấn Thù Y lại nhoẻn miệng cười, lớp giáp bạc trên tay nàng lập tức rút lại, để lộ ra ngón tay như hành non.

Sau đó, một giọt máu tươi rơi vào trên khối đá máu xanh kia.

Giọt máu này cũng bị nó hút vào trong.

Lúc này, lời nói của Vấn Thù Y lại có ý vị sâu xa: “Thần Khế thiên bi có quan hệ trọng đại, ngàn vạn lần không thể mang nó ra trước mặt người khác, ngươi có biết ta đã nảy sinh ý cướp giật không?”

“Bây giờ ngươi không đủ lực lượng để bảo vệ nó, vì vậy bình thường phải gửi ở trong Vân Hải tiên cung. Nơi này có hai sách Giới Luật, lực lượng của chúng được muội muội ngươi và ta gia trì. Thiên hạ bây giờ, trừ phi là bản thể của thần linh hàng lâm, bằng không thì không ai có thể cướp thứ này từ trong Vân Hải tiên cung."

Sở Hi Thanh lại thản nhiên: "Thành chủ yên tâm! Ta sẽ dốc hết sức bảo vệ thứ này, tuyệt đối không để nó rơi vào trong tay người khác."

"Không chỉ bảo vệ nó, nếu như có thể thì còn phải cố gắng thu thập những mảnh vỡ kia, chuyện này sẽ có rất nhiều chỗ tốt với ngươi."

Vấn Thù Y nói đến đây, lại bình tĩnh nhìn Sở Hi Thanh.

Ánh mắt nàng như nước, muốn nói lại thôi.

Chương 1432: Chân tướng (4)

Sở Hi Thanh thì lại hơi chần chờ, sau đó cắn răng, ánh mắt kiên quyết: "Ngoài ra còn có một việc. Không biết thành chủ còn đồ vật có thể giải trừ độc chú không? Sở mỗ nguyện lấy tinh huyết của bản thân để trao đổi."

Cực Đông Băng Thành đã tích trữ ngàn năm, của cải chỉ có thể hơn Vân Hải tiên cung.

Vấn Thù Y nghe vậy thì sững sờ.

Sau khi ngạc nhiên và vui mừng sau, nàng lại hơi cau mày: "Trong tay ta đúng là có vài món có thể giải trừ độc chú và thần chú trên người muội muội ngươi, đủ để nàng loại bỏ một bộ phận độc tính và nguyền rủa. Chỉ là. . ."

Nàng nhìn về nơi sâu xa trong cung, ánh mắt dị dạng: "Ngươi đã từng hỏi ý muốn của Sở Vân Vân chưa? Nàng rất kiêu ngạo, lại có địch ý với ta, không biết nàng có muốn dùng đồ của ta không?"

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, lúc trước hắn đổi Thần Nông Hộ Tâm đan, Sở Vân Vân có dùng không?

Nhưng tình hình bây giờ lại khác, bây giờ bọn họ đã bắt được Vân Hải tiên cung, Sở Vân Vân chưa chắc đã đồng ý.

Nhưng hắn cũng đã nghĩ về chuyện này rồi.

Trong tiên cung không phải có một tòa bảo khố sao?

Những thứ này đều lấy từ trong bảo khố, chứ không phải của Vấn

Thù Y nha!

Vẻ mặt Sở Hi Thanh thản nhiên như không: “Thành chủ nói đùa rồi, Sở mỗ không phải trẻ con ba tuổi, cần gì phải hỏi người khác?”

“Nếu ngươi đã kiên trì. . .”

Ánh mắt Vấn Thù Y hơi động, nàng nghĩ đến vị ngọt ngào trong máu của Sở Hi Thanh.

Năm ngày trước, nàng đã sử dụng lực lượng Thái âm khi chém giết với Sở Vân Vân.

Vấn Thù Y cuối cùng lại thở dài: “Như vậy Vấn mỗ sẽ không khách khí!”

Bóng người nàng lóe lên, liền xuất hiện ở sau lưng Sở Hi Thanh.

Lúc này, mũ giáp của Sở Hi Thanh cũng co rút lại, để lộ ra khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành.

Nàng cắn một cái lên cổ của Sở Hi Thanh.

Lần này nàng rất kiềm chế, cố gắng không để Sở Hi Thanh thiếu thốn khí huyết.

Dù hắn có Vạn Cổ Thiên Thu, nhưng nguyên khí cũng có cực hạn.

Nhưng ngay sau đó, Vấn Thù Y lại nghĩ đến, Sở Hi Thanh làm tất cả đều là vì Sở Vân Vân.

Vấn Thù Y âm thầm hừ lạnh một tiếng, sau đó cũng không kiềm chế nữa.

Sở Hi Thanh không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Mà lúc này, trên đỉnh Thần Vân lâu, Lục Loạn Ly vừa kết thúc việc học đao.

Vì ngồi khá lâu, thân thể của nàng hơi cứng.

Nàng vừa vươn vai, vừa đi đến trước cửa sổ.

Ánh mắt Lục Loạn Ly nhìn về phương xa, nhìn toàn bộ cảnh tượng trong tòa Vân Hải tiên cung này.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, toàn bộ thân thể mềm mại của

Lục Loạn Ly bỗng nhiên cứng đờ.

Nàng nhìn thấy một cảnh tượng khó tin ở nơi cửa cung.

Lục Loạn Ly cắn môi dưới, tay phải không tự chủ được mà nắm chặt chuôi đao!

Mãi đến tận mười mấy cái hô hấp sau, Lục Loạn Ly nhìn thấy Vấn Thù Y thả Sở Hi Thanh ra, lúc này hàm răng của nàng mới thả lỏng.

Trên môi nàng đã có một dấu răng, còn chảy máu.

"Cha, lực lượng Loạn Thiên vừa rồi, ngài lại giảng giải cho ta một chút."

Lục Trầm đang ngồi ở phía xa xa vẫn chưa phát hiện dị thường, hắn mở mắt ra, nở nụ cười vui mừng: "Ngươi nên học pháp môn này cho tốt. Lực lượng Loạn Thiên này, nếu tu đến cực hạn thì có thể ứng đối với Tuyệt Thiên chi đạo và Đống Thiên chi đạo."

. . .

Khi Vấn Thù Y rời đi, không chỉ cho hắn bốn loại thiên tài địa bảo có thể giải trừ độc chú, mà còn cho Sở Hi Thanh một bình Thần Luyện Cố Nguyên đan.

Đây là một loại thần đan chuyên dùng để bổ máu, Vấn Thù Y cũng từng cho hắn ba viên.

Sở Hi Thanh từng dùng, hiệu quả rất tốt.

Hắn không khỏi âm thầm cảm khái, lòng thầm nói vì đại tỷ tỷ này thật biết thương người.

Vấn Thù Y biết hắn nóng lòng tăng tu vị, cho nên liền cho một bình.

Ngoài ra, Vấn Thù Y còn cho hắn một ít lực lượng Thần âm.

Số lượng vừa đủ để hắn cân bằng Thần Dương trong cơ thể.

Đáng tiếc là biện pháp này quá thô bạo, hiệu quả khá kém, chỉ là trị ngọn chứ không trị gốc. . .

Đương nhiên, hắn cũng không dám nghĩ đến phương pháp trị tận gốc kia.

Sở Hi Thanh vui mừng và hài lòng, mang theo bọc nhỏ trở về.

Dựa theo Vấn Thù Y đánh giá, sau khi Yến Quy Lai xong việc, lại cho Sở Vân Vân dùng bốn loại thiên tài địa bảo này. Sở Vân Vân có thể khôi phục một phần mười.

Tiếp tục khôi phục là không thể.

Tu vị của Sở Vân Vân cùng một nhịp thở với Sở Hi Thanh, không thể chênh lệch quá xa.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, nói võ đạo căn cơ của Sở Vân Vân, cộng thêm cột cờ Nghịch Thần Kỳ, một phần mười chân nguyên đã đủ để đối kháng với đại đa số Thiên Bảng rồi.

Khi Sở Hi Thanh trở lại trước trận pháp, phát hiện mọi người ở đây đều nhìn hắn với ánh mắt dị dạng.

Ánh mắt Diệp Tri Thu đầy xem thường, còn đám nam nhân còn lại thì là bội phục, kính phục.

Sở Hi Thanh cũng không để ý.

Hắn biết mấy người này đang suy nghĩ cái gì, nhưng mà Sở Hi Thanh hắn đường đường chính chính, tự nhiên không sợ ánh mắt của người khác.

Hắn làm như không có chuyện gì xảy ra, cầm khối đá xanh đến trước mặt Kế Tiễn Tiễn: “Tiễn Tiễn, ngươi cũng nhỏ một giọt máu vào đây đi, sau này chúng ta có thể liên lạc từ xa.”

Nói thật, hắn cảm thấy rất kinh ngạc khi Kế Tiễn Tiễn trở lại.

Nàng đã nói là phải trở về kinh thành, kết quả một khắc đồng hồ sau, Kế Tiễn Tiễn lại quay trở lại.

Kế Tiễn Tiễn giải thích là nàng suy nghĩ cẩn thận xong, cảm thấy đề nghị của Sở Hi Thanh không phải không được, nàng có thể thuyết phục thủ trưởng, điều mình đến dưới trướng Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì biết có vấn đề, nhưng làm như không biết, hắn cũng vui khi nhìn thấy cảnh này.

Chương 1433: Bất cẩn

Kế Tiễn Tiễn nghe Sở Hi Thanh nói vậy thì ngẩn người, nghĩ thầm ta cũng có thể sao?

“Được!”

Nàng lập tức đồng ý, rồi nhỏ một giọt máu lên trên khối đá.

Cái này cũng rất hợp ý nàng.

Kế Tiễn Tiễn cho là mình có thể thông qua khối đá này để nắm giữ hướng đi của đám phản tặc kia, nghe xem bọn họ nói cái gì.

Sở Hi Thanh nở nụ cười thỏa mãn, sau đó lại gọi Chu Lương Thần đến: “Lương Thần, ngươi là đạo thị của ta, cũng nhỏ một giọt máu đi.”

Chu Lương Thần trợn tròn mắt lên, ngưng thần suy nghĩ một chút, rồi dứt khoát lắc đầu: “Ta không nhỏ, bình thường ta đều đi theo chủ thượng, không cần dùng thứ này.”

Hắn nghĩ thầm, những người nhỏ máu lên trên này đều là ai chứ?

Sở Hi Thanh, Tần Mộc Ca, Vấn Thù Y, Lục Loạn Ly. . . người ta là người một nhà, mình nhảy vào làm cái gì?

Kế Tiễn Tiễn kia quá không hiểu chuyện, ai cũng có thể nhỏ máu lên tảng đá này sao?

Bây giờ đang có nhiều người, mình cũng không tiện nói với nàng.

Sở Hi Thanh cũng không ép.

Hắn quét mắt nhìn mọi người ở đây một chút, sau đó liền cất khối đá này đi.

Lúc này, Phương Bất Viên lại tiến tới, vẻ mặt nghiêm túc.

“Sở sư đệ, lúc nãy, không biết vì sao mà muội muội ngươi lại tỉnh trong chốc lát.”

Đùng!

Trái tim của Sở Hi Thanh đột nhiên nhảy lên một cái, sau đó hắn cố gắng đè nén nỗi lòng, giả vờ bình tĩnh: “Tỉnh lại thì tỉnh lại thôi, cố ý nhắc đến làm gì?”

Phương Bất Viên liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó lại cười nhạo một tiếng: “Ta lừa ngươi thôi.”

Răng . . .rắc!

Sở Hi Thanh trực tiếp cắn nát răng, tay cầm đao đã nổi gân xanh.

Cái họ Phương này, có chút làm người ta chán ghét!

Lúc này, Phương Bất Viên lại cười híp mắt, duỗi một ngón tay lên, truyền âm nói: “Giao dịch công bằng, ngươi nợ ta một ân tình nhỏ.”

Răng trong miệng Sở Hi Thanh lại tái sinh, nhưng lúc này hắn lại có kích động muốn cắn nát răng.

Trừ phi là bây giờ giết người diệt khẩu, bằng không hắn không thể trở mặt.

Sở Hi Thanh chỉ có thể bóp mũi đồng ý.

Sau đó chính là tu hành, chờ đợi.

Quá trình trừ độc của Yến Quy Lai kéo dài tận ba mươi ngày.

Đây là thần độc và thần chú, dính đến chữ ‘thần’ thì không phải hỏi. Trong đó còn có ‘Vĩnh Hằng thần độc’ của Vạn Độc chi chủ, nên không dễ áp chế và giải trừ.

Lúc này, ba vị hộ pháp tiên cung và Lục Loạn Ly, người đi thì đã đi, người trừ độc thì trừ độc, người học đao thì học đao. Ngay cả pháp khí đại não của Thần Ngao Tán Nhân cũng đang tập trung chế tạo Vân Hải Kiếm Khôi.

Con Vân Ngao kia cũng không dùng được, cả ngày chỉ biết ngủ say như chết.

Toàn bộ tiên cung, chỉ có một hộ pháp là Sở Hi Thanh này chăm nom.

Ngoại trừ thời gian tu hành ra, hắn còn phải bỏ chút thời gian để kiểm tra cấm pháp trong tiên cung, kiểm tra tình hình chung quanh tiên cung.

Lực lượng Giới Luật của Sở Vân Vân và Vấn Thù Y đều rất mạnh mẽ, vững chắc không gì phá nổi.

Vấn đề là người bên ngoài không biết, nên không có lực uy hiếp gì.

Vì vậy, một khi Vấn Thù Y rời đi, liền có một ít võ tu ỷ vào thực lực mạnh mẽ mà cố gắng xông vào tiên cung.

Hầu như mỗi ngày đều có ba, năm người như vậy. Sở Hi Thanh cũng không dám khinh thường, không thể không bỏ chút thời gian đi kiểm tra.

Tình hình trước mắt vẫn còn tốt, đám người kia không thể đi vào Vân Hải tiên cung, đa số người còn bị thương rồi bỏ chạy.

Còn có vài tên đen đủi, trực tiếp thân tử đạo tiêu.

Những người này đều ỷ vào lực lượng của thần linh ở trên người, không coi cấm pháp của tiên cung ra gì, kết quả lại chết dưới Hợi Thủy băng lôi của tiên cung.

Sở Hi Thanh đoán là tình hình này sẽ kéo dài một thời gian, sau đó sẽ không có ai dám tùy tiện xông vào nữa.

Chờ đến khi có nhiều người chịu thiệt, bọn họ sẽ kiêng kỵ.

Khoảng thời gian này, cũng là thời khắc nguy hiểm nhất, bên ngoài Vân Hải tiên cung đã tụ tập rất nhiều cường giả.

Ngay sau mười ngày Vấn Thù Y rời đi, Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm cũng cáo từ rời đi.

Hắn đã ở nơi này nửa tháng, mỗi ngày đều giảng giải đao pháp cho Lục Loạn Ly.

Thật ra Sở Hi Thanh rất muốn hỏi Lục Trầm vài chuyện, nhưng vị thứ 9 thiên hạ này rất kiêu ngạo và lạnh nhạt với hắn.

Mãi cho đến khi Lục Trầm rời đi, vẫn không cho hắn một sắc mặt tốt.

Sở Hi Thanh vẫn đi theo Lục Loạn Ly tiễn vị này, sau đó cùng nhau leo lên đỉnh Thần Vân lâu.

“Ngươi đi theo ta làm gì?”

Lục Loạn Ly đạp lên lầu, sắc mặt lạnh như băng, trong lời nói hàm chứa băng tuyết: “Ngươi đừng đi theo ta, ta muốn luyện đao.”

Sở Hi Thanh khẽ nhíu mày, ánh mắt đầy kinh ngạc.

Loạn Ly vẫn giận vì giấc mơ kia sao?

Không nên nha!

Cô bé này xưa nay đều rộng rãi phóng khoáng, không tim không phổi.

Đã hai mươi ngày rồi, nàng quên từ lâu rồi mới đúng.

“Bây giờ ngày nào ta cũng luyện đao và pháp thuật, không có thời gian nói chuyện với ngươi."

Lục Loạn Ly cầm thanh Đoạn Phong đao mới có của mình lên, bắt đầu múa múa.

Thanh thần binh này vốn gọi là kiếm, là Đoạn Phong kiếm, Thần Ngao Tán Nhân dùng chính là kiếm pháp.

Nhưng khi Thần Ngao Tán Nhân lâm chung, lại đưa nó luyện chế thành một thanh đao thẳng.

Lục Loạn Ly dùng chưa quen tay, cho nên cần luyện tập nhiều hơn.

Chương 1434: Bất cẩn (2)

Lúc này, tâm thần nàng hơi động, lập tức hạ đao xuống, nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt ngậm lấy vài phần kinh dị: "Ngươi bây giờ rất nhàn sao? Hay là ngươi luyện với ta một chút?"

Sở Hi Thanh vô thức muốn từ chối.

Nhìn vẻ mặt này của Lục Loạn Ly, liền biết là không có chuyện tốt.

Lẽ nào cô bé này cũng muốn chém mình giống như cha của nàng?

Hắn hơi suy nghĩ một chút, lại đè Kim Phong Ngọc Lộ đao, nở nụ cười nói: "Cũng được, ta và ngươi luyện một chút."

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, để Lục Loạn Ly xả giận cũng tốt.

Nhưng chỉ hai mươi cái hô hấp sau, Sở Hi Thanh liền hối hận.

Mỗi đao của Lục Loạn Ly đều là trí mạng, đều đánh vào chỗ yếu.

Mộng Ảo chi pháp của nàng đã tiến bộ rất nhiều, trong hai mươi luôn có một đao có thể che đậy năm giác quan của hắn trong chốc lát.

Còn cả những tròng mắt màu đen trên lông đuôi Khổng Tước kia, chỉ cần chúng khóa chặt Sở Hi Thanh thì hắn tâm tư của hắn sẽ hỗn loạn giây lát, chân nguyên cũng sẽ hỗn loạn theo.

Lục Loạn Ly còn dùng Đại Minh Vương Luân, dáng vẻ như không chém chết hắn thì không giảng hòa.

Kim Phong Ngọc Lộ đao của Sở Hi Thanh mới nhận hơn 200 đao, liền bị Đoạn Phong đao chém đứt.

Nhai Tí thần đao lơ lửng ở một bên lại không chịu hỗ trợ.

Đao linh chê hắn không nghiêm túc, không chịu dùng Thiên Thù Thần Ý Đao để đánh với Lục Loạn Ly, cho nên không thèm để ý.

Một trận luận bàn mà thôi, cũng xứng để nó ra sân?

Sở Hi Thanh không thể làm gì, chỉ có thể chật vật chạy trốn khắp nơi.

Hắn còn có đao chỉ, dùng chỉ thay đao, có thể sử dụng.

Nhưng dù Sở Hi Thanh có tự tin thế nào đi nữa, cũng sẽ không dùng đầu ngón tay của mình để đối kháng với một thanh thần đao nhất phẩm.

Chỉ sợ một đao liền cụt.

Hắn tê cả da đầu, lòng thầm nói lẽ nào Lục Loạn Ly muốn mưu sát chồng?

May mắn là một khắc đồng hồ sau, Lục Loạn Ly đã tự từ bỏ.

Nàng thu trường đao vào vỏ, mất hứng nói: “Ngươi đi đi, ngươi vẫn luôn nhường ta, không chịu dùng toàn lực đánh với ta, cứ trốn trốn tránh tránh, quá vô vị.”

Lúc này Sở Hi Thanh mới bình tĩnh lại, sau đó nhìn Lục Loạn Ly.

Hắn cảm thấy cô bé này hơi khác với trước kia, để cho hắn có chút không hiểu.

Lục Loạn Ly cũng nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh.

Nàng âm thầm cười gằn, nghĩ thầm ta đã không phải Lục Loạn Ly mà ngươi có thể lừa gạt trước kia nữa rồi.

Chuyện mười ngày trước, không phải tùy tiện dỗ dành, không chịu ăn đòn là có thể bỏ qua.

Sở Hi Thanh thì lại nhìn ra ngoài lan cửa sổ, phát hiện nơi này có thể nhìn thấy cửa cung.

Tâm thần hắn hơi động, suy tư nói: “Hôm đó ngươi đã nhìn thấy chuyện của ta và Vấn Thù Y?”

Lục Loạn Ly híp mắt lại, sau đó cười gằn một tiếng, rồi bắt đầu luyện tập đao pháp của nàng.

“Vô liêm sỉ!”

Không biết nàng đang nói ai.

Nhưng Lục Loạn Ly múa đao thì đao cương tràn đầy, toàn bộ nơi này đều là năm màu sặc sỡ. Mấy chục cái lông đuôi Khổng Tước sinh sôi, tất cả tròng mắt màu đen kia đều nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh thì chẳng những không sợ hãi, trái lại còn thả lỏng.

Biết nguyên nhân rồi thì dễ.

“Đó chỉ là một giao dịch, ta dùng máu Thần Dương của mình để đổi lấy thứ giải trừ độc chú cho Vân Vân.”

Sở Hi Thanh cảm giác đao ý của Lục Loạn Ly không còn ác liệt như trước nữa.

Sau đó hắn cất bước đi đến trước cửa sổ, ánh mắt thản nhiên: “Loạn Ly, ngươi cũng đoán được thân phận chân chính của ta rồi đúng không?”

“Cha ta từng có suy đoán.” Lục Loạn Ly hơi nhíu mày: “Ngươi là Sở Tranh? Nghe đồn rằng, là đích mạch cuối cùng của Kinh Tây Sợ thị.”

Đây là một chuyện khác làm cho nàng đau lòng.

Nàng đi theo Sở Hi Thanh lâu như vậy, lại không biết họ tên chân chính của hắn.

Nhưng ở phương diện này, Lục Loạn Ly cũng không có tư cách trách hắn, bản thân nàng cũng che che giấu giấu.

“Đây là tên trước kia của ta.”

Sắc mặt Sở Hi Thanh bình tĩnh: “Cũng chính là chuyện hôm nay ta muốn nói với ngươi, từ khi ngươi quen biết ta đến nay, ta có rất nhiều chuyện gạt ngươi, nhưng đều là bất đắc dĩ thôi, bây giờ là lúc thẳng thắn với ngươi.”

“Loạn Ly, ngươi chỉ biết một mà không biết hai, ngày ta bị chôn sống trong quan tài, thì ta đã chết thật rồi. Khi đó thân thể của ta rất yếu kém, bị chôn sống chết tươi trong quan tài. Mặc dù hai chúng ta có thể bò ra khỏi lăng mộ Bá Võ Vương, nhưng là do có người sử dụng Lục âm Hoàn Hồn Chú lên người hai chúng ta.”

Lục Loạn Ly nghe thấy câu nói thứ ba thì hơi sững sờ, trong mắt lóe lên một vệt đau lòng.

Trước kia nàng không nghĩ đến phương diện này, lúc này nghe Sở Hi Thanh nói vậy thì mới cảm thấy kinh sợ.

Sở Hi Thanh là người bị chôn sống! Là người chôn cùng Tần Mộc Ca!

Lục Loạn Ly không thể tưởng tượng được mùi vị bị chôn sống là thế nào?

Sau đó, nàng nghe đến mấy chữ Lục âm Hoàn Hồn Chú thì con ngươi nhất thời co rút lại.

Nàng đã nghe nói qua môn chú pháp này.

Chương 1435: Bất cẩn (3)

“Ta không biết người phương nào sử dụng chú pháp với chúng ta, ta rất cảm kích hắn, bằng không thì bây giờ ta vẫn nằm trong quan tài, biến thành một đống xương trắng.”

Giọng nói Sở Hi Thanh rất bình tĩnh, không giống như đang nói chuyện của mình, mặt hắn hàm chứa vẻ tự giễu: “Nhưng ta cũng rất sợ, tương lai ta và Vân Vân rất có thể sẽ bị khống chế. Báo ân bình thường thì không sao, đây là chúng ta nợ hắn, chỉ sợ là phải làm con rối cho người khác.”

“Vì vậy, chúng ta phải cố gắng sống tiếp, cái gọi là Lục âm hoàn hồn, nghịch thiên sống tạm, có mượn nhất định phải có trả, mỗi ngày chúng ta đều cần trở nợ. Mà ta và Vân Vân bây giờ, là sinh tử tương hệ với nhau.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Loạn Ly không khỏi trắng bệch.

Nàng không ngờ hai huynh muội Sở Hi Thanh không chỉ phải đối mặt với sự truy sát của triều đình, mà còn rơi vào hoàn cảnh khốn khó như vậy.

“Vậy tình hình của ngươi bây giờ thế nào?” Lục Loạn Ly đột nhiên nắm lấy tay của Sở Hi Thanh, cẩn thận cảm ứng tình trạng trong cơ thể hắn.

Nàng vừa đau lòng lại vừa áy náy.

Sở Hi Thanh đang giãy dụa cầu sinh, còn mình thì lại suy nghĩ tình tình yêu yêu.

“Ta rất tốt, may mà gần đây thức tỉnh huyết mạch Thần Dương, khiến cho ta tạm thời không cần lo về tính mạng. Đúng rồi. . .”

Sở Hi Thanh giống như đột nhiên nghĩ đến một chuyện, lại lấy khối đá Thần Khế thiên bi ra: “Ngươi cũng nhỏ một giọt máu lên trên này đi, tháng sau ngươi và Nhược Hi sẽ tiến vào bí cảnh thời gian, khi đó ta cũng có thể liên lạc với các ngươi.”

Lúc này, Lục Loạn Ly hoàn toàn nghe lời hắn, không hề nghĩ ngợi.

Nàng lập tức nhỏ một giọt máu tươi lên khối đá màu xanh.

Nhưng sau khi Lục Loạn Ly nhỏ máu xong, lại kết thành bí pháp, thì sắc mặt nàng lại tái xanh, ánh mắt âm lãnh.

Bởi vì lúc này có một màn ánh sáng màu xanh xuất hiện ở trước mặt nàng.

Phía trên là mấy câu nói của Vấn Thù Y: “Hi Thanh, ta trở về Cực Đông Băng Thành vài ngày rồi, lại tìm được vài loại thần dược có thể hỗ trợ muội muội ngươi giải trừ độc chú. Nếu Hi Thanh ngươi có rảnh, có thể đến Cực Đông Băng Thành tìm ta.”

Sở Hi Thanh cũng nhìn thấy, hắn vô cùng đau đầu, nghĩ thầm thật cmn nó rất đúng lúc.

Mà lúc này, cách đó vạn dặm, trong tòa Cực Đông Băng Thành khổng lồ đang trôi nổi trên mặt biển, Vấn Thù Y đang ngồi quỳ chân trên ‘Thái Dương tinh sàng’ trong tẩm cung của mình, mười ngón tay xinh đẹp của nàng chống ở dưới cằm, cái cổ trắng ngọc như thiên nga hơi duỗi ra, vô cùng chờ mong mà nhìn màn sáng màu xanh ở trước mắt.

Sở Hi Thanh sẽ trả lời thế nào? Hắn có đáp ứng hay không? Liệu hắn có đến Cực Đông Băng Thành không?

. . .

Cuối cùng, Sở Hi Thanh vẫn bị Lục Loạn Ly múa đao đuổi đánh ra khỏi Thần Vân lâu.

Sau khi hắn đi ra, liền tràn đầy bất đắc dĩ mã xoa thái dương.

Bất cẩn rồi!

Cái Thần Khế thiên bi này rất thần kỳ, không cần dây mạng mà cũng có thể giao lưu ở cách mấy trăm ngàn dặm.

Nói không chừng còn có thể chat riêng.

Tuy nhiên, nhìn vẻ mặt của Lục Loạn Ly thì hình như nàng không còn tức giận như lúc mới đầu nữa.

Còn cả tin tức của Vấn Thù Y nữa, không trả lời thì không hay cho lắm.

Sở Hi Thanh nghĩ, bây giờ có hai cô bé đang nhìn chằm chằm vào mình, lại cảm thấy mình quá bất cẩn.

Hắn ngưng thần suy nghĩ một chút, liền lấy hai khối linh thạch màu đen to bằng nắm tay ra, sau khi bóp nát thì dùng bí pháp trả lời: “Bàn sau!”

Đây là một khuyết điểm khác của Thần Khế thiên bi. . . chi phí sử dụng quá đắt!

Thần Khế thiên bi đúng là có thể liên lạc từ xa. Nhưng mỗi một chữ đều cần tiêu hao một viên “Thái Hư linh thạch”.

Loại linh thạch này cực kỳ hiếm thạch, giá trị một vạn lượng bạc.

Sở Hi Thanh trả lời hai chữ, chính là hai vạn lượng bạc.

Tuy rằng bây giờ hắn có tiền, nhưng nói chuyện kiểu này thì vẫn không nói nổi.

Sở Hi Thanh không biết là, Vấn Thù Y ở cách đó vạn dặm đang rất thất vọng, cơ thể mềm mại hơi ngửa ra sau, chôn sâu vào trong biển lửa vô biên của ‘Thái Dương tinh sàng’.

Sắc mắt Sở Hi Thanh hơi nghiêm túc, trong mắt hiện lên vẻ suy tư.

Thật ra hôm nay hắn chuẩn bị dùng bí dược để thăng cấp.

Thần Luyện Cố Nguyên đan của Vấn Thù Y không chỉ có thể giúp hắn khôi phục khí huyết, mà còn có thể gia tăng tốc độ tu hành ở trình độ nhất định.

Trong vòng hai mươi ngày nay, Sở Hi Thanh đã tu luyện đến trạng thái tràn đầy.

Nếu hôm nay Lục Trầm không rời đi, hắn đã chạy đi hái thuốc để phối chế bí dược rồi.

Đương nhiên, bây giờ cũng chưa muộn.

Tiểu Tóc Húi Cua cũng nhảy ra khỏi vạt áo của hắn, đứng ở trên bả vai của Sở Hi Thanh.

Nó dùng đầu lưỡi liếm mặt Sở Hi Thanh, sau đó cũng rất hưng phấn mà nhìn về phía vườn thuốc.

Trong vòng hai mươi ngày này, tiểu Tóc Húi Cua cực kỳ vui vẻ. Phạm vi 800 dặm nơi này, mặc cho nó đùa nghịch chạy nhảy, còn có cả tiểu Huyền Vũ và tiểu Toan Nghê chơi đùa với nó.

Nhưng ngày hôm nay, tiểu Tóc Húi Cua không có lòng dạ nào để nô đùa.

Nó đã nhìn thấy hai gốc Tiên Hộc Lan Vận bên trong vườn thuốc, cũng chờ mong hai phần bí dược này từ lâu.

Chương 1436: Ma Đao

“Vì vậy, Sở Hi Thanh kia mới là Huyết Nhai thánh truyền, hơn nữa Nhai Tí Đao đã tiểu thành! Các ngươi chẳng những không thể xử lý hắn, mà còn để đám phản tặc Cực Đông Băng Thành lấy được Vân Hải tiên cung?”

Thành Vọng An, bên trong Chính Hòa điện, Kiến Nguyên đế không chỉ không giận mà còn cười.

“Cuối cùng, truyền thừa của Thần Ngao Tán Nhân lại rơi vào tay một nữ tử có quan hệ với Như Mộng sơn trang.”

Lúc này, bên trong tòa đại điện trang nghiêm này.

Đại nội Ty Lễ giám chưởng ấn Trấn Thiên Lai, đại nội Ngự mã giám chưởng ấn Bộ Siêu Vũ, đại nội Trực điện giám chưởng ấn Tông Thiên Lưu, Trấn thủ sứ Tam nha Cẩm y vệ Chu Huyết, Chỉ huy sứ Thiên nha Cẩm y vệ Tiếu Hồng Trần, đại nội phó tổng quản Mục Minh Thu, tất cả đều đang quỳ trước Kiến Nguyên đế.

Quốc sư Vũ Côn Luân cũng ngồi bên dưới Kiến Nguyên đế, sắc mặt của hắn nghiêm tụ, tinh thần hơi mất tập trung.

Ánh mắt Kiến Nguyên đế rơi vào trên người Tiếu Hồng Trần.

Tuy rằng người này mặc một thân áo giáp, ăn mặc rất có tinh thần, nhưng sắc mặt lại hơi tái nhợt.

Cách đây không lâu, Kiến Nguyên đế còn nghe người báo lại, ngay khi Vân Hải tiên cung kết thúc, thái sư Độc Cô Thủ đã tự tay quất Tiếu Hồng Trần ba mươi roi ở trước mặt đám thuộc hạ.

Vì vậy cũng không cần trách cứ Tiếu Hồng Trần.

Kết quả tranh đấu Vân Hải tiên cung tuy làm Kiến Nguyên đế rất căm tức.

Nhưng sau khi biết được thần tử đắc lực này rất trung thành, hắn cũng chỉ biết bực bội.

Trự điện giám và Ngự mã giám đều tay trắng trở về, đúng không? Mạnh như hai môn Xiển và Chân cũng là vậy mà.

Sức chiến đấu của Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y kinh khủng như vậy, nhưng lần này cũng không phải người cười cuối cùng.

Huống hồ, đều là nhờ sư muội Quý Thiên Thiên của Tiếu Hồng Trần, thì bọn họ mới biết tin tức chính xác ở trong Vân Hải tiên cung.

Bằng không thì bọn họ vẫn mơ hồ không rõ.

Vì vậy, chẳng những không thể phạt Tiếu Hồng Trần, trái lại còn phải khen ngợi.

Vào thời điểm này, trung thành mới là quan trọng nhất.

Kiến Nguyên đế suy tư: "Như vậy cao thủ thần bí kia rốt cuộc là ai? Hắn dùng võ đạo gì, lại có quan hệ gì với Vô Tướng thần tông?"

Đám người phía trước đều nhíu chặt lông mày, bọn họ đều cúi đầu xuống, quét mắt nhìn bốn phía một cái, cuối cùng đều yên lặng không nói gì.

Cuối cùng vẫn là Chu Huyết mở miệng: "Bệ hạ, trước mắt có rất ít tình báo liên quan đến người này. Ta từng tìm hiểu từ Đại Hắc Thiên – Nhật Già La, nhưng người này chỉ biết có hạn, chỉ biết cao thủ thần bí kia rất có thể ẩn núp trong đội ngũ của Sở Hi Thanh, nhưng hắn không thể xác định."

"Còn về phần căn cơ võ đạo của vị cao thủ thần bí này, tất cả những người nhìn thấy đều đã chết, chúng ta không thể tìm hiểu. Nhưng người này có thể tranh cướp tiên cung với Vấn Thù Y, chứng tỏ cũng phải là 'Gần Thần'!"

Kiến Nguyên đế không khỏi nheo mắt lại, song quyền trong tay áo đã siết chặt: "Vô Tướng thần tông. . ."

Tại hai năm trước, hắn còn tin chắc là Vô Tướng thần tông đã không còn sức phản kháng.

Sau khi Bá Võ Vương ngã xuống, thần tông nhất phẩm này đã là tốt mã dẻ cùi, tất sẽ bị hủy bởi ma kiếp!

Nhưng chỉ hai năm sau, tông chủ Lý Trường Sinh một người một kiếm quét ngang hoàng thành! Huyết Nhai thánh truyền tái hiện nhân thế!

Còn cả cao thủ thần bí có quan hệ với Vô Tướng thần tông này nữa.

“Cẩm y vệ, Trực điện giám, tất cả cần dốc hết sức để điều tra thân phận của người này! Đây là việc quan trọng nhất của các ngươi!”

Kiến Nguyên đế thản nhiên cầm chén trà lên: “Như vậy Huyết Nhai thánh truyền Sở Hi Thanh, và Lục Loạn Ly kia nữa, các ngươi chuẩn bị ứng phó thế nào?”

Lúc này, Trấn Thiên Lai ngẩng đầu lên, lời nói ẩn chứa khuyên răn: “Bệ hạ, Lý Trường Sinh vô địch phàm thế, ngày trước thái sư đến nhà giao chiến, cũng bị người này vượt qua nửa trù. Lại đúng là lúc Cực Đông Băng Thành xâm lấn, chúng ta cần phải cẩn thận.”

Kiến Nguyên đế nghe vậy thì không tỏ ý kiến.

Đạo lý của Trấn Thiên Lai đương nhiên là đúng.

Nhưng hắn không thể ngồi yên nhìn Sở Hi Thanh phát triển.

Lẽ nào để Vô Tướng thần tông có thêm một Huyết Nhai Đao Quân? Một Bá Võ Vương?

Từ tình hình trước mắt đến xem, thiên tư của người này còn hơn cả Bá Võ Vương!

Nữ tử tên Lục Loạn Ly kia cũng có lai lịch bí ẩn.

Đó là con gái của Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm?

Kiến Nguyên đế ngạc nhiên không thôi, hắn thật sự không biết Lục Trầm còn có một đứa con gái trên đời.

Tiếu Hồng Trần nhìn ra tâm tư của Kiến Nguyên đế: “Hai người Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly đều xuất thân từ võ quán Chính Dương, theo ta được biết, hai người này có quan hệ rất sâu, hai năm qua vẫn như hình với bóng, vì vậy đây thật ra chỉ là một vấn đề.”

“HIện giờ, chúng ta quả thật là không có nhiều biện pháp, một là đặt bẫy đánh giết, còn phải cố gắng che giấu thân phận, quả thật là khó như lên trời.”

Tiếu Hồng Trần hơi dừng lại, nhìn mọi người chung quanh một chút.

Dù muốn đặt bẫy để vây giết, thì cũng không thể thảo luận ở trước mặt mọi người.

Những đồng sự này của hắn rất đáng tin sao?

Không hề!

Dù sau này Vô Tướng thần tông bị hủy bởi ma kiếp, vậy bọn họ nhất định sẽ báo thù cực kỳ tàn khốc.

Thiên tử và triều điều có lẽ có thể chịu đựng, nhưng Tiếu Hồng Trần hắn thì chưa chắc.

Chương 1437: Ma Đao (2)

Tiếu Hồng Trần nói tiếp: “. . .Còn một phương pháp, đó chính là tái hiện câu chuyện của Bá Võ Vương.”

Kiến Nguyên đế ‘A’ một tiếng, cảm thấy hứng thú: “Câu chuyện của Bá Võ Vương? Thú vị, ngươi nói nghe xem nào.”

“Bệ hạ! Sở Hi Thanh ngoại trừ là Huyết Nhai thánh truyền ra, hắn còn là Kỳ chủ Thiết Kỳ Bang!”

Tiếu Hồng Trần hơi cúi đầu: “Nghe đồn Sở Hi Thanh này nghĩa bạc vân thiên, từ tất cả sự tích của hắn, chúng ta có thể ra tay từ phương diện này.”

Kiến Nguyên đế không khỏi nheo mắt lại, suy nghĩ lợi và hại trong đó.

“BIện pháp này cũng không tệ!”

Bộ Siêu Vũ cúi đầu, vẻ mặt khinh thường, cười lạnh nói: “Nhưng có một điều, ngày xưa Tần Thiên Sơn thị nhà lớn nghiệp lớn, tộc nhân đông đảo, còn thế lực của Thiết Kỳ Bang mới được bao nhiêu? Bọn họ không sống được ở phía nam, thì cùng lắm là Vô Tướng thần tông đưa đám người bọn họ lên phương bắc. Huống hồ có Lý Trường Sinh ở đó, triều đình dám động binh với Thiết Kỳ Bang, vậy hậu quả không phải chuyện nhỏ.”

Hắn ngẩng đầu lên nói: “Bệ hạ,Tiếu chỉ huy sứ nghĩ quá đơn giản. Huống hồ bây giờ cũng không phải thời gian thích hợp, Cực Đông Băng Thành đã đánh đến quận Lâm Hải, cao tầng của Thiết Kỳ Bang cũng đã xé chẵn ra lẻ, ẩn núp ở các nơi trong Đông Châu, rất khó tìm kiếm.”

Tiếu Hồng Trần lại phản đối: “Khó khăn là có, nhưng chỉ cần triều đình bố trí thích đáng, chưa chắc đã không thể thành công.”

Trong khi hai người tranh chấp, Kiến Nguyên đế lại rơi vào suy tư.

Hắn suy nghĩ rất nhiều, lại do dự không thể quyết định.

Đúng lúc này, quốc sư Vũ Côn Luân vẫn im lặng lại đột nhiên nói xen vào: “Bệ hạ, xin mời cho mọi người lui xuống.”

Kiến Nguyên đế nghe vậy thì sững sờ, sau đó liền phất tay áo, ra hiệu cho đám người phía trước lùi ra ngoài, bao gồm cả thái giám và cung nữ trong điện.

Chờ đến khi trong điện không còn một bóng người, Kiến Nguyên đế liền nhướng mày, nghiêng người hỏi: “Quốc sư có lời hay gì muốn dạy ta?”

“Bệ hạ làm việc hơi nôn nóng rồi.”

Vũ Côn Luân nhìn thấy thiên tử nhíu chặt lông mày, thì thản nhiên đối mặt: “Cục diện của triều đình bây giờ, đúng là không quá lý tưởng. Nhưng mà tình thế càng hiểm ác, thì bệ hạ lại càng phải bình tĩnh, không được nóng vội.”

Kiến Nguyên đế nghe vậy thì cười khổ: “Như vậy trẫm nên làm gì để bình tĩnh đây? Nếu như cứ ngồi nhìn, chỉ sợ vong quốc là xa.”

Vũ Côn Luân không trả lời, hắn khoát tay một cái, một cái bản đồ Đại Ninh hiện ra bên trong điện.

Phía trên có đánh dấu lục đại thần tông, năm đại ma môn, ba mươi bảy nhà tông phái nhị phẩm, còn các loại tông môn lánh đời và thế lực giang hồ.

“Bệ hạ, Vô Tướng thần tông chuyển suy thành thịnh, Huyết Nhai thánh truyền tái hiện nhân thế, thế nên, người nóng ruột nhất cũng không phải bệ hạ. Mà là những kẻ thù kia của Vô Tướng thần tông, là mấy vị liên thủ với thần linh để vây giết Huyết Nhai Đao Quân kia.”

“Hơn nữa, thần kiếp 900 năm một lần này như một dòng nước lũ, nó sẽ chảy về nơi thấp nhất, mà bây giờ, nơi thấp nhất trong cảnh nội Đại Ninh, cũng không phải triều đình.”

Ánh mắt Vũ Côn Luân phức tạp, nhìn về phương bắc: “Nếu như ta đoán không sai, Vạn Ma quật sẽ bạo phát sớm hơn, hơn nữa chỉ trong thời gian gần này thôi.”

Hai mắt Kiến Nguyên đế sáng ngời: “Lời này là thật? Thời gian này, Lý Trường Sinh và Tố Phong Đao vẫn còn thừa lực, sợ là chưa đến thời cơ?”

“Chưa đến thời cơ, dù sao cũng tốt hơn là bỏ lỡ thời cơ. Nếu như bọn họ không thể giết chết Sở Hi Thanh, thì bọn họ sẽ không chờ đợi, sẽ không chờ Sở Hi Thanh có thành tựu.”

Vũ Côn Luân nói đến đây, lại thở dài một hơi: “Vạn Ma quật trấn áp chín mươi sáu vị cự thần cổ đại, trong đó có ba vị đã chứng đạo Vĩnh Hằng. Một khi Vạn Ma quật mất khống chế, U Châu chắc chắn sẽ rơi vào hạo kiếp, dân chúng tử thương phải mấy ngàn vạn, còn có thể có vô số võ tu chết trong trận hạo kiếp này, bệ hạ thật sự không cần vui mừng như vậy.”

Kiến Nguyên đế nghe vậy thì nở nụ cười ngượng: “Quốc sư sao lại nói vậy? Hơn mười năm nay ta đều cực lực phối hợp với quốc sư, không phải vì dốc hết sức hóa giải kiếp số này sao?”

Nếu như có thể lấy Vạn Ma quật này để đổi lấy chín trăm năm khí vận của Đại Ninh, đổi lấy thứ hắn muốn, vậy thì không có gì là không được.

Vũ Côn Luân nghe ra lời nói của Kiến Nguyên đế không hề có thành ý, hắn khẽ lắc đầu: “Vì vậy bệ hạ không ngại chờ một chút, ngồi nhìn một chút. Huống hồ bây giờ thái sư đã đến chấp chưởng tất cả chiến sự với Cực Đông Băng Thành, tây cầm đại quân mấy trăm vạn. Bảy đời Thượng phụ làm việc ngay ngắn gọn gàng, bệ hạ muốn làm thứ gì, đều không thể vòng qua hắn.”

“Thái sư?”

Kiến Nguyên đế phòng tầm mắt nhìn ra ngoài điện, sau đó lại mở miệng cười một tiếng: “Ngươi lo lắng thái sư có ý định phế thiên tử, muốn làm Tám đời Thượng phụ đúng không?:

Vũ Côn Luân thản nhiên như không, chắp tay trước ngực nói: “Việc quan trọng nhất của bệ hạ bây giờ chính là Cực Đông Băng Thành.”

“Cũng chính là lấy đại cục làm trọng, trẫm hiểu!”

Kiến Nguyên đế lại ngồi thẳng người, vẻ mặt khó lường: “Vậy thì dựa theo lời quốc sư nói đi, đợi thêm một chút, ngồi nhìn một chút.”

Chương 1438: Ma Đao (3)

Hai ngày sau, ở bên ngoài Vân Hải tiên cung, thuật sư Thời Tri Mệnh chật vật xuyên không mà ra, hiện thân ở dưới đáy biển.

Hắn vẫn mang theo tấm mặt nạ kia, để người ta không thấy vẻ mặt của hắn.

Tuy nhiên, một thân quần áo của hắn đã rách nát như giẻ rách, vài món pháp khí mới cướp được gần đây cũng đã bị hỏng hóc hết.

Trên người hắn còn có mười mấy vết thương, nhìn qua giống như bị nẻ do lạnh, với lực lượng của Thời Tri Mệnh mà lại không thể khôi phục.

Thời Tri Mệnh phun ra mấy ngụm máu, đám cá biển và sinh linh ở chung quanh lập tức chết sạch, sau đó hắn mới bay lên trên, mãi cho đến khi nổi lên mặt nước.

Sau đó, hắn vừa phun bong bóng, vừa nhìn về phía Vân Hải tiên cung.

Tạp chủng!

Mảnh vỡ Thần Khế thiên bi lại thật sự rơi vào tên tên tiểu tử thối kia.

Tiếc là hắn khổ sở vất vả để đẩy lùi ‘Thanh tịnh chi chủ’, cuối cùng lại để cho tên tạp chủng này nhặt được chỗ tốt.

Khoảng tầm một khắc sau, Cổ Kiếm điều khiển một chiếc thuyền đến bên cạnh Thời Tri Mệnh.

“Chủ thượng lại thất bại? Không thể xông vào?”

Cổ Kiếm nhìn vào Thời Tri Mệnh.

Thương thế của vị này không quá nghiêm trọng, nhưng tâm linh của hắn lại bị đả kích rất mạnh.

“Thất bại.”

Thời Tri Mệnh hít một tiếng, thân hình hắn lóe lên một cái, liền xuất hiện ở trên thuyền.

Lúc này, ngay cả quần áo của hắn cũng đã khôi phục sạch sẽ và khô ráo.

Tuy nhiên, Thời Tri Mệnh vẫn rất chán nản, hai mắt vô thần.

“Bọn họ đã thay đổi căn cơ của hai sách Giới Luật, đổi thành Tuyệt Thiên chi đạo, và Hàn Phong chi pháp. Bây giờ ta chỉ có thể đến gần cổng Vân Hải tiên cung thôi.”

Lúc này, thần sắc hắn hơi động, nhìn về phía Cổ Kiếm ở đối diện: “Các ngươi đã điều tra rõ ràng chưa? Trong ngàn năm nay, trong thiên hạ có ai am hiểu Tuyệt Thiên chi pháp?”

“Không có!” Cổ Kiếm liền ôm quyền đáp lại: “Chúng ta đã tìm và đọc qua gần như tất cả Luận Võ Thiên Cơ, và tất cả Thiên Cơ Võ Phổ trong mấy trăm năm gần đây. Tổng cộng phát hiện hai mươi bảy người tu luyện một loại pháp môn Tuyệt Thiên, nhưng tất cả những người này đều không có linh tư ‘Gần Thần’, kẻ mạnh nhất trong bọn họ cũng chỉ là nhị phẩm thượng.”

“Vậy sao?”

Thời Tri Mệnh khẽ cau mày, vẻ mặt vô cùng khó hiểu.

Ngày ấy, hắn cũng từng thử dòm ngó quá khứ và tương lai của người kia, nhưng chỉ nhìn thấy một mảnh khói đen.

Một cao thủ linh tư ‘Gần Thần’ như vậy, không thể nào đột nhiên xuất hiện được.

Nàng nhất định có để lại dấu vết ở trong nhân thế.

Đáng tiếc. . .

Đáng tiếc là lực lượng trên thế gian của hắn có hạn, cũng không có bao nhiêu tín đồ có thể lợi dụng.

“Các ngươi nghĩ biện pháp tiết lộ tin tức này có Cẩm y vệ và Trực điện giám, để bọn họ đi thăm dò.”

Thời Tri Mệnh nhếch miệng, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Trở về bờ trước đi, ta phải tìm một chỗ dưỡng thương.”

Thanh Tịnh chi chủ đã biết hắn tồn tại.

Nữ nhân này xưa nay đều rất hẹp hòi, nhất định sẽ tuyên dương chuyện của hắn cho các thần biết.

Nói không chừng đám kẻ thù kia của hắn còn đang trên đường đi tìm bộ phân thân này của hắn.

Nhưng vào lúc này, Thời Tri Mệnh lại nhìn thấy một quyển sách trong tay Cổ Kiếm.

“Thiên Cơ Võ Phổ mới à! Đã truyền đến nơi này rồi à? Cũng đúng, sách này cũng bán gần một tháng rồi.”

Thời Tri Mệnh tiện tay lật xem, phát hiện danh sách Thanh Vân Tổng Bảng của Thiên Cơ Võ Phổ cũng tương tự với Luận Võ Thần Cơ, cả hai đều đặt Sở Hi Thanh ở vị trí đầu bảng, còn đặc biệt viết một bài văn chương về Huyết Nhai thánh truyền Sở Hi Thanh.

Thời Tri Mệnh phản đối bài văn chương này: “Đám người này thật sự là khinh thường hắn. Tên kia từng đánh bại nhị phẩm ở trong Vân Hải tiên cung! Thật ra thì không cần treo tên hắn trên Thanh Vân Tổng Bảng, mà trực tiếp leo lên Danh Hiệp Bảng mới đúng.”

Cổ Kiếm rất tán thành: “Thiên phú của người này quả thực là trước chưa từng có, sau cũng không còn ai. Dù là Bá Võ Vương cũng phải trố mắt nhìn theo.”

Hành trình Vân Hải tiên cung này, chỉ một chiêu mà hắn đã bại trong tay Sở Hi Thanh.

Sau đó, Cổ Kiếm mới bừng tỉnh, không phải mình quá yếu, mà là do Sở Hi Thanh thực sự quá mạnh.

Tuy nhiên, ngày sau còn dài, hắn có chủ thượng, trước sau gì cũng có thể đuổi kịp.

Thời Tri Mệnh lại “A” một tiếng, nhìn chằm chằm vào một hàng chữ: “Thần Ma Đao Quân – Vạn Kiếm Sinh, ba mươi ngày trước đã đánh bại Xích Lôi Thiên Quân – Lôi Tiêu, đây là Thiên Quân thứ hai thua trong tay hắn, mà lại chỉ dùng hai đao.”

“Không chỉ như vậy.” Cổ Kiếm ôm quyền nói: “Có người nói, sau đó hắn đã tiến lên phía đao, đi đến Tinh Tú tiên tông, chắc hẳn là đi khiêu chiến Tử Mi Thiên Quân – Thủy Như Ca. Hơn nữa ven đường đi, đã đánh bại hơn mười vị thiếu niên, không người nào có thể đỡ nổi một đao của hắn.”

“Hắn thậm chí còn giao thủ với một cao nhân ở cuối Địa Bảng, cuối cùng bình yên vô sự. Vì vậy, trên giang hồ đang có lời đồn là, Thần Ma Đao Quân – Vạn Kiếm Sinh mới là người đứng đầu Thanh Vân Tổng Bảng, ít nhất thì sức chiến đấu cũng vượt qua Sở Hi Thanh.”

Chương 1439: Ma Đao (4)

“Ồ?” Thời Tri Mệnh suy tư: “Hai đao đánh bại một Thiên Quân tứ phẩm, chống lại Địa Bảng, thực lực của người này không tầm thường đâu. Nói vậy, hắn cũng sẽ đi khiêu chiến Sở Hi Thanh?”

Cố Kiếm gật đầu: “Chắc chắn sẽ đi, người này coi anh kiệt trong thiên hạ là đã mài đao của hắn, sau khi hắn vượt qua ba vị Thiên Quân kia, đương nhiên sẽ không bỏ qua bị cuối cùng. Trên Thiên Cơ Võ Phổ cũng nói, Thần Ma Đao Quân – Vạn Kiếm Sinh từng chính miệng nói, cái gọi Thanh Vân Tứ Thiên Quân chỉ là hạng người hữu danh vô thực, hạng người tầm thường.”

Thời Tri Mệnh nghe vậy thì nở nụ cười, trực tiếp ném Thiên Cơ Võ Phổ vào trong nước, sau đó lười biếng nằm trên boong thuyền, không muốn làm chuyện gì cả.

Nhập thế được mấy tháng, hắn không chỉ không làm được gì, mà còn bại lộ hành tung của mình, thực sự là xui xẻo đến cực điểm.

Bây giờ hắn nhất định phải thư giãn một chút.

Không chỉ một mình Thời Tri Mệnh. Lúc này, tại phía nam Thần Châu, trong một đình tạ ở Bồng Lai Bất Dạ.

Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch cũng đang đọc một quyển Thiên Cơ Võ Phổ.

“Chỉ thường thôi sao?”

Thương Hải Thạch nghĩ đến bóng người đẫm máu chém giết với hắn kia, thì không khỏi nở nụ cười trào phúng, cũng tiện tay ném Thiên Cơ Võ Phổ vào ao nước bên cạnh.

Sau đó, hắn lấy tiêu ngọc màu đỏ ra, đặt lên môi mình.

Chỉ là Thương Hải Thạch còn chưa kịp thổi, liền nghe thấy một tiếng cười khẽ ở xa xa.

“Mấy năm không gặp, phong thái của Hải Thạch huynh vẫn như xưa.”

Đó là một người trung niên mặc trường bào màu xám, ngũ quan tuấn tú, sống mũi cao vót, thần thái phóng khoáng bất kham.

Theo tiếng nói này rơi xuống, hắn cũng đã bay tới, đi đến bên ngoài thủy tạ: “Xem ra chúng ta đến không đúng lúc, quấy rầy nhã hứng của Hải Thạch huynh.”

“Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm!”

Thương Hải Thạch không khỏi nheo mắt lại.

Khoảng ba mươi năm trước, người này từng đứng thứ 3 Thiên Bảng, từng giao thủ với Độc Cô Thủ hai lần.

Tuy rằng quá trình giao thủ quá ngắn, chưa phân thắng bại, nhưng Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm vẫn có thể thong dong rời đi.

Ngày xưa, khi Thương Hải Thạch bước vào nhất phẩm, đã từng tìm đến Thần Đao môn, lĩnh giáo võ đạo của người này, kết quả bại bởi năm mươi chiêu.

Thương Hải Thạch đưa mắt nhìn về phía người còn lại, chính là đại nội Trực điện giám chưởng ấn Tông Thiên Lưu, cũng là người xếp hạng 21 Thiên Bảng bây giờ.

Ánh mắt Thương Hải Thạch bối rối.

Sao người này lại đi cùng nhau rồi?

“Ta hiếm khi rời khỏi tông môn, muốn tìm bạn cũ uống rượu ôn chuyện, chỉ là trùng hợp gặp mặt hắn mà thôi.”

Vẻ mặt Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm thản nhiên, ngồi xuống trước mặt Thương Hải Thạch: “Còn vì sao vị này đến đây, thì ta không biết.”

Lúc này, Tông Thiên Lưu ôm quyền, vẻ mặt thành khẩn: “Tông mỗ đến đây là vì muốn hỏi Thương huynh chuyện trong Vân Hải tiên cung. Chúng ta muốn biết vị cao thủ thần bí đánh bại Thương huynh ở cửa ải thứ sáu đã dùng võ đạo gì? Thương huynh lại có suy đoán gì với thân phận của người kia?”

Thương Hải Thạch nghe vậy thì châm chọc: “Ai nói với các ngươi là cao thủ thần bí đánh bại ta ở cửa ải thứ sáu?”

Hai người ở đây nghe vậy thì sững sờ.

Bây giờ bên ngoài đều đồn đại như vậy, lẽ nào không phải như vậy sao?

Vẻ mặt Tông Thiên Lưu nghiêm túc: “Xin được biết rõ ràng.”

“Ta không muốn nói.”

Sắc mặt Thương Hải Thạch lạnh lùng.

Chẳng lẽ ta phải nói với ngươi, Thương Hải Thạch ta thua trong tay một thiếu niên chưa đến tứ phẩm sao?

Đông Thiên Vương – Vương Đông Thiên và Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y đều là quân tử, bọn họ cũng không nói một lời về trận chiến này.

Thương Hải Thạch hắn cũng không có đạo lý tự nói chuyện xấu của mình ra.

Đường đường là Kiếm Khí Tiêu Tâm, hạng 15 Thiên Bảng, cũng có sĩ diện.

“Nhưng cao thủ thần bí mà ngươi nói, ta quả thật là biết một chút manh mối.”

Thương Hải Thạch híp mắt, nghĩ đến bóng người trong bóng tối kia: “Người này là một nữ nhân. Am hiểu Tuyệt Thiên chi pháp và Quán Thiên chi pháp, thương pháp cực kỳ bá đạo! Các ngươi muốn biết rõ ràng, không ngại đi hỏi Vấn Thù Y của Cực Đông Băng Thành.”

Hắn không có chút hảo cảm nào với triều đình, nhưng hắn cũng muốn biết thân phận của người thần bí kia.

Mượn lực lượng triều đình, cũng là một phương án tốt.

“Tuyệt Thiên và Quán Thiên?” Tông Thiên Lưu hơi nhướng mày, trong trí nhớ của hắn, chưa từng có cao thủ tuyệt đỉnh nào am hiểu loại võ đạo này.

Người này là ai? Từ đâu xuất hiện?

Lúc này, Thương Hải Thạch cũng không thèm để ý đến tên chó săn này của triều đình nữa.

Hắn nghiêng đầu nhìn nhau với Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm.

“Ta mới xem Thiên Cơ Võ Phổ, Thần Đao môn các ngươi bồi dưỡng được một đệ tử tốt, có người nội nghiệp. Tuy nhiên, ngươi đúng là nghĩ thoáng, lại dám bỏ qua đệ tử của mình mà chạy đến ngoài mấy vạn dặm.”

“Lão đệ chê cười rồi.”

Trang Nghiêm khẽ mỉm cười, thần sắc đắc ý mà lại hào hiệp: “Nếu ta cứ đi theo hắn, vậy thì còn gọi là rèn luyện sao? Huống hồ, ngươi đừng thấy tu vị và tuổi tác của hắn có hạn, nhưng vẫn có năng lực bỏ chạy và giữ mạng. Thiên hạ ngày nay, thật sự không có nhiều người có thể giết chết hắn.”

Chương 1440: Ma Đao (5)

Thương Hải Thạch nghe vài câu sau, không khỏi nghĩ đến Sở Hi Thanh.

Muốn nói đến bỏ chạy và giữ mạng, tên kia mới là kẻ làm cho người ta đau đầu nhất.

Thương Hải Thạch khẽ hừ một tiếng, sắc mặt lạnh nhạt: “Nói đi, ngươi tìm ta là có chuyện gì? Chúng ta không có chuyện gì để ôn cả.”

Hai người bọn họ chỉ gặp mặt một lần, cũng không có giao tình gì đáng nói.

Hơn nữa, song phương thuộc về hai trận doanh Xiển và Chân, là địch chứ không phải bạn.

Trang Nghiêm biết tính tình của Thương Hải Thạch, hắn cũng không ngại chút nào.

Hắn thong dong tự cầm bình rượu trên bàn, rót cho mình một chén.

“Sau khi đệ tử kia của ta quét ngang tất cả Thanh Vân Tứ Thiên Quân, thì sẽ trở về núi tu hành. Trước khi đó, ta muốn mời người chỉ điểm Thần Ý Như Tâm Đao cho hắn, đây là ngươi nợ ta.”

Thương Hải Thạch nghe vậy thì ngẩn người.

Mấy năm trước, hắn đến nhà khiêu chiến, bại dưới đao của Trang Nghiêm, đúng là nợ đối phương một lời hứa hẹn.

“Thì ra là muốn học Thần Ý Như Tâm Đao.”

Thương Hải Thạch nở nụ cười thản nhiên: “Quét sạch thiên kiêu đương đại, dựng lòng tin vô địch, rồi mới học Thần Ý Như Tâm Đao, quả thực là có thể tăng tiến rất nhiều, tiến triển cực nhanh.”

Hắn biết Thần Đao môn cũng có truyền thừa Thần Ý Như Tâm, nhưng bọn họ dùng đao chứ không phải kiếm.

Duy Ngã Độc Tôn và Thần Ý Như Tâm thật ra được lưu truyền rất rộng, ngưỡng cửa rất thấp, nhưng chỉ có một số cực ít mới có thành tựu.

Không có lòng tự tin mạnh mẽ, thực lực của bọn họ còn kém cả võ tu bình thường.

Lúc này, Thương Hải Thạch cũng cầm một chén rượu, ý vị sâu xa nói: “ta có thể đáp ứng ngươi, nhưng tiền đề là đệ tử của ngươi có thể quét ngang tất cả Thanh Vân Tứ Thiên Quân đương đại.”

Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm lập tức nhận ra giọng nói khác thường của đối phương, hắn không khỏi “A” một tiếng, bình tĩnh nhìn Thương Hải Thạch trước mắt.

Người này. . . cho rằng trên đời này có thiếu niên nào có thể vượt qua đệ tử kia của hắn sao?

. . .

Sáng sớm.

Khi mặt trời mọc, bên trong Vân Hải tiên cung.

Sở Hi Thanh ngồi khoanh chân trên mặt đất.

Vào sát na mặt trời mới mọc, huyết khí trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh vọt lên đến một trượng bảy thước, hầu như xông vỡ nóc nhà.

Tại một ngày trước, Sở Hi Thanh đã thăng cấp ngũ phẩm thượng.

Bí dược đỉnh cấp khiến cho chân nguyên của hắn càng tinh khiết hơn, cường độ thân thể và xương cốt cũng nhanh chóng biến hóa.

Sáng sớm hôm nay, biến hóa trong cơ thể Sở Hi Thanh càng lúc càng kịch liệt, hắn lập tức dùng điểm huyết nguyên để tăng Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân lên đến tầng mười một.

Trên bảng nhân vật là tầng mười ba, đó là tính cả chiến đồ và huyết mạch.

Theo môn ngoại công này tăng lên, nơi sâu xa trong huyết tủy của Sở Hi Thanh lại biến hóa càng kịch liệt hơn.

Đây chính là thứ hắn muốn.

Phong ấn trong huyết mạch giống như những đoạn tre trúc, sau khi đâm thủng một tầng, thì có thể đâm thủng tầng tiếp theo.

Nhưng bình thường thì đường ống này càng lớn càng tốt.

Nếu như có thể vừa đâm thủng một tầng, lại mở rộng đường ống, vậy thì sẽ có lợi hơn ở những giai đoạn tiếp theo.

Hơn nữa, còn có thể tích lũy càng nhiều chân nguyên, có thể mượn Huyết Nguyên đồ trụ để thức tỉnh nhiều thiên phú huyết mạch hơn.

Lúc này, tiểu Tóc Húi Cua đã tỉnh lại, nó duỗi tứ chi một cái, đồng thời cực kỳ thỏa mãn với lực lượng và huyết khí đang dâng trào trong cơ thể.

Sau này, nó có thể lợi hại hơn, sẽ không bị con tiểu Sư Tử đáng ghét kia bắt nạt nữa. . .

Tiểu Sư Tử chính là tên của con Toan Nghê kia.

Tiểu Tóc Húi Cua vừa mới nghĩ như vậy, liền chủ động từ bỏ.

Quên đi, vẫn là không đánh lại!

Cái này đều là vì chủ nhân không chịu ra sức, để nó chịu ức hiếp.

Chờ tương lai nó tiến vào tráng niên, sớm muộn gì cũng báo thù!

Trừng mắt tất báo!

Nó và tiểu Sư Tử đâu chỉ là mối thú bình thường?

Ân oán của chúng nó có thể truy nguyên đến thời đại viễn cổ.

Tuy nhiên, nó cũng thấy tiểu Sư Tử rất kỳ quái, thế mà lại biến thành giống cái.

Ban đầu, chúng nó là thân thể Linh sát, sinh ra từ thần binh cổ đại cấp độ nhất phẩm thượng, nên không có giới tính.

Tiểu Tóc Húi Cua vẫn là thân thể không có giới tính, tiểu Sư Tử thì lại biến thành giống cái.

Điều này cũng có quan hệ với chủ nhân của bọn họ sao?

Đúng rồi, tiểu Sư Tử còn muốn hóa hình giống như Bạch Tiểu Chiêu.

Tuy nhiên, chuyện này cũng không dễ, chủ nhân nói chúng nó là thần thú, trời sinh đã đại biểu cho mấy loại Thiên quy đạo luật.

Trừ phi đến một ngày nào đó, chúng nó có thể nắm giữ thiên quy, bằng không thì không thể hóa hình.

Bạch Tiểu Chiêu thì khác, nàng hóa hình từ lúc đầu, sau đó mới thức tỉnh huyết mạch thần thú.

Dù vậy, Bạch Tiểu Chiêu cũng không thể tùy ý thay đổi hình dạng.

Bây giờ nàng cũng không thể thu hồi đôi cánh như sừng kia, không thể nằm ngoài trên bả vai Sở Hi Thanh nữa.

Chương 1441: Cầu người được người

Chỉ là bây giờ do có thể hóa hình người, Bạch Tiểu Chiêu rõ ràng là không lớn hơn chúng nó bao nhiêu tuổi, bình thường lại không thích chơi với chúng nó.

Tiểu Tóc Húi Cua âm thầm hừ lạnh, vẻ mặt đầy xem thường.

Nhưng nơi sâu xa trong lòng nó lại vô cùng hâm mộ.

Nó cũng nghĩ sau này mình có nên hóa hình hay không đây? Nếu như hóa hình, thì tương lai sẽ hóa thành hình dáng như nào?

Hình như chủ nhân có chút ghét bỏ nam, yêu thích dáng vẻ nữ nhân xinh đẹp?

Tuy nhiên, thần thú theo chủ, sau này mình quá nửa sẽ là một nam tử hán đại trượng phu, phải không?

Sau đó, tiểu Tóc Húi Cua liền thu hồi tâm tư, nó liếc mắt nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh.

Sau khi chần chờ một chút, tiểu Tóc Húi Cua liền cúi đầu nằm xuống, ngưng thần cảm ứng động tĩnh chung quanh.

Nó rất muốn chạy đi chơi, nhưng chăm sóc chủ nhân vẫn quan trọng hơn.

Tiểu Tóc Húi Cua biết trong Vân Hải tiên cung rất an toàn, bọn họ khó có thể bị quấy rầy, chủ nhân cũng đã qua thời khắc nguy hiểm nhất.

Tuy nhiên, tiểu Sư Tử nói một câu rất đúng, chúng nó đã lớn rồi, lực lượng lập tức tiến vào kỳ thanh niên.

Nếu như tính theo tuổi tác, chúng nó đã là thần thú vạn tuổi, không chỉ phải trầm ổn, mà còn phải có trách nhiệm.

Khoảng tầm hơn hai canh giờ sau, Sở Hi Thanh rốt cuộc cũng thức tỉnh.

Hắn há mồm hút chín con giao long do huyết cương hóa thành vào trong miệng.

Giao long này thực tế là lực lượng Cực nguyên của Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân.

Ngoại công đều là từ ngoài vào trong, rèn luyện máu thịt đến trình độ nhất định, sẽ sản sinh ra ngoại cương. Luyện ngoại cương đến đăng đường nhập thất, sẽ luyện ra chân nguyên.

Chân nguyên của võ tu luyện thể ít hơn võ tu bình thường nhiều, nhưng cường độ lại cao đến đáng sợ.

Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân thì là đã tốt còn tốt hơn, ở cấp độ ngũ phẩm thượng mà đã luyện ra lực lượng Cực nguyên.

Đáng tiếc là số lượng quá ít.

Khôi phục cũng rất chậm.

Dù Sở Hi Thanh có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, muốn tiêu hao xong thì cũng phải mất nửa canh giờ mới có thể khôi phục.

Vì vậy, thứ này chỉ có thể coi là một loại thủ đoạn lúc mấu chốt.

Sở Hi Thanh lại thăm dò nơi sâu xa bên trong huyết mạch của mình, cảm nhận biến hóa trên trong huyết tủy.

Một lát sau, Sở Hi Thanh tỉnh lại thì thở dài một hơi.

Hắn cảm ứng lực lượng phong ấn trong huyết mạch, quả thực là cường độ đã không giống trước.

Vì vậy, sau này lên cấp thì không chỉ cần bí dược, mà còn cần phối hợp với ‘nghi thức thiên địa’ tương ứng.

Tiểu Tóc Húi Cua thì đơn giản hơn, nó chỉ cần tìm chín loại lực lượng có thuộc tính khác nhau, rồi phản xạ lại là được rồi.

Chuyện như vậy, một tay Sở Vân Vân là có thể làm được.

Sở Hi Thanh cũng cần phản xạ lực lượng khác nhau giống tiểu Tóc Húi Cua, nhưng còn cần “Tru diệt’ chín loại vật chất không giống nhau.

Tại một mức độ nào đó, 'nghi thức' này có thể cường hóa Nhai Tí Đao và Tru Thiên Đao của hắn.

Nếu như muốn tăng cường lực lượng Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân và Cửu Luân Ngự Kiếm Chân quyết thì càng phiền phức hơn.

Tuy nhiên, công pháp căn cơ của hắn vẫn là Thần Nguyên Vô Tướng công.

Sở Hi Thanh cần phải tìm đến 'nơi Hỗn Nguyên'.

Cũng chính là nơi có các loại nguyên lực hỗn tạp, thuộc tính hỗn tạp, càng nhiều chủng loại thì càng tốt.

Thật ra nơi Hỗn Nguyên rất dễ tìm.

Vô Tướng thần tông không chỉ nắm giữ toàn bộ vị trí 'nơi Hỗn Nguyên' ở Thần Châu, mà còn hiểu bảy tám phần ở Trung Thổ.

Chỗ khó là tài liệu chính của bí dược tứ phẩm là không thể bảo quản, sau khi hái xong thì phải dùng ngay.

Sau khi ăn bí dược xong, hắn còn phải chạy đến nơi Hỗn Nguyên trong vòng ba ngày.

Hơn nữa, lúc thăng cấp cũng có nguy hiểm nhất định.

Sở Hi Thanh nhất định phải ở trong đó cả một ngày, như vậy mới có thể hoàn cảnh.

So sánh với nhau, 'nghi thức' của Thiết Cuồng Nhân đơn giản hơn nhiều, hắn chỉ tu luyện hai loại sức mạnh là Kim và Thổ.

Không chỉ có thể bảo quản bí dược dễ dàng hơn, 'nghi thức' thăng cấp cũng đơn giản hơn nhiều.

Dù vậy, Thiết Cuồng Nhân cũng là sắp thành lại bại.

Đương nhiên, hắn cũng có thể dùng điểm huyết nguyên để tăng lên, tuy nhiên hệ thống lại ra giá làm cho hắn líu lưỡi.

---Cần 1.334.114 điểm huyết nguyên.

"Phiền phức. . ."

Sở Hi Thanh hít một tiếng, sau đó vỗ vỗ lưng tiểu Tóc Húi Cua, ra hiệu nó có thể ra ngoài chơi.

Tiểu Tóc Húi Cua đã sớm mất kiên nhẫn, thấy Sở Hi Thanh vừa kết thúc xong, nó lập tức ‘vèo’ một tiếng, rồi bay ra ngoài.

Sở Hi Thanh thì lại mở võ đạo bảo khố, bắt đầu làm mới một lượt năm trăm lần.

Tu vị của hắn đã lên ngũ phẩm thượng, võ đạo bảo khố sẽ ra một ít đồ tốt.

Sở Hi Thanh cũng đang có nhiều điểm huyết nguyên.

Khi hắn đánh bại Thương Hải Thạch, điểm huyết nguyên đã lên đến năm mươi vạn.

Sau hai mươi mấy ngày, không biết là do sức ảnh hưởng của Thiên Cơ Võ Phổ lên men, hay là bắt nguồn từ thanh danh của hắn bắt đầu truyền bá trong các thần, mà khiến cho điểm huyết nguyên của hắn tăng mạnh, đã lên đến 122 vạn.

Chương 1442: Cầu người được người (2)

Sở Hi Thanh nhìn màn hình hư huyễn ở trước mắt với ánh mắt chờ mong.

Không lâu sau, hắn liền nhướng mày lên.

Huyết mạch La Hầu (cấp chín): Cần 4860 điểm huyết nguyên.

Từ sau khi đổi La Hầu cấp tám, hắn vẫn không nhìn thấy loại huyết mạch này.

Sở Hi Thanh lập tức đổi luôn.

Nhưng ngay sau đó lại ra liên tiếp, tất cả đều là huyết mạch La Hầu.

Huyết mạch La Hầu (cấp mười): Cần 14850 điểm huyết nguyên.

Huyết mạch La Hầu (cấp mười một): Cần 43740 điểm huyết nguyên.

Huyết mạch La Hầu (cấp mười hai): Cần 131.220 điểm huyết nguyên.

Sở Hi Thanh lập tức đổi luôn.

Huyết mạch La Hầu cấp mười hai cũng không có năng lực thiên phú mới, nhưng sáu loại năng lực thiên phú đều được cường hóa rất nhiều.

Ví dụ như Kim Cương, bây giờ có thể cường hóa ba tầng Kim Cương chân ý, sau khi phát động năng lực thì cường độ và độ dẻo của xương cốt đều được tăng cường gấp tám lần, càng khó phá hủy hơn.

Ví dụ như Bất Ma. . . Năng lực Bất Ma, là bị bất kỳ loại lực lượng nào đánh bị thương, chỉ cần không chết ngay thì sẽ gia tăng kháng tính với loại sức mạnh đó, hơn nữa là vĩnh cửu.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, mình nên lên kế hoạch để luyện tập năng lực này.

Trước kia hắn chỉ có Huyết mạch La Hầu cấp tám.

Năng lực Bất Ma này tuy tốt, nhưng giới hạn ở đẳng cấp, nên kháng tính chỉ nhỏ bé không đáng kể.

Mãi đến tận bây giờ, Huyết mạch La Hầu cấp mười hai, kháng tính này mới tăng lên đáng kể.

Chỉ là không biết sau khi Táng Thiên chân huyết nuốt chửng huyết mạch La Hầu thì sẽ là như thế nào?

Sở Hi Thanh tiếp tục làm mới.

Nhưng sau đó, huyết mạch La Hầu không xuất hiện nữa.

Hắn vẫn ngồi thêm một canh giờ, ném hơn ngàn điểm huyết nguyên vào đó, lúc này hai mắt hắn sáng ngời.

Thần Dương cấp mười bốn: Cần 270.000 điểm huyết nguyên.

Sở Hi Thanh không khỏi nhướng mày, lại đến cái Thần Dương?

Lực lượng Dương tính trong cơ thể hắn đã rất sung túc, sung túc đến mức gần như sắp tràn ra ngoài.

Nếu tiếp tục tăng lên, sớm muộn gì hắn cũng rơi vào hoàn cảnh như Vấn Thù Y.

Sở Hi Thanh hơi chần chờ, nghĩ đến chỗ khí Thần âm mà Vấn Thù Y chuyển cho hắn, cuối cùng vẫn đổi.

Dù sao đây cũng là huyết mạch Thần giai.

Có thể bỏ qua thì sau này chưa chắc đã nhìn thấy.

Sở Hi Thanh còn rất chờ mong.

Huyết mạch Thần Dương cấp mười lăm cũng sẽ xuất hiện một loại năng lực thiên phú vô cùng mạnh mẽ.

Sau đó, Sở Hi Thanh không quét ra được đồ ngon nữa.

. . .vẫn là mau chóng trở về tông môn, hi vọng vào 'Nhiên Huyết pháp tế' thì hơn.

Nhưng ngay đến lần quét năm trăm lượt cuối cùng, hắn lại nhìn thấy một vật phẩm.

Đó không phải là thiên phú huyết mạch, mà là một cái pháp khí, một cái pháp khí nhị phẩm hạ, Sở Hi Thanh lại cảm thấy nó cực kỳ mạnh mẽ.

Đó là một sợi dây chuyền mặc bạc, chạm trổ rất thô ráp đơn sơ, dây chuyền còn có một khối đá màu máu to bằng đầu nắm tay, tỏa ra linh quang máu tanh.

Dù chỉ nhìn hình ảnh, cũng sẽ sinh ra cảm giác tâm thần rung chuyển.

Hỗn Độn Chi Tâm: Dùng trái tim thần thú Hỗn Độn thành niên để chế tạo, có thể tăng hai tầng công pháp (tùy ý), tăng hai tầng chân lý võ đạo (tùy ý).

Chú: Giới hạn cao nhất của pháp khí là tầng hai mươi bốn.

Hỗn Độn là một loại thần thú cực kỳ mạnh mẽ, có người nói trạng thái như chó, lông dài bốn chân, tựa như gấu mà không có trảo, có mắt mà không thấy, không mở được, có tai mà không nghe thấy.

Chúng có thể chuyển hóa tất cả các loại vật chất thành khí Hỗn Độn.

Đời sau của chúng là Thiên Cẩu, mặc dù năng lực đã thoái hóa, nhưng vẫn có năng lực phệ nhật thực nguyệt.

Sở Hi Thanh không khỏi nuốt 'ực' một tiếng.

Tăng hai tầng công pháp là khái niệm gì?

Hiện tại mà đổi cái Hỗn Độn Chi Tâm này, thì hắn có thể tương đương với võ tu tứ phẩm thượng!

Nếu như tương lai hắn tăng lên đến nhất phẩm thượng.

Như vậy cái pháp khí này có thể để Vô Tướng công của hắn tăng lên đến tầng hai mươi!

Dưới tình huống bình thường, đổi pháp khí là một chuyện rất thiệt thòi.

Pháp khí là vật ngoài thần, Sở Hi Thanh có thể mua, trực tiếp cướp còn dễ hơn.

Thiên phú huyết mạch mới là thứ Sở Hi Thanh muốn tăng là có thể tăng được.

Tuy nhiên, Hỗn Độn Chi Tâm này tuyệt đối không thể theo lẽ thường.

Pháp khí có thể gia tăng cảnh giới công pháp là cực kỳ hiếm.

Đặc biệt là Vô Tướng công có thể bao la vạn tượng nên càng khó chế tạo.

Sở Hi Thanh lại nhìn giá cả, lập tức biến sắc, hiện ra ý cười khổ.

Cần 1.500.000 điểm huyết nguyên.

Giá tiền này rất hợp lý, thậm chí còn rẻ hơn cả Sở Hi Thanh tưởng tượng.

Vấn đề là bây giờ hắn không bỏ ra nổi.

Sở Hi Thanh bây giờ lại hơi hối hận vì đã đổi huyết mạch La Hầu cấp mười hai và Thần DƯơng cấp mười bốn.

Bằng không thì nói không chừng hắn có thể góp đủ trong mười mấy ngày.

Sở Hi Thanh chỉ có thể lắc đầu, đóng võ đạo bảo khố này.

Thứ này chỉ có thể bảo tồn một tháng, sau một tháng sẽ làm mới.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, xem duyên phận thế nào đi.

Lúc này, tiền lời của Thiên Cơ Võ Phổ và Luận Võ Thần Cơ đã gần kết thúc, đã không thể cung cấp quá nhiều điểm huyết nguyên.

Sở Hi Thanh cảm thấy, khả năng mình đổi được Hỗn Độn Chi Tâm này là rất nhỏ.

Chương 1443: Cầu người được người (3)

Sau ba ngày ba đêm, cây thước và cây cân cực lớn ở trên không trung Vân Hải tiên cung kia bỗng nhiên hóa thành từng điểm linh quang rồi tiêu tan.

Phù văn óng ánh trên mặt đất cũng bắt đầu lụi tàn.

Cách đó không xa, Sở Hi Thanh lại cảm thấy như cảnh bị mất điện ở kiếp trước vậy.

“Điện hạ cần gì phải như vậy?” Yến Quy Lai thu hồi chân nguyên xong thì nhíu mày lại: “Thật ra còn có thể kéo dài thêm năm ngày, ta còn có rất nhiều lực lượng.”

Hắn vốn có thể loại bỏ nhiều độc chú hơn.

Nhưng Sở Vân Vân lại chủ động kết thúc.

Sở Vân Vân khẽ lắc đầu: “Thật sự không cần thiết, nếu tiếp tục thì sẽ tổn thương đến căn cơ của sư thúc. Độc chú và thần chú còn lại, để ta tự lo là được.”

Sau đó, vẻ mặt nàng nghiêm túc, vô cùng cảm kính mà thi lễ về phía Yến Quy Lai: “Đa tạ sư thúc giúp ta, với ta mà nói, việc này không khác gì đường cùng thấy lối thoát, đệ tử vô cùng cảm kích.”

“Cái này thì tính là gì? Ta mới loại bỏ được mấy phần độc chú trên người ngươi chứ?”

Yến Quy Lai lắc đầu tự giễu, sau đó lại hít một hơi: “Cũng được! Nếu ngươi không muốn, vậy thì thôi.”

Hắn nghĩ đến những nguy hiểm mà Vô Tướng thần tông phải đối mặt, cũng không tiếp tục kiên trì.

Thật ra hắn cho rằng Sở Vân Vân khôi phục thì sẽ có tác dụng nhiều hơn hắn.

Dù chỉ có thể sử dụng một phần mười chân nguyên, thì Sở Vân Vân cũng sẽ mạnh hơn hắn.

Yến Quy Lai lại liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh và Kiếm Tàng Phong, ánh mắt đầy vui mừng: “Không tệ! Xem ra các ngươi đều có tiến bộ không nhỏ.”

Không ngờ Kiếm Tàng Phong đã lên cấp tam phẩm hạ!

Sở Hi Thanh thì đã vào ngũ phẩm thượng!

Không chỉ hai người này thăng cấp, Chu Lương Thần cũng vậy.

Kế Tiễn Tiễn cũng lên cấp tứ phẩm thượng.

Nhưng trong mắt Yến Quy Lai, chỉ có hai đệ tử thiên tài này thôi.

Mỗi khi bọn họ thăng một cấp, thì sức chiến đấu sẽ tăng trưởng rất nhiều.

Sau đó, Yến Quy Lai lại nhìn về phía một người khác.

Đó là Đại trưởng lão Thiên Khí viện Ngự Vân Tưởng!

Yến Quy Lai khẽ mỉm cười: “Mang đồ đến chưa?”

Vẻ mặt Ngự Vân Tưởng khó chịu, trừng mắt nhìn Yến Quy Lai: “Phụng mệnh lệnh tông chủ, ta vô cùng khẩn trương, tụ tập rất nhiều người để chế tác chiến đồ và cải tạo pháp khí có Mộc Ca. Trong bảo khố của chúng ta đúng là có một ít đồ, nhưng đó đều là đồ còn thừa lại, sao có thể xứng với Bá Võ Vương!”

“Kết quả ta vội vã chạy đến đây, ngươi lại vẫn còn trừ độc ở nơi này. Biết thế thì ta đã chậm một chút, bỏ thêm công sức vào những pháp khí kia rồi.”

Sau đó, Ngự Vân Tưởng lại nhìn về phía Sở Vân Vân, ánh mắt vừa vui mừng vừa thương tiếc: “Trước khi đến đây, ta vẫn không dám tin tưởng, mãi đến khi tận mắt nhìn thấy. . .Tần nha đầu, đúng là ngươi rồi! Ngươi thật sự trở về rồi!”

Hắn dùng giọng nói khẳng định, bởi vì hắn đã xác định Sở Vân Vân là Tần Mộc Ca!

Sở Vân Vân nở nụ cười nhợt nhạt, khom người đáp lại Ngự Vân Tưởng: “Đệ tử gặp qua Ngự sư thúc!”

Ngày xưa, khi nàng ở Vô Tướng thần tông thì cũng mời Ngự Vân Tưởng chế tạo vài món pháp khí, cho nên cũng có tiếp xúc.

Nàng đứng thẳng người, áy náy nhìn Ngự Vân Tưởng: “Vẫn phải nói xin lỗi với sư thúc, đệ tử đã để ngài thất vọng rồi.”

“Vậy thì không cần.”

Ngự Vân Tưởng lắc đầu, vẻ mặt cảm khái: “Gia tộc ràng buộc, huyết mạch ràng buộc, nào có thể nói thả xuống là thả xuống? Ta có thể hiểu được. Đám người xuất thân từ thế gia các ngươi chính là như vậy, quá nhiều ràng buộc. Vô Tướng thần tông có thể bao dung các ngươi, nhưng mỗi lần các ngươi lại tự đứng ngoài tông môn.”

Sở Vân Vân nghe vậy thì thần sắc phức tạp, nàng hơi gật đầu: “Hơn mười năm trước, đệ tử không thể không rời khỏi Vô Tướng thần tông. Nhưng mà bây giờ, nếu đệ tử đã trở về, thì sẽ không rời đi nữa.”

Ngày xưa, nàng khó trái mệnh của phụ thân.

Nhưng mà bây giờ, quan hệ của nàng và gia tộc đã là số không.

Thế gian này đã không còn Tần Mộc Ca, chỉ có Sở Vân Vân!

Ngự Vân Tưởng rất nhạy cảm, nghe vậy thì thần sắc hơi động.

Hắn nghe lời nói của Sở Vân Vân, Ngự Vân Tưởng liền đoán được có một số người trong Thiết Sơn Tần thị đã tham dự vào cái chết của Tần Mộc Ca khi xưa.

Cũng chỉ có bị người chí thân bán đứng, mới khiến Bá Võ Vương rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Nha đầu này. . . nàng nhất định là rất đau khổ. . .

“Trước chuyện kia không đề cập đến cũng được, làm người vẫn phải nhìn về phía trước. Đến đây, đây là thứ tông chủ đại nhân bảo ta mang đến cho ngươi.”

Ngự Vân Tưởng không muốn vạch vết sẹo trong lòng Sở Vân Vân, hắn cười tủm tỉm, lấy một đống đồ trong pháp khí không gian ra ngoài.

“Đầu tiên là chiến đồ, tổng cộng bảy cái. Chúng ta lấy năm cái trong kho, lại chế tạo thêm hai cái. Trong đó bao quát cả ‘Hỗn Nguyên Vô Tướng Thần đồ’ và ‘Hỗn Độn thần đồ’, còn có ‘Bàn Cổ tâm đồ’, đều tương đối thích hợp với công pháp và huyết mạch của ngươi.”

Chương 1444: Cầu người được người (4)

“Ngoài ra, cân nhắc đến chiến đồ trên người ngươi đã bị tẩy, nhưng vẫn còn lực lượng lưu lại, nên ta còn mang đến một giọt ‘Thanh Tịnh thiên sa’. Sau khi dùng có thể rửa sạch lực lượng còn sót lại trên người.”

Lúc này, Ngự Vân Tưởng lại mỉm cười: “Tuy nhiên, ngươi cũng biết quy củ của tông môn rồi đấy, nhưng thứ này xem như là người nợ, sau này cần phải trả.”

Sở Vân Vân nghe vậy thì gật đầu: “Đây là việc nên làm!”

Tất cả của cải của tông môn đều thuộc về toàn bộ đệ tử của tông môn.

Vì vậy, dù là tông chủ thì cũng không thể lấy không đồ của tông môn.

“Còn những thứ này là có thể giúp ngươi giải trừ một bộ phần độc chú, lão Vương sát vách của Thần Đan viện đã cho ngươi một danh sách, ngươi cứ dùng theo danh sách này là được. Ngoài ra, hắn còn chuẩn bị cho ngươi một lô đan, bây giờ đang thu thập dược liệu.”

Ngự Vân Tưởng lấy ra năm cái bình thuốc, bảy cái hộp đỏ, đặt tất cả ở trước mặt Sở Vân Vân.

“Sau đó là pháp khí, tổng cộng hai cái nhị phẩm, ba cái tam phẩm, tuy rằng không bằng Mộc Ca ngươi lúc toàn thịnh, nhưng cũng miễn cưỡng đủ dùng. Ngoài ra, ta còn mang cho ngươi thứ này.”

Ngự Vân Tưởng nói đến đây, liền lấy một chiếc váy giáp hai màu kim đỏ ra, đặt ở trước mặt Sở Hi Thanh.

Sở Vân Vân nhìn thấy thứ này thì sững sờ, nàng cảm thấy rất khó tin.

“Đây là Đại La Hỗn Nguyên giáp?”

Đây là chiến giáp của nàng khi còn sống! Sao lại ở trong tay Ngự Vân Tưởng?

Hơn nữa món pháp khí này đã bị đánh nát!

Ngự Vân Tưởng vuốt chòm râu, thần sắc đắc ý không thôi: “Sau khi tin ngươi qua đời được truyền ra, khi đó ta và Phương Chính đã đến tế bái. Lúc đó ta nhìn thấy bộ áo giáp này, tuy rằng nó đã tàn tạ, nhưng chỉ cần chịu bỏ thiên tài địa bảo thì vẫn có thể sửa chữa, thế là đã yêu cầu Thiết Sơn Tần thị đưa vật này cho ta."

“Có lẽ Tần gia cũng muốn an ủi tông ta, cho nên đã đồng ý luôn. Năng lực của nó bây giờ chắc chắn là không mạnh bằng trước kia, nhưng vẫn là cấp độ nhất phẩm hạ, vẫn là pháp khí rất thích hợp với ngươi.”

Sở Vân Vân không khỏi nhìn bộ giáp váy trong tay, một lúc lâu cũng không nói gì.

Nàng biết bộ Đại La Hỗn Nguyên giáp này đã tổn thương nặng vỡ nào, tông môn chữa trị thứ này sẽ tiêu hao bao nhiêu tài nguyên!

Ân tình này, nàng phải báo đáp thế nào?

Sở Hi Thanh thì âm thầm cảm khái.

Đây chính là tông phái!

Huynh muội bọn họ mất hai năm trời, nhưng thực lực của Sở Vân Vân cũng không khôi phục được bao nhiêu. Mà Vô Tướng thần tông vừa ra tay, liền mang chiến đồ, pháp khí, đan dược đến.

“Không cần hâm mộ.”

Phương Bất Viên cười híp mắt nói: “Ngươi bây giờ tu vị chưa đủ, pháp khí và chiến đồ trên người đều là đỉnh cấp nhất, lại có chí bảo của Mộc Kiếm Tiên. Ngươi có tin không? Chờ đến khi ngươi vào tứ phẩm, học được Thần Ý Xúc Tử Đao, thì Trưởng Lão viện chỉ hận không thể cho ngươi đeo tất cả pháp khí và bảo bối của tông môn?”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười.

Thật ra hắn cũng không hâm mộ.

Phương Bất Viên nói không sai, vấn đề là những pháp khí này cũng cần tiền.

Hơn nữa, vì để cho công bằng, nên vay pháp khí của tông môn còn phải trả thêm tiền lãi.

“Đúng rồi!”

Lúc này, Sở Hi Thanh ra vẻ nghĩ đến chuyện gì đó, giả vờ giả vịt móc hai bình thuốc và ba cái hộp ra: “Lúc trước ta kiểm tra bảo khố, phát hiện vài món trân bảo của Thần Ngao Tán Nhân, đều có thể giúp ngươi giải trừ độc chú.”

“Ồ?”

Hai mắt Ngự Vân Tưởng sáng lên, trực tiếp giơ tay lên hút mấy thứ đó về phía mình: “Còn có loại chuyện này? Để ta xem nào, xem dược tính có xung đột không?”

Sở trường của hắn là luyện khí.

Nhưng mà cái gọi ‘chưa ăn thịt lợn, thì cũng nhìn thấy lớn chạy’.

Thiên Khí viện và Thần Đan viện nằm cạnh nhau, Ngự Vân Tưởng cũng có chút hiểu biết về các loại dược tính và đan dược.

Ban đầu, Ngự Vân Tưởng cho rằng mấy thứ này cũng không khá là bao.

Dù sao cũng chỉ là tòa bảo khố đầu tiên của Thần Ngao Tán Nhân thôi.

Song khi hắn mở hộp đầu tiên ra, ánh mắt liền sáng lên: “Thần Huyết Dương Tủy? Không tệ.”

Đây là một khối ngọc tủy màu đỏ rực, to bằng nắm tay trẻ con.

Thứ này không cần dùng, chỉ cần Sở Vân Vân đeo ở trên người là có thể áp chế độc chú ở trình độ nhất định.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ.

Hắn chỉ biết thứ này hẳn là rất quý giá, nắm giữ lực lượng Dương tính rất mạnh, nhưng không biết tên thứ này.

Thần Huyết Dương Tủy. . . hình như hắn đã từng nhìn thấy cái tên này trên sách.

Sở Hi Thanh còn chưa kịp suy nghĩ, liền thấy Sở Vân Vân nhìn vào mình với ánh mắt lạnh lẽo như băng, trong đôi mắt màu xanh lam kia như tràn đầy bão táp.

“Nàng dùng những thứ này để đổi bao nhiêu tinh huyết của ngươi?”

Giọng nói của Sở Vân Vân cũng lạnh như băng.

Sở Hi Thanh thấy thế thì chỉ cảm thấy mờ mịt, không hiểu mình lòi đuôi ở nơi nào?

Chương 1445: Cầu người được người (5)

Lúc này, Phương Bất Viên lại không đành lòng, liền lấy tay che mặt: “Thần Huyết Dương Tủy chỉ có trên Thần thi của Dương Thần – Thái Hạo. Chỉ có cao thủ ‘Gần Thần’ nắm giữ lực lượng chí âm chí hàn, hoặc là Thần Dương Thần Viêm thể thì mới có thể lấy được thứ này.”

Hắn vốn tưởng rằng có thể để Sở Hi Thanh nợ mình một ân tình nhỏ.

Ân tình của đệ nhất thiên hạ tương lai nha, rất đáng giá.

Nhưng hôm nay xem ra, ân tình này là không có rồi.

Người này bình thường rất thông minh, tại sao lần này lại ngu xuẩn như vậy?

Sở Hi Thanh bừng tỉnh.

Sau đó, hắn nhìn thấy ánh mắt tàn nhẫn của Sở Vân Vân, liền nuốt một ngụm nước miếng.

Sở Hi Thanh cảm giác Sở Vân Vân muốn đánh hắn.

Hắn chỉ có thể tự an ủi mình.

Thôi! Mình cũng đang muốn rèn luyện thân thể.

Cái này gọi là cầu người được người.

Phàm là không giết chết được ta, đều sẽ khiến cho ta mạnh mẽ hơn!

Nhưng có sao nói vậy, bạo lực gia đình là không tốt, nên bị phỉ nhổ!

. . .

Ngự Vân Tưởng không chỉ mang nguyên bộ pháp khí và chiến đồ cho Sở Vân Vân, mà còn mang đến thuyền Bình Thiên của Tông Tam Bình nữa.

Chiếc thuyền này thực chất là của tông môn, Tông Tam Bình chỉ thuê để kinh doanh.

Dục Thần thần chu và Phích Lịch Trụ Quang toa có tốc độ rất nhanh, nhưng thuyền Bình Thiên này là một tòa pháp khí cỡ lớn.

Hơn mười người bọn họ đứng trên thuyền, tu vị đều được tăng từ một đến hai phẩm.

Lúc này, dù mạnh như cao thủ Thiên Bảng thì cũng không dám tranh phong với bọn họ.

Dục Nhật thần chu có thể để bọn họ chia ra trốn về U Châu, còn chiếc thuyền này có thể để đám người bọn họ nghênh ngang đi về Vô Tướng thần sơn.

Tuy nhiên, tốc độ của chiếc thuyền này chậm hơn nhiều.

Trong lúc đó, Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân đều ở cùng một gian phòng.

Phương Bất Viên vừa hai ở cùng một tầng với bọn họ, chỉ cách một cái hành lang.

Tuy nhiên, hắn mới lên thuyền được một canh giờ, thì toàn thân đã nổi da gà.

Từ khi bắt đầu lên thuyền, Phương Bất Viên vẫn luôn nghe được những tiếng 'ầm ầm thùng thùng' ở phía bên kia truyền sang.

Ai cũng không biết bên đó có chuyện gì.

Nhưng ngay cả trận pháp ở trên thuyền cũng không ngăn cách được tiếng nổ vang vọng kia, toàn bộ thân thuyền cũng hơi run rẩy.

Phương Bất Viên còn nghe thấy những tiếng kêu rên thảm thiết của Sở Hi Thanh.

Dường như vị Vô Cực Đao Quân này đang cố gắng nhẫn nại, âm thanh lúc ẩn lúc hiện, đứt quãng, tình cờ còn kêu lên thảm thiết.

Hôm trước Lục Loạn Ly còn đi vào một lần, ngốc ở trong phòng tận một canh giờ.

Sau khi đi ra thì tinh thần sảng khoái.

Phương Bất Viên vô cùng tò mò, liền xui khiến mấy người Tông Tam Bình và Nhậm Tiếu Ngã đi thăm dò.

Tuy rằng Nhậm Tiếu Ngã được gọi là 'Tam Trì', nhưng làm người lại nhiệt tình vì lợi ích chung.

Hắn lo lắng cho Sở Hi Thanh, sợ vị tiểu sư đệ này bị đánh chết tươi, cho nên dẫn đầu đám người.

Nhưng bọn họ lại bị Chu Lương Thần ngăn cản.

Vị thiếu chủ Chu Gia này vẫn luôn canh giữ ở cửa, mỉm cười rất lễ phép: "Mời chư vị trở về! Tiểu thư nhà ta đang trợ giúp chủ thượng tu luyện lực lượng Bất Ma, khó tránh khỏi có chút động tĩnh. Chư vị đừng lo, không có việc gì đâu."

Tay Chu Lương Thần cũng đầy mồ hôi, thật ra hắn không biết bên trong đang phát sinh cái gì.

Nhưng nếu chủ mẫu đã dặn dò như vậy, thì hắn cũng chỉ có thể trả lời như vậy.

“Thì ra là như vậy.”

Kiếm Tàng Phong lẫn ở trong đám người, vẻ mặt bừng tỉnh: “Ta quên mất sư đệ còn có huyết mạch La Hầu.”

Mọi người nghe vậy thì hai mặt nhìn nhau.

Dù đang tu luyện Bất Ma thì cũng không cần dùng phương thức kịch liệt như vậy chứ.

Chỉ nghe âm thanh là có thể đoán ra tình hình của sư đệ khốc liệt như thế nào.

Phương Bất Viên cũng âm thầm lắc đầu.

Con hổ này hung ác biết bao? Quả thực là rất giống mẹ ta.

Không! Còn hung ác hơn cả mẹ ta nữa.

Sở sư đệ đáng thương, cần gì phải chịu khổ như vậy chứ?

Sau đó, hắn lại nghe thấy Kiếm Tàng Phong cảm khái nói: “Tình cảm của Sở tiểu muội với sư đệ thật là khiến người ta hâm mộ.”

Phương Bất Viên cả kinh, nghiêng đầu nhìn về phía Kiếm Tàng Phong: “Kiếm sư huynh, sao lại nói vậy?”

Lẽ nào còn có người hâm mộ Sở sư đệ sao?

Đây là tiếng người sao?

Kiếm Tàng Phong thì lại thấy buồn cười, quay đầu nhìn nhau với Phương Bất Viên: “Nếu nàng không yêu thích sư đệ, thì cần gì phải thế?”

Đây chính là thần thoại võ lâm, là Bá Võ Vương Tần Mộc Ca đấy!

Một cái Gần Thần!

“A. . .” Phương Bất Viên ngẩn người, sau đó dùng tay vuốt cằm: “Ngươi nói như vậy, đúng là có chút đạo lý lệch.”

Nói đến thì mấy năm trước, không biết bao nhiêu người trên giang hồ đều có tâm tư với vị kia.

Có mấy người còn hận không thể trở thành đôi giày của nàng, ngày ngày được nàng giẫm đạp.

Huống hồ Trang Tử không phải là cá, sao biết niềm vui của cá?

Nói không chừng Sở sư đệ còn đang thích thú đây.

Chương 1446: Chuông vang

“Có đạo lý là có đạo lý, tịa sao còn đạo lý lệch?”

Kiếm Tàng Phong lắc đầu, sau đó lại nhìn Phương Bất Viên với vẻ kinh dị: “Nghe nói Phương sư đệ đã xin nghỉ, chuẩn bị ra ngoài một quãng thời gian. Nếu ta đoán không sai, sư đệ chuẩn bị lên phía bắc để tìm nơi Hỗn Nguyên, thăng cấp tứ phẩm đúng không?”

Phương Bất Viên nghe vậy thì không khỏi kinh ngạc: “Ngươi nghe được tin tức từ đâu? Sao lại nhanh nhạy như thế? Là tông chủ đại nhân?”

“Là cha ngươi!”

Kiếm Tàng Phong hừ nhẹ một tiếng: “Ngươi chuẩn bị lên cấp, lại không mời ai đi theo hộ pháp, cha ngươi thấy lo lắng, cho nên mới nhờ ta hỏi ngươi.”

Sau đó hắn lại vô cùng bất ngờ nói: “Ta cũng không ngờ, ngươi sẽ chọn thăng cấp tứ phẩm vào thời điểm này, ta tưởng rằng ngươi còn kéo dài thêm mấy năm nữa.”

“Không kéo nổi!” Phương Bất Viên cười tự giễu: “Không phải Kiếm sư huynh cũng vậy sao? Nếu như ta không đoán sai, vị trong này hẳn là Tần sư tỷ đúng không?”

Hôm qua, khi Ngự Vân Tưởng nói chuyện với Sở Vân Vân thì đã cố ý dùng pháp môn để che đậy tai mắt của bọn họ.

Nhưng từ thái độ của Yến Quy Lai và Ngự Vân Tưởng với Sở Vân Vân, Phương Bất Viên cũng có thể đoán được một hai.

Phương Bất Viên nhận ra bộ chiến giáp kia!

Đó là Đại La Hỗn Nguyên giáp của Bá Võ Vương Tần Mộc Ca!

Có thể để tông môn coi trọng như vậy, cho vay tận bảy bức chiến đồ đỉnh cấp. Cả thế gian này cũng chỉ có một người.

Ánh mắt Kiếm Tàng Phong hơi đổi, nhưng cũng không nói gì.

Tuy rằng Phương Bất Viên đoán được, nhưng vì môn quy hạn chế nên hắn không thể trả lời.

Tự hiểu lẫn nhau là được.

Mà lúc này, Nhậm Tiếu Ngã giao thiệp với Chu Lương Thần không có kết quả, liền vác đao đi qua sau lưng bọn họ.

Hắn bất mãn liếc mắt nhìn hai người: "Đang vụng trộm nói cái gì vậy? Lén lén lút lút, không dám cho người khác nghe?"

Sau đó, thần sắc Nhậm Tiếu Ngã hơi động: "Hai người các ngươi đang nói đến vị ở trong kia? Thật ra chẳng cần biết nàng là ai, chúng ta đều nên phòng ngừa chu đáo. Tông môn bây giờ không chịu nguy hiểm."

Mọi người nghe vậy thì ngẩn người, không khỏi kinh ngạc quay đầu nhìn vị Tam Trì Cư Sĩ này.

Nhậm Tiếu Ngã không khỏi lườm bọn họ một cái: "Ta phản ứng chậm một chút, chứ không phải tên ngốc. Há có thể không biết thời cuộc bây giờ? Không biết thái độ của đám người kia?"

"Quả thực!"

Tông Tam Bình thấy buồn cười, sau đó liền nắm chặt kiếm, phóng tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: "Nhậm sư đệ là gặp lá rơi thì biết tuổi tướng trong mộ, nhìn băng trong bình là biết thiên hạ lạnh lẽo."

Gió nổi báo giông bão sắp đến, mây đen ép thành thành muốn vỡ.

Chỉ là không biết kiếm trong tay hắn có thể chém nát gió bão mây đen này không?

. . .

Trong phòng, sắc mặt Sở Vân Vân hiện ra một chút đỏ ửng.

Nàng ngồi sau lưng Sở Hi Thanh, không khỏi tức giận mà trừng mắt nhìn thiếu niên phía trước: "Ngươi gào cái gì mà gào? Chút đau đớn này mà cũng không nhịn được?"

Sở Vân Vân đã có thể tưởng tượng ra hình tượng của mình bây giờ trong lòng đám sư đệ kia.

Nếu như nàng thật sự đánh Sở Hi Thanh thì cũng thôi.

Vấn đề là không có!

Sở Vân Vân thật sự đang giúp Sở Hi Thanh tu luyện Bất Ma, đồng thời dùng Nghịch Thần chi hỏa để giúp hắn luyện thể.

Mất mặt ở trước mặt mấy tên sư đệ này thì cũng thôi.

Mấu chốt là trên thuyền còn có hai vị sư thúc, bọn họ sẽ nghĩ như vậy sao?

Sở Vân Vân đã hối hận vì mình quá hấp tấp!

Bất cẩn!

Biết thế thì chờ bọn họ trở về Thiên Lan cư, sau đó lại giúp Sở Hi Thanh cũng không muộn.

“Ta cũng muốn nhịn!”

Mặt Sở Hi Thanh đã sắp nhăn thành bánh quẩy, hắn nhe răng trợn mắt: “Vấn đề là không chỉ đau một chút thôi. Vừa bị đánh vừa bị Nghịch Thiên chi hỏa chết tiệt này đốt, không bằng Vân Vân ngươi thử xem?”

Hắn thật sự rất muốn nhẫn nại, không muốn phát ra âm thành.

Cái này rất mất mặt, hắn không có sĩ diện sao?

Nhưng mà thực sự không nhịn được.

Sở Hi Thanh tự nói với mình, Vân Vân quả thực là không vì giận dỗi mà trừng trị hắn.

Hắn thật sự tin.

“Ta không có lực lượng Bất Ma, thử làm gì.”

Sở Vân Vân bĩu môi: “Nghịch Thần chi hỏa có thể chữa trị ám thương trên cơ thể, còn có thể gia tăng các loại kháng tính.”

Sau đó, giọng nói của nàng lại nghiêm túc: “Ta nghiên cứu Nghịch Thần chi hỏa một năm, phát hiện thứ này không chỉ là ngọn lửa Nguyên sơ đầu tiên trên trần thế, mà còn là một loại Tâm hỏa phàm thế, đến từ vạn dân Thần Châu, bắt nguồn từ ý niệm cầu sinh và phản kháng thuần túy nhất trong lòng người.”

“Trên một trình độ nào đó, nó thật ra là cùng một loại với Hồng Liên Nghiệp Hỏa. Thứ này không chỉ có thể giúp ngươi cường hóa thân thể, còn có thể thiêu đốt nguyền rủa của thần linh, sau này mặc kệ là đánh vỡ giới hạn người và thần, hay là chứng đạo Vĩnh Hằng, thì đều dễ dàng hơn, có thể nói là có rất nhiều chỗ tốt.”

Chương 1447: Chuông vang (2)

Sở Vân Vân hít một hơi: “Nếu như ngươi có thể tự ngưng tụ ra Nghịch Thần chi hỏa, vậy thì không thể tốt hơn. Sau này ngươi phải bỏ thêm công sức vào huyết mạch Thần Thương của ngươi. Gần đây ta mới biết, đây là một loại huyết mạch do chư đại Nhân hoàng như Toại Nhân, Hoàng Hi, Huyền Hoàng thủy để cô đọng và thay đổi, chất chứa ảo diệu rất lớn. Hai cái này kết hợp lại, có thể để ngươi có sức mạnh và thần uy to lớn khó có thể tưởng tượng.”

Sở Hi Thanh không khỏi phát ra một tiếng rên nữa.

Đây là vì Sở Vân Vân bắt đầu truyền một chút Thái Ất thần lôi vào trong người hắn.

Quanh thân Sở Hi Thanh bắt đầu nổ tung, hiện ra từng mảnh từng mảnh sương máu.

Lúc này, chân nguyên của Sở Vân Vân đã khôi phục khoảng một phần ba.

Thái Ất thần lôi của nàng tuy chỉ là một tia, nhưng thần uy cực kinh người.

Sau đó, Nghịch Thần chi hỏa lại thiêu đốt, để cho thương thế của Sở Hi Thanh khôi phục.

Sở Hi Thanh lại chỉ cảm thấy đau nhức không chịu nổi.

Lợi ích của Nghịch Thần chi hỏa đúng là rất lớn, nhưng mà thật sự là quá đau.

Cái này không phải một thêm một là hai, mà là cơ số nhân.

Sở Hi Thanh vừa nhịn đau, vừa rơi vào suy ngẫm.

Huyết mạch Thần Thương còn có ảo diệu như vậy?

Có điều, cái thiên phú huyết mạch này của hắn vẫn bị kẹt ở cấp mười, lâu rồi không nhúc nhích.

Cũng không nhìn thấy ở trong võ đạo bảo khố.

Nhưng sau khi trở về, hắn có thể tham dự một lần Nhiên Huyết pháp tế.

Sở Hi Thanh bây giờ không tích lũy nhiều lực lượng huyết mạch, tựa như Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết và Táng Thiên chân huyết là tạm thời không thể mượn Huyết Nguyên đồ trụ để tăng cấp, nhưng có thể tăng cấp những huyết mạch khác.

Hai ngày sau, bọn họ bình yên trở về Vô Tướng thần sơn.

Không chờ bọn họ xuống thuyền, Huyết Nhai thần đao đã hóa thành một đạo ánh sáng hai màu, bay thẳng đi.

Nó đã muốn về từ lâu rồi.

Thần Đao đài kia có linh lực tinh thuần và dày đặc nhất, còn có đệ tử phụng dưỡng, cực kỳ thoải mái.

Đoa linh chỉ nể mặt Tần Mộc Ca, hơn nữa Nhai Tí Đao của Sở Hi Thanh cũng có chút tiến bộ, có thể uẩn nhưỡng đao ý, cho nên nó mới cố hết sức mà ở lại làm bạn với Sở Hi Thanh hai mươi ngày.

Lục Loạn Ly cũng ngự không mà đi.

Nàng cần chạy đi thăm gia bí cảnh thời gian sắp mở cửa.

Là do Vân Hải tiên cung, cho nên bí cảnh thời gian mới kéo dài đến bây giờ.

Lục Loạn Ly rất sợ đến muộn.

Một năm trong bí cảnh thời gian, Lục Loạn Ly là không muốn bỏ qua.

Sở Vân Vân thì lại đi theo hai người Yến Quy Lai và Ngự Vân Tưởng đến Đạo Nhất điện trên đỉnh Vô Tướng thần sơn.

Tông chủ Lý Trường Sinh chờ nàng đã lâu.

Có người nói vị này vốn muốn đích thân đi đón tiếp, cuối cùng lại kiêng kỵ ảnh hưởng, nên vẫn lựa chọn chờ ở Đạo Nhất điện, triệu kiến đệ tử Sở Vân Vân.

Sở Hi Thanh cũng điều động hộp kiếm của mình thành kiếm chu, đạp kiếm lơ lửng giữa trời.

Lúc này, mấy người Kiếm Tàng Phong, Tông Tam Bình và Diệp Tri Thu đều nhìn hắn với ánh mắt quái dị.

Có kính phục, có thương hại, còn có cười trên sự đau khổ của người khác.

Dù sao Sở Hi Thanh cũng mặt mỏng, tạm thời không muốn nói chuyện với bọn họ.

Hắn giả vờ hờ hững, vẻ mặt thong dong tự nhiên, mang theo Chu Lương Thần và Kế Tiễn Tiễn bay về phía sơn môn.

Giống như hành trình bí cảnh thời gian năm ngoái của Sở Hi Thanh, mấy người Lưu Nhược Hi và Lục Loạn Ly cũng leo lên phù thuyền ở đó, để đi đến lối vào bí cảnh thời gian.

Sở Hi Thanh cảm giác mình vẫn nên đến tạm biệt bọn họ.

Hắn vừa mới bay đến gần sơn môn, liền nghe thấy những tiếng kêu la.

“Là Sở Hi Thanh Sở sư huynh!”

“Thủ tịch Thanh Vân Tổng Bảng, Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh! Hắn về rồi!”

“Song thánh truyền Huyết Nhai và Tru Thiên, không ngờ hôm nay may mắn được gặp người thật!”

“Dưới chân hắn là pháp khí gì thế? Quả thực là thần kỳ!”

“Có người nói cách đây không lâu, Vô Cực Đao Quân tự tay chém giết một cao thủ nhị phẩm trong Vân Hải tiên cung, cũng không biết là thật hay giả.”

“Dáng vẻ quá anh tuấn, phong thần như ngọc, lỗi lạc xuất trần! Thiên Cơ Võ Phổ không lừa ta.”

Mấy người Kiếm Tàng Phong cũng đi qua sơn môn để về đỉnh núi, bọn họ nhìn thấy cảnh này, đều nghĩ thầm, cái người phong thần như ngọc, lỗi lạc xuất trần này, cách đây không lâu đã bị phu nhân của hắn đánh cho kêu rên thảm thiết, cực kỳ bi thảm.

Sở Hi Thanh thì lại phát hiện điểm huyết nguyên của mình chợt tăng 1200 điểm.

Đây là cái gì thế này? Là tán thành dung mạo và phong thái của mình

sao?

Đổi Hỗn Độn Chi Tâm cần 150 vạn, 1200 điểm này cũng coi như ít còn hơn không.

Sở Hi Thanh nở nụ cười tươi, nho nhã lễ độ mà ôm quyền thi lễ với bốn phương.

Quanh sơn môn đều là đệ tử mới gia nhập vào tháng tám năm ngoái. Đại đa số bọn họ đều chưa nhìn thấy Sở Hi Thanh, đều cực kỳ kính phục và tò mò với vị Vô Cực Đao Quân làm thiên hạ chấn động này.

Chương 1448: Chuông vang (3)

Lúc này, lại có một tia sáng bay lên từ trong đám người.

Sở Hi Thanh giơ tay lên, chộp vào trong tay.

Đó chính là Bạch Tiểu Chiêu.

“Tiểu Chiêu, ngươi về rồi? Nhanh vậy sao?”

Sở Hi Thanh đưa nàng lên đỉnh đầu của mình.

Sau khi tranh đấu tiên cung kết thúc, hắn cũng liên lạc với Bạch Tiểu Chiêu, để cho đoàn người Lê Sơn trốn vào tiên cung.

Nhưng Bạch Tiểu Chiêu lại không đồng ý.

Khi đó Hàm Quang phu nhân bị thương nặng, Bạch Tiểu Chiêu nhất định phải hộ tống nàng về Lê Sơn để chữa thương.

Thật ra chữa thương ở trong Vân Hải tiên cung cũng được.

Nhưng hình như vị Hàm Quang phu nhân kia không muốn nợ Sở Hi Thanh.

Bạch Tiểu Chiêu đang định trả lời, liền nhìn thấy tiểu Tóc Húi Cua thò đầu ra từ vạt áo của Sở Hi Thanh, nhìn nàng đầy bất mãn.

Nàng không khỏi ‘chậc’ một tiếng, nghĩ thầm con Nhai Tí này cuối cùng cũng có thể đi ra ngoài rồi sao?

Cái tên này rốt cuộc cũng có thể khiêu chiến vương tọa của nàng.

Bạch Tiểu Chiêu lại rất bình tĩnh.

Nàng rõ ràng là thú thể, cũng không biết móc từ đâu ra một viên trái cây to bằng nắm tay, rồi đưa về phía tiểu Tóc Húi Cua.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua, kinh ngạc nói: “Đây là Phong đào của Lê Sơn? Thứ tốt nha.”

Có người nói đó là một gốc sinh linh tiên thiên, niên đại còn trước cả Bàn Cổ khai thiên.

Sau khi Lê Sơn Lão Mẫu có được nó thì vẫn tỉ mỉ chăm sóc, bây giờ cũng chỉ có mười bảy cây.

Linh đào của chúng có thể tăng cường yêu lực hệ Phong, còn có thể giúp người tu hành công pháp hệ Phong gia tăng chân nguyên, thậm chí còn có thể gia tăng tuổi thọ nhất định, cực kỳ quý giá.

Sau khi tiểu Tóc Húi Cua tiếp nhận, nó vô cùng ngờ vực mà đánh giá trái cây trong tay mình.

Đầu tiên, nó ngửi một cái, sau đó cắn một miếng nhỏ để thăm dò.

Một cái chớp mắt tiếp theo, hai mắt của tiểu Tóc Húi Cua sáng rực.

Trái cây này giòn tan, rất ngọt!

Bạch Tiểu Chiêu dùng Phong đào để đuổi tiểu Tóc Húi Cua, lúc này mới trả lời Sở Hi Thanh: “Ta trở về từ ba ngày trước, ta chờ rằng phải chờ ở Lê Sơn một thời gian. Kết quả ta nộp thần ấn lên, Lão Mẫu không những không nổi giận vì nhiệm vụ thất bại, mà còn khen ngợi ta một trận.”

“Sau đó Lão Mẫu còn đích thân ra tay giúp ta tăng tu vị, còn luyện hóa tất cả dược tính tích trữ trong cơ thể, lại còn cho ta rất nhiều thứ tốt.”

Nàng thò móng vuốt ra, quơ quơ ở trước mặt Sở Hi Thanh: “Ngươi xem, còn có cái này.”

Sắc mặt Sở Hi Thanh nhất thời đen xì.

Trên móng vuốt của Bạch Tiểu Chiêu là một cái nhẫn nho nhỏ.

Đây là tử thể của một pháp khí không gian, Bạch Tiểu Chiêu không chỉ có thể dùng thứ này để chạy trốn, chiến đấu, mà còn có thể chứa đồ.

Lúc trước, hai người Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly cũng được mỗi người một cái, không ngờ Bạch Tiểu Chiêu cũng có.

Sở Hi Thanh hít một hơi thật sâu, lại nghĩ đến những chí bảo nạp vật mà mình giao cho Ngự Vân Tưởng.

Tổng cộng phải mười cái, bao quát nhẫn, vòng tay, túi gấm. . . sau khi tinh luyện sẽ được rất nhiều tài liệu tốt.

Dự tính là mười lăm ngày sau có thể tinh luyện xong, lại mười lăm ngày nữa là có thể tế luyện thành pháp khí.

Khi đó hắn cũng có thể nắm giữ chí bảo nạp vật đầu tiên của mình.

Ngự Vân Tưởng cho hắn hai lựa chọn, một là luyện chế một vòng tay Càn Khôn, có thể mang theo bên người, nhưng không gian bên trong khá nhỏ, chỉ khoảng năm thước vuông.

Hai là luyện chế một cái Thái Hư Bàn, cộng thêm một nhẫn Càn Khôn.

Trong đó, Thái Hư Bàn làm chủ thể, bình thường sẽ gửi ở Vô Tướng thần sơn, nhẫn Càn Khôn là tử thể, có thể mang bên người. Không gian trong Thái Hư Bàn rất rộng lớn, dài rộng trên dưới đều là hai trượng hai thước, sau này còn có thể mở rộng thêm.

Dù sao mang một cái không gian chạy loạn khắp nơi, mà mang một cái cửa vào của không gian, độ khó của hai cái là hoàn toàn khác nhau.

Sở Hi Thanh đương nhiên lựa chọn cái sau.

Hắn muốn mang phù lục, đan dược và các loại vũ khí, mấy thứ này cũng không chiếm diện tích, bốn thước vuông cũng đủ dùng.

Nhưng pháp khí không gian nha, đương nhiên là càng rộng càng tốt, ai mà không muốn mang theo nhiều thứ chứ?

Ngoài ra, Thái Hư Bàn còn có một chỗ tốt khác, chính là có thể cung cấp và bổ sung bất cứ lúc nào.

Ví dụ như hắn thiếu phù lục, thì có thể bảo Lưu Nhược Hi đang trông coi Thái Hư Bảo đi mua phù lục rồi nhét vào trong đó.

Nếu như đi ra ngoài mà thèm ăn cái gì đó, có thể bảo Lưu Nhược Hi làm cơm nước từ trước rồi nhét vào trong đó.

Cái này rất thuận tiện.

“Thì ra là như vậy.”

Sở Hi Thanh âm thầm cảm khái.

Bạch Tiểu Chiêu vừa nói như vậy, hắn mới phát hiện yêu lực của nàng đã tiếp cận 1800 năm, đã là tứ phẩm!

Chỉ là thân thể còn chưa theo kịp, cần thời gian nhất định để diễn biến và tẩm bộ.

Chương 1449: Chuông vang (4)

Thói đời chính là như vậy.

Đối với một ít người mà nói, có những thứ là dễ như trở bàn tay, nhưng có những người phấn đấu cả đời cũng chưa chắc đã được.

Ví dụ như Tiểu Chiêu, chỉ mới mấy năm mà nàng đã từ cửu phẩm thượng vào thẳng tứ phẩm rồi!

Tốc độ tu hành này không chỉ là độc nhất vô nhị trong yêu tộc, mà nhân tộc nghe vào cũng phải kinh hãi.

“Tuy nhiên, Tiểu Chiêu ngươi tu luyện quá nhanh, dù có trí nhớ trong huyết mạch cũng không chống đỡ nổi tu vị bây giờ của ngươi,. Mấy năm tiếp theo, ngươi phải lấy ổn làm chủ, lắng đọng một hai. Nếu không cần dùng Đế Lưu Tương thì đừng dùng.”

Vẻ mặt Sở Hi Thanh rất nghiêm túc, nhắc nhở xong thì lại lấy một khối đá xanh ra: “Nào, nhỏ một giọt máu lên tảng đá này đi.”

Đó chính là mảnh vỡ Thần Khế thiên bi!

Sở Hi Thanh mới không để thứ này ở trong Vân Hải tiên cung.

Thần Ngao Tán Nhân kia rất xấu, không thể tin hết.

Huống hồ, nếu nói nơi nào an toàn nhất trên thế gian, vậy Vân Hải tiên cung có thể an toàn hơn Vô Tướng thần sơn sao?

Ngự Vân Tưởng mang thuyền Bình Thiên đến, thật ra là vì hộ tống Sở Vân Vân, nhưng danh nghĩa là hộ tống Thần Khế thiên bi này.

“Đây là thứ gì?” Bạch Tiểu Chiêu không hiểu lắm, nhưng vẫn nhỏ một giọt máu lên tảng đá.

Sở Hi Thanh cũng không giải thích ngay.

Hắn đã tìm thấy Lưu Nhược Hi, cũng bảo nàng nhỏ một giọt máu lên khối đá.

Chờ đến khi xong xuôi, lúc này Sở Hi Thanh mới cười nói: “Thứ này bắt nguồn từ viễn cổ, có dị năng thần kỳ. Chỉ cần người nhỏ một giọt máu lên nó, đều có thể mượn năng lực của nó để truyền tin, liên lạc. Có người nói thiên địa tam giới, cửu tiêu cửu tuyền đều không thể ngăn cách.”

“Thật sao?” Bạch Tiểu Chiêu hơi kinh ngạc, nóng lòng muốn thử.

Lục Loạn Ly đứng cạnh Lưu Nhược Hi, nàng như cười như không mà nói: “Lợi hại là lợi hại, nhưng mà cần mười vạn lượng bạc một chữ, Tiểu Chiêu ngươi có thể thử xem＞’

Lúc này, Bạch Tiểu Chiêu liền từ bỏ ý nghĩ thử nghiệm.

Nàng đếm móng vuốt của mình, kiểm kê những thứ Lê Sơn Lão Mẫu cho nàng, mười cái, trăm cái, ngàn cái, vạn cái. . . thật là khó nha!

Chỉ một lát sau, Bạch Tiểu Chiêu liền chán nản gãi gãi đầu, nàng không biết số học, đếm mãi không hết, nhưng hẳn là có thể viết hơn một ngàn chữ.

Không đúng, cũng có thể là một vạn chữ, đúng không nhỉ?

Lúc này, Sở Hi Thanh đang nói chuyện với Lưu Nhược Hi.

Lưu Nhược Hi cực kỳ vui mừng khi bọn họ trở về, nhưng nàng vẫn kiên quyết từ chối lễ vật của Sở Hi Thanh.

“Không công không nhận lộc!”

Lưu Nhược Hi lắc đầu, nàng cầm đao trong tay, ánh mắt tự tin và cố chấp: “Thuộc hạ thật sự nợ chủ thượng quá nhiều, nhiều đến mức không biết trả thế nào. Thật ra đi theo chủ thượng đã là cơ duyên lớn nhất của thuộc hạ rồi. Chủ thượng đã giúp ta trúc căn cơ, vậy ta phải tự mình lấy những thứ tiếp theo.”

Sở Hi Thanh lại nghĩ đến việc bọn họ cầm cột cờ Nghịch Thần Kỳ từ trong tay Lưu Nhược Hi.

Cô bé này nợ bọn họ sao? Chưa chắc.

Tuy nhiên, nếu Lưu Nhược Hi đã kiên trì, Sở Hi Thanh cũng không ép buộc.

Sở Hi Thanh trái lại rất thưởng thức nàng, hắn vỗ vai Lưu Nhược Hi: “Rất có chí khí! Như vậy ta sẽ chờ mong ngươi và Loạn Ly khải hoàn trở về.”

Sau đó, hắn đưa một thẻ ngọc màu xanh vào trong tay Lưu Nhược Hi.

“Ngươi không muốn pháp khí, vậy thì mang thứ này đi. Trước khi tiến vào bí cảnh, cố gắng nhớ kỹ nó.”

Đó là địa hình bí cảnh thời gian mà Sở Vân Vân thôi diễn ra.

Lục Loạn Ly cũng cầm, nhưng bản đồ này lại là Sở Vân Vân thôi diễn riêng cho Lưu Nhược Hi.

Có thể thấy được, Bá Võ Vương yêu thương và coi trọng cô bé này thế nào.

Tiếp đó, Sở Hi Thanh lại định dặn dò hai cô bé vài câu, nhưng hắn phát hiện mình đã không có cơ hội. Một đống sự đệ sư muội đã bao vây hắn rồi.

Bọn họ chỉ đơn giản là muốn chiêm ngưỡng phong thái của Sở Hi Thanh ở khoảng cách gần, có vài người thì xin lời bạt, tương tự như chữ ký tên thời hiện đại.

Còn có một ít người muốn thỉnh giáo võ học, nhưng khi thấy chung quanh quá nhiều người, thì đều tự giác từ bỏ ý nghĩ này.

Sở Hi Thanh rất là bất đắc dĩ.

Đám sư đệ thì cũng thôi, các sư muội thì lại không tiện từ chối.

Ngay khi Sở Hi Thanh ứng phó đến không biết trời đất đâu, thì lại nghe thấy một giọng nữ lành lạnh truyền đến: “Phía trước chính là Sở sư huynh?”

Âm thanh này vượt qua những tiếng động huyên náo ở đây, truyền vào tai Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh ngẩng đầu nhìn theo âm thanh, phát hiện đó một nữ tử mặc giáp váy hai màu đỏ và bạc, phong thái trác tuyệt, nàng đang đứng ở ngoài ba mươi trượng, cười nhìn hắn.

Sở Hi Thanh lập tức nheo mắt mắt lại.

Nữ tử này chính là Thiết Sơn quận chúa Tần Tịch Nhan!

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh lại nghe thấy tiếng chuông cực lớn truyền ra từ trên đỉnh núi Vô Tướng thần sơn.

Tiếng chuông này hùng hồn sang sảng, truyền khắp thần sơn, rung động nhân tâm.

Cảnh này khiến cho tất cả mọi người cũng vì thế mà kinh ngạc, tất cả đều dồn dập nhìn về phía đỉnh núi.

Tất cả mọi người không khỏi âm thầm kinh ngạc.

Tại sao vô duyên vô cớ mà Tổ Sư đường lại gõ chuông?

Chương 1450: Siêu Phẩm

Khi tiếng chuông vang lên, Sở Vân Vân đã đi theo Lý Trường Sinh đến Tổ Sư đường.

Nàng nhìn chiếc chuông lớn lơ lửng bên ngoài Tổ Sư đường với ánh mắt phức tạp: “Tông chủ đại nhân, thật ra không cần như vậy, cái này không thích hợp.”

“Có gì mà không thích hợp? Đây là quy củ của Vô Tướng thần tông.”

Lý Trường Sinh vuốt râu cười nói: “Lên nhất phẩm, liền có thể làm thái thượng trưởng lão của bản tông, chuông vang sáu tiếng! Bước vào Siêu Phẩm, liền có thể vào Tổ Sư đường, chuông vang chín tiếng. Lẽ nào Mộc Ca ngươi không phải người của tông môn ta?”

Hắn lại liếc mắt nhìn Sở Vân Vân nói: “Hơn nữa, quận vương đương triều giá lâm, theo lễ cũng phải gõ chuông.”

Sở Vân Vân không khỏi lắc đầu.

Phong hào ‘Bá Võ Vương’ của nàng là được Kiến Nguyên đế truy phong sau khi chết, không thể coi là thật.

Thật ra bản thân nàng rất phản cảm cái phong hào này.

“Tông chủ vẫn gọi ta là Sở Vân Vân đi, Tần Mộc Ca đã là quá khứ rồi. Còn cái chức thái thượng trưởng lão này, chờ đến khi tu vị của ta khôi phục thì tiếp nhận cũng không muộn.”

Sở Vân Vân cất bước đi đến trước hương án, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía mười ba bức họa tổ sư và rất nhiều bài vị ở phía trước, sau dods cung kính thi lễ.

Từ khi Vô Tướng thần tông thành lập đến nay, tổng cộng có mười ba Siêu Phẩm! 297 vị nhất phẩm!

Khi Sở Vân Vân hành lễ xong, có ba trong mười ba bức họa tổ sư kia bỗng nhiên phát ra ánh huỳnh quang.

Nhân vật trong tranh tựa như sống lại, bọn họ đều liếc mắt nhìn Sở Vân Vân.

“Tần Mộc Ca đã là quá khứ.”

Lý Trường Sinh lẩm bẩm một tiếng, nghĩ thầm Sở Vân Vân là muốn hoàn toàn tách biệt với quá khứ và Thiết Sơn Tần thị?

Sau đó hắn lại cười nói: “Xem ra các vị tiến bối cũng rất vui vẻ khi ngươi trở về.”

Sở Vân Vân cũng ngẩng đầu nhìn nhau với ba bức họa này.

Đây chính là gốc gác của Vô Tướng thần tông, ba vị Siêu Phẩm còn trên đời!

Chỉ là . . .

Sở Vân Vân cười khổ một tiếng: “Là lỗi của ta, tình hình của ba vị tổ sư lại càng bết bát hơn trước kia.”

“Đây là việc khó tránh khỏi.”

Lý Trường Sinh hít một tiếng: “Thế nhân chỉ biết trong Vạn Ma quật trấp áp chín mươi sáu vị Cổ thần, nhưng lại không biết dưới đó còn có nhân vật càng đáng sợ hơn.”

“Bọn họ cười nhạo tông chúng ta thành cũng vì Cổ thần, bại cũng vị Cổ thần. Nói chúng ta bắt giữ thần ma cổ đại, rút máu thần ma, tương lai nhất định sẽ bị hủy trong tay đám thần ma này. Nhưng bọn họ không biết, từ khi Vô Tướng thần tông được thành lập, nó đã gánh chịu hưng suy của thiên hạ.”

Sau đó, hắn chắp tay sau lưng, khẽ mỉm cười: “Huống hồ, ngươi đã làm hết sức rồi, quét ngang ba vạn dặm Bắc vực, ba năm tiêu tiệt bảy vị Cự linh nhất phẩm, để áp lực của tông ta giảm mạnh. Vô Tướng thần tông bây giờ, Mộc Kiếm Tiên đăng thần, ngươi đã trở về, tương lai còn có Sở Hi Thanh. . .”

Sở Vân Vân nghe vậy thì hít một hơi: “Vấn đề bây giờ là ta không chỉ không giúp được gì, trái lại còn mang tai họa cho tông môn.”

"Tai họa sao?"

Vẻ mặt Lý Trường Sinh thản nhiên, không tỏ ý kiến, hắn lại tò mò hỏi: "Nói vậy thì ta cũng muốn biết, hai năm trước, khi ngươi phụng lệnh vào kinh thì đã phát sinh chuyện gì? Vì sao lại rơi vào đường cùng?"

Hắn muốn biết kẻ địch của Sở Vân Vân rốt cuộc là thần thánh phương nào!

Sở Vân Vân nghe vậy thì không trả lời, hỏi ngược lại: "Không biết triều đình giải thích với Vô Tướng thần tông thế nào?"

"Khi đó, hai người Ngự Vân Tưởng và Phương Chính đi phúng viếng ngươi, Ngự Vân Tưởng nhìn thấy Đại La Hỗn Nguyên giáp tàn tạ như vậy, liền biết cái chết của ngươi không đơn giản."

"Lúc đó, Thiết Sơn Tần thị nói không biết nguyên nhân, cũng không dám điều tra, lo lắng có họa diệt môn. Đại nội thì lại nói ngươi gặp kẻ địch trước khi vào kinh, khi triều đình phát hiện và chạy đến Bạch Vân sơn trang ở ngoài thành, thì hung thủ đã biến mất, hiện trường chỉ còn thi thể của ngươi."

"Tuy nhiên, từ dấu vết ở hiện trường, rất có thể là có thần linh ra tay. Triều đình kiêng kỵ hung thủ, lại lo lắng tin tức truyền ra sẽ thành đại họa, cho nên tuyên dương là vết thương cũ tái phát, bạo bệnh bỏ mình."

Lý Trường Sinh cười khổ một chút: "Cách nói này, chúng ta đương nhiên không tin, nhưng Vô Tướng thần tông chung quy cũng không có danh phận, không thể điều tra. Có điều, các đây không lâu, khi ta tiến vào hoàng thành thì đã thuận miệng hỏi thiên tử một câu."

Hắn chắp tay sau lưng, ánh mắt sâu thẳm: "Thiên tử nói với ta, người đặt bẫy giết chết ngươi là Siêu Phẩm thứ hai của Thiết Sơn Tần thị, cũng là tổ tiên đời thứ bảy của ngươi, Thiết Kích Vô Địch – Tần Phụng Tiên!"

Sở Vân Vân nhướng mày, sau đó cười tự giễu: "Hắn nói đúng, Tần Phụng Tiên quả thật là một trong đám người đó."

Lúc này, chuông lớn bên ngoài Tổ Sư đường đã vang lên tiếng thứ sáu.

Tiếng chuông này cực lớn, chấn động cả màng nhĩ.

Vẻ mặt Lý Trường Sinh như hiểu rõ, chờ đến khi tiếng chuông dừng lại thì mới lên tiếng: “Thì ra là hắn? Cái này liền nói xuôi. Bằng không Thiết Sơn Tần thị không có lý do phản bội ngươi. Vị đường thúc Tần Thắng kia của ngươi tuy có dã tâm, nhưng lại không có năng lực và can đảm phản bội ngươi. Nói như vậy, khi đó Sở Vân Vân ngươi chỉ cách Siêu Phẩm một bước?”

Chương 1451: Siêu Phẩm (2)

“Đúng vậy!” Sở Vân Vân thản nhiên nhìn đôi tay của mình: “Ta đã hoàn thành ‘nghi thức thiên địa’ để thăng cấp Siêu Phẩm, đem bảy mươi hai loại lực lượng khác nhau tăng lên đến tầng mười trở lên.”

“Vấn đề là tất cả huyết mạch dưới Thần giai chỉ cho phép có một Siêu Phẩm. ta muốn thăng cấp, hoặc là từ bỏ huyết mạch Quy Nhất, tự ngưng tụ huyết mạch của bản thân. Hoặc là đẩy hắn từ trên Siêu Phẩm xuống, thay thế hắn.”

Trong mắt của nàng ngậm lấy thất vọng và cay đắng.

Nàng hiểu hiểu vì sao tổ tiên của mình cảnh giác, nhưng Tần Phụng Tiên quá coi thường nàng.

Sở Vân Vân chưa bao giờ muốn lên Siêu Phẩm bằng huyết mạch Quy Nhất.

Sắc mặt Lý Trường Sinh lại thay đổi.

Thì ra con đường võ đạo của Sở Vân Vân còn vượt qua tưởng tượng của hắn, thậm chí còn vượt qua hắn.

Lúc này, hắn kiễng chân lên, dùng tay áo lau lau thần bài Hi Hoàng ở trên đài.

Chư Hoàng phù hộ, khi vận Vô Tướng thần tông hưng thịnh! Có thể để đệ tử xuất sắc nhất trở về trước khi ma kiếp bạo phát.

“Ngày đó, ta trở về Tần phủ ở kinh thành, liền nhận được thiệp mời của Phiêu Kỵ đại tướng quân Vũ Văn Bá, mời ta đến trang viên mới của hắn để dự tiệc, cũng chính là tòa Bạch Vân sơn trang kia.”

Sở Vân Vân cũng bắt đầu hồi ức lại.

Trận đại chiến khốc liệt và máu tanh kia đang chiếu lại ở trước mắt nàng.

“Ngày xưa, khi ta mới kế thừa chức vụ của phụ thân, chưởng khống An Bắc Quân, trở thành đô đốc hai châu U và Cực. Lúc đó lòng quân bất an, lòng dân chưa phục, khi đó ngoại trừ Vô Tướng thần tông giúp đỡ thì Vũ Văn Bá cũng nhiều lần trợ giúp, nhờ vậy mà mới ổn định được hai châu U và Cực, kế thừa cơ nghiệp Thiết Sơn Tần thị.”

“Từ đó về sau, ta vẫn coi hắn như trưởng bối, mấy năm tiếp theo, khi ta bắc chinh Băng châu thì cũng hợp tác với hắn nhiều lần, kính phục binh pháp và nhân phẩm của hắn. Ngoài ra, Vũ Văn Bá còn mời mấy người đến dự tiệc, mà đều là người có chút giao tình với ta.”

“Vì vậy, sau khi nhận được thiệp mời, ta cũng không có quá nhiều đề phòng. Nhưng khi vừa vào Bạch Vân sơn trang, ta đã biết tình hình không ổn, cả tòa sơn trang này là một trận pháp khổng lồ, khi ta vừa bước vào trong trận, liền bị đẩy vào huyết ngục vô biên.”

“Khi đó ta thấy rất kỳ lạ, vì sao linh giác của ta lại không báo trước, không cảm ứng được? Bết bát hơn là, ta còn trúng thần độc và thần chú.”

“Nhưng mà điều này rất khó mà tin nổi, khi đó liên tục bác bỏ ba đạo ý chí của thiên tử, cho nên vẫn luôn rất cẩn thận trong đoạn thời gian đó, bình thường đều ở trong quân doanh, bên người đều là người thân tín nhất, cũng không tiếp xúc với những thứ không nên tiếp xúc, bọn họ đã hạ độc và hạ chú thế nào?”

Lý Trường Sinh vẫn ngưng thần lắng nghe.

Lúc này, trong mắt hắn đã hiện ra ý cười gằn.

Hắn đoán được những người kia đã dùng cách gì để giấu diếm linh giác của Sở Vân Vân, để cho nàng trúng thần độc thần chú.

Việc này chỉ có huyết mạch chí thân của Sở Vân Vân mới có thể làm được.

Đó là người vô cùng thân cận với nàng.

Nhưng vẫn rất kỳ lạ, Tần Mộc Ca có tình cảm rất sâu với cha mình.

Mặc dù toàn bộ Thiết Sơn Tần thị đều phản bội nàng, thì Sở Vân Vân cũng không muốn cắt đứt với tất cả quá khứ mới đúng.

Nhất định là còn có chuyện gì khác.

. . .

Sơn môn Vô Tướng thần tông, mọi người nghe thấy sáu tiếng chuông vang, không khỏi ngạc nhiên không thôi, hai mặt nhìn nhau.

“Kỳ lạ, lại là sáu tiếng chuông.”

“Nhưng mà là chuyện gì? Ai biết gì không?”

“Không biết nữa, có rất nhiều nguyên do để đánh sáu tiếng chuông. Ví dụ như có kẻ địch xâm nhập, đại điển khai sơn, sắc phong thái thượng trưởng lão, mời khách khanh nhất phẩm, thái thượng trưởng lão chết trận, thiên tử đương triều giá lâm, vân vân và vân vân.”

“Lẽ nào có kẻ địch? Không đúng nha, gần đây phương bắc rất yên tĩnh.”

Thanh Hư Tử trôi nổi trên không, ánh mắt cũng tràn đầy ngơ vực.

Hắn đường đường là đại trưởng lão Giáo Viên viện, vậy mà cũng không biết nguyên nhân.

Vừa rồi, hắn có hỏi dò Lý Trường Sinh, cái tên mì vắt chết tiệt kia lại chỉ trả lời năm chữ: “Bí mật, đừng có hỏi!”

Thanh Hư Tử hận không thể trực tiếp giết đến Tổ Sư đường, để xem Lý mì vắt này đang làm gì?

Nhưng hắn vẫn nhịn xuống.

Hắn có việc quan trọng cần làm, nhất định phải bảo vệ đám đệ tử đến bí cảnh thời gian.

Việc này, chờ hắn trở về rồi hỏi cũng không muộn.

Chuông vang lên, nhất định phải có lý do. Lý Trường Sinh cũng nhất định phải cho đám trưởng lão bọn họ một câu trả lời.

Sau đó, Thanh Hư Tử quét mắt nhìn đám đệ tử nơi đây.

Ánh mắt hắn lập tức rơi vào trên thân Sở Hi Thanh ở trong đám người.

Không ngờ tu vị của tên này đã là ngũ phẩm thượng rồi, tiến bộ quá nhanh. . .

Trong mắt Thanh Hư Tử hiện lên một vệt ý mừng, nhưng trên mặt lại lạnh lẽo: “Sở Hi Thanh, bây giờ ngươi rất nhàn sao? Nếu nhàn quá thì có thể đi theo ta hộ tống đám sư đệ sư muội này của ngươi đến bí cảnh thời gian.”

Chương 1452: Siêu Phẩm (3)

Sở Hi Thanh nở nụ cười ngượng ngùng, lập tức tiến lên, ôm quyền thi lễ: “Đệ tử gần đây rất bận rộn, không thể thoát thân.”

Thanh Hư Tử nghe vậy thì ‘hừ’ một tiếng. Hắn lập tức phất tay áo, chiếc phù thuyền cực lớn bắt đầu triển khai ở trước người.

“Thời gian không còn sớm, đệ tử có tư cách tham gia bí cảnh thời gian, mau chóng lên thuyền.”

Hắn vốn không định mang Sở Hi Thanh đi.

Tên này bây giờ là một phiền phức, nói là khởi nguồn của tai họa cũng không quá đáng.

Trong đám đệ tử kỳ này, vốn có một bảo bối là Lục Loạn Ly rồi.

Nàng thiên phú rất cao, lại là chủ của Vân Hải tiên cung, bị rất nhiều người mơ ước.

Thanh Hư Tử dốc hết sức bảo vệ thiếu nữ này cũng là rất vất vả, nếu như thêm một cái Sở Hi Thanh nữa, thì hắn thật sự không chịu nổi.

Lục Loạn Ly ở phía dưới lại nhìn Sở Hi Thanh một chút, rồi lại liếc mắt nhìn thiếu nữ xinh đẹp mặc giáp váy kia, vẻ mặt nàng lại hơi chần chờ.

Mãi cho đến khi đại đa số người đều đã lên thuyền, Lục Loạn Ly vẫn chưa quyết định được là có nên đi hay không.

“Đi đi!” Sở Hi Thanh vừa bực mình vừa buồn cười, nhìn nàng nói: “Bí cảnh thời gian bây giờ, đã kéo dài đến tận một năm rưỡi, đủ để ngươi thăng cấp tứ phẩm, không thể bỏ qua. Còn nữa, ngươi coi ta là khỉ động dục à, thấy một cái thích một cái?”

Lục Loạn Ly liền nở nụ cười, nghĩ đến tình cảnh Sở Hi Thanh bị đám sư muội bao vây vừa rồi.

Nàng thản nhiên rút đao bên hông ra, sau đó làm một thủ thế ‘chặt’ với Sở Hi Thanh, lúc này mới bay lên phù thuyền.

Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy phía dưới mát lạnh.

Hắn không khỏi âm thầm hoảng sợ, những cô gái học võ này, sao người nào người nấy đều bạo lực như vậy?

Không đúng! Phải là vì sao bọn họ không tin nhân phẩm của hắn?

Sở Hi Thanh tự cho rằng mình rất oan uổng.

Nếu hắn thật sự làm gì thì cũng thôi, nhưng mà đến bây giờ hắn vẫn là một đồng nam nha!

Lưu Nhược Hi cũng nhìn Thiết Sơn quận chúa Tần Tịch Nhan với vẻ suy tư.

Sau đó, nàng truyền âm cho Sở Hi Thanh: “Chủ thượng, vị quận chúa này đến Vô Tướng thần tông từ hơn một tháng trước. Nàng từng đến thăm Thiên Lan cư của chúng ta, muốn xem đồ vật Bá Võ Vương điện hạ để lại, nhưng bị ta từ chối.”

“Sau khi nữ tử này vào tông, danh tiếng có tốt có xấu, nửa nọ nửa kia. Có mấy vị sư huynh nói tác phong làm việc của nàng rất giống Bá Võ Vương khi xưa. Chủ thượng, nếu ngài muốn tiếp xúc với nàng, nhất định phải cẩn thận.”

Nàng nói xong câu này, liền bay theo Lục Loạn Ly lên thuyền.

Sở Hi Thanh không khỏi “A” một tiếng.

Lưu Nhược Hi là con gái thuộc hạ cũ của Sở Vân Vân, cha nàng xuất thân từ Thần Sách đô.

Mà kết cục của Thần Sách đô ra sao, tất cả mọi người đều biết.

Từ đó có thể hiểu Lưu Nhược HI có ấn tượng thế nào về Tần Tịch Nhan.

Tuy nhiên. . .

Toàn bộ Vô Tướng thần tông bây giờ, chỉ cần không phải người quanh năm đóng cửa không biết thế sự, thì đều biết Tần Tịch Nhan là do triều đình nhét vào.

Dưới tình huống Huyết Nhai thánh truyền của tông môn đã xuất hiện, còn có một nửa người có hảo cảm với nữ tử này, có thể thấy được thủ đoạn của nàng ra sao.

Theo đám đệ tử lên thuyền, sơn môn liền trống trải hơn nhiều, cũng yên tĩnh hơn.

Sau đó, Sở Hi Thanh thu hồi tâm tư, cười tủm tỉm với thiếu nữ mặc giáp váy, ôm quyền nói: “Quận chúa đại nhân, xin hỏi ngươi tìm ta là có gì chỉ giáo?”

Hắn vừa nói chuyện vừa quan sát thiếu nữ ở trước mắt.

Nữ tử này nhìn qua khoảng mười bảy mười tám tuổi.

Tuy nhiên, theo lời đồn thì nữ tử này chỉ nhỏ hơn Tần Mộc Ca năm tuổi.

Dáng người Tần Tịch Nhan cao ráo đầy đặn, da thịt non mềm trắng nõn, cũng có một đôi mắt màu xanh lam, ngũ quan thì rất giống Tần Mộc Ca, cũng xinh đẹp tú nhã.

Nàng còn có một đôi mày liễu thon dài, tựa như còn cố ý tu sửa qua, làm cho nàng có thêm ba phần anh khí.

Sở Hi Thanh không khỏi tấm tắc lấy làm lạ.

Tần Tịch Nhan này quả thực là rất giống Tần Mộc Ca.

“Thật ra ngươi nên gọi ta là sư tỷ.”

Tần Tịch Nhan cười, ôm quyền đáp lễ.

Khi nàng vào tông, đã có tu vị tam phẩm thượng.

Tuy rằng vì nguyên do đặc thù, Tần Tịch Nhan bây giờ vẫn không thể lấy chức trưởng lão, chỉ có thể làm đệ tử chân truyền.

Tuy nhiên, quy củ của Vô Tướng thần tông vẫn là kẻ mạnh làm đầu.

“Nhưng cũng không sao, ta là nửa đường nhập môn, mang nghệ bái sư, rất nhiều sư huynh đệ đều chưa quen thuộc với ta, khó tránh khỏi có chút không tình nguyện, thậm chí là đề phòng.”

Tiếng nói của nàng mềm mại nhẹ nhàng, giọng nói lại sang sảng mạnh mẽ, thẳng thắn: “Ta đến tìm sư đệ luận bàn. Sư đệ là người có Nhai Tí Đao số một của Vô Tướng thần tông, có người nói sư đệ đã có thành tựu trên môn đao pháp này, đã luyện Thiên Thù Thần Ý Đao đến viên mãn. Ta muốn nhìn xem Nhai Tí Đao của ngươi, thử xem có thể học trộm một hai hay không.”

Ánh mắt Sở Hi Thanh hơi phức tạp.

Thiếu nữ này quả nhiên là rất giống Sở Vân Vân.

Mặc kệ là ngũ quan hay là cách nói chuyện, thậm chí là động tác, tất cả mọi thứ đều được nàng mô phỏng giống hệt.

Chương 1453: Siêu Phẩm (4)

“Có điều. . .” Lúc này Tần Tịch Nhan lại cau mày: “Sao ta thấy sư huynh rất quen mắt? Dường như trước kia đã gặp ngươi rồi. Nhưng khi nghĩ lại thì không nhớ nổi.”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, ngươi đương nhiên là gặp ta rồi.

Tần và Sở đều là thế gia đỉnh cấp, nên cũng từng có giao lưu.

Mà ngày xưa, khi hắn bị đưa vào quan tài, chôn sống, thì vị Thiết Sơn quận chúa này cũng đứng ở gần đó.

Đến bây giờ Sở Hi Thanh vẫn còn nhớ, khi đó vị này dùng một loại ánh mắt khó diễn tả bằng lời để nhìn vào quan tài.

Tuy nhiên, ánh mắt của nàng đều rơi vào trên người Tần Mộc Ca.

Sở Hi Thanh không lo lắng chút nào.

Tần Tịch Nhan không thể nhìn thấu Vô Cực thần trảm của hắn.

“Điện hạ đã gặp tại hạ? Vậy thì kỳ lạ, hơn một năm trước ta mới đến phương bắc.”

Sau đó Sở Hi Thanh lại đè đao, thái độ lạnh nhạt, quét mắt nhìn bốn phía một chút: “Luận bàn cũng được, ở chỗ này sao? Hay là ở chỗ khác?”

Lúc này có rất nhiều đệ tử phát hiện có trò vui để xem, nhất thời đều rất hưng phấn.

Một người là Vô Cực Đao Quân danh chấn giang hồ, được cả tông môn coi trọng. Một người là Thiết Sơn quận chú Tần Tịch Nhan, nổi danh Băc vực, ghi tên Địa Bảng, nên khiến cho đám đệ tử rất chờ mong.

Còn có mấy vị sư huynh lớn tuổi chủ động duy trì trật tự, để mọi người lùi về phía sau, duy trì khoảng cách năm mươi trượng, để cho hai người có không gian giao thủ.

Tần Tịch Nhan nghĩ ngợi một lát, lại không có kết quả gì.

Tư duy của nàng trống rỗng như đang say rượu vậy.

Tần Tịch Nhan khẽ lắc đầu, thầm nghĩ chắc là do mình quá đa nghi.

Cái cảm giác quen thuộc này quá nửa là bắt nguồn từ Thiên Cơ Võ Phổ và Luận Võ Thần Cơ, trên đó cũng có bức họa của Sở Hi Thanh.

Lúc đó nàng nhìn bức họa của Sở Hi Thanh, thì cũng có một cảm giác rất quen thuộc.

“Nếu như Sở sư đệ không ngại, vậy thì ở đây đi, nơi này cũng rất rộng rãi.”

Tần Tịch Nhan nở nụ cười tiêu sái, cầm đao bên hông: “Ta sẽ phong ấn tu vị, bằng không thắng cũng không vẻ vang. Sư đệ, xin mời.”

Sở Hi Thanh thấp hơn nàng hai phẩm, tự nhiên có thể ra tay trước.

Khi dòng người bắt đầu tụ tập trước sơn môn.

Sở Mính cũng ẩn giấu trong đoàn người.

Nàng bây giờ chính là một người vô hình ở Vô Tướng thần tông.

Hầu như tất cả mọi người ở Vô Tướng thần tông đều vô tình hay cố ý bài xích và không nhìn nàng, Sở Mính cũng khá biết điều.

Gần đây nàng ra vào đều đeo khăn che mặt, thậm chí còn không mang Đạo thị theo.

Trước kia, dù nàng chỉ ra đến sơn môn thì cũng có nguy hiểm, nhưng bây giờ nàng đi mấy vạn dặm cũng không có ai để ý đến nàng.

Sở Mính cũng rất mừng rỡ.

Chỉ cần Vô Tướng thần tông không đuổi nàng ra khỏi tông môn, vậy thì nàng có thể âm thầm phát triển, dốc hết sức học tập.

Nàng đã chuyển đổi công pháp, không thể học võ học gia truyền nữa, chỉ có Nhai Tí Đao mới là lối thoát của nàng.

Sở MÍnh bây giờ vẫn là Huyết Nhai dự bị, theo lý thuyết thì nàng vẫn có tư cách học tầng đầu tiên của Thần Ý Xúc Tử Đao.

Khó chính là thiện công để đổi.

Hiện tại, tài nguyên của triều đình đều nghiêng về Tần Tịch Nhan, Sở Mính không thể không tự lực cánh sinh, liều mạng đi làm nhiệm vụ của tông môn.

Những nhiệm vụ này đều rất nguy hiểm, còn phải thâm nhập lên phía bắc.

Những nhiệm vụ dễ dàng thì đều không đến lượt nàng.

Chưa đến hai tháng, khuôn mặt mịn màng của Sở Mính đã tràn đầy phong sương, trên người cũng có thêm vài vết đao.

Hôm nay, nàng vừa mới trở về tông môn, thì lại gặp tình cảnh trước mắt.

Sở Mính cũng muốn nhìn đao pháp của Sở Hi Thanh, ánh mắt lại khóa chặt Tần Tịch Nhan.

Nàng nhìn dáng vẻ phấn chấn, khí độ hiên ngang của Tần Tịch Nhan thì không khỏi cười gằn, một luồng lệ khí sinh sôi.

Nữ nhân này tô vàng nạm ngọc ở bên ngoài, nhưng thật ra là một đồ đê tiện!

Nàng đã nghe nói đến nữ nhân này.

Từ sau khi Tần Mộc Ca chết, nữ tử này cố gắng làm giống như tỷ tỷ của nàng, nỗ lực chưởng khống Thiết Sơn Tần thị.

Kết quả mặc kệ là người của Tần thị hay là thuộc hạ cũ của Tần Mộc Ca, tất cả đều không thèm để ý đến nàng, gần như bị Tần Thắng cướp sạch quyền lực.

Nếu nữ tử này không lọt vào mắt xanh của thái sư, thì không biết bây giờ đang mốc meo ở xó xỉnh nào rồi.

Sở Hi Thanh thấy đối phương đã mời chiến, chắn cũng không khách khí.

“Tiễn Tiễn, Lương Thần, hai người các ngươi lui lại đi.”

Hai người Kế Tiễn Tiễn và Chu Lương Thần đều nhìn nhau một chút, sau đó lùi lại mấy chục trượng.

Muốn nói đến luận bàn võ đạo thì chủ thượng nhà bọn họ chưa bao giờ thua.

Hai người hoàn toàn tự tin với thực lực của Sở Hi Thanh.

Dù cho chủ thượng có thua, thì cũng không cần lo lắng an toàn.

Sau khi hai người rời đi, Sở Hi Thanh hơi nhếch miệng: “Quận chúa đại nhân chú ý!”

Cheng!

Ngay khi lời nói của Sở Hi Thanh rơi xuống, một đạo ánh đao màu vàng đã xẹt qua hư không.

Chương 1454: Tư cách

“Tru Thiên Đao!”

Tần Tịch Nhan hơi nhướng mày, nàng phát hiện ý nghĩ trong lòng mình bị đao ý của Sở Hi Thanh xung kích.

Tuy nhiên, dù sao nàng cũng là võ tu tam phẩm thượng, ảnh hưởng này rất nhỏ bé không đáng kể.

“Một chiêu này của sư đệ không khỏi quá coi thường ta rồi.”

Tần Tịch Nhan tiện tay múa đao, hai lưỡi đao lập tức va chạm trên không trung, tuôn ra một mảnh tia lửa chói mắt.

Sở Hi Thanh chém mấy đao, liền không khỏi ồ lên một tiếng, bỗng nhiên trượt lùi mấy chục bước, cấp tốc bỏ qua đao thế của Tần Tịch Nhan.

Thần sắc hắn hơi kinh ngạc mà nhìn Tần Tịch Nhan: “Đây chính là Càn Khôn Di Tinh Đao và Thiên Địa Phục Nguyên Thác Ý Thần quyết của quận chúa? Đao pháp rất hay!”

Võ đạo của nữ nhân này dùng chuyển dời, tái giá làm chủ.

Hiệu quả có chút tương tự với Nhai Tí Đao, lại có thể tái giá mấy thức Tru Thiên Đao của hắn về.

Cùng lúc đó, Tần Tịch Nhan cũng đang thử ‘Phục khắc’ Tru Thiên Đao của hắn.

Phục nguyên sao chép. . . Tần Tịch Nhan muốn sao chép không chỉ là tính chất chân nguyên và phương pháp vận dụng, mà còn cả Tru Thiên đao ý của hắn.

“Quá khen!”

Khóe môi Tần Tịch Nhan nổi lên một vệt ý cười: “Ngày xưa ta vẫn ngưỡng mộ phong thái của tỷ tỷ ta, lại không có thiên tư cái thế như tỷ tỷ ta. Vì vậy học hai môn võ quyết này, cũng có thể mô phỏng vài phần phong thái đối địch của nàng. Chê cười rồi!"

Trong lòng nàng lại âm thầm kinh dị, vẫn nghe nói đao pháp của người này rất tốt, Bá thể mạnh mẽ, nhưng không ngờ thân pháp cũng mạnh như vậy.

"Thì ra là như vậy!"

Sở Hi Thanh ra vẻ bừng tỉnh.

Ngày xưa, khi còn nhỏ thì Tần Mộc Ca được xưng là 'Kho vũ khí', mặc kệ là đối đầu với đối thủ ra sao, nàng đều có thể lấy gậy ông đập lưng ông.

Nhưng nàng đó là nàng mượn Vạn Thần Kiếp và Quy Nhất để diễn hóa, hoặc là võ đạo do bản thân tự học.

Còn Tần Tịch Nhan thì lại khác, nàng chính là dựa vào sao chép.

Cái này có chút giống với Đấu Chuyển Tinh Di của Mộ Dung thế gia trong tiểu thuyết võ hiệp.

Thậm chí còn lợi hại hơn rất nhiều.

Chỉ cần thiên phú của Tần Tịch Nhan đủ cao, hai người chiến đấu càng lâu, Tần Tịch Nhan có thể sao chép toàn bộ Nhai Tí Đao và Tru Thiên Đao của hắn.

Sở Hi Thanh khẽ mỉm cười, đao ý trên người lại xuất hiện biến hóa: "Như vậy quận chúa đại nhân không ngại thử đỡ mấy đao tiếp theo của ta!"

Thời khắc này, Sở Hi Thanh lại lắc mình đến trên không Tần Tịch Nhan, dùng khí thế vạn cân để đánh xuống.

Tần Tịch Nhan vẫn nở nụ cười như cũ, múa đao đón đỡ.

Nàng áp chế tu vị ở ngũ phẩm, sức mạnh thân thể lại ở cấp độ tam phẩm, tự nhận là có thể đối đầu với Sở Hi Thanh mà không cần sợ hãi.

Nhưng sau đó, sắc mặt Tần Tịch Nhan bỗng nhiên đại biến, không thể không thay đàn đổi dây, tạm thời tăng cường lực lượng.

Nàng phát hiện mình không 'chuyển dời' Tru Thiên Đao của Sở Hi Thanh!

Đối phương không chỉ đối đao với nàng, mà còn phản xja Càn Khôn Di Tinh Đao của nàng, cũng đồng thời phản xạ lại Thiên Địa Phục Nguyên Thác Ý Thần quyết của nàng!

Cheng!

Khi ánh đao của hai người đan xen, Tần Tịch Nhan lại bị một đao đánh bay ngược ra ngoài hai mươi trượng.

Sở Hi Thanh thì lại truy kích như hình với bóng, một bước liền ‘Tru’ mất khoảng cách hai mươi trượng, đồng thời cũng ‘Tru’ mất lực lượng trên đao của Tần Tịch Nhan.

Tuy rằng tu vị của Tần Tịch Nhan là tam phẩm, nhưng lại là đại cao thủ xếp hạng 50 trên Địa Bảng, được xưng là Thiên Vũ Thần Cơ.

Ngày xưa, nữ tử này cũng là nhân vật trong bốn vị trí đầu của Thanh Vân Tổng Bảng, cũng ghi tên Thanh Vân Tứ Thiên Quân. Vì vậy, Sở Hi Thanh không hề bất cẩn, cũng không có ý nghĩ đánh nhanh thắng nhanh.

Chỉ chớp mắt mà hai người đã giao thủ không dưới năm mươi đao.

Nhưng mà sắc mặt Tần Tịch Nhan càng ngày càng ngưng trọng hơn.

Mỗi khi nàng đỡ một đao của đối phương, liền bị ép phải lùi mười mấy bước, khí huyết trong cơ thể cũng quay cuồng.

Tần Tịch Nhan đánh cực kỳ uất ức.

Nàng gần như không thể dùng sức, bằng không thì nhất định sẽ bị Sở Hi Thanh phản xạ trở về.

Vì vậy, nàng đã bị đao thế của Sở Hi Thanh ép đến giữa không trung, né tránh đám người quan sát cuộc chiến.

Tần Tịch Nhan nhìn về phía Sở Hi Thanh bằng ánh mắt cực kỳ kinh dị.

Nàng không ngờ đao ý của người này lại cao như vậy. Nhai Tí Đao của hắn không chỉ phản xạ lực lượng, mà còn có thể phản xạ Thiên quy đạo luật của người khác!

Mà sau một trăm đao, Tần Tịch Nhan càng ngày càng khó áp chế khí huyết quay cuồng trong cơ thể, trong cổ họng cũng hơi ngòn ngọt.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại thu đao, đứng lơ lửng ở giữa không trung.

“Kết thúc ở đây thôi, đánh nữa thì sẽ tổn thương tình cảm đồng môn, quận chúa đại nhân thấy thế nào?”

Sở Hi Thanh không chờ Tần Tịch Nhan đồng ý, hắn đã thu đao vào vỏ.

Hắn không muốn đánh nữa.

Đối phương rõ ràng là không thua nổi, lực lượng càng ngày càng nhiều, sắp bỏ phong ấn luôn rồi.

Nếu đánh tiếp, dù hắn có thể thắng, thì cũng bại lộ rất nhiều thứ.

Chương 1455: Tư cách (2)

Tần Tịch Nhan hít sâu một hơi, áp chế khí huyết quay cuồng, đồng thời cười khổ nói: “Ngươi không cần cho ta mặt mũi, là ta thua.”

Nếu như hai người giao thủ ở trên võ đài, vậy thì nàng thua từ lâu rồi.

Đã bị Sở Hi Thanh ép lùi hai trăm trượng, đã vượt qua phạm vi võ đài.

Đám đệ tử Vô Tướng thần tông ở phía dưới nghe thấy vậy thì không khỏi ong ong lên.

Hầu như tất cả nữ đệ tử đều hoan hô ầm ĩ.

Đại đa số nam đệ tử cũng hiện lên ý vui mừng.

Tướng mạo ngũ quan và cách làm người làm việc của Tần Tịch Nhan rất giống Tần Mộc Ca, khiến cho rất nhiều người của Vô Tướng thần tông đều không tử chủ được mà nghĩ đến vị tiểu sư muội kinh tài tuyệt diễm cách đây mười mấy năm, cho nên cũng có tính cảm khá phức tạp với Tần Tịch Nhan.

Một mặt biết nữ tử này là kết quả giao dịch của Vô Tướng thần tông và triều đình, hoàn toàn không đáng tin cậy giống như Sở Mính. Một mặt lại vì Bá Võ Vương mà không tự chủ được bao dung nàng.

Tuy nhiên, bọn họ nhìn thấy Sở Hi Thanh đánh bại Tần Tịch Nhan thì vẫn rất vui mừng.

Tuy rằng Tần Tịch Nhan không bằng Bá Võ Vương, nhưng nàng mới hai mươi lăm tuổi mà đã là đại cao thủ tam phẩm thượng, được xưng là Thiên Vũ Thần Cơ.

Không ngờ Huyết Nhai thánh truyền của bọn họ có thể đánh bại nhân vật như vậy!

Tuy rằng đây là vì Tần Tịch Nhan phong ấn tu vị, nhưng cũng đủ để đám đệ tử Vô Tướng thần tông cảm thấy vinh dự.

“Không đến mức đó.” Sở Hi Thanh lắc đầu: “Hôm nay quận chúa không dùng được một phần mười thực lực. Dù ngươi chỉ bỏ một tầng phong ấn, thì ta cũng không phải đối thủ của ngươi. Sở mỗ sao dám nói thắng?”

Tần Tịch Nhan nghĩ thầm, nào có đơn giản như vậy?

Dù mình cởi phong ấn đến tứ phẩm thượng, thì chưa chắc có thể chiến thắng.

Tuy tu vị của Sở Hi Thanh yếu, nhưng sức mạnh và thân thể đều rất mạnh, đao ý cũng ở cấp độ rất cao, nắm giữ Thiên quy đạo luật liên quan đến Nhai Tí cũng rất hoàn chỉnh, đủ để giao phong với nàng.

Tần Tịch Nhan đánh giá, thực lực chân chính của người này, rất có thể đã tiếp cận phần đuôi của Địa Bảng.

Sức chiến đấu vượt hai phẩm, quả thực là không kém hơn tỷ tỷ của nàng!

Cộng thêm chín thanh kiếm kia, giữa Địa Bảng cũng chưa chắc đã thắng được.

Chuyện này quả thật là quá kinh khủng!

Sau tỷ tỷ Tần Mộc Ca của nàng, Vô Tướng thần tông lại có một thiên kiêu cái thế như vậy!

Tương lai mình lại phải canh tranh với một nhân vật như vậy sao?

Điều duy nhất có thể vui mừng là, tuy đao pháp của đối phương đã có chút thành tựu, nhưng vẫn chưa chân chính bước vào hàng ngũ cường giả.

Tần Tịch Nhan âm thầm hoảng sợ, nhưng trên mặt lại bình tĩnh như thường.

Nàng chung quy cũng không quang minh lỗi lạc, trước sau như một như tỷ tỷ của mình, cũng không bỏ được mặt mũi của cao thủ Địa Bảng, lúc này chỉ thản nhiên gật đầu: “Vậy thì chưa chắc, nhưng ở cấp độ ngũ phẩm, võ đạo của Sở sư đệ đúng là có một không hai trong thiên hạ! Tần mỗ bội phục. Tương lai, chờ Tần mỗ có thành tựu trên Nhai Tí Đao, sẽ tìm sư đệ luận bàn!"

Nàng ôm quyền về phía Sở Hi Thanh, sau đó liền ngự không mà đi.

Tần Tịch Nhan đã mất hứng thú giao thủ với Sở Hi Thanh.

Nàng vốn định sao chép võ học của Sở Hi Thanh, dòm ngó áo nghĩa của Nhai Tí Đao, để mình học nhanh hơn.

Nhưng không ngờ rằng Nhai Tí Đao của Sở Hi Thanh đã đến cấp độ này.

Nếu như tiếp tục đánh, chỉ có thể mất mặt xấu hổ.

Lúc này, Tần Tịch Nhan lại ngước mắt nhìn đỉnh núi Vô Tướng thần sơn, trong mắt hiện lên một tia hối hận và khát vọng mãnh liệt.

Tuy rằng Càn Khôn Di Tinh Đao và Thiên Địa Phục Nguyên Thác Y Thần quyết của nàng rất tuyệt diệu, nhưng đã sắp đến giới hạn.

Sau này, mỗi một lần tiến bộ đều sẽ cực kỳ gian nan.

Đây đều là pháp môn đỉnh cấp không kém hơn Nhai Tí Đao, lúc đỉnh cao chắc chắn sẽ không bại bởi Nhai Tí Đao.

Nhưng có rất ít người đi đến đỉnh cao bằng con đường này, dù có người đi đến đỉnh phong, thì cũng không truyền thừa con đường của bọn họ.

Sở Hi Thanh có thể đi trên con đường của Huyết Nhai Đao Quân và Minh Kính Đao Quân, nàng thì phải tự khai thác con đường của mình.

Mà bây giờ, thái sư Độc Cô Thủ đã cho nàng một cơ hội.

Nàng tuyệt đối không thể bỏ qua!

Dù chỉ có thể học được tầng thứ nhất của Thần Ý Xúc Tử Đao, thì nàng cũng có thể bước vào mười vị trí đầu Thiên Bảng!

Sở Hi Thanh thì lại nhìn bóng lưng của Tần Tịch Nhan với ánh amwts uy tư.

Chờ nữ tử này đi xa, Sở Hi Thanh mới quay đầu dặn dò hai người Kế Tiễn Tiễn: "Mấy ngày tiếp theo, các ngươi cứ tự tiện, ta cần phải đến Tàng Kinh lâu một chuyến."

Kế Tiễn Tiễn cũng có việc cần làm, nàng cần đi tiếp nhận ba vị Thiên hộ Cẩm y vệ kia.

“Vậy ta xuống núi một chuyến, đi xem tình hình của đám thuộc hạ kia.”

Nàng ôm quyền nói: “Chủ thượng, tốt nhất là dành chút thời gian đi nhìn đám thuộc hạ của ngài một lần. Thái sư đã ra lệnh cho chúng ta giám sát chiến cuộc phương bắc, điều tra việc phạm pháp của quan dân bốn châu Băng U Cực Tuyệt. Ngài thân là người chủ sự, không thể không lộ mặt.”

Chương 1456: Tư cách (3)

Khóe môi Sở Hi Thanh chợt co quắp vài cái.

Hắn còn có thể thật sự coi mình là Phó vạn hộ Cẩm y vệ sao?

Ba vị Thiên hộ dưới trướng Kế Tiễn Tiễn kia, có thể nghe mình điều khiển thật hay sao?

Nhưng sau đó, thần sắc hắn lại hơi động, vị thái sư Độc Cô Thủ này lòng dạ rất rộng rãi, lại cho hắn quyền lực lớn như vậy?

Sở Hi Thanh nheo mắt lại, không tỏ rõ ý kiến: “Ngươi đi đi, ta sẽ cân nhắc lại.”

Hắn còn chưa nghĩ ra, có nên tiếp nhận cái mồi này của thái sư hay không?

Sau đso, Sở Hi Thanh liền điều khiển kiếm chu bay đến Tàng Kinh lâu ở đỉnh núi.

Hắn vừa mới đến nơi, đại trưởng lão Tàng Kinh lâu Vương Bạch Mi đã có cảm ứng.

Vương Bạch Mi cũng đang mơ hồ vì sáu tiếng chuông ở Tổ Sư đường, đang thảo luận với mấy vị sư huynh đệ, ra sức chửi bới Lý mì vắt cố tình ra vẻ thần bí.

Lúc này, hắn nhìn xuyên qua hư không, nhìn vào Sở Hi Thanh một chút, liền phất tay nói: “Đến rồi? Tự tiện đi. Ngoại trừ những pháp môn Ma đạo kia ra, ngươi muốn xem cái gì thì xem, không cần xin chỉ thị.”

Tuy rằng tên tiểu tử này vào tông mới hai năm, nhưng thiện công lại rất nhiều, đủ để đổi ba bộ thánh truyền hoàn chỉnh. Lại là song thánh truyền, nên có quyền hạn cực cao.

Thiên phú của Sở Hi Thanh rất cao, căn cơ đã cố, bọn họ cũng không cần lo lắng hắn đi đường rẽ, nhìn thứ không nên nhìn.

Sở Hi Thanh đi vào cửa lớn của Tàng Kinh lâu, liền thấy cặp mắt hư ảo của Vương Bạch Mi biến mất, cũng không để ý mà tiếp tục tiến lên.

Đầu tiên, hắn đi lên tầng sau, lấy bức ‘Nhai Tí Chân Ý đồ’ thứ sáu và thứ bảy ra, rồi bắt đầu quan tưởng.

Trước kia, hắn cần một ngày để ghi nhớ những bức tranh này.

Nhưng bây giờ, Sở Hi Thanh chỉ cần hai khắc là có thể ghi nhớ toàn bộ, đồng thời còn có một số cảm ngộ.

Sau khi xem hai bức tranh, Sở Hi Thanh lại tiếp tục đi lên, đến thẳng tầng tám.

Diện tích trên tầng tám này rất rộng, nhưng lại rất ít kinh thư. Trên giá sách chỉ có ba mươi hai quyển.

Hỗn Nguyên Vô Tướng công, Bình Thiên kiếm quyết, Lượng Thiên kiếm quyết, Tru Thiên đao quyết, Tiên Thiên Phá Thể Vô HÌnh Kiếm, Thiên La Địa Võng Kiếm, Thái Thư Tịch Diệt Thần Chỉ, Hỗn Nguyên Thất Cức Thủ, Thần Ý Như Tâm Kiếm. . .

Ánh mắt của Sở Hi Thanh đảo qua những quyển sách này.

Ngoại trừ bốn môn đầu có thể nhắm thẳng vào đại đạo, tu luyện đến nhất phẩm thượng, thậm chí có hi vọng vào Siêu Phẩm. Thì mấy chục loại còn lại đều có thể tu luyện đến nhất phẩm hạ, cũng có khả năng nhất định tu luyện đến nhất phẩm thượng, xem như là thánh truyền cấp thấp hơn.

Mỗi một loại pháp môn trong ba mươi mấy quyển sách ở nơi này, nếu truyền ra ngoài thì đều có thể tạo nên một tông môn tam phẩm, thậm chí là nhị phẩm, bởi vậy có thể thấy được căn cơ của Vô Tướng thần tông sâu thế nào.

Ánh mắt của Sở Hi Thanh lại khóa chặt một quyển sách ở góc bắc, Thần Ý Xúc Tử Đao!

Dưới ba mươi hai quyển võ quyết nhất phẩm này, còn có một lượng lớn kinh thư, bên trong là chủ giải và tâm đắc tu hành của các đời cao thủ Vô Tướng thần tông.

Nhưng chú giải và tâm đắc bên dưới Thần Ý Xúc Tử Đao lại rất ít, số lượng là ít nhất, chỉ có một cái.

Thật ra thì theo quy củ của Vô Tướng thần tông, Thần Ý Xúc Tử Đao còn chưa đủ trình độ ngồi vào vị trí thánh truyền.

Môn đao pháp này đến nay vẫn chưa có người thừa kế, cũng không có người nào học được.

Dù ngược dòng đến Minh Kính Đao Quân, truyền thừa này cũng là đứt quãng, không hoàn chỉnh.

Tuy nhiên, Huyết Nhai Đao Quân ngày xưa quá huy hoàng!

Với thân phàm nhân vô địch thiên hạ, một người trấn áp cả thiên hạ tận mấy trăm năm.

Hơn nữa khi thần kiếp bạo phát, còn giết cả thần linh!

Một thân đao đạo mạnh đến mức kinh thiên động địa, thậm chí đã có sức chiến đấu của Thần giai.

Vì vậy, vị trí của môn Thần Ý Xúc Tử Đao này còn xếp hạng trên cả ba thánh truyền, chỉ đứng sau căn cơ của bản tông là Hỗn Nguyên Vô Tướng công.

Ánh mắt Sở Hi Thanh lóe lên, cấp bước đi qua.

Vương Bạch Mi ở trên đỉnh còn đang giao lưu với mấy vị sư huynh đệ, đang suy đoán Lý mì vắt này rốt cuộc đang làm gì cái.

Lúc này, hắn lại nhất thời sửng sốt, nhìn xuống phía dưới.

Tên tiểu tử này lại muốn xem Thần Ý Xúc Tử Đao?

Cái này không khỏi quá sớm rồi!

Hắn bây giờ có thể chịu đựng được sao?

Sở Hi Thanh bây giờ còn không chịu nổi đao ý của Huyết Nhai Đao Quân để lại trên quyển kinh thư này.

Hắn sẽ bị quyển kinh thư này hủy diệt!

Cùng lúc đó, bên trong Tổ Sư đường.

Lý Trường Sinh vẫn đang nói chuyện với Sở Vân Vân.

“Vạn Độc chi chủ?”

Lý Trường Sinh hít mắt lại, vẻ mặt khó hiểu: “Sau lưng hắn là ‘Vạn Tai ma chủ’ Kế Đô đúng không? Nhưng vì sao vị này lại muốn ra tay với ngươi?”

Chương 1457: Tư cách (4)

Vạn Tai ma chủ Kế Đô, chấp chưởng bệnh tật ôn dịch trong thiên hạ, chi phối họa phúc cát hung của thế gian, có thể ảnh hưởng đến lòng người, can thiệp thất tình lục dục của tất cả sinh linh.

Dưới trướng Kế Đô có rất nhiều thần linh, Vạn Độc chi chủ là một trong số đó.

“Không biết.” Sở Vân Vân khẽ lắc đầu: “Ta nghi ngờ Xiển môn và Chân môn cũng có thể tham dự vào chuyện này, nhưng bọn họ có mục đích gì, thì ta lại không biết.”

Lý Trường Sinh nghe vậy thì cười một tiếng: “Không sao. Sớm muộn gì bọn họ cũng tìm ngươi, khi đó tự nhiên có thể biết chân tướng.”

“Tiền đề là ta có thể khôi phục tu vị.” Lúc này, thần sắc Sở Vân Vân lại hơi động: “Ta muốn biết, vì sao Vô Tướng thần tông lại thu nhận Tần Tịch Nhan, thái sư đã dùng thẻ đánh bạc gì?”

“Là một người khiến chúng ta không thể từ chối.”

Lý Trường Sinh cười khổ một chút: “Đó là sư huynh của ta, là người nổi danh cùng sư tôn của ngươi, được xưng là Vô Thượng Kiếm Tâm!”

“Thì ra là hắn?” Sở Vân Vân bừng tỉnh, trong mắt hiện ra một vệt tò mò: “Tình hình của sư bá thế nào? Có thể khôi phục không?”

“Tình hình không tốt lắm, tu vị của hắn gần như đã bị phế, toàn thân có vô số ám thương, gần như thủng trăm ngàn lỗ. Tuy nhiên, mấu chốt nhất vẫn là kiếm tâm của hắn, sau khi trải qua nhập ma, tâm trí của sư huynh đã bị tổn hại, cả người điên điên khùng khùng. Lúc này hắn đang tĩnh dưỡng ở Thần Đan viện, ngươi có rảnh thì đi thăm hắn một chút.”

Lý Trường Sinh bất đắc dĩ, hít một hơi rồi nói: “Nếu không phải tình hình của sư huynh rất tệ, lại có khả năng nhập ma lần nữa, thì có lẽ triều đình sẽ không thả người.”

Sau đó, sắc mặt hắn ngưng trọng, nhìn Sở Vân Vân: “Nói đến thì còn một chuyện, Ngự sư thúc vẫn chưa nói với ngươi. Năm ngoái, ta đã nghi ngờ hai người các ngươi chưa chết, vì thế khi vào kinh đã cố tình đi lăng mộ của ngươi để xem một chút.”

“Khi đó ta đã cảm thấy không đúng, nhưng vì trận đạo nông cạn, nên đành phải bảo Ngự Vân Tưởng sư đệ chạy đến Tây Sơn (ngọn núi phía tây thành) ở kinh thành một chuyến. Hắn phát hiện một chuyện rất thú vị ở bên đó, có thể có quan hệ với việc các ngươi khởi tử hoàn sinh. Cách lăng mộ Bá Võ Vương không xa, còn táng. . .”

Hắn nói đến đây, thần sắc đột nhiên hơi động, trong mắt còn hiện lên một tia kinh hoàng.

“Vân Vân, ngươi chờ ở đây, ta đi một lát rồi sẽ trở lại ngay.”

Hắn lắc người một cái, liền xuất hiện ở Tàng Kinh lâu, đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng Sở Hi Thanh đưa tay sờ vào Thần Ý Xúc Tử Đao.

Vương Bạch Mi đã chạy đến, phẩy tay một cái, vỗ bỏ tay của Sở Hi Thanh.

“Ngươi cái tên nhóc thối này, làm sao lại lỗ mãng như vậy? Thần Ý Xúc Tử Đao này là ngươi có thể chạm vào sao? Nguyên thần của ngươi chịu được sao? Tu vị đủ rồi sao? Thiên Thù Thần Ý Đao đã đến tầng mười sáu chưa? Là muốn tìm chết sao?”

Lý Trường Sinh cũng cau mày, gương mặt trắng nõn nà đã biến thành màu xám.

Hắn đã bình phục nỗi lòng.

May mà Vương Bạch Mi chạy đến kịp, không để Sở Hi Thanh tiếp xúc với quyển sách này, thật sự là hù chết người.

Hắn lạnh lùng nhìn Vương Bạch Mi: “Vương sư huynh, xin hỏi vì sao ngươi lại thất thần? Suýt nữa thì gây ra đại họa!”

Vương Bạch Mi không khỏi xấu hổ.

Lúc nãy hắn còn đang mắng kẻ trước mắt này, nhưng đương nhiên không thể nói như vậy.

Hôm nay đúng là hắn thất trách, sai lầm này là không thể chối cãi.

Thần sắc Lý Trường Sinh lại hơi động, hắn nhìn về phía Sở Hi Thanh: “Tiểu Sở, ngươi không phải loại người không biết trời cao đất rộng. Vì sao hôm nay lại muốn xem Thần Ý Xúc Tử Đao?”

Hắn nghĩ Sở Hi Thanh muốn xem quyển kinh thư này, nhất định là có nguyên nhân.

Sở Hi Thanh đã nghĩ biện pháp giải thích từ lâu rồi, nhưng vẫn không tìm được cơ hội chen mồm.

Lúc này, hắn ôm quyền thi lễ với hai người bọn họ: “Đệ tử muốn xem Thần Ý Xúc Tử Đao, là do tự cảm thấy mình đã có năng lực học thức thứ nhất của Thần Ý Xúc Tử Đao."

Lý Trường Sinh và Vương Bạch Mi không khỏi nhìn nhau một chút, vẻ mặt không giống nhau.

Vương Bạch Mi hơi lắc đầu, nghĩ thầm tiểu tử này quả nhiên vẫn là lỗ mãng.

Gần đây đăng đỉnh Thanh Vân Tổng Bảng, không gặp phải cản trở gì trong bí cảnh thời gian và Vân Hải tiên cung, nên muốn lên trời rồi!

Lý Trường Sinh thì lại nghiêm túc hỏi: "Vì sao?"

Sở Hi Thanh không nói gì, chỉ là quanh người xuất hiện một ngọn lửa hùng vĩ.

Hắn nhìn hai người trước mắt: "Tuy rằng để tử không thể sử dụng bình thường, nhưng học một thức này thì không có vấn đề. Dưới một số tình huống cực đoan, đệ tử cũng có thể sử dụng."

Lý Trường Sinh và Vương Bạch Mi ở đối diện với hắn thì lại hít mắt lại, con ngươi co rút kịch liệt.

Vương Bạch Mi không tử chủ được mà kéo kéo lông mày trắng của mình: "Đây là năng lực khi 'Táng Thiên chân huyết' lên đến tầng mười lăm mới có, Thần Lực Tái Thôi!"

Tên tiểu tử này, quả thật là có tư cách học Thần Ý Xúc Tử Đao sớm hơn!

Chương 1458: Kim Cương Cốt

Cùng lúc đó, bên trong dãy núi Tinh Tú tiên sơn.

Tại sơn môn của tòa tiên sơn này, Tử Mi Đao Quân – Thủy Như Ca đang thao túng thiên kinh địa vĩ, mượn lực lượng các ngôi sao để nhanh chóng qua lại trong hư không, né tránh một mảnh ánh sáng trí mạng ở trước mắt.

Đó là một thanh chiến đao hẹp dài, nó cũng qua lại trong hư không, như hình với bóng, như giòi trong xương.

Mũi đao kia vẫn luôn khóa chặt cổ họng của Thủy Như Ca, để cho cổ họng của hắn bi đao khí cắt ra một vết xước, trong nguyên thần cũng là một mảnh lạnh lẽo.

Hắn dùng tất cả thủ đoạn phản kích, điều hành tất cả lực lượng ngôi sao, đều bị đối phương nuốt mất.

Thậm chí ngay cả một bộ phận ý nghĩ của Thủy Như Ca cũng bị đối phương thôn phệ, hiệu quả rất tương tự với Tru Thiên Đao của Sở Hi Thanh.

Đây chính là đao pháp của Thần Ma Đao Quân – Vạn Kiếm Sinh, là thánh truyền của Thần Đao môn, Thôn Thiên Vô Tẫn Đao!

Khoảnh khắc này, đao thế của Vạn Kiếm Sinh lại tăng mạnh, đánh tan ánh kiếm của Thủy Như Ca, đao thế xuyên thủng tầng tầng phòng ngự của hắn, chém đứt nửa cái cổ họng của Thủy Như Ca.

Theo sương máu nổ tung, tất cả đệ tử của Tinh Tú tiên tông ở sơn môn đều ầm ĩ lên, đại đa số người đều là sắc mặt buồn bã, thở dài.

“Ngươi thua rồi!”

Theo tiếng nói khàn khàn và lạnh lẽo này vang lên, một thiếu niên tóc trắng phơ vung tay elen, chiến đao hẹp dài liền vào vỏ.

Hắn bình tĩnh nhìn Thủy Như Ca, trong mắt mang đầy ý thất vọng.

“Hạng 4 Thanh Vân Tổng Bảng cũng chỉ đến vậy!”

Thủy Như Ca không thể trả lời.

Mãi đến khi vết thương trên cổ họng của hắn khôi phục một phần, lúc này mới ngưng trọng nói: “Đây chính là Bất Tức đại pháp và Thôn Thiên Vô Tẫn Đao? Lợi hại!”

Đặc biệt là Bất Tức đại pháp.

Lấy nghĩa là quân tử không ngừng vươn lên.

Sau khi hai người giao chiến, lực lượng của Vạn Kiếm Sinh vẫn luôn tăng trưởng theo mỗi một khắc đồng hồ!

Tựa như tăng trưởng không có giới hạn.

Ít nhất thì Thủy Như Ca cũng không thể nhìn thấy cực hạn.

Thiếu niên tóc trắng lại không hề để ý.

Hắn giơ tay ra hiệu cho chiếc phi chu trên bầu trời bay xuống.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị lên thuyền, thiếu niên tóc trắng vẫn quay đầu lại: “Từ khi ta xuống núi đến giờ, ngươi là người đầu tiên đỡ được mười đao của ta, ngươi mạnh hơn Xích Lôi Thiên Quân – Lôi Tiêu kia một chút.”

“Sau này cố gắng nỗ lực đi, ra sức tu luyện gần nhất phẩm đi, ta không hi vọng khi ta chính thức xuất đạo, thì lại không có một đối thủ ra dáng nào.”

Thủy Như Ca nghe vậy thì cũng không tức giận, hắn vuốt vuốt cổ, mình cười nói: “Các hạ sợ không có đối thủ? Vậy thì không khỏi buồn lo vô cớ rồi. Trên đời này vẫn còn một người, dù ngươi làm thế nào thì cũng không thể chiến thắng người đó.”

“Không thể chiến thắng?”

Thần Ma Đao Quân – Vạn Kiếm Sinh ngẩn người, sau đó lại thấy buồn cười: “Ngươi đang nói đến Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh? Đúng lúc Vạn mỗ cũng muốn đi lên phía bắc, nhìn xem cái gọi là Nhai Tí Đao vô địch thiên hạ kia là như thế nào.”

“Nhưng ngươi thật sự cho rằng kẻ đánh ngang tay, bất phân thắng bại với ngươi có thể chiến thắng ta? Hắn mới chỉ là ngũ phẩm.”

“Chỉ là ngũ phẩm mà đã có thể bất phân thắng bại với ta, như vậy mà không đáng sợ sao?”

Thủy Như Ca khẽ lắc đầu, trong mắt hiện ra một tia kỳ dị: “Hơn nữa, đó là chuyện mấy tháng trước rồi. Đao pháp của hắn, võ đạo của hắn đều tăng trưởng mỗi giờ một khắc, mỗi một ngày đều có tiến bộ. Võ đạo của hắn bây giờ, đã không phải thứ ta có thể đoán.”

“Vậy sao?” Vạn Kiếm Sinh híp mắt lại, lộ ra vẻ hứng thú: “Vậy thì ta cũng có chút chờ mong, hi vọng hắn có thể đỡ được mười đao của ta, tốt nhất là cho ta một chút niềm vui bất ngờ.”

Hắn nói xong câu này, liền trực tiếp bước lên phi chu, hóa thành một đạo ánh sáng màu đen thẫm, bay thẳng về phía bắc.

Mà lúc này, người ở gần sơn môn mới bắt đầu nghị luận ầm ĩ.

“Không ngờ Thủy sư huynh cũng thất bại.”

“Thua là rất bình thường, vấn đề là chỉ mười chiêu! Đao pháp của Vạn Kiếm Sinh này rốt cuộc là mạnh đến mức nào?”

“Nghe hắn nói, chắc là đi khiêu chiến vị Vô Cực Đao Quân kia rồi, không biết Sở Hi Thanh kia có thể chống đỡ bao nhiêu chiêu?”

“Theo ta thì sức chiến đấu của vị Vô Cực Đao Quân kia cũng sàn sàn với Thủy sư huynh. Trải qua vài tháng thời gian, có lẽ hắn đã mạnh hơn, nhưng mạnh cũng chỉ có hạn.”

“Các ngươi không nghe Thủy sư huynh nói sao? Thực lực của Sở Hi Thanh đã không phải hắn có thể ước đoán nữa.”

“Tâm tính thiếu niên thôi, không nên coi là thật. Nhiều nhất là ba mươi đao, Sở Hi Thanh chỉ mới tu hành hai năm, tu vị chỉ đến ngũ phẩm, có thể đỡ được ba mươi đao đã là rất tốt rồi.”

“Tuy rằng Sở Hi Thanh đứng đầu Thanh Vân Tổng Bảng, nhưng đó là vì thời gian tu hành hắn, lại tu Nhai Tí Đao, tiềm lực cực mạnh. Còn nếu nói đến sức chiến đấu, hắn tuyệt đối không phải đối thú của Thần Ma Đao Quân – Vạn Kiếm Sinh.”

“Thần Đao môn này thật là quá lợi hại, bao năm qua đào tạo được rất nhiều đệ tử xuất chúng, không có một người nào là xếp hạng thấp hơn năm vị trí đầu của Thanh Vân Tổng Bảng, không hổ là tông môn lánh đời đỉnh cấp nhất.”

“Đáng tiếc Thần Đao môn không chịu thu đệ tử quy mô lớn, bằng không thì nhất định sẽ vượt qua Vô Tướng thần tông.”

Chương 1459: Kim Cương Cốt (2)

Lúc này, hai huynh đệ Hồ Khản và Hồ Lai cũng ở trong đám người.

Bọn họ phụng mệnh Thiên Cơ các, đi theo và giám sát hướng đi của Thần Ma Đao Quân – Vạn Kiếm Sinh.

Lúc này, hai người cũng không dám tham dự cuộc thảo luận kia, khi Vạn Kiếm Sinh lên thuyền rời đi, bọn họ cũng leo lên một cái pháp khí, vội vã bay theo.

Nhưng khi hai người chuẩn bị truy tìm bóng người của Vạn Kiếm Sinh, Hồ Khản đột nhiên điều động pháp khí bay đến gần người Thủy Như Ca.

“Thủy Thiên Quân, ngươi thật sự cho rằng Thần Ma Đao Quân – Vạn Kiếm Sinh không phải đối thú của Sở Hi Thanh?”

Thủy Như Ca liếc mắt nhìn hai người này, sau đó nở nụ cười xấu hổ:

“Không nhịn được mặt mũi mà thôi, các ngươi đừng coi là thật. Có điều. . .”

Hồ Khản và Hồ Lai nghe vậy thì hơi gật đầu, bọn họ cũng đoán như vậy.

Nhưng bọn họ lại nghe thấy Thủy Như Ca nói hai chữ ‘Có điều’.

Khi hai người bọn họ đang mong chờ, Thủy Như Ca lại lắc đầu: “Quên đi! Võ đạo của Sở Hi Thanh bây giờ nhất định ở trên ta! Dưới tình huống cùng một cấp bậc, hắn đủ để chống lại Vạn Kiếm Sinh.”

Thật ra hắn muốn nói, Nhai Tí Đao của Sở Hi Thanh tương đối khắc chế Vạn Kiếm Sinh.

Nhưng võ đạo đỉnh cấp giao phong, không có chuyện tuyệt đối khắc chế, mấu chốt vẫn phải xem trình độ võ đạo và cách vận dụng của bản thân.

Mà lúc này, Thần Ma Đao Quân – Vạn Kiếm Sinh đang ngồi xếp bằng trên thuyền, nhìn hai quyển sách trước người.

Đó chính là Thiên Cơ Võ Phổ và Luận Võ Thần Cơ tháng hai, hơn nữa đều lật đến trang Thanh Vân Tổng Bảng.

Hai quyển sách này đều xếp Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh ở vị trí số một, xếp trên hắn!

Vạn Kiếm Sinh tay đè đao, trong mắt lóe lên một màu sắc không tên.

“Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh, hi vọng ngươi không để ta thất vọng.”

. . .

Trong Đạo Nhất điện trên Vô Tướng thần sơn, Lý Trường Sinh chung quy vẫn không dám để Sở Hi Thanh quan sát Thần Ý Xúc Tử Đao như vậy.

Hắn liền lắc mình về Đạo Nhất diện, sau đó gọi Sở Vân Vân đến đây, cùng nhau hộ pháp cho Sở Hi Thanh.

Sở Vân Vân che mặt, toàn thân đều giấu trong áo bào đen.

Vương Bạch Mi thấy thế thì khá khó hiểu, tràn đầy ngờ vực mà đánh giá Sở Vân Vân, cũng không hiểu vị này là thần thánh phương nào.

Lẽ nào nữ tử này chính là khách khanh trưởng lão mà Lý Trường Sinh mới mời về? Cũng là lý do vì sao Lý Trường Sinh lại gõ chuông?

Đúng rồi!

Trên giang hồ có lời đồn, Vô Tướng thần tông bọn họ bắt được Vân Hải tiên cung, chính là vì được một cao thủ thần bí giúp đỡ.

Vương Bạch Mi cũng không quan tâm đến nữ tử áo đen này nữa, mà tập trung nhìn vào Sở Hi Thanh.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy khó chịu, quanh thân thể Sở Hi Thanh có một luồng đao ý rất mạnh mẽ, đừng nói là linh thức cảm ứng của bọn họ, mà ngay cả ánh mắt cũng bị phản xạ về.

Trong tầm nhìn của Vương Bạch Mi, Sở Hi Thanh bây giờ đang là một mảnh hư vô, bọn họ không cảm ứng được, cũng không dự đoán được.

“Nhai Tí Đao thật là bá đạo!”

Vương Bạch Mi kinh hãi không thôi, hắn biết đây là đao ý của Huyết Nhai Đao Quân khi xưa.

Vị này đã chết gần chín trăm năm, nhưng đao ý trên quyển Thần Ý Xúc Tử Đao này vẫn mạnh kinh người, còn khiến cho một vị võ tu nhị phẩm như hắn cảm thấy khó chịu.

Vương Bạch Mi thở dài trong lòng.

Hắn là võ tu nhị phẩm thượng, cũng coi như là một cao thủ trên giang hồ, nhưng lại chênh lệch với Huyết Nhai Đao Quân lại lớn như vậy sao?

Tuy nhiên, Vương Bạch Mi còn lo lắng cho Sở Hi Thanh hơn.

Tên tiểu tử này có thể chống đỡ sao?

Tên tiểu tử này mạo hiểm như vậy, có phải là vì Nhiên Huyết pháp tế không?

Cố gắng tiếp xúc nhiều với truyền thừa Nhai Tí Đao, thì thức tỉnh càng nhiều huyết mạch Nhai Tí hơn.

Cái này thật ra là có hơi cuống rồi.

Sở Hi Thanh bây giờ đã rất mạnh, mạnh đến mức đủ để người cùng thế hệ tuyệt vọng.

Nhưng Vương Bạch Mi cũng đồng ý để Sở Hi Thanh mạo hiểm một lần.

Mặc kệ là với bản thân Sở Hi Thanh hay là đối với Vô Tướng thần tông, Thần Ý Xúc Tử Đao đều cực kỳ quan trọng.

Đối với bản thân Sở Hi Thanh, chuyện này có nghĩa là có thêm một phần sức chiến đấu mạnh mẽ.

Đối với Vô Tướng thần tông mà nói, dù chỉ là thức thứ nhất của Thần Ý Xúc Tử Đao, cũng đủ để uy hiếp của Vạn Ma quật giảm mạnh.

Ngoài ra, Vương Bạch Mi cũng có tự tin với năng lực Thần Lực Tái Thôi của Ma thần Táng Thiên.

Cái năng lực này thật ra được bắt nguồn từ thiên phú huyết mạch Huyết Lực của Cổ thần, có thể để rất nhiều Cự linh dưới ngũ phẩm bùng nổ ra sức mạnh cực đoan, nhưng sau ngũ phẩm thì sẽ mất hiệu lực.

Vô Tướng thần tông vẫn luôn lấy máu của Cự thần bên trong Vạn Ma quật để luyện chế Thần Lực đan, cung cấp cho đệ tử Chiến đường và Ngự đường sử dụng.

Năm xưa, Ma thần Táng Thiên đã chỉnh sửa và thôi diễn “Huyết Lực” này, diễn hóa ra năng lực Thần Lực Tái Thôi.

Có thể thôi pháp lực lượng, tăng cường sức chiến đấu.

Ngày xưa, khi Táng Thiên mới bước vào cảnh giới thần linh, thì giơ Nghịch Thần Kỳ đi phạt thiên, sức chiến đấu được tăng cường đến vô hạn, tiếp cận đến Tạo Hóa chúa tể, đại chiến mười mấy ngày đêm với Thiên đế.

Sở Hi Thanh vẫn không thể kế thừa toàn bộ Táng Thiên chân huyết, nhưng năng lực Thần Lực Tái Thôi này vẫn rất đáng giá mong chờ.

Chương 1460: Kim Cương Cốt (3)

Hai người Sở Vân Vân và Lý Trường Sinh đều rất nghiêm túc.

Ánh mắt của bọn họ đều có thể xuyên qua đao ý phản xạ, quan sát tình hình của Sở Hi Thanh.

Lúc này, toàn bộ thân thể của Sở Hi Thanh lại như búp bê sứ vỡ vụn, toàn thân hắn tràn đầy vết rách, nằm ở biên giới của sụp đổ.

Đao ý của Huyết Nhai Đao Quân trùng kích thân thể và nguyên thần của Sở Hi Thanh, tựa như ngàn tỷ tảng đá đang ép vỡ hắn.

May mắn chính là Sở Hi Thanh có thể chống đỡ được.

Ngọn lửa đen quanh người hắn vẫn cháy hừng hực.

Thần Lực Tái Thôi khiến lực lượng của Sở Hi Thanh bay lên tiếp cận với tứ phẩm thượng. Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp mười lăm thì giúp hắn khôi phục thương thế.

Vấn đề là Thần Lực Tái Thôi không phải vô hạn, hắn còn chưa có Táng Thiên chân huyết hoàn chỉnh.

Sở Hi Thanh nhất định phải nghiên cứu xong thức thứ nhất của Thần Ý Xúc Tử Đao trước khi lực lượng tiêu hao hết.

Ánh mắt Lý Trường Sinh cực kỳ nghiêm túc, quan sát tất cả tình hình trong cơ thể Sở Hi Thanh.

Hắn không dám thư giãn một giây nào, lúc nào cũng sẵn sàng cứu viện.

“Đã tiếp cận hai ngày hai đêm, Hi Thanh ngươi không cần cậy mạnh.”

Lý Trường Sinh phát hiện ngọn lửa đen trên người Sở Hi Thanh càng mãnh liệt hớn, hắn không khỏi lau mồ hôi lạnh: “Quyển kinh thư này ở ngay đây, sẽ không mọc chân chạy mất. Lần này, ngươi không tìm hiểu được, thì lần sau lại tìm hiểu cũng được, chia ra làm vài lần nghiên cứu cũng không sao.”

Lửa đen càng mạnh, chứng tỏ Sở Hi Thanh đang phôi phát càng nhiều, tình hình trong cơ thể càng bất ổn hơn.

Sở Hi Thanh thì lại hơi híp mắt lại, bình tĩnh nhìn Thần Ý Xúc Tử Đao.

Quyển kinh thư Thần Ý Xúc Tử Đao này chỉ có chín trang, mỗi một trang đều là Ngũ Sắc huyền thạch từ Côn Luân sơn.

Nhưng mặc dù là Ngũ Sắc huyền thạch thì cũng chỉ miễn cưỡng có thể gánh chịu võ đạo và đao ý của Huyết Nhai Đao Quân. Trên Ngũ Sắc huyền thạch dày đặc kia đã xuất hiện một ít vết rách.

Trong sách có tổng cộng bảy chiêu thức.

Học được thức thứ nhất, Thiên Thù Thần Ý Đao của hắn sẽ chuyển thành Thần Ý Xúc Tử Đao tầng mười bảy.

Tu hành đến viên mãn thi là tầng hai mươi ba.

Tuy nhiên, Huyết Nhai Đao Quân có viết trong sách, chỉ có ba thức đầu của Thần Ý Xúc Tử Đao là hoàn thiện.

Bốn thức sau đều có chút thiếu hụt.

Có thể sử dụng bình thường, mà sức chiến đấu lại rất không tầm thường. Đặc biệt là hai thức cuối cùng, tất cả đều là chiêu thức Thần giai, thần uy có thể sánh vai với thần linh, nhưng lại không đủ giúp hắn thành đạo.

Còn có bốn trang là Huyết Nhai Đao Quân sửa đổi Hỗn Nguyên Vô Tướng công, xem như để đồng bộ với Thần Ý Xúc Tử Đao.

Sở Hi Thanh bây giờ chỉ có thể xem trang đầu tiên.

Lúc này, hắn đã dùng hết toàn bộ năng lực Khuy Thiên của mình.

May mắn là, đoạn thời gian này Sở Hi Thanh lại tiến vào trạng thái Động Huyền, khiến cho hắn có thể lĩnh ngộ nhanh hơn.

Sở Hi Thanh đã dần dần lĩnh ngộ được ảo diệu ở trong đó.

Thức thứ nhất của Thần Ý Xúc Tử Đao gọi là Thần Ý Đao Tâm, là hạt nhân của toàn bộ đao pháp này!

Cần kết hợp với một loại thiên tài địa bảo cực mạnh, luyện Nhai Tí đao ý của bản thân thành đao ý chi chủng, giấu ở trong tâm linh.

Sau này phàm là người có ác ý với hắn, hoặc là có ngoại lực gia thân, Thần Ý Đao Tâm sẽ tự động kích hoạt, phản xạ trở lại.

Sở Hi Thanh âm thầm kinh ngạc.

Thần Ý Đao Tâm được sáng tạo từ nhiều loại pháp môn kết hợp lại, không chỉ dung hòa thiên quy Nhai Tí, mà còn kết hợp với một môn bí pháp đỉnh cấp là ‘Đại Diễn Diễn Thiên thuật’, ngoài ra còn có hai pháp môn tế luyện nguyên thần của thuật sư.

Sau này, Thần Ý Đao Tâm không chỉ có thể nửa độc lập với ý thức của hắn, hoàn toàn tự động hóa, mà còn có thể tạm thời chia ra làm nguyên thần thứ hai.

Ngoài ra, dường như Huyết Nhai Đao Quân còn nhìn ra huyền bí của Thần ma, có thể chuyển hóa tất cả ý niệm như ‘địch ý’, ‘kính’, ‘sợ’ ở chung quanh thành lực lượng nguyên thần, dùng để chiến đấu.

Cái này hoàn toàn khác với trước kia.

Trước kia chỉ là phản xạ lại địch ý, Thần Ý Đao Tâm thì lại có thêm quá trình hấp thu và tinh luyện.

Lúc này, hắn chỉ còn kém một chút nữa thôi là có thể lĩnh ngộ được.

Thần Ý Đao Tâm không có chiêu pháp cố định, không tính là một chiêu thức chân chính, rồi lại mạnh mẽ hơn hai thức ‘Gần Thần chi chiêu’ mà Sở Hi Thanh nắm giữ.

Thần Ý Đao Tâm có thể tăng cường ngộ tính, có thể dung nhập vào bất kỳ chiêu thức nào, và tăng mạnh uy lực của chúng, tương đương với máy tăng uy lực.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại rất đau đầu, hắn phát hiện mình sắp không chịu nổi nữa, nhưng lại chỉ thiếu một chút nữa là có thể thành công.

Trong lòng hắn cảm thấy không cam lòng.

Năng lực Thần Lực Tái Thôi rất mạnh mẽ, nhưng mười lăm ngày mới có thể sử dụng một lần.

Lần này không nghiên cứu được, vậy phải chờ đến mười lăm ngày sau.

Chương 1461: Kim Cương Cốt (4)

Lúc này, tâm thần Sở Hi Thanh bỗng nhiên hơi động, trực tiếp mở võ đạo bảo khố.

---Có dùng một vạn điểm huyết nguyên để đổi thẻ nhân vật Tần Mộc Ca tứ phẩm thượng (bản chính thức) hay không?

Thẻ nhân vật bản chính thức, có thể duy trì hai phút đồng hồ.

Sở Hi Thanh lập tức đổi luôn.

Thật ra hắn còn thẻ nhân vật Huyết Nhai Đao Quân tứ phẩm thượng bản trải nghiệm và thẻ nhân vật Thần Ngao Tán Nhân tứ phẩm thượng bản trải nghiệm.

Nhưng đó là thủ đoạn cuối cùng của Sở Hi Thanh, hắn không nỡ dùng.

May mắn là ngộ tính của Tần Mộc Ca cao kinh người, sau khi Sở Hi Thanh đổi tấm thẻ này xong, kết hợp với Thái Thượng Thông Thần của mình, chỉ chớp mắt là đã có thể hiểu và lĩnh ngộ ảo diệu trong đó.

Sở Hi Thanh còn có thể thôi diễn tiếp, thậm chí còn sinh ra không ít linh cảm.

Đáng tiếc là chỉ có hai phút.

Sau khi Sở Hi Thanh kết thúc, hắn chỉ cảm thấy rất mệt mỏi.

Hai phút này tiêu hao rất lớn, thậm chí vượt qua thời gian hai ngày kia cộng lại.

Lúc này, hắn lại thấy hơi tiếc nuối.

Trong đầu Sở Hi Thanh có một đoạn tin tức.

---Do tiếp xúc với di vật của Huyết Nhai Đao Quân ở thời gian quá ngắn, lực lượng của di vật lại quá mạnh mẽ, không thể tinh luyện thẻ nhân vật Huyết Nhai Đao Quân nhị phẩm thượng (bản trải nghiệm).

Mặt sau còn có một đống tin tức, ví dụ như giảm 8% thẻ thiên phú và cực chiêu gì gì đó.

Sở Hi Thanh biết mình không thể chống đỡ được nữa, liền đưa quyển Thần Ý Xúc Tử Đao về phía Lý Trường Sinh.

Lý Trường Sinh liền phẩy tay áo một cái, cẩn thận từng li từng tí mà thu quyển sách này vào tay áo, sau đó nhìn Sở Hi Thanh đầy chờ mong.

“Thế nào? Lĩnh ngộ được gì không?”

Hắn cũng nhìn thấy dáng vẻ không chống đỡ nổi của Sở Hi Thanh, cho nên cũng không ôm quá nhiều hi vọng.

Vẻ mặt Lý Trường Sinh ôn hòa: “Một lần không thành công cũng không sao, lần sau chúng ta lại. . .”

Giờ phút này, hắn đã thấy Sở Hi Thanh gật đầu nói: “Đệ tử đã lĩnh ngộ thành công, bây giờ chỉ thiếu tài liệu cô đọng đao tâm.”

Lý Trường Sinh hơi ngẩn ngơ, sau đó ngậm lấy vô hạn vô cùng mà nhìn nhau với Vương Bạch Mi.

Trước kia, khi rảnh rỗi thì hắn cũng xem quyển kinh thư này, còn từng quản và sửa chữa nó, cho nên cũng rất hiểu.

Lý Trường Sinh cười ha ha: “Cái này thì ngươi không cần lo! Việc này liên quan đến Vạn Ma quật và hưng suy của tông ta, toàn bộ bảo khố của Vô Tướng thần tông sẽ cho ngươi sử dụng, miễn phí! Đao tâm của ngươi càng mạnh càng tốt. . .”

Lý Trường Sinh nói đến đây, chợt nhớ đến một việc, mỉm cười nói: “Thật ra có một thứ rất thích hợp, ‘La Hầu thần nhãn’ bên trong Quy Khư, ta có biện pháp giúp ngươi luyện. Cái này không chỉ có thể giúp ngươi cô đọng đao tâm mạnh mẽ hơn, còn có thể cường hóa Tru Thiên Đao của ngươi.”

Lực lượng bản chất của ‘La Hầu thần nhãn’ rất cao, nhưng Lý Trường Sinh có thể tạm thời cưỡng ép kéo cấp độ của nó xuống, kéo đến mức độ Sở Hi Thanh có thể chịu đựng được.

Thứ này, thậm chí có thể để Sở Hi Thanh một bước lên trời!

Sở Hi Thanh nhất thời rung động.

Nếu như luyện hóa ‘La Hầu thần nhãn’, vậy thì cực kỳ trâu bò.

Đều không cần tế luyện đao ý, thì cũng có thể làm cho đa số võ tu trong thiên hạ biến sắc.

Tuy nhiên, hắn lại thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi của Sở Vân Vân, Sở Hi Thanh suy nghĩ thật nhanh, liền lắc đầu nói: “La Hầu thần nhãn tuy mạnh mẽ, nhưng không quá thích hợp với đệ tử. Tốt nhất là kiếm một loại thiên tài địa bảo cứng rắn nhất, sắc bén nhất, chí cương chí cường, chí dương chí cương. Tốt nhất là có đặc tính vĩnh hằng bất diệt, không thể phá hủy.”

Lý Trường Sinh nghe Sở Hi Thanh nói, liền biết ý tưởng của hắn.

Đây là chê hạn mức tối đa của ‘La Hầu thần nhãn’ quá thấp, lực lượng quá tạp.

Sở Hi Thanh tình nguyện chọn một tài liệu tốt nhất, rồi bắt đầu tế luyện từ đầu.

Lý Trường Sinh rất muốn khen hắn một câu ‘có chí khí’.

Tuy nhiên, hắn nghe được vài câu sau của Sở Hi Thanh thì lại cười khổ: “Vật liệu mà ngươi muốn, có lẽ chỉ có thể tìm được ở thời đại thượng cổ, thứ này còn có thể làm phôi cho thần khí Tạo Hóa Cảnh rồi.”

Thần sắc Vương Bạch Mi hơi động: “Vô Tướng thần tông chúng ta đúng là có thứ hắn muốn.”

Lý Trường Sinh kinh ngạc nhìn về phía Vương Bạch Mi.

Vô Tướng thần tông bọn họ có bảo bối này sao? Sao hắn là tông chủ mà lại không biết?

“Ngươi quên đầu Cự thần bị phong ấn ở dưới tầng thấp nhất của Vạn Ma quật kia rồi sao?”

Mặt Vương Bạch Mi hiện lên vẻ kinh dị: “Đầu Cự thần này sinh ra trước khi Bàn Cổ khai thiên, trải qua một cơ duyên, hai cái xương sườn của hắn ẩn chứa lực lượng Kim Cương thuần túy nhất. Chúng ta chỉ cần trả giá một chút, vẫn có thể lấy được một cái trong đó.”

Bản chất của ‘Kim Cương’ là một đạo lôi đình màu xích kim, có người nói nó được sinh ra ở nơi căn nguyên nhất của thế giới.

Lôi đình này vô nhân vô quả, vô thủy vô chung, không thể phá hủy, không thể hủy hoại, trường tồn từ tuyên cổ đến nay, cũng vĩnh hằng bất diệt từ hiện tại đến tương lai. Hơn nữa còn có lực lượng vô kiên bất bồi, có thể tru ma phá tà.

Lý Trường Sinh không khỏi hít một tiếng, rồi rơi vào suy ngẫm.

Chương 1462: Kim Cương Cốt (5)

Vẻ mặt Vương Bạch Mi ngưng trọng: “Trong tông còn có ba sợi ‘Huyền Hoàng Mẫu Khí’, chỉ cần một tia là có thể hỗ trợ đắp nặn hình thái. Còn có mười mấy viên ‘Đại Nhật Nguyên Dương Thần hạch’, ba sợi ‘Chính Pháp Tăng Thiên Huyền Huyền Khí’.”

“Cái trước của thể luyện hóa thành dịch, tẩy luyện và thuần hóa sợi lực lượng Kim Cương này. Sau này ngươi có thể gia tăng uy năng của nó, bù đắp thiếu hụt của nó, tìm hiểu đến căn nguyên thượng cổ. Chúng ta còn có thể nghĩ biện pháp thu mua từ bên ngoài, ta nhớ là Tinh Tú tiên tông, Thần Hoang Bất Lão Thành, Ma Chiến lâu, tất cả đều có thứ này.”

“Ý tưởng này đúng là không tệ.”

Hai mắt Lý Trường Sinh sáng choang, sau đó liền quay đầu nhìn Sở Hi Thanh: “Uy năng của thứ này tuy không sánh bằng ‘La Hầu thần nhãn’, nhưng mà hạn mức tối đa của nó lại chưa biết, tương lai thậm chí có thể vượt qua Tạo Hóa. Có điều, ngươi dùng thứ này làm tài liệu tế luyện đao tâm, tương lai sẽ liên lụy và dây dưa với vị Cự thần kia.”

“Đây là một thần linh chứng đạo Vĩnh Hằng, bất tử bất diệt, một ngày ngươi không thể giết chết hắn, thì một ngày không thể tiêu diệt bộ phận thần niệm thuộc về hắn ở trong cái xương sườn này. Ý niệm của hắn sẽ dây dưa với ngươi, ăn mòn và xâm nhiễm tâm trí của ngươi. Hắn và bạn bè thân thích của hắn đều sẽ không chết không thôi với ngươi, sẽ dùng tất cả thủ đoạn để thu hồi xương sườn của hắn, hơn nữa nó vĩnh viễn là kẻ hở của ngươi, là điểm yếu của ngươi.”

Sở Hi Thanh suy nghĩ rất nhanh, lòng thầm nói cái này khác với ‘La Hầu thần nhãn’ ở trong Quy Khư ở chỗ nào?

La Hầu vẫn chưa chết hẳn, có thể trở về bất cứ lúc nào.

Sở Hi Thanh không do dự nữa, lắc đầu nói: “Có thể mang cả hai cái Kim Cương Cốt đến không?”

Nếu là thần linh bị trấn áp bên trong Vạn Ma quật, tương lai nhất định sẽ trở thành kẻ địch của hắn, là hắn tồn tại mà hắn nhất định phải chém giết.

Sở Hi Thanh bây giờ đã quen với song đao, một đao chủ công, một đao chủ thủ.

Huyết Nhai Đao Quân cũng không nói Thần Ý Đao Tâm không thể là hai phần.

Da mặt mịn màng của Lý Trường Sinh hơi co quắp lại, lập tức nở nụ cười: “Vậy ngươi chờ một chút, có lẽ phải mất mười ngày.”

Muốn lột da rút xương một vị thần linh, cái này cũng không phải chuyện đơn giản.

. . .

Sáng sớm ba ngày sau, góc nam Vô Tướng thần sơn.

Nơi này có năm mươi hai tòa tế đàn hoặc lớn hoặc nhỏ, nhỏ thì khoảng hai mươi trượng, lớn thì lại gần trăm trượng. Hầu như trung ương của mỗi một tòa tế đàn đều có một cột đá rất to.

Đó chính là ‘Huyết Nguyên đồ trụ’, cũng là một trong những căn cơ để Vô Tướng thần tông sừng sững hậu thế.

Tổng cộng mười hai tòa đồ trụ thượng đẳng, bốn mươi tòa đồ trụ trung đẳng, số lượng có một không hai thiên hạ.

Sở Hi Thanh điều khiển kiếm chu hạ xuống tòa tế đàn trăm trượng ở nơi trung ương.

Sở Vân Vân, Chu Lương Thần, Kế Tiễn Tiễn thì theo sát phía sau.

Ba người bọn họ đi theo Sở Hi Thanh đến Vân Hải tiên cung, giờ cũng có thể tham dự Nhiên Huyết pháp tế.

Sau khi Sở Hi Thanh hạ xuống, liền phát hiện nơi này đã có rất nhiều người, tổng số hơn chín mươi người, tất cả đều nhìn hắn đầy chờ mong.

Sở Hi Thanh liền ôm quyền, áy náy nói: “Để chư vị sư huynh đệ chờ lâu, xin thứ lỗi.”

Tòa ‘Huyết Nguyên đồ trụ’ này vốn nên mở ra từ bốn ngày trước.

Vì Sở Hi Thanh nên Trưởng Lão viện cố tình chờ đến bây giờ, khiến hắn cảm thấy hơi ngại.

Nhưng mọi người trong tế đàn đều rất rộng lượng.

Có người còn cười ha ha: “Sư đệ nói gì vậy? Bây giờ ngươi liên quan đến kiếp nạn Vạn Ma quật, liên quan đến hưng suy của tông ta, chúng ta chờ ngươi cũng là chuyện nên làm.”

“Sư đệ nên tiếp tục cố gắng, mau chóng bước vào nhị phẩm.”

“Nghe nói Bá thể của sư đệ đã có thành tựu, tu vị thần thức không tệ, lên cấp tứ phẩm là có thể học tầng thứ nhất của Thần Ý Xúc Tử Đao.”

“Lại có việc này? Vậy thì phải nhanh một chút, Vạn Ma quật phải dựa vào sư đệ rồi! Phàm là chúng ta có thể giúp đỡ được, đều sẽ nhường đường cho sư đệ.”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, lại ôm quyền về phía mọi người, cũng thuận tiện quét mắt nhìn mọi người ở đây một chút.

Chỉ thấy Sở Mính cũng ở trong hàng ngũ này.

Sở Hi Thanh cũng không để ý đến nữ tử này, hắn ngồi xuống bên cạnh Sở Vân Vân, ngưng thần quan sát Huyết Nguyên đồ trụ.

Tạo hình của tòa đồ trụ này cũng tương đương với đồ trụ ở võ quán Chính Dương.

Bàn Cổ hết lực mà chết, thân thể hóa thành Dương Thần – Thái Hạo, âm Thần – Nguyệt Hi, Hỏa Thần – Diễm Dung, Băng Thần – Huyền Đế, Thạch Thần – Thạch âm, Thủy Thần – Thiên Công, Mộc Thần – Linh Uy, Kim Thần – Bạch Chúc, Phong Thần – Đế Sát, Thời Thần – Chúc Quang âm, Hư Thần – Xa Nguyên, Trí Thần – Long Hi, tổng cộng mười hai vị Cổ thần viễn cổ.

Còn có máu tươi của Bàn Cổ thì hóa thành Long chi cửu tử, Tù Ngưu, Nhai Tí, Trào Phong, Bồ Lao, Toan Nghê, Bá Hạ, Bệ Ngạn, Phụ Hý, Ly Vẫn.

Chương 1463: Hạ Bạch Thạch

Phía trên cột đá là một mảnh nhỏ trống không, là cố tình để lại chỗ trống.

Khác với đồ trụ hạ đẳng ở võ quán Chính Dương là hình tượng của những thần linh và thần thú này đều rất sống động.

Còn chất liệu của cột đá thì lại giống nhau như đúc.

Lấy lượng lớn tinh huyết và bột xương của Cổ thần, hỗn tạp với tiên thiên Thái Dương thần thạch, rồi rèn đúc thành.

Chỉ là vật liệu của Huyết Nguyên đồ trụ thượng đẳng thì cao cấp hơn.

Trong này còn có một bộ phận máu thịt của Dương Thần – Thái Hạo và Thái Nhất Tinh Quân.

Tiên thiên Thái Dương thần thạch cũng không phải hàng thông thường, mà là tinh hóa bên trong đó.

Hết cách rồi, ngày xưa khi Dương Thần – Thái Hạo ngã xuống thì các nhà đều bỏ đá xuống giếng, không chỉ liều mạng giẫm xuống, mà còn chia cắt gia sản của Dương Thần – Thái Hạo.

Vì vậy nên mặc kệ là Thần Châu hay là Trung Thổ, đều có một lượng lớn thiên tài địa bảo liên quan đến vị này.

Sở Hi Thanh ngưng thần nhìn mảnh trống không trên đồ trụ, lại nghĩ đến một quyển kinh thư thời thượng cổ mà hắn nhìn thấy trong Tàng Kinh lâu.

Trong kinh thư có ghi chép một bí ẩn, nói là Bàn Cổ cũng có ba hồn bảy vía.

Khi Bàn Cổ chết, tinh hồn tinh phách của hắn vẫn luôn luân hồi chuyển thế bên trong hậu duệ của hắn.

Có người nói tinh hồn của Bàn Cổ không có ý thức, cũng không có nhân tuyển cố định.

Chỉ có mười người mạnh nhất trên thế gian, sẽ tự nhiên trở thành chủ của tinh hồn tinh phách Bàn Cổ, mượn lực lượng của vị này để trở thành Tạo Hóa chúa tể.

Nhưng đây chỉ là một quyển kinh thư mà phân hồn của Sở Hi Thanh xem qua để giải trí thôi.

Chín ác niệm của Sở Hi Thanh trong Cửu Diệu Thần Luân kiếm bình thường đều không có chuyện gì làm, liền đổi các loại kinh thư trong Tàng Kinh lâu để xem, nhằm tăng cường tích lũy võ đạo và hiểu biết của Sở Hi Thanh.

Bí ẩn này là do một phân hồn của Sở Hi Thanh nhìn thấy, không chỉ không có chứng cứ, mà nghe còn rất hoang đường.

Chỉ là chất liệu của kinh thư rất bất phàm, là một khối da rồng chân chính.

Cũng không biết người phương nào đã ghi chép bí ẩn này, trong mỗi một văn tự kia đều ẩn chứa lực lượng rất lớn.

Lực lượng mạnh đến mức Sở Hi Thanh suýt nữa thì tin tưởng cái bí ẩn hoang đường này là thật.

Sở Hi Thanh lắc lắc đầu, thu hồi tâm tư.

Lúc này, hắn lại nghe thấy Sở Vân Vân truyền âm qua: “Nơi này có người mang sát ý với ngươi, lát nữa nhớ để ý nhiều hơn. Còn nữa, ngươi tốt nhất là ngồi xa một chút.”

Sở Hi Thanh hơi sững sờ.

Thái Thượng Thông Thần và Nhai Tí đao ý của hắn đều không có phản ứng nha.

Sở Hi Thanh lập tức hiểu ra.

Chắc là những người này đã dùng bí pháp để che đậy sát ý với hắn.

Từ khi thân phận Huyết Nhai thánh truyền bị bại lộ đến giờ, càng ngày kẻ địch càng hiểu rõ hắn, càng ngày càng quyết tâm và đầu tư hơn.

Đối phương thậm chí còn đưa tay vào trong Vô Tướng thần tông. . .

Sở Hi Thanh không khỏi tự nhắc nhở mình, sau này không thể bất cẩn ở bất kỳ trường hợp nào.

Thái Thượng Thông Thần và Nhai Tí đao ý tuy rất thần kỳ, nhưng không thể ỷ lại.

Mạnh như Tần Mộc Ca, sức chiến đấu ‘Gần Thần’, còn không phải bị người ta ám hại chết?

Sở Hi Thanh lại thản nhiên như không, hoàn toàn bỏ qua câu nói cuối cùng của Sở Vân Vân, lời nói mang theo vẻ tò mò: “Vân Vân, ngươi còn có thể thức tỉnh thiên phú huyết mạch?”

Hắn không ngờ Sở Vân Vân lại tham dự lần Nhiên Huyết pháp tế này.

Trước kia, Sở Vân Vân chưa bao giờ tham dự.

“Thử một chút, nhìn xem có thể khôi phục một ít thiên phú huyết mạch không.”

Vẻ mặt Sở Vân Vân dửng dưng: “Ngày xưa đều là đồ trụ hạ đẳng và trung đẳng, lần này là đồ trụ thượng đẳng, hẳn là có thể có chút tác dụng.”

Thật ra thì ngưng tụ huyết mạch của riêng mình, cũng là một loại thiên phú huyết mạch của bản thân.

Sở Vân Vân sợ dọa Sở Hi Thanh thôi.

Còn cả gần đây nàng hút không ít tinh huyết của Sở Hi Thanh, có thể mượn lực lượng của Nhiên Huyết pháp tế để khôi phục Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp bảy.

Khi Sở Vân Vân vừa nói xong, trưởng lão Huyết Nguyên viện trực ngày hôm nay đã ngự không mà lên.

Huyết Nguyên viện chuyên quản lý Huyết Nguyên đồ trụ và việc lấy máu cự thần, cũng không có đại trưởng lão như Tiếp Khách viện, mà chỉ có ba vị trưởng lão tam phẩm trực ban.

Vị trưởng lão này cố ý nhìn Sở Hi Thanh một chút, lúc này mới mở miệng nói: “Tất cả có chín mươi bảy người báo danh, thiếu hai người. Nhưng giờ thìn đã đến, quá thời hạn không hầu. Đồ trụ sắp mở ra, các ngươi phải ngưng thần chú ý.”

Hắn liền mở một cái túi khảm đầu lân phiến màu vàng sậm ra, rồi ném một giọt tinh huyết Cổ thần về phía Huyết Nguyên đồ trụ.

Đồ trụ lập tức dấy lên huyết diễm ngập trời, hào quang lan ra như một mặt trời nhỏ, làm cho toàn bộ tế đàn đều nóng bỏng, tựa như lò lửa.

Cùng lúc đó, một lượng lớn sương máu phiêu tán ra, bao trùm trong và ngoài tế đàn.

Cảnh tượng này không khác gì những lần trước.

Chương 1464: Hạ Bạch Thạch (2)

Khi sương máu lan tràn ra, Sở Hi Thanh và mấy người bên cạnh đều cảm thấy toàn thân ngứa ngáy và đau nhức.

Trong xương cốt của bọn họ vang lên ‘ken két’, toàn thân nóng bỏng.

Không giống chính là, trước kia bọn họ đều cảm thấy như có vô số yêu ma quỷ quái muốn bò ra từ trong xương của mình.

Lần này Sở Hi Thanh lại cảm thấy như một dòng dung nham hừng hực đang chảy xuôi trong người, nhổ từng tia khí đen trong người ra.

Sở Hi Thanh cũng hiểu, đây nhất định là lực lượng nguyền rủa.

Sở Vân Vân thì lại khác, toàn thân nàng xuất hiện một ngọn lửa màu trắng, lửa trắng vọt lên đến tận bảy trượng. Khí thế bức người, khiến cho Sở Hi Thanh ngồi ở bên cạnh cũng cảm thấy nóng rực, mà nguyên thần cũng phải chịu gánh nặng.

Trình độ võ đạo của Sở Vân Vân siêu quần tuyệt luân, có thể thu liễm khí tức đến mức tận cùng, sẽ không kinh động đến người ngoài.

Nhưng Sở Hi Thanh ngồi thật sự quá gần, nên vẫn cảm nhận được.

Hắn cảm thấy linh hồn của mình như đang bị một thanh đao sắc bén chặt chém ở trên thớt gỗ.

Sở Hi Thanh cuối cùng cũng hiểu, vì sao Sở Vân Vân lại nhắc nhở hắn ngồi xa ra.

Lúc này hắn hối hận cũng không kịp, chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Đúng lúc này, tâm thần Sở Hi Thanh chợt sinh ra cảnh giác.

Lúc trước hắn không cảm ứng được chút nguy hiểm nào.

Song khi đối phương đã lộ kế hoạch, đã ra tay thì Thái Thượng Thông Thần và Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh đã có cảm ứng.

Bên trong sương máu đầy trời này, chợt có vô số phi châm bắn về phía bọn họ.

“Làm càn!” Trưởng lão Huyết Nguyên viện giận dữ: “Gan chó thật lớn!”

Người này chọn thời cơ rất tốt!

Lúc này mọi người trong tế đàn đều đang thức tỉnh huyết mạch, chân nguyên tan rã, khó có thể nhúc nhích.

Nhưng chưa chờ vị trưởng lão này ra tay, Kế Tiễn Tiễn và Chu Lương Thần ngồi bên cạnh Sở Hi Thanh đã hành động.

Kế Tiễn Tiễn vung tay lên, ngưng tụ ra một mảnh huyết cương hình thuẫn, bảo hộ bên trái Sở Hi Thanh.

Trên cánh tay trái của nàng cũng hiện ra một cái thuẫn nhỏ.

Mưa châm kia không thể đột phá phòng ngự của nàng.

Sau đó, Kế Tiễn Tiễn hừ nhẹ một tiếng.

Chu Lương Thần thì lại vung trọng kiếm.

“Tha Nê Đái Thủy!”

Lúc này, mưa tên đầy trời lại như rơi vào vũng lầy, tốc độ giảm mạnh.

“Đảo Hành Nghịch Thi!”

Theo kiếm thứ hai của Chu Lương Thần, từng mảng từng mảng mưa châm bị quét xuống.

Nhưng cũng có những phi châm cao cấp hơn đã đến bên người Sở Hi Thanh.

Tổng cộng mười bảy cái phi châm bảy màu, trực tiếp xuyên qua không gian để đến đây.

“Thần Phong Vô Ảnh Châm!”

Sở Hi Thanh chỉ híp mắt, hắn vẫn ngồi yên lười ra tay.

Sau đó, quanh người Sở Hi Thanh bỗng nhiên tuôn ra những tiếng ‘leng keng’.

Những phi châm bảy màu này đều bị hắn đánh bay ra ngoài.

Không có một cái phi châm nào có thể đánh xuyên qua tầng ngoại cương thứ sáu của hắn.

Sở Hi Thanh cũng không ý vào Bá thể của mình để chống đỡ, mà dùng Hữu Vô HÌnh Hỗn Nguyên Thần sát làm lưỡi đao, rồi sử dụng Nhai Tí Đao để phản xạ ra.

Sau đó, Sở Hi Thanh ngẩng đầu nhìn về phía đạo kiếm quang ác liệt xuyên qua hư không kia.

Thần sắc hắn lạnh nhạt, đè Kim Phong Ngọc Lộ đao ở bên hông.

Nhưng trước khi hắn kịp rút đao, người kia đã thu kiếm lại, bay lùi về phía sau.

Đồng thời một giọng nói lạnh lẽo truyền đến bên tai của Sở Hi Thanh.

“Không hổ là người đứng đầu Thanh Vân Tổng Bảng, quả thực lợi hại!”

Sở Hi Thanh cười lạnh.

Bây giờ còn muốn chạy? Muộn rồi!

Khi Sở Vân Vân mở miệng nhắc nhở hắn, hắn đã dùng bí pháp để liên hệ với Tuần Sơn đường.

Có câu nói là gặp khó thì tìm cảnh sát.

Hắn đâu ngu đến mức ngồi không chờ bị đánh?

Khoảnh khắc này, một bàn tay khổng lồ bỗng nhiên vồ vào màn sương máu.

Cùng lúc đó, vài đạo kiếm ý mạnh mẽ cũng nghiền ép đến, khóa chặt người kia.

Bóng người kia dường như cũng phát hiện tình hình không ổn, lập tức chửi ầm lên, đồng thời ra sức né tránh.

Nhưng người này chỉ né tránh được một cái nháy mắt, liền bị bàn tay khổng lồ kia bắt được, trực tiếp bóp thành bột máu.

Sở Hi Thanh lập tức nhìn thấy bóng người của đại trưởng lão Tuần Sơn đường Phương Chính xuất hiện ở bên cạnh người kia.

Tướng mạo của vị này giống hệt Phương Bất Viên.

Đầu ngay ngắn chỉnh tề, quả thực chính là một hình vuông.

Để Sở Hi Thanh nghĩ đến một trò chơi tên là Minecraft, trong đó có một cái tên là Steven, rất giống với Phương Chính này.

Phương Chính mỉm cười với hắn, sau đó liền mang đầu người kia rời đi.

Sở Hi Thanh cũng bắt đầu tập trung tinh thần, giải phong ấn huyết mạch trong cơ thể.

Lần này hắn dùng Thiết Sơn Trạch Huyết thuật để khóa chặt bốn môn thiên phú huyết mạch là Thái Thượng Thông Thần, Nhai Tí, Thần Thương và Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân.

Sở Hi Thanh không biết mình có thể toại nguyện hay không, có thể để những thiên phú này thăng cấp hay không? Phạm vi thăng cấp lại thế nào?

Sở Mính ở phía xa xa thì lại thu hồi ánh mắt thất vọng của mình.

Trong lòng nàng lóe lên hai ý nghĩ.

Một cái là Sở Hi Thanh, thực lực của hắn bây giờ đúng là rất mạnh. Một thân Bá thể đã đăng đường nhập thất.

Sở Hi Thanh chưa từng để lộ thứ này khi giao thủ với Tần Tịch Nhan.

Hai là hai cái Đạo thị của Sở Hi Thanh, thực sự là rất cứng chức, Sở Sơn và Sở Thạch bên cạnh mình căn bản là không thể so sánh.

Chương 1465: Hạ Bạch Thạch (3)

Khi Sở Hi Thanh tỉnh lại, sắc thời đã gần hoàng hôn, sương máu ở chung quanh cũng biến mất tăm.

Sở Hi Thanh ngưng thần cảm nhận lực lượng huyết mạch trong thân thể, sau đó tâm thần liền chấn động.

Hắn nhìn về phía màn hình huỳnh quang hư ảo trước mắt.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Ngũ phẩm thượng (Thiên Quân).

Võ đạo: Thiên Thù Thần Ý Đao (tầng mười sáu), Thần Hành Vô Tướng (Tầng mười lăm), vạn Kiếm Thần Tru Chỉ (tầng mười lăm), Tam Tương Thiên Lục Đao (tầng mười lăm), Cửu Luân thần ấn (tầng mười một), Cửu Luân Ngự Kiếm chân quyết (tầng mười sáu / phong ấn).

Võ ý: Nhai Tí chân ý (tầng hai mươi), Tru Thiên chân ý (tầng mười sáu), Kim Cương chân ý (tầng mười ba), Bất Diệt chân ý (tầng mười một), Trảm Thiên chân ý (tầng mười một), Trụ Thiên chân ý (tầng mười một), Vĩnh Hằng chân ý (tầng mười một).

Nguyên công: Thần Nguyên Vô Tướng công (tầng mười một / ngũ phẩm thượng), Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (tầng mười ba).

Điểm huyết nguyên: 702164,3.

Thiên phú: Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (cấp mười lăm), Thần Dương (cấp mười bốn), La Hầu (cấp mười hai), Táng Thiên / chân (cấp mười sáu), Thái Thượng Thông Thần (cấp mười bốn), Nhai Tí (cấp mười bốn), Thần Thương (cấp mười hai), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (cấp mười ba), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (cấp mười một).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, cộng sinh (cấp sáu), Lê Tham chi môn, Thái Sơ Thần Vận (trung), Huyết tùng Thần hạch.

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, thu hoạch cũng không tệ lắm.

Bốn loại huyết mạch đều có tiến bội.

Đặc biệt là Nhai Tí và Thần Thương, mỗi cái đều tăng hai cấp, Thần Thương cấp mười hai rốt cuộc cũng thức tỉnh một năng lực thiên phú, từ miêu tả để xem thì rất đáng vui mừng.

Ngoài ra, mỗi thứ khác cũng có biến hóa.

Hắn học thân pháp đỉnh cấp của Vô Tướng thần tông là Thần Hành Vô Tướng, thay để cho Mị Ảnh Vân Tung trước kia.

Vạn Kiếp Tru Thần Chỉ là thay thế cho Thần Lôi Động Chân Chỉ, đây là con đường của Tru Thiên Đao, cũng là lấy tay thay đao.

Thiên Thù Thần Ý Đao thì chưa thay, đây là vì Sở Hi Thanh còn chưa có 'đao tâm'.

Cửu Luân thần ấn cũng tăng một tầng, để nguyên thần của hắn được tăng mạnh.

Võ ý cũng tiến bộ rất nhiều, tất cả đều có tăng lên.

Thật ra đều là do thiên phú huyết mạch mang lại, một phần là do trụ cột thấp, nên dễ dàng tăng lên.

Chỉ có Nhai Tí đao ý là tăng lên đến tầng hai mươi, Tru Thiên đao ý cũng đã lên đến tầng mười sáu, để sức chiến đấu của hắn tăng mạnh.

Nhai Tí đao ý tầng hai mươi, đã có thể đề luyện gần bảy phần mười thiên quy Báo Ứng rồi.

Tru Thiên đao ý tầng mười sáu, cũng đã chính thức bước vào tầng thứ ngưng tụ Thiên quy đạo luật rồi.

Chỉ có điểm huyết nguyên là để Sở Hi Thanh đau lòng không ngớt.

Điểm huyết nguyên hầu như không nhúc nhích, quả thực là như rùa bò.

Sau đó Sở Hi Thanh lại nhìn về phía Sở Vân Vân ở bên cạnh.

Vừa rồi, khí thế trên người của Sở Vân Vân quả thực là để Sở Hi Thanh kinh hồn bạt vía.

Nếu như Sở Vân Vân không cố ý kiềm chế, có thể chấn động toàn bộ thần sơn.

Rốt cuộc nàng vừa mới làm gì?

Sở Hi Thanh nghi ngờ không thôi: “Vân Vân, ngươi khôi phục thiên phú huyết mạch rồi? Khôi phục bao nhiêu?”

“Khôi phục một chút, Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp bảy.”

Vẻ mặt Sở Vân Vân dửng dưng.

Chủ yếu là ngưng tụ huyết mạch của riêng mình, nhưng bây giờ chỉ mới hoàn thành tầng thứ nhất.

Trước mắt, cái huyết mạch này vẫn nằm trong trạng thái thí nghiệm, nếu như phát triển không lý tưởng thì còn phải hủy đi làm lại lần nữa.

Thần sắc nàng hơi động: “Tiếp đó ngươi đi đâu? Hay là về Thiên Lan cư nghiên cứu võ đạo?”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, hắn còn có thể làm cái gì?

Hắn đúng là muốn đi ra ngoài một chuyến, đi thu hồi thứ mà Huyết Nhai Đao Quân đã nói.

Còn cả lá cờ Nghịch Thần Kỳ bị Quỷ Ảnh lấy đi nữa, cũng phải nghĩ biện pháp thu hồi.

Vấn đề là Lý Trường Sinh nói mười ngày mới lấy được xương sườn Cổ Thần, Thiên Khí viện luyện chế xương sườn thành phôi của đao tâm cũng phải mất mười ngày nữa.

Chỉ cần cô đọng Thần Ý Đao Tâm, thì hắn có thể không sợ bất kỳ sóng gió nào.

Ngoại trừ đám người trên Thiên Bảng ra, cực kỳ ít người có thể làm gì được hắn.

Ngoài ra, Thái Hư Bàn và nhẫn Càn Khôn cũng phải chờ một thời gian.

Khoảng thời gian này, hắn chỉ có thể chờ ở Thiên Lan cư.

Sở Hi Thanh bây giờ, ngoại trừ nghiên cứu võ đạo ra thì đều nhìn chằm chằm vào Lệ Thiên Công.

Hắn mang không ít tài liệu đỉnh cấp từ Vân Hải tiên cung về, hi vọng Lệ Thiên Công luyện chế cho hắn một thanh đao tốt.

Huyết Nhai thần đao tất nhiên rất tốt, chỉ là bình thường không dựa vào được.

Sở Hi Thanh vẫn cần một đôi binh khí tốt để đối địch.

“Nếu không có chuyện gì, ngươi đi theo ta đến Thần Đan viện, ta dẫn ngươi đi gặp một người.”

Sở Vân Vân nói đến đây, thần sắc hơi động: “Tiễn Tiễn, ngươi cũng đi cùng.”

Từ hành trình Vân Hải tiên cung đến xem, Kế Tiễn Tiễn là không bán đứng bọn họ.

Sở Vân Vân không biết là vì nguyên do gì, mà khiến cho cô bé này trở nên như vậy.

“Ta?” Kế Tiễn Tiễn chỉ chỉ vào mình, mắt hiện vẻ hỏi thăm.

Sau khi nhận được đáp án khẳng định từ Sở Vân Vân, nàng lập tức gật đầu: “Được!”

Trong lòng Kế Tiễn Tiễn lại cảm thấy rất phấn chấn.

Xem ra nàng đã chiếm được sự tin tưởng của hai huynh muội này.

Đây chính là thứ Kế Tiễn Tiễn tha thiết mơ ước.

Bây giờ nàng đã đánh vào nơi sâu xa nhất của Thiết Kỳ Bang và Vô Tướng thần tông, biết được bí mật quan trọng của bọn họ.

Chương 1466: Hạ Bạch Thạch (4)

Khi Sở Hi Thanh đi đến Thần Đan viện, lại nhận được một tin phù của Phương Chính.

Bọn họ đã thẩm vấn được tên thích khách kia.

Người này là một khách khanh tam phẩm của Vãng Sinh thiên.

Cái gọi là ‘khách khanh’, cũng chỉ là gọi cho đẹp thôi, thật ra chính là sát thủ đỉnh cấp của Vãng Sinh thiên.

Tu vị của người này là tam phẩm, được xưng Bách Diện Tu La. Lần này trực tiếp giết chết một tên đồng môn của bọn họ, thay thế thân phận và lẻn vào Vô Tướng thần tông.

Để người ta kinh dị là thủ đoạn của bọn họ chẳng những có thể giấu diếm linh giác nhạy bén của Sở Hi Thanh, mà còn có thể tạm thời luyện ra một Vô Tướng thần ấn để lừa gạt tông môn.

Phương Chính kết luận là sau lưng Bách Diện Tu La còn có một thuật sư nhất phẩm.

Sau này Tuần Sơn đường sẽ bố trí và phòng bị những trường hợp tương tự.

Thật ra thì những thứ này không quan trọng, quan trọng là kẻ địch của bọn họ đã bắt đầu ra tay với Sở Hi Thanh. Quan trọng nhất chính là giải thưởng cho cái đầu của Sở Hi Thanh ở Vãng Sinh thiên và Sát Sinh lâu đã lên đến trình độ để người ta trợn mắt há mồm.

Ngoại trừ đan dược trị giá mấy ngàn vạn lượng vàng ra, ngoài linh thạch và pháp khí ra, thì còn có công pháp nhắm thẳng nhị phẩm và bí dược tương ứng.

Lúc này, toàn bộ giang hồ đều rục rịch.

Dù là trong Vô Tướng thần tông, cũng chưa chắc là không có người động lòng.

Để Sở Hi Thanh vui mừng chính là, lúc này Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm lại hủy bỏ treo thưởng ở trong hai tổ chức sát thủ.

Bây giờ, ngoại trừ hạng 5 Thiên Bảng là Vĩnh Tuế Phiêu Linh – Ngọc Độc Hành, hạng 16 Thiên Bảng là Cửu Kiếm Cầm Ma – Lang Bắc Vọng tiếp tục treo thưởng ra, thì còn có hạng 20 Thiên Bảng là Tứ Quý Thần Kiếm – Quý Thiên Thu và hai vị Thiên Bảng ẩn danh khác.

Sở Hi Thanh đã cảm thấy một luồng áp lực kinh người phả vào mặt.

Hắn nghĩ đến Sở Mính mấy tháng trước, quả thực là không tốt lắm.

Sau khi tiến vào Thần Đan viện, Sở Vân Vân lặng lẽ đi sau Sở Hi Thanh nửa bước.

Lý Trường Sinh cho nàng quyền hạn rất lớn, có thể tự do ra vào hầu như tất cả cấm địa trên Vô Tướng thần sơn.

Nhưng Sở Vân Vân vẫn không muốn thu hút sự chú ý của người khác.

Nàng không muốn mang đến tai kiếp cho Vô Tướng thần tông.

Vì vậy, nhất định phải lấy danh nghĩa của Sở Hi Thanh để đến đây.

Sở Hi Thanh đi men theo Sở Vân Vân chỉ thị, vẻ mặt ngờ vực: "Vân Vân, người ngươi muốn gặp là vị kia sao?"

Kế Tiễn Tiễn nghe vậy thì vẻ mặt hơi động.

Nàng cũng nghĩ đến một người, đó là một nhân vật được xưng là Vô Thượng Kiếm Tâm, gần đây Vô Tướng thần tông mới trao đổi với triều đình, đưa người này về.

Nhưng Kế Tiễn Tiễn không hiểu, vì sao Sở Vân Vân lại đưa nàng đến đây?

Chỉ bởi vì bọn họ tu luyện công pháp tương tự nhau sao?

"Là hạng 9 Thiên Bảng hai mươi năm trước, Vô Thượng Kiếm Tâm - Hạ Bạch Thạch."

Ánh mắt Sở Vân Vân phức tạp: "Ngày xưa, vị Hạ sư bá này nổi danh với sư tôn ta, được người ta gọi là Vô Tướng Song Bích, chiếu sáng khắp thiên hạ."

"Tên của Hạ sư bá, có ai trong Vô Tướng thần tông mà không biết?"

Sở Hi Thanh lắc đầu: "Nghe đồn thời kỳ đỉnh cao thì kiếm đạo của hắn không kém sư tôn, ngày xưa rất được tông môn coi trọng, cho rằng là nhân vật có thể luyện Thần Ý Như Tâm Kiếm đến tầng thứ thánh truyền. . ."

Đáng tiếc là thiên tài này đã ngã xuống vào hai mươi năm trước.

Không biết vì sao mà kiếm tâm của Vô Thượng Kiếm Tâm - Hạ Bạch Thạch bị tổn hại, tiến vào trạng thái hóa ma, liên tục tàn sát hơn hai ngàn vị võ tu giang hồ.

Dù hắn chưa tàn sát bình dân, nhưng lại tạo thành một mảnh địa vựa năm mươi dặm bị máu độc và ma lực xâm nhiễm, đến giờ vẫn không một ngọn cỏ.

Sau vài ngày khi Hạ Bạch Thạch nhập ma, Bảy đời Thượng phụ - Độc Cô Thủ và Bắc Thần Thần Hầu – Bắc Thần Giáo Khu đã liên thủ với hai, bắt Hạ Bạch Thạch rồi giả về thiên lao!

Ngày xưa, Hạ Bạch Thạch có công lớn với tông môn, hơn nữa còn có quan hệ rất tốt với mọi người trong môn phái.

Khi đó các sư huynh đệ của Vô Tướng thần tông đều giận dữ, không cam lòng, không đành lòng.

Tố Phong Đao thậm chí còn đích thân đến kinh thành, ẩn núp ở kinh thành mấy tháng trời, khiến cho triều đình hãi hùng khiếp vía.

Nhưng mà thần tông cũng có môn quy của thần tông.

Tu hành công pháp ma đạo là một tội, tàn sát người vô tội là một tội.

Vô Tướng thần tông đừng nói là cứu người, mà còn phải khai trừ khỏi tông môn và bắt giữ để hỏi tội.

Mà vào lúc này, Kiến Nguyên đế đăng cơ được mười năm, chính trị rõ ràng, quốc thái dân an, dân tâm quy phục.

Khi đó đại trưởng lão Giới Luật đường Lư Thủ Dương cầm đầu một đám người, kiên trì trị tội Hạ Bạch Thạch. Không muốn vì một tội nhân mà đối kháng với triều đình, đối địch với thiên hạ.

Khi đó, toàn bộ giang hồ đều vì thế mà chấn động, hỗn loạn kéo dài mấy tháng trời.

Trong Vô Tướng thần tông cũng gần như phân liệt, đến nay vẫn là một vết sẹo của Vô Tướng thần tông.

Cuối cùng, thái sư Độc Cô Thủ phải hứa hẹn là bảo đảm an toàn của Hạ Bạch Thạch, được giam giữ riêng ở thiên lao, cơm áo không lo, nhờ vậy mới thuyết phục được Vô Tướng thần tông nhường một bước.

Vô Tướng thần tông cũng đồng ý phụ trách di chuyển bình dân, và bồi thường một số tiền lớn cho những võ tu vô tội kia.

Chương 1467: Hạ Bạch Thạch (5)

Vẻ mặt Sở Hi Thanh hơi khó hiểu: “Ta không hiểu, vì sao kiếm tâm của Hạ sư bá lại nát, lại vì sao mà nhập ma?”

Hắn khá là tò mò, cho nên cũng điều tra về vụ việc năm đó.

Nhưng Sở Hi Thanh lại không điều tra được gì cả, chỉ biết chuyện năm đó xảy ra rất bất ngờ và đột ngột, không có bất kỳ dấu hiệu nào cả, cũng không có ia có thể nói ra lý do.

Sau đó tông môn cũng từng điều tra, nhưng cũng không có kết quả gì.

“Ta không rõ lắm.” Sở Vân Vân lắc đầu: “Khi ta gia nhập Vô Tướng thần tông thì Hạ sư bá đã là chuyện cũ của tông. Nhưng ta từng hỏi sư tôn, nàng nói là có quan hệ với nữ nhân, rất có thể là có người cố ý đặt bẫy, phá nát Vô Thượng Kiếm Tâm của hắn.”

“Nàng từng đi vào thiên lao, tự mình hỏi Hạ sư bá, nhưng khi đó Hạ sư bá đã điên điên khùng khùng, nàng không hỏi được gì cả.”

Sở Vân Vân hít một hơi, lời nói ngậm lấy tiếc nuối: “Ngày xưa, khi Hạ sư bá bước vào nhất phẩm thì còn trẻ hơn Thương Hải Thạch hai tuổi, thiên phú tu luyện Thần Ý Như Tâm Kiếm của hắn còn mạnh hơn cả Thương Hải Thạch. . . Chúng ta đến rồi.”

Sở Vân Vân nhướng mày nhìn về phía trước.

Đó là một tòa lầu các hai tầng, phạm vi chỉ khoảng bay trưởng.

Trước cửa lầu các là bốn đệ tử nội môn đang phòng thủ.

Sau khi bọn họ nhìn thấy Sở Hi Thanh thì hơi bất ngờ, nhưng cũng không có ý ngăn cản.

Phía trên đã thông báo, nói là Huyết Nhai thánh truyền có thể sẽ đến thăm vị Hạ sư bá này.

Lúc này, một tia mùi thuốc đã bay ra từ cửa sổ.

Sở Hi Thanh vừa ngửi thấy mùi thuốc thì đã cảm thấy thấm đẫm vào phế phủ.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại nhướng mày lên, bởi vì hắn ngửi thấy một mùi tanh tưởi và mục nát ở trong đó.

Khi Sở Hi Thanh đẩy cửa bước vào, cũng chỉ thấy bên trong rất trống trải. Ngoại trừ mấy cái ghế và thùng gỗ ra, thì chỉ có một vại thuốc lớn ở trung ương, phải mười người mới có thể ôm được vại thuốc này.

Bên trong vại thuốc là một người đang nằm, hắn phiêu đãng và lơ lửng trên mặt nước.

Đó là một trung niên cao to khoảng bốn mươi tuổi.

Trên người hắn mặc một chiếc áo tơ trắng không dính nước, khuôn mặt thanh tú trắng nõn, râu ngắn được tu sửa tinh tế, khí chất ôn hòa, chỉ là ánh mắt tan rã và vô thần.

Hình tượng này khác xa với vẻ râu tóc cẩu thả, điên điên khùng khùng mà Sở Hi Thanh tưởng tượng.

Nhưng mà cũng đúng, Lý Trường Sinh và Hạ Bạch Thạch là sư huynh đệ tình thâm, sau khi đưa vị này về nhà, há có thể không chăm sóc cẩn thận?

Mùi mục nát bên trong thuốc cũng bắt nguồn từ Hạ Bạch Thạch.

Sở Hi Thanh đoán là do vết thương trên người Hạ Bạch Thạch, chỉ là bị áo bào trắng kia che kín mà thôi.

Hắn nghe nói khi vị Hạ sư bá này trở về, toàn thân đều là vết thương, không có một nơi nào là lành lặn, có thể nói là vô cùng thê thảm.

Sắc mặt Sở Vân Vân nghiêm nghị, thi lễ về phía Hạ Bạch Thạch: “Đệ tử thân truyền của Tố Phong Đao, Sở Vân Vân gặp qua Hạ sư bá!”

Sở Hi Thanh cũng thi lễ: “Đệ tử Sở Hi Thanh, gặp qua sư bá!”

Cả người Hạ Bạch Thạch lại như đầu gỗ, chỉ là khi nghe thấy ba chữ ‘Tố Phong Đao’ thì ánh mắt mới hơi giật giật.

Nhưng cũng chỉ là hơi giật giật mà thôi, hắn còn không có hứng thú liếc mắt nhìn bọn họ nữa kìa.

Sở Vân Vân cũng không để ý lắm, nàng đi thẳng đến bên người Hạ Bạch Thạch, ngưng thần nhìn vị cao nhân từng leo lên Thiên Bảng này.

Lần này nàng đến đây, cũng không phải chiêm ngưỡng dung mạo chán nản của vị sư bá này, mà là nhận được thỉnh cầu của Lý Trường Sinh.

Lý Trường Sinh muốn mời nàng nhìn xem một chút, xem có cơ hội khôi phục tu vị cho Hạ Bạch Thạch hay không?

Sở Vân Vân tuy rằng chỉ có chút thành tựu trên y đạo, nhưng nàng rất bác học, có kiến thức, có lẽ có thể nghĩ ra biện pháp chữa trị cho Hạ Bạch Thạch.

Đây thật ra chỉ là ngựa chết chữa thành ngựa sống thôi, làm tất cả những gì có thể thôi.

Ngay cả đám thần y và Đan sư trong Thần Đan viện còn không thể làm được, Sở Vân Vân quá nửa là không có biện pháp.

Có điều, nàng vẫn muốn tận một phần sức lực vì tông môn, nên cũng đáp ứng đến xem thử.

Sở Vân Vân ngưng thần nhìn một lát, lại không có kết quả gì.

Sau đó, nàng thử thò ngón tay ra, tiếp xúc với mấy khiếu huyệt trên cơ thể Hạ Bạch Thạch.

Sở Vân Vân liền nhíu chặt lông mày.

Tình hình của Hạ Bạch Thạch cực kỳ ác liệt, khí tức trong cơ thể như một đoàn nước đọng, rất ít sinh cơ.

Để người ta kinh dị chính là, Hạ Bạch Thạch lại còn sống.

Tuy rằng thuốc bên trong vại đều là vật phẩm thượng giai, thậm chí có thể kéo dài tuổi thọ cho người bình thường, nhưng thân thể Hạ Bạch Thạch lại bài xích với dược lực này.

Sau đó, Sở Vân Vân lại đưa tay điểm vào mi tâm của Hạ Bạch Thạch, muốn dò xét thần hồn của Hạ Bạch Thạch.

Lúc này, Hạ Bạch Thạch lại cười hì hì, vỗ bỏ tay của Sở Vân Vân.

“Sao ngươi lại cù ta? Đừng nghịch nữa!”

Sở Vân Vân nhất thời sửng sốt, nhìn về phía mu bàn tay mình.

Trong mắt nàng hiện lên vẻ nghi ngờ và khó hiểu.

Tuy rằng nàng không dùng bao nhiêu sức lực, nhưng không phải người khác muốn vỗ là vỗ được.

Chương 1468: Hạ Bạch Thạch (6)

Vẻ mặt Sở Hi Thanh rung lên: “Hình như tu vị của Hạ sư bá chưa bị phế sạch?”

Sở Vân Vân lại không lạc quan lắm, nàng lắc đầu: “Hắn vô ý thì có thể điều động một ít chân nguyên và võ ý. Nhưng lúc có ý thì lại vẫn là một phế nhân. Nhưng đây cũng là một tin tức tốt, có thể thấy kiếm tâm của hắn tuy bị phá nát, nhưng vẫn còn một chút tàn dư.”

Sau đó nàng ra hiệu cho Kế Tiễn Tiễn: “Tiễn Tiễn, ngươi qua đây.”

Kế Tiễn Tiễn ngờ vực đi qua, mặc kệ Sở Vân Vân nắm tay của mình.

Khoảnh khắc này, Độc Tôn đao ý của nàng không tự chủ được mà ngưng tụ.

Dưới sự dẫn dắt của Sở Vân Vân, đao ý của nàng lại trực tiếp đâm vào trong nguyên thần của Hạ Bạch Thạch.

Sở Hi Thanh thấy thế thì khóe môi giật giật, ánh mắt bối rối.

Sở Vân Vân không cứu chữa Hạ Bạch Thạch thì cũng thôi, làm sao lại còn bảo Kế Tiễn Tiễn đâm hắn một đao?

"Đồng loại bài xích, tu luyện Độc Tôn Đao, vĩnh viễn sẽ không ưa một người duy ngã độc tôn khác. Luyện Như Ý Kiếm, cũng vĩnh viễn không chịu được một kẻ tùy tâm khác. Một khi võ ý của bọn họ tiếp xúc, tất sẽ tự động kích hoạt để tranh cao thấp."

Sau đó Sở Vân Vân lại hơi lắc đầu: "Không có hi vọng, ngay cả Độc Tôn đao ý mà cũng không thể kích thích kiếm tâm của hắn."

Kế Tiễn Tiễn lại âm thầm hoảng sợ với thủ đoạn của Sở Vân Vân.

Vừa rồi, toàn bộ quá trình nàng đều không làm chủ được, đều bị Sở Vân Vân điều khiển.

Tuy nhiên, khi Kế Tiễn Tiễn thu hồi đao ý lại, thì vại thuốc lại chợt nổ vang.

Hạ Bạch Thạch thế mà lại đứng bật dậy, một phát nắm chặt tay của Kế Tiễn Tiễn: "Không đúng! Ngươi đừng đi, ngươi đã từng tái tạo đạo tâm!"

Một trảo này của hắn cực kỳ mạnh mẽ, Kế Tiễn Tiễn không chỉ không tránh khỏi, mà xương cốt còn kêu 'ken két'.

Kế Tiễn Tiễn hoảng hốt sợ hãi, sắc mặt đại biến. Nàng ra sức giãy dụa, nhưng lại không thể giãy dụa ra, tay của đối phương quả thực là như gọng kìm.

Râu tóc Hạ Bạch Thạch lại dựng lên, thái dương nổi gân xanh, thần thái dữ tộn: "Đạo tâm của ngươi rõ ràng là bị hao tổn trong thời gian này, trải qua tái tạo. Nói cho ta biết, rốt cuộc là người đã làm như thế nào?'

Đầu óc Kế Tiễn Tiễn mơ hồ, nàng chỉ cảm thấy xương cốt trên cánh tay mình càng ngày càng nứt rộng ra, gần như nát vụn.

May mắn là đúng lúc này, Sở Vân Vân phẩy tay một cái, mạnh mẽ đẩy Hạ Bạch Thạch ra.

“Sư thúc, ngài chớ nóng vội, có chuyện gì cũng có thể bàn bạc. . .”

Nàng vốn muốn giao lưu với Hạ Bạch Thạch, nhưng nàng còn chưa nói xong, liền nhìn thấy Hạ Bạch Thạch nằm trở lại, mặt mày mờ mịt nhìn lên trần nhà.

“Đúng vậy, không có hi vọng! Hạ Bạch Thạch ngươi không có hi vọng. Sống có gì vui, chết có gì buồn, ta thua, thua hoàn toàn!”

Ánh mắt hắn lặng lẽ, hoàn toàn không có hứng thú nói chuyện với Sở Vân Vân.

Sở Hi Thanh không khỏi gãi đầu: “Đây là thế nào?”

Sở Vân Vân suy tư, cười khổ nói: “Là do chứng nứt hồn, Hạ Bạch Thạch vẫn còn một phần ý thức, muốn khôi phục kiếm tâm, chữa trị ‘công thể’. Có điều, bộ phận ý thức này không nhiều, không thể chiếm cứ chủ đạo, hơn nữa, nói nghe thì dễ?”

Sau đó nàng lại nhìn Kế Tiễn Tiễn với ánh mắt sâu xa: “Thật ra đúng là có một phương pháp có thể giúp hắn khôi phục, kiếm tâm của hắn đã tan vỡ, vậy thì tạm thời tìm một người hoặc vật nào đó để thay thế kiếm tâm của hắn. Nhưng cái này còn có một yêu cầu, chính là người hay vật đó phải là thứ hắn tin tưởng và kính phục, tín ngưỡng.”

Thật ra Sở Vân Vân cảm thấy rất kỳ quái, vì sao Kế Tiễn Tiễn lại có thể khăng khăng một mực với Sở Hi Thanh, thành công tái tạo đạo tâm?

Sau khi Kế Tiễn Tiễn phản bội triều đình, uy lực lại càng mạnh mẽ hơn, khiến người ta không thể tin nổi.

Sau khi Sở Hi Thanh nghe xong, sắc mặt hắn không khỏi quái lạ, mở võ đạo bảo khố của mình ra.

Ngoại trừ Hỗn Độn Chi Tâm ra, bên trong còn có ba tấm thẻ thần thông Gần Mực Thì Đen (tam phẩm).

Nói đến thì thời gian này thẻ Gần Mực Thì Đen xuất hiện rất nhiều, tần suất xuất hiện cực cao.

Sở Hi Thanh còn tưởng rằng hệ thống đưa thứ này là để cho hắn tiếp tục nhuộm Kế Tiễn Tiễn.

Nhưng bây giờ xem ra, chưa chắc!

Chỉ là không biết thẻ Gần Mực Thì Đen tam phẩm này có thể sử dụng với vị Hạ Bạch Thạch này hay không?

Hơn nữa, muốn sử dụng thẻ Gần Mực Thì Đen thì phải có một điều kiện bắt buộc, đó là Hạ Bạch Thạch nhất định phải là thuộc hạ của hắn.

Mà ngay khi Sở Hi Thanh đang suy nghĩ rất nhanh, hắn lại nghe thấy một tiếng nói khàn khàn và lạnh lẽo truyền đến từ phương xa.

“Bỉ nhân Vạn Kiếm Sinh, hôm nay đến đây để lĩnh giáo đao pháp của Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh!”

Giọng nói này cuồn cuộn như lôi, thế mà lại xuyên qua trận pháp phòng hộ của Vô Tướng thần tông để đến nơi này.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, sự chú ý của hắn lập tức rời khỏi người Hạ Bạch Thạch.

Chương 1469: Vạn vật thiên địa đều có thể làm đao

Sở Hi Thanh nghe thấy tiếng kêu gào bên dưới, chẳng những không kinh không sợ mà còn lấy làm mừng.

Xem ra Hỗn Độn Chi Tâm có hi vọng rồi.

Tin tức của Sở Hi Thanh cũng rất nhanh nhạy.

Thiên Thính viện của Vô Tướng thần tông, cứ cách mười ngày là sẽ chỉnh lý một phần tình báo và các loại lời đồn trên giang hồ, các loại chuyện lớn trong thiên hạ, rồi cung cấp cho Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh còn có Thiết Kỳ Bang, bây giờ cũng là một con đường cung cấp tin tức đáng tin cậy.

Theo thế lực của Thiết Kỳ Bang ngày càng mở rộng, tin tức càng ngày càng nhanh nhạy hơn.

Đặc biệt là khu vực Đông Châu, hầu như không có gì là Thiết Kỳ Bang không tìm hiểu được.

Sở Hi Thanh cũng đã nghe nói qua về vị Thần Đao Ma Quân - Vạn Kiếm Sinh này!

Hắn biết người này đang quét ngang tất cả thiếu niên anh kiệt trong thiên hạ, ngay cả ba vị Thiên Quân nổi danh cùng Sở Hi Thanh cũng bại trong tay người này.

Sở Hi Thanh biết Vạn Kiếm Sinh sớm muộn gì cũng sẽ tìm đến mình, hắn cũng mong chờ người này như chờ suối ngọt.

Hắn coi Vạn Kiếm Sinh là cơ duyên để mình đổi lấy Hỗn Độn Chi Tâm.

Nếu Lý Trường Sinh không hạ lệnh cấm túc, nghiêm cấm hắn chạy ra ngoài một mình, thì Sở Hi Thanh đã chạy đi tìm Vạn Kiếm Sinh từ lâu rồi.

Sở Hi Thanh không ngờ người này lại đến nhanh như vậy.

Lúc trước hắn hầu như đã tuyệt vọng.

Người này có một thói quen xấu, hắn đi đến nơi nào đều quét ngang tất cả, phàm là có người khiêu chiến thì sẽ chiến hết, không cự tuyệt bất kỳ ai. Nhất định phải áp đảo toàn bộ anh kiệt ở địa phương, thì mới tiếp tục tiến lên.

Với cái tốc độ như rùa bò này của Vạn Kiếm Sinh, phải bao lâu mới đến Vô Tướng thần tông chứ?

Nhưng không ngờ lần này lại đến nhanh như vậy.

Lúc này, Sở Hi Thanh đã ném vị sư bá trong vại thuốc lên chín tầng mây, tay đè đao, tràn đầy hứng thú đi ra ngoài.

Nhưng khi hắn sắp bước chân ra khỏi cửa, Sở Vân Vân bỗng nhiên mở miệng: “Huynh trưởng, lát nữa ngươi giao thủ với Vạn Kiếm Sinh, hãy dốc hết sức hủy diệt hắn đi!”

Sở Hi Thanh không khỏ “A” một tiếng, quay đầu nhìn Sở Vân Vân.

Giọng nói của thiếu nữ bình tĩnh, lại bao hàm vẻ lạnh lẽo và khốc liệt.

“Ta nhất định sẽ dốc hết sức.” Hắn nói như chém đinh chặt sắt, sau đó lại tò mò hỏi: “Vân Vân, ngươi có thù oán với Thần Đao môn sao? Chẳng lẽ bọn họ cũng tham dự vào việc vây giết ngươi?”

Sở Hi Thanh rất ít khi thấy Sở Vân Vân có ác ý lớn như vậy với người nào.

Đặc biệt là Vạn Kiếm Sinh này chỉ là một người trẻ tuổi cùng thế hệ, lại không có bất kỳ tiếp xúc gì với bọn họ.

Ngày xưa không thù, ngày nay cũng không oán.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, cái này nhất định phải có nguyên do.

“Ta không biết hắn có tham dự vây giết hay không, cũng không có chứng cứ. Chỉ là nghi ngờ một trong ba vị cao thủ nhất phẩm đó, chính là Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm. Người này ẩn giấu thân phận, dùng pháp khí mà hắn không quen thuộc, nhưng ta vẫn nhìn thấu vài phần nền tảng của hắn.”

Sở Vân Vân lắc đầu, giọng nói vẫn không phập phồng hay gợn sóng: “Duy nhất có thể xác định là, dù Thần Đao môn không phải kẻ địch của chúng ta, thì cũng sẽ không thành bạn của chúng ta. Thần Đao Ma Quân - Vạn Kiếm Sinh hẳn là ‘Người truyền đao’ đời này của Thần Đao môn. Sau khi người này xuất đạo, đã gây hấn với tất cả anh kiệt trong thiên hạ, mục đích tuyệt đối không chỉ vì rèn luyện. Vì vậy. . .”

Ánh mắt Sở Vân Vân lạnh lùng như băng: “Hủy diệt đạo tâm của hắn!”

Sở Hi Thanh nhướng mày, sau đó liền bước nhanh ra khỏi lầu các.

Tại tầng thứ của bọn họ, nào cần chứng cứ xác thực gì chứ?

Chỉ cần Sở Vân Vân nghi ngờ và cảm ứng như vậy là đủ rồi.

Sở Hi Thanh vừa mới điều động kiếm chu bay khỏi đỉnh núi, liền nghe thấy giọng nói khàn khàn của Vạn Kiếm Sinh truyền đến lần nữa.

“Bỉ nhân Vạn Kiếm Sinh, hôm nay đến đây để lĩnh giáo đao pháp của Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh, ấn chứng võ đạo! Xin hỏi Sở huynh có đây không? Ở đây thì hiện thân cho một câu trả lời. Chiến hay không chiến, nói một lời đi!”

Tuy rằng lời nói của Vạn Kiếm Sinh vẫn tương tự như lúc trước, nhưng rõ ràng là đã hơi mất kiên nhẫn.

Sở Hi Thanh cũng điều khiển kiếm chu bay thẳng xuống sườn núi.

Trên đường hắn còn gặp được mấy người Phương Bất Viên, Tông Tam Bình và Kiếm Tàng Phong.

Phương Bất Viên cười híp mắt: “Sở sư đệ chuẩn bị ứng chiến? Nhớ phải thắng gọn gàng một chút, tiền tu hành mấy năm nay của ta đều dựa vào ngươi đấy.”

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn hắn, nhất thời sững sờ.

Không phải cái tên này muốn rời khỏi Vô Tướng thần tông để thăng cấp tứ phẩm sao?

Không đúng!

Hắn đã lên cấp, nhanh thật!

Khóe môi Sở Hi Thanh hơi co quắp lại, đồng thời cũng thấy tò mò: “Ngươi lại mở bàn cược? Tỷ lệ cược của ta thế nào?”

Phương Bất Viên sờ sờ sống mũi, ánh mắt đắc ý: “Tỷ lệ cược của ngươi hơn hắn nhiều, khoảng tầm 1:5, nhưng đặt ngươi thắng vẫn rất ít, chỉ có nhân sĩ của tông ta thôi. Đám người giang hồ bên ngoài đều coi trọng Vạn Kiếm Sinh hơn, tỷ lệ cược của hắn thấp đến 1:1,5. Vậy mà vẫn rất nhiều người đặt.”

“Sau khi ngươi đánh ngang tay với Tử Mi Thiên Quân thì cũng không gây chuyện, nên bị người ta coi thường. Người khác còn tưởng ngươi vẫn là ngươi của mấy tháng trước kìa. Có điều, cũng có một bộ phận nhân sĩ giang hồ có tin tức nhanh nhạy, biết ngươi từng chém giết võ tu nhị phẩm trong Vân Hải tiên cung, cho nên cũng mạo hiểm đặt cho ngươi. Nhưng quá nửa người trong đó chỉ đặt người hòa, hoặc là khổ chiến mới chiến thắng. Cái gì mà ba ngàn hiệp, ác chiến một canh giờ vân vân, số lượng đều không ít.”

Chương 1470: Vạn vật thiên địa đều có thể làm đao (2)

Sau đó, Phương Bất Viên lại lắc đầu, tiếc nuối nói: “Đáng tiếc, ta trở về quá muộn, Vạn Kiếm Sinh đến quá nhanh, không kịp hút thêm nhiều tiền.”

Cuộc chiến của Sở Hi Thanh và Vạn Kiếm Sinh là việc nhất định sẽ xảy ra.

Sau khi Phương Bất Viên lên cấp tứ phẩm, đã dốc hết sức chạy về núi để mở bàn cược.

Đáng tiếc là vẫn chậm một bước, còn cả Độ Chi viện của bản tông cũng âm thầm mở bàn cược, chiếm đầu to.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì suy tư: “Nói như vậy, nói không chừng lần này Phương sư huynh có thể kiếm một khoản rồi.”

“Ồ?” Phương Bất Viên nghĩ thầm, Sở Hi Thanh rất tự tin nha! Hắn vẫn cười hỏi: “Sao sư đệ lại nói vậy?”

“Ta chỉ nghe nói người này tu luyện Bất Tức đại pháp và Thôn Thiên Vô Tẫn Đao, nhưng lại chưa từng nhìn thấy đao pháp của Vạn Kiếm Sinh, cũng không biết hắn có ẩn giấu gì hay không. Vì vậy ta không dám nói nắm chắc 100%, có điều. . .”

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày: “Gần đây ta mới lĩnh ngộ một đạo lý, vạn vật thiên địa đều có thể làm đao!”

Thật ra hắn đã hiểu đạo lý này từ lâu rồi, nhưng lại không hiểu nên vận dụng như thế nào.

Mãi đến tận mấy ngày trước, Sở Hi Thanh nghiên cứu Thần Ý Đao Tâm thì mới lĩnh ngộ được.

Tông Tam Bình có chút không nhìn nổi, giọng nói nghiêm túc, nhắc nhở: “Vạn Kiếm Sinh này rất kiêu ngạo, nhưng hắn có thể quét ngang Thanh Vân Tổng Bảng, chống lại võ tu Địa Bảng, chứng tỏ đao đạo của hắn cũng có mấy phần bản lĩnh. Sư đệ tuy có Vĩnh Hằng Bích Chướng hộ thân, nhưng vẫn phải cẩn thận nhiều hơn.”

Hắn đoán là Thần Đao Ma Quân - Vạn Kiếm Sinh tuyệt đối không thể đánh vỡ Vĩnh Hằng Bích Chướng của Sở Hi Thanh.

Đây cũng là thứ mà Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch không thể làm gì.

Nhưng mà tranh đấu chém giết, tối kỵ nhất chính là bất cẩn, sư tử vồ thỏ cũng phải dốc toàn lực.

Sắc mặt Sở Hi Thanh nghiêm túc: “Ta hiểu, trận chiến này ta tự nhiên sẽ dốc toàn lực.”

Hắn không hề nói tiếp, bởi vì giọng nói của Vạn Kiếm Sinh đã vang lên lần nữa.

“Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh, kính xin hiện thân gặp mặt! Vạn mỗ hỏi ngươi, có dám đánh một trận với Vạn mỗ không?”

Sở Hi Thanh nghe ra giọng điệu thiếu kiên nhẫn của người này, hắn liền lắc lắc đầu, tiếp tục bay thẳng xuống phía sơn môn.

Lúc này, Kiếm Tàng Phong lại nhìn bóng lưng của hắn với vẻ suy tư.

“Vạn vật thiên địa đều có thể làm đao sao?”

Kiếm Tàng Phong hơi trầm ngâm, liền quay đầu đi về phía đỉnh núi.

“Tàng Phong, ngươi đi đâu vậy? Sắp sửa đánh rồi.” Tam Trì Cư Sĩ Nhậm Tiếu Ngã không hiểu: “Trận chiến của thiên kiêu đỉnh cấp nhất đương đại, ngươi không có hứng thú sao?”

“Ta đi đổi lại giấy cược!”

Kiếm Tàng Phong không quay đầu lại, vội vã rời đi: “Nếu Sở Hi Thanh thật sự nắm giữ pháp môn này, như vậy Vạn Kiếm Sinh có thể còn không có tư cách để hắn rút đao.”

Lúc trước, hắn rất xem trọng Sở Hi Thanh, nhưng vẫn chưa coi trọng như bây giờ.

Nhậm Tiếu Ngã nghe vậy thì sững sờ, hai mặt nhìn nhau với mấy người chung quanh.

. . .

Khi Sở Hi Thanh bay xuống sơn môn, nơi này đã có rất nhiều người.

Nhưng nhân số và thanh thế lại kém xa trận chiến với Tử Mi Thiên Quân – Thủy Như Ca.

Tình huống cũng không giống nhau, khi Thủy Như Ca đến khiêu chiến, thì đã chờ ở sơn môn rất nhiều ngày, rất nhiều võ tu giang hồ đều mộ danh mà đến.

Lần này, Thần Đao Ma Quân - Vạn Kiếm Sinh lại chạy đến rất nhanh, Sở Hi Thanh cũng trực tiếp ứng chiến luôn.

Có điều, chất lượng của những người có mặt đây lại rất cao.

Sở Hi Thanh phát hiện người của bản tông ra, những nhân sĩ giang hồ kia đều là trên ngũ phẩm.

Trong đó có rất nhiều tứ phẩm, tam phẩm, thậm chí là cao thủ Địa Bảng.

Những cao thủ Địa Bảng này cũng cảm thấy hứng thú với trận chiến của hai người họ.

Sau khi Sở Hi Thanh hạ xuống đất, liền ngưng thần đánh giá thiếu niên đối diện.

Thần Đao Ma Quân - Vạn Kiếm Sinh khoảng mười bảy tuổi, thân hình cao gầy, có một mái tóc trắng bạc, mắt dài mũi cao, ngũ quan tuấn tú như đao khắc.

Tướng mạo của hắn giống hệt như bức họa trên Thiên Cơ Võ Phổ.

Thần thái của vị này không cuồng ngạo như Sở Hi Thanh tưởng tượng, vẻ mặt hắn ôn hòa, dù nhìn thấy Sở Hi Thanh đến thì vẫn thản nhiên như không.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh chỉ liếc mắt nhìn qua, liền biết đây là một người tự kiêu từ tận trong xương.

Vẻ mặt của người này không thay đổi, là bởi vì đối phương không coi trọng hắn.

Không thèm để ý, vì thế mới thản nhiên như không.

Sở Hi Thanh không khỏi bật cười một tiếng, nhảy xuống khỏi kiếm chu.

Dáng người tiêu sái phiêu dật kia, khiến cho đám võ tu nữ tính ở nơi này đều kêu lên, hoặc là si ngốc thất thần.

“Tính nhẫn nại của các hạ thật là kém.”

Sở Hi Thanh phất tay áo, kiếm chu lập tức biến trở về thành hộp kiếm: “Thần Đao môn không dạy ngươi quy củ giang hồ và lễ nghi sao?”

Vạn Kiếm Sinh nhất thời nheo mắt lại, trong con ngươi lộ ra một ánh sáng nguy hiểm.

Sau đó, hắn đưa trường đao lên trước người: “Là do ngươi quá chậm trễ! Ta suýt nữa thì cho rằng ngươi không dám ứng chiến. Nếu ngươi đã đến rồi, vậy thì trực tiếp ra tay đi, không cần phí lời.”

Người này làm nhục Thần Đao môn, Vạn Kiếm Sinh cũng lười nói nhảm với người này.

Phương pháp đánh trả tốt nhất, chính là dứt khoát đánh bại người này.

Chương 1471: Vạn vật thiên địa đều có thể làm đao (3)

“Tùy ngươi.”

Sở Hi Thanh cũng dứt khoát thẳng thắn, trực tiếp bắn một đồng vàng lên không trung.

“Trận chiến này cũng chúng ta cũng không cần tìm trọng tài, khi tiền rơi xuống, ngươi và ta liền có thể ra tay!”

“Thật ra ta có thể nhường ngươi ba chiêu.”

Vạn Kiếm Sinh mỉm cười, khóe môi hiện lên một nụ cười trào phúng: “Ta nói trước, trận chiến này ta sẽ dùng toàn lực, sẽ không hạ thủ lưu tình. Ngươi và ta không luận sinh tử, nghe theo mệnh trời đi.”

“Được!”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm cái tên này quả nhiên rất ngông cuồng, lại dám nói lời này ở trước sơn môn của Vô Tướng thần tông.

Hắn cũng đồng ý luôn, sau đó tò mò hỏi: “Nhân dịp tiền còn chưa rơi xuống, ta hỏi ngươi một vấn đề, ngươi là một người học đao, vì sao lại gọi Vạn Kiếm Sinh?”

Vạn Kiếm Sinh lại cười gằn một tiếng, không nói một lời.

Còn có thể là vì sao, đương nhiên là do cha mẹ đặt tên rồi.

Hắn vẫn quan tâm đến đồng tiền kia.

Khi đồng tiền kia bay lên năm trượng, thì bắt đầu rơi xuống.

Vạn Kiếm Sinh cũng nắm chặt chuôi đao trong tay.

Mà khi hai người Sở Hi Thanh đang lặng lẽ nhìn nhau, dùng võ ý khóa chặt đối phương, thì có hai bóng người lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở trên tầng mây.

Đó chính là Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm và Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch.

Thương Hải Thạch chắp tay sau lưng, nhìn xuống dưới cười nói: “Trang Đao Vương, ngươi có thể nhìn ra sức chiến đấu của thiếu niên kia đã đạt đến mức độ nào không?”

Sau trận chiến Vân Hải tiên cung, hắn vốn muốn về Bồng Lai Bất Dạ Thành để yên tĩnh một thời gian, nuôi dưỡng trái tim bị thương của mình.

Tuy nhiên, nếu Trang Nghiêm đã nhờ hắn dạy Thần Ý Như Tâm Kiếm cho Vạn Kiếm Sinh, thì Thương Hải Thạch đột nhiên lại cảm thấy hứng thú với trận chiến của hai thiếu niên này.

“Ta chưa từng thử qua, cũng không có cơ hội quan sát, làm sao mà biết được?”

Trang Nghiêm cũng đang quan sát Sở Hi Thanh, suy tư nói: “Tu vị của người này chỉ là ngũ phẩm thượng. Nhưng đây là Huyết Nhai thánh truyền, được xưng là thiên phú hơn cả Bá Võ Vương ngày xưa, chứng tỏ không đơn giản.”

Hắn nghiêng đầu nhìn Thương Hải Thạch: “Ngươi thật sự cho rằng hắn có thể thắng đồ đệ của ta?”

Trang Nghiêm nghi ngờ trong Vân Hải tiên cung có chuyện gì đó, nên Thương Hải Thạch mới chắc chắn như vậy, mới tự tin với Sở Hi Thanh như vậy.

Thương Hải Thạch lại cười to một tiếng: “Giống như ngươi đã nói, ta chưa từng thấy đao pháp của đồ đệ ngươi, làm sao mà biết được? Có điều. . .”

Thương Hải Thạch nói đến đây, lại như cười trên sự đau khổ của người khác: “Có điều, ta đã xem qua đao pháp của Sở Hi Thanh, biết sâu cạn của hắn, bằng vào sự hiểu biết của ta với Sở Hi Thanh, ta khuyên ngươi vẫn nên hiện thân sớm một chút, ngăn cản trận chiến này thì hơn, bằng không Vạn Kiếm Sinh rất có thể sẽ thảm bại trong tay hắn. Đám người Thần Đao môn các ngươi vất vả lắm mới bồi dưỡng được một đệ tử, đừng để bị phá hủy như thế.”

Trang Nghiêm cau mày, hắn nghe ra Thương Hải Thạch đang nói thật lòng.

Vị Kiếm Khi Tiêu Tâm này đúng là nghĩ như vậy.

Nhưng mà ngăn cản Vạn Kiếm Sinh vào lúc này và phá hủy hắn thì có gì khác nhau?

Huống hồ hắn rất khó tin tưởng, đệ tử của mình sẽ bại trong tay người khác.

Sau đó, Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm lại bật cười lắc đầu.

Hiện giờ, hai người bọn họ đều có cái nhìn riêng.

Thẳng bại cao thấp thế nào, vẫn chờ đánh xong rồi nói.

Lúc này, thần sắc hắn hơi động, nhìn về phía nơi sâu xa trong mây.

Đối diện là một tên mập mặt khuôn mặt như mì vắt đang cười tủm tỉm nhìn hắn.

Đó chính là tông chủ Vô Tướng thần tông, Lý Trường Sinh!

Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm đè đao, híp mắt lại, sau đó ôm quyền về phía Lý mì vắt.

“Ta còn tưởng rằng hai người các ngươi sẽ thử một hai chiêu.”

Thương Hải Thạch cũng nhìn Lý Trường Sinh: “Ngày xưa Trang huynh ngươi đăng đỉnh Thiên Bảng, vang danh thiên hạ, thì vị tông chủ này vẫn bừa bãi vô danh. Bây giờ, vị này được xưng là đệ nhất phàm nhân, ngươi không cảm thấy không phục sao?”

Thật ra võ ý của hai người này đã giao phong và va chạm một lần, nhưng lại chỉ lướt qua liền thôi.

Ma Lưu Đao Vương không có ý khiêu khích, Lý Trường Sinh cũng có phong độ của tông sư.

Sắc mặt Trang Nghiêm bình tĩnh nói: “Hắn cầm Thần Vọng kiếm trong tay, đúng là xứng với cái danh đệ nhất phàm nhân, muốn đánh bại hắn thì rất phiền phức.”

Muốn đánh bại Lý Trường Sinh, một là phải duy trì cân bằng tuyệt đối, tình thần ý chí, khiếu mạch khí huyết đều hòa hợp như một. Để Lý Trường Sinh không thể tìm được sơ hở.

Một biện pháp khác là dùng sức mạnh tuyệt đối để áp chế, để Lý Trường Sinh không thể cân đo đong đếm.

Trang Nghiêm đều có thể làm được, nhưng cần phải chuẩn bị cẩn thận trước một phen.

Chỉ là công tác chuẩn bị cũng phải dài đến gần một năm, đó là còn chưa tính đến những biến cố khác.

Chỉ điểm này thôi, hắn đã rơi xuống hạ phong rồi.

Chương 1472: Vạn vật thiên địa đều có thể làm đao (4)

Mà ngay khi Sở Hi Thanh quẳng đồng tiền lên, hai huynh đệ Hồ Khản và Hồ Lai cũng đã chọn được một vị trí tốt nhất, đang dốc sức dựng trận pháp.

Hồ Khản vừa vội vàng triển khai trận bàn vừa nói: “Sở huynh đệ cũng thật là, cho chút thời gian đi mà, dù chỉ một chút thôi cũng được. Vì sao vừa gặp mặt liền đánh rồi?”

Lần này, Thiên Cơ lão nhân yêu cầu hai người bọn họ ghi chép toàn bộ trận chiến này bằng hình ảnh.

Sau đó, hai người bọn họ mới dựng được một nửa, thì hai người này đã sắp bắt đầu rồi.

Hồ Lai cũng bận đến tối mắt tối mũi, từng viên từng viên linh thạch rơi xuống, đồng thời tìm vui trong khổ: “Huynh trưởng, ngươi nói ai sẽ thắng? Ta thấy bọn họ đều rất tự tin.”

“Ta tự nhiên hi vọng Sở Hi Thanh sẽ thắng, chỉ là. . .”

Hồ Khản tranh thủ liếc mắt nhìn về phía hai người kia: “Cách trận chiến với Tử Mi Thiên Quân – Thủy Như Ca mới mấy tháng thôi.”

Hơn nữa, Vạn Kiếm Sinh còn nói là sẽ dùng toàn lực trong trận chiến này, không hề phong ấn tu vị.

Hắn rất khó thuyết phục bản thân mình coi trọng Sở Hi Thanh.

“Có điều, ta phát hiện Sở Hi Thanh có một chút rất kỳ quái. Hắn càng nổi danh, càng được muôn người chú ý, thì thực lực lại càng mạnh.”

“Huynh trưởng cũng phát hiện?” Hai mắt Hồ Lai sáng ngời: “Ta đoán là trong này nhất định có nguyên nhân, ngày xưa hắn để chúng ta giúp hắn dương danh, chỉ sợ không chỉ là yêu thích danh lợi đâu.”

Trong khi hai người nói chuyện, đồng tiền kia đã rơi xuống đất.

Khoảnh khắc này, đại đa số người ở sơn môn đều nín thở.

Eo của Vạn Kiếm Sinh cũng phát ra một tiếng ‘cheng’, một thân khí tức như cầu vồng.

Lúc này, hắn lại phát hiện tay của Sở Hi Thanh vẫn dừng lại ở chuôi đao, tuy rằng ngưng thần đề phòng, nhưng lại không có ý định rút đao.

Vạn Kiếm Sinh hơi khó hiểu, nhưng vẫn không do dự, một đao chém qua.

Hắn xuất thân từ thợ săn, lớn lên ở phía nam Tuyệt Bích sơn mạch, trong nhà dựa vào săn thú hoang và yêu loại để sống.

Từ nhỏ Vạn Kiếm Sinh đã quen với việc giết chóc, chắc chắn sẽ không vì con mồi bất cẩn mà nương tay.

Sở Hi Thanh đối mặt với hắn, thế mà lại không rút đao trước, thậm chí còn đứng im không nhúc nhích.

Cũng không biết là người này bị dọa sợ, hay là quá tự nhìn với Bá thể của mình, lười nhúc nhích. . .

Tuy nhiên, mặc kệ là loại loại, thì đều đáng chết!

Trong lồng ngực Vạn Kiếm Sinh tràn đầy lửa giận.

Hắn rất ít khi có loại tâm trạng này khi đối địch.

Bởi vì những đối thủ kia của hắn đều không thể để hắn coi trọng.

Sự thật cũng là như thế, trong đám người cùng thế hệ, chưa có kẻ nào đỡ được mười đao của hắn.

Một đám rác rưởi mà thôi, còn cần để ý sao?

Cho đến hôm nay, hắn phát hiện đối thủ của mình lại cuồng ngạo đến mức coi thường cả hắn.

Thế gian này lại có người ngu xuẩn và tự đại như vậy sao?

Ngay khi đao của Vạn Kiếm Sinh chém đến trước người Sở Hi Thanh, thì bỗng nhiên phát ra một tiếng ‘đang’ vang vọng.

Giống như tiếng nổ của sắt thép giao kích.

Thanh Thôn Linh đao trong tay Vạn Kiếm Sinh rõ ràng là chém vào cương khí hộ thể của Sở Hi Thanh, nhưng lại như đang giao phong với một trường đao chân chính.

Ngay khi tiếng ‘đang’ vang lên, con ngươi của Vạn Kiếm Sinh bỗng nhiên co rút lại, hắn phát hiện một đao này bị phản xạ trở về, còn cộng thêm cả lực phản chấn nữa.

Thần Đao Ma Quân - Vạn Kiếm Sinh bất ngờ không kịp chuẩn bị, không thể không trượt lùi về phía sau để hóa giải lực đạo.

“Nhai Tí Đao?”

Vạn Kiếm Sinh giật mình nhìn về phía Sở Hi Thanh, nhìn một thân cương lực hộ thể dày đặc của hắn.

Sở Hi Thanh tiếp tục đè chuôi đao, đứng im không nhúc nhích, ngậm lấy vài phần tò mò mà nhìn Vạn Kiếm Sinh: “Đây chính là Thôn Thiên Vô Tẫn Đao của ngươi? Miễn cưỡng có thể lọt vào mắt. Nhưng nếu như ngươi chỉ có chút bản lĩnh này, thì hôm nay ta không cần rút đao.”

Tròng mắt của Vạn Kiếm Sinh nhất thời trợn trừng lên, hắn cảm thấy trái tim mình như bị bóp nghẹt.

Một cảm giác nhục nhã đến cực điểm chợt xuất hiện, nương theo đó là lửa giận vô cùng vô tận và thô bạo, điên cuồng.

Huyết diễm màu đen bỗng nhiên dấy lên ở bên ngoài cơ thể Vạn Kiếm Sinh.

Vá hầu như cắn nát hàm răng của mình: “Làm thịt ngươi!”

Hắn lại múa đao lên, tất cả vật chất trong phạm vi ba trượng đều bị thôn phệ, ngay cả thời gian và không gian cũng vặn vẹo, chuyển hóa thành lực lượng của Vạn Kiếm Sinh.

Đồng thời, một bóng mờ Thao Thiết cực lớn cũng xuất hiện ở sau lưng hắn.

Mặt người thân dê, mắt ở dưới nách, răng hổ móng người, tiếng gào như tiếng trẻ con.

“Coong!”

Đao cương của hai người lại giao phong, đao của Vạn Kiếm Sinh vẫn bị phản xạ trở về.

Sở Hi Thanh không chỉ phản xạ lực lượng của hắn, mà còn phản xạ cả thiên quy Thao Thiết trên thân đao của Vạn Kiếm Sinh.

Nội tâm Vạn Kiếm Sinh hơi chìm xuống, nhưng đao thế lại càng cuồng càng mạnh hơn.

Thanh Thôn Linh đao trong tay hắn đã chém ra một mảnh ánh đao dày đặc như bão táp, chỉ chớp mắt đã chém hơn bốn trăm đao, thanh thế cực kỳ kinh người, tất cả đều chém vào cương lực hộ thể của Sở Hi Thanh.

Lúc này, chỉ những mảnh vỡ đao cương tràn ra ngoài, cũng làm cho mặt đất xuất hiện vô số hố to to nhỏ nhỏ.

Chương 1473: Vạn vật thiên địa đều có thể làm đao (5)

Nhưng toàn bộ phạm vi quanh sơn môn đều tĩnh lặng như tờ.

Không có người nào nói chuyện, không có ai nghị luận, tất cả đều là vẻ mặt yên lặng, và không thể tin nổi.

Sở Hi Thanh vẫn đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

Tay hắn vẫn đè đao, lúc nào cũng có thể xuất đao.

Nhưng thanh chiến đao này đến nay vẫn chưa ra khỏi vỏ!

Sở Hi Thanh chỉ đứng tại chỗ, chịu đựng bảy trăm đao của Vạn Kiếm Sinh, nhưng đến nay vẫn không rút đao!

Đường đường là Thần Ma Đao Quân, quét ngang toàn bộ anh kiệt trong thiên hạ, vậy mà thậm chí còn không có tư cách để Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh rút đao!

Thôn Thiên Vô Tẫn Đao mạnh mẽ của hắn, lại bị Sở Hi Thanh không coi ra gì!

Nếu mọi người không nhìn thấy tận mắt, thì sai sẽ tin tưởng chuyện hoang đường này?

Khi Kiếm Tàng Phong chạy về, vừa hay nhìn thấy cảnh này.

Hắn chà chà hai tiếng, nói: “Sư đệ không hề mạnh miệng, vạn vật thiên địa đều có thể làm đao!”

“Vẫn còn sớm, bây giờ chỉ là dùng Bá thể, sát lực và ngoại cương để làm đao thôi.”

Nhậm Tiếu Ngã lắc đầu, giọng nói lại rất bội phục: “Nhưng chiêu này của sư đệ đúng là rất lợi hại, hắn có thể dung hợp Nhai Tí đao ý vào Bá thể của bản thân, đây là năng lực mà Huyết Nhai Đao Quân ngày xưa không có. Bá thể như vậy, thiên hạ chưa từng có. Đúng rồi, Tàng Phong ngươi đổi cược chưa?”

Hắn hơi hối hận, lúc nãy nên chạy theo Kiếm Tàng Phong mới đúng, bây giờ thì đã muộn.

“Không có! Người của Độ Chi viện không đồng ý!”

Kiếm Tàng Phong lắc đầu, khi đám người bên cạnh bật cười, thì hắn lại đổi giọng: “Vì vậy, ta đã cược thêm, năm vạn lượng vàng, tỷ lệ là 1:50. Đặt Sở Hi Thanh chiến thắng trong vòng một chiêu.”

Hắn đặt như vậy, là vì trên bàn cược không có ‘không chiêu mà thắng’.

Kiếm Tàng Phong mỉm cười: “Bây giờ phải xem vị này có thể phá Bá thể của Sở sư đệ hay không.”

Lúc này, Phương Bất Viên nghĩ đến trận chiến giữa Sở Hi Thanh và Thương Hải Thạch.

Hắn không tận mắt nhìn thấy, nhưng lại nghe thấy Kiếm Tàng Phong kể lại.

Tuy rằng mập mạp này thâm tàng bất lộ, nhưng lại là một tên rất lắm miệng.

Phương Bất Viên hơi lắc đầu, nghĩ thầm Độ Chi viện của tông môn thật ra là cố tình cho đệ tử thắng tiền.

Nếu như hắn mở bàn cược, sẽ ép tỷ lệ cược của Sở Hi Thanh đến mức thấp nhất, càng ít người đặt càng tốt, dù sao cũng là thua mà.

Nhưng mà Độ Chi viện lại cho tỷ lệ là 1:5, đây há không phải là cho đệ tử tiền sao?

Tông Tam Bình thì lại âm thầm mừng rỡ, tuy rằng lần này hắn không phát tài, nhưng cuối cùng cũng coi như có thể thắng một trận.

. . .

Khi đám sư huynh đệ Tông Tam Bình đang thảo luận, sắc mặt của Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm ở trên bầu trời cũng khó coi đến cực điểm.

“Không tệ!”

Thương Hải Thạch khen ngợi một câu: “Chỉ mấy tháng không gặp, thế mà hắn lại dung nhập Nhai Tí Đao vào trong Bá thể của mình.”

Sau đó hắn lại thở dài an ủi: “Thật ra chênh lệch giữa hai người bọn họ không lớn như vậy, nhưng mà phương thức chiến đấu này của Sở Hi Thanh thật sự là sỉ nhục đệ tử nhà ngươi. Nếu tiếp tục như vậy, chỉ sợ đạo tâm của hắn sẽ vỡ nát!”

Sở Hi Thanh thực tế là dùng ngoại cương, sát lực và Bá thể để ứng chiến, lại dùng Nhai Tí Đao để phản xạ tất cả đao của Vạn Kiếm Sinh!

Theo Thương Hải Thạch, dù Sở Hi Thanh có rút đao thì thật ra cũng không thể nhanh chóng đánh bại Thần Đao Ma Quân - Vạn Kiếm Sinh.

Đao đạo của hai người thật ra không chênh lệch bao nhiêu, tu vị của Vạn Kiếm Sinh còn vượt qua Sở Hi Thanh.

Nhưng mà bây giờ, Sở Hi Thanh muốn nổi bật.

Hắn không rút đao, cũng không chính thức xuất chiêu.

Đây không thể nghi ngờ là một sỉ nhục vô cùng to lớn.

Sắc mặt Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm càng âm trầm hơn.

Giọng nói và thần thái của Thương Hải Thạch tuy có cố gắng ra vẻ đồng tình và lo lắng, nhưng vẻ cười trên sự đau khổ của người khác kia lại không giấu nổi.

Vị Kiếm Khi Tiêu Tâm này vốn không giỏi che giấu tâm trạng của mình.

Bình thường hắn kiêu căng tự mãn, không coi ai ra gì, xem thường tất cả . . .

Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm thấy hơi hối hận, lại âm thầm hoảng sợ.

Trang Nghiêm không ngờ trên cõi đời này, thật sự có người có thể đối kháng với Vạn Kiếm Sinh, đối kháng với Thao Thiết võ ý tầng mười tám của hắn!

Đệ tử của hắn, vốn nên vô địch hậu thế!

Trang Nghiêm cũng không nghĩ đến, thực lực của Sở Hi Thanh lại mạnh mẽ đến mức này!

Từ khi người này gia nhập võ quán Chính Dương đến nay, tu hành mới chỉ hai năm!

Thiên Cơ Võ Phổ và Luận Võ Thần Cơ đều đánh giá thiên phú của người này còn hơn Bá Võ Vương.

Quả thực là không sai chút nào.

Trang Nghiêm bắt đầu suy nghĩ rất nhiều, nhưng cuối cùng vẫn đứng im tại chỗ.

Hắn quyết định tin tưởng đệ tử của mình, tin tưởng Bất Tức đại pháp và năng lực thiên phú của Vạn Kiếm Sinh.

Mấu chốt là hắn bây giờ không thể ngăn cản trận chiến này.

Cưỡng ép ra tay, kết quả cũng không tốt hơn thảm bại.

Chương 1474: Vô chiêu mà thắng

Mà lúc này, phía trước sơn môn. Sở Hi Thanh cảm giác được lực lượng của Vạn Kiếm Sinh đang tăng trưởng tại mỗi một thời khắc.

Tự cường chi đạo, để cho lực lượng của hắn tăng lên không có điểm dừng.

Vạn Kiếm Sinh cũng có thể nuốt chửng càng nhiều vật chất ở chung quanh, càng nhiều lực lượng thời gian và không gian, để dùng trên thanh Thôn Linh đao của hắn.

Hắn thậm chí còn muốn nuốt luôn Sở Hi Thanh!

Nhưng đều bị Nhai Tí Đao của Sở Hi Thanh chặn lại.

Hắn không chỉ phòng ngự Thôn Thiên của Vạn Kiếm Sinh, mà còn phản xạ lại toàn bộ Thao Thiết võ ý của đối phương.

“Còn chưa đủ!”

Vẻ mặt Sở Hi Thanh lạnh lùng, khinh bỉ nhìn đối phương: “Trình độ như vậy, không đủ để ta rút đao.”

Hắn càng ngày càng thành thạo trong việc dung hợp và vận dụng cương lực, sát lực và Nhai Tí Đao.

Cho nên tay đè đao chỉ là để đề phòng chuyện bất ngờ.

Sở Hi Thanh chắc chắn sẽ không cho đối phương bất kỳ một cơ hội nào.

Cái gọi là coi thường kẻ địch trên chiến lược, nhưng cần coi trọng kẻ địch trên chiến thuật cụ thể.

“Chết!”

Vạn Kiếm Sinh chỉ đáp lại Sở Hi Thanh bằng những đao thế điên cuồng và dũng mãnh hơn!

Ngọn lửa đen trên người hắn không chỉ thiêu đốt hừng hực, mà còn lan tràn ra cả thân đao.

Đó là Tham Thiên chi hỏa!

Bản chất của Nhai Tí là phản xạ, bản chất của Thao Thiết là tham lam!

Vạn Kiếm Sinh lại tu luyện Bất Tức đại pháp, lực lượng bản thân không ngừng tăng lên!

Nhưng Kim Cương, Bất Diệt và Vĩnh Hằng võ ý của Sở Hi Thanh cũng từ từ hiển hiện, chúng nó dung hợp vào ngoại cương của Sở Hi Thanh.

Thần Đao Ma Quân - Vạn Kiếm Sinh điên cuồng đánh chém, hai tay đã biến thành từng mảnh từng mảnh tàn ảnh, trường dao cũng biến thành bão táp.

Ba ngàn đao!

Một vạn đao!

Hai vạn đao!

Thần Đao Ma Quân - Vạn Kiếm Sinh hoàn toàn không biết mệt mỏi, mỗi một hơi thở đều chém ít nhất 450 đao!

Lực lượng Thôn Thiên trên đao cũng ngày càng tăng.

Sát ý của hắn đã ngưng tụ thành thực chất.

Từ khi hắn xuất đạo đến nay, đây là lần đầu tiên hắn muốn giết chết một người như vậy.

Chỉ là tất cả mọi người đang quan sát trận đấu đều càng yên lặng hơn.

Rất nhiều võ tu giang hồ đều là sắc mặt tái nhợt.

Vẫn không chém nổi!

Thôn Linh đao của Vạn Kiếm Sinh vẫn không chém nổi ngoại cương mạnh mẽ của Sở Hi Thanh.

Mỗi một phần lực lượng của hắn đều bị phản xạ trở về.

Từ hoàn cảnh chung quanh liền có thể thấy được điều này.

Thổ địa sau lưng Sở Hi Thanh vẫn bình yên vô sự, không thay đổi chút nào.

Phía sau Vạn Kiếm Sinh thì lại bị chém ra từng khe từng khe sâu hoắm.

“Thẹn quá hóa giận đúng không?”

Sở Hi Thanh nghiêng đầu, tràn đầy hứng thú nhìn Vạn Kiếm Sinh: “Vấn đề là người có tức giận đến đâu đi nữa, thì thực lực của ngươi cũng không tăng lên.”

Hắn nghĩ thầm, cảm giác để người đánh mà người ta lại không đánh nổi này thật sảng khoái.

Đương nhiên, tiền đề là không thể bị động bị chém như trước kia.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, sau này vẫn phải không ngừng cố gắng.

Vạn Kiếm Sinh không trả lời, nhưng những mạch máu trên đôi mắt của hắn đã nứt toác, vỡ vụn.

Điều này không chỉ làm cho tầm mắt của hắn là một mảnh đỏ tươi, mà còn làm cho mắt của hắn hóa thành màu đỏ tươi.

Khoảnh khắc này, tốc độ đao của Vạn Kiếm Sinh lại tăng thêm hai phần mười.

Nhưng sau năm vạn đao, Vạn Kiếm Sinh bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Điều này khiến cho đám người xem rốt cuộc phải lên tiếng, nghị luận ầm ĩ.

“Sao lại phun máu rồi?”

“Là bị thương sao? Không thể nào? Sở Hi Thanh vẫn chưa từng xuất đao mà?”

“Chắc là Bất Tức đại pháp đã đến cực hạn, Tự Cường chi đạo tự nhiên không có giới hạn, nhưng thân thể của hắn thì lại có giới hạn. Không chịu nổi!”

“Không chỉ như vậy, các ngươi quên Nhai Tí Đao sao? Phần lớn lực lượng của Vạn Kiếm Sinh đều bị phản xạ lại, hắn càng dùng sức thì phản xạ càng nhiều.”

“Nhưng Bá thể của vị Vô Cực Đao Quân này cũng quá lợi hại rồi, lực lượng của Vạn Kiếm Sinh lúc này đã vượt quá rất nhiều tam phẩm, đạt đến tầng thứ Địa Bảng. Hắn lại còn có thể chịu nổi, thật đáng sợ.”

“Không sai! Cái gọi là dốc hết toàn lực, một đòn phá ngàn cân, kỹ xảo và lực lượng đều hỗ trợ lẫn nhau. Nếu như cường độ ngoại cương của hắn không đủ, vậy cũng không thể chống đỡ Nhai Tí Đao, cũng không thể phản xạ lại lực lượng của Vạn Kiếm Sinh.”

“Các ngươi có thể đếm được tên này có bao nhiêu tầng ngoại cương không? Trong ngoài mười tầng, quả thực là dọa người!”

“Vậy không phải Vạn Kiếm Sinh nhất định phải thua sao? Trước kia hắn rất cuồng, khinh thường tất cả mọi người. Bây giờ lại không thể ép Sở Hi Thanh rút đao, đổi thành ta thì ta cũng điên.”

Lúc này, Thiết Sơn quận chúa Tần Tịch Nhan cũng đứng trong đám người, vẻ mặt có chút hồi hộp mà nhìn một mặt trước mắt.

Trước kia, nàng cũng hoài nghi Sở Hi Thanh không dùng hết sức khi đánh với nàng, bây giờ thì đã chắc chắn rồi.

“Rất mạnh mẽ đúng không?”

Không biết từ lúc nào, Sở Mính đã đi đến bên cạnh Tần Tịch Nhan, nàng nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt phức tạp: “Thiên phú của tên này mạnh đến mức khiến người ta tuyệt vọng. Hắn cũng không sợ cây cao đón gió dễ đổ chút nào.”

Chương 1475: Vô chiêu mà thắng (2)

“Hắn vốn đã là độc chiếm cả khu rừng rồi, mặc kệ hắn cao bao nhiêu, cũng đều có người muốn chặt đứt hắn.”

Tần Tịch Nhan mở miệng cười một tiếng: “Hơn nữa tự nhiên có người bảo vệ hắn, ít nhất thì hôm nay, đám người kia là không có cơ hội.”

Linh giác của nàng rất nhạy cảm.

Cảm ứng được mười mấy đạo khí cơ mạnh mẽ ở trong và ngoài núi đang trấn áp nơi này.

Lúc này, bất kể là người nào muốn ra với với Sở Hi Thanh, đều sẽ bị chôn thây tại nơi đây.

Tần Tịch Nhan liếc mắt nhìn Sở Mính: “Nói đi, ngươi có mục đích gì?”

Nữ nhân này sẽ không vô duyên vô cớ đến tìm nàng.

“Giúp ta!” Thần sắc Sở Mính bình tĩnh: “Chúng ta có thể trợ giúp lẫn nhau khi cần thiết. Ta nhìn thấy một ít nhiệm vụ ở Ngoại Vụ đường, nhưng giới hạn thực lực nên không thể hoàn thành. Mà ngươi bây giờ cũng cần một người trong tông môn giúp đỡ.”

Hiện giờ, tài nguyên của nàng đã giảm mạnh, triều đình nghiêng về phía Tần Tịch Nhan, Sở gia cũng không trợ giúp nàng nhiều như trước nữa.

Tần Tịch Nhan thì lại cười một tiếng.

Muốn ôm đoàn sưởi ấm sao?

Có điều, Sở Mính đường đường là cháu gái thiên tử, lại đồng ý cúi đầu trước nàng, cũng làm cho nàng thấy bất ngờ.

Xem ra nửa năm nay, vị Sở đại tiểu thư luôn vênh váo tự đắc này đã trưởng thành không ít.

Nàng cũng không từ chối hay đáp ứng ngay: “Ta phải suy nghĩ một chút.”

Trong khi hai người bọn họ nói chuyện, trên cánh tay của Vạn Kiếm Sinh bỗng nhiên nổ tung.

Người quan sát đều âm thầm rùng mình.

Đây hiển nhiên là máu thịt trên cánh tay của Vạn Kiếm Sinh đã không thể chống đỡ nổi lực lượng của hắn, cũng không chống đỡ nổi tốc độ đao của hắn.

“Đã đến cực hạn rồi sao?”

Ánh mắt Sở Hi Thanh nhìn Vạn Kiếm Sinh vẫn bình tĩnh và thản nhiên.

Lại giống như thần thái của Vạn Kiếm Sinh khi mới bắt đầu vậy.

Không thèm để ý, nên thản nhiên như không.

Nhưng trong lời nói của Sở Hi Thanh vẫn lộ ra một ít thất vọng: “Ngươi cũng chỉ đến mức độ này?”

Đáng tiếc, muốn đánh vỡ cực hạn ngoại cương của hắn thì còn kém một chút.

“Rống!’

Vạn Kiếm Sinh phát ra một tiếng gào thét như dã thú, hắn muốn chém ra đao càng nặng hơn, càng nhanh hơn, nhưng lại là thân bất do kỷ.

Xương cốt của hắn kêu răng rắc, bắt đầu sinh sôi vết rách.

Đôi tay thì là máu thịt be bét, không chỉ tốc độ giảm mạnh, mà lực lượng cũng không bằng lúc trước.

Vạn Kiếm Sinh tuy rằng nổi giận gầm rống, nhưng cũng biết tiếp tục là vô dụng.

Điều này chẳng những không thể làm đối phương bị thương, mà trái lại còn gia tăng thương thế của bản thân.

Thân hình của hắn bỗng dưng lùi về mười trượng, chủ động kéo dài khoảng cách. Sau đó, thân hình của hắn hơi nằm rạp về phía trước, vừa dốc hết sức khôi phục thương thế, vừa thở dốc như con dã thú bị thương, bắt đầu nuốt từng ngụm từng ngụm nguyên khí trong thiên địa.

Ánh mắt của hắn thì lại đỏ tươi, nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh: “Đao pháp tốt! Vạn mỗ bội phục. Bây giờ ta tin tưởng Huyết Nhai Đao Quân ngày xưa quả thực là có thể vô địch thiên hạ!”

Dù đối phương chưa rút đao, nhưng đối phương cũng thể hiện đao pháp của mình trong quá trình giao thủ rồi.

“Đây chính là thứ ngươi muốn nói?”

Sở Hi Thanh rất lạnh nhạt: “Nếu như là mấy loại nói nhảm này thì ta không muốn nghe. Trận chiến hôm nay, cũng có thể kết thúc rồi.”

“Đương nhiên là sẽ không để ngươi thất vọng!” Vạn Kiếm Sinh nhếch môi cười, trên mặt hiện ra một chút điên cuồng: “Ngươi nên cảm thấy vinh hạnh, ngươi là kẻ đầu tiên nhìn thấy Thần thể của ta.”

Lúc này, toàn bộ bắp thịt trên người hắn đều bành trướng, áo cũng bị rách ra.

Chỉ chớp mắt, thân thể Vạn Kiếm Sinh đã cao đến hai trượng, lân phiên bao trùm toàn thân, lại có hai đầu, bốn cánh tay mọc ra từ trong cơ thể hắn.

Sở Hi Thanh nhìn dáng vẻ này của Vạn Kiếm Sinh thì hơi ngẩn ngơ.

“Ba đầu sáu tay, huyết thống Thần ma! Bảo sao Thiên Cơ Võ Phổ lại gọi ngươi là Thần Ma Đao Quân.”

Lúc này, đại đa số người quan sát trận đấu cũng biến sắc.

“Huyết thống Thần ma, cái tên này lại có linh khu nửa người nửa thần!”

“Đời sau của người và thần ma sao? Bảo sao thiên phú của Vạn Kiếm Sinh này lại mạnh như vậy, tuổi còn trẻ mà đã tu hành đến mức này.”

“Cha mẹ hắn là ai?”

“Không ngờ hắn còn một chiêu này! Sức chiến đấu tăng trưởng gấp mấy lần, e rằng ngoại cương của Sở Hi Thanh không chịu nổi nữa.”

Lúc này, ở trên tầng mây. Thương Hải Thạch hơi nhướng mày lên: “Bán Thần chi thể, đây là vì sao ngươi lại yên tâm khi để hắn hành tẩu giang hồ một mình?”

Võ tu Siêu Phẩm đương đại, thời cổ được gọi là Bán Thần.

Bọn họ là tồn tại đánh vỡ giới hạn người và thần, nằm giữa phàm nhân và thần linh.

Nhưng mà thiếu niên Vạn Kiếm Sinh này, trời sinh chính là bán thần! Cũng có rất nhiều sức mạnh và thần thông mà bán thần mới có.

“Ừm!” Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm cũng không có lòng dạ nào, vẻ mặt vẫn tập trung vào hai người phía dưới: “Không ngờ vị Vô Cực Đao Quân này có thể ép Kiếm Sinh đến mức độ này.”

“Sử dụng một cái Bán Thần chi thể không trọn vẹn, chỉ sợ phải trả giá rất đắt, không chỉ tổn hại bản nguyên, mà còn có thể hao tổn tuổi thọ.”

Vẻ mặt Thương Hải Thạch hơi cảm khái, lắc đầu nói: “Sao phải khổ như vậy chứ?!”

Trang Nghiêm nghe vậy thì sững sờ, giật mình nhìn Thương Hải Thạch: “Ngươi nói cái gì?”

Đây chính là Bán Thần chi thể đấy! Đủ để sức chiến đấu của Vạn Kiếm Sinh tăng lên một cấp độ!

Chương 1476: Vô chiêu mà thắng (3)

“Ta nói là hắn uổng phí tuổi thọ! Ngươi không cho rằng hắn làm như vậy thì có thể chiến thắng Sở Hi Thanh đấy chứ?”

Thương Hải Thạch lắc đầu, nhìn Sở Hi Thanh với vẻ phức tạp.

So với trận chiến hôm đó, tu vị của Sở Hi Thanh đã tăng nửa phẩm, các loại thiên phú huyết mạch và võ ý cũng có tăng trưởng cực lớn.

Vĩnh Hằng Bích Chướng của hắn, hẳn là càng mạnh hơn rồi chứ?

Nói không chừng Vạn Kiếm Sinh bây giờ vẫn không thể ép hắn xuất đao. . .

Vạn Kiếm Sinh xuất đạo nhầm thời rồi, gặp phải Sở Hi Thanh này thì coi như xong đời!

Thương Hải Thạch còn có linh cảm, Vô Cực Đao Quân này cũng sẽ trở thành đối thủ mạnh mẽ của hắn ở tương lai.

Lúc này, đao ý của Sở Hi Thanh và Vạn Kiếm Sinh lại va chạm lần nữa, làm cho toàn bộ tầng mây ở đây bị cuốn đi.

“Thiên Cơ các đã từng hỏi dò ta muốn xưng hào nào, mà Vạn mỗ lại muốn hai chữ Thần ma!”

Vạn Kiếm Sinh hơi khoát tay, lấy năm thanh chiến đao hẹp dài ra, một tay một cái.

Hắn cúi đầu nhìn Sở Hi Thanh, ánh mắt khôi phục lạnh lùng: “Cái Bán Thần chi thể này, ta tạm thời không khống chế được. Rút đao đi, bằng không đừng trách ta không nương tay.”

Sở Hi Thanh thì lại bật cười, lắc đầu nói: “Vấn đề là ngươi vẫn không có tư cách để ta xuất đao.”

Trong lòng hắn thì lại đang suy nghĩ.

Thiên Cơ các có thể tự lấy xưng hào sao? Còn có chuyện tốt như vậy? Sao mình lại không có?

Mắt Vạn Kiếm Sinh lại bốc lên vẻ đỏ tươi.

Hắn dứt khoát múa đao chém xuống, sáu thanh đao chém trái phải trên dưới, kéo ra hàn mang trí mạng.

“Giết!”

Vạn Kiếm Sinh rất tự tin vào đòn đánh này của mình, nhất định có thể dễ dàng đánh nát ngoại cương của Sở Hi Thanh.

Không rút đao, vậy thì chết đi!

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, hắn đã nhìn thấy một màn sáng màu vàng bỗng nhiên xuất hiện ở trước người Sở Hi Thanh.

Đó chính là . . . Vĩnh Hằng Bích Chướng!

“Đùng!”

Sáu thanh đao của Vạn Kiếm Sinh đánh xuyên qua cương lực hộ thể của Sở Hi Thanh, nhưng lại bị ngăn lại ở trước màn sáng màu vàng óng kia.

Sáu cánh tay của Vạn Kiếm Sinh lập tức chép 1320 đao trong khoảnh khắc, nhưng cũng không thể làm gì màn sáng màu vàng này.

Con ngươi của hắn co rút lại, hoàn toàn không thể hiểu nổi tình cảnh trước mắt.

Không chém được? Vì sao không chém được?

Đây rốt cuộc là thứ gì?

Đám người chung quanh thì lại kêu lên.

“Đây là cái gì? Thế mà Vạn Kiếm Sinh lại không chém được?”

“Lại đỡ được! Vạn Kiếm Sinh đã sử dụng Bán Thần chi thể, lực lượng này sợ là Địa Bảng cũng phải né tránh ba phần!”

“Ta xxx, vị Vô Cực Đao Quân này quá kinh khủng, hắn vẫn không rút đao. Thậm chí còn chưa từng di chuyển.”

“Là Vĩnh Hằng Bích Chướng! Là năng lực của Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp mười lăm. Là Vĩnh Hằng Bích Chướng của Bá Võ Vương khi xưa!”

“Chỉ cần thần niệm và chân nguyên của Sở Hi Thanh vẫn còn, Vĩnh Hằng Bích Chướng vĩnh viễn không bị phá, dù là cao thủ nhất phẩm thì cũng không thể làm gì được hắn.”

“Đó không phải là vĩnh viễn không đánh nát được sao, vì hắn có Vạn

Cổ Thiên Thu Chi Huyết mà!”

“Vậy thì phải xem đao của Vạn Kiếm Sinh có thể áp chế năng lực hồi phục của Sở Hi Thanh hay không. Hơn nữa Vĩnh Hằng Bích Chướng tiêu hao là thần niệm.”

Sở Hi Thanh thì lại híp mắt, lòng thầm nói nếu chỉ như vậy thì còn lâu mới đủ.

Lực lượng của Vạn Kiếm Sinh kém xa Thương Hải Thạch ngày đó.

Nhưng nếu chỉ bị động phòng ngự thì vẫn không chống đỡ được bao lâu, sớm muộn gì cũng bị đối phương công phá.

Sở Hi Thanh suy tư, lòng thầm nói nếu vạn vật thiên địa đều có thể làm đao, như vậy. . .

Hắn bắt đầu thử nghiệm, bắt đầu thao túng Vĩnh Hằng Bích Chướng màu vàng ở trước người mình.

Ngay sau đó, Sở Hi Thanh đã lắc đầu từ bỏ.

Thần niệm của hắn không thể thao túng tầng Vĩnh Hằng Bích Chướng này, càng không cần nói thao túng thứ này để đối địch.

Là do màn sáng màu vàng này không phải đồ vật của mình sao?

Đây là thần thông mượn lực lượng của Bàn Cổ để lại.

Có điều, Sở Hi Thanh lại biết được một tin tức, cái Vĩnh Hằng trong Vĩnh Hằng Bích Chướng này, không phải là không thể thay thế.

Tương lai, khi Vĩnh Hằng chân ý của hắn tăng lên đến tầng 30 trở lên, hoàn toàn có thể thay thế lực lượng của ‘Bàn Cổ thần ấn’, sử dụng Vĩnh Hằng Bích Chướng của bản thân mình!

Chỉ là bây giờ, Sở Hi Thanh vẫn phải dựa vào lực lượng của vị thủy tổ nhân tộc này.

Sở Hi Thanh lập tức thay đàn đổi dây.

Hắn bắt đầu dựa vào Vĩnh Hằng Bích Chướng, tiếp tục dùng ngoại cương và sát lực của mình để phản kích.

Mỗi một cái hô hấp, Vạn Kiếm Sinh đều có thể chém hơn ngàn đao, nhưng mà trong một ngàn đao này không phải là bất biến.

Sở Hi Thanh phản xạ tất cả những đao có thể phản xạ, không phản xạ được thì đẩy ra, cố gắng làm lệch hướng.

“Coong! Coong! Coong!”

Tiếng kim loại va chạm kéo dài, không ngừng chấn động màng nhĩ người khác.

Hai người Sở Hi Thanh và Vạn Kiếm Sinh giao thủ cực kỳ khô khan và đơn điệu, một phương đứng im, một phương thì điên cuồng nện xuống như đang rèn sắt.

Chương 1477: Vô chiêu mà thắng (4)

Tuy nhiên, mọi người lại bị ép phải lùi lại, càng ngày càng lùi ra xa hơn, có người đã bị thủng màng nhĩ.

Đừng thấy hai người giao thủ rất ngắn ngủi, chỉ chưa đến ba khắc đồng hồ.

Nhưng lúc trước Vạn Kiếm Sinh có thể chém gần 600 trong một cái hô hấp, sau khi biến hóa ba đầu sáu tay, thì tốc độ của hắn đã tăng gấp đôi, đã vượt quá 1300 đao!

Một khắc đồng hồ, tổng cộng là ba trăm cái hô hấp, tổng cộng vượt qua ba mươi vạn đao!

Đám cao thủ tứ phẩm bên trong đám người đã không chịu nổi tiếng đao này nữa rồi.

Đó thật ra là tàn dư võ ý của hai người kia, dù chỉ là một bộ phận vỡ nát, cũng đủ đánh nát linh hồn một người bình thường.

Hai bên trái phải của Sở Hi Thanh bắt đầu xuất hiện một lượng lớn mảnh vỡ đao cương, mặt đất cũng bị chém ra từng cái từng cái vết đao.

Nhưng phía sau lưng Sở Hi Thanh vẫn bình yên vô sự.

Bây giờ hắn giống như một khối bàn thạch vĩnh tại hằng cổ, ngăn chặn dòng nước xiết Vạn Kiếm Sinh.

Hắn cực kỳ ngoan cố, không thể dao động, tựa như có thể tồn tại đến tận cùng thế giới, không có gì có thể tổn thương, vạn thế không phai mờ.

Sở Hi Thanh dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn Vạn Kiếm Sinh: “Đây chính là cái gọi không làm cho ta thất vọng? Nhưng dáng vẻ nửa người nửa quỷ này của ngươi cũng chỉ đến thế mà thôi. Còn nữa không? Mau đem tất cả bản lĩnh của ngươi ra cho ta nhìn một chút.”

Diệp Tri Thu đang quan sát ở phía trên, nghe vậy thì khóe môi không khỏi giật giật vài cái.

Nàng cảm giác Sở Hi Thanh này rất tiện.

Đây giống như đang nói đến đánh ta nha, có bản lĩnh thì đến đánh ta nha. . .

Con ngươi của Vạn Kiếm Sinh trợn trừng trừng, muốn rách cả mí mắt.

Không thể!

Tuyệt đối không thể!

Lực lượng của hắn còn có thể tăng trưởng theo thời gian.

Bán Thần chi thể khiến cho hắn chịu đựng được nhiều lực lượng hơn, sức mạnh của hắn đã tăng lên gần ba phần mười so với lúc trước.

Hắn cũng đã chém sáu mươi bảy vạn đao!

Con số này đã vượt qua cực hạn khi huấn luyện gấp năm lần!

Nhưng dù là như vậy, hắn vẫn không thể công phá Bá thể của Sở Hi Thanh.

Vẫn không thể ép tên này rút đao!

Vạn Kiếm Sinh vẫn điên cuồng chém xuống, hắn lại không chú ý đến, miệng mũi của mình đã tràn đầy máu và máu.

Bán Thần chi thể này không phải thứ hắn có thể sử dụng vào giai đoạn này.

Mà Bất Tức đại pháp lại tăng trưởng theo thời gian, khiến cho áp lực của hắn tăng gấp bội.

Sở Hi Thanh thấy thế thì âu sầu.

Ngày xưa hắn cũng là như vậy.

Mỗi khi sử dụng Thần Thương và Táng Thiên để tăng sức chiến đấu, thì hắn đều làm bản thân mình bị thương không nhẹ.

Vì vậy, hắn mới quả quyết nuốt miệng mồi của Cẩm y vệ, tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân.

Vốn chỉ nghĩ thân thể mạnh hơn một chút thì cũng là chuyện tốt.

Sở Hi Thanh lại không nghĩ đến, mình có thể tu luyện Bá thể đến nước này.

Một cái chớp mắt tiếp theo, khóe môi Sở Hi Thanh vểnh lên.

“Xem ra đây là cực hạn của ngươi? Như vậy thì trận chiến này chấm dứt ở đây thôi.”

Cheng!

Thân th Vạn Kiếm Sinh bỗng nhiên trượt lùi về phía sau, trên cánh tay của hắn đã tuôn ra một lượng lớn sương máu, nơi khóe miệng cũng tràn ra một vệt máu tươi đỏ sẫm.

Ánh mắt của hắn lại lúc sáng lúc tối.

Là Cực nguyên!

Sở Hi Thanh rốt cuộc cũng sử dụng lực lượng Cực Nguyên bên trong Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, phản xạ lại một đao mạnh nhất của hắn.

Để cho hắn vừa kinh vừa sợ là, thời khắc này, Sở Hi Thanh một tay đè đao bỗng nhiên lại tiến lên một bước!

Hắn không thể đánh phá cương lực hộ thể của Sở Hi Thanh thì cũng thôi, Sở Hi Thanh lại còn có thể vượt qua đao thế của hắn mà tiến lên!

Ầm!

Lý trí của Vạn Kiếm Sinh hoàn toàn tan vỡ, cảm giác nhục nhã vô tận kia khiến cho ý thức của hắn bị lửa giận nuốt sạch.

“Đi chết!”

Quanh thân Vạn Kiếm Sinh phun ra vô số ngọn lửa màu đỏ ngòm, hắn không tiếc trả giá đắt để thôi phát chân nguyên trong cơ thể, chỉ nghĩ chém nát cái Vĩnh Hằng Bích Chướng chết tiệt này, chém chết tên tiện nhân chết tiệt này.

Vậy mà lúc này Sở Hi Thanh lại tiến lên một bước.

Con cự thú đầu rồng thần sài, miệng ngậm chiến đao ở sau lưng Sở Hi Thanh bỗng nhiên phát một tiếng than nhẹ như đao ngâm.

“Nhai Tí!”

Con cự thú Thao Thiết sau lưng Vạn Kiếm Sinh bỗng nhiên sụp đổ.

Hai lỗ tai của hắn cũng nổ tung, lượng lớn huyết tương bắn tung tóe!

Hắn thế mà lại không làm chủ được mà quỳ một chân trên đất.

Lúc này, Vạn Kiếm Sinh sợ hãi phát hiện, hắn cưỡng ép sử dụng Bán Thần chi thể tận bốn khắc đồng hồ, đã khiến cho lực lượng nguyên thần của hắn tiêu hao đến cực hạn, thậm chí là thủng trăm ngàn lỗ.

Sắc mặt của hắn trắng bệch, muốn giãy dụa, lại không thể nhúc nhích.

Tất cả lực lượng mà nguyên thần của Vạn Kiếm Sinh dùng để chống cự, tất cả căm hận và địch ý của hắn, đều chuyển hóa thành sức mạnh để Sở Hi Thanh trấn áp nguyên thần của hắn!

Vẻ mặt Sở Hi Thanh thì lại bình thản, nhàn nhã như đang dạo chơi trong vườn hoa nhà mình, hắn dạo bước đến trước Vạn Kiếm Sinh, nhìn vị Thần Ma Đao Quân ngông cuồng tự đại này.

“Đủ rồi!”

Ngay khi Sở Hi Thanh sắp mở miệng nói chuyện, một tiếng nói đã truyền xuống từ bầu trời.

Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm nhắm mắt lại, sắc mặt tuyệt vọng, thở dài nói: “Ngươi thắng! Trận chiến này, chấm dứt ở đây.”

Chương 1478: Hoàn toàn xứng đáng

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn lên không trung một cái, rồi lại không để ý đến.

Hắn lại cúi đầu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Thần Ma Đao Quân – Vạn Kiếm Sinh.

“Sư tôn của ngươi nói ta thắng, nhưng đây là một trận luận bàn bất luận sinh tử, là chuyện giữa hai người chúng ta, hắn nói không tính. Có điều, nể mặt sư tôn ngươi, ta vẫn đồng ý cho ngươi một cơ hội, Vạn Kiếm Sinh, ngươi chịu thua chưa?”

“Giết!”

Vạn Kiếm Sinh ho ra máu, ánh mắt đỏ bừng, bắp thịt toàn thân bành trướng, bên ngoài cơ thể thậm chí còn xuất hiện từng tia từng tia hoa văn màu máu.

Ma Lưu Đao Quân – Trang Nghiêm ở trên trời giận không nhịn nổi, tay cầm đao đã nổi gân xanh.

Sở Hi Thanh này quả thực là giết người tru tâm!

Hắn muốn phá hủy đạo tâm của Vạn Kiếm Sinh!

Nhưng tình hình của Vạn Kiếm Sinh lại làm cho hắn hoảng sợ hơn.

Lúc này, huyết mạch nhân tộc của Vạn Kiếm Sinh đã có dấu hiệu tan vỡ.

Hắn vẫn có thể tiếp tục thôi pháp lực lượng, nhưng sau đó lại không thể duy trì trạng thái cân bằng trong cơ thể.

Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch cảm nhận được khí cơ ác liệt lạnh lẽo của Ma Lưu Đao Quân – Trang Nghiêm, hắn lại lắc đầu, ánh mắt đầu khinh thường: “Trang huynh, đây chính là ngươi không đúng. Nhận thua, đây chính là đạo lý mà nông phu hương dã cũng hiểu. Nếu đã bại, vậy thì dứt khoát chịu thua là được.”

“Ngày xưa ta bại trong tay ngươi, khi đó ta cũng không có gì để nói. Những người thua trong tay Vạn Kiếm Sinh kia, có ai không thành thật nhận thua? Đến lượt đồ đệ của ngươi, sao liền không thua nổi rồi?”

Sắc mặt Trang Nghiêm đen xì, âm trầm như nước, nhưng chung quy vẫn không có động tác gì.

Hắn nhìn dáng vẻ chật vật và giãy dụa của Vạn Kiếm Sinh ở bên dưới, trong lòng không khỏi thở dài, tây cầm đao lại nổi gân xanh: “Kiếm Sinh, chịu thua đi! Ngươi đã bại rồi, cậy mạnh là chuyện vô bổ.”

Vạn Kiếm Sinh nửa quỳ trên đất, ánh mắt uất hận, giận dữ, không cam lòng mà nhìn nhau với Sở Hi Thanh.

Trong mới đối phương chỉ có lạnh lùng và khinh bỉ, làm cho nội tâm của hắn càng tức giận hơn.

Thời khắc này, hắn cảm thấy mình đã hiểu cảm giác của đám người thua trong tay mình kia.

Vạn Kiếm Sinh lại không thể nhịn được cảm giác bị người ta khinh thường, bị người coi như giun dế này!

“Rống!”

Vạn Kiếm Sinh phát ra tiếng gầm như dã thú, ngọn lửa quanh người càng ngày càng mãnh liệt.

Mấy lần hắn muốn đứng lên, nhưng đều bị Sở Hi Thanh dùng thần niệm và đao ý trấn áp.

Vạn Kiếm Sinh cũng thử ngưng tụ đao ý, nhưng con cự thú Thao Thiết kia vừa mới thành hình thì đã bị đối phương đánh nát bấy.

Vạn Kiếm Sinh chẳng những không thể thành công, trái lại còn bị thương nặng hơn, máu thịt nổ tung, sương máu tung bay.

“Vô dụng!’

Sở Hi Thanh tay đè đao, cười khẽ.

Dù ánh mắt của Vạn Kiếm Sinh hung ác lãnh khốc như hung thú viễn cổ, như muốn nuốt sống người, thì hắn vẫn không thèm né tránh.

“Nếu như đây là giãy dụa cuối cùng của ngươi, vậy thì không khỏi quá mềm yếu rồi!”

Cái cổ của Vạn Kiếm Sinh nhất thời to lên, gân xanh trên đó cũng rung động kịch liệt, để người lo lắng những thứ này sẽ nổ tung bất cứ lúc nào.

“Chịu thua!’

Ma Lưu Đao Quân – Trang Nghiêm ở trên bầu trời bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, nhấn mạnh: “Kiếm Sinh, ngươi muốn hủy diệt bản thân mình sao? Có ý nghĩa sao? Thua liền thua, đừng để sư phụ xem thường ngươi.”

Vạn Kiếm Sinh nghe vậy thì sững sờ, khí cơ toàn thân cũng hơi ngưng lại.

Sau đó, toàn thân hắn như quả bóng xì hơi, da thịt căng phồng đã co rút lại như ban đầu.

Một thân khí huyết và chân nguyên cũng từ thịnh chuyển suy, lại không thể khôi phục như cũ.

Vạn Kiếm Sinh còn nhìn nhau với Sở Hi Thanh, trên mặt đã là một mảnh tro tàn, hai mắt cũng tối om, không còn ánh sáng.

“Ta chịu thua!”

Hắn không chỉ như người chết, mà giọng nói cũng trầm thấp, không có nửa điểm sinh lực.

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày lên, hắn cảm thấy hơi tiếc nuối.

Nếu Vạn Kiếm Sinh tiếp tục chống đỡ, hắn không cần xuất đao thì huyết mạch của Vạn Kiếm Sinh cũng tan vỡ, sẽ tự hủy.

Nhưng nhìn dáng vẻ bây giờ của Vạn Kiếm Sinh, cũng coi như là bị hủy diệt rồi nhỉ?

Thần sắc Sở Hi Thanh bình tĩnh, chắp tay thi lễ: “Đa tạ!”

Sau đó, hắn bay về phía sau với dáng vẻ nhẹ nhàng phiêu dật, hộp kiếm sau lưng cũng biến thành hình dạng kiếm chu, đỡ thân thể của hắn.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại ôm quyền với đám võ tu giang hồ ở bốn phía: “Chư vị bằng hữu đều đến đây vì Sở mỗ? Có nói người ở xa đến là khách, tuy rằng vì việc tu hành nên Sở mỗ không thể tự mình tiếp khách, nhưng có thể cho chư vị đồng đạo một chút tiện lợi.”

“Từ hôm nay trở đi, chư vị chỉ cần báo tên Sở mỗ ở bất kỳ nhà khách sạn nào dưới chân núi, đều có thể ăn ở miễn phí mười ngày. Nếu như chư vị thiếu tiền, có thể lấy lộ phí về nhà từ chưởng quỹ nơi đó, cũng báo tên của ta là được. Sau đó Đạo thị nhà ta sẽ đích thân đến cửa, dâng tặng chư vị một ít lễ vật nhỏ. Đều là đặc sản nơi này, chư vị chớ trách!”

Chương 1479: Hoàn toàn xứng đáng (2)

Sở Hi Thanh vẫn nhớ một câu nói từ hiện đại, giang hồ không chỉ có đánh đánh giết giết, mà còn có nhân tình qua lại.

Đại đa số võ tu ở quanh sơn môn nghe vậy thì đều được yêu mà sợ, vẻ mặt lo sợ, dồn dập chắp tay đáp lễ.

“Không dám!”

“Đao Quân quá khách khí!’

“Bá thể của Đao Quân quá mạnh mẽ, Ngô mỗ bội phục!”

“Vô chiêu mà thắng, hôm nay Đao Quân đã làm cho chúng ta mở mang tầm mắt!”

Thật ra có rất nhiều người trong số họ là chạy đến thua tiền.

Còn có một số người là mang tâm tư âm u đến nhìn trò hề của Sở Hi Thanh.

Nhưng thời khắc này, Sở Hi Thanh rất khiêm tốn, ung dung rộng lượng, thật sự là để cho bọn họ ngại ngùng.

Đây chính là Huyết Nhai thánh truyền của Vô Tướng thần tông!

Là Vô Cực Đao Quân, người không xuất một đao cũng có thể ép cho Thần Ma Đao Quân – Vạn Kiếm Sinh quỳ xuống chịu thua!

Nói không chừng mấy năm sau vị này sẽ đăng đỉnh mười vị trí đầu Thiên Bảng như Bá Võ Vương năm xưa.

Thậm chí là vô địch thiên hạ như Huyết Nhai Đao Quân!

Thử hỏi đây là loại sức nặng như thế nào?

Sắc mặt mày người không khỏi đỏ lên, chỉ cảm thấy mặt mũi mất sạch.

Dù là bọn họ đặt cược lên người Thần Ma Đao Quân – Vạn Kiếm Sinh, thua đến mất cả quần, nhưng trong lòng cũng không có uất ức gì.

Cũng có người sinh lòng nghi ngờ và khó hiểu.

Vị này hoàn toàn khác với lời đồn đại.

Trong lời đồn, Sở Hi Thanh là một tên cuồng ngạo vô lễ, không coi ai ra gì.

Ngày xưa, người này đi từ Đông Châu đến thành Vọng An, một đao trấp áp tất cả thiếu niên anh kiệt ven đường, cuồng ngạo bừa bãi, ngông cuồng tự đại.

Nhưng vị ở trước mặt bọn họ, ngoại trừ có thủ đoạn hung ác khi đối địch ra, thì rõ ràng là một quân tử khiêm tốn, mạnh hơn vị Thần Ma Đao Quân kia nhiều.

Sở Hi Thanh thì lại hơi mỉm cười, chắp tay lần nữa: “Thứ lỗi!”

Hắn đã ngự không mà lên, bay về phía đỉnh núi.

Diệp Tri Thu đứng ở phía xa xa không khỏi ‘chậc’ một tiếng.

Nàng nghĩ thầm, cái tên này rất biết giả vờ, sao ngày xưa mình không nhận ra nhỉ?

Nhưng Diệp Tri Thu cũng biết, cách làm người làm việc của Sở Hi Thanh thật ra vẫn chưa từng thay đổi.

Khác biệt ở chỗ địa vị giang hồ của Sở Hi Thanh đã thay đổi thôi.

Trước kia hắn chỉ là một tên vô danh tiểu tốt trên giang hồ, không có tài không có thế, bừa bãi vô danh.

Bây giờ hắn đã danh chấn thiên hạ, công thành danh toại. Tiền đồ tương lai càng không thể đong đếm!

Cảm nhận của thế nhân đối với hắn cũng trở nên khác biết.

Sau khi Sở Hi Thanh rời đi, Ma Lưu Đao Quân – Trang Nghiêm cũng xuất hiện ở bên cạnh Vạn Kiếm Sinh.

Hắn nhẹ nhàng nhìn bóng người Sở Hi Thanh một chút, sau đó giơ tay vồ một cái, mang theo Vạn Kiếm Sinh đang tuyệt vọng như chết rời đi.

Thương Hải Thạch ở trên trời cũng thở dài một hơi.

Hắn thấy Sở Hi Thanh dùng Bá thế và Nhai Tí Đao đánh bại thầy trò Vạn Kiếm Sinh, trong lòng lại không có quá nhiều cười trên sự đau khổ của người khác.

Thương Hải Thạch vừa nghĩ đến cái Bá thể càng ngày càng mạnh mẽ của Sở Hi Thanh, liền cảm nhận được một luồng áp lực không tên.

Nếu sau này hai người bọn họ giao thủ lần nữa, mình có thể chém nát cái mai rùa đó sao?

Thương Hải Thạch nghĩ đến trận chiến trong Vân Hải tiên cung, khóe mắt không khỏi co giật.

Cái này đã trở thành một trong số ít chuyện mà Thương Hải Thạch không nắm chắc.

Ngày xưa, dù hắn thua trong tay Ma Lưu Đao Quân – Trang Nghiêm, Thương Hải Thạch cũng không quá ủ rũ.

Hắn biết mình chỉ thua ở tuổi tác, quá trẻ tuổi, tích lũy chưa đủ.

Nhưng mà Sở Hi Thanh thì khác, tương lai của cái tên này quả thật là không thể đong đếm, có vô hạn khả năng.

Thương Hải Thạch nghĩ đến đây, không khỏi thở dài lần nữa, sau đó thân hình hóa thành một đám mây, tiêu tan ở không trung.

Mà sau khi một đám cao nhân đương đại lục tục rời đi, quanh sơn môn lại bắt đầu ầm ĩ sôi sục.

Không chỉ đám đệ tử Vô Tướng thần tông hưng phấn không thôi, mà rất nhiều võ tu giang hồ cũng túm năm tụm ba, bắt đầu bàn luận sôi nổi.

“Vô chiêu mà thắng! Vô Cực Đao Quân lấy đao thành danh, toàn bộ quá trình lại không rút đao. Ai có thể ngờ được kết quả lại như vậy chứ?”

“Kết quả của trận chiến này, chắc chắn sẽ chấn động đại giang nam bắc!”

“Đáng chết! Ta thua thảm rồi. Mấy tháng trước hắn chỉ có thể đánh hòa với Tử Mi Thiên Quân.”

“Móa, Vạn Kiếm Sinh chết tiệt! Lão tử tưởng là lần này nhất định sẽ thắng, liền ném tất cả tích lũy trong mấy năm này vào. Nếu không phải Vô Cực Đao Quân nói cho lộ phí, thì ta cũng không biết về nhà thế nào nữa.”

“Ha ha! Cứ cách vài tháng, Vô Cực Đao Quân lại để cho người ta nhìn bằng cặp mắt khác xưa. Lần trước ta đã ăn thiệt thòi rồi, lần này thay đàn đổi dây, cuối cùng cũng coi như kiếm lại vốn.”

“Chư vị, ta lo lắng chính là thế cục trên giang hồ. Vô Cực Đao Quân không thể nghi ngờ là một người thiên tư cái thế, anh kiệt đương đại, không đến mấy năm, nhất định sẽ lại là một Huyết Nhai Đao

Quân! Tương lai, chỉ sợ Vô Tướng thần tông lại trấp áp thiên hạ!”

“Ha ha! Hơn một vạn năm qua, Vô Tướng thần tông trấn áp thiên hạ rất nhiều lần, giang hồ vẫn bình yên vô sự đấy thôi? Không có gì phải lo lắng cả.”

“Chúng ta tự nhiên không cần lo, sợ là có mấy người không chịu được.”

“Sóng gió đã nổi lên rồi! Vị Vô Cực Đao Quân này chỉ thiếu thời gian mà thôi, hắn mới là ngũ phẩm, còn chưa có thành tựu.”

“Nếu như hắn có thành tựu, e rằng còn khó ứng phó hơn cả Huyết Nhai Đao Quân. Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, cộng thêm Nhai Tí Đao vô địch thiên hạ, chà chà! Huyết Nhai Đao Quân ngày xưa hết lực mà chết, mà bây giờ, người nào có thể tiêu hao được Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết?”

“Chưa nói đến Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, chỉ là cái Bá thể kia thôi, có mấy người trong thiên hạ này có thể làm được?”

Chương 1480: Hoàn toàn xứng đáng (3)

Hai huynh đệ Hồ Khản và Hồ Lai không tham dự bàn luận, sau khi Sở Hi Thanh rời đi, bọn họ vội vàng thu thập trận pháp.

Hồ Khản thậm chí còn mặc kệ những linh thạch và phù văn đắt giá kia, chỉ nhặt những thứ quan trọng nhất.

Sau đó hắn quay đầu nhìn Hồ Lai: “Thu hình xong chưa? Không có vấn đề gì chứ?”

Hồ Lai đang ngưng thần cảm ứng hình ảnh bên trong viên Lưu Ảnh châu.

“Hình ảnh rất rõ nét, chỉ thiếu một đoạn đầu thôi. Không có vấn đề gì, ta đoán Luận Võ lâu cũng không kịp quay một đoạn này. Đúng rồi, vừa rồi Sở sư huynh đã truyền âm qua, nói là mời chúng ta lên núi làm khách.”

Hồ Khản lại hơi lắc đầu: “Tụ tập thì chắc chắn là phải tụ tập. Nhưng bây giờ chúng ta phải truyền Lưu Ảnh châu về Thiên Cơ các trước đã, chờ làm xong rồi đến thăm Sở sư huynh cũng không muộn.”

Lúc này, hắn lại than thở một tiếng: “Ta không ngờ kết quả lại như vậy, Sở sư huynh thật sự là làm người ta sợ hãi. Vạn Kiếm Sinh quét ngang thiên hạ, thế mà lại không phá được Bá thể của hắn, thậm chí còn không thể ép hắn rút đao. Trận chiến ngày hôm nay, không biết sẽ nhấc lên sóng gió lớn thế nào. Đáng tiếc. . .”

Đáng tiếc là Thiên Cơ Võ Phổ lại bán sau Luận Võ Thần Cơ nửa tháng.

Đại đa số thời điểm, thời gian là một ưu thế, nhưng có một số thời điểm, thời gian lại là điểm yếu.

“Đúng rồi!”

Hồ Lai cười một tiếng: “Đến thăm nhà thì phải mang quà chứ, đúng không? Sở sư huynh thích cái gì, chúng ta cũng hiểu mà.”

Thần sắc Hồ Khản hơi động, “A” một tiếng: “Ý của ngươi là? Để Thiên Cơ các chúng ta làm một kỳ đặc san cho Sở Hi Thanh?”

Trong mắt hắn hiện ra một vệt sáng choang.

Chỉ vẻn vẹn nửa canh giờ, hình ảnh mà Hồ Khản và Hồ Lai ghi chép đã được truyền về Thiên Cơ các.

Hoàn cảnh làm việc của Thiên Cơ các bây giờ đã khác với mấy tháng trước.

Theo thái sư Độc Cô Thủ quay về triều đình, Thiên Cơ các cũng có thể rời khỏi lòng đất, trở lại trụ sở cũ.

Cửa sổ nơi này rất sáng, phong cảnh xinh đẹp, tốt hơn hang động chật chội ở dưới đất rất nhiều.

Thái sư Độc Cô Thủ làm người rất rộng lượng.

Chỉ cần Thiên Cơ các tuân thủ pháp độ của triều đình, tiếp thu triều đình xét duyệt và giám sát, không tuyên dương mưu phản và báo thù trên giang hồ, nộp thuế bình thường, thì Độc Cô Thủ có thể cho phép Thiên Cơ các tồn tại.

Lúc này, phường chủ Thanh Vân phường phụ trách sắp xếp Thanh Vân Tổng Bảng chỉ nhìn đến một phần ba nội dung trong Lưu Ảnh thạch, liền không nhịn được mà than thở.

“Hay cho một Vô Cực Đao Quân, quả thật là quá kinh khủng!”

Mọi người ở chung quanh nghe vậy thì không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Có người không hiểu, hỏi: “Phường chủ, Thần Ma Đao Quân – Vạn Kiếm Sinh và Vô Cực Đao Quân -Sở Hi Thanh có kết quả rồi? Nghe ý của ngài là Sở Hi Thanh thắng lợi?”

“Không thể nào?” Mấy vị biên soạn công văn ở đây đều hiện ra vẻ khó mà tin nổi: “Không thể nào đâu? Đao pháp của Thần Ma Đao Quân kinh người cỡ nào chứ? Hắn quét ngang thiên hạ, không có đối thủ! Tử Mi Đao Quân – Thủy Như Ca cũng chỉ đỡ được mười chiêu!”

Hiệu quả cách âm của nơi này rất không tốt.

Mấy người bọn họ thảo luận, mấy phòng chung quanh như U Châu phường, Hà Châu phường, Lạc Châu phường đều bị hấp dẫn qua, tất cả đều ló đầu nhìn về phía bên này.

“Ta cũng không nghĩ đến là sẽ có kết quả này.”

Thanh Vân phường chủ cười khổ, quét mắt nhìn mọi người chung quanh một chút: “Trận chiến này, Sở Hi Thanh vô chiêu mà thắng! Thời gian kéo dài năm khắc và năm mươi bảy hơi thở, Thần Ma Đao Quân chém liên tục hơn 673.000 đao, mà Sở Hi Thanh không ra một đao.”

Mọi người lại sững sờ lần nữa, không hiểu ý của vị phường chủ này lắm.

Sở Hi Thanh không ra một đao, đứng chịu đòn thì làm sao mà thắng được?

“Sở Hi Thanh dùng ngoại cương và sát lực của bản thân làm đao, giao thủ với Vạn Kiếm Sinh. Tận năm khắc và năm mươi bảy hơi thở, hắn vẫn đứng yên bất động. Dù đến cuối cùng, Vạn Kiếm Sinh sử dụng Bán Thần chi thể, ba đầu sáu tay, cũng không thể phá vỡ Bá thể của hắn.”

Thanh Vân phường chủ nheo mắt lại, tiếp tục cảm ứng hình ảnh kinh người bên trong Lưu Ảnh thạch, hắn cảm khái: “Thần Ma Đao Quân – Vạn Kiếm Sinh vô địch khắp thiên hạ, lại không có tư cách để hắn rút đao.”

Toàn bộ Thiên Cơ các nhất thời ‘ầm’ lên một tiếng.

Hầu như tất cả mọi người đều không thể tin nổi.

“Cái này có thể sao?”

“Đây là giả đúng không? Bá thể tốn thời gian nhất, Sở Hi Thanh mới tu hành bao lâu? Hắn có thể tu luyện Bá thể đến trình độ này sao?”

“Ta thừa nhận là thiên phú của hắn rất cao, nhưng nếu nói hắn có thể đánh bại Vạn Kiếm Sinh, vậy ta kiên quyết không tin!”

“Sự thật đều ở đây, Lưu Ảnh thạch đã truyền về, nên không thể giả được. Ta cũng hiểu huynh đệ Hồ Khản và Hồ Lai, tuy rằng bình thường bọn họ thích khoe khoang, nhưng khi làm việc thì rất đáng tin.”

“Kết quả này thật sự là nằm ngoài dự đoán của mọi người, xem ra hắn hoàn toàn xứng đứng là thiên kiêu số một thiên hạ.”

Chương 1481: Hoàn toàn xứng đáng (4)

Thanh Vân phường chủ cũng không giải thích thêm, hắn vội vàng đứng dậy, chạy như bay về phía đỉnh lầu các.

Khi hắn đến tầng cao nhất của tòa Thiên Cơ các này, liền nhìn thấy cửa phòng đang đóng chặt chợt mở ra.

Thanh Vân phường chủ cũng không để ý lắm, nhanh chân bước vào.

Hắn khom người thi lễ với một ông lão áo trắng đứng bên cửa sổ: “Thuộc hạ bái kiến các chủ!”

Ông lão râu trắng tóc bạc, dáng người hơi gù, ngoại trừ trông rất hiền lành ra thì không có chỗ nào thần kỳ cả, hắn chính là các chủ Thiên Cơ các, Thiên Cơ lão nhân, đã sống hơn 800 năm.

“Là vì trận chiến của hai thiếu niên anh kiệt kia sao? Ta cũng nghe thấy.”

Thiên Cơ lão nhân cười nhạt một tiếng, giơ tay hút Lưu Ảnh thạch kia vào tay mình.

Hắn cảm ứng một lát, sau đó cũng phát ra tiếng than thở: “Lấy vạn vật thiên địa làm đao, thiếu niên này đúng là rất lợi hại, võ đạo đã tu đến trình độ này. Đáng tiếc cho Vạn Kiếm Sinh này, thật ra dù Sở Hi Thanh có rút đao, thì hắn cũng có thể chống đỡ khoảng ba ngàn chiêu.”

“Nhưng mà bây giờ, đạo tâm của Vạn Kiếm Sinh gần như bị hủy, đây hẳn là cố tình chứ? Đáng tiếc thời gian không đúng, nửa tháng nữa Thiên Cơ Võ Phổ mới phát hành.”

Thanh Vân phường chủ nghĩ thầm, đây đương nhiên là cố tình rồi.

Hắn lại không để ý chút nào, cũng không cảm thấy Sở Hi Thanh quá đáng gì.

Nếu Vạn Kiếm Sinh muốn dùng thiếu niên anh kiệt trong thiên hạ làm đá kê chân để đăng đỉnh võ đạo, chủ động đến cửa gây chiến, vậy thì phải gánh chịu hậu quả khi thất bại.

“Các chủ, ta đến là vì việc này, anh em họ Hồ hỏi ta là, Thiên Cơ các chúng ta có thể làm một kỳ đặc san cho Sở Hi Thanh hay không?”

“Đặc san?”

Thiên Cơ lão nhân hơi nhướng mày, vẻ mặt hơi khó xử: “Không thích hợp! Vấn đề là lúc trước Luận Võ lâu cũng từng phát một kỳ đặc san cho Sở Hi Thanh rồi. Dù chúng ta muốn phát, e rằng cũng không có chuyện để viết. Chỉ một trận chiến của Sở Hi Thanh và Vạn Kiếm Sinh, là không chống đỡ nổi nội dung của một kỳ đặc san.”

Thanh Vân phường chủ mỉm cười: “Huynh đệ Hồ Khản và Hồ Lai có nói, bọn họ và Sở Hi Thanh đều xuất thân từ võ quán Chính Dương, quan hệ còn rất thân thiết. Bọn họ có thể mời Sở Hi Thanh viết một bài văn chương, để hắn giải giảng một môn đao pháp, ví dụ mấy môn đao pháp truyền lưu rộng rãi trên giang hồ như ‘Thiết Đoạn Cương Đao’, ‘Phá Ma đao pháp’, hoặc ‘Nhị Thập Tam Lộ Long Ngâm Đao’.”

Đây đều là đao pháp trung giai thường gặp trên giang hồ, uy lực rất không tầm thường, hạn mức tối đa rất cao, thích hợp cho tán tu từ lục phẩm đến tứ phẩm.

“Ồ?” Thiên Cơ lão nhân lấy làm kinh hãi, hắn híp mắt suy nghĩ một lại, bỗng nhiên mở miệng: “Ngươi nói cho bọn họ biết, mau chóng làm ổn thỏa đi, sau việc này, ta sẽ thu bọn họ làm đệ tử chân truyền.”

Thanh Vân phường chủ nghĩ thầm, huynh đệ họ Hồ này thật sự là có cơ duyên tốt.

Hắn khẽ mỉm cười, lại khom người lần nữa: “Vậy thuộc hạ đi sắp xếp luôn.”

Chờ Thanh Vân phường chủ rời đi, sắc mặt Thiên Cơ lão nhân lại nghiêm túc, thả ấm nước trong tay xuống.

Hắn chắp tay sau lưng, khẽ đưa mắt nhìn về phía trời mây phương xa.

Đúng lúc gặp đầu hạ, Thiên Cơ lão nhân lại nhìn thấy một mảnh mây đen dày đặc kéo đến từ phía nam.

“Gió nổi mây vờn.”

Thiên Cơ lão nhân cúi đầu nhìn Lưu Ảnh châu trong tay.

Tiểu tử này, thực sự quá xuất sắc.

Xuất sắc đến mức khiến cho rất nhiều người không tiếc tất cả để phá hủy hắn.

Tương lai của thiên hạ này, của triều đình và giang hồ này, chỉ sợ cũng sẽ càng kịch liệt hơn.

. . .

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh đã trở về Thần Đan viện, đang nhìn Sở Vân Vân thi triển một thức đao chiêu ở ngoài phòng của Vô Thượng Kiếm Tâm – Hạ Bạch Thạch.

Sở Vân Vân rất hài lòng với kết quả trận chiến này.

Sở Hi Thanh không chỉ hoàn thành yêu cầu của nàng, kết quả còn vượt xa Sở Vân Vân mong muốn.

Nàng khen thưởng cho Sở Hi Thanh nội dung Vô Cực Trảm giai đoạn thứ ba.

Vô Cực Trảm giai đoạn này làm cho người ta cảm giác thấy một mảnh hỗn độn, cuối cùng có thể diễn biến thành bất cứ hình thức nào mà mình muốn.

Chu Lương Thần thế mà lại không thể nhìn tiếp, hai mắt hắn đã chảy máu, chỉ có thể lùi ra ngoài.

Kế Tiễn Tiễn thì lại cau mày, ánh mắt hơi bối rối và khó hiểu, sau đó lại cực kỳ nghiêm túc.

Sở Hi Thanh ban đầu cũng phát hiện mình hoàn toàn không hiểu, không thể không sử dụng điểm huyết nguyên để đổi một tấm thẻ nhân vật Tần Mộc Ca, khi đó mới miễn cưỡng nhớ được tám phần trong đó.

Song khi thẻ nhân vật Tần Mộc Ca hết hiệu lực, hắn chỉ nghĩ đến bí pháp này là đã rất mệt mỏi.

Đau đầu!

Mà lúc này, cũng có một đoạn tin tức xuất hiện trong đầu óc của hắn.

---Có dùng ba mươi vạn điểm huyết nguyên để nghiên cứu Vô Cực thần trảm giai đoạn thứ ba không?

Chương 1482: Hoàn toàn xứng đáng (5)

---Có cùng 150 vạn điểm huyết nguyên để dung nhập Vô Cực thần trảm giai đoạn thứ ba vào Thần Nguyên Vô Tướng công hay không?

---Có dùng 700 vạn điểm huyết nguyên để diễn hóa Vô Cực Thần Đao và Vô Cực đao ý hoàn chỉnh không?

Sau khi Sở Vân Vân tri triển xong, sắc mặt của nàng cũng trắng bệch.

“Đây chính là Vô Cực thần trảm giai đoạn thứ ba, nhưng giai đoạn này có yêu cầu rất cao về nguyên thần và tu vị, đối với ngươi mà nói thì rất miễn cưỡng. Trước mắt thì giai đoạn thứ hai vẫn đủ dùng.”

Sau khi thu đao lại, Sở Vân Vân hô hấp thật sau, bình phục khí huyết trong cơ thể.

“Ta chỉ có thể nghiên cứu đến đây thôi, tương lai ngươi có thời gian thì có thể thôi diễn thành một bộ đao quyết hoàn chỉnh, đao ý, hoặc là công pháp. Như vậy có thể hạ thấp ngưỡng cửa của pháp môn này, cách sử dụng sẽ phong phú hơn.”

“Cực hạn của Vô Cực thần trảm giai đoạn thứ ba, đại khái có thể diễn hóa ra đao quyết mười tám tầng, phía sau như thế nào, thì ngươi phải tự suy nghĩ. Con đường của ta không thích hợp với Vô Cực Trảm, không thể tiếp tục nghiên cứu nữa. Nếu tương lai ngươi có thể làm được, không ngại dạy cho ta.”

Con đường của nàng là Tuyệt Thiên và Thông Thiên.

Đó là sức mạnh tuyệt đối, mà Vô Cực thần trảm giai đoạn thứ ba lại là “Hỗn Độn” chưa biết.

Sở Vân Vân dự tính, sau Hỗn Độn chính là chung cực của Thiên quy đạo luật, là ‘Chân lý’ chân chính. Nhưng do Tuyệt Thiên chi đạo của bản thân, nàng không thể nào vượt qua cái ngưỡng cửa Hỗn Độn này.

Có điều, tuy nàng không thể nghiên cứu, nhưng lại có thể học tập, có thể nắm giữ.

Vì vậy, nàng rất chờ mong Sở Hi Thanh có thể đi tiếp trên con đường này.

Sở Hi Thanh lại hơi vuốt cằm nói: “Tương lai mà có thời gian, thì ta sẽ thử.”

Hắn sẽ không dùng điểm huyết nguyên để nghiên cứu, như vậy không có lời.

Sở Hi Thanh có thể mượn thẻ nhân vật để gia tăng ngộ tính của mình.

Chỉ là điểm huyết nguyên của hắn bây giờ đã có công dụng khác.

Sở Hi Thanh ngưng thần nhìn màn hình huỳnh quang trước mắt, nhìn con số 100 vạn kia, trên mặt không khỏi hơi đỏ lên.

Hôm nay thật sự là sông hỷ lâm môn.

Cũng đúng lúc này, Lý Trường Sinh ngự không mà đến, hạ xuống trước Sở Hi Thanh.

Hắn cười khổ nhìn Sở Hi Thanh một chút.

Hôm nay, tiểu tử này không khiêm tốn chút nào, cái này hoàn toàn khác biệt với phong cách làm việc của người hay ‘cẩu’ như hắn.

Nhưng Vô Tướng thần tông và hắn vẫn có thể chịu đựng được!

Lý Trường Sinh lại tò mò hỏi: “Hi Thanh, ngươi gửi tin để ta đến đây là vì chuyện gì?”

Lúc này, trong lòng Sở Hi Thanh lại hơi căng thẳng.

Hắn đang suy nghĩ, mình nên nói như thế nào mới để cho Lý Trường Sinh đồng ý giao Vô Thượng Kiếm Tâm – Hạ Bạch Thạch cho mình?

Chuyện liên quan đến Hạ Bạch Thạch, Sở Hi Thanh đã có một phương án từ trước.

Tuy nhiên, khi đối mặt với Lý Trường Sinh thì hắn vẫn suy nghĩ rất nhiều.

Sở Hi Thanh đầu tiên quay đầu nhìn Kế Tiễn Tiễn: “Tiễn Tiễn, chắc là Tiếp Khách viện đã chuẩn bị lễ vật xong rồi, ngươi và Lương Thần cũng nhau đi tặng đồ đi.”

Kế Tiễn Tiễn bĩu môi một cái, nàng biết đây là đang đề phòng mình.

Trong lòng nàng lại rất tò mò, tựa như một con mèo bị gãi ngứa, nhưng chỉ có thể rời đi.

Sở Hi Thanh chờ Kế Tiễn Tiễn đi xa, lúc này mới nghiêm túc nói: “Vân Vân mới nói với ta, nàng đã hết cách với thương thế của Hạ sư bá, nhưng lại có một biện pháp chữa trị đạo tâm cho Hạ sư bá.”

“Hả?”

Con ngươi của Lý Trường Sinh nhất thời trợn lên, một thân quần áo và râu tóc đều là không gió tự bay.

Hắn vô cùng giật mình mà nhìn về phía Sở Vân Vân: “Vân Vân, lời này là thật chứ?”

Hắn nghĩ thương thế của Hạ Bạch Thạch tuy trí mạng.

Nhưng chỉ cần đạo tâm của Hạ sư huynh khôi phục, cái gọi là vết thương trí mạng này, chẳng mấy chốc sẽ khôi phục như thường.

Đạo tâm của Hạ sư huynh mới là đầu nguồn của mọi việc.

Sắc mặt Sở Vân Vân lành lạnh, hơi gian nan mà gật đầu.

Nàng nào có biện pháp gì?

Tự xưng có biện pháp chính là Sở Hi Thanh.

Cái tên này muốn dùng danh nghĩa của nàng thôi.

Sở Vân Vân nghĩ thầm, coi như chữa ngựa chết thành ngựa sống đi.

Hạ Bạch Thạch cũng đã như vậy rồi, để Sở Hi Thanh thử một lần cũng không sao.

Sắc mặt Sở Hi Thanh nghiêm túc, nói cứ như thật: “Phương pháp trị liệu của Vân Vân có chút nằm ngoài dự liệu của mọi người. Đầu tiên, chúng ta phải nghĩ biện pháp tẩy trí nhớ của Hạ sư bá, để cho hắn tin tưởng mình là thuộc hạ của ta. Sau đó trong bất tri bất giác, chờ đợi đạo tâm của Hạ sư bá tự chữa trị.”

Sau khi nghe xong, Lý Trường Sinh chỉ cảm thấy hoang đường đến cực điểm.

Tẩy trí nhớ của Hạ Bạch Thạch, để hắn trở thành thuộc hạ của Sở Hi Thanh? Đây là cái lung ta lung tung gì?

Chương 1483: Tri tâm săn sóc

Lúc này, Sở Vân Vân lại nghĩ đến lời Sở Hi Thanh dặn dò, nàng hơi nhăn nhó một phen, cuối cùng vẫn mở miệng: “Hạ sư bá bây giờ không chỉ là đạo tâm bị hủy, thần trí phân liệt, mà còn tự đóng kín bản thân, chống cực tất cả trị liệu từ bên ngoài. Ta nghĩ nếu đã vậy, không bằng để hắn quên đi quá khứ, bắt đầu lại từ đầu.”

Nàng nói vài câu thì lại cảm giác như mấy lời này của Sở Hi Thanh rất có đạo lý, không phải là vô căn cứ, trong mắt cũng có thêm vài phần tự tin.

Lý Trường Sinh không khỏi hít một tiếng, rồi rơi vào suy ngẫm.

Nếu như đây là Sở Hi Thanh nói, hắn nhất định sẽ cho rằng đây là ý nghĩ kỳ lạ, không đáng tin.

Nhưng nếu như là Sở Vân Vân nói, thì mọi chuyện lại khác rồi.

“Phương pháp này tuy rất hoang đường, nhưng nghĩ lại thì cũng có đạo lý của nó.”

Sau đó, Lý Trường Sinh lại cười khổ một chút: “Nhưng mà giả chung quy vẫn là giả, chúng ta không thể niêm phong trí nhớ của một võ tu nhất phẩm suốt đời được, chờ đến khi hắn khôi phục trí nhớ, tất cả đều trở về như ban đầu.”

Đối với Hạ Bạch Thạch mà nói, cởi bỏ phong ấn trí nhớ quả thật là quá đơn giản.

“Đầu tiên cứ qua cửa ải này rồi nói, thuận tiện để Hạ sư bá nuôi dưỡng thân thể một thời gian. Bằng không chỉ mấy năm nữa, hắn sẽ tiêu hao sạch nguyên khí mà chết.”

Sở Vân Vân thản nhiên nói: “Cái này vẫn tốt hơn là không làm gì cả. Ý nghĩ của ta là, nếu như đạo tâm của Hạ sư bá đã vỡ, không ngại để Sở Hi Thanh trở thành đạo tâm của hắn.”

Lý Trường Sinh nghe vậy thì ngẩn người.

Hắn là người cực kỳ thông minh, lại hiểu rộng và uyên bác, chợt cười nói: “Ngươi muốn nói đến tế tự tà giáo và cổ vu ở thời đại thượng cổ?”

Nhưng tế tự tà giáo và cổ vu kia có thể có đạo tâm gì?

Nhưng bọn họ thông qua tín ngưỡng thần linh mà Ma thần, cũng có thể nhận được lực lượng nhất định, thậm chí có một ít người cuồng tín, sức chiến đấu còn có thể bước vào nhất phẩm.

“Thần Ý Như Tâm Kiếm của Hạ sư bá rất thích hợp với con đường này.”

Sở Vân Vân hơi gật đầu: “Huynh trưởng của ta có một viên ;Ngoại Pháp thần động’ do Thần Ngao Tán Nhân chế tạo, chỉ cần học được nguyên lý, thì mỗi ngày có thể thi triển ba lần Khi Tâm Cuống Thần với Hạ sư bá, dùng để duy trì nhận thức và phong ấn trí nhớ của hắn.”

Khi Tâm Cuống Thần là một loại huyễn thuật khá mạnh mẽ, cấp độ tam phẩm, vừa hay là cực hạn của Ngoại Pháp thần đồng.

Thật ra Sở Hi Thanh dựa vào, chính là thẻ thần thông Gần Mực Thì Đen tam phẩm.

Thẻ Gần Mực Thì Đen bắt nguồn từ thần thông Thần Huyễn Yểm Đảo.

Tuy rằng cũng là tam phẩm, nhưng cả hai lại chênh lệch như trời với đất.

Sau khi Sở Hi Thanh hiểu biết thêm về pháp thuật, thì hắn mới biết độ khó của Thần Huyễn Yểm Đảo không kém gì pháp thuật nhị phẩm.

Nó không chỉ là huyễn thuật, mà còn liên lụy với một loại sức mạnh nhân quả to lớn ở trong cõi u minh, đại đa số thuật sư tam phẩm đều không sử dụng được.

Thậm chí những thuật sư nhị phẩm kia, nếu như không biết huyễn thuật thì cũng chỉ biết nhìn mà than thở.

Sở Hi Thanh vẫn luôn cảm thấy hệ thống này rất có lương tâm.

Bây giờ hắn lại phát hiện nó là một hệ thống rất tốt.

“Vì sao phải là Sở Hi Thanh?” Lý Trường Sinh hơi suy tư: “Hơn nữa, chỉ như vậy thì còn lâu mới đủ.”

“Muốn để sư bá tin tưởng không nghi ngờ, kiểu gì cũng phải có một lý do để hắn tin tưởng. Toàn bộ Vô Tướng thần tông bây giờ, còn có người nào thích hợp hơn Sở Hi Thanh sao? Ngoài ra, ta còn có biện pháp khác.”

Sở Vân Vân lại không nói là biện pháp gì: “Nói chung là cứ thử một lần xem sao, ba tháng sau nhìn hiệu quả thế nào.”

Lý Trường Sinh nghĩ thầm, nếu như vị sư huynh này của hắn nhất định phải tín ngưỡng một người nào đó.

Như vậy Sở Vân Vân thích hợp hơn Sở Hi Thanh nhiều.

Lý Trường Sinh lại nghĩ đến Kế Tiễn Tiễn và Sở Hi Thanh.

Lẽ nào?

Lý Trường Sinh lập tức lắc đầu, Sở Hi Thanh và Hạ Bạch Thạch đều là nam.

Sở Hi Thanh có thể dùng ‘mỹ nam kế’ để câu Kế Tiễn Tiễn phản chiến, nhưng lại vô dụng với Hạ Bạch Thạch.

Luôn không thể bẻ cong mà, đúng không?

Tuy nhiên, hắn lại rất tin tưởng Sở Vân Vân, sau khi suy nghĩ một lúc, liền nói: “Cá nhân ta cảm thấy có thể, nhưng chuyện này rất lớn, ta còn phải thảo luận với mấy vị sư huynh đệ nữa, nếu như chư vị đại trưởng lão không có ý kiến, vậy thì thử một chút.”

Cũng chỉ là ba tháng thôi.

Dù cuối cùng không được, cũng có thể giúp Hạ Bạch Thạch chữa trị thần thể.

Tẩy trí nhớ của Hạ Bạch Thạch là một chuyện rất phiền phức, sau đó là bện trí nhớ thì càng phiền phức hơn.

Bọn họ nhất định phải dùng pháp Thiên Cương ‘Mộng Huyễn Phao Ảnh’, còn phải kéo dài khoảng mấy ngày, mới có thể thay đổi hoàn toàn.

Đây là một khoản rất lớn, nói không chừng còn phải đánh đổi một cái pháp khí nhị phẩm.

Nhưng số tiền này, Lý Trường Sinh hắn sẽ bỏ!

Chương 1484: Tri tâm săn sóc (2)

Sở Hi Thanh rất vui vẻ.

Chỉ cần thuyết phục Lý Trường Sinh, như vậy liền nắm chắc năm phần rồi.

“Tông chủ, ta còn có một việc.”

Vẻ mặt Sở Hi Thanh ngưng trọng: “Mấy ngày gần đây, ta muốn rời khỏi tông môn một chuyến, trở về phía nam một chuyến, có lẽ mất khoảng mấy chục ngày.”

“Ngươi nói cái gì? Ngươi muốn đi ra ngoài vào thời điểm này?” Lý Trường Sinh nghe thấy vậy thì không dám tin.

Hắn chỉ cảm thấy da đầu sắp phát nổ.

Bên ngoài Vô Tướng thần sơn bây giờ, có vô số vũ tu đang ẩn núp và chờ đợi, Sở Hi Thanh lại muốn ra ngoài vào lúc này?

“Đệ tử có lý do không thể không đi.”

Sở Hi Thanh cũng rất bất đắc dĩ, hắn rất muốn đi lấy thứ mà Huyết Nhai Đao Quân trẻ tuổi kia nói đến.

Trong mắt hắn hiện lên một vệt hàn mang: “Hơn nữa, chuyến đi về phía nam lần này, đệ tử còn có một ý tưởng khác, có lẽ có thể cải thiện tình cảnh của đệ tử.”

. . .

Lý Trường Sinh tuyệt đối không phải người dễ bị dao động và lỗ mãng.

Dù là chính miệng Bá Võ Vương nói chuyện thanh tẩy trí nhớ của Hạ Bạch Thạch, thì hắn vẫn cẩn thận và cẩn thận, triệu tập tất cả đại trưởng lão để thỏa luận.

Tri Phi Tử tinh thông pháp thuật, Vương Bạch Mi thì lại học nhiều hiểu rộng, hai người này vừa nghe thấy thì cũng cảm thấy đây là ý nghĩ kỳ lạ, sau đó lại rơi vào suy tư.

Sở Hi Thanh cũng ở Đại Nhất điện, lắng nghe mọi người thảo luận.

Tất cả mọi người cho rằng thanh tẩy trí nhớ của Hạ Bạch Thạch là có thể làm được, ít nhất cũng có thể vượt qua cửa ải này, giúp Hạ Bạch Thạch khôi phục một chút nguyên khí.

Còn về bộ phận phía sau thì mọi người đều không cho ý kiến, bọn họ cũng nửa tin nửa ngờ.

Nói một cách chính xác hơn, Hạ Bạch Thạch bây giờ không tính là đệ tử Vô Tướng thần tông, không thể dùng tiền của tông môn.

Nhưng tất cả mọi người đều giàu có, mỗi người lấy một chút ra, liền có thể dùng Mộng Huyễn Phao Ảnh năm ngày năm đêm, nên tất cả đều nghiêng về đồng ý.

Sở Hi Thanh càng vui mừng hơn.

Việc của Hạ Bạch Thạch coi như xong.

Còn thẻ Gần Mực Thì Đen có hiệu quả hay không, vậy thì phải xem kết quả của ba tháng sau rồi.

Không lâu sau, Sở Hi Thanh lại nhận được tin của hai huynh đệ Hồ Khản và Hồ Lai.

Thiên Cơ các có ý phát hành một quyển đặc san cho hắn, vì phong phú nội dung đặc san, hỏi hắn có hứng thú gửi bản thảo cho Thiên Cơ các hay không, chỉ cần giảng giải một môn đao pháp trung đẳng là được.

Đây chính là thứ Sở Hi Thanh muốn.

Hắn còn nghĩ, một môn làm sao mà đủ? Bây giờ không lấy bản lĩnh của Vô Cực Đao Quân ta ra, làm sao để người trong thiên hạ tin phục.

Hắn liền chạy đến Tàng Kinh lâu, đổi một quyền Bôn Lôi Thần Điện Đao, một quyển Ngũ Hành Thần Đao, một quyền Trảm Thiết Đoạn Cương Đao, một quyển Phá Ma đao pháp.

Đây cũng là những đao pháp lưu truyền rộng rãi trên giang hồ, rất nhiều tán tu đao khách ở Bắc vực đều tu luyện mấy môn đao quyết này.

Sở Hi Thanh dùng điểm huyết nguyên để tăng chúng lên tầng mười bốn.

Tầng thứ này, đủ để giảng giải và thuyết minh rồi.

Sở Hi Thanh cũng không mất nhiều điểm huyết nguyên, bốn môn cộng lại chỉ hơn sáu vạn điểm.

Hắn cũng biết đạo lý không nỡ trẻ nhỏ thì không bẫy được sói,, vì thế cũng không keo kiệt.

Chỉ là sau khi đổi xong, loại cảm giác tìm ra đao quyết từ trong nơi sâu xa ở trí nhớ của mình, lại làm cho hắn cảm thấy khá quái lạ.

Hồ Khản và Hồ Lai thì lại bị dọa sợ.

Bọn họ không ngờ Sở Hi Thanh lại cho bọn họ một ‘vui mừng’ như vậy.

Tận bốn môn đao quyết trung đẳng, nội dung rất nhiều, nhưng chất lượng thế nào thì chưa biết.

Tu vị của bọn họ chỉ là thất phẩm, kiến thức võ đạo chỉ có hạn, nên cũng không hiểu nhiều.

Nhưng hai huynh đệ bọn họ lại nghĩ đến, vị Sở sư huynh này rất thích danh tiếng, yêu danh như mạng.

Thử hỏi sao Sở Hi Thanh có thể tự làm mình mất mặt xấu hổ được?

Sở Hi Thanh nhất định là vô cùng tự tin, bằng không thì hắn tình nguyện từ chối chứ cũng không lấy trình độ cùi bắp để đi khoe khoang.

Hồ Khản và Hồ Lai cũng yên tâm làm khách ở Thiên Lan cư của Sở Hi Thanh, trò chuyện chơi đùa, uống rượu ăn thịt, đến tận đêm khuya mới cầm bản thảo của Sở Hi Thanh rồi cáo từ.

Sở Hi Thanh tự mình đưa hai người xuống núi, nhìn bóng lưng Hồ Khản và Hồ Lai, trong lòng hắn đầy chờ mong.

Luận Võ Thần Cơ sắp phát hành rồi, ngay ở hai ngày sau.

Cùng lúc đó, Thiên Cơ Võ Phổ cũng sẽ phát thêm một kỳ đặc san.

Chỉ là không biết hai quyển sách này sẽ mang lại cho hắn bao nhiêu điểm huyết nguyên.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh vô chiêu mà thắng, đánh bại Thần Ma Đao Quân – Vạn Kiếm Sinh, việc này cũng đã bắt đầu truyền bá trong giang hồ, đang nhanh chóng lên men.

Khi bóng người Hồ Khản và Hồ Lai biến mất, Sở Hi Thanh liền quay người đi lên núi, hắn lại phát hiện một màn sáng hiện ra ở trước mắt mình.

Chương 1485: Tri tâm săn sóc (3)

Đó là khối Thần Khế thiên bi Sở Hi Thanh gửi ở Tổ Sư đường, trên màn sáng chính là tin tức của người nào đó gửi cho hắn.

"Nghe nói Thần Ma Đao Quân – Vạn Kiếm Sinh thảm bại trong tay Hi Thanh, ta thấy rất an ủi."

Sở Hi Thanh không khỏi nhướng mày lên.

Vấn Thù Y cũng biết rồi?

Có điều, đây cũng là chuyện đương nhiên, dù sao người ta cũng là thành chủ Cực Đông Băng Thành nha.

Sở Hi Thanh lại nghĩ thầm thầm, vị này thật là giàu có, hai chục vạn lượng bạc cứ biến mất như vậy.

Một lát sau, lại có một câu nói hiện lên trên màn sáng.

"Nghe nói toàn bộ quá trình Hi Thanh đều không xuất đao, dùng Bá thể để chiến thắng, có phải là bất đắc dĩ hay không? Nhớ đến thì cách đây không lâu, Hi Thanh ác chiến với Thương Hải Thạch thì thanh binh khí tứ phẩm kia đã không chịu nổi rồi. Ta đã bảo người mang một thanh bảo đao nhị phẩm hạ đến Vô Tướng thần sơn, cung cấp cho Hi Thanh sử dụng."

Sở Hi Thanh nhìn thấy đoạn này, ý nghĩ đầu tiên là Bạch Tiểu Chiêu quá giàu có.

Cổ đại là không có dấu chấm câu.

Trừ đi những dấu ngắt câu ra, mấy chữ này cũng gần tám mươi vạn lượng bạc rồi.

Cái ý nghĩ thứ hai là vui vẻ.

Bảo đao cấp độ nhị phẩm hạ, trên giang hồ cũng rất hiếm.

Tuy rằng uy lực kém xa Huyết Nhai thần đao, nhưng thừa sức làm bội đao sử dụng lúc bình thường.

Hắn có đao này, ngày sau sẽ không chịu thiệt về binh khí khi đối đầu với cao thủ nữa.

Sở Hi Thanh không khỏi âm thầm thở dài.

Ngày xưa, hắn thu phục Lệ Thiên Công là vì để Lệ Thiên Công luyện chế đảo đao cho hắn.

Kết quả Lệ Thiên Công còn chưa khai công, thì đã có người tặng đao rồi.

Sở Hi Thanh không ngờ vị thành chủ tỷ tỷ này mặt ngoài lạnh như băng, nhưng lại săn sóc và tri tâm như vậy.

Tuy nhiên, hắn vẫn tự hiểu lấy mình.

Biết Vấn Thù Y quá nửa là nể mặt Thần Dương của hắn, cho nên mới tốt với hắn như vậy.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại phát hiện Kế Tiễn Tiễn ở bên cạnh mình đang nhíu chặt mày liễu, nhìn hắn với vẻ dị dạng.

Tâm trạng Kế Tiễn Tiễn rất phức tạp, vừa bất ngờ cũng vừa lo lắng.

Ngoài ra, trong lòng Kế Tiễn Tiễn còn có một chút chờ mong không thực tế.

Chủ thượng của nàng ngông nghênh kiêu ngạo, hắn nên từ chối, đúng không?

Sở Hi Thanh nhìn Kế Tiễn Tiễn một chút, chỉ hơi suy tư là hiểu ra ngay.

Nàng cũng nhỏ máu trên Thần Khế thiên bi, cũng có thể nhìn thấy văn tự trên màn sáng.

Sở Hi Thanh cũng không để ý.

Hắn ngưng thần suy nghĩ, sau đó lấy một viên linh thạch ra, kết ấn quyết, rồi viết một chữ ‘Biết’.

Sở Hi Thanh không biết là, cùng lúc đó, Sở Vân Vân ở trong Thiên Lan cư đang nhíu chặt lông mày.

Cột cờ Nghịch Thần Kỳ trong tay nàng bỗng nhiên trở nên cực kỳ ác liệt.

Thương khí ngang dọc đan xen khắp nơi, làm cho tiểu Huyền Vũ đang tắm nắng bên cạnh phải rụt đầu lại.

Trên đầu rùa của nó tràn đầy mồ hôi lạnh.

Nếu như nó chậm một chút thôi, có lẽ đầu đã biến mất rồi.

Trong bí cảnh thời gian, Lục Loạn Ly đang chạy băng băng ở tầng đầu tiên của bí cảnh bỗng nhiên dừng lại, sắc mặt không giận không vui, bình tĩnh nhìn phía trước.

Lưu Nhược Hi ở bên cạnh nàng hơi kinh ngạc, sau đó lại càng kinh ngạc hơn.

Nàng cũng nhìn thấy văn tự ở trên màn sáng.

Lưu Nhược Hi không khỏi lo lắng cho tình cảnh của chủ thượng nhà mình.

Cũng cùng lúc đó, Hồ Khản và Hồ Lai rời khỏi Vô Tướng thần sơn và trở về cứ điểm của Thiên Cơ các, bọn họ lại phát hiện Thiên Cơ lệnh treo ở bên hông mình bỗng nhiên phát ra ánh sáng đỏ mãnh liệt.

Hai người thấy thế đều hơi kinh ngạc, đây là thủ trưởng trực tiếp của bọn họ, là Thanh Vân phường chủ thỉnh cầu liên lạc.

Tình huống này rất hiếm thấy, Thiên Cơ các không có nhiều kinh phí, trừ khi là có chuyện rất quan trọng, bằng không thì bọn họ rất ít khí dùng loại phương thức liên lạc xa như vậy.

Loại pháp môn liên lạc xa mấy vạn dặm này, là bí thuật độc nhất của Thiên Cơ lão nhân, có một không hai trong thiên hạ, triều đình cũng không có.

Nhưng pháp môn này rất tốn tiền, mở một lần thì phải mất mười mấy viên linh thạch trung phẩm.

Hồ Khản âm thầm hoảng sợ, nghĩ thầm lẽ nào bản thảo bọn họ vừa truyền qua có sự cố?

Hai người không dám chậm trễ, lập tức dùng bí pháp để câu thông.

Bóng người của Thanh Vân phường chủ lập tức xuất hiện ở trước mắt bọn họ: “Hồ Khản, phần bản thảo này thật sự là do Sở Hi Thanh viết?”

Nội tâm Hồ Khản lập tức chìm xuống, nghĩ thầm quả nhiên là bản thảo xảy ra chuyện.

Hắn cười khổ: “Đúng là hắn, hai người chúng ta tận mắt nhìn thấy. . .”

Hồ Khản còn chưa nói xong, liền nghe thấy Thanh Vân phường chủ than thở: “Đúng là hắn thật? Thật không hổ là người đứng đầu Thanh Vân Tổng Bảng, thiên tư càng hơn Bá Võ Vương! Xem bài giảng này, văn tự dễ hiểu rõ ràng, chữ chữ như châu ngọc, nêu rõ những nét chính của vấn đề, lại đâu ra đó, đánh trúng vào nơi quan trọng.”

“Có thể thấy vị Vô Cực Đao Quân này đã nắm giữ áo nghĩa của bốn môn đao quyết này, ẩn ẩn có khí thế tông sư. Hắn tu hành mới hai năm đúng không? Đây là loại ngộ tính gì chứ? Thiên tư gì chứ? Ta thấy kỳ đặc san này, nhất định phải tăng giá!”

“Kỳ đặc san này chắc chắn sẽ trở thành thánh điển của bốn môn đao pháp này! Cũng chắc chắn sẽ chấn động giang hồ! Không nói việc này nữa, bên tổng bộ đang sửa bản thảo rồi. Nhiệm vụ của các ngươi đã xong, có thể ở lại U Châu để trải nghiệm võ lâm bên đó, một thời gian nữa trở về cũng được, cũng cho các ngươi một vạn lượng bạc làm phí đi công tác. Lần ta ghi cho hai người các ngươi một công lớn!”

Thanh Vân phương chủ nói xong câu này, liền trực tiếp chặt đứt thông tin.

Hai người Hồ Khản và Hồ Lai không khỉ hai mặt nhìn nhau, cả hai đều thấy không thể tưởng tượng nổi.

Vị Sở sư huynh kia của bọn họ, lần này lại để bọn họ nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

Chương 1486: Lại lột xác

Năm ngày sau, Thiên Khí viện trên Vô Tướng thần sơn.

Dưới sự giám sát của Ngự Vân Tưởng, Sở Hi Thanh hấp thu hai đám chất lỏng màu vàng vào trong nguyên thần của mình, đồng thời cô đọng và đắp nặn thành đạo tâm.

Kim Cương vốn là một đạo lôi đình vô nhân vô quả, vô thủy vô chung, không thể bẻ gãy, không thể phá hủy.

Nó vốn không có hình dạng cố định, không thể cân nhắc, cũng không thể phá hủy.

Tuy nhiên, hai cái ‘Kim Cương’ này dung nhập vào xương sườn của vị kia thì lại có thể dung luyện, có thể đắp nặn thành hình dạng cố định.

Sở Hi Thanh bỏ ba ngày thời gian, đắp nặn thành hình và đánh bóng. Cuối cùng cô đọng thành hai đạo lôi đình màu vàng dài ba tấc, tạo hình như đao thẳng.

Nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện bên trong lôi đình còn có vô số hoa văn kỳ lạ.

Chúng nó rất tương tự với hoa văn lân phiến trên người tiểu Tóc Húi Cua.

Đó chính là biểu hiện của Thiên Quy đạo luật, của Nhai Tí võ ý tầng hai mươi.

Xương sườn Cổ thần đương nhiên rất khó tin.

Có người nói, dưới tình huống bình thường, bọn họ có thể dài đến năm ngàn trượng, một cái xương sườn liền dài khoảng tám mươi trượng.

Tuy nhiên, Vô Tướng thần tông phí rất nhiều sức lực, vận dụng vài loại kỳ trân dị bảo hiếm có, lấy tinh hoa, cuối cùng chỉ còn lại một bộ phận thuần túy nhất.

“Thành công?”

Ngự Vân Tưởng nhìn thấy Sở Hi Thanh mở mắt ra, không khỏi hiện lên vẻ vui mừng, đồng thời còn tràn đầy tò mò: “Ngươi thử một lần xem?”

Đây là người đầu tiên sau Huyết Nhai Đao Quân học được thức Thần Ý Đao Tâm của Thần ý Xúc Tử Đao.

Ngự Vân Tưởng rất tò mò.

Sở Hi Thanh cũng muốn biết thần uy của một thức này.

Hắn hơi do dự, liền gật đầu: “Vậy thì thử xem!”

Lúc này, Ngự Vân Tưởng liền ngưng tụ ra một luồng kếm ý mạnh mẽ, xung kích vào nguyên thần của Sở Hi Thanh.

Hắn rất yên tâm với thực lực của Sở Hi Thanh, vì vậy vừa bắt đầu đã vận dụng hai phần rưỡi cường độ nguyên thần.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, Ngự Vân Tưởng liền kêu lên một tiếng, rồi lùi về phía sau.

Sở Hi Thanh thì lại ngồi yên tại chỗ, hầu như không có cảm giác gì. Hắn chỉ cảm thấy hai cái Thần Ý Đao Tâm của mình run lên một cái.

Ngự Vân Tưởng liền chà chà hai tiếng, thở dài nói: “Quả thực là lợi hại, không hổ là đao pháp của Huyết Nhai Đao Quân! Đáng tiếc, cường độ nguyên thần của ngươi vẫn hơi yếu, nếu như đạt đến tầng thứ của Huyết Nhai Đao Quân ngày xưa, như vậy nhị phẩm trở xuống, chạm vào tức chết!”

Hắn lắc đầu với vẻ khó mà tin nổi: “Mấu chốt là đao tâm của ngươi còn không thể bị phá hủy, còn kiên cố hơn cả Cửu Diệu Thần Luân kiếm kia của ngươi. Không uổng công chúng ta phí nhiều công sức như vậy. Sau này, dù ngươi gặp phải cao thủ cao hơn ngươi mấy cấp bậc, bọn họ cũng không thể dùng võ ý đánh tan nguyên thần của ngươi.”

Chỉ là không biết Thần Ý Đao Tâm của Sở Hi Thanh sẽ biểu hiện thế nào trong quần chiến.

Tuy nhiên, đao pháp của Huyết Nhai Đao Quân thì không cần lo về phương diện này.

Ngày xưa, khi Huyết Nhai Đao Quân nhị phẩm thì đã có thể một đao địch vạn quân!

“May mắn! Hi Thanh ngươi luyện thành một chiêu này, toàn bộ Vô Tướng thần tông cũng có thể thở một hơi rồi.”

Thứ làm cho người ta đau đầu nhất trong Vạn Ma quật không chỉ là chín mươi sáu đầu Cự thần cổ đại bị phong ấn kia, mà còn có vô số Ma loại và nghiệt thú sinh ra từ máu tươi của chúng.

Ngoài ra, còn có những Ma thần và thần linh ở ngoài giới này, đánh ra một đường hầm không gian ở trong đó.

Chân thân của bọn họ không thể tiến vào phàm giới, nhưng dưới trướng lại có rất nhiều thủ hạ và nanh vuốt, có thể tác chiến trong phàm giới.

Mà bây giờ, Sở Hi Thanh cũng đã có vốn liếng để địch vạn quân rồi!

Sở Hi Thanh thì lại tiếp tục cảm ứng đao tâm của mình, rồi rơi vào suy ngẫm.

Vừa rồi, đúng là hắn đã phản xạ lại kiếm ý của Ngự Vân Tưởng, nhưng ngoài ra, hắn còn giữ lại một ít thứ.

Đó chính là một chút ý niệm thuần túy.

Thần Ý Đao Tâm này, quả thực là có thể chuyển hóa địch ý, sát ý và ý niệm của sinh linh, dùng để tăng cương lực lượng bản thân.

Ngự Vân Tưởng chỉ lâm thời ra tay với hắn, căn bản là không có địch ý, vì vậy chỉ tăng trưởng nhỏ bé không đáng kể.

Nhưng Sở Hi Thanh lại phát hiện, Thần Ý Đao Tâm của mình đang hấp thu ý niệm kính nể của mọi người ở trong phạm vi hai mươi dặm.

Rất nhiều sư huynh đệ Vô Tướng thần tông đều cực kỳ tôn sùng và kính phục hắn.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, cái này quả thật là không khác gì thủ đoạn của ‘thần linh’ ở trong truyền thuyết, thậm chí còn thần kỳ hơn.

Khuyết điểm duy nhất là hắn không thể lưu trữ những ý niệm kính nể này.

Nhưng tương ứng, hắn cũng có không cần đề phòng ý niệm của mọi người nhiễm hóa tâm linh bản thân.

Sở Hi Thanh rất vui mừng, khom người về phía Ngự Vân Tưởng: “Đa tạ sư bá giúp đỡ, lần này làm phiền mọi người vất vả rồi.”

Chương 1487: Lại lột xác (2)

“Nên làm mà.” Ngự Vân Tưởng bật cười một tiếng, tràn đầy vui mừng mà đánh giá Sở Hi Thanh: “Thật ra là Hi Thanh ngươi mang đến vui mừng cho chúng ta, không ngờ tu vị của ngươi mới ngũ phẩm, mà đã có thể học được Thần Ý Đao Tâm. Vì việc này, chúng ta lại khổ lại mệt, thì cũng thấy vui mừng.”

Sau đó hắn lại cẩn thận dặn dò: “Tiếp đó, ngươi vẫn phải nhanh chóng gia tăng tu vị, Thần Ý Đao Tâm rất mạnh, uy lực gần như không có giới hạn, nhưng cái này quyết định bởi tu vị và cường độ nguyên thần của ngươi.”

“Tương lai tu vị của ngươi càng cao, uy hiếp của Vạn Ma quật lại càng nhỏ, áp lực của sư tôn ngươi cũng càng nhẹ hơn. Vô Tướng thần tông chúng ta, đã không chịu nổi việc lại tổn thất một nhất phẩm.”

Nói đến tu vị, Sở Hi Thanh lại nghĩ đến Hỗn Độn Chi Tâm.

Hắn ngưng thần nhìn màn hình huỳnh quang hư ảo trước mắt.

Thật ra trước khi bắt đầu đắp nặn Thần Ý Đao Tâm, điểm huyết nguyên của hắn đã vượt quá 140 vạn.

Mà bây giờ đã trôi qua ba ngày.

Sở Hi Thanh lập tức nhếch miệng cười.

Cột điểm huyết nguyên đã lên đến 2.156.211.

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi này, điểm huyết nguyên của hắn lại gia tăng bảy mươi lăm vạn.

Đặc san của Thiên Cơ Võ Phổ và một kỳ Luận Võ Thần Cơ đã mang đến lợi ích kinh người.

Sở Hi Thanh lập tức đổi Hỗn Độn Chi Tâm luôn.

Mà sau khi hắn cáo từ Ngự Vân Tưởng, rời khỏi Thiên Khí viện thì đã đeo Hỗn Độn Chi Tâm lên cổ mình.

Sở Hi Thanh đã thí nghiệm qua, quả thật là có thể để Thần Nguyên Vô Tướng công của hắn tăng lên hai tầng.

Hỗn Độn tức Vô Tướng.

Hỗn Độn một thể, vạn pháp vô tướng.

Cái Hỗn Độn Chi Tâm này và Thần Vọng kiếm, đều là pháp khí thích hợp nhất với Vô Tướng công.

Thần Nguyên Vô Tướng công tầng mười ba, cộng thêm tố chất thân thể mạnh mẽ và Bá thể của hắn, bây giờ nói hắn là một võ tu tứ phẩm thượng cũng không quá.

Sở Hi Thanh cảm giác tay mình hơi ngứa.

Hắn đang nghĩ có nên tìm Sở Vân Vân luyện tay một chút không, thử xem cực hạn của mình ở đâu.

Đương nhiên, Sở Hi Thanh biết làm như vậy sẽ rất nguy hiểm, Bạch Tiểu Chiêu là đối tượng thích hợp hơn.

Vấn đề là Tiễn Tiễn có thể hung ác với người khác, nhưng lại mềm nhũn với hắn.

Mấu chốt là sau khi Sở Hi Thanh tu luyện được Thần Ý Đao Tâm, hắn đã bành trướng, đã có tự tin khiêu chiến Sở Vân Vân.

Mấy ngày trước, hắn và Sở Vân Vân đã thử chiêu, bị Sở Vân Vân đánh cho một trận.

Sở Hi Thanh muốn mượn Thần Ý Đao Tâm và Hỗn Độn Chi Tâm để gỡ lại một trận.

Khi Sở Hi Thanh tràn đầy mong chờ trở về Thiên Lan cư, lại phát hiện Sở Vân Vân đang tiếp đãi một vị trung niên áo trắng xa lạ ở trong phòng khách.

Sở Hi Thanh cảm thấy rất kinh ngạc, tiến vào hỏi: “Xin hỏi vị này là?”

Có thể được mời vào Thiên Lan cư, lại do Sở Vân Vân tự mình tiếp đón và dâng trà, chứng tỏ thân phận không hề tầm thường.

Trung niên áo trắng kia nhìn thấy Sở Hi Thanh thì thần sắc nghiêm lại, đứng dậy thi lễ: “Thuộc hạ Phong Tam, danh xưng Cuồng Kiếm, bái kiến chủ thượng!’

Trung niên này nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt cuồng nhiệt và sùng kính.

Cuồng Kiếm – Phong Tam?

Sở Hi Thanh không khỏi sinh lòng ngờ vực.

Tu vị của người trước mắt này không tầm thường, trong cơ thể dường như còn chất chứa một luồng kiếm ý cực kỳ mạnh mẽ.

Vấn đề là hắn chưa bao giờ nghe nói đến một người như vậy.

Hơn nữa, mình có thêm một thuộc hạ như vậy từ bao giờ?

“Đây là Đạo thị mà tông môn mời chào cho ngươi, chuyên bảo vệ an toàn cho ngươi.”

Sở Vân Vân cười giới thiệu hai người với hai: “Phong tiên sinh xuất thân từ nhân tộc ở Côn Luân sơn, là tán tu trứ danh ở Côn Luân sơn, tu vị tam phẩm. Phong tiên sinh tuy không có danh tiếng gì ở Thần Châu chúng ta, nhưng tông chủ lại đánh giá sức chiến đấu có thể vào hạng 200 trên Địa Bảng, một tay Thần Ý Như Tâm Kiếm rất phi phàm. Là do Phong tiên sinh ngưỡng mộ uy danh của huynh trưởng, lại hâm mộ truyền thừa võ đạo của Vô Tướng thần tông ta, cho nên đồng ý trở thành Đạo thị của ngươi.”

Nàng vừa nói chuyện vừa nháy mắt với Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh lập tức hiểu ra.

Cái gọi là Cuồng Kiếm – Phong Tam này, chính là Vô Thượng Kiếm Tâm – Hạ Bạch Thạch!

Sở Hi Thanh không ngờ Vô Tướng thần tông còn sửa đổi cả dung mạo của Hạ Bạch Thạch.

Không chỉ nhuộm tóc đen, mà ngũ quan cũng đã hơi khác, hầu như không nhìn ra dáng vẻ trước kia.

Cũng nhấn mạnh thân thế và lai lịch của Cuồng Kiếm – Phong Tam.

Bất kỳ một vị đại cao thủ nào trên thế gian này, đều không thể bỗng dưng nhảy ra cả.

Tất cả quan hệ và quỹ tích cuộc sống của Cuồng Kiếm – Phong Tam đều trở thành lỗ hổng trong trí nhớ của Hạ Bạch Thạch.

Vô Tướng thần tông liền dứt khoát cho hắn cái thân phận tán tu Côn Luân sơn.

Chương 1488: Lại lột xác (3)

Cự linh phương bắc có tứ đại thần sơn, phân biệt là Bất Chu, Thiên Đế, Trường Lưu và Côn Luân.

Côn Luân sơn nằm ở phía tây bắc Thần Châu, cách Vô Tướng thần tông cực xa, phải đến 750 vạn dặm.

Hoàng đình Cự linh này cũng là kẻ thân mật với nhân tộc nhất.

Dưới Côn Luân sơn chẳng những có mấy vương quốc nhân tộc có nhân khẩu gần trăm triệu, mà còn có rất nhiều truyền thừa võ tu.

Giới tu hành bên đó lại tương đối khép kín, lại do quá xa xôi, nên tin tức không thông.

Vô Tướng thần tông có nói vô căn cứ đi nữa, thì cũng không cần lo lắng bị vạch trần.

Đặt tên cũng rất hay, Cuồng Kiếm – Phong Tam. . . tên rất hay!

Không phải điên thì chính là cuồng rồi, phải không?

Nhưng tại sao lại là tam phẩm? Không thể mạnh hơn một chút sao?

“Thì ra là Phong tiên sinh!”

Trên mặt Sở Hi Thanh hiện ra vẻ vui mừng, hắn chắp tay một cái, sau đó lại cảm thấy không đủ nhiệt tình, liền đi qua nắm tay Cuồng Kiếm – Phong Tam, dùng sức lắc lắc: “Bây giờ Sở mỗ đúng là đang cần một đại cao thủ có thể chống đỡ một phương như Phong tiên sinh. Có thể được Phong tiên sinh ưu ái, là phúc phận của Sở mỗ.”

Phong Tam lại cảm thấy là lạ.

Trong trí nhớ của hắn, bản thân mình cực kỳ coi trọng Sở Hi Thanh, rất chờ mong với Sở Hi Thanh.

Do hắn xuất thân từ nhân tộc ở Côn Luân sơn, bình sinh sùng bái và kính phục nhất là nhân vật từng áp chế tứ đại hoàng đình Cự linh là Huyết Nhai Đao Quân. Là người quét ngang ba vạn dặm Bắc vực, khai thác hai châu cho Đại Ninh, là Bá Võ Vương.

Vì vậy, hắn cũng cực kỳ sùng bái và cuồng nhiệt với Sở Hi Thanh, cho rằng đây là hi vọng của nhân tộc.

Tại thời đại Huyết Nhai Đao Quân trấn áp thiên hạ, gần chục tỷ nhân tộc ở phương bắc đều có ngày tháng tốt đẹp.

Đám Cự linh kia cũng không dám nghiền ép nhân tộc, rất sợ Huyết Nhai Đao Quân đến nhà hỏi tội.

Nhưng đến khi gặp mặt Sở Hi Thanh, Phong Tam lại phát hiện tâm trạng của mình rất bình tĩnh.

Phong Tam cũng có chút kích động, cũng có chút cuồng nhiệt, nhưng lại không nhiều như hắn tưởng tượng.

Nói chung là rất kỳ quái, mọi nơi đều có chỗ không đúng.

“Không dám nhận!”

Phong Tam đè nén dị dạng trong lòng, sắc mặt nghiêm túc: “Có thể theo hầu bên cạnh chủ thưởng, là vinh hạnh của Phong mỗ! Sở tiểu thư đã nói quy của của Vô Tướng thần tông và của chủ thượng cho ta hay. Chủ thượng có gì cần sai phái thì không cần khách khí với ta.

Chỉ cần Phong mỗ còn một ngày, nhất định sẽ bảo vệ chủ thượng an toàn.”

Sau đó, hắn lại do dự khoảng một phần ba mươi cái nháy mắt, vẻ mặt xúc động nói: “Nhưng chủ thượng nói không sai, mấy cái Đạo thị dưới trướng ngài đều là phế vật cặn bã, thực sự là quá yếu. Gặp phải cao thủ chân chính, đều không đỡ nổi một đòn.”

Sắc mặt Chu Lương Thần lạnh lẽo, ánh mắt ảm đạm.

Hắn nghe lời nói của Phong Tam, tuy rằng trong lòng rất khó chịu, nhưng người ta là tiền bối tam phẩm, sức chiến đấu cực mạnh, quả thực là không phải hắn bây giờ có thể so sánh.

Chu Lương Thần chỉ có thể âm thầm quyết tâm, tập trung và cần cù hơn trên võ đạo, phải nhanh chóng gia tăng tu vị mới được.

Bằng không hắn không chỉ không giúp đỡ được gì, mà còn có thể bị người ta coi thường và sỉ nhục.

Sau hành trình Vân Hải tiên cung, hắn và tiểu Huyền Vũ đều bước vào ngũ phẩm.

Nếu đặt ở phía nam như Đông Châu, đã có thể coi là cao thủ một phương. Nếu nếu đặt ở chư châu phía bắc, vậy thì không đáng nhắc tới.

“Phế vật cặn bã?” Kế Tiễn Tiễn thì lại cười gằn một tiếng, trong mắt chứa ý cười: “Ngươi còn chưa xứng nói câu này trước mặt ta.”

Nàng đè đao: “Không ngại thử một chút. Ta cũng muốn nhìn xem Thần Ý Như Tâm Kiếm của ngươi có mạnh như vậy không, có đủ thực lực bảo vệ chủ thượng hay không. Cũng muốn để cho các hạ lĩnh giáo đao pháp của phế vật cặn bã như ta.”

Nàng tu luyện là Duy Ngã Độc Tôn Đao, sau khi cảm nhận được kiếm ý Thần Ý Như Tâm Kiếm của Phong Tam, thì vô thức sinh ra phản cảm với kẻ này.

Bây giờ nàng nghe thấy lời nói khinh bỉ của Phong Tam, thì lại càng không nhịn được.

Lúc trước Thương Hải Thạch nói thì cũng thôi, song phương chênh lệch quá nhiều.

Thương Hải Thạch tính tình kiêu ngạo, cũng xem thường con tôm nhỏ như nàng.

Mặc dù Kế Tiễn Tiễn cực kỳ tự tin với đao của mình, nhưng cũng không cuồng vọng vô tri đến mức cho rằng mình có thể khiêu chiến hạng 15 Thiên Bảng đương đại.

Nhưng Cuồng Kiếm – Phong Tam này chỉ là tam phẩm hạ mà thôi, có tư cách gì nói như vậy?

Cuồng Kiếm – Phong Tam híp mắt lại, nhìn Kế Tiễn Tiễn một chút, sau đó bật cười một tiếng: “Duy Ngã Độc Tôn Đao? Cũng tốt, hôm nay Phong mỗ liền chỉ điểm cho ngươi một hai. Phong mỗ sẽ để cho nha đầu nhà ngươi biết cái gì mới là duy ngã độc tôn, thần ý như tâm!”

Kế Tiễn Tiễn không nói gì, bóng người trực tiếp lóe lên, bay ra ngoài sân, chắp tay về phía Phong Tam: “Xin mời!”

Sở Hi Thanh thấy thế thì không khỏi cảm thấy đau đầu, hắn mở miệng răn dạy: “Tiễn Tiễn! Phong tiên sinh là tiền bối của chúng ta, hơn nữa còn chạy xa mấy trăm vạn dặm để hiệu lực cho ta, chúng phải lấy chân thành để đối đãi, sao ngươi có thể vô lý như thế?”

Kế Tiễn Tiễn lại không chịu bỏ qua, nàng vẫn đứng trong sân, tay đè đao, ngậm lấy mấy phần kiệt ngạo mà nhìn nhau với Sở Hi Thanh.

Chương 1489: Lại lột xác (4)

Sở Hi Thanh mặc kệ nàng, quay đầu nhìn về phía Cuồng Kiếm – Phong Tam: “Phong tiên sinh, ta thấy vẫn là quên đi. Hai người các ngươi đều hiệu lực dưới trướng ta, sau này đều là đồng liêu, tranh đấu sẽ tổn thương tình cảm. Có phần sức lực này, không bằng dùng trên người kẻ địch, khi đó tự nhiên có thể phân cao thấp.”

Cuồng Kiếm – Phong Tam lại cười khẽ: “Tổn thương tình cảm? Duy Ngã Độc Tôn Đao của nha đầu này còn chưa có thành tựu, ta đảm bảo sẽ không tổn thương nàng là được.”

Hắn cũng lắc mình ra, thong dong đi đến trước người Kế Tiễn Tiễn, giọng nói tùy ý: “Rút đao ý, ta có thể nhường ngươi ba chiêu!”

Kế Tiễn Tiễn nhướng mày liễu.

Nàng lập tức rút đao ra, chỉ chớp mắt ngàn vạn hắc quang quấn quanh thân, oanh kích về phía Cuồng Kiếm – Phong Tam.

Những hắc quang kia chính Kế Tiễn Tiễn điều động vết rách thời gian, không gian loạn lưu! Bắt nguồn từ Đại Nghệ Vô Hình Tiễn của nàng!

“Một đao này cũng không tệ lắm.”

Cuồng Kiếm – Phong Tam thuận miệng đánh giá, lại chỉ bước sang một bước, liền né khỏi nơi đao thế sắc bén nhất.

Mà chung quanh Cuồng Kiếm – Phong Tam lại không sóng không gió, cương lực không sinh, ngay cả một điểm hắc quang cũng không thể tiếp cận.

Sở Vân Vân ở trong phòng khách nhìn thấy cảnh này, ánh mắt không khỏi sáng ngời, hiện ra vẻ bất ngờ: “Không hổ là Hạ sư bá, Thần Ý Như Tâm này quá tuyệt diệu, vận dụng cũng trên cả Thương Hải Thạch.”

Sau đó nàng lại nhìn Sở Hi Thanh với vẻ thâm ý: “Thì ra ngươi rất thương nàng.”

Sở Vân Vân nhìn ra Sở Hi Thanh mở miệng ngăn cản là vì không muốn Kế Tiễn Tiễn chịu thiệt.

Trong lòng hắn vẫn hướng về Thiên hộ Cẩm y vệ của mình.

“Nàng muốn tự tìm quả đắng thôi, không biết vì sao mà mấy hôm nay rất nóng nảy.”

Sở Hi Thanh giả vờ nghe không hiểu, hắn không thể làm gì hơn, sau đó lại tò mò hỏi: “Vì sao tu vị của Hạ sư bá chỉ là tam phẩm? Tuy đạo tâm của hắn đã nát, nhưng tu vị trên thân thể vẫn còn, hẳn là không đến mức này chứ?”

Sở Vân Vân lắc đầu: “Tông chủ nói là không thể cao hơn nữa, phong ấn trí nhớ của cao thủ nhất phẩm, há có thể đơn giản như vậy? Cái này cũng là để ngươi có thể dung Khi Tâm Cuống Thần. Nếu tu vị của hắn là nhị phẩm, vậy Khi Tâm Cuống Thần sẽ không có hiệu quả.”

Lúc này Sở Hi Thanh mới nghĩ đến chuyện quan trọng nhất.

“Nói đến thì ta nên sử dụng Khi Tâm Cuống Thần như thế nào?”

Từ quá trình giao thủ ngắn ngủi kia, có thể thấy thần thức của Hạ Bạch Thạch cực kỳ nhạy cảm.

Nếu như Sở Hi Thanh chỉ sử dụng thẻ Gần Mực Thì Đen thì cũng không sao.

Nhưng nếu dám sử dụng Khi Tâm Cuống Thần với Hạ Bạch Thạch, vậy thì nhất định sẽ bị phát hiện.

“Lát nữa ngươi sẽ biết, tông chủ cho ta một món đồ, là một món đồ của Thiên Khí viện.”

Sở Vân Vân vừa nói chuyện vừa quan sát trận chiến trong sân.

Khi bọn họ nói xong, ba đao đã qua từ lâu.

Kế Tiễn Tiễn không chém trúng Cuồng Kiếm – Phong Tam một đao nào, thậm chí còn không chạm được vào góc áo của hắn.

Mà Cuồng Kiếm – Phong Tam chỉ chém một kiếm, liền để Kế Tiễn Tiễn tan tác.

Để người ta giật mình chính là, Phong Tam lại không chiến thắng được.

Kế Tiễn Tiễn liên tục lùi về sau, tuy rằng rất chật vật, nhưng lại cực kỳ cứng cỏi, thế mà lại có thể thoát được dưới lưỡi kiếm của Phong Tam.

Mấy chục hiệp tiếp theo đều như vậy, Kế Tiễn Tiễn không đỡ nổi một kiếm của Phong Tam, lần nào tiếp xúc cũng là tan tác, không đỡ nổi một đòn. Nàng chỉ có thể duy trì cục diện không bại, mỗi lần đều may mắn thoát được.

Sở Vân Vân hơi suy tư: “Duy Ngã đao ý của nàng rất kiên cố!”

Kiên cố đến mức ngoài dự đoán của mọi người.

Dưới sự chèn ép của Vô Thượng Kiếm Tâm – Hạ Bạch Thạch, Duy Ngã đao ý của Kế Tiễn Tiễn chẳng những không tan vỡ, trái lại càng đánh càng mạnh.

Sở Hi Thanh lại lắc đầu: “Hạ sư bá vẫn cho ta chút mặt mũi, đã nương tay rồi. Chỉ muốn đánh bại nàng chứ không đả thương nàng.”

Thật ra đây là kiêu căng tự mãn.

Ta nói ra thì nhất định sẽ làm được! Nói không tổn thương một sợi lông thì sẽ không tổn thương, bằng không coi như Cuồng Kiếm – Phong Tam hắn thua.

Cái này cũng để cho Kế Tiễn Tiễn có không gian để giãy dụa.

“Chậc! Đã tẩy sạch trí nhớ của Hạ sư bá, vì sao không sửa luôn tính cách của hắn?”

Sở Hi Thanh cũng biết khả năng này là không lớn.

Cái gọi là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Phàm là người tu luyện Thần Ý Như Tâm Kiếm và Duy Ngã Độc Tôn Đao, nếu trong lòng không có ngạo khí, vậy thì sẽ không có thành tựu gì.

Sở Hi Thanh phát hiện lực lượng của Hạ Bạch Thạch đang từ từ mạnh lên theo thời gian.

Vì không đánh bại Kế Tiễn Tiễn mà không tổn thương nàng, Hạ Bạch Thạch vô thức, bất tri bất giác cởi bỏ phong ấn.

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày, lại nghĩ đến một chuyện: “Đúng rồi, sau này Hạ sư bá thăng cấp kiểu gì? Cũng không thể để hắn dùng thêm một phần bí dược nhị phẩm chứ?”

“Chưa chắc là không thể!” Sở Vân Vân mỉm cười: “Mấu chốt là để cho hắn tin tưởng, mình đã dùng bí dược.”

Chương 1490: Lại lột xác (5)

Sở Hi Thanh lập tức hiểu ra.

Thì ra là như vậy, chính là cố gắng lừa gạt thôi.

Sau đó hắn lặng lẽ nói: “Đúng rồi, lát nữa ngươi đi với ta đến Chiến đường một chuyến, chúng ta mượn một gian DIễn Võ đường.”

“Diễn Võ đường?”

Vẻ mặt Sở Vân Vân hơi khó hiểu: “Đi Diễn Võ đường làm gì? Ngươi muốn luyện đao với ta thì ở Thiên Lan cư cũng được.”

Diễn Võ đường do ‘Bí Văn vân thạch’ tạo thành, là chất liệu giống với Phong Thần lâu trong Vân Hải tiên cung.

Vô Tướng thần tông còn dùng vật liệu tốt hơn một chút, khiến bên trong Diễn Võ đường rất kiên cố, dù cao thủ nhất phẩm ra tay thì cũng không rung động chút nào.

Nhưng cái này là không cần thiết.

Lực khống chế chân nguyên của Sở Vân Vân đã được cải thiện rất lớn, có thể đảm bảo vừa chỉ điểm Sở Hi Thanh lại vừa không kinh động đến người người.

“Không phải luyện đao, mà là luận bàn!”

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng, một thân áo bào không gió tự bay: “Ta muốn chiến một trận với Vân Vân ngươi!”

Sở Vân Vân kinh ngạc nhìn qua, ánh mắt rất ngờ vực: “Huynh trưởng, ngươi thật lòng?”

Trong lòng nàng lại nghĩ, tên này lại muốn lên trời à?

“Ta rất nghiêm túc!”

Sở Hi Thanh vừa nói chuyện, thân hình lóe lên một cái, xuất hiện ở trong sân, mạnh mẽ đâm vào giữa hai người Kế Tiễn Tiễn và Phong Tam.

Theo Sở Hi Thanh phất tay áo một cái, hai người đều bị ép phải lùi lại vài trượng.

“Mời Phong tiên sinh dừng tay, hôm nay chấm dứt ở đây.”

Sở Hi Thanh quay đầu nhìn Kế Tiễn Tiễn còn đang múa đao muốn tái chiến: “Tiễn Tiễn! Ngươi nên biết, Phong tiên sinh đã hạ thủ lưu tình, nên biết có chừng có mực.”

Không thể để cho hai người này đánh tiếp, Phong Tam giải càng nhiều phong ấn, thì trí nhớ của Hạ Bạch Thạch càng dễ thức tỉnh.

Kế Tiễn Tiễn không khỏi ‘chậc’ một tiếng, ngậm lấy vài phần khó chịu mà thu đao lại.

Ánh mắt Phong Tam thì lại rất nghiêm túc: “Đây chính là Nhai Tí Đao?”

Vừa rồi, Sở Hi Thanh đã dùng ngoại cương làm đao, phản xạ một kiếm kia của hắn.

Nhai Tí Đao của vị Vô Cực Đao Quân này, còn mạnh hơn những gì hắn tưởng tượng nhiều!

Diễn Võ đường phía sau núi, hai người Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân đứng cách nhau khoảng hai mươi trượng.

Sở Hi Thanh là người đáng tin, đã nói là nhất định sẽ làm.

Hắn nói muốn luận bàn với Sở Vân Vân, liền không hàm hồ, ngay tối hôm đó, liền bao một tòa Diễn Võ đường.

Lần này, bọn họ cũng không mang theo người ngoài, mà chỉ đưa tiểu Sư Tử và tiểu Tóc Húi Cua theo.

Hai con thần thú bản mệnh này cũng đứng đối diện nhau ở trong Diễn Võ đường, bầu không khí cũng giương cung bạt kiếm giống như chủ nhân của chúng.

Nội tâm tiểu Tóc Húi Cua dâng trào, cảm thấy tự hào.

Chủ nhân vẫn luôn không ngóc đầu lên được trước mặt Sở Vân Vân, cuối cùng cũng coi như kiên cường một trận.

Không hổ là chủ nhân của nó!

Biết rõ chênh lệch giữa hai người lớn như vậy, thế mà vẫn hung hãn không sợ.

Đây chính là Nhai Tí chi đạo!

Mặc kệ kẻ địch mạnh thế nào, bộ tộc Nhai Tí bọn họ đều không sợ, đều cứng đầu chống lại là được.

Hơn nữa, thần thông của bọn họ có thể phản xạ tất cả!

Chẳng may thắng được thì sao?

Tiểu Tóc Húi Cua nghĩ đến đây, liền nhìn thấy vẻ khinh bỉ và trào phúng trong mắt con Toan Nghê ở đối diện.

Thần thái này không quá rõ ràng, nhưng tiểu Tóc Húi Cua vẫn phát hiện.

Lúc này, nó cũng giận dữ trợn mắt nhìn sang.

Cái tên này dám xem thường ta và chủ nhân?

Toan Nghê cũng cúi đầu, bễ nghễ nhìn xuống tiểu Tóc Húi Cua.

Sở Hi Thanh căn bản không phải đối thủ của chủ nhân nó, Sở Hi Thanh không tự lượng sức mình! Ngươi cũng thế!

Lúc này, tiểu Tóc Húi Cua mới kinh ngạc phát hiện, dáng người của tiểu Sư Tử không ngờ đã cao hơn nó rất nhiều.

Con Toan Nghê này bây giờ đã to bằng ba cái thớt, toàn thân là lửa, hơi khói um tùm, uy thế kinh người.

Tiểu Tóc Húi Cua thì chỉ to bằng cái thớt, đứng trước mắt đối phương thì lại giống như một con chó con vậy.

Chúng ta sinh ra cùng lúc, lại chênh lệch lớn như vậy.

Nhưng tiểu Tóc Húi Cua mới không sợ!

Trong huyết mạch của bộ tộc Nhai Tí, chính là coi nhẹ sinh tử, không phục liền đánh!

Nó không thèm nghĩ ngợi, lập tức nhào về phía Toan Nghê.

Sau đó, chỉ chớp mắt mà nó đã bị một móng vuốt của Toan Nghê đè đầu, không thể tiến thêm.

Tiểu Tóc Húi Cua không khỏi gầm lên giận dữ, lập tức vung trảo lên, nhưng chân trước và móng vuốt của nó ngắn hơn đối phương một đoạn, mặc kệ nso nhe răng trợn mắt và vung móng vuốt như thế nào, thì đều không thể tổn thương đối phương.

Tiểu Tóc Húi Cua phát hiện, mình không thể phản xạ lực lượng của tiểu Toan Nghê.

Đây rõ ràng là lực lượng Trấn Thiên, hơn nữa còn pha tạp một luồng lực lượng cực kỳ mạnh mẽ, khiến nó nhất thời không thể làm gì.

Đó dường như là Thiên quy đạo luật có tên Tuyệt Thiên?

Tiểu Tóc Húi Cua đã từng nhìn thấy thứ này ở trên người Sở Vân Vân.

Chắc là tiểu Toan Nghê đã mượn loại lực lượng này thông qua linh khế bản mệnh.

Chương 1491: Gan to bằng trời

Lúc này, tiểu Tóc Húi Cua thay đàn đổi dây, đi bắt cái móng vuốt đang đè trên trán nó của Toan Nghê.

Tuy nhiên, tiểu Tóc Húi Cua lại bắt vào khoảng không, mỗi lần móng vuốt của nó vung qua, móng vuốt của Toan Nghê lại chuyển hóa thành một đoàn sương khói và ngọn lửa đỏ thẫm.

Sau khi chuyển hóa thành khói lửa, lại vẫn có thể trấn áp lực lượng của tiểu Tóc Húi Cua.

Nhưng tiểu Toan Nghê cũng liều mạng ngửa đầu ra sau, sợ bị móng vuốt của tiểu Tóc Húi Cua bắt được.

Thật ra tình hình của Toan Nghê cũng không tốt lắm.

Tuy rằng nó mượn lực lượng của chủ nhân, trấp áp con vật nhỏ đang phát điên này.

Nhưng lực lượng Kính Thiên của tiểu Tóc Húi Cua cũng có trình độ nhất định.

Đối phương chẳng những có Thiên quy đạo luật gần như hoàn chỉnh, mà còn có lực lượng Báo Ứng nhất định.

Tiểu Toan Nghê phát hiện, nó dùng bao nhiêu lực lượng để trấn áp tiểu Tóc Húi Cua, thì bản thân nó cũng phải chịu từng đấy.

Hơn nữa, tiểu Tóc Húi Cua cũng có thể mượn lực lượng từ chủ nhân.

Nó dùng Tru Thiên để trung hòa một bộ phận lực lượng Tuyệt Thiên, còn dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để rút ngắn khoảng cách giữa song phương.

Mấu chốt là tên này có thể dùng chung một bộ phận Bá thể với Sở Hi Thanh, một thân da dày thịt béo, không sợ chịu đòn.

Tiểu Toan Nghê không khỏi nhe răng trợn mắt một trận.

Tuy nhiên, nó vẫn vừa trấn áp tiểu Tóc Húi Cua đang múa hai chân trước thành bánh xe, vừa quan sát tình hình bên phía chủ nhân và Sở Hi Thanh.

Sở Vân Vân chắp tay sau lưng, mặt không cảm xúc mà nhìn Sở Hi Thanh.

“Có thể bắt đầu chưa? Ngươi rốt cuộc muốn làm nóng người bao lâu? Thật ra cái gọi là làm nóng người này cũng vô dụng, nếu đã là luận bàn, vậy ta nhất định sẽ dốc hết sức.”

Thật ra trong lòng nàng cũng ngậm lấy vài phần tò mò.

Cái tên này uống nhầm thuốc? Thế mà lại chủ động muốn luận bàn với nàng? Còn muốn nàng ‘dùng toàn lực’?

Không biết bên trong hồ lô của tên này bán thuốc kia? Đang có âm mưu quỷ quái gì?

Sở Hi Thanh lại lấy can đảm ở đâu ra mà cho rằng mình có năng lực ‘luận bàn’ với nàng?

Là do Sở Hi Thanh mới cô đọng Thần Ý Đao Tâm và Thần Ý Xúc Tử Đao tầng mười bảy sao?

Thật kỳ quái, cái tên này không hay làm mấy chuyện tự chuốc khổ vào người như vậy.

Sở Hi Thanh không trả lời.

Hắn vẫn tiếp tục lắc lắc eo, co tay duỗi chân.

Hắn cũng biết phương pháp làm nóng người này không có tác dụng gì, nhưng lại có thể giảm bớt căng thẳng trong lòng hắn.

Một lát sau, Sở Hi Thanh thở dài một hơi, lại hít một hơi thật sâu, lúc này mới đè đao nhìn Sở Vân Vân: “Để cho công bằng, ngươi không được dùng cột cờ Nghịch Thần Kỳ! Ta sợ ngươi chơi xấu, cho nên tốt nhất là bỏ nó qua một bên.”

Chơi xấu?

Sở Vân Vân suýt nữa cười ra tiếng, lại thản nhiên gật đầu, lời ít mà ý nhiều: “Có thể, ta cũng không cần.”

Nàng liền ném cột cờ Nghịch Thần Kỳ trong tay áo ra ngoài.

Cột cờ Nghịch Thần Kỳ trong tay nàng chỉ to như cây tăm, sau khi bay ra ngoài thì lập tức biến lớn, cuối cùng ‘cheng’ một tiếng, cắm ở trên mặt đất.

Sau đó, Sở Vân Vân lại giơ tay hút một cái, một thanh trường thương trên giá binh khí đã bay vào tay nàng.

Trường thương này cũng là binh khí lục phẩm, nhưng ngoại trừ kiên cố ra thì không có năng lực gì khác.

“Cũng không thể dùng pháp khí khác, còn cấm dùng chiến đồ.”

Trong mắt Sở Hi Thanh lóe lên một tia hưng phấn dị dạng: “Bằng không thì vẫn không công bằng!”

Sở Vân Vân được Vô Tướng thần tông trợ giúp, cộng thêm tài nguyên ở Vân Hải tiên cung, bây giờ không chỉ có hai ba cái pháp khí, mà trên người còn có tám bức chiến đồ đỉnh cấp nhất.

“Có thể!” Sở Vân Vân lại khoát tay, pháp khí trên người đều bay ra, rồi rơi xuống một bên.

“Chiến đồ thì ta hết cách rồi, nhưng ta đảm bảo chỉ dùng tám phần lực lượng.”

Sau đó nàng ngước mắt lên, hơi bất mãn nhìn Sở Hi Thanh: “Ngươi thỏa mãn chưa?”

Sở Vân Vân đã hơi mất kiên nhẫn.

Không biết vì sao, nội tâm của nàng bỗng nhiên hơi bất an, luôn cảm thấy cái tên này không có ý tốt, mục đích của hắn không chỉ là luận bàn.

“Được rồi!” Sở Hi Thanh lại hít một hơi, sau đó ánh mắt lóe lên: “Cẩn thận!”

Nhưng khi hắn nói chữ ‘Cẩn’ thì đã động thủ.

Chỉ chớp mắt liền tru diệt khoảng cách giữa song phương, sau đó chém ra một đạo ánh đao màu xích kim, chém thẳng về phía cái cổ thon dài trắng nõn của Sở Vân Vân.

Nhung ý đồ của Sở Hi Thanh đã thất bại.

Sở Vân Vân không thủ mà phản công, thương trong tay nàng như độc long.

Theo một tiếng ‘đương’ vang lên, toàn thân Sở Hi Thanh bị thương đập bay ra ngoài ba mươi trượng.

“Đao pháp tốt!”

Sở Vân Vân không khỏi tán thưởng một tiếng.

Ngay khi Sở Hi Thanh bị đánh bay, nàng cũng bị lực lượng phản xạ lại làm cho trượt lùi bảy trượng.

Sở Vân Vân tự nhiên không phải khen đao đạo của bản thân Sở Hi Thanh, mà là khen một chiêu Thần Ý Đao Tâm và Thần Ý Xúc Tử Đao của Huyết Nhai Đao Quân.

Chương 1492: Gan to bằng trời (2)

Sở Hi Thanh đã thử hòa Thần Ý Đao Tâm vào trong Nhai Tí Đao của bản thân, đao uy đao thế càng kinh người hơn, còn phản xạ được tất cả các loại lực lượng.

Mà sau khi hóa giải được lực lượng phản xạ này, Sở Vân Vân liền lao thẳng về phía trước.

Trường thương màu đen trong tay nàng lại như cuồng long, cắn xé và xung kích về phía Sở Hi Thanh, thậm chí nuốt hết cả người hắn.

Sở Vân Vân đã nói là dùng toàn lực, thì chắc chắn sẽ không nuốt lời.

Để Sở Vân Vân giật mình chính là, Sở Hi Thanh lại có thể đỡ được bốn thương Vạn Thần Kiếp của nàng.

Mãi đến tận thương thứ năm, thì hắn mới bị mũi thương của Sở Vân Vân đánh trúng.

Nhưng Bá thể của Sở Hi Thanh cực kỳ mạnh mẽ, một thương của Sở Vân Vân không thể đâm thủng, chỉ bị đánh bay ra ngoài.

Sở Vân Vân cũng không truy kích, nàng đâm năm thương, tất cả đều bị ánh đao của Sở Hi Thanh phản xạ hoặc bé gãy.

Dù một thương cuối cùng đánh trúng Sở Hi Thanh, thì cũng chỉ có ba phần mười lực lượng.

Cái tên này. . .

Trong mắt Sở Vân Vân toát ra vẻ kinh ngạc.

Không ngờ Thần Ý Đao Tâm lại có tác dụng lớn như vậy!

Dưới tình huống không có cột cờ Nghịch Thần Kỳ và pháp khí, sức chiến đấu của nàng cũng có thể tiến vào hạng 30 trên Địa Bảng.

Nhưng mà Sở Hi Thanh lại có thể đỡ được bốn thương của nàng.

Nếu như bây giờ hắn có thêm một Bình Thiên thánh truyền hỗ trợ, há chẳng phải là có thể đối địch vạn quân trên sa trường?

Sở Vân Vân suy nghĩ rất nhanh, đồng thời liên tục truy kích Sở Hi Thanh.

Trong lòng nàng đang vui mừng vì Sở Hi Thanh trưởng thành, nhưng ra tay lại không lưu tình.

Sau đso, Sở Hi Thanh liền như bao cát, bị Sở Vân Vân đánh bay qua bay lại ở trong Diễn Võ đường.

Sau ba trăm chiêu, Sở Hi Thanh đã không thể chống đỡ thế tiến công của Sở Vân Vân.

Hắn không thể không sử dụng Vĩnh Hằng Chi Bích để chống đỡ lại.

Nhưng màng sáng màu vàng khiến Thương Hải Thạch và Vạn Kiếm Sinh không thể làm gì này, lại bị Sở Vân Vân dễ dàng đánh tan.

Chỉ dùng bảy trăm thương, nàng đã ép Sở Hi Thanh phải chủ động thu hồi Vĩnh Hằng Bích Chướng.

Bằng không thì chân nguyên và nguyên thần của hắn sẽ bị rút khô.

Nhưng như vậy thì tình hình của Sở Hi Thanh càng gian nan hơn.

Dù Sở Hi Thanh dốc hết tất cả sức lực, thì vẫn không thể phòng ngự thương thế của đối phương.

Đại đa số thời điểm, tư duy của Sở Hi Thanh đều không theo kịp, căn bản là không phòng ngự được.

Còn có những lúc nghĩ được, thì tay chân lại không theo kịp.

May mắn là Thái Thượng Thông Thần của hắn đã lên cấp mười bốn, lại cô đọng hai Thần Ý Đao Tâm!

Nhưng chênh lệch giữa song phương vẫn rất lớn, nhất là trên lực phản ứng, tốc độ xuất thủ và thân pháp, còn cả Thiên quy đạo luật nữa.

Cứ mỗi mười thương của Sở Vân Vân, Sở Hi Thanh chỉ có thể chống đỡ được năm thương, năm thương còn lại đều dựa vào Bá thể gắng gượng chống đỡ.

Sau khi song phương giao thủ khoảng 1500 chiêu, Sở Vân Vân tạm thời dừng lại, nàng nghiêm mặt, dùng trường thương chỉ vào Sở Hi Thanh: “Ngươi nên chịu thua!”

Đối với bọn họ mà nói, 1500 thương chỉ là hai cái hô hấp mà thôi.

Trong hai cái hô hấp này, trên người Sở Hi Thanh đã có thêm mấy đạo vết thương.

Tuy nhiên, mấy vết thương này nhìn như máu me đầm đìa, nhưng vết thương lại rất cạn, với thể chất của Sở Hi Thanh, chủ vài giây là có thể khôi phục.

Trong lòng Sở Vân Vân lại có chút không đành lòng.

Nàng đã kiểm soát lực lượng rồi.

Vấn đề là thần độc và thần chú trong cơ thể nàng, một khi nàng lo lắng căng thẳng, thì không thể kiếm sát chính xác được.

Khi nàng đại chiến với Vấn Thù Y thì không hề có chút lo lắng hay căng thẳng nào, nhưng giao thủ với Sở Hi Thanh thì lại rất sợ tổn thương hắn.

Chỉ cần Sở Hi Thanh không chọc giận nàng, Sở Vân Vân đều rất có chừng mực khi chỉ điểm võ đạo cho hắn.

“Còn chưa kết thúc!’

Sở Hi Thanh dựa lưng vào tường, hít thở phì phò.

Hắn thừa dịp Sở Vân Vân dừng lại, cố gắng khôi phục chân nguyên khí huyết.

Khóe môi hắn cong lên, mắt hiện ra tinh quang, giống như chiến ý dạt dào mà nhìn Sở Vân Vân: “Ta là người tu luyện Bá thể, mấy vết thương này có đáng là gì?”

Trong lòng Sở Hi Thanh lại hơi bồn chồn và thấp thỏm.

Vì sao người bên ngoài còn không có động thủ?

Đã nói là thời điểm này rồi mà, tên kia đã đáp ứng rồi, vậy mà bây giờ lại không ra tay.

Cái tên này đúng là không dựa vào được!

Sở Vân Vân cau mày lại, cảm giác bất an trong lòng nàng càng mãnh liệt hơn.

“Hừ!’

Sở Vân Vân hừ nhẹ một tiếng, bóng người lại hóa thành một đoàn ánh sáng màu trắng.

Nàng quyết định đánh nhanh thắng nhanh.

Mặc kệ Sở Hi Thanh có âm mưu gì, chỉ cần để hắn không thực hiện được là xong.

Cùng lúc đó, bên ngoài tòa Diễn Võ đường này.

Kiếm Tàng Phong đang nghĩ đến giao dịch của mình và Sở Hi Thanh, hắn chỉ cảm thấy đau đầu không thôi.

Lúc trước, hắn nghe Sở Hi Thanh dặn dò, thì đã cảm thấy tên này có tâm tư âm u gì đó.

Chỉ muốn đánh một trận công bằng với Sở Vân Vân? Cái tên này lừa quỷ đi!

Nếu hắn thật sự nghĩ như vậy, thì cần gì phải lén lén lút lút? Trực tiếp nói cho Sở Vân Vân biết là được rồi, phải không?

Nhưng Sở Hi Thanh cho thật sự quá nhiều!

Chương 1493: Gan to bằng trời (3)

Kiếm Tàng Phong liền sờ sờ ba tấm kim phiếu trị giá ba vạn lượng vàng trong tay áo, lại cảm thấy mấy kim phiếu này khá bỏng tay.

Nhưng sau khi cân nhắc một lát, Kiếm Tàng Phong vẫn cắn răng một cái.

Hắn suy nghĩ cẩn thận rồi, chắc là sẽ không có việc gì đâu.

Với võ đạo mèo quào kia của Sở Hi Thanh, dù tu vị có tăng lên thì cũng có thể làm gì Bá Võ Vương chứ?

Lúc này, Kiếm Tàng Phong liền kết ấn quyết, sau lưng hiện ra một cái cân cực lớn.

“Bình Thiên Kiếm – Dĩ Dật Xưng Thù!”

Diễn Võ đường có thể ngăn cách khí tức và thần niệm giữa trong và ngoài.

Nhưng Sở Hi Thanh đã sử dụng bí pháp từ trước, khiến cho lực lượng của hắn có thể đi vào trong.

Mà bên trong Diễn Võ đường, Sở Hi Thanh đang bị Sở Vân Vân đuổi chạy trốn khắp nơi, khí tức của hắn đột nhiên tăng mạnh.

“Đây là Bình Thiên Kiếm?”

Mày liễu của Sở Vân Vân nhíu chặt, nàng nghĩ Sở Hi Thanh rốt cuộc là muốn làm gì?

Cái này không đúng! Rất không đúng!

Người này hiển nhiên là có mưu đồ từ trước!

Lúc này, Sở Vân Vân liền thu hồi thế tiến công, đồng thời có ý đồ thu hồi cột cờ Nghịch Thần Kỳ.

Đúng lúc này, Sở Hi Thanh lại cười khẽ một tiếng: “Đã muộn!”

Hỗn Độn Chi Tâm trên ngực hắn lập tức phát ra một đạo ánh sáng mạnh.

Hỗn Độn Vô Cực!

Thần Nguyên Vô Tướng công của Sở Hi Thanh lập tức tăng lên đến tầng mười ba!

Thần Lực Tái Thôi!

Chân nguyên huyết khí và sức lực của hắn cũng tăng đến cực hạn.

“Đây là?”

Con ngươi của Sở Vân Vân co rút lại.

Nàng phát hiện lực lượng của Sở Hi Thanh đang tăng mạnh, đã tiếp cận với nàng!

Công pháp và thể chất của Sở Hi Thanh bây giờ, gần như đã bước vào nhị phẩm!

Lúc này, Sở Vân Vân lại bình tĩnh, ánh mắt lạnh nhạt như băng.

Chỉ bằng những thứ này mà đã muốn đánh bại nàng? Còn thiếu nhiều lắm!

Hai người bọn họ vẫn chênh lệch rất lớn!

Ngay khi thân thể Sở Hi Thanh lóe lên, phản công về phía nàng.

Trường thương trên tay Sở Vân Vân đã đánh bay Kim Phong Ngọc Lộ đao trên tay Sở Hi Thanh.

Đây mới là trình độ chân chính của nàng!

Dù không có cột cờ Nghịch Thần Kỳ, thì nàng cũng có thể một thương đánh bại Sở Hi Thanh!

Nhưng mà một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Vân Vân lại hơi sững sờ.

Nàng nhìn thấy Sở Hi Thanh lấy ra một thanh chiến đao hai màu từ trong tay áo.

Đó chính là Huyết Nhai thần đao!

Người này. . . thế mà lại giấu Huyết Nhai thần đao ở trong pháp khí!

Sao đao linh này lại có thể nhịn được?

Sở Vân Vân không hiểu, nhưng nội tâm lại không hề gợn sóng.

Trường thương trong tay như rồng, chỉ chớp mắt đã giao thủ không dưới trăm lần với Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh cầm Huyết Nhai thần đao trong tay, thực lực đã tăng mạnh, một thân thiên quy Huyết Nhai hoàn chỉnh, vận dụng như thường.

Mỗi một thương của Sở Vân Vân, Sở Hi Thanh đều có thể phản xạ chín phần lực lượng.

Cùng lúc đó, Tru Thiên Đao của Sở Hi Thanh cũng liên tục rút ngắn khoảng cách giữa song phương.

Dài một tấc mạnh một tấc, ngắn một tấc hiểm một tấc.

Đây là chân lý võ đạo, dù ở tầng thứ của bọn họ thì cũng hữu dụng.

Sau khi Sở Hi Thanh rút ngắn khoảng cách, trường thương của Sở Vân Vân liền khó giãn ra.

Sở Vân Vân lại không để ý, nàng chuyển tay về nắm giữa thân thương, sau đó phát lực từ chỗ này, dội ra một mảnh bóng thương dày đặc.

Tuyệt Thiên Thông Thiên đại pháp – Xuyên Thứ!

Đây là pháp môn nàng tự nghĩ ra, mặc dù chưa hoàn thiện nhưng Sở Hi Thanh cũng không chống đỡ nổi.

Theo một chuỗi leng keng vang lên, giữa hai người tuôn ra vô số tia lửa, cánh tay của Sở Hi Thanh cũng tuôn ra vô số sương máu.

Đây là vì thân thể của hắn không thể gánh chịu nổi lực lượng của Sở Vân Vân.

Nhưng để Sở Vân Vân kinh ngạc chính là, khoảng cách giữa hai người lại càng ngày càng gần.

Sở Hi Thanh tình nguyện chịu đựng thương thế để đánh đổi, toàn lực rút ngắn khoảng cách giữa hay người.

Cái tên này rốt cuộc muốn làm gì?

Sở Vân Vân càng ngờ vực hơn, thương thế cũng càng mãnh liệt hơn.

Sau ba mươi cái sát na, nàng thế mà lại đánh bay Huyết Nhai thần đao trong tay Sở Hi Thanh.

Sở Vân Vân không mừng mà lại kinh.

Bởi vì đây rõ ràng là Sở Hi Thanh cố ý!

Hắn lại dùng một phần kỹ xảo của Vô Cực thần trảm giai đoạn thứ ba, giấu diếm linh giác của nàng trong thoáng chốc.

Sau khi trường thương trong tay Sở Vân Vân đánh bay Huyết Nhai thần đao, lại thuận thế xuyên kích về trước, nhất thời không thể thu lực.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại nhào lên như một cao dã thú. Khoảng cách hai người không đến ba thước, nàng còn có thể cảm nhận được hô hấp của hắn.

Sở Vân Vân ngẩn người, đột nhiên hoang mang, gương mặt cũng đỏ lên.

Nàng nghĩ đến một khả năng, một khả năng cực kỳ hoang đường!

Sở Hi Thanh muốn. . .

Sở Vân Vân đã không dám nghĩ tiếp, không tự chủ được mà nắm chặt nấm đất.

Nàng còn có thể giơ quả đấm lên, một quyền đánh bay Sở Hi Thanh.

Nhưng mà nội tâm của Sở Vân Vân lại hoảng loạn.

Nàng không xác định mình có nên làm như thế hay không?

Lại nên dùng bao nhiêu sức lực mới tốt? Liệu có làm Sở Hi Thanh bị thương hay không?

Chương 1494: Gan to bằng trời (4)

Ngay khi Sở Vân Vân đang suy nghĩ rất nhiều, rốt cuộc cũng có quyết định, thì nàng lại nhìn thấy một tấm ngọc phù hai màu trước ngực Sở Hi Thanh nổ tung.

Đó chính là thuật Thiên Cương nhất phẩm, Mộng Huyễn Phao Ảnh!

Trong đôi mắt màu xanh lam của Sở Vân Vân nhất thời mất tiêu cự, hiện ra một chút mờ mịt.

Tâm linh của nàng vốn không yếu ớt như vậy, nhưng giờ phút này, nàng đang hoảng loạn bối rối, để Sở Hi Thanh có cơ hội.

Khi Sở Vân Vân khôi phục lại, nàng phát hiện Sở Hi Thanh không chỉ kề sát nàng, mà còn in môi lên môi của nàng.

Hắn nhẹ nhàng hút, cẩn thận từng li từng tí như đang thưởng thức một món sơn hào hải vị tuyệt thế nào đó.

Trong đầu Sở Vân Vân lập tức sinh ra một loại cảm giác như điện giật.

Toàn bộ đầu óc đều nổ oanh một tiếng, toàn bộ tâm tư đều biến thành một mảnh hỗn độn.

Chân nguyên và sức lực toàn thân nàng đã hoàn toàn mất khống chế.

Sở Hi Thanh lại ôm chặt lấy nàng.

Hắn khóa chặt thân thể mềm mại của Sở Vân Vân lên vách tường.

Dù thân thể của hắn bị lực lượng của Sở Vân Vân tàn phá, vết thương đầy rẫy, thì cũng kiên trì bất động.

Lúc này, đao linh của Huyết Nhai thần đao lại dại ra, thân đao mất khống chế, trực tiếp rơi xuống đất.

Lúc trước, Sở Hi Thanh đã đáp ứng nó, sẽ nhanh chóng tăng huyết mạch Nhai Tí lên tầng mười lăm, để nó hấp thu tinh huyết.

Huyết Nhai thần đao nhất định phải toàn lực trợ giúp hắn đánh một trận với Sở Vân Vân.

Khi đó đao linh liền cố hết sức mà đáp ứng, nó cũng rất muốn cảm nhận võ đạo của Sở Hi Thanh đã lên đến trình độ nào.

Nhưng mà đao linh không thể ngờ được, cái tên tặc tử Sở Hi Thanh này lại có mục đích này.

Nhưng việc này không liên quan gì đến nó nha! Nó tuyệt đối không phải đồng phạm.

Đây là do Sở Hi Thanh lòng mang ý xấu, quả thực là lòng muông dạ thú!

Tiểu Sư Tử ở xa xa cũng ngây người, nó nhất thời quên mất phải áp chế tiểu Tóc Húi Cua, cho đến khi tiểu Tóc Húi Cua thoát khỏi, một móng vuốt vung về phía đầu của nó.

Vào thời khắc cuối cùng tiểu Sư Tử cũng thức tỉnh, vội vàng hóa thành khói lửa để né tránh.

Nó không thể né hết, trên cổ đã xuất hiện vài vết cào đỏ tươi.

Tiểu Sư Tử lại không để ý vết thương của mình, nó vẫn lẳng lặng nhìn hai người kia, hai mắt trợn trừng trừng như chuông đồng.

Trong hai năm nay, đây là lần đầu tiên tiểu Tóc Húi Cua đả thương con Toan Nghê này.

Sau khi âm thầm đắc ý, thì nó lại sinh lòng khó hiểu.

Mà khi nó nhìn theo tầm mắt của tiểu Toan Nghê, toàn bộ cơ thể cũng cứng đờ, trong mắt hiện ra vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Chủ nhân bọn họ đang làm cái gì?

Đầu Sở Vân Vân đã sắp thành một đoàn bột nhão.

Trong cuộc đời này của mình, Sở Vân Vân chưa bao giờ đoán được là có ngày mình bị như vậy.

Do gia thế hun đúc, từ nhỏ nàng đã vô cùng hứng thú với võ đạo, trước mười tuổi đã đọc tất cả kinh thư võ đạo dưới ngũ phẩm ở trong nhà.

Lúc mười tuổi, do huynh trưởng chết trận nên Sở Vân Vân phụng mệnh phụ thân, bắt đầu tập võ.

Khi đó, do nguyên khí thiên địa biến hóa nên ‘Quy Nhất Thần quyết’ của Thiết Sơn Tần thị có thiếu hụt, Sở Vân Vân không để ý người nhà phản đối, thay tên đổi họ đi đến võ quán Chính Dương ở phía nam để tu hành, sau đó một đường bái vào Vô Tướng thần tông.

Sau đó, võ đạo của nàng tiến mạnh, khi thành niên thì cũng đã đứng ở đỉnh phong của võ đạo phàm thế.

Nhưng mà thiếu nữ nào chẳng mộng mơ?

Dù Sở Vân Vân tập trung vào võ đọa, thì cũng có một quảng thời gian nào đó, nàng mang chờ mong với tình yêu nam nữ.

Nàng cũng dự đoán người mình yêu sẽ là người như thế nào, khi ở cùng nhau thì sẽ như thế nào.

Sở Vân Vân nhìn thấy người khác thành đôi thành cặp, thì cũng sẽ sinh ra chút hâm mộ.

Nhưng bắt đầu từ giờ phút nàng kế thừa chức vị của phụ thân, trong mắt của người khác, nàng không còn là một nữ nhân bình thường nữa, mà là An Bắc đại tướng quân, là đô đốc hai châu Băng và U.

Không lâu sau, lại là Hoành tuyệt vạn cổ, Quân đốc mắt xanh hạng 7 thiên hạ!

Bắt đầu từ thời điểm đó, liền không có ai dám sinh ra bất kỳ ý nghĩ gì không nên có, càng không có ai dám lỗ mãng trước mặt nàng!

Sở Vân Vân biết, trong thiên hạ có rất nhiều người thích nàng.

Nhưng nàng không để đám người này vào mắt, thậm chí không một kẻ nào trong đó dám đứng thẳng nói chuyện với nàng.

Lâu dần, trong mắt Sở Vân Vân chỉ còn có võ đạo, chỉ có quốc gia đại sư, chỉ có đánh trận sa trường.

Mà giờ phút này. . .

Sở Vân Vân rất muốn giơ nắm đấm lên, nhưng toàn thân lại mềm nhũn, không còn một chút sức lực nào.

Một thân chân nguyên và sức lực của nàng đã mất khống chế, mà ngay cả hai chân cũng như nhũn ra.

Sở Vân Vân rất muốn tỉnh táo lại.

Cái tên tinh trùng lên não khốn nạn này! Hắn lại dám. . .

Đôi mắt xanh lam của Sở Vân Vân đã trợn tròn lên.

Đi vào!

Hắn không chỉ hôn nàng, lại còn dám tiến thêm một bước.

Cái tên gan to bằng trời này!

Hắn lại còn dám quấy biển lật trời ở bên trong!

Càn quấy ngang dọc!

Liều chết dây dưa!

Tham lam cướp lấy!

Chương 1495: Một tay che trời

Sở Vân Vân cảm giác đầu óc mình sắp hỏng rồi.

Nàng một mặt tức giận không thôi, một mặt lại là tim đập thình thịch.

Toàn thân Sở Vân Vân khô nóng và tê dại không ngớt, tủy não và cột sống như bị từng tia từng tia điện chạy qua, không để cho nàng có sức lực phản kháng, trong lúc nhất thời lại không nghĩ được gì, cũng không muốn nghĩ.

Mãi đến tận khi Sở Hi Thanh càng ngày càng quá đáng hơn, cái móng chó kia đã bắt đầu không an phận.

Cái tay kia lại đè lên trước vạt áo của nàng.

Sở Vân Vân giật nảy cả mình, sau đó hoàn toàn tỉnh táo lại.

Gò má trắng nõn của nàng, đã đỏ bừng lên, trong đôi mắt màu xanh lam đã sinh sôi lửa giận vô tận.

Sở Vân Vân nắm chặt nắm đấm.

Tên khốn khiếp này, quả thực là được voi đòi tiên!

Ngay khi Sở Hi Thanh mở dây buộc trước ngực của nàng, trong Diễn Võ đường nhất thời truyền ra một tiếng ‘ầm’.

Toàn thân Sở Hi Thanh bay thẳng ra ngoài như một mũi tên, cả người nện thẳng vào vách tường, sau lưng xuất hiện vô số vết rách như mạng nhện.

Sở Hi Thanh bị một đấm này của Sở Vân Vân làm cho ngất ngất ngây ngây, chỉ cảm thấy toàn thân đều tan nát, gần như hồn phi phách tán.

Hắn cố gắng mở mắt ra, nhìn về phía Sở Vân Vân ở đối diện.

Chỉ thấy Sở Vân Vân đứng ở vách tường đối diện, trên mặt tuy rằng vẫn đỏ bừng, nhưng khí tức toàn thân lại lạnh như băng, chân nguyên và cương lực vô cùng vô tận bắn phá bốn phía, thần ý quét ngang, sóng khí cuồn cuộn, phá hư tất cả vật chất xung quanh.

Khóe môi Sở Hi Thanh không khỏi giật giật, thầm hận mình quá tham lam.

Rõ ràng là đã lên từ kế hoạch từ trước, hôm nay lên tầng hai trước, sau đó từ từ tiến lên.

Kết quả vẫn là không được kìm lòng, không thể khống chế bước đi, không biết thấy tốt thì dừng.

Vấn đề là nên ứng đối cục diện này thế nào?

Bá Võ Vương thẹn quá hóa giận, chỉ sợ là sẽ đánh chết người!

Con ngươi của Sở Hi Thanh đảo một vòng, sau đó liền ngoẹo đầu sang một bên, ngất xỉu.

Đánh không lại vợ thì làm sao bây giờ?

Cứ ngất trước đã!

Tiểu Tóc Húi Cua ở xa xa nhìn thấy cảnh này, đầu tiên là ngây người, sau đó liền giận dữ.

Nữ nhân này. . . nàng lại dám đánh chủ nhân thê thảm như vậy? Làm dám đánh chủ nhân ngất?

“Rống!”

Tiểu Tóc Húi Cua không chỉ nhe răng trợn mắt, phát ra một trận gầm rống. Còn nằm rạp xuống, làm ra tư thế tấn công.

Ánh mắt hung ác của nó nhìn chằm chằm vào Sở Vân Vân, thần niệm khóa chặt lấy nàng, một thân yêu lực súc thế chờ phát.

Điều này rốt cuộc cũng làm Sở Vân Vân chút ý, nàng nghiêng đầu nhìn tiểu Tóc Húi Cua một chút.

Trong đầu mắt màu xanh lam kia, ngoại trừ nghi ngờ ra thì còn có một vệt hàn quang lạnh lẽo, vẻ mặt kia như đang nhìn một vật chết.

Tiểu Tóc Húi Cua chỉ nhìn nhau với Sở Vân Vân giây lát, trong lòng liền căng thẳng, đuôi kẹp lại, lông tơ toàn thân dựng đứng.

“Gào gừ!”

Lúc này, nó đã thu hồi địch ý, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, dùng móng vuốt gãi gãi cằm.

Nhưng Sở Vân Vân vẫn còn nhìn nó.

Tiểu Tóc Húi Cua suy nghĩ một chút, liền nằm phục xuống mặt đất, sau đó lăn một vòng, đưa bụng hướng lên trên.

Nó đã nhìn thấy những mấy con chó kia, mèo kia, sư tử kia, tất cả đều làm tư thế này khi đầu hàng.

Tiểu Tóc Húi Cua lại nghĩ thầm.

Nhai Tí chúng nó, một cơm chi đức phải đền, Nhai Tí có thù tất báo!

Bây giờ chỉ là chưa đến lúc mà thôi.

Nó thù rất dai nha!

Hơn nữa, cứ để nữ nhân này càn rỡ nhất thời, nó và chủ nhân sớm muộn gì cũng sẽ trả thù lại.

Chờ đấy! Sớm hay muộn thôi!

Sở Vân Vân không biết ý nghĩ trong đầu tiểu Tóc Húi Cua, nàng quay đầu nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Theo Sở Vân Vân nắn song quyền, toàn thân nàng liền kêu lên răng rắc.

Một thân chân nguyên và võ ý càng điên cuồng hơn.

Nàng rất muốn đánh tên khốn này một trận!

Có điều, khi Sở Vân Vân nhìn thấy Sở Hi Thanh sắc mặt trắng bệch, khóe môi tràn máu tươi, lại mất đi ý thức, thì nàng lại hơi cau mày.

Sao lại ngất rồi? Là mình dùng quá nhiều sức sao?

Chớp mắt vừa rồi, nàng gần như vung quyền theo bản năng, quả thực là không khống chế được sức mạnh.

Sở Vân Vân hơi đau lòng, lại hơi xấu hổ, lại không tự chủ được mà thở phào nhẹ nhõm.

Không cần đối mặt với Sở Hi Thanh, khiến ý xấu hổ trong lòng nàng giảm xuống.

Nàng nghĩ thầm, nói chính xác thì Sở Hi Thanh cũng không làm gì sai.

Vợ chồng ân ái, vốn chính là thiên kinh địa nghĩa!

Trận Minh hôn giữa hai người bọn họ, thật ra chưa được lệnh quả cha mẹ, mà là do kẻ thù sắp xếp.

Nhưng trong mắt của người đời, bọn họ đã là vợ chồng.

Tuy rằng sau khi hai người chạy ra khỏi lăng mộ thì vẫn tự xưng là huynh muội.

Nhưng một năm gần đây, khi Sở Hi Thanh vô tình hoặc cố ý thể hiện tình ý, thì nàng chưa bao giờ từ chối qua.

Chương 1496: Một tay che trời (2)

Trong cơ thể Sở Vân Vân cũng có máu của Sở Hi Thanh.

Là nàng nợ hắn!

Vì vậy, vấn đề là ở trên người nàng.

Sở Vân Vân không nói được tâm trạng của mình là thế nào.

Dù nàng đối mặt với thiên quân vạn mã, thì cũng chưa bao giờ hoảng loạn như vậy.

Chỉ vẻn vẹn là một nụ hôn, lại khiến cho nội tâm của nàng rối như tơ vò, suýt nữa không thể tự kiềm chế, không thể tự suy nghĩ.

Trong lòng nàng ngoại trừ kinh ngạc, ngượng ngùng, xấu hổ, mừng rỡ, sợ hãi, hoảng loạn và bất an ra, thì còn có một chút khó chịu và không cam lòng.

Sau đó Sở Vân Vân lại vô thức vung vẩy nắm đấm, phát tiết những tâm trạng phức tạp này.

Nhiều loại tâm trạng đan xen vào nhau, làm cho nàng khó có thể làm rõ.

Vấn đề là nàng không muốn làm Sở Hi Thanh bị thương, tên khốn này đã bị nàng đánh rất thảm rồi.

Ngọn lửa giận trong lòng Sở Vân Vân lại không có chỗ phát tiết, càng ngày càng mạnh hơn.

Sau đó, nàng lại nghĩ đến điều gì đó, bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Huyết Nhai thần đao.

Đao linh Huyết Nhai thần đao vốn đang muốn lặng lẽ chuồn đi.

Dựa theo trí tuệ gần ngàn năm của nó, Bá Võ Vương bây giờ rất nguy hiểm, mình vẫn chạy là thượng sách.

Nhưng sau khi ánh mắt của Sở Vân Vân quét qua, đao linh nhất thời lạnh lẽo, thân đao cũng cứng đờ, quá trình xuyên qua hư không cũng dừng lại.

Thân đao của nó hơi run rẩy, truyền đạt ý nghĩ của nó cho Sở Vân Vân.

Chuyện hôm nay thật sự không liên quan gì đến nó, nó chỉ bị Sở Hi Thanh lừa gạt mà thôi, bị tên khốn nạn gan to bằng trời kia lợi dụng.

Nói chính xác hơn, thật ra nó cũng là người bị hại.

Nói chung là không liên quan gì đến nó, đều là lỗi của tên khốn Sở Hi Thanh kia!

Cheng!

Sở Vân Vân đá một cước lên thân đao Huyết Nhai thần đao, đá nó vào trong hư không.

Đao linh không khỏi gào thét một trận.

Nó biết mình sẽ bị Sở Vân Vân giận cá chém thớt mà.

Tiểu Tóc Húi Cua ở xa xa nhìn thấy cảnh này, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Nó cảm thấy rất may mắn, sau đó lại âm thầm kinh ngạc.

Đao linh của Huyết Nhai thần đao cũng coi như là tộc nhân của nó, là tiền bối của nó.

Bộ tộc Nhai Tí chúng nó vốn là thần thú hệ Canh kim, rất nhiều tộc nhân đều sinh ra tại các loại kim loại bóng loáng ở thời viễn cổ. Đao linh này diễn biến đến cuối cùng, cũng sẽ trở thành Nhai Tí chân chính.

Tiểu Tóc Húi Cua không ngờ vị tiền bối này của mình lại mềm yếu như vậy khi đứng trước mặt Sở Vân Vân.

Quả thực là sỉ nhục của tộc ta!

Tiểu Tóc Húi Cua nghĩ đến đây, liền hóa thành một vệt sáng, trốn vào trong thân thể của Sở Hi Thanh.

Nó quyết định trở lại thân thể của Sở Hi Thanh, giúp chủ nhân khôi phục vết thương.

Trên đường đi, tiểu Tóc Húi Cua chú ý đến ánh mắt kỳ quái của tiểu Sư Tử.

Khí tức tiểu Tóc Húi Cua nhất thời cứng lại.

Đáng ghét! Con Toan Nghê này lại đang khinh bỉ nó!

Tiểu Tóc Húi Cua vẫn không do dự, lập tức chui vào trong ngực Sở Hi Thanh.

Con Toan Nghê này quá đáng ghét!

Nó thật sự không phải trốn vào để tị nạn, mà là vì chữa thương cho chủ nhân!

Sở Vân Vân đá bay Huyết Nhai thần đao xong, liền đưa mắt nhìn ra bên ngoài Diễn Võ đường.

Dù là tầng 'Bí Văn vân thạch' dày mấy trượng kia, cũng không thể ngăn cản tầm mắt của nàng.

Khi Sở Vân Vân khóa chặt một bóng người ở bên ngoài, liền chuẩn bị vượt không mà đi.

Lúc này, nàng lại nhíu mày lại, quay người nắm một chân của Sở Hi Thanh, rồi kéo hắn bước ra ngoài Diễn Võ đường.

Tên khốn khiếp này đã mất ý thức.

Sở Vân Vân không dám để hắn ở lại đây một mình, nàng rất không yên tâm.

Lúc này, Kiếm Tàng Phong đang điên cuồng bỏ chạy.

Hắn không biết bên trong Diễn Võ đường rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Có điều, dù dùng gót chân để suy nghĩ thì Kiếm Tàng Phong cũng biết tên Sở Hi Thanh kia lén lén lút lút, nhất định là không làm chuyện tốt.

Vì vậy, sau khi hoàn thành ủy thác thì Kiếm Tàng Phong trực tiếp bỏ chạy.

Hắn cũng ý thức được, thời điểm này tốt nhất là nên chạy xa, hơn nữa càng xa càng tốt!

Kiếm Tàng Phong chuẩn bị chạy đến Đạo Nhất điện để lánh nạn một thời gian, chờ sóng gió bên ngoài qua đi rồi tính sau.

Nếu như tình hình không ổn, thì chạy đến Ngoại Vụ đường để nhận một nhiệm vụ đi xa, đợi mưa gió lắng xuống thì mới trở về Vô Tướng thần sơn.

Tuy nhiên, khi bóng người của hắn sắp chạy đến Đạo Nhất diện, Vô Tướng thần tông nhìn thấy Sở Vân Vân kéo một người cất bước đi ra khỏi hư không, đứng ở trước mắt của hắn.

“Sư tỷ?”

Kiếm Tàng Phong lập tức cảm ứng được khí cơ lạnh lẽo và điên cuồng của Sở Vân Vân.

Hắn nhất thời rùng một một cái, toàn thân đều nổi da gà.

Kiếm Tàng Phong nhìn người bị kéo lê trong tay Sở Hi Thanh, con ngươi nhất thời trợn trừng lên.

Người khóe môi chảy máu, bất tỉnh nhân sự này, không phải Sở Hi Thanh Sở sư đệ thì là ai?

Chương 1497: Một tay che trời (3)

Kiếm Tàng Phong chợt cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, hơn nữa đắng từ cổ họng đến trong lòng.

Quả nhiên là người chết vì tiền, chim chết vì ăn.

Mình không nên bị tiền che mắt, nhận khoản tiền bỏng tay này của Sở Hi Thanh.

“Sư tỷ, ta chỉ bị Sở sư đệ thuê, thi triển Bình Thiên Kiếm một lần thôi, sư đệ cũng đã đảm bảo với ta là sẽ không làm xằng làm bậy. Vì vậy mặc kệ là hắn làm gì, đều không liên quan đến ta. . .”

Ngay sau đó, hắn phát hiện giải thích cũng vô dụng, cột cờ Nghịch Thần Kỳ trong tay Sở Vân Vân đã hóa to, khôi phục độ dài một trượng tám.

Kiếm Tàng Phong đã ý thức được, mình không tránh thoát một kiếp này.

Hắn dứt khoát vò mẻ không sợ rơi, tò mò hỏi: “Sư tỷ, ta muốn biết, cái tên khốn Sở Hi Thanh này rốt cuộc đã làm gì ngươi?”

Nội tâm của hắn cực kỳ tò mò, Sở Hi Thanh rốt cuộc làm chuyện thương thiên hại lý gì, mà để sư tỷ tức giận đến nước này?

Sở Vân Vân lại không trả lời.

Nàng nghĩ đến chuyện Sở Hi Thanh làm với mình, hai gò má lại đỏ lên một chút.

Sau đó, Sở Vân Vân lại vung thương càng mạnh hơn!

Kiếm Tàng Phong dốc hết sức lực để chống đỡ, nhưng hoàn toàn không phòng ngự nổi.

Trường thương kia dễ dàng né qua ánh kiếm của hắn, đánh thẳng lên mặt Kiếm Tàng Phong.

Trong đầu Kiếm Tàng Phong chỉ còn một ý nghĩ.

Lần này thật sự là tai bay vạ gió!

Sau đó, toàn thân hắn cũng bị đánh bay ra ngoài, hóa thành một đạo ánh sáng như ngôi sao băng, bay thẳng về phía xa xa.

Mà lúc này, bên trong Đạo Nhất điện.

Lý Trường Sinh đang bàn chuyện với Yến Quy Lai.

Phương Bất Viên cũng đang ở đây.

Phụ thân Phương Chính của hắn cuối cùng cũng đè đầu hắn, để hắn gia nhập vào Ngự đường.

Phương Bất Viên cũng may mắn nhìn thấy cảnh tượng ở bên ngoài Đạo Nhất điện.

Toàn thân hắn phát lạnh, hắn liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh bị kéo lê trên mặt đất, lại liếc mắt nhìn đã bay ra bốn tầng mây, trái tim cũng vì thế mà căng thẳng.

Hai tên này đã làm chuyện gì? Sao lại chọc con cọp cái này rồi?

Phương Bất Viên rất đồng tình với Sở Hi Thanh.

Sao sư đệ lại nghĩ quẩn như vậy, cần gì phải khổ như vậy chứ?

Phương Bất Viên lập tức đưa mắt nhìn về phía Yến Quy Lai và Lý Trường Sinh.

Hắn hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định bênh vực lẽ phải một lần: “Tông chủ, ngài mặc kệ không quản chuyện bên ngoài kia sao? Hình như tình hình của Kiếm sư huynh và Sở sư đệ không tốt lắm?”

Kiếm Tàng Phong vẫn là đệ tử thân truyền của Lý Trường Sinh kìa!

Lý Trường Sinh nghe vậy, không khỏi bối rối nhìn ra ngoài điện: “Không tốt lắm? Sao tiểu Phương lại nói vậy? Vừa rồi đã phát sinh chuyện gì sao?”

Hắn đang tập trung bàn chuyện, không để ý bên ngoài nha.

Yến Quy Lai thì cau mày, lạnh lùng nhìn hắn: “Ta và tông chủ đang bàn chuyện, không được nói xen vào. Hơn nữa việc này có liên quan đến ngươi, ngươi phải tập trung vào đây, không được nhìn đông ngó tây!”

Phương Bất Viên yên lặng, nghĩ thầm đây quả thực là một tay che trời mà!

Sở sư đệ đáng thương. . .

. . .

Cùng lúc đó, châu thành U Châu, Thần Ma Đao Quân – Vạn Kiếm Sinh đang nằm như hình chữ đại ở trước cửa một tòa tửu lâu.

Quần áo hắn lam lũ, toàn thân đều là mùi rượu và mùi chua thối.

Tóc Vạn Kiếm Sinh tán loạn không chịu nổi, môi và hàm dưới đầy râu ria, toàn thân đều là khí tức chán nản và sa sút.

Bên cạnh hắn còn có mười mấy vò rượu to to nhỏ nhỏ.

Phàm là khách đi qua nơi này, đều hiện lên ý ghét bỏ khi nhìn thấy hắn.

Hầu bàn và chưởng quỹ trong tửu lâu cũng thỉnh thoảng liếc mắt nhìn về phía hắn, trong mắt toàn là phiền chán và bất đắc dĩ.

Tuy nhiên, có lẽ bọn họ kiêng kỵ thứ gì đó, nên tuy phiền chán nhưng cũng không xua đuổi.

Mà lúc này, trong tửu lầu đang bàn tán sôi nổi về cuộc chiến chấn động thiên hạ hai thiên kiêu đương đại.

Đây cũng là đề tài nóng nhất của toàn bộ Thần Châu bây giờ.

“Nói thật, lão phu thật sự không ngờ kết quả cuối cùng lại như vậy.”

“Đúng đấy! Vô Cực Đao Quân tuy thiên phú cực mạnh, nhưng mới chỉ tu hành có hai năm.”

“Không chỉ hai năm chứ? Có người nói hắn đã tập võ khi còn ở quận Thái Sơn, khi đó nhà hắn vẫn chưa bị suy tàn do lũ lụt.”

“Kể cả vậy thì cũng rất kinh người rồi, toàn bộ quá trình đều chưa từng rút đao! Đường đường là Thần Ma Đao Quân, quét ngang thiên hạ, thế mà không có tư cách để hắn rút đao! Cuối cùng lại bị đao ý của Vô Cực Đao Quân ép phải quỳ xuống đất, không thể đứng dậy. Ai có thể dự đoán được kết quả này chứ?”

Bên ngoài tửu lâu, mí mắt Vạn Kiếm Sinh giật giật, sau đó lại lạnh nhạt đổ rượu vào miệng.

Khách khứa bên trong tửu lâu lại không phát hiện ra, tiếp tục thảo luận.

“Khi đó ta cũng coi trọng vị Vô Cực Đao Quân này, nhưng lại cho rằng hai người cùng lắm là ngang tài ngang sức. Nhưng không ngờ võ đạo của Vô Cực Đao Quân đã mạnh mẽ đến mức độ này!”

Chương 1498: Một tay che trời (4)

Đám người thỏa luận rất sôi nổi.

“Quả thực là nghiền ép! So sánh với Vô Cực Đao Quân, thiếu niên anh kiệt trong thiên hạ quả thực là rơm rác.”

“Khi đó, sau khi ta nghe được tin thì cũng chạy đến! May mà chạy đến chậm một ngày, bằng không thì cũng không còn tiền ở đây uống rượu.”

“Khí vận của Vô Tướng thần tông quá hưng thịnh! Không ngờ sau Bá Võ Vương, mười năm sau lại có một thiên kiêu khác quật khởi.”

“Đúng vậy! Có thể thấy vùng đất U Châu này vẫn là của Vô Tướng thần tông! Các ngươi không thấy sao, sau trận chiến đó, thế lực ở khắp nơi đều vội vàng chạy đến chúc mừng và tiến cống. Uy thế hoàn toàn không kém hơn so với khi Lý Trường Sinh một người một kiếm ép hoàng thành.”

“Uy thế của Vô Tướng thần tông đã trở lại rồi! Các ngươi thấy không, bây giờ người của Thiết Sơn Tần thị ở trong thành đều phải cẩn thận, không dám làm càn ở trước mặt đệ tử Vô Tướng thần tông.”

“Lẽ ra nên như vậy! Vạn Kiếm Sinh quét ngang thiên hạ, có Bán Thần chi thể mà còn chật vật như một con chó khi đứng trước mặt Vô Cực Đao Quân kìa. Ta đoán là nhiều nhất mười năm, vị Vô Cực Đao Quân này sẽ bước vào Thiên Bảng, thậm chí là vô địch thiên hạ như Huyết Nhai Đao Quân ngày xưa.”

“Đáng tiếc! Lão phu thua mất một nửa tài sản vào trận chiến này. Thần Ma Đao Quân – Vạn Kiếm Sinh. . . haiz! Trước mặt Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh, hắn cũng xứng xưng Đao Quân? Mất mặt . . .”

Vạn Kiếm Sinh yên lặng uống một hớp rượu.

Hắn có vẻ như không phản ứng gì, nhưng bình rượu trong tay đã xuất hiện một vết nứt.

Khi Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm chạy đến, đúng lúc nhìn thấy cảnh này.

Trong mắt hắn lóe lên một vệt vui mừng: “Xem ra ngươi vẫn rất không cam tâm với trận chiến này?”

Vạn Kiếm Sinh không nói gì, hắn vẫn nhìn bầu trời với đôi mắt vô thần, hoàn toàn không để ý đến lời nói của sư tôn hắn.

Trang Nghiêm âm thầm thở dài, cũng biết Vạn Kiếm Sinh sinh lòng oán giận.

Oán giận mình ép hắn phải cúi đầu nhận thua trong trận chiến ngày đó.

“Xem ra Kiếm Sinh ngươi vẫn chưa nhìn rõ nội tâm của bản thân mình, khi đó dù ngươi tiếp tục thôi phát khí huyết, thì ngươi có thể thắng Sở Hi Thanh sao? Ngay cả ngươi cũng cho rằng mình không có chút phần thắng nào, vì sao lại không chịu mở miệng nhận thua?”

Ma Lưu Đao Quân - Trang Nghiêm khẽ lắc đầu, thở dài nói: “Thua cũng không sao cả, mấu chốt là nhìn rõ bản thân mình, tỉnh táo lại, chỉnh đốn tín niệm của bản thân. Chỉ là một trận thua mà thôi, đời này của ngươi, sẽ có rất nhiều trận thắng bại.”

Hắn biết những câu nói này thật ra không có tác dụng gì.

Vạn Kiếm Sinh thật sự là thua quá thảm, thảm đến mức khiến cho hắn rơi vào vũng bùn.

Sau đó, Trang Nghiêm chợt đổi giọng: “Ta đã xin phép môn chủ, mấy vị sư thúc sư bá của ngươi đã đồng ý sử dụng tài nguyên trong kho để chế tạo cho ngươi một thanh bảo đao. Chuyên phá cương pháp giáp, phá hoại thần niệm!’

Phá cương phá giáp là nhắm vào mười tầng ngoại cương của Sở Hi Thanh, phá hoại thần niệm là chuẩn bị vì Vĩnh Hằng Bích Chướng.

Màng sáng màu vàng kia chính là dựa vào thần niệm của Sở Hi Thanh.

Vạn Kiếm Sinh cười khổ một chút, tiếp tục uống rượu: “Dựa vào thần binh lợi khí thì có ý nghĩa gì, lẽ nào niềm tin của ta chỉ có thể dựa vào một cái binh khí thôi sao?”

Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm nghĩ thầm, cái này dù sao cũng tốt hơn là đạo tâm của Vạn Kiếm Sinh bị hủy diệt hoàn toàn.

“Sở Hi Thanh luyện Bá thể, cũng là mượn ngoại lực, cũng không phải tất cả lực lượng đều là của hắn, ví dụ như Mộc Kiếm Tiên. Nếu như khi đó ngươi có một thanh thần binh phá cương phá giáp trong tay, liền dễ dàng phá tan Bá thể của hắn.”

Sau khi Trang Nghiêm nói đến đây, lại phát hiện trong mắt Vạn Kiếm Sinh xuất hiện một điểm sáng.

Có ánh sáng. . . nhưng không nhiều!

Tâm thần Ma Lưu Đao Vương - Trang Nghiêm hơi thả lỏng: “Vì vậy, sau này ngươi nhất định phải tu luyện thêm một pháp môn chuyên phá cương phá giáp! Còn cả Thôn Thiên Vô Tẫn Đao của ngươi nữa! Dù trận chiến ngày hôm đó Sở Hi Thanh có thể thắng ngươi, hắn cũng chỉ dựa vào kỹ xảo mà thôi, nhưng cũng không thể không thừa nhận, tầng thứ Nhai Tí Đao của Sở Hi Thanh đúng là cao hơn ngươi một bậc!”

Thật ra hắn không cho là Vạn Kiếm Sinh làm được những thứ này, thì có thể chống lại Sở Hi Thanh.

Nhưng tạm thời vẫn phải để Vạn Kiếm Sinh lấy lại tự tin đã.

Sau khi Trang Nghiêm nói đến đây, hắn đột nhiên nhìn về phía một bóng người ở phía xa xa.

Trong mắt Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm lộ ra một tia kinh ngạc.

Nếu như hắn không nhầm, người kia hẳn là Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên!

Là cao thủ của gia chủ Sở gia ngày xưa, là gia tướng đứng thứ ba của Kinh Tây Sở thị, cũng là người xếp hạng 27 Địa Bảng ngày nay.

Vì sao người này lại xuất hiện ở U Châu?

Chương 1499: Tàng khí tại thân

Khi Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm nhìn chầm chầm vào Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên.

Tẩy Bích Thiên cũng nhận ra được ánh mắt của vị Đao Vương này.

Tẩy Bích Thiên cảm thấy rất bất ngờ, hắn không nghĩ đến vị này cũng ở đây.

Hắn âm thầm đề phòng, nhưng cũng không sợ hãi, đi lướt qua Trang

Nghiêm, vào trong tòa tửu lâu này.

Tẩy Bích Thiên tự biết mình không phải đối thủ của Trang Nghiêm, nhưng hắn có thể bình yên vô sự dưới sự đuổi giết của triều đình, tuyệt đối không phải là may mắn.

Ngày xưa hắn có tu hành một môn bí pháp, không chỉ để hắn tránh thoát Cẩm y vệ, Kinh Tây Sở thị và Trực điện giám vây giết ở hai năm trước, mà còn có thể bình yên thoát thân ở đại đa số tình huống.

Tẩy Bích Thiên tự tin, dù là Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm thì cũng không thể bắt được hắn ở U Châu này.

Chỉ có một điểm khiến Tẩy Bích Thiên không yên lòng.

Chính là một đồng bạn của hắn cũng đang ở trong tòa tửu lâu này.

May mắn là Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm chỉ liếc nhìn một cái, liền thu hồi tầm mắt.

Người này hiển nhiên là không có tâm tư đi quản một tên trọng phạm của triều đình, càng không có ý định quét dọn phản tặc thay triều đình.

Khi Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên bước vào phòng riêng, liền nhìn thấy huynh đệ Thiết Diện Phán Quan – La Dương của mình đang ngồi uống rượu bên cửa sổ.

Hắn hơi nhướng mày lên, trong đôi mắt lạnh lùng đã lộ ra một tia ý mừng.

Trên mặt Tẩy Bích Thiên lại vẫn bình tĩnh như cũ: “Ngươi thành công, ta rất vui mừng. Nhưng mà kéo dài tận nửa năm, không khỏi quá vô năng.”

Thật ra hắn và La Dương đã nửa năm không gặp, hôm nay là cửu biệt tương phùng.

Điều làm cho hắn vui mừng nhất chính là La Dương đã thăng cấp tam phẩm hạ.

Chuyện này quả thật là quá may mắn!

Thiên phú của La Dương không yếu, dưới tình huống bình thường, lên cấp nhị phẩm là không có vấn đề.

Nhưng sau tràng biến cố hai năm trước, đám phản tặc của Sở gia như bọn họ không chỉ không có tài nguyên, mà còn phải đối mặt với sự truy sát của triều đình, điều này khiến cho mỗi một bước tiến của bọn họ đều trở nên cực kỳ nguy hiểm.

Bọn họ thậm chí không thể tập hợp một phần bí dược tam phẩm hoàn chỉnh, chứ đừng nói đến trợ giúp La Dương hoàn thành nghi thức lên cấp!

La Dương biết tính tình của huynh đệ mình.

Tên này cực kỳ kiêu ngạo, không coi ai ra gì, lại có một cái miệng rất ác. Nhưng ngoại trừ mấy khuyết điểm này ra, thì Tẩy Bích Thiên rất tốt.

Cái tên trong nóng ngoài lạnh này làm việc rất đáng tin, là người đáng để phó thác sinh tử.

Hắn thấy buồn cười, giọng nói ôn hòa giải thích: “Để ngươi đợi lâu, lần này nhờ có vị kia giúp đỡ, lại mượn ‘Mộng Huyễn Thành Chân’ của Lục trang chủ để hoàn thành nghi thức, có thể nói là chuẩn bị ổn thỏa.”

“Chỉ là tìm vị thuốc chính hơi mất thời gian, không biết vì sao mà gần đây Chu Bất sơn đang trắng trợn cướp đoạt các loại dược liệu, ta đành phải chạy đến Thiên Đế sơn tìm thuốc. May mắn là cuối cùng cũng bước vào hàng ngũ tam phẩm.”

Thật ra hành trình thăng cấp này, hắn đã trải qua rất nhiều chuyện nguy hiểm, có những lúc còn sắp thành lại bại.

Nhưng chuyện này đã qua, không cần nhắc lại.

Khuôn mặt ‘Thiết diện’ của La Dương cũng lộ ra vài phần ôn hòa: “Ta ở phương bắc, vẫn luôn rất lo lắng về tình hình của các huynh đệ.”

Vì lần thăng cấp này, hắn chạy lên Trung Thổ tận nửa năm.

Hơi bên cách nhau mấy trăm vạn dặm, tin tức không thông.

La Dương rất lo lắng cho các huynh đệ, sợ bọn họ gặp bất trắc.

Lúc trước, chỉ có mấy chục huynh đệ chạy ra khỏi thành Vọng An.

Sau đó lại tổn thất một ít.

Bây giờ, bất kỳ một vị huynh đệ nào cũng là quý giá.

“Cũng bình thường.”

Sau khi ngồi xuống, Tẩy Bích Thiên cầm bầu rượu lên, tự rót cho mình: “Nửa năm qua, chúng ta đều ngủ đông không ra, làm gì có nguy hiểm gì? Triều đình bây giờ cũng không quản được chúng ta, Cẩm y vệ và đại nội Trực điện giám cũng không quá quan tâm, vì vậy tháng ngày cũng coi như là nhàn nhã.”

“Còn nữa, vị kia cũng rất đáng tin cậy, trả tiền cũng rất hào phóng, khoảng thời gian này không chỉ có một mình ngươi thăng cấp. Các huynh đệ không thăng cấp thì cũng có thêm hai ba bức chiến đồ tốt nhất, hoặc có thêm một hai kiện pháp khí thích hợp.”

Sau đó, hắn híp mắt lại, trong mắt lộ ra một vệt nghi ngờ và khó hiểu: “Nhưng ta không hiểu, vì sao người này lại làm như vậy, hắn lại có mục đích gì?”

Trong khoảng thời gian này, có năm người trong số họ đã thăng cấp tứ phẩm.

Nếu như người giúp đỡ bọn họ là Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm thì cũng thôi.

Như Mộng sơn trang cũng là phản tặc của triều đình, là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của Kiến Nguyên đế.

Người này ra tay giúp bọn họ, dùng gót chân cũng có thể hiểu được.

Vấn đề là chủ sự lại là một người khác.

Theo Tẩy Bích Thiên, người kia rõ ràng là tiền đồ vô lượng.

Chỉ cần người kia không chết non, chắc chắn sẽ là một đại nhân vật trong giang hồ.

Hắn có lý do gì để cấu kết với một đám dư nghiệt của Kinh Tây Sở thị?

Đặc biệt là thời gian.

Khi người này mới gia nhập Vô Tướng thần tông, còn chưa nổi bật thì đã bắt đầu liên hệ với bọn họ.

Chương 1500: Tàng khí tại thân (2)

Thiết Diện Phán Quan – La Dương nghe vậy thì hơi suy tư: “Triều đình kiêng kị Vô Tướng thần tông, đây không phải chuyện ngày một ngày hai, cũng nhiều lần ra tay với ân công. Bằng không một năm trước Lý Trường Sinh đã không mạnh mẽ xông vào hoàng thành, quét ngang đại nội. Người này hiển nhiên là kẻ địch của triều đình, Bích Thiên ngươi không cần quá lo lắng.”

Tẩy Bích Thiên không tỏ ý kiến.

Hắn nghĩ La Dương nói đúng, không sai.

Nhưng mà với địa vị, thân phận, tài lực của người này. Nếu như hắn muốn mời chào cao thủ, phát triển thế lực, thì có người nào mà không mời được?

Phải biết, bây giờ ngay cả triều đình cũng phải lôi kéo hắn.

Chỉ một tháng trước, triều đình còn ban cho hắn chức vị ‘Quyền vạn hộ Thiên nha Cẩm y vệ’, có người nói còn cho quyền lực rất lớn.

Vì vậy nên Tẩy Bích Thiên rất khó hiểu.

Người kia cần gì phải cấu kết với bọn họ, không sợ dẫn lửa thiêu thân sao?

Người kia lại đầu tư cho bọn họ một số tiền lớn, rốt cuộc là có ý đồ gì?

“Hơn nữa, bây giờ chúng ta nghĩ những thứ này cũng vô dụng.” Thiết Diện Phán Quan – La Dương nghiêm túc nói: “Trên đời này không có bánh từ trên trời rơi xuống, chúng ta nợ người ta, nhất định phải trả lại. Mặc kệ hắn có mục đích gì, chúng ta cố gắng giúp hắn là được.”

Tiếp nhận sự giúp đỡ của người kia, chính là hắn quyết định.

Không phải La Dương không biết đây có thể là uống rượu độc giải khát, khiến bọn họ rơi vào vũng bùn.

Nhưng La Dương lại sợ tu vị của bọn họ không đủ, một ngày nào đó sẽ chết trong tay đám chó săn của triều đình.

Hắn càng sợ bôn ba nhiều năm lại uổng công vô ích, cuối cùng không thể báo thù cho thiếu chủ và các huynh đệ đã chết.

Vì vậy, hắn nguyện trả giá đắt để đổi lại tu vị tam phẩm như bây giờ.

Tẩy Bích Thiên thì lại hừ lạnh một tiếng.

Nếu như mục đích của người kia chỉ bình thường thì cũng thôi.

Chỉ sợ người kia mưu đồ rất lớn, vượt qua năng lực của bọn họ.

Hắn uống một hơi cạn sạch rượu trong chén: “Thôi, cứ nghe xem vị kia nói như thế nào đi. Đúng lúc ta cũng muốn gặp mặt vị này, xem xem phong thái vô địch thiên hạ là như thế nào? Nhai Tí Đao vô địch thiên hạ lại như thế nào? Hắn có từng nói muốn gặp mặt ở đây và bao giờ không?”

La Dương hơi lắc đầu: “Còn chưa liên lạc được, lúc trước chỉ bảo chúng ta đến U Châu, hắn sẽ dành chút thời gian để gặp chúng ta.”

Tẩy Bích Thiên nhất thời nhíu chặt lông mày, nghĩ thầm người này thật kiêu căng.

Cũng vào lúc này, vẻ mặt Tẩy Bích Thiên hơi động, nhìn ra ngoài cửa sổ với vẻ khinh bỉ.

“Chúng ta chuyển sang nơi khác đi, đám chó săn triều đình đến rồi.”

Hắn phát hiện vài bóng người đang ẩn giấu trong hẻm nhỏ đang dòm ngó nơi này.

Trải qua nhiều trận đuổi giết, Tẩy Bích Thiên chỉ liếc mắt là nhận ra đám người kia là Cẩm y vệ của U Châu.

Dù hắn cách mấy dặm, thì cũng ngửi thấy mùi trên thân đám này.

La Dương lại âm thầm thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ, cầm đống hành lý bên cạnh lên.

Mặc dù Tẩy Bích Thiên là khâm phạm của triều đình, nhưng làm việc lại là thích làm gì thì làm.

Lúc nãy hắn không thèm che giấu, giữ nguyên khuôn mặt lạnh lùng được treo thưởng năm triệu lượng bạc mà đi từ cửa thành đến đây.

Hai người bọn họ không bị triều đình nhìn chằm chằm thì mới là kỳ lạ.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, Tẩy Bích Thiên lại ồ một tiếng.

Hắn kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ.

La Dương cũng nhìn theo tầm mắt của hắn, sau đó cũng nhướng mày lên.

“Thật kỳ lạ, đây là chó cắn chó?”

Trong mấy con hẻm nhỏ u ám kia, lại có hai nhóm Cẩm y vệ đang phát sinh xung đột.

Một nhóm trong đó xuất thân từ Địa nha, số lượng khoảng ba trăm người, ẩn núp ở trong nhà dân bên trong hẻm. Một nhóm người khác chỉ hơn ba mươi, quần áo không giống Cẩm y vệ bình thường, vai có đồ án cá chuồn, đó chính là Thiên nha Cẩm y vệ!

Cái gì gọi là cá chuồn? Đó chính là rồng không trảo.

Số lượng của đám người này tuy ít, nhưng rõ ràng là chiếm thượng phong.

Kẻ cầm đầu là một nữ tử, mặc quần áo Thiên hộ của Thiên nha Cẩm y vệ, khoảng tầm ba mươi tuổi, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần.

“Nữ nhân này. . . hình như là Đô Hồng Liên.”

Tẩy Bích Thiên hơi suy tư, nghĩ đến tình hình thay đổi nhân sự của Cẩm y vệ gần đây: “Là người mới thăng cấp Thiên hộ, bị điều đến dưới trướng Vạn hộ Sở Hi Thanh, có người nói đây là lệnh của thái sư Độc Cô Thủ.”

Bên ngoài ba mươi trượng, Tẩy Bích Thiên cũng ngẩng đầu nhìn về phía tòa tửu lâu.

“Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên! Thiết Diện Phán Quan – La Dương!”

Đô Hồng Liên không khỏi nheo mắt lại.

Hai người này đều là nhân vật có tên trên Hắc Bảng của Hình bộ.

Một người lấy tu vị tam phẩm thượng để đứng hàng 27 Địa Bảng, treo thưởng cao đến năm triệu lượng bạc.

Một người là tứ phẩm thượng, treo thưởng cũng cao đến ba mươi lăm vạn!

Đô Hồng Liên lại nhận ra khí tức khác thường trên người La Dương.

Hắn đã không còn là tứ phẩm.

Điều này khiến cho Đô Hồng Liên phải cau mày.

Đám dư nghiệt của Kinh Tây Sở thị này, càng ngày càng phiền phức.

Nếu không bắt giết bọn họ, chắc chắn sẽ thành họa lớn của triều đình!

Nhưng mục đích của nàng hôm nay, lại không có quan hệ gì với hai người này.

Chương 1501: Tàng khí tại thân (3)

Đô Hồng Liên thu hồi tầm mắt, sau đó tay đè đao, lạnh lùng nhìn một gian nhà dân ở bên trái.

“Vạn hộ Tả Đô của Địa nha Cẩm y vệ! Ngươi tự đi ra chịu trói, đừng để chúng ta phải động thủ.”

Trong gian nhà dân kia lại không có động tĩnh gì, một lát sau giọng nói âm trầm của Tả Đô mới truyền ra.

“Thực sự là nực cười, Tả mỗ trung thành tuyệt đối, từ khi nhậm chức Vạn hộ đến nay, vẫn luôn làm việc cẩn trọng, đặt quyền lợi chung lên trên quyền lợi riêng, tại sao lại có án nào rơi vào tay các ngươi?”

“Trái lại thì đám người ngu xuẩn các ngươi có biết hai tên trọng phạm của Hình bộ đang ở trong tòa tửu lâu kia không? Hôm nay hành động vây bắt của Cẩm y vệ U Châu ta bị thất bại là do các ngươi. Tả mỗ nhất định sẽ báo lên trên, trị tội các ngươi!”

Đô Hồng Liên âm thầm cười cười.

Hai người bên trong tửu lâu kia, là một tên Vạn hộ như ngươi có thể đối phó sao?

Dù thêm cả đám người Thiên nha bọn họ, thì cũng không làm được.

Đô Hồng Liên khẽ lắc đầu: “Ta khuyên ngươi vẫn đi ra chịu trói đi. Chúng ta đã điều tra được việc ngươi ăn hối lộ trái pháp luật, mưu hại lương dân, tàn hại đồng liêu, chứng cứ xác thực. Nếu như ngươi cảm thấy mình bị oan, sau khi áp giải vào kinh thì có thể giải thích với thái sư.”

Ầm!

Đô Hồng Liên còn chưa dứt lời, vách tường gian nhà dân kia bất ngờ nổ tung, xuất hiện một cái lỗ cực lớn.

Bên trong bụi mù, Vạn hộ Tả Đô lao ra ngoài.

Hắn nhìn Đô Hồng Liên với ánh mắt âm lãnh: “Hay cho câu chứng cứ xác thực! Ta chỉ hỏi các ngươi, các ngươi có công văn truy bắt Tả mỗ không? Lại đã hỏi Chỉ huy sứ Thiên nha Cẩm y vệ Tiếu Hồng Trần Tiếu đại nhân chưa?”

Lúc này, Đô Hồng Liên liền lấy một quyển công văn ra, rồi mở ra.

Phía trên chính là hình cáo thị của Vạn hộ Tả Đô, còn có rất nhiều văn tự, liệt kê các loại tội danh của Tả Đô.

Bên dưới còn có con dấu đỏ thắm của ‘Quyền Vạn hộ Thiên nha Cẩm y vệ thứ chín’.

Mặt Đô Hồng Liên thản nhiên như không: “Chúng ta trực thuộc Sở Hi Thanh Sở đại nhân! Sở đại nhân phụng lệnh thái sư, dùng chức phó vạn hộ để thống lĩnh Vạn hộ quan sở thứ chín, phụ trách giám sát chiến cuộc phương bắc, và giám sát quan dân làm việc trái pháp luật ở bốn châu Băng U Cực Tuyệt! Tất cả mọi chuyện lùng bắt đều không cần báo cáo và xin chỉ thị.”

Tả Đô nhìn công văn kia một chút, lại không khỏi tức đến phát cười.

“Khốn nạn! Đây chính là chuyện cười. Đô Hồng Liên, chẳng lẽ ngươi không biết Sở Hi Thanh là người Vô Tướng thần tông?”

Những tội danh trên công văn, quả thực là không phải thêu dệt hay vu oan, mà là hắn phụng mệnh cấp trên làm ra.

Trong những năm gần đây, triều đình có ý chèn ép Vô Tướng thần tông.

Hắn cũng phụng mệnh cấp trên, lợi dụng quyền lực trong tay, thậm chí sử dụng một ít thủ đoạn, để làm một số vụ án có liên quan đến Vô Tướng thần tông.

Tả Đô kiêng kị Vô Tướng thần tông lật bàn, cho nên cũng không dám quá đáng.

Hiện giờ, những vụ án đó lại trở thành bằng chứng cho việc ăn hối lộ trái pháp luật, mưu hại lương dân, cái này không phải là buồn cười và hoang đường sao?

“Sở đại nhân là do đích thân thái sư bổ nhiệm, mà chứng cứ đã xác thực, Tả Đô ngươi không cần chống chế.”

Đô Hồng Liên hít mắt lại: “Chẳng lẽ các hạ muốn chống cự lệnh bắt?”

Nàng suy nghĩ một chút, vẫn nể tình đồng liêu mà nhắc nhở một câu: “Ta khuyên ngươi đừng làm như vậy, nơi này là châu thành U Châu!”

Sắc mặt Tả Đô nhất thời lúc xanh lúc trắng.

Nơi này có vô số người và đệ tử của Vô Tướng thần tông.

Đại đa số người ở đây đều hận hắn thấu xương.

Ngày xưa hắn khoác lớp da Vạn hộ Cẩm y vệ, đám người kia không thể làm gì.

Nhưng một khi Tả Đô hắn chống cự, trở thành tội phạm bỏ trốn, vậy thì hôm nay hắn tuyệt đối không thể sống sót.

Trái lại thì bị bắt, rồi áp giải về kinh thành, thì Tả Đô hắn còn có cơ hội xoay người.

Tả Đô suy nghĩ thật nhanh, cuối cùng một hơi thật sâu, thả binh khí trong tay xuống: “Các ngươi đang tàn hại trung lương, vẽ đường cho hươu chạy!”

Hắn mặc kệ hai tên Thiên nha Cẩm y vệ đi qua đeo gông xiềng lên tay mình.

Những người này còn đóng từng cái từng cái Trấn Nguyên Đinh lên người hắn.

Tả Đô nhịn đau, đè lửa giận xuống, liếc mắt nhìn Đô Hồng Liên: “Ngươi có biết ngươi đang làm gì không? Nỗ lực hơn mười năm của triều đình, tất cả đều bị các ngươi phá hoại! Ngươi sớm muộn gì cũng phải hối hận.”

Đô Hồng Liên lại lười để ý, nàng quay người đi về phía nam thành.

Hôm nay, nàng không chỉ muốn bắt một mình Tả Đô. Mà còn muốn bắt rất nhiều người của Hộ tào, Kho tào, Lục phiến môn vân vân.

Làm người ta vướng tay vướng chân nhất, chính là ba nhân vật quan trọng của Thiết Sơn Tần thị.

Đô Hồng Liên âm thầm đau đầu.

Nàng biết mục đích khi thái sư xây dựng Vạn hộ quan sở thứ chín, lại bổ nhiệm Sở Hi Thanh thống lĩnh, chính là vì lôi kéo vị này, động viên Vô Tướng thần tông.

Nhưng có lẽ thái sư cũng không nghĩ đến, Sở Hi Thanh vừa tiếp nhận chức vụ thì đã làm to chuyện, ra tay còn rất ác độc.

Nếu như bắt người theo danh sách của Sở Hi Thanh, vậy các con cờ của thiên tử và Thiết Sơn Tần thị cài cắm vào U Châu sẽ bị quét quá nửa.

Mà lúc này, trên tầng cao nhất của tửu lâu, hai người Tẩy Bích Thiên và La Dương không khỏi hai mặt nhìn nhau.

“Thú vị!”

Khóe môi Tẩy Bích Thiên cong lên: “Bây giờ ta càng ngày càng tò mò với vị Vô Cực Đao Quân này.”

Chương 1502: Tàng khí tại thân (4)

Sáng sớm hôm sau.

Vô Tướng thần sơn.

Khi Kế Tiễn Tiễn cầm một đống công văn đi vào phòng Sở Hi Thanh, lại phát hiện mặt Sở Hi Thanh vẫn sưng như cái bánh bao, đến giờ vẫn chưa hết sưng.

Sở Hi Thanh thì lại là tay chống má, trên mặt cười đần độn.

Kế Tiễn Tiễn biết Sở Hi Thanh có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp mười lăm, mặc kệ là vết thương gì thì cũng có thể khôi phục rất nhanh.

Nếu như không khôi phục được, nhất định là trong vết thương có võ ý rất mạnh mẽ, không thể trục xuất.

Suy nghĩ đến việc hôm qua Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân đi Diễn Võ đường một chuyến, liền có thể tưởng tượng được là người phương nào ra tay.

Kế Tiễn Tiễn nghĩ thầm, Sở Vân Vân thật độc ác, đã tỷ thí xong mà vẫn không thu hồi võ ý? Một mặt lại cảm thấy không hiểu, cái tên Sở Hi Thanh này bị ăn đòn mà còn vui vẻ như vậy?

Ngoài ra, nàng còn có một chút cười trên sự đau khổ của người khác.

Kế Tiễn Tiễn đặt chồng công văn nặng nề ở trước Sở Hi Thanh, nghiêm mặt nói: “Chủ thượng, mặt ngươi bây giờ như cái bánh bao, có gì mà đắc ý?”

Từ khi chủ động ngửa bài ở Vân Hải tiên cung, nàng càng ngày càng lạc quan hơn, không còn cẩn thận như trước kia.

Sở Hi Thanh thì lại cười đắc ý.

Đêm qua hắn làm như vậy, thế mà không bị Sở Vân Vân đánh chết.

Không chỉ không đánh chết, mà thương thế còn rất nhẹ, đây không phải là chuyện đáng đắc ý sao?

Hắn đã xác định được tâm ý của Sở Vân Vân.

Sở Hi Thanh cảm thấy, chỉ cần mình nỗ lực thêm một chút, tìm chết nhiều hơn một chút, sớm muộn thì cũng toại nguyện.

Đương nhiên, thời gian này phải an tĩnh một chút, đừng đi trêu chọc Sở Vân Vân thì hơn.

Chỉ là phải trả giá hơi đắt.

Vì một nụ hôn này, hắn đã bỏ ra mấy chục vạn lượng bạc và một tấm ngọc phù Thiên Cương.

Còn cả Kiếm Tàng Phong nữa, có người nói tên kia nằm trong Thần Đan viện một ngày, đến giờ vẫn chưa thể đi ra.

Sở Hi Thanh phát tin phù hỏi thăm, đến giờ vẫn chưa thấy Kiếm Tàng Phong trả lời.

Còn cả thanh Huyết Nhai thần đao kia nữa, bây giờ nó cũng không phản ứng hắn.

Hắn cảm thấy đây là do thanh đao này tự tìm đường chết, khi đó nó hoàn toàn có thể trốn đi từ lâu, nhưng lại muốn ở lại xem trò vui.

Nó không thoát thân, vậy thì trách ai?

“Việc này có nói ngươi cũng không hiểu.”

Sở Hi Thanh thuận miệng trả lời, đồng thời lật công văn ra xem: “Những người này, đều bắt về quy án rồi?”

Thần sắc Kế Tiễn Tiễn nghiêm túc: “Tổng cộng bốn mươi ba người, đã bắt ba mươi chín người, toàn bộ đều nhốt trong đại lao. Còn có ba người không rõ tung tích, một người chống cự, trốn vào nơi hoang dã, chúng ta đang bố trí việc truy bắt.”

“Không cần vất vả như vậy, gửi công văn cho Lục phiến môn truy bắt là được. Những người này đều có thực lực không tầm thường, không cần tổn thất nhân thủ.”

Sở Hi Thanh độc nhanh như gió, sau đó liền đóng dấu lên những công văn này.

“Mau áp giải tất cả phạm nhân, hồ sơ và chứng cứ đến kinh thành, giao phó cho Hình bộ thẩm tra.”

Trong mắt Kế Tiễn Tiễn lại hiện ra một vệt dị thường: “Chủ thượng, nếu như giao cho Hình bộ, chỉ sợ đại đa số người đều sẽ thoát tội.”

Sở Hi Thanh nghe vậy, khóe môi hơi nhếch lên, hiện ra nụ cười trào phúng: “Đó là chuyện của Hình bộ và Đại lý tự, không liên quan đến chúng ta. Triều đình thối nát, chúng ta có thể làm gì?”

Thái sư Độc Cô Thủ chỉ cho hắn quyền truy bắt, không cho hắn quyền lực thẩm vấn và kết tội.

Có điều, hắn cũng không có ý định kết tội đám người này, chỉ cần bọn họ rời khỏi vị trí hiện tại là được.

Nội tâm Kế Tiễn Tiễn lại chìm xuống.

Nếu như Hình bộ để đám người này thoát tội, vậy thì đúng là đã xác minh lời nói của Sở Hi Thanh.

Triều đình đã thối nát không chịu nổi. . .

Sở Hi Thanh lại nhìn Kế Tiễn Tiễn với ý vị sâu xa: “Yên tâm, bây giờ thái sư đã cầm quyền, đám bè lũ xu nịnh Hình bộ và Đại lý tự đều không dám làm càn đâu.”

Kế Tiễn Tiễn thì lại hít sâu một hơi.

“Nói đến thái sư, ngày hôm qua chủ thượng đã bắt rất nhiều người ngồi ở vị trí quan trọng trong bốn châu Băng U Cực Tuyệt, trong đó có bảy người là quan trên tứ phẩm. Chỉ sợ thái sư cũng không muốn nhìn thấy quan trường phía bắc rung chuyển như vậy.”

Sở Hi Thanh thì lại không trả lời mà hỏi lại: “Ta hỏi ngươi, những người này đều có tội không? Có ai bị ta vu oan không?”

Kế Tiễn Tiễn liền lắc đầu.

Tất cả chứng cứ của Sở Hi Thanh đều là Thính Thiên viện của Vô Tướng thần tông cung cấp, tất cả đều vô cùng xác thực.

“Vì thế ta cần gì phải lo lắng?”

Sở Hi Thanh cười khẽ một tiếng: “Tiễn Tiễn, ngươi vẫn không hiểu nghĩ phụ của ngươi, đây mới là cục diện hắn muốn. Trong mắt thái sư, chỉ cần quan trường bốn châu đông bắc này tuân thủ luật pháp và kỷ cương của triều đình, như vậy cục diện nơi này sẽ an ổn.”

“Khi đó triều đình và Vô Tướng thần tông sẽ không cần xung đột, Vô Tướng thần tông cũng không có lý do để chống đối với triều đình, cả hai đều an ổn. Ngươi tưởng thái sư cho ta cái chức vị này, chỉ vẻn vẹn là vì lôi kéo ta sao?”

Chương 1503: Song đao

Kế Tiễn Tiễn nghe vậy thì sững sờ, suy tư: “Chủ thượng biết rõ như vậy, vì sao còn muốn làm theo?”

Khóe môi Sở Hi Thanh không khỏi co quắp lại.

Nữ nhân này hỏi như vậy, chứng tỏ đáy lòng của nàng vẫn luôn nhận định là hắn sẽ tạo phản.

“Vì sao không làm?” Sở Hi Thanh đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: “Ta đã nói với ngươi rồi, quân tử tàng khí tại thân, chờ thời. Nếu như Kiến Nguyên đế trị quốc an nhân, thiên hạ thái bình, ta và Vân Vân sẽ không vì thù riêng mà đẩy thiên hạ vào đại loạn.”

Nhưng với sức của một mình thái sư, lại có thể trấn áp ba mươi sáu châu của Đại Ninh sao?

Sau đó hắn đứng dậy: “Nói đến thì ta cũng nên lên đường rồi, lần này có thể phải đi mấy tháng, công việc ở đây phải nhờ vào ngươi rồi.”

Hành trình lần này, hắn có rất nhiều chuyện muốn làm.

Thậm chí còn phải chạy về phía nam một chuyến.

Thiết Tiếu Sinh đã gửi thư đến, nói phần mộ của Thiết Cuồng Nhân phát sinh chút biến cố, để người ta không tìm được manh mối.

Còn cả cục điện của Đông Châu cũng càng ngày càng phức tạp, hắn đã không ứng phó nổi.

Tất cả đều cần Sở Hi Thanh hắn đứng ra xử lý.

Ngay khi hắn đứng dậy, Sở Hi Thanh lại nhìn thấy cây đao trong tay Kế Tiễn Tiễn.

“Cây đao này ở đâu ra?”

Sở Hi Thanh tò mò hỏi.

Tuy rằng thanh đao này vẫn ở trong vỏ, nhưng Sở Hi Thanh đã nhận ra khí chất bất phàm của nó.

Chỉ sợ thanh đao này là thần binh cấp độ nhị phẩm?

Kế Tiễn Tiễn trực tiếp bỏ thanh đao lên bàn của Sở Hi Thanh: “Vừa rồi có một đại cao thủ của Cực Đông Băng Thành đưa nó đến sơn môn, nói là muốn giao cho chủ thượng, khi ta lên núi thì tình cờ gặp phải, liền thuận tiện mang đến đây cho ngươi.”

Tâm thần Sở Hi Thanh hơi động, liền cầm thanh trường đao này lên.

“Người kia liền đưa đao cho ngươi như vậy? Không nói cái gì khác sao?”

Thanh đao này là đao thẳng, dài khoảng bốn thước.

Sở Hi Thanh cầm đao lên, lập tức cảm nhận được sức mạnh to lớn bên trong.

Sở Hi Thanh lại rút một đoạn ra, phát hiện thân đao cực kỳ bóng loáng.

Nó còn sáng hơn gương, chiếu rọi khung cảnh xung quanh.

Trên chuôi đao lại khắc khắc bốn văn tự cổ kính ‘Kính Hoa Thủy Nguyệt’.

“Không có.”Kế Tiễn Tiễn lắc đầu, cẩn thận nghĩ lại vẻ mặt của người kia: “Ta nói là có thể dẫn hắn đi gặp ngươi, nhưng hình như người kia còn có việc gấp, vẻ mặt rất vội vã. Sau khi xác nhận ra là Đạo thị của ngươi, liền trực tiếp cáo từ rời đi.”

Nàng ngưng thần nhìn thanh đao trong tay Sở Hi Thanh.

Trong lòng Kế Tiễn Tiễn lại hơi khó chịu, cười một tiếng: “Kính Hoa Thủy Nguyệt, đây là hai hệ Kim và Thủy của Kính Thiên chi pháp. Vị thành chủ đại nhân kia thật sự rất quan tâm đến ngươi, thanh đao này còn mạnh hơn cây đao Lệ Thiên Công chế tạo cho ngươi.”

Hệ Kim và hệ Thủy đều có thể diễn sinh ra Kính Thiên chi pháp.

Loại Thiên quy đạo luật này cũng không phải là của riêng một mình Nhai Tí.

Kính Thiên chi pháp của Nhai Tí mạnh, là do lực lượng Báo Ứng, là nhiều loại sức mạnh kết hợp lại, có thể phản xạ tất cả Thiên quy đạo luật.

Nhưng cây đao này, còn có thể gia tăng lực lượng của Sở Hi Thanh.

Tuy rằng không phải chế tạo riêng cho Sở Hi Thanh, nhưng lại rất thích hợp với Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh cầm đao này, có thể cường hóa bốn tầng Kính Thiên võ ý.

Cái này còn có thể hòa vào Nhai Tí Đao, gia tăng đẳng cấp Nhai Tí đao ý, hoàn thiện thiên quy Nhai Tí.

Ngoài ra, đao này còn có thể cường hóa một tầng công pháp có liên quan đến Canh kim và Quý thủy, còn có thể cường hóa ba đến bốn tầng thiên phú huyết mạch cùng loại, giới hạn cao nhất đều là tầng 22.

Sở Hi Thanh có thể dùng đao này để gia tăng Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân của mình lên.

Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân chính là công pháp hệ Kim.

Thiên phú huyết mạch thì có thể lựa chọn Nhai Tí và La Hầu.

Đáng tiếc là tác dụng không nhiều, Nhai Tí chỉ có thể tăng hai tầng, La Hầu thì chỉ một tầng rưỡi.

Đây là vì đẳng cấp của hai loại huyết mạch này rất cao.

Huyết mạch Nhai Tí bây giờ chỉ là đỉnh cấp, nhưng nếu chia theo cấp bậc, thì có thể nói là nhất phẩm.

Nhưng loại huyết mạch này còn có thể tiến hóa.

Một khi bước vào tầng mười lăm, cô đọng thành Nhai Tí chân huyết, chính là nửa bước Thần giai rồi.

Tương lai, khi đến tầng hai mươi bốn, đánh vỡ giới hạn người và thần, chính là Nhai Tí thần huyết, cũng chính là huyết mạch Thần giai.

Sở Hi Thanh lại múa múa đao, chỉ cảm thấy đao này cực kỳ tốt, gần như không cần làm quen.

Ngoài ra, vì Kính Hoa Thủy Nguyệt đao có hai thuộc tính Kim và Thủy, cho nên nó cực kỳ kiên cố và dẻo dai.

Nói chung là đao tốt!

Tuy rằng không sánh bằng Huyết Nhai thần đao, nhưng lại rất nghe lời.

Đây là một thần binh cấp độ nhị phẩm hạ, vẫn không có đao linh.

Chỉ là cấp độ đao hơi cao, nhưng kết hợp với Hỗn Độn Chi Tâm thì vẫn có thể sử dụng.

Sở Hi Thanh khá là vui mừng, sau khi hắn thu đao vào vỏ, liền trực tiếp đeo lên eo mình.

Chương 1504: Song đao (2)

Hắn suy nghĩ một chút, liền dùng bí pháp để mở màn sáng của Thần Khế thiên bi, gửi năm chữ.

“Đao tốt, ta mượn, cảm ơn!” (Đao hảo, tá ngã, tạ)

Sở Hi Thanh nhìn mấy chữ của mình, chợt cảm thấy khí tức nghèo đói phả vào mặt.

Năm chữ, năm vạn lượng!

Hắn đã cắn răng nhịn đau rồi.

Khóe môi Kế Tiễn Tiễn giật giật.

Chủ thượng vẫn nhận thật?

Chủ thượng thật là! Cái này có khác gì loại nhu nhược bám váy đàn bà?

Nàng lập tức dập tắt cái ý nghĩ đại nghịch bất đạo này.

Chủ thượng nói là mượn dùng, vậy nhất định sẽ trả lại.

Hơn nữa, quá khứ của chủ thượng thê thảm đến mức nào chứ?

Chủ thượng giãy dụa đứng lên một lần nữa, tự nhiên phải dùng tất cả lực lượng có thể dùng.

Còn nữa, Sở Hi Thanh có thanh đao này, hành trình về phương nam này quả thực là sẽ an toàn hơn nhiều.

Sau đó, Vấn Thù Y liền gửi tin đáp lại: "Đao tặng cho ngươi, đây là đồ riêng của ta, với lại ta giữ lại cũng vô dụng. 800 năm trước, Huyết Nhai Đao Quân vô địch thiên hạ, khiến cho rất nhiều võ tu tu hành Kính Thiên chi pháp. Kính Hoa Thủy Nguyệt đao này sinh ra ở thời đại đó. Nhưng thiên hạ bây giờ, lại có rất ít võ tu có thành tựu trên con đường Kính Thiên chi pháp này."

"Ngoài ra, nếu như người thiếu pháp khí, cũng có thể hỏi ta. Ngày xưa, vì trấn áp võ lâm, ta cũng từng chém giết năm mươi bốn võ tu nhị phẩm, nên cũng có rất nhiều đồ riêng."

Sở Hi Thanh không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Vị thành chủ này giàu có đến mức nào chứ?

Hơn trăm chữ này của Vấn Thù Y, liền bằng một tháng thu nhập của Thiết Kỳ Bang bây giờ rồi.

Sở Hi Thanh lắc đầu: "Vị Vấn thành chủ này đúng là. . ."

Hắn không biết nên đánh giá thế nào.

Cuối cùng, Sở Hi Thanh chỉ có thể sờ sờ thanh bảo đao mới, cười khổ một tiếng: "Thịnh tình như vậy, thật sự khiến người ta bất đắc dĩ."

Sắc mặt Kế Tiễn Tiễn hơi quái lại, trong đầu chợt hiện lên một câu nói.

Thịnh thình không thể chối từ, từ chối thì bất kính, cung kính không bằng tuân mệnh.

Kế Tiễn Tiễn rất nỗ lực duy trì kính trọng với Sở Hi Thanh, nhưng sau đó lại nghĩ đến mấy chữ.

Vô liêm sỉ!

Sau đó, Sở Hi Thanh bước nhanh ra ngoài sân.

Hắn nhìn gian phòng của Sở Vân Vân một chút, chỉ thấy cửa sổ bên đó vẫn đóng chặt, không có một chút động tĩnh nào.

Sở Hi Thanh biêt, vị Bá Võ Vương này vẫn đang tức giận, đang thẹn thùng!

Nàng thật sự không muốn gặp hắn, cũng không biết đối mặt với hắn thế nào.

Nhưng Sở Hi Thanh lại biết, Sở Vân Vân nhất định đang trốn trong phòng mà nhìn mình.

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, trong lòng hiện ra một chút đắc ý, hắn quay người, nghiêm túc nói với cái cửa sổ kia: “Ở nhà dưỡng thương cho tốt, tu vị của ngươi khôi phục càng nhiều, chúng ta càng an toàn. Ta sẽ cố gắng về sớm một chút, cũng sẽ cố gắng tăng Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết. . .”

Giọng điệu của hắn như là trượng phu đang dặn dò thê tử!

Chỉ là Sở Hi Thanh còn chưa nói dứt, liền nghe thấy giọng nói của Sở Vân Vân vang lên từ phía sau: “Ngươi đang nói chuyện với ai?”

Sở Hi Thanh nhất thời sửng sốt, quay đầu nhìn về sau.

Phát hiện Sở Hi Thanh đang đi đến từ một cửa viện khác.

Phía sau nàng là hai người, Cuồng Kiếm – Phong Tam và Lệ Thiên Công.

Sở Vân Vân than nhiên nhìn Sở Hi Thanh: “Ta đưa Phong tiên sinh đến Đạo Nhật diện, tông chủ đại nhân cân nhắc đến độ nguy hiểm của hành trình này, không tiếc vận dụng nguyên lực bản mệnh, thi triển Thể Hồ Thần Khải với Phong tiên sinh, giúp hắn học cấp tốc Bình Thiên Kiếm tầng thứ nhất.”

Cuồng Kiếm – Phong Tam thì lại cực kỳ cảm kích ôm quyền về phía Sở Hi Thanh: “Bình Thiên Kiếm chính là thánh truyền tiếng tăm lừng lẫy ở Thần Châu, không ngờ Phong Tam cũng có duyên tu luyện. ân tình của Vô Tướng thần tông và chủ thượng, Phong Tam vô cùng cảm kích! Phong mỗ đã nghiên cứu được một phần áo nghĩa từ Thể Hồ Thần Khải, trong vòng hai mươi ngày nhất định có thể nắm giữ bước đầu.”

Sở Hi Thanh cảm thấy hơi lúng túng.

Hắn lập tức dùng ánh mắt xâm lược để nhìn Sở Vân Vân.

Đôi mắt với vị Bá Võ Vương này, tôn chỉ chính là không biết xấu hổ, không thể sợ, tốt nhất là phải hung hãn hơn nàng!

Sau đó, Sở Hi Thanh liền thu tầm mắt lại, hắn thua!

Ánh mắt Sở Vân Vân lạnh lẽo như băng, không có bất kỳ cảm xúc gì.

Sở Hi Thanh cảm thấy nếu mình nhìn tiếp, có lẽ hôm nay không đi ra khỏi cánh cửa này.

Có thể sẽ bị đánh chết!

Bá thể của hắn còn chưa đủ mạnh, không ngại tạm thời nhường nhịn một hai.

Sau đó, hắn nhìn Cuồng Kiếm – Phong Tam với vẻ tán thưởng: “Rất tốt! Lần này Sở mỗ đi về phía nam, cần phải nhờ Phong tiên sinh bảo vệ, Bình Thiên Kiếm của ngươi cực kỳ quan trọng.”

Hắn nghĩ thần, Thể Hồ Thần Khải cái quỷ gì?

Hạ Bạch Thạch vốn biết Bình Thiên Kiếm, trình độ của hắn còn cao hơn cả Kiếm Tàng Phong và Tông Tam Bình nữa kìa.

Có lẽ đây chỉ là một loại ám chỉ, khiến cho Cuồng Kiếm – Phong Tam cảm thấy là mình biết.

Chương 1505: Song đao (3)

Sau đó, Sở Hi Thanh lại nhìn về phía Lệ Thiên Công, trong mắt hiện ra một tia chờ mong: “Đao của ta xong rồi?”

Trên mặt Lệ Thiên Công ngậm lấy nụ cười hưng phấn và đắc ý, đưa một thanh Nhạn linh đao đến trước Sở Hi Thanh: “Đao này tên là Tu La Tru Ma đao, dài ba thước ba tấc, cấp độ tam phẩm thượng.”

“Do Ngự Vân Tưởng Ngự đại trưởng lão tự mình chỉ dạy, tập hợp rất nhiều thiên tài địa bảo chủ thượng mang về, lại nung nấu chín mươi chín căn Tu La Ma Cốt, còn cả ba giọt tinh huyết của chủ thượng. . .”

Mạch Tu La đều là hậu duệ của La Hầu, trong cơ thể bọn họ có huyết mạch La Hầu thuần khiết nhất.

Sở Hi Thanh cầm cây đao lên, ngưng thần cảm ứng, khóe môi liền cong lên.

“Đao tốt!”

Thanh Tu La Tru Ma đao này có thể gia tăng ba tầng Tru Thiên võ ý, hai cấp huyết mạch La Hầu, giới hạn cao nhất cũng là tầng 22.

Cần biết, Tru Thiên là võ ý cấp bậc thánh truyền, mà La Hầu là huyết mạch Thần giai.

Tuy rằng đao này chỉ là tam phẩm thượng, nó lại tăng cường cho Sở Hi Thanh không kém hơn thanh Kính Hoa Thủy Nguyệt đao kia.

Hơn nữa, vì hòa tinh huyết của bản thân mình vào nó, nên Sở Hi Thanh cảm giác cây đao này rất quen thuộc, tựa như máu thịt của mình vậy.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, chỉ bằng cây đao này, cho Lệ Thiên Công một vị trí Đạo thị là không lỗ.

Sau đó, Lệ Thiên Công lại ngậm lấy vài phần tranh công, đưa mấy cái binh khí đến trước mặt Sở Hi Thanh: “Còn đây là binh khí mà thuộc hạ chế tạo cho bộ hạ ở Thiết Kỳ Bang của ngài.”

“Rất tốt!”

Sở Hi Thanh nhìn những binh khí này một chút, vẻ tán thưởng trong mắt càng đậm hơn: “Tuy rằng đều là đồ bình thường, nhưng phẩm chất rất không tệ, có thể thấy được ngươi rất để tâm.”

“Khoảng thời gian này, không cần luyện khí nữa. Ngự đại trưởng lão đã đáp ứng ta, để ngươi đi qua làm trợ thủ cho hắn, thuận tiện chỉ điểm cho ngươi một chút, trong khoảng thời gian này, nhất định phải học hỏi cho tốt.”

Hắn từng dùng thẻ thiên phú của Ngự Vân Tưởng lên người Lệ Thiên Công, nên Ngự Vân Tưởng cũng có thể nhìn trúng tên này.

Sở Hi Thanh không cầu tên này có thể giỏi cả luyện khí và võ đạo, tương lai người này chỉ cần vào tam phẩm, nắm giữ trình độ luyện khí của Đại tông sư là có thể làm hắn thỏa mãn.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại quay đầu nhìn Sở Vân Vân.

Ngay khi hắn đang nghĩ xem nói cái gì, ánh mắt Sở Vân Vân lại dịu dàng hơn một chút: “Ngươi nên biết tình cảnh của mình, thế gian bây giờ, có vô số người muốn tính mạng của ngươi. Vì vậy ngươi nhất định phải cẩn thận!”

“Huynh trưởng, tuy rằng ngươi học được Thần Ý Đao Tâm, lại có thứ kia hộ thân, còn có rất nhiều bố trí, nhưng chưa chắc đã có thể an toàn. Nói chung là nếu chiều gió không đúng, thì lập tức chạy về Vô Tướng thần sơn, không cần cậy mạnh. Cơ nghiệp Thiết Kỳ Bang ở Đông Châu không có cũng không sao, chúng ta chỉ cần thời gian mà thôi."

Sở Vân Vân nói đến 'thứ kia', thì lại nghĩ đến tình cảnh đêm hôm qua, trên mặt nhất thời hơi hồng hào.

Chính là vì Sở Hi Thanh có thứ này nên mới dám ra tay với nàng.

Nhưng có cái Hỗn Độn Chi Tâm này, Sở Hi Thanh liền có đủ lực lượng bảo vệ bản thân.

Nội tâm Sở Hi Thanh lại có chút ấm áp.

Vân Vân vẫn rất thương hắn.

Hắn gật đầu, trên mặt hiện ra vẻ nghiêm túc: "Ta hiểu, nhất định sẽ tùy cơ ứng biến, làm theo khả năng."

Buổi sáng hôm đó, hai người Sở Hi Thanh và Cuồng Kiếm – Phong Tam điều khiển Dục Nhật thần chu, âm thầm bay ra khỏi Vô Tướng thần sơn.

Lần này, ngoại trừ Phong Tam ra thì hắn không dẫn theo ai cả.

Lục Loạn Ly và Lưu Nhược Hi vẫn còn trong bí cảnh thời gian.

Bí cảnh thời gian đã có thể kéo dài đến một năm rưỡi.

Tương ứng với đó, hai người bọn họ cũng phải ở trong đó thêm nửa tháng.

Sức chiến đấu của Kế Tiễn Tiễn và Chu Lương Thần tuy đã đến trình độ nhất định, nhưng lần này không thích hợp.

Lần này, kẻ địch của Sở Hi Thanh đều là cao nhân tam phẩm nhị phẩm, có sức chiến đấu có thể vào Địa Bảng.

Đưa Kế Tiễn Tiễn và Chu Lương Thần theo, sẽ chỉ là trói buộc.

Còn dư lại một cái Sở Vân Vân, nhưng cũng cần ở lại Vô Tướng thần sơn.

Hai người Lý Trường Sinh và Ngự Vân Tưởng lừa gạt Trưởng Lão viện, dùng tài nguyên để xây dựng một tòa trận pháp khổng lồ ở phía đông Vô Tướng thần sơn, trợ giúp nàng loại bỏ thần độc và thần chú.

Mỗi ngày trận pháp này đều tiêu hao trăm cân linh thạch trung phẩm.

May mắn là Ngự Vân Tưởng rất giàu có.

Hắn là Đại tông sư thành danh mấy chục năm, của cải còn nhiều hơn cả Lý Trường Sinh.

Khi Dục Nhật thần chu bay được năm mươi dặm, Sở Hi Thanh cũng cảm giác được vài cỗ thần niệm đang khó chặt lấy mình.

Lần này, hắn không gióng trống khua chiêng, rất ít người biết hắn đi ra ngoài.

Nhưng hắn vừa mới bay ra khỏi phạm vi của thần sơn, liền bị người nhìn chằm chằm.

Tuy nhiên, tốc độ chính là điểm mạnh của Dục Nhật thần chu.

Mấy người kia chỉ đuổi theo được mấy ngàn dặm, liền bị Dục Nhật thần chu bỏ lại phía sau.

Chương 1506: Song đao (4)

“Một đám hề nhảy nhót.”

Cuồng Kiếm – Phong Tam đứng ở đầu thuyền, hừ nhẹ một tiếng: “Thật ra không cần phải bỏ qua bọn họ, chỉ cần chủ thượng nói một câu, Phong mỗ nhất định sẽ chém sạch bọn họ.”

“Không cần thiết!” Vẻ mặt Sở Hi Thanh bình tĩnh: “Ngươi đã nói là một đám hề rồi, không quá quan trọng, không cần dây dưa với bọn họ.”

Đó chỉ là một đám võ tu tứ phẩm dùng để theo dõi hắn mà thôi, thực lực không mạnh.

Dù Cuồng Kiếm – Phong Tam giải quyết bọn họ, thì người ta cũng truyền tin đi rồi, chỉ mất thời gian mà thôi.

Huống hồ Tuần Sơn đường và Ngự đường của Vô Tướng thần tông cũng không ăn chay.

Mà lúc này, trên đỉnh Vô Tướng thần sơn, đại trưởng lão Giới Luật viện Lư Thủ Dương đang chắp tay sau lưng, ngóng nhìn trời mây phía nam.

Dục Nhật thần chu hóa thành một vệt kim quang, biến mất ở chân trời, Lư Thủ Dương thì lại vẫn nhìn về bên đó.

Sắc mặt hắn âm trầm, trong mắt đầy lửa giận: “Ta không ngờ ngươi lại đồng ý để hắn ra ngoài! Chỉ bởi vì Sở Hi Thanh học được Thần ý Đao Tâm?”

“Không chỉ như vậy!”

Lý Trường Sinh nghĩ đến chuyện mà đao linh Huyết Nhai thần đao báo cho mình vào đêm qua.

Tên tiểu tử này lại có thể áp chế Tần Mộc Ca trong thoáng chốc, còn làm loại chuyện kia với Tần Mộc Ca nữa.

Tên này thật sự là gan to bằng trời, khó mà tin nổi.

Tuy nhiên. . .

Nếu như nói lúc trước hắn chỉ nắm chắc bốn năm phần, thì bẩy giờ lại có bảy tám phần.

Lý Trường Sinh vừa thất thần, vừa đi đến bên cạnh Lư Thủ Dương, bình tĩnh tự nhiên nói: “Hi Thanh nói một câu rất hay, chỉ thủ là không thủ được, áp lực của chúng ta sẽ càng ngày càng lớn. Yên tâm, ta đảm bảo Hi Thanh sẽ bình yên vô sự.”

“Ngươi lấy gì để đảm bảo?”

Lư Thủ Dương quay đầu lại, ánh mắt đầy ngờ vực mà nhìn Lý Trường Sinh, giọng nói của hắn còn ngậm lấy vài phần chất vấn: “Còn nữa, ta và Ngạo Quốc chạy lên Băng Châu mấy tháng, tất cả hành động của tông chủ đại nhân ngươi thật sự làm người ta khó hiểu! Các ngươi rốt cuộc là đám làm gì? Bên trong hồ lô của các ngươi đến cùng là chứa thứ gì?”

Mấy tháng này, Băng Châu rung chuyển không yên.

Dạ Lang tộc xuất hiện một tên thiên tài, đang nhanh chóng chỉnh hợp các bộ lạc lại với nhau.

Người này hình như còn được mấy hoàng tộc Cự linh chống đỡ và ủng hổ, Dạ Lang tộc lại có xu hướng nổi lên, đã tập trung gần trăm vạn binh mã ở phía Đông bắc Băng Châu.

Hắn và Ngạo Quốc không thể không chạy đến tọa trấn, trợ giúp biên quân Băng Châu trấn áp cục diện.

Lý Trường Sinh lại không trả lời, thần sắc hắn thản nhiên, nhìn về phương xa: "Ngươi sẽ biết, nhiều nhất là mấy tháng nữa, mọi việc sẽ rõ ràng. Tổ sư phù hộ, Vô Tướng thần tông ta nhất định có thể bình yên vượt qua ma kiếp!"

. . .

Tốc độ của Dục Nhật thần chu cực nhanh, chỉ không đến một khắc đồng hồ, hai người Sở Hi Thanh đã chạy đến quận thành Yến An của U Châu.

Chiếc thần chu này vừa dừng lại trên không trung của quận thành, liền có một cái Càn Khôn phi kiếm bay đến.

Đó là Càn Khôn phi kiếm của Thiết Diện Phán Quan – La Dương, nó đã xoay quanh không trung một lúc lâu.

Thanh kiếm này vừa cảm ứng được hắn, liền trực tiếp phi độn qua.

Sở Hi Thanh cảm ứng một lát, liền mỉm cười nói: "Đi thôi, chúng ta đi gặp một người bạn trước đã."

Cuồng Kiếm – Phong Tam thì lại lùng lùng nghiêm nghị nhìn tòa thành trì khổng lồ ở bên dưới.

Hắn cảm ứng được vài cỗ thần niệm mạnh mẽ đang càn quét và lục soát bầu trời.

Nhưng Phong Tam lại thấy Sở Hi Thanh kết ấn quyết, mượn Ngoại Pháp thần đồng để sử dụng pháp thuật Già Thiên Ẩn Thần, che giấu khí tức của hai người bọn họ.

Cùng lúc đó, hắn còn dùng Nhai Tí Đao để làm lệch hướng những thần niệm đang càn quét kia.

Nguyên lý này khá giống cách ứng phó với ra đa của máy bay tàng hình.

Phong Tam lại đè kiếm, khí cơ lạnh lẽo: "Hai cái tam phẩm, hai cái Địa Bảng, có lẽ là đến vì chúng ta. Dục Nhật thần chu chạy thẳng về phía nam, bọn họ đã suy đoán được hướng đi của chúng ta."

"Còn nữa, hình như trong tay bọn họ còn pháp khí thôi diễn bói toán, có thể thôi diễn ra phương vị của chủ thượng, mặc dù không chính xác lắm, nhưng cũng có thể tham khảo. Pháp thuật này của ngươi không che giấu được bao lâu, e rằng khó tránh khỏi một trận chiến.”

Sở Hi Thanh nghe vậy, cũng không để ý: “Cứ đi gặp hai người bạn kia là được, chiến đấu thì cũng không sao cả.”

Trong mắt hắn còn ngậm lấy vài phần chờ mong.

Phong Tam lại nghĩ, quả thực là không có gì ghê gớm, nên cũng mặc kệ Sở Hi Thanh điều khiển Dục Nhật thần chu hạ xuống, đi vào một tòa miếu sơn thần ở ngoài quận thành Yến An.

Tòa miếu sơn thần này ở trong rừng sâu núi thẳm, rách nát không chịu nổi.

Khi Sở Hi Thanh nhảy xuống, liền nghe thấy giọng nói của Thiết Diện Phán Quan – La Dương: “Có phải là ân công Vô Cực Đao Quân!”

“Đúng vậy!”

Sở Hi Thanh vừa nói chuyện vừa khoát tay, chiếc thuyền màu vàng trên không trung liền co rút lại, rồi bay vào trong tay áo của hắn.

Vô Tướng thần tông đã khắc pháp môn Đại Tiểu Như Ý lên trên chiếc thuyền này.

Trước kia Yến Quy Lai và Tố Phong Đao đều không có pháp lực của thuật sư, cũng không phải chủ nhân của chiếc thuyền này.

Sở Hi Thanh thì được tông môn cho phép, có thể luyện hóa chiếc thuyền này.

Cái này giống như công ty giao xe cho sử dụng.

Sở Hi Thanh chỉ cần nộp mười vạn lượng bạc một tháng, thì tất cả quyền sử dụng Dục Nhật thần chu đều thuộc về hắn.

Chương 1507: Gia tướng Sở thị

Cùng lúc đó, hai bóng người lóe lên ở trước cửa miếu sơn thần.

Một người trong đó khoảng ba mươi tuổi, thân thể to cao mạnh mẽ, khuôn mặt chữ quốc, ngũ quan như đao khắc, cứng rắn giống như nham thạch, đó chính là Thiết Diện Phán Quan – La Dương.

Người còn lại thì cao to thon dài, tướng mạo cũng khá trẻ tuổi, ngũ quan thanh tú, vẻ mặt cũng lạnh lùng.

Sau khi người này đi ra, liền quan sát Sở Hi Thanh, trong mắt ẩn chứa vẻ tò mò tìm hiểu.

Sở Hi Thanh cũng ngưng thần nhìn người này một chút.

Đây là Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên!

Hắn khẽ mỉm cười, chắp tay với hai người: “Xin lỗi, để các ngươi chờ lâu.”

“Sao ân công lại nói vậy?’

Thiết Diện Phán Quan – La Dương thi lễ với Sở Hi Thanh: “Thân phận của ân công đặc thù, không tiện ra ngoài, chúng ta chờ một lúc cũng không có gì.”

Tẩy Bích Thiên cũng thi lễ, thần thái và giọng nói đều đúng mực: “Tẩy mỗ gặp qua Vô Cực Đao Quân! Trước tiên cảm ơn Đao Quân đã cứu mạng vị huynh đệ này của ta, cũng cảm ơn Đao Quân đã giúp đỡ trong nửa năm qua, huynh đệ chúng ta đều được lợi ích không nhỏ.”

“Tuy nhiên, lần sau Đao Quân có triệu kiến, tốt nhất là nên an bài thỏa đãng. Lần này Đao Quân thật sự để huynh đệ chúng ta chờ lâu, ngươi khẽ ra lệnh một tiếng, liền để cho chúng ta chạy ngàn dặm xa xôi đến đây, lại chờ ở đây một ngày một đêm. Đao Quân đây là coi chúng ta như thuộc hạ? Có thể tùy ý sai khiến, gọi thì đến đuổi thì đi?”

Vẻ bất mãn trong mắt hắn đã lộ rõ.

Cuồng Kiếm – Phong Tam nghe vậy, vẻ mặt tức giận không vui: “Tiểu tử, làm càn! Chủ thượng nhà ta là ai? Có thể đến đây gặp các ngươi, đã là nể mặt lắm rồi, các ngươi đừng không biết điều.”

Ánh mắt Tẩy Bích Thiên lập tức đọng lại, liếc mắt nhìn Phong Tam: “Ngươi là người phương nào?”

Khoảnh khắc này, kiếm ý và quyền ý của hai người đã va chạm.

Bên cạnh miếu sơn thần rách nát cũng nổ ầm ầm.

Tẩy Bích Thiên vốn muốn nói ‘Nơi này nào đến lượt ngươi nói chuyện?’.

Lúc này, lời ra đến cửa miệng thì lại nuốt xuống.

Quyền ý của hắn bị kiếm ý của đối phương mạnh mẽ phá tan, vọt thẳng đến trước mi tâm của hắn.

Ánh mắt Tẩy Bích Thiên nghiêm túc hơn, lại phun ra vài chữ: “Các hạ là cao nhân phương nào?”

Hắn ngồi hạng 27 Địa Bảng, gần như không đối thủ trong cùng cấp.

Tu vị của người này cũng tương đương hắn, nhưng võ ý của người này lại thắng hắn một bậc.

“Tại hạ Phong Tam, người đời gọi Cuồng Kiếm!”

Phong Tam chắp tay sau lưng, ngậm lấy vài phần khinh bỉ và khiêu khích mà nhìn Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên: “Quyền ý của ngươi cũng chỉ có vậy, lấy gì mà tự kiêu? Có chút bản lĩnh như vậy, sao dám làm càn trước mặt chủ thượng?”

“Phong Tam? Chưa từng nghe đến, nhưng các hạ khẩu khí thật lớn!”

Tẩy Bích Thiên nheo mắt lại, khí tức trở nên vô cùng nguy hiểm: “Võ đạo của ta thế nào, không đến lượt ngươi đánh giá. Chúng ta có thể thử một chút, Tẩy mỗ sẽ không thua các hạ.”

Tuy hắn thua trên võ ý, nhưng nếu đánh thật thì chưa chắc sẽ thua.

Bách Bộ Thần Quyền của Tẩy Bích Thiên thiên về đánh xa, thân pháp lại siêu tuyệt.

Trước khi Tẩy Bích Thiên bước vào tam phẩm, đã có rất nhiều cao thủ bị hắn đánh giết từ khoảng cách ba dặm năm dặm.

Phong Tam nghe vậy thì mỉm cười: “Ngươi đơn giản là tu một môn thân pháp Thần Hành Vạn Biến, tinh thông ‘Thần tốc’ và ‘BIến Thiên’ chi pháp. Ở trước mặt người khác thì quả thực là có thể hung hăng, nhưng ở trước mặt ta thì còn chưa đáng kể.”

Khí cơ của hai người bắt đầu trở nên ác liệt.

Thiết Diện Phán Quan – La Dương phát hiện hai người sắp sửa bùng nổ, lập tức tiến lên một bước, ngăn ở trước người Tẩy Bích Thiên.

Hắn mở miệng nói: “Bích Thiên! Đây là ân công của ta và mấy vị huynh đệ, ngươi không thể làm càn.”

Sở Hi Thanh cũng hơi phẩy tay áo nói: “Phong tiên sinh, ta đã nói rồi, đây là bạn của chúng ta.”

“Chủ thượng.”

Phong Tam nghiêng người thi lễ với Sở Hi Thanh, vẻ mặt tự phụ: “Chủ thượng coi hắn là bạn bè, nhưng vị trước mắt này thì lại không nghĩ vậy. ta không muốn động thủ, vị này lại muốn thử ta. Chủ thượng yên tâm, chúng ta sẽ phân thắng bại ngay thôi.”

Tẩy Bích Thiên nghe vậy thì nở nụ cười trào phúng: “Các hạ thật sự không nhìn nhầm đâu. Lão La, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ không mạo phạm ân công của ngươi, cũng sẽ không làm gì vị Phong tiên sinh này. Nhưng mà người tranh nhau câu nói, phật tranh một nén hương. Thế gian này, có vài người nhất định phải ăn đòn thì bọn họ mới phục.”

Ngay khi hắn vừa nói xong, giữa hai người bọn họ bỗng nhiên nổ đùng đùng như sấm rền.

Bóng người Tẩy Bích Thiên lại trượt lùi ra ngoài trăm trượng.

Cuồng Kiếm – Phong Tam thì lại theo sát như hình với bóng.

Hắn không rút kiếm, lại theo sát Tẩy Bích Thiên. Hắn vẫn duy trì khoảng cách của song phương trong phạm vi một trượng, khóa chặt Tẩy Bích Thiên ở trong phạm vi kiếm thế bao trùm.

Đây cũng là phạm vi kiếm thế và kiếm ý của hắn mạnh nhất, vừa rút kiếm là có thể đánh một kích lôi đình.

Chương 1508: Gia tướng Sở thị (2)

Tẩy Bích Thiên cũng không có ra tay, hắn chỉ dốc hết sức để thoát khỏi Cuồng Kiếm – Phong Tam.

Hắn là người cực kỳ kiêu ngạo, cũng hiểu dụng ý của Phong Tam.

Nếu như mình không thể thoát khỏi Phong Tam, như vậy hắn liền không thể phát huy uy thế đánh xa của mình.

Vì vậy, thắng bại của song phương được quyết định bởi thân pháp và tốc độ của bọn họ, chứ không phải cái khác.

Hai người một trước một sau, nhanh chóng qua lại quanh miếu sơn thần.

Dù hai người chưa giao thủ, nhưng lại gợi ra từng trận âm thanh đùng đùng như sấm.

Ánh mắt Sở Hi Thanh nhìn theo hai người một lát, lại cười nói với La Dương: “La tiên sinh dạo này vẫn tốt chứ? Còn chưa chúc mừng La tiên sinh thăng cấp tam phẩm!”

Lúc này La Dương cũng yên tâm.

Chỉ cần hai người kia không đánh nhau là được.

Hắn lại thi lễ lần nữa, lời nói hàm chứa cảm kích: “Cái này thì phải cảm ơn ân công rồi, nếu như không có những tài liệu kia của ân công, không biết La mỗ phải chờ đến bao giờ mới có thể bước vào tam phẩm nữa.”

“Ta nghe Lục trang chủ nói, hắn dùng Mộng Huyễn Thành Chân để giúp ta hoàn thành ‘nghi thức’, cũng là vì có người nhờ vả. Nếu như ta đoán không sai, người này cũng là ân công, đúng không?”

Sở Hi Thanh cũng không che giấu, thản nhiên thừa nhận: “Vừa hay ta có chút giao tình với ái nữ của Lục trang chủ, có thể liên hệ. ‘Nghi thức thiên địa’ của ngươi vừa hay lại có thể nhờ hắn.”

Công pháp của La Dương là Đại Trung Chính Khí quyết, võ đạo là Thiết Họa Ngân Câu Bút.

Người này tu luyện chính là Giới Luật chi đạo.

Nghi thức thăng cấp của hắn là, dưới tình huống phong ấn phần lớn thần niệm và tu vị, liên tục xử lý chín mươi chín vụ án kiện cáo và tranh cãi, xử lý hai mươi việc có ảnh hưởng đến mười vạn người, trong lúc chấp pháp phải duy trì công bằng công chính.

Điều quan trọng của nghi thức này không phải là xử lý án , mà là trong quá trình này, để cho hắn nhận ra bản tâm của mình, có thể thủ vững con đường mà mình lựa chọn.

Môn công pháp này rất thích hợp với người trong triều đình.

Vì vậy, sau khi La Dương phản lại Sở gia, không chỉ là sức chiến đấu giảm mạnh, mà con đường vào tam phẩm của hắn gần như đã gãy.

Nhưng Mộng Huyễn Thành Chân của Lục Trầm lại có thể trợ giúp hắn.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại phát hiện trên mặt La Dương ngậm lấy vài phần bối rối và chần chờ.

Thần sắc hắn như thường: “La tiên sinh đang thấy kỳ lạ, ta bỏ nhiều công sức và tiền tài giúp các ngươi, rốt cuộc là có mục đích gì? Sợ ta đẩy các ngươi vào trong hố?"

Là Dương là một thanh niên sáng sủa, sau khi bị Sở Hi Thanh vạch trần thì nhất thời lúng túng.

Nhưng hắn vẫn nói thẳng: "n công có ơn với ta, La Dương vốn nên báo đáp, dù tan xương nát thịt cũng không tiếc. Nhưng ta và những huynh đệ khác còn thù lớn chưa trả, cần phải giữa lại cái thân này. Tuy nhiên, ân công yên tâm, chỉ cần nằm trong phạm vi năng lực của chúng ta, mặc kệ ngài dặn dò cái gì, chúng ta đều sẽ làm ổn thỏa."

Sở Hi Thanh lại không trả lời mà hỏi lại: "Lý giáo đầu thế nào rồi? Thân thể của hắn vẫn tốt chứ?"

La Dương nghe vậy thì sững sờ.

Lý giáo đầu tên là Lý Độ, là giáo đầu của Kinh Tây Sở thị bọn họ.

Là vị giáo đầu do gia chủ bọn họ đích thân mời về.

Người này cũng có thân phận tương tự như Long Đằng Hổ Dược – Long Hắc Hổ, đã từng là cao nhân Địa Bảng, do khí huyết từ thịnh chuyển suy nên đã gia nhập Kinh Tây Sở thị, trở thành cung phụng của Sở gia.

Người này không chỉ phụ trách dạy dỗ bọn họ tập võ, mà còn từng dạy dỗ gia chủ một đoạn thời gian, nên rất được trưởng phòng Sở gia kính trọng.

Vấn đề là vị Vô Cực Đao Quân này và Lý giáo đầu không quen không biết, vì sao lại hỏi đến Lý giáo đầu?

Nhưng vào lúc này, tiếng cười khẽ của Cuồng Kiếm – Phong Tam bỗng nhiên truyền đến từ phía xa xa.

"Ngươi còn muốn tiếp tục? Có thủ đoạn vô dụng gì thì lấy ra hết đi, đừng mất mặt xấu hổ ở trước mặt ta nữa."

Sau khi Phong Tam dứt lời, Tẩy Bích Thiên liền lắc mình trở lại chỗ.

Hắn đã không còn kiêu ngạo như trước nữa.

Mặt hắn đen xì, sắc mặt cũng tái nhợt, khí cơ lạnh lẽo lại âm trầm.

Vừa rồi, hắn dùng tất cả thủ đoạn, thậm chí còn sử dụng cả cực chiêu có liên quan đến lực lượng thời gian và không gian, nhưng vẫn không thể thoát khỏi Cuồng Kiếm – Phong Tam.

Mà Phong Tam từ đầu đến cuối đều duy trì khoảng cách một trượng, không thêm một phần, không ít một li, hiển nhiên là còn thừa lực.

Cuồng Kiếm – Phong Tam cũng trở về chỗ.

Hắn chắp tay sau lưng, thần thái tự phụ như cũ: “Chỉ đến vậy!”

Tẩy Bích Thiên khẽ hừ một tiếng, không trả lời.

Thua chính là thua, hơn nữa còn thua rất thảm, không có gì để nói nhiều.

Lúc này, mặc kệ Cuồng Kiếm – Phong Tam nói cái gì, hắn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nhịn xuống.

Tẩy Bích Thiên lại âm thầm kỳ quái, cái Cuồng Kiếm – Phong Tam này từ đâu ra vậy?

Thực lực của người này, ít nhất có thể vào hạng 30 Địa Bảng!

Chương 1509: Gia tướng Sở thị (3)

Tẩy Bích Thiên biết, xếp hạng trên Địa Bảng của mình là do Luận Võ lâu cố tình nâng giết mà thôi.

Hắn đoán thực lực của mình chỉ nằm trong khoảng hạng 120 đến 150 Địa Bảng thôi.

Nhưng Tẩy Bích Thiên dựa vào thân pháp siêu tuyệt của mình, dù có phải đối đầu với những cao thủ hàng đầu Địa Bảng, thì hắn cũng có thể thong dong rút lui.

Vấn đề là hắn chưa bao giờ nghe nói đến cái tên Cuồng Kiếm – Phong Tam này ở trong giang hồ cả!

Còn cả vị Vô Cực Đao Quân này nữa, hắn lại có thể lung lạc một cao thủ như vậy.

Lúc trước hắn còn nói với La Dương, chỉ cần Sở Hi Thanh muốn, như vậy hắn có thể mời chào bất kỳ cao thủ nào dưới Thiên Bảng.

Không ngờ lời này lại ứng nghiêm luôn.

La Dương thì lại nhíu chặt lông mày: “n công hỏi Lý Độ Lý giáo đầu? Hắn đã ẩn cư. Tình hình của giáo đầu khá tốt, nhưng chung quy cũng là người hết tuổi thọ, lại tiêu hao không ít nguyên khí trong trận chiến hai năm trước, bây giờ đã là gần đất xa trời, tuổi thọ đã hết.”

Sau đó hắn lại nhìn Sở Hi Thanh với vẻ ngờ vực: “n công quen Lý giáo đầu?”

Tẩy Bích Thiên cũng thu hồi tâm tư, quay sang nhìn Sở Hi Thanh.

“Quen, làm sao có thể không quen chứ?”

Sở Hi Thanh tìm kiếm trí nhớ trong đầu.

Tuy rằng cái này không thuộc về hắn, nhưng hắn cũng cảm động lây.

Trong Sở phủ, vị này xem như là người quan tâm và tốt với Sở Tranh nhất

Trước khi Sở Tranh bị chỉ định Minh hôn và chôn cùng, đại đa số gia tướng của trưởng phòng đều bị Sở Như Lai dùng dương mưu để dẫn ra ngoài kinh thành, bị vô số cao thủ vây giết.

Có người nói, Lý Độ cực lực chống lại, thậm chí còn không tiếc thiêu đốt chút tuổi thọ còn sót lại, lúc này mới khiến cho mấy người Tẩy Bích Thiên chạy thoát.

Sở Hi Thanh cảm thấy bọn họ có lỗi với ông lão này.

Vị Lý giáo đầu này gia nhập Kinh Tây Sở thị là để dưỡng lão, kéo dài tuổi thọ, đến cuối cùng lại là giỏ trúc múc nước, còn trả giá đắt hơn.

“Xin mời chuyển cáo cho Lý giáo đầu, Sở mỗ nguyện lấy ba viên ‘Thất đoạn Thiên Nguyên măng’ có thể kéo dài hai mươi năm tuổi thọ để mời hắn đảm nhiệm chức vị cung phụng của Vân Hải tiên cung.”

Thiết Diện Phán Quan – La Dương lại kinh ngạc: “Ta sẽ chuyển cáo thay ân công, nhưng mà . . .”

Tâm niệm và ý chí của Lý giáo đầu cũng đã chết theo thiếu chủ rồi.

“Lý giáo đầu nhất định sẽ không đáp ứng.”

Tẩy Bích Thiên trả lời thay La Dương.

Hắn cũng nhìn Sở Hi Thanh với vẻ ngờ vực: “Là vì thiếu chủ nhà ta đã bỏ mình, nên hắn đã nản lòng thoái chí, chỉ muốn bình yên hết quãng đời còn lại.”

Lúc này, Tẩy Bích Thiên cũng phát hiện những câu nói này của Sở Hi Thanh rất kỳ lạ.

Sở Hi Thanh không trả lời, mà tiếp tục nhìn vào La Dương.

“Còn có một chuyện, ta được cung chủ và mấy vị hộ pháp đồng ý, mời La tiên sinh tạm thời nhậm chức Hữu chấp lệnh của tiên cung.”

Hắn vừa nói chuyện vừa lấy một cái lệnh bài màu trắng bạc trong tay áo ra, rồi ném cho La Dương.

La Dương nhíu chặt lông mày.

Bây giờ hắn há có thể đi làm Hữu chấp lệnh gì gì đó cho người ta?

Nhưng khi tiếp xúc với cái lệnh bài này, hắn lại kinh hãi.

Bên trong lệnh bài này, ngậm lấy lực lượng Giới Luật cực kỳ mạnh mẽ!

Nghe đồn trong Vân Hải tiên cũng có thần bảo ‘hai sách Giới Luật’, cuối cùng rơi vào tay một nữ đệ tử của Vô Tướng thần tông.

La Dương chủ tu Đại Trung Chính Khí quyết, nếu như thân ở triều đình, có thể mượn lực lượng Giới Luật của triều đình.

Nhưng Vân Hải tiên cung này, cũng có thể cung cấp cho hắn lực lượng tương tự.

La Dương nghĩ thầm, hành động này của ân công đúng là có ý tốt, nhưng lại nghĩ quá đơn giản.

Tẩy Bích Thiên thì lại nghĩ gì nói đấy, hắn cười lạnh một tiếng: “Xem ra Đao Quân thật sự coi chúng ta thành thuộc hạ, có thể muốn làm gì thì làm?”

Sở Hi Thanh lại mỉm cười đầy thâm ý, chắp tay sau lưng: “Nếu hai người các ngươi còn gọi ta là thiếu chủ, còn nhận là thuộc hạ của trưởng phòng Sở gia, vậy thì ta coi các ngươi là thuộc hạ, có gì không được chứ?”

Thiết Diện Phán Quan – La Dương sững sờ.

Mấy câu nói trước của Sở Hi Thanh đã để người ta thấy rất kỳ lạ, bây giờ thì lại càng làm cho người ta khó hiểu hơn.

Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên lại giận đến tím mặt: “Câm miệng! Các hạ có ân với huynh đệ chúng ta, Tẩy mỗ không thể không kính ba phần. Nhưng nếu các hạ dám to gan nói lời mạo phạm, Tẩy mỗ. . .”

Hắn mới nói được nửa câu, đột nhiên dừng lại.

Tẩy Bích Thiên ngơ ngác nhìn gương mặt của Sở Hi Thanh.

Hắn càng nhìn lại càng thấy không đúng.

Hắn rất quen thuộc với khuôn mặt này! Cực kỳ quen thuộc!

Lúc bảy tuổi, hắn được gia chủ mang về Sở gia nuôi dưỡng, sau đó tận mắt nhìn thấy thiếu chủ lớn lên.

Đây vốn nên là người mà Tẩy Bích Thiên hắn cống hiến cả đời.

Nhưng mà không đúng, vì sao lúc trước hắn không có cảm giác này?

Đây nhất định là tà pháp! Người này lại dám giả mạo thiếu chủ!

Chương 1510: Gia tướng Sở thị (4)

Tẩy Bích Thiên chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc.

Song quyền tuy rằng nắm chặt, nhưng lại không dám vung quyền về phía Sở Hi Thanh.

Trong lòng hắn biết là vì sao.

Thật ra thì lúc mới gặp mặt, Tẩy Bích Thiên cũng cảm thấy thiếu niên trước mắt có rất nhiều chỗ tương tự với vị thiếu chủ đã chết kia.

Nhưng Tẩy Bích Thiên chưa bao giờ nghĩ đến phương diện này.

Đây chắc là một loại bí pháp quấy nhiễu, cản trở nhận thức của hắn.

Để người ta kinh ngạc là, bí pháp này còn có thể quấy nhiễu nhận thức của Luận Võ lâu và Thiên Cơ các, bọn họ chỉ vẽ được năm sáu phần phong thái của Sở Hi Thanh, khiến cho người ta hoàn toàn không thể liên tưởng đến thiếu niên Sở Tranh của Sở gia ngày xưa.

Khi Sở Hi Thanh giải trừ môn bí pháp này, Tẩy Bích Thiên liền phát hiện dị thường.

Vị Vô Cực Đao Quân trước mắt này, ngoại trừ khí chất càng ung dung hào phóng ra, thì ngũ quan đều giống hệt với thiếu chủ của hắn!

Hai mắt La Dương đã trợn trừng như chuông đồng, ánh mắt hiện ra vẻ khó mà tin nổi, hắn nhìn mặt Sở Hi Thanh, hai tay và thân thể lại run rẩy.

Là thiếu chủ?

Thiếu niên trước mắt này, lại là Sở Tranh?

Người cứu mạng hắn trên thuyền Bình Thiên, lại là thiếu chủ của hắn?

Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh đứng đầu Thanh Vân Tổng Bảng, vô địch trong thế hệ trẻ tuổi, lại chính là thiếu chủ của La Dương hắn?

Cái này có thể sao? Không phải thiếu chủ đã chết rồi sao?

La Dương muốn mở miệng hỏi, nhưng lại không thể lên tiếng.

Sở Hi Thanh cũng không nói gì.

Hắn vẫn chắp tay sau lưng, cười nhìn hai người trước mắt.

Cuồng Kiếm – Phong Tam thì lại ngờ vực, nghĩ thầm đây rốt cuộc là chuyện gì?

Nhưng hắn cũng yên lặng đứng xem ở một bên.

Quanh miếu sơn thần này bỗng nhiên yên lặng như chết.

Mãi đến một lúc sau, Thiết Diện Phán Quan – La Dương mới gian nan nói từng chữ một: “n công, không biết ngươi và thiếu chủ nhà ta có quan hệ gì?”

Hắn không thể tin tưởng, thiếu niên trước mắt này lại là người bị đám lòng lang dạ sói kia chôn sống, lại là Sở Tranh đã chết hai năm!

La Dương không thể không nghi ngờ, có phải Sở Tranh còn anh em ruột ở trên đời không?

“Lão La!”

Tẩy Bích Thiên chợt quát lên, hắn nhắm chặt mắt lại, nỗ lực bình ổn khí tức của mình: “Không cần nói, là thiếu chủ! Ngươi và ta tận mắt nhìn thấy thiếu chú trưởng thành, còn phải hay sao? Cõi đời này há có thể có người tương tự như thế!”

“Còn nữa, ta và ngươi phải nghĩ đến từ lâu rồi mới đúng, thiếu chủ không chết! Đến nay, Sở Như Lai vẫn không thể thu phục hai cái thần khí của Sơ gia, là vì chủ nhân của chúng vẫn còn sống ở trên đời!”

Cuối cùng, hắn phun ra một ngụm trọc khí, vẻ mặt vô cùng trịnh trọng và nghiêm túc, nhấc vạt áo quỳ gối trước mặt Sở Hi Thanh: “Gia thần Tẩy Bích Thiên tham kiến thiếu chủ!”

“Gia thần La Dương bái kiến thiếu quốc công!” La Dương cũng quỳ xuống theo Tẩy Bích Thiên, khấu đầu thi lễ.

Tiếng nói hắn nghẹn ngào, mơ hồ không rõ ràng.

Một thanh niên ba mươi tuổi, lại là hai mắt đẫm lệ.

Cuồng Kiếm – Phong Tam nhìn thấy cảnh này thì sững sờ.

Hai người này thế mà lại là bộ hạ cũ của Sở Hi Thanh?

Chủ thượng của mình còn có một thân phận như vậy?

Hắn lại là con trai trưởng phòng Kinh Tây Sở thị?

Phong Tam nghĩ thầm, lúc trước thực sự là lỗ mãng, nếu biết trước Tẩy Bích Thiên này là người một nhà, thì hắn đã nể mặt một chút rồi.

“Đứng lên đi!”

Sở Hi Thanh cũng nghiêm túc, nâng hai người đứng lên: “Chúng ta bây giờ đều là người trong giang hồ, bỏ mạng nơi chân trời góc biển, không cần để ý đến lễ nghi của triều Đại Ninh, và quy của Kinh Tây Sở thị nữa.”

Sau đó, hắn lại nhìn Tẩy Bích Thiên với vẻ kỳ quái: “Tẩy tiên sinh xưa nay đều không kiên nhẫn với mấy lễ nghi phiền phức này, sao hôm nay lại như vậy?”

Trong trí nhớ của Sở Tranh, vị Tẩy Bích Thiên này xưa nay đều kiêu căng tự mãn, kiêu căng khó thuần.

Bình thường bọn họ gặp nhau, vị này có thể gật gù một cái thì đã tốt rồi.

Sở Hi Thanh vốn tưởng rằng còn phải dùng một chút thủ đoạn, thì mới có thể thu phục người này.

Lúc này, Tẩy Bích Thiên ngẩng đầu lên, hắn nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt cực kỳ phức tạp: “Thiếu chủ thiên tư tuyệt đại, dù đã mất huyết mạch gia truyền là Vạn Tượng, nhưng vẫn có thể trấn áp thiếu niên anh kiệt trong thiên hạ, thành tựu còn vượt qua Bá Võ Vương ngày xưa, không thẹn là huyết mạch của tiên chủ!’

Không phải hắn không tôn kính Sở Tranh.

Ngày xưa, khi gia chủ nằm trên giường bệnh và kéo tay hắn, trịnh trọng giao phó Sở Tranh cho hắn, thì Tẩy Bích Thiên đã biết, vị thiếu niên này chính là ý nghĩa của cả đời hắn.

Vì ân nghĩa gia chủ cứu hắn ra khỏi ma quật kia, lại bồi dưỡng hắn thành người, dù Tẩy Bích Thiên có không cam lòng không muốn đến đâu đi nữa, thì hắn cũng nhất định coi thiếu chủ Sở Tranh là chủ nhân của mình, dốc hết sức lực vì Sở Tranh.

Chỉ là Sở Tranh ngày xưa tính tình quái gở, trầm mặc ít nói, gặp chuyện lại nhu nhược, hắn thật sự không nhìn nổi.

Dù biết rõ đó là vì Sở Tranh kế thừa độc chú của gia chủ, Tẩy Bích Thiên vẫn không ưa dáng vẻ yếu đuối vô năng của Sở Tranh.

Bây giờ xem ra, thiếu chủ ngày xưa yếu đuối không chịu nổi như vậy, tất cả đều là vì độc chú kia.

Một khi thiếu chủ thoát khỏi những gông xiềng này, lập tức sẽ bay lên chín tầng trời!

Chương 1511: Gia tướng Sở thị (5)

Cùng lúc đó, trong mắt Tẩy Bích Thiên cũng hiện ra vẻ nghi ngờ và khó hiểu: “Ngày xưa ta tận mắt nhìn thấy thiếu chủ bị táng trong lăng mộ Bá Vô Vương, khi đó ngài thoát thân thế nào?”

Ngày đó, đám gia tướng của trưởng phòng bọn họ bị triều đình và quan quân chặn ở ngoài kinh thành, vây giết và đuổi đánh.

Chỉ có một mình Tẩy Bích Thiên dựa vào bí pháp để trở về kinh thành.

Lúc đó, hắn nghĩ trăm phương ngàn kế để tìm cơ hội cứu người.

Nhưng trận tang lễ đó của Bá Võ Vương có tận mấy vạn Cấm Vệ quân, còn có một đám trọng thần trong triều, cao thủ đại nội.

Tẩy Bích Thiên không thể làm gì hơn, chỉ có thể trơ mắt nhìn Sở Tranh bị đưa vào trong quan tài của Tần Mộc Ca.

Cũng nhìn thấy Sở Như Lai mặc áo tang cho Sở Tranh, quỳ gối trước lăng mộ Bá Võ Vương, trông lăng ba ngày ba đêm.

Thiếu chủ nhà họ, vốn nên không có chút sinh cơ nào mới đúng.

“Ngươi nên hỏi ta làm thế nào để khởi tử hoàn sinh.”

Sở Hi Thanh mỉm cười tự giễu: “Ngày đó, ta thật sự đã chết, bây giờ chỉ là. . .”

Sở Hi Thanh nói đến chỗ này, tâm thần bỗng nhiên hơi động, đưa mắt nhìn về phía sườn nam.

Sau đó hắn lại thi triển Vô Cực thần trảm, che giấu toàn thân, lạnh lùng nói: “Có người đến, sát ý rất mạnh. Chúng ta ứng phó với bọn họ trước, sau đó lại nói chuyện cũng không muộn.”

Các hạng năng lực nhận biết của Sở Hi Thanh tuy không bằng Tẩy Bích Thiên và Phong Tam.

Nhưng mà Thần Ý Đao Tâm có thể cảm ứng tất cả địch ý ở trong phạm vi mấy chục dặm chung quanh.

Sau đó, Cuồng Kiếm – Phong Tam cũng cảm ứng được, hắn lại bật cười: “Đội hình xa hoa đấy, chỉ tam phẩm cũng đã có mấy người!’

Ánh mắt Tẩy Bích Thiên lại lạnh lẽo như băng, từng tia từng tia lửa giận phun trào.

Là kẻ nào? Kẻ nào dám quầy rầy hắn gặp mặt thiếu chủ? Đánh gãy bọn họ?

Sắc mặt Thiết Diện Phán Quan – La Dương cũng âm trầm như nước, trịnh trọng thu hồi lệnh bài trong tay.

Nếu như chỉ là ân công, hắn tuyệt đối không tiếp nhận cái chức Hữu chấp lệnh này.

Nhưng mà bây giờ, hắn cũng hiểu đây là thiếu chủ ban ân, là bù đắp cho thiếu hụt của hắn.

Khi một đôi bút phán quan trượt xuống khỏi tay áo của La Dương, hắn cũng cảm ứng được vài cỗ khí cơ mạnh mẽ đang bay thẳng về phía bọn họ.

Khi đám người này tiếp cận khoảng cách hai mươi dặm, con ngươi của La Dương đột nhiên hiện ra sát cơ mãnh liệt.

“Các ngươi. . . gan chó thật lớn!”

Bóng người hắn chợt lóe lên, hiện ra ở phía xa xa, toàn thân đều là lôi đình màu trắng như những con giao long.

Giới Luật!

Người xúc phạm thiếu chủ, chết!

Theo La Dương điểm một chút, toàn bộ phạm vi ba dặm quanh đây đều bị bao phủ bởi một tầng sương lạnh.

Từng cái từng cái ‘Hợi Thủy băng lôi’ hùng vĩ bắt đầu công kích mấy bóng người phía trước.

Vị võ tu tam phẩm ở đối diện kia hơi kinh hãi, bóng người lập tức biến ảo, chỉ chớp mắt đã lùi ra ngoài mấy dặm.

Nhưng nửa cánh tay của hắn vẫn bị Hợi Thủy băng lôi đánh trúng, gần như bị đóng băng.

Mấy võ tu tứ phẩm thì càng chật vật hơn.

Ngoại trừ hai người thoát được, thì ba người còn lại đều bị đóng băng tại chỗ.

Con ngươi La Dương hơi trợn lên, kinh hãi không thôi.

Hắn kết luận hai sách Giới Luật trong Vân Hải tiên cung rất mạnh!

Nhưng không ngờ thiên quy giới luật được ghi chép trong hai sách này lại mạnh đến nước này!

Không đúng!

Không chỉ là hai sách Giới Luật, mà còn cả chủ nhân của chúng nữa.

Bên trong Hợi Thủy băng lôi này, còn ngậm lấy thiên quy cực kỳ mạnh mẽ!

Trái tim La Dương đập mạnh, hô hấp hơi loạn, sau đó hắn nắm chặt đôi bút phán quan trong tay.

Hai năm trước, hắn không có lực lượng bảo vệ thiếu chủ.

Tại tang lễ của Bá Võ Vương, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn về phía kinh thành mà không thể làm gì.

Nhưng mà bây giờ, hắn đã có!

Hắn chắc chắn sẽ không cho phép chuyện như vậy phát sinh trước mắt hắn lần nữa.

Cùng lúc đó, Tẩy Bích Thiên lại nở nụ cười trào phúng: “Một đám ngu xuẩn, đến đây để tìm chết sao!”

Hắn vẫn đứng yên tại chỗ, áo bào không gió tự bay.

Tẩy Bích Thiên nhìn như đứng yên, nhưng Bách Bộ Thần Quyền của hắn cũng đã tấn công hai vị võ tu tam phẩm ở ngoài hai mươi dặm, khiến bọn họ không để tới gần.

Trong đó còn có hai vị tứ phẩm bị hắn đánh nổ đầu!

Cuồng Kiếm – Phong Tam thì lại cười ha ha: “Đồng cảm!”

Hắn đã ngự kiếm mà đi, chạy ra ngoài hai mươi dặm.

“Chủ thượng chờ một lát, ta đi một chút sẽ trở lại!”

Ngay khi bóng người hắn lóe lên, hai cái đầu người bay lên, hai dòng suối máu phun thẳng lên trời.

Đám tạp chủng này, hắn chỉ cần nửa khắc là có thể giết sạch.

Nhưng đúng lúc này, một đạo khí cơ mơ hồ đang tiềm hành dưới mặt đất, lao thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Hắn giấu diếm được Phong Tam và Tẩy Bích Thiên, để bọ họ không phát hiện ra.

Tâm thần Sở Hi Thanh lại hơi động, trên mặt hiện ý cười.

Chương 1512: Vạn Thần Kiếp

Cũng tại quận thành Yến An ở U Châu.

Khi Sở Hi Thanh đang bị tập kích, Sở Mính ngự không đi đến một tòa lương đình ở vùng ngoại ô.

Thiết Sơn quận chúa Tần Tịch Nhan đang nhàn nhã uống trà tại nơi này.

Sở Mính nhướng mày lên, hạ xuống lương đình.

“Chắc là bọn họ đã tìm được tung tích của Sở Hi Thanh, lúc nãy ta nhìn thấy một đám cao thủ chạy qua. Tu vị ít nhất là tứ phẩm, thực lực đều rất không tầm thường.”

Thái độ của Tần Tịch Nhan lại rất lạnh nhạt: “Lo lắng làm gì? Nếu Sở sư đệ dám đi ra ngoài một mình, tự nhiên phải có chuẩn bị.”

Sở Mính nghĩ thầm, ta mới không lo lắng cho tên Sở Hi Thanh kia, ta còn ước hắn đi chết kìa.

Nhưng ở trước mặt Tần Tịch Nhan, nàng đương nhiên không thể nói như vậy.

Sở Mính đặt mông ngồi xuống đối diện Tần Tịch Nhan, tự rót trà cho mình: “Vậy thì chưa chắc, ta thấy trong đám người kia còn có Thạch Hành Huyết Thủ - Thạch Trọng Uy!”

“Thạch Hành Huyết Thủ - Thạch Trọng Uy hạng 172 Địa Bảng?”

Tần Tịch Nhan rơi vào suy tư.

Sau đó, nàng nghiêng đầu hỏi: “Tần Thắng trở về rồi? Là lúc nào?”

“Bẩm quận chúa!”

Bên ngoài lương đình rõ ràng là không có ai, nhưng tiếng nói lại truyền ra từ hư không: “Ta cũng vừa mới nhận được tin tức, vị thúc phụ kia của ngài đã trở về quận Yến An từ sáng sớm hôm nay.”

“Thật là đúng dịp!”

Tần Tịch Nhan mỉm cười: “Hắn đúng là rất quyết đoán, nói như vậy, ta cũng hơi lo lắng cho Sở sư đệ rồi.”

Nội tâm của Sở Mính không khỏi hơi động.

Nghe nói Thạch Hành Huyết Thủ - Thạch Trọng Uy đã bị một thế lực mời chào, cho nên mới có thể bước vào tam phẩm thượng.

Từ thần thái của Tần Tịch Nhan, xem ra lời đồn này là thật rồi.

Mà người sau lưng Thạch Trọng Uy, rất có thể là An Bắc đại tướng quân đương triều, đô đốc bốn châu Băng U Cực Tuyệt, Uy Viễn hầu Tần Thắng.

Nàng híp mắt hỏi: “Sư tỷ chỉ hơi lo lắng thôi sao?”

“Hơi lo lắng đã là nhiều lắm rồi.”

Giọng nói của Tần Tịch Nhan thản nhiên: “Sư muội, ngươi cho rằng bọn họ sẽ ra tay vào lúc nào?”

“Chắc là sẽ không quá lâu, ta đoán là trong vòng một khắc.”

Sở Mính hơi suy ngẫm, dứt khoát nói: “Tông môn giao Dục Nhật thần chu cho Sở Hi Thanh, một khi hắn dùng hết tốc độ để bỏ chạy, thì ngay cả cao thủ nhất phẩm thượng cũng không đuổi kịp đâu.”

“Dù cho miễn cưỡng theo kịp, thì chân nguyên cũng không theo kịp, sớm muộn gì cũng bị hắn bỏ qua. Bọn họ không biết Sở Hi Thanh đến thành Yến An làm gì, cũng không xác định hắn sẽ ở lại đây bao lâu, bọn họ không dám chờ đợi.”

“Nhưng nếu như không thử một lần, thì sẽ không cam tâm, đúng không? Trên binh pháp gọi cái này là không biết đối phương, chuẩn bị không đủ, vội vàng ứng chiến.”

Tần Tịch Nhan khẽ lắc đầu: “Tuy rằng Sở sư đệ chỉ dẫn một Đạo thị đi theo, cộng thêm một linh sủng, lẽ ra hắn không phải là đối thủ của đám người kia, nhưng ta vẫn không coi trọng đám người này. Tứ phong cách làm việc của sư đệ, hắn tuyệt đối không phải một người hành động mà không chuẩn bị trước.”

Sở Mính không khỏi thở dài.

Tuy rằng nàng cũng ước Sở Hi Thanh chết ngay, nhưng lại không thể không thừa nhận Tần Tịch Nhan nói rất có đạo lý.

Nhìn theo con đường quật khởi của Sở Hi Thanh, tên này quả thực là không dễ đối phó.

Thật ra Sở Mính rất hi vọng Tần Tịch Nhan đích thân ra tay.

Nàng biết trong tay vị này còn cất giấu một nhánh quân có thực lực không tầm thường.

Tuy nhiên, nếu như Tần Tịch Nhan không nắm chắc có thể giấu diếm Vô Tướng thần tông, thì chắc chắn sẽ không tùy tiện gây sự với Sở Hi Thanh.

Cục diện này giống hệt với nàng ở một năm trước.

“Hơn nữa, cứ chờ xem đi.”

Tần Tịch Nhan tiếp tục uống trà, thần thái vẫn hờ hững: “Người kia đã bỏ nhiều vốn liếng như vậy, không ra tay thì thôi, một khi ra tay sẽ dốc toàn lực. Với lực lượng của người này, dù không thể giết chết Sở sư đệ, thì cũng đủ để thăm dò một chút sâu cạn của sư đệ.”

Trong lòng nàng đang suy nghĩ đến An bắc đại tướng quân Tần Thắng.

Vị thúc phụ này không thể không biết Vô Tướng thần tông để Sở Hi Thanh ra ngoài một mình, chắc chắn sẽ có phương pháp bảo vệ Sở Hi Thanh an toàn.

Nhưng hắn vẫn không tiếc sử dụng tất cả lực lượng ẩn giấu trong thành Yến An.

Hắn vẫn muốn thử một lần.

Có thể thành công thì tốt, dù không thành công cũng có thể dò đường thay người khác.

Tần Tịch Nhan nghĩ đến đây, khóe môi lại hiện lên một nụ cười trào phúng.

Xem ra vị Vô Cực Đao Quân mới quật khởi hai năm này, cũng khiến cho An Bắc đại tướng quân Tần Thắng đứng ngồi không yên.

Thúc phụ. . . chung quy vẫn chột dạ. . .

Cùng lúc đó, trên tường thành phía nam thành Yến An, một trung niên cao lớn mặc trọng giáp, khoác áo choàng đỏ thẫm, đang chắp tay sau lưng nhìn về phương xa.

Hắn có trán cao, ngũ quan ngay ngắn, vẻ mặt thì lạnh như sắt, chứa đầy uy nghiêm: “Đã làm xong chưa?”

“Đã truyền xuống, lần này có thể đánh chết thì tốt, nếu như không thể thành công, dưới tình hình đảm bảo an toàn, sẽ cố gắng thăm dò sâu cạn của hắn. Còn nữa, lần hành động này, sẽ cố gắng không để lại bất kỳ chứng cứ nào.”

Sau lưng vị đại tướng này là một nam tử thon gầy, mặc một thân trọng giáp của An Bắc quân.

Hắn hơi khom người nói: “Thời gian này, chắc là bọn họ đã động thủ.”

Trung niên kia nghe vậy thì hai mắt co lại.

Hắn đã cảm ứng được khí cơ bạo loạn ở bên kia.

Một cái chớp mắt tiếp theo, hắn lại cau mày.

Hắn cảm ứng được ở đó có ít nhất ba đạo khí cơ của tam phẩm.

Nhưng mà ba người này, đều không phải thuộc hạ của hắn.

Chương 1513: Vạn Thần Kiếp (2)

Trước mảnh phế tích miếu sơn thần, Sở Hi Thanh đã lơ lửng giữa trời, đồng thời tay đè đao, súc thế chờ phát.

Hắn cảm ứng được kẻ địch đang tiềm ẩn ở dưới đất kia, chỉ cách hắn không đến trăm trượng.

Sở Hi Thanh không định đứng tại chỗ chờ chết.

Tuy hắn đã học được thức thứ nhất của Thần Ý Xúc Tử Đao, nhưng không cần dùng đao mổ trâu để giết gà.

Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên ở gần đó cũng đã cảm ứng được.

Lúc này, hắn tức giận hừ một tiếng, trực tiếp đánh một quyền vào nơi sâu xa trong nền đất.

“Cút ra đây cho ta!”

Lúc này, một bóng người đột nhiên lao ra từ dưới nền đất.

Hắn cười ha ha: “Hay cho một chiêu Bách Bộ Thần Quyền! Đáng tiếc là quyền của ngươi còn hơi yếu, muốn gãi ngứa cho ta sao? Hạng 27 Địa Bảng, hữu danh vô thực!”

Người này cao hai trượng, toàn thân đều được bao trùm bởi chất liệu đá màu đen.

Nếu không phải quanh người hắn có huyết khí và ngoại cương mạnh mẽ, nhìn qua rất giống với một người đá.

Tẩy Bích Thiên thấy thế thì nhíu chặt lông mày: “Thạch Hành Huyết Thủ - Thạch Trọng Uy?”

Đây là một cao thủ tu luyện ngoại công hệ Thổ, Bá thể đã đăng phong tạo cực!

Còn am hiểu độn thổ, có thể ẩn núp mấy ngày mấy đêm trong lòng đất.

Thạch Trọng Uy nhảy ra từ trong lòng đất, lại mạnh mẽ chống đỡ năm quyền của Tẩy Bích Thiên, rồi lại nhanh chóng tiếp cận Sở Hi Thanh đang ở trên không trung.

Ngay khi song phương tiếp cận đến phạm vi ba mươi trượng, Thạch Trọng Uy bị Tẩy Bích Thiên đánh cho thất khiếu chảy máu bỗng nhiên giương tay vồ về phía sau, lập tức có một cánh tay máu cực lớn ngưng tụ ở hư không, vồ về phía Sở Hi Thanh.

Bàn tay máu này không chỉ ngưng tụ cương lực và huyết khí của hắn, mà bên trong còn chất chứa lực lượng hóa đá, có thể làm cho tất cả vật chất tiếp xúc với nó đều bị hóa đá.

Nhưng khoảnh khắc này, hắn lại nhìn thấy Sở Hi Thanh cười gằn.

“Nơi này cấm dùng Cực nguyên!”

Đây là Sở Hi Thanh mượn Ngoại Pháp thần đồng để thi triển Nhất Ngữ Thành Châm, cũng mượn dùng lực lượng của hai sách Giới Luật.

Ầm!

Lập tức có bốn sợi Hợi Thủy băng lôi hùng vĩ đánh thẳng về phía người đá bên dưới.

Đồng thời, một mảnh sáng bạc như gương hiện lên quanh người Sở Hi Thanh.

“Cương khí hóa đao?”

Thạch Trọng Uy không khỏi cười gằn.

Vô Cực Đao Quân này lại ngưng tụ ngoại cương thành đao, ý đồ phản xạ lại Thạch Thần Huyết Thủ của hắn!

Người này. . . coi Thạch Trọng Uy hắn là Vạn Kiếm Sinh? Là tên

Thần Ma Đao Quân chỉ tứ phẩm kia?

Vạn Kiếm Sinh quả thật là một thiên kiêu cái thế, có thể đứng thứ hai trong thế hệ trẻ tuổi bây giờ.

Nhưng mà các nhân vật có thể bước vào Địa Bảng, có ai là không phải Siêu thiên trụ chứ? Người nào mà không nắm giữ Thiên quy đạo luật hoàn chỉnh?

Cái thằng nhãi ranh này. . . quá coi thường anh hùng thiên hạ rồi!

Thạch Hành Huyết Thủ - Thạch Trọng Uy hắn, đường đường là hạng 172 Địa Bảng!

Một cái chớp mắt tiếp theo, Thạch Trọng Uy liền nghe thấy một tiếng vang nặng nề.

Thạch Thần Huyết Thủ của hắn đã bị phản xạ trở về, khiến cho khí huyết trên người hắn rung chuyển.

Thạch Trọng Uy nhất thời trợn trừng mắt lên.

Sao có thể?

Sau khi hoảng sợ xong, hắn cực lực giải trừ năng lực hóa đá trên người.

Chỉ là Thạch Trọng Uy vừa mới bắt đầu hóa giải, liền cảm thấy một luồng đao ý mạnh mẽ và bá đạo đến cực điểm đã chém thẳng vào ý niệm của hắn.

Đó là đao ý của Sở Hi Thanh, hắn tụ tập tất cả địch ý và sát ý của hơn hai mươi vị tứ phẩm, năm vị tam phẩm ở chung quanh, rồi chém vào nguyên thần của Thạch Trọng Uy.

Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên súc thế đã lâu, một thức cực chiêu Phá Ngọc Chuy Châu đánh thẳng vào thân thể Thạch Trọng Uy, phá hủy lục phủ ngũ tạng của hắn.

Trường đao của Sở Hi Thanh đã ra khỏi vỏ, kéo theo một vệt đỏ ngòm cực lớn ở trên hư không.

Bóng mờ của Ma thần Táng Thiên bắt đầu hiện ra ở sau lưng hắn.

Đó chính là “Gần Thần chi chiêu” Táng Thiên Thần Tru!

Tuy nhiên, thứ tấn công đến trước người Thạch Trọng Uy đầu tiên, lại là một vệt màu trắng ở trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh.

Đó chính là Bạch Tiểu Chiêu!

Không biết nàng dùng pháp môn gì, mà nàng vẫn luôn ở trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh, nhưng lại có thể giấu diếm ánh mắt và linh cảm của những người khác, gần như là ẩn thân.

Mà lúc này, vuốt phải của nàng không chỉ ngưng tụ phong lôi, mà còn mang theo một đoàn lực lượng màu vàng óng.

Đó chính là thần thông căn bản nhất của mạch Thừa Hoàng. . .Tuế Nguyệt!

Một trảo này của Bạch Tiểu Chiêu phá nát ngoại cương của Thạch Trọng Uy, để lại trên giáp đá kia một vết cào rất sâu.

Bạch Tiểu Chiêu chỉ hơi chạm liền lùi.

Mục đích của nàng chỉ là mở đường cho đao thế của Sở Hi Thanh, trước khí Thạch Trọng Uy kịp phản kích, bóng người của nàng đã lóe lên, xuất hiện ở một bên khác.

Lúc này, thanh Tu La Tru Ma đao của Sở Hi Thanh đã chém đến!

Chương 1514: Vạn Thần Kiếp (3)

Thạch Trọng Uy nhìn thấy ánh đao màu đỏ thẫm kia, trái tim nhất thời lạnh lẽo, lông tơ toàn thân dựng đứng, nội tâm bắt đầu hoảng loạn.

Hắn đã cảm giác được nguy hiểm.

Thạch Trọng Uy vô thức muốn sử dụng Thạch độn, trốn vào nơi sâu xa trong nền đất.

Nhưng mà đối phương đã cố tình dụ hắn lên không trung.

Trong một phần ngàn cái nháy mắt, trong đầu hắn xuất hiện vô số ý nghĩ.

Thạch Trọng Uy bài trừ tất cả những suy nghĩ lung tung, tụ tập tất cả lực lượng của bản thân, đánh lên phía trên.

“Giết!”

Khi quyền cương hùng vĩ của hắn va chạm với Sở Hi Thanh, lại bị ánh đao như phá tan.

Vẻ mặt Thạch Trọng Uy không khỏi sững sờ, sau đó con ngươi co rút lại.

“Tru Thiên Đao!”

Hắn thế mà lại quên dung nhập Thạch Thiên chi pháp mạnh mẽ nhất của mình vào trong quyền cương!

Đây chắc chắn là lực lượng của Tru Thiên Đao, khiến cho hắn không thể dùng tất cả lực lượng của mình.

Tuy nhiên, nguy hiểm trí mạng nhất lại đến từ phía sau Thạch Trọng Uy.

Một thanh trường kiếm màu xanh lam bất ngờ xuất hiện từ phía sau, đâm thủng gáy của hắn!

Đó chính là Cuồng Kiếm – Phong Tam, hắn cười to một tiếng: “Một chiêu Tru Thiên Đao này của chủ thượng thật sự là quá đẹp! Cực kỳ tuyệt diệu!”

Vừa rồi, Sở Hi Thanh đã lấy Tru Thiên đao ý yểm trợ, khiến cho Thạch Trọng Uy không nhận biết được hắn đến gần, cũng khiến cho đám đồng bạn kia không nhắc nhở.

Dễ dàng hoàn thành một tràng vây giết!

Cuồng Kiếm – Phong Tam cực kỳ thỏa mãn.

Vị chủ thượng này có dũng có mưu, song phương phối hợp cực kỳ ăn ý.

Sau đó, hắn lại hơi cau mày, trong lòng sinh ra một ý nghĩ kỳ quái.

Phong Tam thế mà lại có một loại cảm giác quen thuộc không tên.

Dường như trước kia hắn cũng từng chiến đấu như vậy rồi, cũng từng liên thủ với một người am hiểu Tru Thiên Đao rồi.

Sở Hi Thanh thì lại nhìn Phong Tam với ánh mắt dị dạng, sau đó liền một đao chém nổ đầu Thạch Trọng Uy.

Lực lượng tru diệt trên đao cũng chém tất cả máu thịt và nguyên thần ý thức của Thạch Trọng Uy.

Vị Thạch Hành Huyết Thủ - Thạch Trọng Uy hạng 172 Địa Bảng này, thế mà lại bị bọn họ chém giết trong vòng có một hiệp!

Sau đó, Sở Hi Thanh liền thu đao vào vỏ, vẻ mặt thản nhiên như không: “Tiếp tục đi! Ta không hi vọng đám người này có thể sống sót rời đi, tốt nhất là để lại một hai người sống.”

Ánh mắt Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên không khỏi đọng lại.

Hắn cảm thấy Sở Hi Thanh biến hóa rất lớn.

Vị chủ thượng này không chỉ có thiên phú cao tuyệt, trí tuệ cũng rất không tầm thường, để cho Tẩy Bích Thiên liên tưởng đến gia chủ.

Sau khi trải qua kiếp nạn kia, tính cách của thiếu chủ đã thay đổi rất nhiều.

“Tuân lệnh!”

Tẩy Bích Thiên bỗng nhiên nắm chặt quyền, sau đó bóng người lấp lóe, bay về phía nam.

Bách Bộ Thần Quyền của hắn có thể tấn công kẻ địch ở ngoài bốn mươi dặm.

Chỉ cần bị thần niệm của hắn cảm ứng được, liền nằm trong phạm vi công kích của hắn.

Có điều, bọn họ muốn giết chết tất cả người ở đây, thì hắn không thể đứng yên tại chỗ được.

Cuồng Kiếm – Phong Tam tạm thời thu hồi tâm tư, cười lớn một tiếng: “Một đám tên hề mà thôi, bọn họ không trốn được!’

Bóng người của hắn lại trực tiếp giải thể.

Sau đó tụ thể thành hình ở ngoài bốn mươi dặm.

Sở Hi Thanh nhìn thấy cảnh này, không khỏi âm thầm hoảng sợ.

Vừa rồi, Phong Tam thật sự đã giải thể rồi tụ lại!

Không chỉ là thân thể, mà ngay cả nguyên thần của hắn cũng giải thể!

Chuyện này có nghĩa là, dù kẻ địch của Phong Tam có đánh nát thân thể và nguyên thần của hắn, thì hắn cũng không chết!

Chỉ cần Phong Tam còn ý chí, ý thức, thì sẽ có thể tái tạo lại.

Đây chính là Thần Ý Như Tâm Kiếm!

Ý chí và tín niệm của hắn đều tiếp cận với Thần Ý Như Tâm viên mãn!

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, phong ấn của tông chủ dường như không quá vững chắc.

Lúc này mới có mấy ngày thôi, mà Phong Tam đã đánh vỡ gông xiềng, còn dùng đến cả lực lượng của đẳng cấp nhất phẩm luôn rồi.

Hắn lại hơi lắc đầu, thu hồi tâm tư, tiếp tục dùng ý niệm bao phủ toàn trường.

Ba người Phong Tam và Tẩy Bích Thiên đủ để giải quyết đám người này.

Nhưng Sở Hi Thanh cũng không bất cẩn như vậy.

Hắn còn đang ngưng thần đề phòng.

Đây vừa là phòng ngừa nguy hiểm có thể xuất hiện, cũng là dự phòng đám người kia chạy trốn.

Vào thời khắc này, Thiết Diện Phán Quan – La Dương ở ngoài hai mươi dặm đang dùng một đôi bút phán quan của hắn, tấn công như mưa to gió lớn lên người đối thủ.

Một một đòn của hắn đều có Hợi Thủy băng lôi gia trì.

Một thân lực lượng GIới Luật không chỉ cường hóa cương lực của hắn, mà còn trói buộc kẻ thù.

Cấm dùng chân nguyên!

Cấm dùng huyết khí!

Không được lùi lại!

Không được né tránh!

Đối thủ của hắn hoàn toàn không biết làm thế nào, không chỉ bị Hợi Thủy băng lôi đóng băng hơn phân nửa, mà ngay cả chân nguyên và khí huyết cũng bị lực lượng Giới Luật phong tỏa và trấn áp.

Chương 1515: Vạn Thần Kiếp (4)

La Dương mới lên cấp tam phẩm, trình độ thiên quy chỉ mới đến tầng mười bảy, chỉ có thể ngưng tụ Thiên quy đạo luật không trọn vẹn.

Binh khí trong tay hắn cũng chỉ có cấp độ tứ phẩm, thực lực tổng hợp chỉ sàn sàn với đối thủ.

Nhưng lực lượng của hai sách Giới Luật, chẳng những có thể bù đắp thiên quy cho la Dương, mà còn có thể điều động Hợi Thủy băng lôi cực kỳ mạnh mẽ.

Bên trong lôi đình này còn chất chứa Hàn Phong và Tuyệt Thiên chi pháp, thậm chí chỉ cần hai đòn là có thể đóng băng một cao thủ tứ phẩm.

Mà khi song phương ác chiến 170 cái hô hấp, đối thủ của hắn rốt cuộc không chịu nổi.

Người này bị hàn lực ảnh hưởng, mặc kệ là phản ứng hay tốc độ thì đều là càng ngày càng chậm, đã hoàn toàn không theo kịp tốc độ của hắn.

Đôi bút phán quan trong tay La Dương điểm thẳng vào mi tâm của người này, trực tiếp đánh nổ đầu và thân thể của vị võ tu tam phẩm này thành những mảnh băng vụn.

Lúc này, La Dương lại hơi ngây người, sau đó cúi đầu nhìn đôi tay của mình.

La Dương không thể tin tưởng rằng mình lại có lực lượng như vậy!

Chỉ trong vòng 170 cái hô hấp ngắn ngủi, lại có thể giết chết một cao thủ cùng cấp, đồng thời còn đưa ba tên võ tu tứ phẩm vào hoàng tuyền!

Sức chiến đấu như vậy, thậm chí đã đủ để tiến vào phần cuối của Địa Bảng!

Mà tu vị của hắn bây giờ, mới chỉ là tam phẩm hạ thôi!

Sở Hi Thanh cũng sinh cảm ứng, ánh mắt nhìn về phía Thiết Diện Phán Quan – La Dương một chút.

“Rảnh rỗi có thể đi Vân Hải tiên cung một chuyến, nghiên cứu hai sách Giới Luật kia. Hai quyển thần thư thượng cổ này có thể giúp ngươi rất nhiều.”

Công pháp của La Dương có tiềm lực rất lớn.

Lão cha tiện nghi Sở Phượng Ca của Sở Hi Thanh cũng rất để ý đến chuyện bồi dưỡng La Dương.

Mặc kệ là Đại Trung Chính Khí quyết hay là Thiết Họa Ngân Câu Bút, thì đều là công pháp và võ quyết cực kỳ mạnh mẽ.

Hơn nữa, trong Kinh Tây Sở thị còn có truyền thừa tương đối hoàn chỉnh, có thể để La Dương tu luyện đến cấp độ nhị phẩm thượng.

Tuy rằng vị này đã phản lại Sở gia, nhưng trong Vô Tướng thần tông cũng có công pháp này, hơn nữa còn hoàn chỉnh hơn cả Kinh Tây Sở thị.

Sau này có cơ hội, hắn thậm chí còn có thể yêu cầu Lục phiến môn và Hình bộ giao ra.

La Dương không khỏi thở phào nhẹ nhõm, rồi nhẹ nhàng thi lễ về phía Sở Hi Thanh.

“Thuộc hạ bái tạ thiếu chủ ban ân!”

Vị thiếu chủ này khởi tử hoàn sinh, hoàn hoàn chỉnh chỉnh xuất hiện trước mắt hắn, thật ra đây chính là ban ân lớn nhất với hắn!

Trận biến cố ở hai năm trước, vĩnh viễn là một vết sẹo trong lòng hắn.

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, hắn đang muốn nói cái gì, thì hai viên Thần Ý Đao Tâm của hắn lại có cảm ứng.

Cỗ địch ý và sát niệm cực kỳ mạnh mẽ này, làm cho Thần Ý Đao Tâm rung động kịch liệt, nó muốn phản xạ trở lại.

Lúc này, vẻ mặt Sở Hi Thanh lại hơi động, nhìn về hướng bắc.

Hắn nhìn thấy hai người mặc trọng giáp, khoác áo bào màu đỏ tươi đang bay đến.

Người cầm đầu có thân thể cao lớn mạnh mẽ, vầng trán cao, ngũ quan ngay ngắn, khí thế thì lại bá đạo uy nghiêm, tiếng như chuông đồng.

“Bọn đạo chích phương nào dám làm càn ở U Châu?”

Hắn đứng cách xa vài dặm, liền nhẹ nhàng giơ tay lên, một đạo kiếm khí vũng vĩ vắt ngang trời, bổ xuống phía trước Phong Tam.

Người này nhìn như ra tay với tên võ tu tam phẩm đang bỏ chạy kia, nhưng mũi nhọn của kiếm khí lại khóa chặt bóng người của Cuồng Kiếm – Phong Tam.

Ánh mắt Phong Tam hơi co lại, sau đó cười gằn một tiếng.

“Vạn Thần Kiếp của Thiết Sơn Tần thị, nhưng đáng tiếc là chưa tu luyện đến viên mãn. Ngươi lại dám ngăn cản ta? Toại Tâm Như Ý, phá cho ta!”

Toàn thân hắn bùng nổ ra một đạo kiếm cương hùng vĩ, xung kích cho đạo kiếm khí ngàn trượng ở trên không trung đến nát vụn.

Cùng lúc đó, khoảng cách của Phong Tam và võ tu tam phẩm kia đã rút ngắn đến không đủ mười trượng!

Theo Phong Tam đưa tay ra, khoảng cách của hai người chỉ còn một thước.

Vị đại tướng quân ở trên không tủng kia chợt biến sắc, hắn nắm chặt nắm đấm, sau lưng chợt xuất hiện một cánh cửa hư ảo cực lớn.

Bên trong xuất hiện vô số binh khí, như đao thương kiếm kích, phủ việt câu xiên, roi giản sóc bổng, tất cả đều bắn về phía Phong Tam như một cơn mưa xối xả.

Hơn nữa, mỗi một loại binh khí đều ngậm lấy một loại lực lượng không giống nhau.

Chúng nó như sao băng lao xuống mặt đất, phát ra từng trận nổ vang, khi rơi xuống đất lại tạo thành những trận động đất, kéo dài không dứt, một làn sóng cương lực hùng vĩ xung kích ra bốn phương tám hướng.

Khí thế hủy thiên diệt địa kia, phá hủy tất cả vật chất trong phạm vi mấy dặm.

Sở Hi Thanh không khỏi híp mắt lại.

Đây là ‘Lê Tham chi môn’ đỉnh cấp!

Người này là quyến giả của Vạn Binh chi chủ Lê Tham, do chém giết lượng lớn Cự linh nên được Lê Tham ưu ái, có thể mượn dùng tất cả binh khí dưới nhị phẩm trong kho binh khí của Lê Tham.

Chương 1516: Áp chế

Sau đó, Sở Hi Thanh lại nhìn về phía vị đại tướng quân mặc giáp vàng kia, nhìn khuôn mặt ngay ngắn uy nghiêm kia.

“An Bắc đại tướng quân Tần Thắng?”

Khi Sở Hi Thanh khống chế sát ý trong lòng, Cuồng Kiếm – Phong Tam cũng lắc mình rời khỏi đoàn mây nấm kia.

Áo trắng trên người hắn thế mà lại không bị tổn hại một chút, vẻ mặt vẫn thong dong tự nhiên.

Trong lời nói của Phong Tam lại chất chứa ý khinh thường: “Chà chà! Nhìn cái Vạn Thần Kiếp này, uy thế thật lớn nha, đây là muốn giết người diệt khẩu? Nhưng ta đã nói rồi, Vạn Thần Kiếp của ngươi có thiếu hụt.”

Trong tay hắn là võ tu tam phẩm kia.

Tuy rằng tên võ tu này bị thương rất nặng, toàn thân là máu thịt đầm đìa, rơi vào trạng thái ngất xỉu!

Nhưng mà người này vẫn còn sống!

Da mặt của An Bắc đại tướng quân Tần Thắng không khỏi co quắp lại.

Đám thuộc hạ này của hắn, đều là hắn dùng hai năm trời để thu nạp và đào tạo, còn bỏ ra một lượng lớn tài nguyên và sức lực.

Bây giờ lại bị diệt sạch ở đây!

Không chỉ bị diệt sạch, mà còn có người sống rơi vào tay đối phương!

Trong khi An Bắc đại tướng quân Tần Thắng nhìn chằm chằm vào Cuồng Kiếm – Phong Tam với sát ý vô tận.

Thiết Diện Phán Quan – La Dương và Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên cũng đã giải quyết xong đối thủ của bọn họ.

Hai người đều không hẹn mà cùng nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Bọn họ không xác định là mình có nên ở lại hay không.

Hai người bọn họ đều là phản tặc của triều đình, Sở Hi Thanh bây giờ lại là Huyết Nhai thánh truyền của Vô Tướng thần tông, Vạn hộ Thiên nha Cẩm y vệ.

Cẩm y vệ tiếp xúc với phản tặc, cái này tương đối chói mắt.

Ngoài ra, dưới cái nhìn của bọn họ, vẫn không nên bại lộ thân phận chân chính của thiếu chủ.

Hai người lại không dám rút đi luôn.

Dù sao người đến cũng là An Bắc đại tướng quân Tần Thắng, là võ tu nhất phẩm hạ, là Tịch Diệt Thương Đốc – Tần Thắng xếp hạng 98 trên Địa Bảng!

Đặc biệt là kẻ này còn có địch ý với thiếu chủ, nên bọn họ không yên tâm rời đi.

Tuy nhiên, hai người lại nhìn thấy vẻ mặt không để ý của Sở Hi Thanh.

Vẻ mặt của Sở Hi Thanh thong dong tự nhiên, ngự không đến trước người Phong Tam, ngăn cản tầm mắt của Tần Thắng.

Trên mặt hắn giống cười mà không phải cười, nói: “Nếu như ta đoán không sai, các hạ chính là Tần Thắng Tần đại tướng quân? Sở mỗ ngưỡng mộ đã lâu!”

Tần Thắng nghe vậy, cuối cùng cũng đưa mắt nhìn qua Sở Hi Thanh.

Ánh mắt hắn lấp lóe, quan sát đánh giá Sở Hi Thanh: “Bản soái nghe danh Vô Cực Đao Quân đã lâu, hôm nay mới được gặp mặt, quả nhiên là thiên kiêu cái thế, danh bất hư truyền!”

Một cái ngũ phẩm mà thôi, đổi là người khác thì hắn còn chẳng thèm liếc mắt.

Nhưng thiếu niên trước mắt này thì lại khác, kẻ này có thiên phú còn vượt qua cháu gái kia của hắn, tương lai quá nửa là có thể học được Thần Ý Xúc Tử Đao, từ đó vô địch thiên hạ!

Dù là bây giờ, người này cũng có thể làm cho mấy tên thuộc hạ tam phẩm của hắn nằm lại tay đây, cũng đáng giá để hắn coi trọng.

“Hai chữ cái thế này, thật sự không dám nhận!”

Sở Hi Thanh lắc lắc đầu, dáng vẻ rất khiêm tốn, sau đó phóng tầm mắt về phía bắc: “Đại tướng quân từ châu thành chạy đến? Vậy thì thật là trùng hợp. Xin hỏi vị thuộc hạ này có ta của thù hận gì với tướng quân sao? Sao vừa thấy mặt đã nặng tay như vậy?”

Vẻ mặt Tần Thắng dửng dưng: “Sao Đao Quân lại nói vậy? Bản soái thân có chức trách phòng thủ nơi này, hôm nay trở về thành Yến An, lại kinh ngạc khi thấy khí cơ nơi này bạo loạn, có cao thủ giao thủ ở đây, vì vậy mới qua đây xem một chút. Vừa rồi cũng chỉ là tiêu diệt tội phạm mà thôi.”

Lúc này, hắn lại liếc nhìn Cuồng Kiếm – Phong Tam một chút: “Đây là Đạo thị của Đao Quân? Ngươi xem, hắn có tổn thương gì đâu?”

Nhưng mà Phong Tam không tổn thương, lại không có liên quan gì đến hắn.

Vừa rồi, Tần Thắng thật sự có tâm tư hủy diệt người này.

Nếu như không được, thì cũng phải đánh trọng thương.

Nhưng mà Phong Tam lại bình yên vô sự dưới thức cực chiêu Vạn Binh Thần Tịch của hắn.

Hắn cảm thấy cái Đạo thị này của Sở Hi Thanh rất có vấn đề, rốt cuộc là cao thủ ở đâu ra?

“Thì ra là vậy!” Khóe môi Sở Hi Thanh hơi cong lên: “Nếu đại tướng quân đã nói thế, vậy ta tạm thời coi là vậy đi.”

Sắc mặt Tần Thắng như thường, tựa như không nghe ra ý trào phúng của Sở Hi Thanh.

Sau đó hắn lại nhấc tay lên, ngưng tụ ra một bàn tay khổng lồ, vồ thẳng về phía người trong tay Phong Tam, đồng thời dặn dò phó tướng của mình: “Người này gan to bằng trời, lại dám gây án ở U Châu, tập kích Vô Cực Đao Quân. Tần Đức Nguyên, ngươi mang tên tặc tử này về quận nha để thẩm vấn đi.”

Nhưng mà bàn tay khổng lồ của Tần Thắng còn chưa đến nơi, chỉ thấy bên hông của Sở Hi Thanh đã ‘sặc’ một tiếng.

Chương 1517: Áp chế (2)

Kính Hoa Thủy Nguyệt đao đã ra khỏi vỏ, mang theo một mảnh ánh đao màu trắng bạc ở trên hư không, tựa như một mặt kính tròn.

Sở Hi Thanh không vận dụng Thần Ý Đao Tâm, nhưng vẫn có thể phản xạ lại ba phần mười lực lượng của Tần Thắng, bảy phần còn lại đều bị đẩy ra.

“Việc này không làm phiền tướng quân!” Lời nói Sở Hi Thanh ẩn chứa trào phúng: “Tại hạ chính là Vạn hộ Thiên nha Cẩm y vệ, cần gì tướng quân đến thẩm vấn? Hay là. . .”

Sở Hi Thanh híp mắt: “Đại tướng quân đã có hiềm nghi giết người diệt khẩu, bây giờ lại cưỡng ép bắt nhân chứng, chẳng lẽ đại tướng quân liên quan gì đến những người này?”

“Ăn nói linh tinh!”

Vẻ mặt Tần Thắng càng lạnh hơn, lửa giận trong mắt hắn như ngưng thành thực chất, ánh mắt ác liệt như đao, tựa như có thể đâm thủng cơ thể Sở Hi Thanh.

Còn có một luồng uy áp hùng vĩ bao trùm phạm vi ba dặm quanh đây, tựa như phải nghiền ép và hủy diệt tất cả mọi thứ ở đây.

Nhưng ngay sau đó, Tần Thắng liền phát hiện, võ ý thần niệm của mình không thể nghiền ép được Sở Hi Thanh.

Cái thằng nhãi ranh này không chỉ có chút thành tựu ở Nhai Tí Đao, mà nguyên thần cũng mạnh mẽ đến mức vượt qua đại đa số võ tu tam phẩm.

Mấu chốt là Thiên Thù Thần Ý Đao của người này còn có thể phản xạ lại thần niệm.

Hắn có Táng Thiên chân huyết, nên càng không có đạo lý sẽ khuất phục người khác.

Tần Thắng hừ lạnh một tiếng, trái lại quay sang nhìn hai người Tẩy Bích Thiên và La Dương.

Sau đó, trong mắt hắn lại hiện lên một tia dị thường: “Hai người này là Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên và Thiết Diện Phán Quan – La Dương? Xin hỏi Đao Quân, hai người này là chuyện gì? Ngươi chính là Vạn hộ Cẩm y vệ, là mệnh quan triều đình, tại sao lại cấu kết với đám nghịch tặc này?”

“Tự nhiên là vì tra án!”

Sở Hi Thanh thu đao vào vỏ, vẻ mặt lạnh nhạt tự nhiên: “Đại tiếng quân chớ ngậm máu phun người, hai người này đã báo cáo với ta, Hình bộ Tả thị lang Sở Như Lai ăn hối lộ trái pháp luật, chế tạo nhiều án oan tại bốn châu Băng U Cực Tuyệt. Tại hạ phụng mệnh thái sư, điều tra và giám sát chuyện trái pháp luật của quan dân bốn châu này, tự nhiên không thể không tra.”

“Ngoài ra, hai năm trước bọn họ bị Sở Như Lai vu oan hãm hại, trở thành khâm phạm của triều đình. Trong vụ án này cũng có rất nhiều oan khuất, hai người bọn họ có ý tìm thái sư giải oan, nhờ ta chuyển công văn và chứng cứ. Vì vậy nên ta mới hẹn bọn họ đến đây gặp mặt nói chuyện.”

Tần Thắng không khỏi cau mày, sau đó khôi phục bình thường: “Miệng lưỡi của Đao Quân quá lợi hại! Một chuyện cấu kết với phản tặc, lại bị ngươi nói đường hoàng như vậy. Nhưng hôm nay, mặc kệ ngươi nói thế nào thì cũng vô dụng, nếu Tần mỗ đã gặp được đám nghịch tặc này, sẽ không để cho bọn họ còn sống rời đi.”

Hắn lắc người một cái, trực tiếp vòng qua Sở Hi Thanh và Phong Tam, đi thẳng đến trước La Dương.

Đồng thời, một thanh trường thương dài trượng tám từ trong áo của hắn bay ra, mang theo lực lượng tịch diệt, đánh thẳng về phía La Dương.

Linh giác của Tần Thắng nói cho hắn biết, người này là kẻ yếu nhất ở đây.

Lúc này, sắc mặt La Dương đã cực kỳ nghiêm túc, hắn đặt đôi bút phán quan ở trước người, sẵn sàng đón địch.

Tẩy Bích Thiên ở xa xa lại híp mắt lại, Bách Bộ Thần Quyền đã súc thế chờ phát.

Khóe môi Cuồng Kiếm – Phong Tam lại vểnh lên, ý trào phúng trong mắt càng đậm hơn.

Chẳng biết vì sao, hắn không hề sợ hãi khi đối mặt với một cao thủ Thiên Bảng như Tần Thắng, trại lại còn nóng lòng muốn thử một phen.

Tuy nhiên, khi hai người Tần Thắng và La Dương sắp giao thủ, Sở Hi Thanh bỗng nhiên phất tay áo một cái.

Khoảnh khắc này, một đạo ánh kiếm màu đỏ thẫm thình lình xuất hiện từ phía chân trời.

Nó tựa như được chém ra từ mấy ngàn dặm, lại không thèm để ý đến không gian và thời gian, một kiếm kia chém cho thương thế của Tần Thắng tán loạn, không thể không trượt lùi trăm trượng.

Sau khi Tần Thắng đứng vững, sắc mặt không khỏi âm trầm như nước, đưa mắt nhìn về phía ánh kiếm kia.

Đó là Mộc Kiếm Tiên! Là Tiệt Thiên kiếm ý của Mộc Kiếm Tiên!

Một kiếm này, ít nhất cũng phải là tam phẩm!

Vấn đề là thành Yến An và Vô Tướng thần sơn đều ở U Châu, nhưng lại là một nam một bắc, cách nhau đến năm ngàn dặm!

Không phải nói bộ phân thân kia của Mộc Kiếm Tiên chỉ bao trùm phạm vi ba ngàn dặm thôi sao? Vượt qua phạm vi này thì lực lượng sẽ giảm xuống còn tứ phẩm sao?

Sau đó, Tần Thắng liền ý thức được, nhất định là bộ phân thân kia của Mộc Kiếm Tiên đã tăng trưởng.

Vô Tướng thần tông có tích lũy vạn năm, lúc này vất vả lắm một kiếm được một vị thần linh đáng tin cây, há có thể không dùng hết khả năng để cung phụng?

Nói đến thì một năm qua, Vô Tướng thần tông vẫn luôn ra sức phổ biến tín ngưỡng Mộc Kiếm Tiên ở bốn châu Băng U Cực Tuyệt, cung phụng cành Huyết tùng của Mộc Kiếm Tiên.

Đám ngu dân ở bốn châu này đều rất tin tưởng Vô Tướng thần tông, nên cũng tin tưởng Mộc Kiếm Tiên. Đối với Mộc Kiếm Tiên mới đăng thần mà nói, đây là một phần lợi ích rất lớn.

Bảo sao cái thằng nhãi ranh này không sợ hãi!

Chương 1518: Áp chế (3)

“Đại tướng quân nói mê sảng gì vậy?”

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng, trong mắt chứa vẻ trêu tức: “Hai người này là nhân chứng quan trọng của ta, không thể sai sót. Nếu đại tướng quân nhất định phải ra tay cướp nhân chứng của ta, vậy thì ta và ngươi chỉ có thể nói chuyện bằng binh đao thôi.”

Nội tâm Tần Thắng âm trầm, nhất thời lại có cảm giác cưỡi hổ khó xuống.

Nếu cứ rút đi như vậy, hắn không cam tâm, càng là mất mặt xấu hổ.

Đừng thấy nơi này chỉ có bọn họ chứ không có ai khác.

Nhưng động tĩnh vừa rồi, không biết đã đưa đến bao nhiêu người quan sát rồi.

Nếu như tiếp tục như vậy, hắn cũng không thể làm gì Sở Hi Thanh, cục diện chỉ càng lúng túng hơn.

Đáng tiếc là thân quân Thiết Sơn Đô của hắn vẫn còn ở Băng Châu.

Nếu như có ba vạn thân quân tu luyện bí pháp Hoàng Đạo làm hậu thuẫn, hôm nay hắn có thể chống đỡ kiếm khí của Mộc Kiếm Tiên, giết chết hai tên phản tặc này!

Sắc mặt Tần Thắng biến ảo không ngừng, dùng ánh mắt như muốn nuốt sống người để nhìn nhau với Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh thì lại không thèm để ý, trên mặt vẫn thản nhiên như không, nhưng ánh mắt hắn nhìn Tần Thắng, lại như nhìn một tên hề.

Cái này càng khiến Tần Thắng tức giận hơn.

Khi song phương đang giằng co, một bóng người màu đỏ đã rơi xuống gần đó.

Đó chính là Thiết Sơn quận chúa Tần Tịch Nhan, nàng còn chưa đến mà tiếng cười đã truyền đến trước: “Thúc phụ trở về từ bao giờ vậy? Đang tán gẫu với sư đệ sao?”

Sau khi vị này hạ xuống, liền quét mắt nhìn bốn phía, sau đó ra vẻ kinh ngạc: “Bầu không khí nơi này không đúng lắm, không biết hai vị xung đột vì chuyện gì? Có chuyện gì thì từ từ nói, Thiết Sơn Tần thị và Vô Tướng thần tông đều trấn thủ Bắc vực, có thể nói như chân với tay, đều là người mình.”

Trong đáy mắt của Tần Tịch Nhan lại ngậm lấy mấy phần bất đắc dĩ.

Thật ra nàng không muốn đến.

Nhưng mà nàng đang ở quận Yến An, nếu như làm bộ không biết thì đúng là không còn gì để nói.

Nàng không ngờ Sở Hi Thanh không chỉ dám xung đột trực tiếp với Tần Thắng, mà song phương còn giằng co lâu như vậy.

“Quận chúa đến rất đúng lúc!” Sở Hi Thanh cười nhẹ một tiếng: “Phong tiên sinh, mau giao thích khách trong tay ngươi cho quận chúa, để nàng mang về Vô Tướng thần tông, do Giới Luật đường thẩm vấn.”

Cuồng Kiếm – Phong Tam cảm thấy hơi kinh ngạc, nhưng vẫn dứt khoát ném tên võ tu tam phẩm trong tay về phía Tần Tịch Nhan.

Tần Tịch Nhan nhất thời ngẩn ra, nàng vô thức tiếp nhận võ tu tam phẩm kia, sau đó liền biến sắc mặt: “Sư đệ nói vậy là có ý gì?”

“Sư tỷ không chỉ là gia chủ Thiết Sơn Tần thị, là muội muội ruột của Bá Võ Vương, lại còn là đệ tử chân truyền của Vô Tướng thần tông ta.”

Sở Hi Thanh cười giải thích: “So với vị Tần đại tướng quân này, ta càng tin tưởng quận chúa hơn, đó không phải chuyện đương nhiên sao? Nói đến thì rất nhiều người của tông ta đều có chờ mong với quận chúa. Mong rằng quận chúa đưa người này về Vô Tướng thần sơn, đừng để chúng ta thất vọng.”

Tần Tịch Nhan nghe thấy mấy câu này, chỉ cảm thấy đau đầu đau răng.

Cái tên tạp chủng này, lại gây xích mích ly gián ở ngay trước mặt bọn họ luôn!

Hắn còn đẩy tâm tư âm u của mình ra chỗ sáng!

Nhưng Tần Tịch Nhan chỉ hơi do dự một chút, liền nghiêm túc gật đầu: “Sư đệ yên tâm, ta sẽ đưa hắn về Vô Tướng thần sơn.”

Mình đúng là muốn lấy được sự tin tưởng từ Vô Tướng thần tông.

Không chỉ là muốn tu hành Thần Ý Xúc Tử Đao ở cấp độ sâu hơn, mà còn muốn mượn lực lượng của Vô Tướng thần tông, cướp lại quyền lực ở Thiết Sơn Tần thị.

Lúc trước, Vô Tướng thần tông chỉ có chút lực lượng để giãy dụa dưới sự chèn ép của triều đình.

Bây giờ, nàng lại biết dù Vô Tướng thần tông không còn tỷ tỷ của nàng, thì vẫn là thần tông đệ nhất thiên hạ như cũ!

Hai tay của Tần Thắng lại phát ra từng tiếng răng rắc.

Hắn lạnh lùng nhìn Tần Tịch Nhan một chút, sau đó liền hừ nhẹ một tiếng: “Các ngươi . . . tự giải quyết cho tốt!”

Khi Tần Thắng chuẩn bị ngự không rời đi, Sở Hi Thanh lại đè đao, lại hỏi lần nữa: “Tần đại tướng quân cho rằng Vô Tướng thần tông ta cần dựa vào ngươi và đại quân dưới trướng ngươi để đối kháng Cự linh, cho nên không sợ hãi?”

Giọng nói hắn nhẹ nhàng, thần thái hờ hững.

Tần Thắng lại chỉ làm như không nghe thấy, tục tục bay đi xa.

Hắn âm thầm cười gằn, nghĩ thầm đúng thì lại làm sao?

Tần Thắng chính là nghĩ như vậy.

Lúc này, Dạ Lang tộc đã có khuynh hướng khôi phục, không biết vì sao mà mấy bộ lạc Vương tộc nhị phẩm của Bất Chu sơn cũng chuyển về phía nam.

Ngoại trừ Tần Thắng hắn ra, không có ai có thể giúp Vô Tướng thần tông ổn định cục diện ở Băng Châu.

Sở Hi Thanh tựa như nhìn thấu tâm tư của hắn, giọng nói thản nhiên: “Đại tướng quân tốt nhất là quý trọng khoảng thời gian này đi, nhiều nhất là hai năm nữa thôi. Trong vòng hai năm, Sở mỗ liền học được hai thức đầu của Thần Ý Xúc Tử Đao, đến khi đó một mình Sở mỗ liền có thể trấp áp Bắc vực, Vô Tướng thần tông cũng có thể chống đỡ Cự linh, còn cần Tần Thắng ngươi làm gì?”

Chương 1519: Áp chế (4)

Con ngươi của Tần Thắng nhất thời co rút lại.

Hắn quay phắt đầu lại, nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh.

Tần Thắng nhìn cực kỳ chăm chú, tựa như muốn nhớ kỹ cái khuôn mặt đáng ghét này của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh thì cũng không sợ, lại nở nụ cười khó hiểu: “Xin mời tướng quân tự giải quyết cho tốt!”

Tần Tịch Nhan ở bên cạnh thì đã nhắm mắt lại.

Nàng lo lắng ánh mắt của mình sẽ bại lộ tâm tư của mình.

Tần Tịch Nhan nghĩ thầm, vị Vô Cực Đao Quân này không chỉ có thiên phú cao tuyệt, mà còn dũng cảm tuyệt luân, nham hiểm độc ác, rất có thủ đoạn.

Nếu người này học được Thần Ý Xúc Tử Đao, chỉ sợ là còn đáng sợ hơn Huyết Nhai Đao Quân gấp mười lần!

Cùng lúc đó, Sở Mính cũng nhìn thấy tình cảnh này từ phía xa xa.

Thiết Diện Phán Quan – La Dương và Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên đều là kẻ địch của Kinh Tây Sở thị bọn họ, là kẻ thù gặp mặt là sẽ đánh nhau sống chết.

Vì vậy, Sở Mính không dám đến gần, mà chỉ đứng từ rất xa.

Ánh mắt Sở Mình đầy ngờ vực, nàng không hiểu vì sao Sở Hi Thanh lại cấu kết với hai người này.

Là do bọn họ từng cạnh tranh, Kinh Tây Sở thị từng nhằm vào Sở Hi Thanh sao?

Cái này thì cũng có thể hiểu được.

Vấn đề là, tuy hai người kia đứng rất xa, nhưng Sở Mính lại chú ý đến ánh mắt của bọn họ nhìn Sở Hi Thanh rất không đúng.

Đó không phải ánh mắt của một tên khâm phạm nhìn Cẩm y vệ, cũng không giống như một người bị vu oan đang nhìn quan phủ có thể giải oan cho họ.

Đó là ánh mắt ngậm lấy mừng rỡ, vui sướng và cung kính.

Sở Mính nghĩ thầm, chuyện này rất kỳ lạ, hết sức kỳ lạ.

Trong này nhất định còn có nguyên do khác.

. . .

Khi hoàng hôn buông xuống, hai người Sở Hi Thanh và Cuồng Kiếm – Phong Tam đều đứng trên đầu thuyền Dục Nhật thần chu.

Hai canh giờ trước, bọn họ đã leo lên thuyền rời đi trước mắt của mấy người Tần Thắng và Tần Tịch Nhan.

Hai người Thiết Diện Phán Quan – La Dương và Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên cũng nói chuyện với Sở Hi Thanh một phen, sau đó cũng đã rời khỏi thuyền.

Mà lúc này, bọn họ đã cách quận Yến An mấy vạn dặm.

Tốc độ của Dục Nhật thần chu chính là bá đạo như vậy.

Cuồng Kiếm – Phong Tam nhíu mày, nhìn về phía ngoài khơi phía trước.

Hắn cảm thấy bản thân mình không đúng lắm.

Vừa rồi, khi ác chiến với đám người kia, hắn vô thức dùng đến một ít võ đạo mà bản thân hắn không biết.

Khi giằng co với Tần Thắng thì không nghĩ nhiều, nhưng bây giờ nghĩ lại, thì càng ngày càng cảm thấy mình không bình thường.

Dường như hắn bị phong ấn một ít trí nhớ, lại có thêm một ít trí nhớ không thuộc về hắn.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn Phong Tam một cái, sau đó hai tay bắt linh quyết, miệng nói ra ba chữ ‘Hạ Duẫn An’.

Thân thể Cuồng Kiếm – Phong Tam nhất thời cứng đờ, ánh mắt bắt đầu tan rã vô thần.

Đây là tên của phụ thân Vô Thượng Kiếm Tâm – Hạ Bạch Thạch, đại trưởng lão Tri Phi Tử đã dùng cái tên này làm ám ngữ, nó có thể để tư duy của Phong Tam dừng lại trong chốc lát.

Hiểu một cách đơn giản, đây là một lệnh đặc thù trong hệ thống của máy tính, có thể để thống tiến vào trạng thái an toàn, dễ dàng cho việc điều chỉnh và diệt virus.

Sở Hi Thanh thừa dịp Phong Tam thất thần, lập tức mở võ đạo bảo khố ra, dùng tất cả bốn tấm thẻ thần thông Gần Mực Thì Đen mới đổi được lên người Cuồng Kiếm – Phong Tam.

Sau đó, Sở Hi Thanh còn dùng thêm ba tấm ngọc phù tứ phẩm, dùng để giữ gìn và củng cổ đoạn trí nhớ kia, duy trì nhận thức của Cuồng Kiếm – Phong Tam.

Dựa theo lời giải thích của Tri Phi Tử, bọn họ cũng không dám khóa chết trí nhớ của Phong Tam, làm như vậy sẽ khiến cho Hạ Bạch Thạch vô thức phản kháng, hai là nếu như hắn cho mình là Phong Tam thật, vậy thì không tốt lắm.

Trong lúc nhất thời, Thuật Sư viện không chế tạo được quá nhiều loại ngọc phù tứ phẩm này, Sở Hi Thanh chỉ mang theo hơn bốn mươi tấm.

Sau này Thuật Sư viện sẽ tiếp tục luyện chế, rồi đưa đến võ quán Chính Dương ở Đông Châu, Sở Hi Thanh có thể tự mình qua lấy.

Nhưng dưới trạng thái bình thường, một ngày dùng một tấm là được.

Hôm nay là đặc biệt, sau khi giao thủ với Tần Thắng xong, dưới áp lực của Tần Thắng, phong ấn của Phong Tam đã lỏng lẻo.

Sua đó mới là Ngoại Pháp thần đồng, Sở Hi Thanh sử dụng ba lần pháp thuật Khi Tâm Cuống Thần.

Hắn không dám thao tác quá phức tạp, thông qua Khi Tâm Cuống Thần để truyền một đoạn tin tức đơn giản vào trong đầu của Phong Tam.

Ta là Cuồng Kiếm – Phong Tam! Chủ thượng của ta là Sở Hi Thanh! Ta trung thành tuyệt đối với chủ thượng! Ta chiến đấu vì chủ thượng! Thần Ý Như Tâm Kiếm của ta không ai địch nổi.

Sở Hi Thanh cũng cảm thấy chột dạ, nghĩ thầm sau này Hạ Bạch Thạch thức tỉnh, phát hiện trí nhớ của mình bị người điều chỉnh lung tung, không biết có ra tay đánh hắn không?

Chương 1520: Áp chế (5)

Tuy nhiên, phương pháp này lại có thể để Hạ Bạch Thạch duy trì tu vị tam phẩm, có sức chiến đấu Địa Bảng.

Sở Hi Thanh không biết làm như vậy có thể khôi phục đạo tâm của Hạ Bạch Thạch hay không, nhưng hắn có niềm tin, có thể làm cho người này khôi phục tám chín phần mười trạng thái năm xưa.

Mấy người Tri Phi Tử từng có suy đoán.

Trừ phi Cuồng Kiếm – Phong Tam tôn sùng và tin tưởng Sở Hi Thanh đến cực điểm, bằng không thì không thể tiến thêm một bước trên tu vị vốn có.

Trí nhớ giả chắc chắn không phải trí nhớ thật, đạo tâm mượn đến cũng không phải đạo tâm thật, đây là một sơ hở trí mạng trong quá trình thăng cấp nhất phẩm thượng.

Sau khi Sở Hi Thanh làm xong những chuyện này, ánh mắt của Cuồng Kiếm – Phong Tam cũng lại có tiêu cự.

Sau khi hắn tỉnh táo lại, lại liếc mắt nhìn bốn phía với vẻ ngờ vực, sau đó ánh mắt lại khóa chặt vào Sở Hi Thanh.

“Chủ thượng, vừa có chuyện gì vậy? Hình như ta vừa thất thần trong chốc lát?”

Hắn phát hiện trí nhớ của mình trống không trong giây lát, thời gian cũng khác với bây giờ.

Sở Hi Thanh nghe vậy, thản nhiên gật đầu: “Vừa rồi ngươi quả thực là đờ ra, là suy nghĩ thứ gì đến thất thần sao?”

Phong Tam cẩn thận nghĩ lại, sau đó lại lắc đầu, không nghĩ nữa.

Có thể mình đờ người ra thật.

Sau đó, hắn thu hồi tâm tư: “Lời nói của chủ thượng hôm nay, có phải là cố tình kích thích Tần Thắng không?”

Hôm nay chủ thượng nói như vậy, chỉ sợ người kia sẽ không tiếc tất cả thủ đoạn và lực lượng để giết chết chủ thượng.

“Ngươi nhìn ra rồi?”

Sở Hi Thanh khẽ mỉm cười: “Ta chính là có ý đó, vị An Bắc đại tướng quân Tần Thắng này không chứa được ta, vì vậy dù ta có kích thích hắn hay không, hắn cũng sẽ dốc hết sức để đưa ta vào chỗ chết, nhưng mà người càng gấp gáp, thì càng dễ mắc sai lầm.”

Hắn hi vọng Tần Thắng nhìn chằm chằm vào mình, thuận tiện cho Sở Vân Vân hành động.

Sở Vân Vân không hề có ý định quay về Thiết Sơn Tần thị.

Tuy nhiên, 290 vạn đại quân ở bốn châu Băng U Cực Tuyệt, tất cả đều là thuộc hạ cũ của nàng.

Có gần một nửa quan quân ở đây là do Sở Vân Vân đề bạt lên.

Tần Thắng không có uy vọng của Bá Võ Vương, dù hắn kế nhiệm chức vị An Bắc đại tướng quân hai năm, nhưng vẫn không thể thay hết những người này.

Tần Thắng còn phải bỏ công sức vào Tần gia, tra xét năm mươi vạn An Bắc Quân trực thuộc Thiết Sơn Tần thị nữa.

Phong Tam vẫn cảm thấy không hiểu.

Nhưng khi hắn định mở miệng hỏi, thì Sở Hi Thanh đã đứng thẳng lên.

“Chúng ta đến rồi!”

Bọn họ đã đến nơi mà Huyết Nhai Đao Quân nói đến.

Trong mắt Sở Hi Thanh hàm chứa vẻ chờ mong.

Hi vọng sau một ngàn năm, thứ kia vẫn còn ở đó, sau khi Huyết Nhai Đao Quân vào tráng niên, hắn cũng không lấy thứ này đi.

Cùng lúc đó, ở trên mặt biển cách đó mấy ngàn dặm.

Thiết Diện Phán Quan – La Dương và Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên hai mặt nhìn nhau.

Vẻ mặt hai người đều cực kỳ nghiêm túc, không có quá nhiều tâm tình vui sướng.

“Thế nào?” Tẩy Bích Thiên nhìn La Dương: “Ta cảm thấy thiếu chủ thật sự rất khác với trước kia.”

“Thiếu chủ bây giờ, văn võ song toàn, trí dũng nhiều mặt. Dù là đối mắt với An Bắc đại tướng quân Tần Thắng, thì cũng có thể ung dung không vội. Hơn nữa, lời nói và khí độ của thiếu chủ còn vượt qua cả Tần Thắng.”

Trong mắt La Dương toát ra một vệt vui vẻ: “Nhưng đó thật sự là thiếu chủ không thể nghi ngờ! Gia chủ trên trời linh thiêng, nếu ngài ấy có thể nhìn thấy thiếu chủ bây giờ, không biết sẽ vui mừng đến mức nào.”

“Ta không nói là không phải.” Tẩy Bích Thiên lắc đầu: “Ta chỉ là cảm thấy thiếu chủ thay đổi quá nhiều, cũng không biết là vì sao?”

La Dương khẽ than thở mộ tiếng: “Thiếu chủ phải chịu đựng nỗi khổ độc chú từ nhỏ, thứ hắn trải qua tuyệt đối không phải thứ người bình thường có thể chịu đựng, vì vậy nên chúng ta cũng khó đoán được tâm tính của hắn biến hóa thế nào. Bích Thiên, ngươi thật sự cho rằng thiếu chủ ngày xưa nhu nhược vô năng sao? Thiếu chủ không bị độc chú kia hành hạ đến phát rồ, từ đó có thể thấy ý chí của thiếu chủ không phải người thường có thể sánh bằng.”

Hắn thấy Tẩy Bích Thiên yên lặng không nói gì, liền trực tiếp xoay người rời đi: “Ta đi đây, đi tìm Lý giáo đầu rồi cùng đi Vân Hải tiên cung. Còn ngươi, ngươi nhất định phải hoàn thành việc thiếu chủ giao phó. Thiếu chủ khởi tử hoàn sinh, tuy rằng thoát khỏi độc chú, nhưng cái Lục âm Hoàn Hồn Chú kia cũng là một mầm họa rất lớn, chúng ta không thể trơ mắt nhìn.”

Đây cũng là vì sao La Dương gặp mặt Sở Hi Thanh xong thì ý mừng trong lòng lại biến mất bảy phần mười.

Hắn cần phải chạy đến Vân Hải tiên cung, sau đó cố gắng nghiên cứu thiên quy Giới Luật hoàn chính trong vòng ba tháng.

“Ta hiểu!”

Tẩy Bích Thiên cũng quay người, lặng lẽ đi về một phía khác.

Bọn họ đều gánh vác sứ mệnh Sở Hi Thanh giao cho, một người đi hướng nam, một người đi hướng đông.

Chương 1521: Lữ trình của Huyết Nhai

Ba ngày sau, 1700 dặm phía đông Thương Châu.

Mặt biển nơi này sấm vang chớp giật, sóng to gió lớn, từng làn từng làn sóng ngập trời nối đuôi nhau đẩy về phương xa.

Dưới đáy biển cũng là sóng ngầm mãnh liệt, dòng chảy khuấy động.

Hai người Sở Hi Thanh và Cuồng Kiếm – Phong Tam đang ở dưới đáy biển nơi này, chống cự lại những dòng chảy khổng lồ và quỷ dị kia, nhanh chóng đi xuyên qua một rãnh sâu dưới đáy biển.

Sở Hi Thanh dùng cương lực hóa đao, đẩy ra một mảnh không gian phạm vi bốn trượng, để cho hai người bọn họ có thể hành động như thường ở dưới nước.

Sở Hi Thanh thậm chí còn dùng Nhai Tí Đao để phản xạ lại áp lực nặng nề dưới đáy biển, khiến cho tốc độ của hai người đều không kém hơn so với khi ở trên bờ.

Phong Tam thì dùng thần niệm càn quét bốn phía, thăm dò bốn phương tám hướng, điều tra tất cả nơi không giống bình thường ở đáy biển.

Thần Ý Đao Tâm của Sở Hi Thanh rất nhạy cảm khi cảm ứng kẻ địch, nhưng cảm ứng sự vật cụ thể thì lại kém xa vị võ tu ‘tam phẩm’ này.

Tuy nhiên, bọn họ đã tìm tòi dưới đáy biển ba ngày ba đêm rồi.

“Chủ thượng xác định nơi Huyết Nhai Đao Quân nói ở gần đây?”

Phong Tam vừa tìm tòi vừa hơi đau đầu mà xoa trán.

Ánh mắt hắn ngờ vực, trong mắt cũng ngậm lấy vài phần uể oải: “Chúng ta đã thăm dò được gần một nửa đáy biển nơi này rồi, nhưng vẫn không tìm thấy thứ gì cả.”

Sở Hi Thanh thì lại lắc đầu: “Không phải còn một nửa sao?”

Hắn nghĩ thầm, may mà dẫn Phong Tam theo.

Phạm vi thăm dò của vị này phải gấp hắn mười lần, có thể nói hiệu suất thăm dò gấp hắn mười lần.

Nếu như hắn đi một mình, có lẽ đến chết vì mệt mà còn không tìm được.

Hồi nhỏ, Huyết Nhai Đao Quân học nghệ ở võ quán, đến khi có chút thành tựu thì đi đến Vô Tướng thần tông, khi đi ngang qua vùng biển này thì gặp tai nạn, bị một con á loại của Côn Bằng đánh lật thuyền.

May mà Huyết Nhai Đao Quân đã mua mười mấy tấm Tị Thủy Phù trước khi ra biển, lại do thiên tư xuất chúng, nhìn ra được một bộ phận ảo diệu của Thần Phong Minh Kính Đao khi tu hành ở võ quán.

Sau khi rơi xuống biển thì tự ngộ đao đạo, có thể phản xạ áp lực đáy biển ở một trình độ nhất định, nên mới có thể sinh tồn.

Bằng không thì Huyết Nhai Đao Quân đã làm mồi cho cá rồi.

Nhưng hắn cũng gặp họa được phúc, tìm thấy một phần cơ duyên cực lớn ở dưới đáy biển này.

Vấn đề là Huyết Nhai Đao Quân cũng không nhớ rõ lắm.

Con Côn Bằng kia rõ ràng là xuất thân từ Bắc Minh cung, kẻ địch một mất một còn với Vô Tướng thần tông.

Con súc sinh kia đánh lật thuyền xong còn bơi quanh mặt biển, tìm kiếm tung tích của Huyết Nhai Đao Quân.

Huyết Nhai Đao Quân bất đắc dĩ, chỉ có thể chui xuống đáy biển, chuẩn bị bỏ trốn từ đó.

Kết quả là hắn bỗng nhiên bị kéo vào nơi đó, rồi lại đột nhiên đi ra.

Bản thân Huyết Nhai Đao Quân cũng mơ mơ hồ hồ, tự nhiên không thể nói vị trí chính xác.

Hắn chỉ có thể nói cho Sở Hi Thanh biết vị trí đại khái.

Phong Tam thì lại suy tư: “Đao Quân nói hắn gặp phải một dòng chảy và lực hút cực mạnh ở dưới đáy biển, cho nên bản thân mới bị hút vào. Không bằng chúng ta dừng lại, cẩn thận cảm nhận một phen?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì ngẩn người, sau đó gật đầu: “Cũng được!”

Hắn hiểu ý của Phong Tam.

Lúc trước bọn họ bay quá nhanh, nhanh đến mức không cảm nhận được bất kỳ lực hút nào.

Khi hai người giảm tốc độ, bọn họ lại hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ cảm ứng được sóng ngầm ở quanh đây có chút không bình thường, quanh đây quả thật có một cỗ lực lượng như có như không, đang hút lấy bọn họ.

Sở Hi Thanh bỗng cảm thấy phấn chấn: “Chúng ta qua đó xem.”

Sau đó chính là tìm kiếm dựa theo lực hút, bọn họ đi theo lực hút hơn bảy trăm dặm, liền đi đến trước một hang động cực lớn.

Hang động này nằm ở nơi sâu xa trong đáy biển, nó phải rộng đến ngàn trượng, bên trong là một mảnh tối om om.

Chung quanh còn có rất nhiều cá và sinh vật đáy biển bị hút lại đây, chúng đều vô cùng hoảng sợ, cố gắng giãy dụa, nhưng tất cả đều bị hút vào trong miệng hang.

Sở Hi Thanh cố gắng quan sát bên trong, nhưng cũng không nhìn thấy gì.

Có điều, dựa theo miêu tả của Huyết Nhai Đao Quân, thì đúng là nơi này rồi.

“Chúng ta đi vào!”

Tu vị của Sở Hi Thanh bây giờ cao hơn Huyết Nhai Đao Quân năm đó nhiều, hắn có thể dễ dàng tránh khỏi lực hút và dòng chảy.

Có điều, trong này chắc là không có nguy hiểm gì, Thái Thượng Thông Thần của hắn cũng không cảm giác được thứ gì nguy hiểm.

“Hang động này đi xuống dưới, tình hình nơi này khá giống với Quy Khư!”

Phong Tam tiến lên đánh giá chung quanh: “Đương nhiên, lực hút này còn lâu mới bằng Quy Khư, chẳng lẽ nơi này là một hải nhãn nhỏ? Chủ thượng, Huyết Nhai Đao Quân có từng nói đến tình hình nơi này là gì không?”

“Bản thân hắn cũng mơ mơ hồ hồ, mãi đến khi tiến vào bí cảnh thời gian, cũng không thể làm rõ tình hình. . .”

Sở Hi Thanh khẽ cười khổ: “Nhưng bây giờ ta đã có chút suy đoán, trong này rất có thể cất giấu một con Tòa Côn.”

Chương 1522: Lữ trình của Huyết Nhai (2)

“Tòa Côn?” Phong Tam nhất thời bừng tỉnh.

Tòa Côn là một loại Kình Côn lười biếng, thế tích của nó cực lỳ lớn.

Từ khi chúng sinh ra đến trưởng thành, lại đến tử vong, một đời chỉ nhúc nhích khoảng hơn trăm lần.

Mỗi một lần chúng bơi lội, đều là ngoi lên mặt biển hô hấp. Sau một cái hô hấp liền chống đỡ hơn 100 năm, lúc cực hạn thậm chí dài đến 300 năm.

Tòa Côn hầu như không săn mồi, hầu như tất cả thời gian đều là ngủ.

Chúng nó có thể chế tạo dòng chảy cực lớn ở dưới đáy biển, còn có thể tạo ra lực hút đối với tất cả sinh linh, khiến cho những sinh vật dưới đáy biển tự động chảy vào trong miệng.

Đây cũng là một loại á thần thú cực kỳ mạnh mẽ, bình thường no không có tính nguy hiểm, chỉ khi nào giấc ngủ bị quấy nhiễu, khiến chúng ta tức giận, thì dù là cao thủ nhất phẩm cũng phải tránh lui.

Phong Tam kinh ngạc chính là, mình là một võ tu xuất thân từ Côn Luân sơn, thân ở nơi bế tắc như vậy, thế mà cũng biết loại á thần thú hiếm thấy như Tòa Côn này.

Khi hai người đi vào hang động được hai mươi dặm, Phong Tam nhất thời nhướng mày: “Đúng là Tòa Côn thật!”

Con Tòa Côn này vô cùng to lớn, chỉ chiều rộng cũng đã hơn 600 trượng, gần bốn dặm.

Chiều dài thì tạm thời không rõ, đoán là sẽ không dưới năm mươi dặm.

Con quái vật khổng lồ đem miệng chặn ở bên trong hang, cái miệng khổng lồ như chậu máu của nó vẫn hút các sinh linh đáy biển vào trong.

Hai mắt của nó đóng chặt, thần thái an tường, tựa như đang mơ giấc mơ đẹp.

“Chúng ta đi vòng qua.”

Sở Hi Thanh hoài nghi Huyết Nhai Đao Quân trẻ tuổi đã bị con Tòa Côn này hút vào trong miệng, sau đó lại đi ra từ phía sau.

Dù sao Huyết Nhai Đao Quân cũng miêu tả là, đã trải qua một hang động đỏ như máu rất dài, vách tường còn rất mềm mại. Ngoài ra, khi đi ra thì lại có loại mùi vị một lời khó nói hết.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, mình không cần mô phỏng Huyết Nhai, cũng không cần phải đi theo cái ‘lữ trình’ đó.

Tuy hình thể của Tòa Côn rất lớn, ngăn chặn toàn bộ hang động, nhưng bọn họ cũng không phải người chết, có thể đi đường vòng. Nếu không sợ năng lực khống thủy của Tòa Côn, như vậy thì có thể dùng Thổ độn, hoặc Thủy độn.

Chỉ là động tĩnh phải nhỏ, không thể quấy nhiễu con quái vật khổng lồ này.

Khoảng tầm nửa khắc sau, hai người Sở Hi Thanh và Phong Tam đã đào một cái hang ở bên cạnh, bình yên đi vòng ra sau lưng Tòa Côn.

Lúc này, Phong Tam không khỏi nhíu chặt lông mày, phong bế miệng mũi.

Nơi này không chỉ có nước biển rất vẩn đục, vách hang còn có những thứ như cháo vàng, chung quanh còn có rất nhiều xương cá.

Mùi vị này quả thật là một lời khó nói hết.

May mà Sở Hi Thanh hóa cương thành đao, đẩy ra một không gian phạm vi bốn trượng. Những thứ vẩn đục kia không vào được, bằng không thì buồn nôn chết.

“Cái mùi này. . .chủ thượng không thể phản xạ cả mùi vị sao? Thật sự không ngờ Huyết Nhai Đao Quân vô địch thiên hạ, lại còn có một trải nghiệm như vậy khi còn trẻ, chà chà. . .”

Sở Hi Thanh cũng đang thử.

Hắn cũng tràn đầy đồng cảm, nghĩ thầm Huyết Nhai Đao Quân cũng không dễ dàng nha.

Sau đó hắn cũng hiểu vì sao Huyết Nhai Đao Quân lại cực kỳ tàn nhẫn với Bắc Minh cung, gần như dốc hết sức để tiêu diệt Bắc Minh cung.

Khi hai người Sở Hi Thanh đi sâu vào trong, nước biển liền trở nên trong hơn.

Nơi này cũng có dòng chảy, chứng tỏ hang động này còn có một lối ra khác.

Ngoài ra, khi bọn họ đi sâu khoảng trăm dặm, hang động dần dần mở rộng, cuối cùng tầm nhìn của hai người trở nên rộng rãi, một không gian vô cùng rộng lớn xuất hiện ở trước mắt bọn họ.

Sở Hi Thanh quét mắt nhìn bốn phía, phát hiện nơi này rộng ít nhất một trăm dặm.

Đỉnh hang cao khoảng tám trăm trượng, chính giữa là một khối thổ địa không bị nước bao phủ, giống như một hòn đảo nhỏ. Dòng nước bên ngoài lại giống như sông suối nhỏ trên hang động, chúng quấn quanh đảo rồi chảy ra ngoài.

Điều làm người ta kinh dị nhất là, hòn đảo kia còn tỏa ra kim quang lóng lánh, chiếu sáng toàn bộ khu vực này.

Mấy chục thanh thần binh dài trăm trượng thời cổ đại hoặc nằm ngang dọc hoặc dựng đứng trên hòn đảo nhỏ, để người ta liên tưởng đến tòa chiến trường cổ đại trong bí cảnh thời gian.

Còn kim quang lóng lánh kia lại bắt nguồn từ những bộ xương khô của người khổng lồ ở trên đảo.

Máu thịt của chúng đều bị năm tháng giội rửa, giờ chỉ còn lại một thân xương cốt đang tỏa ra kim quang chói mắt.

“Chiến trường cổ đại?”

Phong Tam bay lên trên hòn đảo nhỏ kia.

Sau khi quét mắt nhìn bốn phía, trong con ngươi lại hiện ra vẻ kinh ngạc: “Hơn một trăm bộ xương khô, đại đa số đều là mạch Kim Ô!”

Chiến trường cổ đại cũng không có gì đáng kinh ngạc, thế gian này có rất nhiều chiến trường cổ đại, ngay của quận Tú Thủy bên Đông Châu cũng có vài nơi.

Để người ta kinh ngạc là, quá nửa người khổng lồ chết ở nơi này đều là một mạch Thái Dương Kim Ô, cũng chính là những bộ xương khô đang tỏa ra ánh sáng màu vàng rực kia.

Chín phân hồn của Sở Hi Thanh đã đọc rất nhiều kinh thư thượng cổ, biết được Cự linh và thần thú thật ra là một mạch.

Chương 1523: Lữ trình của Huyết Nhai (3)

Hầu như tất cả thần thú đều là cự thần viễn cổ biến hóa mà thành.

Mặc kệ là Tam Túc Kim Ô, Hỗn Độn, Cùng Kỳ, hay là Huyền Vũ, Chu Tước. . .tổ tiên của chúng đều là tiên thiên cự thần thời đại viễn cổ.

Ngay cả Long chi cửu tử cũng giống như vậy.

Bọn họ nắm giữ Thiên quy đạo luật trong năm tháng dài dằng dặc, diễn hóa ra hình thái đặc thù, khiến cho hậu duệ của mình cũng chịu ảnh hưởng.

Tại thời cổ đại, những cự thần viễn cổ này đều có thần lực mạnh mẽ, vì vậy có thể duy trì thân thể cự thần, có thể chuyển đổi hình thái cự thần và thần thú.

Hậu duệ của bọn họ lại từ từ mất đi lực lượng, huyết mạch cũng dần dần hỗn tạp, nên đã mất đi năng lực này.

Vì vậy, cái gọi là 'hóa hình' của yêu tộc, thật ra chính là trở về trạng thái nguyên sơ của chúng.

Nói cách khác, khi nhân tộc nắm giữ huyết mạch thần thú và thiên quy thần thú ở một trình độ nhất định, tương lai cũng có thể biến hóa thành thân thể thần thú.

Sở Hi Thanh cũng bay xuống hòn đảo này, liếc mắt nhìn bốn phía: "Những thi thể này chắc là bắt nguồn từ thời kỳ bộ lạc Kim Ô phân liệt. Nghe đồn sau khi Thiên đế Thái Hạo ngã xuống, tộc Kim Ô mạnh mẽ nhất thiên địa khi đó đã phân chia thành mười bộ lạc, được xưng là 'Thập Nhật', bắt đầu tự đánh giết lẫn nhau, làm cho sinh linh thiên địa và các bộ lạc cự thần khác khổ không chịu nổi."

"Mãi đến khi Xạ thần Đại Nghệ xuất hiện, chỉnh hợp lực lượng của các bộ lạc Cự linh, bắn giết Cửu Nhật trong đó, khiến cho tộc Kim Ô nguyên khí đại thương. Nhưng tộc Kim Ô cũng là gặp họa được phúc, từ đó lại hợp nhất lần nữa."

Rất nhiều thần thoại và truyền thuyết ở nơi này có chỗ tương tự với thế giới cũ của hắn, nhưng quá trình và nguyên do lại không giống nhau.

Mà vị Xạ thần Đại Nghệ này vốn chỉ kém vị trí Thiên đế một bước thôi, nhưng lại bị vợ của Thái Hạo là Nhật Ngự ám hại.

Có người nói Nhật Ngự dùng muội muội Nguyệt Ngự của mình để thông gia với Xạ thần Đại Nghệ, sau đó thông qua thủ đoạn kỳ lạ, cuối cùng khiến sức chiến đấu của Đại Nghệ giảm mạnh, sắp thành lại bại.

Sở Hi Thanh lại ngưng thần đánh giá bộ xương khô to lớn nhất ở nơi này.

Vị cự thần này ngồi quỳ chân trên mặt đất, chỉ nửa người trên của hắn cũng cao đến hơn 200 trượng, toàn bộ xương sống và đầu liền giống như một cây cột chống đỡ tòa hang động này.

Chắc đây cũng là lý do vì sao hang động khổng lồ dưới đáy biển này không sụp đổ.

Từ khí tức trên thân thể hắn, đây hiển nhiên là một vị Thần giai.

Đại Nhật Dương Viêm chi pháp và thần phách của hắn đều chưa đến trình độ Vĩnh Hằng, nhưng mà thân thể của hắn lại đạt đến.

Đây cũng là năng lực mà đám tiên thiên cự thần viễn cổ nắm giữ.

Cơ thể và lực lượng của bọn họ mạnh đến cực đoan, chỉ bằng thân thể máu thịt mà đã có thể chứng đạo Vĩnh Hằng, tuổi thọ vô tận.

Nguyên nhân chết của vị cự thần này, chắc là là con cự thú đầu rồng thân sài, toàn thân là vảy màu trắng bạc ở trước người.

Đó chính là một con Nhai Tí!

Thân thể con Nhai Tí này vẫn duy trì được dáng vẻ khi trước, tuy rằng máu thịt bên trong đã bị cháy hỏng, nhưng một thân giáp vảy và xương cốt đều hoàn hảo.

Quanh người nó còn có một ngọn lửa đang thiêu đốt, tỏa ra hào quang như một mặt trời nhỏ.

Cặp sừng của nó cắm thẳng vào phần ngực của vị cự thần này.

Điều này cũng khiến cho con cự thú Nhai Tí này cùng chết với vị cự thần ngồi chân này.

Chung quanh còn có vài thanh thần binh màu đỏ thẫm, đâm thẳng vào nơi sâu xa trong cơ thể của nó.

Thái Dương chân hỏa trên những thanh thần binh này không chỉ hỏa táng máu thịt của nó, mà còn đốt diệt thần phách của nó.

Sở Hi Thanh nhìn thấy con cự thú đầu rồng thân sài anfy, tâm thần nhất thời thả lỏng.

Đồ vẫn còn ở đây, Huyết Nhai Đao Quân không lấy đi.

Lúc này, tiểu Tóc Húi Cua cũng bị khí tức của con cự thú Nhai Tí này hấp dẫn, nó ló đầu ra khỏi ngực Sở Hi Thanh, nhìn vào tộc nhân đã chết từ thời đại viễn cổ này.

Ánh mắt của nó lấp lóe, có vài phần tò mò và vui mừng, cũng ngậm lấy mấy phần kính ý và chia buồn.

Cuồng Kiếm – Phong Tam cũng đang quan sát con cự thú Nhai Tí này.

Hắn biết con cự thú này chính là mục đích của Sở Hi Thanh.

Nơi này còn có thi thể của thần thú và cự thần khác, nhưng không có một bộ thi thể nào sánh được với con Nhai Tí có trình độ ‘Gần Thần’ và cự thần có thân thể ‘Thần giai’ này.

Phong Tam lại khẽ lắc đầu: “Gần Thần mà lại có thể đồng quy vu tận với một Thần giai, con Nhai Tí này chết rất hoành tráng. Đáng tiếc là Kính Thiên và Báo Ứng chi pháp của nó còn kém một chút, bằng không thì đã phản xạ được những thần binh Siêu Phẩm này rồi.”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, con Nhai Tí này không phải là Huyết Nhai Đao Quân.

Thần Ý Xúc Tử Đao của Huyết Nhai Đao Quân tuy bắt nguồn từ Nhai Tí, nhưng cũng thoát ra khỏi Nhai Tí, không chỉ hoàn thiện hơn một bước, mà còn tìm lối đi khác từ trên trụ cột này.

Trước kia, danh tiếng của Nhai Tí không nổi như bây giờ.

Khi mạnh nhất, sức chiến đấu của Huyết Nhai Đao Quân đã tiếp cận Mộc Kiếm Tiên trước khi đăng thần, có thể lấy thân phàm nhân chém giết thần linh.

Nếu như máu thịt và thần phách của vị này cũng có thể bước vào cảnh giới thần linh, chắc chắn sẽ là một trong những nhân vật mạnh mẽ nhất thiên địa.

Chương 1524: Lữ trình của Huyết Nhai (4)

“Ngày xưa, Huyết Nhai Đao Quân vốn chuẩn bị đi theo con đường Thu Thiên Đao, nhưng sau khi nhận được huyết nguyên của con Nhai Tí này, đã thức tỉnh huyết mạch Nhai Tí, lúc này mới chuyển sang tu luyện truyền thừa của Minh Kính Đao Quân, thành tựu uy danh vô địch!”

“Tuy nhiên, khi hắn đến đây thì tu vị có hạn, ngoại trừ huyết nguyên ra thì không lấy được gì cả. Sau đó, không biết vì sao mà Huyết Nhai không quay lại nơi này, cũng không thu lấy thi thể của con Nhai Tí này.”

Sở Hi Thanh hoài nghi là sau khi Huyết Nhai Đao Quân thành danh, sở dĩ không quay lại nơi này là vì đã không nhìn trúng những thứ ở đây.

Cũng có thể là ‘lữ trình’ kia đã để lại bóng ma tâm lý trong lòng Huyết Nhai.

Tuy nhiên, con Nhai Tí này lại rất có ích với Sở Hi Thanh.

Ngoài ra, nơi này còn có vài thứ khiến người ta vui mừng.

Đầu tiên là huyết nguyên của con Nhai Tí này.

Huyết nguyên này bắt nguồn từ vị trí trái tim của Nhai Tí, nơi đó cũng bị một thần binh loại trường mâu đâm thủng một lỗ lớn.

Trái tim của con Nhai Tí này cũng đã bị hỏa táng, vị trí trái tim bây giờ là một đoàn sát lực canh kim cực kỳ tinh khiết.

Đoàn sát lực canh kim này bám sát vào xương sườn Nhai Tí, tự động phản xạ Thái Dương chân hỏa và Đại Nhật thần quang ở chung quanh, khiến cho vài giọt máu màu đỏ sẫm ở bên trong không bị đốt cháy.

Trải qua Thái Dương chân hỏa thiêu đốt mấy trăm ngàn năm, thậm chí là mấy trăm vạn năm, những sát lực canh kim và máu tươi này lại không bị đốt sạch, có thể thấy chúng tinh khiết và mạnh mẽ thế nào.

Khi Sở Hi Thanh đến gần để quan sát, những giọt máu tươi kia bỗng nhiên run lên. Chúng nó chia thành hai, một lớn một nhỏ, nhảy vào trong cơ thể Sở Hi Thanh và tiểu Tóc Húi Cua.

Tiểu Tóc Húi Cua nhận được phần nhiều, khoảng sáu phần mười. Sở Hi Thanh chỉ nhận được bốn phần còn lại.

Sở Hi Thanh nhắm mắt ngưng thần cảm ứng.

Hắn cảm ứng được những huyết nguyên này đang hòa vào huyết mạch và thân thể của hắn.

Quá trình này cực nhanh, dòng máu của Sở Hi Thanh đã bắt đầu sôi trào.

Huyết mạch Nhai Tí cấp mười bốn của Sở Hi Thanh đã có dấu hiệu thăng cấp.

Nhưng quá trình lột xác này khá chậm, có thể cần hai đến ba tháng mới có thể hoàn thành.

Những huyết nguyên này đang bù đắp thiếu sót trong huyết mạch của hắn, đồng thời cường hóa mọi phương diện của hắn.

Mà một khi tăng lên cấp mười lăm, đó chính là Nhai Tí chân huyết, là huyết mạch cấp độ Bán Thần, tương đương với Táng Thiên chân huyết.

Sở Hi Thanh còn nhận ra ý chí sót lại của con Nhai Tí này.

Nó cũng đã tử vong từ lâu, chỉ còn lại một ít ý chí cuối cùng, là ý chí dù thế nào cũng phải truyền thừa huyết mạch xuống.

Sở Hi Thanh âm thầm than thở.

Đáng tiếc là nguyên thần của con Nhai Tí này còn chưa bước vào Thần giai. Bằng không chỉ với những huyết nguyên và chút ý chí ngàn tỉ năm chưa bị tiêu diệt này, thì cũng có cơ hội phục sinh nó.

Thậm chí nếu như không có hắn và Huyết Nhai đến đây, có lẽ đoàn huyết nguyên và sát lực canh kim này sẽ diễn hóa ra một con 'Nhai Tí' mới, giống như tiểu Tóc Húi Cua vậy.

Nói đến sát lực canh kim này thì Sở Hi Thanh lại mừng rỡ

Đây là sát lực cực hạn nhất, tinh thuần nhất, là ý chí bất khuất còn sót lại ngưng tụ với canh kim trong cơ thể hóa thành, cũng là một loại cương sát rất thích hợp với mạch Nhai Tí.

Sở Hi Thanh lập tức chia nó ra làm hai, dung nhập vào trong Hữu Vô Hình Hỗn Nguyên thần sát và Vô Tướng Thần Phong sát.

Loại sát lực canh kim này có thể làm cho hai loại sát lực của hắn cường hóa lên gấp đôi!

"Hình như lân phiến và xương cốt của con Nhai Tí này vẫn dùng được."

Cuồng Kiếm – Phong Tam đánh giá con Nhai Tí một chút: "Bọn chúng bị thiêu đốt ngàn tỉ năm, bên trong không chỉ ẩn chứa Thiên quy đạo luật Nhai Tí, mà còn có Đại Nhật Dương Viêm chi pháp."

"Huyết Nhai Đao Quân không thu lấy chúng là vì những lân phiến và xương cốt này đã bị phá hỏng kết cấu vốn có, không đủ tinh thuần. Nhưng chúng nó lại rất thích hợp với ngươi. Sau này có thể tìm một vị Khí sư đỉnh cấp, luyện cho một bộ chiến giáp mạnh mẽ cho ngươi, cấp độ ít nhất cũng là nhất phẩm. Còn cả rất nhiều thần binh ở nơi này. . ."

Phong Tam quét mắt nhìn một đống thần binh thời thượng cổ, trong mắt hiện ra ý mừng: "Cương sát của chúng nó cực kỳ nồng nặc và tinh khiết."

Phong Tam hắn cũng có thể lấy được lợi ích từ đây.

Cương sát Dương tính tinh khiết như vậy là thế gian hiếm thấy.

Còn về phần bản thân những thanh thần binh này thì coi như xong.

Thế gian xưa nay đều không thiếu tài liệu chế tạo thần binh, thiếu chính là Khí sư luyện chế thần binh.

Thần binh nhất phẩm cũng rất khó nung chảy và phân giải.

Lúc này, Phong Tam bỗng nhiên ồ một tiếng, hắn quay đầu nhìn về vị trí hai mắt của Nhai Tí: “Chủ thượng, nhìn hai mắt của Nhai Tí kìa.”

Chương 1525: Thần Dương thay đổi

Sở Hi Thanh đang cảm nhận biến hóa trong cơ thể.

Hắn nghe vậy thì mở mắt ra, nghi hoặc nhìn vào hai mắt của Nhai Tí.

Sau đó, tâm thần của Sở Hi Thanh chợt lạnh lẽo.

Đôi mắt vốn đang đóng chặt của Nhai Tí, bây giờ đã mở ra.

Cặp mắt màu hoàng kim kia đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Sau đó, Sở Hi Thanh liền thấy hai đạo xạ tuyến màu vàng chiếu rọi vào trong mắt hắn.

Xạ tuyến này cực kỳ bất ngờ, tốc độ cực nhanh.

Sở Hi Thanh bất ngờ không kịp chuẩn bị, hai viên Thần Ý Đao Tâm lại lập tức sinh ra phản ứng, tự động điều động thần thức và cương lực của Sở Hi Thanh, nỗ lực phản xạ và đẩy xạ tuyến qua một bên.

Nhưng ngay sau đó, hai đạo xạ tuyến này trực tiếp hòa vào trong Thần Ý Đao Tâm của Sở Hi Thanh, khiến cho mắt và đầu của Sở Hi Thanh đều đau đớn không thôi, thần hồn rung động kịch liệt.

Sở Hi Thanh không khỏi kêu rên một tiếng, ngũ quan thất khiếu đều là máu tươi.

“Chủ thượng!” Phong Tam kinh hãi đến biến sắc, nhưng sau khi nhìn kỹ Sở Hi Thanh, thì hắn lại yên tâm.

Huyết khí dồi dào, thần hồn viên mãn, chắc là không có gì đáng lo.

Không chỉ không có việc gì, mà hình như còn được lợi ích rất lớn.

Lúc này, Bạch Tiểu Chiêu đang nằm ngủ trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh cũng giật mình tỉnh lại, nàng ngạc nhiên nghi ngờ nhìn xuống:

“Huynh trưởng, ngươi sao thế?”

“Không sao!”

Sở Hi Thanh dùng tay che mắt mình, trong lòng lại cực kỳ kinh ngạc.

Hắn biết hai đạo kim quang dung nhập vào trong Thần Ý Đao Tâm là thứ gì.

Đó chính là hai thiên quy Nhai Tí hoàn chỉnh!

Ngoài ra, hắn còn thức tỉnh một loại thần thông liên quan đến con mắt.

Đó là thần thông độc nhất của Nhai Tí.

Cũng trong khoảnh khắc này, con cự thú Nhai Tí kia như mất đi tất cả chống đỡ, toàn bộ khung xương và vảy giáp trên người đều sụp đổ, rơi xuống mặt đất. Thái Dương chân hỏa vô cùng vô tận ở bên trong cũng nổ tung ra bốn phía.

Những Thái Dương chân hỏa kia đều ngậm lấy thiên quy Dương viêm và Nhiên Thiên hoàn chỉnh, có thể đốt cháy tất cả.

Ngoài ra, trên những thần binh kia cũng bùng nổ ra một bó Đại Nhật thần quang cực kỳ nguy hiểm.

Sở Hi Thanh phản ứng rất nhanh, Kính Hoa Thủy Nguyệt đao của hắn ‘sặc’ một tiếng rồi ra khỏi vỏ, phản xạ và đẩy tất cả mọi thứ.

Chỉ một lát sau, những thanh thần binh kia đều trở nên ảm đạm, khôi phục yên lặng.

“Sao rồi?” Ánh mắt Phong Tam ngậm lấy vẻ thân thiết: “Đó dường như là thiên quy Nhai Tí?”

Sở Hi Thanh lắc lắc đầu nói: “Là lực lượng huyết mạch Nhai Tí, bị Thái Dương chân hỏa ép vào trong đôi mắt, nhưng tiếc là chỉ khoảng hai mươi một tầng…”

Ý mừng trên mặt hắn lại nồng nặc hơn.

Tuy rằng Nhai Tí võ ý của Sở Hi Thanh cũng đến tầng 20.

Nhưng chỉ có 14 tầng trong đó là của bản thân hắn.

Sáu tầng còn lại đều là ngoại lực, phù phiếm không thật.

Trong mắt cao thủ chân chính, chân lý võ đạo của hắn có rất nhiều kẽ hở.

Tựa như Sở Vân Vân, khi nàng nghiêm túc thì Sở Hi Thanh không thể phản xạ nổi một phần mười lực lượng của nàng.

Đó vẫn là Sở Vân Vân mười không còn một đấy.

Mà bây giờ, sau khi thiên quy Nhai Tí hòa vào trong Thần Ý Đao Tâm, tuy rằng cũng chỉ có 21 tầng, nhưng lại cực kỳ kiên cố.

Bởi vì những bộ phận không kiên cố kia, đã bị Thái Dương chân hỏa đốt sạch rồi.

Hai mắt Phong Tam sáng ngời: “Vậy cũng rất lợi hại, sau khi thiên quy này dung nhập vào, dù chủ thượng đối đầu với cao thủ nhất phẩm thì cũng không quá chịu thiệt trên phương diện Thiên quy đạo luật.”

Đương nhiên, đối kháng ở cấp độ cao không chỉ là dựa vào Thiên quy đạo luật.

Nhưng trên thế giới này, có ngũ phẩm nào làm được đến nước này?

Sở Hi Thanh thì lại nghĩ thầm, không chỉ như vậy.

Sau khi thiên quy Nhai Tí hòa vào đao tâm, năng lực của hai viên Thần Ý Đao Tâm này lại tiến thêm một bước.

Dựa theo pháp môn của Huyết Nhai Đao Quân, Sở Hi Thanh vốn phải tự cô đọng thiên quy Nhai Tí bên trong đao tâm của mình.

Bây giờ hắn lại nắm giữ sớm hơn, hơn nữa còn là tầng 21, cực kỳ kiên cố.

“Đây là cơ duyên của chủ thượng, Huyết Nhai Đao Quân năm đó chắc là không phát hiện ra thứ trong đôi mắt Nhai Tí, nhưng cũng may là hắn không phát hiện, bằng không hắn cũng không chịu nổi, cũng không gánh chịu nổi lực lượng của những thanh thần binh này.”

Phong Tam hơi lắc đầu: “Đáng tiếc Huyết Nhai Đao Quân lại không báo vị trí nơi này cho tông môn, bằng không tông ta có thể mượn huyết nguyên Nhai Tí này để bồi dưỡng một hai Huyết Nhai thánh truyền. Đáng tiếc. . .”

Hắn nói đến chỗ này, vẻ mặt chợt hơi động, liền nhìn nhau với Sở Hi

Thanh.

Trong đầu hai người đều xuất hiện một ý nghĩ, lẽ nào vị này sợ cuộc ‘lữ trình’ của mình bị bại lộ, mất mặt xấu hổ?

“Không đến mức đó, Nhai Tí Đao quan hệ đến hưng suy của tông ta, Đao Quân sẽ không vì mặt mũi của mình mà giấu diếm.”

Sở Hi Thanh nói đến đây, vẻ mặt lại hơi động: “Thì ra là như vậy, là thần chú nguyền rủa! Bên trong huyết nguyên này có nguyền rủa của Kim Ô. Tất cả Kim Ô ở nơi này đều thiêu đốt khí huyết và tinh hồn còn sót lại của họ, nguyền rủa kẻ thù của bọn họ, đây là phản phệ cuối cùng của bọn họ.”

Theo huyết nguyên hòa tan vào máu của hắn, một luồng lực lượng Dương viêm cũng bạo phát trong cơ thể hắn.

Thậm chí có một tia ngọn lửa màu vàng óng bắt đầu tràn ra ngoài, thiêu đốt cơ thể hắn, làm cho hắn giống như một bó đuốc.

Chương 1526: Thần Dương thay đổi (2)

“Thần chú nguyền rủa?” Bạch Tiểu Chiêu không khỏi nắm chặt tóc của Sở Hi Thanh, vẻ mặt hoang mang: “Huynh trưởng, chúng ta đi Lê Sơn, đi tìm Lê Sơn Lão Mẫu.”

Nàng biết Tần Mộc Ca chết vì thần độc thần chú, đến nay vẫn phải chịu nỗi khổ của độc chú.

“Không có chuyện gì.”

Sở Hi Thanh cười vuốt ve đầu của Bạch Tiểu Chiêu: “Quên ta có Thần Ý Xúc Tử Đao sao? Thần chú này không làm gì được ta. Nếu thật sự không được, thì còn có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, có thể làm cho thân thể trở về trạng thái một ngày trước. Chỉ là tiểu Tóc Húi Cua có hơi phiền toái.”

Hắn đang dùng Nhai Tí Đao để gạt bỏ những chú lực này ra ngoài.

Thần chú của Kim Ô rất mạnh mẽ, cực kỳ bá đạo, nhưng lại kém xa Lục âm Hoàn Hồn Chú trong cơ thể hắn.

Mà lúc này, toàn thân tiểu Tóc Húi Cua cũng đã xuất hiện ngọn lửa màu vàng.

Tên tiểu tử này không thể không nhắm mắt lại, cố gắng chống đỡ.

Vẻ mặt Phong Tam lại thoải mái: “Thì ra là như vậy, nghe nói hồi nhỏ, cứ cách nửa tháng là Huyết Nhai Đao Quân sẽ bị Dương hỏa đốt thân, đau đến không muốn sống, sau này còn càng ngày càng mãnh liệt hơn, mãi đến khi Nhai Tí Đao đại thành thì mới chuyển biến tốt.”

“Đó chắc là vì thần chú nguyền rủa này rồi, người bình thường là không chịu nổi, không biết Huyết Nhai Đao Quân chịu đựng thế nào nữa. Nhưng bản thân hắn cũng không muốn hậu bối của mình chịu nỗi khổ này.”

Chịu đựng huyết nguyên, nhất định phải gánh chịu thần chú, mà tu vị càng mạnh thì chú lực càng mạnh. Vì vậy mạnh như nhất phẩm cũng khó có thể đối kháng.

Vì vậy, đây là chuyện mà Vô Tướng thần tông không giải quyết được.

Nhưng Huyết Nhai Đao Quân trẻ tuổi trong bí cảnh thời gian lại nói chuyện này cho Sở Hi Thanh biết.

Là cho hắn thần chú nguyền rủa của Kim Ô không thể làm gì Sở Hi Thanh sao?

Sở Hi Thanh ngồi khoanh chân, một mặt bài trừ chú lực trong cơ thể, một mặt chống lại ngọn lửa ngoài cơ thể.

Hắn phát hiện cái nguyền rủa này không làm gì được hắn.

Một mặt là hắn có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết và Thần Dương, có thể trực tiếp hấp thụ lực lượng Dương viêm trong chú lực, không những không tổn hại mà còn có lợi ích rất lớn. Một mặt là Huyết tùng Thần hạch trong cơ thể hắn đang tự động vận chuyển, giúp hắn bài trừ và chống đỡ.

Sở Hi Thanh tập trung nhiều vào tiểu Tóc Húi Cua hơn.

Tiểu Tóc Húi Cua cũng có thể dùng chung ba loại thiên phú huyết mạch của hắn, nhưng cách vận dụng của nó thì lại kém xa Sở Hi Thanh.

Bảy canh giờ sau, khi ngọn lửa vàng trên người tiểu Tóc Húi Cua và Sở Hi Thanh biến mất, Sở Hi Thanh vẫn cau mày.

Tuy rằng thần chú nguyền rủa của Kim Ô không tổn thương hắn, nhưng hắn lại tạm thời không thể loại bỏ hoàn toàn.

Chú lực này vẫn quấy nhiễu hắn, thỉnh thoảng lại bùng nổ một trận, mãi đến khi Sở Hi Thanh đạt đến cảnh giới như Huyết Nhai Đao Quân mới thôi.

Có điều, không cần nói với Phong Tam và Bạch Tiểu Chiêu biết chuyện này, chỉ có thể làm cho bọn họ lo lắng.

Sở Hi Thanh đang do dự, không biết có nên sử dụng năng lực Vĩnh Tại hay không, để thân thể và nguyên thần trở về trạng thái của một ngày trước.

Nhưng làm như vậy, huyết nguyên của Nhai Tí cũng biến mất.

Sở Hi Thanh suy nghĩ một chút, vẫn là từ bỏ.

Nhai Tí chân huyết cấp mười lăm là một ngưỡng cửa cấp bậc Bán Thần, rất khó vượt qua.

Nếu để hắn tự tích trữ lực lượng để đột phá, vậy có thể phải mất hai năm.

Mà bây giờ, hắn chỉ cần hai tháng là có thể vượt qua ngưỡng cửa này.

So với lợi ích thì hậu hoạn này chỉ nhỏ bé không đáng kể.

Sở Hi Thanh lại mở mắt ra, chỉ thấy Phong Tam đã thu thập lân phiến và xương cốt của Nhai Tí, rồi xếp gọn gàng trước mặt hắn.

Còn cả hai cái sừng đâm vào cự thần kia của Nhai Tí cũng bị hắn rút ra.

Hình thể của con Nhai Tí này rất lớn, cao đến gần hai trăm trượng. Không gian bên trong nhẫn Càn Khôn của Sở Hi Thanh chỉ có hai trượng hai thước, không thể mang đi hết, cho nên Phong Tam chỉ lấy tinh hoa.

Hắn lấy những lân phiến mạnh nhất, dẻo dai nhất, kiên cố nhất, còn cả hàm răng, xương sọ và xương ngón chân.

Đó đều là bộ phận cứng rắn nhất.

“Chỉ có thể mang ra ngoài những thứ này, sau này chủ thượng có thời gian thì có thể quay lại đây. Ngoài ra, khi ta cô đọng sát lực thì phát hiện thần chú nguyền rủa của Kim Ô không chỉ ở trong huyết nguyên, mà là toàn bộ hang động này, đây là một nơi bị nguyền rủa.”

Sắc mặt Phong Tam nghiêm túc, chỉ chỉ quanh đây: “Vì vậy, nơi này không thể ở lâu, bằng không sẽ trúng nguyền rủa. Còn cả những lân phiến và xương cốt này cũng có thể có nguyền rủa, nhưng đối với chủ thượng mà nói, đây lại là một chỗ tốt. Sau khi chế tạo thành chiến giáp, lại có thêm chú lực mạnh mẽ.”

Lúc này, Bạch Tiểu Chiêu cũng bị ép tránh về một góc của hang động.

Nàng nằm nhoài trong nước, hai mắt nhắm nghiền, đang toàn lực chống lại chú lực.

Sở Hi Thanh giơ tay hút một cái, ôm Bạch Tiểu Chiêu vào trong lòng.

Theo tay hắn vuốt ve đỉnh đầu của Bạch Tiểu Chiêu, vẻ mặt của nàng lập tức nới lỏng, lại mở mắt ra lần nữa.

Sau đó Sở Hi Thanh lại khẽ mỉm cười: “Phong tiên sinh chờ ta một lát, ta còn muốn lấy vài thứ.”

Chương 1527: Thần Dương thay đổi (3)

Thân thể của hắn lơ lửng giữa trời, bắt đầu kích thích huyết mạch Thần Dương.

Chỉ một lát sau, tất cả lực lượng chí dương chí thuần bên trong hang động đều bị hắn hấp dẫn, bay thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Đó đều là bộ phận chí dương chí thuần bắt nguồn từ những bộ hài cốt cự thần kia.

Nhưng Sở Hi Thanh chỉ lấy năm giọt tinh huyết trong mắt vị cự thần Thần giai kia.

Huyết mạch Thần Dương và huyết mạch Kim Ô vẫn rất khác biệt.

Nhưng là lực lượng Thần Dương lại là lực lượng chi tinh chí thuần chí dương trên thế gian, cấp độ của nó còn cao hơn cả Thái Dương.

Trong mặt trời có tạp chất, nhưng trong Thần Dương thì không.

Tuy nhiên, thân thể vị cự thần này đã vào Vĩnh Hằng, tinh huyết của hắn cũng đã đạt đến mức độ tinh khiết.

Hơn nữa, dù hắn đã chết rồi, nhưng lực lượng của hắn để lại vẫn luôn đối kháng với con Nhai Tí kia.

Trong trăm vạn năm tháng, tất cả tạp chất trong huyết nguyên đã bị đốt sạch.

Sau khi mấy giọt tinh huyết này vừa nhập thể, trong đầu Sở Hi Thanh lại xuất hiện một tin tức.

---Ngươi tiếp xúc với huyết nguyên của Kim Ô Thần tộc, nhận biết được tinh thần của Kim Ô Thần tộc để lại, có thể tiêu hao 20 vạn điểm huyết nguyên để đổi thẻ thần chiêu Đại Nhật Vô Lượng của Kim Ô Thần tộc.

Chú: Lấy tinh thần của Kim Ô Thần tộc để lại ra ngoài, ngươi có thể hấp thu huyết nguyên dễ dàng hơn.

Không ngờ con Kim Ô Thần tộc này tử vong mấy trăm vạn năm, lại còn có tinh thần ý chí còn sót lại.

Loại tồn tại đã chứng đạo Vĩnh Hằng này, quả nhiên là không dễ giết chết.

Hắn lập tức lựa chọn đồng ý.

Hai mươi vạn điểm huyết nguyên để đổi lấy một thức thần chiêu, cảm giác không quá có lời.

Dù sao hắn đổi thẻ thần chiêu trên Huyết Nhai thần đao cũng chỉ mất có một vạn điểm huyết nguyên một tấm.

Nhưng nếu như có thể giúp hắn hấp thu năm giọt tinh huyết này, thì vẫn rất có lời.

Ngya khi Sở Hi Thanh đồng ý, trong đầu óc của hắn bỗng nhiên nổ vang.

Nguyên thần của Sở Hi Thanh rung chuyển, khí huyết trong cơ thể cũng bắt đầu nổ vang.

Rất nhiều lực lượng Dương tính bị dẫn dắt ra.

Chúng nó tụ tập lại một chỗ, rồi bắt đầu lao về phía phong ấn bên trong nơi sâu xa của huyết mạch.

Khi tầng phong ấn kia bị đánh vỡ, một thân Dương hỏa của Sở Hi Thanh càng dồi dào hơn. Một ngọn lửa màu vàng óng lao ra khỏi cơ thể Sở Hi Thanh.

Bạch Tiểu Chiêu đang nằm trong lòng hắn sợ hết hồn, vô thức muốn né tránh ngọn lửa này.

Sau đó nàng lại phát hiện, những ngọn lửa màu vàng này chỉ có nhiệt độ cao hơn bình thường một chút, ngoại trừ làm cho bên trong cơ thể nàng thấy hơi khô nóng ra, thì không có gì dị thường.

Không chỉ không có dị thường, trái lại còn làm cho khí huyết của nàng dồi dào hơn.

Bạch Tiểu Chiêu hơi suy ngẫm, cuối cùng cũng biết huyết mạch Thần Dương của Sở Hi Thanh đã bước vào tầng 15.

. . .

Sở Hi Thanh chịu đựng đau đớn trong cơ thể, vừa nhìn bảng nhân vật trước mắt.

Hắn phát hiện tuổi thọ của mình từ 7213 ngày giảm xuống còn không đủ 3000 ngày.

Sở Hi Thanh lập tức hiểu ra, đây là vì tử khí ẩn chứa bên trong huyết nguyên của Nhai Tí và Kim Ô.

Sau đó, hắn đưa mắt nhìn vào Thần Dương cấp mười lăm.

Trong đầu Sở Hi Thanh lập tức xuất hiện một đoạn tin tức.

---Thần Dương có thể vĩnh viễn cường hóa sáu lần tố chất cơ thể, năm lần lượng chân nguyên, năm lần lực lượng nguyên thần, hơn nữa chưởng khống tất cả lực lượng thuộc tính Dương trên thế gian, cũng sinh sôi thần uy Thần Dương và Tam Tượng, sinh thành Đại Nhật Thần Dương, nắm giữ năng lực Thiếu Dương, Dương Minh, Thái Dương và Dương độn, cũng thức tỉnh Dương Nguyên!

Mấy năng lực cũ cũng không khác biệt gì nhiều, chỉ là được cường hóa thêm.

Chủ yếu là Dương Nguyên mới thức tỉnh.

Dương Nguyên: Có thể mở chín khiếu huyệt nguyên dương trên cơ thể, dùng để tích trữ Thần Dương nguyên lực. Có thể mở khiếu huyệt nguyên dương trong chiến đấu, cường hóa sức chiến đấu trên diện rộng. Cấp độ trước mắt, khiếu huyệt nguyên dương có thể cường hóa nửa phẩm, lúc cực hạn có thể đánh vỡ giới hạn nhân thần trong giây lát, để người tiến vào trạng thái Bán Thần.

Chú: Có thể sử dụng đan dược và thiên tài địa bảo chí thuần chí dương, tu hành công pháp tính chất cực dương, mượn lực lượng chí bảo cực dương để gia tốc tích trữ Thần Dương nguyên lực.

Chú: Khiếu huyệt nguyên dương có hại với thân thể, cái gọi là dương cực thì suy, âm cực thì hư, kháng long hữu hối, trăng tròn sắp lặn. Ngươi cần nhanh chóng đạt được huyết mạch Thần âm, Nguyên âm hoặc Cửu âm, hoặc là song tu với người có huyết mạch Thần âm và Nguyên âm.

Khác với trước kia là, mấy chữ cuối cùng này đã biến thành chữ đỏ.

Cùng lúc đó, trong lòng Sở Hi Thanh cũng sinh cảm ứng.

Hắn phát hiện thứ kỳ dị chui vào trong trái tim hắn từ ao máu trên Bất Chu sơn kia, bỗng nhiên có một chút dị động.

Sở Hi Thanh vẫn chưa thể biết được nó là thứ gì, nhưng tâm thần của hắn lại có chút liên hệ với thứ này.

Tố Phong Đao và Sở Vân Vân đều nói không sai, thứ này vô hại với hắn. Hơn nữa, chỉ cần thứ này tiếp tục ở trong cơ thể hắn, sớm muộn gì cũng bị hắn luyện hóa, đánh dấu ấn ký của hắn.

Chương 1528: Cực Đông Băng Thành

Hai canh giờ sau, Sở Hi Thanh và Phong Tam bay ra khỏi mặt biển.

Hang động kia quả nhiên là có lối ra khác, là một nơi nằm cách đó mấy trăm dặm, đã tiếp cận phạm vi biển sâu.

Sau khi Sở Hi Thanh hoàn thành công việc, hắn và Phong Tam bay hết tốc độ, nhưng phải mất một khắc mới có thể đi ra.

Bởi vậy có thể thấy trạng thái khi đó của Huyết Nhai như thế nào.

Nếu như hắn nhớ đến lối ra này, bọn họ cũng không cần phải khó khăn như vậy, trực tiếp ra vào từ đó là được.

Vấn đề là khi Huyết Nhai Đao Quân đi ra, thần trí hỗn loạn, đừng nói là nhớ vị trí, ngay cả địa hình xung quanh cũng không phân biệt nổi.

“Có lẽ Đao Quân trong bí cảnh cũng không ngờ được là chủ thượng lại lấy được nhiều thứ như vậy.”

Phong Tam cũng rất thỏa mãn với thu thạch lần này.

Trong nhận thức của hắn, hắn rất chờ mong Sở Hi Thanh trở thành Huyết Nhai Đao Quân tiếp theo, từ đó vô địch thiên hạ, khiến cho nhân tộc phương bắc có cơ hội thoát khỏi lao tù.

Nên thực lực của Sở Hi Thanh càng mạnh, hắn càng vui mừng.

Mà hành trình đáy biển lần này tuy hơi buồn nôn, nói khó nghe một chút chính là chạy vào ao phân của con Tòa Côn kia một lần, nhưng sức chiến đấu của Sở Hi Thanh lại tăng lên thật.

Thậm chí có thể nói là lại lột xác lần nữa.

Bất kỳ thiên phú huyết mạch nào lên cấp mười lăm, đều sẽ xuất hiện biến hóa về chất, huống hồ là huyết mạch cấp độ Thần giai như Thần Dương.

Phong Tam cảm thấy tâm linh mình rất thỏa mãn, rất vui mừng.

Hắn ôm kiếm trong ngực, giọng điệu cung kính: “Chủ thượng, tiếp đó chúng ta đi đâu?”

Sở Hi Thanh vốn muốn nói là đi Đông Châu.

Kế hoạch của hắn là nhanh chóng chạy đến quận Tú Thủy Đông Châu.

Thiết Tiếu Sinh đã sắp không chống đỡ nổi, mỗi ngày đều sứt đầu mẻ trán.

Nhưng hắn còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, thì lại nghĩ đến dòng chữ đỏ cuối cùng kia.

“Ta nhớ Cực Đông Băng Thành ở ngay gần đây, binh mã của bọn họ đã đánh vào lục địa, tòa Băng Thành kia vẫn treo lơ lửng ở bên bờ quận Thiên Hải.”

Sở Hi Thanh cầm thanh Kính Hoa Thủy Nguyệt đao, tay phải lại xoa cằm trầm ngâm.

Hắn trầm ngâm một lúc lâu, sau đó liền quyết đoán: “Chúng ta đến Băng Thành trước! Đi thăm một người bạn của ta, sau đó lại xuôi nam cũng không muộn.”

Vị thành chủ tỷ tỷ kia rất tốt với hắn, tặng không hắn một thanh bảo đao.

Sở Hi Thanh lại không thể yên tâm thoải mái mà thu không như vậy, sớm muộn gì cũng phải đến nhà cảm ơn.

Nếu hôm nay đã đến gần, nào có đạo lý đi qua mà không vào?

Khi Sở Hi Thanh điều động Dục Nhật thần chu đi đến vùng biển phía đông quận Thiên Hải, hắn liền phát hiện bầu trời nơi này đều là phi thuyền tuần tra của Cực Đông Băng Thành.

Nơi này còn cách Cực Đông Băng Thành khoảng tám trăm dặm, nhưng cảnh giới cực kỳ nghiêm ngặt.

Sở Hi Thanh đương nhiên có thể điều khiển Dục Nhật thần chu xông vào.

Tốc độ của những phi thuyền kia làm sao có thể sánh bằng Dục Nhật thần chu của hắn.

Nhưng mà không cần thiết.

Sở Hi Thanh kết pháp ấn, mở màn sáng của Thần Khế thiên bi ra.

Hắn vốn dùng bộn viên linh thạch trung phẩm trị giá vạn lượng bạc để viết bốn chữ ‘Đến Băng Thành’ và ‘Đón’.

Nhưng thời điểm này, bóng người của Lục Loạn Ly và Tần Mộc Ca lại lóe lên trong đầu hắn.

Sở Hi Thanh lắc lắc đầu, nghĩ thầm mình cần gì phải lãng phí tiền chứ?

Huống hồ chữ quá ít, người ta cũng chưa chắc đã hiểu được.

Sở Hi Thanh liền lấy một thanh Càn Khôn phi kiếm ra, sau đó ngưng tụ một ít khí Thần âm của Vấn Thù Y trong cơ thể hắn.

Khí Thần âm đã không còn bao nhiêu.

Sở Hi Thanh cũng không luyện hóa, mà những khí Thần âm này bị huyết mạch Thần Dương của hắn hao mòn hơn nửa.

Bởi vậy có thể thấy được, hệ thống nhắc nhở không phải không có đạo lý.

Nhưng chỗ còn sót lại này, cũng đủ để hắn khóa chặt khí tức để gửi Càn Khôn khi kiếm.

Sau đó, Sở Hi Thanh liền kiên trì chờ đại tại chỗ.

Chỉ một lát sau, trước mặt hắn lại xuất hiện một màn ánh sáng, đồng thời có một hàng chữ ở trên đó.

“Hi Thanh, ngươi đã đến quận Thiên Hải? Xin mời Hi Thanh chờ một lát, ta sẽ phái người đi đón ngay. Phía trước đang đại chiến, ta cần tọa trấn ở Băng Thành, không thể tự đi đón, chớ trách!”

Từ những hàng chữ này của Vấn Thù Y, có thể thấy được vị thành chủ tỷ tỷ này cực kỳ vui mừng khi hắn đến.

Nhưng sau khi Sở Hi Thanh nhìn thấy cảnh này, sắc mặt hắn lại đen xì.

Sau đó lại có vài dòng chữ làm cho hắn run rẩy.

Sở Vân Vân: Vì sao?

Chỉ hai chỉ ngắn ngủi này, lại làm cho Sở Hi Thanh cảm thấy lạnh lẽo từ đầu đến chân.

Bây giờ rõ ràng là mùa hè, Sở Hi Thanh lại cảm thấy toàn thân lạnh buốt.

Lục Loạn Ly: Vì sao đi Thiên Hải?

Ý lạnh của vị này không mãnh liệt như Sở Vân Vân.

Nhưng Sở Hi Thanh lại có ảo giác, chỉ cảm thấy một luồng Khổng Tước đao ý cực kỳ mạnh mẽ đang chỉ thẳng vào mi tâm mình.

Kế Tiễn Tiễn: Vạn hộ đại nhân!

Đây là nhắc nhở hắn là Vạn hộ Cẩm y vệ của triều đình, không nên cấu kết với phản tặc.

Khóe môi Sở Hi Thanh không phải co quắp lại, nghĩ thầm các ngươi rất có tiền sao? Gửi nhiều chữ như vậy để làm gì?

Chương 1529: Cực Đông Băng Thành (2)

Hắn suy nghĩ rất nhanh, sau đó cắn răng dùng linh thạch để đáp lại.

“Lần này về Đông Châu, đi ngang qua Thiên Hải, tiện đường ghé thăm, cảm ơn thành chủ tặng đao. Nếu thành chủ bận rộn không tiện, hôm khác Sở mỗ lại đến.”

Sau khi hắn gửi tin này, Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly đều không nói gì thêm.

Vấn Thù Y đại khái cũng cảm thấy bầu không khí không đúng, lần này cũng chỉ gửi vài chữ ngắn ngủi.

“Ta đã lệnh cho cháu gái đi đón, xin mời Hi Thanh chờ một lát.”

Sở Hi Thanh sinh lòng ngờ vực.

Cháu gái Vấn Thù Y là ai?

Chưa từng nghe qua.

Nghe đồn Nhất Kiếm Khuynh Thành chỉ có hai cô con gái, đều là cao thủ Thiên Bảng ở sáu bảy trăm năm trước.

Một cái là Băng Thành Cực Kiếm – Trưởng Tôn Nhược Ly, một cái là Băng Thành Phong Kiếm – Trưởng Tôn Nhược Lam.

Người trước từng xếp hạng 32 Thiên Bảng, người sau từng xếp hạng 17 Thiên Bảng, cả hai đều là cao thủ và cột chống trời của Cực Đông Băng Thành, bây giờ đều có sức chiến đấu của mười vị trí đầu Thiên Bảng.

Sở Hi Thanh lại hơi lắc đầu.

Ngày xưa, có không ít hoàng tộc của nước Trấn Hải trốn ra biển, nói không chừng Cực Đông Băng Thành còn có những cao thủ khác, chỉ là rất ít người biết mà thôi.

Bạch Tiểu Chiêu cũng ngờ vực, cúi đầu nói: “Huynh trưởng, chúng ta không tiện đường nha, còn phải đi vòng hơn vạn dặm nữa kìa.”

Sở Hi Thanh cười tủm tìm, vỗ vỗ đầu Bạch Tiểu Chiêu, giọng điệu sâu xa: “Tiểu Chiêu, ngươi phải hiểu, có những lúc nói dối sẽ không tổn thương người, chân tướng mới là lưỡi đao.”

“Tiểu Chiêu, tuy rằng ngươi mới sinh ra không lâu, nhưng yêu lực cũng sắp bước vào thời kỳ thanh niên. Phải biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói, hiểu chưa?”

Bạch Tiểu Chiêu suy tư gật gật đầu.

Tuy rằng nàng nửa hiểu nửa không, nhưng lại cảm giác như rất có đạo lý nha.

Hơn nữa, nàng có linh cảm, nếu như nàng nói không hiểu, vậy hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Khoảng tầm một khắc sau, một đạo ánh sáng màu trắng bạc bay đến.

Đí là một chiếc phi thuyền màu trắng bach, tạo hình hơi tương tự với Thái Sơ Băng Luân của Vấn Thù Y.

Nó dài khoảng trăm trượng, thân chiến hạm hẹp dài, toàn thân óng ánh long lanh, đoạn đuôi còn có một mặt trăng đang xoay tròn.

Người bay ra khỏi chiếc thuyền này, lại chính là Băng Thành Cực Kiếm – Trưởng Tôn Nhược Ly mà Sở Hi Thanh từng gặp.

Nàng nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt ngờ vực không thôi, sau đó lại ngậm lấy vài phần cảnh giác.

“Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh? Ngươi chính là khách quý mà mẫu hậu nói?”

Trưởng Tôn Nhược Ly cũng nghe nói đến thanh danh của Sở Hi Thanh.

Sau lần gặp mặt ở Quy Khư, danh tiếng của thiếu niên này gần như quét ngang giang hồ.

Nhưng mà bản tính của nàng kiêu ngạo, sao lại để một hậu bối chưa dứt sữa vào mắt?

Đừng nói là Sở Hi Thanh bây giờ còn chưa trưởng thành, mặc kệ là tu vị, sức chiến đấu hay địa vì đều kém xa nàng.

Du là tu vị của người này tăng lên, Trưởng Tôn Nhược Ly nàng cũng không để ý.

Nhưng bây giờ, nàng lại lo lắng về quan hệ của người này và mẫu hậu.

Ngày đó, sau khi Vân Hải tiên cung kết thúc, nàng liền nghe thấy mấy người đi theo nói, biết được thái độ của mẫu hậu với Sở Hi Thanh có chút không bình thường.

Giữa hai người dường như có thứ gì đó.

Mà bây giờ, cái thằng nhãi ranh này lại còn tìm đến cửa, được mẫu hậu coi là khách quý.

Mẫu hậu sẽ không . . . chứ?

Trưởng Tôn Nhược Ly nhìn gương mặt tuấn tú đẹp như yêu này của Sở Hi Thanh, trong lòng lại xuất hiện một ý nghĩ hoang đường.

Chỉ nói đến tướng mạo, cái thằng nhãi ranh này quả thật là có chút tiền vốn, đủ để lừa bịp bất kỳ thiếu nữ nào, cũng có thể để cho tất cả thiếu phụ và phu nhân say mê.

Sau đó nàng lại nhìn thấy cây đao bên hông của Sở Hi Thanh.

Hai mắt Trưởng Tôn Nhược Ly nhất thời co lại.

Tuy rằng đao vẫn trong vỏ, nhưng nhìn hình dạng và hình thức của vỏ đao, rất giống với thanh Kính Hoa Thủy Nguyệt đao.

Đó là thanh đao mẫu hậu cướp được từ tay một đại cao thủ, là một trong những vật sưu tầm đắc ý nhất của mẫu hậu.

Sở Hi Thanh thì lại nhíu mày.

Vấn Thù Y nói là cháu gái đến đón hắn cơ mà?

Vì sao lại là Trưởng Tôn Nhược Ly?

Còn nữa, ánh mắt của nữ nhân này quá ác liệt, tựa như là đao vậy.

Trong khoảnh khắc này, Trưởng Tôn Nhược Ly bỗng nhiên giơ tay tóm về phía hông Sở Hi Thanh.

Nàng ra tay cực kỳ bất ngờ, tốc độ cũng nhanh đến khó tin.

Sở Hi Thanh hơi híp mắt lại, Thần Ý Đao Tâm lập tức có phản ứng.

Giữa hai người lập tức nổ ra ba tiếng ‘leng keng leng keng’, tia lửa bắn tung tóe, cương lực đánh xuống mặt biển, tạo thành những cơn sóng lớn.

Tiếng vang thứ nhất là tiếng Sở Hi Thanh rút đao, phản xạ tay của Trưởng Tôn Nhược Ly.

Tiếng thứ hai và tiếng thứ ba là Phong Tam xuất kiếm, đánh hai chiêu với Trưởng Tôn Nhược Ly.

Hắn thế mà lại không rơi vào hạ phong, thành công bức lui Trưởng Tôn Nhược Ly.

Nhưng Trưởng Tôn Nhược Ly cũng đã đạt được mục đích.

Nàng nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt kinh dị.

Thiếu niên này lại có năng lực nhân biết và phản ứng mạnh mẽ như vậy, thế mà lại gần như đỡ được một trảo của nàng.

Sau đó, Trưởng Tôn Nhược Ly lại nhìn Phong Tam, trong đáy mắt lại sinh ra một chút kiêng kị.

Tu vị của người này nhìn như chỉ là tam phẩm, nhưng kiếm của hắn lại không kém nhất phẩm!

“Các hạ đừng quá đáng!’

Mặt Phong Tam thản nhiên, đặt kiếm trước ngực: “Dám mạo phạm chủ thượng nhà ta, cần phải bước qua xác của Phong Tam ta.”

Trưởng Tôn Nhược Ly lại không để ý, nàng chỉ nhìn vào cây đao trong tay Sở Hi Thanh, trái tim bắt đầu đau đớn.

Đó quả thật là thanh Kính Hoa Thủy Nguyệt đao!

Chương 1530: Cực Đông Băng Thành (3)

Khi Sở Hi Thanh đến quận Thiên Hải ở Thương Châu, giữa bầu trời cách đó hai vạn dặm, cũng có mấy người đang nhíu chặt lông mày.

Bên trong may, một hán tử khôi ngô có mái tóc đỏ thẫm đang đứng lơ lửng giữa trời, nhìn một thanh niên đạo nhân trong bọn họ với ánh mắt bất mãn.

“La huynh, lúc trước ngươi đã cam đoan. Ngươi nói thời điểm này, Dục Nhật thần chu của Sở Hi Thanh nhất định sẽ bay qua khu vực này?”

Thanh niên mặc đạo bào hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt cương cương tuấn lãng.

Để người kinh dị là nơi huyệt thái dương của hắn lại cắm một thanh kiếm trúc nhỏ.

Thanh kiếm trúc này dài khoảng một thước rưỡi, đâm xuyên qua huyết thái dương bên trái, lại đâm ra từ huyệt bên phải.

Tại thời đại này, phàm là người đọc một hai quyển Luận Võ Thần Cơ thì đều có thể nhận ra vị thuật sư này, đó chính là Tinh Thần Đại Pháp Sư – La Hán Tông xếp hạng 36 Thiên Bảng!

“Ta chưa từng nói như vậy!”

Sắc mặt La Hán Tông như thường, giọng nói bình tĩnh: “Ta nói là nếu như không có gì bất ngờ, hắn sẽ xuất hiện ở đây vào thời gian này. Mà bây giờ, bất ngờ đã phát sinh.”

“Ngươi!” Tráng hán tóc tím không khỏi tức giận, tay đè đao đã nổi gân xanh.

Nếu như chỉ là thôi diễn thất bại thì cũng không có gì, bọn họ chờ thêm vài ngày nữa cũng không sao.

Thợ săn phải có kiên trì của thợ săn.

Vấn đề là cái tên này đã thu một số tiền lớn của bọn họ, mặc kệ là có thành công hay không thì cũng sẽ không trả lại.

La Hán Tông cảm nhận được sát ý của mấy người chung quanh, hắn lại không thèm để ý: “Phương pháp thôi diễn nào có thể chắc chắn 100%? Mấu chốt là tình báo, độ chính xác của thôi diễn phải dựa vào tình báo. Là tình báo của các ngươi quá ít, để ta tính sót.”

Tráng hán tóc tím kia nghe vậy thì lại tức đến bật cười: “Nếu chúng ta có thể biết hết tình báo của Sở Hi Thanh, vậy thì còn tìm ngươi làm gì?”

“Được rồi!”

Đây là một nam nhân đeo trọng kiếm, diện mạo thô lỗ, râu ria tua tủa, khí chất có chút trầm ổn.

Người này giơ tay ngăn cản đồng bạn, sau đó cười khỏi La Hán Tông: “Không biết Đại pháp sư có thể bói toán một lần cho Sở Hi Thanh không?”

La Hán Tông híp mắt lại, dùng ánh mắt cực kỳ nguy hiểm để nhìn nam tử đeo kiếm: “Hồ Hán Sinh, ngươi muốn ta chết sao?”

Trong đạo này, bói toán và thôi diễn có khác biệt về bản chất.

Thôi diễn chỉ là dựa vào các loại tin tức để thôi diễn, còn bói toán là dùng tinh tượng, thiên tượng, ngũ hành, tướng mạo, thời gian sinh đẻ vân vân để tiến hành dự đoán tương lai.

Thôi diễn sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, bói toán thì có khả năng gặp phản phệ.

Đặc biệt là một cao thủ có khả năng vô địch thiên hạ như Sở Hi Thanh, bên cạnh hắn lại có rất nhiều võ tu mạnh mẽ, thì lực lượng phản phệ thường mạnh đến mức khó tin.

Vì vậy, người tinh thông thuật bói toán trên thế gian này, chắc chắn sẽ không bói toán vận mệnh của các cao thủ trên Thiên Bảng.

Lực lượng của bọn họ đủ để trấn áp mệnh cách của bản thân, không cho người khác thăm dò.

“Vị Đao Quân kia còn trẻ. Ngươi cũng có thể ra giá, một cái giá mà ngươi vừa lòng.”

Nam tử đeo kiếm lại cười nói.

Nhưng hắn thấy La Hán Tông vẫn không hề động lòng, lúc này mới khẽ thở dài: “Đại pháp sư không muốn thì coi như xong. Mời các hạ ở chỗ này thêm mấy ngày, chúng ta đi thăm dò tình báo, hiểu rõ nguyên nhân phát sinh bất ngờ ngày hôm nay. Đến khi đó, lại mời Đại pháp sư ra tay suy tính cho chúng ta một lần. . .”

“Chỉ cần trả tiền, thì ra rất tình nguyện.” La Hán Tông hơi phất tay áo: “Nhưng ta vẫn nói câu nói kia, con mồi này có thể có gai, có độc!”

“Thật ra đâu cần phải phiền phức như vậy?” Người nói là một người cao gầy như sào tre, nhưng hết lần này đến lần khác lại mặc trang phục cực kỳ rộng rãi.

Giọng nói của hắn lạnh lẽo như băng: “Thiết Kỳ Bang, Thiếu Tiếu Sinh, còn cả đám thuộc hạ của hắn nữa. Sở Hi Thanh có danh tiếng nghĩa bạc vân thiên ở Đông Châu, chúng ta không ngại ra tay từ chỗ này. Nếu người này đã chạy xa vạn dặm để về Thiết Kỳ Bang, chứng tỏ hắn vẫn rất quan tâm đến đám thuộc hạ này.”

Nam tử đeo kiếm lại lắc đầu: “Sở Hi Thanh quả thực là có danh tiếng nhân nghĩa, nhưng mà người này làm việc không hề cổ hủ, CHúng ta làm như vậy chỉ có thể đánh rắn động cỏ.”

“Nếu như hắn không chịu rơi vào bẫy, quay đầu cầu viện với Lý Trường Sinh, thì ngươi nên làm thế nào cho phải? Đám người kia ngươi rốt cuộc có giết hay không giết? Giết lại có hậu quả gì? Còn nữa, đừng quên hắn có thiên phú Thái Thượng Thông Thần!’

Mấy người chung quanh không khỏi nhíu chặt lông mày.

Bọn họ tự nhiên là hạng người lòng dạ độc ác.

Nhưng một khi ra tay giết đám thuộc hạ của Sở Hi Thanh, vậy thì không chỉ đắc tội với Vô Tướng thần tông, mà còn kết thù với với kẻ có thể vô địch thiên hạ.

Nếu như Sở Hi Thanh bị bọn họ làm thịt thì cũng thôi.

Sợ là người này không chết, vậy thì hậu hoạn vô cùng.

Thái Thượng Thông Thần cũng làm cho người ta kiêng kỵ.

Nghe nói Thái Thượng Thông Thần có thể câu thông quỷ thần, thăm dò thiên đạo, lúc cực hạn có thể cảm ứng quá khứ và tương lai từ cõi u minh, là một năng lực còn đáng sợ hơn cả thuật bói toán của thuật sư.

Tương lai, Sở Hi Thanh rất có thể vỗ trán một cái là sẽ biết vị trí của bọn họ.

“Khi đó giết thì giết, chẳng lẽ chúng ta còn sợ một ngũ phẩm?”

Một người trong đó bật cười: “Nhưng dùng Thiết Kỳ Bang đúng là rất khó áp chế người này, một khi không thành công, để cho hắn co đầu rút cổ ở phương bắc, vậy thì phiền phức.”

“Nhưng nếu chúng ta không phục kích được ở giữa đường, vậy thì có thể thử ra tay ở địa phận Đông Châu, tiền đề là phải nắm chắc! Chúng ta chỉ có một cơ hội!”

“Không ra tay thì thôi, đã ra tay là phải lấy mạng hắn!”

Nam tử đeo kiếm híp mắt lại, trong con ngươi hiện ra ánh sáng nguy hiểm: “La đại pháp sư, ta biết con mồi này có thể có độc, nhưng dù hắn thật sự có độc, ta cũng phải cắn một miếng.”

La Hán Tông nghe vậy thì mỉm cười, không nói thêm gì nữa.

Dù sao hắn cũng chỉ cầm tiền làm việc, thắng hay bại cũng không liên quan gì đến hắn.

Chương 1531: Cực Đông Băng Thành (4)

Một khắc thời gian sau, Trưởng Tôn Nhược Ly điều khiển phi thuyền hạ xuống Cực Đông Băng Thành.

Toàn bộ hành trình nàng đều xanh mặt, khí tức lạnh lẽo như băng.

“Các ngươi đi theo ta!’

Trưởng Tôn Nhược Ly liếc mắt nhìn mấy người Sở Hi Thanh, sau đó liền cất bước tiến về góc đông nam của Băng Thành. . . Bên đó là tẩm cung của Vấn Thù Y.

Chủ thành của Trưởng Tôn Nhược Ly sẽ chuyển động chầm chầm theo quỹ tích của mặt trời, đảm bảo tẩm cung của Vấn Thù Y luôn luôn hướng về phía mặt trời.

Bây giờ là chạng vạng, thái dương ở phía tây.

Cuồng Kiếm – Phong Tam nhíu chặt lông mày, hai tay ôm kiếm, lạnh lùng nhìn bóng lưng của Trưởng Tôn Nhược Ly: “Chủ thượng, nữ nhân này buông lời cuồng ngạo, không hề lễ phép, cũng không có đạo đãi khách.”

Sở Hi Thanh lại không để ý lắm, mỉm cười nói: “Không sao, bạn của ta không phải nàng.”

Hắn vừa mới nói xong, Trưởng Tôn Nhược Ly đi ở phía trước bỗng nhiên dừng lại, khom người nói: “Dì!”

Lúc này, không ngờ Vấn Thù Y đã rời khỏi tẩm cung, bóng người của nàng lóe lên, xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Ánh mắt Trưởng Tôn Nhược Ly đầy bất đắc dĩ.

Vấn Thù Y đã nói rất nhiều lần, nhất định phải gọi nàng là dì.

Trưởng Tôn Nhược Ly đã bị Vấn Thù Y trừng phạt một lần, không dám cãi lời.

“Đứng lên đi! Các ngươi không có chuyện gì thì tản đi!”

Vấn Thù Y dặn dò đám tùy tùng sau lưng Trưởng Tôn Nhược Ly.

Nàng trực tiếp đi qua bên người Trưởng Tôn Nhược Ly, đi về phía Sở Hi Thanh.

Vẻ mặt Trưởng Tôn Nhược Ly hơi run lên, nội tâm lại chìm xuống lần nữa.

Nàng vừa nhìn thấy trên mặt mẫu hậu đại nhân tràn đầy ý mừng.

Đôi mắt trong suốt như lưu ly vẫn luôn nhạt nhẽo kia, thế mà lại hiện lên ánh sáng mừng rỡ.

Sở Hi Thanh thì lại nghĩ thầm, đây là cháu gái thật à?

Hắn cảm thấy rất kỳ quái.

Vấn Thù Y là hoàng hậu của nước Trấn Hải.

Trưởng Tôn Nhược Ly là trưởng công chúa của nước Trấn Hải.

Hai người này rốt cuộc là có quan hệ gì? Bên trong lại ẩn giấu bí ẩn gì?

Sau khi Vấn Thù Y hạ xuống trước mặt, câu đầu tiên lại là oán giận: “Vô Tướng thần tông làm sao thế? Sao bọn họ lại dám để Hi Thanh ngươi ra ngoài một mình? Chẳng lẽ ngươi không biết có bao nhiêu người trong thiên hạ này muốn đưa ngươi vào chỗ chết sao?”

“Bây giờ võ đạo của ngươi đúng là có chút căn cơ, nhưng tu vị lại chưa đủ, cần thời gian lắng đọng, tích lũy tu vị, mà không phải mạo hiểm đi ra ngoài du lịch.”

Nàng vừa nói chuyện qua thân thiết nhìn Sở Hi Thanh từ trên xuống dưới.

Tựa như đang xem Sở Hi Thanh có bị thương ở đâu không.

Trưởng Tôn Nhược Ly ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này, da mặt không khỏi co rúm lại.

Biểu hiện và giọng điệu của Vấn Thù Y, quả thực chính là một thê tử vừa về nhà chồng.

Cuồng Kiếm – Phong Tam thì lại nghĩ thầm, ta không phải người?

Nhưng hắn cũng nhìn ra tâm tình của Vấn Thù Y là thật lòng, vì vậy chỉ ôm kiếm chứ không nói gì.

Sở Hi Thanh càng ngày càng có hảo cảm với vị tỷ tỷ này.

Sau khi thi lễ xong, hắn ngưng thần nhìn gương mặt nghiêng nước nghiêng thành của Vấn Thù Y một chút, sau đó mỉm cười nói: “Lần này Thiết Kỳ Bang của ta gặp chút vấn đề, nhất định phải quay về xem một chút. Trước khi ra ngoài, ta và các trưởng bối trong tông cũng đã có kế hoạch vẹn toàn, vì vậy thành chủ đừng lo.”

“Thiết Kỳ Bang ở phía nam?” Vấn Thù Y nghe xong thì lại cau mày liễu.

Sở Hi Thanh tiếp tục nói: “Chuyến này đúng lúc đi ngang qua quận Thiên Hải, nghĩ đến ân tặng đao của thành chủ, vì vậy chuyên môn đến đây cảm tạ.”

Hắn vỗ vỗ Kính Hoa Thủy Nguyệt đao bên hông: “Ta rất yêu thích cây đao này, nó cũng giúp ta rất nhiều.”

Sở Hi Thanh cũng không nói chối từ hay là báo đáp ân đức gì cả, như vậy có vẻ quá lập dị.

Vấn Thù Y nghe thấy hai chữ ‘yêu thích’, trong lòng nhất thời cực kỳ vui mừng, đôi mắt xinh đẹp vốn luôn lạnh nhạt kia, lúc này đã cười thành hình trăng lưỡi liềm.

Nàng rất yêu thích Sở Hi Thanh dứt khoát gọn gàng như vậy.

Sau đó, Vấn Thù Y lại ý thức được là có nhiều rất nhiều người ở chung quanh.

Vẻ mặt Vấn Thù Y khôi phục bình thường: “Nơi này không tiện nói chuyện, Hi Thanh, ngươi đi theo ta.”

Nàng vung tay áo lên, một luồng cương lực liền hút Sở Hi Thanh bay về phía đông nam.

Mấy người Trưởng Tôn Nhược Ly cũng đuổi theo sau.

Nàng vốn cho rằng Vấn Thù Y chuẩn bị đưa Sở Hi Thanh đến Huyền Đông điện trong Băng Huyền cung.

Đây là một ngoại điện của Băng Huyền cung, bình thường dùng để chiêu đãi khách bên ngoài.

Kết quả Vấn Thù Y lại trực tiếp đưa Sở Hi Thanh xuyên qua mấy cánh cửa, cuối cùng đi vào Nguyệt Hàn điện.

Mấy người nhìn thấy cảnh này, bao quát cả Trưởng Tôn Nhược Ly đều là sắc mặt biến đổi.

Thủ vệ bên trong Băng Huyền cung cũng đều hiện lên vẻ khiếp sợ.

Cuồng Kiếm – Phong Tam cũng muốn đi vào, Trưởng Tôn Nhược Ly lại rút kiếm ra, đặt ngang trước người Phong Tam.

“Các hạ làm gì?”

Phong Tam tỏ vẻ không vui.

Hắn đã rất bất mãn với nữ nhân này.

Chương 1532: Thần Nguyên Tham Đồng Khế

“Đây là tẩm cung của mẫu hậu! Cũng là cấm địa của Cực Đông Băng Thành ta, cấm chỉ tất cả nam tử đi vào.”

Trưởng Tôn Nhược Ly gần như gần như chữ, sắc mặt lại xanh xám như người chết.

Từ khi Cực Đông Băng Thành thành lập đến nay, chưa bao giờ có một nam tử nào tiến vào tẩm cung của mẫu hậu đại nhân!

Phong Tam nghe vậy thì sững sờ, nghĩ thầm thế thì đúng là không tiện.

Cái này không phải tương đương với khuê phòng của nữ nhân sao?

Nhưng Sở Hi Thanh là thế nào?

Sau đó hắn 'A' một tiếng, trong lòng cũng bừng tỉnh.

Lúc này, tiếng nói của Vấn Thù Y lại truyền ra.

"Nhược Ly, không được vô lễ, thuộc hạ của Đao Quân cũng là khách quý của Cực Đông Băng Thành ta, các ngươi cần phải chiêu đãi cho tốt, không được thất lễ."

Khi Vấn Thù Y vừa dứt lời, lại có một đoàn bóng trắng bay ra.

Đó là Bạch Tiểu Chiêu, ánh mắt nàng mơ hồ, không hiểu tại sao mình lại bị ném ra ngoài?

Trưởng Tôn Nhược Ly không khỏi hừ nhẹ một tiếng.

Nhưng nàng vẫn thu kiếm vào vỏ, cắn răng bạc nói: "Ngươi tên Phong Tam? Mời các hạ dời bước, theo ta đến Huyền Đông điện ở bên cạnh."

Ánh mắt Trưởng Tôn Nhược Ly lại nhìn chằm chằm vào cửa điện Nguyệt Hàn điện kia, nghĩ thầm mẫu hậu mang tên mặt trắng nhỏ kia vào tẩm cung là muốn làm gì?

Bên trong Nguyệt Hàn điện, Sở Hi Thanh đã đi theo Vấn Thù Y vào nơi sâu xa nhất trong tòa kiến trúc này.

Tòa kiến trúc này tên là điện, thật ra lại do chính điện, cạnh điện và mười mấy gian phòng tổ hợp thành.

Gian phòng trong cùng có diện tích cực lớn, phải hơn ba mươi trượng.

Bên trong lại cực kỳ trống trải, hầu như không có bất kỳ trang trí nào, ngoại trừ một chiếc giường lớn ra thì không có gì khác.

Bốn vách tường đều có một phiến cửa sổ băng hình vòm cực lớn, như là một bức tường thủy tinh thời hiện đại.

Khiến cho gian phòng cực kỳ rộng rãi, tầm nhìn hết sức thoáng đãng.

Sở Hi Thanh phát hiện chiếc giường kia lại là một khối Thái Dương thần thạch, kết hợp với một lượng lớn ‘Đạo Kiếp tàn tinh’ để đúc thành.

Khí trên còn có hơn 100 mặt thấu kính lồi lõm, nhưng góc độ đã bị điều chỉnh, không còn hiệu quả tụ quang.

Hắn không dám nhìn thêm, mà liếc mắt nhìn về phía khác.

Ánh mắt Sở Hi Thanh lại bị hấp dẫn bởi một tấm bản đồ cực lớn ở trên vách tường.

Có thể là Vấn Thù Y sợ bản đồ bị đốt cháy, cho nên còn dùng pháp bảo để cách nhiệt.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua, phát hiện bốn châu Thương Châu, Gia Châu, Tứ Châu, và Đông Châu đều bị dán nhãn mác màu xanh lam.

Một số khu vực xung quanh cũng có một phần bị dán nhãn mác màu xanh lam.

Sở Hi Thanh nhướng mày lên: “Thái sư đang dụ địch thâm nhập à?”

“Hi Thanh cũng hiểu binh pháp?”

Vấn Thù Y hơi bất ngờ, sau đó lại thoải mái: “Ta quên mất Hi Thành cũng từng phá tan quan quân ở quận Tú Thủy, cũng là người biết binh.”

Nàng cũng biết tất cả quá khứ của Sở Hi Thanh.

Vấn Thù Y nhìn bản đồ, trong mắt hiện ra ý ác liệt: “Độc Cô Thủ này không hổ là người được thế tông Đại Ninh dạy dỗ, đúng là một nhân vật vướng tay. Hắn đúng là rất to gan, vậy mà lại bỏ mặc cho đại quân của Băng Thành xâm chiếm.”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, quân đội Cực Đông Băng Thành dưới trướng Vấn Thù Y có kỷ luật nghiêm minh, sẽ không xâm hại đến bách tính địa phương.

Chính vì như vậy, Độc Cô Thủ có gì không dám?

Hành động này vừa tránh được mũi nhọn của kẻ địch, hai là có thể kéo dài tiếp tế của Cực Đông Băng Thành, thứ ba là có thể khiến cho các nhân vật và thế lực giang hồ trên địa phương đối địch với Cực Đông Băng Thành.

Đại quân của Cực Đông Băng Thành tuy rằng đã nói thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, khiến cho người trong giang hồ không dám ngo ngoe.

Nhưng đám người giang hồ này cũng chỉ thành thật được một thời gian thôi.

Bọn họ kiếm cơm trên giang hồ, liếm máu trên lưỡi đao, chính là vì kiếm sống.

Một khi binh mã của Cực Đông Băng Thành ảnh hưởng đến kế sinh nhai và lợi ích của bọn họ, như vậy dù thủ đoạn của Cực Đông Băng Thành có tàn nhẫn đến đâu, uy danh lại bá đạo đến mức nào cũng không dùng được.

Mất đầu cũng chỉ là một cái sẹo to bằng miệng bát mà thôi, trực tiếp nhấc đao chém hắn là được!

Nhưng cũng chỉ có người có uy vọng như Độc Cô Thủ mới có thể thi hành kế sách dụ địch thâm nhập này.

“. . .Nhưng không sao, trăm vạn đại quân tinh nhuệ nhất của Cực Đông Băng Thành cũng đang chờ hành động tiếp theo của hắn.”

Vấn Thù Y nói đến đây, thần sắc lại hơi động: “Hi Thanh có biện pháp gì hay dạy ta không?”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, phương pháp đương nhiên là có.

Nếu như đổi thành là hắn, hắn sẽ bỏ qua phương bắc, trực tiếp xua quân xuôi nam quét ngang sông Thần Tú, giành lấy các châu phía nam.

Tuy rằng võ phong ở sông Thần Tú lệch yếu, nhưng lại là nơi nhân khẩu dày đặc, là nơi sinh sản tài phú cho triều đình.

Các châu phương bắc nhìn như giàu có, các loại dược liệu và thiên tài địa bảo chất thành đống.

Nhưng nói đến lương thực và các loại đồ vật của dân gian, thì phương bắc còn lâu mới bằng phương nam.

Chương 1533: Thần Nguyên Tham Đồng Khế (2)

Triều đình cũng không thu được bao nhiêu thuế má từ phương bắc, mà dựa vào các châu ở Giang Nam để chống đỡ.

Từ chuyện Kiến Nguyên đế phát hành ‘Đương đại thập tiền’, Sở Hi Thanh liền biết tình hình tài chính của Đại Ninh rất tồi tệ rồi.

Hắn đoán là, chỉ cần đại quân của Cực Đông Băng Thành giằng co ở sông Thần Tú với triều đình Đại Ninh một hai năm, liền có thể bắt triều đình phải tăng thuế ở phương bắc, làm mất lòng dân phương bắc.

Tranh thiên hạ, không chỉ là binh mã và khí giới, mà lòng dân cũng là thứ rất quan trọng.

Muốn tiêu diệt Đại Ninh, nhất định phải tiêu diệt cả lòng dân, bằng không hậu hoạn vô cùng.

Sở Hi Thanh suy nghĩ rất nhanh, lại cười lắc đầu, ngậm miệng không nói.

Hắn cho rằng ý nghĩ này là kế sách làm thiên hạ loạn lạc, không thể nói bừa.

Đặc biệt là nói với thành chủ Vấn Thù Y của Cực Đông Băng Thành.

Vấn Thù Y cũng nhận ra tin tức mà Sở Hi Thanh tiết lộ qua thần thái.

Nàng không khỏi nghiêng đầu, vẻ mặt dị dạng nhìn Sở Hi Thanh: “Ta đã nói qua chuyện của Hi Thanh ngươi, cũng đoán được thân phận của ngươi. Ngày xưa, khi chôn cất Bá Võ Vương thì Kiến Nguyên đế từng chỉ định một người của Kinh Tây Sở thị để Minh hôn và chôn cùng nàng. Người kia gọi là Sở Tranh, là con cháu đích mạch của khai quốc quân thần, Ngụy quốc công Sở Lệnh Tây!”

Sở Hi Thanh cười khổ nói: “Chính là tại hạ!”

Trong lòng Vấn Thù Y nhất thời thở dài.

Đây lại là đời sau của kẻ địch và cố nhân của nàng.

Ngụy quốc công Sở Lệnh Tây là kẻ thù của nàng, đã từng giao thủ nhiều lần, đại chiến không dưới bảy tràng.

Thê tử của Sở Lệnh Tây lại là bạn thân lúc nhỏ của nàng, tình nghĩa sâu dày.

Trong lòng Vấn Thù Y lại càng xấu hổ hơn, vô cùng xấu hổ vì ý nghĩ chợt lóe lên trong lòng mình.

Vấn Thù Y cố gắng thu hồi tâm tư: “Hi Thanh, quá khứ của ngươi tàn khốc như vậy, lẽ nào ngươi không hận Kiến Nguyên đế?”

Bọn họ vốn nên là người cùng một đường.

“Tự nhiên là hận.”

Sở Hi Thanh tay đè song đao bên eo, trong mắt tràn đầy sát ý, trên mặt lại nở nụ cười: “Nhưng kẻ thù của ta là Kiến Nguyên đế, chứ không phải bách tính Thần Châu.”

Không thể vì thù hận của một mình hắn mà làm thiên hạ đại loạn được.

Hắn không phải kiêu hùng, cũng không có lòng dạ ‘thà rằng ta phụ người trong thiên hạ, chứ không để người trong thiên hạ phụ ta’.

Vì vậy, vẫn phải chờ một chút, chờ đến khi tu vị của hắn tăng lên, có thể trấn áp thiên hạ như Huyết Nhai Đao Quân.

Khi đó, sống chết của một tên hoàng đế thì có là gì?

Triều đình chưa chắc đã không có tâm tư thay đổi thiên tử.

Vấn Thù Y lại không chịu tin hết, ánh mắt của nàng đọng lại: “Như vậy Thiết Kỳ Bang thì ngươi giải thích thế nào?”

Thiết Kỳ Bang ở Đông Châu này, đối với Sở Hi Thanh mà nói thì là trói buộc chứ không phải trợ lực.

Sở Hi Thanh lại không từ bỏ Thiết Kỳ Bang, thậm chí còn mạo hiểm vì Thiết Kỳ Bang mà xuôi nam.

Đây không thể chỉ dùng hai chữ ‘tình nghĩa’ để giải thích được.

Vấn Thù Y ý thức được, Thiết Kỳ Bang này là nơi ký thác hùng tâm trác chí của Sở Hi Thanh.

“Quân tử tàng khí tại thân mà thôi.”

Sở Hi Thanh nở nụ cười thản nhiên: “Nhưng lòng dân Đại Ninh vẫn còn, khí vận chưa tuyệt.”

Vấn Thù Y nghe thấy thì hiện lên thần sắc phức tạp, nàng yên lặng nhìn tấm bản đồ trên tường, không nói gì.

Tại 100 năm trước, nàng cũng nghĩ như vậy.

Vấn Thù Y không muốn vì thù hận của một nhà mà nhấc lên ngọn lửa chiến tranh, làm Thần Châu đại loạn.

Nàng vẫn luôn chờ đợi thời cơ, mãi cho đến khi tuổi thọ đã hết, không chờ được nữa.

Tuy nhiên, sau khi trò chuyện một phen, Vấn Thù Y lại càng yêu thích nhân phẩm và tâm tính của Sở Hi Thanh hơn.

Không hổ là hậu bối mà nàng thưởng thức.

“Hi Thanh, lòng dạ của người để ta nghĩ đến một người.”

Trong con ngươi của Vấn Thù Y hiện ra ý hồi tưởng: “Huyết Nhai Đao Quân ngày xưa, ngươi rất giống hắn.”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười.

Hắn lòng dạ độc ác hơn Huyết Nhai Đao Quân nhiều lắm.

Huyết Nhai Đao Quân tuy uy danh hiển hách, hồi nhỏ từng giết chóc, tạo thành mấy vụ huyết án, bị người ta coi thành tà ma.

Nhưng thật ra vị này không đến lúc bất đắc dĩ thì sẽ không xuất đao giết người.

Sau đó, hắn nghiêm mặt nói: “Thành chủ, thật ra ta đến đây không chỉ là lời cảm ơn, mà còn là vì Thần Dương của ta. Nói ra thật xấu hổ, vấn đề mà thành chủ phải đối mặt, bây giờ ta cũng có dấu hiệu rồi.”

“Nhìn ra rồi!”

Vấn Thù Y gật đầu: “Huyết mạch Thần Dương của ngươi lại thăng cấp, đã đến cấp 15 rồi chứ? Nhưng tình hình của ngươi bây giờ vẫn tốt, còn lâu mới tính là phiền phức.”

Nàng không khỏi ‘ực’ một tiếng, không tự chủ được mà nuốt nước miếng.

Máu của hắn. . . cũng càng thơm. . .

“Tạm thời vẫn tốt, nhưng nhất định phải phòng ngừa chu đáo.”

Sở Hi Thanh lắc đầu: “Không thể chờ đến khi nước đến chân mới nhảy, khi đó liền muộn.”

Sau đó, hắn nghiêm túc nhìn nhau với Vấn Thù Y: “Vì vậy, lần này ta đến đây, là vì nghĩ thành chủ có thượng sách để giải quyết vấn đề này.”

Chương 1534: Thần Nguyên Tham Đồng Khế (3)

Trái tim của Vấn Thù Y lập tức đập như nổi trống.

Gương mặt vô cùng mịn màng kia lập tức đỏ bừng.

Nàng đã hơi hối hận vì lần này không mặc giáp.

Sở Hi Thanh nhìn vẻ mặt Vấn Thù Y, nội tâm không khỏi rung động.

Hắn nghĩ vị tỷ tỷ này đối với mình tốt như vậy, lẽ nào thật sự có một chút tâm tư nam nữ? Chứ không hoàn toàn vì huyết mạch Thần Dương của mình?

Sở Hi Thanh cảm giác mình có chứng vọng tưởng rồi.

Hắn lắc lắc đầu, thu hồi suy nghĩ lung tung, giải thích: “Cái gọi là chí dương thì lại suy, chí âm thì lại hư, kháng long hữu hữu, trăng tròn sắp lặn. Muốn giải quyết chứng âm dương mất cân đối, chỉ có hai biện pháp, một là cực âm sinh dương, cực dương sinh âm.

“Nhưng cái này cần đánh vỡ giới hạn người và thần thì mới có thể làm được, dựa theo tốc độ thức tỉnh huyết mạch của ta bây giờ, chỉ sợ là không chờ được đến khi đó. Một biện pháp khác chính là điều hòa âm dương. . .”

Sở Hi Thanh nói đến đây thì dừng lại, nghi ngờ nhìn bốn phía chung quanh: “Hình như có người đánh trống ở đây? Người này thật là lợi hại, tiếng trống như sấm rền, chỉ thẳng vào tâm thần.”

Mặt Vấn Thù Y lại thản nhiên như không, khí hơi hơi lạnh: “Không có người đánh trống ở đây, là ảo giác của Hi Thanh ngươi.”

Sở Hi Thanh thấy nàng như có vẻ thẹn quá hóa giận, lập tức sáng suốt mà đổi đề tài: “Ta là nghĩ thành chủ đại nhân chịu chứng Thần âm đã lâu, chắc là đã nghiên cứu qua về phương diện này?”

“Không biết thành chủ có tìm ra biện pháp nào không? Biện pháp như hút máu tươi này, thì không cần phải nói, phương pháp này chỉ có thể trị ngọn chứ không trị gốc, hơn nữa hiệu suất rất thấp.”

Thật ra hắn vừa nói ra thì đã hối hận rồi.

Sở Hi Thanh nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu của Vấn Thù Y, thì vô thức mở miệng ba hoa đùa giỡn.

Nhưng lại quên vị thành chủ này không phải mấy nữ nhân viên trong văn phòng làm việc của hắn.

Vấn Thù Y nghe xong, sắc mặt lại càng kiều diễm hơn.

Nàng thậm chí còn không dám nhìn thẳng Sở Hi Thanh, mà quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vấn Thù Y nghĩ thầm, lời này của Sở Hi Thanh đến cùng là có ý gì?

Lẽ nào hắn sinh ra tà niệm, thật sự muốn cái này cái kia với mình?

Từ thần thái và giọng điệu của Sở Hi Thanh thì không giống lắm.

Nhưng nếu Sở Hi Thanh có ý như vậy thật, mình nên làm thế nào cho phải? Nên có thái độ gì? Răn dạy thế nào?

Mình không thể nói quá mức, cần lấy khuyên bảo làm chủ.

Dù sao mình cũng có trách nhiệm trong việc này, có lẽ là một số hành vi của nàng trước kia khiến Sở Hi Thanh hiểu lầm.

Thiếu niên khí huyết tràn đầy, khó tránh khỏi kích động trong tình yêu nam nữ.

Vấn Thù Y suy nghĩ hàng trăm hàng ngàn lần, cuối cùng cố nén ý niệm xấu hổ, khống chế vẻ mặt của mình, nói: “Ta đúng là đã từng nghiên cứu qua, hầu như đã đọc tất cả kinh thư trên thế gian này. Phương pháp trị tận gốc, tự nhiên là ngươi có thể thức tỉnh huyết mạch loại Cửu âm hoặc Nguyên âm, hoặc là một nữ nhân có huyết mạch tương ứng để song tu, giao độ âm dương.”

Lúc này, Sở Hi Thanh ôm quyền cười khổ: “Sở mỗ không dám có suy nghĩ này.”

Vấn Thù Y nhất thời thả lỏng.

Nhưng trong lòng nàng lại xuất hiện một tâm tình dị dạng.

Vấn Thù Y lại phát hiện mình có chút thất vọng.

“Như vậy tất cả chỉ là phương pháp trị ngọn, đơn giản chỉ là hiệu quả nhiều hay ít, thời gian dài hay ngắn mà thôi.”

Vấn Thù Y khống chế cái đầu sắp cháy hỏng của mình: “Thật ra có một biện pháp tương đối thích hợp với ngươi, ta gọi nó là Thần Nguyên Tham Đồng Khế. Nhưng phương pháp này cần nam nữ cùng tu.”

“Thần Nguyên Tham Đồng Khế?”

Sở Hi Thanh hơi sững sờ: “Ta nhớ đây là pháp môn song tu?”

Hắn vừa nghe liền biết đây là biến chủng của Huyền Hoàng Tham Đồng Khế.

Huyền Hoàng Tham Đồng Khế bắt nguồn từ Huyền Hoàng thủy đế, là đầu nguồn của bảy phần mười công pháp song tu trên thế gian.

“Ngươi hãy nghe ta nói hết.”

Giọng nói của Vấn Thù Y hơi cao.

Nàng đã xấu hổ đến mức muốn nhảy xuống dưới, trốn sâu dưới đáy biển không ra.

“Chúng ta chỉ lấy một phần Thần Nguyên Tham Đồng Khế. Thần Nguyên Tham Đồng Khế chú ý là tính mạng đồng nguyên, chết sống hay xa cách. Cần lấy ‘âm dương chi tinh’ sau khi song tu, sau đó nguyên thần sẽ sinh thành ‘m dương thần nguyên’, nhờ đó hoàn thành quá trình ‘cực âm sinh dương, cực dương sinh âm’. Sau đó chỉ cần thông qua thần phách là có thể cân bằng âm dương. . .”

Vấn Thù Y thấy Sở Hi Thanh ngưng thần lắng nghe, ý xấu hổ cũng nhạt dần.

“Cái ‘âm dương Thần nguyên’ này cần hái ‘âm dương chi tinh’ của nam nữ mới có thể cô đọng. Nhưng trong tay ta có vài món thiên tài địa bảo đỉnh cấp, có thể tế luyện thành pháp khí để thay thế. Hiệu quả tuy không bằng ‘âm dương Thần nguyên’ chân chính, nhưng đủ để chúng ta củng cố âm dương.”

Chương 1535: Thần Nguyên Tham Đồng Khế (4)

Vấn Thù Y nghĩ như vậy cũng tốt.

Cái Thần Nguyên Tham Đồng Khế này có thể giúp Sở Hi Thanh trấn áp dương khí ba mươi năm, mãi đến khi tận vỡ giới hạn người và thần.

Không cần giống như nàng, cả đời đều không thể bước vào cảnh giới kia.

Nó cũng đủ để lực lượng cực âm trong cơ thể nàng chống đỡ được đến ngày chấm dứt nhân quả.

Nàng không muốn đến lúc rời khỏi trần thế mà vẫn còn hận chưa dứt. . .

Cùng lúc chạng vạng, trong hoàng cung thành Vọng An, sắc mặt Kiến Nguyên đế lạnh nhạt đi vào tẩm cung của mình.

Đám thái giám và cung nữ lập tức tụ tập lại, bắt đầu hầu hạ hắn thay quần áo.

Lúc này, tâm thần Kiến Nguyên đế lại hơi động, cảm ứng được một đạo khí cơ quen thuộc ở sau lưng.

Hắn cũng không quay đầu lại, mở miệng nói: “Ái phi trở về từ Thiên Đô cung? Đây là đến xem chuyện cười của trẫm sao?”

“Làm sao có thể?”

Đó là một giọng nói cực kỳ quyến rũ, mềm mại và uyển chuyển như nước, chỉ vài chữ mà đã thấm đẫm nội tâm.

“Bệ hạ mời thái sư về triều, đúng là thượng sách. Trong triều bây giờ, trừ thái sư ra thì không có ai có thể đối phó Vấn Thù Y, bệ hạ hơi thỏa hiệp là chuyện khó tránh khỏi, kính xin bệ hạ tạm thời ẩn nhẫn.”

Giọng nói quyến rũ kia lại động viên: “Chắc là không cần bao lâu nữa đâu. Tuy rằng thái sư có nhiều chỗ không tốt, nhưng lại rất lo cho dân cho nước. Hắn tiềm tu hơn mười năm, trình độ võ đạo đã hơn xưa, lại có tài năng trác tuyệt, ta đoán trong vòng một năm, tất có thể đẩy lùi Cực Đông Băng Thành.”

Kiến Nguyên đế nghe vậy, trên mặt lại không có ý mừng.

Thế gian này, người và vật để hắn phải cúi đầu, cẩn thận và ẩn nhẫn thì đâu chỉ có một mình thái sư Độc Cô Thủ?

Nữ tử kia tựa như cũng đoán được ý của hắn: “Còn về phần Lý Trường Sinh, thì bệ hạ không cần để ý. Chỉ cần công pháp của ngươi đại thành, Lý Trường Sinh lại tính là thứ gì?”

Lúc này, đám cung nữ kia cũng đã thay bộ thường phục nhẹ nhàng cho Kiến Nguyên đế.

Hắn quay đầu lại, nhìn nữ tử mặc trang phục quý phi ở phía sau lưng.

Nàng có mái tóc đen như thác nước, mi như vẽ, môi đỏ như anh, mắt như nước hồ thu, có phong tình vạn chủng.

Tâm thần Kiến Nguyên đế rung động, trong mắt lộ ra ý sắc dục mãnh liệt.

Nhưng vẻ tự giễu trên mặt hắn lại càng nồng nặc hơn: “Công pháp đại thành, nói nghe thì dễ? Trẫm bây giờ còn không đỡ nổi một đòn của Lý Trường Sinh, há có thể không để ý?”

Nữ tử kia hơi lắc đầu: “Quốc sư đã nói là có cách giải quyết rồi mà? Hắn có một bí pháp, chẳng những có thể để tu vị của bệ hạ đột phá lần nữa, nắm giữ lực lượng đối kháng với Lý Trường Sinh, mà còn tăng nhiều tuổi thọ, đúng không?”

“Đúng vậy, đã nói.”

Kiến Nguyên đế dạo bước qua, nắm lấy eo nữ tử kia: “Tiền đề là bắt giữ được con Vọng Thiên Hống kia, sau đó lại dùng máu thuần âm tinh khiết nhất thiên địa làm vật dẫn. Nhưng hai thứ này đều rất khó.”

“Hoàng đình Bất Chu sơn đang ra sức đào tạo Vọng Thiên Hống đời thứ hai mươi chín, dự tính là một hai năm nữa sẽ xuất hiện ở Thần Châu. Nhưng bọn họ cần người, cần rất nhiều huyết mạch Nhân tộc để tinh luyện. Việc này thì bệ hạ không cần lo, một khi thời gian đến, sẽ là nước chảy thành sông. Còn máu thuần âm tinh khiết nhất kia. . .’

Nữ tử xinh đẹp cười một cái: “Ta đã tìm thay bệ hạ rồi, thành chủ Vấn Thù Y của Cực Đông Băng Thành! Bệ hạ quên rồi sao? Nữ tử này có huyết mạch Thần âm, mà rất có thể là tầng 24 trở lên.”

Kiến Nguyên đế không để ý lắm: “Vậy thì thế nào? Vẫn không phải là tinh khiết nhất thiên địa.”

“Nếu như ta nói, nữ tử này vẫn là xử nữ thì sao?”

Nữ tử xinh đẹp cảm nhận được khí tức của Kiến Nguyên đế thay đổi: “Chuyện này là một bí mật của nước Trấn Hải, dù là ngàn năm trước thì cũng là một bí mật.”

Kiến Nguyên đế cau mày, đè nén tâm tư: “Ngươi biết ngươi đang nói gì không? Đây là Nhất Kiếm Khuynh Thanh, là chủ của Cực Đông Băng Thành đấy.”

“Vậy thì thế nào?” Nữ tử xinh đẹp cười đắc ý: “Tuổi thọ của nàng không nhiều, chỉ cần bố cục ổn thỏa là có thể làm cho sức chiến đấu của nàng mười không còn một, giống như Bá Võ Vương Tần Mộc Ca ngày đó.”

Kiến Nguyên đế khinh thường, nói: “Nữ tử này là chúa tể một phương, ngươi tưởng vị này dễ tính toán như Tần Mộc Ca sao? Dù cho là Tần Mộc Ca, nếu không có tộc nhân của nàng bán đứng, thì không ai có thể làm gì nàng.”

Nữ tử xinh đẹp lại thản nhiên nói: “Như vậy ngươi cho rằng ta lấy tin tức này từ đâu?”

Nàng nhìn thẳng vào Kiến Nguyên đế: “Bệ hạ phải biết, Vấn Thù Y là chủ của Cực Đông Băng Thành, nhưng lại không có bất kỳ huyết thống nào với hoàng thất của nước Trấn Hải. Vấn Thù Y bảo vệ Cực Đông Băng Thành hơn bảy trăm năm, tự nhiên được hoàng tộc nước Trấn Hải coi là cột chống trời, không thể không tôn sùng và ỷ lại. Nhưng hôm nay, nàng sắp ngã xuống rồi, Trưởng Tôn gia bọn họ há có thể không sợ hãi? Há có thể không có ý nghĩ khác?”

Sắc mặt Kiến Nguyên đế rốt cục cũng biến đổi, trong mắt từ từ lộ ra vẻ khát vọng mãnh liệt.

Chương 1536: Đặt nơi nào

Ngày đầu tiên làm khách ở Cực Đông Băng Thành.

…

Kính gửi Vân Vân tỷ tỷ.

Hôm nay huynh trưởng đã lấy được di vật của Huyết Nhai, làm cho huyết mạch Nhai Tí và Thần Dương được tăng cao một bước, thật đáng mừng. Nhưng sau đó, vì cảm tạ ân tặng đao của thành chủ Cực Đông Băng Thành, hắn cố tình đi vòng hơn vạn mặt, đưa chúng ta đến Cực Đông Băng Thành làm khách.

Chúng ta đến Băng Thành vào lúc chạng vạng, thành chủ đích thân đến đón tiếp, đón huynh trưởng vào tẩm cung, đơn độc nói chuyện với huynh trưởng một canh giờ. Tiểu Chiêu tò mò chết rồi, không biết bọn họ nói chuyện gì ở trong đó, nhưng tiếc là huynh trưởng ném ta ra ngoài, không thể nghe được.

Tuy nhiên, sau đó huynh trưởng nói muốn ở lại Băng Thành để tu luyện một môn bí pháp, cần phải ở lại đây vài ngày, còn để thành chủ sắp xếp mấy người đưa chúng ta đi thăm quan Băng Thành.

Tòa thành này thật là đẹp, một tòa thành trì to lớn như vậy mà đều làm bằng băng, còn có thể bay ở trên trời, ta rất yêu thích. Vân Vân tỷ tỷ sau này có rảnh, nhất định phải đến đây chơi."

Bạch Tiểu Chiêu!

…

Ngày thứ hai làm khách ở Cực Đông Băng Thành.

"Vân Vân tỷ, sáng sớm hôm nay huynh trưởng liền vào cung, mãi đến buổi trưa vẫn không về. Ta rất muốn lén lút vào xem một chút, ta có pháp môn Tuế Nguyệt do lão tổ tông ban tặng, chắc là có thể vượt qua phòng vệ.

Nhưng lại không thành công, ta vừa ra cửa liền bị Phong tiên sinh bắt được. Gần đây vị Phong tiên sinh này càng ngày càng lợi hại, xuất quỷ nhập thần.

Phong tiên nói chuyện của người lớn, trẻ con không được nhúng tay vào, còn nói đi nhìn trộm thì mắt sẽ mọc kim, không biết là có gì gì? Sao trong mắt lại mọc kim nha?

Còn nữa, ngày hôm nay huynh trưởng cũng để tiểu Tóc Húi Cua ở ngoài cung. Tên tiểu tử này chỉ biết gây sự, quậy phá khắp nơi, rất phiền. Có điều, kem ở đây ăn rất ngon.

…

Ngày thứ ba làm khách ở Cực Đông Băng Thành.

Ngày thứ ba, huynh trưởng lại đi Băng Huyền cung. Hôm qua, mãi đến giờ tý huynh trưởng mới trở về, kết quả hửng đông hôm nay lại đi vào tẩm cung của thành chủ.

Phong tiên sinh rất là vui mừng, nói là huynh trưởng song linh cộng sinh, âm dương điều hòa, vạn vật giai ninh, đại đao của huynh trưởng có hi vọng, rất tốt rất tốt! Sau đó thị nữ tỷ tỷ đưa chúng ta đi cá Kim Đao, nói là đặc sản của Cực Đông Băng Thành. . .

…

Ngày thứ tư làm khách ở Cực Đông Băng Thành.

Ngày thứ tư, huynh trưởng lại đi Băng Huyền cung, không có chuyện gì phát sinh. Nhưng ta nghe thị nữ đưa chúng ta đi chơi nói chuyện, bọn họ nói lần đầu tiên nhìn thấy thành chủ tốt với một nam tử như vậy, cũng là lần đầu tiên thành chủ để một nam tử đi vào tẩm cung của nàng, ngày nào cũng ở đến muộn như vậy mới về, bọn họ rất là kinh ngạc. Có thể thấy được thành chủ Cực Đông Băng Thành rất tốt với huynh trưởng.

Ngày thứ năm làm khách ở Cực Đông Băng Thành.

Ngày thứ năm, tất cả vẫn như cũ. Cực Đông Băng Thành còn chuyên môn bắt một con ‘Thiên Cơ huyền ngư’ ở dưới biển sâu, dùng để chiêu đãi ta và tiểu Tóc Húi Cua, thịt cá ăn rất ngon, còn giúp ta gia tăng ba mươi năm yêu lực. Ở Băng Thành chơi rất vui, nhưng ta vẫn rất nhớ tháng ngày ở bên cạnh tỷ tỷ.

…

Ngày thứ sáu làm khách ở Cực Đông Băng Thành.

Ngày thứ sáu, tất cả đều như cũ. Ngày hôm nay, ngự trù của thành chủ lại đổi thực đơn, thì ra cái gọi là gan rồng tủy phượng là có mùi vị như này. Tuy rằng nguyên liệu nấu ăn là lấy từ huyết mạch á loại, nhưng cũng rất ngon. Chỉ là lúc nào mới có thể rời khỏi đây? Ta cảm thấy mình béo rồi.

...

Ngày thứ bảy làm khách ở Cực Đông Băng Thành.

Ngày thứ bảy, huynh trưởng không vào cung, hắn và thành chủ đại nhân đưa chúng ta đi ngắm cảnh và du ngoạn. Trong lúc đó phát sinh. . . còn nói . . .”

Một ít chữ phía sau đã bị gạch mất, còn có một đoạn bỏ trống. Sau đó Bạch Tiểu Chiêu lại viết: “Ban đêm trở về, thì huynh trưởng lại nói muốn ngủ lại ở Băng Huyền cung, hắn nói môn bí pháp kia đã đến thời điểm mấu chốt, cần phải bế quan ba ngày ba đêm. . .”

…

Trong một gian phòng ở Cực Đông Băng Thành, Bạch Tiểu Chiêu tay cầm lấy bút, nhìn vài hàng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo phía trước, do dự không biết có nên viết tiếp hay không, có nên viết tất cả chuyện phát sinh khi đi ngắm cảnh hay không?

Sau khi viết xong, lại có nên gửi về Vô Tướng thần tông hay không?

Bạch Tiểu Chiêu chậm chạp không thể quyết định.

Đặc biệt là sau khi nàng vô thức đưa tay qua cái đĩa nhỏ ở bên cạnh, cầm lấy một hạt thông màu trắng như tuyết rồi nhét vào trong miệng, thì Bạch Tiểu Chiêu lại càng xoắn xuýt, phân vân hơn.

Đây là Ngân tùng Hạch Châu, là một loại linh thụ chỉ sinh trưởng tại Hạch Châu.

Ngày hôm qua, sau khi vị thành chủ tỷ tỷ kia biết nàng yêu thích thứ này, liền cho nàng mấy túi lớn, phải nặng đến hơn ba mươi thạch.

Vị thành chủ tỷ tỷ này thật sự rất tốt với nàng, tốt đến không còn gì để nói.

Chương 1537: Đặt nơi nào (2)

Thành chủ tỷ tỷ thậm chí còn muốn tặng nàng một cái pháp khí cực mình, lại bị huynh trưởng từ chối, nói là không có công không nhận lộc.

Nhưng thành chủ tỷ tỷ vẫn lựa chọn cho nàng một lễ vật ra mặt, Bạch Tiểu Chiêu cực kỳ yêu thích.

“Huynh trưởng nói, lời nói dối sẽ không tổn thương người, chân tướng mới là lưỡi đao. Nhưng mà nói dối thật khó nha, đặc biệt là nói dối Vân Vân tỷ. . .”

Bạch Tiểu Chiêu vô cùng buồn phiền.

Nàng đang chuẩn bị viết tiếp, nghiên mực ở bên cạnh lại ‘đùng’ một tiếng, khiến cho phong thư này của nàng bị nhuộm đen.

Vẻ mặt Bạch Tiểu Chiêu sững sờ, nhìn về phía góc bàn.

Tiểu Tóc Húi Cua đang ở chỗ này, duy trì tư thế rơi xuống, mở to đôi mắt to, mặt đầy vô tội mà nhìn nhau với nàng.

Nó vừa mới nhảy lại đây, không cẩn thận liền đánh đổ nghiên mực.

Đúng là không cẩn thận!

Chỉ là một cái chớp mắt tiếp theo, Bạch Tiểu Chiêu lại trực tiếp phát điên, nàng trực tiếp biến thành hình dáng Thừa Hoàng, toàn thân tràn đầy phong lôi, đuổi đánh tiểu Tóc Húi Cua.

“Tiểu Tóc Húi Cua, ngươi cái tên khốn kiếp này! Đây đã là lần thứ ba rồi, ngươi cho rằng ta sẽ tin? Đứng lại cho ta! Đứng lại!”

Thử hỏi nàng viết những chữ này dễ dàng sao?

Trong huyết mạch Thừa Hoàng không có truyền thừa văn tự, Bạch Tiểu Chiêu nhất định phải tự học, phải đi tra rất nhiều sách vở, có lúc còn phải đi thỉnh giáo Phong tiên sinh.

Còn cả bản thân những chữ kia nữa, tay của thú loại bọn họ khó nắm được bút, cho nên nàng viết rất gian nan.

Mà khi Bạch Tiểu Chiêu đang lửa giận công tâm, truy sát tiểu Tóc Húi Cua khắp nơi.

Tại một nơi khác của Cực Đông Băng Thành, Trưởng Tôn Nhược Ly chân đạp hư không, tràn đầy bất đắc dĩ mà nhìn góc đông nam của Băng Thành.

Nàng nhìn một lúc lâu, mãi cho đến khi một chiếc thuyền màu xanh bay đến, hạ xuống bên cạnh nàng.

“Tỷ, ngươi còn ngây ra đó làm gì? Chúng ta nên xuất phát rồi. Chúng ta còn không chạy đến, chỉ sợ Phiêu Kỵ đại tướng quân kia sẽ đánh xuyên qua binh mã của chúng ta mất.”

Nơi đầu thuyền là một nữ tử có khí chất hiên ngang.

Ngũ quan của nàng hơi tương tự Vấn Thù Y, mặc một bộ chiến giáp màu xanh ngọc.

Đó chính là muội muội của Trưởng Tôn Nhược Ly, một vị công chúa khác của Băng Thành, Băng Thành Phong Kiếm – Trưởng Tôn Nhược Lam.

Nàng cười nhìn Trưởng Tôn Nhược Ly, trong lời nói ngậm lấy vài phần trêu chọc: “Cái gọi là trời muốn mưa, nương phải lập gia đình, ngươi nhìn cũng vô dụng.”

Trưởng Tôn Nhược Ly không khỏi quay đầu trừng mắt nhìn muội muội mình.

“Ngươi còn có thể cười được? Ngươi có biết hôm nay thiếu niên này ngủ lại trong tẩm cung của mẫu thân không?”

Trưởng Tôn Nhược Lam nghe vậy thì hơi ngẩn ngơ, sau đó lại khôi phục bình thường: “Ngủ lại sao? Vậy cũng không có gì.”

“Không có gì?”

Sắc mặt Trưởng Tôn Nhược Ly càng đen hơn, âm trầm như sắp chảy nước: “Ngươi quả nhiên là rất thoáng, ngươi sẽ không cho rằng bọn họ chỉ nói chuyện cả một đêm đấy chứ?”

Trưởng Tôn Nhược Lam vẫn bình tĩnh như thường, nàng lắc đầu nói: “Mẫu hậu là người biết lễ, nàng làm như vậy nhất định là có nguyên do, tình hình tuyệt đối không giống như ngươi tưởng tượng. Hơn nữa, dù đúng thì lại làm sao?”

Trưởng Tôn Nhược Lam nhìn về phía trời xa với ánh mắt phức tạp: “Mẫu hậu băng thanh như ngọc cả đời. Nàng vì chúng ta, vì di dân Trấn Hải, vì tòa Băng Thành này, vì cả Trưởng Tôn gia nữa, quả thực là đã trả giá quá nhiều.”

“800 năm, nàng đều vị vây ở đây, ngươi đã bao giờ nhìn thấy nàng vui vẻ chưa? Đã bao giờ thấy nàng làm chuyện mình muốn chưa? Tỷ tỷ, ngươi phải đứng ở góc độ của mẫu hậu, cuộc sống như vậy, há không phải là bi ai? Cho nên, nếu nàng thật sự nghĩ kỹ rồi, ta trái lại còn vui mừng thay nàng.”

“Ngươi!”

Trưởng Tôn Nhược Ly không thở nổi, nàng vô cùng đau đầu: “Nếu như mẫu hậu thích một người, ta cũng có thể tiếp nhận. Vấn đề là, người này có thích hợp hay không? Còn nữa, ngươi có biết việc này mà truyền ra thì thần dân sẽ có phản ứng thế nào không?”

Thiếu niên kia mới chỉ mười bảy tuổi thôi!

Gò má Trưởng Tôn Nhược Ly đỏ bừng và nóng bỏng như lửa.

“Vấn đề là ta và ngươi đều hiểu, mẫu hậu đã không sống được lâu nữa.”

Giọng nói Trưởng Tôn Nhược Lam rất bình tĩnh, truyền vào tai

Trưởng Tôn Nhược Ly lại ầm ầm như sấm nổ.

Nàng sắp tay sau lưng, ánh mắt hàm chứa đau thương: “Ta không tin tỷ tỷ ngươi không nhận ra, thương thế của mẫu hậu vẫn luôn nặng thêm. Lần này, mẫu hậu thức tỉnh, cũng chỉ là cưỡng ép trấn áp thương thế thôi.”

“Huyết mạch Thần âm của nàng vẫn luôn tăng lên. Điều này làm cho nàng càng ngày càng mạnh, nhưng cũng sẽ lấy mạng của nàng. Nếu như ta đoán không sai, đây cũng là khoảng thời gian cuối cùng của nàng, tỷ tỷ ngươi không thể để nàng vui vẻ sao?”

Sau đó, Trưởng Tôn Nhược Lam lại lạnh nhạt nhìn tòa Băng Thành to lớn phía dưới.

“Còn về phần con dân của Băng Thành, nếu như bọn họ hiểu đạo lý, thì bọn họ nên vui mừng thay cho mẫu hậu mới đúng. Mẫu hậu không nợ bọn họ, mà là toàn bộ nơi này đều nợ mẫu hậu rất nhiều.”

Chương 1538: Đặt nơi nào (3)

Trên mặt Trưởng Tôn Nhược Ly là một mảnh trắng bệch.

Lúc này, nàng lại nhíu chặt lông mày.

Nàng vừa đau thương và lo lắng cho thương thế của Vấn Thù Y, vừa lo lắng cho hành vi khác thường của Vấn Thù Y.

Muội muội là người thông minh, lẽ nào thật sự không biết nàng đang lo lắng về thứ gì sao?

Cực Đông Băng Thành này, là gia nghiệp của Trưởng Tôn gia bọn họ, là di thần nước Trấn Hải tạo nên.

Nó không cần một người ngoài. . . đến làm vương của bọn họ. . .

“Chúng ta nên đi.”

Trưởng Tôn Nhược Lam lại nhắc nhở lần nữa, ánh mắt nàng lạnh lùng: “Mẫu hậu xua binh thảo phạt Đại Ninh, danh nghĩa là vì báo thù, nhưng thật ra là vì quét dọn tai họa của di dân Trấn Hải ta. Dù là đến lúc này, nàng vẫn đang suy nghĩ cho chúng ta, tỷ tỷ ngươi há có tư cách nhàn nhã ở đây? Ngươi rốt cuộc có đi hay không?”

Trưởng Tôn Nhược Ly không khỏi yên lặng.

Nàng vô cùng căm tức mà trừng mắt với Trưởng Tôn Nhược Lam một chút, sau đó bước lên chiếc thuyền màu xanh kia: “Đi! Chúng ta đi nhanh về nhanh!”

Mà lúc này, tại góc đông nam của Băng Thành, gần Băng Huyền cung.

Nơi này có một mảnh kiến trúc cực kỳ rộng lớn, quy cách của nó hầu như không thấp hơi dinh thự của hai vị công chúa.

Trong một thư phòng, một ông lão đầu đầy tóc xám, mặc cẩm bào hoa lệ, đang múa bút thành văn.

Ông lão này đọc công văn nhanh như gió, sau đó xử lý như nước chảy mây trôi.

Cùng lúc đó, hắn còn có thể phân tâm ra làm việc khác, hỏi dò một gia tướng đang quỳ trước bàn.

“Thiếu niên kia ngủ lại ở Băng Huyền cung? Thật sự?”

“Bẩm Hữu tướng, thiếu niên kia quả thực là ngủ lại Băng Huyền cung.”

Vị gia tướng kia cúi đầu, giọng nói cung kính đáp: “Chúng ta bố trí mấy nữ quan ở trong cung, tất cả đều nói như vậy.”

Bút trong tay ông lão tóc xám chợt dừng lại một chút.

Hắn nhìn về phía Băng Huyền cung với vẻ suy tư: “Có biết vẻ mặt và giọng nói của vương thượng như thế nào không?”

“Bọn họ nói là, vô cùng vui vẻ!”

Ánh mắt vị gia tướng kia hơi kỳ dị: “Vương thượng rất dịu dàng với thiếu niên kia, mỗi khi ở chung với hắn, đều sẽ tươi cười rạng rỡ.”

Ông lão tóc xám không khỏi cười khổ một tiếng, cúi đầu tiếp tục phê duyệt công văn.

“Vậy thì truyền tin tức này đi đi, cố gắng cẩn thận một chút, đừng để người khác phát hiện, cũng đừng để lại nhược điểm gì.”

Gia tướng nghe vậy thì hơi chần chờ một chút.

Hắn nắm chặt song quyền, hai tay trong giáp đã nổi đầy gân xanh.

“Làm sao? Không muốn?”

Giọng nói của ông lão tóc xám rất thản nhiên: “Không bảo ngươi bán đứng vương thượng, chỉ là truyền tin tức ra ngoài mà thôi. Vương thượng của chúng ta là thiên kiêu cái thế, kiếm đạo vô địch thiên hạ, chỉ là có những lúc suy nghĩ không chu toàn.”

“Thời điểm này, những kẻ làm thần tử như chúng ta phải giúp nàng, phải đề phòng cẩn thận. Ngươi cảm thấy thiếu niên kia ở lại Băng Thành là chuyện tốt?”

Gia tướng kia vẫn thấy khó chịu, ánh mắt của hắn đầy giãy dụa: “Hữu tướng đại nhân, ta thấy thành chủ đại nhân chưa chắc đã có ý này.”

“Bây giờ không có, sau này thì chưa chắc.”

Lời nói của ông lão tóc trắng hàm chứa chế giễu: “Người là sẽ thay đổi, thành chủ cũng là phàm nhân giống như ngươi và ta. Tâm tư phàm nhân có, nàng cũng có. Khi nam nữ chìm trong tình yêu mù quáng, có thể sẽ làm tất cả mọi thứ vì đối phương, nhưng nếu thật sự đến mức độ đó, vậy Trưởng Tôn gia chúng ta thì sao? Thiếu chủ của chúng ta lại thế nào?”

Ánh mắt của hắn sâu thẳm, vô cùng cay đắm.

Nếu Vấn Thù Y đúng là Vấn Thù Y, là hoàng hậu điện hạ của bọn họ, như vậy hắn không lo lắng chút nào.

Hoàng hậu điện hạ khổ cả một đời, lúc này phóng túng một hai thì có làm sao?

Nhưng mà nàng không phải. . .

Nàng và Trưởng Tôn gia không có quan hệ huyết thống gì.

Sắc mặt gia tướng kia tái nhợt, biến ảo một trận rồi gian nan nói: “Cũng chỉ lan truyền tin tức thôi?”

“Tất nhiên.”

Ông lão tóc xám hít một hơi: “Truyền tin tức ra là đủ rồi, Vô Cực Đao Quân có thể vô địch thiên hạ trong tương lai, khiến cho rất nhiều người đứng ngồi không yên. Nếu như vị Vô Cực Đao Quân này lại có thể trở thành thành chủ của Cực Đông Băng Thành nữa, vậy thì lại càng có nhiều người không ngủ nổi. Đến khi đó, tự nhiên sẽ có người giải quyết thay chúng ta.”

Mà cùng lúc đó, tại nơi sâu xa nhất bên trong Băng Huyền cung.

Sở Hi Thanh hai tay kết ấn, đưa một viên ngọc phù màu trắng xanh vào trong nguyên thần của mình.

Ngọc phù này lại là chí âm chí hàn, vừa vào nguyên thần của hắn liền tản ra thanh quang vô lượng, khiến cho toàn thân của hắn đều kết một lớp băng mỏng.

Lực lượng Thần Dương trong cơ thể Sở Hi Thanh cũng bị gợi ra, điên cuồng phản công.

Hai loại lực lượng xung đột, va chạm và lôi kéo lẫn nhau.

Nhưng chỉ chớp mắt là đã khôi phục như thường, hình thành một vòng tròn tuần hoàn gần như hoàn mỹ.

Nó lại giống như Thái cực âm dương đồ của Đạo gia, tràn ngập vẻ đẹp huyền dị.

Sở dĩ nó không hoàn mỹ, là do ngọc phù làm đầu nguồn âm lực này hơi yếu, còn phải bổ sung đúng giờ.

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh cũng cảm giác được nguyên thần của mình đang lớn mạnh, chân nguyên trong cơ thể cũng nhanh chóng tăng trưởng.

Chương 1539: Nàng quá tốt với ta rồi

Sở Hi Thanh vô cùng kinh ngạc.

Hắn không ngờ lực lượng Thần âm này lại mang đến cho mình nhiều lợi ích như vậy.

Chỉ khoảnh khắc mà tu vị của hắn đã xung kích đến gần ngũ phẩm thượng viên mãn.

Nếu như không phải cân nhắc đến việc hắn thăng cấp quá nhanh, cần thời gian lắng đọng, Sở Hi Thanh bây giờ có thể cân nhắc đến tứ dược tứ phẩm và 'nghi thức thiên địa' rồi.

Tu vị tăng lên vẫn là thứ yếu, Sở Hi Thanh phát hiện cường độ thần hồn của mình tăng lên gấp ba, chân thì tăng vọt khoảng năm phần.

Sở Hi Thanh như có ngộ ra.

Đây là vì âm dương điều hòa, vì vậy càng vững chắc hơn?

Thế nhân nói cô âm không sinh, độc dương không dài, quả nhiên là có đạo lý.

Nguyên thần được cường hóa, để cho hắn hết sức vui mừng.

Như vậy Sở Hi Thanh có thể sử dụng Nhai Tí đao ý càng mạnh mẽ hơn.

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh còn phát hiện vì tu vị của mình tăng quá nhanh, thiên phú huyết mạch cũng tăng quá nhanh, dẫn đến các loại hậu hoạn, nhưng bây giờ tất cả hậu hoạn đều bị trấn áp xuống.

Cũng bao quát cả việc hắn tu hành và lắng đọng không đủ, không thể hoàn toàn khai phá, khiến cho kinh mạch tắc nghẽn.

Những vấn đề này vẫn tồn tại, Sở Hi Thanh nhất định phải giải quyết từng cái một.

Nhưng bây giờ, chúng nó bị lực lượng Thần âm trấn áp xuống, tạm thời không đáng lo.

Nơi sâu xa trong huyết tủy của Sở Hi Thanh, thậm chí còn xuất hiện một khoảng trống lớn, đủ để hắn chứa đựng thêm một loại thiên phú huyết mạch mạnh mẽ nữa.

Không!

Đây không chỉ là lực lượng của Thần âm, lực lượng Thần âm thôi là không thể làm như vậy.

Chúng có thể mang lại nhiều lợi ích như vậy, là bởi vì chúng nó đến từ Vấn Thù Y!

Trong lòng Sở Hi Thanh lại nổi lên ý mừng.

Hắn nghĩ thầm, đây là cảm giác ôm đùi phú bà sao?

Thật hạnh phúc!

Sở Hi Thanh đột nhiên cảm thấy, sau này nấu cơm thì phải cho nhiều nước, như vậy mới tốt cho dạ dày của mình.

“Mời Hi Thanh ngưng thần chú ý.”

Giọng nói lạnh lẽo của Vấn Thù Y truyền đến: “Tình hình có biến, chúng ta còn phải làm một việc, hai viên ‘m Dương Ngọc Tâm Liên Tử’ này, còn có thể cố định một loại võ đạo của chúng ta lên đó.”

“Cố định võ đạo?”

Sở Hi Thanh cảm thấy hơi khó hiểu: “Thành chủ chưa đề cập với ta việc này.”

Trước đó, Vấn Thù Y đã thông báo tất cả tình huống cho hắn biết.

Nàng tế luyện hai hạt sen để thay thế âm Dương thần nguyên.

Hạt sen bắt nguồn từ một đóa ‘m Dương Ngọc Tâm liên’ sinh ra từ thời địa Hỗn Độn, khi thiên địa chia phân, tác dụng cũng không chỉ là thay thế âm Dương thần nguyên.

Hai quả ngọc phù này có liên hệ kỳ dị, có thể cảm ứng lẫn nhau, trao đổi âm dương nguyên lực từ cách xa mười vạn dặm.

Cùng lúc đó, thứ này còn có thể làm tọa độ, để bọn họ vượt qua không gian, đi đến bên cạnh đối phương.

Khoảng cách cụ thể thì tùy theo tu vị của bọn họ.

Vấn Thù Y đại khái có thể xuyên qua khoảng hai ba ngàn dặm.

Còn về phần Sở Hi Thanh. . . hắn sẽ bị lực lượng không gian ép thành cặn bã.

Nhưng Vấn Thù Y chưa đề cập đến việc cố định võ đạo lên ngọc phù.

“Nói chính xác hơn, là Thiên quy đạo luật.”

Trong lời nói Vấn Thù Y hàm chứa áy náy: “Lúc trước ta cũng không nghĩ hai hạt sen này còn có công dụng như vậy. Khi âm dương tụ hợp, chúng nó lại xuất hiện biến hóa, thế mà lại diễn sinh ra một ít khí Tiên Thiên Hỗn Độn, có thể biến hóa theo tâm ý của chúng ta.”

“Đáng tiếc là cái khí Tiên Thiên Hỗn Độn này không nhiều, nhiều nhất chỉ có thể đẩy một môn Thiên quy đạo luật lên đến tầng hai mươi.”

Sở Hi Thanh lập tức hiểu ra.

Ý mừng trong lòng hắn càng nồng hơn.

Không ngờ âm Dương thần nguyên lại còn có chỗ tốt như vậy.

Thiên quy đạo luật tầng 20 đã là rất mạnh.

Võ tu ở giữa Địa Bảng cũng đều là trình độ này.

Như Sở Hi Thanh, mới ngũ phẩm mà đã có Nhai Tí đao ý tầng 20, đây quả thực là chưa từng có.

“Chú ý, tiếp đó có thể sẽ hơi lạnh. Nếu như cảm thấy không chịu nổi thì có thể nói với ta.”

Ngay khi Vấn Thù Y dứt lời, một luồng hàn lực mạnh mẽ đã bạo phát trong cơ thể Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh rùng mình một cái, chỉ cảm thấy toàn bộ nguyên thần đều bị đóng băng.

Hắn thử điều động dương lực trong cơ thể để hóa giải.

Nhưng chỉ vẻn vẹn ba cái hô hấp, Sở Hi Thanh đã từ bỏ.

Hắn nhe răng trợn mắt: “Nhẹ thôi, làm phiền thành chủ nhẹ một chút, đừng dùng sức.”

“Có thể nhẹ hơn một chút hay không?”

“Ta cảm thấy sắp không chịu nổi rồi.”

Tạn ba mươi cái hô hấp sau, Vấn Thù Y mới điều chỉnh được cường độ.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại rơi vào suy tư.

Vấn Thù Y cố định cho hắn là Hàn Thiên chi pháp, đây là Thiên quy đạo luật mạnh mẽ nhất và hoàn thiện nhất của nàng, có một không hai trong cùng cấp.

Như vậy mình nên cố định thứ gì đây?

Chương 1540: Nàng quá tốt với ta rồi (2)

Sở Hi Thanh chỉ có một môn Nhai Tí chân ý là lên đến tầng hai mươi, đó là còn phải dựa vào ngoại lực.

Trong Thần Ý Đao Tâm của hắn còn hai thiên quy Nhai Tí hoàn chỉnh tầng 21.

Sở Hi Thanh lại không thể khống chế nó, không thể dùng nó để dẫn dắt ngọc phù bên trong nguyên thần Vấn Thù Y lột xác.

Ngoài ra, Nhai Tí chân ý là tổ hợp của nhiều loại sức mạnh, ngọc phù nho nhỏ này không chứa được.

Vì vậy, nhất định phải phân tách ra.

Sở Hi Thanh cân nhắc một chút, quyết định lựa chọn Báo Ứng.

Nếu như tách Báo Ứng từ trong Nhai Tí chân ý ra, vậy thì đầu thiên quy này quả thực là không trọn vẹn đến mức khó coi.

Nhưng Sở Hi Thanh tin là, Vấn Thù Y nhất định nắm giữ Kính Thiên chi pháp mạnh hơn hắn.

Phải biết, pháp môn hệ Băng cũng có thể diễn sinh Kính Thiên chi đạo!

Sở Hi Thanh tin tưởng, cái thiên quy Báo Ứng không đầy đủ này, mới là thứ Vấn Thù Y cần.

. . .

Tuy rằng âm Dương thần nguyên của hai người đã hoàn thành trong ngày đầu tiên, nhưng Sở Hi Thanh vẫn ở trong tẩm cung của Vấn Thù Y ba ngày.

Quá trình tiếp theo chủ yếu là củng cố.

Hai người nhất định phải đảm bảo âm dương tuần hoàn trong cơ thể bọn họ sinh sôi liên tục.

Tiếp theo chính là ‘song tu’.

Đương nhiên không phải là song tu chân chính.

Dù bọn họ không tu luyện Thần Nguyên Tham Đồng Khế hoàn chỉnh, nhưng lại có thể mượn âm Dương thần nguyên để sử dụng một số pháp môn trong Thần Nguyên Tham Đồng Khế.

Vì dụ như ‘Thần Nguyên linh khải’.

Bọn họ có thể thông qua linh hồn giao cảm, dẫn dắt đối phương, để đối phương học tập võ đạo của bản thân.

Cái này cũng hơi tương tự với ‘thiên nhân giao cảm’.

Không giống là ‘thiên nhân giao cảm’ câu thông với thiên địa, còn ‘Thần Nguyên linh khải’ là nam nữ.

Có điều, nói là song tu nhưng thật ra là một mình Vấn Thù Y biếu tặng.

Vấn Thù Y dẫn dắt để cho Sở Hi Thanh học tập Vĩnh Hằng chi pháp của nàng.

Vĩnh Hằng của vị thành chủ này đã lên đến tầng hai mươi bảy, tiếp cận với thần linh, để Sở Hi Thanh líu lưỡi không thôi.

Vì vậy, Sở Hi Thanh lại ở Băng Huyền cung thêm một ngày.

Bốn ngày sau, hắn mới tinh thần phấn chấn, mặt đỏ lừ lừ, rời khỏi Băng Huyền cung.

Thần thức Sở Hi Thanh rất nhạy cảm, khi hắn đi ra cửa cung thì đã phát hiện đám nam nữ đi đường đều nhìn mình với ánh mắt dị dạng.

Thân phận của những người này, hoặc là cung nữ hoặc là thị vệ, hoặc chính là quý tộc và quan lớn của Cực Đông Băng Thành.

Thần Ý Đao Tâm của Sở Hi Thanh còn nhận biết được hàng ngàn hàng vạn địch ý và sát niệm trong phạm vi mười dặm.

Sở Hi Thanh híp mắt lại, sau đó không thèm để ý mà quay đầu cười với Vấn Thù Y: “Thành chủ đại nhân dừng chân, tiễn đến đây là được rồi. Ta sẽ dùng độn pháp rời đi, gặp mặt mấy người Phong Tam ở ngoài thành, không cần thành chủ phải đưa tiễn.”

Hôm nay, Vấn Thù Y lại mặc giáp, khiến người ta không nhìn rõ vẻ mặt nàng.

Nhưng giọng điệu của nàng có hơi tiếc nuối, ngậm lấy không nỡ: “Hi Thanh nhất định phải đi sao? Không thể ở lại thêm vài ngày sao?”

Mười ngày nay, bọn họ đều cô đọng âm Dương thần nguyên, nàng còn chưa chiêu đãi vị khách quý này.

“Lần sau đi, ta cũng muốn ở lại thêm một thời gian, vấn đề là vị Thiết thúc kia của ta đã không chịu nổi nữa, đã thúc giục mấy lần rồi, ta nhất định phải nhanh chóng xuôi nam.”

Sở Hi Thanh nói đến đây thì lại đổi giọng, bên trong lời nói còn hàm chứa trêu chọc: “Hơn nữa, nếu như ta ở lại đây nữa, chỉ sợ có người sẽ lột da ta.”

Thật ra hắn cũng hiểu tâm tư của những người này.

Địa vị của Vấn Thù Y ở Cực Đông Băng Thành giống như thần linh, được vô số con dân Băng Thành tôn sùng, kính ngưỡng và thờ phụng.

Bây giờ là có một tên tiểu tử chưa dứt sữa muốn ô nhiễm nàng, tiếp cận nàng.

Đây há không phải là chọc giận bọn họ sao?

Nếu như không phải Vấn Thù Y rất có uy vọng, kiếm trong tay nàng lại làm người ta sợ hãi, thì e rằng mấy ngày trước đã có người ra tay với hắn rồi.

Trực tiếp cắt thành mấy khối rồi mang đi nuôi cá.

Còn có một ít người, vì một số nguyên do nào đó mà cũng sinh sát niệm với hắn.

Lúc này, Vấn Thù Y nhíu mày nhìn qua một vòng.

Ánh mắt nàng lạnh lẽo như đao, làm cho toàn bộ trong và ngoài cửa cung đều yên tĩnh.

Đám cung nữ thị vệ, tướng lãnh văn thần kia đều cúi đầu, hoặc là khom mình thi lễ, hoặc là quỳ rạp trên mặt đất.

"Cũng tốt."

Vấn Thù Y nghĩ đến chiến sự càng ngày càng kịch liệt, dù mình có giữ Sở Hi Thanh ở lại thì e rằng cũng không có thời gian để tiếp khách, nên cũng không giữ lại nữa: "Vậy thì một lời đã định, nếu Hi Thanh có rảnh rỗi thì không ngại đến Băng Thành chơi. Còn nữa, ngươi xuôi nam thì nhất định phải cẩn thận."

Sau đó nàng giơ tay lên, hai vị nữ quan ôm một hộp gỗ đi qua: "Ngươi mang những thứ này theo đi."

Chương 1541: Nàng quá tốt với ta rồi (3)

Sở Hi Thanh thấy thế, vẻ mặt khó hiểu: "Đây là thứ gì?"

Hắn lập tức cảm ứng được linh lực dồi dào ở bên trong hộp gỗ kia.

Sở Hi Thanh lại hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

Vị tỷ tỷ này thật sự quá hào phóng với hắn, hào phòng đến mức để cho hắn có cảm giác như mình đang bám váy đàn bà.

Hắn thật sự không thể cầm đồ của Vấn Thù Y nữa.

"Là đan dược và thiên tài địa bảo Thuần Dương, đều là thứ ngươi có thể sử dụng ở giai đoạn hiện tại, có thể gia tăng dương khí."

Vấn Thù Y nở nụ cười: "Ta biết Hi Thanh ngươi không muốn lấy không đồ của ta. Nhưng những thứ này đều có rất nhiều lợi ích cho cả ta và ngươi, vì vậy đừng từ chối."

Mấy nữ quan ở phía sau nàng nghe vậy thì sắc mặt nhất thời trở nên cực kỳ quái lạ.

Sở Hi Thanh lại hiểu ra.

Những thứ này là để dùng cho hắn mở chín khiếu huyệt Nguyên Dương.

Nếu như đã giải quyết được hậu hoạn âm dương mất cân bằng, như vậy hắn có thể mở chín khiếu huyệt Nguyên Dương, tích lũy càng nhiều nguyên lực Thần Dương càng tốt.

Đây quả thật là việc có lợi cho song phương, Sở Hi Thanh cũng không từ chối nữa, dứt khoát ném vào trong nhẫn Càn Khôn của mình.

Hắn chắp tay với Vấn Thù Y, sau đó hóa thành một vệt kim quang, bay ra khỏi Băng Thành.

Vấn Thù Y thì đứng tại chỗ, đưa mắt nhìn hướng Sở Hi Thanh rời đi.

Mãi cho đến khi khí cơ của Sở Hi Thanh hoàn toàn biến mất khỏi phạm vi cảm ứng của nàng, lúc này Vấn Thù Y mới xoay người đi vào cửa cung.

“Truyền lệnh cho Công bộ, lệnh bọn họ phái người đến cải tạo tẩm cung cho ta. Cần cường hóa lực lượng Dương viêm bên trong điện, ít nhất phải tăng cường bảy phần mười, còn cả những cái ‘Đại Nhật thần kính’ kia nữa, cũng cần tăng thêm bảy mươi mặt kính! Việc này cần phải nhanh, tốt nhất là hoàn thành trong vòng ba ngày.”

Mấy vị nữ quan sau lưng Vấn Thù Y hơi dừng lại.

Bọn họ kinh hoàng nhìn nhau.

Tăng cường số lượng ‘Đại Nhật thần kính’, cường hóa lực lượng Dương viêm.

Thương thế của thành chủ lại chuyển biến xấu sao?

“Yên tâm, ta không sao, thương thế cũng không chuyển biến xấu.”

Vấn Thù Y nhận ra ý nghĩ của mấy người phía sau, nàng hơi lắc đầu giải thích một câu, sau đó lại ngửa đầu nhìn bầu trời với ánh mắt phức tạp: “Nhưng cường độ lực lượng Dương viêm thật sự không đủ.”

Vấn Thù Y cảm nhận được khoan khoái và sức sống mà lâu rồi chưa được cảm nhận.

Vấn Thù Y nghĩ thầm, thiếu niên kia nhất định là trời xanh ban ân cho nàng.

Để cho nàng gặp được hắn vào thời khắc sinh mệnh sắp đi đến cuối cùng.

Viên ngọc phù Dương Nguyên trong nguyên thần của Vấn Thù Y, dù không thể trợ giúp nàng hóa giải tất cả lực lượng Thần âm, để cho nàng thoát khỏi căn bệnh kia, nhưng ít nhất cũng có thể làm cho nàng nghênh tiếp tử vong mà không còn tiếc nuối.

Hiện giờ, thiên hạ này đã không có người nào là đối thủ của nàng.

Cũng bao quát cả Lý Trường Sinh. . .

. . .

Khi Sở Hi Thanh bay ra khỏi Cực Đông Băng Thành, phát hiện Phong Tam và tiểu Tóc Húi Cua, Bạch Tiểu Chiêu đều đang chờ ở cách đó năm dặm.

Sở Hi Thanh lắc mình bay qua, sau đó khoát tay, phóng thích Dục Nhật thần chu ra ngoài.

Phong Tam ngự không bước lên thuyền, sau đó đánh giá Sở Hi Thanh một chút: “Xem ra chủ thượng thu hoạch không ít, nhưng chủ thượng phải cẩn thận. . .”

Hắn quay đầu nhìn Băng Thành ở sau lưng với ánh mắt lạnh lẽo: “Mấy ngày nay, ta cảm ứng được vài người đang rình mò chúng ta. Có người trong thành này ôm sát ý với ngươi, chắc là không muốn thấy chủ thượng quá thân cận với thành chủ điện hạ.”

“Ta biết.”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, chỉ chỉ đầu của mình: “Ngươi quên ta học cái gì sao?”

Phong Tam hơi gật đầu.

Sở Hi Thanh tu luyện chính là Nhai TÍ Đao, cực kỳ mẫn cảm với địch ý.

Nếu Sở Hi Thanh có phòng bị thì hắn cũng yên lòng, liền đi đến đuôi thuyền, khoanh chân nhập định.

Sở Hi Thanh nhìn thấy cảnh này, không khỏi nhướng mày lên.

Hắn phát hiện, Phong Tam bây giờ hoàn toàn không có vẻ cuồng ngạo và tùy ý như lúc đầu gặp gỡ, mà có vẻ như tâm sự nặng nề.

Vị sư bá này đã nhận ra gì sao?

Vấn đề là, từ khi bọn họ xuôi nam đến nay, ngày nào Sở Hi Thanh cũng sử dụng thẻ thần thông Gần Mực Thì Đen.

Mỗi ngày hắn đều dùng từ ba đến năm tấm, dùng tất cả thẻ Gần Mực Thì Đen mà hắn quét được lên người Phong Tam.

Tổng cộng 42 tấm thẻ, mất 42 vạn điểm huyết nguyên.

Còn cả pháp thuật Khi Tâm Cuống Thần cũng chưa từng đứt đoạn.

Chỉ có bốn ngày này, hắn và Vấn Thù Y ngưng luyện âm Dương thần nguyên, thì mới tạm thời dừng lại.

Sở Hi Thanh không khỏi lắc đầu, nghĩ thầm mình vẫn khinh thường cao thủ nhất phẩm rồi.

Xem ra tiếp theo phải nhanh chóng tìm một nơi không người, tiếp tục sử dụng thẻ Gần Mực Thì Đen với Phong Tam.

Sau đó, hắn liền điều khiển Dục Nhật thần chu bay về phía trời mây.

Cục diện bên Đông Châu đã rất không ổn.

Thiết Tiếu Sinh đã sử dụng hai cái Càn Khôn phi kiếm đỉnh cấp nhất rồi.

Đó là thủ đoạn liên lạc lúc khẩn cấp, chỉ cần Sở Hi Thanh ở trong phạm vi Thần Châu, vậy thì đều có thể tìm được hắn.

Chương 1542: Nàng quá tốt với ta rồi (4)

Sở Hi Thanh lại thấy hơi nghi ngờ.

Mi gia trang xảy ra biến cố, Thiết Phù Đồ tái hiện nhân thế, Cuồng thúc có thể còn sống, hoặc là đã hóa thành oán linh?

Cái này có thể sao?

Nhưng dù thế nào thì hắn cũng cần phải chạy đến Đông Châu.

Ngay khi Sở Hi Thanh điều khiển Dục Nhật thần chu.

Cuồng Kiếm – Phong Tam đang ngồi ở đuôi thuyền, sắc mặt hắn ngưng trọng, nghiêm túc nhìn thanh bội kiếm trôi nổi ở trước người hắn, Thần Tâm Vạn Nhận!

Trong mắt Phong Tam lóe lên vẻ nghi ngờ và khó hiểu.

Gần đây, hắn càng ngày càng cảm thấy trên người mình có rất nhiều chỗ cổ quái.

Rất nhiều trí nhớ của hắn đều rất mơ hồ, người và chuyện trong trí nhớ đều giống thật mà như giả.

Mỗi khi Phong Tam muốn tìm tòi đến cuối cùng, thì đầu của hắn lại đau như búa bổ, cảm giác được một luồng sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ đang quấy nhiễu hắn.

Vì vậy, mấy ngày gần đây Phong Tam đều suy nghĩ lại trước khi tu hành Hỗn Nguyên Vô Tướng công.

Đầu tiên, mình là ai?

Mình chính là Cuồng Kiếm – Phong Tam!

Điểm này chắc là không có nghi vấn gì.

Tại mười mấy ngày trước, khi hắn nghe thấy hai chữ Phong Tam thì lại hơi hoảng hốt, mơ hồ có một cảm giác xa lạ.

Nhưng mấy ngày gần đây, hắn lại cảm thấy cái tên Phong Tam này rất quan trọng với hắn.

Như vậy mình làm gì ở chỗ này? Mình muốn làm gì?

Phong Tam nghĩ thầm, ta là Đạo thị của Vô Cực Đao Quân, sở dĩ hiệu lực cho Đao Quân là vì hắn có thiên phú cực cao, tương lai tươi sáng.

Sau này Đao Quân có thể sẽ vượt qua Huyết Nhai Đao Quân, trở thành người mạnh nhất trong phạm vi ngàn tỷ dặm và ngàn tỷ sinh linh này.

Hắn chính là hy vọng duy nhất của nhân tộc trên Côn Luân sơn trong ngàn năm nay. . .

Phong Tam nghĩ đến chủ thượng của mình, khóe môi không khỏi tràn ra một nụ cười vui mừng.

Ban đầu, có thể là do khí chất và hình tượng của Sở Hi Thanh không giống như Phong Tam tưởng tượng, vì vậy hắn không quá tán thành, thậm chí là còn sinh lòng chống cự.

Dung mạo của vị Vô Cực Đao Quân này quá mức tuấn tú, tính cách cũng quá ôn hòa, hoàn toàn khác với vẻ bá đạo cường thế, sát phạt quyết đoán như những gì hắn tưởng tượng.

Sau khi tiếp xúc một thời gian, Phong Tam liền ý thức được vị chủ thượng này không chỉ có thiên tư siêu tuyệt, mà trong ngực còn có cẩm ý, mặc kệ là tài trí hay tâm linh, thì đều là thượng giai.

Phong Tam nghĩ đến đây, thanh Thần Tâm Vạn Nhận kiếm ở phía trước cũng phát ra những tiếng ong ong, tựa như đang hưởng ứng và tán thành ý nghĩ của hắn.

Phong Tam thấy buồn cười, đưa tay vuốt ve thân kiếm.

Bây giờ hắn đồng ý làm bất cứ chuyện gì cho chủ thượng, cũng có tự tin chém diệt tất cả kẻ địch, loại bỏ tất cả chướng ngại cho chủ thượng!

Vẻ mặt Phong Tam dần dần nghiêm túc hơn, ánh mắt sắc bén như đao đã lộ ra sát cơ.

Những thứ này đều không có vấn đề gì, như vậy thì ai đã phong ấn trí nhớ của hắn? Mục đích của kẻ này lại là gì?

Người này. . . gan chó thật lớn!

Cùng đúng lúc này, Phong Tam nghe thấy tiếng nói của Sở Hi Thanh truyền đến.

“Phong tiên sinh cẩn thận, chúng ta gặp phiền phức.”

Lúc này, Phong Tam đã thu hồi tất cả tâm tư, một mặt cầm Thần Tâm Vạn Nhận kiếm tụ thế đề phòng, một mặt dùng thần niệm cảm ứng bốn phía.

Hắn không hề nghi ngờ lời nói của Sở Hi Thanh.

Có rất ít người trong thiên hạ này biết, vị Vô Cực Đao Quân này đã học được Thần Ý Đao Tâm.

Sau 800 năm, Thần Ý Xúc Tử Đao của Huyết Nhai Đao Quân đã tái hiện nhân thế!

Lúc này, Sở Hi Thanh cũng thấy khá kinh ngạc, hắn không ngờ mình mới rời khỏi Cực Đông Băng Thành được hai khắc thì đã gặp phục kích rồi.

Tốc độ Dục Nhật thần chu cực nhanh, một ngày có thể bay hơn mười vạn dặm.

Vấn đề là hai khắc ngắn ngủi này, còn chưa đủ để Dục Nhật thần chu gia tốc đến cực hạn, lúc này chỉ cách Cực Đông Băng Thành không đến ba ngàn dặm thôi.

Còn nữa, sao đám người này biết được hướng đi của hắn?

Vì để phòng bị người theo dõi và mai phục, hắn đã đi đường vòng, thỉnh thoảng lại đổi hướng.

Nhưng xem ra vẫn không ăn thua.

Sở Hi Thanh dùng toàn lực để điều khiển thuyền, bắt đầu tăng tốc lần nữa, chuẩn bị mạnh mẽ xông qua vòng mai phục này.

Chỉ là một cái chớp mắt tiếp theo, một giọng nói truyền ra từ hư không.

“Hồi Thiên Phản Nhật, trở lại cho ta!”

Ngay khi Dục Nhật thần chu sắp hóa thành kim quang, bay ra khỏi vòng mai phục thì Sở Hi Thanh phát hiện tất cả mọi thứ chung quanh đều đang nhanh chóng quay ngược.

Dục Nhật thần chu không ngừng bay ngược về sau, trở về vị trí ban đầu.

Đây rõ ràng là một trong ba mươi sáu pháp Thiên Cương, Hồi Phong Phản Hỏa!

Cũng đúng lúc này, mười mấy đạo khí tức mạnh mẽ đều ngự không bay đến, hình thành một vòng vây kín.

Con ngươi Sở Hi Thanh co rụt lại.

Hắn chỉ liếc mắt là đã nhận ra ba người trong đó.

Hạng 121 Địa Bảng, Thiên Thủ Nhân Đồ - Lý Đông Dương.

Hạng 352 Địa Bảng, Thiết Tỏa Hoành Giang – Vương Mãn.

Hạng 371 Địa Bảng, Hung Thần Ác Sát – Nhiếp Vân Sơn.

Chương 1543: Rơi vào luyện ngục

Sở Hi Thanh phát hiện mấy người còn lại cũng rất quen, có thể đều là thành viên trên Địa Bảng trước kia, chỉ là nhất thời không nhớ ra nổi tên của bọn họ.

Sau khi những người này hiện thân, đều không có ý định phí lời với hắn, tất cả đều dùng thần niệm khóa chặt Sở Hi Thanh, trực tiếp ra tay toàn lực.

Từng đạo từng đạo võ ý mạnh mẽ và hùng vĩ nghiền ép về phía Sở Hi Thanh.

“Chết!”

Sở Hi Thanh lại không hoảng hốt.

Hắn đã có dự đoán về tình cảnh này này rồi.

Trong lòng Sở Hi Thanh thậm chí còn sinh ra mấy phần thương hại với đám người này.

Hắn lập tức sử dụng ‘Bàn Cổ thần phong’, bao trùm bản thân và tiểu Tóc Húi Cua.

Bạch Tiểu Chiêu không cần hắn lo, nàng có lực lượng Tuế Nguyệt của Lê Sơn Lão Mẫu, đủ để nàng thoát thân.

Về phần Phong Tam thì lại càng không cần Sở Hi Thanh lo.

Khi Sở Hi Thanh tự phong ấn bản thân, hắn còn mở màn ánh sáng của Thần Khế thiên bi ra, dùng linh thạch gửi vài chữ.

“Bị tập kích, cứu mạng!”

Cùng lúc đó, Sở Vân Vân đang ngồi trong Đạo Nhất điện trên Vô Tướng thần sơn, lúc này nàng mở đôi mắt tràn đầy sát ý ra.

Nàng nhìn về phía Lý Trường Sinh: “Quả nhiên giống như huynh trưởng dự đoán, hắn sẽ bị tập kích ở trên đường.”

Khuôn mặt trắng mập của Lý Trường Sinh hiện lên ý cười, hắn giơ tay lên, một thanh trường kiếm có tử khí quấn quanh đã bay vào tay.

“Không thể không thừa nhận, cái nhìn của hắn rất có đạo lý. Thế gian này chỉ có ngàn ngày làm tặc, nào đó đạo lý ngàn ngày phòng tặc.”

Cùng với đề phòng và cảnh giác, thà rằng chủ động xuất kích.

Mà lúc này, một tòa trận pháp không gian khổng lồ ở dưới chân hắn đang vận chuyển.

Cùng lúc đó, Vấn Thù Y đang chuẩn bị xử lý công vụ còn đọng lại của Cực Đông Băng Thành, lúc này nàng cùng nhíu chặt lông mày.

Nàng nắm Thái Sơ Băng Luân kiếm bên hông, trong mắt tràn đầy lạnh lẽo và băng giá.

Khi Sở Hi Thanh tự phong ấn bản thân, Tinh Thần Đại Pháp Sư – La

Hán Tông ở phía xa xa liền biết tình hình không ổn.

Tuy rằng Sở Hi Thanh tiến vào trạng thái thần phong, không thể nhúc nhích.

Nhưng mà một tòa trận pháp không gian đang từ từ mở ra ở bên cạnh Sở Hi Thanh.

Trận pháp này bắt nguồn từ một trận bàn ở trên người Sở Hi Thanh.

Khí thế của nó hùng vĩ bá đạo, chỉ chớp mắt đã bao trùm phạm vi năm dặm.

Lúc này, không chỉ La Hán Tông mà tất cả võ tu tham gia vây giết đều phải biến sắc.

Ánh mắt bọn họ đều là nghi ngờ không thôi.

“Đây là cái gì?”

“Hình như là một trận pháp không gian? Có thể để người khác xuyên qua không gian đến nơi này. Móa, bị lừa rồi!”

“Có thể ngăn chặn không?”

“Ngăn chặn cái rắm! Đây là ‘Bàn Cổ thần phong’, trừ phi chúng ta có thể đánh nát nó trong vòng sáu mươi cái hô hấp.”

“La Hán Tông đâu? Hắn là thuật sư Thiên Bảng, để hắn nghĩ biện pháp.”

Tinh Thần Đại Pháp Sư – La Hán Tông lại đang chuẩn bị pháp môn bỏ chạy giữ mạng, toàn thân hắn xuất hiện một đạo cầu vòng màu đỏ thẫm, xông thẳng lên trời, hô ứng với các vì sao trên trời.

Đây là pháp Thiên Cương, Tinh Di Vật Hoán!

Là một thuật sư hợp cách, trước khi chiến đấu nhất định phải cân nhắc đường lui và an toàn của mình.

La Hán Tông cảm thấy những chuẩn bị kia của mình còn thiếu rất nhiều.

Lúc này, một giọng nói khàn khàn truyền đến: “La huynh, không biết ngươi có thể loại bỏ trận pháp này không?”

“Thời gian quá ngắn, không thể làm được.”

La Hán Tông hờ hững đáp lại: “Chư vị vẫn nên nghĩ biện pháp thoát thân thì hơn, rất có thể là Lý Trường Sinh sẽ đến đây.”

Lựa chọn hàng đầu tất nhiên là phá hỏng cái trận bàn trong tay Sở Hi Thanh.

Nhưng mà trận bàn đang ở bên trong ‘Bàn Cổ thần phong’, mà muốn đánh vỡ ‘Bàn Cổ thần phong’ thì lại không dễ dàng chút nào.

Dù đám người bọn họ hợp lực với nhau, cộng thêm lực lượng pháp thuật của hắn, vậy cũng phải mất một canh giờ là ít.

La Hán Tông vừa nói chuyện vừa lùi về sau.

Tinh Di Vật Hoán còn cần một quãng thời gian mới có thể hoàn thành, trước đó, hắn nhất định phải dốc hết sức để kéo dài khoảng cách.

“Vô Tướng thần tông cũng chỉ có Lý Trường Sinh có thể dùng thân thể nhất phẩm để xuyên qua không gian mấy vạn dặm.”

Giọng nói khàn khàn kia lại cười nhạo: “Nhưng La tiên sinh không khỏi quá cẩn thận rồi đấy? Dù thực sự là Lý Trường Sinh đến đây, hắn cũng không thể giữ chúng ta lại.”

Lúc này, trừ hai Thiên Bảng như bọn họ, còn có hai nhất phẩm không vào Thiên Bảng, và tất cả người còn lại đều là cao thủ Địa Bảng.

Người có thể vào Địa Bảng, nào có ai dễ giết?

Năm trước, Lý Trường Sinh quét ngang hoàng thành, là do sau lưng đám cao thủ đại nội kia là hoàng thành, bọn họ không thể lùi lại, không có đường lui.

Giọng nói của La Hán Tông lại rất bình tĩnh: “Hi vọng là như vậy!’

Hắn vẫn bay về phía xa xa, dốc hết sức để rời xa Sở Hi Thanh.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, hắn đã bay đến hơn trăm dặm.

Chương 1544: Rơi vào luyện ngục (2)

Lúc này, tất cả cao nhân Địa Bảng ở quanh Sở Hi Thanh lại có phản ứng khác nhau.

Một ít người cẩn thận thì cũng cố hết sức để kéo dài khoảng cách giống La Hán Tông.

Mấy người tự cao tự đại, tự nhận mình có phương pháp thoát thân, bọn họ nhất thời không làm gì được Sở Hi Thanh, liền ra tay với một người một thú ở bên cạnh hắn.

Bạch Tiểu Chiêu cũng rất quyết đoán, trực tiếp dùng lực lượng Tuế Nguyệt, phong ấn bản thân vào giữa hiện tại và tương lai.

Lực lượng của Lê Sơn Lão Mẫu kém xa với Bàn Cổ, nhưng đủ để đảm bảo nàng bình yên vô sự trong một khắc đồng hồ.

Cuồng Kiếm – Phong Tam thì lại cười gằn.

Chủ thượng đã chuẩn bị đầy đủ với trận mai phục này rồi.

Vì vậy Phong Tam không hề hoang mang, dù cho hắn cảm nhận được ít nhất là bốn tên nhất phẩm đang ẩn núp trong không gian quanh đây thì cũng vậy.

Mấy vị võ tu nhị phẩm nỗ lực vây giết Phong Tam đều rất kinh ngạc, bọn họ phát hiện thần niệm của mình thế mà lại không khóa được tên võ tu tam phẩm này.

Sáu mươi cái hô hấp trôi qua rất nhanh.

Khi trận pháp không gian kia hoàn thành, hai bóng người đồng thời xuất hiện ở bên cạnh Sở Hi Thanh.

Lại là hai người đến, một người trong đó là Lý Trường Sinh!

Một người khác là một thiếu nữ khoảng mười sáu tuổi, nàng mặc một bộ giáp váy màu đen, một tay cầm thương, khí tức lạnh lẽo, anh tư hiên ngang!

Trái tim mọi người chợt căng thẳng, mãi đến khi nhìn thấy tướng mạo của thiếu nữ này thì mới buông lỏng.

Người này không phải là Thiên Hạ Phong Đao – Tố Phong Đao như bọn họ tưởng tượng.

Nhưng mà nữ tử này là ai? Có thể dùng thân thể đối kháng với không gian loạn lưu, đi xuyên mấy vạn dặm hư không mà không bị nghiền nát.

“Lượng!”

Khi Lý Trường Sinh cầm Thần Vọng kiếm xuất hiện, liền vung tay áo một cái.

Khoảnh khắc này, không gian trong thiên địa đều bị đo đặc và vặn vẹo, phạm vi một trăm năm mươi dặm quanh đây, đã bị hắn kéo dài và phóng to thành hơn ba ngàn dặm.

Tất cả cao thủ nhìn thấy cảnh này, chẳng những không sợ mà còn cười gằn không thôi.

Một tay Lượng Thiên Kiếm của Lý Trường Sinh quả thực là bá đao vô viên, là thủ đoạn gần như là thần linh.

Nhưng như vậy, Lý Trường Sinh bây giờ còn có thể chia bao nhiêu lực lượng để chiến đấu với bọn họ?

Lý Trường Sinh đúng là không còn thừa bao nhiêu lực lượng.

Hắn nhìn không gian chung quanh một chút, sau đó liền nở nụ cười.

“Bốn tên nhất phẩm, mười ba nhị phẩm, đội hình mạnh đấy.”

Lý Trường Sinh nhìn sang Sở Vân Vân: “Hi Thanh tung lưới một lần, thu hoạch cũng không tệ, giao cho ngươi đấy.”

Lúc này, sau lưng hắn lại hiện ra một cây cân cực lớn.

Nó hơi nghiêng về một bên, làm cho khí tức của Sở Vân Vân nhanh chóng dâng lên.

Nói đến hiệu suất giết chóc, vậy vị Bá Võ Vương này hơn xa hắn.

Một đầu khác của cây cân cũng làm cho tu vị và chân nguyên của tất cả võ tu ở đây đều hơi ngưng lại, khí tức giảm mạnh.

Sở Vân Vân thì lại bình tĩnh nhìn Sở Hi Thanh bên trong ‘Bàn Cổ thần phong’ với ánh mắt ác liệt.

Khi nàng chuẩn bị thu hồi tầm mắt, bắt đầu giết người, thì bỗng nhiên cảm ứng được không gian quanh người Sở Hi Thanh hơi nhiễu loạn.

“A?”

Lý Trường Sinh cũng lấy làm kinh hãi, lại còn có người lấy Sở Hi Thanh làm tọa độ không gian để truyền tống đến đây?

Ngay một cái chớp mắt tiếp theo, hắn nhìn thấy một bóng người nữ tính mặc chiến giáp màu bạc bước ra từ hư không.

Con ngươi của Lý Trường Sinh nhất thời co lại: "Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y!"

Mà lúc này, tất cả võ tu tham dự vây giết ở nơi đây đều sợ hãi, ý lạnh thấu xương và tuyệt vọng đã tràn ngập nội tâm của họ.

Nữ tử vừa xuất hiện, chính là số một Thiên Bảng bây giờ, thành chủ Cực Đông Băng Thành, Vấn Thù Y!

Làm sao nàng lại đến đây? Lại đến đây bằng cách nào?

Làm cho tất cả mọi người kinh hoàng là, khi bọn họ muốn sử dụng các loại thần thông, độn pháp và pháp khí để bỏ chạy thì mới phát hiện, không gian ở nơi này đã bị phong tỏa, ngoại trừ Lượng Thiên Kiếm của Lý Trường Sinh ra, thì còn có hai cỗ lực lượng cực kỳ mạnh mẽ đã phong tỏa nơi này.

Một trong đó chính là Phong Thiên!

Đây tuyệt đối là lực lượng cấp độ 'Gần Thần', phong ấn tất cả vùng thế giới này.

Một trong đó chính là Tuyệt Thiên!

Đó là lực lượng dung hợp giữa Tuyệt Thiên và Trấn Thiên, hình thành trấn áp tuyệt đối, trấn áp cả vùng thế giới này.

Sau khi hai người này vừa hiện thân, Tinh Thần Đại Pháp Sư – La Hán Tông đã sử dụng Tinh Di Vật Hoán của hắn.

Hắn là thuật sư xuất thân từ hoang dã, không có bất kỳ truyền thừa nào, tất cả đều dựa vào ngộ tính và thiên phú của mình, cộng thêm tính cách cẩn thận sờ soạng lần mờ, không chừa thủ đoạn luồn cúi, lúc này mới có thành tựu như ngày hôm nay.

Vì vậy, La Hán Tông không bao giờ tin tưởng mù quáng như những võ tu khác.

Khi hắn nhìn thấy thiếu nữ mặc giáp váy màu đen xuất hiện, ý nghĩ đầu tiên của hắn chính là mình nên chạy trốn!

Đối phương không phải là Tố Phong Đao cũng không quan trọng.

Mấu chốt của vấn đề là Vô Tướng thần tông phái hai vị nhất phẩm đến đây! Mà không phải một mình Lý Trường Sinh như bọn họ nghĩ!

Chương 1545: Rơi vào luyện ngục (3)

Chỉ là khi La Hán Tông khởi động pháp Thiên Cương, hắn phát hiện mình vẫn chậm một bước.

Mấy lực lượng mạnh mẽ như Lượng Thiên, Tuyệt Thiên và Phong Thiên kia đang quấy rầy môn pháp môn Tinh Di Vật Hoán này, không để nó vận chuyển.

Tinh Thần Đại Pháp Sư – La Hán Tông hồi hộp và căng thẳng, sau đó dứt khoát cắn đầu lưỡi của mình.

Toàn thân hắn lập tức tuôn ra vô số huyết diễm, tất cả nguyên lực đều đang bùng nổ và thiêu đốt.

La Hán Tông rốt cuộc cũng có thể chạy ra ngoài.

Mà ngày khi La Hán Tông hóa thành ánh sao, na di ra ngoài mấy ngàn dặm, thì trong đầu của hắn đều là bóng người của thiếu nữ giáp đen kia.

Nữ nhân này . . . nàng đến cùng là ai?

Vô Tướng thần tông có một nhân vật như vậy từ bao giờ?

Nữ tử này nắm giữ Tuyệt Thiên chi đạo mạnh mẽ như vậy, tuyệt đối không phải hạng người vô danh!

La Hán Tông lại nghĩ đến các loại lời đồn quái dị trong Vân Hải tiên cung ở vài tháng trước.

Vị cao thủ thần bí kia, chính là nữ tử này?

Như vậy nàng rốt cuộc có thân phận gì?

Bên cạnh Sở Hi Thanh, Vấn Thù Y cũng kinh ngạc nhìn nhau với hai người Lý Trường Sinh và Sở Vân Vân.

Sau đó trong mắt của nàng hiện ra vẻ thoải mái.

Bảo sao Sở Hi Thanh dám rời khỏi Vô Tướng thần tông một mình.

Đây chính là kế sách vẹn toàn mà hắn nói.

Vừa có thể đảm bảo an toàn của bản thân, cũng có thể lấy thân làm mồi, dụ giết kẻ thù đang ẩn náu trong bóng tối.

Cái này quả thực là phong cách của Sở Hi Thanh.

Vấn Thù Y chỉ nhìn cách dụng binh của Thiết Kỳ Bang là biết, vị Vô Cực Đao Quân này chắc chắn sẽ không bị động phòng thủ. Nhất định sẽ dùng bất cứ thủ đoạn nào để đả kích đối thủ.

Sau đó, Vấn Thù Y lại phát hiện ánh mắt của Sở Vân Vân hàm chứa vẻ bất thiện.

Nữ nhân này là Bá Võ Vương Tần Mộc Ca, cũng là thê tử trên danh nghĩa của Sở Hi Thanh.

Vấn Thù Y vô thức sinh ra chút chột dạ và xấu hổ, muốn tránh khỏi ánh mắt của Sở Vân Vân.

Nhưng mà sự kiêu ngạo của nàng lại không cho phép nàng làm như vậy.

Huống hồ nàng cũng không làm cái gì!

Vấn Thù Y cố nén bản năng của cơ thể, lại kiềm chế tất cả tâm tư lung tung.

Nàng tay đè kiếm, ánh mắt bình tĩnh nhìn nhau với Sở Vân Vân: “Tần tướng quân có chuyện gì, không ngại chờ xong việc thì lại nói với ta. Nơi này có tổng cộng mười sáu người, chúng ta mỗi người một nửa?”

Tinh Thần Đại Pháp Sư – La Hán Tông đã chạy mất tăm, mười bảy người cũng chỉ còn lại mười sáu.

“Được!”

Sở Vân Vân trả lời gọn gàng, bóng người của nàng cũng lóe lên, biến mất tại chỗ: “Nhưng không cần như vậy, một mình ta có thể giải quyết tất cả!’

Hôm nay là cơ hội hiếm có để gạt bỏ kẻ thù.

Sở Vân Vân cũng không muốn vì ân oán cá nhân mà bỏ lỡ việc chính.

Cứ giải quyết kẻ thù trước đã, rồi xử lý nữ nhân này cũng không muộn.

Ngoài ra, nàng còn chưa lưu lạc đến mức cần mượn lực lượng của người ngoài để giết địch.

Khi bóng người Sở Vân Vân xuất hiện lần nữa, nàng đã hiện ra trước một thanh niên mặc áo bào đỏ.

Người này cầm một đôi song đao Nguyệt Nha màu đỏ lửa, quanh người là một đoàn lửa đỏ xông lên tận trời, gần như đã phá tan phong tỏa nơi này.

Đây là một trong ba vị nhất phẩm còn lại.

Sở Vân Vân đã nhận ra thân phận của người này từ lâu rồi.

Tông chủ Nhiên Thiên tông, một ma môn tam phẩm. . .

“Nhiên Thiên Đao – Đô Phụng Thường?”

“Ngươi là kẻ nào?”

Hai mắt Đô Phụng Thường trợn trừng lên, giận dữ nhìn đối thủ.

Khoảnh khắc nữ nhân này chạy đến, Đô Phụng Thường sắp đánh vỡ phong tỏa ở nơi này, kết quả lại bị phá hỏng.

Đô Phụng Thường lập tức múa đao, chém về phía thiếu nữ đối diện: “Cút cho ta!”

Cột cờ Nghịch Thần Kỳ trong tay Sở Vân Vân lại như độc long, thanh thế cực kinh khủng.

Cheng! Cheng! Cheng!

Song phương giao thủ như điện quang hỏa thạch, chỉ chớp mắt đã là bảy kích.

Cũng trong cái chớp mắt này, con ngươi Đô Phụng Thường đột nhiên co lại, vô cùng vô tận sợ hãi đã sinh sôi trong lòng hắn.

Mỗi một thương của đối phương, đều đánh cho ánh đao của hắn tán loạn và nát vụn!

Khó có thể tin nổi!

Hình như đối phương còn bị thương nặng, một thân chân nguyên mười không còn một.

Nhưng dù vậy, đối phương vẫn đánh cho hắn tan tác.

Ngoài ra, hắn cũng nhận ra một bộ phận căn cơ võ đạo của đối phương.

Trong thương pháp của nữ nhân này, lại có hơn mười loại Thiên quy đạo luật mạnh mẽ, Thông Thiên! Tuyệt Thiên! Tru Thiên! Lượng Thiên! Quán Thiên! Thần Phong! Vạn Sát! Hủy Diệt! Phá Hoại! Vĩnh Hằng! Kim Cương! Bất Hủ!

“Vạn Thần Kiếp! Ngươi là Bá Võ Vương Tần Mộc Ca. . .”

Ầm!

Theo một bóng thương màu đen đâm xuyên, nửa đầu của Đô Phụng Thường đều bị nổ nát.

Thương thứ tám của Sở Vân Vân cũng xuất hiện, đánh nát tất cả thân thể và thần hồn của Đô Phụng Thường thành cặn bã, bột mịn.

Mấy vị võ tu ở chung quanh đều đang dốc hết sức bỏ chạy, cố gắng chạy ra khỏi vùng thế giới rộng 150 dặm này.

Bọn họ cũng đang do dự, không biết có nên ra tay cứu viện đồng bạn hay không.

Chương 1546: Rơi vào luyện ngục (4)

Cái gọi là môi hở răng lạnh.

Một khi Đô Phụng Thường chết đi, như vậy sớm muộn gì bọn họ cũng theo chân.

Huống hồ, nữ nhân này vừa không phải Tố Phong Đao, cũng không phải Vấn Thù Y.

Nhưng khi bọn họ mới nghĩ đến đây, thì Đô Phụng Thường đã tan nát thành cặn bã.

Sắc mặt của đám người chung quanh lập tức trở nên tái nhợt.

Hai mắt bọn họ đều trợn tròn, nhìn Sở Vân Vân với vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Không thể!

Tuyệt đối không thể!

Bá Võ Vương Tần Mộc Ca đã chết! Chết từ hai năm trước rồi!

Nữ nhân này sao có thể là vị Quân đốc mắt xanh kia?

Cùng lúc đó, Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y cũng xuất hiện ở trước mặt một người.

Đó là một nam tử đeo trọng kiếm.

Diện mạo hắn thô lô, râu ria tua tủa, khí chất vốn rất trầm ổn, nhưng bây giờ chỉ còn lại hoảng hốt và hoảng hốt.

Hắn biết mình tuyệt đối không phải đối thủ của Vấn Thù Y.

Tuy rằng hai người đều là Thiên Bảng, nhưng mà chênh lệch giữa hạng 86 và hạng 1, quả thực là không thể so sánh.

Nam tử đeo kiếm dứt khoát thiêu đốt tất cả huyết khí, vung kiếm chém ra một đòn mạnh mẽ nhất trong đời hắn!

Nhưng trong lòng nam tử đeo kiếm lại vẫn cực kỳ tuyệt vọng.

Đường đường là Thần Hình Trọng Ý – Kỳ Thiên Vĩ, hạng 86 Thiên Bảng lại phải chết ở chỗ này!

Hắn chỉ cảm thấy không cam lòng! Chỉ cảm thấy phẫn nộ! Chỉ cảm thấy buồn cười!

“Chuyện ngày hôm nay có liên quan gì đến Vấn thành chủ ngươi chứ?”

Khi Kỳ Thiên Vĩ gào thét, tất cả nguyên thần của hắn cũng đang thiêu đốt.

Thời khắc này, hắn đã đặt cược tất cả, được ăn cả, thua ngã về không!

Cheng!

Khi kiếm quang của hai người đan xen, toàn thân Kỳ Thiên Vĩ bị một tầng khí lạnh bao trùm.

Khí lạnh này cũng lập tức ngưng kết thành băng, đóng băng Kỳ Thiên Vĩ thành một khối tượng băng rất sống động, rồi rơi xuống mặt biển.

Bên trong lớp băng, Kỳ Thiên Vĩ còn sót lại một chút ý thức và sinh cơ.

Hắn nhìn chòng chọc vào Vấn Thù Y, trong lòng tràn đầy không cam lòng và không thể tin nổi.

Kỳ Thiên Vĩ không ngờ chênh lệch giữa hai người lại kinh khủng đến mức độ này.

Hắn lại không đỡ nổi một kiếm của Vấn Thù Y!

Dù Kỳ Thiên Vĩ hắn đã thiêu đốt tất cả khí huyết và nguyên thần để dồn vào một chiêu, nhưng vẫn không đỡ nổi một đòn của đối phương.

Đây chính là Nhất Kiếm Khuynh Thành?

Đây chính là số 1 Thiên Bảng?

Ý thức của hắn cũng đã biến mất từ đây, tất cả sinh cơ cũng trở về với cát bụi!

Ánh mắt của Vấn Thù Y lại không dừng lại trên người hắn dù chỉ một chút.

Vấn Thù Y đã lắc mình nhào về phía mục tiêu tiếp theo.

Sở Vân Vân tuy nói một mình nàng có thể xử lý tất cả kẻ địch ở đây.

Nhưng đám võ tu tham dự mai phục và vây giết Sở Hi Thanh, cũng là kẻ thù của nàng.

Sát ý trong mắt Vấn Thù Y đã nồng đậm đến mức như hóa thành thực chất, khốc liệt đến cực điểm.

Đám tạp chủng này lại dám ra tay với Sở Hi Thanh ở gần Cực Đông Băng Thành, quả thực là muốn tìm chết!

Lúc này, nàng đã lắc mình ra ngoài sáu mươi dặm, một kiếm chém ra, lại một người bị kiếm của nàng đóng băng thành tượng băng.

Tốc độ của Vấn Thù Y không quá nhanh, kém xa Sở Vân Vân đang giết chóc ở phía nam.

Nàng lại lấy Hàn Phong chi pháp để đóng băng thiên địa, tất cả người ở trước mặt nàng đều sắp không đứng nổi.

Bọn họ đều chậm chạp giống như ốc sên vậy.

Tốc độ kiếm của Vấn Thù Y cũng không quá nhanh, nhưng mỗi một kiếm của Vấn Thù Y đều có thể giải quyết một người.

Dù mạnh như Kỳ Thiên Vĩ, một võ tu nhất phẩm cũng là như vậy.

Ngoài ra, Lượng Thiên chi pháp của Lý Trường Sinh cũng không hạn chế nàng.

Chỉ chớp mắt, đã có bảy cái tượng băng rơi xuống.

Hiệu suất giết chóc của Sở Vân Vân lại không kém nàng.

Nơi Sở Vân Vân đi qua, đều là một mảnh mưa máu và bột mịn, không có ngoại lệ.

Hai người tựa như đang phân cao thấp với nhau, so đấu tốc độ giết chóc.

Phong Tam vốn muốn ra tay bắt một người trong đó, lại bị Sở Vân Vân chặn ngang một cước.

Vị Bá Võ Vương này lắc mình qua, một thương đánh nát bấy đối thủ.

Phong Tam chỉ có thể trở lại bên cạnh Lý Trường Sinh.

Hắn nhìn hai nữ nhân đang tàn sát bừa bãi kia, hai mắt hiện ra vẻ căng thẳng.

“Nữ nhân đáng sợ!”

Vẻ mặt của Lý Trường Sinh lại là vừa thích vừa lo: “Chứ sao nữa?”

Kế sách này của Sở Hi Thanh, đúng là bắt được một đám cá lớn, có thể khiến áp lực của Vô Tướng thần tông giảm mạnh.

Nhưng mà khi Sở Vân Vân lộ địch ý với Vấn Thù Y, cũng khiến cho Lý Trường Sinh lo lắng không thôi.

Rắc rối nhất chính là sau khi giết chóc kết thúc.

Tiếp theo, chỉ cần hai vị này nói một lời không hợp, rất có thể sẽ bạo phát một trận ác chiến.

Nghiệp chướng mà . . .

Đúng lúc này, màng sáng màu vàng quanh người Sở Hi Thanh bắt đầu từ từ tan rã.

Hắn tính toán thời gian này thì Lý Trường Sinh và Sở Hi Thanh cũng đã tìm đến rồi.

Hơn nữa, nguyên thần của Sở Hi Thanh cũng không cảm nhận được nguy hiểm nữa.

Chương 1547: Từ tử hình biến thành hoãn chết

Khi Sở Hi Thanh hủy bỏ ‘Bàn Cổ thần phong’, tầm nhìn khôi phục bình thường, liền nhìn thấy hai bóng người đang nhanh chóng qua lại ở phía xa xa.

Đám cao thủ Địa Bảng vây giết hắn như Thiên Thủ Nhân Đồ - Lý Đông Dương và Hung Thần Ác Sát – Nhiếp Vân Sơn gì gì đó, tất cả đều hóa thành tượng băng rồi rơi xuống mặt biển.

Còn Thiết Tỏa Hoành Giang – Vương Mãn thì lại biến mất không thấy hình bóng.

Nhưng thời điểm này, Sở Hi Thanh chẳng những không vui mừng, trái lại còn thấy lạnh sống lưng.

Lý Trường Sinh quay đầu nhìn hắn với ánh mắt thương hại: “Hình như Vân Vân rất tức giận.”

Lúc này, Bạch Tiểu Chiêu cũng đã giải trừ Tuế Nguyệt thần phong.

Nàng vừa nghe thấy lời này thì rụt cổ lại, bắt đầu nhìn ngó chung quanh, ánh mắt hơi chột dạ.

Bạch Tiểu Chiêu vẫn luôn dùng tin phù tốt nhất của Vô Tướng thần tông.

Bản thân tin phù này chỉ có thể bay 300 dặm, nhưng có thể thông qua các trạm dịch của Vô Tướng thần tông ở các châu để truyền về bản sơn.

Bạch Tiểu Chiêu nghĩ thầm, nếu biết như vậy thì mình sẽ tiết kiệm chút tiền, không dùng tin phù tốt nhất.

Nàng cũng không cố ý bẫy huynh trưởng của mình.

Là trước khi lên đường, Vân Vân tỷ đã bố trí bài tập cho nàng, để nàng học tập văn tự của nhân loại, mỗi ngày đều viết nhật ký, rồi gửi về cho Vân Vân tỷ phê duyệt.

Nàng chỉ là thành thật một chút thôi.

Sở Hi Thanh hơi gật đầu, ra hiệu mình đã hiểu.

Vẻ mặt hắn như rất bình tĩnh, nhưng thật ra đã tê cả da đầu.

Sở Hi Thanh cảm giác mình giải phong ấn quá sớm rồi.

Nếu biết trước, hắn sẽ ở trong Bàn Cổ thần phong thêm một thời gian.

Sao mình lại quên mất âm Dương thần nguyên cũng có thể khiến Vấn Thù Y vượt qua mấy ngàn dặm hư không, để đến bên cạnh hắn chứ.

“Sư điệt!”

Lý Trường Sinh cảm thấy thái độ của Sở Hi Thanh quá bình tĩnh, hắn nở nụ cười khổ: “Nghe ý của các nàng, rất có thể sẽ đánh thật đấy.”

Sở Hi Thanh vẫn bình tĩnh: “Ta biết.”

Trong lòng hắn lại vô cùng bất đắc dĩ, khóc không ra nước mắt.

Hắn nghĩ thầm, mình có thể làm gì chứ?

Trong khi Sở Hi Thanh đang suy nghĩ kế sách hóa giải.

Tất cả bóng người ở chung quanh đều đã bị người nữ tử quét sạch.

Cũng trong khoảnh khắc này, bóng người của Sở Vân Vân và Vấn Thù Y đồng thời trở lại bên cạnh Sở Hi Thanh.

Chiến công của Sở Vân Vân cũng ngang bằng với Vấn Thù Y.

Song phương đều là tám người.

Sở Hi Thanh chỉ chém giết một tên nhất phẩm, nhưng là tên nhất phẩm mạnh nhất trong ba nhất phẩm.

Khi trở lại bên cạnh Sở Hi Thanh, thương ý của Sở Vân Vân đã khóa chặt Vấn Thù Y.

Hai nữ cách nhau khoảng trăm trượng, nhẹ nhàng nhìn lẫn nhau.

Ánh mắt của các nàng như đao thương kiếm kích, bắt đầu va chạm, tựa như có thể bắn ra tia lửa.

Võ ý của hai người giao phong kịch liệt, làm cho toàn bộ vùng trời này bị chia làm hai.

Mặt biển cũng bị ảnh hưởng, một nửa đông lại thành băng, một nửa thì lại sóng gió ngập trời.

Sở Hi Thanh đứng ở giữa hai người bọn họ, hắn cảm giác mình sắp bị nghiền nát rồi.

“Vân Vân!’

Trong lòng Sở Hi Thanh đắng như ăn mướp đắng, nhưng trên mặt lại vẫn bình tĩnh tự nhiên: “Việc ở Vân Hải tiên cung đã xong, Vấn thành chủ là bạn chứ không phải địch, Vân Vân không được vô lễ như thế.”

Bá thể của hắn vẫn rất hữu dụng, ít nhất cũng không bị võ ý của hai người nghiền ép đến mức không thể mở miệng nói chuyện.

“Ngươi câm miệng!”

Sở Vân Vân cầm cột cờ Nghịch Thần Kỳ, chỉ về phía Vấn Thù Y ở xa xa.

“Vấn thành chủ đến rất đúng lúc, trận chiến trong Vân Hải tiên cung, ngươi và ta đều không hết hứng. Hôm nay, nếu đã gặp gỡ ở đây thì không ngại tái chiến một trận, phân cái thắng bại sinh tử.”

Nàng cũng không nói được cảm giác khi biết Sở Hi Thanh chạy đến Cực Đông Băng Thành là loại cảm giác gì.

Cả đời này nàng chưa bao giờ cảm nhận được loại tâm tình đó.

Nó giống như một con rắn độc đang phun ra nuốt vào cái lưỡi màu đỏ, bắt đầu gặm nuốt và cắn xé trong đáy lòng của nàng. Lại giống như một cây đuốc, đốt cháy lục phủ ngũ tạng của nàng.

Sau khi xem xong nhật ký của TIểu Chiêu, Sở Vân Vân lại tức đến nổ phổi.

Trong lòng nàng lại như thiếu mất cái gì đó, cảm giác như có thứ rất quan trọng bị người khác cướp mất.

Nàng vừa khó chịu, vừa lo lắng, vừa giận vừa hận, lại không cam lòng, lại buồn bực.

Sở Vân Vân ngày xưa quét ngang ba vạn dặm Bắc vực, chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có một ngày mình trở thành oán phụ như vậy.

Nhưng dù có cực kỳ cáu giận, Sở Vân Vân cũng không muốn nói gì tổn thương người khác.

Lúc này chỉ có đao kiếm mới là cách giải quyết tốt nhất.

Tuy rằng ánh mắt Vấn Thù Y lạnh nhạt, thản nhiên nhìn nhau với Sở Vân Vân, nhưng nội tâm lại rất chột dạ.

Nàng đè Thái Sơ Băng Luân kiếm, đối kháng với thương ý của Sở Vân Vân: “Ngày đó đúng là chưa phân thắng bại, nhưng hôm nay ngươi và chưa cũng chưa chắc đã được tận hứng. Các hạ còn độc chú trên người, tu vị chưa khôi phục. Nếu như chỉ dựa vào Bình Thiên Kiếm của Lý tông chủ để giao thủ với ta, vậy ngươi tuyệt đối không phải đối thủ của ta.”

Chương 1548: Từ tử hình biến thành hoãn chết (2)

Lý Trường Sinh không khỏi sờ sờ mũi của mình.

Trong lòng hắn cũng rất xoắn xuýt và phân vân.

Thật ra Lý Trường Sinh không muốn nhìn thấy song phương trở mặt, Vô Tướng thần tông và Cực Đông Băng Thành đều có kẻ địch của mình.

Nhưng Lý Trường Sinh cũng biết, nếu hôm nay không để cho Sở Vân Vân trút giận, thì không biết sẽ có hậu quả gì.

Chuyện như vậy, xưa nay đều là bênh người thân chứ không bênh đạo lý, bằng không cần người thân bạn bè làm gì.

Hơn nữa, nhìn từ góc độ nào, Sở Vân Vân đều là phe chiếm đạo lý.

Lý Trường Sinh nghĩ đến đây, không khỏi cho Sở Hi Thanh một ánh mắt như đao.

Thật sự là nghiệp chướng. . .

Cái tên khốn kiếp này, bên cạnh đã có một cái đệ nhất thiên hạ, vì sao còn trêu chọc một cái đệ nhất thiên hạ khác?

“Thắng bại thế nào, phải đánh xong mới biết được.”

Đôi mắt màu xanh lam của Sở Vân Vân bắt đầu biến hóa: “Sau khi chiến đấu với thành chủ, tại hạ cũng có cảm ngộ, giờ lại muốn lĩnh giáo thành chủ.”

Sở Hi Thanh thấy thế, sắc mặt lại hơi thay đổi.

Hắn phát hiện thương của Sở Vân Vân lại như một mảnh hỗn độn, vô hình vô tượng, vô thanh vô sắc, vô thủy vô chung, vô biên vô hạn, không thể chỉ tên.

Đây là Vô Cực thần trảm giai đoạn thứ ba.

Vô Cực thần trảm của Sở Vân Vân bây giờ càng hoàn thiện hơn so với lúc dạy hắn, càng khó dự đoán hơn, càng thần bí khó lường hơn.

Sở Hi Thanh lại biết rõ, môn bí pháp này tiêu hao rất kinh người.

Hắn đã từng dùng thử một lần, kết quả là chỉ hai đao liền bị móc sạch.

Mà Sở Vân Vân còn vừa thi triển Vô Cực thần trảm, vừa vận dụng ít nhất mười hai loại Thiên quy đạo luật mạnh mẽ.

“Vô cực hỗn nguyên, một thương này của ngươi. . . rất mạnh!”

Sắc mặt Vấn Thù Y cũng hơi biến đổi, kiếm ý cũng nhanh chóng dâng lên, đóng băng thiên địa, không nhường nhịn chút nào.

Nàng đang định nói ba chữ ‘mời ra thương’, thì lại nghe thấy giọng nói trong trẻo của Sở Hi Thanh: “Vấn thành chủ, có thể mời thành chủ rời khỏi đây trước không?”

Vấn Thù Y nghe vậy thì sững sờ, nhìn về phía Sở Hi Thanh, Sở Vân Vân ở đối diện cũng nhướng mày.

Sở Hi Thanh cười khổ, cúi người hành lễ với Vấn Thù Y: “Xin nhờ!”

Trận chiến này, chỉ cần Vấn Thù Y không muốn đánh, vậy thì không đánh được.

Sở Vân Vân ngông nghênh kiêu ngạo, sẽ không mạnh mẽ ra tay với Vấn Thù Y.

Vấn Thù Y có thể nhìn ra vẻ khó xử trong mắt Sở Hi Thanh.

Nàng suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn thả chuôi kiếm ra, thu hồi võ ý: “Thôi!”

Đúng là nàng không cần xung đột với vị Bá Võ Vương này.

Huống hồ chuyện ngày hôm nay, nhìn như là Sở Vân Vân khiêu khích.

Nhưng Vấn Thù Y lại biết, mình cũng có trách nhiệm.

Nàng quả thực là khát vọng máu Thần Dương của Sở Hi Thanh, cũng từng có tâm tư không nên có với thiếu niên này.

Đây chắc là hấp dẫn giữa huyết mạch Thần âm và Thần Dương, khiến cho nàng sinh tà niệm, nhưng mà đây quả thật là không nên, cũng là không biết xấu hổ.

Nhưng có mấy lời, nàng vẫn phải nói rõ ràng với Sở Vân Vân.

“Ta có thể đoán được vì sao Tần tướng quân lại nổi giận với ta, nhưng cái này không cần thiết.”

Vấn Thù Y nhìn Sở Vân Vân, ánh mắt thành khẩn: “Ta và Hi Thanh chỉ là quân tử chi giao, trong trong sạch sạch. Tất cả mọi chuyện cũng đều là vì giảm bớt hậu hoạn âm dương mất cân bằng của chúng ta thôi, vì vậy ngươi không cần lo lắng gì cả.”

Sở Vân Vân nghe vậy, khóe môi nhếch lên, mắt hiện ý trào phúng: “Vì vậy, các hạ mạnh mẽ lấy máu của Hi Thanh khi còn trong Vân Hải tiên cung, như vậy vẫn thấy không đủ, sau đó còn dùng các loại pháp khí và thần đan để dụ dỗ?”

Không thân không quen, ai sẽ tặng người khác một thanh thần đao cấp độ nhị phẩm hạ, và nhiều đan dược như vậy chứ.

Cái này có khác gì dùng kẹo để dụ dỗ mấy đứa trẻ con ngu ngốc?

Quả thật là không muốn mặt!

Gương mặt Vấn Thù Y nhất thời đỏ ửng.

May mắn là có giáp che, người khác không nhìn thấy.

Nàng là người không giỏi nói chuyện, bản lĩnh dùng đao kiếm mạnh hơn miệng lưỡi nhiều.

Lúc này, nàng suy nghĩ thật nhanh, nhưng vẫn không thể nghĩ ra lời nào để giải thích.

“Cũng không phải như vậy.”

Vấn Thù Y cố gắng để giọng nói của mình bình tĩnh như thường: “Không dối gạt các hạ, Vấn mỗ đã không còn nhiều tuổi thọ, có ý xử lý rất nhiều trân bảo ở trong kho. Thiên phú và cách làm người của Hi Thanh khiến Vấn mỗ rất thưởng thức, vì vậy mới tặng một thanh đao, và một ít đan dược không dùng đến, chứ không có ý gì khác.”

Khi đó nàng thật sự nghĩ như vậy.

Pháp khí trong kho riêng của nàng chất đống như núi, đan dược lên đến hàng ngàn hàng vạn, linh thạch và vàng bạc thì nhiều vô số kể.

Nhưng đối với nàng mà nói, những của cải này lại không có ý nghĩa gì.

Phần lớn trong đó đều để lại cho tỷ muội Trưởng Tôn và thuộc hạ.

Nhưng loại thần binh đặc thù như Kính Hoa Thủy Nguyệt đao thì lại khác, thứ này nằm trong tay Sở Hi Thanh mới có thể phát huy giá trị chân chính của nó.

Chương 1549: Từ tử hình biến thành hoãn chết (3)

Vấn Thù Y lại phát hiện ý trào phúng trong mắt Sở Vân Vân càng đậm hơn.

Vấn Thù Y hiểu rõ ánh mắt của Sở Vân Vân.

Nếu như nhù mình không thấy đuối lý và chột dạ, vì sao cần phải giải thích?

Sở Hi Thanh cũng rất bất đắc dĩ: “Vấn thành chủ, việc này. . .”

Không biết nói thì đừng nói mà, quả thực là càng tô càng đen.

Còn nữa, nếu như để Vấn Thù Y nói tiếp, có lẽ phải đánh nhau thật.

“Ngươi câm miệng!”

Vấn Thù Y hừ lạnh một tiếng, giọng nói lạnh lẽo: “Mặc kệ Tần đại tướng quân ngươi nghĩ thế nào, nói chung ta và Hi Thanh là trong sạch.”

Thật ra mặt nàng rất mỏng, đối mặt với ánh mắt của mấy người Lý Trường Sinh và Phong Tam, quả thực là xấu hổ không chịu nổi.

Ngay khi nàng nói dứt lời, Vấn Thù Y trực tiếp hóa thành một đạo ngân quang, bay thẳng về phía Cực Đông Băng Thành.

Vấn Thù Y có thể mượn âm Dương thần nguyên của hai người để truyền tống qua đây, cũng có thể mượn đại trận của Cực Đông Băng Thành để trở về.

Nhưng mà không cần thiết.

Dù là sau khi đánh vỡ giới hạn người và thần, muốn qua lại hư không thì cũng phải trả giá nhất định.

Nhưng khi bóng người của nàng sắp biến mất ở chân trời, Vấn Thù Y bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía Sở Vân Vân: "Nói đến, dù ta và Hi Thanh thật sự có gì đó, thì có liên quan gì đến tướng quân đâu?"

"Đại tướng quân rốt cuộc là lấy thân phận gì, danh nghĩa gì để nói với ta những thứ này? Nếu Đại tướng quân tự nhận là thê tử của Hi Thanh, vậy Vấn mỗ không còn gì để nói. Nhưng ta thấy ngươi và Hi Thanh không giống như vậy. . ."

Cuối cùng nàng cũng không nhẫn nhịn được.

Nếu như nàng có thể sinh muộn mấy trăm năm. . .

Vấn Thù Y vội vàng lắc đầu, vứt bỏ cái suy nghĩ đáng xấu hổ này.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì da mặt co quắp lại, chỉ thấy vô cùng đau đầu.

Sắc mặt Sở Vân Vân lại chìm xuống lần nữa, cột cờ Nghịch Thần Kỳ trong tay nàng lập tức xuyên qua hư không, đánh thẳng về phía Vấn Thù Y.

Nàng chung quy cũng không thể mắng chửi Vấn Thù Y như những mụ đàn bà đanh đá ở dân gian, cũng không thể đánh lén Vấn Thù Y, chỉ có thể trơ mắt nhìn Vấn Thù Y bay đi xa.

Sở Vân Vân cắn chặt hàm răng, hầu như cắn nát răng bạc.

Cùng lúc đó, trong mắt Sở Vân Vân cũng hiện lên vẻ mờ mịt và tự xét lại.

Nàng đang suy nghĩ, vì sao hôm nay mình lại 'khiêu chiến' Vấn Thù Y, mà không phải là 'hỏi tội'?

Chắc hẳn nội tâm của nàng còn chưa hoàn toàn tán đồng hôn ước với Sở Hi Thanh?

Trận Minh hôn kia không chỉ hoang đường và buồn cười, mà còn do kẻ thù của bọn họ tạo ra.

Nhưng nếu như mình không đồng ý, vậy thì nàng có tư cách gì chất vấn Vấn Thù Y?

Thật ra nàng không nên tức giận như vậy.

Lúc trước, khi nhìn thấy Lục Loạn Ly và Sở Hi Thanh đánh lộn, vai kề vai, tóc chạm tóc, thì lòng nàng tuy không vui, nhưng cũng có thể khoan dung.

Là do Vấn Thù Y khác với Lục Loạn Ly sao?

Còn nữa. . .

Sở Vân Vân nghĩ đến tình cảnh ở Diễn Võ đường hôm đó.

Trong lòng nàng không khỏi thở dài.

Sở Vân Vân ý thức được, mình đã rơi vào lưới của Sở Hi Thanh, hầu như không thể tự kiềm chế.

Tên khốn kiếp này!

Sở Vân Vân nghiêng đầu nhìn về phía Sở Hi Thanh với ánh mắt ác liệt như đao.

Sở Hi Thanh tê cả da đầu, sống lưng lạnh toát.

Hắn cảm thấy mình rất khó vượt qua cửa ải này.

Nhưng đúng lúc này, Phong Tam lại che chắn ở trước người Sở Hi Thanh.

“Chủ mẫu đại nhân!”

Phong Tam chắp tay với Sở Vân Vân, vẻ mặt xúc động: “Chủ thượng ăn vụng ở bên ngoài quả thực là không đúng, nhưng mà hắn có hậu hoạn do huyết mạch Thần Dương, quả thật là phải dự phòng trước, bằng không với tốc độ thăng cấp huyết mạch của chủ thượng, cái huyết mạch Thần Dương này sớm muộn gì cũng trở thành trở ngại để hắn đánh vỡ giới hạn người và thần. Cái gọi là âm dương hấp dẫn nhau, Thần âm và Thần Dương vốn đã hấp dẫn lẫn nhau rồi.”

“Hơn nữa, chủ thượng còn trẻ tuổi, khí huyết tràn đầy. Cái gọi là ‘Ít người thì lại (hâm) mộ cha mẹ, biết ham muốn sẽ ngưỡng mộ trẻ đẹp, có thê tử thì lại mộ thê tử’. Ở cái tuổi này của hắn, không đủ định lực và việc khó tránh khỏi, kính xin chủ mẫu đại nhân bao dung một hai.”

Sở Hi Thanh không khỏi trố mắt ngoác mồm.

Hắn không ngờ Phong Tam sẽ chặn một cước vào một lúc.

Còn nói mình ăn vụng ở bên ngoài?

Ta và Vấn Thù Y trong sạch mà.

Mặc dù tên này đang bảo vệ hắn, nhưng lời nói lại làm cho người ta thấy khó chịu.

Lý Trường Sinh cũng rất giật mình.

Hắn nhìn Phong Tam với ánh mắt kính phục, nghĩ thầm không hổ là sư huynh của ta.

Không chỉ dám nhúng tay với chuyện nhà người ta, thậm chí còn dám nói lời mà người khác không dám nói.

Trên mặt Sở Vân Vân thì lại hiện ra một vệt đỏ bừng.

Cái tên Phong Tam này, nói cứ như nàng là một oán phụ chỉ biết đố kỵ vậy.

Còn cả cái gì mà có thê tử thì lại mộ thê tử.

Ý của Phong Tam là, ám chỉ Sở Hi Thanh bây giờ không có thê tử, tất nhiên sẽ ham trẻ đẹp?

Chương 1550: Từ tử hình biến thành hoãn chết (4)

Sở Vân Vân nhìn Phong Tam.

Nàng nheo mắt lại, trong đôi mắt màu xanh lam đã tràn đầy ánh sáng nguy hiểm.

Nhưng lại thấy sắc mặt Phong Tam rất nghiêm túc, vẻ mặt thản nhiên nhìn nhau với nàng.

Người này hiển nhiên cho rằng mình hắn nói có lý.

Sở Vân Vân âm thầm bất đắc dĩ.

Đây chung quy vẫn là sư bá của mình, cũng không thể đánh hắn một trận được.

Huống hồ, Lý sư bá và Hạ sư bá đều ở đây, mình cũng không tiện tính sổ với Sở Hi Thanh, bằng không bọn họ sẽ chê cười.

Sở Vân Vân hừ nhẹ một tiếng, thu hồi cột cờ Nghịch Thần Kỳ.

Nàng không muốn nói chuyện với Sở Hi Thanh, cất bước đi đến trước người Bạch Tiểu Chiêu, dùng ánh mắt tán thưởng và vuốt ve đầu của nàng.

“Viết nhật ký không tệ, ta đã xem hết rồi, sau này phải tiếp tục không ngừng cố gắng, nhất định phải viết nhật ký hàng ngày, viết càng tường tận càng tốt. Ngoan lắm!”

Nàng sở dĩ đốc thúc Bạch Tiểu Chiêu viết nhật ký, một mặt là vì muốn mài dũa tâm tính của Bạch Tiểu Chiêu, một mặt là muốn để Bạch Tiểu Chiêu xem một ít kinh thư của nhân tộc, tích lũy và lắng đọng võ đạo.

Sở Vân Vân không ngờ hành động này của mình lại còn có tác dụng khác.

Sở Hi Thanh cũng vô cùng kinh ngạc.

Hắn không ngờ mình thu Hạ sư bá làm thuộc hạ, lại còn có tác dụng kỳ diệu như vậy.

Hắn vốn cho rằng mình phải đối mặt với tử hình rồi, bây giờ đã biến thành hoãn chết.

Sở Vân Vân dặn dò Bạch Tiểu Chiêu, lại càng làm cho hắn chột dạ.

Thật ra ăn một trận đòn cũng không sao.

Sợ chính là Sở Vân Vân trực tiếp chia tay với hắn.

Với tính tình của Sở Vân Vân, đây là chuyện có thể xảy ra.

Đường đường là Bá Võ Vương, sao lại dây dưa với hắn giống như thiếu nữ chứ?

Sở Hi Thanh điên cuồng suy nghĩ.

Hắn nhất định phải nghĩ cách, trước ngày thẩm phán, nhất định phải để hoãn chết thành tù chung thân!

. . .

Cùng lúc đó, cách nơi mai phục khoảng 9500 dặm, La Hán Tông đang điều khiển một chiếc thuyền, bay trên biển mây.

Khóe môi hắn còn có một vệt máu, ánh mắt thì lại không có tiêu cự.

La Hán Tông còn đang suy nghĩ về trận chiến kia, vì thế mà thất thần.

Nhưng khoảnh khắc này, thần sắc La Hán Tông hơi động, đưa mắt nhìn về phía trước.

Lúc này, một đoàn kim quang ngưng tụ ở trước người của La Hán Tông, hóa thành một chùm sáng to bằng nắm tay: “La Hán Tông, xảy ra chuyện gì? Có người nói với ta, hồn đăng của Đô Phụng Thường đã tắt.”

Giọng nói này uy nghiêm hùng vĩ.

“Tự nhiên là ngã xuống rồi!”

Giọng nói của La Hán Tông lại rất bình tĩnh: “Có lẽ chỉ một mình ta trốn thoát.”

Hắn nghĩ đến danh sách tử vong lần này.

Nhất phẩm hạ, Nhiên Thiên Đao - Đô Phụng Thường.

Nhất phẩm ha, Long Phi Tại Thiên – Long Tại Điền.

Hạng 86 Thiên Bảng, Thần Hình Trọng Ý - Kỳ Thiên Vĩ.

Hạng 121 Địa Bảng, Thiên Thủ Nhân Đồ - Lý Đông Dương.

Hạng 352 Địa Bảng, Thiết Tỏa Hoành Giang – Vương Mãn.

Hạng 371 Địa Bảng, Hung Thần Ác Sát – Nhiếp Vân Sơn.

Tận ba vị nhất phẩm hạ, mười ba vị nhị phẩm.

Thực lực của một tông phái nhị phẩm, cũng chỉ như vậy.

Trên võ lâm, rất ít khi xuất hiện việc một đống cao thủ Địa Bảng tử vong, quy mô lớn như vậy đã có thể xưng là hạo kiếp võ lâm rồi.

Trong đó, Đô Phụng Thường càng đáng tiếc hơn.

Người này xuất thân từ Nhiên Thiên tông, chỉ là một tông phái tứ phẩm, nhưng thiên tư trác tuyệt, bỏ ba mươi năm để tu luyện một môn công pháp tàn khuyết đến nhất phẩm.

Ngày xưa, Đô Phụng Thường hành tẩu giang hồ thì đã lấy tu vị nhị phẩm để bước vào hai mươi hàng đầu Địa Bảng!

Sau đó, người này phai nhạt ra khỏi giang hồ, dốc hết sức lực để kinh doanh môn phái, làm cho thanh thế của Nhiên Thiên tông tăng mạnh.

Nhiên Thiên tông bây giờ đã có khuynh hướng bước vào tông phái nhị phẩm.

Chuyện này có nghĩa là Đô Phụng Thường đã hoàn thành nghi thức thăng cấp nhất phẩm thượng.

Nhưng không ngờ một thiên tài như vậy lại ngã xuống ở đây.

Đoàn kim quang kia cũng yên lặng một trận.

Sau đó nó mới phát ra âm thành: “Nói cách khác, trừ người ra thì tất cả người tham dự chuyện này đều ngã xuống rồi? Như vậy thì ai đã ra tay, dù thế nào cũng không phải Sở Hi Thanh chứ?”

“Lý Trường Sinh, Vấn Thù Y và cả. . .”

La Hán Tông nghĩ đến thiếu nữ mặc giáp đen kia: “Còn có một nữ cao thủ thần bí, sức chiến đấu cực mạnh. Sau khi Đô Phụng Thường bị Lý Trường Sinh giảm tu vị, thì không đỡ nổi một thương của nàng.”

Để cho hắn kinh ngạc chính là, khi hắn cố gắng nhớ lại thì lại không nhớ tướng mạo của nữ tử này, ngay cả một ít đặc thù cũng bị lãng quên.

Đây chắc là một loại bí pháp nào đó.

“Lý Trường Sinh? Vấn Thù Y?” Đoàn kim quang kia ngậm lấy ý thoải mái, sau đó lại ngạc nhiên không thôi: “Vấn đề là, vì sao hai vị này lại xuất hiện ở đó?”

“Cái này mà còn phải hỏi sao?’

La Hán Tông cười lạnh: “Sở Hi Thanh cầm trận bàn trên người, trực tiếp để bọn họ truyền tống qua mấy vạn dặm. Các ngươi coi hắn là con mồi, hắn cũng coi các ngươi là cá trong lưới.”

Chương 1551: Từ tử hình biến thành hoãn chết (5)

“Đoán được!”

Đoàn kim quang kia thở dài một tiếng: “Ý của ta là, bọn họ liên lạc thế nào? Làm thế nào để liên lạc qua mấy vạn dặm? Ta nhớ là đương thời, chỉ có Thiên Cơ lão nhân có năng lực này, còn lại đều phải mượn trận pháp cố định để truyền tin.”

La Hán Tông nghe vậy thì nhướng mày lên.

Điểm này đúng là rất kỳ quái.

Trận bàn này của Sở Hi Thanh cần phải hưởng ứng từ hai phía, là phải liên lạc giao tiếp với nhau, mới có thể hoàn thành truyền tống.

Vì vậy, bình thường song phương sẽ ước định một thời gian nào đó, sau đó cùng khởi động trận pháp.

Như vậy, vì sao mấy người Lý Trường Sinh biết Sở Hi Thanh bị tập kích?

La Hán Tông rơi vào suy ngẫm: “Không thể là tin phù và Càn Khôn phí kiếm, có thể trong tay hắn có pháp khí Nạp Vật không?”

Nhẫn Càn Khôn trong tay Sở Hi Thanh cũng có thể lan truyền tin tức từ mấy vạn dặm, thậm chí là mấy trăm ngàn dặm.

Chủ thể của nhẫn Càn khôn này là một cái Thái Hư Bàn, nó nằm ở Vô Tướng thần tông.

Chỉ cần Sở Hi Thanh để tin phù vào trong nhẫn Càn Khôn, bên phía Vô Tướng thần tông có thể lấy tin phù ra từ trong Thái Hư Bàn.

“Không thể!”

Kim quang phản đối: “Thái Hư Bàn tuy cũng có năng lực truyền tin, nhưng không thể mở ra mãi được. Phòng ngừa không gian tán loạn, pháp khí tan vỡ, nên ba ngày năm ngày mới có thể mở ra một lần, đó là cực hạn.”

La Hán Tông cũng cảm thấy khả năng này không lớn.

Dù là Thái Hư Bàn đỉnh cấp nhất, sau khi mở nhiều lần cũng sẽ khiến không gian bên trong bị hao tổn.

Vô Tướng thần tông không thể mở Thái Hư Bàn đúng lúc Sở Hi Thanh bị tập kích được.

“Quá nửa là bí pháp gì đó, Vô Tướng thần tông tích lũy rất sâu, chúng ta há có thể suy đoán?”

La Hán Tông nói đến đây, tâm thần khẽ động: “Hay là hắn đã lấy được Thần Khế thiên bi?”

Đoàn kim quang kia lại yên lặng một lát, sau đó cười khổ: “Quá nửa là vật này, chúng ta tính thiếu vật này rồi.”

La Hán Tông cười gằn một tiếng: “Không phải là tính sót, mà là các ngươi không nghĩ đến con mồi trong mắt mình, lại là một thợ săn cao siêu.”

“Đúng là đã khinh thường hắn.” Lời nói trong kim quang hàm chứa tán thành, tiếp tục nói: “Chính vì như vậy, chúng ta nhất định phải trừ khử hắn trước khi hắn trở thành một Huyết Nhai tiếp theo.”

“Vậy cũng rất phiền phức.”

La Hán Tông hai tay ôm ngực: “Sau lưng hắn có hai cái đệ nhất thiên hạ, ngươi có thể đảm bảo trong tay hắn không còn trận bàn khác? Lần vây giết tiếp theo, sẽ không phải là một cạm bẫy?”

“Cũng không phải không có phương pháp phá giải.” Giọng nói trong kim quang lạnh lùng: “Chúng ta cần La tiên sinh ngươi trợ giúp. . .”

“Ta từ chối!”

La Hán Tông không chờ đối phương nói hết, hắn liền lắc đầu: “Hợp tác của chúng ta chấm dứt tại đây, ta không hứng thú với những chuyện còn lại, cũng không muốn nhúng tay vào tất cả mọi chuyện liên quan đến Sở Hi Thanh nữa.”

“Vì sao?” Giọng nói trong kim quang ngậm lấy nghi ngờ và khó hiểu: “Tiền bạc có thể thương lượng. . .”

“Vậy thì cũng phải có mạng để cầm tiền.”

La Hán Tông cười nhạo một tiếng: “Quyết định vậy đi, chuyện tiếp theo không liên quan gì đến ta, cũng từng tìm đến ta nữa.”

Kim quang kia còn muốn nói cái gì đó.

La Hán Tông lại phất tay một cái, đoàn kim quang trước mặt lập tức tan nát.

Nhưng vào lúc này, La Hán Tông lại cảm nhận được một hơi thở quen thuộc ở sau lưng mình.

“Ngươi không nên vô lễ như vậy, đây là một chủ thuê tốt, ra tay rất hào phóng, hơn nữa còn rất giữ lời.”

Đó là một giọng nữ lanh lảnh như chuông, nhưng sau mười mấy chữ, thì lại biến hóa thành một giọng nam trầm.

La Hán Tông không quay đầu lại, mà phóng tầm mắt về phía trước.

“Hắn quả thực là rất hào phóng, cũng rất giữ lời, nhưng mục đích lại là để ta đi tìm chết thay hắn. Phương pháp phá giải trong miệng hắn, đơn giản chính là cầm mạng người ra thử thôi.”

“Loại trận pháp truyền tống khoảng cách xa như vậy, mỗi một lần khởi động đều sẽ tiêu hao rất lớn, dù là Vô Tướng thần tông cũng không chịu nổi. Thử thêm vài lần, nhất định có thể làm cho Vô Tướng thần tông không còn hơi sức để ứng đối.”

La Hán Tông cười nhạo một tiếng, vẻ mặt đầy khinh thường: “Nhưng mà mỗi một lần thăm dò, cũng không thể vận dụng quá nhiều lực lượng, bằng không bọn họ cũng không chịu nổi tổn thất này. Ta không cần mang tính mạng của mình ra để lấp vào cái hố này.”

Mấu chốt là, hắn đã nghĩ ra thân phận của nữ tử kia.

Đó chắc hẳn là Bá Võ Vương Tần Mộc Ca đã tử vong hai năm trước . . .

Toàn thân La Hán Tông run rẩy, tâm thần chấn động.

Vị ‘Hoành tuyệt vạn cổ, Quân đốc mắt xanh’ Tần Mộc Ca kia, nàng không chết!

“Ngươi nói rất có lý.” âm thanh kia lại cười khổ: “Nhưng chỉ sợ sau này sẽ không dễ làm ăn, danh tiếng của ngươi bây giờ không tốt lắm, có lẽ sẽ có rất nhiều người nghi ngờ ngươi. Ngươi phải làm mấy đơn giá rẻ để tích góp danh tiếng.”

Vị này hại hơn ngày vị thiếu niên anh kiệt ở bí cảnh thời gian, cuộc chiến hôm nay lại hại mười mấy cao thủ hàng đầu chết thảm.

Sắc mặt La Hán Tông bình tĩnh như đã đoán được từ trước: “Vậy thì giúp ta liên hệ với Sở Hi Thanh, hoặc là Vô Tướng thần tông, tiếp nhận đơn hàng từ chỗ bọn họ là được, giá cả thấp một chút cũng không sao. Ta đoán là bọn họ cũng thiếu một cao thủ pháp thuật hàng đầu.”

Hắn không muốn làm kẻ địch với bọn họ, như vậy cũng phải tỏ thái độ, hòa hoãn mối quan hệ.

Chương 1552: Chúng tinh củng nguyệt

Chạng vạng tối, một đoàn kim quang xuất hiện trên không trung Đông Châu.

Đó chính Dục Nhật thần chu của Sở Hi Thanh, nó đang nhanh chóng bay xuyên qua trời mây.

Sở Hi Thanh ngồi nơi đầu thuyền, vẻ mặt có hơi phờ phạc.

Hắn rất muốn dỗ dành Sở Vân Vân trước khi nàng đi mất.

Cũng rất muốn giải thích rõ ràng, ta không ăn vụng, mà chỉ cô đọng một viên 'Thần âm nguyên phù' trong nguyên thần thôi, ngươi đừng nghe Bạch Tiểu Chiêu và Phong Tam nói hươu nói vượn.

Đáng tiếc là Sở Vân Vân không cho hắn cơ hội, nàng vẫn không thèm để ý đến hắn.

Sau khi chiến sự chấm dứt, nàng và Lý Trường Sinh trực tiếp dùng pháp khí bay về phương bắc.

Thời gian gần đây, Vạn Ma quật có chút biến cố, Lý Trường Sinh phải tọa trấn ở Vô Tướng thần sơn, không thể rời đi.

Nói chung là tuy trận chiến này chém được mười mấy vị cao thủ hàng đầu, chiến công tương đương với tiêu diệt một tông phái nhị phẩm, nhưng Sở Hi Thanh lại không vui nổi.

“Đến rồi!”

Bạch Tiểu Chiêu đột nhiên mở miệng, nàng nhìn xuống bên dưới với vẻ vui mừng: “Phía dưới là quận Tú Thủy!”

Nàng đã ở đây một thời gian, cũng rất hoài niệm quãng thời gian đó.

Sở Hi Thanh cũng thu hồi tâm tư, đưa mắt nhìn xuống dưới.

Lúc này, quận Tú Thủy đã bị binh mã Cực Đông Băng Thành chiếm cứ.

Nhưng từ tình hình ở trong và ngoài thành, chiến sự giữa Đại Ninh và Cực Đông Băng Thành cũng không ảnh hưởng nhiều đến tòa quận thành này.

Trong lòng hắn cũng sinh ra một loại cảm giác thân thiết.

Đối với Sở Hi Thanh bây giờ màn ói, quận Tú Thủy này chính là cố hương của hắn.

“Đây chính là nơi chủ thượng quật khởi?”

Phong Tam hai tay ôm kiếm, hứng thú đánh giá: “Non xanh nước biếc, cũng là nơi địa linh nhân kiệt.”

Sở Hi Thanh không vào thành, hắn bay thẳng đến trấn Tây Sơn, hạ xuống đại trạch của hắn.

Từ khi Sở Hi Thanh kế nhiệm chức vị Kỳ chủ Thiết Kỳ Bang, tòa đại trạch này vẫn bỏ không.

Nhưng sau khi đại quân của Cực Đông Băng Thành đánh vào Đông Châu, mấy người Thiết Tiếu Sinh quyết định tạm thời bỏ qua tổng đà ở quận Tú Thủy, xé chẳn ra lẻ.

Hiện giờ, tòa đại trạch này là tổng bộ tạm thời của Thiết Kỳ Bang.

Thật ra chỉ là một nơi tượng trưng thôi, mấy người Thiết Tiếu Sinh cũng không ở nơi này.

Vì vậy, khi Sở Hi Thanh hạ xuống thì phát hiện trong này chỉ có hơn mười người trông coi.

Trong đó lại không có nổi một võ tu thất phẩm, canh phòng cũng rất lỏng lẻo, đến bây giờ vẫn không phát hiện mấy người Sở Hi Thanh đến.

Nhưng nơi này cũng chỉ có mấy người, canh phòng lỏng lẻo mới là bình thường.

Trái lại thì kẻ thù của bọn họ lại cực kỳ coi trọng nơi này.

Sở Hi Thanh vừa mới hạ xuống liền nghe thấy tiếng cười gằn.

“Hôm nay thật sự là may mắn, lại chờ được Vô Cực Đao Quân giá lâm.”

Khi tiếng nói vừa dứt, vô số mũi tên và phi châm xuất hiện ở bốn phương tám hướng, tất cả đều đánh về phía Sở Hi Thanh.

Trong đó còn có tám chiếc Lục tí Tru Thần nổ, tất cả đều bắn về phía Sở Hi Thanh.

Thậm chí các cửa hàng và tửu lâu gần đây cũng xuất hiện binh khí sáng loáng.

Sở Hi Thanh lại không để ý, cũng lười ra tay.

Tiểu Tóc Húi Cua nằm nhoài trên vai hắn thì lại hưng phấn mà vung trảo lên.

Chủ nhân đã giao cho nó xử lý loại chiến đấu cấp bậc này.

Những mũi tên và phi châm kia đều bị phản xạ trở lại, tạo thành từng trận kêu gào thảm thiết ở bốn phương tám hướng.

Những mũi tên nổ tung kia, lại đánh nổ nhà cửa ở bốn phía, san bằng nơi này.

Trong bụi bặm, hai bóng người đỏ ngòm xuyên không mà ra.

Bọn họ thân như quỷ mị, chỉ chớp mắt đã lắc mình đến gần Sở Hi Thanh, bốn thanh trường đao màu đỏ tươi chém về phía Sở Hi Thanh.

“Chết!”

Sở Hi Thanh khẽ mỉm cười, tay đè Kính Hoa Thủy Nguyệt đao, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Ngoại cương quanh người Sở Hi Thanh lại hóa thành đao, chống đỡ bốn ánh đao đỏ như máu kia.

Cường độ ngoại cương của hắn bây giờ đã vượt xa lúc đánh với Vạn Kiếm Sinh.

Lúc này chống đỡ hai song đao cấp độ tam phẩm mà vẫn không rơi xuống hạ phong, thậm chí còn không thèm động một đầu ngón tay.

“Lợi hại, không hổ là người có thiên phú còn hơn cả Bá Võ Vương.”

Một trong hai bóng người màu đỏ như máu kia không khỏi than thở.

Người còn lại thì cười gằn: “Đáng tiếc! Hôm nay chính là ngày tuyệt đại thiên kiêu phải chôn thây, rời khỏi Vô Tướng thần tông, chính là sai lầm lớn nhất của ngươi.”

Lúc này, quanh thân hai người này lại tuôn ra một ngọn lửa màu đỏ thẫm.

Ngọn lửa này lan tràn lên lưỡi đao, cũng nỗ lực thiêu đốt ngoại cương của Sở Hi Thanh.

Nhưng hai người lại kinh ngạc phát hiện.

Bọn họ phát hiện ra Nhiên Thiên chi pháp của mình lại bị Sở Hi Thanh phản xạ về, làm cho ngọn lửa trên người bọn họ càng hừng hực hơn.

Sở Hi Thanh thì quay đầu nhìn về phía Phong Tam: “Đã tìm thấy chân thân của bọn họ chưa?”

“Đã tìm thấy từ lâu rồi, nhưng vì đề phòng bất ngờ, ta còn cẩn thận tìm kiếm thêm một lần.”

Cuồng Kiếm – Phong Tam híp mắt lại, khóe môi hiện ra nụ cười trào phúng: “Ta đi một lát, sẽ trở lại ngay.”

Chương 1553: Chúng tinh củng nguyệt (2)

Lúc này, Sở Hi Thanh cũng lười dây dưa với hai người trước mắt.

Cheng!

Kính Hoa Thủy Nguyệt đao bên hông Sở Hi Thanh bỗng nhiên rút ra nửa tấc, dần hiện ra hàn quang chói mắt.

Khoảnh khắc này, hai bóng người đỏ như máu kia lại bị ánh đao của chính bọn họ xé nát, vô số mảnh vải vụn và gỗ vụn nổ tung, lại bị chấn thành bột mịn.

Đây rõ ràng là hai con rối được chế tác từ gỗ và vải.

Mà lúc này, Phong Tam đã xuất hiện ở bên ngoài trấn Tây Sơn, cách đại trạch Sở gia khoảng hai mươi dặm, nơi này có một tòa nhà dân.

Đúng lúc này, hai bóng người thon gầy cũng chạy ra khỏi nhà dân.

Miệng mũi bọn họ chảy máu, kinh ngạc nhìn Phong Tam đang đứng ở trên không trung.

“Các ngươi không trốn được!”

Theo Phong Tam vung kiếm, Thần Tâm Vạn Nhận kiếm chém ra một đạo kiếm khí dài hai mươi trượng, cực kỳ ác liệt và bá đạo.

Kiếm khí lóe lên, hai người bên dưới đã bị phân thây.

Lúc này, Phong Tam lại cười gằn một tiếng, một tay bắt kiếm quyết.

“Người phạm chủ thượng ta, chết!”

Trong khoảnh khắc này, hai thân cây ở ngoài bảy trăm trượng bỗng nhiên phun máu tươi. Chớp mắt một cái, chúng nó đã biến thành thân thể người, không ngờ đều là đầu thân hai đoạn, trên khuôn mặt kia đều là vẻ không thể tin nổi.

Mà hai người bị Phong Tam phân thây kia thì đã biến thành hai cây đào.

“Chỉ là Thế Thiên đại pháp mà thôi, cũng dám càn rỡ trước mặt Phong mỗ?”

Phong Tam cười đắc ý, giơ tay hút lấy tất cả di vật của hai người kia, sua đó bóng người lóe lên, trở về bên người Sở Hi Thanh.

“Thuộc hạ may mắn không làm nhục mệnh, hai người kia đã bị chém đầu. Nhìn dáng vẻ và đặc thù võ đạo của bọn họ, chắc là huynh đệ Lệ thị ‘Đại Thân Đại Hồn’ xếp hạng 472 Địa Bảng.”

“Ta đoán bọn họ không cùng một nhóm với đám người Đô Phụng Thường và Kỳ Thiên Vĩ, nên chưa lấy được tin tức đám người kia đã tử vong, hoặc là ỷ vào Thế Thiên đại pháp nên không sợ hãi, cho rằng có thể thoát thân.”

Sở Hi Thanh cũng không quan tâm đến lai lịch và mục đích của hai người này.

Hắn chỉ tò mò một việc: “Ngươi có lấy được pháp môn tu hành của hai bọn họ không?”

Sở Hi Thanh thấy khó tò mò với cái Thế Thiên đại pháp này, trong Vô Tướng thần tông chỉ có một ít nội dung đơn sơ thô thiển.

“Không biết, nhưng hai người này khá tự phụ, nên chắc là sẽ mang theo bên người.”

Phong Tam liền tìm kiếm trong đám chiến lợi phẩm, sau đó đưa ba khối thẻ ngọc màu xanh qua: “Có phải cái này không?”

Sở Hi Thanh tiếp nhận thẻ ngọc, đưa lên trán rồi ngưng thần cảm ứng.

Sau đó, mắt hắn hiện lên vẻ vui mừng: “Chúng ta khá may mắn! Có cả pháp quan tưởng và khẩu quyết tu hành, còn cả bí dược và ‘nghi thức' trước tam phẩm nữa. Đáng tiếc! Cái Thế Thiên đại pháp này vốn có tiềm lực vô cùng, nhưng lại bị hai người này dùng như cứt chó!"

Hắn thưởng thức thẻ ngọc trong tay, trong lòng vô cùng vui sướng.

Sở Hi Thanh đương nhiên không thể tu luyện Thế Thiên đại pháp này, nhưng lại có thể dòm ngó ảo diệu ở trong đó.

Thần Nguyên Vô Tướng công của hắn vốn có thể mô phỏng tất cả võ đạo trong thiên hạ, chỉ là hắn không muốn phân tâm mà thôi.

Mấu chốt nhất là, môn công pháp này rất kỳ lạ, có thể làm cho Sở Vân Vân vui vẻ một chút.

Nhưng vào lúc này, Bạch Tiểu Chiêu và tiểu Tóc Húi Cua đều trở về bên cạnh hắn, trôi nổi bên người Sở Hi Thanh.

Phong Tam đi giải quyết huynh đệ Lệ thị, hai thú cũng bắt đầu giết chóc đám người mai phục chung quanh.

Lúc này, tất cả kẻ địch trong phạm vi trăm trượng đều chết sạch.

Chỉ còn một ít bình dân may mắn sống sót là đang nằm run rẩy trên mặt đất.

Lúc này, mười mấy tên bang chúng Thiết Kỳ Bang cũng chạy ra, quỳ gối trước mặt Sở Hi Thanh.

"Tham kiến Kỳ chủ! Cung nghênh Kỳ chủ trở về!"

Khi đại chiến nổ ra, mười mấy người muốn đến gần cũng khó, mãi đến khi chiến đấu kết thúc, bọn họ mới dám chạy ra nghênh đón.

Phong Tam liếc mắt nhìn đám người yếu đuối này, ánh mắt dị dạng: "Xem ra tình hình của Thiết Kỳ Bang rất quẫn bách!"

Sở Hi Thanh nghe vậy, vẻ mặt lại hơi quái dị: "Không ổn sao? Ngươi sai rồi, Tiểu Chiêu!"

Bạch Tiểu Chiêu đáp lại một tiếng, sau đó lấy ra một cái ống đồng to bằng cánh tay.

Theo Bạch Tiểu Chiêu khởi động cơ quan, một đoàn pháo hoa chói mắt bỗng nhiên nổ tung.

Trên bầu trời hiển hóa ra một mặt cờ màu đỏ thắm, còn có một vòng ánh sáng cực mạnh màu đỏ, và vô số điểm nhỏ ở ở chung quanh.

Đây là pháp hoa mà Thiết Tiếu Sinh tìm người làm riêng, sau đó sai người đưa đến tay Sở Hi Thanh.

Đám bang chúng Thiết Kỳ Bang quỳ trên đất đều ngẩng đầu nhìn lên không trung với ánh mắt kỳ dị.

Bọn họ biết đây là ý gì. . . Kỳ chủ giá lâm, chúng tinh củng nguyệt!

Lúc này, tại quận thành Tú Thủy cách đó không đến năm mươi dặm, vô số người ngẩng đầu lên nhìn pháo hoa giữa trời kia.

Trong bọn họ có cu li, có người chèo thuyền, có phu xe, có người buôn bán nhỏ, thậm chí còn có một ít binh lính.

Chương 1554: Chúng tinh củng nguyệt (3)

Nói chung là từ người buôn bán nhỏ cho đến tên cu li, phu xe. . . tất cả đều ngẩng đầu nhìn trời.

Toàn bộ thành trì đều vì thế mà yên tĩnh chốc lát, sau đó liền ầm ầm.

Vô số người đều đỏ bừng cả mặt, thần sắc kích động không thôi.

“Chúng tinh củng nguyệt! Là Kỳ chủ, Kỳ chủ trở về rồi!”

“Kỳ chủ trở về rồi! Phó kỳ chủ nói không sai!”

“Là Vô Cực Đao Quân, Đao Quân đã trở về Tú Thủy!”

“Kỳ chủ lên phía bắc một năm, bây giờ đã là người đứng đầu Thanh Vân Tổng Bảng, vô địch cùng thế hệ, thật sự muốn chiêm ngưỡng phong thái của Kỳ chủ bây giờ.”

Khi toàn bộ thành trì đều náo loạn, cũng có một số võ tu có thực mạnh mẽ yên lặng không nói gì.

Thần sắc của bọn họ khác nhau, có người chờ mong, có người cười gằn, có người lo lắng, có người vui mừng, cũng có người ôm sát ý.

. . .

Một trận đại chiến đã khiến đại trạch Sở gia không còn hình thù gì, mấy toàn sân viện đều bị sụp đổ.

Nhưng sân sau và hậu đường vẫn hoàn hảo, đám bang chúng Thiết

Kỳ Bang ở đây đã dùng tốc độ nhanh nhất để dọn dẹp, sau đó mời Sở Hi Thanh vào ngồi, rồi dâng trà bánh.

Phong Tam không có hứng thú với trà bánh, cũng không muốn động vào.

Nhìn dáng vẻ của đại trạch Sở gia bây giờ, đám người này có đáng tin hay không thì vẫn còn là một ẩn số.

Đám người kia có thể sắp xếp mấy trăm người ở quanh đây, tự nhiên cũng có thể thẩm thấu vào trong này.

Hắn tò mò hỏi Sở Hi Thanh: “Chủ thượng nói ta sai rồi, lẽ nào cục diện của Thiết Kỳ Bang không xấu? Trái lại còn rất tốt đẹp sao?”

Phong Tam không hiểu Thiết Kỳ Bang này lắm, chỉ biết đây là một bang pháp mà Sở Hi Thanh kế thừa trước khi vào Vô Tướng thần tông.

Tuy Thiết Kỳ Bang hùng cứ hai quận, là bá chủ ở địa phương, nhưng do võ đạo ở phía nam hơi yếu, nên trong bang không có nhiều cao thủ.

Một năm trước, người mạnh nhất của Thiết Kỳ Bang cũng chỉ là ngũ phẩm mà thôi.

Sau khi Cực Đông Băng Thành đổ bộ, Thiết Kỳ Bang lại xé chẵn ra lẻ, lãnh đạo trong bang đều ẩn giấu ở dân gian, né tránh Cực Đông Băng Thành.

Cực Đông Băng Thành quả thật là không làm gì Thiết Kỳ Bang, vấn đề là danh tiếng Huyết Nhai thánh truyền của Sở Hi Thanh đã chấn động nam bắc.

Rất nhiều thế lực đều không thể làm gì Sở Hi Thanh, chỉ có thể ra tay từ Thiết Kỳ Bang ở dưới trướng Sở Hi Thanh.

Vì vậy hơn nửa năm nay, mấy người lãnh đạo trong bang như Thiết Tiếu Sinh đều không thể xử lý sự vụ trong bang.

Trên thực tế, bọn họ đã mất khống chế với Thiết Kỳ Bang, chỉ trơ mắt nhìn các đường khẩu và phân đà ở địa phương làm theo ý mình.

Lúc này, chính là cần danh tiếng của Sở Hi Thanh để chỉnh hợp và hiệu triệu mọi người.

Bằng không Thiết Kỳ Bang này cũng phải giải tán.

Dù bây giờ chưa giải tán, thì cũng đã có khuynh hướng phân liệt.

Sở Hi Thanh cũng không chạm vào trà bánh kia, hắn thậm chí còn dùng Nhai Tí Đao để đuổi tất cả mùi vị bên ngoài.

Hắn cười khổ nói: “Giống như Phong tiên sinh đã nói, cục diện của Thiết Kỳ Bang bây giờ không phải là tốt, mà là rất tốt, tốt đến không ngờ.”

Phong Tam nghe vậy thì sững sờ, khó hiểu hỏi: “Đây là vì sao?”

Sau đó thần sắc hắn hơi động, nghĩ đến quan hệ đặc thù của chủ thượng và Vấn Thù Y: “Chẳng lẽ là do Cực Đông Băng Thành?”

Sở Hi Thanh gật đầu: “Đây là một nguyên nhân, Cực Đông Băng Thành vẫn tính là thân mật với Thiết Kỳ Bang ta, không bức bách quá đáng. Vì vậy, toàn bộ Đông Châu này, có rất nhiều thế lực không muốn hàng phục Cực Đông Băng Thành, đều sẽ giương cờ Thiết Kỳ Bang.”

Phong Tam cũng đoán được nguyên nhân này.

Từ khi Cực Đông Băng Thành tây chinh đến nay, đều là thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, rất ít ngoại lệ.

Thiết Kỳ Bang là một trong những số ít thế lực bang phái không hàng phục mà vẫn có thể duy trì địa vị độc lập.

Đây cũng là vì Vấn Thù Y hạ thủ lưu tình.

Chỉ là hắn vẫn không hiểu, nếu tình hình đã tốt đẹp, vì sao Thiết phó kỳ chủ lại lo lắng như vậy, lại giục chủ thượng xuôi nam?

“Có điều, cục diện không đơn giản như vậy.” Sở Hi Thanh ngẩng đầu nhìn ra ngoài: “Tình huống cụ thể. . . sau này Phong tiên sinh sẽ biết. . .”

Khi Sở Hi Thanh vừa nói xong, hai bóng người đã bay đến.

Một trong đó chính là bộ hạ cũ của Sở Hi Thanh, Đơn Xích Linh.

Hắn nhìn Sở Hi Thanh thì lập tức vui vẻ, mặt đỏ ửng lên, cúi đầu thi lễ với Sở Hi Thanh.

“Đà chủ phân đà Thiệp Thủy Đơn Xích Linh, tham kiến Kỳ chủ! Cung thỉnh Kỳ chủ đại nhân kim an!”

Sở Hi Thanh ngưng thần chú ý đến người bên cạnh Đơn Xích Linh. Đó là một thiếu nữ khoảng đôi tám (16), ăn mặc một bộ quần áo vàng, thân thể xinh xắn lanh lợi, gương mặt trứng ngỗng, ngũ quan xinh đẹp mê người, một đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh.

Mãi đến khi Đơn Xích Linh kéo vạt áo của nàng, thì nàng mới chắp tay với Sở Hi Thanh.

“Khách khanh hộ pháp Thiết Kỳ Bang Đơn Tuyết Phỉ, tham kiến Kỳ chủ!”

Sở Hi Thanh cũng quan sát thiếu nữ này, sau đó gật đầu: “Mời ngồi!”

Chương 1555: Chúng tinh củng nguyệt (4)

Phong Tam ở bên cạnh không khỏi nhướng mày.

Đơn Xích Linh này rõ ràng là một tứ phẩm!

Hắn biết kết cấu của Thiết Kỳ Bang bây giờ là tổng đà, đường khẩu, phân đà, phân đàn, hương chủ.

Cái gọi là phần đà Thiệp Thủy, chắc hẳn là một phân đà trực thuộc tổng đà.

Một đà chủ lại có tu vị tứ phẩm, hình như còn có huyết mạch đặc thù, sức chiến đấu chắc hẳn cũng thuộc hàng nổi bật.

Còn thiếu nữ tự xưng Đơn Tuyết Phỉ này, khí tức của nàng lại là tam phẩm thượng, sức chiến đấu hẳn là không kém hơn huynh đệ Lệ thị vừa chết trong tay họ.

Nữ tử này lại là khách khanh hộ pháp của Thiết Kỳ Bang?

Xem ra thực lực của Thiết Kỳ Bang không yếu như hắn tưởng.

Thiếu nữ Đơn Tuyết Phỉ này, hiển nhiên là có lời muốn nói với Sở Hi Thanh.

Nhưng đúng lúc này, lại có vài người bay đến, hơn nữa còn là liên tục, tiếng bái kiến và thỉnh an vang lên không ngừng.

“Đường chủ Thiết Kỳ đường Tư Không Hinh, tham kiến Kỳ chủ! Cung thỉnh Kỳ chủ đại nhân kim an!”

“Đường chủ Tú Thủy đường Lý Thần Sơn, tham kiến Kỳ chủ. . .”

“Đường chủ Giả Thị đường Ngụy Dương, tham kiến Kỳ chủ. . .”

Những người này đều là thuộc hạ cũ của Sở Hi Thanh.

Để Sở Hi Thanh vui mừng chính là, hơn một năm không gặp mặt, bọn họ đều có tiến bộ.

Khi Tư Không Hinh trở về Thiết Kỳ Bang thì có tu vị ngũ phẩm, bây giờ đã có dấu hiệu sắp thăng cấp.

Lý Thần Sơn và Ngụy Dương cũng tiến bộ thần tốc, bây giờ đã có tu vị ngũ phẩm hạ, không uổng công Sở Hi Thanh sử dụng thẻ thiên phú cho bọn họ.

Nhưng làm Sở Hi Thanh để ý vẫn là người đi cùng bọn họ.

Đó là một thanh niên cực kỳ tuấn tú, thân thể cao vút, hắn cũng có một đôi mắt phượng hẹp dài.

Khi hành lễ, hắn cũng tò mò đánh giá Sở Hi Thanh.

“Khách khanh hộ pháp Thiết Kỳ Bang Phong Liên Thành, tham kiến kỳ chủ!”

Sau khi Phong Tam nhìn thấy thanh niên này, hắn không khỏi nhướng mày lần nữa.

Phong Liên Thành này cũng có thể là một tam phẩm thượng nữa!

Sau đó lại có càng nhiều người xuất hiện.

“Đà chủ phân đà Bắc Hà, Phong Thanh tham kiến Kỳ chủ!”

“Đà chủ phân đà Nguyên Sơn, Nguyên Thư tham kiến Kỳ chủ. . .!”

Phong Tam cảm thấy rất kinh ngạc, đám đà chủ vừa mới chạy đến này, kẻ yếu nhất cũng có tu vị lục phẩm, thiên phú đều rất tốt.

Nói chính xác hơn là đều có thiên tư của thiên kiêu, thậm chí là cấp siêu thiên kiêu.

Đội hình như vậy, dù đặt ở vùng Hà Lạc thì cũng là một thế lực lớn.

Nhưng kinh ngạc của Phong Tam chỉ mới bắt đầu.

“Đường chủ Nội Vụ đường Lỗ Bình Nguyên, tham kiến Kỳ chủ!”

Đó là một nam tử mặt đen khoảng bốn mươi, diện mạo và khí chất đều không có gì kỳ lạ, là loại hình ném vào đám người là không nhận ra.

Tu vị của hắn cũng rát yếu, chỉ là lục phẩm hạ, nhưng lại có thể ngồi ở vị trí đường chủ.

Sau đó, ánh mắt của Phong Tam lại bị người phía sau Lỗ Bình Nguyên hấp dẫn.

Đó là một nam tử cực kỳ cao lớn, chiều cao ít nhất là tám thước, cơ bắp toàn thân căng phồng.

Giọng nói của hắn lại như chuông đồng: “Khách khanh hộ pháp Thiết Kỳ Bang Tiếu Cuồng Long, tham kiến Kỳ chủ!”

Sở Hi Thanh nhạy cảm, nhận ra vẻ bất đắc dĩ trên mặt Lỗ Bình Nguyên.

Hắn vẫn bình tĩnh như thường, gật đầu ra hiệu: “Không cần đa lễ, ngồi đi!”

Lúc này, Phong Tam đã không nhịn được nữa, nghiêng đầu hỏi dò: “Sao lại có nhiều khách khanh hộ pháp như vậy? Tên cũng rất kỳ lạ.”

Hơn nữa đều là tu vị tam phẩm thượng, sức chiến đấu vào Địa Bảng.

Tiếu Cuồng Long kia rõ ràng là một cao thủ ngoại công.

“Dùng tên giả mà thôi, quả nửa là thuận miệng bịa đặt.”

Sở Hi Thanh truyền âm qua cho Phong Tam, trên mặt lại thản nhiên như không.

Hắn quét mắt nhìn mọi người bên dưới: “Thiết Tiếu Sinh biết đám người lai lịch không rõ này có mưu đồ khác, không biết nên thu xếp thế nào, vì vậy tạm thời cho cái danh khách khanh hộ pháp, chờ ta về rồi xử lý.”

Khi Sở Hi Thanh nói chuyện, lại có mấy vị đà chủ chạy đến.

Đầu tiên còn có vài người quá quen mặt, phía sau thì lại có mấy khuôn mặt mới, tất cả đều khí huyết mạnh mẽ, tu vị đều là ngũ phẩm.

Trước kia, tuy rằng Thiết Kỳ Bang xưng hùng Tú Thủy, phạm vi thế lực bao trùm bờ sông.

Phân đà của mấy người này lại đều nằm sâu bên trong quận Tú Thủy.

Sở Hi Thanh quan sát mấy người này một chút, trong lòng cũng thấy rất bất đắc dĩ.

Trước kia, Tây Sơn đường của hắn chính là một cái Nội Quỷ đường, toàn bộ đường khẩu đều là nội quỷ nằm vùng.

Bây giờ thì tốt rồi, đã thăng cấp thành Nội Quỷ bang luôn rồi.

Toàn bộ đám người này, quá nửa cao thủ đều là hạng người có mưu đồ khác.

Cuồng Kiếm – Phong Tam thì lại bừng bỉnh.

Hắn đã hiểu vì sao Thiết Tiếu Sinh lại vội vàng, nóng lòng mời Sở Hi Thanh xuôi nam rồi.

Cục diện của Thiết Kỳ Bang bây giờ quá phức tạp, quả thực là rất vướng tay vướng chân, cần Sở Hi Thanh ra mặt xử lý mới được.

Cùng đúng lúc này, lại có một người tiến vào trong.

Người này ăn mặc một bộ trang phục nhà nho, dung mạo khoảng bốn mươi, ngũ quan mạnh mẽ lạnh lùng, khí độ trầm ổn ung dung.

“Đường chủ Lâm Hải đường Chu Hùng Bá, bái kiến Kỳ chủ!”

Đó chính là phụ thân của Chu Lương Thần. . .Tam Chỉ Kinh Thần - Chu Hùng Bá!

Chương 1556: Một mảnh hỗn độn

Thái độ của Sở Hi Thanh với Chu Hùng Bá tự nhiên là khác với mọi người.

Tam Chỉ Kinh Thần - Chu Hùng Bá không chỉ là phụ thân của Chu Lương Thần, mà còn từng có ân đức rất lớn với Sở Hi Thanh.

Vài phần bí dược của Sở Hi Thanh, đều chiếm được từ Lâm Hải Chu thị.

Còn cả bức chiến đồ trên lưng Sở Hi Thanh nữa, cũng là nhờ Chu Hùng Bá lấy về.

“Chu thế thúc.”

Sở Hi Thanh không chỉ phát ra một đạo cương lực để ngăn cản Chu Hùng Bá hành lễ, mà còn đứng dậy, nhanh chân đi qua đỡ tay Chu Hùng Bá.

Trong mắt hắn chứa vài phần bất đắc dĩ và khuyên nhủ: "Thế thúc là trưởng bối của ta, không cần phải nhiều lễ như vậy. Thật ra thì thế thúc không cần. . ."

Sở Hi Thanh nói một lời hai nghĩa, nói chính là Lâm Hải Chu thị không cần phải gia nhập vào Thiết Kỳ Bang.

Chu Hùng Bá thấy buồn cười, hắn cũng không để ý lắm: "Lễ không thể bỏ. Nếu không gia nhập Thiết Kỳ Bang, Chu mỗ nào dám yên tâm thoải mái cầm nhiều chỗ tốt của Thiết Kỳ Bang như vậy? Bằng không các huynh đệ Thiết Kỳ Bang há có thể phục? Chu gia nên ra một phần sức lực vì Thiết Kỳ Bang, vì đại nghiệp của Kỳ chủ."

Rất nhiều sản nghiệp của Lâm Hai Chu thị đều dựa vào Thiết Kỳ Bang che chở, lúc này mới có thể kiên trì.

Nhưng tàu buôn và hiệu buôn của Chu gia cũng đều giương cờ Thiết Kỳ Bang, thì mới có thể qua lại hạ thượng du sông Thần Tú mà không gặp trở ngại.

Mấu chốt là sau lưng Thiết Kỳ Bang là Sở Hi Thanh và Vô Tướng thần tông.

Cục diện thiên hạ đã có dấu hiệu rung chuyển.

Khi Cực Đông Băng Thành tây chinh, Thần Châu cũng phát sinh rất nhiều chuyện, các loại yêu ma quỷ quái và các thế lực lánh đời đều bắt đầu xuất hiện trên giang hồ.

Lúc trước, Vân Mộng đại sơn cách bảy ngàn dặm ở góc tây nam Đông Châu, lại xuất hiện một yêu triều quy quy lớn, suýt nữa xâm chiếm châu thành Đông Châu.

May mà nhờ đại quân của Cực Đông Băng Thành tiến đến, thuận thế giải quyết đám yêu ma kia, lúc này mới không tạo thành đại họa.

Trong lòng Chu Hùng Bá rất bất an.

Hắn biết rõ Lam Hải Chu thị quá nhỏ bé, không cẩn thận là sẽ tan xương nát thịt ngay.

Bọn họ nhất định phải dựa vào thứ gì đó.

Trước khi đi ngược dòng nước, bọn họ cần phải đảm bảo chiếc thuyền dưới chân mình an ổn.

Trong lúc nguy cấp, chiếc thuyền này cũng có thể dẫn dắt bọn họ.

Vì vậy, nhìn theo lâu dài, sự lựa chọn này chắc chắn sẽ không thiệt thòi.

Khóe môi Sở Hi Thanh lại hơi co quắp lại.

Vị Chu thế thúc này, rõ ràng là rơi vào hố mà không biết.

Ý nghĩ của Chu Hùng Bá là không sai.

Vấn đề là thân phận của Sở Hi Thanh.

Chỉ cần thân phận Sở Tranh của hắn bại lộ, triều đình nhất định không chứa được Thiết Kỳ Bang, nhất định sẽ dùng tất cả đề tiêu diệt Thiết Kỳ Bang.

Sở Hi Thanh thấy hơi băn khoăn.

Lâm Hải Chu thị là một thế gia hơn hai ngàn năm, tương lai có thể sẽ bị liên lụy, sẽ trở thành phản tặc của triều đình.

Nhưng nhờ vậy cũng có thể thấy được nhân phẩm của Chu Lương Thần.

Hắn không chỉ không tiết lộ thân phận của bọn họ cho Chu Hùng Bá biết, mà thậm chí còn không ám chỉ hay tiết lộ nửa lời.

Hiện giờ có quá nhiều người, Sở Hi Thanh không tiện nói gì, chỉ có thể mỉm cười: “Mời thế thúc ngồi ghế trên.”

Chu Hùng Bá chắp tay, đi lên ngồi xuống cạnh vị trí thủ tịch.

Tuy hắn mới gia nhập Thiết Kỳ Bang ba tháng, nhưng đại vị trong bang lại rất cao.

Sau khi Chu Hùng Bá ngồi xuống, lại đảo mắt nhìn chung quanh, quét mắt nhìn mọi người trong đại sảnh một chút.

Con ngươi của hắn không khỏi co rút lại.

Trong tòa đại sảnh có diện tích không lớn lắm này, tu vị tam phẩm đã có năm người, tứ phẩm và ngũ phẩm lại là mười mấy người!

Chu Hùng Bá âm thầm hoảng sợ.

Hắn biết một năm qua, trong Thiết Kỳ Bang có rất nhiều cao thủ lai lịch bất minh.

Những cao thủ thần bí này cứ như uống lộn thuốc vậy.

Bọn họ rõ ràng là có tiền đồ càng tốt hơn, thậm chí còn có thực lực để cắm dùi ở hai châu Hà và Lạc, nhưng lại muốn đến một nơi võ đạo yếu kém như Đông Châu, hiệu lực cho Thiết Kỳ Bang.

Nhưng Chu Hùng Bá vẫn không ngờ được, số lượng cao thủ lẫn vào Thiết Kỳ Bang lại nhiều đến như vậy.

Chu Hùng Bá không khỏi nhíu chặt lông mày, trong mắt hiện ra ý lo lắng.

Không biết Sở Hi Thanh có thể khống chế cục diện hay không?

Nhưng với thiên tư của Sở Hi Thanh, với uy danh của Vô Tướng thần tông.

Dù cục diện ở Thiết Kỳ Bang có tan vỡ, thì cũng không tổn thương đến căn cơ.

Khi Chu Hùng Bá đang suy nghĩ.

Đường chủ Trấn Hải đường Tiếu Diện Hổ - Lộ Trạch và đường chủ Hải Diêm đường Bạch Mi Đao - Ứng Phi Long cũng đã đến.

Lộ Trạch là gia chủ Lâm Hải Lộ thị, cũng gia nhập Thiết Kỳ Bang vào ba tháng trước.

Ứng Phi Long là bang chủ Hải Diêm bang, hắn còn giải tán Hải Diêm bang, rồi dẫn cả nhà gia nhập Thiết Kỳ Bang.

Thiết Tiếu Sinh không thể làm gì hơn, sau khi xin phép Sở Hi Thanh thì chỉ có thể chia quận Lâm Hải ra làm ba, để ba nhà cùng chấp chưởng.

Đây cũng là người quen cũ, Sở Hi Thanh cũng nhiệt tình chào đón.

Trong lòng hắn lại hơi mơ hồ.

Không hiểu hai nhà này chui vào đây làm gì?

Là sợ Cực Đông Băng Thành? Lo lắng cục diện thiên hạ? Nên bắt buộc phải vào Thiết Kỳ Bang?

Sở Hi Thanh chỉ có thể âm thầm thở dài.

Hắn không muốn hại bạn bè, nhưng tiếc là mấy vị này lại tự chui đầu vào lưới.

Người rơi vào hố x2, làm sao bây giờ?

Chương 1557: Một mảnh hỗn độn (2)

Có điều, không chỉ ba nhà này rơi vào hố, mà mấy chục người tiếp theo, có hơn một nửa là các nhân vật giang hồ nổi tiếng ở Đông Châu.

Có thế gia mấy trăm năm ở địa phương, có thế lực giang hồ xưng hùng một phương, cũng có hào hiệp danh chấn giang hồ, lúc này tất cả lại chui vào Thiết Kỳ Bang, đảm nhiệm chức vụ đà chủ.

Đúng thế, chức vụ cao nhất trong bọn họ chính là đà chủ. . .

Thiết Tiếu Sinh vẫn rất tiếc rẻ chức vị đường chủ, chỉ có ba nhà ở Lâm Hải là có quan hệ tốt với Sở Hi Thanh, bản thân quận Lâm Hải cũng là một quận giàu có ở Đông Châu, cho nên mới có ngoại lệ.

Mà khi đám người này lục tục chạy đến, tiếng thỉnh an bái kiến rung động đại sảnh, thì hai người Lộ Trạch và Ứng Phi Long đã ngồi xuống ghế ở dưới Chu Hùng Bá.

Hai người quét mắt nhìn đám người trong đại sảnh, cũng cảm thấy nghi ngờ không thôi.

Lộ Trạch ngây người nhìn một người trong đó: “Kia là Lâm Khiếu Vân gia chủ Lâm gia quận Giang Nam, bọn họ cũng nương nhờ vào Thiết Kỳ Bang?”

“Giang Nam Lâm thị tổn thất rất lớn, đầu tiên bị yêu tộc trên Vân Mộng đại sơn tấn công, sau đó lại bị đại quân Cực Đông Băng Thành càn quét. Có người nói Lâm gia may mắn vượt qua, chính là vì bọn họ nghe ngóng được tin tức, thời điểm mấu chốt là giương cờ của Thiết Kỳ Bang.”

Ứng Phi Long cũng khẽ lắc đầu: “Nhưng ta cũng không ngờ, bọn họ thật sự sẽ hạ mình, nương nhờ vào Thiết Kỳ Bang. Đây chính là thế gia tam phẩm duy nhất của Đông Châu chúng ta, mấy tộc nhân của Lâm Khiếu Vân đều làm quan lớn trong triều, trong đó có omojt quận trưởng, hai vị tứ phẩm.”

Lộ Trạch chỉ cảm thấy cái ghế dưới mông hơi nóng bỏng.

Đường đường là gia chủ Giang Nam Lâm thị, cũng chỉ là một đà chủ mà thôi, Lộ Trạch hắn lại ngồi ở vị trí đường chủ.

Sau đó, Lộ Trạch lại nhìn mấy vị hộ pháp, hắn nuốt một ngụm nước miếng: “Không thể ngờ được, Thiết Kỳ Bang hôm nay lại là quần anh tụ tập, đây là định thống nhất giang hồ Đông Châu?”

Lúc trước, Thiết Kỳ Bang xé chẳn ra lẻ, Lộ Trạch còn không cảm thấy gì.

Hôm nay, Sở Hi Thanh mở đường tụ chúng, Lộ Trạch mới kinh ngạc phát hiện, Thiết Kỳ Bang bây giờ đã trở thành một quái vật khổng lồ.

“Ta không biết, Có điều. . .”

Ứng Phi Long hơi lắc đầu: “Chỉ là Đông Châu, đâu cần đội hình lớn như vậy?”

Cộng thêm Chu Hùng Bá mới thăng cấp gần đây, trong này đã có sáu vị cao thủ tam phẩm.

Chỉ cần một nửa trong đó, liền có thể quét ngang võ lâm Đông Châu rồi.

Đội hình này, đừng nói là thống nhất Đông Châu, mà càn quét mấy châu chung quanh cũng được.

Nhưng vào lúc này, Đơn Xích Linh ở cạnh đó lại nghiêng đầu nhỏ giọng hỏi: Không biết Ứng huynh và Lộ huynh vì cớ gì mà gia nhập Thiết Kỳ Bang?”

Thật ra Đơn Xích Linh cũng không hiểu, vì sao đám thế gia và hào kiệt giang hồ này lại vội vàng gia nhập vào Thiết Kỳ Bang như vậy?

Lâm Hải Chu thị có thể là vì Chu Lương Thần, bọn họ đã leo lên thuyền của Sở Hi Thanh rồi, muốn xuống cũng không được.

Ứng gia và Lộ gia thì không cần thiết.

Sở Hi Thanh cũng không ép bọn họ.

Nhớ đến những gì Đơn gia phải trải qua, thì Đơn Xích Linh lại thấy chua xót.

Lộ Trạch và Ứng Phi Long nghe vậy thì hai mặt nhìn nhau một chút, sau đó liếc mắt nhìn Chu Hùng Bá ngồi phía trên.

Hai người đều âm thầm cười gằn.

Chu Hùng Bá hiển nhiên là muốn đặt cược vào Thiết Kỳ Bang, đặt cược vào tương lai của Sở Hi Thanh.

Bọn họ là không dám không theo.

Uy danh của Vô Tướng thần tông bây giờ kinh khủng như thế nào? Uy danh của Vô Cực Đao Quân lại như thế nào chứ?

Chỉ cần Sở Hi Thanh không chết non, tương lai nhất định sẽ là một cái Huyết Nhai Đao Quân.

Thử hỏi bọn họ dám không theo bước tiến của Chu gia sao? Dám tụt lại phía sau Chu gia sao?

Lẽ nào chờ đến ngày Lâm Hải Chu thị độc chiếm tất cả sao?

Nhưng mà không thể nói với Chu Hùng Bá như vậy.

Đổi thành người khác, Lộ Trạch cũng không thèm để ý.

Có điều, Đơn Xích Linh gia nhập Thiết Kỳ Bang đã lâu, hơn nữa bên cạnh còn có một vị khách khanh hộ pháp tam phẩm nữa.

Lộ Trạch hơi nghĩ nghĩ, liền cười híp mắt nói: “Bây giờ Cực Đông Băng Thành và triều đình đang tranh chấp, chỉ có bình dân bách tính chúng ta là chịu hổ. Cực Đông Băng Thành bây giờ đang ra sức vơ vét tiền lương ở địa phương, Lộ gia ta đã không chịu nổi gánh nặng này.”

“Nhưng ta lại lo lắng triều đình đánh thắng thì sẽ tính sổ, thanh toán chúng ta. Vì vậy nghĩ đến nghĩ lui, vẫn là ‘cây cao hóng gió mắt’.”

“Ứng mỗ cũng có lo lắng này! Hải Diêm bang của ta. . . Hải Diêm đường đã có ba trăm chiếc thuyền và ba vạn người chèo thuyền bị Cực Đông Băng Thành trưng thu. Ứng mỗ tuy không thể làm gì, nhưng không biết triều đình sẽ cho ta tội danh gì.”

Ứng Phi Long mới không nói là mình cầm tiền của Cực Đông Băng Thành, thần sắc hắn như rất bất đắc dĩ: “Vì vậy, võ lâm Đông Châu chúng ta tốt nhất là ôm đoàn sưởi ấm, không thể để triều đình và Cực Đông Băng Thành xâu xé.”

“Ngoài ra, Hải Diêm đường ta đời đời buôn muối, gần đây hợp tác với Thiết Kỳ Bang, lợi nhuận tăng lên gần năm phần. Ta trái lo phải nghĩ, liền dứt khoát gia nhập Thiết Kỳ Bang cho xong việc.”

Chủ yếu là không có người đại lý, không cần lo lót trên dưới nữa.

Chương 1558: Một mảnh hỗn độn (3)

Sau khi Cực Đông Băng Thành chiếm cứ Đông Châu, đi dọc theo sông Thần Tú lên phía tây, đám quan lại và các thế lực giang hồ ở hạ du đều bị càn quét sạch, hoặc là ẩn nhẫn ngủ đông.

Những người còn lại, không ai dám trêu chọc Thiết Kỳ Bang.

Đơn Xích Linh khẽ lắc đầu, hắn cũng biết hai người nói không nói thật, ít nhất cũng không nói toàn bộ.

Lúc này, một người bên cạnh hắn lại vỗ đùi một cái: “Thì ra là như vậy, bảo sao lại có nhiều thế lực ở Đông Châu này gia nhập vào Thiết Kỳ Bang như vậy.”

Đơn Xích Linh quay sang, phát hiện người kia là đà chủ phân đà Nhạc Cương, Vương Danh Sơn.

Huyện Nhạc Cương nằm ở phía nam quận Nam Ngô, vị trí tiếp giáp đến gần Tú Thủy.

Người này vốn là một hắc đạo có tiếng ở huyện Nhạc Cương, cách đây không lâu cũng mua lại một phân đà, nương nhà vào Thiết Kỳ Bang.

Bang quy của Thiết Kỳ Bang cực kỳ nghiêm, không phải là ai cũng nhận vào.

Vương Danh Sơn này, đầu tiên là viết huyết thư, lại tăng tiền công cho tất cả cu li và người chèo thuyền. Sau đó lại tự mình chạy đến Tú Thủy, thề độc trước đại trạch Sở gia, nói sẽ tuân thủ bang quy của Thiết Kỳ Bang.

Việc này còn được bàn tán sôi nổi một thời gian, đến nay cũng không biết kết quả thế nào.

Bây giờ xem ra, vị Vương đà chủ này đã được toại nguyện.

Giọng nói của Đơn Xích Linh mang theo tò mò: “Như vậy, vì sao Vương huynh lại gia nhập Thiết Kỳ Bang?”

“Không vì sao cả, chỉ là mấy tháng nay thất các thế lực đều tranh nhau gia nhập Thiết Kỳ Bang, để người ta lạnh cả sống lưng. Ta nghĩ trong này nhất định có nguyên do, nên không dám tụt lại phía sau mọi người.”

Vương Danh Sơn liếc mắt nhìn chung quanh, ánh mắt đầy kinh hãi: “Bây giờ xem ra, đúng như dự đoán!”

Lúc này, mọi người trong đại sảnh cũng bắt đầu nghị luận sôi nổi.

“Ta lại nghe nói là, Thiết Kỳ Bang sắp càn quét Đông Châu, đến khi đó cũng sẽ thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết giống như Cực Đông Băng Thành.”

“Lại có việc này? Vậy thì lão phu chưa nghe nói qua. Nhưng đối thủ một mất một còn với nhà ta cũng gia nhập Thiết Kỳ Bang, lão phu không dám ngồi không.”

“Mấy thế lực quanh nhà chúng ta đều giương cờ hiệu Thiết Kỳ Bang, sao dám không theo?”

“Lý mỗ thì lại là ngưỡng mộ danh tiếng của Vô Cực Đao Quân, cũng giống như Lộ đường chủ nói, cây cao đón gió mát.”

Sở Hi Thanh vừa tiếp thu đám thuộc hạ chạy đến thỉnh an, vừa nghe trộm mấy người này nói chuyện.

Da mặt của hắn lại hơi co quắp lại, lòng thầm nói ta tin các ngươi. . . mới là lạ!

Đám thế gia này, có nhà nào là không thâm căn cố đế, quan hệ và tin tức cực kỳ nhanh nhạy? Những thế lực giang hồ kia, có nhà nào là không có chỗ dựa?

Tất cả thế lực này nương nhờ vào Thiết Kỳ Bang, nhất định là có nguyên do.

Sau đó, Sở Hi Thanh liền thu hồi tâm tư.

Bởi vì thời điểm này, lại có mấy người vội vã đi vào.

Đầu tiên là đường chủ Thiết Sơn đường Lục Cửu Ly.

Thanh Giao Thu - Lục Cửu Ly là một thành niên lâu năm trong bang, vốn là đường chủ Tầm Dương đường, chủ đạo chiến sự ở quận Tầm Dương khi Thiết Cuồng Nhân còn sống.

Sau khi Thiết Cuồng Nhân chết, Lục Cửu Ly có lòng rời khỏi, cho nên chuyển qua làm đường chủ Thiết Sơn đường, phụ trách trông coi lăng mộ Thiết Cuồng Nhân và mỏ quặng ở Mi gia trang.

Có lẽ là vì việc ở lăng mộ Thiết Cuồng Nhân, nên Lục Cửu Ly vẫn nhíu chặt lông mày.

Hắn rất muốn nói chuyện với Sở Hi Thanh, nhưng ở đây quá nhiều người, đành phải tạm thời nhẫn nại.

Sau đó là đường chủ Thái Sơn đường Thi Cẩu – Lệ Mãn Sơn.

Người này là đệ tử Thi Sơn tông, năm ngoái lấy danh nghĩa xuống núi rèn luyện, bị Sở Hi Thanh mời chào vào Thiết Kỳ Bang, đảm nhiệm chức vị đà chủ.

Ba tháng trước, Lệ Mãn Sơn nhận lệnh Thiết Tiếu Sinh, tụ tập ba ngàn bang chúng, càn quét toàn bộ quận Thái Sơn, từ đó bước vào hàng ngũ đường chủ.

Sở Hi Thanh cũng khá kinh ngạc với chuyện này.

Từ khi Lệ Mãn Sơn gia nhập bang đến giờ, vẫn luôn làm việc cẩn thận.

Nhưng năng lực và tâm tính của người này không quá xuất sắc, quá quy củ, thủ thành có thừa, lại không đủ biến báo. Tương lai có thể trấn thủ một phương, nhưng không thể dùng để khai thác.

Sở Hi Thanh không ngờ một người như vậy, lại chỉ dùng ba ngàn bang chúng để khai thác quận Thái Sơn, hơn nữa còn đứng vững gót chân ở đó.

Vì vậy, khi Lệ Mãn Sơn đến bái kiến thì Sở Hi Thanh cố ý quan sát người này một phen.

Hắn không nhìn ra thứ gì dị thường.

Lệ Mãn Sơn vẫn là Lệ Mãn Sơn, tu vị cũng mới đến ngũ phẩm hạ.

Nhưng hai nam tử che mặt bên cạnh Lệ Mãn Sơn lại là sát khí bức người.

Da thịt của bọn họ đều là màu vàng nhạt.

Nếu như nhìn kỹ hơn, có thể thấy trên da thịt còn bao trùm bởi một tầng lân phiến mơ hồ.

Móng tay của hai người này cũng cực kỳ sắc bén, mà lại có ánh kim loại lóng lánh.

“Đây chắc là hai thi vương cấp độ tam phẩm hạ!”

Phong Tam không khỏi nheo mắt lại: “Dưới trướng chủ thượng, quả thật là ngọa hổ tàng long.”

Sở Hi Thanh thì lại nghĩ đến Thi Sơn tông.

Hành vi này của Thi Sơn tông không giống bình thường, không giống phong cách làm việc của môn phái lánh đời này.

Bọn họ đến cùng là nghĩ cái gì?

Vì sao lại bỏ nhiều công sức như vậy để nâng đỡ Lệ Mãn Sơn? Lại có ý đồ gì?

Chương 1559: Một mảnh hỗn độn (4)

Sau đó là đường chủ Tầm Dương đường, Bát Tí Kim Cương Kiếm – Bộ Yên Thành.

Bộ Yên Thành cũng được một tấm thẻ thiên phú của Sở Hi Thanh, tu vị cũng tiến bộ thần tốc, lúc này đã vào tứ phẩm.

Tính tình của hắn vẫn ngay thẳng vào sảng khoái như ngày xưa, nhưng Tầm Dương đường của vị này đã sắp trở thành ma quật rồi.

Mấy cái thuộc hạ hắn dẫn đến, tất cả đều là cao thủ của Ma Chiến lâu, tất cả đều là mặt mày dữ tợn, ánh mắt lạnh lẽo, khí thế hung hãn.

Trên người vị này còn có một vị khách khanh hộ pháp.

Đó là một nam tư hơn bốn mươi, thân như tháp sắt, vai rộng eo tròn, vóc một thanh trọng côn tám mặt dài trượng tám.

Sau khi người này đi vào thì nhìn Sở Hi Thanh một chút, liền hưng phấn chắp tay nói: “Khách khanh hộ pháp Thiết Kỳ Bang Bá Thiên Lai, tham kiến Kỳ chủ!”

Toàn bộ đại sảnh nhất thời ong ong.

Vị này khác với những khách khanh hộ pháp còn lại.

Bá Thiên Lai không chỉ là đại danh đỉnh đỉnh trên giang hồ, mà còn là cao thủ Địa Bảng hàng thật giá thật.

Bây giờ người này đã bước lên hạng 421 Địa Bảng, được xưng là Nhất Côn Định âm - Bá Thiên Lai.

Lộ Trạch ở trong đám người không tự chủ được mà nheo mắt lại.

Đây là vị tam phẩm thứ sáu, cộng thêm hai cỗ sát thi tam phẩm kia, chính là tám tên tam phẩm!

Vô Cực Đao Quân mời chào nhiều cao thủ như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì?

Một cái Đông Châu nho nhỏ này là không chứa được, cũng không nuôi được nhiều cao thủ như vậy.

Sở Hi Thanh thì lại âm thầm thở dài, thản nhiên gật đầu: “Mời ngồi!”

Hắn nghĩ đám người Ma chiến lâu này chắc là cũng không có ý xấu.

Đám người này chỉ buồn khi không có chuyện, không có đánh nhau thôi.

Bọn họ sẽ nghĩ tất cả biện pháp để khiêu khích và gây sự.

Trong một năm nay, Tầm Dương đường của Bộ Yên Thành chính là đường khẩu không an phận nhất.

Trước đây không lâu, sau khi Tổng đốc Vương Thăng bị biếm đi, Tầm Dương đường đã giết vào trong quận Giang Nam, cũng đứng vững gót chân ở tòa châu thành này.

Mấy người Bá Thiên Lai vừa ngồi xuống, lại có một bóng người mặc trọng giáp xuất hiện, long hành hổ bộ đi vào trong, quỳ một chân trước Sở Hi Thanh.

Người này cũng là người quen cũ của Sở Hi Thanh, nhưng không phải thuộc hạ cũ của hắn.

“Đường chủ Nam Ngô đường Ngụy Lai, tham kiến Kỳ chủ!”

Toàn bộ đại sảnh lại là một mảnh ong ong.

Đây là vì thân phận của Ngụy Lai này không tầm thường.

Hắn vốn là Du Kích tướng quân, quan tòng tứ phẩm, thống lĩnh Thiên Bình quân.

Mấy tháng trước, đại quân Cực Đông Băng Thành đổ bổ Đông Châu, một trận chiến đánh tan hai mươi bảy vạn đại quân dưới trướng Tổng đốc Vương Thăng.

Thiên Bình quân cũng bị diệt sạch trong trận chiến đó.

Sau khi Ngụy Lai dẫn tàn quân lùi về quận Nam Ngô, thế mà lại trực tiếp từ quan, dẫn chín ngàn tàn quân Thiên Bình quân gia nhập vào Thiết Kỳ Bang.

Sở Hi Thanh nhìn người này, trên mặt xuất hiện nụ cười: “Ngụy đường chủ đứng lên đi, đều là huynh đệ nhà mình, không cần nhiều lễ như vậy, mời ngồi.”

Thật ra hắn cũng không yên tâm với binh mã của triều đình.

Sở dĩ đồng ý tiếp nhận người này và Thiên Bình quân, là vì ba người

Thiết Tiếu Sinh, Diệp Tri Thu và Kiếm Tàng Phong đều đảm bảo.

Từ đó có thể thấy nhân phẩm của Ngụy Lai này ra sao, tiếng lành đồn xa nha.

Khi Ngụy Lai ngồi xuống, Sở Hi Thanh lại nhìn ra ngoài cửa.

Người hắn đang chờ, rốt cuộc cũng đến rồi.

Đó chính là Thiết Tiếu Sinh, hắn dẫn hai người bay đến.

Sở Hi Thanh ngưng thần nhìn sang, lúc này không khỏi nhíu mày.

Thiết Tiếu Sinh bây giờ đầy uể oải và mỏi mệt, mái tóc ngắn cứng rắn như thép kia, thế mà lại bạc gần một nửa.

Nhưng khi Thiết Tiếu Sinh hạ xuống dưới, thì vẫn cảm thấy phấn chấn.

Hắn nhìn Sở Hi Thanh, tảng đá trong lòng bỗng nhiên rơi xuống, toàn thân nhẹ nhõm.

Thiết Tiếu Sinh chắp tay ôm quyền, trong lời nói tràn đầy vui mừng: “Phó kỳ chủ Thiết Kỳ Bang Thiết Tiếu Sinh, tham kiến Kỳ chủ!”

Mà lúc này, hai người sau lưng hắn cũng thi lễ với Sở Hi Thanh.

Đó là một nam một nữ, nam chân đạp phi kiếm, diện mạo tuấn tú xuất trần, tựa như trích tiên. Nữ ngự không mà đi, chân không chạm đất, dáng người yểu điểu, xinh đẹp khuynh thành, khí chất quyến rũ.

“Khách khanh hộ pháp Thiết Kỳ Bang Văn Phong Khinh, tham kiến Kỳ chủ!”

“Khách khanh hộ pháp Thiết Kỳ Bang Cô Minh Nguyệt, tham kiến Kỳ chủ!”

Toàn bộ đại sảnh lại rơi vào yên lặng lần nữa.

không ngờ lại là hai vị cao thủ tam phẩm.

Lộ Trạch hoảng sợ xong, lại đưa mắt nhìn chung quanh một lượt.

Khách khanh hộ pháp Văn Phong Khinh, Cô Minh Nguyệt, Tiếu Cuồng Long, Đơn Tuyết Phỉ, Bá Thiên Lai, Phong Liên Thành, còn cả Tam Chỉ Kinh Thần - Chu Hùng Bá, và vị đạo thị tam phẩm bên cạnh Sở Hi Thanh.

Trong cái đại sảnh này, lại có nhiều võ tu tam phẩm như vậy!

Nếu như không phải trong bang không có cao thủ Thiên Bảng tọa trấn, thì loại thực lực này có thể xưng là đại bang phái trong toàn bộ thiên hạ rồi.

Sở Hi Thanh nhìn đám cao thủ ở trong tòa đại sảnh này.

Hắn nghĩ thầm, nếu đám người này đều thật lòng, chịu nghe hắn sai khiến, thì bây giờ hắn có lòng tin dựng cờ tạo phản, đối chọi với triều đình Đại Ninh rồi.

Chỉ với lực lượng của các cao thủ ở nơi này, đã đủ để cắt cứ mấy châu rồi!

Chỉ tiếc là Thần Ý Đao Tâm của hắn cảm ứng được, quá nửa người trong này đều có tâm tư âm u.

Chương 1560: Nghi thức

Sau đó, Sở Hi Thanh lại đưa mắt nhìn vào Văn Phong Khinh Cô Minh Nguyệt.

Hai người này đều là vẻ mặt cung kính, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Sở Hi Thanh thấy buồn cười: ‘Mời vị đứng lên, mời vào ngồi!”

Thân thể hắn hơi dựa ra sau, bễ nghễ nhìn mọi người trong sảnh: “Tất cả đường chủ đã có mặt, mấy vị khách khanh hộ pháp cũng đã đến, các đà chủ còn lại đều là đường xá xa xôi, nhất thời không đến kịp, vì vậy chúng ta không chờ nữa, trực tiếp bắt đầu nghị sự đi! Nhiệm vụ đầu tiên, là sắp xếp cho bảy vị khách khanh hộ pháp. . .”

Khoảnh khắc này, Sở Hi Thanh cảm thấy nguyên thần của mình rung chuyển, khí cơ và chân nguyên cũng rung động không ngớt.

Trong mắt Sở Hi Thanh không khỏi hiện ra mấy phần quái dị.

Hắn phát hiện ‘nghi thức thiên địa’ thăng cấp của Thần Nguyên Vô Tướng công lại hoàn thành một phần.

Sở Hi Thanh hơi khó hiểu, sau đó lại bừng tỉnh.

Là vì hỗn độn sao?

Vô cực như Hỗn Độn, Vô Tướng như Hỗn Nguyên.

Thiết Kỳ Bang bây giờ, quả thật là một mảnh hỗn độn, hỗn loạn không chịu nổi.

Một ngày sau, Sở Hi Thanh để người dọn dẹp đại trạch Sở gia, sau đó tạm thời dựng một hương đường ở thao trường.

Sau đó hắn dẫn mấy trăm vị bang chúng cũ và mới, cắm hương cho Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế.

“Gia nhập Thiết Kỳ Bang, cần tuân thủ ba mươi sáu lời thề. Lời thế thứ nhất, cha mẹ ngươi tức phụ mẫu ta, huynh đệ tỷ muội của ngươi tứ huynh đệ tỷ muội của ta. . .”

“Lời thề thứ hai. . .”

“Lời thế thứ ba sáu. . .”

Hắn đốc xúc mọi người sau lưng đọc bang quy và ba mươi sáu lời thề, lúc này mới thỏa mãn để người chém phượng hoàng, đốt giấy vàng.

Một khi đọc xong, lời thề đã lập, mọi người chính là quy củ.

Đương nhiên Sở Hi Thanh sẽ không hi vọng Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế hiển linh, trừng phạt người vi phạm.

Mà niềm tin của Sở Hi Thanh bắt nguồn từ lệnh bài hộ pháp Vân Hải tiên cung đặt trước bài vị của Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế.

Cái lệnh bài này hô ứng và cộng hưởng với hai sách Giới Luật.

Mọi người lập lời thề ở trước mặt lệnh bài này, vậy thì Sở Hi Thanh có thể điều động lực lượng của hai sách Giới Luật để ràng buộc bản thân mình và đám thuộc hạ.

Sở Hi Thanh đã cho bọn họ cơ hội.

Hôm qua, khi nghị sự thì Sở Hi Thanh đã hỏi đi hỏi lại, bọn họ có nguyện ý tuân thủ bang quy của Thiết Kỳ Bang hay không?

Cuối cùng không có ai rời khỏi, vậy nên không trách được Sở Hi Thanh.

Lúc này, tuy Sở Hi Thanh đang quay lưng với đám người.

Nhưng hắn có thể cảm nhận được đám võ tu tam phẩm tứ phẩm ở phía sau đang nhíu chặt lông mày, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút chống cự.

Hiển nhiên bọn họ cũng nhận ra lực lượng của hai sách Giới Luật.

Nhưng những người này vẫn nhận nại đọc xuống, mãi cho đến khi kết thúc thì vẫn không có hành vi phản kháng nào.

Có lẽ bọn họ không đặt hai sách Giới Luật vào mắt, hoặc là tự nhận mình có biện pháp né tránh, cũng có thể là lo lắng bại lộ thân phận thì sẽ bị Sở Hi Thanh kêu gọi mọi người vây giết, nên tất cả đều nhẫn nại.

Sau đó là thụ chức.

Rất nhiều huynh đệ mới gia nhập nên chưa có công lao, lại mang gia nghiệp nương nhờ vào, Thiết Kỳ Bang không thể không cho địa vị cao, nhưng chức vụ đều là đà chủ trở xuống, còn là thêm một chữ ‘quyền’, ý chỉ tạm thời.

Những người này phải tuân thủ bang quy một năm mà không gặp sự cố gì, hoặc là có đầy đủ công huân, mới có thể chuyển chính thức.

Mấy bị khách khanh hộ pháp thì vẫn là khách khanh hộ pháp.

Chỉ có hư chức, không có thực quyền.

Bọn họ muốn có quyền, nắm giữ một đường, vậy thì phải giúp Thiết Kỳ Bang mở rộng địa bàn, mở đường khẩu mới, bằng không thì Thiết Kỳ Bang không có chỗ để sắp xếp cho họ.

Nói chung là lần đại điển hương đường này vẫn rất nhẹ nhàng, toàn bộ quá trình đều không có gì bất ngờ.

Khi đại điển vừa hoàn thành, tâm thần Sở Hi Thanh lại hơi động.

‘Nghi thức’ của hắn lại hoàn thành không ít.

Sở Hi Thanh cũng hiểu.

Thật ra ‘nghi thức’ thăng cấp của võ tu đều không có phương pháp cố định, mấu chốt là quá trình lĩnh hội và thực tiễn.

Bọn họ có thể quán triệt đạo tâm và ý chí của mình ở trong quá trình này.

Theo Sở Hi Thanh.

Tất cả võ đạo và pháp thuật ở thế giới này, đều là đạo duy tâm, bản chất cũng giống như Duy Ngã Độc Tôn Đao và Thần Ý Như Tâm Kiếm. Khác ở chỗ là chúng chỉ tập trung vào một con đường, rồi gia tăng đến cực hạn.

Vì vậy, cái gọi là ‘nghi thức thiên địa’, chính là củng cố đạo tâm, khiến cho bản thân bọn họ càng phù hợp với Thiên quy đạo luật hơn.

‘Nghi thức’ thăng cấp tứ phẩm của đệ tử Vô Tướng thần tông, bình thường đều là tìm một chỗ có linh lực hỗn độn hỗn tạp, rồi điều chỉnh chúng, thống hợp thành một.

Chỗ này của hắn lại là một loại tình huống khác, cần điều chỉnh và chỉnh đốn một đám người chứ không phải linh lực.

Sau khi đại điển kết thúc, Sở Hi Thanh triệu tập đám thuộc hạ thân tín của mình, bắt đầu bí mật nghị sự.

Chương 1561: Nghi thức (2)

“Ta bị người kiềm chế, không thể làm gì.”

Mặt Thiết Tiếu Sinh đầy xấu hổ và áy náy: “Tính mạng của mình ta thì cũng thôi, sợ là đám người này trở mặt xong, trực tiếp tàn sát các huynh đệ bên dưới. Tình thế bức bách, không thể không đáp ứng bọn họ gia nhập Thiết Kỳ Bang.”

Thiết Kỳ Bang là một tay Thiết Cuồng Nhân và Sở Hi Thanh kinh doanh ra.

Bang quy của bọn họ nghiêm ngặt cỡ nào?

Dưới tình huống bình thường, hắn sẽ không tiếp nhận đám người không rõ lai lịch kia.

Nhưng trong mất tháng hắn ẩn thân ở bên ngoài này, nhìn như là bình yên vô sự, không bị kẻ địch tìm thấy, nhưng thật ra đều là dựa vào những vị bang chúng mới gia nhập, dựa vào mấy vị khách khanh hộ pháp kia ‘che chở’.

Có thể nói là không có tự do, không thể tự chủ.

Lỗ Bình Nguyên cũng bất đắc dĩ: “Tiếu Cuồng Long là tán tu đảo Thần Long ở hải ngoại, ta đã để người điều tra thân phận của hắn, không tìm thấy thứ gì dị thường, đảo Thần Long ở hải ngoại đúng là có người này.”

“Người này xuất hiện từ ba tháng trước, từng cứu ta hai lần, cũng giúp Thiết Kỳ Bang ta rất nhiều, giúp Nội Vụ đường đẩy lui vài kẻ thù mạnh mẽ, cứu rất nhiều huynh đệ. Nhưng nếu nói người này có đáng tin hay không, vậy thì ta không xác định, cũng không biết thân phận thật sự của người này.”

Hắn là người đảm bảo cho Tiếu Cuồng Long vào bang, tương tự cũng là bất đắc dĩ.

Lỗ Bình Nguyên lại cười khổ một tiếng: “Ngoại trừ Đơn Tuyết Phỉ có thân phận không rõ ra, Bá Thiên Lai thành danh nhiều năm ở ngoài, còn Văn Phong Khinh, Cô Minh Nguyệt, Tiếu Cuồng Long và Phong Liên Thành đều có thân phận là lai lịch rõ ràng, ít nhất thì ta không điều tra được thứ gì dị thường.”

“Văn Phong Khinh và Cô Minh Nguyệt đều xuất thân từ tông phái lánh đời, Phong Liên Thành đến từ ‘Cuồng Sa tử vực’ ở phía Tây, có người nói là mã phỉ thành danh ở bên đó, thời cơ bọn họ xuất hiện cũng rất diệu, nhìn từ bên ngoài thì không có gì khả nghi. Tuy nhiên. . .”

Hắn nói đến đây, lại nhìn nhau với mọi người một chút.

Chỉ là người như vậy thật sự quá nhiều, lại xuất hiện cùng một lúc, kẻ ngu si cũng biết là có vấn đề.

Hai người Lý Thần Sơn và Ngụy Dương nghe hắn nói đến Phong Liên Thành thì cũng áy náy chắp tay.

Mặt Lý Thần Sơn đầy cay đắng: “Phong Liên Thành cũng xuất hiện ở Đông Châu ở bốn tháng trước, người này yêu thích uống rượu và đánh cược, vì vậy quen biết với chúng ta.”

“Hơn hai tháng trước, ta vị người vây giết ở phía đông nam Cổ Thị tập, người này tình cờ xuất hiện, cứu mạng ta. Sau đó phải dựa vào người này, nên việc làm ăn của chúng ta ở Cổ Thị tập và bến tàu phía đông thành mới không bị ảnh hưởng.”

“Không sao cả!”

Sở Hi Thanh rất rộng lượng, tựa như cười như không mà vung tay lên.

Bằng không thì hắn cũng không thể hoàn thành ‘nghi thức’ thăng cấp tứ phẩm.

Sở Hi Thanh dự tính, chỉ cần hắn chỉnh lý cục diện của Thiết Kỳ Bang một chút, thì có thể hoàn thành 'nghi thức' lên cấp của Thần Nguyên Vô Tướng công.

Chỉ là lên cấp tứ phẩm thôi, chứ không phải vào nhất phẩm, nên 'nghi thức' cũng tương đối đơn giản.

Sở Hi Thanh bây giờ thậm chí còn có thừa lực để mưu đồ với 'nghi thức' của Tru Thiên Đao và Nhai Tí Đao.

Tru Thiên Đao đơn giản nhất, chỉ cần khóa chặt một người và một chuyện, rồi tru diệt tất cả của chúng. Nhai Tí Đao cần hoàn thành một lần 'trừng mắt tất báo'.

Hai loại 'nghi thức' này, có thể hợp lại làm một rồi tiến hành.

Ngoài ra, Sở Hi Thanh còn muốn hoàn thành càng nhiều 'nghi thức' hơn, đặt trụ cột cho võ đạo mà hắn tự nghĩ ra.

Sở Hi Thanh lăn lộn với tuyệt đại thiên kiêu như Sở Vân Vân, Vấn Thù Y và Lục Loạn Ly, ít nhiều gì cũng có chút mắt cao hơn đầu.

Hắn tuyệt đối không vừa lòng với Nhai Tí Đao và Tru Thiên Đao bây giwof, càng không muốn chỉ dựa vào di trạch của các tiền bối đi trước.

Nhưng tu vị của hắn có hạn, nhận thức nông cạn, vẫn không có năng lực tự nghĩ ra võ quyết.

Nhưng lại có thể đặt nền móng và trụ cột trước.

Giống như Sở Vân Vân, Tuyệt Thiên và Thông Thiên chi pháp của nàng đều có trụ cột.

Đến nay, mặc kệ Sở Vân Vân muốn làm gì, phần lớn đều có thể làm được, vì vậy mới là Tuyệt Thiên. Nàng thông hiểu bảy phần mười võ đạo trên thế gian này, vì lẽ đó mới là Thông Thiên.

Sở Hi Thanh cũng dự đoán căn cơ võ đạo tương lai của mình là thứ gì, để bắt đầu bố trí.

"Vô địch" sao?

Có thể cân nhắc, cái này cần quá khứ tương lai của hắn đều vô địch hậu thế, không có đối thủ, cho đến tận Thần giai mới thôi.

Sở Hi Thanh lại chưa vừa lòng.

Bây giờ hắn còn thời gian, cứ từ từ mà nghĩ cũng không muộn.

Trong đầu Sở Hi Thanh suy nghĩ rất nhanh, trên mặt lại bình tĩnh: “Mặc kệ đám người này có lai lịch gì, nếu như đã lập lời thề, vậy đó chính là huynh đệ của chúng ta. Hơn nữa, cứ tạm thời dùng bọn họ đi. Phong Tam, ngày mai ngươi tạm thời tiếp quản Hình đường, ta đưa cho ngươi mấy cao thủ. Chỉ cần những người này vi phạm quy củ của bang, vậy thì cứ xử lý theo quy củ.”

Cái này không chỉ là nhằm vào sáu vị khách khanh hộ pháp, mà còn nhằm vào đám danh gia vọng tộc, hắc đạo nổi tiếng và đám võ tu tứ phẩm ngũ phẩm không rõ lai lịch mới gia nhập vào Thiết Kỳ Bang kia.

Căn cơ của Thiết Kỳ Bang là đám người cùng khổ và mấy chủ thuyền nhỏ và người làm công, không hợp với những người này.

Nhưng mà không sao, trong bang tự có quy tắc và trừng phạt.

Chỉ cần những người này còn ở trong Thiết Kỳ Bang, vậy thì phải dựa theo quy của của hắn.

Chương 1562: Nghi thức (3)

Sau đó, Sở Hi Thanh lại nhìn đường chủ Hình đường với vẻ áy náy: “Lý đường chủ, không phải ta không tin ngươi, mà là cục diện bây giờ rất phức tạp, ta phải dựa vào lực lượng của Hình đường để chấn chỉnh lại bang phái.”

Đường chủ Hình đường cũng là một thành viên lâu năm từ thời đại Thiết Cuồng Nhân.

Hắn lại sảng khoái chắp tay, cười khổ nói: “Dù kỳ chủ không nói, ta cũng muốn nhường lại chức vị này.”

Cục diện của Thiết Kỳ Bang bây giờ, đã vượt qua khỏi năng lực của hắn rồi.

Hắn đã không thể ràng buộc và trách phạt đám bang chúng mới gia nhập kia.

Phong Tam cũng đồng ý luôn: “Phong Tam tuân mệnh!”

Dưới cái nhìn của hắn, việc này rất dễ.

Phong Tam có một loại tự tin không tên, đám cao thủ này nhìn như tu vị cao cường, võ đạo cao siêu, nhưng không có cái nào bằng hắn.

“Ta chỉ không nghĩ ra, những người này đến cùng là đang mưu đồ thứ gì?”

Vẻ mặt Thiết Tiếu Sinh vô cùng khó hiểu: “Nếu như bọn họ muốn mượn Thiết Kỳ Bang để tính toán Hi Thanh, hoặc là mai phục vây giết Hi Thanh, vậy thì hôm nay bọn họ phải động thủ mới đúng. Nếu như những người này muốn dùng chúng ta làm con tin để đối phó Hi Thanh, cũng không cần dùng thủ đoạn phiền phức như vậy. Thật sự là khó hiểu.”

“Lý do bên ngoài, là ngưỡng mộ Vô Cực Đao Quân, muốn hóng gió dưới tàng cây.”

Bộ Yên Thành ôm ngực, cười gằn nói: “Về phần bọn họ đang nghĩ cái gì, vậy ai mà biết? Nói chung là cứ đề phòng cẩn thận là được rồi.”

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng, thần sắc bình tĩnh: “Hôm qua, khi ta chạy từ Cực Đông Băng Thành về đây thì đã bị mai phục. Khi đó, sư bá Lý Trường Sinh của ta và Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y đã dùng bí pháp để xuyên qua hư không, liên thủ chém giết ba tên nhất phẩm, mười ba tên Địa Bảng. Không lâu sau, tin tức này sẽ truyền khắp thiên hạ thôi.”

Mọi người trong phòng nghe vậy, lỗ tai không khỏi ong ong.

Tất cả mọi người đều hai mặt nhìn nhau, trong mắt vừa có chấn động và kinh ngạc, vừa có hưng phấn và vui sướng, lại có một tia thoải mái.

Hóa ra không phải đám người kia không muốn ra tay, mà là không dám ra tay!

“Nếu nói tất cả bọn họ đều muốn mạng của ta, vậy thì chưa chắc, một phần trong đó còn có mưu đồ khác.”

Sở Hi Thanh vừa nói chuyện vừa mở võ đạo bảo khố ra, bắt đầu dùng những thẻ thiên phú tồn kho của mình cho đám thuộc hạ thân tín này.

Tuy rằng tu vị của những người này hơi thấp một chút, nhưng đều là người đi theo hắn từ lâu, có thể yên tâm.

Những người này đều là căn cơ của hắn, thực lực của bọn họ càng mạnh, Thiết Kỳ Bang càng ổn định.

“Thật ra bọn họ có mục đích gì cũng không quan trọng, thực lực của bản thân chúng ta mới là quan trọng. Chỉ cần chúng ta đủ thực lực, tự nhiên có thể trấn áp tất cả bọn đạo chích.”

Sở Hi Thanh lại nhìn về phía Thiết Tiếu Sinh: “Tình hình của bang chúng bên dưới thế nào?”

Vẻ mặt Thiết Tiếu Sinh trở nên nghiêm túc: “Gần một năm qua, Thiết Kỳ Bang mở rộng quá nhanh, bây giờ đã có khoảng bốn vạn bang chúng chính thức, bang chúng ngoại vị thì cao đến 137 vạn người, tất cả cu li, người chèo thuyền, thợ săn, thợ mỏ, người đánh cá ở dọc sông Thần Tú đều gia nhập vào Thiết Kỳ Bang chúng ta.”

Trong mắt hắn lại hiện ra một tia kỳ dị: “Chỉ cần Kỳ chỉ ra lệnh một tiếng, chúng ta có thể động viên 27.000 thợ săn có cung thuật cao siêu, ngoài ra còn có 1700 chiếc thuyền chiến và mười hai vạn thủy sư, chín vạn lục sư.”

Phần quân lực này, nhìn như không tăng trưởng quá nhiều so với lúc Thiết Kỳ Bang quét ngang Tú Thủy và Tầm Dương.

Nhưng thật ra là tăng rất nhiều.

Mặc kệ là thuyền chiến hay là tố chất binh lính, hay là binh khí và chiến giáp, tất cả đều hoàn toàn khác biệt với năm đó.

Thiết Kỳ Bang bây giờ, có thể nói là toàn bộ bang chúng chính thức đều là cửu phẩm thượng, mà không phải mang trai tráng chưa nhập phẩm kia ra để góp cho đủ số.

Sở Hi Thanh gật đầu: “Lòng quân thế nào?”

“Có thể nói là lòng người sở hướng!”

Người trả lời là Lỗ Bình Nguyên: “Mặc kệ là cu li hay người chèo thuyền, chỉ cần có Thiết Kỳ Bang ta làm chủ cho bọn họ, thì thu nhập của bọn họ đều tăng nhiều, mỗi tháng còn có thể nghỉ ngơi một chút, không có gì không hài lòng.”

“Có điều, người có thể gánh vác, vẫn là những huynh đệ cũ ngày xưa. Còn nữa, một năm rưỡi nay, chúng ta cũng bỏ rất nhiều công sức lên người bọn họ, cơ bản đều có tu vị cửu phẩm. Chỉ là. . .”

Lỗ Bình Nguyên hơi dừng lại: “Chỉ là địa bàn của chúng ta không đủ, không nuôi nổi nhiều người như vậy.”

Thật ra các huynh đệ tầng dưới chót cũng không được bao nhiêu tiền.

Mấu chốt là đám võ tu cao phẩm kia.

Thiết Kỳ Bang bây giờ, tam phẩm thì có tận tám người, tứ phẩm cũng khoảng mười bảy người, ngũ phẩm thì càng nhiều, phải hơn ba mươi vị.

Chỉ lương bổng của những người này thôi, cũng chiếm bảy phần mười chi tiêu của Thiết Kỳ Bang rồi.

Sáng nay, khi thụ chức thì Sở Hi Thanh đã lấy cớ thời cuộc gian nan, tạm thời giảm một nửa lương bổng của tất cả khách khanh.

Lỗ Bình Nguyên không ngờ đám người kia lại có thể tiếp thu.

Nhưng dù là như vậy, thì đây vẫn là một khoản chi tiêu cực lớn, là gánh nặng để Thiết Kỳ Bang không chịu nổi.

Chương 1563: Nghi thức (4)

“Không đủ địa bàn thì đi cướp! Tạm thời cứ quét sạch tám quận Đông Châu đã, còn mấy quận phía tây Phì Châu, có thể cướp thì cướp, có thể chiếm thì chiếm. Chúng ta nuôi nhiều người như vậy, không chỉ ngồi chơi không làm việc.”

“Còn cả những đường khẩu và phân đà mới kia nữa, lúc trước các ngươi không có hơi sức quản lý, không thể làm gì bọn họ. Nếu ta đã trở về rồi, như vậy thì phải có quy củ, bảo bọn họ bù đắp tất cả khoản tiền đã thiếu đi, ta cho bọn họ một tháng.”

Sở Hi Thanh cười lạnh: “Nếu đã mượn danh tiếng của Thiết Kỳ Bang ta, vậy thì phải ra một phần sức lực cho Thiết Kỳ Bang.”

Nếu đã vào Thiết Kỳ Bang, đã lập lời thế, vậy thì những người này không thể làm càn được.

Mọi người nghe vậy thì nội tâm run lên.

Sở Hi Thanh trở về, để bọn họ tự tin hơn nhiều.

Bộ Yên Thành còn làm nóng người, ánh mắt hưng phấn, nghĩ thầm đi theo Kỳ chủ vẫn thoải mái nhất.

Cái này rất hợp ý hắn.

Tiếp theo, phạm vi Đông Châu và Phì Châu này sẽ có một trận gió tanh mưa máu.

Đám đồng môn của hắn cũng có đất dụng võ.

“Nói chung là cố gắng mở rộng tài nguyên, nếu như không đủ thì ta lại nghĩ cách.”

Sở Hi Thanh nói đến đây, lại nhìn về phía Lệ Mãn Sơn: “Lão Lệ, phụ thân ngươi có nói gì với ta không? Thi Sơn tông có tính toán gì?”

Sắc mặt Lệ Mãn Sơn nghiêm túc, chắp tay nói: “Kỳ chủ, bên quận Thái Sơn là có nguyên do khác, tông ta muốn làm chuyện kia, cần phải mượn danh tiếng của Thiết Kỳ Bang một thời gian. Thật ra ta cũng không biết rõ lắm, chỉ biết là có quan hệ với tứ đại Tổ thi thượng cổ, cụ thể là vị nào thì không biết.”

“Tổ thi?”

Sở Hi Thanh không khỏi nheo mắt lại.

Tứ đại Tổ thi là Doanh Câu, Hậu Khanh, Hạn Bạt, Tương Thần. Thi Sơn tông rốt cuộc là muốn làm gì?

Lệ Mãn Sơn nhíu chặt lông mày thì lập tức giải thích: “Kỳ chủ, Thi Sơn tông ta tuy không phải danh môn chính phái, nhưng danh tiếng vẫn rất tốt, tuyệt đối không làm chuyện thương thiên hại lý. Ta có thể đảm bảo, Thi Sơn tông chắc chắn sẽ không tổn thương dân chúng vô tội, ngoài ra tông ta còn có lễ nặng khác.”

Hắn vừa nói chuyện, vừa cẩn thận từng li từng tí mà lấy một cái hộp gỗ màu đỏ loét và một cái bình ngọc ra, đặt ở trước Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh giơ tay lên hút một cái, hai món đồ đã bay vào tay.

Hắn chỉ ngưng thần cảm ứng một lát, liền ngạc nhiên nhìn Lệ Mãn Sơn: “Đây là máu Tổ thi?”

“Trong hộp là Thi Thần đan nhị phẩm, có thể gia tăng linh trí cho sát thi, cường hóa thần phách và lực lượng huyết mạch của chúng. Còn bình ngọc này là tinh huyết của Tương Thần.”

Lệ Mãn Sơn mỉm cười: “Ngày xưa Tương Thần từng tử vong, tông ta may mắn lấy được trăm giọt tinh huyết của nó. Tương Thần thuộc thủy, là Thi tổ hệ thủy. Thi Thần đan và ba giọt tinh huyết Tương Thần này, đủ để Hà La Ngư của Kỳ chủ tăng cấp tứ phẩm thượng. Kỳ chủ yên tâm, máu này được tông ta luyện hóa 7000 năm, đã loại bỏ tất cả ý thức còn sót lại của Tương Thần.”

“Lễ vật này thật sự rất nặng đấy.”

Sở Hi Thanh bật cười, vẻ mặt khinh thường: “Nhưng mà Hà La Ngư kia không phải của Thi Sơn tông các ngươi sao? Ta chỉ nuôi hộ mà thôi, mà còn phải bỏ tiền bỏ sức ra cho nó nữa.”

Hắn thở dài một hơi, trực tiếp ném bình ngọc và hộp gỗ ra ngoài cửa sổ.

“Thôi, xem như nể mặt Mãn Sơn ngươi, việc này ta liền gánh một phần trách nhiệm, hi vọng Thi Sơn tông nói giữ lời.”

Trong lòng Sở Hi Thanh vẫn không yên tâm lắm, nghĩ thầm phải bảo Lỗ Bình Nguyên phái người nhìn chằm chằm vào bên kia mới được.

Chẳng may có chuyện gì bất ngờ, thì hắn cũng có thể phản ứng kịp thời.

Bên ngoài là một cái hồ nhân tạo không nhỏ, nó cũng thông với kênh đào bên ngoài.

Khi Sở Hi Thanh vừa ném hộp gỗ và bình thuốc ra ngoài cửa sổ, mấy cái xúc tu cực lớn liền lao ra khỏi mặt nước, không kịp chờ đợi mà kéo cái hộp và bình thuốc vào trong nước.

Một năm không gặp, con sát thi Hà La Ngư này cũng lên cấp tứ phẩm hạ rồi.

Chủ yếu là Thiết Tiếu Sinh nuôi tốt.

Các loại thiên tài địa bảo, các loại máu tươi yêu thú hệ thủy, tất cả đều ném cho con Hà La Ngư này.

Sát thi Hà La Ngư không giống nhân loại, không cần ‘nghi thức’ gì cả, thăng cấp nhanh như gió.

Nhưng một thân tu vị này của nó lại rất lỏng lẻo.

Sức chiến đấu không khá hơn một năm trước là bao.

Trước kia con Hà La Ngư này có thể chống lại võ tu tứ phẩm hạ khi ở dưới nước, bây giờ cũng vẫn là tứ phẩm hạ.

Nhưng sau khi nó dùng hai thứ này, thì đúng là đáng để mong chờ.

Những thứ này không chỉ gia tăng cảnh giới của sát thi, mà còn có thể kích phát năng lực trong huyết mạch của nó.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại lấy ra hai bình thuốc, rồi cũng ném ra ngoài cửa sổ.

Hai bình thuốc này là từ Vân Hải tiên cung.

Trong đó, một là tinh huyết thần thú thượng cổ Cô Hoạch điểu.

Cô Hoạch điểu mười đầu một thân, là một vị con gái của Thiên đế thượng cổ, cũng là đầu nguồn của Hà La Ngư.

Một bình khác là một viên Trấn Nguyên đan nhị phẩm, có thể khôi phục khí huyết tinh nguyên.

Con Hà La Ngư này vừa sử dụng tinh huyết Cô Hoạch điểu và tinh huyết Tương Thàn, không bạo thể mới là lạ.

Nhưng có thêm Trấn Nguyên đan này, thì có yên tâm.

Sở Hi Thanh rất chờ mong.

Mặc kệ là người hay là Cự linh, một khi huyết mạch biến hóa đến cực hạn, sẽ dễ dàng thức tỉnh năng lực mạnh mẽ.

Không biết con sát thi Hà La Ngư này sẽ thức tỉnh năng lực gì đây?

Khi con sát thi Hà La Ngư cầm mấy thứ này rồi vui sướng chui vào trong nước, thì Sở Hi Thanh lại nhìn về phía Lục Cửu Ly.

Ánh mắt của hắn nghiêm túc: “Lục thúc, ngươi nói tỉ mỉ chuyện ở Mi gia trang đi.”

Đây mới là nhiệm vụ hàng đầu của hắn khi xuôi nam!

Lúc này, thần sắc Lục Cửu Ly hơi cứng lại, chắp tay nói: “Việc này phải nói đến từ nửa năm trước. . .”

Chương 1564: Thì ra đều là đồng hương

Khi mấy người Sở Hi Thanh đang nghị sự ở hậu viện, ba người Vân Phong Khinh, Cô Minh Nguyệt và Tiếu Cuồng Long đang mắt to trừng mắt nhỏ ở tiền viện.

Bọn họ đều không nói chuyện, từng người đều nhíu chặt lông mày.

Mãi đến tận khi một trận gió nhẹ thổi qua, Vân Phong Khinh bỗng nhiên cười duyên: “Cô đại ca đang nghe những người phía sau nói gì sao? Không biết Cô đại ca có nghe được gì không?”

“Ăn nói linh tinh!”

Cô Minh Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thiếu nữ xinh đẹp quyến rũ trước mắt: “Ta nghe trộm bao giờ? Ngươi đừng nói ăn bừa bãi, muốn hãm hại Cô mỗ? Còn nữa, ta và ngươi cũng không thân thiết như vậy.”

Thật ra hắn từng thử nghe trộm, nhưng lại không thành công.

Nhai Tí Đao của Sở Hi Thanh rõ ràng là đã đăng đường nhập thất.

Đao ý kia ngăn cách trong và ngoài, phản xạ tất cả, không một âm thanh nào lọt ra ngoài.

Nhưng thiếu nữ trước mắt và Cô Minh Nguyệt hắn không phải người cùng đường, hắn không tin được đối phương.

Thái độ của Vân Phong Khinh lại rất tốt, nàng mở quạt xếp, cười khanh khách nói: “Cô đại ca không nghe sao? Vậy là ta hiểu lầm. Thật ra thì tiểu muội đúng là rất muốn nghe xem bọn họ đang nói gì?”

“Có phải đang phỏng đoán thân phận của chúng ta không? Hay là đang thương lượng việc an bài chúng ta ra sao? Đáng tiếc, dường như Kỳ chủ không tin tưởng chúng ta.”

Cô Minh Nguyệt nghĩ thầm, Sở Hi Thanh tin tưởng bọn họ mới là là!

Trong lòng hắn oán thầm, cũng không biết mấy vị đại trưởng lão trong môn nghĩ như thế nào?

Trước khi cửa hắn đi, không câu thông với những phe khác sao?

Nếu như một mình hắn đến nói ngưỡng mộ danh tiếng Vô Cực Đao Quân, thì có khả năng sẽ nhận được sự tin tưởng nhất định.

Kết quả sau khi hắn đến, lại phát hiện có tận sáu người như hắn!

Người ta là kẻ ngu thì mới tin bọn họ!

Huống hồ, sau khi cao thủ tam phẩm nhiều lên, thì sẽ không đáng giá nữa.

Nếu như chỉ có một mình hắn, dù Sở Hi Thanh không tin tưởng thì cũng sẽ phải nhờ hắn ba phần.

Nhưng mà bây giờ. . .

Cô Minh Nguyệt nhìn hai người Vân Phong Khinh và Tiếu Cuồng Long một chút, đánh giá sức chiến đấu của hai người này đều không dưới mình.

Hắn đau đầu không thôi, nghĩ thầm việc này nên làm thế nào đây?

Theo Cô Minh Nguyệt, bây giờ tông môn nên kết thúc nhiệm vụ, triệu hồi hắn về tông mới đúng.

Mặc kệ tông môn muốn gạt bỏ Sở Hi Thanh hay là mưu đồ Nghịch Thần Kỳ và bảo tàng Liệt vương, thì trực tiếp xông lên chém giết cho sảng khoái.

Nhưng mà một ngày trước, Vô Tướng thần tông đã bố trí cạm bẫy, liên thủ với Vấn Thù Y, giết chết ba vị nhất phẩm, mười ba cao thủ Địa Bảng.

Việc này đã và đang truyền bá khắp thiên hạ, chấn động toàn bộ thiên hạ.

Cô Minh Nguyệt biết việc này có ý nghĩa thế nào.

Trước khi phá giải được thủ đoạn của Vô Tướng thần tông, e rằng bọn họ không thể làm gì Sở Hi Thanh.

Hai người Vấn Thù Y và Lý Trường Sinh liên thủ, dù là những tồn tại Siêu Phẩm kia thì cũng phải nhượng bộ lui binh, không thể tranh phong chính diện.

Ngoài ra, còn có một việc khác để hắn không thể không ở lại Thiết Kỳ Bang.

Một tháng trước, Quỷ Ảnh – Hà Thất bỗng nhiên xuôi nam, sau khi vượt qua sông Thần Tú thì không biết đi đâu.

Người này có thể đang ẩn núp ở gần Đông Châu, ý đồ không rõ.

Đồng thời, giang hồ cũng có lời đồn, nói Quỷ Ảnh – Hà Thất có ý từ bỏ lá cờ Nghịch Thần Kỳ rồi.

Đây là một chuyện rất có khả năng.

Từ khi Quỷ Ảnh – Hà Thất lấy được lá cờ Nghịch Thần Kỳ đến giờ, hắn chẳng những không lấy được chỗ tốt nào, trái lại còn bị người ta đuổi giết và vây bắt hơn một năm trời.

Đoạn thời gian này, có thể nói Quỷ Ảnh – Hà Thất rất khổ sở.

Ngày ngày ăn gió nằm sương thì cũng thôi, còn phải cảnh giác và lo lắng lo sợ.

Cô Minh Nguyệt nghĩ thầm, nếu đổi thành mình, cũng sẽ không chịu nổi.

Còn không bằng bán lá cờ Nghịch Thần Kỳ kia đi cho xong việc.

Vấn đề là, từ trước đến nay, các thế lực đều đã thử liên hệ với Quỷ Ảnh – Hà Thất, nhưng lại không nhận được đáp lại.

Hết lần này đến lần khác, Quỷ Ảnh – Hà Thất lại chạy đến Đông Châu, thậm chí có thể ở ngay gần quận Tú Thủy này!

Cô Minh Nguyệt không thể không lo lắng.

Phải biết, sau lưng Sở Hi Thanh chính là Vô Tướng thần tông.

Người khác có thể trả giá, Sở Hi Thanh cũng có thể trả giá!

“Đường dài mới biết ngựa hay, lâu ngày mới biết lòng người. Muốn được Kỳ chủ tin tưởng, há lại là chuyện một sớm một chiều?”

Cô Minh Nguyệt thu hồi tâm tư.

Hắn cũng lười nói chuyện với hai người này, bình tĩnh chắp tay nói: “Hai vị, ta muốn đi tu hành, cáo từ!”

Nhưng Cô Minh Nguyệt vừa mới cất bước, Tiếu Cuồng Long lại lạnh lùng nói: “Cô huynh xin dừng bước, ta còn có một việc muốn nói rõ với hai vị.”

Cô Minh Nguyệt cau mày, tạm thời dừng bước chân, giọng nói hắn hơi thiếu kiên nhẫn: “Xin hỏi TIếu huynh có chuyện gì chỉ giáo?’

Ánh mắt Tiếu Cuồng Long cũng có chút không vui.

Thật ra hắn không coi trọng hai tên ngu xuẩn này.

Nếu như có thể, hắn muốn cách xa hai người này, càng xa càng tốt, tốt nhất là không tiếp xúc hai giao thiệp gì với bọn họ.

Chỉ là. . .

Trong lòng hắn tuôn ra một luồng bất đắc dĩ mãnh liệt.

Chương 1565: Thì ra đều là đồng hương (2)

Tiếu Cuồng Long chắp tay sau lưng, cố gắng để giọng mình bình tĩnh: “Ta và Lỗ đường chủ Lỗ Bình Nguyên có chút tình cảm, được hắn dẫn tiến vào bang. Mà Lỗ Bình Nguyên không chỉ nắm giữ tất cả nội vụ của Thiết Kỳ Bang, mà còn phụ trách thu thập tình báo và tìm hiểu tin tức.”

Cô Minh Nguyệt nhíu chặt lông mày, trong lòng càng mất kiên nhẫn.

Cái tên này đến cùng là muốn nói cái gì?

Không chỉ Cô Minh Nguyệt, mà ngay cả Vân Phong Khinh cũng miễn cưỡng mình nghe tiếp.

“Lỗ Bình Nguyên đã sai người tìm hiểu bối cảnh của các ngươi, mà do một lần tình cờ, ta đã nhìn qua lý lịch của hai vị, ta phát hiện một sự trùng hợp kinh người ở trong đó.”

Tiếu Cuồng Long nhìn hai người trước mắt, khống chế da mặt không co quắp: “Lai lịch của ba người chúng ta, đều là xuất thân từ Côn Luân sơn.”

Vân Phong Khinh nghe vậy thì sững sờ, vẻ mặt khó hiểu: “Tiếu Cuồng Long ngươi không phải tán tu đảo Thần Long sao?”

“Đúng là đảo Thần Long.” Tiếu Cuồng Long bình tĩnh nói: “Nhưng mà ta sinh ra ở dưới Côn Luân sơn, sau khi vào tứ phẩm, không chịu được Cự linh ức hiếp, liền xuôi nam đến Thần Châu, tìm kiếm võ đạo cao hơn, cuối cùng an thân tại đảo Thần Long.”

Vân Phong Khinh lại nhìn về phía Cô Minh Nguyệt.

Cô Minh Nguyệt cũng không còn mất kiên nhẫn nữa, sắc mặt hắn biến ảo lúc xanh lúc trắng: “Ta xuất thân nhân tộc Côn Luân sơn, từ nhỏ đã bái vào tông môn, sau khi trưởng thành thì du lịch đến Thần Châu, vì vậy không có danh tiếng gì trên giang hồ.”

Sau đó hắn dùng ánh mắt hỏi dò nhìn Vân Phong Khinh.

Thật ra không cần hỏi, sắc mặt Vân Phong Khinh đã trắng như tờ giấy rồi.

“Ta trái lại thì là người của Thần Châu.” Giọng nói Vân Phong Khinh hơi khó khăn: “Nhưng mà tông môn muốn ta đi rèn luyện, trước tam phẩm đều tu hành ở Côn Luân sơn, vì vậy tên của ta không xuất hiện trên giang hồ.”

Nàng không tự chủ được mà xoa trán: “Hai vị sẽ không phải là ngưỡng mộ Huyết Nhai Đao Quân từng quét ngang tứ đại hoàng đình Cự linh, vì vậy nên mới hiệu lực cho Kỳ chủ đấy chứ? Hi vọng Vô Cực Đao Quân tái hiện phong thái vô địch của Huyết Nhai Đao Quân?”

Hai người đối diện đều không trả lời, nhưng vẻ mặt lại đều như ăn phải cứt.

Lúc này, ba người đều cảm thấy cực kỳ đau đầu, hận không thể đánh cái tên ngụy tạo thân phận cho bọn họ một trận.

Tiếu Cuồng Long hít sâu một hơi, bình phục tâm tình: “Nếu đều là đồng hương, tu vị đều là tam phẩm, như vậy chứng tỏ chúng ta từng có qua lại.”

Dưới Côn Luân sơn tuy có mấy vương quốc có nhân khẩu trăm triệu, nhưng mà cao thủ nhị phẩm tam phẩm thì lại hiếm như lá mùa thu, tổng cộng chỉ có một ít người thôi.

Dù bọn họ chưa gặp mặt nhau, thì cũng phải nghe qua thanh danh của đối phương.

Vì vậy, phải câu thông với nhau trước.

Nhưng khi Tiếu Cuồng Long vừa dứt lời, bọn họ đồng loạt rùng mình, ngậm miệng không nói.

Bởi vì hội nghị ở hậu viện đã kết thúc.

Đạo thị của Sở Hi Thanh, Cuồng Kiếm – Phong Tam đã bay qua bên này.

“Các ngươi đều ở nơi này.”

Phong Tam nhìn xuống ba người với vẻ suy tư: “Đúng lúc lắm! Chủ thượng lệnh cho ta tạm thời chấp chưởng Hình đường, phụ trách chỉnh đốn bang quy, xử lý một đám nghịch đồ vi phạm bang quy trong vòng một năm lại đây. Ba người các ngươi và Phong Liên Thành, tạm thời nghe theo ta.”

Vẻ mặt ba người Tiếu Cuồng Long trở nên nghiêm túc, đồng thời chắp tay nói: “Xin nghe lệnh Kỳ chủ!”

Trong lòng bọn họ đều âm thầm cười gằn.

Vị Vô Cực Đao Quân này quả nhiên rất có thủ đoạn, đây là muốn mượn lực lượng của đám tam phẩm bọn họ để trấn áp tất cả hạng người gây rối trong bang.

Tính toán hay lắm.

Bọn họ lại không thể làm gì khác, chỉ cần muốn ở lại Thiết Kỳ Bang, muốn được Sở Hi Thanh tin tưởng, thì nhất định phải nghe lệnh.

Đáng thương chính là đám người bên dưới, có lẽ không có kẻ nào dám đối kháng với mấy cao thủ tam phẩm như bọn họ.

Lúc này, Cuồng Kiếm – Phong Tam lại hơi do dự một chút.

Cuối cùng, hắn lại ngậm lấy vài phần nghi ngờ mà hỏi: “Ta xem qua lý lịch của các ngươi, hoặc là xuất thân từ Côn Luân sơn, hoặc là có nhiều liên quan với Côn Luân sơn. Dù là Phong Liên Thành cũng lăn lộn nhiều năm ở Côn Luân sơn, mãi đến mấy năm trước mới chạy đến ‘Cuồng Sa tử vực’ ở phía tây làm mã phỉ.”

Ba người nghe thấy câu này, nội tâm không khỏi chìm xuống, nghĩ thầm vẫn là đến rồi.

Sở Hi Thanh quả nhiên đã nghi ngờ.

Trên mặt bọn họ lại thản nhiên, lẳng lặng lắng nghe.

“Không dối gạt ba vị, Phong mỗ cũng xuất thân Côn Luân sơn, sinh ở Côn Luân sơn, mãi đến mấy tháng trước mới xuôi nam đến Thần Châu.”

Phong Tam biết thân phận của ba người này có vấn đề.

Cho nên hắn mới do dự.

Chẳng may vạch trần thân phận của ba người, để bọn họ bị ép phải trực tiếp trở mặt thì làm sao bây giờ?

Nhưng Phong Tam vẫn không chịu nổi lòng tò mò.

Hắn vẫn luôn ôm nghi vấn với trí nhớ và thân thế của mình.

Phong Tam nghĩ thầm, nếu như ba tên này trở mặt, vậy thì mình ra tay làm thịt luôn là được.

Chương 1566: Thì ra đều là đồng hương (3)

Ánh mắt của Phong Tam lạnh lùng, nhìn kỹ ba người trước mắt: “Vì sao ta chưa từng gặp ba vị ở Côn Luân, cũng chưa từng nghe nói đến các ngươi?”

Tiếu Cuồng Long nhất thời căng thẳng.

Đây là tình huống bọn họ không ngờ đến.

Cách đây không lâu, Cuồng Kiếm – Phong Tam này đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh Sở Hi Thanh, bọn họ hiểu biết rất ít về tên người, không biết người này thế mà lại xuất thân từ Côn Luân sơn.

Vô Tướng thần tông cực kỳ coi trọng Sở Hi Thanh, chắc chắn sẽ không để người không rõ lai lịch ở bên cạnh Sở Hi Thanh.

Càng không cho phép người không đáng tin cậy làm đạo thị của Sở Hi Thanh.

Vô Tướng thần tông chắc chắn đã điều tra tất cả về Phong Tam này, cho nên bối cảnh của tên này là không có gì để nghi ngờ.

Có thể thấy được, vị Cuồng Kiếm – Phong Tam này mới là người Côn Luân sơn chân chính.

Bây giờ thì hay rồi, hàng giả gặp hàng thật.

Tiếu Cuồng Long nhất thời đau đầu, không tự chủ được mà nắm chặt một cái nhẫn Càn Khôn ở trong tay áo.

Binh khí chân chính của hắn nằm ở trong nhẫn, là một đôi chiến đao cấp độ nhị phẩm.

Nhưng khi hắn chuẩn bị lật bàn tại chỗ, Vân Phong Khinh bỗng nhiên cười duyên một tiếng: “Phong huynh chưa nghe nói đến chúng ta, ta thì lại nghe qua danh của Phong huynh rồi! Thật ra ta từng gặp Phong huynh một lần.”

“Ngày xưa, một tay Thần Ý Như Tâm Kiếm của Phong huynh từng giết mấy cao thủ Cự linh ở bắc vực, khi đó ta ngưỡng mộ danh tiếng của Phong huynh, đã từng đến bái phỏng, nhưng khi đó tu vị của ta còn thấp, Phong huynh lại là người kiêu ngạo, chưa từng để tiểu nữ tử ở trong lòng.”

Lúc này, trong mắt của nàng lại hiện ra một vệt lam quang yêu dị.

Tiểu Cuồng Long sững sờ nhìn Vân Phong Khinh một chút.

Hắn có thiên phú Thiên Khuy Thần Trắc cấp 20, có thể nhận biết được một chút vết tích của huyễn thuật.

Tiểu Cuồng Long không khỏi âm thầm hoảng sợ.

Huyễn thuật của nữ nhân này quá lợi hại, lại có thể làm cho hắn ngờ ngợ ra được mấy phần dấu vết mà không thấy rõ ràng.

Nàng cũng thật là can đảm.

Tiểu Cuồng Long có thể chắc chắn, tu vị của nữ nhân này không chỉ đơn giản như bề ngoài.

Nữ nhân này rốt cuộc là ai, là cao nhân phương nào?

Cuồng Kiếm – Phong Tam lại không phát giác chuyện này, hắn khẽ nhíu mày, cũng thật sự sinh ra vài phần cảm giác quen thuộc với Vân Phong Khinh.

“A?” Phong Tam hồi tưởng một chút, vẫn là mơ mơ hồ hồ: “Ta không nhớ rõ, nhưng gương mặt của ngươi quả thật là hơi quen, chắc hẳn trước kia ta đã từng gặp ngươi.”

Quả nhiên là có người phong ấn trí nhớ của hắn sao?

Vân Phong Khinh lại hơi nhíu mày một chút.

Nàng vốn định sửa chữa trí nhớ của Cuồng Kiếm – Phong Tam này, đem một ít hình ảnh vào trong đầu Phong Tam.

Nhưng Vân Phong Khinh lại phát hiện, mình không thể làm được.

Nguyên thần của Phong Tam này, mạnh hơn nàng tưởng tượng rất nhiều.

Vừa rồi, nếu như nàng không thu lực đúng lúc, có thể đã bị đối phương phát hiện rồi.

Lúc này, Cuồng Kiếm – Phong Tam lại nhìn về phía Cô Minh Nguyệt.

Sắc mặt Cô Minh Nguyệt lại hờ hững, hắn lại âm thầm nắm chặt một viên bảo châu màu xanh.

Vật này xuất thân từ Chân môn, có người nói là do Chí tôn của Chân môn tự tay chế tạo.

Hiệu quả của nó là, tất cả chuyện hắn nói, sẽ là chân thực trong một khoảng thời gian nhất định.

Cô Minh Nguyệt âm thầm cảm thấy may mắn, may mà tông môn cho mình vật này, bằng không ngày đầu tiên nằm vùng đã bị bại lộ rồi.

“Phong huynh quả nhiên mắt cao hơn đầu, ngày xưa ta từng khiêu chiến ngươi, cuối cùng bại dưới trăm kiếm, vẫn coi đó là sỉ nhục trong đời. Không ngờ Phong huynh lại không nhớ ra một bại tướng dưới tay như Cô mỗ.”

Hắn đè kiếm bên hông, cười lạnh nói: “Nhưng bây giờ đã không giống ngày xưa, tu vị của Cô mỗ đã vào tam phẩm, ngày khác có rảnh rỗi, nhất định sẽ tái chiến một trận với Phong huynh.”

“Vậy sao?”

Phong Tam nghe vậy thì sững sờ, trong lòng nhất thời lại có một luồng cảm giác quen thuộc.

Chắc hẳn hắn cũng từng gặp qua Cô Minh Nguyệt.

Phong Tam lại nghĩ đến cách làm người của mình, nghĩ thầm đây quả thật là chuyện mình có thể làm được.

Lúc này, Tiếu Cuồng Long cũng cười ha ha, vẻ mặt kính phục chắp tay với Phong Tam: “Tại hạ xuôi nam từ khi còn tứ phẩm. Phong huynh tính tình kiêu ngạo, có lẽ cũng không để tại hại vào mắt. Nhưng tại hạ đúng là đã nghe qua danh tiếng của Phong huynh từ lâu, các hạ chém giết vô số Cự linh ở gần Côn Luân sơn, giữ gìn nhân tộc chúng ta, tại hạ vẫn luôn rất ngưỡng mộ.”

Hắn biết chiêu trò của Vân Phong Khinh.

Nếu như không phải vì đối kháng Cự linh, sao Phong Tam lại chạy mấy trăm vạn dặm để hiệu lực cho Sở Hi Thanh, đường đường là một tam phẩm mà lại làm đạo thị?

Phong Tam gật đầu, nghĩ thầm chuyện này cũng rất hợp lý.

Ánh mắt của hắn có chút vui mừng, có chút lạnh lẽo, lại có chút mờ mịt.

Thì ra ba người này đều là đồng hương của hắn.

Không chỉ là đồng hương, mà còn là đồng chí của hắn!

Quả nhiên đạo ta không cô!

Trong nhân tộc ở Côn Luân sơn, vẫn có rất nhiều chí sĩ!

Còn nữa, thân phận của mình cũng là thật, chỉ là trí nhớ của mình xảy ra vấn đề. . .

Tiếu Cuồng Long thấy Phong Tam không hỏi thêm, mà đứng yên tại chỗ, cau mày suy nghĩ.

Hắn không khỏi thở phào một hơi.

Sau đó, Tiếu Cuồng Long lại nhìn nhau với hai người Vân Phong Khinh và Cô Minh Nguyệt một chút.

Bọn họ đều nhìn thấy một chút bất đắc dĩ và may mắn trong mắt của đối phương.

Chương 1567: Thì ra đều là đồng hương (4)

Lúc này, Sở Hi Thanh đã rời khỏi đại trạch Sở gia.

Hắn điều khiển Dục Nhật thần chu, đưa Thiết Tiếu Sinh và Lục Cửu Ly bay về phía Mi gia trang.

Mi gia trang cách Tây Sơn khoảng ba trăm dặm, Dục Nhật thần chu còn chưa kịp tăng tốc thì đã đến nơi.

Sở Hi Thanh hạ xuống lăng mộ của Thiết Cuồng Nhân.

Nhưng phần mộ này đã bị san bằng, nơi trung ương có một cái hang rất lớn, quan tài bên trong cũng nát bấy.

“Như Kỳ chủ đã thấy, chính tay hắn đã phá hủy lăng mộ này.”

Lục Cửu Ly cười khổ nói: “Ta từng thử sửa chữa ba lần, mỗi một lần đều bị hắn chạy đến phá hoại, xua đuổi người của chúng ta. Vì thế mà đã có không dưới 200 huynh đệ bị thương.”

Sở Hi Thanh vừa lắng nghe vừa nhìn phần mộ trước mắt.

Dựa theo Lục Cửu Ly nói, dị thường bắt đầu từ sáu tháng trước.

Khi đó, ngoài Mi gia trang bỗng nhiên xuất hiện một ít thi thể võ tu không rõ lai lịch.

Sau đó, theo Lỗ Bình Nguyên điều tra, kết luận đám người này là mật thám và gian tế, mục đích của bọn họ quá nửa là Sở Hi Thanh.

Chỉ là khi đó danh tiếng của Sở Hi Thanh đã lên cao, đã được chứng thực là Huyết Nhai thánh truyền chân chính.

Ban đầu, bọn họ cho rằng đám mật thám này bị một số tiền bối giang hồ có thái độ thân mật với bọn họ giết chết, thậm chí có thể là cao thủ của Vô Tướng thần tông phái đến.

Nhưng một tháng sau, liên tục có người nhìn thấy một bóng người màu đỏ ngòm.

Người kia mặc một bộ chiến giáp đỏ lòm, rất giống Thiết Phù Đồ trong truyền thuyết, quanh thân lại có huyết sát quanh quẩn, để người ta không nhìn thấy rõ dung mạo.

Sau khi Lục Cửu Ly nghe thấy tin tức thì rất kích động, phát động bang chúng đi tìm kiếm bóng người đỏ ngòm kia.

Hắn nghi ngờ đó là Thiết Cuồng Nhân, Kỳ chủ của bọn họ không chết.

Hai tháng sau, Lục Cửu Ly tận mắt nhìn thấy người anfy.

Bởi vậy hắn xác định, chiến giáp kia chính là Thiết Phù Đồ.

Chỉ là huyết sát quanh Thiết Phù Đồ quá dày đặc, hắn không thể xác định được người bên trong có phải là Thiết Cuồng Nhân hay không.

Sau đó, hai người Lục Cửu Ly và Thiết Tiếu Sinh từng thử giao lưu với người này, nhưng đều không thể thành công.

Bóng người đỏ ngòm kia vẫn ẩn thân ở trong phạm vi hai trăm dặm quanh Mi gia trang, lưu luyến không rời đi, nhưng lại tránh né Thiết Kỳ Bang.

Hơn nữa, sức chiến đấu của người này cực mạnh, chẳng những có lực lượng của tam phẩm, mà còn tinh thông độn pháp hai hệ Kim và Thạch.

Hai người Lục Cửu Ly và Thiết Tiếu Sinh nghĩ tất cả biện pháp, đều không thể tìm được cơ hội giao lưu với bóng người đỏ ngòm này.

Mãi đến tận nửa tháng trước, lại phát sinh biến cố.

Bóng người đỏ ngòm này bỗng nhiên chạy đến trước lăng mộ Thiết Cuồng Nhân, rồi ra tay san bằng nó.

Sau đó, giống như Lục Cửu Ly vừa nói, hắn tổ chức nhân thử sửa chữa lăng mộ, thì đều bị bóng người đỏ ngòm kia mạnh mẽ đánh tan.

Cái này để cho bọn họ rất khó hiểu.

Với tính cách của Thiết Cuồng Nhân, chắc chắn sẽ không ra tay với huynh đệ mình.

Mà lúc này, lại có hơn 200 người bị thương dưới tay bóng người đỏ ngòm kia, trong đó thậm chí còn có mấy người bị trọng thương.

Nhưng rõ ràng là người này đã hạ thủ lưu tình, tuy rằng bóng người kia như phát điên, nhưng ba trận chiến lại không có người chết.

Chỉ có rất nhiều người bị hắn hút khí huyết, khiến cho nguyên khí đại thương.

Điều này cũng làm hai người Thiết Tiếu Sinh và Lục Cửu Ly nghi ngờ không thôi, không hiểu tình huống của bóng người này đến cùng là sao? Nếu như hắn không phải Thiết Cuồng Nhân, vậy thì là ai? Người này lại có mục đích gì?

Sở Hi Thanh ngưng thần quan sát bãi phế tích này một lát, lại nghiêng người quan sát bốn phía, nhìn mỏ quặng và cả Mi gia trang kia.

Sở Hi Thanh không nhìn ra thứ gì cả.

May mắn là hắn đã mời nhân sĩ chuyên nghiệp đến.

Hắn nhướng mày nói: “Các hạ đã thăm dò qua chỗ này, xin nỏi đây rốt cuộc là tình huống gì?”

Thiết Tiếu Sinh và Lục Cửu Ly nghe vậy thì hơi kinh ngạc, vẻ mặt khó hiểu.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, một bóng người xuất hiện ở trên không trung.

Người này hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt dương cương tuấn lãng.

Để người ta kinh dị chính là, nơi huyệt thái dương của hắn có cắm một thanh kiếm trúc nhỏ bé.

Tiếng nói của hắn lại lạnh lùng trong sáng: “Đã đoán ra một hai, đầu tiên, ta muốn biết là người phương nào bố trí lăng mộ này?”

Thiết Tiếu Sinh và Lục Cửu Ly vừa nhìn thấy người này thì đều biến sắc mặt.

Bọn họ nhận ra thân phận của đối phương.

Để hai người kinh ngạc chính là, Kỳ chủ của mình thế mà lại mời vị này đến, đây rõ ràng là Tinh Thần Đại Pháp Sư – La Hán Tông hạng 36 Thiên Bảng!

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng: “Là một người bạn của ta, chắc là ngươi cũng từng nghe nói đến nàng, chính là ái nữ của Đao Kiếm Như Mộng, việc nơi này có quan hệ với nàng sao?”

Chương 1568: Cửu Long Thần Thiên Thủ

“Ta chỉ muốn biết là tên ngu nào thôi!”

La Hán Tông cười gằn một tiếng: “Nữ tử này rõ ràng là không hiểu gì về phong thủy cả, nhưng lại rất to gan.”

“Phần mộ này nhìn như tứ tượng đều đủ, đầy đủ ngũ hành, dán vào thiên địa. Nhưng lại quên nơi này từng phát sinh chiến sự mấy vạn người trở lên, vì thế sát lực cực nồng. Đây rõ ràng là dẫn kim khí phía tây và lực lượng hung sát nhập mộ, dùng để uẩn nhưỡng sát thì thì không thể tốt hơn.”

“Sát thi?”

Sở Hi Thanh và hai người ở phía sau đều híp mắt lại.

Trong lòng hắn hơi lạnh lẽo.

Thi biến cũng nằm trong dự đoán của hắn, nhưng đây là kết quả xấu nhất.

Sở Hi Thanh âm thầm nghiến răng, nhớ đến khi đó Lục Loạn Ly chém gió đến tận mây xanh.

Kết quả vẫn là không dựa dẫm được.

“Không chỉ đơn giản là thi biến, thuật sư bố trí cục phong thủy này, trình độ chẳng ra sao, nhưng vận may lại không tệ. Vị kỳ chủ này của các ngươi còn được phong chức sơn thần, khiến cho thi biến nơi đây xuất hiện biến hóa kỳ dị, đối với các ngươi mà nói, cũng có thể là gặp họa được phúc. Thiết Cuồng Nhân rất có thể còn duy trì một chút linh trí khi còn sống. . .”

La Hán Tông cũng xoay người nhìn về phía Mi gia trang: “Nhưng tình hình cụ thể thế nào, thì vẫn phải xem trạng thái của bản thân hắn mới có thể phán đoán. Đặc biệt là cái Thiết Phù Đồ kia, ta nhất định phải xem bộ ma giáp này đang ở trạng thái gì, vì vậy. . .”

Lông mày hắn hơi nhếch lên, hiện ra vài phần chờ mong: “Các ngươi có thể gọi người đến chữa trị phần mộ, dụ hắn ra ngoài.”

La Hán Tông cũng rất tò mò.

Hắn tu hành năm mươi năm trời, nhưng đây là lần đầu tiên gặp được chuyện cổ quái như vậy.

Lục Cửu Ly đã chuẩn bị các vật liệu chữa trị phần mộ từ trước, tất cả đều đang chất đống ở sườn núi.

Sở Hi Thanh cũng lười triệu tập bang chúng đến xây dựng, mấy người bọn họ tự mình ra tay, sửa chữa lăng mộ cho Thiết Cuồng Nhân.

Mấy người đều là võ tu ngũ phẩm tứ phẩm.

Dù Lục Cửu Ly ở trạng thái nửa ẩn lui, gần đây cũng dựa vào tài nguyên phong phú của bang, cho nên đã thăng cấp ngũ phẩm hạ.

La Hán Tông lại chê bọn họ làm chậm.

Vị Đại pháp sư này tiện tay vỗ một cái, hơn năm mươi ‘Hoàng Cân lực sĩ’ liền xuất hiện trên mặt đất.

Thực chất là Thổ Thạch khôi lỗi, chúng nó có sức lực rất lớn, một thân lực lượng khổng lồ sánh vai với Cự linh tam phẩm, thân thể lại là đất đá.

Tốc độ xây dựng của chúng rất nhanh, nhanh hơn đám người Sở Hi Thanh nhiều, sửa chữa vừa nhanh vừa vững chắc.

Nhưng để người ta kỳ quái là, mãi đến khi lăng mộ này sắp hoàn thành, bọn họ vẫn không nhìn thấy bóng dáng của ‘Thiết Cuồng Nhân’.

Trong phạm vi trăm dặm quanh đây, không có bất cứ động tĩnh nào.

Sở Hi Thanh cau mày, suy tư: "Xem ra linh trí rất cao, biết nhìn thời thế."

Sau đó hắn lại nở nụ cười: "Xin mời ba vị lùi về Mi gia trang, một mình ta chờ ở đây cũng được."

Thiết Tiếu Sinh và Lục Cửu Ly không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Hai người có hơi lo lắng cho an toàn của Sở Hi Thanh, nhưng cũng biết thực lực của họ là không giúp được Sở Hi Thanh.

Gần hai năm qua, có thể là do bị kích thích khi em trai chết, nên Thiết Tiếu Sinh tiến bộ rất nhanh, cách đây không lâu còn hoàn thành việc mà Thiết Cuồng Nhân còn sống cũng không làm được, đó là đột phá tứ phẩm hạ.

Thiên phú huyết mạch của hắn bây giờ còn mạnh hơn cả Thiết Cuồng Nhân ngày xưa.

Nhưng Thiết Tiếu Sinh lại biết, sức chiến đấu của mình ở trước mặt vị Vô Cực Đao Quân này, quả thực là không đáng chú ý.

Tu vị của Kỳ chủ tuy chỉ là ngũ phẩm, nhưng sức chiến đấu có thể sánh với Địa Bảng.

La Hán Tông nheo mắt lại: "Đao Quân muốn ở lại một mình?"

Hắn chắp tay sau lưng, ánh mắt dị dạng: "Ngươi có biết chung quanh đây còn có những người khác? Những người này tựa như đều là thuộc hạ của ngươi, tu vị lại rất không tầm thường, có lẽ còn ôm sát tâm."

Mấu chốt là Sở Hi Thanh lại có thể yên tâm với La Hán Tông hắn.

Phải biết, hai ngày trước, La Hán Tông hắn còn từng liên thủ với một đám người để mai phục và vây giết Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, cái này này là ngốc hay là to gan? Hoặc là phô trương thanh thế?

Hắn rốt cuộc là tự cao tự đại, cho rằng Vô Tướng thần tông có thể trợ giúp bất cứ lúc nào? Hay là cực kỳ tự tin với thực lực của bản thân, cho nên không sợ hãi?

Nếu như là cái sau.

Như vậy sức chiến đấu của Sở Hi Thanh bây giờ, rất có thể đã vượt qua sự tưởng tượng của rất nhiều người.

“Ta biết!”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, Thần Ý Đao Tâm của hắn có thể giúp hắn nhận biết tất cả địch ý.

Hắn liếc mắt nhìn về phương bắc một chút: “Đại pháp sư nói đùa rồi, bốn người bọn họ đều là thuộc hạ của ta, là huynh đệ Thiết Kỳ Bang ta, sao lại mang sát ý với ta được? Chắc là không yên tâm với an toàn của ta, nên mới đi theo hộ vệ thôi.”

La Hán Tông không khỏi híp mắt lại.

Hắn không hề nói là bốn người.

Chương 1569: Cửu Long Thần Thiên Thủ (2)

Thiết Tiếu Sinh nghe vậy lại không chậm trễ, chắp tay nói: “Tuân lệnh Kỳ chủ! Tiếp theo kính xin Kỳ chủ cẩn thận.”

Hắn và Lục Cửu Ly ngự không mà lên, bay thẳng về phía Mi gia trang.

La Hán Tông cũng hơi gật đầu: “Ta sẽ chờ ở hai trăm dặm phía nam, nếu Đao Quân gặp nguy hiểm, có thể mời ta lại đây bất cứ lúc nào.”

Hắn lui về phía sau, rồi biến mất khỏi vùng hư không này.

Sở Hi Thanh không khỏi ‘chà chà’ hai tiếng, nghĩ thầm vị Đại pháp sư này thực sự là một người kỳ lạ.

Sau đó, hắn trực tiếp ngồi xuống trước mộ phần của Thiết Cuồng Nhân, sau đó lấy ra mười mấy món đồ nhắm rượu nóng hổi, đặt trước người mình.

Hắn tự uống một mình, mỗi khi uống một chén rượu đều sẽ đổ một chén xuống trước người mình.

Sở Hi Thanh vừa ăn vừa lắc đầu.

Rượu là rượu ngon, món ăn thì lại hơi kém một chút, không so được với trình độ của Lưu Nhược Hi.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, bí cảnh thời gian cũng sắp kết thúc rồi, không biết hai người Lục Loạn Ly và Lưu Nhược Hi ra sao rồi?

Hắn vừa nghĩ đến đây, liền mở màn sáng của mảnh vỡ Thần Khế thiên bi ra.

“Loạn Ly, Nhược Hi, bình an không?”

Vẫn là lời ít mà ý nhiều, giữa những hàng chữ đều lộ ra khí tức bần cùng.

Để Sở Hi Thanh lúng túng chính là, mãi đến hai khắc sau, Lưu Nhược Hi mới trả lời một chữ: “An!”

Sau Lưu Nhược Hi, Lục Loạn Ly mới đáp lại: “Không cần ngươi lo!”

Lúc này, trong bí cảnh thời gian, Lục Loạn Ly đang ôm ngực, tức giận nhìn màn sáng trước mắt.

Cái tên Sở Hi Thanh khốn kiếp này, tận một năm rưỡi rồi mà không liên hệ với nàng. Mãi đến khi bí cảnh sắp kết thúc thì mới gửi vài chữ ngắn ngủi qua.

Còn nữa, Sở Hi Thanh đi Cực Đông Băng Thành là chuyện gì xảy ra? Thời điểm này hắn đi băng thành làm gì?

Hắn lén lén lút lút như vậy, hiển nhiên là trong lòng có quỷ.

Nàng cực kỳ tức giận, bộ ngực thiếu nữ cũng phập phồng bất định.

Lục Loạn Ly lườm Lưu Nhược Hi ở bên cạnh một cái: “Ngươi trả lời hắn làm gì! Không cần để ý đến hắn.”

Lưu Nhược Hi cười lắc đầu, không đáp lại.

Chủ thượng rất tốt với nàng nha, vì sao không đáp lại?

Vừa rồi, nàng chủ yếu là muốn tiết kiệm tiền.

Lục Loạn Ly không thể làm gì Lưu Nhược Hi.

Nữ nhân này chính là loại hình miệng nam mô bụng một bồ dao găm, mặt ngoài nhìn như mềm nhũn, nhưng nếu như thật sự dám bóp một cái, vậy thì nhất định sẽ là tay đầy máu.

Lục Loạn Ly hừ một tiếng, lại đưa mắt nhìn vào màn sáng: “Chờ ta đi ra ngoài, ngươi luận bàn với ta một lần.”

Trong mắt nàng hàm chứa chờ mong.

Sở Hi Thanh nhất định không ngờ được, trong một năm rưỡi này, tu vị và Đại Minh Vương Luân của nàng tiến bộ đến mức nào.

Trước khi đi vào, nàng không phải là đối thủ của Sở Hi Thanh, sau khi đi ra ngoài thì chưa chắc.

Tại quận Tú Thủy, khóe môi Sở Hi Thanh hơi giật giật.

Xem ra nha đầu Loạn Ly này tức giận không nhẹ nha.

Nhưng từ giọng nói của Loạn Lý, có thể thấy hai người không chỉ bình an, mà còn thu hoạch không ít.

Sở Hi Thanh rất là vui mừng, trả lời một câu "Cũng được".

Sau đó hắn lại nhíu mày.

Hai khắc đồng hồ, hắn đã uống hết một vò rượu, ngay cả đồ ăn cũng hết một nửa rồi, chung quanh lại vẫn lặng lẽ.

Sở Hi Thanh hơi suy ngẫm, liền hiểu nguyên do, hắn trực tiếp ném chén rượu trong tay về phương bắc.

"Đều lùi ra xa một chút, lùi ra ngoài hai trăm dặm đi! Nơi này không cần bốn người các ngươi bảo vệ!"

Chén rượu kia bay ngang trời, trực tiếp bay qua năm mươi dặm, nện vào trước một hang động nhỏ.

Bên trong hang động, Phong Liên Thành đang ẩn thân ở đây liền nhíu chặt lông mày, nhìn mảnh vỡ chén rượu ở trước mắt.

Thần sắc hắn nghi ngờ không thôi.

Năng lực cảm ứng của Sở Hi Thanh lại mạnh như vậy?

Là Thái Thượng Thông Thần? Hay là Nhai Tí đao ý?

Độn pháp của Phong Liên Thành rất cao, thân lại mang bí bảo, năng lực ẩn độn cực kỳ mạnh mẽ.

Sở Hi Thanh lại vẫn có thể cảm nhận được vị trí chính xác của hắn.

Là vị Tinh Thần Đại Pháp Sư kia nhắc nhở sao?

Dường như không giống.

Sở Hi Thanh biết rõ hắn có thể mang ý xấu, nhưng vẫn dửng dưng ngồi uống rượu tại đó.

Đây là không sợ hãi? Hay là phô trương thanh thế?

Còn nữa, vì sao Sở Hi Thanh lại nói là bốn người?

Phong Liên Thành không nhìn thấu sâu cạn của Sở Hi Thanh, cũng không mò ra ý nghĩ của vị này.

Hắn suy ngẫm một lát, liền lui về phía sau một bước, hòa làm một thể với gió núi, yên lặng bay đi xa.

Trước khi tìm hiểu rõ sâu cạn của Sở Hi Thanh, trước khi có đủ nắm chắc, hắn tuyệt đối không thể manh động.

Vào thời khắc Phong Liên Thành ẩn thân vào cuồng phong, cách đó không xa lại truyền ra một tiếng cười to.

“Không hổ lỳ Kỳ chủ, Bá mỗ che giấu sâu như thế mà còn bị Kỳ chủ phá hiện. Thuộc hạ tuân mệnh Kỳ chủ, kính xin Kỳ chủ cẩn thận.”

Đó là chính Nhất Côn Định âm – Bá Thiên Lai.

Người này nói xong liền trực tiếp ngự không mà đi, hóa thành một đạo ánh sáng chói mắt, bay về phía xa xa.

Chương 1570: Cửu Long Thần Thiên Thủ (3)

Phong Liên Thành đang ‘Phong độn’ cũng híp mắt lại.

Vừa rồi. . . hắn thế mà không cảm ứng được sự tồn tại của người này.

Cùng lúc đó, tại một mảnh mây trên không trung cách hai người khoảng ba mươi dặm.

Một thiếu nữ xinh xắn lanh lợi cũng phát ra một tiếng cảm khái: “Hay cho một Vô Cực Đao Quân!”

Giọng nói nàng mềm nhũn, ngậm lấy vài phần bội phục: “Chúng ta đi thôi, Kỳ chủ đúng là không cần chúng ta bảo vệ.”

Bên cạnh nàng là một trung niên cao to khỏe mạnh.

Đó chính là Đơn Xích Linh, trong mắt hắn ngậm lấy vài phần kinh ngạc: “Không ngờ với tu vị của lão tổ mà vẫn không thể giấu diếm được Kỳ chủ. Thần thức và năng lực cảm ứng của hắn thế mà lại mạnh đến mức độ này.”

“Hẳn là Nhai Tí Đao!”

Đơn Tuyết Phỉ lắc lắc đầu: “Là vừa rồi ta lộ sát ý, bị hắn cảm ứng được.”

Đơn Xích Linh nghe vậy thì sững sờ, khó hiểu nhìn Đơn Tuyết Phỉ: “Lão tổ động sát tâm với hắn?”

Nhưng mà vì sao?

Không phải nói thiên phú của vị Vô Cực Đao Quân này còn hơn cả Huyết Nhai sao, tương lai có đủ lực lượng để bảo vệ mạch Xích Long bọn họ sao?

Đơn Tuyết Phỉ yên lặng không đáp.

Nàng hơi khép mắt lại, ngăn chặn một vệt kinh hãi bên trong con ngươi.

Nàng cảm ứng được trên người Sở Hi Thanh có khí tức của ‘Xích Long’ bọn họ.

Đó là một mạch Cửu Long Thần Thiên Thủ của hoàng thất Đại Ninh. . .

Khí tức kia rất mỏng manh, Đơn Tuyết Phỉ lại chắc chắn sẽ không nhầm.

Nhưng đây là vì sao?

Sở Hi Thanh xuất thân từ một gia tộc lụi bại ở quận Thái Sơn, sao lại có quan hệ với hoàng thất Đại Ninh? Sao có tư cách kế thừa Long lực của Xích Long, ngưng tụ Cửu Long Thần Thiên Thủ?

Trong lòng Đơn Tuyết Phỉ dâng lên vô số nghi vấn.

Vị Vô Cực Đao Quân này . . . lẽ nào là một thành viên của hoàng thất Đại Ninh?

Nếu như đúng, như vậy mạch Xích Long bọn họ phải làm sao bây giờ?

Đây là trời muốn tuyệt đường bộ tộc Xích Long bọn họ sao?

Lúc này, Sở Hi Thanh lại vừa uống rượu vừa lắc đầu.

Tình thế của Thiết Kỳ Bang còn phức tạp hơn hắn tưởng tượng nhiều.

Thần ý Đao Tâm của hắn chỉ có thể nhận biết địch ý và sát ý ở chung quanh mà thôi.

Ai có thể nghĩ tới đây?

Mạch Xích Long nhìn như đáng tin nhất, lại có sát ý với hắn. Nhất Côn Định âm - Bá Thiên Lai của Ma Chiến lâu, nhìn như ngay thẳng hào phóng, nhưng sát ý lại khốc liệt đến mức gần như ngưng thành thực chất.

Sở Hi Thanh âm thầm cảm khía lòng người hiểm ác, đồng thời lại đổ một chén rượu trước mộ Thiết Cuồng Nhân.

Cùng đúng lúc này, mặt đất phía sau hắn bỗng nhiên nổ tung, một bóng người màu đỏ ngòm bay vọt lên từ dưới mặt đất.

Một luồng huyết sát bắn ra bốn phía, làm cho phạm vi hai mươi dặm quanh đây đều bị nhiễm moojb tầng ửng đỏ, cũng làm cho tất cả sinh linh trong phạm vi này không còn sinh cơ.

Nhưng khu vực này vốn đã là không một ngọn cỏ, đám cây cối hoa cỏ kia đã khô héo từ lâu rồi.

Sở Hi Thanh nhàn nhã đứng lên, nhìn về phía sau lưng.

Hắn nhìn thấy một bóng người ở cách đó mấy dặm, vẻ mặt cực kỳ phức tạp: “Ngươi cuối cùng cũng đến rồi.”

Sở Hi Thanh còn chưa nói xong, bóng người đỏ ngòm kia bỗng nhiên lao đến, bay thẳng đến trước người Sở Hi Thanh.

Lực lượng kia cực kỳ kinh khủng, còn chưa đến nơi mà huyết sát đã ép mặt đất chung quanh xuống tận nửa tấc.

Sở Hi Thanh thì lại bình tĩnh đứng tại chỗ, cứng rắn chống đỡ ngôi sao băng đỏ thẫm ở trước người, không lùi nửa bước.

Đầu tiên, mặt đất chung quanh bắt đầu chìm xuống, sau đó bắt đầu rạn nứt, vô số vách rách sâu đến mấy trượng, thậm chí là mười mấy trượng xuất hiện. Từng tầng từng tầng cát đá bị chôn vùi, hóa thành bụi mù.

Sở Hi Thanh lại vẫn không nhúc nhích, hắn dựng chưởng ở trước người, chống lại quyền của bóng người đỏ ngòm phía trước.

Hắn không chỉ vững như bàn thạch, mà ngày cả quần áo và lông tóc cũng không nhúc nhích chút nào.

Lăng mộ và phần đất ở phía sau hắn cũng không bị ảnh hưởng gì, không rung động chút nào.

Tất cả lực lượng xung kích, đều bị đao ý của Sở Hi Thanh đẩy đi.

Vì đề phòng tổn thương đến Thiết Cuồng Nhân, Sở Hi Thanh còn giữ lại rất nhiều lực, hắn chỉ đẩy sang hai bên chứ không phản xạ lại.

Nhưng trong mắt Sở Hi Thanh vẫn lộ ra mấy phần kinh ngạc.

Sức mạnh của đối phương gần như đuổi sát võ tu nhị phẩm, hơn xa hắn!

Chỉ là năng lực khống chế lực lượng của đối phương rất yêu, một thân chân lý võ đạo dù bắt nguồn từ Cùng Kỳ chân ý của bản thân Thiết Phù Đồ, nhưng lại không biết cách vận dụng.

Vì vậy, sức chiến đấu của người này chỉ khoảng tam phẩm hạ, kém hơn võ tu Địa Bảng.

Hơn nữa, do năng lực khống chế quá yếu, nên bị hắn khắc chế gắt gao.

Sau đó, Sở Hi Thanh tụ chân nguyên vào mắt, nhìn về nơi sâu xa trong huyết sát.

Con ngươi của hắn không khỏi co lại.

Đó đúng là ma giáp Thiết Phù Đồ, nó đã chìm vào nơi sâu xa trong lòng đất theo Thiết Cuồng Nhân!

Chương 1571: Cửu Long Thần Thiên Thủ (4)

Nhưng khi Sở Hi Thanh vận dụng năng lực Khuy Thiên để nhìn vào gương mặt ở sau lớp giáp kia.

Thì bộ Thiết Phù Đồ này bỗng nhiên run lên, thân thể bay ngược ra phía sau.

Toàn thân nó lấp lóe như sao băng, chỉ chớp mắt đã tiếp xúc với mặt đất, ý đồ hóa vào trong đó.

Thiết Phù Đồ này hiển nhiên là đã đoán ra mình không phải đối thủ của người trước mắt, nên muốn bỏ chạy.

“Cuồng thúc. . .”

Sở Hi Thanh khẽ than thở một tiếng, bóng người hắn cũng lóe lên, chỉ chớp mắt đã đuổi đến trước người bộ Thiết Phù Đồ kia.

Theo Sở Hi Thanh giẫm chân một cái, Thiết Phù Đồ lập tức bay ra khỏi mặt đất.

Thiên Thù Thần Ý Đao của Sở Hi Thanh đã xuất thần nhập hóa, trực tiếp dùng một tầng đao khí đao ý để bao trùm lớp đất.

Vì vậy nên Thiết Phù Đồ chẳng những không thể chui xuống, trái lại còn bị bay ngược ra ngoài.

Sở Hi Thanh lại lóe lên một cái, đi đến trước người Thiết Phù Đồ.

Bộ ma giáo này điên cuồng vung quyền, từng quyền từng quyền đều nặng như sóng lớn, quyền cương mãnh liệt như vạn quân, nhưng vẫn không ngăn cản được Sở Hi Thanh lại gần.

Sở Hi Thanh không coi những quyền này ra gì, tất cả đều phản xạ lại, sau đó hắn giương tay vồ một cái, nắm lấy vị trí cổ của Thiết Phù Đồ, nhấc cả bộ chiến giáp và người ở bên trong lên không trung.

Sau đó, mặc kệ Thiết Phù Đồ giãy dụa thế nào, phản kháng thế nào, vung quyền động cước thế nào, cũng không thể thoát thân.

Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh bắt đầu bao trùm toàn bộ thân thể nó. Mỗi một phần lực lượng của Thiết Phù Đồ đánh ra, đều sẽ bị Nhai Tí đao ý áp chế lại, khiến cho Thiết Phù Đồ này còn không thể giơ tay giơ chân nữa.

Vẻ mặt Sở Hi Thanh lại vừa vui vừa thương sót.

Bên trong Thiết Phù Đồ này, đúng là Thiết Cuồng Nhân.

Nhưng mà không phải bản thân hắn, mà là thi thể của hắn.

Trong mắt Sở Hi Thanh lại lộ ra vài phần mong đợi: “La đại pháp sư, người đã bó tay chịu trói, xin mời các hạ qua đây xem.”

Khi Sở Hi Thanh vừa nói xong, La Hán Tông đã bước ra khỏi hư không.

Hắn liếc mắt nhìn Thiết Phù Đồ đang bất động một cái, lại ngưng mắt nhìn Sở Hi Thanh, trong đôi mắt đen thâm sâu không thấy đáy kia, lại lộ ra một chút sóng lớn.

“Xem ra Luận Võ lâu và Thiên Cơ các vẫn đánh giá thấp Đao Quân, chỉ bằng Nhai Tí Đao này, Đao Quân cũng có thể tiến vào hàng ngũ Địa Bảng rồi!”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười: “Địa Bảng bình thường, đúng là không phải đối thủ của ta.”

Hắn không hề khiêm tốn, cũng rất chờ mong Luận Võ Thần Cơ và Thiên Cơ Võ Phổ đưa mình vào Địa Bảng.

Sau đó, thần sắc Sở Hi Thanh hơi cứng lại: “Không nói nhảm nữa, kính xin La đại pháp sư nhìn xem tình hình của Cuồng thúc ta.”

“Không cần nhìn.”

La Hán Tông lắc đầu: “Tình huống của hắn rất phức tạp, cũng rất quái dị. Khí linh của Thiết Phù Đồ, và sát linh Canh Kim do mỏ quặng ở đây uẩn dưỡng thành, cùng với oán lực của hơn trăm vạn sinh linh mà Thiết Phù Đồ nuốt chửng, tất cả đều hòa vào nhau, dung nhập vào trong cơ thể của hắn.”

Hắn nhìn tiểu Tóc Húi Cua trên bả vai Sở Hi Thanh: “Khá giống với con thần thú bản mệnh của ngươi, nhưng bản chất lại khác nhau. Nó sinh ra ở trong thi thể, dung hợp quá nhiều oán hận của sinh linh và sát lực, bây giờ là một con sát thi.”

Sở Hi Thanh nhíu chặt lông mày: “Ta cảm giác được ý thức của Cuồng thúc, hắn đang ngăn cản bộ sát thi này ra tay với ta.”

Chính là vì Thiết Cuồng Nhân quấy rầy, nên hắn mới dễ dàng bắt được bộ sát thi này.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, đây cũng là nguyên do vì sao Thiết Phù Đồ lại ra tay với đám gian tế nội quỷ kia, nhưng lại hạ thủ lưu tình với bang chúng Thiết Kỳ Bang.

“Bên trong quả thật còn có một chút ý thức của Thiết Cuồng Nhân, nhưng không nhiều.”

La Hán Tông chắp tay sau lưng: “Ý thức bản ngã của hắn vốn nên bị trăm vạn oán linh và sát lực dưới nền đất tiêu diệt, hoặc là bị Thiết Phù Đồ nuốt chửng. Nhưng Thiết Kỳ Bang các ngươi lại cung phụng đèn nhang, khiến cho hắn có thể kiên trì tiếp.”

“Các ngươi thậm chí còn xin cho hắn một chức vụ sơn thần, khiến ý thức bản ngã của hắn có thể củng cố. Nhưng so với những thứ bên trong sát thi, thì lực lượng của hắn quá yếu ớt. Cũng may là ngươi chạy về đúng lúc, con sát thi này muốn phá hủy lăng mộ của Thiết Cuồng Nhân, chính là vì muốn phá hủy đầu nguồn lực lượng của hắn. Đợi đến khi lăng mộ này tổn hại một thời gian dài, ý thức của Thiết Cuồng Nhân sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn.”

Hắn ‘chà chà’ hai tiếng, lại nói: “Quả thực là thiên hạ rộng lớn, không gì là không có.”

“Không biết La đại pháp sư có biện pháp gì trợ giúp lục đệ của ta không?”

Lúc này, Thiết Tiếu Sinh cũng đã bay đến, hắn nhìn La Hán Tông với ánh mắt chờ mong: ‘Nếu hắn còn ý thức bản ngã, như vậy có khả năng phục sinh hay không?”

“Chuyện này. . .”

La Hán Tông cũng biết mấy người Sở Hi Thanh sẽ hỏi việc này, hắn rơi vào suy ngẫm: “Sợ là không có khả năng này, chúng ta đầu tiên phải chuẩn bị một lần ‘Điều Đình Tạo Hóa’, đối với các ngươi mà nói, đây cũng không phải việc khó.”

Chương 1572: Điên Đảo âm Dương

Điều Đình Tạo Hóa là pháp đứng đầu trong 36 pháp Thiên Cương.

Pháp này chẳng những có thể từ không sinh có, còn có thể chuyển đổi bản chất của sự vật, có thể tạo hóa vạn sự vạn vật, lật đổ tất cả Thiên quy đạo luật, định nghĩa quy tắc một lần nữa.

Tuy nhiên, với tiền đồ tương lai và các mối quan hệ của Sở Hi Thanh, hắn muốn chuẩn bị một lần Điều Đình Tạo Hóa thì vẫn có thể làm được.

Bản thân La Hán Tông cũng nguyện ý ra sức.

Hắn rất muốn cảm nhận pháp Điều Đình Tạo Hóa một lần, nhưng do tài nguyên có hạn, không có duyên phận này.

“Vấn đề là con sát thi này cũng có ý thức và linh trí riêng.”

La Hán Tông xoa xoa trán của mình: “Ngày xưa, khi Thiết Giáp môn chế tạo bộ Thiết Phù Đồ này, đã dung nhập máu thịt và hài cốt của một con Cùng Kỳ, dùng thần phách của hung thú Cùng Kỳ làm khí linh. Mà bây giờ, linh của Cùng Kỳ đã thức tỉnh hoàn toàn, chủ đạo thân thể sát thi này, tuyệt đối không phải Thiết Cuồng Nhân có thể đối đầu.”

“Mấu chốt là, bản thân Thiết Cuồng Nhân cũng hòa vào trong đó, đã hòa thành một thể, tuy hai mà một. Ít nhất thì ta cũng không có cách nào để tách ý thức của hắn ra. Tình huống giống như hắn, trăm ngàn năm cũng không gặp một lần.”

Nội tâm Sở Hi Thanh lại chìm xuống: “Thật sự không có cách nào sao?”

Hắn nghe giọng nói của La Hán Tông, tựa như có khả năng chuyển biến tốt.

Quả nhiên, khóe môi La Hán Tông cong lên: “Ta đúng là có một biện pháp để hắn sống lại, là một loại tồn tại khác. Phục sinh là không thể nào, nhưng có thể thử để vị Thiết kỳ chủ này phong thần.”

“Phong thần?” Trong mắt Sở Hi Thanh lộ ra vài phần kỳ dị, thần sắc hắn nghiêm túc, chắp tay nói: “Sở mỗ nguyện nghe rõ ràng.”

Lúc này, La Hán Tông lại không trả lời mà hỏi lại: “Chắc các ngươi cũng biết, Cùng Kỳ đối ứng với thần thú nào?”

“Tự nhiên là đứa con thứ bảy của rồng, Bệ Ngạn!”

Sở Hi Thanh lập tức mở miệng đáp: “Nhưng việc này có liên quan gì với Bệ Ngạn?”

Cùng Kỳ đại diện cho hỗn loạn.

Nó là thần thú canh kim, tương tự Bạch Hổ, tính thích nuốt chửng sinh linh, lấy lực lượng từ trong máu của sinh linh.

Cùng Kỳ còn nắm giữ lực lượng hỗn loạn, đối kháng với tất cả quy luật trên thế gian.

Bệ Ngạn còn được gọi là Hiến Chương, ngoại trừ hấp thụ lực lượng từ trong nguyên thần và ý chí của sinh linh, còn nắm giữ lực lượng giới luật.

Hình dạng của nó cũng tương tự với Bạch Hổ, tính cách không chỉ nhiệt tình vì lợi ích chung, thích bênh vực lẽ phải, mà còn có thể làm rõ sai trái và công bằng.

“Thế nhưng có rất ít người biết, Bệ Ngạn và Cùng Kỳ thật ra là một loại thần thú, nó là một thứ có hai bộ mặt. Hỗn loạn tức là Cùng Kỳ, công chính thì lại là Bệ Ngạn.”

Trong mắt La Hán Tông hiện ra một vệt tinh mang: “Phương pháp của ta, chính là mượn loại đặc tính này của Cùng Kỳ và Bệ Ngạn.”

“Bệ Ngạn và Cùng Kỳ?”

Sở Hi Thanh suy tư: “Ý của đại pháp sư là, dùng Điều Đình Tạo Hóa hoặc Điên Đảo âm Dương, để nghịch chuyển đặc tính của Cùng Kỳ?”

Điên Đảo âm Dương cũng là một trong 36 pháp Thiên Cương, xếp thứ hai.

Tên như ý nghĩa, pháp này cũng có năng lực điên đảo âm dương, nghịch chuyển thiên quy.

Nó có thể khiến thiên địa mất trật tự, nhật nguyệt thất thường, điên đảo thị phụ, lẫn lộn trắng đen, đảo ngược càn khôn.

Muốn nói thế gian này có pháp thuật nào có thể biến một con Cùng Kỳ thành Bệ Ngạn, thì Sở Hi Thanh chỉ có thể nghĩ đến hai loại pháp môn đỉnh cấp như Tiên thuật này.

“Chính là Điên Đảo âm Dương! Điên đảo thiên ác, nghịch chuyển hai cực. Thật ra Điều Đình Tạo Hóa cũng được, nhưng nó là tạo hóa, sẽ dẫn đến biến hóa không biết, vì vậy Điên Đảo âm Dương sẽ ổn thỏa hơn.”

La Hán Tông lắc đầu: “Tuy nhiên, thao tác rất đơn giản chứ không đơn giản như vậy, đầu tiên, chúng ta phải để ý thức của Thiết Cuồng Nhân trở thành một cực khác của linh trí sát thi, đối ứng với Cùng Kỳ, như vậy mới có thể đổi khách thành chủ.”

“Cái này cần tăng cường lực lượng tín ngưỡng, tăng cường đầu nguồn nhang đèn, tăng cường ý thức của hắn. Còn phải giữ ở một mức độ thích hợp, mạnh quá cũng không được, yếu quá cũng không thích hợp.”

“Còn cả vị cách sơn thần của hắn nữa, chỉ là sơn thần là không được, hơn nữa còn có mầm họa rất lớn. Một khi triều đình cướp đoạt thần vị, vây jthif là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.”

“Sau đó là các loại chuẩn bị khác, cần một lượng lớn tài liệu trận pháp. Chúng ta cần hoàn thiện cấu tạo của bộ ma giáp Thiết Phù Đồ này, cái này cần pháp Bổ Thiên Dục Nhật trong pháp Thiên Cương, còn phải mời một vị Khí sư cấp độ Tông sư đến nữa.”

“Ngoài ra, còn cần chế tạo một hạt nhân cho Thiết Cuồng Nhân, sử dụng Cửu Tức Phục Khí và Đạo Xuất Nguyên Dương trong pháp Thiên Cương, hơn nữa còn cần hoàn thành ‘nghi thức thiên địa’ tương ứng, cái này cần. . .”

La Hán Tông nhìn thấy ba người trước mắt đều nhíu chặt lông mày, mặt mũi đầy mơ hồ, hắn liền ý thức được mình không cần giải thích tỉ mỉ như vậy.

Chương 1573: Điên Đảo âm Dương (2)

La Hán Tông lắc đầu: “Quá trình cụ thể, có lẽ nói các ngươi cũng không hiểu. Nói chung là nếu như Đao Quân có ý đó, vậy thì chỉ cần chuẩn bị tài liệu là được, thi triển Điên Đảo âm Dương một lần, cần tài liệu khoảng tầm 1700 vạn lượng vàng.”

“Hoặc là ta đưa cho ngươi một danh sách, ngươi tự đi mua, bản thân ta chỉ lấy mười vạn lượng vàng tiền công. Ngoài ra, chúng ta còn phải cường hóa tín ngưỡng cho vị Thiết kỳ chủ này.”

Hắn nghĩ, đây quả thực là một niềm vui bất ngờ.

Vốn cho rằng một lần làm ăn lỗ vốn, không ngờ lại có cơ duyên tự tay thi triển Điên Đảo âm Dương.

Khóe môi Sở Hi Thanh không khỏi giật giật.

Hắn nghe rõ ràng, đơn giản chính là ta phụ trách làm, ngươi bỏ tiền.

La Hán Tông ra giá rất có thành ý.

Mười vạn lượng vàng tiền công, cũng không đủ để mời một tên sát thủ tam phẩm của Vãng Sinh thiên ra tay một lần.

Vấn đề là tiền tài liệu này, thật sự là làm cho hắn sợ mất mật.

1700 vạn lượng vàng, cũng là 170 triệu lượng bạc.

Toàn bộ thuế má của quận Tú Thủy cũng chỉ là số này thôi.

Gần đây thu nhập của Sở Hi Thanh rất cao, nhưng hắn chi tiêu cũng rất nhiều.

“Tài liệu không thành vấn đề.” Sở Hi Thanh liền nói: “Nhưng nếu như có thể điên đảo thiện ác, nghịch chuyển hai cực, vậy có phải cũng có thể nghịch chuyển sinh tử?”

“Trên lý thuyết là có thể, nhưng mà chúng ta không thể làm được, cũng không gánh chịu nổi.”

La Hán Tông chỉ chỉ vào Thiết Phù Đồ: “Trong này chẳng những có linh của một con Cùng Kỳ thành niên, mà còn có mấy trăm vạn sinh linh mà nó nuốt chửng. Ngươi muốn nghịch chuyển sinh tử của Thiết Cuồng Nhân, cũng có nghĩa là phải phục sinh tất cả bọn họ.”

“Ta nghĩ chỉ có ‘Tạo hóa chi chủ’ mới có khả năng làm được. Đao Quân không ngại nghĩ thoáng một chút, hắn bây giờ cũng không tính là tử vong, có thể coi là nửa sống nửa chết. Sát linh Canh Kim do mỏ quặng uẩn dưỡng ra cũng ở trong cơ thể hắn, bên trong tràn ngập sinh cơ.”

Vẻ mặt Sở Hi Thanh ngẩn ra, sau đó khó nén nổi thất vọng, hỏi tiếp: “Nếu như dựa theo ngươi nói, như vậy Cuồng thúc của ta có còn là Cuồng thúc trước kia không?”

Sở Hi Thanh biết cái gọi ‘Phong thần’ trong miệng La Hán Tông không phải thần linh bình thường, mà thần tín ngưỡng giống như Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế.

Trên thế giới này, thần linh bình thường đều có thân thể, rất tương tự với ‘Tiên’.

Chứng đạo Vĩnh Hằng, trường sinh bất tử, thân thể thành thánh, bản thân tự túc, không cần cầu ngoài.

Bọn họ cũng có thể hấp thụ lực lượng tín ngưỡng và kính nể dùng để lớn mạnh bản thân, nhưng lại không ỷ lại.

Thần tín ngưỡng như Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế thì lại khác.

Đại đa số bọn họ đều đã chết, không có thân thể, mượn lực lượng tín ngưỡng của chúng sinh để thần hồn tồn tại hậu thế.

Những thần tín ngưỡng này rất mạnh mẽ, chỉ cần bọn họ có đủ tín đồ, vậy thì không thể giết chết, có thể nói là bất tử bất diệt.

Bọn họ cũng rất yếu đuối, một mặt là lực lượng kém xa thần linh chân chính có thân thể, một mặt là hết sức ỷ lại vào lực lượng tín ngưỡng.

Một khi bọn họ mất đi tín đồ, thì sẽ tiêu vong.

Ngày xưa, trước khi bắc phạt, vì đối kháng với đám cự thần viễn cổ kia, nên Huyền Hoàng thủy đế đã trắng trợn phong thần, sắc phong rất nhiều thần linh tín ngưỡng.

Cho đến nay, phần lớn những thần linh này đều không tồn tại ở thế gian.

Ngoài ra, thần tín ngưỡng thông thường đều không thể duy trì ý thức bản ngã!

Bọn họ sẽ bị ý niệm của chúng sinh đồng hóa, bị 'hắn' ở bên trong tưởng tượng và nhận thức của chúng sinh thay thế.

Như Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế, hắn chưa chắc đã là hắn khi còn sống.

"Cái này thì phải xem các ngươi thấy thế nào, hắn chắc chắn không phải là Thiết Cuồng Nhân thuần túy, mà dung hợp rất nhiều thứ."

Ánh mắt La Hán Tông sâu thẳm: "Nhưng hắn có trí nhớ khi còn sống, cũng duy trì được nhân cách và ý thức khi còn sống. May mắn chính là, hắn còn có một thân thể sống dở chết dở, chỉ cần sau này duy trì số lượng tín ngưỡng không quá cao, thì đại khái là sẽ không ảnh hưởng đến linh trí của hắn."

Sở Hi Thanh quay đầu nhìn Thiết Phù Đồ bên cạnh.

Bộ chiến giáp này nhìn như không hề nhúc nhích, nhưng thật ra vẫn luôn giãy dụa kịch liệt.

Khuôn mặt của Thiết Cuồng Nhân bị lớp giáp bao trùm, chỉ để lộ ra một đôi mắt màu đỏ tươi.

Cặp mắt kia không chỉ ngậm lấy vô cùng phẫn nộ, sát ý, uấn hận, thậm chí còn hóa thành sát lực, giống như đao đâm về phía Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh nở nụ cười bất đắc dĩ: "Nhiều nhất là mấy ngày, ta sẽ chuẩn bị kỹ càng tất cả tài liệu mà La tiên sinh cần. Còn nữa, bây giờ ta nên làm gì với hắn? Tạm thời phong ấn hắn?"

Nếu như Thiết Cuồng Nhân không có hi vọng phục sinh thì cũng thôi.

Nhưng nếu đã có, vậy thì Sở Hi Thanh há có thể ngồi yên?

Hắn sẽ vì chuyện này mà không tiếc tất cả.

Thiết Tiếu Sinh nghe vậy thì thân thể hơi run lên, trong mắt hiện ra vẻ vui mừng và cảm kích.

Đứa bé này chưa từng để cho hắn và Cuồng Nhân thất vọng.

Chương 1574: Điên Đảo âm Dương (3)

“Không cần, cứ để hắn đi theo ngươi đi. Ta có biện pháp, tạm thời đè ý thức của Cùng Kỳ xuống, để Thiết Cuồng Nhân chủ đạo bộ thân thể này.”

La Hán Tông chắp tay sau lưng, ánh mắt tự tin: “Nếu Đao Quân đã quyết định, như vậy bắt đầu từ bây giờ, Đao Quân phải khống chế và quản lý hắn. Tất cả pháp thuật và nghi thức, ta có thể hoàn thành trong vòng một tháng. Nhưng mà trong vòng ba năm tiếp theo, Thiết Cuồng Nhân cần phải tuân thủ một loại pháp quy pháp lệnh.”

“Pháp quy pháp luật này có thể lấy luật Đại Ninh, cũng có thể thấy bang quy của Thiết Kỳ Bang, hoặc là môn quy của Vô Tướng thần tông, việc này do ngươi quyết định. Mãi đến khi ý thức của hắn vững chắc, hoàn toàn áp chế Cùng Kỳ mới thôi. Còn lực lượng tín ngưỡng, trong vòng ba năm, nhất định phải tăng số lượng tín đồ của hắn lên đến 300 vạn.”

“A. . . tốt nhất là người cho hắn một chức vị nào đó, Cùng Kỳ thích tự do và hỗn loạn, căm ghét tất cả quy tắc. . .”

La Hán Tông rất muốn hoàn thành việc này, vì vậy cũng rất kiên nhẫn giải thích.

Hắn ý thức được, việc này mà thành công thì tất cả thù hận hay ân oán của hắn với Sở Hi Thanh đều có thể xóa bỏ.

Ánh mắt Sở Hi Thanh lấp lóe, nghĩ thầm việc này rất dễ, Thiết Kỳ Bang bây giờ đang thiếu một đường chủ Hình đường.

Hắn vốn định cho Thiết Diện Phán Quan – La Dương ngồi vị trí này.

Nhưng mà La Dương có một khuyết điểm, hắn tạm thời không thể bại lộ thân phận.

Bây giờ có thể để Thiết Cuồng Nhân đứng ở phía trước, La Dương chấp chưởng ở trong bóng tối.

Còn về phần lực lượng tín ngưỡng thì lại càng đơn giản, trong phạm vi thế lực của Thiết Kỳ Bang có hơn ngàn vạn nhân khẩu.

Phong thần thì lại càng đơn giản hơn, mặc kệ là Mộc Kiếm Tiên hay Vô Tướng thần tông, đều có lực lượng và quyền lực sắc phong thần linh.

Thậm chí ngay cả hắn cũng nắm giữ mảnh vỡ Thần Khế thiên bi.

Sau đó, Sở Hi Thanh thu hồi tâm tư: “Vậy thì mời La tiên sinh bắt tay vào việc luôn. Ngoài ra, ta còn có một chuyện cần La tiên sinh hỗ trợ. Việc này không có nguy hiểm gì, nhưng lại quan hệ khá lớn. Ta hi vọng La tiên sinh có thể kín miệng như bưng, cũng nguyện bỏ một số tiền lớn làm tiền công.”

Trong kế hoạch ban đầu, hắn không suy nghĩ đến La Hán Tông này.

Vị thuật sư Thiên Bảng này, quả thực là một niềm vui bất ngờ, khiến cho kế hoạch của hắn vẹn toàn hơn.

“Ồ?”

Ánh mắt La Hán Tông lóe lên: “Là mỗ làm ăn đều lấy chữ tín làm gốc, tiếng lành đồn xa. Đao Quân cứ việc nói thẳng là được, la mỗ nhất định sẽ không tiết lộ bí mật của khách hàng. Nếu như Đao Quân vẫn không yên tâm, La mỗ còn có thể thề độc.”

Sở Hi Thanh mỉm cười.

Tuy rằng danh tiếng của vị đại pháp khí này rất nát, nhưng cái miệng của hắn đúng là rất cứng, chưa bao giờ tiết lộ tin tức của khách thuê.

Đương nhiên, thề là vẫn phải thề, hơn nữa còn phải dùng Thần Khế thiên bi.

Sở Hi Thanh sẽ không ký thác an nguy của bản thân vào nhân phẩm của La Hán Tông.

Sau đó, hắn phất tay một cái, thả Dục Nhật thần chu ra: “Nơi này không phải nơi để nói chuyện, chúng ta lên thuyền rồi nói sau. Tiếp theo, chúng ta cần chạy đến kinh thành một chuyến, làm phiền Đại pháp sư thi triển một cái thuật che mắt giúp ta.”

La Hán Tông nghe vậy thì sững sờ.

Đi kinh thành? Sở Hi Thanh muốn đến kinh thành làm gì?

Rốt cuộc là có chuyện gì mà cần thuật sư nhất phẩm như hắn trợ giúp?

Sở Hi Thanh nói thuật che mắt, là thi triển ở đại trạch Sở gia tại trấn Tây Sơn.

Trong ánh mắt của mọi người, hắn và hai người Lục Cửu Ly và Thiết Tiếu Sinh đã trở về nội viện.

Lúc này, lại có rất ít người biết, bản thể của Sở Hi Thanh đang ngồi trên Dục Nhật thần chu ở tầng mây thứ sáu.

La Hán Tông vừa thi triển huyễn thuật, vừa nhìn Sở Hi Thanh, vẻ mặt nhất thời không thể tin nổi.

Hắn do dự một lát, vẫn lên tiếng hỏi: “Ta nghe nói tầng thứ nhất của Thần Ý Xúc Tử Đao là cô đọng Đao tâm, cái đao tâm này không chỉ cường hóa uy lực của Nhai Tí Đao, mà còn có thể phân hóa ra trong một thời gian ngắn. . .”

Sở Hi Thanh chờ La Hán Tông nói xong, liền nở nụ cười thản nhiên: “Chính là Thần Ý Đao Tâm!”

Hắn vừa nói chuyện vừa điều khiển Dục Nhật thần chu bay thẳng về phía tây bắc.

Thật ra hắn vẫn không có năng lực phân thân hóa thể.

Dùng Thần Ý Đao Tâm ngưng tụ bộ phân thân kia, chính là mượn một viên Thiên Cương phù nhất phẩm và lực lượng pháp thuật của La Hán Tông.

Cái phân thân này chỉ có thể duy trì hai mươi bốn canh giờ, nghĩ là hắn nhất định phải trở về trong vòng hai ngày, trong thời gian này còn phải qua lại từ Đông Châu đến kinh thành, còn phải làm chuyện hắn muốn làm.

Trong lòng La Hán Tông thì lại là sóng gió ngập trời, rất lâu vẫn không bình phục.

Sở Hi Thanh đã học được Thần Ý Đao Tâm!

Hắn đã học được thức thứ nhất của Thần Ý Xúc Tử Đao!

Tất cả người trong thiên hạ này đều rất kiêng kỵ Sở Hi Thanh, đều muốn gạt bỏ Sở Hi Thanh trước khi hắn học được Thần Ý Xúc Tử Đao.

Có điều, bọn họ lại không nghĩ tới, chuyện bọn họ sợ nhất đã phát sinh rồi.

La Hán Tông cũng đã hiểu vì sao Sở Hi Thanh lại dám chạy ra ngoài một mình rồi.

Hắn nhìn Sở Hi Thanh, tựa như đang nhìn thấy một con hung thú viễn cổ đã bắt đầu trưởng thành.

Sau Tần Mộc Ca. . . thế gian này lại xuất hiện một thiên kiêu cái thế đáng sợ như vậy!

Chương 1575: Điên Đảo âm Dương (4)

Sau đó, La Hán Tông lại thu hồi tâm tư, bắt đầu tập trung giúp Thiết Cuồng Nhân áp chế ý chí của Cùng Kỳ.

Sở Hi Thanh học được Thần Ý Đao Tâm, quả thực là làm người ta chấn động.

Nhưng đây là chuyện mà kẻ địch của Vô Tướng thần tông và Sở Hi Thanh phải lo lắng, không có quan hệ gì với hắn.

La Hán Tông bây giờ chỉ cần hoàn thành chuyện phục sinh Thiết Cuồng Nhân là được, hơn nữa còn phải làm việc này ổn thỏa và đẹp đẽ.

Đầu tiên, hắn lấy ra một cái túi từ trong tay áo, sau đó phun rất nhiều máu ở bên trong vào mặt ngoài Thiết Phù Đồ.

Mặt ngoài bộ giáp này lập tức xuất hiện huyết diễm hừng hực.

Sở Hi Thanh cảm ứng được, thân thể sát thi và ý chí Cùng Kỳ bên trong Thiết Phù Đồ đều tiến vào trạng thái phấn khởi.

Điều này khiến cho lực lượng của Thiết Phù Đồ tăng mạnh, vô cùng vô tận nghiệp hỏa tràn ra ngoài.

Nhai Tí Đao của Sở Hi Thanh đã có khuynh hướng không áp chế nổi.

Nghiệp hỏa ngập trời kia không chỉ tỏa ra khí tức tanh tưởi, mà còn hiển hóa ra vô số khuôn mặt người to bằng đầu ngón tay, tất cả đều gào thét và rít gào về phía Sở Hi Thanh.

Sau lưng Thiết Phù Đồ cũng hiển hóa ra một ảo ảnh Cùng Kỳ cực lớn.

Trạng thái như trâu, hình thể như hổ, lưng mọc hai cánh, toàn bộ thân thể đều là màu đen, tựa như được đúc từ sắt thép.

Sở Hi Thanh nhất thời nghi ngờ không thôi: “Đây là thứ gì? Ta cảm thấy lực lượng của Cùng Kỳ lại càng mạnh hơn rồi.”

“Đây là máu của Vọng Thiên Hống đời thứ chín, là đồ vật chí âm chí độc chí ác trong thiên hạ. Thứ này ta không dùng được, xem như là tặng Đao Quân.”

Khóe môi La Hán Tông hơi nhếch lên: “Nó quả thực là có thể kích phát lực lượng của Cùng Kỳ, nhưng mà kháng long hữu hối, đã không còn như trước. Mời Đao Quân điều khiển thuyền lên tầng mây thứ bảy.”

Lúc này, Sở Hi Thanh điều khiển thuyền lên tầng mây thứ bảy.

Giờ phút này, vừa hay là lúc chạng vạng, tuy mặt trời đã ngả về tay, nhưng hào quang màu vàng chí dương chí thuần và lực lượng Dương viêm vẫn đốt cháy mỗi một tấc không gian ở trên tầng mây thứ bảy.

Bên trong Thiết Phù Đồ nhất thời phát ra từng tiếng rít chói tai.

Ảo ảnh Cùng Kỳ cũng tan vỡ.

Tất cả huyết diễm đều vặn vẹo đến cực hạn, những gương mặt người kia đều đau đớn kêu rên, từng tia sương khói màu đen phun trào ra từ trong Thiết Phù Đồ, tan đi trong trời đất.

Sở Hi Thanh lại hơi lo lắng: “Máu độc của Vọng Thiên Hống liệu có ảnh hưởng không?”

Thiết Cuồng Nhân bây giờ, tuy rằng cũng là ‘thi’, nhưng bản chất lại không giống như loại hình như Tương Thần, Hậu Khanh.

Tứ đại Thi tổ đều là độc thi, bắt nguồn từ Vọng Thiên Hống đời đầu. Thiết Cuồng Nhân lại là sát thi, bắt nguồn từ huyết sát vô biên trong Thiết Phù Đồ và sát lực canh kim trong Mi gia trang.

“Vì vậy, sau khi dùng qua thì nhất định phải dùng mặt trời chiếu rọi.”

La Hán Tông hờ hững nói: “Chỉ cần xử lý ổn thỏa thì sẽ không có vấn đề, ta đề nghị ngươi mua thứ này nhiều một chút, để dùng cho vị Thiết kỳ chủ này của ngươi. Cái này không chỉ tăng cường lực kháng với thi độc của hắn, mà còn có thể cường hóa lực lượng của hắn. Vọng Thiên Hống đã trải qua hai mươi chín đời, máu của nó tồn tại rất nhiều ở hậu thế, giá cả lại không đắt, đây cũng là thứ mà đám thi độc kia rất ghét bỏ.”

Sau đó, hắn lại lấy ra một nhánh bút lông sói lớn, trám vào một loại thuốc màu không biết tên màu đỏ loét, rồi nhanh chóng vẻ phù lục ở phần lưng Thiết Phù Đồ.

“Như vậy, đại khái có thể để Thiết Cuồng Nhân duy trì tỉnh táo trong vòng mười ngày. Nhưng để an toàn hơn, bảy ngày sau nhất định phải làm lại, củng cố một lần nữa, mãi đến khi ta hoàn thành thuật Điên Đảo âm Dương mới thôi. A. . .hình như hắn tỉnh lại rồi.”

Đôi mắt màu máu của Thiết Cuồng Nhân đã biến mất, hiện ra một đôi mắt màu tím xám.

Đầu tiên, hắn mờ mịt nhìn bốn phía, cuối cùng đưa mắt rơi vào đôi tay và thân thể của mình.

“Cuồng thúc?” Sở Hi Thanh nhìn Thiết Cuồng Nhân với ánh mắt thấp thỏm, chờ mong, lại có clo lắng.

Hắn cẩn thận từng li từng tí, hỏi dò: “Ngươi cảm thấy thế nào?”

“Không thể nói là tốt, toàn thân cứng đờ, cứng rắn như khối thép.”

Thiết Cuồng Nhân cười khổ một tiếng.

Hắn bỏ mặt nạ xuống, để lộ khuôn mặt của mình.

Ngũ quan của hắn vẫn giống như khi còn sống, mặt vuông tai to, ngũ quan đoan chính, sống mũi cao vót. Chỉ là màu sắc đã biến thành màu ám trầm, mặt ngoài da thịt còn hiện lên một chút ánh kim loại.

Trong lời nói của Thiết Cuồng Nhân ngậm lấy một chút mờ mịt: “Nhưng ta bây giờ cũng không thể xác định, ta bây giờ rốt cuộc có phải Cuồng thúc của ngươi hay không?”

“Là ngươi nghĩ quá nhiều!”

La Hán Tông vừa vẽ bùa, vừa thản nhiên nói: “Người đều không ngừng biến hóa và thay đổi, giống như La mỗ, ta của ngày hôm nay, cũng không phải là ta của ngày hôm qua.”

Chương 1576: Điên Đảo âm Dương (5)

Thân thể Thiết Cuồng Nhân hơi run lên, sau đó cảm kích nói: “Đa tạ La tiên sinh chỉ điểm sai lầm.”

Sở Hi Thanh thì lại biết, trong lòng Thiết Cuồng Nhân vẫn còn xoắn xuýt, chưa thể bỏ xuống được.

Hắn lại không lo lắng, trái lại còn vui, Thiết Cuồng Nhân biết tự hoài nghi, để ý thân phận của mình. Chứng tỏ hắn kế thừa trí nhớ và một bộ phận nhân cách của Thiết Cuồng Nhân, hơn nữa bản thân cũng có linh trí và ý thức của 'người'.

"Cuồng thúc đúng là nghĩ nhiều rồi." Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên: "Ngươi chính là ngươi, cần gì phải để ý mình có phải Thiết Cuồng Nhân hay không?"

"Không sai!"

Hai mắt Thiết Cuồng Nhân sáng lên, sau đó liền cười sang sảng: "Nói đúng, ta đâu cần lo mình có phải là mình không? Ta liền coi mình là Thiết Cuồng Nhân cũng không có gì không tốt."

Lúc này, hắn lại nghiêm túc nói với Sở Hi Thanh: "Ta không ngờ ta và Hi Thanh còn có ngày gặp lại. Nhưng thật sự không liên quan sao? Vừa rồi ta cũng nghe được, vì phục sinh ta mà phải tốn rất nhiều tiền, phải trả giá rất lớn. Ngươi bây giờ mới chỉ là ngũ phẩm, có thể gánh nổi hay không?"

"Vấn đề là bây giờ, chúng ta cũng không thể chôn Cuồng thúc ngươi xuống đất được."

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, chỉ vào ma giáp Thiết Phù Đồ trên người Thiết Cuồng Nhân: "Không giải quyết mối họa trên người người, Thiết Giáp môn mãi mãi không có ngày yên tĩnh, hậu họa vô cùng."

Thiết Cuồng Nhân sững sờ một chút, sau đó xúc động nói: "Coi như ta chưa nói gì, số tiền kia coi như ta nợ, sau này ta sẽ làm trâu làm ngựa cho ngươi, nhanh chóng góp đủ tiền trả ngươi."

Hắn vừa nói chuyện vừa cảm ứng thân thể của mình.

Tuy rằng thân thể của hắn rất cứng ngắc, như là nhét từng khối sắt thép vào người, nhưng sức mạnh của cơ thể này lại cực kỳ kinh khung!

Cùng Kỳ làm việc theo bản năng Hỗn Loạn, cũng lười quan tâm đến tình hình cơ thể, cũng không thể vận dụng lực lượng như thường.

Bây giờ đổi lại thành hắn. . .

Thiết Cuồng Nhân hơi lắc đầu, “Nặng nhẹ”, “Canh Kim”, “Mậu Thổ” võ ý của hắn đều chỉ có tầng 16, điều khiển bộ thân thể này mạnh hơn Cùng Kỳ một chút, nhưng cũng chỉ có hạn.

Thiết Cuồng Nhân đánh giá, cho rằng mình cũng có trình độ ở cuối Địa Bảng.

Nhưng nếu cho hắn thêm một tháng, hắn tự tin mình sẽ có sức chiến đấu sánh vai với nhị phẩm.

Ngoài ra, phong ấn ở trong huyết mạch của hắn cũng biến mất.

Điều này có nghĩa là tương lai hắn còn có thể thăng cấp, hơn nữa còn không cần bí dược phụ trợ.

Ánh mắt Thiết Cuồng Nhân lại hơi buồn bã.

Hắn đã không phải là người. . .

Lúc này, Sở Hi Thanh có trăm câu ngàn lời muốn nói với Thiết Cuồng Nhân, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Mấy lần lời ra đến cửa miệng thì lại thu về.

Sở Hi Thanh cuối cùng cũng từ bỏ, chỉ vỗ vai Thiết Cuồng Nhân một cái: “Nói đến thì chúng ta lâu rồi không uống rượu, sau khi chuyện lần này kết thúc, thúc cháu ta phải uống một trận mới được.”

Sau đó hắn đứng thẳng lên, nhìn xuống phía dưới: “Chúng ta đến rồi.”

Hắn đã nhìn thấy tòa thành Vọng An hùng vĩ kia.

Hai năm trước, khi hắn đi từ quận Tú Thủy đến kinh thành, phải tốn gần một tháng. Còn bây giờ, mượn Dục Nhật thần chu thì hắn chỉ mất hơn một canh giờ.

Khi Sở Hi Thanh điều khiển thuyền giảm tốc độ, hạ xuống từng tầng mây, thì La Hán Tông cũng nhìn xuống dưới.

Hắn tò mò hỏi: “Đao Quân vẫn chưa nói với ta, vì sao ngươi lại đến kinh thành? Nếu như ta ra tay giúp ngươi, thì phải gánh chịu trách nhiệm gì?”

Sở Hi Thanh tay đè đao, nghênh đón cuồng phong khốc liệt ở bên ngoài, giọng nói lạnh lẽo: “Đến giết một kẻ thù, cầm lại một thứ thuộc về ta.”

Cũng là để hoàn thành ‘nghi thức’ thăng cấp của hắn.

Hắn nở nụ cười: “Việc này có thể sẽ khiến cho La tiên sinh kết thù oán với Kinh Tây Sở thị, bị hoàng thất Đại Ninh và Hình bộ Tả thị lang Sở Như Lai coi là kẻ địch, không biết La tiên sinh có dám nhận vụ làm ăn này không?”

“Cũng không đáng là gì.”

Mặt La Hán Tông thản nhiên như không, nghĩ thầm Sở Như Lai kia đúng là hơi phiền phức, nhưng cũng chỉ là hơi phiền phức mà thôi.

Còn về phần hoàng thất Đại Ninh, hắn cũng đã đắc tội mấy lần rồi.

Thế nhân đều biết, đường dường là Tinh Thần Đại Pháp Sư, cũng là trọng phạm xếp hạng trước 100 trên Hắc Bảng của Hình bộ.

“Nhưng nếu can thiệp vào hoàng thất Đại Ninh và Kinh Tây Sở thị, thì tiền công của La mỗ ít nhất cũng phải là trăm vạn lượng vàng trở lên.”

Chỉ cần đủ tiền, chuyện gì cũng dễ bàn, mặc kệ là nhảy vào nước sôi hay lửa bỏng cũng không chối từ.

“Vậy thì trăm vạn lượng vàng, một lời đã định.”

Sở Hi Thanh đáp ứng rất nhanh.

Lúc này, hắn đã điều động Dục Nhật thần chu lọt vào trong một mảnh rừng rẩm.

Khi Sở Hi Thanh ngừng lại, chỉ thấy Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên đứng cách đó ba mươi trượng, sắc mặt lạnh lẽo chắp tay thi lễ với hắn: “Thuộc hạ tham kiến thiếu chủ!”

La Hán Tông không khỏi ngây người lần nữa, hắn dùng ánh mắt tràn đầy kinh dị mà nhìn nhau với Thiết Cuồng Nhân một chút.

Vị Vô Cực Đao Quân này, tại sao lại thành thiếu chủ của Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên rồi?

Chương 1577: Thần Ý Xúc Tử Đao

“Để ngươi chờ lâu.”

Sở Hi Thanh nhảy từ Dục Nhật thần chu xuống, đồng thời khoát tay, chiếc thuyền này thu nhỏ rồi bay vào tay áo của hắn.

“Bên này chuẩn bị thế nào rồi?”

“Đã chuẩn bị ổn thỏa từ lâu, hành tung của mục tiêu vẫn nằm trong sự kiểm soát của chúng ta, bây giờ cũng là một cơ hội rất tốt.”

Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên vừa nói chuyện, vừa liếc mắt đánh giá hay người sau lưng Sở Hi Thanh: “Xin hỏi hai vị này là?”

“Là người ta mời đến giúp đỡ.” Sở Hi Thanh cười đáp lại: “Ngươi nên nhận ra vị Đại pháp sư này, để kế hoạch vẹn toàn, ta đã mời hắn đến giúp đỡ. Còn vị này thì sau này ngươi sẽ biết.”

Tẩy Bích Thiên nghĩ thầm, mình có thể không nhận ra sao?

Tinh Thần Đại Pháp Sư – La Hán Tông xếp hạng 36 Thiên Bảng!

Không ngờ thiếu chủ còn mời được cả nhân vật như vậy đến.

Trong lòng Tẩy Bích Thiên nhất thời tự tin hơn rất nhiều.

Tự tin này không nhằm vào hành động ngày hôm nay, mà là bản thân Sở Hi Thanh.

Vị thiếu chủ này, còn đáng tin tưởng và thận trọng hơn hắn nghĩ.

Hắn ôm quyền thi lễ với hai người kia, sau đó ngậm lấy vài phần chờ mong hỏi: “Thiếu chủ đến muộn hơn vài ngày, là có chuyện gì xảy ra sao?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì hơi ngượng ngùng.

Hắn chạy đến Cực Đông Băng Thành một chuyến, sau đó vì giải quyết hậu hoạn Thần Dương, cũng vì trợ giúp Vấn Thù Y, nên đã ở bên đó mười ngày.

Đây là việc không nằm trong kế hoạch.

Nhưng da mặt Sở Hi Thanh đã dày như tường thành, bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra: “Có một chút biến cố, nhưng đã giải quyết rồi. Nếu đã chuẩn bị ổn thỏa, vậy thì ra tay đi. Bọn họ ở đây?”

“Ở biệt trang suối nước nóng của Sở gia ngoài Tây Sơn (ngọn núi phía tây thành)! Người của chúng ta đã ẩn núp ở gần đó, chỉ chờ thiếu chủ đến!”

Tẩy Bích Thiên nói đến đây, trên hàng lông mày hiện ra vẻ nghiêm túc: “Chỉ là mấy ngày gần đây, lại có một biến cố nhỏ. Việc này tuy không liên quan đến hành động ngày hôm nay, nhưng lại có quan hệ với thiếu chủ và Bá Võ Vương điện hạ.”

“Ồ?”

Sở Hi Thanh đã ngự không mà lên, bay về phía biệt trang của Sở gia trên Tây Sơn.

Nhai Tí Đao của hắn có thể phản xạ tất cả âm thanh, tia sáng, tiếng gió vân vân, thậm chí còn có thể phản xạ lực lượng thần thức và cảm ứng của người khác.

Vì vậy Sở Hi Thanh bay rất nhàn nhã, cũng không cố tình né tránh người qua đường.

Hắn vừa bay vừa hỏi: “Là biến cố gì?”

La Hán Tông nghe thấy mấy chữ ‘Bá Võ Vương’ thì lập tức nghĩ đến thiếu nữ mặc giáp đen mấy hôm trước.

Trong lòng hắn nghĩ thầm, quả nhiên!

Bá Võ Vương Tần Mộc Ca quả nhiên còn sống!

Như vậy thì thân phận của vị Vô Cực Đao Quân này. . . là người bị chôn cùng Tần Mộc Ca, con trai trưởng của trưởng phòng Sở gia, Sở Tranh!

Trong mắt hắn liền hiện lên vẻ thoải mái, tất cả mọi chuyện đã thông suốt.

“Do Sở Như Lai mãi không thể thu phục được hai cái thần bảo kia, nên có ý mở lăng mộ Bá Võ Vương để kiểm tra tình hình bên trong.”

Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên cũng bay theo sau lưng Sở Hi Thanh: “Hắn đã mời mấy vị thuật sư đến, bọn họ đang chuẩn bị.”

Hắn hiểu, mặc kệ là Sở Hi Thanh hay là Tần Mộc Ca đều đang thiếu thời gian.

Tuy rằng bây giờ cũng không sợ hãi, nhưng nếu như có thể có thêm nửa năm, tình huống của bọn họ sẽ tốt hơn nhiều.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, sau đó hỏi với vẻ quái dị: “Thiên tử đồng ý?”

Bên trong tòa lăng mộ Tần Mộc Ca kia, liên quan đến một bí mật vô cùng lớn của thiên tử.

Ánh mắt của hắn lạnh lẽo, nghĩ đến ngày mình thức tỉnh ở bên trong quan tài, lại nhìn thấy tình cảnh ở bên trong lăng mộ kia.

“Chắc là thiên tử đã đồng ý, bằng không Sở Như Lai cũng không dám làm như vậy.”

Giọng điệu của Tẩy Bích Thiên hơi âm trầm: “Ngày hôm qua, quốc sư còn đích thân đến lăng Bá Võ Vương một chuyến, chỉ điểm đám thuật sư kia phá giải trận pháp. Ta dự đoán bọn họ sẽ mở lăng trong vòng hai ngày nay.”

Hắn nhìn Sở Hi Thanh, suy đoán thiếu chủ sẽ ứng đối như thế nào?

Một khi Sở Như Lai mở lăng Bá Võ Vương, tình thế tất sẽ chuyển biến xấu.

Triều đình và Kinh Tây Sở thị sẽ dùng tất cả thủ đoạn để đưa Sở Hi Thanh vào chỗ chết.

Sở Hi Thanh và Bá Võ Vương dựa vào Vô Tướng thần tông, mặt ngoài xem như có thể đối kháng với triều đình.

Nhưng kẻ địch chân chính của Vô Tướng thần tông vẫn luôn không phải triều đình Đại Ninh. Hơn nữa lực lượng của thiên tử Đại Ninh cũng là sâu không lường được, chỉ đám cao thủ đại nội kia thôi cũng đã rất đáng sợ.

Sau đó tất sẽ là vô cùng vô tận phong ba bão táp bao phủ lấy bọn họ.

Sở Hi Thanh thì lại âm thầm thở dài.

Hắn đã đoán được sẽ có một ngày này.

“Không sao.” Sở Hi Thanh mỉm cười, vẻ mặt vẫn thong dong như trước: “Lần này đến cũng đúng lúc, thuận tay giải quyết việc này luôn.”

Khi hai người nói chuyện, đã nhìn thấy Tây Sơn ở phía xa xa.

Tây Sơn ở thành Vọng An cũng là một dãy núi, thế núi khá giống với Mang Sơn ở thế giới khác trong trí nhớ của Sở Hi Thanh, nhưng hùng vĩ và tráng lệ hơn nhiều, đỉnh núi chính cao gần ngàn trượng.

Mà biệt viện suối nước nóng của Sở gia lại nằm ở phía nam của Tây

Sơn.

Đây là gia chủ đời thứ ba của Sở gia bỏ tiền kiến tạo, bên trong có bảy mươi hai cái suối nước nóng.

Có người nói nơi này rất đặc thù, dưới nối với Cửu U địa mạch, trên tiếp với các ngôi sao trên trời, là một nơi cực tốt để tu hành công pháp gia truyền của Sở gia.

Chương 1578: Thần Ý Xúc Tử Đao (2)

Lúc này, Tẩy Bích Thiên đã tăng tốc, vượt lên đầu dẫn đường cho ba người Sở Hi Thanh, đi đến một gò núi có nhiều cây cỏ.

Nơi này nhìn như không một bóng người, song khi Tẩy Bích Thiên dẫn ba người Sở Hi Thanh đến, từng cái từng cái bóng người đã xuất hiện trong rừng rậm.

Mười mấy người đều nhìn về phía Sở Hi Thanh với vẻ chờ mong, sau đó những khuôn mặt này đều hiện ra vẻ kích động và hưng phấn.

“Thiếu chủ, đúng là thiếu chủ!”

“Thiếu quốc công còn sống, trưởng phòng Sở gia chúng ta vẫn chưa tuyệt tự!”

“Trời xanh có mắt! Quốc công và những huynh đệ dưới suối vàng có thể an tâm rồi.”

“Quả thật là hơi khác với hình vẽ trên Luận Võ Thần Cơ, hình và thần đều kém một chút. Đây là thuật che mắt gì? Ta suýt nữa thì không nhận ra.”

Bọn họ kích động đến mức nói năng lộn xộn, có mấy người còn là lệ nóng doanh tròng.

Một lát sau, khi bọn mới nhớ đến phải hành lễ với Sở Hi Thanh, lúc này mới dồn dập quỳ xuống trước Sở Hi Thanh.

“Làm càn!”

Tẩy Bích Thiên lại bất mãn mà hừ nhẹ một tiếng: “Bảo các ngươi ẩn núp ở gần biệt viện, chờ lệnh hành động, các ngươi chạy về đây làm gì?”

Sau đó hắn lại nói với Sở Hi Thanh bằng giọng bất đắc dĩ: “Sau khi các huynh đệ nghe được tin của thiếu chủ, đều ngóng trông được gặp mặt ngài một lần. Rất nhiều người còn không chịu tin.”

“Không sao! Chư vị, mời đứng lên.”

Sở Hi Thanh khẽ lắc đầu, hắn bước nhanh qua, tự tay nâng một người trong đó dậy.

Sở Hi Thanh nhìn khuôn mặt của người này, dễ dàng nhớ ra trí nhớ liên quan đến đối phương: “Ngươi là Hàn Huyền, là gia tướng hạng 12 của Sở gia ta. Mấy lần ta vào thành Vọng An, đều là ngươi hộ vệ. . .”

Sở Hi Thanh phát hiện, trí nhớ liên quan đến Sở Tranh đột nhiên rất sống động.

Trí nhớ của hắn rất tốt, nhớ rõ ràng từng người từng chuyện một.

Nụ cười trên mặt Sở Hi Thanh càng ôn hòa và thân thiết hơn.

Những bộ hạ cũ này, mới là lực lượng đáng tin cậy nhất của hắn, mạnh hơn đám nội quỷ ở Thiết Kỳ Bang kia nhiều.

. . .

Cùng lúc đó, tại đại trạch Sở gia ở trấn Tây Sơn.

Phong Liên Thành đứng ở trong khu nhà nhỏ mà Thiết Kỳ Bang an bài cho hắn, phóng tầm mắt là có thể nhìn về phía chủ viện đại trạch.

Lúc này, bóng đêm dần sâu hơn, lại không ngăn cản được tầm mắt của Thiết Kỳ Bang, thậm chí ngay cả vách tường bằng đá xanh kia cũng không cản được tầm mắt của hắn.

Tòa đại trạch này, vốn không có bố trí trận pháp ngăn cản dò xét nào.

Nhưng ánh mắt của Phong Liên Thành chỉ nhìn đến ngoài sân của chủ viện.

Bên kia có Nhai Tí đao ý của Sở Hi Thanh ngăn trở, không chỉ Phong Liên Thành không thể nhìn cảnh tượng bên trong, mà còn không nghe thấy âm thanh gì.

Phong Liên Thành chỉ biết Sở Hi Thanh dẫn hai người Lục Cửu Ly và Thiết Tiếu Sinh trở về lúc chạng vạng, sau đó chưa từng đi ra.

Mấy người này nghị sự một lúc lâu, còn mấy tên thân tín của Sở Hi Thanh cũng không ngừng ra ra vào vào.

Thỉnh thoảng còn có thể thấy từng cái từng cái tin phù, từng cái từng cái Càn Khôn phi kiếm bay ra ngoài.

Phong Liên Thành chỉ có thể suy đoán, vị Vô Cực Đao Quân này quá nửa là đang thương lượng chuyện khởi tử hoàn sinh Thiết Cuồng Nhân, và việc khuếch trương Thiết Kỳ Bang.

Lúc này, toàn bộ Đông Châu đã bị đại quân của Cực Đông Băng Thành cày một lần, ngoại trừ Cực Đông Băng Thành ra, thì không còn bất kỳ thế lực nào có thể đối kháng Thiết Kỳ Bang.

Phía tây Phì Châu thì có hai khối xương cứng, một nhà chiếm giữ trung hạ du sông Thần Tú, tên là Thủy Thiên hội. Một nhà chiếm cứ bốn quận phía bắc Phì Châu, ba quận phía nam Ngô Châu, tên là Thanh Phong Minh Nguyệt lâu.

Thủy Thiên hội là một tổ chức thương hội, do các thương nhân lớn và thế gia ở trung hạ du sông Thần Tú hợp lại mà thành.

Lâm Hải Chu thị và Lộ thị cũng là thành viên của Thủy Thiên hội.

Thế lực của Thủy Thiên hội bao trùm cực rộng lớn, nội bộ lại rất lỏng lẻo, khó có thể hình thành lực lượng và tiếng nói thống nhất.

Nhưng một khi Thiết Kỳ Bang muốn đánh chiếm sông Thần Tú, nhất định sẽ khiến cho đám thế gia và thương nhân lớn này liên thủ phản kháng.

Thanh Phong Minh Nguyệt lâu là một bang hội cực lớn, bang chúng chính thức lên đến chín vạn người, bọn họ chiếm giữ đoạn kênh đào Sơn Dương cực lớn, làm cho tất cả thương nhân và chủ thuyền vào kênh đào ăn cơm phải ngưỡng vọng.

Triều đình Đại Ninh thường không cho pháp bang phái giang hồ có quy mô lớn như vậy xuất hiện, càng không cho bất kỳ thế lực nào chiếm giữ nơi yếu điểm của con kênh đào quan trọng như vậy.

Mặc kệ là quan phủ địa phương hay là Cẩm y vệ và Lục phiến môn, đều sẽ dùng hết sức để chèn ép, phân tách, khiến cho những thế lực này duy trì ở quy mô an toàn.

Nhưng hết lần này đến lần khác, thế lực này lại tồn tại, còn tồn tại rất nhiều năm, vậy thì nhất định là do triều đình không thể làm gì nó.

Thanh Phong Minh Nguyệt lâu chính là một thế lực như vậy.

Lâu chủ của Thanh Phong Minh Nguyệt lâu là một đôi vợ chồng, Minh Nguyệt Đao – Tư Đồ Cường hạng 61 Thiên Bảng, Thanh Phong Kiếm = Chu Hồng Tuyết hạng 25 Địa Bảng, đều là cao thủ nhất phẩm nhị phẩm.

Càng đáng sợ hơn là, phía sau Thanh Phong Minh Nguyệt lâu là một quái vật khổng lồ không kém hơn Vô Tướng thần tông.

Chương 1579: Thần Ý Xúc Tử Đao (3)

Khi Phong Liên Thành đang suy nghĩ, bỗng nhiên sinh lòng cảm ứng.

Hắn phát hiện những chiếc lá rụng ở chung quanh chợt tụ tập lại, hình thành một cái mặt người ở trên mặt đất.

Sau khi mặt người này thành hình, liền cảnh giác nhìn bốn phía chung quanh.

“Không cần nhìn, quanh đây không có người khác.”

Phong Liên Thành cau mày nhìn mặt người này: “Ngươi cũng là cao thủ Địa Bảng, sao làm việc lại lén lén lút lút như vậy?”

“Ta phải xác định nơi này có an toàn hay không.” Mặt người kia nở nụ cười: “Vô Cực Đao Quân uy danh hiển hách, ta cũng rất sợ nha. Nguyên nhân chính là vì có tên trên Địa Bảng nên mới sợ, chẳng may hắn phát hiện, lại gọi Lý Trường Sinh qua đây thì làm sao bây giờ?”

“Đã không cần thiết.”

Giọng nói lạnh nhạt của Phong Liên Thành còn hàm chứa khinh thường: “Trong và ngoài đại trách này chưa từng có trận pháp phòng bị gì, chỉ là thùng rỗng kêu to, bản thân Sở Hi Thanh cũng không thèm để ý.”

“Vẫn cẩn thận một chút thì tốt hơn.”

Sau đó, giọng điệu của mặt người bằng lá kia hơi đổi: “Xem ra tin phù của ngươi, là có ý muốn tiếp tục ẩn núp? Vị Vô Cực Đao Quân kia là người rất thông minh.”

“Thân phận của ngươi bây giờ, căn bản là không thể nhận được sự tin tưởng của hắn. Nửa ngày trước, ngươi lại lộ sơ hở rất lớn. Ẩn núp tiếp là không có ý nghĩa gì, cần gì lãng phí thời gian?”

“Sao lại lãng phí thời gian? Ít nhất ta có thể tiếp xúc gần với hắn, nắm giữ hành tung của hắn, hiểu rõ hướng đi của Thiết Kỳ Bang.”

Khóe môi Phong Liên Thành hơi cong lên, hắn tay đè kiếm, dùng ngón tay cái vuốt ve cán kiếm: “Nghĩ theo một hướng khác, hắn đã biết rõ thân phận của ta, nhưng vì sao lại không vạch trần? Hắn giữ đám người như chúng ta ở lại để làm gì?”

“Ý của ngươi là. . .”

Mặt người kia rơi vào trầm ngâm, hắn dần dần hiện ra ý kinh ngạc: “Lẽ nào hắn muốn thu phục các ngươi?”

“Tuy rằng rất hoang đường, nhưng cũng chỉ có khả năng này.”

Lời nói Phong Liên Thành hàm chứa trào phúng: “Vì vậy, ta căn bản không cần lo lắng, Sở Hi Thanh nhất định biết chúng ta có vấn đề, cũng sẽ phòng bị chúng ta. Nhưng hắn tuyệt đối không biết chúng ta đến từ nơi nào, lại mang theo mục đích gì.”

“Đúng là giống như ngươi nói.” Mặt người kia hơi suy tư: “Đây chính là mục đích khi ngươi bảo tổ chức ngụy tạo tầng thân phận thứ hai cho ngươi?”

Phong Liên Thành chắp tay sau lưng, giọng nói thản nhiên: “Vị Vô Cực Đao Quân này rất thông minh, cũng rất tự tin, tự tin đến cực đoan, chúng ta không ngại thuận thế mà làm, làm theo ý của hắn. Ta sẽ chờ đợi một thời cơ thích hợp, rồi bại lộ cái tầng thân phận này cho hắn biết.”

“Chúng ta còn có thể chờ thời cơ thích hợp, Thiết Kỳ Bang mời chào nhiều cao thủ như vậy, sao chỉ cố thủ một chỗ Đông Châu? Bọn họ sớm muộn cũng khuếch trương về phía tây, mà một khi bắt đầu mở rộng, Thiết Kỳ Bang sớm muộn gì cũng gặp phải kẻ địch mạnh mẽ, hắn sẽ không thể không nhờ ta.”

Mặt người kia nheo mắt lại: “Kế hoạch của ngươi cũng được. Người như hắn, quả thật là rất tự tin với phán đoán của mình. Nhưng tình trạng của ngươi bây giờ lại làm cho ta thấy rất kỳ quái, nghe giọng điệu của ngươi, dường như rất hứng thú?”

Khóe môi Phong Liên Thành cong lên, vẻ trào phúng trong mắt càng nồng đậm hơn. Giọng nói của hắn thản nhiên: “Ta đúng là cảm thấy hứng thú với hắn, ta cũng muốn nhìn một chút, hắn sẽ làm gì để thu phục ta? Ta cũng rất muốn thử cảm giác tự tay mai táng vị thiên kiêu cái thế này.”

“Thì ra là như vậy.” Trong giọng nói mặt người ngậm lấy vẻ vui mừng: “Thiên Chúc, ngươi có thể nghĩ như vậy thì không thể tốt hơn, lúc trước ta còn lo lắng ngươi thiếu kiên nhẫn với nhiệm vụ này. Nói thật, trong Vãng Sinh thiên bây giờ, không có ‘Tử thần’ nào thích hợp hơn ngươi.”

“Ngươi còn mở hương mở đường và lập thề với Sở Hi Thanh. Cái gọi là một chuyện không phiền hai chủ, phàm là ngươi còn có cơ hội, thì tổ chức sẽ không cân nhắc chuyện phái ‘Tử thần’ thứ hai đến . .. “

Giọng nói của hắn lại im bặt, những chiếc lá rụng kia cũng không còn lực lượng, bay tán loạn trên mặt đất.

Phong Liên Thành lại bất mãn mà hừ lạnh một tiếng.

Vị đồng bọn này của hắn tuy là một thuật sư mạnh mẽ, nhưng lại quá cẩn thận.

Sau đó, Phong Liên Thành đưa tay vồ một cái, nắm cái tin phù bay ra từ chủ viện đại trạch vào tay.

Hắn ngưng thần cảm ứng, sau đó trong mắt liền hiện ra một chút kinh ngạc.

Tin phù bắt nguồn từ Sở Hi Thanh, lệnh cho hắn đi đến quận Nghiễm Lăng ở phía nam, đại biểu Hình đường để điều tra việc Nghiễm Lăng Phan gia ức hiếp bang chúng tầng chót, và dung túng đời sau làm xằng làm bậy, dùng danh nghĩa của Thiết Kỳ Bang để gây án ở địa phương.

Cùng lúc đó, hắn còn phải thúc giục Phan gia giao nộp tiền thiếu.

Dựa theo quy củ của Thiết Kỳ Bang, tất cả sản nghiệp của bang chúng bên dưới, đều phải nộp một phần mười lên trên.

Thiết Kỳ Bang không khỏi cười lạnh, bóp nát tấm tin phù này.

Nghiễm Lăng Phan gia là thế gia đại tộc hàng đầu của quận Nghiễm Lăng.

Vị Vô Cực Đao Quân này, đúng là coi hắn thành thuộc hạ, lại dám để hắn xử lý nhiệm vụ quan trọng như vậy.

Nhưng việc này cũng rất hợp ý hắn!

Chương 1580: Thần Ý Xúc Tử Đao (4)

Thành Vọng An, biệt viện suối nước nóng của Sở gia tại Tây sơn, Vọng Tinh đài.

Sở Thần Thông chậm rãi thu hồi Tiên Thiên Tinh Tú công, cũng rút lượng lớn chân nguyên từ pháp khí hình dáng tinh bàn ở trước người về.

Khi hắn mở mắt ra, liền phát hiện một nữ nhân có khuôn mặt thanh lệ đang đứng ở ngoài đài, cười khanh khách nhìn hắn: “Thế nào? Thần Thông ngươi có cảm giác thế nào?”

Đó chính là mẫu thân của Sở Thần Thông, cũng là muội muội ruột của đương kim thiên tử, Long Dương trưởng công chúa.

Trong lời nói của nàng ngậm lấy vài phần lo lắng, cũng ngậm lấy chờ mong.

“Không hổ là thần khí của Sở gia ta!”

Sở Thần Thông vô cùng vui mừng mà nhìn pháp khí tinh bàn đang lơ lửng ở trước mắt.

Cái tinh bàn này có đường kính khoảng hai thước, phía trên có ký hiệu lưỡng nghi tứ tượng, sáu hào bát quái, còn có các ngôi sao trên trời. Toàn thân màu ngăm đen, lại tản ra ánh sáng màu trắng.

“Tối nay cảm ngộ một đêm, lại tương đương với mười ngày tu hành, ta cảm thấy nhiều nhất mấy ngày nữa, là có thể lĩnh ngộ được Vạn Tượng kiếm ý tầng mười lăm từ bên trong. Nhưng mấu chốt nhất chính là, thứ này còn có thể để ta miễn ‘nghi thức’ thăng cấp từ tam phẩm đến nhị phẩm. Chỉ tiếc. . .”

Sở Thần Thông khẽ thở dài, trong lời nói ngậm lấy vài phần tiếc nuối: “Chỉ tiếc ta không thể luyện hóa nó, dùng nó phụ trợ cho tu hành, còn phải chịu đựng phản phệ.”

Khi Sở Thần Thông vừa dứt lời, khóe môi của hắn lại tràn ra một vệt máu.

“Ngươi!” Long Dương trưởng công chúa nhíu chặt lông mày: “Ta đã nói với ngươi rồi, không nên miễn cưỡng. Ngươi không thấy phụ thân ngươi đã bị hai cái thần khí này phản phệ như thế nào sao?”

“Thần khí ở trước mắt, hài nhi há có thể nhịn được?”

Sở Thần Thông vuốt ve cái tinh bàn ở trước người: “Đáng tiếc, bây giờ ta không tìm được đối thủ thích hợp, bằng không còn phải thử uy năng của cái thần khí nhất phẩm này!”

Long Dương trưởng công chúa càng tức giận hơn, sau đó nàng bất đắc dĩ nói: “Đứa nhỏ này, sao không nghe lời người lớn chứ? Thôi, cũng chỉ có mấy ngày này, theo ngươi đi vậy.”

“Hài nhi tự có chừng mực.”

Sở Thần Thông vừa nói chuyện vừa nhìn chằm chằm vào cái tinh bàn trong tay: “Chỉ là. . . hài nhi hơi lo lắng . . . một khi phụ thân giải quyết được hậu hoạn phản phệ, chỉ sợ. . .”

“Ngươi lo lắng Sở Như Lai sẽ thu hồi cái ‘Vạn Tượng tinh bàn’ này?”

Long Dương trưởng công chúa lại nở nụ cười: “Phụ thân ngươi đã nói là giao thứ này cho ngươi bảo quản? Yên tâm đi, nếu thứ này đã vào tay ngươi, thì chính là đồ của ngươi. Ngươi nhìn cậu của ngươi kìa, tại sao lại đồng ý mở lăng Bá Võ Vương, mở quan tài nghiệm thi thể?”

“Bệ hạ?”

Hai mắt Sở Thần Thông sáng ngời, trong mắt hiện ra một vệt ý mừng.

Hắn cũng yên tâm hơn, cũng càng yêu thích cái tinh bàn trong tay hơn, đồng thời nói với vẻ khó hiểu: “Cũng không biết vì sao mà phụ thân lại không thể luyện hóa hai cái thần khí này.”

“Sở Tranh kia làm sao có thể còn sống được? Ta tận mắt nhìn thấy hắn bị đóng đinh trong quan tài, còn là quan tài bảy tầng trong bảy tầng ngoài. Phụ thân đại nhân còn tjw mình thả Đoạn Long Thạch ở trước lăng Bá Võ Vương, Sở Tranh đã không còn một đường sinh cơ.”

“Thiên hạ rộng lớn, không gì là không có.”

Long Dương trưởng công chúa không để ý lắm, chắp tay sau lưng nói: “Lần này, mở lăng Bá Võ Vương ra, một là xem sinh tử của Sở Tranh, hai là dùng máu thịt của hắn, để tìm hiểu lý do vì sao hai cái thần khí này không chịu nhận chủ.”

“Nhưng bây giờ, Sở Tranh đã bỏ mình hơn hai năm rồi, hắn bây giờ đã là một bãi xác thối. Nói đến đứa bé này cũng rất đáng thương. . .”

Khi Long Dương trưởng công chúa nói đến đây, vẻ mặt nàng bỗng nhiên biến đổi.

Linh thức của Long Dương trưởng công chúa cảm ứng được có mười mấy cỗ khí cơ mạnh mẽ đột nhiên xuất hiện ở bốn phương tám hướng.

Bọn họ lấy thế sét đánh không kịp bưng tai để đột nhập vào trong sơn trang, thế như chẻ tre, chỉ khoảnh khắc mà đã giết vào trong nội viện, hình thành tư thế bao vây.

Lúc này, rất nhiều gia tướng và hộ vệ của Sở gia mới phản ứng lại. Trong lòng nhất thời, toàn bộ nơi này đều là tiếng hò hét chém giết và tiếng cương lực nổ tung, binh khí va chạm.

“Là kẻ nào? Các ngươi có biết đây là nơi nào?”

“Bọn chuột nhắt phương nào, dám mạo phạm Kinh Tây Sở thị?”

“Nhận lấy cái chết!”

“Phạm thượng làm loạn, tập kích dinh thự của Hình bộ thị lang đương triều, ta thấy các ngươi chán sống rồi.”

Lúc này, Long Dương trưởng công chúa đã nhíu chặt lông mày.

Tốc độ của những người kia rất nhanh, hơn nữa ra tay tàn nhẫn vô tình. Đã có mấy người giết vào trong nội viện, ven đường không một người sống.

“Công chúa, hẳn là đám dư nghiệt của trưởng phòng.”

Theo tiếng nói này, một bóng người bay đến bên cạnh Long Dương.

Đó là một người trung niên anh tuấn, khuôn mặt trắng nõn, cằm bóng loáng, giọng nói lanh lảnh, rõ ràng là một thái giám.

Hắn phiêu phù giữa không trung, bóng người hư hư thật thật, giống như là quỷ: “Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên, ta cảm ứng được quyền ý của hắn.”

Chương 1581: Thần Ý Xúc Tử Đao (5)

“Tẩy Bích Thiên!” Long Dương trưởng công chúa nheo mắt lại, sau đó lại cười gằn một tiếng: “Lại dám đánh đến cửa? Hắn thật to gan, thật sự coi mình là hạng 27 Địa Bảng sao?”

Lúc này, Sở Thần Thông cũng đứng dậy, hắn nâng Vạn Tượng tinh bàn trong tay, đầy hứng thú mà nhìn về phía trước: “Đối thủ này đúng là không tệ, lát nữa không ngại để ta thử hắn một phen.”

Có thể mượn Tẩy Bích Thiên này để thử uy năng của thần khí.

Tuy rằng hắn không thể luyện hóa Vạn Tượng tinh bàn, nhưng vẫn có thể mượn huyết mạch Sở gia, để kích thích ba phần mười uy lực của nó.

“Hồ đồ!” Sắc mặt Long Dương lạnh lùng nghiêm túc, giọng nói không cho làm trái: “Tẩy Bích Thiên tuy hữu danh vô thức, nhưng thực lực cũng nằm trong hạng 200 Địa Bảng, ngươi bây giờ há có thể là đối thủ của hắn? Dù là ngươi luyện hóa được Vạn Tượng tinh bàn, thì cũng phải cẩn thận ba phần, huống chi là hiện tại?”

Nếu Sở Thần Thông giao thủ với Tẩy Bích Thiên, tất sẽ bị Vạn Tượng tinh bàn phản phệ đến trọng thương.

Đám người này bị triều đình truy sát hơn hai năm, thực lực chẳng những không suy sụp, trái lại còn tăng mạnh. Đám gia tướng và hộ vệ của Sở gia ở tây viện, thế mà lại không phải đối thủ của bọn họ.

“Phiền phức rồi.”

Lúc này, thái giám trung niên kia lại mở miệng: “Ta vừa dùng bí pháp để cầu viện với đại nội, nhưng đã bị người cắt đứt. Nơi này có thuật sư nhị phẩm trở lên, cắt đứt trong và ngoài. Công chúa, chỉ sợ trận pháp phòng ngự nơi này đã không thể ỷ lại, chúng ta nên rời khỏi đây trước.”

Long Dương trưởng công chúa nghe vậy thì sững sờ, trong mắt rốt cuộc cũng hiện ra vài phần ngưng trọng.

Vẻ mặt của nàng vẫn ung dung không vội: “Mười mấy tên chuột nhắt không dám ra ngoài ánh sáng mà thôi, bản cung cần gì bỏ chạy? Bản cung liền gặp bọn họ một lần.”

Lòng tin của nàng bắt nguồn từ tu vị nhị phẩm trên người, hai là từ vị nội thị tên Cao Hàn này.

Người này tuy không có danh tiếng gì, tu vị lại cao đến nhị phẩm, thực lực cũng nằm ở giữa Địa Bảng. Chính là cao thủ đại nội trong hoàng cung, đã đi theo nàng từ nhỏ.

Tẩy Bích Thiên dùng Bách Bộ Thần Quyền và thân phân để tung hoành thiên hạ, nhưng công pháp của Cao Hàn lại có thể khắc chế Tẩy Bích Thiên.

Thứ ba là nơi này cách Hoàng Lâm uyển không đến mười lăm dặm.

Đó là biệt cung của hoàng gia, là vị trí săn bắn du ngoạn của thiên tử. Nơi đó không chỉ có 13 vạn cấm quân, mà còn có vô số cao thủ của đại nội.

Bên kia không thể không phát hiện động tĩnh nơi này, giờ phút này viện binh đã ở trên đường.

Vì vậy, Long Dương trưởng công chúa không hề lo lắng.

Thái giám kia nghe vậy thì hơi lo lắng: “Nhưng ta cảm ứng được không chỉ có Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên! Mà còn có một vị cao thủ khác, võ đạo của ngươi này rất ác liệt, huynh đệ Lý gia không đỡ nổi một đòn của người này. Người này lại dùng. . . như là Tru Thiên Đao của Vô Tướng thần tông. . .”

Thái giám nói đến đây, bỗng nhiên dừng lại, đưa mắt nhìn về phía trước: “Hắn đến rồi!”

Khí tức mạnh mẽ kia đã dùng Tru Thiên Đao để tru diệt khoảng cách, trực tiếp vượt qua trăm trượng để xuất hiện ở trước bọn họ.

Đó là một thiếu niên khoảng mười bảy tuổi, mặc một bộ trường bào màu tím, dáng người cao tu, ngũ quan tuấn dật.

Hắn đè đôi song đao bên hông, một đôi mắt phượng hẹp dài ngậm lấy ý cười.

Thái giám kia nhìn người này, mắt hiện ra vẻ ngạc nhiên và nghi ngờ: “Ngươi là người phương nào?”

Hắn cảm giác kẻ này rất quen thuộc, tựa như đã gặp ở đâu đó trong thời gian gần đây.

Hắn suy nghĩ thật nhanh, chẳng mấy chốc đã nhớ đến quyển Thiên Cơ Võ Phổ mà mình mới xem gần đây.

Ánh mắt thái giám co rút lại: “Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh?”

Vấn đề là kẻ này đến đây làm gì? Còn liên thủ với đám dư nghiệt của trưởng phòng?

Lẽ nào là vì chuyện của Sở Mính đã chọc giận người này?

“Chính là Sở mỗ!”

Sở Hi Thanh thì lại mỉm cười, vẻ mặt thản nhiên nhìn hai mẹ con ở trên Vọng Tinh đài: “Nhưng mà không chỉ là Sở Hi Thanh, Long Dương trưởng công chúa chắc hẳn cũng nhận ra ta.”

Lúc này, con ngươi của Long Dương trưởng công chúa và Sở Thần Thông đều co rút lại, sắc mặt đều trắng bệch như người chết.

Trong mắt bọn họ có khiếp sợ, cũng có không thể tin nổi.

“Sở Tranh!”

Giọng nói của Long Dương trưởng công chúa rất khó khăn, gần như nói từng chữ từng chữ: “Ngươi thật sự còn sống? Ngươi lại không chết?”

“Thật ra thì đã chết qua một lần!”

Sở Hi Thanh dạo bước đến Vọng Tinh đài: “May mắn trở về từ cửu tuyền. Vì vậy, ta muốn đòi nợ với hai vị.”

Long Dương trưởng công chúa thì nheo mắt lại: “Ngươi lại là Vô Cực Đao Quân!”

Là Vô Cực Đao Quân thiên tư có một không hai trong thiên hạ, khiến ái nữ Sở Mính của nàng bị chèn ép trở thành con rơi!

Long Dương trưởng công chúa chỉ cảm thấy rất hoang đường.

Sở Tranh ốm yếu vô năng kia, làm sao có thể trở thành thiên kiêu cái thế, vô địch trong cùng thế hệ được?

Chương 1582: Thần Ý Xúc Tử Đao (6)

“Không thể tưởng tượng nổi!” Long Dương trưởng công chúa vẫn không thể tin tưởng: “Ngươi rốt cuộc đã làm thế nào? Vì sao đến tận bây giờ vẫn không có ai nhận ra thân phận của ngươi?”

Người này vang danh thiên hạ, nhưng vẫn không có ai liên tưởng đến hắn và Sở Tranh.

Hắn lại làm thế nào để giấu diếm được tai mắt của Kinh Tây Sở thị và triều đình?

“Ngươi có thể hiểu là một loại quấy nhiễu nhận biết.”

Sở Hi Thanh tiếp tục tiến lên, tay đè song đao, bước lên bậc thang: “Vì sợ các ngươi nhận ra, ta đã bỏ ra rất nhiều công sức. Mãi cho đến tận đây, cuối cùng cũng coi như có lực lượng ăn miếng trả miếng, lấy máu trả máu.”

“Ăn miếng trả miếng, lấy máu trả máu? Trừng mắt tất báo đúng không?”

Long Dương trưởng công chúa nỉ non một tiếng, tâm thần chợt hơi động, cười thành tiếng: “Ngươi muốn mượn tính mạng của hai chúng ta để hoàn thành ‘nghi thức thiên địa’? Quả thực, ngươi muốn hoàn thành ‘nghi thức’ của Nhai Tí Đao, không có đối tượng nào là thích hợp hơn chúng ta. Đáng tiếc . . .”

Vẻ mặt của nàng bỗng nhiên nghiêm túc, sát cơ dâng trào: “Không biết tự lượng sức mình! Cao Hàn, giết hắn cho ta!”

Bóng người thái giám kia lập tức lóe lên, thân như mị ảnh mà xuất hiện ở trước người Sở Hi Thanh.

Trong tay hắn là một thanh kiếm tinh xảo màu đỏ thắm, bao trùm toàn bộ thân thể Sở Hi Thanh.

Long Dương trưởng công chúa thì lại chắp tay sau lưng, mở miệng nói tiếp: “Chút tu vị này của ngươi, mà cũng dám đến nhà trả thù, muốn là địch với hoàng thất Đại Ninh ta? Quả thực là phát rồ. Nhưng mà cũng tốt, nếu như ngươi ẩn nhẫn thêm hai năm, thật sự có thể trở thành đại họa của Đại Ninh ta. . .”

Sở Thần Thông ở bên cạnh nàng thì lại ‘chà chà’ hai tiếng, cảm khái nói: “Đúng là Tranh đường đệ, không ngờ hắn lại vẫn còn sống thật, lại còn là Vô Cực Đao Quân nữa. Thú vị, thú vị, quả nhiên là thiên hạ rộng lớn, không gì không có.”

Cánh tay cầm Vạn Tượng tinh bàn của hắn đã nổi đầy gân xanh.

Sở Thần Thông đang dùng toàn lực để áp chế cái thần khí nhất phẩm này.

Trong lòng hắn lại sinh sôi ý mừng vô tận.

Chỉ cần giết chết Sở Hi Thanh ở đây, như vậy cái Vạn Tượng tinh bàn này sẽ thuộc về hắn.

Nếu Sở gia bọn họ có thể mai táng Sở Hi Thanh một lần, tự nhiên cũng có thể chôn hắn lần thứ hai.

Nhưng khoảnh khắc này, giọng nói của Sở Thần Thông chợt dừng lại, sắc mặt lại chuyển thành tái nhợt.

Con ngươi của Long Dương trưởng công chúa cũng co rụt lại.

Trong vài hơi thở bọn họ nói chuyện, Cao Hàn đã đâm ít nhất 7200 kiếm.

Cao Hàn tu luyện Vô Cấu Kiếm, chính là lấy tốc độ tay và tốc độ kiếm không gì sánh kịp để nổi danh thiên hạ.

Nhưng Sở Hi Thanh lại không hề lùi lại một chút, lông tóc không tổn thương.

Hắn tay đè song đao, hầu như cứng rắn chống đỡ kiếm thế của Cao Hàn, từng bước từng bước tiến lên phía trước.

Thân thể Cao Hàn thậm chí còn không thể không lùi lại, hắn trượt lùi ba mươi trượng, mãi cho đến khi lùi đến trước người Long Dương trưởng công chúa.

“Nhai Tí Đao của ngươi không đúng!” Miệng Cao Hàn thế mà lại tràn ra một vệt máu.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn thiếu niên đang cất bước đi tới kia với vẻ không thể tưởng tượng nổi, trong con ngươi tràn đầy kinh hãi: “Mời công chúa điện hạ đi mau! Người này. . .rất có thể đã học được Thần Ý Xúc Tử Đao!”

“Thần Ý Xúc Tử Đao!”

Long Dương trưởng công chúa ngây người.

Sở Hi Thanh thế mà lại học được Thần Ý Xúc Tử Đao rồi?

Vấn đề là trong lời đồn, môn đao pháp này cần phải có tu vị tam phẩm mới có thể học được.

Nàng nghe phu quân và mưu sĩ nghị luận qua, dù thiên tư của Sở Hi Thanh xuất chúng đến mức nào, cũng phải chờ đến tứ phẩm thì mới có thể học được thức đầu tiên của Thần Ý Xúc Tử Đao.

Long Dương trưởng công chúa lại cực kỳ tin tưởng Cao Hàn, nàng không biết Sở Hi Thanh có học được Thần Ý Xúc Tử Đao hay không, nhưng lại biết Cao Hàn đường đường là một cao thủ nhị phẩm hạ, thế mà lại không thể làm gì Sở Hi Thanh.

Hắn không chỉ không đả thương được Sở Hi Thanh, trái lại còn bị đối phương phản xạ cho bị thương!

Long Dương trưởng công chúa không do dự nữa, một tay nắm lấy tay của trưởng tử Sở Thần Thông, rồi bay thẳng về phía bắc.

Chỉ cần lướt qua bức tường cao của sơn trang này, nhảy qua gò núi nhỏ phía sau, đó chính là Hoàng Lâm uyển của hoàng gia.

Chỉ là Long Dương trưởng công chúa mới bay được hai mươi trượng, liền bị một bóng người đỏ thẫm chặn lại.

Long Dương trưởng công chúa vội vàng rút kiếm đâm về phía đối thủ, cương lực của song phương va chạm nổ ầm ầm, khiến đất đá và kiến trúc ở chung quanh đều nổ thành bột mịn.

Bóng người màu đỏ ngòm kia bị chấn động bay ra ngoài năm mươi trượng, lại cười gằn một tiếng: “Cái tu vị nhị phẩm này của ngươi, thì ra là tốt mã dẻ cùi.”

Sắc mặt Long Dương trưởng công chúa lạnh như băng, vẫn bay ngược về Vọng Tinh đài lần nữa.

Lúc này, trong miệng nàng cũng tràn ra một tia máu.

Long Dương trưởng công chúa cũng biết tu vị nhị phẩm của mình là thế nào.

Nàng mượn lực lượng của hoàng thất để tăng lên, dùng để kéo dài tuổi thọ mà thôi.

Thực lực chân chính của nàng kém xa võ tu nhị phẩm bình thường, thậm chí còn không bằng phần đuôi Địa Bảng.

Chương 1583: Lấy răng trả răng

Ánh mắt Long Dương trưởng công chúa lạnh lẽo, nhìn bóng người đỏ ngòm một chút, sau đó lại quay đầu nhìn về một phía khác: “Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên!”

Người này vẫn giấu trong bóng tối, để người ta không cảm ứng được vị trí cụ thể, cũng không biết hắn giấu ở nơi nào.

Nhưng mà vừa rồi, khi nàng giao thủ với bóng người đỏ ngòm kia, thì người này đã đánh lén nàng.

Đây cũng là vì sao Long Dương trưởng công chúa bị thương.

Bằng không thì chỉ một cái tam phẩm, một tên không biết là người hay quỷ, thì tuyệt đối không thể đả thương nàng khi vừa đối mặt.

Để người ta vướng tay vướng chân là, Tẩy Bích Thiên này cũng can thiệp vào trận chiến giữa Cao Hàn và Sở Hi Thanh.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Cao Hàn đã trung ít nhất bảy quyền của Tẩy Bích Thiên, miệng mũi đều là máu.

Sở Thần Thông ở bên cạnh Long Dương trưởng công chúa, rốt cuộc cũng hiện ra vẻ kinh hoàng.

Hắn ý thức được ba người trước mặt, thật sự có năng lực giết chết hai mẹ con bọn họ.

Sở Thần Thông không do dự nữa, lấy một ngọc phù hai màu vàng tím và.

“Pháp Thiên Cương, Chính Lập Vô Ảnh. . .”

Chỉ là Sở Thần Thông còn chưa kịp phát động ngọc phù nhất phẩm này, thì một lôi đình màu xanh ngọc như băng đã bổ vào hắn.

Đó là một đạo ‘Hợi Thủy băng lôi’ cực kỳ mạnh mẽ.

Sở Thần Thông vung kiếm đón đỡ, nhưng non nửa thân thể bên phái vẫn bị đóng băng.

“Ngôn linh pháp lệnh!”

Sở Thần Thông nghiêng đầu nhìn về phía Sở Hi Thanh với vẻ khó tin.

Đó chính là đầu nguồn của ngôn linh pháp lệnh!

---Nơi này cấm chỉ kẻ địch sử dụng phù lục!

---Nơi này cấm chỉ kẻ địch sử dụng đan dược!

Người này. . .lại có thể sử dụng pháp thật và lực lượng pháp lệnh!

“Đưa cho ta!”

Lúc này, Long Dương trưởng công chúa lại cực kỳ chật vật dưới kiếm của bóng người màu đỏ ngòm kia.

Đây vẫn là thanh trọng kiếm Thiết Cuồng Nhân dùng khi còn sống, kiếm kiếm đều núi thái sơn áp đỉnh, như sao băng rơi rụng, thanh thế hùng vĩ vô biên.

Thực lực của hai người vốn là kẻ tám lạng người nửa cân.

Long Dương trưởng công chúa thân là nhị phẩm hạ, nhưng một thân chân lý võ đạo chỉ có tầng mười bốn. Lực lượng và thân thể Thiết Cuồng Nhân đều tiếp cận nhị phẩm, lại mặc chiến giáp nhất phẩm, chân lý võ đạo thì lại chỉ có tầng mười sáu.

Nhưng song phương giao thủ mới hai mươi chiêu, Long Dương trưởng công chúa đã chật vật không chịu nổi.

Thiết Cuồng Nhân từng lăn lộn trong quân đội, sau đó lại lăn lộn giang hồ, trải qua vô số mưa gió, một người một kiếm đánh ra một mảnh trời, kinh nghiệm chiến đấu hơn xa Long Dương trưởng công chúa.

Long Dương trưởng công chúa chỉ nhận hai mươi kiếm, liền biết mình không phải đối thủ của Thiết Cuồng Nhân. Huống hồ còn Tẩy Bích Thiên đang ẩn núp trong bóng tối, thỉnh thoảng lại đánh một quyền làm lục phủ ngũ tạng của nàng chấn động.

Dù Tẩy Bích Thiên tập trung vào trận chiến giữa Sở Hi Thanh và Cao Hàn hơn, nhưng Long Dương trưởng công chúa vẫn không chịu đựng nổi.

Vì vậy nên Long Dương trưởng công chúa liều mạng bị Thiết Cuồng Nhân đánh trọng thương, cũng muốn lấy tấm Thiên Cương phù này, sau đó dùng chân nguyên để bóp nát.

“Pháp Thiên Cương, Chính Lập Vô Ảnh!”

Ầm!

Một đạo Hợi Thủy băng lôi lại bổ xuống!

Thái âm thần phù trong nguyên thần của Sở Hi Thanh cũng kích phát, Hàn Băng võ ý tầng 20 đã hòa vào trong đó.

Dù là tu vị nhị phẩm của Long Dương trưởng công chúa, cũng khó có thể chịu nổi, toàn bộ cánh tay nhỏ đều bị đóng băng chốc lát.

Bóng người của nàng cũng không tự chủ được mà hơi trì trệ, khiến cho trọng kiếm của Thiết Cuồng Nhân mạnh mẽ phá tan bóng kiếm của nàng, đánh trúng lồng ngực của nàng.

Miệng Long Dương trưởng công chúa lập tức phun máu tươi, trong máu thậm chí còn có cả mảnh vỡ nội tạng.

Nhưng ngọc phù kia cũng đã được kích hoạt, hóa thành bột mịn.

Hai người Long Dương trưởng công chúa và Sở Thần Thông lập tức hóa thành hư ảo, bắt đầu trốn vào bên trong hư không.

Nhưng mà một chớp mắt tiếp theo, sắc mặt hai người đều đại biến.

Bởi vì một đạo đao cương của Sở Hi Thanh lại xe nát pháp Thiên Cương này.

“Thần Thương phá pháp!”

Long Dương trưởng công chúa thét lên một tiếng.

Nàng nhìn thấy quanh người Sở Hi Thanh xuất hiện một ngọn lửa màu đen.

Đây rõ ràng là Thần Thương cấp độ cực cao, ít nhất là tầng mười hai trở lên! Phối hợp với Tru Thiên Đao và Táng Thiên thần viêm của Sở Hi Thanh, quả thực là không gì không phá!

“Cao Hàn!”

Long Dương trưởng công chúa vừa kinh vừa giận.

Việc này Cao Hàn khó có thể chối bỏ trách nhiệm, hắn thế mà lại không thể áp chế Sở Hi Thanh, còn để Sở Hi Thanh quấy rầy bên này.

Sắc mặt Cao Hàn lại âm trầm như nước, thanh kiếm màu đỏ thẫm trong tay hắn vẫn điên cuồng đâm về phía Sở Hi Thanh! Liên tục giao phong với Kính Hoa Thủy Nguyệt đao trong tay Sở Hi Thanh.

Vô số tia lửa chói mắt tuôn ra giữa hai người, tiếng kim loại va chạm vang lên không dứt, rung động màng nhĩ người.

Cao Hàn đã dốc toàn lực để công phá phòng ngự của Sở Hi Thanh.

Nhưng đồng thời, hắn còn phải phòng ngự Cửu DIệu Thần Luân kiếm sau lưng Sở Hi Thanh.

Chín thanh phi kiếm màu đỏ như máu kia, cứ mỗi một cái hô hấp lại bắn ra 1800 đạo kiếm khí, cộng thêm Tiên Thiên Đại Nhật thần quang của hộp kiếm.

Tốc độ xuất thủ của chúng nó thậm chí còn vượt qua cả Cao Hàn.

Cao Hàn chỉ có thể dựa vào sức mạnh và thân pháp của mình để chống đỡ.

Nhưng trong những khiếm khí này lại ẩn chứa thiên quy mạnh mẽ, khiến cho hắn không rét mà run!

Nhưng phiền phức hơn vẫn là bản thân Sở Hi Thanh.

Chương 1584: Lấy răng trả răng (2)

Con ngươi của Cao Hàn đã co rút lại thành kim.

Giọng nói hắn gian nan: “Ngươi quả thực đã học được Thần Ý Xúc Tử Đao, đây hẳn là Thần Ý Đao Tâm danh chấn thiên hạ của Huyết Nhai Đao Quân?”

Thiếu niên ở trước mắt, đang phản xạ tất cả của hắn!

Bao quát cả chân nguyên, lực lượng, thần thức, võ ý. . .tất cả đều bị Sở Hi Thanh phản xạ lại!

Đối phương tựa như nắm rõ mỗi một biến hóa trong kiếm pháp của hắn.

Sở Hi Thanh thậm chí còn có thể tích trữ chân nguyên và lực lượng, sau đó bạo phát một lần, phản xạ lại gấp bốn lần lực lượng của Cao Hàn.

Càng đáng sợ hơn chính là thần niệm và võ ý giao phong.

Tru Thiên đao ý của Sở Hi Thanh từng chém vào nơi sâu xa trong nguyên thần của hắn.

Cao Hàn phản kháng lại cũng là tai nạn, nguyên thần của hắn đã bị ‘Xuyên Thiên’ võ ý của mình đâm thủng trăm ngàn lỗ!

Sở Hi Thanh thì lại cười không nói.

Tay trái hắn dùng Kính Hoa Thủy Nguyệt đao chống đỡ kiếm quang của Cao Hàn, tay phải thì lại đè chuôi Tu La Tru Ma đao, toàn lực súc thế chờ phát.

Người này. . .hắn đã chuẩn bị kỹ càng rồi sao?

Trong lòng Cao Hàn không khỏi cảm thán.

Thần Ý Xúc Tử Đao đã từng vô địch khắp thiên hạ, sau 800 năm rốt cuộc cũng tái hiện nhân thế.

Nhưng người nắm giữ đai quyết vô thượng này, lại là con trai trưởng của Sở gia, người bị Kinh Tây Sở thị và hoàng thất Đại Ninh liên thủ chôn sống!

Lúc này, lại một quyền mạnh mẽ đánh thẳng vào cơ thể Cao Hàn.

Một quyền này của Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên đã đánh nổ nội tạng của hắn!

Cao Hàn rên lên một tiếng, miệng mũi tràn đầy máu tươi.

“Sở Tranh, ngươi có biết mình đang làm gì không?”

Cao Hàn hít thở thật sau, cố gắng áp chế thương thế của mình: “Nếu hôm nay trưởng công chúa có tổn thương gì, bệ hạ và triều đình Đại Ninh nhất định sẽ truy sát ngươi đến chân trời góc biển.”

“Hơn nữa, ngươi không nên quên, ngươi là hậu duệ của khai quốc quân thần Đại Ninh, là đời sau của Võ Ninh Vương! Ngươi không lo ra sức vì nước thì cũng thôi, lại còn muốn đánh giết trưởng công chúa đương triều, làm một việc đại nghịch bất đạo, để tổ tiên hổ thẹn?”

Khai quốc quân thần Sở Lệnh Tây là Ngụy quốc công đời đâu, sau khi chết được truy phong làm Võ Ninh Vương, là tổ tiên đời thứ chín của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì không khỏi bật cười: “Hóa ra sau khi ta bị các ngươi chôn sống, thì còn phải trung thành tuyệt đối, bán mạng cho thiên tử, làm trâu làm ngựa cho các ngươi?”

Ánh mắt Cao Hàn lạnh lẽo, cũng ngậm lấy vài phần mong đợi: “Việc này hai năm trước, nhất định có hiểu lầm gì đó. Ngụy quốc công và thiên tử nhất định là bị kẻ gian lừa dối. Sở Tranh ngươi bây giờ còn có thể quay đầu, ngươi đã học được Thần Ý Xúc Tử Đao, chỉ cần ngươi nguyện ý ra sức cho triều đình, bệ hạ nhất định sẽ ỷ lại ngươi.”

Sở Hi Thanh cũng lười nói chuyện với tên này.

Nói chuyện với một con chó săn, quá không có ý nghĩa.

Lúc này, hắn đã nhìn thấy sơ hở trong kiếm pháp của Cao Hàn, tay phải cầm đao đã nổi gân xanh.

La Hầu, Táng Thiên và Thần Dương, ba loại huyết mạch bị hắn thôi pháp đến cực hạn, khiến cho hắn có lực bộc phát không gì sánh kịp.

Đặc biệt là Thần Dương, sau khi Sở Hi Thanh mở ra cái khiếu huyệt thứ nhất, lực lượng nguyên dương ở bên trong đang chảy vào tứ chi bách hải của hắn.

Hắn lạnh lùng nhìn vào ngực trái của Cao Hàn, khóe môi hơi nhếch lên: “Ta lại cảm thấy, làm thịt các ngươi sảng khoái hơn!”

Cao Hàn không cảm thấy bất ngờ chút nào, hắn cũng ý thức được, hôm nay đã là không chết không thôi rồi.

Thuyết phục được Sở Hi Thanh, đó là khả năng nhỏ bé không đáng kể!

Hắn ngậm lấy hi vọng cuối cùng, đưa mắt nhìn về phía Hoàng Lâm uyển ở góc bắc.

Nhưng hai mắt Cao Hàn liền ảm đạm, bên kia vẫn không có động tĩnh gì.

Một đám cao thủ Địa Bảng đại chiến gần ba mươi cái hô hấp, cương lực khuếch tán ra khiến cho núi rung đất chuyển, vậy mà người bên kia vẫn như mù như điếc, không hay biết gì về chuyện ở nơi này.

“Không cần nhìn!”

Giọng nói Sở Hi Thanh bình tĩnh: “Nếu ngươi biết ta đã học được thức thứ nhất Thần Ý Xúc Tử Đao, đâu cần hi vọng người bên ngoài có thể nhìn thấy động tĩnh trong sơn trang này?”

Cao Hàn hơi ngẩn ngơ, sau đó liền bừng tỉnh.

Toàn bộ sơn trang này đã bị bao trùm, tất cả động tĩnh nơi đây đều bị phản xạ lại!

Thần Ý Đao Tâm của người này, thế mà lại có thể làm đến nước này! Những thuật sư nhất phẩm nhị phẩm kia cũng chỉ đến thế!

Huyết Nhai Đao Quân ngày xưa vận dụng Nhai Tí Đao đến xuất thần nhập hóa.

Mà thiếu niên trước mắt cũng đã được chân truyền.

“Giết!”

Cao Hàn rốt cuộc cũng từ bỏ tất cả hi vọng, lập tức dùng bí pháp thiêu đốt và kích thích tất cả lực lượng của bản thân!

Hắn biết mình không liều mạng một lần thì sẽ không có cơ hội.

Thiếu niên ở trước mắt đã nhìn ra sơ hở của hắn.

Sơ hở này cực kỳ nhỏ bé, dù đối đầu với cao thủ Địa Bảng cũng không ảnh hưởng gì.

Nhưng thiếu niên trước mắt chẳng những có Thái Thượng Thông Thần, mà còn có năng lực Nhai Tí Linh Đồng của mạch Nhai Tí!

Thân thể Cao Hàn bắt đầu hóa thành tàn ảnh.

Vô Cấu Kiếm – Đàm Hoa Nhất Hiện!

Đây là thức cực chiêu mạnh nhất của Cao Hàn, uy lực đã gần với thần chiêu!

Chương 1585: Lấy răng trả răng (3)

Lúc này, tốc độ của Cao Hàn cực kỳ kinh khủng, gần như thoát khỏi tầm mắt của tất cả mọi người.

Nhưng khi bóng người của hắn vừa mới nhúc nhích, lục phủ ngũ tạng của hắn lại chịu một đòn nghiêm trọng nữa.

Một quyền này của Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên cực kỳ hung mãnh!

Hiển nhiên là súc thế đã lâu, lúc này mới bộc phát.

Bóng người Cao Hàn không tự chủ được mà hơi cứng lại, dừng lại một chút rồi mới lóe lên lần nữa.

Nhưng khoảnh khắc hắn dừng lại kia, đã đủ để hắn lộ sơ hở trí mạng.

Đôi mắt của Sở Hi Thanh đã biến thành màu tím, mái tóc dài không gió tự bay.

Đồng thời, vô số lôi đình màu đen hội tụ trên trường đao của hắn.

Tru Thiên Đao – Táng Thiên Thần Tru!

Khi thức ‘Gần Thần chi chiêu’ này của Sở Hi Thanh chém ra, toàn bộ phạm vi năm mươi trượng chung quanh đều bị lôi đình màu đen bao trùm.

Khí thế kinh người như vậy, thật ra là vì hắn không khống chế được lực lượng tạo thành.

Nhưng dù Sở Hi Thanh chỉ phát huy được bảy phần mười uy lực của một thức này, thì cũng đủ để hắn giải quyết vấn đề!

“Cheng!”

Trên Vọng Tinh đài phát ra một tiếng bén nhọn.

Trong đám cương lực bùng nổ, bóng người Sở Hi Thanh và Cao Hàn lướt qua nhau, gần như trao đổi vị trí.

Vậy mà lúc này, phần eo của Cao Hàn đã phun ra từng tia từng tia máu, nửa người trên của hắn bắt đầu lệch khỏi vị trí ban đầu.

Sinh mệnh lực của võ tu nhị phẩm cực kỳ mạnh mẽ!

Dù máu thịt tan vỡ, cũng vẫn có cơ hội phục sinh!

Cao Hàn dốc toàn lực để chữa trị thương thế của mình, nhưng hắn phát hiện mình làm thế nào cũng không thể nối liền thân thể.

Đó là một luồng đao ý mạnh mẽ đã ‘Tru’ mất liên hệ giữa thân trên và thân dưới của hắn, chiếm giữ vết thương của hắn, khiến hắn không thể trục xuất ra.

Trong mắt Cao Hàn hiện ra vẻ kinh hãi và giật mình.

Chỉ bằng một đao này, có thể biết võ đạo của vị Vô Cực Đao Quân này có thể đối kháng chính diện với cao thủ nằm giữa Địa Bảng rồi!

Hắn bây giờ mới chỉ là ngũ phẩm thôi!!!

Cao Hàn cười khổ một tiếng: “Thiếu quốc công bây giờ quay đầu vẫn chưa muộn!”

Hắn vừa nói chuyện, trong đầu lại xuất hiện vô số ý nghĩ.

Cao Hàn nhớ lại cả một đời của mình, vô số hình ảnh lóe lên trong đầu hắn.

Hắn nhớ thửa nhỏ bị cha mẹ đưa đi tịnh thân, đưa đến bên người Long Dương trưởng công chúa, sau đó. . .

Ầm!

Đó là một quyền của Tẩy Bích Thiên, đánh nát thân thể và nguyên thần của hắn thành tro bụi!

Sở Hi Thanh thì lại không hề liếc mắt nhìn Cao Hàn, hắn đã đưa mắt nhìn về phía Long Dương trưởng công chúa và Sở Thần Thông.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi, hai mẹ con này đã thử dùng Thiên Cương phù tận ba lần, nhưng đều bị Thần Thương phá pháp của Sở Hi Thanh đánh gẫy.

Mà lúc này, sắc mặt Sở Thần Thông đã tái nhợt như người chết. Hắn và Long Dương trưởng công chúa liên thủ đối kháng với Thiết Cuồng Nhân, nhưng lại hoảng hốt lo sợ, kiếm thuật không có kết cấu, mười phần sức lực chỉ phát huy được bảy.

Sắc mặt Long Dương trưởng công chúa cũng âm trầm như nước.

Lúc này, nàng lại bùng nổ tiềm lực của bản thân, vừa dốc sức chống đỡ Thiết Cuồng Nhân, vừa quan sát bốn phía, tìm kiếm cơ hội bỏ trốn giữ mạng.

Nhưng trái tim của Long Dương trưởng công chúa từ từ chìm xuống đáy cốc.

Sau khi Sở Hi Thanh chém giết Cao Hàn, một luồng đao ý vô cùng mạnh mẽ đã khóa chặt lấy nàng, khiến cho nàng lên trời không lối, xuống đất không cửa, cắt đứt tất cả khả năng bỏ chạy.

Mà một màn tiếp theo, lại làm cho Long Dương trưởng công chúa càng tuyệt vọng hơn!

Lúc này, một bóng người bước ra từ sau lưng Sở Hi Thanh.

Đó là một thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt dương cương tuấn lãng, mặc một bộ đạo bào.

Để người ta kinh dị chính là, nơi huyệt thái dương của người này lại cắm một thanh kiếm trúc rất nhỏ, thanh kiếm này dài khoảng một thước rưỡi, cắm từ bên trái xuyên ra bên phải thái dương.

Chắn chắp tay sau lưng, ánh mắt ngậm lấy vài phần thán phục: “Thần Ý Xúc Tử Đao này, quả nhiên là đáng sợ như trong truyền thuyết. Xem ra ngươi căn bản là không cần ta hỗ trợ.”

Có thể tưởng tượng một chút, người khác dùng đao chém ngươi, ngươi lại không thể đánh trả. Kết quả của đánh trả, chính là lực lượng của ngươi kia sẽ tăng gấp ba bốn lần. . . đây là chuyện khiến người ta tuyệt vọng cỡ nào chứ?

Phương pháp phá giải duy nhất, chính là chân lý võ đạo, Thiên quy đạo luật vượt qua đối phương một bậc, làm cho đối phương không thể phản xạ.

Nhưng nếu như hắn không nhìn nhầm.

Nhai Tí đao ý của thiếu niên này, chỉ sợ đã là tầng 21 rồi.

Tuy rằng là dựa vào huyết mạch và chiến đồ, ngoại lực, nhưng đây cũng là chỗ đáng sợ của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh thì lại nở nụ cười: “Đừng chơi cầm tiền chẳng lẽ không tốt sao? Cách là chốt chặn cuối cùng của hành động lần này, tự nhiên không cần dùng thì sẽ không dùng.”

Sở Hi Thanh hắn làm việc, xưa này đều không sợ dùng trình độ cao nhất để đánh giá kẻ địch, cũng sẽ vận dụng tất cả lực lượng mà mình có thể vận dụng để kết liễu kẻ thù.

Dù tiêu xài 100 vạn lượng vàng, vậy cũng đáng giá.

Đương nhiên, trong lòng hắn vẫn thấy rất đau.

Chương 1586: Lấy răng trả răng (4)

“Còn những người bên ngoài kia, đa tạ!”

Sở Hi Thanh nói chính là đám hộ vệ, trang đinh và gia tướng của Sở gia.

Lần này, nhờ sự giúp đỡ của Sở Như Lai, toàn bộ người trong sơn trang này đều không thể chạy thoát dù là một người.

Khi Sở Hi Thanh ngưng thần cảm ứng tình hình bên ngoài, không khỏi phấn chấn tâm thần.

Giết người diệt khẩu, là vì phòng ngừa thân phận của hắn, và việc hắn học được Thần Ý Xúc Tử Đao bị tiết lộ.

Ngoài ra, còn dính đến ‘nghi thức’ thăng cấp của Tru Thiên Đao nữa.

Nghi thức của Tru Thiên Đao rất đơn giản, chọn lựa một mục tiêu, chém càng sạch sẽ càng tốt.

Mục tiêu càng lớn, độ hoàn thành càng cao, tương lai thăng cấp sẽ có càng nhiều lợi ích.

Tựa như Kiếm Tàng Phong và Sở Vân Vân, nghi thức của hắn họ có độ hoàn thành rất hoàn mỹ, điều này khiến cho Thiên quy đạo luật mà bọn họ nắm giữ mạnh mẽ dị thường!

Mà lúc này, bên phía ngoài viện đã không còn người sống.

Chỉ có mấy võ tu tứ phẩm đang gian nan giãy dụa, bỏ chạy tìm đường sống.

Nhưng bọn họ bị pháp thuật của La Hán Tông hạn chế, không thể trốn khỏi sơn trang, cũng không có khả năng sống sót.

Sở Hi Thanh biết trong đó có nhiều người vô tội.

Nhưng mà tranh đấu giữa hắn và Kinh Tây Sở thị và hoàng thất Đại Ninh, không cho phép lòng dạ mềm yếu.

Lúc này, trái tim của Long Dương trưởng công chúa đã lạnh lẽo.

“La Hán Tông! Ngươi là Tinh Thần Đại Pháp Sư – La Hán Tông!”

Vô cùng vô tận lạnh lẽo dâng lên trong trái tim Long Dương.

Sau đó, hai mắt nàng sáng ngời, giọng nói gấp gáp: “La Hán Tông, ta có thể cho ngươi tiền! Ta cho ngươi 300 vạn, không! Một ngàn vạn lượng vàng, chỉ cần ngươi cứu ta thoát vây! Ta chẳng những có thể cho ngươi một ngàn vạn lượng vàng, mà còn có thể xin thiên tử cho ngươi một chức quan, để ngươi làm ‘Hộ quốc chân nhân’!”

La Hán Tông liếc mắt nhìn nàng một cái, lại đứng tại chỗ không nhúc nhích, ánh mắt của hắn lạnh nhạt vô tình: “Xin lỗi, La mỗ làm việc tự có quy tắc, nếu ta đã nhận ủy thác của Đao Quân, thì sẽ không lấy tiền của Sở gia các ngươi.”

“Hai ngàn vạn!” Trong miệng Long Dương trưởng công chúa lại phun máu tươi, vai trái cũng túa máu.

Đó là trọng kiếm của Thiết Cuồng Nhân nện vào vai trái của nàng.

Long Dương trưởng công chúa nhờ Sở Thần Thông cứu viện đúng lúc, mới may mắn thoát khỏi một kiếm đứt tay này của Thiết Cuồng

Nhân.

Nàng chật vật tránh lui, ngậm lấy vài phần hi vọng cuối cùng nói: “La Hán Tông! Hôm nay ngươi liên thủ với tên nghiệp chướng này, giết dòng dõi hoàng thất! Nếu hoàng huynh của ta biết được, thiên hạ này sẽ không có chỗ cho ngươi dung thân!”

“Vậy sao?”

La Hán Tông khẽ lắc đầu.

Hắn nghĩ đến Vấn Thù Y, cũng nghĩ đến Tần Mộc Ca.

Còn cả vị Vô Cực Đao Quân ở trước mắt này nữa!

Giọng nói của hắn thản nhiên như không: “Hi vọng sau này hắn còn có sức lực để đối phó với La mỗ!”

La Hán Tông dự đoán, tình cảnh của vị thiên tử này sẽ rất gian nan!

Ầm!

Đó là âm thanh khi máu thịt toàn thân Long Dương trưởng công chúa nứt toác.

Tẩy Bích Thiên lại ra tay lần nữa, một quyền đánh nát tứ chi của Long Dương trưởng công chúa.

Mãi đến khi thân thể mất tứ chi của Long Dương trưởng công chúa rơi xuống đất, thì nàng mới phản ứng kịp.

Nàng nhất thời phát ra một tiếng gào thét đầy đau đớn.

Sở Thần Thông thì lại cứng đờ tại chỗ.

Máu thịt của Long Dương trưởng công chúa dính đầy mặt hắn, để toàn thân hắn sững sốt, cứng đờ tại chỗ.

Sở Hi Thanh thì lại giơ tay hút một cái, Vạn Tượng tinh bàn trong tay Sở Thần Thông lập tức bay đến trước người hắn.

Thứ này rời khỏi tay Sở Thần Thông thì đã hưng phấn mà rung động.

Khi linh trong tinh bàn hân hoan nhảy nhót, cấp tốc xoay tròn quanh người Sở Hi Thanh.

Đồng thời, nó dùng linh thức để giao lưu và thân mật với Sở Hi

Thanh.

Giống như một con mèo nhỏ cọ cọ mặt chủ nhân.

Sở Hi Thanh không khỏi nở nụ cười.

“Lão đầu!”

Trong mắt hắn hiện ra một tia dị thường, đồng thời đưa tay tiếp xúc với tinh bàn, nhẹ nhàng vuốt ve cái tinh bàn này.

Khoảnh khắc này, tinh bàn lập tức mở ra, một mảnh bầu trời và ngôi sao hiện lên, vô số chòm sao đối ứng với trên tinh không.

Sau đó lực lượng của những ngôi sao kia bắt đầu co rút và ngưng tụ lại, cuối cùng tụ thành một con cự thú đầu rồng thân sài, miệng ngậm chiến đao!

Đó chính là thần thú Nhai Tí!

Một trong những năng lực của Vạn Tượng tinh bàn này là mô phỏng các loại chân lý võ đạo.

Nó có thể mô phỏng ra Nhai Tí chân ý cực kỳ mạnh mẽ, khiến Nhai Tí chân ý của Sở Hi Thanh tăng lên tận ba tầng.

Đáng tiếc, đây chung quy chỉ là một thần khí cấp độ nhất phẩm thượng, vẫn kém hơn so với Huyết Nhai thần đao.

Giới hạn của nó chỉ là tầng 28, mà Huyết Nhai thần đao bây giờ đã là tầng 32!

Đây cũng là vì Sở Hi Thanh đã mất huyết mạch Vạn Tượng, không thể phát huy tất cả lực lượng của thần khí này.

Nhưng mà không sao, tương lai hắn còn cơ hội ngưng tụ huyết mạch.

Sau đó, Sở Hi Thanh hơi suy nghĩ một chút, làm cho Nhai Tí ở trên tinh bàn lập tức biến thành một trường đao màu đỏ ngòm.

Nó đại biểu vô số Thiên quy đạo luật, quanh thân tràn đầy lực lượng tru diệt khủng bố.

Sở Hi Thanh lựa chọn cường hóa ba tầng Tru Thiên đao ý!

Dùng thứ này cường hóa Nhai Tí đao ý đúng là có lời hơn, nhưng lực lượng thần phách của hắn bây giờ không chống đỡ nổi Nhai Tí đao ý tầng 24.

Chương 1587: Lấy răng trả răng (5)

Lúc này, các đồ án ngôi sao trên tinh bàn lại bắt đầu biến hóa.

Thứ này còn có thể cường hóa tất cả lực lượng huyết mạch có liên quan đến các ngôi sao, giới hạn cũng cao đến tầng 28.

Đáng tiếc là, long chi cửu tử và nhân đều được không được Cự thần cổ đại dung thứ.

Từ viễn cổ đến nay, không có một con Nhai Tí nào có thể đưa lực lượng của nó phóng lên trời cao.

Sở Hi Thanh cuối cùng lựa chọn La Hầu, cường hóa huyết mạch La Hầu lên cấp 15!

Theo ngôi sao tượng trưng cho La Hầu được đưa đến vị trí trung tâm của tinh bàn.

Sở Hi Thanh cảm giác được huyết mạch La Hầu của mình đang lớn mạnh.

Huyết mạch La Hầu cấp 15, cũng có thể thức tỉnh một năng lực thiên phú.

Hai mắt Sở Hi Thanh sáng ngời, sau đó lại lắc đầu.

Dù sao cũng là ngoại lực tăng lên, hắn muốn sử dụng năng lực này thì phải trả giá khá đắt, so sánh ra thì không có lời.

Ngoài ra, Vạn Tượng tinh bàn còn có một năng lực nữa.

Nó có thể trợ giúp người tu hành Tiên Thiên Tinh Tú công, cũng có thể giúp người nghiên cứu Vạn Tượng kiếm ý, còn có thể ngưng tụ một tầng ‘Tinh Thần thần cương’ để phòng ngự.

Nó còn có thể giúp Sở Hi Thanh sử dụng năng lực Tinh Biến của huyết mạch La Hầu nhanh hơn, na di qua lại trong hư không dễ dàng hơn, còn có thể gia tăng khoảng cách na di, ngoài ra sẽ không bị lạc đường trong hư không vô ngần.

Những năng lực này đều vô cùng thần kỳ, đều có ích với Sở Hi Thanh.

Ngoại cương của hắn. . . lại tăng thêm một tầng. . .

Sở Hi Thanh nhấc tay lên, thu Vạn Tượng tinh bàn vào trong tay áo, sau đó lại liếc mắt nhìn Sở Thần Thông ở phía trước.

Lúc này, Sở Thần Thông cũng đã hoàn hồn, mắt của hắn đã hiện ra màu đỏ tươi, trong ngực sinh ra vô cùng vô tận tuyệt vọng, cũng sinh ra lệ khí vô tận.

Hắn cầm trường kiếm trong tay, lao thẳng về phía Sở Hi Thanh, điên cuồng hét lên: “Chết cho ta!”

Ầm!

Vẫn là một quyền của Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên, đánh nổ toàn bộ tứ chi của Sở Thần Thông!

Thân thể Sở Thần Thông rơi xuống mặt đất, sau đó hai mắt tối sầm, hoàn toàn bất tỉnh nhân sự.

. . .

Khi Sở Thần Thông tỉnh lại lần nữa, hắn phát hiện mình đang nằm trong một cái quan tài.

Bốn phía đều là vách đá ‘Bí Văn vân thạch’ nặng nề và dày cộm, hình thành một cái hố lớn sâu đến mười trượng.

Sở Thần Thông lập tức cả kinh, ra sức muốn giãy dụa, nhưng lại phát hiện mình không động đậy được, chân nguyên và sức lực trong cơ thể đều biến mất sạch.

Lúc này, hắn thậm chí còn khó có thể nhấc mí mắt lên.

Là một loại kích độc và Trấn Nguyên Đinh!

Lúc này, tận hơn 100 cây Trấn Nguyên Đinh đã đóng vào cơ thể hắn, ngoài ra còn có một loại độc tố cực kỳ mạnh mẽ đang ăn mòn nguyên thần, chân nguyên và máu thịt của hắn.

Trái tim Sở Thần Thông lạnh lẽo, hắn đã đoán được Sở Hi Thanh muốn làm gì.

Người này. . .sao hắn dám?

“Ngươi cái tên con hoang tạp chủng này, ta xxx tổ tiên ngươi. . .”

Hắn muốn chửi ầm lên, nhưng lại phát hiện mình không thể phát ra tiếng nói.

Nhưng Sở Thần Thông lại nghe thấy mẫu thân Long Dương trưởng công chúa của mình nói chuyện: "Ngươi cái tên điên này, ngươi muốn chôn sống chúng ta?"

Sở Thần Thông không nhìn thấy Long Dương trưởng công chúa, nhưng hắn suy đoán mẫu thân mình cũng đang nằm trong một cái quan tài khác.

Sau đó, Sở Thần Thông nhìn thấy bóng người của Sở Hi Thanh ở miệng hố.

"Ai bảo ta tu luyện Nhai Tí Đao chứ?"

Mặt Sở Hi Thanh lạnh lẽo như băng muôn đời không tan, lạnh lùng vô tình nhìn xuống hai chiếc quan tài bên dưới: "Trừng mắt tất báo, tự nhiên là ăn miếng trả miếng, lấy răng trả răng!"

Khuôn mặt Long Dương trưởng công chúa đã vặn vẹo, một luồng sợ hãi đến cực điểm đã gặm nhấm trái tim nàng.

"Ta là bá mẫu của ngươi! Ngươi đây là giết người thân!"

Giọng nói của nàng đang run rẩy.

Có lẽ nàng cũng biết mình không thể thuyết phục Sở Hi Thanh, nàng bắt đầu cuồng loạn: "Hoàng huynh của ta sẽ không bỏ qua cho ngươi! Sở Tranh, ngươi chết chắc rồi, chết chắc rồi! Như Lai nhất định sẽ làm thịt ngươi. . ."

Sở Hi Thanh thấy buồn cười.

Hắn ngẩng đầu nhìn trăng sáng ở trên cao, nhớ đến từng khuôn mặt mình nhìn thấy trong ngày bị đưa vào quan tài.

"Hôm đó, ta cũng tuyệt vọng như các ngươi vậy!"

Hắn phẩy tay áo: "Phong quan đi! Yên tâm, không lâu sau, Sở Như Lai cũng sẽ đến đón ngươi."

Lúc này, Tẩy Bích Thiên đang ở trong hầm mộ, hắn đi đến trước quan tài bên phải, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Long Dương trưởng công chúa đang điên cuồng mắng chửi một chút.

Nữ tử này còn có thể nói chuyện, chứng tỏ nàng đang đối kháng với 'Thần độc' mà thiếu chủ tinh luyện ra, còn có thể thừa một chút sức lực để nói chuyện.

Thần độc kia tự nhiên mạnh mẽ, nhưng thiếu chủ chỉ lấy được một chút.

Tẩy Bích Thiên lại thản nhiên đóng thêm mấy chục cây Trấn Nguyên Đinh lên người Long Dương trưởng công chúa, lại lấy ra một phù lục màu tím bầm, niêm phong miệng của Long Dương trưởng công chúa, lúc này mới cười gằn một tiếng: “Tuân lệnh thiếu chủ, phong quan!”

Tám vị võ tu tứ phẩm ở phía sau hắn lập tức giơ hai cái nắp quan tài dày cộm lên, rồi đặt lên trên quan tài.

Sở Thần Thông chỉ thấy phía trước là một màu đen kịt, sau đó liền nghe thấy những tiếng gõ nặng nề.

Đó là người bên ngoài đang đóng Trấn Hồn Đinh!

Lúc này, hai mắt Sở Thần Thông đã là một mảnh tro tàn, những tiếng ‘leng keng’ kia, lại như đang đóng vào trái tim của hắn!

Chương 1588: Hòa vào

Lúc đêm khuya, toàn bộ biệt việt Sở gia ở Tây Sơn đều là đèn đuốc sáng choang, hơn vạn cấm quân ở chung quanh vây kín sơn trang đến nước chảy không lọt.

Khi Sở Như Lai dẫn tất cả quan viên Hình bộ đến đây, hai tay trong tay áo đã và đang run rẩy.

Trên mặt Sở Như Lai nhìn như không biểu cảm.

Nhưng mà khiếp sợ đến cực hạn, lửa giận vô tận, bi thương khó diễn tả thành lời, và ngột ngạt uất hận, tất cả đều đang ấp ủ trong lòng hắn, đốt cháy trái tim hắn.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy thi thể nằm đầy đất, cổ họng Sở Như Lai lại càng ngọt, trong miệng tuôn ra rất nhiều máu tươi.

Hắn cưỡng ép nuốt xuống, sau đó ngự không bay vào nội viện, nhìn mảnh đất tàn tạ bên dưới.

“Trưởng công chúa và Thần Thông đâu? Có tìm thấy manh mối gì không? Là kẻ nào gây ra?”

Nơi này đã có Thiên nha Cẩm y vệ và cao thủ đại nội thăm dò hiện trường.

Thiên nha Cẩm y vệ quanh năm đều có nhân mã trú đóng ở Hoàng

Lâm uyển, dùng để bảo vệ nơi đó.

Là do trụ sở ở gần đây, bọn họ không chỉ là người phát hiện dị thường, mà còn là người đầu tiên chạy đến đây.

Chỉ huy sứ Thiên nha Cẩm y vệ Tiếu Hồng Trần thậm chí còn đến trước Sở Như Lai.

Sắc mặt hắn ngưng trọng, chắp tay về phía Sở Như Lai: “Đến giờ vẫn chưa tìm được tung tích của trưởng công chúa và lệnh công tử, ba vị thuật sư nhị phẩm đóng giữ ở Hoàng Lâm uyển đang tìm bí pháp để truy tìm tung tích của trưởng công chúa.”

“Nàng hẳn là còn sống, nhưng không thể khóa chặt vị trí, chỉ có thể suy đoán vị vị của trưởng công chúa bị ngăn cách bởi một trận pháp mạnh mẽ. Bọn họ đã không thể làm gì hơn, Sở huynh, ngươi có thể mời quốc sư thử một lần. Còn manh mối. . .”

Tiếu Hồng Trần quét mắt nhìn bốn phía: “Chuyện xảy ra được một canh giờ rồi, chắc hẳn là do đám dư nghiệt của trưởng phòng Sở gia các ngươi gây nên, bọn họ không hề che dấu vết tích, có vài người là bị Bách Bộ Thần Quyền đánh chết.”

“Dấu vết bên trong nội viện thì lại bị xóa sạch, toàn bộ mặt đất đều bị cày một lần, tất cả kiến trúc và tòa Vọng Tinh đài này đều bị Tẩy Bích Thiên cày nát, không còn chút dấu vết nào, cũng không có bất kỳ võ ý nào.”

“Mục đích có thể là che giấu thân phận, chỉ bằng hai người Thần Quyền Phán Quan - Tẩy Bích Thiên và Thiết Diện Phán Quan – La Dương là không thể làm được chuyện này. Hoặc cũng có thể là để che đậy thuật sư của chúng ta cảm ứng và truy tung, sợ chúng ta tìm được tung tích của trưởng công chúa và lệnh công tử.”

Tiếu Hồng Trần nói đến đây, lại nhìn Sở Như Lai với vẻ đồng tình.

Hắn muốn nói thị lang đại nhân xin bớt đau buồn, nhưng vẫn nhịn xuống.

Tuy rằng hắn cho rằng hai mẹ con kia chắc chắn phải chết, nhưng dù sao bây giờ vẫn là trạng thái sinh tử chưa biết.

Trái tim Sở Như Lai lại chìm vào đáy vực.

Hắn không chịu tin hết lời nói của Tiếu Hồng Trần, bắt đầu lục soát từng tấc đất một, nỗ lực tìm kiếm manh mối hữu dụng.

Những người kia mất nhiều công sức như vậy để xóa bỏ dấu vết nơi này, nhất định là phải có nguyên do!

Thật ra Sở Như Lai và trưởng công chúa đã ở riêng nhiều năm, thời gian qua cũng có rất nhiều bất đồng.

Hắn cũng rất thất vọng với trưởng tử Sở Thần Thông, thường xuyên mắng là 'nghiệp chướng', khi cáu giận thì chỉ hận không thể nhét tên này trở về bụng mẹ.

Song khi Sở Như Lai biết tin tức chẳng lành này, toàn thân vẫn bị lo lắng và đau buồn bao phủ.

Hắn suýt nữa thì mất ý thức tại chỗ, công pháp cũng gần như sụp đổ.

Dù như thế nào, Sở Như Lai cũng muốn tìm hai mẹ con bọn họ về, hoặc là báo thù cho bọn họ.

Bây giờ hắn chỉ hận mình hai năm trước đã không thể vận dụng càng nhiều lực lượng hơn, để cho đám súc sinh kia trốn thoát, chôn xuống mối họa như bây giờ.

Tiếu Hồng Trần không để ý lắm, mặc kệ Sở Như Lai muốn làm gì thì làm.

Hắn chắp tay sau lưng: "Ta đã lệnh cho toàn bộ Thiên nha Cẩm y vệ, lục sát tung tích của dư nghiệt Sơ gia trong phạm vi kinh thành, lại bảo thuật sư quan sát tất cả phi thuyền và độn quang. Địa nha Cẩm y vệ và đại nội Trực điện giám cũng đã theo vào, chỉ cần bọn họ còn ở hai châu Hà Lạc, nhất định là chắp cánh khó thoát."

"Lục phiến môn cũng sẽ dốc toàn lực truy bắt."

Tiếng nói lạnh lẽo này truyền vào từ bên ngoài sân.

Tiếu Hồng Trần liếc mắt nhìn sang, phát hiện đó chính là người khống chế Lục phiến môn bây giờ, Bắc Thần Thần Hầu – Bắc Thần Giáo Khu.

Nhưng vị Bắc Thần Thần Hầu này lại rơi phía sau hai người khác.

Con ngươi Tiếu Hồng Trần se lại, cùng quỳ xuống với đám quan lại và Cẩm y vệ chung quanh: "Chúng thần tham kiến bệ hạ!"

Người đến chính là đương kim thiên tử Kiến Nguyên đế, còn có quốc sư Thuật Định Sơn Hà – Vũ Côn Luân.

"Bệ hạ!"

Sở Như Lai cố nén đau buồn, quỳ xuống hành lễ với Kiến Nguyên đế.

Thần khẩn cầu quốc sư đại nhân thi pháp, trợ thần tìm kiếm mẹ con Long Dương."

Vẻ mặt Kiến Nguyên đế cũng vừa kinh vừa sợ, viền mắt cũng ửng đỏ.

Tuy nói đế vương đều là người cô đơn, tình thân lạnh nhạt.

Nhưng Long Dương trưởng công chúa chung quy vẫn là muội muội cùng mẹ với hắn, hắn cũng nhìn Long Dương lớn lên.

Kiến Nguyên đế càng tức giận hơn là, đám nghịch tặc này lại dám ra tay với Long Dương ở gần kinh thành, không coi uy nghiêm của thiên tử ra gì, khiêu khích quyền uy của hoàng gia.

Chương 1589: Hòa vào (2)

"Ái khanh không cần như vậy!"

Kiến Nguyên đế phất tay ra hiệu, để Sở Như Lai đứng lên: "Long Dương cũng là muội muội của trẫm, trẫm tự nhiên sẽ dùng tất cả khả năng để đưa nàng bình an trở về. Thật ra quốc sư vừa mới dùng máu của Long Dương để truy tìm, đã cảm ứng được tung tích của nàng."

Mặt Quốc sư Vũ Côn Luân lại trầm như sắt: "Ta chỉ có thể cảm ứng được vị trí của Long Dương ở phía đông, cách kinh thành ít nhất mười hai ngàn dặm, nhưng không thể tìm được vị trí cụ thể. Vị trí của Long Dương chẳng những có trận pháp mạnh mẽ, mà còn có một thuật sư vô cùng cao siêu che đậy thiên cơ, nhiễu loạn tinh tượng."

Tiếu Hồng Trần suy tư, nghĩ thầm lời này của quốc sư đã tiết lộ rất nhiều tin tức.

Đầu tiên, trong tay những người này có một pháp khí phi hành cực kỳ mạnh mẽ, chỉ một canh giờ mà đã qua lại mười hai ngàn dặm.

Tiếp theo là vị trí của Long Dương.

Một trận pháp có thể làm cho quốc sư không thể làm gì, nhất định cần một tòa linh mạch loại lớn cung cấp linh khí.

Thế gian này rất nhiều linh mạch loại lớn, nhiều không kể xiết. Phía đông kinh thành không có một vạn thì cũng có tám ngàn nơi như vậy.

Nhưng chỉ cần bọn họ muốn tìm, thì vẫn có thể tìm được.

Cuối cùng là vị thuật sư kia. . .

Thế gian này, thuật sư có thể tranh đấu với Thuật Định Sơn Hà - Vũ Côn Luân, tuyệt đối không vượt quá mười đầu ngón tay.

“Ta đến nơi này là vì muốn tìm hiểu vết tích trong thời gian.”

Vũ Côn Luân ngự không đến vị trí trung ương nội viện.

Nơi này vốn có một tòa Vọng Tinh đài cao ba trượng, lúc này đã bị người san bằng, chỉ còn lại một đống đất.

“Vạn vật vạn sự trên thế gian, đều có vết tích ở dòng sông thời gian. Ta có thể thi triển pháp thuật nhất phẩm Tố Lưu Truy Nguyên để nghịch dòng tìm hiểu, xem xét việc từng phát sinh ở đây. Nhưng ta khuyên chư vị không nên ôm quá nhiều hi vọng, thuật sư của đối phương rất cao siêu, nhất định sẽ ra sức quấy rầy.”

Hắn đưa tay nắm một cái pháp ấn, lập tức có một đoàn linh quang bay quanh thân Vũ Côn Luân.

Cùng lúc đó, một tròng mắt cực lớn thành hình ở trên đỉnh đầu Vũ Côn Luân.

Đây là pháp Thiên Cương ‘Cách Viên Động Kiến’!

Có thể nhìn thấu tốt cả, ngồi thấy thập phương, trên trời dưới đất, không gì không biết, lục hợp bát hoang, quỷ thần ma quái, không gì không rõ.

Vũ Côn Luân không chỉ thi triển Tố Lưu Truy Nguyên để nghịch chuyển thời gian.

Mà còn dùng Cách Viên Động Kiến để nhìn về quá khứ.

Chỉ là một cái chớp mắt tiếp theo, Vũ Côn Luân hơi nhướng mày, trong mi tâm của hắn thế mà lại tràn ra một vết thương to bằng máu tay, còn tràn ra một vết máu.

Sau đó, hắn sững sờ nhìn trước mắt, sắc mặt âm trầm như nước.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Kiến Nguyên đế lấy làm kinh hãi, nhìn vết thương trên trán Vũ Côn Luân: “Quốc sư bị pháp thuật phản phệ? Là thuật sư kia?”

Hung thủ rốt cuộc là người phương nào, lại có thể để Vũ Côn Luân cũng bị phản phệ?

“Không chỉ là như vậy!”

Vũ Côn Luân nhíu chặt lông mày, quay đầu nhìn nhau với Kiến Nguyên đế: “Hung thủ này có lai lịch bất phàm, có mấy vị cao thủ cực kỳ mạnh mẽ trấn áp khí vận cho hắn. Ta còn nhận biết được một luồng lực lượng đàn hồi rất lớn ở hạ du dòng sông thời gian. Người này. . .”

Giọng nói hắn chợt thay đổi, biến thành hơi kinh ngạc và nghi ngờ: “Hoặc là tương lai sẽ trở thành một nhân vật cực kỳ đáng sợ, rất có thể là một nhân vật ‘Gần Thần’.”

Hạ du dòng sông thời gian, chính là ‘tương lai’.

Tương lai biến hóa vô cùng, không thể xác định.

Người này có thể ở hạ du dòng sông thời gian mà chống lại lực lượng pháp thuật của hắn.

Chứng tỏ người này cũng có ‘khí vận’ và ‘mệnh cách’ cực kỳ mạnh mẽ, ngưng tụ được ‘thế’ cực kỳ kinh khủng.

Nói vậy, người này đã trưởng thành đến độ cao nhất định, cánh chim đã cứng, khả năng trở thành một tồn tại ‘Gần Thần’ là rất cao.

Trừ phi giờ phút này có người ngăn cản hoặc giết chết người này, bằng không hắn chắc chắn có một vị trí ở hạ du dòng sông thời gian.

Tiếu Hồng Trần không khỏi híp mắt lại.

Hắn nghĩ đến đầu tiên là vị Vô Cực Đao Quân kia!

Nếu nói thế gian này, có người nào có hi vọng trở thành một tồn tại như vậy nhất, thì Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh nhất định là một trong số đó.

Sau đó, Tiếu Hồng Trần lại hơi lắc đầu, nghĩ thầm không đúng.

Tu vị của Sở Hi Thanh chỉ là ngũ phẩm, hắn còn bị thế lực khắp nơi và một số thần linh và Siêu Phẩm mơ ước, lúc nào cũng có thể bỏ mình.

Khí vận và mệnh cách của người này sẽ không vững chắc như vậy, vững chắc đến mức có thể ảnh hưởng đến hạ du dòng sông thời gian.

“Tra!”

Sắc mặt Kiến Nguyên đế rất nghiêm túc, hắn nắm chặt song quyền trong tay áo: “Lệnh Cẩm y vệ, Trực điện giám, Lục phiến môn, Luận Võ lâu, tất cả quan lại địa phương, cấm quân, châu quân, cần phải điều động tất cả lực lượng để lục soát mười hai ngàn dặm phía đông kinh thành, nhất định phải tìm được tung tích của mẹ con Long Dương và đám nghịch tặc kia trong thời gian ngắn nhất.”

“Còn nữa, điều tra tung tích của tất cả cao thủ có hi vọng lên đến ‘Gần Thần’, ta muốn biết tối nay bọn họ ở nơi này, tiếp xúc với người nào, nói chuyện gì! Ưu tiên cao thủ của các tông phái kia.”

Hắn đã ý thức được nguy cơ từ trong lời nói của quốc sư.

Đây là một tồn tại ‘Gần Thần’ trong tương lai!

Nếu người này dám ra tay với Long Dương, vậy nhất định là kẻ địch của triều đình Đại Ninh!

Chương 1590: Hòa vào (3)

Khi toàn bộ kinh thành đều chấn động trước vụ thảm án của mẹ con Long Dương trưởng công chúa.

Sở Hi Thanh đang ở 700 phía tây thành Vọng An, ngưng thần nghiên cứu và cảm ngộ.

Khi chôn Long Dương và Sở Thần Thông, Sở Hi Thanh cũng cảm giác được một nguồn sức mạnh từ cõi u manh đang hô ứng và cộng hưởng với hắn.

Đó chính là thiên quy Nhai Tí tồn tại trong thiên địa, phát ra từ nơi căn nguyên của thế giới.

Đó là nhiều loại Thiên quy đạo luật kết hợp lại, bao quát Kính Thiên, Canh Kim, Báo Ứng, Phản Thiên.

Sở Hi Thanh không chỉ cảm ứng được chính mình càng phù hợp với những Thiên quy đạo luật này, mà còn có thể điều động sức mạnh của chúng thêm một bước.

Hắn còn có thể dòm ngó áo nghĩa của thiên quy Nhai Tí thêm một bước.

Võ tu và thuật tu muốn đột phá Siêu Phẩm, vậy phải dung nhập bản thân vào một cái Thiên quy đạo luật, người và đạo hợp lại, có thể điều hành nhiều sức mạnh hơn từ trong thiên quy tương ứng.

Quá trình này gọi là 'Học thiên địa'.

Đây chính là ảo diệu của 'nghi thức thiên địa'.

Nghi thức của võ tu chính là một quá trình lĩnh ngộ và thực tiễn.

Trong quá trình này, bọn họ xác minh và quán triệt đạo tâm và ý chí của bản thân.

Cùng lúc đó, 'nghi thức' còn giúp bọn họ hòa vào thiên quy thêm một bước.

Võ tu cao phẩm, sức chiến đấu chênh lệch ở chỗ tu vị, võ ý, lực lượng huyết mạch, ngoài ra còn có 'nghi thức '.

Vì vậy, dù tu luyện cùng một loại võ đạo, lực lượng huyết mạch tương tự, tu vị tương tự, võ ý tương tự, nhưng sức chiến đấu của bọn họ cũng sẽ có khác nhau.

Cái này đều cùng một nhịp thở với 'nghi thức thiên địa' của bọn họ.

Nghi thức quyết định trình độ hòa vào thiên quy của bọn họ, còn quyết định bọn họ có thể điều động bao nhiêu lực lượng của thiên quy.

Kiếm Tàng Phong và Phong Tam Bình chậm chạp không chịu thăng cấp, chính là vì muốn cường hóa căn cơ.

Cái 'Căn cơ' này, chính là trình độ phù hợp với Thiên quy đạo luật.

Cái này quyết định bọn họ có thể hoàn thành 'Thiên nhân đồng luật' hay không, có thể đánh vỡ giới hạn người và thần hay không.

Lại có thể đi đến cấp độ 'thiên nhân hợp nhất' hay không, trở thành thần linh đại biểu cho thiên quy, từ đây vui buồn có nhau với Thiên quy đạo luật.

Ngày xưa, sau khi Huyết Nhai Đao Quân quật khởi, thiên quy Nhai Tí trong thiên địa đã được cường hóa rất nhiều.

Dù hắn chưa đến Siêu Phẩm, nhưng bản thân lại là người phát ngôn của thiên quy Nhai Tí.

Độ mạnh yếu của Huyết Nhai Đao Quân, cũng quyết định độ mạnh yếu của thiên quy Nhai Tí.

Sau đó chính là ‘cùng đạo hợp chân’, chân chính kết hợp bản thân với Thiên quy đạo luật, cũng hoàn toàn chưởng khống nó.

Sở Hi Thanh vững cảm ứng Thiên quy đạo luật trong cõi u minh, vừa đối chiếu với những miêu tả ở trong kinh thư.

Hắn cảm giác độ phù hợp của mình với thiên quy Nhai Tí đã không kém hơn các võ tu nhị phẩm tam phẩm kia.

Đây một là do hắn hoàn thành ‘nghi thức’ tương đối hoàn mỹ, thứ hai là vì huyết mạch bản thân.

Hắn có Nhai Tí chân huyết, tự nhiên phù hợp với đầu Thiên quy đạo luật này.

Nói đến huyết mạch, huyết mạch Nhai Tí của hắn cũng vì lần báo thù này mà sôi trào, hoan hô nhảy nhót.

Vốn cần ba tháng nữa mới có thể trở thành Nhai Tí chân huyết, nhưng bây giờ chỉ cần một tháng.

Ngoài ra, thiên quy Tru Thiên lại không có quá nhiều biến hóa.

Đây chắc hẳn là vì mẹ con Long Dương còn bị niêm phong trong quan tài, chứ chưa chết hẳn.

Khi Sở Hi Thanh cảm ứng được Thần Quyền Phán Quan - Tẩy Bích Thiên đi đến gần, liền kết thúc minh tưởng, mở mắt ra.

“Tình hình thế nào?”

“Giống như thiếu chủ dự đoán.”

Tẩy Bích Thiên chắp tay cười nói: “Cẩm y vệ, Lục phiến môn và đại nội Trực điện giám đều dốc toàn lực. Ngay vừa rồi, có ít nhất 1500 chiếc phi thuyền bay về phía đông.”

“Lúc này đừng nói là lăng Bá Võ Vương, mà đám cao thủ ở Hoàng Lâm uyển cũng bị cẩu hoàng đế rút sạch, vùng ngoại ô thành Vọng An cực kỳ trống trải. Ngoài ra, ta còn thu được tin tức, bản thân cẩu hoàng đế cũng đã chạy đến quận Hứa ở Lạc Châu!”

Con ngươi của hắn hiện ra một vệt tinh mang: “Thuộc hạ cho rằng, bây giờ chính là thời cơ để ra tay, bọn họ tuyệt đối không ngờ thiếu chủ sẽ chạy trở về, giết một cái hồi mã thương.”

Sở Hi Thanh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Hắn có thể cảm ứng được những đạo lưu quang lóe lên trên tầng mây thứ hai và thứ ba.

Nhìn qua như là sao băng, nhưng thật ra là phi thuyền của triều đình.

Chúng đều có thể gánh chịu hơn ba trăm người, có thể phi hành ba vạn dặm một ngày.

Sở Hi Thanh không hề trả lời, hắn quay đầu hỏi La Hán Tông: “La tiên sinh, khả năng bọn họ tìm được đôi mẹ con kia là bao nhiêu?”

Lần này thực sự là một lần mạo hiểm.

Hắn vốn chuẩn bị một ít thần độc ở trong cơ thể Sở Vân Vân, khiến cho mẹ con Long Dương sẽ tử vong trong vòng một canh giờ sau khi vào quan.

Lúc trước, Sở Tranh cũng khổ sở giãy dụa một canh giờ sau đó mới chết.

Nhưng bởi vì tạm thời có biến, Sở Hi Thanh đành phải thay đổi kế hoạch.

Vì hành động tiếp theo, Sở Hi Thanh đã giảm lượng độc xuống.

Đây là để mẹ con Long Dương sống thêm một quãng thời gian.

Điều này có thể hấp dẫn sự chú ý của Kiến Nguyên đế và triều đình, nhưng cũng sẽ tăng cường khả năng mẹ con Long Dương được giải cứu.

Chương 1591: Sở Phượng Ca Điên Đảo âm Dương

“Nhỏ bé không đáng kể, nhỏ bé đến mức không thể tính.”

La Hán Tông mở mắt ra nhìn Sở Hi Thanh, trong con ngươi hiện ra một chút sóng to gió lớn.

Hắn có thể cảm ứng được rõ ràng đạo vận đang vờn quanh cơ thể Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh không sử dụng chân lý võ đạo, lại có từng tia từng tia lực lượng thiên quy quanh quẩn quanh người hắn.

La Hán Tông tựa như nhìn thấy một con cự thù đầu rồng thân sài, miệng ngậm chiến đao đang chiếm giữ đỉnh đầu của Sở Hi Thanh, thần thái lạnh lùng nhìn xuống nhân gian.

Vô Cực Đao Quân hoàn thành ‘nghi thức’ xong, đã trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Thiên quy Nhai Tí của hắn, đã vượt xa lúc trước!

La Hán Tông thu hồi tâm tư, dùng giọng nói chém đinh chặt sắt: “Địa điểm mai táng cực kỳ bí mật, nằm ngoài dự đoán của mọi người. Trong vòng ba ngày, khả năng bị tìm thấy là chưa đến một phần mười, bây giờ có thêm pháp thuật của ta che đậy, bọn họ tuyệt đối không thể tìm được mẹ con Long Dương.”

Tẩy Bích Thiên nghe vậy, khóe môi không khỏi vểnh lên.

Tìm kiếm nơi mai táng bí mật, đây chính là nhiệm vụ Sở Hi Thanh giao cho hắn.

Hắn cũng vì chuyện này mà tốn rất nhiều công sức.

“Vậy thì lại chờ một chút.”

Sở Hi Thanh cười khẽ một tiếng: “Không phải vẫn còn người bay trên trời sao? Chứng tỏ bọn họ vẫn chưa đi hết. Thời gian còn sớm, không cần nóng vội.”

Hóa thân của hắn ở quận Tú Thủy có thể duy trì hai ngày, bây giờ mới chỉ qua năm canh giờ.

Sở Hi Thanh lập tức đưa mắt nhìn về phía ‘Vạn Tượng tinh bàn’ ở trước người.

“Trước đó, cứ tìm đồ vật cha ta để lại đi.”

Lão cha tiện nghi Sở Phượng Ca của hắn từng dặn dò Tẩy Bích Thiên và La Dương, hắn đã giấu của cải của Sở gia ở một nơi nào đó gần thành Vọng An.

Vị trí cụ thể thì phải chờ đến lúc rạng sáng, dùng Vạn Tượng tinh bàn nghênh đón ánh mặt trời đầu tiên mới biết được.

Sở Hi Thanh vô cùng mong chờ, Kinh Tây Sở thị là một thế gia ba ngàn năm, trở thành môn phiệt hơn ngàn năm, của cải tích trữ không phải chuyện nhỏ.

Sở Hi Thanh lại chưa phát hiện ra, vẻ mặt của Tẩy Bích Thiên bây giờ rất cổ quái.

. . .

Khi trời lờ mờ sáng, Phong Liên Thành cũng đã chạy đến phía nam quận Nghiễm Lăng.

Hắn bay trên trời, sau đó hạ xuống một tòa trạch viện có quy mô rất lớn. Tòa trạch viện này có diện tích hơn trăm mẫu, trước sau tám cửa ra vào, rường cột chạm trổ, cực kỳ khí thế.

Cửa viện này được canh gác nghiêm ngặt, mười mấy tên gia đinh và hộ vệ trông coi đều không kém hơn thất phẩm.

Bọn họ nhìn thấy Phong Liên Thành thì đè binh khí trong tay, hiện ra vẻ cảnh giác và đề phòng.

Phong Liên Thành thì lại ngước mắt nhìn bảng hiệu ở trên cửa.

Khi hai chữ 'Phan phủ' đập vào mắt, Phong Liên Thành liền biết mình không đi nhầm chỗ.

Một cái chớp mắt tiếp theo, cánh cổng kiên cố kia đã nổ ầm ầm, mảnh vỡ bắn tung tóe.

Đám hộ vệ kia nhất thời vừa kinh vừa sợ.

"To gan!"

"Tặc tử phương nào dám làm càn ở trước Phan phủ?"

"Giết hắn!"

"Người đâu, có thích khách!"

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, những người này đều quỳ xuống mặt đất, miệng phun máu tươi.

Không chỉ bọn họ, mà ngay cả những gia tướng và hộ vệ ở bên trong viện cũng cảm thấy nguyên thần của mình như bị búa tạ nện vào, miệng mũi chảy máu.

Võ ý khổng lồ của Phong Liên Thành bao trùm toàn bộ nơi này, không buông tha một góc nào.

Lúc này, trận pháp bên trong cũng bị kích phát, đối kháng với võ ý của Phong Liên Thành.

Phòng ngự ở nơi này, còn mạnh hơn đại trạch Sở gia ở trấn Tây Sơn nhiều lắm.

Phong Liên Thành vẫn thong dong tự nhiên, cất bước đi vào trong Phan phủ.

Võ ý của hắn ngưng tụ, vô cùng vô tận khí canh kim ngưng tụ thành một thanh kiếm khổng lồ ở trên bầu trời, mũi kiếm hướng xuống dưới, ép thẳng xuống nơi này.

Ngay khi Phong Liên Thành đi được trăm bước, hắn cảm ứng được một luồng khí thế mạnh mẽ đánh về phía mình.

Phong Liên Thành nhất thời nhướng mày elen, đoán được người này chính là gia chủ Phan gia, Phan Nguyên Hóa, cũng là một trong mấy vị võ tu tam phẩm của Đông Châu.

Nhưng tu vị tam phẩm của người này đều bắt nguồn từ di trạch của tiền bối Phan gia, không phải thăng cấp như bình thường.

Căn cơ của Phan Nguyên Hóa rất yếu đuối.

Con Thiên Nguyên Lưu Tinh Kiếm của người này, thì đúng là một môn kiếm pháp không tầm thường, nhưng ở trong tay người này thì lại như cứt chó.

Cheng!

Hai đạo ánh kiếm một vàng một đỏ lập tức giao kích, vô số kiếm khí bắn ra bốn phương tám hướng, khiến cho tường viện và kiến trúc quanh đây sụp đổ.

Phan Nguyên Hóa rên lên một tiếng, rút lui hơn hai mươi trượng mới đứng vững, sau đó dùng ánh mắt căng thẳng và kiêng kỵ để nhìn nam tử xông vào Phan phủ kia.

Mà lúc này, vai phải của hắn đã có thêm một vết máu chói mắt! Bề sâu chừng ba tấc, đánh thẳng vào vai, gần như chém đứt một cánh tay của hắn.

Nếu vừa rồi không có trận pháp hỗ trợ, thì đừng nói là cánh tay này, mà ngay cả mạng của hắn cũng mất rồi.

“Ngươi là người phương nào?”

Phong Liên Thành vừa nói câu này, tâm thần liền hơi động, con ngươi trợn to: “Ngươi là khách khanh hộ pháp của Thiết Kỳ Bang,

Phong Liên Thành!”

Trước đây không lâu, Phan Nguyên Hóa đã gặp người này ở đại điển hương đường kia.

Chương 1592: Sở Phượng Ca Điên Đảo âm Dương (2)

“Chính là Phong mỗ, lúc này mới mấy ngày không gặp, Phan đà chủ đã không nhận ra Phong mỗ rồi sao?”

Phong Liên Thành cười lạnh một tiếng, quơ quơ một cái lệnh bài ở trước mặt Phan Nguyên Hóa: “Phong mỗ phụng lệnh Kỳ chủ, tạm thời gia nhập Hình đường, đến đây để xử lý ngũ tử và thất tử (con trai thứ năm và bảy) của Phan gia, hai người này ức hiếp bang chúng, làm hại địa phương, không coi bang quy ra gì, nên nhận trừng phạt. Còn nữa, Phan gia các ngươi cũng nên nộp tiền lên trên rồi.”

Sắc mặt Phan Nguyên Hóa nhất thời thay đổi, chắp tay nói: “Nộp tiền thì dễ bàn, Phan mỗ sẽ chuẩn bị ngay, chắc chắn sẽ không thiếu. Còn hai tên nghiệt tử nhà ta đều không có nhà, vẫn ở bên ngoài không về.”

Lúc này, có mấy tên thông minh ở sau lưng hắn đều chạy về phía hậu viện, có ý đồ thông báo cho hai vị thiếu chủ.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, Phong Liên Thành giơ tay trảo một cái về phía trước, thế mà hai bóng người ở sân sau lại bị vồ đến trước người hắn.

“Việc này không cần làm phiền các hạ.”

Phong Liên Thành tay đè trường kiếm, vênh váo đi vào đại sảnh: “Chuyện tiền nong, tự có phòng thu chi của Nội Vụ đường đến bàn luận với các ngươi. Ta khuyên các ngươi đừng giở trò gì, cũng đừng nghĩ ẩn giấu sản nghiệp. Bang quy vô tình, Phong mỗ không muốn đến đây lần nữa.”

Hắn quả thực là vênh váo hung hăng đến cực hạn, hoàn toàn không coi đám người Phan gia ra gì, trực tiếp ngồi xuống vị trí chủ nhân.

“Làm phiền Phan đà chủ triệu tập tất cả bang chúng trong quận Nghiễm Lăng đến xem hình.”

Mặt Phan Nguyên Hóa đã trắng bệch, hắn liếc mắt nhìn hai tên ái tử ngã rạp ra đất không nhúc nhích kia, trong lòng vừa kinh vừa sợ.

“Các hạ!”

Phan Nguyên Hóa hận không thể một kiếm chém chết tên tạp chủng trước mắt, nhưng lại chỉ có thể cố nén giận.

Từ một đòn vừa rồi, có thể thấy hắn không phải đối thủ của người này.

Phong Liên Thành này là tam phẩm thượng, sức chiến đấu ít nhất cũng nằm ở giữa Địa Bảng.

Phan Nguyên Hóa quả thực là không thể hiểu được.

Một nhân vật như vậy, tại sao lại hiệu lực cho Thiết Kỳ Bang?

Nếu như Phong Liên Thành muốn, bản thân hắn cũng có thể đánh ra một mảnh giang sơn, một phần cơ nghiệp, cần gì phải bán mạng cho người khác?

Lẽ nào cái danh xưng Vô Cực Đao Quân, Huyết Nhai tương lai, lại tốt như vậy sao?

Phan Nguyên Hóa chắp tay: “Hai tên nghiệt tử này của ta quả thật là làm nhiều việc không hợp, nhưng bản tính vẫn là tốt. Xin hỏi bọn họ bọn họ vi phạm điều gì trong bang quy mà cần Hình đường đến xử lý? Còn phải triệu tập bagn chúng đến xem hành hình? Hơn nữa, trước khi dụng hình thì cũng phải định tội đã chứ, xin hỏi nhân chứng vật chứng ở đâu?”

Lúc này, toàn bộ người của Phan gia đều lục tục chạy đến, tất cả đều tức giận bất bình, lửa giận đùng đùng mà nhìn chằm chằm vào Phong Liên Thành.

Nếu như không có vết thương trên vai Phan Nguyên Hóa, người này nhất định không thể còn sống rời khỏi Phan phủ.

Phong Liên Thành lại không để ý lắm, thần sắc hờ hững: “Xin hỏi Phan đà chủ. Điều thứ mười hai, điều thứ mười ba, điều thứ mười lăm và điều thứ hai mươi của bang quy là thế nào? Hả?”

Phan Nguyên Hóa vốn không muốn trả lời, lại cảm nhận được kiếm ý của Phong Liên Thành bức bách.

Hắn gian nan nói: “Điều thứ mười hai, nếu bang chúng dâm ô phụ nữ, vô cớ tàn sát bình dân, trảm! Điều thứ mười ba, nếu âm thầm chiếm đoạt tài sản của huynh đệ, hoặc nhờ mang mà không giao, chém một tay, trục xuất khỏi bang!”

“Điều thứ mười lăm, không được ép mua ép bán hàng hóa của huynh đệ trong bang, nếu có ý cậy mạnh hiếp yếu, chém một tay, trục xuất khỏi bang. Điều thứ hai mươi, không được dùng danh nghĩa của Thiết Kỳ Bang để ỷ thế hiếp người, lại càng không thể hành hung xưng bá, cần an phận thủ thường, nếu có vi phạm, phạm trăm roi!”

Phong Liên Thành lẳng lặng lắng nghe, nghĩ thầm bang quy của Thiết Kỳ Bang có thể nói là cực kỳ nghiêm khắc, nghiêm khắc đến mức không giống với bang phái giang hồ.

Có người nói, tất cả bang quy của Thiết Kỳ Bang đều do Thiết Cuồng Nhân làm ra.

Vị Thiết kỳ chủ này xuất thân quân ngũ, lúc thành lập bang thì gần như đã rập khuôn quy củ trong quân.

“Chính là như vậy.” Giọng nói Phong Liên Thành hờ hững: “Một tháng trước, ngũ tử của ngươi Phan Kiến Nghiệp đã gian dâm dân nữ, không những cướp đoạt ở trước mặt mọi người, sau đó còn ném thi thể của nữ tử này ở bãi tha ma phía tây thành Nghiễm Lăng, đáng tiếc, người ta còn chưa đến mười sáu tuổi.”

“Việc này là sự thật, không cần chống chế. Hình đường đã nắm giữ nhân chứng vật chứng rồi, sau đó sẽ đưa đến đây. Ngoài ra, còn thường xuyên làm xằng làm bậy, tất cả đều có chứng cứ.”

“Còn về phần thất tử Phan Kiến Gia chấp chưởng phòng thu chi của phân đà, không chỉ ép mua hàng của các huynh đệ trong bang với giá rẻ, còn cắt xén tiền lương của các huynh đệ dưới chót, bây giờ chỉ phát không đến ba phần mười. Cũng là tội ác tày trời, phải nhận trừng phạt.”

Phong Liên Thành híp mắt lạnh lùng nhìn Phan Nguyên Hóa yên đang yên lặng không một tiếng động kia: “Thất tử của ngươi còn dám dùng danh nghĩa của Thiết Kỳ Bang để lũng đoạn tất cả việc buôn bán đồ sắt và nhà xưởng tạo giấy ở quận Nghiễm Lăng, thực sự là rất to gan.”

Chương 1593: Sở Phượng Ca Điên Đảo âm Dương (3)

Nội tâm Phan Nguyên Hóa không khỏi lạnh như băng, hắn biết chuyện hôm nay khó rồi.

Ngũ tử Phan Kiến Nghiệp của hắn, tháng trước quả thật là đã cưỡng gian và giết chết một thiếu nữ, không ngờ tổng đà của Thiết Kỳ Bang lại biết chuyện rồi.

Còn về phần thất tử Phan Kiến Gia, hắn vẫn luôn rất tận tâm làm việc cho gia tộc.

Hắn sai ở chỗ là quá khinh thường Thiết Kỳ Bang, coi thường Vô Cực Đao Quân, quá tham lam.

Đứa nhỏ này vẫn không để Thiết Kỳ Bang vào mắt, còn tưởng bây giờ là thời điểm Phan gia độc chiếm quận Nghiễm Lăng như trước kia.

Phan Nguyên Hóa thở dài trong lòng, nghĩ thầm đây thật sự là đuổi hổ cửa trước, sói lại vào cửa sau.

Bốn tháng trước, đại quân Cực Đông Băng Thành đổ bộ, quân đội quét ngang đến dưới thành Nghiễm Lăng, Phan gia cũng xé chẵn ra lẻ, ý đồ né tránh quân tiên phong của Cực Đông Băng Thành, nhưng vẫn tổn thất nặng nề.

Sau đó, hắn thấy Thiết Kỳ Bang và các thế gian quận Lâm Hải ở dưới cánh chim của Thiết Kỳ Bang đều bình yên vô sự, liền có tâm tư giương cờ Thiết Kỳ Bang.

Quả nhiên, Cực Đông Băng Thành đã không còn đả kích Phan gia nữa.

Tuy nhiên, chung quy bọn họ vẫn không phải là bang chúng chân chính của Thiết Kỳ Bang, Thiết Kỳ Bang cũng không phải là ai muốn gia nhập thì có thể gia nhập.

Sau đó, hắn nhờ vả quan hệ ở Tinh Tú tiên tông, thỉnh cầu mấy vị trưởng lão tiên tông nói giúp vài lời với cao tầng của Thiết Kỳ Bang, còn nhờ một vị trưởng lão của Vô Tướng thần tông nói giúp với Vô Cực Đao Quân, khi đó Phan gia bọn họ mới coi như là chính thức gia nhập vào Thiết Kỳ Bang.

Nhưng hành vi này của bọn họ tuy có thể thoát khỏi tai ương ngập đầu đến từ Cực Đông Băng Thành, nhưng lại chôn xuống mầm họa ngày hôm nay.

Thật ra thì thành Nghiễm Lăng làm gì có bang chúng của Thiết Kỳ Bang?

Tất cả đều là Phan gia lôi hơn ba ngàn cu li và học đồ ở nhà xưởng vào, để phù hợp với yêu cầu thành lập phân đà của Thiết Kỳ Bang.

Là do bọn họ muốn kiếm chức đường chủ, cho nên lôi kéo rất nhiều người vào.

Chất lượng của đám bang chúng này còn rất tốt, thân thể cường tráng, tu vị cũng có cửu phẩm thượng.

Phan Nguyên Hóa vốn tưởng rằng đám người này đều mặc cho bọn họ nắn bóp.

Ba phần mười lương bổng của Thiết Kỳ Bang đã đủ để những người này thỏa mãn rồi.

Coi như cầm thêm một phần tiền so với trước kia, có gì không tốt?

Nhưng mà ngày hôm nay, chỉ sợ là bị Thiết Kỳ Bang đổi khách thành chủ.

Phan Nguyên Hóa đoán được mục đích khi Phong Liên Thành muốn triệu tập bang chúng đến đây xem hành hình, sắc mặt hắn tuyệt vọng: “Phong hộ pháp, có câu nói không dạy mà giết gọi là ngược. . .”

“Đừng nói với ta những thứ này, lẽ nào khi các ngươi vào bang, Thiết phí kỳ chủ không nói bang quy cho các ngươi biết sao?”

Phong Liên Thành cười gằn một tiếng.

Trong lòng hắn lại hơi bội phục tâm cơ của Sở Hi Thanh.

Nội Vụ đường đã thu được rất nhiều chứng cứ xác thực.

Có thể thấy vị Kỳ chủ kia đã dặn dò từ trước, để Nội Vụ đường âm thầm thu thập chứng cứ.

Hắn lạnh lùng nhìn Phan Nguyên Hóa: “Còn nữa, các hạ không biết dạy con, mà lại có hiềm nghi bao che. Chức đà chủ này ngươi không làm tiếp được. Kỳ chủ có lệnh, chọn một hiền tài khác ở phân đà quận Nghiễm Lăng lên làm đà chủ, ngoài ra, còn phải nộp phạt.”

Cổ họng Phan Nguyên Hóa nhất thời ngòn ngọt.

Ý nghĩ đầu tiên của hắn, chính là có thể tìm người nói giúp cho Phan gia hay không.

Nhưng Phan Nguyên Hóa vừa mới có ý nghĩ này, thì đã từ bỏ luôn.

Lúc trước, hắn đã mời mấy vị trưởng lão Tinh Tú tiên tông đứng ra, nhờ bọn họ nói giúp Thiết Kỳ Bang che chở cho Phan gia.

Lẽ nào bây giờ hắn còn có thể nhờ những trưởng lão này thuyết phục Sở Hi Thanh giơ cao đánh khẽ cho Phan gia bọn họ?

Thế gian nào có đạo lý này.

Hắn tin là mấy vị trưởng lão kia cũng không có mặt mũi mở miệng.

Phan Nguyên Hóa lại nghĩ, Thiết Kỳ Bang làm như vậy, không sợ ép Phan gia bọn họ đến tạo phản sao? Không sợ đám danh gia vọng tộc mới gia nhập Thiết Kỳ Bang kia lạnh lòng sao?

Song khi hắn chạm vào ánh mắt của Phong Liên Thành, lại như bị một thùng nước đá dội vào đầu.

Đó là ánh mắt ngậm lấy chờ mong và sát cơ vô hạn, lạnh lẽo đến mức đủ đến hắn đóng băng.

Phong Liên Thành thì lại rất lạnh lùng.

Sở Hi Thanh ra lệnh cho hắn là, cứ làm theo bang quy là được.

Nhưng Phong Liên Thành lại lựa chọn phương án tàn khốc và vô tình nhất.

Sở Hi Thanh muốn dùng hắn cũng được, nhưng phải cẩn thận bị cây đao như hắn phản phệ.

Vì vậy, thật ra Phong Liên Thành rất chờ mong Phan gia tạo phản.

Nếu hôm nay Phan Nguyên Hóa nhịn xuống, như vậy hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ của Sở Hi Thanh, Phan gia thì nhất định sẽ sinh lòng oán hận với Thiết Kỳ Bang, từ đây nội bộ lục đục.

Nếu Phan gia bị ép phải lật bàn, vậy cũng hợp ý hắn.

Hắn có thể mượn đầu của Phan gia để làm đá đặt chân cho mình ở Thiết Kỳ Bang.

Hắn là người mới của Thiết Kỳ Bang, không thể không có công lao gì.

Phong Liên Thành tay đè kiếm, nghĩ thầm người này sẽ lựa chọn thế nào đây?

Nếu Phan gai còn muốn ở lại Thiết Kỳ Bang, vậy nhất định phải tuân theo quy của của Thiết Kỳ Bang.

Sức ảnh hưởng của bọn họ ở quận Nghiễm Lăng, sớm muộn gì cũng bị Thiết Kỳ Bang thay thế, còn phải làm trâu làm ngựa cho Thiết Kỳ Bang.

Nếu như không chịu, vậy thì đám người này sẽ chết ngay hôm nay. . .

Chương 1594: Sở Phượng Ca Điên Đảo âm Dương (4)

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh cũng nghênh đón tia sáng đầu tiên trong ngày.

Thành Vọng An ở phía tây quận Nghiễm Lăng, cách nhau mấy vạn dặm, vì thế mặt trời đến muộn hơn một chút.

Hắn ngưng thần nhìn Vạn Tượng tinh bàn ở trước mắt, phát hiện những ngôi sao phía trên đã bắt đầu ngưng tụ lại thành một điểm sáng.

Chúng nó ngưng tụ lại, cuối cùng hóa thành một đạo ánh sáng màu trắng mà chỉ có một mình Sở Hi Thanh có thể nhìn thấy.

Ánh sáng này bay lên trời, sau khi qua tầng mây thứ ba thì lại rơi rụng về phía đông bắc.

“Vị trí này. . .“

Sở Hi Thanh quay đầu nhìn về phía đông bắc: “Phía bắc Tây Sơn?”

Tây Sơn ở thành Vọng An cũng rất rộng lớn, năm bắc dài 900 dặm, đông tây khoảng hơn 300 dặm.

Luồng sáng trắng kia rơi rụng vào đúng vị trí phía bắc Tây Sơn.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, đây thật sự là trùng hợp.

Lăng mộ của hắn và Sở Vân Vân cũng nằm ở chỗ đó.

“Chúng ta đi!”

Sở Hi Thanh ngự không mà lên, bay theo đoàn ánh sáng trắng lóa kia.

Mấy người Tẩy Bích Thiên, Thiết Cuồng Nhân và La Hán Tông đều theo sát phía sau.

Lần này khoảng cách không xa, nên Sở Hi Thanh cũng không dùng

Dục Nhật thần chu.

Nhưng hắn vẫn dùng Nhai Tí đao ý để phản xạ tất cả tầm mắt và thần thức ở chung quanh.

Lúc này, con đường phía tây thành Vọng An đúng là rất trống vắng.

Tuy có mười mấy vạn cấm quân đang tìm kiếm ở khu vực mấy trăm dặm quanh đây, nhưng trong đó lại không có cao thủ, đối với mấy người Sở Hi Thanh mà nói, tấm lưới này là vô dụng.

Khoảng tầm nửa khắc sau, Sở Hi Thanh đi đến một gò núi nhỏ ở phía bắc Tây Sơn.

Sau đó, hắn chỉ cần sắp xếp phương vị của các chòm sao trên tinh bàn giống với phương vị chòm sao trên bầu trời vào ba năm trước, là có thể kích hoạt cấm pháp của Sở Phượng Ca để lại, na di đến bảo khố ở hơn trăm trượng dưới lòng đất.

Song khi Sở Hi Thanh đứng trên đỉnh núi, lại ngây người nhìn về mảnh gò núi ở phương xa.

Sở Hi Thanh cảm thấy có chút không đúng.

Lúc này, Lục âm Hoàn Hồn Chú trong cơ thể hắn bỗng nhiên có động tĩnh, độc tố trong cơ thể đang điên cuồng phản ứng, ngay cả huyết mạch Thần Dương cũng chỉ có thể miễn cưỡng trấn áp.

“La tiên sinh.” Sở Hi Thanh cau mày quét mắt nhìn bốn phía: “Ngươi xem thế núi và linh mạch phong thủy nơi này, có gì đó không ổn không?”

La Hán Tông nghe vậy thì sững sờ, hắn cũng liếc mắt nhìn bốn phía.

“Nơi này âm lực rất nặng, nhưng không có gì dị thường.”

Sau đó, La Hán Tông lại lấy một cái la bàn ra, bắt đầu cẩn thận tính toán.

Hắn vẫn lắc đầu nói: “Địa mạch nơi này gần như bị mấy tòa lăng tẩm đế vương xung quanh xâm chiếm hết, còn lại thì không có gì không ổn.”

Sở Hi Thanh lại rất ngạc nhiên và nghi ngờ.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, hắn đã mất ba ngày tuổi thọ.

Nhưng vị trước mắt này là thuật sư đỉnh cấp nhất thiên hạ, nếu đối phương đã nói như vậy, Sở Hi Thanh cũng chỉ có thể tạm thời đè nghi ngờ xuống.

Hắn bắt đầu điều chỉnh các chòm sao trên tinh bàn, để chúng thay đổi phương vị.

Sở Phượng Ca tử vong vào giờ sửu ba khắc, tinh tượng khi đó hơi khác với bây giờ.

Đổi thành thời điểm khác, Sở Hi Thanh còn phải lật sách để thôi diễn.

Nhưng có La Hán Tông ở đây thì lại quá dễ dàng.

Vị này được xưng là Tinh Thần Đại Pháp Sư, tu luyện chính là tinh tượng chi đạo.

Ngay khi điều chỉnh Vạn Tượng tinh bàn một lát, La Hán Tông lại bỗng nhiên ồ một tiếng.

Hắn lại quan sát thế núi ở phía trước, rồi lại ngẩng đầu nhìn bầu trời.

“Quả thực là không đúng, nhưng vấn đề không phải là thế núi và phong thủy, mà là tinh tượng ở nơi này.”

La Hán Tông suy tư: “Nơi này. . . chắc là có ngươi đã từng cải tạo phương vị của các ngôi sao trên trời. Mỗi giờ sửu ba khắc của bảy ngày, lực lượng của các ngôi sao sẽ ảnh hưởng đến nơi này. Cùng với một vị trí nào đó ở cách đây hai trăm dặm về phía đông nam, hình thành một hiện tượng âm dương đảo ngược.”

Hắn vừa nói chuyện vừa rơi vào suy ngẫm, sau đó hai mắt trợn to, hiện lên vẻ khó có thể tin: “Đây dường như là một loại hình thức khác của pháp Thiên Cương ‘Điên Đảo âm Dương’!”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì không khỏi ngây người, hai trăm dặm về phía đông năm, đó không phải là lăng mộ của hắn và Sở Vân Vân sao?

Thần Quyền Phán Quan - Tẩy Bích Thiên cũng nghĩ đến việc này: “Hai trăm dặm về phía đông nam chính là lăng Bá Võ Vương, chẳng lẽ thiếu chủ phục sinh, là do gia chủ đại nhân sắp xếp?”

Gia chủ của bọn họ đã dự đoán được hoàn cảnh của thiếu chủ từ một năm trước, từ đó đã chuẩn bị trước?

“Vô cùng có khả năng!”

La Hán Tông cực kỳ kinh ngạc, nghĩ thầm Sở Phượng Ca kia cũng được xưng là một thiên kiêu cái thế, từng đứng đầu Thanh Vân Tổng Bảng.

Đáng tiếc là trúng phải độc chú, mất sạch tiền đồ.

Bây giờ xem ra, thế nhân đánh gia vị này không sai chút nào.

Sở Phượng Ca dùng thân tứ phẩm, mượn lực lượng các ngôi sao trên trời để bố trí pháp Điên Đảo âm Dương, có thể thấy nhận thức về pháp thuật của người này đã đạt đến trình độ cực kỳ kinh khủng.

Vì gia chủ Sở gia này, chắc là còn trẻ hơn mình mấy tuổi.

Thiên tư cao đến mức làm cho hắn nhìn mà than thở.

Vị này quả thật là một kỳ tài ngút trời có thể sánh vai với Bá Võ Vương.

Chương 1595: Nguyên nhân của tất cả

La Hán Tông không khỏi hưng phấn, bao quát cả tò mò: “Tình hình củ thể ra sao, phải vào bảo khố mới biết được, hạt nhất của pháp Điên Đảo âm Dương này, hẳn là nằm trong tòa bảo khố đó.”

Hắn rất muốn nhìn rõ ràng thuật Điên Đảo âm Dương này.

La Hán Tông có linh cảm, trận pháp trong bảo khố này có tác dụng cực lớn với hắn, lợi ích vô cùng.

Sở Hi Thanh thì lại nhìn bản đồ ngôi sao ở trên tinh bàn với ánh mắt phức tạp.

Trong lòng hắn có khiếp sợ, có thấp thỏm, có không hiểu, cũng có tò mò.

Cuối cùng, Sở Hi Thanh cũng hoàn thành việc điều chỉnh phương vị.

Một cái chớp mắt tiếp theo, đám người bọn họ chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, trước mắt là một mảnh muôn màu muôn vẻ.

Chờ đến khi tầm nhìn khôi phục bình thường, bọn họ đã đứng trong một hang động rộng rãi và sáng ngời.

Hang động này chỉ cao ba trượng, nhưng lại có đường kính trăm trượng, toàn thân là hình tròn, vách tường bốn phía đều khảm nạm dạ minh châu, chiếu rọi toàn bộ nơi này.

Phía dưới là một khối thủy tinh trong suốt, tạm thời không biết là chất liệu gì, chỉ thấy có từng điểm từng điểm ngôi sao bị phong ấn ở bên trong, cũng là một bản đồ các ngôi sao, vừa hay ứng đối với tinh tượng lúc Sở Phượng Ca tử vong.

Bên trong hang động còn có hai bia đá đứng thẳng, vừa hay nằm ở vị trí trận nhãn âm dương, đối ứng lẫn nhau.

Vị trí trung ương của hang động lại là vài tờ da thú màu vàng óng và vài viên đá xanh đang trôi nổi.

Sở Hi Thanh nhìn thấy những thứ này thì không khỏi ngây người.

Mấy tháng trước, hắn đã nhìn thấy những da thú màu vàng óng này.

Đó chính là trang sách của hai sách Giới Luật.

Còn về phần những hòn đá kia, Sở Hi Thanh cũng rất quen thuộc, đó chính là mảnh vỡ của Thần Khế thiên bi.

Ngoài ra, bên trong còn có một trang giấy hai màu tử kim.

Đó vốn là một lá bùa đỉnh cấp nhất, có thể dùng để vẽ Thiên Cương phù, Nhưng không biết vì sao, lúc này nó lại tàn tạ không chịu nổi, bị ăn mòn rất nhiều chỗ.

Sở Hi Thanh nhẹ nhàng giơ tay lên, cầm tay giấy vào tay.

Lúc này mới phát hiện, đây là một phong thư Sở Phượng Ca để lại cho Sở Tranh.

Con trai Sở Tranh của ta, thấy thư như gặp mặt

Khi ngươi thấy thư này, chắc cũng phải ba năm, năm năm sau rồi.

Khi đó vi phụ đã vĩnh biệt cõi đời, con trai của ta cũng đã trải qua một trận tử kiếp và nghịch chuyển sinh tử.

Nhưng ngươi có thể đi vào đây, chứng tỏ ngươi đã đoạt lại Vạn Tượng tinh bàn gia truyền, có lực lượng đối kháng với hoàng gia, lòng ta rất an ủi.

Nói vậy, ngươi bây giờ nhất định là có vô số nghi vấn, vi phụ sẽ giải đáp từng cái cho ngươi.

Chúng ta nói đến từ khi bắt đầu đi, khoảng tầm 23 năm trước, thiên tử Kiến Nguyên đế đi tuần bắc cảnh thì gặp gỡ quốc sư Vũ Côn Luân, sau đó âm thầm nghị luận ba ngày ba đêm ở trong Thiết Bích sơn mạch.

Không có ai biết bọn họ nói cái gì, nhưng sau khi Kiến Nguyên đế trở lại kinh thành, liền không để ý đến thái sư Độc Cô Thủ và triều đình phản đối, sắc phong Thuật Định Sơn Hà - Vũ Côn Luân làm quốc sư.

Cũng tại nửa tháng sau, vi phụ trúng thần độc thần chú tại một bữa tiệc của bạn bè.

Thần độc này không chỉ phá hủy hy vọng lên tam phẩm của vi phụ, mà còn làm cho vi phụ đau đớn không chịu nổi trong vòng mấy năm sau.

Vi phụ cũng vì thế mà điều tra vài năm, đưa từng người dự tiệc khi đó vào chỗ chết, dùng hình tra tấn bức cung, lại không có thu hoạch gì. Vi phụ lại đi bốn phương để tìm kiếm phương pháp giải độc chú, nhưng vẫn không có thu hoạch.

Thời gian thấm thoát, đảo mắt đã qua mấy thu, độc chú từ từ khốc liệt hơn, vi phụ dùng hết các loại thiên tài địa bảo, lại chỉ có thể kéo dài hơi tàn, là do dự đoán được tuổi thọ không còn bao nhiêu, lại còn nhiều tiếc nuối chưa kịp hoàn thành.

Vì kéo dài huyết mạch Sở gia, vi phụ dùng bí pháp thôi pháp tinh nguyên của bản thân, cuối cùng cũng để mẫu thân ngươi thụ thai. Nhưng mà ta không nghĩ đến, hậu quả của việc này lại là mẫu thân ngươi băng huyết mà chết sau khi sinh, con trai của ta cũng kế thừa thần độc thần chú của ta.

Vi phụ vô năng, lại để con trai của ta sinh ra phải gánh chịu đau khổ và dằn vặt trong mười mấy năm.

Thế nhân đều cho rằng con trai ta vô năng nhu nhược, ta lại biết con trai của ta tâm như bàn thạch, cực kỳ kiên cường.

Có thể chống đỡ lại đau đớn kia mười mấy năm mà không phát rồ, tự tìm đường chết, có thể thấy tâm tính của con ta thế nào.

Vi phụ đặt tên ngươi là Tranh, chính là tranh tranh thiết cốt, con ta không hề phụ kỳ vọng của ta.

Ngươi hờ hững với võ, học văn lại mất tập trung, cũng không quan tâm đến sự vụ trong nhà, mặc cho mọi chuyện ra sao thì ra.

Nhưng đó chỉ là do con ta không thể phân tâm, không để ý đến mà thôi.

Con của ta ngày ngày bị độc chí dằn vặt, há có thể để ý vinh hoa phú quý, tranh quyền đoạt lợi trong trần thế?

Chỉ có vi phụ chịu đựng nỗi khổ của thần độc thần chú, mới có thể biết đối với ngươi mà nói, mọi chuyện trên thế gian này đều chỉ như mây trôi. . .

Chương 1596: Nguyên nhân của tất cả (2)

Sở Hi Thanh nhìn những hàng chữ trong thư, lại nhớ đến những trí nhớ thuộc về Sở Tranh ở trong đầu mình, trong mắt cũng lộ ra ý hiểu rõ.

Bảo sao khi Sở Tranh bị chôn sống, ngoại trừ hận thù và tức giận ra, thì còn có một tia ung dung và thoải mái.

Sở Tranh tức giận và hận, là vì mấy người Sở Như Lai bán đứng và phản bội, và còn cả vì bản thân thân bất do kỷ.

Dù hắn muốn chết, hắn cũng hi vọng là mình quyết định, chứ không phải bị người ta chôn sống, bị người ta đưa vào chỗ chết.

. . .Mấy năm tiếp theo, vi phụ chăm chỉ không ngừng tìm kiếm căn nguyên của độc chú, sưu tầm các loại trân bảo có thể giảm bớt độc chú.

Khi đó vi phụ đã trúng bách bệnh, đau đến không muốn sống, từ từ tuyệt vọng.

Nhưng tại bảy năm trước, có một vị cao nhân nói cho ta biết thần độc và thần chú này.

Thần độc tên là Thần Huyết Dẫn, chính là là Vạn Độc chi chủ dưới trướng Kế Đô chế tạo từ thời đại viễn cổ.

Mục đích ban đầu là trợ giúp Kế Đô cướp đoạt thần lực là quyền hành thiên quy của La Hầu.

Sau khi thần độc nhập thể, có thể cô đọng huyết mạch Vạn Tượng của chúng ta, để người khác lấy ra.

Thần chú tên là Diệt Hồn Nguyên, có thể đánh nát bấy mỗi một phân hồn và thần phách của chúng ta sau khi chết, phòng ngừa hậu hoạn cho kẻ cướp đoạt huyết mạch.

Sau khi vi phụ biết được nền tảng của thần độc và thần chú, lại tiếp tục điều tra kỹ càng, cuối cùng điều tra được, bữa tiệc kia có quan hệ với Kiến Nguyên đế, cái độc chú này rất có thể là từ tay của quốc sư.

Vi phụ vốn nên bị thiên tử cướp đoạt huyết mạch sau khi trúng độc không lâu, thân quy địa phủ, nhưng khi đó, Thiết Sơn Tần thị có huyết mạch Quy Nhất lại xuất hiện một thiên kiêu cái thế.

Thiên tử tham lam, muốn dung hợp Quy Nhất và Vạn Tượng và một thân, vì vậy tha cho ta sống thêm mười mấy năm.

Sau khi vi phụ biết được rõ ràng thì đêm không thể chợp mắt, sau khi suy nghĩ mười mấy ngày đem, cuối cùng cũng nghĩ đến ‘ép vào chỗ chết mà sinh’.

Khi đó, vì giải quyết hậu hoạn của độc chú, vi phụ đã kiêm tu pháp thuật đến cảnh giới tứ phẩm, cũng có chút trình độ ở đạo phù trận, hơn nữa còn có lá cờ Nghịch Thần Kỳ trong tay.

Vi phụ dự đoán được địa điểm Kiến Nguyên đế mai táng hai người các ngươi, nhất định sẽ ở cách nơi này hai trăm dặm về phía đông nam, địa mạch nơi này là nơi thích hợp nhất để cướp đoạt huyết mạch của hai người các ngươi, còn có thể luyện hóa thân thể của Tần Mộc Ca, tế luyện thành sát thi Siêu Phẩm.

Vi phụ liền mượn lực lượng tinh thần để lừa dối, dưới mí mắt của quốc sư, bố trí một tòa đại trận tinh thần ở nơi này.

Vào thời điểm đặc thù, có thể dùng lá cờ Nghịch Thần Kỳ làm nguyên, khởi động thuật Điên Đảo âm Dương, vào thời khắc Kiến Nguyên đế rút huyết mạch của các ngươi, có thể nghịch chuyển sinh tử, từ đó thoát khỏi độc chú.

Tòa trận pháp này ngưng tụ tâm huyết cả đời của vi phụ, ngày trận thành, cũng là ngày vi phụ hết thọ mà chết.

Tranh nhi chớ buồn, ngươi có thể bình an, thoát khỏi độc chú quấn thân, như vậy vi phụ có thể vui mừng dưới cửu tuyền rồi.

Sở Hi Thanh xem đến đây, thì không khỏi nhíu mày.

Không ngờ lá cờ Nghịch Thần Kỳ lại nằm trong tay Sở Phượng Ca.

Cái lá cờ này còn là căn cơ để bọn họ Điên Đảo âm Dương, nghịch chuyển sinh tử.

Nhưng vì sao thứ này lại đến quận Tú Thủy? Vì sao lại chôn ở trong đại lao của Cẩm y vệ quận Tú Thủy?

Trong lòng Sở Hi Thanh còn rất nhiều nghi vấn.

Nếu Sở Phượng Ca đã biết được hết, vì sao lại không liên lạc với Tần Mộc Ca?

Khi đó Tần Mộc Ca đã đứng thứ 7 thiên hạ, chém giết cao thủ siêu nhất phẩm Hoàng Cực Liệt của Dạ lang tộc, cũng nắm giữ mấy trăm vạn đại quân ở phương bắc, đủ để đối kháng với hoàng thất Đại Ninh.

Còn cả thần độc thần chú này nữa.

Độc chú trên người Sở Tranh đã được giải, vì sao Tần Mộc Ca lại bị độc chú quấn thân?

Không đúng, Thần Huyết Dẫn và Diệt Hồn Nguyên trên người Tần Mộc Ca chắc là đã được giải trừ, vấn đề là trên người nàng còn có độc chú khác.

Những người kia muốn đưa Bá Võ Vương vào chỗ chết, thì không phải chỉ có hai loại độc chú chuyên cướp huyết mạch này có thể làm được.

Sở Hi Thanh lại nghĩ Sở Phượng Ca thật sự là hết thọ mà chết sao?

Dựa theo Sở Phượng Ca giải thích, loại phương pháp ‘ép vào chỗ rồi mà sinh’ này, chỉ có thể cứu một trong hai cha con bọn họ.

Sở Phượng Ca rất có thể đã chủ động tặng cơ hội sống lại này cho Sở Tranh.

Sở Hi Thanh lại xem nội dung tiếp theo.

Nội dung tiếp theo, ta không biết ngươi có thể nhìn thấy bao nhiêu, … can thiệp, vì vậy…”

…Thiên tử cướp huyết mạch Quy Nhất và Vạn Tượng, chính là nắm giữ một thần khí cực kỳ mạnh mẽ của một vị thiên đế viễn cổ để lại, cũng là vì tu hành một môn công pháp nghịch… cực kỳ mạnh mẽ.

…Vi phụ điều tra được, quốc sư Vũ Côn Luân chỉ là một phân thân của một vị đại năng, chân thân của hắn rất có thể là…”

Lục âm Hoàn Hồn Chú trên người ngươi bắt nguồn từ…, là do Diệt Hồn Nguyên, thần phách của ngươi và Bá Võ Vương vốn nên bị nát bấy sau khi tử vong.

Là vi phụ dùng lấy độc công độc, lấy thần chú càng mạnh mẽ hơn, thần lực càng kinh người hơn, để củng cố và dẫn dắt nguyên thần của các ngươi.

Nhưng hành động này cũng chôn xuống một mầm họa lớn, giống như uống rượu độc giải khát.

Chương 1597: Nguyên nhân của tất cả (3)

Ngươi cần lợi dụng Thần Khế thiên bi và hai sách Giới Luật mà ta thu thập cho ngươi, những thứ này cũng giống như lá cờ Nghịch Thần Kỳ, không chỉ là căn cơ của thuật Điên Đảo âm Dương, mà còn quan hệ đến các thần viễn cổ…, cùng một nhịp thở với vận mệnh nhân tộc ta, cũng là thứ để các ngươi nghịch thiên cải mệnh, có thể dùng thứ này để để ngăn chủ nhân của Lục âm Hoàn Hồn Chú.

Thần bảo bên trong cơ thể của ngươi tên là…, nó là thứ do gia chủ đầu tiên của Kinh Tây Sở thị ta để lại. Khí hồn của thứ này vốn đã diệt, bản thân nó bị tổn thương nghiêm trọng, hậu nhân không biết phải chữa trị thế nào, chỉ có thể cất giữ trong kho.

Nhưng ta mượn lá cờ Nghịch Thần Kỳ trợ giúp, dùng thuật Điên Đảo âm Dương để khôi phục sinh cơ cho nó, rồi hòa vào trong cơ thể của ngươi.

Vì vậy ngươi không cần lo lắng, thứ này có thể coi là chí bảo cộng sinh với ngươi, vui buồn cùng ngươi, có thể để ngươi bước vào Siêu Phẩm trong thời gian ngắn nhất.

Sau Siêu Phẩm, ngươi tự nhiên có thể nhìn thấy bộ mặt thật của nó.

Sở Hi Thanh không khỏi nhíu chặt lông mày.

Nửa sau của phong thư này bị tổn hại rất nhiều, rất nhiều chỗ mấu chốt vị ăn mòn, còn một vài nơi thì mơ mơ hồ hồ, không thể phân biệt.

Hắn rất khó hiểu, phong thư này của Sở Phượng Ca mới được mấy năm? Vì sao lại mục nát như vậy?

Dù nơi này hơi ẩm ướt một chút, nhưng cũng không thể khiến cho một lá bùa Thiên Cương phù bị ăn mòn đến mức này chứ?

Huống hồ, hang động này rõ ràng là rất khô thoáng, không khí trong lành.

“Là thần lực ăn mòn.”

La Hán Tông liếc mắt nhìn qua phong thư trong tay Sở Hi Thanh một chút, liền hiểu nguyên nhân: “Phong thư này dính đến một, thậm chí là mấy vị thần linh cực kỳ mạnh mẽ.”

“Thứ ghi chép trong thư là bí ẩn mà bọn họ không muốn người biết, vì vậy nên mới bị thần lực ăn mòn.”

La Hán Tông nói đến đây thì nhìn thấy vẻ kinh hãi trong mắt Sở Hi Thanh, hắn buồn cười: “Những thần linh kia quá nửa là không biết sự tồn tại của phong thư này, bằng không thì nơi này đã không chịu nổi rồi.”

“Những mảnh vỡ Thần Khế thiên bi và trang sách của hai sách Giới Luật kia cũng bị bọn họ lấy đi từ lâu rồi.”

“Nhưng mà thần lực của bọn họ đồng điệu với Thiên quy đạo luật, có mặt ở khắp mọi nơi trong thiên địa, sẽ tự hủy diệt và áp chế những thứ có hại cho bọn họ, cái này khá giống với bản năng và tiềm thức của thú tính.”

Hắn lắc đầu nói: “May mà người đến xem, nếu muộn hơn một hai năm, có lẽ phong thư này đã không còn bao nhiêu chữ.”

Con ngươi của Sở Hi Thanh không khỏi hiện ra một vệt ngưng trọng.

Nhưng nửa phần sau của phong thư này còn có một ít nội dung hoàn chỉnh.

Sau khi vi phụ biết âm mưu của thiên tử, đã từng thử liên hệ với Bá Võ Vương Tần Mộc Ca, nhưng vẫn không được đáp lại.

Sau đó còn kinh động đến thiên tử và quốc sư, làm cho đại nội Trực điện giám giám thị ta nghiêm ngặt hơn.

Vi phụ dự đoán là người thân tín bên cạnh Tần Mộc Ca đã bị thiên tử mua chuộc và khống chế rồi.

Sau này Tranh nhi tiếp xúc với Thiết Sơn Tần thị, nhất định phải cẩn thận.

…Ta vốn dựa vào thái tử, nhưng mà thân trúng chú độc mấy năm, lại vì tìm kiếm căn nguyên vấn đề, hóa giải độc chú của bản thân, chưa từng quan tâm đến biến hóa của triều đình, khiến cho thái tử bị phế, gặp cảnh họa diệt môn.

Đây là việc hổ thẹn thứ hai trong cả đời của vi phụ.

Nghe nói thái tử vẫn còn một đứa con ở bên ngoài, nếu tương lai các ngươi có duyên gặp mặt, Tranh nhi có thể thay mặt vi phụ trông nom một hai.

Nói đến thái tử điện hạ đã từng nói đùa với ta, muốn gả ấu nữ chưa xuất thể của hắn cho ngươi. . .

…Vi phụ hàng ngày cảm ứng tinh thần, suy tính thiên cơ.

Phát hiện trong cõi u minh có mấy cỗ lực lượng đang thúc đẩy tất cả mọi việc trên thế gian, tất cả mọi người đều là thân bất do kỷ, thiên tử, Tần Mộc Ca, vi phụ, thậm chí mạnh như quốc sư Vũ Côn Luân và thái sư Độc Cô Thủ cũng không ngoại lệ.

Vi phụ không cam lòng, cũng muốn tranh tài một hai với những tồn tại chưởng khống vận mệnh của phàm nhân kia.

Sau khi thuật Điên Đảo âm Dương hoàn thành, ta sẽ để tử sĩ chôn lá cờ Nghịch Thần Kỳ ở quận Tú Thủy Đông Châu.

Vi phụ dự đoán, sau khi Tần Mộc Ca phục sinh thì nhất định sẽ dẫn ngươi đến quận Tú Thủy.

Đây là khởi điểm của ván cờ, cũng là nước cờ đầu tiên của vi phụ và các thần, nhưng mà những nước cờ tiếp theo của ván cờ này, lại chỉ có thể do Tranh nhi hạ cờ giúp vi phụ.

Sở Hi Thanh xem đến đây, không khỏi cười khổ một tiếng.

Sở Phượng Ca chôn lá cờ Nghịch Thần Kỳ ở quận Tú Thủy, là vì để cho hắn chứ?

Cũng khiến cho quốc sư thôi diễn ra lời sấm ‘Chớ rằng cửa quan vững nhưu thép, hôm nay ta vượt qua từng bước’, cũng để cho mấy người Lục Loạn Ly, Kế Tiễn Tiễn bị dẫn đến bên cạnh hắn.

Thiên tử và quốc sư sở dĩ không nghi ngờ Tần Mộc Ca phục sinh từ trong lời sấm này, quá nửa là do Diệt Hồn Nguyên.

Theo lý thuyết, hắn và Sở Vân Vân đều nên thần hồn câu diệt.

Lời sấm này, nhất định còn có cách giải thích khác.

Hắn cầm phong thư trong tay, hai nắm nhắm nghiền, ngưng thần cảm nhận tâm trạng trong nội tâm của mình, yên tĩnh một lúc lâu.

Chương 1598: Nguyên nhân của tất cả (4)

Mãi đến một khắc sau, Sở Hi Thanh mới thở dài một hơi, cẩn thận nhét phong thư vào trong tay áo.

Sau đó, hắn nhìn mảnh vỡ Thần Khế thiên bi và trang sách của hai sách Giới Luật với vẻ bất đắc dĩ.

“Vì vậy, đây chính là thứ phụ thân ta để lại cho ta?”

Trong hang động này, ngoại trừ những thứ này ra thì rỗng tuếch.

Không có ngàn tỉ vàng bạc như hắn tưởng tượng, không có linh thạch chất thành núi, cũng không có vô số pháp khí và các loại thiên tài địa bảo hiếm thấy trên đời.

Đáng tiếc, Sở Hi Thanh còn muốn gom góp tài liệu và tiền bạc cho thuật Điên Đảo âm Dương của Thiết Cuồng Nhân từ trong bảo khố này.

Đương nhiên, không phải Sở Phượng Ca không để lại thứ gì.

Hắn còn để lại một kho sách khổng lồ, nó nằm ở hang động bên cạnh.

Diện tích kho sách này rộng đến chín mươi trượng, có ít nhất 170 vạn sạch, là kinh thư tích lũy bốn ngàn năm của Kinh Tây Sở thị, là căn cơ truyền thừa của Kinh Tây Sở thị bọn họ.

Nhưng đối với Sở Hi Thanh mà nói, cái này lại không có quá nhiều lợi ích.

Tàng Kinh lâu của Vô Tướng thần tông nhất định là nhiều hơn Sở gia gấp mười lần là ít.

Lúc này, Tẩy Bích Thiên ôm quyền cười khổ: “Trước khi lâm chung, gia chủ đã trắng trợn tiêu xài, bảo chúng ta đi mua rất nhiều thứ.”

“Ngoài ra, khi đó người gia chủ tin tưởng nhất không phải là chúng ta, mà là một cung phụng của Sở gia ta, thuật sư nhị phẩm Mộc Lưu Phàm.”

“Mộc Lưu Phàm ở một tòa đạo quan gần Tây SƠn, khi đó chúng ta phụng mệnh đưa các loại thiên tài địa bảo có giá trị liên thành đến tòa đạo quan này.”

“Vì vậy, thuộc hạ đoán là Sở gia chúng ta chắc là không còn bao nhiêu tiền.”

“Lẽ ra nên như vậy.” La Hán Tông gật đầu, hắn chỉ xuống dưới chân: “Chắc là đều dùng vào trận pháp này rồi, muốn Điên Đảo âm Dương, nghịch chuyển sinh tử, nghịch thiên cải mệnh cho hai người các ngươi, há lại là chuyện đơn giản? Còn cần một thuật sư Siêu Phẩm che đậy thiên cơ, lừa dối thiên cơ, đó cũng không phải là chuyện nhỏ.”

“Ngươi nhìn những ‘ngôi sao’ bên dưới này, tất cả đều không phải là vật phàm đâu.”

“Tiếc là chúng đã tiêu hao gần như không còn, bằng không thì là tài liệu cực tốt để luyện chế pháp khí.”

Sau đó, La Hán Tông lại nhìn về phía kho sách ở bên cạnh, trong mắt hiện ra vẻ nóng bỏng: “Không biết Đao Quân có thể cho ta nghiên cứu trận pháp nơi này, và và kho sách nhà ngươi không? La mỗ nguyện trả tiền.”

Sách nơi này vô ích với Sở Hi Thanh, nhưng La Hán Tông lại coi như trân bảo.

La Hán Tông không có sư thừa, không tông không phái, cũng không có gia thế, tất cả đều dựa vào liều mạng để đổi lấy, cộng thêm ngộ tính cao tuyệt nên mới đi đến trình độ ngày hôm nay.

Nhưng mà pháp môn của hắn lại không hoàn chỉnh, không theo hệ thống.

Vì vậy, La Hán Tông cực kỳ khát vọng một truyền thừa hoàn chỉnh.

Đặc biệt là Kinh Tây Sở thị vẫn luôn dùng công pháp ‘tinh thần’ (ngôi sao) để xưng hùng hậu thế.

Còn cả Sở Phượng Ca nữa, hắn cực kỳ hi vọng có thể đọc được bút ký và cảm ngộ của vị này.

La Hán Tông cực kỳ khát vọng.

Thậm chí còn nổi tâm tư, nếu Sở Hi Thanh không đáp ứng, hắn trực tiếp thi pháp cuốn sạch kho sách này đi.

“Dễ nói.”

Ánh mắt Sở Hi Thanh đảo một vòng, liền cười nói: “Nhưng mà kiến thức là vô giá.”

“Kinh thư nơi này lại là thiên hạ hiếm có, Sở mỗ cũng không thiếu vàng bạc. Như vậy đi, nếu La tiên sinh nguyện ý khom người làm khách khanh cung phụng của nhà ta, vậy kinh thư nơi này tùy ý La tiên sinh.”

Đây cũng là mất đông được tây.

Nếu như có thể dùng những thứ này để thu phục một thuật sư nhất phẩm, vậy cũng tương đương với gia tài ngàn tỉ.

“Không thể!”

La Hán Tông nói như chém đinh chặt sắt.

Nếu hắn có ý nương nhờ vào thế lực nào, trở thành hàng ngũ khách khanh hay cung phụng, thì 20 năm trước đã vào mấy môn phiệt nhất phẩm kia rồi.

Nguyên nhân chính là hắn tự do tự tại quen rồi, không muốn bị người ràng buộc sai khiến, cho nên mới vẫn là một tán tu.

Hắn cau mày nói: “Ta nhiều nhất là ra tay mười lần cho các hạ, chỉ cần trong phạm vi năng lực của ta, ta sẽ không hỏi nguyên nhân, không hỏi kẻ địch.”

Hắn đã lặng lẽ nắm chặt một tấm bùa chú trong tay áo.

Nếu như không thương lượng được, vậy thì chỉ có lật bàn.

“Mười lần quá ít, ít nhất phải mười lăm lần.”

Sở Hi Thanh không khỏi âm thầm tiếc nuối.

Thật ra hắn cũng biết khả năng này là rất nhỏ.

Nhưng không cần gấp, việc này vẫn còn hi vọng.

“Ngoài ra, các hạ còn phải đáp ứng, tương lai không được đối địch với ta.”

“Mười ba lần!” Vẻ mặt La Hán Tông thả lỏng, nghĩ thầm có thể thương lượng thì tốt rồi.

“Chỉ cần các ngươi không ra tay với La mỗ, như vậy La mỗ chắc chắn sẽ không dùng truyền thừa của Sở gia để đối phó với Đao Quân.”

Hắn thấy Sở Hi Thanh gật đầu, biểu thị đồng ý thì tâm trạng cực tốt: “Vậy thì quyết định như thế đi.”

“Ta và Thiết huynh sẽ ở đây thêm khoảng một tháng. Đại trận ở nơi này vẫn còn dư lực, ta chỉ cần nghiên cứu trận pháp nơi này, nhất định có thể làm cho Điên Đảo âm Dương của Thiết huynh càng hoàn mỹ hơn.”

Thiết Cuồng Nhân vốn đang nhìn ngó chung quanh, hắn cũng âm thầm thán phục tài năng của vị Sở Phượng Ca này.

Vị gia chủ Sở gia này thật sự là một thiên kiêu cái thế. . .

Khi nghe thấy La Hán Tông nói vậy, hắn không khỏi nhìn về phía hai người.

“Nếu như vậy thì không thể tốt hơn, nói thật, Thiết mỗ cũng cảm thấy rất hứng thú với kinh thư của Sở gia.”

“Vạn Tượng chi pháp của Sở gia cũng có thể diễn hóa vạn loại võ đạo, nói không chừng trong này còn có kinh thư của Thiết Giáp môn ta.”

“Cái này không có vấn đề.”

Sở Hi Thanh vừa nói chuyện vừa thu mảnh vỡ Thần Khế thiên bi và trang sách hai sách Giới Luật vào trong nhẫn Càn Khôn.

Đây chính là chỗ tốt của pháp khí Nạp Vật, hắn có thể trực tiếp gửi hai thần vật này về Vô Tướng thần sơn.

Sau đó, hắn híp mắt lại: “Có điều, chúng ta còn có một việc cần làm.”

Chương 1599: Vương lăng

Lăng Bá Võ Vương, bầu không khí nơi này là một mảnh xơ xác.

Bắt đầu từ sáng sớm, hai vạn cấm quân thủ lăng đã chia nhau đi tuần tra quanh lăng Bá Võ Vương.

Phạm vi hai mươi dặm quanh đây, quả thực là giọt nước không lọt.

Tuy rằng rất nhiều tướng sĩ nơi này đều tuần tra và đứng gác hết chức trách, nhưng lại khó tránh khỏi sinh lòng bối rối.

Bọn họ đều nghị luận sôi nổi ở nơi trưởng quan không nhìn thấy.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Sao đột nhiên lại đề phòng nghiêm ngặt như vậy? Thiên tử còn rút ba vạn nhân mã từ nơi này?”

“Ta nghe được một tin tức ngầm, hình như là phía nam xảy ra chuyện lớn, biệt việt suối nước nóng của Sở gia bị diệt sạch, mẹ con trưởng công chúa bị bắt đi.”

“Hít. . . lại có người dám ra tay với Kinh Tây Sở thị và trưởng công chúa? Thiên hạ này lại có người to gan như vậy? Không cần mạng nữa sao? Nhưng mà chuyện này có quan hệ gì với bên lăng Bá Võ Vương này?”

“Không phải là không có quan hệ gì với Sở gia, đừng quên trong này còn có một người họ Sở!”

“Liên quan cái rắm! Vị thế tử trong lăng, là chính tay Sở Như Lai đưa vào. Lần này, có người nói là dư nghiệt của trưởng phòng Sở gia đã ra tay. Nhưng phía trên chắc là chỉ đề phòng thôi, bằng không thì không đến nỗi điều ba vạn binh mã ở nơi này đi.”

“Thật ra ta rất tò mò, vì sao lăng Bá Võ Vương này lại được phòng ngự nghiêm ngặt như vậy? Lúc trước là ba vạn cấm quân, năm ngoái thì lại tăng lên đến năm vạn, lăng tẩm của Thái tổ cũng không nghiêm ngặt như ở đây.”

“Không biết, nhưng đây không phải là chuyện chúng ta nên nghị luận, ngươi cái tên ngu xuẩn này, đừng tự rước họa vào thân.”

Trong khi đại đa số cấm quân thủ lăng đều đang bối rối, trước lăng Bá Võ Vương là hộ quốc chân nhân, thuật sư nhị phẩm Hoàng Tang Tử, hắn đang ngưng thần cảnh giác nhìn chung quanh.

Hoàng Tang Tử cau mày, cố gắng ép chế nỗi bất an trong lòng.

Lần này, vì Sở gia muốn mở lăng Bá Võ Vương, Sở Như Lai dùng một số tiền lớn để mời hắn đến, nghiên cứu làm sao để mở tòa vương lăng này mà không ảnh hưởng đến phong thủy địa thế và tòa trận pháp khổng lồ dưới lòng đất kia.

Hắn vốn còn hai vị đồng sự, đều là thuật sư nhị phẩm của hoàng gia, đều bị Sở Như Lai mời đến đây.

Lúc này, hai người kia đều bị thiên tử điều đi, chỉ còn lại một mình Hoàng Tang Tử ở lại nơi này.

Hắn vốn cho rằng đây là một công việc rất nhẹ nhàng, nhưng bắt đầu từ sáng sớm hôm nay, Hoàng Tang Tử bỗng nhiên bắt đầu hãi hùng khiếp vía.

Hoàng Tang Tử mơ hồ cảm nhận được một luồng nguy hiểm cực lớn đang lặng lẽ đến gần, tâm thần hắn bắt đầu không yên, nguyên thần run rẩy, khí huyết phun trào.

Hắn nghi ngờ không thôi, cũng không xác định cảnh báo này là thật hay giả, cũng không dám vì chút mơ hồ này mà cầu viện thiên tử ở cách xa vạn dặm.

Hoàng Tang Tử chỉ có thể ra lệnh cho cấm quân nơi đây tăng cường đề phòng, đồng thời cũng chuẩn bị sẵn sàng để bỏ chạy giữ mạng, hắn đã chuẩn bị cho mình một tòa phù trận nho nhỏ.

Phù trận tuy nhỏ, nhưng lại tiêu hao rất nhiều tích súc của hắn.

Nó có thể phát động pháp Thiên Cương ‘Tiềm Uyên Độn Địa’, giúp Hoàng Tang Tử bỏ chạy.

Việc này cũng làm cho hắn hơi yên tâm hơn một chút, nghĩ thầm dù hôm nay có xảy ra chuyện gì, mình cũng có thể toàn thân trở ra.

Đám dư nghiệt trưởng phòng Sở gia kia, sẽ không lợi hại đến nước này.

Phòng ngự của nơi này cũng không phải biệt viện Sở gia có thể so sánh!

Quanh lăng Bá Võ Vương có tận hai vạn cấm quân tu hành bí pháp Hoàng Đạo, còn có hai vị đại tướng tam phẩm thân kinh bách chiến!

Một khi hai người này thi triển bí pháp Hoàng Đạo, sức chiến đấu có thể đuổi sát Thiên Bảng.

Hoàng Tang Tử đoán thực lực của mấy người Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên có mạnh, thì cũng không thể làm gì nơi này.

Bọn họ chỉ cần chống đỡ một lát, cấm quân và cao thủ đại nội sẽ chạy đến cứu viện, diệt sạch đám người này.

Khi Hoàng Tang Tử dần dần yên tâm hơn, con ngươi của hắn lại co rút lại, hắn đã cảm ứng được khí cơ nhiễu loạn ở chung quanh.

Vô số lực lượng tinh thần (sao) chợt lao xuống từ trên không, vừa vặn chiếu rọi vào bia mộ ở phía dưới.

Trong chớp mắt, mười bảy bóng người đã xuất hiện trước mắt Hoàng Tang Tử.

“Tinh Di Vật Hoán!”

Người thi triển pháp thuật này tự nhiên là một thuật sư nhị phẩm thượng, thậm chí còn là một nhất phẩm!

Một thân pháp thuật cực kỳ cao siêu, thế mà lại có thể phá giải trận pháp phòng hộ nơi này, trực tiếp đưa người đến vị trí trọng yếu của lăng Bá Võ Vương!

Sắc mặt Hoàng Tang Tử thay đổi kịch liệt, hắn lập tức bứt ra, lùi về phía sau, cố gắng rời xa đám người trước mắt.

Lúc này, hắn còn chưa xác định là mình có cần phải bỏ chạy hay không.

Cứ để cho hai vị đại tướng quân kia thăm dò sâu cạn của đám người này trước đã. . .

Thuật sư bọn họ vốn không am hiểu cận chiến, duy trì khoảng cách nhất định mới có thể phát huy sức chiến đấu lớn nhất.

Chương 1600: Vương lăng (2)

Nhưng mà một cái chớp mắt tiếp theo, Hoàng Tang Tử liền nhìn thấy một người bịt mặt trong đám người kia bỗng nhiên chém một đao về phía mình.

Lực lượng hàn băng kia đóng băng tất cả, cách mấy chục trượng mà cũng có thể làm cho toàn thân hắn bị bao trùm bởi một lớp băng mỏng.

Nhiệt độ chung quanh cũng giảm mạnh, làm cho những cấm quân ở gần đó bị đóng băng thành tượng băng.

Nhưng mà làm cho Hoàng Tang Tử sợ hãi chính là, ngoài đao khí hàn băng kia, lại còn có một ngọn lửa màu trắng đang thiêu đốt.

“Ngọa Tuyết Thần Đao? Thần Thương phá pháp!”

Ngọa Tuyết Thần Đao là một môn đao pháp lưu truyền rộng rãi trên giang hồ, do một vị tán tu nhị phẩm của ba vạn năm trước sáng tạo.

Người này là nhân sĩ bắc địa, quanh năm tác chiến với Cự linh, hắn cảm thấy rất nhiều võ tu trên giang hồ có thiên phú không tầm thường, nhưng khổ nỗi là không có công pháp và võ đạo thích hợp, khiến cho sức chiến đấu rất yếu ớt. Thế là khi về già, vị này đã thu nhận rất nhiều đệ tử, rồi trắng trợn truyền bá Ngọa Tuyết Thần Đao của bản thân mình ra ngoài.

Ba vạn năm qua, đâu chỉ có ngàn vạn người học được Ngọa Tuyết Thần Đao? Trong đó không thiếu hạng người thiên tư cao tuyệt, đã thay đổi và hoàn thiện môn đao pháp này.

Bây giờ có một ít lưu phái đã đưa môn đao pháp này lên nhất phẩm, nhắm thẳng đại đạo!

Hoàng Tang Tử đánh giá người trước mắt chỉ có tu vị tứ phẩm thượng.

Nhưng Ngọa Tuyết Thần Đao của đối phương lại cao đến tầng mười lăm!

Càng đáng sợ hơn là Hàn băng đao ý của đối phương, rõ ràng là đã đến tầng 23!

Đao ý của đối phương điều động thiên quy cực kỳ mạnh mẽ, hầu như đã đạt đến hoàn cảnh đánh vỡ giới hạn người và thần!

Hoàng Tang Tử dốc toàn lực cũng không thể chống đỡ, không chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, mà khí huyết cũng bị hàn lực đóng băng.

Ngọn lửa màu trắng kia cũng cắt đứt và nhiễu loạn pháp thuật của hắn.

Đây rốt cuộc là cao nhân phương nào?

Hoàng Tang Tử suy nghĩ rất nhanh, trong khoảnh khắc đã nghĩ đến tất cả nhân vật dùng Ngọa Tuyết Thần Đao có tiếng trên giang hồ, nhưng vẫn không thể nhận ra đối phương.

Hắn lại không chậm trễ, trực tiếp vận dụng Tiềm Uyên Độn Địa!

Mượn lực lượng phù trận đã bố trí từ trước, Hoàng Tang Tử nỗ lực chống đỡ lại lực lượng Thần Thường kia.

Nhưng khi Hoàng Tang Tử sắp lẻn vào tầng đất, vô số lực lượng tinh thần (sao) đã chiếu rọ vào hắn, hình thành từng cái từng cái xiềng xích.

Đây là thuật pháp tinh thần nhất phẩm, Tinh La Thần Liên!

Bóng người Hoàng Tang Tử lập tức bị đình trệ, bị xiềng xích kia khóa chặt ở giữa không trung.

Sau đó, một quyền cực kỳ kinh khủng bỗng nhiên đánh nát thân thể hắn.

Đó chính là Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên!

Người này rõ ràng là súc thế đã lâu, một quyền đã đánh nát lục phủ ngũ tạng của hắn!

Cùng lúc đó, tất cả mọi thứ quanh Hoàng Tang Tử đều bị đóng băng, ngay cả linh hồn của hắn cũng đang bị đóng băng lại.

Trong mắt của hắn không khỏi sinh ra ý tuyệt vọng.

Hoàng Tang Tử đã biết thuật sư kia là ai.

Đó rõ ràng là Tinh Thần Đại Pháp Sư – La Hán Tông!

Những đồng bọn còn lại cũng có sức chiến đấu giữa Địa Bảng.

Hoàng Tang Tử rất quen thuộc với Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên.

Vì vậy, hắn để ý đến vị võ tu tứ phẩm lại nắm giữ hàn băng võ ý tầng 23 kia, người này rốt cuộc là ai?

Hoàng Tang Tử nghĩ, đây đến cùng là thiên kiêu cái thế của phe thế lực nào?

Dù thiên phú mạnh như Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh kia, e rằng cũng kém xa người này ở trên phương diện võ ý.

Khi Hoàng Tang Tử nghĩ đến đây, toàn bộ thân thể đã bị đóng băng lại.

Sau đó, hắn nhìn thấy một đoàn ánh sáng màu đỏ ngòm xung kích đến trước người.

Đó là một người mặc chiến giáp màu đỏ ngòm, tay cầm một thanh trọng kiếm.

Một kiếm của đối phương đã đánh nát cơ thể hắn, hóa thành vô số vụn băng.

Nguyên thần Hoàng Tang Tử vẫn còn, nhưng lại nằm trong trạng thái đóng băng, không chỉ không thể nhúc nhích, mà ý nghĩ cũng cực kỳ chậm chạp.

Lúc này, hắn lại nhìn thấy La Hán Tông giơ tay lên hút một cái, nguyên thần của hắn liền bị hút vào trong một cái hồ hồ màu băng lam.

Hoàng Tang Tử lập tức mất ý thức.

“Nguyên thần của người này coi như hoàn chỉnh, tương lai có cơ hội thì có thể luyện chế thành một Ma ngẫu.”

La Hán Tông vừa nói vừa dán một tấm phù lục lên hồ lô màu băng lam.

Sua đó, hắn nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt vô cùng kính phục: “Thiên tư của Đao Quân quả nhiên là hơn cả Bá Võ Vương ngày xưa! La mỗ bội phục!”

Ai có thể nghĩ đến, Sở Hi Thanh chỉ tùy tiện lật qua đám kinh thư, đọc một quyển Ngọa Tuyết Thần Đao trong chốc lát, liền đẩy môn đao pháp này lên đến tầng 15! Thậm chí còn nắm giữ một thức cực chiêu hệ Băng.

Mấu chốt là Hàn băng võ ý của Sở Hi Thanh lại cũng mạnh mẽ như thế! Mạnh mẽ đến mức có thể hòa vào thiên quy!

Tần Mộc Ca từ nhỏ đã được gọi là ‘Kho vũ khí’, có người nói mặc kệ là loại võ đạo gì, nàng chỉ xem qua một lần là có thể học được, ba ngày năm ngày là có thể tu luyện đến cảnh giới tương đối cao.

Ngộ tính của vị Bá Võ Vương này quả thực rất đáng sợ, nhưng so với vị Đao Quân chỉ dùng một canh giờ đã tu luyện Ngọa Tuyết Thần Đao đến tầng mười lăm, thì quả thực không tính là gì.

Chương 1601: Vương lăng (3)

Sắc mặt Sở Hi Thanh thì lại trắng bệch, đầu đau như búa bổ.

Sau khi thân thể Hoàng Tang Tử nát bấy, hắn lập tức dùng một bình Dưỡng Thần dịch tam phẩm.

Theo thân thể hấp thụ nước thuốc, rót vào trong nguyên thần, Sở Hi Thanh mới nhẹ nhõm hơn.

Một đao kinh người kia của Sở Hi Thanh, cũng suýt nữa lấy mạng già của hắn.

Chủ yếu là nguyên thần của hắn không đủ mạnh, còn chưa đủ để nắm giữ thiên quy mạnh mẽ như vậy.

Sở Hi Thanh dựa vào đan dược, tạm thời cường hóa nguyên thần, nhờ đó mới có thể chém ra một đao như vậy mà thôi.

Hắn nghe vậy thì cười khổ: “La tiên sinh đánh giá ta quá cao rồi, thiên tư của ta nào có thể so sánh với Bá Võ Vương?”

Hàn băng võ ý tầng 23 này, là dựa vào Vạn Tượng tinh bàn và âm Dương thần nguyên của Vấn Thù Y.

Còn về phần Ngọa Tuyết Thần Đao tầng mười lăm, là do Sở Hi Thanh dùng 23.000 điểm huyết nguyên để tăng lên.

Môn đao pháp này không phải căn cơ võ đạo của hắn, nên cũng không cần quan tâm căn cơ vững chắc hay không.

Hơn nữa, sau khi đọc thư của Sở Phượng Ca, Sở Hi Thanh cũng không đề phòng ‘hệ thống’ nhiều như trước nữa.

Đương nhiên, ngộ tính của hắn bây giờ cũng rất tốt, nếu tự nghiên cứu lĩnh ngộ thfi cũng mất mười ngày nửa tháng.

Nhưng bây giờ nghiên cứu thì nhất định là không kịp, cho nên Sở Hi Thanh trực tiếp tăng lên luôn.

La Hán Tông nghe vậy thì lại lắc đầu bật cười.

Trong vòng một canh giờ mà nắm giữ Ngọa Tuyết Thần Đao tầng mười lăm, ngộ tính này còn không cao?

Vị Đao Quân này quá khiêm tốn rồi.

Nếu Sở Hi Thanh muốn, hắn có thể nắm giữ hơn nghìn loại võ đạo, còn hơn Bá Võ Vương năm đó.

La Hán Tông lại nghĩ đến tình cảnh mình nhìn thấy ở gần Cực Đông Băng Thành ngày đó.

Lúc đó, tuy rằng hắn đào tẩu, nhưng vẫn để lại không ít phù lục và linh thạch ở chiến trường, khiến cho La Hán Tông có thể thăm dò một ít tình cảnh tiếp theo.

La Hán Tông nghĩ thầm, bảo sao Tần Mộc Ca lại tán thành vị này.

Cái này gọi là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.

Loại thiên kiêu cái thế như Bá Võ Vương, là anh kiệt bên trong nữ nhân, làm sao lại bị ước thúc bởi một trận Minh hôn do người khác sắp xếp?

Nhất định là Sở Hi Thanh có chỗ hơn người, như vậy mới có thể bắt được trái tim của Bá Võ Vương.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại hít thở sâu, thôi phát chân nguyên và thần hồn của mình đến mức tận cùng.

Sau đó, Kính Hoa Thủy Nguyệt đao trong tay hắn đột nhiên cắm xuống đất.

Trong khoảnh khắc, vô số khí lạnh khuếch tán ra bốn phía, không chỉ khiến mặt đất trong phạm vi một dặm quanh đây bị đóng băng, mà tất cả cấm quân trong phạm vi này cũng bị đóng băng.

Sau khi chém giết vị thuật sư nhị phẩm kia, hành động của bọn họ đã thành công một nửa.

Nhưng tiếp theo, còn phải xử lý hai tên tướng quân tam phẩm ở đây.

Sở Hi Thanh nhất định phải phá bí pháp Hoàng Đạo của cấm quân trước. Bằng không sức chiến đấu của hai tướng quân kia có thể lên đến nhất phẩm, khi đó rất vướng tay.

Theo một đao này của Sở Hi Thanh, hơn ba ngàn cấm quân ở gần bia mộ đều bị đóng băng, chiến sự tiếp theo liên đơn giản.

Hai vị tướng quân tam phẩm kia chỉ chống đỡ được không đến ba mươi cái hô hấp liền chết trận.

Một người trong đó bị trọng kiếm của Thiết Cuồng Nhân chém thành thịt vụn. Một người bị Tinh La Thần Liên của La Hán Tông khóa lại, rồi Tẩy Bích Thiên nhẹ nhàng đánh chết.

Số cấm quân còn lại, Sở Hi Thanh chỉ bảo gia tướng dưới trướng xua đuổi đi, không giết chóc trắng trợn.

Những người này cách khá xa, không nhìn thấy quá nhiều chuyện ở bên này, không cần giết người diệt khẩu.

Sở Hi Thanh đứng trước lăng Bá Võ Vương, nhìn một hàng chữ ở trên bia mộ.

Có người nói, những chữ này đều là do Kiến Nguyên đế viết.

Thật ra bên cạnh hàng chữ kia còn có một hàng chữ nhỏ khác, thế tử Ngụy quốc công Sở Tranh.

Cái này không phải do Kiến Nguyên đế viết, mà là một người khác.

Sở Hi Thanh ngưng thần nhìn một lát, liền trực tiếp một đao chém nát bia đá.

Trên thế giới này, đại đa số sự vật đều trở nên rất giòn khi nằm trong trạng thái đóng băng.

Theo sát phía sau là tòa lăng Bá Võ Vương.

Tòa vương lăng này được chế tạo từ ‘Hắc Diệu nham’, bên ngoài còn bao trùm một tầng ‘Hồn Thiên thần thạch’ dày đến một thước, cực kỳ kiên cố.

Nhưng theo hàn lực của Sở Hi Thanh truyền vào, những thứ này cũng trở nên giòn.

Lúc này, La Hán Tông trôi nổi bên cạnh người Sở Hi Thanh.

Hai tay hắn kết ấn, sau lưng hiển hóa ra chòm sao xán lạn.

“Tinh Lưu Đình Kích!”

Đây cũng là một môn pháp thuật tinh thần nhất phẩm, lập tức có vô số lực lượng tinh thần hình thành những thanh kiếm rồi rơi xuống, thế như mưa sao băng, tất cả đều oanh kích vào vương lăng.

Tẩy Bích Thiên cũng đang đánh liên tục vào tòa vương lăng kiên cố và khổng lồ này.

Nhưng Thiết Cuồng Nhân mới là người đánh thủng tòa vương lăng này, hắn tụ tập sát lực toàn thân, chém liên tục ba kiếm, cuối cùng cũng đánh nổ ra một lỗ hổng có đường kính năm thước.

Chương 1602: Vương lăng (4)

“Tòa vương lăng này thật sự là quá kiên cố!”

Thiết Cuồng Nhân chém xong thì tiện tay thu kiếm lại, nói với vẻ không thể tưởng tượng nổi: “Thật sự không biết các ngươi trốn ra kiểu gì nữa?”

“Thật ra ta cũng thấy rất kỳ quái.”

Sở Hi Thanh vừa nói chuyện, vừa bay qua lỗ hổng để vào trong mộ.

Hắn nhìn tình cảnh bên trong này, trong mắt lại lộ ra vẻ hồi ức.

Quy cách của lăng mộ Bá Võ Vương cực cao.

Vì tỏ vẻ coi trọng và thương tiếc Bá Võ Vương Tần Mộc Ca, Kiến Nguyên đế đã cố tình chôn cất theo lễ của thân vương.

Nhưng tình cảnh ở trong mộ lại làm cho người sởn tóc gáy, có thể thấy được bốn phía đều là những phù văn vặn vẹo màu máu cực kỳ quỷ dị.

Chúng nó kết hợp và đan xen lẫn nhau, tạo thành một tòa trận pháp khổng lồ. Nó không chỉ tỏa ra huyết quang khiếp người, mà còn ngưng tụ sát lực cực kỳ mạnh mẽ.

Quanh Tây Sơn có rất nhiều chiến trường cổ đại, huyết sát dưới lòng đất cực kỳ nồng đậm. Nếu như không phải các đời hoàng triều đều đặt quốc đô ở đây, thì nơi này chắc chắn sẽ trở thành thánh địa của tà tu.

Sở Hi Thanh dạo bước đến chủ mộ, nhìn cái quan tài ở vị trí trung ương kia.

Cái gọi là ‘quan tài thiên tử bảy tầng, chư hầu năm tầng, đại phu ba tầng, sĩ hai tầng’.

Tần Mộc Ca được chôn cất theo lễ thân vương, vì vậy là năm tầng.

Nhưng bên trái chiếc quan tài này, lại xuất hiện một cái hang động.

Đó là cửa hang do Sở Vân Vân mạnh mẽ phá ra.

“Khi chúng ta phục sinh, lại động cũng không dám động, rất sợ kinh động đền phù văn và trận pháp nơi này, kinh động đến cẩu hoàng đế kia. Nhưng trời không tuyệt đường người. . .”

Sở Hi Thanh đi đến bên trái, nhìn xuống dưới chân mình.

Nơi đó thế mà lại có một lỗ thủng, chỉ rộng ba thước, nhưng lại sâu không thấy đáy.

“Phía dưới có một mạch nước ngầm, Vân Vân nàng dùng ba ngày thời gian, từng chút từng chút một đào xuyên qua Hắc Diệu Thạch, khi đó chúng ta mới may mắn thoát nạn.”

“Mạch nước ngầm?” Thiết Cuồng Nhân ở sau lưng Sở Hi Thanh lại ngạc nhiên không thôi: “Sao lăng tẩm của thân vương lại xây dựng ở trên một mạch nước ngầm?”

“Dưới tình huống bình thường là không thể, nhưng nơi này không phải lăng tẩm. Thiên tử có ý luyện Tần Mộc Ca thành sát thi, vì vậy mới bày Cửu Khúc Minh Hà Trận ở nơi này.”

La Hán Tông cũng đi vào, thần sắc cảm khái: “Nếu là Cửu Khúc Minh Hà Trận, phía dưới làm sao có thể thiếu Minh Hà? Đây chính là ‘nghi thức’ mà bọn họ chuẩn bị.”

“Tuy nhiên, trong này cũng có một chút bố trí của lệnh tôn, bằng không thì dù nơi này có sông ngầm, hai người các ngươi cũng tuyệt đối không thể chạy ra khỏi lăng mộ.”

Sở Hi Thanh gật đầu.

Lúc đó, khi hắn và Sở Vân Vân chạy ra ngoài thì cũng không thể tưởng tượng nổi.

Bên dưới Hắc Diệu Thạch vốn còn có một tầng Hồn Thiên thần thạch dày đến một thước. Sở Vân Vân bị độc chú quấn thân, khẳng định là không thể làm gì được thứ này.

Nhưng khi đó, tại dưới miệng hang này, lại vừa hay thiếu mất một khối Hồn Thiên thần thạch.

Hai người cho rằng trong này chắc chắn có âm mưu, vì thế mà còn suy đoán rất nhiều, thấp thỏm và bất an một thời gian dài.

Bây giờ nghĩ lại, nhất định là sắp xếp của Sở Phượng Ca.

Nếu Sở Phượng Ca đã nghĩ cách điên đảo âm dương, để bọn họ khởi tử hoàn sinh, sao lại không nghĩ đến chuyện giúp bọn họ thoát khỏi lăng mộ như lao tù này chứ?

Sở Hi Thanh lại thu hồi tâm tư: “Thời gian đã không còn sớm, chúng ta nhanh chóng động thủ đi.”

Hắn giơ tay vồ một cái, chiếc quan tài trước mặt lập tức nát vụn.

Tẩy Bích Thiên cũng ra tay, bắt đầu đập phá nơi này.

Chủ lực vẫn là La Hán Tông, hắn không chỉ phá những phù văn màu máu trên vách đá, mà còn thi triển pháp thuật, khiến cho nửa lăng mộ này sụp đổ.

Hắc Diệu Thạch và Hồn Thiên thần thạch ở dưới chân bọn họ tuy rất kiên cố, võ tu nhất phẩm cũng khó có thể đánh vỡ trong chốc lát, nhưng tầng đất bên dưới thì lại khác.

Đặc biệt là phí dưới còn có một con sông ngầm rất rộng rãi, tự nhiên là có không gian để sụp đổ.

Thiết Cuồng Nhân cũng vung trọng kiếm, chém ra từng đạo kiếm quang rộng lớn, quét ngang tất cả chung quanh.

Hắn tâm tư hơn người, lúc này đã đoán được mưu tính của Sở Hi Thanh.

Vị này phá hủy vương lăng, hủy diệt quan tài, mục đích chính là che giấu tất cả dấu vết khi hắn và Sở Vân Vân bỏ chạy.

Hành động này rất thông minh, nhất định khiến mấy người Kiến Nguyên đế nghi ngờ không thôi, nhưng lại khó phân biệt được rõ ràng.

Đương nhiên chỉ là như vậy thì cũng không thể cắt đứt khả năng mấy người Kiến Nguyên đế và Sở Như Lai điều tra chân tướng.

Vấn đề là Sở Hi Thanh bây giờ đã trưởng thành, hắn và Sở Vân Vân chỉ cần mấy tháng nữa là sẽ không cần kiêng kỵ thiên tử, sắp có lực lượng để đối kháng triều đình.

Thiết Cuồng Nhân nghĩ đến đây, lại âm thầm cảm khái.

Từ khi hắn phục sinh đến nay, đây là chuyện để cho hắn cực kỳ chấn động.

Thiết Cuồng Nhân ngàn vạn lần không ngờ được, Sở Hi Thanh lại còn có một thân phận như vậy.

Hắn lại là dòng dõi cuối cùng của đích mạch Kinh Tây Sở thị, muội muội của hắn, thiếu nữ nhìn như ốm yếu kia, thế mà lại là Bá Võ Vương quét ngang bắc địa mấy năm trước, là Hoành tuyệt vạn cổ, quân đốc mắt xanh Tần Mộc Ca!

Chương 1603: Liệu có hối hận

Khi Kiến Nguyên đế dẫn một đám người trở về thành Vọng An, sắc mặt hắn đã khó coi đến cực điểm.

Hắn không chỉ không tìm được Long Dương ở mười hai ngàn dặm phía đông, trái lại lăng Bá Võ Vương ở phía sau lại bị người đánh nát.

Trận chiến này không chỉ gần bốn ngàn cấm quân tử thương, mà còn có hai vị đại tướng quân và một thuật sư nhị phẩm chết trận.

Càng làm Kiến Nguyên đế nổi giận chính là, tòa lăng Tần Mộc Ca này cũng bị người đánh vỡ, tất cả mọi thứ bên trong đều bị phá hủy, thi thể của Sở Tranh và Tần Mộc Ca chẳng biết đi đâu.

Kiến Nguyên đế trôi nổi trên không trung lăng Bá Võ Vương, ánh mắt biến ảo không ngừng.

“Từ khi chuyện xảy ra, có bao nhiêu người tiến vào trong lăng mộ này rồi?”

Lúc này, tuy rằng lăng Tần Mộc Ca đã bị người phá hoại, nhưng bên trong lại có rất nhiều dấu vết.

Ví dụ như phù văn còn sót lại của Cửu Khúc Minh Hà Trận, lại ví dụ như sát lực nồng đậm trong mộ, ví dụ như sông ngầm phía dưới.

“Bệ hạ, khi thần dẫn quân đi, nơi này đã có không ít tán tu giang hồ, còn có một ít cuồng đồ gan to bằng trời đã đi vào trong quan sát. Thần ra sức bắt giết, nhưng do chuyện phát sinh quá nhanh, không chuẩn bị đầy đủ, nên vẫn có không ít người chạy trốn.”

Người trở lại là Tả Kim Ngô vệ đại tướng quân, người này chấp chưởng phòng ngự Hoàng Lâm uyển, là binh mã cấm quân gần lăng Bá Võ Vương nhất.

Sắc mặt hắn nghiêm túc, ngẩng đầu nhìn Kiến Nguyên đế một chút: “Thần một mặt lùng bắt, một mặt ra lệnh cho cấm quân phong tỏa và bảo vệ quanh lăng Bá Võ Vương, không được đi vào phạm vi mười dặm quanh lăng mộ. Nhưng cũng có một ít tướng sĩ dưới trướng thần đi theo vào trong lăng. . .”

Trong lòng hắn sinh ra ý thấp thỏm.

Ai có thể ngờ được một thiên tử anh minh thần võ, trọng dùng tiền tài, lại sẽ làm ra chuyện như vậy?

Thế mà lại luyện chế đại tướng quân công huân hiển hách và xuất sắc nhất trong năm trăm năm qua thành một sát thi!

Tả Kim Ngô vệ đại tướng quân lo lắng, chuyện hôm nay sẽ mang đến họa sát thân cho thuộc hạ của hắn.

Bản thân hắn thì không sao, nhưng thuộc hạ của hắn sẽ không chịu nổi.

Kiến Nguyên đế thì lại nhíu chặt lông mày, lửa giận trong lòng lại tuôn trào.

Nhưng đã có không ít người chạy thoát, như vậy tình thế đã không thể cứu vãn, giết người diệt khẩu là không làm nên chuyện gì, trái lại còn xác minh suy đoán của những người kia.

Sau đó, hắn nắm chặt song quyền, giọng nói lạnh lùng: “Trẫm cũng không ngờ lại có người dám có ý đồ với Mộc Ca, mượn cái lăng mộ này để luyện chế đại tướng vô song của trẫm thành sát thi? Quả thật là to gan lớn mật.”

“Cẩm y vệ và Trực điện giám đâu? Tra cho trẫm! Lăng mộ này là người phương nào giám sát xây dựng, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận lại là người phương nào bố trí? Việc này cần điều tra đến cùng, cho trẫm và tướng sĩ phương bắc một câu trả lời.”

Tả Kim Ngô vệ đại tướng quân nhất thời thả lỏng, biết đám thuộc hạ của mình xem như thoát một kiếp rồi.

Trong lòng hắn lại âm thầm suy nghĩ, thế gian này có kẻ nào giấu diếm được Thiên nha Cẩm y vệ, giấu diếm được thiên tử mà giở trò trong lăng Bá Võ Vương?

Thiên tử muốn dùng cách nói này để chặn lời đàm tiếu của thiên hạ, chỉ sợ là rất khó.

Lúc này, Kiến Nguyên đế lại đưa mắt nhìn vào Chỉ huy sứ Thiên nha Cẩm y vệ Tiếu Hồng Trần, và cả đại nội Trực điện giám chưởng ấn Chu Minh Nguyệt.

Theo thỏa thuận với Lý Trường Sinh, Bôn Dật Tuyệt Trần – Tông Thiên Lưu đã bị đưa đi phương bắc, nên Trực điện giám đã đổi người chưởng ấn.

Chu Minh Nguyệt không có danh tiếng trên giang hồ, nhưng khí độ và uy thế của hắn cũng không thua kém Tông Thiên Lưu.

Ánh mắt Kiến Nguyên đế rất bất mãn: “Hia người các ngươi còn gì để nói?”

“Hai ngày hôm nay, liên tục hai vụ đại án, chúng thần khó có thể chối bỏ trách nhiệm.”

Chu Minh Nguyệt ôm quyền khom người, vẻ mặt nghiêm túc: “Thần đã tăng mạnh đề phòng ở kinh thành, tất cả thành trấn ở quanh kinh thành cũng đã giới nghiêm, mấy vị thuật sư cung phụng cũng liên thủ giám sát phạm vi quanh thành Vọng An, trong vòng 300 dặm, gió thổi cỏ lay đều có thể biết.”

“Ngoài ra, một đám cao thủ đại nội đều sẵn sàng chờ lệnh, đảm bảo đám nghịch tặc lòng muông dạ thú kia không thể gây án ở gần kinh thành.”

Sắc mặt Tiếu Hồng Trần cũng nghiêm túc: “Thần cũng đã tăng mạnh đề phòng ở quanh kinh thành, lục soát và tìm kiếm tất cả người khả nghi. Thần cũng đang ra sức tìm kiếm manh mối của đám tặc tử kia và Tinh Thần Đại Pháp Sư – La Hán Tông.”

“Ngoài ra, còn cả vị đao khách tứ phẩm sử dụng Ngọa Tuyết Thần Đao kia nữa, thần chuẩn bị liên thủ với Luận Võ lâu, dùng thời gian ngắn nhất để tìm ra thân phận của người này. Ngoài ra còn có những vật chôn theo kia, tất cả vàng bạc nơi này đều bị bọn họ lấy đi, một khi bọn họ sử dụng những thứ này, nhất định sẽ có manh mối.”

Lúc này, lửa giận của Kiến Nguyên đế mới giảm vài phần.

Trong lòng hắn cũng biết, thật ra không thể trách hai người này.

Thiên hạ này có vô số cao thủ, triều đình nào có thể đề phòng tất cả?

Ai có thể ngờ Tinh Thần Đại Pháp Sư- La Hán Tông lại cấu kết với đám dư nghiệt của Sở gia?

Cơ bản đều là những đại cao thủ kia gây án xong, triều đình mới triệu tập lực lượng để lùng bắt, truy tung và vây giết.

Loại cao thủ như Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm, thì đến nay triều đình vẫn không thể làm gì.

Người này còn kiềm chế hai vị Thiên Bảng của triều đình, để bọn họ không còn sức lực để làm gì.

Vì vậy, Thái tông Đại Ninh mới muốn cấm võ, triều đình sẽ khống chế tất cả truyền thừa võ đạo trong thiên hạ.

Đáng tiếc là mạnh như Thái tông cũng không thể áp chế thiên hạ, chỉ hơi thử một chút liền chủ động từ bỏ.

Chương 1604: Liệu có hối hận (2)

“Ngoài ra, thần còn muốn điều tra Vô Cực Đao Quân - Sở Hi Thanh!”

Trong con ngươi của Tiếu Hồng Trần hiện ra một vệt hàn mang: “Theo lời sư muội Quý Thiên Thiên của ta, ngày trước Sở Hi Thanh đã từng liên hệ với Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên và Thiết Diện Phán Quan – La Dương. Thần đã xác nhận việc này, khi đó cũng có rất nhiều người nhìn thấy.”

“Lại có việc này?”

Vẻ mặt Kiến Nguyên đế ngạc nhiên nghi ngờ, sau đó lại bình tĩnh xuống.

Nếu Sở Hi Thanh thật sự muốn cấu kết với đám người Tẩy Bích Thiên, thì hắn sẽ không trắng trợn như vậy.

Nhưng việc này vẫn phải điều tra.

“Ngươi cần nhanh chóng điều tra việc này, khi đó bọn họ nói cái gì, Sở Hi Thanh gặp hai người này làm gì, lại liên lạc thế nào? Tất cả đều phải điều tra rõ ràng, nhưng cũng cần chú ý ảnh hưởng, không nên gây sự.”

Kiến Nguyên đế nghĩ đến Lý Trường Sinh thì không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Nếu như không có cái tên mập lùn chết tiết kia, bây giờ hắn đã phái cao thủ đi giết chết Sở Hi Thanh rồi.

Hắn lập tức giơ tay ra hiệu cho mọi người lui xuống, chỉ giữ lại quốc sư Vũ Côn Luân bên người.

Kiến Nguyên đế bình phục tâm tình, giọng nói ngưng trọng: “Quốc sư, từ khi bắt đầu đến đây thì quốc sư vẫn suy tư hồi lâu, không biết có phát hiện gì không?”

Lúc này, Vũ Côn Luân nghe vậy mới ngước mắt lên, trong con ngươi hiện ra một vệt tinh mang: “Ta đang nghĩ, đám dư nghiệt trưởng phòng Sở gia phá hủy lăng Bá Võ Vương là có mục đích gì?”

“Còn có thể là vì cái gì? Tự nhiên là cướp đoạt thi thể của Tần Mộc Ca và thiếu chủ của bọn họ rồi, để cho bố trí mấy năm của trẫm trôi theo dòng nước, tương lai sẽ thiếu đi một Siêu Phẩm.”

“Còn muốn làm hỏng thanh danh của trẫm, để trẫm bị người thiên hạ phỉ nhổ, đặc biệt là sẽ lục đục với tướng sĩ hai châu Cực và Băng! Nói không chừng bọn họ còn biết trẫm đã cướp huyết mạch Quy Nhất và Vạn Tượng của hai người kia.”

Kiến Nguyên đế hừ nhẹ một tiếng, lại ngậm lấy lạnh lẽo vô tận.

Chỉ là sau đó, giọng nói của hắn chợt xoay chuyển, ánh mắt nghiêm túc: “Nhưng trẫm cũng cảm thấy có gì đó không đúng, thật ra bọn họ chỉ cần lấy thi thể là được, không cần phải phá hủy nơi này. Nhìn qua như là hành vi phát tiết cho hả giận, nhưng lại như cố tình gây nên. . .”

Đây chính là điểm khiến Vũ Côn Luân khó hiểu.

Hơn nữa trong thần thức của hắn vẫn luôn có cảnh báo.

Sau đó, Vũ Côn Luân lại ngẩng đầu nhìn lên mặt trời ở trên đầu.

Hắn nhớ đến một lời sấm đột nhiên lưu truyền ở kinh thành từ mấy chục năm trước.

Tần Sở tốt, nhật thăng Tây Sơn.

Trong này có liên quan gì không?

Vũ Côn Luân nheo mắt lại: “Bệ hạ, ta cần điều tra tất cả hiện tượng dị thường phát sinh ở quanh đây từ trước và sau khi kiến tạo lăng Bá Võ Vương. Ngoài ra, mời bệ hạ cho ta kiểm tra tất cả hồ sơ vụ án của Hình bộ trong mấy năm gần đây.”

. . .

Lúc này, Sở Hi Thanh đang điều khiển Dục Nhật thần chu bay về trấn Tây Sơn.

La Hán Tông và Thiết Cuồng Nhân đều ở lại kinh thành, mãi đến khi hoàn thành thuật Điên Đảo âm Dương mới thôi.

Mấy người Tẩy Bích Thiên thì bị Sở Hi Thanh đưa về Vân Hải tiên cung.

Mấy tháng tiếp theo, đám thuộc hạ này của Sở gia sẽ ngốc ở nơi này.

Hai năm qua, bọn họ đều tránh né triều đình và Kinh Tây Sở thị truy sát, còn phải tìm kiếm các loại cơ hội báo thù cho Sở Tranh, mấy trăm cái ngày đêm đều không được thư giãn dù chỉ là một khắc, tinh thần luôn nằm trong trạng thái căng thẳng.

Cứ kéo dài trạng thái này, khẳng định là không có lợi cho con đường tu hành của bọn họ.

Mấu chốt là lực lượng của triều đình vẫn rất mạnh mẽ.

Chỉ cần những người này hoạt động ở bên ngoài, nhất định sẽ bị Cẩm y vệ và Trực điện giám tìm được.

Lúc này, chỉ có Vân Hải tiên cung mới có thể đảm bảo an toàn cho bọn họ, còn có thể nghỉ ngơi.

Việc khiến Sở Hi Thanh đau đầu bây giờ, vẫn là gom góp tài liệu để thi triển Điên Đảo âm Dương cho Thiết Cuồng Nhân.

Đồ chôn theo của Tần Mộc Ca cũng xem như là phong phú.

Chỉ vàng bạc thôi cũng đã mấy trăm vạn, đồ vật còn lại cũng đều trân bảo hiếm thấy. Trong đó thậm chí còn có hai cái binh khí nhị phẩm.

Giá trị của toàn bộ những thứ này cũng chỉ bằng một phần năm tài liệu của Điên Đảo âm Dương.

Hơn nữa tạm thời không thể bán ra, trước mắt chỉ có thể gửi ở Vân Hải tiên cung.

Nhưng nếu hắn đã nói ‘nhiều nhất mấy ngày là có thể chuẩn bị kỹ càng tất cả tài liệu’ ở trước mặt La Hán Tông, vậy nhất định phải làm được.

Bằng không sẽ bị người ta coi thường, cũng sẽ để Cuồng thúc thất vọng.

Sở Hi Thanh ngưng thần suy nghĩ một chút, vẫn kết ấn, mở màn sáng của mảnh vỡ Thần Khế thiên bi.

“Ta tìm được ba trang Thần Giới, tám trang Thần Luật.”

Số trang của Thần Luật nhiều hơn Thần Giới.

Đù sao trừng phạt cũng ít hơn luật pháp, luật pháp nhất định phải nghiêm ngặt hơn.

Tuy nhiên, lực lượng của hai quyển sách này lại không khác nhau là mấy.

Chương 1605: Liệu có hối hận (3)

Sở Hi Thanh còn vui mừng khi phát hiện, khi hắn tế luyện hết những mảnh vỡ Thần Khế thiên bi kia, thì tiêu hao khi sử dụng thứ này cũng giảm mạnh.

Trước kia, một viên linh thạch trung phẩm chỉ có thể gửi một chữ.

Bây giờ thì có thể gửi năm chữ.

Màn sáng kia cũng phản ứng lại ngay.

Sở Vân Vân: “Chiếm được từ đâu?”

Khi nàng lên tiếng, cũng phát hiện tiêu hao của Thần Khế thiên bi đã ít đi rất nhiều.

Vấn Thù Y: “Nghe nói, hôm nay gần kinh thành phát sinh hai vụ đại án, một là biệt viện của Kinh Tây Sở thị bị đồ sát, Long Dương bị bắt, tung tích không rõ.”

“Một là lăng Bá Võ Vương bị người phá hủy, thi thể Tần Mộc Ca và Sở Tranh bị cướp đi, lại có người nói tận mắt nhìn thấy thiên tử bày Cửu Khúc Hoàng Hà Trận ở trong lăng mộ Bá Võ Vương. Không biết hai chuyện này có liên quan với Hi Thanh không? Mấy trang sách này lại có liên quan gì đến đó không?”

Cùng lúc đó, Kế Tiễn Tiễn ở trên Vô Tướng thần sơn cũng nhìn thấy hàng chữ này.

Trong lòng nàng hơi xoắn xuýt.

Kế Tiễn Tiễn kết luận, hai vụ án này quá nửa là do Sở Hi Thanh làm.

Nàng không khỏi nghiêng đầu, nhìn về phía nam với vẻ cực kỳ phức tạp.

Kế Tiễn Tiễn đang nghĩ đến thái sư Độc Cô Thủ.

Nếu như nghĩa phụ biết việc này, không biết sẽ có phản ứng gì?

Sở Hi Thanh báo thù Kinh Tây Sở thị và thiên tử, thiên kinh địa nghĩa, là Kinh Tây Sở thị và thiên tử có lỗi với hắn trước.

Nhưng mà việc này không phù hợp với pháp luật Đại Ninh, thái sư chưa chắc đã muốn nhìn thấy.

Hơn nữa, nếu kéo dài như vậy, Sở Hi Thanh nhất định sẽ trở thành kẻ địch mạnh mẽ nhất và hung ác nhất của triều đình.

Đến khi đó, thiên hạ nguy rồi.

Trong lòng Kế Tiễn Tiễn không khỏi xuất hiện một suy nghĩ, một suy nghĩ mà nàng đã nghĩ đến từ rất lâu.

Nếu thái sư muốn thiên hạ an bình, trừ phi là đổi một cái thiên tử. . .

“Sau này hãy nói.”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, mình vẫn rất thiếu tiền.

Hắn nhìn mấy hàng chữ của Vấn Thù Y, nghĩ thầm lại là mấy chục vạn lượng bạc hóa thành không.

Nếu nói nguyên do tỉ mỉ, chỉ sợ tài sản của hắn phải co lại trăm vạn.

“Ta đã gửi mấy trang Thần Luật vào trong nhẫn, Vân Vân có thể lấy ra luyện hóa, ngoài ra còn có một phong thư của cha ta Sở Phượng

Ca để lại, Vân Vân có thể xem qua. Mấy trang Thần Giới thì gửi ở Vân Hải tiên cung, Thù Y có rảnh rỗi thì có thể đến thiên cung tế luyện, cường hóa lực lượng giới luật.”

Tại Vô Tướng thần sơn, Sở Vân Vân nhất thời sầm mặt lại.

Thù Y . . .

Câu nói phía sau của Sở Hi Thanh lại làm cho Sở Vân Vân nhíu chặt mày lại.

“Ngoài ra, tiểu đệ đang cần tiền gấp, còn cần một lượng lớn tài liệu pháp thuật. Ta đã mời La Hán Tông thi triển thuật Điên Đảo âm Dương, nghịch chuyển sinh tử cho một người bạn tri kỷ của ta.”

Sở Vân Vân xem đến đây thì không khỏi sửng sốt.

Bạn tri kỷ trong miệng Sở Hi Thanh, chắc là Thiết Cuồng Nhân rồi.

Lần này, Sở Hi Thanh xuôi nam cũng là vì vị Cuồng thúc này của hắn.

Sắc mặt Sở Vân Vân lập tức thoải mái hơn vài phần.

Đối với Thiết Cuồng Nhân, nàng vẫn có chút tán thành.

Hai năm trước, huynh đệ Thiết gia không chỉ trợ giúp bọn họ rất nhiều, mà nhân phẩm và khí phách đều rất không tầm thường.

Nhưng chuyện của Thiết Cuồng Nhân lại không tiện làm phiền Vô Tướng thần tông.

Một lần Điên Đảo âm Dương, phải tốn ngàn vạn lượng vàng, không phải bọn họ muốn mượn tiền của Vô Tướng thần tông là có thể mượn được.

Vấn Thù Y: “Ta sẽ đưa hai phần tài liệu của Điên Đảo âm Dương, năm ngàn viên linh thạch thượng phẩm, hai mươi bộ chiến giáp tam phẩm, còn năm vạn phần thuốc tu hành bí pháp Hoàng Đạo đến Vân Hải tiên cung. Thần khí vô giá, chút tiền tài này vẫn kém xa giá trị của mấy trang Thần Giới, Hi Thanh chớ từ chối.”

Tại Cực Đông Băng Thành, Vấn Thù Y nhìn hai chữ ‘Thù Y’ bên trong màn sáng màu xanh lam, thì lại cực kỳ vui mừng.

Còn vui vẻ hơn cả khi biết Sở Hi Thanh tìm thấy ba trang Thần Giới.

Sở Hi Thanh bỗng nhiên cảm thấy phấn chấn.

Một viên linh thạch thượng phẩm tương đương với mười vạn lượng bạc, hoặc là mười ngàn lượng vàng.

Năm ngàn viên linh thạch thượng phẩm, tương đương ới năm ngàn vạn lượng vàng.

Vị Vấn tỷ tỷ này quả nhiên là giàu có.

Còn hai mươi bộ chiến giáp tam phẩm kia cũng có giá trị không nhỏ, chắc hẳn là cho những thuộc hạ kia của hắn, từ đó có thể thấy được vị tỷ tỷ này rất chu đáo cẩn thận.

Còn thuốc bí pháp Hoàng Đạo, có thể để cường hóa sức chiến đấu của Thiết Kỳ Bang.

Khóe môi Sở Hi Thanh hơi cong lên, đang định đóng màn sáng ở trước mặt, thì lại thấy Lục Loạn Ly lên tiếng.

“Ta và Nhược Hi ra ngoài rồi!”

Sở Hi Thanh nhất thời ngẩn ra, lập tức tưởng tượng Lục Loạn Ly đang khoanh tay trước ngực, khuôn mặt phồng lên như bánh bao mà nhìn màn sáng trước mặt, thì hắn không khỏi thấy buồn cười.

Hắn lại móc ra vài viên linh thạch, bóp nát: “Loạn Ly khi nào xuôi nam? Người xưa nói một ngày không gặp như cách ba thu. Ta và Loạn Ly nửa tháng không gặp, vẫn nhớ mãi không quên, vô cùng lo lắng, không yên tâm. Rất muốn gặp mặt Loạn Ly.”

Chương 1606: Liệu có hối hận (4)

Trên Vô Tướng thần sơn, Lục Loạn Ly vốn đang hầm hừ.

Mấy người này coi như ta không tồn tại sao.

Nàng nhìn thấy mấy chữ này, khóe môi không khỏi vểnh lên.

Nhưng nàng lại trả lời rất cứng rắn: “Tại sao ta phải xuôi nam? Vì sao phải đến gặp ngươi?”

“Không phải Loạn Ly nói sau khi ra ngoài muốn luận bàn với ta sao?”

Sở Hi Thanh đã không lo nổi việc tiêu hao tiền bạc nữa rồi, hắn cố nhịn đau lòng, lại bóp nát mấy khối linh thạch: “Bên ta cũng đang thiếu người giúp đỡ, Loạn Lý có thể nhanh chóng xuôi nam. Hai người chúng ta liên thủ, nhất định quét ngang Phì Châu. Loạn Ly đừng quên, ngươi cũng là đà chủ của Thiết Kỳ Bang.”

Sở Vân Vân đã không nhìn nổi.

Nàng đầu tiên là nắm chặt cột cờ Nghịch Thần Kỳ trong tay áo.

Đáng tiếc người không ở trước mặt, vật này không có đất dụng võ.

Nàng chỉ có thể đóng màn sáng lại, nhắm mắt làm ngơ, sau đó đi đến bảo khố ở dưới lòng đất Thiên Lan cư, đi đến trước Thái Hư Bàn kia.

Sở Vân Vân đầu tiên là lấy mấy trang Thần Luật ra, sau đó lại lấy một phong thư hai màu tử kim ra, phong thư này đã bị ăn mòn khá nghiêm trọng.

“Sở Phượng Ca?”

Nàng nhìn nội dung trong thư, ánh mắt vừa có kinh ngạc và có thoải mái.

Thì ra mình và Sở Hi Thanh khởi từ hoàn sinh lại là vì thế?

Người này quả thực là kinh tài tuyệt diễm, thế mà lại giấu diếm được thiên tử và Vũ Côn Luân, dùng thủ đoạn cỡ này để nghịch chuyển sinh tử của hai người bọn họ.

Để Sở Vân Vân để ý nhất vẫn là Sở Phượng Ca vốn có ý cảnh báo cho nàng, nhưng không chỉ không thể làm cho nàng cảnh giác, mà trái lại còn khiến thiên tử và quốc sư cảnh giác hơn.

Từ đó có thể thấy, hai người chí thân mà nàng tin tưởng nhất, đã có ý phản bội từ mấy năm trước rồi.

Điều này khiến Sở Vân Vân cực kỳ cay đắng, chỉ cảm thấy lạnh cả người.

Nếu không có Sở Phượng Ca, nàng bây giờ không chỉ là một khối thi thể lạnh lẽo, mà thêm một hai năm nữa, thì sẽ bị luyện thành sát thi.

Mình nợ cha con Sở gia một cái mạng.

Sau đó, Sở Vân Vân lại nhìn thấy một đoạn văn tự ở cuối cùng.

“Nói đến thì thái tử điện hạ từng nói đùa với ta, muốn gả ấu nữ chưa xuất thế cho ngươi. . .”

Ánh mắt Sở Vân Vân co lại, sau đó lại than nhẹ một tiếng, cất phong thư này vào trong Thái Hư Bàn.

Nàng nghĩ thầm, hai cha con nhà này thật giảo hoạt.

Sở Hi Thanh không biết suy nghĩ của Sở Vân Vân, sau khi hắn giải quyết được vấn đề tiền tài, trong lòng nhất thời nhẹ nhàng hơn nhiều.

Không biết có phải vì tâm trạng tốt hay không, cảm giác điều khiển Dục Nhật thần chu cũng thuận buồm xuôi gió.

Từ Vân Hải tiên cung đến quận Tú Thủy, Sở Hi Thanh chỉ dùng không đến nửa canh giờ.

Sở Hi Thanh đến trấn Tây Sơn thì thu hồi Dục Nhật thần chu, một đường bay về đại trạch Sở gia.

Hắn không cố tình trốn tránh ánh mắt của người khác, mà dùng Nhai Tí đao ý phản xạ lại ánh mắt và linh thức của mọi người, một đường bình yên vô sự trở về sân sau.

Lúc này, hóa thân của Sở Hi Thanh đang xử lý sự vụ trong bang ở hậu viện.

Trong phòng, ngoại trừ Thiết Tiếu Sinh và Lục Cửu Ly ra, thì còn có một người quen.

Đó chính là Phó thiên hộ Tào Hiên!

Cái tên này cũng coi như là xui xẻo, quen biết Sở Hi Thanh hai năm, chẳng những không lên chức mà còn bị hạ chức xuống phó thiên hộ.

Nhưng tu vị của người này thì lại tăng lên, rõ ràng là đã vào tứ phẩm hạ.

Thật ra thiên phú võ đạo của Tào Hiên không kém.

Nếu như không thực lực nhất định, sẽ không được chấp chưởng Thiên hộ sở quận Tú Thủy.

Ngoài ra, còn có một đám người đứng chờ ở bên ngoài, chính một đám cao thủ tam phẩm lấy Cuồng Kiếm – Phong Tam cầm đầu.

Vân Phong Khinh, Cô Minh Nguyệt, Đơn Tuyết Phỉ, Tiếu Cuồng Long, Bá Thiên Lai, Phong Liên Thành, cả sáu người đều ở đây.

Sau khi mấy vị này hoàn thành nhiệm vụ, đều trở về đây phục mệnh.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn bốn phía, liền đi vào từ cửa sau, rồi dung hợp làm một với hóa thân của mình.

Toàn bộ quá trình đều vô thanh vô tức, ngay cả Tào Hiên ở trong phòng mà cũng không phát hiện ra.

Khi Sở Hi Thanh ngồi vào chỗ của mình, cảm xúc của hắn bỗng nhiên phun trào, cảm ứng được ‘nghi thức’ thăng cấp của Tru Thiên Đao đã hoàn thành.

Trong con ngươi của Sở Hi Thanh nhất thời hiện lên một vệt sáng.

Độ hoàn thành ‘nghi thức’ Tru Thiên Đao cực cao.

Sở Hi Thanh cảm ứng được thiên quy Tru Diệt kia đang vờn quanh thân thể mình, cộng hưởng và hô ứng với mình.

Điều này có nghĩa là, mẹ con Long Dương đã tử vong.

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, tâm trạng vốn đang vui vẻ lại càng sung sướng hơn.

Hắn bắt đầu xem trí nhớ của phân thân, đặc biệt là những sự vụ kia.

Sở Hi Thanh hoàn toàn yên tâm.

Bộ phân thân này có trí nhớ và nhân cách tương tự với hắn, cách phán đoán và xử lý mọi chuyện mọi vật đều như hắn, không khác gì nhau.

Vì vậy, sự vụ trong bang được xử lý khá ổn thỏa, chỉ là hơi cứng nhắc, thiếu hụt biến báo.

Cũng may là có hai người Thiết Tiếu Sinh giúp đỡ, nên tất cả đều rất hoàn mỹ.

Chương 1607: Liệu có hối hận (5)

Sau đó, Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn Tào Hiên một chút, lòng thầm nói cứ để người này chờ một chút đi.

Hắn dùng gót chân cũng có thể đoán được ý đồ của Tào Hiên khi đến đây, tạm thời không cần để ý đến.

“Người đâu, mời chư vị khách khanh hộ pháp vào đi.”

Lúc này, Thiết Tiếu Sinh và Lục Cửu Ly đều nheo mắt lại, ý thức được bản thể của Sở Hi Thanh đã trở về.

Bạch Tiểu Chiêu và tiểu Tóc Húi Cua bị Sở Hi Thanh để ở nhà, bọn chúng đang nằm nhoài trong góc, lúc này cũng ngẩng đầu nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Mà lúc này, một đám người đã nối đuôi nhau đi vào.

Cuồng Kiếm – Phong Tam đi đầu tiên, phía sau là Nhất Côn Định âm - Bá Thiên Lai.

Hắn ngóng nhìn Sở Hi Thanh, sau đó liền vui vẻ chắp tay: “Kỳ chủ, Bá mỗ may mắn không làm nhục mệnh. Phân đà Hổ Trảo quận Tú Vân chống đối bang quy, không nguyện ý phối hợp với Hình đường, ý đồ phản kháng, Bá mỗ đã bắt giữ năm mươi bảy người từ đà chủ trở xuống, rồi chém giết toàn bộ.”

Phân đà Hổ Trảo vốn là Hổ Trảo bang, cũng gia nhập vào Thiết Kỳ Bang từ mấy tháng trước.

Thật ra cái phân đà Hổ Trảo này vẫn rất nghe lời. Không chỉ mỗi tháng nộp đủ tiền, mà tổng đà có việc gì cũng tận tâm tận lực đi làm.

Chỉ là có một việc không nên, trước kia Hổ Trảo bang vụng trộm buôn lậu binh khí, sau khi gia nhập Thiết Kỳ Bang thì cũng không dừng lại, buôn lậu một lượng lớn binh khí để bán cho yêu tộc trong Vân Mộc đại sơn.

Lúc này, Phong Liên Thành cũng tiến lên: “Phong mỗ cũng không làm nhục mệnh, Phan Kiến Nghiệp và Phan Kiến Gia của Phan gia đã nhận tội! Ngoài ra, Phong mỗ tự ý làm chủ, triệu tập tất cả bang chúng quận Nghiễm Lăng đến xem hình, rồi chém giết hai người ở trước mặt tất cả bang chúng.”

Hắn lạnh nhạt nhìn Sở Hi Thanh, lòng thầm nói Phan gia bây giờ nhất định sẽ hận Thiết Kỳ Bang đến thấu xương!

Không biết Sở Hi Thanh biết việc này rồi thì có hối hận hay không?

Lúc này, Sở Hi Thanh lại cảm thấy trong cơ thể mình bùng nổ, Thần Nguyên Vô Tướng công của mình đang nhanh chóng vận chuyển, đang cộng hưởng hô ứng với Hỗn Độn và Vô Tướng trong thiên địa.

Mấy người Vân Phong Khinh và Cô Minh Nguyệt đều tiến lên bẩm báo.

Vân Phong Khinh chắp tay, cười duyên một tiếng: “Kỳ chủ, Phong Kinh đã xử lý ổn thỏa án cướp đoạt và giết người ở quận Giang Nam.

Tất cả người liên quan đều bị bắt về xử lý! Ngoài ra Phong Kinh còn để người bán gia tài của những kẻ có liên quan, dùng để tiếp tế của bách tính bị hại, xem như là có một câu trả lời.”

Việc này dính đến trận biến loạn ở quận Giang Nam mấy tháng trước.

Khi Yêu tộc và Cực Đông Băng Thành vào thành, có người đã nhân dịp hỗn loạn để giết người cướp của.

Sau đó, còn có một nhóm người lẫn vào trong Thiết Kỳ Bang.

Bởi vì quận Giang Nam đã bị Cực Đông Băng Thành chiếm cứ, mà Băng Thành bây giờ chỉ tập trung vào trên kênh đào, ý đồ mở đoạn kênh Sơn Dương, tiếp ứng đại quân ở phương bắc, vì vậy quận Giang Nam chỉ cầu ổn định làm chủ, không có ý định truy cứu.

Sở Hi Thanh lại không muốn buông tha việc này, cũng không cho phép đám bại hoại lẫn vào, làm hỏng danh tiếng của Thiết Kỳ Bang.

Một bang phái giang hồ như Thiết Kỳ Bang, nếu như không muốn lưu lạc thành một ngư long hỗn tạp, như vậy thì không thể thỏa hiệp.

Hắn nhất định phải giữ vững quy củ, đem đao kiếm treo ở đỉnh đầu của tất cả bang chúng, như vậy mới có thể làm cho đám võ phu kiêu căng khó thuần này nghe lời.

Cô Minh Nguyệt thì lại mặt không cảm xúc, bẩm báo: “Bên phía trấn Lật Dương cũng đã ổn thỏa. Phân đà Lật Dương đã trở lại tất cả tiền bạc cho bách tính, Cô mỗ còn gọi tất cả 37 nhân vật cao tầng của phân đà ra ngoài, đánh mỗi người ba mươi roi, đà chủ bị cách chức, chọn hiền tài khác lên làm.”

Thiết Kỳ Bang cũng thu phí bảo hộ, bằng không thì lấy gì nuôi một đám bang chúng?

Chỉ cần bọn họ thu tiền, thì sẽ không cho phép quan phủ ức hiếp, cũng sẽ không cho phép cắt xén tiền công, càng không cho võ tu giang hồ ức hiếp dân chúng nộp tiền.

Sở Hi Thanh thu phí bảo hộ rất thấp, chỉ khoảng một phần ba mươi tiền lương, thậm chí là một phần năm mươi.

Theo Sở Hi Thanh, tính chất khá tương tự với công hội.

Mà phân đà Lật Dương lại thu phí bảo hộ gấp sáu lần.

Mấy người bọn họ và Tiếu Cuồng Long, Đơn Tuyết Phỉ đều hoàn thành nhiệm vụ, thủ đoạn thì ôn hòa hơn hai người Phong Liên Thành và Bá Thiên Lai.

Điều này làm cho Bá Thiên Lai và Phong Liên Thành khẽ nhíu mày.

Trong mấy người này, Đơn Tuyết Phỉ kia thì cũng thôi, mấy người còn lại dường như cũng không đi theo đường giống bọn họ.

Phong Tam thì lại gật đầu, khá là vui mừng.

Lần này, mấy người đều làm rất tốt.

Bọn họ xử lý có thể nói là vừa đúng, không quá tàn khốc, không liên lụy người vô tội, nhưng cũng đủ chấn nhiếp bang chúng địa phương, có hiệu quả răn trước ngừa sau.

Hắn cảm thấy những đồng hương đồng chí Côn Luân sơn này, rất biết kiếm mặt mũi cho hắn.

Chủ thượng có thể đã nghi ngờ nhầm rồi.

Có lẽ mấy vị đồng hương này của hắn, thực sự là vì thay đổi vận mệnh nhân tộc Côn Luân sơn.

Thiên hạ ngày nay, người có hi vọng để cho nhân tộc Trung Nguyên thoát ly khổ hải, chỉ có một mình vị Vô Cực Đao Quân này thôi.

Chương 1608: Nhật thăng Tây Sơn

Sở Hi Thanh rất hài lòng.

‘Nghi thức’ thăng cấp tứ phẩm của hắn đã hoàn thành rồi, hơn nữa chất lượng còn cực cao.

Trong lòng hắn lại sinh cảm ngộ.

Hỗn độn vô khiếu, vô tướng thiên diện.

Hỗn độn là chỉ một đoàn trạng thái mơ hồ, khi thế giới chưa mở ra.

Khi xưa, lưỡng nghi chưa phân, lấy danh Hồng Nguyên, Minh nguyên mông hồng, hình như trứng gà, tên là Hỗn Độn.

Hung thú Hỗn Độn cũng như thế, Hỗn Độn sinh ra không có thất khiếu, bên trong cũng là một mảnh Hỗn Độn.

Trong truyền thuyết, khi hỗn độn trong cơ thể hung thú Hỗn Độn vững chắc lại, có hình có dạng, thất khiếu ra hết, thì đó là lúc con Hỗn Độn này sẽ chết.

Vô Tướng công của Vô Tướng thần tông cũng lấy đặc tính này của hỗn độn.

Ns có thể diễn sinh thành bất cứ sự vật gì, khi người quan sát nó từ góc độ khác nhau, thì sẽ cảm thấy khác nhau.

“Làm không tệ, đặc biệt là bi vị Vân Phong Khinh, Cô Minh Nguyệt và Tiếu Cuồng Long, có thủ đoạn lại có chừng mực. Phong Tam cũng từng truyền tin cho ta, khen ba người các ngươi không dứt miệng.”

Sở Hi Thanh vui mừng gật đầu với ba người, sau đó lại chuyển qua Bá Thiên Lai và Phong Liên Thành: “Đương nhiên, hai vị cũng làm rất tốt, phải ghi một công. Chỗ không được hoàn mỹ là, trong quá trình làm nhiệm vụ, hai vị làm liên lụy đến một ít người vô tội.”

“Ví dụ như Phan gia, Phan gia có rất nhiều người hầu là dân chúng địa phương, lần này đều bị Phong hộ pháp làm nguyên thần bị thương. Đương nhiên, tranh đấu giang hồ là không thể chú ý quá nhiều.”

“Nhưng ta hi vọng lần sau Phong hộ pháp sẽ chú ý hơn, Phan gia không phải kẻ địch của chúng ta, những bách tính kia cũng là người vô tội, có mấy người vẫn là bang chúng của Thiết Kỳ Bang ta, không thể không chiếu cố.”

Sắc mặt Phong Liên Thành nhất thời hơi trầm xuống.

Hắn nghe ra Sở Hi Thanh đang muốn gõ mình.

Nhưng hắn để ý nhất vẫn là câu nói trước của Sở Hi Thanh.

‘Phong Tam đã truyền tin cho ta, khen ba người các ngươi không dứt miệng’.

Hắn liếc mắt nhìn Phong Tam và ba người Vân Phong Khinh, trong con ngươi dần dần hiện ra một tia phỏng đoán, còn có một chút lạnh lẽo.

Phong Liên Thành nghĩ thầm, bốn người này cấu kết với nhau từ bao giờ? Lại là vì sao?

Nội tâm Bá Thiên Lai cũng chìm xuống.

Tình hình bây giờ, không giống với những gì hắn tưởng tượng lắm.

Hắn còn cho rằng, đại đa số người trong này đều đến đây vì cái đầu của Sở Hi Thanh, nhưng bây giờ xem ra thì chưa chắc.

Ba người Vân Phong Khinh, Cô Minh Nguyệt và Tiếu Cuồng Long thì lại nhìn nhau một chút, trong con ngươi đều hàm chứa thâm ý.

Phong Tam đúng là một bậc thang tốt nhất để ba người bọn họ nhận được sự tin tưởng của Sở Hi Thanh, để tiếp cận Sở Hi Thanh hơn.

Đơn Tuyết Phỉ cũng nhíu mày liễu.

Thật ra nàng hoàn thành cũng rất tốt.

Đơn Tuyết Phỉ xem như là tận tâm tận chức.

Nhưng Sở Hi Thanh lại tựa như lãng quên nàng, chẳng quan tâm nàng.

“Hình đường còn có 43 nhiệm vụ liên quan đến võ tu tứ phẩm ngũ phẩm, hoặc là liên quan đến thế lực ở địa phương, các ngươi có thể tự phân phối và chọn lựa.”

Sở Hi Thanh tiện tay phất một cái, vài phần hồ sơ nhẹ nhàng bay đến trước đám người.

Hắn sảng khoái nói: “Hi vọng mấy vị hoàn thành trong thời gian nhanh nhất, nhiều nhất là sáu ngày sau, ta sẽ triệu tập tất cả đường khẩu, tất cả phân đà, xuôi theo sông Thần Tú tiến vào Phì Châu.”

“Đến khi đó bang chúng ta tất sẽ có một trận đại chiến Thủy Thiên hội ở thượng du. Vì vậy, nhất định phải quét dọn mọi việc trong bang trước! Cũng nhất định phải làm cho người bên dưới nhớ kỹ quy của của Thiết Kỳ Bang.”

Mọi người trong phòng nghe vậy thì nhất thời sững sờ, vô cùng giật mình mà nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Lúc này, Thiết Tiếu Sinh lại biểu thị phản đối: “Kỳ chủ, chỉ sợ việc này không thích hợp! Thiết Kỳ Bang chúng ta bây giờ căn cơ chưa ổn, mà Thủy Thiên hội và Thanh Phong Minh Nguyệt lâu đều là thế lực thâm căn cố đế, bây giờ tuyệt đối không phải cơ hội tốt để tây tiến.”

Lục Cửu Ly cũng cảm thấy không thích hợp, thần sắc của hắn ngưng trọng: “Kỳ chủ, nếu như chỉ là Thủy Thiên hội thì cũng thôi, đám danh gia vọng tộc kia đều là một đám ô hợp, lòng người không đều.

Vấn đề là Thanh Phong Minh Nguyệt lâu, bọn họ nhất định sẽ không ngồi xem. Một khi song phương giao thủ, ta lo chúng ta không chịu được."

Hắn nghĩ thế lực Thủy Thiên hội tuy lớn, nhưng lại không khó đối phó. Thiết Kỳ Bang tranh đấu với đám người này, coi như là hai con gà mổ lẫn nhau, đều là một đám người ô hợp.

Hơn nữa, dù có thua thì bọn họ cũng có thể bình yên lui về Đông Châu.

Với tính chất nội bộ của Thủy Thiên hội, bọn họ sẽ không mở rộng xuống hạ du được.

Thanh Phong Minh Nguyệt lâu kia mới là kẻ địch chân chính, chín vạn bang chúng của bọn họ đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, còn tu luyện bí pháp Hoàng Đạo.

Nếu không phải triều đình vẫn luôn áp chế và ràng buộc, chỉ sợ Thanh Phong Minh Nguyệt lâu đã chiếm thêm mấy nơi nữa rồi.

"Không cần lo lắng về Thanh Phong Minh Nguyệt lâu, ta đã liên hệ với vợ chồng Minh Nguyệt Đao – Tư Đồ Đường, cũng đã có ăn ý."

Sở Hi Thanh nở nụ cười thản nhiên: "Bọn họ không chỉ sẽ ngồi xem Thiết Kỳ Bang chúng ta nuốt chửng Thủy Thiên hội, thậm chí còn âm thầm trợ giúp."

Chương 1609: Nhật thăng Tây Sơn (2)

Mọi người nghe Sở Hi Thanh nói vậy thì không khỏi cả kinh.

Vẻ mặt Vân Phong Khinh khó hiểu: "Kỳ chủ, xin hỏi đây là vì sao? Thanh Phong Minh Nguyệt lâu há có thể nuôi hổ thành hoạn, để chúng ta lớn mạnh?"

Cô Minh Nguyệt cũng ngờ vực: "Môi hở răng lạnh, mọi người đều biết đạo lý này. Minh Nguyệt Đao – Tư Đồ Đường cũng là một nhân vật kiêu hùng, sao lại không có lý trí như vậy?"

"Dưới tình huống bình thường, bọn họ nhất định sẽ ngăn cản chúng ta tiến vào Phì Châu, nhưng mà bây giờ thì lại khác. Đại quân của Cực Đông Băng Thành đã đối chọi với triều đình ở các nơi kênh đào."

Giọng nói của Sở Hi Thanh đầy ý sâu xa: "Vì vậy, bọn họ bây giờ rất cần một đối thủ, còn phải là một đối thủ có sức nặng. Các ngươi biết vì sao không?”

Mọi người nghe vậy thì nhíu mày suy tư.

“Ý của kỳ chủ là, sau khi Thanh Phong Minh Nguyệt lâu có một đối thủ ngang nhau, thì có thể lấy cớ, chống cự lệnh trưng binh của triều đình?”

Hai mắt Thiết Tiếu Sinh sáng ngời: “Quả thực, hiện giờ Cực Đông Băng Thành và triều đình đang giao tranh dọc theo kênh đào, chiến sự rất kịch liệt. Triều đình há có thể bỏ qua một lực lượng lớn như Thanh Phong Minh Nguyệt lâu. Nhưng nếu như bọn họ bị cuốn vào chuyện này, nhất định sẽ là tan xương nát thịt.”

Nhưng nếu lúc này, thế lực của Thiết Kỳ Bang ép đến miệng kênh đào thì lại khác.

“Không chỉ vậy.” Vân Phong Khinh nhìn Sở Hi Thanh, ánh mắt ngậm lấy vài phần bội phục: “Có một kẻ địch như Thiết Kỳ Bang, Thanh Phong Minh Nguyệt lâu có thể danh chính ngôn thuận mà mở rộng phạm vi thế lực rồi.”

“Chính như Phong Khinh nói.”

Sở Hi Thanh gõ nhịp than thở: “Thật ra thì đạo lý này, với Thiết Kỳ Bang chúng ta cũng là như vậy.”

“Vì vậy, kẻ địch của chúng ta bây giờ chỉ có Thủy Thiên hội! Lần này tấn công vào Phì Châu, ta muốn dùng bang chúng mới vào bang làm chủ, phân thành tám đội binh mã, do chư vị khách khanh hộ pháp chỉ huy.”

“Một mặt có thể mượn cơ hội này để khảo sát bang chúng, một mặt là có thể để các huynh đệ mới vào bang lập công.”

Sở Hi Thanh quét mắt nhìn mọi người: “Ngoài ra, có thể thông báo xuống dưới, Phì Châu có tổng cộng mười hai quận, ngoại trừ bốn quận phía bắc của Thanh Phong Minh Nguyệt lâu ra, có thể xây dựng thêm tám cái đường khẩu. Ngoài ra, phía tây Phì Châu là Hán Châu cũng có ba quận nữa.”

“Tổng cộng mười một cái phân đường, hơn 200 cái phân đà. Tất cả đường chủ và đà chủ sẽ do người có công cao đảm nhiệm! Còn những thành viên của Thủy Thiên hội kia, nếu như bọn họ dám to gan chống đối, hoặc là làm giàu bất nhân, vậy sẽ chia số gia nghiệp và điền sản đó cho các huynh đệ có công.”

Mọi người nghe vậy thì lại có tâm tư khác nhau.

Cô Minh Nguyệt nghĩ thầm, Sở Hi Thanh đang cho bang chúng với vào bang cơ hội lập công sao?

Hay là Sở Hi Thanh đang tiêu hao lực lượng của đám người này, giải quyết căn nguyên hỗn loạn trong bang?

Chức vị đường chủ đà chủ gì gì đó, cả gia nghiệp và điền sản gì gì kia, chỉ sợ là đang vẽ bánh.

Hắn còn có thể thuận thế đẩy người ra khỏi địa bàn ở Đông Châu, sau đó nhét nhân mã dòng chính của mình vào.

Mấu chốt là, dù rất nhiều người đều biết rõ mục đích của hắn, nhưng lại không thể làm gì.

Ví dụ như Nghiễm Lăng Phan gia, khẳng định là hận Thiết Kỳ Bang đến tận xương.

Nhưng nếu như bọn họ có thể dựa vào thế lực của Thiết Kỳ Bang để cướp đoạt một phần cơ nghiệp ở Phì Châu, thậm chí lập được công lớn, trở thành một đường chủ của Thiết Kỳ Bang, vậy thì chưa chắc sẽ không tận lực.

Đây rõ ràng là dương mưu, hơn nữa còn là một mũi tên trúng mấy con chim.

Tiếu Cuồng Long thì lại xoắn xuýt không thôi.

Thủy Thiên hội có liên quan cực sâu với thế lực phía sau hắn, Tiếu Cuồng Long tuyệt đối không muốn nhìn thấy Thiết Kỳ Bang nuốt chửng Thủy Thiên hội.

Đến khi đó hắn nên làm cái gì?

Bá Thiên Lai cũng cảm thấy không đúng.

Sứ mệnh của hắn là ngăn cản Sở Hi Thanh có được lá cờ Nghịch Thần Kỳ.

Nếu như có thể, tốt nhất là lấy luôn tính mạng của Sở Hi Thanh.

Chứ hắn không đến để bán mạng cho Sở Hi Thanh, đi đánh địa bàn cho Thiết Kỳ Bang.

Nhưng khi nghĩ đến sắp được đánh nhau, Thiết Kỳ Bang và Thủy

Thiên hội nhất định sẽ có một trận đại chiến quy mô lớn.

Thì Bá Thiên Lai lại cảm thấy khí huyết sôi trào, chiến ý dạt dào, hưng phấn đến tột đỉnh.

Mấy người bọn họ đều không có hứng thú gì với chức vị đường chủ mà Sở Hi Thanh ném ra.

Đường chủ trấn thủ một phương, tuy rằng quyền cao chức trọng, nhưng cũng phải rời xa Thiết Kỳ Bang, khó tiếp cận Sở Hi Thanh hơn.

Lúc này, trong phòng còn có một Cẩm y vệ là Tào Hiên.

Hắn vẫn cau mày, suy nghĩ vì sao Sở Hi Thanh lại để cho hắn ngồi nghe việc bí mật như vậy, rốt cuộc Sở Hi Thanh có ý gì?

Cái tên này rất nham hiểm độc ác, xấu đến mức bàn chân chảy mủ, không biết đang âm mưu thứ gì đây?

Lúc này, Tào Hiên đã không dám coi thường vị Vô Cực Đao Quân này.

Hắn đã ý thức được mình bị Sở Hi Thanh tính toán nhiều lần.

Vì vậy, Tào Hiên bây giờ rất cẩn thận.

“Ta còn muốn xây dựng tứ đại Chiến đường ở tổng đà là Huyền Giáp, Ngân Thương, Hắc Nha và Hoành Trùng! Vị trí của bốn đường này nằm trên các đường khẩu khác, ngang hàng với hai đường Thiết Kỳ và Tuyển Phong. Đường chủ của bốn đường khẩu này sẽ do người có công lớn và võ lực cao cường đảm nhiệm.”

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng: “Ngoài ra, ta còn muốn tu hành một một bí pháp Hoàng Đạo là Chiến Thiên Thất Hộ, cần chọn bảy vị thuộc hạ trung thành tuyệt đối với ta, lại có võ đạo cao cường để làm căn cơ cho bí pháp này.”

Sắc mặt của sáu vị khách khanh hộ pháp rốt cuộc cũng thay đổi.

Khi bọn họ nghe thấy Sở Hi Thanh có ý định thành lập tứ đại Chiến đường thì đã động lòng.

Khi biết Sở Hi Thanh muốn tu hành Chiến Thiên Thất Hộ thì cảm xúc lại phập phồng.

Chương 1610: Nhật thăng Tây Sơn (3)

Chiến Thiên Thất Hộ xem như bản giản lược của Cửu Long Thần Thiên Thủ, có thể tụ tập bảy con giao long vờn quanh, dùng cho việc chiến đấu.

Chư hầu Đại Ninh, đại tướng nhất nhị phẩm trong triều đều tu luyện bí pháp này, dùng để điều khiển lực lượng tinh thần và khí huyết của tướng sĩ dưới trướng.

Sở Hi Thanh tu hành môn bí pháp này, khẳng định là vượt qua quy củ và pháp luật của Đại Ninh.

Nhưng thiên hạ ngày nay, chỉ cần là thế lực có quy mô hơi lớn một chút là sẽ tu hành bí pháp này. Đặc biệt là các bang phái lớn ở phương bắc, triều đình cũng không thể làm gì.

Thậm chí có một ít tông chủ của các tông phái cũng sẽ tu hành.

Đương nhiên, mấu chốt không phải ở chỗ này.

Để bọn họ vui mừng chính là, khi Sở Hi Thanh tu hành Chiến Thiên Thất Hộ, thì sẽ không thể thi triển 'Bàn Cổ thần phong'.

Nếu cưỡng ép sử dụng, cũng sẽ bị lực lượng của bí pháp Hoàng Đạo phản phệ cho trọng thương.

Cái này rất có thể chính là cơ hội giết chết Sở Hi Thanh!

Ngoại trừ Đơn Tuyết Phỉ, mấy vị hộ pháp đều lóe lên rất nhiều ý nghĩ.

"Trừ Đơn hộ pháp ra, mấy vị đều lui xuống đi, hôm nay đến đây thôi."

Lúc này, Sở Hi Thanh lại như nghĩ đến thứ gì, hắn xoa thái dương, lời nói hàm chứa cảnh cáo: "Đúng rồi, lại truyền tin tức xuống dưới, sau khi chúng ta tiến vào Phì Châu, nhất định sẽ có tiếp xúc với Thanh Phong Minh Nguyệt lâu. Nhưng phải chú ý, xung đột quy mô nhỏ thì được, không cần làm lớn, phải có chừng mực."

"Song phương giả vờ giả vịt giằng co một chút là được. Thiết Kỳ Bang căn cơ chưa ổn, một khi đánh thật, chúng ta sẽ là bên chịu thiệt. Bang phái không phải là quân đội, không thể kỷ luật nghiêm minh, vì vậy phải nói rõ trước, miễn cho làm hỏng việc. Chư vị hộ pháp cũng cần để ý một chút, không được cố ý gây sự. Bằng không xử lý theo bang quy."

Hai người Bá Thiên Lai và Phong Liên Thành vừa mới đứng lên, nhất thời lại có ý nghĩ.

Tiếu Cuồng Long ở bên cạnh, trong mắt lại hiện lên một vệt tinh mang.

. . .

Sau khi năm vị khách khí hộ pháp rời đi, Tào Hiên rốt cuộc cũng không chịu nổi, hắn đứng dậy đi đến trước Sở Hi Thanh, khom người thi lễ: “Vạn hộ đại nhân, Tào mỗ phụng lệnh cấp trên, có lời muốn hỏi vạn hộ đại nhân!”

Khi nói chuyện, nội tâm Tào Hiên lại sinh ra cảm khái.

Ngày xưa, hắn có thể tùy tiện bắt bí vị thiếu niên của gia tộc lụi bại này, bây giờ thì hắn lại phải ngước nhìn, lại phải cung kính, không dám thất lễ với thiếu niên này.

Sở Hi Thanh lại không để ý đến hắn, hắn lấy một cây kéo ra, bắt đầu cắt tỉa bấc đèn bên cạnh.

Tào Hiên thấy thế, sắc mặt không khỏi đen xì.

Trời còn chưa tối kìa, đốt đèn làm cái gì?

Hắn cũng biết vị Vô Cực Đao Quân này nhất định là còn nhớ thù xưa.

Ngày xưa, khi hai người gặp nhau thì Tào Hiên cũng đối xử với Sở Hi Thanh như vậy.

Tào Hiên nghĩ đến đây, nghĩ thầm quả nhiên là một kẻ tu luyện Nhai Tí Đao, quá là nhỏ mọn.

Hắn hơi chần chờ một chút, liền quỳ một chân: “Ty chức tham kiến vạn hộ đại nhân.”

Lúc này Sở Hi Thanh mới nhướng mày lên, rốt cuộc cũng nhìn vào hắn: “Nói đi? Ngươi muốn hỏi chuyện gì?”

Tuy rằng Tào Hiên từng khiến hắn cho chịu một thời gian, còn từng muốn dùng Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân để tính toán hắn.

Nhưng thật ra thì thời gian đó người này cũng giúp đỡ hắn không ít.

Vì vậy Sở Hi Thanh cũng rộng rãi, không có ý định tính toán với người này.

Tào Hiên thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại cau mày liếc mắt nhìn ba người Đơn Tuyết Phỉ và Thiết Tiếu Sinh ở phía sau.

“Bọn họ đều là thuộc hạ thân tín của ta, còn đáng tin hơn Tào Hiên ngươi đấy.”

Sở Hi Thanh lại cắt tỉa bấc đèn, động tác vừa nhanh vừa chuẩn: “Ngươi đến cùng có nói hay không? Không nói coi như xong.”

Tào Hiên không dám nhìn nữa, hắn cúi đầu nói: “Vạn hộ đại nhân, phía trên muốn biết vì sao mấy ngày trước ngài lại gặp mặt Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên và Thiết Diện Phán Quan – La Dương ở U Châu?”

“Là vì hai vụ án ở kinh thành đúng không? Việc này đã truyền khắp thiên hạ rồi.”

Sở Hi Thanh ‘chà chà’ không thôi: “Không ngờ thiên tử lại làm chuyện như vậy. Bá Võ Vương chính là đại tướng vô song, từng mở rộng ba vạn dặm lãnh thổ cho Đại Ninh, đánh bại vô số Cự linh. . .”

“Vạn hộ đại nhân!” Sắc mặt Tào Hiên đại biến, cất cao giọng nói: “Việc này là do kẻ gian lẫn vào Công bộ gây ra, không có quan hệ với bệ hạ. Đại nhân, ngài là Vạn hộ Thiên nha Cẩm y vệ, há có thể tin tưởng lời đồn trên giang hồ?”

“Vậy sao?”

Sở Hi Thanh thản nhiên thả kéo xuống; “Được rồi, nói cho cấp trên của ngươi, ta liên hệ với mấy người Tẩy Bích Thiên là vì điều tra vụ án biến loạn của Kinh Tây Sở thị năm đó, muốn biết Sở Như Lai có làm trái vương pháp hay không.”

“Đáng tiếc là mấy người này không có kiên trì, lại làm ra chuyện như vậy. Đáng tiếc, đáng tiếc! Ta còn thu thập hồ sơ vụ án và nhân chúng rồi, chuẩn bị đưa đến chỗ của thái sư, nhiều nhất là một năm nửa năm, nhất định có thể lật án.”

Ánh mắt Tào Hiên hơi động, nghĩ thầm lời nói của Sở Hi Thanh cũng giống như hắn suy đoán.

Vị Vô Cực Đao Quân này, quả nhiên là trừng mắt tất báo.

Hắn không thể làm gì với đồng môn là Sở Mính, liền trực tiếp nhắm vào Kinh Tây Sở thị.

Chương 1611: Nhật thăng Tây Sơn (4)

“Còn có một việc.” Tào Hiên cẩn thận từng li từng tí mà ngẩng đầu lên, quan sát sắc mặt Sở Hi Thanh: “Vạn hộ đại nhân, mười mấy ngày trước ngài đã đến Cực Đông Băng Thành? Hơn nữa còn ở trong tẩm cung của Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y gần mười ngày? Các ngươi đã nói chuyện gì?”

“Còn nữa, dù Thiết Kỳ Bang chưa hiệu lực cho Cực Đông Băng Thành, nhưng vẫn có dùng thuyền vận chuyển lương thảo và quân giới cho đại quân của Cực Đông Băng Thành, có hiềm nghi trợ giúp Cực Đông Băng Thành, vạn hộ đại nhân rốt cuộc là muốn thế nào?”

“Đây là hỏi tội sao? Sở Hi Thanh nghe vậy thì lại cười một tiếng: “Hay là ta trực tiếp bỏ cái chức Vạn hộ Cẩm y vệ này luôn nhé?”

“Không dám!”

Trái tim Tào Hiên thắt lại: “Vạn hộ đại nhân, thuộc hạ chỉ muốn tìm hiểu tình hình thôi, đây cũng là ý của thiên tử và quốc sư.”

Sở Hi Thanh nhìn Tào Hiên một chút, lúc này mới thản nhiên nói: “Ngày xưa ta cô đọng huyết mạch La Hầu thì từng gặp Vấn thành chủ ở Quy Khư, hơn nữa vừa gặp đã hợp nhau, kết làm bạn thâm giao.”

“Vì vậy, hơn mười ngày trước đã đi qua thăm bạn, còn chuyện hai chúng ta nói, thứ cho không thể báo lại. Còn về việc thuyền vận chuyển lương thực kia, đều là Cực Đông Băng Thành cưỡng ép chiêu mộ, không phải ý của ta. Cực Đông Băng Thành thế lớn, Thiết Kỳ Bang không dám chống lại. Nếu triều đình cảm thấy ta cấu kết với phản tặc, có thể cách chức Vạn hộ của ta, truy nã và lùng bắt ta.”

Tào Hiên nghe thấy mấy chữ ‘bạn thâm giao’ thì khóe môi lại không nhịn được mà giật giật, mái tóc xanh và lông màu xanh đều đang rung động.

Hắn nghĩ thầm, cái gương mặt đẹp đẽ này, quả nhiên là đi đến đâu cũng dùng được.

Không ngờ nữ nhân như Vấn Thù Y cũng sẽ thích loại mặt trắng nhỏ như Sở Hi Thanh.

Chẳng biết vì sao mà thiên tử lại cực kỳ để ý đến việc này.

Nhưng Tào Hiên hơi do dự một chút, vẫn không dám làm Sở Hi

Thanh tức giận, nên không dám hơi nữa.

Dù sao thì vào thời điểm này, đừng nói là quốc sư, mà ngay cả thiên tử cũng không muốn vị Vô Cực Đao Quân này trở thành nghịch tặc của triều đình, ngoài ra còn muốn ổn định Vô Tướng thần tông.

Tào Hiên chợt đổi giọng: “Vạn hộ đại nhân, nếu triều đình có ý Thiết Kỳ Bang khởi binh ở Đông Châu, đột kích và gây rối từ phía sau của Cực Đông Băng Thành, không biết Vạn hộ đại nhân có nguyện ý không?”

“Triều đình sẽ ủng hộ tiền lương và quân giới, sau khi diệt được phản tặc, nguyện lấy chức Tổng đốc Đông Châu và Bình Đông Hầu để đền đáp công lao của Vạn hộ . . .”

“Không muốn!”

Sở Hi Thanh không chờ Tào Hiên nói xong, liền lắc đầu, cầm bút lông sói lên, tiếp tục xử lý công văn trên bàn.

“Chính là không muốn, cũng là không thể. Ngươi cũng nhìn thấy mấy vị khách khanh hộ pháp kia rồi đấy, ngươi cảm thấy bọn họ có thân phận gì? Vì sao mà đến? Còn cả những thế lực mới gia nhập vào Thiết Kỳ Bang kia, bọn họ lại có mục đích gì? Là vì Cực Đông Băng Thành thật sao?”

Tào Hiên không khỏi sững sờ, rơi vào suy tư.

Đám võ tu tam phẩm kia nương nhờ vào Sở Hi Thanh là vì mục đích gì?

Đương nhiên là vì làm thịt vị Vô Cực Đao Quân này rồi.

“Nói thật, trong Thiết Kỳ Bang bây giờ có rất nhiều mối họa, một khi bạo phát sẽ khiến Thiết Kỳ Bang nát vụn. Nếu Sở mỗ không xử lý được những mối họa này, không làm rõ được mục đích của bọn họ, vậy ta đứng ngồi không yên, đứng ngồi không yên.”

Bút lông sói trên tay Sở Hi Thanh hơi dừng lại một chút: “Đúng rồi, gần đây có người mách bảo ta, để ta cưới một nữ tử họ Tần làm vợ, tốt nhất là xuất thân từ Thiết Sơn Tần thị.”

Hắn nhìn Tào Hiên với ý vị sâu xa: “Có một thuật sư cực kỳ mạnh mẽ nói với ta, hình thế của Tây Sơn chính là long bàn hùng cứ, là nơi phúc địa đỉnh cấp nhất, sẽ ra anh kiệt.”

“Mà mấy chục năm trước, thiên hạ này đã có lời đồn đại, Tần Sở tốt, nhật thăng Tây Sơn! Ngươi nói xem, cái lời nói đại nghịch bất đạo này mà truyền vào tai thiên tử thì làm sao cho phải?”

Tào Hiên nhất thời chỉ cảm thấy da đầu run rẩy đến phát nổ, trái tim và phế phủ cũng tê dại.

Trong đầu hắn không tự chủ được mà dâng lên một ý nghĩ.

Những khách khanh hộ pháp kia đến đây vì tính mạng của Vô Cực Đao Quân thật sao?

Thế lực sau lưng bọn họ lại xuất phát từ mục đích gì?

Sau đó, Tào Hiên lại nghĩ đến, cách đây không lâu, Sở Hi Thanh và Thiết Sơn quận chúa Tần Tịch Nhan đã từng có tiếp xúc ở U Châu.

Quan hệ của hai người này bây giờ vẫn là sư tỷ sư đệ.

Tào Hiên sợ chính là bản thân mình.

Nếu như tương lai, Sở Hi Thanh dựng cờ tạo phản ở Tây Sơn, hoặc là bị triều đình định là phản tặc, như vậy Tào Hiên hắn nên làm thế nào cho phải?

Ngày xưa, khi Sở Hi Thanh quật khởi thì Tào Hiên hắn cũng bỏ nhiều công sức.

Tuy rằng bản thân hắn mang ác ý, nhưng nhìn từ bề ngoài, hắn là kẻ từng bước đưa Sở Hi Thanh lên chức thiên hộ, để Sở Hi Thanh tu luyện Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, để Sở Hi Thanh có Bá thể mạnh mẽ như bây giờ.

Tào Hiên tự nhận không thẹn với lương tâm, tự nhận mình toàn tâm toàn ý với triều đình, nhưng mà phía trên sẽ thấy sẽ nào? Thiên tử sẽ nghĩ như thế nào?

Chương 1612: Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ

Khi Tào Hiên rời đi, quận Tú Thủy lại bắt đầu mưa.

Mây đen đầy trời, nước mưa tí tách, chính là tượng trưng cho tâm trạng của Tào Hiên.

Sở Hi Thanh cũng dạo bước đến trước cửa sổ, nhìn cảnh mưa bên ngoài.

Ánh mắt hắn sáng tỏ: “Đơn tiền bối, ngươi cũng đã nhìn thấy tình huống vừa rồi, xin hỏi tiền bối có cảm tưởng gì?”

“Cảm thấy Kỳ chủ rất không dễ dàng!”

Đơn Tuyết Phỉ khá là bội phục.

Tình hình của Sở Hi Thanh bây giờ, nàng nghĩ thôi cũng thấy tê cả da đầu.

Dưới mông vị này quả thật là như một ngọn núi lửa, bất cứ lúc nào cũng có thể phun trào, đưa Sở Hi Thanh lên trời.

Cũng may tên này có thể xử lý ung dung, trong bang không chỉ tạm thời không có việc gì, mà còn có thể lừa một đám người kia làm việc cho hắn.

Nhưng Đơn Tuyết Phỉ bây giờ lại yên tâm hơn vài phần. Cái tên này có thể có quan hệ với hoàng thất Đại Ninh, nhưng tuyệt đối không phải người cùng đường với thiên tử.

“Nếu ta là Kỳ chủ, ta dứt khoát bỏ cơ nghiệp Thiết Kỳ Bang này, trốn ở Vô Tướng thần sơn không ra.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì cười ha ha: “Nhưng ‘nghi thức’ của ta thì phải làm sao bây giờ? Chung quy vẫn phải ra ngoài tìm bí dược mà, đó cũng không phải con đường của cường giả, dù tương lai ta học được Thần Ý Xúc Tử Đao, thì tuyệt đối cũng không thể đạt đến độ cao của Huyết Nhai Đao Quân.”

Hắn phất tay áo một cái: “Không nói cái này nữa, Tuyết Phỉ tỷ chắc là cũng là người của mạch Xích Long? Ta muốn mời bộ tộc các ngươi giúp ta tu hành một môn bí pháp Hoàng Đạo. Chiến Thiên Thất Hộ không được, môn bí pháp này quá yếu, hơn nữa là do hoàng thất Đại Ninh biên soạn, giới hạn quá thấp.”

Ngày xưa, Sở Vân Vân cũng tu luyện Chiến Thiên Thất Hộ đỉnh cấp nhất.

Lúc đó Bá Võ Vương tuyệt đối không có ý phản, nhưng bây giờ lại không có lực lượng Hoàng Đạo để đối kháng với Cửu Long Thần Thiên Thủ.

Nội tâm Đơn Tuyết Phỉ lại run lên.

Vị Vô Cực Đao Quân này quả nhiên là đã đoán được bọn họ là người của mạch Xích Long.

Sau đó nàng liền bình tĩnh lại: “Vấn đề là Thiết Kỳ Bang bây giờ có không đến ba vạn người nắm giữ bí pháp Hoàng Đạo, tu luyện cũng không có nhiều tác dụng.”

“Cho nên mới cần mạch Xích Long các ngươi hỗ trợ, ngày xưa Đại Ninh xây dựng Xích Long quân đã quét ngang thiên hạ, đa phần đều dựa vào lực lượng của bộ tộc các ngươi. Vì vậy, ta còn hi vọng các ngươi giúp ta huấn luyện mười lăm vạn binh mã, không cần tương đương với Xích Long quân ngày xưa, nhưng ít nhất cũng có thể chống lại cấm quân.”

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng: “Chỉ cần Tuyết Phỉ tỷ làm được chuyện này, như vậy chỉ cần Sở mỗ còn trên thế gian một ngày, nhất định sẽ bảo vệ mạch Xích Long các ngươi bình yên vô sự.”

Đơn Tuyết Phỉ nghĩ thầm, cái tên này gọi Tuyết Phỉ tỷ thật là ngọt.

Nàng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ gần như yêu của Sở Hi Thanh, lại nghĩ đến lời đồn gần đây trên giang hồ.

Có người nói, Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y vừa gặp Sở Hi Thanh đã thương.

Lời đồn đại này, chỉ sợ không có lửa làm sao có khói.

“Toàn bộ cấm quân đều là thất phẩm hạ, đây không phải là chuyện dễ dàng, cần tiêu hao lượng lớn của cải và tài nguyên.”

Đơn Tuyết Phỉ khẽ lắc đầu, sau đó lại nhìn Sở Hi Thanh với vẻ kinh dị: “Không biết Kỳ chủ có thể đưa tay cho ta xem không?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì khó hiểu, nhưng vẫn đưa một tay đến trước Đơn Tuyết Phỉ.

Đơn Tuyết Phỉ cẩn thận nắm cổ tay Sở Hi Thanh, nàng nhắm mắt cảm ứng, sau đó ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc: “Ta quả nhiên không nhìn nhầm.”

Một cái chớp mắt tiếp theo, chín đạo khí tức màu đỏ thẫm đột nhiên ngưng tụ bên ngoài cơ thể Sở Hi Thanh, xoay quanh lòng bàn tay Sở Hi Thanh.

Chúng nó đều có đầu giao, nhưng do quá nhỏ nên nhìn như chín con cá trạch.

“Đây là?” Vẻ mặt Sở Hi Thanh khá kỳ quái.

“Là Cửu Long Thần Thiên Thủ!” Ánh mắt Đơn Tuyết Phỉ phức tạp: “Không biết vì sao, Kỳ chủ lại có thể điều động lực lượng Cửu Long Thần Thiên Thủ của triều Đại Ninh, căn bản không cần tu luyện bí pháp Hoàng Đạo khác. Ta đoán trên người Kỳ chủ có huyết mạch của hoàng thất Đại Ninh.”

Lúc này, không chỉ bản thân Sở Hi Thanh khiếp sợ, mà ngay cả Phong Tam, Lục Cửu Ly và Thiết Tiếu Sinh cũng kinh ngạc không thôi.

“Không thể nào!”

Sở Hi Thanh nói như chém đinh chặt sắt, hắn hồi tưởng lại gia phả của Kinh Tây Sở thị.

Đời thứ hai và đời thứ năm, nhà bọn họ quả thực là cưới công chúa Đại Ninh, nhưng đều cách rất xa, còn không được tính là bà con họ hàng nữa.

“Ta có thể xác định, bản thân ta và hoàng thất Đại Ninh tuyệt đối không có liên quan.”

“Vậy ta cũng không hiểu.” Trong mắt Đơn Tuyết Phỉ ngậm lấy vẻ khó hiểu: “Vấn đề là huyết mạch của Kỳ chủ thật sự có thể ngưng tụ Cửu Long Thần Thiên Thủ, có thể điều động long khí từ chín con Xích Long trên long trụ.”

“Quyền hạn của ngươi còn rất cao, có thể trực tiếp liên hệ với Long hồn, thậm chí còn cao hơn cả thân vương và công tước. Mà Kiến Nguyên đế và các đời thiên tử, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ mà giao quyền hành này cho người khác.”

Chương 1613: Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ (2)

Sở Hi Thanh nhíu chặt lông mày.

Hắn đang muốn nói gì đó, bỗng nhiên lại nghĩ đến một chuyện.

Cái này có lẽ có quan hệ với việc thiên tử cướp đoạt huyết mạch Vạn Tượng của hắn, và Điên Đảo âm Dương của Sở Phượng Ca.

Điên Đảo âm Dương có thể khiến thiên địa thất tự, nhật nguyệt thất thường, điên đảo thị phi, đổi trắng thay đen.

Thiên tử lấy được Vạn Tượng của hắn, nhưng có Điên Đảo âm

Dương tồn tại, khiến cho hắn cũng có quyền hạn sử dụng Cửu Long Thần Thiên Thủ.

Nhưng đây chỉ là suy nghĩ của hắn, không thể xác nhận.

Sau đó, Sở Hi Thanh thu hồi tâm tư, tiếp tục hỏi dò: “Vì sao lúc trước ta không có cảm giác gì? Vẫn không thể kích hoạt và điều động long khí Xích Long gì gì đó kia?”

“Sao lại vậy?”

Đơn Tuyết Phỉ suy nghĩ rất nhanh, bây giờ nàng có thể xác định Sở Hi Thanh có thể không có quan hệ gì với hoàng thất Đại Ninh.

“Có lẽ quyền hạn điều động Cửu Long Thần Thiên Thủ đến từ nơi khác. Lúc trước thế lực của Kỳ chủ chưa thành, chức quan chưa đủ. Bây giờ ngài đã là Vạn hộ Cẩm y vệ, quan hàm tam phẩm, lại là người đứng đầu võ lâm Đông Châu, cho nên mới có thể liên hệ với Long hồn.”

Sau đó nàng lại đưa một thẻ ngọc đến trước mặt Sở Hi Thanh: “Đây là phương pháp sử dụng Cửu Long Thần Thiên Thủ. Nam tính của hoàng thất Đại Ninh sinh ra là có thể sử dụng, dựa vào tước vị cao thấp mà uy lực khác nhau.”

“Thiên tử Đại Ninh có thể điều động toàn bộ lực lượng của Cửu Long Thần Thiên Thủ, thời khắc kế vị liền có thể nắm giữ sức chiến đấu nửa bước Siêu Phẩm, tại thời đại Thái tổ Thái tông, thậm chí còn có thể đối kháng với thần linh có thực lực yếu kém.”

“Vì vậy, ta khuyên Kỳ chủ không cần tìm bí pháp Hoàng Đạo khác. Cửu Long Thần Thiên Thủ của Đại Ninh mạnh hơn các hoàng triều khác nhiều, hầu như có thể sánh vai với thời đại của Huyền Hoàng thủy đế.”

“Đây là do bí pháp Hoàng Đạo của Đại Ninh bắt nguồn từ chín Xích Long siêu nhất phẩm của bộ tộc Xích Long làm Long trụ, trở thành căn cơ của bí pháp này, đương nhiên, bây giờ chúng chỉ còn lại Long hồn.”

Sở Hi Thanh nghe ra trong lời nói của Đơn Tuyết Phỉ còn ngậm lấy tư tâm.

Hắn không tỏ ý kiến, mà đưa thẻ ngọc lên sát mi tâm, ngưng thần cảm ứng nội dung bên trong.

“Ta thấy rất kỳ quái, vì sao bộ tộc Xích Long các ngươi lại cam tâm tình nguyện trở thành Long trụ của Cửu Long Thần Thiên Thủ?”

Bộ tộc Xích Long ứng với chi mạch của Ứng Long.

Ứng Long chi tổ chết rồi, hậu duệ không gánh chịu được huyết mạch tổ tiên, như là Long chi cửu tử và mười hai thủy tổ Cự thần, phân hóa ra thành mấy chi, từng cái gánh chịu một bộ phận lực lượng của Ứng Long chi tổ.

Những Long tộc này. . .có kẻ nào mà không tự cao tự đại.

“Khi đó chúng ta nợ Thái tổ Đại Ninh một ân tình, hơn nữa Thái tổ này rất biết ăn nói, vô cùng dẻo miệng, bao quát cả tộc trưởng của chúng ta, rất nhiều tộc nhân đều bị hắn thuyết phục.”

Đơn Tuyết Phỉ cười khổ một chút: “Thật ra Xích long trở thành long trụ đều gần hết tuổi thọ. Đó đều là Xích Long từ thời đại Huyền Hoàng thủy đế, sau khi thất bại trong trận chiến bắc phạt với Thủy Đế, lại trải qua ‘thi tai, liền phụng mệnh lệnh của Thủy Đế, tự phong ấn tại Xích Long bích chương, chờ đợi cơ hội.”

“Đến ngày hôm nay, tuổi thọ của bọn họ vốn không còn mấy, trở thành long trụ của Cửu Long Thần Thiên Thủ tuy sẽ trói chặt với triều Đại Ninh, nhưng cũng có thể kéo dài tuổi thọ.”

Đơn Tuyết Phỉ nói đến đây lại than nhẹ một tiếng: “Ngoài ra, chúng ta cũng có tâm tư không nên có. Năm đó, rất nhiều năm trôi qua mà bộ tộc ta vẫn chưa từng sinh ra Xích Long thuần huyết, đã có khuynh hướng suy sụp, vì lẽ đó đã nảy lòng tham, muốn mượn khí vận của Đại Ninh để thôi phát huyết mạch, sinh sôi dòng dõi. Hai trăm năm đầu, quả thật là có rất nhiều Xích Long mới được sinh ra, nhưng bây giờ. . .”

Sở Hi Thanh không khỏi lắc đầu.

Từ khi Kiến Nguyên đế kế vị đến nay, không chỉ chém chết chín con Xích Long kia, mà còn trắng trợn lùng bắt mạch Xích Long, dùng máu của bọn họ để cường hóa Long hồn Long trụ.

Hành vi này tuy làm gãy long mạch của Đại Ninh, nhưng lại khiến cho lực lượng của Cửu Long Thần Thiên Thủ mạnh hơn.

Mà chỗ tốt mà mạch Xích Long nhận được trong mấy trăm năm nay, đã tổn thất gần như không còn, lại còn thiệt thòi rất nhiều.

Quả nhiên, làm ăn là tuyệt đối không thể giao quyền chủ động vào trong tay người khác.

Lúc này, hắn đã xem xong nội dung bên trong thẻ ngọc.

Theo ý niệm của Sở Hi Thanh, chín long khí óng ánh trong tay hắn liền phát ra một tiếng rồng ngâm.

Thân thể của chúng bành trướng, hóa thành chín con Xích Long ngũ trảo, vờn quanh người Sở Hi Thanh, uy thế rất kinh người.

Nhưng Sở Hi Thanh nhìn ra, chín con Xích Long này chỉ là tốt mã dẻ cùi.

Những long khí này bắt nguồn từ 27000 bang chúng tu luyện bí pháp Hoàng Đạo của Thiết Kỳ Bang.

Nhân số quá ít, căn cơ quá kém, vì vậy nên chỉ có hoa không quả.

Chương 1614: Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ (3)

“Long khí của ngài rất tinh khiết! Trước kia không lâu, ta từng nhìn thấy một vị thân vương thi triển Chiến Thiên Thất Hộ của hoàng thất, tuy rằng lực lượng của hắn rất mạnh, nhưng lại ngậm lấy oán hận của bộ tộc Xích Long, còn Kỳ chủ thì không có.”

Đơn Tuyết Phỉ nhìn chín con Xích Long ngũ trảo quanh người Sở Hi Thanh: “Ngoại trừ thuộc hạ của ngài, Kỳ chủ còn có thể lấy lực lượng từ Cửu Long Thần Thiên Thủ. Nhưng ta khuyên ngài tạm thời chú ý đúng mực, tuyệt đối không thể vượt qua chức quan tam phẩm của ngài, bằng không sẽ ảnh hưởng đến việc tu hành của ngài.”

“Thứ hai là có thể sẽ kinh động đến Kiến Nguyên đế, dù sao hắn cũng là đương kim thiên tử, là hoàng thất trực hệ của Đại Ninh, vô số đại tướng và võ tu cống hiến cho hắn, danh chính ngôn thuận hơn ngài. Nhưng ngài có thể thường xuyên liên hệ với chín Long hồn kia, tương lai có hỗ trợ ngài cướp đoạt chín long trụ từ trong tay trong thất.”

Sở Hi Thanh vưa lắng nghe vừa ngưng thần cảm ứng.

Một cái chớp mắt tiếp theo, quanh người hắn lại phát ra ba tiếng rồng ngâm.

Lúc này, không ngờ lại có thêm ba con Xích Long xuất hiện, xoay quanh người hắn.

Sở Hi Thanh trợn mắt lên, ánh mắt lạnh lẽo: “Cái Cửu Long Thần Thiên Thủ này phải đổi tên rồi, phải là Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ mới đúng.”

Xem ra vị Kiến Nguyên đế kia vẫn ẩn giấu rất sâu.

Năm ngoái, Lý Trường Sinh đánh một trận với Kiến Nguyên đế, tên cẩu hoàng đế này hiển nhiên là chưa dùng toàn lực.

Nói vậy người ngày không thể duy trì cân bằng khi thuyên chuyển nhiều lực lượng hơn, cũng không thể đối kháng với Bình Thiên Kiếm của Lý Trường Sinh.

Nhưng mà đối với rất nhiều người mà nói, Kiến Nguyên đế đã là tồn tại mà bọn họ không thể đối kháng, thậm chí là không thể ngước nhìn.

Tên cẩu hoàng đế này, sức chiến đấu có thể đã là ‘Gần Thần’.

Sắc mặt Đơn Tuyết Phỉ thì lại trở nên thảm thiết.

Tình cảnh này, có nghĩa là lại có tộc nhân Xích Long chết thảm trong tay thiên tử Đại Ninh, trong đó thậm chí còn có ba con Xích Long nhất phẩm, như vậy mới có tư cách trở thành long trụ.

Sau đó, Sở Hi Thanh liền thử một chút, chuyển hóa mười hai con Xích Long này thành chín con giao long đỏ thẫm.

Đây chính là Chiến Thiên Thất Hộ.

Chiến Thiên Thất Hộ muốn tiến thêm một bước thì rất khó, khó như lên trời, nhưng Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ giảm cấp thì lại quá đơn giản.

Sở Hi Thanh lại tò mò hỏi: “Ngươi nói ta có thể cướp đoạt Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ? Nên làm như thế nào?”

“Long mạch!”

Vẻ mặt Đơn Tuyết Phỉ rung lên: “Ngài tìm long mạch mới cho chúng, để chúng tụ hình, như vậy Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ này có thể làm tất cả cho ngài. Đương nhiên, trong quá trình này thì mệnh cách, quyền lực, binh mã, thiếu một thứ cũng không được.”

Sở Hi Thanh nghe vậy, không khỏi mỉm cười.

Nhờ phúc của chín phân hồn, hắn vẫn có kiến thức về pháp thuật.

Nếu làm theo lời của Đơn Tuyết Phỉ, há cũng không khác gì làm áo cưới cho hoàng thất Đại Ninh?

Sở Hi Thanh có tư cách sử dụng Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ, hoàng thất Đại Ninh cũng có, chẳng lẽ muốn chém tận giết tuyệt bọn họ?

Hắn cũng không có hứng thú với việc làm thiên tử gì gì đó.

Thế giới này, các đời đế hoàng đều sống rất ngắn.

Chí hướng và hứng thú của Sở Hi Thanh đều nằm trên chín tầng mây, lấy thân phàm nhân chứng đạo bất hủ.

Không làm thần linh vĩnh hằng bất diệt, đi làm thiên tử đoản mệnh, trừ phi đầu hắn bị lừa đá.

Trừ phi là như Huyền Hoàng thủy đế thì còn tạm được.

Đó là hoàng đế hiệu lệnh bát hoang, chứ không phải thiên tử!

Sở Hi Thanh kinh doanh Thiết Kỳ Bang, mục đích là tích trữ lực lượng báo thù, cũng là vì cung cấp tài nguyên cho hắn.

Bây giờ thì có thêm một cái, đó là hoàn thành ‘nghi thức’.

Đơn Tuyết Phỉ hiển nhiên là nhìn ra ý của Sở Hi Thanh, nàng vội vàng giải thích: “Mạch Xích Long chúng ta đều oán hận hoàng thất Đại Ninh. Lúc trước, không phải bộ tộc ta không giữ lại chút nào, các tiền bối từng để lại bí pháp, có thể bài trừ huyết mạch của Thái tổ Đại Ninh bên trong Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ.”

“Nói sau đi.”

Sở Hi Thanh không có nhiều hứng thú: “Tuyết Phỉ tỷ, trong Thiết Kỳ Bang bây giờ, không có nhiều người khiến ta tin tưởng, mà người chính là một người ta có thể tin. Khoảng thời gian tiếp theo, ngươi giúp ta. . .”

Sở Hi Thanh nói đến đây, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía bầu trời.

Lúc này, một đạo hào màu vàng bỗng nhiên rơi rụng từ tầng mây, rơi vào trong tay hắn.

Đơn Tuyết Phỉ thấy hơi kinh ngạc, nàng phát hiện đó chính là Càn Khôn phi kiếm cao cấp nhất của Vô Tướng thần tông.

Vô Tướng thần tông phát sinh chuyện gì mà phải dùng thứ này để liên lạc với Sở Hi Thanh?

Sở Hi Thanh thì lại ngưng thần cảm ứng.

Một lát sau, hắn vung tay lên, thả Dục Nhật thần chu: “Phong tiên sinh, theo ta trở về Vô Tướng thần sơn.”

Ánh mắt Phong Tam đọng lại, lập tức lắc mình lên thuyền: “Xảy ra chuyện gì?”

“Vạn Ma quật có biến.”

Sở Hi Thanh đè Kính Hoa Thủy Nguyệt đao bên hông, mắt hiện lệ quang, thần thái lạnh lùng: “Xem ra bọn họ không chờ được rồi.”

Đối phương lựa chọn ra tay vào lúc này, thật ra không tính là tốt.

Ba vị tổ sư Siêu Phẩm tọa trấn trong nơi sâu xa của Vạn Ma quật vẫn còn sức lực nhất định.

Tố Phong Đao cũng áp chế đám tà mà kia, không để lực lượng của chúng phiêu tán ra ngoài.

Nhưng mà ngày hôm qua, những cự thần bị phong ấn kia lại bắt đầu thức tỉnh.

Lục Cửu Ly và Thiết Tiếu Sinh trong phòng không khỏi kinh ngạc.

Chương 1615: Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ (4)

“Bọn họ đang lo lắng chủ thượng học được Thần Ý Xúc Tử Đao!” Phong Tam rùng mình một cái, sau đó liền bình tĩnh: “Nhưng mà đám người này không biết, chủ thượng đã có chuẩn bị từ trước.”

“May mắn! Ta chưa bao giờ dám coi thường bọn họ.”

Sở Hi Thanh hơi gật đầu, ý cười gắn trên môi càng rõ ràng hơn: “Nói đến thì Phong tiên sinh tu luyện Bình Thiên Kiếm đến đâu rồi?”

“Đã tu đến tầng 18, luyện được thứ thứ ba.”

Phong Tam gãi gãi đầu, vẻ mặt có chút mờ mịt.

Hắn phát hiện mình rất có thiên phú trên môn kiếm đạo này.

Một luyện liền biết, hai luyện phi thiên.

Lý Trường Sinh quả thật là đã “Thể Hồ Thần Khải” cho hắn, nhưng tình huống của hắn bây giờ, không thể dùng Thể Hồ Thần Khải để giải thích.

Phong Tam cảm thấy mình đã đánh giá thấp thiên phú của bản thân.

Nói như vậy, Thần Ý Như Tâm Kiếm của hắn có thể càng mạnh hơn.

“Tầng 19?”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, trình độ này đã gần bằng Kiếm Tàng Phong rồi.

Trước mắt, Bình Thiên Kiếm có 27 tầng, nhắm thẳng vào Siêu Phẩm.

Nhưng sau tầng 22, kiếm thức của Bình Thiên Kiếm không quá hoàn thiện, có thiếu sót nhất định.

Lại như Thần Ý Xúc Tử Đao, cao nhất chỉ đến tầng 23, hơn nữa chỉ có ba thức đầu tiên là hoàn chỉnh.

Sở Hi Thanh lại nói: “Cuộc chiến Vạn Ma quật này, phải nhờ tiên sinh rồi.”

Lần này, hắn phải chặt đứt tất cả ý tưởng của một số người với Vạn Ma quật.

Bắt đầu từ hôm nay, nơi đó không còn là uy hiếp của Vô Tướng thần tông nữa!

. . .

Cùng lúc đó, Vạn Ma quật trên Thiết Bích sơn mạch.

Đại trưởng lão Thanh Hư Tử đang lơ lửng bên cạnh Tố Phong Đao, đưa mắt nhìn vực sâu vô tận bên dưới.

Lúc này, dưới đáy vực sâu kai có vô số máu hội tụ lại thành một đầm máu, hơn nữa mực nước không ngừng tăng cao.

Vô số máu tươi tràn ra từ vách tường ở bốn phía, kéo mực nước tăng lên.

Thứ làm người ta kinh ngạc là, bên trong mặt nước của đầm máu kia, lại có vô số yêu ma hình thù kỳ quái sinh sôi.

Chúng nó cười the thé, rồi kẻ trước người sau tấn công lên phía trên.

Tố Phong Đao ngồi xếp bằng trên không, Tru Lục thần đao trôi nổi trước người nàng phát ra từng đạo đao khí màu đỏ thẫm, chém thẳng vào mi tâm của những yêu ma kia.

Phía dưới là tám thành loan đao hình bán nguyệt màu trắng bạc, chúng nó đang xoay tròn rất nhanh, cuốn lên một cơn lốc xoáy và bão táp trí mạng.

Tất cả vật sống chạm vào tức chết, mặc kệ là yêu ma cấp độ gì, chỉ cần đến gần bão táp là sẽ bị đao gió chém thành thịt nát, lại ngã vào ao mau lần nữa.

“Ngươi không nên đến.”

Tố Phong Đao còn có thể phân tâm một chút.

Nàng liếc mắt nhìn Thanh Hư Tử: “Thậm ngay cả nguyên thần bản thể cũng đến đây, như vậy thần phách của ngươi sẽ bị ô nhiễm, để ngươi chết không kịp trở tay. Ngươi lại càng không nên đưa Tru Lục thần đao đến đây.”

Tình hình lần này khác với lần trước.

Lần trước, Thanh Hư Tử chỉ là một phân thân, còn dùng bí pháp để bảo vệ hồn phách.

Mà lúc này, cự thần phong ấn dưới Vạn Ma quật đã lục tục thức tỉnh, bọn chúng sẽ tiêu chí và nguyền rủa Thanh Hư Tử.

Đây là năng lực nguy hiểm nhất của bọn chúng.

Những thần linh này không thể nhúc nhích, ngoại trừ dùng máu tươi của bản thân để bồi dưỡng yêu ma ra, thì chính là dùng ‘thần chú’ để nguyền rủa tất cả người có quan hệ với Vô Tướng thần tông.

Đa số tiền bối của Vô Tướng thần tông đều vì thế mà vong.

Nguyên thần của bọn họ bị thần chú ảnh hưởng, từ từ suy yếu, cuối cùng thủng trăm ngàn lỗ, đi hướng suy vong.

Còn cả Tru Lục thần đao nữa.

Thanh thần đao siêu nhất phẩm này cũng sẽ bị ô nhiễm, bị thần linh phong ấn nguyền rủa.

Huyết Nhai thần đao cũng chính vì vậy mà bị giáng cấp.

Bởi vì thanh đao này từng theo Huyết Nhai Đao Quân vào Vạn Ma quật.

“Bây giờ không phải lúc tính toán những thứ này.”

Thanh Hư Tử khẽ lắc đầu: “Vô Tướng thần sơn bây giờ, cũng chỉ có ta và cây đao này có thể giúp ngươi thôi. Những người kia không chỉ mưu tính chu toàn, mà còn rất ăn ý. Ngay hôm qua, Dạ Lang tộc lại giương cờ, đã đánh bại 30 vạn biên quân ở Thương Lang nguyên tại Băng Châu.”

Thanh Hư Tử nói đến đây thì lại cười lạnh: “Bao quát cả Tần Thắng, mấy vị đại tướng của triều đình đều bị điều đi nơi khác, thực sự là vô cùng trùng hợp, bọn họ thật sự không để tính mạng của những tướng sĩ kia vào trong mắt.”

“Tình huống khó khăn, Lý mì vắt đã đích thân đến Thương Lang nguyên để trấn áp cục diện. Có người nói, trận chiến này có cự thần Siêu Phẩm của hoàng đình Bất Chu sơn hiện thân, tông ta bây giờ, chỉ có Lý mì vắt mới có thể đối phó.”

“Các ngươi đừng luôn gọi hắn là mì vắt! Tông chủ tài năng trác tuyệt, nếu như không có hắn, Vô Tướng thần tông đã bị hủy từ mười mấy năm trước rồi.”

Sau đó, Tố Phong Đao lại nhíu mày: “Nghĩa là Vô Tướng thần sơn bây giờ đang nằm trong trạng thái vườn không nhà trống?”

Chương 1616: Ba thần

“Ngươi quên trên núi còn có một bộ phân thân của Mộc Kiếm Tiên sao?”

Thanh Hư Tử nói đến đây thì lại hơi mỉm cười: “Ngoài ra, còn có một nhân vật mà sư muội ngươi không thể tưởng tượng được đang trấn thủ bản sơn. Nhưng quan trọng vẫn là nơi này, nếu như Vạn Ma quật này bị phá, toàn bộ Vô Tướng thần tông sẽ xong đời, ngay cả Mộc Kiếm Tiên cũng không thể làm gì.”

Từ khi sư muội bảo vệ Sở Hi Thanh thức tỉnh huyết mạch La Hầu, liền rơi vào trạng thái tọa định, không biết gì về biến hóa ở bên ngoài.

Thật lần đó Tố Phong Đao đã tiêu hao rất nhiều.

“Ta sẽ cố gắng hết sức.”

Tố Phong Đao hít một hơi, dùng tay vỗ thân Tru Lục thần đao, ánh mắt phức tạp: “Tuy rằng lần này phát sinh vội vàng, nhưng may mắn là tu vị của ta vẫn còn. Sư tôn và hai vị tổ sư ở bên dưới cũng còn chút sức lực. Có thêm Tru Lục thần đao này, thì ta cũng có một phần nắm chắc.”

Trận chiến này, đơn giản chính là liều mạng thôi, lấy chết tuẫn tông.

Thanh Hư Tử nghe vậy thì sững sờ, sau đó buồn cười nói: “Sư muội không cần như vậy, chúng ta chỉ cần thủ vững ba canh giờ là được, chờ Huyết Nhai thánh truyền của chúng ta trở về là có thể nghỉ ngơi.”

“Huyết Nhai thánh truyền? Sở Hi Thanh?” Tố Phong Đao khẽ nhíu mày, vẻ mặt khó hiểu: “Chúng ta chờ hắn để làm gì? Tu vị của hắn bây giờ nào có thể đến đây, các ngươi không sợ hại hắn sao?”

Tâm thần Tố Phong Đao hơi động, nghĩ đến một khả năng.

Nàng bỗng nhiên đứng dậy, nhìn Thanh Hư Tử với vẻ không thể tin nổi: “Hi Thanh. . . chẳng lẽ hắn đã học được Thần Ý Đao Tâm? Hắn đã là tứ phẩm rồi?”

Vấn đề là nàng mới nhập định bao lâu? Lẽ nào đã qua ba năm?

“Hắn vẫn là ngũ phẩm, nhưng lại nhận được một bảo bối, có thể tu hành và sử dụng sớm hơn. Lúc này Tri Phi Tử đang ở bên ngoài để bố trí Ngũ Hành Ngũ Phương Bình Thiên đại trận ở quanh Vạn Ma quật.”

Thanh Hư Tử chắp tay sau lưng, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, nhìn xuống dưới vực sâu: “Vì vậy, bây giờ ta tò mò về việc kẻ đã đưa La Hầu thần huyết vào trong Vạn Ma quật kia là ai?”

La Hầu thần huyết kia, chính là đầu nguồn để cho đám cự thần trong Vạn Ma quật thức tỉnh.

Mà hiện giờ, người có thể tách khỏi trận pháp phòng ngự để vào Vạn Ma quật, cũng chỉ có người của Vô Tướng thần tông bọn họ, hơn nữa thân phận còn không thấp.

“Vấn đề chỉ có thể xuất hiện trong Thuật Sư viện và Huyết Nguyên viện.”

Tố Phong Đao vẫn còn hơi rung động: “Từ hơn mười năm trước, sau chuyện của Mộc Ca thì tông chủ vẫn luôn thăm dò các đại trưởng lão, đến nay đều không để lọt bất kỳ cơ mật gì. Vì vậy, hỗn loạn ngày hôm nay, chỉ có thể là do mấy vị trưởng lão ở Thuật Sư viện và Huyết Nguyên viện gây ra.”

Trong đó, Thuật Sư viện thì không cần nhắc tới.

Mấy năm gần đây, bọn họ phụ trách giữ gìn trận pháp bên ngoài Vạn Ma quật.

Huyết Nguyên viện thì chuyên quản lý việc Huyết Nguyên đồ trụ và lấy máu cự thần, nơi này cũng không có đại trưởng lão, mà do ba vị trưởng lão tam phẩm trực ban, đều có quyền hạn tiến vào tầng sâu trong Vạn Ma quật.

Nàng vẫn để ý chuyện của Sở Hi Thanh hơn: “Hi Thanh thật sự luyện được Thần Ý Đao Tâm rồi? Là khi nào?”

“Thật ra hôm nay ta mới biết chuyện này, cũng không biết rõ ràng. Lúc trước không quá năm người trong tông biết việc này, có thể thấy tông chủ rất cẩn thận, hắn cũng không quá yên tâm với mấy người chúng ta.”

Thanh Hư Tử cười khổ một chút.

Nhớ đến cách đây không lâu, Lý Trường Sinh vận dụng một lượng lớn tài nguyên trong kho, trưởng lão viện bọn họ còn bất mãn, vì thế mà chất vấn Lý Trường Sinh hai lần.

Thanh Hư Tử lại chỉ chỉ xuống ao máu bên dưới: “Nhưng chắc hẳn là sự thật, một tháng trước, Ngự Vân Tưởng còn xuống tầng sâu nhất của Vạn Ma quật, cắt hai cái xương sườn của ‘thần Xích Hỏa’.”

Đúng lúc này, tâm thần Thanh Hư Tử lại hơi động, quay đầu nhìn về phía lối vào.

Bên đó là một tấm tun phù màu tím bầm đang bay đến.

Thanh Hư Tử chộp tin phù vào tay, cảm ứng một chút liền thả lỏng: “Tri Phi Tử nói là tìm được rồi, là trưởng lão Lý Vi Trần dưới trướng hắn.”

Trong lòng hắn thầm cảm thấy may mắn.

May mà không phải Huyết Nguyên viện, Huyết Nguyên viện không chỉ phụ trách Huyết Nguyên đồ trụ, mà còn phụ trách cung cấp máu của cự thần cho đệ tử trong tông, một khi gặp sự cố, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến mấy ngàn đệ tử.

Đương nhiên, Thuật Sư viện cũng phiền phức không kém.

Có điều, đám nội quỷ này muốn giở trò thì cũng không dễ dàng như vậy.

Từ sau khi chuyện Tần Mộc Ca sắp học được Nhai Tí Đao bị lộ ra ngoài, không chỉ tông chủ Lý Trường Sinh âm thầm bài tra và phòng bị, mà đám đại trưởng lão bọn họ cũng trợn to mắt để cảnh giác, gần như mười mấy năm như một ngày, luôn để ý đến tất cả chỗ dị thường trong tông môn.

Vẻ mặt Tố Phong Đao cũng buông lỏng.

Nàng cầm Tru Lục thần đao trong tay, híp mắt nói: “Hai cái xương sườn kia ẩn chúa hai sợi lực lượng Kim Cương thuần túy nhất trước khi khai thiên, tên tiểu tử này dã tâm không nhỏ, khí phách rất lớn.”

Chương 1617: Ba thần (2)

Kim cương cũng được xưng là ‘Trừ Tà thần lôi’, sinh ra đã khắc chế tất cả yêu ma.

Nếu dùng hai cái xương sườn này để cô đọng đao tâm, như vậy ngàn tỉ yêu ma ở nơi này cũng không còn gì đáng sợ.

Nói đến thì từ khi đứa nhỏ này gia nhập Vô Tướng thần tông, vẫn chưa bao giờ để bọn họ thất vọng.

Tố Phong Đao lại tràn đầy động lực.

Có Thần Ý Đao Tâm của Sở Hi Thanh, như vậy ba vị tổ sư sẽ có đủ sức để đấu một trận với ba Cổ thần ở bên dưới!

Sau đó nàng lại tò mò hỏi: “Hắn đi đâu? Vì sao phải ba canh giờ mới có thể đến?”

“Đi Đông Châu, nói là xử lý một ít việc riêng. . .”

Thanh Hư Tử mới nói được một nửa, liền cảm thấy khí cơ của Tố Phong Đao trở nên cực kỳ ác liệt.

Ánh mắt của Tố Phong Đao cũng lạnh lẽo và sắc bén như đao.

Thanh Hư Tử âm thầm bất đắc dĩ.

“Ngươi đừng nhìn ta, việc Sở Hi Thanh xuôi nam là do Lý mì vắt đồng ý, Lúc ta nghe thấy việc này, cũng nhìn Lý mì vắt như vậy. Nhưng Sở Hi Thanh vẫn an toàn, hẳn là không có vấn đề gì.”

“Lý mì vắt!”

Tố Phong Đao không khỏi hừ một tiếng, thu tầm mắt lại: “Nếu như đồ đệ ta có vấn đề gì, Tố mỗ sẽ không giảng hòa với hắn.”

. . .

Cùng lúc đó, tại tầng sâu nhất của Vạn Ma quật.

Trưởng lão Thuật Sư viện Lý Vi Trần đang nhanh chóng qua lại trong các hang động quanh co.

Lúc này, nơi trung ương vực sâu Vạn Ma quật là một ao máu ngập trời, nhưng vị trí sâu nhất thì lại rất khô ráo, không có máu tươi chảy xuống nơi này.

Có thể thấy vô số máu tươi chảy ra từ vách tường bốn phía, chúng tụ lại thành từng dòng suối máu, rồi chảy ngược lên phía trên.

Khi Lý Vi Trần đến gần một vị trí nào đó, hắn nghe thấy một âm thanh lạnh lẽo.

“Chẳng cần biết ngươi là ai, nơi này không phải nơi ngươi nên đến, lui ra cho ta.”

Giọng nói này tựa như đao kiếm chém thẳng vào tâm linh của Lý Vi Trần, nhưng cũng ngậm lấy ý nhắc nhở.

Lý Vi Trần thì lại cười lạnh.

Hắn chẳng những không dừng lại, mà trái lại còn tăng tốc, mãi đến khi lọt vào một cái hang động cực lớn.

Diện tích nơi này cực rộng lớn, rộng lớn hơn rất nhiều so với phía trên.

Nơi này là một không gian khổng lồ, ít nhất phải hơn ba trăm dặm, cao thì hơn ba mươi dặm, đủ để chứa một tòa thành thị.

Nơi này cũng là đầu nguồn của những máu tươi kia, rất nhiều dòng suối máu chảy ngược lên trên từ nơi này.

Trong hang động đều là màu máu, tuy không quá sáng, nhưng miễn cưỡng có thể nhìn thấy.

Vách tường bốn phía là từng khối từng khối thủy tinh màu máu, mặt ngoài thủy tinh là từng tầng từng tầng trận phù. Bên trong thì lại là ba cái đầu người khổng lồ, chia ra ở ba phương hướng.

Đó chính là ba tên Cổ thần cảnh giới Vĩnh Hằng mà Vô Tướng thần tông phong ấn.

Trong tòa Vạn Ma quật này, trấp áp đến 96 vị Cự thần cổ đại.

Trong đó, ba vị trước mắt Lý Vi Trần là mạnh mẽ nhất.

Bọn họ đã chứng đạo Vĩnh Hằng từ thời đại viễn cổ, bất tử bất diệt, vẫn sinh tồn đến nay!

Mà lúc này, trong tầm nhìn của Lý Vi Trần chỉ là đầu của bọn họ.

Thân thể của ba vị thần linh Vĩnh hằng đều bị phong ấn ở bên dưới.

Khi Lý Vi Trần tiến vào, liên rên lên một tiếng.

Hắn không chỉ là thất khiếu chảy máu, mà toàn thân còn trào máu như mưa.

Lý Vi Trần không thể không đưa mắt nhìn về phía vị trí trung ương của hang động.

Đó là ba bệ đá đang trôi nổi.

Mỗi một bệ đá đều rộng ba dặm, phía trên một bệ đá là một người ngồi xếp bằng.

Một người trong đó khoảng hai mươi tuổi, ngũ quan tuấn tú, phong thần như ngọc, mặc một thân áo trắng hơn tuyết, nhìn qua cứ như là một công tử ca của một gia đình giàu có.

Nhưng khi Lý Vi Trần tiến vào, kiếm ý mạnh mẽ và bá đạo của người này suýt nữa đã nghiền áp thần phách của Lý Vi Trần!

Để cho nguyên thần của hắn bị tổn thương, vết thương không thể khép lại.

Một người khác thì là tướng mạo đường đường, thân thể cao to, ngực rộng xương to.

Hắn có lông mày rậm, gần như nối lại với nhau. Hàn quang trong mắt bắn ra bốn phía, nhìn về phía Lý Vi Trần.

Ánh mắt người này tựa như hàm chứa vạn quân lực.

Chỉ một cái ánh mắt, đã làm cho xương cốt toàn thân hắn kêu răng rắc, gần như nát vụn.

Người còn lại là một ông lão tầm sáu mươi.

Hắn hạc phát đồng nhan, mũi như huyền đảm, khí chất ôn hòa, mí mắt cụp xuống, có vẻ hơi phờ phạc.

Vì này còn không có hứng thú liếc mắt nhìn Lý Vi Trần.

Nhưng mà Lý Vi Trần lại cảm thấy tất cả của mình đều đang bị thần niệm và đao ý của ông lão này tru diệt!

Lý Vi Trần lập tức hiểu ra.

Với tu vị của mình, có lẽ nhiều nhất là chống đỡ được năm cái hô hấp.

Chỉ cần năm cái hô hấp, hắn liền bị ba vị này xóa bỏ hoàn toàn!

Lý Vi Trần quỳ trên mặt đất, gian nan chuyển động ánh mắt, quét nhìn ba bệ đá kia một chút.

Tình báo của hắn không sai, ba vị Siêu Phẩm của Vô Tướng thần tông vẫn còn tồn tại hậu thế.

Chương 1618: Ba thần (3)

Công tử trẻ tuổi kia, chắc là hạng 1 Thiên Bảng 700 năm trước, Già Thiên Kiếm Thánh – Mạch Đan Thư. Nam tử to con kia, chính là ‘Thần Ấn Phiên Thiên, Tụ Lý Càn Khôn’ – Thẩm Nguyên của 600 năm trước.

Còn về phần ông lão kia thì lại là người trẻ tuổi nhất trong ba người này, chính là Thiên Hạ Vô Đao – Mai Niệm Tuyết đã biến mất chín mươi năm trước, cũng là người bảo tồn được nhiều thực lực nhất trong ba người.

Người này là sư tôn của Tố Phong Đao, đã từng đánh bại bốn vị đao khách nhất phẩm của Thần Đao môn liên thủ, bắt Thần Đao môn không thể không tự phong ba mươi năm, nói ‘Đao ra vô tướng, thiên hạ vô đao’.

Lúc này, Lý Vi Trần lại không kinh hoàng, trái lại còn cười gằn một tiếng.

Một cái chớp mắt tiếp theo, cái túi da phía sau lưng hắn bỗng nhiên nổ tung, một đoàn máu tươi phun trào ra, bắn ra bốn phía.

Ba người ngồi trên bệ đá nhìn thấy cảnh này, không khỏi hơi kinh hãi.

“La Hầu thần huyết?”

Ánh mắt Mai Niệm Tuyết hơi chìm xuống: “Nghiệp chướng!”

Bọn họ gần như ra tay cùng một lúc, dùng cương nguyên mạnh mẽ vồ về phía đám máu kia, kiềm chế và phong ấn chúng.

“Tự nhiên là La Hầu thần huyết.”

Lý Vi Trần lại cười ‘khanh khách’, giọng nói rất quỷ dị: “Không ngờ tới thế gian này lại có nhiều La Hầu thần huyết như vậy đúng không? Khi vãn bối lấy được túi máu này thì cũng rất kinh ngạc.”

“Nhưng bọn họ đã đúng, ba vị trấn thủ Vạn Ma quật nhiều năm như vậy, mà vẫn còn bảo tồn được nhiều thực lực như vậy, nếu ta không mang nhiều La Hầu thần huyết, chỉ sợ hôm nay không thể sống đi ra ngoài.”

Hắn chuyển mắt nhìn ba cái đầu cực lớn trong thủy tinh, bỗng nhiên rống to.

“Ta đã đưa máu đến, lẽ nào các ngươi cứ nhìn như vậy? Không muốn thoát thân sao?”

Khoảnh khắc này, toàn bộ hang động bỗng nhiên rung chuyển.

Chỗ La Hầu thần huyết đang bị ba người Mai Niệm Tuyết áp chế, bỗng nhiên lại nổ tung lần nữa. Một phần trong đó thoát khỏi sự khống chế của ba người, bay nhanh về phía ba cái đầu kia.

“Đừng hòng!”

Mai Niệm Tuyết vung tay áo lên, một ánh đao óng ánh chiếu sáng cả hang động.

Đó là một đạo đao khí hùng vĩ, dài hơn hai mươi dặm, hùng hồn bá đạo, xán lạn huy hoàng!

Hắn không chém vào những La Hầu thần huyết kia, mà chém vào thần niệm ý của của ba vị Cổ thần.

Dù ý niệm của những thần linh này bất diệt, nhưng cũng không thể ngăn cản đao của hắn, chỉ chém mắt đã bị một đao của hắn tru diệt.

Nhưng vào lúc này, khóe môi Lý Vi Trần lại cong lên.

Trong lòng bàn tay của hắn bỗng nhiên có thêm một viên tinh thạch màu trắng.

“Thiên Hạ Vô Đao - Mai Niệm Tuyết, người nào đó nhờ ta hỏi ngươi: Mai Niệm Tuyết bây giờ có còn lực lượng khiến võ tu thiên hạ không dám nói đao nữa không?”

Lý Vi Trần dùng sức bóp nát viên tinh thạch trong tay.

Một luồng đao ý cực kỳ mạnh mẽ bắn ra ngoài, tựa như một con ác long đánh thẳng về phía Mai Niệm Tuyết.

Mai Niệm Tuyết nhìn thấy cảnh này, con ngươi không khỏi co lại.

“Tru Thần chi chiêu!”

Đây là một thức đao pháp có thể chống lại thần linh, thậm chí là chém chết thần linh, nó ngậm lấy đao ý và đao uy vô thượng.

Lúc này, Già Thiên Kiếm Thánh - Mạch Đan Thư và Thần Ấn Phiên Thiên, Tụ Lý Càn Khôn – Thẩm Nguyên đều bị ba Cổ thần kiềm chế.

Một đao này, chỉ có thể do mình hắn ứng phó.

“Thần Đao môn, Vô Thượng Đao?”

Mai Niệm Tuyết cười lạnh lùng: “Xem ra hắn đã không nhịn được, cũng tốt. . .”

Theo tiếng nói của hắn, nếp nhăn trên mặt Mai Niệm Tuyết nhanh trong biến mất, những vết ban của người gia cũng cấp tốc biến mất.

Chỉ chớp mắt, dung mạo của hắn đã khôi phục lại tuổi hai mươi.

Tuy ngũ quan không xuất chúng, nhưng phong thái nghiêm túc, đạo cốt cao chót vót, trên da thịt lại hiện ra một ánh sáng lộng lẫy như ngọc.

Cheng!

Khi lời nói của Mai Niệm Tuyết vừa rơi xuống, đao bên hông hắn bỗng nhiên ra khỏi vỏ, chém xuống.

Đao của hắn nhìn qua rất giống với đao mổ lợn ở dân gian, đao pháp cũng thường thường không có gì lạ, chỉ là chém xuống một cái mà thôi.

Nhưng mà đao khí hùng vĩ Vô Thượng kia ở trước mặt hắn lại bị một đao này đánh cho biến mất không còn tăm tích.

Là biến mất không còn tăm bính theo nghĩa đen.

Ánh đao hùng vĩ kia, lại bị một đao này của Mai Niệm Tuyết tru diệt khỏi hậu thế!

Lý Vi Trần nhìn thấy cảnh này, sắc mặt nhất thời trắng bệch.

Người giao tinh thạch cho hắn đã từng thề son thề sắt.

Nói trong này phong ấn một thức 'Tru Thiên chi chiêu' Vô Thượng Đao của môn chủ Thần Đao môn, vị kia là đao khách Siêu Phẩm hoành tuyệt thiên hạ 200 năm trước, trong thức đao pháp này ẩn chứa một kích toàn lực và tu vị suốt đời, võ ý suốt đời của bị kia, thần uy đủ để đánh trọng thương 99% Cự thần Siêu Phẩm trên thế gian này!

Thiên Hạ Vô Đao - Mai Niệm Tuyết đã trấn áp Vạn Ma quật chín mươi năm, nếu hắn dám đỡ một đao này, dù không chết cũng sẽ bị trọng thương!

Mà giờ phút này, một đao hời hợt của Mai Niệm Tuyết, lại tru diệt toàn bộ một thức 'Tru Thần chi chiêu' này.

Ý niệm đầu tiên trong đầu Lý Vi Trần là.

Hay cho một Mai Niệm Tuyết! Hay cho một Thiên Hạ Vô Đao! Quả nhiên danh bất hư truyền!

Dù vị này bị Vạn Ma quật hao tổn chín mươi năm, nhưng Vô Thượng Đao của Thần Đao môn vẫn không phải đối thủ của hắn.

Ý nghĩa thứ hai của hắn chính là, mình chết chắc rồi!

Chương 1619: Ba thần (4)

Khi Lý Vi Trần sinh lòng tuyệt vọng, hắn lại nhìn thấy ba người trên bệ đá chấn động toàn thân.

Cơ thể bọn họ nổ tung, sương máu tràn ngập.

Lý Vi Trần thấy thế, không khỏi nghi ngờ không thôi: “Đây là?”

“Là thần huyết mà Vô Tướng thần tông lấy từ chúng ta trong bao năm qua.”

Cái đầu khổng lồ ở phía bắc cười gằn một tiếng: “Bọn họ mượn lực lượng trong máu chúng ta để đánh vỡ nguyền rủa trong huyết mạch, há có thể không trả giá đắt?”

“Bọn họ dùng các loại phương pháp để tinh luyện thần huyết, luyện hóa thần ý của chúng ta, nhưng mà thần ý của chúng ta là vĩnh hằng, há có thể bị bọn họ luyện hóa sạch sẽ?”

Trong ba vị Cổ thần, cái đầu này là giống nhân loại nhất.

Nhưng đỉnh đầu của hắn lại có một cái sừng màu đen, phía trên có từng tia lôi đình màu đen lóng lánh.

Lý Vi Trần không khỏi hiện lên vẻ vui mừng.

Đây chính là một trong những mục đích hắn trợ giúp ba vị Cổ thần Vĩnh Hằng này thoát khốn!

Chỉ cần bọn họ có thể thoát khỏi phong ấn, như vậy dù Vô Tướng thần tông không vong, nhất định cũng sẽ là nguyên khí đại thương.

Rất nhiều cao thủ của Vô Tướng thần tông sử dụng thần huyết của ba vị này.

Mà ngày hôm nay, bọn họ sẽ vì thế mà trả giá đắt.

Lúc này, cái đầu khổng lồ giống con hổ ở phía tây cũng há miệng hút một bộ phận La Hầu thần huyết vào cơ thể.

Điều này khiến cho ngoài cơ thể hắn xuất hiện một ngọn lửa màu trắng, thần lực mênh mông bạo phát, khiến cho thủy tinh màu máu ở chung quanh bắt đầu kêu răng rắc, sinh sôi những vết rạn nứt.

“Rất tốt!” Đầu hổ khổng lồ cực kỳ hài lòng: “La Hầu thần huyết rất tinh khiết, đủ để ta lấy lực lượng từ trong hài cốt của hắn.”

Trong mắt hắn lộ ra ý trào phúng: “Ta cảm nhận được lực lượng Canh kim và Sát phạt ở bên trong, cái tên con hoang này quả thật là tham lam không có chừng mực.”

Nội tâm của Lý Vi Trần đã bình tĩnh lại.

Thế nhân có rất ít người biết, Thiết Bích sơn mạch đứng vững ở phía bắc Thần Châu, đại đa số đều là do hài cốt của La Hầu và các thần dưới trướng hắn tạo thành.

Hắn mang La Hầu thần huyết đến đây, chính là để các thần bên trong Vạn Ma quật có thể lấy lực lượng từ trong hài cốt của La Hầu.

Ba Cổ thần này vừa lấy được thần huyết, chắc chắn có thể thoát vây!

Lý Vi Trần đã nhìn thấy vô tận lôi đình hủy diệt, kim đao sát phạt và thần viêm vô lượng đã bắt đầu ngưng tụ ở trong hang động này.

Đó chính là lực lượng của ba vị Cổ thần này.

Cùng lúc đó, cái đầu khổng lồ màu đỏ thẫm ở phía nam cũng mở mắt ra.

Mi tâm của hắn khảm một viên bảo thạch đỏ cực lớn, ít nhất phải rộng trăm trượng, đôi mắt của hắn cũng là một màu đỏ thẫm, phun ra vô tận liệt diễm.

“Vì sao?”

Trong con ngươi của hắn tràn đầy giận dữ, lạnh lùng nhìn ba người trên bệ đá: “Các ngươi lấy xương sườn của ta để luyện pháp khí? Thật sự là to gan.”

Già Thiên Kiếm Thánh - Mạch Đan Thư và Thần Ấn Phiên Thiên, Tụ Lý Càn Khôn’ – Thẩm Nguyên đều yên lặng không nói gì.

Khí huyết và võ ý của bọn họ đều hóa thành một bó huyết quang màu đỏ thẫm, tựa như cột chống trời, xuyên qua liệt diễm và lôi đình để chống đỡ kết cấu phong ấn nơi này, kích phát phù văn phong ấn trên thủy tinh màu máu, mạnh mẽ áp chế thần lực của ba thần.

Mai Niệm Tuyết thì lại hơi lo lắng mà nhìn lướt qua hai vị tổ sư đời trước.

Hai người này khác với hắn, bọn họ đã ở trong Vạn Ma quật mấy trăm năm rồi.

Mặt ngoài nhìn như hoàn hảo, nhưng thật ra thân thể đã tàn tạ không chịu nổi, nguyên thần như nến trong gió, bất cứ lúc nào cũng có thể quy về tịch diệt.

Đương nhiên, Mai Niệm Tuyết hắn cũng không tốt hơn là bao.

Chín mươi năm nay, một mình hắn gần như gánh vác chín phần mười áp lực.

Trong đó, hắn còn từng hóa thân ra ngoài để dạy dỗ đệ tử, hóa giải nguy cơ của Vô Tướng thần tông, khiến cho nguyên khí của hắn bị tổn hại nhiều hơn.

Hắn bây giờ cũng đã tàn tạ không chịu nổi, nguyên thần thủng trăm ngàn lỗ.

Trong đầu Mai Niệm Tuyết không khỏi sinh ra một ý nghĩ.

Chẳng lẽ hôm nay chính là ngày ba người bọn họ chết ở đây? Là ngày kết thúc của Vô Tướng thần tông?

Mai Niệm Tuyết lập tức thu hồi tâm tư.

Võ tu Siêu Phẩm, ý chí tự nhiên siêu phàm thoát tục!

Người như bọn họ, dù có rơi vào tuyệt cảnh thì cũng sẽ không bỏ cuộc, sẽ không sa sút, càng sẽ không tuyệt vọng.

Hắn chắp tay sau lưng, sắc mặt như thường: “Các ngươi thân là kẻ tù tội của Vô Tướng thần tông ta, đồ trên người tự nhiên là mặc cho chúng ta sử dụng. Chỉ là chó lớn, còn muốn hỏi vì sao chủ nhân lại chém giết? Không thấy nực cười sao?”

Mai Niệm Tuyết vừa nói chuyện vừa nghĩ đến cảnh tượng Ngự Vân Tưởng dùng pháp khí để tiến vào Vạn Ma quật, xin hắn lấy xương sườn của ‘Thần XÍch Hỏa’.

Tên kia lắng làm thức tỉnh linh giác của ba thần nơi đây, từ đó để lộ tin tức, cho nên không dám nói công dụng của xương sườn.

Nhưng Mai Niệm Tuyết vẫn dựa theo lời nói ám chỉ của Ngự Vân Tưởng để làm ra một suy đoán.

Chẳng lẽ Vô Tướng thần tông bọn họ đã có người học được Thần Ý Xúc Tử Đao của Huyết Nhai Đao Quân?

Muốn dùng Kim Cương Cốt của ‘Thần Xích Hỏa’ để luyện Thần Ý Đao Tâm?

Nếu như là sự thật, như vậy hôm nay còn có cơ hội lật bàn!

Chương 1620: Ba thần (5)

“Làm càn!”

Lúc này, không chỉ Thần Xích Hỏa nổi giận, mà trong mắt hai vị Cổ thần kia cũng tràn đầy ý lạnh.

Ba đạo ánh mắt đan xen, tựa như có thể chém giết Mai Niệm Tuyết.

Lúc này, thần viêm đốt trời bên trong hang động lại trở nên cực kỳ bá đạo và khốc liệt.

Mai Niệm Tuyết thân ở trong liệt diễm, lại vẫn thong dong tự nhiên.

Hắn không chỉ bảo vệ mình và hai vị tổ sư bình yên vô sự, mà còn khiến cho thủy tinh màu máu ở bốn phía đều không bị ảnh hưởng.

Lý Vi Trần ở miệng hang thì chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều bị thiêu đốt, toàn thân hầu như hóa thành lửa.

“Thần Xích Hỏa, ngươi tức giận với một kẻ sắp chết làm gì? Hôm nay, chỉ cần chúng ta thoát khỏi nơi này, ngươi tự nhiên biết xương sườn của ngươi ở nơi này, bị bọn họ mang đi làm gì, đương nhiên cũng có thể thu hồi lại. Nhưng nếu như không ra được, vậy ngươi nói cái gì cũng là phí lời, là kẻ tù tội, là heo là cho trong mắt bọn họ.”

Đó là Cổ thần Lôi giác (sừng), hắn vẫn không thể di chuyển cái đầu của mình, chỉ có thể ngước mắt nhìn lên trên.

“Các ngươi cũng cảm giác được rồi chứ? Nữ nhân trấn thủ phía trên vẫn rất mạnh mẽ, còn cầm thanh đao chết tiệt kia. Chỉ cần nữ nhân này trấp áp miệng giếng ở trung ương, dù chúng ta dây dưa chết ba người này, cũng rất khó thoát thân. . .”

“Nói nhảm ít thôi.”

Cổ thần đầu hổ kia không kiên nhẫn nói: “Thần Đa La, nói thẳng đi, ngươi muốn làm gì?”

“Vẫn phải dựa vào huyết phó của chúng ta.”

Thần Đa La đưa mắt nhìn về phía Lý Vi Trần, trong mắt hắn ngậm lấy châm chọc, cũng ngậm lấy vài phần hứng thú: “Phàm nhân, ngươi tên là gì? CÓ nguyện thành thần phó của chúng ta không?”

Hai mắt Lý Vi Trần nhất thời sáng ngời, trong ngực tràn đầy vui mừng.

Hắn cố nén hưng phấn, quỳ xuống tại chỗ: “Lý Vi Trần cực kỳ vinh hạnh!”

Đây là mục đích thứ hai của hôm nay.

Lý Vi Trần biết, bắt đầu từ giờ phút hắn đưa La Hầu thần huyết vào trong Vạn Ma quật, hắn đã không thể trở về với nhân tộc nữa.

Sau khi chuyện nơi này kết thúc, dù những thế lực ở sau lưng hắn cũng sẽ không cho phép hắn sống trên thế gian.

Khi hắn vừa nói xong, quanh người Lý Vi Trần bỗng nhiên xuất hiện một ngọn lửa màu đen.

Thân thể của hắn cũng biến hóa theo, một thân bắp thịt căng phồng, thân hình lại không ngừng biến cao.

Sau lưng Lý Vi Trần cũng mọc ra một đôi cánh xương, sau đó bắt đầu sinh trưởng máu thịt và lông chim màu đen.

Nhưng biến hóa lớn nhất lại phát sinh ở trong cơ thể của Lý Vi Trần.

Hắn phát hiện phong ấn trong huyết mạch của mình đã biến mất, điều này không chỉ làm khí huyết của hắn nhanh chóng lớn mạnh, mà máu thịt và xương cốt cũng không ngừng cường hóa.

Ngay cả nguyên thần của hắn cũng lớn mạnh rất nhiều.

Ánh mắt Lý Vi Trần tràn đầy vui mừng.

Hắn cảm nhận được lực lượng huyết mạch của tổ tiên đang thức tỉnh trong cơ thể mình!

Tu vị của hắn vốn chỉ là tam phẩm thượng.

Nhưng mà bây giờ. . .

Lý Vi Trần chỉ cảm thấy lực lượng của mình đủ để đối kháng chính diện với võ tu nhất phẩm.

Bây giờ hắn có thể bỏ qua võ ý và uy áp của mấy người Mai Niệm Tuyết.

Mà đây cũng là tiên thiên thần lực mà nhân tộc bọn họ vốn nên nắm giữ!

“Trên đỉnh Vạn Ma quật này, có tổng cộng ba miệng hang thông với ngoại giới. Trong đó, miệng giếng ở trung ương là nguy hiểm nhất, ngươi không thể làm gì được nữ nhân đó.”

“Miệng hang phía đông nối thẳng với chân núi Vô Tướng thần sơn, bên đó có thần sơn trấn áp, nên không thể mở ra. Chỉ còn miệng hang ở phía tây, người trấn thủ ở nơi đó hình như họ Phong? Chỉ là một võ tu nhị phẩm thượng mà thôi.”

Sau khi Thần Đa La nói đến đây, ngọn lửa đen trên người Lý Vi Trần càng vượng hơn, xông thẳng lên tận hai mươi trượng. Điều này cũng khiến thân thể hắn cao vút đến hơn mười trượng.

Thần Đa La nhìn thấy cảnh này, ánh mắt bao hàm châm biếm: “Ngươi bây giờ có thể mang theo lực lượng của chúng ta, đi thức tỉnh huyết phó của chúng ta, sau đó lao ra ngoài. Đi giết chết võ tu phàm nhân kia, khiến linh lực bên ngoài xâm nhập vào trong này! Nếu như có thể hoàn thành nhiệm vụ này, chúng ta sẽ cho ngươi sống mãi!”

Hai mắt Lý Vi Trần không khỏi trợn lên.

Trong khoảnh khắc này, linh thức của hắn bỗng nhiên khuếch trương rất nhanh, cảm ứng được hàng ngàn hàng vạn yêu ma mạnh mẽ ở bên trong Vạn Ma quật này.

Một phần trong đó là do máu tươi của ba thần nơi này sáng tạo, một bộ phận yêu ma khác bắt nguồn từ đường hầm không gian đến từ ngoại giới.

Ngoài ra còn có 93 đầu Cự thần cổ đại bị phong ấn ở đây.

Đây rõ ràng là một nhánh ma quân! Đội quân khổng lồ đủ để tiêu diệt toàn bộ Vô Tướng thần tông.

Mà bây giờ, Thần Đa La lại giao quyền khống chế đội quân khổng lồ này cho hắn.

Chương 1621: Ba thần (6)

Vì phòng ngừa có người phục kích, Sở Hi Thanh cố tình đi đường vòng.

Hành động này tuy tốn thêm nửa canh giờ, nhưng lại có thể để hắn và Phong Tam bình yên vô sự trở về Vô Tướng thần sơn.

Sở Vân Vân không gửi tín hiệu cầu viện trên màn ánh sáng của mảnh vỡ Thần Khế thiên bi, chứng tỏ tình hình trong Vạn Ma quật vẫn nằm trong trạng thái có thể khống chế.

Cho nên Sở Vân Vân cũng không muốn lãng phí linh thạch để thúc giục.

Nếu Vạn Ma quật tạm thời không có vấn đề, Sở Hi Thanh nhất định phải lo cho an toàn của mình trước.

Dù sao Lý Trường Sinh cũng đã đến Băng Châu, Sở Vân Vân phải tọa trấn bản sơn.

Bây giờ hắn có gặp bất trắc, vậy chỉ có thể cầu viện Vấn Thù Y.

Mà phạm vi truyền tống của âm Dương thần nguyên của Vấn Thù Y chỉ có ba ngàn dặm.

Sau khi đến gần Vô Tướng thần sơn, Sở Hi Thanh cũng không điều khiển thuyền bay vào núi, mà đi thẳng đến Vạn Ma quật ở phía tây.

Khi hắn nhìn thấy tòa trận pháp khổng lồ ở sườn núi, thì liền hạ xuống.

“Sư thúc!”

Sở Hi Thanh thu hồi Dục Nhật thần chu, thân thể lơ lửng trên không trung, nhìn Tri Phi Tử trên pháp đàn: “Trận pháp đã bố trí xong chưa? Tình hình bên trong thế nào?”

“Ngũ Hành Ngũ Phương Bình Thiên đại trận đã xong từ nửa canh giờ trước. Thừa dịp ngươi chưa về, liền khuếch trương phạm vi trận pháp thêm một vòng.”

Tri Phi Tử có chút đắc ý mà vuốt ba sợi râu dưới cằm: “Chỉ cần trình độ Bình Thiên Kiếm của người chủ trì trận pháp không kém, liền có thể đưa tu vị của ngươi lên đến nhị phẩm! Hơn nữa là mọi phương diện, tuyệt đối không có điểm yếu.”

Hắn vừa nói chuyện vừa nhìn về phía Phong Tam với vẻ kinh dị.

Hạ sư huynh của hắn lại biến thành Đạo thị Phong Tam của Sở Hi Thanh thật.

Nhưng nhìn khí sắc của sư huynh không tệ, ít ra cũng tốt hơn dáng vẻ sống dở chết dở trước kia.

Phong Tam cũng chú ý đến tầm mắt của hắn, nhất thời nhíu chặt lông mày, bất mãn mà trừng trở lại.

Cái tên này lại dám dùng ánh mắt quái dị như vậy để nhìn hắn? Thật sự quá vô lễ!

Đừng tưởng ngươi là đại trưởng lão của Vô Tướng thần tông thì Phong mỗ sẽ nhường ngươi!

Tri Phi Tử không khỏi ho khan một tiếng, nghĩ thầm bên trong quả nhiên vẫn là Hạ Bạch Thạch, không sai được.

Sau đó, hắn nghiêm túc nói: “Tình hình bên trong vẫn tương đối ổn, tuy rằng những Cự thần kia đã thức tỉnh, nhưng có trận pháp trấn áp, bọn họ tạm thời không thể động đậy. Chỉ là huyết phó của bọn họ đã tụ tập đến trăm vạn yêu ma, bọn họ không phá được miệng giếng nơi Tố sư muội, liền đi về miệng giếng phía tây.”

“Bên kia là Phong sư huynh, trấn áp Vạn Ma quật đã bảy năm, thương thế đã không nhẹ, may mắn là có Thanh Hư Tử đi vào cứu viện, miễn cưỡng có thể chống đỡ, có lẽ chống đỡ một ngày cũng không sao. Nhưng nếu ngươi đã về, vậy thì mau chóng vào đi. Giải quyết đám thần linh bên trong sớm một chút, ba vị tổ sư cũng có thể giảm bớt một phần nguyên khí.”

Sở Hi Thanh nghe vậy liền gật đầu, quay đầu nhìn về phía Phong Tam: “Phong tiên sinh, mời vào chủ trì trận pháp! Vân Vân và Tri Phi Tử sẽ ở ngoài hộ pháp cho ngươi.”

Chủ yếu vẫn là dựa vào Vân Vân.

Sở Hi Thanh đánh giá, trận chiến này chắc chắn sẽ có võ tu cao phẩm đột kích.

May mắn là chỗ này chỉ cách Vô Tướng thần tông khoảng 2300 dặm.

Phong Tam gãi gãi đầu, nghĩ thầm cái Vô Tướng thần tông này thật là, hết người rồi sao? Lại để cho một người ngoài như hắn chủ trì trận pháp quan trọng như Ngũ Hành Ngũ Phương Bình Thiên đại trận này!

Nhưng hắn vẫn nhảy lên trung ương pháp đàn: “Chủ thượng yên tâm, chỉ cần Phong mỗ còn một hơi, thì chắc chắn sẽ không đánh gãy Bình Thiên Kiếm của ngươi, ngươi chỉ cần buông tay mà làm là được.”

Thật ra đổi thành người khác thì hắn cũng không yên tâm.

Sở Hi Thanh gật đầu, sau đó ngự không bay đến cách đó ba mươi dặm, đến trước một hang động vẽ đầy phù văn huyền dị.

Hắn ngưng thần liếc mắt nhìn vào trong.

Sở Hi Thanh cảm ứng được hang động phía trước rất quanh co khúc chiết, bốn phương thông suốt.

Vách tường bên trong lại tràn đầy phù văn màu đỏ thẫm, hiện lên những huỳnh quang yếu ớt.

Nhưng ánh huỳnh quang này cũng đã bị khí đen nồng nặc áp chế.

Từng tia từng sợi khí đen tồn tại ở mỗi một góc bên trong hang động, âm u sâu thẳm, khí lạnh bức người.

Còn có vô số bóng mà hình tượng dữ tợn và thiên kỳ bách quái đang che giấu bên trong đó, hơn nữa còn nhìn chằm chằm vào hắn với ác ý vô tận.

Khóe môi Sở Hi Thanh vểnh lên, liên giơ tay lên.

“Đao đến!”

Theo câu này của Sở Hi Thanh, một thanh trường đao hai màu xích kim bỗng nhiên xuyên ra khỏi hư không, rơi vào trong tay hắn.

Ngay khi Sở Hi Thanh nắm chặt thanh đao, vô số hai khí màu đỏ vàng quấn quanh cánh tay Sở Hi Thanh. Cũng làm cho toàn thân Sở Hi Thanh hiện ra những lân phiến màu bạc nhỏ bé, dày đặc và bóng loáng.

Nhưng lân phiến này cũng lan tràn đến thân đao, khiến cho một người một đao như trở thành một thể, cộng hưởng lẫn nhau, hô ứng lẫn nhau, tâm ý tương thông.

Sở Hi Thanh dùng một tay khác vỗ về Huyết Nhai thần đao: “Thời gian trôi qua 800 năm, giờ lại vào Vạn Ma quật, ngươi cảm thấy thế nào?”

Giết!

Khi nhận được câu trả lời của đao linh, Sở Hi Thanh nhất thời cười to, liền bay thẳng vào trong tòa hang động u ám này.

Chương 1622: Thần Ý Xúc Tử

Phía tây Thiết Bích sơn mạch, núi đá cheo leo, thần sơn sừng sững.

Giữa dãy núi mây mù mờ mịt, có hai người đang đánh cờ trong một tòa đình đá.

Đây là hai người đàn ông trung niên có dung mạo tuấn tú.

Một người mặc áo trắng, mang theo một thanh trường đao màu bạc.

Dáng người hắn cao to, tóc trắng râu trắng mày trắng, ngay cả trâm cài tóc cũng là màu trắng, khí chất đặc biệt, tiên phong đạo cốt.

Một vị khác thì lại hai má gầy gò, vầng trán cao thẳng, ánh mắt lấp lánh.

Khung xương của hắn khá to, mặc áo đen, tay áo phiêu phiêu, có vẻ tùng hình hạc cốt, tiêu sái bất quần.

Thần thái của nam tử áo đen hờ hững, vừa hạ cờ vừa hỏi dò: “Hoài Thạch công đang sợ?”

Trung niên áo trắng cũng không chú tâm vào ván cờ: “Vì sao Tần huynh lại hỏi như vậy?”

“Lần này ngươi thật sự không nên đích thân ra tay, giao một thức mạnh nhất cho Lý Vi Trần.”

Nam tử áo đen lắc đầu, khinh thường nói: “Không phải ta không hiểu khát vọng muốn giao thủ một lần nữa với Mai Niệm Tuyết của Hoài Thạch công. Nhưng mà một khi việc này bại lộ, chỉ sợ Thần Đao môn của các ngươi sẽ bị toàn bộ võ lâm bắc vực coi là nhân gian.”

“Vậy cũng phải chờ bại lộ rồi nói tiếp, hi vọng Mai Niệm Tuyết còn có thể đi ra Vạn Ma quật.”

Trung niên áo trắng hờ hững: “Hơn nữa, nói như vậy cũng không đúng, Vô Tướng thần tông phong ấn cự thần, lấy máu tươi của cự thần, lại có chỗ tốt cho Nhân tộc ta?”

“Bọn họ phong ấn càng lâu, mối họa càng lớn, sớm muộn gì cũng tạo thành kiếp nạn lớn, để toàn bộ Thần Châu phải gánh chịu. Cái u ác tính này sớm muộn gì cũng bùng phát, muộn không bằng sớm, bây giờ là lúc thích hợp.”

Nam tử áo đen nghe vậy thì bật cười: “Quả thực, lúc này Dạ Lang tộc đang trọng thương, cự thần Bất Chu sơn tuy đã xuôi nam cứu viện, nhưng không thể ở phía nam quá lâu, bọn họ sớm muộn gì cũng trở về Bất Chu sơn. Nhân tộc chúng ta tạm thời không có đại địch ở phía bắc Vô Tướng thần sơn.”

“Tần Mộc Ca đại khái là không ngờ được, nàng quét ngang bắc vực là vì muốn giảm bớt áp lực cho Vô Tướng thần tông, nhưng cũng làm cho chúng ta không còn kiêng kị.”

Lúc này, nam tử áo đen lại nói một trận: “Vấn đề là, tuy rằng Hoài Thạch công nghĩ như vậy, nhưng đám phàm phu tục tử kia chưa chắc đã nghĩ như vậy, bọn họ chỉ cho rằng, Thần Đao môn các ngươi ám hại Vô Tướng thần tông, khiến cho những cự thần này chạy trốn.”

“Thư Hoài Thạch ta cần phải để ý làm phàm phu tục tử đó sao?”

Trung niên áo trắng nhặt một quân cờ trắng lên, thưởng thức trong lòng bàn tay: “THế gian bây giờ, chỉ có truyền thừa của Thần Đao môn mới có thể làm cho ta để ý mà thôi.”

“Thần kiếp sắp đến, Thất Sát thần quân sắp hàng lâm kiếp số lần này không phải một Huyết Nhai Đao Quân chết trận là có thể kết thúc.”

Nam tử áo đen cũng không còn tâm tư đánh cờ, hắn đi đến bên lương đình, nhìn về phía biển mây xa xa.

“Đúng vậy, cửu cửu thần kiệp, cách Thiết Bích sơn mạch bị công phá đã 8100 năm. Trong mắt của những cự thần kia, nhân tộc chúng ta như cây cối trong vườn, mỗi một quãng thời gian đều cần cắt tỉa. Miễn cho những cây cối này quá tươi tốt, mà bây giờ, đã đến thời điểm cắt tỉa.”

Sau đó nam tử áo đen lại cười khổ nói: “Nhưng cái này tính là chuyện gì? Thần linh còn chưa đến, chúng ta đã tự chặt một tay, tự mình cắt tỉa rồi.”

“Người đầu tiên hợp mưu với thần linh, gạt bỏ đại tướng vô song của nhân tộc ta, không phải Tần huynh ngươi sao?”

Lời nói của trung niên áo trắng hàm chứa trào phúng: “Lực lượng của nhân tộc ta vẫn còn quá yếu, đây là sự thật. Kết quả của chống đối chính là ngọc đá cũng nát, tựa như hơn tám ngàn năm trước, núi sông vỡ nát, Thần Châu chìm nghỉm. Nửa bên của phương bắc đều rơi vào tay Cự linh, ba mươi sáu châu sinh linh đồ thán, ngàn tỷ dân đen bởi vậy mà chết khổ.”

Sau đó hắn lại ngước nhìn trời mây: “Bộ tộc ta vẫn cần tích trữ lực lượng, bây giờ còn chưa đến lúc chọc giận bọn họ. Vạn Ma quật, chính là câu trả lời cho các thần linh.”

“Tự chặt một đao trước, mời các thần giơ cao đánh khẽ đúng không?”

Nam tử áo đen cười một tiếng, ánh mắt thản nhiên: “Trước kia không lâu, ta nghe được một lời đồn, có người nói Thất Sát thần quân đã lập ra một danh sách, bao gồm hoàng triều Đại Ninh, tám đại môn phiệt võ đạo, sáu đại thần tông nhất phẩm, năm đại ma môn nhất phẩm, còn cả tam đại Thánh tông lánh đời, cao thủ Siêu Phẩm của những nơi này, đều nằm trên danh sách đó, được xưng là Thất Sát bảng.”

“Vị Thất Sát thần quân kia muốn gạt bỏ bảy người trong đó, kiếp số này mới kết thúc, nếu như chuyện Vạn Ma quật thành công, đó chính là ba người.”

“Đúng là có việc này!”

Trung niên áo trắng không ngại nói ra: “Cái này cũng có quan hệ với ‘nghi thức’ của Thất Sát thần quân, hắn cần nhờ vào đó để tiến thêm một bước, tăng cường thần lực.”

“Còn có chuyện này thật ư?”

Nam tử áo đen hơi sững sờ, sau đó lại thổn thức: “Thì ra là vậy, nhưng các ngươi làm như vậy, không sợ đắc tội với vị Nhân hoàng trước kia sau lưng Vô Tướng thần tông sao? Không sợ đắc tội với Mộc Kiếm Tiên đã đăng thần?”

Sở dĩ Vô Tướng thần tông yên ổn phát triển hơn vạn năm qua, hùng cứ số một chính đạo, tự nhiên không chỉ dựa vào mấy võ tu Siêu Phẩm kia rồi.

Chương 1623: Thần Ý Xúc Tử (2)

“Đắc tội với hai vị này là không tránh được.”

Trung niên áo trắng nắm quân cờ trong lòng bàn tay: “Nhưng mà Tần huynh cũng đã hỏi một câu như vậy.”

Nam tử áo đen nghe vậy thì sững sờ, sau đó suy tư: “Ngươi sợ sao?”

“Nói kiêng kỵ thì thích hợp hơn, nhưng mà không phải ta, mà là sư tôn của ta.”

Trung niên áo trắng hít một tiếng, giọng nói phức tạp: “Năm đó, tất cả Siêu Phẩm còn sống sót trong trận thần kiếp của Huyết Nhai đều đang kiêng kỵ, đều có tâm ma.”

Nam tử áo đen nhíu mày: “Chẳng lẽ thần kiếp của Huyết Nhai năm đó còn có ẩn tình gì?”

“Ta không rõ lắm, dù sao đó cũng là chuyện 800 trước, những người trải qua đều kín miệng như bưng.”

Ánh mắt trung niên áo trắng phức tạp, hồi tưởng lại một màn đáng sợ hắn nhìn thấy trong trí nhớ của sư tôn.

“Ngươi chỉ cần biết, bọn họ kiêng kỵ Huyết Nhai còn hơn Mộc Kiếm Tiên và vị Nhân hoàng kia là được. Vô Tướng thần tông tuyệt đối không thể có một Huyết Nhai khác, đó chắc chắn sẽ là hạo kiếp của võ lâm, là tai nạn của Nhân tộc.”

“Thì ra là như vậy.”

Nam tử áo đen không khỏi sinh lòng tò mò.

Rốt cuộc 800 năm trước đã phát sinh chuyện gì?

Chân tướng của trận chiến đó là thế nào?

Nhưng hắn biết, Vô Thượng Đao – Thư Hoài Thạch sẽ không cho hắn đáp án.

“Nói cách khác, Huyết Nhai Đao Quân còn đáng sợ hơn cả tưởng tượng của người hậu thế? Vậy thì đúng là vạn hạnh, hôm nay Vạn Ma quật bị hủy, thế gian không thể xuất hiện một Huyết Nhai vô địch nữa.”

“Nhất định sẽ không xuất hiện.”

Trung niên áo trắng lạnh lùng nhìn về phía đông một chút: “Ngày hôm nay, Vạn Ma quật nhất định sẽ bị hủy.”

. . .

Đó không phải là độc nhất,hai mươi lăm ngàn dặm phái bắc Vô Tướng thần sơn, Thương Lang nguyên phía cực bắc Băng Châu.

Cũng có người lớn tiếng cười gằn: “Dù như thế nào, Vạn Ma quật nhất định bị hủy!”

Lý Trường Sinh đang vác Thần Vọng kiếm, hành tẩu bên trong vô số Cự linh khổng lồ.

Đa số những Cự linh này đều cao hơn hai mươi trượng, trường hợp cá biết phải cao đến bảy mươi trượng, tựa như cột chống trời.

Bọn họ giơ tay nhấc chân đều có phong lôi, đều là núi chuyển đất sập.

Nhưng nơi Lý Trường Sinh đi qua, những Cự linh này đụng vào tất chết, chạm vào tức vong, không ai đỡ nổi một đòn.

Cân bằng trong cơ thể bọn họ đều bị phá hỏng, hoặc là lục phủ ngũ tạng nổ tung, hoặc là chân nguyên nghịch chuyển, huyết mạch xung đột, khiến cho xương sống gãy nát, kinh mạch đứt từng khúc. Hoặc là thần hồn thác loạn, bị Bình Thiên Kiếm của Lý Trường Sinh xoắn nát vụn.

Trong đó có rất nhiều đại tướng của Cự linh ra sức ngăn cản, bọn họ sử dụng bí thuật ‘Ngưng Huyết tụ mạch’, điều động lực lượng huyết mạch cùng tộc, ngưng tụ huyết khí, tinh thần ý chí vào một thể.

Nhưng ở trước mắt Lý Trường Sinh, bọn họ lại tựa như chuyện cười.

Không có bất kỳ cự linh nào có thể chống đỡ nổi một kiếm, thậm chí không đỡ nổi một ánh mắt của hắn.

Dù là những Cự linh nhất phẩm cao bảy tám mươi trượng cũng không muốn tranh phong chính diện.

Bọn họ đang điều động thuộc hạ đi hao mòn lực lượng của Lý Trường Sinh.

Võ tu nhân tộc độc thân giết vào ba trăm vạn đại quân Cự linh này quá đáng sợ.

Thân thể ục ịch như quả bóng kia còn không to bằng ngón tay út của bọn họ, nhưng lại không ai địch nổi trên chiến trường, vạn quân tránh lui!

Đến nay, đã có hai vị nhất phẩm, bảy vị nhị phẩm chết trong tay quả cầu thịt này.

Những người này thậm chí còn không thể làm Lý Trường Sinh bị thương.

Hiện giờ, bọn họ chỉ có thể dùng máu thịt của Cự linh, dùng tính mạng của thuộc hạ để chống đỡ và tiêu hao!

Sức chiến đấu của người này quả thật là khó có thể địch nổi.

Nhưng chân nguyên của hắn lại không phải vô cùng vô tận.

Sớm muộn gì bọn họ cũng có thể dây dưa tên này đến chết! Để cho hắn thế cùng lực kiệt.

“Bảo sao Siêu Phẩm nhân tộc lại ẩn ẩn nấp nấp, không dám đối địch chính diện với ngươi. Bọn họ nói ngươi là vô địch dưới Siêu Phẩm, số một phàm nhân, vẫn là đánh giá thấp ngươi.”

“Thế gian bây giờ, dù là những tồn tại ‘Gần Thần’ ở tứ đại thần sơn Trung Thổ, cũng chỉ có hai ba người có thể làm đối thủ của ngươi. Tề Thiên Kiếm Thánh - Lý Trường Sinh, quả thực là danh bất hư truyền, ngươi là võ tu nhân tộc có khả năng bước vào Siêu Phẩm nhất trong những năm gần đây. Nhưng đáng tiếc. . .”

Giọng nói này ẩn sâu trong đại quân Cự linh: “Các hạ thế cô lực đơn, 23.000 đệ tử hai đường Chiến và Ngự ở nơi này, còn cả Vạn Ma quật kia, ngươi chỉ có thể chọn một. Nếu ngươi chọn nơi này, như vậy Vạn Ma quật nhất định sẽ bị hủy.”

Mặt Lý Trường Sinh vẫn thản nhiên như không, trong lòng lại oán thầm.

Trong giọng nói của đối phương ngậm lấy lực lượng thiên quy kỳ dị, có thể đầu độc nhân tâm, dao động tâm trí.

Chỉ cần Lý Trường Sinh hơi lo lắng cho cục diện ở Vạn Ma quật, thì sẽ dẫn đến chiến ý giảm mạnh, ý chí sa sút.

Nếu tiến thêm một bước thì thần hồn suy yếu, khí huyết chuyển suy.

Đây là lực lượng Dụ Thiên, có thể dụ hoặc và kích phát tất cả. Còn có Suy Vong chi pháp, làm tất cả sự vật chuyển suy.

Kẻ này dung nhập Thiên quy đạo luật mà hắn nắm giữ vào trong lời nói.

Vì vậy, đám Cự linh này nhìn như dã man hào phóng, nhưng thật ra mỗi một tên đều rất xấu, đều rất tâm cơ.

Do trên người Lý Trường Sinh có Thần Vọng kiếm, nên tự tin đến cực đoan, hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Hắn đã biết trước Vạn Ma quật nhất định sẽ bình yên vô sự.

Chương 1624: Thần Ý Xúc Tử (3)

Lý Trường Sinh tiếp tục tìm kiếm đầu nguồn của giọng nói kia, còn cả chân thân của vị chiến soái bên Bất Chu sơn.

Một lát sau, trong mắt hắn bỗng nhiên hiện ra một vệt kỳ dị.

Hư không trước mặt Lý Trường Sinh bỗng nhiên vặn vẹo, khoảng cách 9200 trượng bị hắn rút ngắn lại còn một thước.

Khi Lý Trường Sinh nhảy đến, vừa hay nhìn thấy một Cự linh cao 140 trượng đang ngồi xổm dưới mặt đất, mượn tướng sĩ chung quanh để ẩn nấp.

Bọn họ nhìn lẫn nhau một chút, song phương chợt tuôn ra tiếng ‘cheng’, tia lửa bắn ra bốn phía hư không, cương lực cuồng loạn.

Ít nhất 300 tên tướng sĩ Cự linh ở chung quanh bị cương lực của bọn họ đánh nát, mặt đất thì lún sâu đến ba mươi trượng, tạo thành một hố sâu rộng trăm trượng. Giữa bầu trời cũng xuất hiện một đám mây hình nấm cực lớn.

Lý Trường Sinh bạo phát, trượt lùi hơn hai trăm trượng ở không trung, va nát 27 Cự linh, lúc này mới đứng vững lần nữa.

Nhưng đúng lúc này, đối thủ mà hắn vất vả lắm mới tìm thấy đã biến mất.

Sức chiến đấu của vị chiến soái Cự linh kia cao đến Siêu Phẩm, không ngờ lúc này lại hóa thành một đoàn ánh sáng, ẩn giấu trong vạn quân lần nữa.

Lý Trường Sinh chợt cảm thấy lồng ngực khó chịu.

Hắn tiếp tục quét mắt nhìn chung quanh: “Các hạ sợ hãi như vậy, giấu đầu lòi đuôi như vậy, cũng xứng xưng Siêu Phẩm? Xứng xưng chiến soái? Bất Chu sơn các ngươi đều là hạng chuột nhắt như này sao?”

Người kia lại không cho là nhục, bình tĩnh nói: “Hư danh mà thôi, cần gì để ý? Giữ được tính mạng mới là quan trọng nhất. Ngươi cầm Thần Vọng kiếm trong tay, trừ Ngô hoàng ra thì không có kẻ nào ở Bất Chu sơn là đối thủ của ngươi. Ta không cần vứt mạng vì chút hư danh đó.”

Mấu chốt là bí pháp ‘Ngưng Huyết tụ mạch’ không hề có tác dụng trước mặt Lý Trường Sinh.

Lý Trường Sinh cũng rất bất đắc dĩ.

“Ngươi cái tên tạp chủng này, đúng là rất tự hiểu lấy mình.”

Hắn không cam lòng mà lau vết máu trên khóe môi, nghĩ thầm da mặt con Cự linh này quá dày, có lẽ còn vượt qua hắn và Kiến Nguyên đế.

Sau đó, Lý Trường Sinh lại liều lĩnh bị vô số xạ thủ bắn phá, tiếp tục bay cao đến mười trượng.

Hắn nhìn vô số Cự linh khổng lồ ở chung quanh, trong lòng lại càng bất đắc dĩ hơn.

Thực sự là quá nhiều, giết không hết!

Bình Thiên Kiếm có thể giúp hắn không ai địch nổi, vạn quân tránh lui, nhưng lại không thể giết hết mấy trăm vạn đại quân ở đây.

Nếu như chiến tiếp, chỉ sợ sẽ bị đám Cự linh này dây dưa đến chết, giống như Huyết Nhai Đao Quân ngày đó.

Chỉ có Nhai Tí Đao. . .

Lý Trường Sinh không khỏi nghiêng đầu nhìn về phía nam.

Lúc này, Sở Hi Thanh chắc hẳn là đã tiến vào Vạn Ma quật.

Không biết khi nào vị sư điệt này của hắn mới có thể đến đây?

Kiếp số này, không chỉ Vạn Ma quật cần sư điệt ra tay hóa giải, mà mấy trăm vạn đại quân Cự linh nơi này cũng cần hắn trấn áp.

Chỉ có Thần Ý Xúc Tử Đao của sư điệt mới có thể trấp áp mấy trăm vạn đại quân.

Dựa vào sự giúp đỡ của đám người bọn họ, có lẽ Sở sư điệt có thể bày ra nửa phần phong thái lúc toàn thịnh của Huyết Nhai Đao Quân!

Dù chỉ là nửa phần, cũng đủ để hắn vô địch tại chiến trường phương bắc!

. . .

Lúc này, Sở Hi Thanh đúng là đã tiến vào trong Vạn Ma quật.

Bên trong hang động âm u u ám, trăm gãy ngàn vòng, tựa như mê cung.

Nhưng Huyết Nhai thần đao lại rất quen thuộc với nơi này.

Dưới sự chỉ dẫn của đao linh, Huyết Nhai thần đao nhanh chóng qua lại, hoàn toàn không coi đám yêu ma ở ven đường ra gì.

Thần ý của hắn lướt quá, đám yêu mà do huyết sát và dị lực của thần linh tạo thành này đều bốc hơi, hóa thành từng sợi khí đen rồi tan trong trời đất.

Khoảng nửa khắc sau, Sở Hi Thanh đi đến một không gian khổng lồ bên trong hang.

Nơi này rộng khoảng hai ngàn trượng, cao cũng khoảng trăm trượng.

Vách tường bốn phía cực kỳ bóng loáng, tựa như là bị đao gọt, toàn bộ tựa như một tòa cung điện khổng lồ.

Nơi trung ương là một vực sâu không thấy đáy, phía dưới là ao máu mãnh liệt, mực nước chỉ cách miệng không đến ba mươi trượng, còn có vô số yêu mà nhảy ra ngoài, kết bè kết lũ, kẻ trước người sau mà nhào về phía miệng giếng.

Tố Phong Đao tọa trấn ở bên trên miệng giếng, nàng điều khiển tám thành loan đao bán nguyệt màu trắng bạc, hóa thành bão táp, nước giội không vào, châm chen không lọt, chém giết tất cả yêu mà cố gắng lao ra khỏi miệng giếng.

Sở Hi Thanh lựa chọn đến miệng giếng nơi này.

“Ngươi đến rồi?”

Khi Sở Hi Thanh tiếp cận miệng giếng khoảng 80 dặm thì Tố Phong Đao cũng cảm ứng được.

Nhưng nàng vẫn chờ Sở Hi Thanh bước vào nơi này, thì mới chuyển mắt nhìn qua.

“Xem ra ngươi thật sự học được Thần Ý Đao Tâm rồi!”

Sở Hi Thanh càn quét yêu ma sát linh ở ven đường, là dùng thủ đoạn Thần Ý Xúc Tử Đao.

Sở Hi Thanh đi đến không trung miệng giếng, ôm đao thi lễ: “Đệ tự bái kiến sư tôn, đệ tử may mắn học được thức thứ nhất của Thần Ý Xúc Tử Đao, không để trưởng bối trong tông thất vọng.”

Chương 1625: Thần Ý Xúc Tử (4)

“Đâu chỉ không thất vọng, nói là vui mừng cũng không quá đáng.”

Tố Phong Đao lắc đầu: “Lúc này chỉ mới qua một năm mà thôi. Thần Ý Đao Tâm của ngươi rất đúng lúc, đủ để ứng phó trận kiếp số hôm nay rồi.”

Giọng nói của nàng lại hơi đổi, ẩn chứa bất mãn: “Vì sao phải mạo hiểm đi phia nam, có người nói ngươi đã xin Lý Trường Sinh? Ngươi không biết bản thân mình đang gặp nguy hiểm sao?”

“Không trải qua mưa gió, khó gặp được cầu vồng. Không bách luyện, không lấy được cương.”

Sở Hi Thanh khẽ mỉm cười, vẻ mặt thản nhiên: “Sư tôn, đệ tử và tông chủ đều không phải người lỗ mãng, trước khi xuôi nam đã chuẩn bị chu đáo.”

Sau đó, hắn lại nhìn xuống phía dưới: “Nơi này liền giao cho đệ tử đi, sư tôn có thể đi cứu viện Phong sư bá và Thanh Hư sư thúc.”

Tố Phong Đao nghe vậy thì hơi do dự.

Nhưng nàng vẫn thu tám thanh loan đao về, tạm thời hóa thành một đao luân hình mặt trăng, uốn lượn ở phía sau nàng.

“Cứu viện thì chưa vội, bọn họ còn chịu đựng được. Hơn nữa, để ta chiêm ngưỡng Thần Ý Xúc Tử Đao của ngươi trước đã, xem xem môn đao pháp vô địch thiên hạ này có thần uy ra sao?”

Thật ra Tố Phong Đao thấy hơi không yên tâm.

Từ khi nàng gia nhập Vô Tướng thần tông đến nay, vẫn luôn kính ngưỡng thần thoại Huyết Nhai Đao Quân đao ép thiên hạ ba trăm năm, ngưỡng mộ uy danh vô địch của Thần Ý Xúc Tử Đao.

Nhưng dù sao Tố Phong Đao cũng chưa từng nhìn thấy Thần Ý Xúc Tử Đao chân chính!

Tay cầm Tru Lục thần đao của nàng đã nổi gân xanh, đang nằm trong trạng thái súc thế, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay.

Sở Hi Thanh lại không để ý lắm.

Tố Phong Đao không yên tâm mới là đúng, đây mới là cẩn thận.

Thật ra bản thân hắn cũng không chắc chắn lắm.

Sở Hi Thanh có phán đoán, trên lý thuyết thì đao pháp của hắn có thể khắc chế những yêu ma này, đủ để ứng phó ngàn vạn ma quân.

Nhưng dù sao đó cũng chỉ là lý thuyết, phán đoán của hắn chưa chắc đã chính xác.

Sau đó, Sở Hi Thanh tiến lên thay thế vị trí của Tố Phong Đao.

Lúc này, ao máu bên dưới lại sôi trào mãnh liệt, sau khi mất đi Tố Phong Đao trấn áp, đám yêu ma kia điên cuồng nhào về phía miệng giếng.

Trong đó, khoảng cách gần nhất đã không đủ ba trượng.

Sở Hi Thanh nhìn thấy gương mặt xấu xí dữ tợn và thân thể vặn vẹo quái dị của chúng, còn cả mùi tanh tưởi nức mũi kia.

Hắn một tay cầm Huyết Nhai thần đao, nhắm mắt làm ngơ.

“Mời sư tôn lùi mười dặm.”

Đại đa số sát ý và ác niệm của đám yêu ma này vẫn nằm trên người Tố Phong Đao.

Vị Thiên Hạ Phong Đao này vẫn hấp dẫn thù hận của chúng nó.

Vì vậy, Sở Hi Thanh vừa nói chuyện vừa kích thích huyết mạch Thần Dương.

Cái này đủ để hắn hấp dẫn sự hứng thú của đám yêu ma huyết phó này.

Tố Phong Đao hơi nhíu mày, nhưng vẫn lùi ra mười dặm.

Khi nàng dừng bước, liền nhìn thấy bóng người của Sở Hi Thanh bị vạn ma bao trùm, không còn một khe hở.

Đứa nhỏ này. . .

Tay cầm đao của Tố Phong Đao không khỏi căng thẳng.

“Ngươi nhẹ một chút!”

Đây là đao linh của Tru Lục thần đao, nó hơi bất mãn: “Hắn tuyệt đối không có việc gì, sự đáng sợ của Thần Ý Xúc Tử Đao là vượt quá tưởng tượng của ngươi. Kẻ địch nơi này càng nhiều, hắn càng mạnh! Đặc biệt là đám yêu ma này đều không biết thu hồi sát ý và ác niệm, tự nhiên bị hắn khắc chế.”

Tố Phong Đao không khỏi “A” một tiếng, nghĩ đến đao trong tay mình cũng là thần bảo trải qua niên đại của Huyết Nhai Đao Quân, gặp qua phong thái vô địch thiên hạ của Huyết Nhai.

Một cái chớp mắt tiếp theo, Tố Phong Đao liền nghe thấy một tiếng nổ vang.

Không trung trên miệng giếng bỗng nhiên xuất hiện một cầu vồng màu máu cực kỳ hùng vũ, vọt thẳng lên đỉnh hang.

Con ngươi Tố Phong Đao hơi co rút lại, chỉ thấy đám yêu ma quanh người Sở Hi Thanh đều bị nổ tung, mặc kệ là mạnh hay yếu thì đều không ngoại lệ, tất cả đều rơi xuống ao máu bên dưới.

Nhưng điều khiến nàng kinh ngạc không phải là Sở Hi Thanh giết chóc dễ dàng, mà là sau khi thi thể của yêu ma rơi vào ao máu kia.

Trận giết chóc này vốn không làm nên chuyện gì.

Tố Phong Đao chém giết không dưới trăm vạn yêu ma, nhưng mà nàng chém bao nhiêu, ao máu bên dưới lại tái sinh bấy nhiêu.

Sau khi những thi thể này rơi vào ao máu, sẽ nhanh chóng hòa tan, rồi trở thành dinh dưỡng cho một đầu yêu ma hoàn toàn mới.

Bên trong Vạn Ma quật, tất cả yêu ma huyết phó đều có thần tính vĩnh vằng của 96 Cự thần.

Dù là Tố Phong Đao, cũng chỉ có thể dùng Tru Thiên Đao mới có thể tru diệt chúng, khiến chúng không thể tái sinh.

Nhưng làm như vậy thì tiêu hao rất lớn.

Mạnh như Tố Phong Đao cũng không thể chống đỡ.

Nếu không đến lúc bất đắc dĩ, nàng thậm chí còn không sử dụng Tru Lục thần đao.

Mà giờ phút này, đám yêu ma kia lại không thể tái sinh!

Đây là vì Sở Hi Thanh đã hủy diệt ‘Linh’ của chúng, hủy diệt ‘thần tính bất tử’ của chúng, để cho những thi thể này chỉ là thịt vụn bình thường.

Hắn cũng không sử dụng Tru Thiên Đao, mà chỉ dựa vào thần ý mạnh mẽ của mình! Đơn giản lại bạo lực, nghiền ép tất cả!

Chương 1626: Thần Ý Xúc Tử (5)

“Thật là lợi hại!”

Hai mắt của Tố Phong Đao hơi trợn lên, rốt cuộc cũng buông chuôi đao: “Đây chính là Thần Ý Đao Tâm của Thần Ý Xúc Tử Đao?”

Tụ tập ngàn vạn ác niệm, ngàn vạn sát niệm, thần ý tru tâm?

“Cái này có là gì.” Đao linh Tru Lục thần đao đáp lại: “Nơi này mới có bao nhiêu yêu ma? Sát ý của những Cự thân kia cũng không nhằm vào hắn. Huống hồ hắn còn dùng Kim Cương Cốt của Thần Xích Hỏa làm đao tâm, đây cũng là Trừ Tà thần lôi!”

Mà lúc này, Sở Hi Thanh lại có chút không dám nhìn mà nhìn vào tay mình, còn cả Huyết Nhai thần đao trong tay.

Hắn biết mình bây giờ rất mạnh.

Bình Thiên Kiếm của Phong Tam để đưa hắn lên nhị phẩm, để cho hắn có thể vận dụng Nhai Tí đao ý tầng 24.

Nhưng mà Sở Hi Thanh vẫn không nghĩ đến, mình lại có thể mạnh đến nước này.

Chỉ một ý niệm, liền càn quét hơn hai ngàn đầu yêu ma có sức chiến đấu khoảng tam phẩm!

Thần Ý Xúc Tử, đúng là thần ý chạm vào tức chết!

Khi sát ý và ác niệm đủ nhiều, như vậy thần ý của hắn cũng có thể giết người!

“Thần Ý Đao Tâm của ngươi còn mạnh hơn cả tưởng tượng nhiều.”

Đao linh Huyết Nhai thần đao hơi đắc ý: “Đáng tiếc là thần hồn của ngươi chưa đủ mạnh, bằng không đám thần linh bên dưới kia đều không phải đối thủ của ngươi. Đám yêu ma huyết phó ngu xuẩn này, chúng nó chỉ trở thành sức mạnh cho ngươi.”

Sở Hi Thanh không khỏi hít thở thật sâu, thu hồi tất cả suy nghĩ lung tung.

“Giết!”

Sở Hi Thanh trợn mắt lên, nhìn xuống bên dưới.

Ầm!

Theo ánh mắt của Sở Hi Thanh, tất cả yêu ma bị hắn nhìn thấy, bị thần niệm của hắn tiếp xúc, toàn bộ đều nổ đầu, thân thể hóa thành cặn bã.

Đây chính là thần ý như đao, chạm vào tức chết!

Một mảnh máu tươi ở bên dưới ao máu lại kêu rên thảm thiết, sau đó nhanh chóng bốc hơi, chỉ chớp mắt mà mực nước đã giảm xuống gần hai mươi trượng.

Một lượng lớn hơi nước khuếch tán trên không trung, mà huyết sát và thần lực ở trên không trung cũng đã biến mất.

Những yêu ma bên dưới thì lại kinh hoàng, từng đạo ánh mắt kính nể, khiếp sợ và khó hiểu đều nhìn thẳng vào Sở Hi Thanh.

“Người này là ai?”

“Chuyện gì vừa xảy ra?”

“Tại sao đồng bạn của chúng ta lại bị chết?”

“Ao máu còn đang tan rã, đang bốc hơi. . .”

“Tu vị của ngươi này không phải rất mạnh mà? Vì sao?”

“Giết hắn!”

Chúng nó chung quy cũng là huyết phó của thần linh chế tạo, trong tâm linh đầy rẫy sát ý và cuồng bạo, tuy có chút linh trí, nhưng lại cực kỳ có hạn.

Chúng sõ biết sợ hãi, nhưng vẫn không do dự mà tiến lên, tấn công về phía Sở Hi Thanh.

Nhưng mà những huyết phó mạnh mẽ này, tất cả đều bị nổ đầu, từng cái đầu nổ tung như dưa hấu!

Thần ý của Sở Hi Thanh đã hội tụ mười mấy vạn sát ý và ác niệm, khí thế cực kỳ kinh khủng! Sắc bén như đao! Vô cùng khốc liệt! Tràn trề không thể chống đỡ!

Phàm là nơi đi qua, tất cả đều bị ép thành bụi mịn.

Ao máu tiếp tục bốc hơi, một lượng lớn hơi nước bay lên trên.

Bóng người Sở Hi Thanh cũng chìm xuống hơn trăm trượng.

Lúc này, những Cự thần cổ đại Siêu Phẩm đã thức tỉnh kia cũng đã chú ý đến hắn.

“Người này là ai?”

“Hắn mặc trang phục đệ tử Vô Tướng thần tông.”

“Người này dùng võ đạo gì? Chỉ là một ngũ phẩm mà lại có thể dùng thần niệm để tru diệt huyết phó của chúng ta?”

“Bình Thiên Kiếm của Vô Tướng thần tông, còn có. . .”

Tất cả Cự thần nơi này đều rơi vào yên lặng.

Bọn họ đã nhận ra, trí nhớ 800 năm trước của bọn họ đã thức tỉnh.

“Là Thần Ý Xúc Tử Đao!”

“Là Huyết Nhai! là Thần Ý Xúc Tử Đao của tên tạp chủng kia, Vô Tướng thần tông lại có người học được đao pháp này rồi sao?”

“Làm sao có thể? Thiên hạ này sao lại có người thứ hai học được môn đao pháp này?”

“Mau giết hắn, bằng không chúng ta sẽ giống như lần trước, ta không muốn ngủ say thêm mấy trăm năm.”

“Hắn còn trẻ, tu vị kém xa Huyết Nhai.”

“Không được! Các ngươi không cảm giác được sao? Thần ý của hắn càng mạnh mẽ hơn rồi.”

“Đám ngu xuẩn này, mau thu hồi sát ý lại, đây là đang trợ giúp hắn.”

“Đáng chết! Không chỉ là địch ý, ngay cả sợ hãi và kính nể cũng có thể tăng cường thần ý của hắn, đao pháp này đã thay đổi rồi sao?”

Tốc độ giết chóc của Sở Hi Thanh càng ngày càng nhanh.

Những yêu ma có hình thể kỳ quái này đều giương nanh múa vuốt, tức giận rít gào mà tấn công về phía Sở Hi Thanh.

Nhưng mà Sở Hi Thanh cũng lười liếc mắt nhìn dù chỉ một cái.

Nơi thần ý của hắn đi qua, tất cả đều nát bấy.

Mà không lâu sau, Sở Hi Thanh đã hạ xuống bảy trăm trượng của vực sâu này.

Hắn nhìn thấy đầu Cự thần Siêu Phẩm đầu tiên.

Chỉ có ngũ quan của đầu Cự thần này là hiện ra ở vách vực.

Nó cỏ tận bốn mắt, tất cả đều trợn trừng trừng lên mà nhìn Sở Hi Thanh.

Ánh mắt kia ngậm lấy vô tận phẫn nộ và hận thù, cùng với sát ý vô hạn!

Sở Hi Thanh quay đầu, lạnh lùng nhìn nhau với nó.

Hắn không thích ánh mắt của tên này.

Khoảnh khắc này, bốn con mắt của cự thần kia đều nổ tung, ngũ quan cũng tràn đầy máu là máu!

Chương 1627: Thần Ý Như Đao

Đó là Sở Hi Thanh tụ tập sát ý và ác niệm của mấy chục vạn yêu ma, và mấy chục đầu cự thần Siêu Phẩm, hóa nó thành đao, chém vào trong đầu óc và nguyên thần của cự thần Siêu Phẩm này.

“Ngươi không giết được ta!” Cự thần kia gầm lên giận dữ.

Tiếng của hắn như chuông đồng, rung động toàn bộ vực sâu: “Năm đó Huyết Nhai cũng không làm gì được chúng ta, ngươi cũng như thế!”

Thương thế của cự thần đang nhanh chóng khôi phục.

Nguyên thần của hắn lại tụ hợp lần nữa, bốn con mắt đã nổ tung cũng đang mọc ra lần nữa.

Sở Hi Thanh híp mắt, sau đó cười gằn một tiếng: “Sư tôn, mời cho đệ tử mượn Tru Lục thần đao một lát.”

Tố Phong Đao cũng không đi cứu viện hai vị đại trưởng lão kia, mà vẫn đứng ở phía trên miệng giếng.

Bởi vì sức chiến đấu của Sở Hi Thanh vượt xa khỏi dự đoán của nàng và của chính Sở Hi Thanh.

Cục diện bây giờ, đã không cần nàng đi qua bên kia cứu viện nữa.

Ánh mắt Tố Phong Đao đầy chấn động và thất thần, lúc này liền ném Tru Lục thần đao xuống dưới.

Sở Hi Thanh giơ tay lên, cầm Tru Lục thần đao trong tay, đồng thời triển khai Vạn Tượng tinh bàn ở sau lưng, ngưng tụ lực lượng ngôi sao trên trời, hóa thành một trường đao màu đỏ ngòm.

Tam Tương Thiên Lục – Táng Thiên Thần Tru!

Mượn thanh thần binh này, Sở Hi Thanh không cần súc thế cũng có thể sử dụng thức ‘Gần Thần chi chiêu’ này.

Một ánh đao đỏ như máu lại vô cùng bá đạo đã chém thẳng vào mi tâm của cự thần kia.

Thần ý tràn đầy của Sở Hi Thanh chém nát tất cả, Tru Thiên Đao của hắn lại tru diệt tất cả cặn bã và bụi bặm còn lại.

Sau một đao này, mi tâm của cự thần kia xuất hiện một miệng vết thương cực lớn, máu tươi chảy như suối. Nguyên thần của hắn cũng rơi vào tịch diệt!

Sau khi Sở Hi Thanh chém một đao, khí huyết trong cơ thể gần như cạn kiệt.

Vì quá suy yếu, nên hắn thấy hơi choáng váng.

Đám Cự thần Siêu Phẩm kia lại ‘thỏ chết cáo bi’ do đồng bạn tử vong.

Sau đó, bọn họ đều nhìn thấy cơ hội, không hẹn mà cùng gia tăng thần niệm sát phạt.

92 đầu cự thần đều thôi phát tất cả thần niệm của bản thân, giống như thái sơn áp đỉnh mà nghiền ép, xung kích vào đầu óc của Sở Hi Thanh.

“Giết hắn!”

“Hắn đang rất suy yếu, đây chính là cơ hội.”

“Cái tên con hoang này, hắn giết Thiện Thạch!”

“Đánh nát đao tâm và nguyên thần của hắn!”

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, trái tim của Sở Hi Thanh nhảy mạnh một cái, phát ra một tiếng ‘đông’.

Khí huyết mạnh mẽ chảy ra từ ‘Bàn Cổ chi tâm’ của hắn, truyền khắp toàn thân, chỉ chớp mắt mà khí huyết của hắn đã khôi phục như lúc toàn thịnh.

Tất cả cự thần nơi này đều rơi vào yên lặng.

“Đó là cái gì?”

“Chân nguyên của hắn đã tiêu hao hơn chín phần rồi cơ mà?”

“Là Vạn Cổ Thiên Thu. . .”

“Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết! Hắn lại có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, chân nguyên và khí huyết vô cùng vô tận!”

Lúc này, tất cả cự thần có lực lượng mạnh mẽ và tuổi thọ dài đến trăm vạn năm này đều rơi vào trạng thái cuồng loạn.

“Không thể! Không thể nào!”

“Nhai Tí Đao, còn có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết! Các thần ở trên, sau Huyết Nhai, Vô Tướng thần tông lại có một nhân vật đáng sợ như vậy sao?”

“Giết hắn! Bây giờ không giết hắn, tất cả chúng ta đều phải chết ở nơi này!”

“Chúng ta hợp lực này, đánh nát đao tâm của hắn!”

“Nghiền nát hắn!”

“Chỉ là ngũ phẩm! Dù có Bình Thiên Kiếm hỗ trợ, hắn cũng không gánh nổi thần niệm của chúng ta.”

Ầm!

Quanh người Sở Hi Thanh lại xuất hiện một khí trụ màu đỏ thắm như máu, khó thế rộng lớn, vẫn nối liền vói đỉnh hang, dẫn đến núi chuyển đất sập.

Con ngươi của hắn đã hóa thành màu tím, mái tóc dài không gió tự bay.

Càng có từng tia từng tia lửa đen lao ra khỏi cơ thể của hắn, Táng Thiên thần viêm bắt đầu đốt cháy tất cả thần hồn và ý niệm đang áp bức hắn, làm cho rất nhiều cự thần phải phát ra tiếng kêu gào thảm thiết.

Cùng lúc đó, vô số lôi đình màu vàng óng bùng nổ ở quanh người hắn.

Chúng nó hóa thành lưỡi đao, quét ngang tất cả phạm vi trăm trượng.

Bồng!

Rất nhiều máu tươi bị bốc hơi, ao máu lại giảm xuống gần một trăm trượng!

Thân thể Sở Hi Thanh cũng hạ xuống thêm trăm trượng nữa.

Hắn đi đến trước một đầu cự thần bị phong ấn khác.

Sở Hi Thanh không cầm Tru Lục thần đao và Huyết Nhai thần đao, mà để hai thanh đao này trôi nổi hai bên trái phải của mình.

Hắn lấy một tấm ngọc phù màu tím mà Tri Phi Tử đưa cho ra.

“Mở mi tâm của ngươi ra, chỉ cần khảm thứ này vào nguyên thần và máu thịt của ngươi, hôm nay miễn cho khỏi chết!”

Lần này, mục đích tiến vào Vạn Ma quật không phải là giết chóc, mà là trấn áp!

Để đám cự thần Siêu Phẩm này nghe lời, cung cấp máu cho Vô Tướng thần tông.

Đây là chuyện mà Huyết Nhai Đao Quân cũng không làm được.

Hơn ngàn năm trước, Huyết Nhai mạnh mẽ đánh ngất tất cả cự thần nơi này, để Vô Tướng thần tông cường hóa trận pháp, nhưng lại không thể khống chế đám cự thần này.

Huyết Nhai Đao Quân thậm chí còn không thể chém giết đám cự thần này.

Đa số đám cự thần này đều sinh ra từ thời đại trung cổ ở trăm vạn năm trước, ít nhiều gì cũng nhận được ơn trạch của thiên địa, ngưng tụ một chút thần tính bất tử.

Dù bọn chúng bị vây ở nơi này, nằm ở trạng thái cực kỳ suy yếu, nhưng cũng rất khó bị chém giết.

Điều này cũng có quan hệ với thời gian Huyết Nhai Đao Quân tiến vào Vạn Ma quật, khi đó Huyết Nhai chỉ là nhị phẩm hạ, Nhai Tí Đao của hắn còn lâu mới đăng phong tạo cực.

Chương 1628: Thần Ý Như Đao (2)

“Ngươi đi chết!”

Đây là một cự thần Siêu Phẩm có khuôn mặt như thằn lằn, hai lỗ tai buông thõng đến tận ngực.

Hắn mở miệng như bồn máu của mình, khàn giọng gào thét về phía Sở Hi Thanh: “Ngươi đi chết cho ta! Bộ tộc Tích Tượng chúng ta thà chết chứ không chịu khuất phục! Giết ta, giết ta luôn đi! Bằng không ta nhất định sẽ làm thịt ngươi, phá hủy Vô Tướng thần tông của các ngươi! Ta thề!”

Con Cự thần này đã cảm ứng được sức mạnh to lớn bên trong ngọc phù màu tím.

Đây chắc là pháp thuật của nhân tộc, tác dụng là khống chế máu và trấn áp nguyên thần.

Ngọc phù này vừa vào thân, hắn liền khó có thể phản kháng Vô Tướng thần tông.

Vì vậy, hắn tuyệt đối sẽ không đáp ứng!

Một khi dung nhập ngọc phù này, như vậy đời này hắn chỉ có thể ở trong ma quật này.

Hắn tình nguyện chết trong tay Sở Hi Thanh, cũng sẽ không dung nhập ngọc phù này!

Sở Hi Thanh cũng hiểu ý nghĩ của đối phương.

Đổi thành là hắn, hắn cũng thà chết chứ không đáp ứng.

Hắn chợt đổi giọng: “Dung nhập ngọc phù này, ta sẽ cung cấp một ngày ba bữa cho ngươi, lượng thịt của ngươi sẽ đối chiếu với Vương tộc của Bất Chu sơn, còn có thể cải thiện điều kiện ăn ở của ngươi, thậm chí cho ngươi một chút không gian để hoạt động. Vì trao đổi, mỗi ngày ngươi phải cung cấp năm giọt tinh huyết cho Vô Tướng thần tông ta, nhất định phải là tinh huyết đã loại bỏ ấn kỳ và linh thức, thế nào? Nghĩ kỹ đi!”

Sở Hi Thanh cảm thấy trình độ quản lý Vạn Ma quật của Vô Tướng thần tông quá thô thiển.

Không giống người hiện đại bọn họ, nuôi heo còn phải mát xa cho heo, cho heo nghe nhạc, cho heo vận động, như vậy chất thịt mới tốt hơn.

Giống như Vạn Ma quật này, chất lượng tinh huyết có thể tốt sao?

Điều kiện ác liệt như vậy, bảo sao tù nhân muốn tạo phản.

Hiện giờ, mỗi ngày Vô Tướng thần tông đều rút hai giọt tinh huyết từ đám cự thần này.

Nhưng nếu như cho đối phương ăn ngon để bồi bổ, vậy rút gấp đôi cũng không có vấn đề, mà chất lượng còn tốt hơn.

Còn về phần tiền bạc chi tiêu, hoàn toàn có thể bán tinh huyết để kiếm về.

U Châu gần biển, bọn họ có thể bắt một con Hải thú ở trong biển, hoặc một con Kình côn, liền đủ để đám Cự thần này ăn nhiều ngày.

Đầu Cự thần này vốn đang tràn đầy căm phẫn, xúc động chờ chết.

Sau khi nghe vậy thì hắn lại ngẩn người, hiện ra mấy phần ngạc nhiên và nghi ngờ.

Sở Hi Thanh thấy thế, khóe môi hơi cong lên, gương mặt tuấn tú xuất trần hiện ra ý cười hiền lành: “Ngươi là cự thần thời viễn cổ, ít nhất còn có thể sống hơn trăm vạn năm nữa. Không ngại suy nghĩ một chút, đợi đến ngày ta ngã xuống, thậm chí Vô Tướng thần tông bị diệt, ngươi vẫn có cơ hội phản kháng và chạy ra ngoài, không cần để ý đến đoạn thời gian ngắn ngủi này.”

Nhưng vào lúc này, phía dưới lại truyền lên một tiếng rít gào.

“Tích La Đạt, ngươi đừng nghe hắn! Ngươi cái tên ngu xuẩn này, thế mà lại động lòng thật? Lẽ nào ngươi không rõ, hắn đang coi ngươi là súc vật, đây là cho heo cho chó ăn. . .”

Sở Hi Thanh không khỏi híp mắt lại, hiện ra một vệt ánh sáng nguy hiểm.

Không chờ kẻ này nói xong, Sở Hi Thanh liền cầm Tru Lục thần đao chém xuống phía dưới.

Sở Hi Thanh biết kẻ này cũng là một kẻ có thực lực tương đối xuất chúng trong đám cự thần ở đây, là nhân vật cấp thủ lĩnh, vì vậy ra tay không hề lưu tình.

Không thể để cho tên tạp chủng này nói tiếp, bằng không thì công tác ‘thuyết phục’ của hắn sẽ gian nan hơn.

Ánh đao màu đỏ ngòm này đã rút khô chín phần chân nguyên và khí huyết của hắn, nhưng cũng chém diệt đầu nguồn của tiếng nói kia!

Sở Hi Thanh lại cảm thấy nguyên khí thiếu thốn, sau đó hai viên ‘Bàn Cổ chi tâm’ của hắn lại nhảy mạnh lên lần nữa, khí huyết và chân nguyên lại khôi phục.

Bên trong Vạn Ma quật này, nhất thời hoàn toàn tĩnh lặng.

Tất cả cự thần đều nhìn tình cảnh này mà không nói gì.

Trong đầu bọn họ đều lóe lên một ý nghĩ.

Đúng là Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết!

Tên tạp chủng nhân tộc này, quả thực là có năng lực giết chết đại đa số người trong bọn họ.

“Không đúng, cái lôi đình này!” Một cự thần trong đó lại kêu lên: “Thần Ý Đao Tâm của hắn có vấn đề, chúng ta không thể đánh nát được. Đó là Kim Cương, là Trừ Tà thần lôi!”

Sở Hi Thanh không để ý đến tiếng kêu gào ở bên dưới, hắn lại nhìn vào cự thần tên Tích La Đạt này.

“Thế nào? Nghĩ đến đâu rồi? Ta không thể cho ngươi quá nhiều thời gian, mười cái hô hấp, nếu ngươi không đáp ứng, Sở mỗ sẽ giúp ngươi.”

Nhưng vào lúc này, ba vỗ ý niệm cực kỳ hùng vĩ và mênh mông bỗng nhiên nghiền ép lên trên, ép thẳng vào nguyên thần của Sở Hi Thanh.

Nếu như nguyên thần của đám cự thần Siêu Phẩm này như những mặt hồ nhỏ hoặc tảng đá, thì ba đạo thần thức ý niệm này chính là đại dương mênh mông hoặc núi lớn Côn Luân!

Thân thể của Sở Hi Thanh không khỏi run rẩy.

Hắn rên một tiếng, miệng tràn ra một vệt máu tươi.

Nhưng khí trụ màu máu quanh người Sở Hi Thanh lại càng mạnh mẽ hơn.

Thần ý như đao của hắn lại tàn phá và hủy diệt tất cả mọi thứ chung quanh.

Tất cả cự thần Siêu Phẩm ở nơi này đều phát ra từng trận kêu rên.

Bản thân Sở Hi Thanh cũng hồi hộp, liếc mắt nhìn xuống phía dưới.

Chương 1629: Thần Ý Như Đao (3)

Đó là ý chí của ba tên thần linh Vĩnh Hằng.

Mỗi một đạo thần niệm đó đều là thứ hắn không chịu nổi.

Sở Hi Thanh chỉ có thể làm chệch hướng của bọn chúng.

Hắn thậm chí không thể phản xạ, chỉ có thể nỗ lực chuyển đi.

Để cho mấy chục vạn huyết phó và cự thần Siêu Phẩm kia gánh chịu giúp hắn.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại nở nụ cười khinh thường, tiếp tục nhìn về phía cự thần tên Tích La Đạt này.

“Ngươi còn ba cái hô hấp.”

Tròng mắt Tích La Đạt đã co rút lại.

Ngay cả ba vị thần lĩnh Vĩnh Hằng bên dưới cũng không thể làm gì tên trước mắt này sao?

Thần niệm của bọn họ xung kích, trái lại còn làm cho Thần Ý Đao Tâm của Sở Hi Thanh càng đáng sợ hơn!

Hai cái hô hấp trôi qua, Sở Hi Thanh bắt đầu súc thế, Tích La Đạt chợt lạnh lùng nói: “ta có thể đáp ứng ngươi, nhưng ta không tin ngươi, nhất định phải ký kết khế ước! Nhất định phải là khế ước có thần linh chứng kiến, và có lực ước thúc.”

Lúc này, tất cả cự thần phía dưới đều ai thán, sau đó lại tức giận mắng mỏ.

“Kẻ nhu nhược!”

“Phản đồ!”

“Quỷ nhát gan! Ngươi làm bộ tộc Tích Tượng phải hổ thẹn.”

“Tích La Đạt, ngươi lại khuất phục nhân tộc, từ đây chính là chó lợn bọn họ nuôi dưỡng.”

Nội tâm Tích La Đạt lại rất bình tĩnh.

Ngày hôm nay hiển nhiên là không trốn được, như vậy nhân cơ hội này cải thiện hoàn cảnh của mình một chút cũng là lựa chọn không tồi.

Dù sao cũng tốt hơn là ăn gió nằm sương, bị phong ấn trong nham thạch không thể động đậy.

Thiếu niên nhân loại này nói cũng có đạo lý.

Tông phái nhân tộc chỉ duy trì được khoảng ba vạn năm vạn năm mà thôi, đám cự thần bọn họ thì có thể sống ba trăm năm trăm vạn năm, lại không cần phải chịu đựng kiếp số năm trăm năm một lần giống như nhân tộc và yêu tộc.

Vì vậy, ngày tháng sau này vẫn còn rất dài!

Hắn thề, nhất định sẽ làm cho Vô Tướng thần tông trả giá đắt.

Ánh mắt Tích La Đạt sâu thẳm, giọng nói khàn khàn: “Năm giọt tinh huyết quá nhiều, nhiều nhất là bốn giọt. Còn nữa, chỉ ăn thịt và hoàn cảnh không là chưa đủ, ta còn có một ít điều kiện. . .”

. . .

Lúc này, tại tầng sâu nhất dưới Vạn Ma quật, ba vị thần linh Vĩnh

Hằng đều rơi vào yên lặng.

Vẻ mặt Gà Thiên Kiếm Thánh – Mạch Đan Thư tràn đầy vui mừng mà nhìn lên phía trên.

“Quả nhiên là Thần Ý Xúc Tử Đao! Không ngờ trôi qua 800 năm, lại có người tái hiện phong thái Huyết Nhai Đao Quân ngày xưa.”

Lúc này, áp lực của ba thần đã không còn trên người bọn họ nữa.

Vì vậy Mạch Đan Thư có thể rút vài phần sức lực để mở miệng nói chuyện.

“Tương lai của hắn, chỉ sợ còn hơn cả Huyết Nhai.”

Thần Ấn Phiên Thiên, Tụ Lý Càn Khôn – Thẩm Nguyên cũng nở nụ cười: “Cảm nhận được đạo vận trên người hắn chứ? Hắn và thiên quy Nhai Tí, Hỗn Độn Vô Tướng và Tru Lục đều kết hợp rất sâu.”

“Bây giờ chỉ cần có bí dược, là hắn sẽ bước vào tứ phẩm, thậm chí tiến vào tứ phẩm thượng cũng không có về đề. Tương lai của đứa bé này là không thể đo lường . . .”

“Hắn còn có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết! Chân nguyên và khí huyết vô cùng vô tận, chúng ta không thể tiêu hao hắn đến chết.”

Câu nói này không phải từ ba người, mà là từ Thần Hổ Xương trong ba thần.

Giọng nói của hắn khô khốc khàn khàn: “Chúng ta nên dốc toàn lực để giết hắn, bằng không chỉ cần người này còn sống, chúng ta đừng hòng trốn ra khỏi tòa ma quật này, tương lai cũng mặc hắn xâu xé.”

“Giết kiểu gì?” Thần Đa La bình thản nói: “Nhìn thấy chín thanh kiếm phía sau hắn không? Chỉ cần chín thanh kiếm ngậm lấy thiên quy Vĩnh Hằng tầng 32 kia không bị phá hủy, như vậy không ai có thể giết chết hắn, ngươi cũng không được!"

Hắn là thần linh, liếc mắt là có thể nhìn thấy bản chất của Sở Hi Thanh, cũng nhìn ra huyền bí trong chín thành Cửu Diệu Thần Luân kiếm.

Đó rõ ràng là pháp khí hộ đạo của một vị thần linh mạnh mẽ khác.

“Huống hồ đao tâm của hắn lại là Kim Cương Cốt. Kim Cương này vô nhân vô quả, vô thủy vô chung, không thể gãy hủy, không thể hủy diệt. Phiền phức là chủ nhân trước của chúng cũng không thể thu hồi.”

Hăn vừa nói chuyện vừa nhìn về phía Thần Xích Hỏa với vẻ trào phúng và bất đắc dĩ.

Thần Xích Hỏa tức giận tột đỉnh, tất cả lông của hắn đều dựng ngược lên, gào thét veefp hía Thần Đa La: “Ngươi cho rằng ta đồng ý? Là bọn họ cắt xương sườn của ta! ta cũng muốn thu hồi lại, nhưng thần niệm của ta hoàn toàn không thể tiếp xúc với chúng.”

Bởi vì thần niệm của hắn chưa tiếp xúc với Sở Hi Thanh thì đã bị Thần Ý Đao Tâm làm cho chếch đi.

“Ta không trách ngươi.”

Thần Đa La vẫn rất bình tĩnh: “Ta đã ra lệnh cho Lý Vi Trần dẫn ma quân trở về.”

“Trở về cũng có ích gì?”

Thần Hổ Xương trào phúng nói: “Huyết phó càng nhiều, hắn lại càng mạnh. Nếu lấy Kim Cương Cốt làm trụ cột, vậy Thần Ý Đao Tâm của hắn là không có giới hạn, theo lý thuyết, dù ba trăm vạn ma quân trong này hợp lực này, cũng không thể nghiền nát hắn. Trừ phi chúng ta thoát vây, tự mình ra tay với hắn.”

Hắn lặng lẽ cười gằn: “Gọi Lý Vi Trần trở về, chẳng bằng để đám ngu xuẩn phía trên và huyết phó tiếp tục ngủ say.”

Ngủ. . .thì sẽ không có địch ý và sát ý, lại không có kính nể hay sợ hãi.

Chương 1630: Thần Ý Như Đao (4)

“Bọn họ đã hút La Hầu tinh huyết, bây giờ không ngủ được, chúng ta cũng vậy.”

Thần Đa La liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh: “Ngươi nói ta cũng biết! Bọn họ ít nhất có thể kéo dài chút thời gian, ta đoán đám nhân tộc muốn thả chúng ta ra ngoài sẽ ngồi nhìn đâu.”

Thiên Hạ Vô Đao - Mai Niệm Tuyết vẫn yên lặng không nói.

Hắn ngồi xếp bằng trên hư không, dùng một thân đao lực trấn áp phong ấn nơi này.

Nhưng khi hắn nghe đến đó, vẫn hơi nhíu mày, nhìn về phía ngoài

Vạn Ma quật với vẻ âu lo.

Thần Đa La nói rất có đạo lý.

Những người kia chính là không biết xấu hổ như vậy.

Nếu như bọn họ không thể dùng Vạn Ma quật từ bên trong, vậy nhất định sẽ đích thân tham gia.

. . .

Hai khắc sau, Sở Hi Thanh đã cầm một tờ giấy, một cái bút lông sói, bắt đầu bàn điều kiện với đám cự thần này.

“Một gian phòng riêng, phạm vi phải năm trăm trượng? Có thể đáp ứng ngươi, nhưng chỉ có thể rộng 200 trượng, Vô Tướng thần tông không có nhiều tiền như vậy. Muốn thấy ánh mặt trời? Điều kiện này cũng có thể thỏa mãn. Tiền đề là ngươi chịu phối hợp, để chúng ta cải tạo hoàn cảnh Vạn Ma quật.”

“Nơi này không cần phải âm u sâu thẳm như vậy, hoàn toàn có thể làm thành giếng trời, để các ngươi có thể thấy mặt trời, tắm nắng. Vấn đề là trong lúc cải tạo Vạn Ma quật, các ngươi lại có ý đồ tạo phản thì làm sao bây giờ? Hả? Phối hợp với chúng ta, tự phong ấn khí huyết trong vòng năm thắng? Cũng được!”

“Mỗi tháng muốn ăn một ít đặc sản ở Thiên Đế sơn, ít nhất một con Xích Ông Điểu trăm năm? Ngươi nghĩ gì thế? Ba mươi giọt tinh huyết đổi một con? Cái này có thể căn nhắc, bốn mươi giọt đi, nhưng không phải mỗi tháng đều có, phải xem vận may của ngươi rồi. . .Nói nhảm ít thôi, chỉ có thể đáp ứng ngươi những thứ này thôi.”

Sở Hi Thanh viết xong những thứ này, lại quơ quơ lá bùa hai màu tử kim ở trước mặt cự thần đầu sói ở đối diện.

“Lấy Thần Khế thiên bi của thời viễn cổ làm vật dẫn, do Táng Thiên và Lê Tham chứng kiến, hai sách Giới Luật trấn áp, nhưng vậy ngươi có ký Thần khế này không? Không ký thì ta tiễn ngươi một đoạn đường.”

Hắn còn chưa nói xong, phía dưới lại là một trận quát mắng.

“Ngươi cái tên phản đồ này.”

“Lại là một kẻ nhu nhược.”

“Đừng ký! Chúng ta có thể thương lượng thêm.”

"Ngươi sợ cái gì?"

"Ngu xuẩn, một ngày ăn năm mươi thạch thịt yêu thú? Cái này sao đủ ăn? Phải lấy nhiều hơn một chút."

Cự thần đầu sói không để ý tiếng kêu gào ở bên dưới, nghĩ thầm dù sao chết cũng không phải các ngươi.

Tru Lục thần đao và Sở Hi Thanh đều ở trước mắt, khiến cho hắn phải cẩn thận suy nghĩ về tình cảnh bây giờ của mình.

Cẩn thận nghĩ lại, so với tuổi thọ mấy trăm vạn năm của mình, bị nhốt trong Vạn Ma quật một thời gian ngắn, tựa như thật sự không tính là gì.

Hơn nữa, nhẫn nhịn nhất thời, chờ đợi tương lai.

Hắn nhìn kỹ lá bùa trong tay Sở Hi Thanh.

Văn tụ của nhân tộc và cự linh là đồng nguyên, Sở Hi Thanh lại viết văn tự thượng cổ, nên rất dễ hiểu.

Cự thần đầu sói không hiểu vì sao Sở Hi Thanh lại có thể mượn lực lượng của Thần Khế thiên bi và hai sách Giới Luật, nhưng bản thân khế ước này là không có vấn đề, không có sơ hở nào cả.

Đặc biệt là Ma thần Táng Thiên và Binh Thần – Lê Tham, đều là Ma thần tương đối công bằng và đáng tin.

Hắn suy nghĩ một chút, liền phun ra giọt tinh huyết ra, dung hợp với thần niệm của bản thân, rồi hòa vào trong lá bùa kia.

"Hi vọng ngươi có thể giữ lời."

Sau khi ký kết hoàn thành, cự thần đầu sói liền cảm thấy nguyên thần của bản thân ít đi một chút.

Cái này rất bình thường, mời Táng Thiên và Lê Tham chứng kiến, há có thể không mất gì?

Hắn nhất định phải hiến tế một chút nguyên thần, thỉnh cầu hai vị ma thần này giám sát phần Thần khế này.

Để cự thần đầu sói kinh ngạc là, còn có một tia nguyên thần của hắn chảy về một phía.

Đó hình như là Thần Khế thiên bi?

Sở Hi Thanh thì lại thỏa mãn cất Thần khế vào trong nhẫn Càn Khôn.

Trong lòng hắn hơi kinh ngạc, cảm nhận được lực lượng của Thần Khế thiên bi lại tăng cường một chút.

Dùng mảnh vỡ Thần Khế thiên bi làm vật dẫn, ý nghĩ này chỉ vừa lóe lên mà thôi.

Tuy nhiên, cái mảnh vỡ thần khí này, hình như càng ký kết nhiều thì lại càng mạnh mẽ?

Cái này rất thú vị.

Chỉ là Sở Hi Thanh tạm thời không biết, thứ này ngoại trừ liên lạc từ xa ra, thì còn có công dụng gì khác.

“Nếu như ngươi có tinh huyết thừa, thì cũng có thể bán cho Vô Tướng thần tông ta, đổi lấy vài thứ ngươi muốn. Ngươi mang tinh huyết uẩn dưỡng huyết phó, chẳng bằng dùng để cải thiện sinh hoạt của bản thân, ngươi cũng không làm bẩn nhà cửa mới xây dựng chứ?”

Sở Hi Thanh ký kết với cự thần đầu sói này là, một ngày sáu giọt tinh huyết.

Bởi vì cự thần này mạnh hơn Tích La Đạt kia, tuổi thọ cũng càng lâu dài hơn.

Nhưng Sở Hi Thanh biết, đây hoàn toàn không phải cực hạn của cự thần đầu sói.

Chương 1631: Thần Ý Như Đao (5)

Cự thần đầu sói hừ hừ hai tiếng, cũng không nói gì.

Hắn đã mở mi tâm của mình ra, đồng thời thả nguyên thần ra, mặc cho Sở Hi Thanh khảm một ngọc phù màu tím vào trong đầu óc và nguyên thần của hắn.

Chờ quá trình này hoàn thành, cự thần đầu sói liền âm thầm cười gằn.

Quả nhiên như hắn dự đoán, hiệu quả của tấm ngọc phù này có hạn, nhiều nhất là có thể duy trì 6000 năm trong nguyên thần của hắn.

Sau 6000 năm, thiếu niên nhân tộc đáng sợ trước mặt hắn, nhất định cũng đã hóa thành một nắm đất vàng, khi đó hắn có thể chạy thoát

rồi.

Sở Hi Thanh thì lại tiếp tục hạ xuống.

Sau khi hạ xuống 70 trượng, Sở Hi Thanh nhìn thấy một cự thần khác.

Tru Lục thần đao chỉ thẳng vào mi tâm của cự thần: “Các hạ thì sao? Vẫn là mười cái hô hấp, có đáp ứng hay không?”

Sở Hi Thanh nhớ cự thần mọc hai sừng như ác quỷ này kêu gào rất to, mắng chửi kinh nhất, nói không chừng thật sự là một tên cứng đầu.

Con cự thần hai sừng này lại rất thẳng thắn, hắn nhìn Tru Lục thần đao trước mắt rồi rơi vào suy ngẫm, vẻ mặt xúc động nói: “Ngoại trừ Xích Ông Điểu kia ra, những gì Lang Thiên Tham kia có thì ta cũng phải có.”

“Ta mạnh hơn bọn họ, có thể cung cấp bảy giọt một ngày, ta muốn nhà rộng rãi hơn, nhất định phải tốt hơn nhà có ánh mặt trời gì gì đó mà ngươi nói, còn muốn 90 thạch thịt thú không thấp hơn thất phẩm, cũng không thể bị nhiễm uế khí. . .”

Sở Hi Thanh vừa lắng nghe vừa viết lên lá bùa.

“Có thể, nhà của ngươi sẽ rộng hơn mười trượng, 70 thạch thịt thú đã đủ cho ngươi ăn rồi. Tinh huyết nhất định phải tám giọt, ngươi quả thật là mạnh hơn bọn họ nhiều.”

Nhưng vào lúc này, Sở Hi Thanh hơi nhướng mày lên, thân thể bỗng nhiên lướt qua ngàn trượng.

Khoảnh khắc này, một đạo đao sáng và lôi đình màu đỏ tươi lướt ngang qua mặt hắn.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại vung Huyết Nhai thần đao, làm cho trước người tuôn ra một chuỗi tia lửa.

Hắn ngưng thần nhìn về phía bên kia, sau đó ánh mắt liền co lại.

“Ngươi là. . . Lý Vi Trần?”

Thân thể của đối phương đã hoàn toàn hóa thành lôi đình, nhanh chóng qua lại bên trong nơi này, không ngừng thay đổi phương vị, dùng để tránh né đao ý của Sở Hi Thanh khóa chặt. Đồng thời dùng hai tay như lợi trảo, liên tục đánh chém về phía Sở Hi Thanh.

Hắn còn đồng thời điều khiển ba loại lực lượng thiên quy mạnh mẽ là Hủy diệt chi lôi, Sát Phạt Kim Đao, Nhiên Thiên thần viêm!

Hắn vừa nện, vừa đánh chém, vừa thiêu đốt Sở Hi Thanh, đồng thời cố gắng đánh tan phòng ngự của Nhai Tí Đao.

Khóe môi Sở Hi Thanh lại hiện lên ý cười lạnh, mắt hắn trợn lên, Trừ Tà thần lôi và Táng Thiên thần viêm bên ngoài cơ thể đột nhiên bùng nổ.

Ầm!

Đạo lôi đình kia bị đánh bay ra ngoài, nện vào vách vực phía dưới.

Đó là một cự nhân cao mười lăm trượng, lưng mọc hai cánh màu máu.

Nhưng khi nó vừa va vào vách đá thì thân thể lập tức nát bấy và bốc hơi, nguyên thân cũng bắt đầu tan rã và tịch diệt.

Thần Ý Xúc Tử, chạm vào tức chết!

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, thân thể kia lại bắt đầu tái sinh, nguyên thần cũng bắt đầu tái tạo lại.

Lý Vi Trần vốn đang kinh hoàng và sợ hãi đến cực điểm, lúc này lại cực kỳ vui mừng.

“Đây là thần tính vĩnh hằng của chủ ta! Ta không chết?”

Hắn ngửa đầu lên, trợn mắt nhìn Sở Hi Thanh: “Ta có ba thần chiếu cố. Ngươi không giết được ta!”

Đùng!

Đây là thân thể của Lý Vi Trần bị thần ý của Sở Hi Thanh đánh vào trong vách đá.

Tuy rằng thân thể của hắn vẫn tái sinh, nhưng tốc độ tan nát và bốc hơi cũng không chậm hơn.

Lý Vi Trần phát hiện, tuy rằng mình không chết, nhưng lại không thể nhúc nhích dưới thần ý của Sở Hi Thanh.

Trái lại thì quá trình máu thịt không ngừng tái sinh và nát vụn kia, lại làm cho hắn đau đớn không chịu nổi, quả thực là như lăng trì.

Không! Chuyện này quả thật là hơn lăng trì gấp trăm lần!

Sở Hi Thanh thì lại nhìn thân thể xấu xí bành trướng đến mười lăm trượng của Lý Vi Trần, trong mắt hiện ra ý trào phúng: “Đây chính là chỗ tốt khi ngươi phản bội Vô Tướng thần tông? Nhìn dáng vẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ này của ngươi, há không phải rất đáng thương?”

“Có gì đáng thương? Ta đã được ba vị Thần chủ ban ân, có thể sống mãi!”

Lý Vi Trần cố nén đau đớn, cười ha hả.

Hắn nhìn Sở Hi Thanh, trong mắt lộ ra sát ý vô tận: “Trái lại là ngươi, ta xem ngươi có thể chống đỡ được bao lâu! Ngươi có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, chân nguyên và khí huyết vô cùng vô tận, nhưng Đạo thị của ngươi ở bên ngoài thì không. Bình Thiên Kiếm của hắn không thể duy trì quá lâu. Hôm nay ngươi không giết được ta, ta chắc chắn sẽ rút gân lột da ngươi.”

Đau đớn đến cực hạn ở trong thân thể, cũng làm cho Lý Vi Trần sinh ra thù hận đến cực hạn.

“Không giết được sao?” Khóe môi Sở Hi Thanh hơi vểnh lên, ý trào phúng càng nồng nặc hơn.

Tu vị của Phong Tam thực tế là nhất phẩm hạ, hắn có thể duy trì lâu hơn Lý Vi Trần tưởng tượng nhiều lắm.

Nhưng không cần phải nói với Lý Vi Trần việc này.

Chương 1632: Thần Ý Như Đao (6)

Sở Hi Thanh dựng một tay ở trước ngực, mắt nhìn về phía nơi sâu xa trong Vạn Ma quật.

“Ba vị tổ sư, xin mời thả tất cả đường hầm Ma vực ra.”

Do Vạn Ma quật tràn đầy huyết sát, tự nhiên hấp dẫn vô số yêu ma ở thiên ngoại.

Hơn nữa, không chỉ yêu ma ở thiên ngoại muốn đi vào nơi này, mà rất nhiều cự thần trong Vạn Ma quật cũng nghĩ trăm phương ngàn kế để đào đường hầm ra ngoài.

Bọn họ không chỉ đào về phía lòng đất, mà còn đào các đường hầm về phía các Ma vực.

Vì vậy, bên trong Vạn Ma quật không chỉ trấn áp những cự thần này, mà còn trong coi và phong ấn những đường hầm Ma vực kia, ngăn cản yêu ma dị vực dùng Vạn Ma quật làm bàn đạp để tiến vào thế giới này.

Mà khi Sở Hi Thanh vừa nói xong, một giọng nói trầm và nặng liền truyền vào trong tai của hắn.

“Thả tất cả đường hầm Ma vực ra? Nhóc con, ngươi chắc chắn chứ? Đám Dị ma bên ngoài có lẽ phải mấy trăm vạn đầu! Chúng nó còn mạnh hơn những huyết phó này nhiều.”

“Xác định!”

Giọng nói của Sở Hi Thanh như chém đinh chặt sắt, thậm chí trong mắt hắn còn lộ vẻ chờ mong: “Cứ để chúng nó đến đây, càng nhiều càng tốt.”

“Được!”

Giọng nói trầm kia lại tấn thưởng một tiếng: “Thần Ý Xúc Tử Đao của ngươi đã không kém Huyết Nhai! Phong thái cũng không kém chút nào!”

Khi hắn vừa nói xong, mấy chục đường hầm Ma vực bên trong Vạn Ma quật đều bị mở ra hết.

Khoảnh khắc này, các đại ma vực kết nối với Vạn Ma quật đều xao động không ngừng.

Vô số Dị ma có hình thù kỳ quái đều ngẩng đầu lên, như mèo ngửi thấy mùi cá, tất cả đều nhìn về một phương vị nào đó trong hư không.

Sau đó, thân thể của chúng lóe lên, nhào về phía đường hầm không gian.

Đám Dị ma này không chỉ cảm ứng được huyết sát mạnh mẽ, cũng cảm ứng được thế giới bên đầu bên kia.

Đó chính là thế giới mà chúng sáng nhớ chiều mong, cũng là quê hương của chúng nó. . .

Bên kia có thổ địa màu mỡ, có vô số đồ ăn thơm ngon, và linh lực dồi dào.

Lúc này, khí huyết quanh người Sở Hi Thanh cũng đã bốc cháy.

Hắn đã thôi phát huyết mạch Thần Dương lên đến mức tận cùng, giống như một bó đuốc hấp dẫn thần niệm của tất cả Dị ma.

Mà lúc này, Thần Ý Đao Tâm của hắn đã tỏa ra kim quang óng ánh.

“Ngươi đang làm gì?”

Lý Vi Trần đã cảm thấy không ổn, hắn cảm giác thần ý của Sở Hi Thanh đang bay lên, lớn mạnh theo từng hơi thở.

Tốc độ tái sinh của hắn đã không theo kịp tốc độ máu thịt tan nát.

Hắn bắt đầu sợ hãi, phát ra tiếng rít gào đến khàn cả giọng: “Đều trả về! Đám ngu xuẩn này, cút về cho ta, cút càng xa càng tốt, cút cho ta. . .”

Lý Vi Trần biết mình không thể ảnh hưởng đến những Dị ma kia.

Hắn chỉ có thể điều khiển những huyết phó kia.

Hiện giờ, sát ý và ác niệm mà Sở Hi Thanh phải chịu đựng đã cực kỳ kinh khủng, thần ý của hắn cũng kinh khủng không kém.

Cái tên tạp chủng này, sớm muộn gì cũng cường hóa đến trình độ có thể chém giết mình. . .

Nhưng mà không như Lý Vi Trần mong muốn, đám Dị ma ki càng ngày càng nhiều, kẻ trước người sau chen nhau vào.

Đám huyết phó kia cũng bị bản năng cuồng loạn điều khiển, tất cả đều xông về phía Sở Hi Thanh.

Lý Vi Trần bắt đầu tuyệt vọng, bắt đầu oán hận.

Tại sao thế giới này lại có Sở Hi Thanh? Tại sao hắn có thể học được thứ đầu tiên của Thần Ý Xúc Tử Đao nhanh như vậy?

Chuyện này vốn không nên xảy ra.

Bọn họ phát động tấn công Vạn Ma quật từ sớm, chính là vì không cho Sở Hi Thanh có cơ hội học Thần Ý Xúc Tử Đao.

Khi Lý Vi Trần nghĩ đến đây, Sở Hi Thanh đã nắm chặt Tru Lục thần đao lần nữa.

Theo một ánh đao màu đỏ ngòm bá đạo và ác liệt đến tột đỉnh xuất hiện, nguyên thần và thân thể của Lý Vi Trần đã bị chôn vùi.

Lúc này Sở Hi Thanh mới đưa mắt nhìn về phía đám Dị ma đang cấp tốc lao ra ngoài kia.

“Đến rất đúng lúc!”

Đao trong tay Sở Hi Thanh đã đổi thành Huyết Nhai thần đao, toàn bộ hang động đều là núi chuyển đất sập.

Ầm!

Tất cả sinh linh đều là chạm vào tức chết.

Cùng lúc đó, tại một nơi nào đó ở Thiết Bích sơn mạch, Thiết Kích Vô Địch – Tần Phụng Tiên nhìn về phía Vạn Ma quật với ánh mắt nghi ngờ không thôi.

“Hoài Thạch công, hình như có gì không đúng? Bọn họ lại chủ động mở đường hầm Ma vực, nhưng phong ấn Vạn Ma quật vẫn bình yên vô sự.”

Vô Thượng Đao Thư Hoài Thạch cũng nhíu chặt lông mày.

Hắn suy ngẫm một lát, sau đó bóng người liền hóa thành một tia sáng trắng, bay về phía Vạn Ma quật.

“Chúng ta đi qua nhìn xem.”

Tần Phụng Tiên nghe vậy thì hơi do dự, nhưng cũng bay theo bóng người của Thư Hoài Thạch.

Cùng lúc đó, trong Đạo Nhất điện trên đỉnh Vô Tướng thần sơn, Sở Vân Vân cũng mở mắt ra.

“Đã đến rồi sao?”

Đó là Kiếm Tàng Phong đang ngồi xếp bằng ở trung ương điện, vẻ mặt hắn nghiêm túc: “Vậy ta liền gia trì cho sư tỷ!”

Lúc này, dưới chân hắn rõ ràng là một tòa Ngũ Hành Ngũ Phương Bình Thiên đại trận!

Mà sau lưng Kiếm Tàng Phong còn có một thanh bảo kiếm đang trôi nổi.

Đó chính là Hành Thiên thánh kiếm!

Sở Vân Vân thì lại tiếp tục ngưng thần cảm ứng.

Một cái chớp mắt sau, nàng đã lắc mình lao ra ngoài Đạo Nhất điện.

Chương 1633: Tuyệt đối

Khi Thư Hoài Thạch đi đến gần miệng Vạn Ma quật, liền nhìn thấy Tố Phong Đao đứng trước tòa Ngũ Hành Ngũ Phương Bình Thiên đại trận, đã sẵn sàng đón địch.

Bên cạnh còn có Tri Phi Tử và Thanh Hư Tử, ba người đứng thành thế chân vạc, bảo vệ trận pháp bên dưới.

Thư Hoài Thạch nhìn mấy người này một chút, còn cả Phong Tam ở trên pháp đàn kia, liền biết nơi này đã chuẩn bị không chê vào đầu được.

Tố Phong Đao là một đối thủ cực kỳ mạnh mẽ.

Tuy rằng nữ tử này khốn đốn trong Vạn Ma quật hơn mười năm, ngày ngày đều tiêu hao nguyên khí.

Nhưng trong phúc có họa, trong họa có phúc.

Tố Phong Đao ngày ngày chém giết trong Vạn Ma quật, mỗi ngày đều sẽ chém giết một lượng lớn yêu ma.

Tru Thiên chi pháp của nàng rất có thể đã đạt đến tầng 30 trở lên, cực kỳ phù hợp với thiên quy Tru Lục.

Đây là một vị võ tu siêu nhất phẩm cực kỳ mạnh mẽ, lực bộc phát sẽ không kém hơn Siêu Phẩm chân chính.

Nơi này cũng chỉ cách Vô Tướng thần tông hơn hai ngàn dặm, Tố Phong Đao còn có thể mượn lực lượng thần sơn.

Vấn đề là, bên trong Vạn Ma quật rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?

Sao mấy người Tố Phong Đao lại yên tâm rời khỏi Vạn Ma quật?

Thư Hoài Thạch hơi nhướng mày, bình tĩnh hỏi: “Tần huynh, ngươi chọn loại nào?”

Ánh mắt Tần Phụng Tiên lóe lên, liền mỉm cười nói: “Hoài Thạch công chỉ cần đi vào là được, ta sẽ trông coi đường lui cho ngươi, cũng nhất định làm cho những người bên ngoài này không quấy rầy ngươi.”

Thần Đao môn là thánh tông lánh đời, số lượng cao thủ nhất phẩm trở lên còn nhiều hơn Vô Tướng thần tông.

Vì vậy Thư Hoài Thạch cũng không kiêng kỵ gì.

Tần Phụng Tiên hắn thì chỉ là một tán tu.

Thiết Sơn Tần thị dưới trướng hắn, ngoại trừ tiền tài ra thì không thể cung cấp quá nhiều trợ giúp cho hắn, vì vậy hắn cần phải cẩn thận nhiều hơn.

Khi chưa rõ tình huống bên trong Vạn Ma quật, Tần Phụng Tiên không muốn mạo hiểm.

Thư Hoài Thạch quay đầu nhìn đồng bạn của mình một chút.

Hắn phát hiện Tần Phụng Tiên đã thay một bộ quần áo khác.

Dáng người của kẻ này không chỉ thấp hơn ba tấc, trên người cũng là một bộ chiến giáp màu đỏ thẫm, dung mạo bị ẩn sau mũ giáp, trong tay thì cầm một đôi chiến đao, chứ không phải kích mà hắn quen thuộc.

Sau lưng Tần Phụng Tiên còn có ba đôi trường đao đang lơ lửng, nhìn giống như cánh.

Dáng vẻ này rất giống một vị Siêu Phẩm khác của Thần Đao môn bọn họ, đó là sư đệ của hắn Thiên Dực Thần Đao – Tiêu Long Đồ.

Thư Hoài Thạch không khỏi cười lạnh.

Tần Phụng Tiên không định bại lộ thân phận.

Nhưng huyết mạch Quy Nhất của Tần gia và cả Vạn Thần Nguyên Lưu đại pháp đều bắt nguồn từ Vô Tướng công, vốn có thể nghĩ hóa vạn loại pháp môn trên thế gian.

Tần Phụng Tiên khẳng định không thể mô phỏng 100% Tiêu Long Đồ, nhưng 80% thì vẫn có thể làm được.

“Cũng tốt!” Thư Hoài Thạch gật đầu: “Vậy thì làm phiền các hạ.”

Sau đó, bóng người của hắn lóe lên, tiếp tục bay về phía miệng Vạn Ma quật.

Tố Phong Đao ở xa xa cũng đang nghi ngờ không thôi mà nhìn Cuồng Kiếm – Phong Tam ở trên pháp đàn.

Người này làm cho nàng có cảm giác rất quen thuộc, khá giống với sư huynh Vô Thượng Kiếm Tâm – Hạ Bạch Thạch của nàng.

Nhưng Hạ Bạch Thạch bị nhốt dưới tầng chót của thiên lao Đại Ninh cơ mà? Hơn nữa đạo tâm đã nát, tu vị cũng nằm trong trạng thái hoang phế cơ mà?

Nghe Thanh Hư Tử giới thiệu, người này là một đạo thị của Sở Hi Thanh. Xuất thân từ nhân tộc ở Côn Luân sơn, là tán tu ở Côn Luân, ngưỡng mộ thanh danh của Sở Hi Thanh nên đến đây.

Nhưng khi Thanh Hư Tử nói chuyện, giọng nói và thần thái lại rất quái dị.

Tri Phi Tử ở bên cũng cũng như vậy.

Tố Phong Đao nghi ngờ không thôi.

Nàng rất muốn trò chuyện với Phong Tam để thăm dò.

Nhưng Phong Tam vẫn rất tập trung vào việc thi triển Bình Thiên Kiếm để trợ giúp Sở Hi Thanh.

Đây mới là chuyện quan trọng nhất bây giờ.

Vấn đề là trình độ Bình Thiên Kiếm của người này còn tốt hơn cả Kiếm Tàng Phong.

Một tán tu ở Côn Luân, lại tu luyện đến tầng 19, học được thức thứ ba.

Tố Phong Đao kết luận, trong này nhất định có nguyên do khác.

Cũng đúng lúc này, Tố Phong Đao bỗng nhiên có cảm ứng, mặt nàng cũng hiện ra một tầng lạnh như sương.

“Tặc tử!”

Theo một tiếng ‘cheng’ vang lên, đao của Tố Phong Đao đã ra khỏi vỏ. Một mảnh đao khí dài bốn trăm trượng vắt ngang trời, chém thẳng về phía Thư Hoài Thạch.

Nàng biết hai người trước mặt nhất định là một trong những kẻ đứng sau màn của kiếp nạn này, vì vậy vừa ra tay đã là ‘Gần Thần chi chiêu’ – Tru Thần Diệt Ma!

Nàng súc thế đã lâu, lại ôm hận mà phát, ánh đao chưa đến, Thư Hoài Thạch đã cảm nhận được ý nghĩ, nguyên thần, chân nguyên, khí huyết, thậm chí là máu thịt của mình đều đang bị đối phương tru diệt.

Thư Hoài Thạch lại không để ý, tiếp tục bay về phía miệng hang.

Lúc này, một ánh đao màu đỏ ngòm ngang trời mà đến, ngăn cách đao khí của Tố Phong Đao ở giữa không trung.

Tần Phụng Tiên bay đến, giọng nói khàn khàn: “Đối thủ của ngươi là ta!”

Chương 1634: Tuyệt đối (2)

Ầm!

Đao khí của hai người va chạm và vỡ vụn, hóa thành từng mảng từng mảng cương lực càn quét khắp nơi.

Sau đó, bóng người Tần Phụng Tiên lại như thuấn ảnh, bắt đầu triền đấu với Tố Phong Đao.

Khí thế kia như sao băng va chạm, trường đao của song phương giao phong kịch liệt, chỉ chớp mắt đã là ngàn kích. Phát ra từng tiếng vang rền như sét đánh, khiến cho nơi này núi chuyển đất sập, thiên địa biến sắc.

Pháp môn của Thiên Dực Thần Đao – Tiêu Long Đồ bắt nguồn từ thần trùng Lục Sí Kim Thiền, là kết hợp của Canh kim, Tốn phong, Giết chóc và Thần tốc.

Vì vậy, song đao trong tay hắn không chỉ nhanh như thuấn ảnh, mà còn như chớp giật. Ba đôi song đao như cánh ở sau lưng hắn cũng là xuất quỷ nhập thần, tốc độ đao cực nhanh, còn thay đổi thất thường, khó lòng phòng bị.

Lực lượng của Tố Phong Đao lại tương đối tập trung vào một thứ, nhưng lại là lấy bất biến ứng vạn biến, mặc kệ đối phương sử dụng chiêu pháp gì, cũng chỉ dùng một chữ ‘Tru’ để ứng phó!

Tốc độ nhanh? Vậy liền tru diệt tốc độ của ngươi!

Lực lượng mạnh? Vậy thì tru diệt lực lượng của ngươi!

Thiên quy nhiều? Vậy trì tru diệt liên hệ giữa ngươi và thiên quy!

Tám thanh loan đao màu trắng bạc của nàng cũng nhanh chóng xoay tròn cắt chém, phụ trợ nàng áp chế đối thủ.

Đây là một môn võ đạo khác của Tố Phong Đao, Kim Cương Bất Diệt Thần Liệt Trảm.

Tu chính là Kim Cương, cũng chính là Trừ Tà thần lôi, và cả Liệt Thiên chi đạo.

Dùng lực lượng bất diệt của Kim Cương, chém nỡ tất cả!

Đây là môn đao pháp Tố Phong Đao nghiên cứu để khắc chế tà mà trong Vạn Ma quật, cũng là vì phụ trợ Tru Thiên Đao của nàng.

Đại đa số sự vật trên thế gian này, nàng đều có thể tru diệt. Nếu như thật sự không tru được, vậy thì cứ chém nứt một khe trước, sau đó lại tru diệt.

Vô Tướng thần tông không có truyền thừa hoàn chỉnh của Kim Cương Bất Diệt Thần Liệt Trảm, Tố Phong Đao lại dựa vào bản thân mình, đẩy pháp môn này lên đến tầng 19.

Lúc này, dùng để đối phó với võ tu giáp đỏ này, chỉ có thể nói là miễn cưỡng đủ dùng.

Tuy nhiên, dù tám thanh loan đao của Tố Phong Đao đỡ trái hở phải, nỗ lực chống đỡ, nhưng bản thân nàng cũng đuổi đánh Tần Phụng Tiên đến lên trời xuống đất, cực kỳ chật vật.

Tại nơi này, nàng có thể mượn lực lượng của đại trận Vô Tướng thần sơn, tu vị và lực lượng đều có thể sánh vai với Siêu Phẩm.

“Ngươi là Thiên Dực Thần Đao – Tiêu Long Đồ của Thần Đao môn?”

Trong con ngươi của Tố Phong Đao hiện ra một tia nghi ngờ.

Thiên Dực Thần Đao – Tiêu Long Đồ này dường như hơi yếu.

Tần Phụng Tiên lại thấy hơi bất đắc dĩ.

Dù sao hắn cũng không phải Tiêu Long Đồ, chỉ mô phỏng được tầng 28 của Kim Thiền Thiên Dực Đao, cũng không thể hòa vào Thiên quy đạo luật của Lục Sí Kim Thiền như Tiêu Long Đồ.

Đây chính là chỗ hạn chế của Vạn Thần Nguyên Lưu đại pháp của

Tần gia.

Mấu chốt là bản thân Tần Phụng Tiên cũng không tu luyện Nghĩ Thiên chi đạo.

Tần Phụng Tiên vẫn còn giữ lại vài phần lực lượng, bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ chạy.

Nhưng nhiệm vụ của hắn cũng là kiềm chế Tố Phong Đao, ngăn cản những người khác tiến vào Vạn Ma quật, nên bây giờ miễn cưỡng đủ dùng.

Khi song phương đang ác chiến, nội tâm Tần Phụng Tiên bỗng nhiên sinh ra báo động.

Trái tim của hắn chợt nhảy mạnh, khí huyết và chân nguyên cũng tăng lên đến cực hạn.

Thần phách của Tần Phụng Tiên cũng cảm nhận được nguy cơ đủ để uy hiếp sinh tử của hắn, bỗng nhiên mở rộng, càn quét mỗi một tấc trong hư không.

Lực lượng thần thức của hắn tạm thời không thu hoạch được gì, không cảm nhận được bất cứ thứ gì đáng nghi trong phạm vi trăm trượng quanh người.

Tần Phụng Tiên lại không buông lỏng cảnh giác, tụ tập tất cả sức mạnh, có ứng biến bất cứ lúc nào.

Hắn thậm chí còn vừa ác chiến vừa Tố Phong Đao, vừa quay người lại giây lát, dùng đồng thuật của bản thân để quét nhìn phía sau.

Nhưng vẫn không có thu hoạch gì.

Tuy nhiên, Tần Phụng Tiên lại kết luận, có thứ gì đó bay qua người mình, tiến vào trong Vạn Ma quật.

Có lẽ người kia không tìm được cơ hội ra tay với hắn, vì vậy tạm thời từ bỏ hắn, đi tìm Thư Hoài Thạch ở trong Vạn Ma quật.

Tần Phụng Tiên không phải lạnh cả sống lưng, lực lượng ẩn giấu của Vô Tướng thần tông tựa như vượt xa thứ bọn họ tưởng tượng.

Hắn có thể xác định 100%, thực lực của người vừa rồi không thể kém hơn Tố Phong Đao!

Cùng lúc đó, bên trong Vạn Ma quật. Sở Hi Thanh đang thuyết phục một vị cự thần độc giác khác, lông tơ toàn thân hắn bỗng nhiên dựng đứng.

“Tùng tiền bối!”

Hắn gọi chính là Mộc Kiếm Tiên – Tùng Duyên Niên.

Khoảnh khắc này, chín cành huyết tùng thô và to như mãng xà bắt đầu mở rộng ở sau lưng Sở Hi Thanh. Mà cành cây cuối cùng lại tựa như cánh tay người, nắm chặt Cửu Diệu Thần Luân kiếm kia.

Nơi này khá gần Vô Tướng thần sơn, phân thân của Mộc Kiếm Tiên có thể phát huy toàn bộ năng lực ở đây.

Kiếm khí lập tức bao trùm toàn bộ cơ thể Sở Hi Thanh.

Cũng trong khoảnh khắc đó, một đạo ánh đao đỏ thắm mang khí thế như hủy thiên diệt địa đột nhiên chém thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Chương 1635: Tuyệt đối (3)

Hai tiếng nổ vang lên, vô số cương khí tán loạn ra bốn khí, tất cả đều sắc bén tuyệt luân, khiến cho đám cự thần Siêu Phẩm ở chung quanh đều bị đánh cho vết thương đầy rẫy.

Đám cự thần này không khỏi chửi mắng không thôi.

“Đau quá!”

“Đây là kẻ nào!”

“Là tên tạp chủng nào?”

Thật ra thương thế của đám cự thần này đều không đáng nhắc đến, nhưng thiên quy ở trong đó lại làm cho bọn họ đau đớn, nhất thời khó có thể loại bỏ.

Mấu chốt là bọn họ bị phong ấn tại chỗ, không thể động đậy, muốn tránh cũng không được, chỉ có thể gắng gượng chống đỡ.

Còn có chút cự thần hối hận không thôi.

“Là Siêu Phẩm của nhân tộc, tựa như là kẻ địch của Vô Tướng thần tông. Xong, ký Thần khế quá sớm rồi. . .”

“Người ta đã dí đao vào đầu ngươi, ngươi được lựa chọn sao? Nên nói là cái tên này đến muộn.”

“Ta thấy chưa chắc, tiểu tạp chủng này của Vô Tướng thần tông cũng không dễ chơi đâu.”

Khi đám cự thần đang nghị luận, quanh người Sở Hi Thanh cũng bũng lên vô số tia lửa màu xanh lam.

Đao quang của đối phương liên tục không ngừng, một cái hô hấp đã chém không dưới 2000 đao!

Lúc này, ngay cả Mộc Kiếm Tiên cũng không thể không hoàn toàn phòng ngự, nhưng hắn lấy công thành thủ, khiến cho ngươi kìa hiện nguyên hình.

Đó là một trung niên tuấn tú râu trắng mày trắng, khuôn mặt lạnh lẽo, sát cơ trong mắt đã lên đến cực hạn!

Sở Hi Thanh vừa liếc mắt đã nhận ra người này.

Đó chính là môn chủ cũ của Thần Đao môn, Vô Thượng Đao - Thư Hoài Thạch!

Hắn điều khiển một thanh Nhạn linh đao, đao cương dài ngàn trượng, mỗi một đao đều nhanh như chớp giật, thế như cuồng long.

Người này dùng Đô Thiên Thần Hư Trảm Kiếp Đao để điều động Trảm Thiên võ ý và không gian, ý đồ giết Sở Hi Thanh trong thời gian nhanh nhất.

Nhưng lực lượng vốn cắt chém tất cả này, lại bị Mộc Kiếm Tiên ngăn chặn! Chặt đứt! Xé nát!

Nhưng vào lúc này, miệng Sở Hi Thanh bỗng nhiên phun ra một búng máu, thân thể bay ngược ngàn trượng.

Sở Hi Thanh cũng không ngồi xem Mộc Kiếm Tiên và Thư Hoài Thạch chiến đấu.

Ngoại trừ Trảm Thiên và Không gian ra, Thư Hoài Thạch còn tu luyện Bất Tức đại pháp giống như Vạn Kiếm Sinh.

Sức chiến đấu của kẻ này vẫn tăng lên theo thời gian.

Mà Mộc Kiếm Tiên chỉ là một bộ phân thân nhất phẩm hạ, còn phải ngự kiếm từ cách đó hai ngàn dặm, vì vậy sức chiến đấu của hắn là có giới hạn.

Vấn đề là thần ý của Sở Hi Thanh không thể khóa chặt bóng người của Thư Hoài Thạch.

Người này qua lại trong hư không, liên tục thay đổi phương vị, đừng nói là khóa chặt, mà ngay cả cảm ứng cũng khó.

Ngay sau đó, Sở Hi Thanh thay đàn đổi day, hắn không còn dùng thần thức để bắt giữ bóng người Thư Hoài Thạch nữa, mà dùng đao của mình để chống đỡ chính diện với Thư Hoài Thạch.

Giống như hắn đoán, hành động này cũng nằm ngoài dự đoán của Thư Hoài Thạch.

Người này cũng muốn dùng một đao giết chết Sở Hi Thanh, nhưng do Mộc Kiếm Tiên chặn lại, không thể tiếp cận Sở Hi Thanh.

Song phương giao thủ một kích, Sở Hi Thanh đã tan tác.

Sở Hi Thanh nhận một đao của Thư Hoài Thạch, toàn bộ thân thể đều bị đánh vào trong vách đá. Không chỉ xương cốt nát vụn, mà máu thịt cũng bị tan rã.

Bản thân Thư Hoài Thạch cũng là thất khiếu chảy máu.

Bởi vì khi song phương vừa tiếp xúc, Thần Ý Đao Tâm của Sở Hi Thanh cũng đã chém vào trong nguyên thần của Thư Hoài Thạch.

Sở Hi Thanh dùng tất cả sát ý và ác niệm của ba thần linh Vĩnh Hằng, 91 đầu cự thần Siêu Phẩm và hai trăm vạn yêu ma huyết phó, cộng thêm bảy mươi vạn Dị ma tại nơi này, ngưng tụ thành đao, chém thẳng vào nơi sâu xa trong tâm linh của hắn!

Thư Hoài Thạch là Siêu Phẩm mà còn không chịu đựng được, không chỉ nguyên thần bị thương, mà tủy não cũng bị xung kích.

“Đáng chết!”

Sát ý trong mắt Thư Hoài Thạch gần như hóa thành thực chất, hắn vô cùng tức giận mà nhìn Sở Hi Thanh.

Cái thằng nhãi ranh này, thế mà lại học được thức thứ nhất của Thần Ý Xúc Tử Đao, Thần Ý Đao Tâm!

Nhất định phải giết chết thằng nhãi ranh này!

Bằng không mưu đồ của bọn họ sẽ sắp thành lại bại! Tương lai của Thần Đao môn cũng phải đối mặt với tai ương ngập đầu!

Thư Hoài Thạch nghe nói Huyết Nhai Đao Quân báo thù rất tàn nhẫn, thủ đoạn gần như ma đạo!

Thư Hoài Thạch không dám tưởng tượng, khi Sở Hi Thanh báo thù Thần Đao môn thì sẽ là cảnh tượng gì.

Vì vậy, dù thế nào thì hôm nay cũng phải giết chết kẻ này ở đây.

Lúc này, toàn thân hắn đều là ngọn lửa trắng, kích thích tất cả lực lượng, tất công về phía Sở Hi Thanh.

Thư Hoài Thạch không tiếc tất cả, liều lĩnh đột phá Mộc Kiếm Tiên, dùng Đô Thiên Thần Hư Trảm Kiếp Đao để chém nát tất cả sự vật ngăn cản hắn.

Chỉ là khi hắn dốc hết toàn lực để đột phá kiếm thế ngập trời của Mộc Kiếm Tiên, thì lại thấy Sở Hi Thanh đã khôi phục lại như cũ.

Xương cốt nát vụn và máu thịt tan rã đã khôi phục như ban đầu! Ngay cả đao ý của Thư Hoài Thạch cũng bị trục xuất ra ngoài.

Chương 1636: Tuyệt đối (4)

Con ngươi của Thư Hoài Thạch lập tức co lại.

Là Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết!

“Cheng!”

Ánh đao của song phương lại đan xen giữa hư không.

Thân thể của Sở Hi Thanh lại bị nện vào trong vách đá, máu thịt thối nát.

Thân thể Thư Hoài Thạch cũng ngã ngửa, trong mũi đều là máu tươi.

Mà khi hắn tụ lực một lần nữa, thương thế của Sở Hi Thanh lại khôi phục bình thường.

Sở Hi Thanh cười đắc ý, càng không sợ mà còn lao về phía Thư Hoài Thạch.

“Lại đến!”

Cheng! Cheng! Cheng!

Hai người liên tục giao phong trong hư không, vô số đao cương càn quét chung quanh.

Tỉ lệ giao thủ của bọn họ không cao, chủ yếu vẫn là phân thân của Mộc Kiếm Tiên ác chiến với Thư Hoài Thạch.

Mục đích của Sở Hi Thanh lại là lấy đao kiếm làm môi giới, dùng Thần Ý Đao Tâm tấn công thần phách của Thư Hoài Thạch!

Sức mạnh và tu vị của đối phương vẫn đang tăng lên theo thời gian.

Mỗi khi đỡ một đao, thân thể của hắn lại tan rã một lần, sau đó Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết lại giúp hắn khôi phục như cũ.

Quá trình này cực kỳ đau đớn, thậm chí còn đau đớn hơn cả nỗi đau lăng trì gấp mấy chục lần!

Sở Hi Thanh lại không hề có ý sợ hãi hay lùi bước, khí thế vẫn hung hãn như cũ!

Toàn thân hắn như con lật đật, sau khi bị đánh nghiêng thì lại quay trở về một lần nữa.

Táng Thiên thần viêm ở quanh người hắn cũng ngày càng mạnh, chợt vọt đến hơn mười trượng.

Sau lưng Sở Hi Thanh chợt xuất hiện một bóng mờ cực lớn của Táng Thiên.

Năng lực của thiên phú Táng Thiên chân huyết cấp 15 cũng được kích phát đến cực hạn.

“Vô Thương!”

Con ngươi của Thư Hoài Thạch lại co rút lại.

Đây là năng lực thiên phú độc nhất của Táng Thiên!

Năm xưa, khi Táng Thiên đánh vỡ giới hạn người và thần thì đã dùng Kim Cương và Vĩnh Hằng chi pháp mạnh mẽ của mình để tinh luyện ra thần thông này.

Từ đó về sau, tất cả võ ý pháp thuật trên thế gian, tất cả Thiên quy đạo luật, đều không thể lưu lại vết thương trên người Táng Thiên.

Chỉ ngoại trừ vị thiên đế bị Táng Thiên kéo khỏi bảo tọa chúa tể kia. . .!

Táng Thiên chân huyết của Sở Hi Thanh, chắc hẳn đã lên đến tầng 16!

Vô Thương của hắn để cho đao ý của Thư Hoài Thạch không thể để lại dấu vết trên người hắn, cũng không thể dùng Thiên quy đạo luật để áp chế hắn.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cộng thêm Vô Thương?

Thư Hoài Thạch cắn chặt hàm răng, trong miệng đã tràn ra một vết máu.

Hắn suýt nữa cắn nát răng của mình.

“Chết cho ta! Hôm nay không ai có thể cứu ngươi. . .”

Thư Hoài Thạch càng không thể để kẻ này sống trên thế gian.

Khi hai người ác chiến, đám cự thần nơi này đều ủ rũ.

Cảm giác này giống như bị treo lên, sau đó vô số người cầm cung bắn tên vào mình.

Bọn họ không thể ngăn cản, cũng không có sức can thiệp, chỉ có thể tìm vui trong khổ bằng cách nghị luận: “Bảo sao hắn lại mời Táng Thiên chứng kiến Thần khế, Táng Thiên thật sự quá ưu ái hắn, cứ như là ‘Thần tử’.”

“Không kỳ lạ! Tên này cũng điên như Táng Thiên, đánh không chết, mài không nát!”

“Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết và Táng Thiên thần huyết, đây chính là một con quái vật!”

“Chỉ vẻn vẹn Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cũng đã rất đáng sợ rồi, nghe nói khi Bàn Cổ mới đăng thần, những tọa hóa chúa tể trước khai thiên đều phải né hắn ba phần.”

“Táng Thiên cũng có ba phần phong thái của Bàn Cổ ngày xưa, bây giờ nhân tộc lại có thêm một con quái vật.”

“Hắn không sống lâu đâu, thiên phú của hắn quá cao, há có thể không bị trời ghen ghét? Tất cả Tổ thần trong thiên địa, sớm muộn gì cũng nhìn vào hắn!”

Cũng đúng lúc này, tất cả cự thần Siêu Phẩm đều đình chỉ nghị luận.

Bọn họ dồn dập nhìn về phía miệng giếng ở trên.

Nơi đó có một nhân vật mạnh mẽ, khiến cho tâm linh bọn họ chịu áp lực nặng nề, cảm nhận được nguy hiểm đến cực hạn.

Người này cũng có thể uy hiếp tính mạng của bọn họ!

Thậm chí trong cảm ứng của bọn họ, trình độ nguy hiểm của nữ nhân này còn vượt xa Sở Hi Thanh đã tụ tập trăm vạn sát ý!

Đây là ai?

Thư Hoài Thạch cũng cảm ứng được nguy hiểm.

Hắn không thể không tạm thời từ bỏ Sở Hi Thanh, lúc này chém một đao về phía sau.

Một đao này tuy vội vàng, nhưng vẫn có thể kích phát chín phần lực lượng của hắn.

Thư Hoài Thạch lại ngạc nhiên khi phát hiện Đô Thiên Thần Hư Trảm Kiếp Đao của mình lại bị một thanh trường thương màu đen đâm xuyên, làm cho tán loạn và tan rã, yếu ớt tựa như một tờ giấy.

“Cheng! Ầm!”

Phía trước là trường đao của Thư Hoài Thạch bị đẩy ra, phía sau là âm thanh cánh tay trái của hắn bị mũi thương màu đen đánh nổ tung.

Ngọn lửa màu đen bắt đầu lan tràn quanh người Thư Hoài Thạch.

“Đây là Nghịch Thần chi hỏa!”

“Là Nghịch Thần Kỳ!”

Đám cự thần bên trong Vạn Ma quật không khỏi kêu lên một tiếng.

Thư Hoài Thạch không có thời gian để suy nghĩ, hắn nỗ lực áp chế ngọn lửa đen trên người, toàn lực chống đỡ, thân hình lấp lóe, thoát khỏi mũi thương đang khóa chặt mình của đối phương.

Ngay sau đó, hắn phát hiện đây là uổng công vô ích, trường thương của đối phương vẫn như hình với bóng, như giòi trong xương.

“Cột cờ Nghịch Thần Kỳ, ngươi là ai?”

Nội tâm Thư Hoài Thạch rung chuyển.

Chủ nhân này của cột cờ Nghịch Thần Kỳ, khẳng định là một tồn tại “Gần Thần”.

Tuy rằng đối phương đang bị trọng thương, tu vị chưa phải lúc mạnh nhất, nhưng dưới sự trợ giúp của Bình Thiên Kiếm, miễn cưỡng có thể đạt đến nhất phẩm.

Nhưng mà võ đạo của nàng, thiên quy của nàng, tất cả đều đạt đến tầng thứ ‘Gần Thần’!

Chương 1637: Tuyệt đối (5)

Thư Hoài Thạch không chiếm được đáp án, cũng đã rơi vào nguy cơ tử vong.

Kiếm khí của Mộc Kiếm Tiên vẫn đang chém về phía hắn. Cột cờ Nghịch Thần Kỳ cũng đang đẩy hắn vào tuyệt cảnh!

Cũng chỉ một chốc lát, cột cờ Nghịch Thần Kỳ đã đâm xuyên qua cơ thể hắn ba lần.

Tuy rằng lực lượng của một người một cây này kém xa hắn, nhưng một cái cũng coi như cường giả cao cấp nhất trong thần linh, một cái lại là ‘Gần Thần’, võ đạo và thiên quy đều vượt qua hắn!

Thư Hoài Thạch cực kỳ không cam lòng, vẫn dứt khoát bóp nát một tấm ngọc phù trong tay áo.

Pháp Thiên Cương Siêu Phẩm – Phi Thân Thác Tích!

Thực ra thì 36 pháp Thiên Cương đều đạt đến tầng thứ Siêu Phẩm.

Phi Thân Thác Tích, giấu ở trong thiên địa, ngao du trong tứ hải, không thể biết, không thể tra, không thể nhìn, tồn tại ở thế giới nhưng lại không trong thế giới.

Thư Hoài Thạch chưởng khống thiên quy Thái Hư tầng 28, thi triển pháp thuật này rất thuận buồm xuôi gió.

Nhưng khoảnh khắc này, đầu tiên là kiếm quang của Mộc Kiếm Tiên chặn đánh, sau đó là một đao Thần Thương phá pháp của Sở Hi Thanh.

Người bí ẩn kia cũng một thương đâm thủng hư không, làm cho Thư Hoài Thạch sắp thành lại bại, bị ép phải rời khỏi trạng thái phi độn.

Nhưng hắn vẫn tạm thời trốn ra khỏi ba người vây công, thân hình hiện ra ở góc vách đá, thu được cơ hội thở dốc.

Thư Hoài Thạch nuốt một ngụm máu tươi, ngăn chặn thương thế trong cơ thể, ánh mắt ngạc nhiên và nghi ngờ không thôi mà nhìn vào người thần bí mặc chiến giáp đỏ kia.

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

Thư Hoài Thạch đột nhiên chú ý đến cặp mắt màu xanh lam kia.

Hắn nghĩ đến một khả năng, hai mắt nhất thời trợn to, trong mắt hiện ra vẻ không thể tin nổi: “Ngươi là Hoành tuyệt vạn cổ, Quân đốc mắt xanh Tần Mộc Ca!”

Bá Võ Vương Tần Mộc Ca vẫn còn sống?

Sở Vân Vân cũng đang điều chỉnh hơi thở, tạm thời chưa ra tay.

Một thương đâm thủng Phi Thân Thác Tích kia, đã tiêu hao một lượng lớn chân nguyên của nàng.

Cùng lúc đó, nàng cũng đang súc thế tụ lực.

“Coi như thế đi, nhưng tên của ta bây giờ là Sở Vân Vân!”

Sở Vân Vân hờ hững trả lời, lại quay đầu nhìn Sở Hi Thanh với vẻ tán thưởng: “Làm rất tốt! Tiếp theo ngươi nhìn xem là được, dưỡng thương cho tốt đi, người này để ta xử lý!”

Nàng nhìn thấy Sở Hi Thanh chiến đấu với Thư Hoài Thạch.

Vị huynh trưởng tiện nghi này của nàng quả thực là quá cuồng quá ngạo, từ trong xương đã có một loại ngông nghênh bất khuất.

Chẳng trách Táng Thiên lại thích hắn như vậy.

Sở Hi Thanh lại thấy buồn cười.

Hắn tay trái Tru Lục, tay phải Huyết Nhai, vẻ mặt ngạo nghễ: “Cùng nhau đi, không có nhiều cơ hội giao thủ với Siêu Phẩm, ta không muốn bỏ qua. Vợ chồng chúng ta đồng tâm hiệp lực.”

Khuôn mặt sau phía mũ giáp của Sở Vân Vân nhất thời đỏ bừng lên.

Nàng nghĩ thầm, ai là vợ chồng với ngươi?

Sở Vân Vân rất muốn nổi giận, lại không giận nổi.

Từ sua khi cánh của tên này cứng cáp rồi, chỉ cần có cơ hội là sẽ chiếm tiện nghi của nàng.

Sở Vân Vân hừ một tiếng, âm thầm ghi nhớ chuyện này, sau đó mới chuyển sự chú ý qua Thư Hoài Thạch.

“Cũng được!”

Khi nàng vừa dứt lời, bóng người Sở Hi Thanh đã lóe lên, một đao trảm xuống trước người Thư Hoài Thạch!

Lúc trước Thư Hoài Thạch dùng hết sức để ép Sở Hi Thanh giao phong chính diện với mình.

Nhưng bây giờ hắn lại không dám đón đỡ Tru Lục thần đao của Sở Hi Thanh.

Thần Ý Đao Tâm của Sở Hi Thanh bây giờ quá đáng sợ!

Lúc trước Thư Hoài Thạch có thể chịu đựng được, bây giờ thì không còn hơi sức.

Hắn nhất định phải dùng toàn lực để ứng phó Tần Mộc Ca.

Thân pháp của hắn cũng không thể trì trệ trong chốc lát, không thể nhận lấy bất cứ ảnh hưởng nào.

Kiếm khí của Mộc Kiếm Tiên vẫn đang nhẹ nhàng chém về phía hắn.

Thư Hoài Thạch vừa né tránh vừa cố gắng bay về phía miệng giếng.

Lúc này, thương ý của Tần Mộc Ca đã khóa kín bốn phương tám hướng, không gian bên trong Vạn Ma quật cũng bị phong tỏa, bằng không đám cự thần này đã bỏ chạy từ lâu rồi.

Vì vậy, lối ra duy nhất chính miệng giếng, cũng chính là đường sống duy nhất của hắn.

Nhưng bất ngờ chính là, khi Thư Hoài Thạch lướt qua người Tần Mộc Ca, thì nữ tử này lại không phản ứng, vẫn đứng im bất động.

Mãi đến khi Thư Hoài Thạch bay lên được trăm trượng, giọng nói của Tần Mộc Ca mới truyền đến.

“Vừa nãy ngươi nói với Hi Thanh, không ai có thể cứu hắn?”

Thư Hoài Thạch nhất thời cau mày lại, rồi không để ý đến, tiếp tục né tránh kiếm khí của Mộc Kiếm Tiên, đồng thời bay lên trên.

Lúc này, miệng giếng đã gần trong gang tấc.

“Câu nói này, ta cũng chuyển lại cho ngươi. Hôm nay, không ai có thể cứu được ngươi. Tuyệt Đối. . .”

Khi giọng nói dễ nghe này rơi xuống, một đạo mũi thương xuyên thủng mi tâm Thư Hoài Thạch, đâm từ thẳng ra phía trước.

Lúc này, không chỉ bản thân Thư Hoài Thạch mờ mịt, kinh ngạc.

Mà Sở Hi Thanh và đám cự thần bị ép làm khán giả kia cũng hiện ra vẻ sợ hãi.

Đây là thương pháp gì? Quá mạnh!

Một thương này nhìn như thường thường không có gì lạ, không có chút thanh thế nào.

Nhưng thời khắc Sở Vân Vân ra thương, Thư Hoài Thạch đã tuyệt đối tử vong!

Tuyệt Đối!

Chương 1638: Đột phá

Sau khi Thư Hoài Thạch trúng thương, còn đang nỗ lực giãy dụa.

Hắn cố gắng khôi phục vết thương của mình, khôi phục nguyên thần của mình.

Nhưng vết thương trong mi tâm của Thư Hoài Thạch vừa mới mọc thịt mầm, thì lại tan vỡ tan rã luôn.

Nguyên thần của hắn cũng như vậy, căn bản là không thể chữa trị.

Thân thể của Thư Hoài Thạch lại bị Nghịch Thần chi hỏa thiêu đốt, tan rã thêm một bước.

Vẻ mặt Thư Hoài Thạch dữ tợn, cố gắng duy trì thân thể của mình, cố gắng để mình không tử vong.

Sở Vân Vân lại không để ý đến hắn, sau khi ra thương liền chắp tay sau lưng, lạnh lùng bình tĩnh nhìn Thư Hoài Thạch.

Sở Hi Thanh và Mộc Kiếm Tiên thì không khách khí.

Đầu tiên là chín thanh Cửu Diệu Thần Luân kiếm, chín đạo kiếm khí màu đỏ thẫm chém Thư Hoài Thạch thành mấy chục đoạn.

Sau đó Sở Hi Thanh đuổi đến, một cái Tru Thiên Đao cộng thêm Thần Ý Đao Tâm, chém nát tất cả máu thịt và tàn dư của Thư Hoài Thạch, sau đó tru diệt.

Hắn ngưng thần nhìn bóng người Thư Hoài Thạch biến mất tại chỗ, vẻ mặt hơi kinh dị: “Hắn chết rồi chứ?”

“Chết rồi, cũng không chết!”

Sở Vân Vân vừa nói chuyện vừa vịn vai Sở Hi Thanh.

Có lẽ nàng đánh giá cao sức lực còn lại của mình, lúc này chỉ có thể treo cả người trên thân Sở Hi Thanh, mới không rơi xuống bên dưới.

Sở Hi Thanh lập tức đỡ Sở Vân Vân.

Tuy rằng Sở Vân Vân mặc một bộ chiến giáp, toàn bộ thân thể đều cứng rắn.

Sở Hi Thanh vẫn cảm thấy thân thể mềm mại của nàng, và mùi thơm cơ thể nức mũi.

Hắn đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lại vô cùng vui mừng, không ngờ trận chiến ngày hôm nay lại còn có phúc lợi như vậy.

Sau lưng hắn, Mộc Kiếm Tiên tựa như ‘nhìn’ một chút, sau đó chín cánh tay tùng đã lùi về hư không.

Đám cự thần ở nơi này thì chỉ cảm thấy như mắt mọc kim, đều âm thầm mắng đôi cẩu nam nữ này.

Không biết nhìn trường hợp sao?

Sở Hi Thanh rất hưởng thụ cảm giác ôm lấy Sở Vân Vân.

Sở Vân Vân lại rất xấu hổ, đang ra sức giãy dụa.

Nhưng chân nguyên và sức lực của nàng đã hết sạch, Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp bảy lại không thể khôi phục như cũ.

“Đừng động đậy, Vân Vân ngươi bây giờ đứng còn không vững, sẽ ngã xuống. Ngươi còn như vậy, có thể ta sẽ không nhịn được nhân lúc cháy nhà mà hôi của, làm ra chuyện như trong Diễn Võ đường.”

Con mắt Sở Hi Thanh hơi chuyển: “Ngươi nói chắn chết rồi, cũng không chết là ý gì?”

Sở Vân Vân quả nhiên bị phân tâm, mặt nàng áp sát vào lồng ngực của Sở Hi Thanh mà thở, vừa cố gắng khôi phục, vừa giải thích: “Thư Hoài Thạch là Siêu Phẩm hạ, tuy rằng chân nguyên chỉ mạnh hơn nhất phẩm một cấp độ, nhưng bản chất về tính mạng của bọn họ lại khác nhau, là Bán Thần chân chính.”

“Bọn họ đã hòa linh hồn vào Thiên quy đạo luật, rất khó bị giết chết. Trừ phi tiêu diệt hoàn toàn ấn ký của bọn họ ở trong thiên quy.”

Nàng nghĩ đến cảnh tượng ở Diễn Võ đường kia, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ như máu.

Sở Vân Vân thật sự sợ Sở Hi Thanh sẽ hôn lên.

Trước kia nàng không nhìn ra, tên này chính là vô lại. . .

Sở Hi Thanh nghe vậy, thì lại liếc mắt nhìn đám cự thần Siêu Phẩm ở chung quanh đây một chút.

Tồn tại Siêu Phẩm thật sự rất khó giết sao? Dường như chưa chắc.

“Không giống, Siêu Phẩm nhân lại khác với đám rác rưởi này.”

Sở Vân Vân lắc đầu: “Mạch Cự linh tu hành không có hạn chế, tại thời đại viễn cổ, chỉ cần bọn họ ăn đủ nhiều, tuổi thọ đủ lâu, vậy liền có thể bước vào Siêu Phẩm.”

“Bọn họ hầu như không nắm giữ bao nhiêu thiên quy, đa số đều dựa vào thân thể mạnh mẽ để thành thần, là cái gọi ‘tiên thiên thần linh’. Thử nghĩ mà xem, bọn họ trải qua trăm vạn năm mà còn không thể bước vào cảnh giới thần linh, đây là loại ngu xuẩn thế nào?”

“Mà Siêu Phẩm của nhân tộc chúng ta, có kẻ nào không phải là kỳ tài ngút trời? Kẻ nào không trải qua vô số gian nan hiểm trở, vượt mọi chông gai, thiên chuy bách luyện mới có thể thành đạo? Trình độ phù hợp với thiên quy của chúng ta, cao hơn chúng nó nhiều lắm, thần hồn khảm vào thiên quy, mấy chục ngàn năm cũng khó tiêu diệt.”

“Giống như Vô Tướng thần tông chúng ta, các đời Siêu Phẩm đã tử vong, nhưng có ít nhất mười hai vị tổ sư vẫn còn ấn ký ở trong Thiên quy đạo luật. Đặc biệt là những người tọa trấn Vạn Ma quật hoặc tu hành Tru Thiên chi đạo, hầu như đều có sức chiến đấu đỉnh cấp nhất, nên có thể tồn tại rất lâu.”

“Bọn họ cũng có thể sống lại, tiền đề là có thần linh cấp cao hơn đồng ý trả giá để ra tay tái tạo thân thể cho bọn họ. Ngay cả Huyết Nhai Đao Quân cũng như vậy, dù hắn chưa vào Siêu Phẩm, nhưng mà trong một đoạn thời gian nào đó, hắn đại biểu cho thiên quy Nhai Tí. Có điều, muốn phục sinh hắn là rất khó, có lẽ phải đến tọa hóa chúa tể mới có thể làm được.”

Sở Hi Thanh nghe đến đó, không khỏi nhíu mày lại.

Nếu là như vậy, Thư Hoài Thạch phục sinh là rất đơn giản?

Thần Đao môn là thành viên của Chân môn, quan hệ thân mật với rất nhiều thần linh.

Mấu chốt là thần linh đối địch với Vô Tướng thần tông là rất nhiều.

Chương 1639: Đột phá (2)

Đám cự thần ở chung quanh nghe vậy, sắc mặt cả đám đều đen xì.

Bị người ta mắng là rác rưởi, ngu xuẩn, thì ai có thể vui vẻ?

Nhưng bọn họ cũng không thể phản bác.

So với đôi cẩu nam nữ trước mắt, bọn họ quả thật là rác rưởi.

Lúc này, Sở Vân Vân chợt đổi giọng: “Thư Hoài Thạch muốn phục sinh cũng không đơn giản như ngươi nghĩ, bọn họ cần phải bài trừ Tuyệt Thiên của ta, Tru Thiên của ngươi, Tiệt Thiên của Mộc Kiếm Tiên trước, sau đó mới có thể tái tạo cơ thể.”

Lúc này vẻ mặt của Sở Hi Thanh mới thả lỏng.

Hắn không có lòng tin với Tru Thiên chi đạo của mình, nhưng lại tin tưởng Sở Vân Vân và Mộc Kiếm Tiên.

Muốn bài trừ lực lượng của hai người họ, nói nghe thì dễ!

“Như vậy, một thương vừa rồi là chiêu pháp gì?”

“Ta lấy Vạn Thần Kiếp làm trụ cột, tự nghĩ ra ‘Tru Thần chi chiêu’ Chú Sinh Định Tử!”

Sở Vân Vân rốt cuộc cũng khôi phục vài phần sức lực, nàng mạnh mẽ đẩy Sở Hi Thanh ra, giọng nói hờ hững: “Đáng tiếc là lực lượng huyết mạch của ta còn chưa khôi phục hoàn toàn, một chiêu này chỉ có bảy phần uy lực. Bằng không thì dưới ‘Gần Thần’, không ai có thể sống.”

Cự thần ở chung quanh nghe vậy thì đều lạnh cả sống lưng.

Khi Sở Vân Vân đánh một thương kia, bọn họ đều cảm giác được linh hồn đang rung động, rơi vào sợ hãi đến cực hạn.

Sở Hi Thanh không khỏi gật đầu tán đồng.

Một thương Chú Sinh Định Tử vừa rồi của Sở Vân Vân, không chỉ mạnh mà còn quá nhanh!

Tất cả ‘Tru Thần chi chiêu’ đều cần súc lực súc thế mới có thể thi triển, võ tu Siêu Phẩm cũng không ngoại lệ.

Một số chiêu súc lực quá lâu, hầu như không có cơ hội thi triển trong chiến đấu.

Nếu cố sử dụng, trái lại sẽ trở thành sơ hở trí mạng.

Một thương vừa rồi của Sở Vân Vân lại quá nhanh!

Sau đó, vẻ mặt của hắn hơi động: “Một chiêu này tên là Chú Sinh Định Tử, lẽ nào?”

“Nếu thi triển ngược lại, có thể làm người sống lại, nhưng bây giờ ta không làm được, thiếu một ít lực lượng thiên quy!”

Sở Vân Vân khẽ mỉm cười: “Sau này tu vị của ngươi tăng lên, cần cố gắng nghiên cứu Vô Cực Trảm. Môn võ đạo này rất có ích với ta, có thể làm Chú Sinh Định Tử tiến thêm một bước.”

Cùng lúc đó, tại tầng sâu nhất dưới Vạn Ma quật.

Trên mặt Già Thiên Kiếm Thánh – Mạch Đan Thư hiện lên ý cười: “Xem ra khí vận của Vô Tướng thần tông vẫn chưa hết. Ngàn năm trước có Huyết Nhai, ngàn năm sau lại có một anh kiệt như vậy. Chúng ta bị nhốt ở đây mấy năm, tông môn vẫn phát triển rất tốt.”

“Thương pháp của nữ tử kia rất tốt! Võ đạo của nàng, rõ ràng là đã ‘Gần Thần’!”

Thần Ấn Phiên Thiên, Tụ Lý Càn Khôn – Thẩm Nguyên vẫn còn dư vị với một thương kia của Sở Vân Vân.

Hắn chà chà hai tiếng, sau đó cười thoải mái: “Tông ta phụng mệnh lệnh Nhân hoàng, trông coi cửa phía bắc Thần Châu, trấp áp Ma cốt của La Hầu. Tự nhiên có thiên mệnh gia trì, khí vận nhân tộc bảo vệ.”

Vẻ mặt Thiên Hạ Vô Đao – Mai Niệm Tuyết lại hơi phức tạp.

Thư Hoài Thạch tuy từng lại bại tướng dưới tay hắn, nhưng mà trước khi Mai Niệm Tuyết bước vào nhất phẩm, kẻ này vẫn là một đối thủ mạnh mẽ nhất của hắn.

Không ngờ một nhân vật cao siêu như vậy, lại chết ở trong tay hậu bối của hắn.

Tuy nói là liên thủ với Mộc Kiếm Tiên và Sở Hi Thanh, nhưng võ đạo của thiếu nữ đã đủ để sánh vai với Mai Niệm Tuyết hắn.

Chỉ là không biết vì sao mà tu vị của thiếu nữ này lại không đầy đủ.

Dù có sự hỗ trợ của Bình Thiên Kiếm, cũng chỉ phát huy được gần bảy phần mười thực lực.

“Xem ra không còn biến hóa gì nữa rồi.”

Mai Niệm Tuyết thu hồi thần thức: “Mời hai vị tổ sư rời khỏi Vạn Ma quật, sau ngày hôm nay, ta và Tố Phong Đao là đủ để trấn áp nơi này rồi.”

Hai người Mạch Đan Thư và Thẩm Nguyên không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

Sau đó, Mạch Đan Thư lại nở nụ cười tiêu sái: “Chúng ta đúng là phải dưỡng thương một chút, nhưng mà không vội, hai người chúng ta trợ giúp ngươi củng cố phong ấn nơi này rồi rút đi cũng không muộn.”

Ba vị thần linh Vĩnh Hằng ở nơi này thì lại yên lặng.

Thần Xích Hỏa và Thần Hổ Xương đều cúi đầu, vẻ mặt cực kỳ khó coi, khí cơ cũng cực kỳ ngột ngạt.

Thần Đa La lại rơi vào trầm tư.

Một lát sau, hắn phát ra một tiếng than thở: “Chúng ta nói chuyện một chút đi.”

“Nói chuyện?”

Mai Niệm Tuyết nhướng mày lên, cười gằn một tiếng: ‘Nói chuyện gì? Nói chuyện thế nào?”

Bọn họ đã có lực lượng sửa chữa phong ấn nơi này, đối phương lại muốn thương lượng vào lúc này?

“Các ngươi cưỡng ép nhốt chúng ta ở đây, các ngươi cũng có lợi ích gì? Song phương chỉ có thể lưỡng bại câu thương.”

Thần Đa La suy nghĩ một chút, cảm thấy vẫn là vị trên kia dễ nói chuyện hơn.

Hắn nhắm mắt lại, tụ tập tất cả linh thức mà bản thân có thể sử dụng.

Một cái chớp mắt tiếp theo, hắn trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Sở Hi Thanh.

Huyết sát vô tận ở nơi này, cộng thêm hai trăm vạn huyết phó và mấy chục vạn Dị ma, tất cả đều bị Thần Ý Xúc Tử Đao đánh tan, chúng bốc hơi nhanh chóng, hình thành một cột khí màu đỏ thẫm.

Nguyên thần Thần Đa La hơi động, dùng hơi nước và linh lực để ngưng tụ ra một cái thân ngoại hóa thân.

Hắn mở mắt ra, ngưng thần đánh giá thiếu niên tuấn tú và thiếu nữ giáp đỏ trước mắt.

Chương 1640: Đột phá (3)

Thật ra thì khi còn ở bên dưới, Thần Đa La đã dùng thần niệm quan sát tất cả rồi.

Nhưng Thần Đa La vẫn không nhịn được mà muốn nhìn một chút, nhìn xem hai vị thiên kiêu nhân tộc đánh nát hi vọng thoát khốn của bọn họ.

Hắn ngưng thần đánh giá một lát, mới phát ra tiếng cảm thán.

“Chúng ta cần thương lượng một chút, nếu các hạ muốn dùng cái giá thấp nhất để phong ấn chúng ta tại đây, còn muốn chúng ta cung cấp nhiều tinh huyết tinh khiết hơn, vậy thì không thể chỉ có những điều kiện này, còn thiếu rất nhiều.”

Sở Hi Thanh đang bàn điều kiện với cự thần thứ 42.

Khi hắn cảm nhận được Thần Đa La đến, nhất thời rùng mình một cái, vô thức nắm chặt Tru Lục thần đao.

Mãi đến khi phát hiện đối phương chỉ là hơi nước, không có bất kỳ sức chiến đấu nào, lúc này mới thả lỏng vài phần cảnh giác.

Hắn quay người, thần thái tự nhiên hào phóng mà nhìn nhau với Thần Đa La: “Nghe ý của các hạ, là muốn giao dịch với chúng ta? Sở mỗ nguyện nghe rõ.”

“Các điều kiện kia, đều phải tăng thêm một bậc.”

Thần Đa La duỗi một ngón tay ra: “Ba người chúng ta cũng có thể dùng phương pháp này để ký kết Thần khế với các ngươi. Ngoài ra, chúng ta còn cần quyền lực cất bước ra ngoài. . .”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, sau đó lời nói hàm chứa giễu cợt: “Đi ra ngoài? Chẳng lẽ các hạ đang nói đùa?”

“Không nói đùa, tù nhân của nhân tộc các ngươi cũng có thời gian ra ngoài hít thở. Chúng ta cũng không cần nhiều, chỉ cần ra ngoài một lần một năm là được, thời gian không vượt quá một tháng. Cũng không cần bản thể, chỉ cần một bộ phân thân hóa thần đi ra ngoài chơi một chút là được, chúng ta đảm bảo sẽ không làm ra bất kỳ hành động nào tổn thương đến nhân tộc các ngươi.”

Thần Đa La chắp tay sau lưng, vẻ mặt tự tin: “Ta tin tưởng điều kiện này cũng không quá đáng, đổi lại, chúng ta sẽ chủ động thu hồi tất cả lực lượng nguyền rủa.”

Sở Hi Thanh lắc đầu phản đối: “Vẫn là rất quá đáng, đám thần linh các ngươi rất khó chơi! Chẳng may các ngươi tìm cơ hội bỏ trốn thì làm sao bây giờ? Điều kiện này không công bằng, chúng ta phải trả giá và nguy hiểm quá lớn.”

“Các hạ đồng ý chủ động trao đổi với chúng ta, cải thiện hoàn cảnh Vạn Ma quật, đủ thấy trí tuệ và khí độ của các hạ.”

Thần Đa La khen ngợi Sở Hi Thanh một câu, sau đó nói với vẻ chân thành: “Nếu như ta không nhìn nhầm, khi các hạ ký kết khế ước với đám ngu xuẩn này, vẫn luôn dùng mảnh vỡ Thần Khế thiên bi làm căn cơ? Còn cả hai sách Giới Luật, cộng thêm Táng Thiên và Lê Tham cứng kiến.”

“Khế ước này đã đủ mạnh, chúng ta rất khó vi phạm. Vô Tướng thần tông lại là anh tài lớp lớp, có gì phải lo lắng?”

Sở Hi Thanh không hề bị lay động, trong mắt hiện ra một vệt ý lạnh: “Đừng chụp mũ cho ta. Nếu như ta không đáp ứng thì sao, các ngươi chuẩn bị làm gì?”

“Đơn giản là cá chết lưới rách thôi, hai vị tổ sư Siêu Phẩm của các ngươi ở bên dưới đã rơi vào hoàn cảnh sắp chết. Ba người chúng ta liều mạng, dù nguyên thần bị hao tổn cũng nhất định giết một trong hai tên đó. Hơn nữa, vô số năm tháng sau này, ba người chúng ta cũng không chết không thôi với Vô Tướng thần tông các ngươi.”

Mặt Thần Đa La không hề có cảm xúc: “Nhưng đối với chúng ta, đây đều không phải chuyện tốt.”

Sở Hi Thanh lại xem thường và trào phúng: “Phô trương thanh thế! Lực lượng các ngươi tích trữ đều nằm trên người đám huyết phó kia, lấy đâu ra sức mà cá chết lưới rách?”

Hắn vừa nói chuyện vừa chỉ chỉ vào con mắt của mình, trong con ngươi thế mà lại hiện ra một luồng ánh sáng đỏ lộng lẫy: “Ngươi tưởng ta không nhìn ra? Muốn lừa ta?”

Sắc mặt Thần Đa La không khỏi hơi thay đổi.

Huyết mạch La Hầu và Táng Thiên của người này, thế mà lại đang dung hợp!

Không đúng, là nuốt chửng! Là tiến hóa!

“Nhưng ta có thể đáp ứng ngươi, chỉ là điều kiện cần thay đổi một chút.”

Sở Hi Thanh xoa cằm, dùng phong thái bễ nghễ để nhìn Thần Đa La: “Thời gian đổi thanh ba năm một lần, mỗi lần muốn ra ngoài nhất định phải xin trước, thuật sư của chúng ta sẽ kiểm tra phong ấn trong nguyên thần các ngươi trước, nếu như bị ăn mòn, cần phối hợp với chúng ta để chữa trị.”

“Ngoài ra, trong lúc các ngươi ra ngoài, nhất định phải có người của chúng ta theo dõi và giám sát. Hơn nữa, mỗi một lần ra ngoài, đều phải hoàn thành một nhiệm vụ cho Vô Tướng thần tông chúng ta. Một cái nhiệm vụ, đổi một tháng tự do.”

Sở Vân Vân vốn nhíu chặt lông mày, muốn lên tiếng ngăn cản.

Đám cự thần này, không một kẻ nào là tốt, đặc biệt là Thần Đa La này, kẻ này rất thông minh.

Nhưng khi nàng nghe đến đây, lại ngây người một trận, quay đầu nhìn Sở Hi Thanh với vẻ giật mình.

Ngay cả ba người Mai Niệm Tuyết ở bên dưới cũng không khỏi kinh ngạc.

Cơ mặt Thần Đa La lại co quắp vài cái.

Cái tên này muốn rút máu bọn họ thì cũng thôi, lại còn muốn bọn họ làm việc cho Vô Tướng thần tông?

Quả thực là vô liêm sỉ đến cực điểm!

“Quyền lựa chọn nằm trong tay ngươi.”

Khóe môi Sở Hi Thanh hơi vểnh lên: “Nếu như không đáp ứng, vậy coi như xong.”

Tại thời hiện đại bọn họ, người cải tạo trong nhà lao còn phải giẫm máu khâu hàng ngày kìa.

Chương 1641: Đột phá (4)

Thần Đa La không khỏi hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén lửa giận trong lòng.

Hắn lại rơi vào suy ngẫm, sau đó tâm thần hơi động: “Cá nhân ta có thể đáp ứng, nhưng ta có một điều kiện tiên quyết. Tương lai, chờ đến khi các hạ đăng thần, nhất định phải thả ba người chúng ta ra.”

“Thả ra?” Sở Hi Thanh không khỏi nheo mắt lại.

“Ta tin tưởng, đến khi đó thì các ngươi đã không để ý đến chúng ta nữa.”

Vẻ mặt Thần Đa La chân thành: “Với thiên tư của các hạ, một vị leo lên thần vị, vậy nhất định sẽ là một trong những thần linh mạnh mẽ nhất thiên địa, làm sao lại sợ ba người chúng ta báo thù?”

Sở Hi Thanh lại âm thầm cười gằn.

Vị này nghĩ hay lắm.

Cá đã ở trên thớt, lại còn muốn nhảy ra khỏi thớt, chạy khỏi lưỡi đao sao?

Nhưng nếu như ba vị thần linh Vĩnh Hằng này chịu thật lòng làm việc cho bọn họ một thời gian, trái lại thì cũng là một cái thẻ đánh bạc không tệ.

Dù chỉ là một bộ phân hồn hóa thân, sức chiến đấu cũng tương đương với võ tu nhị phẩm thượng.

Nếu như phối hợp với một bộ thân thể pháp khí tốt một chút, sức chiến đấu còn có thể tăng lên đến nhất phẩm.

Hắn rơi vào suy ngẫm, đang suy nghĩ có nên đáp ứng hay không, lại dùng điều kiện gì?

Còn nữa, hắn nên làm gì để đảm bảo ba vị thần linh Vĩnh Hằng này vẫn luôn nằm trong sự khống chế của Vô Tướng thần tông.

Có nhiều khi, thủ đoạn của đám thần linh này là thứ bọn họ không tưởng tượng nổi.

. . .

Khi Sở Vân Vân bay ra khỏi hang động, nói như có điều suy nghĩ: “Bọn họ đang đánh cược, đánh cược ngươi không sống đến cảnh giới Siêu Phẩm, hoặc là trong vòng ngàn năm, ngươi ko thể đăng thần.”

Bọn họ ký kết Thần khế nhìn như hoàn mỹ, Vô Tướng thần tông có thể nói là chiếm hết chỗ tốt.

Nhưng thật ra điểm mấu chốt của những Thần khế này, đều nằm trên người Sở Hi Thanh.

Chỉ cần Sở Hi Thanh tử vong, mất khống chế mảnh vỡ Thần Khế thiên bi, căn cơ của những Thần khế này sẽ bị dao động.

“Như nhau, ta cũng đang đánh cược mà, đúng không?”

Sở Hi Thanh cười không để ý.

Hắn vừa cảm ứng thay đổi trong cơ thể, và dị tượng của Thần Khế thiên bi, vừa trả lời: “Vô Tướng thần tông bây giờ, có thêm một phần lực lượng cũng tốt. Bọn họ thu hồi lực lượng nguyền rủa, cũng có thể để chúng ta khôi phục mấy phần nguyên khí. Hơn nữa, dù cho ta ngã xuống trước khi bước vào Siêu Phẩm như bọn họ đoán, vậy cũng có Táng Thiên và Lê Tham chứng kiến, không phải nói hủy là hủy được.”

Chỉ có nắm giữ càng nhiều lực lượng, thì mới có thể phá tan cơn phong ba bão táp phía trước.

Sở Vân Vân hơi gật đầu.

Vì vậy nàng với ba vị tổ sư mới không phản đối, để Sở Hi Thanh đại biểu Vô Tướng thần tông ký kết Thần khế với ba vị thần linh Vĩnh Hằng.

Cuộc giao dịch này, Vô Tướng thần tông vẫn kiếm lời.

Tình huống xấu nhất là khôi phục như ngày hôm nay thôi.

Lúc này, bọn họ đã đi ra khỏi hang động.

Sở Vân Vân đưa mắt nhìn quanh, phát hiện nam tử giáp đỏ kia quả nhiên đã bỏ chạy.

“Nửa khắc trước, khi cảm ứng được linh cơ của Thư Hoài Thạch biến mất, hắn đã chạy trốn.”

Tố Phong Đao bình tĩnh nhìn Sở Vân Vân.

Giọng nói của nàng hơi do dự, cũng có chút không thể tin nổi: “Ngươi là . . .Mộc Ca?”

Ánh mắt Sở Vân Vân lóe lên, sau đó cởi mũ giáp, cúi người thật sâu trước Tố Phong Đao: “Đệ tử Sở Vân Vân, tham kiến sư tôn.”

“Vân Vân?” Tố Phong Đao đầu tiên là không hiểu, sau đó liền hiểu ý của Sở Vân Vân.

Nàng bình tĩnh nhìn mặt Sở Vân Vân, trên gương mặt bình tĩnh của nàng vẫn lạnh lẽo như cũ, chỉ là tay nàng đang run rẩy.

“Ngươi không chết thật?”

Tố Phong Đao dùng bàn tay run rẩy sờ mặt Sở Vân Vân, cảm giác sinh cơ trong cơ thể đồ nhi.

“Xác thực là không chết! Ngươi đã trở về, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!”

Giọng nói của nàng ngậm lấy vui mừng và chờ mong đến cực hạn, hoàn toàn khó có thể diễn tả bằng lời.

Viền mắt Sở Vân Vân đỏ ửng, lại cúi người lần nữa: “Đệ tử may mắn, được quý nhân trợ giúp, khởi từ hoàn sinh. Lần này, nhất định sẽ không phụ lòng chờ mong của sư tôn.”

“Nha đầu ngốc! Ta có chờ mong gì chứ? Dù là cái Vạn Ma quật này, cũng giải quyết gần xong rồi. Có thể nhìn thấy ngươi đứng ở đây, ta đã vui vẻ rồi.”

Tố Phong Đao thấy buồn cười, nàng đang muốn nói gì thêm, lại nghe Phong Tam ở bên cạnh nói với vẻ vui mừng: “Chủ thượng, ngươi chuẩn bị đột phá rồi sao?”

Sở Hi Thanh còn đang cảm ứng biến hóa trong cơ thể.

Hắn cũng không biết vì sao mình lại lấy lòng được hai vị Ma thần kia.

Lúc này, bên trong giao diện hệ thống, Lê Tham chi môn đã biến thành ‘Lê Tham chi môn (cao)’.

Táng Thiên chân huyết của hắn cũng đang biến hóa thành Táng Thiên thần huyết, cũng nuốt chửng huyết mạch La Hầu thêm một bước nữa.

Huyết mạch này còn chưa vững chắc, nhưng năng lực thiên thú của hắn đang được cường hóa.

Cùng lúc đó, còn có năng lực mới xuất hiện.

Sở Hi Thanh nghe Phong Tam nói thì ngẩng đầu lên, chuẩn bị nhìn về phía Phong Tam, lại phát hiện ánh mắt như đao thương kiếm kích của Tố Phong Đao.

Sở Hi Thanh chợt cảm thấy chột dạ, hiểu vị sư tôn này quá nửa là biết thân phận của Cuồng Kiếm – Phong Tam rồi.

Hắn chợt bình tĩnh lại.

Tuy rằng chuyện của Phong Tam, hắn có hiềm nghi lừa bịp thật. Nhưng mà trạng thái của Hạ Bạch Thạch đã chuyển biến tốt, đây là việc mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Chương 1642: Lại nghênh lột xác

“Đúng là muốn lên cấp.” Sở Hi Thanh hơi gật đầu: “Ta bây giờ đã không áp chế được.”

Khi huyết mạch rung chuyển, cũng là thời cơ tốt nhất để thăng cấp, có thể phá nhiều phong ấn trong huyết mạch nhất.

Mấy người Thanh Hư Tử ở lau lưng Tố Phong Đao nghe vậy thì đều cả kinh, tất cả đều rất kinh ngạc.

“Thăng cấp tứ phẩm?” Thanh Hư Tử nghiêm túc: “Bí dược tứ phẩm cũng dễ tìm, vấn đề là ‘nghi thức’ của ngươi thì sao? Bây giờ không đủ thời gian để cung cấp cho ngươi hoàn thành nghi thức.”

Bên phía Thương Lang nguyên còn đang chờ Sở Hi Thanh ra tay xoay chuyển càn khôn.

Khóe môi Sở Hi Thanh lại cong lên, hiện ra một chút đắc ý.

Tố Phong Đao cũng hơi lắc đầu: “Hi Thanh không cần ‘nghi thức’, hắn đã hoàn thành từ trước rồi.”

Nàng đã cảm nhận được đạo vận ở quanh người Sở Hi Thanh.

Trước khi lên cấp, Sở Hi Thanh điều động Dục Nhật thần chu về Vô Tướng thần sơn một chuyến, nhận tiểu Tóc Húi Cua và Bạch Tiểu Chiêu về.

Cuộc chiến trong Vạn Ma quật liên quan đến rất nhiều thần linh, nên Sở Hi Thanh lo lắng cho hai con Linh sủng, vì vậy trước khi vào Vạn Ma quật, hắn đã ném hai con Linh sủng về phía Vô Tướng thần sơn.

Bây giờ chuyện Vạn Ma quật đã xong, tự nhiên phải đốn chúng về.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại đi lên phía bắc, bay được 53.000 dặm thì dừng lại.

Thiên Thính viện của Vô Tướng thần tông nắm giữ một lượng lớn tình báo về tài liệu chính của bí dược tứ phẩm trở lên.

Tại bốn châu Băng U Cực Tuyệt, còn cả địa vực ở Thần Châu, thậm chí còn có nhân thủ chuyên môn chăm sóc.

Nơi Sở Hi Thanh đến, vừa hay có hai gốc Thanh Hoàng Loa Văn thảo đỉnh cấp, hai gốc chỉ cách nhau ba ngọn núi.

Lúc này, ngoại trừ tiểu Tóc Húi Cua và Bạch Tiểu Chiêu, thì chỉ có Phong Tam và Sở Vân Vân đi theo.

Mấy người Tố Phong Đao phải xử lý chuyện còn lại ở Vạn Ma quật, Vô Tướng thần tông cũng cần người trấn thủ, vì vậy chỉ có Phong Tam và Sở Vân Vân đi theo hộ pháp.

Nhưng mà có hai người bọn họ là đủ rồi.

Lúc này, trừ phi là Siêu Phẩm đến đây, bằng không thì không ai có thể làm gì hắn.

Mấu chốt là lần này hắn thăng cấp rất đột nhiên, không hề có dấu hiệu báo trước, cũng không nằm trong dự tính của bất kỳ ai.

Sau khi hái thuốc xong, Sở Hi Thanh lại sững sờ nhìn hai cây Thanh Hoàng Loa Văn thảo trong tay.

“Ngươi đang nhìn cái gì?”

Lời nói của Sở Vân Vân hàm chứa vẻ khó hiểu: “Dùng linh dược trong vòng một canh giờ mới là tốt nhất.”

Võ tu của Vô Tướng thần tông, bình thường đều phối chế bí dược trước, rồi dùng pháp khí bảo quản.

Tại giai đoạn cuối cùng của ‘nghi thức’ thì dùng bí dược.

Đây là vì một bước cuối cùng của ‘nghi thức’ vẫn tương đối khó khăn với đại đa số người.

Bọn họ nhất định phải mượn lực lượng của bí dược để hoàn thành bước cuối cùng.

Nhưng làm như vậy, dược tính của bí dược chỉ còn lại khoảng tám phần.

Sở Hi Thanh được trời cao chiếu cố, đã hoàn thành ‘nghi thức’ từ trước.

Lúc này tự nhiên là có thể uống luôn.

Sở Hi Thanh suy tư: “Bọn họ nói không sai, hình dạng của Thanh Hoàng Loa Văn thảo này rất giống với phân. . .”

Trong truyền thuyết, Thanh Hoàng Loa Văn thảo là do vật bài tiết của hung thú Hỗn Độn thời tráng niên biến thành.

Hỗn Độn thời tráng niên, nếu như không thể vào Siêu Phẩm, nó sẽ khai mở miệng và lỗ hậu, có thể ăn có thể uống cũng có thể bài tiết.

Chờ đến khi mở hết thiết khiếu, nó cũng sẽ chết.

“Lời nói vô căn cứ!” Phong Tam nghe vậy thì cười nhạo, vẻ mặt đầy xem thường: “Phân của Hỗn Độn có thể sinh trưởng giống như hoa cỏ sao?”

“Lời này cũng không hoàn toàn vô căn cứ, Thanh Hoàng Loa Văn thảo rất có thể bắt nguồn từ hạt giống mà Hỗn Độn nuốt vào. Vì vậy nó chỉ khác biệt về phẩm chất chứ không khác biệt về năm tháng, thường xuyên đột nhiên xuất hiện, có lẽ là trực tiếp từ trên trời rơi xuống, sau vài năm liền sinh sôi trưởng thành.”

Sở Vân Vân khoanh tay trước ngực, cười nhìn Sở Hi Thanh: “Ngươi rốt cuộc có ăn hay không?”

Sắc mặt Sở Hi Thanh hơi đen.

Hắn không nói gì, hai gốc Thanh Hoàng Loa Văn thảo trong tay alij tỏa ra một vầng sáng màu xanh.

Sở Vân Vân thấy thế, không khỏi ngây người lần nữa: “Ngươi lại làm cái gì?”

Khi nàng nói chuyện, lại phát hiện kết cấu bên trong Thanh Hoàng Loa Văn thảo đang phát sinh biến hóa.

Hình như trở nên càng tinh khiết hơn, càng hoàn mỹ hơn.

Nàng nghi ngờ không thôi: “Ngươi đây là? Đang giúp linh dược lột xác? Đây là sử dụng Thuế Thiên chi pháp? Ngươi học ở đâu vậy?”

Mấu chốt là lực lượng thiên quy của Sở Hi Thanh còn không yếu, có lẽ đã đạt đến tầng 23.

“Là Thần Khế thiên bi.”

Vẻ mặt Sở Hi Thanh cũng rất quái dị, hắn liếc mắt nhìn Sở Vân Vân: “Thần Khế thiên bi có thể giúp ta đánh cắp một hạng thần thông, năng lực hoặc là võ đạo, thiên quy của tất cả người đã ký kết khế ước với thần bảo này, nhưng chỉ sử dụng được trong một thời gian ngắn. Không đúng, nói chính xác hơn thì phải là mượn.”

Hắn ngưng thần suy nghĩ một chút: “Cái này giống hệt phpas Thiên Cương ‘Thâu Thiên Hoán Nhật’, nhưng chỉ là mượn, không phải đổi. Cũng có chút tương tự với Dịch Thiên chi pháp của Phương Bất Viên.”

“Nhưng Dịch Thiên của Phương sư huynh cần vật trao đổi đồng giá để làm môi giới. Nếu như tu vị và nguyên thần của đổi phương mạnh hơn hắn, cũng có thể từ chối giao dịch. Mà ta thì không cần những điều kiện này.”

“Thứ này dung hợp hai loại thiên quy và Khế Thiên và Tá Thiên, thậm chí có thể liên quan đến Khi Thiên. Nếu như ta muốn sử dụng một năng lực nào đó, có thể trực tiếp mượn đến.”

Chương 1643: Lại nghênh lột xác (2)

Toàn bộ quá trình đều không cần đối phương cho phép.

Đương nhiên, đối phương cũng sẽ ra sức phản kháng, cố gắng thu hồi năng lực của mình.

Nhưng bản thân khế ước trong Thần Khế thiên bi đã có vấn đề.

Dưới lực lượng Khế Thiên áp chế, ngươi muốn phản kháng cũng không được.

Ai bảo ngươi ký kết phần khế ước không bình đẳng này?

Đương nhiên, có mượn nhất định phải có trả.

Cái Tá Thiên này là có thời hạn.

Hiện giờ, hắn nắm giữ quá ít mảnh vỡ Thần Khế thiên bi, chỉ có thể mượn một hạng năng lực, duy trì khoảng nửa ngày.

Nửa ngày sau, nhất định phải trả.

. . . Sau đó lại mượn. . .

Chỉ cần Sở Hi Thanh còn chân nguyên, là có thể mượn tiếp.

Đây là một loại năng lực cực kỳ mạnh mẽ, và hết sức vô lại.

Thân thể mềm mại của Sở Vân Vân rung lên, ánh mắt hơi co lại: “Nói cách khác, thiên quy Thuế Thiên này là ngươi mượn từ một cự thần Siêu Phẩm nào đó? Đây chính là năng lực chân chính của Thần Khế thiên bi?”

Nàng như bừng tỉnh.

Phân hồn của Thần Ngao Tán Nhân từng nhắc nhở nhiều lần, Thần Khế thiên bi có thể ngăn cản các thần, quan hệ đến một bí mật rất lớn trong thiên địa, hơn nữa còn cùng một nhịp thở với nhân tộc.

Trước khi chết, Sở Phượng Ca cũng ra sức thu thập thứ này, cũng cố tình nói đến chuyện này trong di thư.

Nhưng mà thứ này ngăn cản các thần như thế nào, thì hai người Sở Hi Thanh lại không biết gì cả.

Bọn họ thậm chí còn lục tung cả Tàng Kinh lâu của Vô Tướng thần tông, tìm kiếm tất cả kinh thư có liên quan đến Thần Khế thiên bi, nhưng vẫn không có thu hoạch gì.

Phân hồn của Thần Ngao Tán Nhân như là lãng quên, không chịu giải đáp.

Nhưng mà bây giờ, Sở Vân Vân đã đoán được vài phần.

Phải biết, chủ nhân của Thần Khế thiên bi chính là Thiên đế đời thứ nhất!

Vị Thiên đế kia chế tạo thứ này, chỉ sợ là không có ý tốt, có ý tính toàn các thần.

Khi đó, có bao nhiêu thần linh ghi danh lên Thần Khế thiên bi chứ?

Chỉ nói đến những mảnh vỡ mà Sở Hi Thanh đang nắm giữ, liền có thể nhìn thấy mười hai cái tên, trong đó bao quát Thái Hạo, Nguyệt

Hi và Chúc Quang âm.

Sau đó, Sở Vân Vân lại nghĩ, Sở Hi Thanh bây giờ có thể ‘mượn’ năng lực từ chỗ bọn họ không?

Nàng vừa mới nghĩ đến đây, Phong Tam lại tò mò hỏi: “Ba vị thần linh Vĩnh Hằng trong Vạn Ma quật cũng ký kết khế ước với chủ thượng. Như vậy chủ thượng cũng có thể mượn năng lực từ họ sao?”

“Có thể mượn, nhưng không mượn được lâu. Không phải lúc bất đắc dĩ thì không dám mượn.”

Sở Hi Thanh lắc đầu: “Mảnh vỡ Thần Khế thiên bi trong tay ta quá ít, chỉ không đến 5% tổng số. Nguyên thần cũng không đủ mạnh, mượn lâu thì chết vì hết sức.”

Hắn tự đánh giá, đại khái là có thể mượn khoảng mười cái hô hấp, cụ thể thì còn phải xem cấp độ thiên quy của ba vị thần linh Vĩnh Hằng kia nữa.

Sở Vân Vân âm thầm hoảng sợ.

Thần Khế thiên bi mượn, nhất định phải trả giá một chút. Chân nguyên và thần thức tiêu hao cũng không phải chuyện nhỏ.

Nhưng dù là như vậy, thần uy của tiềm lực của cái thần bảo này cũng mạnh đến đáng sợ.

Thần Khế thiên bi hoàn chỉnh, chỉ sợ năng lực còn càng mạnh mẽ hơn.

Nó nhất định có thể mượn nhiều năng lực cùng một lúc.

Sở Vân Vân cũng hiểu, vì sao Thái Hạo lại phái dòng dõi đi tranh cướp Thần Khế thiên bi, còn có hóa thân của các thần linh nhảy ra tranh cướp.

Nàng hoàn toàn có thể tưởng tượng được, chủ nhân đời đầu của Thần Khế thiên bi mạnh mẽ đến mức nào.

Hơn nữa, tất cả thần linh ghi tên trên Thần Khế thiên bi, đều sẽ bị chủ nhân của nó áp chế.

Có thể tưởng tượng, khi song phương giao chiến, năng lực quan trọng nhất của ngươi, thiên quy mạnh mẽ nhất của ngươi, thần thông tốt nhất của ngươi, lại bị đối phương ‘mượn’ đi, đây là loại uất ức như thế nào chứ?

Cái này còn cần đánh hay không?

“Hiện giờ ta chỉ có thể mượn của đám thần linh trong Vạn Ma quật.”

Sở Hi Thanh mỉm cười: “Đám phế vật kia quả thật rất lởm, nhưng một số năng lực của bọn họ vẫn rất hữu dụng. Đương nhiên, ta cũng có thể mượn của ngươi và Vấn thánh chủ.”

Sức chiến đấu của đám Cự thần này tuy rất khó coi, nhưng bọn họ sống trăm vạn năm, luôn nắm giữ một số thiên quy đạo luật kỳ lạ nào đó.

Hơn nữa, dưới năm tháng lâu dài, những Thiên quy đạo luật này cũng tăng lên đến trình độ nhất định.

Cái Thuế Thiên chi pháp này, chính là Sở Hi Thanh tìm được từ trên người một vị cự thần của Điệp tộc.

Có thể làm cho bất cứ sự vật nào lột xác, thăng hoa.

Sở Vân Vân nghe thấy ba chữ ‘Vấn thành chủ’ thì cảm thấy không vui.

Nàng không muốn biểu hiện ra sự ghen tỵ của mình, liền nghiêng đầu nhìn qua chỗ khác.

Nửa canh giờ sau, ánh huỳnh quang của hai cây Thanh Hoàng Loa Văn thảo trong tay Sở Hi Thanh đã ảm đạm.

Tiểu Tóc Húi Cua đứng trên vai Sở Hi Thanh ngửi một cái, rõ ràng là cảm nhận được phẩm chất của tiểu Tóc Húi Cua đã gia tăng rất nhiều.

Chương 1644: Lại nghênh lột xác (3)

Sau đó là quá trình chế thuốc và dùng thuốc.

Táng Thiên thần hỏa trong cơ thể Sở Hi Thanh lập tức lao ra ngoài, bay lên cao hơn trăm trượng, hóa thành một cột lửa khổng lồ.

Khí huyết của Sở Hi Thanh thì hóa thành một cầu vồng vắt ngang trời, lay động tầng mây thứ nhất.

May mà bây giờ là đêm khuya, cột lửa màu đen không dễ nhìn thấy lắm. Nơi này lại là khu vực cực hàn của Băng Châu, phạm vi mấy trăm dặm quanh đây đều không có người ở.

Bằng không động tĩnh này nhất định sẽ kinh động phạm vi ngàn dặm.

Sở Vân Vân híp mắt lại, nàng biết Thuế Thiên chi pháp của Sở Hi Thanh không chỉ dùng ở trên bí dược, mà còn dùng trên người hắn và tiểu Tóc Húi Cua.

Môn thiên quy này quả thực rất tốt, rất có tiềm lực.

Thật sự không biết vì sao cự thần nắm giữ môn thiên quy này lại lưu lạc đến mức bị phong ấn trong Vạn Ma quật.

Sở Vân Vân quan tâm đến tiểu Tóc Húi Cua nhiều hơn.

Làm cho nàng vui mừng chính là.

Khí huyết của tiểu Tóc Húi Cua tuy yếu hơn Sở Hi Thanh nhiều lắm, nhưng quá trình thăng cấp lại rất ổn định.

Đây là dựa vào Thuế Thiên chi pháp của Sở Hi Thanh, hai là do khế ước cộng sinh của một người một thú đã đạt đến tầng cực cao.

Tuy rằng tiểu Tóc Húi Cua chỉ mới sinh ra được mấy năm, lại tăng lên đến tứ phẩm hạ, có hiềm nghi đốt cháy giai đoạn.

Nhưng dưới trạng thái cộng sinh, Sở Hi Thanh có thể bù đắp cho nó.

Giống như Toan Nghê của nàng, một đường thăng cấp đến tam phẩm mà không gặp phải trở ngại gì.

Vì Táng Thiên thần hỏa nên Bạch Tiểu Chiêu không thể ngồi trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh, chỉ có thể nhìn từ phía xa xa với ánh mắt chờ mong.

Nàng cũng hơi đố kị.

Cái tên tiểu Tóc Húi Cua này, dựa vào cộng sinh với Sở Hi Thanh mà đã bò lên đầu nàng rồi.

Tu vị tứ phẩm hạ, nếu tính theo yêu lực thì là hai ngàn năm yêu lực!

Tên tiểu tử này mới sinh ra được vài năm, liền đi được xa như vậy.

Táng Thiên thần hỏa trên người Sở Hi Thanh đốt một canh giờ rồi từ từ biến mất.

Lúc này, Táng Thiên thần huyết trong cơ thể hắn đã rất vững chắc, tu vị vẫn còn đang tăng lên.

Sở Hi Thanh nhìn bảng hệ thống trước mặt.

Đầu tiên, hắn nhìn hàng chữ Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (tầng 13).

---Có dùng 97.000 điểm huyết nguyên để tăng Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân lên tầng 12 hay không?

Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân tầng 13 của Sở Hi Thanh, có hai tầng là dựa vào huyết mạch và chiến đồ.

Sở Hi Thanh lựa chọn 'Có', sau đó cảm thấy khí huyết trong cơ thể lại rung chuyển kịch liệt lần nữa.

Táng Thiên thần hỏa vốn đã rút đi, lúc này lại cháy hừng hực.

Sở Hi Thanh hóa thân thành một bó đuốc màu đen, thiêu đốt đến lúc bình minh mới kết thúc.

Lúc này, bảng nhân vật của Sở Hi Thanh cũng biến hóa theo.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Tứ phẩm hạ (Thiên Quân).

Võ đạo: Thần Ý Xúc Tử Đao (tầng 17), Thần Hành Vô Tướng (tầng 16), Vạn Kiếp Thần Tru Chỉ (tầng 16), Tam Tương Thiên Lục Đao (tầng 16), Ngọa Tuyết Thần Đao (tầng 16), Cửu Luân thần ấn (tầng 12), Cửu Luân Ngự Kiếm chân quyết (tầng 17 / phong ấn).

Võ ý: Nhai Tí chân ý (tầng 22), Tru Thiên chân ý (tầng 17), Kim Cương chân ý (tầng 15), Bất Diệt chân ý (tầng 12), Trảm Thiên chân ý (tầng 12), Trụ Thiên chân ý (tầng 12), Vĩnh Hằng chân ý (tầng 12).

Nguyên công: Thần Nguyên Vô Tướng công (tầng 12 / tứ phẩm hạ)m Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (tầng 14).

Điểm huyết nguyên: 2.702.164,3.

Thiên phú: Táng Thiên thần huyết / dị (cấp 16), Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (cấp 15), Thần Dương (cấp 15), Thái Thượng Thông Thần (cấp 15), Nhai Tí (cấp 15), Thần Thương (cấp 12), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (cấp 13), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (cấp 11).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, cộng sinh (cấp 7), Lê Tham chi môn (cao), Thái Sơ Thần Vận (trung), Huyết tùng Thần hạch.

Tuổi thọ: 8315 ngày.

Hiện tại cách Sở Hi Thanh thăng cấp mới có hai tháng.

Vì vậy, bảng nhân vật cũng không có nhiều thay đổi.

Nhưng sau khi đánh một trận với Thư Hoài Thạch, lực lượng thiên quy của Sở Hi Thanh đều tiến thêm một bước, hầu như tất cả các loại võ đạo đều tăng một đến hai bậc.

Mà phương diện thiên phú, Táng Thiên thần huyết đã nuốt chửng và dung hợp huyết mạch La Hầu, từ đây biến thành Táng Thiên thần huyết / dị.

Khi Sở Hi Thanh nhìn vào mấy chữ này, lập tức có một đoạn tin tức xuất hiện trong đầu hắn.

Táng Thiên thần huyết / dị (cấp 16): Táng Thiên thần huyết của ngươi nuốt chửng huyết mạch La Hầu, dị hóa thành huyết mạch hoàn toàn mới. Tố chất thân thể ngươi vượt qua tu vị một phẩm, cũng nắm giữ lực lượng Thần Chiến, Vô Thượng, Kim Cương, Bất Ma và Tinh Biến. Khi ngươi thi triển tất cả các loại võ đạo và pháp thuật có liên quan đến phá hoại và giết chốc, uy lực sẽ tăng 2.6 lần dựa trên trụ cột vốn có, hơn nữa nắm giữ lực lượng phá pháp và phá cương sơ đẳng, ‘Nghịch Thần’ cao đẳng, năng lực Cuồng Võ, Thần Tốc, Phệ Nguyên và Tru Diệt.

Sở Hi Thanh không khỏi nhướng mày lên.

Kim Cương, Bất Ma, Tinh Biến, Thần Tốc và Tru Diệt, đều là năng lực bắt nguồn từ huyết mạch La Hầu, chỉ là được tăng cường trên diện rộng.

Mà Thần Chiến, Cuồng Võ, Vô Thương và Nghịch Thần thì lại bắt nguồn từ huyết mạch Táng Thiên.

Chương 1645: Lại nghênh lột xác (4)

Trong đó, Nghịch Thần chính là Táng Thiên thần hỏa.

Táng Thiên thần hỏa, căn cơ vốn là Nghịch Thần chi hỏa, ngay cả năng lực cũng tương tự nhau.

Táng Thiên thần hỏa có thể loại bỏ đại đa số pháp thuật trong thiên hạ, còn có thể phá hư thiên quy.

Ma thần Táng Thiên sẽ không khuất phục bất kỳ Thiên quy đạo luật nào, vì vậy thiên quy trong thiên địa này sẽ suy yếu vài tầng khi đứng trước mặt Táng Thiên.

Sở Hi Thanh chỉ có Táng Thiên thần huyết cấp 16, tạm thời có thể mượn ngọn lửa này để suy yếu thiên quy xuống hai cấp độ.

Vô Thương thì lại có thể giúp Sở Hi Thanh nhanh chóng loại bỏ lực lượng thiên quy trong cơ thể.

Bất kỳ lực lượng nào trên thế gian này cũng không thể để lại dấu vết trên người hắn.

Thần Chiến thì lại là năng lực mới.

Ma thần Táng Thiên cũng nắm giữ 'Cường hóa' chi pháp.

Dưới trạng thái chiến đấu, cứ mỗi một trăm cái hô hấp thì sức chiến đấu của Sở Hi Thanh sẽ được cường hóa một phần mười.

Tuy không biến thái như Bất Tức đại pháp của Vạn Kiếm Sinh, nhưng cũng rất tốt, rất hữu dụng.

Ngoài ra, Sở Hi Thanh kích phát năng lực này thì còn có thể hiểu rõ tất cả yếu quyết chiến đấu trong thiên địa.

Hắn có thể dùng 'Thần Chiến chi đồng' của mình để hiểu rõ võ đạo của đối phương, làm ra dự đoán, điều tra điểm yếu, còn có thể tăng tất cả võ đạo, tất cả tu vị, tất cả võ ý lên một cấp độ!

Sở Hi Thanh cảm giác, năng lực này là năng lực mạnh nhất trong tất cả năng lực của Táng Thiên thần huyết, cũng là cái đáng sợ nhất.

Trong đó, dự đoán và nhìn thấu điểm yếu của đối phương, nhìn qua rất tương tự với Thái Thượng Thông Thân, nhưng thật ra là khác biệt về bản chất.

Một cái bắt nguồn từ vỗ trán, cực kỳ huyền dị. Một cái lại căn cứ vào kinh nghiệm, hai cái bổ sung lẫn nhau, có thể khiến hắn dự đoán chính xác hơn.

Huống hồ, năng lực Thần Chiến này còn có thể gia tăng tất cả võ học, tất cả tu vị, tất cả võ ý lên một cấp độ.

Năng lực này vốn đã mạnh đến cực đoan, càng đáng sợ hơn là, Sở Hi Thanh bây giờ còn nắm giữ Cuồng Võ.

Tên như ý nghĩa, năng lực này vốn bắt nguồn từ Táng Thiên chi vũ.

Hiện giờ, Sở Hi Thanh không cần bị thương cũng có thể kích hoạt Cuồng Võ, có thể tiêu hao chân nguyên bản mệnh để gia tăng tố chất thân thể lên gấp bốn lần.

Mà dưới trạng thái chiến đấu, mỗi khi hắn bị thương thì lực lượng đều tăng lên tương ứng, hơn nữa còn không có giới hạn!

Sở Hi Thanh không khỏi rung động không thôi.

Hắn ý thức được thiên phú huyết mạch này đã tăng cường thực lực của mình lên đến mức độ nào.

Chỉ vẻn vẹn tăng tu vị lên nửa phẩm, thân thể cường hóa một phẩm, đã đủ để hắn sánh vai với võ tu tam phẩm rồi.

Huống hồ ngoài cái này ra, Táng Thiên thần huyết còn có các loại năng lực kinh người như vậy.

Sở Hi Thanh đã không thể chờ đợi được, muốn tìm một đối thủ để thử thần uy của năng lực mới rồi.

Nhưng hắn vẫn có nén lại, nhìn vào chữ ‘Nhai Tí (cấp 15)’ bên dưới.

Sau một tháng chờ đợi, huyết mạch Nhai Tí của hắn rốt cuộc cũng lột xác, tăng lên đến cấp 15, tư huyết mạch đỉnh cấp tiến hóa lên huyết mạch cấp Bán Thần.

Ngoại trừ Thiết Nhai kính giáp, Thần Nhai Thiết Tâm, Huyết Nhai thần cương, và cả Thiên Nhai Huyết Đồng của con Nhai Tí đã chết kia, Nhai Tí cấp 15 còn thức tỉnh một năng lực mạnh mẽ khác.

Huyết Nhai Nguyên Hồn: Cường hóa thiên quy Báo Ứng lên ba cấp độ. Khi kích hoạt năng lực, có thể bỏ qua cấp độ, bỏ qua mạnh yếu, bỏ qua địa hình, bỏ qua thời gian và không gian, thậm chí bỏ qua nhân qua, đem bất kỳ lực lượng và bất kỳ thiên quy nào để báo ứng lên thân người khác.

Năng lực này có thể thi triển ba lần một ngày, thời gian là ba cái hô hấp.

Sở Hi Thanh cảm nhận tin tức liên quan đến năng lực thiên phú này, trong mắt không khỏi hiện ra một tia kỳ dị.

Cái Huyết Nhai Nguyên Hồn này cũng rất mạnh, không hổ là huyết mạch cấp độ Bán Thần.

Ba cái hô hấp là rất ngắn, nhưng có thể phản xạ và báo ứng cả ‘Tru Thần chi chiêu’ về thân chủ nhân chúng.

Ngoài ra, Sở Hi Thanh còn cảm giác được, bên trong huyết mạch của mình còn có một khoảng trống rất lớn.

Tháng trước, khi Sở Hi Thanh ‘song tu’ với Vấn Thù Y thì hắn đã xuất hiện một khoảng trống lớn, có thể chứa đựng thêm một môn thiên phú huyết mạch đỉnh cấp.

Lúc này, Táng Thiên thần huyết và La Hầu hợp nhất, lại còn thừa ra không ít khoảng trống.

Sở Hi Thanh ngưng thần cảm ứng một lát, liền lộ ra vẻ chờ mong.

Dung lượng bên trong huyết mạch đủ để hắn thức tỉnh thêm một môn thiên phú huyết mạch cấp Bán Thần, hoặc là Thần giai.

Nhưng việc này chưa vội, cần suy tính nhiều hơn.

Lực lượng huyết mạch càng mạnh mẽ, thì càng bài xích lẫn nhau.

Nếu như chứa đựng huyết mạch không hợp nhau, nhẹ thì sức chiến đấu giảm mạnh, nặng thì thân thể tan vỡ.

Sở Hi Thanh lại ngưng thần nhìn bảng hệ thống của mình một lát.

Khoảng mười cái hô hấp sau, Sở Hi Thanh mới thỏa mãn đứng dậy.

Chương 1646: Chiến trường tĩnh mịch

Sở Vân Vân ngồi xếp bằng cách đó trăm trượng lập tức nghiêng đầu nhìn qua.

“Xem ra ngươi thu hoạch rất nhiều, ta cảm ứng được lúc cực hạn thì khí cơ của ngươi đã vượt qua võ tu tam phẩm.”

Sau đó nàng cũng đứng lên: “Chúng ta nên đi Thương Lang nguyên, đã trì hoãn năm canh giờ rồi. Nếu muộn hơn, có thể bên kia sẽ xuất hiện thương vong ở quy mô lớn.”

Còn có sư bá Lý Trường Sinh của nàng.

Hắn dùng Thần Vọng kiếm nửa ngày rồi, không biết bây giờ thế nào rồi.

Sở Hi Thanh lập tức thả Dục Nhật thần chú ra.

Chờ đến khi Sở Vân Vân và Phong Tam leo lên thuyền, Sở Hi Thanh liền điều khiển thuyền bay thẳng lên phía chiến trường ở Thương Lang nguyên.

Đồng thời lấy ra một ít đan dược, một ngọn lửa màu trắng đang thiêu đốt trong tay hắn.

Sở Vân Vân nhíu mày.

Sở Hi Thanh đang dùng Thuế Thiên chi pháp để khiến những đan dược này lột xác và thăng hoa.

Một khắc sau, Sở Hi Thanh chia đan dược cho mọi người: “Cầm đi, những đan dược này có thể dùng để tu luyện hằng ngày, nếu dùng hết thì có thể tìm ta. Đặc biệt là Tiểu Chiêu, ngươi có thể tìm một ít Đế Lưu Tương rồi đến tìm ta, ta sẽ giúp nó lột xác và thăng hoa.”

Nội tâm Bạch Tiểu Chiêu nhất thời ấm áp.

Nàng nghĩ thầm, phụ thân quả nhiên vẫn quan tâm nàng.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại mượn một loại năng lực khác từ Thần Khế thiên bi.

Khí cơ quanh người hắn cũng liên hệ chặt chẽ với toàn bộ thiên địa, dáng vẻ cao thâm khó dò, để người ta khó phân biệt hư thật.

Sở Vân Vân lại cảm nhận được chỗ đáng sợ của mảnh vỡ Thần Khế thiên bi.

Đây là một trong những pháp môn căn cơ của nàng, Thông Thiên!

Cũng không biết là năng lực của vị cự thần nào, mà lại đến cấp 18.

Pháp này chẳng những có thể câu thông thiên địa, còn có thể thông hiểu vạn sự vạn vật vạn pháp.

Thông Thiên chi pháp cấp 18, đã đủ để Sở Hi Thanh thông hiểu và nắm giữ Thiên quy đạo luật của hắn, hơn nữa còn cường hóa thêm một cấp.

. . .

Trong khi Sở Hi Thanh đang chạy đến chiến trường Thương Lang nguyên, tại ngoài mười hai ngàn dặm, trong lều trại của An Bắc đại tướng quân.

Tần Thắng đang nhíu chặt lông mày mà nhìn tấm tin phù trước mắt.

Bầu không khí bên trong quân trướng cực kỳ ngột ngạt, đám thân binh và phụ tá trong và ngoài lều đều không dám thở mạnh.

Một lát sau, Bôn Dật Tuyệt Trần – Tông Thiên Lưu mới nhậm chức ở An Bắc quân đã vội vàng chạy vào trong lều.

“Tần tướng quân, ta nghe nói ngươi đang điều binh về phía Thương Lang nguyên? Còn điều động không ít cao thủ nhanh chóng chạy về phía chiến trường bên kia, rốt cuộc là vì sao?”

An Bắc đại tướng quân Tần Thắng ngước mắt lên, nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Tông Thiên Lưu ngậm lấy ý chất vấn.

Hắn âm thầm hít một tiếng, trên mặt lại rất nghiêm túc, quang minh lẫm liệt nói: “Ba mươi lăm vạn đại quân của Băng Châu ta đang bị vây ở Thương Lang nguyên, thế như ngàn cân treo sợi tóc. Bản đốc thân là đô đốc Băng Châu, há có thể ngồi xem?”

Miệng hắn thì nói vậy, lại đưa tấm tin phù kia cho Tông Thiên Lưu.

Tông Thiên Lưu nghi ngờ tiếp nhận tấm tin phù.

Hắn chỉ liếc mắt nhìn qua thì sắc mặt đã thay đổi: “Vạn Ma quật của Vô Tướng thần tông đã được giải quyết, Vô Thượng Đao – Thư Hoài Thạch ngã xuống, việc này là thật?”

Vì đề phòng tàn đảng của Vô Tướng thần tông cá chết lưới rách với hoàng thất Đại Ninh, cũng là vì bịt miệng dân chúng thiên hạ. Nên bọn họ đã rút hết người ở gần Vạn Ma quật.

Vì vậy, đến giờ phút này Tông Thiên Lưu mới biết tình hình bên Vạn Ma quật.

“Tông huynh ngươi nói xem?” Tần Thắng nhìn Vạn Ma quật, lời nói hàm chứa bất đắc dĩ: “Ngươi nhìn ấn ở mặt sau.”

“Thiên Vân Sơn cư sĩ?”

Tông Thiên Lưu lập tức bừng tỉnh, đây là tin của Thiết Kích Vô Địch – Tần Phụng Tiên.

Có người nói Tần Phụng Tiên ẩn cư ở trong Thiên Vân Sơn của Thiết Bích sơn amchj, vì vậy tự xưng là Thiên Vân Sơn cư sĩ.

Hắn kinh hãi không thôi, lại không thể tưởng tượng nổi.

“Sao có thể?” Tông Thiên Lưu vẫn không thể hiểu được, nhíu chặt lông mày nói: “Trong Vạn Ma quật có 93 đầu Cự thần, ba vị thần linh Vĩnh Hằng, mấy trăm vạn huyết phó, còn có cả Dị ma bên ngoài, Vô Tướng thần tông có thể trấn áp được sao?”

“Còn cả Thư Hoài Thạch nữa, ai có thể giết chết hắn? Ai có thể giết được hắn? Chuyện này quả thực. . . quả thực. . .”

“Quả thực quá hoang đường? Ta cũng nghĩ như vậy.”

Tần Thắng cười khổ một chút: “Không phải lão tổ nhà ta đã suy đoán rồi sao? Có thể có người của Vô Tướng thần tông đã học được thức thứ nhất của Thần ý Xúc Tử Đao, hơn nữa đao tâm của người này còn mạnh đến cực đoan!”

“Ngoài ra, bọn họ còn có một cao thủ mạnh hơn Thư Hoài Thạch, rất có thể đã đến trình độ ‘Gần Thần’.”

Hắn cũng không dám tin, nhưng mà tin phù này đúng là của lão tổ Tần gia bọn họ.

Sự thật ngay trước mắt!

Nội tâm Tần Thắng rất khủng hoảng, lo lắng, bất an.

Hắn nghĩ đến câu nói của Sở Hi Thanh ở cách đây không lâu.

Chờ đến ngày hắn học được Thần ý Xúc Tử Đao, như vậy Vô Tướng thần tông còn cần ngươi làm gì?

Chương 1647: Chiến trường tĩnh mịch (2)

Tần Thắng ý thức được, nếu như Vô Tướng thần tông thật sự có người học được Thần Ý Đao Tâm, như vậy ngày tháng sau này của Thiết Sơn Tần thị sẽ cực kỳ khó khăn.

Không!

Thậm chí là sau khi trận đại chiến này kết thúc, Vô Tướng thần tông sẽ bắt đầu báo thù.

Vấn đề là, bây giờ hắn muốn cứu vãn cũng không kịp.

Vì đảm bảo chiến sự ở Thương Lang nguyên, đảm bảo mấy vạn đệ tử của Vô Tướng thần tông rơi vào bẫy, hắn đã điều binh mã đi rất xa.

Nhánh quân gần nhất cũng ở ngoài 2200 dặm.

Bây giờ hắn chỉ có thể điều động một số cao thủ đi qua, cũng có thể đến kịp, nhưng như vậy thì có lợi ích gì?

Tần Thắng có thể tưởng tượng được, tiếp đó Vô Tướng thần tông chắc chắn sẽ gây sự với triều đình.

Nếu như vào lúc này, Vô Tướng thần tông lệnh cho triều đình đổi một An Bắc đại tướng quân khác, triều đình sẽ đồng ý hay từ chối?

Tần Thắng đã có thể đoán được kết quả.

Tông Thiên Lưu ngơ ngác thất thần, hai mắt vô thần.

Nếu Vạn Ma quật không sao.

Như vậy bố cục mười mấy năm của thiên tử đều trôi theo dòng nước.

Thần kiếp sắp đến, triều đình Đại Ninh chắc chắn phải đối mặt ác liệt chưa từng có.

Hắn suy nghĩ thật nhanh, sau đó bỗng nhiên đứng lên: “Ta phải đến Thương Lang nguyên.”

Tần Thắng nghe vậy thì sững sờ, liếc mắt nhìn Tông Thiên Lưu: “Tông huynh?”

“Vạn Ma quật đã giải quyết, nhưng chưa chắc là do Thần ý Xúc Tử Đao. Ba trăm vạn đại quân Cự linh Bất Chu sơn xuôi nam, hội hợp với hai trăm vạn Dạ Lang tộc, cũng chưa chắc đã bại.”

Tông Thiên Lưu híp mắt lại: “Dù tình hình ác liệt đến mức đó thật, ta cũng muốn tận mắt nhìn thấy kẻ học được Thần ý Xúc Tử Đao, xem sức chiến đấu của hắn bây giờ thế nào, lại có tu vị gì, có đặc thù gì? Dù lần này thua, Tông mỗ cũng muốn biết thua thế nào.”

Hắn đang nghĩ, lẽ nào người học được Thần ý Xúc Tử Đao kia, chính là Sở Hi Thanh?”

Chuyện này tuyệt đối là không thể!

Sở Hi Thanh đột phá đến ngũ phẩm thượng mới hai tháng.

Hắn lấy cái gì để tu luyện Thần ý Xúc Tử Đao? Thần ý Xúc Tử Đao là thứ muốn học là học được sao?

“Tông huynh nói có lý!”

Tần Thắng suy nghĩ rất nhanh, sau đó cũng đứng lên: “Ta đi cùng ngươi.”

Hắn cũng cực kỳ hi vọng, hi vọng Tông Thiên Lưu có thể nói đúng.

. . .

Phía nam Thương Lang nguyên, nơi này có đến mấy vạn cái lều trại nối liền nhau, tạo thành một doanh trại khổng lồ dài đến mười lăm dặm.

Bên ngoài doanh trại là những bức tường gỗ cao đến mười trượng, tựa như tường thành. Bên ngoài tường gỗ còn có mười mấy cáu khe sâu đến mươi trượng, rộng ba mươi trượng.

Thật ra những tường gỗ này cũng không có tác dụng gì trước đám Cự linh khổng lồ kia.

Tác dụng chủ yếu của chúng là phòng ngự mũi tên và đá.

Các tướng sĩ Băng Châu xây dựng tường gỗ rất dày, trong ngoài bảy tầng, phía sau còn chồng chất một lượng lớn đất đá. Nhưng sau mười canh giờ, tường gỗ vẫn bị thủng trăm ngàn lỗ, nghiêng nghiêng ngả ngả.

Những khe sâu kia cũng không có quá nhiều tác dụng, chỉ có thể đề phòng đám Cự linh kia nhảy vọt đến trước doanh trại của bọn họ.

Công sự phòng ngự ở đây có thể nói là đơn sơ, nhưng cũng là thứ tốt nhất mà bọn họ có thể làm.

Tình hình cấp bạch, bọn họ chỉ có năm canh giờ để xây dựng doanh trại. Năm canh giờ sau, đại quân Cự linh đã ép đến ngoài doanh trại.

Đại trưởng lão Chiến đường Ngạo Quốc tọa trấn ở tường phía bắc doanh trại, thống lĩnh tất cả đệ tử Vô Tướng thần tông.

Hắn nhìn những bức tường gỗ nghiêng nghiêng ngả ngả, lung lay sắp đổ ở bốn phương, tiếp đó rất có thể sẽ xuất hiện tử thương quy mô lớn, nhưng thần sắc lại rất bình tĩnh, không hề có chút nôn nóng hay hoảng loạn nào.

Đô chỉ huy sứ Thiên Lang quân ở đây là Hoành Dã tướng quân Lâm Độ Viễn, hắn lại nóng ruột như con kiến trên chảo nóng.

Hắn chắp tay sau lưng, đi qua đi lại trên tường gỗ: “Ngạo đường chủ, tình hình bây giờ nguy như trứng chồng, ngươi lại có thể ngồi được?

Chúng ta sẽ không toàn quân bị diệt ở đây chứ?”

“Thiên Lang quân gặp mai phục, tất cả trách nhiệm đều thuộc về Lâm mỗ. Lâm mỗ nguyện lĩnh năm vạn tử sĩ chặn sau, để cho mọi người một câu trả lời. Mời Ngạo đường chủ dẫn Thiên Lang quân lao ra khỏi vòng vây!”

Thiên Lang quân, là nhánh quân Bá Võ Vương Tần Mộc Ca mới xây dựng khi dẹp yên Băng Châu, có chiến công hiển hách khi Tần Mộc Ca bắc phạt, nó chỉ đứng sau Thần Sách Đô trực thuộc Tần Mộc Ca.

Lâm Độ Viễn tuyệt đối không cho phép đội quân tràn đầy vinh quang huy hoàng này bị hủy trong tay mình.

“Lâm huynh nói vậy là sai rồi. Thiên Lang quân gặp mai phục, ai cũng biết là chuyện gì xảy ra, việc này Cẩm y vệ khó chối bỏ trách nhiệm.”

Mắt Ngạo Quốc như chuông đồng, mũi sư tai to, râu tóc rất dày, diện mạo như hùng sư.

Hắn chắp tay sau lưng, ánh mắt và giọng nói đều cực kỳ lạnh lùng và nghiêm túc: “Lâm huynh không cần vội, cứ yên tâm chờ đợi là được, viện binh của Vô Tướng thần tông ta sắp đến rồi, nhất định có thể dẹp yên nơi này. Ngươi lại nhìn mấy người Yến Quy Lai sư đệ, Phương Chính sư đệ của ta, ngươi thấy có ai có ý hoang mang lùi bước không?”

Chương 1648: Chiến trường tĩnh mịch (3)

Bốn canh giờ trước, Ngạo Quốc đã nhận được tin phù.

Vạn Ma quật đã bị trấn áp, đại họa quấy nhiễu Vô Tướng thần tông mấy trăm năm đã tạm thời được giải quyết, điều này cũng khiến Ngạo Quốc yên tâm.

Hắn là Yến Quy Lai vốn đã quyết định, nếu như chuyện quá khẩn cấp, hai người bọn họ sẽ mượn bí pháp tông môn để đột phá nhất phẩm.

Hành động này sẽ khiến bọn họ trả giá đắt, nhưng có thể đảm bảo mấy vạn đệ tử ở đây, à cả chủ lực của Thiên Lang quân an toàn rời khỏi Thương Lang nguyên.

Bây giờ thì không cần nữa rồi.

Lâm Độ Viễn nghe vậy thì sững sờ, liếc mắt nhìn chung quanh.

Mấy vạn đệ tử của Vô Tướng thần tông quả thực là rất bình tĩnh, vị trí vẫn đâu vào đây, ngăn ngắn trật tự rõ ràng.

Đặc biệt là hai đường Chiến và Ngự, hiện giờ vẫn là chủ lực chống đỡ đại quân Cự linh.

Vấn đề là, ngay cả tông chủ Tề Thiên Kiếm Thánh – Lý Trường Sinh cũng đã đến đây rồi.

Bọn họ lấy đâu ra viện binh nữa?

“Trận chiến này kết thúc, Vô Tướng thần tông ta tự nhiên sẽ tính sổ với bọn họ.”

Ngạo Quốc cười gằn một tiếng, trong mắt tràn đầy lửa giận: “Lâm huynh yên tâm, kẻ nên chịu trách nhiệm cho trận chiến này, kẻ nên trả lời cho cái chết của 13 vạn tướng sĩ Thiên Lang quân, một tên cũng đừng hòng thoát được.”

Lâm Độ Viễn lại thấy khó hiểu hơn.

Lúc này, giọng nói của Lý Trường Sinh lại truyền đến từ phía xa xa: “Ha ha! Đám giun dế các ngươi chỉ có chút trình độ này sao? Quả thực là gãi ngứa. Xem ra giẫm chết con chuột nhắt nhà ngươi đây! Ngươi cũng biết chạy đấy. . .”

Lâm Độ Viễn nhìn ra xa xa, chỉ thấy thân thể năm thước của Lý Trường Sinh đã biến thành cao hơn ngàn trượng, giống như một cột chống trời chống đỡ thiên địa.

Những Cự linh cao hai mươi trượng kia, quả thực là giống như giun dế khi đứng trước mặt Lý Trường Sinh.

Nhưng điều này cũng làm cho Lý Trường Sinh trở thành cái bia ngắm.

Vô số mũi tên có uy lực lớn và có độc bắn về phía hắn.

Thân thể khổng lồ của Lý Trường Sinh có muốn tránh cũng không được, trên người đã có rất nhiều miệng vết thương.

Nhưng mà miệng vị này vẫn rất cứng, thần thái bễ nghễ thiên hạ, khinh thường tất cả.

Lâm Độ Viễn không khỏi quay đầu lại nhìn Ngạo Quốc với ánh mắt lo lắng.

Lý Trường Sinh đã như vậy rồi, thật sự không có vấn đề gì sao?

Vẻ mặt Ngạo Quốc lúng túng, chuyển mắt qua nơi khác: "Yên tâm, nhiều nhất là nửa khắc nữa, hắn sẽ chạy đến nơi này! Hả? Đao pháp tốt!"

Ngạo Quốc nói được một nửa, bỗng nhiên phát ra một tiếng tán thưởng.

Hắn nhìn thấy một đạo ánh đao bảy màu ở cách đó không xa, vừa chém đầu một đại tướng Cự linh tam phẩm.

Lâm Độ Viễn cũng liếc mắt nhìn qua, phát hiện đó chính là đệ tử chân truyền của Vô Tướng thần tông, Thần Huyễn Đao Quân – Lục Loạn Ly!

Thần Huyễn Đao Quân là danh hào Thiên Cơ các đặt cho Lục Loạn Ly, tháng trước nàng đã bước lên hạng 7 Thanh Vân Tổng Bảng.

Luận Võ lâu thì lại gọi nàng là Ly Huyễn Nữ Ma, đây cũng là vì cha của nàng là Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm.

Dựa theo lời đồn, kỳ Luận Võ Thần Cơ tiếp theo, nữ tử này có thể vào Thanh Vân Tứ Thiên Quân.

"Quả thực là đao pháp tốt!"

Con ngươi Lâm Độ Viễn sáng ngời, hiện ra một vệt than thở: "Đã có năm vị Cự linh tam phẩm chết trong tay nàng rồi đúng không? Nữ tử này thuật võ song tu, tuy chỉ là tứ phẩm, nhưng sức chiến đấu lại đủ vào hàng 400 Địa Bảng."

"Đặc biệt là đao pháp bảy màu này, quả thực là không ai có thể cản. Vô Tướng thần tông các ngươi thật sự là nhân tài lớp lớp, một cái Vô Cực Đao Quân đã làm cho người ta hâm mộ rồi, bây giờ lại có thêm một Thần Huyễn Đao Quân."

"Đao pháp này tên là Đại Minh Vương Luân, đã thất truyền trên giang hồ! Đao này không chỉ mạnh mẽ, mà sau khi tu luyện thành công, một thân chân nguyên và pháp lực sẽ sinh sôi không ngừng."

Ngạo Quốc gật đầu: "Thiên phú của nàng, quả thực là không kém Sở Hi Thanh!"

Trong lòng hắn đang nghĩ, không biết Lý Trường Sinh và Thanh Hư

Tử sẽ để Lục Loạn Ly tu luyện môn thánh truyền nào?

Nội bộ tông môn vốn có rất nhiều tranh luận về thân phận của Lục Loạn Ly.

Lục Loạn Ly là con gái Lục Trầm, là đời sau của phản tặc triều đình.

Một khi Vô Tướng thần tông xếp nữ tử này vào hàng thánh truyền, vậy chẳng khác nào đối đích chính diện với triều đình.

Nhưng mà bây giờ, chắc là sẽ không còn tranh luận.

Ngạo Quốc nắm chặt kiếm bên hông.

Lòng thầm nói nếu thiên tử và triều đình có ý kiến, vậy có thể dùng đao kiếm để lý luận với bọn họ.

Cùng lúc đó, phía nam doanh trại Thiên Lang quân.

Tần Tịch Nhan cũng đang ra sức giết địch.

Nàng điều động thần bảo gia truyền là Quy Nhất Nguyên Chung, nó đang lơ lửng ở ba mươi trượng giữa hư không, chém xuống vô số ánh đao.

Đây là Tần Tịch Nhan sử dụng Thiên Địa Phục Nguyên Thác Ý Thần quyết, sao chép Vạn Thần Kiếm của Tần Mộc Ca.

Tuy rằng không có thần, nhưng uy lực lại cực lớn.

Dưới ánh đao rơi xuống, đám Cự linh kia đều không thể ngăn cản, đại đa số đều là hình thần câu diệt.

Những Cự linh có thực lực tương đối mạnh thì cũng là tứ chi gãy lìa, hoặc là ngực bụng xuất hiện một lỗ thủng dọa người.

Cho nên khu vực Tần Tịch Nhan tọa trấn rất vững vàng, hầu như không có Cự linh nào dám mạnh mẽ tấn công nơi này.

Chương 1649: Chiến trường tĩnh mịch (4)

Nhưng Sở Minh ở phía xa xa lại nhìn ra Tần Tịch Nhan còn giữ lại rất nhiều.

Nàng truyền âm qua, lời nói hàm chứa chế giễu: “Quận chúa chỉ ứng phó qua loa như vậy? Tốt xấu gì cũng giả bộ giống thật một chút chứ, ngươi giữ lại nhiều như vậy, người khác liếc mắt là đã nhận ra.”

Sắc mặt Tần Tịch Nhan lại bình tĩnh: “Nói giữ lại cái gì? Bây giờ còn chưa phải lúc phát lực, tiếp theo mới là khổ chiến. Những Cự linh kia sẽ không để chúng ta bình yên rút khỏi đây. Đúng rồi, Sở sư muội, ngươi bây giờ dùng sức ra nhiều, không sợ hết lực sao?”

Cuộc chiến ngày hôm nay, Sở Mính gần như dốc hết sức vì Vô Tướng thần tông, đã chém giết không dưới trăm Cự linh.

Sau đó, nàng lại nhìn về phía bắc với vẻ nghi ngờ và khó hiểu, nơi đó là vị trí của Ngạo Quốc.

Tình hình đã ác liệt như vậy rồi, vì sao Ngạo Quốc vẫn không có ý định rút lui?

Sở Mính nghe vậy thì âm thầm hừ lạnh.

Tình huống của nàng khác với Tần Tịch Nhan, Vô Tướng thần tông vốn không tin tưởng nàng, đồng môn cũng xa lánh nàng.

Nếu Sở Mính dám giữ lực trong chiến đấu, tình cảnh của nàng sẽ càng khó khăn hơn.

Mà lúc này, dùng toàn lực giết địch tuy không thể thay đổi ấn tượng với các sư huynh đệ đồng môn, nhưng cũng có thể vơ vét chiến công, đổi lấy công pháp tiếp theo.

Sau đó, thần sắc của nàng hơi động: “Ngươi không coi trọng Vô Tướng thần tông đúng không?”

“Không thể nói là không coi trọng, thật ra phán đoán của Sở sư muội là đúng. Ngươi và ta đã đi đến nước này, chẳng lẽ còn có lựa chọn khác sao?”

Khóe môi Tần Tịch Nhan hiện ra một nụ cười tự giễu.

Nếu Vô Tướng thần tông bị hủy diệt, đây thật ra cũng không phải chuyện tốt với hai người các nàng.

Tuy nhiên. . .

Trong mắt Tần Tịch Nhan hiện ra một vệt tinh mang.

Vô Tướng thần tông cây lớn rễ sâu, môn hạ đệ tử lên đến mấy chục vạn, nếu như cộng thêm võ quán và đệ tử ở khắp nơi, có thể lên đến ngàn vạn.

Mặc dù Vô Tướng thần tông có thể bị thương nặng, nhưng sẽ không ngã trong thời gian ngắn.

Bọn họ có thể duy trì một quãng thời gian rất dài ở bắc vực, lại có vị Mộc Kiếm Tiên kia ủng hộ, thậm chí còn có cơ hội lật bàn.

Trạng thái như vậy mới thích hợp với hai người các nàng.

Mấy người Lý Trường Sinh sẽ không còn lựa chọn nào khác.

Đến khi đó, nàng và Sở Mính đều có cơ hội tu luyện Thần ý Xúc Tử Đao bản hoàn chỉnh.

“Nhưng ta vẫn khuyên Sở sư muội giữ lại một chút sức lực đi.”

A?

Tần Tịch Nhan nói được nửa cây, trong lòng bỗng nhiên có cảm ứng.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một vệt kim quang đột nhiên lao xuống từ tầng mây.

Đây là . . . Dục Nhật thần chu? Người đến là Sở Hi Thanh?

Nàng biết cái pháp khí phi hành này tạm thời rơi vào tay Sở Hi Thanh.

Để Tần Tịch Nhan kinh ngạc là, Sở Hi Thanh thế mà lại điều khiển thuyền bay thẳng vào quân trận của Cự linh.

Tần Tịch Nhan thấy thế thì không khỏi sững sờ.

Sở Hi Thanh này, hắn muốn tìm chết sao?

Lúc này, tại tường gỗ phía bắc, khóe môi Ngạo Quốc lại vểnh lên.

“Đến rồi, viện binh tông ta đến rồi.”

Lâm Độ Viễn nhíu chặt lông mày, liếc nhìn bốn phía, nghĩ thầm viện binh ở đâu?

Hắn còn nghi ngờ Ngạo Quốc đang lừa mình.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, hắn liền nghe thấy giọng nói thản nhiên của Ngạo Quốc: “Lâm huynh cứ chờ xem, sau ngày hôm nay, hai châu Cực và Băng sẽ không còn đất dung thân cho Cự linh!”

Lúc này, đã có rất nhiều Cự linh phát hiện Dục Nhật thần chu.

Mấy ngàn mũi tên và đá đều bắn thẳng lên không trung.

Trên Dục Nhật thần chu, Phong Tam đã nhìn thấy một trận pháp to lớn ở giữa doanh trại bên mình.

Đó chính là một tòa Ngũ Hành Ngũ Phương Bình Thiên đại trận, nhưng tạm thời không có người chủ trì.

Tòa trận pháp này được đệ tử Vô Tướng thần tông chăm sóc, vẫn duy trì hoàn chỉnh, không bị tổn hại.

Tâm thần Phong Tam hơi động, rất tự giác mà bay qua đó: “Thuộc hạ đi vậy! Chủ thượng chỉ cần yên tâm tác chiến là được.”

Sở Hi Thanh thì lại nhìn về phía Sở Vân Vân: “Lần này không cần ngươi ra tay, đi qua một bên chờ đi.”

Sở Vân Vân chắp tay sau lưng, thu hồi ánh mắt từ trên người Tần Tịch Nhan về.

Nàng hơi gật đầu: “Ngươi cẩn thận! Võ tu chúng ta, dù bất kỳ tình huống nào thì cũng không thể bất cẩn.”

Lần này, nàng đi theo là để đề phòng bất ngờ.

Tuy rằng với tình huống trước mắt, khả năng xuất hiện bất ngờ là nhỏ bé không đáng kể.

Mấy trăm vạn Cự linh ở đây tuy có khí thế rất hùng vĩ, nhưng chắc chắn là không thể so sánh với Vạn Ma quật.

Sức chiến đấu của Sở Hi Thanh bây giờ lại vượt xa hôm qua, có khác biệt về chất.

Bóng người nàng lóe lên, rơi vào đầu tường phía bắc doanh trại, ngẩng đầu quan sát chiến sự.

Sở Hi Thanh cũng thu hồi Dục Nhật thần chu, một thân tay áo bay phấp phới, tựa như thần linh hàng lâm xuống thế gian.

Lúc này, vô số mũi tên và mưa đá kia, đều bị hắn không coi ra gì, tất cả đều bị phản xạ lại.

Sau đó, càng ngày càng nhiều Cự linh chú ý đến hắn.

Chương 1650: Chiến trường tĩnh mịch (5)

“Đây là ai?”

“Kẻ này to gan thật?”

“Có chút thú vị, không nhìn thấu tu vị của hắn, ta nhìn hắn, lại như nhìn toàn bộ thiên địa, khó có thể thăm dò sâu cạn.”

“Đây là một môn thiên quy cực kỳ mạnh mẽ.”

“Đây hình như là Nhai Tí Đao, ta nhận ra rồi, người này rất giống với kẻ đứng đầu Thanh Vân Tổng Bảng của nhân tộc, được gọi là Vô Cực Đao Quân?”

“Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh, một cái chỉ là ngũ phẩm thượng?”

“Lẽ nào có lý đó, giết hắn!”

“Mặc kệ thế nào, không thể để tên tạp chủng này làm càn trên đầu chúng ta được.”

Trong quân trận, trong mắt đám đại tướng Cự linh kia đều hiện lên lửa giận.

Một cái Lý Trường Sinh thì cũng thôi, một cái ngũ phẩm mà cũng dám làm càn?

Lúc này, không chỉ là mưa tên dày đặc bắn về phía Sở Hi Thanh, mà còn có không ít Cự linh tam phẩm tứ phẩm bay lên, nhào về phía Sở Hi Thanh.

Trong doanh trại Thiên Lang quân, một lượng lớn đệ tử Vô Tướng thần tông và tướng sĩ Thiên Lang quân cũng đã phát hiện dị thường giữa bầu trời.

“Kia hình như là Vô Cực Đao Quân?”

“Tại sao hắn lại đến đây?”

“Sở sư đệ muốn tìm chết sao? Sao hắn lại trực tiếp chạy về phía đỉnh đầu kẻ địch, còn vẫn lơ lửng ở đó? Sợ người khác không nhìn thấy sao?”

“Nhai Tí Đao tuy mạnh mẽ! Nhưng đó đó là tinh nhuệ của Bất Chu sơn, riêng đại tướng Cự linh tam phẩm đã có 600 rồi. Hoàn toàn khác biệt với đối thủ trước kia của hắn.”

“Xong!”

Lục Loạn Ly ở trên đầu tường, sắc mặt của nàng đã trắng bệch.

Cái tên ngu xuẩn Sở Hi Thanh này, đầu hắn bị lừa đá sao?

Khi tất cả mọi người đang nghị luận, đã có mười mấy vị Cự linh cao hơn hai trượng tiếp cận đến bên người Sở Hi Thanh.

Bọn họ tranh nhau ra tay, ý đồ chiếm lấy vinh quang chém giết thiên kiêu số một của nhân tộc.

Sở Hi Thanh lại chắp tay sau lưng, chân đạp hư không, dùng ánh mắt khinh bỉ để nhìn xuống đám kẻ địch ở bên dưới.

“Đao đến!”

Theo giọng nói của Sở Hi Thanh, không gian bên cạnh hắn lại nát bấy như pha lê. Hai thanh thần đao Tru Lục và Huyết Nhai đồng thời lao ra khỏi hư không, trôi nổi ở bên cạnh hắn.

Sở Hi Thanh không cầm đao, da thịt toàn thân cũng hiện ra một lớp vảy màu trắng bạc, phản xạ lại tia nắng sáng sớm, toàn thân tỏa ra ánh sáng chói mắt như một mặt trời nhỏ.

Sau lưng hắn thì lại hiện ra một bóng mừ Nhai Tí cực lớn.

Thân hình nó cao đến hơn ba trăm trượng, đầu rồng thân sài, miệng ngậm chiến đao, phát ra tiếng gầm nhẹ xuống phía dưới.

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày lên.

“Chết!”

Ầm!

Trong phạm vi ngàn trượng, mười ba Cự linh tam phẩm, ba mươi bốn tên Cự linh tứ phẩm, tất cả đều nổ thành bột máu.

Sau khi hết đà lao lên, mảnh vụn thân thể của bọn họ rơi xuống mặt đất, không ngờ lại là thần hồn câu diệt.

Khoảnh khắc này, toàn bộ chiến trường đều rơi vào tĩnh mịch, tất cả mọi người đều mờ mịt, không thể tin nổi mà nhìn cảnh này.

Vừa xảy ra chuyện gì? Những Cự linh kia đến cùng là chết như thế nào?

Sở Hi Thanh chỉ nói một chữ “Chết”, những Cự linh tam phẩm tứ phẩm kia liền chết?

Cũng đúng lúc này, hàng ngàn hàng vạn cự linh ở phía dưới Sở Hi Thanh đều cảm nhận được một luồng đao ý mênh mông và khủng bố không gì sánh được, đang trấn áp thần niệm của bọn họ.

“Phốc. . .”

Khoảnh khắc này, mười mấy vạn Cự linh đều phun máu, thân thể không tự chủ được mà quỳ trên mặt đất.

Bọn họ đều trố mắt há mồm, quả thực là không thể hiểu nổi.

Tất cả cự linh đều muốn giãy dụa, nhưng lại cảm thấy đao ý càng mạnh mẽ hơn nghiền ép xuống. Khiến cho bọn họ không thể động đậy, thần hồn đau nhức, thất khiếu chảy máu.

Càng làm người ta giật mình chính là, đám tướng lãnh và Đô úy của bọn họ đều bị nổ đầu, tất cả đều nát bấy như dưa hấu.

Mà càng ngày càng nhiều Cự linh bị ép quỳ trên mặt đất, chẳng mấy chốc đã khuếch tán ra phạm vi hai mươi dặm quanh người Sở Hi Thanh.

Tình cảnh này, không chỉ khiến đám Cự linh nhìn thấy mờ mịt, khó hiểu. Mà vô số người trong doanh trại Thiên Lang quân cũng không thể tin nổi, gần như nghi ngờ mình đang nằm mơ.

“Chuyện gì thế này?”

“Sao bọn họ đột nhiên quỳ xuống?”

“HÌnh như là đao ý trấn áp?”

“Gặp quỷ, sư đệ mới là ngũ phẩm, sao có thể trấn áp đám Cự linh kia?”

“Các ngươi không thấy những Cự linh tam phẩm tử vong sao, thần hôn của bọn họ đều bị chém nát.”

Mãi đến một cái nháy mắt sau, một tiếng nói kinh hãi đến cực hạn đã vang lên ở phía sau quân trận Cự linh.

“Thần ý Xúc Tử Đao! Ngươi đã học được Thần ý Xúc Tử Đao. . .”

Toàn bộ chiến trường lại yên tĩnh một cách chết chóc!

Lúc này, tất cả mọi người đều đình chỉ chiến đấu.

Ngoại trừ những âm thanh đầu nổ tung kia, thì phạm vi năm mươi dặm quanh đây đã không còn bất cứ âm thanh nào.

Tĩnh mịch!

Chương 1651: Bụi bặm lặng xuống

“Đó là cái gì?”

Sở Mính đứng ở đầu tường đã lấy lại tinh thần.

Nàng vẫn không thể tin nổi, ánh mắt mờ mịt như cũ, miệng lại nỉ non: “Đây rốt cuộc là thần thông gì?”

“Đó quả thực là Thần ý Xúc Tử Đao!”

Tần Tịch Nhan nhắm mắt lại, khẽ than một tiếng: “Hắn học được Thần Ý Đao Tâm rồi!”

“Không thể nào!”

Sắc mặt Sở MÍnh trắng bệch, nàng cảm thấy sức lực toàn thân đều biến mất, gần như không thể đứng thẳng.

“Phải đến tam phẩm hạ mới có thể học thức thứ nhất của Thần ý Xúc Tử Đao cơ mà? Hắn mới thăng cấp ngũ phẩm được bao lâu? Sao có thể tu luyện Thần ý Xúc Tử Đao?”

Dù thân thể và nguyên thần của Sở Hi Thanh đều rất mạnh, thì cũng phải tứ phẩm mới được chứ?

Những thế lực kia thúc đẩy trận chiến này vào thời điểm này, chính là vì muốn đánh trọng thương Vô Tướng thần tông trước khi Sở Hi Thanh học được Thần ý Xúc Tử Đao cơ mà?

“Ta không biết!”

Tần Tịch Nhan ngóng nhìn thiếu niên lơ lửng giữa không trung kia với thần sắc phức tạp, lắc đầu nói: “Nhưng mà sự thật chính là sự thật.”

Nội tâm nàng cũng rất lạnh lẽo.

Nếu Sở Hi Thanh đã học được Thần Ý Đao Tâm.

Như vậy hành động giữ sức của nàng, há chẳng phải là hành vi ngu xuẩn?

Ngoài ra, tình cảnh của nàng cũng sẽ rất lúng túng.

Tình thế nguy cấp của Vô Tướng thần tông đã được giải quyết, điều này có nghĩa là tầm quan trọng của nàng và Sở Mính sẽ hạ xuống thêm một cấp độ nữa.

Đầu tường phía bắc, sắc mặt Lục Loạn Ly có chút xanh đen: "Thần ý Xúc Tử Đao, người này. . . càng ngày càng lợi hại."

Ban đầu, nàng còn rất vui mừng, vui mừng thay cho Sở Hi Thanh.

Nhưng Lục Loạn Ly lại nghĩ đến, mình và Sở Hi Thanh còn có một trận chiến.

Nàng còn đang tràn đầy phấn khởi, nghĩ muốn nhân cơ hội này đánh tên kia một trận.

Lục Loạn Ly nghĩ thầm, mình là tứ phẩm, Đại Minh Vương Luân cũng đã tiểu thành, còn tu luyện ba môn Địa Sát thuật, dạy dỗ một tên Sở Hi Thanh còn không đơn giản sao?

Nhưng không ngờ Sở Hi Thanh chỉ dùng hai tháng ở bên ngoài, liền học được Thần ý Xúc Tử Đao.

Lần này thì tốt rồi, trận luận bàn kia, ai sẽ dạy dỗ ai?

"Không ngờ chủ thượng đã học được Thần ý Xúc Tử Đao rồi." Lúc này, Lưu Nhược Hi cũng đi đến bên cạnh Lục Loạn Ly.

Nàng nhìn Sở Hi Thanh với đôi mắt sáng ngời rạng rỡ: "Đây chính là Thần Ý Đao Tâm trong truyền thuyết? Thật sự quá mạnh, thực sự quá mạnh mẽ mà. Chẳng trách Huyết Nhai Đao Quân có thể một người một đao trấn áp thiên hạ."

Cuộc chiến ở Thương Lang nguyên này, có thể nói là tất cả tinh anh của Vô Tướng thần tông đều có mặt.

Không chỉ Lục Loạn Ly đến, mà mấy người Lưu Nhược Hi và Chu Lương Thần cũng tự nguyện đi lên phương bắc.

Sức chiến đấu của hai người kém xa Lục Loạn Ly, nhưng cũng lộ sắc bén trong chiến trường, chém giết hơn trăm tên Cự linh, chiến tích không phân cao thấp với đệ tử chân truyền của Vô Tướng thần tông.

"Thực sự là bá đạo, quá uy phong!" Chu Lương Thần cũng cảm khái: "Chờ chủ thượng học xong Thần ý Xúc Tử Đao, nhất định sẽ vô địch thiên hạ."

Tâm tình của hắn cũng hơi phức tạo, 900 năm trước, chính Huyết Nhai Đao Quân đã khiến Chu gia gần như bị diệt tộc.

"Vô địch thiên hạ?"

Lục Loạn Ly bĩu môi một cái, hừ nhẹ một tiếng: "Vậy thì chưa chắc."

Hắn cắn răng, siết chặt nắm đấm, nỗ lực khôi phục tâm tình, lòng thầm nói Thần ý Xúc Tử Đao tự nhiên vô địch quần chiến, nhưng một đánh một thì chưa chắc.

Đại Minh Vương Luân của mình chưa chắc sẽ thua!

Thắng bại còn chưa biết thế nào đâu!

Cũng đúng lúc này, toàn bộ doanh trại Thiên Lang quân đều phát ra tiếng hoan hô, âm thanh to lớn hùng vĩ xông thẳng lên mây xanh.

Hầu như tất cả mọi người đều là sắc mặt ửng đỏ, hai mắt trợn to, kích động đến mức khó có thể kiềm chế, điên cuồng gào thét để phát tiết tâm trạng hưng phấn.

"Vô Cực Đao Quân thần uy vô địch!"

"Cái này quả thật là quá biến thái, quá lợi hại, thế gian này lại còn có đao pháp như vậy!"

"Làm thịt đám tạp chủng Cự linh này!"

"Thần ý Xúc Tử Đao! Vô Cực Đao Quân học được Thần ý Xúc Tử Đao rồi!"

"Đây chính là Thần Ý Đao Tâm trong truyền thuyết, thần thoại vô địch thiên hạ của Huyết Nhai Đao Quân lại tái hiện nhân gian."

"Một đao trấp áp vạn quân, ta vẫn cho rằng lời này là khuếch đại, không ngờ lại là thật."

"Quả thực là quá khoa trương, ta không nhìn thấu tu vị của Vô Cực Đao Quân, nhưng với thời gian tu hành của hắn, chắc là còn chưa quá ngũ phẩm? Không ngờ lại mạnh đến mức này."

"Quả thực là chưa từng có, thiên phú mạnh như Bá Võ Vương cũng phải trố mắt nhìn theo.”

Khi toàn bộ chiến trường đang sôi trào, vô số đệ tử Vô Tướng thần tông và tướng sĩ Thiên Lang quân đang nghị luận sôi nổi, đại quân Cự linh ở trước doanh trại đã bắt đầu lùi về.

Bây giờ bọn họ còn có chuyện quan trọng hơn, đã không còn lòng dạ nào tấn công doanh trại này.

Nếu như không giải quyết thiếu niên trôi nổi trên đỉnh đầu kia, như vậy trận chiến này không cần đánh nữa.

Mấy trăm năm tiếp theo, toàn bộ Cự linh phương bắc cũng phải run rẩy dưới đao của người này.

Chương 1652: Bụi bặm lặng xuống (2)

Khoảnh khắc này, vô số Cự linh nhất phẩm nhị phẩm đều lao về phía Sở Hi Thanh.

Vẻ mặt của đám Cự linh này đều vừa kinh vừa giận, sát ý trong mắt gần như đã hóa thành thực chất.

Thần ý hóa đao của Sở Hi Thanh vẫn nhẹ nhàng chém giết đám Cự linh tam phẩm ở quanh đây.

Sau đó, hắn lạnh lùng nhìn về phía đám Cự linh mạnh mẽ này.

Sở Hi Thanh đã biết đám Cự linh nhất phẩm nhị phẩm này đang định vây giết mình, ý đồ một lần đưa hắn vào chỗ chết, nhưng hắn cũng lười để ý.

Đặc tính của Nhai Tí Đao, càng nhiều người ôm ấp sát ý và địch ý với hắn, thì Thần Ý Đao Tâm của hắn lại càng mạnh.

Mà sức chiến đấu của hắn bây giờ. . .

Tầm mắt của Sở Hi Thanh khóa chặt một con Cự linh nhị phẩm đang ẩn núp bên trong đại quân Cự linh.

Ánh mắt hắn không cảm tình, tựa như nhìn một chuyện vặt.

“Chết!”

Thần ý hóa đao, chạm vào tức chết!

Ầm!

Đầu của Cự linh nhị phẩm kia cũng nổ tung, hóa thành bột máu tung bay.

Tình cảnh này lại làm chiến trường chấn động lần nữa, cũng khiến cho đám Cự linh nhất phẩm nhị phẩm đang bao vây hắn không thể ngồi xem nữa.

Bọn họ đều không hẹn mà cùng nhào về phía Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh vẫn ngạo nghễ giữa hư không, tựa như không thèm để ý.

Thần niệm của hắn lại khóa chặt một người trong đó.

“Chết!”

Chớp mắt này, lại một Cự linh nhị phẩm bị nổ đầu, chỉ còn thân thể không đầu rơi xuống dưới.

Nơi này khác với Vạn Ma quật, dù sát ý và ác niệm của tất cả Cự linh ở đây tụ tập lại với nhau, cũng còn lâu mới bằng bảy mươi vạn con Dị ma kia, cũng không thể so với 93 cự thần Siêu Phẩm, càng không cần nói đến ba vị thần linh Vĩnh Hằng kia.

Nhưng mà với cường độ Thần ý Xúc Tử Đao của hắn bây giờ, đánh nổ đầu một Cự linh nhị phẩm vẫn là rất dễ dàng!

Dù là mạnh như nhất phẩm, nếu bị thần ý của hắn khóa chặt thì cũng sẽ trọng thương!

Một màn đáng sợ này cũng khiến cho đám địch bao vây Sở Hi Thanh kinh hãi.

Bóng người bọn họ đều hóa thành đoàn ánh sáng, nhanh chóng qua lại trong hư không, dùng phương thức na di bất quy tắc để né tránh.

“Chú ý tốc độ! Đừng để thần niệm của hắn khóa chặt!”

“Tốc độ càng nhanh càng tốt, Thần Ý Đao Tâm của hắn rất mạnh, nhưng tu vị quá thấp, thần niệm không đủ, không thể điều khiển như thường.”

“Phiền phức! Hắn khống chế đúng là rất kém, nhưng mà diện tích bao phủ lại quá rộng, rất khó tìm sơ hở. . .”

“Mời chiến soái truyền quân lệnh, để tộc nhân bên dưới rời đi.”

“Rời đi? Đây không phải là tương đương với thua cuộc? Chúng ta vất vả lắm mới vây nhốt được đại quân của nhân tộc.”

“Bây giờ còn có tâm tư quan tâm đám nhân loại kia sao? Nếu như người này không chết, Dạ Lang tộc các ngươi đừng hòng đặt chân lên phía nam. Mau chóng đưa người rời đi, nghe đồn càng nhiều sát ý và ác niệm thì Thần Ý Đao Tâm càng mạnh mẽ, bọn họ ở lại chỗ này cũng không có tác dụng gì.”

“Ta đã đến gần một trăm trượng. . .”

“Giết hắn!”

“Tuyệt đối không thể để tên con hoang này còn sống rời khỏi đây!”

Quanh người Sở Hi Thanh lại hiện ra màn một ánh sáng màu xanh lam, chống đỡ lực lượng và thiên quy mạnh mẽ của những Cự linh này.

Hắn âm thầm cảm khái, chiến trường chung quy cũng không sánh bằng Vạn Ma quật.

Sở Hi Thanh dùng tu vị tứ phẩm để thao túng thần niệm hùng vĩ này, giống như một đứa trẻ đang múa may cái búa nặng ngàn cân.

Nhưng trong Vạn Ma quật chật hẹp, kẻ địch muốn tránh cũng không được.

Thương Lang nguyên này rất rộng rãi, liền hiện ra chỗ thiết sót của Thần Ý Đao Tâm.

Đương nhiên, nói chính xác thì đây không phải thiếu sót, mà là do tu vị của hắn không đủ.

Sở Hi Thanh lập tức hừ một tiếng, đôi mắt phượng hơi híp lại, đao ý mạnh mẽ lại mở rộng lần nữa, hình thành một Huyết Nhai thần đao khổng lồ ở giữa không trung.

Đao này dài mấy ngàn trượng, toàn thân là hai màu Tử kim, đứng thẳng trong mây xanh, mũi đao chúc xuống dưới, hội tụ địch ý và sát niệm của mấy trăm vạn người, hóa thành một đạo ánh sáng cực lớn, khí thế rộng rãi, nghiêng trời lật đất.

Cái này không chỉ khiến cho đám Cự linh nhất phẩm nhị phẩm chung quanh khó đến gần, mà còn khiến cho mười mấy vạn Cự linh ở bên dưới mũi đao bị thất khiếu chảy máu, bị ép quỳ trên mặt đất.

Dáng vẻ của bọn họ như đang hành lễ với thần linh, nỗi sỉ nhục đến cực hạn này, khiến cho bọn họ không thể tiếp nhận được, hận ý và sát ý ở trong lòng lại càng mạnh hơn.

Cùng lúc đó, giọng nói lạnh lùng của Yến Quy Lai cũng truyền đến.

“Các ngươi coi chúng ta là người chết?”

Khoảnh khắc này, không gian quanh người Sở Hi Thanh bị lực lượng thiên quy mạnh mẽ kéo dài.

Vốn là 100 trượng, lại bị kéo dài ra đến gần bảy dặm! làm cho đám Cự linh kia không thể tiếp cận Sở Hi Thanh.

Một cái chớp mắt sau, mấy người Yến Quy Lai, Lư Thủ Dương và Phương Chính đều ngự không mà đến.

Bọn họ truy đuổi và hỗn chiến với đám Cự linh kia ở trong hư không.

Vô Tướng thần tông có chín vị đại trưởng lão, mười ba vị trưởng lão cấp bậc tam phẩm thượng, nhưng mà sức chiến đấu của bọn họ lại kém hơn bảy vị Cự linh nhất phẩm và bốn mươi Cự linh nhị phẩm của đối phương.

Trong phạm vi mười lăm dặm quanh người Sở Hi Thanh, tất cả Cự linh đều bị Thần ý Xúc Tử Đao áp chế, không thể bắn tên, không thể tham dự chiến đấu, thậm chí còn không có sức lực để thi triển bí thuật ‘Ngưng Huyết tụ mạch’.

Khiến cho cao thủ của Vô Tướng thần tông không còn kiêng kỵ.

Bọn họ chỉ cần làm kẻ địch chậm lại là được.

Chỉ cần tốc độ chậm lại, liền sẽ bị Thần ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh khóa chặt, sau đó chém giết từng kẻ một.

Chương 1653: Bụi bặm lặng xuống (3)

Lúc này, có một vị Cự linh nhất phẩm bị Lư Thủ Thượng hạn chế lại.

Sở Hi Thanh lập tức chớp cơ hội.

Mi tâm của Cự linh nhất phẩm kia lập tức nổ ra một hố máu cực lớn, thần phách trọng thương.

Lư Thủ Dương cũng không do dự, lập tức vung kiếm.

Hắn vừa ra tay là đã dùng toàn lực, không chỉ thôi phát khí huyết và chân nguyên toàn thân, mà còn thiếu đốt nguyên lực bản mệnh, khiến cho lực lượng và thiên quy đều tăng đến cực hạn.

Chỉ một kiềm, liền chém đầu Cự linh này xuống.

Mà lúc này, trước người Sở Hi Thanh bỗng nhiên phát ra một tiếng ‘cheng’ nặng nề.

Đó là một đạo kiếm khí của Lý Trường Sinh va chạm với một luồng sức mạnh ở khoảng bảy trượng trước người Sở Hi Thanh, tạo thành một vụ nổ.

Cương lực nổ tung cũng làm cho Sở Hi Thanh suýt nữa không đứng thẳng được, bị ép trượt lùi hơn trăm trượng trên không trung.

Phía trước hắn không xa, một con Cự linh khổng lồ cao đến chín mươi trượng đã hiện hình.

Sở Hi Thanh kết luận, kẻ này xuất thân từ mạch Huyền Xa, một trong bốn đại hoàng tộc Bất Chu sơn.

Bởi vì thân hình của đối phương rất khổng lồ, nhưng toàn thân lại có vẻ thon dài, cộng thêm một đôi mắt dọc màu vàng óng, khuôn mặt hơi nhô về trước, mắt mũi bẹp, toàn bộ thân thể cũng được bao trùm bởi vảy rắn.

Sở Hi Thanh đi theo Tố Phương Đao lên phương bắc, nên cũng có chút hiểu biết về cao thủ đỉnh cấp ở Bất Chu sơn.

Hắn hơi suy nghĩ, liền biết kẻ này là Hoàng Hắc Huyền, chiến soái của Bất Chu sơn.

Bất Chu sơn có năm vị chiến soái, tất cả đều là cự thần Siêu Phẩm, từng cái tọa trấn một phương.

Thủ tịch trong đó chính là người lui ra từ ngàn năm trước, Nam thiên đế của Bất Chu sơn.

Ngoài ra, cao tầng trong hoàng tộc Cự linh đều dùng họ Hoàn, ví dụ như Hoàng Cực Liệt của Dạ Lang tộc.

Cùng lúc đó, thân thể ngàn trượng của Lý Trường Sinh cũng bước nhanh qua.

Hắn cười ha ha, vẻ mặt đắc ý: “Ha ha, con chuột nhắt, rốt cuộc cũng chịu dừng lại rồi sao? Ngươi trốn tiếp đi, xem ngươi trốn đi nơi nào?”

Ánh mắt Lý Trường Sinh tràn đầy khinh bỉ: “Xem ra ra Dụ Thiên, Suy Vong và Ngự Thủy chi pháp đều chỉ là pháp môn kiêm tu của ngươi. Thôi Thiên mới là căn bản của ngươi. Nhưng cũng chỉ có chút trình độ như vậy mà thôi.”

Khi hắn nói chuyện, phạm vi chung quanh Sở Hi Thanh lại liên tục nổ tung.

Đó là vì hai cường giả đỉnh cấp đang giao thủ quay quanh Sở Hi Thanh.

Vị cự thần Siêu Phẩm kia đã không tiếc tất cả để đánh giết Sở Hi Thanh.

Lý Trường Sinh thì lại toàn lực ngăn cản, đồng thời duỗi một bàn tay khổng lồ ra, tóm về phía Hoàng Hắc Huyền.

Từ đầu đến cuối, Hoàng Hắc Huyền đều nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh, ánh mắt của hắn âm lãnh như rắn độc.

“Các hạ quả thực rất mạnh, nhưng cũng chỉ dựa vào uy của thần binh mà thôi. Nếu hôm nay không có vị Vô Cực Đao Quân này, ngươi sớm muộn gì cũng bại vong trong tay Hoàng mỗ.”

Tâm thần Sở Hi Thanh hơi động, cảm thấy các loại ý nghĩ trong lòng mình bị một luồng lực lượng thiên quy dụ dỗ và kích phát.

Hắn thế mà lại có ý nghĩ đích thân ra tay với Hoàng Hắc Huyền.

Sở Hi Thanh rất muốn tìm một người để thử Táng Thiên thần huyết và huyết mạch Nhai Tí mới thăng cấp của mình.

Ý nghĩ này vừa bị dụ ra, liền phóng to đến cực hạn, khiến cho hắn có kích động muốn khiêu khích chính diện với một cái cự thần Siêu Phẩm.

May mắn là lý trí của hắn vẫn chiếm thượng phong.

Trong Vạn Ma quật, Sở Hi Thanh có địch ý và sát niệm của 93 đầu cự thần Siêu Phẩm và ba vị thần linh Vĩnh Hằng gia trì, lại có Mộc Kiếm Tiên làm hậu thuẫn, vì vậy hắn mới có thể dốc sức đối kháng với Thư Hoài Thạch.

Mà tại đây, hắn không có điều kiện đó.

Sức chiến đấu của Thư Hoài Thạch mạnh hơn Hoàng Hắc Huyền, nhưng bây giờ, sức chiến đấu của hắn lại kém Hoàng Hắc Huyền rất nhiều.

Sở Hi Thanh không khỏi bừng tỉnh.

Đây hẳn là lực lượng Dụ Thiên mà Lý Trường Sinh vừa nói.

Dáng vẻ bây giờ của Lý Trường Sinh, quá nửa cũng là bị lực lượng Dụ Thiên gây ra, phóng to tác dụng phụ của Thần Vọng kiếm, làm cho Lý Trường Sinh càng ngông cuồng tự đại hơn.

Quả nhiên, không có một cao thủ Siêu Phẩm nào là đơn giản. Dụ Thiên chi đạo của Hoàng Hắc Huyền, xem như là tương đối khắc chế Lý Trường Sinh. . .

Sở Hi Thanh vừa nghĩ đến đây, trận chiến đã phát sinh biến hóa.

“Vậy sao?” Lý Trường Sinh mỉm cười: “Ngươi nói đúng, có điều. . .”

Con ngươi của Hoàng Hắc Huyền đột nhiên co rụt lại, bởi vì thân thể khổng lồ của Lý Trường Sinh đột nhiên thu nhỏ lại còn năm thước, thế mà lại xuất hiện ở sau lưng Hoàng Hắc Huyền.

Động tác này cực kỳ đột ngột, Thần Vọng kiếm quét ngang qua, cũng khiến Hoàng Hắc Huyền không kịp chuẩn bị.

Lý Trường Sinh vẫn luôn dùng Lượng Thiên Kiếm để lớn mạnh thân thể của mình, thời khắc này bỗng nhiên chuyển qua rút ngắn khoảng cách, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn.

Vị Tề Thiên Kiếm Thánh này cười đắc ý: “Ngươi thực sự quá bất cẩn!”

Ầm!

Hoàng Hắc Huyền vội vàng, nỗ lực chặn lại một kiếm này của Lý Trường Sinh, sau đó toàn bộ thân thể đều tuôn ra sương máu.

Lý Trường Sinh không chỉ dùng Bình Thiên Kiếm và Lượng Thiên Kiếm để tăng cường trọng lượng và sức lực, mà còn phá hoại cân bằng trong cơ thể Hoàng Hắc Huyền.

Bóng người Hoàng Hắc Huyền lại cứng đờ tại chỗ trong giây lát, không thể động đậy.

Sở Hi Thanh lập tức dùng thần niệm đảo qua.

Hắn hội tụ tất cả địch ý và sát niệm trên chiến trường, hóa thành đao, chém thẳng vào nguyên thần của vị chiến soái Siêu Phẩm này.

Chương 1654: Bụi bặm lặng xuống (4)

Ầm!

Miệng Hoàng Hắc Huyền bỗng nhiên phun ra một suối máu, tất cả thất khiếu cũng tràn ra suối máu.

Nhưng hắn vẫn giãy dụa chạy trốn được, cực lực tách khỏi Lý Trường Sinh.

Vẻ mặt Hoàng Hắc Huyền đầy khó tin, nhìn Lý Trường Sinh nói: “Sao có thể?”

“Sao lại không thể? Bình Thiên Kiếm có thể dùng ở bên ngoài, cũng có tác dụng với tâm linh.”

Lý Trường Sinh càng đắc ý hơn.

Lúc trước, hắn vẫn luôn dùng Bình Thiên Kiếm để cân bằng ‘cẩu đạo khiêm tốn’ và ‘ngông cuồng tự đại’ của bản thân.

Nhưng trong lòng Lý Trường Sinh vẫn có chút không cam lòng.

Hắn vừa truy sát Hoàng Hắc Huyền, vừa quay đầu nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh một chút: “Lần này, dù không có ngươi thì ta cũng có thể làm thịt hắn! Chỉ là mấy trăm vạn Cự linh mà thôi, ta chỉ cần muốn thì thổi một hơi là có thể thổi sạch.”

Sở Hi Thanh âm thầm hoảng sợ.

Hiển nhiên là Bình Thiên Kiếm đã sắp không thể áp chế được ‘ngông cuồng tự đại’ nữa rồi.

May mắn là cuộc chiến đã đến hồi kết.

Hoàng Hắc Huyền trọng thương, đại quân Cự linh cũng mất cơ hội cuối cùng.

Hắn khẽ mỉm cười, vẻ mặt vô cùng kinh phục, ôm quyền với Lý Trường Sinh: “Kiếm đạo của tông chủ vô địch thiên hạ! Tại trước mắt tông chủ, đám Cự linh này cũng chỉ là giun dế mà thôi. Đệ tử cũng chỉ góp chút sức mọn, để tông chủ có thể giẫm chết bọn họ nhanh hơn một chút.”

“Vô địch thiên hạ? Lời này hơi quá rồi. Lão phu vẫn tự biết lấy mình, chỉ là không có đối thủ dưới Thần vực Thiên giới thôi.”

Lý Trường Sinh ngửa đầu cười ha ha, vẻ mặt thỏa mãn, tiếp tục truy đuổi bóng người Hoàng Hắc Huyền.

Thần sắc Sở Hi Thanh lại hơi động, đưa mắt nhìn biên giới chiến trường phía nam.

Vừa rồi, uy lực Thần Ý Đao Tâm của hắn chợt tăng mạnh.

Sở Hi Thanh cảm nhận được vài cỗ địch ý và sát cơ mới mẻ và mãnh liệt.

Tất cả đều xuất phát từ cao nhân nhất phẩm.

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, hiện ra nụ cười trào phúng.

Hôm nay, đám người này cũng coi như đã ra sức cho cuộc chiến thắng ngày hôm nay.

Hắn phất tay áo một cái, tiếp tục dùng thần niệm hóa đao, càn quét hư không.

Con Nhai Tí khổng lồ ở sau lưng Sở Hi Thanh cũng phát ra tiếng gầm nhẹ, chiến đao trong miệng kêu ong ong.

“Chết!”

Khoảnh khắc này, ba vị cự linh nhị phẩm đều bị nổ đầu. Còn có một cự linh nhất phẩm bị thương, mi tâm xuất hiện một lỗ máu cực lớn.

Mà lúc này, bên ngoài chiến trường. An Bắc đại tướng quân Tần Thắng đang thất thần và chán nản mà nhìn cảnh tượng này.

Đó là Thần Ý Đao Tâm!

Vị lão tổ kia của nhà hắn đã đoán đúng, đúng là Thần ý Xúc Tử Đao!

Lúc này, Tông Thiên Lưu cũng thất thần, ngây người tại chỗ.

“Sở Hi Thanh. . . hắn thật sự học được Thần ý Xúc Tử Đao!”

Tông Thiên Lưu lắc lắc đầu, vẫn không thể nào tin nổi: “Không thể nào! Thế gian này không thể có thiên tài như vậy. Tần Mộc Ca cũng không thể làm được!”

Trời xanh chết tiệt, sao lại ưu ái Vô Tướng thần tông như vậy?!

Hơn ngàn năm trước, Vô Tướng thần tông đã đến bờ diệt vong, thì Huyết Nhai Đao Quân đột nhiên xuất hiện.

Mà ngày hôm nay, lại có một Vô Cực Đao Quân thiên tư có một không hai thiên hạ!

“Sự thật ngay trước mắt.” Tần Thắng chỉ cảm thấy miệng đắng chát: “Mặc kệ là hoang đường ra sao, thì đâu cũng là sự thật, chúng ta vẫn chậm một bước.”

Hắn cảm thấy toàn thân lạnh lẽo: “Bây giờ, chúng ta nên nghĩ phải ứng phó như thế nào đi.”

Sau chiến dịch Thương Lang nguyên này, cục diện của toàn bộ phương bắc, và toàn bộ thiên hạ đều phải biến hóa.

Tông Thiên Lưu lại đang nghĩ, hôm nay có thể giết chết Sở Hi Thanh không?

Tay cầm kiếm của hắn đã nổi gân xanh, sau đó lại thả lỏng ra.

Sau nhiều lần như vậy, Tông Thiên Lưu mới than nhẹ một tiếng, hoàn toàn vứt bỏ suy nghĩ này.

Hắn không làm được!

Tại chiến trường Thương Lang nguyên, Sở Hi Thanh quả thực mạnh đến đáng sợ!

Dù với tu vị của Tông Thiên Lưu hắn, cũng khó có thể tiếp cận.

Mà một khi đánh một đòn không trúng, hắn nhất định phải chết ở đây.

Tông Thiên Lưu chỉ có thể mạnh mẽ nuốt búng máu trong họng xuống bụng.

Bọn họ chung quy vẫn là thua, kế hoạch mười mấy năm của bệ hạ đã đổ sông đổ biển.

Không thể chuyển ‘Cửu cửu thần kiếp’ lên người Vô Tướng thần tông, tất sẽ khiến cho thiên hạ Đại Ninh gặp phải nguy cơ. . .

Thời điểm này, Lâm Độ Viễn cũng đang ngơ ngác thất thần mà nhìn Sở Hi Thanh trên không trung, nhìn trường đao khổng lồ dài mấy ngàn trượng trên không trung kia.

“Đây chính là viện binh mà ngươi nói?”

Lâm Độ Viễn ngậm lấy cảm khái vô hạn, phát ra một tiếng nỉ non: “Thì ra là như vậy, Thần ý Xúc Tử Đao vô địch thiên hạ tái hiện nhân thế! Chúc mừng Ngạo huynh, chỉ vài năm nữa là Vô Tướng thần tông lại có một thiên hạ vô song!”

Trong miệng hắn cũng thấy hơi đắng.

Trước mặt môn đao pháp cực kỳ mạnh mẽ này, nhân lực và quân đội đều không có ý nghĩa gì.

Hắn vẫn luôn kiêu ngạo với đầu óc dụng binh và chiến thuật của mình, nhưng đều là vô dụng.

“Tất nhiên!” Ngạo Quốc cũng ngự không mà lên: “Tướng quân nên hạ lệnh xuất kích, quân địch đã tan rã, là thời cơ để đánh lén!”

Lúc trước, vì đề phòng chuyện bất ngờ, nên hắn vẫn tọa trấn ở trong doanh trại.

Bây giờ đã không cần thiết.

Rất nhiều nhất phẩm đến đây quan sát, thậm chí là cao nhân Siêu Phẩm, hiện giờ đều đã rút sạch.

Những người này hiển nhiên là không muốn cung cấp địch ý và sát niệm cho Sở Hi Thanh.

Cùng vào lúc này, tiếng hét của Hoàng Hắc Huyền truyền đến từ phía xa xa: “Tất cả Cự linh nghe lệnh, lập tức rút khỏi chiến trường! Mặc kệ các ngươi dùng cách nào, dùng toàn lực trốn ra ngoài đi, giữ mạng sống là ưu tiên hàng đầu.”

Khoảnh khắc này, toàn bộ chiến trường lại yên tĩnh trong giây lát, sau đó toàn bộ doanh trại Thiên Lang quân lại phát ra tiếng hoan hô chấn động thiên địa.

Tương ứng với đó, trong mắt của mấy trăm vạn đại quân Cự linh lại là kinh hoàng, kinh hãi, giật mình và mờ mịt.

Chương 1655: Hệ thống là thứ gì?

Sau trận chiến Thương Lang nguyên, khắp nơi là một mảnh bừa bộn, phạm vi bốn mươi dặm ở phía bắc doanh trại Thiên Lang quân, tất cả đều là thi thể Cự linh, nằm chồng chất như núi.

Hoàng Hắc Huyền quyết định rút quân rất đúng lúc, nhưng vẫn có khoảng trăm vạn Cự linh chết trong trận chiến này.

Đại đa số Cự linh còn lại đều trốn vào dãy núi ở phía bắc Thương Lang nguyên.

Cự linh cao phẩm thì lại tổn thất nặng nề.

Trong trận chiến này, chỉ Cự linh tam phẩm chết trận cũng đã hơn 200 vị, nhị phẩm cũng chết hơn 20 người, nhưng vẫn bảo tồn được khoảng sáu phần mười lực lượng.

Đây chủ yếu là vì quân lực của phe nhân tộc quá ít.

Dùng không đến 37 vạn binh mã đánh lén, nên phải cẩn thận từng li từng tí một, rất sợ đối phương giết ngược trở về, vì vậy toàn quân sát thương không nhiều, mà dùng xua đuổi làm chủ.

Sau khi đại quân Cự linh tan vỡ, Sở Hi Thanh cũng không tham gia chiến đấu.

Bởi vì sức chiến đấu của hắn cũng đã giảm mạnh.

Sở Hi Thanh thậm chí còn trốn vào trong doanh trại, trở lại dưới cánh chim của mấy người Phong Tam và Sở Vân Vân, sợ bị cao thủ Cự linh thậm chí là nhân tộc ám sát.

Đặc tính của Thần Ý Xúc Tử Đao chính là như vậy, địch càng mạnh, ta càng mạnh.

Địch yếu đi, ta cũng yếu theo.

Khi đại quân ra khỏi doanh trại xua đuổi Cự linh, Sở Hi Thanh đang ngồi đối diện Sở Vân Vân trong một tòa lều trại.

Không phải bọn họ đang song tu, mà là đang điều tra 'hệ thống' bên trong cơ thể Sở Hi Thanh.

Sở Vân Vân đã đọc di thư của Sở Phượng Ca, cũng biết thứ trong cơ thể Sở Hi Thanh là một thần bảo cộng sinh.

Mối nghi ngờ trong hai năm qua của nàng đã được phá giải.

Sở Vân Vân vẫn luôn cảm thấy kỳ lạ, từ sau khi Sở Hi Thanh thức tỉnh ở trong mộ, thiên phú rất tầm thường. Đặc biệt là sau khi huyết mạch Vạn Tượng bị cướp mất, thì càng mờ nhạt.

Nhưng chỉ trong vòng hai năm ngắn ngủi, hắn lại tăng mạnh như vậy, bây giờ đã là thủ tịch Thanh Vân Tổng Bảng, trở thành thiên kiêu có một không hai trong thiên hạ.

Đặc biệt là sau khi danh tiếng của Sở Hi Thanh dần dần lên cao, tốc độ tiến bộ của hắn lại càng mãnh liệt.

Dường như người này càng nổi danh thì càng mạnh mẽ, càng là trường hợp hoành tráng thì thiên phú huyết mạch của Sở Hi Thanh lại càng dễ thăng cấp.

Hiện tại, tất cả đều có đáp án.

“Thứ này đúng là thần bảo bạn sinh với ngươi, bây giờ nó giấu ở nơi sâu xa trong đầu óc của ngươi, trong hạt nhân của thần phách, ta cũng không biết nó là thứ gì.”

Sở Vân Vân híp mắt, ngưng thần cảm ứng tình hình trong cơ thể Sở Hi Thanh: “Ngươi nói dựa vào lực lượng ‘Tin’, người khác tin thiên phú và thực lực của ngươi, ngươi liền thu hoạch được thiên phú và thực lực ngang nhau, thậm chí là nhiều hơn. Thứ này rất có thể quan hệ với một vị thần linh mạnh mẽ. Những thần linh kia, cũng dựa vào tín niệm và kính nể.”

Khi nàng nói chuyện, mặt lại hiện lên vẻ không thể tưởng tượng nổi, nghĩ thầm thiên địa này lại có bảo vật thần kỳ cỡ này?

Sở Vân Vân suy tư: “Cái này rất có thể là đồ vật thuộc mạch Như Ý chi pháp, nhưng mạnh hơn theo cấp số nhân. Như Ý và Vô Địch chi pháp, cũng dựa vào tín niệm và ý chí, xem ra Hi Thanh ngươi nên tu luyện Thần Ý Như Tâm Kiếm một chút.”

“Ngươi nói những kiến thức võ đạo kia đều tuôn ra từ trong tâm linh của ngươi, như vốn có ngay từ đầu. Vậy có thể là do Sở Hi Thanh ngươi tin tưởng là mình biết, sau đó liền biết thật, có thể như vậy không?”

“Không thể!” Sở Hi Thanh lắc đầu, cảm thấy rất hoang đường.

“Thần Ý Như Tâm là không khoa trương như vậy, bây giờ ta cho rằng Kiến Nguyên đế đã chết, vậy hắn có thể chết sao?”

“Đương nhiên là không thể khoa trương như vậy.” Sở Vân Vân mỉm cười: “Như Ý chi pháp, dù tu luyện đến cảnh giới Tạo Họa, cũng không thể muốn làm gì thì làm như vậy.”

“Nếu muốn Thần Ý Như Tâm, nhất định phải có cơ sở và điều kiện nhất định. Ngươi muốn dùng Thần Ý Như Tâm chi pháp để chống đỡ kẻ địch, liền cần ý chí bản thân, chân nguyên và pháp lực đủ mạnh. Nếu muốn thay đổi đặc tính của một vật chật, như vậy ngoại trừ thần hồn mạnh mẽ ra, tốt nhất là phải hiểu rõ đặc tính của vật chất này.”

“Nhưng Hi Thanh ngươi quên rồi sao? Ngươi có Thái Thượng Thông Thần, ngươi nghĩ lại một chút xem, mỗi khi ngươi dùng cái gọi là ‘điểm huyết nguyên’ để tăng võ đạo, có phải là rất giống với trạng thái Thông Huyền của Thái Thượng Thông Thần không? Đó có thể là lực lượng của thần bảo này, đã phóng to và khuếch đại năng lực Thông Huyền này.”

Sở Hi Thanh nhíu chặt lông mày, cẩn thận suy nghĩ: “Có chút tương tự, nhưng vẫn có chút khác biệt. Ví dụ như ta từng học một thức cực chiêu Bát Phong Bất Động ở trong hệ thống, vấn đề là ta chưa từng nhìn thấy chiêu thức này. Muốn dùng Thái Thượng Thông Thần để nghiên cứu, vậy cũng phải có trụ cột chứ? Cái này không thể giải thích.”

Đấy là còn chưa nói đến việc hắn đổi các loại thẻ thiên phú, thẻ cực chiêu và thẻ thần thông, vân vân.

Phong Tam hộ vệ ở cách đó không xa, lúc này vẻ mặt bỗng nhiên hơi động.

“Nghe các ngươi nghị luận, thứ trong cơ thể chủ thượng khá giống với Đông Hoàng Kính trong truyền thuyết.”

“Đông Hoàng Kính?” Sở Vân Vân nghe vậy thì ngẩn người, sau đó rơi vào suy ngẫm: “Ngươi nói như vậy, đúng là có khả năng.”

Nàng xem qua vô số kinh thư, tự nhiên biết danh Đông Hoàng Kính.

Đông Hoàng Kính là một thần bảo của một thiên đế thời đại viễn cổ, có thần thông và sức mạnh to lớn, không dưới Bàn Cổ và mười hai Tổ thần.

Chương 1656: Hệ thống là thứ gì? (2)

“Đông Hoàng Kính là thần bảo mạnh mẽ nhất của mạch Như Ý!”

Phong Tam vừa nói chuyện vừa gãi đầu.

Thật ra hắn không hiểu kiến thức của mình đến từ đâu, cái này hoàn toàn không phù hợp với thân phận tán tu Côn Luân sơn của hắn.

Một tán tu lại có thể hiểu nhiều như vậy sao?

“Trong truyền thuyết, nó do đèn nhang và nguyện lực thôi thúc, có thể thực hiện bất cứ nguyện vọng nào. Nhưng phương thức thực hiện nguyện vọng của thứ này rất thú vị, có người nói là trộm cắp cướp giật, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.”

“Ví dụ như ngươi muốn một kiện pháp khí, như vậy nó có thể trực tiếp trộm một kiện pháp khí từ trong kho của Binh Thần – Lê Tham, cũng có thể là tìm một pháp khí thất lạc ở dã ngoại cho ngươi. Thậm chí còn có thể quay ngược quá khứ, tìm kiếm một pháp bảo đã bị tổn hại ở quá khứ rồi đưa đến hiện tại.”

“Lại ví dụ như ngươi ước mình vô địch thiên hạ, cũng sẽ có kết quả khác nhau. Cụ thể ra sao thì phải xem nguyện lực và đèn nhang nhiều hay ít, nếu như nguyện lực đủ nhiều, nó sẽ để ngươi hàng lâm đến một dị vực dị giới nào đó, để ngươi xưng vương xưng tổ ở đó. Nếu như nguyện lực quá ít, nó có thể để ngươi sinh ra ở ổ kiến, vô địch tại hạng giun dế.”

“Lại ví như như muốn phục sinh một người, mà linh hồn người này đã tan nát, thực sự không phục sinh được thì làm sao bây giờ? Đông Hoàng Kính có thể trực tiếp vồ lấy một linh hồn rồi nhét vào, mạnh mẽ hòa tan chúng với nhau. Cũng có thể để tàn hồn đi ký sinh để nuôi hồn, mãi đến khi khôi phục hoàn toàn thì mới phục sinh. Đúng ra rất thú vị.”

Hắn nói đến đây thì lại than thở: “Tiếc là cái Đông Hoàng Kính này đã trải qua mấy đời chủ nhân sau khi Đông Hoàng chết, cuối cùng đã bị phá hủy nhiều năm trước.”

Hai người Sở Vân Vân và Sở Hi Thanh đều nhìn nhau với vẻ quái dị.

Phong Tam chưa từng đọc di thư của Sở Phượng Ca, cho nên không biết rõ ràng.

Hai người lại biết, ‘Hệ Thống’ trong cơ thể Sở Hi Thanh thật ra là Sở Phượng Ca dùng Điên Đảo âm Dương để khôi phục sinh cơ cho một cái thần bảo bị tổn hại.

Sở Hi Thanh cũng âm thầm kinh hãi, trong lòng nhấc lên sóng to gió lớn.

Phong Tam nói vô tâm, nhưng hắn lại nghĩ đến tình hình của mình.

Chẳng lẽ khi Điên Đảo âm Dương, bản thân mình bị cái thần bảo này bắt đến, nhét vào trong cơ thể Sở Tranh?

Còn cả chức năng của Đông Hoàng Kính này nữa, quả thật là giống như máy ước nguyện vậy.

“Rất có thể là Đông Hoàng Kính.”

Sở Vân Vân hội tụ chân nguyên vào hai mắt, bình tĩnh nhìn Sở Hi Thanh, tựa như là muốn nhìn thấu bản chất linh hồn của Sở Hi Thanh.

Nhưng một lát sau, Sở Vân Vân vẫn từ bỏ: “Nhưng cũng không xác định, ‘hệ thống’ mà ngươi nói, vẫn có chút khác biệt với Đông Hoàng Kính trong truyền thuyết. Cũng có thể là Sở Phượng Ca từng cải tạo cái thần bảo này, dùng để tiêu trừ tác dụng phụ của Đông Hoàng Kính.”

“Đông Hoàng Kính mạnh thì mạnh, nhưng cũng có tai họa rất lớn, trong truyền thuyết, các đời chủ nhân của nó đều vì thế mà chết.”

Sau đó nàng lại cẩn thận dặn dò: “Nó là thần bảo bạn sinh với ngươi, quả thực là sẽ không làm hại ngươi. Nhưng huynh trưởng ngươi tuyệt đối không thể vì vậy mà bất cẩn, quá ỷ lại vào lực lượng của ngoại vật. Ngoại vật có thể nhờ, nhưng tuyệt đối không thể ỷ lại.”

“Ta biết!” Sở Hi Thanh gật đầu.

Xưa đến nay, hắn đều phân biệt rất rõ ràng ngoại vật là bản thân.

Dù biết ‘hệ thống’ bắt nguồn từ thần bảo bạn sinh, nhưng cũng không dám sơ sẩy ở bí dược thăng cấp.

“Ngươi không hiểu.” Sở Vân Vân hơi lắc đầu, nàng bỗng nhiên vỗ vai Sở Hi Thanh một cái: “Bây giờ ngươi có thể thử một chút, xem xem có thể sử dụng pháp khí trên người hay không?”

Sở Hi Thanh không khỏi âm thầm hoảng sợ: “Đây là? Lực lượng Phong Tuyệt?”

Hắn phát hiện Vạn Tượng tinh bàn và Huyết Nhai thần đao, còn cả Thần Hầu nội giáp, Đạo Kiếp huyền giáp, tất cả đều mất liên hệ trong giây lát.

Ngay cả màn hình huỳnh quang của hệ thống cũng trở nên mờ ảo, chữ viết trên đó cũng vặn vẹo.

Cái này chắc là có quan hệ với tính chất của hệ thống, thứ này có thần bảo bạn sinh với hắn, liên hệ chặt chẽ hơn mấy pháp khí kia.

Lúc này, thứ duy nhất hắn có thể liên lạc lại là Thần Khế thiên bi.

Lực lượng Khế Thiên của Thần Khế thiên bi vô cùng cao cấp, mạnh đến mức Sở Vân Vân không thể khóa được.

Sở Hi Thanh hơi suy nghĩ một chút, vận dụng Thông Thiên chi pháp mà mình mượn được, cuối cùng cũng coi như đột phá phong tỏa của Sở Vân Vân, khôi phục liên hệ với những pháp khí kia.

“Chính là Phong Tuyệt, vì vậy không thể ỷ lại vào pháp khí.”

Sở Vân Vân gật đầu: “Ngươi còn chưa gặp người lợi hại hơn thôi, ví dụ như vị Chí Tôn của Xiển môn kia, hắn có thể trình bày lại năng lực pháp khí của ngươi, để cho chúng không thể phát huy tác dụng. Ta còn biết một người nắm giữ Vô Thiên chi đạo, có thể làm cho tất cả lực lượng ngoại lực hóa thành hư không.”

“Vì vậy, cần phải dựa vào bản thân. Huynh trưởng ngươi chỉ dùng điểm huyết nguyên trong hệ thống để kích phát thiên phú huyết mạch của bản thân là một cách làm chính xác. Căn cơ của thiên phú huyết mạch bắt nguồn từ huyết tủy và linh hồn, sau khi mở ra thì không ai có thể lấy lại.”

Nàng nói đến đây, vẻ mặt hơi động: “Số lượng điểm huyết nguyên của ngươi bây giờ rất nhiều?”

Chương 1657: Hệ thống là thứ gì? (3)

Sở Hi Thanh liền liếc mắt nhìn bảng hệ thống của mình một chút.

“Đúng là rất nhiều.”

Đã hơn 500 vạn rồi…

Hai trận chiến ở Vạn Ma quật và Thương Lang nguyên này, không chỉ có thế lực khắp nơi quan tâm đến, mà còn có các thần chú ý.

Vì vậy, hắn thu hoạch được rất nhiều điểm huyết nguyên.

Tiếp đó còn có Luận Võ Thần Cơ và Thiên Cơ Võ Phổ.

Kỳ Thiên Cơ Võ Phổ tiếp theo sắp phát hành rồi.

Còn có Cự linh phương bắc.

Kết quả của cuộc chiến Thương Lang nguyên cũng sẽ chấn động cả Trung Thổ.

Sở Hi Thanh còn phải chờ một đoạn thời gian, mới có thể biết được lần này kiếm được bao nhiêu.

Ngoài ra còn có một thay đổi trong bảng hệ thống.

Lê Tham chi môn (cao) đã biến thành Lê Tham chi môn (cực).

Chỉ một trận chiến này, Sở Hi Thanh đã nhận được ưu ái của Lê Tham, nắm giữ Lê Tham chi môn đỉnh cấp, ngang bằng với Tần Thắng.

Sở Vân Vân nghe vậy thì hơi gật đầu: “Ngươi cần cố gắng dùng điểm huyết nguyên vào thiên phú huyết mạch, ta cảm giác trong huyết tủy của ngươi vẫn còn rất nhiều dung lượng…”

Nàng còn chưa nói hết thì đã dừng lại.

Sở Vân Vân cảm ứng được vài đạo khí cơ quen thuộc bay đến.

Đi vào đầu tiên là Lý Trường Sinh, phía sau hắn là mấy người Lục Loạn Ly, Lưu Nhược Hi và Chu Lương Thần.

Khí cơ trên người bọn họ đều rất ác liệt, trên thân vẫn dính huyết sát và sát khí trên chiến trường, hiển nhiên là đã chém giết một lượng lớn Cự linh.

Lý Trường Sinh đã không dùng Thần Vọng kiếm.

Có thể là hắn thấy mình quá lùn, nên thân thể vẫn lơ lửng ở không trung, cách mặt đất năm thước. Như vậy có thể để hắn cúi đầu nhìn vạn vật chúng sinh.

Sau khi Lý Trường Sinh đi vào, liền quan sát Sở Hi Thanh một chút.

Sau đó hắn nhướng mày lên: “Quả nhiên đã vào tứ phẩm.”

Sở Hi Thanh vẫn đang sử dụng Thông Thiên chi pháp, khí huyết và chân nguyên vẫn nối liền trời đất.

Dù sao cũng là pháp môn ‘mượn’ được từ Cự thần, ngu sao không cần.

Cự thần kia bị phong ấn trong Vạn Ma quật, bình thường cũng không dùng được.

Vì vậy Lý Trường Sinh nhất thời không nhìn thấu tu vị của Sở Hi Thanh.

Trong thần niệm cảm ứng của hắn, Sở Hi Thanh như hòa vào vùng thế giới này, khí thế cực kỳ hùng vĩ, để người ta khó phân biệt hư thật.

Cảm giác nhìn Sở Hi Thanh giống như nhìn một mảnh trời.

Nhưng Lý Trường Sinh vẫn có thể dùng Bình Thiên Kiếm để ước lượng ra tu vị của Sở Hi Thanh.

“Đúng vậy!” Sở Hi Thanh chắp tay: “Trước khi chạy đến, đệ tử đã lên cấp tứ phẩm hạ.”

Lục Loạn Ly nghe vậy thì không khỏi hoảng sợ.

Thế mà Sở Hi Thanh lại thăng cấp tứ phẩm hạ rồi, hắn ở bên ngoài bí cảnh thời gian, rõ ràng chỉ mới hai tháng mà thôi.

Sau đó nàng lại tự cổ vũ bản thân.

Tứ phẩm hạ thì đã sao? Mình còn là thuật võ song tu kìa!

Cùng một cảnh giới, nàng thắng chắc!

“Coi như không tệ, võ đạo đã có chút thành tựu.” Vẻ mặt Lý Trường Sinh thỏa mãn: “Thiên tư của ngươi có ba phần phong thái của ta năm xưa. Phong Đao cũng có được một đồ đệ tốt! Rất tốt! Rất tốt!”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nở nụ cười ngượng, ôm quyền trả lời: “Tông chủ quá khen rồi.”

Trong lòng hắn lại suy nghĩ, nếu như để Phong Tam sử dụng Thần Vọng kiếm này, nói không chừng Thần Ý Như Tâm Kiếm của Phong Tam sẽ được cường hóa đến tầng thứ không thể tưởng tượng nổi.

Hắn lập tức thu hồi ý tưởng này.

Thần Vọng kiếm thật ra là khắc chế Thần Ý Như Tâm Kiếm và Duy Ngã Độc Tôn Đao.

Tu luyện hai môn võ đạo này, bản thân liền cực kỳ tự tin.

Nhưng tự tin quá thì tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Ví dụ như đối mặt với một đối thủ ngang sức, rõ ràng là dốc toàn lực mới có thể chiến thắng, nhưng ngươi lại tin tưởng là dùng một ngón tay liền có thể dí chết đối phương, đó há không phải là phản tác dụng sao?

Thần Ý Như Tâm Kiếm và Duy Ngã Độc Tôn Đao, thật ra căn nguyên ở chỗ ý chí, chứ không phải tự tin.

“Nếu tu vị của ngươi đã vào tứ phẩm, lại có Hỗn Độn Chi Tâm, vậy thì nên thử tu hành thức thứ hai của Thần Ý Xúc Tử Đao.”

Lý Trường Sinh chắp tay sau lưng: “Thần Ý Đao Tâm có thể để ngươi đối đầu với vạn quân, nhưng còn chưa vô địch trên chiến trường, nhất định phải tu luyện thức thứ hai là Thần Tâm Vô Lượng.”

Ánh mắt hắn thản nhiên, cười lạnh: “Cuộc chiến Thương Lang nguyên hôm nay, nhất định sẽ khiến Hi Thanh ngươi trở thành thần thoại võ lâm đương đại, vang danh thiên hạ, nhưng cũng sẽ khiến ngươi trở thành cái đích của mọi người. Ta đoán thế lực khắp nơi trong thiên hạ, đều sẽ lên kế hoạch để nhằm vào Thần Ý Đao Tâm của ngươi. Vì vậy ngươi phải học Thần Tâm Vô Lượng càng nhanh càng tốt.”

Ánh mắt Sở Hi Thanh lóe lên, sau đó ôm quyền: “Đệ tử cũng có ý đó.”

Thật ra bên phía Thiết Kỳ Bang còn rất nhiều chuyện cần hắn xử lý.

Cái bang phái giang hồ này, đã không chỉ là công tu báo thù và kiếm tiền nữa, nó còn quan hệ với ‘nghi thức thiên địa’ của hắn.

Nếu Thiết Kỳ Bang bị hủy vào lúc này, tuy rằng tu vị tứ phẩm của Sở Hi Thanh không sụp đổ ngay, nhưng nhất định sẽ giảm.

Độ quan trọng của nó đã tăng lên đến trình độ cực cao.

Nhưng so với Thần Tâm Vô Lượng, Thiết Kỳ Bang có thể tạm thời chờ một chút.

Tác dụng của thức thứ hai này là, phóng to địch ý và sát niệm của người khác…

Vì vậy, Thần Tâm Vô Lượng kết hợp với Thần Ý Đao Tâm, mới là căn cơ để Huyết Nhai Đao Quân vô địch thiên hạ.

Lúc này, Kế Tiễn Tiễn cũng đi vào trong, chắp tay thi lễ với Sở Hi

Thanh: “Chủ thượng, Đô Hồng Liên truyền tin lại đây, đã thu thập được một phần chứng cứ rồi, đủ để nhổ tận gốc Cẩm y vệ ở hai châu Bắc và Tuyệt!”

Khi Vô Tướng thần tông tiếp viện chiến trường Thương Lang nguyên, Kế Tiễn Tiễn cũng đi lên phía bắc.

Nhưng thân phận của nàng đặc thù, không thích hợp đi với đệ tử Vô Tướng thần tông, nên đã suất lĩnh đám Thiên hộ dưới trướng, cùng tác chiến với tướng sĩ của Thiên Lang quân.

Sở Hi Thanh không khỏi ngẩng đầu nhìn nhau với Lý Trường Sinh một chút, cả hai đều nhìn thấy sát ý mãnh liệt trong mắt đối phương.

Thương Lang nguyên và Vạn Ma quật đã lắng xuống, bây giờ là lúc nên tính sổ!

Chương 1658: Thần thoại võ lâm

Thành Vọng An.

Vừa vào canh hai, Tả Thanh Vân lại cởi trần đi vào trong sân rèn luyện võ đạo.

Thân hình của hắn bây giờ không khoa trương như lúc mới tu luyện Thần Diễn Bát Pháp, nhưng vẫn cực kỳ cao to.

Thân thể hắn đã rút lại còn khoảng bảy thước rưỡi, cơ bắp toàn thân mạnh mẽ và cứng rắn như sắt thép, nhưng lại cực kỳ linh hoạt.

Khi Tả Thanh Vân luyện Thần Diễn Bát Pháp đến pháp thứ bảy, hắn nghe thấy tiếng rao hàng ở bên ngoài.

“Đặc san đây đặc san đây! Đặc san mới của Luận Võ lâu và Thiên Cơ các đây! Phương bắc xảy ra chuyện lớn. Đại quân Cự linh Bất Chu sơn xuôi nam xâm lấn Băng Châu, Vạn Ma quật của Vô Tướng thần tông sinh biến cố, Thần Ý Xúc Tử Đao đột nhiên xuất hiện, thần thoại vô địch của Huyết Nhai tái hiện nhân gian. Đặc san đây…”

Tả Thanh Vân nghe được nửa đầu thì không để ý lắm, âm thầm lắc đầu một cái.

Tại sao lại phát đặc san?

Hơn một tháng trước, Thiên Cơ các đã phát hành một kỳ đặc san riêng cho Sở Hi Thanh.

Khi đó hắn còn cảm thán không thôi.

Vị huynh đệ kia của mình càng ngày càng lợi hại, mạnh như Thần Ma Đao Quân – Vạn Kiếm Sinh mà còn không có tư cách để Sở Hi Thanh rút đao.

Bây giờ Luận Võ lâu lại phát đặc san, chỉ là không biết là chuyện gì.

Kỳ đặc san mới nhất của bọn họ là mấy tháng trước, cũng là phát hành vì Sở Hi Thanh.

Cũng không biết vì sao nửa đêm mà lại có người bán sách đến đây rao hàng.

Canh hai là giờ hợi, rất nhiều người vẫn đang ngủ.

Quấy nhiễu mộng đẹp của người ta, không sợ bị đánh sao?

Nhưng khi nghe thấy vài câu sau, sắc mặt Tả Thanh Vân chợt thay đổi.

Lúc này, hắn vội vàng rút chiếc trường bào treo ở một bên lên, rồi khoác lên người.

Khi sắp bước ra khỏi cửa, Tả Thanh Vân lại nhớ ra là mình không mang tiền, vì vậy lại quay người về phòng, cầm năm mươi lượng bạc.

Khi hắn vội vã đi ra cửa, liền phát hiện người bán sách đang bị một đám người bao vây.

Rất nhiều người là hàng xóm ở nơi này, Tả Thanh Vân bây giờ đã là lục phẩm hạ, hắn ỷ vào thân thể mạnh mẽ, gạt đám người để chen vào.

“Xảy ra chuyện gì? Luận Võ lâu và Thiên Cơ các lại phát hành đặc san trong cùng một thời gian? Ngươi lừa gạt đúng không? Còn cả Thần Ý Xúc Tử Đao đột nhiên xuất hiện là thế nào? Huyết Nhai thánh truyền của Vô Tướng thần tông không phải là Sở Hi Thanh sao?”

Người bán sách ôm quyền cười nói: “Tiểu nhân sao dám lừa bịp quý nhân nơi này? Đúng là hai nhà đồng thời phát hành đặc san, thời gian là chiều hôm nay, đến chạng vạng mới bán ra. Còn cụ thể ra sao, mời chư vị xem xong thì sẽ biết, mua hai quyển 58 lượng bạc, một một quyển 30 lượng.”

Tả Thanh Vân nghe vậy thì sững sờ: “Sao lại đắt vậy?”

Bình thường, Thiên Cơ Võ Phổ là 10 lượng một quyển, Luận Võ Thần Cơ – Thần Châu Chí là 12 lượng. Địa phương chí thì rẻ hơn nhiều, chỉ 3 lượng.

“Vì giấy ở Vọng An quá đắt.” Người bán sách lắc đầu nói: “Có người nói, vì phát hành kỳ đặc san này, hai nhà không chỉ mua sạch giấy ở quanh thành Vọng An, mà còn cướp đoạt tất cả giấy ở vùng Hà Lạc, vì vậy kỳ đặc san này khá đắt.”

Tả Thanh Vân càng thấy tò mò hơn.

Gia cảnh hắn giàu có, mặc kệ là bổn gia hay là nhà mẹ đẻ thì đều không thiếu tiền.

Vấn đề là hắn mang không đủ bạc, may mắn là có hàng xóm người quen ở đây, mượn tạm mười lượng, mua hai quyển đặc san.

Sách vừa đến tay, Tả Thanh Vân liền ngây người.

Bìa Thiên Cơ Võ Phổ, viết là ‘Thần ý vô địch Sở Hi Thanh’, phía trên còn có tranh của Sở Hi Thanh.

Mà bìa Luận Võ Thần Cơ – Thần Châu Chí thì lại ghi ‘Thần thoại võ lâm Sở Vô Địch’, cũng có một bức họa của Sở Hi Thanh, chỉ là góc độ khác nhau, họa sĩ khác nhau.

Một kỳ đặc san này, quả nhiên là có quan hệ với Sở Hi Thanh.

Tả Thanh Vân xem Thiên Cơ Võ Phổ trước, mấy chục trang đầu là Danh Hiệp Bảng và Địa Bảng.

Đứng đầu Danh Hiệp Bảng, thế mà lại là Sở Hi Thanh.

Tả Thanh Vân không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Sở Hi Thanh đã làm gì mà được liệt vào hạng đầu Danh Hiệp Bảng đương đại?

Sau đó là Địa Bảng, Tả Thanh Vân lại tìm thấy tên của Sở Hi Thanh ở hạng 150.

Tả Thanh Vân không chú ý cũng không được.

Bởi vì tên của Sở Hi Thanh được tô rất đậm.

Mặt sau còn có chút thích: Trước năm trăm vạn đại quân, Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh vô địch thiên hạ!

Tả Thanh Vân nhướng mày lên, vội vàng lật trang sau ra xem.

Hai trang tiếp theo là một bài văn chương dài, miêu tả tỉ mỉ trận hỗn loạn ở Vạn Ma quật và trận đại chiến ở Thương Lang nguyên.

Đám biên soạn của Thiên Cơ các vì muốn đổ đầy nội dung, nên tường thuật rất rườm rà.

Tả Thanh Vân lại xem từng câu từng chữ một.

Khi thấy Sở Hi Thanh đao ép vạn quân ở Thương Lang nguyên, dùng Thần Ý Đao Tâm giết hơn 90 đầu Cự linh tam phẩm, hơn 20 vị cự linh nhị phẩm, lại hợp lực với rất nhiều đại trưởng lão của Vô Tướng thần tông để giết bốn vị nhất phẩm, Tả Thanh Vân chỉ cảm thấy nội tâm sôi trào, khó có thể kiềm chế.

Về phần hỗn loạn ở Vạn Ma quật, do không có người tận mắt nhìn thấy, nên Thiên Cơ Võ Phổ chỉ suy đoán.

Chương 1659: Thần thoại võ lâm (2)

Ngoài ra, biên soạn của Thiên Cơ các còn đặt nghi vấn về triều đình và An Bắc đại tướng quân Tần Thắng đã đóng vai trò gì trong cuộc đại chiến này, suy đoán Tần Thắng có thể đã cấu kết hoặc phối hợp với Cự linh phương bắc, ý đồ đưa Thiên Lang quân và Vô Tướng thần tông vào chỗ chết.

Thiên Cơ Võ Phổ cũng mới được triều đình thả ra, vì vậy không dùng từ cay độc và trắng trợn như trước.

Bọn họ chỉ ám chỉ, giữa những hàng chữ đều là trào phúng và nghi vấn.

Khi Tả Thanh Vân xem hết quyển Thiên Cơ Võ Phổ này, cũng có không ít người chung quanh đọc hết nội dung bên trong sách báo.

Mọi người chung quanh nhất thời nghị luận sôi nổi.

“Một đao trấn áp vạn quân? Thần Ý Xúc Tử Đao vô địch thiên hạ tái hiện nhân gian. Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy, bảo sao Thiên Cơ các và Luận Võ lâu đồng thời phát đặc san.”

“Bài văn này thật sự làm người khí huyết dâng trào, rung động tâm can.”

“Một người một đao trấn áp năm trăm vạn đại quân Cự linh, đây là loại uy phong thế nào chứ?”

“Kỳ đặc san gần nhất của Thiên Cơ các là hơn một tháng trước đúng không? Trong vòng hai tháng, làm ba kỳ đặc san về một người, quả thực là chưa từng có.”

“Nếu như việc viết trong sách là thật, vậy hắn quả thật có tư cách này, đây cũng là thần thoại võ lâm đương đại. Nhưng chuyện này có thể sao? Dưới đao ý của Vô Cực Đao Quân, mấy chục vạn Cự linh quỳ xuống không thể đứng dậy, chỉ cần một ý niệm là có thể đánh nổ đầu một Cự linh nhị phẩm, chuyện này quả thật là như thần linh trên trần thế.”

“Còn có thể giả sao? Rất nhiều người trên chiến trường đều tận mắt nhìn thấy. Nếu như không phải sự thật, Thiên Cơ Võ Phổ và Luận Võ Thần Cơ sẽ đồng thời phát hành đặc san sao?”

“Nếu Thần Ý Xúc Tử Đao không có uy lực như vậy, Huyết Nhai Đao Quân lấy gì trấp án Thần Châu, trấp áp thiên hạ? Một mình hắn liền có thể địch cả thiên hạ! Còn là cả Thần Châu lẫn Trung Thổ luôn.”

“Thời gian trôi qua 800 năm, lại có người học được Thần Ý Xúc Tử Đao! Thiên phú của Vô Cực Đao Quân vốn đã có một không hai cổ kim, có người nói còn hơn cả Bá Võ Vương, chỉ sợ thành tựu của người này còn vượt qua cả Huyết Nhai Đao Quân!”

“Thần ý vô địch Sở Hi Thanh, thần thoại võ lâm Sở Vô Địch. . . Lúc trước còn cảm thấy lời này quá khoa trương, nhưng sau khi xem xong mới biết là danh xứng với thực, đây chính tuyệt đại thiên kiêu đương đại.”

Tất cả mọi người đều than thở không thôi, vẻ mặt phấn khởi, giọng nói sục sôi. Cũng khiến cho rất nhiều hàng xóm ở quanh đây mở cửa mua hai quyển sách.

Nhưng mọi người đều ăn ý, không nhắc đến nghi vấn và trào phúng bên trong Thiên Cơ Võ Phổ, không nghị luận chuyện này.

Dù sao quanh đây đều là nhà quan lại, mọi người đều biết nặng nhẹ, biết họa từ miệng mà ra, cũng biết cái gì có thể nói, cái gì không thể nói.

Tả Thanh Vân nghe một trận, rồi cầm hai quyển sách về nhà.

Khi hắn trở về sân, liền nhìn thấy thê tử đi ra ngoài bắt tội phạm đã trở về.

Nàng ngồi trong đình đá trong sân, lông mày cau chặt, ánh mắt vô thần nhìn về phương xa, hiển nhiên là có tâm sự gì đó.

Tả Thanh Vân cảm thấy kỳ lạ, liền dạo bước đi qua: “Sao lại thất thần rồi? Xảy ra chuyện gì sao?”

“Trong Lục phiến môn có chút vấn đề, ta có thể xử lý.”

Bạch Hổ Hầu mỉm cười, sắc mặt khôi phục bình thường.

Nàng nhìn Tả Thanh Vân và hai quyển sách trong tay hắn với vẻ kinh dị: “Biết chuyện phương bắc rồi? Vị huynh đệ này của ngươi thật sự là không tầm thường. Nói là thần thoại võ lâm đương đại cũng không quá.”

Tả Thanh Vân nghe vậy thì sững sờ: “Nói cách khác, những việc trên này đều là thật?”

“Còn có thể giả sao?” Trong lời nói của Bạch Hổ Hầu còn ngậm lấy cảm khái: “Sáng ngày hôm nay, Sở Hi Thanh xuất hiện ở chiến trường Thương Lang nguyên, dùng Thần Ý Xúc Tử Đao trấp áp năm trăm vạn đại quân Cự linh, chỉ vẻn vẹn nửa canh giờ, liền phá tan đại quân Cự linh.”

“Còn về phần Vạn Ma quật, tuy rằng không có người nhìn thấy, người ngoài chỉ có thể suy đoán. Có điều, bên kia có mấy trăm vạn huyết phó, còn có 93 Cự thần Siêu Phẩm, ba vị thần linh Vĩnh Hằng, cũng chỉ có Thần Ý Xúc Tử Đao mới có thể trấn áp. Có người nói, môn chủ của của Thần Đao môn là Vô Thượng Đao – Thư Hoài Thạch cũng chết ở Vạn Ma quật.”

Nội tâm Tả Thanh Vân chấn động kịch liệt.

Hai quyển đặc san trong tay hắn không nhắc đến Thư Hoài Thạch.

“Có thể nói việc này đã chấn động thiên hạ, trưa hôm nay, cao tầng võ lâm kinh thành và Hà Lạc đã biết được tin này, bao quát cả Lục phiến môn chúng ta.”

Ánh mắt Bạch Hổ Hầu sâu thăm thẳm: “Ngươi không biết thì thôi, khi đó toàn bộ Lục phiến môn đều chấn động. Sau trận chiến này, cục diện thiên hạ sẽ thay đổi, Vô Tướng thần tông không cần lo lắng nữa, từ đây hùng cứ bắc địa, mọi hành động của bọn họ đều sẽ ảnh hưởng đến thời cuộc thiên hạ.”

“Chỉ sợ ngày tháng sau này của triều đình sẽ rất khổ sở, có không biết bao nhiêu người trong thiên hạ sẽ ngủ không yên. Theo ta biết, khi chuyện xảy ra thì thiên tử đã mời quốc sư và rất nhiều đại thần thân tín vào Chính hòa điện để nghị sự, đến giờ vẫn còn chưa xong.”

Chương 1660: Thần thoại võ lâm (3)

Thần sắc Tả Thanh Vân nghiêm túc: “Tiếp đó huynh đệ của ta… liệu có nguy hiểm không?”

Bạch Hổ Hầu không khỏi nhìn Tả Thanh Vân với ánh mắt tán thưởng.

Người bình thường chỉ thấy Vô Cực Đao Quân - Sở Hi Thanh một người trấn áp đại quân Cự linh và Vạn Ma quật, chỉ thấy Sở Hi Thanh uy phong, nhưng lại rất ít người ý thức được, vị tuyệt đại thiên kiêu này đã trở thành cái đích của mọi người, tình cảnh càng nguy hiểm hơn.

“Nguy hiểm là có, nhưng không lớn. Vô Tướng thần tông rất mạnh, Lý Trường Sinh lại là vô địch dưới thần linh, nếu Tố Phong Đao có thể rời khỏi Vạn Ma quật, có lẽ cũng là một vị siêu nhất phẩm nữa, có tư cách đối đầu với ba vị trí đầu Thiên Bảng bây giờ. Nếu như là một thời đại khác, không có Vấn Thù Y, không có thái sư Độc Cô Thủ, có lẽ Tố Phong Đao còn là đệ nhất thiên hạ.”

“Ngoài ra còn một đám đại trưởng lão như Ngạo Quốc, Lư Thủ Dương, tuy rằng tu vị bọn họ chỉ là nhị phẩm, nhưng sức chiến đấu lại có thể vào Thiên Bảng! Căn cơ hùng hậu, có một không hai thiên hạ. Nhất phẩm nhà khác chỉ tương đương với nhị phẩm nhà bọn họ thôi, cho nên mới là thần tông đệ nhất thiên hạ!”

Bạch Hổ Hầu lại hơi suy tư nói: “Ngoài ra, có người nói dưới đáy Vạn Ma quật còn có ba vị cao nhân Siêu Phẩm, bây giờ đều có khả năng ra tay. Tại bắc địa, tại U Châu, không có bất kỳ kẻ nào dám đối kháng với Vô Tướng thần tông, cũng không có bất kỳ thế lực nào có thể chống đỡ Vô Tướng thần tông.”

“Vấn đề là người huynh đệ này của ngươi không phải loại an phận. Hắn nhất định sẽ không chịu đàng hoàng ở lại U Châu, quá nửa là sẽ xuôi nam. Nhưng dù vậy, trong khoảng thời gian ngắn, huynh đệ của ngươi sẽ không sao.”

“Có bài học lúc trước, các thế lực kia sẽ càng cẩn thận hơn. Nếu như không có nắm chắc, bọn họ chắc chắn sẽ không ra tay. Mà một khi bọn họ ra tay, vậy nhất định sẽ là lôi đình vạn quân, tất sẽ nắm chắc đưa Sở Hi Thanh vào chỗ chết.”

Tả Thanh Vân nghe đến đây, vẻ mặt lại thả lỏng.

“Nhưng mà ‘nghi thức’ thăng cấp của hắn lại khá phiền phức. Bọn họ nhất định sẽ không cho phép Sở Hi Thanh tăng cấp, sẽ không cho phép hắn hoàn thành ‘nghi thức’ thăng cấp của Vô Tướng công và Nhai Tí Đao.”

“Một khi Sở Hi Thanh mạnh mẽ hoàn thành, vậy có lẽ chính là giờ chết của hắn. ‘nghi thức’ từ tứ phẩm hạ đến nhất phẩm thượng của Vô Tướng công đều cần điều hòa Hỗn Độn, mà càng về sau càng phức tạp, cực kỳ dễ thấy, hắn rất khó tránh thoát…”

Bạch Hổ Hầu nói đến đây bỗng nhiên ho nhẹ một trận.

Lúc đầu Tả Thanh Vân còn không để ý, nhưng thấy Bạch Hổ Hầu càng ho càng kịch liệt, miệng nàng dần dần hiện ra một vệt đỏ tươi.

Sắc mặt nàng trắng bệch, đã không còn sức lực để trấn áp thương thế.

“Ngươi đây là?” Tả Thanh Vân lấy làm kinh hãi, lập tức nhảy vào phòng thuốc bên cạnh, luống cuống tay chân lấy một bình nước thuốc, rồi rót cho Bạch Hổ Hầu.

Mãi đến khi Bạch Hổ Hầu dừng ho, Tả Thanh Vân mới nghi ngờ không thôi: “Tiên Thiên Thần Tân đại pháp của ngươi đã tổn thương đến phổi?”

Trước kia Bạch Hổ Hầu cũng ho, nhưng không nghiêm trọng như vậy.

Phổi thuộc kim, nhưng lực lượng Tân kim của Bạch Hổ Hầu lại quá mạnh mẽ, quá sắc bén, sẽ gây tổn thương đến lá phổi.

“Lần truy bắt này, ta gặp một kẻ địch mạnh mẽ, khiến cho thương thế của ta càng nặng hơn.”

Thần sắc Bạch Hổ Hầu bình tĩnh: “Chúng ta không kéo dài được nữa, nhất định phải tái giá tu vị càng nhanh càng tốt, tốt nhất là hoàn thành trong vòng ba ngày.”

Tả Thanh Vân nhíu chặt lông mày: “Không phải ngươi đã nói, bên trong Bạch Hổ đường có kẻ địch, vẫn luôn mơ ước tu vị và vị trí Bạch Hổ Hầu của ngươi sao?”

Thật ra thì từ nửa năm trước, khi Tả Thanh Vân bước vào thất phẩm thượng, thì đã có thể dùng Giá Nguyên đại pháp rồi.

Nhưng Bạch Hổ Hầu lại có kiêng kỵ trong lòng, nên vẫn kéo dài đến bây giờ.

Hơn nữa, tu vị của Tả Thanh Vân càng cao, tương lai có thể khống chế Tiên Thiên Thần Tân đại pháp càng mạnh hơn.

“Đã không lo được nhiều như vậy.”

Bạch Hổ Hầu lắc đầu, nàng nắm chặt song quyền, ánh mắt lạnh lẽo: “Bây giờ đúng là không phải thời cơ tốt nhất. Nhưng mà nói không chừng, bây giờ lại chính là thời gian lý tưởng nhất…”

Tả Thanh Vân nhíu chặt lông mày.

Hắn không hiểu Bạch Hổ Hầu đang nói gì nữa.

. . .

Hoàng cung, trong Chính Hòa điện, nơi này vẫn trong trạng thái đèn đuốc sáng choang.

Quốc sư Thuật Định Sơn Hà – Vũ Côn Luân đang nói đến một điển cố ở ngàn năm trước.

“Khi đó, Huyết Nhai Đao Quân đã lộ hết sắc bén, trong vòng mười tháng chiến mười sáu trận liên tục, đánh tan đại quân của tất cả kiêu hùng cắt cứ một phương đương thời, tổng cộng phải 1700 vạn người.”

“Thái tổ Đại Ninh cũng nằm trong số đó, khi chinh phạt Hà Châu, 200 vạn binh mã dưới trướng đã đại chiến với Huyết Nhai Đao Quân hai lần, cả hai lần đều bị một người một đao đánh tan.”

“Huyết Nhai Đao Quân hạ thủ lưu tình, không trắng trợn giết chóc tướng sĩ nhân tộc. Nhưng mà cả hai lần, hắn đều dùng đao chỉ thẳng vào mi tâm Thái tổ, nói là chuyện không quá ba, qua ba tức chết! Tuy rằng Thái tổ không tổn thất binh lực, cũng không bị thương, nhưng không thể không ngủ đông để khôi phục nguyên khí, ngước nhìn Huyết Nhai Đao Quân tận 230 năm…”

Chương 1661: Thần thoại võ lâm (4)

Kiến Nguyên đế ngồi trên ngự tọa không khỏi nắm chặt song quyền.

Việc này cũng ghi ở trong bút ký của Thái tổ, Thái tổ vẫn luôn coi đây là một sỉ nhục lớn nhất trong đời.

Đây cũng là thứ Kiến Nguyên đế tuyệt đối không thể khoan dung.

Vũ Côn Luân lại nói tiếp: “Sau trận chiến đó, thế lực khắp nơi đều tìm cách phá giải Thần Ý Xúc Tử Đao. Lựa chọn hàng đầu là dùng võ đạo và Thiên quy đạo luật cao siêu hơn để loại bỏ.”

“Nhưng Thần Ý Xúc Tử Đao của Huyết Nhai Đao Quân tuy chưa hoàn chỉnh, chỉ mới thành hình, bản thân chỉ có 22 tầng. Nhưng mà hắn thông qua thiên phú huyết mạch của bản thân và các loại ngoại lực, đem Nhai Tí chân ý tăng lên đến tầng 30!”

“Huyết Nhai còn kiêm tu Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Đao, cũng đẩy Phá Nát và Hư Thực chi pháp lên đến tầng 30. Hơn nữa, kẻ địch càng mạnh càng nhiều, thì sức chiến đấu của hắn càng cao. Dù là thần linh cũng khó có thể áp chế Nhai Tí chi pháp của hắn. Đặc biệt là sau khi người này hoành hành trăm năm, đã sáng chế ta ba đại thần chiêu, khi đó dù là thần linh Vĩnh Hằng cũng không phải là đối thủ của người này.”

Toàn bộ Chính Hòa điện, tất cả mọi người đều nghiêm túc lắng nghe.

Đại đa số người trong bọn họ đều rõ điển cố này như lòng bàn tya, lúc này chỉ là giả bộ, mượn khoảng thời gian này để suy tính mà thôi.

“Phương pháp thứ hai, là khi dùng binh thì cố gắng để binh lực phân tán. Sau lần đó, quần hùng chiến đấu với nhau, chỉ dùng quy mô không quá hai mươi vạn, binh lực còn rất phân tán, đó chính là vì đề phòng Huyết Nhai Đao Quân ra tay can thiệp. Nhưng mà phương pháp này chỉ trị ngọn chứ không trị gốc, trong 230 năm đó, thế lực quần hùng đều không có biến hóa gì.”

“Phương pháp thứ ba, chính là liên thủ với khắp nơi, toàn lực ngăn cản Huyết Nhai Đao Quân lên cấp Siêu Phẩm. Mặc kệ là Vô Tướng công hay là Thần Ý Xúc Tử Đao, đều không cho hắn hoàn thành ‘nghi thức’ thăng cấp.”

“Phương pháp thứ tư, chính là dùng tinh binh, hơn nữa tất cả đều tu luyện Ngưng Thần quyết. Ngưng Thần quyết có thể ngưng tụ thần niệm, kiềm chế sát ý của bản thân, cố gắng không để Thần Ý Đao Tâm của Huyết Nhai Đao Quân thu thập và tích lũy thần niệm.”

Vũ Côn Luân nói đến đây, toàn bộ điện vẫn vắng lặng.

Kiến Nguyên đế chờ mấy hơi thở, không kiên nhẫn mở miệng: “Lần này mời các ngươi đến đây, chính là việc phổ biến Ngưng Thần quyết trong cấm quân và một bộ phận biên quân. Chu ái khanh, trẫm muốn ngươi dùng thời gian ngắn nhất để chuẩn bị tất cả thuốc và tài chính.”

Chu ái khanh trong miệng hắn, chính là Hộ bộ thượng thu Chu Nguyên Lễ.

Lúc này, sắc mặt người này đại biến: “Bệ hạ, vì việc đối kháng Cực Đông Băng Thành, Hộ bộ đã dùng tiền như nước. Bây giờ quốc khố trống rỗng. Theo thần biết, tu luyện Ngưng Thần quyết cần tiêu hao rất nhiều, không kém hơn bí pháp Hoàng Đạo.”

“Chỉ 300 vạn cấm quân thôi, cũng phải mấy một lượng của cải khổng lồ, dù thần có năng lực thông thiên, cũng khó xoay sở được nhiều tiền tài như vậy.”

Đám đại thần còn lại cũng thay đổi sắc mặt, trong điện nhất thời nghị luận ong ong.

Một người đứng đây bước ra, thi lễ với Kiến Nguyên đế: “Bệ hạ, mọi người đều biết Ngưng Thần quyết có tác dụng nhất định với Thần Ý Xúc Tử Đao, nhưng tác dụng không nhiều. Trong 230 năm đó, Huyết Nhai Đao Quân vẫn vô địch thiên hạ. Mà một cấm quân tu luyện Ngưng Thần quyết, phải tốn tận 400 lượng bạc, mời bệ hạ cân nhắc.”

Lúc này, lại có một vị đại thần khác tiến lên: “Bệ hạ, bây giờ mỗi một đồng tiền trong quốc khố đều phải dùng đến rồi. Nếu bệ hạ muốn dùng tiền vào nơi khác, không chỉ ảnh hưởng đến dân sinh, mà cũng có thể khiến trận chiến với Cực Đông Băng Thành phát sinh biến cố.”

“Bệ hạ! Vô Cực Đao Quân kia cũng là thần tử Đại Ninh ta, là anh kiệt nhân tộc ta, triều đình cần gì đề phòng như vậy? Bệ hạ vì ứng phó với Thần Ý Xúc Tử Đao mà tiêu hao một lượng của cải khổng lồ như vậy, còn không bằng dùng cho dân sinh.”

“Thần nghe nói Vô Cực Đao Quân kia nghĩa bạc vân thiên. Thần đoán là triều đình chỉ cần tu đức an dân, Vô Cực Đao Quân nhất định không dám khinh thường thần uy của thiên tử…”

“Câm miệng!’

Kiến Nguyên đế đứng bật dậy, dùng uy thế và uy áp để nhìn xuống phía dưới.

Đặc biệt là những vị đại thần vừa khuyên can kia.

Hắn muốn quát to, nhưng lại nghĩ đến người này là một trong những đồng đảng của thái sư Độc Cô Thủ, chỉ có thể đè lửa giận xuống.

“Hiện giờ, thần kiếm Thái A thế mà lại nằm trong tay người ta, hưng suy tồn vong của Đại Ninh ta cũng chỉ là một ý niệm của người khác. Lẽ nào các ngươi cũng muốn trẫm phải ngưỡng vọng người khác như Thái tổ sao? Muốn trẫm mặc người sai khiến sao?”

“Trẫm thà chết chứ không chịu nhục như vậy. Hôm nay trẫm không hỏi các ngươi, mà là ra lệnh cho các ngươi làm! Thứ các ngươi cần nghị luận bây giờ, chính là nên làm gì để kiếm số tiền đó, nên làm gì để phổ biến Ngưng Thần quyết.”

Kiến Nguyên đế tay đè Thiên Tử kiếm, giọng nói cứng rắn như sắt.

“Chu Nguyên Lễ, trẫm chỉ hỏi ngươi, bây giờ có lấy được số tiền đó ra hay không? Nếu không được, ngươi cũng không cần ngồi cái chức Hộ bộ thượng thư này nữa, để người khác lên làm đi.”

Chương 1662: Thần thoại võ lâm (5)

Kế hoạch ứng phó Thần Ý Xúc Tử Đao của Kiến Nguyên đế, đâu chỉ là Ngưng Thần quyết.

Mấu chốt vẫn là áp chế tu vị của Sở Hi Thanh!

Chỉ cần tu vị của người này không vào tam phẩm, dù thiên phú có cao đến đâu, đao pháp vô địch thế nào, thì uy hiếp cũng chỉ có hạn.

Nhưng không thể nói như vậy ở đây được.

Trong đám quần thần Đại Ninh, có vài vị có quan hệ rất sâu với Vô Tướng thần tông.

Hắn cũng không thể thể hiện địch ý quá rõ ràng với Vô Tướng thần tông, khiến cho người khác nắm đằng chuôi.

Chu Nguyên Lễ rùng mình một cái, hắn cúi đầu nói: “Bệ hạ, quốc khố xác thực đã rỗng tuếch, trừ phi tăng thuế, thần không bột sao gột nên hồ.”

Hắn nói đến hai chữ tăng thuế, liền phát hiện không chỉ thiên tử nhíu chặt lông mày, mà đám quần thần trong điện cũng hiện lên vẻ giận dữ.

Chu Nguyên Lễ chợt đổi giọng: “Tuy nhiên, còn có một biện pháp giúp bệ hạ xoay sở tiền bạc, bắt đầu từ ngày mai, phát hành ‘Đương thập đại tiền’. Thần chắc chắn thiên hạ không giàu têm, nhưng thu nhập của triều đình sẽ tăng vọt gấp mấy lần một năm.”

“Đương thập đại tiền?”

Trong điện nhất thời ồn ào ầm ĩ.

Hai năm trước, vì thiên tử muốn phát hành Đương thập đại tiền mà triều đình đã náo loạn một phen, khiến cho rất nhiều ‘thanh lưu’ liều chết can gián, khiến cho mấy trăm người bị bãi quan, đấu tranh đảng phái liên miên không dứt.

Mãi đến khi thái sư Độc Cô Thủ xuất sĩ lần nữa, thiên tử mới từ bỏ ý nghĩ này.

Triều đình bây giờ, lại vì việc này mà nhấc lên sóng to gió lớn.

Nhưng khi mọi người đang nghị luận, lại thấy Chỉ huy sứ Thiên nha Cẩm y vệ Tiếu Hồng Trần và Chỉ huy sư Quân nha Cẩm y vệ Vi Thác Thiên đi vào, sắc mặt cả hai đều cực kỳ nghiêm túc.

Vi Thác Thiên hơi xấu hổ mà quỳ xuống: “Bệ hạ, Vô Tướng thần tông đang trắng trợn lùng bắt tất cả thuộc hạ của Quân nha Cẩm y vệ ta ở bốn châu Cực Băng U Tuyệt, hiện giờ hầu như không ai may mắn thoát khỏi, không một ai có thể chạy trốn. Hành vi này của Vô Tướng thần tông, quả thực là không coi triều đình ra gì.”

Vẻ mặt quần thần trong điện nhất thời hơi động, biết đây là Vô Tướng thần tông bắt đầu tính sổ với triều đình.

Quân nha Cẩm y vệ được thiết lập ở trong quân đội, phân bố ở quận binh và biên quân, phụ trách quản lý và thăm dò tất cả binh mã Đại Ninh.

Ngoài ra, còn có chức trách tình báo trong quân.

Cuộc chiến Thương Lang nguyên lần này, 300 vạn đại quân cự linh Bất Chu sơn đi ngang qua mấy chục vạn dặm để xuôi nam đến Băng Châu, Thiên Lang quân lại không biết gì về chuyện này, khiến cho bị phục kích và bao vây, cũng khiến cho mấy vạn đệ tử Vô Tướng thần tông rơi vào trong vòng vây.

Người người đều biết là có chuyện gì.

Đây không chỉ là ẩn giấu quân tình.

Nếu như không có người phối hợp với đám Cự linh kia, che giấu hành tung cho đám Cự linh kia, chắc chắn sẽ không giấu được Thiên Thính viện của Vô Tướng thần tông.

Nếu Vô Tướng thần tông bị trọng thương, hoặc là ngã xuống thì cũng thôi.

Nhưng bọn họ đã bình yên vượt qua kiếp nạn này, thì sao lại nuốt nổi cơn giận này!

Đám quần thần trong điện đều lạnh lùng nhìn Vi Thác Thiên.

Thậm chí bọn họ còn sinh ra chút bất mãn với thiên tử.

Đám quan to trong triều này, đa số đều xuất thân từ các thế gia môn phiệt phương bắc, có thể nói là tràn đầy nợ máu với Cự linh.

Mà chuyện Quân nha Cẩm y vệ cấu kết với Cự linh, đã chạm đến điểm mấu chốt của bọn họ.

Mọi người cũng không có chứng cứ, nhưng mà chuyện này cần chứng cứ sao?

“Bệ hạ, Vô Tướng thần tông không chỉ bắt thành viên Quân nha Cẩm y vệ, mà còn bắt rất nhiều đại tướng của triều đình ở quân đội phương bắc.”

Tiếu Hồng Trần nhíu mày, ôm quyền nói: “Theo thần biết, bây giờ có bảy vị đại tướng quân nhị phẩm, tam phẩm ở Băng Châu mất tích. Có thể đã bị Vô Tướng thần tông bắt giữ và giam lỏng.”

Đám đại thần nghe vậy, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Thủ đoạn của Vô Tướng thần tông khốc liệt hơn bọn họ tưởng tượng.

Đây đâu chỉ là không coi luật pháp của triều đình ra gì?

Quả thực là đem uy nghiêm của thiên tử, quy củ của triều đình, tất cả đều giẫm xuống dưới chân!

Nhưng việc này cũng không thể trách người ta.

Ngươi không nói quy củ với người ta, dựa vào cái gì bắt người ta phải tuân thủ luật pháp với ngươi?

Sắc mặt Kiến Nguyên đế tái nhợt, nhìn Vi Thác Thiên: “Trẫm chỉ muốn biết, Quân nha Cẩm y vệ Băng Châu có cấu kết với Cự linh hay không?”

Vi Thác Thiên nghe vậy thì sững sờ, sau đó lòng đầy bi thương.

Hắn biết, thiên tử nói câu này thật ra là đang hỏi Quân nha Cẩm y vệ Băng Châu có dọn dẹp sạch sẽ cái đuôi hay không?

Vi Thác Thiên không khỏi sinh lòng bi thương, hắn biết mình đã rơi vào hàng ngũ con rơi.

Thiên tử không thể làm gì Vô Tướng thần tông, cũng cực kỳ kiêng kỵ Vô Tướng thần tông, giờ chỉ có thể ném Quân nha Cẩm y vệ ra để Vô Tướng thần tông hả giận.

Trên mặt Vi Thác Thiên lại rất bình tĩnh, hắn khấu đầu với Kiến Nguyên đế: “Bệ hạ, việc này thì thần không rõ. Nhưng thần có nghe nói, gần đây Vạn hộ Quân nha Cẩm y vệ Băng Châu đúng là có bí mật qua lại với một số thế lực trên giang hồ, bao quát cả Thần Đao môn.”

Chương 1663: Thần Tâm Vô Lượng

Kiến Nguyên đế nheo mắt lại: “Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh không phải Vạn hộ Thiên nha Cẩm y vệ sao? NGười này phụng lệnh thái sư, giám sát chiến cuộc phương bắc, điều tra và quản lý trật tự bốn châu Băng U Cực Tuyệt!”

“Có thể hạ chỉ cho hắn, để Sở Hi Thanh nắm toàn quyền điều tra vụ án này, nhất định phải trừng trị tất cả đám người cấu kết với cự linh này!”

Quần thần nghe đến đây, không khỏi tỏ vẻ kinh dị, đều nghĩ thầm không hổ là đương kim thiên tử, thủ đoạn rất điêu luyện.

Nhưng hành động này của thiên tử, cũng chỉ là che thêm cái quần lót triều đình mà thôi.

Thật ra thì những người này đều rơi vào tay Vô Tướng thần tông rồi, mặc Vô Tướng thần tông xử lý.

Mà khi Thủ phụ đương triều đang định mở miệng nói chuyện, phía ngoài cung lại truyền vào một âm thanh hùng hồn và khí thế: “Thảo dân Vô Tướng thần tông Ngạo Quốc! Hôm nay xin gặp thiên tử Đại Ninh vì trận chiến Thương Lang nguyên.”

Con ngươi của Kiến Nguyên đế co lại, câu nói này của Ngạo Quốc quả thật là giống hệt với Lý Trường Sinh khi đến hoàng thành.

Hắn vốn đã ra sức áp chế lửa giận trong lòng, lúc này lại nghe thấy câu này, Kiến Nguyên đế liền cảm thấy lồng ngực khó chịu, cổ họng hơi ngòn ngọt.

Lần này, người vào hoàng thành đã đổi thành Ngạo Quốc, càng làm cho Kiến Nguyên đế cảm thấy nhục nhã hơn.

Tông chủ Lý Trường Sinh đã không định tự mình ra mặt nữa, mà để đại trưởng lão Chiến đường đến đây.

Chiến đường… sự sắc bén trong này, khiến hắn không rét mà run.

Sau đó, Kiến Nguyên đế mạnh mẽ nuốt máu trong miệng xuống, trên mặt vẫn bình tĩnh như thường: “Truyền lệnh! Mở cửa cung, dùng lễ quận vương để mời Ngạo đại trưởng lão vào cung.”

Hắn hơi suy nghĩ một chút, lại nhắm mắt lại: “Ngoài ra, gửi thư mời tông chủ các tông như Vô Thượng huyền tông, Quy Nguyên kiếm pháp, Đô Thiên thần cung vào kinh đi.”

Trong lòng hắn cực kỳ cay đắng, biết tất cả nỗ lực chèn ép thế lực giang hồ trong vòng mấy chục năm qua của mình đều đổ sông đổ biển rồi.

Triều đình muốn hóa giải lửa giận của Vô Tướng thần tông, tất phải trả giá thật đắt.

Mà uy nghiêm đế vương mấy chục năm của hắn, hôm nay cũng bị người khác giẫm trên mặt đất!

Khi triều Đại Ninh không thể lấy ra đầy đủ thực lực, bọn họ đều không thể làm gì U Châu!

Sau đó, Ngưng Thần quyết nắm chặt song quyền.

Hắn nghĩ đến Cực Đông Băng Thành.

Đám loạn thần tặc tử này, cứ giải quyết một trong số đó trước đã.

Nhất Kiếm Khuynh Thành - Vấn Thù Y, đã đến thời điểm giải quyết nữ nhân này rồi!

. . .

Tin tức cuộc đại chiến Thương Lang nguyên đã truyền vào trong tai của khách khanh hộ pháp Cô Minh Nguyệt tại trưa ngày thứ hai.

Thời điểm này, Cô Minh Nguyệt đang xử lý công việc mà Sở Hi Thanh giao cho, thanh lý tất cả bang chúng vi phạm bang quy và ức hiếp dân chúng ở Thái Sơn đường.

Kỳ chủ Sở Hi Thanh hiển nhiên là một người trong mắt không chứa nổi một hạt cát, đã quyết định dọn dẹp sạch sẽ Thiết Kỳ Bang.

Dù vì vậy mà khiến cho bang chúng dưới trướng phản phệ, thậm chí là phản loạn cũng không tiếc.

Cô Minh Nguyệt không chỉ có võ đạo cao siêu, làm người cũng rất thành thục lão luyện và có năng lực.

Tại quận Thái Sơn này, hắn nên giết thì giết, nên bắt thì bắt, từ đầu đến cuối đều có chừng mực. Không bắt sai một người, cũng không giết chóc quá đáng.

Mấu chốt là đường chủ Thái Sơn đường là Lệ Mãn Sơn, bản thân là một người vô cùng thủ quy củ.

Làm xong những việc này, Cô Minh Nguyệt không khỏi đắc ý.

Mấy nhiệm vụ trong tay hắn, đều hoàn thành rất xinh đẹp, nhất định có thể nổi bật ở trong đám khách khanh hộ pháp.

Hành động này đương nhiên không thể nhận được sự tin tưởng của Sở Hi Thanh.

Nhưng hắn còn một cái bàn đạp là Cuồng Kiếm – Phong Tam.

Có thể thấy, Sở Hi Thanh cực kỳ tin tưởng Phong Tam.

Chỉ cần Phong Tam có thể nói vài câu bên tai Sở Hi Thanh, như vậy hắn sẽ có thêm vài phần cơ hội.

Mãi đến khi Cô Minh Nguyệt điều khiển phi thuyền của mình bay dọc theo đường sông về quận Tú Thủy, người liên lạc của hắn đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Ban đầu, Cô Minh Nguyệt còn rất bất mãn.

Hành vi của đối phương là cực kỳ nguy hiểm.

Nội Vụ đường của Thiết Kỳ Bang thì không đáng nhắc đến.

Nhưng Sở Hi Thanh còn có Thiên Thính viện của Vô Tướng thần tông.

Hắn còn có quan hệ khá thân thiết với Thiên Cơ các, có thể mua tình báo từ nơi đó.

Vì vậy, hai người bọn họ gặp mặt như vậy là rất nguy hiểm, chẳng may bị người phát hiện, vậy thì kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Song khi Cô Minh Nguyệt xem hết tin phù mà người liên gửi đưa cho hắn, hắn chỉ cảm thấy não mình sắp nổ tung.

“Kỳ chủ… Sở Hi Thanh hắn đã học được Thần Ý Đao Tâm?”

Dựa theo tin tức trong tin phù.

Tại Thương Lang nguyên, người này dùng Thần Ý Đao Tâm trấn áp năm trăm vạn đại quân Cự linh.

Đám Cự thần trong Vạn Ma quật bị trấn áp, cũng rất có thể là liên quan đến người này.

Hắn còn có hiềm nghi là một trong những hung thủ chém giết Vô Thượng Đao – Thư Hoài Hạch.

Mấu chốt nhất là…

“Nói cách khác, khi ở đại điển hương đường ở trấn Tây Sơn, khi vừa mới gặp mặt chúng ta, thì hắn đã nhận biết được sát ý của ta?”

Chương 1664: Thần Tâm Vô Lượng (2)

“Sở Hi Thanh học được Thần Ý Đao Tâm chắc chắn là không chỉ một ngày. Nhưng võ đạo của sư đệ cao siêu, địch ý và sát niệm kiềm chế tại tâm, vị Vô Cực Đao Quân kia chưa chắc đã có thể cảm ứng được.”

Tuy người liên lạc áo đen kia nói vậy, nhưng gương mặt cũng tái nhợt, như là có trưởng bối trong nhà chết vậy.

Cô Minh Nguyệt không khỏi nghiến răng nghiến lợi.

Sở Hi Thanh biết rõ ý đồ của hắn, lại còn cố tình giả vờ như không biết, phái bọn họ đi ra ngoài làm việc.

Cái thằng nhãi ranh này… chỉ sợ tim tên này là màu đen.

Hắn hít thở thật sâu, bình phục nội tâm: “Như vậy trong môn tính toán thế nào? Sở Hi Thanh học được Thần Ý Đao Tâm, đã biết rõ ý đồ của ta. Nếu như là lúc trước, ta còn có hai ba phần nắm chắc, bây giờ thì một phần cũng không có.”

Cô Minh Nguyệt cũng không quan tâm mình có nhận được sự tin tưởng của Sở Hi Thanh hay không.

Hắn không đến để làm trâu làm ngựa cho Sở Hi Thanh.

Mục đích của Cô Minh Nguyệt chỉ có một, chính là nắm giữ hành tung và tin tức của vị Vô Cực Đao Quân này.

Nếu như có thể, tốt nhất là trừ khử luôn vị này.

Nếu như không được, bọn họ cũng phải cắt đứt khả năng lên tứ phẩm của Sở Hi Thanh.

Nếu như người này có thành tựu, sẽ không phải là chuyện tốt với thế lực khắp nơi.

Ngoài ra, hắn còn muốn tìm hiểu manh mối của Nghịch Thần Kỳ và bảo tàng Liệt Vương.

Nhưng mà bây giờ, Cô Minh Nguyệt cảm thấy hi vọng xa vời.

Lòng mang sát ý và không rõ lai lịch là hai tình huống khác nhau.

Nếu chỉ là không rõ lai lịch, thì hắn còn có biện pháp để Sở Hi Thanh buông lỏng cảnh giác.

Cô Minh Nguyệt có thể dùng nhiều biện pháp để thu được thứ mình muốn.

Vấn đề là Sở Hi Thanh đã biết hắn có sát ý, há có thể để hắn có cơ hội?

“Không đúng!” Cô Minh Nguyệt híp mắt lại, rơi vào suy ngẫm: “Hắn còn đang mơ hão, muốn thu phục chúng ta?”

Hắn không khỏi tức đến bật cười, tay đè kiếm: “Người này có khí phách, đây là muốn bắc thang lên trời sao?”

"Quả thực là rất có khí phách, các ngươi dám gia nhập Thiết Kỳ Bang, hắn liền dám dùng."

Người liên lạc kia lại nói: "Thậm chí có thể thu phục các ngươi hay không cũng không sao, chỉ cần để cho hắn sử dụng là được. Người này căn bản không quan tâm các ngươi có trung thành hay không, nếu như các ngươi dám không nghe lệnh, vậy thì xử lý theo bang quy. Vì vậy, sau khi cân nhắc thì trong môn đã quyết định vẫn để ngươi ở lại đây."

Cô Minh Nguyệt cũng đã đoán được từ trước, lại vẫn hừ lạnh một tiếng: "Muốn tương kế tựu kế đúng không?"

Người kia cười khổ một chút: "Sư đệ, sau cuộc đại chiến Thương Lang nguyên, địa vị của Vô Cực Đao Quân trên bàn cờ rất quan trọng."

"Hiện giờ, mọi hành động của người này, hưng suy sinh tử của người này, đều liên quan đến đại cục thiên hạ. Thiết Kỳ Bang nằm ở vùng giao tranh, không thể khinh thường. Ta đoán là sau ngày hôm nay, thế lực khắp nơi đều sẽ có hành động, nhất định sẽ có thêm rất nhiều cao thủ chạy đến Thiết Kỳ Bang."

"Sư đệ, nếu thằng nhãi ranh kia đã ngông cuồng như vậy, lại có ý định thu phục ngươi, vậy thì sao không thử một lần, để cho hắn từng bước từng bước thu phục ngươi?"

Hắn vừa nói vừa ném một cái thẻ ngọc qua: "Đây là tông môn đưa cho ngươi, chú ý là phải tiến lên từ từ."

Cô Minh Nguyệt cầm thẻ ngọc trong tay, ngưng thần cảm ứng, phát hiện đây là một phần 'Thái Thượng Ngưng Thần quyết".

Hắn lập tức hiểu ý của đối phương: "Ta hiểu rồi, để hai vị môn chủ và chư vị đại trưởng lão cứ yên tâm."

Tiến lên từ từ ở đây có nghĩa là, địch ý không thể biến mất luôn, mà phải biến mất từng chút một từng chút một, như vậy thì Sở Hi Thanh mới tin tưởng.

"Xưa đến nay ta vẫn tin tưởng năng lực của sư đệ."

Người liên lạc lại nghiêm túc nói: "Nhưng ta đoán là trong thời gian ngắn, sư đệ có thể không lấy được sự tin tưởng của Sở Hi Thanh, may mắn là hai năm trước, chúng ta đã sắp xếp quân cờ ở trong Thiết Kỳ Bang."

“Hướng Quỳ của Bắc Thiên môn và Vương Chính của Nam Thiên môn, hai người này đi theo Sở Hi Thanh đã lâu, lại không biết tông môn từng động sát cơ với Sở Hi Thanh, có thể nhận được sự tin tưởng từ Sở Hi Thanh.”

“Không lâu sau, hai người này sẽ rời khỏi Vô Tướng thần tông để xuôi nam trở về Thiết Kỳ Bang. Đến khi đó, nếu như ngươi thuận tiện thì có thể chăm nom một hai, để hai người bọn họ mau chóng bộc lộ tài năng ở Thiết Kỳ Bang. Đương nhiên, cũng phải xem tình huống cụ thể, xem có thời cơ thích hợp hay không.”

Ánh mắt Cô Minh Nguyệt lóe lên: “Tiểu đệ hiểu rồi, ta sẽ cẩn thận.”

Thế nhân chỉ cho rằng thần tông nhất phẩm Đại Diễn thiên môn ngày xưa đã phân liệt thành Nam Thiên môn và Bắc Thiên môn, mấy trăm năm nay vẫn luôn tranh đấu không ngừng, thế như nước với lửa.

Chứ không có ai biết mười mấy năm trước, hai bên đã âm thầm quyến rũ lẫn nhau, bắt tay giảng hòa.

Thậm chí gần đây còn lên kế hoạch sát nhập lại, khôi phục địa vị thần tông nhất phẩm năm xưa.

Chương 1665: Thần Tâm Vô Lượng (3)

Trong mắt người liên lạc lại hiện lên vẻ tán thưởng: “Còn có một việc, cố gắng chú ý hành tung của Sở Hi Thanh. Một khi Sở Hi Thanh có dấu hiệu chuẩn bị ‘nghi thức’ thăng cấp Vô Tướng công, nhất định phải truyền tin tức này ra ngoài.”

Sau khi hắn nói xong, bóng người liền tản ra, hóa thành từng tia từng tia khí đen, rồi chui vào mặt nước.

Cô Minh Nguyệt thi ngồi trên thuyền suy tư một lúc lâu.

Nơi này cách quận Tú Thủy không xa, chẳng mấy chốc hắn đã trở về đại trạch Sở gia ở trấn Tây Sơn.

Khi Cô Minh Nguyệt hạ xuống sân trước, phát hiện mấy người Vân Phong Khinh, Đơn Tuyết Phỉ, Tiếu Cuồng Long, Bá Thiên Lai và Phong Liên Thành đều trở về.

Tất cả đang chờ trong đường, chuẩn bị báo cáo nhiệm vụ với phó kỳ chủ Thiết Tiếu Sinh đang thay mặt xử lý sự vụ trong bang.

Cô Minh Nguyệt phát hiện, sắc mặt mấy vị này đều không quá tốt, hoặc là nhíu chặt lông mày, hoặc là tái mét.

Hiển nhiên là bọn họ cũng nhận được tin tức Sở Hi Thanh dùng Thần Ý Đao Tâm trấn áp 500 vạn đại quân Cự linh ở Thương Lang nguyên.

Cô Minh Nguyệt không khỏi nghĩ thầm, trong mấy vị khách khanh hộ pháp này, có bao nhiêu người mang sát ý với Sở Hi Thanh? Lại có mấy người không thể không bóp mũi mà ở lại, muốn cưỡi gió đẩy thuyền như hắn?

. . .

Cùng lúc đó, một đoạn sông ở thượng du sông Hắc Long của Băng Châu, một lượng lớn máu tươi chảy xuống sông, nhuộm đỏ cả một đoạn sông. Có hơn một ngàn cái đầu rơi xuống nước, phiêu đãng về phía hạ du.

Cạnh bờ sông Hắc Long còn có hơn ba ngàn người, bọn họ xếp thành một hàng, tất cả đều là sắc mặt tuyệt vọng, ánh mắt kinh hoàng, sau lưng còn cắm từng tấm mộc bài.

Thứ này gọi là 'Bỏ mạng bài', cũng được gọi là 'Minh cốc' hoặc 'Chém điều', phía trên viết tên của bọn họ và cả tội danh của bọn họ.

Tác dụng là để phòng ngừa áp giải sai người, hoặc giết sai người.

Mà lúc này, một đám Cẩm y vệ đang đẩy bọn họ ra ngoài, kéo đến bên bờ sông chờ chặt đầu.

Đầu rơi xuống sông, máu tươi liền được nước sông giội rửa, thi thể còn lại thì được ném vào hầm xác ở bên cạnh, chờ đốt cháy và vùi lấp.

Dựa theo tập tục địa phương, hành động này là cực kỳ ác độc, để cho bọn họ chết không toàn thây, tàn hồn không không nơi để về, chết cũng không thể yên ổn.

Rất nhiều người muốn phản kháng, nhưng lại bất lực.

Bọn họ hoặc là bị đóng Trấn Nguyên Đinh, hoặc là bị đánh gãy xương.

Đại đa số người còn bị nhét vải hoặc đầu gỗ vào miệng, đều không có năng lực nói chuyện.

Khi đám Thiên nha Cẩm y vệ chặt hơn ngàn cái đầu, Kế Tiễn Tiễn đang giám sát hành hình ở nơi này liền nhìn thấy mười mấy chiếc xe ngựa bay từ phía chân trời đến.

Chờ xe ngựa dừng lại, thuộc hạ của nàng là Thiên hộ Đô Hồng Liên liền nhảy xuống xe ngựa. Sau đó mấy người phía sau kéo hơn hai mươi phạm nhân từ trên xe xuống.

Đó rõ ràng là Chỉ huy sứ Thiên Ninh quân, Lại Thiên Vinh, và Vạn hộ Quân nha Cẩm y vệ Nhan Xuân, ngoài ra còn một đám quan lớn và đại tướng nhị phẩm tam phẩm.

Đám người quyền quý luôn cao cao tại thượng này, bây giờ đều bị trói gô, xương tỳ bà bị khóa chặt, Trấn Nguyên Đinh đầy người.

Đa số người trong bọn họ đều có tu vị không tầm thường, dù là trạng thái này thì cung có thể có sức mạnh rất lớn, từng người đều như những con trâu rừng, ra sức đối kháng với đám tướng sĩ đang áp giải bọn họ.

Nhưng khi hai người trên xe ngựa hiện thân, đám người lập tức bị ép quỳ xuống đất.

Kế Tiễn Tiễn nhìn hai người này một chút.

Đó chính là hai trong Vô Tướng Tam Hữu của Vô Tướng thần tông, Tông Tam Bình và Nhậm Tiếu Ngã.

Hai người này đều chắp tay sau lưng, vẻ mặt lạnh lùng vô tình mà nhìn đám tử tù ở bờ sông.

Kế Tiễn Tiễn cảm thấy khó hiểu, nàng liền gọi Đô Hồng Liên đến trước mặt, hỏi dò: “Chuyện gì vậy? Không phải còn chờ thẩm vấn sao? Vì sao lại kéo bọn họ đến đây sớm vậy?”

Sắc mặt Đô Hồng Liên nghiêm túc, mặt nhìn mũi, mũi nhìn tim: “Vạn hộ Quân nha Nhan Xuân rất cứng miệng, cắn chết là hắn bị mấy nhân vật thần bí sai khiến.”

“Hắn nói không biết thân phận của mấy người này, chỉ biết tu vị của đối phương cao đến Siêu Phẩm, chính mồm nhận lời sẽ cho hắn tiền đồ nhất phẩm. Đảm bảo hắn vinh hoa phú quý, trong vòng mười năm vào thẳng nhất phẩm. Chúng ta liên tục dùng hình, nhưng vẫn không thể làm cho hắn mở miệng.”

“Những người còn lại cũng như vậy, nói là bị người khác đầu độc, cũng không biết thân phận của đối phương. Ngay một khắc trước, Vạn hộ đại nhân truyền tin nói là lười thẩm vấn, trực tiếp chém cho xong việc.”

Thật ra Đô Hồng Liên cũng âm thầm thở phào một hơi.

Nàng thật sự sợ mình sẽ hỏi ra được gì đó từ trong miệng đám người này.

Nếu như thiên tử và đại nội dính líu vào, thiên hạ này sẽ phải rung chuyển.

Kế Tiễn Tiễn nghe vậy thì gật đầu, nghĩ thầm quả thực là không cần thẩm vấn nữa.

Những người này cũng chỉ là những con cờ của các thế lực kia mà thôi, hiểu biết chỉ có hạn.

Kiến Nguyên đế sẽ không ngu xuẩn đến mức trực tiếp tham dự vào, những thế lực kia cũng sẽ không để lại nhược điểm cho Vô Tướng thần tông nắm đằng chuôi.

Chắc hẳn cao tầng của Vô Tướng thần tông cũng biết chủ mưu là ai rồi, bọn họ cũng không cần chứng cứ gì.

Chương 1666: Thần Tâm Vô Lượng (4)

“Chủ thượng đã nói vậy, thế thì đưa bọn họ lên đường thôi.”

Kế Tiễn Tiễn lại nhìn sau lưng: “Kéo bọn họ đến bờ sông đi.”

Ngoài từ Vạn hộ Nhan Xuân ra, đám quan to này đều là sắc mặt như tro tàn, tất cả đều ra sức giãy dụa, cố gắng chống đối. Bọn họ phát ra những tiếng không cam lòng, nghẹn ngào phẫn uất, dù xiềng xích trên người động vào xương cốt và máu thịt mà cũng không chịu di chuyển.

Trong đó, chỉ huy sứ Thiên Ninh quân Lại Thiên Vinh còn mạnh mẽ cắn nát khối gỗ trong miệng, giận dữ rống to: “Quý Thiên Thiên, ngươi dám? Lại mỗ là đại tướng nhị phẩm của triều đình, là Chinh Lỗ tướng quân, Đô chỉ huy sứ Thiên Ninh quân! Còn là họ hàng với An Bắc đại tướng quân Tần Thắng!’

“Quý Thiên Thiên, ngươi chỉ là một Phó vạn hộ Cẩm y vệ, sao dám không trải qua tam ty thẩm vấn, không được thiên tử cho phép, lại tự tiện giết mệnh quan triều đình? Ngươi quả thực là coi trời bằng vung, dám không coi luật pháp triều đình…”

Kế Tiễn Tiễn quay đầu nhìn người này một chút, sau đó liền bước nhanh quá.

Đao bên hông nàng lóe lên, dĩ nhiên trực tiếp rút đao chém đầu vị đại tướng nhị phẩm Lại Thiên Vinh này.

Khi suối máu tuôn ra, cái đầu chết không nhắm mắt của Lại Thiên Vinh liền bay đến giữa sông, toàn bộ pháp trường nhất thời yên tĩnh.

Kế Tiễn Tiễn quay đầu lại, nhìn đám tử tù này với ánh mắt lạnh như băng.

“Đêm hôm qua, thiên tử đã có ý chỉ. Lệnh Vạn hộ Thiên nha Cẩm y vệ Sở Hi Thanh Sở đại nhân nhà ta toàn quyền xử lý vụ án cấu kết với Cự linh, bán đứng tướng sĩ Thiên Lang quân.”

“Án này rất nghiêm trọng, tất cả người liên quan đều không cần áp giải vào kinh thành, cũng không cần chứng cứ, chỉ cần có hiềm nghi, lập tức xử trảm! Đây là ý chỉ của nội các.”

Đám từ tù kia nghe vậy, không khỏi hiện ra vẻ tuyệt vọng.

Tất cả mọi người đều ý thức được, hôm nay mình chắc chắn phải chết.

Bọn họ đều là con rơi bị thiên tử và quần thần đương triều ném ra.

Triều đình muốn dập tắt lửa giận của Vô Tướng thần tông, thậm chí còn nói là ‘không cần chứng cứ’ luôn.

Có thể thấy đương kim thiên tử và triều đình kiêng kỵ Vô Tướng thần tông đến mức nào.

Kế Tiễn Tiễn lại thản nhiên phất tay áo: “Tiếp tục đi! Đưa bọn họ lên đường!”

Lúc này, trong mắt của nàng lại lóe lên một vệt sáng lộng lẫy đầy yêu dị.

Nàng nghĩ đến hành vi của Kiến Nguyên đế hồ đồ biết bao.

Mặc kệ là cuộc chiến Thương Lang nguyên, hay là hỗn loạn ở Vạn Ma quật, tuy rằng đều không có chứng cứ chứng minh Kiến Nguyên đế tham dự.

Nhưng nếu như không có Kiến Nguyên đế ngầm đồng ý, thậm chí là âm thầm hỗ trợ, thì những thế lực kia há có thể tính toán Vô Tướng thần tông dễ dàng như vậy?

Sau đó lại thể hiện ra một mặt như vậy, thật sự khiến cho người ta lạnh lòng.

Đây quả thật là một tên hôn quân!

Kế Tiễn Tiễn không khỏi cầm đao lên.

Chủ thượng từng hứa hẹn, sẽ không vì thù riêng mà nhiễu loạn thiên hạ.

Nhưng chỉ cần tên hôn quân này còn tại vị một ngày, thì thiên hạ khó có thể an bình.

Đây mới là khởi nguồn của tai họa khắp thiên hạ!

Ba mươi tám châu của Đại Ninh, sớm muộn gì cũng vì tên hôn quân này mà bị tàn phá, sinh linh đồ thán.

Khi Kế Tiễn Tiễn đang suy ngẫm, Tam Trì Cư Sĩ - Nhậm Tiếu Ngã đứng ở phía xa xa lại nhìn Kế Tiễn Tiễn với vẻ kinh ngạc.

Hắn nhìn thấy tựa như có ngọn lửa màu đỏ thẫm đang thiêu đốt quanh người Kế Tiễn Tiễn.

Đây là biểu hiện của Thiên quy đạo luật, rất nhiều võ tu cao phẩm đều không thể nhìn thấy.

Có điều, Nhậm Tiếu Ngã có thần thông linh nhãn, nên dòm ngó được một hai.

“Nữ nhân này làm sao vậy? Sao đột nhiên liền câu thông thiên quy, là thiên nhân hợp nhất?”

“Không biết, nhưng đạo vận quanh người nữ nhân này đột nhiên tăng mạnh, hô ứng và cộng hưởng với Thiên quy đạo luật.”

Tông Tam Bình cũng ngưng thần nhìn Kế Tiễn Tiễn, suy tư nói: “Khá giống với hoàn thành ‘nghi thức thiên địa’.”

“Nghi thứC?” Nhậm Tiếu Ngã bật cười một tiếng: “Không dễ dàng như vậy chứ? Nàng cũng không tu luyện sát lục chi đạo mà.”

“Nàng tu Duy Ngã Độc Tôn Đao, chính là đơn giản như vậy. Chỉ cần tín niệm thành kính, ý chí kiên định, liền có thể bay lên.”

Tông Tam Bình lắc đầu: “Nhưng nữ tử này còn kiêm tu Thái Hư Huyền Ý công, Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân và Đại Nghệ Vô Hình Tiễn, muốn thăng cấp tiếp thì không dễ dàng như vậy.”

. . .

Khi Nhậm Tiếu Ngã và Tông Tam Bình đang nghị luận, Sở Hi Thanh đang ở trong Tàng Kinh lâu của Vô Tướng thần tông, nghiên cứu thức thứ hai của Thần Ý Xúc Tử Đao là Thần Tâm Vô Lượng.

Hắn vừa nghiên cứu vừa âm thầm cảm thấy kỳ quái.

Bởi vì trong tâm linh của Sở Hi Thanh có cảm ứng.

Nghi thức thăng cấp tứ phẩm thượng của Thần Nguyên Vô Tướng công, không ngờ đã sắp hoàn thành rồi.

Nghi thức thăng cấp tứ phẩm thượng, bình thường sẽ đơn giản hơn thăng cấp tứ phẩm hạ.

Nếu như không cân nhắc tương lai, thậm chí còn không cần nghi thức cũng có thể thăng cấp.

Chỗ khó chân chính là thăng phẩm, tứ phẩm đến nhất phẩm, mỗi một phẩm đều là một bậc thang, mỗi một bậc thang đều rất khó khăn.

Nhưng Sở Hi Thanh cảm nhận được rõ ràng, liên hệ giữa mình và thiên quy Hỗn Độn càng chặt chẽ hơn.

Bây giờ chỉ còn thiếu chân nguyên.

Chương 1667: Thần Tâm Vô Lượng (5)

Mà nếu như sau này hắn nghiên cứu Hỗn Độn võ ý hoặc là Vô Tướng và Vô Cực võ ý, thì có thể dễ dàng tu luyện đến cảnh giới cao.

“Thú vị…”

Tâm niệm Sở Hi Thanh hơi động, hắn nghĩ đến Thiết Kỳ Bang đầu tiên.

Chắn hẳn trong Thiết Kỳ Bang phát sinh một loại biến hóa nào đó, khiến cho nghi thức thăng cấp tứ phẩm thượng của hắn hoàn thành.

Sở Hi Thanh vốn định bỏ thêm thời gian và sức lực ở Đông Châu, bây giờ càng kiên định với suy nghĩ này.

Chỉ cần kinh doanh Thiết Kỳ Bang thật tốt, nói không chừng Thần Nguyên Vô Tướng công của hắn còn có thể vào thẳng nhất phẩm.

Sau đó, Sở Hi Thanh bắt đầu tập trung nghiên cứu Thần Tâm Vô Lượng.

Hắn tiến bộ rất nhanh.

Chỉ chưa đến một ngày, Sở Hi Thanh đã lĩnh ngộ được những điểm mấu chốt của Thần Tâm Vô Lượng.

Đây là vì Sở Hi Thanh đang sử dụng thẻ nhân vật Thư Hoài Thạch tam phẩm.

Đây là một trong chiến lợi phẩm của Sở Hi Thanh từ Vạn Ma quật.

Sau khi Thư Hoài Thạch tử vong, đa số pháp khí của hắn đều bị Sở Vân Vân lấy đi.

Những thứ pháp khi nhất phẩm nhị phẩm kia, đa số đều có ấn ký của Thư Hoài Thạch, giao hòa với huyết mạch của hắn.

Dù Thư Hoài Thạch chết rồi, người khác cũng đừng hòng sử dụng.

Nhưng có thể mang ra làm tài liệu, chế tạo cho Sở Vân Vân một hai cái pháp khí mạnh mẽ.

Sở Hi Thanh cũng có thu hoạch.

Hắn lấy được hơn 70 tấm thẻ từ trên người Thư Hoài Thạch.

Trong đó có hai tấm thẻ thiên phú, ba tấm thẻ nhân vật từ nhất phẩm đến tam phẩm.

Sở Hi Thanh đang dùng là thẻ nhân vật Thư Hoài Thạch tam phẩm.

Ngộ tính của Thư Hoài Thạch sẽ chồng chất với thiên phú của Sở Hi Thanh, khiến cho tư duy và năng lực phân tích của hắn được cường hóa đến trình độ không thể tưởng tượng nổi.

Thần Ý Đao Tâm, bình thường thì võ tu tứ phẩm chỉ liếc mắt nhìn một cái là sẽ bị tổn thương nguyên thần.

Sở Hi Thanh lại có thể lý giải nhanh chóng.

Đại khái là cô đọng một thứ giống như thấu kính lồi ở trong Thần Ý Đao Tâm, có thể ngưng tụ và phóng to địch ý và sát niệm của người

khác.

Đương nhiên thực tế thì không đơn giản như vậy, trong đó còn liên quan đến thiên quy Nhai Tí và một lượng lớn kiến thức pháp thuật.

Sở Hi Thanh nghiên cứu Thần Tâm Vô Lượng, lúc này mới biết Huyết Nhai Đao Quân tuy không tu luyện pháp thuật, nhưng lại có lý giải và hiểu biết về pháp thuật không kém hơn thuật sư.

Một khắc sau, Sở Hi Thanh liền thả quyển Thần Ý Xúc Tử Đao xuống.

Hắn đã hiểu Thần Tâm Vô Lượng, nhưng không tu luyện ngay.

Sở Hi Thanh tranh thủ thời gian, cầm một quyển Vô Tướng Tru Thiên Đao ở giá cao nhất lên xem.

Đây là bản tiến giai của Tam Tương Thiên Lục Đao, cũng là phiên bản cuối cùng của Tru Thiên Đao.

Truyền thừa Tru Thiên Đao hoàn chỉnh hơn Thần Ý Xúc Tử Đao nhiều.

Đây cũng là truyền thừa đầy đủ nhất của Vô Tướng thần tông.

Vô Tướng Tru Thiên Đao có tổng cộng chín chiêu thức, hai thức ‘Gần Thần chi chiêu’ và hai thức thần chiêu.

Cao nhất có thể tu luyện đến tầng 29, 24 tầng đầu là hoàn chỉnh, sau 24 tầng thì có thiếu hụt nhất định, nhưng cũng không nhiều.

Sở Hi Thanh dùng hết thời gian còn lại của thẻ nhân vật, vừa hay nghiên cứu được tầng 17, 18 và 19 trong đó.

Môn đao pháp này có uy lực cực mạnh, lực lượng chỉ tập trung vào một, cực kỳ thuần túy, không kết hợp nhiều loại sức mạnh như Nhai Tí Đao, nên dễ hiểu hơn.

Khi Sở Hi Thanh thả quyển Vô Tướng Tru Thiên Đao trong tay xuống, bắt đầu thử cô đọng thấu kính lồi trong Thần Ý Đao Tâm của mình, hắn bỗng nhiên có cảm ứng, liền nhìn về phía cửa thang.

Lý Trường Sinh và Sở Vân Vân cùng nhau đi lên.

Lý Trường Sinh nhìn Sở Hi Thanh từ phía xa xa, vẻ mặt lập tức trở nên vô cùng kinh dị: “Ngươi đang cô đọng Thần Tâm Vô Lượng? Nghiên cứu nhanh như vậy?”

Sắc mặt Sở Vân Vân lại rất bình tĩnh.

Nàng biết trên người Sở Hi Thanh có thể có Đông Hoàng Kính, cho nên không thấy kỳ lạ.

“Đệ tử đã lĩnh ngộ được hết, rất đơn giản.”

Vẻ mặt Sở Hi Thanh cũng rất quái dị, hắn phát hiện mặt mũi Lý Trường Sinh sưng vù.

Sở Hi Thanh hơi nhíu mày: “Tông chủ đại nhân, thương thế trên mặt là thế nào?”

Không phải bị người Thần Đao môn đả thương chứ?

Đêm hôm qua, sau khi nghỉ ngơi xong thì Lý Trường Sinh gọi hai người Tố Phong Đao và Sở Vân Vân, hùng hùng hổ hổ chạy đến Thần Đao môn, nói là nhất định phải diệt đám hề nhảy nhót này.

Khí tức của Lý Trường Sinh nhất thời cứng lại, vẻ mặt lúng túng không thôi.

Sở Vân Vân liếc mắt nhìn Lý Trường Sinh một chút, nghĩ thầm vẫn phải cho tông chủ đại nhân chút mặt mũi, liền lắc đầu nói: “Thần Đao môn đã có đề phòng từ trước, bọn họ đã di chuyển sơn môn, chúng ta không tìm được bọn họ.”

Đây chính là ưu thế của tông môn lánh đời, ít người, ít gia sản, không cần phải cố thủ căn cứ.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì cảm thấy không hiểu, nếu Lý Trường Sinh đã không tìm được người, vậy thì vì sao lại bị thương?

Nội tâm hắn hơi động, liền đoán được nguyên do trong này.

Chương 1668: Tiếp tục tăng lên

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, Lý Trường Sinh quá nửa là nói sai ở trước mặt Tố Phong Đao, bị Tố Phong Đao đánh cho một trận.

Không đúng, là giúp hắn tỉnh táo lại từ di chứng của Thần Vọng kiếm.

Sở Hi Thanh còn cảm ứng được chút Tru Thiên đao ý ở trên mặt Lý Trường Sinh.

Xem ra dưới tình huống không có thần khí, vị tông chủ đại nhân này vẫn không phải đối thủ của Thiên Hạ Phong Đao.

Có điều, cuộc sống đã nhân gian như vậy rồi, có một số việc không cần vạch trần.

“Thì ra là như vậy!”

Sở Hi Thanh cố gắng không nhìn mặt Lý Trường Sinh, thần sắc hắn ngờ vực: “Tông chủ, hai người các ngươi đến đây là vì chuyện gì?”

Không có lý do đặc thù, hai người sẽ không đến quấy rầy hắn tu luyện.

“Vân Vân nói trong huyết tủy của ngươi vẫn còn dung lượng, có thể chứa đựng một loại thiên phú huyết mạch Thần giai nữa. Năm xưa ta kiếm được một thần bảo có thể hỗ trợ người thức tỉnh thiên phú huyết mạch, có thể sẽ thích hợp với ngươi.”

Thần sắc Lý Trường Sinh lại nghiêm túc: “Nhưng ta cần phải biết trước, ngươi chuẩn bị kiêm tu Thần Ý Như Tâm hay là Duy Ngã Độc Tôn.”

Sở Hi Thanh không khỏi rơi vào suy ngẫm.

Hắn vốn không định kiêm tu thêm đao quyết khác, chuẩn bị tu Tru Thiên Đao và Nhai Tí Đao đến đỉnh rồi tính sau.

Binh pháp có nói, quý tinh không quý đa.

Thời gian của Sở Hi Thanh có hạn, lại không có ngộ tính biến thái như Sở Vân Vân, một khi phân tâm thì sẽ ảnh hưởng đến tốc độ tu luyện của hắn.

Nhưng bây giờ hắn đã hoàn thành ‘nghi thức’ của hai pháp môn này, không tu luyện thì hơi đáng tiếc.

Từ khi xuất đạo đến nay, Sở Hi Thanh vẫn luôn vô địch, không ai địch nổi, chưa từng bại trận, đừng nói là bạn đồng lứa tuổi, mà cùng một cấp bậc cũng không có đối thủ.

Mặc kệ là tự tin hay ý chí, đều đã đạt đến đỉnh cao của phàm nhân.

Sở Hi Thanh tự nhận nếu hắn tu luyện hai loại võ đạo này, quá nửa là có thể vào thẳng tầng 20 trở lên, còn không có bất kỳ trở ngại nào.

Chắc hẳn là sẽ không tốn bao nhiêu thời gian.

Hắn ngưng thần suy nghĩ một chút, liền quyết đoán nói: “Thần Ý Như Tâm Đao!”

Cũng là Thần Ý Như Tâm phiên bản đao pháp.

Duy Ngã Độc Tôn Đao vận dụng đơn giản hơn, thuần túy hơn, bá đạo hơn.

Duy Ngã Độc Tôn, không ai địch nổi!

Thần Ý Như Tâm Đao thì phạm vi vận dụng lại rộng hơn, như ý như ý, như tâm ý của ta, ngưỡng cửa cao hơn, yêu cầu ý chí và nguyên thần lớn hơn.

Sở Hi Thanh vẫn quyết định tu luyện Thần Ý Như Tâm Đao.

Chủ yếu là vì hắn còn có một thần bảo khác, rất có thể là Đông Hoàng Kính, có người nói thứ này là bảo vật mạnh nhất thời của mạch Thần Ý Như Tâm này.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, coi như không phải, thì thứ này cũng có hiệu quả cường hóa nhất định với Thần Ý Như Tâm Đao.

“Vậy thì ngươi cần thứ trong tay ta rồi.”

Lý Trường Sinh vừa nói vừa móc một viên tinh thạch màu đỏ tươi, to bằng nắm tay ra, đặt trước Sở Hi Thanh.

“Sóc Huyết nguyên thạch, có thể giúp ngươi thức tỉnh huyết mạch Nguyên Thần của nhân tộc.”

Cái gọi là huyết mạch Nguyên Thần, chính là huyết mạch truyền thừa của thủy tổ nhân tộc.

Nhân tộc tự nhận là đời sau của Bàn Cổ.

Nhưng Bàn Cổ thần huyết đã phân hóa thành mười hai Tổ thần và Long chi cửu tử.

Vì vậy, huyết mạch đầu nguồn của nhân tộc, thật ra là một trong mười hai Tổ thần, Trí Thần – Long Hi.

Hậu duệ của Long Hi thông hôn với đời sau của mười hai Tổ thần, sau mấy trăm ngàn năm, từ từ hình thành nhân tộc.

Nhưng mà căn nguyên của bọn họ vẫn là Long Hi.

Trong truyền thuyết, tại niên đại viễn cổ, vị này đã dẫn nhân tộc ở Bất Chu sơn bôn ba hơn một triệu dặm, di chuyển đến Thần Châu. Mà Nhân hoàng đầu tiên của Nhân tộc là Hoàng Hi, cũng chính là chuyển thế của Long Hi.

Ngoài ra, Hoàng Hi và thê tử của hắn là Phong Hậu, đều có năng lực nắm đất tạo người, đây là truyền thuyết nói.

“Thứ này là đồ vật ma tu tế luyện.”

Lý Trường Sinh chỉ viên tinh thạch màu máu: “Vì thứ này, đám điên kia đã giết gần mười ba vạn người, một tòa thành quy mô không nhỏ đã biến mất vì thế.”

“Có điều, tuy đám ma tu kia tội ác ngập trời, chết chưa hết tội. Nhưng Sóc Huyết nguyên thạch này lại là thứ tốt, có thể giúp người thử tỉnh huyết mạch Thần giai, nếu bị phá hủy như vậy thì quá đáng tiếc, ta do dự mãi, cuối cùng vẫn bảo quản nó.”

“Thứ này có thể giúp ngươi thức tỉnh huyết mạch Nguyên Thần của nhân tộc ta, còn có thể cường hóa nguyên thần và ý chí của ngươi, có thể cường hóa ‘Sáng Tạo’ và Như Ý chi pháp, chắc hẳn là huyết mạch Thần giai thích hợp với ngươi nhất ở thời điểm này.”

“Thứ này có chút hậu họa, nhưng đối với ngươi mà nói thì không có vấn đề. Ý chí của ngươi kiên định, lại không phải kẻ bọn họ oán hận, nên chắc là không sao.”

Sở Hi Thanh cảm kích không thôi, lập tức thu viên tinh thạch này vào tay áo: “Đa tạ tông chủ, thứ này rất thích hợp với ta, cung kính không bằng tuân mệnh!”

Hai ngày nay, hắn vẫn luôn làm mới võ đạo bảo khố, ngoại trừ muốn thăng cấp thiên phú huyết mạch ra, thì còn muốn tìm một thiên phú Thần giai khác.

Sở Hi Thanh vẫn không thể tìm thấy, hoặc là không vừa ý, hoặc là có xung đột với thiên phú của bản thân.

Hắn cảm thấy cái hệ thống này không giống Đông Hoàng Kinh.

Dù có đúng, cũng là hữu danh vô thực, không giống như có thể như ý tùy tâm.

Chương 1669: Tiếp tục tăng lên (2)

Sóc Huyết nguyên thạch này, có thể coi như giải quyết một vấn đề của hắn.

Nhưng thứ này không thể sử dụng ngay.

Sóc Huyết nguyên thạch chỉ là thuốc dẫn.

Hắn còn cần tìm vài loại tài liệu phụ, còn cần trận phạm tương ứng, mời thuật sư hỗ trợ, mới có thể nhận được lợi ích lớn nhất.

Huyết mạch Nguyên Thần là có đẳng cấp.

Có thể bước vào đẳng cấp Thần giai hay không, vậy phải xem ngươi đầu tư bao nhiêu tài nguyên.

Lúc này, Sở Vân Vân lại nghiêm túc nói: “Huynh trưởng nhớ kỹ, sau khi ngươi thức tỉnh huyết mạch Nguyên Thần, thì không được thức tỉnh huyết mạch khác nữa. Ngươi cần để thừa dung lượng trong huyết tủy, chuẩn bị cô đọng thiên phú huyết mạch của riêng bản thân ngươi.”

Sở Hi Thanh nhướng mày lên.

Sở Vân Vân đã nói với hắn từ rất lâu rồi, mỗi một loại thiên phú huyết mạch, chỉ cho phép một Bán Thần hoặc một thần linh Vĩnh Hằng.

Sau đó hắn đọc kinh thư ở trong Tàng Kinh lâu thì mới biết, mỗi một thiên phú huyết mạch cấp bậc thượng đẳng, đều là hòn đá tảng để võ tu và Cự linh đánh vỡ giới hạn người và thần.

Mà một phần huyết mạch đỉnh cấp, chẳng những chỉ cho phép một cái Bán Thần hoặc là thần linh Vĩnh Hằng, mà còn là trụ cột để chứng đạo Vĩnh Hằng!

Đẳng cấp huyết mạch càng cao, thành tựu tương lai cũng càng cao.

Ngoài ra, nếu sức chiến đấu của ngươi cực kỳ mạnh mẽ, cực kỳ hòa hợp với Thiên quy đạo luật, vậy cũng có thể mạnh mẽ thay thế tổ tiên, trở thành thần linh của huyết mạch này.

Mấy năm trước, Sở Vân Vân và Thiết Kích Vô Địch – Tần Phụng Tiên chính là loại quan hệ này.

Khi đó, nếu như Sở Vân Vân mạnh mẽ thăng cấp, có thể thay thế được Tần Phụng Tiên, cướp huyết mạch cấp Bán Thần của hắn, để hắn rơi xuống khỏi Siêu Phẩm.

Nếu Sở Hi Thanh có đầy đủ lực lượng, cũng có thể thăng cấp hai loại huyết mạch là Táng Thiên thần huyết và Thần Dương lên Siêu Phẩm, kéo Táng Thiên và Dương Thần – Thái Hạo xống khỏi thần vị.

Sở Vân Vân nói đến đây thì chợt đổi giọng, trong mắt hiện một tia kì dị: “Đúng rồi, Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của huynh trưởng ngươi đã lên cấp 16?”

Khi vừa lên đây, Sở Vân Vân đã ngửi được.

Máu trên người Sở Hi Thanh dường như lại càng thơm ngọt hơn…

Sở Hi Thanh quay đầu nhìn nhau với Sở Vân Vân, hắn phát hiện trong mắt nàng ngậm lấy một vệt khát vọng.

Khóe môi hắn giật giật, lại vẫn hơi đắc ý mà gật gù: “Cấp mười sáu.”

Sở Hi Thanh không kiếm được thiên phú Thần giai từ võ đạo bảo khố.

Nhưng vài loại thiên phú huyết mạch của hắn lại tăng lên.

Ngày hôm qua, hắn quét được Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp 16, bỏ ra tận 7.085.880 điểm huyết nguyên.

Cao đến bảy trăm vạn!

Nhưng so với tưởng tượng của Sở Hi Thanh thì lại ít hơn một chút.

Sau khi thiên phú huyết mạch vượt qua cấp 15, điểm huyết nguyên cũng không tăng gấp bội như trước nữa.

Một đến tám là gấp 6, chín đến mười lăm là gấp 4, đến mười sáu là gấp 3.

Hơn nữa không chỉ là Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, Thần Dương cũng tăng lên cấp 16.

Thần Dương cấp 16 rẻ hơn Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết nhiều, chỉ cần 162 vạn.

Ngoài ra, Sở Hi Thanh còn bỏ 153 vạn điểm huyết nguyên để tăng Thái Thượng Thông Thần lên cấp 16.

Thái Thượng Thông Thần cấp 15 có một năng lực thiên phú mới, gọi là ‘Bàn Cổ thần tâm’.

Bàn Cổ chết đi, ngoại trừ thân thể hóa thành mười hai Tổ thần, máu tươi hóa thành Long chi cửu tử ra, còn để lại mười đạo tinh hồn thần phách.

Bàn Cổ thần tâm có thể để Sở Hi Thanh mỗi ngày câu thông một lần với một trong số đó, duy trì ba cái hô hấp.

Trong ba cái hô hấp này, Sở Hi Thanh có thể nắm giữ một phần mười linh trí của Bàn Cổ, cũng có thể mượn lực lượng còn sót lại của Bàn Cổ, cảm ứng và tìm hiểu tất cả những thứ hắn muốn.

Sử dụng trong thời gian dài, còn có thể cải thiện trí tuệ và ngộ tính của bản thân.

Mà Thái Thượng Thông Thần cấp 16 không chỉ tăng cường các hạng năng lực, mà còn kéo dài thời gian Bàn Cổ thần tâm lên chín cái hô hấp.

Đây chính là vì sao Sở Hi Thanh có thể nghiên cứu Thần Tâm Vô Lượng và Tru Thiên Đao nhanh như vậy.

Hắn không chỉ dựa vào một mình thẻ nhân vật Thư Hoài Thạch.

“Quả nhiên!”

Sở Vân Vân cảm giác được huyết mạch trong cơ thể đang dâng trào.

Nàng đang khát vọng máu của Sở Hi Thanh.

Mặt Sở Vân Vân vẫn thản nhiên như không, nàng liếc mắt nhìn Lý Trường Sinh: “Tông chủ không còn chuyện gì khác, mời trở về đi thôi!”

Lý Trường Sinh nghe vậy thì ngây người.

Nghĩ thầm Bá Võ Vương nói vậy là có ý gì? Là muốn đuổi ta đi sao?

Mình vừa mới đến đây, còn có vài lời muốn nói với Sở Hi Thanh.

Hắn nhìn Sở Vân Vân một chút, lại ngó Sở Hi Thanh một chút.

Không biết Lý Trường Sinh nghĩ đến điều gì, chỉ thầm thở dài.

Hắn lập tức nghiêm túc nói: “Vậy ta liền tóm tắt, chuyện đầu tiên là chiến đồ trên người ngươi, bây giờ ngươi là tứ phẩm, đã có thể sử dụng chiến đồ mạnh hơn. Chúng ta chuẩn bị cho ngươi ba bức chiến đồ, tất cả đều do tông môn bỏ vốn, Hi Thanh ngươi rảnh rỗi thì đi vẽ đi.”

“Hai là có quan hệ với Thái Vi Viên, tại hai mươi ngày trước, vùng biển cách U Châu 27 ngàn dặm về phía bắc đột nhiên rung mạnh, đáy biển rung chuyển không ngớt, ngoài khơi xuất hiện vô số xác cá, ngay cả U Châu cũng có thể cảm ứng được.”

“Việc này đã kinh động gần nữa võ lâm Bắc vực, khiến không ít võ tu ra biển thăm dò, nhưng vẫn không tìm hiểu được rõ ràng. Nhưng ba ngày trước, Mộc Kiếm Tiên hạ thần chỉ, vòng phòng hộ bên ngoài của thần sơn Thái Vi Viên sắp mở ra, tái hiện nhân thế. Thời gian trong khoảng một hai năm này, bảo chúng ta chuẩn bị sẵn sàng…”

Chương 1670: Tiếp tục tăng lên (3)

Theo lời nói của Lý Trường Sinh, sắc mặt Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân đều hơi thay đổi, con ngươi còn co rút lại.

Thái Vi Viên là tông môn thuật sự ở hai vạn năm trước, từng cường thịnh hai vạn năm, lúc mạnh nhất được xưng là tông môn pháp thuật của thiên hạ.

“Thái Vi Viên thần sơn rất quan trọng với Vô Tướng thần tông ta, cũng rất quan trọng với các ngươi.”

Lý Trường Sinh ngưng thần nhìn Sở Hi Thanh: “Có người nói, ngày xưa, khi Thái Vi Viên đến bờ diệt vong, đã dùng toàn lực để thu thập Thần Khế thiên bi, ý đồ dùng Thần Khế thiên bi làm trụ cột, phát động Điều Đình Tạo Hóa ở cấp độ Vĩnh Hằng, hòng nghịch chuyển thiên cơ, cướp lại số trời. Trong tay bọn họ cũng có không ít trang sách của hai sách Giới Luật, đây cũng là thứ hai ngươi cần.”

“Nhưng trận tranh cướp này tất sẽ cực kỳ tàn khốc. Chưa nói đến pháp thuật truyền thừa của bản thân Thái Vi Viên, mà chỉ ba cái thần khí trấn tông và rất nhiều thiên tài địa bảo ở trong tay bọn họ thôi, cũng khiến cho rất nhiều thế lực mơ ước rồi.”

“Những thần linh kia cũng sẽ tham dự vào lần tranh cướp này. Chúng ta có Mộc Kiếm Tiên trợ giúp, vị này từng lại thái thượng trưởng lão của Thái Vi Viên khi xưa, khiến cho chúng ta có thể chiếm tiên cơ, nhưng vẫn cần chuẩn bị sẵn sàng. Khoảng thời gian này, tông môn sẽ dốc toàn lực để chuẩn bị phân thân để vị này hàng lâm, nếu các ngươi có cơ hội, cũng cố gắng thu thập đi.”

Lý Trường Sinh nói đến đây thì đứng lên: “Đại khái là như vậy, các ngươi trò chuyện đi.”

Hắn rất biết điều, trực tiếp đạp một bước vượt không ra ngoài Tàng Kinh lâu.

Lý Trường Sinh vừa mới rời khỏi, liền nghe thấy tiếng 'hừ hừ' rên tỉ của Sở Hi Thanh truyền ra.

Khi Lý Trường Sinh đang cảm khái không thôi, màng nhĩ của hắn chợt đau đớn.

Cùng lúc đó, Sở Vân Vân hừ lạnh một tiếng, âm thanh như đao thương kiếm kích đâm thẳng vào não hắn, khiến cho nguyên thần của Lý Trường Sinh cũng đau nhói không thôi.

Bí thuật nghe trộm ở góc tường của hắn, đã bị Sở Vân Vân đánh nát.

. . .

Sở Hi Thanh ở Vô Tướng thần sơn tận nửa tháng, sau đó mới điều khiển Dục Nhật thần chu đi về quận Tú Thủy.

Lần này, hắn còn mang theo Phong Tam và Lục Loạn Ly.

Mấy người Kế Tiễn Tiễn, Lưu Nhược Hi và Chu Lương Thần cũng xuôi năm với hắn.

Ngay cả Lệ Thiên Công cũng mang theo tất cả gia sản, hộ tống Sở Hi Thanh đi quận Tú Thủy.

Hắn muốn chế tạo pháp khí cho tất cả thuộc hạ thân tín của Sở Hi Thanh ở bên này.

Lệ Thiên Công chờ mong không ngớt, hắn không cảm thấy mình bị Sở Hi Thanh nghiền ép chút nào.

Dạo gần đây, hắn bỗng nhiên khai khiếu, không chỉ tu vị tăng lên, mà tay nghề chế tạo pháp khí cũng tăng mạnh.

Lúc này đang cần thực tiễn, hắn muốn vận dụng những thứ mình học được từ Ngự Vân Tưởng vào chế tạo pháp khí.

Không biết vì sao, Lệ Thiên Công bây giờ cực kỳ nhiệt tình với luyện khí, ngay cả Thiên Diệp Tiên Tử mà hắn ngày nhớ đêm mong, coi như trân bảo kia cũng bị hắn đặt sang một bên.

Thậm chí Lệ Thiên Công còn sinh ra ý nghĩ kỳ quái.

Luyện khí thú vị như vậy, đời này mình chỉ cần búa rèn và khí lô là đủ rồi, cần nữ nhân làm gì?

Nói đến cũng kỳ quái, sau khi hắn lạnh nhạt với Thiên Diệp Tiên Tử, thì nàng lại càng thân mật hơn, càng quấn lấy hắn, bưng nước rót trà cho hắn, hỏi han ân cần, lần này cũng đi theo Lệ Thiên Công xuôi nam, chuẩn bị gia nhập Thiết Kỳ Bang, nhậm chức Đan sư.

Khi Dục Nhật thần chu bay được một khắc, Sở Hi Thanh ngồi ở đầu thuyền, nhìn bảng nhân vật của mình.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Tứ phẩm hạ (Thiên Quân).

Võ đạo: Thần Ý Xúc Tử Đao (tầng 18), Vô Tướng Tru Thiên Đao (tầng 18), Thần Ý Như Tâm Đao (tầng 15)…

…

Sở Hi Thanh đã học xong Thần Tâm Vô Lượng, còn tu được một thức Vô Tướng Tru Thiên Đao.

Huyết mạch Thần Thương và Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ tăng lên tầng 14.

Cũng đã thức tỉnh huyết mạch Nguyên Thần, dựa vào hệ thống để tăng lên cấp 12.

Hắn không khỏi cảm khái, thần linh tuy mạnh, nhưng lại không bằng chúng sinh.

Đặc san của Thiên Cơ các và Luận Võ lâu mang đến cho hắn một lượng lớn điểm huyết nguyên, thậm chí còn vượt xa khỏi sự tưởng tượng của Sở Hi Thanh.

Nửa tháng này, Sở Hi Thanh đã bỏ ra hơn một ngàn vạn điểm huyết nguyên, nhưng bây giờ vẫn còn hơn 600 vạn.

Thần Nguyên Vô Tướng công của Sở Hi Thanh cũng tăng lên một tầng, cường hóa đến tầng 13.

Đây là công dụng của chiến đồ.

Đắc nhắc đến là, Phong Vân Thần Điện đồ của hắn cũng được thăng cấp thành Vô Tướng Tru Thiên đồ, có thể tăng một tầng Tru Thiên võ ý, một tầng Vô Tướng Tru Thiên Đao.

Ngoài ra còn có một bộ chiến đồ khác là Bàn Cổ Khai Thiên đồ, có tác dụng cường hóa Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết và tất cả thiên phú huyết mạch có quan hệ với Bàn Cổ.

Đây là Vô Tướng thần tông mới chế tạo ra trong tháng này.

Tổng cộng chế tạo hai bức, Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân mỗi người một bức.

Sở Hi Thanh còn tu Thần Ý Như Tâm Đao lên tầng 15, và Như Ý chân ý tầng 17.

Giống như dự đoán, Sở Hi Thanh tu luyện môn đao pháp này rất dễ dàng.

Để làm người ta vui mừng là, Thần Ý Như Tâm Đao có hiệu quả cường hóa nguyên thần rất mạnh.

Như Ý chân ý tầng 15, thật ra có hai tầng là dựa vào huyết mạch Nguyên Thần tăng lên.

Chương 1671: Tiếp tục tăng lên (4)

Sở Hi Thanh nhìn vào hai chữ Nguyên Thần ở trong bảng, cảm ứng những tin tức xuất hiện ở trong đầu mình, nội tâm cực kỳ vui mừng.

Lợi dụng Sóc Huyết nguyên thạch, hắn đã thức tỉnh huyết mạch Thần giai này.

Mà chỗ tốt của huyết mạch Nguyên Thần, quả thực là không kém hơn Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết và Táng Thiên thần huyết.

Sở Hi Thanh rất ngứa tay.

Nửa tháng nay hắn vẫn không tìm được đối thủ thích hợp để thử thần uy của huyết mạch Nguyên Thần và Táng Thiên thần huyết.

Sở Vân Vân thì không tính.

Những ngày vừa qua, Sở Hi Thanh đều muốn tái diễn trận chiến ở Diễn Võ đường, nhưng kết quả là ba lần đều không thành công.

Tốc độ trục xuất độc chú của Sở Vân Vân càng ngày càng nhanh.

Võ đạo của Sở Hi Thanh tuy tiến bộ rất nhanh, nhưng vẫn không theo kịp tốc độ của Sở Vân Vân.

Nói chung là ở trước mắt Sở Vân Vân, Sở Hi Thanh hoàn toàn không tìm được cảm giác sảng khoái khi bắt nạt ức hiếp kẻ yếu.

Hắn dùng toàn lực cũng chỉ có thể chống đỡ 7370 hiệp.

Nhưng Sở Vân Vân từng nói, nàng cũng đã dùng bảy phần lực lượng, chỉ là không biết là thật hay giả.

Sở Hi Thanh cho rằng khả năng này là không cao.

Mấy ngày trước Sở Vân Vân từng nói, bây giờ dù nàng không có Bình Thiên Kiếm và cột cờ Nghịch Thần Kỳ, thì cũng có năng lực đối kháng với nhất phẩm.

Như vậy trạng thái bảy phần thực lực, cũng là đỉnh cao bên trong nhị phẩm rồi, phải năm trong năm hạng đầu Địa Bảng.

Mình có thể đánh hơn bảy ngàn hiệp với nhị phẩm đỉnh phong? Đại chiến gần mười cái hô hấp?

Sở Hi Thanh không tin nổi.

Khi Sở Hi Thanh mở võ đạo bảo khố ra, chuẩn bị quét mới lần nữa, xem xem có thể gia tăng huyết mạch Nguyên Thần lên hay không. Lục Loạn Ly lại đè Khổng Tước Linh đao của nàng, cất bước đi đến phía sau hắn.

“Ngươi đã đáp ứng là sẽ luận bàn với ta.”

Sở Hi Thanh nghe vậy, lại nhìn Lục Loạn Ly với ánh mắt dị dạng: “Học được Ngưng Thần quyết rồi đúng không? Bế quan nửa tháng, chính là vì tu hành môn bí thuật này?”

Thật ra nửa tháng này, hắn đều chờ trận chiến với Lục Loạn Ly.

Nhưng nửa tháng qua, Lục Loạn Ly vẫn bế quan tu hành không ra.

Cho đến hôm nay, khi Lục Loạn Ly đi ra ngoài, Thần Ý Đao Tâm của Sở Hi Thanh gần như không cảm ứng được nguyên thần ý niệm của Lục Loạn Ly.

“Ngươi quản nhiều như vậy làm gì?” Lục Loạn Ly hừ một tiếng: “Chỉ hỏi ngươi có rảnh hay không thôi?”

Sắc mặt nàng lành lạnh, ngậm lấy vài phần khó chịu, nhưng trong lòng thì lại âm thầm đắc ý.

Lục Loạn Ly đúng là tu luyện Ngưng Thần quyết, còn là loại Ngưng Thần quyết đỉnh cấp nhất, có thể ẩn giấu sát cơ và địch ý đến mức tận cùng.

Đánh một chọi một, Thần Ý Đao Tâm của Sở Hi Thanh gần như không có tác dụng với nàng.

Sở Hi Thanh thì lại gãi gãi đầu, hắn thấy rất bất đắc dĩ, thầm nói thực sự là không khéo.

Hết lần này đến lần khác, Lục Loạn Ly lại muốn luận bàn với hắn vào thời điểm này, vấn đề là bây giờ hắn muốn nhường cũng không không nhường được.

Nha đầu Loạn Ly này kiêu căng tự mãn, nếu hắn nhường quá rõ ràng, thì nàng nhất định sẽ tức giận.

Nhưng nếu như không nhường thì…

Lục Loạn Ly đã hơi mất kiên nhẫn, nàng nhướng mày nói: “Đến cùng có đánh hay không?”

“Đánh!” Sở Hi Thanh thầm hít một tiếng, tay phải đè đao: “Loạn Ly, ngươi xuất đao đi!”

Lúc này, tất cả mọi người trên thuyền đều dồn dập nhìn về bên này, trong mắt tràn đầy hứng thú.

Lục Loạn Ly thì nheo mắt lại, trong mắt hiện ra ý nguy hiểm: “Ở ngay đây? Không cần đi chỗ khác?”

Người này… vậy mà lại ngông cuồng như vậy! Lại coi thường Đại Minh Vương Luân của nàng sao?

Sở Hi Thanh khẽ lắc đầu: “Chắc là không cần…”

Hắn còn chưa nói hết, chỉ thấy một ánh đao bảy màu lóng lánh ở trước mặt.

Sắc mặt Sở Hi Thanh bình tĩnh tự nhiên, nhưng tất cả mọi người trên thuyền đều hiện ra vẻ kinh hãi và giật mình, con ngươi đều co rút lại.

Lục Loạn Ly múa đao chém qua cũng trợn tròn mắt lên, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

“Rống!”

Khi ánh đao bảy màu của Lục Loạn Ly chém đến trước người Sở Hi Thanh, quanh thân hắn bất ngờ xuất hiện mười hai đầu long khí vàng óng ánh, quấn quanh hai bên trái phải của hắn, phát ra tiếng gào thét chấn động.

Lại có mười hai tầng ngoại cương xuất hiện, tầng tầng lớp lớp.

Đại Minh Vương Luân của Lục Loạn Ly vẫn chưa chém đến trước người Sở Hi Thanh, liền bị long khí tung hoành mạnh mẽ chặn ở ngoài năm thước.

Sau đó, mặc kệ là lực lượng mê huyễn ở trên thân đao, hay là thiên quy Nhiễu Loạn, tất cả đều bị Sở Hi Thanh phản xạ lại.

Thần uy của Đại Minh Vương Luân rất kinh khủng, dù bản thân Lục Loạn Ly cũng không chịu nổi.

Hào quang bảy màu chiếu rọi, ánh mắt Lục Loạn Ly cũng hơi mê loạn.

Ý chí của nàng cực kỳ mạnh mẽ, chỉ một phần ngàn cái hô hấp là đã khôi phục bình thường.

Nhưng trước đó, bên tai nàng đã truyền đến một tiếng ‘cheng’ lanh lảnh.

Đó là tiếng rút đao của Sở Hi Thanh.

Thanh Tu La Tru Ma đao của của hắn đã chỉ thẳng vào cổ nàng, đao cương dễ dàng phá nát cương khí hộ thể của nàng.

Chương 1672: Loạn đến trình độ nào

“Đây là?”

Kế Tiễn Tiễn vô cùng khiếp sợ, nhìn Sở Hi Thanh nói: “Cửu Long Thần Thiên Thủ?” Không đúng. . . chủ thượng, đây là chuyện gì? Sao ngươi lại ngươi có thể dùng bí pháp Hoàng Đạo của thiên tử Đại Ninh?”

Cửu Long Thần Thiên Thủ này cực kỳ tinh khiết!

Chỉ là số lượng Xích Long không giống lắm, có tận 12 đầu.

“Nguyên nhân cụ thể thì ta không tiện giải thích. Nói chung là bởi vì một nguyên do đặc thù nào đó, ta có thể dùng chung Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ với Kiến Nguyên đế.”

Sở Hi Thanh vừa trả lời vừa thu đao vào vỏ.

Hắn phát hiện Lục Loạn Ly vẫn đang sững sờ, không khỏi cười khổ: “Ta mới thức tỉnh huyết mạch Nguyên Thần, trước mắt Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ đang nằm trong trạng thái tự động kích phát.”

Là do huyết mạch Nguyên Thần, nên Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ còn trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Huyết mạch Nguyên Thần của nhân tộc, bắt nguồn từ Trí Thần – Long Hi.

Mà bí pháp Hoàng Đại lại bắt nguồn từ Ngưng Huyết tụ mạch của Cự linh viễn cổ.

Hai cái thật ra đều là cùng một loại.

Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ của Kiến Nguyên đế cũng không ngoại lệ.

Sở Hi Thanh vừa nói chuyện vừa ngưng thần nhìn vào hai chữ Nguyên Thần trong bảng nhân vật của mình.

Nguyên Thần cấp 12: Ngươi thức tỉnh huyết mạch thủy tổ cự thần, cường độ nguyên thần tăng một phẩm, sức mạnh thần thức tăng một phẩm, sở trường về Sáng Tạo, Giới Luật và Như Ý chi pháp, cũng nắm giữ năng lực thiên phú Trí Nguyên, Huyết Nguyên và Khí Nguyên.

Trong đó, Sáng Tạo, Giới Luật và Như Ý tên như ý nghĩa, có thể tăng ba môn thiên quy này lên hai tầng.

Trọng điểm là ba năng lực phía sau.

Trí Nguyên: Trí Thần – Long Hi là thần trí tuệ, đã từng thu được tinh phách của Bàn Cổ, trở thành Tọa Hóa chúa tể. Thi triển năng lực này thì trí tuệ của ngươi được tăng lên rất cao.

Huyết Nguyên: Long Hi là Tổ thần của nhân tộc, Huyết nguyên cộng chủ. Ngươi tu hành bất kỳ bí pháp Hoàng Đạo nào, đều sẽ có cấp ưu tiên cao hơn, cũng có thể cường hóa thêm nửa phẩm. Hơn nữa, mọi lúc mọi nơi đều có long khí Hoàng đạo bảo vệ quanh người.

Khí Nguyên: Long Hi là căn nguyên của tất cả đồ vật trên thế gian. Thi triển năng lực này thì có thể gia tăng uy năng của binh khí và pháp khí trong tay lên nửa phẩm.

Vì vậy mới nói, huyết mạch Nguyên Thần mang lại lợi ích không kém gì Vạn Cổ Thiên Thu và Táng Thiên thần huyết!

Chỉ tăng cường độ nguyên thần lên một phẩm thôi, cũng khiến cho thực lực của hắn gia tăng trên diện rộng.

Cái này thậm chí còn để cho hắn có thể vận dụng thiên quy tầng 24.

Ba năng lực thiên phú kia thì quá mạnh mẽ rồi.

Mà huyết mạch Nguyên Thần còn chưa đến cấp 15.

Sau cấp 15 còn có thể thức tỉnh một năng lực mạnh mẽ khác, trải qua một lần biến đổi về chất.

"Huyết mạch Nguyên Thần? Thì ra là vậy!"

Phong Tam thoải mái, gật đầu nói: "Chủ thượng muốn cường hóa Như Ý chi pháp nên mới thức tỉnh huyết mạch Nguyên Thần? Bảo sao gần đây ta nhìn chủ thượng không vừa mắt, nói vậy Thần Ý Như Tâm Đao của chủ thượng cũng đã đến trình độ đăng đường nhập thất."

Cáo gọi là đồng tính bài xích, Thần Ý Như Tâm sẽ không ưa một cái Thần Ý Như Tâm khác.

Nhưng sau khi Phong Tam biết nguyên do thì không còn khúc mắc.

Hắn đã nhận định Sở Hi Thanh là người không gì không làm được, là Đao Quân vô địch thiên hạ trong tương lai!

Sở Hi Thanh tu luyện Thần Ý Như Tâm Đao là chuyện đương nhiên, thành tựu tương lai nhất định sẽ ở trên hắn.

Hai mắt Kế Tiễn Tiễn lại sáng rực lên.

Nội tâm nàng nổi sóng chập trùng, khó có thể bình phục.

Chủ thượng lại có thể sử dụng Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ?

Đây chính là võ học hoàng thất! Là bí pháp Hoàng Đạo mà đế vương mới có thể học được!

Chủ thượng và hoàng thất Đại Ninh có quan hệ gì?

Chủ thượng có Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ, có phải là cũng có thể trở thành thiên tử Thần Châu không?

Rất nhiều suy nghĩ nhảy vào trong đầu óc của nàng.

Ý nghĩ mơ hồ kia của Lục Loạn Ly, lại càng kiên định ơn.

Phong Tam không khỏi liếc mắt nhìn.

Không biết nữ nhân này đang suy nghĩ gì, lại lấy tín niệm vô cùng mạnh mẽ để gợi ra thiên quy hưởng ứng.

Vô Địch võ ý ở trên người nàng cũng hóa thành ngọn lửa đen cháy hừng hực, vặn vẹo và phá hư tất cả Thiên quy đạo luật ở chung quanh.

Phong Tam cảm thấy mình bị mạo phạm.

Nếu không phải hắn không muốn lấy lớn hiếp nhỏ, thì hắn đã rút kiếm ra đánh nữ nhân này một trận rồi.

Thần Ý Như Tâm của hắn có thể cho phép chủ thượng, nhưng lại không cho phép Kế Tiễn Tiễn.

Sở Hi Thanh lại không nhận ra dị thường của Kế Tiễn Tiễn, hắn vô cùng lo lắng mà nhìn Lục Loạn Ly.

Từ khi bị trường đao của Sở Hi Thanh chỉ vào cổ, Lục Loạn Ly liền nằm trong trạng thái hồn bay phách lạc.

“Loạn Ly…”

Sở Hi Thanh sờ sờ mũi của mình: “Đừng để trong lòng, Đại Minh Vương Luân của ngươi thật ra rất mạnh, bây giờ Vạn Kiếm Sinh nhất định không phải đối thủ của ngươi.”

Mặc kệ là thiên phú hay là võ đạo, Lục Loạn Ly đều là đỉnh cấp nhất trong tầng lớp Siêu thiên trụ.

Chương 1673: Loạn đến trình độ nào (2)

Theo Sở Hi Thanh, tu vị của Lục Loạn Ly tuy chỉ là tứ phẩm hạ, nhưng sức chiến đấu đủ để vào hàng 100 Địa Bảng, nàng có thể chiến đấu chính diện với rất nhiều võ tu tam phẩm thượng.

Vạn Kiếm Sinh của hai tháng trước cũng không đỡ nổi ba đao của Lục Loạn Ly.

Còn bây giờ, chỉ sợ Vạn Kiếm Sinh không đỡ nổi một đao.

Vấn đề là Sở Hi Thanh tiến bộ còn nhanh hơn.

Chính mồm Sở Vân Vân từng đánh giá, dưới mười vị trí đầu của Thiên Bảng bây giờ, không ai có thể lấy tính mạng hắn dưới tình huống một đấu một.

Dưới hai mười vị trí đầu của Địa Bảng, không ai có thể thắng hắn một chiêu nửa thức.

Đây là dưới tình huống hắn không dùng Huyết Nhai thần đao…

Sở Hi Thanh bị Sở Vân Vân ức hiếp quá thảm, cho nên cũng không dám tin hết.

Nhưng hạ thấp xuống còn dưới ba mươi vị trí đầu Địa Bảng, thì hắn tự tin mười phần.

Lục Loạn Ly vẫn là hồn bay phách lạc, hai mắt mờ mịt: “Một chiêu? Chỉ một chiêu, ha ha, ta nỗ lực lâu như vậy, lại không chém nổi Bá thể của ngươi…”

Nàng không để ý đến Sở Hi Thanh, quay đầu lảo đảo bước vào trong khoang thuyền, tự nhốt mình ở trong phòng.

Sở Hi Thanh thấy thế thì không khỏi lo lắng.

Trận chiến này, rõ ràng là hắn thắng, nhưng hắn lại cảm thấy là mình thua.

Vấn đề là hắn căn bản không có cách nào nhường.

Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ đã chặn được Đại Minh Vương Luân, nếu sau đó không dùng Tru Thiên Đao hoặc Nhai Tí Đao thì quả thực là sỉ nhục trí thông minh của Lục Loạn Ly.

Thật ra mấy ngày nay, Sở Hi Thanh vẫn luôn nghĩ biện pháp áp chế hiệu quả tự động kích phát của Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ, cũng sắp có kết quả rồi.

Lục Loạn Ly lại không sớm không muộn, hết lần này đến lần khác đến tìm hắn vời thời điểm này.

“Xin chủ thượng yên tâm.” Lưu Nhược Hi thấy hắn cau mày, liền ôm quyền an ủi: “Loạn Ly tỷ tâm trí cứng cỏi, chẳng mấy chốc sẽ khôi phục như cũ thôi.”

Thật ra nàng còn nhiều tuổi hơn Lục Loạn Ly, nhưng gặp ai cũng là tỷ tỷ.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì gật đầu.

Bình thường Lục Loạn Ly đúng là không tim không phổi.

Chắc nàng sẽ không vì một trận thảm bại mà đánh mất tự tin.

Nhưng Sở Hi Thanh vẫn vỗ đầu tiểu Tóc Húi Cua ở trên vai mình một cái: “Đi đi!”

Bình thường tiểu tử này rất thân thiết với Lục Loạn Ly.

Sau chiến dịch Vân Hải tiên cung, tiểu Tóc Húi Cua không còn núp trong cơ thể Sở Hi Thanh nữa. Bình thường Lục Loạn Ly rất thích ôm nó, luôn dẫn nó đi chơi đùa khắp nơi.

Nàng lại rất thờ ơ với Bạch Tiểu Chiêu.

Khóe môi tiểu Tóc Húi Cua nhất thời cong lên.

Nó cảm ứng được ý nghĩ của Sở Hi Thanh: Huynh đệ, dựa cả vào ngươi!

Tiểu Tóc Húi Cua phát ra một tiếng bất mãn.

Bây giờ nó còn chưa có giới tính nha, ai là huynh đệ của ngươi.

Nhưng tiểu Tóc Húi Cua vẫn đứng lên, nó hóa thành một đạo ánh sáng, trốn vào trong phòng Lục Loạn Ly.

Đúng là đã đóng cửa, nhưng Sở Hi Thanh mới là chủ nhân của chiếc thuyền này.

Sau đó, Sở Hi Thanh vừa khống chế thuyền, vừa cảm ứng tiểu Tóc Húi Cua.

Con tiểu Nhai Tí này cũng không biết dỗ dành người khác, ngay cả làm nũng nhõng nhẽo cũng không am hiểu.

Nhưng Sở Hi Thanh vẫn có thể cảm ứng tâm trạng của Lục Loạn Ly thông qua tiểu Tóc Húi Cua.

Khi chiếc Dục Nhật thần chu này bay đến Vân Hải tiên cung, Lục Loạn Ly rốt cuộc cũng rời khỏi phòng với khuôn mặt lạnh lùng.

Tuy sắc mặt nàng không tốt lắm, nhưng có thể thấy lòng tin và đấu chí ở trong mắt của nàng.

Khi ánh mắt kia đảo qua người Sở Hi Thanh, lại như đao thương kiếm kích.

“Ngươi đừng đắc ý! Ngươi có thể thắng nhất thời, chưa chắc đã có thể thắng cả đời, ta sớm muộn gì cũng đuổi kịp ngươi!”

Lục Loạn Ly đã tỉnh táo lại.

Lúc nãy, chủ yếu là nàng bị Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ của Sở Hi Thanh làm cho chấn động, để mất tiên cơ.

Thật ra sau khi một đòn không trúng, nàng hoàn toàn có thể dùng độn pháp để né tránh, không cho Sở Hi Thanh phản kích.

Một thân thần thông và pháp thuật của nàng còn chưa kịp sử dụng kìa.

Nhưng nàng bây giờ đích thực không phải đối thủ của Sở Hi Thanh.

Chỉ Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ và mười hai tầng ngoại cương kia, cũng đủ để đại đa số võ tu nhị phẩm phải trố mắt ngoác mồm, không thể làm gì.

Khi Sở Hi Thanh dùng Tru Thiên Đao, tốc độ xuất thủ cũng cực nhanh, khiến cho nàng không kịp phản ứng.

Nhưng buồn bực nhất là, cái tên này còn chưa dùng toàn lực!

Sở Hi Thanh nghe vậy lại buồn cười: “Vậy ngươi phải nỗ lực lên, tiếp đó tốc độ tu hành của ta sẽ cực nhanh.”

Trong lòng hắn lại cảm thấy vui mừng, nghĩ thầm không hổ là Lục Loạn Ly.

Nha đầu này quả thực là rất kiên cường.

Lục Loạn Ly hừ lạnh một tiếng, rồi không nói gì nữa.

Nàng vẫn rất tự tin, thuật võ song tu của nàng đã vượt qua giai đoạn gian nan nhất.

Tiếp theo là một con đường trống trải bằng phẳng, có thể ngăn cản nàng, cũng chỉ có ‘nghi thức thiên địa’.

Lục Loạn Ly nghĩ thầm, nếu như ngay cả Sở Hi Thanh mà còn không thể đánh bại, vậy sau này nàng có tư cách giao thủ với Sở Vân Vân sao? Có tư cách quyết một trận thắng thua với Bá Võ Vương sao?

Chỉ là những suy nghĩ này, nàng chỉ có thể giấu ở trong lòng.

Hơn nữa, bây giờ mặc kệ nàng nói gì, đều chỉ có thể coi là mạnh miệng, chứ không có bất kỳ chỗ tốt nào.

Chương 1674: Loạn đến trình độ nào (3)

Khi mọi người rời thuyền, Lục Loạn Ly cuối cùng cũng không nhịn được.

Nàng thừa dịp không ai để ý, tàn nhẫn hung ác véo hông Sở Hi Thanh một cái.

Để ngươi thắng ta! Để ngươi chỉ dùng một đao! Có Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ và mười hai tầng ngoại cương thì rất đắc ý đúng không? Đao nhanh thì ghê gớm?

Nàng còn xoay trái ba vòng, xoay phải ba vòng, véo cho Sở Hi Thanh nhe răng trợn mắt, sau đó mới rời khỏi thuyền.

Mà lúc này, mấy người Tả chấp lệnh Tiên cung Dương Viêm Thần Nhãn – Húc Nhật Đông, Hữu chấp lệnh Tiên cung Thiết Diện Phán Quan – La Dương và đám người Thần Quyền Phán Quan - Tẩy Bích Thiên, Nghịch Đao Loạn Kiếm – Lý Độ đang tạm thời tu dưỡng trong tiên cung, tất cả đều chạy ra nghênh tiếp mấy người Sở Hi Thanh ở cửa tiên cung.

Nghịch Đao Loạn Kiếm – Lý Độ chính là người dạy võ đạo của trưởng phòng Sở gia ngày xưa.

Người này khoảng bảy mươi, khuôn mặt đỏ thẫm, thần thái sáng láng.

Sau khi hắn nhìn thấy Sở Hi Thanh, thân thể liền run lên, trực tiếp phục xuống trước mặt Sở Hi Thanh: “Đúng là thiếu chủ, La Dương không gạt ta, thiếu chủ quả nhiên vẫn còn ở nhân thế!”

Hắn vô cùng quá đỗi, lời nói còn hàm chứa vẻ nghẹn ngào: “Lý Độ xấu hổ vạn phần, hai năm trước không thể bảo vệ thiếu chủ, bị tên súc sinh Sở Như Lai kia làm ra việc phát rồ như vậy. Lý Độ vốn tưởng rằng đời này chắc chắn sẽ ôm hận mà kết thúc, hổ thẹn trước mặt gia chủ ở dưới cửu tuyền, không ngờ bây giờ còn có cơ hội cứu vãn.”

Sở Hi Thanh nghe vậy, lập tức đi qua đỡ Lý Độ lên: “Mời giáo đầu đứng lên! Ta cũng biết chuyện ngày hôm đó, giáo đầu nào có thẹn với nhà ta? Là Kinh Tây Sợ thị ta thấy thẹn với giáo đầu mới đúng.”

Hắn vừa nói chuyện vừa nắm uyển mạch của Lý Độ, cảm ứng tình hình cơ thể của ông lão này.

Sau đó nội tâm của Sở Hi Thanh cũng thả lỏng.

La Dương nói tình hình của Lý Độ không tốt lắm, hai năm trước tuy vị này chạy thoát khỏi kinh thành, nhưng trên ngươi có có không ít ám thương.

Phiền phức hơn chính là hắn buồn bực uất ức vì cái chết của Sở Hi Thanh, lại tự đoán tuổi thọ không nhiều, không còn hơi sức báo thù, vì vậy mới chán nản, khiến cho chân nguyên từ từ tán đi, toàn thân hiện ra vẻ già nua.

Nhưng theo Sở Hi Thanh cảm ứng được, trạng thái của Lý Độ vẫn rất tốt.

Tuy rằng không thể tiến thêm một bước trên võ đạo, nhưng sống sáu bảy mươi năm nữa là không có vấn đề.

Chắc hẳn là ba viên ‘Thất đoạn Thiên Nguyên măng’ đã có hiệu quả, cộng thêm Lý Độ đã khôi phục đấu chí.

Thời kỳ toàn thịnh, Nghịch Đao Loạn Kiếm – Lý Độ cũng là nhị phẩm thượng, ngồi trong hai mươi vị trí đầu của Địa Bảng.

Tuy bây giờ đã già nua, nhưng võ lực lại cực mạnh, sức chiến đấu có thể sánh vai với hàng 50 trên Địa Bảng.

Khi chủ tớ Sở Hi Thanh và Lý Độ đang nói chuyện.

Lục Loạn Ly cũng đang nói chuyện với Húc Nhật Đông.

Một tháng trước, Húc Nhật Đông bị Lục Trầm phái đến đây, giúp Lục Loạn Ly chăm sóc Vân Hải tiên cung.

Thật ra Húc Nhật Đông rất không muốn, biết Lục Trầm chê hắn già, lại có vết thương cũ trên người, sức chiến đấu giảm mạnh.

Lúc Trầm cố ý phái hắn đến đây, nhìn như là nhờ vả, nhưng thật ra là để hắn đến đây dưỡng lão.

Đây là coi hắn như trói buộc…

Nhưng khi nhìn thấy hai người Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly cùng nhau xuống thuyền, tâm tình ủ rủ của Húc Nhật Đông lại chuyển biến tốt.

Hắn ngóng nhìn Sở Hi Thanh, ánh mắt càng ngày càng thỏa mãn, không nhịn được mà nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư, quan hệ của ngươi và Vô Cực Đao Quân tiến triển đến đâu rồi? Nếu như hai bên đều tình nguyện, có thể để hắn đi cầu hôn với trang chủ, ta có thể bảo các huynh đệ thuyết phục trang chủ.”

Húc Nhật Đông vốn đã rất hài lòng với Sở Hi Thanh.

Khi ở quận Tú Thủy, Sở Hi Thanh thể hiện ra mưu lược, tâm tính, thiên phú, tất cả đều khiến hắn thưởng thức.

Mà bây giờ, thiếu niên này đã là người đứng đầu Danh Hiệp Bảng, một người một đao trấn áp 500 vạn đại quân Cự linh, là Vô Cực Đao Quân vô địch trong thế hệ trẻ.

Húc Nhật Đông cho rằng, thế gian bây giờ, trừ thiếu niên trước mắt ra thì không còn ai xưng với tiểu thư nhà mình.

Có vị Vô Cực Đao Quân này giúp đỡ, sau này trang chủ không cần mệt mỏi như vậy nữa.

Lục Loạn Ly nghe vậy thì lại như mèo xù lông: “Ngươi cái lão quỷ này, nói linh tinh cái gì?”

Nàng vốn đang rất vui vẻ khi gặp lại Húc Nhật Đông, còn định hỏi hăn thương thế của vị Đông thúc này.

Nhưng khi nghe thấy câu này của Húc Nhật Đông, sắc mặt nàng nhất thời đỏ bừng, vừa quát lớn vừa giận đùng đùng mà đi vào Vân Hải tiên cung.

Cái gì gọi là hai bên tình nguyện? Người ta có thê tử rồi kia kìa, hai người còn ngọt ngào biết bao nhiêu.

Sau khi Lục Loạn Ly tiến vào cửa cung, liền đi thẳng đến Tiên Khôi các, chuẩn bị đi gặp Thần Ngao Tán Nhân.

Nàng và Sở Hi Thanh đến nơi này, mục đích là để đưa mấy trang sách Sở Vân Vân tế luyện xong đến đây, thứ hai là vì mở bảo tàng.

Tu vị của Lục Loạn Ly đã vào tứ phẩm, lại có thể mở thêm mấy tòa kho hàng trong Vân Hải tiên cung.

Ngoài ra, còn cái thần bảo mà Thần Ngao Tán Nhân đáp ứng nàng…

Trong mắt Lục Loạn Ly hiện ra một vệt chờ mong mãnh liệt.

Nếu như Thần Ngao Tán Nhân nói không sai, thần uy của cái thần bảo này sẽ không kém hơn Thái Sơ Băng Luân của Vấn Thù Y.

Đủ để đưa võ đạo của nàng tăng lên mấy cấp bậc.

Mà bây giờ, nàng đã có năng lực nắm giữ một bộ phận của thần bảo này.

Chương 1675: Loạn đến trình độ nào (4)

Một ngày sau, khi Sở Hi Thanh lại rời khỏi Vân Hải tiên cung lần nữa, phát hiện có ba bộ Vân Hải kiếm khôi đi theo sau lưng Lục Loạn Ly.

Hắn là ‘Hộ pháp tiên cung’, chỉ có thể lấy được vàng bạc linh thạch và thiên tài địa bảo từ trong kho của tiên cung, còn Lục Loạn Ly lại có kho riêng, ba bộ Vân Hải kiếm khôi chính là ở trong đó.

Sức chiến đấu của Vân Hải kiếm khôi rơi vào khoảng tam phẩm thượng, kiếm pháp tương đối không tầm thường, hơn nữa còn có thể kết trận.

Sở Hi Thanh ngưng thần đánh giá, phát hiện phương vị của ba bộ Vân Hải kiếm khôi này liên kết với nhau, kiếm ý tụ hợp. Chúng đứng thành hình chữ ‘Phẩm’ (品), đối ứng với thiên địa nhân tam tài, bảo vệ sau lưng Lục Loạn Ly.

Sở Hi Thanh quan sát một lúc, hai mắt liền sáng ngời: “Không tệ, Thần Ngao Tán Nhân đã bỏ thêm tài liệu vào ba bộ Vân Hải kiếm khôi này. Ba vị Kiếm Khôi này liên thủ, đủ để sánh vai với một nhị phẩm hạ.”

Hắn khoanh tay trước ngực, nhìn Lục Loạn Ly với ánh mắt chờ mong: “Cân nhắc đến đâu rồi? Ngươi nhậm chức phó kỳ chủ Thiết Kỳ Bang ta. Chúng ta liên thủ, nhất định có thể quét ngang Giang Nam.”

Sở Hi Thanh đã đề cập với Lục Loạn Ly việc này từ nửa tháng trước.

Hắn coi trọng Lục Loạn Ly ở chỗ, nàng bất cứ lúc nào cũng có thể thuyên chuyển lực lượng trong Vân Hải tiên cung, có thể giúp hắn ổn định cục diện Thiết Kỳ Bang.

Hơn nữa, bản thân Lục Loạn Ly cũng có thực lực để đảm nhiệm chức vị phó kỳ chủ này.

Bây giờ nàng còn có thêm ba vị Kiếm Khôi này nữa.

Trước kia, tuy Lục Loạn Ly cũng là đàn chủ đàn chữ Loạn, nhưng hầu như chỉ là cá ướp muối.

Sở Hi Thanh lại muốn Lục Loạn Ly phát huy tác dụng lớn hơn trong Thiết Kỳ Bang.

Nhưng Lục Loạn Ly vẫn chưa đáp ứng, bảo là muốn suy nghĩ thêm.

Lục Loạn Ly cũng đang híp mắt đánh giá Sở Hi Thanh.

Nàng nắm chặt một thứ trong tay, đang suy nghĩ mình mượn oai của thần khí, cộng thêm ba vị Kiếm Khôi, có thể đánh bại Sở Hi Thanh hay không?

Lục Loạn Ly lập tức lắc đầu, từ bỏ suy nghĩ này.

Vô vị!

Dù thắng cũng là mượn ngoại lực, không có ý nghĩa.

Huống hồ Sở Hi Thanh cũng có chí bảo hộ đạo là Cửu Diệu Thần Luân Kiếm, cũng có thể sử dụng năm thần bảo của Vô Tướng thần tông.

Sở Vân Vân và Vấn Thù Y cũng có Nghịch Thần Kỳ và Thái Sơ Băng Luân!

“Nếu ngươi đã thành tâm mời mọc như vậy, ta còn có thể không đáp ứng sao?”

Lục Loạn Ly chắp tay sau lưng, chậc một tiếng: “Nhưng ta phải nói rõ trước, ta là con gái Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm, là phản tặc của triều đình. Nếu như sau này Đại Ninh vì thế mà làm khó dễ Thiết Kỳ Bang, thì ngươi đừng oán ta.”

Sở Hi Thanh không khỏi cười ha ha: “Tự nhiên là có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu.”

Để cho hắn kỳ quái chính là, khí cơ của Kế Tiễn Tiễn ở phía sau vẫn như thường, không phản ứng gì với chuyện này.

Sở Hi Thanh kinh ngạc nhìn Kế Tiễn Tiễn một chút, sau đó mắt hiện lên một tia dị thường.

Xem ra có thể tiết kiệm thẻ Gần Mực Thì Đen với Kế Tiễn Tiễn rồi.

Sau đó, hắn điều khiển Dục Nhật thần chu, đưa mọi người bay về phía nam.

Chỉ chưa đến ba canh giờ, bọn họ đã đến không trung trấn Tây Sơn.

Thiết Tiếu Sinh đã nhận được tin tức từ trước, dẫn một đám cao tầng chờ đợi ở đại trạch Sở gia.

Trên đầu hắn đã có thêm rất nhiều tóc bạc, nhưng trên mặt lại ngậm lấy vài phần ung dung.

Thiết Kỳ Bang bây giờ, thật sự không phải thứ hắn có thể khống chế.

Sở Hi Thanh mới trở về Vô Tướng thần tông nửa tháng, Thiết Tiếu Sinh mệt mỏi gần chết, tuổi còn trẻ mà đã sắp sầu trắng đầu rồi.

Mỗi ngày hắn ngày nhớ đêm mong, cuối cùng cũng chờ được đến ngày Sở Hi Thanh trở về.

Sở Hi Thanh bay xuống sân, lập tức nâng Thiết Tiếu Sinh dậy, lúc này mới quét mắt nhìn mọi người: “Đều đứng lên đi, không cần đa lễ.”

Lúc này, đám người Phong Liên Thành và Cô Minh Nguyệt đều không ở đây.

Sở Hi Thanh nghĩ đến tin tức Thiết Tiếu Sinh gửi cho mình, khóe môi lại hiện ra một ý cười không tên.

“Chắc là có rất nhiều người ở đây không nhận ra vị này nhỉ? Đây là cũng một người cũ của bang, là sư muội của ta, hiện đang đứng thứ 2 Thanh Vân Tổng Bảng, Thần Huyễn Đao Quân – Lục Loạn Ly!”

Hắn giới thiệu Lục Loạn Ly cho mọi người: “Bắt đầu từ hôm nay, Lục sư muội sẽ nhậm chức phó kỳ chủ Thiết Kỳ Bang, phụ trách cai quản năm đại Chiến đường trực thuộc tổng đà là Ngân Thương, Hắc Nha, Hoành Trùng, Thiết Kỳ và Tuyển Phong.”

Khi Sở Hi Thanh vừa nói xong, toàn thân Lục Loạn Ly chân động, trong mắt hiện ra vẻ kinh ngạc và mờ mịt.

Chẳng biết vì sao, nàng cảm ứng được ‘nghi thức’ của Đại Minh Vương Luân và Loạn Thiên chi pháp của mình lại hoàn thành rồi.

Thần sắc nàng hơi động, nghĩ thầm lẽ nào 'nghi thức' này có liên quan đến việc Sở Hi Thanh bổ nhiệm mình làm phó kỳ chủ? Liên quan đến Thiết Kỳ Bang?

Lúc trước Sở Hi Thanh cũng nói với nàng, Thiết Kỳ Bang bây giờ rất loạn, cần nàng ổn định cục diện.

Lục Loạn Ly đã ý thức được, Thiết Kỳ Bang còn loạn hơn cả sự tưởng tượng của nàng.

Trong bang rốt cuộc loạn đến mức nào, mà lại có thể giúp nàng hoàn thành 'nghi thức' trong nháy mắt?

Chương 1676: Tiên lễ hậu binh

Đa số người đi theo Thiết Tiếu Sinh nghênh đón Sở Hi Thanh đều là người cũ trong bang, hoặc là hàng ngũ công viên mới vào bang trong một năm trở lại đây.

Bọn họ đều đã xem qua đặc san mới của Thiên Cơ các và Luận Võ lâu, cũng biết Kỳ chủ của mình đã làm gì ở Thương Lang nguyên.

Tất cả mọi người đều cảm thấy vinh dự và hãnh diện, cũng cực kỳ kính phục vị Kỳ chủ này.

Nhưng khi Sở Hi Thanh tuyên bố bổ nhiệm Lục Loạn Ly, bọn họ vẫn vô thức nhìn về phía Thiết Kỳ Bang.

Thiết Kỳ Bang lại không để ý lắm, vẻ mặt buông lỏng, sắc mặt vui mừng chắp tay với Lục Loạn Ly: "Chuyện này rất tốt! Loạn Ly võ đạo cao siêu, thiên phú trác tuyệt, có thể đảm nhiệm trọng trách."

Rõ ràng là Sở Hi Thanh có ý để Lục Loạn Ly cai quản tất cả chiến sự của Thiết Kỳ Bang thay hắn.

Cái này cũng hợp ý Thiết Tiếu Sinh.

Hắn đã cảm thấy lực bất tòng tâm từ lâu rồi.

Thiết Tiếu Sinh cũng là tứ phẩm, quả thực là có thể xưng hùng xưng bá ở Đông Châu này.

Nhưng nếu như đặt ở toàn bộ thiên hạ, toàn bộ giang hồ, vậy thì không đáng nhắc đến.

Đặc biệt là hai nhà đối thủ của bọn họ bây giờ, đều là cao thủ như mây.

Hiện giờ, bảo Thiết Tiếu Sinh ở phía sau hỗ trợ quản lý sự vụ, kinh doanh làm ăn, trù bị vật tư thì còn được.

Chứ bảo hắn đi chỉ huy năm đại chiến đường tác chiến và chém giết, thì thật sự là có lòng mà không đủ lực.

Thiết Tiếu Sinh không thiếu dũng khí, nhưng biết rõ mình không có năng lực này, mạnh mẽ đi lên chỉ có thể làm hỏng việc.

Lục Loạn Ly thì khác.

Nữ tử này xếp hạng 2 trong Thanh Vân Tứ Thiên Quân, sức chiến đấu siêu phàm, tiền đồ rộng lớn, mạnh hơn hắn nhiều lắm.

Còn cả ba con rối phía sau nàng nữa, vừa nhìn đã biết không dễ chọc.

Lục Loạn Ly còn trẻ, đột nhiên leo lên làm phó kỳ chủ có thể sẽ khiến cho một ít bang chúng phía dưới không phục, nhưng dù sao cũng mạnh hơn đám người ý đồ khó lường kia nhiều.

Đây dù sao cũng là huynh đệ cũ trong bang, trước kia Thiết Tiếu Sinh thật sự không nhận ra, thiếu nữ này không chỉ có sắc đẹp, mà còn có thể thiên phú kinh người như vậy.

Chỉ có một điều khiến Thiết Tiếu Sinh hơi bất an, chính là thiếu nữ này là con gái của Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm.

Nhưng chắc là Kỳ chủ đã tình đến việc này rồi.

Sở Hi Thanh thì lại đi thẳng vào trong đại sảnh: “Trong ba ngày này, trong bang có gì thay đổi không?”

Bởi vì khoảng cách khá xa, tin gần nhất mà Sở Hi Thanh nhận được là từ ba ngày trước.

“Đi vào nói sau đi, một lời khó nói hết.”

Thiết Tiếu Sinh nghĩ đến tình hình trong bang, không khỏi hít một tiếng.

Một lát sau, Thiết Tiếu Sinh bước nhanh đến cái bản đồ cực lớn ở giữa đại sảnh.

“Tình hình bây giờ rất loạn. Theo lệnh của Kỳ chủ, Vân Phong Khinh, Cô Minh Nguyệt, Phong Liên Thành và Bá Thiên Lai, các vị khách khanh hộ pháp đều thống nhất một đội binh mã khoảng năm ngàn người rồi tây tiến, bây giờ đang ác chiến với Thủy Thiên hội ở biên giới Phì Châu.”

“Thủy Thiên hội chống trả rất kịch liệt, trong mười mấy ngày này đã tổ chức liên quan của 27 thế gia để ứng chiến. Bọn họ không chỉ toàn lực chống đối ở trên mặt đất, mà còn dùng 2300 chiếc thuyền để ngăn cản Thiết Kỳ Bang ta ở hồ Đông Dương, không cho chiến hạm của chúng ta tiến lên thượng du.”

“Lỗ Bình Nguyên mạo hiểm tiến về phía bên bờ kia của hồ Đông Dương để thăm dò, phát hiện thủy sư của Thủy Thiên hội đều là tinh nhuệ. Trong đó có 400 chiếc quân hạm, tàu thuyền còn lại cũng được sửa chữa qua, nỏ pháp đông đảo.”

Sở Hi Thanh nhướng mày lên.

2300 chiếc thuyền, dựa theo một thuyền một trăm người để tính, chính là 23 vạn thủy sư tinh nhuệ.

“Như vậy tình hình của những khách khanh hộ pháp thì sao?”

“Thắng nhỏ nhiều lần.” Thiết Tiếu Sinh nhíu chặt lông mày: “Chúng ta chiếm được chút ưu thế ở trên đất bằng, lấy được ít địa bàn ở biên giới Phì Châu, nhưng vẫn luôn không thể đánh tan chủ lực của Thủy Thiên hội, không thể thâm nhập sâu hơn.”

“Chiến sự bây giờ giằng co không xong, mà con đường buôn bán ở thượng du sông Thần Tú tạm thời bị cắt đứt, thu nhập trong bang đã giảm xuống. Các huynh đệ cũ trong bang thì không sao, những chủ thuyền mới gia nhập thì đều có chút oán hận.”

Sở Hi Thanh suy tư, nghĩ thầm đám khách khanh hộ pháp này không chịu ra sức.

Đây chính là chỗ hỏng của Thần Ý Đao Tâm.

Đám người này biết hắn có thể cảm ứng được địch ý và sát niệm, vì vậy biết mình tạm thời không nhận được sự tin tưởng của hắn, cho nên không có động lực làm việc.

Bọn họ không phải kẻ ngu, há có thể không nhìn ra hứa hẹn của Sở Hi Thanh đều là bánh vẽ.

Còn về phần đám chủ thuyền mới gia nhập kia, Sở Hi Thanh lại không để ý.

Nếu bọn họ có oán hận, có thể rời Thiết Kỳ Bang.

"… Nhưng rắc rối lớn hơn vẫn là Thanh Phong Minh Nguyệt lâu và Cực Đông Băng Thành."

Thiết Tiếu Sinh nhíu mày nói: "Kỳ chủ lên phương bắc hơn nửa tháng, Thiết Kỳ Bang ta và Thanh Phong Minh Nguyệt lâu và Cực Đông Băng Thành đã phát sinh xung đột nhiều lần, tử thương hơn năm trăm người."

"Thanh Phong Minh Nguyệt lâu còn tốt, song phương cách nhau trăm dặm, tiếp xúc không nhiều. Mấu chốt là Cực Đông Băng Thành, song phương đã ác chiến mười mấy lần ở các nơi trong Đông Châu, trong đó chỉ có hai lần là phe ta chủ động khiêu khích, huynh đệ trong bang tử thương trong tay họ là nhiều nhất."

Chương 1677: Tiên lễ hậu binh (2)

"Lại có việc này?" Mắt phượng của Sở Hi Thanh hiện ra một vệt tàn khốc: "Đám hung thủ kia thì sao?"

"Đều bình yên rời đi." Vẻ mặt Thiết Tiếu Sinh bất đắc dĩ: "Cực Đông Băng Thành thế lớn, quân lực mạnh mẽ, cao thủ như mây. Các phân đà trên địa phương đều kiêng kỵ Cực Đông Băng Thành, vì vậy nên mỗi lần xung đột chúng ta đều là phe thua thiệt, chỉ có thể ngồi nhìn hung thủ nghênh ngang rời đi."

"Tuy rằng huynh đệ trong bang biết Cực Đông Băng Thành không dễ chọc, đều nuốt giận vào bụng, không nói gì, nhưng cũng đã rất oán giận. Nếu kéo dài việc này, e rằng sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí ở trong bang. Ta đã bảo Nội Vụ đường đi điều tra, xem có phải có người đang cố tình gây sự hay không, nhưng đến giờ vẫn không thu hoạch được gì."

Sở Hi Thanh tay đè đao, mặt không cảm xúc: "Việc này để ta xử lý!"

Trong lòng hắn nghĩ, mình cũng nên đi gặp mặt vị thống soái của Cực Đông Băng Thành ở Đông Châu một lần… Chính là Băng Thành Cực Kiếm – Trưởng Tôn Nhược Ly.

Chuyện này, vẫn phải ra tay từ phía Cực Đông Băng Thành.

"Còn nữa, do tình hình chiến sự khá căng thẳng, các phân đường và phân đà đều tuyển thêm không ít người, bang chúng chính thức đã lên đến hơn 54.000 người."

Thiết Tiếu Sinh cắn răng, vẻ mặt oán giận: "Bốn ngày trước, mấy kho hàng ở tổng đà bị cháy, tất cả danh sách bang chúng, thậm chí là bản phụ cũng đều bị cháy sạch.”

“Lỗ Bình Nguyên vì việc này mà bận rộn tối mặt tối mũi, hắn muốn thống kê danh sách bang chúng một lần nữa, cũng muốn phân biệt thật giả, bài trừ nội quỷ, tóc cũng sắp bạc trắng.”

Khóe môi Lục Loạn Ly không khỏi giật giật.

Thiết Kỳ Bang bây giờ thật sự là quá loạn.

Nàng chỉ nghe Thiết Tiếu Sinh nói thôi cũng đã thấy tê cả da đầu.

Danh sách cháy, nghĩa là hồ sơ của bang chúng đều không còn.

Bọn họ không thể căn cứ vào thời gian gia nhập để phân biệt nội quỷ gian tế.

Bang chúng chính thức 54 ngàn người, bang chúng vòng ngoài lại cao đến 140 vạn người, nào có thể tra rõ ràng?

Danh sách chính và phụ đều bị đốt sạch, chứng tỏ Thiết Kỳ Bang đã bị thẩm thấu như cái sàng rồi.

“May mắn chính là, sau chuyện Kỳ chủ một người một đao đánh tan 500 vạn đại quân Cự linh ở phương bắc truyền ra, sĩ khí trong bang tăng mạnh.”

Thiết Tiếu Sinh hiện ra vẻ vui mừng và phấn chấn: “Ngày hôm đó, toàn bộ bang chúng đều hoan hô không dứt. Vì thế nên tình hình trong bang tuy hiểm ác, nhưng lòng người vẫn coi như ổn định.”

Không ổn không được.

Dù là đám người mang lòng dạ khó lường kia, cũng không dám hành động gì vào thời điểm này.

Để Thiết Tiếu Sinh bất ngờ chính là, Sở Hi Thanh nghe xong thì lại rất ung dung: “Tình thế tốt hơn tưởng tượng của ta, có thể báo cho Lỗ Bình Nguyên, chỉ cần làm lại danh sách và hồ sơ của những người gia nhập trước tháng 5 năm 35 Kiến Nguyên, còn lại thì không cần quá quan tâm.”

Tháng 5 năm 35 Kiến Nguyên, là thời điểm Mộc Kiếm Tiên đăng thần. Khi đó bang chúng chính thức của Thiết Kỳ Bang chỉ mới mười hai ngàn người, cũng không có nhiều nội quỷ.

Đám nội quỷ đó, đều ở Tây Sơn đường của hắn kìa.

Sau đó, hắn chỉ chỉ vào các quận ở Phì Châu: “Loạn Ly, bắt đầu từ ngày mai, ngươi sẽ chấp chưởng tất cả chiến sự ở Phì Châu, nhanh chóng chiếm bốn quận phía nam Phì Châu cho ta.”

Lục Loạn Ly cau mày, vẻ mặt hơi khó xử: “Chỉ một mình ta?”

Đám khách khanh hộ pháp của Sở Hi Thanh, rõ ràng đều không phải người hiền lành.

Lục Loạn Ly tự hiểu lấy mình, nàng chỉ là hạng 2 Thanh Vân Tổng Bảng, không ép nổi những khách khanh hộ pháp này.

“Ta sẽ để Phong Tam giúp ngươi, trong này có vài vị đồng hương của hắn.”

Khóe môi Sở Hi Thanh hơi cong lên: “Ngươi có thể thay mặt ta chuyển lời cho bọn họ, cần phải nhanh chóng giải quyết Thủy Thiên hội, bằng không xử lý theo quân pháp! Sau khi diệt trừ Thủy Thiên hội, ta mới có thể yên tâm chuẩn bị ‘nghi thức’ thăng cấp tứ phẩm hạ, đây là chuyện lớn nhất của bang.”

Phong Tam ôm quyền: “Thuộc hạ tuân mệnh.”

Vẻ mặt hắn hơi không vui.

Mấy vị đồng hương chí sĩ của mình, biểu hiện không tốt chút nào.

Đến giờ Phong Tam vẫn còn nhớ một màn xúc động khi đồng hương gặp mặt ở hơn nửa tháng trước.

Vì vậy, hắn không muốn tin mấy vị đồng hương này của mình lại là nội quỷ có lòng dạ khó lường.

Đây nhất định là có hiểu lầm gì đó.

Lục Loạn Ly nghe vậy thì sững sờ.

Không phải Sở Hi Thanh đã thăng cấp tứ phẩm rồi sao?

Sau đó nàng liền hiểu được, nghĩ thầm tên này quả nhiên là xấu đến lòng bàn chân chảy mủ.

“Thế thì ta cũng có vài phần nắm chắc.”

Lục Loạn Ly nhíu mày liễu: “Vấn đề là, nếu như để ta chấp chưởng chiến sự, như vậy quãng thời gian đầu có thể sẽ hơi loạn.”

Nàng muốn mượn chiến sự Phì Châu này để hoàn thành ‘nghi thức’ của mình.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì lườm nàng một cái, cũng biết Lục Loạn Ly đã nhìn ra ‘nghi thức’ tứ phẩm của hắn bắt nguồn từ Thiết Kỳ Bang.

Thật ra câu này là đang hỏi hắn, liệu có gây trở ngại gì cho hắn không?

“Loạn cũng không sao, chỉ cần thắng là được rồi.”

Sở Hi Thanh lắc đầu: “Ta muốn chính là chưởng khống.”

Nghi thức của hắn chính là ‘chưởng khổng’ Hỗn Độn, chứ không phải là để Hỗn Độn ổn định lại.

Một khi hung thú Hỗn Độn có thất khiếu, liền cách chết không xa!

Chương 1678: Tiên lễ hậu binh (3)

Lục Loạn Ly nghe vậy thì không khỏi sững sờ.

Sau đó, hai mắt của nàng sáng rực lên.

Phải biết, công pháp căn bản của Lục Loạn Ly cũng là Vô Tướng công, một khi nàng lên tam phẩm cũng sẽ chuyển sang tu luyện Hỗn Nguyên Vô Tướng!

“Còn cả hồ Đông Bình!” Sở Hi Thanh chỉ chỉ vào bản đồ: “Do Chu Lương Thần làm chủ soái, Bộ Yên Thành và Đơn Xích Linh làm phó soái, cùng nhau chuẩn bị thủy sư, mấy mươi Kế Tiễn Tiễn và Lưu Nhược Hi làm phụ tá. Một tháng sau, chúng ta gom đủ mười lăm vạn thủy sư, ngược dòng tiến công, quyết một trận tử chiến với Thủy Thiên hội ở hồ Đông Bình.”

Chu Lương Thần nghe vậy thì hơi bất ngờ, nhưng vẫn dứt khoát ôm quyền nói: “Thuộc hạ tuân lệnh!”

Hắn cũng biết sự quan trọng của trận chiến này.

Thắng bại ở hồ Đông Bình, không chỉ quyết định hưng suy vinh nhục của Thiết Kỳ Bang, mà còn liên quan đến sinh sinh tử của mười lăm vạn bang chúng của Thiết Kỳ Bang.

Tuy rằng Chu Lương Thần không hiểu vì sao Sở Hi Thanh lại giao trọng trách này cho mình, nhưng vẫn kiên quyết đồng ý.

Hắn đi theo Sở Hi Thanh đã lâu, đã nuôi dưỡng ra khí khái đáng làm thì phải làm, ngoài ta không còn ai.

Nếu Sở Hi Thanh đã tin tưởng hắn, như vậy dù thế nào thì hắn cũng phải hoàn thành.

Thiết Tiếu Sinh lại kinh ngạc lần nữa.

Sau khi Chu Lương Thần đi theo Sở Hi Thanh lên phía bắc, tu vị tiến bộ thần tốc, chỉ hơn một năm mà đã là ngũ phẩm thượng.

Nhưng thực lực này lại không là gì với Thiết Kỳ Bang bây giờ.

Hơn nữa người này không có kinh nghiệm chỉ huy đại quân và thủy sư, sao có thể đảm nhiệm được chức tổng soái mười lăm vạn đại quân thủy sư?

Hành động này của Sở Hi Thanh khó tránh khỏi có chút hiềm nghi dùng người thân.

Nhưng sau đó Thiết Tiếu Sinh liền tỉnh táo lại, đây là hướng về Lâm Hải Chu gia và Tam Chỉ Kinh Thần – Chu Hùng Bá.

Sở Hi Thanh đúng là đang nghĩ đến Chu Hùng Bá.

Tuy rằng Lâm Hải Chu gia đã gia nhập Thiết Kỳ Bang, bình thường cũng coi như làm hết chức trách. Nhưng không biết là do tránh hiềm nghi hay lòng có kiêng kỵ, hoặc là vì nguyên do nào khác, nên Chu Hùng Bá rõ ràng là không đủ đấu chí, không quan tâm nhiều đến sự vụ trong bang, còn cá ướp muối hơn cả mấy vị khách khanh hộ pháp kia.

Hắn để Chu Lương Thần nhậm chức tổng soái thủy sư, chính là vì điều động lực lượng của mấy đại thế gia Lâm Hải.

Sở Hi Thanh còn muốn thí nghiệm.

Chu Lương Thần có thể ngược dòng tấn công hay không, có thể hoàn thành ‘nghi thức’ Nghịch Thiên chi pháp của hắn hay không.

Sở Hi Thanh biết trong này có nguy hiểm.

Chu Lương Thần quá trẻ tuổi, chưa trải qua mài giũa, đột nhiên làm tổng soái, hơn nữa còn chỉ huy một cuộc chiến quan trọng, khả năng thất bại là rất cao.

Nhưng trận chiến này rất thích hợp với yếu quyết trong công pháp của Chu Lương Thần, ‘Cuồng hải cô chu, nghịch lưu phạt thiên’. (một thuyền giữa biển động, nghịch dòng phạt thiên)

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, dù Chu Lương Thần thất bại thì hắn cũng có thể cứu vãn.

Hắn rất có lòng tin với Nhai Tí Đao của mình.

Một khi Thần Ý Xúc Tử Đao xuất hiện, mấy chục vạn thủy sư kia chỉ là gà đất chó sành.

. . .

Chiến sự cụ thể đương nhiên không phải hai ba câu của Sở Hi Thanh là có thể xong xuôi.

Sau đó, bọn họ lại bàn luận gần hai canh giờ, mới sắp xếp ổn thỏa.

Theo mệnh lệnh của Sở Hi Thanh truyền xuống, toàn bộ Thiết Kỳ Bang như một bộ máy cực lớn, bắt đầu vận chuyển.

Không thể không nói, Thiết Kỳ Bang bây giờ tuy loạn, nhưng vận chuyển vẫn không có vấn đề, cũng không có người nào dám làm trái lệnh Sở Hi Thanh.

Sau khi kết thúc, Sở Hi Thanh lại điều động Dục Nhật thần chu bay về phía quận Giang Nam.

Mấy người Phong Tam và Lục Loạn Ly cũng đoán được hắn đi đâu, có ý đi theo hộ vệ, nhưng lại bị hắn từ chối.

Quận Giang Nam cũng không phải đầm rồng hang hổ.

Một Trưởng Tôn Nhược Ly mà thôi, còn không đáng để hắn hưng sư động chúng.

Sở Hi Thanh chỉ mang Bạch Tiểu Chiêu và tiểu Tóc Húi Cua theo, đi đến không trung quận Giang Nam.

Hiện giờ, tòa châu thành Đông Châu này đã không còn phồn hoa của ngày xưa.

Sở Hi Thanh nhẹ nhàng nhìn về nơi xa, chỉ thấy đường phố trong thành vắng vẻ, người qua lại rất ít.

Còn có rất nhiều phòng ốc bị Cực Đông Băng Thành chiếm dụng, ra ra vào vào đều là tướng sĩ.

Tại góc bắc tường thành, còn có một doanh trại quy mô khoảng hơn mười vạn người. Bến tàu gần đó thì lại là ngàn buồm như rừng.

Cả một tòa thành này, thế mà đã hóa thành một quân doanh.

Sở Hi Thanh ngưng thần quét nhìn doanh trại kia, đồng thời nghĩ đến tình báo của Thiên Thính viện.

Có người nói Cực Đông Băng Thành đang gặp khó khăn ở Thanh Châu, không thể chiến thắng thái sư Độc Cô Thủ, Cực Đông Băng Thành không thể đột phá phòng tuyết nơi đó, đành phải chuyển về sông Thần Tú.

Việc này chỉ là Thiên Thính viện phỏng đoán, nhưng dựa theo tình hình ở đây, xem ra phỏng đoán này là đúng.

Thái sư Độc Cô Thủ dụng binh rất ổn, lấy thủ thay công.

Gần 700 binh mã của triều đình, ngoại trừ phòng thủ dọc theo sông Thương Lãng ra, những phương hướng còn lại đều lùi lại.

Cực Đông Băng Thành vẫn luôn không thể quyết chiến với chủ lực của triều đình, mà những nơi bọn họ chiếm cứ, các thế lực giang hồ và danh gia vọng tộc địa phương càng ngày càng phản kháng mạnh mẽ hơn.

Trước khi tiêu diệt hoặc trọng thương đại quân chủ lực của triều đình, Cực Đông Băng Thành cũng không dám xâm nhập quá sâu, tránh khói lương thảo bị cắt đứt, rơi vào đường chết.

Cực Đông Băng Thành không thể không thay đổi chiến lược, chuyển trọng tâm đột phá về phía nam, cố gắng mở sông Thần Tú và kênh đao, để xoay chuyển cục diện, bức bách Độc Cô Thủ phải quyết chiến.

Chương 1679: Tiên lễ hậu binh (4)

Sở Hi Thanh cũng hơi để ý đến cuộc chiến có ảnh hưởng đến ngàn tỉ con dân Thần Châu này.

Hắn quan tâm hơn là Vấn Thù Y.

Hơn mười ngày nay, Vấn Thù Y đã đại chiến với Độc Cô Thủ ba trận.

Tuy Độc Cô Thủ ở thế yếu, nhưng có thể mượn bí pháp Hoàng Đạo và thần khí trấn quốc của Đại Ninh để chống lại.

Mấu chốt là dường như Vấn Thù Y không đủ lực, mỗi lần đều đại chiến ba canh giờ, sau đó liền không thể không chủ động rút lui.

Sở Hi Thanh từng định an ủi trên Thần Khế thiên bi, nhưng do luận bàn với Sở Vân Vân nhiều lần nên vô tình quên mất.

Còn về chuyện ngày hôm nay, thì lại hơi không tiện…

Hắn không kẻ ngoài mặt ra thì không còn gì khác, không phải mặt trắng nhỏ chỉ biết khóc sướt mướt cầu hỗ trợ.

Chờ chuyện ngày hôm nay xong xuôi, lại liên lạc với Vấn Thù Y cũng không muộn.

Sau đó, Sở Hi Thanh liền ngự không đến tường thành phía bắc.

Hắn một tay đè đao, ánh mắt nhìn về phía phủ Tổng đốc.

“Trưởng công chúa Trưởng Tôn Nhược Ly có đây không? Thiết Kỳ Bang Sở Hi Thanh đến bái phỏng!”

Giọng nói của Sở Hi Thanh có hòa chân nguyên, rung động bốn phương như sấm rền.

Đám tướng sĩ của Cực Đông Băng Thành đã cảnh giác từ trước, dồn dập chĩa cung nỏ về phía Sở Hi Thanh.

Mấy tòa doanh trại chung quanh cũng bị kinh động, vô số ánh mắt đều chú ý về phía Sở Hi Thanh.

Nhưng phủ Tổng đốc lại không có động tĩnh gì, chỉ có một đại tướng tam phẩm bay lên. Sắc mặt hắn lạnh lùng, trong mắt ngậm lấy vài phần địch ý và xem thường: “Ngươi là Sở Hi Thanh? Trưởng công chúa nhà ta bận rộn, mời các hạ trở về đi.”

Sở Hi Thanh nhướng mày, lười để ý đến: “Trưởng Tôn Nhược Ly, ta có việc nên mới đến bái phỏng. Mặc kệ bây giờ ngươi có rảnh rỗi hay không, cũng phải ra gặp mặt nói chuyện một chút, giải quyết chuyện giữa hai nhà chúng ta.”

Giọng nói của hắn không hề khách khí, không chỉ khiến cho vị đại tướng tam phẩm trước mặt trợn mắt lên, mà đám tướng sĩ ở chung quanh cũng trợn mắt nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh.

Bọn họ đã nghe nói đến danh tiếng của Sở Hi Thanh từ lâu, lại không có ấn tượng tốt.

Trong lời đồn, không biết tên mặt trắng nhỏ này đã dùng cách gì để mê hoặc thành chủ Vấn Thù Y, còn có ý định thay thế hoàng tộc nước Trấn Hải, mưu đoạt cơ nghiệp Cực Đông Băng Thành.

Dù biết Sở Hi Thanh một người một đao trấn áp 500 vạn đại quân Cự linh ở Thương Lang nguyên, cũng không thể để bọn họ thay đổi ấn tượng.

Người này không chỉ làm bẩn thành chủ, mà còn mưu đồ gây rối, muốn dựa vào sủng ái của thành chủ để trở thành chủ của Băng Thành, chính là không biết xấu hổ, lòng muông dạ thú!

Lúc này, phủ Tổng đốc vẫn hoàn toàn tĩnh mịch, không có bất kỳ động tĩnh gì, cũng không có đáp lại.

Vị đại tướng tam phẩm kia lại hừ lạnh một tiếng: “Ta nói trưởng công chúa đang bận rộn, nơi này không hoan nghênh các hạ, mời trở về đi.”

Sở Hi Thanh nheo mắt lại, phát ra tiếng cười khẽ: “Đường đường là Băng thành Vương nữ, lại không dám gặp mặt ta sao? Hôm nay ta nể mặt Thù Y, Sở mỗ tiên lễ hậu binh. Nhưng mà chuyện bất quá tam, hôm nay lễ đã hết, chớ ép ta phải rút đao động binh.”

Đại tướng tam phẩm nhất thời giận dữ: “Làm càn! Ngươi tính là thứ gì mà cũng dám gọi thẳng tên của thành chủ, còn dám rút đao động binh với nhà ta…”

Hắn còn chưa nói hết, Sở Hi Thanh đã lạnh lùng nhìn vào hắn.

Đây là lần đầu tiên Sở Hi Thanh nhìn thẳng vào người này.

Trong khoảnh khắc này, người này chỉ cảm thấy đầu óc nổ tung, một luồng đao ý khổng lồ mênh mông và bá đạo không thể chống đỡ đã chém thẳng vào nguyên thần của hắn.

Đại tướng tam phẩm nhất thời híp mắt lại.

Đây là… Thần Ý Xúc Tử Đao!

Thần ý hóa đao, chạm vào tức chết!

Tên này… hắn thật sự dám động binh với Cực Đông Băng Thành?

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, vị này bỗng nhiên phun máu tươi. Đầu óc của hắn đã bị đao ý mạnh mẽ đánh tan, thất khiếu chảy máu, trực tiếp ngất xỉu tại chỗ, thân thể rơi xuống phía dưới.

Cảnh tượng này nhất thời làm cho toàn bộ tướng sĩ ở nơi này đều phải chấn động.

Cũng trong khoảnh khắc này, một đạo kiếm ý lãnh khốc đến cực điểm đã khóa chặt lấy Sở Hi Thanh.

Đồng thời giọng nói tức giận của Trưởng Tôn Nhược Ly cũng truyền đến: “Ngươi to gan!”

Kiếm quang ngàn trượng màu trắng tuyết như lại chém vào chỗ trống.

Sở Hi Thanh đã biến mất tại chỗ, hắn không chỉ né khỏi kiếm quang của Trưởng Tôn Nhược Ly, mà còn thoát khỏi thần niệm khóa chặt của nàng trong giây lát.

Trưởng Tôn Nhược Ly vừa hiện thân thì đã cau mày.

Đối phương sử dụng năng lực Tinh Biến của huyết mạch La Hầu, có thể qua lại hư không.

Nhưng không biết vì sao, tốc độ na di của Sở Hi Thanh lại cực nhanh, thậm chí còn bỏ qua pháp phong cấm của nàng.

Thần niệm của nàng tìm kiếm, giây lát sau rốt cuộc cũng khóa được bóng người của Sở Hi Thanh.

“Muốn chạy trốn? Đừng hòng!”

Kiếm quang của Trưởng Tôn Nhược Ly quét qua, tất cả đều bị đóng băng.

Nhưng một kiếm này vẫn không thể đánh trúng Sở Hi Thanh.

“Trốn? Ngươi còn không có tư cách để ta trốn!”

Bóng người Sở Hi Thanh lại xuất hiện cách Trưởng Tôn Nhược Ly ngàn trượng, trong mắt hiện ra một vệt trào phúng: “Sao? Bây giờ chịu ra rồi?”

Nói nhẹ không nghe, lại bắt hắn phải động thủ?

Trưởng Tôn Nhược Ly không nói gì, đang định tiếp tục truy tịch, chợt cảm thấy thần niệm của mình bị chém một đao.

Một đòn này cực nặng, dù chưa phá vào nguyên thần của nàng, nhưng lại làm cho nàng rung động không ngớt, chỉ cảm thấy chóng mặt buồn nôn.

Sắc mặt nàng nhất thời thay đổi.

Đây chính là Thần Ý Xúc Tử Đao! Là Thần Ý Đao Tâm của Huyết Nhai Đao Quân!

Hơn 800 năm trước, nàng đã từng lĩnh giáo một lần.

Mà bây giờ, đao pháp từng khiến toàn bộ thiên hạ sợ hãi này, đã tái hiện nhân thế!

Chương 1680: Dựa vào cái gì mà cho rằng ta không dám?

Trưởng Tôn Nhược Ly vừa choáng váng, lại vừa kinh vừa sợ.

Nàng cũng biến trận đại chiến ở Thương Lang nguyên hơn nửa tháng trước.

Cũng biết Sở Hi Thanh đã học được thức thứ nhất của Thần Ý Xúc Tử Đao.

Trưởng Tôn Nhược Ly lại hoàn toàn không nghĩ đến, Sở Hi Thanh sẽ động thủ vào lúc này, sẽ gây sự với bọn họ trước trăm vạn đại quân của Cực Đông Băng Thành.

Hắn có can đảm đó sao?

Hơn nữa, không phải tên này và mẫu thân đại nhân có quan hệ rất tốt sao?

Không đúng…

Tuy rằng tính cách của Trưởng Tôn Nhược Ly cường thế bá đạo, nhưng lại là người cực kỳ thông minh.

Nàng bỗng nhiên ý thức được mình có thể đã làm chuyện ngu xuẩn.

Thiếu niên trước mắt này, tuyệt đối không phải trai lơ phụ thuộc vào mẫu thân.

Hắn là truyền nhân cách đời của Huyết Nhai Đao Quân, là Vô Cực Đao Quân có thể lấy một địch trăm vạn!

Cũng là thánh truyền của thần tông đệ nhất thiên hạ ngày nay, thế lực sau lưng không kém hơn Cực Đông Băng Thành.

Dù là triều đình cũng cần phải ra sức lôi kéo, phòng ngừa Vô Tướng thần tông lật bàn.

Sao hôm nay mình lại ngu xuẩn như vậy, muốn mượn cơ hội này để sỉ nhục Sở Hi Thanh?

Người này đại biểu cho mặt mũi của Vô Tướng thần tông, tượng trung cho uy danh vô thượng của Vô Tướng thần tông.

Mình lấy tự tin ở đâu ra mà cho rằng người này nhất định sẽ nhịn, sẽ nuốt giận vào bụng?

Nhưng vào thời điểm này, Trưởng Tôn Nhược Ly cũng là cưỡi hổ khó xuống.

“Hung hăng ngang ngược!”

Ý niệm của nàng khóa chặt Sở Hi Thanh, Thần Ly kiếm lơ lửng bên trong chợt ra khỏi vỏ, ngay sau đó, mấy chục đạo kiếm khí ngàn trượng vắt ngang trời mà đến!

Trưởng Tôn Nhược Ly nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh với đôi mắt như u hỏa.

Nàng dùng Hàn phong chi pháp của bản thân để phong tỏa không gian hai trăm trượng quanh thiếu niên kia, khiến cho người này không thể trốn được.

Nhưng mà một cái chớp mắt tiếp theo, bóng người của Sở Hi Thanh lại lóe lên, mượn lực lượng tinh thần (sao) để na di qua nơi khác.

Lúc này, hắn cũng kích hoạt Cửu Diệu Thần Luân kiếm, chín đạo kiếm khí đồng thời chém về phía Trưởng Tôn Nhược Ly.

Cửu Luân Ngự Kiếm chân quyết của Sở Hi Thanh đã được giải phong đến tầng 17.

Nếu như là võ quyết bình thường, Trưởng Tôn Nhược Ly sẽ không để vào mắt.

Nhưng chín thanh kiếm này ẩn chứa kiếm đạo vô thượng của Mộc Kiếm Tiên.

Những kiếm khí kia liên tục không ngừng, nhằng nhịt khắp nơi, che phủ cả bầu trời, dù là Trưởng Tôn Nhược Ly cũng không dám lơ là.

Thần Ly kiếm của nàng khuấy động hư không, dùng Hàn Băng kiếm khí đóng băng tất cả vật chất, nhưng lại không thể đóng băng những kiếm khí này, Trưởng Tôn Nhược Ly không thể không di chuyển, mượn thân pháp né tránh.

Sau vài chiêu, song phương bắt đầu cấp tốc lấp lóe ở giữa không trung.

Độn pháp của Trưởng Tôn Nhược Ly cũng đi theo con đường của mẫu thân nàng.

Mình nhanh hay không cũng không quan trọng, để cho người khác chậm là được rồi.

Nhưng trận chiến này, dù nàng làm thế nào thì cũng không thể để Cửu Diệu Thần Luân kiếm kia chậm lại, không thể không dùng hết sức để né tránh.

Chín thanh trường kiếm màu đỏ thẫm kia, căn bản không thể hạn chế.

Nàng cũng không thể hạn chế Sở Hi Thanh.

Thiếu niên này chưa bao giờ giao thủ chính diện với nàng, nhưng Thần Ý Đao Tâm lại liên tục tấn công nàng.

Thần Ý Đao Tâm kia hội tụ địch ý và sát niệm của trăm vạn tướng sĩ nơi đây, mỗi một kích đều làm nguyên thần nàng lay động, để thân hình của nàng cứng chờ trong giây lát.

Mà tích tiểu thành đại, theo thời gian trôi qua, mũi Trưởng Tôn Nhược Ly đã chảy máu tươi.

Võ tu nhất phẩm như nàng, thương thế có thể bình phục trong giây lát.

Sở dĩ chảy máu tươi là vì võ ý tích trữ ở bên trong, nhất thời không thể khôi phục, cũng không thể khống chế máu tươi.

Trưởng Tôn Nhược Ly cũng từ từ nhận ra, thân pháp của Sở Hi Thanh đang dùng là Thần Hành Vô Tướng của Vô Tướng thần tông.

Trong đó lại mượn năng lực Tinh Biến của huyết mạch La Hầu, và Tru Thiên và Thông Thiên chi pháp, vì vậy nên thiên biến vạn hóa, quỷ thần khó lường.

Tru Thiên có thể tru diệt khoảng cách, thậm chí là tru diệt thời gian. Thông Thiên thì lại thông thiên triệt địa, bốn phương thông suốt…

Cũng bởi vì pháp này, Trưởng Tôn Nhược Ly cảm ứng Sở Hi Thanh lại như cảm ứng một mảnh trời, một mảnh phương vị khó phân biệt thực hư.

Rất nhiều đại tướng nhị phẩm tam phẩm của Cực Đông Băng Thành đã tụ tập lại đây.

Bọn họ đều đứng ở ngoài mấy dặm, vừa kinh vừa giận nhìn hai người chiến đấu.

Những người này tuy có ý nhúng tay, nhưng đều có kiêng kỵ.

Trưởng Tôn Nhược Ly làm người hết sức kiêu ngạo, lúc này nàng dùng tu vị nhất phẩm mà lại không làm gì được một Sở Hi Thanh chỉ mới ngũ phẩm thượng, rõ ràng là đã thẹn quá hóa giận.

Bọn họ tùy tiện nhúng tay vào, rất khó tưởng tượng Trưởng Tôn Nhược Ly sẽ làm gì sau đó.

Ngoài ra, đám tướng lãnh này cũng kinh ngạc khi phát hiện, thần niệm của bọn họ cũng không thể khóa chặt lấy Sở Hi Thanh.

Bọn họ có thể khóa Sở Hi Thanh nhất thời, nhưng lại không thể khóa được quá lâu.

Vị Vô Cực Đao Quân này không chỉ có Thần Ý Đao Tâm đáng sợ đến cực đoan, mà thiên phú huyết mạch và thân pháp cũng là đỉnh cấp nhất.

Chương 1681: Dựa vào cái gì mà cho rằng ta không dám? (2)

“Xem ra cái gọi Băng Thành Cực Kiếm cũng chỉ đến thế.”

Dáng người Sở Hi Thanh vẫn ung dung không vội, dù bị một đám cao thủ Cực Đông Băng Thành vây xem nhưng vẫn bình tĩnh như thường: “Hung hăng ngang ngược không phải Sở mỗ, mà là các hạ!”

Trưởng Tôn Nhược Ly yên lặng không đáp, lửa giận trong mắt đã ngưng tụ thành thực chất.

Nàng ép mình phải bình tĩnh lại, bắt đầu từ từ suy nghĩ cách phá giải, áp bức không gian của Sở Hi Thanh.

Hôm nay nàng đã chắc chắn sẽ mất mặt xấu hổ rồi, mấu chốt là phía sau.

Không thể để cho tên tạp chủng này tiếp tục càn rỡ nữa, chỉ có dốc hết sức bắt giữ người này, mới có thể cứu vãn chút mặt mũi!

Bảy cái hô hấp sau, Trưởng Tôn Nhược Ly rốt cuộc cũng ép Sở Hi Thanh vào một không gian phạm vi năm trăm trượng.

Hàn Băng kiếm khí của nàng đã phong tỏa chung quanh nơi này.

Cái này tuy không thể khóa kín Sở Hi Thanh, nhưng có thể để tốc độ của đối phương giảm mạnh.

“Hàn Phong!”

Mặt dây chuyền hình giọt lệ ở trước cổ Trưởng Tôn Nhược Ly chợt tỏa sáng, phía sau nàng cũng xuất hiện một đôi cánh trắng như tuyết.

Thần Ly kiếm trong tay nàng cũng bạo phát kiếm khí kinh người.

Hàn Thiên chi pháp kia lập tức tăng mạnh, chớp mắt đã đóng băng không gian và thời gian.

Tướng sĩ ở chung quanh nhìn thấy cảnh này, nhất thời lại phát ra một trận ong ong.

Sở Hi Thanh cũng nheo mắt lại, hắn nhận một đòn này của Trưởng Tôn Nhược Ly.

Khi ở Quy Khư, Trưởng Tôn Nhược Ly cũng từng dùng để đối phó với Tố Phong Đao.

Đây là thuật Tụ Nguyên Phong Mạch, bình thường đóng kín một bộ phận kinh mạch chưa dùng đến, rồi phong ấn bản thân ở trong pháp khí.

Làm như vậy có thể kéo dài tuổi thọ trên diện rộng, trì hoãn già yếu, mà một khi giải phong, thì có thể gia tăng sức chiến đấu.

Ngoài ra, Trưởng Tôn Nhược Ly còn sử dụng một thức ‘Gần Thần chi chiêu’ đã súc thế từ lâu!

Nữ tử này muốn dùng một kiếm này để phân thắng bại.

Sở Hi Thanh cũng không do dự, lập tức sử dụng năng lực Huyết Nhai Nguyên Hồn của huyết mạch Nhai Tí.

---Có thể bỏ qua cấp độ, bỏ qua mạnh yếu, bỏ qua địa hình, bỏ qua không gian và thời gian, thậm chí bỏ qua nhân quả, đem bất kỳ lực lượng và bất kỳ thiên quy nào báo ứng lên thân người khác.

Toàn thân hắn vốn đang nhanh chóng đóng băng.

Song khi Sở Hi Thanh phát động năng lực, thân thể Trưởng Tôn Nhược Ly lại bị chính chiêu thức của mình phản xạ cho bị thương, chỉ chớp mắt đã bị đóng băng.

Nhưng nàng chung quy vẫn là võ tu nhất phẩm.

700 năm, Trưởng Tôn Nhược Ly cũng là người trên Thiên Bảng, sau 700 năm tích lũy, một khi mở Tụ Nguyên Phong Mạch, sức chiến đấu của nàng gần như đã tiếp cận với mười vị trí đầu Thiên Bảng bây giờ.

Chỉ chớp mắt, băng tuyết chung quanh đã nát bấy.

Lúc này, đầu của nàng hơi ngửa ra sau, máu tươi trong mũi lại chảy ra.

Đây là Thần Ý Đao Tâm của Sở Hi Thanh lại chém vào nguyên thần của nàng.

Cùng lúc đó, chín đạo kiếm khí đỏ thẫm của Cửu Diệu Thần Luân kiếm cũng cắt chém đan xen, quét ngang hư không.

Chân nguyên quanh thân Trưởng Tôn Nhược Ly bạo phát đến cực hạn, làm cho không gian và thời gian chung quanh đều bị đóng băng một sát na.

Chờ đến khi Trưởng Tôn Nhược Ly na di ra khỏi chỗ cũ, thì chỉ thấy Sở Hi Thanh đứng chắp tay sau lưng ở ngoài ngàn trượng, thoải mái ung dung nhìn nàng: “Các hạ vẫn muốn tiếp tục? Lại đánh tiếp, Sở mỗ sẽ không nương tay.”

Sắc mặt Trưởng Tôn Nhược Ly đã tái nhợt.

Nàng vẫn không nói chuyện, vô số Hàn Băng kiếm khi sinh sôi ở quanh người nàng.

Chẳng biết từ lúc nào, toàn bộ thành thị đều bị bao trùm bởi một tầng sương lạnh.

Trong đôi mắt phượng hẹp dài của Sở Hi Thanh cũng hiện ra một vệt ánh sáng lạnh lùng nghiêm nghị.

Một cái chớp mắt tiếp theo, quanh người hắn xuất hiện một ngọn lửa màu đen, mái gió không gió tự bay, con ngươi cũng biến thành màu tím.

Ầm!

Hai đại tướng tam phẩm ở sau lưng Sở Hi Thanh bỗng nhiên miệng mũi phun máu, rơi rụng từ không trung.

Thần ý như đao, chạm vào tứ chết!

Hai vị tam phẩm này tuy không chết, nhưng cũng đã trọng thương, sau khi rơi xuống đất, trong lúc nhất thời lại không thể động đậy, không thể đứng dậy.

Tình cảnh này khiến cho đám tướng lãnh ở đây đều khiếp sợ đến thất thần, cũng khiến con ngươi của Trưởng Tôn Nhược Ly co rút lại.

“Ngươi!”

Sau đó, Trưởng Tôn Nhược Ly như muốn rách cả mí mắt: “Sở Hi Thanh ngươi dám?”

Nàng đã hiểu ý của Sở Hi Thanh.

Nếu đánh tiếp… chính là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào rồi!

Đối với một nhất phẩm như nàng mà nói, Thần Ý Đao Tâm của đối phương chỉ hơi uy hiếp thôi, nhưng đối với trăm vạn tướng sĩ ở nơi này, nó lại là sức mạnh to lớn không thể chống đỡ!

“Có gì không dám?”

Sở Hi Thanh dùng đôi mắt màu tím của mình nhìn nhau với Trưởng Tôn Nhược Ly: “Ngươi dựa vào cái gì mà cho rằng ta không dám?”

Hắn không ngồng cuồng đến mức cho rằng mình dốc hết sức là có thể đối kháng với một tu vị nhất phẩm thượng.

Lần này không có Phong Tam, không có Bình Thiên Kiếm gia tăng tu vị, hắn có thể để Trưởng Tôn Nhược Ly không thể làm gì mình trong hơn nửa khắc đồng hồ, như vậy đã đáng giá kiêu ngạo rồi.

Lại đánh tiếp, sớm muộn gì cũng rước lấy nhục.

Mục đích của lần này không phải khiêu chiến Trưởng Tôn Nhược Ly, và phân cao thấp thắng bại.

Nếu như thật sự không được, Sở Hi Thanh chi có thể dùng tất cả thủ đoạn của mình để bắt đối phương cúi đầu.

Chương 1682: Dựa vào cái gì mà cho rằng ta không dám? (3)

Trưởng Tôn Nhược Ly hít thở nặng nề, tay cầm Thần Ly kiếm đã nổi gân xanh. Vì tâm tình chập chờn, một thân chân nguyên phiêu tán ra ngoài, làm cho hơi nước trong phạm vi mười dặm đều hóa thành bông tuyết.

Trong đầu của nàng xuất hiện hơn nghìn cái ý nghĩ.

Trưởng Tôn Nhược Ly nghĩ, mình liên thủ với những đại tướng dưới trướng, có thể giết chết hoặc bắt giữ đối phương hay không.

Nàng lại nghĩ đến Sở Hi Thanh có Vĩnh Hằng Bích Chướng của Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết.

Lồng ngực Trưởng Tôn Nhược Ly phập phồng kịch liệt, gần như cắn nát răng bạc.

Nàng biết mình không thể làm được, tập hợp tất cả lực lượng của mọi người ở đây cũng không thể giải quyết thiếu niên này trong khoảng thời gian ngắn.

Trưởng Tôn Nhược Ly cũng không thể vung kiếm nữa.

Nàng chung quy cũng không phải hạng người ngu xuẩn, cũng không có dũng khí vì ân oán cá nhân của mình mà không để ý đến đại cục.

Tận ba cái hô hấp sau, Trưởng Tôn Nhược Ly cho Thần Ly kiếm vào vỏ.

“Nếu ở nơi khác, Bản cung nhất định làm thịt ngươi.”

Sắc mặt nàng lạnh lùng như băng, giọng nói cũng âm trầm, sắc bén: “Ngươi muốn nói chuyện gì?”

Nàng vừa nói chuyện vừa dùng mắt ra hiệu cho thuộc hạ, để mọi người mau sơ tán.

Nhưng muốn sơ tán trăm vạn đại quân, đâu phải nhất thời nửa khắc là có thể làm được.

Sở Hi Thanh cũng không hàm hồ, nói thẳng: “Sở mỗ đến đây là vì đám hung thủ giết chóc bang chúng Thiết Kỳ Bang ta. Mời các hạ giao hung thủ cho Thiết Kỳ Bang xử lý.”

Trưởng Tôn Nhược Ly trợn trừng mắt lên: “Không thể nào! Tướng sĩ Băng Thành chúng ta, há có thể giao cho người ngoài xử lý?”

“Ta không thỉnh cầu ngươi, mà là thông báo cho ngươi!” Khóe môi Sở Hi Thanh hơi vểnh lên: “Giao hung thủ ra đây, hai nhà chúng ta vẫn hòa hảo như ban đầu, bằng không thì đừng trách ta không báo trước.”

“Ngươi làm càn!”

“To gan!”

“Ăn nói ngông cuồng!”

Đám tướng lãnh chung quanh nhất thời giận dữ quát to.

Mấy người còn rút binh khí ra khỏi vỏ, phát ra những tiếng ‘leng keng’, bầu không khí cũng trở nên căng thẳng.

Mộ vị nhị phẩm có khuôn mặt vuông vức trong đó còn nhíu mày nói: “Vô Cực Đao Quân, nghe nói các hạ và thành chủ nhà ta có quan hệ rất tốt, lại không hợp với triều đình, từng xung đột nhiều lần, vì sao hôm nay lại muốn làm việc để người thân đau thương, kẻ thù khoái chí này?”

“Đúng đấy, người thân đau thương, kẻ thù khoái chí.”

Sở Hi Thanh bật cười một tiếng, trong mắt hắn ẩn chứa châm biếng, nhìn vào khuôn mặt đang biến ảo không ngừng của Trưởng Tôn Nhược Ly: “Theo ta biết, Vấn thành chủ đã ra lệnh, để các ngươi không đối đầu với Thiết Kỳ Bang. Sở mỗ cũng từng hạ lệnh, ràng buộc thuộc hạ không được xung đột với Cực Đông Băng Thành các ngươi.”

“Hai nhà chúng ta vốn hỗ trợ lẫn nhau ở Đông Châu này, Thiết Kỳ Bang ta ổn định địa phương, Cực Đông Băng Thành cá ngươi có thể yên ổn gom góp vật tư.”

“Bây giờ lại có một ít người không biết điều, không thèm nhìn thiện ý của Sở mỗ, tùy ý hành hung, tàn sát bang chúng Thiết Kỳ Bang ta, các ngươi nói Sở mỗ nên xử lý như thế nào?”

Không phải hắn không biết đao lý Thiết Kỳ Bang và Cực Đông Băng Thành hợp lại mới có lợi.

Vấn đề bây giờ là, đám người Cực Đông Băng Thành không để thiện ý của hắn vào mắt, cho rằng Thiết Kỳ Bang là thứ có thể tùy ý chà đạp.

Trưởng Tôn Nhược Ly nhíu chặt mày liễu, vẻ mặt không vui: “Dù những người này vi phạm quy củ, cũng có luật pháp Băng Thành chúng ta xử lý.”

Nàng không thể giao những tướng sĩ kia cho Sở Hi Thanh được.

Không phải Trưởng Tôn Nhược Ly không biết những người này vi phạm mệnh lệnh của mẫu thân đại nhân.

Thậm chí suy nghĩ âm u hơn một chút, những người này có thể mang lòng dạ khó lường, cố tình gây xích mích giữa hai nhà.

Nhưng dù là như vậy, nàng cũng không thể giao người.

Cái này liên quan hệ uy danh và mặt mũi của Cực Đông Băng Thành.

Sở Hi Thanh thì lại tay đè trường đao, không để ý nói: “Ta nói rồi, ta không thỉnh cầu các ngươi, cũng không thương lượng với các ngươi, mà là thông báo. Các ngươi chỉ có một lựa chọn, giao hoặc là không giao.”

Một đại tướng tóc trắng ở phía sau hắn chợt trừng mắt lên: “Dựa vào cái gì để chúng ta giao người? Không giao thì lại làm sao?”

Sở Hi Thanh quay người, Táng Thiên thần viêm trên người nhất thời càng kịch liệt hơn, tử ý trong mắt hắn cũng càng nồng nặc hơn.

“Như vậy thì từ hôm nay trở đi, Cực Đông Băng Thành đừng hòng qua sông Thần Tú!”

Ầm!

Khoảnh khắc này, hơn vạn tướng sĩ ở bên dưới đều rên lên một tiếng, bị luồng đao ý ở trên không đè xuống, thần hồn đau đớn, gần như ngất xỉu tại chỗ.

Bọn họ đều là thất khiếu chảy máu, quỳ trên mặt đất.

Trong mắt những người này đều hiện ra vẻ hoảng sợ.

Đây chính là Thần Ý Xúc Tử Đao? Là Thần Ý Đao Tâm đánh tan 500 vạn đại quân Cự linh trong lời đồn?

Đây chính là Vô Cực Đao Quân? Hạng 150 Đại Bảng, hạng 1 Danh Hiệp Bảng?

Thì ra Thần Ý Đao Tâm là như vậy, 800 năm trước, nước Trấn Hải bọn họ chính là bị một đao này trấn áp, hơn 200 năm không dám động binh với bên ngoài.

Chương 1683: Dựa vào cái gì mà cho rằng ta không dám? (4)

“Sở Hi Thanh!”

Trưởng Tôn Nhược Ly giận không nhịn nổi, Thần Ly kiếm của nàng lại ra khỏi vỏ, muốn chém về phía Sở Hi Thanh.

Nhưng mà một kiếm này lại bị một ánh đao khác cản lại.

Đó chính là vị đại tướng nhị phẩm mặt vuông mặc giáp trắng kia.

“Xin công chúa an tâm chớ vội.”

Sau đó người này quay người, nghiêm túc nhìn về phía Sở Hi Thanh: “Cũng xin Đao Quân thứ lỗi, Băng Thành chúng ta cũng tuyệt đối không giao tướng sĩ cho người ngoài xử lý, bằng không dùng cái gì để trị quân? Dùng cái gì để trị dân?”

“Có điều, Chân mỗ có thể đảm bảo, Băng Thành chắc chắn sẽ nghiêm túc điều tra vụ việc này. Nếu như tất cả hung phạm đích thực phạm pháp, vô cớ tàn sát bang chúng Thiết Kỳ Bang, Băng thành chắc chắn sẽ dùng cực hình, treo đầu bảy ngày trên tường thành để răn đe.”

Trưởng Tôn Nhược Ly nghe vậy liền nhíu mày.

Nàng muốn nói lại thôi, ngầm thừa nhận lời nói của vị đại tướng giáp trắng này.

Sở Hi Thanh thì hơi kinh ngạc nhìn người này một chút: “Ta nhận ra ngươi, Hữu Dực đại tướng quân Chân Vô Thường của Cực Đông Băng Thành.”

Cực Đông Băng Thành có năm đại tướng năm cánh ‘Tiền hậu tả hữu trung’, đều có sức chiến đấu Thiên Bảng.

Chân Vô Thường này là nhị phẩm duy nhất trong năm đại tướng này.

Nhưng sức chiến đấu lại nằm tầm trong ở trong năm người.

Sở Hi Thanh hơi suy tư, liền gật đầu nói: “Thôi, cứ xử lý như vậy đi, hi vọng các ngươi có thể nói được làm được.”

Người này khá thông minh, tất cả điều kiện đều nằm ở trước ranh giới của hắn.

Mục đích của Sở Hi Thanh hôm nay, một làn xử lý hung thủ, hai là lập uy.

Bây giờ hắn đã đạt được cả hai, tự nhiên không nên gây khó dễ nữa.

Những người này đều là thuộc của Vấn tỷ tỷ, ít nhiều gì cũng cho chút mặt mũi.

Cheng!

Trưởng Tôn Nhược Ly lại thu kiếm vào vỏ, sắc mặt âm trầm như nước, hừ lạnh nói: “Cực Đông Băng Thành ta lời hứa đáng giá ngàn vàng, nếu như không có chuyện gì khác, xin mời cút đi!”

Sở Hi Thanh nở nụ cười thản nhiên, không hề để tâm.

Hôm nay hắn đã làm mất mặt vị này, tự nhiên không để ý vài lời nói bất kính của đối phương.

Một con chó phát tiết nỗi nhục bại trận, cần phải để ý sao?

“Như vậy hôm nay chấm dứt tại đây.” Sở Hi Thanh phất tay áo: “Ta còn một lời, bạn bè phải tôn trọng lẫn nhau thì mới có thể dài lâu. Cáo từ.”

Khi hắn nói chuyện, bóng người đã biến mất ở không trung, không còn dấu vết gì.

Vẻ mặt Chân Vô Thường nghiêm túc, hắn cũng không biết Sở Hi Thanh rời đi bằng cách nào.

Vừa rồi hắn đoán không sai, khả năng bọn họ bắt được người này là nhỏ bé không đáng kể.

Sau đó, Chân Vô Thường lại nhìn về phía Trưởng Tôn Nhược Ly, hai tay ôm quyền: “Công chúa, việc này…”

Trưởng Tôn Nhược Ly lại hừ lạnh một tiếng, không chờ Chân Vô Thường nói hết, đã lắc mình trở về phủ Tổng đốc trong thành.

Chân Vô Thường ngẩn người tại chỗ, sau đó cười khổ một tiếng.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, hắn nghe được tiếng nói của Trưởng Tôn Nhược Ly: “Việc này do ngươi phụ trách, cứ xử lý theo phương án ngươi vừa nói.”

Khi vẻ mặt Chân Vô Thường thả lỏng, tất cả tướng sĩ bên dưới đều đang hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ hoàn toàn chấn động, mấy tòa doanh trại đều không có một tiếng động.

Hầu như tất cả mọi người đều đang nghĩ, thì ra vị Vô Cực Đao Quân kia không phải hạng người bám váy đàn bà.

Tên mặt trắng nhỏ này không hổ là thần thoại võ lâm đương đại, chẳng những có thể kiên trì một khắc không bại trước mặt Băng thành Nữ vương, mà còn có thể áp chế trăm vạn đại quân của Băng Thành bọn họ.

Truyền thuyết liên quan đến Huyết Nhai Đao Quân ngày xưa, cũng không hề khuếch đại.

Một Sở Hi Thanh ngũ phẩm thượng đã mạnh như vậy, huống hồ là Huyết Nhai ngày xưa?

. . .

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh đang bay về Tú Thủy, mở màn sáng màu xanh lam của Thần Khế thiên bi ra.

“Vấn tỷ tỷ…”

Sở Hi Thanh chợt rùng mình một cái, khi nghĩ đến ba trận luận bàn với Sở Vân Vân.

Hắn vô thức muốn quên Vấn tỷ tỷ.

Hoặc là đổi ba chữ Vấn tỷ ỷ này thành Vấn thành chủ.

Nhưng đạo tâm của Sở Hi Thanh kiên định, kiên cường, vẫn nói tiếp: “Xin lỗi, lần này là bất đắc dĩ, đắc tội rồi!”

Sở Vân Vân đang ở Vô Tướng thần sơn, không quản được hắn.

Có lẽ trong ba tháng năm tháng nữa, hai người cũng không có cơ hội luận bàn.

“Việc ở quận Giang Nam, ta đã biết được.” Vấn Thù Y trả lời rất nhanh: “Việc này là thuộc hạ của ta không đúng, Hi Thanh ngươi rất có chừng mực, đa tạ hạ thủ lưu tình.”

Lần này Sở Hi Thanh tuy đả thương không ít người, nhưng không giết một người nào.

“Hi Thanh không cần lo lắng việc này, Nhược Ly và những thuộc hạ kia kiêu ngạo, không coi ai ra gì, gặp chút khó khăn trước đại chiến cũng là việc tốt. Còn cả câu nói sau cùng của ngươi nữa, ta rất tán thành, bạn bè phải tôn trọng lẫn nhau mới có thể lâu dài.”

Khóe môi Sở Hi Thanh hơi cong lên, nghĩ thầm tin tức của Vấn Thù Y rất nhanh nhạy nha, nhanh như vậy mà đã biết chuyện ở quận Giang Nam rồi?

Ngay khi hắn đang nghĩ nên trả lời thế nào, vẻ mặt Sở Hi Thanh bỗng nhiên hơi động, nhìn về phía bắc.

Một thanh Càn Khôn phi kiếm màu trắng bỗng nhiên hạ xuống khỏi tầng mây.

Ánh kiếm này rất nhanh, như là rất gấp gáp.

Sở Hi Thanh tiếp nhận kiếm, mở tin phù giấu trong chuôi kiếm ra xem.

Hắn chỉ liếc mắt nhìn qua liền nhíu chặt lông mày.

Đây thực sự là sóng trước chưa qua, sóng sau đã đến.

Chuyện của Thiết Kỳ Bang còn chưa ổn thỏa, không ngờ bên phía thành Vọng An lại có biến cố.

Chương 1684: Truy sát

Khi Vấn Thù Y trả lời trên Thần Khế thiên bi, nàng đang điều động Thái Sơ Băng Luân bay về Băng Thành.

Nàng nghĩ đến vị ‘trưởng nữ’ Trưởng Tôn Nhược Ly ở quận Giang Nam kia, thì lại không khỏi đau đầu.

Tướng sĩ Băng Thành xung đột với Thiết Kỳ Bang, việc này vốn nên xử lý càng sớm càng tốt. Hết lần này đến lần trước, vị trưởng nữ kia của nàng lại bỏ mặc hung thủ, mặc kệ chuyện này, khiến cho tình thế càng ngày càng khó khống chế.

Hiện tại, ngay cả Kiến Nguyên đế cũng phải từ bỏ mặt mũi, nói lời hay để dụ dỗ Vô Tướng thần tông, tập trung lực lượng để đối phó Cực Đông Băng Thành, vị trưởng nữ này của nàng lại không hiểu nặng nhẹ.

Từ khi Cực Đông Băng Thành tây chinh đến nay, tuy được xưng là ‘thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết’.

Nhưng cái này cũng phải xem đối tượng, những thần tông nhất phẩm kia, không kẻ nào là dễ trêu cả.

Ai cũng hiểu đạo lý, không đến lúc bất đắc dĩ thì không nên đối đầu với kẻ địch mạnh.

Trưởng Tôn Nhược Ly có thể tôn trọng Tinh Tú tiên tông, tôn trọng Huyết Bức sơn, vì sao lại không hiểu, thần tông đệ nhất thiên hạ Vô Tướng thần tông nào có dễ trêu?

Địa vị của Hi Thanh bây giờ, đã không kém hơn ba mươi vị trí đầu của Thiên Bảng, há có thể để nàng sỉ nhục?

Vấn Thù Y không thể không phân tâm viết vài đạo tin phù, dùng để trách cứ Trưởng Tôn Nhược Ly và một đám tướng lĩnh, nhắc nhở bọn họ nhanh chóng xử lý việc này, duy trì quan hệ với Thiết Kỳ Bang.

Mà khi nàng vừa về Băng Thành, Vấn Thù Y liền nhìn thấy một ông lão tóc xám trắng dẫn quần thân nghênh đón.

Đó là Hữu tướng Quy Hạo Nguyên của Băng Thành.

Bởi vì Tả tướng đang chỉ huy hai trăm vạn đại quân đại chiến với triều đình, nên vị Hữu tướng này đang quản lý toàn bộ Băng Thành.

“Đều lui ra đi!”

Vấn Thù Y quét mắt nhìn quần thần ở đây một chút: “Sau này không cần phải nghênh đón nữa. Khoảng thời gian này, ta sẽ thường xuyên chủ động xuất kích, không cần hưng sư động chúng. Hi vọng chư vị đặt quân vụ lên thứ nhất, mà không phải mấy lễ nghi phiền phức này.”

Sau khi đuổi đám quần thần đi, nàng liền cau mày, tâm sự nặng nề đi về Băng Huyền cung của mình.

Quy Hạo Nguyên đi theo phía sau: “Vương thượng, lần này giao thủ với Độc Cô Thủ, ngài cảm thấy thế này?”

“Người này không hổ là kẻ trấn áp 300 năm khí vận cho Đại Ninh, Bảy đời Thượng phụ, danh xứng với thực!”

Vấn Thù Y hơi thu hồi tâm thần: “Nếu như Thế tông Đại Ninh không đặt hạn chế lên người hắn, người này đã có thể bước vào Siêu Phẩm rồi. Nếu muốn bắt người này, chỉ sợ phải mất khá nhiều sức lực. Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, thiếu một thứ cũng không được.”

Quy Hạo Nguyên nghe vậy thì hơi chần chờ, hỏi tiếp: “Vương thượng đã đánh bốn trận với Độc Cô Thủ, đều đánh ba canh giờ là kết thúc, đây là vì duyên cớ gì?”

“Ta không thể làm gì hơn, bên người Độc Cô Thủ còn có hai cao thủ Siêu Phẩm đang ẩn núp, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay. Có lẽ bọn họ đang chờ ta hết lực, hoặc là lưỡng bại câu thương. Chiến tiếp cũng vô ích…”

Vấn Thù Y nghiêm túc nói đến đây, sau đó lại ý thức được cái gì, nhìn về phía sau với ánh mắt như đao: “Các ngươi muốn biết thương thế của ta? Sợ ta không thể dài lâu?”

“Thần tội đáng muôn chết!”

Quy Hạo Nguyên kinh hoàng, quỳ xuống đất: “Vương thượng ngày xưa yểm trợ tiền bối của chúng ta rút ra ngoài, thương thế nặng nề. Sau đó, vì đạt được Thái Sơ Băng Luân ở Hạch Châu, ngài lại bị lực lượng của âm Thần – Nguyệt Hi làm trọng thương.”

"Những vết thương cũ kia trải qua mấy trăm năm vẫn chưa lành, lại có lực lượng cực âm cực hàn của Thái âm tích tụ tại thân. Ta và quần thần khó tránh khỏi bất an, lo lắng thân thể của vương thượng, kính xin vương thượng thứ lỗi."

"Cũng là nhân chi thường tình."

Vẻ mặt Vấn Thù Y hơi nguôi, thu hồi ánh mắt: "Nhưng không cần thiết. Ta cũng đã nói với các ngươi rồi, không cần buồn lo vô cớ."

"Ta được Vô Cực Đao Quân trợ giúp, thương thế đã giảm bớt, dù chưa khôi phục trạng thái toàn thịnh, nhưng chém giết Độc Cô Thủ là không có vấn đề."

"Vô Cực Đao Quân?"

Quy Hạo Nguyên không khỏi nhướng mày.

Vô Cực Đao Quân tuy là thần thoại võ lâm đương đại, một người một đao đẩy lùi 500 vạn đại quân Cự linh.

Nhưng mà tu vị cũng chỉ là một ngũ phẩm, có tài cán gì để trợ giúp Vấn Thù Y hóa giải thương thế?

Trừ phi người kia có huyết mạch Thần Dương.

Từ tình báo của bọn họ đến xem, việc này là rất có khả năng.

Đã không chỉ một người nhìn thấy Sở Hi Thanh sử dụng Dương độn, mà đây là một năng lực đặc thù của huyết mạch Thần Dương và Thuần Dương.

Mà huyết mạch Thần Dương, chính là thứ có thể hóa giải chứng cô âm của vương thượng.

Đây cũng chính là chuyện khiến hắn lo lắng.

Lẽ nào để vương thượng của bọn họ song tu với Sở Hi Thanh rồi sao? Kết làm đạo lữ với một thiếu niên chỉ mới mười bảy tuổi?

Để Cực Đông Băng Thành bọn họ có thêm một vương phu khác?

Đây là chuyện gì chứ?

Không! Nói không chừng hai người này đã bắt đầu song tu rồi?

Chương 1685: Truy sát (2)

Quãng thời gian trước, Sở Hi Thanh đã ở lại tẩm cung của vương thượng hơn mười ngày.

Vấn đề là, nếu như vậy thì đặt Trưởng Tôn gia ở nơi nào? Vương của Cực Đông Băng Thành sẽ là ai?

Điều này nhất định sẽ khiến cho lòng người Băng Thành hoảng loạn.

Băng Thành là do một tay vương thượng thành lập, tất cả thần dân và tướng lĩnh đều trung thành có một không hai với Vấn Thù Y.

Nhưng cũng có rất nhiều di dân nước Trấn Hải được các tiền bối dạy dỗ, trung thành và tận tâm với Trưởng Tôn gia.

Quy Hạo Nguyên hắn chính là một trong số đó.

Chuyện truyền thừa vương thống này, rất có thể sẽ khiến cho Cực Đông Băng Thành phân liệt.

Ngoài ra, còn có một việc khiến Quy Hạo Nguyên rất lo lắng.

Đó chính là tuổi thọ của Vấn Thù Y.

Theo lý thuyết, nhất phẩm thượng bình thường đều sống được khoảng 600 năm, thuật tu thì có thể sống đến 800 năm.

Nếu như sử dụng các loại thiên tài địa bảo gia tăng tuổi thọ, võ tu có thể sống 800 tuổi, mà thuật tu thì có thể đạt đến ngàn năm… Giống như Thần Ngao Tán Nhân, sống hơn 1300 tuổi.

Trong đó, võ tu hệ Hàn Băng thì lại khác.

Vấn Thù Y và hai nữ nhi có thể dùng pháp môn Hàn băng để sống lâu hơn người thường.

Theo lý thuyết, Vấn Thù Y sống hai ngàn năm cũng không thành vấn đề, nhưng nàng có thương thế trong người, tuổi thọ bị ảnh hưởng rất nhiều.

Đổi thành võ tu nhất phẩm khác mà chịu thương thế như này, chỉ sợ đã qua đời từ lâu rồi.

Vì vậy, dù Vấn Thù Y có thể hóa giải thương thế, thì nàng có thể sống được mấy năm?

Vấn Thù Y thì lại muốn nói lại thôi, cuối cùng lắc đầu: “Nói chung là không cần lo lắng, lần thức tỉnh này, ta sẽ dốc hết sức để chấm dứt tất cả. Mặc kệ là triều đình Đại Ninh, hay là tương lai của Cực Đông Băng Thành, ta đều sẽ xử lý ổn thỏa.”

“Ngươi thân là Hữu tướng của Băng Thành, bình thường nhất định phải chú ý động viên quần thần, ổn định lòng người, đừng để lời đồn truyền lưu. Lời đồn rất đáng sợ, không nên để những hạng người có dụng tâm khác yêu ngôn hoặc chúng, làm loạn Băng Thành.”

Thật ra tình trạng cơ thể của nàng còn tốt hơn đám người này tưởng tượng nhiều lắm.

Lực lượng cực âm cực hàn của âm Thần – Nguyệt Hi, đã bị nàng hóa giải từ mấy trăm năm trước rồi.

Thần lực của Nguyệt Hi tuy vô cùng mạnh mẽ, nhưng Vấn Thù Y cũng đã đạt đến đỉnh cao từ 700 năm trước rồi.

Nếu không phải có hạn chế, bây giờ nàng đã có thể chứng đạo Vĩnh Hằng rồi.

Lực lượng này không chỉ không gây tổn thương nàng, trái lại còn để nàng luyện hóa và hấp thu, khiến cho huyết mạch Thần âm của nàng tiến hóa đến tầng 32, đuổi sát âm Thần – Nguyệt Hi, phải biết trong nhân tộc chưa từng xuất hiện đẳng cấp này.

Chỉ là trong họa có phúc, trong phúc có họa.

Cũng chính vì huyết mạch Thần âm đã tiếp cận thần linh, khiến cho nàng cô âm không dài.

Chỉ sợ thế nhân rất khó tưởng tượng được, nàng bây giờ chỉ có thể triển khai không đến hai phần mười lực lượng của bản thân.

Bá Võ Vương Tần Mộc Ca trúng độc chú, một thân lực lượng mười không còn một, Vấn Thù Y nàng sao lại không phải như vậy?

Huyết Nhai Đao Quân ngày xưa có thể chém năm vị thần linh Vĩnh Hằng dưới sự vây công của quần hùng.

Sức chiến đấu của Vấn Thù Y nàng có thể không bằng Huyết Nhai, nhưng nếu nàng khôi phục toàn thịnh, không tiếc tính mạng, dốc hết toàn lực, vậy kéo theo một hai thần linh Vĩnh Hằng đi cùng cũng là không có vấn đề.

Chỉ tiếc là nàng đã không còn thời gian…

Vấn Thù Y thầm thở dài, sau đó lại nắm chặt quyền.

Dù chỉ là hai phần mười lực lượng, cũng đủ để chém giết Kiến Nguyên đế, phá hủy Đại Ninh.

Quy Hạo Nguyên hoàn toàn không biết tâm tư của Vấn Thù Y, nội tâm của hắn vẫn rất căng thẳng.

Lời vừa rồi của Vấn Thù Y, rõ ràng là đang lo liệu hậu sự trước khi chết.

Quả nhiên, vương thượng đã không sống được lâu nữa.

Trên mặt Quy Hạo Nguyên lại bình tĩnh, khom người nói: "Thần đã hiểu! Thần nhất định sẽ dốc hết sức lực, hỗ trợ vương thượng ổn định Băng Thành."

"Đây chính là chức trách của ngươi." Vấn Thù Y lạnh nhạt phẩy tay áo một cái: "Ngươi cũng lui ra đi, quãng thời gian tiếp theo, ta cần tĩnh tâm tu dưỡng."

Sau khi nàng dứt lời, liền tiếp tục bay về phía Băng Huyền cung.

Vấn Thù Y vừa bay vừa cảm ứng 'Cực Dương thần nguyên' trong thần hồn của mình, trong lòng sinh sôi ý vui mừng.

Nàng không ngờ rằng, chưa đến hai tháng mà huyết mạch Thần Dương của Sở Hi Thanh lại tiến bộ.

Hiện giờ, Vấn Thù Y có cảm giác như đang ôm một lò sưởi giữa mùa đông lạnh giá.

Tuy rằng lò sưởi nhỏ này không nóng, nhưng cũng có thể để nàng cảm nhận được một chút ấm áp.

Vấn Thù Y lại không tự chủ được mà nghĩ, với huyết mạch Thần Dương tầng 16 của Hi Thanh bây giờ, hẳn là có thể giúp nàng vào thẳng Siêu Phẩm chứ?

Nàng lập tức bót tắt cái ý tưởng này.

Mặt Vấn Thù Y hơi đỏ lên, khẽ lắc đầu động thời cười tự giễu.

Quả nhiên, thời khắc sống chết vẫn quá kinh khủng, ngay cả Vấn Thù Y nàng cũng không thể ngoại lệ.

Vì mạng sống, nàng lại sinh ra ý nghĩ không biết xấu hổ như vậy.

Chương 1686: Truy sát (3)

Mà khi Vấn Thù Y rời đi không lâu, Quy Hạo Nguyên cũng đứng lên.

Mặt hắn đã âm trầm như nước.

Quy Hạo Nguyên suy ngẫm một lát, sau đó liền dẫn mấy người phía sau lưng đi về phía Văn Uyên các.

Khi Quy Hạo Nguyên đi đến nơi làm việc của mình, thì nhìn thấy một cung nữ khoảng ba mươi tuổi, mặc trang phục nữ quan tam phẩm, đang chờ hắn ở nơi này.

Vẻ mặt Quy Hạo Nguyên rung lên, ra lệnh ra đám người tản ra, lúc này mới bước vào phòng.

“Ngươi cuối cùng cũng đến rồi.”

Vẻ mặt Quy Hạo Nguyên thân thiết, cũng ngập lấy mấy phần thấp thỏm: “Có kết quả chưa? Thế nào? Vương thượng rốt cuộc là còn thân hoàn bích (zin) hay không?”

Nữ quan này rõ ràng là hơ hoảng loạn, trong mắt ngậm lấy mấy phần e ngại và do dự.

Nàng hơi run rẩy, mấy lần há mồm mà không thể nói được nửa chữ.

“Yên tâm, việc này ra miệng ngươi, vào tai ta, tuyệt đối không có người thứ hai biết được.”

Quy Hạo Nguyên chắp tay sau lưng, sắc mặt yên tĩnh: “Ta chỉ muốn biết tình hình của vương thượng, chứ không phải làm việc bất lợi với vương thượng. Việc này có lợi với dân với nước, Tố Nương, hãy nghĩ đến trưởng tử của ngươi, hắn đang làm việc dưới trướng Thái tử điện hạ.”

Nữ quan này vẫn luôn chần chờ, mãi vẫn không nói ra, nhưng sau đó nàng gật đầu thật mạnh.

“Ý của ngươi là, vương thượng vẫn là xử nữ?”

Quy Hạo Nguyên thấy nữ quan gật đầu lần nữa, vẻ mặt liền buông lỏng, sau đó lại nheo mắt lại, ngậm lấy mấy phần sâu xa và do dự mà nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hắn đang lo lắng cho tương lai của Cực Đông Băng Thành.

Vương thượng đã không còn nhiều tuổi thọ, một khi vương thượng từ trần, Cực Đông Băng Thành nên làm thế nào để tự vệ?

Nếu vương thượng vì tình cảm cá nhân mà khiến cho truyền thừa vương thống sinh biến cố, Băng Thành phân liệt, tình hình sẽ càng hiểm ác hơn.

Nhưng mà hắn thật sự phải bước một bước này sao?

Nếu thật sự làm như vậy, đó chính là phản bội rồi.

Còn cả đối tượng giao dịch kia, cũng khiến cho hắn không thể yên tâm…

. . .

Sáu canh giờ sau, tại bảy ngàn dặm phía nam thành Vọng An, nơi này có một nam một nữ đang chạy như bay ở trong rừng.

Nam chính là Tả Thanh Vân, hắn bây giờ cao khoảng tám thước, thân hình cường tráng cứng rắn, cơ bắp toàn thân tựa như sắt.

Hắn dùng hết tốc độ để chạy trong rừng, tựa như một con trâu rừng đấu đá lung tung. Tất cả cành cây ven đường đều là chạm vào tức nát.

Tâm tư của Tả Thanh Vân lại không đặt ở con đường phía trước, hắn đang nhìn cô gái trên bả vai của mình.

Cô gái khoảng mười tám tuổi, mũi ngọc nhỏ thẳng tinh tế, quai hàm phấn đỏ ửng, môi như anh đào, gương mặt trắng như ngọc.

Dáng người của nàng nhỏ bé, chiều cao chỉ đến ngực Tả Thanh Vân, nhưng tỉ lệ rất hoàn mỹ, cân xứng yểu điệu, làm người thương yêu.

Ánh mắt Tả Thanh Vân hơi mờ mịt, cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ sợ thế nhân khó có thể tưởng tượng nổi, Bạch Hổ hầu cao to lực lượng, cơ bắp cuồn cuộn tựa như con gấu ngựa kia, hôm nay lại biến thành một cô gái tuyệt mỹ, khí chất nhu nhược, như chim non nép vào người như vậy.

Tả Thanh Vân bỗng nhiên cảm thấy, ở rể cũng không phải khó chịu như vậy.

Hắn vốn tưởng mình phải vào mỏ đào than đá, tương lai cũng sẽ sống trong mỏ than. Nhưng không ngờ mình lại bước một bước vào mỏ vàng.

Thật sự là nhặt được bảo…

“Ngươi nhìn ta như thế làm gì?”

Bạch Hổ hầu lườm một cái, đôi mắt sáng của nàng câu hồn đoạt phách, còn quyến rũ ẩn tình.

Khi nàng nhìn thấy vẻ si ngớ trong mắt Tả Thanh Vân, trong lòng không khỏi bất đắc dĩ, lại mừng rỡ, lại đắc ý.

“Nhìn đường đi! Ngưng thần cảm ứng chung quanh. Nếu ngươi muốn nhìn, chờ sau khi chúng ta thoát thân, ta có thể cho ngươi nhìn chán thì thôi.”

Tả Thanh Vân nỗ lực thu hồi tầm mắt, dựa theo lời Bạch Hổ hầu, toàn lực cảm ứng chung quanh.

Nhưng trong lòng hắn vẫn rất tò mò: “Dáng vẻ bây giờ của ngươi, là tu luyện bí pháp gì sao? Là Súc Cốt công? Hay là thuật dịch dung?”

“Đây chính là dáng vẻ vốn có của ta, khi con bé thì ta là người lùn nhất tộc, sau khi tu luyện Tiên Thiên Thần Tân đại pháp thì mới càng ngày càng cao, càng ngày càng to.”

Bạch Hổ hầu nói xong lại bất mãn ‘hừ’ một tiếng: “Ngươi thích dáng vẻ bây giờ của ta đúng không? Nam nhân các ngươi, đều là trông mặt mà bắt hình dong.”

Tả Thanh Vân bĩu môi, nghĩ thầm nữ nhân các ngươi thì không thế?

Nhìn Sở Hi Thanh kìa, bây giờ đám nữ nhân trong thành Vọng An mê đắm Sở Hi Thanh đến mức nào?

Những bức họa kia của Sở Hi Thanh, tất cả đều bị các thiếu nữ cắt ra rồi dán đầy phòng.

Rất nhiều cao thủ Thiên Bảng còn không có đãi ngộ như vậy, còn không phải do gương mặt kia của Sở Hi Thanh sao?

Hắn lại cười khúc khích: “Vậy sau này ngươi trùng tu Tiên Thiên Thần Tân đại pháp, có biến trở lại như cũ không?”

“Không, nếu ta luyện lại lần nữa, liền có thể mài hết góc cạnh của công pháp, từ đây điều khiển do tâm.”

Bạch Hổ hầu nói đến đây, lại vươn tay véo tai Tả Thanh Vân: “Ngươi lại nói nhảm nữa thử xem?”

Chương 1687: Truy sát (4)

Ngày xưa, nếu như Bạch Hổ hầu dùng động tác véo tai này, Tả Thanh Vân nhất định sẽ nhảy loạn lên để tránh.

Nhưng bây giờ hắn lại không có ý chống cự, mặc kệ Bạch Hổ hầu tóm tai của mình: “Vậy ta nói việc chính, ngươi nói trong Bạch Hổ đường có người nhìn chằm chằm vào ngươi, vì sao bây giờ đuổi giết chúng ta lại là đào phạm trên Hắc Bảng?”

“Ngươi cho rằng bọn họ chiếm được tin tức từ đâu?”

Bạch Hổ hầu cười gằn một tiếng, trong mắt ngậm lấy sát ý: “Trước khi biết được sâu cạn của chúng ta, trước khi nắm chắc, thì bọn họ sẽ không ra mặt.”

Tả Thanh Vân suy tư: “Vậy thì vì sao không cầu viện Bắc Thần Thần Hầu?”

Hai mắt Bạch Hổ hầu sáng lên, vẻ lạnh lẽo trong mắt càng đậm hơn: “Ta cũng đã cân nhắc qua, nếu bất đắc dĩ thì sẽ cầu Bắc Thần Thần Hầu giúp ta một tay, nhưng mà trước đây không lâu, ta phát hiện Bắc Thần Thần Hầu cũng không đáng tin cậy.”

“Lúc trước ta cố tình tiết lộ cho Bắc Thần Thần Hầu một cái tin giả, nhưng việc này lại bị người khác biết được. Vấn đề là ta chỉ nói cho một mình vị này biết tin này thôi.”

“Đây là vì sao? Bắc Thần Thần Hầu là chủ Lục phiến môn, hắn tính toán ngươi thì có lợi ích gì?” Tả Thanh Vân không khỏi cảm thấy hoảng sợ.

Ngay cả Bắc Thần Thần Hầu cũng là kẻ địch của Bạch Hổ hầu?

Từ đó có thể thấy tình cảnh nguy hiểm của bọn họ ra sao.

“Có lẽ là vì thể chất của ta không bình thường, huyết mạch của ta căn bản không phải là Bạch Hổ, cũng không phải ngũ tử của Bạch Hổ như Tranh, Nanh, Xương, Giảo, Quyết, mà là Bưu.”

Trong truyền thuyết thời thượng cổ, Bưu là con thứ ba của Bạch Hổ đời đâu, lại do khi đó Bạch Hổ gặp phải kẻ địch, bị quần thú vây công, khiến cho thân thể bị thương khi đang mang thai, khi sinh ra Bưu thì cho rằng đó là thai chết, không thể không vứt bỏ.

Nhưng mà cái Bưu này lại giãy dụa sống sót, nó trưởng thành trong hoàn cảnh giống như luyện ngục, thường đói đến mức phải ăn lá khô cỏ héo, ăn thi thể thối rữa của thú loại, gặm bùn sỏi đất đá, uống nước bẩn, quanh năm bị thương liên tục.

Bưu trưởng thành trong vô số đau khổ, trở thành mạch hung ác nhất trong mạch Bạch Hổ, cũng là tồn tại uy mãnh và hung tàn nhất, sức chiến đấu thậm chí vượt qua cả mẹ.

Nó không chỉ trở thành kẻ địch sống còn với Bạch Hổ, mà còn nuốt chửng cả năm huynh đệ, tại một đoạn thời gian nào đó trong niên đại viễn cổ, nó truy đuổi hậu duệ ngũ tử của Bạch Hổ đến mức lên trời xuống đất, hầu như không có chỗ dung thân.

Sau đó, tất cả hổ sinh con, cứ đến khi sinh đứa thứ ba thì tất nhiên là Bưu.

Cùng chính là lời đồn đại trong dân gian, hổ sinh ba con, tất có một Bưu.

"…Cái Tiên Thiên Thần Tân đại pháp này sẽ phát sinh biến hóa trên cơ thể ta, có thể coi là cực kỳ thích hợp để tái giá tu vị. Đừng thấy Tiên Thiên Thần Tân đại pháp nhị phẩm thượng đang ở trên người ngươi, nhưng bọn họ vẫn có biện pháp cướp đoạt nó, trừ phi ngươi vững chức tu vị trong thời gian ngắn. Ngoài ra, bản thân ta bây giờ, đã trở thành lô đỉnh tuyệt hảo cho rất nhiều người."

Bạch Hổ hầu không nhịn được mà lườm Tả Thanh Vân một chút: "Ngươi còn không biết mình chiếm lợi như nào đâu, lúc trước còn ra vẻ bất đắc dĩ, còn coi ta thành kẻ ác."

Tả Thanh Vân nghe vậy thì nở nụ cười xấu hổ, nghĩ thầm nếu ta biết phu nhân của mình có dáng vẻ như này, thì ta đã không mang họ Tả từ lâu rồi.

"Nhưng ngươi yên tâm, trước đó ta đã nhờ người cầu viện với vị huynh đệ kia của ngươi rồi."

Bạch Hổ hầu nhìn về phía trước, trong mắt ngậm lấy vài phần tự giễu: "Ta nghĩ trái nghĩ phải, lại phát hiện trong tất cả bạn tốt của mình, lại không có kẻ nào đáng tin cậy. Trái lại thì người huynh đệ kia của ngươi là đáng tin nhất, cũng có năng lực hỗ trợ chúng ta chạy thoát thân."

"Huynh đệ? Ngươi nói Sở Hi Thanh?"

Tả Thanh Vân thấy hơi kinh ngạc.

Nhân phẩm của Hi Thanh tự nhiên không cần nghi ngờ, nhưng mà lực lượng của hắn bây giờ có thể giúp bọn họ thật sao?

Đúng lúc này, Tả Thanh Vân bỗng nhiên có cảm ứng, hắn vô thức vung tay trái lên, dùng bàn tay to lớn bảo vệ Bạch Hổ hầu trên vai.

Tiên thiên Đại Lực Kim Cương Thủ - Kim Quan Thiết Mã!

Hai năm qua, trừ Đại Diễn Bát Pháp ra thì đây là chiêu pháp duy nhất mà Bạch Hổ hầu bắt hắn tu luyện, hầu như đã hóa thành bản năng thân thể!

Tả Thanh Vân đánh một chưởng này, toàn bộ mặt đất trước người đều chìm xuống, vô số khí canh kim thấu thể mà ra, quét ngang tất cả chung quanh, khí thế tựa như thiên quân vạn mã.

Rừng cây phía trước hắn lại hiện ra một đạo kiếm quang đen nhanh, vừa tránh khỏi chưởng lực của Tả Thanh Vân, vừa đánh vào lồng ngực Tả Thanh Vân.

Thân hình Tả Thanh Vân lập tức trượt lùi trăm trượng, va nát vô số cây cối phía sau.

Nhưng hắn lại không bị thương một chút nào, chỉ là nơi lồng ngực phát ra một tiếng kim loại, một thân cương lực bị kiêm quang đen nhánh đâm thủng, Bạch Hổ thần giáp trên người cũng xuất hiện một vết xước trắng.

Chương 1688: Truy sát (5)

“Bá thể!”

Trong rừng cây truyền ra một tiếng kinh hãi

Người kia cũng bị lực lượng của Tả Thanh Vân phản chấn, lui ra ngoài hai mươi trượng.

Sau đó hắn vô cùng vui mừng mà truy kích, kiếm quang đen nhánh tựa như rắn độc, luôn nhắm vào chỗ yếu hại của Tả Thanh Vân: “Xem ra Bạch Hổ hầu thật sự rất yêu thương ngươi.”

Người này không chỉ được tái giá Tiên Thiên Thần Tân đại pháp cấp độ nhị phẩm thượng, mà còn lấy được một thân Bá thể không tầm thường.

Nếu hôm nay có thể bắt người này, hắn có thể mượn cơ hội này để một bước lên trời, bước vào mười vị trí đầu Địa Bảng!

Bạch Hổ hầu ngồi trên vai Tả Thanh Vân, sắc mặt nàng bình tĩnh nơi thường, chỉ là trong đáy mắt lại hiện ra một tia lo âu.

Nàng lo lắng không phải tên trọng phạm Hắc Bảng trước mặt, Huyền Xà Kiếm – Mặc Đông Sơn hạng 420 Địa Bảng, mà là lo về rừng cây chung quanh.

Tuy Bạch Hổ hầu đã tái giá công pháp, nhưng thần hồn vẫn rất mạnh mẽ, nàng đã cảm ứng được vài đạo khí tức mạnh mẽ mà quen thuộc.

Bọn họ đang nhòm ngó nơi này, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay.

Nội tâm của Bạch Hổ hầu không khỏi chìm xuống, những người này đến thật nhanh.

Với lực lượng của Tả Thanh Vân, bây giờ là khó có thể chạy trốn, không biết vị kia có thể đến kịp hay không?

Tả Thanh Vân thì toàn lực ứng phó, nhưng hắn chưa thể khống chế tu vị nhị phẩm thượng của mình, võ ý của bản thân cũng chưa thể đăng đường nhập thất.

Tả Thanh Vân chỉ có thể chống đỡ gần một nửa mưa kiếm đầy trời kia, còn phải dốc hết sức để bảo vệ Bạch Hổ hầu đã mất sạch tu vị.

Mà khi hắn đang đỡ trái hở phải, một bóng người đột nhiên xuất hiện ở phía sau hắn.

Người này xuất hiện cực kỳ đột ngột, lắc mình một cái đến năm trước sau lưng Tả Thanh Vân, sau đó vung một thanh trùy lớn màu máu lên, đánh thẳng vào gáy Tả Thanh Vân.

Sắc mặt Bạch Hổ hầu nhất thời biến đổi: “Tránh ra!”

Đó chính là một trong ba điểm yếu trong Bá thể ‘Cửu Long Thập Tượng Ích Tà Thần Cương’ của nàng.

Ngay cả tình báo mấu chốt như vậy mà cũng bị những người kia biết sao?

Ngay khi Bạch Hổ hầu hoảng sợ, nàng lại nghe thấy một giọng nói lành lạnh, mang theo từ tính truyền đến: “Nơi này cấm dùng Tà ma chi pháp!”

Ầm!

Theo giọng nói này vang lên, một đạo lôi đình màu trắng cực kỳ hùng vĩ liền bổ xuống đầu chủ nhân chiếc trùy lớn kia.

Đó chính là Hợi Thủy thần lôi mạnh đến cấp độ nhị phẩm.

“Hi Thanh!”

Tả Thanh Vân nghe thấy giọng nói quen thuộc này, liền mừng rỡ không thôi.

Mà lúc này, đạo Hợi Thủy thần lôi nhị phẩm kia đã nổ tung ở phía sau hắn.

Chủ nhân của trùy lớn phát ra một tiếng rên, thân hình điên cuồng lùi lại, để tránh khỏi dư uy của Hợi Thủy thần lôi.

Cánh tay của hắn đã bị bao trùm bởi một lớp băng sương, trong mắt ngậm lấy ý kiêng kỵ.

Nếu như chỉ một đạo Hợi Thủy thần lôi như vậy thì hắn sẽ không để trong lòng.

Dù là mười đạo thần lôi to bằng cánh tay trẻ con thì hắn cũng có lòng tin chống đỡ.

Mấu chốt là bên trong lôi đình này ngậm lấy hai loại võ ý cực kỳ mạnh mẽ, mạnh đến mức có thể bỏ qua cả cương khí hộ thể của hắn.

Một thân võ ý và thiên quy của hắn, trước mặt Hợi Thủy thần lôi này lại yếu ớt không chịu nổi.

Một cái chớp mắt tiếp theo, một thiếu niên tuấn tú mặc trang phục màu tím xuất hiện ở trước mặt mọi người, hắn có một đôi mắt phượng hẹp dài luôn ngậm lấy ý cười.

Góc áo của hắn có nạm kim tuyến, trước ngực thì thuê hai đồ án Nhai Tí và Tru Lục thần đao, chính là trang phục thánh truyền của Vô Tướng thần tông.

Đỉnh đầu của thiếu niên còn có một con thú màu trắng, giống điêu (chồn) mà không phải điêu, như cáo mà không phải cáo, đỉnh đầu còn có sừng, trên lưng còn có một đôi cánh sừng, nhìn qua giống như một cái mũ kỳ quái trên đỉnh đầu.

Trên bả vai hắn lại có một con Nhai Tí thuần huyết, nó đang tò mò nhìn bốn phía chung quanh.

“Xem ra ta đến không muộn.”

Sở Hi Thanh ngưng thần nhìn Tả Thanh Vân một chút, sau khi phát hiện bạn tốt vẫn bình yên vô sự thì sắc mặt lạnh lùng hơi thả lỏng.

Hắn nhìn Tả Thanh Vân với ánh mắt quái dị: “Thanh Vân ngươi thay đổi quá nhiều, ta quả thực là không nhận ra. Không ngờ từ sau khi từ biệt, thân thể của Thanh Vân ngươi lại phát triển như vậy.”

Trong lòng hắn tấm tắc lấy làm lạ, tuy rằng đã nghe được tin tức từ trong miệng huynh đệ họ Hồ.

Song khi nhìn thấy tận mắt, thì hắn vẫn thấy rất chấn động, thay đổi quá nhiều.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại nhìn nữ tử tuyệt sắc trên bả vai Tả Thanh Vân.

Hắn càng kinh dị hơn: “Đây là chị dâu?”

Cũng chính là vị Bạch Hổ hầu ngày xưa? Nữ nhân cao tám thước, toàn thân toàn là cơ bắp kia?

Sở Hi Thanh chợt bừng tỉnh, dáng vẻ ngày xưa của Bạch Hổ hầu, chắc hẳn là hiệu quả của Tiên Thiên Thần Tân đại pháp.

Hắn nghĩ thầm, xem ra vị huynh đệ này của mình rất có diễm phúc, ăn cơm mềm rất ngon.

Không chỉ ôm được mỹ nhân, còn dựa vào phu nhân để lăn lộn thành võ tu nhị phẩm thượng!

Chỉ có hắn là khổ, vất vả hơn hai năm, vào sinh ra tử nhiều lần, đến bây giờ cũng chỉ là tứ phẩm hạ.

Tả Thanh Vân ăn chơi ở kinh thành, không phải làm gì cả, lại một bước lên chơi, cái này biết tìm ai nói lý đây?

Trong lòng hắn âm thầm hâm mộ, nhưng lại xem thường không ngớt.

Hắn xem thường nhất là loại bám váy đàn bà này.

Nếu có thể, hắn cũng muốn bám một phen.

Chương 1689: Tu vị mạnh mẽ

Tả Thanh Vân thì lại gãi đầu, nở nụ cười xấu hổ: “ta cũng rất bất ngờ, nhưng như vậy cũng rất tốt.”

Hắn cử động tứ chi, sau đó dùng sức nắm chặt tay lại, thế mà lại phát ra tiếng nổ vang.

Chỉ cần nắm giữ một thân lực lượng này, không chỉ có thể sống hơn 300 năm, mà còn không sợ người khác bắt nạt nữa.

Bạch Hổ hầu thì lại nhảy xuống từ vai của Tả Thanh Vân, nhẹ nhàng thi lễ với Sở Hi Thanh: “Cao Sơn Thục gặp qua Đao Quân!”

Tả Thanh Vân ở phía sau lại hai mắt sáng ngời.

Động tác của Bạch Hổ hầu dịu dàng tao nhã, giọng nói mát lạnh như suối, kỳ ảo tươi đẹp, hoàn toàn khác với trước kia, quả thực là cực kỳ phù hợp với thê tử hoàn mỹ trong tưởng tượng của hắn.

Sở Hi Thanh cũng chà chà cảm khái lần nữa, nghĩ thầm may mà huynh đệ của Tả Thanh Vân là hắn.

Nếu biến thành người khác, quá nửa là sẽ thành ‘Tào Tặc’.

(tào tặc = Tào Tháo, có đam mê cướp vợ người khác)

Cơm mềm của Tả Thanh Vân, quả thực là gạo ngon đỉnh cấp thiên hạ.

Khi ba người đang nói chuyện, một đạo ánh kiếm đen nhanh đã chém về phía lưng Sở Hi Thanh.

Tả Thanh Vân biến sắc: “Cẩn thận!”

Sắc mặt Bạch Hổ hầu lại rất bình tĩnh, trong mắt thậm chí còn hiện ra một chút chờ mong.

Vị Vô Cực Đao Quân này còn chưa đến, pháp thuật ngôn linh đã áp chế hai võ tu Địa Bảng ở nơi này.

Sau khi xuất hiện, phong thái lại thong dong tự nhiên, tựa như không coi hai cao thủ Địa Bảng ở đây vào mắt.

Nhưng Bạch Hổ hầu cũng nhìn ra, Sở Hi Thanh không có ý khinh địch.

Tay của người này vẫn đặt ở chuôi đao, đang súc thế, một khi ra tay, nhất định sẽ như lôi đình!

Điều này cũng làm cho nàng tò mò, khi Sở Hi Thanh xuất đao thì sẽ là như thế nào?

Hiện giờ, Sở Hi Thanh xếp hạng 150 Địa Bảng trên Thiên Cơ Võ Phổ, trên Luận Võ Thần Cơ thì lại xếp hạng 110.

Nhưng võ lâm vùng Hà Lạc cho rằng, thứ hạng này là quá cao.

Sở Hi Thanh áp chế 500 vạn đại quân Cự linh là dựa vào Bình Thiên Kiếm, hai là dựa vào đao quyết mạnh mẽ của Huyết Nhai Đao Quân để lại.

Nếu như là một đánh một, trình độ của người này nhiều nhất là hạng 450 đến 500.

Nhưng mà ngày hôm nay, nàng lại có thể tận mắt nhìn thấy trình độ của vị Vô Cực Đao Quân này.

“Chết!” Ánh mắt của Huyền Xà Kiếm - Mặc Đông Sơn lạnh lùng như băng, thật ra hắn không cầu có thể giết chết Sở Hi Thanh.

Bản thân người này có ‘Bàn Cổ thần phong’, ngay cả cao thủ Thiên Bảng cũng không giết được đối phương.

Mặc Đông Sơn chỉ định ép Sở Hi Thanh phải tự phong ấn, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất để giải quyết phu thê Tả Thanh Vân, rồi nghênh ngang rời đi.

Nhưng khi ánh kiếm của hắn tiếp cận Sở Hi Thanh, thì lại nghe thấy một tiếng ‘sặc’ lanh lảnh.

Một đạo ánh đao như tuyết lóe lên bên hông Sở Hi Thanh.

Nhưng ánh đao này vừa ra khỏi vỏ thì đã biến mất, ngay cả ánh mắt của Mặc Đông Sơn cũng không thể nắm giữ.

Mặc Đông Sơn còn chưa kịp phản ứng, cánh tay của hắn đã rơi xuống, sau đó đầu cũng bay lên.

Ánh mắt của hắn mờ mịt và khó tin.

Mình bị chém rồi sao? Nhưng sao đao của đối phương lại có thể nhanh đến nước này?

Tiếng kêu của Thiết Long Trùy – Vương Long Hóa vang lên ở phía xa xa: “Tru Thiên Đao thật là lợi hại!”

Hắn đã sống qua ba đạo Hợi Thủy thần lôi, cũng hóa giải được băng phong trên cánh tay phải. Hắn vốn định xông lên, liên thủ với Mặc Đông Sơn để vây công, nhưng sau khi nhìn thấy một màn này, nhất thời bay ngược về phía sau, cố gắng rời xa Sở Hi Thanh.

Thiếu niên trước mắt này, thật sự là mạnh vượt quá sự tưởng tượng của hắn.

Một đao vừa rồi không chỉ bỏ qua khoảng cách, mà còn tru diệt một bộ phận ý nghĩ của Mặc Đông Sơn.

Điều này chứng tỏ Sở Hi Thanh không chỉ có thần hồn mạnh mẽ, mà Tru Thiên chi đạo cũng có thành tựu cực cao.

Ít nhất cũng cao hơn hắn và Mặc Đông Sơn!

Một cái chớp mắt tiếp theo, hắn liền nhìn thấy Sở Hi Thanh đạp một bước, chợt xuất hiện ở trước mặt hắn.

Con ngươi của Vương Long Hóa nhất thời co rút lại.

Thân pháp của người này… làm sao cũng mạnh như vậy?

“Càn rỡ!”

Vương Long Hóa vừa sợ vừa giận, sau đó liền hét lên một tiếng, kích thích tất cả khí huyết và chân nguyên trong cơ thể.

“Ngươi dám coi thường Vương mỗ?”

Cái thằng nhãi ranh này, có biết dưới 100 vị trí đầu trên Địa Bảng, cứ cách 20 hạng lại là một bậc thang cực lớn hay không?

Mặc kệ là Thiên Cơ Võ Phổ hay là Luận Võ Thần Cơ, đều chỉ tuyển chọn mười chín người xuất sắc nhất trong đẳng cấp này để ghi danh. Mấy người còn lại đều dùng chung hạng hai mươi.

Bây giờ hắn đang là hạng 360, ngoài ra còn có bảy người cũng xếp hạng 360 như hắn.

Mà 360 và 361, thực lực phải chênh nhau ít nhất là ba phần mười.

Từ đó có thể tưởng tượng được, thực lực của hắn và Mặc Đông Sơn chênh lệch nhiều đến mức nào!

Sở Hi Thanh chỉ là một ngũ phẩm thượng, giết một cái Mặc Đông Sơn còn chưa đủ, lại còn dám nhìn chằm chằm vào hắn!

Chương 1690: Tu vị mạnh mẽ (2)

Toàn thân Vương Long Hóa bắt đầu bị bao trùm bởi lân phiến, những lân phiến này thậm chí bao trùm cả thiết trùy trên tay hắn, khiến cho hắn nhìn như một con Thiết long cuồng bạo.

Thiết trùy kia cũng bắt đầu chuyển động, đánh thẳng về phía ngực Sở Hi Thanh.

Thiết Dực Thương Long – Cuồng Long Phá!

Thiết trùy xoay nhanh, làm không gian chung quanh vặn vẹo, làm cho tất cả thiên quy quanh đây bị phá nát!

Ánh mắt Sở Hi Thanh lóe lên, cũng không tránh không né, vẫn cứ chém một đao về phía trước.

Vô Tướng Thiên Tru – Tru Tẫn Sát Tuyệt!

Binh khí của hai người lướt qua nhau, tiếp tục đánh về phía đối thủ.

Vương Long Hóa thấy thế thì ngẩn ra.

Đối phương muốn lấy thương đổi thương? Hoặc là lấy chết đổi chết?

Hay là thằng nhãi ranh này chắc chắn đao của hắn nhanh hơn mình nhiều.

Trái tim của Vương Long Hóa hơi co lại, vô thức sinh ra ý nghĩ sợ hãi và trốn tránh. Sau đó hắn liền áp chế ý niệm này, phát ra một tiếng thét cuồng bạo.

Lúc này đã không kịp né tránh, kết quả tốt nhất là gãy tay gãy chân, thà rằng liều mạng một lần!

Theo huyết diễm trên người Vương Long Hóa thiêu đốt kịch liệt hơn, thiết chùy kia cũng xoay nhanh hơn, chớp mắt đã nhanh gấp bốn lần, binh khí của cả hai gần như đồng thời chém vào người đối phương.

Theo một tiếng ‘oanh’ vang lên, cương lực giữa hai người nổ tung, vô số bụi mù cuốn lên, tuôn ra một đám mây hình nấm.

Thân thể Sở Hi Thanh trượt lùi hai mươi trượng, rồi lại đứng vững.

Vương Long Hóa cũng lùi hai mươi trượng, trong mắt hắn lại hiện ra vẻ tuyệt vọng.

Thiết trùy của hắn quả thực là đã đánh trúng đối phương, nhưng lại tựa như đánh vào một khối thép. Quanh người Sở Hi Thanh nổi lên tầng tầng lớp lớp cương lực, trong ngoài không biết là bao nhiêu tầng.

Vương Long Hóa chỉ xuyên thủng năm tầng trong đó, thân thể đã bị đao của đối phương phá tan.

Hắn trợn tròn mắt nhìn Sở Hi Thanh với vẻ không thể tin nổi.

Nhị phẩm thượng!

Tụ vị của tên trước mắt này không phải là ngũ phẩm thượng như trong lời đồn, mà là nhị phẩm thượng!

Cái này sao có thể?

Người này mới tu hành được mấy năm?

Mười bảy tuổi đã là nhị phẩm thượng? Bá Võ Vương cũng không khoa trương như vậy.

Trong miệng hắn nỉ non, muốn mở miệng nói chuyện. Nhưng Vương Long Hóa vừa mở miệng, toàn bộ thân thể đã nứt thành hai nửa.

Một đao vừa rồi của Sở Hi Thanh, không chỉ chia đôi thân thể hắn, còn tru diệt cả nguyên thần của hắn.

Vương Long Hóa chỉ dựa vào hồn lực còn sót lại của mình, duy trì một chút ý thức cuối cùng.

Sở Hi Thanh thì lại tiêu sái thu đao vào vỏ.

Hắn nhìn ánh mắt Vương Long Hóa, cũng đoán được đối phương muốn nói gì.

Người này đang kinh ngạc vì tu vị của hắn.

Lúc trước, Sở Hi Thanh giao thủ với Trưởng Tôn Nhược Ly, toàn bộ quá trình đều không giao thủ chính diện với nàng. Lại nhờ Thông Thiên chi pháp, nên nàng không phân biệt được đẳng cấp tu vị của hắn.

Mà vừa rồi, hắn và Vương Long Hóa đã giao thủ chính diện.

Sở Hi Thanh bây giờ đích thực là có tu vị tam phẩm thượng.

Hỗn Độn Chi Tâm có thể gia tăng một phẩm, Hỗn Nguyên chiến đồ cũng có thể gia tăng một tầng công pháp.

Hai cái chồng chất, khiến cho tu vị của hắn có thể bước vào tam phẩm thượng.

Sau đó Sở Hi Thanh lại nghĩ không đúng.

Vị này có thể là đã hiểu lầm gì đó, hắn có Táng Thiên thần huyết cấp 17, khiến cho tố chất thân thể của hắn cao hơn tu vị một phẩm.

Cộng thêm các loại thiên phú khác tăng cường, để cho tố chất thân thể của hắn bây giờ không kém hơn võ tu nhị phẩm thượng, thậm chí còn hơn một bậc.

Ngoài ra, huyết mạch Nguyên Thần cũng giúp cho nguyên thần và thần thức của hắn được tăng thêm một phẩm.

Cái tên này quá nửa là hiểu lầm, cho rằng hắn đã có tu vị nhị phẩm thượng.

Nhưng thật ra cũng không kém hơn là bao.

Sở Hi Thanh tự nhủ, tu vị, thân thể, chân nguyên, thần phách, xương cốt… của mình đều kém hơn nhị phẩm thượng nhiều, nhưng lại vượt qua đa số võ tu nhị phẩm hạ.

Đây mới là nguyên nhân khiến hắn dám để đám người Phong Tam lại, một mình chạy đến đây.

“Đao pháp quá tuyệt!” Hai mắt Bạch Hổ hầu sáng ngời, trong mắt hiện ra vài phần kinh sợ: “Bá thể của Đao Quân quá mạnh! Loại ngoại cương này, dưới hạng 300 Địa Bảng, chỉ sợ rất khó đánh vỡ.”

Mười hai tầng ngoại cương kia, thật sự làm nàng chấn động.

Nàng cũng tu luyện Bá thể, hơn nữa còn rất mạnh, nhưng so với Sở Hi Thanh thì lại không đáng là gì.

Thế nhân vẫn coi thường vị này, hạng 150 Địa Bảng, có lẽ còn chưa đủ xứng đôi với thực lực của vị này.

“Chị dâu quá khen, Bá thể của ta không khoa trương như vậy.”

Sở Hi Thanh khẽ mỉm cười, sau đó quay đầu nhìn về phía không trung rừng rập, trong mắt hiện lên vẻ trào phúng: “Mấy vị huynh đài phía trên, các ngươi còn không hiện thân, thì ba người chúng ta đi đây.”

Hắn cũng cảm ứng được vài đạo thần niệm đang rình rập nơi này.

Hắn sở dĩ dùng phương pháp cứng đối cứng với Vương Long Hóa, chính là vì tốc chiến tốc thắng, sau đó ứng phó với đám người nấp trong bóng tối này.

Tả Thanh Vân vốn đã giải trừ phòng bị.

Hắn nghe vậy thì sững sờ, nghĩ thầm vẫn còn người trong bóng tối sao?

Lúc này, hắn lại hơi khom người, bảo vệ Bạch Hổ hầu sau người mình.

Chương 1691: Tu vị mạnh mẽ (3)

Cánh rừng rậm này vẫn yên tĩnh như chết, chỉ có tiếng gió thổi cây cỏ lay động.

Sở Hi Thanh thì không thèm để ý, hắn một tay đè đao bên hông, sức thế chờ đợi, tay còn lại thì hơi giơ lên, thả Dục Nhật thần chu trong tay áo ra.

Khi Tả Thanh Vân đang nghi ngờ Sở Hi Thanh bị ảo giác.

Từng đạo ánh sáng màu vàng chợt rơi rụng từ trên không trung, trút xuống Dục Nhật thần chu như mưa.

Vô số cây cối ở dưới mắt đất lại trói chặt chân của bọn họ.

Sở Hi Thanh cười gằn một tiếng, hắn căn bản không có ý định lên thuyền. Hắn đạp chân xuống đất, một mảnh lửa đen điên cuồng thiêu đốt bốn phía.

Đó là pháp thuật tam phẩm Liệu Nguyên Liệt Hỏa, hắn dùng Ngoại Pháp thần đồng để thi triển.

Thực chất là Táng Thiên thần viêm kết hợp với lửa của Thần Thương, cộng thêm Tru Thiên võ ý của Sở Hi Thanh, hình thành loại lửa đen này.

Nơi lửa đen lướt qua, tất cả cây cối ở chung quanh đều hóa thành tro bụi.

Cùng lúc đó, một màn đao xuất hiện ở đỉnh đầu ba người họ, ngăn cản và phản xạ tất cả kim quang như mưa kia.

Sở Hi Thanh lại hơi nhíu mày, hắn vẫn không thể cảm ứng được vị trí của những người này.

Thần niệm của hắn nhận ra bọn họ tồn tại, nhưng lại không thể nắm bắt được vị trí của bọn họ.

Nhưng đúng lúc này, Bạch Tiểu Chiêu đang nằm trên đầu Sở Hi Thanh bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về một phương vị nào đó.

Trong mắt của nàng hiện ra kim quang, sừng trên đầu và cánh sừng trên lưng đều phát ra lưu quang hai màu kim hồng, lóng lánh tựa như lôi đình.

Đây là thần thông huyết mạch của nàng, Tuế Nguyệt Như Lưu!

Chỉ không đến hai cái hô hấp, thân hình của bốn người hiện ra giữa không trung, sắc mặt của bọn họ đều cực kỳ khó coi.

Một người trong đó cầm một cái pháp khí hình dạng như la bàn, ánh mắt âm lãnh và tham lam, nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Chiêu.

Chính là con Thừa Hoàng này đã để cho bọn họ mất một năm tuổi thọ.

“Thì ra là như vậy!” Sở Hi Thanh thấy buồn cười: “Thủ đoạn của chư vị thật cao siêu, lại dùng pháp môn thời gian để ẩn nấp trong dòng sông thời gian.”

Hắn vuốt ve lưng của Bạch Tiểu Chiêu: “Làm rất tốt!”

Đối phương mượn lực lượng của pháp khí để ẩn thân ở dòng sông thời gian, có thể giấu ở một cái hô hấp trước, cũng có thể giấu ở một cái hô hấp sau.

Nhưng mặc kệ là tình huống nào, đều sẽ bị Tuế Nguyệt chi pháp của Thừa Hoàng khắc chế.

Ngươi trốn trong bồn cầu đúng là rất an toàn, vậy ta giật nước là được.

Bạch Tiểu Chiêu hơi đắc ý, đã lâu rồi nàng không được Sở Hi Thanh khen.

Thật ra nếu như nàng dùng toàn lực, tuyệt đối sẽ không trở thành trói buộc của Sở Hi Thanh.

Nàng còn có thể mượn lực lượng từ chỗ Lê Sơn Lão Mẫu, thậm chí là mời pháp thể hàng lâm.

Nhưng cái giá phải trả hơi đắt, phải tiêu hao tuổi thọ nhất định, bình thường huynh trưởng cấm nàng sử dụng.

Thật ra Bạch Tiểu Chiêu không để ý lắm, Thừa Hoàng bọn họ có thể sống rất lâu.

Giống như lão mẫu nhà nàng, lão mẫu nói là đã sống trên trăm vạn năm. Lúc sinh ra còn trước của Huyền Hoàng thủy đế, sống từ niên đại đó đến tận bây giờ.

Sắc mặt Bạch Hổ hầu lạnh lẽo, nhìn bốn người trên không trung: “Quả nhiên là các ngươi.”

Đó là trợ thủ của nàng, Bạch Dực Thần Đao – Thời Minh, còn đệ đệ ruột của Bắc Thần Thần Hầu – Bắc Thần Giáo Khu, Thủy Vân Kiếm – Bắc Thần Thiên La.

Một người khác có khuôn mặt khô gầy, hình thể cao to, mặc pháp bào của thuật sư, trong tay cầm pháp khí la bàn.

Đây là một thuật sư nhị phẩm, nhưng Bạch Hổ hầu nghĩ mãi mà không nghĩ ra được thân phận của người này.

Nàng nhớ toàn bộ tình báo của Lục phiến môn đều không có tin tức của người này.

Sau đó, Bạch Hổ hầu lại nhìn về phía người trung niên tuấn tú mặc trường bào máu đỏ thắm trong bốn người.

Ánh mắt nàng phức tạp: “Nhưng ta không ngờ, ngay cả ngươi cũng tham dự vào việc này.”

Người trước mắt này, chính Chu Tước hầu tiền nhiệm, Cử Hỏa Thiêu Thiên – Chu Hồng Y, xếp hạng 36 Địa Bảng.

Ngày xưa vì chuyện của Sở Hi Thanh, Lý Trường Sinh đã giết vào hoàng cung.

Không chỉ ép Kiến Nguyên đế đưa Bôn Dật Tuyệt Trần – Tông Thiên Lưu lên phương bắc, còn khiến Chu Hồng Y mất chức Chu Tước thần bộ, Chu Tước hầu cũng phải chuyển cho người khác.

Bạch Hổ hầu âm thầm hoảng sợ, Luận Võ lâu và Thiên Cơ các đánh giá thực lực của Chu Hồng Y rất công bằng, nhưng mà bốn đại Thần bộ của Lục phiến môn, mỗi một người đều cất giấu một môn bí pháp, lúc cực hạn có thể đạt đến trình độ Thiên Bảng.

Dù Chu Hồng Y đã mất chức Chu Tước hầu, mất thần khí truyền thừa của Chu Tước đường, nhưng thực lực vẫn rất đáng sợ.

Sở Hi Thanh chỉ đến đây một mình, hắn có thể chịu nổi sko?

Chu Hồng Y lại bình tĩnh nhìn Sở Hi Thanh: “Thật sự là oan gia ngõ hẹp! ta cũng từng do dự, không biết có nên tham dự hay không, nhưng bây giờ ta lại rất vui mừng.”

“Vậy sao?” Sở Hi Thanh cười lạnh lùng: “Lát nữa các ngươi sẽ không nghĩ như vậy.”

Lúc này, đao ý của hắn đã va chạm với ý niệm của Chu Hồng Y, làm cho phạm vi trăm trượng đều là bùi mù.

Chương 1692: Tu vị mạnh mẽ (4)

Bạch Hổ hầu thì lại nhìn Bắc Thần Thiên La với ánh mắt lạnh lẽo: “Bạch Dực Thần Đao – Thời Minh dã tâm từng bừng, vẫn luôn chờ đợi ta tái giá tu vị. Nhưng ta không hiểu, Bắc Thần gia các ngươi lại vì cái gì? Huyết mạch của các ngươi không hợp với mạch Bạch Hổ, dù lấy được tu vị của ta, mười phần cũng không dùng được một.”

“Hơn nữa ta tự nhận, từ khi nhậm chức Bạch Hổ hầu đến nay, vẫn luôn rất tôn trọng Bắc Thần gia các ngươi. Vì sao các ngươi phải trợ giúp Thời Minh, ám hại tàn sát thuộc hạ?”

Bắc Thần Thiên La bình tĩnh không nói gì. Vị thuật sư kia lại khẽ mỉm cười: “Thì ra là ngươi không biết, đây thật ra là vinh hạnh của ngươi. Bạch Hổ hầu các hạ đã được Thất Sát thần quân chọn làm pháp thể hàng lâm. Trạng thái bây giờ của các hạ, có thể chứa đựng lực lượng của Thất Sát thần quân.”

Con ngươi của Bạch Hổ hầu lập tức co rút lại, toàn bộ nghi vấn đã được giải đáp.

Thì ra kẻ thù của nàng là Thất Sát thần quân!

Bảo sao nàng dùng mười tám năm để bố cục, dùng hai mươi năm để kinh doanh mạng lưới quan hệ, nhưng cuối cùng đều không có tác dụng gì.

“Nói nhảm ít thôi!” Chu Hồng Y vẫn nhìn vào Sở Hi Thanh: “Đêm dài lắm mộng, động thủ sớm một chút đi."

Vừa dứt lời, sau lưng Chu Hồng Y hiện ra một đôi cánh lửa màu vàng óng, trái phải dài hơn hai mươi trượng.

Toàn bộ thân thể tựa như Chu Tước hàng lâm, uy thế vô cùng!

Bóng người của hắn lóe lên một cái, liền xuất hiện trước mắt Sở Hi Thanh, một luồng ánh kiếm đánh thẳng về phía mặt Sở Hi Thanh.

Nam Minh Ly Hỏa – Thiêu!

Tất cả mọi thứ chung quanh hắn đều bị thiêu đốt.

Nhưng mà để Chu Hồng Y kinh ngạc là, Nhiên Thiên chi pháp và Dung Thiên chi pháp của hắn, vừa không thể thiêu đốt Sở Hi Thanh, vừa không thể đốt bất cứ thứ gì trên người Sở Hi Thanh.

Màn đao lóng lánh kia gợi ra thiên quy Nhai Tí, phản xạ thức 'Gần Thần chi chiêu' mà hắn súc thế từ lâu.

Mà lúc này, hai người Bắc Thần Thiên La và Bạch Dực Thần Đao – Thời Minh cũng đồng thời ra tay.

Ánh đao của Bạch Dực Thần Đao – Thời Minh cực kỳ bá đạo, mang theo từng đạo Canh Kim thần lôi mạnh mẽ.

Kim chi túc liễm, vô kiên bất tồi!

Kiếm của Bắc Thần Thiên La thì lại có phong cách khác, hắn huy động từng mảnh từng mảnh mưa kiếm, không nơi nào là không xuyên, chỉ chớp mắt đã phá vỡ bảy tầng ngoại cương của Sở Hi Thanh.

Thủy chi nhuận hạ, không chỗ nào không lọt!

Bọn họ đều biết, Sở Hi Thanh là chướng ngại duy nhất khi bắt phu thê Bạch Hổ hầu.

Chỉ cần loại bỏ người này, liền có thể giải quyết vấn đề ở đây.

Hơn nữa, ba người đều biết thiếu niên trước mắt cực kỳ khó chơi, từ cái chết của hai người Mặc Đông Sơn và Vương Long Hóa là có thể thấy được chút ít.

Vì vậy, bọn họ vừa ra tay chính là toàn lực, không hề giữ lại.

Vị thuật sư cầm la bàn kia vẫn đang chuẩn bị pháp thuật, lặng lẽ chờ đợi.

Chỉ cần ba người đẩy Sở Hi Thanh vào 'Bàn Cổ thần phong', hắn sẽ dùng pháp môn thời gian, tạm thời ném Sở Hi Thanh vào dòng sông thời gian.

Cái này có thể tạm thời ngăn cản Sở Hi Thanh cầu viện Vô Tướng thần tông, để bốn người bọn họ có thời gian bắt giữ hai người Bạch Hổ hầu.

Nhưng khoảnh khắc này, hắn lại nhìn thấy một màn khó tin.

Ầm!

Quanh người Sở Hi Thanh lại xuất hiện mười hai đạo long khí màu đỏ son. Chúng quanh xoay quanh và gào thét, khí thế uy nghiêm, lại còn hợp lực với ngoại cương của Sở Hi Thanh, mạnh mẽ chặn đứng thế công của hai người Bạch Dực Thần Đao – Thời Minh và Bắc Thần Thiên La.

Sở Hi Thanh vẫn dùng phương pháp lấy cứng đối cứng, lấy thương đối thương, hoàn toàn không chống đỡ, cũng không né tránh, chỉ lấy đao tấn công.

Thanh Tu La Tru Ma đao trong tay hắn hóa thành một tia sáng trắng, mang theo mười hai đạo long khí vàng óng ánh, chém thẳng về phía đối thủ.

Đây là một thức 'Gần Thần chi chiêu' của Tru Thiên Đao.

Vô Tướng Tru Thiên – Tru Thần Diệt Ma!

Một đao này vừa ra, uy thế còn vượt xa đao trước gấp mấy lần!

Trong mắt Sở Hi Thanh cũng hiện ra một vệt sát ý lãnh khốc.

Hai người còn lại đều chỉ muốn ép hắn dùng Bàn Cổ thần phong, chỉ có người này là toàn lực ứng phó, muốn đưa hắn vào chỗ chết.

Sắc mặt Chu Hồng Y đại biến, lúc này liền lắc mình lùi về sau.

Hắn không có ý nghĩ liều mạng một lần.

Bá thể của đối phương quá mạnh mẽ, còn có thể sử dụng Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ của hoàng gia, năng lực phòng ngự quả thật là mạnh đến không thể tưởng tượng nổi!

Mặc dù là công đối công, hắn cũng chỉ có thể khiến Sở Hi Thanh trọng thương, mà Chu Hồng Y hắn thì nhất định phải chết!

Khi hắn lùi về phía sau, một lượng lớn máu tươi phun ra từ ngực của hắn.

Trường đao của Sở Hi Thanh đã tạo thành một vết thương khủng bố ở trước ngực của hắn.

Lúc này, sắc mặt vị thuật sư kia lại tái nhợt, hắn không do dự nữa, lập tức gửi một thanh Càn Khôn phi kiếm nỗ lực báo một màn trước mắt này cho người nào đó.

Chương 1693: Luôn có điêu dân muốn hại trẫm

Nhưng đúng lúc này, Càn Khôn phi kiếm mới bay đến giữa không trung, lại bị một đạo tinh quang đánh trúng, nổ tung thành tro bụi.

Một tiếng cười khẽ vang lên: “Ngại quá, nơi này là tuyệt địa, chỉ sợ các ngươi không truyền được tin ra ngoài.”

Một cái chớp mắt tiếp theo, một tòa đại trận tinh thần khổng lồ hiện ra phía trên bọn họ.

Con ngươi của thuật sự kia không khỏi co rút lại, hiện ra một chút kinh hoàng.

Hắn nhận ra người này.

Có thể giấu diếm linh thức của bốn người họ, vô thanh vô thức bày đại trận ở nơi này, chỉ có một người có thể làm được, đó là Tinh Thần Đại Pháp Sư – La Hán Tông!

Hai người Thủy Vân Kiếm - Bắc Thần Thiên La và Bạch Dực Thần Đao – Thời Minh vừa nhìn thấy tòa đại trận tinh thần này, liền biết không ổn.

Bọn họ đều không thèm nghĩ ngợi, quay đầu bỏ chạy ra ngoài.

La Hán Tông uy danh hiển hách, lấy thân thuật sư, ngồi vị trí 36 Thiên Bảng!

Sức chiến đấu của La Hán Tông, không phải thứ bọn họ có thể chống đỡ.

Đặc biệt là dưới tình huống đối phương đã bày trận xong.

Thuật sư có trận pháp để dựa vào và không có trận pháp là hoàn toàn khác nhau.

Điều để cho bọn họ giật mình hơn chính là Sở Hi Thanh lại có thể sử dụng Cửu Long Thần Thiên Thủ của hoàng thất, long khí hắn điều khiển còn nhiều hơn Kiến Nguyên đế tận ba đầu.

Điều này khiến cho năng lực phòng ngự của Sở Hi Thanh mạnh đến trình độ nghe mà dọa người.

Vừa rồi, ba người bọn họ liên thủ, ngoại trừ Chu Hồng Y bị ép phải thu kiếm ra, hai người bọn họ đều đánh trúng thân thể của Sở Hi Thanh.

Một phần lực lượng của bọn họ bị Thiết Nhai thần cương của Sở Hi Thanh đàn hồi trở lại, một phần thì bị tiêu hao bởi mười hai tầng ngoại cương của Sở Hi Thanh.

Lực lượng đánh lên người Sở Hi Thanh chỉ chưa đến một phần mười, cái này còn không đủ phá tan hai tầng nội ngoại giáp trên người Sở Hi Thanh.

Lực lượng đánh vào Sở Hi Thanh có thể tạo thành một vết thương nhẹ. Nhưng người này có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, chớp mắt một cái đã khôi phục như cũ.

Trận chiến ngày hôm nay, bọn họ tuyệt đối không có phần thắng!

Mà La Hán Tông mai phục ở đây, bây giờ mới hiện thân, rõ ràng là có ý định tiêu diệt cả bốn người bọn họ!

Một cái chớp mắt tiếp theo, giọng nói của La Hán Tông truyền đến.

“Tinh La Thần Liên!”

Khoảnh khắc này, vô số xiềng xích lao xuống từ không trung, tấn công mấy người Bắc Thần Thần Hầu từ bốn phương tám hướng.

Bọn họ dùng toàn lực để đối phó cũng vô dụng, những xiềng xích này ban đầu vẫn là hư ảo, không có thực thể, chỉ khi nào chạm đến thân thể của bọn họ thì sẽ quấn lên, trói chặt tay chân của bọn họ.

Bắc Thần Thiên La chỉ có thể ra sức né tránh, dốc hết sức vào thân pháp.

Hắn lại phát hiện, việc này cũng không khác vì bị trói, hắn và Bạch Dực Thần Đao – Thời Minh đều bị vây trong xiềng xích, hoàn toàn không thể thoát thân.

Thời gian và không gian ở quanh đều cũng bị La Hán Tông thao túng, khiến cho hắn lao nhanh hai mươi dặm, nhưng lại chỉ có thể qua lại mấy thước.

Trên mặt Bắc Thần Thần Hầu không khỏi hiện lên một màu tái nhợt: “Đại tế ti, tiếp tục như vậy cũng không ổn, chúng ta phải tìm được vị trí của hắn.”

Thuật sư áo đen kia cũng đang ra sức phòng ngự.

Tuy rằng hắn đang đứng im tại chỗ, nhưng quanh người đã có một lớp màng mỏng màu đỏ tươi.

Cái màng này chỉ mỏng như cánh ve, lại có thể ‘giết’ chết tất cả xiềng xích quanh người.

Đây là Thất Sát thần cương đến từ Thất Sát thần quân, nó vô cùng mạnh mẽ, nhưng cũng tiêu hao rất nhiều pháp lực.

Thuật sư áo đen điều động la bàn trong tay, kim la bàn không ngừng xoay tròn, một vòng lại một vòng.

Thuật sư áo đen bình tĩnh nhìn la bàn, nội tâm đang cấp tốc tính toán suy diễn.

Không lâu sau, ánh mắt thuật sư áo đen sáng ngời.

“Ở phía nam!”

Pháp lực toàn thân hắn hóa thành một ngọn lửa, đồng thời tay phải kết ấn, tay trái thì cầm la bàn, đánh về phía nam.

“Mở ra cho ta!”

Mượn tinh lực ‘Thất Sát’ trên bầu trời, thuật sư lập tức hoàn thành pháp Thiên Cương nhất phẩm ‘Ngu Công Di Sơn’.

Đây là pháp thuật do Ngu Công sáng tạo, có thể biến tất cả chướng ngại hiểm trở trước mắt thành đất bằng.

Nơi thuật sư áo đen chỉ đến, tất cả xiềng xích đều biến mất không còn tăm tích, mà cuối con đường này, chính là La Hán Tông và tòa pháp đàn cỡ lớn ở dưới chân hắn.

“Giết!”

Hai người Bắc Thần Thiên La và Thời Minh đều phấn khởi, dùng toàn lực tấn công qua đó.

Nhưng bọn họ mới bay được khoảng hai mươi trượng, một đạo bóng người màu đỏ ngòm bỗng nhiên xuất hiện trước mắt bọn họ.

Người này mặc một thân chiến giáp màu đỏ lòm, thân thể cao khoảng một trượng, nhìn qua như một mãnh thú lao ra từ màn mưa xiềng xích.

Ầm!

Bạch Dực Thần Đao – Thời Minh bị đối phương đánh bay ra ngoài ba mươi trượng, sau đó song phương liền quấn lấy nhau như dã thú.

Thời Minh phát hiện ra, đối phương chỉ là tốt mã dẻ cùi, tuy rằng có lực lượng cấp độ nhị phẩm thượng, nhưng phương diện khống chế lại rất kém, chỉ tốt hơn Tả Thanh Vân một chút thôi.

Chương 1694: Luôn có điêu dân muốn hại trẫm (2)

Nhưng võ đạo của người này lại hơn xa Tả Thanh Vân.

Người này được xiềng xích giúp đỡ, toàn lực dây dưa với hắn, làm hắn nhất thời không thể làm gì.

Bắc Thần Thần Hầu cũng không thể tiếp cận La Hán Tông, bởi vì Tả Thanh Vân cũng đã lao lên như một con mãnh thú.

Võ đạo của Tả Thanh Vân quá nát, chỉ ỷ vào một thân lực lượng và Bá thể để xông lên. Hắn dùng ý niệm khóa chặt Bắc Thần Thần Hầu, sau đó húc thẳng vào như lợn rừng, đấu đá lung tung, tới tới lui lui, nhưng hầu như đều đánh vào không khí.

Thứ chân chính ngăn cản Bắc Thần Thần Hầu vẫn là pháp thuật của La Hán Tông.

“Tinh La Thần Kiếm!”

Hàng ngàn hàng vạn thần kiếm tinh thần rơi rụng từ bầu trời, mỗi một cái đều là thế như vạn cân.

Chúng nó rơi xuống đất, sẽ tạo thành một hố to và sâu đến mười trượng.

Bắc Thần Thần Hầu không chỉ không thể đến gần, trái lại càng ngày càng xa, càng ngày càng chật vật dưới mưa kiếm.

La Hán Tông cũng không để ý đến hắn, lúc này hắn đưa mắt nhìn thuật sư áo đen kia, trong mắt hiện ra sát cơ ác liệt.

Uy hiếp duy nhất của hăn ở đây, chính là tên tế ti của Thất Sát thần quân này.

Thuật sư đều do tế ti của các thần phát triển thành, nói là đầu nguồn của thuật sư cũng đúng.

Những người này được thần lực gia trì, thần linh ân sủng, lực lượng vượt qua thuật sư bình thường tư nửa phẩm đến một phẩm, bọn họ thậm chí còn có thể mời pháp thể của các thần hàng lâm, sức chiến đấu vô cùng mạnh.

Nhưng đám người này cũng có một điểm yếu, lực lượng pháp thuật của bọn họ bình thường đều yếu hơn thuật sư một bậc, mà tiêu hao của thần thuật thì lại hơn xa pháp thuật.

Trong cái nháy mắt này, sau lưng La Hán Tông chợt hiện lên một mặt gương cực lớn.

Đây là pháp thuật mà La Hán Tông chuẩn bị đã lâu.

Là pháp thuật tinh thần hắn tự nghĩ ra, lực sát thương phải lên đến Siêu Phẩm. Tinh La thần quang!

Tụ hợp vạn loại lực lượng tinh thần trên trời, đánh giết tất cả!

Tuy rằng không thần kỳ bằng pháp Thiên Cương và thuật Địa Sát, nhưng nếu chỉ tính riêng lực sát thương, thì còn mạnh rất nhiều pháp Thiên Cương.

Theo hai tay La Hán Tông kết pháp ấn, vô số tinh lực ngưng tụ trong mặt gương, sau đó bỗng nhiên bắn ra.

Chúng nó hội tụ thành một luồng thần quang bằng ngón tay, bắn thẳng về phía thuật sư áo đen.

Sắc mặt thuật sư áo đen nhất thời đại biến, hắn không dám đứng tại chỗ nữa, cũng bắt đầu dùng độn pháp để né tránh, đồng thời thao túng la bàn trong tay, vặn vẹo thời gian ở chung quanh.

Nhưng thần quang bằng ngón tay kia vẫn khóa chặt lấy hắn, tiếp tục truy kích.

Thất Sát thần cương bên ngoài cơ thể thuật sư áo đen tuy cực kỳ mạnh mẽ, có thể ‘giết’ chết lực lượng tinh thần này, nhưng lại khiến pháp lực của hắn tiêu hao nhanh chóng.

Chỉ không đến hai cái hô hấp, pháp lực của thuật sư áo đen đã hết sạch, trong mắt hắn hiện lên một tia tuyệt vọng.

Lúc này, chiến đấu của Sở Hi Thanh và Chu Hồng Y cũng sắp đến hồi kết.

Sở Hi Thanh không dùng quá nhiều kỹ xảo, chính là múa đao điên cuồng, dũng mãnh xông đến, mạnh mẽ lại thoải mái, cứ đuổi theo Chu Hồng Y mà chém.

Đối phương đang bị thương nặng, lại bị xiềng xích quấy nhiễu, căn bản không thể chạy thoát khỏi Sở Hi Thanh.

Hắn chỉ có hai lựa chọn, hoặc là chống đối chính diện, chịu đựng Tru Thiên Đao và Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ của Sở Hi Thanh.

Cùng lúc đó, lực lượng và thần niệm của hắn sẽ bị Sở Hi Thanh phản xạ trở về!

Lực lượng chồng chất lên, khiến cho cánh tay của hắn nổ tung, xương cốt nứt gãy, lục phủ ngũ tạng đang bị Sở Hi Thanh từ từ đánh nát.

Hoặc là dùng toàn lực để né tránh đao của Sở Hi Thanh, nhưng nói đến thân pháp thì Chu Hồng Y kém Sở Hi Thanh không chỉ là một bậc.

Điều này khiến cho hắn không thể phòng ngự, chỉ như cái bia ngắm, tùy ý Sở Hi Thanh đánh chém.

Ngoài ra, còn cả Cửu Diệu Thần Luân kiếm của đối phương.

Chín thanh kiếm này vờn quanh nơi đây, liên tục chém những đạo kiếm khí màu đỏ thẫm về phía hắn.

Chúng nó cũng không chỗ nào không lọt, không chỗ nào không xuyên, chỉ cần Chu Hồng Y có sơ hở, liền sẽ bị ăn một vết thương khiến người ta nhìn mà giật mình.

Từ khi Chu Hồng Y tập võ đến giờ, hắn chưa bao giờ gặp phải tình huống uất ức như vậy.

Đánh cũng không được, không đánh cũng không được.

Có lẽ hơn 800 năm trước, những đối thủ của Huyết Nhai Đao Quân đều phải trải qua việc này.

Nhưng mà Huyết Nhai không có Tru Thiên Đao và Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ, tại cấp độ nhị phẩm hạ, tuyệt đối không đáng sợ như Sở Hi Thanh.!

Lúc này, Chu Hồng Y đã kết luận Sở Hi Thanh nắm giữ tu vị nhị phẩm hạ. Tố chất thân thể thậm chí còn có thể sánh vai với nhị phẩm thượng.

Cộng thêm Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ, khiến cho sức chiến đấu của người này cực kỳ kinh người.

Điều đáng mừng duy nhất là, có lẽ do tu vị của Sở Hi Thanh tăng quá nhanh, võ đạo vẫn không thể theo kịp, vẫn còn nhiều sở đoản.

Nhưng như vậy cũng đã đáng sợ đến cực điểm!

Chương 1695: Luôn có điêu dân muốn hại trẫm (3)

Trời xanh ở trên cao!

Không ngờ cánh chim của kẻ này đã cứng cáp đến nước này rồi sao?

Bảo sao hắn có thể học được Thần Ý Xúc Tử Đao!

Huyết Nhai Đao Quân ở nhị phẩm hạ, đã có thể tự nghĩ ra thức thứ hai của Thần Ý Xúc Tử Đao, tiến vào Thiên Bảng!

Chỉ cần cho kẻ trước mắt này thêm mấy tháng, để thiên quy của hắn tiến thêm một bước, lại học được thức thứ hai của Thần Ý Xúc Tử Đao, còn có kẻ nào trong thiên hạ này có thể áp chế?

“Ầm!”

Đây là một đao của Sở Hi Thanh chém trúng thân thể của Chu Hồng Y.

Lập tức có từng tia lửa màu đỏ thắm xuất hiện ở trên miệng vết thương, khiến cho thương thế của Chu Hồng Y khôi phục như cũ, ít nhất thì nhìn từ bề ngoài là như vậy.

Đôi cánh lửa sau lưng Chu Hồng Y đã bành trướng đến ba mươi trượng, điều này khiến cho hắn kích phát càng nhiều khí huyết và chân nguyên hơn, càng nhiều lực lượng hơn.

Tuy rằng mạnh hơn thì vẫn sẽ bị Sở Hi Thanh phản xạ về, gia tăng thương thế trên cơ thể mình, giống như uống thuốc độc giải khát, nhưng lại không thể không làm.

“Đao Quân cẩn thận.”

Bạch Hổ hầu nhẹ giọng nói: “Cẩn thận Niết Bàn chi pháp của hắn, không nên để cho hắn ngưng tụ ‘Niết Bàn chi chủng’. Bằng không thì không đến ba tháng sau, người này liền có thể niết bàn tái sinh.”

Chu Tước là một mạch Phượng Hoàng, cũng có thần thông ‘Niết Bàn’.

Mặc dù không thể niết bàn chín lần như Phượng Hoàng thuần huyết, không thể mỗi lần đều khiến cho lực lượng thăng hoa, nhưng vẫn có thể mượn thần thông này để khởi tử hoàn sinh ba lần.

Trong mắt Bạch Hổ hầu cũng đã ngậm lấy vài phần kinh hãi.

Nàng không ngờ người huynh đệ này của Tả Thanh Vân lại mạnh như vậy!

Bạch Hổ hầu đánh giá, thực lực của người này đã có thể vào 30 vị trí đầu Địa Bảng.

Dưới hạng 30 Địa Bảng, không kẻ nó có thể thắng Sở Hi Thanh một chiêu nửa thức! Cũng bao quá cả Cử Hỏa Thiêu Thiên - Chu Hồng Y đứng hạng 36 Địa Bảng này!

Nếu như cộng thêm Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ, như vậy Sở Hi Thanh có thể tranh tài với hạng 30 Địa Bảng đến hạng 90 Thiên Bảng!

Hơn nữa, Bạch Hổ hầu còn không biết Sở Hi Thanh lấy ra bao nhiêu long khí để chiến đấu.

Vị này rõ ràng là đang cố tình kiềm chế, không muốn kinh động vị thiên tử kia!

“Đa tạ Bạch Hổ hầu nhắc nhở!”

Ánh mắt Sở Hi Thanh lạnh lùng như băng: “Ngươi này sẽ không có cơ hội còn sống rời khỏi đây.”

Hắn há có thể để cho kẻ này sống tiếp!

Thiên quy Tru Diệt của Sở Hi Thanh theo trường đao trong tay, chém thẳng vào trong cơ thể Chu Hồng Y, tru diệt bất kỳ khả năng ‘niết bàn’ nào của đối phương.

Song đao của hắn vung lên, một cái hô hấp đánh chém ngàn lần.

Trong một ngàn chém này, có chín trăm chém có thể làm Chu Hồng Y thất khiếu chảy máu, lục phủ chấn thương. Có một trăm chém có thể trực tiếp chém trúng thân thể Chu Hồng Y, khiến Tru Thiên võ ý của hắn chảy vào người Chu Hồng Y.

Chỉ sau một cái hô hấp, đôi cánh lửa ba mươi trượng sau lưng Chu Hồng Y đã không chống đỡ nổi, bắt đầu tan rã.

Chu Hồng Y muốn rách cả mi mắt: “Sở Hi Thanh, lẽ nào ngươi dám giết mệnh quan triều đình?”

Tuy hắn bị tước đoạt chức vị Chu Tước hầu, lại bị đày đến Băng Châu, nhưng bây giờ vẫn là Phó thống lĩnh đại nội ngự vệ.

Chu Hồng Y vừa nói xong, bản thân hắn cũng cảm thấy nực cười.

Nhưng hắn thật sự không cam lòng, không cam lòng chết ở chỗ này.

Sở Hi Thanh nở nụ cười thản nhiên: “Ta chém giết không dưới hai trăm mệnh quan triều đình ở Băng Châu, không kém một mình ngươi. Huống hồ Chu Hồng Y ngươi nên ở phương bắc giết địch, cớ sao lại chết ở Lạc Châu?”

Nói đến thì hắn cũng là Vạn hộ Thiên nha Cẩm y vệ, cũng nên làm việc ở U Châu.

Bây giờ lại không làm việc đàng hoàng, chạy đến Lạc Châu này.

Nhưng công việc của Cẩm y vệ lại khác, chạy qua các châu để tra án cũng là bình thường.

Mà Chu Hồng Y ở trước mắt hắn, chỉ là một kẻ bị đi đày, trăm năm không được quay về!

“Ngươi cái tên cặn bã này!”

Hai mắt Chu Hồng Y đỏ thẫm, tràn đầy tuyệt vọng: “Coi trời bằng vung, lừa gạt pháp luật!”

Chính là kẻ này đã chém giết hơn mười vị bộ đầu của Chu Tước đường bọn họ, càng dùng lực ép người, bức bác triều đình cướp đoạt chức quan của hắn.

Nhưng vào lúc này, đôi cánh lửa sau lưng Chu Hồng Y rốt cuộc cũng tán loạn.

Chu Hồng Y cũng biết không ổn, một luồng cảm giác trống vắng bỗng nhiên sinh sôi trong tâm linh của hắn, hầu như nuốt sạch toàn bộ tâm thần của hắn.

Đao của Sở Hi Thanh cũng đúng hạn mà tới, thanh Kính Hoa Thủy Nguyệt đao kia đã chém rơi đầu Chu Hồng Y.

Sau đó hắn cầm song đao trong tya, vẻ mặt lạnh nhạt mà châm biếm nhìn thân thể và cái đầu đang bốc cháy của Chu Hồng Y.

“Muốn nói đến lừa gạt pháp luật, các ngươi còn dơ bẩn hơn ta nhiều…”

Nếu như vị Thái thú quận Tú Thủy kia không có ý muốn cướp đoạt, mưu lợi riêng, làm trái pháp luật, thì sao hắn lại chém mấy chục tên bộ đầu ở Đông Châu!

Nếu như khi đó Lục phiến môn có thể điều tra rõ ràng, mà không phải cấu kết với đám người kia, thì sao lại có ngày hôm nay?

Bạch Hổ hầu ở phía xa xa nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt lại cực kỳ phức tạp.

Dù sao cũng là đồng sự nhiều năm, trong lòng nàng khó tránh khỏi có chút gợn sóng.

Chương 1696: Luôn có điêu dân muốn hại trẫm (4)

Cùng lúc đó, cách đó chín ngàn dặm về phía bắc.

Trong thành Vọng An, thiên tử Kiến Nguyên đế bỗng nhiên nhíu mày lại.

Trong lòng hắn thấy hơi bất an, cảm giác được mười hai cây long trụ chôn sâu dưới lòng đất có chút dị thường, nhưng khi hắn cẩn thận cảm ứng, tìm kiếm nguyên nhân.

Mười hai con Long hồn kia vẫn chống cự lại hắn như trước, chỉ khi dùng cấm pháp và Thần khế áp chế, bọn họ mới không thể không nghe theo hắn.

Kiến Nguyên đế dùng tân một cái hô hấp để thăm dò, nhưng vẫn không tìm được bất kỳ dấu vết gì.

Nhưng ngày hôm nay, mức độ phản kháng của mười hai con Long hồn lại mạnh hơn ngày xưa.

Kiến Nguyên đế lại bắt đầu thăm dò tiếp, mãi đến tận nơi quan trọng nhất là ‘Thập Nhị Đô Thiên Thần Long Trấn Quốc đại trận’.

Cấm pháp nơi này vẫn chặt chẽ và vững chắc như cũ.

Tại trung ương, mấy mảnh võ Thần Khế thiên bi dùng để duy trì ‘Thần khế’ giữa hoàng thất Đại Ninh và mạch Xích Long vẫn bình thường, tỏa ra một tầng huỳnh quang lành lạnh.

Lông mày Kiến Nguyên đế không khỏi nhíu chặt hơn, nghĩ thầm đây rốt cuộc là vì sao?

Hắn cảm giác long khí nơi này bị mất đi một ít, đến cùng là đi nơi nào?

Lúc này, Tiếu Hồng Trần đang bẩm báo ở bên dưới, đã phát hiện dị thường của Kiến Nguyên đế.

Hình như thiên tử đang thất thần…

Hắn cẩn thận từng li từng tí, thăm dò hỏi: “Bệ hạ?”

Kiến Nguyên đế khôi phục tinh thần, nhìn về phía Tiếu Hồng Trần: “Ta đang nghe! Sau đó ngươi đích thân đến Tấn Châu một chuyến, mang theo Thiên Tử kiếm của trẫm đi! Nói cho Tần Thắng biết, trẫm đã thương lượng với Vô Tướng thần tông về nhân sự bốn châu U Băng Cực Tuyệt rồi.”

“Bảo hắn mau cút về Băng Châu, thân là An Bắc đại tướng quân, lại không thể thực hiện chức trách, đây là kiểu gì?”

Đây là một chuyện khác khiến hắn tức giận.

Sau đại chiến Thương Lang nguyên, An Bắc đại tướng quân Tần Thắng liền chạy trốn thẳng lên phía nam.

Tần Thắng thậm chí còn không dám chờ ở U Châu, mà chạy thẳng đến quận Long Sơn ở Tấn Châu.

Kiến Nguyên đế cũng có thể hiểu được người này sợ hãi.

Nếu như người này vẫn ở lại U Châu, rất có thể sẽ bị Vô Tướng thần tông mượn cơ hội trừ khử.

Nhưng mà bây giờ, hắn đã thương lượng và bàn điều kiện với Vô Tướng thần tông rồi, Tần Thắng vẫn ở lại Tấn Châu không dám về, điều này khiến hắn cảm thấy căm tức.

Lúc này, Tần Thắng đã bị tước đoạt gần nửa chức quyền, nhưng vẫn là Tổng đốc quân sự hai châu Băng Cực, thống lĩnh An Bắc quân.

Người này không ở Băng Châu, triều đình lấy gì kiềm chế Vô Tướng thần tông?

Lẽ nào mặc kệ Vô Tướng thần tông thẩm thấu, nắm giữ ba trăm vạn biên quân kia?

Kiến Nguyên đế sinh lòng chán ghét, chỉ hận không thể tước chức quan của người này, đày đi Nam Cương.

Tần Thắng này còn kém xa huynh trưởng chứ đừng nói đến Bá Võ Vương.

Nhưng mà bây giờ hắn đành phải nhẫn nại.

Không có Tần Thắng, không có Thiết Sơn Tần thị, hắn không ngăn được Vô Tướng thần tông.

Kiến Nguyên đế vẫn đang cân nhắc, có nên từ bỏ cái gọi là TỊch Diệt Thương Đốc này không, sau đó lại nâng đỡ vị Thiết Sơn quận chúa kia.

Lúc này, Tiếu Hồng Trần lại khom người: “Thần xin nghe thánh dụ!”

Sau đó vẻ mặt hắn nghiêm túc, dâng một phong thư lên trước ngoài: “Ngoài ra, còn có một chuyện khác, đây là mật báo của Thiên hộ Địa nha Cẩm y vệ quận Tú Thủy, Tào Hiên”

“Địa nha? Mật báo của Thiên hộ Địa nha, tại sao lại nằm trong tay ngươi?”

Kiến Nguyên đế phát hiện vẻ mặt lúng túng của Tiếu Hồng Trần, lập tức bừng tỉnh.

Vị Tào thiên hộ này chắc hẳn đã đầu nhập vào dưới trướng Tiếu Hồng Trần.

Kiến Nguyên đế lại nở nụ cười thản nhiên, cũng không thèm để ý.

Lúc này đã có nội thị mang mật báo của Tào Hiên lên.

Kiến Nguyên đế tiện tay lật ra xem.

Chỉ trong chốc lát, hai mắt hắn trợn trừng trừng, hô hấp ồ ồ.

Chờ đến khi Kiến Nguyên đế xem hết, cương khí quanh người hắn nổ tung, lan tràn ra bốn phương tám hướng, làm cho đám nội thị ở chung quanh đều bị đánh bay ra xa, hầu như đều là tan xương nát thịt.

Ngự tọa dưới người Kiến Nguyên đế cũng bị lún xuống ba thước, gần như sụp đổ.

Hắn lạnh lùng nhìn Tiếu Hồng Trần: “Lời Tào Hiên này nói có thật hay không?”

Tiếu Hồng Trần yên lặng giây lát, ánh mắt do dự: “Gần quận thành Tú Thủy đúng là có một tòa Tây Sơn, diện tích rất rộng lớn. Sở Hi Thanh cũng đúng là đã quật khởi tại trấn Tây Sơn ở gần đó, những ngày gần đây, Thiết Sơn quận chúa Tần Tịch Nhan đích thực là có liên hệ với Sở Hi Thanh vài lần.”

“Theo thần biết, nửa tháng trước, Tần Tịch Nhan dùng lý do thỉnh giáo Nhai Tí Đao để bái phỏng Sở Hi Thanh nhiều lần, Sở Hi Thanh dường như cũng rất nhiệt tình, chưa bao giờ từ chối, mỗi lần hai người ở chung đều là một canh giờ trở lên. Trong Thiết Sơn Tần thị, quả thật là cũng có người muốn thông gia với Sở Hi Thanh, nối lại tình xưa với Vô Tướng thần tông. Còn có mấy vị võ tu tam phẩm mới hiệu lực cho Sở Hi Thanh gần đây…”

Chương 1697: Luôn có điêu dân muốn hại trẫm (5)

Tiếu Hồng Trần nói đến đây thì lại hơi do dự: “Đã triều tra được lai lịch của hai người trong đó. Ngoại trừ hai người của Ma Chiến lâu và mạch Xích Long ta, còn có một đại trưởng lão lánh đời không ra của Ngự Thần tông, và một vị khách khanh cung phụng của Tương vương điện hạ bí mật mời chào. Chứng tỏ hai người còn lại cũng có bối cảnh bất phàm.”

Hai tay của Kiến Nguyên đế không khỏi nắm chặt lại.

Xích Long, Tây Sơn, Tần Sở…

Kiến Nguyên đế hít thở thật sâu, để mình tỉnh táo lại: “Những người này hiệu lực cho Sở Hi Thanh, chưa chắc đã là vì lời sấm Tần Sở tốt gì gì đó kia.”

Sau khi tỉnh táo lại, hắn đã ý thức được, những người này có thể đến là vì tính mạng của Sở Hi Thanh…

Nhưng Kiến Nguyên đế lại không tự chủ được mà nghĩ đến cuộc họp bí mật mà mình mời tông chủ các tông cách đây không lâu.

Khi đó, tông chủ Ngự Thần tông đúng là đã giúp hắn áp chế Ngạo Quốc.

Nhưng ngay sau đó, chính người này đã đề nghị, cướp mất một bộ phận quyền khống chế biên quân Bắc địa của thiên tử hắn.

Bây giờ nghĩ lại, Ngự Thần tông có thể phối hợp với Vô Tướng thần tông hay không? Diễn một vở kịch kẻ xướng người họa?

“Vâng!”

Tiếu Hồng Trần không đánh giá, trách nhiệm của hắn chỉ là bẩm báo việc này cho thiên tử biết.

“Còn lại đều là dưới tam phẩm, Thiết Kỳ Bang còn có rất nhiều cao thủ ngũ phẩm tứ phẩm không rõ lai lịch, liên lụy các thế lực ở khắp nơi, thậm chí không ít thế gia đương triều đều tham dự vào việc này.”

Trên mặt Kiến Nguyên đế vẫn bĩnh tình như thường, nhưng hai tay trong tay áo đã nắm chặt lại.

Hắn nghĩ đến ngày xưa Thái tổ khởi binh thì thế lực khắp nơi trong thiên hạ cũng tụ tập lại.

Những thế gia môn phiệt, thần tông đại phái đều phái cao thủ ra, đặt cược một lần.

Những người này đến cùng là nghĩ thế nào? Muốn tái hiện lại câu chuyện Đại Chu diệt vong khi xưa sao?

“Điều tra rõ ràng việc này!” Giọng nói của Kiến Nguyên đế bình tĩnh, không cảm xúc: “Bắt đầu từ bây giờ, Thiên nha Cẩm y vệ cần dùng toàn lực để giám sát hướng đi của Thiết Kỳ Bang và Thiết Sơn Tần thị.”

“Còn nữa, bảo một người đi thông báo cho Lại bộ, tạm hoãn việc phong Thiết Sơn quận chúa Tần Tịch Nhan thành Hoành Ba tướng quân và ba ngàn hộ thực ấp, thẩm tra tất cả việc bổ nhiệm có quan hệ với Thiết Sơn Tần thị ở biên quân và quận binh địa phương.’

Câu nói sau là nói cho một tên nội thị.

Đúng lúc này, quốc sư Vũ Côn Luân cũng tiến vào trong.

Hắn liếc mắt nhìn ngự tọa như sắp sụp kia, ánh mắt không khỏi hiện ra vài phần kinh ngạc: “Bệ hạ tức giận vì chuyện gì vậy?”

Kiến Nguyên đế nhìn thấy Vũ Côn Luân, vẻ mặt rung lên: “Quốc sư hôm nay vẫn chưa bế quan, nhất định là có tin tốt rồi.”

“Đúng là có tin tốt.”

Vũ Côn Luân gật đầu, ánh mắt sắc bén của hắn quét nhìn nội thị ở chung quanh đây.

Mãi đến khi đám người này lùi ra khỏi đại diện, lúc này mới mở miệng nói: “Vấn Thù Y vẫn là xử nữ, nhưng nếu bệ hạ muốn toại nguyện, thì vẫn phải mưu tính cẩn thận một phen.”

Hắn nói đến đây, lại cố tình quay đầu nhìn ra phía ngoài điện: “Ta dùng danh nghĩa của Nguyệt Thần giáo để tiếp xúc với Hữu tướng Quy Hạo Nguyên của Cực Đông Băng Thành. Giải thích là muốn tìm cơ hội lưu lại Thái âm thần ấn trong cơ thể Vấn Thù Y. Chờ đến khi Vấn Thù Y bỏ mình, thuận tiện thu hồi lại lực lượng của âm Thần – Nguyệt Hi.”

“Hành động này sẽ không đả thương Vấn Thù Y, cũng sẽ không bị nàng điều tra ra. Tiền công chính là một viên Cửu Thiên Thần âm đan, khiến cho vị Thiếu thần chủ kia của bọn họ kích phát huyết mạch Thần âm, cũng trong vòng một năm bước vào cảnh giới nhất phẩm, thậm chí có thể chờ đến khi Vấn Thù Y chết rồi, kế thừa một bộ phận lực lượng và thần khí Thái Sơ Băng Luân của nàng. Nhưng ta thấy Quy Hạo Nguyên không tin tưởng lắm, vẫn luôn rất nghi ngờ với việc này.”

“Hắn tất nhiên phải nghi ngờ, kẻ ngu mới sẽ tin.”

Kiến Nguyên đế híp mắt lại: “Nhưng nếu quốc sư đã nói mưu tính cẩn thận một phen thì có thể toại nguyện, chứng tỏ quốc sư đã nắm chắc mười phần rồi?”

“Không dám nói mười phần, tám chín phần mười thì vẫn có. Thật ra đã đến nước này, Quy Hạo Nguyên đã vào trong rồi, hắn đang để người điều tra căn cơ và thay đổi của Nguyệt Thần giáo những năm gần đây, chứng tỏ người này đã động lòng.”

Khóe môi Vũ Côn Luân cong lên, hiện ra mấy phần tự tin: “Nhưng đầu tiên, chúng ta phải mời thái sư tăng thêm vài phần sức lực, đánh một trận với quân tiên phong của Cực Đông Băng Thành, nếu như có thể đánh trọng thương phe phái của Trưởng Tôn gia thì không thể tốt hơn. Chỉ có như vậy, mới có thể làm cho Quy Hạo Nguyên quyết đoán.”

Kiến Nguyên đế lại không khỏi thấy đau đầu, thái sư Độc Cô Thủ rất cố chấp.

Vị này đang khống chế chiến sự ở phía đông, cũng sẽ không nghe thiên tử hắn quơ tay múa chân.

Chương 1698: Lá cờ Nghịch Thần Kỳ

Khi ánh nắng ban mai xuất hiện, trên tầng mây thứ bảy.

Quanh người Thiết Cuồng Nhân tỏa ra huyết diễm, dưới ánh nắng sáng sớm chiếu rọi, phát ra từng tiếng kêu thảm thiết sắc bén.

Những huyết diễm này đang vặn vẹo và biến hóa, mặt ngoài hiện ra từng cái từng cái mặt người nhỏ như ngón tay, tất cả đang gào thét đau đớn.

Chúng nó đang không ngừng tán loạn, rồi lại tái sinh.

Đồng thời, từng tia khói đen tràn ra từ Thiết Phù Đồ, tan đi trong trời đất.

Tiếng kêu thảm thiết kia thật ra là linh của Cùng Kỳ ở trong cơ thể hắn.

La Hán Tông nhân dịp Sở Hi Thanh đến Hà Lạc, liền củng cố thần trí của Thiết Cuồng Nhân.

Bọn họ vẫn dùng máu của Vọng Thiên Hống đời thứ chín, kích phát linh của Cùng Kỳ đến trạng thái mạnh mẽ và hung bạo nhất, sau đó thiêu đốt nó dưới ánh mặt trời, mãi đến khi lực lượng của Cùng Kỳ tiêu hao gần như không còn.

“Sau lần này, Cuồng Nhân lão đệ có thể kiên trì hai tháng. Theo tính toán của ta, đầu tháng sau là có thể hoàn thành Điên Đảo âm Dương, giúp hắn hoàn toàn nắm giữ cơ thể của mình. Nhưng bây giờ ta định kéo dài thời gian đến cuối tháng sau.”

La Hán Tông vừa nói vừa nắm pháp quyết, thu hồi pháp thuật.

Thiết Cuồng Nhân cũng rơi xuống, huyết diễm trên người hắn đã biến mất, ánh mắt khôi phục thanh minh.

Nhưng thần thái có hơi uể oải, dáng vẻ như đèn cạn dầu.

Dù vừa rồi là linh của Cùng Kỳ bị thiêu đốt, nhưng nó cũng là một phần của thân thể này.

La Hán Tông lại giải thích với Sở Hi Thanh: “Ta chuẩn bị ở tòa bảo khố kia của nhà ngươi, dùng linh Cùng Kỳ làm chủ đạo, tinh luyện và hấp thu Binh sát và oán lực trong lòng đất vùng Hà Lạc, ngươi có thể hiểu thành Luyện Thi thuật!”

“Ta phát hiện thiên phú của Cuồng Nhân rất tốt, tốt hơn ta tưởng nhiều, hầu như không kém ta. Thân thể hắn bây giờ vẫn còn rất nhiều tiềm lực, nếu cứ chuyển hóa như vậy thì quá đáng tiếc, ta muốn tế luyện cơ thể hắn đến nhị phẩm rồi lại chuyển hóa cũng không muộn.”

Sở Hi Thanh lập tức bừng tỉnh.

Lúc này, linh Cùng Kỳ càng mạnh, sau khi Điên Đảo âm Dương sẽ càng mạnh.

Hắn ngưng thần suy nghĩ: “Luyện Thi thuật? Cái này rất tốn tiền chứ? Sau này Cuồng thúc tẩy luyện nghiệp lực, hao mòn oán lực, sẽ càng khó khăn hơn.”

“Đúng là tốn không ít tiền, phải dùng không ít thiên tài địa bảo đỉnh cấp. Nhưng vẫn rất đáng giá, sau khi tế luyện xong thì Cuồng Nhân lão đệ có thể cường hóa đến nhị phẩm thượng, thân thể và lực lượng có thể đạt đến nhất phẩm hạ. Sau này, chỉ cần hắn có thể thu thập đầy đủ nguyện lực, sức chiến đấu đủ để sánh vai với cao thủ Thiên Bảng!”

La Hán Tông gật đầu, lại nở nụ cười xấu hổ: “Còn về phần nghiệp lực và oán lực, đúng là khá phiền phức. Nhưng thiên phú của hắn rất tốt, có thể áp chế lại. Nói không chừng tương lai Cuồng Nhân lão đệ sẽ đi một con đường mới, thành tựu không thể đo lường!”

Sở Hi Thanh bất đắc dĩ, sờ mũi nói: “Ngươi lên danh sách rồi đưa cho ta!”

May mà mới đổi mấy trang Thần Giới lấy không ít thứ tốt từ chỗ Vấn Thù Y, lại mở thêm một bảo khố ở Vân Hải tiên cung, bằng không hắn thật sự không chịu nổi.

Nhưng đúng như La Hán Tông nói, chuyện này là rất có lời.

Sở Hi Thanh bây giờ thiếu chính là cánh tay đáng tin cậy.

Nếu muốn điều động Hỗn Độn, lực lượng bản thân không thể quá yếu, bằng không nhất định sẽ bị Hỗn Độn nuốt chửng.

Hơn nữa, bài trừ lợi ích ra, thì hắn cũng sẽ dùng hết khả năng để trợ giúp Cuồng thúc của hắn.

“Đúng rồi.” Sở Hi Thanh lại nghĩ đến muốn chuyện: “La tiên sinh có thể đưa cái la bàn kia cho ta không? Sở mỗ nguyện bỏ tiền ra đổi!”

“Ngươi nói cái này?”

La Hán Tông lấy cái la bàn màu đen lấy được từ tay của thuật sư áo đen kia ra.

“Ngươi muốn thì có thể cho ngươi, thứ này là tử thể của Trụ Thần Bàn, không có tác dụng gì, không đáng bao nhiêu tiền.”

La Hán Tông tiện tay ném la bàn cho Sở Hi Thanh: “Trụ Thần Bàn vốn là thần bảo của Chúc Quang âm, có người nói lúc mạnh nhất nó là nửa bước Tạo Hóa, nhưng bị Thất Sát thần quân cướp đoạt vào thời viễn cổ.”

“Thất Sát thần quân tế luyện vài cái tử thể của Trụ Thần Bàn, ban tặng cho tế ti của hắn, chỉ có thần quyến của hắn mới có thể sử dụng.”

Trong mắt Sở Hi Thanh hiện ra một tia kỳ dị, hắn không ngờ vật này lại có lai lịch lớn như vậy.

Nếu dùng tốt, nói không chừng còn có thể giúp mình, giúp Vô Tướng thần tông chặn một kiếp.

“Vậy thì đa tạ!”

Sau đó hắn quay đầu nhìn Tả Thanh Vân và Bạch Hổ hầu đang mờ mịt ở đuôi thuyền.

Hắn khẽ mỉm cười: “Chị dâu vẫn chưa suy nghĩ kỹ càng?”

Bạch Hổ hầu nghiêng đầu nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Nàng nhìn thấy La Hán Tông và Thiết Cuồng Nhân, liền liên tưởng đến vụ án mới phát sinh gần đây ở Tây Sơn.

Một là mẹ con Long Dương trưởng công chúa bị bắt, một là kẻ xấu phá hủy lăng mộ Bá Võ Vương.

Hai vụ án này, đều cần một thuật sư mạnh mẽ.

Bạch Hổ hầu không đến hiện trường vụ án, nhưng triều đình dường như đã xác định, thuật sư kia chính là Tinh Thần Đại Pháp Sư - La Hán Tông, Hình bộ cũng đưa người này lên mười vị trí đầu của Hắc Bảng, truy nã trong toàn bộ phạm vi Đại Ninh.

Vấn đề là La Hán Tông không điên, vì sao lại làm mấy việc này vì Sở Hi Thanh?

Chương 1699: Lá cờ Nghịch Thần Kỳ

Khi ánh nắng ban mai xuất hiện, trên tầng mây thứ bảy.

Quanh người Thiết Cuồng Nhân tỏa ra huyết diễm, dưới ánh nắng sáng sớm chiếu rọi, phát ra từng tiếng kêu thảm thiết sắc bén.

Những huyết diễm này đang vặn vẹo và biến hóa, mặt ngoài hiện ra từng cái từng cái mặt người nhỏ như ngón tay, tất cả đang gào thét đau đớn.

Chúng nó đang không ngừng tán loạn, rồi lại tái sinh.

Đồng thời, từng tia khói đen tràn ra từ Thiết Phù Đồ, tan đi trong trời đất.

Tiếng kêu thảm thiết kia thật ra là linh của Cùng Kỳ ở trong cơ thể hắn.

La Hán Tông nhân dịp Sở Hi Thanh đến Hà Lạc, liền củng cố thần trí của Thiết Cuồng Nhân.

Bọn họ vẫn dùng máu của Vọng Thiên Hống đời thứ chín, kích phát linh của Cùng Kỳ đến trạng thái mạnh mẽ và hung bạo nhất, sau đó thiêu đốt nó dưới ánh mặt trời, mãi đến khi lực lượng của Cùng Kỳ tiêu hao gần như không còn.

“Sau lần này, Cuồng Nhân lão đệ có thể kiên trì hai tháng. Theo tính toán của ta, đầu tháng sau là có thể hoàn thành Điên Đảo âm Dương, giúp hắn hoàn toàn nắm giữ cơ thể của mình. Nhưng bây giờ ta định kéo dài thời gian đến cuối tháng sau.”

La Hán Tông vừa nói vừa nắm pháp quyết, thu hồi pháp thuật.

Thiết Cuồng Nhân cũng rơi xuống, huyết diễm trên người hắn đã biến mất, ánh mắt khôi phục thanh minh.

Nhưng thần thái có hơi uể oải, dáng vẻ như đèn cạn dầu.

Dù vừa rồi là linh của Cùng Kỳ bị thiêu đốt, nhưng nó cũng là một phần của thân thể này.

La Hán Tông lại giải thích với Sở Hi Thanh: “Ta chuẩn bị ở tòa bảo khố kia của nhà ngươi, dùng linh Cùng Kỳ làm chủ đạo, tinh luyện và hấp thu Binh sát và oán lực trong lòng đất vùng Hà Lạc, ngươi có thể hiểu thành Luyện Thi thuật!”

“Ta phát hiện thiên phú của Cuồng Nhân rất tốt, tốt hơn ta tưởng nhiều, hầu như không kém ta. Thân thể hắn bây giờ vẫn còn rất nhiều tiềm lực, nếu cứ chuyển hóa như vậy thì quá đáng tiếc, ta muốn tế luyện cơ thể hắn đến nhị phẩm rồi lại chuyển hóa cũng không muộn.”

Sở Hi Thanh lập tức bừng tỉnh.

Lúc này, linh Cùng Kỳ càng mạnh, sau khi Điên Đảo âm Dương sẽ càng mạnh.

Hắn ngưng thần suy nghĩ: “Luyện Thi thuật? Cái này rất tốn tiền chứ? Sau này Cuồng thúc tẩy luyện nghiệp lực, hao mòn oán lực, sẽ càng khó khăn hơn.”

“Đúng là tốn không ít tiền, phải dùng không ít thiên tài địa bảo đỉnh cấp. Nhưng vẫn rất đáng giá, sau khi tế luyện xong thì Cuồng Nhân lão đệ có thể cường hóa đến nhị phẩm thượng, thân thể và lực lượng có thể đạt đến nhất phẩm hạ. Sau này, chỉ cần hắn có thể thu thập đầy đủ nguyện lực, sức chiến đấu đủ để sánh vai với cao thủ Thiên Bảng!”

La Hán Tông gật đầu, lại nở nụ cười xấu hổ: “Còn về phần nghiệp lực và oán lực, đúng là khá phiền phức. Nhưng thiên phú của hắn rất tốt, có thể áp chế lại. Nói không chừng tương lai Cuồng Nhân lão đệ sẽ đi một con đường mới, thành tựu không thể đo lường!”

Sở Hi Thanh bất đắc dĩ, sờ mũi nói: “Ngươi lên danh sách rồi đưa cho ta!”

May mà mới đổi mấy trang Thần Giới lấy không ít thứ tốt từ chỗ Vấn Thù Y, lại mở thêm một bảo khố ở Vân Hải tiên cung, bằng không hắn thật sự không chịu nổi.

Nhưng đúng như La Hán Tông nói, chuyện này là rất có lời.

Sở Hi Thanh bây giờ thiếu chính là cánh tay đáng tin cậy.

Nếu muốn điều động Hỗn Độn, lực lượng bản thân không thể quá yếu, bằng không nhất định sẽ bị Hỗn Độn nuốt chửng.

Hơn nữa, bài trừ lợi ích ra, thì hắn cũng sẽ dùng hết khả năng để trợ giúp Cuồng thúc của hắn.

“Đúng rồi.” Sở Hi Thanh lại nghĩ đến muốn chuyện: “La tiên sinh có thể đưa cái la bàn kia cho ta không? Sở mỗ nguyện bỏ tiền ra đổi!”

“Ngươi nói cái này?”

La Hán Tông lấy cái la bàn màu đen lấy được từ tay của thuật sư áo đen kia ra.

“Ngươi muốn thì có thể cho ngươi, thứ này là tử thể của Trụ Thần Bàn, không có tác dụng gì, không đáng bao nhiêu tiền.”

La Hán Tông tiện tay ném la bàn cho Sở Hi Thanh: “Trụ Thần Bàn vốn là thần bảo của Chúc Quang âm, có người nói lúc mạnh nhất nó là nửa bước Tạo Hóa, nhưng bị Thất Sát thần quân cướp đoạt vào thời viễn cổ.”

“Thất Sát thần quân tế luyện vài cái tử thể của Trụ Thần Bàn, ban tặng cho tế ti của hắn, chỉ có thần quyến của hắn mới có thể sử dụng.”

Trong mắt Sở Hi Thanh hiện ra một tia kỳ dị, hắn không ngờ vật này lại có lai lịch lớn như vậy.

Nếu dùng tốt, nói không chừng còn có thể giúp mình, giúp Vô Tướng thần tông chặn một kiếp.

“Vậy thì đa tạ!”

Sau đó hắn quay đầu nhìn Tả Thanh Vân và Bạch Hổ hầu đang mờ mịt ở đuôi thuyền.

Hắn khẽ mỉm cười: “Chị dâu vẫn chưa suy nghĩ kỹ càng?”

Bạch Hổ hầu nghiêng đầu nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Nàng nhìn thấy La Hán Tông và Thiết Cuồng Nhân, liền liên tưởng đến vụ án mới phát sinh gần đây ở Tây Sơn.

Một là mẹ con Long Dương trưởng công chúa bị bắt, một là kẻ xấu phá hủy lăng mộ Bá Võ Vương.

Hai vụ án này, đều cần một thuật sư mạnh mẽ.

Bạch Hổ hầu không đến hiện trường vụ án, nhưng triều đình dường như đã xác định, thuật sư kia chính là Tinh Thần Đại Pháp Sư - La Hán Tông, Hình bộ cũng đưa người này lên mười vị trí đầu của Hắc Bảng, truy nã trong toàn bộ phạm vi Đại Ninh.

Vấn đề là La Hán Tông không điên, vì sao lại làm mấy việc này vì Sở Hi Thanh?

Chương 1700: Lá cờ Nghịch Thần Kỳ (3)

Chờ Thiết Cuồng Nhân khôi phục chút nguyên khí, La Hán Tông liền dẫn hắn rời đi.

Bọn họ còn phải ở lại Tây Sơn hơn một tháng, mãi đến khi hoàn thành Điên Đảo âm Dương mới thôi.

Lần này hai người chỉ phụng lệnh của Sở Hi Thanh, lâm thời chạy đến cứu viện.

Sở Hi Thanh thì điều khiển Dục Nhật thần chu, đưa phu thê Tả Thanh Vân về Tú Thủy.

Để hắn bất ngờ chính là, khi đi ngang qua Phì Châu, Bạch Hổ hầu lại bảo hắn để hai người xuống đây.

Bạch Hổ hầu biết Thiết Kỳ Bang đang giao chiến với Thủy Thiên hội.

Nàng muốn để Tả Thanh Vân ra chiến trường rèn luyện, đồng thời tự mình chỉ điểm cho Tả Thanh Vân.

Tất cả công pháp sát phạt và hệ Kim, nơi tu luyện tốt nhất chính là chiến trường, lĩnh hội võ ý và thiên quy ở trong chiến đấu sát phạt, hoàn thành ‘nghi thức’.

Ví dụ như Sở Hi Thanh, chiến trường Vạn Ma quật và Thương Lang nguyên kia, đã giúp hắn hoàn thành hầu như tất cả ‘nghi thức’ của Tru Thiên Đao.

Hắn hoàn thành đến trình độ nào đây?

Nếu Sở Hi Thanh muốn tập trung vào Tru Thiên Đao thôi, vậy bây giờ hắn lên cấp nhất phẩm cũng không có trở ngại. Thậm chí là Siêu

Phẩm cũng không phải không được.

Hiện giờ, mỗi một suy nghĩ, mỗi một động tác của hắn, đều có thể hô ứng và cộng hưởng với thiên quy Tru Diệt.

Dựa theo Sở Vân Vân đánh giá, trình độ giao hòa của Sở Hi Thanh với thiên quy Tru Diệt, đã đuổi sát Tố Phong Đao.

Vì vậy Tru Thiên võ ý của hắn đã tăng mạnh.

Bạch Hổ hầu hiển nhiên cũng muốn Tả Thanh Vân đi theo con đường này, mài giũa võ đạo trong chiến đấu, bù đắp ‘nghi thức’ còn thiếu của Tả Thanh Vân.

Cái này cũng hợp ý Sở Hi Thanh.

Bên phía Lục Loạn Ly đang cần giúp đỡ, Thủy Thiên hội tuy năm bè bảy mảng, nhưng người đông thế mạnh. Đám khách khanh hộ pháp kia cũng không đáng tin tưởng.

Một Phong Tam vẫn không đủ đảm bảo.

Sở Hi Thanh thả hai người xuống, đồng thời dùng thẻ thiên phú 80% Vô Thượng Đao – Thư Hoài Thạch lên người Tả Thanh Vân.

Bất cứ một võ tu Siêu Phẩm nào, đều là hạng người thiên phú siêu tuyệt.

80% thiên phú của Thư Hoài Thạch, đủ để bất cứ một võ tu nào tu luyện đến nhất phẩm thượng.

Cái này có thể khiến Tả Thanh Vân nhanh chóng nắm giữ lực lượng của bản thân.

Sau khi tạm biệt hai người, Sở Hi Thanh liền trở về trấn Tây Sơn.

Một ngày sau, hắn lại mang đám người Thiết Kỳ Bang chuyển về tổng đà

Tổng đà Thiết Kỳ Bang, cũng chính là tòa thạch bảo gần bến tàu phía đông thành Tú Thủy kia.

Hai năm trước, Thiết Cuồng Nhân đã xây dựng một tòa thạch bảo có quy mô lớn ở đây, còn xây rất nhiều Đệ Tử cư, chuẩn bị đem nơi này thành tổng đà.

Một năm qua, Thiết Tiếu Sinh không ngừng cố gắng, cuối cùng cũng hoàn thành công trình này.

Nơi này mạnh hơn đại trạch Sở gia nhiều lắm, năng lực phòng ngự không thấp hơn thành Tú Thủy.

Đáng tiếc là bọn họ vẫn không kịp hưởng thụ, khi đại quân Cực Đông Băng Thành đến thì đã phải rút đi.

Mãi đến khi Sở Hi Thanh chiến một trận với Trưởng Tôn Nhược Ly ở quận Giang Nam, bắt Cực Đông Băng Thành xử lý hung thủ.

Hành động này khiến Thiết Kỳ Bang uy danh đại chấn, cũng khiến cho bọn họ có thể vênh váo tự đắc trở về tổng đà.

Một tháng tiếp theo, Sở Hi Thanh đều ở nơi này.

Tuy rằng sự vụ rất bận rộn, khắp nơi đều rối loạn, nhưng cũng coi như là thuận lợi.

Lỗ Bình Nguyên được Tư Không Hinh hỗ trợ, bắt đầu xây dựng lại hồ sơ và danh sách bang chúng.

Để người ta kinh ngạc là, cái danh sách này lại có nhiều hơn 1000 người so với lúc trước.

Nhưng mặc kệ Lỗ Bình Nguyên điều tra và bài trừ thế nào, cũng không thể phân biệt được 1000 người này từ đâu ra..

Thiết Kỳ Bang còn tuyển thêm 12.000 bang chúng chính thức, dùng để đổ đầy ba Chiến đường mới.

Những bang chúng này đều có chất lượng cực cao.

Ngoại trừ mấy trăm tên võ tu nghe danh Vô Cực Đao Quân mà đến, khiến cho Lỗ Bình Nguyên vô cùng đau đầu ra, thì những bang chúng còn lại đều là bang chúng vòng ngoài, đều rất đáng tin cậy.

Tất cả đều là cửu phẩm thượng, một phần ba trong số đó đã đến bát phẩm, chất lượng hầu như không kém biên quân.

Đáng nhắc đến chính là, Thiết Kỳ Bang bây giờ là thế lực duy nhất nắm giữ con đường vận chuyển đường biển của U Châu và các châu Giang Nam.

Do chủ thành của Cực Đông Băng Thành chiếm giữ ngoài biển, nên con đường vận chuyển này gần như bị cắt đứt, chỉ có giương cờ Thiết Kỳ Bang thì mới có thể qua lại trên biển, chạy đến U Châu thu mua các loại tài liệu, bí dược.

Bọn họ thậm chí còn được Vô Tướng thần tông giảm giá 10%.

Vì vậy, chỉ nửa tháng mà Thiết Kỳ Bang đã tổ chức hai đội tàu buôn chạy đến U Châu, kiếm đầy bồn đầy bát.

Một lần giao dịch, bọn họ kiếm lời hơn ba ngàn phần bí dược bát phẩm, hơn vạn phần bí dược cửu phẩm.

Chiến sự bên Phì Châu cũng rất thuận lợi.

Sau khi Lục Loạn Ly tiếp nhận chỉ huy, hiệu quả có thể nói là dựng sào thấy bóng.

Chương 1701: Lá cờ Nghịch Thần Kỳ (4)

Sáu vị khách khanh hộ pháp cũng chịu ra sức, mọi người đồng tâm hiệp lực, thế như chẻ tre, đã đánh bại Thủy Thiên hội hai mươi bảy trận, chém giết mấy vạn người của Thủy Thiên hội, võ tu tứ phẩm tử thương không dưới ba mươi người.

Điều này khiến Thiết Tiếu Sinh vô cùng kinh ngạc.

Sức chiến đấu của đám khách khanh hộ pháp này khiến người ta vô cùng khó hiểu.

Chỉ cần bọn họ muốn thắng, gần như sẽ không thua. Dù vị hội chủ Thủy Thiên hội có tu vị nhất phẩm hạ kia ra tay, bọn họ cũng có thể toàn thân trở ra.

Nói chung là vì những khách khanh hộ pháp này chịu ra sức, Thiết Kỳ Bang không chỉ chiếm được bốn quận phía nam Phì Châu, mà còn bao trùm cả vùng phía bắc ven sông, hướng về bốn quận phía tây Phì Châu.

Nhưng tiêu điểm của cuộc chiến đã chuyển lên mặt sông Thần Tú.

Tại nửa tháng trước, Chu Lương Thần thống lĩnh mười lăm vạn thủy sư, nghịch dòng tiến lên, đánh thắng mấy trận, khiến cho Thủy Thiên hội phải liên tục lùi lại.

Có lẽ Thủy Thiên hội kiêng kỵ Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh, vẫn luôn lẩn tránh quyết chiến quy mô lớn. Bọn họ chia đại quân thủy sư ra làm mười mấy đội quân, ý đồ đánh du kích và triền đấu ở hồ Đông Dương, dụ Thiết Kỳ Bang chia binh.

Song, tuy rằng Chu Lương Thần còn trẻ, nhưng lại dụng binh khá trầm ổn.

Hắn không để Thủy Thiên hội toại nguyện, từ đâu đến cuối đều tập trung binh lực, dùng đại quân quét ngang về phía trước, phối hợp với Lục Loạn Ly ở trên bờ, càn quét tất cả thủy trại, bến tàu và kho hàng của Thủy Thiên hội ở vùng ven sông.

Đây là cắt đứt tiếp tế.

Mấy ngày gần đây, tiếp tế của thủy sư Thủy Thiên hội đã bị chặt đứt, tất cả thuyền đều không có chỗ cập bến.

Chu Lương Thần còn cưỡng ép tất cả tàu buôn và thủy thủ ven bờ, làm cho thủy sư dưới trướng hắn lên đến 25 vạn, liên tục áp bức về phía tây hồ Đông Dương.

Đây là ép Thủy Thiên hội phải cứu viện.

Thủy Thiên hội không thể không tập kết thủy sư ở miệng hồ, tiếp theo thì đơn giản hơn, một là tiếp tục lùi về sau, hai là quyết chiến với Thiết Kỳ Bang.

Bọn họ đã không còn lựa chọn nào khác, một trận đại chiến mấy chục vạn người sắp sửa bùng nổ ở miệng hồ Đông Dương.

Sở Hi Thanh cũng không quá quan tâm, hắn tin tưởng Chu Lương Thần, cũng tin tưởng Chu Hùng Bá sau lưng Chu Lương Thần.

Trong nửa tháng này, ngoại trừ xử lý sự vụ trong bang ra, hắn còn tích lũy chân nguyên, nghiên cứu võ đạo.

Hắn tiến bộ rất nhanh, huyết mạch Thần Dương cấp 16 khiến cho hắn tốc độ tu luyện của hắn lên đến cực hạn.

Phương diện võ đạo thì tập trung vào Tru Thiên Đao, hắn không chỉ học được thức thứ ba, còn tăng Tru Thiên chân ý lên đến tầng 21.

Tốc độ hoàn thành ‘nghi thức’ của Vô Tướng công cũng khiến người ta vui vẻ.

Bất tri bất giác, Sở Hi Thanh đã hoàn thành ‘nghi thức’ đến cấp độ tam phẩm hạ.

Hắn còn nhận được tin phù của Lục Loạn Ly.

Chỉ từ những câu chữ cũng có thể cảm nhận được tâm trạng hưng phấn của Lục Loạn Ly. Trong trận đại chiến này, nàng đã hoàn thành ‘nghi thức’ tứ phẩm thượng của Hỗn Nguyên Vô Tướng công, Đại Minh Vương Luân và Bình Thiên Đao.

Lục Loạn Ly lựa chọn thánh truyền là Bình Thiên Kiếm.

Đây không thể nghi ngờ là một lựa chọn sáng suốt, Đại Minh Vương Luân có năng lực sát phạt không kém Tru Thiên Đao, còn có thể mê hoặc tâm trí người, chân nguyên sinh sôi không ngừng.

Nàng không cần phải tu luyện Tru Thiên Đao.

Vậy nên BÌnh Thiên Đao có thể gia tăng sức chiến đấu là lựa chọn tốt nhất.

Thời gian gần đây, Lục Loạn Ly luôn cầm theo một cái cân, ước lượng đồ vật ở khắp nơi.

Nhỏ từ gương đồng, cái lược, bát, chén, lớn đến quân lương, khí giới, chiến hạm, không sót thứ gì.

Sở Hi Thanh cũng vui thay Lục Loạn Ly, nhưng sau khi hắn thả tin phù xuống thì lại nhíu mày.

Nửa tháng này đều thuận buồm xuôi gió, nhưng hắn vẫn chưa thể thả lỏng.

Theo thời gian trôi qua, Sở Hi Thanh càng nghi ngờ sâu hơn.

Bởi vì đến bây giờ, hắn vẫn chưa tìm được bóng dáng của Quỷ Ảnh – Hà Thất.

Nếu như không phải Sở Vân Vân gửi thư, xác nhận lá cờ Nghịch Thần Kỳ vẫn còn ở gần quận Tú Thủy, trên giang hồ cũng không có tin tức gì, thì hắn còn cho rằng Hà Thất đã tử vong.

Nhưng mãi đến tận bây giờ, Hà Thất vẫn không liên lạc lại với hắn.

Người này đến cùng là muốn thế nào?

Nếu như đối phương không đồng ý với cái giá của hắn, vậy thì có thể cò kè mặc cả mới đúng.

Nếu như có ý đặt bẫy, thì cũng có thể dùng lá cờ Nghịch Thần Kỳ làm mồi, để hắn bước vào bẫy, chứ không phải không có động tĩnh như bây giờ.

Ngay khi Sở Hi Thanh vô cùng khó hiểu, tổng đà Thiết Kỳ Bang lại xuất hiện một vị khách nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Tối hôm đó, một bóng người màu trắng lặng yên không một tiếng động, đột phá qua cấm pháp của tổng đà, tiến đến trước cửa phòng của Sở Hi Thanh.

Mãi đến khi người này phi thân đến sân, thì Sở Hi Thanh mới cảm ứng được.

Khi hắn đi đến cửa, liền nhìn thấy một cô gái mặc áo trắng, khí chất hiên ngang, diện mạo có chút tương tự với Vấn Thù Y, Sở Hi Thanh cau mày: “Ngươi là Trưởng Tôn Nhược Lam?”

Người đến chính là Băng Thành Phong Kiếm - Trưởng Tôn Nhược Lam!

Chương 1702: Ta mới không bị bao nuôi

Trưởng Tôn Nhược Lam cũng quan sát Sở Hi Thanh một chút, lúc này mới lành nhạt ôm quyền: “Trưởng Tôn Nhược Lam gặp qua Đao Quân! Nhược Lam phụng lệnh mẫu thân, đến đây đưa ít đồ cho Đao Quân!”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, Vấn Thù Y muốn đưa thứ gì, mà lại cố tình để con gái mang đến.

Sau đó hắn lại rùng mình, thu hồi suy nghĩ lung tung.

Trưởng Tôn Nhược Lam chợt nắm chặt kiếm bên hông, từng tia gió nhẹ vờn quanh người, một luồng kiếm ý sắc bén và ác liệt đã khóa lấy Sở Hi Thanh.

“Có điều, Nhược Lam muốn thỉnh giáo đao pháp của các hạ trước, mời Đao Quân cẩn thận!”

Khi chữ cuối cùng rơi xuống, một đạo kiếm quang như dải lụa đã lóng lánh ở trước mắt Sở Hi Thanh.

Trước khi Trưởng Tôn Nhược Lam xuất kiêm, Sở Hi Thanh cũng đoán được là cô gái này sẽ xuất thủ.

Sở Hi Thanh gần như đồng thời rút đao cùng lúc với Trưởng Tôn Nhược Lam.

Cheng!

Giữa hai người tuôn ra tia lửa chói mắt.

Nhưng mặc kệ là tiếng vang bén nhọn kia, hay là kiếm khí đao cương của bọn họ, đều bị Trưởng Tôn Nhược Lam đóng băng lại.

Tất cả mọi người đều bị đóng băng quanh người bọn họ, chung quanh còn có mọt luồng cuồng phong, ngăn cách tất cả âm thanh.

Hai người bọn họ giao thủ trong sân, bên ngoài lại không biết gì cả.

Sở Hi Thanh không khỏi híp mắt lại.

Trưởng Tôn Nhược Lam mạnh hơn chị của nàng rất nhiều, ít nhất cũng phải có trình độ mười vị trí đầu Thiên Bảng!

Hắn chỉ có thể ra sức chống đỡ.

Thiên quy Đóng Băng của Trưởng Tôn Nhược Lam thế mà lại đóng băng thiên quy Thông Thiên của Sở Hi Thanh, khiến cho thân pháp của hắn chịu hạn chế.

Sở Hi Thanh chỉ có thể ra sức chống đỡ trong một tấc vuông.

Hắn vui mừng chính là Tru Thiên Đao và Tru Thiên võ ý của mình đã tăng trên diện rộng, Vạn Tượng tinh bàn cũng khiến cho Tru Thiên võ ý của hắn được cường hóa thêm một bước.

Bằng không thì bây giờ, hắn đúng là không đỡ nổi một kiếm của Trưởng Tôn Nhược Lam.

Sở Hi Thanh ra sức tru diệt tất cả mọi thứ của đối phương.

Hàn Thiên, Phong Thiên, Cực Thiên và Tốn Phong chi pháp, còn cả kiếm quang sắc bén đến cực điểm kia.

Võ đạo của Trưởng Tôn Nhược Lam bắt nguồn từ Băng Thần = Huyền Đế một trong mười hai Tổ thần, cũng chính là cái gọi Đông Thần – Ngu Cương.

Mỗi khi Sở Hi Thanh đỡ một kiếm, toàn thân hắn sẽ kết ra một miếng băng mỏng, trong cơ thể cũng lạnh lẽo đến tận xương tủy.

Sau bảy kiếm, Sở Hi Thanh không chỉ bị ép đến lùi vào phòng, hai cánh tay cũng bị đông cứng.

Sở Hi Thanh không dám chậm trễ, toàn thân dâng lên một ngọn lửa màu đen, mái tóc dài không gió tự bay, con ngươi cũng đã biến thành màu tím.

“Cuồng Chiến!”

Cũng chính là Táng Thiên Chi Vũ trước kia.

Táng Thiên thần viêm trục xuất tất cả khí lạnh trong cơ thể, đao uy của Sở Hi Thanh cũng tăng vọt lên đến cực hạn, áp chế khí lạnh ở chung quanh ra ngoài ba thước, tất cả thiên quy hệ Hàn trong vòng ba thước đều bị hắn tru diệt.

Nhưng khi Sở Hi Thanh chuẩn bị sẵn sàng giao thủ, thì Trưởng Tôn Nhược Lam đột nhiên lui lại.

Nàng phát ra tiếng thổn thức: “Không hổ là Vô Cực Đao Quân! Nhìn võ đạo của Đao Quân, quả thực là thiên kiêu số một đương đại, trước chưa từng có, sau không còn ai!”

Nàng vừa nói chuyện, vừa lùi ra ngoài phòng, thoát ly chiến đấu.

“Mời Đao Quân dừng tay, chúng ta chấm dứt ở đây.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sắc mặt đen xì, quét mắt nhìn bốn phía.

Cái phòng này của hắn đã bị biến thành một gian phòng băng.

Sở Hi Thanh tay cầm đao, nhìn Trưởng Tôn Nhược Lam với ánh mắt nguy hiểm: “Trưởng Tôn điện hạ nói đánh là đánh, nói dừng là dừng, không khỏi quá nực cười rồi? Nếu các hạ muốn chiến, vậy chúng ta không ngại chuyển qua nơi khác rồi chiến tiếp.”

Trưởng Tôn Nhược Lam này, rõ ràng là muốn xả giận cho tỷ tỷ của nàng.

Nếu không kiêng kỵ sẽ làm sụp đổ tòa tổng đà mới xây dựng này, Sở Hi Thanh bây giờ đã múa đao xông lên rồi.

Sở Hi Thanh cũng biết mình quá nửa là không đánh lại.

Nhưng hắn vẫn còn chút thủ đoạn cuối cùng, đánh một hai trăm cái hô hấp là không có vấn đề.

Khi đó, hắn cũng có thể để cho Trưởng Tôn Nhược Lam này khó chịu.

Năng lực Thần Chiến của hắn, có thể giúp hắn cường hóa sau mỗi một trăm cái hô hấp.

Vạn Cổ Thiên Thu giúp hắn có chân nguyên và khí huyết vô cùng vô tận.

Chỉ cần Trưởng Tôn Nhược Lam không thể đánh bại hắn trong thời gian ngắn, vậy Sở Hi Thanh có thể dây dưa đến khi nàng hết nguyên khí!

Bây giờ hắn chính là Bá Võ Vương ngày xưa!

Chỉ cần đánh không chết ta, vậy ngươi sớm muộn gì cũng bị ta dây dưa đến chết.

“Là ta không đúng.” Trưởng Tôn Nhược Lam lại xin lỗi rất thành khẩn, nàng ôm quyền khom người cúi đầu với Sở Hi Thanh: “Xin lỗi, kính xin Đao Quân thứ lỗi! Ta còn phải cảm tạ Đao Quân, đã để lại mặt mũi cho tỷ tỷ ta.”

Chỉ với sức chiến đấu mà Sở Hi Thanh vừa thể hiện, Trưởng Tôn

Nhược Lam có thể đoán được Sở Hi Thanh đã giữ lại rất nhiều trong trận chiến ở quận Giang Nam ngày đó.

Chương 1703: Ta mới không bị bao nuôi (2)

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, sau đó liền bất đắc dĩ mà thu đao vào vỏ.

Cái gọi là đưa tay không đánh mặt người tươi cười, đối phương đã như vậy, hắn không tiện xuất thủ.

“Không cần cảm ơn ta.” Sở Hi Thanh khẽ lắc đầu: “Thực lực của ta bây giờ, đa số đều là nhờ ngoại lực, không đủ để ỷ lại. Hơn nữa ta bây giờ có rất nhiều kẻ địch, không đến lúc bất đắc dĩ, là không muốn bị người nhìn rõ sâu cạn.”

Ảnh hưởng của trận chiến Thương Lang nguyên vẫn đang kéo dài, điểm huyết nguyên vẫn cuồn cuộn không ngừng.

Khoảng thời gian này, điểm huyết nguyên của hắn đã lên đến hơn 900 vạn.

Sở Hi Thanh phát hiện một quy luật.

Mỗi khi danh vọng của hắn tăng lên, đều sẽ khuếch tán như làn sóng trên mặt hồ, từng làn từng làn sóng một.

Nhưng nếu hai làn sóng quá gần nhau, sóng sau lại to lớn hơn, có thể sẽ nuốt mất sóng trước, khiến cho tiền lời giảm mạnh.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, bây giờ hwans cũng không kiếm được thứ gì tốt trong võ đạo bảo khố, vậy không ngại chờ một chút, chờ thu gặt hết điểm huyết nguyên lần này, rồi mới bắt đầu thu gặt vòng tiếp theo.

Cũng đúng lúc này, từng tiếng kêu gào truyền vào.

“Không đúng, có người giao thủ ở trong sân!”

“Là kẻ nào?”

“Cuồng đồ phương nào dám xông vào Thiết Kỳ bảo?”

“Kỳ chủ, ngài không sao chứ?”

Mãi đến khi Trưởng Tôn Nhược Lam giải trừ Đóng Băng chi pháp, đám bang chúng Thiết Kỳ Bang và mấy người Thiết Tiếu Sinh mới phát hiện ra.

Bọn họ dồn dập cầm binh khí trong tay, lao vào trong sân.

Vẻ mặt Sở Hi Thanh dửng dưng, đi ra khỏi phòng, quét mắt nhìn bên ngoài một chút.

“Ta không sao, các ngươi lui lại đi.”

Hắn cũng không có ý trách tội đám bang chúng này.

Đối với một cao thủ nằm trong mười vị trí đầu Thiên Bảng như Trưởng Tôn Nhược Lam, đại đa số trận pháp trong thiên hạ đều là thùng rỗng kêu to, bọn họ thậm chí còn có thể ra vào hoàng cung, huống hồ là một cái Thiết Kỳ Bang nho nhỏ?

Chờ đến khi mấy người Thiết Tiếu Sinh ra khỏi sân, Sở Hi Thanh mới nhìn về phía Trưởng Tôn Nhược Lam, đưa tay mời: “Trưởng Tôn điện hạ, mời, chúng ta vào nội đường nói chuyện.”

Gian phòng phía sau hắn đã bị đóng băng, sau khi băng tan thì những bàn ghế kia cũng sụp đổ, hiển nhiên là không thể tiếp khách.

“Không cần.” Trưởng Tôn Nhược Lam lắc đầu: “Ta còn bận rộn quân vụ, nhất định phải trở về. Như đã nói, lần này ta đến đây là để mang đồ cho các hạ!”

Nàng tiện tay cởi một cái túi bên hông xuống.

Đây hiển nhiên là một cái pháp khí không gian, khi Trưởng Tôn Nhược Lam mở miệng túi ra, vô số linh dược và bình thuốc đổ ra ngoài.

Số lượng phải lên đến hàng ngàn hàng vạn, chớp mắt đã chất thành một ngọn núi nhỏ.

“Đây là?”

Sở Hi Thanh nhìn chốc lát, phát hiện vẫn chưa dừng lại, ánh mắt nhất thời nghi ngờ không thôi: “Dường như là bí dược?”

“Tổng cộng 25 vạn phần bí dược cửu phẩm hạ, bao quát cả tài liệu phụ. Còn có 12 vạn phần bí dược cửu phẩm thượng, 5 vạn phần bí dược bát phẩm hạ, 30 vạn phần thuốc dùng để tu hành bí pháp Hoàng Đạo…”

Trưởng Tôn Nhược Lam hơi gật đầu: “Ngoài ra còn có 50 vạn bộ chiến giáp và binh khí thu được từ triều đình, còn có hai vạn chiến cung bát phẩm, kính xin Đao Quân vui lòng nhận.”

Sở Hi Thanh đờ ra một lúc, sau đó vội vàng khước từ: “Trưởng Tôn điện hạ, cái này thật sự là quá nhiều, quá quý giá, tại hạ không dám nhận. Cực Đông Băng Thành bây giờ đang ác chiến với triều đình, các ngươi đến giữ những thứ này để dùng mới đúng.”

Trưởng Tôn Nhược Lam lại lắc đầu: “Chúng ta không dùng được, tướng sĩ Băng Thành không có võ tu dưới cửu phẩm. Những thứ này đều là cướp đoạt từ chư tộc ở hải ngoại nhiều năm qua, trong kho còn rất nhiều.”

“Tuy rằng chúng ta tuyển 300 vạn quân ở Thương Châu và Ký Châu, cũng đang huấn luyện. Nhưng dù vậy thì dùng mười năm cũng không hết. Mẫu thân đưa cho ngươi những thứ này, cũng là vì chúng sắp đến hạn báo hỏng, không dùng thì quá đáng tiếc.”

Sở Hi Thanh cũng từng nghe nói đến việc này.

Cực Đông Băng Thành quản lý và khống chế các tộc phụ thuộc ở Hạch Châu rất nghiêm khắc, cướp đoạt hầu như tất cả bí dược ở địa phương, khống chế số lượng võ tu và thuật tu.

Ngoài ra còn cấm chỉ đám Cự linh ở hải ngoại thức tỉnh huyết mạch.

Hành vi này khiến cho Hạch Châu không có lực lượng phản kháng lại Băng Thành, mấy trăm năm qua đều rất an ổn.

Đừng thấy Vấn Thù Y đối xử với hắn rất tốt, luôn ôn hòa dịu dàng với hắn, thật ra vị này cũng có một mặt vô tình và lãnh khốc.

Ngày xưa, khi Cực Đông Băng Thành càn quét Hạch Châu, không biết đã chết bao nhiêu người.

Thủ đoạn thống trị của Cực Đông Băng Thành có thể nói là cực kỳ tàn khốc.

“Mẫu thân biết ngươi sẽ không chủ động khởi binh, khiến thiên hạ đại loạn, bách tính lầm than. Nhưng thiên tử Đại Ninh độc ác tàn nhẫn, Đao Quân không thể không phòng.”

Trưởng Tôn Nhược Lam mỉm cười: “Dù ngươi muốn ngồi xem thời cuộc biến hóa, cũng cần phải có thực lực chấn nhiếp khắp nơi mới được.”

Chương 1704: Ta mới không bị bao nuôi (3)

Sở Hi Thanh hơi suy ngẫm, liền chắp tay nói: “Như vậy Sở mỗ liền nhận, làm phiền Trưởng Tôn điện hạ cảm ơn Vấn thành chủ thay ta! Ý tốt của thành chủ, tại hạ vô cùng cảm kích.”

Lúc này, Trưởng Tôn Nhược Lam lại nhìn Sở Hi Thanh với vẻ phức tạp, một lát sau, nàng ném một bình thuốc đỏ thẫm cho Sở Hi Thanh.

“Còn có thứ này, đây là tư nhân ta biếu tặng, mời Đao Quân nhận cho.”

Sở Hi Thanh tiếp nhận bình thuốc, kinh ngạc hỏi: “Đây là thứ gì?”

“Bên trong là 60 viên Hồn Thiên Huyền Dương đan.”

Trưởng Tôn Nhược Lam vừa tiếp tục đổ vật tư vừa giải thích: “Một ngày một viên, sau khi dùng xong, có thể khiến cho huyết mạch Thần Dương của ngươi tăng hai tầng. Đây vốn là ta thu thập tài liệu mấy chục năm để luyện chế, dùng để hóa giải cực âm cực hàn trong cơ thể mẫu thân. Chỉ là…”

Nàng liếc mắt nhìn về phương bắc, trên mặt hiện ra một vệt cười khổ.

“Thứ này lại chỉ có thể trị ngọn chứ không trị gốc, chỉ có thể giảm bớt bệnh của nàng. Ta cảm thấy, để ngươi dùng Hồn Thiên Huyền Dương đan, có lẽ sẽ thích hợp hơn.”

. . .

Mặc dù Trưởng Tôn Nhược Lam nói phải về ngay, nhưng nàng vẫn ở nơi này tận bốn khắc đồng hồ.

Chủ yếu là vì quá nhiều vật tư, miệng túi kia lại quá nhỏ.

Nàng mất tận bốn khắc mới có thể đổ hết đồ trong túi ra.

Chờ đến khi Trưởng Tôn Nhược Lam rời đi, đám người Thiết Tiếu Sinh mới đi vào trong sân.

Bọn họ đầu tiên nhìn vào núi vật tư kia, sau đó lại nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt quái dị.

Thiết Tiếu Sinh nghĩ thầm, khuôn mặt này của kỳ chủ, quả thật là quá đáng tiền.

Lục Cửu Ly cũng nghĩ thầm, gương mặt đẹp đẽ này, quả thực là đi đến đâu nổi tiếng đến đó.

Rất nhiều bang chúng kinh ngạc xong, lại bắt đầu hâm mộ.

Nếu như ta cũng đẹp trai tuấn tú như kỳ chủ, có phải là cũng có thể ăn cơm mềm không?

Sở Hi Thanh nhận ra ý nghĩ trong mắt bọn họ, trong lòng nhất thời khó chịu.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, ta mới không phải kẻ bám váy đàn bá, mới không phải bị bao nuôi, Vấn tỷ tỷ và ta là quan hệ giúp đỡ lẫn nhau, hiểu không? Có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục.

Vì vậy ta khác với cái tên Tả Thanh Vân kia, sao các ngươi lại nhìn ta như vậy?

Nhưng hắn vẫn nhịn xuống không giải thích, biết càng tô càng đen thôi.

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng, sắc mặt lành lạnh: “Đều ngây ra đó làm gì? Còn không mau chuyển đám đồ này đến kho hàng đi?”

“Nhớ bảo mấy thuật sư bảo quản cẩn thận, ngoài ra, mau gọi Tư Không Hinh về tổng đà, bảo nàng rút nhân thủ đáng tin cậy đi trông coi nhà kho.”

Tư Không Hinh đang phối hợp với Lỗ Bình Nguyên để chỉnh đốn lại danh sách và hồ sơ bang chúng.

Nếu hôm nay có Tư Không Hinh ở đây, mọi người sẽ không phát hiện muộn như vậy.

Sở Hi Thanh từng dùng thẻ thiên phú 60% Lục Loạn Ly lên người Tư Không Hinh.

Vì vậy nên một năm qua, võ đạo của Tư Không Hinh còn tiến bộ nhanh hơn cả Thiết Tiếu Sinh, bây giờ đã vào tứ phẩm hạ.

Hiện giờ, tứ phẩm hạ cũng không tính là gì trong Thiết Kỳ Bang.

Thiên phú huyết mạch của Tư Không Hinh cũng không tệ, sức chiến đấu khá ổn, bên cạnh còn có mấy vị đồng môn Thần âm môn trợ giúp.

Sở Hi Thanh cũng vui khi nhìn thấy cảnh này.

Thần âm môn là một môn phái nhỏ, tổng số chưa đến 300 người, nhưng trong môn pháp cũng có không ít cao thủ.

Đặc biệt là bọn họ rất am hiểu thuật ám sát và hộ vệ.

Sau khi mọi người vận chuyển núi vật tư kia đi, Sở Hi Thanh lại rơi vào suy ngẫm.

Hắn đang muốn hỏi Vấn Thù Y, tại sao đột nhiên đưa nhiều linh dược như vậy?

Thật sự là do những linh dược này sắp hết hạn sao?

Sở Hi Thanh lại mở màn sáng xanh lam của Thần Khế thiên bi ra.

Hắn suy ngẫm một chút, vẫn quyết định không hỏi.

Không phải Sở Hi Thanh tiếc linh thạch, mà là có hỏi ở trên này cũng không hỏi được gì.

Hắn hơi suy ngẫm, liền lấy ra một pháp khí hình ốc biển.

“Mị Nương, làm phiền ngươi một chuyện, có thể để Thiên Cơ các các ngươi quan tâm kỹ hơn về chiến sự giữa Cực Đông Băng Thành và triều đình không? Ta muốn biết hướng đi của hai nhà. Đặc biệt là Vấn Thù Y, tất cả dấu hiệu dị thường có liên quan đến Vấn Thù Y, đều báo cho ta, giá cả thì dễ bàn.”

Sở Hi Thanh liên hệ chính là Ngô Mị Nương.

Ngô Mị Nương đến kinh thành một năm, bây giờ đã trở về Tú Thủy, lúc này đang ở Cổ Thị tập, tiếp tục kinh doanh xăm khắc chiến đồ và đồ đằng Bí Chiêu.

Thật ra Ngô Mị Nương đến Tú Thủy là vì hắn.

Thiên Cơ các rất coi trọng hắn, đặc biệt gọi Ngô Mị Nương về Đông Châu, phụ trách liên hệ với hắn.

Thiên Cơ các không chỉ kinh doanh Thiên Cơ Võ Phổ, nó còn là một trong những cơ cấu tình báo lớn nhất thiên hạ, con đường tin tức còn nhanh nhạy hơn Thiên Thính viện của Vô Tướng thần tông.

Đương nhiên, Sở Hi Thanh cũng nhờ Thiên Thính viện để ý chuyện này.

Nhưng tình hình bây giờ, Thiên Cơ các đang ở bên cạnh hắn mới là con đường tin tức nhanh nhất.

Chương 1705: Ta mới không bị bao nuôi (4)

“Không có vấn đề.” Giọng nói của Ngô Mị Nương truyền ra từ pháp khí hình ốc biển kia: ‘Thiên Cơ các chúng ta cũng đang nhìn chằm chằm vào trận chiến này, có thể cung cấp tất cả tình báo cho ngươi, mỗi ngày 5000 lượng. Nếu như chúng ta thu thập được tin tức khác liên quan đến Vấn Thù Y, ngươi cần phải thêm tiền.”

Sở Hi Thanh không khỏi chà chà cảm khái, bảo sao người ta nói Thiên Cơ các giàu đến chảy mỡ.

Hắn lập tức đồng ý: “Có thể!”

“Đao Quân sảng khoái!” Ngô Mị Nương cười khẽ một tiếng: “Đúng rồi, chỗ ta còn có một chuyện khác, chắc hẳn Đao Quân sẽ thấy hứng thú. Nếu Thiên Cơ các chúng ta đoán không sai, nửa tháng nay Đao Quân đều ở Tú Thủy là đang chờ Quỷ Ảnh – Hà Thất đúng không? Bên chúng ta có tin tức của Hà Thất.”

Con ngươi của Sở Hi Thanh nhất thời hiện lên một vệt ánh sáng lộng lẫy: “Hắn đang ở nơi nào?”

Sau khi liên lạc với Ngô Mị Nương xong, Sở Hi Thanh lại nhíu chặt lông mày, đứng suy ngẫm trong sân khoảng một khắc.

Sau một khắc, Sở Hi Thanh liền cười lạnh.

Thật sự có người muốn dúng Quỷ Ảnh – Hà Thất và lá cờ Nghịch Thần Kỳ để gài bẫy hắn.

Nếu như tin tức của Ngô Mị Nương không sai, như vậy những người này tính toán rất lớn, mục đích không chỉ là một Vô Cực Đao Quân như hắn.

Sở Hi Thanh lập tức mở màn sáng màu xanh lam của Thần Khế thiên bi, bóp nát linh thạch, gửi hai chữ.

“Vân Vân!”

Chắc là Sở Vân Vân đang tu hành.

Một lát sau, nàng mới trả lời: “Chuyện gì?”

Sở Hi Thanh lại bóp nát linh thạch: “Trong vòng ba ngày, nhanh chóng về Tủ Thủy một chuyến, nhớ xin tông môn, mang Hành Thiên thánh kiếm đến.”

Nếu đối phương muốn chơi lớn, vậy hắn sẽ phụng bồi!

Mà lúc này, trên Vô Tướng thần sơn, Sở Vân Vân hơi rùng mình.

Theo nàng biết, Thiết Kỳ Bang bây giờ đang ‘binh cường mã tráng’, sức chiến đấu của Sở Hi Thanh cũng không có vấn đề.

Tuy rằng tu vị nhị phẩm của hắn là dựa vào ngoại lực, rất dễ bị người khắc chế.

Nhưng chỉ cần Sở Hi Thanh không bại lộ những lá bài tẩy này, thì người khác cũng không nghĩ ra phương pháp khắc chế tương ứng.

Sở Vân Vân nghĩ thầm, bên phía Sở Hi Thanh đã xảy ra chuyện gì, mà nhất định phải cầu viện nàng?

Nàng cũng dứt khoát đứng lên, đi về phía Đạo Nhất điện.

Cùng lúc đó, Vấn Thù Y đang làm việc trong một gian phòng ở Cực Đông Băng Thành, nàng cũng cau mày rồi dừng bút lại.

Nàng nhìn màn sáng, trầm ngâm không nói gì.

Hi Thanh… hắn gặp phải rắc rối gì sao?

Không lâu sau, Trưởng Tôn Nhược Lam điều động Thái âm Độ Hư Thần chu của nàng về Cực Đông Băng Thành.

Tốc độ của chiếc thuyền này không kém Dục Nhật thần chu, chỉ hơn một canh giờ đã bay qua mấy vạn dặm.

“Vương!” Trưởng Tôn Nhược Lam đi vào trong lầu các, khom người thi lễ: “Theo lệnh của vương, những thứ đó đã được đưa đến Tú Thủy.”

Khuôn mặt lạnh lẽo của Vấn Thù Y nhất thời hiện lên vài phần vui mừng: “Nhược Lam, ngươi về rất đúng lúc, ta cần ngươi đi tìm vài người đáng tin để quan tâm hướng đi của Sở Hi Thanh và Thiết Kỳ Bang, đặc biệt là mấy ngày nay, nhất định không được bỏ sót chuyện nào.”

Nàng nói đến đây, vẻ mặt lại hơi chần chờ: “Hay là ngươi lại đi một chuyến, chờ ở bên kia vài ngày rồi lại về?”

Sắc mặt Trưởng Tôn Nhược Lam nhất thời đen xì, nghĩ thầm lại nữa?

Nếu không phải nàng cảm thấy có chút hứng thú với Sở Hi Thanh, thì cũng không nhận việc đi đưa bí dược này.

Nàng chắp tay nói: “Mẫu thân, nếu ta đi rồi, chỉ sợ trung quân của chúng ta sẽ không có người tọa trấn. Binh pháp của Độc Cô Thủ cực cao, nếu ta rời đi quá lâu, chỉ sợ chúng ta sẽ ăn thiệt thòi.”

“Ngươi không cần lo về chiến sự, đúng lúc ta cũng cần ngươi đi một lần.”

Vấn Thù Y chắp tay sau lưng, đưa mắt nhìn bản đồ treo phía sau lưng: “Nếu như ta đoán không sai, đối thủ của chúng ta đã thay đổi rồi.”

“Đổi rồi?”

Trưởng Tôn Nhược Lam lấy làm kinh hãi, nhìn theo ánh mắt của Vấn Thù Y. Nàng nhìn thấy một những cờ xí xanh đỏ trên bản đồ, lại nhớ lại cách điều binh trong mấy ngày gần đây của triều đình.

Trưởng Tôn Nhược Lam hơi suy tư: “Độc Cô Thủ dụng binh vững chắc, công khai, trầm ổn, đây đích thực không giống với phong cách của hắn.”

Chiến lược của Độc Cô Thủ vẫn luôn là vườn không nhà trống, vừa đánh vừa lui.

Bọn họ chỉ trấn giữ những nơi hiểm yếu, tiêu hao lực lượng của Cực Đông Băng Thành. Một mặt đả kích con đường tiếp tế của Băng Thành, cũng trắng trợn mua chuộc lòng người ở các nơi Băng Thành chiếm đóng, gây xích mích và cổ vũ các thế lực địa phương phản kháng lại Băng Thành.

Vị này đang dùng tất cả thủ đoạn để tiêu hao lực lượng của bọn họ, hơn nữa còn vừa đấm vừa xoa, khiến cho Băng Thành xâm nhập vào sâu hơn một bước.

Mà bây giờ, triều đình lại triệu tập binh mã ở bờ bắc sông Thương Lãng, tựa như có ý đồ quyết một trận thắng bại với Cực Đông Băng Thành.

“Hình như triều đình phát sinh biến hóa gì đó, khiến cho Độc Cô Thủ tạm thời mất binh quyền. Ta thấy bố trí của bọn họ, dường như là có ý vây quét một cánh quân của chúng ta, hoàn toàn khác biệt với phong cách bảo thủ của Độc Cô Thủ.”

Vấn Thù Y chỉ vào biên giới Huy Châu trên bản đồ: “Lâm trận đổi soái, đây là đại kỵ. Mấy tháng nay, Độc Cô Thủ đều đang dụ địch xâm nhập, tuy do ngươi và Tả tướng dụng binh cẩn thận, quân ta tổn thất không lớn. Nhưng vẫn có một ít bộ hạ bị lừa, mấy tháng qua đã tổn thất hơn mười vạn binh mã. Mà lần này, ta đang định dùng kế của hắn để đối phó hắn.”

Chương 1706: Ngươi là Quân đốc mắt xanh

Vấn Thù Y khẽ nhếch cằm, lộ ra cái cổ thiên nga của nàng: “Vì lẽ đó, ngươi chẳng những phải đi phía nam một chuyến, mà còn phải gióng trống khua chiêng. Tốt nhất là để cho tất cả mọi người đều biết.”

Trưởng Tôn Nhược Lam nhìn bản đồ, ngưng thần suy nghĩ một lát, liền hiểu ra.

Đây là giả yếu để dụ địch?

Trưởng Tôn Nhược Lam không dám chậm trễ, lại ôm quyền nói: “Nhược Lam tuân mệnh!”

Binh pháp của mẫu thân nàng tuy không nổi tiếng thế gian.

Tuy nhiên, ngày xưa Vấn Thù Y mang theo thân thể trọng thương, dẫn mấy trăm vạn di dân nước Trấn Hải quét ngang Hạch Châu, chưa từng gặp đối thủ ở hải ngoại.

Binh pháp của Trưởng Tôn Nhược Lam cũng là do Vấn Thù Y dạy dỗ.

Nhưng nàng vẫn không nhịn được mà oán thầm.

Tại sao cần phải đi phía nam? Đi Tú Thủy?

. . .

Hồn Thiên Huyền Dương đan của Trưởng Tôn Nhược Lam, chẳng những có thể cường hóa huyết mạch Thần Dương, mà còn có thể gia tăng cường độ nguyên thần của hắn.

Hai ngày sau, Thần Ý Như Tâm Đao của Sở Hi Thanh đã lên đến tầng 17, Như Ý võ ý cũng đạt đến tầng 19.

Sở Hi Thanh chỉ tùy tiện luyện một chút, môn võ quyết này liền tăng mạnh, gần như có thể sánh ngang với Nhai TÍ Đao và Tru Thiên Đao của hắn rồi.

Nhưng bộ phận tiếp theo thì khá là phiền phức.

Thần Ý Như Tâm Đao không trở thành thánh truyền của Vô Tướng thần tông, là bởi vì Vô Tướng thần tông chỉ có đến tầng 17.

Nội dung tiếp theo tuy đến tầng 25, nhưng lại thiếu hụt rất nhiều.

Có người nói, sư bá Hạ Bạch Thạch là người tu luyện môn Thần Ý Như Tâm Kiếm này lên đến tầng cao nhất của Vô Tướng thần tông.

Vị này không chỉ tu đến tầng 25, thậm chí còn thôi diễn tiếp, rất có thể đã đạt đến tầng khoảng 27.

Theo lý mà nói thì hắn có thể nhờ vị này chỉ điểm, nhưng mà Hạ Bạch Thạch đã biến thành Phong Tam, rất nhiều nội dung liên quan đến Thần Ý Như Tâm Kiếm đều bị phong ấn rồi.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại nhận được một tin tốt, La Hán Tông và Thiết Cuồng Nhân đã hoàn thành Điên Đảo âm Dương, đang trên đường chạy về Tú Thủy.

Thần trí Thiết Cuồng Nhân đã áp chế linh Cùng Kỳ, chuyển hóa lực lượng bản thân thành Bệ Ngạn.

Điều này khiến cho Sở Hi Thanh rất phấn chấn, tự tin tăng nhiều.

Nhưng đầu nguồn của tự tin vẫn là Sở Vân Vân.

Ngay đêm hôm qua, Sở Vân Vân đã lặng lẽ tiến vào Thiết Kỳ bảo.

Nàng cũng không coi cấm pháp nơi này ra gì, trực tiếp tiến vào trong phòng Sở Hi Thanh.

“Ngươi gọi ta về Tú Thủy là vì chuyện gì?”

Sở Hi Thanh đang làm việc.

Khi hắn nhìn thấy thiếu nữ giáp đỏ không báo mà vào, hai mắt nhất thời sáng ngời, hiện ra vẻ vui mừng.

Có vui sướng khi gặp lại, cũng có vui mừng khi nhìn thấy bắp đùi.

Cảm giác có chỗ dựa, thật tốt!

Sở Hi Thanh lập tức âm thầm ‘phi phi’ hai tiếng.

Hắn không giống Tả Thanh Vân, tuyệt đối không!

“Chuyện lá cờ Nghịch Thần Kỳ có biến cố.”

Sở Hi Thanh thả bút lông sói trong tay xuống: “Mị Nương nói với ta, nửa tháng trước, có người phát hiện Quỷ Ảnh – Hà Thất đi đến quận Thái Sơn, rất có thể đã đi vào mộ Cơ Dương.”

“Mộ Cơ Dương?” Vẻ mặt Sở Vân Vân hơi khó hiểu, nàng đang nghĩ đến những cuốn sách mà mình đã xem.

Sau đó liền nhướng mày: “Chính là con gái của Hạn Bạt và Long Khôi?”

Long Khôi là Ứng Long đời cuối cùng, sau Long Khôi, không có bất cứ hậu duệ nào có thể kế thừa lực lượng hoàn chỉnh của Ứng Long.

Long Khôi cũng từng là sự trợ giúp mạnh mẽ nhất của Huyền Hoàng thủy đế, thống lĩnh Long tộc, hỗ trợ Huyền Hoàng thủy đế tác chiến.

Hạn Bạt thì là con gái của Huyền Hoàng thủy đế, nguyên danh gọi là Cơ Bạt, được xưng Thiên Nữ.

Nghe đồn rằng, trước khi vị công chúa này bị Vọng Thiên Hống ra sức chuyển ra hóa thành Hạn Bạt, thì nàng đã có bầu.

Cuối cùng, con gái của nàng vừa sinh ra đã bị mang theo thi độc, cũng là trạng thái nửa long nửa thi.

Hạn Bạt đặt tên nàng là Cơ Dương, cũng giao nàng cho Long Khôi.

Nghe đồn Long Khôi một tay nuôi lớn Cơ Dương, cuối cùng không biết vì sao, vị Ứng Long đời cuối cùng này lại tự tay phong ấn Cơ Dương.

Mười mấy vạn năm sau, rất nhiều thuật sư tu luyện tà pháp đều muốn tìm kiếm tung tích mộ Cơ Dương, nhưng đến nay vẫn chưa ai thành công.

“Mộ Cơ Dương nằm ở ngay quận Thái Sơn, do Thi Sơn tông phụ trách trông giữ.”

Trong mắt Sở Hi Thanh hiện ra một vệt kỳ dị: “Mà nửa năm trước, có người đã động đến mộ Cơ Dương, mở ra một lỗ hổng ở phía đông mộ Cơ Dương. Trước mắt Thi Sơn tông đang ra sức phong tỏa, cố gắng chữa trị phong ấn, nhưng hiệu quả không cao. Vị con gái của Hạn Bạt này, rất có thể sẽ xuất thế.”

Hắn đã phải bỏ tận 30 vạn lượng bạc vì cái tình báo này, nhưng vẫn rất có lời.

Nếu như không có tình báo của Ngô Mị Nương, hắn cũng không biết Thi Sơn tông là do Long Khôi sáng tạo.

“Đây chính là lý do Thi Cẩu – Lệ Mãn Sơn đột nhiên quật khởi, dẫn mấy ngàn bang chúng càn quét quận Thái Sơn?”

Chương 1707: Ngươi là Quân đốc mắt xanh (2)

Sở Vân Vân vừa nói vừa nhắm mắt lại, cảm ứng cột cờ Nghịch Thần Kỳ trong tay áo.

Một lát sau, nàng mở mắt ra, gật đầu nói: “Đúng là ở ngay quận Thái Sơn.”

Sở Vân Vân đi đến trước cái sa bàn ở giữa phòng, hai mắt không khỏi sáng lên.

Cái sa bàn này là bản đồ tám châu đông nam của Đại Ninh, hơn nữa còn là lập thể.

Tuy rằng không quá tinh tế nhưng lại rất trực quan, để người liếc mắt là có thể hiểu rõ địa hình của tám châu đông nam, dễ dùng hơn bản đồ quân dụng của Đại Ninh nhiều.

Sau đó, Sở Vân Vân liền đưa mắt đến một vị trí trong quận Thái Sơn.

“Chắc là ở đây, Quỷ Ảnh – Hà Thất đã nói là tìm ngươi giao dịch cơ mà? Tại sao lại chạy vào mộ Cơ Dương ở quận Thái Sơn?”

“Ai biết được? Có lẽ là bị người dụ dỗ, cũng có thể là coi trọng bảo tàng bên trong mộ. Dù sao thì vị này cũng là con gái của Hạn Bạt và Long Khôi.”

Hạn Bạt từng là công chúa, thực lực bản thân vô cùng mạnh mẽ.

Dựa theo lịch sử để phán đoán, vị này hẳn là một thuật võ song tu có linh tư ‘Gần Thần’, cũng là một trong tứ đại Thi tổ bây giờ, là tồn tại gần với thần linh vĩnh hằng.

Còn về phần Long Khôi thì càng không cần nói.

Binh chủ Lê Tham ngày xưa, chính là chết trong tay vị Ứng Long đời cuối này.

Nếu không phải bộ hạ của Lê Tham tái tạo nhục thân cho hắn, vị này cũng chỉ còn lại tàn hồn tồn tại hậu thế, tuyệt đối không thể trở thành ‘Vạn binh chi chủ’ như bây giờ.

Trong tay Hạn Bát và Long Khôi nhất định là có không ít thứ tốt.

Sở Hi Thanh cười khổ cười một chút: “Đừng nói Hà Thất, mà ta cũng thấy động tâm.”

“Lời này có lý, nghe đồn thần bảo vĩnh hằng Định Hải Thần Châm của Hạn Bạt nằm trong tay Cơ Dương.”

Sở Vân Vân suy tư: “Nếu là đây là âm mưu của đám người kia, muốn dụ ngươi đi vào, cướp đoạt Nghịch Thần Kỳ hoàn chỉnh, vì sao đến bây giờ vẫn chưa có động tĩnh?”

“Bọn họ đang chờ thời cơ.”

Sở Hi Thanh nở nụ cười thản nhiên, hắn cởi trường đao bên hông xuống, chỉ chỉ vào vị trí miệng hồ Đông Dương trên sa bàn: “Hai ngày nay, Chu Lương Thần đã chỉ huy đại quân đến miệng hồ Đông Dương, chuẩn bị quyết chiến với Thủy Thiên hội. Nếu như ta đoán không sai, bọn họ sẽ phát động trong hai ngày này, muốn một mũi tên trúng mấy con chim, nghĩ hay lắm.”

Sở Vân Vân hơi suy tư một chút, liền hiểu ra.

“Bọn họ muốn ngươi không thể nhúng tay vào cuộc chiến trên hồ Đông Dương, dù bọn họ có thất bại trong mộ Cơ Dương, thì cũng có thể phong tỏa Thiết Kỳ Bang, để quân tiên phong của ngươi dừng lại ở hồ Đông Dương.”

“Nhìn qua giống như là âm mưu của triều đình, ít nhất cũng có người của Cẩm y vệ hoặc đại nội Trực điện giám tham dự vào. Người giang hồ chỉ muốn đưa ngươi vào chỗ chết, chỉ có triều đình mới kiêng kỵ thế lực của Thiết Kỳ Bang, không cho nó tiếp tục mở rộng.”

Nàng dùng đôi mắt màu xanh lam nhìn vào Sở Hi Thanh: “Ngươi chuẩn bị làm thế nào?”

Sở Hi Thanh không trả lời mà hỏi lại: “Ngươi khôi phục được bao nhiêu rồi?”

“Một phần bảy!” Sở Vân Vân suy tư: “Nhưng chiến đồ và pháp khí trên người ta đã gần bằng lúc toàn thịnh.”

Đây cũng là nhờ có sư tôn Tố Phong Đao của nàng dốc hết sức giúp đỡ.

Tuy rằng Tố Phong Đao vẫn đang tọa trấn trong Vạn Ma quật, nhưng bây giờ đã không cần chống đỡ nguyền rủa của các thần nữa.

Vị Thiên Hạ Phong Đao này cũng có thể phân ra chút lực lượng, trợ giúp Sở Vân Vân trục xuất thần độc thần chú.

Tố Phong Đao cầm Tru Lục thần đao trong tay, sức chiến đấu cũng tiếp cận với 'Gần Thần'. Tru Thiên chi pháp của nàng, cũng có hiệu quả rất tốt trong việc trục xuất độc tố.

Đương nhiên, cũng có một phần là do tinh huyết của Sở Hi Thanh.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của Sở Vân Vân đã khôi phục đến cấp 8, khiến nàng có thể khôi phục nhiều chân nguyên và khí huyết để đối kháng với độc chú hơn.

Nói cho cùng, lực kháng của bản thân mới là cách tốt nhất để đối phó với độc chú.

"Một phần bảy sao? Đủ rồi!"

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, hắn nắm chặt nắm đấm, sau đó nện lên vị trí quận Thái Sơn trên sa bàn.

"Tự nhiên là toàn lực ứng phó, giải quyết triệt để! Mặc kệ bọn họ tính toán cái gì, chúng ta đập tan là được."

Sở Vân Vân nhìn thấy hắn nện nát bét bản đồ quận Thái Sơn, trong mắt không khỏi hiện ra ý tiếc rẻ.

Sau đó nàng hơi gật đầu: "Cũng tốt, gần đây ta đã sơ bộ ngưng luyện ra huyết mạch Thần giai của riêng ta. Lần này có thể thử một chút, hi vọng có thể gặp đối thủ khiến ta vui mừng."

Còn cả Nghịch Thần Kỳ nữa, nàng nhất định phải khôi phục thần bảo nửa bước Tạo Hóa này.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, sau đó lại nở nụ cười: "Vân Vân, ngươi hiểu lầm rồi, lần này ngươi chỉ cần áp trận cho ta là được. Thiết Kỳ Bang ta bây giờ binh cường mã tráng, nào cần ngươi đích thân ra tay?"

Sở Vân Vân nghe vậy thì sững sờ, nghiêng đầu nhìn Sở Hi Thanh với vẻ vô cùng khó hiểu.

Nàng đang suy nghĩ lời này của Sở Hi Thanh là có ý gì?

Chương 1708: Ngươi là Quân đốc mắt xanh (3)

Sở Hi Thanh cũng không định thừa nước đục thả câu, nhưng khi hắn chuẩn bị giải thích, ốc biển trong tay áo hắn bỗng nhiên rung lên.

Sở Hi Thanh lấy ốc biển ra, sử dụng bí pháp, tiếng nói của Ngô Mị Nương liền truyền ra.

“Đao Quân, trong mộ Cơ Dương có biến cố, Ngày hôm nay, có mấy chục cao thủ tiến vào mộ Cơ Dương, bên trong mộ cũng phát sinh rung chuyển kịch liệt, hình như có cao thủ giao thủ ở bên trong. Còn cả Thi Sơn tông, phương pháp phong ấn của bọn họ cũng đã sắp chuẩn bị xong.”

Ngô Mị Nương cảm khái nói: “Đám người này cũng rất ác, bọn họ muốn phá hủy địa mạch, khiến cả tòa mộ Cơ Dương kia chìm vào địa tâm. Nếu như bọn họ thành công, mà Quỷ Ảnh – Hà Thất không thể chạy ra, chỉ sợ lá cờ Nghịch Thần Kỳ vĩnh viễn nằm trong mộ Cơ Dương.”

Nàng nói đến đây thì hơi yên lặng, sau đó mới nghiêm túc nói: “Tình hình này có gì đó không đúng, có thể là âm mưu dành cho ngươi. Trong mộ Cơ Dương có bí pháp ngăn cách tất cả, đủ để ngăn cản ngươi cầu viện Vô Tướng thần tông. Đao Quân phải cẩn thận, cân nhắc nhiều hơn.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nhướng mày, rồi cười gằn như không ngoài dự đoán.

Hắn lập tức phất tay áo lên, bảy thanh Càn Khôn phi kiếm bay ra ngoài, biến mất giữa hư không.

“Đúng rồi!” Sở Hi Thanh quay đầu nhìn về phía Sở Vân Vân: “Mị Nương còn cho ta một tình báo, một tháng trước, Sở Như Lai đã bước vào nhất phẩm.”

Vẻ mặt Sở Vân Vân lại dửng dưng như không: “Không có gì lạ, Sở Như Lai đã có thể bước vào nhất phẩm từ lâu rồi, đơn giản là vì thiên tử có ý áp chế, lại bị hai cái thần khí của Sở gia các ngươi liên lụy. Đây cũng là chuyện tốt, thực lực kẻ này càng mạnh, phẩm chất ‘nghi thức’ của Hi Thanh ngươi sẽ càng cao.”

Tu vị của Sở Như Lai là nhất phẩm hai là nhị phẩm, đối với bọn họ thì có gì khác nhau?

Sở Vân Vân vẫn nhìn đang nhìn bảy đạo phi kiếm đã bay xa kia.

Nàng càng tò mò về những phi kiếm này hơn, rốt cuộc là gửi tin cho ai?

Sở Vân Vân cũng đã có suy đoán.

. . .

Người nhận được Càn Khôn phi kiếm đầu tiên là Phong Liên Thành.

Khi hắn xem xong tin phù trong phi kiếm, trong mắt không khỏi hiện ra vài phần kinh ngạc.

Vị ‘Tử thần’ của Vãng Sinh thiên này ngạc nhiên không thôi, sau đó lại do dự.

Hắn suy tư một lúc lâu, sau đó vẫn lấy một lệnh bài bằng gỗ ra, rồi bóp nát.

Không lâu sau, rất nhiều lá cây quanh người Phong Liên Thành đều rụng xuống, rồi tụ tập thành một đầu người cực lớn.

“Ngươi tìm ta có chuyện gì?” Vẻ mặt của đầu người lá rụng kia hơi khó hiểu: “Thực sự là đáng ngạc nhiên, ngươi đã nói là phải cẩn thận cơ mà? Bảo ta không có việc gì thì không được liên hệ với ngươi cơ mà?”

Phong Liên Thành lại nhìn tin phù trong tay với ánh mắt dị dạng: “Vừa rồi, Sở Hi Thanh mời ta trở về tổng đà, còn nói là phải nhanh. Bảo là muốn mang theo vài người đáng tin cậy vào mộ Cơ Dương, giúp hắn cướp đoạt lá cờ Nghịch Thần Kỳ. Ta muốn biết cái mộ Cơ Dương này là chuyện gì? Vị Kỳ chủ này của chúng ta lại muốn cái gì?”

“Hắn muốn dẫn ngươi vào mộ Cơ Dương?”

Đầu người kia nghe xong thì cũng tỏ vẻ kinh dị: “Sao có thể? Sao hắn dám?”

Đầu người lá rụng lập tức hội tụ càng nhiều lá cây hơn, hình thành một hình người hoàn chỉnh.

Hắn đi qua đi lại: “Cơ Dương là con gái Long Khôi và Hạn Bạt, bị phong ấn bên trong mộ Cơ Dương. Bây giờ có cao nhân đang bố cục, cố gắng dụ Sở Hi Thanh vào trong mộ Cơ Dương để vây giết. Kế hoạch này có thể chia làm hai bộ phận, một là trong mộ Cơ Dương, có người nói trong đó có ba vị nhất phẩm, số lượng nhị phẩm thì không rõ, nhưng nhất định là thừa sức giết chết Sở Hi Thanh.”

“Một phần là ở hồ Đông Dương, Thủy Thiên hội được thế lực thần bí giúp đỡ, tụ tập không ít cao thủ, chuẩn bị chờ Sở Hi Thanh tiến vào mộ Cơ Dương thì sẽ giết sạch cao tầng và tướng tài dưới trướng Sở Hi Thanh.”

Phong Liên Thành không khỏi nheo mắt lại: “Có vẻ như ngươi rất hiểu chuyện này? Vãng Sinh thiên chúng ta cũng tham dự vào việc này?”

“Người bố cục là người khác, chúng ta chỉ hơi tham dự vào thôi, để một ‘Tử thần’ cấp bậc Địa Bảng đến hồ Đông Dương, sức chiến đấu và chiến tích của hắn chỉ đứng sau ngươi. Ngươi cũng biết, có bao nhiêu thế lực trong thiên hạ muốn lấy đầu của Sở Hi Thanh rồi đấy. Bây giờ có người đứng ra bố cục, tự nhiên có người ra người, có người ra tiền rồi.”

Người kia nói xong, lại dùng tay vuốt cằm: “Kỳ quái, sao hắn lại mời ngươi đi cùng? Lẽ nào hắn rất tin tưởng ngươi, đồng ý dẫn ngươi đi vào hiểm địa như mộ Cơ Dương? Lẽ nào cái tên này không cảm nhận được chút nguy hiểm nào sao?”

“Đây là không thể nào!”

Phong Liên Thành lập tức lắc đầu.

Nhưng đây cũng chính là chỗ hắn không hiểu.

“Quên đi, trong lúc nhất thời là không thể rõ ràng. Bây giờ ta đang cân nhắc là có nên đi hay không? Nếu đi thì nên làm gì?”

Chương 1709: Ngươi là Quân đốc mắt xanh (4)

“Ta đề nghị ngươi đi.”

Người kia híp mắt: “Bây giờ vẫn chưa thể xác định là có thể giết chết hắn hay không, phần thắng của chúng ta rất cao, nhưng mà rất nhiều thế lực đều lật thuyền trên người hắn rồi.”

Phong Liên Thành nhíu chặt lông mày, rơi vào trầm ngâm.

“Ngươi cứ chạy về tổng đà Thiết Kỳ Bang đi, trên đường ta sẽ gửi cho ngươi vài tờ ngọc phù và cả một túi thơm.”

Người kia nói tiếp: “Trận chiến này, bọn họ còn mời Đại Hắc Thiên –

Nhật Già La đến. Đến khi đó sương mù tung bay, chỉ có thể thông qua túi thơm để xác nhận thân phận, ngọc phù thì giúp người che giấu khí tức. Mặc kệ Sở Hi Thanh mời ngươi đến là có tính toán gì, nói chung cứ tùy cơ ứng biến là được.”

Khi hắn nói xong, lá rụng lập tức tản ra, dồn dập rơi xuống đất.

Phong Liên Thành thì lại lắc đầu, lúc này ngự kiếm mà lên, bay về phía tổng đà.

Sở Hi Thanh đã nói là nhất định phải trở về trong vòng hai canh giờ, quá thời hạn không hầu, nên hắn cũng không có nhiều thời gian để ứng biến.

Trên đường về, Phong Liên Thành lại gặp người liên lạc của mình, lấy được ngọc phù và túi thơm.

Khi Phong Liên Thành bay đến tổng đà, bước vào trong chính đường của Thiết Kỳ Bang, hắn phát hiện trong đường đã có năm người.

Ngồi trên cùng là Sở Hi Thanh và một thiếu nữ giáp đỏ.

Từ tướng mạo của thiếu nữ này, chắc hẳn là muội muội Sở Vân Vân của Sở Hi Thanh.

Có người nói thiên phú của thiếu nữ này cực cao, đã được liệt vào hàng thánh truyền pháp thuật của Vô Tướng thần tông.

Hai bên trái phải của Sở Hi Thanh là Cuồng Kiếm – Phong tam và một thuật sư mặc đạo bào tinh thần.

Ngồi thứ hai bên trái là một nam tử cao khoảng một trượng, toàn thân đều được bao trùm bởi một lớp trọng giáp màu vàng.

Khi Phong Liên Thành nhìn thấy thuật sư kia, nội tâm lập tức trầm xuống.

Hắn rất quen thuộc với người này, thường xuyên nhìn thấy trên Luận Võ Thần Cơ và Thiên Cơ Võ Phổ.

Đó chính là Tinh Thần Đại Pháp Sư - La Hán Tông!

Không ngờ Sở Hi Thanh còn mời người này đến.

Con nam tử mặc giáp vàng kia nhìn như đường đường chính chính, quang minh lẫm liệt, nhưng Phong Liên Thành lại cảm ứng được sát lực nặng nề ở trên người kẻ này, khí huyết xông thẳng vào mũi, hiển nhiên không phải người dễ chọc.

Phong Liên Thành đảo mắt qua mấy người, sao đó liền ôm quyền thi lễ với Sở Hi Thanh: “Phong Liên Thành tham kiến Kỳ chủ!”

Sở Hi Thanh thản nhiên gật đầu: “Ngươi về rất nhanh, lòng ta rất an ủi, tự tìm một vị trí ngồi đi.”

Phong Liên Thành liền gật đầu.

Lúc này, ánh mắt của hắn lại chạm đến Sở Vân Vân lần nữa, nhưng không khỏi sững sờ, hắn sinh ra một loại cảm giác kỳ quái, đột nhiên tê cả da đầu, toàn thân nổi da gà, tóc gáy dựng đứng!

Hắn không biết, Sở Vân Vân lúc này đã không sử dụng Vô Cực Trảm nữa, nên hắn cảm thấy gương mặt của thiếu nữ này rất quen, cực kỳ quen thuộc!

Trong quá khứ, chắc hẳn hắn đã thường xuyên nhìn thấy dung mạo của thiếu nữ này.

Sau đó Phong Liên Thành liền nghĩ đến một cái tên, hắn lại như bị người ta bóp cổ, rít lên một tiếng: “Ngươi là Hoành tuyệt vạn cổ, Quân đốc mắt xanh Tần Mộc Ca?”

Ầm!

Theo một đạo tia chớp vắt ngang không trung, toàn bộ phạm vi năm mươi dặm quanh thành Tú Thủy đều là tiếng sấm cuồn cuộn, đinh tai nhức óc.

Bầu trời bị mây đen bao phủ, mưa rào xối xả trút xuống, đánh lên mái hiên, phát ra những tiếng tí tách không ngừng.

Thời tiết này cũng tương tự như tâm trạng của sáu người Phong Liên Thành.

Sau khi Phong Liên Thành đến không lâu, mấy người Vân Phong Khinh, Cô Minh Nguyệt, Đơn Tuyết Phỉ, Tiếu Cuồng Long, Bá Thiên Lai cũng lần lượt chạy đến.

Sau khi nhìn rõ dung mạo của Sở Vân Vân, bọn họ cũng bước theo gót Phong Liên Thành, tất cả đều khiếp sợ không thôi.

Lúc này, tuy rằng sáu người bọn họ đang tỏ vẻ hưng phấn và kích động, nhưng trong lòng thì âm thầm lạnh lẽo, tràn đầy mờ mịt.

Hoành tuyệt vạn cổ, Quân đốc mắt xanh Tần Mộc Ca còn ở nhân thế?

Vô Cực Đao Quân thế mà lại mời Tần Mộc Ca đến?

Không đúng! Người này vẫn luôn tự xưng là Sở Vân Vân, hai người vẫn luôn nói mình là huynh muội.

Thân phận của Sở Hi Thanh cũng rất có vấn đề! Hắn không chỉ đơn giản là Sở Hi Thanh!

Điều quan trọng bây giờ không phải là thân phận của hai người này, mà là bọn họ nên làm thế nào cho phải?

Đôi tay trong tay áo của Phong Liên Thành đã siết chặt, móng tay đã đâm vào da thịt.

Hắn vô cùng vui mừng khi mình đã học được Ngưng Thần quyết, còn tu luyện đến tầng rất cao, bằng không hắn căn bản không thể che giấu được nội tâm dậy sóng của mình, không thể che giấu được địch ý và sát niệm tăng vọt của mình trước Sở Hi Thanh.

Phong Liên Thành suy nghĩ rất nhanh, suy tư nên làm gì để truyền tin tức này ra ngoài.

Lần này rắc rối rồi!

Người bố cục chắc chắn sẽ không cân nhắc Bá Võ Vương Tần Mộc Ca vào trong cục này.

Mặc kệ đội hình của bọn họ mạnh đến đâu, chỉ sợ vẫn không thể chống lại Tần Mộc Ca.

Huống hồ vị này còn mời cả La Hán Tông đến…

Hắn ngẩng đầu nhìn vị thuật sư mặc đạo bào tinh thần kia một chút, trong mắt hiện ra ý kiêng kỵ.

Chính bởi vì La Hán Tông ở đây, cho nên hắn mới phải cẩn thận, không dám manh động.

Chương 1710: Chém tận giết tuyệt

“Chư vị!”

Sở Hi Thanh gõ bàn một cái, hấp dẫn sự chú ý của sáu người: “Ta biết các ngươi rất vui mừng, rất phấn chấn, cung rất muốn biết vì sao Bá Võ Vương còn tại thế? Nhưng bây giờ không phải lúc giải thích rõ ràng. Thời gian cấp bách, chúng ta nhất định phải nhanh chóng chạy đến mộ Cơ Dương.”

Ta vui mừng cái cọng lông…

Phong Liên Thành âm thầm chửi bới, trên mặt thì vẫn hiện ra một vệt đỏ ửng.

Hắn vừa muốn thể hiện mình ‘vui mừng khó có thể kìm nén’, và cả ‘vinh dự’.

Một vị phó Kỳ chủ khác của Thiết Kỳ Bang lại là Bá Võ Vương Tần Mộc Ca! Chuyện này không đáng vui mừng sao? Không đáng hưng phấn sao?

Thiết Kỳ Bang tiền đồ vô lượng, tiềm lực vô cùng, đây chẳng lẽ không đáng phấn chấn, không đáng vui mừng sao?

Hắn phát hiện mấy người còn lại cũng đang thể hiện như vậy, vẻ mặt cả đám đều rất chân thành, trong lúc nhất thời khó phân biệt thật giả.

Sở Hi Thanh lại chợt đổi giọng, lấy ra vài quyển trục bằng da thú màu trắng nhạt: “Nhưng trước khi hành động, mọi người cần phải ký phần Thần khế này đã.”

Tất cả mọi người ở đây đều căng thẳng lên.

Thần khế? Còn phải ký Thần khế?

Sở Hi Thanh sẽ không ép bọn họ ký một loại khế ước chủ nô gì đó chứ?

Dù là người thật sự vui mừng với cảnh tượng này như Đơn Tuyết Phỉ, cũng không khỏi căng thẳng.

Bởi vì tổ tiên của nàng, nên nàng cực kỳ mẫn cảm với Thần khế.

Phong Liên Thành thì lặng lẽ nắm chặt binh khí trong tay áo.

Nếu như là khế ước loại chủ nô kia, hắn tuyệt đối sẽ không tiếp nhận!

Bị người ta nô dịch, thà rằng cá chết lưới rách luôn bây giờ.

Phong Liên Thành tin tưởng, trong sáu người ngồi đây, nhất định có người nghĩ như hắn.

Bọn họ liên thủ liều mạng một lần, chưa chắc đã không thể chạy thoát.

Nhưng khi quyển trục kia rơi vào tay họ, vẻ mặt mọi người liền thả lỏng.

Quyển trục này phẩm chất cực cao, hẳn là bắt nguồn từ một con á loại Bạch Hổ cấp độ nhất phẩm, phía dưới còn có ấn ký của Táng Thiên và Lê Tham.

Nhưng vài dòng chữ phía trên, lại không có nội dung như họ nghĩ.

“Thần khế tổng cộng có hai điều kiện, thứ nhất, trong vòng hai năm, các ngươi không được dùng bất kỳ phương pháp nào để tiết lộ thân phận của ta và Sở Vân Vân. Ta cũng không dối gạt chư vị, bản thân ta là kẻ địch sống còn với tiên tử, không chết không thôi, nhưng mà bây giờ, ta và Vân Vân vẫn muốn tích góp lực lượng thêm một quãng thời nữa.”

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng, quét mắt nhìn mọi người: “Điều thứ hai, trong hành động này, không được lan truyền bất cứ tin tức nào ra ngoài. Thần khế này lấy Thần Khế thiên bi làm dẫn, do Chiến thần Táng Thiên và Binh thần Lê Tham và hai sách Giới Luật chứng kiến. Một khi làm trái, chắc chắn sẽ chết dưới vạn lôi!”

Lúc này, Bá Thiên Lai đứng dậy, vẻ mặt tức giận bất bình: “Chẳng lẽ kỳ chủ không tin tưởng chúng ta!”

“Nói thật là có chút không tin.”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, sau đó lại đè đao bên eo.

Khí tức của hắn đột nhiên trở nên ác liệt, lấy đao ý áp bức thần niệm của mấy người: “Ta cũng bất mãn như chư vị, Sở mỗ nhận được tin tức, bây giờ có thể xác định trong sáu người các ngươi, khẳng định có một đến hai nội quỷ, lẻn vào Thiết Kỳ Bang với mưu đồ khó lường. Mà cái Thần khế này chính là vì đề phòng tiểu nhân, nhằm đề phòng việc không may, lẽ nào chư vị còn không tiếp nhận nổi một cái khế ước đơn giản như vậy?”

Mọi người nghe vậy, nhất thời yên lặng.

Phong Liên Thành sinh lòng cảm ứng, bây giờ không chỉ có Sở Hi Thanh dùng đao ý áp bức bọn họ, mà Bá Võ Vương vẫn ngồi yên không nói gì kia cũng đang khóa chặt lấy bọn họ.

Phong Liên Thành thầm cười khổ, biết hôm nay không ký là không được rồi.

Nếu một khế ước đơn giản như vậy mà cũng không chịu ký, vậy khẳng định là nội quỷ rồi.

Sở Hi Thanh và Tần Mộc Ca nhất định sẽ ra tay hạ sát thủ.

Mấu chốt là bây giờ hắn cũng không còn tâm tư cá chết lưới rách nữa, chắc hẳn mấy người còn lại cũng không.

Khi Phong Liên Thành đang suy tư, Bá Thiên Lai lại tỏ vẻ xúc động: “Thôi, Kỳ chủ đã có ý như vậy, Bá mỗ ký phần Thần khế này là được.”

Thần sắc hắn xúc động, cắn ngón tay rồi đè xuống quyển trục.

Sau đó, hắn híp đôi mắt hổ, nhìn về phía Sở Hi Thanh với vẻ hơi bất mãn, ôm quyền nói: “Làm vì Kỳ chủ an tâm.”

Phong Liên Thành hơi suy tư, lại kiểm tra quyển trục vài lần, xác định không có vấn đề gì, sau đó mới ký lên.

Trong lòng hắn cảm thấy có chút không đúng, cảm giác phần Thần khế này không đơn giản như vậy.

Điều kiện rõ ràng là rất đơn giản, nhưng lại làm cho tâm linh của hắn sinh ra một loại cảm giác như bán mình.

Nhưng mà bây giờ đã không còn lựa chọn nào khác.

Mấy người còn lại cũng giống như hắn đoán, tất cả đều ấn tay hoặc ký tên rồi.

Sở Hi Thanh tay đè đao, giám sát một màn này, khóe môi bất tri bất giác vểnh lên, hiện ra một ý cười như hồ ly.

Hắn lập tức phát hiện mình thất thố, vội vàng kiềm chế, khôi phục trạng thái lạnh lẽo.

Chương 1711: Chém tận giết tuyệt (2)

Chờ đến khi sáu người đưa quyển trục qua, Sở Hi Thanh liền liếc mắt nhìn Phong Tam nói: “Phong tiên sinh, mời bắt đầu đi!”

“Tuân lệnh Kỳ chủ!”

Phong Tam hơi do dự, nhưng vẫn điều động võ quyết.

Theo một thanh trường kiếm màu xanh lam có chuôi như cây cân, thân kiếm như thước sắt xuất hiện ở trước người Phong Tam.

Phía sau hắn liền hiển hóa ra một cây cân cực lớn.

Phong Tam có chút không hiểu, Vô Tướng thần tông cho hắn tu luyện môn thánh truyền này thì cũng thôi, vì sao còn giao Hành Thiên thánh kiếm cho hắn mượn sử dụng.

Hắn cũng không nghĩ nhiều, mà chẳng mấy chốc đã tự tìm được lý do.

Chủ thượng mình là tuyệt đại thiên kiêu, hai lần ngăn cơn sóng dữ ở bắc vực, lập công huân cái thế cho Vô Tướng thần tông, địa vị và quyền thế đã hoàn toàn khác với những đệ tử thánh truyền khác.

Phong Tam hắn cũng vì đi theo chủ thượng, Vô Tướng thần tông yêu ai yêu cả đường đi, nên cũng khá coi trọng hắn.

Mình càng nên cảm ơn và báo đáp lại chủ thượng, tan xương nát thịt cũng không từ.

Phong Tam lại không thể ngờ được, ngay khi hắn vừa chạy về tổng đà, Sở Hi Thanh đã dùng tất cả 47 tấm thẻ Gần Mực Thì Đen tam phẩm tích trữ được trong thời gian gần đây lên người hắn.

Cái này khiến cho tín niệm của Phong Tam cực kỳ kiên cố, hiệu lực vì chủ thượng chính là sứ mạng của hắn.

Chủ thượng là ánh sáng hi vọng của nhân tộc Côn Luân sơn bọn họ, tất cả những gì hắn làm đều là đúng, dù có sai cũng là đúng!

Đúng lúc này, một thiếu nữ yểu điệu xinh đẹp mặc áo bào đỏ, eo phối trường đao đi vào trong đại sảnh.

Đó chính là Lục Loạn Ly.

Sau khi nàng đi vào, đầu tiên là tay đè đao, ngạc nhiên nghi ngờ nhìn đám người nơi này, cuối cùng đưa mắt rơi vào người Sở Vân Vân.

“Vân Vân tỷ, Hi Thanh đang muốn làm gì vậy?”

Trước kia nàng đều gọi Sở Vân Vân là sư muội.

Nhưng sau trận chiến ở Vân Hải tiên cung, Lục Loạn Ly cũng chỉ có thể gọi là Vân Vân tỷ.

Lục Loạn Ly bây giờ có cảm giác rất phức tạp với Sở Vân Vân.

Bá Võ Vương Tần Mộc Ca chính là mục tiêu phấn đấu của nàng, nàng tu luyện Đại Minh Vương Luân cũng chính là vì một ngày có thể chống lại Tần Mộc Ca.

Nhưng Lục Loạn Ly để ý nhất vẫn là một thân phận khác của Tần Mộc Ca.

Tần Mộc Ca là thê tử trên danh nghĩa của Sở Hi Thanh.

Dựa theo lễ pháp, minh hôn cũng là thành hôn.

Nàng thấy Sở Vân Vân cũng không có ý định phủ nhận việc này.

Cùng lúc đó, Tần Mộc Ca lại có đại ân với nàng.

Nàng có thể kế thừa Vân Hải tiên cung, cũng là do Tần Mộc Ca giúp đỡ.

Sở Vân Vân thì lại cầm chén trà lên, bình tình nhìn Lục Loạn Ly một chút.

“Không tệ, mới hai tháng mà đã tiến bộ nhiều như vậy. Ngươi tìm một chỗ ngồi đi, lát nữa ngươi sẽ biết nguyên do cụ thể. Nếu ngươi đã đến, vậy thì đi theo chúng ta luôn đi.”

Thật ra Lục Loạn Ly là không mời mà đến.

Sở Hi Thanh phát bảy thanh Càn Khôn phi kiếm, không có phần của Lục Loạn Ly.

Nhưng Lục Loạn Ly là thủ lĩnh năm đại Chiến đường của Thiết Kỳ Bang, thống lĩnh tất cả chiến sự trong bang. Nếu như còn không phát hiện thủ hạ đắc lực của mình biến mất, vậy thì quá ngu xuẩn rồi.

Khí tức Lục Loạn Ly lại hơi cứng lại.

Lời nói và khí thế của Sở Vân Vân, cứ như mình là bộ hạ của nàng vậy.

Hai người đều là phó kỳ chủ Thiết Kỳ Bang, dựa vào cái gì nha?

Lục Loạn Ly sinh ý phản nghịch, rất muốn không nghe lời của Sở Vân Vân.

Nhưng dưới ánh mắt lành lạnh của Sở Vân Vân, nàng vẫn xì hơi, tự tìm một chỗ rồi ngồi xuống.

Lục Loạn Ly chuyển ánh mắt căm giận bất bình qua Sở Hi Thanh, trong lòng đang tưởng tượng mình đánh cái tên này thành đầu heo!

Chờ đến khi nàng thăng cấp tam phẩm, nhất định sẽ thực hiện suy nghĩ này.

Suy nghĩ của nàng lại bị một giọng nữ có từ tính đánh gãy.

“Nơi này náo nhiệt thật, chư vị có chuyện tốt gì? Không ngại mang ta đi với.”

Theo tiếng cười kia, lại có một cô gái dáng người yểu điệu xinh đẹp đi vào trong đại sảnh.

Nàng mặc một bộ chiến giáp màu xanh ngọc, khí chất hiên ngang, diện mạo hơi tương tự với Vấn Thù Y.

Nữ tử này quét mắt nhìn mọi người trong đại sảnh, ngạc nhiên không thôi: “Nơi này thật sự là quần anh tụ hội, ngọa hổ tàng long nha.”

Đa số người trong đại sảnh đều rùng mình.

Bọn họ đều nhận ra cô gái trước mắt, chính là Băng Thành Phong Kiếm - Trưởng Tôn Nhược Lam.

Thiên Cơ Võ Phổ đã coi vị này là một đại cao thủ tái xuất giang hồ, bây giờ vị này đã ngồi hạng 8 trên Thiên Bảng, chỉ đứng sau Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm xếp hạng 7.

Trưởng Tôn Nhược Lam quét mắt nhìn mọi người ở đây, ánh mắt lại nhẹ nhàng đối đầu với Sở Vân Vân.

Thiếu nữ giáp đỏ này tuy chỉ yên lặng ngồi tại chỗ, nhưng uy thế kinh người tựa như núi cao không thể với tới, như biển rộng sâu không lường được.

Nàng đưa mắt qua cũng tựa như có thể làm người ta sợ hãi, để ngươi không thể không cúi đầu.

Chương 1712: Chém tận giết tuyệt (3)

Trưởng Tôn Nhược Lam lại không muốn cúi đầu, nàng hất cằm lên, không nhượng bộ chút nào, nhìn nhau với Sở Vân Vân.

Ánh mắt hai người va chạm, tựa như có thể đốt cháy không trung.

Cùng lúc đó, trong lòng nàng lại sinh ra một loại cảm giác kỳ dị.

Nữ nhân trẻ hơn nàng mấy trăm tuổi này, rất có thể sẽ trở thành đối thủ của mẫu thân nàng.

Lúc này, bầu không khí trong đại sảnh cũng bắt đầu biến hóa.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được một luồng khí lạnh đang sinh sôi tại nơi ánh mắt hai người va chạm.

May mắn là lúc này Sở Hi Thanh đã tỉnh táo lại.

Hắn nhìn Lục Loạn Ly và Trưởng Tôn Nhược Lam, vẻ mặt không khỏi sững sờ: “Loạn Ly cũng đến rồi? Cũng tốt, nếu ngươi đã đến thì đi theo chúng ta đi.”

Sức chiến đấu của Lục Loạn Ly cũng không thua kém đám người nơi này.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại bối rối nhìn Trưởng Tôn Nhược Lam, ôm quyền thi lễ nói: “Không biết Trưởng Tôn điện hạ đến, Sở mỗ không nghênh đón từ xa. Chỉ là không biết, hôm nay điện hạ đến đây là vì chuyện gì?”

Nữ nhân này mới bái phỏng ba ngày trước, hôm nay lại đến nữa, lẽ nào lại đến tặng đồ?

Sở Hi Thanh nghĩ đến đây, không khỏi cảm thấy chờ mong.

Sau đó hắn lại thầm mắng mình không có tiền đồ.

Sao mình có thể nghĩ như vậy chứ? Hành vi này có khác gì tên Tả Thanh Vân kia đâu?

“Lần này ta đến Đông Châu là để giám sát chiến sự ở kênh đào lớn kia.”

Trưởng Tôn Nhược Lam cười đáp lễ: “Thật ra là phụng lệnh của mẫu hậu, đến đây nghe Đao Quân điều khiển.”

Sở Hi Thanh lập tức hiểu ngay, khi mình cầu viện Sở Vân Vân thì đã kinh động đến Vấn Thù Y.

Lục Loạn Ly thì vô thức nhìn nhau với Sở Vân Vân một chút.

Thần thái Sở Vân Vân vẫn bình tĩnh như cũ.

Lục Loạn Ly thì không khỏi nghiến răng nghiến lợi.

Vấn Thù Y này, thật sự là không biết xấu hổ!

Thân là thành chủ Cực Đông Băng Thành, là nữ nhân mấy trăm tuổi, lại cấu kết với Sở Hi Thanh.

“Thì ra là như vậy.”

Vẻ mặt Sở Hi Thanh thoải mái: “Vậy thì làm phiền Trưởng Tôn điện hạ rồi, cũng mời điện hạ thay ta cảm ơn thành chủ.”

“Nhưng trước khi đến mộ Cơ Dương, chúng ta cần phải đến một nơi, dọn dẹp một cái hậu hoạn trước đã.”

Sau đó, Sở Hi Thanh cầm một lá bùa lên, theo tâm niệm của hắn, một chuỗi con số phức tạp hiện lên trên lá bờ.

Sau đó hắn đưa lá bùa cho La Hán Tông: “La tiên sinh, đây là tọa độ kẻ địch của Thiết Kỳ Bang tụ tập. Ngươi có thể truyền tống chúng ta qua đó không?”

La Hán Tông tiếp nhận lá bùa, liếc mắt nhìn qua thì lập tức hiểu ra.

“Mười ba ngàn dặm về phía tây! Hẳn là tổng đà của Thủy Thiên hội?”

La Hán Tông mỉm cười, lá bùa trong tay bỗng nhiên cháy rụi: “Có thể!”

Khi hắn vừa nói hết câu, một tòa đại trận tinh thần khổng lồ bắt đầu hiện ra ở không trung của Thiết Kỳ Bang.

Hắn đã bày trận ở đây từ trước theo lệnh của Sở Hi Thanh, cũng đã chuẩn bị kỹ càng pháp Thiên Cương nhất phẩm Tinh Di Vật Hoán!

Lúc này, đám người Phong Liên Thành, Vân Phong Khinh, Cô Minh Nguyệt, Tiếu Cuồng Long đều âm thầm giật mình kinh hãi.

Bọn họ đã đoán được ý đồ của Sở Hi Thanh.

Thủ đoạn của vị Vô Cực Đao Quân này, thực sự là tàn nhẫn đến cực điểm!

. . .

Lúc này, tại tổng đà của Thủy Thiên hội cũng là quần anh tụ tập.

Nơi này có tận mười bảy vị võ tu nhị phẩm tam phẩm, còn có lượng lớn võ tu tứ phẩm.

“Thiết Kỳ Bang cũng được gọi là Thiết Vụ Bang, một khi sương mù xuất hiện, bọn họ sẽ cực mạnh.”

Hội chủ Thủy Thiên hội là Thiên Đường Thần Đao – Hứa Thiên Nam đang ngồi ghế trên, thái tài hào sảng, giọng nói sang sảng: “Thật ra trong Thiết Kỳ Bang có rất nhiều cao thủ không thể thấy ánh sáng, chỉ có thể mượn sương khói để che giấu thân phận.”

“Ví dụ như Ly Huyễn Đao Quân – Lục Loạn Ly kia, chính là con gái Lục Trầm. Nhưng mà lần này, chúng ta sẽ lấy gậy ông đập lưng ông.”

“Ồ?” Một tiếng cười khẽ vang: “Xin hỏi hội chủ, chúng ta lấy gậy ông đập lưng ông thế nào? Lẽ nào cũng phải tung sương mù trên chiến trường sao? Đây há không phải là lấy sở đoản của ta đánh sở trường của địch?”

“Chính là tung sương khói!” Hứa Thiên Nam ngẩng đầu lên, ánh mắt bễ nghễ: “Ta nhận được tin tức đáng tin cậy, hiện giờ có rất nhiều cao thủ của các thế lực đang ẩn núp ở Thiết Kỳ Bang, số lượng không dưới hai ngàn. Trong những khách khanh hộ pháp kia thì có ít nhất bốn người muốn lấy đầu của Sở Hi Thanh! Ngươi nói xem, một khi sương khói xuất hiện trên chiến trường thì sẽ có hậu quả gì?”

Một võ tu ở bên dưới cười nói: “Bọn họ sẽ làm loạn, sẽ giúp chúng ta đánh Thiết Kỳ Bang.”

“Nhất định là như vậy!”

Hứa Thiên Nam cười ha ha, quét mắt nhìn mọi người trong sảnh.

Thật ra rất nhiều người ở đây cũng không muốn bại lộ thân phận.

Bọn họ đến đây để tru diệt Vô Cực Đao Quân, cũng đồng ý giúp Thủy Thiên hội đối kháng Thiết Kỳ Bang.

Nhưng nếu như có một phần vạn khả năng, bọn họ vẫn muốn che giấu thân phận, không muốn vì chuyện này mà bị Vô Tướng thần tông thanh toán.

Vì vậy, sương khói tung bay, chính là chuyện tất cả mọi người đều muốn.

Chương 1713: Chém tận giết tuyệt (4)

Hứa Thiên Nam nghĩ thầm, nếu như hắn không phải hội chủ Thủy Thiên hội, không thể không ra mặt, thì hắn cũng không muốn đối kháng chính diện với Vô Cực Đao Quân và Vô Tướng thần tông.

Có điều, sau chuyện này hắn cũng cần tìm một chỗ để ẩn cư, tránh né Vô Tướng thần tông.

Sau đó, Hứa Thiên Nam đứng lên, vẻ mặt chân thành và nóng bỏng, nâng chén với đám võ tu trong sảnh: “Chư vị, Sở Hi Thanh nhất định phải lấy lá cờ Nghịch Thần Kỳ, Thi Sơn tông cũng nhất định sẽ cầu viện Sở Hi Thanh.”

“Mà một khi người này tiến vào mộ Cơ Dương, thì chắc chắn phải chết, đến khi đó Hứa mỗ nhờ chư vị ngồi đây, giúp Thủy Thiên hội ta càn quét Thiết Kỳ Bang. Thủy Thiên hội ta tuyệt đối không có dã tâm gì, quân tiên phong chỉ đến quận Giang Nam là dừng, kính xin chư vị giúp ta…”

Mọi người bên dưới đều hưởng ứng.

“Hứa hội chủ không cần lo lắng, Hà mỗ đến đây vì chuyện này mà.”

“Cầm tiền của người, giúp người tiêu tai, hội chủ trả nhiều tiền như vậy, tại hạ tự nhiên sẽ ra sức.”

“Hội chủ quá cẩn thận, hôm nay diệt luôn Thiết Kỳ Bang thì có làm sao?”

“Cơ hội này rất hiếm có, chúng ta có thể nhổ sạch thế lực của Vô Cực Đao Quân kia luôn.”

Những tiếng nói ồn ào này, bỗng nhiên lại im bặt.

Bao quát cả Hứa Thiên Nam, hầu như ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung về phía cửa lớn.

Không biết từ lúc nào, bên đó lại xuất hiện một thiếu niên mặc áo tim.

Trước ngực thiếu niên còn thêu đồ án Nhai Tí, đôi một đôi trường đao, dáng người cao to, ngũ quan tuấn dật, một đôi mắt phượng hẹp như bao hàm lấy ý cười như có như không.

Bọn họ cực kỳ quen thuộc với dung mạo của người này.

Đây không phải là vị Vô Cực Đao Quân kia sao?

Trong mắt mọi người tràn đầy kinh hãi, giật mình và khó hiểu.

Sau đó bọn họ mới chú ý đến, phía sau lưng Sở Hi Thanh còn có một đám người.

Đó đúng là sáu vị khách khanh hộ pháp của Thiết Kỳ Bang mà bọn họ vừa mới thỏa luận.

Mọi người còn nhìn thấy Tinh Thần Đại Pháp Sư - La Hán Tông hạng 36 Thiên Bảng và Băng Thành Phong Kiếm - Trưởng Tôn Nhược Lam hạng 8 Thiên Bảng ở trong đám người.

Vấn đề là, tại sao những người này lại xuất hiện ở đây?

“tại sao không nói chuyện? Bầu không khí vừa rồi rất nhiệt liệt mà.”

Sở Hi Thanh vừa nói chuyện, vừa cười tủm tỉm bước vào bên trong đại sảnh: “Đúng rồi, vừa rồi ai nói câu ‘hôm nay diệt luôn Thiết Kỳ Bang thì có làm sao’?”

Tất cả người trong đại sảnh đều không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước miếng.

Bọn họ cũng đã được lĩnh giáo lực lượng của Thần Ý Xúc Tử Đao, cảm thấy một luồng đao ý cực kỳ mạnh mẽ đang áp bức tâm linh của bọn họ.

Có mấy người trong đó còn không tự chủ được mà nhìn về phía một người.

Đó là một võ tu tam phẩm ngồi ở hàng ghế bên trái, sắc mặt người này đã trắng bệch như tờ giấy.

Trong khoảnh khắc này, một ánh đao lóng lánh lóe lên, trên cổ người này chợt xuất hiện một tia máu, sau đó đầu người chậm rãi trượt ra, rồi lại bị suối máu đẩy lên trời.

Rất nhiều người ở nơi này đều không nhìn thấy đao của Sở Hi Thanh, chỉ có một số người có thực lực cao siêu thì mới nhận ra, Sở Hi Thanh đầu tiên dùng Thần Ý Xúc Tử Đao để xung kích thần phách của người kia, sau đó dùng Tru Thiên Đao để giết người này.

Lúc này, lại có người kinh ngạc mà kêu lên: “Ngươi đã học được Thần Tâm Vô Lượng!”

Đây là thức thứ hai của Thần Ý Xúc Tử Đao!

Ngày xưa, sau khi Huyết Nhai Đao Quân sáng tạo chiêu thức này, liền có thể phóng to địch ý và ác niệm của người khác, khiến cho đại đa số người tu luyện Ngưng Thần quyết đều trở thành trò cười.

Hầu như tất cả mọi người bên trong đại sảnh đều đang run rẩy, hồn vía lên mây.

Mấy vị võ tu nhị phẩm đều không thèm suy nghĩ nữa, lập tức thi triển độn pháp, dẫn đầu bỏ chạy.

Sở Hi Thanh thì lại phất tay áo một cái: “Động thủ! Hôm nay, chém tận giết tuyệt, không để lại một ngọn cỏ!”

Sắc mặt Phong Liên Thành lành lạnh, lúc này rút kiếm xông lên phía trước.

Động tác của hắn thẳng thắn dứt khoát, chỉ một hô hấp mà đã chém đầu ba tên võ tu tứ phẩm.

Khoảnh khắc này, Thiên Đường Thần Đao - Hứa Thiên Nam bỗng nhiên rống lên đầy giận dữ: “Chư vị, mau thả sương khói! Dùng toàn bộ phù lục huyễn thuật trong tay các ngươi đi!”

Trong lòng hắn đã tràn ngập lạnh lẽo.

Hai mắt Hứa Thiên Nam lại tràn đầy lệ ý, không cam lòng và ý chí cầu sinh khiến cho hắn suy nghĩ rất nhanh, rất nhiều, suy nghĩ chưa bao giờ rõ ràng như lúc này.

Lúc này, chỉ có thả sương khói ra, mới có thể để cho sáu vị khách khanh hộ pháp của Thiết Kỳ Bang hạ thủ lưu tình với bọn họ.

Trong sương mù dày đặc, cũng thích hợp cho mọi người đục nước béo cò.

Có lẽ đây cũng là sinh cơ duy nhất của bọn họ.

Phong Liên Thành lại thở dài trong lòng.

Vị Hứa Thiên Nam này cũng coi như là người thông minh, nhưng mà đã vô dụng rồi.

Hôm nay, sao hắn dám nương tay?

Trong khoảnh khắc này, Phong Liên Thành cảm ứng được con Toan

Nghê trên đỉnh đầu Sở Vân Vân kia, đang nhìn chằm chằm vào bóng lưng hắn qua màn sương khói.

Thương ý bá đạo của Sở Vân Vân, cũng đã chỉ thẳng vào nguyên thần và cơ thể của hắn.

Phong Liên Thành biết, hôm nay chỉ cần mình có chút dị thường, nhất định sẽ phải chết dưới thương của Bá Võ Vương Tần Mộc Ca!

Chương 1714: Là ngươi ép ta

Trong Thủy Thiên hội, tốc độ giết chóc rất nhanh, chỉ hai mươi cái hô hấp, đám võ tu tứ phẩm kia đã chết sạch.

Mấy người còn lại cũng không thể chạy trốn, La Hán Tông giơ tay lên, Thác Tinh Loạn Đấu lập tức phỏng tỏa nơi này.

Thác Tinh Loạn Đấu khiến cho độ khó khi bỏ trốn của mọi người tăng lên gấp bội.

Đặc biệt là chung quanh còn tràn ngập sương khói và các loại huyễn thuật, để người khó phân biệt phương hướng.

Băng Thành Phong Kiếm – Trưởng Tôn Nhược Lam còn dùng Hàn Phong kiếm ý đóng băng phạm vi ba dặm quanh đây.

“Cần ta ra tay không?”

Trưởng Tôn Nhược Lam chắp tay sau lưng, hứng thú nhìn cảnh tượng trước mắt: “Nơi này có không ít cao thủ, nhưng không có tên nào ra hồn.”

Đều là một ít nhị phẩm tam phẩm, trình độ chỉ khoảng giữa hoặc cuối Địa Bảng.

Dù là hội chủ Thiên Đường Thần Đao – Hứa Thiên Nam cũng vậy, tu vị nhất phẩm hạ của hắn cũng là mượn bí thuật để tăng lên, sức chiến đấu còn chưa đến Thiên Bảng.

Trái lại thì mấy vị khách khanh hộ pháp của Sở Hi Thanh lại để cho nàng không nhìn thấu.

Dù là Trưởng Tôn Nhược Lam nàng cũng không thể không để ý.

“Tạm thời không cần, cứ để chư vị khách khanh hộ pháp buông tay ra làm đi. Trưởng Tôn điện hạ chỉ cần phong tỏa nơi này giúp ta là được. Dù sao…”

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên: “Ta cũng đã trả tiền.”

Đám người này ăn của hắn, mặc của hắn, há có thể không ra sức?

Đơn Tuyết Phỉ ở cách đó không xa, nàng nghe thấy lời này thì không khỏi trợn trắng mắt.

Sở Hi Thanh đúng là trả tiền, vấn đề là bổng lộc của bọn họ chỉ bằng một phần năm bình thường.

Còn nợ một phần, nói là chờ tài chính trong bang chuyển biến tốt đẹp thì sẽ trả.

Nàng đã ý thức được, vị Kỳ chỉ này không chỉ ác độc nham hiểm, mà còn rất xấu bụng.

Nhưng vào lúc này, vẻ mặt Sở Hi Thanh bỗng nhiên hơi động, nhìn về phía nào đó.

Hắn đang nhìn Phong Liên Thành.

Sương khói và huyễn thuật ở nơi này vẫn có chút hiệu quả, dù là ‘Thần Chiến chi đồng’ của Sở Hi Thanh cũng bị ảnh hưởng.

Nhưng tiểu Sư Tử trên đỉnh đầu Sở Vân Vân là thần thú Toan Nghê thuần khiết, tầm mắt không bị sương khói ảnh hưởng.

Chính nó đã nhắc nhở Sở Hi Thanh tình hình khác thường ở bên kia.

Sở Hi Thanh híp mắt, sau đó thân hình lóe lên, lướt qua bên đó.

Phong Liên Thành đang khổ chiến với một võ tu áo đen.

Người trước mặt này vẫn đeo mặt nạ từ đầu đến cuối, ngay cả lúc ăn tiệc vừa rồi cũng không cởi ra.

Phong Liên Thành lại nhận ra người này, chính là vị ‘Tử thần’ khác mà người liên lạc đã nói.

Hắn ngửi được khí tức của đồng loại.

Một ít đặc thù và động tác của người này, chỉ xuất hiện trên thân của một sát thủ đỉnh cấp nhất!

Phong Liên Thành vốn không muốn đối mặt với đối phương, nhưng hết lần này đến lần khác, Thác Tinh Loạn Đấu của La Hán Tông lại khiến cho hai người bọn họ chạm mặt nhau.

Đối phương chạy loạn như một con ruồi không đầu, cuối cùng chạy đến trước mắt hắn.

Càng khiến người ta đau đầu là, đối phương cũng nhận ra thân phận của hắn.

“Ngươi cũng là Tử thần của Vãng Sinh thiên!”

Trong mắt võ tu áo đeo lóe u quang, truyền âm nói chuyện với Phong Liên Thành: “Ngươi nhất định phải giúp ta, thả ta rời đi!”

“Thả ngươi?” Phong Liên Thành không khỏi cười gằn: “Vậy Phong mỗ phải làm sao, ngươi tưởng những người khác sẽ không nhận ra?”

Đôi song đao của hắn bện ra một lưới đao dày đặc, phong tỏa mỗi một tấc không gian ở đối diện, làm cho đối phương không có cơ hội bỏ chạy.

Binh khí của hai người va chạm, không khí nổ tung, tia lửa tung tóe.

Nhưng hai người nhìn như giao thủ rất kịch liệt, nhưng võ tu áo đen biết, đối phương đã giữ lại rất nhiều.

Hắn đã đoán được thân phận Tử thần của người trước mắt này.

Tuy rằng hai người bọn họ đều là Tử thần của Vãng Sinh thiên, nhưng mà người này uy danh hiển hách, thực lực vượt xa hắn.

Độ hoàn thành nhiệm vụ của đối phương không cao, chỉ cao hơn hắn một bậc.

Nhưng tất cả nhiệm vụ của đối phương, đều là những nhiệm vụ khó khăn và vướng tay nhất của Vãng Sinh thiên.

“Vậy thì đi cùng ta!”

Trong con ngươi của võ tu áo đen hiện ra một tia chờ mong: “Chúng ta liên thủ giết ra ngoài! Sở Hi Thanh đã học được Thần Ý Đao Tâm từ mấy tháng trước, cũng đã cảm ứng được địch ý và sát niệm của ngươi từ lâu rồi. Thân phận của ngươi đã bại lộ, nhiệm vụ này không làm cũng được.”

Trong mắt Phong Liên Thành hiện ra một chút lạnh lùng và nghiêm nghị.

Từ bỏ nhiệm vụ này, đích thực là một lựa chọn tốt.

Nhưng mà hai người bọn họ liên thủ, thì có thể chạy thoát sao?

Phong Liên Thành càng không cam lòng.

Sở Hi Thanh đúng là có thể nhận biết được sát ý của hắn, nhưng chưa chắc đã biết hắn đến từ Vãng Sinh thiên.

Đối phương giả vờ không biết, giữ hắn ở lại bên cạnh, rõ ràng là có ý định thu phục hắn.

Bên phía Vãng Sinh thiên cũng phối hợp, bảo hắn tương kế tựu kế.

Khi sư tử không còn cảnh giác, đó chính là ngày chết của nó.

Đúng lúc này, Phong Liên Thành lại cảm ứng được một đạo khí cơ quen thuộc.

Đối phương giấu ở trong sương khói, đang nhìn chằm chằm vào lưng hắn với ánh mắt sâu thẳm.

Chương 1715: Là ngươi ép ta (2)

Nội tâm Phong Liên Thành chìm xuống.

Lưới đao do hắn bện ra càng dày đặc hơn, không chỉ chặn đứng võ tu áo đen, mà còn chém ra mấy vết máu trên người hắn.

“Ngươi đừng ép ta!”

Võ tu áo đen vừa kinh vừa giận, đây không chỉ là vì hắn bị thương, mà còn là vì khí cơ trong đại sảnh này càng ngày càng ít.

Hắn có thiên phú đặc biệt, có thể cảm ứng được tình hình chiến đấu quanh đây.

Sức chiến đấu của mấy vị khách khanh hộ pháp của Thiết Kỳ Bang rất mạnh, không có một người nào thấp hơn khoảng giữa Địa Bảng, hơn nữa ra tay còn độc ác vô tình.

Mấy người còn lại cũng không nhường nhịn chút nào.

Tên mặc chiến giáp màu vàng kia, vừa ra tay đã tràn đầy huyết sát, lực lượng khổng lồ đến kinh người.

Ly Huyễn Đao Quân – Lục Loạn Ly ở bên trái kia, tốc độ giết chóc còn kinh khủng hơn.

Tất cả võ tu tứ phẩm, Lục Loạn Ly đều là một đao chém một người, giết người không cần hai đao.

Những võ tu tam phẩm kia cũng không cản được ánh đao bảy màu của Lục Loạn Ly, thường thường chưa đến ba đao liền chém đầu.

Còn cả Cuồng Kiếm – Phong Tam!

Người này còn dùng thần khí trấn tông của Vô Tướng thần tông, sức chiến đấu đã tăng lên đến mức độ không thể tưởng tượng nổi.

Hắn đang chiến đấu với Hứa Thiên Nam, sức chiến đấu còn vượt qua cả vị hội chủ có tu vị nhất phẩm hạ này.

Võ tu áo đen ý thức được, mình mà không trốn thì không còn cơ hội nữa.

Hắn trợn mắt lên: “Ngươi còn do dự cái gì? Không thả ta đi, hai người chúng ta, ai cũng đừng hòng đi!”

Sắc mặt Phong Liên Thành đã âm trầm như nước.

Ý của người này là, muốn kéo hắn xuống nước sao?

Đối phương luôn miệng nói mình đang ép hắn, nhưng người này há không phải cũng đang ép mình sao?

“Cũng được!”

Phong Liên Thành thở dài một tiếng, song đao hơi thu lại.

Ngay khi võ tu áo đen sinh lòng vui mừng, lại phát hiện thời gian và không gian chung quanh đều rơi vào đình trệ.

Một cái chớp mắt tiếp theo, hắn nhìn thấy một ánh đao như dải lụa đánh đến, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, chém đầu hắn xuống.

Võ tu áo đen không khởi trợn trừng mắt lên.

Hắn không hiểu vì sao Phong Liên Thành lại làm như vậy?

Đối với Phong Liên Thành mà nói, nhiệm vụ này quan trọng như vậy sao? Thậm chí không tiếc tàn sát đồng liêu?

Lúc này, Sở Hi Thanh đang đứng ở ngoài hai mươi trượng.

Sau khi hắn nhìn thấy cảnh này, hai mắt không khỏi nheo lại.

Một đao vừa rồi của Phong Liên Thành, tuyệt đối là trình độ nhị phẩm.

Hắn cũng nhận ra thiên phú huyết mạch vừa rồi.

Đó là Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân cấp 22!

Vị khách khanh hộ pháp này, quả thực là thâm tàng bất lộ.

Nhưng trên mặt Sở Hi Thanh đã khôi phục ý cười, tay cầm đao cũng thả lỏng ra.

Khoảng tầm 150 cái hô hấp sau, chiến sự trong tổng đà của Thủy Thiên hội đã kết thúc.

Trong tất cả mọi người ở nơi này, Hứa Thiên Nam là giãy dụa lâu nhất.

Sức chiến đấu của vị hội chủ này tuy không ra sao, nhưng lại có rất nhiều lá bài tẩy.

Người này suýt nữa chạy thoát, ngay cả Trưởng Tôn Nhược Lam cũng không ngăn được, cuối cùng lại bị một thương của Sở Vân Vân cản lại.

Đến khi mấy vị khách khanh hộ pháp liên thủ vây công, Hứa Thiên Nam chỉ sống được mười mấy hiệp, liền chết dưới đao của Phong Liên Thành.

Sở Hi Thanh không khỏi mở mang tầm mắt.

Một mặt là kinh ngạc với sức chiến đấu của Phong Liên Thành, một mặt là thán phục Tứ Dực Thiên Đường Đao của Hứa Thiên Nam.

Môn võ học này cực kỳ mạnh mẽ, nó bắt nguồn từ Thần Trùng Tứ Dực Thiên Đường.

Tiếc là Hứa Thiên Nam không thể tu đến đại thành, bằng không thực lực của người này có thể tiến vào hai mươi vị trí đầu của Thiên Bảng!

Sau khi chiến sự chấm dứt, La Hán Tông bắt đầu chuẩn bị Tinh Di Vật Hoán! Chuẩn bị đưa mọi người nơi đây đến mộ Cơ Dương ở cách đây vạn dặm.

Vì lần hành động này, Sở Hi Thanh đã tiêu xài không ít.

Một lần Tinh Di Vật Hoán phải tốn ít nhất 90 vạn lượng vàng.

Mọi người cấp tốc quét dọn chiến trường, Bá Thiên Lai vừa cười ha ha, nói trận chiến này thật sảng khoái, vừa thu thập những chiến lợi phẩm trên đất.

Trong lòng hắn nghĩ như thế nào thì người ngoài không biết, nhưng đa số pháp khí nơi này đều dưới tam phẩm, ấn ký không quá mạnh, vẫn rất đáng tiền.

Sở Hi Thanh thì lại dạo bước đến bên cạnh Phong Liên Thành.

Hắn vẫn đè đao, lời nói hàm chứa vẻ than thở: “Không ngờ đao pháp của Phong hộ pháp lại tốt như vậy, tu vị cũng rất bất phàm, lại là cao thủ nhị phẩm!”

Phong Liên Thành đang thu thập pháp khí trên thân võ tu áo đen, tâm trạng hắn đang rất phức tạp, trên mặt lại bình tĩnh: “Ngày xưa Phong mỗ lăn lộn ở tây bắc, làm mã tặc nhiều năm. Loại người như chúng ta, nếu như không có lá bài tẩy, thì bất cứ lúc nào cũng có thể chôn xác nơi sa mạc.”

Vừa rồi hắn đã bại lộ một bộ phận thực lực, vẫn có thể qua loa được.

Nhưng nếu như để tên đang nằm trên mặt đất này tiết lộ thân phận Tử thần của hắn, vậy thì chết chắc.

“Cũng đúng, ta nghe nói bên Tây vực rất loạn.”

Sở Hi Thanh gật đầu: “Nhưng ta vẫn rất tò mò, thực lực của ngươi đủ tiến vào trước 50 Địa Bảng. Nếu Phong hộ pháp muốn, bất cứ thế lực nào trong thiên hạ này cũng có một vị trí cho ngươi, vì sao phải làm khách khanh hộ pháp cho Thiết Kỳ Bang nho nhỏ này của ta?”

Chương 1716: Là ngươi ép ta (3)

Khoảnh khắc này, mấy người Tiếu Cuồng Long, Cô Minh Nguyệt đều tập trung nhìn về phía bọn họ.

Sở Vân Vân và Trưởng Tôn Nhược Lam cũng chắp tay sau lưng, đứng ở trên cao nhìn xuống Phong Liên Thành, ánh mắt sâu thẳm.

Lục Loạn Ly khoanh tay trước ngực, ba Vân Hải kiếm khôi sau lưng nàng cũng cầm kiếm trong tay, kết thành kiếm trận.

Ngay cả La Hán Tông cũng chuẩn bị sẵn sàng, đề phòng Phong Liên Thành bỏ chạy.

“Tự nhiên là vì Kỳ chủ!”

Vẻ mặt Phong Liên Thành thản nhiên: “Núi không tại cao, có tiên thì danh, nước không tại sâu, có long thì linh. Thiết Kỳ Bang tuy nhỏ, nhưng lại có anh hào kiệt như Kỳ chủ.”

Hắn nói đến đây thì hơi chần chờ: “Có lẽ Kỳ chủ cũng đã điều tra thân phận của tại hạ, ta chính là người Lương Châu ở Tây vực. Ngày xưa, vì đắc tội với một đại nhân vật, cha mẹ ta không thể không đưa ta chạy đến Trung Thổ để lẩn trốn.”

“Tại hạ lăn lộn ở Côn Luân sơn mấy năm, mới quay trở về ‘Cuồng Sa tử vực’ làm mã tặc, nhưng mà có rất ít người biết, cha mẹ Phong mỗ đều chết dưới Côn Luân sơn, chết dưới tay hoàng tộc Cự linh, Phong mỗ có thù sâu như biển với bọn họ.”

“Mà thế nhân đều biết, sau khi Huyền Hoàng thủy đế chết đi, người duy nhất có thể để hoàng tộc Cự linh Côn Luân sơn chịu thiệt, chính là Huyết Nhai Đao Quân!”

Cuồng Kiếm – Phong Tam nghe vậy thì hai mắt sáng ngời, nhất thời quan sát Phong Liên Thành.

Dù người này không tự xưng là người Côn Luân, nhưng lại rất có ngọn nguồn với Côn Luân sơn bọn họ.

Nếu Phong Liên Thành có thù hận với hoàng tộc Côn Luân sơn, vậy thì cũng có thể trở thành đồng chí của bọn họ.

Sở Hi Thanh thì lại thầm lấy làm kỳ lạ.

Phong Liên Thành tạo cái hình tượng nhân vật này, quả thật là hơi khác biệt với mấy người kia.

Hắn khẽ mỉm cười, thả chuôi đao: “Ngươi muốn ta báo thù giúp ngươi? Vậy thì ta phải nói rõ trước, ta không chắc mình có thể làm được, cũng chưa chắc đã có ý tưởng này.”

“Thuộc hạ hiểu.” Sắc mặt Phong Liên Thành nghiêm túc: “Nhưng đây cũng là một tia hi vọng. Hơn nữa, dù bỏ qua những thứ này, Thiết Kỳ Bang cũng là một thế lực rất có tiềm lực, chắc chắn sẽ trở thành một bá chủ ở Thần Châu. Phong mỗ có thể đi theo Kỳ chủ, đó là vinh hạnh của Phong mỗ.”

“Hay cho câu bá chủ Thần Châu, nói rất hay! Hi vọng có thể như ngươi nói!”

Sở Hi Thanh cười ha ha: “Bắt đầu từ ngày mai, Sở mỗ nguyện để Phong hộ pháp trở thành người đầu tiên trong ‘Thất đại Thần vệ’ của ta, giúp ta tu luyện bí pháp Hoàng Đạo ‘Chiến Thiên Thất Hộ’. Thân phận này sánh vai với trưởng lão, chỉ đứng sau phó kỳ chủ, tất cả bổng lộc và đãi ngộ đều tăng gấp ba.”

Hắn vừa nói lại, lại hơi áy náy mà nhìn Phong Liên Thành: “Tình hình tài chính trong bang hơi quẫn bách, nợ trước đã.”

Phong Liên Thành chỉ cảm thấy tức ngực.

Dù bổng lộc tăng gấp ba thì cũng được bao nhiêu? Chỉ cao hơn tam phẩm nhà khác một chút mà thôi.

Sức chiến đấu trước 50 Địa Bảng, vậy mà chỉ có chút lương bổng như vậy? Mà còn muốn nợ?

Loại người keo kiệt như Sở Hi Thanh, bình thường hắn đã cao chạy xa bay.

Có điều, hắn vẫn ra vẻ xúc động, ôm quyền thi lễ: “Phong mỗ vô cùng cảm kích.”

Phong Liên Thành nghĩ thầm, mình còn có thể nói cái gì?

Đúng lúc này, giọng nói của La Hán Tông truyền đến: “Đao Quân, bên ta đã chuẩn bị xong, lúc nào cũng có thể na di.

Sở Hi Thanh bỗng nhiên cảm thấy phấn chấn, nhanh chân bước qua.

“Mời chư vị thu thập thỏa đáng, chúng ta nên đến mộ Cơ Dương.”

Bên kia còn có một vở kịch lớn đang chờ…

…

Cùng lúc đó, phía nam quận Thái Sơn, dưới chân một ngọn núi cao khoảng 1700 trượng.

Thi Cẩu – Lệ Mãn Sơn đang nhíu chặt lông mày, nhìn về cửa hang động cực lớn ở trước mắt.

Mấy vị trưởng bối của Thi Sơn tông cũng đang ở đây, tất cả đều là mặt trắng như tờ giấy, khí cơ lạnh lùng nghiêm túc.

Chung quanh còn có rất nhiều đệ tử Thi Sơn tông, thần sắc của bọn họ cũng ngậm mấy phần hoảng loạn.

“Khe hở vẫn đang mở rộng, tiếp tục như vậy là không được.”

“Phiền phức! Tình hình này, dù ném tòa mộ này vào địa tâm cũng vô dụng. Phong ấn bị hư hoại quá nhiều, nếu ném vào địa tâm thì phong ấn sẽ bị hư hại nặng hơn.”

“Làm sao bây giờ? Chúng ta đã dùng gần như tất cả thủ đoạn, tiêu hao không dưới hai ngàn vạn lượng vàng, hầu như đã dốc hết tất cả . . .”

“Đám người giang hồ chết tiệt này, chẳng lẽ bọn họ không biết trên người Cơ Dương còn có thi độc của Vọng Thiên Hống đời đầu? Một khi vị này thức tỉnh, nhất định sẽ trở thành đại kiếp nạn của Đông Châu, thây chất đầy đồng.”

“Rõ ràng là sắp hoàn thành, kết quả lại có biến cố vào thời điểm mấu chốt.”

Lệ Mãn Sơn cũng thấy rất đau đầu.

Hắn từng hứa hẹn với Kỳ chủ, nói quận Thái Sơn nhất định không có việc gì, Thi Sơn tông nhất định sẽ xử lý ổn thỏa.

Kết quả tình thế đã chuyển xấu đến mức độ này…

Hắn liếc mắt nhìn về phía tổ phụ của mình, tông chủ Lệ Hiên.

“Tông chủ, hay là cầu viện các tông phái chung quanh?”

“Còn chưa đến mức này.” Một vị đại trưởng lão sau lưng Lệ Hiên lắc đầu nói: “Theo ta suy đoán, cầu viện cũng vô dụng, vị đại trưởng lão kia của Vô Thượng huyền tông cũng đang ở trong, đúng không? Có lẽ trước khi tranh cướp lá cờ Nghịch Thần Kỳ kết thúc, chúng ta đừng hòng sửa phong ấn.”

Chương 1717: Là ngươi ép ta (4)

Vô Thượng huyền tông là thần tông nhất phẩm gần nơi này nhất, bọn họ chính là người cầm đầu võ lâm khu vực phía đông Thần Châu.

Khi mấy người nói đến đây, bọn họ liền nhìn thấy một mảnh ánh sao lóng lánh ở phía bầu trời, cuối cùng mười mấy bóng người xuất hiện ở nơi này.

“Kỳ chủ?”

Lệ Mãn Sơn nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Hắn đầu tiên là kinh ngạc, sau đó thần sắc nghiêm lại, đi qua thi lễ: “Lệ Mãn Sơn tham kiến Kỳ chủ.”

“Là Mãn Sơn à.”

Sở Hi Thanh ngưng thần nhìn vào hang động kia một chút, lúc này mới quay đầu nhìn về phía Lệ Mãn Sơn: “Tình hình nơi này không giống như những gì ngươi đã nói.”

Lệ Mãn Sơn nghe vậy thì hơi xấu hổ, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Tông chủ Thi Sơn tông Lệ Hiên đã đi qua.

Hắn cười khổ một tiếng: “Là chúng ta đánh giá cao bản thân mình, cũng không ngờ lá cờ Nghịch Thần Kỳ lại chạy vào mộ Cơ Dương.”

Sau đó Lệ Hiên ôm quyền: “Lẽ nào Kỳ chủ cũng đến vì lá cờ Nghịch Thần Kỳ?”

Hắn vừa nói chuyện vừa nhìn đám người sau lưng Sở Hi Thanh với ánh mắt kinh dị.

Chỉ bằng khí cơ của những người này, hắn có thể nhận ra đội hình cao thủ của Sở Hi Thanh cực kỳ mạnh.

Ngoại trừ hai vị Thiên Bảng là La Hán Tông và Trưởng Tôn Nhược Lam ra, đám người còn lại cũng sâu không lường được.

Lệ Hiên không dám thất lễ, cũng thi lễ chào hỏi mấy người này.

“Vừa là vì lá cờ Nghịch Thần Kỳ, cũng là vì mộ Cơ Dương, chuyện này xảy ra trong địa bàn của Thiết Kỳ Bang ta, ta không thể bỏ mặc.”

Sở Hi Thanh lại nhìn về phía hang động kia.

Ánh mắt của hắn cực kỳ sắc bén, tựa như muốn nhìn rõ nơi sâu xa trong hang: “Tình hình bên trong thế nào?”

“Không rõ lắm.” Lệ Hiên lắc đầu: “Mấy ngày trước, mộ Cơ Dương xuất hiện tổng cộng bốn lỗ hổng, mà chúng ta chỉ ngăn chặn được hai nơi. Nhưng chỉ là lối vào trước mắt này, đã có đại trưởng lão của Vô Thượng huyền tông, Ngự Thần tông, Nam Thiên môn, Ma Chiến lâu, Huyết Bức sơn đi vào, chứng tỏ mấy nơi còn lại cũng có không ít cao thủ đi vào."

Sau đó hắn nói với vẻ khuyên can: "Kỳ chủ muốn tiến vào mộ Cơ Dương, thì phải cân nhắc nhiều hơn. Ta thấy tình hình trong đó không đúng lắm, tựa như có người đang muốn bố cục, mưu tính Kỳ chủ."

Hảo cảm của Sở Hi Thanh với vị tông chủ này nhất thời tăng mạnh, mặc dù đối phương đã dựa vào đầu Hà La Ngư kia để hãm hại rất nhiều tiền của hắn.

Hắn nở nụ cười tiêu sái: "Lẽ nào ta không biết? Nhưng dưới trướng ta cao thủ nhiều như mây, có gì phải sợ?"

Lệ Hiên nghe vậy, không khỏi quét mắt nhìn đám người sau lưng Sở Hi Thanh lần nữa.

Muốn nói cao thủ như mây, vậy thì cũng đúng.

Nhưng đám người này có đáng tin không?

Những khách khanh hộ pháp này của Thiết Kỳ Bang, ngay cả một người ngoài như hắn cũng cảm thấy rất không đúng.

Sở Hi Thanh lại hỏi tiếp: "Các ngươi có thể chữa trị phong ấn không?"

"Chữa từ bên ngoài là không được." Đây là một vị đại trưởng lão của Thi Sơn tông, sắc mặt hắn đắng chát: "Nhất định phải đưa một lượng lớn nhân thủ vào trong mộ để chữa trị phù văn, hơn nữa thời gian càng nhanh càng tốt."

Vấn đề là trong mộ có rất nhiều cao thủ, rất nhiều nguy hiểm đang rình rập.

Thi Sơn tông bọn họ chỉ là một môn phái tam phẩm, tổng cộng chỉ có năm đại trưởng lão tam phẩm, cộng thêm tông chủ nhị phẩm. Chút vốn liếng này, thật sự là không chịu nổi tổn thất.

Cục diện thiên hạ đang thay đổi, nếu mất cao thủ tọa trấn ở thời điểm rối loạn này, vậy thì sẽ có nguy cơ diệt vong.

Mười mấy vạn năm qua, Thi Sơn tông đã bị diệt bảy lần, tất cả đều nhờ vào vị ân chủ phía sau bọn họ để xây dựng lại.

“Có thể chữa trị là tốt rồi.” Vẻ mặt Sở Hi Thanh buông lỏng: “Vậy thì lần Lệ tông chủ dẫn ít người đi vào cùng ta. Không cần lo về an toàn, Sở mỗ đảm bảo sẽ bảo vệ các ngươi bình yên vô sự.”

Đám người Thi Sơn tông nghe vậy, vẻ mặt nhất thời nghiêm túc, nhìn về phía tông chủ của mình.

Lệ Hiên thì lại hơi do dự, hắn suy nghĩ chốc lát, cuối cùng cắn răng một cái: “Vậy thì làm phiền Đao Quân! Mọi người nghe lệnh, trừ Ngu đại trưởng lão và Đặng đại trưởng lão suất lĩnh bảy đệ tử chân truyền và hai mươi đệ tử nội môn thủ ở đây, tất cả người còn lại đều đi theo ta.”

Mấy kẻ bên cạnh Sở Hi Thanh giống như không quá đáng tin.

Nhưng hai người La Hán Tông và Trưởng Tôn Nhược Lam đúng là cao thủ Thiên Bảng hàng thật giá thật.

Lệ Hiên nghĩ thầm, hai người bọn họ cộng thêm bản thân mình, chắc hẳn là có thể chữa trị phong ấn.

Có lẽ đây cũng là cơ hội duy nhất của bọn họ.

Một cái chớp mắt tiếp theo, Lệ Hiên hai tay kết ấn, nói một chữ ‘Lên’. Một chiếc quan tài làm bằng vàng ngọc ở phía sau hắn nhất thời bay lên, trôi nổi ở phía sau hắn.

Sở Hi Thanh nhìn quan tài kia một chút, trong mắt hiện ra một tia kiêng kỵ. Sau đó lại thấy buồn cười, rồi cất bước đi vào hang động trước.

Khi đám người bước vào hang động không lâu.

Hai bóng người xuất hiện ở mảnh núi rừng cách đó không xa.

Một bóng người do lá cây ngưng tụ thành, hắn đáng đưa mắt nhìn về phía miệng hang.

Còn có một người áo đen chạy đến đây.

Chương 1718: Quả cầu tuyết Sở Hi Thanh

Sau khi người áo đen kia đến, liền kinh ngạc nhìn người bằng lá cây kia một chút. Sau đó liền cười lạnh, nhìn về phía cửa hang: “Nếu như ta đoán không sai, ngươi là thuật sư Thần Mộc Già Thiên – Tiêu Thần

Diệp của Vãng Sinh lâu. Để ta đoán xem, người của Vãng Sinh thiên là ai? Tiếu Cuồng Long? Hay là Phong Liên Thành? Hoặc là Vân Phong Khinh kia?”

“Ai là người của Vãng Sinh thiên đã không quan trọng.”

Tiêu Thần Diệp lại rất bình tĩnh.

Thật ra hắn cũng đoán được thân phận của người đến, Tiêu Thần Diệp lại không để ý lắm: “Nếu Sở Hi Thanh đã tiến vào mộ Cơ Dương, như vậy nhiệm vụ của hai nhà chúng ta có thể kết thúc tại đây.”

“Lời này cũng có lý.”

Người áo đen gật đầu: “Tuy rằng La Hán Tông và Trưởng Tôn Nhược Lam là bất ngờ, nhưng Sở Hi Thanh vừa đi vào, vậy thì chắc chắn phải chết.”

Hắn không chỉ hiểu rõ bản lĩnh của Cô Minh Nguyệt, mà còn biết bố cục của kẻ chủ mưu, cũng biết mỗi một vị khách khanh hộ pháp bên người Sở Hi Thanh đều là thâm tàng bất lộ.

Chỉ cần trong mộ xuất hiện sương khói, những người kia vừa liên thủ lại, Sở Hi Thanh tuyệt đối phải chết.

Dù La Hán Tông và Trưởng Tôn Nhược Lam trợ giúp thì người này cũng không thoát được.

Nói không chừng bọn họ còn có thể giết được hai người này.

La Hán Tông là trọng phạm của triều đình, Kinh Tây Sở thị cũng treo thưởng một số tiền lớn ở Vãng Sinh thiên.

Còn về phần Trưởng Tôn Nhược Lam, cái đầu của người này cũng chỉ đứng sau La Hán Tông.

Chỉ là một cái chớp mắt tiếp theo, hai người nhìn thấy hai đạo tật quang rơi rụng từ giữa bầu trời.

Đó là hai thanh Càn Khôn phi kiếm, phân biệt rơi vào tay hai người họ.

Người áo đến lấy tin phù ra xem, hắn chỉ liếc mắt nhìn qua, sắc mặt chợt thay đổi.

Người lá của Tiêu Thần Diệp cũng trở nên tán loạn.

“Tình hình không ổn lắm.”

Giọng nói của Tiêu Thần Diệp khô không khốc: “Tin tức từ phía Thủy Thiên hội, hội chủ Thiên Đường Thần Đao – Hứa Thiên Nam và 134 người ở tổng đà Thủy Thiên hội, tất cả đều bị Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh dẫn người đến giết sạch.”

Đây rốt cuộc là thế nào?

Có người nói, chủ lực của trận chiến này là sáu vị khách khanh hộ pháp bên người Sở Hi Thanh.

Đặc biệt là Phong Liên Thành!

Từ dấu vết ở chiến trường, vị ‘Tử thần’ kia của Vãng Sinh thiên bọn họ, và cả Hứa Thiên Nam đều chết trong tay Phong Liên Thành.

Vị này thậm chí còn không tiếc bại lộ một bộ phận căn cơ võ đạo.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Sắc mặt Tiêu Thần Diệp cực kỳ khó coi, hắn nhìn miệng hang: “Tình hình có biến, chúng ta phải nghĩ biện pháp thông báo cho người ở bên trong.”

“Việc này là không thể.”

Sắc mặt của người áo đen cũng cực kỳ khó coi, lắc đầu nói: “Trong mộ Cơ Dương có cấm pháp đặc thù, ngăn cách trong ngoài, tin phù và phi kiếm đều không thể vào.”

Cũng chính là vì tính đặc thù này của mộ Cơ Dương, có thể ngăn cản Sở Hi Thanh cầu viện Vô Tướng thần tông, cho nên bọn họ mới lựa chọn nơi này để vây giết Sở Hi Thanh.

Mà bây giờ, cũng vì cái tính đặc thù này, khiến cho bọn họ không thể truyền tin cho người ở trong mộ.

Tình hình này… dường như là có phiền phức rồi…

…

Bắt đầu từ buổi chiều, các châu phía nam sông Thần Tú đều là mưa to như trút nước.

Khi Chỉ huy sứ Thiên nha Cẩm y vệ Tiếu Hồng Trần đi đến tổng đà Thủy Thiên hội, nơi này đã bị cơn mưa to tàn phá không ra hình dạng gì.

Tiếu Hồng Trần đứng ở trong sân, nhìn thi thể và những mảnh ngói vụn trên đất, sắc mặt hắn nghiêm túc như sắt.

Đã không cần kiểm tra hiện trường nữa, đối phương không hủy thi diệt tích, cũng không che lấp dấu vết.

Đây chính là Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh dẫn người làm.

Kẻ giết người là những khách khanh hộ pháp dưới trướng Sở Hi Thanh.

“Chuyện gì xảy ra?” Tiếu Hồng Trần chắp tay sau lưng, hỏi đám thuộc hạ phía sau: “Sao trước đó không nghe thấy một chút tiếng gió nào?”

“Khởi bẩm đại nhân.”

Một vị Vạn hộ cười khổ không thôi: “Trước và sau khi chuyện xảy ra, đích thực là không nhận được tin tức nào, hơn nữa bọn họ dùng Tinh Di Vật Hoán để na di đến, cực kỳ bất ngờ.”

Vị Vạn hộ này hơi chần chờ: “Thuộc hạ cho rằng, nhất định có người tiết lộ tin tức từ trước. Còn nữa, chỉ sợ mấy vị khách khanh hộ pháp của Thiết Kỳ Bang cũng có vấn đề.”

Vụ thảm án này, tuy rằng không còn một người sống, nhưng cũng có rất nhiều nô bộc bên trong chạy ra ngoài.

Dựa theo lời nói của đám người này, bọn họ có thể suy đoán được một bộ phận.

Hai vị Thiên Bảng là La Hán Tông và Trưởng Tôn Nhược Lam đi theo Sở Hi Thanh, quả thực là khiến mọi người bất ngờ.

Nhưng đây không nên là lý do để mấy vị khách khanh hộ pháp không truyền tin tức và lạnh lùng hạ sát thủ.

“Chưa chắc, Sở Hi Thanh không phải kẻ ngu, trái lại còn rất thông minh. Hắn biết mộ Cơ Dương có biến, há lại không biết có người đang gài bẫy mình? Nếu như ta là hắn, cũng sẽ xử lý hậu hoạn trước khi tiến vào mộ Cơ Dương.”

Tiếu Hồng Trần suy tư: “Còn phải quan sát một chút, chờ kết quả bên phía mộ Cơ Dương.”

Chương 1719: Quả cầu tuyết Sở Hi Thanh (2)

Tiếu Hồng Trần nói thì nói như vậy, nhưng lại không tự chủ được mà nghĩ đến mật thư của Tào Hiên, và cả lời sấm ở Tây Sơn.

Lần này, chủ mưu ở phía sau đã liên hệ với rất nhiều thế lực.

Có người nói thế lực phía sau những khách khanh hộ pháp kia đều bị thuyết phục tham dự vào.

Nhưng bọn họ thật sự tham dự sao? Hoặc là phương thức tham dự của bọn họ không giống nhau?

Tiếu Hồng Trần nhíu chặt lông mày: “Hướng đi của Vô Tướng thần tông thì sao?”

“Không có tin tức mới truyền đến, nhưng có người nói, lần này Thần Đao môn đã dốc toàn lực để kiềm chế, chắc hẳn là bọn họ không thể phân thân.”

Vị Vạn hộ kia cũng nhíu chặt lông mày: “Chỉ mượn đặc tính trong mộ Cơ Dương, Lý Trường Sinh và Tố Phong Đao không thể truyền tống qua được, Sở Hi Thanh nhất đinh là tứ cố vô thần. Chỉ là . . .”

Nếu như những thế lực sau lưng đám khách khanh hộ pháp kia quyết định ngả về phía Sở Hi Thanh, muốn làm việc ‘Phù long’, vậy thì tình hình sẽ khác biệt.

Lúc này, một vị Thiên hộ ở sau lưng lại lên tiếng: “Đại nhân, có truy nã Sở Hi Thanh vì vụ thảm án ở tổng đà Thủy Thiên hội không? Còn nữa, La Hán Tông có liên quan đến vụ án của Long Dương công chúa và lăng mộ Bá Võ Vương. Người này lại xuất hiện ở bên cạnh Sở Hi Thanh, rất là đáng ngờ.”

“Công văn truy nã?” Tiếu Hồng Trần nghe vậy thì lạnh lùng liếc nhìn vị Thiên hộ này một chút: “Ta thấy người đang sợ thiên hạ không loạn.”

Triều đình và Lục phiến môn không nhúng tay vào ân oán giang hồ, mà tranh đấu giang hồ sẽ không liên lụy đến bách tính, đây là quy củ bất thành văn của thiên hạ.

Bằng không triều đình nào quản được?

Ít nhất thì ở mặt ngoài, bọn họ chỉ có thể ngồi xem Thủy Thiên hội, Thiết Kỳ Bang và Thanh Phong Minh Nguyệt lâu tranh đấu.

Huống hồ triều đình bây giờ đối phó với Cực Đông Băng Thành đã rất vất vả rồi. Thiên tử không muốn kéo Vô Tướng thần tông vào sân trước khi xử lý xong Vấn Thù Y.

Công văn truy nã? Vậy thì chờ Lý Trường Sinh và Tố Phong Đao xông vào hoàng thành hỏi tội lần nữa đi, vậy há không phải là mất mặt xấu hổ?

Không biết tên thuộc hạ này đã thu bao nhiêu bạc của đám thế gia đại tộc Thủy Thiên hội, cái mông đã lệch hẳn sang một bên rồi.

"… Nhưng chuyện của La Hán Tông đúng là đáng chú ý. Người này là lính đánh thuê thấy tiền sáng mắt, chỉ cần đủ tiền, ai đến cũng không từ chối. Sở Hi Thanh chưa chắc đã có quan hệ với hai vụ án kia, nhưng vẫn phải để ý nhiều hơn."

Tiếu Hồng Trần chắp tay sau lưng: "Báo việc này cho Kinh Tây Sở thị, để xem vị Hình bộ Tả thị lang này quyết định thế nào."

Hắn nhìn về phương hướng quận Thái Sơn, mắt hiện lên vẻ lạnh lùng nghiêm nghị.

Hắn đang nghĩ các thế lực sau lưng đám khách khanh hộ pháp kia.

Thiên nha Cẩm y vệ đã điều tra được mấy nhà, Nam Bắc thiên môn, phủ Tương Vương, Ngự Thần tông, Ma Chiến lâu và mạch Xích Long, các ngươi đến cùng là nghĩ như thế nào?

…

Trong mộ Cơ Dương, đoàn người Sở Hi Thanh đang đi qua một hành lang rộng rãi mênh mông.

Sở Hi Thanh chỉ dẫn theo mười hai người, đệ tử Thi Sơn tông lại hơn trăm người, còn có hơn bảy mươi cái quan tài.

Sau khi những người này đi vào, bọn họ liền dùng tốc độ nhanh nhất để kiểm tra và chữa trị phù văn bên trong mộ.

Bọn họ rất sợ liên lụy đến tốc độ của Sở Hi Thanh, mấy chục người đều dùng hết toàn lực, như một đám ong mật qua qua lại lại bên người Sở Hi Thanh.

Lệ Hiên lại phát hiện không đúng, hắn tò mò nhìn về phía Sở Hi Thanh: "Đao Quân thong dong bình tĩnh như vậy, là không lo lá cờ Nghịch Thần Kỳ bị người khác cướp mất sao?"

Vị Vô Cực Đao Quân này vẫn không nhanh không chậm, thần thì nhãn nhã như đang dạo chơi.

Tốc độ tiến lên của bọn họ, tương đương với tốc độ chữa trị phù văn của Thi Sơn tông, rõ ràng là có ý phối hợp.

“Sốt ruột có tác dụng gì?”

Sở Hi Thanh cười một tiếng: “Nếu đám người kia đến đây vì ta, trước sau gì cũng sẽ xuất hiện trước mặt ta. Lại như câu cá mà không có mồi, cá ngu đến đâu cũng sẽ không mắc câu. Bọn họ là người thông minh, sao lại làm loại việc không có lý trí chứ?”

Trên thực tế, khi hắn vừa tiến vào mộ Cơ Dương, Thần Ý Đao Tâm đã nhận biết được vài cỗ ý niệm như có như không ở phương xa.

“Đao Quân rộng lượng lại cơ trí.” Lệ Hiên chắp tay, mắt hiện vẻ bội phục.

Hắn hiểu ý nghĩ của Sở Hi Thanh, nhưng cũng không bảo đệ tử dưới trướng trì hoãn.

Người ta nhìn thoáng, hắn lại không thể như vậy.

Chẳng may vì bọn họ mà Sở Hi Thanh thất bại trong việc tranh cướp lá cờ Nghịch Thần Kỳ, vậy thì làm sao cho phải?

Sở Hi Thanh thì vừa đi về phía trước, vừa dùng thần niệm quan sát bốn phía.

Đường hầm trong mộ Cơ Dương cực kỳ phức tạp, vô số hành lang nhằng nhịt khắp nơi, tựa như mê cung.

Nhưng những con đường này, rõ ràng là bị một sức mạnh nào đó ảnh hưởng, qua mấy trăm ngàn năm tháng, từ từ hình thành.

Tại niên đại Huyền Hoàng thủy đế, không có hầm mộ phức tạp như vậy, tất cả lăng mộ đều rất đơn giản.

Chương 1720: Quả cầu tuyết Sở Hi Thanh (3)

“Đây là Thực Thiên chi pháp?”

Sở Hi Thanh cảm ứng một lát, trong mắt hiện ra vẻ kinh ngạc: “Những con đường này đều bị lực lượng thiên quy ăn mòn mà thành?”

“Không chỉ là Thực Thiên, mà còn có Sơ Thiên. Lực lượng của Cơ Dương chẳng những có thể ăn mòn tất cả trời đất, mà còn có thể sắp xếp và chải thông tất cả sự vật hỗn độn và bế tắc.

“Thật ra lăng mộ của nàng vốn là một mảnh hỗn độn, bị sức mạnh của nàng sắp xếp thành một mảnh thánh địa. Những hành lang này, thật ra có thể coi như cửu khiếu của Thần thú Hỗn Độn.”

Lệ Hiên liếc mắt nhìn bốn phía: “Nhưng đây không phải là đạo của nàng, phong ấn nơi này cũng không phải để phong ấn nàng, mà là đề phòng thi độc trên người nàng tiết ra ngoài, vì đề phòng người đi vào.”

Sở Hi Thanh nghe vậy không khỏi híp mắt lại.

Hắn cảm thấy 12 đạo long khí trong người mình đang xao động.

Tựa như nơi sâu xa trong mộ, có một người nào đó, hoặc một vật nào đó đang kêu gọi hắn.

Sau chuyện lần này, có cần xuống xem một chút không?

Sở Hi Thanh lập tức lắc đầu.

Hắn bây giờ có rất nhiều chuyện, cũng lười gây thêm rắc rối.

Huống hồ những nhân vật từ mấy chục vạn năm trước này, ai biết sẽ có loại phiền phức gì?

Sở Hi Thanh cũng không ham muốn bảo tàng của vị công chúa này.

Con gái của Long Khôi và Hạn Bạn… Dù Sở Hi Thanh dùng gót chân để nghĩ, cũng biết vị này nguy hiểm đến cỡ nào.

Khi Sở Hi Thanh đang áp chế long khí trong cơ thể, Sở Vân Vân bỗng nhiên đứng lại ở trước một ngã tư, nhìn về phía nam.

Sở Hi Thanh cũng nghiêng đầu nhìn theo: “Vân Vân, ngươi cảm ứng được?”

Sở Vân Vân nắm giữ cột cờ Nghịch Thần Kỳ, nàng có thể cảm ứng được vị trí chính xác của lá cờ.

“Cảm ứng được.” Sở Vân Vân hơi gật đầu, đưa tay chỉ về phía một đường hầm: “Là phương hướng này, tại nơi sâu nhất.”

Trong mắt nàng lóe lên một tia kinh ngạc: “Ta cảm ứng được lá cờ kia đang di chuyển rất nhanh. Quỷ Ảnh – Hà Thất chắc hẳn vẫn chưa chết, độn pháp của hắn cũng rất tốt.”

Sở Vân Vân sở dĩ chắc chắn như vậy, là vì nàng cảm ứng được rất nhiều võ tu đang thay đổi phương vị theo vị trí của lá cờ, rõ ràng là đang vây bắt chặn đường.

Trong mắt Sở Hi Thanh nhất thời hiện lên một vệt kỳ dị: “Liên Thành, chúng ta tăng tốc.”

Tuy rằng Quỷ Ảnh – Hà Thất này đã nuốt lời, nhưng người này cầm lá cờ Nghịch Thần Kỳ đọ sức với quần hùng thiên hạ một lúc lâu, vẫn có chút khổ lao.

Hơn nữa, bởi vì một số lý do, người này còn nguyện ý hiệu lực cho hắn.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, nếu người này không chết, đúng là có thể dùng được, thử xem có thể cứu mạng của hắn hay không.

Phong Liên Thành chỉ thấy hơi bất đắc dĩ, nhưng vẫn phải ra vẻ xúc động: “Thuộc hạ tuân lệnh!”

Ai bảo hắn là kẻ đầu tiên lòi đuôi chứ?

Hắn tay đè trước kiếm, bay vào đường hầm trước.

Đoàn người gia tăng tốc độ gấp bốn lần.

Sắc mặt mấy người Thi Sơn tông đắng chát, bọn họ đã không theo kịp, chỉ có thể chọn những nơi quan trọng để chữa trị trước.

Khi bọn họ đi theo chỉ dẫn của Sở Vân Vân được khoảng trăm dặm.

Tay cầm kiếm của Sở Hi Thanh hơi căng thẳng, mấy người đi đầu cũng hiện ra vẻ ngưng trọng.

Bọn họ đều cảm ứng được hai đạo khí cơ ở phía trước.

Lúc này, Trưởng Tôn Nhược Lam đã rút kiếm ra: “Hàn Phong!”

Mặt đất trong hang động lập tức hóa thành kẽ băng nứt, thời gian và không gian gần như bị đóng băng.

La Hán Tông ở phía sau cũng mở trận bàn ra: ‘Tinh Khóa!”

Đó là pháp thuật nhất phẩm Tinh La Thần Liên.

Tuy lần này không có đại trận phụ trợ, nhưng lực lượng tinh thần của La Hán Tông vẫn nhanh chóng khóa chặt hai bóng người đang phi độn ở phía trước.

“Băng Thành Phong Kiếm - Trưởng Tôn Nhược Lam!” Phía xa xa truyền đến tiếng cười gằn: “Thế gian đồn đại, nói Vấn Thù Y coi trọng Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh, hai người tình đầu ý hợp, coi là trai lơ, không ngờ việc này là thật. Nhưng chút năng lực này mà cũng muốn nhốt lão phu? Các ngươi đừng hòng!”

Hai người kia mạnh mẽ phá tan thiên quy của La Hán Tông và Trưởng Tôn Nhược Lam, bỏ chạy về phía một con đường khác.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, bóng người của bọn họ lại hơi dừng lại, sau đó bị Tinh La Thần Liên của La Hán Tông khóa lại lần nữa.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn tay của Sở Vân Vân một chút.

Tay thiếu nữ giáp đỏ đang tản ra một ánh huỳnh quang màu đỏ.

Đây rõ ràng là Tuyệt Thiên chi pháp của nàng, khiến cho nơi này hóa thành tuyệt địa.

Lần này Sở Vân Vân không dùng võ đạo, mà dùng hình thức pháp thuật.

Đây rõ ràng là pháp thuật nhất phẩm Chỉ Địa Thành Cương!

Nhưng sắc mặt của Sở Vân Vân lại hơi khó coi.

Mặt của Sở Hi Thanh cũng đen xì, trong mắt tràn đầy sát cơ.

Kẻ này quả thực là hết chuyện để nói, tên này đúng là muốn hắn chết mà!

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua, sau đó cười khẽ một tiếng.

Hắn đã nhìn thấy hai người trước mắt trên Luận Võ Thần Cơ.

Đại trưởng lão Thiên Nguyên Thủ - Ngụy Nguyên Tùng của Vô Thượng huyền tông. Đại trưởng lão Ẩm Huyết Thiên Đao – Điền Phong của Thần Ma tông. Cả hai đều là nhất phẩm.

Chương 1721: Quả cầu tuyết Sở Hi Thanh (4)

Sắc mặt Ngụy Nguyên Tùng âm trầm, trợn mắt nhìn về phía bọn họ:

"Vô Cực Đao Quân! Xin hỏi các hạ muốn làm gì? Ngụy mỗ cũng không đắc tội với ngươi!"

Trong lòng hắn lại lạnh lẽo, cũng sinh ra ý thấp thỏm.

Lần này, mục đích của hắn khi tiến vào mộ Cơ Dương, một là vì lá cờ Nghịch Thần Kỳ, một cái khác chính là vì Sở Hi Thanh.

Ngụy Nguyên Tùng cảm thấy rất xui xẻo.

Hắn và Ẩm Huyết Thiên Đao – Điền Phong đang truy đuổi Quỷ Ảnh – Hà Thất nên mới chạy qua nơi này.

Ngụy Nguyên Tùng vẫn luôn tự phụ với thực lực của bản thân mình.

Tuy rằng hắn cảm ứng được mấy người Sở Hi Thanh từ trước, nhưng lại tự nhận mình có thể toàn thân trở ra, cho nên không thèm né tránh, trực tiếp chạy đường gần nhất đến chỗ của Quỷ Ảnh – Hà Thất, vì vậy mới lướt qua đội ngũ của Sở Hi Thanh.

Ngụy Nguyên Tùng lại không ngờ được, trừ La Hán Tông ra thì đội ngũ của Sở Hi Thanh còn có một cao thủ pháp thuật mạnh mẽ như vậy.

May mắn chính là, bây giờ hắn còn chưa kịp ra tay với Sở Hi Thanh, cũng không để lộ địch ý.

Vô Thượng huyền tông cũng là thần tông nhất phẩm, là chính đạo giống như Vô Tướng thần tông, cái thằng nhãi ranh này sẽ không dám trực tiếp giết hán.

Ẩm Huyết Thiên Đao – Điền Phong thì lại ra sức giãy dụa, cố gắng chạy trốn.

Nhưng trừ La Hán Tông và Trưởng Tôn Nhược Lam ra, đám người còn lại cũng dùng thiên quy để khóa chặt Ngụy Nguyên Tùng và hắn.

Phong Liên Thành còn ra sức nhất, trực tiếp bay đến gần hai người Ngụy Nguyên Tùng.

Chỉ cần hai người này có dấu hiệu thoát vây, hắn sẽ trực tiếp chém đầu hai người xuống.

Ngay cả cái kim quan phía sau lưng tông chủ Lệ Hiên cũng đã mở ra, hiện ra một hình người đỏ thẫm ở bên trong, đó là một bộ sát thi cấp bậc nhất phẩm hạ!

Sở Hi Thanh thì chắp tay sau lưng, ánh mắt nhìn Ngụy Nguyên Tùng với vẻ tò mò: “Ta rất muốn biết, vì sao Ngụy đại trưởng lão lại ở đây? Là vì mạng của Sở mỗ, hay là vì lá cờ Nghịch Thần Kỳ?”

Ngụy Nguyên Tùng thầm rùng mình, trên mặt thì vẫn lạnh lẽo như cũ, chính khí lăng nhiên: “Vô Cực Đao Quân nói vậy là sao? Ngụy mỗ đến đây đúng là vì lá cờ Nghịch Thần Kỳ, nhưng càng nhiều hơn là vì nghe nói mộ Cơ Dương có biến cố. Vì đề phòng Cơ Dương thức tỉnh, tai họa địa phương, Ngụy mỗ phụng mệnh tông môn, cố tình chạy đến đây để kiểm tra.”

Hắn còn cố tình nhấn mạnh hai chữ tông môn.

Chính là vì để cho Sở Hi Thanh biết, Ngụy Nguyên Tùng hắn đến đây là phụng mệnh của tông môn.

Một khi hắn chết ở đây, Sở Hi Thanh chắc chắn không thể tránh khỏi liên quan.

“Thì ra là như vậy!”

Sở Hi Thanh gật đầu, sắc mặt bình tĩnh: “Vô Thượng huyền tông không hổ là thần tông chính đạo, là trụ cột của Thần Châu. Nhưng Sở mỗ nhận được tin tức, có người đặt bẫy ở mộ Cơ Dương, muốn dụ Sở mỗ đến đây để vây giết.”

“Ngụy đại trưởng lão tuy đến đây để điều tra, nhưng Sở mỗ lại không thể yên tâm. Không bằng như vậy đi, mời Ngụy đại trưởng lão chém vị Ẩm Huyết Thiên Đao – Điền Phong ở bên cạnh để chứng minh cõi lòng?”

Ẩm Huyết Thiên Đao – Điền Phong nghe vậy thì biến sắc, con ngươi co lại: “Sở Hi Thanh, ngươi dám!”

Hắn đã thiêu đốt tinh huyết, nỗ lực chạy trốn khỏi nơi này.

Nhưng không có hiệu quả gì lớn.

Mộ Cơ Dương ngăn cách trong ngoài, phong tỏa thời gian và không gian, có nghĩ là hắn không có nhiều phương pháp để bỏ chạy.

Phong Liên Thành cũng ra tay đúng lúc, liên tục 13 đao, khiến Ẩm Huyết Thiên Đao – Điền Phong không thể di chuyển.

Sắc mặt Ngụy Nguyên Tùng thì lúc xanh lúc trắng.

Thần Ma tông chính là một trong năm đại ma môn nhất phẩm.

Vô Thượng huyền tông và Thần Ma tông tuy có quan hệ đối lập, nhưng đến đẳng cấp như bọn họ, song phương đều cực kỳ cẩn thận.

Một khi hắn hạ sát thủ với Ẩm Huyết Thiên Đao – Điền Phong, Thần Ma tông nhất định sẽ không tiếc tất cả để đưa hắn vào chỗ chết, từ đây không chết không thôi.

Huống hồ trước khi đi vào nơi này, các nhà bọn họ đều hiểu ngầm lẫn nhau.

Hầu như tất cả mọi người đều có mục tiêu là cái đầu trên cổ Vô Cực Đao Quân.

Lá cờ Nghịch Thần Kỳ cũng phải tranh, nhưng còn lâu mới quan trọng bằng Sở Hi Thanh.

Chỉ là mấy hơi thở sau, hắn cảm nhận được sát ý ác liệt từ trên người Sở Hi Thanh.

Khóe môi của vị thiếu niên này còn hiện ra một đường cong lãnh khốc: “Xem ra Ngụy đại trưởng lão là nói một đằng nghĩ một nẻo…”

Sở Hi Thanh còn chưa nói xong, liền nghe thấy một tiếng nổ vang.

Ngụy Nguyên Tùng trực tiếp dùng một trảo đánh nát đầu Ẩm Huyết Thiên Đao – Điền Phong.

Sắc mặt Ngụy Nguyên Tùng càng âm trầm và khó coi hơn: “Tru yêu diệt ma, chính là chức trách của chính đạo chúng ta. Như vậy, ngươi đã thỏa mãn?”

Sở Hi Thanh thấy thế chỉ cười nhẹ, thả chuôi đao: “Còn chưa đủ! Vì đề phòng chuyện bất ngờ, còn phải mời Ngụy đại trưởng lão ký một phần Thần khế.”

Hắn một quyển trục da thú và một cái bút lông sói ra, rồi bắt đầu viết.

Sở Hi Thanh vừa viết nghĩ thầm, không biết Thần Ngao Tán Nhân có dự liệu được từ trước không? Vị tán nhân này lại để 170 quyển trục da thú có thể ký kết các loại Thần khế vào trong nhà kho.

Chương 1722: Quả cầu tuyết Sở Hi Thanh (5)

Một lát sau, Sở Hi Thanh viết xong thì ném cho Ngụy Nguyên Tùng.

“Mời Ngụy đại trưởng lão ký kết.”

Ngụy Nguyên Tùng vốn nhíu chặt lông mày, vừa kinh vừa sợ.

Nhưng khi liếc mắt nhìn quyển trục này, sắc mặt hắn liền thả lỏng, cũng vứt bỏ ý tưởng liều mạng.

Phía trên chỉ có một hàng chữ, nội dung là bên trong mộ Cơ Dương, Ngụy Nguyên Tùng tuyệt đối không thể có bất cứ hành động địch ý nào với Sở Hi Thanh.

Điều kiện này cực kỳ rộng rãi, hơn nữa…

Ngụy Nguyên Tùng không biết có phải Sở Hi Thanh sơ hở hay không, trên này chỉ nói là không thể có bất kỳ hành động địch ý nào với Sở Hi Thanh, chứ không hề đề cập đến đám thuộc hạ của Sở Hi Thanh.

Ngụy Nguyên Tùng liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh lần nữa, sau đó cười lạnh một tiếng, giọng nói châm chọc: “Đao Quân đúng là rất cẩn thận.”

Hắn lập tức cắn ngón tay của mình, ấn xuống quyển trục.

Trong lòng Ngụy Nguyên Tùng bỗng nhiên cảm thấy bất an.

Hắn vô thức cảm thấy động tác này không thích hợp, tay phải hơi dừng lại.

Chỉ là sau khi cảm ứng được Tru Thiên đao ý của Sở Hi Thanh lại dâng lên, thì Ngụy Nguyên Tùng vẫn ấn tay xuống.

Chuyện đã đến nước này, Ngụy Nguyên Tùng đã không còn lựa chọn khác.

Hắn đã giết Ẩm Huyết Thiên Đao – Điền Phong rồi, giờ lại mất mạng thì không đáng.

Sở Hi Thanh thì cười dài một tiếng, nhét quyển trục vào ngực.

“Xem ra là Sở mỗ đa nghi, Ngụy đại trưởng lão là người của mình thật. Chúng ta đi tiếp…”

Lần này, vẫn là Phong Liên Thành đi đầu, tiếp tục đi vào nơi sâu xa.

Ngụy Nguyên Tùng lại cảm thấy rất bất an.

Hắn còn đang suy nghĩ về cái Thần khế kia.

Chẳng lẽ quyển trục kia có vấn đề gì?

Thần Khế thiên bi làm dẫn, Táng Thiên và Lê Tham và hai sách Giới Luật cùng chứng kiến và giám sát, cái này không có vấn đề gì.

Quyển trục cũng không có gì dị thường, Ngụy Nguyên Tùng có thể xác định là Sở Hi Thanh không giở trò.

Nhưng không biết vì sao, tại nơi sâu xa trong tâm linh của hắn vẫn hơi run rẩy, vẫn cảm thấy mình vừa làm một việc cực kỳ ngu xuẩn?

Ngụy Nguyên Tùng cứ ngơ ngơ ngác ngác, nhưng sau khi đi theo đám người này được bảy dặm, Ngụy Nguyên Tùng bỗng nhiên giật mình tỉnh lại.

Phía trước có bốn đạo khí cơ mạnh mẽ, đang cấp tốc lướt qua người bọn họ.

Lần này vẫn là mấy người La Hán Tông và Trưởng Tôn Nhược Lam ra tay chặn lại.

Ánh mắt Ngụy Nguyên Tùng hơi co lại, hắn nhận ra thân phận của người đến.

Đại trưởng lão Thần Viêm Kiếm – Ba Đông của Đô Thiên thần cung, đại trưởng lão Khí Thôn Vạn Lý – Hổ Như Sơn của Ngự Thần tông.

Đại trưởng lão Ma Bức Già Thiên – Miêu Chính Chi của Huyết Bức sơn, đại trưởng lão Bất Động Thiên Ma – Lỗ Nhạn của Dục Giới Đệ Lục thiên.

Tất cả đều là nhất phẩm.

Không biết xuất phát từ tâm lý gì, Ngụy Nguyên Tùng cũng giơ tay trảo một cái.

“Thiên Nguyên Vô Lượng.”

Dòng sông thời gian phía trước lập tức bị lực lượng của hắn làm cho chậm lại.

Thiên Nguyên, là bốn trụ thiên can ‘Năm, Tháng, Ngày, Giờ’.

Hắn tu luyện Thiên Nguyên Thần Thủ, chính là một loại võ đạo thời gian mạnh mẽ.

Bốn người kia vốn đang bị hạn chế trong Hàn Phong chi pháp của Trưởng Tôn Nhược Lam và Tinh Lạc Thần Liên của La Hán Tông, lại bị lực lượng của Sở Vân Vân áp chế.

Bốn người bọn họ liên thủ, vốn có khả năng phá tan vòng vây.

Chỉ là, khi Ngụy Nguyên Tùng vừa ra tay, bốn người bọn họ liền trốn không thoát.

Lúc này, Thần Viêm Kiếm – Ba Đông liền quay đầu mắng: “Ngụy Nguyên Tùng, ngươi cmn có ý gì?”

Ngụy Nguyên Tùng cũng không hiểu được tâm lý của mình là sao.

Trên mặt hắn lại lạnh như băng: “Ba Đông, ngươi ăn cứt sao? Rửa sạch miệng một chút. Bản nhân chặn đứng tà ma yêu nghiệt thì có liên quan gì đến ngươi?”

Thần Viêm Kiếm – Ba Đông càng tức giận hơn, Hổ Như Sơn của Ngự Thần tông cũng là lửa giận công tâm.

Lúc này, Sở Hi Thanh tay đè đao, mỉm cười cực kỳ hiền lành với bọn họ: “Hai vị đại trưởng lão, lẽ nào hai vị cũng đến đây vì điều tra biến cố trong mộ Cơ Dương, vì tru diệt tà ma?”

Ba Đông và Hổ Như Sơn âm thầm rùng mình.

Bọn họ quay đầu nhìn đội ngũ của Sở Hi Thanh.

Băng Thành Phong Kiếm - Trưởng Tôn Nhược Lam, Tinh Thần Đại Pháp Sư - La Hán Tông, tông chủ Thi Sơn tông Lệ Hiên nắm giữ một sát thi nhất phẩm, ngoài ra còn có một đám võ tu nhị phẩm tam phẩm có thực lực không tầm thường.

Ngoài ra, còn phải tính thêm một Thiên Nguyên Thủ - Ngụy Nguyên Tùng nữa.

Hai người không khỏi rơi vào yên lặng.

Khoảng hai mươi cái hô hấp sau, khi đoàn người xuất phát lần nữa.

Thi thể của hai người Ma Bức Già Thiên - Miêu Chính Chi và Bất Động Thiên Ma – Lỗ Nhạn đã rơi trên đất. Linh hồn của bọn họ cũng nát bấy tịch diệt.

Lệ Hiên đi ở giữa đoàn người, liếc mắt nhìn Ba Đông ở bên trái một cái, lại quét nhìn Hổ Như Sơn ở bên phải một cái.

Trong lòng hắn lấy làm kỳ lạ.

Đội ngũ này như một quả cầu tuyết, càng ngày càng lớn, lúc này đội hình dưới trướng của Sở Hi Thanh đã có thể chống đỡ một tông phái nhất phẩm.

Lệ Hiên lại sinh lòng bất an, hắn biết đám cao thủ do kẻ chủ mưu phái đến, là không bao hàm những vị đại trưởng lão của các thần tông nhất phẩm này.

Thời khắc quyết chiến cuối cùng, không biết liệu đám người này có phản bội hay không?

Chương 1723: Lá cờ Nghịch Thần Kỳ

Đoàn người Sở Hi Thanh mới đi được một khắc đồng hồ, đội ngũ lại càng lớn càng mạnh hơn.

Đồng bọn mới gia nhập là đại trưởng lão Cực Nguyên Kiếm Quân – Long Tú Chi của Quy Nguyên kiếm phái, còn cả đại trưởng lão Chiến Thiên Ma Nhận – Vệ Song Nguyên của Ma Chiến lâu.

Tông chủ Lệ Hiên âm thầm cảm khái, ngoại trừ Tinh Tú tiên tông ra, tất cả lục đại thần tông đều đến rồi, còn có thêm một cái Ma Chiến lâu nữa.

Long Tú Chi tính tình nóng nảy, tuy bị ép ký Thần khế, lại bị Sở Hi Thanh ép phải giết hai tên ma tu ở ven đường để chứng minh ‘trong sạch’.

Nhưng sau khi gia nhập đội ngũ, hắn hoàn toàn không để ý đến thân phận nhất phẩm của mình, một đường mắng chửi không ngừng, lời nói càng ngày càng khó nghe.

“Thần Viêm Kiếm – Ba Đông, ta xxx tổ tiên nhà ngươi! Ta xxx tổ tiên mười tám đời nhà ngươi! Còn cả Hổ Như Sơn, ngươi là tên thiếu đạo đức sinh con trai không có lỗ đít. Chờ lão tử ra ngoài, ta sớm muộn gì cũng tính sổ với các ngươi.”

Long Tú Chi không thể không căm tức.

Vừa rồi, hắn dùng một tấm Thiên Cương phù nhất phẩm, gần như sắp chạy được rồi, cuối cùng lại bị hai tên chó má này chặn lại, khiến cho sắp thành lại bại.

Sắc mặt Thần Viêm Kiếm – Ba Đông và Hổ Như Sơn đều âm trầm, im alwnjg không nói một lời.

Chính là bọn họ ra tay ngăn cản Long Tú Chi, không có gì hay để giải thích.

Hai người cũng cố gắng nhẫn nhịn, chịu nhục.

Hơn nữa, thời điểm này cũng không thể đi lên mắng nhau với Hổ Như Sơn, đúng không?

Như vậy mặt mũi cao nhân của bọn họ sẽ mất sạch.

Ngụy Nguyên Tùng vừa rồi còn bị hai người này cô lập, còn bị bọn họ mắng một lúc lâu. Lúc này liền tiến lại gần, phát ra tiếng than thở: “Long huynh, hai người này cực kỳ ác độc, không nói đạo nghĩa giang hồ. Chẳng lẽ không biết mình không muốn thì đừng làm lên người khác sao? Ngươi đừng để ý bọn họ, coi như bị chó cắn đi.”

Long Tú Chi lại quay đầu mắng lại: “Cút! Ngụy Nguyên Tùng ngươi cũng không phải thứ tốt lành gì.”

Vừa rồi hắn cũng nhìn thấy Ngụy Nguyên Tùng giơ tay lên.

Nếu như hai người Ba Đông và Hổ Như Sơn không thể ngăn cản, chắc chắn Ngụy Nguyên Tùng sẽ cho hắn một chiêu Thần Nguyên Vô Lượng!

Cái tên này rõ ràng là còn nham hiểm hơn cả Thần Viêm Kiếm – Ba Đông và Khí Thôn Vạn Lý - Hổ Như Sơn.

Khi mấy người đang hùng hùng hổ hổ, Bá Thiên Lai và Vệ Song Nguyên đang dùng ánh mắt để giao lưu.

Vệ Song Nguyên là chủ động đầu hàng.

Hắn nhìn thấy đội hình cực mạnh của Sở Hi Thanh thì trực tiếp đầu hàng, bó tay chịu trói, không hề phản kháng.

Võ tu Ma Chiến lâu đều là nghe chiến mà mừng, nghe đấu mà thích.

Nhưng trừ đám người tu luyện công pháp tà ma ngoại đạo ra, tu luyện đến hỏng cả đầu kia, thì võ tu bình thường đều biết thời biết thế, lượng sức mà làm.

Sở Hi Thanh và Ma Chiến lâu cũng có chút liên quan, còn là quyến giả của Táng Thiên và Lê Tham, sẽ không lấy mạng của hắn.

Cái này cũng sẽ không ảnh hưởng đến thần ân của Vệ Song Nguyên.

Tuy rằng Táng Thiên thích chiến sĩ kiên cường, nhưng cũng không để xướng chuyện tặng đầu người, loại chiến đấu này là vô nghĩa.

Đương nhiên, nếu dưới tình huống không có phần thắng mà ngươi vẫn có thể chiến thắng cuối cùng, vậy Táng Thiên nhất định sẽ rất vui mừng.

Vệ Song Nguyên cảm thấy mình không thắng được, cũng chỉ có thể đầu hàng.

Hắn cảm thấy rất kỳ lạ, liền dùng ánh mắt hỏi dò Bá Thiên Lai:

“Ngươi rốt cuộc là muốn nói cái gì? Sao cứ nháy mắt với ta? Không phải ta đã đầu hàng rồi sao?”

Hai người bọn họ từng cùng xuất đạo, bình thường đều rất ăn ý, chỉ cần giao lưu là ánh mắt là có thể hiểu được.

Nhưng hôm nay hắn lại không hiểu.

Bá Thiên Lai không chỉ nháy mắt với hắn, còn dùng miệng chỉ về phía huynh muội Sở Hi Thanh.

Vệ Song Nguyên suy nghĩ chốc lát, cảm thấy mình đã hiểu ý của Bá Thiên Lai, hắn cũng trừng mắt lại: “Sư đệ yên tâm, ta hiểu! Tuy rằng ta đã ký Thần khế với hắn, nhưng người này kinh nghiệm nông cạn, Thần khế có lỗ thủng, chỉ nói ta không thể ra tay với một mình hắn.”

“Lát nữa Đại Hắc Thiên – Nhật Già La sẽ thả sương khói, ta sẽ làm thịt tất cả thuộc hạ của hắn. Lần này, Sở Hi Thanh nhất định sẽ chết.”

Bá Thiên Lai hiểu được ánh mắt của hắn, nội tâm lại lo lắng.

Vấn đề không phải là Thần khế, mà là người bên cạnh Sở Hi Thanh chính là Bá Võ Vương Tần Mộc Ca!

Bây giờ bọn họ còn chưa biết thực lực của vị này ra sao, đã trở về thời kỳ toàn thịnh hay chưa? Hoặc là còn mạnh hơn cả trước kia?

Vừa rồi, Bá Thiên Lai cũng kinh hãi khi nhìn thấy Sở Vân Vân sử dụng pháp thuật!

Không ngờ vị này còn là thuật võ song tu, còn sử dụng một loại Thiên quy đạo luật mạnh mẽ như vậy.

Hiện giờ, Bá Thiên Lai thật sự không nắm chắc chút nào.

Dù vị Quân đốc mắt xanh này còn hai ba phần thực lực ngày xưa, đám người bọn họ cũng không thể đối kháng được.

Chương 1724: Lá cờ Nghịch Thần Kỳ (2)

Bá Thiên Lai từng thông qua một con đường đặc thù, nghe ngóng về việc Bá Võ Vương ngã xuống.

Đó là ba vị thần linh đích thân ra tay chuyển đổi hư không, kéo nàng vào một Ma vực để vây công.

Nhưng dù là vậy, Bá Võ Vương vẫn đánh một vị thần linh trọng thương, có người nói đến giờ vẫn chưa khôi phục.

Thời kỳ toàn thịnh, vị này chắc chắn là một tồn tại ‘Gần Thần’! Thậm chí có thể bạo phát ra lực lượng của thần linh!

Bá Thiên Lai cảm thấy ý nghĩ của Vệ Song Nguyên rất nguy hiểm, quả thực chính là tự tìm đường chết.

Nhưng hắn đã ký kết Thần khế với Sở Hi Thanh, không thể dùng bất kỳ phương thức nào để tiết lộ thân phận của hai người.

“Tình huống có biến.”

Cuối cùng, Bá Thiên Lai vẫn liều lĩnh bị người ở đây nghe trộm, trực tiếp truyền âm trước mắt một đám cao nhân nhất phẩm: “Vệ đại trưởng lão, mặc kệ là tình huống tiếp theo ra sao, đều không được đối địch với Đao Quân!”

Vệ Song Nguyên nhất thời nhướng mày, hắn nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Bá Thiên Lai, trong lòng lại sinh ra ý ngờ vực.

Cũng đúng lúc này, tâm thần hắn hơi động, đưa mắt nhìn về phía trước.

Vệ Song Nguyên cảm ứng được khí cơ của mấy võ tu xa lạ ở phía trước.

Đây là nhân vật phương nào?

Vệ Song Nguyên không nghĩ ngợi, lập tức rút kiếm đâm về phía bên kia: “Phong Lâm Thiên Hạ!”

Mũi kiếm của hắn cực kỳ sắc bén, có thể xuyên thủng tất cả.

Khi Vệ Song Nguyên ký Thần khế với Sở Hi Thanh, đã ước hẹn là phải chém giết hai Ma tu, xem như là chuộc thân.

Hắn không phải tu sĩ chính đạo, không cần phải chứng minh ‘trong sạch’, nhất định phải dùng mạng người của người để mua mạng của mình.

Hai người Thần Viêm Kiếm – Ba Đông và Hổ Như Sơn đều theo sát phía sau.

“Hỏa Viết Viêm Thượng – Phong Hỏa Hồng Trần!”

“Xà Thực Kình Thôn – Khí Ngạo Thiên Thương!”

Ngụy Nguyên Tùng cũng giơ tay lên: “Thiên Nguyên Vô Lượng!”

Long Tú Chi cho rằng, đại đa số võ tu trong mộ Cơ Dương này, đều là minh hữu của mình.

Nhưng hắn đang giận đùng đùng không có chỗ phát tiết.

Long Tú Chi hơi do dự một chút, vẫn rút kiếm chém: “Nghịch Kiếm Cực thiên, chết!”

La Hán Tông ở phía sau vốn định ra tay.

Hắn và Trưởng Tôn Nhược Lam nhìn nhau một chút, rồi hủy bỏ Tinh La Thần Liên vốn đã chuẩn bị tốt thành Tinh La Vạn Kiếm, hơn nữa chỉ ngưng tụ chứ không phát ra.

Lần này, dường như không cần hắn phải ra tay.

Khoảnh khắc này, hang động phía trước lập tức nổ ầm ầm.

Mười mấy loại Thiên quy đạo luật giao phong ở bên trong.

Một cái chớp mắt tiếp theo, một bóng người cao to mặc áo trắng lao ra ngoài, đột phá sức mạnh to lớn của mấy vị võ tu nhất phẩm, xuất hiện ở trăm trượng phía trước Sở Hi Thanh.

Tất cả mọi người nơi này đều vì thế mà ngạc nhiên không thôi.

Người trước mắt này, vốn có thực lực đột phá phong tỏa, một mình bỏ chạy.

Nhưng người này vì yểm trợ cho đồng bọn, thế mà lại mạnh mẽ chống đỡ lực lượng của bọn họ, còn tiến công lại đây.

Con ngươi của Sở Hi Thanh lập tức hóa thành màu tím, bắt đầu dùng ‘Thần Chiến chi đồng’ để đánh giá đối thủ.

Đây là một thiếu niên tầm tuổi hắn, ngũ quan trắng nõn tuấn mỹ, góc cạnh rõ ràng, mày kiếm bay xéo, con ngươi đen sắc bén, dáng người cao to lại thon dài, không hề có vẻ thô lỗ.

Búi tóc của thiếu niên nhô cao, khá giống với nến, trên cổ có một hình xăm như Cầu Long.

Đối phương đang lạnh lùng nhìn qua, khí chất như thần linh nhìn xuống phàm trần, lạnh lùng đơn độc lại ngạo nghễ vạn vật.

Trong mắt Sở Hi Thanh không khỏi hiện ra mấy phần kinh dị: “Ngươi là… Thuật sư Thời Tri Mệnh?”

Hóa ra là người quen cũ.

Cũng trùng hợp thật, Sở Hi Thanh đang muốn tìm đối phương, đối phương lại xuất hiện trước mặt hắn.

“Sở Hi Thanh!”

Thời Tri Mệnh cũng nhìn thấy Sở Hi Thanh.

Hắn hừ lạnh một tiếng, ánh mắt đảo qua đám người bên cạnh Sở Hi Thanh.

Băng Thành Phong Kiếm - Trưởng Tôn Nhược Lam, Tinh Thần Đại Pháp Sư - La Hán Tông, Thiên Nguyên Thủ - Ngụy Nguyên Tùng, Thần Viêm Kiếm – Ba Đông, Khí Thôn Vạn Lý - Hổ Như Sơn, Cực Nguyên Kiếm Quân - Long Tú Chi, Chiến Thiên Ma Nhận - Vệ Song Nguyên, còn có tông chủ Thi Sơn tông Lệ Hiên.

Ngoài ra còn có sáu vị khách khanh thâm tàng bất lộ, khí cơ không kém võ tu nhất phẩm.

Người khiến hắn kiêng kỵ nhất, lại chính là thiếu nữ thuật sư mặc giáp đỏ ở bên cạnh Sở Hi Thanh.

Những người này đều đã ra tay, hoặc là nóng lòng muốn thử, súc thế đợi phát.

Sau khi đảo mắt nhìn một vòng, Thời Tri Mệnh cũng tê cả da đầu.

Không phải nói thế lực khắp nơi trong thiên hạ đều kiêng kỵ Sở Hi Thanh sao? Muốn tru diệt Sở Hi Thanh sao?

Nhưng tình cảnh trước mắt này, rõ ràng là trăm sông đổ về một biển, chúng tinh củng nguyệt, Sở Hi Thanh này tựa như muốn thống nhất chính đạo võ lâm, có vài phần khí thế như minh chủ võ lâm.

“Tất cả dừng tay.” Sắc mặt Thời Tri Mệnh tái nhợt, đôi mắt đen nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh: “Trừ phi ngươi muốn phân sinh tử với ta!”

“Phân sinh tử cũng không phải không thể.”

Sở Hi Thanh cười một tiếng, giống như xem thường.

Trong lòng lại nghĩ thầm, ta chán sống thì mới phân sinh tử với một Tổ thần như ngươi!

Chương 1725: Lá cờ Nghịch Thần Kỳ (3)

Sở Hi Thanh giơ tay lên, ra hiệu mọi người dừng tay lại.

Sau đó, Sở Hi Thanh thản nhiên nhìn mấy người sau lưng Thời Tri Mệnh: “ta có thể hạ thủ lưu tình, nhưng Thời huynh cũng phải trả giá một chút.”

Trong Vân Hải tiên cung, bọn họ mờ mịt không biết thân phận thật sự của Thời Tri Mệnh.

Sau Vân Hải tiên cung, Thiên Thính viện của Vô Tướng thần tông đã điều tra rõ ràng, cũng điều tra được đám thuộc hạ của hắn.

Sở Hi Thanh cũng biết được đám người sau lưng Thời Tri Mệnh chính là bại tướng dưới tay mình.

“Không cần nói nhảm, muốn gì cứ nói!”

Thời Tri Mệnh chắp tay sau lưng, vẻ mặt lành lạnh.

Hắn biết, một khi chiến đấu thì mình nhất định không phải là đối thủ của đám người Sở Hi Thanh.

Bản thân hắn có thể đào tẩu, nhưng bộ thân ngoại hóa thân này cũng sẽ bị thương nặng.

Còn cả đám thuộc hạ phía sau kia, chắc chắn cũng không giữ được.

Đây là mấy người hắn vất vả bồi dưỡng lên, Thời Tri Mệnh không muốn tiêu tồn nhiều thần lực để phục sinh.

Thời Tri Mệnh bây giờ cũng chỉ có thể uy hiếp Sở Hi Thanh bằng cách cá chết lưới rách.

Sở Hi Thanh mỉm cười, lấy một quyển trục da dê ra, rồi bắt đầu viết.

Lần này, các điều kiện chặt chẽ và tường tận hơn nhiều.

Sở Hi Thanh viết hai mươi mấy hàng chữ, lúc này mới ném qua: “Thời huynh xem đi, chỉ cần ngươi ký kết Thần Khế này, hôm nay song phương chúng ta đều bình yên.”

Thời Tri Mệnh cầm quyển trục trong tay, cười gằn nói: “Thần Khế thiên bi!”

Ngày xưa, hắn từng bị chủ nhân Thần Khế thiên bi lừa gạt, lưu tên trên Thần Khế thiên bi.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho hắn lưu lạc đến hoàn cảnh như bây giờ.

Nhưng thời đã từng để tên trên Thần Khế thiên bi, không quan tâm có ký thêm lần nữa hay không.

Hắn lại nhìn nội dung một lần, sau đó biến sắc: “Ngươi có thứ kia thật?”

Sở Hi Thanh mỉm cười, lấy một cái pháp khí hình la bàn ra.

Đó chính là tử thể của Trụ Thần Bàn mà hắn lấy được từ tay của tế ti áo đen.

Thứ này phàm nhân không thể tế luyện, cũng vô dụng với thuật sư, nhưng với Thời Tri Mệnh thì chưa chắc.

Trong mắt Thời Tri Mệnh lập tức hiện ra ý khát vọng mãnh liệt.

Sau đó hắn cầm quyển trục suy tư, cuối cùng dùng đôi mắt sâu thẳm nhìn vào Sở Vân Vân: “Điều thứ bảy và thứ chín, ta tuyệt đối không thể đáp ứng, còn lại thì Thời mỗ có thể đồng ý.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì cau mày, rồi bật cười nói: “Cũng được, nhưng ngươi phải vô điều kiện giúp ta ba lần.”

“Hai lần!”

Thời Tri Mệnh vung tay lên, xóa một bộ phận chữ trên quyển trục, lại viết một hàng chữ, sau đó mới ấn tay lên.

Hắn ném quyển trục lại: “Ta sẽ dốc toàn lực, cũng hi vọng hai người các ngươi tuân thủ ước định!”

Mấy người Ngụy Nguyên Tùng ở chung quanh nghe vậy, nội tâm nhất thời chìm xuống.

Bọn họ đã được lĩnh giáo sự lợi hại của Thời Tri Mệnh này.

Trước mặt đối phương, Thiên Nguyên Thần Thủ của Ngụy Nguyên Tùng lại như một trò đùa.

Lúc này Thời Tri Mệnh lại đáp ứng ra tay cho Sở Hi Thanh hai lần, nói không chừng chính là cái mạng của hai võ tu nhất phẩm.

Còn nữa, rốt cuộc là vị này đã giao dịch gì với Sở Hi Thanh? Nội dung trên quyển trục kia là gì?

Bọn họ không thể không để ý.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn nội dung trên quyển trục, lập tức cười ha ha, rồi nhét quyển trục vào tay áo.

“Thời huynh quả nhiên là sảng khoái, từ nay về sau chúng ta là người một nhà …”

Hắn nói đến đây, bỗng nhiên ngẩn ra, liếc mắt nhìn về phía lòng đất.

Loại cảm giác kia lại đến rồi, như có thứ gì đang thu hút hắn, hô hoán hắn. Hơn nữa cảm giác này còn mạnh hơn lần trước gấp mấy lần.

Sở Hi Thanh nhíu mày, sau đó thu hồi tạp niệm: “Vậy thì mời Thời huynh đồng hành với chúng ta đi.”

…

Sở Hi Thanh lại xuất phát lần nữa, đội ngũ của hắn lại lớn mạnh hơn.

Một năm qua, Thời Tri Mệnh đều đang ra sức mưu đồ khôi phục lại.

Sau trận chiến ở Vân Hải tiên cung, Thời Tri Mệnh lại mời chào vài tên thuộc hạ đắc lực, làm cho đám người dưới trướng tăng lên tám người. Hơn nữa đều có thực lực không tầm thường, dưới sự dạy dỗ của Thời Tri Mệnh, đều có tu vị và thực lực khoảng tam phẩm.

Phong Lôi Song Cực – Cổ Kiếm đi cách Sở Hi Thanh mười trượng, tâm trạng của hắn lại cực kỳ phức tạp.

Hắn phát hiện địch ý của mình với Sở Hi Thanh đã ít đến mức gần như không có, cũng không có bất kỳ ý nghĩ muốn phân cao thấp nào.

Đây là vì chênh lệch của song phương quá to lớn, khiến cho Cổ Kiếm mất tất cả đấu chí và tự tin.

Chưa nói đến thực lực của bản thân Sở Hi Thanh, chỉ một đám cao thủ quanh người Sở Hi Thanh cũng làm cho hắn bị đả kích rất lớn.

Mình còn đang nằm dưới cánh chim của Chúc Quang âm, mưu cầu càng nhiều lực lượng. Sở Hi Thanh người ta thì đã là thần thoại võ lâm, một người một đao trấn áp năm trăm vạn đại quân Cự linh!

Lại nhìn tình cảnh ngày hôm nay, vị này như sắp thống nhất chính đạo, hiệu lệnh lục đại thần tông!

Sở Hi Thanh thậm chí còn có tư cách trở thành mưu hữu của Chủ thần nhà hắn.

Chương 1726: Lá cờ Nghịch Thần Kỳ (4)

Cổ Kiếm nghĩ đến đây, lại dùng nhìn trộm mấy vị võ tu nhất phẩm trong đội ngũ.

Hắn không hiểu đám cao thủ nhất phẩm của các thần tông này đang nghĩ cái gì?

Cứ khuất phục Sở Hi Thanh như vậy sao?

Sở Hi Thanh mới chỉ là ngũ phẩm, còn lâu mới có thể trấn áp cả thiên hạ như Huyết Nhai Đao Quân ngày xưa!

Bọn họ chuẩn bị ngưỡng vọng Sở Hi Thanh trong mấy trăm năm tiếp theo sao?

Khi mấy người Cổ Kiếm đang suy nghĩ lung tung, Sở Hi Thanh lại đang nói chuyện với Thời Tri Mệnh: “Ta không ngờ Thời huynh cũng đến mộ Cơ Dương, nơi này chắc hẳn không có thứ ngươi muốn.”

Hắn nghĩ bên cạnh mình là một cái hậu duệ thuần khiết của Bàn Cổ, là một trong mười hai Tổ thần, thì trong lòng không khỏi thấy quái quái, lại hơi thấp thỏm.

Sở Hi Thanh thật sự không ngờ, mình lại có cơ hội sóng vai với một Tổ thần.

“Tại sao lại không, tại thời đại của Táng Thiên, Nghịch Thần Kỳ gần như lá Thần bảo cấp Tạo Hóa, nếu như có thể lấy được, ta sẽ có rất nhiều lợi ích.”

Thời Tri Mệnh liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh một chút: “Nhưng mục đích của chuyến này, vẫn là vì một món đồ trong tay Long Khôi. Rất có thể hắn đã đưa thứ này cho con gái Cơ Dương của hắn.”

“Tiếc là ta tìm kiếm vài ngày trời, nhưng vẫn không tìm được đường vào. Trái lại thì ngươi, rất có thể sẽ nhìn thấy Cơ Dương. Nếu ngươi có duyên tiến vào mộ Cơ Dương chân chính, không ngại lấy thứ kia ra cho ta, đương nhiên Thời mỗ sẽ không để ngươi chịu thiệt, chúng ta đồng giá trao đổi.”

Hắn phát hiện cái tên trước mắt này, càng ngày càng tạo ảnh hưởng lớn đến dòng sông thời gian và vận mệnh.

Trong đó cũng bao quát cả vận mệnh của Thời Tri Mệnh hắn.

Thời Tri Mệnh âm thầm kinh ngạc.

Hắn tỉ mỉ bồi dưỡng mấy tên thuộc hạ, nhưng đều không có chỗ tốt gì.

Trái lại thì Sở Hi Thanh lại mang đến rất nhiều lợi ích cho hắn.

Tại bí cảnh thời gian, tuy rằng Sở Hi Thanh làm cho hắn mất mặt xấu hổ với các thần, nhưng cũng khiến cho bộ thân ngoại hóa thân của hắn được Mộc Kiếm Tiên yểm trợ, chạy trốn đến phàm giới.

Lần này, Sở Hi Thanh lại mang đến tử thể của Trụ Thần Bàn.

“Ha ha, nếu vậy thì có lẽ ta phải để Thời huynh thất vọng rồi.”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, ta có duyên gì với cái nghĩa địa kia chứ?

Hắn xua tay: “Còn về phần Nghịch Thần Kỳ, hi vọng Thời huynh…”

Sở Hi Thanh chợt im bặt, bởi vì một bóng đen đang lao nhanh về phía bên này.

“Đó là… Quỷ Ảnh – Hà Thất?”

Khoảnh khắc này, hầu như tất cả mọi người đều rùng mình, tinh thần căng thẳng.

Mấy người Ngụy Nguyên Tùng và Ba Đông còn trợn mắt lên, tụ tập chân nguyên, muốn ra tay với bóng người đang lao đến kia.

Nhưng khi khí cơ của bọn họ sắp dâng trào, lại nghe thấy tiếng hừ nhẹ của Sở Hi Thanh. Đồng thời một đạo Tru Thiên đao ý cực kỳ ác liệt đã bao trùm toàn trường.

“Hả?”

Thật ra thì Tru Thiên đao ý này cũng không tính là gì với đám võ tu nhất phẩm như bọn họ.

Đao ý của Sở Hi Thanh tuy mạnh, nhưng tu vị lại thấp.

Tru Thiên Đao của vị Đao Quân này có thể để bọn họ kiêng kỵ, nhưng sẽ không làm cho họ sợ hãi.

Nhưng mà một tiếng hừ lạnh này của Sở Hi Thanh lại như một thùng nước lạnh tưới lên đầu bọn họ, để bọn họ từ bỏ ý nghĩ ra tay.

Ngụy Nguyên Tùng nhíu chặt lông mày.

Hắn không xác định mình mạnh mẽ cướp giật lá cờ Nghịch Thần Kỳ thì sẽ có hậu quả thế nào.

Hai vị Thiên Bảng là La Hán Tông và Trưởng Tôn Nhược Lam đều đang nhìn chằm chằm.

Sức chiến đấu của sáu vị khách khanh hộ pháp cũng rất khá, Lục Loạn Ly và Phong Tam, cộng thêm nam tử mặc giáp vàng và mấy người Lệ Hiên đều không thể khinh thường.

Ngụy Nguyên Tùng cũng không thể xác định ý nghĩ của mấy người Thần Viêm Kiếm – Ba Đông và Hổ Như Sơn.

Những người này hẳn là cũng muốn lấy mạng của Sở Hi Thanh.

Nhưng chẳng may không có thì sao?

Chẳng may bọn họ đã thay đổi ý định, muốn bán đứng đồng đạo, từ đó lấy lòng và kết thiện duyên với Sở Hi Thanh thì sao?

Ngoài ra còn có một Thời Tri Mệnh cao thâm khó dò.

Ngụy Nguyên Tùng suy nghĩ rất nhiều.

Trong khi hắn đang chần chờ, Quỷ Ảnh – Hà Thất đã đi đến trước người Sở Hi Thanh.

Hắn đầu tiên là quét mắt nhìn đám người chung quanh Sở Hi Thanh một chút, trong mắt lại lộ ra một vệt kinh dị.

Chẳng lẽ vị Đao Quân này đang thống nhất chính đạo?

Những nhân vật như Ngụy Nguyên Tùng và Ba Đông, lại cũng cúi đầu nghe theo Sở Hi Thanh?

Thần sắc của hắn không khỏi tăng thêm vài phần cung kính, cẩn thận lấy một lá cờ màu đen ở trong tay áo ra, khom người nói: “Hà Thất bái kiến Đao Quân! Lá cờ Nghịch Thần Kỳ ở đây, không biết hứa hẹn của Đao Quân có còn hay không?”

“Tất nhiên là nhất ngôn cửu đỉnh.” Sở Hi Thanh mỉm cười, giơ tay tóm lấy lá cờ Nghịch Thần Kỳ: “Chỉ là ta muốn biết, vì sao các hạ lại thất hẹn? Còn nhất định phải chạy vào trong mộ Cơ Dương này?”

Chương 1727: Lá cờ Nghịch Thần Kỳ (5)

Sở Hi Thanh lo lắng Thời Tri Mệnh sẽ hủy bỏ ước hẹn, ra tay cướp giật, cho nên Tru Thiên đao ý và Nhai Tí đao ý đã thôi phát đến cực hạn.

Nhưng Thời Tri Mệnh chỉ liếc mắt nhìn qua, cười lạnh một tiếng, chứ không có bất kỳ động tác nào.

“Hà mỗ là bất đắc dĩ.”

Thần sắc Hà Thất phức tạp, quỳ một chân trên đất: “Có người quật mộ người thân của ta, dùng máu thịt còn sót lại của bọn họ để giả mạo thân phận, Khiến cho ta tưởng rằng người thân của mình còn trên đời, lại bị bọn họ bắt làm con tin.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, sau đó lại thoải mái.

Hà Thất có thù sâu như biển với triều đình, cả nhà đều bị hoạn quan giết sạch.

Người này cũng là một người trọng tình trọng nghĩa, nên mới bị một cái bẫy thô thiển này lừa gạt.

“Thì ra là vậy.”

Lời nói của Sở Hi Thanh hàm chứa vẻ an ủi: “Hà huynh yên tâm, nếu ngươi đã đưa lá cờ Nghịch Thần Kỳ này đến tay ta, như vậy Sở mỗ sẽ thực hiện tất cả hứa hẹn của mình.”

Sau đó hắn nhìn lá cờ trong tay, trong mắt hiện lên vẻ kỳ dị: “Đây chính là lá cờ Nghịch Thần Kỳ?”

Tính chất của lá cờ này không khác gì tờ lụa, dài khoảng một trượng sáu, bề rộng khoảng năm thước.

Nhìn sơ qua thì là màu đen, nhưng nhìn kỹ thì sẽ phát hiện bên trong là màu đỏ thẫm, nhưng bởi vì sát lực bên ngoài quá mạnh, cho nên mới hiện ra màu đen.

Mà khi Sở Hi Thanh vừa chạm vào thứ này, lá cờ Nghịch Thần Kỳ lập tức tuôn ra một ngọn lửa màu trắng, tay phải của Sở Hi Thanh cũng xuất hiện Táng Thiên thần viêm, hai thứ tụ hợp lại với nhau.

Lúc này, thần niệm của Sở Hi Thanh lại cảm ứng được một luồng linh cơ khác thường ở bên trong lá cờ này.

Con ngươi của hắn hơi co lại, sắc mặt thì như thường, cười tủm tỉm đưa lá cờ trong tay cho Sở Vân Vân ở bên cạnh.

Điều này khiến cho rất nhiều người đều cảm thấy khó hiểu.

Hà Thất cũng thấy kỳ lạ, tại sao Sở Hi Thanh lại đưa lá cờ này cho muội muội?

Ngụy Nguyên Tùng cũng hơi nhướng mày.

Lúc trước, hắn đã phát hiện thiếu nữ thuật sư này có chút không đúng, nàng mang đến cho hắn một loại cảm giác thâm sâu và khó đoán.

Sở Hi Thanh đưa lá cờ này cho nàng, rốt cuộc là có dụng ý gì?

Mấy người Bá Thiên Lai và Phong Liên Thành thì đều âm thầm cảm thán.

Lá cờ Nghịch Thần Kỳ chung quy vẫn rơi vào tay Tần Mộc Ca, vị Quân đốc mắt xanh này đã có Nghịch Thần Kỳ hoàn chỉnh rồi!

Tần Mộc Ca cầm Nghịch Thần Kỳ hoàn chỉnh trong tay, sẽ mạnh đến mức độ nào?

Sắc mặt Sở Vân Vân lại bình tĩnh như không, thản nhiên cầm lá cờ Nghịch Thần Kỳ trong tay.

Khoảnh khắc này, khí huyết trong cơ thể nàng bỗng nhiên nghịch chuyển.

Nghịch Thần chi hỏa màu trắng kia bắt đầu thiêu đốt trong cơ thể nàng, bắt đầu giội rửa và tẩy luyện thứ dơ bẩn trong cơ thể nàng.

Những độc chú trong cơ thể cũng chợt thức tỉnh vào lúc này.

Cùng lúc đó, Sở Vân Vân cũng cảm ứng được một tia linh cơ dị thường ở bên trong lá cờ Nghịch Thần Kỳ này.

Trong con mắt màu xanh lam của nàng không khỏi hiện lên vài phần kinh ngạc.

Nhưng khi Sở Vân Vân muốn tìm hiểu rõ ràng, nàng lại ‘A’ một tiếng, đưa mắt nhìn về phía hang động trước mặt.

Khoảnh khắc này, mấy chục bóng người lao ra khỏi hang động.

Những người này hiển nhiên là đang truy sát Quỷ Ảnh – Hà Thất.

Khi bọn họ cách mười mấy dặm thì đã nhìn thấy đám người Sở Hi Thanh, tất cả đều dồn dập dừng lại.

Bọn họ ngự không bay đến giữa không trung, phóng mắt nhìn về nơi này.

“Cuối cùng cũng gặp mặt, vương gặp vương!”

Sở Hi Thanh nhướng mày lên, trong mắt hiện ra vài phần hứng thú và ý lạnh: “Bọn họ chịu chi thật, vì Sở mỗ mà hưng sư động chúng như vậy, ta cũng cảm thấy vinh hạnh.”

Hắn còn nhìn thấy một người quen trong đám người, đó chính là Đại Hắc Thiên - Nhật Già La!

Lúc này, bên phía đối diện Sở Hi Thanh. Khí Nhật Già La nhìn rõ đám người sau lưng Sở Hi Thanh, hắn lập tức ngây người, sau đó liền tê cả da đầu, tâm thần run rẩy.

Hắn hoài nghi mình đang nằm mơ.

Bên cạnh vị Vô Cực Đao Quân này, rõ ràng là có hai vị Thiên Bảng, sáu vị nhất phẩm, còn có một phân thân hóa thể của Chúc Quang âm nữa!

Trái tim Nhật Già La từ từ lạnh lẽo như băng.

Hắn nhận ra Thời Tri Mệnh, hắn đã gặp qua ở Vân Hải tiên cung.

Người này là phân thân hóa thể của Chúc Quang âm, sức chiến đấu cực kỳ đáng sợ.

Nhưng vị này đang đứng ở bên cạnh Vô Cực Đao Quân, thần thái thản nhiên, hoàn toàn là bạn chứ không phải là địch của Sở Hi Thanh!

Nhưng thủ lĩnh của Nhật Già La thì không cho rằng như vậy.

Đó là Quyền Khoảnh Lục Hợp – Chử Kinh Hồng, xếp hạng 24 Thiên Bảng.

Người này nhìn thấy tình cảnh bên đối diện, cũng cảm thấy khá bất ngờ.

Vị này lập tức cười nói: "Thú vị, bọn họ đang làm gì? Nhóm người này tụ tập với nhau bằng cách nào..."

Chử Kinh Hồng cũng không định tìm hiểu, liền phất tay nói: "Chúng ta đi qua, gặp mặt bọn họ một lần."

Chương 1728: Như ngươi mong muốn

Khi mấy người Chử Kinh Hồng đi đến từ đối diện, Sở Hi Thanh cũng đang quan sát đoàn người này.

"Quyền Khoảnh Lục Hợp - Chử Kinh Hồng hạng 24 Thiên Bảng, Lạc Hoa Lưu Thủy – Nghiêm Long hạng 59 Thiên Bảng. Còn lại mười hai người Địa Bảng, vì tính mạng của ta, các ngươi đúng là chịu bỏ vốn liếng..."

Sở Hi Thanh bỗng nhiên 'A' một tiếng, hắn nhìn một người ở phía đối diện, trong mắt hiện ra vẻ bối rối: "Người kia là ai? Có ai biết người này không?"

Hắn chú ý đến một người cực kỳ cao to, so với Thiết Cuồng Nhân mặc Thiết Phù Đồ mà còn cao hơn một thước. Hắn đầu trọc tai to, gương mặt vuông vức, ngũ quan không có gì đặc biệt.

Nhưng kẻ này lại đứng ở nơi trung ương nhất trong đoàn người, một thân chân nguyên và khí huyết cực kỳ mạnh mẽ.

Vấn đề là Sở Hi Thanh không có bất cứ tình báo nào về người này.

Khí thế của tên đầu trọc này cũng cực kỳ bá đạo, khốc liệt.

Theo khoảng cách song phương càng ngày càng gần, người này thản nhiên đối kháng với kiếm ý của Trưởng Tôn Nhược Lam.

Hai người mạnh nhất của song phương đã bắt đầu đối chọi gay gắt.

Thần niệm và võ ý của hai người bắt đầu va chạm ầm ầm.

Thiên quy đạo luật của bọn họ cũng giao phong kịch liệt, rung động không gian chung quanh.

Võ đạo của hai người, một bắt nguồn từ Băng Thần, một bắt nguồn từ Hỏa Thần, vừa hay là hai thái cực.

Đẳng cấp thiên quy cũng rất gần nhau, khiến cho nơi này bị chia thành hai thế giới.

Vừa lạnh lẽo như ngục băng, vừa nóng bỏng như biển dung nham.

Trưởng Tôn Nhược Lam khẽ nhướng mày, rõ ràng là có hứng thú: "Chưa từng gặp, cũng chưa từng nghe qua. Nhưng có thể tu luyện đến tầng thứ này, hoặc là thiên phú dị bẩm, hoặc là xuất thân từ các tông phái lớn."

Ngụy Nguyên Tùng cũng đang nhìn nam tử đầu trọc kia, trong mắt hiện ra ý ngờ vực.

Hắn cũng chưa từng nhìn thấy kẻ này, nhưng có thể xác định, kẻ này không thuộc về bất cứ nhà nào trong lục đại thần tông.

Trong Thần Châu này, lại có thêm một tông sư hệ Hỏa từ khi nào?

Nhưng Ngụy Nguyên Tùng càng để ý đến Sở Hi Thanh nhiều hơn.

Vị Vô Cực Đao Quân này gặp mặt kẻ địch mà vẫn thong dong bình tĩnh, dáng vẻ dương dương tự đắc.

Ngụy Nguyên Tùng nghĩ thầm, cái tên này đúng là rất tự tin.

Đương nhiên, nếu nhìn đội hình của bọn họ, thì Sở Hi Thanh quả thực là có tiền vốn để tự tin.

Dù bài trừ Thời Tri Mệnh, thực lực tổng hợp của bọn họ vẫn ở trên đối phương.

Ngụy Nguyên Tùng lại dùng phương thức vô cùng bí mật để trao đổi ánh mắt với mấy người Thần Viêm Kiếm – Ba Đông và Cực Nguyên Kiếm Quân – Long Tú Chi.

Ngụy Nguyên Tùng phát hiện, giữa bọn họ vẫn có chút ăn ý.

Những kẻ này không hổ là những người từng trải, từng người đều thản nhiên như không, nhưng ánh mắt lại rất sinh động.

Ngụy Nguyên Tùng cũng có thể hiểu được ý nghĩ của bọn họ.

“Chư vị thời cơ đã đến!”

“Sương khói xuất hiện, chính là cơ hội cuối cùng, có muốn động thủ hay không?”

“Giết! Chỉ có một cơ hội, không ra tay thì sẽ biến mất.”

“Người này không chỉ có thiên phí siêu tuyệt, còn có phong thái lãnh tụ. Nếu chúng ta bỏ qua cơ hội này, có lẽ không đến hai năm nữa, người này sẽ vô địch thiên hạ! Lục đại thần tông chúng ta đều phải cúi đầu nghe theo hắn.”

Ngụy Nguyên Tùng nghĩ đến Thời Tri Mệnh đứng ở bên cạnh Sở Hi Thanh, liền dùng ánh mắt ra hiệu: “Khi sương khói xuất hiện, Long huynh lên trước!’

Lúc này, Long Tú Chi giận dữ mà trợn trừng mắt lên, trừng mắt với Ngụy Nguyên Tùng: “Dựa vào cái gì mà để ta lên trước?”

Vẻ mặt Ngụy Nguyên Tùng ngượng ngùng, sờ sờ sống mũi.

Thật ra hắn rất công bằng.

Võ đạo của Long Tú Chi có lực bộc phát rất mạnh, rất thích hợp để ra tay đầu tiên.

Sau đó hắn lại đưa mắt nhìn về phía Chiến Thiên Ma Nhận – Vệ Song Nguyên của Chiến Ma lâu.

Võ đạo của người này cũng đi cùng một con đường với Long Tú Chi.

Hơn nữa chiến ý của người này rất mạnh, tâm tình cực kỳ mãnh liệt.

Vệ Song Nguyên thấy thế thì cười gằn một tiếng, khóe môi ngậm lấy mấy phần ý cười, đưa mắt nhìn về nơi khác.

Hắn có thể phất cờ reo hò cổ vũ cho đám người này, nhưng nếu để hắn mạo hiểm ra tay trước, vậy thì quên đi.

Mình là một ma đầu, lại ra mặt thay cho đám chính đạo này, há không phải chuyện cười?

Hơn nữa Bá Thiên Lai đã cảnh cáo hơn.

Vị sư đệ này tuy không thể nói nguyên do cụ thể, nhưng Vệ Song Nguyên đã ý thức được, tình huống của Sở Hi Thanh không đơn giản như bọn họ nghĩ.

Huống hồ còn có một Thời Tri Mệnh ở đây.

Vị thuật sư này cao thâm khó dò, đã hứa hẹn sẽ ra tay giúp Sở Hi Thanh hai lần. Mạnh như Vệ Song Nguyên cũng không thể không kiêng kỵ.

Khi mấy người đang giao lưu bằng ánh mắt, song phương đã tiếp cận đến ba dặm.

Tâm trạng Sở Hi Thanh hơi quái lại, bỗng nhiên có cảm giác quen thuộc không tên.

Tình cảnh trước mắt, lại giống như phim tranh đấu giang hồ xã hội đen Hồng Kông, song phương chuẩn bị xông lên chém nhau vậy.

Đương nhiên, thực tế cũng không khác gì.

Đám người bên đối diện, nếu luận thực thì đầu trọc là mạnh nhất, nhưng đầu não vẫn là Chử Kinh Hồng.

Sau khi người này dừng lại, liền nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh.

Ánh mắt của hắn sâu thẳm, miệng ngậm ý cười: “Xem ra Đao Quân đã có chuẩn bị, toàn bộ tinh anh của Thiết Kỳ Bang đều xuất hiện.”

Chương 1729: Như ngươi mong muốn (2)

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng, buồn cười nói: “m mưu của các ngươi đơn giản như vậy, Sở mỗ còn không nhận ra thì há không phải ngu xuẩn vụng về như các ngươi?”

“Các hạ vì lá cờ Nghịch Thần Kỳ, nên không thể không đến.”

Chử Kinh Hồng châm biếm lại: “Có điều, ta vẫn rất bội phục Đao Quân, biết rõ nơi này là tử địa mà còn dám đến. Nếu là ta ngươi, tình nguyện không cần lá cờ Nghịch Thần Kỳ, cũng phải trốn ở tổng đà Thiết Kỳ Bang.”

Hắn quét mắt nhìn đám người bên cạnh Sở Hi Thanh: “Tự mình tìm cái chết thì cũng thôi, cần gì phải liên lụy những thuộc hạ này, cần gì phải khổ như vậy?”

Sở Hi Thanh không khỏi mỉm cười, lắc đầu nói: “Câu nói này, phải để ta nói mới đúng. Xem ra các hạ không chỉ ngu xuẩn mà còn bị mù.”

Mù nên mới không nhận ra chênh lệch của song phương.

Sau đó, thần sắc của hắn nghiêm lại, tay đè trường đao bên hông: “Ta rất tò mò, kẻ sau lưng ngươi là ai? Có thể điều động thế lực khắp nơi trong thiên hạ, năng lượng của người này không cạn. Nói tên của hắn, hôm nay ta có thể cho ngươi chết toàn thây.”

Chử Kinh Hồng nghe vậy thì cười to, giống như vừa nghe thấy chuyện cười rất hoang đường nào đó.

Tận hai cái hô hấp sau, hắn mới dừng lại.

Lúc này, giọng nói của Chử Kinh Hồng đã lạnh lẽo và sắc bén như đao: “Xem ra Đao Quân rất tự tin, dưới trướng ngươi đúng là cao thủ như mây, chỉ võ tu nhất phẩm cũng có vài vị. Chỉ là…”

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên: “Thì ra là ngươi không bị mù.”

Chử Kinh Hồng híp mắt lại, hắn không để ý đến Sở Hi Thanh, tiếp tục nói: “Chỉ là dưới trướng Đao Quân có mấy người đáng tin chứ? Đao Quân lại có biết, có bao nhiêu người bên cạnh ngươi đã âm thầm liên lạc với chúng ta? Có bao nhiêu người chuẩn bị chọc ngươi một đao? Giống như vị Ngụy Nguyên Tùng Ngụy đại trưởng lão của Vô Thượng huyền tông này, tại hai khắc trước còn truyền tin phù cho ta.”

Chỉ có Chử Kinh Hồng biết, những câu này của hắn thật ra là đang động viên đồng bọn.

Đoàn người này của Sở Hi Thanh quá mạnh, mạnh đến mức làm cho bọn họ cũng phải sợ.

Bởi vậy, ngoại trừ Chử Kinh Hồng và nam tử đầu trọc, còn có Lạc Hoa Lưu Thủy – Nghiêm Long ra, thì tất cả mọi người đều hơi dao động.

Ngụy Nguyên Tùng nghe vậy thì vừa kinh vừa sợ.

Hắn phát hiện Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn về phía mình, lửa giận của Ngụy Nguyên Tùng bùng lên, mở miệng chửi mắng: “Quả thực là ăn nói linh tinh! Ta từng liên hệ với ngươi? Ngươi có chứng cứ gì? Đao Quân, hắn đang ngậm máu phun người, ngươi đừng tin hắn!”

Thật ra thì hắn đã từng liên lạc.

Nhưng khi đó Sở Hi Thanh còn chưa thu phục mấy người Long Tú Chi và Ba Đông, cũng chưa gặp thuật sư Thời Tri Mệnh.

May mắn là hắn cẩn thận, thủ pháp liên lạc cực kỳ bí mật, đảm bảo Chử Kinh Hồng không thể lấy ra bất kỳ chứng cứ nào.

Chử Kinh Hồng thấy thế thì nhất thời sửng sốt.

Phản ứng của Ngụy Nguyên Tùng hoàn toàn khác biệt với những gì hắn tưởng tượng.

Sau đó hắn cũng không để ý lắm, vị đại trưởng lão của Vô Thượng huyền tông này không chỉ là con cáo già, còn bụng dạ hẹp hòi, có lẽ là đang tức giận vì mình bán đứng hắn?

Chỉ là sau khi hắn nói việc này ra, Ngụy Nguyên Tùng đã không thể làm cỏ đầu tường nữa.

Chử Kinh Hồng cười lạnh một tiếng, ánh mắt sắc bén như đao: “Nhật Già La huynh, làm phiền ngươi rồi!”

Chỉ cần Nhật Già La thả sương khói ra, hôm nay Sở Hi Thanh chắc chắn phải chết!

Trong màn sương khói, đám nội ứng bên người Sở Hi Thanh sẽ thỏa sức ra tay. Nam tử đầu trọc bên cạnh hắn cũng có thể thi triển tất cả lực lượng.

Chỉ là hắn vừa mới nói xong, Đại Hắc Thiên - Nhật Già La lại không có chút động tĩnh nào.

Toàn thân hắn đứng đờ ra đó, không nói một lời, không có chút động tĩnh nào, cũng không có ý định thả khói.

Chử Kinh Hồng không khỏi nhíu chặt lông mày: “Nhật Già La?”

Hắn chợt cảm thấy không đúng, xoay người đánh một quyền về phía thân thể Nhật Già La.

Một cái chớp mắt tiếp theo, bóng người Nhật Già La bỗng nhiên vỡ vụn, hóa thành một đoàn khói đen.

Những khói đen này bị một nguồn sức mạnh kéo lên, bay ra mấy dặm.

Vị Đại Hắc Thiên hạng 29 Địa Bảng này, thế mà lại sử dụng Già Thiên chi pháp để lừa gạt mấy người Lạc Hoa Lưu Thủy – Nghiêm Long và Chử Kinh Hồng, bay thẳng về phía Sở Hi Thanh ở cách đó hai dặm.

Lúc này, hắn không chỉ kiềm chế khói đen của mình, mà còn kiềm chế sương khói của tất cả đồng bọn của hắn.

“Nhật Già La!”

Chử Kinh Hồng không thể tin nổi, đồng thời nhìn Nhật Già La với ánh mắt tràn đầy sát cơ: “Nhật Già La, ngươi dám! Ngươi có biết mình đang làm gì không?”

“Đương nhiên là biết!”

Nhật Già La vừa nói chuyện vừa lùi lại, đi thẳng đến phía trước mất người Sở Hi Thanh: “Người xưa có nói, quân tử không đứng dưới bờ tường sắp đổ. Nhật mỗ còn chưa sống đủ, cũng không chán sống, không muốn chết oan chết uổng.”

Sau đó, Nhật Già La xoay người, ôm quyền thi lễ với Sở Hi Thanh: “Nhật Già La bái kiến Đao Quân! Nếu Đao Quân tha cho Nhật mỗ một mạng, Nhật Già La nguyện gia nhập Thiết Kỳ Bang, làm trâu làm ngựa cho Đao Quân!”

Người để hắn kiêng kỵ nhất, để hắn quyết tâm quay giáo, thật ra chính là bộ phân thân hóa thể của Chúc Quang âm.

Còn cả Sở Vân Vân, vị này rất có thể là cao thủ thần bí bên trong Vân Hải tiên cung, nhưng Nhật Già La không thể xác định.

Nhật Già La đã nghĩ kỹ.

Thân phận của Chúc Quang âm cực kỳ phiền phức, trước viễn cổ, tuy vị này là nửa bước Tạo Hóa, tình hình lại rất không ổn, bị rất nhiều thần linh đuổi giết.

Bên Sở Hi Thanh tuy cũng bị vạn chúng phỉ nhổ, nhưng có Vô Tướng thần tông làm chỗ dựa, tình thế an toàn hơn Chúc Quang âm nhiều.

Ít nhất thì trong cảnh nội Thần Châu này, trừ phi là những nơi như mộ Cơ Dương, bằng không thì không ai dám ra tay với Sở Hi Thanh.

Chương 1730: Như ngươi mong muốn (3)

Lúc này, tất cả mọi người đều bị hành động của Nhật Già La làm cho kinh ngạc đến ngây người, toàn bộ hang động đều yên lặng như tờ.

Không chỉ Chử Kinh Hồng và đám người phía sau hắn mờ mịt, không thể tin nổi. Mà sáu vị hộ pháp và năm vị đại trưởng lão bên người Sở

Hi Thanh cũng trợn tròn mắt, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Chử Kinh Hồng ngẩn ngơ chốc lát, sau đó liền hô hấp thật sâu, cố gắng áo chế lửa giận trong lồng ngực: “Nhật Già La, ngươi muốn phản chủ sao? Ta thấy ngươi muốn chết rồi!”

Vẻ mặt Nhật Già La yên lặng, trong lòng lại tràn đầy cay đắng.

Hắn đã không còn lựa chọn nào khác.

Nhật Già La nghĩ thầm, hôm nay mà không phản, nói không chừng phải chết ở đây.

Dù may mắn sống sót, tình cảnh tương lai cũng sẽ cực kỳ hiểm ác.

Cộng thêm nhiệm vụ lần này, Nhật Già La đã thất bại ba lần liên tục.

Đây là chuyện người sau lưng hắn không thể tha thứ được.

Trong mắt của người kia, Nhật Già La hắn đã là một tên vô năng, đã mất giá trị lợi dụng.

Hơn nữa, giữa bọn họ cũng không thể nói là chủ tớ, mà chỉ là người thuê mà thôi, vì vậy không thể nói là phản chủ được.

Sở Hi Thanh cũng khiếp sợ không thôi.

Hắn cũng không ngờ cuộc chiến này lại bắt đầu bằng phương thức này.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại cười khẽ một tiếng: “Vẫn là Nhật tiên sinh biết thời thế, mạnh hơn đám ngu xuẩn ở đối diện nhiều. Thiết Kỳ Bang ta cầu hiền như khát, Nhật tiên sinh đồng ý giúp ta, há có đạo lý không thu nhận?”

“Sợ mỗ sẽ cho các hạ làm một trong ‘Thất đại Thần vệ’ dưới trướng, giúp ta tu hành Chiên Thiên Thất Hộ. Tất cả bổng lộc và đãi ngộ sánh vai với trưởng lão, chỉ đứng sau phó kỳ chủ. Sau chuyện hôm nay, ngươi có thể tạm trú ở Vô Tướng thần sơn, giúp ta xử lý sự vụ phương bắc. Hừ hừ! Cân nhắc đến tình hình tài chính túng quẫn của bang, bổng lộc cứ nợ trước đã.”

Trên mặt Nhật Già La nhất thời hiện ra vẻ mừng rỡ và cảm kích: “Kỳ chủ rộng lượng, Nhật mỗ vô cùng cảm kích!’

Không phải hắn vui mừng vì Thần vệ gì gì đó kia, mà là vì sắp xếp của Sở Hi Thanh.

Vị chủ thuê kia của hắn đã là Siêu Phẩm, Nhật Già La há có thể không sợ?

Lúc này, chỉ có ở gần Vô Tướng thần sơn thì Nhật Già La hắn mới có thể đảm bảo an toàn.

Còn về phần bổng lộc, tuy rằng Nhật Già La cũng rất để ý, nhưng bây giờ đúng là không phải thời điểm tính toán việc này.

Huống hồ hắn cũng biết tình hình của Thiết Kỳ Bang, thuê quá nhiều cao thủ, địa bàn không đủ, tiền bạc đúng là rất căng thẳng.

“Cảm kích thì không cần, hi vọng Nhật tiên sinh vào bang thì có thể ra sức cho bang.”

Sở Hi Thanh đang định vung tay áo, để Nhật Già La lùi lại.

Thì lại nghe thấy giọng nói của Sở Vân Vân vang lên: “Để hắn phối hợp ta, thả khói đi!”

Khi Sở Vân Vân vừa nói xong, con tiểu Sư Tử ở trên đỉnh đầu của nàng đã bắt đầu phun sương khói.

nàng vẫn đang nghiên cứu Nghịch Thần Kỳ và cả đạo linh cơ dị thường bên trong lá cờ.

cho đến giờ phút này, Sở Vân Vân mới quan tâm đến tình hình trước mắt.

Thời Tri Mệnh và Trưởng Tôn Nhược Lam ở cách đó không xa, đều liếc mắt nhìn về phía nàng.

Lục Loạn Ly cũng nhướng mày lên.

Tình hình trước mắt, dường như không cần thiết phải thả khói?

Sở Vân Vân lại nhìn nam tử đầu trọc kia, con ngươi màu xanh hiện ra vẻ lạnh lẽo: “Đó là một con Cự linh nhất phẩm! Sức chiến đấu không tầm thường.”

Nghịch Thần Kỳ trong tay đang truyền đến khát vọng mãnh liệt.

Lá cờ này đang khát vọng máu và tinh hồn của kẻ này.

Nghịch Thần Kỳ từng là thần bảo nửa bước Tạo Hóa, nhưng nếu muốn thứ này khôi phục toàn thịnh, chỉ có thể để nó nuốt chửng lượng lớn máu tươi và nguyên thần của võ tu hoặc Cự linh, hoặc là giết chóc đám Siêu Phẩm Bán Thần và thần linh kia.

Đặc biệt là kẻ sau…

Mặc kệ là Cự linh hay là nhân tộc, lực lượng huyết mạch của bọn họ đều bắt nguồn từ Bán Thần và thần linh.

“Cự linh?”

Sở Hi Thanh ngưng thần nhìn về phía nam tử đầu trọc kia, trong mắt lại hiện ra vài phần kinh ngạc.

Kẻ chủ mưu đúng là thần thông quảng đại, chẳng những có thể liên hệ với thế lực ở khắp nơi, mà còn có thể cấu kết với Cự linh?

Sau đó hắn nhắm mắt lại, ngọn lửa hung lệ trong mắt gần như đã hóa thành thực chất.

“Vì sao? Không thả khói cũng được mà!”

Nơi này cao thủ như mây, lẽ nào tất cả mọi người liên thủ mà còn không giết được một con Cự linh nhất phẩm?

“Thả khói thì tốt hơn.” Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên: “Cột cờ của ta muốn nuốt hắn!”

Cùng lúc đó, nội tâm Chử Kinh Hồng đã lạnh như băng.

Tình thế trước mắt cực kỳ phiền phức, Nhật Già La phản chiến, khiến cho đám võ tu phía sau hắn cũng dao động. Trên mặt bọn họ đều lộ ra vẻ do dự, khi song phương đối kháng thiên quy thì còn giữ lại rất nhiều.

Điều này khiến cho áp lực của Chử Kinh Hồng tăng mạnh.

Mấu chốt là đám nội ứng bên cạnh Sở Hi Thanh cũng mất tự tin.

Nếu như không thể giết chết Sở Hi Thanh, mấy người này sao có thể dễ dàng phản loạn?

Chử Kinh Hồng đã hận Nhật Già La đến cực hạn.

Hắn suy nghĩ rất nhanh, chỉ chớp mắt đã có hơn ngàn ý nghĩ, nhưng vẫn không tìm ra phương pháp hóa giải.

Chương 1731: Như ngươi mong muốn (4)

Chử Kinh Hồng chỉ có thể truyền âm cho nam tử đầu trọc để cầu viện: “Hoàng đạo hữu, không biết các hạ có biện pháp ứng đối hay không?”

Tất cả nhân vật quan trọng trong hoàng tộc Cự linh đều dùng họ Hoàng.

“Không có cách nào.”

Nam tử đầu trọc khẽ nhíu mày: “Nếu như ta dùng toàn lực, đúng là có thể áp chế hạng 8 Thiên Bảng của các ngươi, thậm chí còn có thể chiến với hai ba vị nhất phẩm, nhưng nhất định sẽ bại lộ thân phận, đến khi đó sẽ càng gay go hơn.”

Dù sao hắn cũng là Cự linh.

Tuy rằng nội bộ nhân tộc rất xấu xa, tự giết lẫn nhau là bình thường, nhưng ít nhất thì mặt ngoài vẫn là nhất trí đối ngoại, coi Cự linh bọn họ là kẻ thù sống chết.

Hôm nay, một khi hắn bại lộ thì nhất định sẽ trở thành cái đích của tất cả mọi người.

Không chỉ đối diện sẽ ra tay với hắn, mà ngay cả những cao thủ nhân tộc ở phía sau hắn cũng sẽ ra tay với hắn.

Vì vậy, nam tử đầu trọc hơi suy tư, liền áp chế lửa giận và sát ý ở trong lòng: “Chúng ta đã thua, bây giờ nên cân nhắc chuyện rút lui…”

Đúng lúc này, nam tử đầu trọc bỗng nhiên ‘ồ’ một tiếng.

Hắn phát hiện Nhật Già La lại bắt đầu thả khói, sương khói màu đen đã bao trùm toàn trường.

Còn có thuật sư nữ tính ở bên cạnh Sở Hi Thanh, con tiểu Toan Nghê trên đỉnh đầu của nàng cũng đang phun sương khói.

“Đây là?”

Chử Kinh Hồng cũng chú ý đến cảnh này, thần sắc hắn nghi ngờ không thôi.

Vô Cực Đao Quân này rốt cuộc là ý thế nào?

Ngay sau đó, Chử Kinh Hồng lại mừng rỡ không thôi.

Mặc kệ đối phương có mục đích gì, đều có thể làm cho kế hoạch vây giết của bọn họ được hồi sinh.

Chỉ cần vị Cự linh bên cạnh hắn áp chế Trưởng Tôn Nhược Lam, hai người hắn và Lạc Hoa Lưu Thủy – Nghiêm Long có thể ứng phó với một đám võ tu nhất phẩm còn lại.

Tuy rằng đối phương còn một La Hán Tông, nhưng thuật sư không giỏi cận chiến, nơi này cũng không có trận pháp hỗ trợ, sức chiến đấu của La Hán Tông kém xa hai người bọn họ.

Xem ra, trận chiến hôm nay vẫn còn cơ hội thắng.

Nhưng hắn lại hơi nhướng mày lên, cảm thấy khó hiểu.

Đối phương không phải kẻ ngu xuẩn ngớ ngẩn, lẽ nào không nghĩ đến điểm này?

Hay là do quá tự đại?

“Các ngươi muốn một trận chiến sương khói đúng không? Sở mỗ sẽ giúp các ngươi.”

Sở Hi Thanh tay đè đao, cười như không cười mà quét nhìn đám người trước mắt: “Để Sở mỗ nhìn xem, dưới trướng Sở mỗ đến cùng là có bao nhiêu nội quỷ?”

Khi hắn vừa nói hết lời, sương khói bắt nguồn từ Nhật Già La và tiểu Toan Nghê đã bao trùm toàn bộ hang động.

Hai cỗ Già Thiên chi pháp không đồng nguyên đã che đậy tất cả mọi thứ nơi này.

“Giết!”

Trong mắt nam tử đầu trọc lóe lên một vệt lệ trạch, thân thể lập tức dấy lên liệt hỏa ngập trời, như một ngôi sao băng màu lửa băng thẳng vào trong sương khói.

Cùng lúc đó, thân thể của hắn bắt đầu bành trướng, lực lượng huyết mạch khiến cho Hỏa pháp của nam tử đầu trọc dễ dàng đánh tan lực lượng đóng băng của Trưởng Tôn Nhược Lam.

Chử Kinh Hồng cũng thu hồi tất cả tạp niệm, theo sát phia sau nam tử đầu trọc, bay thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Hang động nơi này khá chật hẹp, khiến hắn không cần dùng thần niệm cũng có thể khóa chặt vị trí của Sở Hi Thanh.

Chỉ cần lao thẳng về phía trước là được! Chỉ cần hắn có thể tiếp cận Sở Hi Thanh, vậy Sở Hi Thanh chết chắc!

Nhưng khi bóng người của hắn mới bay được mấy dặm, đi đến trước người Sở Hi Thanh, liền nghe thấy tiếng gào thét của Ngụy Nguyên Tùng: “Họ Chử, ngươi dám nói xấu lão phu, nói lão phu cấu kết với ngươi? Nhận lấy cái chết!”

Chử Kinh Hồng cảm giác được, tốc độ thời gian bên ngoài cơ thể đang bị trì hoãn, cũng làm cho bóng người của hắn hơi ngưng lại ở giữa không trung, đây là một thức ‘Gần Thần chi chiêu’ của Thiên Nguyên Thần Thủ, Niên Suy Tuế Mộ!

Chử Kinh Hồng dốc toàn lực để ứng phó, mới miễn cưỡng hóa giải được một bộ phận.

Trong lòng hắn cảm thấy rất kinh ngạc, rõ ràng là Ngụy Nguyên Tùng đã dùng toàn lực.

Người này nghiêm túc à?

Cùng lúc đó, hắn còn cảm ứng được vài đòn trí mạng kéo về phía mình.

“Hỏa Viết Viêm Thượng – Kiêu Dương Tự Hỏa!”

“Xà Thực Kình Thôn – Tử Khí Đông Lai!”

“Nghịch Kiếm Cực Thiên – Vong!”

Những thức ‘Gần Thần chi chiêu’ này, kết hợp với thiên quy mạnh mẽ, còn chưa đến nơi đã làm cho da thịt bên ngoài cơ thể Chử Kinh Hồng tuôn ra vô số máu tươi.

Con ngươi Chử Kinh Hồng nhất thời co rút lại.

Hắn ý thức được, đám người này muốn giết người diệt khẩu!

Lúc này, cách đó mười mấy trượng, nam tử đầu trọc đã nhào đến phía trước Sở Hi Thanh.

Trên đường, hắn còn giao phong kịch liệt với Trưởng Tôn Nhược Lam, chỉ ba dặm ngắn ngủi, song phương đã giao thủ không dưới ngàn lần.

Nam tử đầu trọc vẫn đột phá được Trưởng Tôn Nhược Lam, đi đến trước Sở Hi Thanh.

Hắn lập tức xông thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Kẻ này, mới là mục tiêu của hắn!

Đây là một Huyết Nhai Đao Quân khác, tương lai sẽ trở thành uy hiếp lớn nhất của Bất Chu sơn bọn họ.

Người này không chết, hoàng đình Bất Chu sơn sẽ ăn ngủ không yên!

Nhưng đúng lúc này, hắn nhìn thấy Cuồng Kiếm – Phong Tam!

Người trung niên có phong thái cuồng ngạo này đã lắc mình đến trước người Sở Hi Thanh.

Phong Tam nhìn qua tầng tầng khói đen, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị: “Đúng là một con Cự linh, tạp chủng!”

Hắn nắm Hành Thiên kiếm trong tay, sau lưng chợt xuất hiện một cây cân màu vàng cực lớn.

Binh Thiên Kiếm – Khí Mãn Tắc Khuynh!

Chương 1732: Dị biến

Nam tử đầu trọc lập tức cảm thấy khí huyết, lực lượng, thiên phú huyết mạch của bản thân đang giảm mạnh.

Con ngươi của hắn nhất thời trợn lên, vẻ mặt có chút khó tin.

Nam tử đầu trọc cảm giác được, lực lượng của bản thân đã hạ xuống đến tam phẩm hạ.

Cái tên Phong Tam này, rốt cuộc là có tu vị gì? Có thân phận gì? Vì Sao Bình Thiên Kiếm của hắn lại kinh khủng đến mức này?

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, hắn đã không lo được những thứ này nữa.

Hắn nhìn thấy một cột cờ màu đen đâm thẳng về phía mình!

Nam tử đầu trọc giật mình kinh hãi, lập tức dùng tất cả lực lượng của bản thân để thử đón đỡ.

Nhưng mà mũi thương sắc bén của cột cờ lại là thế như chẻ tre, trực tiếp đột phá qua thiên quy đạo luật tầng 28 của hắn.

Sau đó, toàn bộ cánh tay của hắn đã bị đánh thành thịt vụn.

Bồng!

Trán của nam tử đầu trọc lập tức nổ tung ra một đám mưa máu, thiên linh cái bị thủng một lỗ

Đây là Nghịch Thần Kỳ?

Nam từ đầu trọc mờ mịt không rõ, là ai sử dụng Nghịch Thần Kỳ? Mà lại để cho một vị thân vương nhất phẩm như hắn không có sức chống đỡ?

Hắn thừa dịp thần hồn chưa bị đánh tan, ngưng tụ lại tất cả sức lực để nhìn về phía đối diện.

Khi nam tử đầu trọc nhìn thấy thiếu nữ áo đỏ ở đối diện, còn cả đôi mắt màu xanh lam kia, con ngươi của hắn nhất thời co rút lại.

Hắn biết người giết chết mình là ai rồi.

Đây là chiến soái vô thượng của nhân tộc ở mấy năm trước… Hoành tuyệt vạn cổ, Quân đốc mắt xanh Tần Mộc Ca!

“Móa!”

Nam tử đầu trọc không khỏi tức giận mắng một tiếng.

Hắn hối hận không kịp, cũng cực kỳ phẫn uất.

Thì ra ngay từ đầu, hắn và Chử Kinh Hồng đã không có bất kỳ cơ hội nào!

Khi nam tử đầu trọc bị Sở Vân Vân đánh giết, vô số sợi tơ màu đỏ tươi chợt bay ra khỏi lá cờ Nghịch Thần Kỳ. Một phần trong chúng thẩm thấu vào trong cơ thể nam tử đầu trọc, một phần khuếch tán ra bốn phương tám hướng hư không.

Chúng nó nuốt chửng tinh nguyên khí huyết của nam tử đầu trọc, cũng lục soát mỗi một phần tàn dư linh hồn của đầu trọc, nuốt chửng tất cả, luyện vào thân cờ.

Cảnh này khiến cho ngọn lửa trắng trên thân Nghịch Thần Kỳ càng hừng hực hơn.

Quanh người Sở Vân Vân cũng tuôn ra một đám mưa máu.

Sương máu này còn ngậm lấy một mùi tanh nồng.

Sở Hi Thanh vô thức đóng chặt hô hấp, đồng thời bịt kín tất cả lỗ chân lông trên người.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, hắn vẫn cảm thấy hoa màu chóng mặt.

Trong sương máu kia, ngậm lấy thần độc và thần chú cực kỳ mạnh mẽ.

Người bình thường tiếp xúc với nó sẽ hóa thành máu ngay.

Sở Vân Vân đang mượn lực lượng của Nghịch Thần Kỳ để trục xuất độc chú trong người.

Ngay một cái chớp mắt tiếp theo, tiểu Toan Nghê trên đỉnh đầu nàng đã phun ra một ngọn lửa ngợp trời, thiêu đốt toàn bộ sương máu kia.

Lúc này, Thời Tri Mệnh và Trưởng Tôn Nhược Lam ở cách đó không xa đều chú ý đến Sở Vân Vân.

Bọn họ đều cảm giác được khí cơ của vị này đang phát sinh biến hóa.

Sau khi Sở Vân Vân đoạt được Nghịch Thần Kỳ hoàn chỉnh, quả thực là không giống ới trước kia.

Sự mạnh mẽ của nàng… đã làm cho người ta khó có thể suy đoán.

Sở Hi Thanh không dám khinh thường, vẫn nín thở không hô hấp.

Thần sắc hắn tò mò, nhỏ giọng nói Sở Vân Vân: “Ngươi khôi phục bao nhiêu?”

“Thu hoạch không tệ, gộp lại cũng được 1,3/10!” Sở Vân Vân nhìn Nghịch Thần Kỳ trong tay, khóe môi cong lên: “Nhưng tiếp theo mới là phiền phức, đó mới là bộ phận hạt nhân của độc chú.”

Mấu chốt vẫn là Nghịch Thần Kỳ này.

Trước kia, khi nàng ngã xuống, cũng không có thần khí mạnh mẽ như vậy.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì vui mừng không thôi: “Đã rất tốt rồi, quay đầu chúng ta lại chém thêm mấy cái nhất phẩm.”

Hiện giờ, tổng cộng lại thì Sở Vân Vân đã trục xuất được ba phần mười độc chú trong cơ thể.

Chuyện này có nghĩa là Sở Vân Vân đã khôi phục ba phần mười thực lực.

Sở Hi Thanh không thể không hưng phấn.

Bắt đầu từ giờ phút này, bọn họ rốt cuộc cũng có lực lượng tự vệ.

Sở Vân Vân thấy buồn cười: “Không phải nhất phẩm nào cũng được, ít nhất phải có huyết mạch Thần giai, bằng không thì tác dụng không lớn.”

Nàng không có hứng thú với Chử Kinh Hồng kia.

Thiên phú của người này cũng tạm được, nhưng lại không có ích với nàng.

Sau đó, đôi mắt xanh của nàng nhìn về phía Sở Hi Thanh: “Xem ra huynh trưởng cũng thu hoạch không ít, liên hệ với Hỗn Độn Vô Tướng chi pháp càng chặt chẽ hơn. Không! Không chỉ như vậy, còn có Vô Cực chi pháp. Ta có thể cảm giác được những thiên quy này đang quấn quanh cơ thể ngươi, hô ứng cộng hưởng với ngươi.”

Sở Hi Thanh không khỏi cười một tiếng, lại đưa mắt nhìn về phía trước.

Nghi thức của hắn, quả thực là hoàn thành rất tốt.

Nghi thức của Vô Tướng công, chú ý ở chỗ chưởng khống Hỗn Độn.

Mà bây giờ, hắn đang ‘chưởng khống’ rất tốt.

Tuy rằng thành phần thuộc hạ rất phức tạp, hơn chín phần đều có dã tâm khác.

Nhưng những người này vẫn hành động theo ý nghĩ của hắn, quả thực là dễ sai khiến, tùy tâm tùy ý.

Sở Hi Thanh cảm giác độ phù hợp với Hỗn Độn chi pháp của mình bây giờ, đã có thể giúp hắn tăng cấp đến nhị phẩm thượng rồi.

Nhưng việc này ngoại trừ để cho thiên quy của hắn càng mạnh mẽ hơn ra, thì tạm thời còn không có tác dụng gì.

Chân nguyên của Sở Hi Thanh còn thiếu rất nhiều.

Sau khi thăng cấp tứ phẩm hạ, cơ thể hắn vẫn luôn nằm trong trạng thái cường hóa.

Mặc kệ là Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, huyết mạch Thần Dương hay là Táng Thiên thần huyết, tất cả đều có hiệu quả cường hóa thân thể cực kỳ mạnh mẽ.

Sở Hi Thanh đoán là còn cần ít nhất hai tháng nữa mới đến cực hạn.

Thăng cấp trước thời gian này là rất thiệt thòi.

Chương 1733: Dị biến (2)

Khi Sở Hi Thanh chuyển sự chú ý đến phía trước, Chử Kinh Hồng bỗng nhiên phát ra một tiếng hét giận dữ.

Toàn thân hắn bạo phát huyết khí màu đỏ, xung kích bốn phía. Dù là trong khói đen, cũng giống như mặt trời thu hút sự chú ý của người khác.

Ánh mắt Chử Kinh Hồng tựa như dã thú sắp chết, tràn ngập hận thù và tuyệt vọng.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, hắn bị mấy người Ngụy Nguyên Tùng liên thủ vây công, đã rơi vào hoàn cảnh trọng thương sắp chết.

Toàn thân hắn đều là vết thương do đao kiếm, và những lỗ máu của quyền.

Đám người Ngụy Nguyên Tùng hoàn toàn không có ý nương tay, mỗi một tên đều dốc toàn lực, dùng chiêu thức sở trường nhất để đánh, còn lại có ăn ý, khiến cho hắn không có cơ hội bỏ trốn.

“Các ngươi đám tạp chủng này!”

Nếu như nói lúc trước Chử Kinh Hồng chỉ suy đoán đám người này muốn niêm phong miệng của hắn.

Vậy thì bây giờ hắn có thể xác định, đám người này muốn dùng cách này để chứng minh sự ‘trong sạch’ của bọn họ, đồng thời giết người diệt khẩu luôn.

Đám người này còn không thèm quan tâm đến Lạc Hoa Lưu Thủy – Nghiêm Long.

Nghiêm Long chỉ là một lính đánh thuê, không tham gia đến trù tính, cũng không liên hệ với các phe, cho nên không biết gì.

“Bồng!’

Đó là một đạo kiếm quang của Cực Nguyên Kiếm Quân - Long Tú Chi đánh trúng cơ thể hắn.

Chử Kinh Hồng bạo phát khí huyết là do khí huyết tiêu hao quá kịch liệt, bắt đầu từ thịnh chuyển suy.

Mấu chốt là phía xa xa còn có người thi triển Bình Thiên Kiếm, mạnh mẽ kéo tu vị của hắn xuống đến tam phẩm.

Chử Kinh Hồng cuối cùng cũng từ bỏ một chút ảo tưởng cuối cùng, ý thức được hôm nay mình chắc chắn phải chết ở đây.

Ánh mắt hắn đỏ bừng như máu: “Các ngươi đang vẽ đường cho hươu chạy! Các ngươi sẽ hối hận, nhất định sẽ hối hận…”

Giọng nói của Chử Kinh Hồng chợt im bặt, là do một quyền của Ngụy Nguyên Tùng đã đánh thẳng vào trái tim của hắn.

Vị Thiên Nguyên Thủ này còn dùng phương thức lấy thương đổi thương, để đánh nát đầu nguồn khí huyết trong cơ thể hắn.

Ngụy Nguyên Tùng cũng trúng một quyền của Chử Kinh Hồng.

Khóe môi hắn chảy máu, vẻ mặt dữ tợn: “Ngươi cấu kết với Cự linh, còn nói xấu Ngụy mỗ, lại còn muốn chạy trốn? Đừng hòng!”

Người này thật sự nói quá nhiều!

Chử Kinh Hồng còn muốn nói tiếp, nhưng đã không thể mở miệng.

Đao quang kiếm ảnh từ hai phía, chặt thân thể hắn thành nhiều mảnh vụn.

Vệ Song Nguyên còn cho hắn một đòn trí mạng, hai đạo ánh đao hình cung xé nát thần hồn của hắn.

Khi Chử Kinh Hồng bỏ mình, Lục Loạn Ly cũng giải quyết xong.

Đối thủ của nàng là một võ tu Địa Bảng cấp độ nhị phẩm thượng, xếp hạng 160 Địa Bảng.

Ban đầu, Lục Loạn Ly phối hợp với ba bộ Vân Hải kiếm khôi của mình.

Nàng dùng ánh đao bảy màu mê hoặc đối phương, mỗi một lần thành công đều khiến đối phương thất thần giây lát, kiếm khôi của nàng sẽ vẽ ra một đến ba vết máu trên người đối phương.

Sau mười cái hô hấp, chính là kiếm khôi phối hợp với nàng.

Do thương thế từ từ chuyển biến xấu, thần trí của đối phương cũng trở nên yếu ớt hơn, sức đề kháng với huyễn thuật đã không bằng lúc trước.

Mỗi một đao của Lục Loạn Ly đều có thể làm đối phương chìm vào ảo giác, không thể tự kiềm chế.

Cũng là khi Chử Kinh Hồng bị chặt xác, Lục Loạn Ly cũng phá tan phòng ngự cuối cùng của đối thủ.

Ánh đao của Lục Loạn Ly lóe lên, một thức Đại Minh Vương Luân chém đầu võ tu Địa Bảng này.

Sau đó, nàng tiện tay cầm trường đao, quay đầu quét mắt nhìn chiến trường.

Lúc này, tuy rằng khói đen vẫn tràn ngập hang động, còn có Già Thiên chi pháp che đậy tất cả tầm mắt cả khí cơ.

Nhưng thật ra hiệu quả giữa hai bên là khác biệt, bên bọn họ có lợi thế hơn nhiều.

Thần thông Linh nhãn của Lục Loạn Ly vẫn có thể quan sát tình hình trong phạm vi năm mươi trượng.

Đầu tiên, nàng nhìn đám khách khanh hộ pháp kia, trong mắt không khỏi hiện ra mấy phần kỳ dị.

Lục Loạn Ly cũng chỉ nhìn thấy ba người Bá Thiên Lai, Tiếu Cuồng Long và Cô Minh Nguyệt.

Ba vị này đang ra sức chém giết, ít nhất thì cũng đang giả bộ như dùng toàn lực.

Đối thủ của bọn họ đều đang trăm phương ngàn kế để bỏ chạy, nhưng đều không thể thành công. Hơn nữa toàn thân đều là vết thương, thậm chí còn bị trọng thương sắp chết.

Có thể thấy ba vị này cũng đã dùng một chút sức lực.

Trong mắt Lục Loạn Ly hiện ra thần sắc khác thường, thả lỏng Thần bảo mà nàng vẫn giấu trong ống tay áo bên trái ra.

Thứ này là chỗ dựa cuối cùng của Lục Loạn Ly, là lá bài tẩy đáng tin nhất.

Trận chiến hôm nay, nội quỷ thật sự là quá nhiều, nhiều đến mức làm cho nàng tê cả da đầu.

Ngoại trừ mấy người đáng tin như Phong Tam và Thiết Cuồng Nhân ra, không có một kẻ nào là đáng tin cậy.

Thậm chí ngay cả Thi Sơn tông cũng không thể để cho người ta hoàn toàn yên tâm.

Lục Loạn Ly lo lắng Sở Hi Thanh chơi quá đà, cho nên vẫn luôn ngưng thần đề phòng.

Kết quả lại nằm ngoài dự đoán của mọi người, đám nội quỷ này đều rất ra sức, một cái lại dũng mãnh hơn một cái.

Nhưng vẫn có mấy người chạy thoát.

Chử Kinh Hồng dẫn theo rất nhiều người, cao nhân Địa Bảng đã có mười mấy người, còn có rất nhiều võ tu cấp độ tam phẩm.

Dù cộng thêm đám đệ tử Thi Sơn tông, đám người bọn họ cũng không thể bắt hết.

Đặc biệt là Lạc Hoa Lưu Thủy – Nghiêm Long.

Sau khi sương khói xuất hiện không lâu, người này đã xoay người bỏ chạy, không hề dây dưa dài dòng.

Tinh La Thần Liên của La Hán Tông cũng vô dụng.

Chương 1734: Dị biến (3)

Cuối cùng, ánh mắt Lục Loạn Ly rơi vào người Thiết Cuồng Nhân.

Đối thủ của Thiết Cuồng Nhân là một cao thủ Địa Bảng, mà lại là một vị nhị phẩm hạ xếp hạng 252 Địa Bảng.

Đây là người Sở Hi Thanh coi như người thân, cực kỳ coi trọng, vì vậy Lục Loạn Ly vẫn luôn quan tâm.

Nàng biết Thiết Cuồng Nhân vừa trải qua Điên Đảo âm Dương, chuyển hóa lực lượng Cùng Kỳ thành Bệ Ngạn, cũng chính là HIến Chương.

Theo lý thuyết, sức chiến đấu của vị này phải rất mạnh, nhưng lại cần một đoạn thời gian dài để lắng đọng và thích ứng.

Thực lực của vị này vẫn chưa đến thời điểm toàn thịnh, lại chọn một nhị phẩm hạ làm đối thủ, để Lục Loạn Ly có chút không yên tâm.

Nhưng theo tình hình bây giờ, Thiết Cuồng Nhân vẫn đang chiếm thượng phong.

Thực lực tổng hợp của người kia rõ ràng là vượt qua Thiết Cuồng Nhân.

Nhưng do tình thế trong hang động biến hóa, nhiều đồng bọn ngã xuống, khiến cho nội tâm của người này rối như tơ vò.

“Giới Luật! Nơi này không được sử dụng chân nguyên!”

Lúc này, trong con ngươi của Thiết Cuồng Nhân cũng hiện ra ánh sáng màu vàng óng.

Lực lượng Bệ Ngạn của hắn hóa thành một bóng thú màu vàng cực lớn, nó giống như Bạch Hổ, toàn thân là ánh vàng chói lọi, chính khí huy hoàng, vô số xiềng xích màu vàng vờn quanh cơ thể, nhẹ nhàng tấn công về phía đối thủ.

Dưới chân Thiết Cuồng Nhân cũng xuất hiện một bóng rùa khổng lồ.

Đó chính là Bá Hạ!

Bá Hạ chở nặng, càng chở nặng thì sức chiến đấu càng mạnh!

Thiết Cuồng Nhân nắm giữ hai loại lực lượng Bàn Cổ, tuy chưa tu luyện đến mức độ cao thâm, nhưng sức chiến đấu cũng rất mạnh.

Thiết Cuồng Nhân còn có thể tạm thời điều động lực lượng của hai sách Giới Luật.

Hắn tiếp nhận chức ‘Tư Khấu’ của Vân Hải tiên cung từ Lục Loạn Ly, trên danh nghĩa là người phụ trách phòng ngự và hình phạt của tiên cung.

Lúc này, một chuỗi Hợi Thủy thần lôi đánh xuống, nện tất cả người làm trái với Giới Luật của hắn ở trong phạm vi năm mươi trượng.

Có điều, đối thủ của hắn vẫn là thua ở tình thế.

Sau khi tình hình chiến đấu trong khói đen chấm dứt, từng đạo ánh mắt đều chú ý đến nơi này, khiến cho người này bị chịu áp lực nặng nề.

Bọn họ chỉ phụng mệnh Sở Hi Thanh, không nhúng tay vào mà thôi.

Nhưng Nhật Già La đã thu hồi khói đen, khiến cho sương khói càng ngày càng mỏng manh.

Người kia đã không còn cơ hội bỏ chạy, trên người cũng có không ít vết thương, trong tuyệt vọng, hắn dứt khoát dùng tất cả lực lượng còn sót lại để chém giết với Thiết Cuồng Nhân.

Hắn đã không cầu bỏ chạy, chỉ cầu đồng quy vu tận với đối thủ, dù chết cũng phải kéo theo một người chôn cùng.

Thiết Cuồng Nhân lại rất ổn định, lúc trước hắn tấn công như sóng triều, sóng sau xô sóng trước, liên miên không dứt.

Lúc này hắn lại như một khối đá cứng chặn cổng, mặc kệ bão táp phong ba, hắn vẫn lù lù bất động.

Sở Hi Thanh cũng đang nhìn Thiết Cuồng Nhân.

Sau đó hắn liền yên tâm, thu hồi tầm mắt.

Tuy rằng võ đạo của Thiết Cuồng Nhân kém hơn đối thủ, nhưng kinh nghiệm chém giết lại cực kỳ phong phú, tâm tính cũng rất ổn.

Bây giờ hắn đã không nóng lòng giết địch, mà đang dùng đối thủ làm đá mài đao, mài giũa võ đạo của bản thân. Mượn áp lực của kẻ địch, Thiết Cuồng Nhân bắt đầu nghiên cứu chân lý võ đạo vả nắm giữ lực lượng của bản thân.

Huống hồ còn có Lục Loạn Ly và nhiều cao thủ đang nhìn như vậy, sẽ không xảy ra việc gì.

Sở Hi Thanh mỉm cười nhìn mọi người, mắt hiện vẻ hài lòng: “Nhìn tình hình này, xem ra là Chử Kinh Hồng kia đã vu oan cho mọi người. Dưới trướng Sở mỗ lấy đâu ra gian tế nội quỷ? Chư vị đại trưởng lão cũng không cấu kết với Cự linh.”

Lúc này, tuy rằng tinh hồn và khí huyết của nam tử đầu trọc đã bị Nghịch Thần Kỳ hút sạch, nhưng vẫn còn khung xương.

Khung xương trăm trượng như quái vật khổng lồ đang nằm vắt quang trong hang động.

Ngụy Nguyên Tùng cũng đã cảm ứng được tình cảnh này từ trước.

Khi thân thể nam tử đầu trọc biến hóa, linh khí chung quanh thay đổi kịch liệt, Ngụy Nguyên Tùng cũng cảm ứng được đầu tiên.

Đây cũng là nguyên do mà hắn không nương tay với Chử Kinh Hồng.

Tội danh cấu kết với Cự linh không hề nhẹ, dù mạnh như Vô Thượng huyền tông cũng không gánh vác được.

Nếu hắn không biết thì cũng thôi, thậm chí nếu không tận mắt nhìn thấy thì có thể giả bộ như không biết.

Nhưng chân tướng đã ở ngay trước mặt, Ngụy Nguyên Tùng không thể không tỏ thái độ.

Thật ra hắn cũng khá kinh ngạc với tình hình của con Cự linh này, vì sao không thấy máu thịt của kẻ này đâu? Là ai đã giết kẻ này?

Nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ đến việc này, vẻ mặt Ngụy Nguyên Tùng oán giận, hừ lạnh một tiếng: “Người này rõ ràng là có ý định gây xích mích, muốn chúng ta lục đục với nhau, từ đó nhân cơ hội chạy thoát, lão phu là loại người gì, há có thể tha thứ cho hắn? Cấu kết với Cự linh, người người đều có thể tru diệt.”

Hắn đạp mạnh xuống đất, bộ phận thi thể cuối cùng của Chử Kinh Hồng đã hóa thành bột mịn.

Khí Thôn Vạn Lý – Hổ Như Sơn thì xanh mặt, hắn chống trường đao xuống đất, nghĩa chính từ nghiêm nói: “Ta thật sự không ngờ, đường đường là hạng 24 Thiên Bảng, lại đi cấu kết với Cự linh phương bắc. Hổ mỗ há có thể tha cho hắn?”

Mấy người đều làm ra vẻ không nhận ra ý trào phúng trong lời nói của Sở Hi Thanh, tất cả đều thần thái tự nhiên, giọng nói cũng thản nhiên không hề lúng túng.

Tuy rằng mấy vị hộ pháp không lên tiếng, nhưng cũng ra vẻ vừa kinh vừa sợ, căm giận không thôi.

Sở Hi Thanh thấy buồn cười.

Hắn đã nhìn thấu nhưng không nói toạc, lười tính toán với bọn họ.

Dù sao mấy người Ngụy Nguyên Tùng cũng xuất thân từ tông môn chính đạo, nếu như không có chứng cứ đầy đủ, trực tiếp giết người thì vẫn hơi phiền phức.

Tuy rằng Vô Tướng thần tông có chút xung đột với mấy nhà thần tông này, nhưng cơ bản vẫn phải duy trì mặt mũi bên ngoài.

Không đến lúc bất đắc dĩ, các nhà đều không muốn lật bàn.

Chương 1735: Dị biến (4)

Nhân tộc nội đấu, chỉ khiến đám Cự linh phương bắc vui mừng.

Thiết Bích sơn mạch dài đến mười hai vạn dặm, có không dưới hai mươi địa phương có thể để đại quân đi qua, chỉ một mình Vô Tướng thần tông là không thể thủ được.

Dù tương lai Sở Hi Thanh có thể vượt qua Huyết Nhai, vô địch phàm thế, cũng không thể chống đỡ được toàn bộ Thiết Bích sơn mạch.

Ngoại trừ phương bắc, các nơi trong Thần Châu còn có lượng lớn yêu ma quỷ quái. Vực ngoại cũng có rất nhiều thần ma đang mơ ước phàm thế.

Nếu như không có các tông phái này trấn áp, nhất định sẽ tạo thành đại họa.

Khoái ý ân cừu đương nhiên là sảng khoái, nhưng vì thế mà tạo thành đại họa, đây là việc Sở Hi Thanh không muốn nhìn thấy, vô số dân chúng vô tội của Thần Châu sẽ phải trả giá đắt.

Sở Hi Thanh tự nhận mình không thể giống như một số võ tu tâm trí mạnh mẽ, trừ bản thân ra thì coi tất cả đều như giun dế kiến càng.

Trong nội tâm của hắn vẫn còn một ít 'nhân', tuy rằng là không nhiều nhưng vẫn có.

Ý nghĩ của Sở Hi Thanh là, giết những người này cũng được, báo thù cũng nhất định phải báo, nhưng nhất định phải chờ đến khi lực lượng của hắn có thể chống đỡ tất cả hậu quả thì mới có thể thực hiện.

Đương nhiên, nếu đến một ngày nào đó, tình thế đến mức độ bất đắc dĩ, cần một mình Sở Hi Thanh chết để thiên hạ thái bình, vậy Sở Hi Thanh cũng sẽ không ngồi chờ chết, hắn cũng có thể giết sạch thiên hạ để người nhà mình bình yên.

Chút 'nhân' trong lòng hắn, còn chưa đủ để hắn hi sinh bản thân mình cho người trong thiên hạ.

Huống hồ, hắn còn muốn mượn đám người này để hoàn thành càng nhiều ‘nghi thức’ hơn.

Sau đó, Sở Hi Thanh nhìn về phía Lệ Hiên của Thi Sơn tông: “Chiến sự nơi này đã kết thúc, tà ma đã chết sạch, còn lại đều là hạng người không đáng lo. Lệ tông chủ có thể chữa trị phong ấn rồi. Việc này liên quan đến mấy trăm vạn bách tính quận Thái Sơn, xin quý tông tận tâm tận lực, không để hậu hoạn.”

Hắn đã chuẩn bị rời khỏi mộ Cơ Dương, quay lên mặt đất.

Mục đích của Sở Hi Thanh khi đến đây, một là vì lá cờ Nghịch Thần Kỳ, hai là vì phong ấn nơi này.

Bây giờ lá cờ đã đến tay.

Phong ấn cũng không cần lo lắng nữa.

Đám người kia phá hoại phong ấn của mộ Cơ Dượng, chính là vì dẫn hắn vào trong. Bây giờ âm mưu đã thất bại, đám người kia sẽ không tốn công vô ích nữa.

Lệ Hiên nghe vậy thì nghiêm túc cúi đầu với Sở Hi Thanh: “Lệ mỗ tuân lệnh! Tất sẽ không phụ lòng Đao Quân!”

Giọng nói của hắn bây giờ đã cung kính hơn trước nhiều. Trong lòng Lệ Hiên cũng cực kỳ kính phục vị Vô Cực Đao Quân này.

Đám người gài bẫy Sở Hi Thanh kia, không thể nói là không ác, không thể nói là không mạnh, nhân lực vật lực đều cực kỳ mạnh, thậm chí có thể nói là đáng sợ.

Nhưng mà Sở Hi Thanh lại hóa giải dễ dàng, mặc kệ là trong mộ hay ngoài mộ, tất cả đều bị hắn ứng phó ung dung, không tốn chút sức lực.

Thậm chí hành trình mộ Cơ Dương này, Sở Hi Thanh còn chưa ra tay, tất cả phong ba bão táp đều bị trấn áp hết.

Lệ Hiên nghĩ thầm, nếu Huyết Nhai Đao Quân ngày xưa có thủ đoạn như Sở Hi Thanh, chắc chắn sẽ không rơi vào cục diện bị các thần vây công và ngã xuống.

“Lệ tông chủ quá lời!” Sở Hi Thanh vừa nói đến đây, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng nổ vang.

Hắn quay đầu nhìn qua, phát hiện đó là Thiết Cuồng Nhân. Trọng kiếm của hắn đã chém trúng vai đối thủ, toàn bộ thân thể và nguyên thần của đối thủ đều bị chặt làm hai nửa.

Sở Hi Thanh không khỏi nhếch miệng.

Hành trình mộ Cơ Dương này, có thể nói là viên mãn.

Sau đó, chính là hồ Đông Dương. Không biết chiến sự bên đó thế nào rồi? Chu Lương Thần chỉ huy thủy sư, có thể phá địch hay không?

Còn cả linh cơ thần bí trong lá cờ Nghịch Thần Kỳ nữa, nhất định phải lấy nó ra…

Sở Hi Thanh nghĩ đến đây, độ cong của khóe môi càng rõ ràng hơn: “Sở mỗ còn nhiều việc, liền đi trước một bước, nơi này phải nhờ Lệ tông chủ rồi.”

Nhưng không biết vì sao, Sở Hi Thanh còn chưa nói hết lời thì hang động lại phát sinh biến cố.

Theo Sở Hi Thanh dừng bước, chung quanh lập tức xuất hiện một trận núi chuyển đất sập.

Toàn bộ hang động đang sụp đổ, vô số đá vụn và bùn cát rơi xuống.

Mặt đất thì lại truyền ra một tiếng ‘oanh’, mấy cái ‘rắn’ màu đỏ như máu, to hơn hai mươi trượng xuyên ra khỏi lòng đất, chúng nó đan xen xoay quanh, giương nanh múa vuốt, ngăn chặn hai bên hang động.

Tất cả mọi người nơi này đều cầm binh khí lên, ngưng tụ võ ý, vẻ mặt đề phòng nhìn đám ‘rắn’ đỏ tươi này.

Sở Vân Vân cũng nhíu mày, vẻ mặt nghiêm túc, nắm chặt Nghịch Thần Kỳ trong tay.

Nàng cảm ứng được một nhân vật cực kỳ mạnh mẽ đang ẩn mình trong lòng đất.

Thiên quy của người còn còn đạt đến cảnh giới Vĩnh Hằng!

Đó tựa như là một thần linh ở trên phàm thế!

Hai mắt Thời Tri Mệnh sáng ngời, tràn đầy hứng thú nhìn đám rắn kia.

“Quả nhiên, Sở Hi Thanh, nhớ lấy thứ kia giúp ta. Nếu ngươi có thể lấy được thứ đó giúp ta, Thời mỗ sẽ có trọng thưởng!”

Sở Hi Thanh lại không lo được đến lời nói của Thời Tri Mệnh.

Hăn cảm ứng được một luồng thần niệm rộng lớn và hùng vĩ đến khó tin đang nhẹ nhàng khóa chặt mình.

Tuy rằng đối phương không có ác ý, nhưng vẫn ép cho thần niệm của hắn gần như tan vỡ.

Sở Hi Thanh chau mày, nhìn về phía trước.

Hắn nhìn thấy một bóng người nữ tính xuất hiện ở phía trước, bóng người này chỉ là hư ảo.

Dáng người cô gái này yểu điệu, lại khoác áo đen, gương mặt cũng bị che đậy, chỉ để lộ một đôi mắt trong veo, bình tĩnh nhìn vào hắn.

“Ngươi! Vẫn chưa thể đi!”

Thời khắc này, khí huyết trong cơ thể Sở Hi Thanh bỗng nhiên bành trướng, quanh người phát ra một tiếng nổ.

Mười hai đạo long khí Xích Long trong cơ thể hắn như muốn xông ra ngoài!

Chương 1736: Cầu viện

Ngôn ngữ của cô gái áo đen có khác biệt rất lớn với ngôn ngữ bây giờ.

Nhưng Sở Hi Thanh vẫn nghe hiểu.

Chín phân hồn của hắn vẫn luôn đọc các loại kinh thư, có thể nói hắn bây giờ cũng là người có học thức uyên bác.

Sở Hi Thanh không chỉ nhận ra ngôn ngữ của đối phương, đó là ‘Hà Lạc nhã âm’ được lưu truyền trong hoàng thất Nhân tộc ở mấy chục vạn năm trước, mà hắn còn hiểu đại khái lời nói của đối phương.

Hắn ngẩng đầu nhìn bóng người hư ảo ở trước mắt, đầu tiên là hơi sửng sốt, sau đó lại nhắm mắt lại.

“Cơ Dương?”

Đây chắc hẳn là nguyên thần hóa thể của Cơ Dương!

Thế gian này không có nhiều người biết nói ‘Hà Lạc nhã âm’, mà Cơ Dương là một trong số đó.

Thời khắc này, Lệ Hiên cũng kinh ngạc bật thốt: “Cẩn thận thi độc! Nơi này có thi độc của Vọng Thiên Hống đời đầu, tất cả mọi người đóng chặt lỗ chân lông và hô hấp! Nếu không muốn chết, tất cả đều lùi ra ngoài đi, nhanh!”

Sắc mặt của tất cả mọi người đều đại biến, đại đa số người đều lập tức bỏ chạy.

Vọng Thiên Hống đời đầu có uy danh hiển hách, nó đã làm cho mấy trăm vạn tướng sĩ của Huyền Hoàng thủy đế thi biến.

Trong đó còn có những chiến tướng hùng mạnh như Hậu Khanh, Doanh Câu và Tương Thần, thậm chí ngay cả con gái của Huyền Hoàng thủy đế cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Mấy người Ngụy Nguyên Tùng nghe vậy thì cũng biến sắc, cực kỳ kiêng kỵ.

Tuy rằng tu vị của bọn họ là nhất phẩm, nhưng cũng không tự tin có thể chống lại thi độc đã hủy hoại đại quân của Huyền Hoàng thủy đế.

Mấy vị hộ pháp và Nhật Già La, Quỷ Ảnh – Hà Thất đều hơi do dự.

Cơ Dương này rõ ràng là đến vì chủ thượng của bọn họ, như vậy đám thuộc hạ như bọn họ có nên đi hay không?

Nếu như đi quá quyết đoán, có thể bị Sở Hi Thanh coi là không đáng tin? Không trung thành hay không?

Sở Hi Thanh cũng không làm bọn họ khó xử.

“Tất cả mọi người lui ra đi!”

Sở Hi Thanh vừa nói chuyện vừa thuận tay ném Bạch Tiểu Chiêu ở trên đỉnh đầu và tiểu Tóc Húi Cua qua cho Phong Tam.

Hắn lập tức đè trường đao bên hông, sắc mặt nghiêm túc nhìn nhau với cô gái áo đen: “Các ngươi không giúp được gì, ở lại chỗ này cũng vô dụng.”

Bọn họ ở lại chẳng những vô dụng, mà còn có thể bị nhiễm thi độc.

Đám nội quỷ này dính thi độc hay không, Sở Hi Thanh cũng không quan tâm, càng không nói đến thương tiếc.

Hắn sợ là sau khi đám người này dính thi độc, thì sẽ gây họa cho quận Thái Sơn và Đông Châu.

Mấy người Bá Thiên Lai như được đại xá, vội vàng bay ra ngoài.

Lúc này, tuy rằng có rất nhiều 'rắn' màu đỏ tươi ngăn chặn đường đi, nhưng dường như đám 'rắn' này không quan tâm đến bọn họ, nên cũng không ngăn cản.

Lục Loạn Ly thì lại không thể bỏ Sở Hi Thanh ở lại mà rời đi.

Nàng liếc mắt nhìn bốn phía, liền cắn răng một cái, hai mắt đỏ lên, lắc mình về phía Sở Hi Thanh.

"Khốn khiếp! Lần này ngươi nợ ta…"

Nhưng khi Lục Loạn Ly tiếp cận Sở Hi Thanh, sắp sửa dùng Thần bảo của bản thân, bóng người Sở Vân Vân đã hiện ra ở sau lưng nàng.

Trong lòng Lục Loạn Ly nhất thời sinh báo động.

Nhưng nàng còn chưa kịp phản ứng, thì một tay của Sở Vân Vân đã nắm cổ của nàng.

Sở Vân Vân chỉ nhẹ nhàng sờ qua, nàng liền ngất xỉu.

Sau đó, Sở Vân Vân ném thiếu nữ cho Thiết Cuồng Nhân.

"Làm phiền Cuồng Huynh đưa nàng ra ngoài!"

Thật ra Sở Vân Vân chỉ nhỏ hơn Thiết Cuồng Nhân hơn mười tuổi.

Trước kia gọi 'Cuồng thúc' là vì tình thế bắt buộc, miễn cưỡng mới có thể gọi ra khỏi miệng, bây giờ thì dù thế nào cũng không gọi nổi.

Nàng chú ý đến vẻ hỏi dò trong mắt Thiết Cuồng Nhân, liền lắc đầu nói: "Không cần lo lắng, chỉ nửa khắc là nàng sẽ tỉnh lại."

Thật ra giao Lục Loạn Ly cho Trưởng Tôn Nhược Lam thì thích hợp xong.

Nhưng thân phận của Lục Loạn Ly khác thường, Sở Vân Vân suy nghĩ cẩn thận xong, vẫn quyết định giao cho Thiết Cuồng Nhân.

Sau đó, Sở Vân Vân quay đầu nhìn về phía Thời Tri Mệnh.

Giọng nói của nàng lành lạnh, còn ngậm lấy ý cảnh cáo: “Làm phiền các hạ trông nom một hai, nếu như ngươi muốn Sở Hi Thanh lấy thứ kia cho ngươi, và cả việc hợp tác sau này, vậy thì ngươi nhất định phải bảo vệ bọn họ bình yên vô sự!”

Sau khi mấy người Thiết Cuồng Nhân và Phong Tam rời khỏi đây, sẽ là thế cô lực đơn.

Tuy rằng Trưởng Tôn Nhược Lam và La Hán Tông mạnh mẽ, nhưng hai quyền khó địch bốn tay.

Dưới tình huống nàng và Sở Hi Thanh bị kiềm chế ở dưới mộ, rất khó nói đám khách khanh hộ pháp và đại trưởng lão của các thần tông kia sẽ làm gì.

Càng không biết Lạc Hoa Lưu Thủy – Nghiêm Long và mười mấy võ tu nhị phẩm tam phẩm bỏ chạy kia có trở về hay không.

Thời Tri Mệnh nhướng mày lên, sau đó chắp tay sau lưng, cười tiêu sái: “Yên tâm, bọn họ sẽ không có việc gì.”

Sở Vân Vân hơi gật đầu, sau đó bay về phía Sở Hi Thanh.

Toàn thân nàng là liệt diễm thiêu đốt, làm cho khí đen ở chung quanh phải bốc hơi.

Sở Vân Vân vẫn luôn dùng Tuyệt Thiên và Nhiên Thiên chi pháp để ứng đối với thi độc.

Dưới tuyệt đối thiêu đốt, dù là thi độc của Vọng Thiên Hống thì cũng không thể xâm nhập vào cơ thể nàng.

Bên phía Sở Hi Thanh thì càng đơn giản hơn.

Hắn dùng Nhai Tí Đao phản xạ lại tất cả mọi thứ ở ngoại giới, dù là thi độc vô hình vô chất cũng không ngoại lệ.

Chương 1737: Cầu viện (2)

Sở Hi Thanh lại âm thầm kinh hãi.

Khi hắn nhìn kỹ thì mới phát hiện, những cái gọi là ‘rắn’ kia, thật ra là xúc tu hoặc thịt mầm của một sinh vật nào đó, phía trên có rất nhiều giác hút.

Trong lòng Sở Hi Thanh đã có suy đoán.

Lẽ nào những cái gọi là ‘rắn’ này chính là một phần thân thể của Cơ Dương?

Khi Sở Hi Thanh quan sát những thứ này, cô gái áo đen lại là một trận buồn bực bất an, trong mắt thậm chí còn hiện ra vẻ xấu hổ và tự ti.

Nàng lập tức phất tay, để những con ‘rắn’ kia chui xuống lòng đất, không cho Sở Hi Thanh quan sát.

“Ta chính là Cơ Dương trong miệng các ngươi.”

Cô gái áo đen nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt xấu hổ: ‘Ta không có ác ý, ta cần các ngươi trợ giúp. Còn nữa, ngươi đừng nhìn.”

Sở Hi Thanh rốt cuộc cũng thu hồi ánh mắt, nhìn nhau với Cơ Dương: “Như vậy là các hạ đã dùng lực lượng huyết mạch để thu hút tại hạ?”

Lúc này, hắn đã rất phấn chấn.

Nếu mục đích của đối phương là cầu viện, như vậy bọn họ tạm thời không cần lo về tính mạng.

Nhưng Sở Hi Thanh vẫn không thả lỏng tay cầm đao của mình.

Ai biết Cơ Dương nói cầu viện là thế nào, chẳng may cần phải dùng mạng của hắn thì sao?

Lúc này Sở Vân Vân cũng đã đến sau lưng cô gái áo đen: “Nếu ngươi không có địch ý, vậy thì hẳn phải thu hồi thi độc của ngươi.”

“Ta không thể khống chế, bằng không thì phụ thân ta cũng sẽ không phong ấn ta ở đây!”

Sau đó Cơ Dương quay đầu nhìn về phía Nghịch Thần Kỳ trong tay Sở Vân Vân, trong mắt hiện ra một tia kỳ dị: “Ta nhận ra nó, nó là Nghịch Thần Kỳ. Ngươi cũng rất mạnh, để ta nhớ đến người bạn tốt Thương Phụ Hảo thời viễn cổ, ngươi và nàng đều có thiên phú siêu tuyệt và huyết mạch mạnh mẽ.”

“Ngươi rất mạnh, lúc toàn thịnh thậm chí có thể sánh vai với thần linh. Nhưng ngươi bây giờ cũng giống như ta, cũng phải chịu đựng nổi khổ độc chú. Nhưng sức mạnh của ngươi, và Nghịch Thần Kỳ của ngươi, cũng có thể giúp ta.”

Độc chú?

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, mình và độc thú thật có duyên.

Hắn tò mò hỏi: “Các hạ muốn ta giải quyết độc chú giúp ngươi?”

“Không phải! Thi độc trên người ta bắt nguồn từ Vọng Thiên Hống đời đầu, nó không phải thứ các ngươi có thể giải quyết!”

Cơ Dương lắc đầu, nàng lại giơ tay lên, đất đá trên mặt đất lập tức gạt sang hai bên, tạo thành một đường hầm hẹp và dài: “Chúng ta đi xuống rồi nói, ở nơi này thi độc của ta có thể sẽ tiết ra ngoài. Đến tẩm cung của ta rồi bàn tiếp, như vậy sẽ tốt cho tất cả chúng ta.”

Mộ Cơ Dương là cách gọi của người ngoài.

Trong này là tẩm cung cha nàng chế tạo cho nàng.

Sở Hi Thanh nhìn vào đường hầm kia, chỉ thấy một mảnh sâu thẳm, sâu không thấy đáy.

Hắn hơi nhướng mày, nghĩ thầm sau hi đi vào thì còn có thể trở về không?

Chẳng may Cơ Dương có dụng ý khác, như vậy bọn họ chính là tự chui đầu vào lưới.

Nhưng Thần Ý Đao Tâm của hắn quả thực là không cảm nhận được địch ý của đối phương.

“Hai vị yên tâm.” Cơ Dương dường như đã nhìn ra ý nghĩ của Sở Hi Thanh, giọng nói thành khẩn: “Nếu như ta hại các vị, ngày sau chắc chắn sẽ chết dưới Nghịch Thần Kỳ của vị tiểu đạo hữu này. Ngoài ra Cơ Dương còn có lễ vật tặng hai vị, sẽ không để hai vị tay không mà về.”

Ánh mắt Sở Vân Vân hơi đọng lại.

Nàng phát hiện lời thề của Cơ Dương lại khiến cho không gian quanh đây rung chuyển, hô ứng với từng sợi Thiên quy đạo luật, còn liên kết với Nghịch Thần Kỳ trong tay nàng.”

“Báo ứng?” Sở Vân Vân nỉ non một tiếng, sau đó cũng liếc mắt nhìn xuống dưới.

Nàng hơi suy ngẫm, liền bước vào trong đường hầm: “Vậy thì đi thôi.”

Sở Hi Thanh thì lại theo sát phía sau.

Đối với lực lượng Báo Ứng, hắn còn cảm ứng được trước cả Sở Vân Vân.

Vị cháu gái của Huyền Hoàng thủy đế này, vẫn là rất có thành ý.

Đường hầm này dài hơn năm mươi dặm.

Sở Vân Vân và Sở Hi Thanh một trước một sau, tận hai mươi cái hô hấp sau mới đến tẩm cung của Cơ Dương.

Nơi này là một tòa cung điện hùng vĩ ở dưới lòng đất, chứ không phải là lăng mộ.

Không gian trong cung rộng đến bốn trăm dặm, diện tích còn hơn cả Vân Hải tiên cung.

Bên trong là điện ngọc quỳnh lâu, quế điện lan cung, còn có một lượng lớn đình đài lầu các, núi đá và ao nước, phong cảnh rất đẹp. Phía trên thậm chí còn có trời xanh mây trắng, ánh trăng ánh sao, phong cảnh không khác mặt đất chút nào.

Chỉ là mảnh kiến trúc này vẫn còn mang phong cách cả mấy chục vạn năm trước, tràn đầy hơi thở man hoang.

Nói đến cũng kỳ lạ, khi bọn họ đi xuống thì cảm thấy thi độc càng lúc càng nồng nặc, Nhau Tí Đao ý của Sở Hi Thanh đã không chống đỡ nổi, nhất định phải nhờ Sở Vân Vân trợ giúp mới có thể nỗ lực chống đỡ.

Sau khi đến tòa cung điện này, Sở Hi Thanh lại không cảm ứng được thi độc nữa.

Cơ Dương vẫn luôn duy trì trạng thái nguyên thần hóa thể, nàng đưa bọn họ đến một cung điện lớn nhất ở đây thì mới dừng lại.

Trước khi tiến vào, Sở Hi Thanh còn cố ý nhìn bảng hiểu trước điện.

Nơi này gọi là Chập Long điện.

Ba chữ này cứng cáp rắn rỏi, nét chữ như rồng bay phượng múa, vô cùng vô tận đạo uẩn tan ra ở trong đó.

Nhưng mà khiến người ta khiếp sợ nhất vẫn là ký tên… Cơ Hiên Viên!

Chương 1738: Cầu viện (3)

Nội tâm Sở Hi Thanh hơi rung động, một lúc sau mới hồi phục bình thường, bước vào trong điện.

Hắn ngước mắt nhìn qua, chỉ thấy bên trong trống rỗng, không có gì cả.

“Nơi này vốn có bàn ghế, nhưng từ 27 vạn năm trước, chỗ này của ta đã không có người quét dọn, ta liền tháo bàn ghế ra làm thứ khác.”

Cơ Dương vừa nói chuyện vừa vung tay lên, vô số đất đá ngưng tụ thành hai chiếc ghế đá: “Hai vị, mời ngồi, điều kiện nơi này đơn sơ, ta còn không có cả ấm trà, hai vị thứ lỗi.”

Sở Hi Thanh thì lại nhìn bốn phía một chút.

Hắn âm thầm kinh dị, nghĩ thầm vị con gái của Hạn Bạt và Long Khôi này ở một mình dưới lòng đất mấy trăm ngàn năm, tâm chí thật sự là quá mạnh mẽ.

Đổi thành người bình thường, chỉ sợ đã phát rồ.

Hắn ngồi xuống ghế, vẻ mặt nghiêm túc mở miệng hỏi dò: “Công chúa điện hạ, ngươi cần chúng ta giúp chuyện gì?”

Thái độ của hắn chân thành và hiền lành hơn trước rất nhiều.

Sở Hi Thanh có linh cảm, cô gái trước mắt này có thể sẽ mang đến phiền phức cho hắn, thậm chí có thể làm cho hắn cuốn vào một vòng xoáy cực kỳ nguy hiểm, nhưng hắn cũng cam tâm tình nguyện giúp nàng.

Cơ Dương đúng là vì đề phòng thi độc của bản thân, nên tự nguyện bị phong ấn ở nơi này.

Nữ nhân này rõ ràng có sức mạnh của thần linh, lại cam tâm tình nguyện ở trong lòng đất, mấy trăm ngàn năm không bước ra khỏi tẩm cung một bước, nhân phẩm và tâm tính của nàng, để Sở Hi Thanh rất kính phục.

Chỉ cần việc này không vi phạm nguyên tắc làm việc của hắn, thì Sở Hi Thanh sẽ đồng ý giúp đỡ.

“Thật ra ngươi đoán không sai, ta mời các ngươi đến cũng là vì thi độc.”

Cơ Dương lại triệu ra một cái ghế dựa, ngồi xuống nói: “Ta muốn nhờ hai vị một việc, việc này có quan hệ đến long khí ở trên người ngươi. Nếu như ta không nhầm, ngươi tu luyện một loại bí pháp Hoàng Đạo cực kỳ mạnh mẽ, hơn nữa còn có quan hệ với bộ tộc Xích Long. Thân phận của ngươi, dù không phải đế quân Nhân tộc bây giờ, thì cũng là thái tử…"

Sở Hi Thanh nghe đến đây, không khỏi cười khổ một tiếng: "Công chúa điện hạ hiểu lầm, tại hạ không phải đế quân, cũng không phải thái tử, mà chỉ là một thảo dân nơi sơn dã. A… cũng không thể nói như vậy, ta bây giờ cũng có chức quan tứ phẩm, tương đương với thiếu cửu khanh ở thời đại các ngươi."

Cơ Dương nghe vậy thì sững sờ, bắt đầu ngưng thần quan sát Sở Hi Thanh.

Một lát sau, Sở Hi Thanh cảm ứng được long khí trong cơ thể mình bị một nguồn sức mạnh cảm hóa, sau đó 'oanh' một tiếng. Mười hai đạo long khí màu vàng óng lập tức lao ra ngoài, sau đó giương nanh múa vuốt, gào thét về phía Cơ Dương.

"Không sai, đây là long khí do bí pháp Hoàng Đạo tụ hợp với mạch Xích Long tạo thành. Không đúng…"

Cơ Dương bỗng nhiên ồ lên một tiếng.

Nàng cảm ứng một lát, trên mặt lại hiện ra vẻ kinh ngạc, sau đó ngậm lấy vài phần vui vẻ: "Xem ra ngươi đích thực không phải Nhân hoàng đương đại, nhưng ngươi bây giờ, cũng có thể vận dụng lực lượng mà Nhân hoàng mới có thể nắm giữ. Quả nhiên, thiên hạ rộng lớn, không gì là không có. Thế mà lại có loại chuyện khó có thể tưởng tượng như vậy, nhưng tình hình này của ngươi, lại càng hợp với ý ta."

Sở Hi Thanh không khỏi nhíu mày: "Công chúa điện hạ, sao lại nói như vậy?"

"Có thể vận dụng lực lượng mà Nhân hoàng mới có thể vận dụng, mà còn không cần phải trả giá, lẽ nào đây không phải chuyện tốt?"

Giọng nói Cơ Dương phức tạp: "Tại thời kỳ toàn thịnh, tổ phụ của ta đã tiếp cận Tọa Hóa chúa tể, là người mạnh nhất thời đại kia. Hắn vốn có thể thọ cùng trời đất, trường tồn cùng đạo, trải qua vạn kiếp mà không phai mờ, dính nhân quả mà không nhiễm. Nhưng mà bây giờ…"

Cơ Dương không nói hết, mà chợt đổi giọng: "Khoảng tầm bảy tháng trước, có người đánh vỡ phong ấn bên ngoài tẩm cung, thậm chí đột nhập vào tầng trong của tẩm cung. Khiến cho mười hai long trụ mà tổ phụ để lại cho ta bị hao tổn, ta muốn mượn long khí của ngươi để giúp ta chữa trị phong ấn tẩm cung, tốt nhất là củng cố thêm, phòng ngừa thi độc trên người ta tiết ra ngoài.”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, bảy tháng trước, chính là thời gian Lệ Mãn Sơn chủ động thỉnh cầu đi đánh quận Thái Sơn.

Hắn và Sở Vân Vân nhìn nhau một chút: “Công chúa điện hạ, người của Thi Sơn tông đang chữa trị phong ấn, bọn họ chắc hẳn là tông môn mà phụ thân ngươi thành lập cho ngươi?”

Sở Vân Vân nói xen vào: “Ta muốn biết, chữa trị hai mươi long trụ trong tẩm cung có tiêu hạo khí vận của Đại Ninh, có tổn thương long khí không?”

Cơ Dương không khỏi nhìn Sở Vân Vân một chút.

Năng lực cảm ứng của nữ nhân này cũng cực kỳ mạnh mẽ, chắc nàng đã cảm ứng được tình huống dưới lòng đất của tẩm cung.

“Thi Sơn tông chỉ chữa trị tầng ngoài của phong ấn thôi. Mười mấy vạn năm nay, lực lượng của ta đã có thể sánh vai với mẹ ta, thi độc của ta cũng càng mạnh mẽ hơn.”

Cơ Dương giải thích: “Chữa trị long trụ, quả thật sẽ tiêu hao long khí của ngươi. Nhưng nếu để thi độc của ta tiết ra ngoài, lẽ nào sẽ có lợi cho khí vận của Đại Ninh các ngươi? Việc này sẽ mang đến tai họa, sẽ để khí vận Đại Ninh các ngươi bị hao tổn.”

“Ngoài ra, chuyện này cũng có chỗ tốt với ngươi, ta có thể cho phép ngươi hòa tinh huyết vào trong long trụ của tổ phụ ta, để cho ngươi của thể tạm thời điều động một bộ phận lực lượng của tổ phụ ta để lại, cường hóa Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ của ngươi, còn có thể để chúng nó thay hình đổi dạng. Thật ra thì bí pháp Hoàng Đạo trên người ngươi bắt nguồn từ tổ phụ của ta, hẳn là do mạch Xích Long truyền thụ?”

Nàng suy đoán Sở Hi Thanh quá nửa là không dám sử dụng long khí một cách quang minh chính đại, bằng không hắn nhất định sẽ bị đương kim thiên tử gạt bỏ.

Chương 1739: Cầu viện (4)

Tâm trạng của Sở Hi Thanh lại rất phức tạp.

Hắn mới không thèm để ý khí vận của Đại Ninh, nếu như vì thế mà có thể làm cho Kiến Nguyên đế bị thương, hắn còn thấy vui vẻ nữa.

Nhưng nếu vì vậy mà gây họa cho vạn dân, Sở Hi Thanh cũng cảm thấy hơi băn khoăn.

Đương nhiên, Cơ Dương nói càng có đạo lý hơn.

“Việc này ta đáp ứng.” Sở Hi Thanh gật đầu: “Như vậy việc thứ hai là gì? Công chúa vừa mới nói, sức mạnh của Vân Vân cũng có thể giúp ngươi.”

“Ta cần các ngươi tìm kiếm độc châu thất lạc giúp ta.”

Lúc này, vẻ mặt Cơ Dương vô cùng nghiêm túc: “Đó là thi độc mà ta ngưng tụ thành độc châu trong những năm gần đây, mỗi ba ngàn năm sẽ vứt vào địa tâm để luyện hóa và thiêu hủy.”

“Nhưng bảy tháng trước, những người kia không chỉ phá hoại phong ấn, mà còn thừa dịp ta ngủ say, xông vào trong cung của ta, lấy mất độc châu. Ta đoán mục đích của bọn họ có thể là vì luyện chế Vọng Thiên Hống đời mới.”

Sở Hi Thanh nhất thời híp mắt lại, trong lòng hơi kinh hãi.

Hắn nhớ đến một năm trước, mình đi theo Tố Phong Đao xông vào hoàng đình Cự linh Bất Chu sơn, cũng nhìn thấy Vọng Thiên Hống ở nơi đó.

Lẽ nào là Cự linh?

Bọn họ không hề từ bỏ, mà vẫn đang luyện chế một Vọng Thiên Hống đời mới?

Sở Hi Thanh lại nghĩ đến nam tử đầu trọc kia.

Đó rõ ràng là một hoàng tộc của Cự linh.

Kẻ này xuất hiện ở mộ Cơ Dương, mục đích chưa chắc đã là hắn.

“Việc này ta có thể đáp ứng.” Giọng nói Sở Vân Vân lạnh lùng, trong đôi mắt màu xanh lam đã tràn ngập sát cơ: “Điện hạ có biết thân phận của đám người kia không? Có đầu mối gì không?”

Cơ Dương lắc đầu: “Khi ta tỉnh lại, độc châu đã thất lạc. Tung tích của độc châu, chỉ có thể do các ngươi tự thăm dò. Cuối cùng là thù lao, ta có thể ứng trước cho các ngươi một ít, đây là một trong số đó.”

Theo ý niệm của nàng, có ba đạo lưu quang bay đến, rồi lơ lửng trước hai người.

Cơ Dương hít một hơi: “May mắn chính là, tài vật của ta đều nằm trong thần khí bản mệnh, không bị bọn họ đánh cắp. Nhưng đáng tiếc là, ta ghét độc châu bẩn, nên không nhét vào thần khí bản mệnh, mới tạo thành tai họa như này.”

Khi ba đạo lưu quang dừng lại, Sở Hi Thanh phát hiện đây là ba giọt chất lỏng màu vàng óng.

Chúng to bằng đầu ngón tay, tỏa ra mùi thơm ngát thấm vào phế phủ.

Sở Hi Thanh lập tức cảm nhận được khí linh của ‘Vạn Tượng tinh bàn’ đang cực kỳ khát vọng chất lỏng này.

Sở Vân Vân nhìn chất lỏng này, đôi mắt màu xanh lam cũng hiện ra vẻ kinh ngạc: “Đây là ‘Tạo Hóa nguyên dịch’?”

“Chính là nguyên dịch của Thủy Thần – Thiên Công và Trí Thần – Long Hi để lại, hai vị Tổ thần này là người sáng tạo tất cả đồ vật trên thế gian, nguyên dịch của bọn họ có thể chữa trị tất cả đồ vật bị hư hỏng trên thế gian.”

Cơ Dương vừa nói vừa bình tĩnh nhìn Sở Hi Thanh: “Nếu như ta không nhìn nhầm, ngươi có huyết mạch Thần Dương, nhưng mới mở được hai khiếu?”

Sở Hi Thanh đang cố gắng áp chế Vạn Tượng tinh bàn.

Thần sắc hắn hơi kinh ngạc: “Quả thực là mới mở được hai khiếu huyệt, vì sao điện hạ lại hỏi việc này?”

Đây là năng lực Dương Nguyên của Thần Dương cấp 15.

Năng lực này có thể mở chín khiếu huyệt Nguyên dương, dùng để tích trữ Thần Dương nguyên lực.

Có thể mở khiếu huyệt khi chiến đấu, nó sẽ cường hóa sức chiến đấu của Sở Hi Thanh trên diện rộng.

Tại cấp độ trước mắt, có thể cường hóa tu vị lên nửa phẩm.

Tương lai, khi Sở Hi Thanh tăng lên đến nhị phẩm hạ, chín khiếu huyệt này thậm chí còn có thể để giúp Sở Hi Thanh đánh vỡ giới hạn người và thần, tiến vào trạng thái Bán Thần trong giây lát.

Nhưng bây giờ, Sở Hi Thanh chỉ mới tích trữ được hai khiếu huyệt.

Khiếu huyệt thứ hai vẫn còn chưa đầy.

Vì vậy, năng lực thiên phú cực kỳ mạnh mẽ này, Sở Hi Thanh tạm thời vẫn chưa thể sử dụng.

“Đây chính là thù lao thứ hai.”

Cơ Dương tựa như hơi xấu hổ, nàng chuyển ánh mắt qua nơi khác.

Một cái chớp mắt tiếp theo, một thứ vừa giống rắn lại vừa giống xúc tu bạch tuộc màu đỏ tươi chui ra khỏi mặt đất, kéo dài đến trước mặt Sở Hi Thanh: “Làm phiền vị nữ đạo hữu này dùng Nghịch Thần Kỳ chém nó xuống, lại dùng Nghịch Thần chi hỏa để tịnh hóa nó, sau đó để cho hắn ăn đi. Cái này có thể để cho chín khiếu huyệt của hắn tràn đầy Thần Dương nguyên lực. Nếu như sau này ngươi thiếu Thần Dương nguyên lực, thì có thể đến tìm ta.”

Sở Hi Thanh không khỏi trố mắt ngoác mồm.

Hắn quay đầu lại, hai mặt nhìn nhau với Sở Vân Vân.

Sở Hi Thanh không thể từ chối dụ hoặc lấp đầy chín khiếu huyệt Nguyên Dương.

Theo lý thuyết, hắn cần ít nhất một năm để lấp đầy cả chín khiếu huyệt.

Nhưng đây chỉ là lý theo, trong thời gian này còn phát sinh đủ loại biến cố.

Vì vậy, khi cơ hội lấp đầy chín khiếu huyệt đang ở trước mắt, Sở Hi Thanh chỉ do dự một phần mười cái nháy mắt, liền quyết đoán đồng ý.

Hắn vốn tưởng rằng mình chỉ đơn giản là ăn một cái râu cá, chỉ là cái râu cá này hơi to mà thôi.

Nhưng khi Sở Vân Vân chặt thứ kia xuống, lại dùng Nghịch Thần chi hỏa tịnh hóa nó, cuối cùng chiếm được một đám huyết thanh màu đỏ đang bốc cháy.

Lực lượng cực dương ở bên trong cực kỳ kinh người.

Khóe môi Sở Hi Thanh lại giật giật vài cái.

Râu cá tráng dương đã biến thành canh thập toàn đại bổ.

Khi Sở Hi Thanh nuốt vào, hắn liền nhướng mày lên.

Uống rất ngon… mùi vị khá giống với canh hải sản.

Chương 1740: Do dự là sẽ bại trận

“Thứ cho ta mạo muội.” Sau khi Sở Hi Thanh uống hết đoàn huyết thanh kia, hắn hơi do dự nhưng vẫn mở miệng hỏi: “Thứ ta vừa ăn, lẽ nào là một bộ phận thân thể của công chúa điện hạ?”

Vấn đề là đám sát thi kia đều không có tình trạng như này.

Sau khi tứ đại Thi tổ thi biến, cũng đều duy trì hình người.

Cơ Dương yên lặng một lát, sau đó liền quay đầu nhìn ra ngoài.

Mặt của nàng được lớp vải che đậy, không thể nhìn rõ vẻ mặt: “Ta vốn là bán long bán nhân, nhưng mà khi ta sinh ra đời, thi độc đã sâu tận xương tủy, hơn nữa vì vậy mà khiến cho huyết mạch xung đột, gần như vỡ thể mà chết.”

“Vì cứu ta, tổ phụ và phụ thân đã trồng một đoạn của Thần vật ‘Thái Sơ thanh đằng’ vào trong cơ thể ta, dùng để đối kháng với thi độc, ổn định huyết mạch của ta, cũng duy trì một đường sinh cơ cuối cùng cho ta. Cuối cùng, ta dị biến thành dáng vẻ hiện tại. Một thứ xấu xí và buồn nôn như vậy, để các hạ chê cười rồi.”

Sở Vân Vân nhíu chặt lông mày, quay đầu trợn mắt với Sở Hi Thanh.

Sau đó nàng nhìn Cơ Dương, nói với vẻ an ủi: “Công chúa điện hạ có tâm tính cao thượng, tuyết thai mai sương, băng thanh ngọc tủy, có một không hai trong thiên hạ. Dưới cái nhìn của ta, cô gái xinh đẹp nhất phàm thế này, cũng không sánh bằng một phần vạn của công chúa điện hạ, nào có chỗ nào xấu xí?”

“Huống hồ, công chúa đã tu thiên quy lên đến vĩnh hằng, đại đạo có hi vọng. Ta nghe nói, lực lượng huyết mạch lên đến cảnh giới Thượng Thần, liền có thể thay đổi hình thái sinh mệnh, đến khi đó, công chúa sẽ khôi phục bình thường.”

Cơ Dương nghe vậy thì bật cười: “Có thể thấy được, ngươi không biết an ủi người khác, nhưng ta cũng cảm giác được, lời nói của ngươi đều là thật lòng.”

Sau đó, Cơ Dương lại tự giễu nói: “Muốn đạt đến cảnh giới đó, nói nghe thì dễ? Đặc biệt là trạng thái bây giờ của ta, đã không thể đi theo con đường của các tiền bối nữa. Nhưng con đường này của ta quả thật là có hi vọng đi đến bước đó.”

Sở Hi Thanh thì lại suy tư.

Không phải hắn cố tình vạch sẹo của người khác, mà là tự nhận mình có năng lực trợ giúp Cơ Dương.

Hắn nhớ đến một phần nội dung trong Thần Ý Xúc Tử Đao.

Đó là phụ trang của Thần Ý Xúc Tử Đao, phía trên có ghi chép một bộ phận bút ký tu hành của Huyết Nhai Đao Quân, còn cả mấy thức đao chiêu trong tưởng tượng của hắn.

Vị này còn chưa kịp sáng tạo chúng, mà chỉ ghi chép ý tưởng của mình.

Trong đó có một thức đao chiêu, kết hợp với Thần Ý Như Tâm Đao của hắn bây giờ, có lẽ có thể giúp Cơ Dương giải trừ hậu hoạn thi độc.

Nhưng sau khi nghe Cơ Dương nói xong, Sở Hi Thanh liền biết tình trạng của vị này không chỉ đơn giản là thi độc.

Sở Hi Thanh lắc đầu, nuốt lời định nói lại.

Hắn nghĩ thầm, mình bây giờ mới có tu vị gì chứ? Chút võ đạo của mình liền dám nói bừa mình có thể giải quyết vấn đề mà Huyền Hoàng thủy đế và Long Khôi cũng không giải quyết được, đây không phải ngông cuồng tự đại thì là cái gì?

Quả thực là ngông cuồng đến không có giới hạn!

Huống hồ bây giờ hắn còn chưa nhìn thấy bóng dáng của chiêu thức đó kìa.

Muốn sáng tạo chiêu thức này, ít nhất cũng phải tu luyện đến trình độ của Huyết Nhai Đao Quân.

Không đúng!

Bình thường hắn sẽ không như vậy, cái này có lẽ là ảnh hưởng từ huyết thanh màu đỏ kia.

Khi Sở Hi Thanh đang suy nghĩ, toàn thân hắn bắt đầu xuất hiện một ngọn lửa màu đỏ son.

Hiệu lực của huyết thanh màu đỏ đã phát huy ra.

Lực lượng cực dương tinh khiết bắt đầu rót vào cơ thể hắn.

Cùng lúc đó, toàn thân hắn đều cảm thấy khô nóng.

Sở Hi Thanh không dám nói nữa, bắt đầu dùng toàn lực để dẫn dắt những lực lượng cực dương này, truyền vào trong các khiếu huyệt của mình.

Sở Vân Vân cũng chuyển ánh mắt qua Sở Hi Thanh, trong mắt toát ra vẻ ân cần.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, trước mặt nàng hiện ra một màn sáng màu xanh lam.

Đó chính là màn sáng của Thần Khế thiên bi, phía trên còn có một đoạn văn tự.

Vấn Thù Y: "Hi Thanh, ngươi làm sao vậy? Dương lực bên phía ta chợt tăng mạnh, trong Cực Dương thần nguyên của ngươi, tuôn ra rất nhiều lực lượng cực dương, là xảy ra chuyện gì sao?"

Vấn Thù Y: "Chín khiếu huyệt Dương Nguyên của ngươi sắp đầy rồi? Thật nhanh, có phải Hi Thanh gặp được kỳ ngộ gì không?"

Sở Vân Vân nhìn mấy dòng chữ này, khuôn mặt nhỏ nhắn và xinh đẹp nhất thời đen xì như đáy nồi.

Gò má của nàng phập phồng, rất muốn áp chế lửa giận của mình.

Nhưng ghế đá dưới mông nàng bắt đầu xuất hiện từng vết rạn nứt, sau đó nhanh chóng lan rộng, thậm chí còn lan đến mặt đất.

Cơ Dương thì kinh ngạc nhìn qua, vị tiểu đạo hữu thiên tử trác tuyệt này, sao lại đột nhiên nổi giận rồi?

Nữ tử này tâm trí kiên cường vượt xa phàm nhân, nhưng bây giờ nàng lại không áp chế được lửa giận…

Chương 1741: Do dự là sẽ bại trận (2)

Mà lúc này, tại Cực Đông Băng Thành ở cách đó mấy vạn dặm.

Vấn Thù Y đang nghị sự với đám quan lại ở trong điện, sắc mặt đột nhiên đỏ bừng lên.

Cực Dương thần nguyên trong nguyên thần đột nhiên tuôn ra một lượng lớn lực lượng cực dương, cũng khiến cho chín khiếu huyệt âm Nguyên của nàng phát sinh dị biến.

Bên trong chín khiếu huyệt này, vốn tích trữ lực lượng cực âm mấy trăm năm của nàng, chúng vốn đã cứng đờ, đã bị đóng băng, không thể vận chuyển bình thường.

Nhưng vào lúc này, theo một chút lực lượng cực dương truyền vào, làm cho chín khiếu huyệt bắt đầu phát sinh biến hóa.

Lực lượng cực âm ở bên trong từ từ buông lỏng, thậm chí là chuyển động, bắt đầu tham dự vào vòng tuần hoàn của cơ thể một lần nữa.

Đây là việc tốt, nàng có thể vận dụng càng nhiều lực lượng hơn, chỉ là thời điểm không thích hợp.

Vấn Thù Y chỉ cảm thấy cực kỳ thoải mái, toàn thân đều ấm áp như như xuân, điều này làm cho nàng không nhịn được mà suýt nữa rên rỉ một tiếng.

Càng có một luồng cảm giác khô nóng sinh sôi trong cơ thể của Vấn Thù Y.

Nàng không thể tự chủ được mà khép chặt đôi chân ngọc.

“Vương thượng!’

Lúc này, Quy Nguyên Hạo đang báo cáo chính vụ của Băng Thành, lại ngờ vực nhìn về phía Vấn Thù Y: “Các hạng thu chi của tháng bảy là như vậy, vương thượng muốn hỏi gì không?”

Vấn Thù Y đã ngồi không yên, nàng đứng lên nói: “Hôm nay kết thúc ở đây đi, giờ thìn ngày mai chúng ta bàn tiếp.”

Vấn Thù Y nói xong, không chờ quần thần đặt câu hỏi, trực tiếp quay người đi về phía tẩm cung của mình.

Sắc mặt của nàng đã đỏ bừng.

Nàng và Sở Hi Thanh tu luyện Thần Nguyên Đồng Tham Khế bản không trọn vẹn, không phải song tu chân chính.

Nhưng một ít hậu hoạn và đặc tính của công pháp song tu kia, thì vẫn xuất hiện ở trên người của nàng.

Vấn Thù Y âm thầm tự trách.

Năng lực tự kiềm chế của mình sao lại kém như vậy? Suýt nữa thì mất mặt xấu hổ ở trước mặt quần thần.

…

Cùng lúc đó, bên ngoài mộ Cơ Dương.

Mấy đại trưởng lão của năm đại thần tông như Ngụy Nguyên Tùng và Thần Viêm Kiếm – Ba Đông đều đang ở đây, sắc mặt bọn họ nghiêm túc, ngồi xếp bằng ở trước cửa hang.

Trên mặt bọn họ nhìn như đang lo lắng, thật ra thì đang suy nghĩ rất nhiều.

Lần này Sở Hi Thanh có thể đi ra hay không? Bây giờ hắn sống hay là chết?

Tốt nhất là tên kia dính thi độc, trở thành độc thi.

Tại một ý nghĩa nào đó, độc thi cũng coi như là một loại sinh mệnh đặc biệt. Nhưng mà một khi người này thi biến, uy hiếp của hắn sẽ giảm mạnh, gần như là không còn uy hiếp.

Lực lượng huyết mạch của Sở Hi Thanh sẽ phát sinh dị biến, uy lực Nhai Tí Đao nhất định sẽ không như lúc trước, cũng không thể tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao đến trình độ của Huyết Nhai Đao Quân.

Vô Tướng thần tông cũng không thể coi Sở Hi Thanh là đệ tử nòng cốt nữa, bọn họ có thể quang minh chính đại triệu tập thế lực khắp nơi để vây giết Sở Hi Thanh.

Bọn họ tràn đầy chờ mong mà nhìn vào miệng hang, yên lặng chờ đợi kết quả.

Mấy người Bá Thiên Lai và Phong Liên Thành cũng đang chờ đợi ở cửa hang.

Bọn họ đều nhíu chặt lông mày, tựa như đang lo lắng cho an nguy của Kỳ chủ.

Nhưng trừ Đơn Tuyết Phỉ ra, mấy người còn lại đều đang nghĩ, nếu Sở Hi Thanh chết ở chỗ này thì không thể tốt hơn.

Bọn họ đều không phải hạng người ngu xuẩn, đều có thể cảm giác được, có thể mình đã rơi vào sự khống chế của Sở Hi Thanh.

Mặc dụ mấy người đều muốn đưa Sở Hi Thanh vào chỗ chết, nhưng bây giờ lại không thể không nghe theo Sở Hi Thanh.

Nếu như Sở Hi Thanh chết như vậy, đám người kiêu ngạo như bọn họ tất nhiên sẽ hơi tiếc nuối, nhưng cũng có thể thoát khỏi cái hố này.

Hai người Nhật Già La và Hà Thất cũng đang lo lắng.

Bọn họ là thật sự lo lắng.

Vừa mới kiếm được chỗ dựa không lâu, lẽ nào lại ngã xuống như vậy? Thế này thì bọn họ phải làm thế nào?

“Chủ thượng của các ngươi không có việc gì đâu!”

Thời Tri Mệnh cũng đang ngồi khoanh chân trên một tảng đá lớn, vẻ mặt thanh thản, lại hơi hàm chứa vẻ chờ mong: “Cơ Dương không có ác ý với hắn, sẽ không hại hắn. Mà mặc kệ là Sở Hi Thanh hay là muội muội của hắn, đều có khả năng chống lại thi độc.”

Thiết Cuồng Nhân cũng nghĩ như vậy.

Nhưng hắn vẫn lẳng lặng nhìn miệng hang, ý lo lắng vẫn sinh sôi không ngừng.

Thiết Cuồng Nhân lo lắng chính là bất ngờ, là chẳng may.

Chẳng may có tình huống bất ngờ nào đó thì sao?

Đó là con gái của Long Khôi, rất có thể là một vị thần linh!

Nếu nữ tử này muốn làm khó dễ, Sở Vân Vân còn chưa khôi phục tuyệt đối không phải là đối thủ của nàng.

Nhưng vào lúc này, Lục Loạn Ly vốn cũng đang lo lắng bất an, bỗng nhiên lại hừ lạnh một tiếng: “Yên tâm đi, hắn không chỉ không sao cả, mà còn rất tốt.”

Sau khi nàng tỉnh lại, vốn là ôm tiểu Tóc Húi Cua đi qua đi lại ở nơi này, mấy lần muốn xông vào trong hang, đều bị mấy người bên cạnh ngăn cản.

Lúc này nàng không chỉ bình tĩnh lại, toàn thân còn tỏa ra khí lạnh như băng.

“A?”

Phong Tam liếc mắt nhìn qua: “Lục phó kỳ chủ nhận được tin tức gì sao?”

“Không rõ.” Lục Loạn Ly biết vị này thật ra là Hạ Bạch Thạch Hạ sư bá của mình, nàng không dám bất kính: “Nhưng hắn bây giờ vẫn bình yên vô sự, chắc là còn nhận được lợi ích từ trong mộ.”

Nàng nhìn màn sáng màu xanh lam ở trước mắt, như đang muốn dùng ánh mắt xé nát cái màn sáng này.

Chương 1742: Do dự là sẽ bại trận (3)

Đúng lúc này, vẻ mặt Lục Loạn Ly hơi động, liếc mắt nhìn về phía tây.

Bên kia có một bó kim quang bay đến, khi bay đến gần miệng hang thì hơi run lên, dường như là đang do dự. Cuối cùng vẫn rơi xuống, rơi vào tay Lục Loạn Ly.

Đây rõ ràng là một con bồ câu Lưu quan Kim Vũ có huyết mạch Vũ Gia.

Vũ Gia chính là thần cầm thượng cổ, là thủy tổ của chín phần mười loài chim trong thiên hạ.

Hoài Nam Tử - Địa Hình Huấn có viết: Vũ Gia sinh Phi long, Phi long sinh Phượng Hoàng, Phượng Hoàng sinh chin Loan, chim Loan sinh thứ điểu, phàm là có lông vũ đều là thứ điểu.

Thiên nha Cẩm y vệ của triều đình, đều dùng bồ câu Lưu quan Ngân Vũ để truyền tin đường dài, tuy rằng nuôi dưỡng khá phiền phức, nhưng nó có linh tính hơn Càn Khôn phi kiếm, khoảng cách phi hành xa hơn, tốc độ cũng nhanh hơn.

Mà bồ câu Lưu quan Kim Vũ còn nằm trên bồ câu Lưu quan Ngân Vũ, đây là Thiết Kỳ Bang lấy được từ Vô Tướng thần tông, tổng cộng chỉ có hai con.

Lục Loạn Ly lấy tin phù dưới chân bồ câu lên xem, hai mắt liền sáng ngời.

Nàng đang căm tức vì chuyện của Sở Hi Thanh, nhưng sau khi xem hết nội dung, khóe môi vẫn hơi cong lên.

“Xem ra là tin tốt?” Thiết Cuồng Nhân nhìn thoáng qua: “Trận chiến bên hồ Đông Dương đã có kết quả rồi?”

“Đúng thế! Trận chiến này, Thiết Kỳ Bang chúng ta toàn thắng!’

Lục Loạn Ly đưa tin phù qua: “Chu Lương Thần rất có thiên phú trong việc chỉ huy thủy sư, trận chiến này nghịch dòng 370 dặm, đánh chìm 427 chiếc thuyền, thu được hơn 700 chiếc thuyền, diệt khoảng bốn vạn kẻ địch, bắt giữ mười hai vạn bagn chúng, Thủy Thiên hội đã xong…”

Phong Tam cũng hiện ra ý cười.

Thủy Thiên hội đúng là đã xong, sau trận chiến này, lực lượng đường thủy của Thủy Thiên hội đã bị Thiết Kỳ Bang quét sạch. Đám thế gia đại phiệt của Thủy Thiên hội cũng bị trọng thương, không còn lực lượng để đối kháng với đại quân của Thiết Kỳ Bang.

Sau đó hắn ồ lên một tiếng, ngạc nhiên nói: “Mấy Đạo thị này của chủ thượng, đều rất khá nha, quả thực là tiền đồ vô lượng.”

Trận chiến này, không chỉ Chu Lương Thần thể hiện ra thiên phú thủy chiến của mình, mà hai người Kế Tiễn Tiễn và Lưu Nhược Hi cũng tỏa sáng rực rỡ.

Lưu Nhược Hi chẳng những có thể chỉ huy tác chiến, suất linh một nhánh tam mươi chiếc chiến hạm của Thiết Kỳ Bang, phá tan cánh trái của kẻ địch, mà còn độc lập giết một võ tu tam phẩm.

Nữ tử này cũng có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, dùng tu vị ngũ phẩm thượng, miễn cưỡng dây dưa đối phương đến chết!

Chiến tích của Kế Tiễn Tiễn thì càng huy hoàng chói mắt hơn.

Trong trận chiến này, Kế Tiễn Tiễn bắn chết bốn vị võ tu tam phẩm, sau đó bị bảy võ tu tam phẩm vây công, trong đó còn có hai vị Địa Bảng, Kế Tiễn Tiễn lại giết ngược cả bảy người.

Dự tính là Luận Võ Thần Cơ tiếp theo, Kế Tiễn Tiễn lẽ leo lên Địa Bảng và Danh Hiệp Bảng.

Tu vị của nàng còn chưa đến tam phẩm, nhưng đã có thể bước lên Địa Bảng, hoàn toàn là một ‘Siêu thiên trụ’ đỉnh cấp đương đại.

“Bọn họ nha…” Lục Loạn Ly nghe vậy thì chậc một tiếng, đưa mắt nhìn về phía tây: “Tên Sở Hi Thanh kia còn rất tinh mắt. Chẳng biết vì sao, mấy người bên cạnh hắn luôn càng ngày càng mạnh, càng ngày càng xuất sắc. Còn nữa, mặc kệ là loại người nào, mang theo tâm tư gì, cuối cùng đều sẽ để cho hắn sử dụng.”

Thiết Cuồng Nhân thấy buồn cười: “Hi Thanh ngự người rất độc đáo.”

Thiết Cuồng Nhân lại không tự chủ được mà nghĩ đến Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ của Sở Hi Thanh.

Hắn nghĩ ngoại trừ dùng người ra, thì Sở Hi Thanh còn có khí vận mạnh mẽ không giống người bình thường.

…

Sông Thần Tú, thượng du hồ Đông Dương.

Nơi này tà dương như máu, mặt sông Thần Tú được chói rọi một lớp vàng óng, che lấp máu tươi ngợp trời ở trên sông.

Nhưng vô số mảnh gỗ vụn của các loại thuyền và chiến hạm, cộng thêm vô số thi thể xuôi dòng mà sống, vẫn chứng tỏ nơi này vừa mới trải qua một trận đại chiến máu tanh.

Kế Tiễn Tiễn đứng lặng trên đầu thuyền, ngóng nhìn tà dương phía chân trời.

Trên mặt nàng không có vui sướng khi vừa đại thắng, trái lại còn ngậm lấy vài phần do dự.

Kế Tiễn Tiễn suy nghĩ và cân nhắc một lúc lâu mà vẫn không thể quyết định, mãi đến khi Lưu Nhược Hi bay đến.

“Tiễn Tiễn tỷ, sao vẫn còn ở nơi này? Chiếc thuyền này sắp chìm rồi.”

Lưu Nhược Hi bay xuống, nhìn Kế Tiễn Tiễn với vẻ tò mò: “Chẳng lẽ Tiễn Tiễn tỷ có tâm sự gì?”

“Là Nhược Hi à…”

Kế Tiễn Tiễn quay đầu nhìn Lưu Nhược Hi một chút, nhìn thấy thiếu nữ toát ra vẻ lắng nghe, nàng liền cay đắng lắc đầu: “Có một số việc, khiến ta do dự không thể quyết đoán. Nhưng việc này hơi phức tạp, có nói ngươi cũng không hiểu.”

Nàng và Lưu Nhược Hi quan hệ rất tốt, chỉ cần không liên quan đến phân thận và công việc của nàng, có tâm sự gì nàng đều kể cho Lưu Nhược Hi nghe.

Nhưng chuyện lần này liên quan rất lớn, cũng quan hệ đến tương lai của nàng.

Lưu Nhược Hi nghe vậy thì mỉm cười: "Có lẽ ta không hiểu, nhưng Tiễn Tiễn tỷ cứ như vậy thì sẽ rất khó chịu, cũng không phải việc tốt. Tiễn Tiễn tỷ hãy nói xem, có lẽ ta có thể giúp được một hai, chớ xem thường ta nha."

Kế Tiễn Tiễn nhíu mày, vẫn hít một tiếng: "Nên nói thế nào đây? Ta muốn vứt bỏ một vài thứ, nhưng nước đến chân thì lại thấy hơi do dự. Ta cho rằng mình đã quyết định rồi, nhưng lại phát hiện có vài thứ là không thể dứt bỏ."

Chương 1743: Do dự là sẽ bại trận (4)

Lưu Nhược Hi không khỏi gãi gãi đầu.

Kế Tiễn Tiễn nói như mây mù dày đặc, nàng thật sự không hiểu.

Hiển nhiên là đối phương hơi lo lắng, dùng từ tối nghĩa lại cẩn thận, dự định không cho nàng hiểu.

Lưu Nhược Hi lập tức suy tư: “Nhất định phải vứt bỏ thứ đó sao? Thứ ngươi không thể vứt bỏ, là thứ rất quan trọng với ngươi?”

“Nhất định phải vứt bỏ! Bằng không nội tâm của ta sẽ không thể tinh khiết như một.”

Kế Tiễn Tiễn gật đầu lia lịa: “Còn về phần thứ đó, nó đúng là rất quan trọng, ta cảm thấy sau khi ta vứt bỏ nó, ta sẽ không phải là ta.”

Dù sao từ khi nàng có trí nhớ đến nay, cũng là mười sáu năm trời. . .

Bao quát cả ân dưỡng dục và giáo dục của nghĩa phụ, tình cảm với đám đồng bào, còn cả niềm tin và tôn sùng của nàng… đó vốn là ý nghĩa sinh mệnh của nàng.

Bây giờ phải vứt bỏ tất cả những thứ này, thậm chí còn có thể trở thành kẻ địch, cái này nói nghe thì dễ?

“Quả nhiên là nghe không hiểu.”

Lưu Nhược Hi mờ mịt lắc đầu, sau đó nàng chợt đổi giọng: “Nhưng ta từng nghe Phong tiên sinh giảng giải Thần Ý Như Tâm Đao cho chủ thượng, hắn từng đánh giá ngươi bằng một câu, có lẽ sẽ hữu dụng với Tiễn Tiễn tỷ.”

Nàng nhìn Kế Tiễn Tiễn: “Hắn nói nguyên thần của ngươi cực kỳ kiên cố và mạnh mẽ, tâm chí cũng coi như cứng cỏi, thiên phú huyết mạch cũng là đứng đầu đương đại, vốn là một hạt giống tốt nhất để tu luyện Duy Ngã Độc Tôn Đao.”

“Tiếc là tính cách của ngươi thiếu một chút bá đạo, rất nhiều việc đều suy nghĩ quá nhiều, có vẻ sợ trước sợ sau, làm mất chân ý của Duy Ngã Độc Tôn. Vì vậy, Duy Ngã Độc Tôn Đao của ngươi không đủ thuần túy, còn chưa đủ bá đạo.”

“Ngươi vốn nên thích làm gì thì làm, muốn gì thì lấy, đao của ngươi cũng nên quyết chí tiến lên, việc nghĩa chẳng từ nan. Phong tiên sinh nói chủ thượng rất tốt, Thần Ý Như Tâm Đao của chủ thượng nhất định sẽ vượt qua ngươi. Khi đó chủ thượng còn nói đùa rằng, loại đao pháp này, do dự là sẽ bại trận…”

“Dừng lại!’

Kế Tiễn Tiễn đã giơ tay ngăn lời nói của Lưu Nhược Hi.

Trên mặt của nàng hơi khó coi: “Quả nhiên, ta trong miệng lão già Phong Tam kia, không có câu nào là hay cả. Có điều, hắn nói cũng có chút đạo lý.”

Kế Tiễn Tiễn nói xong thì phi thân lên, bay về phía bắc: “Ta có việc quan trọng, cần phải đến thành Vọng An một chuyến. Làm phiền Nhược Hi ngươi báo cho Lương Thần biết, ta sẽ không tham gia vào chiến sự nữa. Cũng nhờ ngươi xin lỗi với chủ thượng giúp ta, ta muốn đi giải quyết một việc cá nhân, nếu như có thể thành công, ta sẽ quay trở lại bên người chủ thượng.”

“Hả?” Lưu Nhược Hi lấy làm kinh hãi, vô cùng khó hiểu mà nhìn bóng lưng Kế Tiễn Tiễn: “Sao lại không đầu không đuôi như vậy? Tiễn Tiễn tỷ, ngươi muốn ta báo cho chủ thượng, thì ngươi cũng phải nói rõ ràng, ngươi đến cùng muốn làm gì? Đừng để cho người ta lo lắng chứ.”

Kế Tiễn Tiễn không có trả lời, tiếp tục bay về phía bắc.

Trong mắt của nàng lóe hàn quang, hiện ra vẻ kiên định và chấp nhất.

Nói ra thì mới sẽ làm cho mọi người lo lắng.

Nàng muốn đi thành Vọng An, đi bắn chết một người, coi như là kết thúc quá khứ của mình!

Bằng không đao của nàng sẽ có sơ hở! Sẽ không thuần túy!

Chỉ có bắn rụng thứ từng là mặt trời trong lòng nàng, tâm linh của Kế Tiễn Tiễn mới có thể viên mãn.

Điều này cũng chính là ‘nghi thức thiên địa’ tăng cấp tam phẩm của nàng!

. . .

Sở Hi Thanh dùng tận hai canh giờ, mới có thể luyện hóa toàn bộ lực lượng cực dương, lấp kín chín khiếu huyệt Dương Nguyên của mình.

Sau đó, hắn dùng thần niệm khóa chặt Cực âm thần nguyên trong nguyên thần, hấp thu vài hơi lực lượng cực âm từ chỗ của Vấn Thù Y.

Hắn cố gắng dùng lực lượng cực âm của Vấn Thù Y để trấn áp khí tức khô nóng trong cơ thể.

Nhưng Sở Hi Thanh vừa hấp thu thì liền cảm thấy không đúng, cảm giác khô nóng trong người chẳng những không giảm, trái lại còn tăng mạnh hơn.

Sở Hi Thanh nhíu chặt lông mày.

Hắn ý thức được, tuy rằng thứ Cơ Dương có lực lượng cực dương rất tinh khiết, nhưng còn ngậm lấy một ít thứ khác.

Ví dụ như tác dụng thôi tình…

Ngoài ra, Thần Nguyên Tham Đồng Khế của Vấn Thù Y cũng có vấn đề rất lớn.

Pháp môn này quả thật có thể giảm bớt chứng cô âm của Vấn Thù Y ở một mức độ nào đó, nhưng con đường nàng tự nghĩ ra chỉ là một biện pháp trị ngọn không trị gốc thôi.

Giống như uống nước biển để giải khát, chỉ có thể càng uống càng khát.

Sở Hi Thanh có thể hiểu được, dù sao Vấn Thù Y cũng là xử nữ, chưa từng song tu thì làm sao biết được cái tuyệt diệu của song tu?

Thần Nguyên Tham Đồng Khế của nàng không có vấn đề mới là lạ!

Lúc này, Sở Hi Thanh lấy ba viên Băng Tâm Định Thần đan ra rồi nuốt vào.

Sau khi áp chế được cảm giác khô nóng, sss bắt đầu cảm ứng cơ thể mình.

Cơ thể hắn vẫn không thay đổi gì, nhưng một khi Sở Hi Thanh điều động lực lượng cực dương trong chín khiếu huyệt kia.

Như vậy khí huyết và chân nguyên, tố chất thân thể, thậm chí là lực lượng nguyên thần của hắn đều được tăng lên rất cao.

Chín khiếu huyệt Dương Nguyên này, khá giống với ‘Bát Môn Độn Giáp’ trong truyện tranh Naruto, nhưng cũng khác biệt rất nhiều.

Hiện giờ, Sở Hi Thanh đồng thời mở năm khiếu, là có thể tăng tu vị lên nửa phẩm.

Sau đó mỗi khi mở ra một khiếu, sức chiến đấu liền tăng lên ở trình độ nhất định.

Chương 1744: Bí mật của đỉnh khổng lồ

Nhưng trạng thái 'năm khiếu' này là điểm giới hạn.

Khi mở năm khiếu sẽ không tổn thương thân thể, lực lượng cực dương bị tiêu hao cũng sẽ khôi phục không ngừng, sau đó cũng không cần bổ sung.

Trạng thái sáu khiếu thì sẽ tạo thành ảnh hưởng nhất định với cơ thể, sau khi dùng xong cũng cần một thời gian để bổ sung.

Trạng thái cực hạn là chín khiếu cùng mở, có thể để hắn bạo phát sức chiến đấu đến cực hạn, nhưng chỉ trong thời gian ngắn, khi lực lượng cực dương trong khiếu huyệt hết sạch, thì sẽ không thể tiếp tục nữa.

Nhưng tiền cảnh của cái năng lực này cực kỳ rộng lớn.

Bây giờ Sở Hi Thanh chỉ là tứ phẩm hạ, dung lượng của chín khiếu cực nhỏ.

Chờ đến khi hắn lên đến tam phẩm nhị phẩm, dung lượng của chín khiếu sẽ tăng lên nhiều.

Khóe môi hơi cong lên, nghĩ thầm không hổ là thiên phú Thần giai.

Sự mạnh mẽ của nó, đang từ từ hiện ra.

Cơ Dương nhìn Sở Hi Thanh, sau đó lắc đầu: "Ta không ngờ đạo lữ của ngươi lại là người có huyết mạch Thần âm, nhưng phương pháp song tu của các ngươi không đúng lắm, không thể chính thức điều hòa âm dương. Bằng không thiên phú Thần Dương của ngươi còn có thể càng mạnh hơn, hơn nữa còn có thể miễn trừ rất nhiều tác dụng phụ của lực lượng huyết mạch."

"Đúng rồi, ngươi còn tu hành thiên quy Vĩnh Hằng và Kim Cương đúng không? Hơn nữa đều có chút trình độ. Sau này ngươi có thể dung nhập hai môn thiên quy này vào trong chín khiếu huyệt Dương Nguyên, từ đây chư tà không vào, vạn ma tránh lui."

Sau khi nàng nói đến đây, lại phát hiện sắc mặt Sở Vân Vân càng đen hơn, khí tức càng lạnh lẽo hơn.

Vẻ mặt Cờ Dương mờ mịt, nhìn qua: “Là ta nói sai gì sao?”

“Không có!”

Sở Vân Vân mặt không cảm xúc, lắc đầu nói, đồng thời đẩy hai giọt ‘Tạo Hóa nguyên dịch’ ở trước người cho Sở Hi Thanh.

“Nghịch Thần Kỳ của ta đã dùng một giọt, còn lại cho ngươi.”

Sở Hi Thanh ngẩn người, sau đó nhìn về phía chiến giáp màu đỏ son viền vàng ở trên người Sở Vân Vân.

Đó là Đại La Hỗn Nguyên giáp của Sở Vân Vân, nó vốn đã bị phá nát, do Ngự Vân Tượng thu về rồi sửa lại.

Sở Vân Vân lại lắc đầu: “Tác dụng lớn nhất của Tạo Hóa nguyên dịch là chữa trị và cường hóa khí linh, Đại La Hỗn Nguyên giáp của ta là pháp bảo luyện chế lại, khí linh mới sinh ra, vốn không có tổn thương, không cần dùng đến thứ này.”

Sở Hi Thanh cũng không khách khí nữa, lập tức cho Vạn Tượng tinh bàn dùng một giọt.

Thật ra khí linh của Vạn Tượng tinh bàn bị tổn thương không nặng.

Tuy rằng nó ngày ngày đấu tranh với Sở Như Lai, chống lại Sở Như Lai luyện hóa, nhưng thời gian khá ngắn, còn chưa tổn hại đến nguyên khí.

Cho Vạn Tượng tinh bàn dùng một giọt Tạo Hóa nguyên dịch, thật ra là không có lời.

Nhưng mà khí linh thông linh, có trí khôn và tính cảm nhận định, nó cũng cần dỗ dành.

Vạn Tượng tinh bàn trung thành có một không hai, tự nhiên hắn phải đền đáp.

Tinh bàn này đã khát vọng hai canh giờ, lúc này nuốt nguyên dịch xong thì lập tức khôi phục yên tĩnh. Nó chui vào tay áo của Sở Hi Thanh, rơi vào ngủ say, không còn động tĩnh gì nữa.

Sở Hi Thanh thì lại cầm một giọt Tạo Hóa nguyên dịch khác, nhìn màn hình huỳnh quang hư ảo ở trước mặt.

Có điều, dường như Thần bảo bản mệnh của hắn không có hứng thú với thứ này, nên chẳng có động tĩnh gì cả.

Sở Hi Thanh cũng không biết làm thế nào để đút Tạo Hóa nguyên dịch cho nó.

Một lát sau, Sở Hi Thanh chặc một tiếng: “Xem ra là để nó được lợi rồi.”

Sau đó, hắn giơ tay lên: “Đao đến!”

Đáng tiếc, một chút động tĩnh của không có, thần đao mà Sở Hi Thanh triệu hoán vẫn chậm chạp không xuất hiện.

Sắc mặt Sở Hi Thanh tối sầm, lại giơ tay lên lần nữa: “Đao đến!”

Nháy mắt sau, một trường đao hai màu mới lững thững xuyên qua không gian, rơi vào tay hắn.

Sau khi cây đao này xuất hiện, nó liền tức giận chửi mắng Sở Hi Thanh, ngươi không gặp kẻ địch thì mời ta đến làm gì? Làm ta phải tốn nhiều sức lực để xuyên qua mấy vạn dặm đến đây?

Võ tu nhất phẩm muốn qua lại không gian, cũng là một chuyện rất phiền phức, hiểu không?

Nó đã rơi khỏi nửa bước Siêu Phẩm, tuy rằng thân đao vẫn rất kiên cố, đủ để chống lại bão tạp trong không gian, nhưng mỗi một lần qua lại cũng sẽ bị hao tổn không nhỏ. Nó không giống như mấy món Thần bảo khác, có lượng lớn đệ tử cung phụng, có một bộ phận năng lực của thần linh.

Nhưng Huyết Nhai thần đao đột nhiên dừng lại, nó phát hiện thứ ở trong tay Sở Hi Thanh.

Nó đình chỉ rung động, cực kỳ quyết đoán mà xông qua.

Sở Hi Thanh lại cười khẽ một tiếng, cầm Tạo Hóa nguyên dịch na di đi.

Huyết Nhai thần đao vồ hụt.

Thân đao khẽ run rẩy, lập tức hóa thành hai đạo ánh sáng vàng và đỏ, tựa như hai cái Cầu Long quấn quanh người Sở Hi Thanh.

Thanh đao ngu xuẩn này không chỉ dùng thần ý lấy lòng, mà còn học chó con mèo con, bắt đầu cọ sát lên người Sở Hi Thanh.

“Cút đi cút đi! Ngươi đang làm cái gì? Có mặt mũi hay không?”

Sở Hi Thanh không chịu được, liền đẩy Huyết Nhai thần đao ra.

Dù sao cũng là thần binh, phong mãng vẫn còn, mỗi khi ma sát lên cơ thể Sở Hi Thanh, cũng khiến da mặt của hắn đau đớn. Ngay cả mười hai tầng ngoại cương và Thiết Nhai kính giáp cũng không chịu nổi.

Nhưng Huyết Nhai thần đao vẫn quấn lấy hắn, dáng vẻ như không đạt được mục đích thề không bỏ qua.

Sở Hi Thanh bất đắc dĩ, chỉ có thể đưa Tạo Hóa nguyên dịch cho Huyết Nhai thần đao hút vào.

Nhưng thanh đao này quả thực là vô liêm sỉ đến cực điểm, sau khi hút Tạo Hóa nguyên dịch thì không thèm phản ứng Sở Hi Thanh, lập tức chui vào hư không, biến mất không thấy tăm hơi.

Khóe môi Sở Hi Thanh không khỏi co quắp lại.

Hắn không hiểu, vì sao một người trung hậu thành thật như Huyết Nhai Đao Quân, lại bồi dưỡng ra một cái đao linh không có đạo đức như vậy.

Chương 1745: Bí mật của đỉnh khổng lồ (2)

Ngay khi Sở Hi Thanh đang oán thầm, Cơ Dương chợt nghiêm mặt lại, nói: “Tiếp đó, mời Sở huynh giúp ta chữa trị long trụ.”

Sở Hi Thanh cũng biết mình nên làm việc rồi.

Nếu đã cầm tiền cọc của người ta, nên xử lý vấn đề cho người ta.

Mười hai Huyền Hoàng long trụ trong miệng Cơ Dương, nằm ở ngay dưới tẩm cung này.

Sau khi tiến vào trong, Sở Hi Thanh liền chấn động vì cảnh tượng nơi này.

Không gian nơi này cực kỳ rộng rãi, diện tích còn hơn cả tẩm cung của Cơ Dương.

Nơi này dài rộng phải 500 dặm, bên trong có khói đen quanh quẩn, khiến cho Sở Hi Thanh không nhìn thấy biên giới.

Không gian dưới đất cực kỳ trống trải, chỉ có một cái đại đỉnh ba chân khổng lồ đang đứng thẳng ở trung ương.

Nó cao khoảng mười dặm, dài rộng khoảng ba dặm, tạo hình cổ điện, toàn thân đều là màu thanh đồng.

Chung quanh là mười hai cây cột đá cực lớn, cũng có đường kính ba dặm, cao khoảng hai mươi dặm, chống đỡ lấy không gian khổng lồ này.

Cũng không biết những cây cột kia làm bằng chất liệu gì, toàn thân đều là màu ngọc tím, bên ngoài còn có đồ án Ứng Long, chanh quanh tràn đầy khí tím, có vẻ cao quý và uy nghiêm.

Bên ngoài còn có từng tia kim khí quấn quanh, tựa như từng con rồng đang cuộn mình trên cột, uy phong lẫm lẫm, khí thế khiếp người.

Phía dưới long trụ còn có mười hai bức tượng đá Bá Hạ khổng lồ.

Một nửa thân thể của bọn chúng được chôn dưới đất, cõng lấy mười hai cây cột đá này.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, đây chính là mười hai Huyền Hoàng long trụ? Là nền tảng của bí pháp Hoàng Đạo của Huyền Hoàng thủy đế? Quả nhiên không phải vật phàm.

Ánh mắt của hắn chấn động và ngạc nhiên không thôi, lại ngậm lấy vài phần nghi ngờ và khó hiểu.

Không gian rộng lớn và cảnh tượng hoành tráng này, chỉ là để trấn áp thi độc trên người Cơ Dương? Không cần thiết chứ?

Sở Hi Thanh lập tức phát hiện trên những cột đá ngọc tím kia còn có những điểm đen không dễ thấy.

Hắn lại nhìn về phía cái đỉnh khổng lồ kia.

Bản thân cái đỉnh này là một thần bảo cực kỳ mạnh mẽ, cấp độ cực cao.

Bên dưới chợt bốc lên từng tia từng tia khí đen, cũng chính là đầu nguồn cho khí đen ở không gian này.

Chính là thứ này, làm cho toàn thân Sở Hi Thanh lạnh lẽo.

Hắn không biết đây là thứ gì.

Bởi vì hắn không dám để những khí đen này đến gần người, thậm chí còn không dám dùng linh thức để tiếp xúc với chúng.

Hắn đột nhiên bừng tỉnh, cũng hiểu vì sao Cơ Dương lại để cho hắn lấp đầy chín khiếu huyệt rồi mới đến nơi này.

Không có lực lượng cực dương tràn đầy trong chín khiếu, chỉ bằng Nhai Tí Đao của hắn là không thể đối kháng với những khí đen này.

Sở Hi Thanh nhìn một lát, mắt liền hiện ra vẻ hiểu rõ.

Nơi này không phải để trấn áp Cơ Dương, mà là một người khác.

Còn vị con gái của Long Khôi này, quá nửa là người canh giữ nơi này.

Sở Hi Thanh chợt thu hồi tâm tư, tập trung chữa trị mười hai cái Huyền Hoàng long trụ và phong ấn.

Toàn bộ quá trình, lại đơn giản hơn cả những gì Sở Hi Thanh nghĩ.

Đơn giản là rót long khí vào để chữa trị phong ấn bị thi độc ăn mòn.

Dựa theo Cơ Dương giải thích, tại bảy tháng trước, mười hai Huyền Hoàng long trụ này vẫn có thể phát huy tác dụng, trợ giúp nàng trấn áp thi độc.

Nhưng không biết đám người xông vào đây đã dùng thủ đoạn gì, không chỉ mạnh mẽ đánh vỡ phong ấn trong mộ, mà còn làm cho vị trí của mười hai Huyền Hoàng long trụ bị lệch.

Điều này khiến cho mười hai Huyền Hoàng long trụ không thể vận chuyển bình thường, trận pháp tuần hoàn cũng xuất hiện chướng ngại, còn có một bộ phận phù văn bị hư hại.

Sau đó, lại rót thi độc vào để ăn mòn long trụ và phong ấn nơi này.

Cơ Dương lại không thể làm gì cả.

Nàng chính là đầu nguồn của thi độc, không thể chạm vào long trụ.

Nếu cố làm, sẽ chi gặp phản phệ, khiến long trụ và phong ấn bị ăn mòn mạnh hơn.

Nhưng mà khó người không biết, người biết không khó.

Đối với Sở Hi Thanh mà nói, việc này cực kỳ đơn giản.

Hắn chỉ cần điều động Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ của bản thân, rút long khí từ chỗ của Kiến Nguyên đế ra, sau đó rót vào từng cây long trụ này, loại bỏ và luyện hóa toàn bộ thi độc là được.

Sau đó, chính là khôi phục vị trí của mười hai cây long trụ, dựa theo chỉ thị của Cơ Dương, chữa trị toàn bộ phù văn.

Tất cả tài liệu đều do Cơ Dương cung cấp.

Nàng thậm chí đã tế luyện tất cả phù văn, Sở Hi Thanh chỉ cần thay vào là được.

Trái lại thì quá trình hòa tinh huyết vào long tru lại mất nhiều thời gian hơn.

Sau khi hòa tinh huyết vào trong, Sở Hi Thanh mới biết chất liệu của long trụ.

Đó là hài cốt của Ứng Long…!

Dùng mười hai bộ hài cốt của Ứng Long từ viễn cổ để tạo thành!

Điều làm cho hắn kinh dị chính là, mười hai Huyền Hoàng long trụ này vẫn có thể thống nhất và hội tụ toàn bộ tinh thần ý chí của ngàn tỉ con dân trên Thần Châu, lấy khí huyết dư thừa của bọn họ, hóa thành Huyền Hoàng long khí!

Điều này cũng khiến cho Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ của Sở Hi Thanh phát sinh biến hóa.

Chương 1746: Bí mật của đỉnh khổng lồ (3)

Sau này Sở Hi Thanh sẽ có hai đầu nguồn long khí, một là Thập Nhị Đô Thiên Thần Long Trấn Quốc đại trận của Kiến Nguyên đế, một cái khác chính là đại trận nơi này.

Ngoại hình long khí của hắn cũng phát sinh biến hóa vô cùng to lớn.

Tuy rằng hạt nhân vẫn là mười hai con Xích Long, nhưng ngoại hình lại bắt đầu biến hóa theo chiều hướng của Ứng Long, hơn nữa toàn thân đều là màu ngọc tím.

Sở Hi Thanh chỉ dùng ba canh giờ, liền hoàn thành sửa chữa.

Lại dùng tận một ngày một đêm, mới có thể hòa tinh huyết vào trong mười hai Huyền Hoàng long trụ.

Lúc này, hắn lại đi đến phía trên cái đỉnh khổng lồ kia, quét mắt nhìn bốn phía.

Sau khi mười hai Huyền Hoàng long trụ được chữa trị, khí đen tràn ngập nơi này đã nhạt đi không ít.

Sở Hi Thanh nhìn một lát, liền trở về tẩm cung của Cơ Dương.

Cơ Dương và Sở Vân Vân vẫn đang chờ ở lối vào.

Nguyên thần hóa thể của Cơ Dương vốn bị khí đen bao phủ.

Nhưng khi Sở Hi Thanh đi ra, lại phát hiện khí đen quanh người Cơ Dương đã nhạt hơn không ít. Vẻ ngưng trọng trên mặt nàng cũng giảm bớt, làm cho khí chất của nàng hơi đổi, nhìn qua thoải mái hơn nhiều.

“Phong ấn đã được chữa trị, Cơ Dương cảm ơn Đao Quân.”

Cơ Dương cúi người hành lễ với Sở Hi Thanh, sau đó lại đưa một thứ màu trắng bạc, hình dạng như đế đèn cho Sở Hi Thanh: “Đây là thứ Đao Quân muốn, không tính ở trong thù lao. Nhưng thứ này có liên quan đến Thời Thần – Chúc Quang âm, xin Đao Quân dùng cẩn thận.”

Sở Hi Thanh nhìn cái đế đèn màu bạc này một chút, trong mắt lại lóe lên một tia kỳ dị.

Hắn thu thứ này vào tay áo, sau đó lại nhìn Cơ Dương, muốn nói lại thôi.

Cơ Dương lại không cho hắn cơ hội.

Vị này hơi vung tay lên, trực tiếp nhiễu loạn không gian, đưa bọn họ ra ngoài cung.

“Việc trong cung đã xong, mời hai vị trở về, tiếp theo còn xin hai vị nhanh chóng tìm kiếm độc châu thất lạc giúp ta. Ngoài ra, nếu ngày sau Đao Quân thiếu lực lượng cực dương, thì có thể đến tìm ta, nơi này của ta nhiều đến dùng mãi không hết, tích nhiều cũng thành họa.”

“Đến khi đó ngươi chỉ cần đứng ở trên mặt đất rồi gọi ta là được, nhớ là phải mang theo linh hỏa để tịnh hóa, Táng Thiên thần viêm của ngươi không được. Nghịch Thần chi hỏa thì có thể, Nam Minh Ly Hỏa và Thái Dương chân hỏa cũng được, Tam Muội chân hỏa thì càng tốt, có thể tịnh hóa sạch sẽ hơn.”

Sở Hi Thanh đương nhiên là không có sức chống cự.

Nhai Tí Đao của hắn chỉ chịu được một phần ngàn cái nháy mắt, lập tức bị đưa ra ngoài.

Khi hắn ổn định lại, phát hiện mình đã trở lại nơi đại chiến với đám người Chử Kinh Hồng.

Hắn nhìn đường hầm đi xuống mộ Cơ Dương ở phía trước.

Đường hầm này đang từ từ khép lại, chẳng mấy chốc đã biến mất.

Hiển nhiên là vị kia không hi vọng hai người bọn họ tiến vào tẩm cung của nàng.

Sở Hi Thanh không khỏi nhíu chặt lông mày: “Vân Vân, ngươi cảm thấy thế nào?”

“Nàng hiển nhiên là đang ẩn giấu một ít chuyện, nhưng không có ác ý.”

Sở Vân Vân bình tĩnh, suy tư: “Có thể là nàng cũng bất đắc dĩ. Nàng có thể cho phép ngươi hòa tinh huyết vào mười hai Huyền Hoàng long trụ. Chứng tỏ nàng có thiện ý với ngươi, hơn nữa còn có tâm tác thành cho ngươi.”

“Ta biết.” Sở Hi Thanh hơi gật đầu, trong mắt hiện ra ý kinh hãi: “Ta muốn nói là thứ cái đỉnh kia trấn áp. Ngươi cảm ứng được không? Có thể là… “

“Không cần nói, tốt nhất là cũng không nên nghĩ đến.” Sở Vân Vân bỗng nhiên đánh gãy lời nói của Sở Hi Thanh: “Hỗn Độn không có khiếu, khai khiếu tức chết. Vị phía dưới đại đỉnh kia, rất có thể cũng đang nằm trong trạng thái này, sẽ biến hóa theo lòng người.”

“Nếu như người cho rằng vị đó là thứ gì, vậy thì vị đó sẽ hoàn toàn định tính. Giống như một ít yêu thần hoang dã trên thế gian, chúng nó là yêu hay là thần, đều do người mà định.”

Sở Hi Thanh lập tức bừng tỉnh, liền ngậm miệng không nói.

Hắn lắc đầu cười khổ: “Vì vậy, chắc hẳn vị này có lý do khi ẩn giấu chân tướng.”

Sau đó, Sở Hi Thanh lại liếc mắt nhìn về phía Sở Vân Vân: “Vừa hay nơi này không có người, ngươi lấy thứ trong lá cờ Nghịch Thần Kỳ ra xem đi.”

Hắn biết bên ngoài có rất nhiều người đang chờ.

Có một ít người ngóng trông hắn đi ra, cũng có một số người hi vọng hắn chết ở nơi này.

Mà một khi hắn biến mất trong thời gian dài, chắc chắn sẽ khiến lòng người rung động.

Ngay cả nội bộ của Thiết Kỳ Bang, cũng sẽ có rất nhiều người sinh lòng không nên có.

Nhưng ra muộn thêm một chút cũng không có gì.

Bây giờ hắn càng muốn biết, đạo linh cơ dị thường bên trong lá cờ Nghịch Thần Kỳ là thứ gì, có phải là thứ hắn đoán hay không.

Sở Vân Vân thì lại yên alwnjg không nói, nàng lấy Nghịch Thần Kỳ ra, sau đó lấy một thứ từ giữa lá cờ ra.

Đó là một cái binh phù màu đỏ tươi, toàn thân lộ ra vẻ mạnh mẽ và hùng vĩ, cũng có khí sát phạt vô cùng ác liệt.

Sở Vân Vân nắm thứ này trong tay, cảm nhận từng đợt đau đớn như bị cắt da cắt thịt.

Ánh mắt nàng phức tạp: “Thứ này đúng là thứ để mở bảo tàng Liệt Vương, nhưng cái gọi là bảo tàng của vị Vũ Liệt thiên vương kia, lại không giống như thế nhân tưởng tượng.”

Sau đó, Sở Vân Vân ném thứ này cho Sở Hi Thanh.

“Rất ít người đương đại có thể sử dụng thứ này, mà ngươi chính là một trong số đó!”

Chương 1747: Phong vân tế hội

Sau khi Sở Hi Thanh tiếp nhận lệnh bài, liền nhíu chặt lông mày.

Mười hai tầng ngoại cương của hắn, lại bị khí sát phạt sắc bén của lệnh bài đâm thủng một cách dễ dàng.

Sở Hi Thanh vội vàng dùng Nhai Tí đao ý để làm chệch hướng, mới làm cho bàn tay của mình thoát khỏi vận mệnh bị đâm thủng.

Hắn lại ngưng thần cảm ứng, sau đó con ngươi hơi co rút lại.

“Đây là?”

Sở Hi Thanh chấn động không thôi, trong lời nói ngậm lấy thổn thức:

“Vị Vũ Liệt thiên vương này quả thật là hung ác, tàn nhẫn với người khác, đối với bản thân còn tàn nhẫn hơn. Hắn thế mà lại quyết tuyệt như vậy!”

“Vũ Liệt thiên vương tính tình cương liệt, ngay thẳng không cong. Hắn cũng là người duy nhất từ viễn cổ đến nay, tu luyện bốn môn võ ý Thần Lực, Không phá, Bất khuất và Kim Cương lên đến cấp độ vĩnh hằng, sức chiến đấu vượt qua thần linh. Vì vậy có thể quét ngang Cự linh, kéo dài khí vận nhân tộc ta.”

Sở Vân Vân nói xong, lại thở dài một hơi: “Nhưng mà cứng quá dễ gãy, Vũ Liệt thiên vương thành cũng vì vậy, bại cũng vì vậy, thật là đáng tiếc.”

Sau đó nàng lại nhìn Sở Hi Thanh: “Đối với người mà nói, thứ Vũ Liệt thiên vương để lại vẫn là quá sớm, ít nhất cũng phải là nhị phẩm trở lên mới có thể điều động. Ngoài ra, dùng thứ này cũng phải cẩn thận, đừng bôi nhọ nhiệt huyết và chân thành của Vũ Liệt thiên vương.”

“Ta hiểu! Ý chí của Vũ Liệt thiên vương chưa hết, những thứ này đều ký thác tâm nguyện chưa thành của hắn, nhất định sẽ không để hắn thất vọng.”

Sở Hi Thanh hơi gật đầu.

Hắn tiếp tục cảm ứng cái lệnh bài này: “Vị Thiên vương này cũng để lại một số thứ, tuy rằng tài vật không nhiều, nhưng giá trị lớn nhất vẫn là bộ thần giáp, thần binh và cả những công pháp và bút ký tu hành kia, cái này có lẽ có thể trở thành một thánh truyền của Vô Tướng thần tông ta.”

Công pháp luyện thể của Vũ Liệt thiên vương tuy là tự nghĩ ra, không trải qua nhiều đời thay đổi như mấy môn thánh truyền của Vô Tướng thần tông.

Nhưng Thiên quy đạo luật của vị này đã tiến vào cảnh giới vĩnh hằng, độ hoàn thiện của công pháp cực cao.

Cái này giống như một tấm bản đồ, người ở bên dưới phải không ngừng tìm tòi và thăm dò, mới có thể nắm giữ địa hình chung quanh.

Nhưng người ở trên cao thì chỉ cần liếc mắt mà có thể nhìn ra.

Trong mắt Sở Hi Thanh cũng hiện ra ý khát vọng.

Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân của hắn tuy khác với công pháp Bá thể của Vũ Liệt thiên vương. Nhưng hai cái đều là nội ngoại song tu, khác biệt không lớn.

Sở Hi Thanh đã không thể lấy phần tiếp theo của Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân từ chỗ của triều đình.

Thời gian gần đây đều dựa vào các phiên bản của Vô Tướng thần tông và tự mình nghiên cứu để thăng cấp.

Hắn lo lắng có hậu họa, nên còn cố tình dùng điểm huyết nguyên để thôi diễn.

Vì vậy, hắn nhất định phải có được công pháp Bá thể của Vũ Liệt thiên vương.

Gia tăng kiến thức sẽ có rất nhiều lợi ích cho bản thân.

Cái này cũng có thể để cho Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân của hắn đi lên một con đường rộng thênh thang.

Còn cả thanh thần binh mà Vũ Liệt thiên vương để lại nữa, nó rất thích hợp với Sở Vân Vân.

Đó là một thanh thần binh cấp độ Thần giai, cấp độ còn cao hơn cả Thần Vọng kiếm.

Sở Vân Vân nghe vậy thì hơi lắc đầu: “Cái này cần chờ đến thời cơ thích hợp, bây giờ chúng ta không đủ lực lượng.”

Nơi Vũ Liệt thiên vương chết trận, nằm ở ngay gần thành Vọng An.

Bảo tàng của hắn, cũng nằm ở phía bắc thành Vọng An.

Vị trí này là nơi đông người, tương đối phiền phức.

Mà một khi bảo tàng xuất thế, khí hung sát ở bên trong nhất định sẽ tràn ra, lan tràn đến phạm vi hơn ba ngàn dặm.

Sau đó nàng ngẩng đầu nhìn lên: “Chúng ta nên đi ra ngoài!”

Sở Vân Vân cảm ứng được dị động ở phía trên.

Lục Loạn Ly rõ ràng là đã mất kiên nhẫn, còn một mình xông vào mộ.

Nhưng nàng không thể xâm nhập, vừa rồi đã bị Thời Tri Mệnh bắt trở lại.

Sở Hi Thanh cũng liếc mắt nhìn lên trên.

Hắn thấy hơi buồn cười, sau đó liền giấu lệnh bài vào trong Vạn Tượng tinh bàn ở tay áo.

Nhẫn Càn Khôn của Sở Hi Thanh không chứa nổi thứ này.

Lệnh bài này thật ra là một mảnh quan trọng của một cái thần binh, nó cực kỳ sắc bén, sẽ đâm thủng không gian bên trong nhẫn.

Vạn Tượng tinh bàn cũng là thần bảo, nó cực kỳ kiên cố.

Tuy rằng nó không phải pháp khí chuyên để đồ, nhưng bên trong lại ngưng tụ lực lượng sao trời, hình thành một mảnh không gian nhỏ.

không gian này không lớn, chỉ có một thước, nhưng để vài thứ nhỏ như lệnh bài thì quá rộng rãi.

Sau đó, Sở Hi Thanh điều động Cửu Diệu Thần Luân kiếm hóa thành kiếm chu, triển khai Dương độn, đưa Sở Vân Vân bay ra ngoài.

Lần này không có người của Thi Sơn tông liên lụy, cũng không cần lo lắng kẻ địch tấn công, tốc độ của Sở Hi Thanh cực nhanh, như lưu quang thuấn ảnh.

Chỉ mười mấy cái hô hấp, Sở Hi Thanh đã bay ra khỏi mô Cơ Dương.

Mọi người ở bên ngoài đều cảm ứng được Sở Hi Thanh khi hắn bay đến gần miệng hang.

Chương 1748: Phong vân tế hội (2)

Mấy người Ngụy Nguyên Tùng, Ba Đông, Hổ Như Sơn đều âm thầm mắng mẹ.

Ông trời không có mắt, vậy mà vẫn để tai họa này sống sót đi ra ngoài.

Nhưng bọn họ cũng nhận ra từ trước, Cơ Dương kia không có ác ý với Sở Hi Thanh.

Nói không chừng còn cho cái tai họa này vãi chỗ tốt.

Bọn họ đều tỏ vẻ vui mừng và hiền lành, gật đầu với Sở Hi Thanh một cái, rồi không hẹn mà cùng ngự không bay đi xa.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua, bật cười nói: “Năm vị đừng đi, hành trình này thuận lợi như vậy, toàn bộ là nhờ chư vị đại trưởng lão trợ giúp, Sở mỗ phải mở tiệc cảm tạ ơn giúp đỡ của năm vị mới được.”

Ngụy Nguyên Tùng chỉ làm như không nghe thấy.

Hắn không chỉ không dừng lại, trái lại còn gia tăng tốc độ.

Lần này, Ngụy Nguyên Tùng hắn làm mất hết mặt mũi của Vô Thượng huyền tông rồi.

Sở Hi Thanh thấy thế thì không khỏi ‘chậc’ một tiếng, than thở: “Có thể thấy được mấy vị đều là người tốt, làm xong liền phất áo bỏ đi, không để lại công và danh, để người ta kính phục.”

“Làm bộ làm tịch!”

Thời Tri Mệnh không nhìn nổi.

Chỉ là một đám người đáng thương rơi vào tầm bẫy của Sở Hi Thanh mà không thể tự biết mà thôi.

Hắn lắc đầu, sau đó mắt hiện ra vẻ chờ mong: “Thứ ta muốn, ngươi có lấy được không?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nở nụ cười, chắp tay với Thời Tri Mệnh: “Cũng phải cảm ơn Thời tiên sinh đã chăm sóc những thuộc hạ này của ta. Thứ ngươi muốn, ta đã mang ra rồi, chỉ là…”

Hắn nói đến đây thì nhìn vào đối phương: “Vì lấy thứ này ra, ta phải trả giá rất lớn. Thứ này cũng không giống như Thời tiên sinh miêu tả.”

Lúc này, khóe môi Sở Vân Vân hơi giật giật.

Đây rõ ràng là là Cơ Dương tặng không, còn không tính vào trong thù lao.

Thời Tri Mệnh thì lại hiểu.

Mình có thể lấy được thứ kia hay không, vậy phải xem mình có thể lấy ra thứ khiến Sở Hi Thanh thỏa mãn hay không.

Lúc trước hắn cũng từng hứa là sẽ trả thù lao cho Sở Hi Thanh.

Thời Tri Mệnh bình tĩnh nhìn Sở Hi Thanh, trong mắt chứa vẻ tiếc nuối: “Đáng tiếc, ngươi đã có Thần nguyên của Mộc Kiếm Tiên.”

Sau đó hắn lại chuyển mắt nhìn về phía cái mũ mềm mại trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh.

Chẳng biết từ bao giờ, Bạch Tiểu Chiêu đã chạy đến đỉnh đầu Sở Hi Thanh.

Thời Tri Mệnh hơi khoát tay, lập tức một vệt ánh sáng màu máu đánh thẳng về phía Bạch Tiểu Chiêu.

Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân nhìn thấy thế thì vẻ mặt hơi nghiêm cung, nhưng cũng không ra tay ngăn cản.

Đây là thứ tốt, là cơ duyên của Bạch Tiểu Chiêu.

“Ta chia sẻ cho nàng một ít thần lực bản nguyên. Có thể giúp nàng thu được ngàn năm yêu lực trong vòng một tháng, cũng thức tỉnh huyết mạch Thiên Nguyên.”

Thời Tri Mệnh chắp tay sau lưng: “Ngoài ra, nàng còn có thể sử dụng một phần vạn lực lượng của ta, được thiên quy của ta gia trì tại tất cả những nơi nằm trong thần niệm của ta. Phần Thần nguyên này, mãi cho đến khi nàng đăng thần mới kết thúc.”

Theo giọng nói của hắn, mấy người Cổ Kiếm và Trí Ma Sơn ở phía sau đều toát ra vẻ hâm mộ.

Đãi ngộ này đã ngang ngửa với Thần tử rồi, là thứ bọn họ mơ ước.

Bạch Tiểu Chiêu cũng toát ra vẻ kinh ngạc.

Nàng không làm cái gì cả, lại nhận được chỗ tốt như vậy.

Ngàn năm yêu lực, có thể để yêu lực của nàng lên đến 2800 năm, tương đương với tứ phẩm thượng của nhân loại.

Một phần vạn lực lượng của Chúc Quang âm cũng không phải chuyện nhỏ.

Huống hồ nàng còn có thể thức tỉnh huyết mạch Thiên Nguyên, đây là một huyết mạch Thần giai, hơn nữa cực kỳ thích hợp với lực lượng Tuế nguyệt của nàng.

Sở Hi Thanh thì lại nhướng mày lên, cái này cũng khá tương tự với Thần nguyên mà Mộc Kiếm Tiên cho hắn.

Vẻ mặt Sở Hi Thanh hơi ngờ vực: “Thời tiên sinh, đây là thù lao rất nặng mà ngươi nói?”

Thời Tri Mệnh nghe vậy thì sầm mặt lại, cảm giác mặt mũi mình sắp mất sạch.

Hiện giờ, hắn là một thần linh nghèo, ngoại trừ thần lực và máu tươi ra thì không còn gì khác.

Vì đổi thứ này, hắn đã bỏ cả thần lực và máu tươi ra rồi.

Nhưng so với thứ trong tay Sở Hi Thanh, quả thật là vẫn chưa đủ.

Thời Tri Mệnh hừ nhẹ một tiếng: “Ngoài ra, ta còn có thể ra tay giúp ngươi ba lần.”

Hai mắt Sở Hi Thanh sáng ngời: “Không hạn chế thời gian, không hạn chế địa điểm, không hạn chế nhân vật, không trả giá?”

“Tất nhiên.” Thời Tri Mệnh híp mắt lại: “Không hạn thời gian, không hạn địa điểm, chỉ cần không phải thuộc hạ của Thời mỗ, bất kể là người nào hay vật nào cũng được.”

Hắn rất muốn nói thêm một câu, nhất định phải là Thời mỗ có thể chiến thắng.

Nhưng cuối cùng vì mặt mũi, nên không mở miệng được.

Thiên hạ này, còn có người nào có thể làm cho Thời Thần sợ hãi?

“Như vậy cộng thêm lần trước, chính là năm lần.”

Trên mặt Sở Hi Thanh đã khôi phục ý cười.

Hắn vừa nghĩ điều kiện này mới có thành ý, vừa lấy quyển trục da thú ra, múa bút: “Nói miệng không bằng chứng, mời Thời tiên sinh ký Thần khế đi.”

Thời Tri Mệnh thản nhiên nhìn quyển trục trong tay Sở Hi Thanh.

A…

Cái tên này ký Thần khế đến nghiện rồi, lại là dùng Thần Khế thiên bi làm dẫn.

Nội dung Thần khế cũng không có vấn đề, có vấn đề là Thần Khế thiên bi.

Bên trong Thần Khế thiên bi còn có khảm một phần điều lệ, trong đó bao quát cả mượn sức mạnh.

Người khác chỉ cần nhỏ tinh huyết lên quyển trục này, chẳng khác nào đồng ý tất cả điều lệ bên trong Thần Khế thiên bi.

Ngày xưa, chính vì vậy mà hắn bị rơi vào hiểm cảnh.

Chương 1749: Phong vân tế hội (3)

Nhưng mà bây giờ, Thời Tri Mệnh đã là rận nhiều không sợ ngứa, thẳng thắn dứt khoát đè tay lên.

Sở Hi Thanh cũng rất sảng khoái, ném cái đế đèn hoặc có thể là cái chân nến trong tay áo qua, giọng nói cực kỳ chân thành: “Sở mỗ chúc Thời tiên sinh có thể nhanh chóng khôi phục sức mạnh.”

Nếu không hạn thời gian, không hạn địa điểm, vậy Thời Tri Mệnh càng mạnh càng tốt.

Điều này cũng có lợi cho hợp tác của bọn họ trong tương lai.

Thời Tri Mệnh thì lại hừ lạnh một tiếng, sau khi lấy được thứ mình muốn, liên trực tiếp vặn vẹo hư không, đưa đám người sau lưng rời đi.

“Cáo từ!’

Hắn cũng không muốn nhiều lời với Sở Hi Thanh, cũng không muốn ở lại đây thêm một cái hô hấp nào nữa.

Sau khi Thời Tri Mệnh rời đi, Trưởng Tôn Nhược Lam mới mở miệng cười nói: “Đao Quân, việc nơi này đã kết thúc, ta cũng nên rời đi. Cáo từ.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nghiêm túc thi lễ với Trưởng Tôn Nhược Lam: “Công chúa điện hạ cần gì phải vội vàng như vậy? ân tình cứu viện của điện hạ, Sở mỗ còn chưa cảm ơn. Kính xin điện hạ theo ta về tổng đà, cho Sở mỗ có cơ hội cảm tạ.”

Trưởng Tôn Nhược Lam nghe ra Sở Hi Thanh nói rất thật lòng, nàng lại thấy hơi buồn cười: “Thật ra ta cũng không giúp được gì, may mà cuối cùng Đao Quân vẫn bình yên vô sự, bằng không ta không biết trả lời với mẫu thân ra sao. Ta thật sự không thể ở thêm chiến sự ở sông Thương Lãng có biến, ta cần phải chạy về.”

Nàng vừa chắp tay với Sở Hi Thanh, vừa vượt không mà đi.

Sở Hi Thanh nhất thời sửng sốt, sau đó nhìn Lục Loạn Ly ở bên cạnh với vẻ tò mò: “Chiến sự sông Thương Lãng có biến? Ta tiến vào mộ Cơ Dương hai ngày, Cực Đông Băng Thành xảy ra chuyện gì rồi?”

Lục Loạn Ly thấy hắn bình yên vô sự, vốn đang rất vui vẻ.

Nhưng khi nàng nghe thấy Sở Hi Thanh hỏi chuyện Cực Đông Băng Thành, thì sắc mặt lập tức chìm xuống.

Nàng rất muốn trực tiếp phất áo rời đi, nhưng vì lo lắng chuyện mới phát sinh cách đây không lâu, nên vẫn tạm thời nhịn xuống.

“Cực Đông Băng Thành không có việc gì cả. Có người nói lần này là Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y tự mình đốc chiến, đại phá binh mã triều đình ở phía bắc sông Thương Bắc, diệt khoảng 53 vạn quân địch, cực kỳ uy phong. Bây giờ, trái lại thì ngươi mới có phiền phức.”

Lục Loạn Ly thản nhiên nhìn Sở Hi Thanh: “Ngày hôm trước, sau chiến sự ở hồ Đông Dương, Kế Tiễn Tiễn một mình rời đi, nói là muốn đi lên phương bắc để giải quyết chuyện cá nhân, kết thúc cho quá khứ của nàng. Nếu như nàng có thể thành công, thì sẽ quay lại bên cạnh ngươi. Nhược Hi truyền tin qua, nói là cảm thấy tâm trạng của Kế Tiễn Tiễn rất không đúng.”

“Tiễn Tiễn?”

Sở Hi Thanh kinh ngạc, lập tức nhíu mày thành hình chữ ‘xuyên’.

Nha đầu Tiễn Tiễn này, rốt cuộc là nghĩ cái gì?

Mà lúc này, Tiếu Hồng Trần đang quan sát động tĩnh cửa hang ở cách đó hai trăm dặm, sắc mặt hắn cực kỳ âm trầm, ném Thiên Lý Nhãn trong tay cho Tào Hiên ở bên cạnh.

Tào Hiên thì lại lo lắng, ngạc nhiên nghi ngờ không thôi: “Đô chỉ huy sứ đại nhân, tình huống này dường như không đúng lắm.”

Từ trong miệng đám người may mắn thoát khỏi mộ Cơ Dương.

Âm mưu của mấy người Chử Kinh Hồng thất bại, đều bắt nguồn từ lực lượng mà Sở Hi Thanh nắm giữ đã vượt xa dự đoán của bọn họ.

Sức chiến đấu của sáu vị khách khanh hộ pháp kia cực kỳ mạnh mẽ, mà chiến đấu cực kỳ kiên cường nghiêm túc, dù là ở trong khói đen thì cũng không hề nương tay.

Còn có mấy vị đại cao thủ của tứ đại thần tông và Ma Chiến lâu nữa, bọn họ cũng hết sức giúp đỡ Sở Hi Thanh.

Nguyên nhân chính là vì bọn họ hợp lực vây giết, mới khiến cho Chử Kinh Hồng chết trong mộ Cơ Dương.

Mấy người Lạc Hoa Lưu Thủy – Nghiêm Long bị ép phải bỏ chạy.

Tào Hiên thấy hơi khó hiểu.

Đã nói là mấy vị khách khanh hộ pháp kia đều có thân phân khác thường, tất cả đều là vì cái đầu của Sở Hi Thanh rồi cơ mà?

Không phải nói mấy nhà Vô Thượng huyền tông đều rất kiêng kỵ Sở Hi Thanh, phải diệt trừ mới yên tâm sao?

“Lẽ nào?” Tào Hiên hơi do dự, nhưng vẫn mở miệng nói: “Mấy nhà này có ý định phù long thật…”

“Câm miệng!”

Tiếu Hồng Trần vung tay đánh gãy lời nói của Tào Hiên.

“Đám thần tông đại phái kia, làm sao có thể vui vẻ khi Sở Hi Thanh trở thành cái Huyết Nhai tiếp theo, sao có thể vui vẻ khi phải ngước nhìn mấy trăm năm? Chắc chắn là có nguyên do nào đó, khiến cho bọn họ không thể không làm vậy. Sau này, tốt nhất là đừng nói mấy câu đó nữa.”

Tào Hiên rất muốn cãi lại.

Huyết Nhai Đao Quân tiếp theo, và thiên tử Thần Châu tiếp theo, hai cái này hoàn toàn khác nhau.

Nhưng mà hắn vẫn ngậm miệng lại.

Tiếu Hồng Trần thì nhíu chặt lông mày, nhìn về phía bắc: “Việc nơi này để cho thiên tử quyết định đi.”

Hắn nhất định phải báo tất cả mọi chuyện ở đây cho thiên tử biết, không thể giấu diếm bất cứ điều gì.

Đây là trách nhiệm của chỉ huy sứ Thiên nha Cẩm y vệ như hắn.

Chương 1750: Phong vân tế hội (4)

Một ngày sau, sân sau tổng đà Thiết Kỳ Bang.

Sở Hi Thanh sưng mặt sưng mũi chắp tay sau lưng, đi qua đi qua ở trong sân.

Hắn rất muốn ra vẻ thản nhiên bình tĩnh, nhưng bước chân càng lúc càng nhanh kia, vẫn để lộ nội tâm nóng lòng sốt ruột của hắn.

“Năng lực của Nội Vụ viện có hạn, nhân thủ còn chưa trải đến phương bắc. Thiên Thính viện của thần tông thì tập trung vào chiến sự và Cự linh, không có tin tức gì cũng là bình thường. Nhưng ta không ngờ ngay cả Thiên Cơ các cũng không tìm được tung tích của Kế Tiễn Tiễn.”

Sở Hi Thanh mài răng: “Ngươi nói xem, nàng rốt cuộc đi nơi nào? Lại muốn làm gì?”

Sở Vân Vân đang luyện thương ở trong sân.

Tổng đà Thiết Kỳ Bang bây giờ, đã an toàn hơn trước kia rất nhiều.

Nơi này có trận pháp phòng ngự, còn có La Hán Tông tọa trấn, ngoại ra còn có sáu vị đại hộ pháp trông coi.

Bây giờ còn có thêm hai vị hộ pháp, Quỷ Ảnh – Hà Thất và Đại Hắc Thiên – Nhật Già La.

Toàn bộ tổng đà Thiết Kỳ Bang, quả thực là như tường đồng vách sắt.

Sở Vân Vân cũng có thể yên tâm luyện thương ở sân sau.

Nàng quay đầu nhìn Sở Hi Thanh một chút: “Nếu nàng muốn chấm dứt quá khứ của mình, vậy ngươi nên đoán được nàng sẽ làm gì. Duy Ngã Độc Tôn Đao của nàng muốn thuần túy hơn, bá đao hơn, vậy thì phải đánh vỡ gông xiềng cuối cùng trong lòng.”

Từ sau khi Kế Tiễn Tiễn hoàn toàn ngả về phía Sở Hi Thanh, tốc độ tu hành của nàng tăng vọt.

Cái này bắt nguồn từ tín niệm và ý chí của Kế Tiễn Tiễn, nó càng kiên cố và mạnh mẽ hơn, càng kiên định hơn.

Nhưng nàng muốn đột phá tam phẩm, còn cầm làm một bước cuối cùng.

Sở Hi Thanh đi qua đi lại, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Thật ra hắn đã đoán được, vì vậy mới thấy sốt ruột.

Nha đầu Tiễn Tiễn ngu xuẩn này, nàng muốn lật trời à!

Sở Hi Thanh đã thấy hơi hối hận.

Hắn không nên ‘nhuộm’ Kế Tiễn Tiễn đen đến mức này.

Nếu biết như vậy, hắn đã không dùng nhiều thẻ Gần Mực Thì Đen như thế.

Sở Vân Vân thì lại nhìn về bầm tím trên mặt hắn, hừ lạnh một tiếng: “Mặt ngươi còn đau không?”

Vết bầm tím kia bắt nguồn từ một trận ‘luận bàn’ của hai người bọn họ.

Thật ra với thân thể và tố chất của Sở Hi Thanh, hắn phải khôi phục rồi mới đúng.

Sở Vân Vân ra tay rất có chừng mực.

Cái tên này lại cố tính để những vết thương này lại, sau đó lắc lư trước mặt nàng tận hơn một canh giờ.

Sở Hi Thanh sờ sờ vết bầm tím trên mặt, lại ‘hít’ một tiếng: “Vân Vân, ngươi ra tay quá tàn nhẫn.”

Không phải nàng đã khôi phục ba phần sức mạnh rồi sao? Tại sao còn khống chế kém như vậy?

Sở Hi Thanh thề, sau này sẽ không luận bàn với Sở Vân Vân nữa.

“Chỉ biết giả vờ giả vịt!”

Sở Vân Vân quay đầu luyện thương tiếp, vẻ mặt như rất nghiêm túc: “Lần sau ngươi đừng chọc giận ta.”

Lúc này Sở Hi Thanh mới dừng chân, liếc mắt nhìn nàng: “Thừa nhận đi, ngươi luôn miệng nói muốn chỉ điểm võ đạo cho ta, nhưng thật ra là muốn mượn cơ hội này để phát tiết, cố tình đánh đập phu quân.”

Sở Vân Vân cười gằn một tiếng, nhướng mày nói: “Phải thì làm sao?”

Nàng vừa nói xong thì lại cảm thấy không đúng.

Sở Vân Vân không khỏi nghiến răng nghiến lợi, cái tên này quả thực là dùng tất cả thủ đoạn tồi tệ rồi.

Nhưng nàng cũng không tiện răn dạy hay sửa lại, chỉ có thể ra vẻ không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục luyện thương.

Khí tức của Sở Hi Thanh lại hơi cứng lại, yên lặng không nói gì.

Nữ nhân này lại trắng trợn không kiêng dè chuyện làm nhục phu quân như vậy!

Đáng tiếc!

Tu vị của hắn không đủ, bằng không nhất định phải cho nàng biết phu quân là như thế nào.

Đúng lúc này, Lục Loạn Ly đi vào trong sân.

“Các ngươi đang nói chuyện gì vậy?” Nàng nghi hoặc quét mắt nhìn hai người trong sân một chút.

Khi Lục Loạn Ly nhìn thấy vết bầm tím trên mặt Sở Hi Thanh, nhất thời phì cười không ngớt.

Tâm trạng của nàng nhất thời tốt đẹp hơn nhieuf, nghĩ thầm trước khi mình tu luyện đến nhất phẩm, quả nhiên chỉ có Vân Vân tỷ mới có thể trị hắn.

Lục Loạn Ly lại nghiêm túc, đưa một phần tin phù cho Sở Hi Thanh: “Có tin tức của Tiễn Tiễn! Một vị bá phụ của ta nhìn thấy Kế Tiễn Tiễn ở ngoại thành Vọng An đêm qua.”

“Khi đó bọn họ cùng lẻn vào, còn phải sinh hiểu lầm nên đã giao thủ một lần, chính là vì giao thủ qua nên bọn họ mới nhận ra thân phận của Kế Tiễn Tiễn. Bá phụ của ta nói, khi đó nàng vẫn loanh quanh bên ngoài hoàng cung, dường như đang quan sát địa hình. Hắn liền truyền tin báo cho ta, hỏi có phải chúng ta có hành động gì không, đừng dẫm chân nhau, sinh ra hiểu lầm.”

Sở Hi Thanh lập tức cầm tin phù lên xem.

Không ngờ Thiên Thính viện và Thiên Cơ các đều không có thu hoạch, trái lại thì Như Mộng sơn trang sau lưng Lục Loạn Ly lại phát hiện ra tung tích của Kế Tiễn Tiễn.

Nữ nhân này, nàng muốn làm cái gì?

Phong Tam còn đánh giá Kế Tiễn Tiễn, nói nàng suy nghĩ quá nhiều, lo trước lo sau, không đủ quyết đoán, cũng thiếu bá đạo, làm mất chân ý của Duy Ngã Độc Tôn Đao.

Nhưng bây giờ xem ra, nữ nhân này quả thực là bá đạo đến không có biên giới, quả thực là quyết chí tiến lên, việc nghĩa chẳng từ nan, trực tiếp bước lên đường chết.

Chương 1751: Bắn rụng mặt trời

Sở Hi Thanh thở dài một hơi, áp chế nội tâm: “Ta đến thành Vọng An một chuyến.”

Hắn không thể ngồi chờ Kế Tiễn Tiễn trở về.

Là hắn nhuộm Kế Tiễn Tiễn thành ra như vậy, hắn nhất định phải chịu trách nhiệm.

“Đi thôi!’

Sở Vân Vân dừng thương: “Lần này để Hạ sư bá đi cùng ngươi, Thiết Kỳ Bang có ta trông coi giúp ngươi, sẽ không có chuyện gì.”

Nàng liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh: “Thuận tiện giúp ta xử lý một việc. Hai ngày trước, Thiên Thính viên rốt cuộc cũng tìm được tung tích của hai bộ tướng cũ của ta.”

“Bộ tướng cũ của ngươi?”

Sở Hi Thanh lập tức phản ứng kịp: “Bọn họ cũng đang ở thành Vọng An?”

Đây là nói đến hai người Thủy Thương Lãng và Cung Vô Cấu.

Từ khi Sở Vân Vân trở về Vô Tướng thần tông, nàng liền thử liên hệ với bộ hạ cũ ở Thần Sách Đô.

Nhưng mà đám người này đã xé chẵn ra lẻ, phân tán ở khắp nơi, tướng sĩ của Thần Sách Đô thì dễ tìm, chỉ có hai vị Tả Hữu tướng quân này là không thấy tăm tích.

Sở Hi Thanh cũng từng thăm dò hai người Lý Thần Sơn và Ngụy Dương.

Nhưng hai người này cũng không biết tung tích của Thủy Thương Lãng và Cung Vô Cấu.

“Đúng là ở Vọng An.”

Sở Vân Vân gật đầu, ánh mắt có chút bất đắc dĩ: “Ta đoán bọn họ đang nhìn chằm chằm vào Phiêu Kỵ đại tướng quân Vũ Văn Bá, chắc hẳn là muốn báo thù cho ta. Ngươi đi Vọng An, giúp ta tìm bọn họ, nói cho bọn họ biết là ta còn sống, ta chờ bọn họ ở đây. Ta biết tâm ý của bọn họ, nhưng tài năng của bọn họ không nằm ở phương diện ám sát.”

Sở Hi Thanh lập tức bừng tỉnh.

Hắn lại âm thầm thở dài, đám thuộc hạ của mình và Sở Vân Vân, thực sự là không tên nào để người ta bớt lo.

Cùng một ngày, trong lòng đất hoàng thành Vọng An, khu vực trung tâm ‘Thập Nhị Đô Thiên Thần Long Trấn Quốc đại trận’.

Kiến Nguyên đế đứng ở trung ương đại trận, nhìn mười hai cây long trụ ở chung quanh, gương mặt uy nghiêm đã âm trầm và vặn vẹo không còn ra hình dạng gì.

Nơi này vốn tràn đầy long khí, xích quang chói lọi.

Đặc biệt là Long trì ở trung ương, vốn là long khí hóa hồng, vô số Xích Long hư ảo vờn quanh, thanh thế bức người.

Nhưng mà bây giờ, ‘nước’ trong ao lại giảm đi một phần ba!

Long khí trong đại trận cũng mỏng manh hơn rất nhiều, ánh sáng ảm đạm.

Lực lượng của Kiến Nguyên đế không hạ xuống, nhưng long khí hắn tích trữ lại giảm mạnh.

Chúng nó đột nhiên biến mất, không biết trôi về phương hướng nào.

Kiến Nguyên đế đã sử dụng một ngày một đêm, kiểm tra toàn bộ trận pháp, nhưng vẫn không thể tìm được nguyên nhân.

Kiến Nguyên đế nắm chặt song quyền, ngọn lửa giận trong mắt hắn gần như đã hóa thành thực chất, cương lực toàn thân dâng trào.

Là ai? Đến cùng là nguyên do gì khiến cho long khí của hắn biến mất? Có phải có người đánh cắp long khí, đánh cắp khí vận của Đại Ninh không? Hắn đến cùng là ai?

Khoảnh khắc này, mười hai Long hồn Xích Long trên mười hai long trụ đều phát ra một trận kêu rên.

Long hồn của chúng vặn vẹo kịch liệt, trên long trụ cũng tràn ra từng tia từng tia máu.

“Bệ hạ, chẳng lẽ còn chưa điều tra được nguyên do sao?”

Lúc này, một giọng nói hùng hồn truyền đến.

Một bộ hóa thân của quốc sư Vũ Côn Luân bỗng nhiên hiện ra ở phía sau Kiến Nguyên đế.

Hắn liếc mắt nhìn bốn phía, cau mày nói: “Nếu như bệ hạ thật sự không tra được, vậy có thể mời cao nhân pháp thuật giúp đỡ.”

Chính hắn cũng là cao nhân pháp thuật đỉnh cấp nhất trên thế gian, được xưng Thuật Định Sơn Hà.

Nhưng Vũ Côn Luân biết, Kiến Nguyên đế chắc chắn sẽ không cho phép hắn tiếp xúc với tòa đại trận này.

Kiến Nguyên đế tin tưởng hắn, nhưng cũng đề phòng hắn.

“Đang tìm, vị kia đứng ở Thiên Bảng hơn 120 năm trước, cũng không tìm thấy nguyên do.”

Ánh mắt Kiến Nguyên đế âm lãnh, nhìn chằm chằm vào những long trụ kia: “Có điều, trẫm biết chúng nó nhất định biết rõ long khí đi nơi nào.”

Vũ Côn Luân nghe vậy thì lại than khẽ một tiếng: “Tâm tính của những Xích Long này rất mạnh mẽ, chỉ bị giới hạn bởi Thần khế nên mới để cho bệ hạ sử dụng. Bệ hạ muốn dùng biện pháp tra tấn để ép chúng mở miệng, chỉ sợ sẽ tổn thương đến căn cơ của bệ hạ.”

Hắn chợt đổi giọng: “Thật ra bệ hạ không cần để ý nhiều, chỉ cần thiên hạ thái bình, nhiều nhất là một tháng, nơi này sẽ khôi phục như cũ. Chúng ta còn thời gian, cứ từ từ rồi điều tra cũng không muộn.”

Vũ Côn Luân biết, Kiến Nguyên đế lo lắng chính là thiên mệnh và khí vận Đại Ninh.

Nhưng tình hình bây giờ, hắn cũng chỉ có thể an ủi như vậy.

Kiến Nguyên đế bất mãn ‘hừ’ một tiếng, cuối cùng vẫn thu hồi uy áp với mười hai Long hồn Xích Long.

Đại trận này tương hỗ với tính mạng của hắn.

Vì vậy, mười hai Long hồn này bị hao tổn, cũng sẽ ảnh hưởng đến bản thân hắn.

Sau đó, mắt hắn hiện lên vẻ suy ngẫm: “Quốc sư, long khí trôi đi, có quan hệ với thời cuộc thiên hạ đang biến hóa hay không? Có quan hệ với trận đại bại ở Huy Châu không?”

Kiến Nguyên đế nói đến đây, lồng ngực lại sinh sôi lửa giận.

Ngày trước, hắn thiết kế âm mưu đẩy thái sư Độc Cô Thủ lên tây bắc, để Độc Cô Thủ tạm thời rời khỏi chiến trường, sau đó mạnh mẽ can thiệp vào chiến sự, để Chinh Đông đại tướng quân Thạch Tuyên là soái, thống lĩnh 159 vạn binh mã Huy Châu, mưu cầu tiêu diệt một nhánh quân của Cực Đông Băng Thành.

Nhưng Thạch Tuyên lại làm hắn thất vọng, hai ngày trước đã đại bại, làm mất hơn 50 vạn binh mã. Hai mươi vạn trong đó chết trận, còn lại đều bị Cực Đông Băng Thành đánh tan, chạy tán loạn vào trong vùng sơn dã.

Chương 1752: Bắn rụng mặt trời (2)

“Cái này tuyệt đối là không.”

Vũ Côn Luân quả quyết lắc đầu: “Theo lý thuyết, tình thế của thiên hạ đúng là sẽ ảnh hưởng đến bí pháp Hoàng Đạo của bệ hạ. Nhưng trận đại bại ở Huy Châu, vẫn chưa thương gân động cốt, Tuy rằng Thạch Tuyên làm mất 50 vạn đại quân, nhưng vẫn nỗ lực bảo vệ Huy Châu.”

“Chiến tuyến phía đông vẫn vững chắc như cũ, chiến sự chưa có nhiều thay đổi, mà Đại Ninh ta đất rộng của nhiều, căn cơ sâu dày, thái sư Độc Cô Thủ vẫn đang luyện binh mã, chỉ cần nửa năm, liền có thể có thêm 370 vạn đại quân. ‘Đương thập đại tiền’ cũng được phát hành, trong vòng hai năm, Đại Ninh sẽ không cần lo tiền lương và vật tư. Vì vậy, theo lý thuyết thì hai năm này chính là lúc khí vận mạnh nhất.”

Kiến Nguyên đế nhướng mày, sau đó cầm một tin phù trong tay đưa cho Vũ Côn Luân: “Nếu như thêm cái này thì sao?”

Đó là tin phù của Tiếu Hồng Trần.

Kiến Nguyên đế xem xong thì rất là tức giận.

Hắn không ngờ cái thằng nhãi ranh Sở Hi Thanh này lại khó chơi như vậy.

Lần này, vị kia tự mình tham gia, đứng ra liên lạc với các phe, vậy mà vẫn không thể đưa Sở Hi Thanh vào chỗ chết.

Sau đó, Kiến Nguyên đế lại giật mình kinh hãi, toàn thân phát lạnh.

“Cái này…”

Vũ Côn Luân xem xong nội dung trên tin phù thì cũng không nghi ngờ không thôi, nhíu chặt lông mày: “Có lẽ là có! Nhưng mà những thần tông nhất phẩm này sẽ không mất lý trí như vậy, sẽ không nâng đỡ một đệ tử thánh truyền của Vô Tướng thần tông. Lẽ nào bọn họ cam tâm tình nguyện ngước nhìn Vô Tướng thần tông sao?”

“Hơn nữa, việc phù long này há có thể dễ dàng như vậy? Một khi có biến, hậu họa vô cùng. Giống như Tiếu chỉ huy sứ đã nói, có lẽ là có nguyên do nào đó, khiến cho bọn họ bị bất đắc dĩ. Việc này để Tiếu chỉ huy sứ tiếp tục quan tâm là được, ta đoán các phe vẫn sẽ dốc hết sức đưa Sở Hi Thanh vào chỗ chết, sẽ không cho phép hắn bước vào tam phẩm.”

Kiến Nguyên đế không lên tiếng, sắc mặt lại càng âm trầm hơn.

Hắn rơi vào suy ngẫm, ánh mắt lúc sáng lúc tối.

Giây lát sau, Kiến Nguyên đế cười tự giễu: “Lời này cũng có lý, đúng là trẫm nghĩ nhiều rồi.”

Vị này chợt đổi giọng, thần thái thành khẩn: “Quốc sư, Huy Châu đại bại, tình thế trước mắt đã không bằng dự đoán. Chúng ta muốn kéo Vấn Thù Y vào cục, chỉ sợ sẽ phiền phức hơn, ngươi có thượng sách gì không?”

“Việc Huy Châu, bệ hạ thật sự là quá hấp tấp.”

Vũ Côn Luân hít một hơi, trong lời nói còn chứa vẻ hơi trách cứ: “Nhất Kiếm Khuynh Thành là nhân vật cỡ nào? Nàng có thể thống lĩnh di dân nước Trấn Hải, mở ra cục diện như vậy ở hải ngoại, quốc lực gần như đuổi sát Đại Ninh, tài trí lẽ nào lại là hạng tầm thường?”

“Bệ hạ muốn nguyên lực thuần âm của nàng, chỉ có thể mưu tính từ từ, ngàn vạn lần không thể vội vàng. Cao thủ tranh đấu, không được sơ hở dù chỉ một chút. Tiếp theo, chúng ta vẫn phải nhanh chóng mời thái sư về. Chỉ có thái sư mới có thể đối phó với quân tiên phong của Vấn Thù Y.”

“Vũ mỗ một là không giỏi đánh trận, hai là không thể phân thân, vẫn phải mời thái sư đứng ra chủ trì đại cục. Bệ hạ, thái sư là người luôn coi trọng đại cục, chỉ cần ngươi thành tâm thực lòng, hắn nhất định sẽ không từ chối.”

‘Bản thể’ của Vũ Côn Luân đang ở Huy Châu, đã giao thủ với Vấn Thù Y hai lần.

Nhưng dù sao bây giờ hắn cũng chỉ là một thuật sư, tranh đấu chính diện là không bằng võ tu, ứng phó cực kỳ vất vả.

Nếu như Vấn Thù Y không kiêng kỵ hai Siêu Phẩm núp trong bóng tối, có lẽ đã chém giết hắn từ lâu rồi.

Nhưng Vấn Thù Y đã nhìn thấu căn cơ pháp thuật của hắn, nếu đánh tiếp nhất định sẽ bị nhằm vào chỗ hở, tình thế tất sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Lần này, Vũ Côn Luân dùng phân thần hóa thể đến đây là để giục Kiến Nguyên đế mời thái sư Độc Cô Thủ về.

“Thái sư…”

Kiến Nguyên đế nghĩ đến việc này thì lại cảm thấy đau đầu.

Hai ngày này, hắn đã phát ba chiếu thư, mời thái sư Độc Cô Thủ về Huy Châu, thống lĩnh đại quân, nhưng đều bị thái sư từ chối, ngay cả thái giám truyền chỉ cũng bị ném ra ngoài.

Nhưng Kiến Nguyên đế cũng biết, chỉ cần hắn đích thân đi đến cầu xin thái sư tiếp tục chủ trì chiến sự, thì nhất định có thể thành công.

Thái sư một mặt là đang tức giận thật, một mặt khác là đang ép hắn cúi đầu, để cho hắn phải hứa hẹn sẽ không ra mặt can thiệp vào chiến sự nữa.

“Để trẫm nghĩ một chút, sẽ không để quốc sư chờ lâu…”

Khi nói đến đây, Kiến Nguyên đế bỗng nhiên cảm giác được mặt đất chung quanh rung động kịch liệt, tựa như trời đất sụp đổ.

Ngay cả tòa đại trận cực kỳ kiên cố kia, cũng là bụi cát rơi lả tả.

Hắn rất kinh ngạc, sau đó nhìn về một phía nào đó với đôi mắt tràn đầy lửa giận.

“Lục Trầm! Ngươi thật to gan!”

Đầu nguồn của chấn động này là ở ‘chiếu ngục’, hay còn gọi là thiên lao.

Đó là có người dùng một loại pháp thuật thần lôi cực kỳ mạnh mẽ, đánh nổ trận pháp phòng ngự của thiên lao, tấn công vào bên trong.

Kiến Nguyên đế tức giận đến run người.

Mấy ngày gần đây, quả thật là không có một tin tốt nào.

Chương 1753: Bắn rụng mặt trời (3)

Kiến Nguyên đế trực tiếp ngự không mà lên, bay ra khỏi không gian dưới lòng đất này.

Vẻ mặt Vũ Côn Luân rất nghiêm túc.

Hắn chỉ là một bộ phân thần hóa thể, không thể tham dự chiến đấu.

Nhưng hắn vẫn ngự không bay theo sau Kiến Nguyên đế.

“Bệ hạ cẩn thận, sức chiến đấu của Lục Trầm có thể vào ba hạng đầu của Thiên Bảng, có lẽ còn trên cả ta. Không cần trách cứ những thị vệ phòng thủ kia.”

Vị Đao Kiếm Như Mộng này thật sự là chọn được một thời cơ rất tốt.

Hắn và Độc Cô Thủ đều không ở thành Vọng An, rất nhiều cao thủ đại nội cũng đã rời kinh làm việc khác.

Kiến Nguyên đế hừ một tiếng, độn quang càng lúc càng nhanh.

Thật ra thì Vũ Côn Luân không khuyên, hắn cũng không định giận cá chém thớt.

Ngoại trừ mấy vị nhất phẩm trong cung ra, còn có ai có thể đề phòng được Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm?

Ngay cả thiên tử như hắn, cũng không thể làm gì được Lục Trầm.

. . .

Khi thiên lao phát sinh nổ mạnh, Kế Tiễn Tiễn đang ở vòng ngoài của hoàng thành.

Vẻ mặt nàng sững sờ, trố mắt ngoác mồm nhìn về phía thiên lao.

Nhưng khi lẻn vào hoàng thành, Kế Tiễn Tiễn cũng cảm giác được không đúng.

Tất cả thị vệ, thái giám và cung nữ ở ven đường đều đứng tim tại chỗ, không hề động đậy.

Bọn họ hoặc là hai mắt nhắm nghiền, hoặc là ánh mắt mờ mịt mất tiêu cự, hiển nhiên là rơi vào huyễn thuật, rơi vào mộng cảnh không thể tự kiềm chế.

Dù là thiên lao nổ tung, rung chuyển trời đất, bọn họ vẫn không thể giật mình tỉnh lại.

Kế Tiễn Tiễn không khỉ nỉ non một tiếng: “Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm…”

Chỉ là một cái Đao Kiếm Như Mộng, tự nhiên không thần kỳ như vậy.

Chắc hẳn là còn có thuật sư khác phối hợp, tăng cường uy lực của bí pháp.

Nhưng mà cái này cũng đáng sợ đến cực điểm.

Những thị vệ Kế Tiễn Tiễn nhìn thấy ở ven đường, đa số đều là ngũ phẩm, tam phẩm tứ phẩm cũng không phải là ít.

Nhưng mà bây giờ, bọn họ lại giống như người gỗ, hoàn toàn không thể tự chủ.

Kế Tiễn Tiễn lập tức thu hồi tâm tư.

Mục đích của Đao Kiếm Như Mộng, chắc hẳn là mấy vị trọng phạm bị nhốt dưới tầng sâu nhất của thiên lao.

Theo nàng biết, trong án Lệ thái tử ngày xưa, còn có mấy vị trọng thần của triều đình vẫn chưa chết, bọn họ vẫn bị giam giữ ở dưới tầng thấp nhất của thiên lao.

Vì vậy, người của Như Mộng sơn trang ngày hôm qua, chính là đến dò đường?

Đối với nàng mà nói, đây quả thực là một tin tức tốt.

Thiên tử và cao thủ đại nội đều sẽ chú ý đến Lục Trầm và thuộc hạ của hắn.

Lần này, Kế Tiễn Tiễn vốn không có nổi một phần mười niềm tin, nhưng mà bây giờ nàng đã có cơ hội.

Lúc này, nàng đã đứng trước một tòa cung điện rộng mấy mẫu.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bảng hiệu màu đỏ thắm ở trước cửa có viết mấy chữ 'Kho Tang Phạt'.

Kho Tang Phạt là một trong những nội khố của đại nội, chưởng quản các loại tiền bạc và đồ vật bị thu giữ của quan phủ.

Kho Tang Phạt, dùng để chứa đựng những vật phẩm quý giá trong đó.

Ánh mắt Kế Tiễn Tiễn sắc bén, lại ngậm lấy vài phần nghi ngờ và khó hiểu.

Nàng nghĩ đến cảnh lần đầu tiên sư huynh Tiếu Hồng Trần đưa nàng vào cung.

Khi đó nàng liền cảm ứng được, có một sự vật nào đó trong kho Tang Phạt này đang hấp dẫn nàng.

Cảm giác hấp dẫn đó cực kỳ mãnh liệt, mỗi khi Kế Tiễn Tiễn bước vào phạm vi 20 dặm của kinh thành, đều sẽ sinh ra cảm ứng với vật đó.

Kế Tiễn Tiễn vẫn không có cơ hội tìm hiểu rõ ràng.

Nàng từ tầng chót của Thiên nha Cẩm y vệ đi lên, đến bây giờ vẫn chỉ là một Phó vạn hộ nho nhỏ, không có tư cách tiến vào kho Tang Phạt.

Nhưng nàng đến nơi này, cũng không phải chỉ vì thứ đó.

Cái gọi là 'công thành phải có lợi khí trước'.

Nàng biết trong kho này có vài món pháp khí mạnh mẽ, có một món trong đó cực kỳ thích hợp với nàng, còn có thể giúp nàng che giấu thân phận.

Thần khí nhị phẩm trở lên, ngoại trừ hình thức đặc biệt như pháp khi trấn tông, thông thường đều bị tế luyện, ngoại trừ hậu nhân trực hệ ra, thì rất khó có thể sử dụng.

Nhưng hồi nhỏ Kế Tiễn Tiễn cũng có cơ duyên, nhận được một thần vật từ thời đại thượng cổ, có thể giúp nàng thay thế ấn ký ở bên trong pháp khí, luyện hóa một kiện thần bảo nhất phẩm thành của mình.

Kế Tiễn Tiễn nhìn bảng hiệu một chút, liền trực tiếp đẩy cánh cửa màu đỏ loét, đi vào bên trong.

Do tình hình phát sinh biến hóa, Kế Tiễn Tiễn cũng lười che giấu tung tích, trực tiếp lựa chọn phương thức trực tiếp và nhanh nhất.

Nàng muốn lấy được đồ vật trước khi biến cố ở thiên lao kết thúc, sau đó bình yên thoát thân, cuối cùng lại tìm cơ hội thích hợp để hoàn thành ‘nghi thức’ thăng cấp của mình.

Kho Tang Phạt có tổng cộng năm tầng.

Nếu là ngày thường, Kế Tiễn Tiễn vừa tiến vào cửa thì thủ vệ nơi này sẽ phát hiện ra ngay, sẽ vây giết nàng.

Nhưng mà hôm nay, đám thủ vệ này hoàn toàn không có phản ứng gì.

Tất cả bọn họ đều rơi vào mộng cảnh của Lục Trầm, hoàn toàn không nhận ra Kế Tiễn Tiễn đang xông vào.

Nhưng trận pháp bên trong kho lại kích hoạt.

Đầu tiên là một bó lôi đình vô cùng mạnh mẽ, từng đạo đao gió vô cùng sắc bén đánh về phía Kế Tiễn Tiễn, sau đó là vô số lỗ nhỏ xuất hiện trên vách tường, bắt đầu phun ra vô số mũi tên có uy lực mạnh mẽ, kéo dài không ngừng.

Chương 1754: Bắn rụng mặt trời (4)

Bóng người Kế Tiễn Tiễn lấp lóe như ma, đại đa số đao gió và lôi đình đều bị nàng bỏ lại phía sau.

Dù là không tránh thoát, Kế Tiễn Tiễn cũng không thèm để ý, trực tiếp dùng đao ý chống đỡ.

“Mục Không Tứ Hải!’

Uy lực của lôi đình vào đao gió đều tương đương một kích toàn lực của cao thủ tam phẩm. Uy lực của những mũi tên kia kém hơn một chút, nhưng lại dày đặc như mưa.

Hơn nữa, Kế Tiễn Tiễn càng tiến lên, thì uy lực của trận pháp lại càng lớn.

Nhưng song đao của Kế Tiễn Tiễn vẫn có thể chống đỡ, thậm chí là mạnh mẽ phá hủy.

Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân của nàng cũng sinh ra một tầng ngoại cương màu vàng. Tuy rằng không có mười hai tầng ngoại cương như Sở Hi Thanh, nhưng kết hợp với Vô Địch đao ý của Kế Tiễn Tiễn, cũng rất khó lay động.

Tín niệm gây nên, duy ta vô địch!

Kế Tiễn Tiễn chỉ dùng mấy hơi thở, liền lao thẳng đến tầng thứ tư. Ngay sau đó nàng tìm thấy thứ mình muốn ở trong một góc của tầng tư.

Đó là một thanh trường cung toàn thân màu trắng bạc, bên ngoài có các loại đồ án hung thú.

Bao quát Áp Du, Tạc Xi, Cửu Anh, Đại Phong, Phong Hi, Tu Xà, nơi trung ương nhất còn có Cửu Nhật… Đây là đều là thần linh và hung thú bị Xạ Thần – Đại Nghệ bắn chết.

Những đồ án này chứa đựng đầy huyền ý, tạo hình xa hoa, nhưng nó lại không có dây cung.

Con ngươi của Kế Tiễn Tiễn không khỏi hiện ra một vệt kỳ dị.

Đây chính là thần binh Vô Huyền đao cung của Thiên Xạ Thần Sát - Cung Nghiễm Hàn đứng thứ ba Hắc Bảng ngày xưa.

Cung này cấp độ nhị phẩm hạ, có cung không dây, có thể phân giải thành hai cái chiến đao.

Cung Nghiễm Hao tiêu hao tích trữ cả đời, thỉnh cầu một vị đại tông sư luyện chế ra.

Nhưng mà vị sát thủ đỉnh cấp khiến cho toàn bộ quan to quyền quý trong thiên hạ sợ hãi này lại mất cảnh giác từ sau khi có thanh cung này, chỉ hai năm sau đã bị Cẩm y vệ đặt bẫy vây giết.

Ngày xưa, Kế Tiễn Tiễn rất trông mà thèm thứ này, nhưng vì thân phận không đủ, công huân không đủ, nên không thể đổi nó.

May mắn là đại nội vẫn không tìm được Khí sư thích hợp để phân giải nó thành tài liệu, nên vẫn bảo quản ở nơi này.

Mà bây giờ…

Kế Tiễn Tiễn không chút do dự, đưa bay chộp một cái, nắm thứ này ở trong tay.

Trận pháp nơi này nhất thời tuôn ra mười mấy đầu Viêm long hùng vĩ, đánh thẳng về phía Kế Tiễn Tiễn.

Vô Huyền đao cung cũng đang ra sức chống cự, lập tức có vô số mũi tên bắn về phía Kế Tiễn Tiễn.

Kế Tiễn Tiễn lại hoàn toàn không sợ.

Ngoại cương màu vàng của nàng vẫn lù lù bất động, cứng rắn chống đỡ ngọn lửa và mũi tên, phát ra những tiếng ‘leng keng leng keng’ và tia lửa chói mắt.

Lúc này, Kế Tiễn Tiễn đã lấy ra một ngọc phù màu xích kim lộng lẫy, rồi bóp nát.

Đó là pháp Thiên Cương ‘Thâu Thiên Hoán Nhật’ thần phẩm!

Do một vị thần linh mô phỏng pháp thuật nhân tộc, tế luyện thành ngọc phù!

Một khi thi triển pháp này, thiên quy đạo luật ở chung quanh sẽ bị nhiễu loạn.

Kế Tiễn Tiễn chi dùng một khoảnh khắc, đã loại bỏ và thay thế ấn ký của Cung Nghiễm Hàn, để lại ấn ký của mình ở trong cung.

Trong mắt của nàng hiện ra màu sắc mừng rỡ, sau đó cầm chiến cung trong tay, lắc mình lui ra khỏi nơi mười mấy con rồng lửa kia thiêu đốt.

Sau đó, Kế Tiễn Tiễn cầm Vô Huyền đao cung trong tay, yêu thích không nỡ buông.

Thiên Cương phù thần phẩm tự nhiên là quý giá, nhưng lại kém xa Vô Huyền đao cung.

Đối với nàng mà nói, cây cung này sẽ gia tăng sức chiến đấu của nàng lên một tầm mới, mặc kệ là Duy Ngã Độc Tôn Đao hay là Đại Nghệ Vô Hình Tiễn, hay Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, tất cả đều được cây cung này tăng lên.

Hạt nhân của thần binh này là trái tim và lân đan của một con Kỳ Lân Siêu Phẩm.

Mà Kỳ Lân nắm giữ thiên quy Tốn Phong, Lôi đình, Như Ý và Tăng trưởng trong thiên địa.

Vì vậy, cây cùng này có năng lực tùy tâm như ý, tăng trưởng vạn pháp, nó cũng có hiệu quả tuyệt diệu như Vạn Tượng tinh bàn và Hỗn Độn Chi Tâm trong tay Sở Hi Thanh, có thể cường hóa các loại pháp môn, thậm chí là năng lực huyết mạch của nàng.

Thanh Vô Huyền đao cung này vừa đến tay, trận pháp nơi này liền không thể phá được ngoại cương của Kế Tiễn Tiễn.

Sau đó, nàng lại đưa mắt nhìn về phía tầng thứ năm.

Kế Tiễn Tiễn rất muốn biết, thứ đang kêu gọi mình, rốt cuộc là thứ gì?

Ý niệm này đã quanh quẩn trong lòng nàng không dưới năm năm, bây giờ chính là lúc để giải quyết khúc mắc này.

Nàng lắc mình đi đến miệng thang tầng năm.

Kế Tiễn Tiễn đưa mắt nhìn chung quanh, ngay sau đó liền khóa chặt một cái giá gỗ ở nơi trung ương.

Trên đó là một mặt bảo kính.

Kính màu trắng bạc, mép kính có khắc những phù văn phức tạp thâm ảo, chứa đầy huyền ý, rồi lại đẹp đến dị thường.

Khi Kế Tiễn Tiễn chú ý qua, cái kính bạc này lại bay lên lơ lửng giữa trời, rồi tỏa ra một hào quang màu trắng bạc.

“Đây là . . .”

Kế Tiễn Tiễn giật mình không thôi.

Nàng biết bảo vật này là cái gì rồi, đó là thần bảo truyền thừa của nhà mẹ đẻ Lệ thái tử. Thần Tâm Chiếu Thế! Cũng được gọi là Thần Tâm kính!

Nhưng tại sao thứ này lại cộng hưởng với huyết mạch của nàng?

Không thể nào!

Nàng chỉ là một cô nhi ở dân gian được thái sư Độc Cô Thủ nhặt về, thân thế thường thường không có gì lạ, làm sao lại có quan hệ với cái Thần Tâm kính này?

Kế Tiễn Tiễn ngạc nhiên nghi ngờ không thôi, đi qua thử dùng ngón tay tiếp xúc với mặt kính.

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, Kế Tiễn Tiễn liền biến sắc.

Một thân khí huyết của nàng ầm ầm như sóng truyền, tựa như sóng lớn dâng trào.

Toàn bộ phong ấn trong tâm linh của nàng đều bị xóa sạch, tất cả trí nhớ đều tràn vào trong đầu óc của nàng.

Hai mắt Kế Tiễn Tiễn trợn trừng trừng, sau đó liền hóa thành màu đỏ như máu tươi!

Chương 1755: Bắn rụng mặt trời (5)

Khoảng tầm một trăm cái hô hấp sau, Kế Tiễn Tiễn ngơ ngơ ngác ngác đi ra khỏi kho Tang Phạt.

Nàng như một cái xác chết di động, hai mắt mờ mịt, hầu như không có tiêu cự.

Kế Tiễn Tiễn chỉ cảm thấy toàn bộ mọi thứ đều hoang đường, buồn cười lại vô lý.

Nàng thật sự là quá nực cười!

Thì ra trí nhớ nhiều năm của mình đều là giả tạo, thì ra người nàng vẫn luôn tôn sùng và kính yêu, lại chính là kẻ thù giết cha mẹ nàng, tàn sát cả gia tộc nhà nàng!

Tín niệm mà nàng tin tưởng, lại hoang đường như thế!

Mười năm nay, nàng cần cù chăm chỉ làm việc ở Cẩm y vệ, không chối từ, không kêu than, lại là làm việc cho kẻ thù của mình.

Vào thời khắc trí nhớ thức tỉnh, tâm thần Kế Tiễn Tiễn gần như tan vỡ, Độc Tôn đao ý suýt nữa thì tan rã.

Nếu như không phải khoảnh khắc đó nàng nghĩ đến Sở Hi Thanh, nghĩ đến chủ thượng của nàng, Kế Tiễn Tiễn gần như đã tan vỡ, bị trận pháp dưới tầng năm đánh chết.

Nàng không thể chết ở chỗ này, nàng đã đáp ứng Lưu Nhược Hi, chờ mọi chuyện chấm dứt sẽ trở về Tú Thủy, trở về bên cạnh chủ thượng.

Huống hồ, không phải nàng đã nhận định từ lâu rồi sao? Chủ thượng của nàng là Sở Hi Thanh, chủ có chủ thượng mới đáng để nàng hiệu lực cả đời.

Cũng là người mà bây giờ nàng tôn sùng và kính yêu.

Mục đích khi trở về thành Vọng An, không phải là chấm dứt toàn bộ quá khứ sao?

Kế Tiễn Tiễn vô cùng vui mừng khi gặp gỡ chủ thượng, đó thật sự là may mắn nhất đời của nàng.

Bằng không đến bây giờ, nàng vẫn chẳng hay biết gì, vẫn ngu muội mà ra sức làm cho săn cho triều đình.

Mà khi Kế Tiễn Tiễn từ từ khôi phục, nàng nghe thấy một tiếng tức giận ở giữa bầu trời.

“Ngươi trốn không thoát! Hôm nay trong cung đã bày thiên la địa võng, tất cả đều là vì Lục Trầm ngươi. . .”

Kế Tiễn Tiễn nghe vậy thì ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Nàng nhìn thấy Kiến Nguyên đế mặc hoàng bào, nhìn thấy 12 đạo Xích Long vờn quanh, hắn đang nắm một thanh trường kiếm màu vàng, truy kích một bóng người màu xanh ở trên không trung.

Bóng người màu xanh kia chính là Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm hạng 7 Thiên Bảng đương đại.

Hắn vừa đánh vừa lui, một đao nhất mộng, một kiếm nhất huyễn.

Mặc dù không ảnh hưởng nhiều đến Kiến Nguyên đế, nhưng lại làm cho mười hai con Xích Long kia mê mang, hoảng hốt mê ly.

Thiên quy của vị này hoàn toàn ở trên Kiến Nguyên đế, có thể lấy ảo thành thật, đối kháng chính diện với Thiên Tử kiếm của Kiến Nguyên đế mà không rơi xuống hạ phong.

Nhưng ở gần hai người còn có mấy vị võ tu nhất phẩm, tư thế như đang vây kín.

Trong các cung điện và lầu các ở bên dưới, đám thuộc hạ của Lục Trầm cũng rơi vào khổ chiến.

Bọn họ đang cố gắng thoát về phía đông, lại gặp phải rất nhiều ngăn cản, bước tiến rất gian nan.

Kế Tiễn Tiễn nhắm mắt lại, sát ý vô vận lập tức xông thẳng lên.

Đao tâm đang rơi vào biên giới vỡ vụn, bỗng nhiên hội tụ lại, thậm chí còn cứng rắn hơn xưa, hung bạo hơn xưa, càng duy ngã độc tôn hơn.

Sau khi phong ấn trong tâm linh vỡ nát, nàng liền xé nát tất cả gông xiềng trên người, tất cả thiên phú huyết mạch đều cô đọng, tất cả thần ý đều được điều động như thường.

Kế Tiễn Tiễn nhấc Vô Huyền đao cung lên, con ngươi cũng hiện ra hào quang màu tím, mái tóc không gió mà bay.

Bảo kính Thần Tâm Chiếu Thế lơ lửng ở phía sau nàng, phát ra từng tia ánh sáng màu xanh nhạt, soi sáng sau gáy của nàng.

Kế Tiễn Tiễn nhìn Kiến Nguyên đế ở trên không trung, sau đó không chút do dự, lập tức kéo dây cung hư ảo của Vô Huyền đao cung.

Nàng dùng hết toàn lực, chính là rót tất cả lực lượng của bản thân mình vào đó.

“Giết!”

Ngay sau đó, một dạo bóng tên màu đen lao thẳng lên không trung, chỉ chớp mắt đã lóe lên ở trước mắt Kiến Nguyên đế.

“Khốn nạn!”

Con ngươi Kiến Nguyên đế trợn trừng lên, giơ tay lên một cái, định mạnh mẽ vỗ bỏ mũi tên bất ngờ này.

Nhưng đúng lúc này, trong mắt của hắn lại hiện ra vẻ mờ mịt, mê huyễn, mất tiêu cự trong giây lát.

Lục Trầm vẫn luôn che giấu đao ý, cho đến giờ phút này, hắn đột nhiên mê hoặc tâm linh của Kiến Nguyên đế.

Tuy rằng chỉ là một sát na cực kỳ ngắn ngủi, nhưng lại khiến cho động tác của Kiến Nguyên đế cứng đờ giây lát.

Bóng tên màu đen kia đã cắm thẳng vào vai của Kiến Nguyên đế, làm cho bả vai của hắn tuôn ra một đóa hoa máu.

“Đây là…”

Khi Lục Trầm mê hoặc Kiến Nguyên đế, hắn bỗng nhiên cảm ứng được một đạo khí cơ quen thuộc.

Ánh mắt hắn ngạc nhiên nghi ngờ không thôi, liếc mắt nhìn về phía bên kia.

Khi hắn nhìn thấy cô gái mặc giáp bạc, còn cả Vô Huyền đao cung trong tay nàng, và mặt kính màu trắng bạc ở phía sau nàng, con ngươi nhất thời trợn tròn lên.

Thế mà lại là nàng?

Đời sau của cố nhân, nàng còn sống trên đời?

Mà lúc này, thần niệm và đao ý của Kế Tiễn Tiễn đang bay vút lên.

Lúc này, nàng đã bắn rụng mặt trời trong lòng kia.

Tuy rằng chỉ làm Kiến Nguyên đế bị thương, nhưng nàng cũng đã hoàn toàn chấm dứt với quá khứ của mình. Ý chú võ đạo lại cô đọng thành đao tâm vững chắc.

Thời khắc này, nàng cũng hoàn thành ‘nghi thức’ thăng cấp tam phẩm của mình.

Luật pháp triều đình Đại Ninh vẫn luôn khóa chặt lấy nàng, bây giờ đã không thể ràng buộc nàng, không còn là gông xiềng áp chế đao ý của nàng nữa!

Chương 1756: Phải đối xử tốt với nàng

“Kẻ nào!”

Mặt Kiến Nguyên đế tràn đầy tức giận.

Vì đề phòng Lục Trầm nhân cơ hội bỏ chạy, hắn không dám phân tâm, chỉ có thể dùng thần niệm lục soát quanh đây.

Thật ra vết thương trên vai Kiến Nguyên đế không nặng.

Tu vị của xạ thủ này không quá cao, thậm chí có thể nói là yếu, chỉ là thiên quy của người này lại khá là khắc chế võ đạo của hắn, hơn nữa dưới bảo vật và huyết mạch gia trì, được tăng cường đến cấp độ cực cao.

Nhưng lực lượng này như lục bình không rễ.

Mũi tên vô hình kia tuy có thể bắn trúng hắn, nhưng Kiến Nguyên đế có thể trục xuất trong chớp mắt, hơn nữa khôi phục rất nhanh.

Hắn tức giận chính là tên xạ thủ này đại nghịch bất đạo, và cả mình lại bị một võ tu tứ phẩm bắn cho bị thương.

Hơn nữa rất là kỳ lạ!

Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ của hắn có thể phòng hộ tất cả tổn thương đối với hắn.

Dù 12 con rồng ngu xuẩn này bị Lục Trâm mê hoặc tâm trí, cũng sẽ tự động giúp hắn ứng phó với tất cả uy hiếp.

Nhưng mà mũi tên này, lại có thể bắn thẳng vào, để cho Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ của hắn như thùng rỗng kêu to, hoàn toàn không có phản ứng.

Sau đó, ý niệm của Kiến Nguyên đế đã khóa chặt một đạo khí cơ tràn đầy sát niệm ở cách đó hai dặm.

Hắn nheo mắt lại, sát ý khốc liệt như đao.

“Nghịch tặc, chết!’

Kiến Nguyên đế không trực tiếp ra tay với Kế Tiễn Tiễn, nhưng chỉ một ý niệm của của hắn, ba con Xích Long bên người lập tức tấn công về phía Kế Tiễn Tiễn.

Nhưng những Long hồn màu đỏ son này, chẳng mấy chốc đã lạc lối ở giữa đường.

Lục Trầm cười gằn: “Lục mỗ vẫn còn ở đây, ngươi lại dám phân tâm.”

Trên kiếm của hắn tràn ngập ánh sáng mê huyễn, va chạm và giao tranh với Thiên Tử kiếm của Kiến Nguyên đế. Chỉ một cái hô hấp, song phương đã giao thủ hơn ngàn hiệp, vô số cương lực tán loạn bắn ra bốn phương tám hướng.

Nếu không có đại trận phòng hộ của hoàn thành, đám cung điện lầu các ở bên dưới đã hóa thành mảnh bãi phế tích rồi.

Nhưng dù vậy, vẫn có rất nhiều kiến trúc bị sụp đổ, rất nhiều nơi bị đánh nát bấy.

Còn có rất nhiều nội thị và thị vệ trúng huyễn thật của Lục Trầm, bọn họ chỉ đứng im tại chỗ, bị lực lượng chấn thành bột máu!

Khi hai người giao thủ kịch liệt, Kế Tiễn Tiễn đã liên tục kéo cung.

Vô Huyền đao cung này có thể bắn mấy trăm mũi tên trong một khoảnh khắc, màn tên như mưa bắn thẳng đến.

Kiến Nguyên đế có thể phòng ngự phần lớn mũi tên, nhưng dù sao cũng có mấy mũi tên xuyên qua phòng ngự của hắn.

Chúng nó ẩn giấu ở trong mưa tên, nhìn như thường thường không có gì lạ, nhưng khi đến gần thì mới bạo phát, tốc độ và uy lực đều tăng vọt gấp mười lần.

Thậm chí còn có thể nhiễu loạn vận mệnh, can thiệp nhân quả.

Ngoài ra, còn có Như Mộng Đao và Thần Huyễn Kiếm của Lục Trầm phối hợp, để cho Kiến Nguyên đế bị bắn trúng bảy lần trong vòng sáu cái hô hấp.

Thương thế không nặng, chỉ giây lát là Kiến Nguyên đế có thể trục xuất võ ý trong cơ thể ra ngoài, nhưng lại khiến cho hắn tức giận đến phát điên.

Đây là nghịch thần tặc tử phương nào? Lại dám ra tay với thiên tử Đại Ninh như hắn, hơn nữa còn liên tục bắn hắn bị thương!

Đây là loại tà đạo gì!

Trong mắt Lục Trầm lại hiện lên một vệt kỳ dị.

Hắn biết Kế Tiễn Tiễn chủ tu là Vô Địch võ ý! Cũng có thể xưng là Duy Ta.

Đây là một loại võ đạo không có bất kỳ sở đoản nào, có thể cạnh tranh và đối kháng với tất cả thiên quy võ ý ở trên đời.

Ngoài ra, nàng còn nắm giữ Thời gian, Không gian và Chú Thiên chi pháp của Xạ Thần – Đại Nghệ.

Đặc biệt là cái sau, đó là lực lượng có quan hệ với vận mệnh và nhân quả, là nhất định và tất nhiên.

Ta Chú Thiên ý!

Vì vậy, những mũi tên này tất nhiên sẽ trúng mục tiêu, là nhất định sẽ phát sinh!

Nghe qua thì có chút tương tự với Tuyệt Thiên chi pháp của Sở Vân Vân, nhưng thật ra là hoàn toàn khác nhau.

Tuyệt Thiên tuy rằng cũng có thể dẫn dắt nhân quả, can thiệp tạo hóa, căn cơ lại ở chỗ lực lượng của Sở Vân Vân, đạt thành chuyện nàng muốn làm, phạm vi áp dụng cũng cực kỳ rộng rãi.

Đó là dùng võ lực mạnh mẽ của Sở Vân Vân, hơn trăm loại thiên quy mạnh mẽ làm căn cơn, đạt thành Tuyệt Đối!

Chú Thiên lại là Vận mệnh và nhân quả chi pháp thuần túy.

Nó không thể cường hóa những thiên quy võ ý khác, chỉ có thể xác định một cái 'Kết quả', nhất định sẽ phát sinh!

Chính là do kết quả là Kiến Nguyên đế nhất định sẽ bị bắn trúng, nên Lục Trầm mới có thể phối hợp ăn ý như vậy.

Kết quả đã định, như vậy sự phối hợp của Lục Trầm, đều nằm ở trong 'nguyên nhân' của nó.

Lục Trầm căn bản không cần phải suy nghĩ phối hợp, chỉ cần tự nhiên là sẽ phối hợp ở thời điểm thích hợp nhất.

Ngoài ra, Lục Trầm còn phát hiện, theo thời gian trôi qua, Kế Tiễn Tiễn càng ngày càng tự tin.

Võ ý vào đạo tâm của nữ tử này cũng đã cô đọng cực kỳ vững chắc, nguyên thần của nàng cũng tăng trưởng nhanh chóng.

Võ đạo của nàng, mũi của nàng, cũng càng nguy hiểm hơn, càng mạnh mẽ hơn!

Chương 1757: Phải đối xử tốt với nàng (2)

Ngay ba cái hô hấp trước, mũi tên của Kế Tiễn Tiễn chỉ có thể bắn trúng một vài vị trí không quan trọng của Kế Tiễn Tiễn, ảnh hưởng với Kiến Nguyên đế là cực kỳ nhỏ bé không đáng kể.

Bây giờ, nàng lại có thể bắn trúng mấy nơi như ngực, bụng, khóa chặt lục phủ ngũ tạng của Kiến Nguyên đế.

Kiến Nguyên đế cũng cảm nhận được rất sâu sắc.

Hăn vốn có thể dễ dàng hóa giải mũi tên kia.

Nhưng mà bây giờ, nơi bị mũi tên vô hình kia bắn trúng đều bị chấn thành thịt vụn, võ ý bên trong cũng càng khó trục xuất hơn.

Kiến Nguyên đế rốt cuộc cũng liếc mắt nhìn về phía đầu nguồn của mũi tên.

Xạ thủ này đã không phải là một con kiến càng nữa, mà là một uy hiếp không nhỏ.

Hắn lập tức nhìn thấy Kế Tiễn Tiễn mặc giáp bạc, mũ giáp che mặt.

Lúc này nàng đang trôi nổi trên hư không, một đôi mắt đã biến hóa thành màu tím giống như Sở Hi Thanh, toàn thân cũng dấy lên một ngọn lửa màu trắng bạc.

Lúc này, đã có một ít cao thủ đại nội và Cẩm y vệ đuổi tới.

Nhưng mà nữ tử này lại qua lại như chỗ không người.

Thân phận của nàng có thể né tránh đại đa số công kích, Bá thể mạnh mẽ có thể chống đỡ chín phần mười ám khí và mũi tên.

Thỉnh thoảng nữ tử giáp bạc này lại xuất đao, luôn có thể mang theo một màn mưa máu rơi xuống.

Chỉ có những võ tu Địa Bảng kia, mới có thể làm cho nàng hơi kiêng kỵ.

Nhưng Vô Huyền đao cung trong tay nữ tử này lại không bị ảnh hưởng quá nhiều, vẫn dùng tốc độ nhanh đến mức khó tin để đánh giết.

Lực lượng thời gian và không gian dây dựa, nhân quả và vận mệnh nhiễu loạn, lực lượng Chú Thiên và Duy Ta bùng nổ.

Lúc này, Kiến Nguyên đế rốt cuộc cũng phát hiện không đúng, hắn nhìn thấy mặt bảo kính màu trắng bạc ở phía sau lưng nữ tử kia, con ngươi cũng theo đó mà co rút lại.

Không đúng!

Hắn nhận ra cái thần bảo này! Hơn nữa còn rất quen thuộc!

Đây chính là Thần Tâm Chiếu Thế, là thần bảo gia truyền của nhà nguyên phối của hắn.

(nguyên phối, có thể hiểu là vợ đầu)

Trái tim của Kiến Nguyên đế cũng theo đó mà lạnh lẽo.

Tầm mắt của hắn đụng phải ánh mắt của cô gái giáp bạc kia, cặp mắt màu tím kia sắc bén như đao, hơn nữa còn lộ ra thù hận vô cùng vô tận.

Bộ tộc Nguyên hậu của hắn, làm sao có thể có người còn sống trên đời?

Khoảnh khắc này, một mũi tên của cô gái giáp bạc lại xuyên thấu Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ của hắn.

Mũi tên này sượt qua trái tim của hắn, bắn trúng lá phổi của hắn.

Kiến Nguyên đế âm thầm kinh hãi đến cực hạn.

Đây quả thật là người gia tộc Nguyên hậu!

Thế gian này, chỉ có huyết mạch gần với Nguyên hậu, mới có thể bỏ qua phòng hộ của Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ.

Đó chính là hậu chiêu mà chính thê của hắn để lại…!

Ngày xưa, vì muốn nhận được lực lượng to lớn của gia tộc chính thê, giúp hắn đăng cơ, mà hắn bị ép để chính thê khảm bí thuật vào trong ‘Thập Nhị Đô Thiên Thần Long Trấn Quốc đại trận’.

Cho nên Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ không có tác dụng với huyết mạch của gia tộc này.

Nhưng mà toàn bộ gia tộc này, đã bị hắn chém tận giết tuyệt rồi!

“Bộ Siêu Vũ!”

Kiến Nguyên đế gầm lên giận dữ: “Giết nàng cho trẫm! Trẫm muốn nàng chết!’

Hắn gọi chính là đại nội Ngự mã giám chưởng ấn Bộ Siêu Vũ, đứng hạng 58 Thiên Bảng!

Người này vốn phụ trách phong tỏa phía nam, ngăn cản Lục Trầm rời đi từ phía đó.

Nên vị Thiên Bảng này chỉ biết trơ mắt nhìn Kiến Nguyên đế bị thương, không thể đến cứu viện.

Nhưng thời điểm này, sát ý và kiêng kỵ của Kiến Nguyên đế với cô gái giáp bạc kia đã lên đến đỉnh điểm, thậm chí còn vượt qua cả Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm.

Vẻ mặt Bộ Siêu Vũ trở nên nghiêm túc, lập tức lắc mình lao về phía Kế Tiễn Tiễn.

Nội tâm Lục Trầm hơi động, trong mắt lại hiện ra một vệt dị kỳ.

Cơ hội thoát thân… đã đến rồi!

Lần này, hắn không cần sử dụng lá bài tẩy cuối cùng, đúng là khiến cho hắn thấy khá là bất ngờ.

. . .

Sở Hi Thanh đang điều động Dục Nhật thần chu, bay thẳng về phía thành Vọng An.

Lục Loạn Ly ngồi ở bên cạnh hắn, hai người La Hán Tông và Phong Tam đều tu hành ở trong một gian phòng ở trên boong thuyền.

Đáng nhắc tới chính là, Cuồng Kiếm – Phong Tam vừa mới 'dùng' bí dược thăng cấp, tu vị cũng đã 'thăng cấp' nhị phẩm.

Cái này phải nói đến hôm qua, Phong Tam đột nhiên cảm thấy đã đến thời cơ để thăng cấp.

Thật ra là 'cửa sau' trong tâm linh mà mấy vị đạo lão trong Thuật Sư viện để lại.

Sở Hi Thanh chỉ cần khởi động bí pháp, Phong Tam sẽ quyết định thăng cấp.

Cái gọi là 'bí dược', chẳng qua là chìa khóa để hắn đột phá phong ấn mà thôi.

Nhưng cái này cũng phải chờ thời cơ thích hợp.

Thời cơ 'thăng cấp' không đúng, Phong Tam sẽ tự hoài nghi, cuối cùng sẽ khiến cho trí nhớ và nhân cách của hắn tan vỡ.

Thật ra thì bây giờ vẫn còn kém một chút.

Sở Hi Thanh dự tính thời điểm lý tưởng nhất là ở một tháng sau.

Nhưng hành trình lần này, Sở Hi Thanh rất có thể sẽ gặp phải kẻ địch mạnh mẽ, cần một cánh tay đắc lực hơn.

Hắn ỷ vào mười mấy tấm thẻ Gần Mực Thì Đen, nên cưỡng ép làm luôn.

Quá trình ‘thăng cấp’ của Phong Tam rất suôn sẻ, không có bất kỳ biến cố nào.

Hắn còn tự tìm lý do cho mình.

Không biết vì sao mà những người bên cạnh Sở Hi Thanh đều thăng cấp rất nhanh, như vậy Phong Tam hắn thăng cấp nhị phẩm hạ cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Chương 1758: Phải đối xử tốt với nàng (3)

Lục Loạn Ly thì xung phong nhận việc, muốn đi theo.

Sở Hi Thanh suy nghĩ, hành trình này có thể phải liên lạc với Như Mộng sơn trang, cho nên cũng đồng ý.

Nha đầu này chỉ gặp mặt cha nàng một lần trong hai năm qua, quá đáng thương.

Sở Hi Thanh lo lắng cho an nguy của Kế Tiễn Tiễn, không tiếc hao tổn chân nguyên, để Dục Nhật thần chu bay với tốc độ nhanh nhất.

Qua ba canh giờ, đã thấy thành Vọng An ở phía xa xa.

Khi thuyền giảm tốc độ, bay xuống từ tầng mây thứ bảy, Lục Loạn Ly lưu luyến không rời, đứng dậy từ bên người Sở Hi Thanh.

Vất vả lắm nàng mới có cơ hội ở riêng với Sở Hi Thanh, nhưng hành trình này lại quá ngắn ngủi.

La Hán Tông và Phong Tam cũng rời khỏi phòng.

Trong mấy canh giờ này, Phong Tam đều đang tu hành, hắn cũng không cảm thấy có gì không đúng.

Vẻ mặt La Hán Tông lại hơi khác thường, ánh mắt nhìn Sở Hi Thanh hàm chứa vẻ kính phục.

Hắn nghĩ cái miệng này của Vô Cực Đao Quân, không chỉ hài hước mà còn biết dỗ dành phụ nữ nữa.

Dọc theo con đường này, Lục Loạn Ly vẫn luôn cười khanh khách.

La Hán Tông vốn cũng ngồi ở trên boong thuyền, nhưng sau đó thật sự không nhìn nổi, không thể làm gì khác hơn là tìm một gian phòng riêng, trốn trong đó hai canh giờ.

Vào thời khắc này, một tiếng hừ lạnh truyền lên từ bên dưới.

“Là yêu nhân phương nào? Dám to gan điều động pháp khí phi hành vào kinh sư? Ta thấy các ngươi chán sống rồi!’

Theo tiếng nói, một bóng người hư ảo xuất hiện ở trước Dục Nhật thần chu.

Đó là một thuật sư trung niên, mặc pháp bào nhị phẩm của Đại Ninh, tên này đang nhìn họ với ánh mắt lạnh lẽo.

Sở Hi Thanh cũng biết.

Thành Vọng An có quy củ cấm pháp khí phi hành vào thành, đặc biệt là khu vực gần hoàng thành, phòng vệ cực kỳ nghiêm ngặt.

Hai lần trước, hắn đều hạ xuống ở vùng ngoại thành, lần này thì bay thẳng vào trong thành Vọng An.

Sở Hi Thanh lại thản nhiên như không, chắp tay sau lưng lạnh lùng nhìn sang thuật sư trung niên kia.

“Hả?”

Sắc mặt của vị hộ quốc chân nhân nhị phẩm này lập tức thay đổi.

“Dục Nhật thần chu?”

Đây là vì bây giờ hắn mới nhìn rõ chiếc thuyền này.

Cũng trong khoảnh khắc này, vị này đã đoán được thân phận của Sở Hi Thanh.

Giọng nói và thần thái của hắn nhất thời trở nên cung kính, chắp tay cúi đầu: “Không biết là Vô Cực Đao Quân giá lâm, xin Đao Quân chớ trách.”

Sau đó, sắc mặt của hắn có hơi khó xử: “Đao Quân không biết, hôm nay kinh thành đã giới nghiêm, nghiêm cấm pháp khí phi hành ra vào trong toàn bộ phạm vi kinh thành. Cũng mời Đao Quân thông cảm một hai, mời ngài thu hồi chiếc Dục Nhật thần chu này đi.”

“Biết rồi!”

Sở Hi Thanh sinh lòng khó hiểu, tại sao kinh thành lại giới nghiêm rồi?

Trên mặt hắn lại thản nhiên như không: “Ta có việc cần làm, cần ở đây quan sát toàn thành, ngươi đừng ở đây gây trở ngại.”

“Việc này…”

Vị thuật sư kia nhớ ra Sở Hi Thanh còn là Vạn hộ Thiên nha Cẩm y vệ, khí tức không khỏi cứng lại.

Hắn do dự mãi, cuối cùng vẫn cảm thấy cánh tay không đánh lại bắp đùi.

Chuyện của Vô Cực Đao Quân, vẫn để cho người phía trên đau đầu đi.

Hắn cười khổ một tiếng: “Kính xin Đao Quân không đến quá gần hoàng cung, xin đừng làm chúng ta khó xử.”

Thời điểm này, hắn phát hiện ra Tinh Thần Đại Pháp Sư - La Hán Tông cũng ở trên thuyền.

Vị hộ quốc chân nhân này không khỏi sững sờ.

Đây không phải là trọng phạm bị Hình bộ truy nã sao? Đứng hạng 7 Hắc Bảng.

Hắn chợt thu hồi tầm mắt, làm như không nhìn thấy gì.

Hắn đoán là triều đình bây giờ cũng sẽ không để ý việc này.

Dù bây giờ hắn có xung đột với Vô Cực Đao Quân vì La Hán Tông, thiên tử chẳng những không thưởng thức hắn, trái lại còn oán giận hắn.

Khi bóng người của thuật sư biến mất, Sở Hi Thanh bỗng dưng khoát tay, bắt lấy một tấm tin phù đang bay trong hư không.

Tin phù bắt nguồn từ Thiên Cơ các, đến từ huynh đệ Hồ thị.

Trước khi Sở Hi Thanh vào kinh, hắn đã chào hỏi Ngô Mị Nương, để Thiên Cơ các cung cấp tình báo cho hắn.

Mà huynh đệ Hồ thị lại là người liên lạc thích hợp nhất.

Sau khi Sở Hi Thanh xem xong tin phù, đầu tiên là lộ vẻ sửng sốt, sau đó lại toát ra vẻ cười khổ.

Lục Loạn Ly liếc mắt nhìn hắn: “Thiên Cơ các tìm thấy tung tích của

Tiễn Tiễn?”

Thật ra quan hệ của nàng và Kế Tiễn Tiễn không tốt lắm, nhưng tốt xấu gì bọn họ cũng từng kề vai chiến đấu vài chục lần, Lục Loạn Ly cũng khá để ý đến an nguy của Kế Tiễn Tiễn.

“Không tìm được, có điều…”

Sở Hi Thanh đưa tin phù trong tay qua: “Tại ba canh giờ trước, phụ thân ngươi đã xông vào hoàng cung, đánh nổ thiên lao, cứu mấy vị cựu thần của cố thái tử.”

“Khi phụ thân ngươi đang ác chiến với Kiến Nguyên đế, có một nữ xạ thủ mặc giáp bạc, liên tục bắn trúng Kiến Nguyên đế 15 tên, sau đó thoát đi cùng mấy người phụ thân ngươi. Có người nói sau trận chiến đó, Kiến Nguyên đế vẫn luôn bế quan, hình như là đang dưỡng thương. Triều đình cũng đưa người này vào hạng 3 Hắc Bảng, treo thưởng của nàng cao đến 300 vạn lượng bạc.”

Lục Loạn Ly chỉ xem một chút liền hít một ngụm khí lạnh: “Là Tiễn Tiễn sao?”

Chương 1759: Phải đối xử tốt với nàng (4)

Lục Loạn Ly không ngờ cha mình lại âm thầm khởi xướng một lần hành động lớn như vậy ở thành Vọng An.

Nhưng trên tin phù có nói, đám người phụ thân đã bình yên thoát thân, làm cho nàng yên tâm.

Lần này, dường như Như Mộng sơn trang không có tổn thất gì.

Lục Loạn Ly chợt chú ý đến nữ xạ thủ giáp bạc kia.

Nữ nhân này che mặt.

Nhưng pháp khí nàng sử dụng lại là Vô Huyền đao cung và Thần Tâm Chiếu Thế cướp được từ trong hoàng cung.

Võ đạo của người này là Duy Ngã Độc Tôn Đao và Đại Nghệ Vô Hình Tiễn, rất có thể còn tu luyện một môn Bá thể, nhưng tạm thời chưa biết được là loại nào.

Vì vậy, Thiên Cơ các còn ghi chú thêm về tình báo của người này.

Bọn họ cho rằng nữ tử này, rất có thể là Kế Tiễn Tiễn.

Sau khi xem xong, khóe môi Lục Loạn Ly giật giật vài cái: “Nàng che mặt làm gì? Đây không phải là rõ ràng rồi sao?”

Thiên hạ này, có mấy người tu luyện Duy Ngã Độc Tôn Đao và Đại Nghệ Vô Hình Tiễn, còn kiêm tu cả Bá thể?

“Chưa chắc, hạt nhân của Vô Huyền đao cung là Như Ý chi pháp, dùng Thần Tâm Như Ý Đao để mô phỏng Duy Ngã Độc Tôn Đao cũng được, trên lý thuyết là không có vấn đề.”

“Còn về phần Đại Nghệ Vô Hình Tiễn, nó cũng là công pháp khá thường gặp. Truyền thừa xạ thuật của Đại Nghệ không có một ngàn thì cũng có tám tám, có rất nhiều công pháp tương tự. Nàng muốn chơi thật thật giả giả, giả giả thật thật, nhưng không biết vì sao, nàng lại có sát ý mãnh liệt như vậy với thiên tử, giống như là muốn chơi chết hắn vậy!’

Phong Tam xem tin phù xong, hắn cũng vuốt cảm, mặt không cảm xúc đánh giá: “Trước kia ta nói nàng làm việc lo trước lo sau, thiếu mất bá đạo, bây giờ xem ra là ta coi thường nàng.”

Móa, nữ nhân này dám giết vào trong hoàng cung, bắn thiên tử 15 tên!

Sở Hi Thanh thì lại quan tâm đến Thần Tâm Chiếu Thế!

Theo ta biết, Thần Tâm Chiếu Thế này là Thần khí gia truyền của Thần Tâm Cơ thị?”

Hắn nghĩ đến một phần tình báo về Kế Tiễn Tiễn mà Thiên Thính viện cung cấp cho hắn.

“Chính là vật truyền thừa của Thần Tâm Cơ thị, Nguyên hậu của Kiến Nguyên đế chính là xuất thân từ Thần Tâm Cơ thị. Khi đó nàng cầm thứ này trong tay, đứng hàng 23 Thiên Bảng. Kiến Nguyên đế có thể đăng cơ, nữ tử này đã bỏ rất nhiều công sức.”

“Thần Tâm Cơ thị cũng bỏ nhiều công sức, đây là một thế gia nhất phẩm, tuy rằng chưa từng có Siêu Phẩm, nhưng các đời đều có võ tu nhất phẩm tọa trấn, cộng thêm thần khí nửa bước Siêu Phẩm là Thần Tâm Chiếu Thế này, thực lực tổng hợp của bọn họ đã tiếp cận với tám đại môn phiệt. Chỉ là…”

Vẻ mặt La Hán Tông thản nhiên nhìn về phía hoàng cung: “Sau án Lệ thái tử, Thần Tâm Cơ thị đã bị chém cả nhà, con cháu nòng cốt đều chết sạch, chỉ còn lại một ít chi mạch không có truyền thừa huyết mạch chạy tán loạn ở bên ngoài."

Ánh mắt Sở Hi Thanh phức tạp.

Vì vậy, Kế Tiễn Tiễn không phải là Quý Thiên Thiên, mà là Cơ Tiễn Tiễn?

Đương nhiên cũng có thể là một cái tên khác.

Sở Hi Thanh âm thầm hít một hơi, quay đầu nói với Lục Loạn Ly: "Sau này ngươi đối xử với Tiễn Tiễn tốt một chút."

Bao áy náy khi hắn dùng thẻ Gần Mực Thì Đen với Kế Tiễn Tiễn, tất cả bỗng nhiên tan biến hết.

Trong lòng chỉ còn thương tiếc với Kế Tiễn Tiễn.

Ánh mắt Lục Loạn Ly mờ mịt, có chút khó hiểu.

Sau đó, nàng nhíu mày, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Bây giờ không phải đang tìm nàng sao? Vấn đề bây giờ là, chúng nên làm gì để tìm thấy nàng? Ngươi đừng nhìn ta, ta đã liên lạc với phụ thân của ta, nhưng không có đáp lại. Ngươi đừng lo lắng quá, nếu nàng đi với người của Như Mộng sơn trang chúng ta, vậy vấn đề không lớn."

Nàng và Lục Trầm có bí pháp liên hệ với nhau trong phạm vi một ngàn dặm, không cần dùng tin phù hay Càn Khôn phi kiếm.

Bởi vậy, có thể thấy tình hình của Lục Trầm cũng cực kỳ ác liệt, vì thế nên mới che đậy tất cả phương pháp liên hệ.

Sở Hi Thanh lại thấy rất đau đầu.

Hắn lập tức giơ tay gửi hai cái tin phù.

Một tấm là gửi đến chi nhánh của Thiên Thính viện ở thành Vọng An, một tấm là cho Thiên Cơ các.

Tiếp theo, chỉ có thể mời người nhìn chằm chằm vào hướng đi của đại nội Trực điện giám và Cẩm y vệ, còn cả Lục phiến môn.

Mấy nhà này cũng đang dốc hết sức để truy tìm tung tích của mấy người Lục Trầm và Kế Tiễn Tiễn.

Chỉ cần chú ý đến hướng đi của bọn họ, vậy tình hình sẽ không phát triển đến mức ác liệt nhất.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại mở ‘Thần Chiến chi đồng’ để quét mắt nhìn toàn bộ thành Vọng An, nỗ lực tìm kiếm tung tích của Kế Tiễn Tiễn.

Sau đó hắn từ bỏ, thành Vọng An quá rộng lớn, nhân số hơn ngàn vạn người.

Thần Chiến chi đồng của Sở Hi Thanh có mạnh mẽ hơn nữa, cũng không thể tìm thấy Kế Tiễn Tiễn ở nơi rộng lớn như vậy.

Có điều, vẻ mặt hắn lại hơi động, sắc mặt hơi quái lại.

Hắn nhìn thấy một đội giáp sĩ áo đen ở gần cửa thành bắc thành Vọng An, bọn họ đang đi vào thành Vọng An.

Bọn họ dùng nghi trượng của quận vương, khí thế uy nghiêm hung hãn, nhưng bảng hiệu đi đầu lại là năm chữ ‘Thiết Sơn quận chúa Tần’.

Tần Tịch Nhan?

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, đây thật sự là phong vân tế hội, lại có nhiều người tụ tập ở kinh thành như vậy.

Ánh mắt của hắn hơi híp lại, hắn nhìn thấy một người đang đứng trong đoàn người xem náo nhiệt ở bên dưới.

Đó là một người nằm ngoài dự đoán của hắn.

Chương 1760: Để ta

“Vẫn phải liên lạc với Lục trang chủ trước, việc này giao cho Loạn Ly ngươi, cố gắng dùng phương pháp nhanh nhất để tìm bọn họ.”

Sở Hi Thanh vỗ vỗ vai của Lục Loạn Ly: “Ta xuống gặp một người bạn, mời Phong tiên sinh và La tiên sinh điều động thuyền tọa trấn ở đây.”

Chỉ cần Kế Tiễn Tiễn nhìn thấy Dục Nhật thần chu treo ở không trung thành Vọng An, thì sẽ biết hắn đã đến.

Lục Loạn Ly lại hơi nghi ngờ.

Sở Hi Thanh muốn gặp ai?

Nàng còn chưa kịp đặt câu hỏi, đã thấy Sở Hi Thanh nhảy xuống dưới.

Toàn thân và khuôn mặt của hắn đều thay đổi.

Bí pháp Vô Cực Trảm, không chỉ để ngũ quan của hắn mờ mịt không rõ, mà còn làm cho tất cả mọi người không tự chủ được mà không nhìn hắn.

. . .

Người Sở Hi Thanh muốn gặp, đang đứng ở trong đoàn người trước cửa thành.

Người này khoảng hai mươi tuổi, ngũ quan bình thường, sắc mặt ố vàng, mặc trang phục thư sinh, hắn đang kiễng chân nhìn về phía Tần Tịch Nhan.

Hắn nhìn qua giống như một thư sinh nghèo bình thường, tình cờ đi qua cửa thành nên đứng xem trò vui.

Nếu như không phải Sở Hi Thanh sử dụng 'Thần Chiến chi đồng'. nhìn thấu thân phận của người này, thì có lẽ hắn cũng không nhận ra bất cứ thứ gì dị thường.

Sở Hi Thanh trực tiếp lắc mình đến sau lưng người này.

Hắn chợt phát hiện, phần lưng người này căng lên, bắp thịt toàn thân cũng vì thế mà căng thẳng.

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, hắn tạm thời không lên tiếng, mãi đến khi nghi trượng của Tần Tịch Nhan đi ra, lúc này mới mở miệng.

"Thủy tướng quân, mục tiêu của hai người các ngươi còn bao gồm cả vị Thiết Sơn quận chúa này?"

Thứ sinh mặt vàng lại không phản ứng gì.

Hắn không nói một lời, trực tiếp xoay người đi vào một ngõ nhỏ ở phía sau.

Giọng nói của Sở Hi Thanh thản nhiên: "Thuật dịch dung của Thủy tướng quân không giấu được ta."

Bước chân của Thủy Thương Lãng vốn càng chạy càng nhanh, chỉ cần đi vào con hẻm này, hắn liền có thể bỏ qua tên phía sau.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, hắn lại nghe thấy Sở Hi Thanh nói: "Ta được Tần Mộc Ca nhờ vở, truyền đạt mệnh lệnh cho hai người các ngươi, ngươi muốn nghe không?"

Thủy Thương Lãng bỗng nhiên dừng bước, quay đầu nhìn Sở Hi Thanh.

Hắn vốn tràn đầy lạnh lùng, muốn nhìn rõ ràng cái tên ăn nói linh tinh này là ai.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, sắc mặt của hắn bắt đầu biến hóa kịch liệt.

Hắn nhìn thấy Sở Hi Thanh, đó là vì Sở Hi Thanh không sử dụng Vô Cực Trảm với hắn.

Đây là một thiếu niên khoảng mười bảy tuổi, mặc một bộ trang phục màu tím, ngũ quan tuấn tú, mắt phượng hẹp dài.

Trên bộ trang phục kia có thêu đồ án Nhai Tí và Tru Lục thần đao, chính là trang phục đệ tử thánh truyền của Vô Tướng thần tông.

Trên đỉnh đầu của thiếu niên còn có một cái mũ màu trắng như tuyết rất kỳ quái.

Càng làm người ta giật mình hơn là, quanh thân người này còn có mười hai đạo long khí màu vàng óng vờn quanh, chấn động khiến người ta sợ hãi.

“Ngươi là Vô Cực Đao Quân của Vô Tướng thần tông? Không đúng…”

Khi Thủy Thương Lãng nhìn thấy một món đồ trong tay Sở Hi Thanh, toàn thân hắn đều sinh ra một loại cảm giác run rẩy.

Đó chính là chí bảo truyền thừa của Kinh Tây Sở thị, Vạn Tượng tinh bàn!

Thủy Thương Lãng khó mà tin nổi, hai mắt trợn trừng trừng, trong đầu cũng lóe lên một loạt ý nghĩ.

Hắn ý thức được, rất có thể thiếu niên này không lừa hắn, ân soái của hắn có thể còn sống thật, đối phương cũng thật sự được Tần Mộc Ca nhờ đến đây truyền lời!

Nói đến cũng kỳ lạ, tuy rằng Sở Hi Thanh mở Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ ra, khí thế lớn lao hùng vĩ, nhưng tất cả du khách và bách tính ở quanh đây đều không phát hiện, không có chút cảm giác nào.

Khóe môi Sở Hi Thanh hơi vểnh lên: “Xem ra Thủy tướng quân đã tin lời ta nói.”

Sắc mặt Thủy Thương Lãng nghiêm túc, gật đầu một cái.

Hắn có thể không tin sao?

Vạn Tượng tinh bàn là chí bảo truyền thừa của Kinh Tây Sở thị, chỉ có con cháu đích mạch của Sở gia mới có thể sử dụng.

Có thể thấy thân phận của thiếu niên trước mắt này.

Hắn không chỉ là Sở Hi Thanh, cũng chắc chắn là Sở Tranh!

Nếu như Sở Tranh còn sống, như vậy ân soái Tần Mộc Ca của hắn tự nhiên cũng có thể còn sống trên nhân thế.

Thủy Thương Lãng cũng lập tức nghĩ đến vụ án của Long Dương công chúa và lăng mộ Bá Võ Vương kia.

Hắn được Bắc vực công nhận là trí tướng, trí tuệ không cần phải nói, chỉ chớp mắt liền nghĩ ra điểm mấu chốt trong đó.

“Nơi này không phải nơi để nói chuyện.”

Thủy Thương Lãng quét mắt nhìn bốn phía: “Mời Đao Quân đi theo ta.”

Hắn quay đầu đi về phía con hẻm nhỏ phía trước, bước tiến tựa như chậm nhưng thật ra là rất nhanh, dẫn Sở Hi Thanh đi về phía tây thành.

Khoảng tầm 30 cái hô hấp sau, bọn họ đi đến góc tây bắc của thành Vọng An, đến trước một tiểu viện hẻo lánh.

Khi Thủy Thương Lãng đẩy cửa vào, liền nhìn thấy một thanh niên cao to, có khuôn mặt tuấn lãng đang luyện thương trong sân.

Hắn cởi trần, bắp thịt toàn thân run lên theo từng chiêu thức.

“Tìm hiểu thế nào rồi? Có cơ hội hay không? Hử… ngươi mang khách đến?”

Thanh niên tiện tay ném trường thương về phía giá binh khí, quay người nhìn về phía cửa.

“Là khách quý!”

Giọng nói của Thủy Thương Lãng nghiêm túc.

Hắn đã thu hồi thuật dịch dung, để lộ ra khuôn mặt thanh tú của một người trí thức.

Cùng lúc đó, hắn nghiêng người đưa tay ra mời: “Mời Đao Quân!”

Chương 1761: Để ta (2)

Sở Hi Thanh đã bước vào cửa.

Hắn chỉ nhìn thanh niên cởi trần ở đối diện một chút, liền biết vị này nhất định là Cung Vô Cấu, một phó tướng khác của Thần Sách Đô.

Cung Vô Cấu nhìn về phía Sở Hi Thanh với vẻ ngạc nhiên và nghi ngờ.

“Vô Cực Đao Quân? Quả thật là khách quý!’

Vấn đề là, vị Vô Cực Đao Quân này, vị thần thoại võ lâm đương đại này, đến đây để làm gì?

Lúc này, Thủy Thương Lãng nhướng mày lên: “Vô Cấu, vị này cũng là thiếu chủ Kinh Tây Sở thị, thiếu quốc công Sở Tranh!’

Thân thể Cung Vô Cấu nhất thời run lên, mắt hiện ra vẻ kinh hãi và giật mình.

Một lát sau, ba người ngồi trong một lương đình ở trong viện.

Vẻ mặt Sở Hi Thanh thanh thản tự nhiên, ung dung thong thả thưởng thức bình trà Thủy Thương Lãng pha cho hắn.

Hương trà phiêu đãng, thấm đẫm lòng người, hơi nước bốc lên che đậy khuôn mặt của hắn.

Thủy Thương Lãng và Cung Vô Cấu thì lại ngồi nghiêm chỉnh.

Hai người híp mắt lại, còn đang tiêu hóa những câu nói của Sở Hi Thanh.

Sắc mặt bọn họ đỏ ửng, cảm xúc dâng trào, hai tay trên đùi đã nắm chặt lại, đầu ngón tay đâm vào da thịt mà không biết.

Trận biến cố hai năm trước, ân soái đúng là đã chết oan chết uổng.

Hơn nữa, việc này có quan hệ với Kiến Nguyên đế, dù vị này không phải chủ mưu, thì cũng là một trong những kẻ tham dự vào.

Vị này không chỉ kiêng kỵ võ lực của ân soái, mà còn nhìn chằm chằm vào huyết mạch Quy Nhất của ân soái.

Nhưng mà người tham dự vào trận âm mưu này, còn nhiều hơn những gì bọn họ tưởng tượng nhiều lắm.

Đương nhiên, mấu chốt nhất chính là…

Ân soái vẫn còn ở nhân gian!

Nàng khởi tử hoàn sinh, đã khôi phục một bộ phận lực lượng, đang triệu tập bộ hạ cũ!

Lúc này, vẻ mặt Thủy Thương Lãng hơi xúc động, nhìn Sở Hi Thanh nói: “Xin hỏi thiếu quốc công và ân soái có quan hệ thế nào?”

Tâm thần Cung Vô Cấu hơi lạnh lẽo.

Lúc đại tướng quân ngã xuống, Kiến Nguyên đế đã hạ chỉ ban Minh hôn, đem Sở Tranh chôn cùng.

Như vậy bọn họ bây giờ…

Vẻ mặt Sở Hi Thanh thì lại thản nhiên như không: “Tự nhiên là quan hệ phu thê.”

Khi Sở Hi Thanh vừa trả lời xong, hắn cảm ứng được khí cơ của Cung Vô Cấu đột nhiên trở nên ác liệt.

Khuôn mặt Thủy Thương Lãng cũng hơi đọng lại, hiện ra vẻ kinh ngạc.

Cung Vô Cấu liếc mắt nhìn hắn, sau đó cười gằn: “Đao Quân tự hỏi lại mình, có tư cách làm phu quân của ân soái chúng ta không?”

Thần niệm và võ ý của hắn ép về phía thiếu niên trước mắt, làm cho tay áo Sở Hi Thanh không gió mà bay.

Sở Hi Thanh không hề lay động, dáng người lù lù bất động, nhẹ nhàng thổi trà: “Ngoại trừ ta, thử hỏi thế gian này còn có ai có tư cách?”

Khi lời nói rơi xuống, 12 đạo long khí màu vàng óng lại xuất hiện, chống lại lực lượng của Cung Vô Cấu.

Hai người Thủy và Cung đều sinh lòng kinh ngạc, giọng nói của Sở Hi Thanh tuy lạnh nhạt, nhưng khí thể ngạo nghễ vạn vật, ngoài ta còn ai đã triển lộ rõ ràng.

Ánh mắt Thủy Thương Lãng lại nhìn về phía long khí quấn quanh người Sở Hi Thanh.

Lúc trước hắn còn thấy rất kỳ lạ.

Cái này khá giống với Cửu Long Thần Thiên Thủ của hoàng thất Đại Ninh, ngoại trừ Sở Hi Thanh có thêm ba đạo long khí ra, ngoại hình cũng hơi khác ra, thì những thứ còn lại đều rất tương tự.

Đây rõ ràng là một loại bí pháp Hoàng Đạo cực kỳ mạnh mẽ, là võ đạo đế vương!

Vấn đề là, vị thiếu gia của Kinh Tây Sở thị này, làm sao lại tu được long khí? Lại ngưng tụ mệnh cách và khí vận ở đâu?

Trong mắt Cung Vô Cấu thì lại hiện ra vẻ ngưng trọng: “Thú vị! Chỉ bằng phần phí khách này của Đao Quân, đã có thể vượt qua 99% nam nhi trong thiên địa này rồi. Nhưng mà muốn làm phu quân của ân soái, chỉ có khí phách thôi là không đủ.”

Ầm!

Theo giọng nói của hắn, toàn bộ lương đình đều nát bấy.

Hai cỗ khí cơ sắc bén tuyệt luân đang va chạm ầm ầm! Giao phong!

Ánh mắt Thủy Thương Lãng hiện lên vẻ bất đắc dĩ, lúc này liền phất tay áo, gom tất cả mảnh gỗ vụn lại, không để chúng bay tán loạn.

Còn có một màn nước hình thành ở quanh đình viện.

Màn nước dập dờn, sinh ra từng gợn sóng, không chỉ hấp thu âm thanh của hai người giao thủ, mà còn hấp thu và hóa giải tất cả cương lực tán loạn.

Nước chí nhu chí cương, không tranh cùng vạn vật, mà lại không gì không phá, vô vi mà vô bất vi!

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn lướt qua, hai mắt liền lóe sáng.

Hắn âm thầm thán phục võ đạo của vị Tả tướng quân này.

Không hổ là Cuồng Đào Băng Liệt - Thủy Thương Lãng xếp hạng 42 Địa Bảng!

Nhưng mặc kệ là Thiên Cơ các hay Luận Võ lâu, tất cả đều đánh giá sai thực lực của hai vị này.

Cái này có quan hệ với việc hai người bọn họ ẩn giấu một bộ phận thực lực, che giấu mạng lưới tình báo của hai nhà.

Hai năm trước, tại cuộc chiến ở Lạc Phương sơn, hai người này đều là tam phẩm thượng.

Mà bây giờ, hai vị này rõ ràng là đã bước vào nhị phẩm hạ.

Sau khi tiến vào nhị phẩm, thực lực của hai người nhất định sẽ đạp lên một bậc thang mới.

Đây chính là tâm phúc mà Sở Vân Vân một tay bồi dưỡng.

Nhiều năm trước, Sở Vân Vân đã cảm nhận được sóng ngầm trong Thiết Sơn Tần thị, cũng nhận ra được ác ý của Kiến Nguyên đế.

Chỉ tiếc là thời gian không đủ, nếu như cho Sở Vân Vân thêm hai năm nữa, nàng liền có thêm mấy cánh tay đắc lực rồi.

Chương 1762: Để ta (3)

Ngay sau đó, Sở Hi Thanh cũng không phân tâm được nữa.

Trình độ Thủy pháp của Thủy Thương Lãng rất kinh người, nhưng Thần Minh Điện Xế - Cung Vô Cấu xếp hạng 35 Địa Bảng lại thể hiện ra sức chiến đấu vượt qua Thủy Thương Lãng.

Vị này chủ tu Huyền Lôi Thần Kích đại pháp, đi con đường hệ Lôi và Thần tốc!

Từng đạo chân nguyên ngưng tụ thành thương, hàng trăm hàng ngàn mũi thương sắc bén mang theo từng tia lôi đình, đánh thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Lôi đình! Thần tốc! Xuyên thủng! Thần Phong! Toái diệt!

Bóng thương kia không chỉ dày đặc như mưa, mà còn nhanh đến khó tin.

Sở Hi Thanh thì lại dùng Tru Thiên Đao ứng đối, hắn ngồi yên tại chỗ, tru diệt tất cả mũi thương của đối phương!

Tốc độ của hắn không bằng Cung Vô Cấu, nhưng có thể lấy vụng phá xảo!

Mặc kệ tốc độ của ngươi nhanh đến đây, không gian trước mắt Sở Hi Thanh cũng chỉ có hạn.

Hắn ỷ vào chân nguyên vô cùng vô tận của mình, ra tay với toàn bộ vùng không gian trước người, xóa toàn bộ tất cả sự vật ở vùng không gian đó, cũng bao quát cả những bóng thương kia.

Sau mười hô hấp, sắc mặt Cung Vô Cấu càng nghiêm túc hơn.

Hắn ý thức được, mình đã quá khinh thường vị Vô Cực Đao Quân này rồi.

Thiên quy võ ý của người này đã có thể chống lại hắn rồi.

Đối phương chỉ dùng Tru Thiên chi pháp, nhưng có thể biến hóa vô cùng, lấy một pháp phá vạn pháp!

Tu vị cũng không kém quá nhiều.

Ánh mắt Cung Vô Cấu hiện lên vẻ nghi ngờ không thôi.

Nghe đồn Vô Cực Đao Quân mới ngũ phẩm thượng thôi mà?

Song phương lại giao thủ năm cái hô hấp, Cung Vô Cấu hơi nhướng mày: “Không thoải mái! Chúng ta đổi nơi rộng rãi đánh tiếp?”

Ở nơi này, hắn căn bản không thể triển khai võ đạo của mình.

Đối phương ỷ vào chân nguyên vô cùng vô tận, để cho thương đạo của hắn không thể phát huy.

Thủy Thương Lãng lại hơi lắc đầu: “Vô Câu, dừng lại đi! Đừng mất mặt xấu hổ. Đao Quân mới bao nhiêu tuổi, tu vị mới bao nhiêu? Ngươi không thể thi triển thương thuật, Đao Quân cũng khác gì?”

Cung Vô Cấu hơi ngẩn ngơ, sau đó ‘chậc’ một tiếng, chuyển mắt qua nơi khác.

Hắn thu hồi địch ý, cũng không ngưng tụ bóng thương nữa.

Đích thực là không cần đánh tiếp.

Thực lực của vị Vô Cực Đao Quân này đã vượt quá dự đoán của hắn.

Với tuổi của Sở Hi Thanh, tu vị này quả thực là kinh thế hãi tục.

Đối phương còn chưa thi triển Thần Ý Xúc Tử Đao, đó mới chính là đao pháp đánh tan 500 vạn đại quân Cự linh, là thần thoại võ lâm!

Hơn nữa, theo hắn biết thì Bá thể của vị này cũng mạnh đến đáng sợ.

Võ đạo của người này quả thật là không có sở đoản.

Đã có thể tưởng tượng được tiền đồ và thành tựu tương lai của vị này ra sao!

Cung Vô Cấu tự nhận thực lực của mình nằm trong khoảng mười vị trí đầu Địa Bảng.

Nếu hắn dốc toàn lực, chắc hẳn là có thể đánh bại Sở Hi Thanh.

Nhưng chỉ giới hạn là đánh bại!

Nói không chừng sau một trận ác chiến, hắn còn bị đối phương dây dưa đến chết!

Có lẽ dưới hai mươi vị trí đầu của Thiên Bảng, không kẻ nào có thể uy hiếp đến tính mạng của Sở Hi Thanh.

Vì vậy, dù có đổi một nơi rộng rãi thoải mái thì lại như thế nào?

Ở cái tuổi này mà đối phương đã có thể đối kháng chính diện với hắn, thành tựu này đã hơn xa ân soái năm đó!

Thủy Thương Lãng thì lại bình tĩnh nhìn Sở Hi Thanh.

Đây chính là phu quân của ân soái?

Phải công nhân!

Thiên hạ này, chỉ có vị thần thoại võ lâm đương đại này mới có thể xứng với ân soái.

Trong lòng Thủy Thương Lãng lại sinh ra cảm giác vui mừng.

Hắn còn tưởng rằng ân soái của mình sẽ phải cô độc cả đời.

Bởi vì tất cả nam nhi trên thế gian này, đều chỉ là cặn bã ở trước mặt ân soái.

Chỉ là vị này quá trẻ tuổi, nhỏ hơn ân soái tận mười ba tuổi.

Sau đó, thần sắc Thủy Thương Lãng nghiêm túc, đứng dậy lùi lại một bước, trịnh trọng thi lễ với Sở Hi Thanh: “Thần Sách Tả đô đốc Thủy

Thương Lãng, bái kiến tổn thượng!”

Hăn chưa bao giờ nghĩ đến, vị này lại dám nói xằng nói bậy, tự nhận là phu quân của Tần Mộc Ca.

Cung Vô Cấu thì âm thầm nghĩ, thì ra ân soái thích loại này?

Sở Hi Thanh không chỉ trẻ tuổi, tướng mạo cũng là cao cấp nhất, quả thực là như trích tiên, anh tuấn đến yêu dị. Hơn nữa còn kinh tài tuyệt diễm, khí chất cực kỳ xuất chung, ngay cả hắn nhìn cũng thấy tự ti mặc cảm.

Nếu nói xứng thì khẳng định là xứng, chỉ là ân soái còn có hiềm nghi trâu già gặm cỏ non…

Hắn chợt nhìn động tác của Thủy Thương Lãng, cũng lập tức vứt bỏ ý nghĩ hoang đường bất kính và đại nghịch bất đạo trong đầu.

Cung Vô Cấu cũng đứng lên theo Thủy Thương Lãng, thi lễ với Sở Hi Thanh: “Thần Sách Hữu đô đốc Cung Vô Cấu, tham kiến tôn thượng!’

Bọn họ là gia thần của Tần Mộc Ca, gọi Tần Mộc Ca là chủ thượng.

Vì vậy chỉ có thể gọi Sở Hi Thanh là tôn trưởng hoặc tôn thượng.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì vui vẻ đắc ý.

Hai người này đúng là tin thật!

Cũng không biết Sở Vân Vân biết được thì có đánh hắn hay không?

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, quay đầu vẫn phải vào Liệt Vương bảo tàng xem một chút, nhân tiện núp một thời gian.

Chương 1763: Để ta (4)

“Hai vị không cần đa lễ!’ Sở Hi Thanh phất tay một cái, một đạo cương lực nâng hai người dậy: “Đều ngồi đi, xưng hô tôn thượng này quá xa lạ, các ngươi có thể gọi ta là lang quân, hoặc là quan nhân cũng được.”

Hai người nghe vậy cũng không để ý lắm.

Lang quân hay quan nhân, đều là có thể dùng để gọi phu quân của chủ thượng, không khác gì tôn thượng cả.

Thủy Thương Lãng lại ngồi về chỗ, sau đó vẻ mặt nghiêm túc của hắn lại có thêm vài phần cung kính: “Lang quân, lúc trước ngươi nói là được ân soái nhờ vả, muốn truyền đạt khẩu dụ cho hai người chúng ta, không biết là chủ thượng có mệnh lệnh gì?”

Sở Hi Thanh không trả lời mà hỏi lại: “Thiên Thính viện của Vô Tướng thần tông chúng ta điều tra được, gần đây các ngươi đang điều tra hành tung của Phiêu Kỵ đại tướng quân Vũ Văn Bá? Là muốn chuẩn bị ám sát người này?”

“Đúng là có ý đó.”

Thủy Thương Lãng cũng không giấu diếm: “Người này là kẻ cầm đầu dụ dỗ ân soái bước vào cạm bẫy, sau khi hai người chúng ta vào nhị phẩm, liền muốn ra tay từ kẻ này trước. Nhưng kẻ này cực kỳ cẩn thận, có lẽ là đã phát hiện, nên mấy ngày nay đều gia tăng phòng bị, chúng ta không tìm thấy cơ hội thích hợp.”

Phiêu Kỵ đại tướng quân Vũ Văn Bá cũng là võ tu Thiên Bảng, đứng hạng 81.

Hai người bọn họ, cộng thêm đám bộ hạ cũ của Thần Sách Đô, tuy có năng lực giết chết Vũ Văn Bá, nhưng không đủ để ứng phó với thứ khác.

Vì vậy, hành động này nhất định phải thận trọng và suy tính nhiều hơn.

Sở Hi Thanh hiểu rõ: “Vì vậy, các ngươi chuyển mục tiêu qua Thiết Sơn quận chúa Tần Tịch Nhan?”

“Tần Tịch Nhan cũng là tội đáng muôn chết.” Cung Vô Cấu nắm chặt nắm đấm: “n soái đã có lòng phòng bị với Tần Thắng từ lâu, chỉ một

Tần Thắng, là không thể tính toán được ân soái. Tần Tịch Nhan mới là người bán đứng ân soái! Lần này, nữ tử này phụng chiếu vào kinh, rời khỏi sào huyệt Thiết Sơn, đây chính là cơ hội của chúng ta.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì híp mắt lại: “Chuyện của Tần Tịch Nhan, các ngươi không cần để ý, ta đã bố trí thỏa đáng, đoạn thời gian này sẽ ép nàng đến đường cùng.”

Cung Vô Cấu và Thủy Thương Lãng không khỏi nhìn nhau một chút.

Vẻ mặt Cung Vô Cấu ngờ vực: “Lang quân có thể nói một chút không? Có cần hai chúng ta ra tay không?’

“Không cần, ta muốn làm, chính là gậy ông đập lưng ông.”

Sở Hi Thanh cười lạnh.

Đúng lúc này, trong mắt của hắn lại hiện ra một vệt kỳ dị: “Hay lắm, thời gian là ngày hôm nay luôn đi, cải lương không bằng bạo lực!”

Hắn đã cảm ứng được có khách đến Dục Nhật thần chu.

Đó chính là Thiết Sơn quận chúa Tần Tịch Nhan!

Khi Thiên Vũ Thần Cơ - Tần Tịch Nhan bay về phía Dục Nhật thần chu, nội tâm của nàng rất nặng nề.

Cái này bắt nguồn từ tình cảnh ác liệt mà nàng phải đối mặt trong hơn một tháng qua.

Tất cả mọi thứ vốn đang rất tốt, Vô Tướng thần tông đại thắng ở Thương Lang nguyên, Thiết Sơn Tần thị gặp phải phong tỏa.

An Bắc đại tướng quân Tần Thắng chạy trốn về phía nam, tận một tháng vẫn không dám trở về U Châu.

Vào lúc ấy, không chỉ các thúc bá huynh đệ trong gia tộc đều ngả về phía Tần Tịch Nhan, mà ngày cả triều đình cũng có ý nhờ cậy.

Tình thế phía đông bắc Thần Châu đại biến, triều đình đã không thể khống chế.

Tần Thắng và Vô Tướng thần tông có nhiều xung đột, còn có hiềm nghi bán đứng Tần Mộc Ca.

Khi lực lượng của Vô Tướng thần tông khôi phục, vị này đã không thể đặt chân ở bắc địa.

Tần Thắng tuy có triều đình chống đỡ, vẫn còn chức vị trên người, nhưng thật ra đã là tướng không quân.

Hiện giờ, vị Tịch Diệt Thương Đốc này vừa không thể khống chế đắc địa thay triều đình, vừa không thể chống đỡ được Thiết Sơn Tần thị.

Chẳng biết vì sao, ngay cả vị lão tổ kia của Tần gia cũng đột nhiên không có tin tức.

Dựa theo Tần Tịch Nhan dự đoán, nếu triều đình muốn duy trì thế cuộc ở U Châu, tất nhiên sẽ phải nhờ cậy nàng, nâng đỡ nàng, dồn tài nguyên vào nàng.

Nhưng cách đây không lâu, tình thế lại phát sinh biến hóa, vài vị thúc bá ngả về phía nàng được triều đình thăng chức, đưa vào các vị trí trọng yếu, làm cho hướng gió bên trong Tần gia lại thay đổi.

Ngoài ra, tài nguyên mà đại nội cung cấp cho nàng cũng đã giảm đi không ít.

Tần Tịch Nhan ở trong Vô Tướng thần tông cũng rất không hài lòng.

Trận chiến Thương Lang nguyên, nàng giữ lại quá nhiều sức lực.

Rất nhiều sư huynh đệ đồng môn đều có ý kiến, không chỉ một lượng lớn sư huynh đệ bài xích nàng, mà vài người bạn mới trong tông cũng bắt đầu xa lánh nàng.

Tình cảnh của nàng bây giờ rất không ổn.

Lần này, Tần Tịch Nhan sở dĩ ứng chiếu đến Vọng An gặp thiên tử, cũng là vì giải quyết hoàn cảnh khốn khó này.

Nàng muốn biết nguyên do của những biến cố này, muốn thuyết phục Kiến Nguyên đế tiếp tục nâng đỡ nàng, tốt nhất là cung cấp cho nàng nhiều hỗ trợ hơn.

Thiết Sơn Tần thị nhà lớn nghiệp lớn, thật ra Tần Tịch Nhan cũng không thiếu tài nguyên tu hành.

Nàng hoàn toàn có thể gánh vác được tiêu hao khi tu hành Thần Ý Xúc Tử Đao.

Nhưng mà Tần Tịch Nhan còn muốn đối kháng với Tần Thắng, muốn tranh cướp quyền khống chế Tần gia, nàng phải bồi dưỡng tâm phúc.

Nàng còn phải phối hợp với triều đình, âm thầm ngăn cản Vô Tướng thần tông, dùng tiền như nước chảy, không thể không dựa vào triều đình.

Chương 1764: Gậy ông đập lưng ông

Tuy nhiên, khi Tần Tịch Nhan vừa tiến vào thành Vọng An thì lại bị cản lại.

Là biến cố ở thiên lao, Kiến Nguyên đế nói bảy ngày sau mới triệu kiến nàng. Nàng đến phủ của Binh bộ thượng thư để cầu kiến, Binh bộ thượng thư vốn khá thân với nàng, bây giờ lại đóng cửa không gặp.

Khi Tần Tịch Nhan đang buồn phiền, nàng lại nhìn thấy Dục Nhật thần chu treo ở trên không trung thành Vọng An.

Tần Tịch Nhan hơi suy tư, liền quyết định đi lên bái phải, gặp mặt vị Sở sư đệ này.

Sở Hi Thanh đã vượt xa quá khứ.

Vị Đao Quân này không chỉ có uy vọng cực cao ở bắc địa, mà ở Vô Tướng thần tông, hắn còn có địa vị gần như ngang với chư vị đại trưởng lão.

Ngoài ra, bản thân hắn cũng nắm giữ thế lực cực mạnh, Thiết Kỳ Bang đã tụ tập không ít cao thủ, cao thủ nhị phẩm tam phẩm có tận mười mấy vị.

Có người nói, còn có một thuật tu Thiên Bảng hiệu lực cho hắn.

Tần Tịch Nhan biết, chỉ cần vị này nói một câu, tình cảnh của nàng ở Vô Tướng thần tông sẽ chuyển biến tốt đẹp.

Ngoài ra, thời gian gần đây, trong Thiết Sơn Tần thị còn có một ít tiếng gió.

Rất nhiều người đều cho rằng triều đình chưa chắc đã đáng tin, bọn họ nhất định phải rút ngắn quan hệ với Vô Tướng thần tông, hóa giải ân oán của song phương.

Thậm chí còn có không ít người coi trọng Sở Hi Thanh, muốn thông gia với vị này.

Một võ tu cấp độ nhất phẩm, nhiều nhất là sống được 600 năm.

Nếu như có một tộc nhân của Thiết Sơn Tần thị kết thành đạo lữ với

Sở Hi Thanh, như vậy 600 năm tiếp theo, Thiết Sơn Tần thì có thể gối cao không lo.

Hiện giờ, trong tộc bọn họ có mấy ứng cử viên rất thích hợp, mà Tần Tịch Nhan chính là một trong số đó.

Bản thân Tần Tịch Nhan thì lại cảm thấy rất hoang đường.

Nàng cho rằng tộc nhân của mình quả thực là mong muốn đơn phương.

Nhưng kết bạn với Sở Hi Thanh tuyệt đối không có chỗ xấu.

Sau trận chiến Thương Lang nguyên, nàng nhiều lần bái phỏng Sở Hi Thanh, thỉnh giáo Nhai Tí Đao, chính là vì muốn rút ngắn quan hệ của song phương.

Nghe đồn người này rất hào phóng rộng rãi, đối với nàng cũng coi như thân mật, chỉ điểm cho nàng rất ân cần.

Có thể thấy Sở Hi Thanh cũng không có quá nhiều khúc mắc với nàng.

Khi Tần Tịch Nhan đang suy nghĩ, một giọng nói truyền ra từ Dục Nhật thần chu.

“Tần quận chúa đến bái phỏng chủ thượng nhà ta?”

Đó là mộ trung niên áo trắng, diện mạo thanh tú, da mặt trắng nõn, dưới hàm là một chòm râu, khí chất phóng khoáng bất kham.

Vị này đứng ở đầu thuyền, nhìn về phía nàng.

Tần Tịch Nhan nheo mắt lại.

Người trước mặt chính là đạo thị của Sở Hi Thanh, Cuồng Kiếm – Phong tam!

Bọn họ từng gặp mặt khi ở U Châu.

“Đúng vậy.”

Tần Tịch Nhan liếc mắt nhìn lên thuyền một cái, khi nhìn thấy La Hán Tông thì hai mắt nàng hơi đọng lại, sau đó lại khôi phục ý cười.

“Xem ra ta đến không đúng lúc, chủ thượng nhà ngươi không ở đây?”

“Chủ thượng đi qua Tây Sơn.” Phong Tam hơi vuốt cằm: “Ta đã truyền tin cho chủ thượng, chủ thượng nói là nếu quận chúa có rảnh rỗi, không ngại đi đỉnh Vấn Long ở Tây Sơn một chuyến, hắn chờ ngươi ở đó.”

Đỉnh Vấn Long ở Tây Sơn?

Tần Tịch Nhan nhíu mày liễu.

Thật ra nàng không muốn ra khỏi thành vào lúc này.

Lần này, nàng vào kinh là để gặp rất nhiều người, chỉ là sau khi nhìn thấy Dục Nhật thần chu thì mới nảy ra ý nghĩ gặp mặt Sở Hi Thanh, cũng là vì địa vị và thanh thế của Sở Hi Thanh bây giờ.

Nhưng Sở Hi Thanh đã mời, nàng không đi lại không được.

Nàng không muốn đắc tội với vị thần thoại võ lâm đương đại anfy.

Tần Tịch Nhan thầm thấy bất đắc dĩ, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

“Đa tạ Phong tiên sinh đã báo.”

Nàng chắp tay, rồi quay đầu bay về phía tây.

Sau khi Tần Tịch Nhan rời đi, La Hán Tông lại nhìn bóng lưng của nàng với vẻ suy tư.

“Phong lão đệ, có phải chủ thượng của ngươi đã coi trọng vị này không?”

Bằng không thì sao phải hẹn ở đỉnh Vấn Long ở Tây Sơn?

Đây không phải là muốn tránh Lục Loạn Ly sao?

Tuy rằng Lục Loạn Ly đã rời thuyền, thử liên hệ với Lục trang chủ, nhưng nàng có thể trở về bất cứ lúc nào.

Phong Tam ôm kiếm trước ngực, rơi vào suy ngẫm: “Đúng là có thể, nhưng cái này không liên quan gì đến chúng ta.”

Hắn mời lười quản chuyện của chủ thượng.

Huống hồ, theo hắn biết thì vì nguyên do nào đó, mà chủ thượng có ác ý rất lớn với vị quận chú này.

Trong mắt Phong Tam, nữ nhân này chỉ là cừu non sắp rơi vào cạm bẫy của chủ thượng mà thôi.

. . .

Đỉnh Vấn Long là đỉnh núi cao nhất ở Tây Sơn, diện tích rất rộng, đường kính đỉnh núi phải hơn hai mươi dặm.

Sau khi Tần Tịch Nhan bay đến đỉnh Vấn Long, quét mắt nhìn bốn phía mới nhìn thấy Sở Hi Thanh.

Vị này đang đứng ở vách núi đá cheo leo ở mặt đông, phóng tầm mắt nhìn về phía thành Vọng An.

Chung quanh đây cũng là danh lam thắng cảnh nổi tiếng nhất thành Vọng Anh.

Lúc này, nàng cũng phát hiện phía sau mình có mấy đạo khí cơ như ẩn như hiện.

Những người này cực kỳ cẩn thận, nhưng mà sau khi Tần Tịch Nhan chuyển sang tu Vô Tướng công, tu vị đột phá đến nhị phẩm hạ, linh thức cảm ứng của nàng đã tăng mạnh, nên có thể nhận ra tung tích của bọn họ.

Đây là người của Cẩm y vệ? Hay là đại nội Trực điện giám?

Chương 1765: Gậy ông đập lưng ông (2)

Tần Tịch Nhan không khỏi sinh lòng do dự.

Mình có nên đi gặp mặt Sở Hi Thanh hay không?

Tần Tịch Nhan lập tức cười gằn một tiếng, tiếp tục bay xuống dưới.

Nàng gặp mặt sư đệ của mình, đây là thiên kinh địa nghĩa.

Hơn nữa, nàng muốn cho Kiến Nguyên đế biết, ngoại trừ triều đình ra, nàng cũng còn lựa chọn khác.

Sở Hi Thanh đã cảm ứng được Tần Tịch Nhan đến, ngẩng đầu nhìn sang, cười nói: “Đúng là trùng hợp, không ngờ Tần sư muội cũng đến thành Vọng An.”

Tần Tịch Nhan không khỏi thầm ‘hừ’ một tiếng.

Tính cách của Sở Hi Thanh này đúng là vô cùng cường thế, ngay cả xưng hô cũng phải ép nàng một bậc.

Nhưng Sở Hi Thanh thân là song thánh truyền của Vô Tướng thần tông, gọi nàng là sư muội cũng có đạo lý.

Mặt Tần Tịch Nhan thản nhiên, bay xuống bên người Sở Hi Thanh: “Ta cũng không ngờ, khi nhìn thấy Dục Nhật thần chu của ngươi, ta cũng vừa bất ngờ lại vừa vui mừng.”

Nàng ngưng thần nhìn Sở Hi Thanh: “Mấy tháng không gặp, phong thái sư đệ càng hơn xưa. Ta đã nghe nói chuyện ở Đông Châu, có người nói Thiết Kỳ Bang đã bao phủ hai châu Đông và Phì, bắt được 6700 dặm hạ du sông Thần Tú, có người nói còn chiếm được lối vào con kênh lớn Sơn Dương. Bây giờ binh cường mã tráng, cao thủ như mây, có thể nói là cơ nghiệp sơ thành, chúc mừng Sở sư đệ.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì cười ha ha.

Thần sắc hắn đắc ý, lời nói lại khiêm tốn: “Chút chuyện nhỏ thôi, không bằng Thiết Sơn Tần thị các ngươi được. Tuy Giang Nam nhiều lương, nhân khẩu đông đúc, nhưng mà sản xuất linh dược lại không bằng một phần mười bắc địa, về phần các loại thiên tài địa bảo khác thì không phải nói.’

“Bây giờ đúng là có không ít cao thủ mộ danh ta mà đến, nhưng mà thu nhập ở Giang Nam có hạn, ta cũng không biết nên làm gì để nuôi bọn họ. Nếu như tài lực không cải thiện, một thời gian nữa cục diện sẽ tan vỡ.”

Hắn hít một hơi, ra vẻ suy tư hỏi: “Tần sư muội vào kinh là để gặp Kiến Nguyên đế? Lúc này ngươi không đi khơi thông quan hệ, trái lại còn dành thời gian đến tìm ta, chứng tỏ là có chuyện quan trọng?”

Khí cơ Tần Tịch Nhan hơi cứng lại.

Nàng không xác định lời này của Sở Hi Thanh là cố ý hay không, là ngầm trào phúng nàng, hay là không quan tâm hành vi thân mật với triều đình của nàng.

Còn về phần khơi thông quan hệ…

Theo Tần Tịch Nhan, Sở Hi Thanh cũng chính là một nhân vật mấu chốt trong cần rút ngắn quan hệ, hắn chỉ đứng sau Kiến Nguyên đế.

Lúc này, nàng lại không tự chủ được mà nghĩ đến tỷ tỷ Tần Mộc Ca của mình.

Khi tỷ tỷ còn tại thế, nàng cần gì phải cúi đầu trước một thiếu niên nhỏ hơn mình như này chứ?

Nàng cũng không cần lấy lòng người khác, xưa này đều là người khác lấy lòng nàng.

Nếu như tỷ tỷ của nàng vẫn còn, nếu như thời gian có thể trở lại ba năm trước, như vậy dù nàng có bất mãn với sự quản lý của tỷ tỷ thế nào, dù có phẫn hận phụ thân bất công ra sao, dù có hâm mộ địa vị và quyền lực của tỷ tỷ hơn nữa, thì nàng cũng nhất định sẽ không…

Tần Tịch Nhan đã thu hồi tâm tư, trên mặt chất đầy nụ cười: “Sư đệ nói đùa rồi, lần này Kiến Nguyên đế mời ta vào kinh là để xếp chức. Trên người ta gánh chức vụ phòng vệ U Châu, phải tuân theo quy củ của triều đình.”

“Nếu theo ý của ta, thì ta càng muốn ở lại Vô Tướng thần sơn để nguyên cứu Nhai Tí Đao. Nói cho cùng, quyền lực và chức quan chỉ là vật ngoài thân, võ đạo mới là căn cơ của chúng ta. Nhưng mà chức vụ nhà ta là thế tập, không thể để nó mất trong tay ta được, nên không thể không đến.”

Vẻ mặt Tần Tịch Nhan buồn khổ, lời nói kín kẽ không một lỗ hổng.

Nàng thấy vẻ mặt Sở Hi Thanh bình tĩnh không lay động, tựa như không để ý lắm, liền đổi giọng: “Vậy vì sao sư đệ lại vào kinh? Có người nói hai ngày trước các ngươi đã bình định Thủy Thiên hội, chiếm các quận Phì Châu, thời điểm này sư đệ không tọa trấn trong bang, chủ trì đại cục, lại đến Vọng An làm gì?”

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, chỉ chỉ xuống dưới chân: “Ta đến cứu viện một thuộc hạ của ta, nhân tiện đi xem tòa Tây Sơn này.”

“Tây Sơn?” Tần Tịch Nhan hơi ngờ vực: “Tây Sơn chính là danh lam thắng cảnh của Vọng An, Vọng An có tám nơi như vậy, Tây Sơn này chiếm ba, quả thực rất là đẹp.”

Trong lòng nàng lại thấy khó hiểu, cái ngọn núi rách nát này thì có gì đáng xem?

Vị trước mắt này cũng không giống với người thích tình thơ ý họa, du sơn ngoạn thủy.

“Không phải, ta không có hứng thú với phong cảnh.”

Sở Hi Thanh lắc đầu: “Tần sư muội, ngươi không biết đó thôi, quận

Tú Thủy chúng ta cũng có một tòa Tây Sơn."

Tần Tịch Nhan vẫn không hiểu lắm, mãi đến khi Sở Hi Thanh nói ra câu tiếp theo: "Gần đây có một cao nhân pháp thuật nói cho ta, trước khi Kiến Nguyên đế đăng cơ, trong kinh thành có một lời sấm, Tần Sở tốt, nhật thăng Tây Sơn. Không biết sư muội đã từng nghe câu nói này chưa?"

Chương 1766: Gậy ông đập lưng ông (3)

Nội tâm Tần Tịch Nhan dậy sóng, nhấc lên từng cơn sóng thần.

Tần Sở tốt, nhật thăng Tây Sơn… Sao nàng có thể chưa nghe nói đến lời sấm này chứ?

Kiến Nguyên đế an táng tỷ tỷ của nàng và Sở Tranh ở Tây Sơn, không phải vì lời sấm này sao?

Dựa theo Kiến Nguyên đế hiểu, nhật thăng Tây Sơn này chỉ có thể ứng ở trên người thiên tử Đại Ninh là hắn.

Bây giờ lại có người nói cho nàng biết, quận Tú Thủy cũng có một tòa Tây Sơn?

Còn nữa, cao nhân pháp thuật kia là ai? Là Tinh Thần Đại Pháp Sư - La Hán Tông kia?

"Ngươi kia nói ta có thể quật khởi nhanh như vậy, là mượn long vận của Tây Sơn. Mà bây giờ, thứ ta thiếu chính là Tần trong Tần Sở tốt."

Sở Hi Thanh nói tiếp, trên mặt lại ngậm lấy ý cười khổ: "Ta vốn không tin, lời này quả thực là hoang đường. Nhưng mà từ đầu năm nay, Thiết Kỳ Bang chỉ dùng mấy tháng ngắn ngủi để bao phủ hai châu, thậm chí còn có vô số cao thủ võ lâm chạy đến hiệu lực."

"Sư muội có thể tưởng tượng, Thiết Kỳ Bang nho nhỏ lại có mười mấy cao thủ Địa Bảng? Bây giờ võ tu tứ phẩm đã có gần 60 người, hơn nữa còn có bóng dáng của rất nhiều thế lực trong thiên hạ."

Tần Tịch Nhan suýt nữa bật thốt lên.

Đám người này đâu phải hiệu lực cho ngươi? Bọn họ rõ ràng là muốn mạng của ngươi.

Nhưng lời chưa ra khỏi miệng, Tần Tịch Nhan đã yên lặng.

Nàng nghĩ thầm, đám người kia thật sự mang ác ý với Sở Hi Thanh như nàng nghĩ sao?

Dựa theo tình báo, đám hộ pháp kia của Thiết Kỳ Bang đều rất ra sức, chăm chỉ cần cù làm việc.

Tim Tần Tịch Nhan đập thình thịch, nàng bỗng nhiên hiểu ra, lời nói thông gia trong Thiết Sơn Tần thị, rất có thể là liên quan đến việc này.

Tiếp theo, việc này quá nửa là đã bị Kiến Nguyên đế biết được.

Gần đây triều đình chèn ép nàng, quá nửa cũng là vì lý do này.

Sở Hi Thanh thì lại chắp tay sau lưng, nói tiếp: “Dù là mấy thần tông đại pháp như Vô Thượng huyền tông và Đô Thiên thần cung đều có thái độ rất không bình thường với ta, bọn họ khá là thân mật, thậm chí còn ra sức giúp ta lấy được lá cờ Nghịch Thần Kỳ, điều này cũng làm cho ta được yêu mà sợ. Bọn họ đến cùng là nghĩ thế nào?”

Vẻ mặt Tần Tịch Nhan kinh hoàng, lùi ra sau một bước.

Lẽ nào những thế lực kia đều có ý tưởng phù long?

Còn cả lá cờ Nghịch Thần Kỳ nữa, là những thần tông đại phái kia lấy cho Sở Hi Thanh sao?

Từ tình báo nàng nhận được, quả thực là rất có thể.

Có phải bọn họ xem trọng Sở Hi Thanh rồi không? Có ý lấy lòng hắn?

“Đau đầu!” Sở Hi Thanh hít một hơi, ánh mắt mờ mịt nhìn về phía thành Vọng An: “Dù là vậy, ta vẫn cảm thấy rất hoang đường. Tâm ý của ta ở võ đạo, không hề có hứng thú với quyền thế phàm tục, mãi đến tận sau khi rời khỏi mộ Cơ Dương, ta cảm thấy có lẽ thế gian này thật sự có thiên mệnh…”

Trong khoảnh khắc này, mười hai đạo linh khí vàng óng đột nhiên xuất hiện và quấn quanh người Sở Hi Thanh.

Những long khí này dường như là Ứng Long chân chính, khí thế cực kỳ bá đạo và uy nghiêm hùng vĩ.

Chúng nó thậm chí còn rít gào, tiếng rồng ngâm vang vọng mấy dặm quanh đây.

Tần Tịch Nhan lại lui về sau một bước, vô cùng giật mình mà nhìn mười hai đạo long khí quanh thân Sở Hi Thanh.

“Đây là…? Cửu Long Thần Thiên Thủ của thiên tử Đại Ninh?”

Nhưng mà tại sao Sở Hi Thanh lại tu luyện được Cửu Long Thần Thiên Thủ? Hắn lấy long khí từ đâu?

Hơn nữa, hắn cũng có mười hai đạo long khí giống như Kiến Nguyên đế.

“Đây là Thập Nhị Đô Thiên Huyền Hoàng long ngự của Huyền Hoàng thủy đế ngày xưa, bản chất như nhau, nhưng căn cơ lại khác biệt.”

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua: “Sở dĩ cho ngươi xem thứ này, là muốn nhắc nhở ngươi phải cẩn thận khi vào kinh. Những ngày gần đây, có người muốn thúc đẩy thông gia giữa ngươi và ta, mà Kiến Nguyên đế lại là một người đa nghi quyết đoán.”

“Đặc biệt là những năm gần đây, tên cẩu hoàng đế này càng ngày càng đa nghi nham hiểm, hắn gọi ngươi vào kinh, có lẽ là không có ý tốt, đề phòng là tuyệt đối không có chỗ xấu.”

Vẻ mặt Tần Tịch Nhan sững sờ, lập tức nghĩ đến đám chó săn của triều đình ở sau lưng mình.

Sắc mặt của nàng đại biến, chợt tái nhợt như tờ giấy.

Khoảnh khắc này, Tần Tịch Nhan suýt nữa thì buột miệng mắng to.

Nàng hoài nghi thiếu niên trước mặt này là cố ý, cố ý để đám người kia nhìn thấy cảnh này!

Nhưng Tần Tịch Nhan lại nghĩ, Sở Hi Thanh cần gì làm như vậy? Cái này sẽ để triều đình kiêng kỵ hắn hơn, đề phòng hắn hơn.

Vì tính toán Tần Tịch Nhan nàng, Sở Hi Thanh phải trả giá đắt như vậy sao?

Cùng lúc đó, cũng có một ít người ở ngoài mười dặm nhìn thấy cảnh này.

Bọn họ mặc trang phục Cẩm y vệ, hoặc là trang phục đại nội Trực điện giám, nhưng mà lúc này, tất cả bọn họ đều nhìn chằm chằm vào cảnh tượng này với vẻ mặt trắng bệch, không có kẻ nào là ngoại lệ.

“Làm sao có thể?”

“Đó là… Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ?”

“Không đúng, không giống, đây mới là Ứng Long!”

“Vấn đề là người này lấy long khí từ đâu để tu luyện bí pháp Hoàng Đạo mạnh mẽ như vậy?”

“Đây không phải là võ đạo của Đế Vương sao? Chỉ có đương kim thiên tử mới có thể tu luyện?”

Giọng nói của những người này đều kinh hoàng, sau đó đều không hẹn mà cùng gửi tin phù trong tay, dùng tốc độ nhanh nhất để liên lạc với cấp trên của mình.

Chương 1767: Gậy ông đập lưng ông (4)

Mà lúc này, bên trong một mảnh rừng núi bí mật, hai người Cung Vô Cấu và Thủy Thương Lãng cũng đang nhìn cảnh này.

“Thủ đoạn của vị tôn thượng này quả thật là cao cường, thật sự là đùa giỡn Tần Tịch Nhan trong lòng bàn tay.”

Cung Vô Cấu híp mắt: “Nhưng làm như vậy liền có thể đưa nàng vào chỗ chết? Kiến Nguyên đế có hồ đồ và đa nghi đến đâu, cũng sẽ không trực tiếp hạ sát thủ với Tần Tịch Nhan.”

“Quân nghi thần, Tần Tịch Nhan đã cách chết không xa.”

Thủy Thương Lãng khẽ mỉm cười, trong mắt hiện vẻ kính phục: “Nếu như ta đoán không sai, tôn thượng nhất định còn có sắp xếp khác, đòn sát thủ của hắn chắc hẳn là An Bắc đại tướng quân Tần Thắng. Trừ chúng ta ra, Tần Thắng chính là kẻ hy vọng Tần Tịch Nhan chết nhất.”

Cung Vô Cấu hơi ngẩn ngơ.

Hắn hơi suy tư, liền bật cười một tiếng: “Công nhận, nếu Tần Thắng muốn khống chế Thiết Sơn Tần thị, tất nhiên sẽ không dung được Tần Tịch Nhan. Đây chính là gậy ông đập lưng ông? Để Tần Tịch Nhan bị chúng bạn xa lạnh? Rất hả giận, chỉ là cái giá hơi đắt.”

“Phải trả giá đắt gì?” Giọng nói Thủy Thương Lãng thản nhiên: “Tôn thượng nhà chúng ta, đã là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt thiên tử từ lâu rồi. Nhưng mà trước khi giải quyết được Cực Đông Băng Thành, hắn vẫn không có lực lượng gây sự với chủ thượng và Vô Tướng thần tông.”

Hắn thậm chí còn đang suy đoán, có lẽ chủ thượng còn đang âm thầm hỗ trợ Cực Đông Băng Thành.

. . .

Tần Tịch Nhan cũng không biết mình rời đi bằng cách nào, sau khi nói chuyện với Sở Hi Thanh xong thì nàng vẫn rơi vào trạng thái thẫn thờ.

Từ sau khi nhìn thấy Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ, nàng đầu ngơ ngơ ngác ngác, hồn vía như lên mây.

Mãi đến khi Tần Tịch Nhan trở về dịch quán ở trong thành.

Một nội thị tam phẩm ăn mặc xa hoa phú quý, gương mặt trắng nõn không râu, dẫn theo một đám người chờ nàng ở đây.

“Thiết Sơn quận chúa, bệ hạ tuyên ngươi vào cung.”

Tần Tịch Nhan nghe vậy thì sững sờ.

Không phải nói thiên tử bận rộn nhiều việc, bảy ngày sau mới dành chút thời gian để gặp mặt nàng sao?

Tại sao lại đột nhiên triệu kiến nàng vào cung?

Nội tâm Tần Tịch Nhan nhất thời căng thẳng, một luồng khí lạnh xông thẳng lên đầu.

Nàng hơi suy nghĩ một chút, vẫn tỏ vẻ nghe theo, đi theo vị nội thị này đến hoàng cung.

Mãi đến trước cửa Thừa Thiên môn.

“Mời quận chúa cởi bỏ binh khí, tất cả pháp khí cũng phải để lại.” Nội thị tam phẩm kia cười nói: “Còn cả những gia tướng này nữa, cũng phải chờ ở đây.”

Tần Tịch Nhan nghe vậy thì sững sờ: “Đây là vì sao?”

Thừa Thiên môn vẫn là cửa thành xa nhất của hoàng cung, bình thường thì tướng lãnh đều vài đến Ngọ môn thì mới giải giáp tá binh.

Mà một người được dùng nghi trượng thân vương như nàng, thậm chí còn có quyền lực mang binh khí vào trong cung.

Nội thị tam phẩm chắp tay giải thích: “Quận chúa có điều không biết, cách đây không lâu, Lục Trầm và một đám phản tặc đã cướp thiên lao, đả thương thiên tử, vì vậy trong cung đang giới nghiêm, khống chế và quản lý cực kỳ nghiêm ngặt.”

Tần Tịch Nhan lại không chịu tin.

Giải giáp tá binh ở Thừa Thiên môn, cái này có bao nhiêu tác dụng? Nào có đề phòng được đám phản tặc kia?

Tần Tịch Nhan lại đưa mắt nhìn chung quanh, chỉ thấy từng đội từng đội cấm quân ở trên tường thành, hầu như tất cả cung nỏ và đại nỗ đều đã sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng có thể bắn phá.

Nàng còn cảm ứng được mười mấy đạo khí cơ mạnh mẽ đang ẩn núp ở trên tường thành, tất cả đều trên tam phẩm.

Sau đó, Tần Tịch Nhan lại nhìn về phía sau, chỉ thấy phòng ốc ở xa xa đều có ánh hàn quang phản xạ.

Nàng chẳng những có thể biết được trong những phòng ốc này ẩn giấu rất nhiều giáp sĩ, mà còn có thể nghe thấy tiếng hô hấp và tiếng giáp của bọn họ va chạm lẫn nhau.

Tần Tịch Nhan không khỏi nắm chặt tay lại, trong lòng sinh ra cảm giác tuyệt vọng và bi thương.

Thiên tử đây là muốn thế nào?

Là muốn lừa gạt nàng vào cung, sau đó tru diệt nàng giống như tỷ tỷ của nàng sao?

Chỉ vì Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ của Sở Hi Thanh, chỉ vì lời sấm Tần Sở tốt kia, liền sinh ra sát ý với nàng?

Nội thị tam phẩm tựa như hoàn toàn không có cảm giác, hắn vẫn cười nói: “Quận chúa, đừng để bệ hạ chờ lâu.”

Tần Tịch Nhan nhắm mắt lại, rồi hít sâu một hơi.

Khi nàng mở mắt ra thì khí cơ toàn thân đã ác liệt như đao.

Nàng nhìn chằm chằm vào nội thị trước mắt: “Công công, bệ hạ mời ta vào cung, chính là vì tính mạng của Tần Tịch Nhan ta?”

Nội thị tam phẩm nghe vậy thì ngây người.

Hắn kinh ngạc nhìn Tần Tịch Nhan, sau đó lại chú ý thấy tay cầm đao của Tần Tịch Nhan đã nổi gân xanh.

Nội tâm nội thị tam phẩm hoảng hốt, lập tức lắc mình bay ngược về phía cửa thành.

Tần Tịch Nhan nhìn thấy cảnh này, trái tim không khỏi đau đớn đến vặn vẹo.

“Chúng ta đi!”

Tần Tịch Nhan không chút do dự, xoay người giục ngựa, lao thẳng về phía đông.

Nàng nhất định phải chạy ra khỏi thành.

Chỉ cần rời khỏi Vọng An, như vậy dù hoàn toàn nương nhờ vào Vô Tướng thần tông, hay là cầu viện thái sư Độc Cô Thủ, tất cả đều có thể mang đến sinh cơ cho nàng.

Chương 1768: Hắn là Sở Tranh

Trong hoàng cung, Chính Hòa điện, bầu không khí nơi này rất ngột ngạt, trầm thấp như băng.

Trước ngự tọa của Kiến Nguyên đế có vô số mảnh gỗ vụn, đó là những mảnh vỡ của thư án trước mặt hắn.

Lúc này, giọng nói của hắn cũng gần như gào thét: “Hắn lấy Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ ở đâu? Long khí từ nói nào? Sao lại học được võ đạo của hoàng thất?”

Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ của Kiến Nguyên đế đến từ mười hai long trụ, đến từ ‘Thập Nhị Đô Thiên Thần Long Trấn Quốc đại trận’.

Như vậy, Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ của Sở Hi Thanh từ đâu ra?

Trung ương Chính Hòa điện, mấy vị mặc trang phục Cẩm y vệ và Trực điện giám đang quỳ trên mặt đất.

Bọn họ thậm chí còn không dám ngẩng đầu lên, gần như nằm rạp ra đất.

Một người trong đó run giọng nói: “Bệ hạ, chúng ta không biết. Nhưng ta thấy long khí trên người Sở Hi Thanh có hai cánh, càng giống với Ứng Long, chứ không giống với Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ của bệ hạ.”

Ứng Long có cánh, Xích Long chỉ có thân thể giống Ứng Long chứ không có cánh.

Kiến Nguyên đế khẽ cau mày.

Hắn vốn cho rằng long khí trên người Sở Hi Thanh đến những long khí biến mất trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Long Trấn Quốc đại trận.

Nhưng bây giờ xem ra thì chưa hẳn, có điều, kết quả này lại làm cho hắn càng giật mình kinh hãi hơn.

Vẻ mặt Vũ Côn Luân nghiêm túc: “Bệ hạ, ngày xưa Huyền Hoàng thủy đế đại chiến với Lê Tham, cuối cùng dùng Thập Nhị Đô Thiên Huyền Hoàng Long Ngự để đánh bại Lê Tham, do đó thu phục các bộ Cửu Lê, nhất thống nhân tộc Thần Châu. Thập Nhị Đô Thiên Huyền Hoàng Long Ngự này, chính là bắt nguồn từ mười hai vị Ứng Long.”

Nếu nói bí pháp Đế Vương, thì Thập Nhị Đô Thiên Huyền Hoàng Long Ngự này còn phải chính thống hơn Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ.

Ứng Long cũng mạnh hơn Xích Long nhiều lắm.

XÍch Long là đời sau của Ứng Long, lại không kế thừa nổi một phần bảy lực lượng huyết mạch.

Dù vậy, Xích Long cũng là một trong những thần thú tương đối mạnh mẽ trong thiên địa.

Trong lòng Vũ Côn Luân cũng hơi kinh dị.

Chẳng lẽ trên người Sở Hi Thanh này thật sự có thiên mệnh?

Lời sấm ‘Nhật thăng Tây Sơn’, thật sự ứng ở trên người kẻ này?

“Hoang đường!”

Kiến Nguyên đế híp mắt suy ngẫm, ngực phập phồng kịch liệt: “Điều tra rõ ràng chuyện xảy ra trong mộ Cơ Dương cho trẫm, trẫm phải biết bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thời gian càng nhanh càng tốt.”

Cơ Dương chính là con cháu Huyền Hoàng thủy đế, rất có thể Thập Nhị Đô Thiên Huyền Hoàng Long Ngự cũng là do đây.

Rất nhiều Cẩm y vệ và Trực điện giám trong điện đều dồn dập tuân mệnh.

Lúc này, đại nội Ngự mã giám chưởng ấn Bộ Siêu Vũ lại bước ra: “Bệ hạ, hơn ba mươi năm trước, kinh thành đã truyền lưu một lời sấm 'Tần Sở tốt, nhật thăng Tây Sơn', còn truyền bá rất rộng."

"Bây giờ xem ra, lời đồn đại này cũng không phải vô căn cứ. Sở Hi Thanh thiên phú siêu tuyệt, lại có võ học của hoàng gia, thành tựu võ đạo tương lai rất có thể sẽ vượt qua Huyết Nhai."

"Người này có Vô Tướng thần tông làm hậu thuẫn, lại được thế lực khắp nơi coi trọng, bây giờ có thế lực không nhỏ ở hai châu Phì và Đông. Một khi khởi binh, chính là mấy chục vạn đại quân, bệ hạ không thể không phòng! Nội thần xin tụ tập cao thủ, lập tức bắt giết Sở Hi Thanh, trừ họa cho Đại Ninh ta."

Kiến Nguyên đế không khỏi lạnh lùng nhìn Bộ Siêu Vũ một chút.

Tên ngu xuẩn này!

Nếu không phải tên này trung thành có một không hai, võ đạo lại không tầm thường, hắn đã ném kẻ này đến phương bắc, làm bạn với Tông Thiên Lưu rồi.

Hắn còn chưa hồ đồ đến mức này.

Hiện giờ mà ra tay với Sở Hi Thanh, đầu tiên chưa nói đến có thành công hay không, tưởng mấy vị Siêu Phẩm của Vô Tướng thần tông là vật trang trí à?

Đại Ninh đã phải vận dụng lực lượng cả nước để chống đỡ Cực Đông Băng Thành, bây giờ căn bản là không có sức lực để đối kháng với Vô Tướng thần tông.

Chỉ đến khi gạt bỏ được Cực Đông Băng Thành, thì mới là lúc thanh toán nợ cũ.

Cái thằng nhãi ranh kia có võ đạo Đế vương thì lại làm sao? Có thể so sánh với bảy trăm vạn đại quân của Cực Đông Băng Thành và Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y không?

"Bệ hạ, không thể!"

Đại nội tổng quản Trấn Thiên Lai lập tức đứng ra: "Sở Hi Thanh này không chỉ có Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ, mà còn âm thầm qua lại với Cực Đông Băng Thành, lung lại Tinh Thần Đại Pháp Sư – La Hán Tông, thu nạp trọng phạm triều đình làm nanh vuốt, rõ ràng là có tâm tư đáng chém, nhưng bây giờ đúng là không phải thời cơ để giết kẻ này."

“Kẻ địch của triều đình bây giờ là Cực Đông Băng Thành, Sở Hi Thanh dựa vào Vô Tướng thần tông, một khi triều đình ra tay với hắn, cục diện bây giờ sẽ bị hủy hoại trong chớp mắt.”

Kiến Nguyên đế gật đầu.

Trấn Thiên Lai nói rất đúng.

Nhưng mà hắn vừa nghĩ đến, thiên hạ này lại có một người mang thiên mệnh, hơn nữa tu vị và sức chiến đấu càng ngày càng mạnh, thì liền cảm thấy đứng ngồi không yên, đứng ngồi không yên.

Hắn vốn cho rằng thế lực khắp nơi nhất định sẽ trừ khử người này mới yên tâm.

Người này muốn thăng cấp từ tứ phẩm đến nhị phẩm, mỗi một bước đều như lạch trời, khả năng lên cấp là nhỏ bé không đáng kể.

Nhưng mà bây giờ, hắn lại không tự chủ được mà nghĩ, những thế lực như Vô Thượng huyền tông, thực sự sẽ ngăn cản Sở Hi Thanh sao?

Mình ẩn nhẫn và kiên trì thật sự có tác dụng sao?

Chương 1769: Hắn là Sở Tranh (2)

Sau đó, Kiến Nguyên đế lại phát hiện vẻ mặt khác thường của Vũ Côn Luân, hắn nhướng mày hỏi: “Quốc sư có ý tưởng gì sao? Không ngại nói cho trẫm nghe một chút.”

Vũ Côn Luân chắp tay nói: “Bệ hạ! Thần đang nghĩ, La Hán Tông tham gia chuyện phá hoại lăng mộ Bá Võ Vương, lẽ nào là chủ ý của Sở Hi Thanh, thậm chí chính Sở Hi Thanh là người đã bày ra vụ án này. Nhưng ta không hiểu Sở Hi Thanh làm như vậy là vì sao?”

Kiến Nguyên đế không khỏi rơi vào suy ngẫm.

Dựa theo tình báo, La Hán Tông đã đi theo Sở Hi Thanh rất lâu.

Mà trước kia, kẻ này còn tham dự vây giết Sở Hi Thanh.

“Có phải cũng vì lời sấm ‘Tần Sở tốt, nhật thăng Tây Sơn’ kia không?”

Trấn thủ sứ Tam nha Cẩm y vệ Chu Huyết cau mày, lời nói hàm chứa ý phỏng đoán: “Chỉ cần phá lăng mộ Bá Võ Vương, phá hủy bố trí của bệ hạ, thiên mệnh ở Tây Sơn có thể ứng ở trên người Sở Hi

Thanh?”

Vũ Côn Luân tiếp tục suy ngẫm, không tỏ ý kiến.

Suy đoán của Chu Huyết, không phải không có khả năng, nhưng mà Vũ Côn Luân vẫn cảm thấy không đúng.

Nhất định là còn nguyên do khác.

Thời gian gần đây, hắn vẫn đang đọc hồ sơ ở Hình bộ, điều tra được chút manh mối, nhưng vẫn chưa thể ghép lại với nhau.

“Bệ hạ, có thể là một khả năng khác hay không?”

Lúc này, Hình bộ Tả thị lang Sở Như Lai cũng đứng ra, ngẩng đầu nhìn Kiến Nguyên đế: “Sở Tranh và Tần Mộc Ca vẫn chưa chết, Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh này chính là Sở Tranh?”

Hắn càng ngày càng cảm thấy không đúng.

Hai cái thần bảo trấn tộc của Sở gia vẫn không chịu hàng phục, nhất định là có nguyên do.

Thân thể Kiến Nguyên đế nhất thời chấn động.

Khi nghe nói đến Tần Mộc Ca không chết, trái tim của hắn không tự chủ được mà run rẩy.

Lời nói của Sở Như Lai cực kỳ hoang đường.

Kiến Nguyên đế tận mắt nhìn thấy thi thể của Tần Mộc Ca.

Mấy vị thần linh kia cũng sẽ không cho nàng cơ hội sống sót.

Nhưng mà nếu Tần Mộc Ca thật sự không chết, vậy thì chắc chắn sẽ trở thành ác mộng lớn nhất của Đại Ninh.

Nhưng vào lúc này, một vị nội thị tam phẩm vội vàng chạy vào trong điện.

“Bệ hạ!”

Vẻ mặt vị nội thị này hoảng sợ, quỳ trên mặt đất: “Thiết Sơn quận chúa Tần Tịch Nhan từ chối vào Thừa Thiên môn, nàng còn hỏi ta rằng ‘Bệ hạ mời ta vào cung, chính là vì tính mạng của Tần Tịch Nhan ta’. Sau đó liền dẫn gia tướng chạy ra khỏi thành.”

Con ngươi Kiến Nguyên đế chợt co lại, sau đó bỗng nhiên đứng lên.

“To gan!”

Tiếng nói như sấm rền này quét ngang toàn bộ đại điện!

…

Ầm!

1500 dặm phía tây bắc thành Vọng An, Tần Tịch Nhan đang dẫn theo một đám gia tướng, thúc ngựa chạy nhanh.

Sắc mặt nàng âm trầm như nước, thần thái nhìn như trấn tĩnh, nhưng trong mắt lại lóe lên vẻ lo âu, thấp thỏm và kinh hoàng.

Sau khi cân nhắc, Tần Tịch Nhan vẫn quyết định đi tìm thái sư Độc Cô Thủ, nhờ hắn che chở.

Cái chết của Tần Mộc Ca, là một vết sẹo trong lòng nàng.

Bởi vì vậy, nàng càng tin tưởng Độc Cô Thủ hơn là Vô Tướng thần tông vẫn luôn đề phòng nàng.

Mà lúc này, vị thái sư này đang ở Lương Châu, cách nơi này ba mươi ba ngàn dặm.

Tần Tịch Nhan không xác định Độc Cô Thủ có thể bảo vệ tính mạng của nàng hay không.

Nàng cũng không có xác định, hành trình ba mươi ba ngàn dặm dài dằng dặc này, nàng có thể giữ được tính mạng không, có thể thoát khỏi truy sát của triều đình không?

Nhưng bây giờ nàng đã không còn lựa chọn nào khác.

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, nàng còn chưa kịp chuẩn bị gì cả.

Sao mình lại đột nhiên rơi vào hoàn cảnh này?

“Quận chúa đại nhân, đây rốt cuộc là chuyện gì?”

Đó là một gia tướng của Tần Tịch Nhan, hắn giục ngựa chạy theo sau Tần Tịch Nhan, sắc mặt cũng tái nhợt như tờ giấy: “Cự tuyệt vào hoàng cung, đây chỉ là tội thất lễ. Nhưng mấy lời nói kia của ngươi, là chỉ trích ‘ngồi kiệu’, là đại nghịch bất đạo.”

Chỉ trích ‘ngồi kiệu’ chính là đại tội ở Đại Ninh.

Ngồi kiệu, chính là thiên tử, không dám nói thiên tử, do đó gọi ‘ngồi kiệu’.

Tần Tịch Nhan liếc mắt nhìn về phía sau, chỉ thấy trên mặt đám gia tướng này đều ngậm lấy vẻ kinh hoàng, ngoài ra còn ngậm lấy vài phần nghi ngờ và khó hiểu.

Tần Tịch Nhan biết mình nhất định phải cho mấy người này một lời giải thích, giọng nói của nàng âm trầm: “Ta nói những câu kia, chính là thăm dò ý của Kiến Nguyên đế, trong hoàng cung bố trí như vậy, rõ ràng chính là muốn dụ ta vào cung. Kiến Nguyên đế vì một lời sấm hoang đường vô căn cứ, đầu tiên là mưu hại tỷ tỷ Tần Mộc Ca của ta, bây giờ lại muốn ép ta vào chỗ chết, quả thực là ngu ngốc vô đạo.”

“Bây giờ ta muốn đi Lương Châu tìm thái sư. Dọc đường này hung hiểm khó dò, nếu các ngươi sợ hãi triều đình truy sát, không muốn cùng chung hoạn nạn với ta, bây giờ có thể rời đi.”

Mấy chục gia tướng đều hai mặt nhìn nhau một chút, sau đó vẫn dồn dập giục ngựa chạy theo sau Tần Tịch Nhan.

Tần Tịch Nhan không chỉ không cho bọn họ lương cao, bình thường cũng rất tôn trọng bọn họ. Cái gọi là ăn lộc của người, hết lòng làm việc vì người. bọn họ không thể bỏ đi vào lúc này.

Chương 1770: Hắn là Sở Tranh (3)

Nhưng khi nhóm năm mươi kỵ binh của Tần Tịch Nhan lao nhanh trên đường, phía trước đột nhiên nổ ầm ầm, vô số mũi thương đá lao ra khỏi mặt đất, từng cái mũi thương ác liệt tạo thành một thương trận dày đặc mà nguy hiểm.

Tất cả cây cối hai bên đều bị nổ tung, chỉ chớp mắt đã hình thành hàng ngàn hàng vạn mâu gỗ, bắn chụm về phía bọn họ.

Con ngươi Tần Tịch Nhan co lại: “Bỏ ngựa!”

Thật ra độn pháp của bọn ho phải nhanh hơn tọa kỵ dưới thân.

Nhưng tác dụng lớn nhất của ngựa chính là tiết kiệm thể lực và chân nguyên.

Bọn họ một người ba ngựa, có thể làm cho tất cả mọi người duy trì trạng thái tốt nhất.

Mà giờ phút này, ngựa đã trở thành trói buộc.

Tất cả mọi người đều dồn dập bay lên, né tránh những thương đá và mâu gỗ nguy hiểm kia.

Lúc này, sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi, bởi vì một màn mưa tên chợt bắn ra từ phía sau sườn núi ở cách đó bốn dặm.

Vẻ mặt Tần Tịch Nhan giật mình kinh hãi nhìn sang bên kia.

Bên kia là 2700 cung thủ, bọn họ không chỉ dùng cung trăm thạch, mà còn điều khiển không dưới ba mươi chiếc Tru Thần nỏ.

Những người này mai phục ở nơi đây, dùng trận pháp che đậy khí cơ, khiến cho một nhị phẩm như nàng cũng không thể phát hiện.

Mưa tên bao trùm đỉnh đầu, đồng thời vô số bóng đen xuất hiện ở bốn phương tám hoặc, bọn họ hoặc là chui ra từ lòng đất, hoặc là chạy ra từ hai bên rừng, một thân mũ giáp chỉnh tề, không có ai thấp hơn ngũ phẩm.

Càng làm cho Tần Tịch Nhan giật mình chính là, một bóng người mặc chiến giáp màu vàng xuất hiện ở trên không trung.

Theo người này khoát tay, một cánh cửa thanh đồng cực lớn đã xuất hiện sau lưng hắn, đồng thời vô số binh khí mạnh mẽ lao từ bên trong ra ngoài.

Chúng nó mang theo lực lượng như hủy thiên diệt địa, bắn thẳng xuống dưới mặt đất.

“Tần Thắng!” Con ngươi của Tần Tịch Nhan co rút lại, trong lồng ngực tràn đầy tức giận và hận thù: “Ngươi dám?”

Tần Thắng đứng trên không trung lại lạnh lùng nhìn xuống dưới: “Là ngươi tự tìm đường chết! Ngươi cấu kết với phản tặc, đại nghịch bất đạo, người người đều có thể giết ngươi.”

Lồng ngực Tần Tịch Nhan tràn đầy khó chịu.

Nàng rất muốn hỏi Tần Thắng, hắn làm như vậy, đã hỏi ý của lão tổ Tần Phụng Tiên chưa?

Sau khi nàng chết, Tần Thắng phải làm gì để động viên bộ hạ cũ của tỷ tỷ Tần Mộc Ca của nàng? Thiết Sơn Tần thị còn có bao nhiêu lực lượng để ứng phó với Vô Tướng thần tông?

Nhưng trước đó, nàng cần phải ứng phó với nguy cơ sống còn trước mắt đã.

“Phá vòng vây, phía đông!”

Phía đông là thành Vọng An, là lối quay về.

Tần Tịch Nhan đoán là Tần Thắng nhất định sẽ bố trí mai phục ở ba phương hướng khác.

Chỉ có phía đông là hơi yếu kém một chút, cũng là sinh cơ của bọn họ.

Cùng lúc đó, Tần Tịch Nhan vung trường đao lên, một con cự thú Nhai Tí cực lớn hiện ra ở phía sau nàng.

Đao khí quét ngang trời, phản xạ và bẻ gãy chín phần mười mũi tên bắn đến.

Nhưng mà Tần Tịch Nhan lại không đủ lực để chống đỡ chiêu thực Vạn Binh Thần Tịch kia của Tần Thắng.

Sau khi nàng giúp thuộc hạ chống đỡ mưa tên, dù dùng toàn lực cũng chỉ có thể đẩy được bảy phần mười.

Mắt thấy đám binh khí bắt nguồn từ ‘Lê Tham chi môn’ kia sắp sửa bùng nổ ra lực lượng tịch diệt. Một gia tướng ở bên cạnh Tần Tịch Nhan, đột nhiên lao thẳng đến, che ở trước người Tần Tịch Nhan.

“Quận chúa, đưa mọi người đi đi.”

Đúng lúc này, thân thể của hắn cũng nổ tung, một mảnh cương lực hùng vũ và huyết quang quét ra bốn phía.

Nó tựa như một tấm khiên cực lớn, ngăn chặn đám binh khí tam phẩm kia một lát, sau đó cũng kích nổ lực lượng tịch diệt ở phía trên.

Mắt Tần Tịch Nhan trợn trừng trừng, muốn rách ra mí mắt.

Nàng liếc mắt nhìn Tần Thắng, sau đó không chút do dự mà quay người bay về phía đông.

Trong lòng Tần Tịch Nhan không chỉ phẫn hận đến phát điên, mà sát ý còn ngưng tụ gần như hóa thành thực chất.

Sau khi tỷ tỷ Tần Mộc Ca của nàng chết, Tần Thắng dựa vào lực lượng của lão tổ Tần Phụng Tiên mới có thể bước vào nhất phẩm.

Nhưng thực lực của người này chỉ đứng cuối Thiên Bảng, xếp hạng 98.

Tu vị của Tần Tịch Nhan đã là nhị phẩm hạ, nếu nàng dốc hết tất cả sức lực, cũng đủ để chống lại Tần Thắng.

Thậm chí có thể trọng thương hoặc giết chết Tần Thắng khi ở trạng thái bạo phát đến cực hạn.

Nhưng tiền đề là bọn họ có thể chạy ra khỏi vòng mai phục của Tần Thắng, thoát khỏi đám võ tu và binh mã dưới trướng Tần Thắng và triều đình.

. . .

Tần Tịch Nhan không biết là, cách đó khoảng ba mươi dặm có mấy người đang đứng trên Dục Nhật thần chu, nhẹ nhàng nhìn cảnh này.

“Thiên Thù Thần Ý Đao tầng 16, thiên phú của Tần Tịch Nhan này cũng rất khá.”

Ánh mắt Phong Tam hơi kinh ngạc: “Nàng đã đạt đến ngưỡng cửa để tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao.”

Hắn âm thầm vui mừng.

May mà Sở Hi Thanh ra tay đúng lúc, bằng không Vô Tướng thần tông nhất định phải tuân thủ Thần khế với Độc Cô Thủ, cho phép nàng học thức đầu tiên của Thần Ý Xúc Tử Đao.

Có người nói, đây là điều kiện để trao đổi lấy một người tên là Vô Thượng Kiếm Tâm – Hạ Bạch Thạch. Độc Cô Thủ còn đảm bảo, Thần Ý Xúc Tử Đao này chỉ dùng với Cự linh.

Tuy nói là có Thần khế đảm bảo, nhưng mà triều đình chưa hẳn là không có biện pháp.

Phong Tam lại gãi gãi đầu.

Vô Thượng Kiếm Tâm – Hạ Bạch Thạch? Cái tên này nghe quen quen!

Chương 1771: Hắn là Sở Tranh (4)

“Thiên phú đúng là không tầm thường.” La Hán Tông vừa dùng pháp thuật che đậy Dục Nhật thần chu, vừa nhìn Tần Tịch Nhan và Tần Thắng giao thủ kịch liệt ở phương xa, hắn tấm tắc lấy làm kỳ lạ: “Nữ tử này không hổ là muội muội của Tần Mộc Ca, sức chiến đấu của nàng bây giờ cũng không kém Tần Thắng. Chỉ là nhị phẩm hạ mà đã có sức chiến đấu Thiên Bảng.”

Bên khác của boong thuyền, hai người Cung Vô Cấu và Thủy Thương Lãng lại nhìn nhau một chút.

Từ tình huống trước mắt đến xem, Tần Thắng quá nửa là không giết được Tần Tịch Nhan.

Đương nhiên, tác dụng lớn nhất của vị này thật ra là hối lộ tên nội thị truyền chỉ kia, ép Tần Tịch Nhan phải phản.

Vị tôn thượng này của bọn họ quá nham hiểm, không chỉ đùa bỡn Tần Tịch Nhan trong lòng bàn tay, còn dụ Tần Thắng vào cục, mượn đao giết người.

“Tôn thượng.”

Thủy Thương Lãng lại dùng xưng hô ‘Tôn thượng’ lần nữa.

Hắn cảm thấy thiếu niên trước mắt này không giống như kẻ tốt lành, vẫn nên duy trì tôn kính thì hơn.

“Khả năng Tần Tịch Nhan chạy thoát là khá cao, chúng ta có cần chặn lại không?”

“Không cần.”

Sở Hi Thanh vẫn cười cười, cũng không quan tâm Tần Tịch Nhan có thể chạy trốn hay không.

“Dù sao ta và nàng cũng là đồng môn, ta không tiện ra tay với nàng. Nếu như nàng có thể sống sót gặp mặt thái sư Độc Cô Thủ, ta cũng thấy vui mừng.”

Thái độ của Sở Vân Vân với Tần Tịch Nhan vẫn chưa rõ ràng, bây giờ hắn không thể dính máu của Tần Tịch Nhan.

Huống hồ ‘nghi thức’ của hắn đã hoàn thành.

Thủy Thương Lãng nghe vậy thì như có điều ngộ ra, ý thức được là mặc kệ Tần Tịch Nhan sống hay chết, đều có thể mang đến chỗ tốt cho Sở Hi Thanh.

Nhưng vào lúc này, hắn bỗng nhiên ‘A’ một tiếng, đưa mắt nhìn về phía sau.

Chỉ thấy một bóng người yểu điệu màu vàng đang ngự không bay đến.

Thủy Thương Lãng vô thức đè kiếm bên eo, nhưng ngay sau đó liền thả ra.

Thủy Thương Lãng nhận ra người này, chính là Ly Huyễn Đao Quân – Lục Loạn Ly đang rất nổi tiếng trong thời gian này.

Hắn đã nhìn thấy tranh vẽ của nữ tử này trên Luận Võ Thần Cơ, cho nên nhận ra.

“Hai cái tin xấu!’

Lục Loạn Ly bước lên Dục Nhật thần chu, sắc mặt nàng rất nặng nề: “Hôm trước, sau khi Kế Tiễn Tiễn chạy theo phụ thân ta ra khỏi hoàng cung, liền bị ép phải tách ra. Bọn họ không biết tung tích của Kế Tiễn Tiễn, nhưng phụ thân ta có nhận được tin tức, Tiếu Hồng Trần đã chạy suốt đêm từ Đông Châu về thành Vọng An, bây giờ hắn đang ở cách đây không xa, chỉ trong phạm vu 300 dặm thôi. Người này còn dẫn theo không ít cao thủ, có người nói là lực lượng của Trực điện giám cũng đang tập kết ở bên này.”

Hai mắt Sở Hi Thanh không khỏi hít lại, nghĩ thầm đây thật sự là đúng dịp.

Hắn không chút nghĩ ngợi: “Loạn Ly, lập tức để Vân Hải tiên cung chuyển một bộ Vân Hải kiếm trận đến đây. Lần này, có thể chúng ta phải đại chiến một trận với triều đình rồi.”

Sau khi Lục Loạn Ly lên tứ phẩm, chẳng những có ba bộ kiếm khôi bên người. Mà còn có thể tạm thời triệu hoàn chín bộ kiếm khôi, thông qua bí cảnh cửu phẩm ở các nơi để đưa đến, tạo thành một bộ kiếm trận.

Bộ kiếm trận này uy lực cực mạnh, tương đương với võ tu hạng 30 Thiên Bảng, nhưng tiếc là không thể kéo dài, một lần sử dụng chỉ có thể rời xa Vân Hải tiên cung tám canh giờ.

“Được!” Lục Loạn Ly đồng ý ngay: “Nếu như lực lượng không đủ, phụ thân ta cũng có thể giúp đỡ. Phụ thân ta rất thích mấy chuyện này, ngươi không cần khách khí với bọn họ.”

Sở Hi Thanh đương nhiên sẽ không khách khí với Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm.

Hiện tại, đa số lực lượng của triều đình Đại Ninh đã bị Cực Đông Băng Thành hấp dẫn, nhưng võ lực trấn thủ ở thành Vọng An vẫn không phải chuyện nhỏ.

...

Kế Tiễn Tiễn đang chạy nhanh trong một khu rừng rập, tốc độ của nàng rất nhanh, linh hoạt lại mềm mại, tựa như một tinh linh đang nhảy nhót trong rừng.

Sau lưng nàng thì lại truyền đến những tiếng móng ngựa và âm thanh hỗn loạn.

“Tăng tốc, đừng để nàng chạy trốn.”

“Chết tiệt, nơi này quá nhiều cây, ngựa của ta không chịu được.”

“Nàng chạy về phía đông.”

“Móa! Lão Lý chết rồi, cẩn thận tên của nàng!”

Kế Tiễn Tiễn cũng không quá để ý đến sau lưng.

Những người kia đều là Cẩm y vệ địa phương, phải nhờ vật cưỡi như ngựa và lân thú mới có thể miễn cưỡng theo kịp nàng.

Kế Tiễn Tiễn mượn địa hình, có thể dễ dàng bỏ qua bọn họ.

Phiền phức chân chính không phải bọn họ, mà là ở trên đỉnh đầu của nàng.

Khi Kế Tiễn Tiễn nhảy qua, liền ngẩng đầu liếc mắt nhìn lên.

Giữa bầu trời là một đám kền kền ba đầu cực lớn.

Đó là một loại kền kền có huyết mạch Quỷ Xa, thân thể cực lớn, có thể chở hơn hai mươi người.

Đại nội Trực điện giám nuôi dưỡng hơn 23.000 con, xây một nhánh Phi Dực vệ.

Mà từ nửa canh giờ trước, sau khi nàng bị phát hiện thì đám kền kền ba đầu này vẫn luôn xoay quanh trên đầu nàng.

Nhưng lần này, đám Phi Dực vệ đã hấp thụ bài học lần trước, không còn dám tham dự chặn giết như nửa ngày trước.

Bọn họ chỉ đứng ở trên không, dùng Tru Thần nỏ bắn xuống, đồng thời chỉ đường cho những kẻ phía dưới.

Ngoại trừ Phi Dực vệ ra thì ocnf có từng chiếc từng chiếc phi chu, tựa như thiên la địa võng ở trên đầu của nàng.

Đó đều là thuyền của Cẩm y vệ, số lượng không nhiều, chỉ có hơn ngàn chiếc, nhưng người trên phi chu rất nhiều, cũng cầm cung nỏ trong tay.

Mưa tên dày đặc vẫn theo sát bước chân và bóng người của Kế Tiễn Tiễn, làm cho nàng không thể dừng lại dù chỉ một chút, mỗi một cái hô hấp, mỗi một cái sát na, đều phải né tránh.

Tuy nhiên, cứ cách ba đến năm cái hô hấp, lại có một con kền kền ba đầu hoặc một chiếc phi chu rơi rụng.

Chương 1772: Tử Sinh Hữu Mệnh

Vô Huyền đao cung của Kế Tiễn Tiễn không cần mũi tên thật, mượn lực lượng Thần Tâm Chiếu Thế, mỗi một mũi tên của nàng đều cực kỳ bá đạo.

Tuy rằng trên không trung có rất nhiều cao thủ nhị phẩm tam phẩm, nhưng không thể bảo vệ tất cả.

Kế Tiễn Tiễn ra tên tất trúng.

Nửa canh giờ này, nàng đã bắn rụng hơn 400 con kền kền ba đầu, hơn 30 chiếc phi chu. Còn dùng cương lực trên tên, bắn chết toàn bộ người trên thuyền.

Nhưng mà chiếc tích này lại chỉ như muối bỏ biển, tấm lưới bao vây nàng càng ngày càng dày đặc, trên trời càng ngày càng nhiều chim và phi chu.

Tâm chí Kế Tiễn Tiễn lại vẫn vững chắc như sắt đá, chẳng những không dao động, trái lại còn bách luyện thành cương, cứng rắn không thể phá vỡ.

Ý thức hải và tâm linh của nàng đều không có gợn sóng, tựa như mặt hồ băng chiếu rọi ngoại giới.

Nàng tu luyện chính là Thái Hư Huyền Ý công, một loại công pháp chuyên tu thời gian và không gian, đồng thời có thể cường hóa thần hồn.

Điều này làm cho nguyên thần của nàng mạnh hơn ít nhất tám lần!

Cùng lúc đó, Kế Tiễn Tiễn cũng thức tỉnh lực lượng huyết mạch càng mạnh mẽ hơn.

“Nghịch tặc, ngươi còn muốn trốn?”

Theo tiếng nói này, một bóng người màu đen lóe lên ở phía trước nàng.

Thân thể người này cao to, mặc trọng giáp, cầm quỷ đầu đao, một mảnh đao cương dài mười hai trượng chém thẳng về phía Kế Tiễn Tiễn.

Kế Tiễn Tiễn hít mắt lại, sau đó không lùi trái lại còn tăng tốc tiến lên. Vô Huyền đao cung trong tay lập tức tách ra thành hai.

Người trước mặt nàng là Quỷ Thần Đao – Xa Dương, một cao thủ nhị phẩm hạ của Trực điện giám. Do quanh năm phòng thủ đại nội, nên danh tiếng không cao, thực lực ít nhất cũng nằm ở giữa Địa Bảng.

Nếu là ngày xưa, Kế Tiễn Tiễn nhìn thấy kẻ này thì nhất định sẽ phát khiếp, nhưng mà bây giờ…

“Sặc!”

Ánh đao của hai người đan xen qua, chỉ chớp mắt đã giao phong không dưới mười lần.

Bởi vì tốc độ giao thủ quá nhanh, tiếng va chạm như chỉ có một lần.

Một cái chớp mắt tiếp theo, bóng người Kế Tiễn Tiễn tiếp tục lao vút về phía trước.

Bóng người Quỷ Thần Đao – Xa Dương cũng nhào lên phía trước, trên mặt hắn hiện ra vẻ khó mà tin nổi, sau đó thân thể chợt sụp đổ, phân liệt thành mười bảy mười tám khối.

Cảnh này khiến cho các võ tu đang đuổi theo phải thay đổi sắc mặt.

Bọn họ vốn cho rằng Xa Dương nhất định có thể cản Kế Tiễn Tiễn lại một lại, để bọn họ có cơ hội áp sát và vây giết.

Nhưng Xa Dương này lại không chống nổi một phần năm mươi cái hô hấp?

Mọi người đều nín thở, sau đó dồn dập gào thét.

“Xa Dương chết rồi! Tổng cộng 13 đao!”

“Mọi người phải cẩn thận.”

“Tên nghịch tặc này thật vướng tay.”

“Thực lực của nữ tử này cực mạnh, thiên phú cực cao! Còn có hai cái Thần bảo trên tay, sức chiến đấu đã đuổi sáp hạng 10 Địa Bảng.”

“Sắp tối rồi! Nàng đang trốn về phía Thiên Thạch sơn, địa hình nơi đó cực kỳ phức tạp.”

“Còn có ai không? Chúng ta nhất định phải cản nàng…”

“Phải cẩn thận! Nữ tử này có thể dùng Đại Nghệ Vô Hình Tiễn lên đao, Chú Thiên chi pháp kia cực kỳ đáng sợ!”

Kế Tiễn Tiễn không để ý đến những tiếng gào thét ở sau lưng.

Bóng người của nàng như lôi đình, sau khi bắn tên phản kích xong, lại lấy Duy Ngã Độc Tôn Đao để loại bỏ tất cả pháp thuật mang đến ảnh hưởng xấu ở trên thân.

Đó là thuật sư của Trực điện giám và Cẩm y vệ, những người này đang nỗ lực trói chân nàng, hoặc là ép nàng phải chậm lại.

May mắn chính là, Kế Tiễn Tiễn cũng có huyết mạch Thần Thương, mà Duy Ngã Độc Tôn Đao không sợ nhất chính là pháp thuật.

Tín niệm gây nên, duy ta vô địch!

Mặc kệ là yêu ma quỷ quái gì, pháp thuật thần kỳ nào, trước mặt đao của nàng đều là cặn bã!

Thiên Thạch sơn đã ở phía xa xa.

Kế Tiễn Tiễn đã nhìn thấy những ngọn núi mọc như rừng kia.

Nơi này không chỉ có địa hình phức tạp, bên trong còn có rất nhiều cương phong khốc liệt, đủ để cắt đuôi đám kền kền ba đầu kia.

Không có đám lâu la này, đám người kia muốn tìm kiếm tung tích của nàng là cực kỳ khó khăn.

Cũng đúng lúc này, Kế Tiễn Tiễn cảm ứng được một đạo khí cơ hung lệ đang tới gần.

Khí cơ này cực kỳ nhanh và đột ngột, chỉ chớp mắt đã bay đến trong tầm nhìn của nàng.

Kế Tiễn Tiễn lập tức phân giải Vô Huyền đao cung.

Theo ánh đao của hai người va chạm, vô số đao cương tán loạn bay ra bốn phía, quét ngang tất cả cây cỏ chung quanh.

Mà sau bảy đao, hai người đều không thể tiếp tục, đều bị sức mạnh của đối phương đẩy lùi về sau.

Kế Tiễn Tiễn bay ngược ba mươi trượng mới đứng thẳng, nàng nhìn bóng người yểu điệu mặc chiến giáp ở phía trước, trong mắt hiện ra vẻ kinh ngạc.

“Ngươi là Tần Tịch Nhan?”

Nữ tử này nhiều lần chạy đến Thiên Lan cư, vì vậy Kế Tiễn Tiễn cũng nhận ra.

Nữ nhân này cũng tham gia vây giết nàng sao?

Phiền phức rồi! Dù chỉ giao thủ trong chốc lát, nhưng võ đạo của nữ nhân này đã vượt qua nàng.

Kế Tiễn Tiễn có thần bảo trên người, Tần Tịch Nhan cũng có.

Tu vị của đối phương lại cao hơn nàng một phẩm.

Chương 1773: Tử Sinh Hữu Mệnh (2)

Tần Tịch Nhan cũng cực kỳ bất ngờ.

Cách đây không lâu, vì để cho thuộc hạ và gia tướng có một đường sinh cơ, cũng vì mê hoặc kẻ địch, bọn họ đã chia ra chạy.

Sau đó nàng bị thuộc hạ của Tần Thắng và cao thủ đại nội ép chạy về phía bên này.

Nàng cũng đã nhìn thấy đám kền kền ba đầu và phi chu ở trên không từ lâu.

Tần Tịch Nhan vốn cho rằng những người này đến đây là để đuổi giết mình.

Đám người này đều đoán được nàng sẽ chạy về phía Thiên Thạch sơn.

Tần Tịch Nhan biết rõ như vậy, nhưng vẫn chạy đến đây.

Bởi vì Thiên Thạch sơn là cơ hội duy nhất của nàng.

Nhưng nàng không ngờ lại gặp được một kẻ khó chơi như vậy ở nơi này.

Sức chiến đấu của đối phương đúng là không bằng nàng, nhưng có thể ngăn chặn nàng một lát.

Tần Tịch Nhan nhìn cô gái đối diện.

“Ngươi là…”

Con ngươi của nàng bỗng nhiên co lại, hiện ra một vệt ánh sáng.

“Ngươi là Kế Tiễn Tiễn!”

Tuy đối phương che mặt, nhưng Tần Tịch Nhan vẫn nhận ra thân phận của đối phương.

Từ trang phục của đối phương, cộng thêm thanh Vô Huyền đao cung này, nàng lập tức nghĩ đến vụ hỗn loạn ở hoàng cung.

Đây chính là nữ nhân đã bắn Kiến Nguyên đế bị thương!

Kế Tiễn Tiễn thì lại chú ý đến phương hướng của Tần Tịch Nhan, nơi đó cũng có một nhóm người đang chạy như bay về phía này.

Trong đám người này, cũng không thiếu cao thủ đại nội và võ tu cao phẩm của Cẩm y vệ.

Lúc này, mưa tên lại phủ xuống, Kế Tiễn Tiễn bị ép phải na di né tránh.

Trong mắt nàng cũng hiện ra một vệt ngờ vực: “Ngươi đây là?”

Vị Thiết Sơn quận chúa này cũng bị nhân mã của triều đình đuổi giết? Làm sao có thể?

“Ngươi đã nhìn thấy rồi còn hỏi cái gì?”

Tần Tịch Nhan không khỏi tức giận đáp lại một câu.

Nàng biết Kế Tiễn Tiễn không phải kẻ địch, lập tức lao về phía Thiên Thạch sơn.

Trong lòng Tần Tịch Nhan lại âm thầm quặn đau.

Đây thực sự là quá xui xẻo, lại đụng phải nữ nhân này.

Tần Tịch Nhan đoán là cường độ truy sát nữ nhân này phải gấp mười lần nàng.

Kiến Nguyên đế há có thể cho phép kẻ bắn hắn bị thương còn sống trên đời?

Nữ tử này đã bại lộ tung tích, vậy thì chẳng mấy chốc các cao thủ nhất phẩm đang tọa trấn ở thành Vọng An sẽ chạy đến đây.

Còn nữa, nàng sở dĩ rơi vào hoàn cảnh này, tất cả đều là do chủ thượng của nữ tử này ban tặng!

Tên tạp chủng kia…

Khi Tần Tịch Nhan tăng tốc, nàng nhìn thấy một đám bóng người lay động ở phía trước.

Hai người bọn họ và giao thủ rất nhanh, tổng cộng không đến ba cái hô hấp, nhưng vẫn để cho kẻ địch có cơ hội chặn đánh.

Trong mắt Tần Tịch Nhan không khỏi hiện lên một vệt bất đắc dĩ.

“Liên thủ!”

Mặc dù Tần Tịch Nhan rất cáu giận, nhưng vào lúc này, bọn họ chỉ có thể liên thủ với nhau, thì mới có cơ hội thoát khỏi thiên la địa võng này.

Kế Tiễn Tiễn không nói gì, lại đi theo sau lưng Tần Tịch Nhan như hình với bóng.

Tần Tịch Nhan đi ở phía trước, Thiên Thù Thần Ý Đao phản xạ đại đa số mũi tên và pháp thuật, Kế Tiễn Tiễn thì lại tập trung bắn tên.

Khi nàng tập trung sức lực và tinh thần vào mũi tên, liền trở thành ác mộng của đám người kia.

Tất cả võ tu tứ phẩm đều là ra tên tức chết.

Cao thủ tam phẩm cũng rất khó chống đỡ, thường thường đều là một mũi tức thương, ba mũi tức chết!

Rất ít người có thể thoát được dưới tên của nàng!

Tần Tịch Nhan thì lại triển lộ thủ đoạn của Thiên Vũ Thần Cơ.

Vạn Thần Kiếp của nàng bá đạo không hề kém đao pháp của Kế Tiễn Tiễn, mà tu vị lại còn ở trên.

Một đường đi qua là gió tanh mưa máu, liên tục hai võ tu nhị phẩm chết dưới đao của nàng.

Hai người này chỉ chống đỡ được mười hiệp dưới đao của nàng.

Cảnh này khiến cho đám cao thủ chung quanh đều sợ hãi, bị ép phải tránh lui.

Trong số họ, tổng cộng không đến 10 vị cao thủ nhị phẩm.

Nếu tiếp tục như vậy, chỉ sợ là sẽ chết sạch.

Mà khi chung quanh hai người là một mảnh trống trải, bỗng nhiên một cánh cửa thanh đồng cực lớn xuất hiện giữa bầu trời, ngay sau đó, vô số binh khí rơi xuống từ cánh cửa.

Đó là cực chiêu Vạn Binh Thần Tịch của Tần Thắng.

Con ngươi Tần Tịch Nhan hơi co lại, bóng người bỗng nhiên lóe lên, trực tiếp chạy ra khỏi phạm vi bao trùm của Vạn Binh Thần TỊch.

Nàng cũng không nhắc nhở Kế Tiễn Tiễn.

Nếu như tử này vì thế mà bị thương, vậy thì không thể tốt hơn.

Kế Tiễn Tiễn sẽ hấp dẫn nhiều binh mã triều đình hơn.

Sư tử và linh cẩu săn mồi, vĩnh viễn sẽ chọn con mồi dễ dàng nhất.

Sắc mặt Kế Tiễn Tiễn lại thản nhiên, nàng đạp một bước về phía trước, trực tiếp vượt qua trăm trượng.

Vạn Binh Thần Tịch rơi rụng ầm ầm, pháp khí và lực lượng tịch diệt quét sạch tứ phương, thân thể Kế Tiễn Tiễn lại bị sóng xung kích ra hơn trăm trượng.

Nàng lại mượn lực này, chỉ chớp mắt đã bay ra ngoài ba dặm.

Cũng trong cái nháy mắt này, trong mắt Kế Tiễn Tiễn hiện ra ý kinh hãi.

Một đạo ánh kiếm màu đỏ thẫm bỗng nhiên lóe lên ở trước mắt Kế

Tiễn Tiễn.

“Sặc!”

Trước người Kế Tiễn Tiễn tuôn ra hoa lửa, song đao của nàng dày đặc như mắc cửi.

Nhưng mà ánh kiếm kia cực kỳ bá đạo, cực kỳ dũng mãnh! Dường như từng sợi lôi đình hùng vĩ màu đỏ thẫm đánh đến trước người Kế Tiễn Tiễn.

Chỉ khoảnh khắc mà đã đánh nát màn đao của nàng.

Kế Tiễn Tiễn không thể không lùi về phía sau, cố gắng kéo dài khoảng cách.

Chương 1774: Tử Sinh Hữu Mệnh (3)

Kế Tiễn Tiễn bình tĩnh nhìn thanh niên mặc áo cá chuồn đỏ rực ở phía trước, hai mắt lạnh lùng như đao.

Người trước mắt này, chính là sư huynh của nàng, Đô chỉ huy sứ Thiên nha Cẩm y vệ, Hoàng Lôi Thiên Kiếm - Tiếu Hồng Trần, hạng 37 Thiên Bảng!

Người này vốn xếp hạng 99 Thiên Bảng.

Mấy tháng trước Tiếu Hồng Trần đã tăng lên nhất phẩm hạ, xếp hạng cũng tăng lên, trở thành đại cao thủ đứng hàng đầu thiên hạ.

Tiếu Hồng Trần như hình với bóng, hắn lấy Nam Minh ly hỏa làm phụ, lấy Trừ Tà thần lôi làm chủ, trộn lẫn Phá Toái và Thần Phong chi pháp, dùng 77 kiếm, phá tan phòng ngự của Kế Tiễn Tiễn.

Làm cho vai của Kế Tiễn Tiễn trúng một kiếm, toàn thân bay ra hơn ba mươi trượng.

Sau đó lại trượt thêm mấy trượng ở trên mặt đất rồi mới dừng lại.

Lúc này, Tần Tịch Nhan cũng bị đánh bay về phía bên này.

Nàng không có vết thương, nhưng miệng mũi lại tuôn ra một lượng lớn máu tươi, bên trong còn có cả mảnh vỡ nội tạng.

Tần Tịch Nhan vẫn cố gắng đứng vững, nhìn về phía trước với ánh mắt âm lãnh.

Ngoại trừ Tần Thắng ra, đối thủ của nàng còn có hai người khác.

Đại nội Ngự mã giám chưởng ấn Bộ Siêu Vũ, hạng 58 Thiên Bảng!

Tân nhậm đại nội Trực điện giám chưởng ấn Chu Minh Nguyệt, hạng 88 Thiên Bảng!

“Tạp chủng!”

Tần Tịch Nhan tức giận đến muốn phát rồ, lại âm thầm chửi bới Sở Hi Thanh và Kế Tiễn Tiễn.

Nàng gần như cắn nát răng bạc trong miệng.

Chính là hai người này, một trước một sau hại nàng, khiến cho nàng rơi vào tuyệt cảnh!

Sau khi đánh Kế Tiễn Tiễn bị thương, Tiếu Hồng Trần tạm thời dừng tay, ánh mắt ảm đạm lại âm trầm nhìn Kế Tiễn Tiễn.

“Ngươi là Quý Thiên Thiên, Quý sư muội!”

Giọng nói của hắn kiên định không thể nghi ngờ.

Trên gương mặt tuấn tú của Tiếu Hồng Trần hiện ra vẻ đau khổ: “Vì sao chứ?”

“Vì sao?”

Kế Tiễn Tiễn đã đứng lên, nàng dùng Độc Tôn đao ý và Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân của bản thân để gắng gượng chống đỡ mưa tên trên không trung.

May mà Tần Tịch Nhan cũng ở gần, Nhai Tí đao ý của nàng vẫn luôn phản xạ mũi tên, không chỉ bảo vệ bản thân, mà còn khiến cho đám cung thủ phía trên tử thương liên tục.

Vị này chia sẻ hơn nửa áp lực với Kế Tiễn Tiễn.

Kế Tiễn Tiễn hai tay cầm đao, ánh mắt đỏ thẫm, tràn đầy thù hận mà nhìn nhau với Tiếu Hồng Trần: “Cẩu hoàng đế giết chết toàn tộc ta, mười lăm mũi tên này hôm nay, chỉ là tiễn lãi thôi.”

Nàng lại cười tự giễu: “Nhìn vẻ mặt của sư huynh, có vẻ như đã biết từ trước? Ta thật đáng cười, lại hiệu lực cho kẻ thù của mình, làm chó săn gần mười năm.”

Nếu như không đi theo Sở Hi Thanh, nàng bây giờ vẫn là chó săn của triều đình!

Ánh mắt Tiếu Hồng Trần càng âm trầm hơn, hắn nhìn mặt Thần tâm Chiếu Thế ở sau lưng Kế Tiễn Tiễn.

Sắc mặt của hắn phức tạp, ngậm lấy vẻ không cam lòng: “Là Sở Hi Thanh bảo ngươi vào hoàng cung ám sát thiên tử? Vì sao phải ruồng bỏ thái sư?”

Phong ấn trong tâm linh của Kế Tiễn Tiễn đến từ một thuật sư nhất phẩm, lại có lực lượng của thái sư củng cố.

Theo lý thuyết, trước khi Kế Tiễn Tiễn tiếp xúc với Thần Tâm Chiếu Thế, tuyệt đối không thể nhớ lại.

Dù là nàng có bước vào nhất phẩm, thì cũng không thể nhớ lại, như vậy vì sao nàng lại làm như thế?

Tiếu Hồng Trần rất khó hiểu, nhưng lại không thể hỏi như vậy.

Nơi này có hàng trăm cặp mắt đang nhìn, có rất nhiều cận thần của thiên tử.

Tiếu Hồng Trần hắn cũng là người biết chuyện, lại thay thái sư và Quý Thiên Thiên ẩn giấu chuyện này, tuyệt đối không thể bởi vậy mà bị thiên tử nghi ky.

Nhưng Tiếu Hồng Trần có thể xác định, trước khi đạt được Thần tâm Chiếu Thế, Quý Thiên Thiên cũng đã thay đổi.

Nữ nhân này đã ruồng bỏ triều đình, ruồng bỏ hắn từ trước rồi.

“Không quan hệ với chủ thượng.”

Khóe môi Kế Tiễn Tiễn vểnh lên, ý cười sáng ngời lại sạch sẽ: “Ta chỉ muốn đập nát đạo gông xiềng cuối cùng trong lòng mình thôi! Tên cẩu hoàng đế kia làm loạn kỷ cương, ngu dốt vô đạo, tàn sát trung lương, vậy mà cũng tính là minh quân? Ta hiệu lực ở Cẩm y vệ mười năm, nhìn quen cảnh quan viên địa phương ngồi không ăn bám, lấy quyền mưu tư, tham ô thành phong trào.”

“Thần Châu này nhìn như an bình, những rất nhiều nơi bách tính đã khốn khổ không chịu nổi, đã sắp không sống nổi. Tất cả những chuyện này, hoàn toàn khác với những gì sư tôn dạy ta.”

“Còn cả sư huynh ngươi cũng để ta rất thất vọng, lam dụng chức quyền, cấu kết tà ma ngoại đạo, bè lũ xu nịnh. Trước kia ta chỉ có thể cố nén, đao ý không đủ thuần túy, vẫn không thể tăng lên.”

“Nhưng mà bây giờ, ta gặp được chủ thượng, hắn mới là người ta nên đi theo, chủ thượng cũng nhất định có thể chỉnh đốn thiên hạ này.”

“Ta muốn đi theo hắn, ta cần đao trong tay mình càng mạnh hơn. Nhưng ta ngàn vạn lần cũng không ngờ được, hành trình lần này lại có có thu hoạch như vậy…”

Tốc độ nói chuyện của nàng rất chậm, cố gắng kéo dài thời gian.

Kế Tiễn Tiễn đang ra sức trục xuất kiếm ý trong cơ thể, khôi phục thương thế và sức lực của mình.

Trái tim của Tiếu Hồng Trần lại đau đớn đến vặn vẹo.

Hắn nghĩ đến rất nhiều chuyện hồi bé, lại nghĩ đến lần đầu tiên gặp mặt Quý Thiên Thiên vào mười sáu năm trước, nghĩ đến những chuyện của hai sư huynh muội bọn họ trong mười sáu năm nay.

Vô số hình ảnh lướt qua đầu óc của hắn.

Ánh mắt của Tiếu Hồng Trần lại từ từ trở nên kiên định và lạnh lùng.

Sư muội của hắn, quả thực là không thể quay đầu nữa rồi.

Chương 1775: Tử Sinh Hữu Mệnh (4)

Giọng nói của Tiếu Hồng Trần lạnh lẽo: “Ta cũng lười nghe, ngươi không phải đối thủ của ta, bó tay chịu trói đi! Chuyện của ngươi, ta đã gửi tin báo cho thái sư biết, không lâu sau hắn sẽ chạy về đây, có lẽ có thể tranh thủ một đường sinh cơ cho ngươi.”

Kế Tiễn Tiễn híp mắt lại: “Vậy thì chưa chắc.”

Ầm!

Nàng còn chưa nói xong, ánh kiếm màu đỏ kia đã chém đến trước mặt nàng lần nữa.

Kế Tiễn Tiễn toàn lực phòng ngự, nhưng mà màn đao của nàng lại yếu kém như tờ giấy, bị Tiếu Hồng Trần xé rách dễ dàng.

Đúng lúc này, Kế Tiễn Tiễn bắt đầu lấy công làm thủ.

Song đao của nàng chém chém, lực lượng thời gian và không gian giao thoa, tựa như muốn chém toàn bộ không gian trước mặt nàng thành hai nửa.

Có điều, thân thể của Kế Tiễn Tiễn lại bị đánh bay như một cái bao tải rách.

Bờ vai của nàng phun máu, suýt nữa thì bị một kiếm của Tiếu Hồng Trần chém mất cánh tay.

Nhưng miệng vết thương cũng sâu đến năm tấc, mạnh mẽ chém đứt xương vai của Kế Tiễn Tiễn.

Tiếu Hồng Trần thì đứng yên tại chỗ, kinh ngạc nhìn vết thương trước ngực mình.

Vết thương này không sâu, chỉ sâu và mảnh bằng đầu móng tay, nhưng lại dài đến vài thước, còn có rất nhiều máu đang rỉ ra.

“Tử Sinh Hữu Mệnh!’

Tiếu Hồng Trần nhìn Kế Tiễn Tiễn với vẻ giật mình kinh hãi: “Thế mà ngươi lại luyện được thức Thần chiêu này rồi?”

Đây là thần chiêu trong Đại Nghệ Vô Hình Tiễn, là tiễn pháp mà Đại Nghệ bắn giết Cửu Nhật.

Nếu như không phải một đao này của Kế Tiễn Tiễn vẫn kém một chút, không thể dung hợp hoàn mỹ tiễn pháp vào trong đao, hắn chắc chắn sẽ bị trọng thương.

“Đáng tiếc, chỉ tiếc ta tỉnh ngộ quá muộn.” Kế Tiễn Tiễn dùng đao để chống đỡ, giãy dụa đứng lên: “Nếu như có thể nhớ lại sớm một chút… Không! Nếu như có thể đi theo chủ thượng sớm một chút, có thể nhìn thấu bộ mặt thật của các ngươi sớm một chút, thì ta đã luyện xong thức thần chiêu này từ lâu rồi.”

Lửa giận trong lòng Tiếu Hồng Trần lại dâng trào, cổ hắn nổi đầy gân xanh, mười ngón tay đều cắm vào trong da thịt.

Chủ thượng! Chủ thượng! Chủ thượng!

Trong mắt nữ nhân này chỉ có chủ thượng của nàng, chỉ có tên con hoang Sở Hi Thanh kia!

“Đúng thế, tỉnh ngộ sớm một chút, nhớ lại sớm một chút, vậy thì ngươi cũng đã chết từ sớm. Thiên Thiên, ngươi rõ ràng là tiền đồ vô lượng, ngoan ngoãn làm Vạn hộ Cẩm y vệ của ngươi, hiệu lực cho triều đình, cho bệ hạ, chẳng lẽ không được sao? Bây giờ lại đi đến bước đường cùng. Đến bây giờ, ngươi đã không thể không chết…”

Lúc này, sắc mặt Tiếu Hồng Trần lại hơi thay đổi.

Kế Tiễn Tiễn cũng có cảm ứng, nàng kinh ngạc nhìn lên trên, sau đó liền nở nụ cười xinh đẹp.

“Ta nói, chưa chắc…”

Chủ thượng của nàng, đến rồi!

Trong khoảnh khắc này, bóng người Tiếu Hồng Trần đã lóe lên, lao đến trước người Kế Tiễn Tiễn.

Hắn nhất định phải bắt Kế Tiễn Tiễn trước khi người kia đến.

Tiếu Hồng Trần đã hối hận, không nên nói nhảm với Kế Tiễn Tiễn nhiều như vậy mới đúng.

Nhưng đúng lúc này, một ánh đao màu đỏ thắm đã xuất hiện ở trước người Kế Tiễn Tiễn.

Cheng! Ầm!

Theo cương lực nổ tung, Tiếu Hồng Trần bị lực lượng của mình phản xạ lại, trượt lùi ra ngoài hai mươi trượng.

Ngay sau đó, một bóng người hạ xuống, đứng ở trước người Kế Tiễn Tiễn.

Đó là một thiếu niên mặc trang phục màu tím, đỉnh đầu có một cái mũ kỳ quái, ngũ quan tuấn tú, mắt phượng hẹp dài.

Trong tay hắn là một trường đao hai màu xích kim (đỏ vàng), quanh người có mười hai Ứng long màu vàng óng vờn quanh, kim quang huy hoàng, khí thế bá đạo.

Sau lưng thiếu niên là một cự thú Nhai Tí đầu rồng thân sài, miệng ngậm chiến đao.

Theo con cự thú này rống lên một tiếng, tất cả mũi tên bắn về phía Kế Tiễn Tiễn đều bị phản xạ trở về, làm cho không trung tràn đầy tiếng kêu rên.

“Ta vừa mới nghe được, là ngươi nói thuộc hạ của ta không thể không chết?” Thiếu niên tựa cười mà như không cười, nhìn Tiếu Hồng Trần nói: “Ngươi cũng xứng?”

Tiếu Hồng Trần nhất thời nhướng mày lên.

Người trước mắt này, cũng chính là đối tượng hắn đang giám sát, cũng là chủ thượng của Kế Tiễn Tiễn, Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh!

Tần Tịch Nhan vốn cũng đang rơi vào nguy cơ, tình cảnh của nàng càng thê thảm hơn, bị ba Thiên Bảng vây công, toàn thân đều là vết thương, đều là võ ý không thể loại bỏ, vết thương đầy rẫy, máu thịt tràn trề.

Song khi Sở Hi Thanh hạ xuống đất, ba người Bộ Siêu Vũ và Tần Thắng đều không hẹn mà cùng dừng tay.

Đây là vì Nhai Tí Đao của Sở Hi Thanh cũng che đậy của Tần Tịch Nhan vào trong.

Điều này làm cho nàng có cơ hội thở dốc.

“Sở Hi Thanh?”

Tần Tịch Nhan quỳ một chân trên đất, nhìn thiếu niên trước mặt với ánh mắt phức tạp.

Sau đó liên tục lộn đến sau lưng Sở Hi Thanh.

Trong lòng nàng vẫn đang suy đoán, thậm chí là khẳng định đối phương đang tính toán mình.

Cái tên tạp chủng này chính là kẻ cầm đầu đẩy nàng đến bước đường này.

Nhưng trên danh nghĩa, hai người vẫn là đồng môn.

Sở Hi Thanh tuyệt đối sẽ không thấy chết mà không cứu.

Tiếu Hồng Trần bình tĩnh nhìn thiếu niên áo tím trước mặt, hắn chỉ hơi sững sờ, khuôn mặt lập tức vặn vẹo, con ngươi co rút lại thành dạng kim: “Sở Hi Thanh, ngươi dám bao che trọng phạm của triều đình? Muốn tạo phản sao?”

Chương 1776: Vô Cực Đao Quân

“Tạo phản?”

Sở Hi Thanh cười to, giọng nói đầy vẻ khinh thường: “Không phải Đô chỉ huy sứ đã nói ta bảo Tiễn Tiễn vào hoàng cung ám sát thiên tử sao? Cũng là ta bảo nàng ruồng bỏ thái sư? Vậy tại sao còn muốn hỏi ta có tạo phản hay không?”

Hắn nói xong thì lại nhìn Kế Tiễn Tiễn ở sau lưng: “Thật ra ta đã đến từ lâu rồi, vẫn luôn quan sát ở bên trên. Ta cần chuẩn bị một chút, để Tiễn Tiễn ngươi chịu khổ rồi.”

Dục Nhật thần chu của hắn chắc chắn là không chậm hơn Tần Tịch Nhan được.

Nhưng mà La Hán Tông cần thời gian bày trận, Lục Loạn Ly cũng cần thời gian triệu hoán kiếm khôi, người nào đó chạy đến cũng cần thời gian.

Chỉ cần Kế Tiễn Tiễn không nguy hiểm đến tính mạng, hắn cũng không vội vàng hiện thân.

Kế Tiễn Tiễn nhìn nụ cười sáng ngời của Sở Hi Thanh, trái tim hơi run lên.

Chẳng biết vì sao, hôm nay nhìn Sở Hi Thanh lại có cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Bóng dáng cao to đơn bạc đứng ở trước mặt nàng, lại đáng tin cậy giống như núi cao, giống như cột chống trời che ở trước mặt nàng, làm cho nàng cảm thấy cực kỳ an toàn.

Trên mặt nàng nổi lên một vệt đỏ ửng, có chút hoảng loạn mà lắc đầu: “Không khổ! Là Tiễn Tiễn tùy hứng làm bậy, làm việc không cẩn thận, liên lụy đến chủ thượng.”

Kế Tiễn Tiễn nói được một nửa, sắc mặt chợt tái nhợt.

Lúc trước nàng không nghĩ tới, bây giờ lại áy náy không thôi.

Lần này, quả thật là nàng đã liên lụy Sở Hi Thanh.

Nàng bây giờ là khâm phạm của triều đình, là khâm phạm bắn thiên tử tận 15 mũi tên, đứng hạng 1 trên Hắc Bảng!

Chủ thượng ra tay che chở nàng, không thể nghi ngờ là đối đầu với triều đình.

Sở Hi Thanh thấy buồn cười: “Ha ha! Triều đình muốn diệt trừ ta không phải một hai ngày.”

Khi hắn quay đầu nhìn Tiếu Hồng Trần, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Cút về đi, nói cho Huyền Hữu Đường biết, Kế Tiễn Tiễn là ta bảo vệ.”

Hắn nói xong thì mới nhớ ở đây còn có một người nữa.

“… A, còn có Tần Tịch Nhan Tần sư tỷ, các ngươi vây giết đệ tử Vô Tướng thần tông ta là muốn làm gì? Triều đình cần cho tông ta một câu trả lời.”

“To gan! Ngươi lại dám gọi thẳng tục danh của thiên tử?”

Ngoài năm mươi trượng, sắc mặt Bộ Siêu Vũ khó coi đến cực điểm.

Huyền Hữu Đường trong miệng Sở Hi Thanh, chính là tục danh của Kiến Nguyên đế.

Bộ Siêu Vũ hô hấp thật sâu, lửa giận tràn ngập lồng ngực: “Quý Thiên Thiên và Tần Tịch Nhan đều là khâm phạm của triều đình, kẻ trước bắn thiên tử bị thương, kẻ sau kháng chỉ, chỉ trích triều đình, đều là tội ác tày trời! Ngươi dám che chở các nàng, là muốn tạo phản sao?”

Nhưng khi Bộ Siêu Vũ dùng võ ý khóa chặt Sở Hi Thanh, vô số kiếm quang như sao băng rơi rụng xuống từ bầu trời.

Ánh mắt Bộ Siêu Vũ đọng lại, không thể không đổi vị trí, né tránh mưa kiếm như mưa sao băng kia.

Tần Thắng ở bên cạnh hắn cũng bắt đầu né tránh.

Bọn họ vừa né tránh vừa dùng thần niệm tìm kiếm, ý đồ tím kiếm thuật sư thi triển Tinh la Vạn Kiếm.

Môn pháp thuật này được đại trận gia trì, đã đạt đến cấp độ Siêu Phẩm.

Uy lực của mỗi một kiếm, gần như ngang ngửa với một đòn của võ tu Siêu Phẩm.

Trong thiên hạ này, chỉ có Tinh Thần Đại Pháp Sư - La Hán Tông là có thể thi triển pháp thuật này.

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, giọng điệu lạnh nhạt hờ hững: “Kháng chỉ không tuân, chỉ trích triều đình? Đây là tội danh gì? Thiên hạ này, lục đại thần tông, năm đại ma môn, có kẻ nào là để chiếu lệnh vào mặt? Sao không thấy triều đình nói bọn họ kháng chỉ không tuân? Người chỉ trích hoàng đế rất nhiều, hôn quân vô đạo, không cho người ta nói sao?”

“Dám dùng tội danh như vậy để bắt giết đệ tử Vô Tướng thần tông ta, các ngươi thật là to gan, tưởng rằng Vô Tướng thần tông ta dễ bắt nạt sao?”

Hắn phất tay áo một cái, phóng Dục Nhật thần chu ra: “Ta mang người đi, các ngươi có thể nói cho Huyền Hữu Đường biết, tông chủ nhà ta sẽ đến nói chuyện với hắn về việc này. Nếu không có có một câu trả lời thỏa đáng, thề không bỏ qua.”

Theo tiếng nói của hắn, Dục Nhật thần chu đón gió liền hóa to, lập tức biến thành phi chu năm trượng, trôi nổi ở không trung.

Hai tay Tiếu Hồng Trần nắm chặt cán kiếm, thân thể lại hơi run rẩy.

Sở Hi Thanh này… quả thực là không để triều đình vào mắt, coi trời bằng vung! Hắn lại dám hung hăng bá đạo đến mức này!

Chu Minh Nguyệt đứng ở một bên khác, hắn không bị mưa kiếm lan đến, nhưng gương mặt trắng nõn cũng đã âm trầm như nước.

Chu Minh Nguyệt lại là người lý trí, biết hậu quả khi ra tay với Sở Hi Thanh, hắn vỗ cố gắng lý luận: “Đao Quân cũng là Vạn hộ Cẩm y vệ của triều ta, há có thể biết pháp lại phạm pháp? Tần Tịch Nhan kia thì cũng thôi, nhưng Quý Thiên Thiên phía sau ngươi không chỉ cấu kết với di đảng Lệ thái tử, cướp bóc thiên lao, còn bắn thiên tử bị thương, tàn sát vô số tướng sĩ Cẩm y vệ và đại nội Trực điện giám, có thể nói là tội ác tày trời, tội ác tày trời!”

“Nếu triều đình không giết kẻ này để cảnh cáo thiên hạ, vậy uy nghiêm của thiên tử đâu? Luật phát của triều đình ở đâu? Nếu ngươi muốn che chở cho nàng, vậy ngươi chính là phản tặc, là kẻ tội ác tày trời, là địch với toàn bộ Đại Ninh! Xin mời Đao Quân cân nhắc!"

“Buồn cười!”

Sở Hi Thanh trào phúng: “Kế Tiễn Tiễn chín là con cháu của Thần Tâm Cơ thị. Chuyện của nàng, ta cũng nghe qua một chút. Huyền Hữu Đường vong ân phụ nghĩa, vô tội mà tru, giết cả nhà nhà nàng, còn không cho người khác báo thù sao? Mười lăm mũi tên là còn nhẹ đấy.”

Chương 1777: Vô Cực Đao Quân (2)

Lúc này, tất cả tiếp viện của Sở Hi Thanh đều đã đến.

Hắn lười phí lời với đám người này, liền lấy ấn tín của Vạn hộ xuống, trực tiếp ném qua.

“Cái Vạn hộ này, không làm cũng được. Người, ta nhất định phải bảo vệ. Các ngươi có gan thì động thủ cướp nàng từ tay ta, còn nếu không có gan…”

Sở Hi Thanh nhướng mày lên, phất ống tay áo một cái, quần áo trên người cũng theo đó mà phồng lên: “Cút cho ta!’

Mười hai con Kim long bốn cánh bay múa quanh người hắn, phát ra một tiếng rống to, chấn nhiếp và trùng kích tinh thần của tất cả mọi người nơi này.

Trái tim của Tiếu Hồng Trần không khỏi lạnh lẽo.

Hắn nhìn nhau với Chu Minh Nguyệt một chút, hai người đều hiện ra vẻ kiên quyết.

Dù thế nào cũng không thể để Sở Hi Thanh mang Tần Tịch Nhan và Kế Tiễn Tiễn đi.

Trong mắt Tiếu Hồng Trần còn hiện ra ý âm lệ, bắt đầu thôi thúc chân nguyên, súc thế chờ phát.

Hắn ý thức được, hôm nay cũng là một cơ hội rất tốt để giết chết Sở Hi Thanh.

Người này quyết tâm che chở Quý Thiên Thiên và Tần Tịch Nhan, che chở khâm phạm của triều đình.

Ngay sau Vô Tướng thần tông đến cửa hỏi tội, bọn họ cũng có đạo lý để trả lời, còn có thể danh chính ngôn thuận mà cầu viện các thần tông trong thiên hạ.

Giang hồ đồn đại, người này có ‘Bàn Cổ thần phong’, dù hai mươi vị trí đầu Thiên Bảng cũng khó có thể đánh vỡ trong thời gian ngắn.

Nhưng mà hôm nay, bọn họ có rất nhiều Thiên Bảng ở đây, chưa chắc đã không thể thành công.

Nếu như không cần thua, cũng phải bắt được Tần Tịch Nhan và Quý Thiên Thiên!

Đúng lúc này, hai bóng người bay đến.

Đó chính là Hình bộ Tả thị lang Sở Như Lai.

Người còn lại thì Sở Hi Thanh đã nhìn qua tran hvex của hắn, chính là Phiêu Kỵ đại tướng quân Vũ Văn Bá.

Hai người này bay đến, liền hạ xuống hai bên trái phải, cùng với mấy người Tiếu Hồng Trần, hình thành một vòng vây.

Sở Như Lai hạ xuống đất, quét mắt nhìn mọi người ở đây một chút, liền cười gằn một tiếng: “Thật càn rỡ!”

Hắn cũng nghe thấy những gì Sở Hi Thanh vừa nói.

Thiếu niên thành danh, được tâng bốc thành thần thoại võ lâm, đã không biết mình là ai, không biết trời cao đất rộng.

Vũ Văn Bá cũng nhíu đôi lông mày rậm: “Coi trời bằng vung!”

Lúc này, Sở Hi Thanh đã dùng một đạo cương lực, nhẹ nhàng đưa Tần Tịch Nhan lên trên phi chu.

Thương thế của Kế Tiễn Tiễn tuy nặng, nhưng vẫn còn mấy phần sức lực, hơn nữa còn dùng một viên thần đan nhị phẩm, đang khôi phục rất nhanh, không cần hắn quan tâm.

Tần Tịch Nhan thì bị thương đến nguyên thần, lục phủ ngũ tạng bị hủy, đứng thẳng cũng khó.

Sở Hi Thanh âm thầm tiếc hận.

Chỉ cần hắn chậm một bước, nữ nhân này chết chắc rồi.

Hắn chờ ở trên trời, ngoại trừ chờ ‘Chu Thiên Tinh Thần đại trận’ của La Hán Tông và Vân Hải kiếm khôi của Lục Loạn Ly ra, cũng là đang chờ Tần Tịch Nhan bỏ mình dưới thương của Tần Thắng.

Tiếc là nữ nhân này mạng rất dai, thế mà lại có thể chịu đựng được.

Nhưng mà không sao, Tần Tịch Nhan đi đến nước này rồi, mặc kệ là sống hay chết thì đều có lợi cho hắn.

Tiếu Hồng Trần nhìn thấy cảnh này, liền biết không thể đợi thêm: “Giết!”

Khi hắn vừa nói xong, bốn vị cao thủ Thiên Bảng đồng thời đánh về phía Sở Hi Thanh từ bốn phương hướng.

Bốn người đều khá ăn ý, vừa ra tay chính là cực chiêu mạnh mẽ nhất, thiên quy đều tăng lên đến cực hạn, vặn vẹo cả không gian nơi này.

Nhưng giờ phút này, lại có mười mấy đạo ánh sáng lóe lên ở sau lưng Sở Hi Thanh.

“Chỉ bằng các ngươi, muốn giết ai?”

Đó là mười hai người áo xanh, mượn đại trận của La Hán Tông để na di đến sau lưng Sở Hi Thanh.

Đó chính là Vân Hải kiếm khôi do Lục Loạn Ly triệu hoán.

Chúng nó đều là thân thể chất gỗ, ngũ quan cực kỳ tinh xảo, nhưng cứng đờ và khô khan.

Thân hình giống nhau như đúc, ăn mặc như nhau, cầm kiếm giống nhau.

Mười hai Vân Hải kiếm khôi vừa hiện thân, lập tức rút kiếm dựng trước ngực, sau đó từng vòng từng vòng phù trận bắt đầu triển khai từ thân kiếm của chúng.

Theo kiếm trận mở ra, kiếm quang tinh thần của Sở Như Lai liền bị dập tắt.

Còn có từng tia từng kia kiếm khí và vô số đao gió chém về phía Sở Như Lai.

“Thần Phong Đoạn Ma Kiếm?”

Sở Như Lai híp mắt lại.

Đây chính là võ học của Thần Ngao Tán Nhân ngày xưa, mười hai bộ Vân Hải kiếm khôi kết hợp thành kiếm trận, kích phát Phong và Đoạn chi pháp lên đến trình độ cực cao.

Lúc này, Lục Loạn Ly lao ra khỏi kiếm trận, nàng cầm thanh Đoạn Phong đao nhất phẩm của Thần Ngao Tán Nhân cho, toàn lực chém về phía Sở Như Lai.

Ánh đao bảy màu của nàng không thể mê hoặc tâm trí của Sở Như Lai, chỉ có thể hơi nhiễu loạn chân nguyên và cương lực của Sở Như Lai.

Song khi đao kiếm của hai người va chạm, sắc mặt Sở Như Lai lại hơi biến đổi, còn trượt lùi về phía sau.

Hắn nhìn Lục Loạn Ly với ánh mắt nghi ngờ không thôi, rồi lại chuyển mắt đến tay áo của nàng: “Thần khí?”

Trên người Lục Loạn Ly, ngoại trừ Đoạn Phong đao ra thì còn cất giấu một thần khí khác!

Hơn nữa còn không phải là thần khí bình thường, rất có thể là thần khí cấp độ Vĩnh Hằng, tương đương với Thái Sơ Băng Luân của Vấn Thù Y.

Dù thiếu nữ này chưa thể kích phát tất cả năng lực của nó, thậm chí một phần trăm cũng không, nhưng cũng đủ để Sở Như Lai chịu thiệt thòi.

Chín phần lực lượng của hắn đều đang ứng phó với Vân Hải kiếm trận, một phần còn lại cũng đủ để giết chết một cao thủ nằm giữa Địa Bảng.

Nhưng lúc này lại bị thương bởi một đao của một võ tu tứ phẩm.

Thương thế rất nhẹ, chỉ để phế phủ của hắn đau nhói, nhưng chứng tỏ thiếu nữ trước mắt này, có lực lượng để đối kháng với hắn.

Chương 1778: Vô Cực Đao Quân (3)

Lục Loạn Ly không trả lời, mà tiếp tục truy kích: “Chết!”

Ầm!

Lúc này, Lục Loạn Ly không chỉ chém ra ánh đao bảy màu, mà còn có vô số lôi đình màu trắng đi theo.

Sở Như Lai lại giơ trường kiếm lên đón đỡ, toàn bộ thân thể chợt bị bao trùm bởi một lớp băng mỏng.

Hai mắt của hắn cũng hơi mờ mịt.

Đây là lực lượng của hai sách Giới Luật, tuy rằng cấp độ của Hợi Thủy thần lôi chỉ là nhị phẩm, bên trong chất chứa hai loại thiên quy, nhưng lại có thể dễ dàng phá tan thiên quy ‘Tam Cung’ của hắn.

Cái gọi là Tam Cung, chính là Thất Sát, Tham Lang, Phá Quân!

Ba vị Tinh Quân mạnh mẽ này từng nắm giữ pháp tắc giết chóc, tham thiên, phá diệt! Tất cả đều là Thiên quy đạo luật mạnh mẽ nhất thiên địa.

Nhưng mà Hợi Thủy thần lôi này lại có thể nhẹ nhàng phá tan thiên quy của hắn.

Mà lúc này, một bên khác của Sở Như Lai là Vũ Văn Bá cũng không thể làm gì Sở Hi Thanh.

Một đôi trọng giản của hắn đánh đến giữa không trung liền bị ngăn cản lại.

Bên cạnh người Vũ Văn Bá, một nửa là sóng nước dập dờn, một nửa hóa thành biển lôi đình.

Cung Vô Cấu xuất hiện, trường thương nhanh vượt qua tưởng tượng của mọi người, đâm thẳng về phía Vũ Văn Bá.

Hắn căm thù Vũ Văn Bá đến tận xương tủy, mũi thương cực kỳ ác liệt, tấn công mãnh liệt, góc độ lại xảo quyệt độc ác.

Một cái hô hấp lại đâm đến tận ba ngàn bóng thương.

Lôi đình! Thần tốc! Đâm xuyên! Thần phong! Phá toái!

Những thiên quy cao đến tầng 24 này, lại được hắn dung hợp làm một, chỉ khoảnh khắc mà đã phá tan tầng cương khí bên ngoài của Vũ Văn Bá.

“Huyền Lôi Thần Kích đại pháp! Ngươi là Thần Minh Điện Xế - Cung Vô Cấu!’

Vũ Văn Bá bị ép phải thu hồi trọng giản về phòng ngự bóng thương ngợp trời của Cung Vô Cấu.

Nhưng hắn chợt phát hiện, Cuồng Đao Băng Liệt - Thủy Thương Lãng ở phía sau mình cũng cực kỳ nguy hiểm.

Kiếm của người này không lộ phong mang, nhìn như thường thường không có gì lạ.

Nhưng lực lượng Thủy nguyên lại quấn quanh tay chân của hắn, khiến ảnh hưởng đến hành động của hắn. Thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến nước ở trong cơ thể hắn, để khí huyết của hắn vận chuyển không thông.

Mà lúc này, Chu Minh Nguyệt cũng gặp phải đối thủ.

Bóng người Phong Tam đã chặn ở trước mặt hắn.

Hai người cách nhau không đến ba thước, có thể nói là đánh giáp lá cà. Hai ánh kiếm đối chọi gay gắt trong không gian ba thước.

Trong một cái hô hấp, song phương giao thủ không dưới hai ngàn lần, gợi ra từng tia lửa và vô số kiếm cương vỡ vụn.

“Người này…”

Trong mắt Chu Minh Nguyệt lộ ra vẻ nghi ngờ và khó hiểu.

Hắn biết ‘Cuồng Kiếm – Phong Tam’ này.

Khi Chu Minh Nguyệt tiếp nhận đại nội Trực điện giám, tình báo đầu tiên hắn xem là tính báo về Sở Hi Thanh.

Phong Tam này, là một trong những Đạo thị của Sở Hi Thanh, có người nói kẻ này là một tán tu ở Côn Luân, sức chiến đấu rất không tầm thường.

Nhưng mà Chu Minh Nguyệt không ngờ thực lực của đối phương lại không tầm thường đến nước này.

Thần Ý Như Tâm Kiếm này thật sự là quá tùy tâm tùy ý, quả thực là quá mạnh.

Tựa như mặc kệ là chuyện hoang đường đến đâu đi nữa, Phong Tam này đều có thể làm được.

Kỳ quái hơn chính là, kẻ này chỉ có tu vị nhị phẩm, nhưng lực lượng, xương cốt, máu thịt, thậm chí là nguyên thần của hắn đều đạt đến cảnh giới nhất phẩm, dường như còn trên hắn.

Thực lực của Phong Tam này thế mà lại có thể sánh vai với hắn!

Ít nhất thì trong thời gian ngắn, Chu Minh Nguyệt là không thể làm gì đối phương.

Tứ đại Thiên Bảng vây công Sở Hi Thanh, giờ chỉ còn lại một mình Tiếu Hồng Trần đánh đến trước mặt Sở Hi Thanh.

Một đôi kiếm của hắn ôm theo hàng ngàn hàng vạn sợi lôi đình màu đỏ thẫm, đánh vào trước người Sở Hi Thanh.

Đó là lực lượng Nam Minh ly hỏa và Trừ Tà thần lôi giao hòa, là đúc kết của Phá toái và Thần phong.

“Xem ra ngươi không chỉ cấu kết với một tên phản bặc! Quả nhiên là có mưu đồ tạo phản!'

Tiếu Hồng Trần liếc mắt nhìn qua Cung Vô Cấu và Thủy Thương Lãng.

Hắn nhíu chặt lông mày, kiếm thế không giảm mà lại tăng.

Không có mấy người Chu Minh Nguyệt hỗ trợ, một mình hắn vẫn có thể đánh cho Sở Hi Thanh rơi vào trạng thái tự phong ấn, sau đó bắt giữ hoặc là giết chết Kế Tiễn Tiễn và Tần Tịch Nhan.

Nhưng mà một cái chớp mắt tiếp theo, con ngươi của hắn lại co rút lại.

“Cheng! Cheng! Cheng!”

Theo những tiếng va chạm của binh khí vang lên, Tiếu Hồng Trần đâm liên tục 99 kiếm, thế mà tất cả đều bị ánh đao của Sở Hi Thanh phản xạ lại.

Sở Hi Thanh cầm Huyết Nhai thần đao trong tay, hai khí vàng và đỏ quấn quanh cánh tay hắn, toàn thân hiện ra lân phiến màu trắng bạc.

Ánh đao của hắn chợt hóa thành một mảnh kính bạc hoàn mỹ, phản xạ tất cả kiếm quang của Tiếu Hồng Trần!

Tiếu Hồng Trần hiện ra vẻ khó tin.

“Hoang đường!”

Hắn thật sự không ngờ thiếu niên trước mắt này đã tu luyện Nhai Tí đao ý lên đến tầng 23!

Nhưng mà điều làm cho hắn khó tin hơn chính là tu vị mà người này thể hiện!

Nhị phẩm thượng!

Mặc kệ là lực lượng, tu vị, chân nguyên, thân thể của kẻ này, hoàn toàn đều có thể chống lại hắn.

Vấn đề là, người này mới thăng cấp ngũ phẩm thượng cách đây vài tháng! Vẫn luôn không có tình báo nói người này thăng cấp mà.

Hắn làm thế nào?

Chương 1779: Vô Cực Đao Quân (4)

Nội tâm của Tiếu Hồng Trần chấn động, sóng gió ngập trời.

Khiến cho kiếm quang của hắn cũng xuất hiện một chút tán loạn.

Sở Hi Thanh tự nhiên sẽ nắm lấy cơ hội này, thừa cơ phản kích.

Thanh Tu La Tru Ma đao bên tay của hắn chém nghiêng, một thức cực chiêu Tru Thần Diệt Ma, chớp mắt đã phá tan kiếm võng của Tiếu Hồng Trần, chém thẳng đến trước mi tâm của Tiếu Hồng Trần.

Tiếu Hồng Trần đột nhiên thức tỉnh, càng làm cho hắn khó chịu hơn là Kế Tiễn Tiễn đứng ở sau lưng Sở Hi Thanh.

Kế Tiễn Tiễn bắn bảy mũi tên về phía Tiếu Hồng Trần.

Thương thế của nàng chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng được Sở Hi Thanh che chở, có thể dốc toàn lực bắn tên, bảy mũi tên này đều dùng cực chiêu thôi thúc, đường tên quỷ dị lại hiện ra thần uy sắc bén, khiến cho Tiếu Hồng Trần sởn cả tóc gáy.

“Kinh Hồng Vô Cực!’

Đây cũng là một cực chiêu trong Đại Nghệ Vô Hình Tiễn, lực sát thương cực kỳ mạnh. Là cực chiêu mạnh nhất mà Kế Tiễn Tiễn nắm giữ ngoài Tử Sinh Hữu Mệnh!

Sư muội Quý Thiên Thiên của hắn… muốn hắn chết!

Ầm!

Tiếu Hồng Trần bạo phát khí huyết toàn thân, dùng thân pháp khó mà tin nổi để tránh một đao trí mạng của Sở Hi Thanh!

Cùng lúc đó, kiếm quang của Tiếu Hồng Trần cũng lóe lên, dùng tốc độ nhanh nhất để chém rụng những bóng tên hư ảo kia.

Sở Hi Thanh cũng truy kích như hình với bóng, hắn dùng một đao phòng ngự, một đao tấn công.

Tai trái thi triển Tru Thiên Đao, phối hợp với bóng tên của Kế Tiễn Tiễn, chỉ chớp mắt đã phá tan kiếm thế của Tiếu Hồng Trần!

Tiếu Hồng Trần chỉ cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Hiện giờ, hắn đã cảm nhận được chỗ vô sỉ của Nhai Tí Đao!

Nếu mình phản kích, thì sẽ bị đối phương phản xạ trở lại. Nếu như không phản kích, cũng chỉ có thể bị động chịu đòn, thậm chí lực lượng đón đỡ của mình cũng bị đối phương lợi dụng.

Tiếu Hồng Trần chỉ có thể cố gắng né tránh, không giao thủ chính diện với Sở Hi Thanh.

Nhưng mà tốc độ của Sở Hi Thanh cực nhanh, chỉ kém hơn hắn hai trù, hơn nữa còn cực kỳ quỷ dị.

Người này mượn Tru Thiên võ ý, thường xuyên tru diệt khoảng cách giữa hai người bọn họ, để cho hắn không thể thoát khỏi.

Bóng tên của Kế Tiễn Tiễn cũng độc ác xảo quyệt, phối hợp với song đao của Sở Hi Thanh là không có kẽ hở.

Hắn bị ép đến mức không thể không đỡ đao của Sở Hi Thanh.

Điều này khiến cho nội tâm của Tiếu Hồng Trần rất bực mình, cáu giận, bất đắc dĩ, tức giận, không cam lòng…

Mà chỉ một khoảnh khắc sau, theo một tiếng nổ vang lên, trước ngực Tiếu Hồng Trần bỗng nhiên tuôn ra một đóa hoa máu.

Đó là mũi tên của Kế Tiễn Tiễn bắn trúng lồng ngực của hắn, vết thương này chỉ cách trái tim của hắn có một sợi tóc.

Sau khi uống thần đan, thương thế của nàng khôi phục rất nhanh, gần như khỏi gần, mũi tên cũng càng nguy hiểm hơn, càng mạnh mẽ hơn.

Tiếu Hồng Trần chỉ có thể mượn lực lượng của mũi tên này để trượt lùi ra ngoài ba mươi trượng, tách khỏi ánh đao của Sở Hi Thanh.

Hắn rốt cuộc cũng dừng lại, song kiếm dựng trước người, nhìn Sở Hi Thanh với vẻ mặt khó coi: “Đao pháp hay lắm!”

Thời khắc này, trong phạm vi một ngàn trượng, mấy người Bộ Siêu Vũ, Chu Minh Nguyệt, Vũ Văn Bá, Sở Như Lai, Tần Thắng… những cao thủ Thiên Bảng của triều đình này, đều hiện lên vẻ giật mình kinh hãi!

Bọn họ đều phải đối mặt với kẻ địch mạnh mẽ, không thể phân tâm, lại phải nỗ lực chia ra một tia thần niệm để quan sát cuộc chiến giữa Sở Hi Thanh và Tiếu Hồng Trần.

Cái thằng nhãi ranh này… Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh này, thế mà lại có tu vị nhị phẩm!

Còn cả sức chiến đấu của hắn, đao đạo của hắn, rõ ràng là đều có trình độ trước hai mươi vị đầu của Địa Bảng.

Chuyện này quả thật quá hoang đường! Hoang đường!

Vị Huyết Nhai Đao Quân thứ hai, Bá Võ Vương tương lai này, không ngờ lại có sức chiến đấu đứng đầu Địa Bảng!

Chuyện này quả thật là ác mộng của toàn bộ Đại Ninh, thậm chí là toàn bộ thiên hạ!

Là dựa vào lực lượng huyết mạch và pháp khí sao? Rốt cuộc là pháp khí và huyết mạch gì mới có thể làm được đến bước này?

“Cũng tạm được.”

Trường đao của Sở Hi Thanh chỉ vào Tiếu Hồng Trần, ánh mắt lạnh lùng vô tình: “Ngươi đã sẵn sàng nhận lấy cái chết chưa?”

Lúc này, Tiếu Hồng Trần lại cảm nhận được một đạo ý niệm truyền đến.

“Càn rỡ!”

Hắn hít thở thật sau, tay cầm kiếm nổi gân xanh: “Hay cho Vô Cực Đao Quân! Không ngờ ngươi lại có năng lực như vậy, nhưng dù thế thì hôm nay ngươi đừng hòng đưa hai người kia đi.”

“Ta không muốn đưa bọn họ đi.”

Sở Hi Thanh vừa nói chuyện vừa ngẩng đầu nhìn lên bầu trời: “Ngươi tự tin như vậy là vì Trấn Thiên Lai đến rồi đúng không? Nói không chừng còn có cả Chu Huyết nữa. Nhưng ngươi có biết, ta có thể dẫn các nàng rời đi từ lâu rồi, vì sao lại muốn dây dưa với ngươi đến tận bây giờ không?”

Tiếu Hồng Trần nhíu chặt lông mày, lúc này hắn mới ý thức được không đúng.

Sức chiến đấu của Sở Hi Thanh cao như vậy, lại dẫn theo nhiều cao thủ như vậy, thật ra có thể rời đi từ lâu rồi, sao lại dây dưa đến tận bây giờ?

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, lộ ra nụ cười gằn: “Các ngươi ngàn vạn lần không nên dùng 23 vạn cấm quân để lục soát và vây bắt ở quanh đây. Cơ hội này thật sự quá tốt, tốt đến mức ta không đành lòng từ bỏ.”

Tiếu Hồng Trần đã nhìn thấy Huyết Nhai thần đao trong tay Sở Hi Thanh đang tản ra ánh sáng lộng lẫy, cự thú Nhai Tí phía sau hắn cũng gần như ngưng tụ thành thực chất.

Hai mắt hắn co rụt lại: “Thần Ý Xúc Tử Đao? Chuyện này tuyệt đối không thể nào!”

Cấm quân ở quanh đây và tất cả cao thủ Thiên Bảng ở nơi này đều tu luyện Ngưng Thần quyết, có thể áp chế sát ý và địch ý của bản thân!

Sở Hi Thanh tuyệt đối không thể lợi dụng được!

Nhưng mà một cái chớp mắt tiếp theo, hắn đã nhìn thấy cự thú Nhai Tí sau lưng Sở Hi Thanh bỗng nhiên phát ra một tiếng gào thét rung trời!

Ầm!

Phía xa xa, đầu óc Sở Như Lai như bị búa tạ nện mạnh, một luồng đao ý chém thẳng vào tâm linh của hắn, toàn thân miệng mũi đều phun máu, không tự chủ được mà quỳ một chân trên đất.

Chương 1780: Tinh Thần quyền ấn

“Thần Ý Đao Tâm? Không, đây là thức thứ hai của Thần Ý Xúc Tử Đao, Thần Tâm Vô Lượng!”

Khi nguyên thần của Sở Như Lai bị chém một đao, lập tức cảm thấy không ổn.

Cảm giác nguy cơ như những chiếc kim châm, làm cho nguyên thần của hắn đau nhói.

Sở Hi Thanh đã học được thức thứ hai của Thần Ý Xúc Tử Đao, Thần Tâm Vô Lượng!

Điều này sao có thể?

Không đúng!

Sở Hi Thanh đang thể hiện tu vị nhị phẩm thượng, học xong Thần Tâm Vô Lượng cũng không có gì đáng kinh ngạc, đúng không?

Kiếm khí của mười hai Vân Hải kiếm khôi lại chém đến.

Thần Phong Đoạn Ma Kiếm bạo phát đến cực hạn, niêm phong ý thức hải của Sở Như Lai, cắt đứt vòng tuần hoàn chân nguyên của hắn.

Thanh Đoạn Phong đao của Lục Loạn Ly đã chém vào trong ngực của hắn, đâm vào trái tim của hắn.

Trên lưỡi đao nhất thời tuôn ra vô số đao gió, xoắn nát tất cả mọi thứ trong cơ thể hắn.

Đoạn Phong đao, nguyên danh là Đoạn Phong kiếm, là một thần binh nửa bước Siêu Phẩm trong tay Thần Ngao Tán Nhân.

Thần Ngao Tán Nhân đã cải tạo nó thành đao, rồi giao cho Lục Loạn Ly, bao quát cả Thần Phong giáp nhất phẩm của hắn.

Sau khi đổi kiếm thành đao, Đoạn Phong đao rơi xuống còn nhất phẩm thượng, nhưng uy lực của nó vẫn vượt qua đại đa số thần binh nhất phẩm.

Hàng ngàn hàng vạn đao gió va chạm, đấu đá lung tung trong cơ thể Sở Như Lai, chặt đứt và chém nát tất cả mọi thứ trong cơ thể hắn.

Sở Như Lai cực kỳ đau đớn.

Nhưng hắn biết, nguy cơ trí mạng nhất không phải là Lục Loạn Ly ở trước mắt.

Mà là Sở Hi Thanh vừa tru diệt không gian, lắc mình xuất hiện ở trước người hắn!

“Rống!”

Sở Như Lai phát ra tiếng gầm như dã thú, nghiền ép tất cả chỗ nguyên khí còn sót lại trong cơ thể.

Hai tay hắn nổi đầy gân xanh, chỉ chớp mắt đã phồng to gấp bốn lần.

Cái này làm cho lực lượng của hắn bạo phát đến cực hạn, không chỉ bỏ qua Lục Loạn Ly, để Đoạn Phong đao thoát ly khỏi cơ thể, mà cũng bỏ qua cả 12 Vân Hải kiếm khôi.

Sở Hi Thanh thì lại truy kích như hình với bóng, thanh Tu La Tru Ma đao bên tay trái vẽ ra một ánh đao màu đỏ tươi.

Khoảng cách giữa hai người bọn họ đã không đến bảy bước!

Vị Vô Cực Đao Quân này không những tru diệt khoảng cách, mà còn tru diệt một phần ý nghĩ trong đầu Sở Như Lai.

Tuy rằng Sở Như Lai đang thiêu đốt sinh meenhj, sử dụng bí thuật để bạo phát đến cực hạn.

Nhưng cơ thể và nguyên thần đều bị trọng thương, khiến cho sức chiến đấu của hắn bị ảnh hưởng cực lớn.

Đến khi Tu La Tru Ma đao chỉ cách mi tâm của hắn có một thước, Sở Như Lai mới đột nhiên sinh ra ý nghĩ chống lại.

“Đừng hòng!”

Sở Như Lai muốn rách cả mí mắt, lập tức dốc hết tất cả.

“Sinh Sát Cùng Đoạt! Sát sát sát sát sát sát sát!”

Khi thi triển thức cực chiêu này, lực lượng của Sở Như Lai chợt được ngôi sao Thất Sát chiếu rọi, kiếm trong tay thì lại hóa thành một mảnh ánh sáng màu xanh, dùng một quỹ đạo khó mà tin nổi để chém về phía cổ Sở Hi Thanh.

Hắn đã không để ý đến tính mạng của mình, muốn lấy công đối công, lấy mạng đổi mạng!

Cầu sống trong chỗ chết, hướng chết mà sinh!

Đây là Tru Thiên chi pháp và Vạn Sát chi pháp đối kháng!

Nhưng mà ánh kiếm màu xanh kia vừa lóe lên, cự thú Nhai Tí đầu rồng thân sài, miệng ngậm chiến đao sau lưng Sở Hi Thanh lại phát ra một tiếng rống trầm thấp.

Trong đầu Sở Như Lai lại nổ vang!

Đó là Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh, nó lại chém thẳng vào nơi sâu xa trong nguyên thần của Sở Như Lai!

Ý thức hải của Sở Như Lai hoàn toàn cứng đờ, cũng mất đi sức phản phản, bỏ mặc Tu La Tru Ma đao của Sở Hi Thanh chém vào mi tâm mình, bổ đôi đầu của hắn, chém nứt nguyên thần của hắn.

Rầm!

Theo một mảnh sương máu phun ra, toàn bộ thân thể của Sở Như Lai bị chém thành hai nửa.

“Thằng nhãi ranh!”

Sở Như Lai không thể tiếp thu kết quả này!

Tru Thiên đao ý kia vẫn luôn tru diệt tất cả của hắn.

Nhưng mà sinh mệnh lực mạnh mẽ của võ tu nhất phẩm vẫn còn đang chống đỡ thân thể của hắn, mầm thịt đang sinh sôi ở miệng vết thương, cố gắng ghép hai nửa thân thể lại với nhau, trục xuất Tru Thiên võ ý của Sở Hi Thanh ra ngoài.

Sở Như Lai lại biết đối phương sẽ không cho hắn cơ hội.

Hắn nhìn chằm chằm vào thiếu niên trước mắt với vẻ hận thù.

Sở Như Lai nhìn ngũ quan tuấn tú và cặp mắt phượng hẹp dài kia, sau đó bỗng nhiên lại ý thức được cái gì.

Không đúng! Không thể nào, người này… hắn là … Sở Tranh!

Chẳng biết từ bao giờ mà mây đen đã bao phủ bầu trời, vô số lôi đình màu xanh ẩn giấu trong tầng mây, phát ra những tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Hai mắt Sở Như Lai trợn trừng trừng, hiện ra vẻ mặt khó mà tin nổi.

Cái thằng nhãi ranh này, hắn thế mà lại là Sở Tranh! Là con trai của Sở Phượng Ca, là huyết mạch cuối cùng của trưởng phòng Sở gia, cũng là Sở Tranh bị hắn tự tay chôn sống!

Cái thằng nhãi ranh này, hắn thật sự không chết!

Chương 1781: Tinh Thần quyền ấn (2)

Ngay khi Sở Như Lai còn đang chấn động, Sở Hi Thanh đã chém ra một mảnh ánh đao đỏ thẫm, gọt đầu Sở Như Lai xuống.

Từ khi hai người bọn họ bắt đầu giao thủ, đến khi Sở Hi Thanh gọt đầu Sở Như Lai, tất cả chỉ có một phần ngàn cái hô hấp.

Mấy người Bộ Siêu Vũ vừa mới có ý niệm cứu viện, thì Sở Như Lai đã bị rơi đầu.

Tiếu Hồng Trần đúng là phản ứng kịp thời, hắn vẫn toàn lực truy kích bóng người Sở Hi Thanh, cố gắng cứu viện Sở Như Lai.

Nhưng lại bị song đao của Kế Tiễn Tiễn ngăn cản.

Tuy rằng thực lực của Kế Tiễn Tiễn kém xa hắn, nhưng vẫn đủ để ngăn cản hắn trong chốc lát.

Vất vả lắm mới thoát khỏi Kế Tiễn Tiễn, thì lại bị 12 Vân Hải kiếm khôi và Lục Loạn Ly cản lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn Sở Như Lai bị Sở Hi Thanh chặt đầu.

Sắc mặt Tiếu Hồng Trần cực kỳ khó coi, nhưng lại không lo lắng cho tính mạng của Sở Như Lai.

Sở Như Lai chính là gia chủ Kinh Tây Sở thị, căn cơ gia tộc rất sâu dày, hoàn toàn khác với đám võ tu nhất phẩm xuất thân từ bình dân như bọn họ.

Năng lực giữ mạng của người này, không kém võ tu Siêu Phẩm!

Lúc này, Sở Hi Thanh cũng nhướng mày lên, 'a' một tiếng đầy ngạc nhiên.

Sao Thất Sát trên bầu trời lại phát ra một bó ánh sao màu đỏ, xuyên thẳng qua tầng mây, chiếu lên người Sở Như Lai.

Thân thể Sở Như Lai cũng nổ tung và giải thể vào lúc này, phân giải thành một đoàn lực lượng ngôi sao màu đỏ ngòm, bao bọc một thân thần binh và pháp khí của hắn, bỏ chạy về phía thành Vọng An.

Con ngươi của Sở Hi Thanh cũng hơi co lại.

Đây là thần lực của Thất Sát tinh quân!

Sở Hi Thanh hừ lạnh một tiếng, trong tay hiện ra 'Vạn Tượng tinh bàn', dùng Thần Ý Như Tâm Đao, hóa thành một bàn tay khổng lồ chống trời, chụp vào một thứ bên trong ánh sao màu đỏ kia.

Đó là một bảo ấn màu xanh ngọc, to bằng nắm tay, toàn thân óng ánh long lanh, sau khi không còn bị lực lượng của Sở Như Lai áp chế, nó đang rung động kịch liệt, hấp dẫn và cộng hưởng với huyết mạch của Sở Hi Thanh.

Khi tiếp xúc với bàn tay chống trời do 'Vạn Tượng tinh bàn' biến thành, cái bảo ấn này lập tức phát ra ánh sao lóng lánh, thân ấn chợt hiển hóa ra một mảnh đồ án chòm sao.

Đó là khí linh đang dùng ý niệm trao đổi với Sở Hi Thanh, đưa khát vọng và vui mừng của nó, truyền vào trong ý thức hải của Sở Hi Thanh.

Mảnh ánh sao màu đỏ kia thì cố gắng giãy dụa, muốn kéo theo cái ấn này, chạy về Vọng An.

Chùm sáng 'Thất Sát' màu đỏ kia cũng càng chói mắt hơn.

Thất Sát thần lực cũng càng mạnh mẽ hơn, đang muốn xóa sạch tất cả liên hệ giữa Sở Hi Thanh và bảo ấn này.

Sở Hi Thanh lại không hề lo sợ.

Mười hai Kim long bốn cánh ở quanh người hắn bỗng nhiên hóa to, phát ra một tiếng rống chấn động trời đất, xung kích phạm vi mấy dặm quanh đây.

Những long khí này được Thần Ý Như Tâm Đao thôi thúc, toàn bộ đều quấn quanh bàn tay khổng lồ chống trời kia, nắm chặt lấy bảo ấn màu xanh ngọc này.

Đây là kỹ xảo mà Sở Hi Thanh mới phát hiện, Thần Ý Như Tâm Đao của hắn rất thích hợp để điều động võ đạo Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ.

Hai cái kết hợp với nhau, thần uy gia tăng mấy lần!

"Cút cho ta!"

Thần lực thì lại làm sao?

Thiên quy đạo luật của Thất Sát tinh quân không thể rót hết xuống thế gian, như vậy Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ của hắn có thể chống lại.

Theo Sở Hi Thanh cười gằn một tiếng, hắn phát lực kéo một cái, trong không gian bên kia lập tức phát ra một âm thanh rạn nứt.

Ánh sao đỏ như máu kia lập tức phát ra một tiếng gào thét không cam lòng và uất hận đến cực hạn, viên bảo ấn màu xanh ngọc kia vẫn rơi vào trong tay của Sở Hi Thanh.

Khoảnh khắc này, toàn bộ chiến trường đều tĩnh mịch, bao quát cả Tiếu Hồng Trần, tất cả người của phe triều đình đều dùng hết khả năng để thoát khỏi chiến đấu, sau đó nhìn về phía Sở Hi Thanh với ánh mắt giật mình kinh hãi.

"Tinh Thần quyền ấn! Vạn Tượng tinh bàn!"

Bộ Siêu Vũ hít thở thật sâu, nhìn Sở Hi Thanh với vẻ không tin nổi: "Ngươi là… con của Sở Phượng Ca, Sở Tranh!"

Hai thứ này đều là thần khí trấn tộc của Kinh Tây Sở thị, chỉ có Sở

Tranh mới có thể cướp được nó từ trong tay của Sở Như Lai.

Tiếu Hồng Trần nắm chặt song quyền, sắc mặt khó coi đến cực điểm: “Không thể nào!”

Thần thoại võ lâm đương đại, Vô Cực Đao Quân lại chính là Sở Tranh!

Trên Dục Nhật thần chu, Tần Tịch Nhan đang cố gắng khôi phục thương thế, nghe vậy thì cũng run lên.

Nàng không đứng dậy nổi, chỉ có thể dùng cả hai tay để bò đến mạn thuyền, đưa mắt nhìn xuống bên dưới.

Khi Tần Tịch Nhan ý thức được thân phận của Sở Hi Thanh, bí pháp Vô Cực Trảm của Sở Hi Thanh cũng mất hiệu lực với Tần Tịch Nhan.

Sau đó, trái tim của nàng quặn đau, như bị một người bóp mạnh.

Người này… đúng là Sở Tranh!

Chương 1782: Tinh Thần quyền ấn (3)

Hai nhà Tần Sở đều là môn phiệt đứng đầu đương đại, ngày xưa Tần Tịch Nhan cũng từng gặp mặt Sở Tranh.

Mà trong ngày chôn cất Tần Mộc Ca, Tần Tịch Nhan cũng đứng ở ngay cạnh quan tài, tận mắt nhìn thấy Sở Tranh bị đưa vào quan tài của tỷ tỷ.

Tần Tịch Nhan còn nhớ rõ ánh mắt phẫn hận, không cam lòng và tuyệt vọng của Sở Tranh khi đó!

Mà thiếu niên trước mắt nàng, tuy rằng dáng người cao lớn hơn nhiều, nhưng ngũ quan lại giống hệt Sở Tranh lúc trước!

Cũng không biết đối phương sử dụng bí pháp gì, Tần Tịch Nhan đã tiếp xúc với Sở Hi Thanh nhiều lần, thế mà lại không thể nhận ra.

Sắc mặt của nàng vốn trắng bệch vì mất quá nhiều máu, lúc này lại càng tái nhợt, nhìn giống như nữ quỷ.

Nếu Sở Tranh còn sống… Như vậy tỷ tỷ của nàng còn sống hay không?

Không thể nào!

Nàng tận mắt nhìn thấy thi thể của tỷ tỷ, còn chạm vào tay tỷ tỷ!

Tuy rằng Tần Mộc Ca có Kim Cương chi pháp, lại có thực lực 'Gần Thần', thân thể tiếp cận vĩnh hằng, có thể bất diệt bất hủ mấy trăm vạn năm.

Nhưng Tần Mộc Ca khi đó đích thực là không còn sinh cơ, nguyên hồn tan nát, chỉ còn lại một bộ thân xác!

Lúc này, Sở Hi Thanh híp mắt lại, cảm ứng 'Tinh Thần quyền ấn' trong tay.

Cảm xúc của hắn dâng trào, hưng phấn, mừng rỡ, kích động không thể kiềm chế.

Đây là chí bảo truyền thừa của Kinh Tây Sợ thị, là một thần bảo nửa bước Siêu Phẩm, do vị khai quốc quân thân của Đại Ninh dùng tất cả thiên tài địa bảo trong tay để chế tạo ra.

Có người nói, bảo vật này có phẩm chất cực cao, tiềm lực cực lớn, sau khi được huyết khí của các đời gia chủ Sở gia uẩn nhưỡng, nó đã tiếp cận rất gần với Siêu Phẩm, có thể sánh vai với Huyết Nhai thần đao thời kỳ toàn thịnh!

Ngày xưa, Sở Phượng Ca dựa vào thần khí này và hai thức thần chiêu của hắn, dùng tu vị tứ phẩm để chấn nhiếp quần hùng trên Thiên Bảng!

Vì đoạt lại thứ này, bại lộ thân phận cũng đáng giá.

Đây là thần khí nửa bước Siêu Phẩm đầu tiên của hắn.

Huyết Nhai thần đao không tính.

Nói chính xác ra thì nó là thần binh truyền thừa của Vô Tướng thần tông.

Lòng bàn tay của Sở Hi Thanh xuất hiện một vết thương, tinh huyết bản mệnh tuôn ra, dung nhập vào trong 'Tinh Thần quyền ấn'.

Cái này không chỉ khiến cho liên hệ giữa hắn và Tinh Thần quyền ấn càng chặt chẽ hơn, mà cũng làm cho ấn ký truyền thừa bên trong được củng cố.

Hai năm qua, Sở Như Lai vẫn luôn tiêu trừ ấn ký truyền thừa ở bên trong cái thần khí này.

Sở Hi Thanh suy đoán, thần lực của Thất Sát tinh quân đang trợ giúp Sở Như Lai tiêu trừ ấn ký.

Bằng không Sở Như Lai tuyệt đối không thể tìm thấy dấu vết huyết mạch trong thần khí này!

Đó là Huyết ấn truyền thừa của tổ tiên Sở Tranh, Ngụy quốc công đời đầu, Sở Lệnh Tây!

Sở Lệnh Tây cũng là một Siêu Phẩm.

Căn cứ theo chiến tích của vị này, vị tổ tiên này cũng là hạng người tài ba bên trong Siêu Phẩm.

Ngày xưa, khi Huyết Nhai Đao Quân vô địch thiên hạ, vẫn có mấy vị anh kiệt tỏa sáng, dưới ánh hào quang như mặt trời ban trưa của Huyết Nhai Đao Quân, bọn họ vẫn phát ra ánh sáng lóng lánh.

Sở Lệnh Tây chính là một trong số đó, hắn từng thay thái tổ Đại Ninh, du đấu với Huyết Nhai Đao Quân một ngày một đêm, sau đó toàn thân trở ra.

Vị này thậm chí còn không bị thương, sau khi Huyết Nhai Đao Quân chết được trăm năm, vị này bước vào hàng ngũ Siêu Phẩm.

Mấy tháng trước, Sở Như Lai chỉ là một nhị phẩm thượng, làm sao có thể tìm thấy ấn ký truyền thừa của Sở Lệnh Tây?

Sở Hi Thanh âm thầm vui mừng.

May mà hắn ra tay sớm, bằng không thêm mấy tháng nữa thì Sở Như Lai sẽ trở thành chủ nhân chân chính của Tinh Thần quyền ấn.

Nhưng vào lúc này, Huyết Nhai thần đao trong tay hắn lại kêu ông ông, nó đang dùng ý niệm truyền đạt sự bất mãn của mình.

Ngươi cái tên cặn bã này, lúc cần thì Tiểu Điềm Điềm, lúc không cần thì lại Ngưu phu nhân.

Sở Hi Thanh bị đao linh làm cho buồn cười.

Hắn lấy Hỗn Độn Chi Tâm trong vạt áo ra, ném cho Lục Loạn Ly.

Lục Loạn Ly tiếp nhận sợi dây chuyền màu đỏ tươi này, vẻ mặt không khỏi sững sờ: “Ngươi không cần thứ này nữa?”

Khi Lục Loạn Ly vừa nói hết, liền ý thức được Sở Hi Thanh muốn tặng thứ này cho mình, trong lòng không khỏi vui vẻ.

Thứ này có thể trợ giúp nàng rất nhiều, nó có thể tăng tu vị lên một bậc.

“Ta đã có Tinh Thần quyền ấn, không cần thứ này nữa!”

Sở Hi Thanh hơi lắc đầu.

Vạn Tượng tinh bàn cường hóa chính là võ ý và huyết mạch.

Mà Tinh Thần quyền ấn cường hóa là tu vị của hắn, tuy rằng đây không phải là năng lực quan trọng nhất của Tinh Thần quyền ấn, nhưng vẫn có thể tăng Thần Nguyên Vô Tướng công và Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân lên một cấp! (nửa phẩm)

Mà hạn mực tối đa của Tinh Thần quyền ấn cực cao, thậm chí tương lai có hi vọng vào vĩnh hằng.

Tiếc là hắn đã mất huyết mạch Vạn Tượng, bằng không hai cái thần bảo này còn có thể tăng cường nhiều hơn.

Chương 1783: Tinh Thần quyền ấn (4)

Sau đó, Sở Hi Thanh ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy hai bóng người như hai ngôi sao băng lao thẳng đến nơi này, hạ xuống cách đó không xa.

Đúng như hắn suy đoán.

Hai người này, một chính là đại nội Ty lễ giám chưởng ấn Trấn Thiên Lai, đứng hàng 10 Thiên Bảng hiện giờ!

Còn một là Trấn thủ sứ Tam nha Cẩm y vệ Chu Huyết!

Sắc mặt hai người này cũng cực kỳ ngưng trọng.

Tuy rằng bọn họ đến chậm một bước, nhưng vẫn có thể nhìn thấy tình hình chiến đấu ở nơi này, thậm chí còn có thể biết được những người này nơi này nói cái gì.

“Ngươi là Sở Tranh?”

Sau khi hạ xuống đất, Trấn Thiên Lai liền bình tĩnh nhìn Sở Hi Thanh, ánh mắt âm trầm khó dò: “Thế tử Ngụy quốc công Sở Tranh?”

Thật ra hắn đã nhận ra Sở Tranh, nhưng mà Trấn Thiên Lai thật sự không tin nổi.

Ngày xưa, chính hắn giám sát việc kiến tạo lăng mộ Bá Võ Vương.

Hắn cũng tham gia toàn bộ quá trình chôn cất Tần Mộc Ca, tận mắt nhìn thấy nhìn Sở Tranh bị đưa vào trong quan tài.

Người này tuyệt đối không thể chạy trốn từ trong mộ.

Thi thể Tần Mộc Ca cũng nên bị luyện thành sát thi, trở thành cánh tay đắc lực cho bệ hạ.

Sở Hi Thanh thì lại thấy buồn cười, hắn không nhượng bộ chút nào, ánh mắt lạnh lẽo nhìn nhau với Trấn Thiên Lai: “Đã lâu không gặp, Trấn công công!’

Hắn cũng có ấn tượng rất sâu với Trấn Thiên Lai, có thể nói là khắc sâu!

Ngày xưa, chính là người này đến Sở gia truyền chỉ, ‘Ban hôn’ cho hắn và Tần Mộc Ca.

Trái tim của Trấn Thiên Lai không khỏi co quắp lại, hắn nghe ra hận thù vô tận và sát cơ vô ngần trong lời nói của Sở Hi Thanh.

Cái thằng nhãi ranh này, rõ ràng là đã căm thù triều đình và thiên tử đến tận xương tủy!

Trong lòng hắn vẫn khó có thể tin tưởng.

Sao Sở Tranh có thể còn sống? Còn có thể học được Thần Ý Xúc Tử Đao của Vô Tướng thần tông, trở thành Vô Cực Đao Quân khiến triều đình phải kiêng kỵ!

Con trai tưởng của Sở gia, kẻ bị thiên tử chỉ định chôn sống, lại trở thành một tồn tại có thể một người một đao đối địch với vạn quân!

Trấn Thiên Lai quét mắt nhìn đám người bên phe Sở Hi Thanh một chút.

Cuồng Kiếm – Phong Tam!

Ly Huyễn Đao Quân – Lục Loạn Ly!

Đao Độc Tôn, Tiễn Vô Ảnh – Quý Thiên Thiên!

Thần Minh Điện Xế - Cung Vô Cấu!

Cuồng Đào Băng Liệt – Thủy Thương Lãng!

Còn cả Tinh Thần Đại Pháp Sư – La Hán Tông vẫn chưa hiện thân.

Ngoài ra còn có Thiết Sơn quận chúa Tần Tịch Nhan!

Nội tâm của Trấn Thiên Lai càng âm trầm hơn.

Sở Tranh này không chỉ học được thức thứ hai của Thần Ý Xúc Tử Đao là Thần Tâm Vô Lượng, một người đối đầu vạn quân, mà còn có thể tụ tập nhiều cao thủ như vậy.

Hiện giờ, triều đình vẫn chưa dẹp được Cực Đông Băng Thành, lại xuất hiện thêm một mầm họa như vậy.

Thiên hạ này, Đại Ninh này, đều gặp nạn rồi!

Bệ hạ muốn kéo dài quốc vận của Đại Ninh, làm sao lại khó như vậy?

Trấn Thiên Lai hít thở thật sâu, cố gắng bình phục nỗi lòng.

Hắn suy nghĩ rất nhanh, giọng nói nhu hòa: “Thiếu quốc công làm gì vậy? Ngươi chính là hậu duệ của khai quốc quân thần Võ Ninh Vương, đường đường là đời sau của quý tộc! Không giúp triều đình bắt khâm phạm thì cũng thôi, tại sao còn muốn đối địch với triều đình? Che chở hung thủ bắn thiên tử bị thương?”

Phong Tam ở phía xa xa nghe vậy không khỏi bật cười: “Quả thực là quá vô sỉ! Các ngươi cũng biết hắn là con cháu của khai quốc quân thần Võ Ninh Vương? Hóa ra là, sau khi hắn bị thiên tử của các ngươi chôn sống, còn phải trung thành tuyệt đối, làm trâu làm ngựa cho thiên tử?”

Khuôn mặt của Cung Vô Cấu và Thủy Thương Lãng cũng lạnh lẽo, hiện ra ý cười gằn.

Mặt Trấn Thiên Lai không cảm xúc, hai tay cũng nắm chặt đôi đoản kích.

“Hiểu rồi, thiếu công quốc oán giận vì thiên tử chỉ hôn chôn cùng! Nhưng mà ta cũng từng tham gia vào chuyện này, cũng biết trong đó còn có nguyên do khác. Việc hai năm trước, thật ra không thể trách bệ hạ được. Sở Tranh, không bằng ngươi theo ta vào cung, bệ hạ sẽ đích thân giải thích cho ngươi, thế nào?”

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng, cười như không cười.

Mãi đến khi Trấn Thiên Lai nói xong, hắn mới ngước mắt lên: “Nói xong rồi? Lời nói của ngươi và Long Dương công chúa trước khi chết, quả thực là giống nhau như đúc.”

Theo hắn nói câu này, mấy người Bộ Siêu Vũ và Tiếu Hồng Trần ở đây đều không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Tuy rằng bọn họ đã có suy đoán từ trước, giờ phút này lại có thể xác nhận.

Sở Hi Thanh chính là hung thủ giết chết Long Dương công chúa!

Sắc mặt Trấn Thiên Lai âm trầm, phát ra một tiếng than thở.

Tuyệt đối không thể để thằng nhãi ranh này sống sốt!

Dù phải trở mặt với Vô Tướng thần tông, thì hắn cũng nhất định phải giết chết Sở Hi Thanh ở đây!

Bằng không thì người này chắc chắn sẽ trở thành tử kiếp của Đại

Ninh!

Nội tâm Sở Hi Thanh hơi động, hai khí xích kim trên Huyết Nhai thần đao lại quấn quanh cánh tay của hắn.

Sát ý của Trấn Thiên Lai… quá mạnh!

Đúng lúc, hôm nay hắn cũng chưa thỏa mãn.

Hắn vẫn còn chưa giết đủ.

Một cái Sở Như Lai trọng thương bỏ chạy, chỉ để ‘nghi thức’ Nhai Tí của hắn hoàn thành đến tam phẩm hạ.

Mà cơ hội ngày hôm nay rất tốt, bỏ lỡ thì không còn lần sau!

Ầm!

Khoảnh khắc này, ‘Nguyên Dương Cửu Khiếu’ trong cơ thể Sở Hi Thanh đã ầm ầm mở rộng. Từng tia dương lực chảy xuôi vào trong cơ thể hắn, đẩy tu vị của hắn lên cao.

Chương 1784: Thẻ thần chiêu nhất phẩm

“Đáng tiếc! Đáng tiếc! Đao Quân vốn là trụ cột của quốc gia, tiền đồ rộng lớn, vì sao lại rơi vào tà đạo?”

Hầu như từng câu từng chữ của Trấn Thiên Lai đều ngậm lấy cay đắng, nhưng vẻ mặt của hắn lại từ từ trở nên kiên định: “Tất cả Thiên nha Cẩm y vệ, mau chóng tìm kiếm tế đàn của La Hán Tông, không thể để hắn thong dong thi triển pháp thuật! Trực điện giám bố trí tiễn trận, tất cả Tru Thần nỏ đều không cần tiếc mũi tên, lại phái nhân thủ truyền lệnh, bảo cấm quân quanh đây nhanh chóng rời đi.”

Hắn đoán là những cấm quân này không thể rời đi trước khi cuộc chiến kết thúc.

Tuy rằng cấm quân đều có tu vị bát phẩm, nhưng muốn bọn họ chạy ra ngoài 100 dặm, thì cũng phải mất một quãng thời gian.

Giọng nói của Trấn Thiên Lai âm trầm như nước: “Bộ Siêu Vũ, để người của ngươi bày ‘Cửu Thiên Thập Địa Già Thiên La Võng kiếm trận’, hôm nay không thể để một người nào chạy ra khỏi đây!”

Sắc mặt Bộ Siêu Vũ nghiêm túc, chắp tay nói: “Công công yên tâm, bọn họ đã chạy đến nơi, kiếm trận sắp xong! Không ai có thể rời khỏi đây, đừng nói là một người, mà ngày cả một con ruồi cũng không thoát được."

Tần Tịch Nhan nghe vậy thì rùng mình.

Đại nội Ngự mã giám nuôi dưỡng 19 tổ kiếm thủ tứ phẩm là "Cửu Thiên" và "Thập Địa", tổng cộng 760 người, là nhánh binh mã tinh nhuệ nhất của Ngự mã giám.

'Cửu Thiên Thập Địa Già Thiên La Võng kiếm trận' của bọn họ có thể che đậy phạm vi trăm dặm, được xưng là nước chảy không lọt, thần ma khó ra.

Bị kiếm trận này vây nhốt, dù là cao thủ Thiên Bảng cũng khó thoát.

Ngàn năm qua, vô số trọng phạm trên Hắc Bảng và cao nhân Thiên Bảng, đều ngã trong bộ kiếm trận này.

Ngày xưa, chủ nhân của Vô Huyền đao cung là Thiên Xạ Thần Sát – Cung Nghiêm Hàn cũng chết trong trận này.

Sở Hi Thanh này, sao hắn còn chưa trốn?

Bên cạnh hắn có không ít cao thủ, có thể đối kháng với mấy vị Thiên Bảng.

Nhưng mà một khi vị kiếm trận này vây nhốt, tất cả mọi người đều phải chết!

Đến ngày hôm nay, dù Tần Tịch Nhan là đầu gỗ thì cũng có thể xác định là mình bị Sở Hi Thanh tính toán.

Người này chỉ dùng chút thủ đoạn, nàng đã rơi vào kết cục chúng bạn xa lánh.

Tần Tịch Nhan căm thù Sở Hi Thanh đến tận xương tủy, rồi lại biết bọn họ bây giờ là châu chấu trên cùng một sợi dây.

Nàng có thể sống sót hay không, toàn bộ đều dựa vào Sở Hi Thanh.

Phong Tam nghe vậy thì lại cười cười: "Vì vị đồng liêu này của ta, các ngươi đúng là chịu bỏ vốn liếng, ngay cả 'cửu thiên' 'thập địa' cũng mang ra rồi."

Nơi này cách thành Vọng An tận 1700 dặm.

Dù mạnh như Trấn Thiên Lai thì cũng phải bay một khắc mới đến, đó là dưới tình huống hắn bay hết tốc độ.

Vì vậy, bộ kiếm trận này là chuẩn bị từ trước, nó là dùng để bắt Kế Tiễn Tiễn.

Trong lời nói của Phong Tam còn bao hàm trào phúng: “Khẩu vị cũng không nhỏ, còn không một ai chạy thoát? Các ngươi xác định mình có thể làm được?”

Trấn Thiên Lai không hề bị lay động.

Hắn bình tĩnh nhìn Sở Hi Thanh, mày đã nhíu lại thành hình chữ xuyên.

Trấn Thiên Lai đã phát hiện, khí cơ của Sở Hi Thanh đang phát sinh biến hóa.

Thiếu niên híp mắt lại, mái tóc dài thoát khỏi dây buộc, không gió mà bay.

12 con Kim long bốn cánh kia cũng phát sinh biến hóa, không biết vì sao mà trên thân rồng màu vàng bắt đầu sinh ra từng tia hoa văn màu đỏ.

Những thứ này tựa như vảy rồng, lại tựa như huyết văn, tất cả đều là dạt dào đạo vật, hô ứng và cộng hưởng với thiên quy đạo luật trong thiên địa.

Thần ý vô ngần và long uy tụ hợp, thế mà lại tạo thành một cột khí màu vàng, lao thẳng lên trời mây!

Chỉ chớp mắt đã bao trùm phạm vi trăm dặm, làm cho rất nhiều nhất phẩm nơi này cứng lại.

Lúc này, tuy rằng song phương tạm thời dừng tay, nhưng thiên quy và thần niệm của bọn họ vẫn luôn giao phong kịch liệt.

Mấy người Phong Tam và Lục Loạn Ly vốn đang ở hạ phong.

Mà khi lực lượng của Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ dâng trào, tình thế của song phương đã khôi phục cân bằng.

Vẻ mặt Trấn Thiên Lai không khỏi nghiêm túc hơn.

Cái thằng nhãi ranh này… lực lượng của hắn còn có thể tăng lên sao?

Mắt của hắn không khỏi hạ xuống: “Ngươi nói đúng, là Trấn mỗ quá tham lam. Hôm nay, không cần quan tâm đến những người khác, chỉ cần đưa vị Vô Cực Đao Quân này xuống hoàng tuyền, chính là may mắn của Đại Ninh ta.”

Ngay khi hắn vừa nói xong, một luồng đao ý hùng vĩ đột nhiên xuất hiện ở phía xa xa rồi kéo lại gần, đồng thời một giọng nói trong sáng lạnh lẽo truyền đến: “Cuồng ngôn! Hôm nay, các ngươi không giết được ai cả!”

Lục Loạn Ly nghe thấy câu này thì tâm thần rung lên, khóe môi khẽ vểnh lên.

Quả nhiên, một cái chớp mắt tiếp theo, một bóng người màu xanh mặc giáp trên bay đến gần.

Hắn đứng trên đỉnh một cái cây, chắp tay sau lưng, thần thái bễ nghễ nhìn xuống dưới.

“Trái lại thì các ngươi phải lo cho tính mạng của mình đấy.”

Khi hắn nói ra câu này, ánh mắt lại rơi vào trên người Sở Hi Thanh.

Con ngươi của Trấn Thiên Lai không khỏi co lại: “Đao Kiếm Như Mộng, Lục Trầm!”

Hắn cũng không bất ngờ.

Trấn Thiên Lai nhìn thấy Lục Loạn Ly, thì đã cân nhắc đến việc Lục Trầm sẽ xuất hiện rồi.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, da mặt của hắn hơi co quắp lại.

Chương 1785: Thẻ thần chiêu nhất phẩm (2)

Sau khi Lục Trầm xuất hiện, lại có một bóng người khác xuất hiện ở một ngọn cây ở phía nam.

Đó là một cô gái mặc áo trắng, khoảng ba mươi tuổi, tóc dài xõa vai, khoác một cái áo khoác sau lưng, phần lưng có hai chữ ‘Vô Thiên’.

Diện mạo của nàng chỉ có thể nói là thanh tú, nhưng khí vũ hiên ngang, ánh mắt như đuốc, hồn nhiên tự nhiên, tiêu sái bất phàm, còn mang theo một chút vô lại.

Giọng nói của cô gái lười biếng, còn mang theo một tia khàn khàn: “Xem ra hắn nói không sai! Các ngươi không giết được ai!”

Lúc này, không chỉ mấy người Tiếu Hồng Trần và Bộ Siêu Vũ thay đổi sắc mặt.

Mà hô hấp của Trấn Thiên Lai cũng tán loạn.

Người đến chính là Tư Vô Thiên trong Vô Pháp Vô Thiên, xếp hạng 19 Thiên Bảng.

Người này đến đây, làm cho cuộc đối kháng võ ý càng kịch liệt hơn.

Toàn bộ mặt đất rung chuyển không ngớt, mặt đất nứt vỡ, vết rạn nứt như mạng nhện kéo dài ra bốn phía.

“Tư Vô Thiên!” Phiêu Kỵ đại tướng quân Vũ Văn Bá nhíu mày nói: “Một kẻ lăn lộn hắc đạo như ngươi, nhảy vào vũng nước đục này làm gì? Ngươi có biết hậu quả của việc này không?”

Tư Vô Thiên không khỏi nở nụ cười, mặt đầy khinh thường: “Tỷ đệ chúng ta đều ghi tên Hắc Bảng, hậu quả cũng chỉ như vậy.”

Nhưng nàng vẫn nhìn về phía Sở Hi Thanh với vẻ căm tức.

“Đao Quân, nhớ kỹ lời hứa của ngươi!”

Lần này nàng bị Sở Hi Thanh lừa thảm rồi.

Khi lập Thần khế với Sở Hi Thanh, nàng cũng không ngờ mình sẽ bị cuốn vào trận mưa gió cực lớn này.

Người Sở Hi Thanh muốn cứu… lại là hạng 1 Hắc Bảng, kẻ đã bắn thiên tử bị thương.

Còn nữa, thân phận của Sở Hi Thanh lại chính là Sở Tranh, huyết mạch cuối cùng của trưởng phòng Kinh Tây Sở thị.

Thiếu niên đáng thương này chẳng những không chết, trái lại còn trở thành Vô Cực Đao Quân!

Cùng lúc đó, người này cũng sắp trở thành kẻ địch sống chết với triều đình!

Tư Vô Thiên có linh cảm, trận sóng gió này thậm chí đủ để hai tỷ đệ bọn họ tan xương nát thịt!

Nhưng Tư Vô Thiên đã không thể đổi ý, cũng không muốn đổi ý.

Thẻ đánh bạc của Sở Hi Thanh đủ để khiến nàng cam tâm tình nguyện ký kết Thần khế.

Bởi vì thiên hạ ngày nay, chỉ có vị Vô Cực Đao Quân này mới có thể trợ giúp Tư Hoàng Tuyền lấy lại nội tạng cuối cùng của hắn.

Chỉ có thu hồi nội tạng, tu vị và huyết mạch của Tư Hoàng Tuyền mới có thể hoàn chỉnh!

Người đệ tử này của nàng, chắc chắn sẽ tỏa sáng chói mắt ở thế giới này!

“Đã ký Thần khế, ta còn có thể nuốt lời sao?”

Trong lúc nói chuyện, đôi mắt của Sở Hi Thanh chợt đổi sang màu tím, trong nơi sâu xa của con ngươi, còn có từng tia từng tia kim văn.

Hắn nhìn về phía Trấn Thiên Lai.

Khóe môi hắn cong lên, lộ ra một hàm răng trắng, vẻ mặt lại rất âm u và lãnh khốc.

“Sát ý của Trấn công công mạnh thật! Nhưng ngươi nhầm một việc, thứ các ngươi nên cân nhắc là, nên làm thế nào để chạy trốn giữ mạng dưới tay ta.”

“Chuyện cười!”

Chu Huyết phất ống tay áo một cái, hắn liếc mắt nhìn hai người Lục Trầm và Tư Vô Thiên, mặt đầy khinh thường: “Ngươi dựa vào là 19 Thiên Bảng và một Lục Trầm đang bị thương?”

Hắn biết Lục Trầm bị thương không nhẹ trong lúc cướp thiên lao.

Đó dù sao cũng là đại nội, là nơi lực lượng của thiên tử mạnh nhất.

Nếu như không phải bỗng nhiên có thêm một Kế Tiễn Tiễn, liên tục bắn 15 mũi tên vào thiên tử, thì Lục Trầm và đám thuộc hạ của hắn đều phải chết.

Trấn Thiên Lai đã bình phục nội tâm, giọng nói hắn lạnh lẽo như băng: “Chư vị đồng liêu! Sở Tranh rất hận thù thiên tử và triều đình, đã trở thành đại họa của triều ta! Nếu hôm nay không thể tru diệt kẻ này, nhất định sẽ là hậu hoạn vô cùng. Cuộc chiến hôm nay, mời chư vị vì thiên hạ thái bình, vì quốc vận Đại Ninh, nhất định phải không tiếc tính mạng, dùng tất cả mọi thứ để giết chết kẻ này!”

Sở Hi Thanh cũng lười nghe.

Nguyên Dương Cửu Khiếu của hắn đã mở năm khiếu.

Sau đó là ‘Khí Nguyên’, Sở Hi Thanh truyền từng tia khí huyết kỳ lạ vào trong Huyết Nhai thần đao.

Đây là một trong các năng lực của thiên phú Thần giai ‘Nguyên Thần’.

Trí Thần – Long Hi là đầu nguồn của tất cả đồ vật trên thế gian, khi thi triển năng lực này, uy năng của pháp khí và binh khí sẽ tăng lên nửa phẩm.

Đáng tiếc là thanh đao này vẫn chưa khôi phục, tu vị của Sở Hi Thanh cũng quá yếu.

Bằng không dựa vào môn thiên phú này, hắn thậm chí còn có thể đưa Huyết Nhai thần đao tăng lên đến Siêu Phẩm!

Còn có Thần Lực Tái Thôi của huyết mạch Táng Thiên cũng tiến thêm một bước.

Cuối cùng là thẻ thần chiêu Huyết Nhai Đao Quân nhất phẩm ‘Thiên Lý Chiêu Chiêu’!

Sở Hi Thanh vẫn luôn dùng tấm thẻ này để nghiên cứu thức thần chiêu này.

Hắn đã nghiên cứu được một bộ phận áo nghĩa ở trong đó, thăm dò được cách vận chuyển chân nguyên, nhưng còn nhiều bộ phận chưa hiểu.

Nếu như có thể trải nghiệm một lần, thực tiễn một lần, nhất định sẽ gia tăng tốc độ nghiên cứu của hắn.

Theo Sở Hi Thanh sử dụng tấm thẻ này.

Từng đoạn hình ảnh xuất hiện trong đầu của hắn.

Còn có một luồn thần niệm cực kỳ mạnh mẽ sinh sôi ở trong nguyên thần của Sở Hi Thanh, chỉ dẫn hắn cách vận đao.

Hai mắt Sở Hi Thanh sáng ngời, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ sáng tỏ, mừng rỡ, chấn động và khâm phục.

Đây đúng là thần chiêu!

Chương 1786: Thẻ thần chiêu nhất phẩm (3)

Trong cuộc chiến Huyết Nhai Đao Quân ngã xuống, có ba vị thần linh chết dưới thức thần chiêu này!

Không biết có phải là thiên nhân cảm ứng hay không, khi Trấn Thiên Lai nói đến câu ‘giết chết kẻ này’ thì lôi đình trên bầu trời lại nổ ầm ầm, vô số tia lôi điện nhằng nhịt khắp nơi.

Còn có từng hạt từng hạt mưa bắt đầu rơi rụng xuống.

Song phương vốn đang giương cung bạt kiếm, khi tiếng sét đánh truyền đến, bọn họ lập tức ra tay.

Bóng người của hắn bọn lấp lóe như lưu quang thuấn ảnh, hoặc là va chạm cùng một chỗ, hoặc là đan xen qua nhau, truy đuổi lẫn nhau.

Bóng người Tiếu Hồng Trần cũng hóa thành một đạo lưu quang màu vàng, lao thẳng về phía Sở Hi Thanh!

Ánh mắt hắn lạnh lùng, sát ý tràn trề.

Cái tên tạp chủng này, nhất định phải chết!

Mặc kệ là vì Kế Tiễn Tiễn hay là vì chính hắn.

Tiếu Hồng Trần đều phải đưa kẻ này vào chỗ chết!

Sở Hi Thanh quật khởi hai năm, lại có liên lụy rất sâu với Cẩm y vệ, có rất nhiều chỗ nói không rõ ràng.

Nếu hắn không muốn bị bệ hạ nghi kỵ, thì nhất định phải giết chết Sở Hi Thanh!

Nhưng Tiếu Hồng Trần mới đi được một nửa đường, Trấn Thiên Lai đã lắc mình đến trước người Sở Hi Thanh.

Thân thể của hắn cũng hóa thành kim quang, dùng tốc độ và biến hóa khó mà tin nổi.

“Chết đi!”

Binh khí của Trấn Thiên Lai là một đôi đoản kích, chúng chuyển động rất nhanh, mũi kích lại như mũi khoan, đánh thẳng về phía thái dương của Sở Hi Thanh.

Đó là Thần tốc! Cực Quang! Đâm Xuyên! Thần Phong!

Bốn loại thiên quy đạo luật kết hợp, giao cho hắn tốc độ vượt qua cực hạn, còn có lực đâm xuyên không gì sánh được.

Cặp đoản kích đánh xuyên qua lớp long khí bảo vệ bên ngoài của Sở Hi Thanh, làm cho 12 con kim long kia phát ra tiếng rít gào giận dữ.

Bên ngoài Sở Hi Thanh lại xuất hiện 14 tầng ngoại cương, nhưng chỉ chớp mắt lại bị đánh tan 9 tầng, còn 5 tầng vẫn đang vỡ vụn.

Trấn Thiên Lai cảm thấy khá là kinh ngạc, Sở Hi Thanh lại không sử dụng Thần Ý Xúc Tử Đao với hắn.

Điều này làm cho bí pháp nguyên thần mà hắn đang sử dụng lại không thể phát huy tác dụng.

Càng làm cho hắn kinh ngạc là, hắn không thể nhìn thấy một chút hoang mang nào ở trong mắt Sở Hi Thanh.

Trấn Thiên Lai chỉ nhìn thấy một màn đao màu vàng óng ánh đang sinh ra ở trước mắt hắn.

Đây là?

Trái tim của Trấn Thiên Lai đột nhiên co rút lại, tâm linh sinh ra nỗi sợ hãi vô hạn.

Không đúng!

Rất không đúng!

Nguyên thần của Trấn Thiên Lai cũng như kim dâm, khí huyết toàn thần cũng dâng trào.

Linh hồn và huyết mạch của hắn đều đang cảnh báo cho hắn.

Huyết Nhai thần đao trong tay Sở Hi Thanh cũng rung động kịch liệt.

Đao linh cũng cảm ứng được chiêu thức mà Sở Hi Thanh sắp sử dụng, nó có cảm giác cực kỳ quen thuộc, cực kỳ hưng phấn, cực kỳ sung sướng.

Sau đó nó bắt đầu phối hợp với Sở Hi Thanh, thi triển đao quyết.

Sở Hi Thanh cũng đang dùng tất cả sức lực để thôi thúc và điều động thiên quy Báo Ứng, dùng Thần Ý Đao Tâm để ngưng tụ địch ý và sát niệm của 23 vạn cấm quân và mấy ngàn Cẩm y vệ, tất cả đều hòa vào trường đao trong tay.

Hạt nhân căn bản của thức thần chiêu này chính là Thần Ý Đao Tâm, cũng là thức cuối cùng trong bảy thức của Thần Ý Xúc Tử Đao!

Khóe môi của hắn hơi cong lên.

Cơ hội hôm nay là khó có được, không thể bỏ lỡ!

Thần Ý Xúc Tử Đao – Thiên Lý Chiêu Chiêu!

Một cái chớp mắt tiếp theo, giữa song phương liền phát ra một tiếng nổ kinh thiên!

Cheng! Ầm!

Tia lửa và sóng xung kích phun trào.

Toàn bộ đầu của Trấn Thiên Lai đều nổ tung, vô số máu tươi và thịt vụn bay lên, phần bay xa nhất phải ngoài mười hai trượng!

Toàn bộ lực lượng của thức 'Gần Thần chi chiêu' của hắn đều bị Sở Hi Thanh phản xạ trở về, loại lực lượng Báo Ứng không giảng đạo lý kia lại áp lên thân hắn, khiến cho uy lực tăng lên gấp đôi!

Trấn Thiên Lai căn bản là không phòng bị được.

Hắn chưa từng nghĩ đến Sở Hi Thanh có thể phản xạ lại một thức 'Gần thần chi chiêu' của hắn.

Cái thằng nhãi ranh này chỉ ỷ vào thiên phú huyết mạch và pháp khí, mới có tu vị nhị phẩm thượng!

Nhai Tí đao ý tầng 23 cũng còn rất nhiều thiếu hút.

Cái thằng nhãi ranh này có tư cách gì mà đòi phản xạ lại chiêu thức của hắn?

Song khi hai người giao phong, đầu của Trấn Thiên Lai lại nổ tung.

Tiếu Hồng Trần ở rất gần bọn họ, hắn đã chuẩn bị chặn đường lui của Sở Hi Thanh, cũng phối hợp với Trấn Thiên Lai để phanh thây Sở Hi Thanh!

Hai người bọn họ liên thủ, nhất định có thể đánh vỡ 'Bàn Cổ thần phong' của Sở Hi Thanh trong thời gian ngắn.

Khi hắn trông thấy một màn máu tanh kia, thì tâm thần không khỏi hoảng hốt, toàn bộ cơ thể đều lạnh lẽo.

Trấn Thiên Lai lại bị vỡ đầu?

Cực chiêu thành danh của hắn lại bị Sở Hi Thanh phản xạ?

Đường đường là hạng 10 Thiên Bảng, Thần Quang Thiên Tốc - Trấn Thiên Lai, lại thua trong tay Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh vừa mới dùng đao quyết gì?

Sao có thể? Làm sao lại có chuyện hoang đường như vậy?

Trong lúc nhất thời, vô số ý nghĩ dâng lên trong đầu Tiếu Hồng Trần, để cho hắn sởn tóc gáy.

Hắn không chút do dự, dùng hết tốc lực để rời đi.

Chương 1787: Thẻ thần chiêu nhất phẩm (4)

Tiếu Hồng Trần chạy một vòng sau lưng Sở Hi Thanh, rồi lao thẳng về phía xa xa.

Thậm chí hắn còn không lo được bóng tên của Kế Tiễn Tiễn ở sau lưng.

Kế Tiễn Tiễn bắn bảy mũi tên về phía hắn, có ba mũi tên bắn trung thân thể Tiếu Hồng Trần.

Hắn không muốn chia lực ra chống đỡ.

Tiếu Hồng Trần chỉ cầu có thể dùng tốc độ nhanh nhất để rời xa Sở Hi Thanh.

Tâm linh đang run rẩy của hắn, đã nói rõ Sở Hi Thanh bây giờ cực kỳ nguy hiểm!

Theo đầu của Trấn Thiên Lai vỡ vụn, thảm bại dưới đao của Sở Hi Thanh, tình thế nơi đây đã đảo chiều.

Hắn ở gần Sở Hi Thanh thêm nửa khắc, cũng có thể bị Kế Tiễn Tiễn và Lục Loạn Ly vây giết.

Mà khi Tiếu Hồng Trần rút đi, mấy người Bộ Siêu Vũ, Vũ Văn Bá, Chu Huyết, Tần Thắng ở phía xa xa cũng đang nhanh chóng lui về phía sau.

Bọn họ đều hít vào một ngụm khí lạnh, sắc mặt tái nhợt như người chết.

Đây rốt cuộc là chuyện gì? Sao Trấn Thiên Lai lại bại dưới đao của

Sở Hi Thanh?

“Thiên Lý Chiêu Chiêu! Đây là Thiên Lý Chiêu Chiêu của Huyết Nhai Đao Quân!”

Tuy rằng đầu của Trấn Thiên Lai đã vỡ vụn, nhưng hắn vẫn chưa chết.

Vô số thịt mầm sinh sôi, tụ tập lại với nhau, ngưng tụ thành một cái đầu hoàn chỉnh.

Võ ý đánh vào trong đầu của hắn đều là võ ý của bản thân hắn, cho nên có thể trục xuất dễ dàng.

Chỉ cần bảy cái hô hấp, là hắn có thể khôi phục.

Nhưng Trấn Thiên Lai cũng biết, mình không có cơ hội thong dong khôi phục, trong giọng nói của hắn còn bao hàm vẻ không cam lòng.

“Không thể! Tuyệt đối không thể! Ngươi không thể nắm giữ chiêu thức này được?”

“Thế gian này là vô hạn khả năng, thứ ta muốn, nên có!’

Sắc mặt Sở Hi Thanh lạnh lùng, một tay cầm Tu La Tru Ma đao, đang súc thế.

Mười hai con Kim long quấn quanh người, vô số lôi đình màu đỏ thẳm sinh sôi trên thân đao.

Tru Thiên Đao – Táng Thiên Thần Tru!

Đây là thức ‘cực chiêu Gần Thần’ do Táng Thiên ban tặng, dưới long khí gia trì, đao ý và đao thế càng bá đạo và hùng vĩ hơn.

Trong đầu Sở Hi Thanh thì lại nghĩ đến một màn bị nhấc vào quan tài ở hai năm trước.

Khi đó Trấn Thiên Lai đứng ở bên cạnh, thản nhiên nhìn hắn, khuôn mặt lạnh nhạt, coi hắn như chó lớn.

Hắn nở nụ cười: “Trấn công công đi trước một bước đi, nhiều nhất là mấy năm nữa, ta sẽ để bọn họ đi xuống cùng ngươi, cho chủ tớ ngươi gặp nhau.”

Bồng!

Ánh đao màu đỏ kia lại chém vào thân thể của Trấn Thiên Lai, tru diệt tất cả máu thịt, thần hồn, tất cả mọi thứ của hắn!

Giáp trên người Trấn Thiên Lai cũng bị chém ra làm đôi.

Thanh Tu La Tru Ma đao chém đôi cái bảo giáp nhị phẩm thượng này xong, bản thân nó cũng không chịu nổi lực lượng mạnh mẽ này, thân đao bắt đầu xuất hiện vết nứt.

“Thứ ta muốn, nên có? Đây là Thần Ý Như Tâm? Thì ra là vậy, là Thần Ý Như Tâm chi pháp! Đây quả thật là thiên quy Như Ý, chỉ là…”

Trước khi ánh đao của Sở Hi Thanh chém xuống, đầu của Trấn Thiên Lai đã khôi phục một bộ phận.

Thân thể của hắn bị chém thành hai nửa, một đôi mắt lại hiện ra vẻ giật mình và bừng tỉnh.

Nhưng Trấn Thiên Lai còn chưa kịp nói hết, máu thịt toàn thân hắn đã nổ tung như dưa hấu, bắn ra bốn phía chung quanh.

Hắn vẫn không cam lòng, vẫn muốn giãy dụa.

Dù chỉ là một mảnh máu thịt trốn thoát, thì hắn vẫn còn có một đường sinh cơ.

Nhưng mà Tru Thiên đao ý của Sở Hi Thanh lại như dòi trong xương, tru diệt tất cả mọi thức của hắn.

“Đao pháp tốt! Hay cho một chiêu Thiên Lý Chiêu Chiêu!”

Lục Trầm vốn đang giao thủ kịch liệt với Bộ Siêu Vũ.

Khi Sở Hi Thanh phản xạ thức cực chiêu của Trấn Thiên Lai, thì hắn cũng chấn động và thất thần theo.

Cho đến giờ khắc này, Lục Trầm mới bừng tỉnh lại.

Tâm trạng của hắn bành trướng, không tự chủ được mà mở miệng tán dương: “Giết hay lắm!”

Trấn Thiên Lai này là đối thủ cũ của hắn, có rất nhiều nợ máu với Như Mộng sơn trang.

Mặc dù từ ba năm trước, Trấn Thiên Lai đã không khỏi đối thủ của hắn, nhưng ỷ vào thân pháp siêu tuyệt, Lục Trầm cũng không thể làm gì.

Không ngờ Trấn Thiên Lai lại chết ở chỗ này, chết dưới đao của Sở Hi Thanh!

Bộ Siêu Vũ thì lại sợ hãi.

Hắn vẫn không thể tin được, còn cho rằng tình cảnh trước mắt là nằm mơ.

Nhưng hắn vẫn không chút do dự, dùng hết sức lực để bay ngược về sau, ý đồ thoát đi.

Cùng lúc đó, Bộ Siêu Vũ rống đến khàn cả giọng: “Đi! Tất cả tướng sĩ, lập tức lùi về Vọng An!”

Thật ra thì mấy người này đều không cần hắn nhắc nhở, bọn họ đã bỏ chạy ngay đầu tiên rồi.

Bộ Siêu Vũ là đang nhắc nhở đám tướng sĩ ở vòng ngoài, hơn vạn tên đại nội Trực điện giám, mấy ngàn Cẩm y vệ, và cả Cửu Thiên và Thập Địa dưới trướng hắn.

Cục diện nơi này đã tan vỡ, nhân số là không có ý nghĩa gì với Sở Hi Thanh.

Bọn họ ở lại chỗ này, chỉ có thể làm quỷ dưới đao của Sở Hi Thanh.

Cùng vào lúc này, Sở Hi Thanh lại giơ tay túm về phía bên trái.

12 đạo long khí được Thần Ý Như Tâm Đao của hắn điều động, hóa thành mười hai đạo xiềng xích, tóm lấy Vũ Văn Bá ở phía xa xa.

Không thể bỏ lỡ cơ hội ngày hôm nay!

Hắn muốn ‘nghi thức’ Nhai Tí Đao của mình trực tiếp lên đến nhị phẩm hạ!

“Cút về cho ta!”

Sát ý trong mắt Sở Hi Thanh như ngưng tụ thành thực chất, lạnh lẽo và sắc bén như lưỡi đao: “Chư vị! Hôm nay chúng ta ăn miếng trả miếng, lấy máu trả máu. Trước hoàng hôn, không được phong đao!”

Chương 1788: Thảm bại

Sau khi Vũ Văn Bá vị Sở Hi Thanh vồ trúng bị ra sức giãy dụa.

12 đạo long khí hóa thành xiềng xích khóa chặt thân thể hắn, để cho hắn không thể động đậy, còn bị kéo về phía của Sở Hi Thanh.

Hắn trợn mắt nhìn Phong Tam.

Thần Ý Như Tâm Đao của Sở Hi Thanh mới nhập môn, dù có long khí trợ giúp thì cũng không thể bắt một cao thủ nhất phẩm thượng như hắn.

Không có Nhai Tí Đao, không có 23 vạn cấm quân, thì Sở Hi Thanh còn không xứng giao thủ với đám cao thủ Thiên Bảng như bọn họ!

Thiếu niên này mượn rất nhiều ngoại lực, nhiều lắm cũng chỉ có trình độ trước mười Địa Bảng!

Cũng chỉ có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết và Thần Lực Tái Thôi của Sở Hi Thanh là làm hắn kiêng kỵ thôi.

Cái trước có nguyên khí vô cùng vô tận, cái sau có lực lượng kéo dài mãi không thôi.

Nhưng trong vòng một canh giờ, Vũ Văn Bá có tự tin nghiền ép Sở Hi Thanh!

Nhưng mà BÌnh Thiên Kiếm của Phong Tam lại kéo tu vị của Vũ Văn Bá xuống nhị phẩm hạ!

Trấn Thiên Lai chết trận, Phong Tam cũng rất ra sức.

Nếu không phải Phong Tam gia tăng tu vị cho Sở Hi Thanh, Trấn Thiên Lai không thể thua trong một chiêu được.

Phong Tam lại hoàn toàn không để ý đến ánh mắt phẫn hận của Vũ Văn Bá.

Hắn dùng Bình Thiên Kiếm trấn áp Vũ Văn Bá, vừa đuổi theo Tần Thắng.

Tần Thắng cũng đang điên cuồng chạy trốn.

Trong lòng hắn đã có suy đoán, nếu Sở Tranh không chết, như vậy Tần Mộc Ca rất có thể vẫn còn sống!

Mà quan hệ của Sở Tranh và Tần Mộc Ca nhất định là rất mật thiết.

Sau khi giết chết Vũ Văn Bá, mục tiêu của Sở Tranh nhất định sẽ là hắn!

Dù Sở Tranh không ra tay với hắn, hai người Thủy Thương Lãng và Cung Vô Cấu cũng tuyệt đối không bỏ qua cho hắn.

Mặc kệ là cái chết của Tần Mộc Ca, hay là của binh sĩ Thần Sách Đô, hai người này đều căm thù hắn đến tận xương tủy.

Thần niệm của Cung Vô Cấu khóa chặt lấy Vũ Văn Bá.

Trường thương màu đỏ thẫm trong tay hắn mang theo vô số lôi đình màu đỏ, đánh thẳng về phía kẻ thù.

“Chết đi cho ta! Lão tặc xảo trá, ngươi có bao giờ nghĩ đến mình cũng có ngày hôm nay?”

Vũ Văn Bá lấy một địch ba, ra sức chống đỡ.

“Hám Sơn Bạt Thụ! Mở ra cho ta!”

Tuy tu vị của hắn bị Phong Tam ép xuống, nhưng lực lượng vẫn là nhất phẩm.

Lúc này, hắn thôi thúc năng lực huyết mạch, khiến sức lực và chân nguyên khí huyết toàn thân đều tăng lên.

Võ đạo của Vũ Văn Bá tên là Diêu Thiên Chấn Địa Thần quyết, chủ tu là Chấn Thiên và Diêu Thiên.

Còn tu luyện một thân Bá thể, tăng Cố Thiên và Bất Phá lên đến cảnh giới cực cao.

Hắn đang toàn lực chống đỡ xiềng xích long khí, đồng thời giao chiến với Cung Vô Cấu, thế mà còn có thể chiếm thượng phong.

Nhưng mà kiếm của Thủy Thương Lãng lại thẩm thấu vào.

Nước, không chỗ nào không lọt!

Kiếm của hắn nhìn như mềm nhũn, không hề có uy hiếp, nhưng lại làm cho Vũ Văn Bá khó ứng phó.

Những kiếm quang kia oanh kích lên người hắn cũng không thể đột phá ngoại cương của hắn, nhưng có từng luồng từng luồng kiếm lực âm nhu xung kích vào trong cơ thể hắn, khiến cho hắn bị vô số nội thương.

Nhưng vết thương này không nặng, nhưng ngàn kiếm, vạn kiếm, lại làm cho lục phủ ngũ tạng của hắn thối nát vỡ vụn.

Đả kích trí mạng nhất vẫn là Sở Hi Thanh.

Theo đôi mắt của Sở Hi Thanh lóe lên một tia màu vàng, một luồng đao ý hùng vĩ và rộng lớn đánh thẳng vào tâm linh của Vũ Văn Bá.

Vũ Văn Bá cũng có phòng bị từ trước, nhưng mà hắn ứng phó với hai người Thủy và Cung đã rất vất vả rồi, không thể điều động quá nhiều lực lượng nguyên thần.

Đao ý của Sở Hi Thanh mạnh mẽ bá đạo vượt xa khỏi sức chịu đựng của hắn.

23 vạn cấm quân và hơn vạn cao thủ đại nội, Cẩm y vệ... địch ý và sát niệm của tất cả bọn họ tụ hợp lại, phá tan ý thức hải của Vũ Văn Bá.

“Phốc!”

Vũ Văn Bá bỗng nhiên phun máu tươi, phun hết tất cả mảnh vỡ nội tạng ra ngoài.

Ý thức của hắn cũng cứng đờ và thất thần trong một sát na.

Theo lời đồn, một ý nghĩ chứa đựng chín mươi sát na. Một sát na chỉ là một phần chín mươi của một ý nghĩ.

Nhưng đối với những võ tu cao phẩm như bọn họ, đó là một khoảng thời gian không ngắn.

Cung Vô Cấu liên tục đâm ba thương vào người Vũ Văn Bá, tất cả đều vào chỗ yếu hại, thậm chí bao gồm cả mi tâm, khiến Bá thể của Vũ Văn Bá xuất hiện ba lỗ thủng.

Thủy Thương Lãng thì lại đâm hai kiếm vào Vũ Văn Bá, một kiếm trong đó còn đâm xuyên qua gáy, đâm ra thái dương.

“Tạp chủng!”

Ý thức của Vũ Văn Bá đã khôi phục, nhưng cũng rơi vào tuyệt cảnh.

Thủy Thương Lãng và Cung Vô Cấu đều chuẩn bị cho một đòn kết thúc, tru diệt nguyên thần của hắn.

“Các ngươi đừng hòng!”

Vũ Văn Bá nghiến răng, lạnh lùng nhìn Sở Hi Thanh một chút, toàn bộ thân thể liền nổ tung. Vô số máu tươi mang theo cương lực càn quét ra bốn phía.

Chúng nó khiến cho tất cả vật chất ở chung quanh đều rung động kịch liệt.

Hai người Thủy Thương Lãng và Cung Vô Cấu đều nhướng mày lên, đều bị lực xung kích này đánh lùi hai mươi trượng.

Chương 1789: Thảm bại (2)

Sở Hi Thanh cũng trượt lùi về sau, mãi đến ngoài ba mươi trượng mới đứng vững.

Những máu tươi và cương lực kia, đa số đều hướng về phía hắn.

Mười bốn tầng ngoại cương của Sở Hi Thanh cũng bị đánh vỡ.

Sau đó, một bóng người hư ảo lao ra khỏi đám sương máu.

Đó là nguyên thần của Vũ Văn Bá.

Hắn điều động trường kích, đánh về phía Sở Hi Thanh, lại bị Nhai Tí Đao của Sở Hi Thanh phòng về.

Sở Hi Thanh cười lạnh một tiếng.

Khi Vũ Văn Bá còn thân thể đã không làm gì được hắn, huống hồ là bây giờ.

Thanh Tu La Tru Ma đao trong tay hắn lóe lên, hóa thành một ánh đao như lụa máu, cắn nát nguyên thần của Vũ Văn Bá.

Thanh đao này của Sở Hi Thanh đã bị hao tổn rất nặng, tiếp cận với ranh giới vỡ vụn, nhưng dùng để chém nguyên thần của Vũ Văn Bá thì vẫn thừa sức.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Hi Thanh lại nhíu mày.

Sau đó hắn ngẩng đầu lên, nhìn về ngôi sao Kế Đô ở phía nam bầu trời.

Nghi thức của Sở Hi Thanh còn chưa hoàn thành như hắn nghĩ.

Trước mắt chỉ đến nhị phẩm hạ, mà không phải là nhị phẩm thượng như hắn nghĩ.

Hắn đúng là đã đánh trọng thương Vũ Văn Bá, nhưng lại không thể giết chết hoàn toàn.

Đám võ tu Thiên Bảng của các gia tộc lớn này, quả nhiên là đều rất khó giết.

Sở Như Lai là vậy, Vũ Văn Bá cũng là vậy!

Cùng lúc đó, La Hán Tông đang dùng pháp thuật kiềm chế hai người Chu Huyết và Chu Minh Nguyệt, khiến cho bọn họ không thể bỏ chạy.

Lúc này La Hán Tông cũng nhíu mày nhìn về phía bầu trời.

Hắn vẫn luôn rất khó hiểu, trong mười năm qua, những võ đạo và pháp thuật có liên quan đến các ngôi sao đều càng ngày càng lớn mạnh.

Hôm nay hắn đã có đáp án, lực lượng của đám thần linh kia đang rót vào thế gian.

Ánh mắt của Sở Hi Thanh lại chuyển về phía Tần Thắng.

Trong mắt hắn lại lóe lên một tia kim quang, một luồng đao ý lập tức chém vào nguyên thần của Tần Thắng đã chạy ra xa bảy dặm.

Thần ý như đao, chạm vào tức chết!

Tần Thắng bị hai người Phong Tam và Lục Loạn Ly truy sát, toàn thân đều là vết máu.

Lúc này đầu của hắn lại bị nện một cú, không chỉ thất khiếu chảy máu, mà toàn thân còn trượt quỳ trên mặt đất, ý thức cũng xuất hiện trống không trong giây lát.

Song khi Sở Hi Thanh chuẩn bị dùng Thần Ý Như Tâm Đao để điều động long khí, cho Tần Thắng một đòn trí mạng thì hắn bỗng nhiên có cảm ứng, đưa mắt nhìn về phía thành Vọng An.

“Nghịch tặc!”

Đó là mười hai con cự long màu đỏ thẫm, thân thể dài trăm trượng, mang theo long uy vô biên và thần lực mênh mông, đánh thẳng về nơi này.

Sở Hi Thanh hơi rùng mình, lập tức chém ra một màn đao hai màu ở trước người.

Cự thú Nhai Tí ở phía sau hắn cũng phát ra một tiếng gào rống!

Cheng! Ầm!

Nơi Sở Hi Thanh đứng lập tức tuôn ra sóng khí, sau đó dựng lên một mảnh mây hình nấm.

Màn đao của Sở Hi Thanh bị đối phương đánh tan, mười bốn tầng cương lực cũng bị phá chín tầng.

Lúc này, lại có một đạo kiếm khí hùng vĩ màu vàng chém đến.

Sở Hi Thanh không định đứng im chịu đòn, thân thể lóe lên, liền xuất hiện ở ngoài 170 trượng, trôi nổi trên không trung.

Lúc này, phía trước hắn đã xuất hiện một bóng người màu vàng óng.

Đó cũng là một bóng người hư ảo, do long khí ngưng tụ mà thành.

Hắn mặc long bài, khuôn mặt giấu sau vương miện, quanh thân cũng có 12 đạo long khí, khí thể bá đạo và uy nghiêm đến cực điểm.

Hắn lạnh lùng nhìn Sở Hi Thanh, và cả 12 con Kim long bốn cánh quanh người Sở Hi Thanh, sát ý trong mắt đã lên đến cực hạn.

“Ngươi là Sở Tranh?”

Đây chính là thiên tử Đại Ninh, Kiến Nguyên đế Huyền Hữu Đường!

Sở Hi Thanh thu hồi thanh Tu La Tru Ma đao đã bị hư hại khá nghiêm trục, rút KÍnh Hoa Thủy Nguyệt đao ra.

Vạn Tượng tinh bàn bắt đầu xoay chuyển, các chòm sao xuất hiện ở sau lưng hắn.

Tinh Thần quyền ấn thì lơ lửng bên cạnh hắn, tỏa ra hào quang lành lạnh.

Nguyên thần của hắn đang ra sức chống lại thần niệm của Kiến Nguyên đế.

Nhưng thú vị chính là, Sở Hi Thanh phát hiện mình lại có thể thao túng một bộ phận long khí do Kiến Nguyên đế đánh đến.

Hắn âm thầm kinh ngạc, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh như thường.

Chân thân của Kiến Nguyên đế vẫn ở thành Vọng An, nơi này chỉ là một hóa thân mà thôi.

Cái gọi là không nhịn nhỏ sẽ không lớn, lần này tạm thời nhịn.

Sắc mặt Sở Hi Thanh lạnh lùng: “Vấn đề thừa thãi! Đám chó săn của ngươi phải truyền tin cho ngươi rồi chứ.”

“Ngươi quả thật là đã làm trẫm bất ngờ.”

Khí cơ của Kiến Nguyên đế càng lạnh lẽo hơn: “Tần Mộc Ca ở đâu? Nàng sống hay đã chết?”

Cái thằng nhãi ranh này không chết trong lăng Bá Võ Vương, hắn không chỉ trốn ra được, còn nhảy nhót tưng bừng, giờ còn học được Thần Ý Xúc Tử Đao mà hắn vẫn luôn kiêng kỵ.

Nhưng khi Sở Hi Thanh bị đưa vào quan tài thì vẫn còn sống.

Còn Tần Mộc Ca thì đã chết tận bảy ngày, hắn tận mắt nhìn thấy!

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nhếch miệng cười: “Ngươi đoán?”

Khoảnh khắc này, hắn phất tay áo một cái.

12 đạo long khí vàng óng quanh người đồng thời phát ra tiếng gào thét rung trời.

Con ngươi của Sở Hi Thanh cũng hiện ra một vệt màu vàng.

Thần Ý Xúc Tử Đao – Thần Tâm Vô Lượng!

Ầm!

Khoảnh khắc này, hơn 1200 tướng sĩ Cẩm y vệ và hơn 700 cao thủ đại nội ở ngoài mười dặm bị đao ý của hắn xung kích.

Bọn họ không chỉ ý thức trống rỗng, miệng mũi phun máu, mà còn bị trấn áp trên mặt đất, không thể động đậy.

Chương 1790: Thảm bại (3)

“Thằng nhãi ranh!” Hai mắt Kiến Nguyên đế tràn đầy vẻ tức giận.

Sở Hi Thanh đã chuyển hết thần niệm và long khí mà hắn công kích ra ngoài, lại dung hợp với địch ý và sát niệm của 23 vạn cấm quân kia, đánh lên người Cẩm y vệ và cao thủ đại nội.

Đây không thể nghi ngờ là khiêu khích! Là miệt thị hắn!

Thiên Tử kiếm của Kiến Nguyên đế lại chém ra lần nữa.

Hắn phong trấn lục hợp bát hoang, sông hồ núi biển, quần sơn đại địa, ngự cực thiên hạ, chế lấy ngũ hành! Kiếm khí kéo dài trăm trượng, khí thế nặng nề, rộng lớn vô biên!

Độn pháp của Sở Hi Thanh lại bị hắn hán chế, không thể động đậy.

Kiếm khí hùng vĩ màu vàng kia hạ xuống, mười bốn tầng ngoại cương của Sở Hi Thanh lại bị phá hơn nửa.

Chỉ có 'Tinh Thần thiên cương' của Tinh Thần quyền ấn, Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân và 'Nhai Tí thần cương' là vẫn có thể duy trì.

12 đạo long khí hóa thành một tầng kim quang, khổ sở chống đỡ quanh người hắn.

“Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ!”

Kiến Nguyên đế nhìn thấy tầng long khí bảo vệ này, vẻ phẫn nộ trong mắt càng đậm hơn.

Hắn lập tức hừ lạnh một tiếng: “Chỉ là hàng nhái!”

Ầm!

Theo một tiếng nổ, tầng long khí bảo vệ quanh người Sở Hi Thanh lập tức vỡ vụn!

Bạch Tiểu Chiêu vẫn nằm nhoài trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh đã không nhìn nổi, nàng đứng lên, trong mắt hiện ra một ánh sáng đỏ.

Tiểu Tóc Húi Cua bây giờ chính là một tên rác rưởi.

Tuy rằng thần thông huyết mạch của nó có thể giúp Sở Hi Thanh phản xạ long khí, nhưng lại chỉ có thể chia sẻ một phần mười áp lực với Sở Hi Thanh.

Bây giờ chỉ có thể dựa vào nàng.

Toàn thân Bạch Tiểu Chiêu xuất hiện một ngọn lửa màu đỏ thẫm, nàng đã chuẩn bị triệu hoán Lê Sơn Lão Mẫu hàng lâm, hóa giải kiếp nạn này cho Sở Hi Thanh.

Nhưng đúng lúc này, một đạo ý niệm của Sở Hi Thanh truyền đến.

Đừng có nhiều chuyện, bình tĩnh chớ nóng!

Hắn còn chưa mở bốn khiếu cuối trong Nguyên Dương Cửu Khiếu, còn có Thần Lực Tái Thôi! Năng lực 'Thần Chiến' giúp hắn gia tăng sức chiến đấu theo thời gian.

Bên cạnh đó, Cung Vô Cấu và Thủy Thương Lãng cũng lắc mình đến gần, chuẩn bị ra tay cứu viện.

Còn cả Kế Tiễn Tiễn, nàng đã kéo dây cung, chuẩn bị bắn tên.

Trong hoàng cung, Kế Tiễn Tiễn bắn Kiến Nguyên đế 15 mũi tên, bây giờ nàng cũng có thể.

Cẩu hoàng đế này muốn giết hắn, không dễ như vậy!

Một cái chớp mắt tiếp theo, kiếm quang của Kiến Nguyên đế lại chếch ra, chém về phía Lục Trầm.

Bên kia, Lục Trầm và Tư Vô Thiên đang liên thủ vây công Bộ Siêu Vũ.

Thương thế của Lục Trầm khá nghiêm trọng, nhưng lúc này vẫn bùng nổ ra sức chiến đấu của siêu nhất phẩm.

Tư Vô Thiên cũng không hề giữ thực lực.

Nàng chính là xuất thân hắc đạo, tâm trí kiên cường, thủ đoạn tàn nhẫn.

Hiện tại, nàng đã bị cuốn vào trong chuyện này rồi, vậy thì không cần nương tay, cố gắng suy yếu lực lượng của kẻ địch là được.

Khi kiếm quang của Kiến Nguyên đế chém đến, Thần Huyễn kiếm của Lục Trầm chỉ cách Bộ Siêu Vũ có một thước.

Hắn cười to một tiếng: "Ngươi chỉ là một bộ hóa thân, sao có thể cản ta?

Kiến Nguyên đế dung hợp long khí, tu vị có thể so với Siêu Phẩm, nhưng phương diện vận dụng và khống chế lực lượng thì còn lâu mới bằng hắn, sức chiến đấu cũng chỉ ngang hắn mà thôi.

Trong hoàng cung mà Kiến Nguyên đế còn không thể làm gì hắn, huống chi là bây giờ?

Như Mộng đao bên tay trái của hắn đã chém về phía sau.

Đây là Mộng Huyễn Thành Chân!

Hai người Lục Trầm và Tư Vô Thiên, còn cả Bộ Siêu Vũ, đồng thời bị na di đến nơi khác, thoát khỏi phạm vi kiếm khí của Kiến Nguyên đế.

Một cái chớp mắt tiếp theo, kiếm của Lục Trầm đã đánh nổ đầu Bộ Siêu Vũ, quyền của Tư Vô Thiên đã đánh nát trái tim của Bộ Siêu Vũ.

Người này không có phương pháp chết thay hoặc giữ mạng, bị hai người liên thủ đánh nát thân thể và nguyên thần.

Sau khi Lục Trầm đắc thủ, lại chuyển mục tiêu sang Chu Huyết!

Lần này đúng là một cơ hội tốt, không đưa thêm vài người xuống hoàng tuyền, hắn thật sự không cam lòng.

Bỏ qua hôm nay, đám chó săn Thiên Bảng của triều đình này vẫn sẽ là kẻ địch nguy hiểm nhất của Như Mộng sơn trang bọn họ.

“To gan!”

Kiến Nguyên đế đã tức giận đến tột đỉnh, một thân long khí của hắn đã bắt đầu hóa thành ngọn lửa.

Theo hắn giơ tay lên, một cái ấn vàng cực to bay đến từ phía thành Vọng An, nện về phía của Tư Vô Thiên và Lục Trầm.

Lục Trầm thân như lá rụng, tựa như ảo mộng, dễ dàng thoát khỏi ấn vàng.

Tư Vô Thiên thì lại bạo phát chân nguyên, làm cho tất cả Thiên quy đạo luật quanh người đều hỗn loạn.

Bản thân nàng cũng dễ dàng thoát thân khỏi ấn vàng.

Sở Hi Thanh thấy thế thì cười sang sảng, chỉ cảm thấy cực kỳ sảng khoái.

Tuy rằng không thể chém giết Vũ Văn Bá như ý nguyện.

Nhưng khoảnh khắc này, hắn cảm thấy liên kết mình và thiên quy Nhai Tí lại càng chặt chẽ hơn.

Đã chạm đến nhị phẩm thượng.

Hắn lại nhìn về phía Tần Thắng lần nữa.

Không biết người này dùng thủ đoạn gì, thế mà lại chạy thoát khỏi tay hai người Lục Loạn Ly và Phong Tam, hắn đã hóa thành một đạo độn quang màu đỏ tươi, chạy trốn hơn trăm dặm, mà lại càng đi càng xa.

Chương 1791: Thảm bại (4)

Chu Huyết thì chỉ mới chạy được ba mươi dặm.

Xiềng xích của La Hán Tông đang quấn lấy hắn, để cho hắn không thể dễ dàng thoát thân.

Sở Hi Thanh cười lạnh, lại dùng Thần Ý Như Tâm Đao để thôi thúc long khí, hóa thành 12 đạo xiềng xích màu vàng óng, nhẹ nhàng tóm về phía Chu Huyết.

Kiến Nguyên đế nhìn thấy tình cảnh này, nội tâm không khỏi âm trầm.

Đặc biệt là khi hắn nhìn thấy bóng người của Lục Trầm xuất hiện ở bên cạnh Chu Huyết, thì lồng ngực của hắn đã lạnh lẽo như băng.

Hắn biết, trận chiến này mình đã thua.

Hoàng thất Đại Ninh đã thảm bại.

Hiện giờ, hắn chỉ có thể dốc hết sức kiềm chế và quấy rầy, tranh thủ thời gian cho thuộc hạ bỏ chạy.

Có thể trốn bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu!

Kiến Nguyên đế chỉ cảm thấy toàn thân không còn hơi sức.

Triều đình còn có một lượng lớn cao thủ, trong đại nội còn có mấy người có trình độ Thiên Bảng, nhưng lại không nổi danh.

Nhưng không có nhiều người tọa trấn ở thành Vọng An, dù bọn họ chạy đến cũng chỉ là đi chịu chết.

Quanh thành Vọng An còn có 79 vạn cấm quân canh giữ.

Kiến Nguyên đế lại không dám điều động.

Những người này đến đây, sẽ làm cho Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh càng mạnh mẽ hơn.

Sở Hi Thanh còn kém xa Huyết Nhai Đao Quân thời toàn thịnh, nhưng đã trở thành kẻ địch nguy hiểm nhất của Đại Ninh.

Mà lúc này, cách chiến trường khoảng bốn mươi dặm, hai huynh đệ Hồ Khản và Hồ Lai nghe tin mà đến, chuẩn bị xem triều đình vây bắt Đao Độc Tôn, Tiễn Vô Ảnh – Quý Thiên Thiên và Thiên Vũ Thần Cơ – Tần Tịch Nhan ra sao, cũng chuẩn bị âm thầm báo cho Sở Hi Thanh, thì lại đang ngây người trên một chiếc phi chu.

Bọn họ mượn lực lượng pháp thuật để quan sát trận chiến này từ xa, tận mười cái hô hấp mà vẫn không thể suy nghĩ.

Sau đó, hai người đều hít vào một ngụm khí lạnh, lại nhìn lẫn nhau một chút.

“Sở Hi Thanh là Sở Tranh? Là con trai trưởng bị chôn sống của Sở gia?”

“Tu vị và sức chiến đấu của Vô Cực Đao Quân đã có thể chống lại Thiên Bảng, hơn nữa còn nắm giữ thần chiêu!”

Điểm quan tâm của hai người là khác nhau.

Nhưng đều không hẹn mà cùng lấy tin phù và viết, chuẩn bị báo cáo lại cho Thiên Cơ các.

Xảy ra chuyện lớn rồi…!

Chuyện này đủ để dao động toàn bộ Thần Châu, để cục diện thiên hạ phải rung chuyển!

Nói không chừng căn cơ của Đại Ninh sẽ vì thế mà bị dao động.

Lúc này, Tạ Chân Khanh cũng ở cách đó không xa.

Nàng cầm Thiên Lý Nhãn trong tay, toàn thân cứng tại chỗ.

Mãi đến khi tay của Tạ Chân Khanh không còn sức lực, Thiên Lý Nhãn trong tay rơi xuống đất thì nàng mới tỉnh lại.

Sắc mặt của nàng cũng trắng bệch.

Sở Hi Thanh thế mà lại là Sở Tranh?

Bá Võ Vương Tần Mộc Ca cũng có thể còn sống.

Tạ Chân Khanh lập tức nghĩ đến Sở Vân Vân… thiếu nữ hơi ốm yếu nhưng lại có khí chất kiên cường kia.

Nếu nói bên cạnh Sở Hi Thanh, ai là người có thể là Tần Mộc Ca nhất, thì chắc chắn là thiếu nữ này!

Không! Không đúng!

Tần Mộc Ca đã gần ba mươi, Sở Vân Vân chỉ có mười mấy tuổi.

Tạ Chân Khanh lại nghĩ đến ân oán và liên lụy giữa mình và Sở Hi Thanh.

Nàng thấy hơi hoảng hốt, chỉ có thể tự an ủi mình, mình chỉ viết vài bài văn tâng bốc Sở Hi Thanh mà thôi, có thể có chuyện gì chứ?

Sự thật đã chứng minh, thực lực của Sở Hi Thanh càng ngày càng mạnh.

Cùng lúc đó, ánh mắt của Tạ Chân Khanh cũng hơi mờ mịt.

Lời đồn Sở Tranh bị thiên tử chôn sống, thế mà lại là thật?

Hắn tuyệt đối không bị ốm chết rồi mới Minh hôn với Tần Mộc Ca, mà là bị đưa vào quan tài khi còn sống, bằng không Sở Hi Thanh cần gì phải che giấu thân phận? Cần gì phải đối đầu với triều đình, tàn sát cao thủ của triều đình?

Còn cả Tần Mộc Ca nữa, quá nửa là cũng chết trong tay bệ hạ.

Đây chính là thỏ hết thì giết chó, chim hết thì đốt cung.

Tạ Chân Khanh lại nghĩ đến ‘Đương thập đại tiền’ đang phát hành, bao nhiêu tôn kính với Kiến Nguyên đế đều biến mất sạch.

Nàng lập tức lắc lắc đầu để tỉnh táo lại.

Tạ Chân Khanh thở dài một hơi, cũng lấy tin phù ra, cấp tốc viết.

Thật ra thì trận chiến này là không cần báo cáo, Luận Võ lâu có thể lấy được tình báo tỉ mỉ từ chỗ đại nội.

Tạ Chân Khanh vừa viết, trong mắt lại hiện ra một vệt âu lo.

Không biết triều đình sẽ xử lý trận đại biến này ra sao.

Một khi tin tức triều ra, nhất định sẽ làm thiên hạ chấn động.

Đại Ninh thảm bại, tổn thất mấy vị cao thủ nhất phẩm, nhưng đó chỉ là phụ, mấu chốt chính là Sở Hi Thanh!

Vị Vô Cực Đao Quân này, tương lai chắc chắn sẽ là vô địch thiên hạ, thế mà lại là kẻ địch của thiên tử, của Đại Ninh!

Tạ Chân Khanh có thể tưởng tượng được, việc này sẽ làm lòng người thiên hạ biến động như thế nào.

Nàng không lo lắng cho Kiến Nguyên đế, vị này hoàn toàn là gieo gió gặt bão thôi.

Tạ Chân Khanh chỉ lo cho thiên hạ bách tính.

Mấy năm tiếp theo, thiên hạ này sẽ rối loạn, thậm chí có thể bị tàn phá bởi chiến tranh, thiên hạ này… loạn rồi!

Chương 1792: Hậu chiến

Khi chiến đấu kết thúc, vừa hay là lúc mặt trời lặn.

Khi tia nắng cuối cùng biến mất, mấy người Lục Loạn Ly, Kế Tiễn Tiễn và Phong Tam mới trở về Dục Nhật thần chu.

Thứ nhất là giết không nổi nữa, thứ hai là rất khó tìm thấy người.

Sau hai canh giờ giết chóc đầy máu tanh này, đa số kẻ địch đã chạy tứ tán. Một phần lùi về phía thành Vọng An, một phần trốn vào trong núi rừng.

Mà lúc này, trong phạm vi hai trăm dặm, có ít nhất ba ngàn bộ thi thể Cẩm y vệ, bốn ngàn cao thủ đại nội.

Lúc Trầm cực kỳ căm hận Trực điện giám và Ngự mã giám, hầu như xuất đao tàn sát đám cao thủ đại nội này, không hề lưu tình.

Đám nhân mã được Tiếu Hồng Trần va Chu Minh Nguyệt điều động đến đây, đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ của Cẩm y vệ và đại nội, không một kẻ nào thấp hơn lục phẩm.

Ngoài ra, còn có không ít tướng tá cấm quân chết dưới binh khí của bọn họ.

Sở Hi Thanh không thèm để ý đến tướng sĩ cấm quân bình thường, nhưng tướng tá từ ngũ phẩm trở lên, chỉ cần nhìn thấy là sẽ chết dưới đao của hắn.

Khi Kế Tiễn Tiễn hạ xuống boong thuyền, liền nhìn thấy Sở Hi Thanh đang ngồi ở mạn thuyền, phun máu ra ngoài.

Đám máu tươi kia rơi xuống, liền hóa thành ngọn lửa, hóa thành bụi bặm, theo gió mà đi.

Đây là Sở Hi Thanh trục xuất võ ý ở trong cơ thể ra ngoài.

Toàn bộ quá trình, Kiến Nguyên đế đều không làm gì được hắn, nhưng thức thần chiêu Thiên Lý Chiêu Chiêu kia vẫn làm cho hắn bị nội thương.

Thần chiêu không dễ dùng như vậy.

Sở Phượng Ca có thể dùng, cũng là lấy mạng ra để đổi. Huyết Nhai Đao Quân có thể dùng, nhưng sau khi sử dụng ba lần, chân nguyên liền tiêu hao bảy phần, tu vị nhất phẩm cũng tiếp cận tan vỡ.

Cái này cũng có liên quan đến việc Thiên Lý Chiêu Chiêu còn chưa hoàn thiện.

Uy lực của chiêu này cực lớn, lớn mạnh đến mức không có đạo lý, nhưng không phải đao pháp hoàn mỹ.

Nó còn có một ít sơ hở, yêu cầu cực cao với thân thể, với lại tiêu hao quá nhiều chân nguyên.

Sở Hi Thanh có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết và Bá thể mà còn không chịu nổi phản phệ.

Sở Hi Thanh ỷ vào Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, dùng phương thức cắt thịt để chữa thương.

Dù sao chân nguyên của hắn nhiều, cắt xong là có thể mọc lại.

Lục Loạn Ly thì chắp tay đứng sau lưng hắn, giọng nói của nàng lạnh lẽo: “Thực sự là quá sớm! Ngươi không nên bại lộ thân phận vào lúc này.”

Kế Tiễn Tiễn nghe thấy câu này, sắc mặt không khỏi hơi trắng, hổ thẹn không thôi.

Tất cả đều tại nàng, khiến cho Sở Hi Thanh bại lộ sớm như vậy.

“Ngươi tưởng triều đình đều là kẻ ngu sao? Sẽ không phát hiện ra được sao? Ta đoán là nhiều nhất hai ba tháng nữa, thân phận của ta sẽ bại lộ thôi.”

Sở Hi Thanh cảm ứng cơ thể, phát hiện thương thế đã có chuyển biến tốt.

Hắn khẽ mỉm cười, quét mắt nhìn chung quanh: “Huống hồ lần này chúng ta cũng giết đủ rồi, chặt đứt vài cánh tay của cẩu hoàng đế, không thua lỗ.”

Chỉ võ tu Thiên Bảng, triều đình mất tận ba người.

Lục Loạn Ly lại nheo mắt lại: “Là vì Vấn Thù Y? Ngươi muốn giúp nàng?”

Lời nói của Sở Hi Thanh, một chữ nàng cũng không tin.

Người này, rõ ràng là muốn giúp đỡ nữ nhân kia, chia sẻ áp lực cho nàng.

Kế Tiễn Tiễn nghe vậy thì sững sờ, cảm giác áy náy lập tức giảm mạnh.

Sở Hi Thanh thì lại có kích động muốn phun máu.

Khi hắn đang suy nghĩ nên trả lời như thế nào, thì Lục Trầm đã bay đến, hạ xuống boong thuyền.

“Môi hở răng lạnh! Sở Hi Thanh giúp Vấn Thù Y là đúng. Lần này, nếu như không có Vấn Thù Y thì ta cũng không thể đánh vào hoàng cung, cứu trợ đám đồng liêu bị giam trong thiên lao. Nếu như Cực Đông Băng Thành bại, chúng ta phải tự đối đầu với triều đình.”

Lục Loạn Ly không khỏi nhíu mày liễu, nàng cảm thấy cái mông của cha mình đã lệch rồi.

Lệch đến tận nhà bà ngoại!

Lục Trầm nói xong thì lại quan sát Sở Hi Thanh một lúc.

Vị con cháu của cố nhân này, thật sự là làm hắn bất ngờ nhiều lần.

Lục Trầm hồi tưởng lại 12 đạo long khí quanh người Sở Hi Thanh, lại nghĩ đến lời sấm ‘Tần Sở tốt, nhật thăng Tây Sơn’.

Trong lòng Lục Trầm không khỏi buồn bực.

Vì sao không phải ‘Sở Huyền tốt’?

Hắn lại âm thầm thở dài, vứt bỏ suy nghĩ lung tung, ánh mắt lành lạnh: “Sau khi thân phận Sở hiền chất bại lộ, Kiến Nguyên đế chắc chắn sẽ dốc hết tất cả để giết chết ngươi. Không biết ngươi chuẩn bị ứng phó ra sao?”

Sở Hi Thanh tâm như gương sáng.

Lục Trầm là đang hỏi hắn có muốn dựng cờ tạo phản hay không?

Nhưng trước khi hắn trả lời, Cung Vô Cấu đã bay đến, thần sắc hắn lạnh nhạt: “Còn có thể ứng phó ra sao? Đương nhiên là luyện binh tích lương rồi. Tôn thượng, Thiết Kỳ Bang bây giờ vẫn quá nhỏ, căn cơ quá yếu. Bây giờ khởi binh cũng chỉ làm áo cưới cho người khác thôi.”

Đây không phải là hỗ trợ Cực Đông Băng Thành, hỗ trợ đám Trưởng Tôn gia kia cướp thiên hạ sao?

Đến khi đó, đám phản tặc như bọn họ nên làm thế nào?

Mặc kệ là hoàng triều nào, đều sẽ không cho phép có người cắt cứ một phương.

Trợ giúp Cực Đông Băng Thành là được, chia sẻ lực giúp họ cũng được, nhưng không cần phải xông lên đỡ đao cho bọn họ.

Bằng không thì minh hữu ngày xưa, sẽ trở thành kẻ địch hiểm ác nhất của bọn họ.

Theo Cung Vô Cấu, mặc kệ là báo thù Kiến Nguyên đế, hay là phá hủy Đại Ninh, một nhà bọn họ là có thể làm được.

Có ân soái vô địch thiên hạ, có Vô Cực Đao Quân một người một đao địch vạn quân, bọn họ tự nhiên có thể quét ngang tất cả, không cần người ngoài.

Thứ bọn họ thiếu, chỉ là thời gian.

Chương 1793: Hậu chiến (2)

“Đúng vậy!” Thủy Thương Lãng cũng bay qua: “Thiết Kỳ Bang bây giờ, chỉ có 20 vạn binh lính có thể chiến đấu, tướng lãnh không quá mười người, dù binh mã tinh nhuệ nhất cũng chỉ tương đương với biên quân, người tu hành bí pháp Hoàng Đạo lại cực ít, làm sao có thể chống lại triều đình? Bây giờ mà khởi binh, thì có thể chiếm được bao nhiêu địa bàn? Có thể chiếm được bao nhiêu tài nguyên?”

Sau khi hắn đến, liền quét mắt nhìn mọi người một chút, sau đó lại nhìn nhau với Lục Trầm.

“Đại Ninh tụ tập rất nhiều thiên tài của thiên hạ, căn cơ sâu dày, cao thủ Thiên Bảng tầng tầng lớp lớp, tất cả cấm quân và biên quân, quận quân phải đến mấy ngàn vạn. Nếu như triều đình bỏ qua Cực Đông Băng Thành, dùng toàn lực tiêu diệt Thiết Kỳ Bang trước, chúng ta phải làm thế nào? Cũng không thể dựa hết vào Thần Ý Xúc Tử Đao của tôn thượng chứ?”

“Các ngươi không thể hi vọng vào bắc địa, Vô Tướng thần tông đích thực là có thể hiệu triệu mấy trăm vạn đại quân phương bắc. Nhưng mà dị tộc ở hai châu Băng và Tuyệt cao đến hơn một tỷ, chúng nó có Bất Chu sơn viện trợ vật tư, phản loạn liên tục. Bắc địa có thể rút 50 vạn đại quân xuôi nam đã là rất khá rồi.”

Lục Trầm nghe xong thì cũng không tức giận, hắn chỉ híp mắt suy tư.

“Hơn nữa võ đạo của tôn thượng còn chưa thành.”

Thủy Thương Lãng hơi khom người với Sở Hi Thanh, nói tiếp: “Việc cấp bách bây giờ là để tôn thượng gia tăng tu vị, chiêu nạp cao thủ, huấn luyện binh mã. Đồng thời phái một nhánh quân lên phương bắc, chiếm cứ con đường kênh đào, mượn của cải kênh đào để nuôi quân! Hai châu Đông và Phì có rất nhiều nhân khẩu và lương thực, bốn châu U Băng Cực Tuyệt lại có rất nhiều linh dược, hai nơi lại có thể giao thông bằng đường biển.”

“Chỉ cần tài nguyên sung túc, nhiều nhất là một năm, tôn thượng liền có thể huấn luyện một nhánh đại quân. Đến khi đó Thiết Kỳ Bang bao phủ Giang Nam, mượn thủy sư để đối kháng với đại quân của triều đình, nhất định có thể ép Đại Ninh đến đường cùng!”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì không khỏi nhướng mày, kế hoạch của Thủy Thương Lãng đúng là có chút tương tự với ý nghĩ của hắn.

Lục Trầm cười một tiếng, chắp tay sau lưng: “Nghĩ rất tốt, nhưng mà Kiến Nguyên đế chưa chắc đã làm theo ý các ngươi.”

Thủy Thương Lãng nghe vậy, khóe môi cong lên: “Việc này, chờ ba ngày sau chúng ta sẽ biết rõ ràng, ta đoán là triều đình sẽ dốc hết sức để che đậy cuộc chiến hôm nay, tránh lòng người phân tán. Vì vậy nên mặc kệ là Luận Võ Thần Cơ hay Thiên Cơ Võ Phổ, đều sẽ không nói đến trận chiến này.”

“Trước khi giải quyết được Cực Đông Băng Thành, trước khi thăm dò được sâu cạn và sinh tử của chủ ta, Kiến Nguyên đế sẽ không dám ra tay với Thiết Kỳ Bang, không dám mở chiến sự ở hai nơi.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, nghĩ thầm như vậy thì không được.

Hắn đang hi vọng Thiên Cơ Võ Phổ phát hành, dương danh giúp hắn kìa!

Lần này hắn thể hiện ra sức chiến đấu nhị phẩm thượng, nhất định có thể mang đến cho hắn một lượng lớn điểm huyết nguyên.

Lục Trầm híp mắt lại, gật đầu nói: “Cũng đúng! Ba ngày sau, chính là ngày Thiên Cơ Võ Phổ phát hành.”

Thật ra hắn cũng không muốn làm áo cưới cho Cực Đông Băng Thành.

Chỉ là đang âm thầm lo lắng cho tình cảnh tương lai của Loạn Ly.

Lục Trầm bỗng nhiên phất tay áo một ái, nắm lấy vai Lục Loạn Ly, bay về phía xa xa.

Hắn muốn nghe nữ nhi nói về cuộc sống mấy tháng này.

Cũng muốn nói với Lục Loạn Ly vài chuyện.

Sở Hi Thanh thì đứng lên, đi đến trước người Tần Tịch Nhan, nhìn từ cao xuống vị quận chúa này.

Tần Tịch Nhan đang khoanh chân dưỡng thương, nàng mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn nhau với Sở Hi Thanh.

Thần sắc nàng phức tạp, không cam lòng và tức giận chiếm đa số: “Các hạ thật độc ác! Ngươi cố tình kết giao với ta, chỉ điểm ta tu hành Nhai Tí Đao, chính là đang lá mặt lá trái? Còn cả lời đồn thông gia trong Thiết Sơn Tần thị nữa, cũng bắt nguồn từ ngươi đúng không? Ngươi muốn bệ hạ kiêng kỵ ta, muốn mượn đao giết người?”

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng, ánh mắt thản nhiên: “Ngươi có thể cho là thế.”

“Tên nhát gan! Dám làm không dám nhận sao?”

Tần Tịch Nhan biết đối phương kiêng kỵ môn quy của Vô Tướng thần tông, sẽ không ra tay với nàng.

Giọng nói Tần Tịch Nhan khàn khàn: “Tần Mộc Ca ở đâu? Nàng còn sống hay chết?”

“Ngươi đoán?”

Sở Hi Thanh đưa tay về phía Tần Tịch Nhan: “Quy Nhất Nguyên Chung, thứ này không phải của ngươi, giao ra đây.”

Nếu Tần Mộc Ca có thể lấy lại thứ này, sức chiến đấu có thể tăng gần gấp đôi.

“Nói như vậy, nàng chắc chắn còn sống!”

Tần Tịch Nhan cười nhạo một tiếng, sau đó vịn mạn thuyền, lộn xuống khỏi Dục Nhật thần chu.

Thương thế của nàng rất nặng, sau khi rơi xuống thì gần như không thể đứng vững, tiếp đó lại lảo đảo bước về phía Thiên Thạch sơn.

“Ngươi muốn Quy Nhất Nguyên Chung, vậy thì giết ta đi. Nếu như ngươi không dám, vậy thì bảo Tần Mộc Ca tự mình đến lấy mạng ta rồi cướp nó đi.”

Vô Tướng thần tông nghiêm cấm đệ tử tàn sát lẫn nhau, nhưng sẽ không can thiệp vào ân oán trước khi vào tông.

Vì vậy, dù Tần Mộc Ca quay về Vô Tướng thần tông, cũng có đầy đủ lý do để báo thù Tần Tịch Nhan.

Chương 1794: Hậu chiến (3)

Sở Hi Thanh không hề bị lay động, hắn cười nhìn bóng lưng Tần Tịch Nhan.

“Ngươi đúng là ngu xuẩn không chịu nổi, cũng được! Chờ ngày khác ngươi chết dưới đao của triều đình, Quy Nhất Nguyên Chung tự nhiên sẽ trở về với chủ nhân của nó.”

Hai chân Tần Tịch Nhan mềm nhũn, suýt nữa ngã lăn ra đất.

Nàng quay đầu lại, trợn mắt nhìn Sở Hi Thanh.

Tần Tịch Nhan biết sau trận chiến hôm nay, tội danh phản tặc của nàng đã vững như núi rồi.

Dù nàng có giải thích rõ ràng, thì Kiến Nguyên đế chắc chắn sẽ không tin nàng.

Nhưng khi Tần Tịch Nhan quay đầu lại, Sở Hi Thanh đã điều động Dục Nhật thần chu bay lên chín tầng mây rồi.

Tần Tịch Nhan cắn môi dưới, tập tễnh bước từng bước về phía trước.

Nàng nhìn về phía tòa Thiên Thạch sơn trong bóng đêm kia, chỉ cảm thấy con đường phía trước của mình cũng là một mảnh tối tăm.

. . .

Lúc này, trong hoàng cung lại là một mảnh đèn đuốc sáng choang.

Một lượng lớn cấm quân đang đi tuần chung quanh, bầu không khí giương cung bạt kiếm.

Trong Chính Hòa điện, ánh đèn chiếu rọi khắp nơi.

Nhưng tất cả mọi người ở trong điện lại cảm thấy nơi này là một mảnh âm trầm, khí lạnh tràn đầy.

Kiến Nguyên đế đang đi qua đi lại trên bậc thang, phát tiết lửa giận.

“Đại nội Ty lễ giám chướng ấn Trấn Thiên Lai chết trận! Đại nội Ngự mã giám chưởng ấn Bộ Siêu Vũ chết trấn! Trấn thủ sứ Tam nha Cẩm y vệ Chu Huyết chết trận! Từ khi trẫm đăng cơ đến nay, Đại Ninh chưa bao giờ thảm bại như vậy, chỉ một buổi, trẫm tổn thất mấy cánh tay, quả thực là vô cùng nhục nhã! Vô cùng nhục nhã!’

Hắn quay người nhìn xuống dưới bậc thang.

Lúc này, quốc sư Vũ Côn Luân đang đứng ở bên trái.

Sắc mặt hắn nghiêm túc, mày nhíu thành hình chữ xuyên.

Sau lưng Vũ Côn Luân.

Chính là Tịch Diệt Thương Đốc – Tần Thắng, Chỉ huy sứ Thiên nha Cẩm y vệ Tiếu Hồng Trần, và tân nhậm đại nội Trực điện giám chưởng ấn Chu Minh Nguyệt.

Sắc mặt ba người đều là một mảnh trắng bệch, toàn thân nhìn như hoàn hảo, còn đổi một bộ quần áo mới, nhưng khí tức phù phiếm, toàn thân đều là mùi máu tanh.

Lửa giận trong ngực Kiến Nguyên đế lại dâng lên.

Lần này, nếu như hắn không chạy đến cứu viện kịp thời, ba người này chắc chắn cũng phải chết trong tay đám người Sở Hi Thanh.

Nhưng dù là như vậy, thương thế của ba người cũng rất đáng lo.

Hắn cố gắng ngăn đè ép lửa giận, ngồi xuống ngự tọa: "Tình hình của Vũ Văn Bá và Sở Như Lai thế nào rồi? Có tin tức gì không?"

"Tình hình của hai người đều không tốt lắm, thân thể bọn họ đã tan nát, cần mượn lực lượng thần linh để tái tạo hình thể."

Chu Minh Nguyệt chắp tay: "Ta vừa mới chạy qua xem, e rằng bọn họ phải mất mấy tháng mới có thể khôi phục. Hơn nữa, dù khôi phục thì sức chiến đấu cũng không bằng lúc trước. Trừ phi. . ."

Trừ phi bọn họ hòa thêm lực lượng thần linh vào người.

Vũ Côn Luân ngẩng đầu nhìn về phía Kiến Nguyên đế: "Ý của thần linh là không thể lường được, sau khi hai người này khôi phục bình thường, bệ hạ có thể dùng nhưng không thể tin."

"Trẫm hiểu!" Kiến Nguyên đế có chút buồn bực mà phất tay áo: "Nhưng mà việc cấp bách bây giờ vẫn là Sở Hi Thanh! Chưa diệt trừ người này, trẫm ăn không ngon, ngủ không yên! Tiếu Hồng Trần, chuyện kia làm xong chưa?"

Vẻ mặt Tiếu Hồng Trần trở nên nghiêm túc: "Luận Võ lâu tự nhiên sẽ nghe theo ý chỉ của bệ hạ, bên phía Thiên Cơ các, ta cũng tự mình cảnh cáo. Nếu nhìn thấy một chữ nào liên quan đến cuộc chiến hôm nay trên Thiên Cơ Võ Phổ, Đại Ninh ta sẽ dốc hết sức tiêu diệt Thiên Cơ các!"

"Thiên Cơ lão nhân chắc hẳn cũng biết lợi và hại. Nhưng mà còn có rất nhiều người nhìn thấy trận chiến ngày hôm nay, 23 vạn cấm quân cũng đã nhìn thấy. Ta đoán là không phong tỏa được bao lâu, dự tính là lục đại thần tông, Cực Đông Băng Thành và các thế lực lớn đều sẽ nhận được tin tức."

"Trẫm vốn không hi vọng có thể che giấu bọn họ, trẫm muốn chính là đám ngu dân và võ phu ngu xuẩn ở bên dưới."

Kiến Nguyên đế hừ một tiếng, ánh mắt âm u lạnh lẽo: "Ngươi hết sức là được, phong tỏa không được thì trẫm cũng không trách ngươi. Chỉ cần vài tháng nữa, triều đình sẽ vững như Thái Sơn."

Tiếu Hồng Trần cúi đầu.

Trận chiến này, triều đình tổn thất ba vị đại tướng, còn có hai vị trọng thương, mấy tháng không thể làm việc.

Nếu như để tin tức truyền ra, quả thực là sẽ ảnh hưởng rất xấu.

Không biết bao nhiêu người trong thiên hạ sẽ khinh bỉ triều đình, càng có một ít người dã tâm bừng bừng sinh lòng không tốt.

Đúng lúc triều đình đang đẩy ‘Đương thập đại tiền’, một khi quần thần và thế lực địa phương không còn kính nể thiên tử, toàn bộ triều cương đều sẽ vì thế mà rung chuyển.

Kiến Nguyên đế dùng ngón tay gõ trán: “Để nội các soạn chiếu lệnh, bảo chư quân bắc địa chuẩn bị bắc phạt! Cự linh đại bại ở Thương Lang nguyên, tổn thất hơn trăm vạn đại quân, Dạ Lang tộc cũng tổn thất rất lớn. Bây giờ chính là lúc cướp đoạt Nghiêm Châu, một tháng sau, triều đình sẽ phát tiền và lương ba tháng, cung cấp cho đại quân chinh chiến Nghiêm Châu!”

Vẻ mặt Vũ Côn Luân hơi động, sau đó khẽ than thở: “Đây là kế sách tốt nhất, không hổ là bệ hạ.”

Nghiêm Châu ở phía tây bắc của Băng Châu, phạm vi hơn hai vạn dặm, là vùng cao nguyên, cao hơn Băng Châu bảy ngàn trượng.

Ngày xưa, Huyền Hoàng thủy đế đã chinh phục nơi này, mệnh danh là Nghiêm Châu.

Đây là kế sách gắp lửa bỏ tay người, cũng là dương mưu.

Có thể để mấy trăm vạn biên quân và lực lượng của Vô Tướng thần tông đi lên phương bắc, để triều đình có thêm thời gian.

Chương 1795: Hậu chiến (4)

“Chuyện này vốn là bất đắc dĩ mà thôi.”

Kiến Nguyên đế cười tự giễu: “Toàn lực phong tỏa hai châu Đông và Phì, tuyệt đối không thể để Thiết Kỳ Bang tiếp tục mở rộng, cũng không thể để cho bọn họ thu được binh khí chiến giáp và linh dược!”

“Mấu chốt nhất vẫn là Sở Hi Thanh và Tần Mộc Ca, Cẩm y vệ mau chóng điều tra sống chết của Tần Mộc Ca, xem trạng thái của nàng giờ là thế nào? Toàn lực khống chế hướng đi của Sở Hi Thanh, tuyệt đối không thể để cho hắn hoàn thành ‘nghi thức’ Vô Tướng công tứ phẩm thượng!”

Hắn vẫn luôn nhíu chặt lông mày khi nói chuyện, nhớ đến lúc mình giao thủ với Sở Hi Thanh.

Tu vị thật sự của người này đã là tứ phẩm hạ.

Kiến Nguyên đế không biết kẻ này thăng cấp từ bao giờ? Hoàn thành 'nghi thức' Vô Tướng công từ lúc nào?

Hắn liếc nhìn Tiếu Hồng Trần với vẻ bất mãn.

Vốn là sau khi Chu Huyết chết trận, Tiếu Hồng Trần là người thích hợp nhất để làm chủ Cẩm y vệ.

Nhưng mà bây giờ, Kiến Nguyên đế lại không muốn để người này toại nguyện.

Còn cả một cái Tần Mộc Ca không rõ sống chết, cũng làm cho hắn cực kỳ bất an.

Nếu nữ tử này còn trên đời, chắc chắn cũng sẽ là kẻ địch nguy hiểm nhất của hắn.

“Ngoài ra, liên hệ với thế lực khắp nơi, cần phải diệt trừ kẻ này trong thời gian ngắn nhất. Người này chỉ là tứ phẩm, mà sức chiến đấu đã kinh người như vậy, nếu như có hắn thêm một hai năm, chẳng phải là lật trời luôn sao? Đúng rồi, luyện chế Thúc Thần Nghi đến đâu rồi?”

Ngày xưa, Huyết Nhai Đao Quân quét ngang thế lực khắp nơi, sau khi Huyết Nhai sáng tạo Thần Tâm Vô Lượng thì Ngưng Thần quyết đã không còn hiệu quả nữa.

Khi đó có người sáng tạo ra loại pháp khi Thúc Thần Nghi này, nó hỗ trợ cho võ tu cao phẩm tiếp tục kiềm chế địch ý sát niệm, dùng để chống lại Huyết Nhai.

“Ngự khí giám đang luyện chế, nhưng mà mấu chốt nhất vẫn là tài liệu, mấy ngày trước mới được đưa đến đại nội.”

Vũ Côn Luân hơi lắc đầu: “Tài liệu của thứ này rất đắt, tài liệu chính đến từ Thiên Đế sơn, cũng yêu cầu cực cao với Khí sư. Dự tính là trong vòng nửa năm, nhiều nhất là luyện ra hơn 300 kiện, không thể phổ cập quy mô lớn. Thứ này cũng không đủ để đối phó Sở Hi Thanh, chỗ mạnh của Thần Ý Xúc Tử Đao vẫn là Báo Ứng chi pháp kia.”

“Dùng tạm trước đi! Số lượng Thúc Thần Nghi càng nhiều càng tốt.”

Khuôn mặt Kiến Nguyên đế lạnh như băng: “Muốn tru diệt kẻ này, vẫn phải là trẫm. Nếu tu vị của trẫm có thể vào Siêu Phẩm, có thể sử dụng Vạn Tượng Quy Nhất chân chính, thì cần gì phải kiêng kỵ Vô Tướng thần tông? Làm sao lại sợ thằng nhãi ranh kia? Nhưng mà bây giờ, bên phía Cực Đông Băng Thành chưa chắc đã được toại nguyện.”

“Tình huống bên kia đúng là khá vướng tay vướng chân.”

Quốc sư Vũ Côn Luân hít một hơi.

Trong vòng một ngày, triều đình tổn thất năm vị nhất phẩm, sĩ khí của Cực Đông Băng Thành nhất định sẽ tăng mạnh.

Bọn họ muốn ép người của Cực Đông Băng Thành phản bội, từ đó bắt được Vấn Thù Y, giờ đã là nằm mơ giữa ban ngày.

“Nhưng cũng không phải là không có biện pháp.” Vũ Côn Luân chợt đổi giọng, ánh mắt đầy thâm ý: “Muốn ép Trưởng Tôn thị không thể không làm theo, vậy chúng ta không ngại thay đổi suy nghĩ.”

“HIện giờ, giang hồ đồn đại Vấn Thù Y và Sở Hi Thanh có quan hệ ám muội đúng không? Ta muốn thuyết phục một bộ phận tướng lãnh và văn thần của Cực Đông Băng Thành, nhờ bọn họ dâng tấu chương mời Vấn Thù Y thông gia với Sở Hi Thanh, để Sở Hi Thanh làm chủ Cực Đông Băng Thành, nhưng việc này cần một ít tài nguyên để hoạt động.”

Trái tim của Kiến Nguyên đế không khỏi căng thẳng.

Vấn Thù Y thông gia với Sở Hi Thanh? Như vậy thiên hạ này há không phải là vật trong túi họ? Đại Ninh phải làm gì để đối kháng?

Hắn lập tức phản ứng lại, khóe môi cong lên: “Tiền tài trong nội khố của trẫm, quốc sư muốn dùng bao nhiêu thì dùng.”

Kiến Nguyên đế cũng an tâm hơn một chút, ánh mắt cũng không còn lạnh lẽo như lúc trước nữa.

Song khi Kiến Nguyên đế nghĩ đến không lâu sau, mưa to gió lớn sắp ập đến triều đình, thì nội tâm lại lạnh lẽo.

Ngày xưa, vì cướp đoạt vị trí này, hắn gần như đã tàn sát hết tất cả huynh đệ của mình, sau đó lại tru diệt tất cả phe cánh của thái tử, ba mươi năm qua đã tạo thành rất nhiều kẻ thù.

Một khi Đại Ninh hiện ra trạng thái suy yếu, nhất định sẽ khiến cho đám người này điên cuồng xông lên. Càng có hạng người dã tâm bừng bừng thừa cơ mà vào.

Nếu triều đình muốn duy trì an bình, hắn nhất định phải nhanh chóng bổ sung lực lượng, bổ khuyết chỗ trống của mấy người Trấn Thiên Lai và Bộ Siêu Vũ.

Kiến Nguyên đế nghĩ thầm, nên đi gặp vị ái phi kia của mình rồi.

Có chút lực lượng, tuy rằng là kích độc, là hậu hoạn vô cùng, nhưng có thể giải khát trong lúc khẩn cấp…

Trong Thiên Cơ các, đèn đuốc cũng sáng choang.

Tại hai canh giờ trước, hai huynh đệ Hồ Khản và Hồ Lai đã truyền tin tức về, toàn bộ Thiên Cơ các đều sôi trào.

Tất cả biên soạn đều không thể tin nổi, mãi đến khi xác định thì vẫn chấn động đến thất thần.

Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh, lại chính là huyết mạch cuối cùng của Sở gia, Sở Tranh!

Hoành tuyệt vạn cổ, Quân đốc mắt xanh – Tần Mộc Ca, có thể chưa chết!

Trình độ võ đạo của Sở Hi Thanh vượt xa khỏi sự tưởng tượng của thế nhân, sức chiến đấu của hắn có thể bước vào trước hạng 10 Địa Bảng, còn có thể sử dụng thần chiêu để giết chết đại nội Ty lễ giám chưởng ấn Trấn Thiên Lai hạng 10 Thiên Bảng!

Sở Hi Thanh không chỉ có võ đạo cao minh, mà còn nắm giữ thế lực cực kỳ mạnh mẽ!

Trận chiến ở phía đông Thiên Thạch sơn, triều đình có ba vị Thiên Bảng chết trận, hai vị Thiên Bảng mất thân thể, còn có ba người trọng thương!

Bọn họ nghị luận sôi nổi, thậm chí tranh chấp không ngớt, không làm như vậy thì không thể phát tiết tâm trạng trong ngực.

Còn có người muốn gửi tin cho bạn tốt của mình, nhưng những tin phù này đều bị ngăn lại, rất nhiều quán chủ còn ra mặt cảnh cáo, lời lẽ rất nghiêm khắc.

Thiên Cơ các kinh doanh Thiên Cơ Võ Phổ, đồng thời cũng kinh doanh tình báo, dùng tình báo để đổi lấy tiền tài, loại truyền tin riêng như vậy là không được phép.

Thật ra thì loại chiến đấu quy mô lớn như ngày hôm nay là không thể giấu được, Thiên Cơ các bình thường sẽ không để ý.

Vấn đề là Tiếu Hồng Trần bị trọng thương mà còn chạy đến đây cảnh cáo, cao tầng của Thiên Cơ các không thể không cẩn thận.

Chương 1796: Thiên hạ chấn động

Lúc này, trên tầng cao nhất của Thiên Cơ các, Thiên Cơ lão nhân đang chắp tay sau lưng, nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ.

Toàn bộ thành Vọng An vẫn nằm trong trạng thái giới nghiêm, đến giờ dậu bốn khắc mới hủy bỏ.

Nhiều đội cấm quân vẫn cầm đuốc tuần tra quanh đường phố, nghiêm cấm người và xe ngựa đi lại.

Giữa bầu trời lại là mây đen rợp trời, mưa gió nổi lên, làm cho toàn bộ thành trì đều là một mảnh tối om.

Thỉnh thoảng lại có sấm chớp chém xuống, chúng nó vặn vẹo như rắn, soi sáng toàn bộ đất trời, lại phát ra tiếng sấm cuồn cuộn.

“Các chủ!’

Đứng sau Thiên Cơ lão nhân là quán chủ Thiên Cương quán và Địa Sát quán, hai người bọn họ phụ trách Thiên Bảng và Địa Bảng, là hai người địa vị cao nhất trong các quán chủ của Thiên Cơ các.

Thiên Cương quán chủ cau mày: “Triều đình đã cảnh cáo, chúng ta cần phải nể mặt, nhưng nếu chúng ta giả vờ câm điếc, một mực không nói, chỉ sợ danh dự của Thiên Cơ Võ Phổ sẽ bị hủy hoại trong một ngày. Việc này thật sự là khiến người ta khó xử, không đưa tin không được, đưa tin lại có tai ương ngập đầu.”

Địa Sát quán chủ lại cười lạnh nói: “Sợ cái gì, triều đình chỉ phô trương thanh thế mà thôi, vào lúc này, bọn họ nào có sức lực đối phó chúng ta? Ngươi có biết, đến giờ phút này mà Hắc Bảng của Hình bộ vẫn không có tên của Sở Hi Thanh không?”

“Kế Tiễn Tiễn dưới trướng hắn tuy là số 1 Hắc Bảng, nhưng bọn họ truy nã là Cẩm y vệ Quý Thiên Thiên, chứ không phải là Kế Tiễn Tiễn, đây rõ ràng là ngoài mạnh trong yếu!”

Thiên Cương quán chủ khẽ lắc đầu: “Thiên tử sợ mạnh hiếp yếu, đây là sự thật, nhưng không có nghĩa là bọn họ không làm gì được chúng ta. Tuy rằng triều đình đang trọng thương, lại bị Cực Đông Băng Thành kiềm chế gần một nửa lực lượng, tình thế đỡ trái hở phải.”

“Nhưng mà từ tình báo của chúng ta đến xem, sau khi Kiến Nguyên đế tru diệt thái tử, chém giết Xích Long, giết hại Bá Võ Vương, vẫn có mấy thế lực âm thầm nâng đỡ, hắn muốn hủy diệt Thiên Cơ các, vẫn có thể làm được.”

“Không thể báo!”

Khi Thiên Cơ lão nhân mở miệng nói chuyện, một đạo sấm chớp lại nổ giữa bầu trời, khuôn mặt này bị chiếu rọi âm u khủng bố.

“Không phải lão phu sợ Kiến Nguyên đế, đơn giản chính là lại mang các ngươi xuống lòng đất trốn một thời gian thôi. Nhưng nếu trận chiến này truyền ra, nhất định sẽ làm thiên hạ nhốn nháo.”

“Không còn triều đình đàn áp, không biết bao nhiêu yêu ma quỷ quái sẽ nhảy ra làm loạn, lại có không biết bao nhiêu võ tu nhảy ra làm ác. Nhưng mà không đưa tin thì cũng không được…”

Thiên Cơ lão nhân nói đến đây, khóe miệng Thiên Cương quán chủ lại co quắp vài cái.

Cái này không phải là giống như hắn vừa nói sao?

Giọng nói của Thiên Cơ lão nhân lại thản nhiên: “Thiên Cơ Võ Phổ vẫn phát hành vào ba ngày sau! Đưa xếp hạng của Sở Hi Thanh lên trước mười Địa Bảng. Xếp hạng của Kế Tiễn Tiễn lên 30 Địa Bảng, dùng tên bây giờ của nàng, nhưng dung dành hào ‘Đao Độc Tôn, Tiễn Vô Ảnh’ của nàng. Trọng điểm của kỳ này là Thiết Kỳ Bang phá tan Thủy Thiên hội, và trận chiến trong mô Cơ Dương ở quận Thái Sơn.”

Địa Sát quán chủ hơi híp mắt lại: “Các chủ, Kế Tiễn Tiễn thì cũng thôi, đưa Sở Hi Thanh lên cao quá, cũng không thể không có lý do.”

“Tu vị của Sở Hi Thanh đã vào tứ phẩm!”

Thiên Cơ lão nhân chắp tay sau lưng: “Hắn đã lấy được ‘Tinh Thần quyền ấn’ và ‘Vạn Tượng tinh bàn’, còn có Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ, một thân thực lực tự nhiên không giống với dĩ vãng. Đặc biệt là Tinh Thần quyền ấn…”

Thiên Cơ lão nhân nói đến đây, trong mắt hiện ra vẻ ngưng trọng.

Một khi Sở Hi Thanh hoàn toàn nắm giữ thần bảo nửa bước Siêu Phẩm này, sức chiến đấu của hắn có thể chống lại đoạn đuôi Thiên Bảng.

Tuy rằng vị này đã mất huyết mạch Vạn Tượng của Sở gia, nhưng chỉ ảnh hưởng đến Vạn Tượng tinh bàn thôi.

Tinh Thần quyền ấn mới là lực lượng chủ yếu nhất của Sở gia.

Dù Sở Hi Thanh không có huyết mạch Vạn Tượng, không tu luyện Tiên Thiên Tinh Tú công, thì vẫn có thể dùng Hỗn Nguyên Vô Tướng công để phát huy bảy tám phần thần uy của Tinh Thần quyền ấn.

Không ngờ cuộc đời này của hắn, sau khi trải qua thời đại huy hoàng của Huyết Nhai Đao Quân, lại còn có thể nhìn thấy một yêu nghiệt như Sở Hi Thanh.

Hắn thật sự rất khó tưởng tượng, khi Sở Hi Thanh tu luyện đến nhất phẩm thì sức chiến đấu sẽ kinh khủng đến mức nào?

“Phương pháp này rất tốt.”

Thiên Cương quán chủ đã hiểu ý của Thiên Cơ lão nhân, chắp tay cười nói: “Tuy rằng không viết tình hình trận chiến ở phía đông Thiên Thạch sơn, nhưng Vạn Tượng tinh bàn và Tinh Thần quyền ấn đều là thần bảo nổi danh của Kinh Tây Sở thị. Chỉ cần biết hai cái thần bảo này là truyền thừa của Kinh Tây Sở thị, tự nhiên sẽ hiểu rõ ràng.”

Địa Sát quán chủ có hơi bất mãn, nhưng sau khi suy nghĩ một chút thì hắn vẫn hừ một tiếng, ôm quyền nói: “Vậy thì quyết định như thế đi, ta sẽ bảo người bên dưới chuẩn bị.”

Lúc này, hai mắt Thiên Cơ lão nhân lại hiện lên vẻ nóng bỏng: “Thiên phát sát cơ, di tinh dịch tú. Địa phát sát cơ, long xà khởi lục. Nhân phát sát cơ, thiên địa phản phúc.”

“Hiện giờ, vị Vô Cực Đao Quân này chỉ động một ý niệm, liền diệt gần nửa cao thủ đại nội, lay động thời thế thiên hạ. Sống cùng một thời đại với vị này, là bi ai của rất nhiều người, nhưng lại là may mắn của chúng ta.”

“Từ hôm nay trở đi, tất cả tài nguyên tình báo đều nghiêng về phía Vô Cực Đao Quân, tất cả những thứ hắn muốn, chỉ cần đủ tiền, không có thứ gì là không thể nói cho hắn biết. Còn tình báo liên quan đến Sở Hi Thanh và Thiết Kỳ Bang, tất cả đều tăng giá gấp bốn.”

Chương 1797: Thiên hạ chấn động (2)

Hai vị quán chủ nghe vậy, nhất thời rùng mình, sắc mặt nghiêm túc chắp tay: “Tuân lệnh các chủ!”

Thiên Cơ lão nhân lại ngẩng đầu nhìn sấm chớp trên trời: “Lão phu thật sự hi vọng hắn có thể trưởng thành, đến khi đó sẽ giống như đạo lôi đình kia, chém mở bầu trời tối tăm này, làm sáng tỏ tất cả, hoàn thành ý nguyện của Huyết Nhai Đao Quân.”

Thiên Cương quán chủ cũng ngước mắt nhìn bầu trời, lại than thở với vẻ lo lắng: “Trận chiến này đúng là một đạo kinh lôi, chắc chắn sẽ làm thế nhân chấn động, làm thiên hạ rung chuyển. Nhưng mà ta lo lắng là hắn sẽ bước theo gót chân của Huyết Nhai.”

“Ta thấy ngươi nghĩ nhiều rồi.” Địa Sát quán chủ cười nhạo một tiếng: “Lẽ nào ngươi quên Tần Mộc Ca? Tần Mộc Ca của hai năm trước đã mạnh đến mức tiếp cận với Huyết Nhai. Nếu như nàng còn sống, vậy có thế lực nào ở phàm thế này có thể động đến Sở Hi Thanh? Bọn họ phải trả giá đắt như thế nào mới có thể làm được? Từ khi là đám thần linh và Vũ Trùng kia…”

Hắn biết mình nói lỡ miệng, chợt đổi giọng: “Người này rõ ràng là kẻ mang thiên mệnh! Tần Sở tốt, nhật thăng Tây Sơn, lời sấm này càng ngày càng có thể trở thành sự thật, chúng ta chỉ cần chờ đợi là được.”

Thiên Cơ lão nhân không khỏi quay đầu nhìn Thiên Cương quán chủ một chút.

Bọn họ đều đang nghĩ, Tần Mộc Ca có còn sống hay không?

Còn nữa, bên trong lăng Bá Võ Vương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Sở Hi Thanh không chết mà còn có thể chạy ra khỏi lăng mộ?

Chỉ sợ đây là chuyện mà tất cả thế lực trong thiên hạ muốn biết nhất trong mấy tháng tiếp theo.

Mà đây cũng là việc Thiên Cơ các nhất định phải nhanh chóng tìm hiểu rõ ràng.

“Nàng quá nửa là còn sống, có nhớ đến cao thủ thần bí có thể đối kháng với Vấn Thù Y trong Vân Hải tiên cung không? Nhưng trên người nữ tử này có thần độc thần chú, dù khởi tử hoàn sinh thì cũng rất khó thoát khỏi, bây giờ nàng còn bao nhiêu thực lực, thì không tiện phán đoán.”

Thiên Cơ lão nhân suy tư: “Chúng ta còn phải coi trọng Sở Hi Thanh nhiều hơn, một Ngô Mị Nương là chưa đủ nhìn hướng đi của toàn bộ Thiết Kỳ Bang và đám thuộc hạ của Sở Hi Thanh. Phải sắp xếp quân cờ khác đến Thiết Kỳ Bang, từ mai hãy vận dụng ‘số một’.”

Ánh mắt hai vị quán chủ híp lại.

“Số một”, chính là át chủ bài của Thiên Cơ các bọn họ.

Người này có năng lực rất thần kỳ, được xưng là có thể điều tra tất cả tin tức trong thiên hạ, có thể ẩn núp ở bất kỳ thế lực nào, bất kỳ phong ấn hay cấm trận nào cũng không thể ngăn cản bước chân của hắn.

. . .

Thiên Thạch sơn cách kinh thành 1800 dặm, tiếp giáp với Tây Sơn, thuộc về cùng một dãy núi.

Vì vậy khi mấy người Trấn Thiên Lai chết trận, toàn bộ cao thủ nhất phẩm nhị phẩm ở kinh thành đều có thể cảm nhận được ý niệm không cam lòng và tuyệt vọng của Trấn Thiên Lai.

Đến lúc chạng vạng, toàn bộ thành Vọng An bị cấm quân và Cẩm y vệ phong tỏa, mặt ngoài nhìn như bình tĩnh, nhưng sóng ngầm cực kỳ mạnh liệt.

Hội chủ Đông Thiên hội Vương Thiên Đông cũng đang đứng trước Tụ Nghĩa điện của Đông Thiên hội.

Hắn nhíu mày, ánh mắt phức tạp, trầm ngâm một lúc lâu.

Mãi đến khi từng hạt mưa rơi xuống, Vương Thiên Đông mới phát ra một tiếng than thở: “Không ngờ vị Đao Quân này lại là đời sau của cố nhân.”

“Con của Sở Phượng Ca lại không chết! Ta đã đến lăng Bá Võ Vương xem, chỉ cần Đoạn Long Thạch rơi xuống, trong đó chính là một tử địa, thật sự không hiểu hắn chạy ra bằng cách nào.”

Tiếng nói bắt nguồn từ một thiếu niên có khuôn mặt tuấn tú, dáng người đơn bạc đang ngồi trong điện.

Hắn ngồi trên ghế, hai chân bắt chéo, dùng phi đao mỏng như cánh ve để chỉnh sửa móng tay của mình: “Nhưng chuyện này cũng thú vị, triều đình bây giờ, trước có hổ, sau có sói. Còn chưa giải quyết Cực

Đông Băng Thành, lại có thể một kẻ địch mạnh nữa… là kẻ địch cực mạnh nha!”

“Cuộc chiến ngày hôm nay, Lục Trầm, Lục Loạn Ly, La Hán Tông, Tư Vô Thiên, Cung Vô Cấu, Thủy Thương Lãng, Quý Thiên Thiên, Phong Tam, tất cả đều là cao thủ đứng đầu đương đại. Người này còn chưa sử dụng thuộc ở Thiết Kỳ Bang, còn có một đám bộ hạ cũ của Kinh Tây Sở thị cũng không xuất hiện.”

“Mà bản thân hắn lại là thần thoại võ lâm đương đại, Vô Cực Đao Quân trấn áp 500 vạn đại quân Cự linh. Dù là Vô Tướng thần tông ở phía sau hắn cũng là một trong thế lực cao cấp nhất trong thiên hạ, đại thế đã thành, long cánh đầy đủ. Vị này muốn tranh cướp thiên hạ, chỉ thiếu binh mã, còn cả một siêu nhất phẩm trấn áp khí vận…”

Vương Thiên Đông nheo mắt lại: “Tạm thời dừng việc ký kết Thần khế với Thanh Phong Minh Nguyệt lâu, bên phía kênh đào cũng cần điều chỉnh.”

Thiếu niên nghịch phi đao nghe vậy thì hơi sững sờ, ngẩng đầu nhìn bóng lưng của Vương Thiên Đông: “Ngươi chắc chắn? Cái này không hợp với ý của phía trên. Liên thủ với Thanh Phong Minh Nguyệt lâu chính là ý của chủ thượng. Ngoài ra, ngươi không lo lắng Thiết Kỳ Bang đánh đến kinh thành, đối đầu với Đông Thiên hội sao?”

“Ha hạ, nếu Thiết Kỳ Bang thật sự đánh đến kinh thành, vậy tất nhiên sẽ là thiên quân vạn mã! Đó là cướp thiên hạ, liên quan gì với Đông Thiên hội ta? Đến khi đó Đông Thiên hội ta gia nhập vào, nói không chừng còn có thể kiếm danh khai quốc công thần.”

Vương Thiên Đông cười một tiếng: “Còn về phần ý của phía trên… khi đó trận chiến ở Thiên Thạch sơn còn chưa nổ ra, Sở Tranh vẫn chưa xuất hiện, không có ba vị Thiên Bảng ngã xuống! Nếu như ta là ngươi, thì ta sẽ liên hệ lại với hắn.”

“Thiết Kỳ Bang bây giờ đã thành một trong những nguồn cơn để thiên hạ đại loạn, hết sức quan trọng, mỗi một động tĩnh của nó đều có thể ảnh hưởng đến thời cuộc thiên hạ. Mà chủ thượng của ngươi lại quá khinh thường Thiết Kỳ Bang, quá khinh thường Giang Nam.”

Thiếu niên nghịch phi đao không khỏi nhíu mày suy tư.

Chương 1798: Thiên hạ chấn động (3)

Lúc này, Vương Thiên Đông lại than thở mộ tiếng: “Còn nữa, chúng ta nhất định phải điều tra rõ ràng, Tần Mộc Ca rốt cuộc là sống hay chết, đang ở trạng thái nào? Nếu như Tần Mộc Ca chết rồi thì cũng thôi, nếu như nàng còn sống, chỉ sợ thiên hạ này sẽ đại loạn! Ta không nói Đại Ninh, mà là toàn bộ thiên hạ này!”

“Không dễ dàng như vậy!” Vẻ mặt thiếu niên như phản đối: “Tần Mộc Ca bị độc chú quấn thân, không thể sống sót. Những tồn tại viễn cổ kia, bọn họ sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào khiêu chiến bọn họ. Bọn họ chỉ kiềm chế và kiêng kỵ lẫn nhau, không muốn tổn thất lực lượng mà thôi, chỉ cần bọn họ nghiêm túc, không ai có thể thoát khỏi cái chết. Huyết Nhai là như vậy, Tần Mộc Ca là như vậy, Sở Hi Thanh cũng là…”

Trong lòng hắn lại sinh ý kinh hãi.

Nếu như Tần Mộc Ca còn sống, đây tuyệt đối không phải một tin tức tốt với chủ thượng của hắn.

Ảnh hưởng của việc này đã ở ngay trước mắt.

Vương Thiên Đông chuẩn bị hiệu lực cho chủ thượng của hắn, rõ ràng là đang dao động.

Vì vậy, bọn họ nhất định phải biết Tần Mộc Ca còn sống hay đã chết.

Tần Mộc Ca 28 tuổi, đã có thể chém thần linh bị thương.

Nàng của 30 tuổi, thực lực sẽ mạnh đến mức nào?

Còn cả Sở Hi Thanh nữa, tuyệt đối không thể để người này tiếp tục thăng cấp, bằng không thì nó sẽ trở thành ác mộng của rất nhiều người.

. . .

Cuộc trò chuyện đó không phải là duy nhất, khi Vương Thiên Đông và thiếu niên nghịch phi đao đang trò chuyện, hầu như tất cả thế gia đại tộc và thế lực giang ở trong phạm vi kinh thành đều đang bàn luận về trận chiến Thiên Thạch sơn, bàn luận về Sở Hi Thanh và Tần Mộc Ca, bàn luận về lời sấm ‘Tần Sở tốt, nhật thăng Tây Sơn’.

Trong phủ đại tướng quân của Vũ Văn Bá, từ phu nhân và thế tử, cho đến hầu gái và gia đinh, tất cả mọi người đều hoảng sợ thất thố, có thể nói là loạn cào cào.

Bọn họ khiếp sợ vì Vũ Văn Bá trọng thương gần chết, cũng tràn ngập sợ hãi với tương lai.

Lại như Kinh Tây Sở thị, gần như tất cả con cháu và tộc lão của Sở gia đều tập hợp trong đại viện của trưởng phòng Sở gia.

Bọn họ hoặc là sắc mặt trắng bệch, mặt đầy kinh hoàng; hoặc là sắc mặt bình tĩnh, không thèm đếm xỉa; hoặc là ánh mắt vui mừng, cười trên sự đau khổ của người khác.

Sở Tuyên Tiết đã lên chức Vân Huy tướng quân tòng tam phẩm, sắc mặt của hắn cũng trắng bệch như tờ giấy.

Hắn nghe thấy các tộc lão bàn luận, lại nghĩ đến cái chết của cửu đệ Sở Chính Dương.

Ngày xưa, hắn điều tra cái chết của Sở Chính Dương ở quận Lâm Hải mà không có kết quả, sau đó vì công vụ khác, liền bỏ mặc chuyện này.

Bây giờ nghĩ lại, Sở Chính Dương nhất định là chết trong tay Tần Mộc Ca.

Khi đó Sở Hi Thanh không có thời gian để gây án.

Trái tim của Sở Tuyên Tiết run rẩy.

Tộc đệ của hắn, con trai trưởng của trưởng phòng, Sở Tranh đã trở về! hắn còn mang theo Bá Võ Vương Tần Mộc Ca!

Hắn không chỉ giết chết mẹ con Long Dương công chúa, còn gần như đã giết chết Sở Như Lai!

Người này còn nắm giữ thế lực cực lớn, lớn mạnh đến mức thậm chí có thể sánh vai với triều đình.

Tứ phòng của Sở gia xong đời rồi! Minh cũng chết chắc rồi!

Hai năm trước, chính Sở Tuyên Tiết hắn đứng ra, dụ hộ vệ và gia tướng bên người Sở Tranh rời đi!

Không chỉ là tứ phòng, mà nhị phòng, tam phòng, ngũ phòng của Sở gia, có thể đều phải chết hết!

Bọn họ không chỉ hợp lực đưa Sở Hi Thanh vào trong quan tài, mai phục giết chết tất cả gia tướng của trưởng phòng, mà còn chém tận giết tuyệt tất cả người nhà của gia tướng trưởng phòng, tù đó chia cắt mười vạn tộc quân và tất cả tiền tài đất đai của trưởng phòng.

Nhưng mà lúc trước bọn họ phân chia vui vẻ bao nhiêu, thì bây giờ lại sợ hãi bất nhiêu.

Thân thể của Sở Tuyên Tiết vũng vì thế mà run rẩy.

Nhưng sau đó hắn liền nắm chặt nắm đấm, hai bên tay vịn ghế đều biến thành bột mịn.

Vẻ mặt Sở Tuyên Tiết dữ tợn như dã thú.

Hắn tuyệt đối không cho phép!

Dù thế nào đi nữa, Kinh Tây Sở thị cũng phải hủy diệt Thiết Kỳ Bang! Phải đưa Sở Hi Thanh vào chỗ chết!

Hắn sẽ vì việc này mà không tiếc tất cả! Dù phải trả giá đắt đến đâu cũng sẽ làm!

Lúc này, trận chiến ở Thiên Thạch sơn không chỉ làm kinh thành rung chuyển.

Tại Tổ Sư điện của Huyết Bức sơn, nơi này cũng là đèn đuốc sáng choang.

Tông chủ Huyết Bức sơn, Chiếu Thế Ma Đăng – Tông Thần Hóa cầm con bồ câu Lưu quan Kim vũ trong tay, vẻ mặt luôn luôn bình tĩnh như nước của hắn, lúc này đã lúc xanh lúc trắng.

Hắn bình tĩnh nhìn ra ngoài điện, cuối cùng lại nở nụ cười: “Xem ra ngươi trở về thật rồi, trở về từ cửu u hoàng tuyền. Nhưng mà thiên hạ này, không dung được yêu nghiệt như ngươi, càng không chứa được một Huyết Nhai khác.”

Tông Thần Hóa như hạ quyết tâm, liền cầm cái đèn lưu ly tám mặt màu đen lên.

Theo hắn rung động đèn lưu ly, một ngọn lửa lập tức lao ra ngoài.

Ngọn lửa này hóa thành một hình người nhỏ bé, nó nhìn Tông Thần Hóa một chút, sau đó khẽ mỉm cười, liền bay ra bên ngoài, chẳng mấy chốc đã biến mất trong bóng đêm.

Chương 1799: Thiên hạ chấn động (4)

Không lâu sau, tại Thiết Kỳ Bang, Cô Minh Nguyệt nhìn người liên lạc đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, vẻ mặt cũng hồ đồ.

“Trấn Thiên Lai, Bộ Siêu Vũ, Chu Huyết… ba cái Thiên Bảng, bọn họ đều chết rồi? Ngươi chắc chắn?”

“Xác định, chết đến không thể chết lại!”

Người liên lạc cũng cảm khái một tiếng: “Khi ta nhận được tin tức này, toàn thân cũng mờ mịt không tin.Tông môn rất không hài lòng với chúng ta, chúng ta vừa không điều tra được tu vị chân chính của Sở Hi Thanh, vừa không điều tra được hướng đi của hắn, và thuộc hạ dưới trướng hắn!”

Nghe đến đây, Cô Minh Nguyệt không khỏi nghiến răng nghiến lợi.

Sở Hi Thanh còn luôn mồm nói muốn đề bạt ‘Thất đại Thần vệ’, hỗ trợ hắn hoàn thành ‘nghi thức’ và tu luyện bí pháp Hoàng Đạo ‘Chiến Thiên Thất Hộ’.

Kết quả là cái tên này không chỉ thăng cấp tứ phẩm rồi, mà còn học được Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ.

Cô Minh Nguyệt vì thế mà run rẩy, hắn và Sở Hi Thanh, ngay cả tin tưởng cơ bản nhất giữa người và người cũng không có.

ngoài Thiết Kỳ Bang ra, Sở Hi Thanh lại còn có một thế lực lớn như vậy.

Cô Minh Nguyệt cảm thấy rất quái dị, khá giống với cảm giác nam nhân giấu vợ, vụng trộm đi tìm tiểu thiếp.

“Bây giờ tông môn lại giao một trọng trách khác.” Giọng nói của người liên lạc nghiêm túc: “Chúng ta nhất định phải tìm hiểu rõ ràng, Tần Mộc Ca còn sống hay chết, và tình trạng của nàng.”

Khóe môi Cô Minh Nguyệt không khỏi giật giật.

Việc này thì hắn biết, Tần Mộc Ca đang sống rất tốt, thực lực cũng khôi phục không ít.

Nhưng bởi vì Thần khế, hắn không thể nói được.

Khi Cô Minh Nguyệt đang suy nghĩ xem nên làm gì để tránh khỏi Thần khế, ám chỉ cho tông môn biết, thì hắn lại nghe thấy người liên lạc nói tiếp: “Ngoài ra, tông môn còn quyết định phái một người nữa đến đây để hỗ trợ ngươi. Cũng là một cao thủ trong môn phái lánh đời, tu vị là nhị phẩm.”

Cô Minh Nguyệt hơi nhướng mày: “Sao còn phái người đến đây? Một mình ta không đủ sao? Tình báo ta không điều tra được, phái thêm một người nữa cũng không tra được.”

Hắn cảm thấy ở bên cạnh Sở Hi Thanh chính là một cái hố to, hắn giẫm vào hố thì cũng thôi, không cần phải liên lụy người khác.

Vị kỳ chủ kia của hắn, hố(bẫy) chết người không đền mạng.

“Vấn đề là hai người chúng ta vẫn không có thành tích gì, không thể để tông môn yên tâm. Hơn nữa ngươi là Bắc Thiên môn, bên phía Nam Thiên môn chung quy vẫn không yên tâm. Hai nhà đã chia cách hơn nghìn năm, không hòa hợp dễ dàng như vậy.”

Người liên lạc lại hít một tiếng: “Còn nữa, ngươi ở Thiết Kỳ Bang phải chú ý nhiều hơn, lấy tìm hiểu tình hình của Sở Hi Thanh và Tần Mộc Ca làm chủ, quan sát sức chiến đấu và tu vị của bọn họ, ngoài ra chuyện không nên làm thì đừng làm.”

“Dự đoán là sau trận chiến này, thế lực khắp nơi sẽ càng coi trọng Thiết Kỳ Bang hơn, ngươi không cần lo lắng những chuyện vô bổ kia. Ngoài ra, khi làm việc cho bang thì dùng thêm một chút sức, để tâm hơn một chút.”

Hắn nói đến chỗ này, liền nhìn thấy vẻ ngờ vực của Cô Minh Nguyệt, liền giải thích: “Chuyện Sở Hi Thanh thi triển Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ đã làm thiên hạ chấn động. Ngươi có biết không, thành Vọng An vẫn luôn có lời đồn đại… Tần Sở tốt, nhật thăng Tây Sơn…”

Cô Minh Nguyệt nhất thời bừng tỉnh.

Sở Hi Thanh có hi vọng cướp đoạt thiên hạ!

Một Huyết Nhai Đao Quân vô địch thiên hạ, cộng thêm thân phận đế quân khai quốc, kết quả sẽ thế nào?

Đó có thể là ‘Nhân hoàng’ thứ tư của nhân tộc! Tất cả thế lực ở Thần Châu phải ngước nhìn!

Vì vậy, nếu có thể giết chết Sở Hi Thanh thì tốt, nếu như không giết được, như vậy Cô Minh Nguyệt hắn chính là tiền cược của Đại Diễn thiên môn.

Mà nếu như đã đặt cược, vậy thì phải có thành ý.

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh đang nói chuyện với Tư Vô Thiên ở trên Dục Nhật thần chu.

Vị này trải một bức tranh ở trước mặt hắn.

Sở Hi Thanh nhìn bức tranh này, trong mắt liền hiện lên vẻ kinh hãi.

Giọng nói của hắn ngậm lấy vài phần khô khốc: “Không ngờ Hoàng Tuyền hắn lại có lai lịch như vậy?”

(Ở đây thấy tác giả ghi là nàng, mà Tư Hoàng Tuyền là nam, không biết là tác giả nhầm hay gì, nhưng mình vẫn để nguyên là hắn, sau này rõ ràng sẽ sửa lại)

Sắc mặt của mấy người Phong Tam, Lục Loạn Ly và Thủy Thương Lãng đều biến đổi.

Khóe môi Tư Vô Thiên lại vểnh lên.

Sở Hi Thanh đúng là đã hãm hại nàng, nhưng nàng cũng không kém bao nhiêu.

Thiên hạ này, không có ai có thể làm cho tỷ đệ bọn họ chịu thiệt.

“Giao dịch này không công bằng!”

Lục Loạn Ly khoanh tay trước ngực, hừ nhẹ một tiếng, bất bình tay cho Sở Hi Thanh: “Các ngươi muốn hắn đi nơi đó, chẳng khác nào muốn hắn đi chết.”

Nàng vừa nói chuyện vừa liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh.

Cái tên này cũng có lúc lật thuyền.

Đây là báo ứng!

Hắn suốt ngày bẫy ngươi, hôm nay cũng bị người khác đẩy vào hố.

“Ngươi nghĩ nhiều rồi.”

Tư Vô Thiên rất bình tĩnh: “Hoàng Tuyền thân là người bị hại, nhất định phải tham dự vào. Mà ta là sư phụ của hắn, không thể không quan tâm. Thử hỏi Tư mỗ há có thể để thầy trò ta rơi vào tuyệt cảnh?”

“Không thích hợp!” Sắc mặt Thủy Thương Lãng âm trầm: “Vực ngoại rất nguy hiểm, tất cả mọi người đều biết. Huống hồ tôn thượng nhà ta là truyền nhân của Huyết Nhai Đao Quân, là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của rất nhiều thần linh, há có thể tiến vào vực ngoại? Huống hồ nơi ngươi muốn đến còn là Thần vực của một tên Ma thần trung vị.”

Có vết xe đổ của Tần Mộc Ca, Thủy Thương Lãng cực kỳ kiêng kỵ với ‘vực ngoại’.

Chương 1800: Mười hai Thần vệ

“Nếu như ta không nhầm, Vô Cực Đao Quân là quyến giả của Táng Thiên và Lê Tham? Hắn thậm chí còn thức tỉnh Táng Thiên thần huyết, nếu như đặt ở Ma vực, đó chính là thân phận thần tử của Táng Thiên.”

Tư Vô Thiên nhìn Sở Hi Thanh: “Hắn Chiến Giới Ma Vực, thậm chí còn an toàn hơn ở Thần Châu này.”

Chiến Giới Ma Vực là một địa danh ở vực ngoại, bên kia chẳng những có rất nhiều tiểu thế giới, mà còn tập hợp rất nhiều chiến tranh có quan hệ với thần linh.

“Huống hồ ta cũng không để hắn đi luôn bây giờ, thực lực của hắn bây giờ vẫn chưa đủ. Trình độ Nhai Tí Đao không đủ để ứng phó với mấy trăm vạn ma quân. Chính ta cũng cần phải chuẩn bị, hoặc là không đi, đã đi thì nhất định phải nắm chắc.”

Mấu chốt là Tư Hoàng Tuyền cũng mới chỉ là tứ phẩm. Đệ đệ của nàng là Tư Vô Pháp cũng đã hoàn thành nghi thức, chỉ kém vài loại thuốc phụ của bí dược là có thể thăng cấp nhịp hẩm hạ.

Thủy Thương Lãng nhíu chặt lông mày, hắn còn muốn nói gì đó, Sở Hi Thanh đã phất tay áo ngăn cản.

Hắn cười dài nói: “Nếu Sở mỗ đã ký Thần khế, thì nhất định sẽ không nuốt lời. Chờ đến khi Tư tỷ có nắm chắc, ngươi đến tìm ta là được. Chỉ cần Sở mỗ không bận, nhất định sẽ không từ chối.”

Lục Loạn Ly và Kế Tiễn Tiễn đều nhíu mày.

Cái tên Sở Hi Thanh này, nhìn thấy ai cũng gọi tỷ tỷ.

Tư Vô Thiên lại hơi ngờ vực.

Cái tên này đáp ứng quá sảng khoái, khiến cho nàng thấy hơi bất ngờ.

Nhưng Tư Vô Thiên cũng không nghĩ nhiều, ôm quyền nói: “Đao Quân rộng rãi! Như vậy cứ quyết định như thế, Tư mỗ cáo từ trước.”

Nàng đứng lên, chuẩn bị rời đi thì lại nghe thấy Sở Hi Thanh nói: “Tư tỷ, lần ngày ngươi bị ta liên lụy, đắc tội với cẩu hoàng đế và triều đình. Ngày sau nếu gặp nạn, hoặc là không thể ở lại thành Vọng An nữa, thì có thể cầu viện Sở mỗ.”

Tư Vô Thiên nghe đến đây thì không khỏi cười gằn.

Nàng chính là người cực kỳ thông minh, đi qua cầu còn nhiều hơn Sở Hi Thanh đi đường, há có thể không biết dụng ý của người này?

Một khi cầu viện, vậy hai tỷ đệ bọn họ đều bị gán mác Sở Hi Thanh.

Tần Tịch Nhan chính là vết xe đổ.

Tư Vô Thiên lại ôm quyền: “Đa tạ, nếu như thật sự có một ngày đó, Tư mỗ sẽ không khách khí.”

Chỉ cần Tư Hoàng Tuyền lấy lại trái tim của mình, thầy trò bọn họ sẽ không sợ bất cứ kẻ nào trên thế gian này.

Nhưng chuyện gì cũng có bất ngờ hoặc chẳng may.

Chẳng may thật sự có một ngày như vậy, vì cầu viện Sở Hi Thanh cũng không có gì ghê gớm.

Khi Tư Vô Thiên rời đi, nàng lại nhìn La Hán Tông với ánh mắt quái dị.

La Hán Tông thì lại rất bình tĩnh, mặt không biểu cảm.

Thật ra hắn và Tư Vô Thiên là người quen, cũng biết cái nhìn này của Tư Vô Thiên là có ý gì.

La Hán Tông hắn vốn là một lính đánh thuê, bây giờ lại sắp lăn lộn thành thuộc hạ của Sở Hi Thanh rồi.

Thời gian gần đây, La Hán Tông cũng muốn nhận vài đơn, để chứng tỏ thân phận và lập trường của mình.

Vấn đề là hắn không nhận được đơn nào.

Hoặc là giá cả quá thấp, kém xa giá của Sở Hi Thanh, hoặc chính là nhằm vào Sở Hi Thanh.

Nhưng hắn đã đáp ứng Sở Hi Thanh, sẽ không là địch với Sở Hi Thanh và người thân bạn bè của Sở Hi Thanh.

La Hán Tông phát hiện, mình có thể đã bị Sở Hi Thanh lừa.

Theo thế lực của Sở Hi Thanh càng lúc càng lớn, mình muốn nhận đơn không liên quan đến Sở Hi Thanh, quả thực là càng ngày càng khó.

Nếu như Sở Hi Thanh thật sự lật tung Đại Ninh, trở thành đế quân, vậy tình hình càng gay go hơn.

La Hán Tông âm thầm sầu lo, tại sao hồi đó mình không nghĩ đến nước này chứ?

Tiếp tục như vậy là rất không ổn, gần đây người trung gian cũng không tìm hắn.

Có lẽ tương lai phải nương nhờ vào Sở Hi Thanh thật.

Lục Loạn Ly thì lại tức đến nổ phổi, đi lên tóm tai của Sở Hi Thanh: “Ngươi bị ngu à? Sao lại đáp ứng rồi? Đó là Ma vực đấy. Ngươi bây giờ mới có tu vị gì? Mượn một thân ngoại lực, ngươi liền không biết mình là ai rồi?”

“Không có Huyết Nhai thần đao, không có Vạn Tượng tinh bàn, ngươi còn lại cái gì? Ngươi không muốn sống cũng được, nhưng phải nghĩ cho những người bên dưới, ngươi chết cũng không sao, nhưng lại liên lụy đến tất cả mọi người.”

Sở Hi Thanh tránh trái tránh phải, chính là không cho Lục Loạn Ly toại nguyện.

Hắn mỉm cười nói: “Đừng vội, không phải đã nói rồi sao? Chờ có nắm chắc thì mới đi mà. Ta và Tư tỷ đã ký Thần khế, nhưng Tư tỷ cũng rộng lượng, không ước định thời gian cụ thể.”

Lục Loạn Ly nghe vậy thì sững sờ, vẻ mặt dại ra.

Không ước định thời gian cụ thể, cái này có thể sao?

Dù không ước định thời gian, thì cũng phải có điều kiện tương ứng chứ? Ví dụ như khi Tư Vô Thiên mở miệng, thì Sở Hi Thanh nhất định phải đi.

Lục Loạn Ly lập tức phát hiện, không biết từ bao giờ mà tay phải của nàng đã nắm lấy lỗ tai của mình.

Tên khốn kiếp này, lại dùng Báo Ứng chi pháp lên người nàng.

Lúc này, Tư Vô Thiên mới bay chưa xa, nàng nghe thấy lời của Sở Hi Thanh, suýt nữa thì ngã xuống đất.

Nàng sững sờ một trận, mình không định thời gian, viết rõ điều kiện sao? Sao có thể?

Tư Vô Thiên suy nghĩ lại, sắc mặt nhất thời tối sầm.

Nhưng mà cái này rất không đúng, nàng đường đường là một cao thủ hắc đạo, xưa nay đều nổi danh là tim đen, há có thể sơ sẩy như vậy?

Đây rốt cuộc là thế nào?

Lúc này, Sở Hi Thanh lại nhìn bức tranh trong tay với vẻ suy tư.

Đây là một bức 'Bách Quỷ Dạ Hành đồ'.

Mỗi một con 'Quỷ' trong bức tranh này, đều có khí thế bất phàm, thân hình của bọn họ hô ứng với cộng hưởng với Thiên quy đạo luật.

Sau đó, hắn nhìn vào phía trên của bức tranh, con ngươi lại co rút lại một lần nữa.

Hắn không thể ngờ được, Tư Hoàng Tuyền lại có lai lịch lớn như vậy.

Chương 1801: Mười hai Thần vệ (2)

Trên đường trở về, hai người Thủy Thương Lãng và Cung Vô Cấu xuống ở gần Ngô Châu.

Hai người đều phụng mệnh lệnh của Sở Hi Thanh, mời chào bộ hạ cũ của Thần Sách Đô đến Tú Thủy.

Đây là vì đại đa số huynh đệ của Thần Sách Đô đều ở bốn nơi Ngô Châu, Ninh Châu, Đỉnh Châu và Phì Châu, cũng chính là dọc tuyến kênh đào lớn và sông Thương Lãng.

Vùng này nhân khẩu đông đúc, long ngư hỗn tạp, thế lực khắp nơi đan xen như răng lược. Không chỉ thích hợp cho bọn họ ẩn thân, mà còn có có thể lăn lộn kiếm cái ấm no.

Hai người bọn họ còn từng cân nhắc việc dựng cờ tạo phản, báo thù cho Tần Mộc Ca và đồng liêu ngày xưa.

Kênh đào lớn chẳng những có thể tụ tập tài lực, chặn đường vận chuyển nam bắc, mà còn có thể mời chào một lượng lớn cao thủ giang hồ, thu thập binh khí và chiến giáp.

Bây giờ bọn họ lại có lựa chọn tốt hơn.

Sở Hi Thanh đã có địa bàn vững chắc và tài nguyên ổn định.

Bây giờ hắn chỉ thiếu một nhánh binh mã tinh nhuệ, cần một lượng lớn tướng tá hợp lệ để huấn luyện và chỉ huy đại quân.

Ngày xưa, Sở Vân Vân cực kỳ coi trọng Thần Sách Đô, đại đa số binh lính đều được huấn luyện như quan quân, tất cả đều có thể chỉ huy đội ngũ.

Chỉ cần hòa những người này vào Thiết Kỳ Bang, sẽ giúp cỗ máy Thiết Kỳ Bang có thêm những bánh răng để vận chuyển trơn tru hơn.

Cung Vô Cấu khá là hưng phấn.

Trong hai năm qua, hắn sống cực kỳ uất ức, một thân võ đạo, một thân mưu lược, đều không thể thi triển.

Mày bây giờ, Thiết Kỳ Bang lại cung cấp một võ đài cho hắn thi triển thân thủ.

Cung Vô Cấu cũng chờ mong ngày gặp mặt ân soái.

Thủy Thương Lãng cũng rất phấn chấn.

Nhưng sau khi phấn chấn xong thì hắn lại hơi lo lắng.

Thiết Kỳ Bang bây giờ có hơn bốn vạn bang chúng hạt nhân, trước mắt còn đang mở rộng. Trong đó có rất nhiều người đi theo Sở Hi Thanh từ hai năm trước.

Người của Thần Sách Đô bọn họ gia nhập vào lúc này, chắc chắn sẽ phải tranh chấp tài nguyên và vị trí với những người kia, chỉ sợ là sẽ có mâu thuẫn.

Để Thủy Thương Lãng kinh ngạc chính là, hình như Sở Hi Thanh không để ý đến việc này, dường như cũng không có ý đề phòng hay nghi kỵ gì với đám bộ hạ cũ của ân soái như bọn họ.

Vị này rốt cuộc là không nghĩ ra, hay là không thèm để ý?

Hắn không lo lắng nội bộ bang phái phát sinh mâu thuẫn sao? Hắn không sợ thế lực và sức ảnh hưởng của ân soái trong Thiết Kỳ Bang quá khổng lồ sao?

Đây không phải là đạo làm vua!

Thủy Thương Lãng lại không biết, sau khi Sở Hi Thanh thả bọn họ xuống, khóe miệng đã cười đến tận mang tai.

Hắn vừa mới cảm ứng được, ‘nghi thức’ Vô Tướng công của mình đã tích lũy đến tận tam phẩm thượng.

Nói cách khác, chỉ cần chân nguyên của hắn đầy đủ, lại có bí dược trong tay, thì có thể thăng cấp lên thẳng tam phẩm thượng.

Quả nhiên là như hắn dự đoán, thế lực càng lớn, thành phần bộ hạ dưới trướng càng phức tạp, thì độ hoàn thành ‘nghi thức’ lại càng cao.

Nhưng chỉ tiếc là, cần một lượng lớn thời gian để tích lũy chân nguyên.

Tuy Sở Hi Thanh có thiên phú Thần Dương, trong tay không thiếu linh đan thần dược, tốc độ tu luyện có một không hai trong thiên hạ, nhưng cũng phải cần bốn tháng mới có thể đột phá lên tứ phẩm thượng.

Hắn mới thăng cấp tứ phẩm hạ được chưa đến ba tháng, cần hơn một tháng nữa mới có thể thăng cấp.

Sau khi trở về Thiết Kỳ Bang, Sở Hi Thanh tìm mấy vị khách khanh hộ pháp của Thiết Kỳ Bang trước, ngoài ra còn có mấy người La Hán Tông, Phong Tam, Thiết Cuồng Nhân, Tả Thanh Vân, Bạch Hổ hầu, Quỷ Ảnh – Hà Thất, Chu Hùng Bá.

Lúc này, Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên và Thiết Diện Phán Quan – La Dương, giáo đầu Nghịch Đao Loạn Kiếm – Lý Độ cũng đã đến.

Sở Hi Thanh đã tự bộc lộ thân phận, ba vị này không cần phải che giấu thân phận nữa.

Bạch Hổ hầu ngồi trong đám người, nhìn Sở Hi Thanh ngồi phía trên với ánh mắt khác thường.

Theo dự tính của nàng, nàng muốn ẩn thân ở Thiết Kỳ Bang một thời gian, chờ khôi phục một bộ phận tu vị, lại trở về kinh thành làm Bạch Hổ hầu.

Nhưng mà sau cuộc chiến kia, Bạch Hổ hầu đã không thể thực hiện tính toán này nữa rồi.

Nếu thân phận của Sở Hi Thanh chính là Sở Tranh, như vậy hắn sớm muộn gì cũng dựng cờ tạo phản, báo thù Kiến Nguyên đế.

Bây giờ đúng như dự đoán.

Nàng còn chưa ẩn thân được bao lâu, Sở Hi Thanh đã mang đến cho nàng một niềm vui lớn như vậy, lại đánh giết ba vị Thiên Bảng của triều đình.

Sau đó, Bạch Hổ hầu lại quét mắt nhìn đám người ở đây, nội tâm liền yên tĩnh.

Thiết Kỳ Bang bây giờ, có thể nói là tàng long ngọa hổ.

Trong lúc lơ đãng, dưới trướng Sở Hi Thanh đã có hơn mười vị cao thủ Địa Bảng.

Có người nói, hôm nay lại có một cao thủ nhân tộc dưới Thiên Đế sơn ngưỡng mộ Sở Hi Thanh, chạy đến đây nương nhờ.

Uy danh của Sở Hi Thanh bây giờ, không chỉ đưa đến một lượng lớn võ tu nhân tộc dưới Côn Luân sơn, mà còn truyền bá đến Thiên Đế sơn ở phía cực bắc Trung Thổ.

Thật sự là lợi hại…!

Khi Bạch Hổ hầu nhìn thấy thiếu nữ mặc giáp đỏ ở bên cạnh Sở Hi Thanh thì ánh mắt hơi đọng lại.

Đó là muội muội Sở Vân Vân của Sở Hi Thanh.

Nhưng mà Bạch Hổ hầu hoài nghi thiếu nữ này chính là Bá Võ Vương Tần Mộc Ca!

Chương 1802: Mười hai Thần vệ (3)

Sở Hi Thanh cầm chén trà lên, vẻ mặt ôn hòa trò chuyện với mọi người.

“Lần này, diệt Thủy Thiên hội khiến Thiết Kỳ Bang thu hoạch rất nhiều. Tiền bạc lên đến ngàn tỷ, ruộng đất và bất động sản nhiều vô số kể, còn có 40 vạn binh khí và chiến giáp. Bên phía Nội Vụ đường đang thống kê, dự tính số tiền bạc này đủ cho Thiết Kỳ Bang chúng ta chi tiêu ba năm…”

Mấy người Cô Minh Nguyệt và Bá Thiên Lai nghe đến đây thì nhíu mày.

Nếu trong bagn có tiền, vậy thì nên tăng lương bổng cho bọn họ nha! Đừng để bọn họ phải tự mang lương khô, vô tư kính dâng nữa.

Nhưng hiển nhiên là Sở Hi Thanh không để ý đến bọn họ, hoặc giả vờ như không biết.

“Nhưng chư vị phải biết ân oán giữa ta và triều đình, Sở mỗ và cẩu hoàng đế kia không đội trời chung, không chết không thôi, tương lai nhất định phải phân sinh tử.”

“Vì vậy Thiết Kỳ Bang cần khuếch trương tiếp! Ta đã bảo mấy người Thiết Tiếu Sinh và Lỗ Bình Nguyên, tiếp tục chiêu mộ bang chúng, đồng thời phân phối ruộng đất mới cướp được. Dựa theo quy chế của tiền triều, tráng đinh gia nhập sẽ được chưa…”

“Mặt khác, đối chiếu với cấm quân của Đại Ninh, chiêu mộ 35 vạn binh mã tinh nhuệ, 12 vạn thủy sư. Dự tính hơn nửa năm sau, Thiết Kỳ Bang ta sẽ có 180 vạn binh mã, đủ để quét ngang các châu Giang Nam.”

“Vấn đề là huấn luyện binh mã cần một lượng lớn tiền tài, lương bổng, linh dược, binh khí, vân vân… chi tiêu rất lớn. Ý của ta là, bắt đầu từ ngày mua, phát binh đến bốn quận phía bắc Phì Châu và Ngô Châu, bình định Thanh Phong Minh Nguyệt lâu, chiếm cứ dọc tuyến kênh đào, mãi đến tận miệng sông Thương Lãng mới thôi.”

Nội tâm Thiết Cuồng Nhân hơi trầm xuống.

Thiết Kỳ Bang vừa mới nuốt tám quận phía nam Phì Châu, và cả mấy quận thành ở thượng du sông Thần Tú, giờ lại muốn mở rộng lên phía bắc?

Hắn mới trở về Thiết Kỳ Bang được mấy ngày, cũng biết căn cơ của Thiết Kỳ Bang bây giờ quả thực là yếu kém đến mức không còn gì để nói.

Ngoại trừ hai quận Tầm Dương và Tú Thủy ra, bon họ thậm chí còn không có căn cơ gì đáng nói.

Thiết Kỳ Bang bây giờ, quan trọng nhất là ổn định và lắng đọng, mà không phải mở rộng.

Nhưng khi Thiết Cuồng Nhân quét mắt nhìn đám người nơi này, thì lại âm thầm thở dài.

Với tài lực của Thiết Kỳ Bang, là không nuôi nổi nhiều cao thủ như vậy.

Bọn họ muốn duy trì cục diện như bây giờ, ngoài mở rộng ra thì không còn cách nào khác.

Huống hồ Sở Hi Thanh và triều đình thù sâu như biển, bây giờ đúng là cần phải huấn luyện một nhánh đại quân để chống lại triều đình.

Vân Phong Khinh thì lại nhíu chặt mày liễu.

Lúc trước, Sở Hi Thanh từng nói hắn và hai vị Lâu chủ của Thanh Phong Minh Nguyệt lâu đều có ăn ý, sẽ giả vờ giả vịt giằng co.

Một phương ra vẻ với triều đình, một phương đối phó với Băng Thành.

Vân Phong Khinh lập tức âm thầm thở dài.

Trước khác nay khác, Thiết Kỳ Bang bây giờ, chỉ riêng Địa Bảng cũng đã có mười mấy vị rồi.

Đây rõ ràng là một con hổ đói! Một con hung thú.

Hổ đói bụng, há có thể không ăn thịt người?

Thiết Kỳ Bang thở dài trong lòng.

Nàng cảm thấy phủ Tương Vương sau lưng mình đã làm một việc ngu xuẩn.

Bọn họ phóng thích Thiết Kỳ Bang, phóng thích Sở Hi Thanh, bây giờ con hổ đói này lại cắn đầu bọn họ.

Thanh Phong Minh Nguyệt lâu là một trong những tài nguyên quan trọng của phủ Tương Vương, bây giờ không biết Tương Vương điện hạ sẽ ứng đối thế nào?

“Trận chiến này cũng giống như trận chiến với Thủy Thiên hội. Do sáu bị hộ pháp, Tẩy Bích Thiên, La Dương, Thiết Cuồng Nhân và Tả Thanh Vân dẫn theo một vạn người qua sông, tấn công Thanh Phong Minh Nguyệt lâu. Người có chiến công sẽ được thăng cấp lên làm một trong năm đại đường chủ của Chiến Đường, hoặc là làm mười hai Thần vệ của ta.”

Số lượng Thần vệ của Sở Hi Thanh đã mở rộng, trước bảy cái, bây giờ là mười hai.

"… Khoảng tầm một tháng sau, ta sẽ tìm kiếm nơi cử hành 'nghi thức' tứ phẩm thượng của Vô Tướng công, đồng thời sử dụng bí dược thăng cấp tu vị. Đến khi đó sẽ chọn người đáng tin cậy trong các đường chủ Chiến đường và 12 Thần vệ đi cùng, làm hộ pháp cho ta."

Sở Hi Thanh nói đến đây, lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Sáu vị hộ pháp bên dưới đều thản nhiên, thậm chí là không thèm phản ứng.

Bọn họ cũng không có hứng thú gì.

Sở Hi Thanh thở dài.

Quả nhiên là chỉ lừa được một lần, không thể lừa mãi.

Một người người thông minh, sẽ không vào cùng một cái bẫy hai lần.

Vì vậy, hắn phải lấy ra lợi ích thật.

Vẻ mặt Sở Hi Thanh nghiêm túc: "Chư vị có biết, ta từng có cơ duyên học được Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ. Kiến Nguyên đế có thể rót long khí vào thân thể thuộc hạ, tế luyện chín đại 'Long Trụ thiết vệ', tăng cường tu vị của bọn họ."

"Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ của ta cũng không khác nhiều, trước mặt tuy tăng cường không nhiều. Nhưng chờ đến khi Thiết Kỳ Bang ta bao phủ Giang Nam, thì long khí này có thể giúp võ tu nhị phẩm thượng tăng lên ít nhất là một cấp! Vì vậy nên chỉ có người được Sở mỗ tin tưởng nhất, mới có tư cách trở thành mười hai Thần vệ, mới có thể được Sở mỗ rót long khí vào người."

Chương 1803: Mười hai Thần vệ (4)

Kiến Nguyên đế có chín đại “Long Trụ thiết vệ”, tất cả đều là đại tướng nhị phẩm trong triều.

Bọn họ nhậm chức ở các nơi biên quân, khống chế quân đội giúp Kiến Nguyên đế, đồng thời phụ trợ Kiến Nguyên đế tu luyện bí pháp Hoàng Đạo.

Nhưng người này có thể mượn long khí trợ giúp, tăng lên đến nhất phẩm.

Tần Thắng và Vũ Văn Bá đều là một thành viên trong đó.

Mãi đến khi bọn họ chính thức tăng lên nhất phẩm, thì mới từ bỏ thân phận ‘Long Trụ thiết vệ’.

Đây là vì bí pháp đã không hỗ trợ được bọn họ nữa, trái lại còn ảnh hưởng đến tuổi thọ của bọn họ.

Kiến Nguyên đế bây giờ đã có 12 long trụ, vậy số lượng ‘Long Trụ thiết vệ’ cũng tăng lên 12.

Hắn còn chưa nói xong, sắc mặt sáu người Vân Phong Khinh, Bá Thiên Lai Cô Minh Nguyệt đều thay đổi.

Phong Liên Thành còn nhướng mày lên.

Hắn đã là một trong những Thần vê, không biết có tư cách rót long khí vào người hay không?

Phong Liên Thành cũng từng nghe nói đến ‘Long Trụ thiết vệ’ này, cũng cảm thấy rất hứng thú với cái long khí này.

Tăng tu vị là thứ yếu, chủ yếu vẫn là lời đồn, trở thành ‘Long Trụ thiết vệ’ có trợ giúp cho việc đột phá nhất phẩm.

Tất cả ‘Long Trụ thiết vệ’ của Đại Ninh, trừ những người chết trận và âm mưu làm trái ra, tất cả đều lên cấp nhất phẩm, không có ngoại lệ.

Ngoài ra, mấu chốt nhất chính là, một khi được Sở Hi Thanh rót long khi vào người, vậy khẳng định là người thân tín nhất của hắn.

Bọn họ chính là vinh nhục cùng hưởng, vui buồn có nhau.

Long khí của Sở Hi Thanh lớn mạnh hay không, quyết định tu vị bọn họ mạnh hay yếu.

Mười hai Thần vệ trung thành hay không, cũng sẽ ảnh hưởng đến Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ.

Sở Vân Vân vẫn nhắm mắt dưỡng thần, lúc này bỗng nhiên mở mắt, đôi con ngươi màu xanh lam kia đảo qua tất cả mọi người ở đây.

“Huynh trưởng từng nhận được tình báo, xác định trong sáu vị hộ pháp có một hoặc hai nội quỷ, lẻn vào Thiết Kỳ Bang với tâm tư khó dò. Hơn nữa một người trong đó còn có quan hệ không ít với Thanh Phong Minh Nguyệt lâu. Lúc trước, vẫn chưa tra được khi ở trong mộ Cơ Dương, lần thảo phạt Thanh Phong Minh Nguyệt lâu này, chính là để phân biệt một hai.”

Nội tâm của Vân Phong Khinh nhất thời lạnh lẽo, lòng thầm nói chẳng lẽ Sở Hi Thanh đã điều tra được gì rồi?

Nàng chợt ý thức được, hai huynh muội này chỉ phô trương thanh thế thôi.

Nàng thầm cảm thấy buồn nôn.

Hai huynh muội này rõ ràng là đang hát đôi, một người cho táo một người cho gậy, một người mặt đen một người mặt trắng, tưởng bọn họ không nhìn ra sao?

Đôi gian phu dâm phụ này, quả thực là coi bọn họ như mấy tên ngớ ngẩn!

Khi Vân Phong Khinh đang oán thầm, Sở Hi Thanh lại đứng lên: “Quyết định như vậy đi! Các vị có lòng tin giúp ta lấy được kênh đào? San bằng Thanh Phong Minh Nguyệt lâu hay không?”

Lúc này, Vân Phong Khinh đột nhiên đứng lên, vẻ mặt xúc động, hết sức khí thế: “Vâng!”

Làm cho nàng thất vọng là, Tiếu Cuồng Long và Bá Thiên Lai ở bên cạnh nàng, vẻ mặt của bọn họ còn kiên định hơn cả nàng, dáng vẻ như không ta thì còn ai.

Mười mấy vị cao thủ nhị phẩm tam phẩm đều gầm lên, khí thế như sấm sét, lay động tầng mây. Làm cho đám bang chúng bên ngoài đều là vẻ mặt đau đớn, bịt kín lỗ tai.

Một khắc sau, mọi người dồn dập tản đi.

Ngay cả Lục Loạn Ly cũng nhận lệnh Sở Hi Thanh, bất đắc dĩ rời đi.

Cuối cùng, trong điện chỉ còn hai người Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân.

Sở Vân Vân nắm lấy uyển mạch của Sở Hi Thanh, ngưng thần cảm ứng.

“Nội thương của ngươi chưa lành, một tháng tiếp theo nhất định phải ở nhà tĩnh dưỡng, ta giúp ngươi trục xuất võ ý của Huyết Nhai Đao Quân để lại.”

Trong đôi mắt màu xanh lam của Sở Vân Vân hiện ra gợn sóng: “Huyết Nhai Đao Quân quả là danh bất hư truyền! Mà ngươi cũng thật to gan, chỉ mới tứ phẩm mà dám thi triển Thiên Lý Chiêu Chiêu của Huyết Nhai Đao Quân.”

Sở Hi Thanh nở nụ cười: “Chút thương thế này đổi lấy mạng của Trấn Thiên Lai, có lời.”

Hắn cũng muốn ở nhà một thời gian.

Khoảng thời gian này, gia tăng tu vị mới là quan trọng nhất.

Không thể ỷ lại ngoại lực.

Sau đó, Sở Vân Vân lại cầm chén trà lên, thản nhiên hỏi: “Ngươi muốn giúp Vấn Thù Y?”

Khí cơ của Sở Hi Thanh lại cứng lại, nhưng hắn không cảm thấy bất ngờ chút nào.

Ngay cả Lục Loạn Ly cũng nhận ra, huống hồ là Sở Vân Vân.

“Không sai! Ta cầm nhiều đồ của nàng như vậy, không thể không báo đáp, ta không muốn nợ nàng.”

Sở Hi Thanh nói đến đây, liền cảm thấy cỗ sát khí như ẩn như hiện kia đã tiêu tan hơn nửa.

Khóe môi hắn không tự chủ được mà cong lên, lại dùng chén trà để che mặt mình.

Vẫn quá non, mình vẫn còn phải tu luyện da mặt.

“Đúng rồi, chuyện của muội muội ngươi, ngươi định xử lý thế nào?”

Sở Vân Vân nghe vậy thì sững sờ, rơi vào suy ngẫm.

Sau đó nàng lắc đầu: “Ta còn chưa quyết định, nhưng mà cảm ơn ngươi.”

Thủ đoạn mà Sở Hi Thanh dùng với Tần Tịch Nhan, làm cho nàng cảm thấy khá hả giận.

Nàng cũng không muốn nói đến Tần Tịch Nhan nữa, chợt đổi đề tài: “Ngươi tế luyện Tinh Thần quyền ấn đến đâu rồi? Thứ này là thần bảo trấn tộc của nhà ngươi, có liên kết với huyết mạch của ngươi. Chỉ cần ngươi có thể nắm giữ nó, sức chiến đấu có thể sánh vai với đoạn cuối Thiên Bảng.”

Thần sắc Sở Hi Thanh nhất thời nghiêm lại, hắn lấy viên Tinh Thần quyền ấn ra khỏi tay áo, nâng ở trước người của mình.

Chương 1804: Vang danh thiên hạ

Tác dụng của ‘Tinh Thần quyền ấn’, một là tăng tu vị của Sở Hi Thanh lên một cấp bậc.

Một là cô đọng một tầng ‘Tinh Thần thiên cương’, đây là vì sao Sở Hi Thanh lại có 14 tầng ngoại cương.

‘Tinh Thần quyền ấn’ là thần bảo nửa bước Siêu Phẩm.

Vì vậy nên cái ‘Tinh Thần thiên cương’ này cực kỳ kiên cố và mạnh mẽ, còn vượt qua cả ngoại cương Bá thể của Sở Hi Thanh.

Nhưng đây chỉ là năng lực phụ của nó thôi.

Nguồn gốc công pháp của Kinh Tây Sở thị, thật ra bắt nguồn từ Tinh Tú tiên tông, thuộc mạch Câu Trần, là công pháp tinh thần (ngôi sao) đứng đầu thiên hạ, có thể sánh vai với mạch Tử Vi.

Nghe đồn, sao Tử Vi chấp chưởng thiên kinh địa vĩ (kinh độ vĩ độ), tổng ngự nhất nguyệt tinh thần, điều tiết bốn mùa.

Đó là lực lượng Thời Gian, Không gian, Lượng Thiên và Tứ Tượng, ngậm lấy thiên quy NGự Thiên và Chấp Thiên.

Câu Trần thì lại chấp chưởng thiên địa nhân tam tài và hai cực Nam Bắc, cũng thống ngự các vì sao, chủ trì chiến sự binh cách.

Đây là lực lượng Nguyên Từ, Băng Hỏa, Vận Mệnh và Chiến Tranh, còn có thiên quy Thống Thiên và Nhiếp Thiên.

Tinh Thần quyền ấn cũng có quan hệ với Câu Trần.

Theo ghi chép của Sở gia, đại gia chủ đời đầu của Sở gia từng đi lạc vào một chiến trường cổ, không chỉ lấy được rất nhiều mảnh vỡ thần bảo, mà còn nhận được một đoạn khớp xương ngón tay của 'Câu Trần Tinh Chủ' ở thời đại viễn cổ.

Sau đó, vị Sở quốc công đời đầu kia đã tế luyện cái xương ngón tay này thành ấn, nhờ vậy Sở gia mới thăng cấp lên làm môn phiệt.

Cũng chính là nhờ cái thần bảo này, vị quân thần này bị Thái tông Đại Ninh cực kỳ kiêng kỵ, sau khi Đại Ninh khai quốc được 20 năm thì đã treo ấn đi xa.

Khi đó Tinh Thần quyền ấn đã là thần khí nửa bước Siêu Phẩm, trải qua nhiều đời uẩn nhưỡng mà vẫn không thể thăng cấp.

Năng lực chủ yếu của Tinh Thần quyền ấn chính là Thống Thiên và Nhiếp Thiên.

Nó có thể để một võ tu bình thường, trực tiếp nắm giữ Thống Thiên và Nhiếp Thiên chi pháp tầng thứ 27.

Đây chính là chỗ mạnh của Tinh Thần quyền ấn.

Nửa bước Siêu Phẩm bình thường tầng 24 là cực hạn. Bởi vì Thiên quy đến tầng thứ 25, liền bước vào tầng thứ Siêu Phẩm.

Nhưng Tinh Thần quyền ấn là xương ngón tay của Câu Trần Tinh Chủ, nó nhận được lực lượng của các ngôi sao trên trời gia trì, cao nhất có thể lên đến tầng 27.

Đặc biệt là ban đêm, lực lượng của Tinh Thần quyền ấn sẽ lên đến đỉnh phong.

Ngoài ra, nó còn có thể quản lý các vì sao trên sao, ngưng tụ ra một bộ 'ngôi sao Câu Trần' cực kỳ mạnh mẽ.

Cấp bậc của 'ngôi sao' này, phụ thuộc vào cấp bậc của pháp khí và tu vị của người sử dụng.

Sở Hi Thanh bây giờ là tứ phẩm hạ, Tinh Thần quyền ấn là nửa bước Siêu Phẩm.

Như vậy 'ngôi sao Câu Trần' mà hắn triệu hoán ra, có thực lực khoảng nhị phẩm thượng.

Đây là một năng lực cực kỳ mạnh mẽ.

May mà Sở Như Lai còn không hàng phục được pháp khí này, không thể dùng tất cả năng lực của nó, bằng không thì trận chiến ngày hôm nay sẽ khác, Sở Hi Thanh khó có thể đánh bại được Sở Như Lai.

“Sáng hôm nay đã luyện hóa xong.”

Sở Hi Thanh nhìn Tinh Thần quyền ấn trong tay mình: “Thứ này rơi vào tay ta lại có chút biến hóa, so với ta đoán thì mạnh hơn một ít!”

Sở Vân Vân nghe vậy thì sững sờ, suy tư nói: “Là vì Thần Khế thiên bi?”

Hai sao Tử Vi và Câu Trần có lực lượng mạnh mẽ như vậy là vì thời đại viễn cổ, Tinh chủ đời đầu của hai ngôi sao này đều từng làm phụ thần của Thiên đế, thậm chí ở một thời đại nào đó, còn quản lý thiên địa thay thiên đế.

Gần đây Sở Vân Vân có tìm đọc thần thoại cổ xưa, phát hiện thiên đình thời viễn cổ, rất có thể được thành lập bởi Thần Khế thiên bi.

Nhưng hiện giờ, Tử Vi và Câu Trần Tinh Chủ đều đã đổi đến đời thứ tư, thậm chí là đời thứ năm.

Bọn họ vẫn là một trong những ngôi sao mạnh mẽ nhất thiên địa, nhưng lại từ từ mất đi thần lực và năng lực hiệu lệnh các chòm sao.

“Có thể là vậy.”

Theo một ý niệm của Sở Hi Thanh, lực lượng ngôi sao lập tức hội tụ, hình thành một người khổng lồ cao khoảng ba trượng, chỉ có nửa trên chứ không có chân.

Sở Vân Vân ngưng thần cảm ứng, phát hiện cái ‘ngôi sao’ này chỉ có nhị phẩm thượng, nhưng lại có lực lượng tựa như hủy thiên diệt địa. Còn có từng tia lôi đình màu đen quấn quanh thần.

Nàng nhướng mày: “La Hầu?”

Sở Vân Vân cảm ứng được rất nhiều loại thiên quy đạo luật ở bên tổng, như Kim Cương, Tru Diệt, Hủy Diệt… tất cả đều không thấp hơn tầng 22.

Sở Hi Thanh lặng lẽ cười nói: “La Hầu đã chết, tại cảnh giới nửa bước Tạo Hóa, lực lượng có nó dễ thu hoạch nhất. Huống hồ ta cũng có huyết mạch này, tuy rằng đã bị Táng Thiên nuốt mất! Chậc!”

Ngay một cái chớp mắt tiếp theo, 12 đạo long khí màu vàng óng hiện ra quanh người hắn.

Chúng nó được ý niệm của Sở Hi Thanh dẫn dắt, cùng nhau gào thét, nhảy vào bên trong thân thể của 'ngôi sao' kia.

Cảnh này khiến thân thể 'ngôi sao La Hầu' run lên, cũng lớn mạnh hơn, bành trường lên đến tận năm trượng mới dừng lại.

Những tia lôi đình quấn quanh thân thể kia cũng đã biến thành từng cái lôi xà.

Hai tay của nó ngưng tụ ra hai thành chiến đao dài ba trượng, uy phong hiển hách, khí thế khiếp người.

Chương 1805: Vang danh thiên hạ (2)

"Cũng không tệ lắm!" Sở Vân Vân liếc mắt nhìn một cái, gật đầu: "Thống và Nhiếp, đều là chi nhánh của Quyền Thiên chi pháp. Quyền bính của ngươi càng lớn, lực lượng của hai loại thiên quy này càng mạnh. Tinh Thần quyền ấn này rất thích hợp với ngươi."

Nàng nhìn như bình tĩnh, nhưng trong lòng lại khá là vui mừng.

Thực lực của Sở Hi Thanh càng ngày càng mạnh.

Có bộ 'ngôi sao La Hầu' này, chỉ cần Sở Hi Thanh không gặp phải siêu nhất phẩm, hoặc là một số tình huống cực đoan, thì đều có năng lực thoát thân.

Cái tên này rất giảo hoạt và cẩn thận, tuyệt đối sẽ không để bản thân mình rơi vào tuyệt cảnh.

Nàng cũng không cần ngày ngày lo lắng cho an nguy của Sở Hi Thanh như trước kia nữa.

Sở Vân Vân không tự chủ được mà nhớ lại cảnh tượng chật vật khi bọn họ trốn ra khỏi lăng Bá Võ Vương, lại chỉ cảm thấy như đang mơ.

Sở Hi Thanh hơi lắc đầu: "Thật ra thích hợp với ngươi hơn, nhưng đáng tiếc!"

Tiếc là vật này có ấn ký huyết mạch Sở gia, chỉ có nam tính đích mạch của Sở gia mới có thể điều động bảo vật này.

Sở Vân Vân lại không để ý, nàng nhìn Sở Hi Thanh với vẻ khó hiểu:

“Tư Vô Thiên và Tư Hoàng Tuyền là thế nào? Không phải ngươi không tìm được cao thủ ở kinh thành, vì sao lại tìm bọn họ?”

Đây là một phiền phức, phiền phức rất lớn…!

‘Ma vực Chiến Giới’ là một phần của ‘Ma giới’, cũng là một khu vực nguy hiểm nhất trong tất cả vực ngoại.

Bản thân Sở Hi Thanh cũng bị hơn mười vị thần linh nhìn chằm chằm.

Bọn họ vẫn luôn quan tâm đến hướng đi của Sở Hi Thanh.

Một khi hắn tiến vào vực ngoại, nhất định sẽ bị bọn họ phát hiện.

Cho dù Sở Hi Thanh có Táng Thiên che chở, cũng rất khó có thể thoát được.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì lại nghi ngờ không thôi, nội tâm suy nghĩ rất nhanh.

Sau khi hắn trở về thì triệu tập mọi người thương lượng và nghị sự, còn chưa báo cáo với Sở Vân Vân.

Phải biết Dục Nhật thần chu nhanh số một số hai trong thiên hạ, có rất ít phương pháp truyền tin nhanh hơn nó.

Vì vậy, dù Sở Vân Vân có nhận được tin tức thì cũng không thể tỉ mỉ đến mức này.

Trong đầu hắn nghĩ đến hai người Cung Vô Cấu và Thủy Thương Lãng, nhưng lại lập tức bài trừ hai người này.

Hai người này vẫn không có cách liên lạc với Sở Vân Vân.

Sở Hi Thanh lại nghĩ đến Phong Tam và Kế Tiễn Tiễn.

Cũng không đúng, hai người này đã bị hắn nhuộm đen.

Vậy đến cùng là ai?

“Đó không phải ý của ta.”

Sở Hi Thanh đè nghi vấn xuống, trên mặt lại bình tình như không, đưa tay chỉ chỉ vào Cửu Diệu Thần Luân kiếm phía sau mình: “Là pháp chỉ của vị này!”

Sở Vân Vân không khỏi ‘A’ một tiếng, vẻ mặt bất ngờ: “Là Mộc Kiếm Tiên?”

Nàng lại bừng tỉnh.

Như vậy liền có thể giải thích được, vì sao Tư Vô Thiên lại ký Thần khế như vậy.

Quá nửa là Mộc Kiếm Tiên đã lấy mất một bộ phận ý nghĩ của Tư Vô Thiên.

Sở Vân Vân lại càng khó hiểu và nghi ngờ hơn: “Mộc Kiếm Tiên muốn làm gì? Hắn đã là thần linh Vĩnh Hằng, cần gì phải tính toán một vãn bối?”

“Hắn không nói, nhưng cá nhân ta có suy đoán, có thể là vì thăng cấp.”

Sở Hi Thanh giơ chén trà lên, nhẹ nhàng thổi một hơi: “Trở thành ‘Tinh thần chi chủ’ (chủ một vì sao), sức mạnh của hắn sẽ càng vững chắc hơn. Lần này cũng không thể nói là tính toán, có Mộc Kiếm Tiên trợ giúp, Tư Hoàng Tuyền sẽ có phần thắng cao hơn.”

“Mộc Kiếm Tiên muốn là chưởng khống, muốn chờ đến khi thầy trò Tư Vô Thiên tiến vào Ma vực, thì hắn sẽ làm việc gì đó, nhưng ta không xác định. Mộc Kiếm Tiên muốn lên cấp Tinh chủ, thực sự quá dễ dàng, hắn muốn là có thể cướp đoạt một ngôi sao, không cần phải phí nhiều công sức như vậy.”

Sở Vân Vân rơi vào suy ngẫm, một lát sau nàng mới nói với vẻ bội phục: “Đúng là vì lên cấp, nhưng khác với những gì ngươi nghĩ. Mộc Kiếm Tiên tiền bối hùng tâm bừng bừng, lại muốn ngưng tụ một ngôi sao, ngoài ra, hắn còn muốn giúp ngươi thành đạo. Đây là chuyện tốt, ngươi chỉ cần phối hợp là được.”

Bắt đầu từ viễn cổ, ngưng tụ một ngôi sao đã trở thành một việc cực kỳ khó khăn.

Thần linh Vĩnh Hằng muốn trở thành Tinh chủ, khiến thiên quy đạo luật của bọn họ chiếu khắp phàm giới và trên trời dưới đất, vậy thì chỉ có thể cướp đoạt một ngôi sao đã có từ lâu.

Nhưng cái này lại có mầm họa rất lớn, nếu như những Tinh chủ đời đầu kia phục sinh, vậy có thể cướp hết tất cả mọi thứ của bọn họ.

Mộc Kiếm Tiên lại không định cướp đoạt một ngôi sao cũ, mà chuẩn bị dừng đại nghị lực, đại trí tuệ, đại thần thông của mình, ngưng tụ một ngôi sao mới!

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ.

Hắn không ngờ Mộc Kiếm Tiên lại có ý định ngưng tụ một ngôi sao.

Mộc Kiếm Tiên còn muốn giúp hắn thành đạo? Đây là chuyện gì?

Hắn dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Sở Vân Vân.

“Ta không tiện nói.” Sở Vân Vân mỉm cười: “Nói ra liền có thiên cơ cảm ứng, có thể đánh rắn động cỏ. Nói chung là vị Mộc Kiếm Tiên này quả thực là người tốt, hắn muốn ăn canh, liền quyết định cho ngươi ăn thịt và xương. Ngươi có thể lọt vào mắt hắn, quả thực là phúc duyên to lớn.”

Chương 1806: Vang danh thiên hạ (3)

Sở Hi Thanh nghe vậy thì suy tư, gật gù.

Hắn vốn đã quyết định rồi, mặc kệ Mộc Kiếm Tiên muốn làm gì, mình chỉ cần phối hợp là được.

Bây giờ lại nghe Sở Vân Vân nói như vậy, vậy thì càng không cần lo lắng.

Tầm mắt, trí tuệ và lực lượng của Mộc Kiếm Tiên đều ở tầng thứ thần linh, rất khác với hắn.

Giun dế trên đất, há có thể biết người bên trên đang nghĩ gì?

Sở Vân Vân là vì đã tiếp cận với cảnh giới thần linh, cho nên mới có thể suy đoán một hai.

Huống hồ, dựa theo lời nói của Mộc Kiếm Tiên, chuyện này còn phải chờ một thời gian nữa.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại nhìn vào màn hình huỳnh quang hư ảo ở trước mắt mình.

Thời gian mới qua một ngày, điểm huyết nguyên của hắn đã bành trướng đến một con số cực kỳ kinh khủng.

58.321.453,2!

Hơn 58 triệu! Mà vẫn còn đang tiếp tục tăng trưởng.

Sau khi trận chiến ở Thiên Thạch sơn kết thúc, điểm huyết nguyên của hắn vẫn luôn gia tăng.

Lần này, lợi ích nhận được con hơn xa cuộc chiến ở Thương Lang nguyên.

Hiện giờ, Sở Hi Thanh cần làm là dùng tốc độ nhanh nhất, chuyển hóa những điểm huyết nguyên này thành thực lực của bản thân.

Sau đó hắn lại hơi đau đầu mà mở võ đạo bảo khố ra.

Sở Hi Thanh hi vọng cái thần khí bản mệnh này có thể ra sức một chút, tốt nhất là quét ra được vài thứ tốt, ít nhất thì cũng phải là thứ dùng được.

…

Sau khi Sở Hi Thanh trở về quận Tú Thủy.

Trưa ngày hôm sau, Kiến Nguyên đế đi đến Thần Vọng quan ở phía bắc thành Vọng An.

Hoàng quý phi Trang thị mà hắn sủng ái nhất vẫn luôn ẩn cư và tu hành ở nơi này.

Khi Kiến Nguyên đế dẫn theo một đám tùy tùng bay đến, các đạo nhân vả thuật sư ở đây đã nhận được tin từ trước, không chỉ mở cửa từ trước, mà đốt đàn hương ở toàn bộ Thần Vọng quan.

Nhưng sau khi Kiến Nguyên đế hạ xuống, hắn lại hơi nhướng mày.

Hắn ngửi thấy được một mùi máu tanh xen lẫn trong mùi đàn hương nồng đậm này.

Kiến Nguyên đế lập tức khôi phục bình thường, thản nhiên đi vào trong một tòa đại điện.

Tòa đại điện này dài rộng khoảng mười trượng, bên trong chỉ có một người đang ngồi.

Đó chính là Hoàng quý phi Trang thị.

Nàng mặc một bộ đạo bào đơn giản, khí chất lại xinh đẹp quyến rũ đến cực hạn… Mái tóc đen như thác nước, mày như lông chim, da như mỡ dê, môi đỏ như anh, mắt như nước hồ thu, có phong tình vạn chủng.

Kiến Nguyên đế không tự chủ được mà xuất hiện ý niệm sắc dục, nhưng lại bị hắn đè xuống.

Hắn chắp tay sau lưng, vẻ mặt tản mạn đi qua: “Ái phi chờ trẫm đã lâu?”

Trang thị ngẩng đầu lên nhìn nhau với Kiến Nguyên đế, gương mặt xinh đẹp chứa ý cười: “Chờ ở đây từ lúc sáng sớm, trận chiến Thiên Thạch sơn đã chấn động thế nhân, thiếp thân cũng khó có thể thanh tu, nhưng bệ hạ đến muộn hơn ta nghĩ.”

Vị thiên tử này, rõ ràng là có định lực hơn nàng tưởng.

“Có vài chuyện đến đến muộn. Sở Phượng Ca và con trái của hắn, đúng là đã có cho một niềm vui bất ngờ.”

Kiến Nguyên đế thản nhiên ngồi xuống bên cạnh Trang thị, nắm lấy eo thon nhỏ của nàng.

“Thế nhưng trong họa có phúc, trong phúc có họa. Trước kia, ta dùng mọi cách để năn nỉ, nhưng mấy nhà kia đều không chịu giúp ta, lần này Sở Hi Thanh chém ba cánh tay của ta, bọn họ lại chủ động đến cửa. Ngươi nói xem, chuyện này có đáng cười không?”

Trang thị không hề bị lay động, suy tư nói: “Đã xác định là Sở Phượng Ca?”

“Quốc sư vẫn đang điều tra, chỉ là suy đoán có liên quan đến Sở Phượng Ca. Trẫm suy nghĩ một phen, cảm thấy trừ hắn ra thì cũng không còn ai khác.”

Kiến Nguyên đế cầm chén trà trên bàn lên, khi hắn đưa đến trước mắt thì lại phát hiện rất nhiều sâu bọ nhỏ như sợi tóc đang bơi trong chén.

Kiến Nguyên đế nhíu mày, lại thả chén xuống.

“Ngươi cũng đoán được ý đồ của ta khi đến đây rồi, ta đến đây là mượn người, với lại cần người đắc lực.”

“Như thế nào là đắc lực? Là Thiên Bảng sao? Cấp bậc như Trấn Thiên Lai?”

Trang thị hít một hơi: “Ta rất muốn giúp ngươi, nhưng mà việc trong tộc không phải do ta làm chủ, mà mọi việc đều có giá của nó. Bộ tộc ta hỗ trợ ngươi kéo dài tuổi thọ, đã đủ để đổi lấy lợi ích mà ngươi dành cho bộ tộc ta rồi."

Trấn Thiên Lai nghe vậy thì buồn cười, đưa tay vào trong vạt áo của Trang thị.

Hắn xoa bóp tung hoành, thần thái lại hờ hững: "Sở Tranh có thể kéo tu vị lên nhị phẩm thượng, điều này có nghĩa hắn đã có thể học được thức thứ và thứ tư của Thần Ý Xúc Tử Đao. Có người nói, thức thứ ba của Thần Ý Xúc Tử Đao là chuyên môn sáng tạo cho bộ tộc các ngươi? Nếu như hắn trở thành một Huyết Nhai khác, các ngươi cũng không có lợi."

Ánh mắt Trang thị ngưng lại: "Tự nhiên là không có lợi, nhưng mà cùng lắm thì bộ tộc ta lại ẩn núp mấy trăm năm thôi. Ngươi không thể nói một câu không có lợi, bộ tộc ta liền liều mạng giúp ngươi."

Kiến Nguyên đế bật cười, giơ tay đặt một quyển trục màu vàng ở trước người Trang thị.

Đây là một đạo thánh chỉ, phía trên còn có dấu ấn của nội các. Sau khi Trang thị mở ra xem, trong con ngươi không khỏi sinh ra ý vui mừng.

Nhưng Trang thị ẩn giấu rất tốt, nàng giống như lơ đãng, đặt thánh chỉ xuống: "Chỉ như vậy còn chưa đủ! Ta còn muốn Thái Sơ Băng Luân của Vấn Thù Y, cần ngươi tiếp tục nhằm vào Vô Tướng thần tông. Dù thế nào đi nữa, nhất định phải hủy diệt Vô Tướng thần tông."

Chương 1807: Vang danh thiên hạ (4)

"Vô Tướng thần tông? Vô Tướng thần tông bây giờ có năm người có sức chiến đấu Siêu Phẩm, muốn tiêu diệt bọn họ, nói nghe thì dễ."

Kiến Nguyên đế cười dài, ngửa người ra sau: "Cái này cần phải xem các ngươi bỏ bao nhiêu vốn liếng."

Trang thị cắn môi: "Mấy vị trưởng lão của bộ tộc ta đã cởi được một bộ phận phong ấn của Nhân hoàng, bọn họ đang cô đọng hóa thân. Tại một thời điểm nào đó, bọn họ có thể đứng ra hỗ trợ ngươi, ngoài ra…"

Nàng nhìn về phía ngoài điện, nhẹ nhàng vỗ tay.

Ngay sau đó, ba con phi trùng bay vào trong điện.

Trong đó có một con ve vàng sáu cánh, một con bọ hung sừng chữ y toàn thân đen tuyền, một con bọ ngựa có bốn cái đường đao.

Sau khi ba con phi trùng bay vào, liền biến hóa thành ba người khác nhau, khuôn mặt xấu xí đến cực điểm, thần thái cung kính quỳ một chân ở bên dưới.

Kiến Nguyên đế nhìn bọn họ một chút, trong mắt không khỏi hiện ra một tia kỳ dị: “Ve vàng sáu cánh, bọ hung một sừng, bọ ngựa bốn tay, bộ tộc của các ngươi thật sự đáng sợ! Có điều, ái phi, ta muốn chính là Trấn Thiên Lai, Bộ Siêu Vũ và Chu Huyết!”

“Ta biết!”

Khi Trang thị vừa nói hết lời, khuôn mặt và thân hình của ba người kia liền phát sinh biến hóa, chính là dáng vẻ của ba người Bộ Siêu Vũ, Trấn Thiên Lai và Chu Huyết.

Trang tị lại lắc đầu: “Nhưng mà Nghĩ Thiên chi pháp của bộ tộc ta không phải vạn năng, bọn họ không thể mô phỏng ra toàn bộ lực lượng của ba người kia, có lẽ không giấu được ba mươi vị trí dầu của Thiên Bảng. Mà chỉ có thể nhất thời, ngươi đừng hy vọng lâu dài.”

Kiến Nguyên đế nghĩ thầm, như vậy là đủ rồi.

Hắn chỉ muốn nhất thời, để cho hắn ổn định triều cương, phổ biến ‘Đương thập đại tiền’.

…

Khi Kiến Nguyên đế rời khỏi Thần Vọng quan, liền nhìn thấy một đạo lôi đình màu đỏ thắm bay từ đằng xa đến.

Đó chính là Tiếu Hồng Trần, sau khi bay đến nơi, hắn liền nhìn thấy ba người Trấn Thiên Lai, Bộ Siêu Vũ và Chu Huyết ở sau lưng Kiến Nguyên đế.

Tiếu Hồng Trần liền ngẩn ra, cảm xúc rung động kịch liệt.

Tiếu Hồng Trần lập tức đè xuống, bình tĩnh dâng một quyển sách đến trước mặt Kiến Nguyên đế.

“Bệ hạ, đây là kỳ Thiên Cơ Võ Phổ mới nhất!”

Sắc mặt hắn trắng bệch, quỳ một chân trên đất: “Thần cô phụ bệ hạ nhờ và, mong bệ hạ thứ tội.”

Kiến Nguyên đế cầm quyển Thiên Cơ Võ Phổ lên xem một lát, liền hiểu rõ nguyên do.

“Hạng 7 Địa Bảng! Vạn Tượng tinh bàn, Tinh Thần quyền ấn…”

Kiến Nguyên đế cười nhạo một tiếng: “Đứng lên đi, ngươi đã làm rất khá, nào có tội gì? Thiên Cơ lão nhân là nhân vật cỡ nào? Sao có thể hoàn toàn nghe theo triều đình? Hắn không tạo khó khăn cho trẫm, liền không gọi là Thiên Cơ lão nhân. Nói như vậy, không lâu sau toàn bộ võ lâm đều sẽ chấn động vì quyển Thiên Cơ Võ Phổ này, vô số người sẽ cười trẫm ngu xuẩn hồ đồ.”

Sau đó, Kiến Nguyên đế nheo mắt lại, trong mắt hiện ra một vệt lệ ý: “Nếu Thiên Cơ Võ Phổ đã xếp hạng hắn cao như vậy, vậy Luận Võ lâu cũng không thể tụt hậu. Bảo bọn họ làm một kỳ đặc sơn, đưa Sở Hi Thanh lên hạng 100 Thiên Bảng!”

“Hạng 100 Thiên Bảng?” Tiếu Hồng Trần nghe vậy thì sững sờ, vẻ mặt khó hiểu: “Bệ hạ, cái này có hơi quá rồi không?”

“Chính là vì quá khoa trương cho nên mới sẽ có ít người tin, ngươi có thể nói cho mấy vị Thần Cơ học si ở Luận Võ lâu, bảo bọn họ phải tâng bốc lên đến cực hạn.”

Kiến Nguyên đế cười đắc ý, sau đó chấn Thiên Cơ Võ Phổ trong tay thành bột mịn: “Hơn nữa chỉ là hư danh mà thôi, vô ích vô bổ, cho hắn thì lại làm sao.!”

Tiếu Hồng Trần cụp mắt xuống: “Thần tuân lệnh!”

Kiến Nguyên đế đã đi lướt qua người hắn: “Từ mai, ngươi sẽ tiến nhận Trấn thủ sứ Tam nha Cẩm y vệ! Ngươi có muốn đề cử kẻ nào vào chức Chỉ huy sứ Thiên nha không?”

Hắn mượn thuộc hạ của quý phi để dùng, nhưng sẽ không giao Cẩm y vệ, và đại nội vào tay bọn họ.

Trên mặt Tiếu Hồng Trần nhất thời hiện ra vẻ mặt mừng như điên, hắn cúi đầu nói: “Bệ hạ, Tả dực chỉ huy sứ La Long của Thiên nha ta là nhị phẩm thượng, năng lực trác tuyệt, đủ để tiếp nhận Thiên nha.”

Kiến Nguyên đế nghe vậy thì cười lạnh.

Tiếu Hồng Trần này, đại đa số thời gian đều rất thông minh, nhưng có nhiều lúc lại ngu đến nực cười.

Hắn chắp tay sau lưng: “La Long đến Trực điện giám rồi. Như vậy đi, vị Vạn hộ thứ năm của ngươi là Mặc Sĩ La Hầu cũng thăng cấp nhị phẩm hạ đúng không?”

“Người này từng nhiều lần dâng tấu cảnh cáo, Quý Thiên Thiên đã phản bội triều đình, Sở Hi Thanh có ý phản, bởi vậy có thể thấy người này trung trực, có thể để cho hắn thăng cấp Tả dực chỉ huy sứ Thiên nha, tạm thời chưởng khống Thiên nha. Người này là thuật sư, tu vị hơi yếu, ngươi phải giúp hắn nhiều một chút.”

Thân thể Tiếu Hồng Trần hơi run lên, đầu cúi thấp hơn, tựa như có hơi kinh hãi.

Trong mắt của hắn lại sinh sôi ý mừng.

Mặc Sĩ La Hầu chính là kẻ thích hợp nhất để kế nhiệm hắn.

Mặc Sĩ La Hầu là võ tu nhị phẩm yếu nhất của Thiên nha.

Nguyên nhân chính là vậy, cho nên người này mới dễ khống chế.

Trấn thủ sứ Tam nha quyền cao chức trọng, nhưng nếu bên dưới không có người, rất dễ bị thuộc hạ cướp sạch quyền lực.

Khi hai quân thần đang trò chuyện, toàn bộ thành Vọng An cũng đang náo loạn vì quyển Thiên Cơ Võ Phổ này.

Lúc này, Phương Bất Viên đang đứng ở trong một quán rượu, đưa mắt nhìn đám người vây quanh một tiên sinh kể chuyện ở bên dưới.

Bọn họ đều cầm vàng bạc hoặc là ngân phiếu, vẻ mặt điên cuồng.

Chương 1808: Cường hóa

“Ba mươi lượng bạc, cho ta 150 quyển Thiên Cơ Võ Phổ mới nhất.”

“Hết hàng? Thiên Cơ Võ Phổ vừa mới bán được bao lâu, ngươi lại nói là hết hàng?”

“Lão Lương, ta xưa nay đều lấy hàng ở đây, đã bao giờ thiếu tiền hàng chưa?”

“Muộn hơn nữa thì không kịp rồi, bên Lương Châu còn có vài đối thủ cạnh tranh. Lão Lương, sách đến muộn, liền không bán được.”

“Không có, không có thật, chư vị, mời tỉnh táo, tỉnh táo một chút!” Sắc mặt vị tiên sinh kể chuyện kia trắng bệch, hắn vừa nói vừa dùng vải trắng lau mồ hôi: “Cách đây không lâu, có người mua hơn 700 quyển rồi, ta cũng không ngờ kỳ Thiên Cơ Võ Phổ này lại đắt hàng như vậy.”

“Các vị yên tâm! Yên tâm! Ta đã bảo người đi qua chỗ bạn lấy thêm hàng rồi, Thiên Cơ các cũng đang in ấn thêm. Nhiều nhất là một canh giờ nữa, nhất định có thể thỏa mãn mọi người.”

Phương Bất Viên nghe đến đây, khóe môi lại cong lên.

Lúc này, bên cạnh hắn còn có một đại hán cao to nữa.

Người này cao to đến mức khó tin, còn cao to hơn đám Cao Sơn tộc thường thấy ở kinh thành.

Hắn không chỉ cao đến một trượng tư, đứng thẳng gần như chạm đến trần nhà, hơn nữa bắp thịt rắn chắc mạnh mẽ, còn bao trùm bởi giáp sắt, nhìn qua như một trụ sắt di động, cái đầu thì lại dữ tợn và ghê tởm như một con cọp.

Nếu như Sở Hi Thanh ở đây, hắn sẽ rất kinh ngạc khi nhìn thấy người này, đây chính là Thần Hổ Xương bị ép phải ký Thần khế trong Vạn Ma quật.

Thần Hổ Xương đang ăn thịt uống rượu như rồng cuốn hổ chồm, đồng thời mở miệng nói: “Ngươi tích góp được bảy vạn quyển Thiên Cơ Võ Phổ rồi mà vẫn không chưa bán? Giờ đã tăng giá gấp bảy lần rồi.”

“Vẫn ít, ít nhất phải gấp mười lần thì ta mới thỏa mãn.”

Phương Bất Viên lấy quạt xếp ra, giả vờ phong nhã, gương mặt vuông tràn đầy đắc ý: “Dù muốn thả hàng, thì cũng không thể thả bây giờ. Phải từ từ, bằng không giá cả sẽ hạ xuống.”

Thần Hổ Xương lắc đầu: “Người kia đã nói là Thiên Cơ các đang in ấn thêm rồi mà? Giá cả sớm muộn gì cũng hạ!”

“Bọn họ không in được.”

Vẻ đắc ý trong mắt Phương Bất Viên càng đậm hơn: “Tất cả giấy và mực Tùng Yên, mực Du Yên ở hai châu Hà Lạc đều bị ta bao hết rồi, cái này gọi là ăn cả hai đầu.”

Thần Hổ Xương nghe vậy thì sững sờ, sau đó lại cười nhạo một tiếng: “Nhân loại tham lam.”

Nhưng cái tên trước mắt này là cha mẹ cơm áo của hắn bây giờ.

Bữa tiệc ngon lành trước mắt, cũng là Phương Bất Viên này cung cấp.

Nhân tộc thật sự là một sinh vật thần kỳ, lại có thể làm đồ ăn ngon như vậy.

Chỉ tiếc là quá ít, sau này hắn thoát vây, sẽ bắt một đám đầu bếp nhân tộc về, mỗi ngày nấu đồ ngon cho hắn ăn.

“Trưởng Lão viện của Vô Tướng thần tông để ngươi đến đây là để ngươi điều tra, tại sao ngươi vẫn không hành động gì? Ngươi đừng chỉ lo kiếm tiền mà quên việc này.”

Nếu hắn hoàn thành nhiệm vụ này, liền có thể ra ngoài chơi một thời gian.

Phương Bất Viên uống trà, vẻ mặt hững hờ: “Ta chưa quên, mà tiền có thể thông thần! Tại thành Vọng An này, chỉ cần có tiền thì có thể hỏi thăm được tất cả tin tức mình muốn.”

Lúc này, đám khách khứa ở các bàn rượu chung quanh bọn họ cũng đang bàn luận sôi nổi.

“Kỳ lạ, tại sao kỳ Thiên Cơ Võ Phổ này lại bán chạy như vậy?”

“Hình như là xảy ra chuyện lớn nào đó, ta nghe được một tin tức ngầm, lần này chết mấy vị Thiên Bảng.”

“Sao có thể? Đây là thật sao?”

“Không có lửa thì sao có khói, hiện giờ toàn thành giới nghiêm, không có lệnh bài thân phận của triều đình thì không được ra ngoài, nhất định là xảy ra chuyện lớn rồi. Còn nữa, lần này Thiên Bảng và Địa Bảng đều có biến hóa lớn.”

“Có người nói có liên quan với Vô Cực Đao Quân, có người nói vị này đã tăng lên đến tận hạng 7 Địa Bảng! Thiên Cơ các còn nói, Vạn Tượng tinh bàn và Tinh Thần quyền ấn của Sở gia đã rơi vào trong tay hắn.”

“Hạng 7 Địa Bảng? Nhưng ba tháng trước hắn vẫn là ngũ phẩm thượng mà. Lên tứ phẩm cần ‘nghi thức’, đám kẻ thù của Vô Tướng thần tông sẽ cho hắn hoàn thành ‘nghi thức’ sao?”

“Vạn Tượng tinh bàn, Tinh Thần quyền ấn? Đây không phải là chí bảo truyền thừa của Kinh Tây Sở thị sao? Chỉ có đích mạch Sở gia mới có thể sử dụng.”

“Đây chính là chỗ khiến người ta kinh ngạc. Cho nên kỳ Thiên Cơ Võ Phổ này mới bán chạy, đám người vây quanh Lão Lương đều là đám bán sách, chỉ cần bọn họ mang sách về, chắc chắn sẽ kiếm được một khoản.”

Lúc này, Phương Bất Viên lại chú ý đến một người xuất hiện ở cửa thang.

Đó là một thiếu niên gầy gò, bóng người khó phân biệt là nam hay nữ, toàn thân hắn giấu trong áo đen, đeo một tấm mặt nạ sắt, chỉ để lộ đôi mắt lạnh lùng cao ngạo, thâm thúy, u ám và thần bí như màn đêm.

Người này liếc mắt nhìn về phía tiên sinh kể chuyện một cái, liền quay người đi xuống dưới.

Ánh mắt Phương Bất Viên khẽ động: “Bên kia có phải Thiết Tu La – Tư Hoàng Tuyền, Tư huynh không?”

Thiếu niên đeo mặt nạ kia quả nhiên đã dừng lại.

Đám khách khứa trong quán rượu cũng phát ra một trận ông ông.

“Vô Pháp Vô Thiên” đại danh đỉnh đỉnh, đặc biệt là bây giờ Hình Bộ đã đưa Tư Vô Thiên lên hạng 12 Hắc Bảng.

Chương 1809: Cường hóa (2)

Phương Bất Viên thì lại cười chắp tay: “Tư huynh cũng đến đây để mua Thiên Cơ Võ Phổ? Không bằng qua đây một lát.”

Tư Hoàng Tuyền hơi chần chờ, những vẫn đi qua: “Ngươi có Thiên Cơ Võ Phổ? Có thể cho ta mượn xem một chút không?”

Hắn chính là phụng lệnh của sư tôn đến mua Thiên Cơ Võ Phổ.

Tư Vô Thiên tạm thời không tiện hiện thân, chỉ có thể để người đệ tử như hắn đi mua.

Tư Hoàng Tuyền lại không ngờ rằng, kỳ Thiên Cơ Võ Phổ này lại bán chạy như vậy, toàn bộ thành Vọng An đều hết hàng, một quyển khó cầu.

Phương Bất Viên nghe vậy thì nở nụ cười, móc một quyển Thiên Cơ

Võ Phổ ra, đặt ở trước Tư Hoàng Tuyền.

Tư Hoàng Tuyền cũng không khích khí, cầm sách lên xem.

Sở Hi Thanh đúng là hạng 7 Địa Bảng, Quý Thiên Thiên thì lại là hạng 29 Địa Bảng.

Trấn Thiên Lai, Bộ Siêu Vũ và Chu Huyết vẫn nằm trên bảng, nhưng phía sau còn có một ghi chú là: Nghi đã tử vong.

Tư Hoàng Tuyền nhướng mày, nghĩ thầm quyển Thiên Cơ Võ Phổ này chắc chắn sẽ làm toàn bộ thiên hạ chấn động.

Hắn xem qua một lượt, lại thả Thiên Cơ Võ Phổ về trước mặt Phương Bất Viên.

Sư tôn của hắn chỉ muốn biết nội dung, chứ không bắt nàng phải mua sách về.

“Đa tạ, buôn bán công bằng Phương huynh!”

Tư Hoàng Tuyền nhận ra người trước mặt.

Phương Bất Viên là một người rất có đặc sắc trong tất cả đệ tử của Vô Tướng thần tông.

Vò vậy Tư Hoàng Tuyền cũng nghe qua danh của người này ‘Ép mua ép bán’ Phương Bất Viên.

Phương Bất Viên bật cười một tiếng: “Quyển sách này coi như lễ ra mắt của Phương mỗ, ngoài ra, Phương mỗ còn muốn làm một giao dịch với các hạ, Phương mỗ muốn mời các hạ giúp ta một ít chuyện, giá cả dễ nói.”

“Như vậy thì lễ ra mắt của ngươi quá keo kiệt.”

Tư Hoàng Tuyền cười cười: “Thời gian gần đây, sư tôn của ta bảo ta đừng giao du với mấy người các ngươi. Vô Tướng thần tông các ngươi, từ trên xuống dưới đều là nham hiểm giả dối, xấu đến mức chảy mủ, không có một kẻ nào là tốt, nói vậy Phương Bất Viên ngươi cũng không ngoại lệ.”

Nhưng hắn vẫn ngồi xuống ghế: “Đầu tiên cứ nói đi, nói rõ ràng rồi chúng ta lại bàn giá cũng không muộn.”

Thần sắc Phương Bất Viên nghiêm túc, cầm chén trà lên: “Tư huynh, ngươi đã nghe nói đến Đại La Nghĩ (kiến) chưa?”

“Đã nghe nói qua.” Tư Hoàng Tuyền hơi suy ngẫm một chút, gật đầu nói: “Nghe đồn thiên hạ có năm loại trùng là ‘Khỏa lân mao vũ côn’. Trong đó có 360 Vũ trùng, mà Phượng Hoàng mà trưởng; có 360 Mao trùng, mà Kỳ Lân là trưởng; có 360 Giáp trùng, mà thần quy là trưởng; có 360 Lân trùng, mà giao long là trưởng; có 360 Khỏa trùng, mà Cự linh là trưởng.”

“Những giống loài này cũng là vạn vật trong cầm và thú. Nhưng ở trước thời kỳ cửu viễn, Đại La mới là trưởng của bọ cánh cứng. Đại La này chính là Đại La Nghĩ tộc.”

Trong thần thoại xa xưa, mặc kệ là Cự linh, hay là nhân tộc, yêu tộc trên thế gian này, tất cả đều là ‘trùng’ tại thời đại thiên địa chưa phân, tất cả đều do siêu kiến diễn hóa mà thành.

Mà Đại La Nghĩ tộc này chính là kẻ mạnh nhất trong đó.

Cái gọi là ‘Đại La’, chính là cao nhất, rộng nhất, vô tiên vô thượng.

“… Nghe đồn Đại La Nghĩ tộc cực kỳ đáng sợ, đáng sợ đến cực đoan, bọn họ có thể thôn phệ tất cả sinh linh trong thiên địa, sau đó thông qua phương thức tiến hóa, mô phỏng ra các loại năng lực của những sinh linh này. Vì nầy nên từ khi Bàn Cổ khai thiên đến nay, Đại La Nghĩ tộc từng gây họa nhiều lần.”

“Lần gần dây nhất là ở 17 vạn năm trước, bọn họ càn quấy ở phía nam Trung Thủ, gần như tiêu diệt vương đình Cự linh Bất Chu sơn, cũng gần như càn quét sạch nhân tộc Thần Châu ta. Nhờ Thánh hoàng của nhân tộc ta xuất thế, mới hóa giải được kiếp nạn Đại La này. Có người nói cuối cùng là phong ấn, đúng không?”

Phương Bất Viên hơi gật đầu: “Tư huynh kiến thức rộng rãi. Vấn đề bây giờ là, không biết vì sao mà phong ấn của Thánh hoàng đã buông lỏng, có lẽ đã có một phần chạy ra ngoài. Mà tại mấy ngày trước, đệ tử tông ta lại bắt được một con Đại La kiến quân ở gần kinh thành.”

Sắc mặt Tư Hoàng Tuyền biến đổi.

“Phải mau chóng tìm được chúng nó, bằng không nhân tộc các ngươi sẽ có phiền phức lớn.”

Thần Hổ Xương đang gặm cái chân trâu nướng: “Trước cửu viễn, Đại La Nghĩ tộc vốn có cơ hội trở thành chúa tể vùng trời này, khi đó lại bị tổ tiên của nhân tộc các ngươi trấn áp.”

Phương Bất Viên nghe vậy thì âm thầm cười gằn.

Đây cũng không phải là chuyện của một mình nhân tộc bọn họ, khi đó đám Cự linh này cũng giúp không ít.

Tư Hoàng Tuyền thì lại nghiêng đầu, nghi ngờ nhìn đại hán cao to này, nghĩ thầm đây là người phương nào?

Sau đó hắn càng nhìn càng thấy kinh dị, càng nhìn càng thấy lạnh lẽo.

Đây dường như là… một thần linh Vĩnh Hằng?

…

Khi toàn bộ thiên hạ đang nhốn nháo vì kỳ Thiên Cơ Võ Phổ này, Sở Hi Thanh đang nghiên cứu võ đạo ở tổng đà Thiết Kỳ Bang.

Nửa tháng tiếp theo cũng đều là như vậy.

Sở Hi Thanh ỷ vào có Thiết Cuồng Nhân hỗ trợ xử lý sự vụ trong bang.

Nếu như Thiết Cuồng Nhân không được, vẫn còn có Sở Vân Vân tọa trấn.

Vì vậy, hắn tập trung vào tích chữ chân nguyên, cô đọng nguyên thần, nghiên cứu đao đạo, quan tưởng thiên quy, toàn bộ thời gian đều dành cho tu hành.

Không đúng! Ngoại trừ những thứ này ra, mỗi ngày Sở Hi Thanh còn dùng nửa canh giờ để làm mới võ đạo bảo khố.

Nói chung là hắn dùng tất cả tinh thần sức lực vào chuyện gia tăng sức chiến đấu.

Chương 1810: Cường hóa (3)

Có thể là do hoàn thành một lượng lớn ‘nghi thức’, hòa vào thiên quy nhiều hơn, nên tiến bộ của Sở Hi Thanh cũng rất nhanh.

Mấy võ ý như Tru Thiên, Nhai Tí và Như Ý của hắn đều tăng mạnh, mỗi cái đều tăng hai đến ba tầng.

Sở Hi Thanh còn cố tình trở về Vô Tướng thần tông một chuyến, nghiên cứu thức tiếp theo của Thần Ý Xúc Tử Đao.

Hắn cũng luyện ra Hỗn Độn võ ý từ Thần Nguyên Vô Tướng công của mình.

Không phải là 'Vô Tướng' võ ý truyền thừa từ Vô Tướng công, mà là Hỗn Độn.

Đây là 'Vô Tướng' kết hợp với 'Vô Cực'.

Vô Tướng làm thể, vô cực vì dùng, dung hợp thành Hỗn Độn… hai cái này vốn là một thể.

Hành trình kỳ lạ trong mộ Cơ Dương, để 'nghi thức' Vô Tướng công của Sở Hi Thanh đã tăng lên đến nhị phẩm thượng.

Tiếc là sau đó mấy vị cao nhân nhất phẩm kia đều bỏ hắn mà đi, làm cho đẳng cấp 'nghi thức' hạ xuống, trước mắt chỉ có tam phẩm thượng.

Nhưng có thể là vì Sở Hi Thanh tự nghĩ ra cách hoàn thành 'nghi thức', nên càng gần với bản chất của Hỗn Độn hơn.

Trong quá trình Sở Hi Thanh xâm nhập và giao hòa với Thiên quy đạo luật, hắn thấu hiểu một phần áo nghĩa của Hỗn Độn, liền có ý nghĩa hòa Vô Tướng và Vô Cực thành một.

Vì vậy nên Thần Nguyên Vô Tướng công của hắn cũng biến thành Hỗn Độn Vạn Tượng công.

Hỗn độn làm thể, vạn tượng vì dùng!

Cơ bản là tương tự với Hỗn Nguyên Vô Tướng công, chi tiết thì lại khác nhau rất nhiều.

Đây là lần đầu tiên Sở Hi Thanh tự nghĩ ra công pháp, hắn rất sợ có sơ hở, đi sai đường, nên còn cố tình dùng thẻ nhân vật Thần Ngao Tán Nhân và thẻ nhân vật Sở Phượng Ca để thử nghiệm.

Thẻ nhân vật Sở Phượng Ca là lấy được từ Tinh Thần quyền ấn, cấp độ là tứ phẩm thượng.

Thẻ nhân vật tứ phẩm thượng đã không thể gia tăng sức chiến đấu của hắn, Sở Hi Thanh lại giữ như bảo bối, quý trọng từng tấm thẻ.

Bởi vì những tấm thẻ này có thể làm cho ngộ tính của hắn tăng mạnh trong khoảng thời gian một canh giờ.

Hắn còn thôi diễn được con đường tiếp theo, đảm bảo mình đang đi đúng đường.

Sở Hi Thanh còn dựa vào Tam Tương Thiên Lục Đao và Hỗn Độn Vạn

Tượng công, sáng tạo ra Hỗn Độn Thiên Đao.

Trước mắt, đao này chỉ có ba chiêu: Bạch Mã Phi Mã, Vô Hình Vô Tượng, Vô Thủy Vô Chung!

Thực chất là do bí pháp Vô Cực Trảm diễn hóa mà thành ba thức, uy lực đều cực kỳ mạnh mẽ.

Trong đó, Vô Thủy Vô Chung thậm chí còn có uy lực 'Gần Thần'.

Để người ta kinh ngạc chính là, ba thức này vẫn có thể hòa vào mấy môn đao pháp của hắn.

Đặc biệt là thức Vô Thủy Vô Chung, hòa vào mấy thức 'cực chiêu Gần Thần' của Sở Hi Thanh, uy lực cực kỳ khủng bố, đã cực kỳ tiếp cận với 'cực chiêu Tru Thần'. (thần chiêu)

Đáng tiếc chính là thân thể của Sở Hi Thanh không chống đỡ được.

Sau khi nhìn thấy thì Sở Hi Thanh cũng rất kinh ngạc, sau đó dùng nửa khắc thời gian để học lại của hắn.

Sở Hi Thanh nhọc nhằn khổ sở nghĩ nửa tháng trời, còn dùng hai tấm thẻ nhân vật mới có thể tăng Hỗn Độn võ ý lên tầng 16.

Sở Vân Vân lại chỉ dùng nửa ngày, liền tăng Hỗn Độn võ ý lên tầng 20.

Sở Hi Thanh lại một lần nữa cảm nhận được chênh lệch giữa hai người.

Nhưng đây chính là cực hạn của Sở Vân Vân, nàng đi con đường Tuyệt Thiên, chú ý là tuyệt đối, không thể đi tiếp con đường này.

Sau này, Sở Vân Vân muốn học thì chỉ có thể dựa vào Sở Hi Thanh.

Ngày 46 sau trận chiến Thiên Thạch sơn, Sở Hi Thanh rốt cuộc cũng tích trữ chân nguyên lên đến tứ phẩm hạ đỉnh cao.

Lúc này, mà hình hư ảo trước mắt hắn cũng phát sinh biến hóa vô cùng to lớn.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Tứ phẩm hạ (Thiên Quân)/ Nhị phẩm thượng (Thiên Quân).

Võ đạo: Thần Ý Xúc Tử Đao (tầng 19), Vô Tướng Tru Thiên Đao (tầng 19), Thần Ý Như Tâm Đao (Tầng 18), Hỗn Độn Thiên Đao (tầng 19), Thần Hành Vô Tướng (tầng 17), Vạn Kiếp Thần Tru Chỉ (tầng 17), Ngọa Tuyết thần đao (tầng 17), Cửu Luân thần ấn (tầng 15), Cửu Luân Ngự Kiếm chân quyết (tầng 17/ phong).

Võ ý: Nhai Tí chân ý (tầng 24), Tru Thiên chân ý (tầng 20), Hỗn Độn chân ý (tầng 16), Kim Cương chân ý (tầng 17), Bất Diệt chân ý (tầng 15), Trảm Thiên chân ý (tầng 15), Trụ Thiên chân ý (tầng 14), Vĩnh Hằng chân ý (tầng 15).

Nguyên công: Hỗn Độn Vạn Tượng công (tầng 13/ tứ phẩm hạ), Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (tầng 14).

Điểm huyết nguyên: 96.132.154,2.

Thiên phú: Táng Thiên thần huyết/ dị (cấp 17), Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (cấp 17), Nguyên Thần (cấp 12), Thần Dương (cấp 18), Thái Thượng Thông Thần (cấp 17), Nhai Tí (cấp 17), Thần Thương (cấp 17), Quang âm Thuấn Ảnh Chỉ Thân (cấp 17), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (cấp 17).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, cộng sinh (cấp 7), Lệ Tham chi môn (cực), Thái Sơ Thần Vận (trung), Huyết tùng Thần hạch.

Tuổi thọ: 13115 ngày.

Sở Hi Thanh nhìn vào cột danh vọng đầu tiên.

---Thế nhân nhận thức hỗn độn không rõ, rất nhiều người cho rằng ngươi là tứ phẩm hạ, cũng có người cho rằng ngươi là nhị phẩm thượng. Nhưng thiên phú của ngươi thì không có gì để gì ngờ, ngự trị tất cả Siêu thiên trụ!

Sau đó hắn lại nhìn cột võ đạo.

Thần Ý Xúc Tử Đao và Vô Tướng Tru Thiên Đao đều tăng lên một tầng, Thần Ý Như Tâm Đao thì tăng lên tận ba tầng.

Thần Ý Như Tâm Đao của Vô Tướng thần tông là bản bàn khuyết không đầy đủ.

Nhưng Sở Vân Vân đã bỏ ra chút thời gian, giúp hắn thôi diễn.

Trừ những cái này ra, các loại võ đạo còn lại cũng có tăng lên.

Có điều, Sở Hi Thanh coi trọng nhất là Cửu Luân thần ấn.

Cường độ nguyên thần của Sở Hi Thanh không chỉ quyết định hắn có thể phát huy ra võ ý ở tầng thứ nào, mà còn quyết định cường độ của Thần Ý Xúc Tử Đao.

Đáng tiếc là sau khi chín đại phân hồn càng ngày càng mạnh thì lại càng khó khăn hơn.

Chúng đều có ý thức của chính mình, tuy rằng đều có chung lợi ích với Sở Hi Thanh, nhưng từng cái đều có một chút ý nghĩ riêng.

Cứ cách một quãng thời gian, Sở Hi Thanh cũng phải đồng bộ nguyên thần, duy trì tất cả phân hồn hài hòa thống nhất, nhất trí trong hành động.

Trong quá trình này, hắn sẽ phải 'chém' những ý nghĩ không nên có trong các phân hồn, duy trì thuần khiết.

Nhưng mà những ý nghĩ này biến mất, cũng có nghĩa là một phần thần thức của hắn biến mất.

Đây là chỗ tốt khi kiêm tu Tru Thiên Đao, có thể loại bỏ hoàn toàn hậu hoạn của Cửu Luân thần ấn, nhưng nó cũng liên lụy đến việc trưởng thành của phân hồn.

Chương 1811: Cường hóa (4)

Sau đó Sở Hi Thanh nhìn vào cột võ ý, các loại võ ý cũng tăng lên cực lớn.

Nhai Tí chân ý được chiến đồ và huyết mạch kéo lên đến tận tầng 24!

Theo lý thuyết, đây đã là cực hạn của phàm nhân.

Tương lai, Sở Hi Thanh thậm chí có thể dựa vào Nhai Tí võ ý tầng 24 này, để bước vào hàng ngũ Siêu Phẩm.

Hắn còn có Vạn Tượng tinh bàn, có thể đẩy Nhai Tí võ ý lên hai tầng, nếu như cầm Huyết Nhai thần đao trong tay nữa, theo lý thuyết, Nhai Tí võ ý của hắn sẽ lên đến tầng 29.

Nhưng Sở Hi Thanh cũng biết, cái này cực kỳ yếu.

Nhai Tí võ ý của hắn, có hai tầng từ tiểu Tóc Húi Cua, ba tầng từ huyết mạch Nhai Tí, hai tầng từ chiến đồ trên người.

Bản thân hắn chỉ tu đến tầng 17 mà thôi!

Mà Thần Ý Xúc Tử Đao bị thế nhân và các thần kiêng kỵ, quá trình Sở Hi Thanh thăng cấp Siêu Phẩm sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Ngày xưa, Huyết Nhai Đao Quân không có Thần Ý Đồ, không có tiểu Tóc Húi Cua, vẫn có thể tăng Nhai Tí đao ý lên tầng 29, nhưng vẫn không nắm chắc thăng cấp Siêu Phẩm, từ đó có thể thấy con đường này gian nan ra sao.

Tương lai, Sở Hi Thanh muốn đột phá Siêu Phẩm thì nhất định phải tăng Nhai Tí đao ý của mình lên tầng 24 trở lên, căn cơ vững chắc, như vậy mới có một tia hi vọng.

Bây giờ hắn cũng không thể thi triển Nhai Tí võ ý tầng 25, cường độ nguyên thần vẫn quá kém.

Trừ phi là gặp trường hợp trăm vạn đại quân hội tụ, tụ tập một lượng lớn địch ý và sát niệm, tăng cường cường độ nguyên thần của hắn.

Tiếp đó Sở Hi Thanh lại đảo mắt qua cột Nguyên công và điểm huyết nguyên.

Cột nguyên công không thay đổi, hệ thống không tính vào pháp khí vào, vì vậy tăng cường của Tinh Thần quyền ấn là không tính vào trong này.

Điểm huyết nguyên thì đã tăng lên đến 96 triệu.

Sau trận chiến Thiên Thạch sơn, Thiên Cơ Võ Phổ và đặc san của Luận Võ Thần Cơ khiến cho thế nhân đều chú ý đến Sở Hi Thanh, cũng để cho hắn thu hoạch được rất nhiều.

Sau khi Sở Hi Thanh tiêu xài mấy chục triệu, điểm huyết nguyên vẫn còn đang tăng trưởng, sắp sửa đột phá trăm triệu.

Sở Hi Thanh cảm thấy hệ thống lại sắp sửa ‘thăng cấp’ lần nữa rồi.

Hắn đoán là sau khi thiên phú huyết mạch của mình tăng đến cấp 19.

Ánh mắt của Sở Hi Thanh lại rơi vào cột thiên phú.

Không thể không nói, lần này hệ thống không để hắn thất vọng, nửa tháng nay, hắn kiếm được không ít thứ tốt trong võ đạo bảo khố.

Thái Thượng Thông Thần, Nhai Tí, Thần Thương, Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân và Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ của hắn đều tăng lên đến cấp 17.

Để Sở Hi Thanh tiếc nuối chính là, vài loại thiên phú Thần giai kia lại không xuất hiện.

Chỉ có thiên phú Thần Dương là tăng đến cấp 18, đó là nhờ 60 Hồn Thiên Huyền Dương đan của Trưởng Tôn Nhược Lam.

Sở Hi Thanh lại đảo mắt qua mấy chữ Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân và Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ., Thần Thương.

Hắn cảm nhận tin tức xuất hiện ở trong đầu, khóe môi không khỏi cong lên.

Sau khi ba loại huyết mạch này tăng đến cấp 15 thì đều phát sinh biến hóa về chất, để cho hắn thu được ba loại năng lực thiên phú cực kỳ mạnh mẽ.

Tuy rằng không bằng mấy thiên phú Thần giai kia, nhưng cũng để cho sức chiến đấu của hắn tăng mạnh.

Như Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ thức tỉnh một năng lực: Tiên Phong Lôi Thể, không chỉ giúp hắn tiến thêm một bước chưởng khống phong lôi, mà còn có thể hóa thân thành Tiên Phong Lôi Thể trong thời gian ngắn, vạn pháp khó diệt, không thể thương tổn. Chỉ cần không tử vong, đều có thể nhanh chóng khôi phục thương thế bên trong phong lôi.

Nhưng mấu chốt vẫn là tốc độ tay và lực phản ứng của hắn lại tăng lên gấp đôi.

Trước kia, Sở Hi Thanh có thể chém hơn 900 đao trong một cái hô hấp, bây giờ hắn có thể chém gần hai ngàn đao, đã tiếp cận với những cao thủ Thiên Bảng kia.

Phía cuối màn ảnh là trạng thái và tuổi thọ.

Sở Hi Thanh cũng không quan tâm lắm, cột trạng thái không có thay đổi gì.

Còn về phần tuổi thọ, hắn đã không để ý đến từ lâu rồi, dù sao bây giờ cũng có thể sống rất lâu, tạm thời không gặp tình huống cần thiêu đốt tuổi thọ.

Sở Hi Thanh trực tiếp mở võ đạo bảo khố ra.

Hắn nhìn đồ án hình trái tim ở trong đó, rồi rơi vào suy tư.

Thần Tâm (cấp 1): Có dùng 10.000.000 điểm huyết nguyên để thức tỉnh Thần Tâm, cường hóa Thần Ý Như Tâm Đao và Như Ý đao ý không?

Chú: Thần Tâm và Thần Ý Xúc Tử Đao của ngươi có độ khớp cực cao.

Để Sở Hi Thanh kỳ quái chính là, cái Thần Tâm này không phải thiên phú huyết mạch, cũng không phải bí pháp hay võ đạo.

Đây rốt cuộc là thứ gì, vừa mới bắt đầu đã cần 10 triệu điểm huyết nguyên, sau khi cường hóa xong thì lại có chỗ tốt nào?

Còn nữa, khi Sở Hi Thanh nhìn vào cái đồ án này, hắn cảm thấy có đồ vật trong buồng tim mình đang kéo dài nhịp đập.

Chương 1812: Thần Tâm

Trong trái tim của Sở Hi Thanh vẫn luôn có một thứ, nó đi theo hắn từ lần đi Bất Chu sơn.

Hắn vẫn luôn muốn biết nó là thứ gì, nhưng vẫn không thể toại nguyện.

Thứ này có trí khôn nhất định, hơn nữa ẩn giấu rất sâu.

Sở Hi Thanh từng tìm kiếm nhiều lần, nhưng đều không thể bắt lấy sự tồn tại của nó.

Sở Vân Vân và Tố Phong Đao đoán không sai, thứ này được khí huyết của hắn giội rửa, càng ngày càng liên hệ chặt chẽ với hắn, nhưng thủy chung vẫn như rồng trong mây, chỉ thấy đầu không thấy đuôi.

Sở Hi Thanh suy nghĩ một lát, vẫn quyết định đổi cái ‘Thần Tâm cấp một’ này.

10 triệu điểm huyết nguyên có hơi đắt, nhưng Sở Hi Thanh vẫn gánh nổi.

Nếu như có thể làm rõ thứ trong trái tim mình là gì, vậy thì vẫn có lời.

Sở Hi Thanh lập tức lựa chọn đổi.

Ầm!

Một luồng tinh thần lực rộng lớn và tràn đầy bỗng nhiên lao ra khỏi hạt nhân nguyên thần của Sở Hi Thanh.

Chúng nó lan tràn ra bốn phương tám hướng, chảy vào mỗi một góc trong thần thức của ahwns, cũng lan tràn ra từng góc trong cơ thể hắn, dung nhập vào trong máu thịt của hắn.

“Đây là?”

Sở Hi Thanh hiện ra vẻ ngờ vực.

Khoảnh khắc này, rốt cuộc cái ‘thần bảo bản mệnh’ của hắn cũng hiện ra một góc nhỏ của tảng băng chìm.

Nó giấu ở nơi chủ yếu nhất trong nguyên thần, dùng lực lượng thiên quy mạnh mẽ để che đậy tất cả, trong chớp mắt này lại nhấc một chút màn che.

Sở Hi Thanh càng kinh ngạc hơn là luồng tinh thần lực dị thường này.

Hòa tinh thần lực ngoại lai vào nguyên thân là một việc rất nguy hiểm, sẽ để nguyên thần của hắn xuất hiện tạp chất.

Vì vậy, nhưng võ tu có hi vọng đăng đỉnh nhất phẩm, đều rất bài xích con đường ma đạo kia.

Tuy rằng pháp môn ma đạo có thể hấp thu và luyện hóa tinh thần lực và máu thịt của cùng tộc, dùng để lớn mạnh bản thân, cải thiện tố chất, tu luyện nhanh chóng, nhưng cũng có hậu hoạn vô cùng, hơn nữa không cẩn thận thì sẽ biến thành người điên.

Giống như Bộ Yên Thành từng nói, cao tầng của ma môn đều ghét bỏ con đường này.

Trừ phi là con đường phía trước đã đứt đoạn, bọn họ mới tiếp xúc với pháp môn này.

Nhưng luồng tinh thần lực dị thường này, sau khi hòa vào nguyên thần của hắn, lại như là đồ của chính hắn.

Tựa như thứ này vốn là của hắn vậy, dung hợp rất hoàn mỹ.

Cùng lúc đó, thứ trong trái tim của Sở Hi Thanh cũng đang nhảy nhót hoan hô.

Nó lại hóa thành một đạo lưu quang đỏ thắm, nhảy vào trong nguyên thần của Sở Hi Thanh.

Thứ này lập tức tụ thành một tinh hạch óng ánh long lanh, to bằng đầu ngón tay út.

Sau đó nó lại phân ra ba tia tinh thần lực tựa như sấm sét, nối liền với ‘Cực âm thần nguyên’ trong hồn hải của Sở Hi Thanh, và hai viên Thần Ý Đao Tâm.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, chắc hẳn đây là ‘Thần Tâm’, hắn dùng linh thức để tra xét.

Một lát sau, hai mắt hắn trợn tròn, hiện lên vẻ khó mà tin nổi.

“Đây là…”

Trong mắt Sở Hi Thanh hiện ra vẻ chấn động, mê man và khó hiểu, sau đó là tràn ngập vui mừng.

Hắn không thể ngờ được, thứ lẻn vào trái tim mình lại là thứ này?

Nội tâm của Sở Hi Thanh cũng rất khó hiểu, tại sao thứ này lại tiến vào thân thể mình?

Là do Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết sao?

Nhưng mà thế gian này cũng có mấy người thức tỉnh Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết.

Ma thần Táng Thiên chính là một trong số đó.

Sau đó Sở Hi Thanh lại lắc đầu, bắt đầu thử sử dụng cái Thần Tâm cấp một này.

Ngay sau đó hắn đã phát hiện cách sử dụng Thần Tâm.

Nó có thể cường hóa tất cả, dùng ở máu thịt thì cường hóa máu thịt, dùng ở xương cốt thì cường hóa xương cốt, dùng ở ngoại cương thì cường hóa ngoại cương, dùng ở nguyên thần thì cường hóa nguyên thần, dùng ở Thần Ý Đao Tâm thì cường hóa Thần Ý Đao Tâm.

Nó thậm chí còn có thể cường hóa ngộ tính và năng lực tính toán của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh thử một chút, các loại chiêu thức đều có thể cường hóa.

Nhưng cường hóa nhiều nhất vẫn là Thần Ý Như Tâm Đao.

Cái này gần như chính là tùy tâm tùy ý, vạn vật vạn sự thiên địa đều theo ý ta.

Sau khi Sở Hi Thanh thí nghiệm xong, hắn lại nhìn vào võ đạo bảo khố của mình.

Trong này còn có một đồ án vật phẩm.

Thần Tâm (cấp hai): Có dùng 30.000.000 điểm huyết nguyên để tăng Thần Tâm lên cấp hai, cường hóa Thần Ý Như Tâm Đao và Như Ý đao ý không?

Tuy rằng giá cả tăng mạnh, nhưng vẫn nằm trong phạm vi hắn chịu được.

Nhưng Sở Hi Thanh suy nghĩ một chút thì vẫn từ bỏ.

Hắn còn phải tiếp tục dùng huyết khí giội rửa và luyện hóa thứ bên trong Thần Tâm, làm cho nó hoàn toàn biến thành của mình.

Bây giờ để nó có lực lượng quá mạnh mẽ, thì sẽ gia tăng độ khó.

Sở Hi Thanh đóng võ đạo bảo khố lại, rồi cảm ứng tinh hạch bên trong hồn hải của mình, khóe môi không tự chủ được mà cong lên.

Mãi đến một lát sau, Sở Hi Thanh mới thỏa mãn mà kết thúc.

Lần này thu hoạch rất lớn, không chỉ bài trừ được mầm họa trong trái tim, mà còn nhận được một thứ có thể khiến cho toàn bộ võ tu Thần Châu và tất cả Cự linh trong thiên hạ phải điên cuồng.

Vì vậy tâm trạng của Sở Hi Thanh rất tốt, mang theo nụ cười rạng rỡ rời khỏi phòng tu luyện.

Chương 1813: Thần Tâm (2)

Lúc này, hai đạo quang ảnh một trắng một đen lao thẳng về phía Sở Hi Thanh, tốc độ nhanh như chớp giật.

Chúng nó liên tục va chạm ở trên không trung, phát ra những tiếng nổ vang vọng, cương lực mạnh mẽ quét ngang về phía tây.

Đó chính là Bạch Tiểu Chiêu và tiểu Tóc Húi Cua, hai tên này đang tranh đấu vì vương tọa.

Sở Hi Thanh liếc nhìn chúng một chút, sau đó bất đắc dĩ mà phẩy tay một cái, dùng một màn đao bao phủ chung quanh, đẩy tất cả lực lượng của chúng lên không trung.

Với cường độ giao thủ của chúng, phòng ốc ở nơi này không chịu nổi, kiểu gì cũng bị chúng hủy đi.

Thiết Cuồng Nhân có tầm nhìn xa, khi xây dựng tổng đà Thiết Kỳ Bang thì dùng rất nhiều tài liệu thượng giai, cực kỳ kiên cố. Tứ phẩm bình thường cũng không thể để lại một dấu vết trên tường.

Nhưng tiểu Tóc Húi Cua và Bạch Tiểu Chiêu đều không phải tứ phẩm bình thường.

Chúng nó là thần thú, cũng tương đương với Siêu thiên trụ trong nhân tộc, thậm chí còn cao hơn Siêu thiên trụ nửa cấp.

Mà chỉ một lát sau, chiến đấu của hai thú đã kết thúc.

Bạch Tiểu Chiêu vẫn chiếm cứ đỉnh đầu của Sở Hi Thanh, nàng đắc ý nhìn từ trên cao xuống tiểu Tóc Húi Cua.

Chỉ bằng ngươi mà cũng đòi đấu với ta? Ngươi vẫn còn non lắm!

Tiểu Tóc Húi Cua đứng trên bả vai Sở Hi Thanh, trợn mắt nhìn nhau với Bạch Tiểu Chiêu, nghiến răng ken két.

Đáng ghét! Ta bị đầu Toan Nghê kia bắt nạt thì cũng thôi, giờ lại bị đầu Thừa Hoàng này bắt nạt, lẽ nào có lý đó!

Thù này không báo, thề không làm thú!

Nội tâm của nó tràn ngập không cam lòng, ý định lại hất lên ngọn lửa chiến tranh!

Sở Hi Thanh lập tức dùng ý niệm động viên, còn đưa tay sờ sờ đầu tiểu Tóc Húi Cua trước.

“Không tệ nha! Yêu lực đã đủ rồi, có thể dùng bí dược rồi. Hai ngày nay đi theo ta lên phía bắc, cùng thăng cấp.”

Thật ra Sở Hi Thanh đã tích trữ đủ từ nửa tháng trước rồi, hắn vẫn luôn chờ tiểu Tóc Húi Cua.

Yêu thú tuy tuổi thọ lâu dài, nhưng tích lũy yêu lực lại rất chậm, dù là thần thù thì cũng chậm hơn nhân loại.

Tiểu Tóc Húi Cua có thể dùng chung thiên phú Thần Dương và Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của Sở Hi Thanh, cộng thêm các loại thuốc mà Sở Hi Thanh cung cấp, lúc này mới miễn cưỡng theo kịp bước chân của Sở Hi Thanh.

Theo một trình độ nào đó, nó và đầu Toan Nghê kia đều là đốt cháy giai đoạn, đã là tứ phẩm, cũng coi như là kỳ thiếu niên, nhưng dáng vẻ lại vẫn như con non, chỉ có thể chờ sau này bù đắp lại.

Cũng may mà nồng độ huyết mạch không hạ xuống, trái lại còn vì cộng sinh, hai người giúp đỡ lẫn nhau, bổ trợ cho nhau, nên cường độ thân thể còn vượt xa đồng loại.

Tiểu Tóc Húi Cua quả nhiên là bình tĩnh lại.

Sau khi tiến vào tứ phẩm thượng, lực lượng của nó sẽ mạnh hơn nhiều, khi đó lại cướp giật vương tọa với Bạch Tiểu Chiêu cũng không muộn.

Nó đã lập hùng tâm tráng trí, ta tuyệt đối không làm áo vest, ta phải làm mũ.

Mà quân tử báo thù, ba ngày chưa muộn!

Sau đó, Sở Hi Thanh lại đưa tay gãi gãi cằm Bạch Tiểu Chiêu.

“Tiểu Chiêu cũng rất tốt, gần đây tiến bộ rất nhanh.”

Nửa tháng trước, Bạch Tiểu Chiêu nhận được thần lực bản nguyên của Thời Tri Mệnh, được ngàn năm yêu lực, thức tỉnh huyết mạch Thiên Nguyên.

Nhưng chỉ dùng một thời gian ngắn ngủi, đã chuyển hóa những thứ này thành thực lực của bản thân.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, đây cũng là do một tay mình nuôi lớn nha.

Bạch Tiểu Chiêu híp híp mắt, hưởng thụ bàn tay của Sở Hi Thanh.

Trong lòng nàng lại sinh ra cảm giác nguy hiểm.

Tiểu Tóc Húi Cua đuổi rất nhanh, nếu không có thần lực bản nguyên của Thời Tri Mệnh, thì nàng đã sắp không áp chế được tiểu Tóc Húi Cua.

Nàng nhất định phải nhanh chóng tăng lên.

Bằng không sau này đánh nhau với tiểu Tóc Húi Cua, cũng không thể cầu viện Lê Sơn Lão Mẫu chứ?

Yêu lực của Bạch Tiểu Chiêu khoảng 2800 năm, có thêm 200 yêu lực thì có thể vào tam phẩm, nàng không thể bị tiểu Tóc Húi Cua đuổi theo.

Sở Hi Thanh động tay hai tên nhóc này, sau đó liền nhìn về phía góc sân.

“Nhược Hi, có chuyện gì sao?”

Lúc này, Lưu Nhược Hi đang cung kính đứng ở trong sân.

Sở Hi Thanh cảm thấy khá kỳ quái.

Thời gian gần đây, tình hình trong bang khá thuận lợi, năng lực của Thiết Cuồng Nhân rất mạnh, quản lý Thiết Kỳ Bang ngay ngắn rõ ràng. Dựa theo lời nói của Sở Vân Vân, vị Cuồng thúc này của hắn vào triều có thể làm năng thần, tại hoang dã có thể làm kiêu hùng.

Tuy rằng một tháng qua, bang phái lại tăng thêm năm vạn bang chúng, còn có thêm bốn vị khách khanh hộ pháp, bọn họ còn cướp được bốn quận phía bắc Phì Châu, thế như chẻ tre, quét ngang những con đường quan trọng của kênh đào, nhưng mà toàn bộ bang phái vẫn rất có trật tự, lòng người vững chắc.

Đúng rồi, hồ sơ danh sách của Thiết Kỳ Bang lại bị đốt lần nữa.

Không chỉ là bản chính, mà ngay cả bản phụ được giấu ở dưới hầm ngầm cũng bị người ta dùng võ đạo và pháp môn ‘cách sơn đả ngưu’ để đánh nát thành bột mịn.

Sở Hi Thanh không thể không bảo Lỗ Bình Nguyên lại làm lại danh sách và hồ sơ.

Lần này, Sở Hi Thanh lại tăng thêm hai bản phụ, Sở Vân Vân và hắn một người một quyển, đều đặt ở trong pháp khí không gian, hắn muốn xem xem, đám người này còn đốt kiểu gì, hủy thế nào.

Nói tóm lại, Thiết Kỳ Bang bây giờ không cần Sở Hi Thanh phải lo.

Chương 1814: Thần Tâm (3)

Sắc mặt Lưu Nhược Hi bình tĩnh, chắp tay nói: “Kỳ chủ, đây là kỳ Luận Võ Thần Cơ mới nhất!”

Sở Hi Thanh cầm quyển Luận Võ Thần Cơ lên.

Nửa tháng trước, Luận Võ Lâu đã làm một kỳ đặc san cho riêng hắn, lần này llà phát hành sách báo chính thức, nội dung phong phú hơn nhiều.

Sở Hi Thanh trực tiếp mở danh sách Thiên Bảng ra xem, liền nhìn thấy tên của mình.

“Lần này vẫn là hạng 100 Thiên Bảng, đúng là không chịu từ bỏ nha.”

Sở Hi Thanh cười nhạo một tiếng.

Nhờ Luận Võ lâu, điểm huyết nguyên của hắn vẫn cuồn cuộn không ngừng.

Tuy rằng Luận Võ lâu có hơi khuếch đại, nhưng vẫn có rất nhiều bách tính và võ tu ở tầng dưới chót tin tưởng. Tin tức của bọn họ bế tắc, Luận Võ lâu nói gì thì tin cái đó.

Sở Hi Thanh lại nhìn vào tên của ba người Trấn Thiên Lai, Bộ Siêu Vũ và Chu Huyết trên Thiên Bảng.

Ba người này vẫn còn ở trên bảng, dựa theo tin tức của Thiên Cơ các và Thiên THính viện, bọn họ vẫn đang hoạt động bình thường, không chỉ ẩn hiện ở kinh thành, mà còn nhiều lần tham dự chiến đấu.

Thế lực ở khắp nơi đều nửa tin nửa ngờ với chuyện này, không tin bọn họ còn sống.

Nhưng có thể xác định một việc, Kiến Nguyên đế tuy trải qua một trận thảm bại, nhưng không biết hắn dùng cách gì, mà dưới trướng hắn lại có thêm ba vị Thiên Bảng. Căn cơ của triều đình vẫn không tổn hại, vẫn có thực lực trấn áp thiên hạ.

Sở Hi Thanh lại lật sang trang khác.

Lần này, sách báo chính thức khác với đặc san.

Nửa tháng trước, đám Thần Cơ học sĩ của Luận Võ lâu đều tâng bốc Sở Hi Thanh lên tận mây xanh.

Lần này, Luận Võ lâu lại hạ xuống một chút.

Vẫn có hai vị Thần Cơ học sĩ viết văn chương tâng bốc, còn có người lo lắng, nói là Sở Hi Thanh bây giờ mới là tứ phẩm mà đã có thực lực Thiên Bảng. Chờ đến khi Sở Hi Thanh lên nhất phẩm, sức chiến đấu của hắn sẽ to lớn đến mức chưa ai từng đạt được, tất sẽ trấn áp toàn bộ thiên hạ. Không chỉ triều đình phải ngước nhìn, mà tất cả các thần tông và ma môn cũng phải cúi đầu nghe theo hắn.

Ngoài ra, trong Luận Võ Thần Cơ còn có mấy bài văn chương bình luận.

Bọn họ không nói tên ai, nhưng từng câu từng chữ đều ám chỉ Sở Hi Thanh, nghi ngờ thực lực và trình độ võ đạo của hắn, thậm chí còn không ít từ ngữ gây xích mích.

Ngoài ra, danh sách Địa Bảng cũng có biến động, mấy người Phong Liên Thành, Cô Minh Nguyệt dưới trướng hắn đều lên bảng, xếp hạng còn không thấp.

Sau khi xem xong, Sở Hi Thanh lại cười nhạo một tiếng: “Tự tát vào mặt mình sao? Dụng tâm hiểm ác này, quả thực là không thèm che giấu.”

Sau đó hắn lại trân trọng mà cất quyển sách này vào trong nhẫn Càn Khôn của mình.

Mặc dù quyển sách này không có chút dinh dưỡng nào, nhưng mà lời nói dối ngàn lần vạn lần thì chính là chân lý.

Hai lần đưa tên vào Thiên Bảng, sẽ để cho càng ngày càng nhiều người tin tưởng thực lực của hắn.

Sở Hi Thanh rất chờ mong, không biết quyển sách này sẽ mang lại cho hắn bao nhiêu điểm huyết nguyên.

Hắn cũng không sợ khiêu chiến.

Hắn bây giờ, dù không dùng ‘ngôi sao La Hầu’ kia, thì cũng đủ để chống đỡ với đoạn cuối Thiên Bảng.

“Ngoài ra, còn có hai vị sứ giả đến tổng đà.”

Lưu Nhược Hi lại chắp tay nói: “Một là người của Thanh Phong Minh Nguyệt lâu, nói là hai vị lâu chủ Minh Nguyệt Đao – Tư Đồ Đường và Thanh Phong Kiếm – Chu Hồng Tuyết muốn gặp mặt ngài một lần.”

“Bọn họ muốn đàm phán sao?”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, đến lúc này rồi còn có gì mà đàm phán.

Mười vị khách khanh hộ pháp dưới trướng hắn thật sự là quá ra sức, bọn họ đã cướp được toàn bộ kênh đào lớn Sơn Dương, khoảng cách với cửa sông Thương Lãng chỉ còn một quận.

Sở Hi Thanh ngưng thần suy nghĩ một lát: “Cũng được, gặp mặt một lần cũng tốt. Ngươi nói cho bọn họ biết, ngày mai hẹn gặp ở bến tàu quận Thiên Lăng Ngô Châu!"

Bến tàu quận Thiên Lăng là một trong những nơi phồn hoa nhất của con kênh đào lớn kia.

Ngày xưa, Sở Hi Thanh hộ tống cha con Tả gia vào kinh thành, từng đánh bại mấy vị thiếu niên anh kiệt Ngô Châu ở nơi này.

Hiện giờ, quá nửa quận Thiên Lăng đều rơi vào tay của Thiết Kỳ Bang.

"Tuân lệnh!" Sắc mặt Lưu Nhược Hi nghiêm túc: "Người sứ giả còn lại đến từ Vân Mộng đại sơn, Vân Mộng Yêu Vương muốn gặp mặt ngài một lần, nói là có chuyện quan trọng muốn thương lượng với ngài."

"Vân Mộng Yêu Vương?"

Sở Hi Thanh nhíu chặt lông mày.

Ở Đông Châu và Phì Châu, có một Vân Mộng đại sơn rộng bảy ngàn dặm, là nơi yêu ma nhảy múa.

Trong núi có rất nhiều sơn tặc, tà giáo càn rỡ, ma đồ đầy đất, còn có rất nhiều ma đầu cấp bậc Địa Bảng, đại yêu Cự linh trốn ở trong bảy ngàn dặm này.

Trước đây không lâu, còn có một đám yêu ma quỷ quái từ Vân Mộng đại sơn đánh vào quận Giang Nam, giết chóc không ít bình dân.

Sở Hi Thanh đã có ý định dành chút thời gian đi dẹp loạn Vân Mộng đại sơn.

Há có thể để người ngủ ngáy bên cạnh giường.

Hắn không cho phép một mầm họa như vậy tồn tại ở sau lưng mình.

Lưu Nhược Hi chú ý đến sát ý trong mắt của Sở Hi Thanh, nàng liền lấy ra một cái lệnh bài trong tay áo, đồng thời nói nhanh: "Kỳ chủ, sứ giả kia còn mang theo tín vật của Lê Sơn Lão Mẫu."

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, Bạch Tiểu Chiêu cũng ngẩng đầu lên, đánh giá tín vật trong tay Lưu Nhược Hi.

"Là Lê Sơn lệnh, đúng là tín vật của lão mẫu."

Chương 1815: Thần Tâm (4)

“Thú vị.”

Sở Hi Thanh ngưng thần suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu nói: “Vậy thì gặp mặt đi, cũng bảo hắn đến bến tàu quận Thiên Lăng đi.”

Hắn đoán là Vân Mộng Yêu Vương này không có can đảm gặp mặt hắn ở tổng đà Thiết Kỳ Bang, bằng không thì cũng không chỉ phái sứ giả đến đây.

“Lại truyền lệnh cho chư vị khách khanh hộ pháp, bắt đầu từ ngày mai, tám đại chiến đường sẽ tiếp nhận chiến tuyến phương bắc, do Thủy Thương Lãng phụ trách chiến sự, bảo bọn họ bàn giao công việc đi. Tất cả thuộc hạ và bang chúng bắc chinh, đều trở về tu dưỡng đi, do Loạn Ly và Cuồng thúc Thiết thúc phụ trách.”

Thiết Kỳ Bang bây giờ, ngoại trừ lục đại chiến đường là Thiết Kỳ, Tuyển Phong, Huyền Giáp, Ngân Thương, Hắc Nha và Hoành Trùng ra, còn có thêm hai chiến đường là ‘Thần Sách Thủy Thiên’ và ‘Thần Sách Xích Lôi’, do Thủy Thương Lãng và Cung Vô Cấu chấp chưởng.

Tất cả thành viên của hai chiến đường này đều là bộ hạ cũ của hai người Thủy và Cung, đều là thành viên của Thần Sách Đô.

Trước khi Tần Mộc Ca ‘bỏ mình’, Thần Sách Đô đã mở rộng đến 10 vạn người, hơn một vạn người chết ở Lạc Phương Sơn, còn lại đều xé chẵn ra lẻ, rải rác ở khắp thiên hạ.

Thủy Thương Lãng và Cung Vô Cấu chỉ mang đến ba vạn người, còn lại thì có một phần là do chưa liên lạc được, còn có một phần nản lòng thoái chí, hoặc là bị người nhà liên lụy, không muốn đến đây.

Cái này cũng khiến cho trên dưới Thiết Kỳ Bang đều thở phào nhẹ nhõm.

Tháng này Thiết Kỳ Bang mới tăng thêm năm vạn bang chúng chính thức, có ba vạn người của Thần Sách Đô rồi, đã tạo thành áp lực cực lớn cho tất cả mọi người.

Nếu như tất cả người của Thần Sách Đô đều đến hết, há không phải là tu hú chiếm tổ chim khách?

“Ngoài ra, bảo bốn vị khách khanh hộ pháp là Phong Liên Thành, Cô Minh Nguyệt, Bá Thiên Lai và Tiếu Cuồng Long chuẩn bị sẵn sàng, ta muốn lên phía bắc để tiến hành ‘nghi thức’ Vô Tướng công, đồng thời sử dụng bí dược tứ phẩm thượng. Bảo bọn họ chuẩn bị đi theo hộ pháp cho ta.”

Đây là bốn người có chiến công hiển hách nhất trong cuộc chinh phạt Thanh Phong Minh Nguyệt lâu.

Sở Hi Thanh xưa nay đều nhất ngôn cửu đỉnh, hắn nên thực hiện lời hứa của mình, dùng cái này để khích lệ người khác.

Lưu Nhược Hi nghe vậy thì sững sờ: “Kỳ chủ, việc này chỉ sợ không thích hợp. Bốn người này đều không rõ lai lịch, tâm tư khó dò…”

Sở Hi Thanh lại vưng tay áo, ra hiệu Lưu Nhược Hi không cần nói.

Hắn cần phải lo lắng sao?

Bốn người này đã ký Thần khế, bất cứ lúc nào Sở Hi Thanh cũng có thể rút đi năng lực trọng yếu nhất của bọn họ, dễ dàng trấn áp bọn họ.

Trên mặt Sở Hi Thanh lại rất nghiêm túc, giọng nói hào phóng khẳng khái: “Ta hiểu ý tốt của ngươi, nhưng bốn vị khách khanh hộ pháp này đều là hào kiệt đương đại. Ta muốn lung lạc bọn họ, nhất định phải dùng chân thành của mình. Nếu như ta không chân thành, người khác làm sao chân thành với ta?”

Lưu Nhược Hi lại không chịu tin một chữ nào.

Nhưng nàng cũng yên tâm.

Kỳ chủ nhà nàng cố tình nói to như vậy, khiến cho tất cả mọi người đều nghe thấy.

Điều này hiển nhiên là đang có chủ ý xấu xa nào đó, muốn tính kế nào khác rồi.

…

Trước khi chạy đến quận Thiên Lăng, Sở Hi Thanh còn kéo Sở Vân Vân chạy đến mộ Cơ Dương một chuyến, lại ăn hai đoạn xúc tu của Cơ Dương.

Huyết mạch Thần Dương của hắn đã tăng lên đến tầng 18, không chỉ thức tỉnh một loại năng lực mới, mà còn làm cho Nguyên Dương Cửu Khiếu có nhiều dung lượng hơn, chín cái khiếu huyết đều mở rộng mười mấy lần, cần bỏ nhiều dương lực vào đó hơn.

Một khi bổ sung đầy, thời gian mở khiếu huyệt của hắn sẽ tăng mạnh.

Còn về phần năng lực mới, Sở Hi Thanh cũng không muốn nhắc đến.

Năng lực này tuy rằng có thể cải thiện thiên phú tu hành của hắn, nhưng được lợi ích nhiều nhất lại là đối tượng song tu với hắn.

Sau này, Sở Hi Thanh có đạo lữ song tu thì năng lực này sẽ giúp các nàng rất nhiều.

Ngoài ra, hệ thống còn cố ý nhắc nhở một câu, nếu như giao hợp với Cực âm, có thể để chính hắn cũng nhận được lợi ích cực lớn.

Sau khi âm dương giao hòa, hắn sẽ thu được một loại năng lực giống như vũ trụ nhỏ, từ đây bản thân tự túc, không cần cầu ngoài.

Nhưng mà hắn không biết đến khi nào mình mới có cơ duyên được song tu.

Sở Hi Thanh ăn xúc tu của Cơ Dương xong, luyện hóa lực lượng Thuần Dương xong, liền cảm thấy khí huyết trong cơ thể xao động, ý niệm trong đầu xông ra.

Hắn phải phí rất nhiều công sức mới áp chế được, sau khi bình tĩnh lại thì bắt đầu lĩnh giáo Cơ Dương và Sở Vân Vân.

Chỉ yếu là vì bí dược tiếp theo của Hỗn Độn Vạn Tượng công

Căn cơ của Hỗn Độn Vạn Tượng công là ở Hỗn Nguyên Vô Tướng công, hai công pháp tuy rằng có nhiều chỗ tương đồng, nhưng cũng có rất nhiều chỗ khác biệt.

Vì vậy, vị thuốc chính là không cần thay đổi, nhưng phải điều chỉnh thuốc phụ.

Lần trước Sở Hi Thanh từng chú ý đến, trong cung điện của Cơ Dương có rất nhiều dược liệu, bên trong điện còn có chín cái đan các, mùi thuốc nồng đậm.

Vị này đồng thời mở chín lò luyện đan, trình độ luyện đan nhất định không tầm thường.

Vị này nhất định có thể giúp hắn hoàn thiện bí dược Hỗn Độn Vạn Tượng công.

Sở Vân Vân thì lại có thiên phú cao tuyệt, đọc nhiều kinh thư, cũng có thể giúp đỡ rất nhiều.

Sự thật cũng là như vậy, hai người Sở Vân Vân và Cơ Dương ngươi một câu ta một câu, liền thôi diễn được bí dược tam phẩm hạ của Hỗn Độn Vạn Tượng công.

Chương 1816: Giống như là cái bẫy

Khi lấy được phương thuốc thì vừa hay là trưa ngày hôm sau, Sở Hi Thanh cũng không chậm trễ, liền bay thẳng đến quận Thiên Lăng.

Lần này vẫn là Phong Tam và La Hán Tông đồng hành với hắn.

Khuôn mặt La Hán Tông tràn đầy bất đắc dĩ.

Hắn phát hiện mình sắp trở thành thuật sư chuyên môn của Sở Hi Thanh rồi, Sở Hi Thanh ở tổng đà Thiết Kỳ Bang nửa tháng, hắn lại không nhận được một đơn hàng nào.

Tựa như người trong thiên hạ đều nhận định hắn đã là người của Sở Hi Thanh, người có tiền không muốn thuê hắn, người không tiền thì không trả nổi.

Chỉ là lần này, La Hán Tông cũng rất thỏa mãn với tiền công.

Hắn đứng ở mũi thuyền, nhìn dáng vẻ hăng hái của Sở Hi Thanh, trong lòng lại âm thầm âu sầu, nghĩ thầm tương lai mình sẽ biến thành dáng vẻ thế nào đây?

Gần bến tàu quận Thiên Lăng có một tòa ‘quán rượu Ngô gia’.

Đây là một trong những quán rượu nổi tiếng của quận Thiên Lang, bình thường khách đông như trẩy hội.

Nhưng ngày hôm nay, bắt đầu từ giờ thìn, một đám giáp sĩ võ trang đầy đủ đã bao vây quán rượu này.

Trên nóc quán rượu còn cắm một lá cờ sắt, cờ bay phấp phới, khiến cho nhân sĩ giang hồ quanh đó phải biến sắc, dồn dập đi đường vòng.

Tháng trước, Thiết Kỳ Bang đánh vào Ngô Châu, mấy vạn bang chúng tu vị bát phẩm, mười mấy vị cao thủ Địa Bảng, thế tiến công như chẻ tre, chỉ mười mấy ngày đã đánh cho quân của Thanh Phong Minh Nguyệt lâu tan rã, đại cục tan vỡ.

Rất nhiều cao thủ trứ danh của Ngô Châu cũng ngã xuống trong trận chiến này.

Ngày xưa, Sở Hi Thanh quét ngang thế hệ trẻ của Ngô Châu, được xưng là Sở Nhất Đao. Khi đó tất cả võ tu đều không ngờ được, vị này còn có thể thống lĩnh mấy vạn nhân mã giết đến, trở thành một bá chủ của con kênh đào lớn kia.

Khi Sở Hi Thanh điều động Dục Nhật thần chu bay đến bến tàu, liền cảm ứng được ba cỗ khí tức mạnh mẽ ở trong lầu.

Đó là vợ chồng Tư Đồ Đường và Vân Mộng Yêu Vương, bọn họ đã đến từ lâu rồi.

Sở Hi Thanh mỉm cười, gật đầu ra hiệu với những giáp sĩ kia, nói một tiếng vất vả rồi, sau đó vẻ mặt như không vui mà nhìn về phía hai người Phong Liên Thành và Cô Minh Nguyệt: “Các ngươi nha!”

Quận Thiên Lăng là do hai người Cô Minh Nguyệt và Phong Liên Thành đánh xuống, trước mắt còn trấn thủ ở đây, chuẩn bị giao tiếp cho Thần Sách Xích Lôi đường.

Sở Hi Thanh đã phát tin phù, bảo bọn họ không cần nghênh đón, nhưng hai người này vẫn chờ hắn ở chỗ này.

Dường như đã chờ từ lâu, vẻ mặt còn cực kỳ kính cẩn.

Sở Hi Thanh như lãnh đạo thời hiện đại, răn dạy hai người một câu, lúc này mới bước vào trong quán rượu.

Vị trí của quán rượu Ngô gia rất tốt, phong cảnh tuyệt đẹp, nhưng vợ chồng Tư Đồ Đường và Vân Mộng Yêu Vương đều không có tâm trạng ngắm phong cảnh, nên bọn họ cũng không đi lên tầng cao nhất, mà đều ngồi chờ ở dưới đại sảnh.

Sở Hi Thanh vừa bước vào thì quét mắt nhìn bốn phía, đôi nam nữ ngồi ở trung ương chính là Minh Nguyệt Đao - Tư Đồ Đường và Thanh Phong Kiếm - Chu Hồng Tuyết.

Nam tướng mạo đường đường, dáng vẻ khôi ngô, sắc mặt nghiêm túc. Nữ thì ngũ quan thanh lệ, dáng người xinh đẹp, khí chất lại lạnh như núi băng, mày mặt của nàng lộ vẻ lạnh lẽo, đủ để đóng băng tất cả mọi người.

Vân Mộng Yêu Vương thì lại ngồi trong góc, đó là một thanh niên trọc đầu tuấn tú đến cực điểm, một thân trang phục có vẻ phóng khoáng, cầm một bình rượu tự rót tự uống.

Sở Hi Thanh nhìn nhau với vị yêu vương này một chút, chắp chắp tay một cái, ra hiệu đối phương bình tĩnh đừng vội, sau đó dẫn hai người Phong Tam và La Hán Tông đi về phía cái bàn giữa đại sảnh, dừng dưng ngồi xuống.

“Không biết Tư Đồ huynh tìm ta là có việc gì?”

Hắn cười nhìn đối phương: “Nếu như muốn ngừng chiến thì không cần phải nói nữa. Con kênh đào lớn này, quan hệ với đại nghiệp của Sở mỗ, Sở mỗ nhất định phải có.”

“Sở Hi Thanh, ngươi ngông cuồng…” Chu Hồng Tuyết lập tức đè kiếm.

Khi nàng chuẩn bị rút kiếm ra khỏi vỏ, lại bị Tư Đồ Đường đưa tay cản lại.

Nhưng sắc mặt của vị này cũng cực kỳ lạnh lẽo: “Đao Quân không giữ lời hứa, chúng ta đã nói rõ ràng rồi, sau khi Thiết Kỳ Bang tiêu diệt Thủy Thiên hội, sẽ dừng lại ở bên kia sông, đây chính là đạo nghĩa của Đao Quân?”

Tư Đồ Đường vừa nói xong, hai người Cô Minh Nguyệt và Phong Liên Thành chờ ở bên ngoài liền nhìn nhau một chút.

Vị Kỳ chủ này không lừa mọi người, thế mà hắn lại thương lượng với Thanh Phong Minh Nguyệt lâu từ trước thật.

Sở Hi Thanh thì lại cười gằn một tiếng: “Khi đó Tư Đồ lâu chủ cũng không nói là sẽ phong tỏa kênh đào, không cho phép tàu buôn của Thiết Kỳ Bang ta lên phương bắc, cũng không cho phép thương nhân thu mua hàng hóa của Thiết Kỳ Bang ta. Sở mỗ không kéo quân lên bắc, lẽ nào ngồi yên chờ chết?”

Khí tức Tư Đồ Đường hơi cứng lại.

Sở Hi Thanh dùng cái cớ này để nuốt lời, khiến Tư Đồ Đường không còn gì để nói.

“Đây là ý của triều đình, không phải ý của ta.”

Phong tỏa Thiết Kỳ Bang chính là ý của quan phủ.

Triều đình Đại Ninh cực kỳ kiêng kỵ vị Vô Cực Đao Quân này, trước khi Thiết Kỳ Bang tiêu diệt Thủy Thiên hội, quan phủ đã âm thầm chèn ép rồi.

Chương 1817: Giống như là cái bẫy (2)

Sau trận đại chiến ở Thiên Thạch sơn, thì quan phủ không chỉ ra lệnh cấm tàu thuyền của Thiết Kỳ Bang di chuyển trên kênh đào, lại không cho phép tất cả thương nhân giao dịch với Thiết Kỳ Bang, không được buôn bán lương thực binh khí với Thiết Kỳ Bang.

Đương nhiên, khi đó mấy vị khách khanh hộ pháp của Thiết Kỳ Bang vượt sông lên phương bắc, đánh tan Thanh Phong Minh Nguyệt lâu.

Sau khi Thiết Kỳ Bang chiếm cứ hơn nửa con kênh đào lớn, mệnh lệnh của triều đình đã là thùng rỗng kêu to, không giao dịch với Thiết Kỳ Bang, con đường vận chuyển trên sông sẽ bị chặn đứng.

“Mặc kệ là thế nào, Thiết Kỳ Bang chắc chắn sẽ không ngồi yên chờ chết, vì vậy con kênh đào nào, ta lấy chắc rồi.”

Giọng nói Sở Hi Thanh lạnh nhạt, lại như chém đinh chặt sắt, hắn cầm bình rượu lên, rót cho mình và đối diện: “Thanh Phong Minh Nguyệt lâu chấp chưởng con kênh đào lớn này 13 năm, nhưng mà mười ba năm trước, các ngươi cũng là cướp chỗ này từ tay của người khác.”

“Trên giang hồ là cường giả xưng tôn, người thắng làm vua, Tư Đồ lâu chủ phải hiểu cái đạo lý này mới đúng. Tuy rằng lần này các ngươi bại, nhưng mà thực lực vẫn là đỉnh cao ở Thần Châu, dưới trướng còn có đông đảo cao thủ, đi nào nơi mà không được?”

“Không bằng như vậy đi, tặng địa bàn còn lại cho Sở mỗ, chúng ta không cần phải phân sinh tử nữa. Đương nhiên, nếu hai vị lâu chủ không cam tâm, nhất định phải gây chiến với ta, vậy Sở mỗ và Thiết Kỳ Bang cũng phụng bồi đến cùng.”

“Đao Quân thật sự là bá đạo!” Chu Hồng Tuyết không khỏi cười gằn một tiếng: “Thanh Phong Minh Nguyệt lâu chúng ta vẫn còn bốn quận, trong ngoài vẫn còn mười mấy vạn bang chúng, tất cả đều có chiến đấu, Đao Quân chỉ nói một câu liền muốn nuốt hết?”

“Chu đại tỷ thật là chí khí.”

Vẻ mặt Sở Hi Thanh thản nhiên, đặt chén rượu ở khóe môi: “Nhưng Sở mỗ cũng có một lời cảnh cáo, người phụ trách chiến sự tiếp theo không phải là mấy vị khách khanh hộ pháp đâu, mà là bộ hạ cũ của Thần Sách Đô, là Vệ suất thái tử, còn cả gia tướng Kinh Tây Sở thị ta. Nếu các ngươi cho rằng mình có thể chống đỡ được, vậy thì cứ tiếp tục.”

Theo Sở Hi Thanh nói hết lời, sắc mặt của vợ chồng Tư Đồ Đường đều biến đổi.

Đặc biệt là Chu Hồng Tuyết trẻ tuổi xinh đẹp, lại bị hắn gọi là đại tỷ thì khuôn mặt lúc trắng lúc xanh.

Nàng cũng đã nghe nói đến uy danh của Thần Sách Đô.

Tại thời đại Bá Võ Vương Tần Mộc Ca, Thần Sách Đô đã quét ngang bắc vực.

Tần Mộc Ca chết rồi, Thần Sách Đô vẫn là uy danh hiển hách như cũ.

Tại Lạc Phương Sơn, mười vạn người của Thần Sách Đô bị bao vây trước vào sau, lại cứng rắn chống đỡ 20 vạn đại quân Cự linh và 50 vạn đại quân của Tần Thắng, không chỉ thoát thân mà còn khiến cho Tần Thắng mất 10 vạn binh mã.

Vệ suất thái tử là chỉ lục suất trong Đông cung của Lệ thái tử ngày xưa, Tả hữu vệ suất phủ lĩnh ưng là Xạ Thừa, Tả hữu ty ngự suất phủ lĩnh xưng là Lữ Bí, Tả hữu thanh đạo suất phủ lĩnh xưng là Trực Đãng.

Năm đó, lục suất của Đông cung chính là những quân tướng do Lệ thái tử đích thân chọn lựa, hỗ trợ hắn ngày sau chấp chưởng thiên hạ.

Gia tướng của Kinh Tây Sở thị cũng rất khó dây dưa.

Tư Đồ Đường biết, sau khi Sở Hi Thanh bại lộ thân phận, gia binh gia tướng và điền trang trang viên của Sở gia ở khắp nơi trên thiên hạ đều lục tục chạy đến nương nhờ vào.

Lúc toàn thịnh, trưởng phòng Sở gia có mười vạn gia binh, phân bố ở các nơi để trông coi điền trang, rất nhiều thân tín bị xa lánh và kỳ thị khi trưởng phòng ngã xuống. Lúc này thiếu chủ của bọn họ khởi tử hoàn sinh, tự nhiên sẽ tranh nhanh mà đến, gia nhập vào dưới cờ Thiết Kỳ Bang.

Kinh Tây Sở thị là một môn phiệt do khai quốc quân thần Đại Ninh sáng tạo ra, nhưng gia binh này đều nắm giữ binh pháp gia truyền của Sở gia, tinh nhuệ không kém cấm quân.

Bang chúng của Thanh Phong Minh Nguyệt lâu cũng được xưng là hung hãn, nhưng so với ba nhà này thì quả thật chỉ là một đám người ô hợp.

Tư Đồ Đường nghĩ thầm, hành động này của Sở Hi Thanh quả thực là không khác gì dựng cờ tạo phản cả.

Có người nói quan phủ hai châu Đông và Phì căn bản là không dám quản, người lắm miệng dám nói một câu, liền bị lôi ra chém.

Vì vậy, tuy rằng triều đình có ý chèn ép, nhưng lại không có cách nào, quan phủ các nơi đều cúi đầu nghe theo, nơm nớp lo sợ, rất sợ chọc giận Thiết Kỳ Bang.

Bản thân Sở Hi Thanh cũng không thèm che giấu, trực tiếp mở miệng nói ra mấy nhà mà triều đình đã phán là phản tặc.

“Thần Sách Đô, lục suất của Đông cung, gia tướng Sở thị, đúng là rất có uy danh.”

Tư Đồ Đường thở dài một hơi, trong mắt lại lộ ra vẻ sắc bén, tựa như đao như kiếm mà đối mặt với Sở Hi Thanh: “Nhưng mà Đao Quân đã nghe nói qua một câu là ngoan cố chống cự chưa? Ngươi muốn ép Thanh Phong Minh Nguyệt lâu của ta vào chỗ chết, thì cũng phải chuẩn bị tâm lý bị cắn một miếng thịt đi.”

“Thỏ cuống lên cũng cắn người sao? Sau lưng các hạ là Tương Vương điện hạ, tự nhiên có tư cách liều mạng với ta.”

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, tựa cười mà như không: “Không bằng hai người các ngươi gia nhập Thiết Kỳ Bang của ta đi, thế nào? Ta cho các ngươi vào biên chế ngoại đường, kênh đào là thứ ta muốn độc chiếm, nhưng ta có thể đồng ý cho các ngươi mấy quận ở phía bắc sông Thương Lãng làm địa bàn.”

“Hai nhà chúng ta liên thủ, nhất định có thể quét ngang tất cả thế lực ở quanh đây. Sau đó ta sẽ chia cho các ngươi hai phần lợi ích của kênh đào, đến khi đó thu nhập của các ngươi không giảm mà còn tăng, chủ thượng của ngươi nhất định sẽ hài lòng.”

Chương 1818: Giống như là cái bẫy (3)

Vợ chồng Tư Đồ Đường nghe vậy thì không khỏi sững sờ, nói thế nào lại thành mời chào rồi?

Chu Hồng Tuyết suy nghĩ rất nhanh, quả thật là cũng động lòng, liền quay đầu nhìn về phía phu quân của mình.

Con kênh đào lớn xuyên qua sông Thần Tú và sông Thương Lãng này, trên danh nghĩa là do Thanh Phong Minh Nguyệt lâu chấp chưởng, thật ra là do thế lực khắp nơi chia nhau.

Thu nhập của bọn họ còn không được một phần mười, lại không dám thu tiền của đám quyền quý và rất nhiều thần tông ma môn kia.

Thiết Kỳ Bang thì lại khác, dưới đao của Vô Cực Đao Quân, ai dám không giao tiền?

Đao pháp của hắn đối đầu với vạn quân, cao thủ dưới trướng nhiều như mây, ngay cả thiên tử Đại Ninh cũng không để vào mắt.

Nếu như Thiết Kỳ Bang độc chiếm con kênh đào này, thu nhập phải gấp mười lần Thanh Phong Minh Nguyệt lâu trước kia.

Tư Đồ Đường nhíu mày nói: “Cảm ơn ý tốt của Đao Quân! Hai người chúng ta một thần không phụng hai chủ!”

Sau lưng Thanh Phong Minh Nguyệt lâu là Tương Vương, triều đình cũng biết rõ chuyện này.

Nếu bọn họ lăn lộn với Thiết Kỳ Bang, Kiến Nguyên đế sẽ nghĩ như thế nào?

Lúc này, Phong Tam đang ngồi ở bên cạnh lại nhận được ám hiệu của Sở Hi Thanh, liền trợn mắt lên, bóp chén rượu trong tay thành bột mịn: “Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, vậy các ngươi muốn cái gì? Các ngươi đừng cho thể diện mà không cần! Kỳ chủ nhà ta trăm công nghìn việc, nào có thời gian lằng nhằng với các ngươi? Nếu như muốn đánh tiếp, vậy thì cút về đi!”

Bầu không khí bên trong đại sảnh nhất thời lạnh lẽo hơn vài phần, bắt đầu giương cung bạt kiếm.

Thần niệm và võ ý của song phương thậm chí còn bắt đầu đối kháng, làm cho không gian chung quanh phát ra những tiếng ‘kẽo kẹt’, một ít bàn gỗ ở chung quanh đã không chịu nổi, bắt đầu nổ tung thành vụn gỗ.

“Phong tiên sinh, không cần làm vậy.”

Thần thái Sở Hi Thanh thản nhiên, nhìn chén rượu trong tay mình: “Thật ra cũng không nên trách Tư Đồ lâu chủ làm như vậy, cơ nghiệp mười mấy năm, lại phải chắp tay dâng cho người khác, đổi lại là ai thì cũng sẽ không cam lòng. Nhưng mười mấy vạn người này đều là tinh binh mà Tương Vương bồi dưỡng nhiều năm, tổn thất ở kênh đào này thì há không phải là đáng tiếc?”

“Với lại, đổi một mạch suy nghĩ xem, Thiết Kỳ Bang ta chiếm cứ kênh đào, ngăn cách nam bắc, đối với Tương Vương cũng là một chuyện tốt. Ngày sau Tương Vương muốn cử binh lên phía bắc, có thể đảm bảo đường lui, há không phải rất tốt sao?”

Giọng nói của hắn tuy lộ ra vẻ thấu hiểu, dụ dỗ từng bước, nhưng thần thái lại là ‘không coi ai ra gì’.

Sắc mặt Tư Đồ Đường tái xanh: “Đao Quân đừng ăn nói linh tinh! Chủ thượng nhà ta tuyệt đối trung thành với thiên tử!”

“Hiểu mà hiểu mà!”

Sở Hi Thanh bật cười một tiếng: “Như vậy Sở mỗ lại lùi một bước, các ngươi lui ra khỏi kênh đào lớn. Chỉ cần tàu buôn của phủ Tương Vương nộp đủ tiền, như vậy các ngươi buôn vũ khí cũng được, lương thực cũng không sao, Thiết Kỳ Bang ta đều không ngăn cản.”

“Ngoài ra, Thiết Kỳ Bang ta muốn thu mua hàng hóa ở Tương Châu và Dương Châu, đều sẽ lấy hàng từ các hiệu buôn của các ngươi. Hơn nữa sau này Tương Vương muốn xuất binh, ta có thể đảm bảo triều đình không thể xuôi nam từ kênh đào, các châu dưới hạ du sông Thần Tú, cũng tuyệt đối không thể xuất binh thảo phạt.”

Tư Đồ Đường nghe vậy thì nghiến răng ken két.

Những điều kiện này đúng là rất tốt, Tư Đồ Đường chuyên về kinh doanh, đầu óc rất nhanh nhạy, vừa nghĩ là biết Sở Hi Thanh muốn lũng đoạn hàng hóa và mậu dịch trên thượng hạ du sông Thần Tú, cái này đủ để khiến cho hai nhà kiếm đầy bồn đầy bát.

Chỉ là những câu sau lại khiến người ta đau đầu.

Vô Cực Đao Quân này luôn mồm nói giúp Tương Vương điện hạ chặn đứng bắc nam.

Nếu như đồng ý, há không phải là chủ thượng nhà hắn muốn tạo phản sao?

Nhưng hắn không dám chuyên quyền, lạnh lùng nói: “Làm phiền Đao Quân chờ một lát.”

Hắn lấy một pháp khí có hình như tù và ra, rồi nhắm mắt ngưng thần cảm ứng.

Chỉ một lát sau, Tư Đồ Đường mở miệng nói với vẻ lạnh lẽo: “Ta có thể đáp ứng, nhưng cần phải ký một phần Thần khế.”

Lần trước, hắn và Sở Hi Thanh chỉ trao đổi và ước định bằng mồm, cuối cùng bị thiệt lớn.

Vì vậy, lần này nhất định phải ký kết Thần khế để đảm bảo.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, sau đó mỉm cười nói: “Có thể!"

Hắn vốn muốn lấy một tờ Thần khế của mình ra, nhưng rõ ràng là Tư Đồ Đường không tin hắn, cho nên tự lấy một tấm da thú á loại của Bạch Hổ ra.

Sở Hi Thanh cũng không quan tâm, nghĩ thầm đỡ tốn tiền.

Hắn thưởng thức chén rượu: “Tư Đồ lâu chủ, Thần khế của ngươi phải để Thần Khế thiên bi của ta gia nhập vào, còn phải do Táng Thiên và Lê Tham làm chứng, hai sách Giới Luật giám sát, bằng không ta không yên lòng.”

Tư Đồ Đường ngưng thần suy nghĩ một chút, nghĩ thầm cũng không có gì ghê gớm.

Giống như hắn không yên tâm với Sở Hi Thanh, đối phương cũng không yên tâm với hắn, đây là chuyện đương nhiên.

Chương 1819: Giống như là cái bẫy (4)

Nhưng khi Tư Đồ Đường tiếp tục viết viết, Chu Hồng Tuyết bỗng nhiên mở miệng: “Khoan đã!”

Mọi người nghe vậy thì sững sờ, dồn dập nhìn sang.

Chu Hồng Tuyết đã nắm kiếm đứng dậy, mặt nàng lạnh lẽo như băng, mắt như lưỡi đao: “Cứ nhường cơ nghiệp Thanh Phong Minh Nguyệt lâu như vậy, ta không cam lòng!”

Tư Đồ Đường nghe vậy thì sững sờ: “Hồng Tuyết, ngươi…”

“Câm miệng!” Chu Hồng Tuyết tức giận hừ một tiếng: “Thiết Kỳ Bang chiếm địa bàn của chúng ta, giết huynh đệ của chúng ta. Kết quả chúng ta không nói tiếng nào, đao còn không thèm rút, còn phải nhường bốn quận, đây là cái gì chứ? Việc này mà truyền đi, chỉ làm người giang hồ cười nhạo hai người chúng ta.”

Nàng nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh: “Ta muốn chiến một trận công bằng với Đao Quân, song phương không được sử dụng pháp khí, chỉ dùng võ đạo để phân thắng thua, phân sinh tử. Nếu ta thua, Thanh Phong Minh Nguyệt lâu sẽ nhường kênh đào, từ đây chấm dứt ân oán. Nếu ta thắng, vậy cũng không dám cầu quá nhiều, hai nhà chúng ta, mỗi nhà chưởng khống một nửa kênh đào lớn, không biết Đao Quân có gan ứng chiến không?”

La Hán Tông vẫn yên lặng không nói, nhất thời liền nhíu mày.

Chu Hồng Tuyết này không chỉ có dũng khí, mà còn rất có tâm cơ.

Thanh Phong Kiếm - Chu Hồng Tuyết xếp hạng 29 Địa Bảng, trước kia là hạng 27, mới bị dồn xuống.

Sở Hi Thanh thì xếp hạng 7 Địa Bảng, Luận Võ Thần Cơ còn xếp hắn vào hạng 100 Thiên Bảng, nhưng cả hai nhà đều đánh giá và cho rằng, hắn dựa vào thần bảo mới có thực lực như vậy.

Sau khi bài trừ tất cả pháp khí, vậy thì hắn không còn gì.

Phong Tam trực tiếp cười lạnh: “Không biết xấu hổ! Vậy mà ngươi cũng mở miệng được!”

Gò má Chu Hồng Tuyết không khỏi đỏ lên.

Cái này đúng là có chút không biết xấu hổ.

Sở Hi Thanh chỉ là một tứ phẩm hạ, Chu Hồng Tuyết thì lại là đại cao thủ nhị phẩm thượng, cao hơn Sở Hi Thanh tận năm cấp.

Nhưng nàng vẫn nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh với ánh mắt khiêu khích.

Khóe môi Sở Hi Thanh lại cong lên, hiện ra mấy phần ý cười: “Có gì không thể?”

Hắn còn đang muốn tìm người lập uy, để mình ngồi vững trên Thiên Bảng kìa.

Bây giờ có người tự đưa đến cửa, đúng là cầu còn không được.

Sở Hi Thanh phất tay ngăn cản Phong Tam khuyên can.

Hắn nhìn lướt qua bốn phía, sau đó nhìn ra bên ngoài: “Nơi này không tiện, chúng ta ra bến tàu đi!”

Ngày xưa, lúc hắn chạy đến quận Thiên Lăng thì cũng đánh mấy trận ở đây rồi vội vàng rời đi.

Không ngờ trở lại chốn cũ, cũng lại phải ra tay đánh nhau với người

khác.

…

Trước đó một lúc, bên ngoài quán rượu.

Cô Minh Nguyệt vừa cảm ứng tình hình bên trong, vừa mở miệng nói chuyện với Phong Liên Thành: “Ngươi là Thần vệ đầu tiên của Kỳ chủ, chắc hẳn đã nhận được tin tức rồi chứ?”

Phong Liên Thành chắp tay sau lưng, mặt không cảm xúc: “Ngươi nói việc Kỳ chủ muốn hoàn thành ‘nghi thức’ và thăng cấp tứ phẩm thượng? Xem ra Cô huynh cũng đi theo hộ pháp?”

“Được Kỳ chủ ân điển, Cô mỗ may mắn được đi theo.” Cô Minh Nguyệt gật đầu: “Đối với việc này, không biết Phong huynh nghĩ thế nào?”

“Đây tất nhiên là chuyện tốt, tu vị của Kỳ chủ tăng lên, toàn bộ Thiết Kỳ Bang đều được lợi.”

Phong Liên Thành biết đây không phải là đáp án Cô Minh Nguyệt muốn, nhưng hắn cũng không muốn để lại nhược điểm trước mặt Cô Minh Nguyệt.

“Ta chỉ lo lắng thôi, Kỳ chủ không thèm che giấu việc này, chỉ sợ sẽ có biến. Nhưng mà Kỳ chủ trí kế đa đoan, đa mưu túc trí, chắc hẳn là sẽ không làm việc không có lý trí như vậy.”

Thật ra thì Sở Hi Thanh làm việc vẫn tương đối bí ẩn, chỉ thông báo cho mấy người dưới trướng thôi.

Vấn đề là thân phận của hắn và Cô Minh Nguyệt có vấn đề, bản thân Sở Hi Thanh cũng biết việc này!

Vị này muốn thu phục bọn họ, cho nên mới giữ bọn họ lại.

Vì vậy, nhìn thế nào thì cũng thấy việc này có vấn đề.

Cô Minh Nguyệt cũng hiểu ý trong đó.

Phong Liên Thành cũng đang lo Sở Hi Thanh muốn bẫy người.

Cô Minh Nguyệt rất đau đầu: “Rất đau đầu, lần này Kỳ chủ lên phương bắc, tất sẽ có biến cố lớn, hung hiểm khó dò, bây giờ ta cũng không biết làm gì cho phải.”

Hắn nói như vậy, nhưng Phong Liên Thành lại hiểu.

Tin tức là nhất định phải truyền về, nhưng mà nếu thế lực sau lưng bọn họ tham gia vây giết Sở Hi Thanh, nói không chừng lại bị Sở Hi Thanh hãm hại, vì thế mà tử thương nặng nề, vậy thì quá thiệt thòi rồi.

Cái ‘hung hiểm’ này, thật ra chính là chỉ Sở Hi Thanh.

“Kỳ chủ bây giờ là cái đích của cả thiên hạ, không chỉ có một hai nhà nhìn chằm chằm vào hắn.” Sắc mặt Phong Liên Thành không hề thay đổi: “Chúng ta cứ binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn là được.”

Cô Minh Nguyệt nhướng mày lên, nghĩ thầm quả nhiên.

Thế lực sau lưng Phong Liên Thành quả nhiên là cũng có dự định như vậy.

Bọn họ sẽ không tham dự, mà chỉ cần lan truyền tin tức ra ngoài là được.

Hiện giờ có không biết bao nhiêu người đang coi Sở Hi Thanh thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, muốn trừ khử hắn.

Chỉ cần truyền tin Sở Hi Thanh có ý định thăng cấp ra ngoài, tất sẽ có các thế lực mạnh mẽ khác xuất hiện, đưa Sở Hi Thanh vào chỗ chết!

Cái gọi là ‘binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn’, chính là tùy cơ ứng biến.

Chương 1820: Không thể tiêu tiền của cổ đông

Sở Hi Thanh thì không biết thuộc hạ của mình đang lén lút trò chuyện, hắn và mấy người Chu Hồng Tuyết đều bay ra ngoài, ngự không đến trước bến tàu.

Khi hai người đứng lại ở cách nhau mười trượng, Cô Minh Nguyệt và Phong Liên Thành cũng không dám nói nữa, bọn họ cũng dẫn theo một đám giáp sĩ đuổi theo.

Thừa dịp thời gian này, Tư Đồ Đường truyền âm với Chu Hồng Tuyết: “Lát nữa ngươi có thể dùng toàn lực, nhưng không được tổn thương tính mạng của hắn.”

Chu Hồng Tuyết không khỏi liếc mắt nhìn phu quân mình với vẻ ngờ vực.

Thiên hạ này có không biết bao nhiêu người muốn mạng Sở Hi Thanh.

Ngay cả chủ thượng của bọn họ cũng coi Sở Hi Thanh là kẻ địch.

Tư Đồ Đường lại nghiêm túc nói: “Vợ chồng chúng ta không trêu chọc nổi đám nhân vật kia đâu. Kẻ ác tự có kẻ ác trị, để người khác đến lấy mạng của hắn đi.”

Bọn họ không chịu nổi sóng gió.

Tẩy Bích Thiên, Cung Vô Cấu, Thủy Thương Lãng, Lục Trầm, Vô Tướng thần tông… thậm chí là Bá Võ Vương Tần Mộc Ca có thể vẫn còn sống kia.

Mặc kệ là kẻ nào báo thù bọn họ, thì đều sẽ mang đến tai ương ngập đầu cho bọn họ.

“Nhát như chuột!”

Chu Hồng Tuyết hừ một tiếng, thu hồi tầm mắt: “Thắng thua còn chưa biết đâu, ta chưa chắc đã có thể thắng hắn.”

Nhưng nội tâm nàng lại tràn đầy tự tin.

Sở Hi Thanh chỉ là một tứ phẩm hạ mà thôi, không có thần bảo gia truyền Sở gia, không có Huyết Nhai thần đao, sức chiến đấu của hắn nhất định không vào được 100 hạng đầu Địa Bảng.

Nghe đồn Sở Hi Thanh dùng cực chiêu Tru Thần giết Trấn Thiên Lai, nhưng mà không phải Trấn Thiên Lai vẫn còn sống sao?

Hắn vẫn còn đang nhảy nhót tưng bừng kìa.

Chu Hồng Tuyết cầm một trường kiếm bình thường, sau khi hít một hơi, liền nhìn về phía Sở Hi Thanh với vẻ chờ mong: “Quy củ giang hồ, tiền đồng?”

“Được!”

Sở Hi Thanh cũng cầm hai thanh chiến đao bình thường, hắn lấy một viên tiền đồng ra, nhẹ nhàng bắn lên không trung.

Viên tiền đồng kia lập tức xoay tròn, mãi đến tận năm trượng thì mới chậm rãi rơi xuống.

Ánh mắt của tất cả mọi người chung quanh đều bị thu hút, chỉ cảm thấy khoảng thời gian này cực kỳ dài.

Giây lát sau, khi viên tiền đồng kia chạm đất, không gian giữa hai người Sở Hi Thanh lập tức phát ra một tiếng ‘oanh’.

Đó là thần niệm của hai người, đao ý kiếm ý của hai người cách không giao kích, làm cho không gian chung quanh bị nhiễu loạn, phát ra tiếng nổ.

Trong mắt Chu Hồng Tuyết hiện ra vẻ giật mình.

Mặc kệ là thần niệm hay là võ ý, nàng đều không chiếm được phần thắng.

Thậm chí trên phương diện Thiên quy đạo luật, Sở Hi Thanh còn có thể ngang sức ngang tài với nàng.

Vị này đúng là có bản lĩnh, chứ không phải hoàn toàn dựa vào pháp khí!

Chu Hồng Tuyết lập tức thu hồi tất cả suy nghĩ lung tung, hóa thành một đoàn cuồng phong tấn công về phía đối thủ.

Nàng được xưng là Thanh Phong Kiếm, khi giao thủ với kẻ địch, thế kiếm như gió mát, nhẹ nhàng phiêu động.

Lúc này, Chu Hồng Tuyết lại hóa thành một đoàn gió bão, vờn quanh và vây nhốt Sở Hi Thanh, trong lúc nhất thời vô số bóng kiếm vào đao gió chém về phía Sở Hi Thanh, một cái hô hấp có thể nổ ra hơn hai ngàn kiếm.

Để Chu Hồng Tuyết giật mình kinh hãi là, tất cả kiếm quang của nàng đều bị phản xạ trở về, chém vào trong thân thể hóa cuồng phong của nàng.

Song đao trên tay Sở Hi Thanh, một đao chủ công, một đao thủ thủ; tay trái Nhai Tí, tay phải Tru Thiên!

Ánh đao bóng kiếm của hai người như hai cơn thủy triều hùng vĩ va chạm vào nhau, phát ra những tiếng nổ vang như sét đánh.

Sóng khí quét sạch tứ phương, bụi mù nổi lên bốn phía, vô số kiếm khí đao cương vỡ vụn bắn ra ngoài, tất cả vật chất tiếp xúc với chúng đều bị chém thành mảnh vỡ.

Sau đó hai đạo ánh sáng kia lại như hai con giao long quấn lấy nhau, tiếng binh khí va chạm liên miên bất tận, điếc cả màng nhĩ.

Vấn đề là… sao có thể?

Chu Hồng Tuyết biết Nhai Tí Đao của Sở Hi Thanh rất khó chơi và đáng sợ, vì vậy chuẩn bị dùng tốc độ kiếm không gì sánh kịp để áp chế đối thủ.

Người này có thể phản xạ ba trăm kiếm, năm trăm kiếm, một ngàn kiếm trong vòng một hơi, chẳng lẽ hắn còn có thể phản xạ hai ngàn kiếm?

Mà khi song phương giao thủ, Chu Hồng Tuyết liền biết mình đánh giá thấp Sở Hi Thanh.

Tuy rằng đao của Sở Hi Thanh không nhanh bằng nàng, nhưng cũng có thể chém hơn 1900 đao trong một hơi thở, đối đầu chính diện với nàng thì không đủ, nhưng cũng có thể thông qua thân pháp linh hoạt để né tránh.

Thân pháp của Chu Hồng Tuyết cũng cực mạnh, thể hiện ‘Phong chi vô tướng’ vô cùng nhuần nhuyễn.

Vô Tướng của nàng không giống với Vô Tướng của Vô Cực Đao Quân.

Vô Tướng trong Vô Tướng công, là chỉ không có hình thái cụ thể, chỉ hỗn độn, cũng chỉ đúng như thực tướng.

Phong chi vô tướng của Chu Hồng Tuyết, là chỉ vô tung vô ảnh, thoát ly bao quát cả tướng tiếng, tiếng hương, tiếng chạm, tướng vị…

Chu Hồng Tuyết cố gắng dùng cái vô tung vô ảnh này, để hóa giải hoặc vứt bỏ lực lượng bị Sở Hi Thanh phản xạ.

Lực lượng phản xạ của Nhai Tí Đao mà không đánh trúng người thì cũng vô ích.

Nhưng thân pháp của Sở Hi Thanh biến ảo vô thường, còn vượt qua cả nàng!

Chương 1821: Không thể tiêu tiền của cổ đông (2)

Bóng người của Sở Hi Thanh vẫn luôn biến hóa.

Hắn không bị cuồng phong vây giết, mà là không ngừng biến hóa phương vị, liên tục tru diệt khoảng cách.

Nào là Lôi độn, Phong độn, Tinh độn, Quang độn… giơ tay liền ra, dùng tất cả thủ đoạn để chiến đấu với Chu Hồng Tuyết.

Quả thực là nhìn như bên trái, đột nhiên lại đánh bên phải.

Chu Hồng Tuyết muốn dùng pháp môn 'Phong chi vô tướng' để hóa giải phản xạ, quả thực là nằm mơ.

Thiên quy đạo luật của nàng bị Sở Hi Thanh xé rách, phá hư đến nát vụn.

Sở Hi Thanh không chỉ phản xạ lại, còn dùng Tru Thiên Đao để tru diệt khoảng cách, tru diệt cuồng phong, tru diệt thiên quy, tru diệt tất cả của nàng.

“Như Ý chi pháp!”

Sắc mặt Chu Hồng Tuyết cực kỳ khó coi.

Ý chí và tự tin của Sở Hi Thanh thật sự là mạnh đến khó tin, thậm chí còn có thể sửa chữa tất cả Thiên quy đạo luật ở chung quanh, khiến cho trời đất biến hóa theo ý niệm của hắn.

Song đao của Sở Hi Thanh vẫn triển khai Nhai Tí Đao và Tru Thiên Đao, hắn chỉ kết hợp pháp môn của Thần Ý Xúc Tử Đao, dùng thần niệm hóa đao, đem Thần Ý Như Tâm Đao xen lẫn vào trong đó.

Môn đao pháp này quá tuyệt trong phụ trợ, làm cho nàng không thể thoát khỏi, cũng không thể hóa giải.

Sở Hi Thanh còn hòa ý chí tự tin tuyệt đối của mình vào trong đó.

Thế giới này không xoay quanh bất kỳ người nào, nhưng mà nơi hắn đứng, tất cả sự vật, vạn vật, tất cả thiên quy đều tuần hoàn theo ý của hắn!

Phong Tam vốn còn lo lắng, nhưng nhìn thấy tình cảnh trước mắt thì biết khả năng thua của Sở Hi Thanh là cực kỳ nhỏ.

Sở Hi Thanh thậm chí còn chưa dùng toàn lực, vẫn còn giữ lại kha khá.

Vị này vẫn còn chưa thi triển vài loại năng lực mạnh mẽ của mình, ví dụ như Nguyên Dương Cửu Khiếu, đến giờ Sở Hi Thanh vẫn chưa mở một khiếu nào, cũng không sử dụng Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ.

Mấu chốt là Thần Ý Như Tâm Đao của Sở Hi Thanh đã vượt qua hắn ở một trình độ nào đó.

Mặc kệ là Thần Ý Như Tâm hay là Duy Ngã Độc Tôn, đều khác với những võ đạo khác.

Chỗ mạnh của chúng không phải ở thiên quy, mà là ở ý chí mạnh mẽ và tín niệm cứng cỏi.

Điểm này, Sở Hi Thanh không thể nghi ngờ là vượt qua Phong Tam hắn.

Mà lúc này, đám người xem chiến cũng đã biến đổi sắc mặt.

Sắc mặt Tư Đồ Đường tái xanh, song quyền nắm chặt.

Sở Hi Thanh này, thật sự mạnh như vậy sao?

Nếu như cộng thêm vài món thần bảo của hắn, chỉ sợ là có thực lực tiếp cận Thiên Bảng thật!

Vẻ mặt Vân Mộng Yêu Vương rất nghiêm túc, trong mắt hiện ra ý thán phục.

Mà hai người Cô Minh Nguyệt và Phong Liên Thành nhìn như vui mừng, con ngươi lại co rút lại.

Hai người hai mắt nhìn nhau một chút, đều nghĩ vị Đao Quân tiến bộ thật sự quá nhanh, khiến người ta tuyệt vọng.

Dù là không cần pháp khí, vị này cũng có thể đánh ngang tay với hạng 29 Địa Bảng!

Thế lực phía sau bọn họ mà không ra tay sớm một chút, vậy cái giá phải trả khi tru diệt Sở Hi Thanh là càng ngày càng lớn, càng ngày càng khó, sớm muộn gì cũng lớn đến mức bọn họ không chịu nổi.

Cheng! Cheng! Cheng!

Trên trời cao, đao kiếm của hai người vẫn va chạm kịch liệt, lượng lớn tia lửa bắn ra.

Trong mắt Sở Hi Thanh hiện ra ý hưng phấn.

Trận chiến ngày hôm nay, Sở Hi Thanh đang thử nghiệm những thứ mình mới lấy được trong nửa tháng nay, cũng dung nhập Thần Ý Như Tâm Đao vào trong hệ thống chiến đấu của mình.

Gần đây Sở Hi Thanh vô cùng chột dạ, vẫn không dám luận bàn giao thủ với Sở Vân Vân.

Hắn lo lắng Sở Vân Vân không cẩn thận, không khống chế được sức mạnh, sẽ xé xác hắn.

Đối thủ như Chu Hồng Tuyết, quả thực là một đá mài đao không thể tốt hơn.

“Ngươi cái tên điên này!”

Trong mắt Chu Hồng Tuyết toát ra vẻ bất đắc dĩ.

Mỗi một đao của Sở Hi Thanh hầu như đều là cực chiêu, hoặc là chiêu thức tiếp cận với cực hạn, mà đều dùng toàn lực.

Từng đao từng đao chém qua, khiến cho tay chân nàng bủn rủn, khí huyết và chân nguyên tiêu hao rất nhiều.

Chu Hồng Tuyết thầm bất đắc dĩ.

Võ tu đánh nhau, nào có ai giống như Sở Hi Thanh?

Sở Hi Thanh dùng toàn là cực chiêu, tốc độ đao còn cực nhanh, hơn nữa sức lực rất mạnh, cực kỳ cương mãnh!

Nhưng những chiêu thức này rất tốn thể lực và chân nguyên.

Võ tu bình thường giao thủ, đa số đều giữ lại ba phần để ứng biến, Sở Hi Thanh thì căn bản là không giữ lại chút nào.

Chu Hồng Tuyết cũng hiểu nguyên do.

Đó là Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết! Đó là lực lượng Thần Dương!

Tốc độ khôi phục của Sở Hi Thanh đã đuổi sát Bá Võ Vương ngày xưa.

Hắn chém ra một đao, sức lực liền khôi phục quá nửa, tự nhiên không cần giữ lại.

Bọn họ mới giao thủ ba mươi cái hô hấp thôi, va chạm đã hơn năm vạn lần, lại khiến chân nguyên của Chu Hồng Tuyết gần như tiêu hao hết!

Trước kia Chu Hồng Tuyết cũng từng đại chiến một ngày một đêm với cao thủ cùng cấp, nhưng cũng không khó chịu như vậy.

Loại giao thủ với tần suất và cường độ cao như vậy, đã vượt qua khả năng khôi phục của nàng.

Chu Hồng Tuyết chẳng những phải ứng phó với Tru Thiên Đao của Sở Hi Thanh, mà còn phải ứng phó với những kiếm bị phản xạ lại của mình.

Cảm giác như mình phải đối chiến với hai người cùng một lúc vậy, nàng vốn muốn lấy công làm thủ, nhưng bây giờ lại không thể không chuyển thành phòng ngự, dùng thân pháp để né tránh.

Chương 1822: Không thể tiêu tiền của cổ đông (3)

Chu Hồng Tuyết đã rất ít khi chủ động tấn công, nhưng dù là vậy, Chu Hồng Tuyết cũng cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Lực lượng nàng dùng để phòng ngự, cũng bị Sở Hi Thanh phản xạ lại.

Nhai Tí Đao chết tiết! Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết chết tiệt!

Quả thực là buồn nôn!

Tại sao thế gian này lại có đao pháp ghê tởm như vậy? Lại có người ghê tởm như vậy chứ?

Chu Hồng Tuyết âm thầm chửi bới, bóng người đã lùi đến không trung của kênh đào lớn.

Nội tâm nàng lạnh lẽo, biết đánh tiếp thì mình phải thua chắc.

Nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Bằng không thì sớm muộn gì cũng bị đối phương dây dưa đến chết.

Chu Hồng Tuyết bạo phát toàn lực, liều mạng bị thương, liên tục bảy kiếm bức lui Sở Hi Thanh.

Sau đó nàng cắn đầu lưỡi, làm cho chân nguyên cơ thể tuôn trào.

Sau lưng Chu Hồng Tuyết hiển hóa ra một con Thanh Loan, chỉ chớp mắt đã bành trướng gấp bốn lần, mà hình thái còn rất sống động. Vô số dòng điện màu xanh quấn quanh thân nó, đồng thời có thần uy vô thượng hòa vào trong.

Thanh Loan Vô Tướng – Phong Nguyên Cực Phá!

Bóng Thanh Loan kia lập tức nổ tung, hóa thành cuồng phong vô hình vô tướng, dung nhập vào trong kiếm của Chu Hồng Tuyết.

Ngay sau đó, một bó kiếm khí vô hình vô tướng, không thấy hình bóng che kín cả trời đất đã bao trùm lấy Sở Hi Thanh!

Thức 'cực chiêu Gần Thần' này có thanh thế cực lớn, vô số bình dân chưa kịp trốn vào phòng, còn có rất nhiều võ tu đánh giá cao bản thân, cho rằng mình có tư cách đứng xem ở phạm vi gần cũng bị cuốn vào cuồng phong, tất cả bọn họ đều bay lên không trung.

Nếu như không phải La Hán Tông ra tay kịp thời, thì những người này chắc chắn phải chết.

Trên kênh đào lớn cũng nhấc lên sóng gió ngập trời, một đám tàu thuyền trên sông cũng bị kéo lên trời, nhìn như những món đồ chơi nhỏ.

Sở Hi Thanh lại dùng một mảnh đao như gương sáng để ứng đối.

Ăn Miếng Trả Miếng – Bạch Mã Phi Mã!

Đây là thức 'cực chiêu Gần Thần' thứ hai trong Thiên Thù Thần Ý Đao! Cần trình độ Nhai Tí Đao cực cao.

Sở Hi Thanh thông qua Huyết Nhai thần đao để cảm ngộ, mượn nó để hoàn thành nghi thức Nhai Tí nhị phẩm thượng, đã hoàn toàn nắm giữ.

Hắn còn hòa Bạch Mã Phi Mã của Hỗn Độn Thiên Đao vào trong đó.

Cheng! Ầm!

Đầu tiên là tiếng đao kiếm va chạm, sau đó là một trận nổ cực lớn.

Chu Hồng Tuyết không thể không dừng độn pháp, thân thể hóa cuồng phong cũng hiện ra thân hình, sau đó bị chính kiếm của mình làm cho bị thương, cả người phun máu, toàn thân hiện ra vô số vết thương.

Hai mắt của nàng ngậm lấy ý kinh hãi và mờ mịt, bị lực lượng phản xạ lại đánh cho ngơ người.

Rõ ràng là 'cực chiêu Gần Thần' của mình, là kiếm khí do chính tay mình chém ra.

Nhưng khi chúng nó bị phản xạ trở lại, thì chúng lại trở nên hư thực bất định, xa gần khó dò, thiên biến vạn hóa, khó có thể nắm giữ, cộng thêm đặc thù vô hình vô tướng, không thấy bóng dáng của bản thân kiếm khí.

Một ngàn đạo Thanh Loan Vô Tướng kiếm khí kia, Chu Hồng Tuyết chỉ đỡ và né tránh được bảy phần mười, ba phần mười còn lại đều đánh vào người nàng.

Lúc này, Sở Hi Thanh cũng huy động một ánh đao màu đỏ thắm, dùng khí thể như khai thiên tích địa mà chém tới.

“Ngươi cũng đỡ một đao của ta!”

Táng Thiên Thần Tru!

Sau lưng Sở Hi Thanh hiển hóa ra Ma thần Táng Thiên cực lớn, dùng hai mắt ở vú, bễ nghễ thiên địa.

Chu Hồng Tuyết giật mình kinh hãi.

“Đừng hòng!”

Nhưng giờ phút này, nàng đang bị thương nặng, nguyên thần và ý chí không còn mạnh mẽ như trước, đầu tiên là bị Sở Hi Thanh chém mất một bộ phận ý nghĩ chống lại.

Sau đó thiên quy để nàng thi triển độn pháp của bị Thần Ý Như Tâm Đao của Sở Hi Thanh mạnh mẽ phá tan.

Dưới ý niệm trấn áp của người này, phong chi vô tướng đã biến thành phong chi hữu tướng, lại không còn thay đổi thất thường, cũng không còn vô tung vô ảnh nữa.

Ngay sau đó, một đao của Sở Hi Thanh đã đến trước cổ Chu Hồng Tuyết, vẽ ra một vết máu ở trên da thịt mềm mại kia.

“Dừng tay!”

Tư Đồ Đường nhìn thấy thức ‘cực chiêu Gần Thần’ của Chu Hồng Tuyết bị phản xạ lại thì đã biết là không ổn.

Hắn vội vàng bay qua, cố gắng cứu viện thê tử của mình.

Tư Đồ Đường biết là hi vọng không cao, thuộc hạ của Sở Hi Thanh nhất định sẽ không ngồi xem, nhất định sẽ cản trở hắn.

Hắn tuyệt đối không thể nào chấp nhận việc thê tử của mình ngã xuống ở đây, không tiếc tất cả cũng muốn cứu viện.

Quả nhiên, trước khi hắn đến thì song phương đã phân thắng bại.

May mắn chính là Sở Hi Thanh vẫn nương tay, không một đao chém đứt đầu Chu Hồng Tuyết.

Nội tâm Tư Đồ Đường thả lỏng, dừng lại tại chỗ, chắp tay nói: “Đa tạ Đao Quân hạ thủ lưu tình, trận chiến này, chúng ta thua.”

Sở Hi Thanh cũng không để ý đến hắn, vẫn kề đao trên cổ đối thủ, cười nhìn Chu Hồng Tuyết: “Thế nào?”

Sắc mặt tái nhợt của Chu Hồng Tuyết biến ảo, cuối cùng vẫn thả kiếm xuống: “Là ta thua! Thanh Phong Minh Nguyệt lâu sẽ làm theo ước định, trong vòng nửa tháng sẽ lui ra khỏi tất cả quận thành dọc theo sông và kênh đào.”

Kiếm trong tay nàng chỉ là trường kiếm bình thường, thật ra đã thủng trăm ngàn lỗ, vừa rồi khỏi tay đã hóa thành bụi.

Chương 1823: Không thể tiêu tiền của cổ đông (4)

Sở Hi Thanh cũng thả song đao xuống: “Chu đại tỷ sảng khoái!”

Cặp đao kia cũng tan vỡ, hóa thành bụi.

Lúc này, Phong Tam đã bay đến bên cạnh hắn.

Hắn vốn là vì ngăn cản Tư Đồ Đường, sau khi thấy Tư Đồ Đường dừng lại thì vẫn bay đến bên cạnh Sở Hi Thanh.

Trên mặt Phong Tam ngậm lấy ý vui mừng: “Chúc mừng chủ thượng, đao pháp tiến nhanh! Hạng 100 Thiên Bảng, danh xứng với thực!”

Trước 30 Địa Bảng, mỗi năm vị trí đều có chênh lệch cực lớn.

Mà Thiên Bảng và Địa Bảng thì lại là một cái khe rất lớn.

Sở Hi Thanh cũng đã có năng lực đứng vững trên Thiên Bảng.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì không khỏi nở nụ cười: “47 ngày khổ tu, coi như là cũng có chút thành quả.”

Không uổng công hắn dùng hai tấm thẻ nhân vật để trải nghiệm.

Cách đó không xa, hai người Phong Liên Thành và Cô Minh Nguyệt đều nhìn nhau với vẻ dị dạng.

Kỳ chủ khổ tu 47 ngày, võ đạo liền tăng lên đến trình độ này? Ngộ tính này quả thực là kinh thế hãi tục!

Bọn họ đều không biết đồng bạn của mình đang suy nghĩ gì, nhưng trong lòng đều sinh ra ý gấp gáp.

Nhất định phải truyền bá tin tức Sở Hi Thanh sắp sửa hoàn thành ‘nghi thức’ Vô Tướng công ra ngoài.

Nghi thức Nhai Tí Đao của Sở Hi Thanh rõ ràng là đã đến cấp độ cực cao!

Khi bọn họ nói chuyện, hai người Tư Đồ Đường và Chu Hồng Tuyết đều đã rời đi với vẻ mặt hối hận.

Tâm trạng của bọn họ rất tồi tệ, với lại đã ký Thần khế, chuyện nên bàn cũng đã bàn xong. Hai người lại không muốn nịnh bợ Sở Hi Thanh, tự nhiên lười phí lời với hắn.

Sau đó, Sở Hi Thanh bay xuống dưới, hạ xuống bến tàu, nhìn về phía Yêu vương hói đầu kia.

“Không biết Yêu Vương các hạ muốn nói chuyện gì với ta?”

Vân Mộng Yêu Vương là một con Xích Lôi Đao Tê, là á loại của Giác Đoan, tựa như họ Đao tên Lôi.

Nghe đồn Giác Đoan là huynh đệ của Kỳ Lân, huyết mạch xuất thân từ một tổ tiên, thân thể như heo, sừng ở trên mũi, có thể làm cung.

Ngũ quan của con Yêu Vương này cực kỳ tuấn tú, chứ không ghê tởm như đám đồng tộc của hắn, chỉ là không biết vì sao lại trọc đầu.

“Vô Cực Đao Quân quả nhiên danh bất hư truyền! Đao pháp vừa rồi quả thực khiến cho người ta nhìn mà than thở, Đao mỗ bội phục!”

Vân Mộng Yêu Vương chắp tay thi lễ.

Không biết có phải là bị thực lực của Sở Hi Thanh làm cho chấn động hay không, mà giọng nói và thần thái của hắn đều ngậm lấy vài phần cung kính và tôn trọng.

Giọng nói của hắn thành khẩn: “Lần này Đao mỗ đến đây là vì hòa bình của Vân Mộng đại sơn và Thiết Kỳ Bang.”

“Hòa bình?” Sở Hi Thanh cau mày lại: “Tại sao Yêu Vương các hạ lại nói lời ấy?”

“Đao Quân cần gì lừa gạt ta? Thời gian gần đây, Thiết Kỳ Bang vẫn điều động binh mà ở gần Vân Mộng đại sơn. Nếu như ta đoán không sai, Đao Quân đã chuẩn bị ra tay với Vân Mộng đại sơn rồi, chỉ là chờ một cơ hội thích hợp thôi.”

Vân Mộng Yêu Vương cười khổ một chút: “Thật ra thì đã không cần làm như vậy! Chỉ cần Đao Quân có thể giúp chúng ta một ít tiền và lương, một ít đan dược, một ít pháo khí, một bộ phận nhân thủ, Đao mỗ nguyện ý giúp Đao Quân quản lý tất cả Cự linh, ma tu và yêu mà bên trong Vân Mộng đại sơn.”

Sở Hi Thanh nghe vậy liền ngẩn ra: “Lời này đúng là thú vị!’

Hắn chắp tay sau lưng: “Vấn đề là ta cần gì phải làm vậy? Sao ta phải tin ngươi? Trước kia không lâu, các ngươi còn đánh vào quận Giang Nam, giết chóc rất nhiều người.”

“Không phải chúng ta, Đao mỗ và chư tộc dưới trướng ta đều không tham dự. Không chỉ lần này, mà chúng ta chưa bao giờ tham dự vào chuyện này cướp bóc giết người này. Cái này càng nhiều là nhân họa, là đám ma tu trốn vào trong Vân Mộng đại sơn làm ra, chứ không phải bắt nguồn từ yêu tộc ta.”

“Ngoại vi Vân Mộng đại sơn ngư long hỗn tạp, Đao mỗ chỉ có thể ràng buộc, không có hơi sức khống chế và quản lý. Thật ra thì chư tộc dưới trướng ta cũng bị bọn họ độc hại, tai họa không cạn.”

Sở Hi Thanh không khỏi rơi vào suy ngẫm, những gì vị Yêu Vương này nói cũng là sự thật.

Ít nhất thì bản thân hắn cũng không tham dự vào, tu vị của Vân Mộng Yêu Vương cao hơn lời đồn đại nhiều lắm, yêu lực của hắn phải nhất phẩm.

Nếu như hắn tham dự vào, mấy Tổng đốc ở gần Vân Mộng đại sơn, căn bản là không có sức ứng đối.

Có điều, khẳng định là vị này cũng không quản lý, ràng buộc và khống chế, bằng không đám yêu ma kia cũng không thể giết ra khỏi Vân Mộng đại sơn.

Vân Mộng Yêu Vương nói tiếp: “Bộ tộc ta không thích tranh đấu. Ngày xưa Vân Mộng đại sơn rộng đến 17 ngàn dặm, hiện giờ chỉ còn lại bảy ngàn dặm. Dù vậy, bộ tộc ta cũng chưa từng gây sự với nhân tộc các ngươi.”

Sở Hi Thanh biết đây là sự thật.

Trước kia, diện tích của Vân Mộng đại sơn rất rộng lớn, nhưng có rất nhiều dãy núi bị võ tu của nhân tộc san bằng.

Võ tu của thế giới này, tu vị nhất phẩm là có thể dời sông lấp biển, muốn san bằng một ngọn núi, quả thực là dễ như trở bàn tay.

Nhưng cũng không cần nghĩ yêu tộc trong Vân Mộng đại sơn quá tốt đẹp.

Đám yêu tộc này cũng không phải ham muốn hòa bình, từ thời Huyền Hoàng thủy đế và Lê Tham, nhân tộc bắt đầu xuất hiện rất nhiều cao thủ, thời đại đó còn có mấy trăm cao thủ nhất phẩm, hơn xa số lượng Thiên Bảng như bây giờ.

Một Vân Mộng Yêu Vương nhất phẩm thì đáng là gì?

Như vậy mình có nên mạo hiểm, để lại cái mầm họa này không đây?

Chương 1824: Không thể tiêu tiền của cổ đông (5)

“Nếu Đao Quân không yên lòng, chúng ta có thể ký kết Thần khế. Huống hồ, tru diệt chúng ta cũng không có ích với Đao Quân, trái lại còn có thêm phiền phức.”

Vân Mộng Yêu Vương nói đến đây thì lại giơ tay lên, cho Sở Hi Thanh xem một khối không khí màu đen: “Đao Quân, mời xem thứ này.”

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua, nhất thời cau mày: “Uế khí?”

Thế giới này, không biết vì sao mà uế khí hoành hành, lưu động ở các nơi hoang dã rừng núi, tràn ngập tại nơi âm u ẩm ướt và sát lực nồng nặc. Phàm nhân và thú loại ăn phải cây cỏ hoặc thú hoang nhiễm uế khí, nhẹ bì bệnh nặng, nặng thì điên.

Ngày xưa, khi huynh muội bọn họ mới đến Tú Thủy thì cũng săn bắn trong Tây Sơn để kiếm sống.

Bọn họ cũng gặp không ít thú hoang bị nhiễm uế khí.

Mà đoàn uế khí trong tay Vân Mộng Yêu Vương lại cực kỳ nồng nặc.

“Đúng vậy!” Vân Mộng Yêu Vương cười khổ một tiếng: “Bên trong rừng núi, có rất nhiều nơi ẩm ướt âm u. Đại đa số thời gian trong đời này của Đao mỗ, đều là dành để thanh lý và trấn áp uế khí, phòng ngừa bản thân và đồng tộc bị ô nhiễm.”

“Cũng vì uế khí này, trong Vân Mộng đại sơn rất thiếu đồ ăn, vì vậy ta không khống chế được yêu ma và Cự linh trong núi, người muốn ăn cơm, ma cũng phải ăn. Mà thời gian gần đây, không biết vì sao mà uế khí lại tăng mạnh, vì vậy mà ta mới đến đây cầu viện Đao Quân.”

Sở Hi Thanh nhìn đoàn uế khí trong tay Vân Mộng Yêu Vương, sắc mặt từ từ nghiêm túc hơn.

Một canh giờ sau, Vân Mộng Yêu Vương đã rời khỏi bến tàu quận Thiên Lăng.

Sở Hi Thanh thì lơ lửng ở không trung, nhìn con kênh đào lớn phía xa, rơi vào suy tư.

La Hán Tông không nhịn được mà nói xen vào: “Hắn không nói dối, không biết vì sao mà mấy năm qua, không chỉ lực lượng các vì sao tăng mạnh, mà uế khí trong thiên địa cũng tăng thêm. Thứ như uế khí này, không biết bắt nguồn từ nơi nào, nó có thể ô nhiệm linh thức và thần phách của tất cả sinh linh, tại vực ngoại còn cực kỳ nồng nặc.”

“Thuật sư chúng ta từng nghiên cứu thứ này, để lại rất nhiều kinh thư tương quan, nhưng cũng không thể tìm hiểu rõ ràng. Có người nói Thái Vi Viên ngày xưa đã có chút thành quả, lại có người nói Thái Vi Viên bị tiêu diệt cũng vì liên quan đến nó, nhưng đây chỉ là lời đồn, chưa được xác minh.”

Sở Hi Thanh gật đầu: “Ta biết!”

Chín đạo phân hồn của hắn đọc rất nhiều sách báo và kinh thư, điển cố.

Sở Hi Thanh lập tức phát hai đạo tin phù cho Sở Vân Vân và Thiết Cuồng Nhân.

Tiền lương và pháp khí khẳng định là phải cho, nhưng không thể cho quá nhiều.

Ngoài ra cũng cần quan tâm đến tình hình bên trong Vân Mộng đại sơn, còn có mấy dãy núi lớn ở Giang Nam.

Nhưng vào lúc này, hai người Bá Thiên Lai và Tiếu Cuồng Long lại ngự không mà đến.

Bọn họ phụng mệnh Sở Hi Thanh đến đây, hội hợp ở chỗ này, rồi mới đi lên phương bắc.

Nhưng vào lúc này, lại có một đạo tin phù bay đến tay Sở Hi Thanh.

Đó là tin phù của Băng Thành Cực Kiếm – Trưởng Tôn Nhược Ly, chủ soái phía nam của Cực Đông Băng Thành.

Những ngày gần đây, Cực Đông Băng Thành và triều đình đang dàn binh ác chiến ở dọc theo kênh đào, song phương đại chiến mười mấy trận, có thắng có bại.

Binh mã của Cực Đông Băng Thành đã giết vào các quận phía bắc Ngô Châu, lại bị chặn ở miệng sông Thương Lãng, không thể đi lên phương bắc.

Trưởng Tôn Nhược Ly rất bất đắc dĩ, chỉ có thể cầu viện với Sở Hi

Thanh, nghĩ muốn Thiết Kỳ Bang phát 10 vạn binh mã, hỗ trợ Cực Đông Băng Thành phá vỡ thế bế tắc này.

Sở Hi Thanh chỉ liếc mắt nhìn qua, liền chấn phong thư này thành bột mịn.

Vấn Thù Y cho hắn đồ, Sở Hi Thanh đã báo đáp ở Thiên Thạch sơn rồi, bọn họ đã kiếm chế trăm vạn đại quân và mấy vị Thiên Bảng giúp Cực Đông Băng Thành rồi.

Mà lần này, bọn họ thảo phạt Thanh Phong Minh Nguyệt lâu, cũng là dựa vào lực lượng của bản thân mình, Trưởng Tôn Nhược Ly cũng không giúp đỡ một chút nào.

Thiết Kỳ Bang chiếm cứ kênh đào, trợ giúp Trưởng Tôn Nhược Ly thủ vững con đường vận lương, đảm bảo đường lui cho đại quân của Cực Đông Băng Thành, đã là rất tốt với bọn họ rồi.

Với lực lượng nhỏ bé của Thiết Kỳ Bang bây giờ, căn bản là không tiêu hao nổi. Nếu cuốn vào đại chiến quy mô mấy trăm vạn ở phương bắc, quả thực là tự chịu diệt vong.

Hơn nữa, thật sự coi Lục Loạn Ly và Sở Vân Vân là tượng đất sao?

Mình đưa tiền vốn của hai người các nàng cho nữ nhân khác, bọn họ sẽ không có ý kiến sao?

Nếu như Thiết Kỳ Bang là một công ty, vậy hai vị này chính là hai cổ đông lớn.

Chủ tịch hội đồng quản trị như Sở Hi Thanh cũng phải nhìn sắc mặt của các nàng.

Bằng không…

Vì thế nên Sở Hi Thanh cũng lười trả lời, giơ tay gọi Dục Nhật thần chu ra.

“Chúng ta đi, đến Băng Châu!”

Thần sắc của đám người Cô Minh Nguyệt, Phong Liên Thành, Bá Thiên Lai, Tiếu Cuồng Long nhất thời cứng lại, từng cái bay lên Dục Nhật thần chu.

Bọn họ không biết là, tại thời điểm này, toàn bộ nam bắc Thần Châu, có mấy chục cỗ thế lực mạnh mẽ đang xao động không yên vì tin tức Sở Hi Thanh sắp thăng cấp.

Chương 1825: Lên cấp

Quận Phong Thai, Huy Châu.

Cửa bắc thành, trong đại doanh của Cực Đông Băng Thành.

Khi Trưởng Tôn Binh Quyền kéo thân thể mệt mỏi trở về sau đại chiến, liền nghe thấy những tiếng bàn luận của các binh tướng quanh đó.

“…Các ngươi đã nghe nói lời đồn gần đây chưa?”

“Là việc thành chủ muốn thông gia với Vô Cực Đao Quân? Đây là giả, lời nói vô căn cứ như vậy mà ngươi cũng tin?”

“Không có lửa thì làm sao có khói, lời đồn này nói có sách mách có chứng. Hơn nữa ta nghe nói, bên Băng Thành cũng đang náo loạn vì việc này, có người nói có rất nhiều đại thần dâng tấu, muốn thúc đẩy việc này.”

“Thật hay giả? Nhưng nếu như thông gia thật, vậy cũng là chuyện tốt với Băng Thành ta. Vô Cực Đao Quân đối đầu vạn quân, thành chủ lại vô địch thiên hạ. Triều đình nhất định không thể chống đỡ, đại quân của chúng ta cũng không bị mắc kẹt ở đây.”

“Làm càn! Quả thực là đại nghịch bất đạo, thông gia cái cái gì! Các ngươi đặt thiếu thành chủ ở nơi nào? Hai vị vương nữ ở nơi nào?”

Theo vị quân tướng kia răn dạy, đám người chung quanh lại có vẻ mặt khác nhau.

Có người sắc mặt nghiêm túc, có người tán thành, có người thì lại cười nhạo, cũng có người trực tiếp phản bác.

“Thiếu thành chủ? Ta cũng không biết thiếu thành chủ nào cả, thành chủ đã chỉ định bao giờ chưa?”

“Chỉ bằng tiểu tử không rõ lai lịch kia, thì tính là thiếu thành chủ cái gì?”

“Thông gia chính là đại nghịch bất đạo? Nực cười! Giang sơn của Băng Thành, là do thành chủ đại nhân dẫn theo tiền bối của chúng ta đánh ra, liên quan gì đến Trưởng Tôn gia?”

Sắc mặt Trưởng Tôn Binh Quyền nhìn như lạnh lùng bình tĩnh, nhưng móng tay đã đâm vào da thịt, một luồng lửa giận dâng trào trong lồng ngực.

Hắn tiếp tục tiến lên, thỉnh thoảng vẫn có những âm thanh truyền vào trong tai hắn.

“Vô Cực Đao Quân sao? Ta đã nghe nói đến sự tích của hắn, có người nói vị này là người nghĩa bạc vân thiên, chính khí lẫm liệt. Thành chủ cơ khổ mấy trăm năm, nếu có thể nhận được mối lương duyên này, thật ra cũng rất tốt.”

“Có người nói Sở Hi Thanh chính là con trưởng Kinh Tây Sở thị, môn phiệt đương đại, thân thế cao quý, sau lưng còn có Vô Tướng thần tông. Hơn nữa hắn chỉ là tứ phẩm mà sức chiến đấu đã vào Thiên Bảng, tiền đồ vô lượng, đủ để xứng với thành chủ.”

“Hai nhà chúng ta thông gia, triều Đại Ninh này sẽ tan biến trong nháy mắt! Đến khi đó, mọi người thăng quan phong tước, cũng hưởng phú quá, há chẳng phải rất tốt sao?”

“Nhưng Trưởng Tôn gia thì phải làm sao?”

“Trưởng Tôn gia chính là di tộc nước Trấn Hải, các tiền bối của chúng ta ngày xưa đã bị vị quốc chủ kia hại thảm như thế nào? Trong truyền thuyết, người này cấu kết với yêu ma, mới khiến các đại thần tông nhắm vào, là giao gió gặt bão mà thôi. Vô Cực Đao Quân làm thành chủ, tốt hơn cái tên tiểu tử Trưởng Tôn Binh Quyền trẻ người non dạ kia nhiều.”

“Đích thực là mạnh hơn nhiều, người ta là tay trắng dựng nghiệp, lấy được cơ nghiệp to lớn như bây giờ. Có người nói dưới trướng hắn đã có mười mấy vị Địa Bảng!”

Mặt Trưởng Tôn Binh Quyền lạnh như băng, như một con rối đi về phía trước, mãi đến khi đi vào lều lớn của mình, hắn mới như quả cầu xì hơi.

Sau đó hắn lại gầm lên giận dữ, rút đao chém loạn, tất cả đồ đạc trong lều đều bị hắn chém nát bấy.

Trưởng Tôn Binh Quyền cuối cùng nằm rạp xuống như một con thú hoang, hai tay chống trên đất, miệng thở phì phò.

Trong mắt hắn tràn ngập không cam lòng, tức giận, hận thù và sát cơ.

Đúng lúc này, một bóng người hiện ra ở trong lều.

Đó là một ông lão tóc xám trắng, mặc trang phục của văn thành. Hắn quét mắt nhìn chung quanh rồi nhíu chặt mày.

“Điện hạ?”

“Để Hữu tướng chê cười rồi!”

Trưởng Tôn Binh Quyền đứng lên, hắn cười khổ một chút, vừa chỉnh sửa lại quần áo của mình.

“Lời bóng gió của các binh sĩ kia, ta rất muốn khắc chế, nhưng lại không có lòng dạ này.”

“Điện hạ trẻ tuổi nóng tính, khí huyết tràn đầy, không nhịn được cũng là việc dễ hiểu.”

Hữu tướng Quy Nguyên Hạo gật đầu.

Với tuổi tác của Trưởng Tôn Binh Quyền, không trực tiếp lật bàn thì đã là rất tốt rồi.

“Kính xin điện hạ nhẫn nại thêm một thời gian, tuyệt đối không thể tự hủy tương lai!”

Sắc mặt Quy Nguyên Hạo nghiêm túc nói: “Tuy rằng trong Băng Thành có rất nhiều lời đồn thổi vô căn cứ, nhưng lòng người vẫn ở Trưởng Tôn gia, vẫn ở trên người điện hạ.”

Trưởng Tôn Binh Quyền lại không chịu tin tưởng.

Hắn nghĩ tới những gì đám tướng sĩ kia nói, phần lớn đều tán thành việc thông gia.

Trên mặt Trưởng Tôn Binh Quyền lại rất bình tĩnh: “Xin hỏi Hữu tướng, lời đồn thổi này lớn đến mức nào?”

Khí tức Quy Nguyên Hạo nhất thời cứng lại.

“Những ngày gần đây, trong thành đúng là tranh luận không ngớt, nhưng thành chủ vẫn chưa tỏ thái độ, không muốn đáp lại việc này, thậm chí còn không cho phép nghị sự. Tất cả tấu sớ có liên quan đến việc thông gia, sau khi vào cung thì như đá chìm đáy biển, không có bất kỳ tin tức nào.”

Quy Nguyên Hạo suy ngẫm rồi nói: “Có thể thấy thành chủ điện hạ cũng phản đối việc thông gia này.”

Trưởng Tôn Binh Quyền lại không tỏ ý kiến, trong lòng lại nghĩ thành chủ có thể là xấu hổ, không muốn trực tiếp trả lời mà thôi.

Chương 1826: Lên cấp (2)

“…Hiện giờ nhìn như thanh thế khá lớn, nhưng đại đa số người của Băng Thành vẫn ủng hộ Trưởng Tôn gia ta, bọn họ chỉ là không nói mà thôi.”

Quy Nguyên Hạo chợt đổi giọng: “Thiếu thành chủ yên tâm, có ta ở trong triều, nhất định sẽ không cho phép việc này xảy ra.”

“Cảm ơn Hữu tướng!”

Vẻ mặt Trưởng Tôn Binh Quyền tiêu điều, thở dài một hơi: “Ta biết năng lực của Hữu tướng, nhưng ta bây giờ vẫn đang suy nghĩ, vì sao mình phải xuất hiện trên cõi đời này? Có ý nghĩa gì?”

Hắn không cha không mẹ, là sinh mệnh được đám người Quy Nguyên Hạo dùng Điều Đình Tạo Hóa để sáng tạo ra.

Mục đích của những người này, chính là để hắn kế thừa Băng Thành, truyền thừa huyết mạch của Trưởng Tôn gia.

Quy Nguyên Hạo nghe vậy, sắc mặt hơi thay đổi, nghiêm túc nói: “Xin thiếu thành chủ nhẫn nại! Ta thu được tin tức mới nhất, Sở Hi Thanh chuẩn bị lên Băng Châu đột phá tứ phẩm thượng. Việc này đã truyền ra ngoài, thiên hạ cũng đang nhộn nhạo vì việc này. Sở Hi Thanh đây là tự chịu diệt vong, hắn không sống quá ba ngày đâu.”

Giọng nói của hắn lại lạnh như băng: “Hơn nữa những ngày gần đây, ta và bộ họ cũ của Trưởng Tôn gia đã mưu đồ một việc lớn. Một khi thành công, điện hạ chẳng những có thể cấp tốc vào nhất phẩm, bước lên Thiên Bảng, mà còn trở thành người thừa kế do chính thành chủ chỉ định.”

Trưởng Tôn Binh Quyền nghe vậy thì sững sờ, sau đó nheo mắt lại.

Đám người Quy Nguyên Hạo đang mưu tính chuyện lớn gì? Nghe giọng điệu này, có vẻ như rất tự tin.

Còn có thể cấp tốc vào nhất phẩm? Thiên hạ này có rất ít phương pháp cấp tốc vào nhất phẩm.

Không muốn có hậu hoạn, đồng thời hoàn thành ‘nghi thức’ càng cao, nắm giữ sức chiến đấu cấp Thiên Bảng, gần như là không tồn tại.

…

Cùng lúc đó, thái sư Bảy đời Thượng phụ - Độc Cô Thủ đang bay lên phương bắc, lại bị quốc sư Thuật Định Sơn Hà – Vũ Côn Luân cản lại.

Độc Cô Thủ nhíu chặt lông mày, vẻ mặt không vui: “Ngươi tránh ra!”

Hắn một niệm vừa lên, vạn lực đi theo, toàn bộ đất trời chung quanh đều rung động theo, bao quát cả thân thể của Vũ Côn Luân.

“Mời thái sư bớt giận!”

Vũ Côn Luân cười khổ một chút, hắn bắt pháp quyết, bình phục khí huyết rung chuyển trong cơ thể: “Kẻ địch lớn nhất của chúng ta bây giờ là Cực Đông Băng Thành, chứ không phải Sở Hi Thanh và Vô Tướng thần tông. Ngươi muốn giết Sở Hi Thanh và Quý Thiên Thiên để giữ gìn quốc pháp cũng được, nhưng nhất định là phải sau khi tiêu diệt Cực Đông Băng Thành.”

Vẻ mặt Vũ Côn Luân nghiêm túc, giọng nói thành khẩn: “Thái sư, bên người Sở Hi Thanh có rất nhiều cao thủ, thanh thế của Vô Tướng thần tông lại đang cực thinh, mặc kệ hành trình này của thái sư có thành công hay không, đều sẽ mang đến phiền phức rất lớn cho triều đình. Hơn nữa tác chiến hai tuyến, tuyệt đối không phải cử chỉ sáng suốt.”

Sắc mặt Độc Cô Thủ lạnh lẽo, nhấn mạnh: “Ngươi tránh ra cho ta!”

Hắn đã bất mãn với Vũ Côn Luân từ lâu rồi, nhưng lại tôn trọng thực lực của vị này, hắn không muốn đánh một trận với Vũ Côn Luân trước khi lên phương bắc.

Mắt Độc Cô Thủ như đao, nhìn nhau với Vũ Côn Luân: “Loại người không coi quốc pháp ra gì, tán sát công chúa và mệnh quan triều đình, tàn sát tướng sĩ Đại Ninh như Sở Hi Thanh, há có thể bỏ qua? Chỉ có trói hắn lại, mới có thể chấn nhiếp thiên hạ.”

“Sở Hi Thanh tự nhiên là kẻ cùng hung cực ác, nhưng mà chuyện có nặng nhẹ.”

Vũ Côn Luân lắc đầu không chịu nhượng bộ: “Thái sư tự hỏi xem, sau khi ngươi giết chết Sở Hi Thanh, ngươi có thể chịu đựng được Vô Cực Đao Quân và thuộc hạ của hắn báo thù khi ngươi đang giao chiến với Cực Đông Băng Thành không?”

Độc Cô Thủ nghe vậy thì cười lạnh: “Không chịu được cũng phải chịu, bằng không uy nghiêm của triều đình ở đâu, vương pháp iwr đâu? Chuyện có năng nhẹ, cái gì có thể hoãn, cái gì không thể hoãn, ngươi và thiên tử luôn lẫn lộn đầu đuôi.”

“Triều đình mất pháp độ, chính là mất pháp chế, không có pháp chế, người trong thiên hạ đều có thể coi khinh thiên tử, miệt thị quan phủ Đại Ninh, coi ‘luật Đại Ninh’ như giấy vụn.”

Vũ Côn Luân nhíu chặt lông mày: “Thái sư luôn miệng nói pháp độ, nhưng mà Quý Thiên Thiên là thế nào? Theo ta biết, vị hạng 1 Hắc Bảng này là do thái sư một tay nuôi lớn.”

Độc Cô Thủ chắp tay sau lưng: “Ngày xưa Thần Tâm Cơ thị diệt vong, chính là thiên tử giết người vô tội. Ta không thể ngăn cản đã thấy hổ thẹn với lương tâm, há có thể bỏ mặc huyết mạch Cơ thị chết sạch.”

Thần sắc hắn như không để ý lắm, nhưng trong mắt lại toát ra một vệt bối rối.

Độc Cô Thủ không thể nào ngờ được, Quý Thiên Thiên lại khôi phục trí nhớ, lại bắn thiên tử bị thương.

Theo lý thuyết, lực lượng trấn áp ở trong đầu Kế Tiễn Tiễn đủ để đảm bảo Kế Tiễn Tiễn không thức tỉnh trí nhớ trước khi bước vào nhất phẩm.

“Ta thấy rất kỳ lạ, trước kia thái sư chưa bao giờ coi Sở Hi Thanh là kẻ thù, nhưng bây giờ lại nhất định muốn trừ khử hắn. Cái này không chỉ là vì hắn làm hỏng quốc pháp chứ?”

Trong mắt Vũ Côn Luân hiện lên một vệt u quang, lúc sáng lúc tối: “Có quan hệ với Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ trên người Sở Hi Thanh?”

Chương 1827: Lên cấp (3)

Trước kia Sở Hi Thanh có mạnh, thì cũng sẽ không uy hiếp đến hoàng thất Đại Ninh.

Kiến Nguyên đế không được, vậy thì đổi một hoàng đế khác là được.

Độc Cô Thủ đã trải qua chín đời đế hoàng, được bảy đời đế hoàng trong đó tôn làm Thượng phụ, hắn đã không để ý đến kẻ nào ngồi trên hoàng tọa nữa rồi, mà chỉ quan tâm đến truyền thừa của hoàng thất và xã tắc Đại Ninh thôi.

Mà Sở Hi Thanh có Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ, quả thực là đã uy hiếp đến xã tắc Đại Ninh.

Độc Cô Thủ nhíu mày, nhìn đối phương với ánh mắt thưởng thức: "Đúng! Nhưng không hoàn toàn! Người này thiên tư trác tuyệt, bây giờ không trừ khử, chắc chắn sẽ trở thành đại họa của triều ta, sớm muộn gì cũng gây nguy hiểm cho hoàng thất."

So với Cực Đông Băng Thành không người kế thừa, hắn càng không muốn nhìn thấy một Vô Cực Đao Quân một người một đao trấn áp thiên hạ.

Vũ Côn Luân nghĩ thầm, nếu bệ hạ nghe thấy lời này của thái, không biết là nên tức giận hay là nên vui mừng?

"Cái này tuyệt đối không thể!" Vũ Côn Luân lại nói: "Sinh tử của Sở Hi Thanh, tuyệt đối không phải việc của một nhà Đại Ninh. Việc này ta và bệ hạ còn có mưu tính khác, với lại dám lấy tính mạng ra đảm bảo, Sở Hi Thanh tuyệt đối không sống quá một năm, thậm chí là sẽ tiêu vong trong mấy ngày gần đây! Triều đình đã vì thế mà tổn thất nặng nề, không cần thiết phải nhúng tay vào."

Độc Cô Thủ không khỏ 'A' một tiếng, nhìn Vũ Côn Luân với vẻ bất ngờ.

Lấy tính mạng đảm bảo, đây chính là lời thề rất nặng.

…

Sở Hi Thanh điều động Dục Nhật thần chu dừng lại ở gần Vô Tướng thần sơn ba canh giờ.

Ba canh giờ sau, Kiếm Tàng Phong, Tông Tam Bình, Nhậm Tiếu Ngã, Diệp Tri Thu, Lục Loạn Ly và Sở Vân Vân đều lên thuyền.

Mấy người Cô Minh Nguyệt và Phong Liên Thành nhìn nhau một chút, nghĩ thầm quả nhiên.

Bọn họ quả nhiên ẩn núp ở đây.

Hành trình lên phương bắc này của Sở Hi Thanh, đúng là một cái bẫy.

Kỳ chủ đã lấy ra át chủ bài là Sở Vân Vân… chính là Bá Võ Vương Tần Mộc Ca ngày xưa!

Lúc này, bọn họ đã không thể lan truyền tin tức ra ngoài.

Hành động mờ ám ở trước mặt Tần Mộc Ca, đó chính là lão thọ tinh thắt cổ… chán sống!

Mọi người cũng không để trong lòng.

Lần này, nếu thăm dò được Tần Mộc Ca đã khôi phục bao nhiêu thì cũng là một thu hoạch rất lớn.

Huống hồ một mình Tần Mộc Ca, chưa chắc đã chịu đựng được.

Sở Hi Thanh đã lộ hết phong mang ở Thiên Thạch sơn, sự sắc bén và ác liệt kia khiến cho một số thần linh cũng không nhìn nổi.

Vị Vô Cực Đao Quân này lại thiếu hiểu biết về kẻ địch của mình.

Sở Hi Thanh không biết lần này có bao nhiêu thế lực, bao nhiêu cao thủ đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Còn về phần mấy người Kiếm Tàng Phong đi theo, đám người Cô Minh Nguyệt lại không thèm để ý.

Thực lực của mấy vị thánh truyền Vô Tướng thần tông này đều không tầm thường.

Nhưng so sánh với những cao thủ chuẩn bị vây giết Sở Hi Thanh kia, thì quả thực là yếu đến mức không đáng nhắc đến.

Những người này đồng hành với Sở Hi Thanh, quả thực là đi chịu chết.

Nếu như Tần Mộc Ca bại, như vậy Vô Tướng thần tông cũng sẽ mất tương lai trong trận chiến này.

Để đám người Cô Minh Nguyệt thấy kỳ quái là, bên cạnh mấy vị đệ tử của Vô Tướng thần tông này, đều có một vị đại hán cao to đi theo.

Người thấp nhất trong đó cũng phải cao một trượng bốn thước, sáu người chiếm cứ một khu vực rất lớn trên Dục Nhật thần chu.

Những thanh niên cao to như thắp sắt này đều được bao phủ trong một cái áo đen, không chỉ không nhìn thấy dung mạo, mà cũng không thể nhìn thấy hư thực của bọn họ.

Đám người Cô Minh Nguyệt nghi ngờ không thôi.

Những người này chẳng lẽ là người của Cao Sơn tộc? Hoặc là một chi nào đó của Cửu Lê?

Ngày xưa, Thánh hoàng đời đầu là Hoàng Hi và Phong Hậu dẫn dắt nhân tộc rời đi, sau khi đến phía nam là Thần Châu thì phân liệt thành mấy chục bộ lạc, mãi đến tận thời đại Huyền Hoàng thủy đế thì mới thống nhất lần đầu tiên.

Khi đó Lê Tham còn nắm giữ bộ lạc Cửu Lê, hắn cũng chính là đối thủ lớn nhất của Huyền Hoàng thủy đế.

Sau khi Huyền Hoàng thủy đế tru diệt Lê Tham và chinh phục Cửu Lê, vẫn có rất nhiều người của bộ lạc Cửu Lê không chịu hàng phục, bọn họ hoặc là chạy vào núi rừng, hoặc là ẩn nấp trong sơn dã. Trước mắt vẫn còn rất nhiều chi nhánh đang sinh tồn ở trong mười vạn dặm Nam Cương.

Do hoàn cảnh sinh tồn và huyết mạch, thân thể của bọn họ đều rất cao to.

Cao Sơn tộc cũng là một nhánh của Cửu Lê, nhưng tổ địa của bọn họ ở Thiết Bích sơn mạch, trước mắt đã hỗn tạp và giao hòa cùng nhân tộc.

Cô Minh Nguyệt nghĩ không ra, nhưng cũng không để ý.

Mặc kệ là tình huống nào, Nam Bắc thiên môn bọn họ cũng sẽ không tổn thất gì.

Lần này bọn họ không phái người đến, dù có trúng cạm bẫy, cũng là chết đạo hữu không chết bần đạo.

Khi Dục Nhật thần chu xuất phát, La Hán Tông bắt đầu thi triển pháp thuật, che đậy tung tích của Dục Nhật thần chu.

Hắn còn am hiểu thuật toán thôi diễn, có thể mê hoặc thiên cơ, để người khác không thể suy tính tung tích của bọn họ.

Mấy người Cô Minh Nguyệt lại nhìn nhau một chút.

Bọn họ đều đang oán thầm Sở Hi Thanh âm hiểm giả dối.

Vị này giả bộ như đúng rồi vậy.

Hắn rõ ràng là đã bố trí cạm bẫy, muốn dụ dỗ kẻ địch đến đây, nhưng lại làm bộ như ta không muốn bị tìm thấy.

Chương 1828: Lên cấp (4)

Lúc này, bầu không khí trên Dục Nhật thần chu cực kỳ quái dị, tất cả mọi người đều giữ yên lặng, không nói một lời, trên boong thuyền là một mảnh tĩnh mịch và nghiêm túc đến cực điểm.

Hai canh giờ sau, Sở Hi Thanh đi đến nơi sản xuất bí dược do Thiên Thính viện cung cấp.

Đó là hơn chín trăm cây 'Huyền Linh Thất Nhật Đàm' do một đám 'Tam Nhãn Tuyết Lộc' trông coi.

Huyền Linh Thất Nhật Đàm chỉ có thể tồn tại bảy năm, chỉ có bảy ngày nở hoa. Sau bảy ngày, đóa hoa sẽ điêu tàn, cuối cùng ngưng tụ ra mấy viên trái cây, có thể hỗ trợ yêu loại gia tăng 20 năm yêu lực.

Hạt của nó sẽ bị yêu thú lôi ra, chúng sẽ phá xác và sinh trưởng dưới đất, mọc ra Huyền Linh Thất Nhật Đàm mới.

Nhưng mà thuốc chính của bí dược mà Vô Tướng thần tông muốn lại chính là hoa của nó, nhất định phải hái hoa xuống trước khi nó héo tàn, hơn nữa dược lực tốt nhất là tại một khắc trước khi hoa héo tàn.

Vì vậy, võ tu tứ phẩm trở lên thăng cấp mới khó khăn, tất cả bí dược của bọn họ đều là đoạt thức ăn trong miệng yêu tộc và Cự linh.

Không có thực lực nhất định, hoặc là thế lực mạnh mẽ, là không thể cướp được được thuốc chính của bí dược.

Lần này, đối thủ của Sở Hi Thanh cũng không phải chuyện nhỏ, Tam Nhãn Tuyết Lộc là đời sau của thần thú Phu Chư.

Đây là một loại thần thú hệ thủy, trạng thái như hươu trắng mà bốn sừng, thấy thì lại ấp hồng thủy.

Tam Nhãn Tuyết Lộc là một loại á loại của thần thú, sức chiến đấu không tầm thường.

Mấu chốt là không phải một con, mà là một đám, tổng cộng hơn 30 con, trong đó còn có một con nhị phẩm.

Đây là đối thủ cũ của Vô Tướng thần tông, đệ tử của Vô Tướng thần tông đã cướp đoạt Huyền Linh Thất Nhật Đàm với chúng không biết bao nhiêu lần. Vì vậy vừa nhìn thấy mặt đã đỏ mắt, lúc này đã kết bè kết lũ lao về phía mấy người Sở Hi Thanh.

Nhưng lần này chúng đá vào tấm sắt rồi.

Hơn 30 đầu Tam Nhãn Tuyết Lộc tuy thanh thế kinh người, nhưng đối với đội hình của Sở Hi Thanh thì lại chẳng đáng là gì.

Sở Hi Thanh thậm chí còn không dựa vào lực lượng của người khác, bản thân hắn cũng có thể trấn áp.

Hắn không có làm Tam Nhãn Tuyết Lộc bị thương, mà chỉ dùng Thần Ý Xúc Tử Đao để trấn áp chúng, không cho chúng động đậy.

Đám Tam Nhãn Tuyết Lộc này dù là kẻ địch của đệ tử Vô Tướng thần tông, nhưng chúng cũng là kẻ trông coi cho đám Huyền Linh Thất Nhật Đàm này.

Sau đó, Sở Hi Thanh chờ ở đây nửa ngày, nhận được hai đóa hoa.

Bí dược tứ phẩm thượng là không thể bảo quản lâu, dù là pháp khí chuyên dụng thì cũng chỉ bảo quản được một ngày là nhiều nhất.

Vì vậy sau khi hắn xong, hắn liền luyện hóa thành bí dược, sau đó chia nhau uống với tiểu Tóc Húi Cua.

Khi bốn người Cô Minh Nguyệt, Phong Liên Thành, Bá Thiên Lai, Tiếu Cuồng Long nhìn thấy cảnh này, trong lòng đều mừng như điên.

Cái tên này lại ngu đến mức dùng bí dược trước!

Cái tên ngu xuẩn này lại tự tin đến nước này!

Tuy rằng đại đa số đệ tử Vô Tướng thần tông đều làm vậy, dùng bí dược trước, sau đó trong vòng ba ngày bí dược có hiệu lực, đồng thời hoàn thành ‘nghi thức’, có thể lấy được lợi ích lớn nhất.

Vấn đề là Sở Hi Thanh há có thể giống với những người khác.

Mà một khi Sở Hi Thanh dùng bí dược, quá trình này là không thể dừng lại.

Nếu Sở Hi Thanh không thể hoàn thành ‘nghi thức’ Vô Tướng công, tuy rằng cũng có thể thăng cấp, nhưng mà Vô Tướng công của hắn sẽ xuất hiện sơ hở, với lại căn cơ không đủ, uy lực giảm mạnh!

Khi mấy người Cô Minh Nguyệt cố nén ý mừng.

Sở Hi Thanh lại đang lĩnh hội hỗn độn.

Tại sao đệ tử Vô Tướng thần tông lại lựa chọn ăn bí dược xong mới hoàn thành ‘nghi thức’?

Đây là vì dược hiệu của bí dược có thể giúp linh thức của bọn họ trở nên nhạy cảm hơn, ý nghĩ rõ ràng hơn, ngộ tính cũng tạm thời tăng lên rất cao, trợ giúp bọn họ cảm ngộ Thiên quy đạo luật.

Bọn họ mượn những thứ này, mượn ‘nghi thức’ để hòa hợp với thiên quy hơn, bí dược và ‘nghi thức’ thành tựu lẫn nhau, sẽ tăng trình độ võ đạo lên một phạm vi lớn.

Ngoài ra, còn có hiệu quả kích phát lực lượng huyết mạch.

Sở Hi Thanh lại không cần làm thế.

Trong tay hắn có Thiết Kỳ Bang, chỉ cần Thiết Kỳ Bang không đổ, chẳng khác nào mọi thời mọi khắc đều đang ở trong ‘nghi thức’.

Một lát sau, khóe miệng Sở Hi Thanh cong lên.

“Chúng ta đi, đi đến ‘vùng đất Hỗn Độn’.

Hắn điều động Dục Nhật thần chu bay về một phía.

‘Vùng đất Hỗn Độn’ cũng không cách chỗ hái bí dược quá xa.

Đây là vì để cho thuận tiện, tránh cho việc bí dược hết tác dụng mà vẫn chưa chạy đến nơi.

Nhưng Dục Nhật thần chu có thể ngày đi hơn mười vạn dặm. Sở Hi Thanh điều khiển chiếc thuyền này bay xa ba ngàn dặm thì mới hạ xuống, sau đó dẫn một người vào trong một hang động ở trên một ngọn núi lớn.

Mấy người phát hiện hang động này có ‘chướng nhãn pháp’ cực mạnh.

Với tu vị của mấy người Bá Thiên Lai, dĩ nhiên lại có cảm giác như bị mê hoặc.

Nhưng hình như Sở Hi Thanh rất quen thuộc với nơi này, hắn không bị ảnh hưởng chút nào, xe nhẹ đường quen đưa mọi người đi thẳng đến sâu ngàn trượng dưới lòng đất.

Chương 1829: Đây là thần linh

Nơi này là một không gian khổng lồ, dài rộng phải ngàn trượng.

“Chính là nơi này!”

Sở Hi Thanh nhìn thạch đàn ba tầng trên dưới, đường kinh ba trăm trượng ở bên dưới, trong mắt hắn liền hiện ra ánh sáng lộng lẫy.

“Đây là…” Bá Thiên Lai đưa mắt nhìn quanh, giọng nói hơi khó hiểu: “Kỳ chủ, nơi này hình như không phải là ‘vùng đất Hỗn Độn’?”

Vô Tướng thần tông sẽ không đưa tình báo sai lầm chứ?

Với lại hắn thấy rất kỳ lạ.

“Không có thì không có.” Sở Hi Thanh mỉm cười: “Ta tới nơi này không phải để hoàn thành ‘nghi thức’.”

Bá Thiên Lai nhíu mày, đang định hỏi cho rõ ràng.

Tiếu Cuồng Long chợt mở miệng: “Kỳ chủ đã lên cấp tứ phẩm thượng? Ngươi đã hoàn thành ‘nghi thức’ Vô Tướng công từ trước rồi?”

Hắn có thiên phú đặc thù, đã cảm nhận được khí cơ của Sở Hi Thanh và con tiểu Nhai Tí kia.

Tiếu Cuồng Long vừa nói xong, ba người Cô Minh Nguyệt, Phong Liên Thành và Bá Thiên Lai đều run lên.

Bọn họ đều mờ mịt.

Sở Hi Thanh hoàn thành nghi thức từ bao giờ?

Thời gian gần đây, bọn họ đều nhìn chằm chằm vào hắn mà.

Sở Hi Thanh nhìn Tiếu Cuồng Long một chút, sau đó lại thấy buồn cười, ném bốn quyển trục ra ngoài: “Các ngươi ký Thần khế này đi! Bằng không ta không tin được các ngươi, lần hành động này rất lớn, không thể tiết lộ được.”

Tiếu Cuồng Long tiếp nhận quyển trục, liếc mắt nhìn qua lại phát hiện nội dung rất đơn giản, chính là không thể dùng bất kỳ phương thức nào để tiết lộ thôi, mãi đến tận hai tháng sau mới kết thúc.

Tiếu Cuồng Long nhíu mày một cái, liền dứt ký tên đè dấu tay.

Tần Mộc Ca ở ngay bên cạnh, sát cơ lạnh lẽo đang khóa chặt nguyên thần của bọn họ.

Mấy người Tiếu Cuồng Long căn bản là không có cơ hội lựa chọn!

Nếu như không ký, vậy thì chết!

Sở Hi Thanh thì lại tiếp tục nhìn vào tòa thạch đàn khổng lồ ở bên dưới.

“Chư vị, các ngươi có biết đây là nơi nào không? Có biết ta đến đây để làm gì không?”

Vẻ mặt bốn người hơi động, đều nhìn men theo ánh mắt của Sở Hi Thanh.

Lúc này, Cô Minh Nguyệt bỗng nhiên bỗng nhiên nghĩ đến thứ gì, con ngươi co rút lại: “Đây… chẳng lẽ là trận pháp để tiến vào Thái Vi Viên?!!!!!”

Hành trình lên cấp tứ phẩm này, thật ra là một phép che mắt!

Khóe môi Sở Hi Thanh không khỏi cong lên!

Sắc mặt đám người Cô Minh Nguyệt và Bá Thiên Lai lại đại biến.

Giọng nói của Tiếu Cuồng Long khàn khàn: “Ngày xưa, Thái Vi Viên chìm vào đáy biển, đến nay vẫn không ai tìm thấy. Nghe nói kỳ chủ từng hỗ trợ Mộc Kiếm Tiên, mà Mộc Kiếm Tiên là thái thượng trưởng lão của Thái Vi Viên, chẳng lẽ Mộc Kiếm Tiên đã báo cho Kỳ chủ biết tòa trận pháp nào, nó có thể tiến vào Thái Vi Viên?”

Ngũ tạng của Tiếu Cuồng Long như thiêu như đốt.

Nếu biết Sở Hi Thanh muốn đến Thái Vi Viên, Ngự Thần tông phía sau hắn nhất định sẽ không tiếc tất cả, dùng mọi khả năng để đến đây ngăn cản tranh cướp.

Đây không phải là một nơi tu hành của tán tu như Vân Hải tiên cung, mà là sơn môn của một thần tông nhất phẩm, huy hoàng hơn hai vạn năm.

Truyền thừa của Thái Vi Viên, thần bảo của Thái Vi Viên, linh dược của Thái Vi Viên, tích lũy của Thái Vi Viên, còn cả Điều Đình Tạo Hóa cấp bậc Vĩnh Hằng mà Thái Vi Viên vẫn chưa hoàn thành kia, tất cả đều bị vô số người mơ ước.

Bắt đầu từ khi Mộc Kiếm Tiên đăng thần, tất cả tông môn và thế lực trên giang hồ đều ý thức được, Thái Vi Viên sắp xuất thế.

Hầu như tất cả mọi người đều đang nhìn chằm chằm vào Mộc Kiếm Tiên và Vô Tướng thần tông.

Bọn họ nhìn chằm chằm vào những siêu nhất phẩm như Lý Trường Sinh, Tố Phong Đao, thậm chí là hướng đi của ba vị Siêu Phẩm kia.

Ngự Thần tông còn dùng hai vị thuật sư nhị phẩm, lợi dụng thần bảo để tính toán và suy diễn bất kỳ biến hóa nào có liên quan đến Thái Vi Viên.

Sự thật cũng xác minh suy đoán của bọn họ.

Nửa năm qua, ngoại trừ Thiên Hạ Vô Đao – Mai Niệm Tuyết vẫn trấn áp ở Vạn Ma quật ra, ba vị có sức chiến đấu Siêu Phẩm còn lại là Thiên Hạ Phong Đao – Tố Phong Đao, Già Thiên Kiếm Thánh – Mạch Đan Thư, Thần Ấn Phiên Thiên, Tụ Lý Càn Khôn – Trầm Nguyên đều không để ý đến thương thế của bản thân, lên thuyền du đãng trên Đông Hải, tựa như đang tìm kiếm tung tích của Thái Vi Viên.

Ngay cả tông chủ Lý Trường Sinh cũng thỉnh thoảng chạy đến Đông Hải, tìm tòi chung quanh.

Khi ánh mắt của tất cả mọi người bị dẫn ra biển, khi các cao thủ siêu nhất phẩm và Siêu Phẩm của các thần tông đều hội tụ ở Đông Hải, thì Vô Tướng thần tông lại giao chuyện mở Thái Vi Viên cho Sở Hi Thanh.

Đây rõ ràng là minh tu sạn đạo, ám độ trần thương!

Sở Hi Thanh này cũng nham hiểm giả dối đến cực điểm.

Hắn lấy lý do hoàn thành nghi thức để lên phương bắc, che đậy ánh mắt của thế lực khắp nơi.

Do vị này có ý đồ thăng cấp khiến cho nhiều cao thủ tham dự vào, cũng làm nhiều loạn thiên cơ và tinh tượng.

Mọi người đều biết, khi liên quan đến càng nhiều cao thủ, thì thiên cơ càng nhiễu loạn, càng khó suy đoán hơn.

Không ai ngờ được, hắn đến đây là để thu Thái Vi Viên cho Vô Tướng thần tông.

“Tiểu hộ pháp biết rất nhiều nha!”

Sở Hi Thanh cười tủm tỉm: “Theo Mộc Kiếm Tiên nói, sau khi mở trận pháp nơi này, xác thực là có thể vào Thái Vi Viên, hơn nữa còn có thể tránh khỏi đại trận phòng hộ ở bên ngoài, tiến thẳng vào nơi sâu xa trong Thái Vi Viên.”

“Vì chuyện này quá quan trọng, không thể nói ngoài miệng, vì vậy bản tọa chưa từng nói rõ, mong chư vị hộ pháp thứ lỗi.”

Chương 1830: Đây là thần linh (2)

Tiếu Cuồng Long rất muốn khống chế vẻ mặt của mình.

Nhưng răng hắn vẫn nghiến chặt, còn phát ra âm thành ‘ken két’.

Tiếu Cuồng Long suy nghĩ thật nhanh, chớp mắt đã qua ngàn ý nghĩ, nhưng vẫn không thể nghĩ ra cách truyền tin cho tông môn.

Mình đã ký Thần khế rồi, chỉ cần có hành động nào vi phạm, tất sẽ bị hai sách Giới Luật trừng phạt, Táng Thiên và Lê Tham đả kích.

Trong một thời gian ngắn, những trừng phạt này không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng sẽ khiến mấy người Sở Vân Vân ra tay cản lại, để cho hắn không thể toại nguyện.

Tiếu Cuồng Long đoán được là tốc độ chết của mình sẽ rất nhanh, đây là hi vinh vô nghĩa.

Lúc này, Lục Loạn Ly tay đè đao, mắt hiện hàn quang: “Tiếu hộ pháp, vẻ mặt của ngươi rất không đúng, lẽ nào có bất mãn gì sao?”

Sở Vân Vân cũng nhướng mày lên, liếc mắt nhìn sang.

Tiểu Sư Tử trên bả vai của nàng còn đứng lên, nhìn qua Tiếu Cuồng Long với ánh mắt âm lãnh.

“Nào dám?” Tiếu Cuồng Long cố gắng tỏ vẻ hưng phấn, nặn ra một nụ cười, tựa như đang cố nén vui mừng: “Kỳ chủ có thể cho thuộc hạ tham dự chuyện lớn như vậy, thuộc hạ thật sự là vô cùng vinh dự, tâm tình dâng trào không thể tự kiềm chế.”

Sở Hi Thanh lại nở nụ cười tiêu sái, vung tay áo nói: “Thời gian gần đây Tiếu hộ pháp rất nỗ lực, cách đây không lâu còn dẫn người tấn công tiêu diệt hai ngàn bang chúng của Thanh Phong Minh Nguyệt lâu, chém giết một tam phẩm, ba tứ phẩm, chiến công hiển hách.”

“Chuyện lần này, Tiếu hộ pháp có thể tiến vào hàng ngũ Thần vệ. Ta biết đại cao thủ như Tiếu hộ pháp sẽ không để ý đến cái danh Thần vệ gì gì đó này, cũng không để ý đến lương bổng. Nhưng long khí của ta có thể hỗ trợ ngươi gia tăng tu vị. Tương lai ngươi và ta hợp lực, cùng nhau giết đến chân Côn Luân sơn, giải phóng cho nhân tộc Côn Luân sơn.”

Vẻ mặt Tiếu Cuồng Long sững sờ, sau đó lại như vui mừng và vinh hạnh: “Tiếu mộ thay nhân tộc Côn Luân sơn cảm ơn Kỳ chủ.”

Trong lòng hắn thì lại âm thầm chửi bới.

Nhân tộc Côn Luân sơn nguy nan thì có liên quan gì với Tiếu mỗ?

Sau đó, Sở Hi Thanh lại nhìn về phía mấy người còn lại với vẻ xúc động: “Theo Phong tiên sinh nói, Cô hộ pháp cũng xuất thân từ Côn Luân sơn? Phong hộ pháp lại có quan hệ rất sâu với nhân tộc Côn Luân sơn. Tâm ý của các ngươi, chí hướng của các ngươi, ta đều biết. Chờ ngày Sở mỗ kế thừa tất cả sở học của Huyết Nhai Đao Quân, nhất định sẽ cho các ngươi toại nguyện.”

Thần sắc Cô Minh Nguyệt và Phong Liên Thành đều rất kích động, dồn dập thi lễ: “Chúng ta cảm ơn Kỳ chủ! Nguyện vì Kỳ chủ đến chết mới thôi!”

Cô Minh Nguyệt vừa nói vừa âm thầm thở dài.

Hắn đã hơi hiểu Sở Hi Thanh.

Cái tên này đã dùng từ như vậy, xem ra là không muốn tăng lương bổng cho bọn họ rồi, ít nhất thì trong thời gian ngắn này là như vậy.

Kỳ chủ ki bo này, không chỉ lợi dụng bọn họ thả tin tức giả ra ngoài, mà còn muốn bọn họ xuất lực bán mạng nữa.

Cuối cùng, tên này lại còn không muốn trả tiền.

Sở Hi Thanh dựa vào cái gì mà cho rằng hắn có thể thu phục mình?

Chỉ bằng loại ki bo này sao?

Phong Tam nghe vậy thì vô cùng vui mừng.

Ba vị này không hổ là đồng chí Côn Luân sơn ta, chí hướng rất cao xa.

Vì nhân tộc Côn Luân sơn, bọn họ đã hi sinh rất lớn.

Chỉ có Bá Thiên Lai là âm thầm cười gằn không ngớt.

Mấy thằng ngu này, đến ngụy tạo thân thế mà cũng giống nhau, tất cả đều là Côn Luân sơn!

Sở Hi Thanh không nhìn ra mới là có ma!

Hắn rõ ràng là làm bộ không biết!

Sau đó, Bá Thiên Lai cũng ôm quyền, dáng vẻ như chiến ý dạt dào: “Kỳ chủ chí hướng cao xa! Bá mỗ cũng nguyện đi theo Kỳ chủ giết đến Trung Thổ, chinh phục Cự linh, hoàn thành bá nghiệp mà Huyền Hoàng thủy đế chưa thể thành công.”

Bá Thiên Lai nói đến chuyện này, chợt cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, chiến ý dâng lên cao cút.

Giết đến Côn Luân sơn? Vậy khẳng định là phải đại chiến rất nhiều, chém giết vô số … thật là hưng phấn nha!

Nếu như có thể làm được như vậy thật thì tốt rồi.

Sở Hi Thanh nhướng mày lên, hắn vỗ vỗ cánh tay của Bá Thiên Lai, than thở không ngớt: “Được! Ta có chiến tướng dũng mãnh không sợ, lại trung thành tuyệt đối như Bá hộ pháp thì có gì không làm được?”

“Tuy Thiết Kỳ Bang bây giờ rất yêu, binh tướng yếu ớt, tài lực túng quẫn. Nhưng chỉ cần quân thần chúng ta đồng tâm hiệp lực, dãi gió dầm mưa, vượt mọi chông gai, nhất định có thể thành tựu bá nghiệp.”

Cô Minh Nguyệt nghe thấy mấy chữ ‘tài lực túng quẫn’ thì lại âm thầm cười nhạo một tiếng.

Bốn người Kiếm Tàng Phong, Tông Tam Bình, Nhậm Tiếu Ngã và Diệp Tri Thu ở đây cũng là mắt to trừng mắt nhỏ, hai mặt nhìn nhau.

Ánh mắt bọn họ đầy quái dị, nghĩ thầm năm người ‘quân thần’ này thật là thú vị, một cái có thể giả bộ giỏi hơn một cái.

Theo tình báo của Thiên Thính viện cho bọn họ, bốn người này rất có thể là con cờ do các thế lực lớn chôn ở Thiết Kỳ Bang.

Chương 1831: Đây là thần linh (3)

Thiên Thính viện thậm chí còn chỉ ra thế lực ở sau lưng ba người.

Ví dụ như Bá Thiên Lai, hắn thuộc về phe phái Ám Ma trong Chiến Ma lâu.

Nhưng mà nhìn dáng vẻ của bốn người này, lại như chí hướng cao xa, can đảm hiệp nghĩa, trung thành tuyệt đối…

Diệp Tri Thu cảm thấy rất buồn cười.

Nàng đã biết từ lâu, vị sư đệ này của mình rất không đơn giản.

Hắn bề ngoài nhìn như một anh hùng hào kiệt, nhân nghĩa vô song, lòng dạ rộng rãi, quanh minh lẫm liệt, nhưng thật ra là lòng dạ độc ác, một bụng toàn ý xấu.

Hôm nay cũng có thể thấy được, Sở Hi Thanh lại đùa giỡn bốn vị đại cao thủ này trong lòng bàn tay.

Chắc hẳn hắn cũng không coi bốn vị này là người mình, bằng không thì đã không có cảnh tượng này.

“Sở sư đệ, chúng ta vẫn là mau chóng bắt đầu đi.”

Tông Tam Bình chắp tay sau lưng, sắc mặt nghiêm túc nhìn tòa trận pháp khổng lồ bên dưới: “Việc này không nên chậm trễ, chậm thì sinh biến, chúng ta vẫn nên mau chóng tiến vào Thái Vi Viên thì tốt hơn.”

Sở Hi Thanh gật đầu: “Đúng như sư huynh nói, kế sách thô thiển này của ta sẽ không giấu được quá lâu. Chư vị, mời…”

Hắn nói xong liền đưa tay vồ một cái.

Trong chớp mắt, tất cả tro bụi bùn đất chồng chất trên tế đàn đều rung lên, sau đó bị một cơn gió quét đi.

Mấy người Phong Liên Thành và Bá Thiên Lai cũng ra tay.

Mấy người liên thủ, chỉ chớp mắt đã thanh lý sạch sẽ nơi này.

Theo tòa tế đàn khổng lồ từ từ hiển lộ ra, La Hán Tông không khỏi nhíu mày một cái.

Hắn nhìn từng cái phù văn huyền di ở trên tế đàn, rồi bắt đầu nhanh chóng tính toán thôi diễn.

Một lát sau, trong mắt La Hán Tông hiện ra một tia kinh ngạc.

“Phù văn thật là tinh diệu, trận pháp thật là tinh giản.”

Trong mắt hắn hiện ra vẻ mong chờ mãnh liệt: “Không ngờ trình độ trận phù của Thái Vi Viên lại cao đến mức này. Đáng tiếc! Đáng tiếc!”

Đáng tiếc là không thể truyền thừa xuống, để cho trình độ trận phù của thuật sư bây giờ bị thoái hóa rất nhiều.

La Hán Tông không khỏi cảm thấy mong chờ với hành trình Thái Vi Viên này.

Sở Hi Thanh đồng ý dẫn hắn tiến vào thánh địa thuật sư này, thật sự là làm cho hắn hết sức vui mừng.

“Nhưng trận pháp có một ít thiếu sót không trọn vẹn, phong hóa rất nghiêm trọng. Ngoài ra…”

La Hán Tông chợt dừng lại.

Trong tòa trận pháp này còn có vài chỗ kỳ quái, hắn vẫn không thể hiểu được tác dụng của chúng.

“Vì vậy tiếp đó liền giao cho Đại pháp sư.”

Sở Hi Thanh cười tủm tỉm, ném một túi linh thạch thượng phẩm qua, còn đưa thêm một cuốn sách: “Xin mời Đại pháp sư dùng thời gian ngắn nhất để chữa trị trận pháp này.”

Những linh thạch thượng phẩm kia là để khởi động trận pháp.

La Hán Tông mở cuốn sách da thú ra xem.

Nội dung bên trong là một tấm Thần khế, không khác với suy đoán của hắn.

Sở Hi Thanh dẫn hắn vào Thái Vi Viên, đổi lấy mười lần nhiệm vụ, còn là miễn phí.

La Hán Tông không khỏi âm thầm hừ một tiếng.

Thật ra thì cái này không cần thiết, lần trước hắn cũng đáp ứng làm mấy nhiệm vụ miễn phí cho Sở Hi Thanh, nhưng đến bây giờ, Sở Hi Thanh đều trả tiền.

Vấn đề là La Hán Tông hắn cũng không nhận được nhiệm vụ ở bên ngoài nữa.

La Hán Tông nghĩ thầm, tiếp tục như vậy, sớm muộn gì mình cũng mất tự do, hoàn toàn biến thành người của Sở Hi Thanh.

Nhưng hắn vẫn không ngăn nổi mê hoặc của Thái Vi Viên, dứt khoát ký phần Thần khế này.

“Ta sẽ cố gắng, có thể cần khoảng một canh giờ, ngoài ra còn cần Sở phó kỳ chủ và Lục phó kỳ chủ giúp ta.”

La Hán Tông biết Sở Vân Vân không thích người khác gọi nàng là Bá Võ Vương, cũng không thích xưng hô đại tướng quân, mà càng thích danh xưng ‘phó kỳ chủ’ này.

Vị này và Lục Loạn Ly đều là thuật võ song tu, trình độ pháp thuật đều không tầm thường.

Sau đó, La Hán Tông dẫn hai cô gái bay xuống tế đàn, bắt đầu chữa trị trận pháp.

Đám người phía trên chỉ có thể đứng nhìn, kiên nhẫn chờ đợi.

Trình độ pháp thuật của La Hán Tông quả thực là đỉnh cao của thiên hạ.

Khoảng tầm một canh giờ sau, tòa trận pháp này đã được chữa trị xong.

Theo ba người La Hán Tông khảm những viên linh thạch thượng phẩm vào trong trận, từng mảng từng mảng phù văn bắt đầu tỏa linh quang, thậm chí là lan tràn ra đến vách hang và trên đỉnh hang.

Vô cùng vô tận linh khí trong thiên địa cuốn đến, hội tụ bên trong hang động này. Còn cả những linh mạch phân bố dưới lòng đất cũng bắt đầu câu thông với tòa tế đàn này, chúng nó như một tấm mạng nhện kéo dài ra bốn phương tám hướng.

Nhưng sau khi chữa trị xong, La Hán Tông lại cầm viên linh thạch thượng phẩm cuối cùng, ngây người ở trung tâm tế đàn.

Hắn đã biết tác dụng của những phù văn quái dị kia rồi.

Hoàn toàn khác với những gì hắn tưởng tượng.

Cô Minh Nguyệt cho rằng Sở Hi Thanh chữa trị trận pháp xong thì sẽ khởi động, đưa mọi người tiến vào Thái Vi Viên.

Kết quả La Hán Tông lại cầm viên linh thạch thưởng phẩm cuối cùng, đứng một lúc lâu mà vẫn không có ý định khảm vào.

Sở Hi Thanh thì lại lơ lửng tại chỗ, tựa như không hề sốt ruột.

Bao quát cả mấy người Tông Tam Bình, tất cả đệ tử Vô Tướng thần tông đều rất bình tĩnh, kiên nhẫn chờ đợi.

Chương 1832: Đây là thần linh (4)

Cô Minh Nguyệt cực kỳ tò mò.

Ánh mắt của hắn lóe lên, cau mày, giống như là sốt ruột: “Kỳ chủ, không phải ngài bảo chậm thì sinh biến sao? Nếu trận pháp đã chữa trị xong, vì sao còn không khởi động?”

“Tuy rằng Kỳ chủ dùng thăng cấp làm lý do, giấu diếm được tai mắt của những thế lực lớn kia, nhưng Kỳ chủ đừng quên, bản thân ngài là cái đích của cả thiên hạ. Cô mỗ đoán rằng, bây giờ có rất nhiều cao thủ đang tìm kiếm tung tích kỳ chủ, bọn họ có thể chạy đến bất cứ lúc nào. Nếu kéo dài thêm, há không phải lòng hỏng việc lớn của Kỳ chủ sao?”

Đặc biệt là linh lực trong hang động này đã nồng nặc đến mức dị thường, mờ mịt như mây, gần như hóa thành thực chất.

Đám người theo dõi Sở Hi Thanh sẽ cho rằng đây là vì Sở Hi Thanh bắt đầu ‘nghi thức’.

Ba người Bá Thiên Lai, Tiếu Cuồng Long và Phong Liên Thành nghe vậy, đều âm thầm tức giận trừng mắt nhìn Cô Minh Nguyệt một chút.

Cái tên ngu xuẩn này, sao lại nhắc nhở Sở Hi Thanh làm gì?

Bọn họ chính là đang hi vọng Sở Hi Thanh bất cẩn, quên mất điểm mấu chốt này.

Nói chung là thời gian khởi động trận pháp càng muộn thì càng tốt.

Chỉ cần những đại cao thủ nhằm vào Sở Hi Thanh chạy đến nơi này, thì tình thế mới sẽ biến hóa theo chiều hướng có lợi cho bọn họ.

Sở Hi Thanh thì lại hờ hững nhìn xuống dưới: “Cô hộ pháp nói có lý, nhưng ngươi nhắc nhở hơi chậm, bọn họ đã đến rồi…”

Mấy người Phong Liên Thành nghe vậy thì sững sờ, sau đó lại nghĩ đến Thần Ý Đao Tâm của Sở Hi Thanh.

Phạm vi cảm ứng địch ý của Sở Hi Thanh hẳn là phải vượt quá hai trăm dặm, xa hơn và mạnh hơn đám cao thủ nhị phẩm như bọn họ.

Vấn đề là, vì sao tên này không sợ chút nào?

Khoảng ba mươi cái hô hấp sau, một đạo tia chớp màu đen bay từ ngoài vào trong.

Đây là một người mắc chiến giáp màu đen, mặt mang mặt nạ sắt màu đen.

Sau khi tiến vào hang động, hắn liền phát ra tiếng cười ha ha: “Vô Cực Đao Quân, ngươi lên tứ phẩm hạ, đã làm chúng ta tỉnh ngộ rồi. Là do chúng ta khinh thường bất cẩn, nên mới để ngươi có chút thành tựu.”

“Bây giờ các hạ lại còn mơ hão, còn muốn tiến thêm một bước, quả thực là không coi anh hùng thiên hạ ra gì! A…”

Hắn bỗng nhiên phát ra một tiếng kinh ngạc, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc mà nhìn tế đàn bên dưới, mắt hiện ra ý bất ngờ và phỏng đoán.

“Đúng là mơ hão.” Lúc này, lại có một đạo độn quang bay vào bên trong hang động.

Đó là một người cao to mặc áo đen, đội mũ rộng vành.

Sau khi người này tiến vào, cũng cảm thấy bất ngờ.

Hắn huyền không ở giữa không trung, sau đó tháo mũ rộng vành xuống, để lộ con mắt dọc ở mi tâm, sau đó nhíu mày, ba con mắt đều nhìn vào Sở Hi Thanh với vẻ nghi hoặc: “Ngươi không tiến hành ‘nghi thức’ Vô Tướng công?”

Thiếu niên trước mắt này, hoàn toàn không giống với dáng vẻ đang tiến hành ‘nghi thức’ thăng cấp.

Sau đó, tên ba mắt này lại sinh lòng cảm ứng, cũng đưa mắt nhìn xuống tế đàn bên dưới: “Đây là…”

“Là một trận pháp không gian, chuyên dùng để truyền tống khoảng cách xa. Loại đại trận tinh diệu cỡ này, chỉ sợ thuật sư đương đại là không thể bố trí được.”

Đó là một nam tử mặc cẩm bào, hắn cõng một thanh trường kiếm, rơi vào góc trái của hang động.

Người này quét mắt nhìn chung quanh, ánh mắt rơi vào người Sở Hi Thanh, còn có đám người bên cạnh hắn: “Ta rất tò mò, trận pháp này sẽ truyền tống đến nơi nào? Chẳng lẽ…”

“Là Thái Vi Viên ! Rất có thể là truyền tống trận tiến vào Thái Vi Viên! Loại trận pháp tinh diệu cỡ này, chỉ có thuật sư của Thái Vi Viên có thể bố trí.”

Lúc này, đã có mười mấy đạo độn quang bay vào trong hang động.

Ánh mắt của bọn họ đều tập trung ở trên tế đàn, vẻ mặt đầu tiên là nghi ngờ khó hiểu, khiếp sợ, suy đoán; tiếp đó là bừng tỉnh, hiểu rõ; sau đó lại là dùng các loại phương thức để truyền tin tức ra ngoài.

“Mục đích của thằng nhãi ranh này không phải thăng cấp, mà là tiến vào Thái Vi Viên!”

“Hay cho một chiêu minh tu sạn đạo, ám độ trần thương.”

“Đây chắc chắn là truyền tống trận tiến vào Thái Vi Viên!”

“Thú vị, suýt nữa thì để người này thành công.”

“Kỳ quái, trận pháp đã chữa trị xong, vì sao còn không khởi động?”

Lúc này, có vài người đều nhìn về phía Sở Hi Thanh.

“Kỳ lạ, ta cảm thấy khí cơ của kẻ này rất khác thường, tựa như đã tiến vào tứ phẩm thượng?”

“Không thể! Hắn còn chưa hoàn thành ‘nghi thức’ Vô Tướng công, làm sao có thể thăng cấp? Trừ phu hắn muốn tu vị không trọn vẹn, tự hủy tương lai!”

Phong Liên Thành quét mắt nhìn chung quanh, cố gắng phân biệt lai lịch của những người này.

Phong Liên Thành chỉ nhận ra năm vị trong đó, cũng đã để hắn âm thầm hoảng sợ.

Thân vương nhất phẩm Bất Chu sơn, Hoàng Triết Vũ!

Thân vương nhất phẩm Trường Lưu sơn, Hoàng An Thế!

Hai Cự linh này đều là cường giả siêu nhất phẩm có danh tiếng.

Lúc này, bọn họ đều biến thành thân thể của nhân tộc.

Tùy tùng của bọn họ là sáu vị Cự linh nhị phẩm.

Chỉ là những Cự linh này không nhiều thanh danh, Thần Châu không biết gì về bọn họ.

Chương 1833: Đây là thần linh (5)

Ngoài ra còn có một vị sát thủ Thiên giai của Sát Sinh lâu, Thiên Khuyết!

Bao năm qua, Sát Linh lâu đều có năm vị sát thủ Thiên giai, lấy tên của năm đại hung tinh để phân biệt, đó là Thiên Khuyết, Hồ Nghịch, Hình Tinh, Huỳnh Hoặc, Khuê Thai, tu vị của bọn họ đều là nhị phẩm, thậm chí là nhất phẩm.

Trong đó còn có người cực kỳ mạnh, thậm chí có thể đạt đến hàng đầu Thiên Bảng.

Mà Thiên Khuyết một đời này, cũng coi như là người tài ba bên trong các đời Thiên Khuyết.

Phía nam của bọn họ là một nhân vật đã mất tích từ lâu, La Thiên Thần Giản – Lý La Thiên.

Người này từng đứng hàng 27 Thiên Bảng, cũng đã mất tích ba mươi năm, người giang hồ cho rằng hắn đã thọ hết bỏ mình, hoặc là ngã xuống.

Phía cực bắc là một nhân vật thần bí trên giang hồ, từng sinh động ở 200 năm trước, Thiên Viêm Kiếp Hỏa – Mã Thiên Diễm.

Người này từng ra tay mười mấy lần, chiến tích rất đáng gờm, bình thường lại là hành tung khó dò, như thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Trước mắt vị này xếp hàng 47 Thiên Bảng, nhưng mà mặc kệ là Thiên Cơ Võ Phổ hay Luận Võ Thần Cơ, đều đánh giá thực lực của hắn còn hơn xa.

Chỉ là tin tức quá ít, cho nên hai nhà đều không thể phán đoán được thực lực chân chính của hắn.

Ngoài ra, còn có hơn mười người có khí cơ vô cùng mạnh mẽ, thấp nhất cũng là nhị phẩm, còn có hai vị nhất phẩm.

Ánh mắt Phong Liên Thành lóe lên, nghĩ thầm Sở Hi Thanh sẽ ứng phó với cục diện này thế nào đây?

Đội hình mạnh mẽ như vậy, e rằng dù là Bá Võ Vương Tần Mộc Ca cũng không đỡ nổi!

Sở Hi Thanh lộ hết sắc bén ở Thiên Thạch sơn, uy chấn thiên hạ, nhưng cũng chôn xuống mầm họa ngày hôm nay.

Có điều, lúc nãy Sở Hi Thanh như đang chờ đợi người đến, điều này khiến cho Phong Liên Thành thấy hơi bất an.

Hắn quay đầu nhìn mấy người cao to ở sau lưng Sở Hi Thanh một chút.

Phong Liên Thành nghĩ thầm, lẽ nào mấy người này là lá bài tẩy của Sở Hi Thanh?

Chẳng lẽ dưới lớp áo đen kia, thật ra là Tố Phong Đao? Là Lý Trường Sinh?

Sau đó Phong Liên Thành lại lắc đầu tự giễu, nghĩ thầm mình nghi thần nghi quỷ rồi.

Mấy vị kia đều bị người nhìn chằm chằm vào, ngoại trừ Lý Trường Sinh ra, mấy vị còn lại đều đang ở trên biển.

Có thể xác định là chân thân của bọn họ ở ngoài biển, bằng không làm sao có thể hấp dẫn các đại cao thủ hội tụ ở đó?

Sau đó, Phong Liên Thành lại nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt dị dạng: "Kỳ chủ, tình huống này… không tốt lắm…"

Sở Hi Thanh thì lại thản nhiên như không, chắp tay sau lưng cười nhìn La Hán Tông: "La tiên sinh, ngươi đã nhìn rõ ràng chưa?"

"Rõ ràng rồi!" La Hán Tông cầm linh thạch thượng phẩm trong tay, gật đầu nói: "Đây là một tòa đại trận huyết tế! Ta không ngờ trận pháp này lại cần ít nhất là máu tươi và tinh hồn của một con Cự linh nhất phẩm mới có thể khởi động!"

Sở Hi Thanh hít một hơi, thần sắc phức tạp nói: "Mộc Kiếm Tiên điều tra được, Thái Vi Viên cuối cùng bị hủy trong tay Cự linh, trước khi bọn họ tự phong sơn môn, từng bị Cự linh Trung Thổ đánh trọng thương."

"Vì vậy, muốn mở truyền thừa của Thái Vi Viên, phải cần máu của kẻ thù bọn họ! Nếu như tiên sinh đã hiểu rõ, vậy thì mời khảm linh thạch đi!"

La Hán Tông hơi do dự.

Hắn vừa đưa linh thạch về phía lỗ khảm, vừa nói với vẻ lo lắng: “Không biết Đao Quân có chắc chắn hay không?”

Hôm nay, kẻ địch nhiều như mây, hắn lo lắng Sở Hi Thanh không gánh nổi.

Lúc này, tất cả mọi người trong hang động đều ra tay ngăn cản.

Bọn họ không muốn phá hỏng tòa trận pháp này.

Đây là đường tắt để tiến vào Thái Vi Viên, là truyền thừa và tài phú của Thái Vi Viên đấy!

Nhưng bọn họ cũng không muốn khởi động tòa trận pháp này vào thời điểm này.

Đặc biệt là khi La Hán Tông chuẩn bị khảm linh thạch vào, tâm linh của bọn họ liền cảnh báo, cảm nhận được một luồng nguy hiểm đang dình dập.

Nhưng tất cả ánh đao bóng kiếm ở trong hang động này, đều bị một đạo bóng thương ở trung ương trận pháp cản lại, ngăn chặn ở bên ngoài tế đàn.

Điều này khiến cho tất cả mọi người đều thét lên kinh hãi.

“Vạn Thần Kiếp! Là Bá Võ Vương!”

“Tần Mộc Ca! Nàng quả nhiên không chết!

“Thương pháp này… là Bá Võ Vương Tần Mộc Ca!”

“Trong tay nàng là Nghịch Thần Kỳ!”

Trong những tiếng kêu la này, Sở Hi Thanh lại cười ra tiếng: “La tiên sinh không cần lo lắng!”

Sáu người cao to ở sau lưng Sở Hi Thanh đã kéo áo đen xuống, để lộ ra từng khuôn mặt dữ tợn và quái dị.

Cùng lúc đó, thân thể của bọn họ cũng bắt đầu biến hóa, bắp thịt vặn vẹo, bành trướng lớn mạnh, chỉ chớp mắt đã vọt lên hơn mười trượng.

Bá Thiên Lai sững sờ nhìn mấy người này, nhìn bọn họ từ mười trượng bành trướng đến hơn 100 trượng, hắn chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Toàn thân hắn lạnh lẽo, tê cả da đầu: “Siêu Phẩm… Không đúng! Đây là thần linh Vĩnh Hằng…!”

Chương 1834: Nghịch Thần lực

Bên trong hang động, không chỉ một mình Bá Thiên Lai giật mình kinh hãi đến tê cả da đầu.

Miệng Phong Liên Thành đắng chát.

“Thần linh!”

Trong sáu người này, thế mà lại có hai vị thần linh Vĩnh Hằng.

Bốn con cự linh khác đều dừng ở độ cao trăm trượng, hai vị này thì vẫn tiếp tục bành trướng và tăng trưởng.

Trong đó có một con có diện mạo khá tương tự với nhân loại, nhưng đỉnh đầu lại có một cái sừng màu đen, từng tia từng tia lôi đình màu đen quấn quanh.

Một đầu khác là toàn thân da thịt màu đỏ thẫm, mi tâm khảm một viên bảo thạch màu đỏ cực lớn, ít nhất phải hai mươi trượng, một đôi mắt cũng là màu đỏ thẫm, phun ra liệt diễm vô tận, nhìn toàn thể thì tựa như một người khổng lồ bằng dung nham.

Toàn thân Cô Minh Nguyệt run rẩy, nội tâm đang nhanh chóng chuyển động.

Chỉ một cái chớp mắt, con ngươi của hắn trợn trừng lên.

Đây là Thần Đa La và Thần Xích Hỏa! Là hai vị thần linh bị trong ấn trong Vạn Ma quật của Vô Tướng thần tông!

Thân thể của bọn họ vượt xa mức này, đây chẳng qua là hai bộ hóa thân mà thôi.

Nhưng dù là như vậy, Cô Minh Nguyệt vẫn rất sợ hãi.

Đám cự linh trong Vạn Ma quật, lại bị Vô Tướng thần tông hàng phục rồi sao?

Lúc này, toàn bộ hang động đều yên tĩnh một cách chết chóc, sau đó tất cả mọi người đều hóa thành một đạo độn quang, bỏ chạy về phía ngoài, bao quát cả hai Cự linh siêu nhất phẩm là Hoàng Triết Vũ và Hoàng An Thế cũng không ngoại lệ.

Đây hoàn toàn là một cái bẫy.

Vô Tướng thần tông không chỉ muốn ám độ trần thương, mà còn muốn dụ bọn họ đến đây rồi diệt trừ!

Nhưng trước khi bọn họ ra tay, sáu Cự linh kia đã ra tay trước. Từng cái Thiên quy đạo luật mạnh mẽ đã bao trùm toàn bộ hang động, và phạm vi mấy chục dặm quanh hang động.

“Vạn Lôi!” Lôi giác trên đầu Thần Đa La lập tức nổ ra mấy chục đạo lôi đình to như cự mãng, bắn về phía đám người kia.

“Nhiên Thiên!” Khỏa bảo thạch trên mi tâm Thần Xích Hỏa tỏa ra diễm quang lóng lánh, làm cho toàn bộ hang động đều như hóa thành ngọn lửa địa ngục, đốt cháy tất cả đối thủ do Vô Tướng thần tông chỉ định.

“Triền Thiên!”

“Nguyên Từ!”

“Phong Thiên!”

“Tỏa Thiên!”

Lực lượng của bốn vị Cự linh Siêu Phẩm kia không bằng một phần mười lúc toàn thịnh của bọn họ.

Nhưng lại sử dụng thiên quy mạnh mẽ nhất của bọn họ ở đây.

Từng cái xiềng xích đan xen trong hang động, từng cái dây leo lao ra khỏi vách hang và mặt đất, chúng nó vây đuổi và chặn đường, quấn quanh và vây nhốt đám người kia.

Còn có lực lượng nguyên từ mạnh mẽ hút lấy đám người kia, quấy rầy tất cả độn pháp của đám người kia.

Bên ngoài hang động xuất hiện từng tầng phong ấn, ngăn cản tất cả mọi người thoát khỏi nơi này.

“Đến lượt chúng ta rồi!”

Nhậm Tiếu Ngã cười nhẹ một tiếng, hắn vung tay áo lên, Quân Thiên thánh kiếm hiện ra ở sau lưng.

“Lượng Thiên Kiếm – Trì Xích Thiên Nhai!”

Khoảng cách một thước liền xa như thiên nha, chiêu thức này giống như pháp môn Súc Địa Thành Thốn, nhưng là ngược lại.

Tông Tam Bình cũng bắt ấn quyết, mời chí bảo Hành Thiên thánh kiếm của tông môn.

Thần sắc hắn nghiêm nghị: “Bình Thiên Kiếm – Dĩ Dật Xưng Thù!”

Lúc này, bao quát cả những Cự thần kia, tất cả mọi người của bên Vô Tướng thần tông đều được tăng lên.

Diệp Tri Thu cũng giơ tay lên, triệu hoán Tru Lục thần đao đến tay.

“Tru Thiên Đao – Sát Nhân Tru Tâm!”

Nàng đang ra sức tru diệt ý niệm bỏ chạy của đám người kia!

Dù tình cờ lãng quên một ý nghĩ, thì cũng có thể làm cho tốc độ của đám người kia chậm lại.

Kiếm Tàng Phong cũng giơ tay triệu hoán một thần bảo khác của tông môn là Vô Tướng thần ấn.

“Hỗn Nguyên Vô Tướng – Hữu Vô Tương Sinh!”

Đây là một loại bí pháp của Vô Tướng thần tông, hầu như tất cả những người tu luyện Vô Tướng công ở đây, tu vị bỗng nhiên tăng mạnh, tăng lên tận nửa cấp! Hiệu quả còn hơn cả Bình Thiên Kiếm của Tông Tam Bình.

Trước trường đao của Lục Loạn Ly thì hiển hóa ra một con Khổng Tước màu xanh cực lớn.

Lông đuôi của Khổng Tước mở ra, hiện ra từng tầng huyễn quang bảy màu.

Thần bảo trong tay áo của Lục Loạn Ly cũng đang tỏa nhiệt, ánh mắt của nàng lại sâu thẳm, sâu không thấy đáy: “Đại Minh Vương Luân – Loạn Thiên Mê Địa!”

Khoảnh khắc này, hầu như tất cả khí cơ của đám võ tu đều xuất hiện hỗn loạn trong một sát na.

Ngay cả ý niệm và thần trí của bọn họ cũng bị mê loạn trong giây lát.

Nguyên thần của bọn họ vốn đã bị Tru Thiên Đao của Diệp Tri Thu quấy rầy, lúc này lại có Đại Minh Vương Luân của Lục Loạn Ly gia nhập vào, điều này khiến cho bọn họ không thể không tập trung sức lực vào việc giữ chặt nguyên thần, áp lực càng ngày càng nặng hơn.

Lúc này, Sở Vân Vân lại giơ tay về phía trước.

“Thần Vọng!”

Khoảnh khắc này, không gian chung quanh đột nhiên rạn nứt.

Toàn bộ vùng không gian lại như thủy tinh bị vỡ nát, xuất hiện vô số vết rách như mạng nhện.

Sau đó một thanh kiếm có vô số khí tím và đạo vận quấn quanh đã đâm ra khỏi hư không, trôi nổi ở sau lưng Sở Vân Vân.

Sau đó, bóng người của Sở Vân Vân hóa thành lôi đình, chỉ lóe lên một cái liền xuất hiện ở sau lưng Cự linh siêu nhất phẩm Hoàng Triết Vũ.

Mục tiêu đầu tiên của nàng chính là người này, đầu tiên cứ bắt một con Cự linh nhất phẩm đã, đảm bảo có thể khởi động trận pháp này, rồi giải quyết những mục tiêu khác sau!

Chương 1835: Nghịch Thần lực (2)

Ánh mắt Hoàng Triết Vũ vừa kinh vừa sợ, đồng thời lại sinh ra một tia vui mừng.

Thần thức của hắn nhạy cảm, cảm ứng được khí cơ của Sở Vân Vân nhiều nhất là nhất phẩm thượng! Mà không phải cấp độ Siêu Phẩm như hắn tưởng tượng!

Đây còn là sau khi Sở Vân Vân vận dụng Thần Vọng kiếm, cộng thêm gia trì của Tông Tam Bình và Kiếm Tàng Phong, mới có thể lên đến nhất phẩm thượng.

Tuy rằng nữ tử này khởi tử hoàn sinh, thực lực lại chưa khôi phục trạng thái toàn thịnh, cao nhất cũng chỉ có khoảng ba phần mười!

Muốn đánh bại nữ tử này là không thể.

Mấy năm trước, Hoàng Cực Liệt có sánh vai với hắn cũng chết trong tay Tần Mộc Ca.

Khi đó Tần Mộc Ca mới vào nhất phẩm thượng thôi.

Nhưng hôm nay, hắn chỉ cần đẩy lùi nữ tử này trong chốc lát, là có thể chạy trốn.

Hoàng Triết Vũ có niềm tin tuyệt đối.

Hắn suy nghĩ thật nhanh, rồi lập tức xoay người chém xuống.

Thân thể của Hoàng Triết Vũ cũng bành trướng đến trăm trượng, cầm một cái búa cực lớn màu ngăm đen, toàn thân có lôi đình chói mắt quấn quanh.

Theo Hoàng Triết Vũ bạo phát, lực lượng của sáu con Cự thần kia cũng bị hắn mở ra một đường.

“Thần Lực Quân Thiên! Cút cho ta!”

Hoàng Triết Vũ cũng nắm giữ Bình Thiên chi pháp tầng 20 trở lên, khoảnh khắc này cái búa trên tay hắn đã nặng đến ngàn vạn, dùng tư thế như khai thiên tích địa mà bổ xuống.

Đối mặt với búa lớn, Tần Mộc Ca lại không hề có ý nghĩ né tránh. Nàng cầm Nghịch Thần Kỳ trong tay, chỉ đâm xuyên một cái về phía trước, mũi thương màu đen lập tức đâm vào lưỡi búa.

Cheng!

Theo một tiếng nổ tung, con ngươi Hoàng Triết Vũ co rút lại, hiện ra vẻ khó mà tin nổi.

Hắn phát hiện tất cả của mình đều đang Hồi Sóc!

Bao quát cả khí huyết, lực lượng, những động tác của hắn, thậm chí là cả Thiên quy đạo luật, cũng bao quát cả thanh binh khí cấp độ nhất phẩm thượng trong tay hắn…

Tất cả đều đang Hồi Sóc! Đang nghịch chuyển! Đang quay ngược thời gian!

Ầm!

Búa lớn trong tay Hoàng Triết Vũ bị phân giải, nổ tung thành vô số mảnh vỡ.

Sau đó trường thương màu đen cũng đâm thẳng vào mi tâm của hắn.

Lúc này, trong đầu của Hoàng Triết Vũ chỉ có mấy ý nghĩ.

“Nữ nhân này dùng chiêu pháp gì? Lực lượng nào? Thiên quy gì?”

“Sai rồi, đây không phải là một loại, mà là mấy chục loại thiên quy dung hợp lại làm một! Hồi Sóc và Nghịch Thiên, chỉ là tầng ngoài cùng mà thôi!”

“Thực chất vẫn là Vạn Thần Kiếp, dung hợp mấy chục loại thiên quy mạnh mẽ, Tuyệt Đối Hồi Sóc, Tuyệt Đối Nghịch Thiên…”

“Lời đồn là sự thật, lực lượng của nữ tử này đã vượt qua cảnh giới ‘Gần Thần’!”

“Chuyện ba năm trước nàng bị ba vị thần linh lôi ra khỏi phàm giới rồi vây giết… cũng là sự thật! Bằng không phàm giới này có ai có thể giết chết được nàng!”

“Không đúng! Nàng hẳn là còn mấy hơn mấy năm trước! Hoành tuyệt vạn cổ, nàng thật sự chính là hoành tuyệt vạn cổ!”

“Thương thiên ở trên! Tại sao sau Huyết Nhai, nhân tộc lại có một nữ nhân thần kỳ như vậy?”

Khoảnh khắc này, thân thể và nguyên thần của Hoàng Triết Vũ đều nổ tung, hóa thành vô số mảnh bụi màu máu!

Những mảnh bụi màu máu này lại bị Nghịch Thần Kỳ hút vào, làm cho mặt ngoài Nghịch Thần Kỳ hiện ra một chút phù văn huyền dị, cũng khiến cho ‘Nghịch Thần chi hỏa’ màu trắng kia càng mạnh mẽ hơn, càng cuồng bạo hơn, càng khốc liệt hơn.

Tình cảnh này, khiến cho đám người Phong Liên Thành run rẩy, nội tâm lạnh lẽo như băng.

Tuy rằng lực lượng của Tần Mộc Ca chưa khôi phục, nhưng thực lực của nàng bây giờ lại mạnh hơn những gì bọn họ tưởng tượng.

Một Cự linh có sức chiến đấu siêu nhất phẩm, một hoàng tộc của Bất Chu sơn, thế mà lại bị một thương của Tần Mộc Ca đánh chết!

Mặc dù đây là nhờ hai vị thần linh Vĩnh Hằng, bốn vị cự thần Siêu Phẩm và mấy thần bảo của Vô Tướng thần tông trấn áp, nhưng Sở Vân Vân mạnh mẽ là không cần nghi ngờ.

Sở Vân Vân chỉ mới khôi phục ba phần sức mạnh đã có thần thông cỡ này, như vậy sau khi nàng khôi phục hoàn toàn thì sức chiến đấu sẽ đến cảnh giới nào?

Lúc này, Sở Hi Thanh đã dùng Vạn Tượng tinh bàn để bện ra một mảnh màn trời ở nơi này, bao trùm toàn bộ hang động, đồng thời mở miệng nói: “Đao đến!”

Theo Nhai Tí thần đao đâm thủng hư không, bay đến trong tay Sở Hi Thanh.

Thần niệm của hắn tụ tập địch ý và sát niệm ở nơi này, hóa thành lưỡi đao khốc liệt, chém vào nguyên thần của tất cả kẻ địch.

Sau đó Sở Hi Thanh lạnh lùng nhìn lướt qua mấy người bên cạnh: “Ngây ra đó làm gì? Còn không ra tay hỗ trợ.”

La Hán Tông khảm linh thạch xong thì đã phối hợp với Sở Hi Thanh tạo ra một màn trời bao trùm nơi này, từng cái Tinh La Thần Liên cũng đang truy bắt và vây nhốt kẻ địch.

Phong Tam cũng đã xuất kích, đuổi theo một vũ tu nhị phẩm từ nửa cái hô hấp trước.

Thật ra hắn muốn chọn một đối thủ mạnh mẽ hơn, nhưng Sở Hi Thanh nói cho hắn là, Nghịch Thần Kỳ của Sở Vân Vân cần máu tươi của những sinh linh mạnh mẽ này.

Tiếu Cuồng Long cảm ứng được ánh mắt của Sở Hi Thanh, nội tâm không khỏi sinh ra cảm giác lạnh lẽo.

Thật ra hắn rất không tình nguyện, không muốn ra tay vào thời khắc này.

Những rơi vào cạm bẫy của Sở Hi Thanh này, tình cảnh của bọn họ vốn đã rất ác liệt rồi.

Nếu như bốn người bọn họ tham dự vào, như vậy những người này tuyệt đối phải chết!

Mà thanh thế giữa địch và ta, thường là địch mạnh thì ta sẽ yếu.

Chương 1836: Nghịch Thần lực (3)

Nếu thế lực của đám người vây giết Sở Hi Thanh yếu đi một phần, thì có nghĩa là lực lượng của Sở Hi Thanh và Vô Tướng thần tông sẽ mạnh hơn một phần.

Còn cả Thái Vi Viên!

Tiếu Cuồng Long không dám tưởng tượng, sau khi Vô Tướng thần tông đoạt được Thái Vi Viên thì sẽ có thanh thế và lực lượng mạnh đến mức nào, đáng sợ đến cỡ nào.

Nhưng mà theo tình hình bây giờ, đã không có bất kỳ thế lực nào có thể ra tay ngăn cản nữa.

Bên ngoài chắc hẳn là cũng có người nhận được tin tức, nhưng khoảng cách quá xa xôi, thời gian ngắn ngủi, nằm ngoài tầm với.

Tiếu Cuồng Long suy nghĩ thật nhanh, sau một phần vạn cái hô hấp, hắn vẫn âm thầm thở dài.

Hắn biết mình không có lý do chống lại lệnh của Sở Hi Thanh, cũng không có vốn liếng để chống đối.

Hắn không chỉ phải ra tay, mà còn phải dùng toàn lực.

Cùng vào thời khắc này, Phong Liên Thành ở bên cạnh lại cười lúng túng một tiếng: “Thuộc hạ thất thần, thuộc hạ không ngờ hôm nay lại có thể nhìn thấy thần linh Vĩnh Hằng. Càng không ngờ võ đạo của Bá Võ Vương điện hạ lại đạt đến tình cảnh này!”

Khi hắn nói chuyện, Bá Thiên Lai đã lấy ra một trường côn hai màu vàng bạc, cười ha ha mà xông lên: “Kỳ chủ đại nhân thật sự là cho Bá mỗ một niềm vui bất ngờ, nhưng cái này cũng rất hợp ý của Bá mỗ.”

Hắn chọn một võ tu nhị phẩm làm đối thủ.

Sức chiến đấu của người này vốn cực mạnh, gần như đuổi sát Thiên Bảng, nhưng giờ khắc này bị hai vị thần linh kiềm chế, lại có vài món thần bảo trấn áp, cộng thêm mươi mấy loại thiên quy chèn ép, nên bị một côn của Bá Thiên Lai nện cho vỡ một cánh tay, miệng phun máu tươi!

Bá Thiên Lai vốn rất bất đắc dĩ.

Hắn cũng không muốn tham dự trận giết chóc này.

Song khí hắn nhìn thấy máu tươi trên bả vai của đối phương, toàn thân lại hưng phấn, chiến ý dâng trào.

“Giết!”

Trường côn trong tay Bá Thiên Lai chợt phát ra một tiếng xé gió.

Lần này, hắn còn chưa đánh trúng đối thủ, mà máu thịt bên ngoài của đối phương đã bắt đầu nứt toác và nát bấy, bị chấn động thành thịt băm.

Cũng trong khoảnh khắc này, phía nam của hang động lại xuất hiện một trận mưa máu tung bay.

Đó là Cự linh Hoàng An Thế của Trường Lưu sơn, hắn muốn thoát đi từ phía này.

Hắn nhìn thấy vết xe đổ của Hoàng Triết Vũ, nên đã dùng toàn lực khi giao thủ với Sở Vân Vân, lại thiêu tốt toàn bộ khí huyết và nguyên khí của bản thân, không dám giữ lại một chút nàng.

Hoàng An Thế biết, nếu như mình không thể đẩy lùi nữ tử này trong chốc lát, thì hôm nay mình chắc chắn phải chết.

“Ầm!”

Theo tiếng nổ vang, đại đao trong tay Hoàng An Thế cũng nát bấy thành cặn bã!

Hắn còn thảm hơn cả Hoàng Triết Vũ.

Cái này không phải do thực lực của hắn không bằng Hoàng Triết Vũ, mà là sau khi Hoàng Triết Vũ chết trận, hai vị thần linh Vĩnh Hằng và bốn vị Siêu Phẩm kia có thể chia nhiều lực lượng hơn, trấn áp hắn mạnh hơn.

Mà khi mũi thương Nghịch Thần Kỳ đâm thủng mi tâm Hoàng An Thế, khiến cho nguyên thần của hắn phân giải thành từng mảnh.

Hai mắt Hoàng An Thế lại bình tĩnh nhìn nữ tử giết chết hắn.

“Hoành tuyệt vạn cổ, Quân đốc mắt xanh!”

Thật ra hắn có phương pháp phục sinh, loại tồn tại giống như hắn, rất khó bị giết chết.

Dù cảnh giới của Hoàng An Thế chưa vào Siêu Phẩm, không thể đem ấn ký nguyên thần khắc lên Thiên quy đạo luật, nhưng Hoàng An Thế cũng có biện pháp khởi tử hoàn sinh.

Nhưng mà pháp môn này chỉ có thể ứng đối với loại tử vong bình thường.

Tình huống bây giờ thì khác, Hoàng An Thế phát hiện mình đang bị Hồi Sóc, Hồi Sóc đến lúc trước khi hắn sinh ra, trở thành nguyên khí trong thiên địa.

Chuyện này có nghĩa là nguyên thần ý niệm của hắn hoàn toàn tiêu vong, hắn còn không có sinh ra, làm sao lại phục sinh?

Huống chi còn có một loại lực lượng tên là Tuyệt Thiên đang can thiệp, ban tặng cho hắn tuyệt đối, không thể vào nghịch chuyển Hồi Sóc.

Sở Vân Vân lại không hề liếc mắt nhìn Hoàng An Thế một cái nào, bóng người của nàng lại lóe lên, hiện ra trước mặt sát thủ Thiên giai của Sát Sinh lâu, Thiên Khuyết…!

Người này không thẹn với cái tên Thiên Khuyết, dù đang ở trong thiên la địa võng, hắn cũng bình tĩnh như thường, phòng thủ không một kẽ hở.

Ngoài hai thần linh Vĩnh Hằng ra, thì độn pháp của hắn là mạnh nhất ở đây.

Trước khi Sở Vân Vân đến, người này gần như suýt nữa chạy ra khỏi cạm bẫy này.

Nhưng hắn vẫn là xe cát dã tràng.

Khi Sở Vân Vân đến nơi thì trong mắt Thiên Khuyết cũng xuất hiện một tia tuyệt vọng.

Hắn ra sức chống lại, nhưng trong mắt Sở Hi Thanh, sự chống cự của hắn lại không khác gì không chống cự.

Bồng!

Theo thân thể và nguyên thần của Thiên Khuyết hóa thành bụi máu, thần niệm của Sở Vân Vân đã khóa chặt mục tiêu tiếp theo.

Đó là người từng đứng hàng 27 Thiên Bảng, La Thiên Thần Giản - Lý La Thiên!

Toàn thân Sở Vân Vân lại hóa thành tia chớp màu đen, lóe lên rồi lại xuất hiện.

Sau đó, mỗi nơi nàng xuất hiện, đều là mưa máu đầy trời!

Chương 1837: Nghịch Thần lực (4)

Đúng như Tiếu Cuồng Long dự đoán, mấy người bọn họ vừa tham dự vào, cuộc chiến này đã kết thúc trong vòng sáu mươi hô hấp, nhanh đến mức khó mà tin nổi.

Đám Cự linh và võ tu vây giết Sở Hi Thanh kia, có khoảng một phần ba chết trong tay bọn họ, những người còn lại đều chết dưới tay Sở Vân Vân.

Sau đó Sở Vân Vân cũng không tham dự chiến đấu, mà cầm Nghịch Thần Kỳ đứng ngoài quan sát.

Vị này chỉ dùng đôi mắt màu xanh lam của mình quét qua mọi người ở đây, tất cả chiến đấu đều kết thúc luôn.

Tiếu Cuồng Long thấy rất hối hận.

Sau này bọn họ muốn ngăn cản Sở Hi Thanh thì sẽ càng khó khăn hơn, càng khó tổ chức nhân thủ hơn.

Mà sau khi mọi người tập trung ở trên tế đàn, Sở Hi Thanh lại ngửa đầu nhìn mấy vị cự thần kia: “Bây giờ các ngươi có thể trở về! Dựa theo ước định, trong ba năm này, Vô Tướng thần tông sẽ tăng mười ngày tắm nắng và hít thở cho các ngươi. Mười năm tiếp theo, chúng ta sẽ cung cấp đồ ăn tốt hơn cho các ngươi.”

Dựa theo Thần khế của bọn họ, thật ra Vô Tướng thần tông không cần cung cấp thêm thù lao.

Nhưng Sở Hi Thanh vẫn muôn lung lạc đám cự thần này, muốn bọn họ phát huy tác dụng, thì nhất định phải cho bọn họ một ít ngon ngọt.

Mấy vị cự thần Siêu Phẩm nghe vậy thì không khỏi hiện ra vẻ vui mừng, một cái trong đó thậm chí còn liếm môi.

Bọn họ vui vẻ vâng lời, sau đó thân thể liền tan rã, hóa thành một bãi máu thịt.

Sắc mặt Thần Đa La lại bình tĩnh, lạnh lùng nhìn Sở Hi Thanh và tòa tế đàn dưới chân Sở Hi Thanh.

Hắn lập tức cười gằn một tiếng: “Thái Vi Viên sao? Trước kia ta cũng nghe nói đến chuyện của bọn họ. Bọn họ trêu chọc phải người không nên trêu chọc, cũng tham dự vào chuyện không nên tham dự, các ngươi có thể nhận được lợi ích từ Thái Vi Viên, nhưng cũng có thể vì thế mà đưa đến tai ương ngập đầu cho Vô Tướng thần tông các ngươi.”

“Còn nữa, đừng cho rằng các ngươi tiến vào trong thì an tâm không lo, chỉ cần vị trí của Thái Vi Viên bại lộ, những thế lực và thần linh đang nhìn chằm chằm vào Thái Vi Viên kia, chắc chắn sẽ có biện pháp tiến vào trong, các ngươi chỉ là chiếm tiên cơ mà thôi.”

Sở Hi Thanh khẽ mỉm cười, ôm quyền về phía Thần Đa La: “Đa tạ Thần Đa La điện hạ nhắc nhở, Sở mỗ nhất định sẽ cẩn thận.”

Thật ra hắn cũng nghĩ đến, có nên đưa mấy người Thần Đa La và Thần Xích Hỏa vào trong Thái Vi Viên hay không.

Nhưng Thần Đa La và Thần Xích Hỏa đều là Cự linh, không thể thông qua truyền tống trận này.

Hơn nữa, hoàn cảnh trong Thái Vi Viên đặc thù, ngăn cách trong ngoài, chẳng may hai vị thần linh này lừa gạt bọn họ, làm chuyện gì ở bên trong đó, lưu lại đòn bí mật gì đó, vậy thì sẽ có hậu hoạn vô cùng.

Thần Đa La nghe vậy thì không tỏ ý kiến, gật đầu một cái rồi thân thể cũng sụp đổ, hóa thành một bãi máu thịt bùn nhão.

Thần Xích Hỏa thì lại nhìn về phía đầu Sở Hi Thanh với ánh mắt không cam lòng và phẫn hận.

Hai cái xương sườn của hắn vẫn ở trong hồn hải của Sở Hi Thanh, hóa thành Thần Ý Đao Tâm của Sở Hi Thanh.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, nguyên thần của Thần Xích Hỏa cũng thoát thể mà đi, trở về Vạn Ma quật.

Do Thần khế hạn chế, hắn cũng không có hơi sức chống lại mệnh lệnh của Sở Hi Thanh.

Trong thời gian ngắn, Thần Xích Hỏa không thể làm gì Sở Hi Thanh, cũng không thể lấy lại xương sườn của mình.

Sau khi hai vị thần linh này rời đi, Sở Hi Thanh nhìn về phía Sở Vân Vân.

Hắn cười khổ một tiếng: ‘Xem ra tinh huyết và tinh hồn của tám Cự linh nhị phẩm là chưa đủ, ngươi bảo nó phun ra một chút đi.”

Nó ở đây chính là Nghịch Thần Kỳ.

Tòa trận pháp dưới chân bọn họ cần máu tươi và tinh hồn của một con Cự linh nhất phẩm để khởi động, nhưng mà Hoàng An Thế và Hoàng Triết Vũ đều bị Nghịch Thần Kỳ nuốt chửng, bây giờ bọn họ phải đối mặt với hoàn cảnh lúng túng này.

Lúc Sở Hi Thanh nói chuyện, mới phát hiện vẻ mặt khác thường của Sở Vân Vân.

Hắn cau mày, nghi ngờ hỏi: “Có gì không đúng sao?”

“Là vị Thiên Viêm Kiếp Hỏa – Mã Thiên Diễm kia!”

Sở Vân Vân một tay xoa cằm, suy tư: “Người này có chút vấn đề, hình như ta không thể giết hắn.”

Lúc nãy, nàng đã đánh nổ Mã Thiên Diễm thành một đoàn diễm quang, tiêu tan trong thiên địa.

Cái này rất kỳ quái, tựa như bản chất của Mã Thiên Diễm không phải sinh linh, mà là một đoàn khói lửa vậy.

Hơn nữa, Sở Vân Vân cảm ứng được người này giống như không chết, Nghịch Thần Kỳ không thôn phệ được gì cả.

Nàng lập tức lắc đầu, không suy nghĩ việc này nữa.

Dù Mã Thiên Diễm không chết, thì cũng chỉ cần giết hắn lần nữa là được.

Sau đó, Sở Vân Vân vỗ vỗ Nghịch Thần Kỳ đang trôi nổi bên cạnh.

Cán thương kia chỉ hơi run rẩy một cái, rồi không có phản ứng gì nữa.

Trên mặt Sở Hi Thanh không khỏi hiện ra ý cười bất đắc dĩ: “Ngoan, lần sau ta lại để cho ngươi ăn ngon hơn.”

Lúc này Nghịch Thần Kỳ mới rung động kịch liệt, không cam lòng mà ‘nôn’ một chút tinh hồn và máu tươi của Hoàng An Thế ra ngoài.

Nó không chỉ là ‘nôn’ thôi.

Hoàng An Thế đã Hồi Sóc thành nguyên khí tinh thuần trong thiên địa, vì thế nên trong quá trình ‘nôn’ này, Nghịch Thần Kỳ còn nhất định phải hoàn nguyên một bộ phận.

Một cái chớp mắt tiếp theo, toàn bộ tế đàn đều rung chuyển ầm ầm, bắt đầu chuyển hóa thành lực lượng thái hư càn khôn.

Khoảnh khắc này, Sở Vân Vân bỗng nhiên liếc mắt nhìn về phía nam, ánh mắt của nàng rất ác liệt.

“Thật can đảm!’

Bên kia là một vài ngọn lửa đang tụ tập lại, sau đó hóa thành diễm quang, rồi cấp tốc dung nhập vào trong tế đàn, cũng nhờ thế mà thoát khỏi mũi thương của Sở Vân Vân.

Cùng lúc đó, ở bên ngoài phàm giới, tại một mảnh hư không rộng lớn vô bờ, một cự thần khổng lồ đang ngồi trên vương tọa bỗng nhiên mở mắt ra.

Ánh mắt của hắn sắc bén, nhìn xuyên qua tầng tầng trở ngại, chú ý đến Đông Hải ở Thần Châu.

Ánh mắt Cự thần đầu tiên là nghi ngờ khó hiểu, sau đó lại hiện ra tức giận và sát cơ: “Vô năng!”

Theo giọng nói của cự thần, từng mảng từng mảng không gian ở phía trước bị vỡ vụn. Một bàn tay khổng lồ che trời và thần lực vô tận đang hiện ra và gắn kết ở trên không trung của Đông Hải.

Chương 1838: Thất Sát thần thủ

Khi bàn tay khổng lồ đến ba ngàn dặm kia vồ xuống bầu trời ‘Vô Chung Dương’, Tố Phong Đao đã sinh lòng cảm ứng, ngẩng đầu nhìn lên vòm trời.

Lúc này, bàn tay khổng lồ kia đã đánh tan tầng mây thứ tám, bầu trời xuất hiện một lỗ thủng cực lớn, làm cho Thái Dương chân hỏa ở trên tầng mây thứ chín chiếu rọi xuống bên dưới, cũng khiến toàn bộ phạm vi ba vạn dặm quanh nơi này nóng lên.

Ba ngàn dặm ở trung ương, nước biển đang sôi trào, ục ục vang vọng, một lượng lớn xác cá nổi lên mặt nước.

Tất cả Thiên quy đạo luật bị phá diệt, trong thiên địa tựa như chỉ còn Dương Viêm và Nhiên Thiên chi pháp. Tất cả những vật chất tiếp xúc với ngọn lửa kia đều bị thiêu đốt, hoặc là sôi trào.

Bàn tay khổng lồ kia vẫn còn đang đi xuống, nó đang bốc cháy hừng hực, vồ về một hơi sâu xa trong biển rộng.

Hai mắt Tố Phong Đao hiện hàn quang, lúc này liền giơ tay về phía trước: “Đao đến!”

Tru Lục thần đao lập tức xuyên không mà đến, rơi vào trong tay nàng.

Tố Phong Đao nhướng mày lên, trong mắt hiện ra một vệt vui mừng.

Năm thần khí trấn tông đã trở về chỗ cũ, chứng tỏ chiến sự bên phía Sở Hi Thanh đã kết thúc.

Khi nàng đang chuẩn bị ra tay, bóng người ục ịch của Lý Trường Sinh cũng xuất hiện trên không trung vùng biển này.

Tay trái của hắn cầm Thần Vọng kiếm, tay phải nắm Hành Thiên kiếm, dùng đôi mắt to như đậu xanh để nhìn lên bầu trời.

“Để ta! Tố sư muội, ngươi không phải đối thủ của hắn, nhưng vị này quá nửa là chưa hồi phục, thân thể không đầy đủ, đúng là rất thích hợp với Bình Thiên Kiếm của ta.”

Gương mặt như mì vắt của Lý Trường Sinh lại lạnh lùng như băng: “Vô Chung Dương là lãnh địa của nhân tộc, là vị trí ba vị Thánh hoàng che chở, đám nghiệt thần các ngươi dám làm càn?”

Cheng!

Theo một tiếng leng keng vang vọng, Hành Thiên thánh kiếm chợt hóa thành một thanh kiếm to ngàn trượng, chém thẳng vào bàn tay khổng lồ kia.

“Cút cho ta!”

Theo một tiếng tức giận của Lý Trường Sinh, miệng mũi thất khiếu của hắn đều phun máu, toàn bộ thân thể cũng bị đánh bay ra ngoài 300 dặm, rồi lại rơi vào trong biển.

Bàn tay khổng lồ gắn đầy Dương Viêm kia cũng nổ tung, hóa thành vô số dung nham, rơi vào trong mặt biển.

Cũng vào lúc này, toàn bộ màn trời cũng vì thế mà tối lại, vô số ánh sao rơi xuống khỏi vòm trời, đánh về một nơi nào đó dưới đáy biển.

Đó là một nơi cách mặt nước biển tận mười ba ngàn dặm, toàn bộ đất đá ở nơi này đều sụp đổ, sau đó bắt đầu lún xuống.

Theo mặt đất rạn nứt, vô số bùn cát rơi vào hố sâu, một tòa núi lớn được các vòng ánh sáng bao bọc từ từ xuất hiện ở dưới đáy biển.

Đây là một dãy núi cao khoảng 17 ngàn trượng, nam bắc 1200 dặm, đông tây thì lại là 1500 dặm.

Nó có chín đỉnh núi, trên đỉnh núi và sườn núi đều có một lượng lớn kiến trúc. Lầu quyền điện ngọc san sát nhau.

‘Nền’ của ngọn núi là những mảnh ‘Bí Văn vân thạch’ màu đen, tạo hình toàn thân như hình như kim ngược.

Nhìn qua lại như một ngọn núi lớn hoàn chỉnh bị rút khỏi mặt đất, sau đó nó ném vào đáy biển.

Bên ngoài dãy núi là chín vòng ánh sáng, hơn nữa còn tồn tại ở giữa hư ảo và chân thực, song khi những ánh sao này rơi xuống, những màn sáng này từ từ bị nát.

“Thái Vi Viên!”

Tố Phong Đao nhìn xuống đáy nước.

Nàng cũng không thử ngăn cản.

Nếu như chỉ một bàn tay kia, thì nàng còn có tự tin ngăn cản. Nhưng nhiều ý chí và thần lực của thần linh như vậy, nàng không thể cản nổi.

Ý chí của Tố Phong Đao cũng cực kỳ cứng cỏi, cực kỳ mạnh mẽ, nhưng nàng cũng tự hiểu lấy mình.

Nếu nàng cố tình ra tay, không chỉ không có tác dụng gì, trái lại còn chôn vùi tính mạng.

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một cái chuông lớn màu cổ đồng, trong rất cổ điển.

Cái chuông này cực kỳ khổng lồ, nó còn phải lớn hơn Thái Vi Viên ở dưới đáy biển gấp ba lần, treo ở tầng mây thứ chín đến tầng mây thứ bảy, khí thế hùng vĩ, bao la rộng lớn.

Theo cái chuông này lay động, sống âm bắt đầu xung kích và khuếch tán ra bốn phương tám hướng, đánh nát tất cả ánh sao từ trên trời rót xuống.

Mặt biển cũng nhấc lên từng trận sóng lớn ngập trời, như là từng bức tường nước cuốn trôi về bốn phía, còn có các loại xác cá và hải thú vừa nổi lại thì đã bị chấn thành thịt băm.

Tố Phong Đao không thể chống đỡ được sóng âm xung kích, thân thể của nàng không chỉ bị đẩy lui hơn ba mươi dặm, miệng mũi còn tràn máu tươi.

Nhưng tiếp đó, Tố Phong Đao lại không dám trì hoãn chút nào.

Nàng chém ra một đao, tru diệt khoảng cách giữa mình và Thái Vi Viên, đi đến miệng của dãy núi lớn dưới đáy biển.

Tố Phong Đao lại chém ra đao thứ hai, đao này thì lại làm cho tất cả sinh linh còn sống trong vòng 1500 dặm phải biến sắc.

Tru Thiên Đao – Tru Thiên Diệt Địa!

Ở gần Thái Vi Viên, có tận hơn 30 bóng người hiện ra, còn có hơn 20 pháp khí phi hành cũng hiện ra ở trên tầng mây.

Trong đó còn bao quát cả 'Thái Vũ kiếm toa' trứ danh của Quy Nguyên kiếm phái.

Những người này vốn muốn nhân lúc phòng ngự của Thái Vi Viên yếu kém nhất để lẻn thẳng vào trong.

Song khi Tố Phong Đao chém một thức 'cực chiêu Tru Thần' này xuống, tất cả mọi người không thể không dừng lại, toàn lực ứng phó với một đao của vị siêu nhất phẩm đương đại này.

Chương 1839: Thất Sát thần thủ (2)

Càng làm cho người ta buồn bực chính là, dưới đáy biển lại xuất hiện một cái ấn cực lớn màu vàng, khí thế huy hoàng.

Đó chính là võ tu Siêu Phẩm mới thoát vây khỏi Vạn Ma quật, Thần Ấn Phiên Thiên, Tụ Lý Càn Khôn – Trầm Nguyên.

Thần bảo 'Phiên Thiên kim ấn' trong tay người này, bao hàm cả Bình Thiên và Lượng Thiên chi pháp.

Bản thân cái ấn vàng này chỉ to bằng nắm tay, lúc này lại được lực lượng của Trầm Nguyên thôi phát, mở rộng ra đến hơn vạn trượng, trọng lượng lên đến ngàn tỷ, bởi vậy diễn sinh ra trấn áp chi đạo, trấn áp tất cả thiên quy đạo luật ở nơi này.

Hắn làm cho tất cả mọi người ở quanh đây gần như không thể vận chuyển chân nguyên, võ ý, thiên quy như ý, hầu như không có sức để phá giải đại trận phòng hộ của Thái Vi Viên.

Sau đó còn có một đạo ánh kiếm màu đen chém qua.

Một kiếm này như kinh hồng, bao phủ toàn bộ Thái Vi Viên, một kiếm này che kín cả trời đất, tựa như trên chém cửu tiêu, dưới trảm cửu u!

Cảnh này khiến cho tất cả võ tu ở quanh đây đều chửi ầm lên.

“Tiên sư nhà nó! Là Già Thiên Kiếm Thánh – Mạch Đan Thư!”

“Vô Tướng thần tông muốn ăn một mình sao?”

“Nào có chuyện tốt như vậy! Lẽ nào đồ tốt trên đời này đều bị Vô Tướng thần tông các ngươi chiếm hết?”

“Hai tên quỷ bệnh trọng thương chưa lành, sao dám ngăn cản ta? Cút cho ta!”

“Tố tiên tử, hai nhà chúng ta đều là thần tông chính đạo, mấy ngàn năm qua cùng nhau trông coi chính đạo, việc này chỉ sợ là hỏng danh vọng của quý tông, làm trái đạo nghĩa giang hồ.”

“Các ngươi làm như vậy, không khỏi quá khó coi rồi!”

Tố Phong Đao không thèm để ý, nàng toàn lực thôi phát Tru Lục thần đao, mỗi một đao đều dùng tất cả sức lực.

Bóng người của nàng qua lại trong đáy biển, chỉ công không thủ, hơn nữ còn dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, tru diệt, phá hư, quấy rối, không tiếc tất cả để ngăn cản đám người có ý đồ tiến vào Thái Vi Viên này.

Đám người Sở Hi Thanh đã vào trong Thái Vi Viên.

Vì vậy Tố Phong Đao không cần phải suy nghĩ những thứ khác.

Nàng chỉ cần ngăn cản đám người này tiến vào Thái Vi Viên, là có thể đảm bảo thánh địa thuật sư này sẽ rơi vào tay Vô Tướng thần tông.

Mà với tu vị và võ đạo của Tố Phong Đao, muốn phá hư một chuyện gì đó là rất đơn giản.

Nàng không cần đánh với những người này, chỉ cần phối hợp với hai người Mạch Đan Thư và Trầm Nguyên, dùng phương pháp du đấu để quấy rối bọn họ, liền có thể làm cho đám người này không thể làm gì.

Nhưng vào lúc này, Tố Phong Đao lại có cảm ứng, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Chỉ thấy sao Thất Sát ở phía tây bắc bỗng nhiên tỏa sáng mạnh mẽ.

Khi ánh sáng kia chói mắt đến cực điểm, một thanh trường đao liền rơi rụng từ trên không trung.

Nó không chỉ phá tan chín tầng mây, phá tan sóng âm của cái chuông khổng lồ kia, mà còn dễ dàng phá nát màn kiếm che trời của Mạch Đan Thư.

Con ngươi của Tố Phong Đao co rút lại, nắm chặt Tru Lục thần đao.

“…Thất Sát tinh quân!”

Vị Thất Sát tinh quân này không chỉ đích thân ra tay, mà còn mạnh mẽ xé nát từng tầng không gian, đưa một bộ phận thân thể của hắn vào trong phàm giới.

Ánh đao kia đã hàng lâm đến không trung của Thái Vi Viên.

Nhưng đúng lúc này, bóng người của ba Ma thần Táng Thiên, Lê Tham và Tử Vũ cũng hiện ra ở trên không trung vùng biển này.

Ma ảnh của bọn họ như cột chống trời, chân đạp biển rộng, trên chống cửu tiêu, gánh vác cả mảnh vòm trời mênh mông này.

Còn có một đạo ánh kiếm ác liệt đến cực điểm chém xuống từ một phía khác của vòm trời.

Ầm!

Theo một tiếng nổ rung trời, đại trận phòng hộ của Thái Vi Viên bị ánh đao kia đánh nổ một lỗ thủng cực lớn.

Cùng lúc đó, một vệt máu chợt nổ tung trên không trung.

Tố Phong Đao mơ hồ nhìn thấy cánh tay khổng lồ trên vòng trời kia bị một ánh kiếm màu đỏ thẫm chặt đứt, trong nháy mắt mưa máu đầy trời. Còn có một khối vẫn thạch khổng lồ mang theo Xích hỏa ngập trời rơi xuống.

Trong hư không còn truyền ra một tiếng gầm tức giận, mang theo lửa giận vô tận: “Tùng Duyên Niên!!!!”

Trong mắt Tố Phong Đao hiện ra vẻ kinh ngạc, đồng thời sinh sôi ý mừng.

Đó chính là Mộc Kiếm Tiên - Tùng Duyên Niên!

Hắn dùng một kiếm chém rụng một tay của Thất Sát tinh quân.

Tất cả âm mưu của Lý Trường Sinh, giờ phút này đều đã thành công!

…

Hai khắc thời gian sau, chung quanh Thái Vi Viên đã khôi phục bình tĩnh.

Tuy rằng dưới đáy biển vẫn là sóng ngầm cuồn cuộn, ngoài khơi cũng có một chút dư âm dập dờn, nhưng mà chiến đấu đã kết thúc.

Đại trận phòng hộ của Thái Vi Viên cũng đã khôi phục, trong ngoài chín tầng, tỏa sáng rực rỡ.

Các phe không thể không dừng tay.

Bọn họ đứng ở các nơi, không hẹn mà cùng nhìn về phía mấy người Lý Trường Sinh và Tố Phong Đao với vẻ căm tức.

Lý Trường Sinh không để ý lắm, hắn dùng khăn lau máu trong miệng mũi.

"Vừa rồi có bao nhiêu người tiến vào trong Thái Vi Viên?"

Một đao của Thất Sát tinh quân đánh tan chín tầng phòng hộ của Thái Vi Viên, bị ảnh hưởng bởi thần lực và thiên quy Sát Lục của Thất Sát tinh quân, đại trận phòng hộ phải mất một thời gian dài mới có thể khôi phục, điều này cũng khiến cho một ít người có thể nhân cơ hội lẻn vào.

Chương 1840: Thất Sát thần thủ (3)

"Không xác định, chắc hẳn khoảng năm mươi đến bảy mươi người."

Tố Phong Đao lắc đầu: "Nhưng trong đó không có quá ba nhất phẩm."

Trên vùng biển này, cao thủ nhiều như sao trên trời, ngay cả Siêu Phẩm cũng có bảy vị.

Ngày bình thường, rất khó nhìn thấy những nhân vật như vậy, nhưng ngày hôm nay thì lại ra hết.

Còn cảnh giới nhất nhị tam phẩm thì lại nhiều như lông trâu.

Sở dĩ ít người có thể tiến vào Thái Vi Viên như vậy, cũng không phải là do bốn người bọn họ, mà còn có thế lực khắp nơi quấy rối và cản trở.

Nếu ta không vào được, vậy các ngươi cũng đừng hòng vào trong.

“Năm mươi đến bảy mươi người? Cái này thì hơi rắc rối rồi!”

Lý Trường Sinh nhíu chặt lông mày.

Đám võ tu nhị phẩm tam phẩm kia thì không đáng sợ, dù là ba vị nhất phẩm kia thì cũng không phải là đối thủ của Sở Vân Vân.

Chỉ sợ là có thần linh mượn thể hàng lâm.

Lý Trường Sinh không hiểu.

Thái Vi Viên ngày xưa đã làm việc gì? Lại khiến cho một đám thần linh cùng ra tay, suýt nữa để bọn họ xe cát dã tràng.

“Cuộc chiến này, tông ta đã chiếm tiên cơ. Hai người Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân là thiên kiêu chưa từng có, tông chủ phải tin tưởng bọn họ.”

Mạch Đan Thư vừa ho khan vừa nói: “Nơi này tạm thời kết thúc, tranh đấu bên trong phải mất một ngày hai ngày nữa mới kết thúc, chúng ta nên đi thu thập thần huyết của Huyết Sát.”

Khi cánh tay của Thất Sát tinh quân rơi xuống, còn có vô số thần huyết rơi xuống như mưa.

Chúng nó phân bố ở phạm vi mấy vạn dặm chung quanh đây, chìm ở dưới đáy biển.

“Đúng thế! Nếu bỏ mặc những thần huyết này, có thể tạo thành tai họa cho Vô Chung Dương, vẫn nên nhanh chóng thu thập đi!”

Trầm Nguyên cũng cười gật đầu.

Hắn cũng rất có hứng thú với ‘Huyết Sát thần huyết’.

Tuy rằng người của Vô Tướng thần tông không dùng được, nhưng cũng có thể đổi lấy tiền, một giọt thần huyết cũng không rẻ đâu.

Sau đó, Trầm Nguyên lại quét mắt nhìn bốn phía: “Không cần lo lắng bên trong, ta rất coi trọng đứa nhỏ Sở Hi Thanh này. Hắn làm sao có thể bại bởi những người kia? Dù cho là hóa thể của thần linh hàng lâm phàm giới thì cũng vậy…”

…

Lúc này, Sở Hi Thanh đang đứng ở nơi sườn núi của Thái Vi Viên.

Truyền tống trận dưới lòng đất Băng Châu đã đưa bọn họ đến nơi này từ hai khắc trước.

Nhưng khoảng thời gian này, bọn họ cũng không dám vọng động.

Thiên quy Sát Lục của Thất Sát tinh quân xuyên thấu tất cả, đánh vào bên trong Thái Vi Viên. Bên trong Thái Vi Viên đã bị nhiễu loạn, các loại đại trận phòng hộ và Thiên quy đạo luật nhằng nhịt khắp nơi.

Sở Hi Thanh dứt khoát đứng yên tại chỗ, dùng năng lực thần thông, quan sát cấu tạo bên trong Thái Vi Viên.

Sở Vân Vân cũng quan sát bốn phía.

Nàng đang tìm kiếm tung tích Thiên Viêm Kiếp Hỏa – Mã Thiên Diễm.

Lúc này, nàng lại hơi lắc đầu, quyết định từ bỏ.

Trên mặt Sở Vân Vân hiện ra một vệt bất đắc dĩ: “Là ta bất cẩn, để hắn nhân cơ hội.”

Thật ra đó là tác dụng phụ của Thần Vọng kiếm, để cho sự tự tin của nàng bành trướng đến quá đáng.

Sở Hi Thanh thì lại nở nụ cười thản nhiên: “Đi vào thì có làm sao? Còn có mấy chục người chạy vào kia, đâu chỉ một mình hắn.”

Hắn cũng nhìn mấy chục người cứng rắn chống đỡ thiên quy Sát Lục và thần lực của Thất Sát tinh quân, cố chịu đựng trọng thương để tiến vào Thái Vi Viên.

Trận tranh đấu Thái Vi Viên này, bọn họ đã chiếm cứ thiên thời địa lợi nhân hòa, nếu như còn không thể chiến thắng, há không phải là vô năng?

“Việc quan trọng bây giờ là khống chế đại trận phòng hộ của Thái Vi Viên, như vậy chúng ta sẽ đứng ở thế bất bại.”

Tông Tam Bình chắp tay sau lưng, ngóng nhìn chín đỉnh núi bên trong Thái Vi Viên: “Trong truyền thuyết, Thái Vi Viên thời cổ chính là cung đình của Thiên đế, Ngũ Đế ngự tọa, phủ đệ mười hai chư hầu. Bên ngoài nó chính là cửu khanh, chín ngọn núi này phân biệt là

Thiên Quan Trủng Tể, Địa Quan Tư Đồ, Xuân Quan Tông Bá, Hạ Quan Tư Mã, Thu Quan Tư Khấu, Đông Quan Tư Không và Thiếu Sư, Thiếu Phó, Thái Bảo.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì gật đầu, tên của cửu khanh thời cổ không giống như bây giờ.

Tông Tam Bình lại quét mắt nhìn mọi người một chút.

Lục Loạn Ly, Nhậm Tiếu Ngã, Diệp Tri Thu, Cô Minh Nguyệt, Tiếu Cuồng Long, Bá Thiên Lai, Phong Liên Thành, và cả chính hắn.

“Đại trận nằm ở chín ngọn núi này, tám người chúng ta mỗi người một tòa. Chúng ta có lệnh bài Mộc Kiếm Tiên ban tặng, có thể bỏ qua cấm chế trên đường. Còn núi Trủng Tể ở trung tâm và Thiên Đế Tọa thì giao cho mấy người Sở Hi Thanh sư đệ.”

Hắn vừa nói chuyện vừa ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Trên đỉnh chóp của Thái Vi Viên, còn có mười tám hòn đảo nhỏ đang trôi nổi.

Hòn đảo rộng lớn nhất ở nơi trung tâm, chính là Thiên Đế Tọa, chung quanh là Ngũ Đế Tọa, xa hơn thì là ‘mười hai chư hầu’.

Ngũ Đế Tọa và mười hai chư hầu là nơi tu luyện tốt nhất trong Thái Vi Viên, nhưng hoàn toàn không có ích trong việc tranh cướp Thái Vi Viên.

Chỉ có Thiên Đế Tọa ở trung ương, mới là hạt nhân của toàn bộ đại trận phòng hộ.

Chỉ cần bọn họ chiếm được nơi này, liền có thể lấy được Thái Vi Viên.

Mà lối đi duy nhất để vào Thiên Đế Tọa, chính là đỉnh núi Trủng Tể.

Chương 1841: Tâm Tưởng Sự Thành

Mấy người Cô Minh Nguyệt và Tiếu Cuồng Long nghe vậy thì tâm thần hơi động, ánh mắt lấp lóe.

Đây là một chuyện tốt.

Một khi tách khỏi Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân, nắm giữ một trong những nơi quan trọng của trận pháp. Như vậy tiếp theo làm thế nào, đều phụ thuộc vào ý nghĩ của bọn họ.

Cuộc tranh cướp Thái Vi Viên này, vẫn còn cơ hội.

Sở Hi Thanh thì lại tựa như hoàn toàn không biết tâm tư của bọn họ, hắn cười tủm tỉm nhìn bọn họ: “Chưa vị có lòng tin giúp ta trông coi những trận pháp này không?”

Lần này, thật ra hắn muốn mang mấy vị trưởng lão của Vô Tướng thần tông đến đây hơn.

Nhưng mà mấy vị đại trưởng lão đều bị thế lực khắp nơi nhìn chằm chằm.

Chỉ cần bọn họ có chút dị thường, sẽ khiến cho thế lực khắp nơi kinh động, huống hồ Vô Tướng thần sơn cũng cần cao thủ tọa trấn.

Sở Hi Thanh dẫn bốn người này đến đây, thật ra cũng là bất đắc dĩ.

Bốn người Phong Liên Thành nghe vậy, tất cả đều tỏ vẻ xúc động, như giãy bày tâm can.

“Tiếu Cuồng Long ta nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của Kỳ chủ!”

“Núi Tư Mã liên giao cho Phong mỗ! Chỉ cần Phong mỗ còn một hơi, tuyệt đối không có kẻ nào có thể lay động núi Tư Mã!”

“Kỳ chủ yên tâm, ngài cứ yên tâm đi lấy Thiên Đế Tọa! Có thuộc hạ tọa trấn, núi Thái Phó sẽ vững như bàn thạch.”

“Ha ha! Thật ra Bá mỗ muốn đi với Kỳ chủ hơn, nhưng đi trông coi trận pháp cũng được. Nếu bọn họ không đến thì thôi, nếu đến một người thì giết một người, một đôi thì giết một đôi.”

Lúc này, Sở Hi Thanh bắt linh quyết, triệu hoán thần khí ‘Vô Tướng thần ấn’ đến sau lưng mình.

Hắn tay đè đao, vui mừng nói: “Chư vị đều là thân tín của ta, bốn vị nhất định sẽ không phụ lòng Sở mỗ!”

Khoảnh khắc này, thần niệm nhạy cảm của Tiếu Cuồng Long bỗng nhiên sinh ra ý bất an.

Hắn nhận ra được tư tưởng, thần niệm và ý chí của mình đang bị vặn vẹo.

Đây là?

Con ngươi của Tiếu Cuồng Long co rút lại, đây là một loại ‘cực chiêu

Gần Thần’ của Thần Tâm Như Ý Đao.

Năng lực của Thần Tâm Như Ý Đao, là để vạn sự vạn vật trong thiên địa đều biến hóa theo tâm ý của mình.

Bây giờ Sở Hi Thanh đang sử dụng một thức cực chiêu trong đó.

Không những đang vặn vẹo ý chí và tư tưởng của bọn họ, thậm chí còn can thiệp vào nhân quả và vận mệnh.

Tiếu Cuồng Long vô thức muốn chống lại, hơn nữa còn dốc hết tất cả.

Nhưng sau đó mắt hắn lại hiện ra vẻ tuyệt vọng.

Hắn ngước mắt nhìn về phía Vô Tướng thần ấn ở sau lưng Sở Hi Thanh.

Đây là chí bảo chỉ đứng sau Thần Vọng kiếm, tại một trình độ nào đó, nó còn đáng sợ hơn cả Thần Vọng kiếm.

Thứ này tụ tập đèn nhang cung phụng của mấy trăm vạn đệ tử Vô Tướng thần tông.

Sở Hi Thanh mượn cái thần bảo này để thi triển Thần Tâm Như Ý Đao, hiệu quả như là tụ tập ý niệm của mấy trăm vạn đệ tử, dùng để áp chế ý niệm của bọn họ.

Tiếu Cuồng Long căn bản là không tự chủ được, vô thức sinh ra những ý nghĩ mà bình thường không có, đồng thời rống to: “Vâng! Chúng ta nhất định sẽ toàn lực ứng phó, không để Kỳ chủ thất vọng!”

Sắc mặt Phong Liên Thành trắng bệch.

Hắn cũng nhận ra tình huống khác thường.

Phong Liên Thành hiểu rộng biết nhiều, đã nhận ra lai lịch của chiêu thức này.

Đây rõ ràng là ‘cực chiêu Gần Thần’ Tâm Tưởng Sự Thành của Thần Tâm Như Ý Đao!

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, ý chí chống cự của Phong Liên Thành đã hoàn toàn tan vỡ.

Sắc mặt hắn đỏ ửng, cũng rống theo Tiếu Cuồng Long: “Vâng! Phong mỗ nhất định sẽ không tiếc tất cả để bảo vệ núi!”

Tiếng rống này khác với lúc đầu, hoàn toàn là thật lòng.

Sở Hi Thanh lại quét mắt nhìn bốn người bọn họ một chút, phát hiện mấy vị này đều tỏ vẻ chân thành, lòng son dạ sắt thì rất vừa ý, gật đầu nói: “Thời gian không còn sớm, chậm thì sinh biến! Chư vị đi thôi, nhớ là càng nhanh càng tốt.”

Hắn hơi phẩy tay áo, phát ra mười mấy tấm mộc phù màu đỏ thẫm, mỗi người một tấm.

Đây là lệnh bài do Mộc Kiếm Tiên đích tay luyện chế, nó có thể giúp bọn họ không bị ngăn cnar ở vòng ngoài của Thái Vi Viên.

Sau khi tiếp nhận mộc phù, Lục Loạn Ly không khỏi cắn môi dưới, quét mắt nhìn về phía Sở Vân Vân và Sở Hi Thanh với vẻ không cam lòng.

Thật ra nàng rất muốn đi với Sở Hi Thanh.

Lục Loạn Ly lại hiểu mình không thể giúp Sở Hi Thanh nhiều như Phong Tam và Kiếm Tàng Phong, cũng không có pháp thuật siêu tuyệt như La Hán Tông.

Lúc này nàng đã quyết định, qua một thời gian nữa, nhất định sẽ tập trung tu luyện Bình Thiên Kiếm.

Đại Vương Minh Luân của nàng chính là một trong những công pháp sát phạt đỉnh cao nhất của thiên hạ, tiếp đó tu luyện thêm một môn phụ trợ mới là lựa chọn tốt nhất.

Kiếm Tàng Phong cũng là lưu luyến không rời, mỏi mắt chờ mong nhìn bóng lưng của Diệp Tri Thu.

Một năm gần đây, Diệp Tri Thu vẫn luôn du lịch bên ngoài.

Nàng đang ở giai đoạn bộc phát, lực lượng huyết mạch từ từ thức tỉnh, cả ngày đều vội vàng chém yêu giết ma, tru diệt Cự linh, nghĩ tất cả biện pháp để thu hoạch bí dược, gia tăng tu vị, đổi nội dung tiếp theo của Tru Thiên Đao. Kiếm Tàng Phong không có cơ hội gặp mặt.

Hôm nay vất vả lắm mới gặp mặt Diệp Tri Thu, kết quả chỉ không đến hai ngày lại phải chia ly.

Mãi đến khi bóng lưng Diệp Tri Thu biến mất khỏi tầm nhìn, Kiếm Tàng Phong vẫn chưa thu hồi ánh mắt.

Chương 1842: Tâm Tưởng Sự Thành (2)

Mãi đến khi La Hán Tông mở miệng nói chuyện: “Thần Tâm Như Ý Đao của Đao Quân rất cao siêu, nhưng dùng Thần khế trói buộc bọn họ thì sẽ an toàn hơn.”

Trước mặt Bá Võ Vương, lẽ nào bốn người này dám không ký?

“Vừa vặn là ngược lại.”

Sở Hi Thanh thản nhiên nói: “Thần khế tuy có năng lực ràng buộc bọn họ, nhưng lợi ích của Thái Vi Viên quá lớn, lớn đến mức cao hơn cái giá bọn họ phải trả, nên chưa chắc bọn họ đã tuân theo Thần khế.”

Đám cao thủ ẩn núp dưới trướng hắn, đều là hạng người không sợ chết.

Bọn họ không sợ bản thân mình tử vong, mà là sợ không có thu hoạch, là tử vong vô nghĩa.

Nếu như có thể trợ giúp thế lực phía sau cướp lấy Thái Vi Viên, đưa Vô Cực Đao Quân và Tần Mộc Ca vào chỗ chết, vậy thì bốn người này nhất định sẽ không tiếc tính mạng.

La Hán Tông nghe vậy thì sững sờ, suy tư một lát rồi gật đầu.

Nếu người ta đã không cần cả mạng, vậy một tờ Thần khế thì có tác dụng gì?

Lợi ích của Thái Vi Viên quá to lớn, đúng là không thể không đề phòng.

“Nhưng chúng ta nhất định phải đảm bảo Sở sư đệ không bị thương trong hành trình Thái Vi Viên này, ít nhất cũng không thể trọng thương. Nếu không sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả của Thần Tâm Như Ý Đao.”

Kiếm Tàng Phong nói xong, lại nhìn Sở Hi Thanh với vẻ cảm khái: “Không thể không nói, Thần Tâm Như Ý Đao của ngươi thật sự đáng sợ. Có thể để bốn vị đại cao thủ nhị phẩm hoàn toàn nghe theo ý của ngươi. Ta không dám tưởng tượng, chờ đến khi Sở sư đệ tu luyện môn thiên quy này đến cấp bậc Tại Hóa thì sẽ ra sao? Khi đó tất cả sinh linh trong thiên địa, tất cả vạn sự vạn vật đều biến hóa theo tâm ý của ngươi, vừa nghĩ thôi đã thấy kinh khủng rồi.”

Khi đó, toàn bộ thiên địa này đều sắp trở thành đồ chơi trong tay Sở Hi Thanh.

Kiếm Tàng Phong nghĩ đến đây, trong lòng lại sinh ra ý kiêng kỵ.

Hắn sởn cả tóc gáy, quả thực là không dám nghĩ đến một thế giới như vậy.

Sở Hi Thanh lại phản đối, lắc đầu nói: “Nào có đơn giản như vậy? Căn cơ của Thần Tâm Như Ý Đao, chính là độ mạnh yếu của ý chí và tinh thần.”

“Chưa nói đến việc ta có thể tu luyện đến cấp Tạo Hóa không, dù cho là may mắn thành công, thì thiên quy Như Ý ở cấp bậc này, có thể chưởng khống đại đa số sinh linh phàm giới, thậm chí là có thể ảnh hưởng đến một bộ phận ngôi sao trên trời, nhưng lẽ nào còn có thể để những Tạo Hóa Chúa Tể kia nghe theo ý ta?”

Kiếm Tàng Phong nghe vậy thì thấy buồn cười, nghĩ thầm mình quả thật là nghĩ nhiều rồi.

Tương lai bọn họ có thể chứng đạo Vĩnh Hằng hay không còn chưa biết, cảnh giới Tạo Hóa vẫn là quá xa xôi.

Hơn nữa, dù tương lai Sở Hi Thanh có thể tu luyện thiên quy Như Ý đến cấp Tạo Hóa thật, lẽ nào còn có thể để Tần sư để nghe theo ý hắn? Cái này là không thể nào!

Lúc này, Phong Tam lại cười đắc ý: “Thiên phú võ đạo của chủ thượng che đậy cổ kim. ‘Nghi thức’ của Thần Tâm Như Ý Đao đã hoàn thành đến nhị phẩm thượng, ý chí mạnh mẽ thiên hạ hiếm có.”

“Đổi thành người khác nói tu luyện Thần Tâm Như Ý Đao đến cấp độ Tạo Hóa, ta tuyệt đối không tin tưởng, nhưng đổi thành chủ thượng, ta lại tin tưởng không hề nghi ngờ.”

‘Nghi thức’ của Thần Tâm Như Ý Đao thật ra rất đơn giản, chính là tâm tưởng sự thành, tâm tưởng sự thành càng nhiều, độ dung hợp với thiên quy Nhai Tí lại càng cao.

Kiếm Tàng Phong cũng gật đầu tán thành: “Nếu như nói trong mấy vạn năm nay, ai là người có cơ hội đăng đỉnh Tạo Hóa trong nhân tộc Thần Châu, vậy nhất định là Sở sư đệ và Tần sư tỷ rồi.”

Thật ra hắn coi trọng Sở Vân Vân hơn.

Tuy rằng thiên phú của Sở Hi Thanh siêu tuyệt, nhưng Sở Vân Vân chấp chưởng Nghịch Thần Kỳ, năng lực thần sự quá mạnh mẽ.

Nó có thể Hồi Sóc tất cả, để cho Sở Vân Vân thấy rõ bản chất của những thiên quy kia, hấp thu làm chất dinh dưỡng.

Ngộ tính của Sở Vân Vân vốn đã có một không hai thiên hạ, bây giờ lại có Nghịch Thần Kỳ trong tay, quả thực là không còn gì để nói.

“Các ngươi còn muốn tâng bốc nhau đến khi nào?”

Sở Vân Vân vẫn chắp tay sau lưng, phóng mắt nhìn về phương hướng núi Trủng Tể.

Vẻ mặt nàng bất mãn: “Thiên quy Sát Lục phía bên kia đã biến mất sạch rồi, chúng ta nên lên đường thôi.”

Bọn họ chờ ở đây, chính là chờ thần lực và thiên quy Sát Lục của Thất Sát tinh quân phía núi Trủng Tể tiêu tan.

Khi Sở Vân Vân vừa nói xong, bóng người của nàng đã hóa thành một đạo ánh sáng, bay thẳng về phía bên đó.

Mấy người Sở Hi Thanh đuổi sát phía sau, bay về phía núi Trủng Tể.

Cũng vào lúc này, bọn họ phát hiện hơn bảy mươi đạo độn quang đang bay về phía núi Trủng Tể.

Giống như Sở Hi Thanh đoán, đám người này không có hứng thú gì với trận pháp ở tám ngọn núi kia.

Bọn họ tuy có hơn bảy mươi người, nhưng mà đều là những thế lực khác nhau, không đủ người để khống chế trận pháp, cho nên tranh cướp những trận pháp trung xu đó là không có ý nghĩa.

Chỉ có hòn đảo Thiên Đế Tọa lơ lửng trên không trung kia mới có thể giúp họ khống chế Thái Vi Viên.

Chương 1843: Tâm Tưởng Sự Thành (3)

Hơn bảy mươi đạo độn quang kia cũng nhanh như chớp, hầu như đều dùng toàn lực.

Trong đó có hơn 20 người còn bay đến gần hơn cả đám người Sở Hi Thanh.

Chẳng qua là đám người này không có lệnh bài, bị cấm chế và trận pháp của Thái Vi Viên quấy rầy và tấn công, không thể bay quá nhanh, chỉ mười cái hô hấp, đã bị năm người Sở Hi Thanh đuổi kịp.

Mà lúc này, trong và ngoài ngọn núi cũng truyền ra những tiếng gào thét.

“Cản bọn họ lại! Đừng để bọn họ tiến vào lòng núi Trủng Tể.”

“Các vị đạo hữu, nếu như bọn họ chưa tiến vào, chúng ta còn có thể tranh, một khi để bọn họ đi vào, chúng ta sẽ không còn cơ hội.”

“Chúng ta đều là nhân lực có hạn, không ăn được một mình. Chỉ có người của Vô Tướng thần tông là đông nhất, một nhà bọn họ, đủ để lấy toàn bộ Thái Vi Viên.”

“Sở Hi Thanh là thiên kiêu cái thế, cô gái bên cạnh hắn có thể là Bá Võ Vương Tần Mộc Ca. Nếu như Thái Vi Viên lại rơi vào tay bọn họ, thiên hạ này còn có chỗ cho chúng ta dung thân sao?”

Sở Hi Thanh không khỏi híp mắt lại.

Hắn vừa bay nhanh, vừa đè trường đao, âm thầm đề phòng.

Nhưng tiếp theo, bọn họ vượt qua hai mươi mấy đạo độn quang kia, nhưng không ai ra tay với bọn họ.

Mãi đến khi năm người đến vị trí sườn núi Trủng Tệ, đã nhìn thấy hang động rộng lớn ở phía xa xa, thì phía sau mới sinh biến.

Một võ tu trung niên trong đó, hai mắt của hắn bỗng nhiên hiện ra một vệt ánh sáng màu xanh lam không bình thường.

Hắn giơ tay lên, lập tức có mười mấy sợi xích sắt liền đánh về phía năm người Sở Hi Thanh.

“Cút về cho ta!”

Khi người này ra tay, những người còn lại cũng như nhận được tín hiệu, tất cả đều ra tay.

Bọn họ hoặc là đánh về phía mấy người Sở Hi Thanh, hoặc là đánh vào phía trước của mấy người Sở Hi Thanh, ý đồ không cho đám Sở Hi Thanh tiến lên.

Kiếm Tàng Phong thấy thế thì lại khẽ mỉm cười: “Để ta!”

Hắn rút kiếm ra, không gian chung quanh lập tức phát sinh biến hóa.

Chiêu thức này là Lượng Thiên Kiếm, thế mà lại trực tiếp đưa năm người vượt qua trăm trượng, đến trước miệng hang trên sườn núi Trủng Tể.

Khoảng cách của đám người phía sau, thì lại bị kéo dài ra đến khoảng mười dặm!

Sở Hi Thanh thấy thế thì không khỏi tấm tắc lấy làm lạ.

Vừa rồi, hắn cảm ứng được lực lượng và Thiên quy đạo luật của ít nhất là ba vị thần linh Vĩnh Hằng ở phía sau.

Tuy rằng chỉ là phụ thể, nhưng lực lượng của bọn họ cũng tương đối đáng sợ, tuyệt đại đa số võ tu Thiên Bảng đều không phải đối thủ của bọn họ.

Nhưng mà Lượng Thiên Kiếm của Kiếm Tàng Phong lại vẫn có thể phát huy hiệu quả.

Sở Hi Thanh suy đoán, Lượng Thiên kiếm ý của vị này phải là tầng 23 trở lên.

Đây chính là kiếm ý tầng 23 hàng thật giá thật, chứ không phải là căn cơ phù phiếm như Nhai Tí đao ý của hắn, chỉ biết dựa vào ngoại lực.

Theo Kiếm Tàng Phong kéo dài khoảng cách với đám người phía sau.

Ánh đao bóng kiếm và pháp thuật của bọn họ đều bị bỏ lại phía sau.

Nhưng mà những võ tu này thấp nhất cũng là tam phẩm, hoặc là hàng đầu Địa Bảng, hoặc là nhân vật trụ cột của các tông phái lớn, thậm chí còn không thiếu người có sức chiến đấu Thiên Bảng.

Chỉ một cái chớp mắt, mồ làn sóng cương lực hoành không mà tới, bọn chúng đánh nát tất cả, chôn vùi không gian.

Còn có người sử dụng độn pháp siêu tuyệt, bộc phát chân nguyên, dùng tốc độ cao nhất để đuổi theo, chỉ chớp mắt đã vượt qua khoảng cách mười dặm.

Không gian năm mươi dặm quanh đây, lập tức bị hơn trăm loại thiên quy mạnh mẽ vặn vẹo không ra hình dáng gì.

Ngay cả các loại cấm chế trong Thái Vi Viên cũng bị tàn phá.

Sở Hi Thanh thấy thế, lập tức quay người chém một đao.

Thần Ý Xúc Tử Đao – Hồi Quang Phản Chiếu!

Lập tức có một mảnh màn đao như gương bạc bao phủ bốn người sau lưng, còn có một con cự thú Nhai Tí cực lớn hiển hóa ra giữa không trung, phát ra tiếng gào thét.

Những ánh đao bóng kiếm và bóng thương bóng quyền sắc bén kia, tất cả đều bị phản xạ trở lại.

Hơn nửa năm trước, Sở Hi Thanh đã học được áo nghĩa của chiêu Hồi Quang Phản Chiếu này từ trong thẻ cực chiêu của Huyết Nhai Đao Quân.

Hạt nhân của chiêu này đã đổi từ Thiên Thù Thần Ý Đao thành Thần Ý Xúc Tử Đao, khiến cho thực cực chiêu này có biến hóa về chất.

Nhai Tí đao ý mạnh đến tầng 24, cộng thêm huyết mạch Nhai Tí gia trì, uy thế cực kỳ kinh khủng!

Đặc tính quần chiến của Nhai Tí Đao cũng được thể hiện ra.

Đám võ tu ở phía sau kia, mặc kệ là tam phẩm hay nhị phẩm, hoặc là nhất phẩm, thì đều không thể làm gì màn đao của hắn.

Tất cả cương lực và thiên quy của bọn họ, đều bị Sở Hi Thanh phản xạ trở về.

Thần niệm của bọn họ cũng bị xung kích, một người trong đó còn là miệng mũi phun máu.

Đó là Thần Ý Đao Tâm phản kích.

Thần niệm hóa đao của Sở Hi Thanh chẳng những phản xạ lại thần niệm của bọn họ, mà còn ngưng tụ ra một luồng đao ý vô cùng mạnh mẽ, chém vào nguyên thần của một vị võ tu trong đó.

May mắn hôm nay chỉ có hơn 70 người ở đây, tất cả đều tu luyện Ngưng Thần Quyết cao cấp nhất. Cho nên người này miễn cưỡng có thể tiếp nhận, không bị một đao của Sở Hi Thanh chém chết.

Chương 1844: Song thánh truyền

Nhưng trong đám bóng đao ánh kiếm kia, vẫn có hơn mười đầu xiềng xích đột phá được màn đao của Sở Hi Thanh, tiếp tục vồ về phía năm người.

Đây chính là người ra tay với bọn họ đầu tiên, ánh sáng màu u lam trong mắt người này càng đậm hơn.

Ánh mắt Sở Vân Vân ngưng lại.

Người này, rõ ràng là đang nằm trong trạng thái bị thần linh phụ thể.

Cuộc chiến Thái Vi Viên này, đã có thần linh ra trận.

Nhưng khi nàng chuẩn bị dùng Nghịch Thần Kỳ gạt bỏ những đầu xiềng xích kia, thì chúng lại đánh vào sườn núi bên cạnh, lập tức một tiếng nổ rung trời vang lên, một trận núi chuyển đất sập, nhấc lên bụi mù cực lớn.

Lúc này, Sở Vân Vân liếc mắt nhìn qua La Hán Tông.

Đó là pháp Thiên Cương nhất phẩm, Điên Đảo âm Dương.

La Hán Tông mượn lực lượng ngôi sao trên trời, điên đảo mục tiêu của kẻ địch.

Cũng đúng lúc này, Sở Hi Thanh cười to một tiếng.

“Kiếm sư huynh, cái gọi đến mà không trả thì phi lễ! Chúng ta cũng nên trả cho bọn họ một chiêu.”

Theo tay phải của hắn vươn ra, một cánh cổng đá khổng lồ xuất hiện ở phía sau hắn.

Đó chính là Lê Tham chi môn!

Chỉ chớp mắt, vô số binh khí tam phẩm bắn ra khỏi cánh cổng.

Tịch Diệt Thương Đốc – Tần Thắng thành danh bằng thức cực chiêu Vạn Binh Thần Tịch này, Sở Hi Thanh cũng có thể sử dụng.

Trên binh khí của Tần Thắng có bám Tịch Diệt chi pháp của hắn, Sở Hi Thanh thì lại dùng Tru Thiên và Như Ý chi pháp, uy thế lực lớn, không dưới Vạn Binh Thần Tịch của Tần Thắng.

Kiếm Tàng Phong thấy thế thì hơi kinh ngạc.

Nhưng hắn thông minh tuyệt đỉnh, chớp mắt đã hiểu ý của Sở Hi Thanh, lúc này cười đắc ý: “Để ta hỗ trợ sư đệ một chút sức lực.”

Ngay tại chớp mắt này, những binh khí tam phẩm kia được hắn phóng to lên gấp trăm lần, trọng lượng thì tăng vọt lên nghìn lần, từng cái từng cái to như ngọn núi, nện thẳng về phía đối diện.

Tình cảnh đáng sợ này, làm cho tất cả mọi người ở phía sau phải biến sắc mặt.

Bọn họ hoặc là lui lại né tránh, hoặc là toàn lực chống cự.

Một cái chớp mắt tiếp theo, toàn bộ ngọn núi đều rung chuyển, trong lúc nhất thời trời đất quay cuồng, toàn bộ Thái Vi Viên cũng vì thế là chấn động không ngớt.

Cương lực mạnh mẽ quét ngang bốn phía chung quanh, phá hủy và xé rách tất cả cấm chế và trận pháp trong phạm vi mấy chục dặm quanh đây, còn có bụi mù mênh mông dâng lên, ngưng tụ thành một đám mây hình nấm.

Đại đa số võ tu phía sau đều bình yên vô sự, chỉ có một phần nhỏ là bị thương.

Nhưng thần sắc và dáng vẻ của bọn họ đều rất chật vật.

Một ít người càng không nhịn được mà chửi ầm lên.

“Tiên sư cha nhà nó, thằng nhãi ranh Sở Hi Thanh này lại còn có Lê Tham chi môn cao cấp nhất.”

“Tên mập mạp chết bầm kia là ai? Cái Lượng Thiên Kiếm này dường như còn cao hơn cả Yến Quy Lai!”

“Trình độ Lượng Thiên Kiếm là như nhau, chắc hẳn tên mập mạp này có huyết mạch đặc thù, có thể tăng phúc hai tầng Binh Thiên Kiếm. Nhưng Lượng Thiên Kiếm của hắn tuyệt đối không dưới Bình Thiên Kiếm.”

“Người này rõ ràng là ‘Song thánh truyền’ của Vô Tướng thần tông, sao trước kia ta chưa từng nghe nói đến hắn? Loại thiên kiêu như vậy, phải nổi tiếng từ lâu rồi mới đúng chứ.”

“Tu vị tam phẩm hạ, lại tu luyện Bình Thiên Kiếm và Lượng Thiên Kiếm đến trình độ này, căn cơ còn vô cùng sâu dày. Hắn thế mà lại không bước vào trước 20 Địa Bảng? Luận Võ Lâu và Thiên Cơ các làm ăn kiểu gì vậy?”

“Một chiêu này quả thực là không nói đạo lý, ai gặp mà không tránh lui? Cái thằng nhãi ranh này, ngoài trừ Táng Thiên ra thì còn được Lê Tham ưu ái đến mức độ này nữa.”

Trong những tiếng nghị luận và chửi rủa, rất nhiều người không nói một lời, tất cả đều ra sức bay về phía cửa hang động ở sườn núi.

Vạn Binh Thần Tru của Sở Hi Thanh dù có thể ngăn cản bọn họ một lát, nhưng cũng phá hủy tất cả cấm chế ở chung quanh, khiến cho tốc độ của bọn họ tăng mạnh.

Nhân lúc trận pháp còn chưa khôi phục, bọn họ nhất định phải dốc hết tốc độ, tốt nhất là đuổi kịp năm người Sở Hi Thanh.

Lúc này, mấy người Sở Hi Thanh đã đi vào bên trong hang động nơi sườn núi.

Chín ngọn núi trong Thái Vi Viên đều đã bị móc rỗng, bên trong là những con đường rộng rãi, bốn phương thông suốt.

Bọn chúng phải rộng hơn 30 trượng, những viên dạ minh châu ở trên đỉnh hang khiến nơi này sáng như ban ngày.

Còn có thể nhìn thấy từng gian từng gian phòng ở ven đường.

Tạo hình của chúng đều rất đơn giản, chắc hẳn là nơi ở của đệ tử tầng dưới.

Cấm chế và trận pháp nơi này cũng rất nghiêm ngặt.

Mấy người Sở Hi Thanh đi được hơn hai mươi dặm, cảm ứng được mình đã thoát khỏi đám võ tu ở phía sau, nội tâm nhất thời thả lỏng.

Nhưng hắn vẫn không giảm tốc độ, mà vẫn dùng tốc độ cao nhất để tiến lên, lại có tâm tư cười đùa với Kiếm Tàng Phong: “Kiếm sư huynh thật lợi hại, một tay Bình Thiên, một tay Lượng Thiên, tất cả đều sắp tiếp cận với cực hạn của phàm nhân. Chỉ là không biết sau khi Diệp sư tử nhìn thấy thì sẽ có cảm tưởng gì?”

Kiếm Tàng Phong nghe vậy không khỏi bất đắc dĩ, ánh mắt đầy khổ sở.

Diệp Tri Thu không phải người ngu, nàng đã đoán được khi ở Vân Hải tiên cung rồi.

Kết quả là hơn một năm nay, Diệp Tri Thu đều không thèm để ý đến hắn, Kiếm Tàng Phong gửi tin phù qua, cũng như đá chìm đáy biển, không có hồi âm.

Chương 1845: Song thánh truyền (2)

Thần sắc Kiếm Tàng Phong rất khổ sở, than nhẹ: “Bây giờ ta chỉ hận võ đạo của mình tiến bộ quá nhanh! Vẫn làm tiểu sư đệ được DIệp sư tỷ chăm sóc thì tốt biết bao.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì không khỏi cạn lời.

Ngay khi hắn định mở miệng châm chọc, Sở Hi Thanh bỗng nhiên biến sắc, đưa mắt nhìn về phía trước.

Con đường phía trước là một tòa không gian khổng lồ, chiếm diện tích cực lớn.

Diện tích nơi này phải trăm dặm, cao ngàn trượng, chiếm cứ quá nửa không gian trong lòng núi, bên trong có có một đám cung điện to lớn, đài các nguy nga, tầng lâu cao vút.

Để cho Sở Hi Thanh kinh ngạc là một đám hài cốt ở phía trước cung điện. Bọn chúng chỉ còn lại xương khô, khoác đạo bào đã rách rưới mà mục nát không chịu nổi, số lượng lên đến hàng ngàn hàng vạn, tất cả đều chỉnh tề ở trước cung điện, tạo thành một cái ‘Thái Vi Lưỡng Nghi trận’ cực lớn.

Trừ cái đó ra, nơi này còn có vài bóng người nữa.

Con ngươi Sở Hi Thanh hơi co lại, hiện ra vẻ kinh dị.

Hắn đang nghĩ xem đám người này tiến vào bằng cách nào? Thế mà lại có thể đến trước bọn họ?

Sở Hi Thanh nhìn thấy bảy bóng người đang trôi nổi phía trên cung điện.

Hắn biết hai người trong số đó, một là Thần Ma Đao Quân – Vạn Kiếm Sinh từng khiêu chiến hắn, một là sư tôn của Vạn Kiếm Sinh, Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm của Thần Đao môn.

Năm người còn lại thì khá thần bí, bọn họ đều khoác áo bào màu đen. Một người cầm đầu lại đội một cái mũ cao tận ba thước, trên mặt đeo một cái mặt nạ màu bạc, vị trí mi tâm của mặt nạ có một chữ ‘Thần’ màu vàng.

Bốn người còn lại cũng mặc trang phục tương tjw như thế, chỉ là mũ cao ở trên đầu bọn họ không cao bằng, chỉ cao có một thước.

Bọn họ cũng không có mặt nạ, mà là dùng một miếng vải đen buông xuống từ trán, bao trùm toàn bộ khuôn mặt.

Trên miếng vải đen kia còn có viết vài chữ triện để phân biệt là 'Thị Nhất', 'Thị Nhị'. 'Thị Tam', 'Thị Tứ', chữ có màu trắng bạc.

Sở Hi Thanh hơi suy tư một chút, lập tức nghĩ đến một danh từ, còn có một lượng lớn tin tức liên quan đến cái danh từ này.

"Đao Quân cẩn thận." La Hán Tông nhìn về phía đám người kia với ánh mắt vô cùng kiêng kỵ: "Đây là hóa thân của 'Quần Sơn Xã Tắc chi thần' và Thần thị của nàng! Trước kia ta từng dây dưa với bọn họ một lần, rất vướng chân vướng tay, cũng rất phiền toái."

Sở Hi Thanh hơi híp mắt lại, đôi con ngươi màu xanh lam hiện ra vẻ căm ghét và sát cơ lạnh lẽo: "Một đám con mọt chết tiệt mà thôi! Cự linh ngụy thần, cũng dám lấy 'Xã tắc' làm hiệu?"

Sở Hi Thanh nghe vậy thì cũng đồng cảm mà gật đầu.

Quần Sơn Xã Tắc chi thần, là một Cự linh sinh ra ở thời đại Viễn cổ, cũng là một trong những cự thần có khá nhiều tín đồ trong nhân tộc.

Nhân tộc Thần Châu thờ phụng Quần Sơn Xã Tắc chi thần, cái này phải nói đến khi nhân tộc vẫn còn ở Bất Chu sơn.

Khi đó nhân tộc vẫn còn làm nô lệ cho các bộ lạc Cự linh Bất Chu sơn.

Bọn họ bị Cự linh nghiền ép và dằn vặt, ngoại trừ làm trâu làm ngựa cho các chủ nhân ra, đôi khi còn phải trở thành đồ ăn và điểm tâm của Cự linh.

Sinh hoạt trong thời đại tối tăm và tàn khốc đến cực điểm đó, hơn nữa còn không có bất cứ hi vọng nào, nên có rất nhiều người bắt đầu mong chờ vào thần.

Bọn họ những cự thần Vĩnh Hằng kia là thần linh, thành kính và sùng bái, cố gắng mượn lực lượng cự thần để thoát khỏi biển khổ.

Quả thật là có mấy người thành công, bọn họ trở thành Thần thị, tế ti của một số thần linh, thu được lực lượng do cự thần ban tặng. Từ đó giúp đám cự thần kia 'nuôi dưỡng' tín đồ, trở thành cái gọi là ‘người trên người’.

Mãi đến tận khi Hoàng Hi và Phong Hậu dẫn nhân tộc xuôi nam thì tình huống này mới thay đổi.

Trên đường xuôi nam, Hoàng Hi đã không tiếc dùng những pháp quy nghiêm khắc và tàn khốc nhất, cấm chỉ nhân tộc Thần Châu tín ngưỡng và sùng bái bất kỳ cự thần Vĩnh Hằng nào.

Tiếc là chính Hoàng Hi cũng không thể quét dọn sạch sẽ.

Theo Hoàng Hi và Phong Hậu mất tích, các loại tín ngưỡng cự thần lại mọc lên như nấm, nhanh chóng phát triển trong nhân tộc, hơn nữa các đời đều cấm mà không dứt.

Khi đó có rất nhiều quan lớn và quý tộc đều tham dự vào.

Những tinh anh của nhân tộc này, muốn mượn thần linh để thu hoạch lực lượng, cũng có người đối kháng và chinh chiến với Cự linh quá lâu, bắt đầu từ từ tuyệt vọng với tương lai của nhân tộc.

Bọn họ cho rằng chống lại là vô dụng, nhân tộc không thể chiến thắng thần linh.

Đường ra duy nhất của nhân tộc, chính là thành kính và tín ngưỡng những cự thần này, thu được tha thứ của các thần, cũng mượn lực lượng của các thần để sống hòa thuận với tứ đại hoàng đình Cự linh phương bắc.

Vì vậy nên ba đời Thánh hoàng nhân tộc đều không thể quét sách những giáo phái cự thần này.

Đặc biệt là sau đời Thánh hoàng thứ ba, còn có một chút hoàng triều nhân tộc công khai tế tự, muốn nhận được các cự thần che chở.

Để người vui mừng chính là, những hoàng triều công khai tế tự cự thần kia, đều là những hoàng triều sắp kết thúc, không nhà nào có thể sống quá 30 năm.

Nhưng mà rất nhiều giáo phái cũng nhờ vậy mà vững chắc và lớn mạnh, bọn chúng giống như những cái u ác tính sinh trưởng trong cơ thể, không thể loại bỏ.

Chương 1846: Quả nhiên là Tần Mộc Ca

Vị ‘Quần Sơn Xã Tắc chi thần’ này, trước kia chỉ là ‘Quần Sơn chi thần’, mãi đến tận mười vạn năm trước, được một hoàng triều nhân tộc tôn làm “Xã Tắc chi thần”.

Xã là Thổ thần, Tắc là Cốc thần, chính là chấp chưởng thổ địa và được mùa.

Đất đai dưỡng dục vạn vật, cốc dưỡng dục dân chúng, là gốc rễ của triều đình, vì vậy xã tắc cũng thường được thay thế cho triều đình.

Từ đó có thể hiểu thể hiểu vì sao Sở Vân Vân lại tức giận với cái danh hào này như vậy.

Sau đó Sở Hi Thanh lại nhìn vào đám hài cốt ở trước cung điện.

Sở Hi Thanh nhìn ra số lượng hài cốt ở đây khoảng chín vạn cái!

Máu thịt của chúng đã mục nát tiêu tan, xương cốt thì là máu trắng bệch ảm đạm, hoặc là bảy màu sặc sỡ, không có ngoại lệ.

Đó rõ ràng là dấu vết của một loại kịch độc hoặc là ôn dịch.

Ngay cả mười mấy bộ thi thể ở trung ương cũng không ngoại lệ.

Đó rõ ràng là mười mấy vị thuật sư nhị phẩm.

Theo lý thuyết, với tố chất thân thể của bọn họ, cho dù chết thì thi thể vẫn có thể bất hủ mấy vạn năm.

Vậy mà thi thể của bọn họ lại mục nát, thủng lỗ chỗ, bên trong các lỗ thủng đều là máu thịt đen xì, mùi tanh hôi bức người.

Chỉ có một bộ thi thể ở trung tâm là hoàn chỉnh, vẫn còn máu thịt.

Người này khoảng sáu mươi, diện mạo gầy gò.

Da thịt của hắn là màu vàng nhạt, ngoại trừ không còn khí tức thần hồn ra, thì giống như người sống.

Sở Hi Thanh đoán những người này đều là đệ tử Thái Vi Viên, bọn họ tụ tập và kết trận ở đây, hiển nhiên là để đối kháng với nhân vật mạnh mẽ nào đó. Tiếc là lực không đủ, tất cả đều chết dưới kịch độc hoặc ôn dịch.

Có lẽ trong lòng núi của tám đỉnh núi khác cũng có một lượng lớn hài cốt đệ tử Thái Vi Viên, quy mô không dưới nơi này.

Ngoài ra, toàn bộ quảng trường và phía trên cung điện đều được bao phủ bởi một màn sương máu mịt mờ.

Màn sương máu mịt mờ này đang không ngừng tụ lại với nhau, hóa thành từng con độc xà, từng con hung thú, xông lên cắn xé và công kích năm người áo đen.

Màn sương máu này rõ ràng là một loại sát lực phẩm chất cực cao, thậm chí còn mạnh hơn 'Vô Tướng Thần Phong sát' của Sở Hi Thanh rất nhiều, để người ta liên tưởng đến chân nguyên của võ tu Siêu Phẩm.

Hai cái này không phải là đồ vật tương đồng, nhưng phẩm chất lại tương đương, thậm chí sương máu mờ mịt này còn cao hơn một ít.

Đáng tiếc là không có ai khống chế, nên bị năm người áo đen kia áp chế và trấn áp.

Sở Hi Thanh nhìn thấy tình cảnh này, trong con ngươi không khỏi lóe lên một vệt u quang, hô hấp cũng từ từ nhanh hơn.

Hắn một mặt là thỏ chết cáo thương khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, một mặt là sinh sôi ý mừng.

Sở Hi Thanh biết mình không nên như vậy.

Nhưng sát lực mạnh mẽ ở đây quá nồng đậm, mà những thứ này lại làm cho lực lượng huyết mạch của Sở Hi Thanh phun trào.

Đó là năng lực của bắt nguồn từ Thần Thương cấp 15, 'Thí Thần huyết cương'.

Năng lực này có thể dung hợp các loại oán hận và oán sát với thần linh trong thiên địa, dung hợp thành 'Thí Thần huyết cương' của bản thân.

Nó có thể vừa công vừa thủ, tương tự như 'Hữu Vô Hình Hỗn Nguyên thần sát' và 'Vô Tướng Thần Phong sát' của Sở Hi Thanh, có thể hòa vào tất cả các loại võ đạo của Sở Hi Thanh.

Nhưng cường độ mạnh yếu của nó, được quyết định bởi cường độ và phẩm chất sát lực mà Sở Hi Thanh cô đọng.

Theo điển tịch của Vô Tướng thần tông, 'Thí Thần huyết cương' mạnh mẽ nhất không chỉ có năng lực phòng ngự và lực phá hoại cực kỳ mạnh mẽ, trời sinh khắc chế các loại pháp thuật và thần lực, mà còn có thể xé nát Vĩnh Hằng chi pháp trong thiên địa, có thể phá hoại căn cơ vĩnh hằng của thần linh.

Mà sương máu mờ mịt trước mặt Sở Hi Thanh bây giờ, chính là oán sát phẩm chất tốt nhất.

Quả thực là sách cổ chưa từng viết, trước nay chưa từng có!

Ý chí của chín vạn thuật sư mạnh mẽ bị chết bởi cự thần, lại được uẩn dưỡng hơn hai vạn năm tại nơi linh lực cực thịnh này, cuối cùng nuôi dưỡng ra một lực lượng oán sát cực kỳ mạnh mẽ và lại căm hận tất cả cự thần.

Mà những chỗ như vậy, trong Thái Vi Viên này lại có tận tám nơi, thậm chí là chín nơi!

Khi Sở Hi Thanh đang suy nghĩ, bảy người trên không trung cũng đang đánh giá bọn họ.

Trang Nghiêm đầu tiên là nhìn vào Sở Hi Thanh với ánh mắt tràn đầy sát cơ lạnh lẽo, sau đó lại chuyển mắt qua Sở Vân Vân.

Con ngươi hắn hơi co lại: “Ngươi là… Bá Võ Vương Tần Mộc Ca?”

Trong khoảnh khắc này, một bóng người lóe lên, xuất hiện ở miệng hang.

Đó chính là võ tu dùng xích sắt kia, người này hoàn toàn bỏ qua tất cả những cấm chế và trận pháp trong lòng núi, chỉ chậm hơn mấy người Sở Hi Thanh một đường.

Hắn nhìn tình cảnh trong này rồi ngẩn người, sau đó cũng không ra tay với mấy người Sở Hi Thanh, mà đứng ở sau lưng mấy người Sở Hi Thanh khoảng trăm trượng, rồi nhíu chặt lông mày.

Ánh mắt người này cũng rơi vào người Sở Vân Vân, trong mắt hiện ra ý ngờ vực.

“Ta không ngờ Thần Đao môn các ngươi lại có quan hệ với giáo phái cự thần.”

Sở Vân Vân hơi vung tay lên, Nghịch Thần Kỳ giấu trong tay áo đã bay ra.

Nàng ngẩng đầu nhìn Trang Nghiêm, sắc mặt lạnh lùng như băng: “Lúc trước, sư tôn Vô Thượng Đao – Thư Hoài Thạch của ngươi từng xông vào Vạn Ma quật, nỗ lực cứu viện đám cự thần bị phong ấn bên trong, bây giờ Trang Nghiêm ngươi lại cấu kết với ‘Quần Sơn chi thần’ này.”

“Mà Thánh hoàng đời thứ ba đã có lệnh, kẻ dám cấu kết với cự thần, vẽ đường cho hươu chạy, người người đều phải diệt trừ! Thần Đao môn các ngươi muốn bị diệt môn sao?”

Chương 1847: Quả nhiên là Tần Mộc Ca (2)

Da mặt Trang Nghiêm hơi co quắp lại, sau đó hắn lạnh lùng phất tay áo một cái: “Quần Sơn Xã Tắc chi thần từng được bảy đời hoàng triều nhân tộc tôn làm chính thần, hơn nữa còn tràn đầy thiện ý với nhân tộc ta, từng bảo vệ ngàn tỷ sinh linh nhân tộc ở Bất Chu sơn, có ân đức lớn lao với nhân tộc ta, há có thể so sánh với những cự thần trong miệng Tam Hoàng?”

“Còn về phần sư tôn ta tiến vào Vạn Ma quật, đó chính là vì điều tra tình hình bên trong, tránh cho Vô Tướng thần tông các ngươi gây họa cho thiên hạ, nhưng lại không cẩn thận bị các ngươi ám hại bỏ mình. Sự việc tiếp theo rõ ràng là các ngươi vu oan giá họa. Nhưng mà thù hận này, Thần Đao môn ta một ngày cũng không dám quên…”

Trong lòng hắn thì lại âm thầm giật mình kinh hãi.

Ngay khi Sở Vân Vân ngẩng đầu nhìn về phía hắn, Trang Nghiêm cảm giác như mình đang bị một con sư tử nhìn chằm chằm.

Thiếu nữ trước mắt này, lẽ nào là Tần Mộc Ca thật? Là ‘Hoành tuyệt vạn cổ, Quân đốc mắt xanh’ Tần Mộc Ca kia?

Nữ tử này thật sự không chết? Hoặc là khởi tử hoàn sinh?

Nếu là như vậy, Tần Mộc Ca đã khôi phục mấy phần thực lực rồi?

Khi Trang Nghiêm nói đến chữ quên, thì hư không trong lòng núi bỗng nhiên truyền ra một tiếng nổ ‘oanh’.

Bóng người Sở Vân Vân thế mà lại đột ngột xuất hiện ở trước mặt người đeo mặt nạ bạc kia.

Nàng đâm ra một thương, trên mũi thương bao phủ một lớp cương lực màu đen.

Sở Hi Thanh nhướng mày lên, hắn nhận ra đây chính là ‘Thí Thần huyết cương’ của Sở Vân Vân!

Sở Vân Vân cũng có thiên phú Thần Thương, hơn nữa cấp bậc còn cao hơn Sở Hi Thanh rất nhiều, thời kỳ toàn thịnh đã đạt đến cấp 26.

Thí Thần huyết cương của nàng được cô đọng từ sát lực ở mấy chiến trường viễn cổ, phẩm chất cực cao.

Đầu óc của Trang Nghiêm lại trống rỗng trong một sát na.

Thiếu nữ này rõ ràng là đang thi triển Vạn Thần Kiếp của Thiết Sơn Tần thị! Hơn nữa còn là 'cực chiêu Tru Thần' mạnh mẽ nhất trong Vạn Thần Kiếp!

Nữ tử này lại có thể lặng lẽ hoàn thành súc lực ở ngay dưới mắt của hắn.

Mà một thương này lại chất chứa rất nhiều Thiên quy đạo luật, nhiều đến mức để Trang Nghiêm sợ hãi.

Tru Thiên! Lượng Thiên! Quán Thiên! Thần Phong! Vạn Sát! Hủy Diệt! Phá Hư! Vĩnh Hằng! Kim Cương! Bất Hủ! Già Thiên! Trấn Thiên! Nhiên Thiên! Vô Tướng! Tuyệt Thiên…

Tổng cộng không dưới ba mươi loại, dưới ánh mắt của Trang Nghiêm, những Thiên quy đạo luật này giống như ruy băng quấn quanh trường thương. Phần cuối ruy băng lại tán ra bốn phương tám hướng, phân bố tại toàn bộ hư không.

Chúng nó lại như là một vòng xoáy khổng lồ, đang khuấy động toàn bộ thế giới.

Đúng là Tần Mộc Ca!

Nàng quả nhiên không chết!

Sau khi Trang Nghiêm lấy lại suy nghĩ, hắn mới nảy ý ra tay cứu viện.

Hóa thân của 'Quần Sơn Xã Tắc chi thần' rất mạnh, là thân thể của một Thần tử!

Nhưng dù sao bản thân hắn cũng không phải là thần linh.

Hắn tuyệt đối không đỡ nổi một thương này! Không thể ngăn nổi một thương trảm thần này của Bá Võ Vương Tần Mộc Ca!

Trang Nghiêm cố gắng rút đao.

Hắn cũng đã ngưng tụ chân nguyên từ trước, lúc này dốc toàn lực, ra tay như sấm chớp.

Sau đó, hắn liền nhìn thấy bốn vị Thần thị có sức chiến đấu nhị phẩm thượng kia đều phun máu, toàn thân bay ngược ra ngoài, đồng thời vô số vết thương xuất hiện trên thân thể họ, máu tươi tung tóe.

Bọn họ là người hầu của thần linh, lực lượng của bọn họ vẫn luôn hóa thành cương lực để bảo vệ quanh người 'Quần Sơn Xã Tắc chi thần'. Vì vậy bọn họ đứng mũi chịu sào, phải đối mặt với mũi thương tuyệt thế của Sở Vân Vân đầu tiên.

Bọn họ đều nỗ lực phòng ngự, nhưng lại bị Nghịch Thần Kỳ đâm thủng.

Trang Nghiêm nhìn ra mũi thương của Sở Vân Vân chỉ tập trung vào một điểm.

Nàng chỉnh hợp mấy chục loại thiên quy lại với nhau, tập trung thành một điểm chỉ to bằng đầu kim.

Đánh bay tứ đại Thần thị nhị phẩm, chỉ là một chút lực lượng nhỏ bé không đáng kể.

Nhưng mà bốn người kia vẫn không thể chịu nổi, thân thể của bọn họ gần như bị mũi thương kia đánh cho chia năm xẻ bảy.

Trang Nghiêm không khỏi tê cả da đầu.

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, hắn nhìn một mũi thương đâm xuyên qua thân thể của 'Quần Sơn Xã Tắc chi thần', sau đó ầm một tiếng, rất nhiều máu thịt hóa thành bột máu, tung bay trong thiên địa.

Ngay khi Nghịch Thần Kỳ của Sở Vân Vân sắp đánh nát hóa thể của vị thần linh này, đao của Trang Nghiêm rốt cuộc cũng đến.

Tuy rằng hắn ra tay chậm nửa bước, nhưng tốc độ đao lại không kém hơn Sở Vân Vân bao nhiêu.

Đao thương của song phương va chạm ở không trung, làm cho toàn bộ lòng núi đều rung chuyển, một cái hô hấp chính là mấy ngàn kích.

Mà sau 3400 kích, Trang Nghiêm bị thương của Sở Vân Vân quét trúng, thân thể bị nện vào vách núi, tạo thành một lỗ thủng cực lớn.

Mà trong mắt Trang Nghiêm lại hiện ra vẻ giật mình kinh hãi đến cực hạn.

Là Bá Võ Vương thật!

Nàng thật sự là Tần Mộc Ca!

Tuy rằng nữ tử này vẫn bị độc chú quấn thân, tu vị chưa khôi phục.

Nhưng mà sức chiến đấu của nữ tử này lại chỉ cách 'Gần Thần' có một tia!

Chương 1848: Lại rụng một cái thần thủ

Khi Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm bị đánh vào vách hang, mũi thương của Sở Vân Vân xoay chuyển, nhắm thẳng vào Quần Sơn Xã Tắc chi thần.

Hóa thể của vị thần linh này đã bị Sở Vân Vân đánh nổ quá nửa, máu thịt nát bấy.

Tuy thời gian đã qua một cái hô hấp, nhưng hắn vẫn không thể khôi phục hoàn toàn. Chỉ có tứ chi hoàn hảo, còn nơi lồng ngực vẫn là trống không.

Quần Sơn Xã Tắc chi thần dốc toàn lực, cũng không thể trục xuất tất cả võ ý của Sở Vân Vân ra ngoài.

Mấy chục loại thiên quy hợp lại với nhau, rắc rối và phức tạp đến mức làm cho một thần linh thượng vị như hắn cũng cảm thấy vướng tay vướng chân.

Khi hắn nhìn thấy mũi thương của Sở Vân Vân lại đánh về phía mình lần nữa, con ngươi không khỏi trợn lên, ánh mắt vừa kinh vừa giận.

"Ngươi độc thần!"

Nữ tử này không chỉ đánh hắn trọng thương, để bộ thân xác này gặp nguy hiểm, mà còn phá hỏng ý đồ khống chế trận pháp ở núi Trủng Tể này của hắn.

Đặc biệt là hắn chỉ còn kém một chút nữa thôi là có thể khống chế tất cả trận pháp ở núi Trủng Tể này rồi.

Lúc này, bốn vị Thần thị đã trở về bên cạnh hắn, bọn họ không chỉ vận dụng thần khí, mà còn liên thủ tạo lên một tầng 'Vĩnh Hằng chi bích' mạnh mẽ ở trước người hóa thể của thần linh. Đồng thời còn cầm liêm đao lên để phản kích, điên cuồng tấn công.

Quần Sơn Xã Tắc chi thần cũng cầm quyền trượng chỉ về phía Sở

Vân Vân.

Khoảnh khắc này.

Ầm!

Nghịch Thần Kỳ đâm thủng tất cả, liêm đao cũng tốt, 'Vĩnh Hằng chi bích' cũng được, tất cả đều bị Nghịch Thần Kỳ màu đen của Sở Vân Vân xuyên thủng!

Tứ đại Thần thị lại bị tiện tay đánh bay, thân thể lại bắn ra ngoài như sao băng.

Thân thể bọn họ không chỉ nứt ra mấy chục vết thương khủng bố, miệng mũi và vết thương đều tràn đầy máu tươi, toàn thân rơi rụng xuống dưới, hình thành bốn cái hố to.

Tay phải của Quần Sơn Xã Tắc chi thần cũng bị thương của Sở Vân Vân đánh thành thịt vụn, quyền trượng trong tay cũng bay ra ngoài.

Hắn nhìn thiếu nữ giáp đen ở trước mắt với vẻ không thể tin nổi.

Trong phàm nhân, lại có nữ tử đáng sợ như vậy sao!

Một tia thần hồn của hắn bám vào thân thể của Thần tử này, thực lực đã tiếp cận với Bán Thần đỉnh cao, cũng là cái gọi Siêu Phẩm đỉnh phong của phàm nhân, lực lượng thiên quy lại hơn xa Bán Thần!

Nhưng mà trước mặt nữ tử phàm nhân Tần Mộc Ca này, hắn quả thực là yếu ớt như một đứa trẻ ba tuổi, không chịu nổi một đòn!

Cheng!

Tiếng binh khí va chạm lại vang lên, đó là vị võ tu dùng xích sắt kia.

Người này dùng độn pháp thần kỳ của mình, né tránh khỏi sự ngăn cản của Sở Hi Thanh và Kiếm Tàng Phong.

Hắn lắc mình mà tới, đỡ một đòn trí mạng thay Quần Sơn Xã Tắc chi thần, làm cho trước người Quần Sơn Xã Tắc chi thần nổ tung ra một tia lửa xanh lam chói mắt.

Trong đôi mắt màu xanh làm của Sở Vân Vân, nhất thời hiện ra một vệt đen trầm.

Ầm!

Theo một đạo hắc quang lóng lánh kia, vai của võ tu dùng xích bị nổ nát, rất nhiều máu thịt bị Nghịch Thần Kỳ hất bay, sau đó thôn phệ!

Hóa thể của một vị thần linh không biết tên này, cũng không đỡ nổi một đòn của Sở Vân Vân.

Sở Vân Vân tức giận vì kẻ này cứu viện Quần Sơn Xã Tắc chi thần, làm cho nàng sắp thành lại bại, lúc này lại mượn thức ba của Hỗn Độn Thiên Đao do Sở Hi Thanh sáng tạo ra, gần như một thương liền lấy mạng kẻ này.

Phía xa xa, trái tim của Trang Nghiêm co quắp lại, sắc mặt trắng bệch.

Hắn cảm thấy mình sắp phát rồ rồi.

Cái này không đúng! Rất không đúng!

Ba năm trước hắn cũng tham dự vào cuộc chiến vây giết Tần Mộc Ca, là một trong ba vị võ tu siêu nhất phẩm có mặt tại đó.

Khi đó, Tần Mộc Ca đúng là rất mạnh mẽ, nhưng cũng không mạnh như ngày hôm nay!

Mạnh đến mức khiến người ta tuyệt vọng!

Có thể là sau khi tu vị bị hao tổn, huyết mạch bị phong ấn, thì nàng đã tiến bộ trong việc điều động lực lượng mà bản thân nắm giữ. Còn cả võ đạo của nàng, dĩ nhiên lại tiến bộ đến mức Trang Nghiêm không hiểu được.

Trong lòng Trang Nghiêm không khỏi sinh ra ý kinh hãi, ý chí võ đạo trải qua mấy chục năm rèn luyện của hắn, lại không thể trấn áp được ý niệm này.

Nhưng hắn vẫn không do dự, lại tiếp tục xông lên.

Trang Nghiêm biết, nếu hôm nay mình còn không dốc toàn lực, dám ngồi nhìn hai hóa thân thần linh bị giết, chỉ sợ mình cũng chắc chắn phải chết!

Thân thể của hắn biến ảo giữa Phong và Thủy, thay đổi thất thường, để cho người không thể dự đoán. Ánh đao trong tay lại như một thác nước màu bạc, lại tựa như một dải lụa vắt ngang trời, đem gió, nước và các thiên quy khác phát huy đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Còn cả Đoạn Thiên chi pháp mà hắn nắm giữ, mượn sức gió và dòng nước, thể hiện ra lực sát thương đáng sợ đến cực điểm.

Nội tâm của Trang Nghiêm lại lạnh lẽo như băng, kết hợp chân nguyên và linh thức của bản thân, truyền bá ý niệm ra ngoài: “Các vị đạo hữu ở bên ngoài, xin hãy mau chóng đi vào, đừng tiếp tục trì hoãn! Bá Võ Vương Tần Mộc Ca khởi tử hoàn sinh, nữ tử này còn chưa khôi phục, sức chiến đấu vẫn bễ nghễ thiên hạ.”

“Ta và hai hóa thể thần linh liên thủ mà vẫn không phải đối thủ của nàng, kính xin chư vị nhanh chóng cứu viện. Nếu như hôm nay chúng ta chết ở đây, chỉ sợ Thái Vi Viên sẽ rơi vào tay nàng, chỉ sợ chư vị cũng có nguy hiểm đến tính mạng.”

Chương 1849: Lại rụng một cái thần thủ (2)

Giọng nói và sóng âm chậm chạm, Trang Nghiêm không dám dùng tiếng nói để cầu viện, mà là dùng chân nguyên kết hợp với thần niệm, truyền tải ý niệm cho đám võ tu ở bên ngoài.

Ngay khi hắn vừa hoàn thành việc này, gò má trái của Trang Nghiêm chợt nổ ‘ầm’ một tiếng.

Sở Vân Vân đã bắt được chân thân của hắn, không chỉ một thương đánh nổ gò má của hắn, mà còn đánh nát một nửa tủy não của hắn.

Trái tim Trang Nghiêm không khỏi co rúm lại lần nữa, ý niệm kinh hãi trong lòng lại càng nồng đậm hơn.

Đó là tuyệt đối đâm thủng! Là lực lượng mà hắn hoàn toàn không thể chống đỡ.

Càng làm cho Trang Nghiêm cảm thấy đáng sợ là, thiếu nữ giáo đen này đã chứng minh rằng nàng nhìn thấu đao đạo của hắn.

Lúc trước, hắn còn có thể chống đỡ hơn ba ngàn kích của Sở Vân Vân, bây giờ lại không sống nổi hai ngàn kích.

Tiếp tục như vậy, thật sự rất không ổn!

Bọn họ đều sẽ chết, bao quát cả Quần Sơn Xã Tắc chi thần, tất cả đều phải chết ở đây!

Cũng vào lúc này, rốt cuộc cũng có mười mấy bóng người lắc mình tiến vào trong không gian nơi này.

Bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều có vết thương.

Trang Nghiêm dùng thần niệm cầu viện, để cho bọn họ gia tăng tốc độ, không kịp phá giải rất nhiều cấm chế, cũng không kịp chống đỡ cấm chế.

Khi mấy người này tiến vào trong, hai mắt không khỏi hiện lên ý kinh hãi.

Lúc này, ba người trên không trung đều bị thiếu nữ giáp đen cầm Nghịch Thần Kỳ đánh cho trọng thương.

Quần Sơn Xã Tắc chi thần là thê thảm nhất, không chỉ mất một nửa bộ ngực, mà hai tay cũng bị nổ nát.

Hắn cực kỳ kinh hoàng, đang dốc hết sức để né tránh, mưu đồ mượn Thổ độn chi pháp để trốn vào trong đất đá, thoát khỏi sự đuổi giết của Sở Vân Vân.

Nhưng cái này hoàn toàn vô dụng, mũi thương của Sở Vân Vân vẫn khóa chặt lấy hắn. Mặc kệ là Quần Sơn Xã Tắc chi thần lên trời hai xuống đất, đều không thể thoát khỏi.

Bóng người của bốn người cấp tốc lấp lóe trong lòng núi, hóa thể của Quần Sơn Xã Tắc chi thần đã thoi thóp, gần như sắp bị Sở Vân Vân đánh chết.

Hai người còn lại đều trọng thương, hiện giờ chỉ liều mạng kích phát nguyên lực toàn thân, ý đồ ngăn cản Sở Vân Vân mà thôi.

Khí cơ của bọn họ đều như nến tàn trong gió, sắp sửa cung giương hết đà.

Trong những võ tu vừa xuất hiện, chợt có hai người biến hóa, một người được bao trùm bởi lân phiến kỳ dị, một người mọc ra một cái sừng cong đẫm máu.

Bóng người của bọn họ lóe lên, dùng lực lượng thần linh ngăn cản Sở Vân Vân, mưu cầu cứu viện Quần Sơn Xã Tắc chi thần.

Còn có năm người cũng bay lên, hung hãn lao về phía Sở Vân Vân.

Tu vị của bọn họ đều là nhất phẩm, tuy không có lực lượng thần linh, nhưng sức chiến đấu cũng không thể xem thường.

Mấy người này tuyệt đối không phải hạng người liều lĩnh không sợ chết, sẽ không chịu liều mạng vì Quần Sơn Xã Tắc chi thần. Nhưng với hoàn cảnh trước mắt, dù là có hai vị thần linh vừa mới gia nhập vào chiến đấu, thì vẫn chưa đủ để đối kháng với Tần Mộc Ca!

Trường thương của nữ tử này rong ruổi qua lại, quả thực là không ai địch nổi!

Vì vậy, Quần Sơn Xã Tắc chi thần tuyệt đối không thể chết, vị này vừa chết, thế lực của song phương sẽ nghiêng về một bên.

Đối phương vừa rảnh tay, đám người bọn họ liền chết chắc!

Đôi mắt xanh lam của Sở Vân Vân lại lóe lên, thương của nàng bắt đầu biến hóa.

Nàng giống như nhất định phải giết chết Quần Sơn Xã Tắc chi thần, dùng tư thế không chết không thôi để tiếp tục truy kích.

Song khi đám võ tu chung quanh ra sức ngăn cản, Nghịch Thần Kỳ của Sở Vân Vân lại xoay chuyển với một góc độ khó mà tin nổi.

“Ầm!”

“Ầm!”

Liên tục hai tiếng nổ vang vọng, sương máu khuếch tán tại hư không.

Đó là hai võ tu nhất phẩm bị Nghịch Thần Kỳ của Sở Vân Vân đánh nổ đầu, số máu thịt mà Nghịch Thần Kỳ không kịp thôn phệ đã bắn tung tóe.

Một màn máu tanh này, để cho tất cả võ tu nơi đây đều hít một hơi khí lạnh, chỉ thấy tê cả da đầu.

Mấy võ tu vốn muốn gia nhập vào chiến đấu, lúc này đều dừng lại giữa không trung, hiện ra vẻ chần chờ và kiêng kỵ.

Trước mặt nữ tử này, dưới thần linh đều là giun dế sao?

Trang Nghiêm vất vả lắm mới khôi phục lại đầu của mình.

Hắn nhìn thấy cảnh này, trong ý chí kiên cường lại sinh ra một tia vô lực.

Vị này quả thực là bá đạo và vô địch đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

“Các vị đạo hữu, đây không phải là thực lực của một mình Tần Mộc Ca! Nếu chư vị cảm thấy thực lực không đủ, không dám tham chiến, làm ơn trừ khử mấy người của Vô Tướng thần tông bên dưới, càng nhanh càng tốt.”

Thiếu nữ giáp đen bá đạo như vậy, nguyên nhân rất lớn đến từ Bình Thiên Kiếm của Kiếm Tàng Phong và Phong Tam, còn cả pháp thuật của La Hán Tông hỗ trợ.

Ngay cả Sở Hi Thanh cũng đang sử dụng Nhai Tí Đao để bảo vệ quanh thân Sở Vân Vân, giúp nàng đàn hồi và phản xạ tất cả ngoại lực.

Những võ tu kia cũng không do dự nữa, bắt đầu dốc hết sức lực để tay với hai người Phong Tam và Kiếm Tàng Phong.

Kiếm Tàng Phong khẽ cười khổ một tiếng, dùng toàn lực triển khai Lượng Thiên Kiếm.

Hắn dùng Súc Địa Thành Thốn, hoặc là gia tăng khoảng cách, không ngừng na di quanh Sở Hi Thanh.

Chương 1850: Lại rụng một cái thần thủ (3)

Phong Tam cũng bắt đầu sử dụng độn pháp, độn quang biến hóa khó lường, cũng chuyển động ở quanh Sở Hi Thanh.

Bọn họ đều cực kỳ tin tưởng Sở Hi Thanh. Cho rằng lực lượng của Sở Hi Thanh nhất định có thể bảo vệ bọn họ.

Khi mấy hóa thân thần linh đang bị Sở Vân Vân kiềm chế, ai cũng đừng hòng đánh vỡ màn đao của Sở Hi Thanh.

Còn về phần La Hán Tông thì không biết hắn đã che giấu ở nơi nào, tất cả võ tu nơi này đều dùng thần niệm để càn quét bốn phía mà vẫn không tìm thấy bóng dáng của hắn.

Lúc này, tại trong một góc của hang động, Thần Ma Đao Quân - Vạn Kiếm Sinh lại đang ngây người nhìn một màn này.

Sư tôn của hắn từng đứng thứ 3 Thiên Bảng, là tồn tại cấp bậc siêu nhất phẩm.

Sau khi thoái ẩn và tĩnh tu 20 năm, võ đạo lại tiến thêm một bước, thực lực tổng hợp đã sánh vai với tổ sư Vô Thượng Đao – Thư Hoài Thạch của hắn, thậm chí là còn vượt qua một đường.

Trong lòng Vạn Kiếm Sinh, sư tôn của mình cực kỳ mạnh mẽ, không có bao nhiêu người trong thiên hạ này là đối thủ của sư tôn.

Dù là Lý Trường Sinh được xưng vô địch phàm nhân, dù là Vấn Thù Y hạng 1 Thiên Bảng, thì sư tôn của mình chưa chắc đã không thắng được.

Nhưng mà tình cảnh trước mắt lại nét nát nhận thức của hắn.

Đây chính là Bá Võ Vương Tần Mộc Ca?

Đây chính là ‘Hoành tuyệt vạn cổ, Quân đốc mắt xanh’?

Nghe đồn rằng, nữ tử này thân trúng thần độc thần chú, bị mười mấy vị Bán Thần và ba thần linh Vĩnh Hằng vây công, cuối cùng vẫn có thể đánh thần linh trọng thương.

Trước kia Vạn Kiếm Sinh cảm thấy chuyện này quá khuếch đại, không thể tin.

Bây giờ hắn lại tin, tin tưởng không dám nghi ngờ chút nào!

Có người nói nữ tử này mới chỉ tu luyện hơn 20 năm, 20 năm liền có phong thái như thế này rồi!

Thế gian này, tại sao lại có nữ tử đáng sợ như vậy? Lại có thiên phú võ đạo kinh người như thế?

Trời xanh bất công, tại sao chỉ ưu ái một mình nàng?

Vạn Kiếm Sinh hít thở thật sau, sau đó lại đưa mắt nhìn vào Sở Hi Thanh.

Đối phương đang giao thủ kịch liệt với đám võ tu trong hang động.

Sở Hi Thanh đứng yên tại chỗ, lù lù bất động.

Một màn đao như gương bạc kia, bao phủ phạm vi một dặm chung quanh, gió thổi không lọt, nước giội không vào, châm chen không lọt.

Chung quanh liên tục phát ra những tiếng ‘leng keng leng keng’, vô số tia lửa bùng lên, cương lực nổ tung, mảnh vụn đao cương kiếm khí bắn phá bốn phía.

Chỗ đáng sợ của Nhai Tí Đao đang được thể hiện, Sở Hi Thanh đồng thời đối phó với hơn mười kẻ địch mạnh mẽ, lại như ứng chiến với một người.

Hắn thậm chí còn có thể điều động lực lượng của người khác để đả kích đối thủ. Không chỉ phản xạ tất cả ngoại lực, mà còn làm cho đám võ tu chung quanh phải không ngừng né tránh, sợ bị Nhai Tí Đao phản xạ trọng thương.

Sở Hi Thanh không chỉ dùng Nhai Tí Đao để bảo vệ mình và hai đồng bạn, thậm chí còn phản xạ những Thiên quy đạo luật mạnh mẽ lên không trung, trợ giúp Sở Vân Vân.

Con ngươi Vạn Kiếm Sinh hơi co lại.

Cảnh này làm cho hắn cực kỳ chán nản.

Tần Mộc Ca có thiên phú cao đến mức làm cho người ta không hiểu được, mà Sở Hi Thanh này cũng giống như vậy.

Đối phương mới chỉ mười tám tuổi thôi, tu hành mới ba năm, mà đã có thể bước vào Thiên Bảng, hơn nữa còn bất bại trong quần chiến.

Hôm nay, Tần Mộc Ca một người một thương áp chế Ma Lưu Đao Vương và hóa thân của bốn thần linh, có thể nói là để người ta trố mắt ngoác mồm.

Nhưng mà Sở Hi Thanh một mình đối phó với một đám võ tu vây công, vậy mà lại có thể thong dong tự nhiên, điều này cũng kinh thế hãi tục, để người ta không thể tin tưởng.

Vạn Kiếm Sinh hơi do dự một lát, cuối cùng vẫn hít thật sâu, rồi lao về phía Sở Hi Thanh.

Hắn biết Sở Hi Thanh tiến bộ rất nhiều trong một năm qua, đã vượt qua hắn rồi.

Nhưng mà Vạn Kiếm Sinh vẫn quyết định nỗ lực đánh một trận.

Một năm qua hắn thoái ẩn giang hồ, tìm kiếm khổ tu, chính là vì tu luyện một môn bí pháp, một thức ‘cực chiêu Tru Thiên’, chuyên môn đối phó với nhiều tầng ngoại cương và Nhai Tí Đao của Sở Hi Thanh.

Tất cả mọi người ở đây đều không thể làm gì Sở Hi Thanh, chỉ có đao quyết của hắn mới có thể phá tan Nhai Tí Đao của Sở Hi Thanh.

Cuộc chiến Thái Vi Viên ngày hôm nay, đã phát triển đến thời điểm hắn phải liều mạng.

Hoặc là Sở Hi Thanh chết, hoặc là thầy trò bọn họ vong, ngoài ra, đã không còn khả năng nào khác.

Sở Hi Thanh cũng nhìn thấy Vạn Kiếm Sinh đang tiến lại gần, cũng cảm ứng được người này đang súc thế.

Thần sắc hắn hơi động, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn qua: “Không thể không thừa nhận, Vạn Kiếm Sinh ngươi rất can đảm!”

Khóe mắt Vạn Kiếm Sinh hơi co quắp lại.

Hắn nghe ra ý khinh bỉ trong lời nói của Sở Hi Thanh.

Tại một năm trước, Vạn Kiếm Sinh thường xuyên dùng thái độ từ trên cao nhìn xuống và giọng nói khinh bỉ này để nói chuyện với người khác.

Hắn nắm chặt trường đao, gân xanh nổi đầy tay, đồng thời nhìn về phía tay trái của Sở Hi Thanh.

Đao bên tay trái của Sở Hi Thanh vẫn chưa ra khỏi vỏ, vẫn luôn nằm trong trạng thái súc thế chờ phát.

Trong lòng Vạn Kiếm Sinh lại cảm thấy cay đắng, mình bây giờ chỉ xứng đấu với tay trái của Sở Hi Thanh?

Chương 1851: Lại rụng một cái thần thủ (4)

“Chú ý!” Vạn Kiếm Sinh ngăn chặn tất cả suy nghĩ lung tung, sắc mặt lạnh lùng: “Ta của ngày hôm nay, đã không phải ta của một năm trước rồi.”

Sở Hi Thanh cũng đã phân tâm chú ý.

Hắn đang nhìn Sở Vân Vân trên không trung, nghĩ thầm vẫn phải nghĩ biện pháp giảm bớt áp lực cho thê tử nhà mình.

Con ngươi của Vạn Kiếm Sinh lại run lên lần nữa, hiện ra vẻ tức giận đến cực hạn.

Cái tên tạp chủng này, lại dám không chú ý đến hắn?

“Giết!”

Vạn Kiếm Sinh bỗng nhiên rút đao, một đạo ánh đao tựa như Bàn Cổ khai thiên tích địa chém thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Đây là cực chiêu Khai Thiên Tích Địa, là Thần Đao môn dùng ‘Bàn Cổ khai thiên’ làm gốc, sáng chế ta một thức thần chiêu không trọn vẹn. Nó trời sinh đã khắc chế Hỗn Độn chi pháp, càng có thể chém nát tất cả Thiên quy đạo luật!

Nhưng khi Vạn Kiếm Sinh vừa xuất đao, hắn cảm nhận được một luồng đao ý cực kỳ ác liệt chém vào nguyên thần của mình.

Đó chính là Thần Ý Đao Tâm của Sở Hi Thanh.

Thần ý hóa đao, chạm vào tức chết!

Ánh đao của Vạn Kiếm Sinh đang phá tan tất cả, mạnh mẽ chém xuyên qua màn đao của Sở Hi Thanh, thế như chẻ tre, liên tục chém nát bảy tầng ngoại cương của Sở Hi Thanh.

Nhưng mà ý niệm của Vạn Kiếm Sinh lại hoàn toàn cứng đờ tại đó.

Cũng trong khoảnh khắc này, một đạo ánh đao như tuyết lướt qua, trực tiếp chém đầu của hắn xuống.

Đó là một trường đao màu trắng bạc.

Thanh Tu La Tru Ma đao của Sở Hi Thanh đã nằm trong trạng thái nửa tàn, vì vậy đao trong tay hắn bây giờ là một thanh đao nhị phẩm hạ mượn từ kho vũ khí của Lê Tham.

Bản thân đao này có mang theo Tru Thiên và Như Ý chi pháp, uy lực còn trên Tu La Tru Ma đao.

Khi linh trí của Vạn Kiếm Sinh khôi phục, liền phát hiện đầu của mình đang tung bay giữa không trung.

Hai mắt hắn trợn trừng trừng, sau đó liền chuyển thành màu sắc tro nguội, mang đầy tuyệt vọng.

Lúc này, trong đầu Vạn Kiếm Sinh chỉ còn hai ý nghĩ.

Đao của tên tạp chủng này thật là nhanh, hơn nữa còn nham hiểm ác độc đến cực điểm!

Lão trời già chết tiệt này, nếu sinh Vạn Kiếm Sinh hắn, tại sao còn sinh Sở Hi Thanh?

Lúc này, Sở Hi Thanh lại nhướng mày lên, thầm cảm thấy nghĩ mà sợ.

Dù Vạn Kiếm Sinh đã là đầu thân tách biệt, nhưng đao của hắn vẫn phá tan hai tầng ngoại cương nữa của Sở Hi Thanh.

Vì đánh vỡ Nhai Tí Đao và nhiều tầng ngoại cương của hắn, người này quả thực là trăm phương ngàn kế!

May mà hôm nay diệt trừ kẻ này ở đây, nếu không với thiên phú của người này, tương lai sẽ là một phiền phức không lớn không nhỏ.

Mà khi Sở Hi Thanh nghĩ đến đây, nội tâm của hắn chợt hơi động, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Lần này hắn không nhìn về phía thê tử của mình, mà là nhìn ra bên ngoài Thái Vi Viên.

Linh nhãn của Sở Hi Thanh có thể xuyên qua cấm chế nơi đây, nhìn về phía cửu tiêu bên ngoài.

Hắn nhìn thấy vòm trời đang bình tĩnh, chợt có vô số thần lực đang cuộn trào.

Rồi một cái chớp mắt tiếp theo, lại là một đạo thần quang màu vàng chói mắt chiếu xuống dưới.

Cùng lúc đó, một đạo kiếm quang sắc bén màu đỏ thắm cũng lóe lên ở phía chân trời.

Lúc này, toàn bộ bầu trời đều là mưa máu màu đỏ tươi.

Sở Hi Thanh không khỏi trợn tròn mắt lên, thầm nghĩ ‘con bà nó, hôm nay làm sao thế này? Lại rụng một cái thần thủ nữa’.

…

Khi bầu trời xuất hiện dị thường, hai người Tố Phong Đao và Lý Trường Sinh đang thu thập ‘Thất Sát thần huyết’ trên biển.

Đây là máu tươi của thần linh thượng vị, giá trị cực cao.

Vì vậy, đường đường là tông chủ như Lý Trường Sinh mà cũng đích thân tham gia, chạy bốn phía để tìm kiếm tung tích thần huyết.

Hắn qua lại trên mặt biển, ngửi trái một chút, lại nhìn phải một chút, sau khi khóa chặt một phương vị, liền nhanh chóng xuyên vào trong biển, dùng tốc độ nhanh nhất để lấy thần huyết.

Hơn nữa không chỉ có hắn, tất cả võ tu ở bên ngoài Thái Vi Viên cũng đang sưu tầm thần huyết trên biển.

Bọn họ cực kỳ chán ghét đôi sư huynh muội Lý Trường Sinh này.

Hai người này quả thực là hai con lợn rừng, luôn đấu đá lung tung ở trên mặt biển.

Bọn họ quả thực là cường thế và bá đạo đến cực điểm.

Ta nhìn thấy trước, vậy thì khẳng định là của ta; ta không nhìn thấy trước, ta chỉ trùng hợp gặp phải, vậy thì khẳng định cũng là của ta.

Mọi người đều giận mà không dám nói gì.

Cách đây không lâu, Lý Trường Sinh đã dùng một kiếm đánh nát bấy thần lực của Dương Thần – Thái Hạo, tình cảnh này vẫn khắc sâu trong đầu của mỗi người.

Tố Phong Đao thì lại chém rụng suy nghĩ muốn phản kháng của bọn họ.

Vì vậy, dù là võ tu Siêu Phẩm gặp phải hai người này, thì cũng chỉ có thể bóp mũi mà né ra xa.

Bọn họ không dám đối đầu chính diện với hai kẻ hung hãn này.

Mãi đến khi một luồng thần lực mạnh mẽ tụ tập trên bầu trời, Lý Trường Sinh mới dừng lại trên mặt biển.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, nhìn màn mưa máu vô biên kia.

Biến cố phát sinh quá nhanh, khiến cho Lý Trường Sinh cũng không kịp phản ứng.

Chương 1852: Cải Thiên Hoán Địa

Khuôn mặt như mì vắt của Lý Trường Sinh co rúm lại: “Hình như là cái gọi ‘Quần Sơn chi thần’! Mộc Kiếm Tiên cũng chém đứt một tay của hắn!”

“Mắt ta không mù!” Tố Phong Đao hừ nhẹ một tiếng, nàng khoanh tay trước ngực, ngửa mặt nhìn lên bầu trời, suy tư nói: “Vấn đề là bên trong Thái Vi Viên phát sinh biến hóa gì? Khiến cho ‘Quần Sơn chi thần’ biết rõ có nguy hiểm mà vẫn ra tay.”

Lý Trường Sinh nghe vậy thì cười ha ha: “Cái này còn cần đoán? Khẳng định là bị ép đến cuống lên thôi. Ta đoán là trong Thái Vi Viên có phân thần hóa thể của hắn, vị này không đụng vào Sở Vân Vân thì cũng thôi, một khi gặp mặt, kết quả có thể tưởng tượng được.”

Sau đó hắn lại xoa xoa hai phiến râu của mình: “Nhưng hắn hạ thần lực xuống để làm gì? Nếu muốn giết chết Sở Vân Vân, thì chút thần lực này vẫn còn thiếu nhiều lắm. Nhưng nếu như không phải, thì hắn phải làm gì để thoát khỏi Nghịch Thần Kỳ của Sở Vân Vân?”

“Là Tiên Sơn Di Thạch, Cải Thiên Hoán Địa!”

Giọng nói của Tố Phong Đao như chém đinh chặt sắt: “Trước kia ta từng giao thủ với thần tử của ‘Quần Sơn chi thần’, bọn họ có một thần khí gia truyền là ‘Thần Sơn quyền trượng’, bên trong có cố định hai loại pháp Thiên Cương nhất phẩm này!”

“Tiên Sơn Di Thạch?”

Lý Trường Sinh trầm ngâm một tiếng, sau đó lắc đầu nói: “Việc trong Thái Vi Viên nằm ngoài tầm tay của ta và ngươi, nghĩ nhiều cũng không giải quyết được gì, lúc này vẫn đi thu thập thần huyết thì hơn.”

Bây giờ bọn họ trì hoãn trong chốc lát, ngoài khác lại lấy được nhiều thần huyết hơn, há không phải thiệt thòi rồi sao?

Sau đó, Lý Trường Sinh lại liếc mắt nhìn về một phía khác, ánh mắt lóe lên một tia kỳ dị.

Hắn vừa mới nhìn thấy rất rõ vị trí thần thủ của Quần Sơn chi thần rơi xuống.

Lý Trường Sinh nóng lòng muốn thử, có kích động muốn cướp cánh tay này.

Tay của Thất Sát tinh quân, Lý Trường Sinh tạm thời không dám cướp.

Tên Thất Sát này mượn phương pháp sáng tạo của ‘Nam Cực đế quân’, dùng cái thần thủ kia làm trụ cột, trực tiếp sáng tạo ra một bộ hóa thể đi lại dưới phàm giới, vô cùng khó chơi.

Có thể tưởng tượng được sức chiến đấu của bộ hóa thân kia mạnh mẽ cỡ nào.

Tên Thất Sát này quả thật là một tên điên. Tay bị chặt đứt đúng không? Vậy ta không cần nữa!

Mà bây giờ, cũng có rất nhiều thế lực và thân linh đang nhìn chằm chằm vào Thất Sát.

Đặc biệt là những Ma thần lấy Táng Thiên cầm đầu kia, tất cả đều đang nhìn chằm chằm vào hành tung hóa thể của Thất Sát, muốn ăn hắn.

Quần Sơn chi thần này thì lại khác.

Đứt tay thì đúng là đứt tay, nhưng không có nhiều người nhìn vào cánh tay này, độ nguy hiểm không lớn như Thất Sát.

Mấy người bọn họ liên thủ, chưa chắc đã không thể cướp cái tay này, mang về Vạn Ma quật.

Lý Trường Sinh nuốt một ngụm nước miếng.

Đây chính là một con bò sữa cấp bậc thần linh thượng vị… à không, là thần thủ, thần thủ!

…

Bên trong Thái Vi Viên, sự chú ý của Sở Hi Thanh đã chuyển qua Quần Sơn Xã Tắc chi thần.

Bộ hóa thân này của Quần Sơn Xã Tắc chi thần vốn đang thoi thóp.

Nhưng khi một bó thần lực kia mạnh mẽ xông vào trong Thái Vi Viên, tiến vào thân thể Quần Sơn Xã Tắc chi thần, thì bộ hóa thân thần linh này lập tức khôi phục như lúc ban đầu.

Cái quyền trượng bị Sở Vân Vân đánh bay kia đã trở về tay hắn, đầu quyền trượng bùng nổ ra một đoàn ánh vàng nồng đậm.

Nhưng hình như vị thần linh này không đủ lực, tuy rằng đầu quyền trượng tụ tập thần lực mạnh mẽ, nhưng vẫn không thể sử dụng.

Quần Sơn Xã Tắc chi thần thử mấy lần, dường như muốn thi triển thần thuật mạnh mẽ nào đó, nhưng lại không thể thành công.

Cảm giác này giống như muốn phun kia uống rượu say, nhưng mà lại không phun ra được.

Sở Hi Thanh lại cảm thấy, vị thần linh này muốn làm gì đó, mình không thể để hắn thành công được.

Sở Vân Vân cũng bỏ qua Trang Nghiêm, toàn lực tấn công Quần Sơn Xã Tắc chi thần, mưu cầu giết chết kẻ này.

Khi Sở Hi Thanh cứng cắn chống đỡ mấy chục võ tu vây công, lặng yên không một tiếng động đến gần, chuẩn bị ra tay với Quần Sơn Xã Tắc chi thần, thì sau lưng hóa thể thần linh này bỗng nhiên dò ra hai cái xúc tu, đâm vào thân thể của hai Thần thị ở bên cạnh.

Đó là Thị Tam và Thị Tứ.

Trong mắt hai người đều hiện ra ý tuyệt vọng và hoảng sợ.

“Thần thượng!”

“Thần của ta, ngài…”

Thân thể của bọn họ nhanh chóng khô quắt, cuối cùng hóa thành bụi phấn.

Quần Sơn Xã Tắc chi thần rốt cuộc cũng thi triển được thần thuật…

“Tiên Sơn Di Thạch! Cải Thiên Hoán Địa!”

Ánh sáng màu vàng tuôn ra từ cái quyền trượng kia lập tức lan tràn ra bốn phía, hơn nữa chỉ chớp mắt đã bao trùm toàn bộ Thái Vi Viên.

Sở Hi Thanh trợn tròn mắt, trong con ngươi hiện ra vẻ giật mình kinh hãi.

Hắn tận mắt nhìn thấy thế giới này bị phân tách ra thành trăm ngàn mảnh, sau đó lại tổ hợp và sắp xếp lại.

Bản thân Sở Hi Thanh thì lại thân bất do kỷ, vùng không gian nhỏ bé ở quanh người hắn cũng như trải qua chuyển đổi càn khôn, rồi tổ hợp lại.

Chương 1853: Cải Thiên Hoán Địa (2)

Khi tất cả mọi thứ trước mắt Sở Hi Thanh khôi phục bình thường, thì hắn phát hiện mình đang đứng trên một hòn đảo lơ lửng.

Nhưng đây không phải bất kỳ một hòn đảo nào trong Thiên Đế Tọa, Ngũ Đế Tọa và mười hai chư hầu.

Lúc này, toàn bộ bầu trời và thổ địa của Thái Vi Viên đã bị lực lượng của Quần Sơn Xã Tắc chi thần phân cách ra thành hơn 200 ngàn ô nhỏ.

Những ô nhỏ này chỉ khoảng một dặm, dài rộng trên dưới đều là một dặm.

Bên trong một dặm này có thổ địa, có núi đá, có các loại kiến trúc khác nhau, nhưng tất cả đều trôi nổi trên không trung. Cũng có một số ô chỉ là một khối đất đá, cũng có ô chỉ là một mảnh hư không.

Nói chung là Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn chung quanh, chỉ thấy toàn bộ Thái Vi Viên này đã biến thành từng cái từng cái 'hòn đảo lơ lửng'.

Chỉ là diện tích của nó không thay đổi, hình dáng đại khái của Thái Vi Viên cũng không thay đổi, nhưng những thứ còn lại thì đã biến đổi.

Chín ngọn núi cửu khanh, Thiên Đế Tọa, Ngũ Đế Tọa, mười hai chư hầu, tất cả đều bị phân tách và chia ra.

Ngoài ra, hai người Phong Tam và Kiếm Tàng Phong cũng đã bị chuyển đến nơi khác.

Khi đó bọn ở khá gần với Sở Hi Thanh, vẫn trốn trong phạm vi màn đao của Sở Hi Thanh.

Nhưng khi thiên đại trong Thái Vi Viên bị phân tách và tổ hợp lại, dường như Quần Sơn Xã Tắc chi thần cố ý nhằm vào bọn họ, đưa bọn họ tách ra.

Khi Sở Hi Thanh đang nhíu chặt lông mày, giọng nói của La Hán Tông lại vang lên.

“Đao Quân, ngươi không sao chứ?”

Vị này lóe lên một cái, xuất hiện ở bên cạnh Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh thấy thế thì sững sờ, sau đó tò mò hỏi: “La tiên sinh, Tinh Thần na di pháp của ngươi vẫn sử dụng được?”

Hắn biết La Hán Tông từng ký hiệu trên người mình, chỉ cần khoảng cách không quá xa, thì đều có thể tìm thấy hắn.

Nhưng Sở Hi Thanh cảm nhận được rõ ràng, Thái Vi Viên này không chỉ tổ hợp lại, mà Thiên quy đạo luật trong này cũng phát sinh biến hóa nhất định.

Đó là lực lượng Cải Thiên Hoán Địa cấp bậc thần linh, có thể sửa đổi cả Thiên quy đạo luật.

“Miễn cưỡng có thể sử dụng, chỉ là tiêu hao rất nhiều.”

La Hán Tông hơi gật đầu, lời ít mà ý nhiều: “Vốn là không thể sử dụng, Không Gian chi pháp ở nơi này đã bị Quần Sơn Xã Tắc chi thần thay đổi. Nhưng thần lực của hắn không đủ, cải biến không hoàn mỹ, cũng không phải quá mạnh.”

Nếu như Quần Sơn Xã Tắc chi thần có đủ thần lực, vậy thì không phải là ‘Tiên Sơn Di Thạch, Cải Thiên Hoán Địa’ nữa, mà trực tiếp làm thịt phu thê Sở Hi Thanh rồi.

Phân cách và tổ hợp lại Thái Vi Viên, nhìn như tiêu hao rất nhiều.

Nhưng Quần Sơn Xã Tắc chi thần am hiểu nhất là cái này, thiên quy hắn chấp chưởng cũng liên quan đến cái này.

Nhưng nếu dùng số thần lực này để giết Sở Vân Vân và Sở Hi Thanh, thì lại cực kỳ khó khăn, hắn không thể làm được.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì tâm thần hơi động: “Nếu không hoàn mỹ, vậy La tiên sinh có biện pháp phá vỡ nó không?”

La Hán Tông nghe vậy thì cạn lời: “Người ta tốt xấu gì cũng là thần đấy.”

Quần Sơn Xã Tắc chi thần thông qua hóa thể, rót thần lực tới đây, chống đỡ hai môn thần thuật này.

Tuy rằng thần lực không nhiều, nhưng duy trì hai môn thần thuật này là không có vấn đề.

Sở Hi Thanh không khỏi ‘chậc’ một tiếng, lại bước nhanh về phía biên giới của hòn đảo lơ lửng này.

La Hán Tông đuổi theo phía sau: “Đao Quân phải cẩn thận, ta đoán bọn họ phân cách thiên địa để thoát khỏi Bá Võ Vương điện hạ, sau đó sẽ nhằm vào ngươi.”

“Quần Sơn Xã Tắc chi thần tách hai người Phong Tam và Kiếm Tàng Phong ra khỏi ngươi, mục đích chính là để ngươi tứ cố vô thân, vì vậy chúng ta phải nhanh chóng tìm đến Bá Võ Vương điện hạ.”

Một khi Sở Hi Thanh mất Bình Thiên Kiếm gia trì, sức chiến đấu của hắn phải giảm hai phần ba.

“Việc này không vội!”

Sở Hi Thanh hơi lắc đầu, hắn đã ngự không mà lên, bay về phía một hòn đảo nhỏ khác: “Chúng ta tìm bảo khố của Thái Vi Viên trước,

trước khi gặp lại mấy người Vân Vân, ta còn có việc muốn làm.”

Sở Hi Thanh hoàn toàn tự tin.

Hắn đoán là Quần Sơn Xã Tắc chi thần tuy đã phân cách và tổ hợp lại thiên địa, nhưng vẫn không có quá nhiều sức mạnh để nhằm vào hắn.

Sở Vân Vân há lại là một cái ‘Tiên Sơn Di Thạch, Cải Thiên Hoán Địa’ có thể đối phó?

Mà một khi hắn hoàn thành chuyện kia, vậy giữ mạng ở trong Thái Vi Viên này là không có vấn đề.

Nhưng vào lúc này, Sở Hi Thanh bỗng nhiên sinh lòng cảm ứng. Hắn phát hiện vô số lôi xà đang tụ tập ở cách đó không xa, chúng nó hội tụ thành ba cỗ, ra sức cắn xé về phía Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh liền chém ra một màn đao, phản xạ lại tất cả.

Trong mắt hắn lại hiện ra vẻ kinh ngạc: “Cấm chế nơi này vẫn còn tác dụng à?”

Sở Hi Thanh có lệnh bài Mộc Kiếm Tiên ban tặng, có thể thông hành ở tầng dưới của Thái Vi Viên.

Lôi xà vừa rồi rõ ràng là bắt nguồn từ tầng trên của Thái Vi Viên, uy lực mạnh mẽ hơn, nghiêm ngặt hơn, cũng không để ý đến lệnh bài trong tay hắn.

“Sao lại không thể?”

La Hán Tông hơi lắc đầu: “Thái Vi Viên này nhìn như bị phân cách và tổ hợp lại, nhưng thật ra phân cách và tổ hợp chỉ là biểu tượng. Thật ra mọi thứ vẫn liên hệ với nhau, hơn nữa còn cực kỳ chặt chẽ. Chỉ cần pháp thuật này kết thúc, mọi thứ nơi này đều sẽ trở về hình dạng vốn có. Đao Quân, ngươi xem…”

Hắn chỉ chỉ lên trên không: “Trận pháp phòng hộ của Thái Vi Viên vẫn còn, không hề bị ảnh hưởng chút nào.”

Sở Hi Thanh nhướng mày lên, sau đó liền hóa thành một đạo ánh sáng trắng, bay về phương xa.

Nghe La Hán Tông nói như vậy, hắn lại càng tự tin hơn!

Chương 1854: Quá lợi hại

Khi thiên địa trong Thái Vi Viên bị phân tách và tổ hợp lại, Lục Loạn Ly mới ngồi xuống trung tâm trận pháp của núi Tư Khấu được hai mươi cái hô hấp.

Nàng nhìn tất cả mọi thứ chung quanh bị một luồng thần lực mạnh mẽ phân tách, sau đó tổ hợp lại một cách lung ta lung tung, ánh mắt của nàng không khỏi mờ mịt.

Lục Loạn Ly nghĩ thầm, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Mình rõ ràng đang ngồi trong lòng núi Tư Khấu, cảnh vật chung quanh âm trầm, tất cả đều là thi thể và xương khô, tại sao đảo mắt một cái mà mình đã ngồi trên một hòn đảo nhỏ rồi?

“Là Tiên Sơn Di Thạch? Cải Thiên Hoán Địa? Quần Sơn Xã Tắc chi thần?”

Lục Loạn Ly cũng là thuật sư, suy tư một lát là đã hiểu ra, sau đó nàng nhíu chặt mày liễu, không tự chủ được mà thấy sốt ruột.

Bên núi Trủng Tế rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Sở Hi Thanh có an toàn hay không, có bị thương hay không?

Quần Sơn Xã Tắc chi thần không tiếc trọng thương cũng phải rót thần lực xuống phàm giới, có thể thấy huynh muội Sở Hi Thanh vốn đang chiếm ưu thế.

Nhưng sau khi Cải Thiên Hoán Địa, tình huống sẽ phát triển theo chiều hướng khác.

Sở Hi Thanh đang lạc đàn, tình cảnh rất đáng lo. Nếu những người kia tạm thời bỏ qua Sở Vân Vân, tập trung ra tay với Sở Hi Thanh thì làm sao bây giờ?

Lục Loạn Ly đứng ngồi không yên, vô thức muốn đứng lên đi tìm Sở Hi Thanh.

Nhưng sau khi suy ngẫm một lát, nàng lại nhịn xuống, ngồi yên tại chỗ.

Lục Loạn Ly bắt một linh quyết, lại kích hoạt phù văn trong trận pháp chung quanh, sau đó từng mảng từng mảng phù văn khuếch tán ra ngoài, lan tràn về phía xa xôi, thậm chí còn bao trùm mấy trăm dặm.

Mặt ngoài vùng thế giới này bị cắt thành vô số mảnh nhỏ, nhưng thật ra nó vẫn còn liên hệ với nhau như cũ.

Lục Loạn Ly dùng trận pháp núi Tư Khấu làm điểm tựa, mở từng cái mà sắp xếp lại.

Không chỉ toàn bộ trận pháp phòng hộ của núi Tư Khấu ‘sống’ lại, thậm chí còn kéo dài ra bên ngoài, kết nối với các trận pháp của mấy ngọn núi còn lại.

Nàng thậm chí còn liên lạc với mấy người Phong Liên Thành và Diệp Tri Thu đang chủ trì trận pháp ở mấy nơi còn lại, từ từ kéo tất cả thành một thể thống nhất.

Nếu như có tông sư pháp thuật ở đây thì nhất định sẽ giật mình.

Trong quá trình Lục Loạn Ly sắp xếp trận pháp phòng hộ ở tám ngọn núi, nàng đã thể hiện ra trình độ thôi diễn và năng lực tính toán cực kỳ đáng sợ.

Trận pháp tầng dưới vốn bị ‘Quần Sơn Xã Tắc chi thần’ chia cách thành một mớ bòng bong, lại bị nàng mạnh mẽ chắp vá lại với nhau.

Đây chính là thiên phú của Lục Loạn Ly!

Tuy do thuật võ song tu nên tu vị của nàng tiến bộ khá chậm, nhưng mà ngộ tính của Lục Loạn Ly lại chưa từng bị ảnh hưởng.

Các loại võ đạo, các loại pháp thuật, Lục Loạn Ly đều là vừa nhìn liền biết, vừa học liền tinh thông, không kém Sở Vân Vân là bao.

Nói riêng về phù trận, trình độ của Lục Loạn Ly bây giờ đã không kém các đại tông sư nổi tiếng đương đại.

Cái gọi là thuật nghiệp hữu chuyên công.

Sở Vân Vân cũng là thuật võ song tu, nhưng nàng tập trung vào võ đạo nhiều hơn.

Lục Loạn Ly thì lại kiêm tu cả hai, chưa từng nghiêng về bên nào. Vì vậy trình độ pháp thuật của nàng còn hơn cả Sở Vân Vân.

Sau khi câu thông tám đại trận với nhau, Lục Loạn Ly lại đổi một linh quyết.

Nàng bắt đầu lợi dụng trận pháp tầng dưới để tìm kiếm tung tích của Sở Hi Thanh.

Chỉ một lát sau, Lục Loạn Ly liền nhướng mày nhìn về một phương vị nào đó ở góc nam.

Trước khi tìm thấy Sở Hi Thanh, Lục Loạn Ly đã tìm được Sở Vân Vân.

Khóe môi Lục Loạn Ly không khỏi giật giật.

Tuy rằng rất không muốn thừa nhận, nhưng vị Sở tiểu muội này thật sự là rất lợi hại.

Quả thực là quá lợi hại…!

…

Cùng lúc đó, trên một hòn đảo nhỏ lơ lửng trên không ở cách đó 700 dặm, hóa thể của Quần Sơn Xã Tắc chi thần đã xốc mặt nạ lên, để lộ ra khuôn mặt anh tuấn và trắng bệch như tờ giấy.

(tất cả tồn tại thần linh đều được tác xưng là ‘nàng’, không biết giới tính thì thua luôn, mình thống nhất để là hắn, chờ đến khi biết giới tính sẽ sửa lại.)

Nguyên do hắn xốc mặt nạ, chính là vì lau mồ hôi.

Trán và sau gáy của Quần Sơn Xã Tắc chi thần đã tràn đầy mồ hôi hột.

Những giọt mồ hôi này hợp lại với nhau, chảy xuống như là thác nước.

Sau khi Quần Sơn Xã Tắc chi thần phân tách thiên địa, đã cố tình tụ tập tất cả minh hữu có thể giúp đỡ lại với nhau.

Bao quát cả hóa thể của ba vị thần linh còn lại, mấy vị nhất phẩm như Trang Nghiêm, còn có một đống võ tu nhị phẩm.

Đây chắc chắn là một cử chỉ sáng suốt, bằng không thì hắn đã chết rồi.

Tại một hòn đảo nhỏ cách bọn họ 20 dặm, những tiếng nổ vang kéo dài liên miên không dứt.

Đó chính là Sở Vân Vân, võ ý của nàng, thương của nàng, vẫn luôn khóa chặt Quần Sơn Xã Tắc chi thần. Lúc này nàng đang dùng Nghịch Thần Kỳ đánh tan các loại chướng ngoại, tiến lại gần Quần Sơn Xã Tắc chi thần.

Tất cả những thứ này đều bắt nguồn từ khi Quần Sơn Xã Tắc chi thần sử dụng thần thuật, hắn không thể bỏ qua võ ý mạnh mẽ của Sở Vân Vân, cũng không thể tùy ý thao túng phương vị của Sở Vân Vân.

Khoảng cách của song phương đúng là đã được kéo dài, kéo dài đến hơn 23 dặm, cũng chính là cách 23 hòn đảo nhỏ.

Nhưng mà Quần Sơn Xã Tắc chi thần lại vẫn không thể chuyển nguy thành an.

Hắn vẫn bị mũi thương của Sở Vân Vân khóe chặt.

Nếu như không có mấy vị thần linh còn lại giúp đỡ, thì ba cái hô hấp là Sở Vân Vân đã có thể giết đến mặt hắn, giết chết bộ hóa thân này của hắn.

Chương 1855: Quá lợi hại (2)

Lúc này, rất nhiều đồng bạn của Quần Sơn Xã Tắc chi thần đều thể hiện ra vẻ kiêng kỵ và bất đắc dĩ.

“Khó mà tin nổi, tại sao trong phàm nhân lại có một nữ tử đáng sợ như vậy? Nàng làm cho ta nghĩ đến Táng Thiên, nghĩ đến Huyền Hoàng, nghĩ đến Lê Tham.”

“Đáng ghét, rõ ràng chỉ là một tội nô bị phong ấn huyết mạch mà thôi!”

“Tình hình hơi gay go rồi, tốc độ phá giải của nữ tử này càng lúc càng nhanh.”

“Khó mà tin nổi! Không có Bình Thiên Kiếm tăng cường, sức chiến đấu của nữ tử này lại không bị ảnh hưởng quá nhiều.”

“Phải nghĩ cách! Đám võ tu phàm nhân các ngươi phải ra sức nhiều hơn, trừ phi các ngươi muốn chết hết ở nơi này.”

“Thần Thái Lâm, ngươi cái tên ngu xuẩn này, khi phân tách thiên địa sao không thay đổi thêm vài cái thiên quy, như vậy thì chúng ta đã không chật vật như bây giờ.”

Thần Thái Lâm chính là tên của Quần Sơn Xã Tắc chi thần.

Hắn bất mãn mà hừ lạnh một tiếng.

Những người này chỉ biết nói miệng.

Đúng là hắn đã Cải Thiên Hóa Địa, nhưng mà đó là Cải Thiên Hoán Địa dưới tình huống bị Tần Mộc Ca bức giết.

Hắn không thể vòng qua Tần Mộc Ca để thay đổi thiên quy trong Thái Vi Viên.

Coi Nghịch Thần Kỳ kia của Tần Mộc Ca là vật trang trí sao?

Cái thần khí này là thứ chuyên khắc chế thần lực và thần thuật!

Võ đạo của Tần Mộc Ca cũng cực kỳ bá đạo.

Thần Thái Lâm có thể làm đến mức này, đã chứng tỏ căn cơ của hắn rất thâm hậu rồi.

Nhưng bây giờ có tranh luận thì cũng không có tác dụng gì.

Tiếp tục như vậy, tình thế cũng chỉ có thể càng ác liệt hơn, hắn tuyệt đối không thể để hi sinh của mình vô ích.

Hắn nhất định phải cướp được toàn bộ Thái Vi Viên này!

Sắc mặt Thần Thái Lâm biến ảo không ngừng, ngưng thần nhìn về phía ngoài hai mươi dặm.

Thiếu nữ giáp đen kia đang đứng một mình trên một hòn đảo nhỏ.

Trường thương màu đen trên tay nàng chỉ thẳng về phía đám người bọn họ.

Mũi thương ác liệt và bá đạo đến tột đỉnh của nàng đang đâm thủng, xé rách mỗi một tấc không gian phía trước.

Thần Thái Lâm thở dài một hơi, đè nén từng tia từng tia khó chịu trong lồng ngực.

“Tiếp tục như vậy thì không phải biện pháp, chúng ta phải thay đổi.”

Trong mắt Thần Thái Lâm hiện ra một vệt lệ trạch: “Chúng ta phải giết thiếu niên kia trước. Cái tên tạp chủng dùng Nhai Tí Đao kia chính là điểm yếu của nữ tử này.”

Sắc mặt Trang Nghiêm tràn đầy tuyệt vọng.

Hắn đang đau buồn cho cái chết của ái đồ, lại cau mày vì cục diện trước mắt.

Lúc này, Trang Nghiêm nghe vậy thì không khỏi kinh ngạc, hỏi dò: “Điểm yếu của Tần Mộc Ca? Tại sao lại vậy?”

Nhìn dáng vẻ của Tần Mộc Ca, quả thực là rất coi trọng Sở Hi Thanh.

Trang Nghiêm biết hai người có quan hệ Minh hôn, sau đó cùng khởi tử hoàn sinh.

Theo lý thuyết, hai người này có thể xưng là phu thê.

Nhưng nếu nói là điểm yếu thì có hơi quá rồi.

Giết chết Sở Hi Thanh, liền có thể tổn hại đến Tần Mộc Ca sao?

Chỉ sợ Tần Mộc Ca sẽ càng tức giận hơn, sẽ dốc toàn lực để báo thù và tàn sát bọn họ.

“Quan hệ giữa bọn họ con sâu hơn ngươi tưởng tượng.” Giọng nói của Thần Thái Lâm như chém đinh chặt sắt, khí cơ toàn thân cũng trở nên lạnh lẽo: “Đó là lực lượng độc chú! Trong cơ thể bọn họ có ‘Chú lực’ liên kết với nhau, chắc hẳn là quan hệ cộng sinh! Nếu thiếu niên tên Sở Hi Thanh kia chết, nữ tử này cũng sẽ không sống được quá lâu.”

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người quanh Thần Thái Lâm đều yên lặng, sau đó bọn họ hai mặt nhìn nhau, trong mắt của tất cả đều hiện ra vẻ sáng rực.

Sau khi ngạc nhiên xong, Trang Nghiệm lại không tự chủ được mà nắm chặt trường đao bên hông, một thân sát ý nhảy vọt lên đến cực điểm.

Hắn đã cảm thù Sở Hi Thanh đến tận xương tủy.

Chỉ cần có cơ hội thích hợp, hắn sẽ không tiếc tất cả mà giết chết Sở Hi Thanh.

Nếu như có thể thuận tiện trừ khử Bá Võ Vương vô địch kia, vậy thì không thể tốt hơn.

“Chú lực?”

Một vị võ tu cầm roi sắt trong đám người bỗng nhiên trầm ngâm một tiếng, sau đó hai mắt hiện lên ánh sáng lạnh lẽo: “Ta liền tin ngươi một lần. Nhưng chúng ta phải tìm được tung tích của hắn trước đã. Sau khi tìm được, giết chết thế nào cũng là một vấn đề.”

“Thiếu niên kia rất mạnh, ta đoán là nhất phẩm của phàm nhân, dưới hạng 20 Thiên Bảng đều rất khó giết chết hắn. Hơn nữa người này chuyên về Nhai Tí Đao, không sợ quần chiến, mấu chốt nhất chính là …”

Nắm tu nắm roi nhìn về phía của Sở Vân Vân: “Chúng ta bây giờ không chia được quá nhiều lực lượng.”

Đám người bọn họ chỉ phong tỏa Sở Vân Vân thôi mà đã rất tốn sức rồi, nào còn có lực lượng để đi làm việc khác?

Đặc biệt là bốn vị hóa thân của thần linh và Trang Nghiêm, chỉ cần thiếu một người trong số họ, thì những người còn lại nhiều nhất là chống đỡ được nửa khắc.

Nửa khắc sau Sở Vân Vân sẽ giết đến trước mặt, sau đó trường thương của nàng sẽ tàn sát tất cả mọi người.

Chương 1856: Huyết mạch lên cấp

Thần Thái Lâm nghe vậy thì hơi suy ngẫm, sau đó ép hai giọt tinh huyết trong cơ thể ra, đánh về phía Thị Nhất và Thị Nhị.

Khí cơ của hai Thần thị này lập tức thay đổi, thân thể của bọn họ bắt đầu bành trướng, tứ chi và máu thịt cũng căng phồng lên.

Quần áo trên người bọn họ nứt toác, vẫn tăng cao đến khoảng hai trượng mới dừng lại, toàn bộ thân thể như là tháp sắt, một thân bắp thịt như từng khối từng khối nham thạch.

Sắc mặt Thần Thái Lâm tái nhợt, hơi thở hổn hển.

Hai giọt thần huyết này, làm cho nguyên khí của hắn tổn thương nặng hơn.

Sau đó, Thần Thái Lâm quét mắt nhìn đám người ở đây, trong mắt chứa ý ép buộc: “Ta có biện pháp tìm đến vị trí của Sở Hi Thanh, nhưng chỉ bằng hai cái Thần thị này của ta, là không thể giết chết hắn.”

“Chư vị, đã đến nước này rồi, cũng đừng giữ lại nữa, nếu như để nữ tử kia giết đến trước mặt, chúng ta đừng hòng lấy được một cái cây cọng cỏ trong Thái Vi Viên.”

Võ tu nắm roi nghe vậy, khóe môi lộ ra nụ cười trào phúng.

Hắn tổn thất rất ít, nên không chiếm được thì không chiếm được thôi.

Không giống như tên trước mắt này, ngay cả tay trái cũng bị chém rồi.

Nếu Tần Mộc Ca giết đến thật, đơn giản là từ bỏ Thái Vi Viên và bộ hóa thân này thôi.

Nhưng sau khi suy nghĩ một lát, võ tu cầm roi vẫn chọn một người trong đám người, rồi đánh một giọt tinh huyết qua.

Đó là một nô bộc của hắn ở thế gian, là một võ tu nhị phẩm.

Theo thần huyết nhập thể, thân thể của người này cũng bắt đầu thay đổi, từng cái từng cái xương trắng lao ra khỏi máu thịt, cũng hình thành một bộ giáp xương trắng ởn.

Quá trình này tựa như cực kỳ đau đớn, làm cho vị võ tu nhị phẩm kia cũng không chống đỡ nổi, ngã xuống đất rồi lăn lộn kêu la.

Hắn không ngừng lôi kéo thân thể mình, mạnh mẽ kéo máu thịt trên cơ thể của mình xuống.

Làm cho đám phàm nhân còn lại đều biến sắc mặt, giật mình kinh hãi.

“Không được chống cự!”

Võ tu cầm roi bức thần huyết ra xong thì sắc mặt cũng tái nhợt.

Ánh mắt hắn lạnh lùng, nhìn nô bộc lăn lộn trên mặt đất: “Lần này ngươi vì ta mà chết, thần quốc của ta sẽ có một chỗ cho ngươi. Nếu như ngươi có thể hoàn thành nhiệm vụ này, ta sẽ để ngươi vĩnh sinh.”

Hai vị thần linh còn lại cũng bắt đầu ra tay, mỗi người đánh một giọt thần huyết vào thân thể nô bộc của mình.

“Chắc hẳn là đủ rồi.”

Khóe môi Thần Thái Lâm cong lên, hiện ra vẻ mặt thỏa mãn.

Hắn cầm quyền trượng chỉ về phía bắc: “Đi thôi! Đi theo chỉ dẫn của ta, các ngươi có thể tìm thấy hắn trong thời gian ngắn nhất. Dùng hết khả năng của các ngươi để giết chết hắn đi!”

…

Sở Hi Thanh không biết mình đã trở thành mục tiêu của Thần Thái Lâm và mấy vị thần linh kia, lại có mấy vị Thần thị đang chạy đến tìm hắn.

Sở Hi Thanh đang nhanh chóng qua lại trên các hòn đảo nhỏ, tìm kiếm tòa 'Thần Binh khố' trong Thái Vi Viên.

Vấn đề là Thái Vi Viên này quá rộng lớn.

Trong cái không gian rộng lớn này, lại bị phân tách ra 20 vạn cái ô nhỏ.

Sở Hi Thanh muốn tìm 'Thần Binh khố', nói nghe thì dễ!

Đặc biệt là Thần Thái Lâm còn thay đổi thiên quy Không gian bên trong Thái Vi Viên, làm cho từng tầng không gian đều có vách ngăn, cản trở thị lực của hắn và La Hán Tông.

Sở Hi Thanh bây giờ chỉ có thể dùng biện pháp ngu xuẩn nhất, chính là tìm kiếm từng cái một.

Mượn pháp thuật của La Hán Tông, hắn vẫn có thể nhìn thấy địa hình và cấu tạo trong phạm vi hai mươi ô, vì vậy tốc độ vẫn khá nhanh.

Nếu như may mắn, thì chẳng mấy chốc sẽ tìm thấy.

Mặc dù không tìm thấy 'Thần Binh khố', vậy tìm thấy mấy người Sở Vân Vân và Kiếm Tàng Phong cũng tốt.

Nhưng khi hắn sắp tìm hết tất cả góc đông bắc, hệ thống của Sở Hi Thanh lại sinh ra phản ứng.

Bảng hệ thống đã biến mất từ khi hắn thăng cấp tứ phẩm thượng, bây giờ lại xuất hiện ở trong tầm nhìn của hắn lần nữa.

Theo từng dòng chữ quen thuộc xuất hiện, còn có một tin tức nhắc nhở xuất hiện trong đầu óc của Sở Hi Thanh.

---Hệ thống đã thăng cấp xong, mời tìm đọc bảng nhân vật và võ đạo bảo khố của ngươi.

Hệ thống thăng cấp từ khi hắn bắt đầu bước vào tứ phẩm thượng, kéo dài tận hai ngày.

Đây cũng là vì sao hắn có tận 170 triệu điểm huyết nguyên mà vẫn không quét võ đạo bảo khố, chuyển hóa thành thực lực.

A, không đúng! Bây giờ đã không gọi là điểm huyết nguyên nữa, mà là ‘điểm thiên nguyên’.

Tỷ lệ là mười triệu so với một.

Điểm thiên nguyên của hắn bây giờ là 17,1.

Sở Hi Thanh không khỏi ‘chậc’ một tiếng, nghĩ thầm nếu sau này còn có cái ‘điểm thần nguyên’ hay ‘điểm tiên nguyên’ gì gì đó, thì hắn cũng sẽ không kinh ngạc.

Sở Hi Thanh ngưng thần quét mắt nhìn bảng nhân vật một chút, lại phát hiện trừ điểm thiên nguyên ra, thì còn có thêm một thứ gọi là ‘Ước Nguyện Thạch’, những thứ còn lại thì không thay đổi gì.

“Ước Nguyện Thạch?”

Sở Hi Thanh ngưng thần nhìn vào ba chữ này, cảm ứng tin tức xuất hiện trong đầu.

---Tinh luyện máu thần tính, hóa thành Ước Nguyện Thạch.

Ước Nguyện Thạch trợ giúp ngươi hoàn thành các loại nguyện vọng thần kỳ, số lượng Ước Nguyện Thạch càng nhiều, độ hoàn thành của nguyện vọng càng cao.

Chương 1857: Huyết mạch lên cấp (2)

Sở Hi Thanh lập tức mở võ đạo bảo khố ra.

Hệ thống cố ý nhắc nhở, nhất định là có nguyên do.

Nhưng Sở Hi Thanh còn chưa kịp nhìn kỹ, trước mắt hắn lại xuất hiện một màn sáng màu xanh lam khác.

Đó là màn sáng của Thần Khế thiên bi.

Lục Loạn Ly: “Sao ngươi cứ chạy loạn khắp nơi như con ruồi không đầu thế? Đang tìm thứ gì sao?”

Sở Hi Thanh nhìn văn tự trên màn sáng, không khỏi hơi ngẩn ngơ.

Hắn lấy tức bóp nát mấy viên linh thạch, trả lời: “Loạn Ly, ngươi có thể nhìn thấy ta? Ngươi đang ở gần đây?”

Lục Loạn Ly hơi mất kiên nhẫn: “Ta không nhìn thấy ngươi, mà là lợi dụng trận pháp nơi này cảm ứng vị trí của ngươi. Nói mau, ngươi đang tìm cái gì?”

Sở Hi Thanh ‘chà chà’ hai tiếng, tiếp đó trả lời đàng hoàng: “Ta đang tìm ‘Thần Binh khố’ của Thái Vi Viên, nó vốn nên ở chung quanh đây.”

“Ngươi cái tên ngu này, Thái Vi Viên đã bị Cải Thiên Hoán Địa, ‘Thần Binh khố’ còn có thể ở chỗ đó sao?”

Lục Loạn Ly: “Ngươi đi ba mươi dặm về phía tây, sau đó đi 420 dặm về phía nam, lại tiếp tục đi 190 dặm về phía đông, liền có thể tìm thấy tòa ‘Thần Binh khố’ kia. Chú ý một chút, ta cảm ứng được vài cỗ khí cơ mạnh mẽ đang lại gần ngươi.”

“Bọn họ rất mạnh, quá nửa là có quan hệ với thần linh, chắc hẳn là đi tìm ngươi. Vì vậy ngươi nhất định phải nhanh, cố gắng bỏ qua bọn họ, ta sẽ giúp ngươi.”

Sở Hi Thanh nhìn thấy câu cuối cùng, nhất thời rùng mình.

Song một cái chớp mắt tiếp theo, Vấn Thù Y cũng lên tiếng: “Chuyện gì thế? Hi Thanh đang gặp nguy hiểm sao? Thái Vi Viên? Hi Thanh, các ngươi vào Thái Vi Viên? Chờ một lát, ta sẽ chạy đến giúp ngươi.”

Nàng chỉ biết Thái Vi Viên xuất thế, trên bầu trời Vô Chung Dương có thần linh ra tay, chứ không biết đám người Sở Hi Thanh cũng tiến vào Thái Vi Viên.

Sua khi nhìn thấy mấy chữ này, mặt Sở Hi Thanh không khỏi đen xì.

Đây chính là nguyên nhân hắn không muốn dùng Thần Khế thiên bi để liên lạc với mấy cô gái, quá dễ gợi ra mâu thuẫn gia đình.

Hắn vội vã móc một ít linh thạch ra: “Đa tạ ý tốt của thành chủ, tính mạng của ta không có gì đáng ngại, chỉ là một vài tên hề nhảy nhót mà thôi, thực sự không cần thành chủ giá lâm. Huống hồ Thái Vi Viên đã đóng lại, dù thành chủ chạy đến thì cũng không vào được.”

Nếu Vấn Thù Y chạy đến thật, Sở Hi Thanh cũng không dám tưởng tượng mình sẽ phải đối mặt với thứ gì khi tranh đấu Thái Vi Viên kết thúc.

Hắn tự nhận thân thể mình quá yếu đuối, không gánh nổi ‘Tu La Tràng’ quy mô này.

“Vậy sao?” Vấn Thù Y vẫn còn hơi lo lắng: “Nhưng mà lực lượng của thần linh không phải chuyện nhỏ, bên cạnh Hi Thanh không có người, ta không yên tâm.”

Cách đó mấy trăm dặm, Lục Loạn Ly đang ngồi ở trung ương trận pháp, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng không khỏi trầm lại, nàng lạnh lùng trả lời: “Không cần! Có ta giúp hắn, hắn sẽ không có việc gì.”

Lúc này, tại một bên khác trong Thái Vi Viên, Sở Vân Vân một tay cầm thương, đánh nát vách ngăn không gian trước mắt thành bột mịn.

Khi bay đến một hòn đảo nhỏ khác, nàng hơi phân tâm để nhìn vòa màn sáng màu xanh ở trước mặt.

Đôi mắt màu xanh lam của Sở Vân Vân cũng vì thế mà âm trầm, ánh mắt kia đã tràn đầy vẻ lạnh lùng và nghiêm nghị.

Tay ngọc đang nắm trường thương của nàng, thậm chí còn đã nổi đầy gân xanh.

Một cái hô hấp sau, Sở Hi Thanh vừa dùng ý niệm bỏ cái màn sáng xanh đi, vừa dùng tay áo để lau mồ hôi lạnh trên thái dương.

La Hán Tông ở bên cạnh tò mò hỏi: “Đao Quân vừa mới trải qua chuyện gì sao? Ta cảm thấy ngươi rất khẩn trương, vẻ mặt cẩn thận từng li từng tí như gặp đại địch.”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, mấy chữ ‘như gặp đại địch’ này đúng là không sai.

Hắn âm thầm cười khổ, nhưng trên mặt lại vẫn bình tĩnh: “Là Loạn Ly, ta vừa mới liên lạc với nàng. Nàng đã chữa trị và khống chế tất cả trận pháp phòng hộ tầng dưới, nàng không chỉ nói cho ta biết vị trí của ‘Thần Binh khố’, mà còn cảm ứng được vài đạo khí cơ mạnh mẽ đang đến đây tìm ta, rất có thể là Thần thị của thần linh.”

“Ồ?” La Hán Tông lấy làm kinh hãi, vẻ mặt kinh ngạc: “Lục phó kỳ chủ khống chế được tất cả trận pháp tầng dưới rồi sao? Như vậy trình độ phù trận của nàng cũng đã tiếp cận với Đại tông sư rồi. Nàng mới bao nhiêu tuổi chứ, thật sự là không thể tin nổi.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, vẻ mặt không hiểu: “Đã tiếp cận với đại tông sư, có cao như vậy sao?”

Hắn lắc đầu nói: “Không thể nào, ngươi có biết tòa lăng mộ của

Cuồng thúc là do nàng bố trí không? Khi đó ngươi còn nói trình độ phong thủy và phù trận của nàng chẳng ra sao cả.”

La Hán Tông mỉm cười: “Chứng tỏ bây giờ đã khai khiếu, chỉ nhìn tòa lăng mộ của Cuồng Nhân là biết, căn cơ trụ cột trong trận đạo của Lục phò kỳ chủ rất vững chắc, học thức uyên bác. Chỉ là thiếu kinh nghiệm, không biết dùng mà thôi.”

“Lại như một tên con ông cháu cha, rõ ràng là ông cha để lại cho hắn một tòa bảo khố, nhưng hắn lại không nhớ phương pháp mở bảo khố, không biết cách tiến vào. Bây giờ Lục phó kỳ chủ đã tìm thấy chìa khóa.”

Sau đó giọng nói của hắn chợt quái dị: “Nàng có thể để Thiết Cuồng Nhân dùng phương thức đó để khởi tử hoàn sinh, há không phải là bản lĩnh của nàng?”

Sở Hi Thanh rất tán thành: “Quả thực là như vậy!”

Chương 1858: Huyết mạch lên cấp (3)

Lúc này, Sở Hi Thanh cũng đã bay về phía một hòn đảo nhỏ khác ở phía tây.

“Chúng ta đi thôi, đến ‘Thần Binh khố’.”

Lục Loạn Ly nói là đi phía tây 30 dặm, lại đi về phía nam, cuối cùng đi về phía đông.

Phải biết hai phía đông tây là trái ngược, cái này nhìn như là làm điều thừa, nhưng thật ra là để cho hắn tránh khỏi mấy Thần thị kia.

Sở Hi Thanh vừa bay vừa nhìn vào võ đạo bảo khố của mình.

Hắn lập tức ồ lên một tiếng.

Trước kia, võ đạo bảo khố nhìn như giao diện mua hàng trên app Taobao hay Kinh Đông.

Nhưng bây giờ, các ô vật phẩm đã bị đẩy sang hai bên, trung ương có thêm một trái tim mạnh mẽ.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua, nghĩ thầm đây không phải là trái tim của mình sao? Tận ba cái tâm thất.

Trong đầu hắn cũng xuất hiện một đoạn tin tức.

Đây là ‘Thần nguyện chi tâm’! Sau khi bỏ điểm thiên nguyên và Ước Nguyện Thạch vào, thì có thể ước nguyện.

‘Thần nguyện chi tâm’ có thể hoàn thành bất cứ nguyện vọng nào của ngươi, nhưng độ hoàn thành của nguyện vọng, cùng một nhịp thở với điểm thiên nguyên và Ước Nguyện Thạch mà ngươi cho vào.

“Độ hoàn thành?”

Sở Hi Thanh hiểu ngay.

‘Thần nguyện chi tâm’ này là nhất định có thể hoàn thành bất kỳ nguyện vọng nào của hắn, vấn đề là có rất nhiều kiểu nhiều loại hình thức để hoàn thành nguyện vọng.

Ví dụ như hắn ước nguyện là trở thành đệ nhất thiên hạ, nếu như không muốn trở thành đệ nhất thiên hạ trong tổ kiến, vậy hắn phải có đủ Ước Nguyện Thạch và điểm thiên nguyên.

Sở Hi Thanh lại nhìn vào các ô vật phẩm khác, hai mắt nhất thời lóe sáng.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp 18: Cần 5 điểm thiên nguyên.

Táng Thiên thần huyết / dị cấp 18: Cần 5 điểm thiên nguyên.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, hệ thống đúng là cho hắn một cái niềm vui lớn.

Thiên phú huyết mạch, cứ mỗi ba cấp là một bậc thang, mà hai môn thiên phú này cũng là thứ hắn muốn tăng lên nhất.

Nhưng khi ánh mắt của hắn nhìn về phía nút ‘làm mới’ thì sắc mặt lại đen xì.

Làm mới bảo khố cũng tăng giá, bây giờ là 0.1 điểm thiên nguyên một lần.

Sở Hi Thanh âm thầm tính toán.

0.1 điểm thiên nguyên, chính là một triệu điểm huyết nguyên, đổi thành điểm võ đạo, chính là 10 tỷ, cái này ai mà chơi nổi?

Sở Hi Thanh lập tức nhìn về phía ‘Thần nguyện chi tâm’ ở trung ương.

Nếu đã không làm mới nổi, vậy ước nguyện với ‘Thần nguyện chi tâm’ thì sao đây?

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, sau này kiếm được Ước Nguyện Thạch, có thể thử ước nguyện xem sao.

Cái ‘Thần nguyện chi tâm’ này, nhìn qua khá là thần kỳ.

Mình muốn tìm hiểu rõ ràng, vẫn phải suy nghĩ và thử nghiệm thêm.

Sau đó hắn lập tức đổi hai môn thiên phú Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết và Táng Thiên thần huyết/ dị cấp 18.

Huyết mạch của Sở Hi Thanh lập tức sôi trào.

“Đây là?”

La Hán Tông đang đi theo sau lưng Sở Hi Thanh, lúc này liền giật mình mà nhìn Sở Hi Thanh.

Sau đó hắn liền âm thầm cảm khái.

Đây quá nửa là huyết mạch thăng cấp, hơn nữa còn là hai loại thiên phú huyết mạch Thần giai cùng thăng cấp.

Không hổ là thiên kiêu số một đương đại, thiên phú còn hơn cả Bá Võ Vương.

Huyết mạch thăng cấp mà cứ như là ăn cơm uống nước vậy.

Quả thực là được trời xanh ưu ái.

Đôi phu thê Sở Hi Thanh này, còn cả người bên cạnh bọn họ, đều có thiên phú để cho người bình thường phải đố kỵ đến phát điên.

Sở Hi Thanh thì lại híp mắt ngưng thần cảm ứng, sau đó khóe môi liền cong lên.

Hai thiên phú huyết mạch này đều thức tỉnh năng lực mới, tuy rằng không phải thần thông và dị năng mạnh mẽ có thể để huyết mạch thay đổi về chất, nhưng cũng cực kỳ hữu dụng, có thể để cho thực lực của hắn tăng thêm một bậc thang.

Mấu chốt là cường hóa các loại năng lực khác, và các loại tố chất thân thể.

Cấp 18 là một ngưỡng cửa, mọi mặt đều tăng lên rất nhiều.

Ví dụ như năng lực Vĩnh Hằng của Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, vốn chỉ tăng năm cấp Vĩnh Hằng chân ý, nhưng sau khi lên cấp 18, lại tăng 8 cấp Vĩnh Hằng chân ý. Ngoài ra thì 'Vĩnh Hằng Bích Chướng' cũng cần ít nguyên thần để duy trì hơn, giảm phải đến bảy phần mười.

Phải biết, lực lượng nguyên thần của Sở Hi Thanh bây giờ đã hơn xa nửa năm trước.

Điều này có nghĩa là hắn có thể duy trì Vĩnh Hằng Bích Chướng nửa canh giờ dưới sự tấn công điên cuồng của một võ tu nhất phẩm.

Dù bây giờ hắn gặp Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch ở trạng thái mạnh nhất, thì cũng có thể dựa vào VĨnh Hằng Bích Chướng để kiên trì một thời gian dài.

Những năng lực còn lại cũng được cường hóa nhất định.

Sở Hi Thanh ngưng thần quan sát bên trong thân thể, thể nghiệm biến hóa trong huyết mạch. Mãi đến khi dòng máu trong cơ thể ổn định lại, thì hắn mới thu hồi thần niệm.

Mà lúc này, Sở Hi Thanh đã cách 'Thần Binh khố' không xa.

Sở Hi Thanh thậm chí còn cảm ứng được tòa bảo khố này, trong mắt hắn hiện ra một vệt sáng: "Đúng là nơi này!"

Lần này Lục Loạn Ly thực sự đã giúp hắn một việc lớn.

La Hán Tông cũng cảm ứng được, hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời: "Ở phía trên chúng ta, chỉ cách mười bảy hòn đảo nhỏ. Nhưng Đao Quân muốn tìm cái 'Thần Binh khố' này để làm gì? Nơi này có thứ gì hấp dẫn Đao Quân sao? Tại sao phải cố tình chạy đến đây trong thời khắc tranh cướp Thái Vi Viên?"

Chương 1859: Huyết mạch lên cấp (4)

Thật ra thì đây là thời điểm tốt nhất để cướp đoạt Thiên Đế Tọa.

Tuy rằng trận pháp phòng hộ ở tầng trên vẫn còn, cấm chế cũng không bị ảnh hưởng, uy lực vẫn mạnh mẽ như cũ.

Nhưng La Hán Tông vẫn có biện pháp tìm kẽ hở trong đó, đưa Sở Hi Thanh vào vị trí trung tâm của Thiên Đế Tọa.

Đặc biệt là sau khi Lục Loạn Ly đã nắm giữ được trận pháp ở tầng dưới.

Theo La Hán Tông tính toán, nếu dùng toàn lực thì cần nhiều nhất là chín ngày.

Thật ra thì đây là biện pháp rất ngốc, nhưng khi toàn bộ Thái Vi Viên bị phân tách và tổ hợp lại, thì không thể đi theo đường bình thường nữa, đây xem như là bất đắc dĩ mà thôi.

Hoặc là đi hỗ trợ Sở Vân Vân cũng được, La Hán Tông cho rằng, chỉ cần Sở Vân Vân có vài sự trợ giúp đáng tin, thì nhất định có thể gạt bỏ những hóa thân thần linh kia.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì tạm thời không trả lời.

Hắn lại nhẹ nhàng bay đến hòn đảo nhỏ chứa ‘Thần Binh khố’ kia.

Tòa ‘Thần Binh khố’ này vốn nằm trong đảo Bạch Đế trong Ngũ Đế Tọa, được xây dựng cùng với một ít kho hàng và phong đan vân vân.

Lúc này, nó cũng bị Quần Sơn Xã Tắc chi thần phân tách ra, nằm đơn độc ở chỗ này.

Bởi vì cấm chế trong ‘Thần Binh khố’ rất nghiêm ngặt và mạnh mẽ, vì vậy Quần Sơn Xã Tắc chi thần cũng không thể phân tách nó ra nhỏ hơn, Toàn bộ tòa bảo khố vẫn dài rộng bảy dặm, cao đến ba dặm, tất cả đều duy trì hoàn chỉnh, nên diện tích của hòn đảo nhỏ này cũng lớn hơn rất nhiều, chiếm cứ gần 200 ô.

Hắn tòa bảo khố có tạo hình tựa như phần mộ này.

“Ngày xưa, sau khi Mộc Kiếm Tiên bước vào siêu phẩm, thiên kiếp càng ngày càng mạnh. Mãi đến tận hai vạn năm trước, hắn tự nhận mình không còn đủ sức để đối kháng với thiên kiếp 500 một lần nữa, liền dứt khoát xông vào thần quốc của Chúc Quang âm. Hắn một mặt là thử chặt đứt dòng sông thời gian, hoàn thành ‘nghi thức’ đăng thần; một mặt là muốn mượn thần lực của Chúc Quang âm, phong ấn thời gian của bản thân, tránh khỏi thiên kiếp.”

“Trước lúc đó, hắn đã từng ủy thác Thái Vi Viên chế tạo một bộ thần binh mạnh mẽ. Đáng tiếc là khi đó Mộc Kiếm Tiên yêu cầu quá cao, thời gian lại quá gấp. Tuy rằng Thái Vi Viên đã dốc hết sức lực để chuẩn bị, nhưng vẫn không thể luyện chế ra bộ kiếm khí này trước khi Mộc Kiếm Tiên độ kiếp.”

“Nhưng trước đây không lâu, Mộc Kiếm Tiên biết là Thái Vi Viên đã hoàn thành bộ kiếm khí này sau vài năm hắn xông vào dòng sông thời gian, mà bộ kiếm khí này đang nằm trong 'Thần Binh khố'."

La Hán Tông không khỏi nhướng mày, nghĩ thầm đây là bộ thần binh gì mà sau khi Mộc Kiếm Tiên đăng thần, lại vẫn coi trọng nó như vậy?

"Đương nhiên, chờ đến khi tranh đấu Thái Vi Viên kết thúc thì lấy bộ thần binh này cũng không muộn."

Trong mắt Sở Hi Thanh hiện ra một vệt kỳ dị: "Mấu chốt là món đồ khác, còn cả Binh sát bên trong 'Thần Binh khố' này nữa, nếu như ta có thể luyện hóa sát lực ở đây, thì có thể đoạt được cả tòa Thái Vi Viên này luôn."

"Binh sát?"

La Hán Tông ngưng thần liếc mắt nhìn tòa 'Thần Binh khố' phía trước.

Hắn suy nghĩ thật nhanh, chỉ chớp mắt đã hiểu rõ ràng.

Sở Hi Thanh không chỉ nhìn chằm chằm vào 'Thần Binh khố' này, chỉ sợ hắn còn muốn cả oán sát vô biên trong chín lòng núi kia nữa.

Một khi Sở Hi Thanh tụ tập tất cả oán hận và ý chí của tất cả người của Thái Vi Viên, thì hắn chính là người thừa kế duy nhất của Thái Vi Viên.

Tất cả cấm chế ở nơi này đều mở ra với Sở Hi Thanh.

La Hán Tông lại nghĩ đến thiên phú Thần Thương của Sở Hi Thanh.

Đây là muốn cô đọng 'Thí Thần huyết cương' sao?

Không! Không chỉ là như vậy, chắc là hắn còn muốn cường hóa 'Hữu Vô Hình Hỗn Nguyên thần sát' và 'Vô Tướng Thần Phong sát' của bản thân nữa.

"Trận pháp nơi này liên thông với những ngọn núi kia, cũng giao nhau với Thiên Đế Tọa." La Hán Tông suy tư một lát: "Ta có thể giúp ngươi, nhưng cần thời gian để bày trận."

Vấn đề là bây giờ có mấy tên Thần thị đang đi tìm bọn họ.

"Đang muốn nhờ La tiên sinh."

Vẻ mặt Sở Hi Thanh cảm kích, gật đầu nói: “Loạn Ly sẽ ngăn cản mấy người kia giúp ta. Tòa trận pháp này cũng không cần quá phức tạp, chỉ cần hấp dẫn sát lực đến nơi này là được rồi.”

Chỉ cần hút sát lực lại nơi này, hắn tự nhiên có biện pháp luyện hóa!

...

Cực Đông Băng Thành, Vấn Thù Y cũng dùng ý niệm để đóng màn sáng màu xanh lam trước mắt.

Nàng vẫn thấy hơi không yên tâm, nghĩ thầm lát nữa vẫn dành chút thời gian đi qua xem.

Hi Thanh không muốn nàng và Tần Mộc Ca gặp mặt, vậy mình không gặp là được.

Sau khi gặp mặt đúng là rất lúng túng, nói không chừng còn phải đánh một trận.

Đến khi đó mình đứng ở xa, nhìn trộm một chút là được, sau khi xác định Hi Thanh bình yên vô sự thì sẽ trở về.

Sở Hi Thanh rất tin tưởng thực lực của bản thân, vì vậy vẫn luôn đảm bảo với nàng, làm cho nàng yên tâm.

Song lần này có mấy vị thần linh xuất hiện, vậy thì chuyện gì cũng có thể xảy ra, vì vậy mình nhất định phải đi xem một chút.

Vấn Thù Y chợt ý thức được tâm tư của mình có chút không đúng lắm.

Chuyện này quả thật là coi Sở Hi Thanh như là tiểu tình lang của mình vậy.

Nàng lắc lắc khuôn mặt đỏ ửng, cố gắng xua đuổi tất cả những ý nghĩa không nên có.

Chương 1860: Đi nhìn trộm

Vấn Thù Y lại hít thở thật sâu, sắp xếp lại ý nghĩ của mình.

Đầu tiên, quan hệ của song phương bây giờ là quan hệ hợp tác.

Hai người cùng tu luyện Thần Nguyên Tham Đồng Khế, tại một trình độ nào đó, đã là vinh cùng vinh, nhục cùng nhục.

Cái hợp tác này cực kỳ quan trọng đối với nàng.

Thần Dương của Sở Hi Thanh quyết định nàng có thể sống bao lâu, có thể giải phóng bao nhiêu sức mạnh.

An toàn của Sở Hi Thanh cũng quyết định thành bại của nàng.

Vì vậy, mình cực kỳ để ý đến Sở Hi Thanh cũng là chuyện nên làm.

Ngoài ra, mình hẳn là coi Sở Hi Thanh thành đệ đệ, chứ không có ý nghĩa gì khác! Tuyệt đối không có!

Dù là có cũng không được!

Tuổi tác của mình thế nào? Hi Thanh lại bao nhiêu tuổi chứ?

Huống hồ người ta đã có thê tử, còn có thanh mai trúc mã nữa kìa.

Vấn Thù Y bắt đầu suy nghĩ lung ta lung tung.

Nàng vốn định sắp xếp lại suy nghĩ của mình, kết quả càng nghĩ càng loạn.

Mãi đến khi giọng nói của Hữu tướng Quy Nguyên Hạo truyền vào trong điện.

“Thần Quy Nguyên Hạo, có việc muốn cầu kiến điện hạ!”

Vấn Thù Y rốt cuộc cũng tỉnh tạo lại: “Vào đi!”

Một lát sau, Vấn Thù Y cầm tấu chương của Quy Nguyên Hạo, bắt đầu suy tư: “Chọn ngày đại tế, ngoại trừ cúng tổ tiên ra thì còn muốn tế tự các tướng sĩ đã chết trận, đúng không?”

“Đúng vậy!” Quy Nguyên Hạo hơi khom người: “Băng Thành chúng ta, cách ba năm lại đại tế một lần, tế bái tổ tông nước Trấn Hải đã chết khổ, và những tổ tiên đã chết trận ở Hạch Châu, giúp chúng ta có cơ nghiệp như ngày hôm nay. Năm nay lại vì tây chinh Đại Ninh, nên đến nay vẫn chưa đại tế.”

“Thần cho rằng, chuyện đại tế không thể kéo dài. Việc này tuy sẽ tiêu hao nhân lực vật lực, nhưng lại có nhiều chỗ tốt với Cực Đông Băng Thành ta. Chúng ta tế bái tổ tiên, chính là có thể ổn định lòng người, hiếu kính tổ tiên, cổ vũ người sống.”

Vấn Thù Y nghe vậy thì trầm ngâm một tiếng: “Ổn định lòng người, hiếu kính tổ tiên?”

Nàng đã hiểu ý của Quy Nguyên Hạo.

Đây là mượn cớ tế bái tổ tiên, để cho người của Cực Đông Băng Thành nhớ lại thù hận của nước Trấn Hải và Đại Ninh.

Nửa năm qua, chiến sự vẫn không có tiến triển gì, làm cho rất nhiều người trong Cực Đông Băng Thành sinh lòng oán hận. Bọn họ hoặc là chán ghét chém giết, hoặc là không coi trọng trận tây chinh này, hoặc là lo lắng cho an nguy của con cháu và người nhà, cũng có người bị ảnh hưởng với chiến sự.

Bây giờ có rất nhiều người ôm ấp tâm tư như vậy, trong thành cũng có rất nhiều tiếng gió, không thể không để ý.

“Đích thực là nên ổn định lòng người.”

Lời nói của Vấn Thù Y hàm chứa vẻ tán thưởng: “Kế hoạch này của Quy thừa tướng rất tốt! Đại tế đúng là không thể không làm. Như vậy đi, ngươi đi thương lượng với những đại thần khác đi, làm vào lúc nào? Quy mô ra sao? Dùng bao nhiêu tiền? Cần bao nhiêu nhân lực?”

“Sau khi thương lượng xong, lại gặp ta để điều trần. Ta đề nghị là chờ đến khi bắt được Huy Châu, đến khi đó áp lực ở phía trước sẽ giảm mạnh, nhân lực của Băng Thành sẽ dư dả hơn.”

Quy Nguyên Hạo lập tức hiện ra vẻ vui mừng, chắp tay nói: “Thần lập tức đi bàn bạc với những người khác.”

“Đúng rồi!” Quy Nguyên Hạo giống như nghĩ ra chuyện gì đó, hắn ngẩng đầu lên nhìn Vấn Thù Y, nơi đáy mắt còn ngậm lấy vẻ thăm dò khó phát hiện.

“Thành chủ, thời gian gần đây có rất nhiều người đang bàn luận việc thành chủ đại nhân thông gia với Vô Cực Đao Quân, cũng có không ít người dâng sớ lên, nhưng lại đều bị thành chủ giữ lại. Thần muốn biết, thành chủ rốt cuộc có suy nghĩ gì với chuyện này?”

Đây là lần đầu tiên có người dám hỏi thẳng mặt Vấn Thù Y việc này.

Vấn Thù Y suýt nữa không thể áp chế được nội tâm, suýt nữa bị đỏ mặt.

“Suy nghĩ? Ta đã giữ lại không phát, còn có thể có ý nghĩ gì?”

Ánh mắt nàng lạnh lẽo, bình tĩnh hỏi ngược lại: “Đúng rồi, Quy thừa tướng có suy nghĩ gì với việc thông gia này? Bây giờ ta cũng rất tò mò. Nếu ngươi đã chủ động hỏi, vậy thì nói rõ ràng một chút đi.”

“Ý nghĩ của thần?”

Con ngươi Quy Nguyên Hạo co rút lại, sau đó khom người nói: “Nếu như chuyện thông gia có thể thành công, cũng là một việc cực tốt với Cực Đông Băng Thành ta. Sở Hi Thanh đã học được hai thức Thần Ý Xúc Tử Đao, có thể đối đầu với trăm vạn đại quân.”

“Dưới trướng Sở Hi Thanh còn có rất nhiều cao thủ mạnh mẽ, Vô Tướng thần tông ở sau lưng hắn lại là thần tông đệ nhất thiên hạ. Một khi thông gia với thành chủ, giang sơn Thần Châu liền dễ như trở bàn tay. Chỉ là…”

Quy Nguyên Hạo chợt đổi giọng: “Chỉ là như vậy, e rằng lòng người của Băng Thành sẽ ly tán.”

“Lòng người ly tán?” Vấn Thù Y mỉm cười trào phúng: “Lần này, là đám di thần Trưởng Tôn gia các ngươi thúc đẩy việc tây chinh, thậm chí không tiếc thức tỉnh ta sớm hơn dự định. Nhưng mà bây giờ tây chinh chưa được một năm, gặp khó khăn ở Huy Châu, trong Băng Thành đã có khuynh hướng lòng người ly tán rồi.”

Sau đó nàng lạnh lùng vung tay áo lên: “Ngươi có thể lui ra.”

Nàng không định trả lời chắc chắn về chuyện thông gia với Quy Nguyên Hạo.

Đây chính là quyền lợi của kẻ trên.

Không muốn trả lời thì có thể không trả lời, không muốn nhắc đến thì không nhắc đến.

Chương 1861: Đi nhìn trộm (2)

Đối với việc thông gia này, Vấn Thù Y sẽ không trực tiếp tỏ thái độ từ chối. Dù trong lòng nàng hiểu, đây là chuyện tuyệt đối không thể.

Vấn Thù Y cần dùng việc thông gia này, để kiềm chế đám bộ hạ cũ của Trưởng Tôn gia.

Từ khi Độc Cô Thủ xuống núi, chiến sự vẫn giằng co đến nay, đám bộ hạ cũ của Trưởng Tôn gia lấy Quy Nguyên Hạo cầm đầu, bọn họ bắt đầu có ý thức bảo tồn thực lực. Thậm chí dùng chiến sự để làm thẻ đánh bạc, ép nàng phải thừa nhận vị trí thái tử của Trưởng Tôn

Binh Quyền.

Vấn Thù Y lại không muốn bọn họ được toại nguyện.

Nàng đã quyết định rồi, thành chủ tiếp theo của Băng Thành, chắc chắn phải chọn một người hiền tài.

Nàng còn không biết nhân phẩm và tâm tính của Trưởng Tôn Binh Quyền thế nào, có gánh vác nổi Cực Đông Băng Thành hay không.

Dù là nói về huyết mạch, Trưởng Tôn Binh Quyền trừ một ít máu của tỷ tỷ nàng trong thuật Điều Đình Tạo Hóa ra, thì lại có quan hệ gì với nàng?

Vấn Thù Y chỉ lo lắng, Trưởng Tôn Binh Quyền có kế thừa huyết mạch không chừa thủ đoạn của đám hoàng thất nước Trấn Hải khi xưa hay không?

Vì vậy, việc thông gia mới nổi lên ở Băng Thành này, cũng bỗng nhiên trở thành thẻ đánh bạc trong tay nàng.

Đám bộ hạ cũ của Trưởng Tôn gia này, nếu như không muốn tình thế phát triển đến mức bọn họ không muốn nhìn thấy, thì phải ra sức ở trên chiến trường đi.

Quy Nguyên Hạo nghe vậy thì nhíu chặt lông mày.

Hắn không dám biện luận với Vấn Thù Y nữa, chỉ có thể âm thầm thở dài: “Thần xin cáo lui!”

Mà khi Quy Nguyên Hạo vừa rời đi, Vấn Thù Y lại nhìn về phía tấu chương trong tay mình.

“Đại tế sao?”

Nghe rất hợp lý, ý kiến rất hay.

Nhưng nếu đã xuất từ tay Hữu tướng Quy Nguyên Hạo, vậy thì nàng lại phải đề phòng.

Cần phải tìm người đáng tin giám sát, đồng thời điều tra hướng đi của đám người Quy Nguyên Hạo.

Vấn Thù Y lập tức giơ tay lên, Thái Sơ Băng Luân treo trên tường lập tức bay vào tay nàng.

Tạm thời không còn việc gì, nàng muốn chạy đến Thái Vi Viên một chuyến.

Đứng ở xa xa, nhìn trộm một lát.

…

La Hán Tông chỉ dùng nửa khắc là đã mở được ‘Thần Binh khố’ giúp Sở Hi Thanh.

Điều vui mừng nhất chính là, tòa ‘Thần Binh khố’ này không phàm trong phạm vi trận pháp phòng hộ của tầng trên, chỉ có thể nói là nằm ở vùng biên giới của trận pháp, trận pháp nội bộ tương đối độc lập.

Tiên Sơn Di Thạch, Cải Thiên Hoán Địa của Quần Sơn Xã Tắc chi thần, ít nhiều gì cũng tạo thành chút tổn hại với trận pháp nơi này.

Hai người Sở Hi Thanh còn có lệnh bài do Mộc Kiếm Tiên ban tặng, thân phận của bọn họ tương đương với đệ tử ngoại môn của Thái Vi Viên.

Đây cũng chính là tiền vốn để La Hán Tông phá trận nhanh như vậy.

Phương pháp phá giải cấm chế và trận pháp của La Hán Tông khá giống với hacker thời hiện đại.

Đầu tiên, hắn để trận pháp phòng hộ của ‘Thần Binh khố’ nhận định hai người bọn họ là ‘tạp dịch’ của Thái Vi Viên.

Tuy rằng ‘Thần Binh khố’ nằm ở Ngũ Đế Tọa, là một trong những kho hàng quan trọng nhất của Thái Vi Viên, nhưng mà dưới một số tình huống đặc thù, đệ tử ngoại môn vẫn có thể tiến vào ‘Thần Binh khố’.

Thân phận ‘tạp dịch’ cũng là một trong số đó.

Sau đó, La Hán Tông không ngừng gia tăng quyền hạn của hai người, tăng đến tận cấp bậc trưởng lão của ‘Thần Binh khố’, cũng chính là người quản lý ‘Thần Binh khố’.

Sau đó, bọn họ liền có thể nghênh ngang tiến vào trong.

Hai người không chỉ có thể ra vào, mà còn có thể lấy đồ ở bên trong, không cần lo lắng cấm chế và trận pháp.

Cấm chế và trận pháp ở trong này, còn có thể bảo vệ hai người bọn họ.

‘Thần Binh khố’ có tổng cộng bảy tầng, bảo khố như tên, bên trong cất giữ rất nhiều thần binh lợi khí.

Nhưng không có thứ này là nhân tộc có thể sử dụng.

Tất cả thần binh ở đây đều là thần binh của cự thần thời cổ đại, hoặc là các loại binh khí lớn của Cự linh phương bắc.

Bên trong tích trữ hơn năm ngàn kiện, nhét đầy cả bảy tầng ‘Thần Binh khố’.

La Hán Tông dẫn Sở Hi Thanh một đường đi xuống, vừa than thở nói: “Có người nói Thái Vi Viên đã nắm giữ một bộ bí pháp, có thể tinh luyện các loại thần binh cổ đại, mà không ảnh hưởng đến bản chất của chúng, xem ra lời đồn này không sai.”

Nếu như không nắm giữ bí pháp mạnh mẽ đó, một tông môn thuật sư như Thái Vi Viên lại thu thập nhiều binh khí cổ đại như vậy để làm gì?

Hiện giờ, những binh khí cổ đại này đều trở thành lợi ích của Sở Hi Thanh.

Phẩm chất của những thứ này rất cao, thần binh nhị phẩm vứt đầy đất, uẩn dưỡng ra Binh sát kinh người, tất cả đều vô cùng tinh khiết, cực kỳ mạnh mẽ và nồng nặc.

Khiến cho La Hán Tông phải hơi lo lắng, Sở Hi Thanh có thể hàng phục và cô đọng Binh sát này không? Có thể bị chúng phản phệ hay không?

Hai mắt Sở Hi Thanh lại tỏa sáng, óng ánh rực rỡ, tràn đầy chờ mong.

Tiểu Tóc Húi Cua không ngừng nhảy qua nhảy lại trên vai của Sở Hi Thanh, nó đang cực kỳ vui mừng.

Nó là thần thú loại Canh kim, bản thân nó cũng là Binh sát uẩn dưỡng thành linh, vì vậy nó cực kỳ yêu thích hoàn cảnh nơi này.

Đối với tiểu Tóc Húi Cua mà nói, tất cả Binh sát nơi này đều là đồ ăn tươi ngon.

Nó bây giờ chính là chuột sa chĩnh gạo, nhìn quanh đâu đâu cũng là gạo.

Bạch Tiểu Chiêu thì có chút không thích ứng, nằm nhoài trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh.

Bây giờ nàng chính là cái mũ chân chính.

Chương 1862: Đi nhìn trộm (3)

“Thái Vi Viên cũng được xưng là Thần Khí tông, tất cả đệ tử từ trên xuống dưới đều có một thân pháp khí tốt. Đây là vì Thái Vi Viên nắm giữ bảy phần mười Khí sư trong thiên hạ, năm phần mỏ quặng. Thứ hai là vì họ có bí thuật tinh luyện và phân giải số một không hai trong thiên hạ.”

Sở Hi Thanh vừa nói chuyện vừa nhớ đến những bộ hài cốt nằm trong lòng núi Trủng Tể.

Tất cả đệ tử của Thái Vi Viên, người người đều trang bị một đến hai cái pháp khí tứ phẩm.

Đáng tiếc là những thứ kia đã bị thần lực đánh nát, hoặc là bị độc chú ô nhiễm, không thể sử dụng được nữa, quá đáng tiếc.

“Còn cả bộ kiếm khí kia của Mộc Kiếm Tiên nữa, có người nói là lấy tài liệu từ trong binh khí thượng cổ để luyện thành…”

Sở Hi Thanh nói đến đây thì dừng lại, cũng dừng bước: “Chính là bộ kiếm khí này.”

Đây đã là tầng thấp nhất của ‘Thần Binh khố’.

Tại phía chính nam, chín cái giá binh khí được xếp ngay ngắn ở đó.

Chúng nó đều cao hơn 40 trượng, mỗi một giá binh khí đều cắm chín thanh trọng kiếm có tạo hình cổ điển.

Những thanh trọng kiếm này cũng cao đến kinh người, mỗi một thanh đều cao đến tận 49 trượng, rộng khoảng một trượng năm thước.

“Tổng cộng chín chín tám mươi mốt thanh, hơn nữa phẩm chất cực cao, tất cả đều đạt đến cấp bậc Siêu Phẩm.”

La Hán Tông liếc mắt nhìn hai phía, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh dị: “Có thể thấy Thái Vi Viên đã dốc toàn lực, bộ kiếm khí này có thể kết thành kiếm trận, cũng có thể hợp lại làm một, tiềm lực vô cùng, rất thích hợp với Mộc Kiếm Tiên. Bọn họ cũng bỏ rất nhiều công sức vào việc bảo quản chúng.”

Sau đó hắn lại nhìn vào Sở Hi Thanh: “Mộc Kiếm Tiên chuẩn bị lấy chúng bằng cách nào?”

Sở Hi Thanh không trả lời, yên lặng lấy một đoạn cành Huyết tùng trong tay áo ra, cắm ở mặt đất trước người.

Nền đất do ‘Bí Văn vân thạch’ tạo thành này, lại bị Sở Hi Thanh cắm vào một cách dễ dàng.

Nhánh cây này lập tức nảy mầm và sinh trưởng, cấp tốc lớn mạnh đến hơn sáu trượng.

Sau đó, một bóng mờ cao to và thon gầy hiện ra ở phía trước cây Huyết tùng này.

Đó là một nam tử khoảng ba mươi tuổi, hắn có một mái tóc dài màu đỏ thắm, ngũ quan tuấn mỹ, hai bên thái dương nhô cao.

Nam tử chỉ mặc một bộ đạo bào bằng vải xanh bình thường, dưới chân đi một đôi giày vải, nhưng bản thân lại mang theo một khí chất xuất trần, để người liếc mắt một cái liền biết vị này không phải người trần thế.

Chỉ là thần thái của vị này hơi ngơ ngơ, cho ngươi ta một loại cảm giác trì độn và chất phác, nhưng khí tức trên người hắn lại cực kỳ ác liệt.

Sở Hi Thanh nghiêm túc ôm quyền khom người: “Đệ tử tham kiến trưởng lão!”

Vị trước mặt này, chính là Mộc Kiếm Tiên – Tùng Duyên Niên!

Ngày xưa, sau khi bí cảnh thời gian kết thúc, Tùng Duyên Niên từng cố tình hiện thân để nói vài câu với hắn.

Vẻ mặt La Hán Tông cũng trở nên nghiêm túc, hắn cúi đầu thật sau: “Nhân tộc hậu bối La Hán Tông, bái kiến Tùng tiền bối.”

Vị trước mặt này chẳng những có ân bảo vệ nhân tộc mấy vạn năm, mà còn là một tồn tại vừa đăng thần đã có lực lượng vượt qua thần linh thượng vị.

Trong lòng hắn lại hơi chột dạ.

Ngày xưa, trong bí cảnh thời gian, hắn đúng là đã đối nghịch với vị Mộc Kiếm Tiên này.

Vẻ mặt Mộc Kiếm Tiên lại si ngốc, nhìn chằm chằm vào những thanh trọng kiếm trên giá binh khí.

Một lát sau hắn mới thở dài một hơi, quay đầu nhìn về phía hai người: “Hai vị thứ lỗi, Tùng mỗ xúc cảnh sinh tình, thương cảm thất thần, đã thất lễ với hai vị.”

Hắn chợt giơ tay lên, nói với Sở Hi Thanh: “Bản thể của ta vẫn đang ác chiến với Câu Trần, Thất Sát và các thần linh khác ở vực ngoại. Bộ ‘Cửu Cửu Đô Thiên Tiệt Tiên kiếm’ này rất quan trọng với ta, là chí bảo hộ đạo tuyệt hảo, ta cần lấy đi ngay. Đa tạ Hi Thanh, cũng đa tạ vị đạo hữu này, chờ tranh đấu Thái Vi Viên kết thúc, Tùng Duyên Niên sẽ dâng hậu lễ tạ ơn.”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười.

Mộc Kiếm Tiên nói quá khách khí, hắn chỉ là cầm chìa khóa Mộc Kiếm Tiên đưa cho, đi vào nhà Mộc Kiếm Tiên, lấy một vài thứ giúp Mộc Kiếm Tiên, như vậy còn cần cám ơn sao?

Nhưng hắn biết, câu này của Mộc Kiếm Tiên chủ yếu là nói với La Hán Tông.

Vẻ mặt La Hán Tông vẫn nghiêm túc như cũ: “La mỗ không dám!”

Trong lòng hắn lại sinh sôi ý vui mừng.

La Hán Tông đã nghe nói vị này làm người rất phúc hậu, nếu hắn nói là hậu lẽ, vậy thì chắc chắn sẽ không để người thất vọng.

Hành trình Thái Vi Viên này, chỉ một tiếng tạ ơn của Mộc Kiếm Tiên, cũng làm cho La Hán Tông cảm thấy đáng giá.

Mộc Kiếm Tiên thì lại quay đầu nhìn về phía những thanh kiếm kia.

Theo hắn giơ tay lên, thân cây Huyết tùng bỗng nhiên nổ ra, vô số chất lỏng màu đỏ thắm ở bên trong tuôn ra, rơi vào trên thân những thanh kiếm kia.

Theo những chất lỏng màu đỏ này hòa vào trong thân kiếm, những thanh kiếm kia liền phát ra từng trận rung động.

Một cái chớp mắt tiếp theo, từng thanh từng thanh trọng kiếm cáo đến 49 trường này đều bay lên.

Chúng nó kẻ trước người sau, liền lượt bay ra khỏi ‘Thần Binh khố’, sau đó bay thẳng lên trên.

Chương 1863: Đi nhìn trộm (4)

Sở Hi Thanh ngửa đầu nhìn lên, mãi đến khi nhìn thấy những thanh kiếm này bay xuyên qua khỏi Thái Vi Viên thì mới thu hồi tầm mắt.

“Thật ra thì tình cảnh của Mộc Kiếm Tiên ở vực ngoại cực kỳ gian nan, hi vọng bộ thần binh này có thể giúp đỡ hắn… a?”

Giọng nói Sở Hi Thanh im bặt.

Đó là vì sau khi 81 thanh kiếm bay đi không lâu, mặt đất dưới những giá binh khí kia bỗng nhiên rạn nứt, một bóng đen lao ra từ đó.

Biến cố này cực kỳ đột ngột, không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào; bóng đen này cũng cực kỳ nhanh, cực kỳ linh hoạt, khiến cho hai người Sở Hi Thanh và La Hán Tông đều không kịp phản ứng.

Tuy rằng bọn họ đã thử bắt lấy nó, từng người đều sử dụng thủ đoạn mạnh nhất của mình, nhưng vẫn là xe cát dã tràng, bóng đen kia đã trực tiếp bay ra khỏi lối ra của tầng bảy, sau đó ‘sưu’ một tiếng rồi biến mất tăm.

Sở Hi Thanh và La Hán Tông không khỏi hai mặt nhìn nhau.

“La tiên sinh, ngươi có nhìn thấy rõ đó là thứ gì không?”

Tốc độ của bóng đen kia thật sự quá nhanh, khiến cho Sở Hi Thanh cũng không nhìn thấy rõ đó là thứ gì.

Đây chính là hạn chế của tu vị tứ phẩm.

Rất nhiều hạng tố chất thân thể của hắn vẫn kém hơn nhất phẩm nhị phẩm chân chính.

“Ta cũng không biết đó là thứ gì.” Vẻ mặt La Hán Tông mờ mịt: “Chỉ thấy thứ kia rất nhỏ, có ba đôi cánh chim trong suốt, có thân hình và gương mặt của nhân loại, dung mạo rất đẹp, nhìn qua khá giống với Tinh linh do hoa cỏ uẩn nhưỡng.”

Sau đó hắn lại đi đến gần nơi tầng đá rạn nứt: “Hình như thứ này bị ‘Cửu Cửu Đô Thiên Tiệt Tiên kiếm’ của Mộc Kiếm Tiên trấn áp ở đây. Nhưng nhìn qua lại không giống, ta không thấy trận pháp phong ấn.”

Vì vậy nên khi chuyện xảy ra, La Hán Tông không hề có phòng bị.

Căn bản là hắn không ngờ bên dưới những giá binh khí này lại có thứ gì khác.

Sau đó thần sắc hắn hơi động: “Lúc trước Đao Quân có nói, bên trong ‘Thần Binh khố’ này còn cất giấu một món đồ khác, là thứ người rất muốn lấy, đúng không? Lẽ nào…”

Lúc này, Sở Hi Thanh hơi lắc đầu.

Hắn chỉ chỉ về phía bên cạnh: “Thứ ta muốn nằm ở bên kia.”

Đó là một góc ở bên phải gian phòng.

Bên đó cũng có một cái giá cực lớn, phía trên là một thi thể của một con thú cực lớn.

Đó chính là thi thể của một con thần thú Nhai Tí! Hơn nữa cấp bậc cực cao, tựa như đã đạt đến đẳng cấp Siêu Phẩm đỉnh phong, thậm chí còn khả năng đã có thần lực.

Lúc này, tiểu Tóc Húi Cua đã rời khỏi bả vai của Sở Hi Thanh, nhảy lên đầu cái thi thể Nhai Tí này.

La Hán Tông đã nhìn thấy bộ thi thể Nhai Tí này từ lâu rồi.

Ban đầu hắn thấy rất kỳ lạ, tại sao bộ thi thể Nhai Tí này lại bị bảo tồn ở trong ‘Thần Binh khố’ này?

Mãi đến khi hắn nhìn thấy một chiếc xiềng xích màu vàng rực đang trói buộc chân phải của thi thể Nhai Tí thì mới thoải mái.

Có lẽ thứ Thái Vi Viên muốn bảo tồn chính là cái xiềng xích màu vàng rực này. Chỉ vì xiềng xích và thi thể Nhai Tí không thể phân tách, cho nên mới để chung ở nơi này.

Nhưng đối với Sở Hi Thanh mà nói, cái thi thể Nhai Tí này mới là thứ quan trọng nhất.

Sau đó Sở Hi Thanh lại cười khổ, hơi lắc đầu nói: “Quên đi, thứ kia vô duyên với hai người chúng ta, không cần tìm hiểu làm gì. Việc cấp bách bây giờ là nhanh chóng cô đọng sát lực. Khi bộ thần binh của Mộc Kiếm Tiên bay đi, mấy Thần thị kia tất sẽ phát hiện, thời gian của chúng ta không còn nhiều. Kính xin La tiên sinh bày trận giúp ta.”

“La mỗ hiểu.”

La Hán Tông đưa mắt nhìn quanh, cuối cùng chỉ chỉ vào vết nứt ở dưới chân: “Chúng ta chọn nơi này đi. Nói đến cũng kỳ lạ, nơi thứ kia ẩn náu, chính là nơi thích hợp để ngưng tụ sát lực nhất trong ‘Thần Binh khố’ này. Không, thậm chí là vị trí ngưng tụ sát lực mạnh nhất trong toàn bộ Thái Vi Viên này.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì không khỏi rung động.

Lúc này hắn vẫn hồn nhiên không biết, tại một góc nào đó ở phía nam của Thái Vi Viên, Sở Vân Vân đang vô cùng kinh ngạc nhìn đạo bóng đen đang bay nhanh quanh người mình.

Ngay vừa rồi, khi Sở Vân Vân mạnh mẽ đánh tan một vách ngăn không gian, đạo bóng đen này bỗng nhiên ngang trời mà đến, chạy đến bên cạnh nàng.

Sở Vân Vân không biết nó là thứ gì, chỉ nhìn thấy bên trong đạo hắc quang, là một bóng người giống như Tinh linh thảo mộc.

Nàng chỉ to bằng một ngón tay, dáng người yểu diệu, ngũ quan tuyệt mỹ, lưng có ba đôi cánh chim trong suốt, lúc này đang cực kỳ vui vẻ mà bay lượn vờn quanh người Sở Vân Vân.

Sở Vân Vân nghĩ thầm, đây rốt cuộc là thứ gì? Lại từ đâu đến?

Lúc này, nàng đang cách không giao thủ với mấy hóa thân thần linh kia, đang là thời điểm ác chiến say sưa, Sở Vân Vân thật sự không muốn phân tâm.

Nhưng Tinh linh màu đen này vờn quanh người nàng một lát, lại bỗng nhiên lao thẳng về phía Nghịch Thần Kỳ trong tay nàng.

Ánh mắt Sở Vân Vân nhất thời run lên.

Chương 1864: Ngưng cương luyện sát

Khi Tinh linh sáu cánh màu đen muốn lao đến Nghịch Thần Kỳ của Sở Vân Vân, nàng vô thức muốn kéo thương trong tay lại.

Lực lượng trên thương của Sở Vân Vân bây giờ không phải là vừa.

Kẻ địch của nàng là bốn hóa thân thần linh và Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm.

Nếu lực lượng của Sở Vân Vân nhỏ, căn bản là không đủ để đánh vỡ vách ngăn không gian, và những ánh đao sắc bén kia.

Dù chỉ phân ra một tia cương lực ở trên thân thương, cũng có thể giết chết một võ tu nằm giữa Địa Bảng rồi.

Chỉ là tốc độ của Tinh linh màu đen quá nhanh, lại linh hoạt đến khó tin.

Sở Vân Vân vừa mới có suy nghĩ này, thì Tinh linh sáu cánh kia đã nhào vào thân thương, sau đó con vật nhỏ này trực tiếp hòa tan vào thân thương.

Nó không gặp bất kỳ trở ngại nào, lại coi chân nguyên và chân khí của Sở Vân Vân như không, trực tiếp chui vào bên trong thân thương.

Sở Vân Vân thấy thế thì sững sờ, đôi mắt màu xanh lam hiện ra vẻ kinh ngạc.

“Đây là?”

Tiểu Sư Tử trên bả vai nàng cũng hiện lên vẻ nghiêm túc.

Nó nhìn vị trí của Tinh linh màu đen chui vào Nghịch Thần Kỳ, ánh mắt như gặp đại địch.

Trước kia nó không để thứ này vào trong mắt.

Bây giờ thì lại thấy rất không ổn, cái tên này rất có thể sẽ trở thành đại địch của nó!

Trước kia, tiểu Sư Tử thường xuyên nói xấu sau lưng tiểu Tóc Húi Cua, nói tên này và Bạch Tiểu Chiêu suốt ngày tranh sủng, ngày tháng trôi qua cực kỳ uất ức.

Không ngờ bây giờ nó cũng sắp phải đối mặt với một kết cục như vậy.

Sở Vân Vân thì lại ngưng thần cảm ứng.

Một lát sau, thân hình nàng bỗng nhiên lóe lên, mũi thương sắc bén kia, dễ dàng đâm thủng tầng vách ngăn không gian ở phía trước.

Lớp không gian ở phía trước lập tức nổ tan ra như pha lê.

Thân thể mềm mại của Sở Vân Vân lao qua, bay đến một hòn đảo nhỏ khác.

Nàng mơ hồ cảm ứng được, mấy người bên đối diện đang rất kinh hãi.

“Tại sao lại nhanh như vậy? Tại sao tốc độ lại tăng mạnh như vậy?”

“Ba cái hô hấp, chỉ ba cái hô hấp mà đã đánh vỡ vách ngăn không gian do mấy vị thượng thần gia cố.”

“Chuyện gì thế này? Lẽ nào sức mạnh của nàng lại tăng lên?”

Sở Vân Vân mỉm cười, quay đầu nhìn trường thương trong tay: “Tên nhóc, đi ra đi, sức mạnh của ngươi không thích hợp dùng ở đây, nói là dùng đao mổ trâu để giết gà cũng không quá. Lực lượng bổn nguyên của ngươi không thể mất như vậy được.”

Nàng đã biết Tinh linh sáu cánh màu đen này là thứ gì.

Theo tiếng nói của Sở Vân Vân, một đạo hắc quang bay ra từ thân thương, sau đó ngưng tụ thành một thiếu nữ yểu điệu to bằng ngón tay cái.

Nàng vỗ ba đôi cánh chim, lại chuyển động chung quanh Sở Vân Vân.

Cuối cùng, Tinh linh màu đen hạ xuống lòng bàn tay mở rộng của Sở Vân Vân.

Sở Vân Vân nâng nàng lên trước mắt mình để đánh giá một phen, sau đó tò mò hỏi: “Bản thể của ngươi ở đâu?”

Tinh linh sáu cánh nghe vậy thì lại thở dài một hơi, hiện ra vẻ bất đắc dĩ.

…

Cùng lúc đó, bên trong ‘Thần Binh khố’.

La Hán Tông đang nhanh chóng bày trận.

Chẳng mấy chốc đã bày ra một trận pháp quy mô nhỏ ở tầng thứ bảy của ‘Thần Binh khố’.

Tác dụng duy nhất của trận pháp này chính là tụ sát.

Không chỉ tụ tập Binh sát trong ‘Thần Binh khố’ lại đây, mà còn liên kết với các trận pháp bên trong Thái Vi Viên, dẫn oán sát ở chín lòng núi về nơi này, thậm chí cả sát lực có thể tồn tại ở Thiên Đế Tọa, tất cả đều ngưng tụ lại nơi này.

La Hán Tông không cần cân nhắc đến những phân đoạn khác, khống chế và tế luyện gì gì đó, hắn không cần quan tâm.

Những thứ này đều là vấn đề của Sở Hi Thanh.

La Hán Tông chỉ cần nghĩ biện pháp thu hút sát lực về nơi này là được.

Sở Hi Thanh cũng đang làm trợ thủ cho hắn.

Hắn cầm 'Ngoại Pháp thần đồng' thì cũng có thể giả mạo một thuật sư.

Tuy rằng không hiểu biết nhiều về phù văn và trận pháp, nhưng vẫn có thể vẽ theo chỉ dẫn của La Hán Tông.

Yêu cầu của La Hán Tông không cao, chỉ cần xài được là được.

Dù sao đây cũng là cho Sở Hi Thanh dùng.

Chỉ nửa canh giờ ngắn ngủi, tòa 'Tụ sát trận' này đã thành hình.

"Gần đủ rồi!"

La Hán Tông liếc mắt nhìn bốn phía, kiểm tra lần cuối cùng: "Dựa theo yêu cầu của Đao Quân, nó có thể thu hút tất cả sát lực trong Thái Vi Viên về nơi này. Nhưng Đao Quân nhất định phải dùng? Tòa trận này không có bước đệm, ngươi cần làm tất cả mọi thứ."

"Đến khi đó, một khi ngươi thất thủ, nhẹ thì bạo thể mà chết, nặng thì thần hồn câu diệt, nói không chừng bản thân còn trở thành tế phẩm cho những oán sát kia."

Khi đó sẽ lấy máu tươi của Sở Hi Thanh làm vật dẫn, uẩn dưỡng ra một nhân vật cực kỳ đáng sợ.

"Ta hiểu! Ta cũng đã từng ngưng cương tụ sát rồi, há có thể không biết lợi và hại?"

Sở Hi Thanh nở nụ cười thản nhiên, ném cái mũ kỳ quái trên đỉnh đầu mình qua một bên, sau đó một mình bước vào trong trận: "Việc này không nên chậm trễ, bắt đầu đi."

La Hán Tông hai tay bắt linh quyết, định khởi động trận pháp.

Chương 1865: Ngưng cương luyện sát (2)

Lúc này, tâm thần La Hán Tông hơi động, đưa mắt nhìn lên mấy tầng trên của ‘Thần Binh khố’: “Bọn họ đến rồi!”

Là năm cái Thần thị mà Lục Loạn Ly nói đến.

Bọn họ đúng là rất mạnh, mỗi một bước đều làm linh lực chung quanh rung chuyển.

La Hán Tông có thể cảm ứng được từ rất xa.

Sở Hi Thanh híp mắt lại, không để ý nói: “Tiếp tục!”

La Hán Tông nghe vậy thì không chần chừ, khởi động trận pháp trước mắt.

Một cái chớp mắt tiếp theo, từng tia Binh sát trong ‘Thần Binh khố’ liền lao về phía Sở Hi Thanh.

Sau đó tốc độ càng ngày càng nhanh, càng ngày càng nhiều Binh sát bị kéo đến.

Sát lực, bản thân nó đã có đặc chất hấp dẫn và lôi kéo lẫn nhau, chỗ nào nồng đậm nhất thì sẽ chảy về nơi đó.

Binh sát trong trận càng nhiều, thì lực hấp dẫn lại càng mạnh.

Ban đầu, Sở Hi Thanh còn rất thong dong tự nhiên, dùng ‘Táng Thiên thần huyết / dị’ của mình để hấp thu và luyện hóa những sát lực này.

Táng Thiên thần huyết có năng lực tên là ‘Phệ Nguyên’.

Cái này bắt nguồn từ La Hầu, có thể thôn phệ bất cứ loại nguyên lực biến hóa nào, để cho bản thân sử dụng.

Mà sát lực, nói cho cùng cũng là một loại nguyên lực.

Sở Hi Thanh đầu tiên là dùng Nhai Tí Đao để ngăn chặn những Binh sát này ở bên ngoài.

Sau đó dùng Thần Ý Như Tâm Đao và chín thanh Cửu Diệu Thần Luân kiếm để đánh nát chúng ra, cuối cùng là chọn lựa.

Sát lực thích hợp thì hấp thu, không thích hợp thì dùng Nhai Tí Đao đẩy ra ngoài.

‘Vô Tướng Thần Phong sát’ của hắn đã lâu chưa được tăng cường.

Loại Binh sát này dùng đổi đối phó với võ tu nhị phẩm tam phẩm bình thường thì không sao, nhưng đối đầu với cao thủ chân chính thì lại có chút vô bổ.

Thử hỏi những cường giả trên Địa Bảng và Thiên Bảng kia, có kẻ nào mà không có ngoại sát đỉnh cấp?

Theo thời gian trôi qua, quanh người Sở Hi Thanh bị một lớp sát lực màu vàng bao phủ.

Hơn nữa càng ngày càng đậm, càng ngày càng dầy, nhìn qua lại giống như một quả cầu kim loại màu vàng kim.

Bên trong quả cầu kim loại, chính là từng tia từng tia khí Canh kim đang bắn phá bốn phía.

La Hán Tông nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi âm thầm hoảng sợ.

Tốc độ của đám khí Canh kim kia càng ngày càng nhanh, một cái hô hấp có thể bắn phá và đàn hồi mấy vạn lần, uy lực tương đương với kiếm khí của võ tu nhị phẩm. Hơn nữa uy lực của chúng còn đang tăng lên.

May mà Nhai Tí Đao của Sở Hi Thanh đúng là phòng ngự vô song.

Hắn thậm chí còn lợi dụng những thứ này để đánh nát Binh sát chung quanh, sau đó lại chọn lựa, hấp thu và luyện hóa.

La Hán Tông không khỏi âm thầm lấy làm kỳ, nghĩ thầm Nhai Tí Đao còn có thể dùng như thế? Thực sự là mở mang tầm mắt.

Hắn âm thầm lắc đầu.

Lòng thầm nói người bình thường chắc chắn là không chịu nổi, dù là Huyết Nhai Đao Quân thì cũng không thể duy trì Nhai Tí Đao ở cường độ cao như vậy.

Ai bảo Sở Hi Thanh có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cơ chứ?

La Hán Tông suy đoán, Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của Sở Hi Thanh phải là cấp 18 trở lên.

Cái tên này không thèm quan tâm đến chân nguyên tiêu hao luôn.

Đúng lúc này, La Hán Tông lại nhìn thấy một từng tia từng tia tựa như sợi tơ màu đen xông ra từ trong góc nhà kho.

Vẻ mặt La Hán Tông nhất thời trở nên nghiêm túc.

Những cái này mới là thứ nguy hiểm… oán sát vô ngần bên trong Thái Vi Viên.

Chúng nó dọc theo trận pháp phòng hộ tầng dưới, hội tụ về phía bên này.

Binh sát là kết quả khi Canh kim chi linh tích trữ đến mức tận cùng, tuy rằng rất nguy hiểm nhưng không có ý chí riêng.

Nhưng oán sát thì lại có, chúng vốn bắt nguồn từ ý chí của người, là ý chí còn sót lại của người chết tụ tập với linh khí quanh thân mà thành. Khi chúng bị người tụ tập lại với nhau, có thể diễn hóa thành một nhân vật cực kỳ đáng sợ, sẽ đánh giết tất cả sinh linh.

Hơn nữa, số lượng của oán sát lại nhiều đến mức làm cho La Hán Tông hoảng sợ, phẩm chất của chúng cũng mạnh đến mức làm cho La Hán Tông cảm thấy kiêng ky.

Nguyên nhân chính là vì lượng quá nhiều, chất quá tốt, vì vậy nên oán sát trong Thái Vi Viên chỉ có thể là oán sát.

Bằng không chúng đã diễn hóa thành ác quỷ, hoặc là tồn tại hung ác nhất trong ác quỷ.

Chúng chỉ thiếu một cái hạt nhân, một cái hạt nhân giúp chúng hợp nhất lại với nhau.

Cũng không biết Sở Hi Thanh có thể chịu đựng được hay không?

Từng tia từng tia khí đen lan tràn đến dưới chân Sở Hi Thanh. Chúng nó không chỗ nào không lọt, bắt đầu xâm nhập vào bên trong, hơn nữa chúng rất dễ phân biệt với Binh sát. Một cái màu vàng kim, một cái màu đen.

Sở Hi Thanh thấy thế thì vui vẻ, hắn chờ đám oán sát này đã lâu.

Giờ phút này, Sở Hi Thanh dùng Thần Ý Như Tâm Đao đánh nát khí đen quanh thân. Đồng thời phát động năng lực của Thần Thương, bắt đầu cô đọng ‘Thí Thần huyết cương’.

Ầm!

Khoảnh khắc này, huyết diễm bắt đầu thiêu đốt quanh thân Sở Hi

Thanh, bao phủ toàn bộ thân thể hắn.

Theo những huyết diễm này bị ý chí của hắn trấn áp, bắt đầu hóa thành từng mảng từng mảng giáp, bao trùm thân thể Sở Hi Thanh.

Hình thái của mảnh giáp này có chút tương tự với vảy rồng, bao trùm từ vai Sở Hi Thanh xuống dưới.

Chương 1866: Ngưng cương luyện sát (3)

Sắc mặt Sở Hi Thanh rất nghiêm túc, hắn cảm ứng được những ý niệm mạnh liệt bên trong những oán sát này.

“Báo thù!”

“Giết thần!”

“Báo thù!”

“Giết thần!”

“Báo thù!”

“Giết tất cả thần linh trên trời!”

Những ý niệm này đều rất chấp nhất, ngàn niệm như một.

Chúng nó đều cứng rắn và kiên cố như huyền cương vạn luyện, sắc bén như kim thép được chế tạo từ huyền cương vạn luyện, ngàn tỷ năm cũng khó tiêu diệt, thậm chí còn ngưng tụ ra một bộ phận đặc tính ‘Vĩnh Hằng’.

Còn có những ý niệm chỉ ngậm lấy những cái tên thần, ngậm lấy vô tận oán hận.

“Thần Kế Đô!”

“Thần Nhược Võng!”

“Thần Bệnh Lượng!”

“Thần Câu Trần!”

“Thần Thất Sát!”

Những ý niệm sắc bén này khiến cho nguyên thần của Sở Hi Thanh đau nhói, hắn hấp thu càng nhiều, những ý niệm như kim đâm này cũng càng nhiều.

Nguyên thần kiên cố của Sở Hi Thanh gần như bị chúng nó đâm thủng trăm ngàn lỗ.

La Hán Tông ở bên ngoài nhìn thấy cảnh này, trái tim không khỏi co rút lại.

Những oán sát này còn mạnh hơn hắn tưởng.

Có lẽ một phần lớn trong đó bắt nguồn từ Thiên Đế Tọa.

Quá nửa người của Thái Vi Viên đều chết ở bên đó, hơn nữa chất lượng còn cao hơn chín lòng núi kia nhiều.

Dã tâm của Sở Hi Thanh quá lớn, vậy mà muốn dùng oán sát vô tận trong Thái Vi Viên để cô đọng 'Thí Thần huyết cương'.

La Hán Tông không quá coi trọng.

Nếu như tiếp tục như vậy, Sở Hi Thanh nhất định sẽ bị oán sát phản phệ, nguyên thần bị trùng kích.

Sự thực đã chứng minh suy đoán của hắn.

Ngọn lửa màu đỏ thẫm quanh người Sở Hi Thanh càng lúc càng cao, oán sát màu đen như bùn ở quanh người hắn cũng càng ngày càng nhiều, chúng bắt đầu lấn áp những Binh sát màu vàng kim kia.

Tương ứng với đó, mảnh giáp màu đỏ thẫm quanh người Sở Hi Thanh đã nứt toác, mi tâm của hắn đã nứt ra một vết máu.

Điều này chứng tỏ tình thế đã mất khống chế, Sở Hi Thanh đã không thể điều khiển những oán sát hắn dung hợp và tế luyện nữa, mà đang bị những sát lực này phản phệ.

Nhưng mấy cái hô hấp sau, La Hán Tông chợt ồ một tiếng kinh ngạc.

Hắn vô cùng giật mình với tình cảnh trước mắt, cũng tạm thời từ bỏ ý nghĩ cứu viện Sở Hi Thanh.

Tình thế lại phát sinh biến hóa.

Không biết vì sao, những oán sát kia bắt đầu chủ động phối hợp với Sở Hi Thanh.

Vô số oán sát như bùn đen tiếp tục men theo trận pháp để lao đến, chúng nó tụ tập với nhau, toàn thân như một con cự thú, nằm rạp ở dưới chân Sở Hi Thanh.

Sau khi trải qua tinh luyện, một phần trong đó cháy hừng hực. Theo ý chí của Sở Hi Thanh, hóa thành từng mảng từng mảng giáp màu đỏ tươi, bao trùm quanh thân thể Sở Hi Thanh, trở thành một phần của bộ chiến giáp này.

Nhưng những sát lực này thật sự quá nhiều, nhiều đến mức bộ giáp này cũng không chứa nổi.

Tuy rằng Sở Hi Thanh đã ngưng tụ tận một vạn mảnh, ba tầng trong ba tầng ngoài, nào là mũ giáp, giáp mặt, giày chiến… không có một kẽ hở nào.

Ngay cả vị trí hai mắt cũng là như vậy.

Nhưng dù là vậy, bộ giáp này vẫn không thể chứa đựng tất cả những oán sát này.

Ngọn lửa màu đỏ thẫm kia đã cao đến tận đỉnh chóp ở nhà kho.

Khi La Hán Tông cho rằng Sở Hi Thanh đã bó tay hết cách, sắp bị những oán sát này bao phủ, bỗng nhiên một đôi cánh bằng xương màu máu tung ra ở sau lưng Sở Hi Thanh.

Đôi huyết dực này rộng ít nhất 18 trượng, hai bên trái phải đều chín trượng, tuy rằng hiện giờ chỉ có mỗi khung xương, nhưng cũng đã hiện ra khí thế cực kỳ kinh khủng, hung uy mênh mông!

Tiếp đó Sở Hi Thanh dùng oán sát vô biên này, hóa thành từng cái từng cái lông chim màu máu ở trên đôi cánh.

La Hán Tông nhìn tình cảnh này, không chỉ hít vào một hơi khí lạnh.

Vị Vô Cực Đao Quân này, quả thực là muốn nghịch thiên… Loại 'Thí Thần huyết cương' đẳng cấp này, thế mà hắn lại có hi vọng hoàn thành thật.

Cùng lúc đó, trong lòng La Hán Tông cũng rất khó hiểu.

Vừa rồi lại chuyện gì xảy ra?

Tại sao oán hận của mấy trăm vạn đệ tử Thái Vi Viên, rất nhiều thuật sư nhất phẩm nhị phẩm, thậm chí là Siêu Phẩm đều đột nhiên thần phục Sở Hi Thanh?

Ngay khi La Hán Tông nghĩ mãi không ra, hắn chợt nghe thấy tiếng nổ vang rền ở phía trên.

Khi âm thanh kia truyền đến, toàn bộ 'Thần Binh khố' cũng rung chuyển theo.

La Hán Tông ngẩng đầu nhìn lên, trong mắt hiện ra một vệt ánh sáng lộng lẫy.

Đó là năm đại Thần thị, bọn họ đã đột phá đến tầng thứ tư của 'Thần Binh khố'.

Tại một khắc trước, những Thần thị này đã đột phá vào trong 'Thần Binh khố'.

La Hán Tông vẫn luôn điều động cấm chế và trận pháp trong 'Thần Binh khố' này để cản lại.

Chỉ tiếc là hắn không thể khống chế trận pháp tầng trên, lực lượng của một tòa 'Thần Binh khố' chỉ có hạn. Ngăn cản đám người này lâu như vậy, đã là cực hạn.

Sau đó La Hán Tông lại hơi lắc đầu.

Hắn tiếp tục nhìn vào Sở Hi Thanh, nhìn vào lớp giáp vảy đỏ quanh người Sở Hi Thanh, còn cả cặp cánh đang từ từ đầy đặn kia, ánh mắt của hắn sáng ngời rực rỡ.

Chương 1867: Ngưng cương luyện sát (4)

Ngay khi cửa tầng năm của 'Thần Binh khố' nổ tung, bóng người Thị Nhất lao thẳng vào trong.

Thân hình hắn như quỷ mị, nhẹ nhàng né tránh các loại cấm chế.

Nhưng nguy hiểm nhất ở đây chính là một bó lôi đình màu trắng.

Chúng nó có thể chuyển hướng trên không trung, truy kích bóng người của bọn họ. Hơn nữa là vì có người thao túng, nên có vẻ cực kỳ nguy hiểm.

Tòa 'Thần Binh khố' này là nơi cất giữ binh khí, vì vậy tất cả cấm chế và trận pháp nơi này đều có quan hệ với kim loại.

Ngay cả lôi đình màu trắng kia cũng là 'Canh Kim thần lôi' và 'Thiên Tân thần lôi'.

Thị Nhất chính là Thần thị của Quần Sơn Xã Tắc chi thần, rất am hiểu các loại pháp thuật hệ Thổ và Thổ độn.

Bởi vì trong 'Thần Binh khố' không có đất đá bình thường, vách đá và sàn nhà đều là 'Bí Văn vân thạch', nhưng mỗi một tấc đá ở đây đều có vô số khí Canh kim thẩm thấu, khiến cho hắn khó có thể thao túng.

May mắn là tế ti khác với thuật sư, thần linh ban cho hắn pháp thuật mạnh mẽ, đồng thời cũng ban cho hắn tố chất thân thể vô cùng mạnh mẽ.

Đối với những lôi đình màu trắng kia, Thị Nhất có thể trốn liền trốn, thực sự không tránh được thì trực tiếp dùng thân thể đánh nát.

"Có chút kỳ lạ!"

Bên cạnh Thị Nhất là một là một Thần thị mặc áo màu xám, hắn nhíu chặt lông mày: "Tầng này không có chút sát lực Canh Kim nào. Tựa như là bị dẫn đi rồi."

Thị Nhất không khỏi liếc mắt nhìn người này một chút.

Người này gọi là Cốt Hi Di, là Thần thị của 'Cốt Thần'.

Cốt Thần là một vị thần linh trung vị, tên là Thần Thiên Cốt.

Nó còn chiếm cứ một ngôi sao tên là Cốt Túc ở trên tinh không, được xưng là Cốt Túc tinh quân.

"Hắn đang cô đọng Binh sát!"

Một giọng nói khàn khàn lạnh lẽo, ngậm lấy mấy phần khinh thường vang lên: "Là trò xiếc của võ tu thôi. Nhân tộc trời sinh thiếu hụt, cái gọi là chân nguyên của bọn họ quá ít, không thể chống lại lực lượng khí huyết mạnh mẽ của Cự linh, vì vậy chỉ có thể bỏ công sức trên cường độ, ngưng cương luyện sát, dùng để bù đắp cho bản thân."

Đó là một nam tử vô cùng to cao, thân hình hắn cao tận hai trượng, không kém hơn Thị Nhất và Thị Nhị.

Hắn vừa nói chuyện vừa hóa thành một đạo bạch quang, vừa bay vừa nói với vẻ khinh thường: "Người này dã tâm rất lớn, lại dám nhìn chằm chằm vào 'Thần Binh khố' này. Binh sát nơi này quá nồng nặc, không biết hắn có chịu được hay không?"

Đây là Thần thị của Thần Nguyên Hành, 'Tật Tẩu chi thần'.

‘Tật Tẩu chi thần’ cũng được xưng là ‘Thần Hành tinh quân’, hắn là Tinh chủ đời thứ tư của sao Thần Hành, là một vị thần linh thượng vị tương đối mạnh mẽ.

Còn có một người không lên tiếng, đó là Thần thị của Thần Thiên Liên, ‘Tỏa Liên chi thần’.

Dù vị này chỉ là thần linh trung vị, nhưng sức chiến đấu lại cực kỳ mạnh mẽ.

Hắn chiếm cứ sao Liêm Trinh, được xưng là Liêm Trinh tinh quân, là một ngôi sao tương đối mạnh mẽ.

Trong truyền thuyết, trên thiên đình thời viễn cổ, Liêm Trinh tinh quân là một trong những Hình Quan của thiên đế.

Thế giới hiện giờ đã không còn thiên đế, tự nhiên cũng không có thiên đình.

Hiện giờ, vị Liêm Trinh tinh quân này đã thành đại tướng của “Vạn Tai ma chủ” Thần Kế Đô.

Lúc này, Thị Nhất nhíu chặt lông mày, vẻ mặt hơi bất an: “Tăng tốc đi! Ta cảm giác được phía tây có chuyện không hay đang phát sinh.”

Không biết vì sao, thần lực trên người hắn đang rung chuyển, càng ngày càng khó khống chế.

Thị Nhị thì nhìn lại sau lưng một chút: “Phía sau còn có hai con chuột, đã tiến vào tầng thứ hai.”

Chắc hẳn là Kiếm Tàng Phong, còn một cái gọi là Cuồng Kiếm – Phong Tam.

Hai người này đã chạy vào trong tòa ‘Thần Binh khố’ này.

Thị Nhất lại nhíu mày, hắn cực kỳ kiêng kỵ với Bình Thiên Kiếm của hai người này.

Hắn hơi suy tư một lát: “Thị Nhị, ngươi quay lại chặn bọn họ! Tuyệt đối không thể để hai người này tiến vào tầng thứ ba.”

Tòa ‘Thần Binh khố’ này cực kỳ dày dặn và cứng rắn, để bọn họ ăn rất nhiều thua thiệt, lúc này mới có thể xông vào tầng này.

May mắn cũng ở chỗ này.

Bình Thiên Kiếm của hai người này không thể xuyên qua sàn nhà dày cộm, gia trì lên thân Sở Hi Thanh và La Hán Tông.

Thị Nhất nói xong liền tăng tốc, hắn không tiếc bạo phát lực lượng thần huyết không nhiều không cơ thể, vung kiếm đánh nát cánh cửa kim loại của tầng sáu.

“Tăng tốc!”

Theo tiếng gào này, hắn xông lên trước, mạnh mẽ đánh tan ‘Canh Kim thần lôi’, dẫn theo ba người lao thẳng xuống tầng bảy.

“Cốt Hi Di, phá cửa cho ta!”

Mắt Cốt Hi Di sáng lên, sau đó lập tức ngưng tụ thần lực tại tay phải.

Theo một trảo của hắn, cánh cửa tầng thứ bảy đã vỡ vụn.

Nhưng tiếp đó, Cốt Hi Di lại cố tình chậm hơn một bước, rơi vào sau lưng mấy người còn lại.

Đây là trao đổi, hắn dùng thần lực để phá cửa, như vậy mấy người phía sau phải gánh chịu nguy hiểm trước.

Nhưng sau khi Cốt Hi Di lao vào trong, thì lại hơi ngây người.

Ánh mắt của hắn không tự chủ được mà rơi vào phía nam của tầng này.

Sở Hi Thanh mà bọn họ muốn giết đang ở nơi đó, trên người hắn mặc một bộ giáp vảy màu đỏ thẫm cực kỳ uy vũ, sau lưng là một đôi cánh dài khoảng chín trượng, toàn thân đang bị ngọn lửa màu đỏ thẫm thiêu đốt.

Chương 1868: Sở Hi Thanh tham lam

“Đây là?” Cốt Hi Di nhìn thấy tình cảnh này, bỗng nhiên lại có cảm giác bất an.

Chút thần huyết trong cơ thể hắn đang xao động kịch liệt, hoàn toàn mất khống chế.

Cốt Hi Di có chút không thể tưởng tượng nổi.

Hắn cảm thấy máu tươi của thần linh vĩ đại trong cơ thể mình, tựa như là… đang sợ hãi…

Nhưng mà… cái này sao có thể?

Ngoại trừ những tồn tại nửa bước Tạo Hóa kia ra, còn có ai có thể làm cho chủ nhân của hắn sợ hãi?

“Các ngươi đến rất đúng lúc!”

La Hán Tông liếc mắt nhìn bọn họ một chút, đồng thời thân thể hóa thành từng điểm ánh sao, tránh khỏi xiềng xích của Thần thị ‘Liêm Trinh tinh quân’.

Bóng người của hắn xuất hiện ở một hướng khác.

Ánh mắt của La Hán Tông thì vẫn luôn nhìn vào Sở Hi Thanh, chưa từng chuyển đi.

Ánh sáng trong mắt La Hán Tông càng ngày càng rực rỡ: “Vừa hay là bước cuối cùng, hắn lại thành công thật. Có lẽ đây chính là ‘Thí Thần huyết cương’ mạnh mẽ nhất từ cổ chí kim, hoặc chính là kèn hiệu cho ‘Chư thần hoàng hôn’.”

Khi La Hán Tông nói chuyện, Sở Hi Thanh đã ngưng tụ được cái lông chim cuối cùng, khảm nạm ở trên cánh trái của mình.

Lúc này, Sở Hi Thanh vẫn đứng yên tại chỗ, gắng gượng chống đỡ một kiếm của Thị Nhất.

Quả cầu kim loại màu vàng kim quanh người Sở Hi Thanh bị Thị Nhất đập ra một lỗ thủng cực lớn. Bản thân hắn cũng bị sức mạnh khổng lồ xung kích, miệng ho ra máu.

Nhưng máu tươi này vẩy lên trên lớp vảy màu đỏ thắm, lại tựa như một tín hiệu. Để lớp vảy màu đỏ và đôi cánh chim màu đỏ kia đều sống lại, huyết diễm vô biên phiêu tán ra bốn phía.

Trong khoảnh khắc này, tứ đại Thần thị ở tầng bảy đều phát ra tiếng kêu rên.

Thần huyết bên trong cơ thể bọn họ như là nước gặp lửa, bắt đầu bốc hơi, còn phát ra tiếng ‘xì xì’.

Cũng tại lúc này, Quần Sơn Xã Tắc chi thần, Cốt Túc tinh quân, Thần Hành tinh quân, Liêm Trinh tinh quân đang ở trên một hòn đảo nhỏ nào đó ở góc nam Thái Vi Viên.

Bốn bộ hóa thân này của bọn họ, thậm chí là cả bản thể ở vực ngoại của bọn họ, đều cảm thấy từng trận bất an…

Sắc mặt của bọn họ cũng trở nên trắng bệch như tờ giấy, tất cả đều ý thức được có chuyện không ổn đang phát sinh ở gần đây.

Trong tầng thứ bảy ‘Thần Binh khố’, lại có một tiếng nổ mạnh vang lên.

Đó là Thần thị của’ Thần Hành tinh quân’, hắn thân như thuấn ảnh, dùng một cái trọng giản, lại đánh nát quả cầu kim loại màu vàng kim quanh người Sở Hi Thanh.

“Thứ đồ gì? Giả thần giả quỷ! Quả thực là khinh nhờn, độc thần!”

Toàn bộ tầng bảy đều đã ngập tràn huyết diễm.

Chúng nó nhìn như không có lực sát thương gì, nhưng lại làm cho Thần thị của ‘Thần Hành tinh quân’ cảm nhận được thần lực trong cơ thể đang trôi đi.

Điều này khiến cho hắn giận không nhịn nổi.

Hắn dùng tức giận và dữ tợn để che giấu khủng hoảng trong lòng.

Thật ra hắn cũng nhận ra lớp vảy đỏ quanh người Sở Hi Thanh.

Đó chính là ‘Thí Thần huyết cương’…!

Thần Thương, loại thiên phú huyết mạch do Thánh hoàng đời thứ ba của nhân tộc dùng ‘Nghịch Thần chi hỏa’ sửa đổi mà thành, chuyên dùng để đối phó với lực lượng huyết mạch thần linh. Thật ra thì loại huyết mạch này cực kỳ nổi tiếng ở trong những tế ti và Thần thị này, có thể nói là hung danh hiển hách, không người không biết.

Tại niên đại cửu viễn, Thánh hoàng nhân tộc chuyên môn bồi dưỡng một nhánh lực lượng tên là ‘Thần Liệp’, không chỉ chuyên dùng để săn bắn đám người hầu thần linh bên trong nhân tộc, mà còn cùng để đối kháng và chém thần.

Một trong những điều kiện trở thành Thần Liệp chính là có thiên phú huyết mạch Thần Thương.

Chỉ là không biết vì sao, nhánh lực lượng khiến đám Thần thị nghe tiếng là sợ mất mặt này lại biến mất trong năm tháng lịch sử.

Sở Hi Thanh lại nắm giữ huyết mạch Thần Thương!

‘Thí Thần huyết cương’ của hắn quá nồng nặc, quá dày, quá mạnh.

Người này… hắn rốt cuộc đã hấp thu bao nhiêu oán sát? Làm sao hắn có thể chịu đựng nổi phản phệ của loại oán sát này?

Trong khi Thần thị của Thần Hành tinh quân đang suy nghĩ đến đây, trọng giản trong tay hắn đã nện về phía đỉnh đầu Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh thế mà lại vẫn đứng yên bất động, mặc kệ trọng giản của hắn nện xuống trán mình.

Một đòn này khiến cho ngũ quan của Sở Hi Thanh trào máu, mặt đất dưới chân lún xuống tận một thước, vô số vết nứt như mạng nhện lan tràn ra bốn phía.

Thần thị của Thần Hành tinh quân cũng không thể tin nổi, tựa như không nghĩ đến mình lại có thể đắc thủ dễ dàng như vậy.

Sau đó hai mắt hắn sáng ngời: “Hắn còn chưa hoàn thành! Hắn còn không thể cử động, chúng ta vẫn đến kịp, giết hắn!”

Bọn họ suýt nữa thì bị tên thuật sư kia lừa.

Khi Thần thị của Thần Hành tinh quân nói xong, Thị Nhất và ba người còn lại cũng dốc hết sức lực.

Bọn họ bạo phát tất cả khí huyết, tấn công vào các chỗ yếu hại quanh thân Sở Hi Thanh.

Một màn tiếp theo lại để bọn họ trợn tròn mắt lên, giật mình kinh hãi không thôi.

Sở Hi Thanh chịu một đòn của bốn người bọn họ, tuy rằng miệng mũi phun máu, nhưng toàn thân vẫn đứng thẳng, lù lù bất động.

Lớp áo giáp vảy đỏ ngòm vẫn hoàn hảo như cũ, có vẻ như cực kỳ kiên cố.

Biến hóa duy nhất chính là mặt đất dưới chân Sở Hi Thanh lại bị lún xuống thêm nửa trượng, càng nhiều vết rách như mạng nhện khuếch tán ra bốn phía, lan tràn toàn bộ tầng bảy của Thần Binh khố.

Chương 1869: Sở Hi Thanh tham lam (2)

Sắc mặt Thần thị Cốt Túc tinh quân âm trầm như nước.

Thần lực của hắn đang bị huyết diễm của Sở Hi Thanh quấy rầy, lực lượng chỉ bằng năm phần lúc bình thường.

Khi công kích Sở Hi Thanh, thần lực càng giảm mạnh, căn bản là không có bất kỳ hiệu quả nào.

Thần huyết bên trong cơ thể bọn họ cũng đang tiêu hao rất nhanh.

Mà một khi không có thần lực gia trì, lực lượng của bọn họ chỉ bằng nhị phẩm thượng mà thôi.

Thậm chí còn yếu hơn võ tu nhị phẩm thượng rất nhiều!

Đây là thực lực vốn có của bọn họ, lực lượng không bằng võ giả, pháp thuật không bằng thuật tu.

Thần thị Cốt Túc tinh quân sinh lòng khủng hoảng.

Hắn chưa bao giờ nhìn thấy ‘Thí Thần huyết cương’ mạnh mẽ như vậy.

Sở Hi Thanh còn không thao túng chúng, chỉ lan tràn ra ngoài mà đã đáng sợ như vậy rồi.

Còn cả Bá thể của cái tên này cũng mạnh đến mức khiến người ta tuyệt vọng, để người ta không thể tưởng tượng nổi.

Người này lại có tận 14 tầng ngoại cương, cộng thêm tầng giáp vảy này, chính là 15 tầng.

Tu vị của tên này lại chỉ là một tứ phẩm thượng, một võ tu phàm nhân cấp độ tứ phẩm thượng mà thôi!

Sau khi khủng hoảng, Thần thị Cốt Túc tinh quân lại thôi phát khí huyết tinh nguyên của mình, làm cho toàn thân cũng dấy lên huyết diễm, một thân xương cốt đều bao trùm một tầng màu sắc xích kim, phối hợp với ba người còn lại, không tiếc tất cả đều giết chết Sở Hi Thanh.

Bá thể là có cực hạn! Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cũng vậy!

Chỉ cần bọn họ đánh nổ lớp giáp vảy màu đỏ ngòm trên người Sở Hi Thanh, hoặc là liên tục đánh Sở Hi Thanh trọng thương, để thương thế của người này vượt quá tốc độ khôi phục của hắn, sớm muộn gì cũng có thể đánh chết hắn.

La Hán Tông thấy cảnh này thì nhíu mày.

Hắn giơ tay lên, vô số xiềng xích như ánh sao, lao thẳng về phía bốn người kia. Thần thị Liêm Trinh tinh quân lại vung tay lên, quanh người hắn xuất hiện rất nhiều xiềng xích, tất cả đều lôi kéo và phá tan Tinh La Thần Liên của La Hán Tông.

“Múa rìu qua mắt thợ!”

Thần lực trên người hắn vô dụng với Sở Hi Thanh, nhưng lại là lực lượng nghiền ép La Hán Tông. Dù hiệu quả chỉ còn năm phần mười, nhưng vẫn có thể dễ dàng phá giải Tinh La Thần Liên.

Tốc độ thi pháp của La Hán Tông cực nhanh, sau Tinh La Thần Liên lại là một cái Tinh La Vạn Kiếm, trong lúc nhất thời, ngàn vạn đạo kiếm quang rơi xuống chung quanh Sở Hi Thanh.

Thị Nhất bị pháp thuật của La Hán Tông quấy rầy, không khỏi tức giận đến cực điểm: “Chuột chó, cút cho ta.”

Tất cả Thần thị bọn họ, đều miệt thị đám thuật sư nhân tộc là chuột chó.

Dưới cái nhìn của bọn họ, đám thuật sư nhân tộc đánh cắp lực lượng pháp thuật của các thần, rồi lại không tôn thờ thần linh, tất cả đám người này đều là chuột, đều là linh cẩu.

Chuột và linh cẩu đều ăn cắp đồ ăn, tất cả đều đáng chết!

Song khi Thị Nhất đánh một đạo kiếm quang qua, thì thân thể của La Hán Tông lại hóa thành ánh sao đầy trời.

Hắn không chỉ né khỏi kiếm quang của Thị Nhất, mà còn né khỏi xiềng xích của Thần thị Liêm Trinh tinh quân.

La Hán Tông thậm chí còn có thể phản công.

Càng ngày càng nhiều mũi kiếm ánh sao rơi xuống, càng nhiều xiềng xích lặng lẽ ngưng tụ, quấy rối và lôi kéo bốn người này.

Thậm chí trận pháp phòng hộ vòng ngoài của ‘Thần Binh khố’ cũng bị hắn điều động, giúp hắn thu thập ánh sao chiếu rọi từ tinh không, phụ trợ hắn tác chiến.

Thiên phú chiến đấu và năng lực giữ mạng của hắn đã được thể hiện rõ ràng.

Đặc biệt là các loại độn pháp tinh thần, được La Hán Tông vận dụng xuất thần nhập hóa.

Hắn là một thuật sư hoang dã, bản thân không có bất cứ truyền thừa nào, tất cả đều phải tự mò mẫm sờ soạng, mới đi đến trình độ như ngày hôm nay.

Vì vậy bắt đầu từ khi tu hành, hắn đã không có đồng bạn đáng tin cậy, nếu như năng lực giữ mạng mà hơi kém, vậy đã chết từ lâu rồi.

Nhưng La Hán Tông lại phát hiện, lúc này Bạch Tiểu Chiêu vẫn đang ngơ ngác ở bên cạnh, không có bất cứ hành động nào.

Tiểu Tóc Húi Cua vẫn luôn ở trong cơ thể Sở Hi Thanh khi hắn bắt đầu ngưng cương luyện sát, nó cũng đang hấp thu và tế luyện sát lực.

Lúc này nó đang toàn lực ứng phó, hỗ trợ Sở Hi Thanh phản xạ các loại ngoại lực.

La Hán Tông nhíu chặt lông mày, hắn đã nhận ra điều không đúng, liền truyền âm hỏi Bạch Tiểu Chiêu: “Chuyện gì thế? Là Đao Quân không cho ngươi ra tay?”

Tuy rằng Bạch Tiểu Chiêu chỉ là tứ phẩm đỉnh phong, nhưng có thể triệu hoàn hồn thể của Lê Sơn Lão Mẫu.

Sức chiến đấu cực hạn của Bạch Tiểu Chiêu không hề kém hơn tứ đại Thần thị.

Bạch Tiểu Chiêu nghe vậy thì gật đầu thật mạnh, vẻ mặt vô cùng oan ức.

Nàng nhìn thấy Sở Hi Thanh bị bốn người điên cuồng tấn công tới phun máu, chỉ cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Vậy mà nàng lại chỉ có thể đứng xem, không thể làm gì, nên lại càng khó chịu hơn.

La Hán Tông nghĩ thầm, quả nhiên là có vấn đề.

Hắn vừa né tránh, vừa suy nghĩ biện pháp kiềm chế tứ đại Thần thị; vừa tiếp tục quan sát Sở Hi Thanh.

Chương 1870: Sở Hi Thanh tham lam (3)

La Hán Tông lập tức phát hiện, hai tay của Sở Hi Thanh buông hai thanh trường đao màu đỏ thẫm.

Đó là hai thanh đao được ngưng tụ từ sát lực.

Nhìn qua giống như đao thẳng, chỉ là hình thái không quá ổn định, sát lực trên thân đao phập phồng, tỏa ra ánh huỳnh quang màu đỏ ối.

“Đây là?”

Khi La Hán Tông nhìn kỹ hai thanh sát đao này, thì không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Đó rõ ràng là hai sợi sát linh Siêu Phẩm! Là ý chí còn sót lại của hai vị thuật sư Siêu Phẩm hóa thành!

Chúng nó cũng bị tòa ‘Tụ sát trận’ này hấp dẫn đến đây.

Sở Hi Thanh lại muốn dùng hai sợi Sát linh Siêu Phẩm này làm trụ cột, dung hợp vào ‘Vô Tướng Thần Phong sát’ của hắn, ngưng luyện ra hai thanh cương đao lấy ‘Thí Thần huyết cương’ làm chủ thể.

Hai thanh cương đao do ‘Thí Thần huyết cương’ và ‘Vô Tướng Thần Phong sát’ tạo thành.

Vì vậy nên ‘Thí Thần huyết cương’ của hắn còn chưa hoàn thành.

Nhưng La Hán Tông vẫn cảm thấy kỳ quái, đây không phải là lý do để Sở Hi Thanh bị động chịu đòn.

Hắn tiếp tục quan sát.

La Hán Tông lập tức phát hiện, chẳng biết từ bao giờ mà bên trong lớp giáp vảy đỏ ngòm kia, cũng hiện ra một tầng ánh sáng vàng kim lộng lẫy.

Con ngươi La Hán Tông lại co rút lại lần nữa.

Vị này đang hào sát lực Canh Kim trong ‘Thần Binh khố’ vào trong lớp giáp vảy màu đỏ ngòm của mình.

Lực lượng của một mình Sở Hi Thanh là khó có thể hoàn thành việc này.

Hắn lại mượn lực lượng của bọn người kia, để nung nấu, rèn, dung luyện sát lực Canh Kim này.

Khóe môi La Hán Tông không khỏi cong lên, lòng thầm nói ngươi có dã tâm như vậy thì nói sớm đi.

Hóa ra mình giúp là sai à?

La Hán Tông chợt cảm thấy không đúng.

Nếu như không có hắn ở bên cạnh kiềm chế, bốn Thần thị đã phát hiện dị thường rồi.

Lúc này, Sở Hi Thanh híp mắt lại, cực kỳ thỏa mãn với giáp vảy màu đỏ ngòm trên người mình, lại cảm ứng đôi huyết dực sau lưng và đôi ‘cương đao’ ở trên tay.

Tất cả đều nằm trong trạng thái hoàn mỹ và lý tưởng nhất.

Sau khi dung hợp sát lực Canh Kim nồng nặc ở đây, giáp vảy màu đỏ đã cực kỳ mạnh mẽ.

Lực phòng ngự của nó đã không kém hơn ngoại cương của Sở Vân Vân.

Thậm chí còn có thể mạnh hơn một chút.

Sở Hi Thanh không làm so sánh, bởi vì không thể phán đoán chính xác được.

Nhưng toàn bộ oán sát tinh khiết nhất trong Thái Vi Viên hóa thành áo giáp, há có thể tầm thường?

Hơn nữa cường độ của lớp giáp vảy này còn có thể tăng lên.

Sở Hi Thanh bây giờ chỉ là tứ phẩm thượng, chân nguyên truyền vào trong lớp giáp vảy này cũng chỉ là cấp độ tứ phẩm thượng.

Hắn có thiên quy Vĩnh Hằng, Kim Cương, nhưng cấp bậc vẫn còn khá thấp.

Chờ thiên quy và chân nguyên của hắn lên đến cảnh giới nhất phẩm, cái giáp vảy này sẽ cực kỳ đáng sợ.

Mấu chốt là ‘Thí Thần huyết cương’ chuyên khắc chế pháp thuật và thần lực.

Bản chất của thần lực cực cao, trời sinh đã áp chế chân nguyên của võ tu và pháp lực của thuật sư nhân tộc.

Nhưng mà từ nay về sau, các thần linh trên trời sẽ không thể áp đảo hắn ở phương diện cấp bậc lực lượng, thậm chí là còn bị hắn khắc chế.

Đương nhiên, chỗ đáng sợ của thần linh là ở thiên quy mạnh mẽ mà bọn họ nắm giữ.

Chỉ bằng cái ‘Thí Thần huyết cương’ này là chưa đủ để chống lại thần linh Vĩnh Hằng.

Nhưng tất cả Thần thị và tế ti trong thiên địa này, đều sẽ bị đánh về nguyên hình khi đứng trước mặt hắn.

Một đôi huyết dực mở rộng, cũng nắm giữ các loại năng lực mạnh mẽ.

Còn đôi cương đao trong tay Sở Hi Thanh nữa.

Tuy chúng không có hình thể chân chính, nhưng lực phá hoại lại vượt qua đại đa số thần binh nhất phẩm thượng trên thế gian.

Một khi kết hợp với binh khí để sử dụng, vậy lực phá hoại, độ sắc bén, độ kiến cố… tất cả đều sẽ được tăng lên đến trình độ khủng bố… Nhưng tiền đề là cái binh khí đó có thể chịu đựng được.

Ngoài ra, cương đao này cũng giống như giáp vảy, nó có thể tăng lên theo bước chân của Sở Hi Thanh.

Một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Hi Thanh chuyển sự chú ý đến viên Thần Tâm bên trong nguyên thần của mình.

Lúc này, một thân oán sát của hắn, bao quát cả hai sợi Sát linh Siêu Phẩm cũng đang đưa chấp niệm của chúng về phía viên Thần Tâm này.

Nhìn qua thì như có từng sợi tơ nối liền với nhau, số lượng phải hơn ba trăm vạn, lít nha lít nhít.

Sở Hi Thanh đã dùng ba điểm huyết nguyên để tăng viên Thần Tâm này lên đến cấp 2.

Nhưng thứ ngăn chặn chấp niệm và oán hận của mấy trăm vạn người kia, thật ra không phải là bản thân Thần Tâm, mà là Thần Ý Xúc Tử Đao của hắn, còn cả thứ ở bên trong Thần Tâm nữa.

Thần Ý Đao Tâm của Sở Hi Thanh phản xạ tất cả ác ý, cũng bao quát cả oán sát và chấp niệm này.

Còn một tia ‘dị linh’ ẩn giấu bên trong Thần Tâm kia, nó còn lực lượng Vĩnh Hằng, Bất Diệt, Bất Phôi, và còn có một số đặc chất kỳ lạ, để cho mấy trăm vạn oán linh ở Thái Vi Viên đều không thể làm gì.

Chương 1871: Sở Hi Thanh tham lam (4)

Đến lúc này, mấy trăm vạn oán sát mạnh mẽ đều đã không còn tính công kích với Sở Hi Thanh.

Tuy chúng nối tiếp với Thần Tâm, nhưng lại không có vẻ sắc bén bức người như lúc trước.

Những oán sát này đều cực kỳ nhu thuận, nghe theo ý chí của Sở Hi Thanh.

Đây là vì Sở Hi Thanh dùng Thần Tâm làm đá tảng, lại vận chuyển Thần Ý Như Tâm Đao đến cực hạn, hạ xuống lời thề.

Lời thề nguyện này để cho mấy trăm vạn oán linh Thái Vi Viên công nhận hắn.

Sở Hi Thanh đúng là đã cô đọng ra 'Thí Thần huyết cương' mạnh mẽ nhất, nhưng cũng vì thế mà phải trả giá.

Nếu sau này Sở Hi Thanh không thể hoàn thành lời thề nguyện của mình, thậm chí là lãng quên, thì hắn chắc chắn sẽ gặp phải phản phệ cực kỳ kinh khủng.

Thậm chí dù hắn bỏ mình nửa đường, cũng sẽ bị những oán sát này phản phệ, thần hồn câu diệt!

Ngay một cái chớp mắt tiếp theo,. Sở Hi Thanh bỗng nhiên có cảm ứng, liền đưa tay vồ về phía trước.

Ầm!

Theo một trận cương lực nổ tung, Sở Hi Thanh nắm lấy tay phải của Thần thị Liêm Trinh tinh quân.

Người này sử dụng một đôi chiến đao, trên người còn có những xiềng xích bằng xương trắng, kéo dài ra bốn phía.

Nhưng khoảnh khắc này, Thần thị Liêm Trinh tinh quân lại bỏ đao, trái lại dùng một mũi nhọn nhỏ bé, chuẩn bị đâm vào mi tâm của Sở Hi Thanh.

Cái mũi nhọn này không quá sắc bén, nhưng lại dễ dàng phá vỡ chín tầng ngoại cương của Sở Hi Thanh.

"Thần độc?"

Sở Hi Thanh nhìn điểm ô quang ở trên mũi nhọn, trong con ngươi hiện ra vẻ lạnh lùng nghiêm nghị: “Vạn Độc chi chủ - Thần Nhược Võng!”

Hắn cảm nhận được ‘Thí Thần huyết cương’ quanh thân mình đang sôi trào! Đang gào thét! Đang căm hận!

Thần thị Thần Hành tinh quân nheo mắt lại.

Hắn dùng toàn lực, nhưng vẫn không thể thoát khỏi bàn tay như sắt thép của Sở Hi Thanh.

Người này chỉ là võ tu tứ phẩm, thế mà lại có sức mạnh kinh khủng như vậy?

Còn cả thần độc trên mũi nhọn kia nữa.

Theo lý thuyết, Sở Hi Thanh phải trúng độc rồi mới đúng.

Đây là độc tố do ‘Vạn Độc chi chủ’ tinh luyện ra, dù chỉ tiếp xúc với ngoại cương, thì cũng sẽ bị thần độc xâm nhiễm.

Nhưng độc tố này lại có hiệu quả cực kỳ nhỏ bé với Sở Hi Thanh.

Không…! Là không có chút hiệu quả nào!

Một tay của Thần thị Thần Hành tinh quân không thể thoát khỏi tay của Sở Hi Thanh, liền dùng một tay khác nắm chặt mũi nhọn nhỏ bé, ra sức đâm về phía thái dương của Sở Hi Thanh.

“Giết!”

Trong khoảnh khắc này, sương máu tung bay giữa hai người.

Thần thị Thần Hành tinh quân bỗng nhiên phát ra một tiếng gào thét thảm thiết.

Sở Hi Thanh thế mà lại bóp gãy tay phải của hắn.

Hắn phát hiện tay chân khác của mình cũng không thể động đậy.

Đôi huyết dực của Sở Hi Thanh đã dò ra bốn cái xúc tu, phân biệt nắm lấy ba tay chân còn lại và cổ của hắn.

Huyết diễm trên những cái xúc tu này làm cho toàn thân hắn không còn sức lực, đầu óc cũng đau nhói.

Sở Hi Thanh lạnh lùng nhìn người này, trong mắt lộ ra ý trào phúng và căm ghét.

“Chó săn của thần linh, đã chuẩn bị xong chưa? Chuẩn bị chịu đựng mấy trăm vạn oán linh báo thù chưa?”

Thần thị Liêm Trinh tinh quân đã dự cảm được kết cục của mình, hắn ra sức giãy dụa, nhưng vẫn không thể tránh khỏi bốn cái xúc tu kia.

Cũng ở một cái chớp mắt tiếp theo, mấy trăm vạn sợi tơ màu máu bỗng nhiên lao ra từ trong xúc tu.

“Chết đi!”

“Chết đi!”

“Chết đi!”

Tất cả sợi tơ màu máu đều ngậm lấy một ý niệm, lại như mấy trăm vạn sợi tơ thép cứng rắn và sắc bén, đâm thủng thân thể và nguyên thần của hắn thành trăm ngàn lỗ.

Thần thị Liêm Trinh tinh quân không tự chủ được mà phát ra tiếng gào thét bi thảm, sau đó toàn bộ thân thể cũng nổ thành sương máu, tung bay bốn phía.

Sở Hi Thanh lại không hề liếc mắt nhìn hắn.

Bởi vì thời điểm này, Thị Nhất đã cầm trọng kiếm xông đến.

Hắn muốn thẳng nện vào trán và thiên linh cái của Sở Hi Thanh.

Chỉ là một cái chớp mắt tiếp theo, đôi huyết dực sau lưng Sở Hi Thanh lại thò ra mấy chục cái xúc tu màu máu khác.

Những xúc tu này tụ tập lại một chỗ, lại hóa thành một bàn tay to lớn màu đỏ ngòm, mạnh mẽ nắm lấy thân thể của Thị Nhất.

“Ngươi cái thứ buồn nôn này!” Thị Nhất trừng mắt với Sở Hi Thanh, hai mắt trợn trừng trừng, muốn rách cả mi mắt, tức giận mắng: “Thế gian này, tại sao lại có một tồn tại ô uế như ngươi? Sự tồn tại của ngươi, quả thực chính là khinh nhờn, là độc thần!”

Một thân kiếm khí của hắn bạo phát đến cực hạn, thế mà lại chém nát bàn tay khổng lồ kia, tiếp tục đánh về phía Sở Hi Thanh.

Nhưng trong cái nháy mắt này, Sở Hi Thanh cầm đôi cương đao màu máu xông lên, lướt qua người hắn.

Thị Nhất đã hoàn toàn cuồng loạn, căn bản không để ý đến an nguy của bản thân.

Hắn muốn lấy công đối công, muốn đồng quy vu tận với Sở Hi Thanh.

“Nghiệp chướng, chết đi cho ta!”

Thị Nhất không tiếc tất cả, bạo phát tất cả những gì mình có.

Nhưng khi trọng kiếm của hắn đan xen với cương đao màu máu trên tay Sở Hi Thanh, Thị Nhất lại phát hiện lực lượng của mình đang làm loạn, đang bốc hơi.

Trọng kiếm trong tay Thị Nhất cũng là một thanh thần binh nhị phẩm hạ, nhưng sau khi mất thần lực gia trì, lại bị đôi cương đao màu máu kia chém đứt.

Thân thể của hắn cũng bị đôi cương đao màu máu kia chém thành bốn đoạn!

Chương 1872: Vì Vĩnh Hằng

Sinh mệnh lực của võ tu nhị phẩm cực kỳ mạnh, Thần thị cũng là như vậy.

Tuy rằng hắn đã bị chém thành bốn đoạn, nhưng vẫn còn sống.

Con ngươi của hắn trợn trừng lên, sau đó lại ảm đạm xuống.

Mình đã phụ lòng chủ nhân rồi.

Nhưng thần lực của hắn hoàn toàn không thể đối kháng với ‘Thí Thần huyết cương’ của cái tên này.

Có lẽ chỉ có hóa thể của Quần Sơn Xã Tắc chi thần đích thân đến đây, mới có thể áp chế tên nghiệp chướng này!

Cũng trong khoảnh khắc này, Thị Nhất phát hiện Sở Hi Thanh đang lạnh lùng nhìn mình.

Không đúng!

Nhìn hắn không chỉ là Sở Hi Thanh, mà còn có mấy trăm vạn đôi mắt, mấy trăm vạn chấp niệm, xuyên thấu qua đôi mắt của Sở Hi Thanh, để ‘nhìn’ hắn.

Thị Nhất không khỏi tê cả da đầu, sởn cả tóc gáy.

Khóe môi Sở Hi Thanh hơi vểnh lên: “Thứ ô uế trong miệng ngươi, đều do thần linh mà sinh. Xem ra ngươi đã chuẩn bị kỹ càng, chịu dừng thứ gọi là dơ bẩn này.”

Ầm!

Vô số sợi tơ màu máu bỗng nhiên lao vào thân thể của Thị Nhất.

Cái này giống như mấy trăm vạn sợi tơ thép đâm vào thân thể và nguyên thần, nỗi đau đớn này còn kinh khủng hơn cả bị đâm xuyên gấp trăm ngàn lần!

Chúng nó xuyên thủng, càn quấy, cắn xé! Dùng tất cả thủ đoạn tồi tệ dể xé nát máu thịt của Thị Nhất, xé nát linh hồn của của hắn.

Ánh mắt của Sở Hi Thanh lại chuyển về phía cửa của tầng thứ bảy.

Bên kia có hai bóng người, bọn họ đang cấp tốc bay về phía cửa.

Đó là Thần thị của Cốt Túc tinh quân và Thần Hành tinh quân.

Hai người đang điên cuồng chạy trốn.

Đặc biệt là vị Thần thị của Thần Hành tinh quân, hắn thân như lưu quang thuấn ảnh, chỉ cách cửa tầng bảy có một tia.

Nhưng khi hắn sắp bay ra ngoài, một bóng dáng khổng lồ bỗng nhiên hiển hiện ra ở trước người hắn.

Đó là một cự nhân không có chân cao khoảng năm trượng, một thân khí đen lẫn lộn, tựa như có lực lượng hủy thiên diệt địa. Còn có một tia lôi đình màu đen đang vờn quanh người hắn.

Hai tay của hắn lại ngưng tu ra hai thanh chiến đao dài ba trượng, uy phong lẫm liệt, khí thế khiếp người.

“Ngôi sao La Hầu?”

Thần thị của Thần Hành tinh quân nhất thời biến sắc mặt.

Mới đầu hắn còn cho rằng đây là pháp thuật của La Hán Tông, nhưng sau đó hắn lại phát hiện ra, bên ngoài cự nhân này còn bao phủ một tầng ‘Thí Thần huyết cương’.

Là Sở Hi Thanh…!

Người này… lại có một ‘ngôi sao La Hầu’ nhị phẩm đỉnh phong, thậm chí còn có thể cao hơn.

Cheng!

Thần thị của Thí Thần huyết cương muốn né tránh, nhưng lại hoàn toàn không thể né được tốc độ đao kinh người của cự nhân kia.

Dưới tình huống thần lực của hắn bị trấn áp, tố chất thân thể của hắn đều không bằng cự nhân ở trước mắt này.

Hắn chỉ có thể cố gắng đỡ một đao này, sau đó toàn bộ thân thể bị chém bay ngược về sau.

Khoảnh khắc này, rất nhiều xúc tu lại lao ra khỏi đôi huyết dực của Sở Hi Thanh, tóm chặt lấy hai Thần thị.

Quanh người Sở Hi Thanh là huyết diễm thiêu đốt.

Hắn cảm nhận được ý chí và tàn niệm của mấy trăm vạn oán linh kia.

“Chết đi!”

“Giết thần!!”

“Giết hết các thần!”

Ánh mắt Sở Hi Thanh lạnh lùng vô cùng, nhẹ nhàng thả đôi cương đao màu máu trên tay ra.

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, mấy trăm vạn sợi tơ màu máu do hai sợi Sát linh Siêu Phẩm dẫn dắt, đã bắt đầu xé hai Thần thị này thành phấn vụn!

Sở Hi Thanh phóng ra mấy trăm vạn sợi tơ màu máu, mãi đến khi hai Thần thị thành tro bụi thì mới thu hồi lại.

Sở Hi Thanh phát hiện cột ‘Ước Nguyệt Thạch’ đã thay đổi, từ 0 biến thành 3.

Có lẽ là do Thị Nhất thiêu đốt toàn bộ thần huyết, nên hắn không thu hoạch được gì.

Sở Hi Thanh âm thầm cảnh tỉnh, nghĩ thầm lần sau phải ra tay nhanh hơn.

Sở Hi Thanh tạm thời không biết ba viên ‘Ước Nguyệt Thạch’ có thể thực hiện loại nguyện vọng gì, nhưng mà hắn vẫn rất vui vẻ.

Khi Sở Hi Thanh đang cười ngây ngô, thu hồi tầm mắt từ bảng nhân vật, thì La Hán Tông đã trở lại bên cạnh hắn.

La Hán Tông khá kiêng kỵ với những sợi tơ màu máu kia, chỉ dám đứng ở cách mười trượng, giọng nói hàm chứa oán giận: “Đao Quân muốn dung hợp ‘Hữu Vô Hình Hỗn Nguyên thần sát’ vào trong ‘Thí Thần huyết cương’ cũng không sao, nhưng ngươi nên nói với ta một câu.”

Thật ra hắn rất tự tin trên phương diện đóng kịch, có tự tin lừa được bốn tên Thần thị đã không bình thường kia.

Sở Hi Thanh lại bật cười, hắn giơ tay chỉ chỉ vào một giá binh khí ở trong góc, sau đó dùng một ý niệm truyền qua.

Bên kia lập tức phát ra một tiếng ‘cheng’.

Lại là hơn trăm sợi tơ đỏ như máu đâm xuyên qua, xoắn nát cái giá binh khí kia.

Vách tường cực kỳ kiên cố kia cũng lưu lại những vết kim sâu đến vài thước.

La Hán Tông thấy thế không khỏi nheo mắt lại: “Thì ra là như vậy, những oán sát này quá mạnh mẽ, quả thực là rất khó khống chế. Chỉ sợ trong thời gian ngắn, Đao Quân không thể giao lưu tâm niệm với người khác.”

Bạch Tiểu Chiêu và Sở Hi Thanh có quan hệ nửa cộng sinh, tâm ý tương thông với nhau.

“Đừng nói là giao lưu bằng ý niệm, mà truyền âm cũng khó.”

Vẻ mặt Sở Hi Thanh đầy bất đắc dĩ: “Mấy tháng tiếp theo, chỉ cần vận dụng ý nghĩ là đều phiền phức.”

Hắn cần dùng rất nhiều sức lực để hàng phục những oán sát này.

Chương 1873: Vì Vĩnh Hằng (2)

“Vẫn rất đáng giá! Những năm gần đây, lực lượng của các thần vẫn luôn xâm nhập phàm giới, không chỉ lực lượng các vì sao trên trời tăng cường, mà lực lượng của các Thần thị và tế ti cũng đang tăng trưởng. Đao Quân có thể cô đọng 'Thí Thần huyết cương' vào lúc này, quả thực là một chuyện rất tốt."

La Hán Tông khẽ lắc đầu: "Nhưng Đao Quân nhất định phải dùng cẩn thận, không! Là có thể không dùng thì không dùng. Dù sao đây cũng là lực lượng oán sát, sẽ mang đến ô nhiễm cho nguyên thần ý niệm. Ta nghe nói thời cổ có rất nhiều 'Thần Liệp' bị phát rồ vì thứ này."

Vì vậy hắn cảm thấy hành động hòa Hữu Vô Hình Hỗn Nguyên thần sát vào trong 'Thí Thần huyết cương' là không cần thiết, là làm điều thừa.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì chỉ mỉm cười không nói.

Sau khi bị hao mòn hơn hai vạn năm ở Thái Vi Viên, ý nghĩ của mấy trăm vạn oán sát này đã trở nên cực kỳ tinh khiết.

Ngoại trừ căm hận các thần ra thì không còn gì khác.

Ngoài ra, viên Thần Tâm cấp hai của Sở Hi Thanh cũng là một chốt bảo hiểm.

Vì vậy nên chuyện La Hán Tông lo lắng, tuyệt đối sẽ không phát sinh.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Hi Thanh lại không cười nổi.

Bởi vì La Hán Tông bỗng nhiên ngộ ra, giọng nói hắn phức tạp: "Đao Quân không sợ bị thương, mạnh mẽ chống đỡ những Thần thị kia, cũng nhất định phải tăng cường năng lực phòng ngự của 'Thí Thần huyết cương', chẳng lẽ là vì chống lại Nghịch Thần Kỳ của Sở phó kỳ chủ?"

"Thứ cho ta nói thẳng, tuy rằng ý nghĩ này của Đao Quân rất tốt, nhưng ngài muốn dùng thứ này để chống lại Bá Võ Vương thì…"

La Hán Tông âm thầm cảm khái.

Vị Đao Quân này nhìn như phong quang vô hạn, nhưng thật ra cũng rất khổ cực nha.

"Ăn nói linh tinh! Nói linh tinh cái gì?"

Sở Hi Thanh lập tức bác bỏ.

Nhưng khi hắn chuẩn bị giải thích, bác bỏ cái ý nghĩ hoang đường này của La Hán Tông, cũng không biết vì sao mà lại đột nhiên sặc, phát ra một trận ho khan.

Hắn vừa ho khan vừa suy nghĩ thật nhanh, tìm kiếm lời giải thích.

Sở Hi Thanh lập tức phát hiện, dù mình có dùng bất cứ lời nói nào thì cũng rất không đáng tin.

Hắn dứt khoát từ bỏ, sắc mặt trở nên âm trầm: “La tiên sinh, nghe nói lâu rồi ngươi không nhận được mối làm ăn?”

La Hán Tông nghe vậy thì sững sờ một chút, rồi lập tức yên lặng.

Sở Hi Thanh đang nhắc nhở hắn.

Sau này, La Hán Tông hắn quá nửa là phải kiếm cơm ở dưới trướng Sở Hi Thanh.

Mình là một thuộc hạ, có một vài việc hiểu rõ trong lòng là được rồi, không thể nói lung tung.

Cũng vào lúc này, La Hán Tông bỗng nhiên nhìn về phía cửa tầng bảy.

Lúc này, hai đạo độn quang một trước một sau xuất hiện ở gần đầu ‘ngôi sao La Hầu’ kia của Sở Hi Thanh.

Người đến chính là Kiếm Tàng Phong và Phong Tam.

Người sau cầm một cái đầu người, liếc mắt nhìn vào trong rồi cười to: “Xem ra chúng ta đến muộn. Không hổ là chủ thượng, những Thần thị này đều có sức chiến đấu nhất phẩm, chủ thượng lại giải quyết dễ dàng như vậy.”

Kiếm Tàng Phong thì nheo cặp mắt như đậu xanh của hắn, vẻ mặt nghiêm túc nhìn lớp giáp vảy màu đỏ ngòm trên người Sở Hi Thanh, và cả đôi cánh màu máu sau lưng Sở Hi Thanh.

Nếu như hắn không nhầm, đây hình như là ‘Thí Thần huyết cương’ trong lời đồn?

Hắn nghĩ thầm, lẽ nào Sở Hi Thanh luyện hóa tất cả mấy trăm vạn oán sát trong Thái Vi Viên này, bằng không thì tại sao ‘Thí Thần huyết cương’ của tên này lại mạnh như vậy?

Chỉ liếc mắt nhìn qua, liền làm cho người ta sinh ra cảm giác nghẹt thở rồi.

Kiếm Tàng Phong cảm thấy mình sắp không thở nổi.

Sở Hi Thanh thì lại nhìn cái đầu người trong tay Phong Tam một chút, hắn thấy mảnh vải tàn tạ trên mặt người này còn có một chữ ‘Nhị’.

Đây chắc hẳn là Thị Nhị kia.

Hắn lập tức hiểu ra, khóe môi không khỏi giật giật vài cái.

Người này lại dám đi ngăn cản Kiếm Tàng Phong và Phong Tam, thực sự là không biết chữ ‘chết’ viết như nào.

Phong Tam chính là Vô Thượng Kiếm Tâm – Hạ Bạch Thạch, sức chiến đấu của hắn há có thể là một Thần thị dựa vào thần huyết có thể so sánh?

Thần huyết đúng là có thể gia tăng lực lượng của người, nhưng cũng sẽ khiến cho người ta biến thành ngu xuẩn.

Sở Hi Thanh cũng cười ha ha: “Đây gọi là đến sớm không bằng đến đúng lúc, nếu hai người các ngươi đến sớm hơn, vậy ta không cô đọng được bộ cương giáp này rồi.”

Hắn vừa nói chuyện, vừa nghĩ đến mấy câu vừa rồi của La Hán Tông, trong lòng nhất thời cảm thấy rất khó chịu.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, mình chỉ muốn Bá thể của bản thân mạnh hơn, đánh căn cơ cho ngày sau chứng đạo Vĩnh Hằng. Lại bị La Hán Tông nói như là vì sợ thê tử đánh đập nên mới cố gắng cô đọng bộ cương giáp này, thật sự là…!

Phi! Phi! Phi!

Nhai Tí Đao của Sở mỗ, sớm muộn gì cũng vượt qua Sở Vân Vân, đến khi đó ta có thể dùng đao trong tay để chiến thắng, cần gì phải cố tình chuẩn bị bộ giáp này?

Sở Hi Thanh âm thầm hạ quyết tâm.

Chờ La Hán Tông đầu nhập vào hắn, nhất định phải xử lý việc này.

Trừ lương bổng thì không hay lắm, tiền lương thấp, người ta sẽ chạy mất.

Nhưng hắn có thể sai phái tên này đến mệt chết.

Lương bổng của Sở Hi Thanh hắn cũng không dễ cầm như vậy.

Chương 1874: Vì Vĩnh Hằng (3)

Sau đó Sở Hi Thanh lại đi đến trước thi thể của cự thú Nhai Tí Siêu Phẩm kia.

“Vừa hay ta có việc cần nhờ hai vị.”

Cô đọng cương sát xong, nên xử lý con Nhai Tí Siêu Phẩm này.

Hắn đầu tiên là quét nhìn con cự thú khổng lồ cao đến 140 trượng này.

Thi thể của Nhai Tí Siêu Phẩm được bảo quản rất hoàn chỉnh, hơn xa con Nhai Tí ở dưới đáy biển kia.

Không chỉ xương cốt lân phiến đầy đủ, mà máu thịt và lục phủ ngũ tạng cũng hoàn hảo không tổn hại.

Sở Hi Thanh con cảm ứng được một thân tinh huyết của nó, một thân tinh hoa sinh mệnh, tất cả đều bị khóa chặt ở trong người, chưa từng hao mòn.

Đây là do lực lượng Tỏa Thiên.

Ánh mắt Sở Hi Thanh rơi vào cái chân phải khổng lồ của cự thú. Chỉ thấy cái xiềng xích màu vàng cực lớn kia đang quấn chặt quanh chân phải Nhai Tí.

Cái xiềng xích này là một thần binh cổ đại cực kỳ mạnh mẽ, cấp bậc cao đến Vĩnh Hằng!

Chính là thứ này đã khóa chặt tinh huyết và tinh hoa sinh mệnh của Nhai Tí.

Sở Hi Thanh cũng chú ý được, Thần thị của Liêm Trinh tinh quân đã cố tình liếc mắt nhìn về phía này vài lần.

Đây hẳn là mục đích của Liêm Trinh tinh quân khi tiến vào Thái Vi Viên.

Vị này muốn thu hồi lại thần binh của mình, tăng cường sức mạnh của bản thân.

Sở Hi Thanh âm thầm cười gằn.

Liêm Trinh tinh quân bây giờ, đã lưu lạc thành thuộc hạ của ‘Vạn Tai ma chủ’ Kế Đô.

Hắn tự nhiên sẽ không để cho kẻ này toại nguyện.

Nhưng hắn muốn thu thập thi thể con Nhai Tí này, trước tiên phải mở cái xiềng xích này ra đã.

Lúc này, tiểu Tóc Húi Cua lại nhảy lên, dáng vẻ vội vã không chịu nổi.

Sở Hi Thanh mỉm cười, sau đó vô số sợi tơ màu đỏ tươi tuôn ra từ hai cánh, hướng về phía cái xiềng xích màu vàng rực kia.

Theo những sợi tơ này bao trùm lên trên, ánh sáng màu vàng lộng lẫy trên xiềng xích chợt ảm đạm đi.

Ánh sáng càng ngày càng mờ nhạt, theo ý niệm của Sở Hi Thanh, càng ngày có càng nhiều sợi tơ bao trùm lên trên xiềng xích.

Đây chính là lý do Sở Hi Thanh cô đọng ‘Thí Thần huyết cương’ trước, rồi mắt đi thu thập thi thể con Nhai Tí này.

Nhưng chỉ là ‘Thí Thần huyết cương’ thì còn lâu mới đủ.

Sở Hi Thanh mở miệng: “Kiếm sư huynh!”

Kiếm Tàng Phong lập tức ra tay.

“Lượng Thiên Kiếm – Xích Thốn Thiên Lý!”

Hắn phóng to không gian chung quanh xiềng xích lên đến bảy dặm.

Lúc này Phong Tam lại cười đắc ý: “Tiếp đó giao cho ta, Như Ý Tùy Tâm, lên!”

Hắn phát lực rút chân phải của Nhai Tí ra khỏi xiềng xích màu vàng.

Cái thần binh Vĩnh Hằng này còn có lực lượng Triền Thiên cực kỳ mạnh mẽ, mặc dù bị ‘Thí Thần huyết cương’ của Sở Hi Thanh áp chế, nhưng vẫn rất khó chơi.

Nó vẫn cứ quấn chặt lấy, thậm chí còn phân ra vô số sợi xiềng xích như dây tóc để quấn chặt lấy, không chịu buông tha cho cái chân phải của con Nhai Tí này, nhưng lại bị Thần Ý Như Tâm Kiếm của Phong Tam chặn lại.

“Xong rồi!”

Khi chân phải của thi thể Nhai Tí cách xiềng xích tận ba mươi trượng, cái thần binh này mới dừng lại.

Cũng vào lúc này, con Nhai Tí Siêu Phẩm đã qua đời mười mấy vạn năm này bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn về phía Sở Hi Thanh và tiểu Tóc Húi Cua.

Ánh sáng lưu chuyển trong đôi mắt vàng óng dựng ngược của nó, tựa như đang lựa chọn giữa Sở Hi Thanh và tiểu Tóc Húi Cua.

Cuối cùng, hai đạo kim quang trong mắt đánh thẳng vào trong mắt của Sở Hi Thanh.

Cái này giống hệt với lần ở dưới đáy biển.

Con Nhai Tí này đánh hai cái thiên quy Nhai Tí hoàn chỉnh của mình vào trong cặp mắt của Sở Hi Thanh, cuối cùng hóa vào trong một đôi Thần Ý Đao Tâm của hắn.

Con Nhai Tí Siêu Phẩm này mạnh hơn con Nhai Tí ở dưới đáy biển kia.

Cấp độ của nó đã tiếp cận với nửa bước Vĩnh Hằng.

Hơn nữa do cái xiềng xích màu vàng kia, lực lượng của nó được bảo tồn rất đầy đủ.

Hai cái thiên quy Nhai Tí này cao đến tận tầng 30, hầu như đã gần với đẳng cấp của thần!

Trong mắt Sở Hi Thanh cũng hiện ra một vệt kim quang, sau đó hơi lắc đầu.

Hai cái thiên quy Nhai Tí này mạnh thì có mạnh, nhưng vấn đề của hắn bây giờ không phải là đẳng cấp Nhai Tí chân ý, mà là cường độ thần hồn không đủ, không đủ để chống đỡ Nhai Tí chân ý càng mạnh mẽ hơn.

Sở Hi Thanh thậm chí còn không thể nghiên cứu ra quá nhiều thứ có ích ở trong đó.

Bởi vì sau khi Nhai Tí chân ý lên tầng 21, Huyết Nhai Đao Quân đã đi con đường hoàn toàn khác với những Nhai Tí cổ đại này, càng nặng ở lực lượng thần ý, còn cả Báo Ứng và Nhân Quả chi pháp.

Thời kỳ toàn thịnh, Huyết Nhai Đao Quân chính là đại biểu cho thiên quy Nhai Tí trong thiên địa.

Hắn không chỉ hòa rất sâu vào đầu thiên quy này, mà còn sửa lại thiên quy Nhai Tí, khiến cho đầu thiên quy này nắm giữ sức mạnh mạnh mẽ hơn, do đó vô địch khắp thiên hạ.

Vì vậy, Sở Hi Thanh hi vọng tiểu Tóc Húi Cua sẽ kế thừa hai cái thiên quy Nhai Tí tầng 30 này hơn.

Chương 1875: Vì Vĩnh Hằng (4)

Tuy nhiên, con Nhai Tí Siêu Phẩm này chọn hắn cũng là rất bình thường.

Thần thú không coi trọng hình thái, mà là truyền thừa và thiên quy.

Trong mắt của Nhai Tí Siêu Phẩm đã chết này, Sở Hi Thanh chính là một con Nhai Tí.

Nó chỉ chọn cá thể mạnh mẽ nhất ở gần đây để truyền thừa, đây là bản năng của thú tính, có thể đảm bảo huyết mạch của Nhai Tí được truyền thừa tiếp.

Sau khi hơi thất vọng, Sở Hi Thanh lại nghĩ như vậy cũng tốt, có thể tránh cho tiểu Tóc Húi Cua đi vào con đường cũ của các tiền bối của nó.

Tuy rằng tiểu Tóc Húi Cua rất thông minh, nhưng linh trí chung quy vẫn không bằng nhân loại, năng lực sửa chữa kém xa hắn.

Về phần hai cái thiên quy Nhai Tí tầng 30 hòa vào trong Thần Ý Đao Tâm thì cũng có thể sử dụng.

Mặc kệ là dùng để phụ trợ Thần Ý Xúc Tử Đao, hay là chia ra thân ngoại hóa thân, thì đều là trợ lực rất lớn.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, mình cũng có thể bỏ chút thời gian, sửa chữa lại thiên quy Nhai Tí tầng 30 này.

Đây thực ra cũng là một loại tu hành, nó giúp hắn lý giải sâu hơn về Nhai Tí.

Sau khi hai cái thiên quy vào bắn trong cơ thể Sở Hi Thanh, vị trí trái tim của cự thú Nhai Tí kia lại bay ra hai giọt tinh huyết màu vàng sậm.

Lần này không chỉ bay về phía Sở Hi Thanh, mà bay về hai bên trái phải, một cho hắn và một cho tiểu Tóc Húi Cua.

Tiểu Tóc Húi Cua mừng rỡ không thôi, lập tức hút vào trong người luôn.

Sở Hi Thanh cũng không dám chậm trễ, trực tiếp hấp thu giọt tinh huyết màu vàng sậm kia vào trong trái tim mình, rồi bắt hòa tan.

Khi vừa mới hòa vào, trái tim của Sở Hi Thanh nhảy lên, khí huyết và lực lượng dâng trào toàn thân hắn.

Toàn thân Sở Hi Thanh bắt đầu bốc cháy, ngọn lửa hai màu xích kim tựa như hỏa long quấn quanh người hắn.

Còn có từng mảng từng mảng vảy màu vàng sậm bắt đầu hiện ra ở trên da thịt của Sở Hi Thanh.

Những cái vảy này vốn là máu trắng bạc, bây giờ lại biến thành màu ám kim, thậm chí còn sinh ra một cái phù văn huyền dị.

Thời khắc này, hai mắt của Sở Hi Thanh cũng nổ thành bột máu, sau đó lại nhanh chóng tái tạo.

Phong Tam đang ngưng thần chú ý, lúc này hiện ra vẻ mừng rỡ: “Đây là huyết mạch Nhai Tí cấp 20, chúc mừng chủ thượng lại tiến thêm một bước.”

Tinh huyết Nhai Tí giúp huyết mạch Nhai Tí của Sở Hi Thanh tăng lên tận ba cấp.

Ngọn lửa quanh người Sở Hi Thanh cũng thiêu đốt tận nửa khắc mới dừng lại.

Mafl úc này, hai mắt của hắn cũng đã được tái tạo xong.

Nhìn qua thì không có gì khác với trước kia, chỉ là khi ngưng tụ sức mạnh thì sẽ hiện ra từng điểm ánh vàng.

Huyết mạch Nhai Tí của hắn đúng là đã lên cấp 20!

Mà khi lên cấp 18, Sở Hi Thanh lại thức tỉnh một năng lực mới, đó là ‘Huyết Nhai trọng đồng’!

Hành trình đại tràng dưới đáy biển lúc trước, Sở Hi Thanh cũng nhận được một bộ phận năng lực loại mắt của Nhai Tí.

Nhưng năng lực đó của hắn là không trọn vẹn, nên khá là yếu.

Sau khi hắn có 'Thần Chiến chi đồng', thì 'Thần Chiến chi đồng' gần như đã bao trùm toàn toàn lên năng lực kia.

Cho đến ngày hôm nay, huyết mạch Nhai Tí của Sở Hi Thanh lên đến tầng 20, mới thức tỉnh năng lực đồng thuật thuộc về huyết mạch Nhai Tí.

Sở Hi Thanh ngưng thần cảm ứng sự biến hóa của hai mắt, trong lòng âm thầm kinh dị.

Đôi mắt này không phải là 'Thiết Nhai huyền đồng' gia truyền của Nhai Tí, mà là 'Huyết Nhai trọng đồng'.

Năng lực này quá nửa là bị Huyết Nhai Đao Quân sửa đổi qua, thông qua thiên quy Nhai Tí trong thiên địa, bảo tồn phần tin tức này.

Nó có thể loại bỏ phần lớn huyễn thuật trên thế gian, thăm dò tất cả quỹ tích lực lượng trên thế gian, còn có thể phản xạ!

Tất cả ngoại lực, thần thông, thần thuật… bị ánh mắt của Sở Hi Thanh nhìn kỹ, thì đều có thể phản xạ lại.

Năng lực này còn mạnh hơn Huyết Nhai Nguyên Hồn.

Huyết Nhai Nguyên Hồn có thể đêm bất kỳ lực lượng nào, bất kỳ thiên quy nào báo ứng lên người kẻ khác, nhưng chỉ có thể sử dụng chín lần một ngày.

Còn 'Huyết Nhai trọng đồng' thì lại khác, chỉ cần chân nguyên đầy đủ, chỉ cần lực lượng của đối phương không vượt qua bản thân quá nhiều, có thể dùng vô hạn.

Khi huyết mạch của Sở Hi Thanh tăng lên, tiểu Tóc Húi Cua lại rơi vào trạng thái ngủ say.

Lực lượng của tiểu Tóc Húi Cua yếu hơn Sở Hi Thanh, lợi ích nó nhận được còn nhiều hơn Sở Hi Thanh rất nhiều.

Nhưng nó cũng cần nhiều thời gian hơn để hấp thu và luyện hóa.

Mafl úc này, ba người La Hán Tông, Kiếm Tàng Phong và Phong Tam đã phân giải thi thể con Nhai Tí Siêu Phẩm kia.

Thân thể của con Nhai Tí Siêu Phẩm này được bảo tồn rất hoàn hảo.

Những thứ này đều là tài liệu luyện khí đỉnh cấp.

Máu thịt và lục phủ ngũ tạng của nó cũng có thể làm thuốc.

Sở Hi Thanh cũng gia nhập vào, bắt đầu tháo dỡ khung xương và lân phiến của con Nhai Tí này.

Hắn đã chờ mong chiến giáo luyện chế từ khung xương và lân phiến của con Nhai Tí này rồi.

Chương 1876: Vì Vĩnh Hằng (5)

Tất cả lân phiến gộp lại, dự tính là có thể luyện chế năm bộ chiến giáp nhất phẩm thượng, thậm chí có hi vọng bước vào Siêu Phẩm.

Sở Hi Thanh nhất định sẽ lấy được bộ tốt nhất trong đó.

Cứ như vậy, hắn càng có thể chịu đánh hơn.

Sở Hi Thanh lại không tự chủ được mà nghĩ đến La Hán Tông, trong lòng không khỏi thấy chán ghét.

Hắn là vì ứng phó với thần kiếp, là phòng ngừa bước theo gót chân Huyết Nhai Đao Quân và Vũ Liệt thiên vương.

Hoàn toàn không có quan hệ gì với Sở Vân Vân!

Không hề có một chút quan hệ nào…!

Bốn người liên thủ, chẳng mấy chốc đã xong xuôi.

Lúc này, Sở Hi Thanh giơ tay lên, gọi ‘Tinh Thần quyền ấn’ ra.

“Thu!”

Theo Sở Hi Thanh giơ tay lên, các loại máu thịt, xương cốt, lân phiến, tất cả đều bị thu vào bên trong ‘Tinh Thần quyền ấn’.

Nhẫn Càn Khôn trong tay Sở Hi Thanh chỉ còn lại khoảng một trượng, không đủ để chứa đựng thi thể con Nhai Tí Siêu Phẩm này.

Nhưng ‘Tinh Thần quyền ấn’ của hắn thì có thể.

Bên trong ‘Tinh Thần quyền ấn’ là xương ngón tay của ‘Câu Trần Tinh chủ’ cũ.

Bên trong xương ngón tay trống rỗng, đủ để chứa đựng rất nhiều thứ, bản thân nó đã là một cái pháp khí không gian.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại đưa mắt nhìn vào cái xiềng xích màu vàng kia.

Hắn không chút do dự, lại dùng hai tay bắt ấn quyết, chỉ về phía cái xiềng xích màu vàng rực.

“Lên!”

Hắn không dùng được thứ này, cũng không luyện hóa được.

Hơn nữa, vì huyết mạch bị ‘nguyền rửa’, nên nhân tộc gần như không thể sử dụng các loại thần binh của các thần.

Nhưng dù mình không dùng, thì cũng không thể để lại cho Liêm Trinh tinh quân.

Cái xiềng xích màu vàng rực này đã bị ‘Thí Thần huyết cương’ của hắn xâm nhiễm và xung kích đến mê muội.

Khi Sở Hi Thanh phát lực, cái xiềng xích này chỉ hơi chống cự một chút, liền bị hắn kéo lên.

Đúng lúc này, Sở Hi Thanh lại nghe được một tiếng giận dữ: “Dừng tay!”

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày, quay đầu nhìn qua bên kia, sau đó liên nhìn thấy vách tường kiên cố và vững chắc bỗng nổ tung, vô số đá vụn bay vào bên trong.

Một bóng người cao lớn có lượng lớn xiềng xích vờn quanh chợt lao vào trong.

Đó chính là phân thân hóa thể của Liêm Trinh tinh quân, hắn không đi vào từ cửa, mà mạnh mẽ phá vỡ tất cả vách ngăn, hàng lâm tới nơi này.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua một cái, rồi lại tiếp tục phát lực.

La Hán Tông thì lại ra tay đầu tiên.

Hắn không chỉ thi triển Tinh La Vạn Kiếm, nện xuống hàng ngàn hàng vạn kiếm khí, mà còn điều khiển trận pháp phòng hộ nơi này, ngưng tụ ra chín đạo lôi đình màu trắng, đánh về phía ‘Liêm Trinh tinh quân’.

Kiếm Tàng Phong lại mỉm cười vung tay áo, kéo dài khoảng cách của song phương đến mười dặm.

Phong Tam thì chắn ở trước người Sở Hi Thanh.

Hắn không hề có ý kính nể với thần linh, một kiếm chém thẳng về phía mặt Liêm Trinh tinh quân.

“Đều cút cho ta!”

Xiềng xích quanh thân Liêm Trinh tinh quân lập tức bạo phát, không chỉ đánh nát toàn bộ kiếm khí và lôi đình màu trắng, mà còn ngưng tụ ra một con cự long bằng xiềng xích cực lớn, tấn công đến trước Phong Tam.

Ầm!

Phong Tam lập tức ho ra máu, toàn bộ thân thể bị đánh bay vào vách tường, phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Nhưng thời điểm này, Sở Hi Thanh đã thu cái xiềng xích vào óng kia vào trong ‘Tinh Thần quyền ấn’.

Còn có vô số sợi tơ màu máu đang bắn về phía Liêm Trinh tinh quân.

Liêm Trinh tinh quân không khỏi cười gằn một tiếng: “Dám chơi dây thừng ở trước mặt bản tọa? Há không phải làm trò cười cho thiên hạ!’

Hắn lập tức cảm thấy không đúng.

Những nơi bị các sợi tơ màu máu này quấn quanh, thần lực đang nhanh chóng suy giảm và biến mất.

Đây là cái quỷ gì?

Không đúng! Là Thí Thần huyết cương!

Lúc này, hóa thể của Liêm Trinh tinh quân đã sinh ra một cảm giác nguy hiểm đến cực hạn.

Sắc mặt hắn đại biến, vô số xiềng xích lập tức quấn quanh người hắn, khóa chặt thân thể của mình.

Một cái chớp mắt tiếp theo, bóng người Sở Vân Vân đã xuất hiện ở sau lưng Liêm Trinh tinh quân.

Đôi mắt màu xanh lam của nàng quét nhìn nơi này một chút, sau đó một thương đâm xuyên.

Ầm!

Ngực Liêm Trinh tinh quân lập tức bị nàng đánh thủng một lỗ lớn.

Sở Hi Thanh nhìn thấy cảnh này thì không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Trong lòng hắn đang nghĩ, hình như bộ giáp vảy này của mình vẫn chưa đủ dày.

Sau này có cơ hội, nhất định phải cường hóa thêm.

Đúng! Vì Vĩnh Hằng!

Sở Hi Thanh rất chột dạ.

Hắn vốn sinh sôi dã tâm, muốn dựa vào cái 'Thí Thần huyết cương' mạnh mẽ của mình, để cho quan hệ giữa hắn và Sở Vân Vân phát sinh đột phá, thậm chí là đến thẳng vạch đích, trở thành phu thê chân chính với Sở Vân Vân.

Nhưng bây giờ nhìn Liêm Trinh tinh quân bị Sở Vân Vân một thương đâm xuyên, đầu Sở Hi Thanh như bị giội một thùng nước đá…!

Tuy rằng hóa thể của Liêm Trinh tinh quân không mặc chiến giáp tốt nhất, nhưng mà xiềng xích vờn quanh cơ thể hắn lại không khác gì chiến giáp Siêu Phẩm.

Mấu chốt là Liêm Trinh tinh quân nắm giữ lực lượng thiên quy rất mạnh mẽ.

Tuy chỉ là một bộ phân thân hóa thể, nhưng lại có sức chiến đấu Siêu Phẩm. Giờ phút này lại tựa như hổ giấy, không chịu nổi một đòn của Sở Vân Vân.

Sở Vân Vân hoàn toàn không biết một thương này của mình lại đánh nát dã tâm âm u của người nào đó.

Chương 1877: Chứng đạo Vĩnh Hằng?

Sau khi Sở Vân Vân đâm thủng Liêm Trinh tinh quân, thân thương xuất hiện một ngọn lửa trắng, bắt đầu thiêu đốt Liêm Trinh tinh quân, khiến cho hắn kêu la thảm thiết.

Hắn không muốn gắng gượng chống đỡ ‘Nghịch Thần chi hỏa’ của Sở Vân Vân, chỉ kêu rên một lát liền trực tiếp tự bạo một tia nguyên thần này, chỉ để lại một bộ xác chết di động, mặc kệ cho ‘Nghịch Thần chi hỏa’ đốt thành tro tàn.

Sở Hi Thanh lại nhìn Sở Vân Vân với vẻ oán niệm.

Lần này không phải do dã tâm vỡ nát, mà là do bị Sở Vân Vân cướp đầu người.

Tất cả thần huyết trong cơ thể Liêm Trinh tinh quân đều bị Nghịch Thần Kỳ hút đi, một chút cũng không còn.

Đáng tiếc, vừa rồi hắn còn đang chờ mong, không biết Liêm Trinh tinh quân chết sẽ mang lại cho hắn bao nhiêu Ước Nguyệt Thạch.

Bộ hóa thể này của Liêm Trinh tinh quân không phải là thân thể Cự linh, không thể gánh chịu được quá nhiều lực lượng của Liêm Trinh tinh quân, có lẽ còn chưa bằng một phần vạn của bản thể.

Vì vậy Sở Hi Thanh rất tự tin, chỉ cần mấy người La Hán Tông và Phong Tam trợ giúp, hắn nhất định có thể bắt được cái hóa thể này của Liêm Trinh tinh quân.

Thí Thần huyết cương của hắn có thể làm cho thần lực của Liêm Trinh tinh quân giảm xuống chín phần mười.

Mà chỉ cần vị này rơi xuống cảnh giới nhất phẩm, vậy thì không phải là nhân vật không thể chiến thắng nữa rồi.

Đáng tiếc là bị Sở Vân Vân chặn ngang một cước, cướp mất một mạng.

Sở Vân Vân khá nhạy cảm, phát hiện ra ánh mắt khác thường của Sở Hi Thanh, lúc này ngờ vực nhìn qua: “Sao thế? Sao lại nhìn ta như vậy?”

Sở Hi Thanh âm thầm hít một hơi, liền vứt bỏ những suy nghĩ lung tung.

Nghịch Thần Kỳ thôn phụ thần huyết cũng có thể tăng trưởng, phu thê bọn họ một thể, ai lấy được cũng như nhau.

Thần sắc hắn tò mò, hỏi ngược lại: “Quần Sơn Xã Tắc chi thần đâu? Còn cả Trang Nghiêm nữa, không phải các ngươi đang giao thủ sao? Ta còn tưởng rằng các ngươi phải giằng co một lúc lâu.”

Sở Vân Vân thu Nghịch Thần Kỳ vào trong tay áo, sau đó thản nhiên giải thích: “Vốn là giằng co không xong, nhưng Loạn Ly giúp ta. Nàng khống chế trận pháp phòng hộ tầng dưới, nhưng vẫn ẩn mà không phát. Mãi đến khi đối phương lơ là mới bạo phát, giúp ta làm thịt ‘Cốt Túc tinh quân’. Không thể không nói, Loạn Ly càng ngày càng trầm ổn, càng ngày càng đáng tin.”

Trong lời nói của nàng còn hàm chứa vẻ tán thưởng, lại giơ tay chỉ về phương bắc: “Quần Sơn Xã Tắc chi thần và đám người còn lại đều chạy về phía Thiên Đế Tọa. Chỉ có Liêm Trinh tinh quân là chạy vội về phía bên này. Ta lo lắng các ngươi không ứng phó được, cho nên chạy qua đây xem.”

“Thiên Đế Tọa?”

Sở Hi Thanh nhìn theo tầm mắt của Sở Vân Vân, sau đó nghiêm túc nói: “Chúng ta cũng đi qua thôi, không thể để đám người kia nhanh chân đến trước. Cứ nhét Thái Vi Viên vào túi trước cho an toàn.”

Hắn đã luyện mấy trăm vạn oán sát trong Thái Vi Viên thành ‘Thí Thần huyết cương’, một thân kế thừa di chí của tất cả người của Thái Vi Viên.

Bây giờ hắn chính là người thừa kế duy nhất và chính thống nhất của Thái Vi Viên.

Đối với hắn mà nói, trận pháp ở Thiên Đế Tọa đã không có gì đáng ngại.

La Hán Tông ở bên cạnh cũng rất phấn chấn.

Hắn biết tiếp theo chính là thời khắc thu hoạch, hành trình Thiên Đế Tọa này, chắc hẳn sẽ không có bất kỳ chướng ngại nào.

Tòa Thái Vi Viên này, còn cả pháp thuật truyền thừa trong Thái Vi Viên, tất cả đều sẽ thuộc về bọn họ!

Toàn bộ quá trình đều nhẹ nhõm và ung dung đến mức khiến cho hắn không dám tin tưởng.

Nhưng khi hắn nghĩ đến các loại chuẩn bị của Sở Hi Thanh trước khi vào Thái Vi Viên, nghĩ lại Vô Tướng thần tông đã lên kế hoạch ra sao, thì La Hán Tông lại thoải mái.

Sở Hi Thanh chuẩn bị chu toàn như vậy, không có đạo lý thất bại.

…

Thiên Đế Tọa nằm ở ngay trung tâm của Thái Vi Viên.

Lực lượng cấp chế của Thái Vi Viên quá mạnh, hơn xa ‘Thần Binh khố’. Lực lượng của Quần Sơn Xã Tắc chi thần không thể phân cách, cũng không thể chuyển đổi vị trí của nó.

Vì vậy hòn đảo này vẫn lơ lửng tại chỗ.

Giống như Sở Hi Thanh dự đoán, hắn không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Trận pháp phòng hộ nơi này nhận định Sở Hi Thanh là ‘Thái thượng trưởng lão’ tông môn, mở rộng tất cả quyền hạn với hắn.

Mấy người La Hán Tông cũng dính ánh sáng của hắn, được cho thân phận đệ tử chân truyền, có tư cách ra vào tất cả trọng địa của Thái Vi Viên.

Nhưng khi bọn họ tiến vào khu vực hạch tâm của Thái Vi Viên là trước Thái Hạo điện, bọn họ nhìn thấy hơn ba mươi bộ thi thể nằm ngang dọc ở trước quảng trường Thái Hạo điện.

Không! Nói chính xác hơn là thịt miếng!

Những thi thể này đều bị cắt thành hơn trăm miếng vuông vức, rơi lả tả trên mặt đất, máu me đầm đìa.

Tuy rằng những miếng thịt này rất vụn vặt, nhưng Sở Hi Thanh vẫn nhận ra, đây là đám võ tu tiến vào Thái Vi Viên với bọn họ.

Hắn và mấy người bên cạnh không khỏi hai mặt nhìn nhau, tất cả đều hiện lên vẻ nghiêm túc.

“Lợi hại!”

Kiếm Tàng Phong quan sát một lát, nội tâm không khỏi trầm xuống: “Gần như không có sức phản kháng, bọn họ trực tiếp bị một nguồn sức mạnh phanh thây. Lực lượng này sắc bén đến cực điểm, mạnh đến nhất phẩm cũng không thể chống đỡ.”

Chương 1878: Chứng đạo Vĩnh Hằng? (2)

“Hơn nữa còn là tử vong trong nháy mắt! Tất cả mọi người đều chết trong nháy mắt!”

Ánh mắt La Hán Tông ngưng trọng, vung tay ra hiệu: “Chắc hẳn là có thứ gì đó bắn ra từ trong Thái Hạo điện, từ trái sang phải quét sạch tất cả bọn họ.”

Lực sát thương mạnh mẽ như vậy, ngay cả Sở Vân Vân cũng không làm được.

Sở Vân Vân có thể giết chết bất cứ kẻ nào trong này, nhưng lại không thể giết chết toàn bộ trong nháy mắt.

Từ dấu vết ở hiện trường, toàn bộ quá trình lại đơn giản như cắt rau gọt dưa.

Phong Tam hai tay ôm kiếm, nhíu mày nói: “Chẳng lẽ là cấm chế bên trong Thái Hạo điện? Cái này cũng quá mạnh rồi.”

Dưới tình huống không có người chủ trì, trận pháp này lại mạnh như vậy!

“Chắc là không phải, trận pháp nơi này rất mạnh, nhưng không mạnh đến mức này!”

Sở Vân Vân vẫn luôn nhìn đám thịt vụn ở gần cửa của Thái Hạo điện.

“Những miếng thịt ở gần cửa kia, hẳn là của Quần Sơn Xã Tắc chi thần và Thần Hành tinh quân.”

Mấy người Sở Hi Thanh không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Quần Sơn Xã Tắc chi thần và Thần Hành tinh quân, hai hóa thể của thần linh đều chết như vậy? Đều biến thành thịt nát rồi?

Sở Vân Vân híp mắt: “Đẩy sau bọn họ đẩy cánh cửa kia, chắc hẳn là cũng muốn trốn, nhưng lại trốn không kịp, chớp mắt đã bị phân thây.”

Nàng hơi suy ngẫm một lát, liền ngự không bay đến trước Thái Hạo điện: “Quá ít tình báo, chúng ta không suy đoán được gì, vẫn phải qua xem một chút, các ngươi cẩn thận một chút. Nếu như không có nắm chắc, tốt nhất là lùi ra ngoài trăm trượng đi.”

Kiếm Tàng Phong nghe xong câu này, rất tự giác mà trốn sau lưng Sở Hi Thanh.

Cái tên này được trận pháp phòng hộ nhận định là thái thượng trưởng lão, lại có một thân Bá thể bá đạo và năng lực giữ mạng số một không hai, trốn sau lưng hắn là chuẩn không sai.

La Hán Tông cũng trốn ra sau lưng Sở Hi Thanh, hai người nhìn nhau một chút, đều sinh ra cảm giác anh hùng có cái nhìn giống nhau.

Sở Hi Thanh thì lại hơi chột dạ, nhưng vẫn đi theo.

Hai tay hắn cầm đao, toàn bộ hành trình đều cảnh giác và thận trọng.

Nhưng tiếp đó lại không phát sinh gì cả.

Có lẽ là do thân phận thái thượng trưởng lão, khiến hắn đi qua 81 bậc thang, đi đến trước cánh cửa của Thái Hạo điện.

Khi Sở Hi Thanh trốn sau lưng Sở Vân Vân, liếc mắt nhìn dáo dác, lại cẩn thận từng li từng tí mà nhìn vào trong Thái Hạo điện, thì Phong Tam lại suy tư nói: “Ta không nhìn thấy thi thể của Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm!”

Hắn không nhìn thấy thịt miếng của Trang Nghiêm, vẻ mặt khá là khó chịu.

La Hán Tông nhướng mày lên, hai tay bấm linh quyết, sau đó lắc đầu: “Người này hẳn là đã rời khỏi Thái Vi Viên, tất cả các nơi trận pháp phòng hộ bao trùm, đều không nhìn thấy bóng dáng của hắn.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì không thấy kinh ngạc chút nào.

Đám cao thủ siêu nhất phẩm này rất trơn trượt, rất khó diệt trừ.

Sở Vân Vân cũng không để ý đến sinh tử của Trang Nghiêm.

Nàng đang chắp tay sau lưng, ngưng thần nhìn cái nhãn cầu khổng lồ màu đỏ ngòm ở bên trong Thái Hạo điện.

Cái nhãn cầu này to khoảng mười trượng, toàn thân đỏ như máu, phía sau có vô số sợi tơ máu và các loại dây thần kinh.

Con ngươi là dựng đứng, khá giống với mắt mèo và rắn.

Cái nhãn cầu này đang nhìn bọn họ, đồng tử dựng đứng kia rung động kịch liệt, để lộ ra ý chí điên cuồng vô tận.

Sau đó Sở Vân Vân lại hơi lắc đầu với vẻ khó mà tin nổi: “La Hầu, Dương Thần – Thái Hạo, Kim Thần – Bạch Chúc… chuyện này quả thực là điên rồi!”

Cái nhãn cầu kia, lại là thứ được dung luyện từ con mắt của ba vị thần linh cấp bậc nửa bước Tọa Hóa.

Sở Hi Thanh cũng ngạc nhiên không thôi.

Hắn từng nhìn thấy con mắt La Hầu ở trong Quy Khư.

Do một vị Thiên đế luyện chế thành thần bảo, dùng để giám sát thiên đình.

Không ngờ Thái Vi Viên còn điên cuồng hơn, lại muốn hòa nhãn cầu của ba vị thần linh La Hầu, Thái Hạo và Bạch Chúc lại làm một.

Sở Hi Thanh chép miệng.

Cuối cùng hắn cũng biết tại sao Dương Thần – Thái Hạo lại tức giận như vậy khi Thái Vi Viên mở ra.

Sau đó Sở Hi Thanh lại nhìn xuống phía dưới nhãn cầu.

Đó rõ ràng là từng cái thi thể, tổng số có khoảng chín vạn, sắp xếp thành một tòa ‘Lưỡng Nghi Bát Quái Lục Thập Tứ Tượng trận’ khổng lồ.

Rất nhiều oán sát mạnh mẽ của nơi này đã bị Sở Hi Thanh hút đi.

Mà nơi trung ương nhất của trận pháp, lại là một luồng linh lực tinh khiết mà cực kỳ mạnh mẽ.

Đẳng cấp của luồng linh lực này cực cao, bản chất rõ ràng là vượt qua cả thần lực Vĩnh Hằng, hơn nữa còn cực kỳ nồng nặc.

“Tòa trận pháp này… chắc hẳn là dùng để thi triển thuật Điều Đình Tạo Hóa cấp bậc Vĩnh Hằng mà Thái Vi Viên cuối cùng không thể hoàn thành. Nhưng nhìn tình hình nơi này, bọn họ hẳn là đã hoàn thành, nhưng lại mất đi mục tiêu gánh chịu.”

Trong lòng Sở Hi Thanh sinh ý nghi hoặc.

Năm đó, rốt cuộc Thái Vi Viên đã phát sinh chuyện gì?

Ánh mắt của hắn lập tức rơi vào vị trí cực bắc trong Thái Hạo điện.

Chương 1879: Chứng đạo Vĩnh Hằng? (3)

Đó là vị trí cao nhất trong Thái Hạo điện, trên bảo tọa của tông chủ là một ông lão tóc trắng.

Tuy rằng ông lão này đã chết, nhưng thân thể lại được bảo tồn hoàn hảo như hai vị Siêu Phẩm tọa trấn trong âm dương ngư nhãn của trận pháp, máu thịt tươi sống, nhìn như người sống.

Hắn khoảng bảy mươi, râu tóc bạc trắng, lại không có vẻ già nua.

Mày trắng như kiếm, ánh mắt lấp lánh, ngũ quan như điêu khắc, khí chất là mờ ảo, cao cao không thể với tới.

Đỉnh đầu của hắn là một búi tóc trắng kết thành đạo quan, kết hợp với bộ đạo bào màu trắng, khiến ông lão như tiên nhân trên Cửu Thiên.

Chỉ là má trái của ông lão này lại tựa như che một lớp bùn đen, nhìn qua cực kỳ ghê tởm và dữ tợn.

Còn có bốn đạo linh quang đang vờn quanh hai bên trái phải.

Sở Hi Thanh nhìn kỹ, mới phát hiện đó là bốn cái thần khí trấn tông của Thái Vi Viên.

“Trung Ương Mậu Kỷ Trấn Nguyên đồ”, ‘Vạn Pháp nguyên giới’, ‘Chu Thiên Tinh Đấu Trụ Quang bàn’ và ‘Thiên Mệnh Đầu’ (xúc xắc).

Chúng vờn quanh người ông lão, khí cơ trên thân lại rất kỳ quái.

Bốn cái thần khí tựa như đang đối kháng với ông lão, nhưng khí cơ lại có chút giao hòa lẫn nhau.

Sở Hi Thanh nghi ngờ không thôi.

Ông lão này nhìn như ngã xuống đã lâu, chỉ là…

“Hắn vẫn chưa chết hẳn, vẫn còn một ít ý thức còn sót lại.”

La Hán Tông quan sát trận pháp bên trong diện, vẻ mặt giật mình kinh hãi: “Chắc hẳn bọn họ muốn mượn thần lực của một vị Ma thần để triển khai Điều Đình Tạo Hóa cấp bậc Vĩnh Hằng, bọn họ muốn vị tông chủ này dung hợp với thần nhãn, lại bị thần nhãn và lực lượng Ma thần phản phệ.”

Trình độ phù trận của hắn cực cao, trừ Vũ Côn Luân ra thì gần như là có một không hai thiên hạ, chỉ một lát là đã suy đoán được tám chín phần mười.

“Hẳn là như vậy!”

Sở Vân Vân lại âm thầm kinh ngạc, nghĩ thầm rốt cuộc là loại nguy cơ như thế nào, mới khiến cho Thái Vi Viên có hành động điên cuồng như thế?

“Các ngươi đừng đi vào, chờ ta ở bên ngoài…”

Sở Vân Vân vừa dứt lời, đã cầm Nghịch Thần Kỳ bước vào trong Thái Hạo điện.

Thân hình nàng như quỷ mỵ, mang theo từng tầng ảo ảnh, lấp lóe qua lại bên trong tòa ‘Lưỡng Nghi Bát Quái Lục Thập Tứ Tượng trận’ này.

Lúc này, Sở Vân Vân cũng thể hiện trình độ pháp thuật vô cùng nhuần nhuyễn của mình.

Mỗi một nơi nàng đặt chân vào, đều vừa đúng, không khiến cho đại trận phản kích, cũng không tạo thành nhiễu loạn gì với tòa trận pháp này.

Lúc này, cái nhãn cầu màu đỏ kia đã nhìn chằm chằm vào Sở Vân Vân.

Ông lão áo trắng ngồi trên cao kia cũng bỗng nhiên trợn mắt lên, lộ ra một vệt ánh sáng sắc bén.

Ánh mắt của hắn cũng đi theo bóng người của Sở Vân Vân, tựa như đang quan sát thiếu nữ giáp đen này.

Trong đáy mắt của hắn tựa như sinh sôi ý mừng, nhưng lại ngay sau đó lại hiện ra vẻ thất vọng.

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, nhãn cầu khổng lồ màu đỏ kia bỗng nhiên bắn ra một bó kim quang chói mắt.

Sắc mặt Sở Vân Vân chợt thay đổi.

Nàng cũng không dám chống đỡ chính diện, Nghịch Thần Kỳ bên tay phải vạch ngang một cái, làm cho không gian chung quanh rung chuyển kịch liệt, khiến cho bó kim quang kia bị bẻ cong.

Trong khoảnh khắc này, bóng người Sở Vân Vân lóe lên một cái, trở lại trước cửa Thái Hạo điện.

Nhãn cầu khổng lồ kia cũng khôi phục yên tĩnh, khiến cho nàng thở phào một hơi.

Đây là La Hán Tông cướp cho nàng cái thân phận đệ tử chân truyền, nên cái thần nhãn này mới không đuổi tận giết tuyệt.

Mấy người Sở Hi Thanh thì đã tan tác như chim muông, bọn họ đều chạy trốn ra rất xa.

Sau khi nhìn thấy cảnh này thì bọn họ mới bình tĩnh lại, rồi thản nhiên như không có chuyện gì mà trở về chỗ cũ.

“Vị tông chủ đời cuối của Thái Vi Viên này, quả thực là còn sót lại chút ý chí, hi vọng có thể lựa chọn một người kế thừa đạo thống Thái Vi Viên, nhưng hình như hắn không hài lòng với ta lắm.”

Khóe môi Sở Vân Vân giật giật, sau đó lại nhìn về phía Sở Hi Thanh: “Nên để người khác tiến vào thử xem.”

Sở Hi Thanh nhíu chặt lông mày.

Ngay cả Sở Vân Vân cũng không dám chống lại bó kim quang kia, mình tiến vào có bị phân thây thành thịt miếng không?

Nhưng vào lúc này, Kiếm Tàng Phong, La Hán Tông và Phong Tam đều đưa mắt nhìn hắn.

Kiếm Tàng Phong xoa cằm nói: “Nếu nói ai trong số mấy người chúng ta có thể được vị tông chủ này tán thành, vậy cũng chỉ có thể là Sở sư đệ. Sư đệ thiên phú cao tuyệt, lại kế thừa mấy trăm vạn ý chí của Thái Vi Viên, lại có một bộ phận thần lực của Mộc Kiếm Tiên, thiên hạ ngày nay, ngoài ngươi ra còn có ai?”

Sở Hi Thanh cũng phải thừa nhận hắn nói rất có đạo lý.

Hắn ngẩng đầu nhìn cái thần nhãn đang trôi nổi giữa không trung kia, do dự một chút rồi nuốt một ngụm nước miếng, nhắm mắt bước vào trong điện.

Sở Hi Thanh vẫn có vài phần nắm chắc.

Hắn có ‘Bàn Cổ thần phong’, chỉ cần tự phong ấn ba ngày năm ngày, chờ tông môn đến cứu viện là được.

Ngoài ra, Vô Tướng thần tông cũng đã chuẩn bị pháp thuật phục sinh hắn từ lâu rồi, dù bộ thân thể này thần hồn câu diệt, thì cũng có thể phục sinh lần nữa.

Đây là đãi ngộ mà Lý Trường Sinh cũng không có!

Nhưng sau khi phục sinh, cơ thể Sở Hi Thanh sẽ rất yếu đuối, không gánh chịu nổi những pháp khí ở trên người.

Chương 1880: Chứng đạo Vĩnh Hằng? (4)

Sở Hi Thanh vừa mới đi vào, ông lão áo trắng và thần nhãn đỏ như máu đã cùng nhìn về phía hắn.

Hai cái một người một vật vẫn đang nhìn hắn, mãi đến khi Sở Hi Thanh đi vào bên trong điện, đi vào trước chín bậc thang dưới ghế tông chủ mà vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Sở Hi Thanh không hiểu gì về phù trận cả, hắn cứ đi thẳng vào trong, nhưng tòa trận pháp kia lại không có phản ứng gì.

Có điều, cũng không biết có phải là ảo giác hay không, Sở Hi Thanh phát hiện trong mắt ông lão áo trắng kia tựa như có một chút khó hiểu, bất đắc dĩ và ghét bỏ.

Giống như một người nhìn thấy một đống phân trên bàn ăn, nhưng lại không thể không nuốt vào.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, chỉ sợ mình cũng không phải lựa chọn lý tưởng trong suy nghĩ của vị tông chủ này.

Con đường của hắn đã thành hình, tu luyện chính là Vô Tướng công, là Hỗn Độn chi pháp, lại không biết chữ nào với pháp thuật.

Có lẽ vị này cũng là nể mặt Mộc Kiếm Tiên và mấy trăm vạn di chí của môn nhân đệ tử nên không thể làm gì.

Mà ngay khi Sở Hi Thanh bước lên bậc thang thứ nhất, hắn bỗng nhiên nhíu chặt lông mày, rồi chợt lùi về sau, trở lại nơi cửa.

“Sao thế?” Vẻ mặt Sở Vân Vân đầy ngờ vực: “Có gì không đúng sao?”

Thần nhãn kia rõ ràng là không có động tĩnh gì, không có bất kỳ ý đồ công kích nào.

“Vị tiền bối kia vừa giao lưu với ta.”

Thần sắc Sở Hi Thanh phức tạp, nhìn ông lão tóc trắng ở bên trong điện: “Ngày xưa, khi bọn họ chuẩn bị thuật Điều Đình Tạo Hóa, thì bị ‘Vạn Trá chi chủ’ Bàn Nhược lừa dối, xuất hiện sơ hở trí mạng, dẫn đến sắp thành lại bại.”

“Nhưng cái sơ hở này đều tụ ở trên thân vị tiền bối này, hắn có thể bài trừ bản thân ra ngoài, cũng có thể cách ly viên ‘Tam Đế thần nhãn’ kia, trợ giúp người hoàn thành Điều Đình Tạo Hóa cấp bậc

Vĩnh Hằng, do đó lấy thân phàm nhân, chứng đạo Vĩnh hằng, thành tựu thần vị.”

La Hán Tông nghe vậy thì cả kinh, sau đó lại thoải mái: “Đao Quân khinh thường cái này đúng không? Thần linh Vĩnh Hằng như vậy, chính là loại yếu nhất trong thiên địa, cũng không mạnh hơn võ tu Siêu Phẩm bao nhiêu.”

Trừ phi là hòa viên ‘Tam Đế thần nhãn’ kia vào trong thần khu Vĩnh Hằng của mình.

Nhưng mà Dương Thần – Thái Hạo và Kim Thần – Bạch Chúc đã phục sinh, La Hầu có thể trở về bất cứ lúc nào… Làm như vậy tuy có thể thu hoạch được lực lượng mạnh mẽ, nhưng hậu hoạn vô cùng.

“Không chỉ là vậy.” Sở Hi Thanh hít một hơi: “Còn cần phải hạ lời thề trước ‘Tam Đế thần nhãn’ và Thần Khế thiên bi trong tay vị này. Phải truyền thừa đại đạo của Thái Vi Viên, trong vòng mười năm, phải bồi dưỡng ra ba ngàn thuật sư thất phẩm cho Thái Vi Viên.”

“Ngoài ra, còn cần 100 người đạt đến cấp độ tứ phẩm, một người đạt đến cảnh giới nhị phẩm. Nhất định phải là môn hạ chân chính của Thái Vi Viên, trong vòng mười năm có thực lực tiếp quản Thái Vi Viên.”

Mấy người Sở Vân Vân không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Bồi dưỡng 3000 thuật sư thất phẩm không khó, với tài nguyên bây giờ của Sở Hi Thanh, và cả lực lượng của Vô Tướng thần tông, việc này là rất đơn giản.

Mười năm một trăm cái thuật sư tứ phẩm, hơi cố gắng một chút là có thể hoàn thành.

Đơn giản là tìm 100 cái hạt giống thuật sư cấp siêu thiên kiêu cho Thái Vi Viên thôi.

Nhưng muốn bồi dưỡng một thuật sư nhị phẩm trong vòng mười năm, thì lại khó như lên trời.

Sở Hi Thanh hiển nhiên là không muốn gánh chịu cái gánh nặng và nhân quả này.

“Không biết chư vị có ý nghĩ gì không?”

Ánh mắt Sở Hi Thanh đảo qua đám người: “Việc bồi dưỡng thuật sư cho Thái Vi Viên, chúng ta có thể hợp sức, có thể nghĩ biện pháp. Cái cơ hội chứng đạo Vĩnh Hằng này, lại là thiên hạ hiếm có, có thể trăm vạn năm cũng không gặp một lần."

Sở Vân Vân chắp tay sau lưng, không hề có phản ứng gì.

Kiếm Tàng Phong cũng lắc đầu không có hứng thú.

La Hán Tông thì cười khổ, tuy hắn chỉ là tán tu, nhưng cũng không nhìn trúng cái thần vị yếu đuối như vậy.

Phong Tam thì lại khinh thường ra mặt: "Chiếm thần vị yếu như vậy để làm gì, dựa vào ngoại lực thì còn gọi là chứng đạo sao?"

Sở Hi Thanh gãi gãi đầu: "Vậy để ta hỏi những người khác."

Hắn hơi vung tay lên, ném bốn tấm tin phù ra ngoài.

Sở Hi Thanh tự nhiên không thể hỏi bốn tên nội quỷ dưới trướng.

Hắn sẽ không ngu đến mức để cho mấy người này nhận được chỗ tốt như vậy.

Chỉ một lát sau, mấy người Lục Loạn Ly, Diệp Tri Thu, Tông Tam Bình và Nhậm TIếu Ngã đều lần lượt trả lời.

Sở Hi Thanh xem xong thì không khỏi 'chậc' một tiếng, vẻ mặt tiếc nuối: "Đều là hạng người tâm cao khí ngạo nha."

Tất cả mọi người đều từ chối.

Nhưng mà cũng không có gì kỳ lạ, bốn người đều có hi vọng tiến vào Siêu Phẩm, thấp nhất cũng là nhất phẩm, quả thực là không quá để ý cái phần cơ duyên này.

Nội tâm Sở Hi Thanh lại hơi động: "Tiểu Chiêu, hay là ngươi lên?"

Bạch Tiểu Chiêu nằm trên đỉnh đầu hắn lập tức lắc đầu, lắc mạnh như trống bỏi.

Thừa Hoàng tuổi thọ rất cao, sống rất lâu, sống mười mấy vạn năm cũng là bình thường.

Chỉ sợ sau này nàng không cần làm gì, sau mười mấy vạn năm cũng có thể nắm giữ năng lực như Lê Sơn Lão Mẫu, thu được thần lực Vĩnh Hằng, cần gì phải đi chứng đạo Vĩnh Hằng như vậy?

Chương 1881: Chứng đạo Vĩnh Hằng? (5)

“Thôi!” Sở Hi Thanh hít một hơi: “Còn có một biện pháp khác, chúng ta dùng cái Điều Đình Tạo Hóa này lên ‘Tam Đế thần nhãn’, khiến chúng dung luyện thành một thể, để nó trở thành pháp khí hộ sơn của Thái Vi Viên.”

“Dự đoán là chỗ lực lượng còn sót lại của Điều Đình Tạo Hóa có thể tăng một cái pháp khí lên nửa cấp đến một cấp, ta chuẩn bị dùng cho Huyết Nhai thần đao, hoặc là’ Tinh Thần quyền ấn’ và ‘Vạn Tượng tinh bàn’ của ta. Ngoài ra, ta còn có một ý tưởng khác.”

Hắn quay đầu nhìn La Hán Tông: “La tiên sinh, ta là người Vô Tướng thần tông, không tiện gia nhập vào Thái Vi Viên, nhiều lắm cũng chỉ làm chức khách khanh trưởng lão giống như Mộc Kiếm Tiên, không đủ để gánh chịu nhân quả này của Thái Vi Viên.”

“Không biết ngươi có hứng thú trở thành đệ tử của Thái Vi Viên không? Ý của ta là, trở thành đệ tử truyền thừa chân chính, kế thừa tất cả của Thái Vi Viên.”

Hắn âm thầm cho mình một ‘like’.

Như vậy thì không cần đau đầu về việc bồi dưỡng thuật sư nhị phẩm nữa, bởi vì đã có sẵn một cái rồi.

Ngay cả việc 3000 thuật sư thất phẩm kia, cũng có thể ném cho La Hán Tông, để La Hán Tông tự vất vả đi.

Hắn là người của Thái Vi Viên, hắn không làm việc này, chẳng lẽ còn trông chờ vào người khác?

La Hán Tông nghe vậy thì không dám tin tưởng, sau đó lại mừng rỡ như điên.

Hắn không hề do dự, lập tức ôm quyền khom người: “Vốn mong chờ được như thế, lại chẳng dám xin.”

Trở thành đệ tử truyền thừa của Thái Vi Viên, có nghĩ hắn có thể thu được tất cả truyền thừa pháp thuật của Thái Vi Viên!

Còn các các loại kho tàng của Thái Vi Viên, Sở Hi Thanh và Vô Tướng thần tông nhất định sẽ lấy đi một phần lớn, nhưng ít nhất cũng phải để lại cho hắn một phần mười chứ, đúng không?

Thái Vi Viên mới, cần Vô Tướng thần tông và Sở Hi Thanh che chở, cũng cần tài nguyên nhất định để phát triển.

Còn bốn cái thần bảo Siêu Phẩm kia, kiểu gì cũng bảo để lại cho hắn một món.

Hắn còn có thể thu được quyền khống chế cái ‘Tam Đế thần nhãn’ này.

La Hán Tông nhìn ra thứ này tiêu hao cực lớn, phải tựa vào trận pháp tầng trên và lực lượng linh mạch mới có thể tồn tại và sử dụng.

Hơn nữa, mỗi ngày chỉ sử dụng được năm lần, vượt quá số lần thì phải dùng một lượng lớn linh thạch để bổ sung lực lượng.

Tuy nhiên, uy lực của nó thì không cần phải nghi ngờ, ngay cả thần linh cũng phải nhượng bộ lui binh.

Hơn nữa, phạm vi bao phủ cực lớn, chỉ cần có linh thạch, phạm vi 20 vạn dặm đều nằm trong phạm vi đả kích của nó.

Đương nhiên, thứ này không phải là không có hạn chế nào.

Khoảng cách càng xa, uy lực càng nhỏ, nhưng bản thân Thái Vi Viên lại có thể di động.

La Hán Tông biết, nếu mình có được cơ duyên này, nhiều nhất là ba năm rưỡi nữa, Siêu Phẩm có hi vọng!

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nở nụ cười, không ngạc nhiên chút nào.

Hắn lấy ra một quyển trục, đưa đến trước La Hán Tông: “Nếu ngươi đồng ý, vậy thì ký Thần khế này đi.”

Hắn không thể vô duyên vô cớ cho La Hán Tông lợi ích lớn như vậy.

Lúc này, ông lão áo trắng trong điện như có cảm ứng, liền đưa mắt nhìn về phía La Hán Tông, đôi mắt kia càng ngày càng sáng, càng ngày càng thỏa mãn.

La Hán Tông không cảm nhận được việc này, khóe miệng hắn giật giật, quan sát các điều kiện trên Thần khế.

Điều kiện rất hà khắc, nhưng cũng cực kỳ hợp lý.

Một khi ký Thần khế này, hắn sẽ không còn là người tự do nữa, mà trở thành thuật sư riêng của Sở Hi Thanh, phải bán mạng cho Sở Hi Thanh đến già.

Thái Vi Viên cũng sẽ trở thành môn phái phụ thuộc vào Vô Tướng thần tông.

Nhưng hắn và Thái Vi Viên đều nhận được sự che chở của Vô Tướng thần tông.

Sau đó, La Hán Tông nhíu chặt lông mày: “Kho tàng của Thái Vi Viên, nhất định phải để lại cho chúng ta ba phần mười! Bốn cái thần bảo, các ngươi lấy ba cái là không có vấn đề, nhưng La mỗ phải được quyền chọn trước.”

“Còn nữa, nếu Vô Tướng thần tông đã cầm ích của Thái Vi Viên, vậy thì phải gánh chịu nghĩa vụ tương ứng. Trong vòng 200 năm, tất cả các võ quán phân bố trên thiên hạ của các ngươi, đều phải trợ giúp Thái Vi Viên tuyển chọn đệ tử.”

Nếu hắn đã thừa kế Thái Vi Viên, vậy cái mông nhất định phải nghiêng về phía Thái Vi Viên.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì không khỏi cười nhạo một tiếng: “Ba phần mười? Ta thấy La tiên sinh ngươi muốn tiền đến điên rồi…”

Hắn đang định mở miệng trào phúng, lại bị Kiếm Tàng Phong kéo tay áo.

“Kéo cái gì? Ngươi thấy tên này phát rồ chưa. Còn chưa gia nhập Thái Vi Viên mà đã dám cò kè mặc cả với ta…”

Sở Hi Thanh chợt phát hiện không đúng.

Hắn nghiêng đầu qua, phát hiện ‘Tam Đế thần nhãn’ đang nhìn chằm chằm vào mình, đồng tử dựng đứng kia đang tụ tập kim quang chói mắt.

Sở Hi Thanh hơi ngẩn ngơ, sau đó nuốt một ngụm nước miếng, sắc mặt nghiêm túc: “Được! Vậy thì ba phần mười!”

Hắn nghĩ hai nhà bọn họ đều là minh hữu, nếu bây giờ cướp đoạt quá ác thì không tốt cho sự đoàn kết sau này.

Vị La tiên sinh này, tương lai cũng trở thành thuật sư của riêng hắn, nên vẫn phải tôn trọng một chút.

Chương 1882: Vương giả trở về

Khi Sở Hi Thanh dẫn La Hán Tông vào Thái Hạo điện, hắn cảm nhận được ông lão áo trắng thỏa mãn và vui mừng.

Sở Hi Thanh có thể hiểu được.

Thiên phú pháp thuật của La Hán Tông là đỉnh cấp nhất, với tu vị nhất phẩm thượng của hắn, cộng thêm xếp hạng 36 Thiên Bảng, hắn có đủ tư cách làm chủ bất cứ một thần tông nào.

Nếu vị này không nghèo, trên người không có cái thần bảo ra dáng nào, truyền thừa sau nhất phẩm cũng có hạn, không thể ngưng tụ ra Chân phù Đạo chủng mạnh mẽ hơn, thì xếp hạng của hắn trên Thiên Bảng còn phải cao hơn.

Mấu chốt là một cao nhân pháp thuật như vậy, lại còn là một tán tu, không có bất kỳ truyền thừa nào.

Hắn còn rất trẻ, sống thêm bảy tám trăm năm cũng không có vấn đề, đủ để che chở Thái Vi Viên vượt qua giai đoạn gian nan nhất.

Thái Vi Viên có người kế thừa, vị tông chủ này há có thể không vui mừng?

Hắn kiếm bộn rồi…

Sở Hi Thanh dẫn La Hán Tông đi thẳng đến trước ông lão áo trắng, ‘Tam Đế thần nhãn’ cũng không có động tĩnh gì.

Khi hai người Sở Hi Thanh bước lên bậc thang, thần hồn của ông lão áo trắng chợt thoát thể mà ra, hiện ra ở trước thi thể của hắn.

Thần sắc của hắn nghiêm túc và uy nghiêm, nhìn xuống hai người rồi nói với giọng như lôi chấn: “Xin mời hai vị lập lời thề!”

Vẻ mặt Sở Hi Thanh nghiêm nghị, nhìn nhau với La Hán Tông một chút.

Hắn chắp tay: “Sở mỗ nguyện lấy Thần Khế thiên bi làm chứng, lập xuống lời thề. Sở mỗ sẽ toàn lực che chở Thái Vi Viên 10 năm. Trong vòng mười năm, sẽ hỗ trợ Thái Vi Viên đào tạo ba ngàn đệ tử, 100 vị thuật sư tứ phẩm.”

“Ngoài ra, Sở mỗ còn toàn lực thúc đẩy minh ước giữa Thái Vi Viên và Vô Tướng thần tông, lấy bảy phần kho tàng và ba cái thần khí trấn tông của Thái Vi Viên. Hơn nữa cho phép Thái Vi Viên sao chép tất cả truyền thừa pháp thuật của Vô Tướng thần tông, đổi lấy Vô Tướng thần tông che chở ngàn năm. Nếu như trái lời thề, Sở mỗ nhất định sẽ chết dưới ‘Tam Đế thần nhãn’!”

Lập lời thề với Thần Khế thiên bi, khiến Sở Hi Thanh hơi chột dạ.

Số lượng mảnh vỡ Thần Khế thiên bi trong tay vị này còn không bằng một phần hai của hắn.

La Hán Tông thì lại rất trịnh trọng, hai tay bắt ấn quyết.

“Đệ tử nguyện lấy Thần Khế thiên bi làm chứng, lấy nguyên thần tuyên thề, sẽ truyền thừa đạo thống của Thái Vi Viên, nối tiếp đèn nhang của tổ sư, lấy lại huy hoàng cho Thái Vi Viên! Nếu như làm trái lời thề, đệ tử sẽ chết dưới ‘Tam Đế thần nhãn’.”

Hồn phách của ông lão nghe vậy thì rất vui mừng mà gật đầu.

“Tế!”

Khoảnh khắc này, toàn bộ Thái Vi Viên đều ong ong, Thiên Đế Tọa, Ngũ Đế Tọa, đảo mười hai chư hầu và chín đỉnh núi đều rung chuyển.

Còn có những tiếng chuông sang sảng truyền đến từ phía xa xa.

Giọng nói của ông lão lại khàn khàn thê lương: “Ta lấy danh nghĩa của tông chủ đời thứ 58 Thái Vi Viên, sắc phong tán nhân La Hán Tông là tông chủ đời thứ 59, kế thừa tất cả pháp chế của Thái Vi Viên ta! Ngoài ra, mời Nhân hoàng Sở Hi Thanh làm khách khanh hộ pháp, thái thượng trưởng lão của Thái Vi Viên ta!”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nhướng mày lên.

Vị này biết tên của bọn họ cũng không có gì kỳ lạ.

Khi hai người bọn họ vừa bước lên bậc thang, bọn họ đã dùng ý niệm trao đổi với nhau.

Nhưng cái Nhân hoàng này là thế nào?

Là do Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ ở trên người mình?

Sở Hi Thanh muốn mở miệng giải thích, nhưng suy nghĩ một chút thì vẫn coi như thôi.

Mình nói nhảm với một kẻ hấp hối sắp chết làm gì?

Tàn hồn của vị tông chủ này, tất cả đều dựa vào chấp niệm truyền thừa Thái Vi Viên để chống đỡ đến bây giờ. Một khi chấp niệm hoàn thành, sẽ phải hồn tiêu phách tán.

Sắc mặt La Hán Tông rất nghiêm nghị, hắn quỳ xuống, cung cung kính kính lạy ông lão áo trắng.

Đây là nhận sư thừa…!

Cũng tại khoảnh khắc này, bên hông ông lão áo trắng bỗng ‘sặc’ một tiếng.

Một thanh bảo kiếm có khí tím vờn quanh bỗng nhiên bay ra khỏi vỏ, bay đến trước người La Hán Tông.

Cùng lúc đó, còn có một cái túi càn khôn và hai cuốn kinh thư màu cổ đồng bay ra khỏi tay áo của ông lão, trôi nổi trước mặt La Hán Tông.

Trên thanh bảo kiếm màu tím này còn có bốn chữ ‘Tử Khí Tinh Uyên’!

Hai cuốn kinh thư kia, một cuốn là ‘Đạo Pháp Hội Nguyên – Thiên Cương’ và ‘Đạo Pháp Hội Nguyên – Địa Sát’… Đây chính là Đạo Pháp Hội Nguyên do Thái Vi Viên biên soạn, ghi chép 36 pháp Thiên Cương và 72 thuật Địa Sát chính thống nhất.

Sở Hi Thanh nhìn thấy thanh kiếm kia thì không khỏi hâm mộ.

Đây không phải thần khí trấn tông của Thái Vi Viên, nó hẳn là bội kiếm tư nhân của vị tông chủ đời cuối này.

Phẩm chất của nó cực cao, gần như đã tiếp cận với nửa bước Siêu Phẩm, hơn nữa còn là chí bảo của thuật sư, có tác dụng tăng cường các loại pháp thuật hệ Thổ và tinh thần (sao).

Còn về phần túi càn khôn, đó cũng là đồ vật tư nhân của ông lão này, không biết bên trong có thứ gì.

Đây là vật tùy thân của một vị thuật sư Siêu Phẩm, chứng tỏ không phải chuyện nhỏ.

Sở Hi Thanh và La Hán Tông đã có hứa hẹn, tất cả kho tàng bên trong Thái Vi Viên, đều chia bảy ba.

Theo lý thuyết, cái túi càn khôn này cũng nên tính vào trong đó. Nhưng đây rõ ràng là thứ mà vị tông chủ này muốn giao riêng cho La Hán Tông.

Ánh mắt Sở Hi Thanh lóe lên, quét qua ‘Tam Đế thần nhãn’ kia một chút, quyết định vẫn rộng lượng một chút, không tính toán nữa.

Chương 1883: Vương giả trở về (2)

La Hán Tông thì lại cực kỳ coi trọng hai cuốn Đạo Pháp Hội Nguyên kia.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve hai cuốn kinh thư, như đang thưởng thức trân bảo tuyệt thế.

Sau đó, La Hán Tông lại cúi đầu xuống, giọng nói rất chân thành: “Đa tạ tông chủ! Đệ tử nhất định sẽ không phụ lòng tông chủ, đời này nhất định sẽ chấn hưng Thái Vi Viên!”

Ông lão áo trắng mỉm cười thỏa mãn, sau đó phất tay áo một cái.

Lúc này, toàn bộ linh cơ trong điện đều phát sinh dị biến.

Tòa ‘Lưỡng Nghi Bát Quái Lục Thập Tứ Tượng trận’ vẫn đình trệ kia, lại bắt đầu phát sinh động tĩnh.

Linh khí tinh khiết bị khóa chặt bên trong, đi theo sự chỉ dẫn của ông lão, hóa thành một cái ‘m Dương Thái Cực Ngư đồ’ to lớn ở giữa không trung, bao bọc lấy viên ‘Tam Đế thần nhãn’ kia.

Lúc này, thần phách của ông lão áo trắng lại hóa thành một vệt lôi đình màu trắng, đánh vào bên trong ‘Tam Đế thần nhãn’.

Sở Hi Thanh thấy thế thì không khỏi ngây người.

Hắn cho rằng vị tông chủ này hoàn thành chấp niệm xong, thì sẽ hồn phi phách tán.

Nhưng không ngờ rằng, vị tông chủ này vẫn còn chấp niệm bảo vệ tông môn, và căm hận với các thần.

Hắn muốn hòa thần hồn của bản thân vào trong ‘Tam Đế thần nhãn’, áp chế ý chí của ba thần trong thần nhãn, trở thành khí linh của ‘Tam Đế thần nhãn’.

Trong mắt La Hán Tông lại lóe lên một vệt kỳ dị.

Đây chính là pháp đứng đầu trong 36 pháp Thiên Cương, Điều Đình Tạo Hóa!

Vị tông chủ này đang mượn thời cơ này, biểu diễn cho hắn xem tất cả ảo diệu của Điều Đình Tạo Hóa.

Theo cái ‘m Dương Thái Cực Ngư đồ’ kia xoay tròn, viên ‘Tam Đế thần nhãn’ kia cũng phát sinh biến hóa.

Màu máu bên trong thần nhãn đang thối lui, tuy rằng mạch máu và dây thần kinh phía sau vẫn là màu đỏ tươi. Nhưng toàn thân nhãn cầu đã biến thành màu trắng, vị trí đồng tử lại từ từ biến thành màu xích kim, cũng không còn vẻ điên cuồng và lăng lệ như lúc đầu nữa.

Quanh nhãn cầu còn có từng tầng đường viền kim loại. Chúng nó vờn quanh nhãn cầu, phía trên sinh ra các loại phù văn huyền bí và ảo diệu.

Sau đó, viên ‘Tam Đế thần nhãn’ này từ từ nhỏ lại, lúc trước là khoảng mười trượng, bây giờ chỉ còn đến khoảng ba trượng.

Lúc này, La Hán Tông lại nhìn về phía Sở Hi Thanh: “Đã gần đủ rồi, nếu Đao Quân muốn thăng cấp thứ gì, thì có thể lấy ra.”

Sở Hi Thanh tự nhiên là muốn thăng cấp Huyết Nhai thần đao.

Tuy rằng đao linh của thần đao này rất không tử tế, nhưng nó có thể giúp thực lực của Sở Hi Thanh tăng mạnh.

Có điều, lúc nãy hắn đã từng thử một lần.

Thái Vi Viên ngăn cách trong ngoài, bên trong này không thể gọi ‘Tiện Nhai thần đao’ kia đến.

Đây cũng chính là lý do vì sao hắn và Kiếm Tàng Phong đều không triệu hoán thần binh trấn tông khi chiến đấu trong Thái Vi Viên.

Nếu không gọi được Huyết Nhai thần đao, vậy thì cũng chỉ còn lại một lựa chọn, đó chính là ‘Tinh Thần quyền ấn’!

‘Vạn Tượng tinh bàn’ cũng rất mạnh, có thể gia tăng các loại võ ý và huyết mạch.

Nhưng bây giờ hắn không thiếu những thứ này, hắn thiếu là tu vị!

‘Tinh Thần quyền ấn’ có thể gia tăng Thần Nguyên Vô Tướng công và Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân của hắn lên một cái cấp bậc.

Mà bây giờ, Sở Hi Thanh còn muốn tiến thêm một bước nữa.

Khi Sở Hi Thanh lấy ‘Tinh Thần quyền ấn’ ra, để nó trôi nổi bên cạnh

‘Tam Đế thần nhãn’, cái ‘m Dương Thái Cực Ngư đồ’ kia lại chuyển động chầm chậm.

Trong mắt Sở Hi Thanh sinh ra ý mừng.

Vị tông chủ này rõ ràng là biết hắn muốn gì, nên cố tình cường hóa năng lực tăng cường tu vị.

Khoảng hai mươi cái hô hấp sau, cái ‘m Dương Thái Cực Ngư đồ’ này là cung giương hết đà, nó hóa thành tưa sợi linh khí, phân biệt rót vào trong ‘Tinh Thần quyền ấn’ và ‘Tử Khí Tinh Uyên’ của La Hán Tông.

Sở Hi Thanh không khỏi ‘chậc’ một tiếng, lòng thầm nói vị tông chủ này không quá phúc hậu.

Hiện giờ, ‘Tinh Thần quyền ấn’ của hắn vừa mới bước qua ngưỡng cửa Siêu Phẩm, không thêm một ly, không thiếu một khắc. Tất cả linh khí dư thừa, đều bị vị tông chủ này rót vào trong thanh ‘Tử Khí Tinh Uyên’ của La Hán Tông.

Sở Hi Thanh triệu hồi ‘Tinh Thần quyền ấn’, ngưng thần cảm ứng.

Khóe môi của hắn không khỏi cong lên.

Thứ này đã có thể cường hóa một phẩm rưỡi, cũng chính là ba cái cấp độ.

Điều này có thể gia tăng phẩm chất chân nguyên và cường độ cương lực của hắn.

Tuy rằng không thể gia tăng tố chất thân thể của hắn, nhưng cũng quyết định việc hắn có thể phát huy ra bao nhiêu thần uy của thiên quy.

Mà bây giờ, dù hắn gặp phải võ tu nhất phẩm, thì cũng sẽ không chịu thiệt ở phương diện này.

Ngoài ra, Thống Thiên chi pháp và Nhiếp Thiên chi pháp của ‘Tinh Thần quyền ấn’ đã được cường hóa lên đến tầng 31, gần như đã đến cấp bậc gần thần. Sau này có thể phối hợp rất tốt với Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ.

Còn có tinh thần (sao)…

Sở Hi Thanh âm thầm tiếc nuối.

Lực lượng tinh thần (sao) càng ngày càng mạnh hơn, 'Tinh Thần quyền ấn' cấp bậc Siêu Phẩm có thể triệu tập tinh lực mạnh mẽ hơn, ngưng tụ trên thân tinh thần. (như skill 'ngôi sao La Hầu')

Vấn đề là tu vị của Sở Hi Thanh bây giờ vẫn là tứ phẩm thượng, cấp bậc của thứ này vẫn chưa thể tăng lên.

Chương 1884: Vương giả trở về (3)

Khi Sở Hi Thanh đang ngưng thần cảm ứng 'Tinh Thần quyền ấn', thì bỗng nhiên lại biến sắc mặt.

Hắn cảm giác được một luồng nguy hiểm đến cực hạn, như là kim châm đâm vào trong tâm linh của hắn. Để cho hắn sởn cả tóc gáy, toàn thân đều nổi da gà.

Ngay sau đó Sở Hi Thanh đã khóa chặt đầu nguồn của cảm giác nguy hiểm đó.

Đó chính là thi thể của tông chủ đời cuối…

Chẳng biết từ bao giờ, toàn bộ khuôn mặt của thi thể đã bị khí tức như bùn đen bao trùm.

Hắn thế mà lại ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc quét nhìn tòa Thái Hạo điện này.

Bên trong con ngươi sắc bén kia, lại ngậm lấy thần uy vô thượng.

Sở Hi Thanh chỉ nhìn nhau một chút với hắn, liền cảm thấy tâm linh như bị búa tạ nện vào, gần như bị một ánh mắt của đối phương đánh nát.

'Thí Thần huyết cương' của hắn lập tức phản ứng, hình thành từng mảng từng mảng giáp vảy màu máu ở trên trán của Sở Hi Thanh.

"Là 'Vạn Trá chi chủ' Bàn Nhược!"

La Hán Tông bắt ấn quyết, làm cho thanh Tử Khí Tinh Uyên kiếm lơ lửng ở sau lưng, tầng tầng lớp lớp phù trận ở phía sau hắn đã mở ra, bày ra tư thế phòng bị.

Nhưng Thần Bàn Nhược chỉ ngồi yên trên bảo tọa của tông chủ, không hề động đậy.

Bốn cái thần bảo truyền thừa của Thái Vi Viên đang cấp tốc chuyển động quanh người hắn, tựa như đang dốc hết sức để áp chế vị Ma chủ cực kỳ mạnh mẽ này.

Thần Bàn Nhược vẫn đang nhìn Sở Hi Thanh, khóe môi của hắn hơi cong lên, hiện ra một nụ cười quái dị.

Cũng tại khoảnh khắc này, 'Tam Đế thần nhãn' đã bắn ra một đạo kim quang chói mắt.

Chỉ một đòn, thi thể của tông chủ đời cuối và tất cả ma niệm của Thần Bàn Nhược đều nổ thành mảnh vụn, hóa thành từng điểm bụi đen rồi tiêu tán trong không trung.

"Đao Quân không sao chứ?"

La Hán Tông nhìn về phía Sở Hi Thanh với vẻ lo lắng.

Công kích của Thần Bàn Nhược hầu như đều nhắm vào vị Đao Quân này.

Lúc này, ba người Sở Vân Vân, Kiếm Tàng Phong và Phong Tam đều bay vào trong điện.

Bọn họ cũng không yên tâm, đều nhìn Sở Hi Thanh với vẻ lo lắng.

"Ta không sao." Sở Hi Thanh lắc lắc đầu: "Chắc là hắn muốn giở trò gì đó với nguyên thần của ta, nhưng lại bị 'Thí Thần huyết cương' của ta cản được."

Khi hắn nghĩ đến nụ cười quái dị của Thần Bàn Nhược, lại không tự chủ được mà nhíu chặt lông mày.

Tuyệt đối không thể khinh thường vị 'Vạn Trá ma chủ' này được, hắn chính là tồn tại nửa bước Tạo Hóa.

Đã từng có một quãng thời gian, vị thần linh này đã đùa giỡn toàn bộ thiên địa trong lòng bàn tay.

Bộ tộc Khổng Tước cực kỳ mạnh mẽ ở thời kỳ viễn cổ, gần như tuyệt diệt trong tay hắn.

Sau đó, Sở Hi Thanh đè bất an trong lòng xuống, khôi phục nụ cười.

Hắn giơ tay lên, lấy những mảnh vỡ Thần Khế thiên bi ở trên bảo tọa tông chủ.

"Tiếp theo là bốn cái thần khí trấn tông này, La tiên sinh muốn chọn kiện nào?"

Sở Hi Thanh vừa nói hết câu, liền thấy một đạo hắc quang bay đến.

Sở Hi Thanh nhận ra đây chính là đạo hắc quang ở trong ‘Thần Binh khố’.

Lúc này, nàng đã hiện ra bóng người, rơi vào cái thần khí có hình xúc xắc mười tám mặt màu vàng sẫm kia.

Tiểu tinh linh sáu cánh này đang vỗ ba đôi cánh của mình, lôi kéo viên ‘Thiên Mệnh Đầu’ to bằng nắm tay này về phía Sở Vân Vân, hơn nữa còn cực kỳ ngoan ngoãn mà rơi vào lòng bàn tay của Sở Vân Vân.

Sở Hi Thanh và La Hán Tông không khỏi hai mặt nhìn nhau, chỉ chớp mắt là đã hiểu rõ ràng.

Tiểu tinh linh này trốn khỏi ‘Thần Binh khố’ là để đi tìm Sở Vân Vân.

“Thì ra là như vậy!” Vẻ mặt La Hán Tông thoải mái: “Nó là khí linh ở Thần Binh khố, đang hấp thu thiên mệnh của những thần binh kia.”

Khóe môi Sở Hi Thanh lại không tự chủ được mà giật giật vài cái.

Ngoài tuyệt đối ra, còn có thêm cả thiên mệnh sao?

Thiên Mệnh Đầu là thần khí trấn tông quan trọng nhất của Thái Vi Viên, có người nói bên trong có lực lượng và pháp môn ‘thắng bại thành bại’, được xưng là thiên mệnh.

Tuy rằng nó không có lực công kích, nhưng công dụng lại rất rộng. Có thể thu thập lực lượng vận mệnh, dùng cho chiến đấu, luyện khí, luyện đan, vân vân.

Có người nói, chỉ cần ném ra trên 10 điểm, như vậy làm chuyện gì cũng có tỉ lệ thành công cực lớn.

Vì vậy, cái Thiên Mệnh Đầu này chính là thứ Sở Hi Thanh thèm muốn nhất.

Sở Hi Thanh nhìn viên xúc xắc mười tám mặt rơi vào trong tay Sở Vân Vân thì không khỏi lắc đầu.

Quên đi, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, thứ này rơi vào tay vợ mình cũng giống nhau.

Hắn chớp mắt, vẻ mặt vô tội nhìn La Hán Tông: “La tiên sinh, ngươi cũng thấy đấy, cái này không phải ta không tuân tử lời hứa.”

La Hán Tông không để ý lắm, hắn bật cười lắc đầu, giơ tay kéo ‘Chu Thiên Tinh Đấu Trụ Quang bàn’ đến trước người.

“Ta chọn thứ này!”

Sở Hi Thanh thấy thế thì hơi bất ngờ.

Trong bốn cái thần khí của Thái Vi Viên, Thiên Mệnh Đầu là thần kỳ nhất.

Mạnh nhất lại là ‘Trung Ương Mậu Kỷ Trấn Nguyên đồ’.

Thời kỳ toàn thịnh, thứ này chính là thần bảo nửa bước Vĩnh Hằng, bây giờ đã rơi xuống cấp bậc Siêu Phẩm.

Nhưng nó vẫn có căn cơ của một thần khí Vĩnh Hằng.

Chương 1885: Vương giả trở về (4)

Nghe đồn ‘Trung Ương Mậu Kỷ Trấn Nguyên đồ’ được chế tạo từ một đồ vật tiên thiên cực kỳ mạnh mẽ, có tiềm lực vô hạn, có người nói giới hạn của nó có thể lên đến nửa bước Tạo Hóa.

Năng lực của nó cũng rất mạnh mẽ, sau khi triển khai sẽ bao trùm địa vực phạm vi ba ngàn dặm, được xưng là mở ra một động thiên khác!

Thuật sư có thể mượn ‘Trung Ương Mậu Kỷ Trấn Nguyên đồ’ để thao túng lực luyện Thổ nguyên trong khu vực nó bao trùm, điều chỉnh linh mạch và linh lực, hơn nữa còn có thể sửa chữa Thiên quy đạo luật, nắm giữ quyền năng giống như Tạo Hóa chúa tể.

Vị Quần Sơn Xã Tắc chi thần kia, rất có thể là thèm muốn thứ này, vì thế mà còn hi sinh một cánh tay của mình.

Nói đến Quần Sơn Xã Tắc chi thần…

Theo hóa thể của vị này tử vong, thần thuật Tiên Sơn DI Thạch đã bắt đầu mất hiệu lực. Không gian bên ngoài Thiên Đế Tọa bắt đầu biến hóa kiệt liệt, những ô không gian kia bắt đầu trở về vị trí cũ, mọi thứ trở về như ban đầu.

“Như vậy hai cái còn lại đều thuộc về Vô Tướng thần tông ta.”

Sở Hi Thanh phất tay áo một cái, trực tiếp thu hai cái thần bảo vào trong nhẫn Càn Khôn của mình.

Nhẫn Càn Khôn của hắn cũng bị trận pháp trong Thái Vi Viên ngăn cách trong ngoài, không thể trực tiếp đưa thần bảo về Thái Hư Bàn ở Vô Tướng thần sơn.

Nhưng bản thân nhẫn Càn Khôn vẫn còn một không gian nhất định, đủ để chứa hai thứ này.

Hắn chuẩn bị nộp hai cái thần khí này lên tông môn.

'Trung Ương Mậu Kỷ Trấn Nguyên đồ', loại này chính là chuẩn bị cho các tông phái cỡ lớn, chơi một mình là không chơi nổi.

Còn về phần 'Vạn Pháp nguyên giới', Sở Hi Thanh đúng là có thể sử dụng thứ này.

Vấn đề là thứ này được xưng là chí bảo của thuật sư, là vạn pháp chi nguyên.

Sở Hi Thanh là một võ tu, không pháp huy nổi một phần vạn uy lực của 'Vạn Pháp nguyên giới'.

Nhưng một khi cái 'Vạn Pháp nguyên giới' này rơi vào tay Thuật Sư viện của Vô Tướng thần tông, như vậy có thể tạo ra một chục sức chiến đấu nhất phẩm.

Ngươi không nghe nhầm đâu!

Là một chục! Không phải một!

'Vạn Pháp nguyên giới' có tổng cộng 13 chiếc, một nhẫn chính và 12 cái nhẫn phụ.

Thần khí này cần số lượng thuật sư tương đương, mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất.

Chỉ cần 13 vị thuật sư nhị phẩm đồng thời đeo 'Vạn Pháp nguyên giới', bọn họ sẽ có lực lượng đủ để chống đỡ 12 vị nhất phẩm thượng. Còn có thể để một vị thuật sư nhị phẩm tăng lên cấp độ nhất phẩm đỉnh phong, tuy lực to lớn, thần quỷ tránh lui!

Hơn nữa, cấp độ thuật sư đeo 'Vạn Pháp nguyên giới' càng cao, số lượng càng nhiều, sức chiến đấu gia tăng càng lớn. Nếu như toàn bộ thuật sư đeo 'Vạn Pháp nguyên giới' là nhất phẩm, lại có hơn vạn thuật sư kết trận phụ trợ, vậy thì cực kỳ kinh khủng.

Sở Hi Thanh vừa lấy là nhẫn chính của 'Vạn Pháp nguyên giới', 12 nhẫn phụ còn nằm trên các bộ hài cốt ở trong 'Lưỡng Nghi Bát Quái

Lục Thập Tứ Tượng trận’

Ý niệm Sở Hi Thanh đảo qua đại điện, 12 chiếc nhẫn phụ kia lập tức bay vào trong tay hắn, sau đó cũng rơi vào trong nhẫn Càn Khôn.

Hắn cũng thuận tay giấu mấy cái pháp khí không gian còn chưa bị tổn hại.

Sau đó, những thứ này sẽ được giao cho Độ Chi viện của Vô Tướng thần tông, thống nhất và kiểm kê, cuối cùng ba nhà chia của.

Sở Hi Thanh thở dài, quay sang nói với Kiếm Tàng Phong: “Sư huynh phải nói giúp ta vài câu, bảo tông môn chia cho ta nhiều một chút. Ngươi nhìn ta ra sức như vậy, vào sinh ra tử như vậy, kết quả lại không lấy được một cái thần khí nào.”

Kiếm Tàng Phong nghe vậy thì mỉm cười.

Nói cứ như là Sở Vân Vân không phải người của Sở Hi Thanh ngươi vậy.

Nhưng trận tranh đấu Thái Vi Viên này, Sở Hi Thanh đúng là đã tốn rất nhiều công sức.

“Ta chỉ là một đệ tử chân truyền nho nhỏ, sư đệ nói với ta thì có ích gì?”

Kiếm Tàng Phong lắc đầu: “Ngươi bây giờ chính là bảo bối của tông môn, tông môn có thể để ngươi chịu thiệt sao? Hơn nữa trưởng lão viện thưởng phạt nghiêm minh, tự nhiên sẽ không để ngươi chịu thiệt.”

“Vậy sao?”

Sở Hi Thanh nhớ đến gương mặt keo kiệt của đại trưởng lão Hác Thu Phong, thì khó có thể yên tâm.

Ông lão này không dễ lôi kéo làm quen lắm.

Tiếc là Phương Bất Viên đã đi làm nhiệm vụ, còn không biết đi nơi nào.

Bằng không hắn có thể mời Phương sư huynh về, lấy độc trị độc. Phương sư huynh có thể giúp hắn lấy càng nhiều, thì được trích phần trăm càng nhiều.

Bây giờ chỉ có thể để Phong Tam ra mặt.

Để Vô Thượng Kiếm Tâm – Hạ Bạch Thạch lên bàn luận với Hác Thu Phong.

Sở Hi Thanh thầm cảm thấy đắc ý, sau đó liền nhìn về phía La Hán Tông: “Truyền thừa Thái Vi Viên đã xong, La tiên sinh có thể mở núi.”

“Không vội!”

Lúc này, La Hán Tông lại lấy một viên Pháp Giới từ trong túi càn khôn mà tông chủ đời cuối đưa cho.

Hình dáng viên Pháp Giới này cực kỳ tương tự với ‘Vạn Pháp nguyên giới’, đều là hình một chiếc nhẫn, nhưng viên bảo thạch trên nhẫn lại là vô sắc, hoàn toàn khác với viên bảo thạch màu tím của ‘Vạn Pháp nguyên giới’, rõ ràng là vẫn đang nằm trong trạng thái khí phôi.

Chương 1886: Vương giả trở về (5)

“Tông chủ đời trước từng nói với ta, Thái Vi Viên mời Đao Quân làm khách khanh hộ pháp của tông ta, không thể không có lễ! Thái Vi Viên bây giờ đang túng quẫn, chỉ có thể lấy thứ này thay thế, kính xin Đao Quân vui lòng nhận cho.”

La Hán Tông vừa nói chuyện vừa giơ tay lên, vị trí bảo tọa của tông chủ lại có từng tia tia linh quang ngưng tụ.

‘Tam Đế thần nhãn’ trên không trung cũng bắn ra một chùm sáng màu vàng óng, tụ hợp với từng tia linh quang kia.

Sở Vân Vân thấy thế thì nhướng mày liễu: “Chân phù Đạo chủng!”

Đây là hạt nhân của thuật sư, là trụ cột của pháp thuật.

“Đúng vậy, đây là Chân phù Đạo chủng của tổ sư đời trước. Khi còn sống hắn đã lên cấp Siêu Phẩm đỉnh phong, vì vậy Đạo chủng này có năng lực tiếp cận với vĩnh hằng bất diệt.”

La Hán Tông lại bắt một ấn quyết, làm cho những linh quang này hội này thành một đoàn, sau đó hòa vào trong viên bảo thạch không màu trên nhẫn.

“Cái Pháp Giới này vốn là khí phôi còn thừa lại khi tế luyện ‘Vạn Pháp nguyên giới’, dùng để cố hóa Chân phù Đạo chủng của tông chủ đời trước là rất thích hợp. Ngày xưa, ‘Vạn Pháp nguyên giới’ vốn là kết hợp với Chân phù Đạo chủng của 13 vị tổ sư để luyện thành.”

“Sau này Đao Quân chỉ cần cung cấp chân nguyên cho nó, hoặc là cung cấp linh thạch cho nó, liền có thể sử dụng 13 loại trong 52 pháp Thiên Cương của Thái Vi Viên, cùng với tất cả pháp thuật dưới nhất phẩm. Ngoài ra, còn có thể thuấn phát (ko cần niệm chú hay tụ lực) tất cả thuật Địa Sát tam phẩm và một bộ phận pháp thuật nhị phẩm ở bên trong.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì hai mắt sáng ngời.

Thứ này còn mạnh hơn ‘Ngoại Pháp thần đồng’ mà hắn đang dùng nhiều.

Tuy rằng Sở Hi Thanh không có nhiều cơ hội sử dụng pháp thuật, nhưng thỉnh thoảng nó cũng có thể tạo tác dụng lớn.

Sau khi tế luyện xong, bảo thạch trên nhẫn cũng biến thành màu tím, giống hệt với ‘Vạn Pháp nguyên giới’, chỉ là màu tím của nó càng thuần túy hơn.

Còn về phần 36 pháp Thiên Cương lại có 52 loại… đây là thường thức.

Ban đầu đúng là chỉ có 36 pháp Thiên Cương, sau đó số lượng càng ngày càng nhiều. Thái Vi Viên diệt vong hai vạn năm, số lượng pháp Thiên Cương đã vượt qua sáu mươi loại.

Trong hai vạn năm này, cũng có rất nhiều thiên tài pháp thuật, có thành tựu phi phàm trên con đường này.

La Hán Tông đưa nhẫn đến trước người Sở Hi Thanh, sau đó liền dạo bước đi đến tòa bảo tọa tông chủ đang trông không kia.

Tiếp theo hắn phải khống chế toàn bộ Thái Vi sơn, mở trận pháp phong ấn.

Sở Hi Thanh thì lại thưởng thức chiếc nhẫn trong tay.

Hắn bỗng nhiên có ý nghĩ, liền liếc mắt nhìn ra ngoài điện.

Chẳng biết từ bao giờ, Sở Vân Vân đã đi ra ngoài Thái Hạo điện, ngẩng đầu nhìn không gian Thái Vi Viên.

Sở Hi Thanh nhướng mày lên, đeo chiếc nhẫn mà hắn đặt tên là ‘Ngoại Pháp thần giới’ lên ngón tay cái, sau đó ngự không mà lên, bay đến sau lưng Sở Vân Vân.

“Vân Vân, ngươi đang suy nghĩ gì?” Sở Hi Thanh tò mò hỏi: “Ta cảm nhận được sát khí trên người ngươi rất nặng.”

Sở Vân Vân nghiêng đầu qua, đôi mắt màu xanh lam lại lộ ra ánh sáng lộng lẫy và sắc bén như đao: “Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm vẫn chưa hiện thân, chắc hẳn đã chạy ra khỏi Thái Vi Viên rồi.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì bừng tỉnh: “Thân phận của ngươi đã bại lộ.”

Nếu Trang Nghiêm đã đào tẩu, như vậy tất cả người trong thiên hạ đều phải biết.

…Kiến Nguyên đế, An Bắc đại tướng quân Tần Thắng, Thiết Sơn quận chúa Tần Tịch Nhan, Phiêu Kỵ đại tướng quân Vũ Văn Bá, đương nhiên còn có Thiết Kích Vô Địch – Tần Phụng Tiên.

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng, cũng đưa mắt nhìn về phía bắc: “Như vậy ngươi chuẩn bị ra tay từ nơi nào?”

Nếu ‘Hoành tuyệt vạn cổ, Quân đốc mắt xanh’ tái hiện nhân thế, tự nhiên sẽ mang đến một trận gió tanh mưa máu!

Hắn và Sở Vân Vân bây giờ cũng có lực lượng để thanh toán tất cả những thứ này.

“Bắt đầu từ biên quân phía đông bắc đi!”

Sở Vân Vân hiển nhiên là đã có suy tính từ trước, ánh mắt của nàng càng ngày càng ác liệt: “Trời cho không lấy chính là tội! Không thể để tên hôn quân kia chà đạp và lãng phí bộ hạ cũ của ta được.”

Hơn 300 vạn biên quân kia, nàng nhất định phải nắm giữ trong tay, cầm nhánh quân này để nhìn thiên hạ!

Phong Tam và Kiếm Tàng Phong ở phía sau nghe đến đây, thì không khỏi nhìn nhau một chút.

Bọn họ đều có linh cảm, một trận sóng to gió lớn sắp sửa xuất hiện ở bắc địa.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, hai người lại sinh sôi ý hưng phần và chờ mong.

…

Cùng lúc đó, tại Thiên Vân sơn trên ‘Thiết Bích sơn mạch’.

Thiết Kích Vô Địch – Tần Phụng Tiên tự lấy danh hào ‘Thiên Vân Sơn cư sĩ’, nhưng có rất ít người biết, vị trí của hắn ở Thiên Vân sơn là không cố định, sẽ biến hóa theo tình hình.

Thiết Bích sơn mạch kéo dài chín vạn dặm, nơi rộng nhất đạt đến ba vạn dặm, tổng cộng hơn 20 vạn ngọn núi, nơi nào không thể làm ‘Thiên Vân sơn’?

Lần trước hắn giả danh Thiên Dực Thần Đao – Tiêu Long Đồ, liên thủ với Thư Hoài Thạch tấn công Vạn Ma quật.

Sau chiến đấu thì lo lắng Vô Tướng thần tông tính sổ, cho nên đã di chuyển lần nữa.

Chương 1887: Vương giả trở về (6)

Nhưng ngày hôm nay, Tần Phụng Tiên đang tiềm tu dưới chân núi, tâm thần bỗng nhiên hơi động, sinh ra cảm ứng.

Tần Phụng Tiên biết, thời gian gần đây Vô Tướng thần tông đang truy tìm tung tích của hắn.

Để tránh bị bại lộ, Tần Phụng Tiên ra vào cực kỳ cẩn thận. Hắn thậm chí còn không dám cư trú trên đỉnh núi như ngày xưa, mà chỉ xây nhà ở rừng rậm dưới chân núi.

Làm như vậy chính là để phòng ngừa người của Vô Tướng thần tông tình cờ bay qua đây lại phát hiện ra hắn.

Toàn bộ thiên hạ bây giờ, không có quá năm người biết vị trí của hắn.

“Là Trang huynh?”

Tần Phụng Tiên hơi nhướng mày, lắc mình đi ra ngoài.

Hắn nhìn thấy khách đến, ánh mắt đầy ngạc nhiên.

Đây là một người trung niên mặc trường bào màu xám, ngũ quan tuấn tú, sống mũi cao vót.

Thần thái của hắn vốn nên phóng khoáng bất kham, nhưng lúc này chỉ còn suy yếu và chật vật.

Nơi ngực của người trung niên vẫn còn một cái lỗ thủng cực lớn.

Vết thương này hẳn là do một thanh trường thương tạo thành. Với tu vị của Trang Nghiêm, mà vết thương này vẫn chưa thể khép lại, máu tươi nhuộm đỏ cả áo.

Tần Phụng Tiên nhìn vết thương kia, ý kinh hãi trong mắt càng đậm hơn, giọng nói của hắn hwio run: “Trang huynh, tại sao lại ra nông nỗi này?”

“Ngươi thấy rồi còn gì?” Trang Nghiêm cười khổ một tiếng, chỉ chỉ vào ngực của mình: “Nàng đã trở về! Chính là hậu nhân của huynh trưởng ngươi, Hoành tuyệt vạn cổ, Quân đốc mắt xanh Tần Mộc Ca! Nàng rõ ràng là đã chết, nhưng không biết vì sao lại khởi tử hoàn sinh!”

Hô hấp của Tần Phụng Tiên nhất thời cứng lại, chỉ cảm thấy trái tim của mình co rút lại.

“Thật ra ta đã đoán được từ trước, nếu Sở Tranh còn sống, như vậy nàng cũng có thể còn sống.”

Hắn ngẩng đầu nhìn nhau với Trang Nghiêm: “Nàng không thể không bị độc chú ảnh hưởng, ta muốn biết, Tần Mộc Ca bây giờ đã khôi phục mấy phần thực lực?”

“Có lẽ còn chưa đến ba phần, ba phần thực lực mà đã kinh khủng đến nước này!”

Vẻ khổ sở trên mặt Trang Nghiêm càng đậm hơn: “Trận chiến này, ta và Quần Sơn Xã Tắc chi thần, Cốt Túc tinh quân, Liêm Trinh tinh quân, Thần Hành tinh quân, năm người liên thủ mà lại bị nàng làm thịt Cốt Túc tinh quân, sau đó một thương đánh ta trọng thương. Ngươi có thể tưởng tượng được sức chiến đấu của nàng chưa.”

Tần Phụng Tiên không khỏi hít một hơi khí lạnh, sau đó nhắm mắt lại, rất lâu vẫn không nói gì.

Nhưng không lâu sau, đôi thiết kích của hắn chợt phát ra từng trận ong ong.

Hai cỗ khí thế sắc bén xông thẳng lên trời, chấn động hư không.

Tần Phụng Tiên phát ra một tiếng than thở: “Đây chẳng lẽ là ý trời? Thật sự không thể tránh ‘cửu cửu hạo kiếp’ này sao? Nhất định phải ứng ở trên người Tần thị ta?”

“Thiết Sơn Tần thị ta, sao lại xuất hiện một nghiệp chướng như vậy, nhất định phải dẫn kiếp nạn này lên người Thiết Sơn Tần thị ta?”

Trang Nghiêm nghe mấy lời đường hoàng chính nghĩa của hắn thì lại vô cảm.

Hắn lạnh nhạt nói: “Tần huynh vẫn lo lắng cho bản thân mình thì hơn, Tần Mộc Ca vương giả trở về, nhất định sẽ thanh toán tất cả, có oán báo oán, có thù báo thù. Tần huynh ngươi còn chuẩn bị trốn ở chỗ này, chờ Tần Mộc Ca đến tận cửa sao? Ngươi không thoát đâu.”

Khoảnh khắc này, sát ý mãnh liệt của hai người bọn họ giao cảm với vùng không gian này, khiến cho mây đen cuồn cuộn kéo đến.

Những tia chớp lóng lánh trong tầng mây, phát ra những âm thanh đinh tai nhức óc, rung động tâm can.

“Đã là nghiệp chướng của Tần gia ta, Tần mỗ tự nhiên sẽ ra mặt xử lý.”

Tần Phụng Tiên nghiêng người qua một bên, làm dấu xin mời: “Trang lão đệ, mời vào trong thương lượng, ta có thể thuận tiện chữa thương cho ngươi.”

Hắn cũng muốn thông qua vết thương của Trang Nghiêm, để nhìn thương pháp của Tần Mộc Ca đã đến trình độ nào.

Trang Nghiêm cũng không từ chối, trực tiếp đi vào trong phòng rồi ngồi xuống, với lại còn mặc kệ để cho Tần Phụng Tiên ngồi xuống phía sau mình.

Nếu như là trước kia, thì hắn còn có vài phần phòng bị.

Nhưng bây giờ sao, Trang Nghiêm tin tưởng Tần Phụng Tiên sẽ không mất lý trí như vậy.

Sắc mặt hắn âm trầm: “Tần huynh, con đường phía trước của chúng ta rất gian nan. Nhiều nhất là nửa năm… Trong vòng nửa năm, sức chiến đấu của Tần Mộc Ca nhất định sẽ bước vào cảnh giới ‘Gần Thần’.”

“Đến khi đó, mặc kệ là Thần Đao môn của ta, hay là Tần Phụng Tiên ngươi, tất cả đều phải chết, toàn bộ thiên địa này, đều không có chỗ cho chúng ta dung thân.”

Tần Phụng Tiên lại nhìn kỹ vết thương của Trang Nghiêm, sau đó đặt tay lên gần miệng vết thương của Trang Nghiêm.

Một cái chớp mắt tiếp theo, từng đạo thương khí ác liệt bắn ra khỏi miệng vết thương, khiến cho căn phòng đá xanh này bị thủng trăm ngàn lỗ.

“Ta đã biết sâu cạn của nàng, há có thể để nàng sống đến khi đó? Chúng ta có thể giết nàng một lần, vậy cũng có thể giết nàng lần thứ hai.”

Mặt Trang Nghiêm không hề có cảm xúc, thản nhiên như không: “Giết? Nói nghe thì dễ. Tần Mộc Ca sẽ không cho ngươi cơ hội ám hại nàng lần nữa, ngươi có chú ý đến vết thương trên người ta không? Nàng đã tự ngưng tụ huyết mạch ở bước đầu, khiến cho thần uy của Vạn Thần Kiếp nhà các ngươi đã tăng thêm một tầng.”

Chương 1888: Thê tử của Vô Cực Đao Quân

“Giết không được cũng phải giết!”

Tần Phụng Tiên nhấn mạnh, tiếng nói ác liệt như lưỡi đao: “Thế gian bây giờ, đã khác với ba năm trước rồi. Các thần nhập phàm, yêu ma nhảy múa, uế khí nảy sinh.”

“Ba năm trước, chúng ta cần đặt bẫy kéo nàng ra vực ngoại, bây giờ thì không cần phiền phức như vậy. Trong phàm giới này, có khối người có thể giết nàng. Hơn nữa nữ tử này vẫn còn độc chú trên người, chúng ta có thể ra tay từ đây.”

Trang Nghiêm híp mắt lại, không tỏ ý kiến: “Còn có 350 vạn biên quân bốn châu Băng U Cực Tuyệt, hơn 100 vạn châu quân, sau khi nàng trở về, tất sẽ nắm quân đội trong tay, Vô Tướng thần tông cũng sẽ vui mừng khi nhìn thấy cảnh này.”

“Nắm giữ biên quân? Nào có dễ dàng như vậy?”

Tần Phụng Tiên lặng lẽ cười gằn: “Thiết Sơn Tần thị kinh doanh U Châu sáu bảy ngàn năm, thâm căn cố đế, căn cở ở biên quân còn hơn cả Vô Tướng thần tông.”

“Tuy Tần Thắng đã bị miễn chức Đô đốc hai châu U và Tuyệt, nhưng thật ra không tổn hại đến Thiết Sơn Tần thị ta. Binh mã ở hai châu U và Tuyệt vẫn nằm dưới sự khống chế của con cháu và bộ hạ của Tần gia ta. Tần Mộc Ca bây giờ không quan không chức, muốn khống chế biên quân đông bắc, ngoại trừ lấy danh nghĩa Thiết Sơn Tần thị ra thì không còn cách nào khác.”

“Vấn đề là, chỉ cần nàng dùng danh nghĩa Thiết Sơn Tần thị, há có thể không dùng người của Thiết Sơn Tần thị? Nếu tương lai có việc, Tần mỗ có thể làm nàng trắng tay trong nháy mắt. Mấy trăm vạn biên quân này, đều nằm trong tay của Tần mỗ.”

Trang Nghiêm nghe ra Tần Phụng Tiên cực kỳ tự tin.

Hắn suy ngẫm một lát, phát hiện mình không thể phản bác.

Chỉ cần Tần Mộc Ca dùng danh nghĩa Thiết Sơn Tần thị, dùng người Thiết Sơn Tần thị, vậy mấy trăm vạn biên quân này vẫn nằm trong sự khống chế của Tần Phụng Tiên.

Hắn cũng không âu lo, trái lại còn rất vui mừng: “Chúng ta cũng cần mượn lực lượng của Kiến Nguyên đế.”

“Đây cũng chính là chuyện của hắn! Hơn 300 vạn biên quân của bốn châu Băng U Cực Tuyệt, có thể quyết định đại cục thiên hạ, Kiến Nguyên đế dám không để ý sao? Hắn dám để thanh Thái A kiếm này rơi vào tay Tần Mộc Ca sao?”

Tần Phụng Tiên cười lạnh: “Huống hồ bây giờ đang là lúc chinh phạt Nghiêm Châu, tình thế này có lợi cho chúng ta. Binh mã hai châu Cực và Băng đã lục tục đi lên cao nguyên Nghiêm Châu.”

“Lát nữa ta sẽ gửi thư cho tướng lãnh Tần gia, bảo bọn họ kéo dài thời gian, Tần Mộc Ca không muốn ảnh hưởng đến chiến sự Nghiêm Châu, thì nhất định phải nhẫn nhịu.”

Trang Nghiêm nheo mắt lại.

Tần Mộc Ca đúng là người tỉnh táo cẩn thận, luôn lấy đại cục làm trọng, nhất định sẽ không muốn bộ hạ cũ chết ở Nghiêm Châu.

Tuy rằng Tần Phụng Tiên không nói hết, nhưng mục đích của hắn lại rất rõ ràng, chính là dùng mấy trăm vạn biên quân làm con tin.

Đấu chí trong lòng hắn bắt đầu dâng lên, ánh mắt cũng xuất hiện ánh sáng.

Hành trình Thái Vi Viên này, Trang Nghiêm thật sự bị đôi phu thê kia đả kích quá thảm.

Võ lực của Tần Mộc Ca, trí tuệ của Sở Hi Thanh, đều nghiền ép hắn.

Trang Nghiêm đã chuẩn bị hơn một năm cho hành trình Thái Vi Viên này, tụ tập rất nhiều cao thủ của các tông phái, thậm chí còn cấu kết với mấy vị thần linh.

Nhưng không ngờ lại bị Sở Hi Thanh và Lý Trường Sinh lừa dối, vừa bắt đầu đã chiếm ưu thế cực lớn.

Thậm chí còn dùng Thái Vi Viên làm bẫy, chém rụng một tay của Thất Sát tinh quân.

Bên trong Thái Vi Viên, võ lực của Tần Mộc Ca lại làm cho hắn tuyệt vọng.

Cho đến giờ phút này, nghe thấy lời nói của Tần Phụng Tiên, thì hắn mới nhặt lại tự tin.

“Nói như vậy, mấu chốt vẫn nằm ở trên người Tần Mộc Ca?”

“Đúng vậy!”

Tần Phụng Tiên đã loại bỏ một điểm thương khí cuối cùng trong vết thương của Trang Nghiêm.

Những thứ còn lại đều giấu ở nơi sâu xa trong máu thịt của Trang Nghiêm, Tần Phụng Tiên cũng không thể làm gì, chỉ có thể do Trang Nghiêm tự nghĩ biện pháp.

Thần sắc hắn bình tĩnh: “Chỉ cần Tần Mộc Ca vừa chết, tất cả phiền phức của chúng ta đều chấm dứt.”

…

Chỉ nửa ngày sau, trong thành Vọng An.

Kiến Nguyên đế đang ngồi trong Chính Hòa điện, bỗng nhiên lại bật cười.

“Hôm nay là ngày tháng tốt lành gì? Quả thực là bốn phương triều cống, bát phương đến chầu, các thần hiến lễ!”

Trong tay Kiến Nguyên đế là một tấm tin phù màu vàng óng, trong mắt chứa ý cười: “Nhìn đi! Ngay cả đại chủ tế của Bạch Đế cũng muốn vào kinh diện kiến, còn chuẩn bị dâng hậu lễ. Ngày xưa trẫm cầu xin bọn họ, bọn họ đều ra sức từ chối, bây giờ lại rất là nhiệt tình.”

Bạch Đế chính là Kim Thần – Bạch Chúc.

Vị này cũng là cha của Thái Bạch Kiếm Thánh – Bạch Đế Tử và Thất Sát tinh quân.

Quốc sư Vũ Côn Luân đứng trước Kiến Nguyên đế, sắc mặt nghiêm nghị như sắt: “Bệ hạ, đã xác định việc Tần Mộc Ca phục sinh, tái hiện nhân thế, Vô Tướng thần tông cũng đã lấy được Thái Vi Viên.”

“Đám loạn thần tặc tử này đúng là rất giỏi, lần này không chỉ tính toàn toàn bộ thiên hạ, mà ngay cả thần linh cũng không phải đối thủ của bọn họ. Còn cả Tần Mộc Ca kia nữa, trẫm không ngờ nàng lại sống lại thật, đây là muốn ngóc đầu trở lại?”

Chương 1889: Thê tử của Vô Cực Đao Quân (2)

Kiến Nguyên đế cười khinh thường, ánh mắt lại rất bình tĩnh.

“Nhưng nói như thế nào đây? Trong họa có phúc, trong phúc có họa, Vô Tướng thần tông thật sự là quá mạnh, mạnh đến mức khiến các thần không thể dung. Ta vốn còn lo lắng thần kiếp, nhưng bây giờ thần kiếp sẽ ứng ở nơi nào thì khó nói rồi.”

“Quốc sư, ngươi không cảm thấy tình thế bây giờ rất thú vị sao? Vô Tướng thần tông càng mạnh, Đại Ninh của trẫm lại càng an toàn, có phải là rất trào phúng không?”

“Chậc chậc! Ngươi nói Lý Trường Sinh kia tại sao lại mất lý trí như vậy? Hắn rõ ràng là ẩn nhẫn mấy chục năm, kết quả vẫn là xe cát dã tràng. Một cái Tần Mộc Ca, lại một cái Sở Hi Thanh, làm cho hắn quên hết tất cả.”

Sau đó Kiến Nguyên đế lại cầm một bình thuốc ở trên bàn lên: “Quốc sư, ngươi đoán xem đây là thứ gì?”

Vũ Côn Luân liếc mắt nhìn qua, thần sắc chợt hơi động: “Lẽ nào là Hỗn Nguyên Vô Cực đan? Chính là viên đan của ‘Xã Tắc thần điện’ cất giấu?”

“Đúng vậy!”

Khóe môi Kiến Nguyên đế hiện ra một vệt trào phúng: “Ta từng xin đại chủ tế của Quần Sơn Xã Tắc chi thần nhiều lần, nhưng đều bị bọn họ từ chối. Mà bây giờ, vì thu hồi cánh tay của mình, vị thần linh kia lại cam lòng dùng viên đan dược này lòng thù lao.”

Trong mắt Vũ Côn Luân hiện ra ý cười khổ.

Tuy rằng Vô Tướng thần tông lấy được Thái Vi Viên, thực lực tăng mạnh.

Nhưng mà Kiến Nguyên đế chỉ nằm một chỗ, cũng có người mang chỗ tốt đến trước miệng của hắn.

Quả thực là hết rủi đến may.

“Bệ hạ!” Vũ Côn Luân lắc đầu nói: “Ngươi cầm đồ của bọn họ, nhất định sẽ phải trả giá đắt.”

“Đồ vật của thần linh, đương nhiên là không dễ cầm như vậy. Nhưng mà có trẫm tứ hải giàu có, có tỉ tỉ con dân, có cái giá nào mà trẫm không trả nổi chứ?”

Kiến Nguyên đế trực tiếp đổ viên đan dược trong bình ra.

Viên đan này nửa trong suốt lại óng ánh long lanh. Bên trong còn có một cái Thái Cực Đồ đang chuyển động, chuyển được một nửa thì lại biến thành hỗn độn.

Kiến Nguyên đế liếc mắt nhìn một cái, rồi nuốt vào luôn.

Chân nguyên của hắn đã là nhất phẩm đỉnh phong, lập tức bành trướng như sóng triều.

Lúc này, toàn bộ vùng thiên địa này đều phát sinh biến hóa, bầu trời sáng rực, vạn dặm không mây, mấy chục đạo lôi đình thô to như cự mãng bổ xuống Chính Hòa điện.

Đại đa số lôi đình đều bị trận pháp của hoàng cung ngăn cản, nhưng vẫn có từng tia từng sợi lôi đình rót vào trong điện.

Nhưng mặc kệ là Kiến Nguyên đế hay là Vũ Côn Luân, tất cả đều không để ý đến những tia lôi đình này.

Vũ Côn Luân ngưng thần nhìn Kiến Nguyên đế một chút, sau đó vui mừng nói: “Chúc mừng bệ hạ, hôm nay đã bước vào Siêu Phẩm!”

Sau đó hắn ngẩng đầu nhìn Kiến Nguyên đế.

“Nhưng mà bệ hạ vẫn phải cẩn thận Tần Mộc Ca! Với thiên phú của nữ tử này, chỉ mấy tháng là có thể khôi phục thực lực. Nhiều nhất ba năm, nàng tất sẽ bước vào Siêu Phẩm!”

“Tần Mộc Ca…” Kiến Nguyên đế nheo mắt lại: “Việc Tần Mộc Ca, trẫm đã có sắp xếp. Ngoài ra, trẫm đã bảo Tiếu Hồng Trần đến bắc địa, truyền đạt mệnh lệnh cho trẫm, bọn họ sẽ hỗ trợ Tần Phụng Tiên một chút sức lực, sẽ không để cho nàng làm hại triều ta.”

Sau đó hắn nhìn ra ngoài điện với hai mắt nóng rực: “Tăng tốc độ bên phía Băng Thành đi, bây giờ trẫm càng ngày càng chờ mong lực lượng thuần âm mấy trăm năm của nữ tử kia.”

Sức chiến đấu ‘Gần Thần’… hắn bây giờ cũng cách nó không xa. Thu được âm nguyên của Vấn Thù Y, hắn tất sẽ bước vào ‘Gần Thần’ đỉnh phong.

…

Sở Hi Thanh đang điều động Dục Nhật thần chu đưa Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly về U Châu.

Thái Vi Viên đã mở núi từ hơn một canh giờ trước.

Khi mở núi, tất cả đều là gió êm sóng lặng, không có bất kỳ biến cố gì.

Đây là vì trận pháp phòng ngự của Thái Vi Viên vẫn rất nghiêm mật, ‘Tam Đế thần nhãn’ kia cũng đủ mạnh để chấn nhiếp người khác.

Ngoài ra, bá chủ của phiến hải vực này là Cực Đông Băng Thành, Cực Đông Băng Thành lại đang tây chinh, các thế lực khác ở trên biển lại không có tư cách mưu đồ Thái Vi Viên.

Sở Hi Thanh phái mấy người Phong Liên Thành và Bá Thiên Lai về Thiết Kỳ bang, hắn nhờ Tông Tam Bình sư huynh đưa bọn họ về.

Hắn còn không quên cho bọn họ chỗ tốt.

Bốn người đều được hắn đề bạt làm ‘Long vệ’, Sở Hi Thanh còn đáp ứng, chờ lần này trở về, hắn sẽ rót long khí vào cho Phong Liên Thành.

Tâm trạng của Phong Liên Thành rõ ràng là có chút phức tạp.

Nếu như hắn bị rót long khí vào, thực lực nhất định sẽ tăng mạnh, quan hệ với Sở Hi Thanh cũng càng thân thiết hơn.

Nhưng tương lai, một khi Sở Hi Thanh rơi đài, long khí suy yếu, Phong Liên Thành cũng nhất định sẽ chịu ảnh hưởng cực lớn, nghiêm trọng nhất là sẽ tổn hại đến căn cơ.

Sở Hi Thanh tự nhiên là không biết Phong Liên Thành suy nghĩ thế nào, hắn vẫn điều động Phong Liên Thành, đưa mấy người Sở Vân Vân, Lục Loạn Ly, Phong Tam trở về bắc vực.

Quãng thời gian tiếp theo, hắn cần ở lại Vô Tướng thần sơn, một mặt là để tiềm tu, một mặt là vì cuộc chiến Nghiêm Châu.

Đại Ninh chinh phạt Nghiêm Châu, cho là thế thái sơn áp đỉnh.

Nhưng có khoảng ngàn vạn Cự linh lùi vào trong Nghiêm Châu, bọn họ toàn dân đều là binh, vẫn có thể tổ chức mấy trăm vạn đại quân.

Còn có bách tộc sinh sống ở Nghiêm Châu, trong đó bao quát cả Dực tộc, Thạch tộc, Mã tộc vân vân, bọn họ cũng không ưa thích hoàng triều nhân tộc chút nào.

Còn có hoàng đình Bất Chu sơn không ngừng cung cấp vật tư cho bọn họ, thậm chí là cả binh lực và cao thủ.

Có người nói hoàng đình Thiên Đế sơn cũng bắt đầu tham dự vào chiến sự phía nam.

Vì đề phòng bất ngờ, Sở Hi Thanh vẫn phải tọa trận ở gần, chuẩn bị cứu viện bất cứ lúc nào.

Chương 1890: Thê tử của Vô Cực Đao Quân (3)

Thật ra Sở Hi Thanh muốn để Lục Loạn Ly trở về quận Tú Thủy, tọa trận Thiết Kỳ Bang.

Nhưng Lục Loạn Ly lại không cho hắn cơ hội mở miệng.

Nha đầu này rất quyết tâm, nói là nhất định phải học được Bình Thiên Kiếm, cũng muốn trở về Vô Tướng thần sơn để tiềm tu một thời gian.

Sở Hi Thanh nghĩ có Thiết Cuồng Nhân ở trong bang, thời gian này cũng cần lắng đọng, không có chiến sự lớn gì, nên cũng chiều theo Lục Loạn Ly.

Hết cách rồi, hắn thân là người đứng đầu gia tộc, phải xử lý công bằng nha.

Trên đường trở về Vô Tướng thần sơn, Sở Hi Thanh đứng trên boong thuyền, vừa điều khiển thuyền, vừa suy nghĩ nguyên do Thái Vi Viên diệt vong.

Hắn từng trao đổi với vị tông chủ đời cuối kia, còn có thể xem một ít trí nhớ không trọn vẹn của những oán sát kia, dùng để xác minh.

"… Thái Vi Viên bị 'cửu cửu thần kiếp' ép vỡ, khác với lời đồn đại trên thế gian, sau khi Mộc Kiếm Tiên rời đi thì Thái Vi Viên không suy sụp, trái lại còn lớn mạnh hơn, đã đạt đến đỉnh phong ở khoảng 21 ngàn năm trước. Trong môn phái có bốn vị thuật sư Siêu Phẩm, ba cái thần bảo Siêu Phẩm, một cái 'Gần Thần', thực lực tổng hợp mạnh hơn Vô Tướng thần tông bây giờ."

"Tuy nhiên, trước khi thần kiếp hàng lâm, Thái Vi Viên chưa chiến tự tan. Đầu tiên là bị các thế lực bên ngoài nhắm vào, khi đó hoàng triều nhân tộc là Đại Nguyên, dưới áp lực của các thần đã cấu kết với Cự linh, đã bán đứng Thái Vi Viên trong chiến sự ở Sương Châu, khiến Thái Vi Viên trọng thương. Trận chiến này, bọn họ tử thương mấy vạn đệ tử tinh anh, một vị Siêu Phẩm ngã xuống."

Sương Châu ở phía bắc của Băng Châu, Tuyệt Châu và Nghiêm Châu, nằm ở phía bắc của 'Vô tận băng nguyên'.

Lúc Thái Vi Viên cực thịnh, cương vực hoàng triều nhân tộc đã tiếp cận với thời kỳ Huyền Hoàng thủy đế.

Tuy Sương Châu nằm ở phía bắc của ‘Vô tận băng nguyên’, nhưng lại ấm áp hơn Băng Châu rất nhiều, sản lượng các loại linh dược và thần kim còn vượt qua Thần Châu.

Cùng một diện tích, tài nguyên của Sương Châu thậm chí còn phong phú hơn cả Trung Thổ.

“Sau trận chiến này, Thái Vi Viên đã biết tình thế không ổn, bắt đầu dốc hết sức để chuẩn bị đối kháng với thần kiếp. Đúng lúc này, ôn dịch lại truyền bá ở bên trong Thái Vi Viên, còn có người bỗng nhiên trúng độc chú, khiến cho lòng người bàng hoàng. Khi đó, vị tông chủ đời cuối kia đã suy đoán rằng bọn họ bị thẩm thấu ở quy mô lớn, lại có một vị thái thượng trưởng lão bị ‘Vạn Trá chi chủ’ đoạt xá…”

Sở Hi Thanh nói đến đây, chợt dừng lại một chút: “Cũng có thể không phải là đoạt xá, mà là con cờ đã ẩn núp từ lâu.”

“Việc này thì ta biết.” Lục Loạn Ly ngồi xếp bằng trên boong thuyền, hai tay ôm đao, nàng buồn bực ngán ngẩm nói xen vào: “Vô Tướng thần ấn của Vô Tướng thần tông chúng ta, chính là để phòng ngừa vết xe đổ của Thái Vi Viên. Nhưng mà nói thật, dùng ‘Vô Tướng thần ấn’ để đề phòng thẩm thấu và nội quỷ thì còn được, nhưng đề phòng Thần Bàn Nhược thì còn lâu mới đủ.”

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày.

Không biết có phải ảo giác hay không, khi Lục Loạn Ly nói đến ba chữ ‘Thần Bàn Nhược’ thì tất cả vân gỗ trên Dục Nhật thần chu… hầu như tất cả vân gỗ đập vào mắt Sở Hi Thanh, đều như biến thành khuôn mặt của ‘Thần Bàn Nhược’.

Nó nhếch miệng lên, lộ ra nụ cười tràn đầy thâm ý.

Sở Hi Thanh lại không hề khủng hoảng.

Hắn khi gặp chuyện lớn, hắn đều rất tỉnh táo và tự tin, càng là nguy cơ thì tâm chí của hắn càng kiên cường.

Sở Hi Thanh hơi suy ngẫm, liền hiểu rõ ràng.

Đây là ấn ký mà Thần Bàn Nhược lưu lại trong tâm linh của mấy trăm vạn môn nhân đệ tử Thái Vi Viên.

Vị ‘Vạn Trá chi chủ’ này đang sợ biết bao.

Trước khi Thái Vi Viên diệt vong, hơn 300 vạn môn nhân đệ tử bị Ma chủ xâm nhập vào tâm linh mà vẫn không biết.

Nhưng mà ‘Thí Thần huyết cương’ cũng không phải căn cơ của Sở Hi Thanh.

Nếu chính mình sợ, hoặc là tự làm mình sợ, đó chính là rơi vào tầm bắn của vị Ma chủ này rồi.

Sở Hi Thanh lại làm như không nhìn thấy những nụ cười quỷ dị này, có tai như điếc, hắn nói tiếp: “Nói chúng là dưới sự khuyến khích của người này, Thái Vi Viên đã tụ tập tất cả tài nguyên, phát động Điều Đình Tạo Hóa cấp độ Vĩnh Hằng, ý đồ tạo thần.”

“Sau đó chính là tình cảnh mà chúng ta đã nhìn thấy. Khí đó, tất cả thế lực bên ngoài đều không muốn Thái Vi Viên thành công, dùng toàn lực tấn công Thái Vi sơn. Khi đó hóa thân của các thân cũng nhập thế, tấn công Thái Vi.”

“Thái Vi Viên tiêu hao một lượng lớn nhân lực vào tài nguyên để phát động Điều Đình Tạo Hóa, thiếu chút nữa lại làm áo cưới cho Thần Bàn Nhược, giúp hắn luyện chế ‘Tam Đế thần nhãn’. May mà vị tông chủ đời cuối kia đã tỉnh ngộ ở thời khắc cuối cùng.”

“Không chỉ cưỡng ép dừng Điều Đình Tạo Hóa, lại dùng thủ đoạn cuối cùng, đưa Thái Vi Viên nào trong đáy biển. Nhưng mà vào lúc ấy, tất cả môn nhân đệ tử của Thái Vi Viên đều đã cạn kiệt nguyên khí, đèn cạn dầu mà chết, hoặc là bị nhiễm ôn dịch, hoặc là độc chú, đã cách chết không xa…”

Chương 1891: Thê tử của Vô Cực Đao Quân (4)

Sở Hi Thanh nói đến đây, lại phát hiện Sở Vân Vân ngồi bên cạnh đang hơi mất tập trung.

Nàng giống như đang nghe Sở Hi Thanh nói, nhưng ánh nhìn về phía trước lại không có tiêu cự.

Sở Hi Thanh nhìn nàng một cái.

Hắn hơi suy nghĩ một chút, liền giảm tốc độ, sau đó hạ độ cao từ tầng mây thứ bảy xuống, để chiếc thuyền này lơ lửng giữa không trung.

Sở Hi Thanh lại ném tiểu Tóc Húi Cua và Bạch Tiểu Chiêu qua một bên, sau đó hắn nắm tay của Sở Vân Vân, kéo nàng bay ra khỏi thuyền: “Các ngươi chờ một lát, ta có lời muốn nói với Vân Vân.”

Sở Vân Vân sững sờ, không kịp phản ứng.

Khi nàng tỉnh táo lại, thì đã bị Sở Hi Thanh kéo ra ngoài hai mươi dặm.

Trong lòng nàng hơi tò mò, Sở Hi Thanh muốn nói gì với nàng? Nên cũng không phản kháng hay giãy dụa.

Lục Loạn Ly thì lại phồng má lên như hai cái bánh bao.

Có cái gì mà không thể nói trước mặt nàng? Hừ!

Sở Hi Thanh càng bay càng xa, mãi đến một chân núi không người nằm ở góc chết của Dục Nhật thần chu thì mới dừng lại.

Chờ hai người dừng lại, Sở Hi Thanh mới cười nói.

“Ta đoán Vân Vân ngươi vẫn không thể quyết định, nên lấy danh nghĩa gì để thu phục biên quân đông bắc, lại xử lý người và bộ hạ của Thiết Sơn Tần thị như thế nào, đúng không?”

Đôi mắt màu xanh lam của Sở Vân Vân lóe lên, nghĩ thầm người này vẫn thông minh và nhạy cảm như vậy.

Sau đó nàng nhìn về phía tay phải của Sở Hi Thanh.

Cái tên này giống như đã quên, vẫn nắm tay nàng không chịu thả ra.

Sở Vân Vân lắc đầu, tạm thời bỏ qua chuyện này: “Vì sao ngươi lại đoán như vậy? Ta dùng danh nghĩa nào rất quan trọng sao? Người của Tần thị, ta chỉ cần hô một tiếng thì bọn họ tự nhiên sẽ thần phục ta.”

“Như vậy ngươi nắm giữ bốn châu Băng U Cực Tuyệt, bọn họ có lợi ích gì đây?”

Sở Hi Thanh cười khẽ một tiếng: “Bọn họ đúng là sẽ thần phục ngươi, nhưng mà cái này có khác gì thời kỳ Tần Mộc Ca hay Tần Thắng? Thiết Sơn Tần thị là thế gia chân chính, có bao nhiêu người thật sự ủng hộ ngươi?”

“Tương lai, khi quyết định của ngươi ảnh hưởng đến lợi ích của bọn họ, ngươi cảm thấy bọn họ sẽ lựa chọn thế nào? Ta lại hỏi một câu khó nghe, bọn họ nắm giữ binh mã, có phải tương đương với Tần Phụng Tiên nắm giữ binh mã không? Sau này, nếu Kiến Nguyên đế chịu bỏ tiền thu mua, bọn họ sẽ lựa chọn thế nào?”

Sở Vân Vân không khỏi nhíu mày, sắc mặt âm trầm.

“Ngươi biết điểm này, nhưng ngươi lại không thể quyết định, dù sao đó cũng là tộc nhân của ngươi.”

Sở Hi Thanh nắm tay của Sở Vân Vân, ‘ngôi sao La Hầu’ đã phụ thể trong vô thanh vô tức, một thân chiến giáp huyết cương cũng lặng lẽ bao trùm bên trong quần áo của hắn.

Trên mặt hắn lại bình tĩnh như không: “Biên quân bốn châu này giống như một gian nhà không có cánh cửa, nhà không cửa thì ai cũng có thể đi vào, ai cũng có thể dùng.”

Do Sở Vân Vân đang thất thần, nên hoàn toàn không cảm giác được sự bất thường của Sở Hi Thanh.

Nàng âm thầm thở dài, Sở Hi Thanh đã nói trúng tâm tư của nàng.

“Đúng là ta khó hạ quyết tâm, bởi vì một khi động đao động binh, không biết sẽ có bao nhiêu người rơi đầu.”

Ánh mắt Sở Vân Vân thẫn thờ: “Nếu như đổi thành ngươi, ngươi sẽ làm thế nào?”

“Nếu như ta là người, hoặc là không làm, muốn làm thì làm đến cùng, lòng dạ đàn bà là không được. Cái nhà đã rách nát rồi, không phá là không xây dựng lại được. Nếu như ai cũng có thể đi vào, ai cũng có thể sử dụng, vậy thì ta thà không cần cái nhà đó còn hơn. Nhưng nếu ngươi lo lắng giết chóc quá nhiều, cũng không phải là không có biện pháp.”

Sở Hi Thanh bỗng nhiên bạo phát lực lượng, kéo Sở Vân Vân vào trong ngực.

Hắn không chỉ vận dụng toàn bộ lực lượng của toàn thân, mà còn dùng thôi pháp Thần Ý Đao Tâm và cả Nhai Tí võ ý tầng 31 trong đao tâm của mình lên đến mức tận cùng, bất cứ lúc nào cũng có thể phản xạ và đổi hướng lực lượng phản kháng và giãy dụa của Sở Vân Vân.

Nhưng điều ngoài ý muốn là, Sở Vân Vân lại không có phản kháng.

Dường như nàng đang chấn động, thế mà lại quên cả giãy dụa.

Lúc này, Sở Vân Vân ngước đầu lên, chớp đôi mắt màu xanh lam kia, kinh ngạc nhìn Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh âm thầm mừng rỡ.

Hắn nhìn đôi môi đỏ của Sở Vân Vân, sau đó không chút do dự mà hôn xuống.

Tuy rằng Sở Vân Vân đã cô đọng lực lượng huyết mạch mới, còn có được cái thần khí Thiên Mệnh Đầu kia, nàng đã trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Nhưng há có thể khinh thường ý muốn chinh phục của một nam nhân? Ta chết cũng phải làm!

Sở Hi Thanh không khỏi sững sờ lần nữa, sau đó gò má đã đỏ chót.

Nàng nắm chặt nắm đấm, chịu đựng Sở Hi Thanh xâm phạm, công kích, đòi hỏi, đôi mắt màu xanh lam dần dần chuyển sang mê ly.

Mà lúc này, ở ngoài ba mươi bảy dặm, Lục Loạn Ly đang dùng pháp thuật nhìn trộm lại giẫm chân một cái, suýt nữa thì giẫm thủng chiếc Dục Nhật thần chu này.

Phong Tam thấy thế thì cạn lời: “Lục phó kỳ chủ, nhìn trộm không phải hành vi của quân tử.”

“Ngươi câm miệng cho ta!"

Lục Loạn Ly bây giờ cũng không kịp nhớ ra, vị này chính là sư bá của mình.

Nàng lạnh lùng lườm Phong Tam một cái, sau đó nghiến răng nghiến lợi, đôi nắm đấm đã siết chặt.

Trong lòng Lục Loạn Ly đang nghĩ, không phải Sở Vân Vân rất mạnh sao? Tại sao lúc này không một quyền đánh bay Sở Hi Thanh?

Chương 1892: Thê tử của Vô Cực Đao Quân (5)

Tận năm cái hô hấp sau, khi Sở Hi Thanh được voi đòi tiên, bắt đầu đưa móng heo của mình vào trong vạt áo để tìm tòi, thì Sở Vân Vân đột nhiên tỉnh tại lại, đè tay của Sở Hi Thanh.

Nàng thở gấp vài hơi, ánh mắt chứa bất đắc dĩ, lại có vài phần cáu giận mà nhìn Sở Hi Thanh: “Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì? Đến cùng là dùng phương pháp nào, cái này có quan hệ với việc ngươi đang làm sao?”

Sở Hi Thanh phát lực bên tay phải, lại phát hiện tay ngọc của Sở Vân Vân tựa như gọng kìm, làm thế nào cũng không thể rút ra.

Nhai Tí Đao cái gì, Tru Thiên Đao cái gì, Thần Ý Như Tâm Đao cái gì, tất cả đều không có tác dụng mẹ gì.

Hắn âm thầm tiếc nuối, biết rằng hôm nay chỉ có thể đến bước này.

Sau đó Sở Hi Thanh đè nén tâm tư của mình xuống, nhìn nhau với Sở Vân Vân: “Biện pháp của ta chính là, ngươi là thê tử của ta! Vân Vân ngươi không ngại dùng danh nghĩa thê tử của Vô Cực Đao Quân để thu phục chư quân bắc vực.”

Con ngươi Sở Vân Vân nhất thời phóng to, lại trở nên thất thần lần nữa.

Hơn nữa năm trước, Sở Hi Thanh dùng Nhai Tí Đao trấn áp 500 vạn đại quân Cự linh, đã có thanh uy vô thượng ở chư quân bắc địa!

Sở Hi Thanh thì lại âm thầm nhe răng trợn mắt, tay phải của hắn bị Sở Vân Vân nắm đến sắp gãy rồi.

Nhưng hắn vẫn ra vẻ thản nhiên như không, dửng dưng nói: “Đám tướng lãnh cơ sở của Tần gia, giết thì quá đáng tiếc. Ngươi có thể đuổi bọn họ đi chinh chiến Nghiêm Châu, lấy lại Sương Châu và Mạc Châu, để bọn họ rời xa bốn châu Băng U Cực Tuyệt.”

Ánh mắt Sở Vân Vân lóe lên.

Nàng cũng từng có ý nghĩ này.

Nhưng mà nếu như nàng lấy thân phận Tần Mộc Ca, lấy danh nghĩa Thiết Sơn Tần thị đi thu phục chư quân bắc địa, thì không làm nổi việc này.

Nhưng nếu như lấy danh nghĩa thê tử của Vô Cực Đao Quân, thì nàng không cần ỷ vào lực lượng của Tần gia nữa.

Với uy vọng của nàng và Sở Hi Thanh, chắc chắn có thể được biên quân bắc địa ủng hổ, lòng quân vững như bàn thạch.

Dù là Thiết Sơn Tần thị thâm căn cố đế cũng khó có thể lay động.

Sau đó Sở Vân Vân híp mắt lại: “Kế sách này cũng được, nhưng còn có một vấn đề cuối cùng. Cuộc chiến ở Nghiêm Châu, Cự linh khẳng định sẽ không tụ tập đại quân để đối kháng, mà sẽ dùng kế sách du kích. Lúc này phát động thanh tẩy, sẽ làm hỏng đại cục.”

Dùng chiến thuật du kích, chính là khảo nghiệm lớn nhất của tướng lãnh cơ sở.

Một khi Sở Vân Vân thanh tẩy ở quy mô lớn, hoặc là người của Thiết Sơn Tần thị có ý xấu, nhất định sẽ chiến sự Nghiêm Châu sắp thành lại bại, thậm chí là hao binh tổn tướng.

“Nói sai rồi! Ngươi càng lấy đại cục làm trọng, cục diện càng dễ tan vỡ. Chỉ có bằng vào ta làm chủ, để tất cả lực lượng của Thần Châu đều phải làm việc cho ta, như vậy mới có thể nắm đại thế của thiên hạ.”

Sở Hi Thanh cười khinh thường.

Theo ý niệm của hắn, thanh Kính Hoa Thủy Nguyệt đao bên hông chợt ra khỏi vỏ: “Hơn nữa, thế gian hiện giờ, đao của Sở mỗ mới là đại thế của thiên hạ!”

Con ngươi của Sở Vân Vân lại phóng to, trong mắt hiện vẻ khó tin.

Nàng cảm nhận được thần ý của Sở Hi Thanh, cảm ứng được lực lượng trên đao của Sở Hi Thanh, vẻ mặt vô cùng bất ngờ.

“Không ngờ ngươi đã học được thức thứ tư của Thần Ý Xúc Tử Đao? Từ bao giờ vậy?”

Thức thứ ba của Thần Ý Xúc Tử Đao là Huyết Nhai Đao Quân sáng tạo ra để khắc chế thuật sư và hai tộc Vũ, Côn. Đương nhiên, dùng để đối phó với võ tu cũng là hiệu quả không tệ.

Nhưng mà thức thứ tư của Thần Ý Xúc Tử Đao lại là vô địch trên sa trường, là chiêu thức mạnh mẽ có thể đối đầu với vạn quân.

Đặc biệt là rất thích hợp với cuộc chiến ở Nghiêm Châu!

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên: “Mới nửa ngày thôi!”

Hắn đã dùng ba viên Ước Nguyện Thạch kia, nguyện vọng là ‘gia tăng ngộ tính trên diện rộng, thời gian kéo dài càng lâu càng tốt’.

Khi Sở Hi Thanh vừa mới nói xong, hắn bỗng nhiên có cảm ứng, liền đưa mắt nhìn ra phía sau.

Hắn nhìn thấy một đạo ánh sáng màu vàng óng bay đến, cuối cùng rơi vào trên bả vai trái của hắn.

“Bồ câu Lưu quan Kim Vũ? Dường như là từ Cực Đông Băng Thành?”

Sở Vân Vân nhìn con bồ câu trên vai Sở Hi Thanh, đôi mắt màu xanh lam đã nheo lại: “Là Vấn Thù Y truyền tin cho ngươi.”

Nội tâm Sở Hi Thanh nhất thời chìm xuống, lòng thầm nói không ổn.

“Vấn tỷ tỷ, ngươi truyền tin cũng quá đúng lúc rồi! Lần này hại chết ta rồi!”

Nhưng hắn còn chưa kịp phản ứng gì, phần bụng truyền ra một tiếng ‘đông’, một nguồn sức mạnh như bài sơn đảo hải đã xích kích vào đó.

Trên Dục Nhật thần chu, Lục Loạn Ly đã nhìn thấy một đạo ánh sáng đỏ bay lướt qua không trung.

Khóe môi Lục Loạn Ly không khỏi giật giật vài vài.

Nhìn thấy đạo ánh sáng này, nội tâm nàng lại có một loại cảm giác thoải mái không tên.

Tên khốn Sở Hi Thanh kia, xứng đáng với kết cục này!

Chương 1893: Trấn Bắc đại tướng quân Sở Vân Vân

U Châu, bên trong đại trướng của ‘Thắng Tiệp quân’.

Đô chỉ huy sứ ‘Thắng Tiệp quân’ Long Ung bất đắc dĩ nhìn tấm tin phù trước mắt.

Một lúc sau, hắn phát phát ra tiếng than thở.

“Nên đến chung quy vẫn phải đến!”

Sau đó hắn ngước mắt nhìn đám tướng lĩnh ở trong lều: “Các vị, chắc là mọi người đều biết hết rồi chứ?”

Tướng lãnh trong lều không khỏi hai mặt nhìn nhau, sau đó một người trong đó nói với giọng khàn khàn.

“Chính là việc liên quan đến Bá Võ Vương điện hạ?”

“Đúng vậy!” Long Ung hơi gật đầu: “Ta nhận được tin tức, An Bắc đại tướng quân cũ, ‘Hoành tuyệt vạn cổ, Quân đốc mắt xanh’ Tần Mộc Ca, cũng chính là tổng soái đại nhân của chúng ta, nàng đã khởi tử hoàn sinh, sắp trở về U Châu.”

Có vài người ở đây còn chưa biết việc này, sau khi nghe xong thì nhất thời phát ra những tiếng vang vọng.

Từng người đều kinh ngạc không thôi, nghị luận sôi nổi.

Trong bọn họ, có người mừng rỡ, có người khiếp sợ, có người chờ mong, cũng có người kinh hoàng.

“Tổng soái đại nhân còn sống? Sao có thể?”

“Còn phải hỏi sao? Ta nghe nói thế tử Ngụy quốc công Sở Tranh và tổng soái đại nhân được chôn cùng nhau, bây giờ Sở Tranh khởi tử hoàn sinh, trở thành Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh. Nếu thế tử nhà Ngụy quốc còn sống, như vậy tổng soái đại nhân khởi tử hoàn sinh cũng không có gì lạ.”

“Việc này là thật hay giả? Sở Hi Thanh đúng là Sở Tranh?”

“Phí lời! Luận Võ Thần Cơ và Thiên Cơ Võ Phổ đã đăng báo rồi còn gì? Đối với việc tổng soái đại nhân còn sống, trong quân và giang hồ cũng đã có suy đoán từ lâu rồi.”

“Nếu là như vậy, quả thực là trời xanh có mắt!’

“Trời xanh có mắt? Vậy thì chưa chắc, ta chỉ sợ từ đây thiên hạ đại loạn.”

“Họ Mao, ngươi nói cái gì? Ngươi cái tên tiểu nhân này, ngươi dám vong ân phụ nghĩa?”

“Người có thể khởi tử hoàn sinh sao? Làm thế nào vậy?”

Long Ung mặc kệ cho đám người nghị luận, mãi một lúc sau mới ho nhẹ một tiếng.

Long Uy cũng rất có uy danh trong Thắng Tiệp quân, cộng thêm mọi người cũng nghị luận gần đủ rồi, cho nên bắt đầu yên tĩnh lại.

“Hôm nay triệu tập mọi người đến đây, chính là vì muốn bàn luận chuyện này.”

Long Ung ngưng trọng nói: “Bá Võ Vương trở về bắc địa, có lẽ có ý lấy lại quân quyền bắc địa. Việc này quan hệ rất lớn, nói một câu thật lòng, chư quân đông bắc chúng ta có thể ảnh hưởng đến đại thế của thiên hạ. Mà sinh tử vinh nhục của rất nhiều đồng bào chúng ta, đều liên lụy vào trong đó.”

“Long mỗ cho rằng, trước khi Bá Võ Vương đến, chúng ta nên thương lượng một chút, là ủng hộ, hay là chọn một thượng sách khác để ứng đối. Không biết chư vị nghĩ như thế nào? Bắt đầu từ Thiên hộ đi, từng người nói một, không được cãi vã, không được xen mồm, bằng không thì ném ra khỏi lều.”

Khi hắn nói ra câu này, toàn bộ quân trướng lại ầm ĩ một lần nữa.

Thần thái của tất cả tướng lãnh trong lều đều khác biệt.

Một nhóm người tâm sự nặng nề, yên lặng không nói; một nhóm người thì vẻ mặt xúc động, to mồm khoác lác; một nhóm người thì cau mày phản đối.

“Phí lời, nếu tổng soái đã trở về! Chúng ta tự nhiên nghe theo hiệu lệnh của tổng soái!”

“Đúng vậy! Việc này còn cần phải thương lượng sao? Tổng soái đại nhân trở về, chính là chủ của bốn châu Băng U Cực Tuyệt! Trước kia tổng soái qua đời thì cũng thôi, nhưng bây giờ trừ tổng soái ra, thì Lương mỗ không nhận ai cả.”

“Tiên sư cha nhà nó! Tổng soái về rất đúng lúc, hiệu lực dưới trướng tổng soái mới sảng khoái!”

“Chư vị nghe ta nói một lời, tổng soái trở về, tất nhiên sẽ được tất cả mọi người ủng hộ. Vấn đề là tổng soái bây giờ không quan không chức, nàng dùng danh nghĩa gì để thống lĩnh ‘Thắng Tiệp quân’ chúng ta?”

“Đúng! Đây chính là việc ta lo lắng, tổng soái phục sinh là việc tốt, nhưng mà mọi việc phải giảng quy củ. Chúng ta tự nhiên là ủng hộ tổng soái! Vấn đề là hành vi này vi phạm pháp độ của triều đình, nhất định sẽ bị triều đình khiển trách. Tổng soái làm chủ bốn châu Băng U Cực Tuyệt, sau đó thì sao? Có phải là khởi binh tạo phản không? Đã như vậy, thiên hạ sẽ đại loạn.”

“Ha ha! Phản thì thế nào? Ta đã ngứa mắt với hoàng đế lão nhi từ lâu rồi. Tổng soái đại nhân đang yên đang lành, tại sao lại chết? Còn nói cái gì mà bạo bệnh bỏ mình, nhưng hôm nay tổng soái khởi tử hoàn sinh, chân tướng đã rõ ràng! Chúng ta tự nhiên đi theo tổng soái giết đến kinh thành, để hoàng đế lão nhi trả công bằng cho chúng ta.”

“Nói lung tung! Nếu động đao binh, thiên hạ nhất định sẽ là sinh linh đồ thán. Ta đồng ý ủng hộ tổng soái, nhưng dựng cờ tạo phản thì phải cân nhắc nhiều hơn.”

Chỉ một lát mà trong lều đã ầm ĩ như cái chợ, ban đầu còn từng người nói một, sau đó thì tranh nhau mở miệng.

Thậm chí còn có người tức giận, trực tiếp vung quyền, chuẩn bị dùng võ đức phục người. May mà có đồng liêu bên cạnh cản lại.

Long Ung thì thản nhiên như không, chỉ âm thầm cảm khái khi nghe đám tướng lãnh dưới trướng thảo luận.

Tần Mộc Ca thống lĩnh chư quân bắc địa 12 năm, không chỉ uy chấn bắc địa mà còn có danh vọng vô thượng ở trong quân.

Sau ba năm, 200 vị tướng lãnh cấp bậc Thiên hộ trở lên ở trong lều này, lại có gần ba phần mười vẫn quyết tâm ủng hộ vị Bá Võ Vương kia.

Những tướng lãnh còn lại tuy có chút phản đối, nhưng nói chuyện cũng cực kỳ uyển chuyển. Bọn họ không dám phản bác thẳng mặt, không dám nói lời bất kính với Bá Võ Vương.

Chương 1894: Trấn Bắc đại tướng quân Sở Vân Vân (2)

Long Ung không khỏi nghĩ đến việc Tiếu Hồng Trần đích thân đến đây bái phỏng mình, còn cả tin phù của lão tổ Tần Phụng Tiên của Tần gia, ánh mắt của hắn lại trở nên lạnh lùng như băng.

Hắn chờ thêm một lát, mãi đến khi âm thanh trong lều nhỏ hơn một chút, lúc này mới vỗ bàn một cái.

Long Uy vỗ tận mười bảy mười tám cái, mới khiến cho mọi người yên lặng.

“Đều là tướng lãnh triều đình, nghị sự lại cãi vã như đám trẻ con, còn ra thể thống gì nữa? Các ngươi coi quân lệnh của Long mỗ như gió thổi bên tai?”

Ánh mắt Long Ung lạnh lùng đảo qua mọi người trong lều: “Mấy người ồn ào nhất và ra tay đánh người, tất cả đều ném ra ngoài ra cho, xử lý theo quân pháp.”

Chờ đến khi mấy tướng lãnh kia bị kéo ra ngoài, Long Ung lại khẽ mỉm cười, nhìn vị quan tướng trẻ tuổi ngồi bên tay trái của mình:

“Tần Nguyên tham tướng, ngươi nói xem, ngươi nghĩ thế nào?”

Đó là Tần Nguyên, tham tướng dưới trướng hắn.

Người này xuất thân Thiết Sơn Tần thị, là tộc nhân của chi khá gần với Tần gia, nhậm chức tham tướng trong ‘Thắng Tiệp quân’.

Thắng Tiệp quân vốn là biên quân hạng hai ở U Châu, phụ trách phòng ngực phía đông Cực Châu.

‘Thắng Tiệp quân’ vốn chỉ có 7 vạn quân mã, sau khi Tần Mộc Ca quét sạch Cự linh ở Cực Châu, lại quét ngang hai châu Băng và Tuyệt. Đã rút một lượng lớn biên quân ở U Châu lên đây, binh mã của ‘Thắng Tiệp quân’ cũng mở rộng lên đến khoảng 20 vạn.

Mà Tần Nguyên này còn trẻ tuổi, chỉ mới 30 mà thôi, cũng đã là một trong năm vị tham tướng của ‘Thắng Tiệp quân’, thống lĩnh bốn cái Vạn hộ.

Tần Nguyên cũng không khách khí, hắn đứng dậy ôm quyền nói: “Chư vị, tổng soái điện hạ không chỉ là đích mạch của Tần gia ta, mà còn là đường tỷ(chị họ) của Tần Nguyên ta, là gia chủ của Thiết Sơn Tần thị! Nàng muốn nắm giữ binh quyền của Thiết Sơn Tần thị, Tần Nguyên ta tuyệt đối ủng hộ.”

“Nhưng mà triều đình có pháp độ, chúng ta cũng phải nghĩ cho triều đình. Bốn châu bắc địa chúng ta không thể không có triều đình ủng hộ. Vì vậy sau khi tổng soái điện hạ trở về, vẫn phải xin triều đình sắc phong, nhậm chức An Bắc đại tướng quân gia truyền của Thiết Sơn Tần thị ta. Đây cũng là vì đại cục của bắc địa, vì thiên hạ thái bình.”

Hắn mỉm cười với mọi người: “Đây cũng là ý của chư vị tộc lão Tần gia ta, như vậy có thể danh chính ngôn thuận, tất cả mọi người đều an bình.”

Hắn vừa nói xong, toàn bộ lều đều yên tĩnh như tờ.

Có mấy người hiện ra ý cười, vẻ mặt vui mừng không thôi.

Mấy người thì cay mày, hai mặt nhìn nhau. Trong lòng cảm thấy không đúng, nhưng lại nhất thời không nghĩ ra là không đúng ở đâu.

Tần Nguyên nói kín kẽ không một lỗ hổng, để bọn họ không phản bác được.

Nhưng chỉ một cái hô hấp sau, lại có người cười lạnh nói: “Hay cho thiên hạ thái bình, hay cho câu danh chính ngôn thuận! Nhưng mà việc hoàng đế lão nhị hại chết tổng soái thì sao? Cứ bỏ qua như vậy? Chỉ sợ tổng soái đại nhân không chịu giảng hòa.”

“Việc này thì ta không rõ ràng.” Vẻ mặt Tần Nguyên tự nhiên, đáp lại: “Theo ta được biết, tông chủ Lý Trường Sinh từng vì việc này mà chất vấn bệ hạ, đến nay vẫn không có người biết bệ hạ trả lời thế nào, nhưng tông chủ Lý Trường Sinh lại chưa từng trách tội bệ hạ, chứng tỏ lời đồn này quá nửa là giả dối không có thật.”

Sau đó Tần Nguyên lại than khẽ, vẻ mặt trách trời thương dân: “Hơn nữa chúng ta sắp chinh phạt Nghiêm Châu, cuộc chiến Nghiêm Châu này, không chỉ ảnh hưởng đến mấy trăm triệu bách tính ở bắc địa, mà còn quyết định hưng suy của nhân tộc ta. Dù đường tỷ có ủy khuất gì, cũng chỉ có thể xin nàng lấy đại cục làm trọng, chịu uất ức một hai. Tổng soái và bệ hạ là ân oán cá nhân, không ngại chờ chiến sự phương bắc ổn định rồi tính toán cũng không muộn.”

“Chư vị, ta là đường đệ của tổng soái, há có thể làm ngơ với thù hận của tổng soái? Nhưng loại chuyện như tạo phản này, chúng nói miệng thì dễ, nhưng thực tế lại liên lụy đến tính mạng của người nhà chư vị, của cả gia tộc của chư vị, nhất định phải cân nhắc nhiều hơn. Với lại, nhân tộc ta lại tự giết lẫn nhau, không biết bao nhiêu bách tính sẽ phải chết khổ, trôi giạt khắp nơi.”

Long Ung nghe đến đây, khóe môi không khỏi cong lên vì vui mừng.

Năng lực lĩnh quân và võ đạo của Tần Nguyên là hạng bét trong năm tham tướng, nhưng người này có một cái miệng rất tốt, câu nào cũng nói trúng nỗi lòng của hắn.

“Chư vị!”

Long Ung thấy đám tướng lãnh lâm vào trầm tư, định tiếp tục thao túng lòng người, thuyết phục chư tướng ở trong lều.

Nhưng đúng lúc này, hắn nghe thấy tiếng hoan hô như biển gầm truyền vào trong quân trướng.

Tiếng hoan hô đó truyền đến từ mấy dặm, bắt đầu còn không to, nhưng dần dần lại bắt đầu đinh tai nhức óc.

Do sóng âm quá kinh khủng, thậm chí khiến cho mặt đất rung chuyển.

Long Ung biến sắc mặt.

Là Bá Võ Vương sao? Nàng đến nhanh thật!

Long Ung không kịp suy nghĩ, vội vàng đi ra ngoài lều.

Đám tướng lãnh trong lều cũng dồn dập đứng lên, đi theo Long Ung ra ngoài.

Chương 1895: Trấn Bắc đại tướng quân Sở Vân Vân (3)

Lúc này, bên ngoài đã rối loạn tưng bừng, không chỉ có tướng sĩ phòng thủ rời khỏi cương vị, tụ tập về phía nam này, mà ngay cả thân binh của Long Ung cũng có không ít người chạy theo.

Lúc này, tiếng hoan hô ở phía xa xa còn cao vút, chấn động lòng người.

“Là tổng soái đại nhân!”

“Tổng soái đại nhân không chết, tổng soái đại nhân vẫn còn sống!”

“Chúng ta tham kiến tổng soái đại nhân! Nguyện tổng soái đại nhân an khang!”

“Là tổng soái thật! Khí thế kia, đôi mắt xanh kia!”

“Là tổng soái, tổng soái quét ngang bắc vực không ai địch nổi đã trở về!”

Long Ung bay lơ lửng giữa không trung, đảo mắt nhìn mười dặm chung quanh, tất cả binh mã của ‘Thắng Tiệp quân’ đều đang tụ tập về phía nam.

Từng hàng tướng sĩ ở phía xa xa còn quỳ trên mặt đất, vẻ mặt bọn họ phấn chất, hai mắt đỏ bừng, kích động rống to.

Nội tâm Long Ung chìm xuống, âm thầm thán phục uy vọng của Tần Mộc Ca.

Mãi đến khi hắn nhìn thấy một lá cờ hai màu ở trong đám người, còn có mấy chữ vàng lớn được thêu trên lá cờ kia: Trấn Bắc đại tướng quân, Tổng đốc quân chính sự năm châu Băng U Cực Tuyệt Nghiêm! Sở!

Long Ung chợt biến sắc, kinh ngạc không thôi.

Trấn Bắc đại tướng quân… hiện giờ triều đình còn không có chức quan này, trước kia cũng chưa từng có.

Còn Tổng đốc quân chính sự năm châu Băng U Cực Tuyệt Nghiêm, là quân chính sự, chứ không phải là quân sự, đây chính là muốn nắm giữ cả quân đội lẫn chính quyền?

Triều đình tuyệt đối sẽ không cho phép kẻ nào nắm giữ cả hai thứ này, Tần Mộc Ca dùng cờ hiệu như vậy, tự xưng là Trấn Bắc đại tướng quân, rõ ràng là có ý muốn đối địch với triều đình.

Còn cả dòng họ ở cuối kia nữa, vì sao lại là Sở? Mà không phải là Tần?

Tần Nguyên ở trong đám người cũng nhíu chặt lông mày, trong mắt cũng ngậm lấy vài phần khó hiểu.

Khi đám tướng sĩ vẫn hoan hô như biển gầm, lá cờ hai màu xích kim kia đã đi đến gần.

Đám Thiên hộ phía sau Long Ung cũng nhìn thấy thiếu nữ mặc giáp đen đi trước kia.

Nàng đang trôi nổi ở độ cao ba trượng, tiến về phía trung quân, tốc độ không nhanh không chậm, vừa hay có thể để tất cả tướng sĩ chung quanh nhìn thấy rõ ràng.

Mà nơi nàng đi qua, dòng người không chỉ tránh qua hai bên, tất cả tướng sĩ còn quỳ xuống đất, miệng hô tổng soái.

Long Ung ngưng thần nhíu mày nhìn cảnh này, nhìn gương mặt trứng ngỗng, mày liễu và đôi mắt xanh đầy anh khí kia, trong lòng không khỏi cảm thấy đắng chát.

Đúng là Tần Mộc Ca, nàng trở về thật rồi!

Điều này thật sự là làm người ta không tưởng tượng nổi!

Vị này từng có chiến công che đậy cả thiên hạ. Nhưng sau khi vị này khởi tử hoàn sinh, lại mang đến bất hạnh và tai nạn cho Đại Ninh và bách tính bắc địa.

Người cũng đã chết rồi, thị phi ưu khuyết đều có kết luận rồi, cần gì phải trở về chứ?

Long Ung thở dài trong lòng, hắn thật sự hi vọng vị này có thể vì lợi ích của quốc gia và dân tộc mà nhường nhịn một hai, không trở thành đầu nguồn của kiếp nạn lớn nhất thiên hạ.

Trong đầu hắn có rất nhiều ý nghĩ, nhưng trên mặt vẫn hiện ra vẻ cung kính.

Mà lúc này, rất nhiều Thiên hộ phía sau hắn đã bỏ hắn mà đi, bọn họ quỳ gối trước Sở Vân Vân, trong mắt đã là lệ nóng doanh tròng.

“Chúng ta tham kiến tổng soái, cung nghênh tổng soái trở về!’

“Hôm nay nhìn thấy tổng soái phục sinh, lại nắm quân quyền, mạt tướng chết cũng không tiếc!”

“Nguyện hiệu lực cho tổng soái đến chết mới thôi!”

Khi mọi người đang gào thét, Sở Vân Vân đã bay đến giữa trung quân, lơ lửng trước quân trướng.

Long Ung và Tần Nguyên cũng dồn dập khom người thi lễ.

“Đô chỉ huy sứ ‘Thắng Tiệp quân’ Long Ung, cung nghênh tổng soái!”

“Tham tướng ‘Thắng Tiệp quân’ Tần Nguyên, tham kiến gia chủ!”

Sở Vân Vân lại không thèm nhìn hai người này, ánh mắt nàng nhu hòa, nhìn đám tướng lãnh hai bên: “Tất cả đứng lên đi, trước kia ta đã nói, trong quân không cần phải quỳ!”

Nàng giơ tay lên, một luồng cương lực cực kỳ rộng lớn đã nâng tất cả tướng sĩ dậy.

Chư tướng nhìn thấy cảnh này, tâm thần không khỏi rung lên.

Võ lực của Bá Võ Vương, tuyệt đối không kém hơn ba năm trước!

Sở Vân Vân thì lại bay đến trước lều mới dừng lại.

“Người đâu! Bắt giữ Long Ung, giải vào quân lao!”

Long Ung nghe vậy thì sững sờ, vẻ mặt cũng rất bất ngờ.

Hắn đứng thẳng người, nhìn Sở Vân Vân với ánh mắt khó tin: “Tổng soái điện hạ, bản tướng chính là đô chỉ huy sứ ‘Thắng Tiệp quân’ do triều đình sắc phong.”

Sở Vân Vân lại thản nhiên như không, không để ý lắm: “Chỗ ta không nhận chức quan của triều đình! Đặc biệt là tất cả quân chức trên tứ phẩm ở bốn châu bắc địa sau năm 33 Kiến Nguyên đế.”

Lúc này, đã có mấy vị tướng lãnh sắc mặt âm trầm, tựa như hổ như sói mà lao lên bắt Long Ung.

Long Ung hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn từ bỏ giãy dụa.

Hắn không dám đối kháng trực tiếp với Tần Mộc Ca.

Đối kháng với Bá Võ Vương Tần Mộc Ca, chính là lão thọ tinh thắt cổ, không muốn sống.

Hắn cũng hiểu tình hình bên trong quân lao.

Tần Mộc Ca một không nói khóa xương tỳ bà, hai không nói đóng Trấn Nguyên Đinh, như vậy hắn có thể chạy khỏi quân lao bất cứ lúc nào.

Hơn nữa chỉ cần mình không chết, thì có thể thong dong mưu đồ.

Nhưng trước khi Long Ung bị người bắt lại, hắn đã phá nát tin phù của Tần Phụng Tiên ở trong ngực thành bột mịn.

Dù thế nào hắn cũng không thể để người khác nhìn thấy phong thư này.

Chương 1896: Trấn Bắc đại tướng quân Sở Vân Vân (4)

Trên mặt Long Ung lại hiện ra vẻ oan ức và khó hiểu: “Tổng soái! Đây là vì sao? Long mỗ trung thành với ngày, trời xanh có thể chứng giám!”

Bồng!

Bỗng nhiên có một luồng sức mạnh ở bên cạnh đánh nát miệng của Long Ung, sương máu tung bay bốn phía.

Long Ung chịu đựng đau đớn, liếc mắt nhìn sang bên cạnh, sau đó ánh mắt hắn trợn trừng lên.

Đó là một vị Thiên hộ thuộc tả quân của ‘Thắng Tiệp quân’.

Người này vốn là một phó vạn hộ ở trong quân, nhưng sau khi hắn tiếp quản ‘Thắng Tiệp quân’ thì đã xa lánh và chèn ép người này, còn cách chức xuống làm Thiên hộ, phụ trách một ít công việc dơ bẩn.

Hôm nay, người này lại nhếch miệng cười dữ tợn với hắn.

Khi Long Ung đang tê cả da đầu, Tần Mộc Ca lại nhíu mày nhìn về phía Tần Nguyên.

Vẻ mặt Tần Nguyên ngượng ngùng, lại cúi người hành lễ lần nữa: “Tân Nguyên tham kiến gia chủ!”

Hắn thấy rất khó hiểu, tình thế trước mắt hoàn toàn khác với dự đoán của hắn.

Ánh mắt Sở Vân Vân lại có chút không thể tin nổi: “Người như ngươi mà cũng có thể đảm nhiệm tham tướng? Ngươi có năng lực gì mà cũng xứng nhậm chức tham tướng, thống lĩnh bốn cái vạn hộ?”

Tần Nguyên yên lặng, không biết trả lời thế nào.

“Bắt hắn lại, giải vào quân lao!”

Sở Vân Vân cũng lười phí lời với kẻ này, bước nhanh vào trong lều: “Sau năm 33 Kiến Nguyên đế, tất cả quan tướng Thiên hộ trở lên do Tần Thắng và triều đình bổ nhiệm, kể cả là tộc nhân của Thiết Sơn Tần thị, tất cả đều bị cách chức, trở về doanh trại đợi lệnh, chờ bản soái rảnh rỗi sẽ phân phó.”

Con ngươi của Tần Nguyên co rút lại, trong lòng càng thấy khó hiểu hơn. Hắn đột nhiên phát lực, đánh văng mấy tướng sĩ ở quanh người mình.

Hắn trợn mắt giận dữ nhìn Sở Vân Vân, lời nói hàm chứa chất vấn: “Xin hỏi gia chủ đang làm gì? Tần Nguyên ta có tội gì? Tộc nhân Tần thị ủng hộ ngươi biết bao, vì sao phải gia tay với tộc nhân?”

“Lúc trước ám hại ngươi, là thúc phụ Tần Thắng của ngươi, là muội muội Tần Tịch Nhan của ngươi, chúng ta cũng chỉ bị lừa gạt mà thôi! Gia chủ, ngươi đối đãi với tộc nhân như vậy, là quên nguồn quên gốc, là vong ân phụ nghĩa!”

Trong khoảnh khắc này, Tần Thắng bỗng nhiên cảm thấy có một luồng sức mạnh khổng lồ đánh vào cơ thể.

Lực lượng này bài sơn đảo hải, thế không thể chống đỡ.

Tân Nguyên mới động một ý niệm, toàn bộ mặt đất đã bị vỡ vụn, đầu gối của hắn nổ tung, xương vụn mà máu tươi bắn tung tóe.

Sở Vân Vân quay đầu, dung đôi mắt màu xanh lam nhìn hắn với vẻ lạnh lùng vô tình: “Đầu tiên, ta không phải gia chủ của ngươi, cũng không có quan hệ gì với Thiết Sơn Tần thị. Ta đã gả cho Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh, mà thê theo họ phu, thế gian bây giờ, đã không còn gia chủ Tần Mộc Ca, mà chỉ có thê tử của Vô Cực Đao Quân là Sở Vân Vân!"

Khoảnh khắc này, toàn bộ tướng sĩ trong phạm vi mấy dặm quanh đây đều 'ầm' lên một tiếng.

Tất cả mọi người đều chấn động, đều nhìn nhau với người bên cạnh.

"Tổng soái đại nhân gả cho Vô Cực Đao Quân? Phu quân của nàng chính là Vô Cực Đao Quân một người một đao trấn áp 500 vạn đại quân Cự linh?"

"Cõi đời này còn có Vô Cực Đao Quân thứ hai sao?"

"Lúc nãy ta còn thấy kỳ lạ, vì sao cờ của tổng soái đại nhân lại là chữ Sở?"

"Ha ha, đây chính là chuyện tốt! Vô Cực Đao Quân đối đầu vạn quân, tổng soái đại nhân quét ngang bắc vực, quả thực là rất xứng đôi!"

"Đúng thế! Nếu tổng soái đại nhân gả cho người khác, ta nhất định sẽ chém chết hắn, nhưng Vô Cực Đao Quân thì ta phục!"

"Ta lại nghĩ đến một lời đồn đại gần đây, Tần Sở tốt, nhật thăng Tây Sơn!"

Long Ung cũng nghĩ đến câu nói này, sắc mặt hắn đã trắng bệch.

Tần Sở tốt, nhật thăng Tây Sơn… câu nói này, thì ra là ứng ở trên người Tần Mộc Ca và Sở Hi Thanh!

Nội tâm hắn chợt chìm xuống, ý thức được mình đã quên mất một việc cực kỳ mấu chốt và quan trọng.

Vô Cực Đao Quân và Quân đốc mắt xanh kết hợp, nào cần đám người như bọn họ để thống lĩnh chư quân bắc địa?

Hơn 300 vạn biên quân ở bốn châu Băng U Cực Tuyệt, có ai dám chống đối với hai người này? Có ai có năng lực làm vậy?

Tất cả tướng sĩ đều biểu hiện rất phấn chất, thảo luận ầm í với người bên cạnh.

Nhưng khi ánh mắt của Sở Vân Vân đảo qua, mấy dặm chung quanh đều yên tĩnh lại.

Sở Vân Vân lại phẩy tay áo một cái, ra hiệu mấy tướng sĩ bắt lấy Tần Nguyên.

Giọng điệu của nàng lạnh lẽo như băng, ngậm lấy uy nghiêm vô thượng: “Tiếp theo, bản soái không đội trời chung với hai người Kiến Nguyên đế của Đại Ninh, và Tần Phụng Tiên của Tần gia! Không đội trời chung!!”

“Tại bốn châu Băng U Cực Tuyệt này, thân cận với Tần Phụng Tiên, cấu kết với triều đình Đại Ninh, nghe theo lệnh của thiên tử, đó chính là tội. Lời này ta đã nói trước, sau này các ngươi cần cẩn thận, chớ trách ta nói mà không làm.”

Giọng nói của Sở Vân Vân không cao, nhưng bao trùm hơn mười mấy dặm, toàn bộ doanh trại của ‘Thắng Tiệp quân’ đều nghe thấy âm thanh chấn động như lôi đình này.

Chương 1897: Ta không tin

Nhưng khi Sở Vân Vân vừa nói hết lời, lại có một vị tham tướng tam phẩm không nhịn được, rống lên một câu: “Tần Mộc Ca, ngươi đây là đang tạo phản! Ngươi có tư cách gì làm như vậy? Ngươi bây giờ không quân không chức, dựa vào cái gì đối phế bỏ quan tướng của triều đình, dựa vào cái gì mà bắt giữ đại tướng của triều đình…”

Ầm!

Lồng ngực của vị tham tướng này nổ tung, một mũi thương xuyên thủng ngực hắn, đánh nát lục phủ ngũ tạng của hắn.

Hắn quỳ trên mặt đất, nhìn vào ngực mình với ánh mắt không thể nổi tin.

Hắn không thể tin là Tần Mộc Ca lại ra tay như thế, lại ra tay ác độc như vậy ở trước mặt tất cả mọi người.

“Ngươi nói đúng, bản soái chính là muốn tạo phản!”

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng, mỉm cười nhìn đám tướng sĩ lít nha lít nhít ở mấy dặm quanh đây.

“Chư quân! Có nguyện theo bản soái và Vô Cực Đao Quân khởi binh, phản lại Đại Ninh này không?”

Chung quanh chỉ yên lặng một lát, sau đó là một mảnh ầm ầm như sấm rền.

Đó là mười mấy hai mươi vạn tướng sĩ cùng quỳ xuống mặt đất, tiếp mảnh giáp va chạm leng keng, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, kinh động thiên hạ, vang tận mây xanh.

“Chúng ta nguyện ý hiệu lệnh cho tổng soái đến chết mới thôi!”

“Đi theo tổng soái, chết vạn lần cũng không hối hận!”

“Tổng soái đại nhân không ai địch nổi, Vô Cực Đao Quân đối đầu vạn quân, chúng ta giết đến kinh thành, cướp lấy Thần Châu!”

“Để Vô Cực Đao Quân làm hoàng đế, tổng soái của chúng ta làm hoàng hậu! Thiên hạ này ai dám không phục!”

“Phản Đại Ninh! Thay đổi triều đại!”

Vị tham tướng tam phẩm kia há miệng, hắn cố gắng giãy dụa, còn muốn nói cái gì đó.

Nhưng một ánh đao lóe lên, chém đầu của hắn xuống.

Đó là một vị tham tướng khác, mặt hắn đầy râu ria, gương mặt khá thô.

Lúc này, hắn lại đang cười lạnh: “Ngu xuẩn! Phu thê Vô Cực Đao Quân và tổng soái đại nhân liên thủ, sau lưng còn có Vô Tướng thần tông, đó chính là trời ở bắc địa. Tổng soái đại nhân muốn giết ngươi, còn cần danh nghĩa gì?”

...

Khi Sở Vân Vân thu phục ‘Thắng Tiệp quân’, Sở Hi Thanh đang cò kè mặc cả với đại trưởng lão Hác Thu Phong trong một tòa lương đình trong Độ Chi viện trên Vô Tướng thần sơn.

Nói chính xác hơn là Phong Tam đàm luận, còn hắn ở bên cạnh xem, thỉnh thoảng còn ung dung nhàn nhã cầm chén trà lên thưởng thức.

Đây là tiên trà ‘Bích Thiên châm’ mọc ở giữa vách núi trên Thiết Bích sơn mạch, được xưng là một trong thập đại tiên trà của Thần Châu.

Trước kia Sở Hi Thanh không thưởng thức được, khi mới đến Vô Tướng thần tông thì hắn cảm thấy trà này quá nhạt, không có vị gì.

Hiện giờ tâm cảnh của hắn đã khác xưa, không còn nguy cơ tuổi thọ, cảm giác cấp bách cũng không như lúc trước, rốt cuộc cũng có thể bình tĩnh thưởng thức loại tiên trà này.

Hác Thu Phong cũng uống trà ‘Bích Thiên châm’, nhưng vẻ mặt lại rất không kiên nhẫn.

Đây vốn là lá trà mà hắn thích nhất, nhưng Hác Thu Phong uống vào lại như nhai sáp, không có vị gì cả.

Phong Tam thì hai tay ôm kiếm, hai mắt khép hờ, liếc nhìn Hác Thu Phong.

“Ba phần rưỡi là không thể, ít nhất phải năm phần! Cuộc chiến Thái Vi Viên này, nói thế nào thì chủ thượng nhà ta cũng bỏ nhiều công sức hơn.”

“Bốn đại thần khí của Thái Vi Viên, chủ thượng nhà ta không lấy được cái nào, nên phải bồi thường trên phương diện tài nguyên. Vô Tướng thần tông chính là thần tông số một thiên hạ, há có thể thưởng phạt không rõ? Nếu việc này truyền đi, há không phải làm trò cười cho người trong thiên hạ?”

Khóe môi Hác Thu Phong co quắp lại, nếu người khác dám cò kè mặc cả với hắn như vậy, hắn đã đá ra ngoài rồi. Dù là Sở Hi Thanh thì hắn cũng có thể ỷ vào thân phận trưởng bối để đè người, nhưng mà vị trước mắt hắn lại là sư huynh Hạ Bạch Thạch của hắn…

Đánh không được, chửi không xong, chỉ có thể dựa vào lý lẽ để biện luận.

Hác Thu Phong lắc đầu: “Sao có thể nói là thưởng phạt không rõ? Lần này Vô Tướng thần tông cũng bỏ rất nhiều công sức, nếu không có bốn vị sức chiến đấu Siêu Phẩm tọa trấn, là không thể bắt được Thái Vi Viên. Huống hồ ‘Thiên Mệnh Đầu’ còn rơi vào trong tay Sở Vân Vân?”

Phong Tam cười nhạo một tiếng: “Ngươi cũng nói là rơi vào tay Sở Vân Vân, chứ không phải trong tay chủ thượng nhà ta.”

Khóe môi Hác Thu Phong không khỏi co quắp lần nữa, hóa ra Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân không phải là một nhà?

“Hơn nữa, dù bài trừ Sở Vân Vân, chủ thượng nhà ta cũng có công lớn.”

Phong Tam lặng lẽ cười gằn: “Trận chiến này, chỉ tính sức chiến đấu nhị phẩm, chúng ta đã lấy ra tận 8 vị, nhân vật mấu chốt là La Hán Tông cũng nằm trong đó.”

“Sau đó cũng là chủ thượng liều lĩnh mạo hiểm, cô đọng ‘Thí Thần huyết cương’, lúc này mới có thể bình định. Bằng không dưới ‘Tam Đế thần nhãn’, dù là Siêu Phẩm cũng phải nhượng bộ lui binh, ai có thể đạt được đạo thống của Thái Vi Viên?”

Hác Thu Phong xoa lông mày, cố gắng đè gân xanh trên trán xuống: “Hi Thanh tất nhiên có công lớn, điểm này ta thừa nhận, nhưng mà ngươi dám nói hắn không có thu hoạch? Lẽ nào những mảnh vỡ ‘Thần Khế thiên bi’ kia không phải thu hoạch? ‘Ngoại Pháp thần giới trong tay hắn thì sao?”

“Còn La Hán Tông, hắn bây giờ không phải là thuật sư chuyên dụng của Sở Hi Thanh sao? Thái Vi Viên kia, và cả ‘Tam Đế thần nhãn’, chẳng phải đều nghe theo lệnh của Sở Hi Thanh…”

Sở Hi Thanh nghe hai người cò kè mặc cả, chỉ cảm thấy cực kỳ thú vị.

Chương 1898: Ta không tin (2)

Sở Hi Thanh đang tràn đầy hứng thú và phấn khởi, sau đó đột nhiên nhìn về phía ngoài lương đình.

Chỉ thấy bóng người Tần Tịch Nhan xuất hiện ở bên ngoài lương đình.

Nàng nhìn ba người trong đình với ánh mắt phức tạp, sau đó cung kính ôm quyền thi lễ.

“Sở sư đệ, Mạch trưởng lão và Trầm trưởng lão chuyển lời, hai người họ đã chuẩn bị ổn thỏa, mời ngài nhanh chóng lên đỉnh Kim Phong một chuyến.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì rất bất ngờ.

Hắn bất ngờ là người truyền tin lại là Tần Tịch Nhan.

Sở Hi Thanh lập tức đè nỗi lòng xuống, đứng dậy thi lễ với Hác Thu Phong: “Hác sư thúc…”

“Đi thôi!” Hác Thu Phong chán nản phất tay một cái: “Đừng để hai vị thái thượng trưởng lão chờ lâu, cố gắng tu hành đi!”

Mạch trưởng lão và Trầm trưởng lão trong miệng Tần Tịch Nhan, chính là hai vị thái thượng trưởng lão Mạch Đan Thư và Trầm Nguyên.

Hai vị lão tổ muốn mời Sở Hi Thanh đến, Hác Thu Phong nào dám ngăn cản?

Huống hồ hắn cũng đã đoán được là chuyện gì, cách đây không lâu Hác Thu Phong còn phê duyệt một phần chi tiêu.

Sở Hi Thanh thì quay đầu khiển trách Phong Tam: “Sau khi ta đi, Phong tiên sinh cần phải chú ý lời nói, không thể nói chuyện quá đáng. Không nên vì một chút tài nguyên mà tổn thương tình nghĩa tông môn.”

Hắn quay lưng với Hác Thu Phong, giơ ngón tay cái với Phong Tam.

Hác Thu Phong đã tức đến không biết nói gì.

Tên khốn này sai khiến Hạ sư huynh cò kè mặc cả với hắn thì cũng thôi, giờ lại còn dám nói chuyện với Hạ sư huynh như vậy nữa!

Hạ sư huynh trước kia đã từng cứu tính mạng của hắn!

Sau khi Sở Hi Thanh rời khỏi Độ Chi viện, lúc này mới tò mò hỏi Tần Tịch Nhan: “Hai vị thái thượng trưởng lão lại để ngươi đến truyền tin, thực sự là kỳ quái!”

“Gần đây ta phụ trách vẩy nước quét nhà trong Trưởng Lão viện, sau khi biết được thì đã khẩn cầu trưởng lão, để ta thực hiện nhiệm này.”

Sắc mặt Tần Tịch Nhan như thường.

Vẩy nước quét nhà trong Trưởng Lão viện cũng không phải công việc gì tốt, công huân rất ít.

Trước kia Tần Tịch Nhan nhất định sẽ xem thường mấy việc này.

Vẻ mặt nàng thản nhiên, không để ý đến khốn quẫn của bản thân: “Ta chỉ muốn gặp mặt sư đệ, hỏi hai câu.”

Tần Tịch Nhan bỗng nhiên đứng lại, nhìn vào Sở Hi Thanh: “Tỷ tỷ của ta rốt cuộc là sống hay chết, nếu như nàng còn sống, vậy nàng đang ở đâu? Nàng có phải là vị muội muội Sở Vân Vân kia của ngươi không?”

Từ sau khi nàng bị triều đình phán định là phản tặc, tin tức của nàng cực kỳ bế tắc.

Nhưng bầu không khí trong Vô Tướng thần tông bây giờ lại không giống như trước.

“Không phải ngươi đã đoán được rồi sao?”

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng, vẻ mặt dửng dưng: “Nàng còn sống, hiện giờ đang ở trong ‘Thắng Tiệp quân’! Nàng bây giờ tên là Sở Vân Vân, là thê tử của ta!”

Hắn nói đến câu sau, trong lời nói lại lộ ra vài phần tự hào.

Tần Tịch Nhan nghe vậy thì ngẩn người, sau đó cúi đầu, muốn nói lại thôi.

Một lúc sau, nàng mới mở miệng nói với giọng khàn khàn: “Thái độ của tỷ tỷ với ta thế nào? Ta muốn biết, nàng có thể tha cho ta hay không, làm thế nào mới sẽ tha cho ta?”

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày, nghiêng người qua một bên.

Hắn vốn định chế giễu vài câu, nhưng hơi suy nghĩ một chút, Sở Hi Thanh lại mỉm cười: “Vấn đề này, ngươi hỏi sai người. Ngươi nên tự mình hỏi tỷ tỷ của ngươi. Thế gian này, cũng chỉ có nàng có tư cách trả lời vấn đề này. Nhưng mà ta có một câu muốn nói với ngươi, người đang làm, trời đang nhìn!”

Đôi tay trong tay áo của Tần Tịch Nhan không khỏi siết chặt lại.

Sở Hi Thanh hờ hững nói tiếp: “Nói đến thì ta cũng có một nghi vấn, Sở Mính đâu rồi? Sao không nhìn thấy nàng? Ngươi và nàng luôn như hình với bóng cơ mà? Chắc hẳn phải biết nàng ở nơi nào.”

“Tự nhiên là trốn rồi, nàng biết ngươi là Sở Tranh, còn dám gặp ngươi sao?”

Tần Tịch Nhan hơi lắc đầu: “Ta đã lâu không gặp nàng, ta bây giờ là khâm phạm của triều đình, nàng nào dám thân cận với ta? Nhưng ta nghe nói, tu vị của Sở Mính đã đến tứ phẩm thượng, gần đây cũng tích lũy được không ít công huân, đã sắp có tu cách tu hành thức thứ nhất của Thần Ý Xúc Tử Đao.”

Nàng thấy thái độ của Sở Hi Thanh vẫn dửng dưng như không, liền biết Sở Hi Thanh và Vô Tướng thần tông có thủ đoạn áp chế Sở Mính, cho nên không để ý đến việc này.

Bọn họ căn bản không quan tâm Sở Mính có học được Thần Ý Đao Tâm hay không.

Ánh mắt Tần Tịch Nhan hơi ngưng trọng, sau đó lại dừng bước.

Nàng muốn thăm dò vài chuyện từ chỗ của Sở Hi Thanh, bây giờ đã tìm hiểu được rồi.

“Sở sư đệ còn quen thuộc Vô Tướng thần sơn hơn cả ta. Ta đã truyền tin rồi, mời sư đệ đi một mình.”

Tần Tịch Nhan nhìn về phía đỉnh Kim Phong, lời nói hàm chứa vẻ hâm mộ, cảm thán một câu: “Vô Tướng thần tông vận dụng hai vị thái thượng trưởng lão Siêu Phẩm, dùng Lượng Thiên Kiếm đo đạc thời gian không gian, giúp ngươi nhanh chóng bước vào Tam phẩm hạ. Từ xưa đến nay, Vô Tướng thần tông chưa bao giờ làm chuyện như này. Toàn bộ thần bộ thần tông, thật sự là cực kỳ coi trọng ngươi!”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì lại thấy buồn cười, cũng không để ý mà tiếp tục bay về phía đỉnh Kim Phong.

Chương 1899: Ta không tin (3)

Đỉnh Kim Phong nằm ở chỗ cao nhất của góc đông Vô Tướng thần sơn, nơi này đã bố trí một pháp đàn cỡ lớn.

Hai vị thái thượng trưởng lão là Mạch Đan Thư và Trầm Nguyên đã ngồi chờ ở đây.

Bên cạnh còn có 49 vị thuật sư, tất cả đều ngồi xếp bằng quanh pháp đàn.

Sở Hi Thanh đi đến bên dưới pháp đàn, thi lễ với hai vị thái thượng trưởng lão trên pháp đàn.

Trên mặt hắn còn ngậm lấy nụ cười khổ: “Hai vị tổ sư, thật ra không cần phải như vậy. Vì đệ tử mà hưng sư động chúng, tiêu hao nguyên khi của hai vị, lại hao tổn nhiều nhân lực và vật lực như vậy, thật sự là không đáng.”

Hai vị này muốn mượn Lượng Thiên Kiếm, và trận pháp và lực lượng của rất nhiều thuật sư, mạnh mẽ kéo thời gian một ngày thành năm ngày.

Lượng Thiên Kiếm có thể đo đạc tất cả mọi thứ, nhưng đo đạc thời gian lại chính là một loại khó khăn và cực khổ nhất.

“Đừng nói nhảm!” Trầm Nguyên bật cười một tiếng: “Đánh nhanh thẳng nhanh đi! Mà có gì không đáng? Ngươi bây giờ chính là thần vật trấn tông của tông môn, tu vị càng cao càng tốt. Để ngươi tu hành từng bước một, vậy phải chờ đến khi nào?”

Sở Hi Thanh mới vào tứ phẩm thượng, nếu như tu hành bình thường, dù có dan được đỉnh cấp nhất phụ trợ, thì cũng phải mất nửa năm là ít nhất, thậm chí là hơn bảy tháng, khi đó mới có thể đột phá tam phẩm.

“Đúng như Trầm Nguyên nói!” Mạch Đan Thư cũng nở nụ cười: “Hi Thanh, ngươi cũng biết nguyên do Thái Vi Viên diệt vong rồi đấy, Vô Tướng thần tông nhất định phải cân nhắc đến chiều hướng xấu nhất, không thể hi vọng đám thần linh kia hạ thủ lưu tình với chúng ta.”

“Vì vậy nên tu vị của ngươi càng cao càng tốt, vì vậy Hi Thanh ngươi không cần từ chối. Võ ý và võ đạo của ngươi đã vượt xa cảnh giới tu vị rồi, ‘nghi thức’ cũng đã hoàn thành xong rồi, chỉ còn thiếu thời gian tích trữ chân nguyên thôi.”

“Ta và Trầm Nguyên vừa hay có thể giúp ngươi ở phương diện này, há có thể quan tâm đến chút nguyên khí hao tổn? Thừa dịp cuộc chiến Nghiêm Châu này, ngươi cần tọa trấn ở Vô Tướng thần sơn, chúng ta sẽ cố gắng rút ngắn thời gian tích trữ chân nguyên của ngươi còn hai tháng.”

Mạch Đan Thư vừa cười vừa chỉ đám thuật sư ở bên ngoài: “Bọn họ đều là người xung phong nhận việc, muốn hỗ trợ ngươi một chút. Ngươi tìm được truyền thừa pháp thuật của Thái Vi Viên cho Thuật Sư viện bọn họ, còn cả thần khí chí cao của thuật sư là ‘Vạn Pháp nguyên giới’ nữa, bọn họ cực kỳ cảm kích ngươi.”

Những thuật sư kia đều đang ngồi xếp bằng trên đất, không tiện thi lễ.

Bọn họ đều ôm quyền về phía Sở Hi Thanh: “Sở sư đệ không cần từ chối, phụ trợ sư đệ tu luyện, chúng ta cam tâm tình nguyện.”

Sở Hi Thanh lại cười khổ, hắn cũng không nói nhiều nữa, liền thi lễ với tất cả thuật sư ở đây, sau đó ngự không bước lên pháp đàn: “Như vậy sư đệ cung kính không bằng tuân lệnh.”

Mà khi Sở Hi Thanh bước vào pháp đàn trên đỉnh Kim Phong, Tần Tịch Nhan cũng đã trở về nơi ở tại Đệ Tử Cư.

Nàng đã không thuê nổi tòa viện kia nữa, vì tiết kiệm tiền bạch, nàng không thể không đổi một căn phòng nhỏ bé ở trên núi.

Điều trào phúng nhất là, cái gian phòng không đến một trượng này, lại chính là nơi an thân duy nhất của nàng trên thế gian này.

Ngoài nơi này ra, không có một chỗ nào có thể khiến nàng cảm thấy an toàn.

Sau khi Tần Tịch Nhan tiến vào trong phòng, liền ngã ngồi xuống đất, ngơ ngơ ngác ngác đến xuất thần.

Một lúc sau, nàng phát ra một tiếng cười tự giễu.

Người đang làm, trời đang nhìn sao?

Vấn đề là nàng phải làm gì mới có thể làm cho tỷ tỷ nhìn thấy?

Tần Tịch Nhan miễn cưỡng điều chỉnh tâm tình, lấy một đống ngọc thạch màu xanh lam ra, bắt đầu cẩn thận từng li từng tí mà đánh bóng.

Đây là công việc nàng nhận từ Thiên Khí viện, đánh bóng khí phôi cho Khí sư.

Dưới hoàn cảnh không thể ra ngoài, đây chính là thu nhập duy nhất của nàng.

Chỉ là Tần Tịch Nhan vừa mới bắt đầu, bỗng nhiên có một đạo tin phù bay đến bên ngoài cửa sổ

Tần Tịch Nhan nhìn tin phù kia một chút, sắc mặt không khỏi thay đổi.

Nàng không động đậy, không những không lấy tin phù, trái lại còn vung tay lên, đóng tất cả cửa sổ lại.

Tin phù bay một lát, không tìm được lối vào, dứt khoát bốc cháy ở ngoài cửa sổ, sau đó hóa thành một bóng người to bằng đầu ngón tay.

Tần Tịch Nhan nhận ra người này.

Đó chính là Tần Phụng Tiên, dù người này hóa thành tro thì nàng cũng nhận ra.

Ba năm trước, chính là do người này đầu độc, dùng lời nói để dụ dỗ và dẫn phát tâm tư âm u nhất trong đáy lòng của nàng, từ đó mới phạm phải sai lầm lớn.

Tần Tịch Nhan lại âm thầm hoảng sợ.

Theo lý thuyết, tin phù này là không thể tiến vào Vô Tướng thần sơn.

Tất cả tin phù ra vào núi, đều sẽ bị Tuần Sơn viện chặn lại và kiểm tra.

Điều này chứng tỏ trong Vô Tướng thần sơn có quân cờ của Tần Phụng Tiên.

Triều đình cũng đã thẩm thấu rất sâu.

“Nhan, vì sao không nhận tin phù?”

Giọng điệu Tần Phụng Tiên hơi khó hiểu: “Thời gian gần đây, ngươi vẫn luôn trốn trong Vô Tướng thần tông không ra ngoài là vì sao? Chẳng lẽ đang tránh lão phu?”

Tần Tịch Nhan yên lặng, không nói một câu.

Chương 1900: Ta không tin (4)

Tần Phụng Tiên hơi nhướng mày, chắp tay sau lưng nhìn bóng người trong cửa sổ: “Nhan, ngươi không muốn gặp ta cũng được. Nhưng hiện giờ ta muốn dùng Quy Nhất Nguyên Chung trong tay ngươi. Ngươi mau chóng đưa vật này xuống chân núi, giao cho người của ta. Việc này quan hệ rất lớn, không được chậm trễ.”

Tần Tịch Nhan nghe vậy thì sững sờ, sau đó liền nắm chặt Quy Nhất Nguyên Chung trong tay áo.

Trong mắt Tần Tịch Nhan toát ra vẻ cảnh giác: “Ngươi muốn Quy Nhất Nguyên Chung làm gì? Thứ này là do chư vị tộc lão tặng cho ta, quy cho ta sử dụng.”

Tần Phụng Tiên mỉm cười, giọng nói rất dịu dàng: “Không phải lấy Quy Nhất Nguyên Chung của ngươi, chỉ là lão tổ gặp phải một kẻ địch rất mạnh, cần mượn lực lượng của thứ này để đối địch, dùng xong sẽ trả lại cho ngươi.”

Tần Tịch Nhan nhíu mày: “Kẻ địch mà ngươi nói là tỷ tỷ Tần Mộc Ca của ta?”

“Xem ra ngươi cũng biết rồi!” Vẻ mặt Tần Phụng Tiên lạnh nhạt, không hề bất ngờ: “Chính là Tần Mộc Ca, nàng khởi tử hoàn sinh, sắp mang đến kiếp nạn ngập trời cho Thiết Sơn Tần thị ta. Ta cần Quy

Nhất Nguyên Chung, dù không thể trừ khử mầm họa này, cũng không thể để nàng báo thù ngươi và Tần Thắng.”

Sau đó hắn liếc mắt nhìn chung quanh: “Sao ngươi lại ở nơi như thế này? Tần Thắng kia quá đáng như vậy sao? Sau đó ta sẽ bảo người mang một khoản tiền qua đây cho ngươi, ngươi bây giờ là gia chủ Thiết Sơn Tần thị, há có thể mất mặt như vậy…”

Nhưng khi Tần Phụng Tiên nói đến đây, hắn lại nghe thấy Tần Tịch Nhan nghiến răng nghiến lợi nói: “Ngươi nằm mơ!”

Tần Phụng Tiên không khỏi nheo mắt lại: “Ngươi vừa nói cái gì? Ta không nghe rõ, nói lại lần nữa!”

“Ta nói ngươi nằm mơ đi!” Sắc mặt Tần Tịch Nhan tái nhợt, giọng nói kiên quyết: “Quy Nhất Nguyên Chung trong tay ai, ai cũng đừng hòng lấy đi.”

Tần Phụng Tiên không khỏi yên lặng, hắn bình tĩnh nhìn Tần Tịch Nhan, rất lâu không lên tiếng.

Tần Tịch Nhan lại chỉ cảm thấy Quy Nhất Nguyên Chung trong tay áo đang rung động kịch liệt, tựa như đang muốn thoát khỏi tay nàng, nhưng lại bị nàng nắm chặt, trấn áp không cho nó đi.

Một lúc sau, Quy Nhất Nguyên Chung mới khôi phục yên tĩnh. Thân thể người giấy của Tần Phụng Tiên ở bên ngoài cửa sổ cũng hóa thành tro tàn.

Chỉ có một câu âm lãnh như phát ra từ Cửu U truyền đến tai Tần Tịch Nhan: “Việc này không phải do ngươi!”

Khoảnh khắc này, trái tim Tần Tịch Nhan lạnh lẽo như băng!

…

Nửa ngày sau, Sở Vân Vân cưỡi một thớt Phi long bốn chân cực kỳ thần tuấn, cùng với một đám kỵ sĩ Phi long bay trên một thảo nguyên rộng lớn không người ở Băng Châu.

Phi long bốn chân là một cự thú có huyết mạch của Long tộc, chúng phân bố khắp phía bắc Thiết Bích sơn mạch đến sa mạc Xích Hồng.

Chúng có thân thể khổng lồ, có thể dài đến mười hai trượng, cao hơn đại đa số Cự linh, hơn nữa trên người bao phủ thiết giáp, thân thể cường tráng, bốn chân có cánh, chẳng những có thể bay với tốc độ nhanh, mà còn có thể phun độc hỏa từ miệng.

Biên quân phương bắc thuần dưỡng chúng, dùng chúng để tác chiến với Cự linh, xưng là ‘Kỵ sĩ Phi long’.

Sức chiến đấu của bọn họ cực mạnh, khiến Cự linh bắc vực nghe mà biến sắc.

Tiếc là sức ăn của Phi long bốn chân rất lớn, dùng tài lực của bốn châu Băng U Cực Tuyệt, mà chỉ nuôi dưỡng được 25.000 đầu Phi long.

Ba canh giờ trước, sau khi Sở Vân Vân thu phục ‘Thiên Ninh quân’ ở U Châu, liền nắm giữ một nhánh kỵ sĩ Phi long khoảng tầm ngàn người.

Đầu Phi long dưới chân nàng cũng là mượn từ ‘Thiên Ninh quân’.

Mà bây giờ, nàng đang trên đường đến ‘An Bắc quân’.

‘An Bắc quân’ mới là tinh hoa của biên quân bốn châu đông bắc, cũng là định hải thần châm của toàn bộ bắc vực.

‘An Bắc quân’ tổng cộng 87 vạn người, không chỉ có binh sĩ tinh nhuệ có một không hai thiên hạ, mà còn nắm giữ các loại trang bị đỉnh cấp nhất, sức chiến đấu còn cao hơn cả cấm quân, với lại đời đời đều do Thiết Sơn Tần thị chấp chưởng, hầu như ngang ngửa với quân đội riêng của Thiết Sơn Tần thị.

Thu phục ‘An Bắc quân’, toàn bộ Băng Châu liền xong hơn nửa.

Nhưng khi nhìn thấy đại bản doanh của ‘An Bắc quân’ ở phía xa xa, Sở Vân Vân bỗng nhiên sinh lòng cảm ứng.

Nàng phất tay một cái, lấy tay làm đao, đánh ra một đạo đao cương.

Cũng trong nháy mắt này, quanh người nàng bỗng nhiên hiện ra một bóng người màu đen.

Người này râu tóc bạc trắng, thân thể lại rất cường tráng, mặc một bộ chiến giáp màu đen, hai tay nắm hai thanh chiến đao, xuất hiện cực kỳ đột ngột.

Hắn vừa xuất hiện liền chém thẳng về phía đỉnh đầu của Sở Vân Vân.

Nhưng khi đao cương của Sở Vân Vân bay ra, song đao của kẻ này bị đánh bay ra ngoài.

Sở Vân Vân ra tay cực kỳ tàn nhẫn, không thể nương tay.

Đao cương đánh bay đối thủ, lại gần như chặt đứt cổ của người này.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, chín thanh thần binh lợi khí, chín đạo cương lực nguy hiểm, còn có mười ba loại thiên quy khác nhau, tất cả đều bao trùm nơi này.

Ánh mắt Sở Vân Vân lạnh lùng nghiêm nghị.

Những đối thủ này đều không làm gì được nàng.

Nhưng Sở Vân Vân không thể không để ý đến hơn trăm vị kỵ sĩ Phi long ở sau lưng, bọn họ có thể vì thế mà bị thương, thậm chí là nguy hiểm đến tính mạng.

Sở Vân Vân chỉ có thể tạm thời bỏ qua võ tu tóc bạc kia, chuyển sự chú ý đến chung quanh.

Chương 1901: Ta không tin (5)

“Phá!”

Theo Nghịch Thần Kỳ bay ra khỏi tay áo của Sở Vân Vân, chín người ở chung quanh đều miệng mũi chảy máu, trượt lùi hơn trăm trượng trên không trung, lúc này mới miễn cưỡng dừng lại.

Lúc này, vị võ tu tóc bạc kia cũng thoát khỏi đao cương trí mạng của Sở Vân Vân, hắn đầu tiên là ho khan kịch liệt, sau đó gian nan ngẩng đầu lên nhìn Sở Vân Vân.

Ánh mắt võ tu tóc bạc tràn đầy khó tin: “Mộc Ca, ngươi muốn giết ta thật? Ta chính là tộc thúc của ngươi đấy!”

Sở Vân Vân một tay cầm thương, đứng trên lưng Phi long, nhìn xuống đám người trước mắt.

Đây đều là tộc lão của Thiết Sơn Tần thị, nàng rất quen thuộc.

Giọng nói của Sở Vân Vân lại lạnh lùng vô tình: “Nếu như các ngươi còn dám ngăn ở trước mặt chúng ta, ngày này sang năm chính là ngày giỗ của các ngươi, ta nói được làm được.”

Lúc này, thương ý của nàng trấp áp khắp nơi, làm cho mười vị tộc lão của Tần gia đều cảm thấy nguyên thần đau nhói, cảm thấy nguyên thần sắp bị thương ý của Sở Vân Vân đánh nát.

Bọn họ còn cảm nhận được sát ý của Sở Vân Vân, tất cả đều nổi da gà.

“Tần Mộc Ca!”

Đây là một ông lão mặc giáp đen, hắn cầm chiến kích, râu tóc dựng đứng: “Ngươi muốn đi thu phục ‘An Bắc quân’? Sau đó bãi chức và giam lỏng con cháu Tần gia chúng ta như đã làm ở ‘Thiên Ninh quân’ và ‘Thắng Tiệp quân’?”

“Ngươi có biết mình đang làm gì không? ‘An Bắc quân’ chính là căn cơ bảy ngày năm của Thiết Sơn Tần thị ta, nếu ngươi bãi chức con cháu và bộ hạ cũ của Tần gia, Tần gia khống chế ‘An Bắc quân’ thế nào? Ngươi muốn phá sạch cơ nghiệp của Tần gia chúng ta sao?”

Hắn cầm chiến kích chỉ về phía Sở Vân Vân, hai mắt trợn lên như chuông đồng: “Có Tần Phi ta ở đây, nhất định sẽ không cho kẻ ngu xuẩn như ngươi làm bậy. Ngươi muốn đến ‘An Bắc quân’, trừ phi là bước qua thi thể của lão phu…”

Bồng!

Một mảnh sương máu tung bay, đầu của Tần Phi nổ thành sương máu, bay tán loạn trong không trung.

Tất cả tộc lão chung quanh đều thay đổi sắc mặt.

Bọn họ cũng nhận ra Tần Mộc Ca ra thương, tất cả đều muốn ngăn cản, nhưng cản bản là không làm được.

Sở Vân Vân chỉ đâm một thương rất đơn giản, liền đánh nổ đầu của Tần Phi.

Mãi đến khi Tần Phi tử vong, mọi người cũng không kịp phản ứng.

Bọn họ giật mình kinh hãi, lại muốn rách cả mí mắt.

Không chỉ khiếp sợ võ lực của Bá Võ Vương, mà còn khiếp sợ với quyết đoán và tuyệt tình của Tần Mộc Ca.

Vị này thật sự dám động thủ! Nàng dám thí thân thật!

“Mộc Ca!”

Một ông lão đầy đầu tóc xanh ở bên trái chợt mở miệng, sắc mặt thanh tú hiện lên vẻ đau thương: "Tần Phi là tộc thúc của ngươi! Dù ngươi bất mãn với hắn, cũng không thể ra tay giết hắn…"

Giọng nói của ông lão chợt cứng lại, bởi vì hắn đã cảm nhận được sát ý mạnh mẽ của Sở Vân Vân đang khóa chặt lấy mình.

Giọng nói của hắn hơi chậm lại, cười khổ một tiếng: "Mộc Ca, ngươi cần gì phải tuyệt tình như vậy? Nếu ngươi trở về, đó chính là gia chủ của Thiết Sơn Tần thị."

"Toàn bộ Tần gia đều ủng hộ ngươi. Tất cả con cháu đều nguyện ý nghe hiệu lệnh của ngươi. Mộc Ca, ngươi có lệnh gì, chúng ta không dám không nghe. Ngươi cần gì phải như vậy?"

"Ta không tin!"

Đôi mắt màu xanh lam của Sở Vân Vân nhìn xuống đám người trước mắt: "Người của Tần gia, ta không tin bất kỳ một ai. Phụ thân ta vì sao mà chết? Lại vì sao triệu hồi ta về từ Vô Tướng thần tông? Độc chú ở trên người ta, không chỉ bắt nguồn từ Tần Tịch Nhan."

"Chỉ một câu 'thần kiếp' của Tần Phụng Tiên, các ngươi liền tin không nghi ngờ gì, tất cả đều đối địch với ta. Đối với ta mà nói, tất cả con cháu Tần gia các ngươi, đều là mối họa, đều là đầu nguồn của loạn lạc. Nếu ta muốn chấp chưởng năm châu bắc vực, muốn đối địch với Đại Ninh, há có thể để yên cho các ngươi?"

Nàng dùng trường thương vạch một cái, làm cho mười dặm quanh đây tràn đầy lôi đình dày đặc: "Cút! Nể mặt huyết mạch trên người chúng ta, hôm nay bản soái tha cho các ngươi một mạng, đừng không biết điều."

Trong lòng Sở Vân Vân lại âm thầm thở dài.

Chung quy nàng vẫn không thể lòng dạ độc ác.

Bằng không nên nhân cơ hội này, bắt giữ toàn bộ tộc lão Tần gia, sau đó phế bỏ tu vị của bọn họ!

Sắc mặt ông lão kia không khỏi trắng bệch, hắn bị sát ý mạnh mẽ của Sở Vân Vân chèn ép, đã nói không ra lời.

Ông lão cầm song đao kia là một nhị phẩm thượng, cắn răng chống đỡ áp lực: "Tần Mộc Ca, ngươi là một danh tướng, há có thể không biết lâm trận đổi tướng là đại kỵ của nhà binh."

“Ngươi thanh tẩy tướng tá vào lúc này, giam lỏng con cháu và bộ hạ cũ của Tần gia, chắc chắn sẽ khiến chư quân năm bè bảy mảng. Lẽ nào ngươi không sợ cuộc chiến Nghiêm Châu thất bại thảm hại, toàn quân bị diệt?”

Lúc này, một ông lão cầm đoản thương khác lại nghiến răng nghiến lợi: “Tần Mộc Ca, ngươi thật sự coi mình là danh tướng vô song à! Là Tần gia chúng ta đưa ngươi lên, cũng có thể để ngươi thân bại danh liệt! Nếu hôm nay ngươi dám thanh tẩy ‘An Bắc quân’, Tần gia và ngươi không đội trời chung, không chết không thôi.”

Sở Vân Vân híp mắt lại.

Nàng nghe ra ý uy hiếp trong lời nói của hai người này, nhưng cũng không để ở trong lòng.

Chương 1902: An Bắc quân là An Bắc quân của tổng soái

Sở Vân Vân không tự chủ được mà nghĩ đến một ngày trước, khi Sở Hi Thanh rút đao ra và nói.

“… Thế gian ngày nay, đao của Sở mỗ mới là đại thế của thiên hạ!”

Khóe môi Sở Vân Vân hơi cong lên.

Tuy rằng tên kia rất khốn nạn, rất xấu bụng, còn lăng nhăng háo sắc, nhưng cũng rất tự tin, đã trở thành chỗ dựa vững chắc nhất của nàng.

Ầm!

Trường thương của Sở Vân Vân mang theo lôi đình màu đỏ son, một thương đâm xuyên cái tim ông lão cầm đoản thương kia.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả tộc lão Tần gia, nàng xoắn nát thân thể người này thành bột máu.

“Xem ra ta thật sự quá nhân từ với các ngươi. Các ngươi thật sự cho rằng lòng dạ ta rộng lượng đến mức không để ý đến cái chết của phụ thân, không để ý đến thần độc thần chú dằn vặt ta mấy năm nay sao? Thật sự cho rằng ta không có oán hận sao? Thật sự cho rằng cái huyết mạch này có thể trói buộc tay chân của ta sao?”

Trong đôi mắt màu xanh lam của Sở Vân Vân đã tràn đầy ý lạnh, tựa như có thể đóng băng cả thiên địa.

Khóe môi nàng nhếch lên, hiện ra một ý cười đầy chờ mong: “Cảnh cáo một lần cuối cùng, các ngươi còn dám ngăn cản thì ngày này năm sau chính là ngày giỗ của các ngươi! Còn về phần thề không đội trời chung, không chết không thôi gì gì kia, các ngươi cũng có thể thử một lần!”

Trên cánh đồng hoang vu, mấy vị tộc lão Tần gia đều quỳ một chân trên đất, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Đây không chỉ là vì Tần Tú cầm đoản thương kia chết, mà còn vì lời nói ngậm lấy sát cơ vô tận của Sở Vân Vân.

Mũi thương mạnh mẽ bá đạo và sát ý sắc bén của Sở Vân Vân, cũng mang lại áp lực cực lớn cho bọn họ, để bọn họ không thể đứng thẳng.

Mọi người đều hai mặt nhìn nhau một chút, mấy người trong đó đều cắn răng một cái, từng người thi triển độn pháp, bay về phía xa xa.

Ông lão đầu đầy tóc xanh, khuôn mặt thanh tú kia cũng không thể không lùi lại.

Từ xưa đến nay, thí thân chính là đại tội, là tông pháp không dung, ngàn người công kính, vạn chúng phỉ nhổ.

Nếu Tần Mộc Ca thật sự hạ sát thủ, chém tận giết tuyệt, nhất định sẽ mất hết thanh danh, thân bại danh liệt.

Dù bách tính bắc địa của sùng bái Tần Mộc Ca đến đâu, thì cũng sẽ không đi theo một người máu lạnh vô tình giết chóc cả người thân của mình.

Nhưng mà bọn họ cũng không dám đánh cược, đánh cược vị này sẽ hạ thủ lưu tình với bọn họ.

Huống hồ trong tám người còn lại, có mấy người chột dạ, lo lắng Tần Mộc Ca mượn cơ hội này để báo thù.

Có điều, ông lão này lui ra khoảng năm trăm trượng thì vẫn quay đầu lại nói: “Mộc Ca, việc phụ thân ngươi triệu hồi ngươi từ Vô Tướng thần tông về, Tần Phi đích thực là đã tham dự bức bách. Ba năm trước, hắn cũng bị Tần Phụng Tiên đầu độc, tham dự một ít việc bí ẩn. Vị tộc thúc này của ngươi, đúng là đáng chết.”

“Nhưng mà Tần Tú kia thì thật sự không đắc tội với ngươi. Tính tình hắn ôn hòa, không tranh với đời, mặc kệ là việc phụ thân ngươi hay là chuyện ba năm trước, hắn đều không tham dự…”

Ông lão đã không nói được nữa, bởi vì thương khí của Sở Vân Vân đã ở ngay trước cổ họng của hắn.

Sở Vân Vân nhẹ nhàng nhìn hắn, trong đôi mắt màu xanh lam ngậm lấy ý trào phúng.

Nội tâm ông lão chìm xuống.

Hắn hiểu ý của Tần Mộc Ca.

Trong mắt Tần Mộc Ca, Tần Phi tự nhiên đang chết, nhưng mà Tần Tú cũng đáng chết.

Cái gì mà ‘Tần gia có thể nâng ngươi lên, cũng có thể làm ngươi thân bại danh liệt’, cái gì mà ‘Tần gia và ngươi không đội trời chung, không chết không thôi’… đây hoàn toàn là uy hiếp.

Tần Tú sai là sai ở đây.

Tần gia làm thế nào để Tần Mộc Ca thân bại danh liệt? Làm thế nào để không chết không thôi?

Bọn họ chỉ có ra sức phá hoại cuộc chiến Nghiêm Châu, thậm chí là cấu kết với Cự linh và dị tộc.

Lời nói của Tần Tú ẩn chứa hàm ý như vậy, Tần Mộc Ca há có thể dung tha?

Tần Tú nói lời này, hắn chắc chắn phải chết.

Dù là Tần Mộc Ca không có thù oán với Tần Tú, thì cũng phải lấy mạng của hắn.

Ông lão cũng không sợ hãi thương khí của Tần Mộc Ca.

Hắn chỉ lùi lại năm mươi trượng, để cho cổ họng của mình không còn đau nhói, có thể mở miệng nói chuyện.

Ông lão này nhìn Sở Vân Vân với ánh mắt cực kỳ phức tạp: “Mộc Ca, ngươi thật sự thay đổi rồi, tâm tính và thủ đoạn đều tàn nhẫn hơn trước kia gấp trăm lần.”

Sắc mặt Sở Vân Vân lạnh lùng, không hề bị lay động.

Ba năm rưỡi trước, nàng bị chúng bạn xa lạnh, bị người chí thân hại chết.

Nhờ Điên Đảo âm Dương của Sở Phượng Ca mới may mắn khởi tử hoàn sinh, trở về từ cửu u hoàng tuyền.

Thử hỏi tâm tính của nàng có thể không thay đổi sao?

Trong quá khứ, nàng luôn khoan dung cho bọn họ. Trừ phi những người này phạm vào tội nặng, bằng không thì nàng cũng sẽ không lạnh lùng hạ sát thủ với những tộc nhân này.

Chín năm trước, nàng đã phát hiện rất nhiều người trong Thiết Sơn Tần thị đều trong ngoài bất nhất với nàng.

Khi đó, bởi vì Sở Vân Vân không có quá nhiều chứng cứ, nên không lựa chọn thanh tẩy quy mô lớn. Nàng không thể không bắt đầu từ con số không, tự mình xây dựng thân quân Thần Sách Đô.

Nhưng mà bây giờ, hai chữ huyết mạch này đã không thể ràng buộc Sở Vân Vân nữa, cũng không thể trói buộc thương của nàng nữa.

Nhưng câu nói tiếp theo của ông lão kia lại làm cho thân thể mềm mại của nàng hơi run lên: “Hôm nay ta tình nguyện nhìn thấy ngươi bắt hết tất cả bọn họ, phế bỏ tu vị của bọn họ, đưa bọn họ vào lao ngục. Chứ cũng không muốn nhìn thấy ngươi để bọn họ chạy.”

Hắn lại phát ra một tiếng cười thảm: “Mộc Ca, ngươi vẫn là muốn để bọn họ chết! Đây là kế sách ‘Trịnh Bá khắc Đoạn vu Yển’, là phương pháp dục cầm cố túng! Ngươi đang ép bọn họ phải ra tay phá hoại cuộc chiến Nghiêm Châu, ép bọn họ cấu kết với Cự linh, ép bọn họ làm bạn với Tần Phụng Tiên.”

“Đây là thủ đoạn mà Tần Mộc Ca quá khứ không bao giờ dùng. Như vậy thì ngươi mới có thể quang minh chính đại thí thân, mới có thể vì đại nghĩa diệt thân!”

Chương 1903: An Bắc quân là An Bắc quân của tổng soái (2)

Sở Vân Vân nghe đến đây, tâm thần không khỏi hoảng hốt.

Nàng nghĩ đến những câu nói của Sở Hi Thanh nói với nàng trước khi đi.

Dù sao bọn họ cũng là người thân của ngươi, mà máu mủ tình thâm. Ngươi có cố kỵ, hoặc không đành lòng cũng là chuyện bình thường.

Vân Vân ngươi không cần phải làm bẩn tay mình, hỏng danh tiếng của mình vì bọn họ. Lần này, nếu ngươi gặp phải bọn họ, không ngại thả bọn họ rời đi, cho bọn họ một cơ hội sửa sai, làm lại cuộc đời.

Phế bỏ tu vị? Không thích hợp không thích hợp. Nhân tộc chúng ta tu hành gian nan, võ tu nhị phẩm hiếm thấy biết bao? Một khi phế bỏ tu vị, liền không tu luyện được nữa. Dù chỉ dùng Trấn Nguyên Đinh thì cũng sẽ tổn hại đến nguyên khí của bọn họ.

Chờ ngày sau chúng ta giải quyết cẩu hoàng đế và Tần Phụng Tiên, tự nhiên có thể bắt bọn họ ra roi trên sa trường, để bọn họ chiến đấu với Cự linh chuộc tội, há không phải rất tốt sao?

Sở Vân Vân không khỏi cười khổ.

Khi đó nàng nghe thấy mấy lời này, thật sự cho rằng đó là ý tốt của Sở Hi Thanh, lo lắng nàng lòng dạ mềm yếu.

Mình lại không hiểu bằng vị tộc lão Tần Phương ở trước mắt này.

Sở Vân Vân bị một lời này thức tỉnh, ý nghĩ liền như gương sáng.

Mục đích của Sở Hi Thanh vẫn luôn rất rõ ràng, tâm chí của hắn cứng rắn như nham tịch, không thể lay động.

Hắn chính là một diệt trừ toàn bộ Thiết Sơn Tần thị, ít nhất cũng phải diệt trừ hơn nửa.

Chỉ có như vậy, phu thê bọn họ mới có thể khống chế Thiết Sơn Tần thị, mới có thể chưởng khống những tộc nhân tầng dưới chót của Tần gia.

Tầm nhìn của Sở Hi Thanh rất xa, thậm chí đã nhìn thấy viễn cảnh sau khi tiêu diệt Kiến Nguyên đế.

Chưa diệt trừ những tộc lão này, Tần thị chắc chắn sẽ trở thành mối họa của hoàng triều mới.

Đây chính là chỗ Sở Hi Thanh hơn nàng.

Mặc kệ là tâm tính, quyền mưu, tầm nhìn… thì Sở Hi Thanh đều hơn xa nàng.

Vì vậy, nàng cùng lắm là làm một danh tướng chinh chiến sa trường.

Mà Sở Hi Thanh… hắn thật sự có thể trở thành một đế vương!

Cũng chỉ có tuyệt đại kiêu hùng như hắn, mới có thể khống chế Thiết Kỳ Bang, đùa bỡn đám người có dụng tâm khác trong lòng bàn tay.

Sở Vân Vân hít thở thật sâu, thu hồi Nghịch Thần Kỳ vào trong tay áo.

“Ngươi đi đi, sinh tử họa phúc, đều là do mình chọn!”

Tuy rằng Sở Hi Thanh không có ý tốt, nhưng đúng là đã cho bọn họ một cơ hội nữa.

Nếu như đám người này dừng tay đúng lúc, tự nhiên có thể chết già.

Nhưng nếu như đám người này ngu xuẩn, thật sự cấu kết với Cự linh, ra tay phá hoại cuộc chiến Nghiêm Châu.

Như vậy Nghịch Thần Kỳ trong tay nàng, chắc chắn sẽ không để đám người này nhìn thấy mặt trời ngày hôm sau.

Sắc mặt Tần Phương suy yếu, cả người như già đi hai mươi tuổi.

Ánh mắt của hắn tối tăm: “Mộc Ca, đừng quên ngươi là gia chủ Thiết Sơn Tần thị, phụ thân ngươi đã đích thân giao Tần gia cho ngươi. Mộc Ca, lẽ nào ngươi thật sự muốn Tần gia ta sụp đổ, muốn Tần gia vạn kiếp bất phục?”

“Bây giờ ta không phải là gia chủ Tân gia gì cả, mà là thê tử của Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh!”

Sở Vân Vân nghiêng người, chắp tay sau lưng nhìn lá cờ hai màu xích kim ở phía sau.

Trên đó viết ‘Trấn Bắc đại tướng quân, Tổng đốc quân chính sự năm châu Băng U Cực Tuyệt Nghiêm! Sở’, lá cờ này vẫn đang bay phần phật trong gió.

“Phu quân ta nhận được truyền thừa của Huyền Hoàng thủy đế, có long khí gia thân, tự nhiên có thể ngự cực thiên hạ, nắm giữ Thần Châu! Ta thân là thê tử của hắn, tự nhiên phải càn quét và san bằng tất cả các chướng ngại!”

“Giống như mệnh lệnh của ta ở ‘Thắng Tiệp quân’ và ‘Thiên Ninh quân’, tại bốn châu Băng U Cực Tuyệt, cấu kết với triều đình Đại Ninh và thân mật với Tần Phụng Tiên chính là tội. Bản soái tất phải diệt trừ!”

Con ngươi Tần Phương nhất thời co rút kịch liệt.

Hắn nghe ra ý quyết đoán trong lời nói của Sở Vân Vân.

Thiết Sơn Tần thị bây giờ, đang ngăn cản đường của phu thê bọn họ.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, hắn lại nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Sở Vân Vân hơi nhu hòa: “Nhiều nhất là nửa tháng, ta sẽ dùng các loại linh dược và thần kim ở Nghiêm Châu để chiêu mộ binh mã, dự trù trăm vạn lính mới, dùng để chinh phạt hai châu Nghiêm và Sương.”

“Nếu người của Thiết Sơn Tần thị có chí sa trường, muốn nổi bật hơn người, có thể gia nhập vào lính mới. Chỉ cần bọn họ có thể lập công, ta và Hi Thanh sẽ đối xử bình đẳng, vui lòng ban danh ban tước.”

Tần Phương nghe vậy thì sững sờ, vẻ bi thương và phẫn hận trong lòng cũng nhạt đi mấy phần.

“Mộc Ca!” Hắn chắp tay, sắc mặt nghiêm túc: “Thiết Sơn Tần thị đích thực là có lỗi với ngươi. Nhưng tộc nhân Tần gia không phải đều là người cùng một đường với đám người Tần Phi, Tần Phụng Tiên. Rất nhiều tộc nhân đều sùng kính và trung thành với ngươi. Xin phu thê các ngươi phân biệt rõ ràng, đừng để bọn họ lạnh lòng.”

Sở Vân Vân không để ý lắm, chỉ phất phất tay.

Người có năng lực và trung thành với nàng trong Thiết Sơn Tần thị, nàng đều hiểu rõ trong lòng.

Tổng cộng khoảng 300 người mà thôi, phần lớn đều bị Tần Thắng xa lánh, thậm chí là trục xuất ra khỏi quân.

Những người này chính là căn cơ để nàng và Sở Hi Thanh khống chế bắc địa trong tương lai, sao nàng có thể bạc đãi bọn họ?

Chương 1904: An Bắc quân là An Bắc quân của tổng soái (3)

Tần Phương lại mở miệng nói tiếp: “Thật ra thì, nếu ba năm trước mà Mộc Ca ngươi có thủ đoạn và quyết tâm như vậy, Tần gia sao lại đi đến nước này? Những huynh đệ kia của ta sao dám làm càn? Tần Phụng Tiên chỉ là một kẻ ẩn cư mấy trăm năm, sao có thể thừa dịp mà vào?”

Sở Vân Vân nghe vậy thì sững sờ, sau đó cũng yên lặng.

Tần gia đi đến bước này, nàng cũng có lỗi rất lớn. Lòng dạ mềm yếu, cuối cùng bị Tần gia phản phệ lại bản thân.

Vì vậy, nàng biết rõ Sở Hi Thanh mới là đúng. Chỉ có thủ đoạn phích lịch, mới có thể lộ tâm địa bồ tát.

Tần Phương còn muốn nói gì nữa, cuối cùng lại thở dài một hơi, rồi ngự không mà đi.

Trong mắt hắn tràn đầy sầu lo.

Tần Phương muốn thuyết phục mấy vị huynh đệ kia, đừng có đối địch với Tần Mộc Ca nữa, nhưng cũng biết là sẽ không thành công.

Đám người này đều chột dạ, bọn họ có ân oán với Sở Vân Vân, tất cả đều bắt nguồn từ đêm phụ thân Sở Vân Vân chết.

Vì vậy, Tần Phụng Tiên mới có thể dễ dàng thuyết phục bọn họ.

Bây giờ muốn đám người này tin Sở Vân Vân sẽ không tính sổ với bọn họ sau khi khống chế bắc địa, bọn họ há có thể tin tưởng?

Bọn họ tự cho là có Tần Phụng Tiên làm hậu thuẫn, còn có thần linh âm thầm trợ giúp, sao lại sợ Tần Mộc Ca?

Tần Phương lại phản đối.

Cửu cửu thần kiếp vẫn là nước xa, còn lâu mới đến, mà đao và thương của Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân đã ở ngay trước mắt rồi! Vô Tướng thần tông cũng có lực lượng san bằng Thiết Sơn Tần thị.

Hơn nữa, thần kiếp chưa chắc đã ứng ở trên người Tần Mộc Ca, cũng có thể là năm đại thần tông còn lại, hoặc là triều đình Đại Ninh.

Không phải có một lời sấm đã lưu truyền mấy chục năm ở kinh thành sao?

Tần Sở tốt, nhật thăng Tây Sơn!

Nếu Tần gia bọn họ dốc hết sức lực phụ trợ phu thê Tần Mộc Ca, hai người này có khả năng rất lớn sẽ đoạt được thiên hạ, thay đổi triều đại!

Khi đó Thiết Sơn Tần thị sẽ còn lớn mạnh hơn cả bây giờ.

Thật ra thì có không ít người của Thiết Sơn Tần thị đều có ý nghĩ này.

Nhưng Tần Phương biết, chỉ cần một ngày Tần Phụng Tiên không chết, những người từng tham dự vào cái chết của cha Tần Mộc Ca là Tần Thiết Quân còn trên đời, thì phu thê Tần Mộc Ca vẫn sẽ không yên tâm với Thiết Sơn Tần thị!

Sở Vân Vân nhìn Tần Phương rời đi, sau đó liền vung tay lên, ra hiệu mời đám người sau lưng.

“Chúng ta đi!”

Sau lưng nàng, một trăm vị kỵ sĩ Phi long đều thả lỏng.

Lúc nãy, bọn họ thật sự lo lắng tổng soái sẽ làm thịt tất cả tộc lão của Tần gia.

Tuy rằng tất cả mọi người đều đoán được, Thiết Sơn Tần thị quá nửa là đã làm gì có lỗi với tổng soái của bọn họ, vì vậy sau khi tổng soái trở về liền thanh tẩy binh quyền của Tần gia.

Nhưng mà thế gian hiện giờ rất coi trọng thân tộc.

Ai cũng không muốn đi theo một người lãnh khốc vô tình, trắng trợn giết chóc thân tộc của mình.

Đám người trong quân ngũ bọn họ, có ai mà không hi vọng thủ trưởng của mình công chính nghiêm minh, thưởng phạt thỏa đáng, có thể khoan dung độ lượng?

Nơi này chỉ cách đại bản doanh ‘An Bắc quân’ không đến bảy mươi dặm, Sở Vân Vân chỉ bay một lát là đã đến cửa doanh trại.

Có rất nhiều tướng sĩ ở nơi này nhận được tin tức từ trước.

Bọn họ đều tụ tập ở trước cửa để chờ đợi.

Có khoảng hơn 30 vạn tướng sĩ ở trong doanh trại, đại đa số người đều chạy ra cửa doanh chờ đợi.

Bọn họ tự phát thành các đội ngũ, đứng thành hàng bên ngoài cửa doanh.

Tuyết đang rơi, cuồng phong đang gào thét, nhưng bọn họ không hề sợ hãi cái lạnh này, tất cả đều ngẩng đầu ưỡn ngực, mặt đầy chờ mong.

Khi lá cờ hai màu của Sở Vân Vân xuất hiện ở trong tầm nhìn của bọn họ.

Những tướng sĩ của ‘An Bắc quân’ này đều là hai mặt ửng đỏ, kích động mà quỳ trên mặt đất.

“Năm vạn người của Ưng Dương Đô ‘An Bắc quân’ đều ở đây, tham kiến tổng soái đại nhân.”

“Bốn mươi ba ngàn người của Hoành Đã Đô ‘An Bắc quân’ đều ở đây, tham kiến tổng soái đại nhân!”

“Năm vạn người Thần Dương Đô …”

“Chúng ta cung nghênh tổng soái! Nguyện hiệu lực cho tổng soái đến chết mới thôi!”

“Nhìn thấy tổng soái trở về, mạt tướng chết cũng không tiếc!”

“An Bắc quân là ‘An Bắc quân’ của tổng soái! Chúng ta đi theo tổng soái, chết vạn lần cũng không hối hận!”

Tiếng hô hào của 30 vạn tướng sĩ, cộng thêm tiếng va chạm của những mảnh giáp trên người họ, tầng sóng âm này hội tụ lại, xông thẳng lên trời xanh, rung chuyển cả mặt đất!

Bọn họ đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng, khí huyết của hơn 30 vạn tướng sĩ tụ tập lại một chỗ, giống như một cây cột chống trời xông thẳng lên trời, đột phá qua cả tầng mây thứ bảy!

Ngày xưa, khi Tần Mộc Ca kế thừa chức vụ của phụ thân thì tình hình rất là quẫn bách.

Con đường chinh chiến của nàng, chính là bắt đầu từ ‘An Bắc quân’.

Khi đó chư quân ở hai châu U và Cực, chỉ có ‘An Bắc quân’ là có một phần bộ hạ cũ của cha nàng, nguyện ý nghe theo nàng.

Sau đó Tần Mộc Ca tiến từng bước một, khống chế ‘An Bắc quân’ tận mười hai năm.

Nàng bách chiến bách thắng, quét ngang bắc vực, chưa từng bại trận.

Chương 1905: An Bắc quân là An Bắc quân của tổng soái (4)

‘An Bắc quân’ sùng kính Tần Mộc Ca đến tột đỉnh, 87 vạn binh mã ‘An Bắc quân’, đại đa số đều có ấn ký của Tần Mộc Ca.

Tần Thắng tiếp nhận ‘An Bắc quân’, xa lạnh và thanh tẩy tướng lĩnh dưới trướng Tần Mộc Ca, nhưng lại không thanh tẩy được tướng sĩ tầng lớp cơ sở.

Mà lúc này, hơn một ngàn vị quan tướng trong doanh trại đang tỏ vẻ hối hận.

Trước khi Tần Mộc Ca đến, bọn họ ra sức phong tỏa tin tức, trấn áp tướng sĩ, củng cố lòng quân.

Nhưng tất cả đều không dùng được.

Tin tức Tần Mộc Ca trở về vẫn truyền ra, dưới sự trợ giúp của một ít người, chỉ nửa canh giờ đã truyền khắp doanh trại.

Toàn bộ doanh trại lập tức loạn cào cào. Ba mươi vạn tướng sĩ liều lĩnh không sợ chết, mặc kệ quân pháp nghiêm khắc, cũng phải kiên trì đi ra ngoài nghênh đón.

Một phần trong đám quan tướng này đã chuẩn bị rời đi, bọn họ biết mình nằm trong hàng ngũ thanh tẩy của Tần Mộc Ca.

Bọn họ không có sức phản kháng, cũng không muốn bị khống chế và quản lý.

Nhưng cũng có rất nhiều người ở lại.

Bọn họ tự nhận năng lực của mình vẫn tạm được, tinh thông binh pháp, hơn nữa không liên quan quá nhiều với Tần Thắng, mà bây giờ còn đang là lúc Tần Mộc Ca cần dùng người.

Chỉ cần bọn họ đồng ý cắt đứt với Tần gia, sống qua thời gian thanh tẩy này, nhất định có thể khôi phục chức vụ.

Đi theo Bá Võ Vương điện hạ đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, lẽ nào không mạnh hơn đám người chỉ biết mưu lợi riêng, thậm chí là nuốt hết tiền lương kia?

…

Không lâu sau, tại một nơi nào đó trên Thiết Bích sơn mạch, sắc mặt Tần Phụng Tiên đã khó coi đến cực điểm.

Hiện giờ, hắn không ở Thiên Vân sơn của mình, mà là ở trên một ngọn núi không người khác.

Tần Phụng Tiên muốn liên lạc với đám người Tần gia, nhất định phải che dấu cho khỏi bại lộ.

Hắn không muốn từ bỏ 'Thiên Vân sơn' của mình, cho nên chọn nơi này để gặp mặt đám tộc lão Tần gia.

Tần Phụng Tiên không ngờ Tần Mộc Ca lại quyết tâm như vậy.

Đây là tình nguyện tái tạo lại 350 vạn biên quân bắc địa, cũng nhất định phải thay tẩy tộc nhân và bộ hạ cũ của Tần gia.

Tần Phụng Tiên cũng đánh giá thấp uy vọng của Tần Mộc Ca ở trong quân.

Không!

Là đánh giá thấp uy danh của hai người Tần Mộc Ca và Sở Hi Thanh.

Chỉ một mình Tần Mộc Ca, thì còn chưa đủ để rất nhiều quan tướng phản chiến.

Nhưng mà thêm một cái Sở Hi Thanh, thì rất nhiều quan tướng nguyện ý đi theo hai người liều một phen.

Trong lòng bọn họ, một Bá Võ Vương đánh đâu thắng đó, cộng thêm một Vô Cực Đao Quân không ai địch nổi, chẳng khác nào là thay đổi triều đại!

Gặp khó bên Tần Mộc Ca thì cũng thôi, Tần Phụng Tiên lại còn bị ngăn trở bên phía Tần Tịch Nhan.

Hắn không thể thu hồi Quy Nhất Nguyên Chung như dự đoán.

Sắc mặt Tần Phụng Tiên âm trầm như nước.

Nếu không phải võ tu Siêu Phẩm quan hệ chặt chẽ với người phàm, sẽ dẫn đến uy lực của thiên kiếp tăng mạnh, thì hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua thân phận gia chủ Tần gia.

Hắn cũng sẽ không gặp phải cảnh quẫn bách như ngày hôm nay.

"Lão tổ, ngài phải làm chủ cho chúng ta!"

Nói chuyện chính là một ông lão mày rậm mắt to, cũng mặc một bộ giáp đen.

Hắn tên là Tần Nghiệp, cũng là một trong những tộc lão tiến lên ngăn cản Tần Mộc Ca đi đến 'An Bắc quân'.

Sắc mặt hắn đau khổ: "Thiên hạ ngày nay, chỉ có lão tổ mới có thể ngăn cản cái nghiệp chướng Tần Mộc Ca kia. Nếu tiện nhân kia làm bậy, Thiết Sơn Tần thị ta còn cái gì? Như vậy có khác gì diệt tộc?"

Tâm vị tộc lão còn lại cũng dồn dập lên tiếng.

Tộc lão của Tần gia còn tám người, nhưng chỉ có sáu người đến đây.

"Ta thực sự không ngờ cái nghiệp chướng kia lại ác độc như vậy, lại dám ra tay giết chết tộc nhân!"

"Kính xin lão tổ ra tay tiêu diệt kẻ này!"

"Lão tổ! Tiện nhân kia sống một ngày, Tần gia ta không an bình một ngày!"

"Với năng lực của lão tổ, nhất định có thể giải quyết được!"

"Được rồi!" Tần Phụng Tiên trầm mặt, hừ nhẹ một tiếng.

"Võ lực của Tần Mộc Ca rất mạnh, trừ phi là thần linh ra tay, hoặc là tụ tập sáu vị Siêu Phẩm trở lên mới có có thể vây giết, bằng không thì không ai có thể áp chế nàng. Dù là cường giả như Vấn Thù Y hay Độc Cô Thủ, cũng chỉ có thể áp chế nàng mà thôi, chứ không có năng lực giết chết nàng."

"Bây giờ ta đang bàn bạc với triều đình, cũng đang liên hệ với các thần, đặc biệt là ba vị thần linh từng vây giết Tần Mộc Ca, nhưng việc này cần thời gian. Đoạn thời gian này, các ngươi tạm thời ẩn nhẫn, cố gắng đừng va chạm chính diện với nàng."

Tần Phụng Tiên nói đến đây, lại cảm nhận được vẻ bất mãn trong ánh mắt già nua của mấy tộc lão này.

Tần Phụng Tiên có thể đoán được ý nghĩ của những người này.

Lúc trước là hắn đứng ra tập hợp mọi người để ám hại Tần Mộc Ca.

Bây giờ Tần Mộc Ca khởi tử hoàn sinh, bắt đầu phản phệ mọi người, Tần Phụng Tiên lại không thể làm gì, khiến bọn họ sinh lóng oán hận.

Với cục diện của bắc địa bây giờ, chờ thêm mấy ngày thì lực lượng của Thiết Sơn Tần thị sẽ bị thanh tẩy sạch sẽ, chỉ sợ là không còn sót lại chút nào.

Tần Phụng Tiên không khỏi âm thầm cười gằn, sát y lăn lộn.

Chương 1906: An Bắc quân là An Bắc quân của tổng soái (5)

Lúc trước, đám người này không chịu được áp lực từ triều đình và tam đại thần tông, vì bảo vệ sản nghiệp và tiền đồ của con cháu, bọn họ liên thủ bức bách Tần Thiết Quân triệu hồi Tần Mộc Ca về nhà.

Chuyện này không phải do Tần Phụng Tiên hắn sai khiến.

Nếu Tần Mộc Ca vẫn tu luyện Vô Tướng công và Nhai Tí Đao, hắn cũng không cần lo lắng huyết mạch Quy Nhất của mình bị Tần Mộc Ca thay thế.

Những người này cũng sẽ không bị hắn thuyết phục, tham dự vào việc giết Tần Mộc Ca, thông qua huyết mạch của bọn họ, đưa độc chú vào trong cơ thể Tần Mộc Ca.

Trên mặt Tần Phụng Tiên lại bình tĩnh như thường: “Yên tâm, chỉ là hai ba tháng thôi, sẽ không quá lâu.”

“Hai ba tháng?”

Đó là một ông lão ngồi bên trái.

Hắn mặc giáp đen, vác song đao, tên là Tần Dụng.

Hắn cũng là người ra tay với Tần Mộc Ca đầu tiên, lại suýt nữa bị đao cương của Tần Mộc Ca chém chết.

Tần Dụng nghe vậy thì nhíu chặt lông mày: “Lão tổ đã nói là Tần Mộc Ca đang ra sức loại bỏ độc chú đúng không? Sức mạnh của nàng đang khôi phục, chỉ sợ thực lực của Tần Mộc Ca ở hai ba tháng sau sẽ còn kinh khủng hơn bây giờ.”

Tần Phụng Tiên mỉm cười: “Không nhanh như vậy, thần độc kia xuất từ tay ‘Vạn Độc chi chủ’ Thần Nhược Võng, thần chú lại do ‘Chú Ma chủ’ đích tay luyện chế, há có thể loại bỏ dễ dàng như vậy? Độc chú trên người nàng, càng về sau lại càng khó loại bỏ. Trong vòng hai ba tháng, nàng tuyệt đối không thể khôi phục đến cấp bậc ‘Gần Thần’.”

Hắn lắc đầu: “Cái gọi là dục tốc thì bất đạt, chúng ta đối mặt với kẻ địch càng mạnh mẽ, thì lại càng phải thận trọng. Nếu như không có nắm chắc, thì tuyệt đối không thể ra tay. Nhất định phải chuẩn bị chu toàn, đã ra tay thì phải như lôi đình, một đòn tất thành công. Đương nhiên, trong ba tháng này, chúng ta không phải là không làm gì cả. Các ngươi có ý nghĩ gì không?”

Sáu vị tộc lão nghe vậy thì không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Một người trong đó nhíu mày: “Nếu chúng ta không đối đầu chính diện với Tần Mộc Ca, vậy thì chúng ta cũng không làm được quá nhiều. Chỉ có thể cố gắng liên hệ với chư quân, có rất nhiều người tuy đã thần phục Tần Mộc Ca, nhưng thâm tâm bọn họ vẫn hướng về Thiết Sơn Tần thị ta và triều đình.”

“Lại dựa vào quan lại trên địa phương, xem xem có thể đả kích trên phương diện tiền bạc và lương thảo không. 350 vạn biên quân, mỗi ngày đều cần rất nhiều tiền và lương, một khi Tần Mộc Ca không duy trì được, nhất định sẽ mất hết lòng quân.”

Tần Phụng Tiên không khỏi gật đầu: “Đây là thượng sách! Chúng ta có thể làm!”

Trong lòng hắn lại phản đối.

Tần Mộc Ca là danh tướng đánh đâu thắng đó, chuyện đầu tiên nàng làm sau khi đi lên phương bắc, cũng không phải là đi thu phục chư quân.

Mà là mượn người của Vô Tướng thần tông, lại gọi mấy bộ hạ cũ thân tín, trực tiếp tiếp quản tất cả kho lúa kho hàng của bốn châu.

Nói vậy bước tiếp theo của Tần Mộc Ca chính là thanh tẩy quan lại bốn châu.

Nhiều nhất là ba ngày, chỉ sợ quan lại của triều đình sẽ bị thanh tẩy hết sạch.

Căn cơ của Tần Mộc Ca ở bắc địa rất sâu, nàng có thể tìm đủ nhân tài để quản lý địa phương.

Tần Mộc Ca không có, Vô Tướng thần tông cũng có thể cung cấp.

Tần Phụng Tiên lại đổi giọng: “Nhưng mà như vậy còn chưa đủ, các ngươi còn có thượng sách khác hay không?”

Mọi người nghe vậy thì lại yên lặng.

Mãi đến một lát sau, một tộc lão tên Tần Độ bỗng nhiên cắn răng một cái: “Tiếp theo, chỉ có thể đọ sức với nàng ở Nghiêm Châu. Chỉ cần chúng ta kiềm chế quân tiên phong của Tần Mộc Ca, đợi triều đình đẩy lùi Cực Đông Băng Thành, rảnh tay rảnh chân, thì chúng ta có thể dễ dàng bình định tiện nhân Tần Mộc Ca kia.”

Hai mắt hắn như u hỏa, nhìn mọi người nói: “Đã đến nước này rồi, các ngươi còn do dự cái gì? Thật sự cho rằng đám người trong quân kia còn nghe chúng ta sao? Hiện giờ, chi có loại bỏ thần thoại đánh đâu thắng đó của Tần Mộc Ca, mới có thể để cho 350 vạn biên quân kia biết tốt xấu. Chúng ta nhất định phải không chừa thủ đoạn nào, dù là mượn lực lượng của Cự linh cũng phải làm.”

Mấy người đều không nói gì, chỉ là sắc mặt tất cả đều dữ tợn, ánh mắt từ từ trở nên kiên định.

“Mượn lực lượng của Cự linh… cũng không phải không được. Cấu kết với Cự linh tuy là tối kỵ, nhưng mà chúng ta đang vì thiên hạ muôn dân, vì bách tính Thần Châu, cũng không ngại làm bạn với hổ sói. Nhưng mà Nhai Tí Đao của Sở Hi Thanh có thể đối đầu vạn quân, chúng ta muốn đánh bại Tần Mộc Ca ở Nghiêm Châu, chỉ có thể dùng chiến thuật du kích.”

“Vấn đề là địa hình Nghiêm Châu là cao nguyên, với thân thể cao mấy trượng của cự linh, mục tiêu quá lớn. Hơn nữa tuy rằng tốc độ của bọn họ rất nhanh, nhưng lại không thể kéo dài, đánh du kích chỉ sợ là rất khó.”

“Cự linh không được, thì còn có bách tộc Nghiêm Châu. Bọn họ sinh hoạt ở cao nguyên nhiều đời rồi, không chỉ quen thuộc địa hình, mà còn giỏi về chiến đấu trên núi đồi.”

Chương 1907: Quân nghị

“Còn cả triều đình nữa, tuy nói triều đình đang bình định Cực Đông Băng Thành. Nhưng một khi để Tần Mộc Ca thành thế, uy hiếp không hề kém hơn Cực Đông Băng Thành. Thiên tử không thể không ra sức.”

“Thật ra chúng ta không cần trực tiếp đứng ra, mà chỉ cần liên lạc với Bất Chu sơn là được. Tần gia ta có rất nhiều bạn cũ, có thể nắm giữ hành tung của Tần Mộc Ca và quân đội của nàng.”

“Còn phải nghĩ biện pháp ép Tần Tịch Nhan rời khỏi Vô Tướng thần tông, nhất định phải thu hồi Quy Nhất Nguyên Chung. Lão tổ có Quy Nhất Nguyên Chung, làm sao lại sợ Tần Mộc Ca?”

Tần Phụng Tiên nghe vậy, khóe môi không khỏi nhếch lên.

Nhưng hắn lại nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của Tần Dụng ở bên cạnh, liền híp mắt lại, sau đó cười hỏi dò: “Sao thế? Dụng nhi đang lo lắng chuyện gì sao?”

Tần Dụng rùng mình một cái, lập tức cười khổ: “Lão tổ, ta suy nghĩ nửa ngày rồi, Tần Mộc Ca rõ ràng là có thể bắt giữ toàn bộ chúng ta, nhưng lại thả cho chúng ta rời đi, có lẽ là có dụng ý khác.”

“Ngươi đang lo lắng nàng dục cầm cố túng, có ý dung túng các ngươi?”

Tần Phụng Tiên nghĩ thầm, cái này không phải là không thể.

Thật ra thì việc này rất phù hợp với tính cách của Tần Mộc Ca.

Tần Phụng Tiên lại bật cười: “Vậy thì như thế nào? Nếu như nàng thật sự tính toán như vậy, đó chính là vô cùng ngu xuẩn, tự chịu diệt vong.”

“Cuộc chiến Nghiêm Châu này, chẳng những có Thiết Sơn Tần thị ta tham dự, Bất Chu sơn và tế ti của các thần cũng sẽ tham dự, bọn họ nhất định sẽ dốc hết sức lực để giúp đỡ bách tộc Nghiêm Châu, có thể nói là thiên thời địa lợi nhân hòa đều nằm ở phe ta.”

“Trái lại thì sau khi thanh tẩy, biên quân mất rất nhiều nòng cốt, lòng quân rung chuyển. Tần Mộc Ca không có bất kỳ phần thắng nào, nàng sẽ không có cơ hội báo thù các ngươi. Dụng nhi ngươi cần gì phải sợ?”

Tần Dụng nghe vậy thì ngẩn ra.

Nội tâm bất an của hắn nhất thời bằng phẳng lại.

…

Đầu tháng 11 năm 36 Kiến Nguyên, toàn bộ cảnh nội bốn châu đông bắc đều đang rung chuyển.

Bá Võ Vương Tần Mộc Ca trở về, nhấc lên sóng gió ngập trời, trận sóng gió này dùng một tốc độ kinh người, quét ngang tất cả ngõ ngách của bốn châu Băng U Cực Tuyệt.

Có điều, trận rung chuyển này tuy rằng kịch liệt, nhưng cũng rất ngắn ngủi.

Chỉ trong chín ngày ngắn ngủi, cảnh nội bốn châu đã khôi phục an bình.

Chờ đến khí bách tính bốn châu lấy lại tinh thần, liền phát hiện quan lão gia bên trong phủ nha đã thay đổi.

Những bộ đầu Lục phiến môn kia, cũng đổi thành người của Vô Tướng thần tông.

Mỗi ngày bọn họ đều dẫn theo một lượng lớn bộ khoái võ trang đầy đủ, cộng thêm binh lính mượn từ biên quân, bắt đầu tuần tra dạo phố, đề phòng nghiêm ngặt, để đám lưu manh phố phường và các nhân vật hắc đạo đều câm như hến, không dám lỗ mãng.

Có người nói, trong mấy ngày ngắn ngủi này, có ít nhất hơn một nghìn trọng phạm truy nã bị sa lưới, những người còn lại cũng không dám ở lại Băng U Cực Tuyệt, tất cả đều xuôi nam tránh nạn.

Còn có Thiết Sơn Tần thị gần như một tay che trời ở bắc địa, cũng bị vị tổng soái đại nhân kia đả kích vô cùng thê thảm.

Con cháu của Tần gia gần như bị quét sạch sành sanh, còn liên lụy đến rất nhiều môn sinh và bạn cũ của Tần gia.

Có người nói đây là do ba năm rưỡi trước, tổng soái đại nhân bị thiên tử và tộc nhân Tần gia liên thủ mưu hại, cho nên mới bỏ mình, sau đó nhờ vào bố trí trước khi chết của phụ thân Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh, lúc này mới khởi tử hoàn sinh.

Vì vậy tổng soái đại nhân gả cho Vô Cực Đao Quân, sau khi trở về U Châu lại ra tay ác độc, thanh tẩy toàn diện với con cháu Tần gia.

Lời đồn này truyền bá rộng rãi ở bốn châu Băng U Cực Tuyệt, mọi người nghe thấy thì đều kinh ngạc không thôi.

Bọn họ đang kinh ngạc vì Thiết Sơn Tần thị ngu xuẩn, đây há không phải là tự hủy trường thành sao? Liên thủ với thiên tử để giết gia chủ, lại còn là gia chủ xuất sắc nhất của Thiết Sơn Tần thị, là thiên kiêu cái thế, là chiến thần vô địch… Chuyện này quả thật là ngu xuẩn như nhân tộc chủ động hủy 'Tuyệt Bích trường thành' vậy.

Thật sự không biết đám người Tần gia kia nghĩ như thế nào nữa.

Mọi người cũng cảm khái tổng soái đại nhân khoan dung.

Dù bị tộc nhân hại chết, nhưng tổng soái đại nhân cũng không lạnh lùng hạ sát thủ những tộc lão kia, mà chỉ trục xuất mà thôi.

Có người nói chỉ có hai tên không có mắt, muốn ngăn cản tổng soái nắm giữ bắc vực, còn tuyên bố muốn cấu kết với Cự linh, lúc này mới bị tổng soái một thương giết chết.

Bởi vậy có thể thấy lòng dạ của tổng soái là rộng lượng và nhân hậu.

Người của Thiết Sơn Tần thị rơi vào hoàn cảnh này, chính là đáng đời.

Để bách tính các nơi vui mừng là, tổng soái đại nhân đã hạ lệnh, nghiêm cấm 'Đương thập đại tiền' của triều đình ở bắc vực.

Điều này làm mọi người phấn chấn không thôi.

Triều đình dùng loại tiền đồng chỉ to hơn một vòng kia, lại muốn đổi lấy hàng hóa bằng mười đồng tiền, đây không phải là cướp đoạt sao?

Cấm rất tốt!

Tổng soái đại nhân yêu quý bách tính, nhìn xa vạn dặm.

Còn nữa, phu quân của tổng soái còn là Vô Cực Đao Quân, vị Vô Cực Đao Quân một người một đao trấn áp 500 vạn đại quân Cự linh!

Hay lắm! Xem ra thiên hạ này phải biến thành của người khác rồi!

Chương 1908: Quân nghị (2)

Ngày 12 tháng 11, trong phủ tổng soái ở Băng Châu, tất cả tướng lãnh từ Vạn hộ trở lên ở bốn châu, và hơn mười vị Mạc phủ của tổng soái, cộng thêm tuần phủ mới nhậm chức của mấy châu đều ở nơi này.

Bọn họ quay chung quanh một tấm bản đồ cực lớn.

Tòa phủ tổng soái này là chiếm được của Tần Thắng, đại sảnh cực kỳ xa hoa khí thế, mấy trăm tướng tá tụ tập mà cũng không chật chội.

Sở Vân Vân đang đứng ở phía bắc của bản đồ, hai tay nàng chống lên bàn, mắt sáng như đuốc, nhìn chằm chằm vào một người trung niên râu ngắn, khí thế nho nhã ở trong đám người.

“Trường sử, Mạc phủ nhất định phải tập hợp một khoản tiền ra, bù đắp tất cả lương bổng đã nợ Phủ quân trong ba năm qua. Khi chúng ta chinh phạt Nghiêm Châu, nhất định phải dựa vào Phủ quân trấn thủ địa phương, đề phòng triều đình, không thể để bọn họ oan ức được.”

Sở Vân Vân tức giận không thôi.

Nàng không ngờ mình mới rời đi ba năm rưỡi, mà quân vụ của bốn châu đã hỏng bét như vậy.

Khi Sở Vân Vân còn chấp chưởng hai châu U Cực, đã nghiêm cấm tất cả tộc nhân Tần gia ra tay với tiền lương của quân đội. Thậm chí còn không tiếc phạt nặng, mấy năm đã chém đầu hai vị tộc nhân, hơn 300 bị lưu vọng, lúc này mới dàn xếp ổn thỏa hậu cần, nhờ đó càn quét Băng Châu.

Không ngờ sau khi Tần Thắng chấp chưởng bốn châu, quân kỷ của bốn châu lại hỏng bét đến mức này.

Tướng sĩ biên quân võ lực mạnh mẽ, tính tình hung hãn, những người này không dám ra tay với tiền của binh sĩ biên quân, nhưng lại nuốt hết vật tư, lấy đồ xấu thay đồ tốt, còn cắn xén lương bổng của Phủ quân, thậm chí là ăn chặn hết.

Có điều, đối với phu thê bọn họ mà nói, đây đúng là một chuyện tốt, có thể nhờ vào đó để thu phục lòng quân.

Thật ra người làm lính đều rất đơn giản, chỉ cần phía trên công bằng công chính, thưởng phạt nghiêm minh, tiền bạc đầy đủ, bọn họ liền nguyện ý bán mạng cho ngươi.

Vị Mạc phủ trường sử này là Mộ Dung Hận, Sở Vân Vân mới chiêu mộ cách đây không lâu, trước kia Mộ Dung Hận cũng là Mạc phủ Binh tào tham quân của nàng.

Người này xuất thân hàn môn, vốn chỉ là một Văn lại bình thường ở trong quân, mấy năm trước được nàng nhìn trúng, cho đảm nhiệm chức vụ quan trọng là ‘Kho tào tòng quân’ của phủ An Bắc đại tướng quân.

Sau khi nàng bỏ mình, người này liền nhàn rỗi ở nhà, mãi đến mấy ngày trước mới được Sở Vân Vân mời về, nhậm chức Mạc phủ trường sử.

Đám người trong Mạc phủ trước kia của Sở Vân Vân, đại đa số đều là triều đình cắt cử.

Khi đó nàng vì để Kiến Nguyên đế yên tâm, nên trong Mạc phủ có rất nhiều quan văn của triều đình.

Bây giờ thì lại khác, năng lực của Mộ Dung Hận rất mạnh, lại có thân tín của Sở Vân Vân. Bởi vậy để người này quản lý Mạc phủ là không thể thích hợp hơn.

Có điều, Mộ Dung Hận nghe vậy thì lại cười khổ, ôm quyền nói: “Tổng soái đại nhân, vì chinh phạt Nghiêm Châu mà chuẩn bị quân lương trong năm tháng, còn muốn xây dựng trăm vạn lính mới, chỉ riêng hai chuyện này đã tiêu hao hết tiền bạc của bốn châu rồi. Dù thuộc hạ có năng lực thông thiên, nhưng không bột khó gột nên hồ. Theo ý kiến của thuộc hạ, chúng ta khôi phục tiền lương như cũ cho Phủ quân là đủ rồi, hoặc là phát bù ba tháng lương.”

“Không được!”

Sở Vân Vân kiên quyết từ chối: “Ta muốn chính là lòng người của 190 vạn quận quân! Muốn chính là bọn họ dốc hết sức lực trấn áp địa phương cho ta! Theo ra được biết, có không ít người trong quận quân có hi vọng lên cấp, chỉ thiếu tiền mua bí dược thôi. Chúng ta phát khoản tiền này, bọn họ liền có thể thăng cấp. Còn cả trang bị của quận quân nữa, chúng ta cũng phải nhanh chóng thay đổi, đám vũ khí rách nát kia là thứ gì chứ?”

Đám tộc nhân kia của nàng khốn nạn đến cực điểm, thế mà lại thu hồi hơn trăm vạn binh khí và chiến giáp tinh xảo của quận quân, sau đó ‘báo hỏng’ rồi mang đi bán.

Cuối cùng bọn họ dùng đồ xấu thay đồ tốt, đưa những món vũ khí không hợp cách kia đến quận quân các nơi, lại kiếm được thêm một khoản tiền.

Hai ngày trước, khi Sở Vân Vân đi dò xét thì đã tức đến nổ phổi.

Tuyệt đối không thể để quận quân sử dụng những binh khí đó.

Nàng dự đoán là, một khi biên quân dưới trướng mình tiến vào Nghiêm Châu, đám Cự linh và chư tộc ở Băng Châu sẽ nhân cơ hội phản loạn.

Còn cả triều đình và Thiết Sơn Tần thị nữa, bọn họ cũng sẽ gây sự khắp nơi, nhiễu loạn địa phương.

Thời điểm này, nàng chỉ có thể dựa vào một ít biên quân ở lại và quận quân để trấn áp bốn châu.

Vì vây, coi trọng quận quân hơn nữa cũng không quá đáng.

Mộ Dung Hận suy tư: “Cũng không phải là không lấy được số tiền kia, kho tiền đã trống rỗng, nhưng mà có một số người ở bốn châu lại là gia tài bạc triệu, tài sản vô số. Chỉ là…”

Sở Vân Vân không khỏi liếc mắt nhìn qua.

Vị trường sử này của nàng, chắc là đã có ý nghĩ này từ lâu rồi, chỉ là có kiêng kỵ nên không dám mở miệng thôi.

Chương 1909: Quân nghị (3)

“Đám người Tần gia kia, đáng chết thì giết, nên cầm thì cầm, lên xét nhà thì xét nhà, tất cả điền sản và trạch viện đều mang đi bán, không cần kiêng kỵ gì. Bọn họ nuốt tiền của quân đội, bây giờ phải phun ra cho ta, phun ra gấp mười lần!”

“Còn hai châu U và Cực, đám người ỷ thế Tần gia để cướp đoạt và làm giàu bất nhân kia, cũng phải xử lý bọn họ một phen, bổ sung tài chính cho địa phương. Đặc biệt là đám người danh tiếng thối nhất, cứ giết một đám để răn đe, ruộng đất đều sung vào công quỹ.”

Đám địa chủ hào cường ở hai châu này đều do Tần gia nâng đỡ, như tay như chân với Thiết Sơn Tần thị.

Đám người này nhất định không phải người cùng một đường với nàng, vì vậy Sở Vân Vân ra tay không hề lưu tình.

Còn về phần hai châu Băng và Tuyệt, Sở Vân Vân mới dẹp yên không đến sáu năm, còn chưa có thế gia địa chủ mạnh mẽ.

Vẻ mặt Mộ Dung Hận rung lên: “Trong vòng một tháng, thuộc hạ sẽ bù đắp tất cả tiền bạc đã nợ, lại thay đổi bảy mươi vạn vũ khí mới.”

Cướp đoạt đám người Tần gia và địa chủ kia, liền có thể tụ tập được võ trang của ít nhất 30 vạn người.

Đây cũng là thượng sách để ổn định địa phương.

Hai vị tuần phủ của hai châu U và Cực cũng hiện ra vẻ vui mừng, kho tiền của phủ nha đã bị Mộ Dung Hận lấy sạch rồi.

Nếu như có thể lấy được một khoản tiền, tài chính ở địa phương sẽ chuyển biến tốt đẹp.

Tiếp đó, Sở Vân Vân lại đưa mắt nhìn về phía bản đồ.

“Ta vừa mới nghĩ ra, chỉ sợ là chúng ta chuẩn bị vẫn chưa đủ, ý ta không phải là quân lực. Trận chiến Nghiêm Châu này, phải giết chóc khoảng 30 triệu, thậm chí còn vượt qua con số này, chỉ sợ tướng sĩ của chúng ta không chịu nổi.”

“Theo ta được biết, Thiết Châu ở bên cạnh có 34 vạn tội quân. Phan Tĩnh, ngươi lĩnh quân đi qua bên kia một chuyến, mang bọn họ về đây, cho bọn họ tham dự cuộc chiến Nghiêm Châu. Các bộ cũng cần chuẩn bị sẵn sàng, muốn tổ chức một đám người, không sợ dính máu, không sợ sát sinh…”

Phan Tĩnh là Đô chỉ huy sứ mới của ‘Thắng Tiệp quân’.

Hắn vốn là một trong năm tham tướng của ‘Thắng Tiệp quân’, được Sở Vân Vân đưa lên tiếp quản ‘Thắng Tiệp quân’.

Người này nghe vậy thì lập tức lĩnh mệnh.

Tất cả tướng lãnh ở trong đại sảnh nghe vậy thì lại ồ lên, bọn họ đều kinh ngạc vì câu nói ‘phải giết chóc khoảng 30 triệu’.

Ngày xưa, bọn họ dẹp yên U Châu và Băng Châu, lại khuếch trương thêm ba vạn dặm về phía bắc, nhưng chỉ giết chóc không đến 10 triệu.

Nghiêm Châu nam bắc dài 17 ngàn dặm, đông tây 19 ngàn dặm, diện tích và nhân khẩu còn nhỏ hơn Băng Châu nhiều.

Đô chỉ huy sứ ‘Thiên Lang quân’, Hoành Dã tướng quân Lâm Độ Viễn nhíu chặt lông mày: “Tổng soái, cuộc chiến Nghiêm Châu, quý ở tranh thủ lòng dân. Bách tộc Nghiêm Châu bị Cự linh bóc lột đã lâu, chỉ cần chúng ta nương tay với bọn họ, nhất định sẽ được bách tộc ủng hộ giống như cuộc chiến Băng Châu.”

‘Thiên Lang quân’ là biên quân có quy mô chỉ đứng sau ‘An Bắc quân’, nhân số cao đến 50 vạn người.

Đây là vì ngày xưa Tần Mộc Ca cảm thấy trong ‘An Bắc quân’ có quá nhiều con cháu và bạn bè của Tần gia, liền bắt đầu xây dựng một quân đoàn chủ lực khác, đại đa số tướng lãnh đều xuất thân từ Vô Tướng thần tông.

Lẽ ra uy vọng và địa vị của Lâm Độ Viễn chỉ đứng sau Sở Vân Vân.

Nhưng mà cách đây không lâu, ‘Thiên Lang quân’ gần như bị Cự linh tiêu diệt ở cuộc chiến Thương Lang nguyên.

Mặc dù đây là bị triều đình thiết kế và bán đứng, nhưng mà vẫn có một ít tướng lãnh trong đại sảnh không phục Lâm Độ Viễn.

Một quan văn trung niên trong đám người còn cười lạnh: “Đây là lời nói của phu nhân! Há có thể không nghe? Tình thế bây giờ, há có thể tương tự như sáu năm trước? Trong hai năm qua, Băng Châu phản loạn còn ít sao? Đây lại là vì sao?”

“Là hoàng đình Bất Chu sơn và Thiên Đế sơn kiêng kỵ nhân tộc ta mở rộng và khuếch trương, không tiếc cho bách tộc Băng Châu rất nhiều tài nguyên, lại gây xích mích, cổ vũ bách tộc Băng Châu phản loạn. Người chết vì tiền, chim chết vì ăn, đám dị tộc kia cũng không ngoại lệ. Chỉ cần Bất Chu sơn chịu ra tiền, bọn họ sẽ tổ chức đại quân ở Nghiêm Châu, đối đầu với chúng ta.”

“Huống hồ tổng soái đại nhân và Đại Ninh là không đội trời chung, với tính tình của tên cẩu hoàng đế kia, nói không chừng còn thò một chân vào nữa. Thử hỏi chúng ta có thể bất cẩn và khinh thường sao? Không giết đến thây chất thành núi, máu chảy thành sông, chỉ sợ là không thể bình định được.”

Lâm Độ Viễn nghe vậy thì không khỏi yên lặng.

Hắn hơi suy ngẫm một lát, liền chắp tay với đối phương với vẻ kính phục: “Lâm mỗ thụ giáo rồi, là ta nghĩ quá thiển cận. Quả thực là như Hứa tuần phủ nói, trận chiến này, e rằng chỉ có giết chóc mới có thể khiến người sợ hãi.”

Vị quan văn trung niên kia là tuần phủ Nghiêm Châu, tên là Hứa Duệ, phụ trách chấp trưởng dân chính của Nghiêm Châu trong tương lai.

Phía dưới Trấn Bắc đại tướng quân không thiết lập Tổng đốc, vì vậy tuần phủ chính là quan chủ quản của các châu.

Chỉ nghe những lời này của đối phương, liền biết Sở Vân Vân dùng người rất thỏa đáng.

Chương 1910: Quân nghị (4)

“Không có gì!” Hứa Duệ đáp lại, sau đó lại nói tiếp: “Tuy nhiên, chỉ giết chóc không là không thể nào giải quyết vấn đề, chúng ta nhất định phải khống chế lương thực. Bất Chu sơn có thể đưa tiền tài và vũ khí lên cao nguyên Nghiêm Châu, nhưng lại không thể vận chuyển lương thực ở quy mô lớn.”

“Trước kia, Cự linh đều dựa vào Dực Nhân tộc, Thạch Nhân tộc, Bán Mã tộc, Tê Đầu tộc, Tam Nhãn tộc, Đồng Bì tộc… để khống chế bách tộc Nghiêm Châu, bọn họ xem như là nằm ở tầng trung trong bách tộc Nghiêm Châu, chiếm cứ chín phần mười ruộng đồng ở Nghiêm Châu.”

“Những tộc này tuyệt đối không muốn chúng ta chiếm cứ Nghiêm Châu, chuyện này không hề có lợi cho bọn họ. Vì vậy bọn họ nhất định sẽ là địch của chúng ta, nhất định phải diệt trừ và đuổi giết bọn họ.”

“Chỉ cần chúng ta chiếm được những ruộng cày và đồng cỏ này, lại chiêu mộ lưu dân không có đất ở phía nam đến trồng trọt và chăn nuôi, kiến tạo một thành trì để khống chế, liền có thể khiến chư tộc Nghiêm Châu phải ngước nhìn nhân tộc chúng ta! Nếu bọn họ muốn dùng thần kim và linh dược để đổi lấy lương thực, vậy phải nghe theo pháp lệnh của quan phủ.”

Bách tộc Nghiêm Châu, ngoại trừ một số tộc mạnh mẽ chiếm cứ ruộng cày và đồng cỏ ra, phần lớn những tộc còn lại đều dựa vào chăn nuôi, săn bắt và hái thuốc để sinh hoạt.

Những tộc này đều sinh hoạt trên các dãy núi, thường xuyên không thể tự cung cấp lương thực, nhất định phải bán các loại dược liệu, da lông thú, các loại khoáng thạch để sinh hoạt.

Khóe môi Sở Vân Vân cong lên, đây chính là lý do vì sao nàng lại đề bạt một tiểu quận thừa lên làm tuần phủ Nghiêm Châu.

Người này có đại tài, bốn năm trước nàng đã nghe nói qua, khi đó còn muốn đề bạt, nhưng vì nhiều việc xảy ra nên kéo đến tận bây giờ.

Nhưng mà cũng rất đúng lúc, Hứa Duệ này lãng phí bốn năm trên chức quận thừa, hùng tâm tráng chí gần như đã bị hao mòn hết sạch.

Vì vậy sau khi Sở Vân Vân phát lệnh mộ binh, người này lập tức tòng quân, đồng ý nắm lấy cơ hội một bước lên mây này.

Đi theo phu thê bọn họ tạo phản là một chuyện rất nguy hiểm, nhưng cũng không thiết những người có tài nhưng không gặp thời như Hứa Duệ, muốn đi theo bọn họ liều một phen.

“Đúng như Hứa tuần phủ nói, cuộc chiến này, chúng ta lấy khống chế ruộng cày và đồng cỏ làm chủ.”

Sở Vân Vân chỉ vào bản đồ: “Việc này tương đối dễ dàng, khó chính là để Nghiêm Châu khôi phục an bình trong vòng ba tháng. Nghiêm Châu là cao nguyên, địa hình phức tạp, mà chư tộc Nghiêm Châu nhất định sẽ dùng chiến thuật du kích, không đến lúc bất đắc dĩ thì bọn họ chắc chắn sẽ không quyết chiến với chúng ta.”

“Thật ra theo kế sách của Hứa tuần phủ, chúng ta chỉ cần khóa lương thực, trong vòng hai năm, đám dị tộc này sẽ phải thần phục. Nhưng chúng ta không có quá nhiều thời gian, nhất định phải giải quyết chiến sự Nghiêm Châu trong thời gian ngắn. Vì vậy kế sách duy nhất chính là càn quét toàn diện, dùng mấy trăm vạn đại quân càn quét qua.”

Triều đình Đại Ninh đang ra sức tuyên dương chuyện chinh phạt Nghiêm Châu.

Lúc này không chỉ biên quân bốn châu đang khát vọng chiến công, hi vọng thu hoạch được bí dược thăng cấp từ Nghiêm Châu, mà thế lực khắp nơi đều rất mong chờ, bao quát cả Vô Tướng thần tông.

Sở Vân Vân chấp chưởng bốn châu, nàng không cần nghe theo ý của Kiến Nguyên đế.

Nhưng mà Cự linh ở Băng Châu đều rút về Nghiêm Châu, khôi phục nguyên khí trên cao nguyên, luyện binh luyện mã. Bọn họ có Bất Chu sơn và Thiên Đế sơn giúp đỡ, thực lực bành trướng rất nhanh.

Chỉ nửa năm, Dạ Lang tộc liền có thể dùng mấy trăm vạn đại quân đánh vào Băng Châu.

Sở Vân Vân thân là chủ của bắc vực, há có thể không đề phòng.

Nàng nhìn tình báo của Nghiêm Châu, chỉ cảm thấy đứng ngồi không yên, khó có thể yên tâm.

Dụng trọng binh phòng ngự là hạ trong hạ sách, chỉ có tiên phát chế nhân, một lần bình định Nghiêm Châu mới có thể kê cao gối ngủ ngon.

Ngoài ra, Nghiêm Châu không chỉ có sản lượng linh dược phong phú, mà còn là kho lúa trứ danh.

Tuy bên kia là cao nguyên, nhưng do dãy núi bốn phía ngăn cản không khí và nước lạnh, nên bốn mùa đều ấm áp như xuân.

Dù là tháng mười một thì cũng ấm áp hơn Băng Châu nhiều. Mà ‘Phó đô’ của Dạ Lang tộc ở ngay Nghiêm Châu.

Ngày xưa, khi Huyền Hoàng thủy đế bắc phạt, chỉ một Nghiêm Châu đã gánh chịu bảy phần mười lương thảo của đại quân rồi.

Vì vậy nên chỉ cần khai phá Nghiêm Châu, liền có thể cung cấp một lượng lớn lương thực.

Nhưng mà cuộc chiến Nghiêm Châu này, tuyệt đối không thể kéo dài.

Trong ba đến năm tháng nữa, nàng nhất định phải đưa một lượng lớn binh mã lên phía nam.

Chỉ có nhanh chóng bình định Nghiêm Châu, lại chiếm một bộ phận của Sương Châu, ngăn chặn lượng lực của Bất Chu sơn và Thiên Đế sơn ở phía bắc sa mạc Xích Hồng, khi đó Sở Vân Vân mới có thể dùng toàn lực nam chinh, đi lấy mạng chó của Kiến Nguyên đế, cũng vì Sở Hi Thanh bắt lấy cái ngự tọa ở trong thành Vọng An kia.

Chương 1911: Quân nghị (5)

Tuy rằng Sở Hi Thanh không có hứng thú gì với ngôi vị hoàng đế, lớn mạnh Thiết Kỳ Bang chỉ là để báo thù, là để hoàn thành ‘nghi thức’ Vô Tướng công của mình.

Nhưng mà trong mắt của Sở Vân Vân, thiên hạ ngày nay, chỉ có phu quân của nàng… không, chỉ có tên khốn kiếp kia mới có tư cách ngồi vào vị trí đó!

“Tổng soái đại nhân!”

Đô chỉ huy sứ ‘Thiên Ninh quân’ Viên Tuấn nghi hoặc nói: “Xin hỏi chúng ta sẽ càn quét bằng chiến trận nào?”

“Không cần chiến trận.”

Sở Vân Vân lắc đầu nói: “Trận chiến này, chúng ta lấy vạn hộ làm đơn vị, các bộ tự làm theo ý mình. Ta chỉ có bốn yêu cầu, các bộ phải chú ý nối liền nhau, cố gắng không được tách rời; hơn nữa phải cố gắng càn quét sạch sẽ, không được bỏ sót; nếu như nhất định phải chia binh, nhân số không thể thấp hơn 500; các bộ cần mang nhiều gương đồng, phải đánh bóng thiết giáp thiết thuẫn trên người, đánh bóng loáng nhất có thể, tốt nhất là đánh bóng đến mức có thể phản quang."

Nàng phát hiện đám tướng lãnh đều hiện lên vẻ kinh ngạc, khó xử và âu lo.

Cái này không kỳ quái.

Địa hình Nghiêm Châu phức tạp, các bộ muốn không tách rời là rất khó. Mà muốn càn quét không bỏ sót, thì nhất định phải chia binh.

Vấn đề là 500 binh mã này, chỉ sợ là không phải đối thủ của quân du kích.

Hơn nữa, mang nhiều gương đồng để làm gì? Còn đánh bóng thiết giáp? Cái này có lợi ích gì?

"Nếu như không làm được hai yêu cầu trước, vậy thì lấy hai yêu cầu phía sau làm chủ."

Đôi mắt màu xanh lam của Sở Vân Vân lóe u quang: "Đây là luật thép, cũng là phương pháp chiến thắng của bản soái, các bộ nhất định phải nghe theo, không được làm trái."

Nếu như nàng có một năm, thì nàng cũng có thể lấy được Nghiêm Châu.

Nhưng nàng chỉ có ba tháng, vậy nhất định phải mượn Nhai Tí Đao của Sở Hi Thanh.

Đám tướng lĩnh trong đại sảnh nghe vậy, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Ánh mắt bọn họ tràn đầy kinh ngạc và khó hiểu.

Nhưng Sở Vân Vân đánh đâu thắng đó, uy vọng cực cao. Tuy mọi người có nghi ngờ và khó hiểu, nhưng vẫn khom người nhận lệnh.

Sở Vân Vân lại tiếp tục gõ mặt bàn: "Có điều, việc chư bộ nối liền đúng là một vấn đề, ta chuẩn bị dùng bí dược Nghiêm Châu để mời chào hào hiệp giang hồ, nhét vào trong các bộ, bù đắp điểm yếu của quân ta.”

Những nhân vật giang hồ này hành động rất linh hoạt, có thể bổ khuyết những khe hở giữa các bộ, có thể báo động và liên lạc.

“Còn có Cửu Lê Cao Sơn thị!” Lúc này, một vị tướng quân trẻ tuổi chợt chắp tay thi lễ, giọng nói như chuông: “Trên Thiết Bích sơn mạch có một lượng lớn bộ tộc núi cao, bọn họ và Cự linh thù sâu như biển. Chỉ cần chúng ta đồng ý dùng thổ địa của Nghiêm Châu làm phần thưởng, liền có thể mời chào trăm vạn đại quân xuống núi.”

Ánh mắt Sở Vân Vân sáng ngời: “Tốt! Ta nhớ ngươi là Kỷ Thiên Thu? Lần này ghi cho ngươi một công!”

Cửu Lê Cao Sơn thị cũng là một mạch của nhân tộc, đáng tin cậy hơn đám dị tộc Nghiêm Châu kia nhiều lắm.

Sở Vân Vân lại không tự chủ được mà nghĩ đến Thủy Thương Lãng.

Mấy năm trước, hai người Thủy Thương Lãng và Cung Vô Cấu là hai trợ thủ đắc lực nhất của nàng.

Nếu như có hai người này ở đây, Sở Vân Vân sẽ ung dung hơn rất nhiều.

Đáng tiếc, không biết hai người này ăn bùa mê thuốc lú gì của Sở Hi Thanh, bọn họ cho rằng ở phía nam, ở Thiết Kỳ Bang, mới có thể kiến công lập nghiệp.

Lần này Sở Vân Vân dùng tin phù triệu hồi hai người lên phía bắc, lại bị hai người khéo léo từ chối.

Nhưng hai người Thủy và Cung bây giờ đúng là rất tốt.

Tại Thiết Kỳ Bang, bọn họ là hai danh tướng chuyên về lục chiến, có thể nói là tư lịch thâm hậu, không gì sánh kịp.

Hai người thống lĩnh đám bộ hạ cũ Thần Sách Đô, trong vòng ba tháng đã chiếm được chín tòa quận thành ở Hoài Châu, gần như chiếm cứ toàn bộ địa vực từ sông Thương Lãng đến sông Thần Tú, không chỉ khống chế kênh đào lớn, mà còn khống chế các quận ven bờ sông Thiên Hoài.

Hoài Châu chính là một yếu địa chiến lược, Sở Hi Thanh muốn đối kháng với Đại Ninh dọc theo sông Thần Tú, kéo đổ triều đình Đại

Ninh, thì Hoài Châu là nơi tất phải thủ.

Thiết Kỳ Bang bây giờ đã chiếm được tiên cơ.

Sở Vân Vân lại nghĩ đến Sở Hi Thanh, nghĩ thầm cái tên này đang làm gì nha?

…

Sở Hi Thanh đang ngồi trên đỉnh Kim Phong của Vô Tướng thần sơn, hắn đang đau đầu vì long khí dâng trào quanh người.

Từ khi Sở Vân Vân lấy danh hào ‘Trấn Bắc đại tướng quân’, chính thức khống chế biên quân, nắm giữ chính vụ bốn châu, thì long khí quanh người Sở Hi Thanh liền bắt đầu mất khống chế.

Ngày nào chúng nó cũng dâng trào như sóng triều, hóa thành mười hai đầu Ứng Long vàng óng, quay chung quanh Sở Hi Thanh, phát ra kim quang xán lạn, thậm chí còn hóa thành một đạo khí vận như kim trụ cao ngàn trượng.

Những Ứng Long kia thỉnh thoảng lại ngẩng đầu gào thét, tiếng vang chấn động mấy chục dặm, vang tận mây xanh.

Chương 1912: Quân nghị (6)

Cảnh này không chỉ khiến hai vị tổ sư và đám thuật sư trên đỉnh Kim Phong ngạc nhiên không thôi.

Mà còn khiến cho một đám đệ tử Vô Tướng thần tông chạy lên đây chiêm ngưỡng.

Bọn họ không thể đến gần, chỉ có thể nhìn từ phía xa xa, nhìn long khí dâng trào, nhìn Sở Hi Thanh kim quang lấp lóe.

“Đó chính là Sở sư huynh? Khí thế quá kinh người.”

“Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ! Lời đồn đại lại là thật!”

“Xem long khí kinh người kia, Sở sư huynh quả nhiên là có mệnh cách đế vương.”

“Khí vận như kim trụ, quá kinh người, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy một cảnh tượng thần kỳ như vậy.”

Ban đầu Sở Hi Thanh còn không hiểu vì sao, sau đó mới biết là Sở Vân Vân tự xưng là ‘Trấn Bắc đại tướng quân’, lại tôn Sở Hi Thanh là

‘Thần Uy đại tướng quân, đại tổng quản bắc vực, đô đốc trung ngoại quân chính sự’, khi đó hắn mới hiểu rõ nguyên do.

Trên danh nghĩa, bây giờ hắn là chủ của bốn châu, long khí tự nhiên là sôi trào mạnh mẽ.

Sở Hi Thanh âm thầm đau đầu, nghĩ thầm Sở Vân Vân sao không thương lượng với hắn một phen?

Cái danh hào này có phải là quá bá khí rồi không? Không phù hợp với hình tượng biết điều và khiêm tốn của hắn.

Cái này không phải danh vọng võ đạo, không thể gia tăng thực lực cho hắn.

Nhưng tốt xấu gì Sở Vân Vân cũng biết đúng mực, không trực tiếp để hắn xưng Vương.

Sau khi tu luyện xong, Sở Hi Thanh không thể không nghĩ biện pháp khống chế long khí trên người.

Đây cũng là tình huống hắn chưa từng nghĩ đến, long khí tăng mạnh đến mức không khống chế được.

May mà Tàng Kinh lâu của Vô Tướng thần tông bao la vạn tượng, trên tầng thứ tám Tàng Kinh lâu có gom góp không ít võ học vương đạo.

Sở Hi Thanh bỏ một canh giờ ra để tìm kiếm, cuối cùng thay đổi ‘Thiên Tử Kiếm’ và ‘Huyền Đế Giáp’.

Cái trước có thể gia trì long khí trên thân kiếm, thực chất là tụ tập ý chí vạn quân vạn dân, dùng để tấn công kẻ địch, cực kỳ bá đạo. Có 24 đường kiếm, được xưng là lấy Yến Khê thạch thành làm phong, Tề Đại làm lưỡi, Tấn Ngụy làm tích, Chu Tống làm đốc, Hàn Ngụy làm kẹp, uy lực vô cùng to lớn.

Nhưng Sở Hi Thanh không sử dụng kiếm, nên sửa thành ‘Thiên Tử Đao’.

Hắn cũng không nhìn trúng 24 chiêu thức kia, Sở Hi Thanh cảm thấy uy lực đúng là rất lớn, nhưng lại không tốt bằng đao pháp của mình.

Huyền Đế Giáp cũng là một bí pháp Hoàng Đạo, ngưng tụ long khí thành áo giáp, cách vận dụng tương đối đơn giản.

Hai loại bí pháp này đều bắt nguồn từ Huyền Hoàng thủy đế, là truyền thừa chân chính của Huyền Hoàng thủy đế.

Sở Hi Thanh dự tính, sau khi luyện thành hai môn bí pháp này, hắn liền có thể khống chế long khí trên người, không cần phải đau đầu vì long khí và khí vận như kim trụ nữa, cũng không bị người khác chú ý và vây xem như khỉ nữa.

Tuy nhiên, đại trưởng lão Tàng Kinh lâu là Vương Bạch Mi lại không coi trọng.

Hắn lắc đầu nói: “Đây chỉ là kế sách trị phần ngọn, không thể trị gốc. Sư điệt tốt nhất vẫn là chế tạo một tòa trận pháp trấn áp long khí đi, lại có thể tích trữ long khí. Bằng không mỗi ngày long khí đều tiêu hao vô ích, vậy cũng không phải biện pháp.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì thở dài, nghĩ thầm mình có thể chế tạo một tòa đại trận thì không thể tốt hơn.

Bây giờ hắn có thể trộm từ chỗ của Kiến Nguyên đế, có thể mượn từ chỗ của Cơ Dương, nhưng mà hai nơi này đều không thể tích trữ long khí.

Vấn đề là một tòa trận pháp trấn áp khí vận cần tiêu hao vô số tiền tài và vật tư.

Dù là tiêu chuẩn thấp nhất, thì Sở Hi Thanh cũng không gánh nổi.

Nói chung là tạm thời dùng Thiên Tử Đao và Huyền Đế Giáp để chống đỡ đi, sau này từ từ nghĩ biện pháp khác.

Long khí này sinh ra từ bốn châu bắc vực, dù mỗi ngày tiêu hao vô ích, cũng tốt hơn là để Kiến Nguyên đế rút đi.

Mà khi Sở Hi Thanh trở về đỉnh Kim Phong, vừa tu hành Hỗn Nguyên công, vừa cô đọng Thiên Tử Đao và Huyền Đế Giáp, thì hắn lại nhận được một phong tin phù.

Khi Sở Hi Thanh xem qua nội dung trong thư, ánh mắt không khỏi trở nên nghiêm túc.

Đây là một phần tình báo từ Thiên Cơ các, có quan hệ với Vọng Thiên Hống.

Mấy tháng trước, hắn đã hứa hẹn với Cơ Dương, sẽ truy tìm những ‘độc châu’ kia của nàng.

Sở Hi Thanh vẫn rất để ý đến việc này, vì thế mà không tiếc bỏ một số tiền lớn, mời mấy cơ cấu tình báo lớn nhất đương đại tìm hiểu, chỉ là đến nay vẫn không có manh mối.

Nhưng hai ngày trước, Thiên Cơ các phát hiện tung tích của Vọng Thiên Hống, hơn nữa còn phát hiện ở ngay Thiết Châu, nằm ở phía tây U Châu, khoảng cách rất gần với Thiết Bích sơn mạch, chỉ cách hơn một vạn dặm.

Sở Hi Thanh suy tư, hắn không xác định đây có phải cái bẫy hay không.

Nhưng hắn vẫn quyết định đi tìm hiểu rõ ràng.

Hành trình Thái Vi Viên cách đây không lâu, đã khiến cho võ lực và năng lực giữ mạng của hắn tăng mạnh.

Sở Hi Thanh có tự tin, hắn có thể toàn thân trở ra ở bất cứ tình huống nào.

Chương 1913: Chinh phạt Nghiêm Châu

Sở Hi Thanh không chạy đến Thiết Châu ngay.

Hắn còn dành thời gian tu luyện, mau chóng thăng cấp Hỗn Nguyên công, đồng thời quan tâm đến chiến sự bên Nghiêm Châu, sẵn sàng cứu viện bất cứ lúc nào.

Tại giai đoạn đầu, cuộc chiến Nghiêm Châu không chỉ phải tiến công theo đường núi, hành quân rất gian nan, ven đường còn có rất nhiều hiểm quan yếu ải cần công phá, vì vậy nên không cần đến Nhai Tí Đao của hắn lắm.

Huống hồ Vọng Thiên Hống quan hệ rất lớn, một khi thi độc truyền bá ra, bách tính nhân tộc phải chết đến ngàn tỷ.

Đây không phải chuyện một nhà nữa.

Mà Thiết Châu ở ngay cạnh U Châu, chính là phạm vi thế lực của Vô Tướng thần tông.

Việc này Vô Tướng thần tông phải gánh vác.

Sau khi thương lượng với mấy vị đại trưởng lão, Sở Hi Thanh quyết định để Ngoại Vụ viện đứng ra, phân phát mấy cái nhiệm vụ, để mười mấy vị đệ tử chân truyền đi điều tra tình hình.

Ngoài ra, Vô Tướng thần tông còn hạ lệnh cho môn nhân đệ tử ở

Thiết Châu, chú ý tất cả điều dị thường ở địa phương, báo cáo kịp thời.

Vô Tướng thần tông có mấy chục vạn đệ tử nội ngoại môn, còn có gần 700 vạn đệ tử ký danh, có ít nhất một phần mười đệ tử phân bố ở Thiết Châu. Đủ để tạo thành một tấm lưới gió thổi không lọt, dù là gió thổi cỏ lay cũng không giấy được tai mắt của bọn họ.

Cũng ở ba ngày sau, ngày 15 tháng 11 năm 36 Kiến Nguyên, 50 vạn binh mã ‘Thiên Lang quân’ và 33 vạn dân quân phụ trách hậu cần đã xuất chinh.

Bọn họ đóng quân ở Băng Châu trước, sau đó dọc theo dòng suối nhỏ để đánh vào Nghiêm Châu.

Theo sát phía sau là bốn quân đoàn chủ lực ‘An Bắc quân’, ‘Thiết Lâm quân’, ‘Hổ Bí Quân’, ‘Thần Đao quân’, tổng cộng 210 vạn biên quân, cùng với 92 vạn phụ quân, lục tục áp sát về phía Nghiêm Châu.

Sau đó chính là như tất cả mọi người dự đoán, tuy Cự linh chiếm cứ rất nhiều quan ải hiểm yếu, lại chiếm chỗ cao, nhưng lại không dám dựa vào những nơi hiểm yếu kia để chống đối.

Bọn họ chỉ chống lại một chút, như là mang tính chất tượng trưng, sau đó liền lùi lại.

Bọn họ sợ hãi Nhai Tí Đao của Sở Hi Thanh, cũng sợ Nghịch Thần Kỳ của Sở Vân Vân.

Đóng giữ nhiều binh mã sẽ bị Nhai Tí Đao trấn án, ít binh mã thì không chống lại được Sở Vân Vân.

Đôi phu thê này, quả thực là khắc tinh của tất cả hùng quan trong thiên hạ.

Vì vậy, Cự linh Nghiêm Châu dứt khoát từ bỏ, kéo 260 vạn binh mã và hơn 100 vạn phụ quân dân binh về địa vực cao nguyên.

Sở Vân Vân và các tướng lãnh đều hiểu rõ ý đồ dụ địch xâm nhập của Cự linh.

Bọn họ vẫn đâu vào đấy, sau khi đánh vào Nghiêm Châu thì bắt đầu càn quét phía nam, liên tục chiếm cứ hai khối bình nguyên ngàn dặm.

Đây là chốn cữ của Huyền Hoàng thủy đế, tên là quận Thiên Lâm và quận Thượng Điền.

Hai nơi này từng mấy lần thất thủ vào tay dị tộc, từ 39 ngàn năm trước, sau khi triều Đại Ngự diệt vong, thì nhân tộc vẫn chưa thể thu hồi.

21 ngàn năm trước, lúc Thái Vi Viên cực thịnh thì đã có hi vọng đoạt lại Nghiêm Châu, nhưng sắp thành lại bại.

Sau khi chiếm đóng hai quận này, biên quân Băng Châu tạm dừng xâm nhập.

Sở Vân Vân dùng nơi này làm căn cơ, triệu tập Cửu Lê Cao Sơn thị và bách tính Thần Châu đến khai khẩn.

Nhưng tạm thời không có hiệu quả gì.

Tuy rằng các châu trong Thần Châu vẫn đang chiến loạn, nhưng Cực Đông Băng Thành quản quân rất tốt, gần như không nhiễu dân; bên phía triều đình thì lại do thái sư Độc Cô Thủ đảm nhiệm chủ soái, quân pháp càng nghiêm khắc hơn. Vì vậy các nơi vẫn giao chiến nhưng không có lưu dân.

Nhưng các nơi như Thiết Châu, U Châu, Tấn Châu, Kế Châu, lại có rất nhiều dân không có đất. Vô Tướng thần tông đang tổ chức và trợ giúp dân chúng di chuyển qua bên này.

Nhưng bọn họ cần phải đi hơn vạn dặm mới đến được Nghiêm Châu, nên trong thời gian ngắn là không làm được gì.

Chỉ có thể hi vọng vào hơn trăm vạn phụ quân dân binh kia.

Sau khi lên cao nguyên, đại đa số địa vực vẫn còn tính là bằng phẳng, hậu cần cũng không cần nhiều người như vậy.

Một số phụ quân dân binh trong đó đồng ý định cư tại Nghiêm Châu, được phân ruộng ngay tại chỗ.

Đất đai Nghiêm Châu màu mỡ, cuối cùng có hơn 60 vạn người đồng ý định cư tại đây.

Ngoài ra, Cửu Lê Cao Sơn thị cũng mang đến cho Sở Vân Vân một niềm vui bất ngờ.

Nhân số của Cao Sơn thị tộc sinh hoạt ở Nghiêm Châu lại nhiều hơn xa những gì bọn họ nghĩ.

Sở Vân Vân chỉ dùng 25 ngày, liền triệu tập được 90 vạn người Cao Sơn thị tộc ở lân cận Nghiêm Châu.

Nàng dùng 17 vạn thanh niên trai tráng để nhét đầy các bộ biên quân, lại tiến hành huấn luyện 13 vạn ‘Cao Sơn quân’.

Hơn nữa càng ngày càng nhiều Cao Sơn thị tộc chạy đến, quy mô của ‘Cao Sơn quân’ không ngừng mở rộng, dự tính là ba tháng sau, số lượng sẽ lên đến 50 vạn. Các chiến sĩ Cao Sơn bên trong các bộ biên quân cũng lên đến khoảng 80 vạn.

Những chiến sĩ Cao Sơn này, chính là quân đội tuyệt hảo trên cao nguyên.

Bọn họ cao gần trượng, hình thể gần như đuổi sát Cự linh, thân thủ lại cực kỳ nhanh nhẹn.

Hầu như tất cả chiến sĩ Cao Sơn đều có sức mạnh khổng lồ, hơn nữa bước đi như bay trên núi cao. Do sinh hoạt ở phương bắc, dễ dàng đoạt được bí dược, nên cơ bản đều có tu vị bát phẩm. Chỉ cần phân phối binh khí và chiến giáp thượng giai, là có thể trở thành một nhánh quân tinh nhuệ.

Chương 1914: Chinh phạt Nghiêm Châu (2)

Sở Vân Vân còn ‘cướp’ 47 vạn tội quân từ các nơi như Thiết Châu và Tịnh Châu.

Thật ra thì cao tầng biên quân các nơi đều có ý cứu viện, nên âm thầm nhường cho.

Thành viên đều là quân nhân xúc phạm quân pháp, trọng phạm giang hồ tội không đáng chết, hoặc là người bị liên lụy vào mấy vụ án mưu phản khi Kiến Nguyên đế đăng cơ đến nay, nên bị đày đến biên cương.

Thật ra thì Sở Vân Vân cũng hơi lo lắng về đám tội quân này.

Nhưng chỉ cần dùng cẩn thận trong cuộc chiến với dị tộc thì không có vấn đề gì lớn.

Sở Vân Vân lại miễn tội cho một bộ phận người bị kết án mưu phản, từ đó khống chế dễ dàng hơn.

Ngoài ra còn có 54 vạn ‘Tôi Tớ quân’, tất cả đều là tộc duệ bản địa Nghiêm Châu.

Bọn họ hoặc là bị Cự linh bóc lột quá ác, hoặc là có ý đầu cơ, sau khi Sở Vân Vân đánh vào cao nguyên thì lục tục chạy đến hiệu lực cho Sở Vân Vân.

Những người này đều tự mang vũ khí và quân giới, cũng không cần tiền lương. Ngoài trừ cần cung cấp lương thảo, đồng ý một ít đất ruộng ra, thì không cần quan tâm.

Còn có mười mấy vạn võ tu giang hồ chạy đến, muốn dùng đầu Cự linh và dị tộc để đổi bí dược từ phủ Trấn Bắc đại tướng quân.

Đương nhiên, Sở Vân Vân coi trọng nhất vẫn là 100 vạn lính mới kia.

Trong vòng một tháng này, tất cả lính mới đều lục tục leo lên cao nguyên Nghiêm Châu.

Ít nhất một phần sáu quan tướng trong đó xuất thân từ Thiết Sơn Tần thị, hoặc là có liên quan đến Tần thị.

Đối với bọn họ, Sở Vân Vân chỉ tin tưởng có hạn, không có ý định dùng những lính mới này để trấn thủ địa phương. Nhưng nếu đẩy bọn họ ra chiến trường quá sớm, thì lại không tốt.

May là võ phong ở bắc vực khá mạnh, tố chất của lính mới rất tốt, toàn viên là bát phẩm. Chỉ cần huấn luyện một chút về chiến trận là có thể ra dáng.

Sở Vân Vân vì để bọn họ nhanh chóng thành quân, nên đã bớt đi rất nhiều hạng mục huấn luyện.

Nhưng nàng cũng chưa bao giờ hi vọng bọn họ sẽ quyết chiến với đại quân Cự linh, tạm thời không có nhu cầu ở phương diện này.

Khi Sở Vân Vân đánh vào Nghiêm Châu được 40 ngày, quân đội của nàng đã bành trướng đến khoảng hơn 470 vạn.

Sở Vân Vân còn mượn lực lượng thuật sự, xây hai thành trì ở hai quận Thiên Lâm và quận Thượng Điền, cùng với 36 tòa lô cốt để khống chế các yếu địa.

Ngày này, đại quân lại bắt đầu tây tiến với quy mô lớn.

Sở Vân Vân dùng 60 vạn người già phụ nữ và trẻ em của Cao Sơn thị tộc, cộng thêm 60 vạn phụ quân dân binh trai tráng được phân chia ruộng đất, để trấn thủ hai quận Thiên Lâm và Thượng Điền.

Hơn một 100 người này đều có thể làm binh, sức chiến đấu không tầm thường.

Chư bộ còn lại thì toàn quân xuất chinh, tiếp tục càn quét về phía tây nam.

Bọn họ kéo một tấm lưới cực lớn, nam bắc dài hơn ba ngàn dặm, quét sạch tất cả Cự linh, tất cả thế lực phản kháng ở ven đường, xua đuổi Cự linh và bách tộc như Dực Nhân tộc về phía tây.

Ven đường đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, khí thế làm người ta không thể đối đầu.

Nhưng do địa vực Nghiêm Châu quá rộng lớn, địa hình phức tạp, đại quân không thể không chia binh.

Ban đầu, các tướng lĩnh còn cố gắng khống chế, để tất cả các bộ đều có quy mô không dưới một vạn người, nhưng theo thời gian trôi qua, binh mã của các bộ càng lúc càng giật gấu vá vai.

…

Đỉnh Kim Phong trên Vô Tướng thần sơn, Sở Hi Thanh nhìn đoàn sương khói màu đen trong tay, ánh mắt nghiêm túc nói: “Cái này đúng là bắt nguồn từ thi độc của Cơ Dương, chỉ là nó đã hơi biến hóa.”

Tam Trì Cư Sĩ – Nhậm Tiếu Ngã cau mày, trong mắt bao hàm lửa giận: “Bọn họ chính là đang muốn thay đổi và biến hóa trên trụ cột này, bọn họ đang lựa chọn những thôn trang ít nhiều gần Thiết Bích sơn mạch để thí nghiệm ở quy mô lớn.”

Nhiệm vụ điều tra này, Nhậm Tiếu Ngã không chỉ tham dự, mà còn là người khống chế và quản lý.

Hắn nhìn thấy một số tình cảnh vô cùng thê thảm ở bên phía Thiết Châu, cho nên cực kỳ tức giận.

Mạch Đan Thư nghe thấy việc này thì cũng tức giận không thôi: “Cự linh Bất Chu sơn nghĩ cái gì, bọn họ lại muốn tạo thành một trận thi tai mới?”

Hắn từng trải qua một trận thi tai, đến nay vẫn còn khắc sâu.

Trầm Nguyên thì vuốt râu, suy tư nói: “Có thể thấy Bất Chu sơn đã chuẩn bị từ lâu, nếu như để bọn họ thực hiện được. Chỉ sợ thi tai sẽ vượt xa lần trước.”

Tuy nhân tộc chỉ trải qua 28 đời Vọng Thiên Hống, nhưng lại bạo phát hơn 700 thi tai cỡ lớn. Hầu như cứ cách 500 600 năm là sẽ có một lần thi tai.

Vì vậy, dù là người bình thường thì cũng có kháng tính nhất định với thi độc. Dù thi độc nhập thể thì cũng chưa chắc đã biến thành độc thi.

Nhưng mà Bất Chu sơn chuẩn bị chế tọc Vọng Thiên Hống đời thứ 29, mà thi độc của Cơ Dương lại là thi độc bắt nguồn từ Vọng Thiên Hống đời đầu.

Thế gian hiện giờ, đã cách thời đại Huyền Hoàng thủy đế hơn 36 vạn năm. Nhân tộc bây giờ không có quá nhiều kháng tính với thi độc của Vọng Thiên Hống đời đầu.

Chương 1915: Chinh phạt Nghiêm Châu (3)

“Chỉ từ mấy thôn trang chúng ta điều tra được, có thể thấy tỷ lệ thi biến là cực lớn, đạt đến khoảng bốn phần mười. Mặc dù không thi biến, thì cũng sẽ trở nên suy yếu, tất cả khi huyết, tu vị, chân nguyên… đều sẽ chịu ảnh hưởng cực lớn.”

Vẻ mặt Nhậm Tiếu Ngã nghiêm túc, giọng nói âm lãnh: “Đệ tử vô năng, chúng ta chỉ bắt được mười mấy tên thuật sư được thuê, đến nay vẫn không tìm thấy tung tích của đám Cự linh kia.”

“Ta nghi ngờ có người trong quan phủ Thiết Châu cấu kết với bọn họ, bằng không bọn họ không thể giấu đến thời điểm này, càng không thể trốn ở ngay dưới mắt của chúng ta.”

“Dù vậy thì Thiên Thính viện cũng khó có thể chối tội.”

Lư Thủ Dương hừ lạnh một tiếng, ánh mắt bất mãn: “Những người này thật to gan, lại dám thí nghiệm thi độc ở ngay dưới mắt Vô Tướng thần tông chúng ta, Thiên Thính viện lại không biết một chút nào, còn phải chờ Thiên Cơ các nhắc nhở, thật sự là lẽ nào có lý đó!”

Hiện tại, Lý Trường Sinh và Tố Phong Đao còn đang cướp đoạt thần huyết ở Vô Chung Dương.

Bọn họ hình như là có ý với cái tay đứt của ‘Quần Sơn Xã Tắc chi thần’, cho nên vẫn chưa trở về.

Vì vậy Lư Thủ Dương được Lý Trường Sinh và Trưởng Lão viện ủy nhiệm điều tra việc ‘thi độc’.

Lư Thủ Dương đã đang nghi ngờ, Thiên Thính viên có phải cũng bị thẩm thấu rồi không?

Chỉ sợ không chỉ có quan phủ Thiết Châu yểm trợ cho đám Cự linh kia.

Giới Luật viện đang toàn lực điều tra, tra xét rõ ràng Thiên THính viện từ trong ra ngoài.

Nhưng vào lúc này, tay phải Sở Hi Thanh bỗng nhiên xuất hiện một đám lửa, đốt sạch đám sương khói màu đen kia.

Khóe môi hắn cong lên: “Vẫn là để đệ tử đi một chuyến đi! Ta được Cơ Dương nhờ vả, tốt xấu gì cũng phải đến Thiết Châu xem xét.”

“Không thể!” Lư Thủ Dương nhíu mày: “Tình hình của ngươi bây giờ, có thể đi Thiết Châu sao?”

“Đệ tử đã tích trữ gần đủ rồi. Hơn nữa cũng cần ra ngoài tìm kiếm bí dược thăng cấp. Còn cuộc chiến Nghiêm Châu…”

Sở Hi Thanh hơi dừng lại, cười giải thích: “Bên kia đã không có quyết chiến quy mô lớn, đệ tử đoán là trong thời gian ngắn, sẽ không có cơ hội sử dụng thức thứ nhất và thức thứ hai rồi.”

“Mà chỉ cần là nơi có gương, có tia sáng phản xạ thì đều có thể sử dụng Thần Kính Thiên Đao, với lại có thể vươn xa ba vạn dặm quanh người, cũng không có yêu cầu đặc thù gì với thời gian và địa điểm.”

Mọi người nghe vậy thì thần sắc khá phức tạp, có mừng rỡ, cũng có cảm khái.

Đến giờ mà bọn họ vẫn khó có thể tin được, không ngờ Sở Hi Thanh đã học được thức thứ tu của Thần Ý Xúc Tử Đao, Thần Kính Thiên Đao!

Chiêu thức Thần Kính Thiên Đao này uy danh hiển hách, uy danh của nó còn vượt qua cả Thần Ý Đao Tâm.

Huyết Nhai Đao Quân từng chính miệng nói, đây là thức khó tu luyện nhất trong Thần Ý Xúc Tử Đao của hắn, thậm chí còn khó hơn cà hai thức ‘cực chiêu Tru Thần’ kia.

Trong mắt của mọi người cũng hiện ra ý chờ mong.

Cái Thần Kính Thiên Đao đại danh đỉnh đỉnh này, rốt cuộc là có thần uy như thế nào đây?

Sau đó, Sở Hi Thanh lại vỗ vỗ thanh Kính Hoa Thủy Nguyệt đao bên hông: “Thật ra thì Thiết Châu gần với Nghiêm Châu hơn. Hơn nữa, với đặc tính của Thần Ý Đao Tâm, đệ tử đi tìm người là thích hợp nhất.”

Mọi người nghe vậy thì thần sắc hơi động.

Thần Ý Đao Tâm của Sở Hi Thanh có thể cảm nhận được tất cả địch ý và sát niệm ở phạm vi mấy trăm dặm.

Gần Thiết Bích sơn mạch là nơi hoang sơn dã lĩnh, để Sở Hi Thanh đi tìm Cự linh, quả thật là nhanh và tiện hơn bọn họ nhiều.

“Đúng là cũng có thể!”

Hai mắt Lư Thủ Dương híp lại, cân nhắc nhiều lần xong: “Ta hoài nghi đám Cự linh kia đã rút khỏi Thiết Châu rồi. Nhưng nếu như không xác nhận một phen, chung quy vẫn không yên tâm. Điều duy nhất cần phải lo là an toàn của ngươi.”

Lư Thủ Dương nói đến chỗ này, tâm thần lại hơi động, ngẩng đầu nhìn về phía nam.

Bên kia là một cây Huyết tùng khổng lồ cao khoảng 700 trượng, tán cây bao phủ phạm vi 20 dặm, gần như đã bao phủ một phần bảy đỉnh núi Vô Tướng.

Biến hóa này phát sinh ở mấy ngày trước, dường như lực lượng của Mộc Kiếm Tiên đã tăng mạnh, tặng lại hóa thể ở nhân gian.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía đông.

Hiện tại, bộ phận Thiết Bích sơn mạch ở phía đông của bọn họ cũng phát sinh biến hóa cực lớn.

Mấy đỉnh núi bên kia lại xuất hiện thêm một đỉnh núi.

Đỉnh núi to lớn này do chín ngọn núi tạo thành, nó còn lơ lửng ở giữa các ngọn núi khác.

Bên trên chín ngọn núi của đỉnh núi, còn có mười tám tòa tiên đảo đang lơ lửng giữa trời.

Bọn chúng ẩn giấu ở trong mây mù, thỉnh thoảng mới xuất hiện.

Lư Thủ Dương cũng an tâm: “Thôi, Hi Thanh ngươi đi một chuyến cũng tốt, nhưng cần phải dẫn Phong Tam và một Cự thần theo.”

Tính tình của vị Sở sư điệt này còn trầm ổn hơn những gì người khác nghĩ nhiều lắm.

…

Trước khi lên đường, Sở Hi Thanh chạy đến Thiên Thính viện để tìm hiểu tất cả tình báo về bí dược tam phẩm.

Sau khi bí dược tiến vào tam phẩm là không có cách nói chất lượng hay phẩm chất.

Đó đều là linh dược đỉnh cấp nhất, mỗi một phần đều vô cùng quý giá, không có gì phải chọn chọn lựa lựa.

Phẩm chất của chúng không chênh lệch mấy, ảnh hưởng với tu vị và huyết mạch cũng nhỏ bé không đáng kể.

Nhưng những tình báo liên quan đến bí dược tam phẩm hạ này, hầu như đều có gán nhãn mắc như 'nghe đồn không thật', 'không thể xác nhận', 'có thể đã di chuyển', 'nguy hiểm', và 'cực kỳ nguy hiểm'.

Chương 1916: Chinh phạt Nghiêm Châu (4)

Khi Sở Hi Thanh điều động Dục Nhật thần chu bay về phía Thiết Châu, đã xem qua một lượt.

Tài liệu chính của bí dược Vô Tướng công tam phẩm có tổng cộng 13 loại.

Chín loại trong đó là thứ đến người á loại thú 'Hỗn Độn'.

Bốn loại khác thuộc về cỏ cây hoa lá, là thiên tài địa bảo do thiên địa uẩn nhưỡng ra.

Chỉ cần đạt được bất kỳ một loại nào trong đó, đều có thể luyện chế ra bí dược hoàn chỉnh.

Nhưng tất cả đều không ngoại lệ, là có nguy hiểm trí mạng.

Đệ tử Vô Tướng thần tông còn nhất định phải dùng sức của bản thân để đạt được bí dược.

Ít nhất thì trong quá trình này, không thể quá dựa vào sức mạnh của người khác, bằng không sẽ ảnh hưởng đến 'nghi thức', ảnh hưởng đến hiệu quả phá phong ấn huyết mạch. Vì vậy từ tứ phẩm trở lên, tu hành càng ngày càng gian nan.

Đương nhiên, cái gọi là ‘nguy hiểm trí mạng’ là đối với võ tu tứ phẩm bình thường thôi.

Đối với thiên kiêu cái thế mới tứ phẩm đã có thể bước lên Thiên Bảng như Sở Hi Thanh mà nói, hai chữ ‘nguy hiểm’ này là nhục nhã.

Vấn đề là phía nam Thiết Bích sơn mạch không có manh mối về bí dược tam phẩm hạ.

Chỉ có bảy chỗ, tất cả đều là ‘nghe đồn không thật’, và ‘không thể xác định’.

Sở Hi Thanh không khỏi lắc đầu, thu hồi những tin tình báo này vào tay áo.

Trong bảy địa phương này, Thiết Châu chiếm hai chỗ.

Hành trình này có thể thuận tiện qua xem một chút.

Nếu như không tìm được, vậy thì chỉ có thể chờ chuyện ‘thi độc’ kết thúc, đi mấy nơi như Băng Châu, Nghiêm Châu, Sương Châu để tìm kiếm.

Một phần bí dược tam phẩm hạ, chắc hẳn không cần phải chạy đến tận Trung Thổ.

Thật ra thì phía tây Nghiêm Châu là Hàn Châu và Liệt Châu cũng có.

Nhưng bên đó là địa bàn của Cự linh, do một đại tộc Cự linh là ‘Nguyên Nghệ tộc’ chiếm cứ.

Nghe đồn Nguyên Nghệ tộc là đời sau của Cung Thần – Thiên Nghệ.

Thân hình của bọn họ tiếp cận với nhân loại, cao nhất cũng không đến hai trượng, lùn thì chỉ hơn một trượng một chút, không khác gì Cửu Lê Cao Sơn thị.

Vì vậy tại thời đại thượng cổ, Nguyên Nghệ tộc thường thông hôn với nhân tộc.

Nghe đồn Nguyên Nghệ tộc cũng bị các thần nguyền rủa, đặc biệt là hệ của Dương Thần – Thái Hạo, bọn họ vô cùng căm hận hậu duệ của Cung Thần – Thiên Nghệ.

Bên trong cơ thể họ cũng có phong ấn huyết mạch, chỉ là trình độ nhẹ hơn.

Hơn nữa Nguyên Nghệ tộc có huyết mạch Cung Thần – Thiên Nghệ, cực kỳ thiện xạ.

Toàn tộc già trẻ bọn họ đều có thể kéo cung trăm thạch.

Nguyên Nghệ tiễn trận uy danh hiển hách, khiến tướng sĩ nhân tộc nghe tên là biến sắc.

Hàn Châu giáp với Tịnh Châu, bên kia là địa bàn của Quy Nguyên kiếm phái, là đối thủ một mất một còn với Vô Tướng thần tông.

Sở Hi Thanh vô cùng tiếc mạng.

Trừ phi là bất đắc dĩ, bằng không hắn chắc chắn sẽ không chạy đến địa bàn của đối thủ một mất một còn.

“Phía trước chính là quận Thiên Bích của Thiết Châu.”

Phong Tam đứng ở đầu thuyền, sắc mặt lạnh lùng nhìn xuống dưới: “Chủ thượng chuẩn bị bắt đầu từ nơi nào?”

Sở Hi Thanh không trả lời ngay, mà ngưng thần quan sát Phong Tam một chút.

Hắn phát hiện vẻ mặt Phong Tam nhìn như bình thường, nhưng con ngươi lại không có tiêu cự, tựa như đang hoảng hốt.

Ánh mắt Sở Hi Thanh hơi quái dị: “Phong tiên sinh, ngươi vẫn ổn đấy chứ? Mấy ngày gần đây, ta thấy ngươi như người trên mây vậy?”

Tại mười mấy ngày trước, đại trưởng lão Tri Phi Tử đã hưng sư động chúng, thi triển một lần Mộng Huyễn Phao Ảnh với Hạ Bạch Thạch, nhằm gia cố phong ấn trong thức hải của hắn.

Lần này khác với thuật Khi Tâm Cuống Thần lúc trước.

Không chỉ là pháp thuật khác nhau, đẳng cấp khác nhau, mà số lượng thuật sư cũng nhiều hơn, hiệu quả cách nhau một trời một vực.

Chỉ là thuật sư nhất phẩm, đã có mười bốn vị tham dự.

Ngoại trừ 13 vị nhị phẩm của Thuật Sư viện đeo ‘Vạn Pháp nguyên giới’ ra, Tri Phi Tử còn mời tông chủ vừa ra lò của Thái Vi Viên là La Hán Tông đến.

Khi đó La Hán Tông lần đầu tiên biết được thân phận chân chính của Phong Tam, hắn cũng kinh ngạc đến không thể tưởng tượng nổi.

Tri Phi Tử cũng đầu nhập một lượng tài nguyên lớn, khiến đẳng cấp Mộng Huyễn Phao Ảnh này lên đến ‘Gần Thần’.

Logic của Trưởng Lão viện rất đơn giản.

Dựa theo tình hình gần đây, hiệu quả của việc thay đổi trí nhớ này cũng không tệ lắm.

Hạ Bạch Thạch rõ ràng là đang có dấu hiệu khôi phục.

Nếu hiệu quả đã tốt, vậy thì không ngừng cố gắng là được.

Điều này cũng có thể làm cho tu vị của Phong Tam ‘tăng’ lên một bậc.

Hạ Bạch Thạch ở cấp độ nhất phẩm thượng, đạo tâm có kẽ hở cực lớn.

Nhưng chờ đến khi hắn thăng cấp Siêu Phẩm, cái kẽ hở này chưa chắc đã có thể quấy nhiễu Hạ Bạch Thạch.

Sở Hi Thanh lại cảm giác Hác Thu Phong và Phong Tam có thể có ‘gian tình’.

Với tính cách keo kiệt của Hác Thu Phong, vậy mà lại đồng ý phương án hoang đường và tiêu tốn nhiều của cải như vậy, quả thực là khiến người ta không thể tin nổi.

Nhưng hắn cũng là người được hưởng lợi từ việc này, tự nhiên cũng vui vẻ.

Một khi Mộng Huyễn Phao Ảnh thành công, hắn không cần phải sử dụng thẻ Gần Mực Thì Đen với Phong Tam nữa.

Mỗi khi hắn dùng thẻ Gần Mực Thì Đen với Phong Tam, trong đầu đều sẽ xuất hiện tin tức ‘Mục tiêu đã bị nhuộm đến cực hạn, có tiếp tục sử dụng hay không’.

Nói đơn giản là, Phong Tam cũng bị nhuộm đen như Kế Tiễn Tiễn rồi, mà còn là đen đến phát tím.

Chương 1917: Chinh phạt Nghiêm Châu (5)

“Ta vẫn rất tốt, rất tốt, chỉ là không biết vì sao…”

Phong Tam dường như không biến nên nói như thế nào, gãi gãi đầu: “Gần đây Thần Ý Như Tâm Kiếm của ta dường như được cường hóa không ít. Không hiểu vì sao lại càng mạnh mẽ hơn, càng kiên cố hơn, nhưng giống như là nội tâm lại có thêm một bức tường.”

“Tại mười hai ngày trước, sau khi ta tỉnh ngủ thì đã như vậy, luôn cảm thấy giống như có gì đó sai sai? Tựa như thiếu mất một đoạn trí nhớ. Còn nữa…”

Ánh mắt Phong Tam đau xót, nhấn mạnh: “Mấy ngày qua ta còn nhớ ra rất nhiều trí nhớ ở Côn Luân sơn, đặc biệt là trí nhớ khi còn bé. Ta thực sự không thể nào tin tưởng, sao ta có thể quên những thứ này chứ? Quên những đồng bào đang chịu khổ ở Côn Luân sơn chứ?”

“Chủ thượng, xin ngươi đáp ứng ta, chờ Thần Ý Xúc Tử Đao của ngươi đại thành, nhất định phải giúp ta, giúp nhân tộc Côn Luân sơn một tay, dù không thể giúp bọn họ thoát thân khỏi hố lửa Côn Luân sơn kia, thì cũng phải để ngày tháng của bọn họ khá hơn một chút.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì không khỏi cười ngượng, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, dường như Tri Phi Tử biên soạn ký ức quá chân thật rồi thì phải?

Hắn nhìn ánh mắt bao hàm chờ mong của Phong Tam, trong lòng lại rất bất đắc dĩ.

Lẽ nào thật sự phải đi làm cứu thế chủ cho nhân tộc Côn Luân sơn?

Vấn đề là hắn và Côn Luân sơn không có quan hệ gì! Một xu cũng không!

Nhưng ngay sau đó, Sở Hi Thanh vẫn sửa vạt áo, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đáp ứng ngươi là không có vấn đề, nhưng ta có một điều kiện. Nếu muốn ta ra tay giúp nhân tộc Côn Luân sơn, Phong tiên sinh ngươi nhất định phải bước vào hàng ngũ Bán Thần. Ngày Phong tiên sinh bước vào Siêu Phẩm, chính là ngày ta nhấc đao đi lên phương bắc.”

“Được!”

Hai mắt Phong Tam nhất thời tỏa sáng rực rỡ, hắn đưa tay ra: “Chủ thượng, chúng ta một lời đã định?”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, sao lại mình đưa cả bản thân vào rồi?

Sở Hi Thanh vẫn nhắm mắt đưa tay ra: “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy! Chỉ cần Phong tiên sinh không hối hận, Sở mỗ nhất định nói lời giữ lời!”

Hắn nghĩ sau khi Phong Tam tiến vào Siêu Phẩm, nói không chừng là có thể đánh vỡ phong ấn, thức tỉnh trí nhớ, quên luôn chuyện Côn Luân sơn.

“Bán Thần?”

Phía sau Sở Hi Thanh bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười gằn: “Hiện giờ, thần lực đang xâm nhập phàm giới, nhân tộc các ngươi còn muốn bước vào Bán Thần? Nói nghe thì dễ!”

Sở Hi Thanh nhìn lại sau lưng.

Chỉ thấy một bóng dáng khôi ngô đang ngồi giữa boong thuyền.

Đó là một trong ba vị thần linh Vĩnh Hằng trong Vạn Ma quật, Thần Xích Hỏa.

Cũng là vị thần linh bị Sở Hi Thanh cướp hai cái xương sườn.

Sở Hi Thanh vốn thích Thần Đa La hơn, vị này thông minh và rất biết phối hợp.

Nhưng cũng chính vì nguyên nhân này, nên Vô Tướng thần tông thường xuyên mượn lực lượng của Thần Đa La.

Trưởng Lão viện cho rằng tiếp tục như vậy, rất có thể sẽ tạo cơ hội cho Thần Đa La, cho nên gần đây không muốn để hắn ra ngoài.

Vì vậy, lần này Sở Hi Thanh chỉ có thể đổi thành Thần Xích Hỏa.

Hóa thể của vị này chỉ cao khoảng một trượng.

Trên đầu còn có một cái đấu bồng, che giấu viên tinh thạch màu đỏ thẫm và khuôn mặt khác với nhân tộc kia.

Sở Hi Thanh nhìn hắn một lát, sau đó bật cười: “Tông chủ có nói với ta, bây giờ đúng là khó đánh vỡ giới hạn người và thần hơn. Nhưng ngươi xác định cái này có thể ngăn cản ta và Phong tiên sinh?”

Thần Xích Hỏa nghe vậy thì sững sờ.

Phong Tam thì hắn không rõ, nhưng thiên phú của Sở Hi Thanh tương đương với ‘huyết mạch Vương quan’ của Cự linh, thậm chí là ‘huyết mạch Đế quan’.

Trừ phi các thần tiến vào phàm giới, bằng không lực lượng phong ấn chỉ ảnh hưởng có hạn với hắn.

Sau đó Thần Xích Hỏa nhếch miệng cười: “Tông chủ các ngươi có thể tiến vào Bán Thần, họ Phong này cũng có cơ hội, nhưng ngươi thì nhất định là không. Huyết Nhai ngày xưa cũng bị các thần ngăn cản trước Bán Thần, tương lai của ngươi cũng giống như vậy.”

“Có lẽ vậy!”

Sở Hi Thanh không để ý lắm, sau đó tò mò hỏi: “Uế khí ở vực ngoại, thật sự rất nghiêm trọng?”

Thời gian gần đây, mấy vị trưởng lão của kiến thức uyên bác của Tàng Kinh lâu đang thăm hỏi các điển cố từ trong miệng đám Cự thần viễn cổ và trung cổ ở Vạn Ma quật, cố gắng bù đắp sử sách bị thiếu hụt của nhân tộc.

Chuyện uế khí này, chính là từ miệng Thần Xích Hỏa.

Vị này xuất thân từ thời đại hỗn độn sơ khai, trước khi Bàn Cổ khai thiên, hắn biết rất nhiều chuyện từ thời thượng cổ.

“Ta chỉ suy đoán như vậy thôi.”

Ánh mắt Thần Xích Hỏa phức tạp, ngẩng đầu nhìn bầu trời: “Bằng không sao các thần lại tiến vào phàm giới, nếu không phải là lúc bất đắc dĩ, bọn họ sẽ không rời khỏi ngôi sao của mình. Một khi bọn họ mất vị trí Chủ tinh, sức mạnh của bọn họ sức giảm mạnh.”

Hắn cũng từng là một ‘Chủ tinh’, nắm giữ ngôi sao Dực Hỏa ở phia nam.

Đó là thời điểm lực lượng của hắn mạnh nhất, thậm chí còn dám dòm ngó vị trí sao Chu Tước hoặc là Huỳnh Hoặc.

Nhưng do tiến vào phàm giới, bị một vì thần linh khác cướp đoạt sao Dực Hỏa.

Chương 1918: Chín đời Thiên đế

“Mất vị trí Tinh chủ?”

Sở Hi Thanh suy tư: “Cạnh tranh ở vực ngoại kịch liệt như vậy sao?”

“Còn kịch liệt hơn ngươi tưởng tượng nhiều lắm.”

Thần Xích Hỏa cười một tiếng: “Tại niên đại viễn cổ, tổ tiên nhân tộc các ngươi là ấu tôn của Trí Thần – Long Hi, là thiên đế đời thứ chín, hắn cảm nhận được uế khí trong thiên địa từ từ nồng nặc, nhiễm hóa chúng sinh.”

“Vì vậy nên đã dùng Thần Khế thiên bi lừa dối các thần, định ra Thần khế, không chỉ mượn lực lượng của bọn họ để chế tạo chín tầng mây, cũng ép đại đa số thần linh rời khỏi phàm giới.”

Phong Tam lần đầu tiên nghe thấy việc này, vẻ mặt không khỏi ngạc nhiên không thôi: “Còn có việc như vậy? Nói như vậy… chẳng trách các thần sẽ liên thủ phong ấn huyết mạch nhân tộc chúng ta.”

“Không chỉ vì nguyên do này.”

Thần Xích Hỏa liếc mắt nhìn Phong Tam một chút.

Có thể là do bị nhốt ở Vạn Ma quật quá lâu, hơn vạn năm không được nói mấy câu, nên bây giờ hắn càng ngày càng không quản được cái miệng của mình: “Bàn Cổ đưa lực lượng Thần Dương cho Thái Hạo, lực lượng Thần âm cho Nguyệt Hi, lực lượng Thần Hỏa cho Viêm Dung, lại chỉ cho Long Hi trí tuệ của hắn.”

“Vì vậy, ban đầu Long Hi là kẻ nhỏ yếu nhất trong mười hai Tổ thần, nhưng sau một triệu năm, mọi việc đã biến hóa. Lực lượng của Long Hi từ từ vượt qua tất cả Tổ thần, Dương pháp của hắn vượt qua Thái Hạo, âm pháp lại vượt qua Nguyệt Hi, Hỏa pháp vượt qua Viêm Dung, hắn còn sáng tạo ra đồ vật và văn tự, lực lượng gần như đuổi sát Bàn Cổ.”

“Khi đó không chỉ là đời sau của Bàn Cổ, mà ngay cả những Cự thần ngoài Bàn Cổ ra, cũng không thể so sánh được với hắn. Thiên phú của hắn cũng truyền cho đời sau. Từ đời thiên đế thứ tư đến đời thứ chín, tất cả đều là nhân tộc các ngươi.”

“Khi đó Thiên đế là chế độ nhường ngôi, mỗi trăm vạn năm sẽ thay đổi một lần. Mà sau khai thiên bốn trăm vạn năm đến chín trăm vạn năm, hậu duệ của Long Hi là mạnh mẽ nhất thiên địa này, là đế tộc duy nhất được thế gian công nhận.”

“Nhân tộc các ngươi nắm giữ trí tuệ, để các thần phải sợ hãi. Cùng một cấp độ, dù thân thể các ngươi nhỏ yếu, nhưng vẫn luôn có thể mạnh hơn bọn họ, các ngươi còn có thể học tập và nắm giữ các loại Thiên quy đạo luật, hầu như không bị hạn chế. Tại giai đoạn thiên đế đời thứ chín, các ngươi rốt cuộc cũng chọc chúng giận.”

“Khi đó ta chỉ là một Bán Thần nhỏ yếu, không biết trên trời phát sinh chuyện gì. Nói chung là thần đình vỡ vụn, nhân tộc các ngươi bị tàn sát ở quy mô lớn, những kẻ may mắn sống sót cũng bị các thần liên thủ phong ấn huyết mạch, lưu lạc thành nô lệ. Minh hữu của các ngươi là Long tộc cũng bị tổn thất nặng nề, bị trục xuất ra khỏi tứ đại thần sơn.”

Phong Tam lẳng lặng lắng nghe, nội tâm chấn động không thôi.

Hắn vừa cảm thấy nghi hoặc, cũng vừa thấy tự hào.

Không ngờ nhân tộc bọn họ cũng có thời đại huy hoàng như vậy.

“Khó mà tin nổi, vì sao đoạn lịch sử này lại không được ghi trong bất kỳ sử sách nào? Không chỉ Cự linh không ghi chép, mà ngay cả thần thoại truyền thuyết tương quan cũng không có.”

Phong Tam lại cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: “Còn cả ấu tôn của Trí Thần – Long Hi, thiên đế đời thứ chín gì gì đó, tại sao ta cũng chưa từng nghe qua, hắn tên là gì?”

“Không thấy ở sử sách, tự nhiên là do các thần xóa đi. Bọn họ không muốn hậu duệ nhân tộc các ngươi biết, mình từng là đế tộc trong thiên địa. Còn vị thiên đế đời thứ chín kia…”

Ánh mắt Thần Xích Hỏa tối nghĩ khó tả: “Tên của hắn, chính là cấm kỵ của các thần!”

“Dừng lại! Dừng lại!” Sở Hi Thanh khoát tay áo một cái: “Đi quá xa rồi, chúng ta đổi đề tài, về đề tài chính đi.”

Hắn đã đọc qua ghi chép của các trưởng lão trong Tàng Kinh lâu, cũng biết đoạn lịch sử này.

Đề tài chính là uế khí ở vực ngoại.

Vẻ mặt Thần Xích Hỏa lạnh lùng: “Sau khi các thần bị trục xuất ra vực ngoại, ban đầu thì cực kỳ phẫn nộ. Bọn họ không tiếc trả giá đắt để hàng lâm phàm giới, gây sự với con cháu của Long Hi.”

“Nhưng sau khi thần đình nhân tộc bị đánh nát, bọn họ lại phát hiện chỗ tốt ở vực ngoại. Khi đó có thần linh chế tạo ‘ngôi sao’ ở vực ngoại để làm nơi ở, Dương Thần – Thái Hạo lại ỷ vào lực lượng Thần Dương của mình, sáng tạo ra một cái mặt trời giả thế, trùng điệp với mặt trời, thay thế mặt trời, soi sáng thế gian.”

“Thê tử của hắn là âm Thầm – Nguyệt Hi cũng mô phỏng theo hắn, sáng tạo ra mặt trăng giả thế, thay thế mặt trăng chân chính. Sau trăm vạn năm, những Tinh chủ này đều trở nên mạnh mẽ hơn.”

“Thiên quy đạo luật mà bọn họ nắm giữ, thông qua ánh sao chiếu rọi vực ngoại và phàm giới, thường thường có thể tăng lên ba đến chín tầng. Những ngôi sao mạnh mẽ thì còn tăng mạnh hơn.”

“Hơn nữa, giao hòa với thiên quy ở chiều sâu, khiến cho lực lượng của bọn họ trường thịnh không suy, có thể trường tồn cùng đạo. Thần linh không phải koo chết, chỉ là tuổi thọ rất lâu dài mà thôi. Cái gọi là chứng đạo Vĩnh Hằng, chỉ là đưa ấn ký linh hồn bản thân, khắc vào trong hạt nhân của Thiên quy đạo luật.”

“Chỉ cần đầu thiên quy này vẫn còn tồn tại, linh hồn chúng ta sẽ bất diệt. Nhưng thân thể chúng ta vẫn từ từ suy yếu, nếu muốn thân thể duy trì ở trạng thái toàn thịnh, vậy cần tiêu hao một lượng lớn thiên tài địa bảo, lượng lớn Thiên địa chi linh. Mà vị trí ‘Tinh chủ’, có thể giúp chúng ta dùng phương thức thoải mái hơn để duy trì sức sống của cơ thể.”

Chương 1919: Chín đời Thiên đế (2)

Thần Xích Hỏa vừa nói chuyện vừa nhìn đôi tay của mình.

Mất đi ngôi sao, lại bị phong ấn hơn vạn năm, còn bị hút máu nhiều lần. hắn đã cảm giác được thân thể mình đang nhanh chóng suy yếu.

Thần Xích Hỏa suy yếu rất nhiều.

Vốn đang là thần linh trung vị, bây giờ chỉ có thần lực rất kém.

Bằng không thì hắn cũng sẽ không khuất phục Sở Hi Thanh trong trận chiến Vạn Ma quật.

“Bởi vậy có thể tưởng tượng được, cạnh tranh ở vực ngoại là kịch liệt và tàn khốc đến mức nào? Mấy ngàn vạn năm qua, số lượng các thần lên đến hàng ngàn hàng vạn, nhưng tổng số ngôi sao thì lại chỉ có hạn. Hầu như mỗi một ngôi sao đều có mấy vị thần linh đang dự bị và tranh cướp. Không đến lúc bất đắc dĩ, sao bọn họ lại hạ phàm, để thần linh khác có cơ hội?”

Sở Hi Thanh không khỏi nghĩ đến Mộc Kiếm Tiên, nghĩ đến ước hẹn với Tư Hoàng Tuyền.

Nội tâm hắn hơi động, tò mò hỏi: “Không thể tự tạo ngôi sao à? Việc này rất khó sao? Mà bắt buộc phải tranh cướp ngôi sao đã có từ lâu?”

“Câu nói này, quả thực là giống với câu ‘sao không ăn cháo có thịt’ của nhân tộc các ngươi?”

Thần Xích Hỏa chỉ chỉ bầu trời: “Hiện tại, muốn tự tạo ngôi sao? Nói nghe thì dễ! Ngươi nhìn bầu trời này đi, đã sắp bị lấp đầy rồi, các loại thiên quy nhằng nhịt đan xen ở khắp nơi, ảnh hưởng lẫn nhau, quấy rầy lẫn nhau. Các thần đã không chứa được ‘Tinh chủ’ mới, cho nên nhất định sẽ dốc hết sức cản trở.”

Khóe môi hắn cong lên, hiện ra vẻ trào phúng: “Ngươi cho rằng những thần linh Vĩnh Hằng của nhân tộc như Táng Thiên, Lê Tham và Tử Vũ, vì sao lại ở Ma vực? Bị trở thành hàng ngũ Ma thần?”

“Đó là vì, thứ nhất khi bọn họ đăng thần, các thần đã truyền thần chỉ, lệnh cho nô lệ nhân tộc liên tục huyết tế cho ba thần, xâm nhiễm nguyên thần và linh tró của bọn họ.”

“Đặc biệt là Táng Thiên, khi đó Thiên đế Dương Thần – Thái Hạo đã bảo các bộ Cự linh chém giết 2,7 tỷ nhân tộc, đẩy hắn vào con đường Ma thần. Bọn họ thậm chí còn bảo người sửa chữa sử sách của nhân tộc, khiến cho tất cả mọi người nhận định rằng, ba vị thần này là những Ma chủ thích giết chóc, thích chiến đấu, thích huyết tế.”

“Thứ hai là ba thần không có nơi đặt chân ở vực ngoại, bọn họ không cướp được ngôi sao nào, cũng không thể tự tạo ra ngôi sao, chỉ có thể bước vào con đường Ma thần để duy trì lực lượng.”

“Nhưng sau một thời gian dài, dù tâm trí của bọn họ có cứng cỏi đến đâu, cũng sẽ không thể duy trì thần trí, bọn họ sớm muộn gì cũng trở thành Ma thần chân chính. Các ngươi nên quý trọng khoảng thời gian này, bọn họ không thể che chở cho nhân tộc các ngươi quá lâu nữa đâu.”

Sở Hi Thanh và Phong Tam nhìn nhau một chút, sắc mặt đều cặc kỳ nghiêm túc.

Bọn họ nghe ra Thần Xích Hỏa đang nói chuyện giật gân.

Có điều, tình cảnh của ba thần Táng Thiên, Lê Tham và Tử Vũ đúng là để người rất lo lắng.

Ma thần, bản chất cũng là ma đạo, rút lực lượng từ linh hồn và máu tươi của chúng sinh.

Trên thế gian này, dù võ tu có tâm trí cứng cỏi đến đâu, một khi sử dụng bí pháp ma đạo để tăng cường tu vị, thì tâm trí cũng sẽ từ từ biến hóa.

Chứng tỏ thần linh Vĩnh Hằng cũng giống như vậy.

Hiện tại, danh tiếng của ba vị thần linh này ở dân gian Thần Châu là rất kém cỏi.

Ngày xưa, khi Sở Hi Thanh ở võ quán Chính Dương thì vẫn coi Táng Thiên là Ma thần tà ác.

Tại bí cảnh cửu phẩm ở quận Lâm Hải, Táng Thiên vừa xuất hiện, gia chủ Lâm Hải Lộ thị là Lộ Trạch còn sợ đến mức phải sơ tán toàn bộ cư dân ở gần đó.

Cái này cũng không thể trách bọn họ, từ trước đến nay, ba vị thần này đã gợi ra không ít ma tai, tử thương ngàn tỷ.

Mãi đến khi Sở Hi Thanh trở thành đệ tử thánh truyền của Vô Tướng thần tông, xem rất nhiều sách sử cổ đại ở Tàng Kinh lâu, hiểu rõ bí ẩn của rất nhiều thần linh, khi đó hắn mới biết tình hình ở vực ngoại và phàm giới rắc rối và phức tạp ra sao; cũng biết những vị Ma thần khá nổi danh bây giờ, có một bộ phận lớn là xuất thân từ nhân tộc.

Hắn cũng biểu vì sao lục đại thần tông lại cảnh giác và đề phòng Ma Chiến lâu, nhưng bọn họ lại cực kỳ khoan dung với Ma Chiến laaul cũng hiểu vì sao các đời hoàng triều lại khoan dung với những tông môn ma đạo kia, thời điểm toàn thịnh cũng không diệt trừ bọn họ.

Sở Hi Thanh cũng biết sau Hi Hoàng, mấy trăm ngàn năm nay không phải không có thiên kiêu cái thế của nhân tộc đánh vỡ phong ấn huyết mạch, bước vào Vĩnh Hằng.

Nhưng bọn họ muốn đặt chân ở vực ngoại, quá nửa đều bị ép và chìm đắm trong con đường Ma thần.

Ba thần như Táng Thiên chính là một ví dụ điển hình…

Bọn họ mượn con đường Ma thần này để đối kháng các thần, che chở cho hậu duệ nhân tộc. Lại do phương pháp ma đạo, mất đi tín nhiệm của nhân tộc.

Thần Xích Hỏa tiếp tục cười gằn: “Còn cả Mộc Kiếm Tiên mà Vô Tướng thần tông các ngươi đang dựa dẫm kia, không phải hắn cũng đăng thần rồi sao? Ta đoán là bây giờ, Bất Chư sơn, Côn Luân sơn…

nhất định đang tổ chức nô lệ nhân tộc tín ngưỡng hắn.”

“Điều này sẽ gia tăng lực lượng cho Mộc Kiếm Tiên, nhưng chờ đến khi nhân số đủ nhiều, bọn họ sẽ bị tàn sát, bị huyết tế. Lực lượng của Mộc Kiếm Tiên rất mạnh, gần như đuổi sát Táng Thiên năm xưa. Có thể cần huyết tế 500 triệu người, thậm chí là một tỷ người. Khi đó dù hắn không điên, không bị ý niệm của một tỷ nhân tộc đánh vỡ, thì cũng bị ép bước vào Ma thần…”

Chương 1920: Chín đời Thiên đế (3)

“Tạp chủng!”

Phong Tam trợn mắt trừng trừng, như muốn rách cả mí mắt.

Hắn đứng bật dậy, muốn vung kiếm chém chết tên cự thần cứt chó trước mắt.

Nhưng Phong Tam lại biết rõ, tình cảnh của mấy thần linh như Táng Thiên, còn cả tương lai của Mộc Kiếm Tiên và một tỷ nhân tộc kia, đều không có liên quan gì với Thần Xích Hỏa.

Cái tên trước mắt này, thậm chí còn là trợ lực của bọn họ.

Nhưng hai mắt Phong Tam tràn đầy lửa giận, trận ngập nôn nóng, tràn ngập cuồng nộ, lại không có chỗ phát tiết.

Hắn nghĩ đến vài trăm triệu người Côn Luân sơn phải vì thế mà chết khổ, ngũ tạng liền như thiêu như đốt.

“Phong tiên sinh bĩnh tình, đừng nóng.”

Vẻ mặt Sở Hi Thanh lại rất bình tĩnh: “Phải gom góp một tỷ tín đồ cho Mộc Kiếm Tiên, vậy phải mất mười mấy năm. Mười mấy năm sau, lẽ nào chúng ta không thể giết sạch đế tộc hoàng tộc tứ đại thần sơn sao?”

Phong Tam nghe vậy thì sững sờ, sau đó cũng bình tĩnh trở lại, rồi ngồi xuống.

Với thiên phú của Sở Hi Thanh, mười mấy năm sau ít nhất cũng phải là nhất phẩm, sức chiến đấu sẽ không kém hơn Huyết Nhai ngày xưa quá nhiều.

Huyết Nhai có thể một người một đao trấn áp tứ đại thần sơn, Sở Hi Thanh cũng có thể làm được.

Mấu chốt là Phong Tam bỗng nhiên rõ ràng.

Bây giờ hắn có tức giận thế nào thì cũng không làm nên chuyện gì, muốn ngăn cản những tai nạn này phát sinh, chỉ có thể dựa vào lực lượng của bản thân bọn họ.

“A…”

Thần Xích Hỏa lại mỉm cười phản đối.

Vận mệnh của nhân tộc… ngay cả đám nhân vật như Táng Thiên, Trí Tẩu, Ngu Công còn không thể nghịch chuyển, Sở Hi Thanh có thể làm được sao?

Nhưng hắn lại không nói gì, mà chỉ nhìn xuống bên dưới.

“Đã sắp ra khỏi cái gọi là quận Thiên Bích của nhân tộc các ngươi rồi, các biên giới Thiết Châu không xa. Ngươi còn không cảm ứng được tung tích của bọn họ?”

Thần Xích Hỏa nhìn thấy ven đường đều là hoang sơn dã lĩnh, người ở thưa thớt.

Thần thức mạnh mẽ của hắn cũng không cảm ứng được bất kỳ Cự linh nào, đương nhiên cũng không cảm ứng được bất kỳ thứ gì dị thường.

Sở Hi Thanh cũng chuyển sự chú ý xuống bên dưới: “Chỉ cần bọn họ còn ở gần đây, là sẽ không chạy thoát khỏi cảm ứng của Thần Ý Đao Tâm, nhưng lát nữa phải làm phiền ngươi một việc…”

Thần Xích Hỏa nghe thấy nói dung tiếp theo, sắc mặt của hắn trở nên cực kỳ quái lạ, ánh mắt còn hiện lên vẻ chống cự.

Nhưng ba cái hô hấp sau, hắn vẫn đi đến đầu thuyền, vận dụng thần lực mạnh mẽ của bản thân, gầm lên đầy giận dữ: “Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh ở đây! Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh đến Thiết Châu du lịch!”

Hắn thật sự rất phẫn nộ, đường đường là thần linh Vĩnh Hằng, lại bị sai phái làm chuyện mất mặt như vậy.

Vì vậy tiếng gào thét giận dữ của hắn như sấm nổ, rung chuyển cả mấy tầng mây.

…

Tại trong lòng một ngọn núi không người ở phía nam Thiết Bích sơn mạch.

Thân vương nhất phẩm của Bất Chu sơn là Hoàng Tư Nguyên đang đứng trước một trước quan tài đá, quan sát thi độc biến hóa ở bên trong, bỗng nhiên nghe thấy tiếng gào thét của Thần Xích Hỏa thì đã biết là không ổn.

Hắn cố gắng kiềm chế ý nghĩ và thần niệm của mình.

Nhưng vẫn không tự chủ được mà sinh ra ra ý kiêng kỵ và địch ý khốc liệt với Sở Hi Thanh.

Vô Cực Đao Quân này thật sự là đại địch tương lai của Bất Chu sơn bọn họ.

Một khi để tên này trưởng thành đến cấp độ Huyết Nhai Đao Quân, toàn bộ Bất Chu sơn sẽ phải ngước nhìn.

Sở Hi Thanh khác với Huyết Nhai, hắn còn là thủ lĩnh của một thế lực của nhân tộc Thần Châu.

Dựa theo tình hình bên trong nhân tộc Thần Châu, người này quả thực là có khả năng nhất định sẽ trở thành đế quân của nhân tộc.

Tương lai người này rất có thể sẽ noi theo Huyền Hoàng thủy đế, dốc quân bắc phạt, mang đến một trận hạo kiếp cho hoàng đình Bất Chu sơn.

Hoàng Tư Nguyên lập tức sinh lòng cảnh giác.

Hắn nghĩ mình còn không khống chế được địch ý với Sở Hi Thanh, huống chi là đám thuộc hạ này của mình?

Hoàng Tư Nguyên quét mắt nhìn bốn phía, phát hiện sắc mặt của cả đám chung quanh đều thay đổi.

“Đi!”

Hoàng Tư Nguyên không chút do dự, quay người đi về phía nam của hang động.

“Tất cả mọi người nghe lệnh, lập tức rút lui từ địa đạo, không cần mang thứ gì cả, lấy tính mạng làm đầu! Còn thứ kia thì cứ để nó tự hủy đi!”

Trong lòng hắn âm thầm sầu lo.

Thần Ý Đao Tâm của Sở Hi Thanh có thể cảm nhận địch ý mọi lúc mọi nơi, với lại phạm vi bao trùm cực lớn.

Độn pháp của người này cũng rất mạnh, có người nói đã không kém hơn đại đa số võ tu nhất phẩm, còn chấp chưởng pháp khí phi hành cực nhanh là Dục Nhật thần chu.

Chuyện này có nghĩa là dù bọn họ trốn như thế nào, cũng khó có thể thoát khỏi Sở Hi Thanh.

Hiện giờ chỉ có thể dựa vào pháp Thiên Cương ‘Tiềm Uyên Súc Địa’ cấp bậc Siêu Phẩm kia, hi vọng có thể bỏ qua Sở Hi Thanh.

Đây là pháp thuật của nhân tộc, diễn hóa từ thần thuật, Là tiện lợi nên Cự linh bọn họ cũng học tập và nắm giữ.

Trên lý thuyết, Tiềm Uyên Súc Địa cấp bậc Siêu Phẩm có thể đưa bọn họ đến mặt bắc Thiết Bích sơn mạch.

Hoàng Tư Nguyên lại không xác định như vậy có đủ để thoát khỏi Sở Hi Thanh hay không.

Chương 1921: Chín đời Thiên đế (4)

Hoàng Tư Nguyên đã có chút hối hận.

Hoàng Tư Nguyên sở dĩ thí nghiệm quy mô lớn ở gần Vô Tướng thần tông, lại tiếp tục ở quận Thiên Bích mà chưa rời đi, một mặt là vì Vô Tướng thần tông phong tỏa quá nghiêm ngặt, bày thiên la địa võng ở Thiết Châu, lại tìm kiếm ở mấy châu lân cận; hai là bọn họ còn chưa hoàn thành bộ phận mấu chốt của thí nghiệm.

Ba là Hoàng Tư Nguyên có tự tin với bản thân, hắn đã chuẩn bị thuật ẩn nấp đỉnh cấp, và còn để lại đường lui khác.

Nhưng không ngờ Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh lại đích thân đến đây.

Cái tên này không tọa trấn ở Vô Tướng thần sơn sao? Hắn không sợ bên phía Nghiêm Châu phát sinh biến cố sao?

Khi Hoàng Tư Nguyên đang suy nghĩ rất nhanh, vách núi phía sau bọn họ đã nổ tung.

Một bóng người cao to đã đâm xuyên qua đất đá để đi vào.

Theo sát phía sau là mấy trăm đạo kiếm khí sắc bén.

Chúng nó bay thẳng vào trong, hầu như đóng đinh tất cả Cự linh trong hang lên mặt đất.

Hoàng Tư Nguyên chịu đựng một phần ba đám kiếm khí này.

Trước người hắn ngưng tụ ra một cự thuẫn cực lớn, phòng ngự gió thổi không lọt.

Kiếm khí kia đánh vào cự thuẫn, lập tức phát ra những tiếng vang ‘leng keng leng keng’.

Hoàng Tư Nguyên lại rùng mình một cái.

Người này hẳn là tu luyện Thần Ý Như Tâm Kiếm của nhân tộc, tuy rằng chỉ là nhị phẩm hạ, nhưng sức chiến đấu đã tiếp cận với cấp bậc Thiên Bảng.

Hoàng Tư Nguyên cố gắng đón đỡ những kiếp khí này, cự thuẫn cũng bị đánh nát một mặt.

Nhưng hắn còn kiêng kỵ bóng người cao to va thẳng vào vách núi kia hơn.

“…Thần linh Vĩnh Hằng!”

Con ngươi Hoàng Tư Nguyên lập tức co rút lại.

Đây là hóa thân của thần linh, nhưng vẫn nắm giữ sức chiến đấu cấp bậc tiếp cận với Bán Thần.

Lời đồn lại là thần, Vô Tướng thần tông đã hàng phục được cự thần VĨnh Hằng ở trong Vạn Ma quật.

Hoàng Tư Nguyên lập tức đưa mắt qua, tìm đến bóng người thiếu niên vừa xuất hiện ở phía trước cự thần kia.

Thiếu niên này chỉ tầm mười tám tuổi, ngũ quan tuấn dật, cặp mắt phượng hẹp dài lúc nào cũng bao hàm ý cười kia để người ta khắc sâu.

Sắc mặt Hoàng Tư Nguyên âm trầm: “Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh!”

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng, quét mắt nhìn cảnh tượng bên trong hang động.

Sắc mặt của hắn đã lạnh lẽo như băng.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy độc thi ở bên trong quan tài đá kia, và những người đang giãy dụa kia, ánh mắt của Sở Hi Thanh đã ác liệt và lạnh lẽo như lưỡi đao.

“Bắt tất cả lại! ta muốn để bọn họ sống không bằng chết, tốt nhất là cố gắng giữ bọn họ sống lâu nhất có thể.”

Thần Xích Hỏa nghe vậy thì không khỏi hừ nhẹ một tiếng.

Người này nhiều yêu cầu thật.

Nhưng hắn vẫn phất tay áo một cái, làm cho tất cả mọi người trong hang động đều bị một ngọn lửa màu đỏ thẫm thiêu đốt.

Bọn họ rõ ràng là đau đớn đến cực điểm, tất cả đều không duy trì được thuật biến hóa nữa, từng cái đều hiện ra chân thân Cự linh cao đến mấy trượng, từng cái giãy dụa kêu rên.

Nội tâm Hoàng Tư Nguyên âm trầm, nhưng lại không thể làm gì.

Hi vọng cự thuẫn của hắn có thể kéo dài thêm chút thời gian.

Đối phương đến quá nhanh, Tiềm Uyên Súc Địa bên dưới địa đạo vẫn chưa chuẩn bị xong.

Có điều, Sở Hi Thanh đã nhìn thấu ý đồ của hắn.

Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn về phía nơi sâu xa trong hang động: “Ta cảm ứng được mấy tên Cự linh ở bên dưới, còn có mấy tên thuật sư, bọn họ đang chuẩn bị phương pháp bỏ chạy.”

Sắc mặt Hoàng Tư Nguyên liền biến đổi.

Thần Ý Đao Tâm của người này thật sự là quá nhạy cảm.

Hắn lập tức phát hiện chiếc nhẫn có viên bảo thạch màu tím trên tay Sở Hi Thanh, nó đang phát ra một đạo ánh huỳnh quang màu vàng đất.

“Pháp Thiên Cương?”

Hoàng Tư Nguyên âm thầm rùng mình, không chút do dự mà múa đao chém về phía Sở Hi Thanh.

Nhưng mà đao của hắn lại bị một trung niên áo trắng chặn lại.

Đố phương sử dụng chính là Thần Ý Như Tâm Kiếm.

Tuy rằng trung niên áo trắng chống trả khá chật vật, nhưng vẫn chặn đứng và đẩy lùi toàn bộ ánh đao Hoàng Tư Nguyên chém về phía Sở Hi Thanh.

Như Ý chi pháp của người này, rất có thể đã đạt đến tầng 24.

Sát Lục chi pháp của Hoàng Tư Nguyên lại không thể chém xuyên qua kiếm của Phong Tam.

Năm cái hô hấp sau, Sở Hi Thanh đã hoàn thành pháp thuật.

Pháp Thiên Cương ‘Tiên Sơn Di Thạch’ cấp độ nhất phẩm.

Chính là pháp thuật mà ‘Quần Sơn Xã Tắc chi thần’ từng dùng, có thể điều khiển đại địa, biến hóa địa hình, thậm chí là vặn vẹo kết cấu không gian.

Ầm!

Toàn bộ địa đạo đều sụp xuống, lượng lớn núi đá và bùn đất được Sở Hi Thanh điều khiển, chèn ép về phía địa đạo.

Hắn sử dụng cũng là pháp Thiên Cương, chỉ là cấp độ chỉ có nhất phẩm.

Sở Hi Thanh mượn ‘Ngoại Pháp thần giới’ để thi triển.

Ban đầu, Hoàng Tư Nguyên còn nghe thấy tiếng kêu rên ở bên trong địa đạo, nhưng chỉ một lát sau liền không có động tĩnh gì nữa.

Mấy người bên trong đều bị núi đá đè xuống, hoặc là bỏ mình, hoặc là ngất.

Sắc mặt của hắn đã khó coi đến cực điểm.

Hành động này của đối phương, đã cắt đứt đường lui của hắn.

Chương 1922: Chín đời Thiên đế (5)

Sau đó, Sở Hi Thanh lại lạnh lùng nhìn vị Cự linh nhất phẩm ở đối diện: “Nói đi, rốt cuộc là kẻ nào âm thầm hỗ trợ các ngươi? Nói ra thì ta sẽ cho ngươi chết thoải mái.”

Bây giờ hắn coi trọng nhất là đám nội quỷ âm thầm trợ giúp Bất Chu sơn.

Khóe môi Hoàng Tư Nguyên vểnh lên, mắt đầy chế giễu: “Chẳng lẽ

Đao Quân cho rằng phá hủy địa đạo là có thể ăn chắc ta rồi?"

"Ồ?"

Vẻ mặt Sở Hi Thanh hơi kinh ngạc, lại quét mắt nhìn bốn phía lần nữa: "Ngươi còn có lá bài tẩy? Không ngại dùng một lần cho ta xem nào."

Vẻ mặt hắn bỗng nhiên hơi động, đưa mắt nhìn về phía một cái hòm sắt đen cực lớn ở giữa hang động.

Cái hòm sắt đen này cao mười trượng, rộng tám trượng, bên ngoài đóng từng cái Trấn Nguyên Đinh và phù văn của Cự linh.

Hoàng Tư Nguyên vừa nói xong, những Trấn Nguyên Đinh kia liền rung động kịch liệt, sau đó từng viên từng viên bắn ra ngoài. Phù văn Cự linh cũng đang bị một loại sức mạnh nào đó ảnh hưởng, bắt đầu vỡ nát.

Lúc này, còn có mười mấy vị Cự linh có tu vị cao đang nỗ lực chống đỡ ngọn lửa của Thần Xích Hỏa.

Bọn họ thấy thế thì ánh mắt hoảng hốt, hét lên đầy kinh ngạc.

"Điện hạ, không thể!"

"Điện hạ, thứ kia còn chưa thành công, há có thể lấy ra?"

"Ngươi sẽ làm hỏng đại sự của bệ hạ!"

"Tuyệt đối không thể kết thúc phương pháp tự hủy, điện hạ! Thứ này không thể rơi vào tay Vô Tướng thần tông được!"

Sắc mặt Hoàng Tư Nguyên lạnh nhạt, hoàn toàn không để ý đến.

Đã đến nước này rồi, mạng của mình là quan trọng nhất, nào còn để tâm đến mấy thứ này chứ?

Hắn nhìn Sở Hi Thanh, khóe môi cong lên: "Ta vốn định để nó tự hủy, kết quả vẫn phải mượn lực lượng của nó. Đây đều là do ngươi ép ta, không lâu sau, Thiết Châu này sẽ gặp thi tai, mà tất cả đều do Sở Hi Thanh ngươi."

Ngay khi Hoàng Tư Nguyên nói hết câu, cái hòm sắt đen đã vỡ vụn.

Một con hung thú có hình thể cực lớn bỗng nhiên lao ra như một tia chớp màu đen.

Nó có đầu rồng cực lớn, có cái cổ dài như rồng, nhưng thân thể lại giống như một con chó.

Con hung thú này cực kỳ hung mãnh, cũng cực kỳ nhanh nhẹn, độn quang như lôi. Nơi nó đi qua, tất cả đều hóa thành băng giá lạnh lẽo.

“Vọng Thiên Hống!”

Thần Xích Hỏa đã có linh cảm rồi.

Hắn nhìn thấy con cự thú này, sắc mặt nhất thời đại biến, tiếp đó cố gắng gánh chịu ràng buộc từ Thần khế, thân hình lập tức bay ngược ra sau.

Vọng Thiên Hống là dị thú do một ít thần linh cố tình chế tạo để nhằm vào huyết mạch của nhân tộc và Long tộc.

Mà Thần Xích Hỏa hắn, có một nửa huyết mạch Long tộc.

Trong cơ thể hắn có một nửa huyết thống Long tộc, cho nên cực kỳ kiêng kỵ Vọng Thiên Hống.

Hắn có thể cảm ứng được, tuy cấp độ của con Vọng Thiên Hống này không cao, chỉ là nhất phẩm, nhưng thi độc của nó lại cực kỳ đáng sợ.

Chỉ cần nhiễm phải, liền sẽ có phiền phức rất lớn.

Với thân thể và thần hồn suy yếu của hắn, chưa chắc đã có thể chống đỡ được.

Hoàng Tư Nguyên thấy thế thì không khỏi cười ha ha: “Tuy rằng con Vọng Thiên Hống này con chưa hoàn thành, nhưng thi độc của nó lại bắt nguồn từ Vọng Thiên Hống đời đầu. Hôm nay, nếu như nó chạy thoát, toàn bộ Thiết Châu sẽ là thây chất thành đống, đất chết vạn dặm…”

Trong lòng hắn đang nghĩ, nếu Sở Hi Thanh cũng trúng thi độc thì tốt rồi.

Vô Cực Đao Quân mà biến thành độc thi thì thật thú vị… đây là một tư liệu sống tuyệt hảo.

Nói vậy thì vị bệ hạ kia cũng có thể tha thứ cho hắn.

Nhưng giọng nói của hắn chợt im bặt.

Hoàng Tư Nguyên nhìn thấy một màn kinh người.

Sở Hi Thanh ở ngoài trăm tượng vẫn đứng yên tại chỗ, dưới sự trùng kích của Vọng Thiên Hống mà vẫn không nhúc nhích.

Nhưng mà bên ngoài cơ thể Sở Hi Thanh lại xuất hiện một lớp vảy màu đỏ ngòm.

Phía sau hắn cũng xuất hiện một đôi cánh rộng tầm 18 trượng.

Vọng Thiên Hống khí thế hung hăng kia vừa xung kích đến trước mặt Sở Hi Thanh, bỗng nhiên lại phát ra tiếng gầm rú sợ hãi.

Nó dĩ nhiên lại cưỡng ép thân thể dừng lại, không tiến trái lại còn lùi về sau.

“Đây là…”

Hoàng Tư Nguyên nhìn lớp vảy đỏ ngòm trên người Sở Hi Thanh, còn cả đôi huyết dực sau lưng Sở Hi Thanh, ánh mắt của hắn không khỏi mờ mịt.

Hắn cảm ứng được lực lượng của Vọng Thiên Hống đang nhanh chóng biến mất.

Mới đầu còn là nhất phẩm, bây giờ còn không đến tam phẩm.

Thần Xích Hỏa đã bay ra khỏi hang động, cũng đứng thất thần ở phía sau Sở Hi Thanh.

“Thí Thần huyết cương?”

Hắn nhận ra lớp vảy giáp màu đỏ và đôi huyết dực kia là thứ gì.

Chỉ là ‘Thí Thần huyết cương’ của Sở Hi Thanh quá mạnh, mạnh đến mức làm cho hắn phải giật mình kinh hãi, sợ hãi và run rẩy từ tận đáy lòng.

Người này… luyện thành thứ này kiểu gì? Là ở Thái Vi Viên sao?

Những oán sát màu đỏ thẫm kia tựa như không sợ thần lực và thi độc trong cơ thể Vọng Thiên Hống. Chúng nó hóa thành từng tia tơ máu, xuyên thủng thân thể Vọng Thiên Hống.

Đôi huyết dực của Sở Hi Thanh lại tuôn ra hàng trăm cái xúc tu, quấn quanh Vọng Thiên Hống.

Con dị thú này lập tức phát ra tiếng kêu rên. Nó giãy dụa, lăn lộn, muốn tránh thoát, nhưng âm thanh gầm rú của nó càng ngày càng nhỏ, không chỉ hình thế bị thu nhỏ lại, mà thần thái cũng trở nên uể oải.

Chỉ một cái hô hấp sau, Sở Hi Thanh nhìn Vọng Thiên Hống co quắp trên mặt đất, lại nhìn Hoàng Tư Nguyên ở đối diện: “Đây chính là thủ đoạn cuối cùng của ngươi? Chỉ đến vậy!”

Chương 1923: Chúng ta có thể thắng

“Đây là ‘Thí Thần huyết cương’!”

Hoàng Tư Nguyên rốt cuộc cũng ý thức được lớp vảy màu đỏ ngòm và đôi huyết dực sau lưng Sở Hi Thanh là thứ gì.

Sắc mặt của hắn trắng bệch, ánh mắt đầy giật mình kinh hãi.

‘Thí Thần huyết cương’ không chỉ nhằm vào các thần, mà còn nhằm vào tất cả lực lượng huyết mạch của các thần.

Đây là lực lượng Thánh hoàng nhân tộc chế tạo để đối kháng với Cự thần Vĩnh Hằng và Cự linh.

Bóng người Hoàng Tư Nguyên vặn vẹo, chớp mắt đã ra ngoài hang động.

Sát Lục chi đạo và Tru Thiên chi pháp đều tương đương, nhưng vẫn có khác nhau.

Thời kỳ viễn cổ, có mấy vị thần linh Vĩnh Hằng mạnh mẽ đã chia cắt thiên quy Tru Lục do Bàn Cổ sáng tạo, từng cái lại kéo dài ra thành mấy chi nhánh.

Lúc này, Hoàng Tư Nguyên liền ‘sát’ khoảng cách 500 trượng, đạt đến hiệu quả như thuấn di.

Sát lục chi đạo của hắn đã không chỉ giới hạn bởi sinh mệnh và vật sống nữa.

Nhưng Hoàng Tư Nguyên lại phát hiện, mình cũng không thể di chuyển 500 trượng. Hắn chỉ có thể di chuyển khoảng trăm trượng, miễn cưỡng ra đến vách núi bị phá kia.

…Như ý tùy tâm?

Đây rõ ràng là có người dùng lực lượng thiên quy quấy rầy hắn.

Phong Tam cũng xuất hiện ở trước mắt của hắn: “Đường này không thông, cút về cho ta.”

Lực lượng của hắn kém hơn Hoàng Tư Nguyên, tự nhiên không có năng lực để Hoàng Tư Nguyên cút về.

Nhưng màn kiếm gió thổi không lọt của Phong Tam, lại ngăn cản Hoàng Tư Nguyên tại chỗ.

Song phương giao thủ hơn ba ngàn kích, phát ra những tiếng nổ rung trời và những tia lửa chói mắt trên không trung.

Khi Hoàng Tư Nguyên thôi thúc toàn lực, nỗ lực áp chế Phong Tam, thì một nắm đấm cực lớn đã xuất hiện ở trước người hắn.

Đó là Thần Xích Hỏa ở bên ngoài hang động!

Bộ hóa thân này đã hiện ra thân thể cao đến 150 trượng, chỉ một nắm đấm đã rộng khoảng năm trượng, thế quyền cực kỳ bá đạo.

Con ngươi Hoàng Tư Nguyên co rút lại, thân thể của hắn cũng bành trướng lên, nhưng bị giới hạn bởi hoàn cảnh trong hang, hắn chỉ có thể tăng cao đến hai mươi trượng.

Ầm!

Lực lượng song phương va chạm, toàn bộ thân thể của Hoàng Tư Nguyên đều bị đánh bay vào nơi sâu xa trong hang động, lại va vỡ vách đá ở bên trong, cả người khảm vào trong đó.

Toàn thân hắn bốc cháy, lực lượng của Thần Xích Hỏa đang thiêu đốt tất cả mọi thứ của hắn.

Tu vị của Hoàng Tư Nguyên tuy là nhất phẩm hạ, là thân vương của Bất Chu sơn.

Nhưng ở trước mặt Thần Xích Hỏa, lực lượng của hắn lại như đom đóm so với ánh trăng, không đỡ nổi một đòn.

“Phản đồ!”

Hoàng Tư Nguyên cảm thấy toàn thân đau đớn kịch liệt.

Hắn rốt cuộc cũng hiểu vì sao đám đồng bạn của mình lại biểu hiện vặn vẹo dữ tợn và phát ra tiếng kêu gào thảm thiết như vậy.

Cảm giác máu thịt và xương cốt toàn thân bị thiêu đốt này, con đau đớn hơn ngàn đao bầm thây gấp trăm ngàn lần.

Thần Xích Hỏa nghe theo lệnh của Sở Hi Thanh, để bọn họ sống không bằng chết.

Hoàng Tư Nguyên cắn răng, trợn mắt giận dữ nhìn Thần Xích Hỏa: “Ngươi cái tên phản đồ này! Kẻ nhu nhược! Thần là Cự linh Vĩnh Hằng, thế mà lại hàng phục nhân tộc? Quả thực là sỉ nhục của Cự thần.”

Nội tâm Thần Xích Hỏa cũng xấu hổ và cáu giận đến dị thường.

Nhưng sắc mặt của hắn lại rất bình tĩnh, dửng dưng nói: “Ta có một nửa huyết thống Long tộc, hợp tác với nhân tộc thì có gì là lạ?”

Khi nhìn thấy khí tức của Hoàng Tư Nguyên cứng lại, yên lặng không nói gì.

Thần Xích Hỏa bỗng nhiên cảm thấy, nửa huyết thống Long tộc trên người mình vẫn có chút tác dụng này.

Long tộc và nhân tộc, đời đời đều kết minh, như vậy thì hắn cũng thế!

Cũng vào lúc này, Sở Hi Thanh đã hoàn toàn trấn áp con Vọng Thiên Hống kia, để nó đình chỉ giãy dụa.

Đôi huyết dực của hắn hợp lại với nhau, hóa thành một bàn tay to lớn màu đỏ ngòm, tóm chặt lấy thân thể của Hoàng Tư Nguyên.

Hoàng Tư Nguyên lập tức cảm thấy da thịt và máu tươi của mình đau nhức không thôi, hơn nữa toàn thân đều suy yếu.

Những oán sát kia hóa thành từng sợi tơ, chui vào trong cơ thể của hắn, chúng không chỉ dằn vặt hắn, còn đánh nát tất cả huyết mạch Bạch Đế của hắn.

Hắn cũng mất đi năng lực chống lại ngọn lửa của Thần Xích Hỏa, chỉ cảm thấy đau đớn tăng vọt gấp trăm ngàn lần.

Hoàng Tư Nguyên rốt cuộc cũng không nhịn được, phát ra những tiếng kêu rên thảm thiết. Tiếng kêu của hắn còn thê thảm hơn cả đồng bạn của hắn.

“Thế nào?”

Sở Hi Thanh cười nhìn hắn: “Ta đã nói rồi, chỉ cần ngươi nói thứ nên nói ra, thì ta sẽ cho ngươi đi thoải mái. Câu nói này vẫn hữu hiệu như cũ.”

Hoàng Tư Nguyên nỗ lực mở mắt nhìn Sở Hi Thanh, sau đó phun ra một đám bọt máu.

Sở Hi Thanh không khỏi ‘chậc’ một tiếng, nghĩ thầm tên này thật buồn nôn, thế mà lại khạc nhổ lung tung.

Hắn không muốn làm bẩn đao của mình, tiện tay đánh ra một đạo đao khí, đánh đám bọt máu kia trở về.

Cũng vào lúc này, bóng người Lư Thủ Dương đã xuất hiện ở bên ngoài hang động.

Vị đại trưởng lão này cực kỳ coi trọng chuyện thi độc, cho nên cũng đã đi đến Thiết Châu tọa trấn.

Khi chuyện xảy ra, Lư Thủ Dương đang tìm tòi ở quận Tần Sơn cách đây 1700 dặm.

Trước khi Sở Hi Thanh ra tay, hắn đã gửi tin cho Lư Thủ Dương. Nhưng do khoảng cách quá xa, vị đại trưởng lão này vẫn đến muộn một bước.

Chương 1924: Chúng ta có thể thắng (2)

“Đám tạp chủng này nên bầm thây vạn đoạn.”

Lư Thủ Dương dẫn một đám người đi vào bên trong hang động.

Khi nhìn thấy những quan tài đá và độc thi ở bên trong quan tài, không chỉ Lư Thủ Dương là sắc mặt tái nhợt, mà mấy người đi theo hắn cũng tràn đầy lửa giận.

Lư Thủ Dương lập tức đưa mắt nhìn về phía Hoàng Tư Nguyên: “Hắn không chịu nói đúng không? Đưa vào Vạn Ma quật, hắn sẽ nói. Ta muốn nhìn xem xương của hắn cứng đến mức nào.”

‘Thí Thần huyết cương’ của Sở Hi Thanh và ngọn lửa của Thần Xích Hỏa tuy có thể làm đám Cự linh này cực kỳ đau đớn, nhưng mà vẫn không phải là chuyên nghiệp!

Nói đến tra hỏi Cự linh, nói đến dằn vặt Cự linh, thì Giới Luận viện bọn họ là am hiểu nhất.

Thần Xích Hỏa nghe thấy câu này, da mặt không khỏi giật giật, lại vô thức đưa tay lên sờ ngực mình.

Dù hắn là cự thần Vĩnh Hằng, nhưng khi vừa tiến vào Vạn Ma quật, cũng đã ăn rất nhiều đau khổ.

Không biết Vô Tướng thần tông kiếm được phương pháp tra tấn cự thần Vĩnh Hằng ở đâu, để đám thần linh như bọn họ cũng phải sợ hãi.

Thần Xích Hỏa còn mất hai cái xương sườn.

Đương nhiên, hoàn cảnh Vạn Ma quật bây giờ đã khác xưa, chỉ cần bọn họ chịu phối hợp, liền có thể ăn ngon uống đã, còn có thể hấp thu đủ nguyên khí, sau khi bán máu xong thì còn có thể duy trì thần khu.

Sở Hi Thanh hơi gật đầu: “Việc này chỉ có thể làm phiền sư bá!”

Hắn lại giơ tay lên, đánh nát mấy bình thủy tinh trong suốt ở cách đó không xa, hút ba viên châu màu đen vào tay.

Đây chính là độc châu mà Cơ Dương bị trộm.

Mỗi trăm năm Cơ Dương sẽ cô đọng một viên độc châu, mỗi 3000 năm sẽ đưa độc châu vào địa tâm để hủy.

Lần này, nàng bị đánh cắp tận 27 viên độc châu.

“Ta cần đưa những viên độc châu này về cho Cơ Dương, để cho nàng xử lý. Còn con Vọng Thiên Hống dưới chân ta, làm phiền sư bá đưa nó về Vô Tướng thần sơn, tốt nhất là có thể nhanh chóng tổ chức một ít dược sư và thuật sư, nghiên cứu phương pháp phá giải thi độc này.”

Lúc này Lư Thủ Dương mới chú ý đến con dị thú bị vô số xúc tu màu máu trói lại ở dưới chân Sở Hi Thanh.

Thần sắc hắn kinh dị: “Đây là Vọng Thiên Hống?”

Thân thể con dị thú này không đến tám thước, hình dạng giống như chó hoang bị rớt xuống nước, nó uể oải nằm trên mặt đất, không ngừng nghẹn ngào, vậy mà lại chính là Vọng Thiên Hống trong truyền thuyết?

“Đây chỉ là một vật thí nghiệm, huyết mạch của nó tàn khuyết không đầy đủ, thi độc cũng chưa hoàn thành.”

Sở Hi Thanh nheo mắt lại, ánh mắt rất ác liệt: “Chúng ta đoán sai rồi, từ tình hình trong cơ thể của thứ này, bọn họ không chế tạo Vọng Thiên Hống đời thứ 29, mà là đang phục chế Vọng Thiên Hống đời đầu.”

Lư Thủ Dương ngưng thần nhìn con dị thú đầu rồng thân chó dưới chân Sở Hi Thanh, sắc mặt cũng từ từ trở nên nghiêm túc.

“Ngươi vẫn chờ ở nơi này một chút, ta không nắm chắc lắm. Việc này nhất định phải mời hai vị thái thượng trưởng lão đứng ra, hoặc là tự ngươi đưa nó trở về.”

Hắn đã cảm ứng được lực lượng to lớn và thi độc khủng bố ở trong cơ thể con Vọng Thiên Hống này.

Đừng thấy thứ này uể oải và suy yếu khi ở trước mặt Sở Hi Thanh.

Đó là do ‘Thí Thần huyết cương’ áp chế mà thôi.

Thứ này là tác phẩm phục chế Vọng Thiên Hống đời đầu, tất cả linh hồn, máu thịt, xương cốt và lực lượng huyết mạch của nó đều đến từ cự thần Vĩnh Hằng, vì vậy nên bị ‘Thí Thần huyết cương’ của Sở Hi Thanh khắc chế hoàn toàn.

Nhưng mà một khi nó thoát khỏi khống chế của Sở Hi Thanh, thì sẽ trở thành một thứ cực kỳ đáng sợ.

Võ tu nhân tộc bình thường là không có sức chống cự khi đứng trước mặt nó.

Dù bọn họ chỉ hơi đến gần con Vọng Thiên Hống này thôi, thì cũng có nguy cơ bị trúng thi độc.

Lư Thủ Dương không tự tin bản thân có thể đưa nó về Vô Tướng thần sơn.

Bởi vì ven đường hắn không chỉ phải trấn áp Vọng Thiên Hống, mà còn phải cẩn thận các biến cố khác.

Sở Hi Thanh nhíu mày, vẫn hơi lắc đầu: “Vậy thì mời hai vị tổ sư mau chóng đến đây đi.”

Hắn cúi đầu nhìn con Vọng Thiên Hống này một chút: “Trước khi bọn họ đến, ta sẽ dẫn nó đi một vòng quanh đây!”

Căn cứ thí nghiệm của Cự linh, rõ ràng là không phải ở nơi này.

Nhưng mà đám Cự linh kia không thể không biết gì về biến cố nơi này, bọn họ nhất định đã bỏ chạy.

Sở Hi Thanh muốn tìm kiếm một chút, thử vận may.

Nói không chừng lại bắt được một đám nữa thì sao.

Nếu chờ đưa con Vọng Thiên Hống này về Vô Tướng thần tông, vậy thì muộn rồi.

Hơn nữa nếu bây giờ hắn hắn hiện thân ở Vô Tướng thần sơn, một ít người kia nào dám ra tay với đại quân nhân tộc ở Nghiêm Châu?

Nhưng mà tiếp đó, Thần Xích Hỏa lại buồn bực không thôi.

Hắn phải tiếp tục đứng ở trên đầu thuyền và gào rống: “Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh ở đây! Vô Cực Đao Quân = Sở Hi Thanh đến Thiết Châu du lịch!”

Thần Xích Hỏa cảm thấy mình giống như đám nha dịch chuyên đi mở đường cho quan lớn.

Hiện giờ, thứ duy nhất khiến hắn cảm thấy an ủi là, Sở Hi Thanh đã hứa hẹn là tháng sau sẽ cung cấp thêm cho hắn hai con Hải thú nhị phẩm, để hắn có thể ăn bữa ngon, bồi bổ cơ thể.

Chương 1925: Chúng ta có thể thắng (3)

Năm canh giờ sau sau, một người áo đen cầm một con ‘bồ câu Lưu quan Kim Vũ’ đi vào trong Duyên Anh điện của hoàng cung.

Đây là tẩm cung của Kiến Nguyên đế, cũng là nơi hắn sinh hoạt hàng ngày.

“Bệ hạ!”

Người áo đen khom người quỳ trên mặt đất: “Có tin tức từ Thiết Châu truyền đến.”

“Thiết Châu?”

Kiến Nguyên đế đang phê duyệt tấu chương, lại nhìn con bồ câu trong tay người này một chút, liền phất tay áo ra hiệu cho tất cả thái giám và thị nữ lui ra ngoài.

Mãi đến khi tất cả mọi người rời đi hết, Kiến Nguyên đế mới tò mò hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Có liên quan đến Vọng Thiên Hống?”

“Đúng vậy!” Ánh mắt người áo đen nghiêm túc: “Sở Hi Thanh tìm thấy một tòa căn cứ ở quận Thiên Bích của bọn họ. Tình huống không tốt lắm, không chỉ Hoàng Tư Nguyên sa lưới, mà con Vọng Thiên Hống bọn họ bồi dưỡng cũng rơi vào tay Vô Tướng thần tông.”

“Thuộc hạ lo lắng Hoàng Tư Nguyên sẽ không chịu đựng nổi, sẽ khai ra người của chúng ta. Con Vọng Thiên Hống kia, cũng có thể giúp bọn họ nghiên cứu thuốc giải thi độc…”

Tiếng nói của hắn bị Kiến Nguyên đế đánh gãy: “Ngươi nói là Sở Hi Thanh đi đến quận Thiên Bích?”

Người áo đen nghe vậy thì ngẩn ngơ, nhưng vẫn khom người đáp lại: “Vâng! Sở Hi Thanh bây giờ đang ở quận Thiên Bích. Hắn còn để cự thần Vĩnh Hằng là Thần Xích Hỏa tuyên dương chuyện này, cố gắng kích phát địch ý của đám Cự linh kia.”

“Ngay cả một ít thuộc hạ của thần cũng vì thế mà bại lộ, may mắn là hạ thần chọn người ổn thoả. Bọn họ đều là tử sĩ có tâm trí cứng cỏi, đã uống thuốc độc tự sát ngay sau đó.”

“Thú vị!”

Kiến Nguyên đế hiển nhiên là không quan tâm đến tính mạng của đám tử sĩ kia, hắn để ý là Sở Hi Thanh.

“Cái thằng nhãi ranh này lại rời khỏi Vô Tướng thần sơn vào lúc này, đây rốt cuộc là vô cùng tự tin với binh pháp của Tần Mộc Ca? Hay vẫn là có mưu đồ gì khác? Sau khi rời khỏi Vô Tướng thần sơn, một khi chiến sự Nghiêm Châu có biến, hắn cứu viện thế nào? Dựa vào Dục Nhật thần chu sao?”

Dựa vào tình báo của hắn, trên Vô Tướng thần sơn có bố trí trận pháp truyền tống, phối hợp với ‘đạo tiêu’ mà đại quân mang theo, có thể giúp Sở Hi Thanh vượt qua hai vạn dặm, hàng lâm trên chiến trường.

Đây là do thân thể Sở Hi Thanh cực kỳ mạnh mẽ, cộng thêm Nhai Tí Đao có thể phản xạ tất cả, đã không sợ bão táp trong không gian.

Nhưng mà một khí Sở Hi Thanh rời khỏi Vô Tướng thần sơn, thì hắn sẽ mất phần tiện ích này.

Người áo đen không biết Kiến Nguyên đế căn bản là không hỏi hắn, thần sắc hắn hơi do dự: “Hạ thần không biết, nhưng hạ thần cảm thấy rất kỳ quái. Sở Hi Thanh chạy đến Thiết Châu vào lúc này, lại còn cố tính gióng trống khua chiêng, chỉ sợ người khác không biết.”

“Tuy rằng mục đích của hắn là kích phát địch ý của Cự linh, dùng Thần Ý Đao Tâm để tìm kiếm kẻ địch. Nhưng hạ thần vẫn luôn có cảm giác vị Vô Cực Đao Quân này đang cố ý, có thể hắn đang muốn tất cả mọi người biết, hắn đang ở Thiết Châu.”

“Vậy sao?”

Kiến Nguyên đế thưởng thức cái bút lông sói trong tay mình.

Một cái hô hấp sau, Kiến Nguyên đế lại dừng lại, khóe môi hắn cong lên: “Truyền tin tức cho Nghiêm Châu, bảo bọn họ nghĩ biện pháp tiết lộ cho đám Dạ Lang tộc và Cự linh kia. Bọn họ đã nhường cho quân tiên phong của Tần Mộc Ca bốn quận rồi, là lúc nên đánh.”

Kiến Nguyên đế nghĩ thầm, trận chiến này thắng bại ra sao, tử thương thế nào, cũng có liên quan gì với hắn đâu?

Dù sao chết đều là Cự linh Dạ Lang tộc và đám dị tộc Nghiêm Châu kia.

Nếu Sở Hi Thanh và Tần Mộc Ca có nắm chắc chiến thắng Cự linh Nghiêm Châu.

Vậy hãy để cho hắn nhìn xem, hai người này rốt cuộc là có lá bài tẩy nào?

“vâng!” Vẻ mặt người áo đen nghiêm túc: “Thần sẽ dùng phương thức an toàn nhất để truyền đạt tin tức này.”

Trong lòng hắn cảm thấy đây là làm điều thừa.

Mặc kệ là Thiết Sơn Tần thị hay là đám Cự linh Nghiêm Châu, tất cả đều không phải kẻ câm điếc.

Bọn họ làm sao có thể không chú ý đến hành tung của Sở Hi Thanh? Thiết Châu có động tĩnh lớn như vậy, bọn họ có thể không biết sao?

Nhưng người áo đen vẫn dứt khoát đáp lời.

Hắn biết vị đế quân này để ý chính là an toàn, không muốn để lại bất kỳ chứng cứ nào liên quan đến Cự linh.

Vẻ mặt Kiến Nguyên đế khá là thỏa mãn: “Tiếp tục quan tâm đến Nghiêm Châu! Một khi có biến, liền báo cho trẫm biết. Còn nữa, tiến độ Vọng Thiên Hống thế nào rồi? Tư liệu Bất Chu sơn hứa hẹn và hàng mẫu đã đến hay chưa?”

Người áo đen nghe vậy liền lấy một quyển trục ra khỏi ống tay áo, cung kính dâng lên cho Kiến Nguyên đế.

“Bệ hạ! Thể phục chế của Vọng Thiên Hống đời đầu sẽ được đưa đến kinh thành vào hai ngày sau. Quyển trục này là tư liệu thí nghiệm của Cự linh Bất Chu sơn, còn cả phương pháp chế tạo thể phục chế. Hạ thần tự mình giáp sát, có thể đảm bảo đám Cự linh kia không gian lận.”

“Nhưng mà bọn họ vẫn chưa thể hoàn thành thí nghiệm, thể phục chế này vẫn còn rất nhiều khuyết điểm. Bệ hạ muốn dùng nó để hiệu lệnh tứ đại Tổ thị, e rằng vẫn còn chưa đủ.”

Chương 1926: Chúng ta có thể thắng (4)

“Vậy thì bảo bọn họ chuyển sang nơi khác rồi tiếp tục thí nghiệm đi!”

Kiến Nguyên đế mở quyển trục ra xem một lát, sau đó liền nhíu chặt lông mày.

Những bùa chú và phù văn phức tạp trong này, để cho hắn thấy đau đầu.

Vẫn là để quốc sư đến phân biệt thật giả đi.

Kiến Nguyên đế tiện tay để quyển trục qua một bên: “Những người và những thứ ở phương bắc kia, nên giết liền giết, nên xử lý liền xử lý, đừng dây dưa dài dòng, để Vô Tướng thần tông bắt được nhược điểm. Còn con Vọng Thiên Hống bị cướp kia, các ngươi không cần để ý, Vô Tướng thần tông muốn nghiên cứu phương pháp giải thi độc thì tùy bọn họ.”

Mục đích của hắn là dung thể phục chế Vọng Thiên Hống đời đầu để khống chế tứ đại Tổ thị Hạn Bạt, Hậu Khanh, Doanh Câu, Tương Thần, chứ không phải là bản thân thi độc.

Kiến Nguyên đế lại thở dài trong lòng.

Vô Tướng thần tông nghiên cứu phương pháp phá giải thi độc, tai họa thi độc nhất định sẽ giảm trên diện rộng.

Đây vốn là thủ đoạn hắn nhằm vào Cực Đông Băng Thành và Thiết Kỳ Bang ở phía nam, cũng là thượng sách để kéo dài quốc vận Đại

Ninh.

Ngày xưa, Huyết Nhai Đao Quân trấn áp thiên hạ 300 năm, làm cho các nơi Thần Châu an bình hơn 200 năm.

Khi thái tổ Đại Ninh thống nhất thiên hạ, nhân khẩu Thần Châu đã cường thịnh.

Sau đó, mấy đời thái tổ, Thái tông, Cao tông, Thế tông đều chăm lo việc nước, sau Thế tông lại có Độc Cô Thủ do một tay Thái tông và Thế tông dạy dỗ chấp chưởng triều đình.

Đến khi vào tay Kiến Nguyên đế, thiên hạ này đã là người nhiều đất ít, đám thế gia địa chủ các nơi còn trắng trợn cướp đoạt thổ địa.

Lúc này xuất hiện một trận thi tai có thể khống chế, là có lợi chứ không có hại với hoàng triều Đại Ninh.

Nếu như có thể nhờ đó mà dọn dẹp ra một tảng lớn thổ địa màu mỡ, lại thêm Nghiêm Châu, Băng Châu, Tuyệt Châu và Cực Châu ở phương bắc, Đại Ninh có thể kéo dài hai ngàn năm. Nhân tộc Thần Châu cũng có thể lấy được 2000 năm an bình.

Đáng tiếc là Vô Tướng thần tông lại cướp đoạt một con Vọng Thiên Hống.

Nhưng bọn họ muốn phá giải thì độc thì không khó, khó là thành phẩm.

Vô Tướng thần tông chưa chắc đã có thể chế tạo ra thuốc giải vừa hữu hiệu lại vừa rẻ tiền.

Người áo đen nghe vậy thì hơi sững sờ, vẻ mặt hơi do dự: “Bệ hạ, vất vả lắm chúng ta mới tìm được đám quan viên ở bắc địa chịu phối hợp với Cự linh Bất Chu sơn. Giờ không cho bọn họ một cơ hội sao?”

“Giết!”

Ánh mắt Kiến Nguyên đế lạnh lùng: “Bây giờ bọn họ có thể cấu kết với Cự linh, tự nhiên cũng có thể bán đứng trẫm, không thể giữ lại. Người như vậy, luôn luôn có thể tìm thấy, chúng ta cứ đi từ từ, dù kế hoạch chậm một chút, nhưng vẫn tốt hơn là để Vô Tướng thần tông điều tra ra.”

Sau khi thăng cấp Siêu Phẩm, hắn đã không vội vàng nôn nóng như một năm trước nữa.

“Hạ thần tuân mệnh, chỉ là…”

Giọng nói người áo đen hơi do dự: “Nhưng mà trong những người này, còn bao gồm cả đại tướng quân Tần Thắng!”

“Tần Thắng?”

Kiến Nguyên đế lại vô cùng đau đầu.

Đây là cái phiền phức.

Khi Tần Mộc Ca trở về U Châu, Tần Thắng vừa nghe tin đã chạy.

Vị An Bắc đại tướng quân này không muốn đầu quân cho Tần Phụng Tiên, cho nên lại chạy trốn đến quận Long Sơn ở Tấn Châu.

Hiện giờ người này đang ra sức liên lạc với lực lượng của triều đình, hi vọng triều đình có thể đánh vào bốn châu Băng U Cực Tuyệt, nhưng lại bị lệnh phải thống lĩnh binh mã Tấn Châu, phòng ngự U Châu.

Khi thanh thế của Cực Đông Băng Thành đang cực thinh, một khi mất Tần Thắng, Kiến Nguyên đế cũng không biết chọn người nào để chống đỡ cục diện phương bắc.

…

Cùng lúc đó, trên một đỉnh núi ở Nghiêm Châu, tận mười ba vị Cự linh nhất phẩm đang tụ tập ở đây.

Ngồi dưới tay bọn họ là ba vị Dực Nhân tộc nhất phẩm.

Những Dực Nhân này chỉ cao hơn một trượng, sau lưng mọc một đôi cánh màu xám đen, phần đùi thì lại như vuốt chim, toàn thân đều được bao trùm bởi lông chim.

Phía dưới Dực Nhân lại là ba thân thể cực kỳ cường tráng, toàn thân bọn họ đều bao trùm bởi nham thạch; đối diện với những người đá này, là ba cường giả nửa người nửa ngựa của Bán Mã tộc.

Đây là ba bộ tộc mạnh mẽ nhất ở Nghiêm Châu, đương nhiên là trừ Cự linh ra.

Phía dưới bọn họ còn có mười bảy sinh vật hình người có thân thể và tướng mạo khác nhau.

Khi bọn họ hít thở thì linh khí trong hai mươi dặm quanh đây đều hội tụ lại đỉnh núi này.

Ngồi trên cao nhất chính là chiến soái Hoàng Hắc Huyền của Bất Chu sơn.

Vị cự linh Siêu Phẩm này rõ ràng là đã khôi phục thương thế sau trận chiến Thương Lang nguyên.

Tinh thần của hắn rất tốt, mặt đầy ửng hồng, ánh mắt lại rất lạnh lùng nghiêm nghị: “Ta vẫn giữ ý kiến cũ, bây giờ không phải thời cơ để ra tay! Chiến trường tốt nhất của chúng ta là ‘Thiên Quật nguyên’. Sở Hi Thanh hiện thân ở Thiết Châu là rất có vấn đề, có thể là có ý dụ địch.”

Chương 1927: Chúng ta có thể thắng (5)

Thiên Quật nguyên nằm ở phía đông bắc Nghiêm Châu, nhân tộc gọi đó là quận Thiên Lâm.

Nơi này có rừng cây rậm rạp, vô số núi đá cao chót vót, bên trong những núi đá này lại có rất nhiều con đường và hang động tự nhiên, bốn phương thông suốt, là nơi địa hình phức tạp nhất của Nghiêm Châu.

Đây vốn là chiến trường mà Hoàng Hắc Huyền lựa chọn để phân thắng bại với Tần Mộc Ca.

Nhưng tình hình đã phát sinh biến hóa.

Bên phía Thiết Châu truyền tin về, Sở Hi Thanh đã chạy đến quận Thiên Bích, đang trắng trợn truy tìm Cự linh ở bên đó.

Hoàng Hắc Huyền vốn đình áp chế tin tức này năm ba ngày.

Nhưng đám người Dạ Lang tộc và bách tộc ở Nghiêm Châu lại nhận được tin tức từ các con đường của bọn họ.

Ý nghĩ khiêu chiến của mọi người rất mãnh liệt, Hoàng Hắc Huyền không thể không tổ chức buổi họp mặt này.

Có điều, tuy hắn đã dốc hết sức để khuyên can, nhưng trong lòng cũng hiểu, mình căn bản là không ngăn cản được đám người này.

Dù hắn là chiến soái của Bất Chu sơn, nhưng mà Dạ Lang tộc và đám chư tộc Nghiêm Châu đều có ý nghĩ của riêng mình.

Quả nhiên, khi Hoàng Hắc Huyền vừa mới nói hết câu, lập tức có một Cự linh nhất phẩm cao đến 80 trượng đứng lên nói: “Chiến soái đại nhân! Tuy rằng địa hình ở Thiên Quật nguyên phức tạp, nhưng mà Môi Sơn nguyên cũng không kém bao nhiêu.”

“Sở Hi Thanh rời khỏi Vô Tướng thần sơn, chính là thời cơ tuyệt hảo. Ta cho rằng mặc kệ hắn có tính toán gì, cũng không thể chạy đến chiến trường trong thời gian ngắn được.”

Người này không hề để ý đến uy nghiêm của Hoàng Hắc Huyền, lời nói rất kịch liệt.

“Đúng vậy! Đây là thời cơ chúng ta chờ đợi từ lâu, không thể vuột mất được. Chúng ta còn có thể phái cao thủ di chặn giết Sở Hi Thanh, dù không giết được thằng nhãi ranh kia, cũng có thể ngăn cản và kiềm chế, đủ để đảm bảo hắn không thể tiến vào Nghiêm Châu trong vòng một ngày.”

“Chiến soái! Không thể lùi nữa. Chúng ta đã nhường quận Thiên Lâm và quận Thượng Điền rồi, lại nhường thêm quận Huyết Thạch và quận Lâm Hạ nữa rồi. Nếu bây giờ nhường thêm quận Thạch Môi, người phía dưới sẽ dao động.”

“Đúng thế! Tốt xấu gì cũng phải thắng một trận, để ổn định lòng quân.”

“Thật sự không thể lùi nữa, mỗi khi chiếm được một nơi, Tần Mộc Ca đều sẽ xây dựng công sự. Không biết bọn họ lấy nhiều thuật sư nhất phẩm như vậy từ đâu, chỉ một ngày mà đã có thể tạo ra một tòa pháp đài kiên cố rồi. Người phía dưới đều lo lắng không thể quay về.”

“Tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, Dạ Lang tộc ta cộng thêm mấy ngàn nhân khẩu của các bộ tộc, mỗi ngày đều tiêu hao một lượng lớn lương thực. Miệng ăn núi lở, chống đỡ không được quá lâu.”

“Hiện giờ, đại quân nhân tộc đã kéo dài 3400 dặm, đầu đuôi không thể nhìn nhau. Chỉ cần chúng ta bố trí ổn thoải, tất có thể tiêu diệt một bộ phận trong đó, đánh cho bọn họ trọng thương.”

Hoàng Hắc Huyền nghe đám Cự linh này nghị luận, hắn không khỏi nhíu chặt lông mày.

Không phải hắn không biết, bên trong Dạ Lang tộc có rất nhiều tiếng bất mãn.

Bọn họ liên tục lùi lại, liên tục nhường đất. Đối với rất nhiều tộc nhân, việc này như là cắt thịt vậy.

Nhưng mà bầy giờ, thật sự không phải thời cơ để quyết chiến.

Hoàng Hắc Huyền muốn nhìn rõ ràng, xem xem Sở Hi Thanh và Tần Mộc Ca có ý gì?

Tần Mộc Ca là quân thần vô địch, chưa từng bại trận, nàng sẽ phạm phải sai lầm như vậy sao?

Khi Hoàng Hắc Huyền đang suy nghĩ cách thuyết phục đám Dạ Lang tộc này, thì hắn lại nhìn thấy một Dực Nhân bỗng nhiên đứng lên.

Tên này thi lễ với Hoàng Hắc Huyền: “Chiến soái đại nhân! Từ khi đại quân nhân tộc đánh vào Nghiêm Châu, bộ tộc chúng ta đã mất ba phần mười ruộng cày và đồng cỏ, trong tộc cũng đang náo loạn. Tại hạ cho rằng, chúng ta nên tìm một thời cơ thích hợp để đánh một trận với đại quân nhân tộc.”

Hoàng Hắc Huyền không khỏi híp mắt lại, ánh mắt bễ nghễ, lãnh khốc: “Ngươi có thân phận gì mà dám nói chuyện ở đây?”

Tại Bất Chu sơn, đám Dực Nhân tộc này đều là tiện nô, địa vị chỉ cao hơn nhân tộc.

Bọn họ không chỉ không có tư cách nói chuyện trước mặt hoàng tộc Cự linh, mà còn đừng hòng thức tỉnh huyết mạch cấp cao.

Những Dực Nhân này còn không có cơ hội tiến vào tứ phẩm, chứ đừng nói là nhất phẩm.

Nhưng mà ở phía nam, lực khống chế của Cự linh với đám bộ tộc này còn lâu với bằng ở Bất Chu sơn.

Khí tức Dực Nhân này cứng lại, nguyên thần bị ý niệm của Hoàng Hắc Huyền chèn ép đến gần như tán loạn.

Nhưng hắn vẫn cố gắng chống đỡ, thi lễ thật sâu :”Chiến soái, tuy rằng chúng ta đều hướng về Cự linh thần tộc, nhưng có không ít tộc nhân của ta đang nói, hàng phục nhân tộc cũng không có gì không tốt, ít nhất chúng ta cũng có thể bảo vệ được một ít thổ địa.”

Con ngươi Hoàng Hắc Huyền co rút lại, sau đó lại đưa mắt nhìn về phía mấy tên Dực Nhân và dị tộc ở phía sau.

Tuy rằng những người này đều cúi đầu không lên tiếng.

Nhưng thái độ của bọn họ đã nói rõ ràng.

Nội tâm Hoàng Hắc Huyền âm trầm, sau đó hơi lắc đầu: “Thôi, như vậy các ngươi chuẩn bị ra tay với bộ nào?”

Theo giọng nói của hắn, sắc mặt của đám cường giả ở đây đều hiện lên vẻ vui mừng.

Chương 1928: Chúng ta có thể thắng (6)

“Huyền Vũ quân!”

Đó chính là Cự linh nhất phẩm lên tiếng đầu tiên, ánh mắt hắn như đuốc: “Đây là nhánh quân mới xây dựng, tuy binh lực cao đến 30 vạn, nhưng lại đều là lính mới.”

“Từ tình báo của Tần gia, ‘Huyền Vũ quân’ là thích hợp nhất! Chúng ta còn có nội ứng của Thiết Sơn Tần thị hỗ trợ! Chúng ta có thể điều động 170 vạn đại quân, trong ngoài giáp công, nhất định có thể một lần diệt sạch ‘Huyền Vũ quân’.

Tất cả mọi người trên đỉnh núi đều ong ong lên, tất cả đều phấn chấn không thôi.

“Huyền Vũ quân? Không sai, đó chính là nhánh quân yếu nhất của nhân tộc.”

“Có thể làm được! Bọn họ phải di chuyển trên đường núi chật hẹp, chúng ta chỉ cần phòng thủ ở các vị trí quan trọng, Tần Mộc Ca muốn tiếp viện cũng khó như lên trời.”

“Chiến! Diệt sạch bọn họ!”

“Tần Mộc Ca thì lại làm sao? Địa hình như vậy, binh lực như thế, chúng ta không có đạo lý sẽ thua!”

“Quân thần cái gì chứ, cũng chỉ thường thôi! Thế mà lại mắc sai lầm như vậy!”

“Chư bộ Nghiêm Châu chúng ta, chiến ý cao ngút trời, có thể nói là thiên thời địa lợi và nhân hòa đều ở phe ta, trận chiến này tất thắng không thể nghi ngờ.”

Con ngươi Hoàng Hắc Huyền không khỏi híp lại lần nữa.

Hắn cho rằng mục tiêu của đám người này chỉ là vài nhánh quân ở vòng ngoài, dùng ưu thế binh lực để vây quét ba vạn năm vạn người thôi.

Không ngờ bọn họ lại to gan như vậy, dám nhìn chằm chằm vào ‘Huyền Vũ quân’ mới xây dựng! Đây là một quân đoàn 30 vạn người đấy!

Hoàng Hắc Huyền muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ thở dài một hơi, nuốt lời định nói xuống bụng.

Hắn thật sự hi vọng mình lo lắng thừa, cũng hi vọng trận chiến này có thể diệt sạch ‘Huyền Vũ quân’ như mọi người mong muốn.

Quả thật là tất cả ưu thế đang ở phe bọn họ.

Hắn không thừa nhận cũng không được.

Từ binh pháp đến xem, những người này không hề sai lầm.

Hoàng Hắc Huyền vừa nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi sinh ra ý may mắn.

Có thể là do Sở Hi Thanh bất cẩn, hoặc có thể là do Tần Mộc Ca coi thường Cự linh Nghiêm Châu.

Trận chiến này, phần thắng của bọn họ đúng là rất cao!

Chỉ cần diệt sạch ‘Huyền Vũ quân’, cục diện Nghiêm Châu sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Thậm chí là có thể dao động cục diện bắc vực, để càng nhiều người, càng nhiều thế lực phản kháng Tần Mộc Ca, phản kháng Sở Hi Thanh và Vô Tướng thần tông ở sau lưng bọn họ!

Cửu cửu thần kiếp sắp đến, hóa thể của Thất Sát tinh quân đã hàng lâm!

Vô Tướng thần tông chắc chắn sẽ bước theo gót chân của Thái Vi Viên!

Nhân tộc Thần Châu tuyệt đối không thể có một thế lực tông phái mạnh mẽ như vậy tồn tại, cái này phàm giới này cũng không chứa nổi một Huyết Nhai Đao Quân thứ hai!

...

Sáng sớm ngày 10 tháng 1 năm 37 Kiến Nguyên, quận Thạch Môi, Nghiêm Châu.

Một nhánh binh mã bốn vạn người đang tiến vào trong một mảnh hoang dã ở góc đông bắc quận Thạch Môi.

Đây chính là trung quân của ‘Huyền Vũ quân’.

Đội ngũ hành quân của bọn họ có hơi tán loạn, chứ không nghiêm chỉnh như mấy quân đoàn chủ lực khác, nhưng các tướng sĩ trong quân lại rất hưng phấn.

Dù đang bôn ba trong bùn đất, trên ủng đều là bùn đen, nhưng sĩ khí vẫn rất cao.

Bọn họ chỉ thấy hơi khó chịu với thời tiết ẩm ướt ở nơi này.

Đô chỉ huy sứ 'Huyền Vũ quân' Hạ Long Tương cũng cảm thấy thời tiết ở đây quá nồm, ẩm ướt.

Khiến cho một ít ám thương trên người hắn bắt đầu đau đớn.

Tuy rằng bây giờ đã là cuối mùa đông, còn chưa vào xuân, nhưng nhiệt độ phía nam Nghiêm Châu đã bắt đầu ấm lên. Ánh mắt trời sáng sớm làm hơi nước bốc lên, khuếch tán tại không trung.

Hoàn cảnh Nghiêm Châu khá giống với mấy châu phía nam Thần Châu và Bồng Lai Bất Dạ Thành, lại do là vùng cao nguyên, ánh mắt trời rất gắt, nên mùa đông ở nơi này chỉ tương đương với mùa hè ở U Châu.

Băng Châu thì lại nằm ở phía nam 'Vô tận băng nguyên', nên hết sức lạnh lẽo.

Bên kia vừa vào cuối thu liền có băng tuyết, mãi đến đầu xuân năm sau mới thôi.

Bách tính di cư đến Băng Châu, chỉ có thể trồng trọt một mùa.

May mắn là Băng Châu đất đai màu mỡ, sản lượng lương thực rất cao, hơn nữa còn hoang vắng, có thể trồng trọt và chăn nuôi ở khắp mọi nơi.

Bình thường bọn họ còn có thể thu thập linh dược, săn giết thú, dùng để trợ giúp kế sinh nhau.

Trước kia, Hạ Long Tương là tham tướng của 'An Bắc quân', sau khi tổng soái đại nhân dẹp yên Băng Châu, hắn liền đóng quân ở Băng Châu quanh năm.

Hắn đã quen với khí trời khô ráo và giá lạnh của Băng Châu, sau khi đến Nghiêm Châu thì lại thấy toàn thân khó chịu.

Hạ Long Tương vừa đau vừa ngứa không thôi, quả thực là khó có thể chịu đựng.

Đây đều là hậu hoạn do thời trẻ thiếu kiến thức và thiếu thiếu thuốc để lại.

Dù bây giờ hắn đã là nhị phẩm hạ, thì cũng bị mấy vết thương cũ này quấy nhiễu.

Hắn hoạt động tay chân một chút, làm cho xương cốt phát ra những tiếng như đậu tương.

Cùng lúc đó, chân nguyên mạnh mẽ xuyên qua toàn thân, trấp áp cảm giác đau ngứa trong cơ thể.

Chương 1929: Thần Kính Thiên Đao

Hai mắt Hạ Long Tương sáng như đuốc, đưa mắt nhìn bốn phía.

Hắn đang quan sát hàng ngũ hành quân và trạng thái của các tướng sĩ.

Trước đây không lâu, hắn và đám tướng sĩ ‘Huyền Vũ quân’ đã ăn tết ở trên cao nguyên Nghiêm Châu này.

Hạ Long Tương lĩnh quân nhiều năm, cũng không quan tâm đến giao thừa hay tết xuân gì.

Những cái này có thể ảnh hưởng đến lòng quân.

Tình huống nghiêm trọng thậm chí có thể dẫn đến toàn quân tan vỡ.

Nhưng hiển nhiên là hắn nghĩ nhiều.

Trong mười mấy ngày nay, trong quân cung cấp rất sung túc, tất cả mọi người đều ăn ngon uống đã.

Tuy rằng tổng soái đại nhân đã đổi tên thành Sở Vân Vân, trở thành thê tử của Vô Cực Đao Quân, nhưng vẫn là vị tổng soái đại nhân thương cảm tướng sĩ kia.

Đêm giao thừa, toàn quân giết gà giết dê, làm bánh bột, còn có một lượng lớn hải sản.

Bảy ngày tiếp theo, ngoại trừ không thể uống rượu ra, thì trong quân đều ăn ngon uống đã, thực đơn mỗi ngày đều khác nhau. Đám hậu cần kia cũng rất đàng hoàng, không dám cắt xén thứ gì, khiến cho các tướng sĩ đều cực kỳ thỏa mãn.

Huống hồ đám lính dưới trướng Hạ Long Tương đều là người trẻ tuổi, chưa có vợ con, không có gì phải lo lắng.

Bọn họ đều gia nhập vì tiền lương phong phú và bí dược thăng cấp của phủ Trấn Bắc đại tướng quân.

Đương nhiên còn cả hứa hẹn chia ruộng đất.

Phủ Trấn Bắc đại tướng quân có quy củ, binh sĩ biên quân sẽ được chia ruộng đất nhiều gấp mấy lần trai trạng bình thường, ngoài ra còn được chia thêm phần của quân điền.

Chỉ cần bọn họ đánh hạ Nghiêm Châu, như vậy ruộng đất, nữ nhân, tu vị… tất cả đều có, chỉ cần đủ chiến công, thậm chí còn có thể để vợ con hưởng đặc quyền.

Nhưng nếu như không hạ được, vậy thì cái gì cũng đừng nghĩ.

Vì vậy, toàn bộ tướng sĩ đều rất phấn chấn, rất khát khao, tựa như đám chó săn gào thét chờ chiến.

Hạ Long Tương quét mắt nhìn bốn phía xong thì hơi yên tâm một chút.

Nhưng trong mắt hắn vẫn lộ ra vài phần lo âu.

Mấy ngày qua, tâm thần hắn đều không yên.

Đây là vì đại quân càng ngày càng kéo dài, trước kia chỉ khoảng 2000 dặm, bây giờ đã kéo dài đến hơn 3800 dặm.

Ban đầu, 30 vạn đại quân ‘Huyền Vũ quân’ chỉ phụ trách chiến tuyến 200 dặm, bây giờ đã tăng lên hơn 300 dặm.

Tấm lưới của bọn họ càng ngày càng lớn, càng này càng mỏng, trận hình của đại quân cũng không còn như trước.

Bởi vì địa hình phức tạp, nên các bộ cũng phải tách rời và chia nhỏ.

May mà tổng soái đại nhân đã dự kiến từ trước, mời đến rất nhiều võ tu giang hồ.

Đặc biệt là đám Ma tu của Ma Chiến lâu, chiến ý của bọn họ rất mạnh, liên tục tuần tra qua lại ở các khe hở giữa các bộ, tùy ý săn giết Cự linh và dị tộc.

Bằng không thì đại quân đã có vô số lỗ thủng.

Nhưng Hạ Long Tương vẫn rất lo lắng.

Lần này, tổng soái đại nhân có quá khinh địch rồi không?

Nếu như là quân đoàn tinh nhuệ như ‘An Bắc quân’ hay ‘Thiên Lang quân’, 30 vạn người có thể phỏng tỏa chiến tuyến 300 dặm.

Nhưng ‘Huyền Vũ quân’ mới xây dựng không lâu…!

Đặc biệt là đám người Thiết Sơn Tần thị ở trong quân, dạo gần đây còn hành động rất lạ.

Một nhóm người trong đó đi lại nhiều lần, liên lạc chặt chẽ, rõ ràng là có lòng dạ khác.

Hạ Long Tương có thể cảm giác được sóng ngầm mãnh liệt ở trong đó.

Còn cả trận hình của toàn bộ đại quân bây giờ nữa, thật sự là quá mỏng.

Đây căn bản là không để đám Cự linh Nghiêm Châu vào mắt.

Chiến tuyến khoảng 3800 dặm này, quả thực là uốn lượn như một con cự xà lười nhác. Một khi gặp đả kích, đầu đuôi không thể nhìn nhau.

Tổng soái ý vào Vô Cực Đao Quân tọa trấn? Nhưng như vậy có phải là quá ỷ lại rồi không? Chẳng may có biến cố gì thì sao?

Lẽ nào mấy vị đồng liêu của hắn không biết khuyên can một chút?

Hạ Long Tương cưỡi chiến mã, rơi vào suy tư.

Mãi đến khí một ngọn núi lờ mờ trong sương mù xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

“Phía trước chính là núi Ô Kim?”

‘Ô Kim’ là than đá, là cách gọi hoa mỹ của than đá. Do vậy núi Ô Kim chính là núi Môi. (núi than)

Toàn bộ mười mấy ngọn núi bên dưới núi Ô Kim đều có một lượng lớn than đá.

Quận Thạch Môi có rất nhiều mỏ than, bởi vậy mới được gọi tên như thế.

Trữ lượng than đá dưới núi Ô Kim cực kỳ phong phú, có người nói dưới chân núi, và cả phạm vi mấy chục dặm quanh đây, tất cả đều là than.

Hạ Long Tương không tự chủ được mà nghĩ đến ‘giường ấm’ đang lưu hành ở Băng Châu trong thời gian gần đây.

Đó là một thứ được truyền bá từ mùa đông năm trước.

Có người nói là do Vô Cực Đao Quân phát minh ra.

Vô Cực Đao Quân ghét bỏ Băng Châu quá lạnh, vì vậy phát minh ra ‘giường ấm’. Dù bên ngoài là băng tuyết hàn phong, thì trong phòng vẫn ấm áp như xuân.

Ban đầu, thứ này chỉ lưu truyền ở các gia đình giàu có, đến mùa đông năm ngoái, rất nhiều bình dân bách tính đều xây dựng ‘giường ấm’.

Băng Châu có đất đai màu mỡ, sản lượng linh dược vô cùng phong phú, chỉ cần có tay có chân, thì sẽ không có người nghèo.

Đáng tiếc là Vô Tướng thần tông tôn thờ Mộc Kiếm Tiên, không cho dân gian bẻ và chặt cây cối. Bình thường chỉ có thể đốt cây khô, phân trân và than đá, cho nên giá cả mấy thứ này ở Băng Châu chợt tăng vọt.

Băng Châu cũng có than đá, nhưng sản lượng không nhiều.

Hạ Long Tương nghĩ thầm, nếu có thể chuyển than đá ở Nghiêm Châu ra ngoài thì tốt rồi.

Nhưng địa hình Nghiêm Châu cao hơn Băng Châu tận 7000 trượng, đường núi gian nan, rất khó vận chuyển.

Chương 1930: Thần Kính Thiên Đao (2)

Hạ Long Tương vừa nghĩ đến đây, bỗng nhiên nhướng mày lên, lại ngưng thần nhìn về phía núi Ô Kim.

Hắn là kẻ thân kinh bách chiến, kinh nghiệm phong phú.

Do đó chỉ lơ đãng một chút, liền nhận ra tình huống khác thường.

Cây cỏ trên núi Ô Kim rất phong phú, nhưng lại không có chim chóc bay lượn.

Hắn ngưng thần quan sát, rồi lập tức rùng mình.

“Thổi kèn! Bắn pháo hoa cảnh báo! Bảo Vũ Hịch đô úy truyền lệnh, các bộ đình chỉ tiến lên, để bọn họ không cần tiếp viện trung quân, lựa chọn nơi tụ binh, bày trận thủ vững.”

Trong khoảnh khắc, tiếng kèn lệnh thê lương vang vọng nơi hoang dã.

Còn có từng đóa từng đóa pháo hoa xuyên phá trời mây, sau đó nổ tung ở độ cao 500 trượng, ánh sáng màu vàng chói mắt chiếu sáng phạm vi trăm dặm, lan truyền tin tức và cảnh báo cho binh mã chư bộ chung quanh.

“Còn có mười mấy vị Kỵ sĩ Phi long bay lên không, từng người bay về bốn phương tám hướng.

Bọn họ là Vũ Hịch đô úy dưới trướng Hạ Long Tương, phụ trách truyền quân lệnh cho các bộ binh mã của ‘Huyền Vũ quân’.

Những Vũ Hịch đô úy này đều có võ lực mạnh mẽ, cộng thêm Phi long trợ giúp, là đối tượng truyền tin tốt nhất ở trên chiến trường.

Khi pháo hoa nổ tung ở trên bầu trời, toàn bộ mặt đất chung quanh đều rung chuyển ầm ầm.

Phía sau núi Ô Kim nhấc lên một lượng lớn bụi mù, từng cái thân thể cao to của Cự linh lao ra từ hai bên núi.

Mà số lượng càng ngày càng nhiều, lên đến hàng ngàn hàn vạn, lít nha lít nhít. Bọn họ chỉ hành quân cũng khiến cho mặt đất rung chuyển, núi chuyển đất sập.

Còn có vô số Bán Mã tộc, số lượng của bọn họ như vô biên vô hạn, không thể tính toán.

Bầu trời trên núi Ô Kim cũng bị bao phủ mất một phần ba.

Vô cùng vô tận chiến sĩ Dực Nhân phóng lên trời từ sau núi Ô Kim.

Cánh chim của bọn họ che trời, chỉ chớp mắt đã bao phủ một phần ba bầu trời phía trước.

Đám Cự linh Dạ Lang tộc và dị tộc Nghiêm Châu biết binh mã của mình đã bại lộ, nhưng không hề có ý lùi bước, trái lại còn hung hãn tiến lên, lấy thế sét đánh không kịp bưng tay để tấn công về phía đại quân nhân tộc.

Sắc mặt Hạ Long Tương đã trắng bệch.

Chỉ nhìn bằng mắt, binh mã mai phục của Cự linh phải lên đến trăm vạn!

Sắc mặt của hắn cực kỳ khó coi, ý thức được thám báo và thám mã của mình đã xảy ra vấn đề lớn.

Đại quân nhân tộc chinh phạt Nghiêm Châu, một đường đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, tư thế như quét ngang tất cả. Nhưng thám báo và thám mã lại tổn thất cực lớn.

Cự linh tổ chức một lượng lớn cao thủ, chuyên rình giết thám báo và thám mã, hơn nữa còn dốc hết sức phong tỏa bầu trời.

Trong đó thì Bán Mã tộc và Dực Nhân tộc là khó chơi nhất, tốc độ của bọn họ cực nhanh, hành động mạnh mẽ.

Tổng soái cũng không có biện pháp gì tốt với việc này, chỉ có thể mượn người từ Vô Tướng thần tông và Ma Chiến lâu, đối kháng với Cự linh, duy trì cân bằng giữa song phương.

Hạ Long Tương dụng binh cực kỳ cẩn thận.

Ngoại trừ thám báo thám mã ra, hắn còn tổ chức mấy trăm vị kỵ sĩ Phi long điều tra xa gần, xa nhất phải đến ngoài 200 dặm.

Mà bây giờ, hoặc là bọn họ sơ sẩy bất cẩn, hoặc là bị huyễn thuật của đối phương mê hoặc.

Bằng không thì tuyệt đối không thể không phát hiện trăm vạn đại quân Cự Linh ở sau núi Ô Kim.

Nhưng cũng có một khả năng lớn là bản thân những người này có vấn đề… có một ít người đang giúp đỡ Cự linh.

Lửa giận trong lòng Hạ Long Tương phun trào, cực kỳ phẫn hận.

Lúc trước, Thiên Lang quân chính là bị bán đứng ở Thương Lang nguyên, suýt nữa bị toàn quân bị diệt.

Bây giờ lại có một ít người muốn giở trò này với bọn họ!

Đám khốn kiếp kia, lẽ nào bọn họ không biết, nếu ‘Huyền Vũ quân’ bị chôn vùi tại đây, không chỉ cuộc chiến Nghiêm Châu bị hủy hoại trong chốc lát, mà bên phía Băng Châu cũng gặp nguy hiểm sao?

Chuyện này có lợi gì cho bọn họ?

Sau đó Hạ Long Tương lại cảm thấy lạnh sống lưng.

Hiện tại, 30 vạn binh mã của ‘Huyền Vũ quân’ đang phân bổ trong phạm vi 300 dặm. Trong đó, đội ngũ lớn thì là một hai vạn, nhỏ thì là hai, ba ngàn người, khoảng cách xa nhất giữa hai đội phải hơn 10 dặm.

Mà núi Ô Kim chỉ cách trung quân của hắn có hơn 45 dặm.

Hiện giờ, dù thế nào cũng không kịp tập kết đại quân rồi.

Kết quả cuối cùng, rất có thể là bị Cự linh tiêu diệt từng bộ phận!

Khi Hạ Long Tương đè nén hoảng loạn và nôn nóng, hắn phát hiện quân trận phía sau của mình lại nổ ầm ầm.

Mặt đất ở hơn 30 dặm phía sau đang nứt vỡ.

Một lượng lớn người đá to lớn nhảy ra từ bùn đất.

Số lượng của bọn họ phải hơn 30 vạn, sắp xếp phân tán nhưng có đội ngũ đảng hoàng, ngăn cản phía sau của ‘Huyền Vũ quân’.

“Tướng quân!”

Đó là tham tướng Tần Chiêu Muội dưới trướng Hạ Long Tương, hắn hiển nhiên là bị tình cảnh trước mắt làm cho sợ hãi, sắc mặt là một mảnh trắng bệch, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Hạ Long Tương.

“Hiện giờ nên làm thế nào cho phải? Chúng ta đã bị quân địch bao vây, đại quân lại rải rác trong 300 dặm, có thể sẽ bị Cự linh tiêu diệt từng bộ phận.”

Chương 1931: Thần Kính Thiên Đao (3)

“Hoảng cái gì mà hoảng?”

Sắc mặt Hạ Long Tương âm trầm, lại bình tĩnh như thường.

Hắn kéo dây cương, quan sát bốn phía, ý niệm dần dần trở nên cứng rắn: “Mệnh lệnh tất cả tướng sĩ trung quẩn chỉnh lý trang bị, bố trí ‘Ngư Lân trận’.”

“Ngư Lân trận?”

Ngư Lân trận là trận hình công kích, bất lợi cho phòng thủ.

Nhưng Tần Chiêu Muội cũng mà một trong những tướng lãnh cực kỳ xuất chúng của Thiết Sơn Tần thị.

Hắn từ từ bình tĩnh lại, chỉ nghĩ một lát là đã hiểu rõ, hai mắt sáng lên: “Ý của tướng quân là, không thủ mà tấn công, đột kích từ trung ương, đánh vào núi Ô Kim rồi thủ tại đó?”

Đây là một ý tưởng không tồi, quân địch phía trước tuy nhiều, nhưng do vội vàng nên trận hình không kiên cố lắm.

Mà trung quân bọn họ có bốn vạn người, tất cả đều là tinh nhuệ nhất của ‘Huyền Vũ quân’. Hơn nữa vì kịp thời tiếp ứng bốn phương, nên bốn vạn người này đều là kỵ binh tinh nhuệ, còn có hai ngàn Kỵ sĩ Phi long.

Lúc này đánh bất ngờ, khả năng đánh vào núi Ô Kim là rất lớn.

Địa hình bên kia cũng rất thích hợp để bọn họ phòng thủ.

“Ngươi tự hiểu là được, không cần báo cho tướng sĩ bên dưới, tránh khỏi dao động lòng quân.”

Hạ Long Tương chỉ chỉ về phía núi Ô Kim: “Chúng ta nhất định phải tranh thủ thời gian cho các bộ của ‘Huyền Vũ quân’, cũng phải thủ vững ở đây chờ Vô Cực Đao Quân đến. Đúng rồi! Bảo các tướng sĩ đánh bóng tấm khiên, đánh bóng thiết giáp, nhất định phải lóe sáng phản quang!”

Trong lòng hắn vẫn đang suy nghĩ, núi Ô Kim có thể thủ thì thủ.

Không thủ được thì có thể bảo thuật sư trong quân nhen lửa vào mỏ than đá bên dưới núi Ô Kim, đồng quy vu tận với đám Cự linh này!

Còn về phần đánh bóng giáp và khiên, đây là tổng soái dặn dò, Hạ Long Tương cũng không hiểu làm vậy có lợi ích gì.

“Tuân lệnh!” Tần Chiêu Muội lập tức giục ngựa chạy đi, bắt đầu bố trí và truyền lệnh, chuẩn bị cho toàn quân đột kích.

Hạ Long Tương thì lại lấy ra một ống đồng màu trắng bạc ra, hướng lên trời rồi ấn vào cơ quan.

Đây là thứ tổng soái đại nhân phân phát xuống, hầu như mỗi một Thiên hộ trở lên đều có hai đến ba cái.

Đây là pháp khí do Vô Tướng thần tông chế tọc, chỉ khi nào có phán đoán sẽ gặp phải thương vong thảm trọng thì mới có thể sử dụng.

Ống đồng này không có bất kỳ biến hóa nào, nhưng chỉ giây lát sau, một luồng sáng chói mắt như mặt trời nhỏ đã xuất hiện ở độ cao vạn trượng trên không.

Khoảng ba cái hô hấp sau, cách 100 về phía nam cũng xuất hiện một ánh sáng chói mắt như mặt trời nhỏ.

Sau đó là ngoài 200 dặm, 300 dặm… từng luống từng luồng hào quang chói mắt, kéo dài liên miên về phía nam…

Hạ Long Tương liếc mắt nhìn về phía nam, rồi lại giục ngựa đi về phía trước.

Hắn thân là đô chỉ huy sứ ‘Huyền Vũ quân’, lúc này nhất định phải làm gương cho binh sĩ, mở một đường máu cho toàn quân.

Nhưng vào lúc này, một tiếng cười châm chọc lại truyền đến.

“Hạ Long Tương! Ngươi muốn cầu viện Vô Cực Đao Quân sao? Hi vọng vào Nhai Tí Đao của hắn? Chuyện này quả thực là mơ hão! Cái thằng nhãi ranh Sở Hi Thanh đã bị chúng ta dụ đến Thiết Châu, dù hắn có năng lực thông thiên, thì các ngươi cũng không trông cậy nổi! Hôm nay chính là ngày ‘Huyền Vũ quân’ diệt vong, chân núi Ô Kim này, chính là mồ chôn của các ngươi.”

Hạ Long Tương hơi sững sờ, sau đó vẫn bình tĩnh giục ngựa tiến về phía trước.

Hắn không biết đối phương nói thật hay giả.

Nhưng hắn đã dùng pháp khí cầu viện, không chỉ là cầu viện Vô Cực Đao Quân, mà còn là để thông báo tổng soái đến cứu viện.

Cự linh Nghiêm Châu phong tỏa thám báo, che đậy chiến trường. Chiến tuyến kéo dài 3800 dặm này, cuộc chiến tham báo thám mã giữa hai bên cực kỳ kịch liệt, một lượng lớn cao thủ nhất phẩm nhị phẩm đều bị cuốn vào trong đó.

Hạ Long Tương phán đoán, đối phương có không quá mười vị võ tu nhất phẩm ở núi Ô Kim này.

Nhưng mà đây cũng không phải là thứ hắn có thể đối kháng.

Hạ Long Tương sử dụng bí pháp Hoàng Đạo, sức chiến đấu chỉ có thể chạm đến siêu nhất phẩm mà thôi.

Lúc này, chỉ có mời tổng soái đại nhân đến đây, thì mới có thể ổn định cục diện.

…

Khoảng nửa khắc đồng hồ trước, trên không trung núi Ô Kim.

Thân vương Dạ Lang tộc Hoàng Thiên Lý đang hưng phấn nhìn xuống bên dưới.

Mai phục đã hoàn thành, tiếp theo chính là thu gặt.

Đầu tiên là diệt sạch bốn vạn người này, sau đó là tiêu diệt từng bộ của ‘Huyền Vũ quân’.

Sau bảy năm, hắn rốt cuộc cũng tìm được cơ hội để vung kiếm về phía Tần Mộc Ca.

Tuy rằng còn không thể báo thù cho cha hắn là Hoàng Cực Liệt, nhưng cũng có thể đánh trọng thương vị Bá Võ Vương kia, làm cho nàng mất khả năng tranh cướp Thần Châu.

Trận chiến hôm nay, tất sẽ làm lòng người phấn chấn, để hắn củng cố danh vọng, trở thành chủ của chư bộ Dạ Lang tộc!

Chiến soái Hoàng Hắc Huyền liếc mắt nhìn qua một chút, hắn có thể đoán được ý nghĩ của Hoàng Thiên Lý.

Vị ấu tử này của Hoàng Cực Liệt, quả là dã tâm bừng bừng, vẫn mưu đồ phục hưng hoàng đình Dạ Lang.

Nhưng Hoàng Hắc Huyền cũng vui khi thấy cảnh này.

Thời điểm toàn thịnh, hoàng đình Dạ Lang có thể sánh vai với Bất Chu sơn, không bị Bất Chu sơn quản lý.

Nhưng nếu Dạ Lang tộc ngã xuống, vậy đây cũng không phải một tin tốt với Bất Chu sơn.

Dạ Lang tộc là tấm bình phong để Bất Chu sơn áp chế phía bắc nhân tộc, cũng là bước đệm giữa nhân tộc và Bất Chu sơn.

Chỉ có Dạ Lang tộc mạnh mẽ lên, mới có thể chặt đứt đường tiến lên bắc của nhân tộc.

Chương 1932: Thần Kính Thiên Đao (4)

Sau đó, Hoàng Hắc Huyền lại nghiêng người nhìn hai người áo đen che mặt cao mười trượng ở bên cạnh: “Trận chiến này, chỉ có một mình Tần Mộc Ca là đáng lo, tiếp đó phải làm phiền hai vị rồi!”

Trong mắt hắn lóe lên một tia kỳ dị.

Hai người áo đen bịt mặt này, một là Thiết Kích Vô Địch – Tần Phụng Tiên, một cái khác là Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm, cả hai đều là cao thủ nhân tộc.

Lúc này lại giấu đầu lòi đuôi, không chỉ che mặt, mà còn dùng pháp khí biến hóa thân thể, nhìn qua như là Cự linh, còn dùng bí thuật che giấu khí cơ của bản thân.

Tần Phụng Tiên nghe vậy thì nở nụ cười tiêu sái, ôm quyền nói: “Hai phu thê Sở Hi Thanh và Tần Mộc Ca làm thiên hạ loạn lạc, chính là mầm họa của nhân tộc Thần Châu ta. Trận chiến này, hai chúng ta tự nhiên sẽ tận lực giúp đỡ, nhưng đây chung quy vẫn là chuyện nhà của các ngươi.”

Bọn họ sẽ tận lực, nhưng sẽ không liều mạng.

Hoàng Hắc Huyền cũng nghe hiểu, trong lòng lại cười nhạo.

Hắn không hề lo lắng chút nào.

Vì trận chiến ngày hôm nay, Bất Chu sơn đã lấy ra một đội hình khá là xa hoa.

Ngoại trừ bản thân hắn ra, còn có một vị chiến soái xếp hạng 4 của Bất Chu sơn là Hoàng Thiên Mục, và hai vị chủ tế của thần linh, hai người này có thể dùng phương pháp hiến tế, tạm thời tăng lên cấp bậc Siêu Phẩm.

Ngoài ra, còn có chiến soái hạng 3 của Thiên Đế sơn là Hoàng Bác Long, sức chiến đấu có thể đạt đến Siêu Phẩm trung vị.

Mấy người bọn họ liên thủ, đủ để kiềm chế Tần Mộc Ca.

Huống hồ còn có hai tên nhân tộc ngu xuẩn trước mắt này.

Nơi này có tận bảy vị Siêu Phẩm, còn có mười vị nhất phẩm.

Bọn họ thậm chí còn có thể thử giết chết vị ‘Quân đốc mắt xanh’ này!

Nhưng vào lúc này, phía đối diện lại xuất hiện pháo hoa chói mắt, và cả tiếng kèn hiệu thê lương vang vọng đất thời.

Hoàng Hắc Huyền lập tức hiểu ra, đối phương đã phát hiện ra bọn họ.

Hắn không khỏi cảm khái một tiếng: “Không hổ là người Tần Mộc Ca đề bạt làm Đô chỉ huy sứ, quả thực là rất cảnh giác!”

Sát ý trong lòng hắn dâng trào, đã có ý định ra tay giết chết kẻ này và đám tướng lãnh dưới trướng.

Nhưng trong khoảnh khắc này, Hoàng Hắc Huyền cảm nhận được một luồng thương ý sắc bén ở phía xa xa đang xung kích thần niệm của bọn họ.

Tần Mộc Ca!

Hoàng Hắc Huyền và mấy người ở đây đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

Tần Mộc Ca không chỉ rất cảnh giác, mà còn đến quá nhanh!

Vị này còn cách nơi đây 1500 dặm, nhưng thương ý bá đạo đã khóa chặt lấy mọi người.

Nàng đang nhanh chóng qua lại trong hư không, có lẽ chỉ cần mấy hơi thở là có thể đến đây.

Hoàng Hắc Huyền hơi biến sắc mặt, nhưng lại không cảm thấy bất ngờ.

Đây chính là lý do vì sao Tần Mộc Ca dám trải quân dài 3800 dặm sao?

Trong phạm vi 3800 dặm này, bất kể là chiến trường ở đâu, Tần Mộc Ca đều có thể hàng lâm tiếp viện ngay.

“Chuẩn bị đối địch đi!”

Hoàng Hắc Huyền chắp tay sau lưng: “Khí thế của nữ tử này rất mạnh, tiếp đó có thể là một trận ác chiến. Chúng ta phải cố gắng đẩy nữ tử này ra khỏi phạm vi chiến trường, tuyệt đối không thể để cho nàng tàn sát binh sĩ.”

Chiến soái hạng 4 Bất Chu sơn là Hoàng Thiên Mục thì vẫn đang liếc nhìn chiến trường bên dưới.

Trong mắt hắn hiện lên vẻ thán phục: “Hắn lại muốn phản công, đột kích lên núi Ô Kim. Tần Mộc Ca này không hổ là quân thần của nhân tộc, Hạ Long Tương này cũng là một danh tướng!”

Khi Hoàng Thiên Mục cảm khái, lại có một đoàn ánh sáng mạnh nổ tung giữa vạn trượng không trung như một mặt trời nhỏ, chiếu sáng địa vực mấy trăm dặm quanh đây.

Sau đó từng đoàn ánh sáng mạnh nổ tung, kéo dài về phía nam.

Hoàng Hắc Huyền không khỏi híp mắt lại.

Sau đó hắn nghe thấy Hoàng Thiên Lý cao giọng cười to: “Hạ Long Tương! Ngươi đang muốn cầu viện Vô Cực Đao Quân sao? Hi vọng vào Nhai Tí Đao của hắn…!”

Hoàng Hắc Huyền bật cười lắc đầu.

Người trẻ tuổi đúng là dễ kích động.

Hắn muốn dùng lời nói này để đả kích sĩ khí của ‘Huyền Vũ quân’.

Nhưng mà bốn vạn tướng sĩ nhân tộc đã rơi vào tuyệt cảnh, tất sẽ dốc hết sức lực xông lên, cho nên tác dụng của lời nói này chỉ có hạn.

Nhưng Hoàng Thiên Lý vẫn nói đúng một câu.

Hôm nay chính là ngày ‘Huyền Vũ quân’ diệt vong, chân núi Ô Kim này cũng là mồ chôn của bọn họ.

Sở Hi Thanh và Tần Mộc Ca bại vong, cũng bắt đầu từ ngày hôm nay!

…

Khi Sở Hi Thanh nhìn thấy ánh sáng mạnh như mặt trời ở chân trời phía bắc, đã là hai mươi cái hô hấp sau.

Lúc này, hắn đang đứng dưới chân một ngọn núi, tìm kiếm tài liệu bí dược thăng cấp tam phẩm hạ.

Sau khi bắt giữ Hoàng Tư Nguyên, tuy rằng Thần Xích Hỏa ra sức kêu gào, nhưng Sở Hi Thanh vẫn không tìm được tung tích của đám Cự linh kia.

Sở Hi Thanh điều động Dục Nhật thần chu tìm kiếm cả ngày, hầu như đi khắp bắc bộ Thiết Châu, nhưng lại không có thu hoạch gì.

Cuối cùng hắn đành từ bỏ, sau khi giao đầu Vọng Thiên Hống kia cho thái thượng trưởng lão Trầm Nguyên, hắn liền đi tìm kiếm bí dược.

Sở Hi Thanh đã tìm hai nơi, nhưng đều không tìm thấy gì.

Có lẽ nơi này cũng khiến hắn thất vọng mà về.

Hắn đã tìm toàn bộ nơi này, nhưng vẫn không tìm thấy con á loại thú Hỗn Độn tam phẩm là Vô Mục Ly.

Có lẽ nó đã dời đi, hậu duệ của thú Hỗn Độn, đại đa số đều không thích cố thủ địa bàn.

Chúng nó thích lang thang khắp nơi, đi lung tung không có mục đích.

Chương 1933: Thần Kính Thiên Đao (5)

Nhưng vào lúc này, hắn lại sinh ra ý nghĩ, liền ngửa đầu lên nhìn về phía chân trời.

Hắn nhìn thấy một đạo ánh sáng mạnh như mặt trời nổ tung, đầu tiên là ở ngoài 500 dặm, sau đó là 400 dặm, 300 dặm, 200 dặm…

Sở Hi Thanh không khỏi hiện lên vẻ chờ mong: “Cuối cùng cũng đến rồi, chỉ là không biết sẽ thu hoạch ra sao?”

Hi vọng lần này câu được cá đủ mập đủ to.

Bằng không thì cuộc chiến Nghiêm Châu sẽ hơi phiền phức.

Nếu như trận chiến này có thể tiêu diệt một bộ phận chủ lực của Cự linh Nghiêm Châu, phá tan ý chí phản kháng của đám dị tộc Nghiêm Châu.

Vậy chiến sự tiếp theo sẽ thoải mái hơn nhiều.

“Dường như là từ phía Nghiêm Châu, đây là cầu viện ngươi?”

Thần Xích Hỏa ngồi xếp bằng trên boong thuyền, liếc mắt nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Trong mắt hắn ngậm lấy ý nghi hoặc: “Hình như ngươi rất vui vẻ, rất chờ mong? Vấn đề là, ngươi bây giờ căn bản không thể đi đến Nghiêm Châu.”

Lẽ nào Vô Tướng thần tông có thủ đoạn nào đó mà thế nhân không biết, có thể giúp Sở Hi Thanh chạy đến Nghiêm Châu?

Thần Xích Hỏa vừa nói xong, bỗng nhiên lại ‘A’ một tiếng.

Hắn quét nhìn bốn phía với ánh mắt cảnh giác, đồng thời giơ tay lên.

Một cái chớp mắt tiếp theo, một mặt tường lửa nóng bỏng xuất hiện ở bốn phía.

Lập tức có năm đạo khí cơ mạnh mẽ, năm cái bóng người khổng lồ xuất hiện ở trong tầm nhìn và cảm ứng của ba người trên thuyền.

Bọn họ đều bị ngọn lửa của Thần Xích Hỏa bức lui, bóng người bay nhanh ra ngoài mấy trăm trượng.

“Phản đồ!”

“Con hoang!”

“Thân là Cự thần Vĩnh Hằng, lại luân lạc thành chó săn của nhân tộc, xấu hổ thay!”

Sắc mặt Thần Xích Hỏa âm trầm, nhưng lập tức khôi phục bình thường.

Hắn bây giờ là Long tộc! Là đời sau Ứng Long chính thống!

Chờ đến khi huyết thống Long tộc trong cơ thể tăng lên, hắn còn có thể trực tiếp hóa rồng!

Cùng lúc đó, sát ý trong lòng hắn cũng rất khốc liệt.

Đám cự linh anfy dám nhục mạ đời sau của Ứng Long như hắn, quả thực là không muốn sống!

Nhưng mà năm tên Cự linh nhất phẩm kia đều không có ý đến gần.

Lúc này, một bóng người có hai cánh khổng lồ, phần đùi lại như vuốt chim đã xuất hiện ở ngoài mười dặm. Cũng dùng ý niệm khóa chặt lấy Sở Hi Thanh.

Thần Xích Hỏa hơi nghĩ một chút liền hiểu.

Đám người này đang kiêng kỵ hắn, tự nhận thấy không giết được Sở Hi Thanh, vì vậy từ bỏ vây công.

Bảy cái Cự linh và Dực Nhân cấp bậc nhất phẩm hạ, quả thực là không làm được gì Sở Hi Thanh.

Nhân tộc được trời cao chiếu cố, sau khi bị phong ấn huyết mạch thì bọn họ đã sáng tạo ra võ đạo, có thể phát huy lực lượng của mỗi một cấp độ đến mức tận cùng.

Võ tu nhị phẩm trở lên của nhân tộc, dù là kẻ yếu nhất trong cùng cấp, cũng có thể thắng được đại đa số Cự linh cùng cấp.

Mà Sở Hi Thanh thân là Thiên Bảng của nhân tộc, dù không có hắn Thần Xích Hỏa hắn ở đây, thì đám người này cũng không thể làm gì Sở Hi Thanh.

“Bọn họ muốn kiềm chế ngươi, để ngươi không thể chạy đến Thiết Châu cứu viện.”

Thần Xích Hỏa đứng lên, thân thể lập tức bành trướng đến trăm trượng.

Hắn chân đạp hư không, nắm chặt nắm đấm rộng năm trượng: “Sở Hi Thanh, ngươi chuẩn bị làm thế nào?”

Hắn vốn không định để ý đến đám người này.

Nhưng mấy người này lại dám chửi rủa hắn, đã làm hắn hoàn toàn tức giận.

Thần Xích Hỏa quyết định sẽ dùng thêm chút sức lực, để mấy kẻ này ngậm mấy cái miệng thối lại!

Vĩnh viễn ngậm miệng!

Sở Hi Thanh lại nở nụ cười tiêu sái: “Đi không được thì không đi nữa, ở đây cũng như nhau. Nói đến thì ngàn năm trước, Xích Hỏa huynh từng tận mắt nhìn thấy Huyết Nhai Đao Quân, từng thấy hắn sử dụng Thần Ý Đao Tâm và Thầm Tâm Vô Lượng, không biết ngươi đã từng nhìn thấy Huyết Nhai Đao Quân sử dụng thức thứ tư của Thần Ý Xúc Tử Đao hay chưa?”

Hắn vừa nói chuyện vừa giơ tay lên.

Đao đến!

Theo ý niệm của Sở Hi Thanh, Huyết Nhai thần đao đã lao ra khỏi không gian, bay vào trong tay hắn.

Thần Xích Hỏa nghe vậy thì không khỏi hừ nhẹ một tiếng.

Ngày xưa, Huyết Nhai Đao Quân chỉ sử dụng hai thức của Thần Ý

Xúc Tử Đao, liền trấn áp toàn bộ Vạn Ma quật.

Thần Xích Hỏa lại sinh lòng tò mò: “Thức thứ tư của Thần Ý Xúc Tử Đao là chiêu pháp thế nào?”

Phong Tam ở bên cạnh thì vẫn luôn cảnh giác và đề phòng, không cho bảy tên cường giả nhất phẩm kia có cơ hội.

Nhưng giờ phút này, hắn cũng không tự chủ được mà quay sang liếc nhìn về phía Sở Hi Thanh.

“Thức thứ tư của Thần Ý Xúc Tử Đao, tên là Thần Kính Thiên Đao! Nhờ một thức này, Huyết Nhai Đao Quân mới có thể khống chế thiên hạ, khiến cho đám quân phiệt kia không dám lỗ mãng.”

Sở Hi Thanh đã nắm chặt Huyết Nhai thần đao.

Trong khoảnh khắc, vô số hai khí xích kim đã lao ra khỏi thân đao, quấn quanh cánh tay Sở Hi Thanh như hai con trăn lớn.

Toàn bộ cơ thể hắn cũng hiện lên một lớp vảy nhỏ bé và bóng loáng màu vàng sậm.

Theo ánh đao của Sở Hi Thanh vung lên.

Từng mặt đao cương hóa thành gương bạc, lục tục hiển hiện ra ở bên người hắn!

Chương 1934: Các ngươi nên quan tâm đến lực lượng của ta

Sở Vân Vân và mấy người Hoàng Hắc Huyền chiến đấu ác liệt như thiên lôi địa hỏa, thanh thế cực kỳ khủng bố.

Hoàng Hắc Huyền cuối cùng chọn ngăn cản Sở Vân Vân ở nơi cách chiến trường khoảng 200 dặm.

Mấy vị Cự linh Siêu Phẩm, liên thủ với hai vị nhân tộc Siêu Phẩm là Tần Phụng Tiên và Trang Nghiêm, mỗi đòn đánh ra đều làm không gian vặn vẹo.

Làm cho Sở Vân Vân đang qua lại trong không gian lại không thể không dừng lại, hiện thân trước mặt bọn họ.

Nhưng khi bọn họ vừa mới giao thủ, Hoàng Hắc Huyền lại kinh ngạc không thôi.

Khi Sở Vân Vân hiện thân, quanh người nàng dĩ nhiên lại có long khí, còn quấn quanh Nghịch Thần Kỳ trên tay nàng.

“Cửu Long Thần Thiên Thủ!”

Con ngươi của Hoàng Hắc Huyền co rút lại.

Không ngờ nữ tử này lại từ bỏ Chiến Thiên Thất Hộ trước kia, chuyển qua tu luyện Cửu Long Thần Thiên Thủ, với lại đã có chút thành tựu.

Tuy rằng chín đạo long khí không có sừng, chỉ có bốn trảo ở bụng, cũng không có vẩy, chỉ là hình dạng giao long.

Nhưng điều này cũng khiến cho Tần Mộc Ca có thể tụ tập nhiều lực lượng và khí huyết của tướng sĩ hơn.

Biên quân trong bốn châu Băng U Cực Tuyệt, có không dưới 300 vạn người tu luyện bí pháp Hoàng Đạo. Ngày xưa, vị ‘Quân đốc mắt xanh’ này nhiều nhất là ngưng tụ được một phần ba trong đó, nhưng bây giờ lại có thể ngưng tụ chín phần mười.

Ầm!

Toàn bộ thân thể của Hoàng Hắc Huyền đều bị nện bay ra ngoài.

Hắn rơi rụng như sao băng, nện nát cả một ngọn núi nhỏ.

Trái tim Hoàng Hắc Huyền run rẩy.

Nếu hắn không sử dụng “Ngưng Huyết tụ mạch’, dùng bí thuật tương tự với bí pháp Hoàng Đạo của nhân tộc, thì hắn đã bị một thương của Tần Mộc Ca đâm thủng trái tim rồi.

Đó là tuyệt đối đâm xuyên, quả thực là không thể phòng ngự.

Dụ Thiên chi pháp của bản thân cũng không thể dụ phát độc chú trong cơ thể Tần Mộc Ca như hắn đoán.

Hoàng Hắc Huyền bị một thương đánh tan, mấy người còn lại cũng không mạnh đến đâu.

Bao quát cả Tần Phụng Tiên đã vào Siêu Phẩm 2400 năm, nhưng vừa tiếp xúc thì đã bị Tần Mộc Ca đánh bay.

Hai vị đại chủ tế của thần linh là yếu nhất, bị một thương đánh phun máu tươi.

Sở Vân Vân đã khôi phục Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp 9.

Mặc dù không thể có chân nguyên vô cùng vô tận như mấy năm trước, nhưng tốc độ khôi phục chân nguyên vẫn hơn xa người thường.

Sau khi nàng đẩy lùi đám người này, chỉ hít sâu một cái, chân nguyên mạnh mẽ đã ngưng tụ lần nữa.

Thương ý của Bá Võ Vương thì lại khóa chặt một trong hai tên Cự linh đại chủ tế kia.

Đó hẳn là một trong những đại chủ tế của Huỳnh Hoặc tinh quân.

Huỳnh Hoặc chủ tai, trước mắt là đối thủ lớn nhất của ‘Vạn Tai chi chủ’ Kế Đô.

Hắn chấp chưởng chính là thiên quy lửa, tất cả hỏa hoạn trong thiên hạ đều có quan hệ với hắn.

Huỳnh Hoặc tinh quân lại từ đó mà diễn sinh ra các loại pháp thiên tai, đối chọi gay gắt với Kế Đô, là một nhân vật mạnh mẽ đã tiếp cận với nửa bước Tạo Hóa.

Vị đại chủ tế trước mặt Sở Vân Vân chỉ có tu vị nhất phẩm hạ thôi, thông qua thần lực của Huỳnh Hoặc tinh quân, mới tăng lên đến cảnh giới Siêu Phẩm.

Nhưng mà tu vị bản thân hắn quá thấp, khai phá không được quá nhiều lực lượng huyết mạch.

Hắn điều động thần lực của Huỳnh Hoặc tinh quân, lại như trẻ con vung búa lớn, trong mắt Sở Vân Vân, quả thực là có vô số sơ hở.

Đúng lúc này, Hoàng Hắc Huyền lại rống lên một tiếng tan nát cõi lòng.

“Hoàng Thiên Lý, bên này cần người! Nhất định phải để ba vị nhất phẩm qua đây, không! Phải là năm vị! Nàng tu luyện Cửu Long Thần Thiên Thủ! Sức chiến đấu đã tiếp cận với ‘Gần Thần’!”

Sắc mặt Trang Nghiêm cũng cực kỳ khó coi.

So với cuộc chiến Thái Vi Viên, thực lực của Sở Vân Vân đã khôi phục thêm một chút.

Đặc biệt là môn pháp thuật nhị phẩm vừa rồi, Sở Vân Vân quả thật là khiến người ta bất ngờ với môn pháp thuật phụ trợ này.

Nàng đang giải trừ độc chú, lực lượng liên tục tăng lên.

Không ngờ hôm nay cũng rơi vào hoàn cảnh như cuộc chiến Thái Vi Viên.

Nếu bây giờ không dốc sức cứu viện vị đại chủ tế kia, cục diện sẽ lại sụp đổ, Tần Mộc Ca sẽ tàn sát tất cả mọi người ở đây.

Lúc trước, Trang Nghiêm còn muốn che giấu thân phận, cố gắng không để lại nhược điểm cấu kết với Cự linh, không dùng võ đạo căn cơ của mình.

Vấn đề là hắn không có ‘Vạn Thần Nguyên Lưu đại pháp’ như Tần Phụng Tiên, không thể mô phỏng 90% võ đạo và pháp môn trong thiên hạ.

Một thân thực lực mạnh mẽ, lại chỉ có thể sử dụng sáu phần, miễn cưỡng đạt đến cấp bậc Siêu Phẩm.

Lúc này, Trang Nghiêm cũng không dám giữ lại nữa, một đao mang theo cuồng phong chém về phía Sở Vân Vân.

Sở Vân Vân đã giao thủ hắn với nhiều lần, lập tức phát hiện ra điều khác thường.

‘Cự linh’ cao hai mươi trượng này, lại là người quen của nàng.

Đôi mắt màu xanh lam của nàng hiện lên vẻ giận dữ và sát cơ vô tận: “Ngươi là Trang Nghiêm?”

Người này cấu kết với đám thần linh ở Thái Vi Viên, hôm nay lại cấu kết với Cự linh Bất Chu sơn.

Trang Nghiêm nghe thế thì dứt khoát không che giấu nữa, khôi phục hình thái nhân tộc.

Hắn cũng không quen chiến đấu với hình thái Cự linh kia.

Chương 1935: Các ngươi nên quan tâm đến lực lượng của ta (2)

Tần Phụng Tiên thì vẫn duy trì thân thể Cự linh, thân hình của hắn thậm chí còn bành trướng đến 30 trượng.

Tần Phụng Tiên tiếp tục thôi phát ‘Vạn Thần Nguyên Lưu đại pháp’, mô phỏng lực lượng huyết mạch ‘Thiên Viêm thần mục’ của đế tộc ‘Tây Hoàng tộc’ Bất Chu sơn bây giờ, cũng được xưng là ‘Hỏa Thần tộc’.

Lúc này, Tần Phụng Tiên lại bị thương của Sở Vân Vân xung kích, không thể tự chủ mà bay ngược ra sau.

Mi tâm của hắn bỗng nhiên xuất hiện một con mắt dọc màu lửa, chiếu rọi về phía Sở Vân Vân, làm cho một ngọn lửa màu đỏ thiêu đốt cơ thể nàng.

Nhưng ngọn lửa này nhìn như đáng sợ, lại bị lực lượng của Sở Vân Vân ngăn cách ở bên ngoài.

Đó là lực lượng Già Thiên, tuyệt đối che đậy, làm cho tất cả thần hỏa đỏ thẫm không thể tiếp cận phạm vi ba thước quanh người nàng.

Những ngọn lửa này còn bị tiểu Toan Nghê của nàng lợi dụng, dùng để đốt cháy đối thủ.

Sở Vân Vân một thương đánh nổ vai đại chủ tế của Huỳnh Hoặc tinh quân.

Để vị Cự linh tế ti vẫn thao túng ngọn lửa này biến thành một bó đuốc, bị ngọn lửa nóng rực và khốc liệt đốt cháy.

Sau đó, Sở Vân Vân quét ngang sau lưng, giao thủ với tứ đại Siêu Phẩm là Hoàng Hắc Huyền, Hoàng Thiên Mục, Hoàng Bác Long và Trang Nghiêm đang điên cuồng tấn công.

Theo vài tiếng nổ rung trời truyền ra, bốn vị sức chiến đấu Siêu Phẩm lại bị trường thương của nàng đẩy lui.

Bản thân Sở Vân Vân cũng trượt lùi khoảng trăm trượng trên không trung.

Nhưng nàng ổn định nhanh hơn đám người Hoàng Hắc Huyền, cũng ngưng tụ chân nguyên nhanh hơn bọn họ.

May mắn là vào lúc này, vị năm vị Cự linh nhất phẩm đã đi đến. Bọn họ không dám đối kháng chính diện với Tần Mộc Ca, tất cả đều ra tay từ khoảng cách ngàn trượng.

Bọn họ dùng thiên quy để can thiệp vào thiên địa nơi này, sau đó liên tục tấn công từ xa.

Việc này cũng kiềm chế Sở Vân Vân một chút, khiến mấy người

Hoàng Hắc Huyền tập hợp lại.

Sắc mặt Hoàng Hắc Huyền cực kỳ khó coi.

Sở Vân Vân mượn thú Toan Nghê để tu hành Già Thiên chi pháp, không ngờ cũng đã có thành tựu.

Vừa rồi, nữ tử này che đậy cảm quan của hai vị đại chủ tế, để bọn họ phán đoán sai lầm.

Nàng còn che đậy thiên quy của mọi người ở đây, che đậy cả Dụ Thiên và Suy Vong của Hoàng Hắc Huyền, để lực lượng của hắn không thể phát huy.

Nhưng khi hắn nhìn thấy vị đại chủ tế của Huỳnh Hoặc tinh quân bị đánh nổ vai, ngọn lửa trên vai lại hóa thành máu thịt và xương cốt, khiến cho vị đại chủ tế này khôi phục như lúc ban đầu, thì Hoàng Hắc Huyền lại thả lỏng.

Huỳnh Hoặc tinh quân đang nhìn chằm chằm vào trận chiến này, thần lực cũng đã hàng lâm!

Chuyện này có nghĩa là lực lượng của hai vị đại chủ tế sẽ tăng lên một đoạn, bọn họ không còn là điểm yếu của trận chiến này nữa.

Trận chiến này, bọn họ tuyệt đối không thể thua!

“Tần Mộc Ca!”

Trong mắt Hoàng Hắc Huyền hiện lên u hỏa: “Ngươi quả thực rất mạnh, mạnh hơn cả dự đoán của ta, nhưng hôm nay ngươi đừng hòng tiến thêm một bước về phía núi Ô Kim! Các ngươi bại cục đã định!”

Thái độ của Sở Vân Vân lại thản nhiên như không.

Nàng liếc mắt nhìn về phía núi Ô Kim, sau đó khóe môi liền cong lên.

Nàng nhìn thấy tấm khiên và thiết giáp của bốn vạn tướng sĩ nhân tộc đang phản xạ ánh sáng, nhìn thấy bầu trời tràn ngập hơi nước, và cả một ít vũng nước trên mặt đất, cộng thêm binh khí trong tay Cự linh và dị tộc, còn cả những tia chớp bóng loáng trong thiên địa kia… tất cả mọi thứ đều đang phát ra vầng sáng khác thường.

Mấy người Hoàng Hắc Huyền chuẩn bị rất nhiều, quả thực là có thể ngăn cản nàng tiến vào chiến trường.

Vấn đề là, nàng vốn không có ý định chạy vào chiến trường.

Mục đích của nàng khi chạy đến đây, chính là để kiềm chế đám Cự linh Siêu Phẩm như Hoàng Hắc Huyền, để cho bọn họ không còn hơi sức can thiệp vào chiến trường.

Nếu như có thể giết chết đám người này, vậy thì không thể tốt hơn.

…

Lúc này, dưới núi Ô Kim, bốn vạn người của trung quân 'Huyền Vũ quân' đều quyết chí tiến lên, đột kích về phía núi Ô Kim.

Đại đa số người trong bốn vạn kỵ sĩ này, đều là tân binh.

Bọn họ đều là bát phẩm trở lên, không có ngoại lệ, thậm chí là có cả thất phẩm, tất cả đều thành thạo cưỡi ngựa, nhưng lại cực kỳ không quen với trận hình khi cưỡi ngựa.

Khi Sở Vân Vân đóng quân ở hai quận Thiên Lâm, Thượng Điền. Hạ Long Tương đã từng bỏ công sức huấn luyện qua.

Những thời gian quá ngắn ngủi, Hạ Long Tương lại kiêng kỵ lòng quân chưa ổn, không dám quá ép bức.

Đến khi Sở Vân Vân xuất binh lần nữa, càn quét về phía quận Thạch Môi, thì kỵ binh của 'Huyền Vũ quân' mới chỉ được huấn luyện đại khái.

Trong mắt của đám biên quân tinh nhuệ, thì chính là một trò mèo có hoa không quả.

Những thời khắc này, tất cả tướng sĩ đều biết trận chiến này là thập tử vô sinh, ngoại trừ đập nồi dìm thuyền, huyết chiến đến cùng với Cự linh ra, thì không còn cách nào khác.

Bọn họ kích thích tất cả tiềm lực, sĩ khí và chiến ý đều dâng trào, lại khiến bí pháp Chiến Thiên Thất Hộ của Hạ Long Tương tăng lên một cấp độ.

Chiến Thiên Thất Hộ của Hạ Long Tương không phải hình giao mãng như bình thường.

Ý chí và khí huyết của bốn vạn người bỗng nhiên hóa thành bảy con Chiến thú mạnh mẽ là Quỳ Ngưu, Đà Long, Cổ Điêu, Câu Xà, Áp Du, Hồng Hống, Bất Tử Trùng, tất cả đều vờn quanh người hắn.

Chương 1936: Các ngươi nên quan tâm đến lực lượng của ta (3)

Ngay cả mấy vị thuộc hạ của Hạ Long Tương cũng được lợi nhờ đó, Chiến Thiên Thất Hộ của tham tướng Tần Chiêu Muội cũng được thôi phát đến mức gần như hiện hình, sức chiến đấu vào thẳng nhất phẩm.

Mà lúc này, kẻ địch ở phía trước bọn họ vẫn đang vội vàng bố trận.

Không chỉ quân trận lỏng lẻo, mà đám Cự linh này huấn luyện còn ít hơn tướng sĩ nhân tộc.

Đám Bán Mã tộc, Tê Đầu tộc, Đồng Bì tộc… kia, tất cả cũng không có bất kỳ kinh nghiệm chiến trận gì.

Trận hình của đám dị tộc này rất phân tán, bọn họ dựa vào Cự linh để bày trận, lại bị Cự linh dẫm đạp trúng, có thể nói là hỗn loạn tưng bừng.

Chỉ có máy bắn đá và mưa tên che trời của bọn họ là có thể uy hiếp.

Nhưng đối phương lại thiếu người tổ chức, tảng đá và mưa tên bao trùm quá rộng. Hạ Long Tương chỉ huy toàn quân chuyển hướng, binh mã tách khỏi đại đa số uy hiếp, bộ phận còn lại chỉ có thể để tướng sĩ tự ứng phó.

Để người vui mừng là, Sở Vân Vân nhét rất nhiều người của Thiết Sơn Tần thị vào trong đám lính mới, khiến cho số lượng cao thủ của ‘Huyền Vũ quân’ cũng không kém hơn biên quân.

Bọn họ cũng dốc sức ra tay phá giải, điều này khiến cho thương vong dưới mưa tên là khá nhẹ.

Còn về phần Dực Nhân tộc ở trên không, thì Hạ Long Tương lại không thèm để ý.

Đại quân Dực Nhân tộc nhiều đến hơn 30 vạn, nhìn như thanh thế rất lớn.

Nhưng mà bọn họ không có pháp ngự không, mà chỉ dựa vào một đôi cánh để phi hành trên không trung, lúc bắn tên là không thể mượn lực.

Bọn họ có thể sử dụng lực lượng bản thân để kéo cung, nhưng sau khi mũi tên rời cung thì thân thể bị lực lượng của trường cung đàn hồi lại, liền bị đẩy về phía sau. Vì vậy mũi tên của bọn họ không có chính xác, lại rất yếu đuối.

Mà 'Huyền Vũ quân' tuy chỉ là quân đoàn mới xây dựng, nhưng trang bị lại rất tốt, khôi giáp của bọn họ đủ để chặn những mưa tên này!

"Xông lên! Xông lên! Xông lên!"

Khi đại quân song phương tiếp cận nhau, Hạ Long Tương trừng đến muốn rách cả mí mắt, gào thét cực kỳ quyết tuyệt.

"Trận chiến này! Thẳng tiến không lùi, tìm đường sống trong chỗ chết! Xông lên! Quyết mệnh tranh đầu!"

Bốn vạn kỵ binh ở phía sau hắn hơi vắng lặng, sau đó phát ra tiếng gào thét như biển gầm.

"Thẳng tiến không lùi, quyết mệnh tranh đầu!"

"Giết!"

Ý chí của bốn vạn người quyết tử hội tụ thành một luồng, nhuệ khí của bọn họ hóa thành giao long, khí thế điên cuồng và hung mãnh.

Ngựa của bọn họ đột nhiên gia tốc, cùng lúc đó bốn ngàn cây 'Tru Thần kình nỏ' đồng thời bắn ra.

'Tru Thần kình nỏ' là một loại nỏ ngắn, khác với Tứ Tí Tru Thần nỏ, nó chỉ dài khoảng hai cánh tay, một người có thể sử dụng.

Đây là quân khí chuyên nhằm vào Cự linh, biên quân được trang bị ở quy mô lớn.

Uy lực của nó rất mạnh mẽ, phía trên lại là 'Bạo Liệt tiễn'. Dù là Cự linh lục phẩm bị bắn trúng chỗ yếu hại, thì chắc chắn phải chết. Khuyết điểm là lắp tên khó khăn, cần tiêu hao nhiều thời gian.

Vì vậy nó thường được nhìn thấy ở biên quân, rất hiếm thấy trên giang hồ. Võ tu giang hồ thích dùng Thần Tiên Kiếp của Thần Cơ môn hơn, đơn giản lại tiện lợi.

Hạ Long Tương vẫn rất ẩn nhẫn, mãi đến khi song phương tiếp cận rất gần thì mới để bốn ngàn kỵ sĩ bắn tên. Lập tức gợi ra một mảnh nổ vang, hơn ngàn tên Cự linh đồng thời gào thét.

Toàn thân bọn họ nổ tung, từng mảng từng mảng sương máu tung bay bốn phía.

Trong nháy mắt này, dòng chảy khổng lồ bốn vạn người mạnh mẽ va vào trong quân trận khổng lồ của Cự linh.

Bọn họ thế như chẻ tre, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, đầu tiên là trùng kích Bán Mã tộc, sau đó lại san bằng Tê Đầu tộc và Đồng Bì tộc ở phía sau, đạp tất cả dị tộc thành thịt nát.

Phía sau là lít nha lít nhít Cự linh Dạ Lang tộc, thân thể bọn họ khoảng ba trượng trở lên, bắt đầu vung binh khí cực lớn đánh xuống mặt đất, hoặc là dùng chân dẫm đạp, phát ra từng tiếng nổ vang vọng.

Bọn họ cũng lười phân biệt địch ta, hoàn toàn không để ý đến đám dị tộc Nghiêm Châu kia, chỉ dùng toàn lực để ứng phó và ngăn chặn dòng chảy sắt khủng bố ở bên dưới.

Bốn vạn kỵ binh 'Huyền Vũ quân' được Hạ Long Tương chỉ huy lại không hề sợ hãi, bọn họ xuyên qua chân đám Cự linh khổng lồ, thậm chí là xuyên qua háng.

Tướng sĩ 'Huyền Vũ quân' bình thường không gây được quá nhiều tổn thương với Cự linh, nhưng đều dùng toàn lực để chém vào phần đùi của Cự linh, cắt đứt gân chân của bọn họ, để đám Cự linh này kêu rên rồi ngã gục xuống đất.

Hai ngàn kỵ sĩ Phi long lại tấn công ở tầm thấp, ngăn cản đám Cự linh ngã xuống con đường đột kích của bọn họ.

Tất cả điều động chiến mã, khoác áo giáp sáng bóng, xông thẳng về phía trước, đánh nát và phá tan tất cả!

Khi Hạ Long Tương xông ra khỏi quân trận của Cự linh, toàn thân hắn đã bị nhuộm thành một màu máu tươi.

Hạ Long Tương làm quân tiên phong, đi đầu đại quân, gánh chịu áp lực cực lớn.

Hắn không chỉ phải đối phó với bốn vị cường giả nhất phẩm của Dạ Lang tộc, mà còn chém giết 13 vị Cự linh và dị tộc nhị phẩm tam phẩm ở ven đường.

Dưới nhị phẩm tam phẩm, phải có hơn trăm người chết dưới tay của hắn.

Chương 1937: Các ngươi nên quan tâm đến lực lượng của ta (4)

Hạ Long Tương thầm cảm thấy may mắn.

Sức chiến đấu của tổng soái quả thực là mạnh đến mức khó mà tưởng tượng nổi. Nàng áp chế bảy đại Siêu Phẩm, lại còn dẫn thêm năm vị nhất phẩm qua đó.

Bằng không thì dù hắn có thể đánh xuyên đại quân Cư linh, thì cũng sẽ bị trọng thương. Bốn vạn kỵ binh dưới trướng hắn cũng thương vong thảm trọng.

Nhưng vào lúc này, Hạ Long Tương lại híp mắt lại, trong mắt hiện ra vẻ ngưng trọng.

Hắn nhìn thấy một mảnh quân trận Cự linh ở ba dặm phía trước.

Đám Cự linh này khác với đám người ô hợp vừa rồi.

Nhân số của bọn họ không nhiều, chỉ khoảng ba vạn, phổ biến đều cao khoảng bốn trượng, toàn thân là trọng giáp, cầm thiết thuẫn cực lớn.

Đám Cự linh này còn xếp thành hàng ngũ dày đặc, thiết thuẫn cắm ở trước người, hầu như không có kẽ hở.

Chiến giáp trên đùi bọn họ cũng được gia cố, cực kỳ dày, phù văn phía trên còn lóng lánh ánh huỳnh quang đỏ.

Bên trong quân trận còn có một lượng lớn Đồng Bì tộc, số lượng phải 7 vạn, cũng đều khoác trọng giáp, sẵn sàng đón địch.

Đồng Bì tộc là ‘Tôi Tớ quân’ mà Dạ Lang tộc nể trọng nhất, tin tưởng nhất, được xưng là ‘Da đồng Thiết nô’.

Mỗi khi Da Lang tộc chinh chiến, đều sẽ nhét Đồng Bì tộc vào trong quân, dùng để bảo vệ đôi chân yếu ớt của bọn họ, bù đắp khuyết điểm thân hình cao to và hành động chậm chạp của Cự linh bọn họ.

Nhưng sau khi Sở Vân Vân quét ngang ba vạn dặm, chinh phục Băng Châu, thì Đồng Bì tộc bị đả kích cực lớn, chỉ còn lại không đến 500 vạn người. Đại bộ phận trong đó đều lùi vào Nghiêm Châu theo Dạ Lang tộc.

“Hoàng đình cấm vệ!”

Hạ Long Tương không khỏi nheo mắt lại, hiện ra vẻ ngưng trọng.

Đây từng là cấm quân tinh nhuệ nhất của hoàng đình Dạ Lang tộc, nhân số chỉ có 10 vạn, lại có sức chiến đấu rất kinh người, uy danh hiển hách.

Tại bảy năm trước, những cấm vệ này hố tống Hoàng Cực Liệt, đã bị tổng soái đại nhân tiêu diệt.

Không ngờ bảy năm sau, đám Dạ Lang tộc này lại xây dựng được ba vạn cấm vệ.

Một Cự linh cao đến trăm trượng đứng trước quân trận của Cự linh.

Hắn cũng mặc chiến giáp, tay cầm cự thuẫn, sừng sững như ngọn núi.

Đó chính là ấu tử của Hoàng Cực Liệt, là thân vương Hoàng Thiên Lý, có kẻ có vọng thống nhất Dạ Lang tộc trong những năm gần đây.

Người này đội mũ giáp che mặt, chỉ để lộ đôi mắt, đang lạnh lùng nhìn Hạ Long Tương.

“Muốn đi núi Ô Kim?”

Hắn vung thanh chiến đao dài 60 trượng trong tay, cương lực càn quét bốn phía, phát ra từng tiếng nổ đùng đùng.

“Các ngươi là tự chui đầu vào lưới! Cấm vệ quân dưới trướng bản vương tâm như tường thành, trừ phi các ngươi giẫm lên thi thể bản vương thì mới có cơ hội!”

Hắn vẫn chưa tham chiến, chính là để chỉ huy cấm vệ nơi này bày trận.

Mà lúc này, 38 vạn Cự linh, 39 vạn Dực Nhân, 37 vạn Bán Mã tộc, còn có 33 vạn Thạch Nhân tộc, và một đám dị tộc kia, tất cả đều đang bọc lấy hai cánh, hình thành tư thế vây kín.

Phản cảm và địch ý của bách tộc Nghiêm Châu với nhân tộc còn vượt qua Hoàng Thiên Lý dự đoán.

Khi hắn triệu tập binh mã quanh đây, số lượng lại vượt xa 170 vạn, đạt đến khoảng 230 vạn.

Bọn họ bày thiên la địa võng, phong tỏa trên trời dưới đất, không cho đối phương cơ hội nào.

Hạ Long Tương không trả lời.

Chiến mã dưới thân hắn vẫn còn chạy băng băng, quyết chí tiến lên!

Bản thân Hạ Long Tương thì hít thở thật sâu, chân nguyên, khí huyết và lực lượng toàn thân đã lên đến đỉnh điểm, còn cả Chiến Thiên Thất Hộ kia.

Bảy con Chiến thú kia đều bành trướng, tướng mạo chúng dữ tợn, ánh mắt lấp lóe tia đỏ.

Mãi đến khi xung kích đến 150 trượng trước Hoàng Thiên Lý, Hạ Long Tương mới trợn mắt lên lần nữa.

“Giết!”

Hoàng Thiên Lý ở đối diện lại lặng lẽ cười gằn, vung trường đao: “Cút đi cho ta!”

Phía sau hắn hiển ra hóa một con sói đen cực lớn.

Nó ngước đầu lên, khí thế hùng vĩ bá đạo, tựa như đang thôn thiên phệ nhật.

Khi binh khí của hai người giao kích ở khoảng cách 50 trượng trên đầu của Hoàng Thiên Lý. Ánh sáng ở mười dặm chung quanh đều ảm đạm đi, cương lực khốc liệt quét ngang toàn bộ chiến trường.

Chiến mã dưới thân Hạ Long Tương đã bị chấn thành máu loãng, mấy trăm trượng quanh thân hắn đều bị sụp lún xuống dưới, nơi thấp nhất phải sụp đổ đến mười trượng.

Bản thân Hạ Long Tương lại thất khiếu chảy máu, hắn bị lực lượng khổng lồ của Hoàng Thiên Lý oanh kích, bị ép quỳ nửa chân dưới hố lớn.

Trong mắt hắn tràn đầy vẻ không cam lòng và bất đắc dĩ.

Trận chiến này hắn thua, nhưng thua ở ngoại lực.

Hoàng Thiên Lý là chủ Dạ Lang tộc, có thể dùng ‘Ngưng Huyết tụ mạch’ từ mấy chục vạn Cự linh ở đây, thậm chí là rút lực lượng từ ngàn vạn Cự linh ở toàn bộ Nghiêm Châu.

Sau lưng Hạ Long Tương chỉ có bốn vạn tướng sĩ, 26 vạn còn lại đều phân bố trong phạm vi 300 dặm, nên lực lượng bí pháp Hoàng Đạo của hắn chỉ có hạn.

Trong lòng Hạ Long Tương lại sinh ra nỗi tuyệt vọng.

Hắn không thể đẩy lùi Hoàng Thiên Lý, cũng không có năng lực mở một đường máu cho đại quân phía sau.

Hoàng Thiên Lý cũng bị lực lượng của Hạ Long Tương đẩy lùi năm bước, gần như dẫm lên thân đồng tộc của mình.

Nhưng đến bước cuối cùng, Hoàng Thiên Lý vẫn chống đỡ được.

Khóe môi hắn tràn ra một vệt máu, nhưng lại mừng như điên, không kiềm chế được mà phát ra tiếng cười to, rung động trời cao.

“Ngươi thua rồi! Hôm nay chính là ngày ‘Huyền Vũ quân’ diệt vong, chân núi Ô Kim, chính là mồ chôn của các ngươi!’

Hắn đã thực hiện lời thề của mình!

Vùng đất Nghiêm Châu này, mảnh cao nguyên này, vẫn là lợi thế của Cự linh bọn họ!

Tương lai, đại quân của bọn họ cũng sẽ bao phủ Nghiêm Châu, cướp lại Băng Châu!

Chương 1938: Các ngươi nên quan tâm đến lực lượng của ta (5)

Sắc mặt Hạ Long Tương trắng bệch, không còn chút màu máu nào.

Hắn nhìn thấy bộ hạ dưới trướng mình vẫn đang chống đỡ dư âm khi hắn và Hoàng Thiên Lý giao thủ, cố gắng xông thẳng vào trận hình của cấm vệ hoàng định. Nhưng đều trở thành một bãi máu thịt trước cự thuẫn, thậm chí là tan xương nát thịt!

Lúc này, trái tim Hạ Long Tương gần như ngừng đập, ngũ tạng như bị khí lạnh đóng băng.

Kết thúc rồi sao?

Bốn vạn tướng sĩ đều sẽ chết ở đây sao?

Khi Hạ Long Tương sinh ra ý nghĩ này, hắn nhìn thấy một luồng ánh sáng mạnh xuất hiện ở đường chân trời.

Biến cố này quá mãnh liệt, khiến cho hắn không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Hạ Long Tương phát hiện hơi nước trong thiên địa, và cả binh khí, chiến giáp của bọn họ đang phản xạ ánh sáng trên chiến trường.

Cùng lúc đó, một luồng ý niệm hùng vĩ và mạnh mẽ đang sinh sôi ở trong đó.

“Đây là?”

Hạ Long Tương sinh ra một tia ngờ vực.

Bởi vì hắn cảm ứng được sát ý và thần niệm của Hoàng Thiên Lý bị ánh sáng bóng loáng của chiến giáp trên người hắn phản xạ và đánh gãy.

Đây… hình như là … Kính Thiên chi pháp?

Hơn nữa còn cực kỳ cao siêu, thiên quy Kính Thiên đã tiếp cận với tầng 26!

Ánh mắt Hạ Long Tương không khỏi sáng ngời.

Là Vô Cực Đao Quân! Đao Quân đã đến rồi!

Cùng lúc đó, cách chiến trường hơn 200 dặm, Hoàng Hắc Huyền cố gắng đỡ một thương của Sở Vân Vân.

Cánh tay phải của hắn lập tức nổ tung, rất nhiều máu tươi phun tung tóe.

Thân thể cao đến 150 trượng của Hoàng Hắc Huyền cũng bị đánh bay ra mấy trăm trượng.

Nhưng hắn đã cảm ứng được tình hình chiến đấu phía sau.

Hai mắt Hoàng Hắc Huyền không khỏi lấp lóe, không những không giận mà còn lấy làm mừng: “Tần Mộc Ca, ngươi thua chắc rồi!”

Trong mắt hai người Trang Nghiêm và Tần Phụng Tiên cũng hiện lên vẻ vui mừng.

Cuộc chiến núi Ô Kim, chính là cuộc chiến bắt đầu cho hai người Tần Sở bại vong!

Mặt trời mọc Tây Sơn cái gì chứ?

Tây Sơn vốn là nơi mặt trời lặn!

Sở Vân Vân sững người lại, nàng cũng quét mắt nhìn núi Ô Kim một chút.

Trong mắt nàng lại hiện ra một vệt chờ mong.

Sở Vân Vân lắc đầu: “Đúng là thắng bại đã định, nhưng mà người thua không phải ta.”

Ầm!

Khoảnh khắc này, ba vạn cấm vệ và bảy vạn ‘Da đồng Thiết nô’ ở sau lưng Hoàng Thiên Lý đều bị một luồng đao ý sắc bén và bá đạo đến cực điểm chém thẳng vào tâm linh.

Tất cả bọn họ đều là thất khiếu chảy máu, thân thể không tự chủ được, ngã quỵ xuống đất.

Lúc này, Hoàng Thiên Lý vẫn còn đang múa đao, ra sức chém giết với Hạ Long Tương.

Con ngươi của hắn không khỏi co rút lại, kinh ngạc nhìn về phía sau lưng.

Chuyện gì thế này? Đây là vì sao?

Là Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh?

Chính là môn đao quyết vô thượng kia?

Nhưng Sở Hi Thanh đang ở Thiết Châu cơ mà? Hắn đến từ bao giờ? Hắn có thể chạy đến đây sao? Nhưng cũng không thể nhanh như vậy mà!

Còn nữa, bọn họ cũng không nhìn thấy bóng dáng của Sở Hi Thanh, càng chưa nhận biết được tung tích của Sở Hi Thanh.

Tất cả mọi người nơi này, bao quát cả bản thân hắn, đều không có sinh ra địch ý và sát niệm với Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh làm sao có thể dùng thần ý hóa đao, áp chế ba vạn cấm vệ và bảy vạn ‘Da đồng Thiết nô’?

…

Cùng lúc đó, dưới chân một ngọn núi không biết tên ở quận Thiên Bích, Thiết Châu.

Thần Xích Hỏa cũng đầy mặt ngạc nhiên và nghi ngờ.

Hắn nhìn mảnh đao cương giống như gương bạc ở quanh người Sở

Hi Thanh, cũng biết Sở Hi Thanh đang dùng Kính Thiên chi pháp, thông qua hơi nước trên trời mây, và tất cả các loại đồ vật có thể phản xạ tia sáng trong thiên địa, mượn lực khúc xạ ở ven đường, chiếu rọi xuống nơi nào đó ở Nghiêm Châu.

Cái này rất thần kỳ, cũng rất khó tin. Loại thần thông này quả thực là mạnh mẽ đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Có điều, Kính Thiên chi pháp và huyết mạch Nhai Tí của Sở Hi Thanh đã tăng lên đến tầng thứ cực kỳ mạnh mẽ, nên không phải là không thể làm được.

Vấn đề là, Sở Hi Thanh lấy đao ra thần ý hóa đao?

Thần Xích Hỏa nói với vẻ khó hiểu: “Đây là vì sao? Đám Cự linh và dị tộc ở Nghiêm Châu không hề nghĩ đến tên của ngươi mà?”

Không nghĩ đến, liền không có địch ý, không có sát niệm.

“Đây chính là chỗ đáng sợ của Thần Kính Thiên Đao.”

Phong Tam một tay cầm kiếm, hắn nhìn cảnh tượng trước mắt, mở miệng giải thích: “Thức thứ tư của Thần Xúc Xúc Tử Đao, là Huyết Nhai Đao Quân sáng tạo ra từ Kính Thiên và Báo Ứng chi pháp bên trong thiên quy Nhai TÍ.”

“Thần Kính Thiên Đao không hạn chế sát ý với bản thân người sử dụng, cũng không giới hạn ở địch ta. Chỉ cần nơi bị mặt gương soi sáng và phản xạ, thì đều có thể hội tụ địch ý và sát niệm.”

“Chủ thượng đang hội tụ chiến ý và sát niệm của hơn 200 vạn đại quân Cự linh Nghiêm Châu, thậm chí là bốn vạn tướng sĩ nhân tộc kia. Đương nhiên, làm như vậy cũng tiêu hao rất nhiều, với cảnh giới của chủ thượng bây giờ, nhiều nhất là sử dụng được ba phần mười sát niệm trong đó.”

Chương 1939: Các ngươi nên quan tâm đến lực lượng của ta (6)

Thật ra có thể sử dụng nhiều hơn.

Sở Hi Thanh kế thừa Nhai Tí đao ý tầng 31, lại cầm Huyết Nhai thần đao trong tay.

Hắn chỉ bị giới hạn ở tu vị, nên không thể phát huy.

Kính Thiên chi pháp tầng 26, chính là cực hạn của Sở Hi Thanh bây giờ!

Hắn không chỉ kích phát toàn bộ ‘Nguyên Dương Cửu Khiếu’, mà còn dùng một viên đan dược tạm thời gia tăng tu vị.

Nhưng theo đao ý của Sở Hi Thanh hàng lâm chiến trường, 200 vạn đại quân Cự linh tất sẽ sinh sôi địch ý và sát niệm với Sở Hi Thanh, từ đó có thể lợi dụng nhiều lực lượng hơn.

Thần Xích Hỏa nghe vậy thì hít một hơi khí lạnh, chỉ cảm thấy tê cả da đầu.

Đây chính là Thần Kính Thiên Đao? Đây chính là thức thứ tư của Thần Xúc Xúc Tử Đao?

Cái này quả thật chính là thần uy của thần linh!

Không! Sau khi các thần bị đuổi ra khỏi phàm giới, đã không có thần linh có thể làm như vậy.

Dù bọn họ mượn lực lượng của các ngôi sao thì cũng không thể nắm giữ uy quyền như vậy!

Khóe môi Phong Tam cong lên, trong mắt hiện vẻ khâm phục: “Do đặc tính của Kính Thiên chi pháp, chiêu Thần Kính Thiên Đao này bao phủ cực lớn, tu vị của chủ thượng còn thấp, chỉ có thể bao trùm 26.000 dặm.”

“Huyết Nhai Đao Quân thì có thể sử dụng Thần Kính Thiên Đao ở ngoài 12 vạn dặm, vì chiêu thức này, tất cả quân phiệt đều câm như hến, bao quát cả nước Trấn Hải và Thái tổ Đại Ninh, không ai dám tiếp tục động binh đao!”

“Khuyết điểm duy nhất của chiêu thức này là phải dựa vào mặt kính để phản xạ, nên từ đó về sau, tất cả kẻ địch của Huyết Nhai Đao Quân đều sẽ sử dụng tất cả phương pháp để tiêu trừ tất cả hơi nước, che khuất tất cả mọi thứ có thể phản xạ tia sáng khi giao thủ với hắn.”

“Nhưng cái này cũng không có nhiều tác dụng, thiên quy Nhai Tí của Huyết Nhai Đao Quân đã đăng phong tạo cực, chỉ cần dù chỉ là một điểm phản xạ tia sáng, hắn liền có thể thi triển Thần Kính Thiên Đao.”

“Thế gian này, có rất nhiều thứ có thể phản xạ ánh sáng, chỉ là vấn đề nhiều hay ít mà thôi. Nhưng Thần Kính Thiên Đao cũng nói là, chiêu thức này rất khó tu luyện, điều kiện cực kỳ hà khắc, còn vượt xa thức thứ nhất là Thần Ý Đao Tâm!”

Vào lúc này, năm vị Cự linh nhất phẩm và hai vị cao thủ Dực Nhân tộc đều thay đổi sắc mặt.

Vẻ nghi hoặc trong mắt bọn họ đã biến mất, thay vào đó là chấn động, kinh hãi, và không hiểu.

“Không xong, đó là Thần Kính Thiên Đao!”

“Đó là thức thứ tư của Thần Xúc Xúc Tử Đao! Hắn đang dùng Thần Kính Thiên Đao để can thiệp vào chiến trường Nghiêm Châu.”

“Thần Kính Thiên Đao? Sao có thể? Hắn mới có tu vị gì? Sao có thể học được Thần Kính Thiên Đao?”

Bảy người không dám quan sát từ xa nữa, tất cả đều dồn dập tấn công về phía Sở Hi Thanh.

Thần Xích Hỏa lại không thèm liếc mắt nhìn mấy người này lấy một cái.

Khi những người này vừa đến gần, hắn liền vung tay áo lên, một mảnh thần hỏa khốc liệt bắt đầu thiêu đốt bọn họ.

Thần Xích Hỏa vẫn cực kỳ tức giận vì bị đám người này sỉ nhục, cho nên ra tay không hề lưu tình.

Không chỉ dùng thần lực cản trở bọn họ đến gần, còn dùng Nhiên Thiên và Ly Hỏa chi pháp mạnh mẽ để đốt xuyên cương lực hộ thể của bảy người này.

Khiến cho khuôn mặt bọn họ vặn vẹo, phát ra từng tiếng kêu rên thê lương thảm thiết. Da thịt toàn thân đều phát ra những tiếng xì xì, còn có mùi thơm của thịt nướng.

Đây chính là hậu quả khi đắc tội với hắn…!

“Nhưng ta vẫn không hiểu!”

Thần Xích Hỏa khoanh tay trước ngực, suy tư nhìn Sở Hi Thanh: “Hắn cố tình đến Thiết Châu, còn bảo ta gióng trống khua chiêng, chắn hẳn là muốn dụ địch đúng không? Hắn muốn dụ Cự linh Nghiêm Châu xuất binh.”

“Nhưng cục diện bây giờ, tựa như sấm lớn mà mưa nhỏ. Hắn có thể dụ kẻ địch ra, nhưng hắn chỉ có thể trọng thương ba vạn Cự linh tinh nhuệ trong kính kia thôi.”

“Thần Kính Thiên Đao của Sở Hi Thanh chỉ có thể trọng thương và áp chế mấy vạn Cự linh này, cùng lắm là thêm 20 30 vạn nữa, nhưng không thể nào giết chết. Dù sao trên chiến trường cũng chỉ có bốn vạn nhân tộc, lực sát thương cực kỳ có hạn.”

Thần Xích Hỏa cũng nghe nói đến cuộc chiến ở ‘Thương Lang nguyên’.

Hắn dự đoán trận chiến này cũng sẽ như vậy, sẽ có một lượng lớn Cự linh chạy thoát.

Thậm chí còn không bằng cuộc chiến Thương Lang nguyên.

Tại Thương Lang nguyên còn có khoảng 40 vạn ‘Thiên Lang quân’ và hai vạn đệ tử Vô Tướng thần tông.

Lúc này, trường kiếm của Phong Tam đã ra khỏi vỏ, dội ra mưa kiếm đầy trời ở quanh thân, trợ giúp Thần Xích Hỏa ngăn cản bảy tên cường giả kia.

Cùng lúc đó, Phong Tam liếc mắt nhìn Thần Xích Hỏa: “Trận chiến này, chắc là còn có ít nhất năm vị Siêu Phẩm, còn có thần linh Vĩnh Hằng! Sau trận chiến Thái Vi Viên, có ít nhất năm vị thần linh đang nhìn chằm chằm vào chủ mẫu nhà ta. Chủ thượng nhà ta cũng như vậy, bọn họ đã là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của rất nhiều thần linh.”

Hai mắt của Thần Xích Hỏa không khỏi trợn trừng lên, hiện lên một tia kinh hoàng và hiểu rõ.

Đám Cự linh Nghiêm Châu kia… xong đời rồi!

Thần Xúc Xúc Tử Đao gặp mạnh thì càng mạnh!

Phong Tam thì lại nhếch miệng lên.

Sau trận chiến này, chỉ sợ đám thần linh kia không dám nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh nữa.

Giống như thời đại của Huyết Nhai Đao Quân, đám thần linh kia cũng không dám nhìn thẳng vào Huyết Nhai.

Ý niệm của bọn họ, ánh mắt của bọn họ, đều sẽ chuyển hóa thành lực lượng của Huyết Nhai Đao Quân.

Thần ý hóa đao, chạm vào tức chết!

Chương 1940: Hạt đào bằng sắt

Lúc này, bên dưới núi Ô Kim, sắc mặt Hoàng Thiên Lý đã trắng bệch khi nhìn thấy một màn kinh khủng.

“Bồng!’

Toàn bộ bảy vạn ‘Da đồng Thiết nô’ phía dưới cấm quân kia, đầu của bọn họ đều nổ tung như một quả dưa hấu.

Một mảnh sương máu tanh tưởi lập tức bao trùm mười dặm, còn có vô số điểm trắng tung tóe ra bốn phía.

Hoàng Thiên Lý cảm thấy trái tim của mình như bị người bóp chặt.

Trong lòng hắn lại không hiểu.

Chuyện gì thế này?

Sở Hi Thanh rõ ràng là không đến!

Thần niệm của hắn vẫn không cảm ứng được bóng dáng của Sở Hi Thanh.

Còn nữa, vì sao Thần Xúc Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh lại mạnh mẽ đến mức này?

Dù Sở Hi Thanh tụ tập tất cả sát niệm và địch ý của 200 vạn đại quân và bảy vị Siêu Phẩm, mười vị nhất phẩm ở nơi này, thì cũng không thể đánh nổ bảy vạn đầu người trong cùng một lúc.

Hoàng Thiên Lý lập tức tỉnh ngộ, hắn ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Là thần linh…!

Là địch ý và sát niệm của các thần với Sở Hi Thanh!

Cũng đúng lúc này, phía sau hắn lại phát ra một tiếng ‘Bồng’ rất to.

Ba vạn cấm quân đang quỳ trên mặt đất kia, đầu của bọn họ cũng theo đó mà nổ tung, cũng hóa thành sương máu tung bay.

Thân thể của bọn họ lớn hơn, thực lực càng mạnh hơn, động tĩnh lại càng kinh khủng hơn.

Hạ Long Tương quỳ gối trong hố sâu, hắn và đám tướng sĩ 'Huyền Vũ quân' ở chung quanh đều ngây người khi nhìn thấy tình cảnh trước mắt.

Vẻ tuyệt vọng và bất đắc dĩ trong lòng bọn họ đã biến mất, thay vào đó chính là chấn động và mừng như điên.

Hạ Long Tương còn không nhìn được mà cười to, tiếng cười chấn động trời cao: "Xem ra người thua không phải là ta, mồ chôn dưới núi Ô Kim này, chỉ có thể là nơi chôn xương của đám Dạ Lang tộc các ngươi!"

Khi ba vạn cấm quân hoàng đình tử vong, toàn bộ chiến trường đều trở nên tĩnh mịch.

Đám Cự linh này đều cao khoảng bốn trượng, cho nên rất nhiều người nhìn thấy cảnh tượng bọn họ bị Thần Xúc Xúc Tử Đao đánh nổ đầu.

Bao quát cả hơn 30 vạn Cự linh Dạ Lang tộc kia, tất cả Bán Mã tộc, Đồng Bì tộc, vân vân… tất cả đều hoàn toàn tĩnh mịch.

Tất cả mọi người đều chấn động và thất thần khi nhìn thấy cảnh tượng đó.

Lúc này, đám cường giả dị tộc đang chạy đến gần 'Huyền Vũ quân', mưu đồ giết chết Hạ Long Tương kia, sắc mặt của bọn họ đã là một mảnh trắng bệch.

Hai tên nhất phẩm xuất thần từ Bán Mã tộc trong đó còn hiện lên vẻ kinh dị và hối hận.

Là Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh!

Tuy rằng bọn họ không cảm ứng được tung tích của Sở Hi Thanh, nhưng đây nhất định là Thần Xúc Xúc Tử Đao!

Hai người đều không tự chủ được mà sinh ra ý kinh hoàng!

Thử hỏi một nhân vật như vậy, một đao quyết như vậy, bọn họ đối kháng thế nào?

Bọn họ đang lo lắng cho tương lai của Bán Mã tộc.

Sức mạnh của các thần ở trên trời là vô cùng to lớn, nhưng lại cao cao tại thượng, cách bọn họ quá xa.

Mà quân tiên phong của nhân tộc Thần Châu lại ở ngay trước mắt.

Đi theo Cự linh Dạ Lang tộc, rất có thể là một lựa chọn sai lầm, rất có thể sẽ đẩy tộc nhân của bọn họ vào vực sâu vạn trượng.

Chiến trường chỉ vắng lặng trong chốc lát.

Giây lát sát, giữa bầu trời lại 'bồng' một tiếng, nương theo đó là những tiếng kinh hô như tiếng chim hót.

Đây là bắt nguồn từ đám Dực Nhân tộc ở trên không trung.

Trong cái chớp mắt này, tận 7 vạn Dực Nhân tộc bị đánh nổ đầu, lại là một mảnh sương máu bắn tung tóe.

Đám Dực Nhân tộc ở chung quanh nhất thời kinh hoàng, bọn họ vỗ cánh, nỗ lực rời xa nơi này, rời xa chiến trường.

Nhưng chỉ ba cái hô hấp sau.

Một lượng lớn thi thể Dực Nhân tộc và máu tươi của bọn họ đã rơi rụng như mưa.

Lúc này, đại quân Cự linh và dị tộc vẫn còn hơn 200 vạn.

Nhưng tất cả những người nhìn thấy cảnh tượng khủng bố kia, tất cả đều không hẹn mà dồn dập thả vũ khí trong tay xuống, rồi bỏ chạy ra bốn phương tám hướng.

Bọn họ chỉ muốn rời khỏi đây, chạy khỏi cái chiến trường này.

Đó là lực lượng mà đám phàm nhân như họ không thể đối kháng được.

Đối với vị Vô Cực Đao Quân kia mà nói, nhân số đã là vô nghĩa.

Còn nữa!

Đây chính là Thần Kính Thiên Đao đúng không?

Là thức thứ tư của Thần Xúc Xúc Tử Đao, là đao quyết vô thượng trấn áp toàn bộ thiên hạ!

Cũng chỉ có chiêu thức Thần Kính Thiên Đao này, mới có thể hoàn thành một màn như thần tích kia.

Người kia còn ở ngoài hai vạn dặm, nhưng lại dùng Kính Thiên chi pháp, khiến đao ý hàng lâm nơi này.

“Lùi!”

Vị tương đối già trong hai cường giả Bán Mã tộc đã nhắm chặt mắt lại, vẻ mặt cực kỳ đau đớn.

Hắn lập tức rống to một tiếng.

“Chư bộ Bán Mã tộc! Tất cả đều trốn cho ta, dùng tốc độ nhanh nhất của các ngươi để trốn ra ngoài 200 dặm.”

Lúc này, tại cách đó hơn 200 dặm, ngoại trừ Sở Vân Vân ra thì sắc mặt của tất cả mọi người đều cực kỳ khó coi.

Hoàng Hắc Huyền còn cảm thấy như có một bàn tay đang bóp chặt cổ họng của mình.

“Là Thần Kính Thiên Đao?”

Giọng nói Hoàng Hắc Huyền khàn khàn: “Sở Hi Thanh học được Thần Kính Thiên Đao rồi?”

Chương 1941: Hạt đào bằng sắt (2)

“Đúng!”

Sở Vân Vân tay phải cầm Nghịch Thần Kỳ, nàng vừa dùng thiên quy đối kháng với mấy vị Siêu Phẩm chung quanh, vừa vận chuyển chân nguyên, súc thế tụ lực: “Hắn nói muốn dùng chiêu thức này để mở một cái lưới, nhìn xem có thể dẫn các ngươi vào tròng không. Ta cảm thấy hắn rất ngây thơ, nhưng lại không ngờ rằng các ngươi mới là kẻ ngây thơ, không ngờ rằng các ngươi lại ngu xuẩn như vậy!”

“Kế hoạch của hắn rõ ràng là có rất nhiều sơ hở, ngớ ngẩn cũng có thể nhìn ra là cạm bẫy, nhưng các ngươi lại muốn bước vào bẫy. Cổ nhân nói lòng tham không đủ rắn nuốt voi, quả nhiên không lừa ta.”

Nàng ngóng nhìn bốn vạn ‘Huyền Vũ quân’ đang tập hợp lại trên chiến trường, trong mắt hiện ra ý vui mừng.

Trung quân của ‘Huyền Vũ quân’ là nơi con cháu Tần gia tập trung.

Một nửa quan tướng trong đó xuất thân từ Thiết Sơn Tần thị, đó là nhóm người Sở Vân Vân coi trọng nhất, cố tình sắp xếp vào đó, giao cho Hạ Long Tương giám sát và quản giáo.

Những con cháu Tần gia này cũng không phụ lòng Sở Vân Vân, bọn họ không phản bội, đối mặt với tuyệt cảnh cũng dùng toàn lực, tử chiến đến cùng.

Có điều…

Ánh mắt lạnh lẽo, thần niệm khuếch trương đến phạm vi 300 dặm quanh núi Ô Kim.

Cự linh không chỉ mai phục ở một chỗ núi Ô Kim này.

Bọn họ đồng thời ra tay ở năm phương hướng, ý đồ đánh tan ‘Huyền Vũ quân’ đang phân tán.

Tình hình ở mấy nơi kia gần như là hỏng bét.

Có người trực tiếp làm phản chạy theo địch; có người lâm trận thì đốt quân lương, phá hủy khí giới; còn có người lớn tiếng cổ vũ, tuyên dương đại quân nhân tộc nhất định sẽ thua, tuyên dương nhân tộc chinh phạt Nghiêm Châu là cuộc chiến bất nghĩa.

Những người này cũng không nhiều, nhưng lại khiến cho lòng quân ‘Huyền Vũ quân’ rung chuyển.

Nếu như không phải đao ý của Sở Hi Thanh hàng lâm chiến trường, đoàn quân bảy vạn người này đã là toàn quân bị diệt.

Sở Vân Vân đau đớn nắm chặt nắm đấm, sát ý trong lòng cực kỳ mãnh liệt.

Đám tộc lão lấy Tần Dụng cầm đầu kia, tất cả đều đáng chết!

Bọn họ không chỉ ăn mòn Tần thị, mà còn là mầm họa, là u ác tính.

Nhiều con cháu tài năng của Tần gia có tiền đồ rộng lớn như vậy, lại bị bọn họ đưa vào tà đạo.

Mình nên nhẫn tâm hơn mới đúng.

Nên lấy tính mạng của bọn họ từ hai tháng trước!

Tuy rằng kế sách của Sở Hi Thanh có thể giúp nàng vừa quét sạch Tần thị lại vừa giữ được danh tiếng tốt. Nhưng cũng để một ít người vốn có thể cứu vãn của Tần gia rơi vào vực sâu.

Sở Vân Vân lập tức hít thở thật sâu, chuyển sự chú ý đến trước mắt: “Hiện giờ các ngươi nhìn sang bên kia thì có ích gì?”

Giờ phút này, mấy người Hoàng Thiên Mục, Hoàng Bác Long, Trang Nghiêm đều đang phân tâm quan sát chiến trường núi Ô Kim.

Nhưng mà thương ý của Sở Vân Vân đã bạo phát, lập tức lên đến cực thịnh, bá đạo tuyệt luân, sắc bén vô song!

Sát ý ác liệt của nàng cũng khóa chặt lấy tất cả mọi người nơi này.

Con mắt màu xanh lam của Sở Vân Vân hiện ra ánh sáng lạnh lộng lẫy.

Nàng biết đám người trước mắt cũng là kẻ cầm đầu.

“Thứ các ngươi nên cân nhắc bây giờ, là nên làm thế nào thể thoát khỏi tay ta!”

Ầm!

Khi Sở Vân Vân nói hết câu, bóng người của nàng bỗng nhiên lóe lên ở ngoài ngàn trượng, Nghịch Thần Kỳ lập tức đánh nổ tránh tim của đại chủ tế ‘Huỳnh Hoặc tinh quân’.

Mấy người chung quanh đều dốc sức ngăn cản. Hoàng Thiên Mục thậm chí còn không tiếc mạo hiểm mà tiến lên chém giết gần người với Sở Vân Vân, nhưng cũng không giải quyết được vấn đề gì.

Ngọn lửa màu trắng trên cây cờ đen của Sở Vân Vân vẫn xuyên thấu từng tầng từng tầng cương lực, đâm thủng ngực trái của đại chủ tế ‘Huỳnh Hoặc tinh quân’.

Sau đó, ‘Nghịch Thần chi hỏa’ lập tức cháy hừng hực, thiêu đốt thần lực trong cơ thể của hắn, thiêu đốt tận diệt tất cả mọi thứ của hắn!

Hoàng Hắc Huyền lập tức ý thức được, sức chiến đấu của song phương đã mất cân bằng.

Cái này bắt nguồn từ ‘Ngưng Huyết tụ mạch’ của ba vị Siêu Phẩm trong số họ đã sụp đổ, không thể lấy được lực lượng từ đại quân nữa.

Đám Cự linh bên dưới đang chạy tán loạn.

Chiến ý và sĩ khí của bọn họ đã sụp đổ, điên cuồng chạy trốn về bốn phía.

Ngay cả bản thân Hoàng Thiên Lý cũng là sắc mặt trắng bệch, rút lui về phía bắc.

Dưới tình huống này, Hoàng Hắc Huyền đã không thể rút lực lượng từ đại quân Cự linh bên dưới.

Bết bát hơn chính là, cao thủ của nhân tộc đã tìm đến.

Bọn họ không thể qua lại không gian như Sở Vân Vân.

Nhưng những người này rõ ràng là đã có chuẩn bị.

Cuộc chiến mới diễn ra chưa đến trăm cái hô hấp, liền có rất nhiều cường giả hàng lâm chiến trường.

Lấy đại trưởng lão Tri Phi Tử dẫn đầu, mười ba vị thuật sư sức chiến đấu nhất phẩm liên thủ kết trận pháp truyền tống, đưa La Hán Tông và mấy người Ngạo Quốc, Yến Quy Lai, Phương Chính, Thanh Hư Tử, và rất nhiều cao thủ biên quân truyền tống đến chân núi Ô Kim.

Những người này hiển nhiên là có mưu đồ từ trước, mục tiêu của bọn họ không chỉ là hơn 200 vạn đại quân dưới chân núi Ô Kim, mà còn cả đám cường giả của Nghiêm Châu nữa.

Bọn họ muốn dùng trận chiến này để bình định Nghiêm Châu!

Quả thực là lòng tham không đáy… câu nói này phải dùng lên người nhân tộc mới thích hợp.

Chương 1942: Hạt đào bằng sắt (3)

“Đi!”

Hoàng Hắc Huyền cực kỳ quyết đoán, hắn bỏ qua không để ý đến đại chủ tế của ‘Huỳnh Hoặc tinh quân’ đang ra sức giãy dụa, lập tức quay người chạy trốn.

Mấy người còn lại cũng tản ra bốn phương tám hướng.

Hai người Tần Phụng Tiên và Trang Nghiêm đã bỏ chạy ngay khi Sở Vân Vân đâm thủng ngực của vị đại chủ tế kia.

Bọn họ đã sớm nhìn ra tình huống không ổn.

Đại quân Cự linh bên dưới đã chạy tán loạn, tình thế song phương bắt đầu đảo ngược, kẻ đi săn đã trở thành con mồi.

Sở Vân Vân sẽ không hạ thủ lưu tình vào lúc này.

Nàng sẽ dùng tất cả khả năng, tất cả sức lực để giữ bọn họ lại đây, khiến bọn họ chôn xương dưới núi Ô Kim này.

Vì vậy, dù ở đây thêm một cái hô hấp thì cũng là rất nguy hiểm.

Tần Phụng Tiên ẩn giấu thân phận, hắn cũng giữ lại rất nhiều thực lực, vẫn luôn dùng sáu phần mà thôi.

Lúc này hắn dốc hết tốc độ để bỏ chạy, chỉ chớp mắt đã bay xa hơn ngàn trượng.

Tần Phụng Tiên thậm chí còn thử phá tan hư không, dùng phương thức nhanh hơn để bỏ chạy.

Đám võ tu Siêu Phẩm như bọn họ cũng không dễ chết, bằng không Vô Tướng thần tông cũng không phong ấn nhiều Siêu Phẩm như vậy ở trong Vạn Ma quật.

Đó không chỉ là để hút máu…

Tần Phụng Tiên cũng không dám bất cẩn.

Dù sao đây cũng là Bá Võ Vương nắm giữ Tuyệt Thiên chi đạo.

Chỉ cần nữ tử này chịu trả giá, nhất định có thể ban tặng cho bọn họ tuyệt đối tử vong.

Sức chiến đấu của Trang Nghiêm lại kém Tần Phụng Tiên một chút, lúc nãy hắn cũng rất ra sức, chỉ giữ lại không đến hai phần mười.

Nhưng Phong độn của hắn lại không kém, tốc độ cũng không kém hơn Tần Phụng Tiên là bao.

Sở Vân Vân không để ý đến những người khác, cũng không nóng lòng ra tay.

Nàng nghiêng đầu, lạnh nhạt nhìn Hoàng Hắc Huyền.

Sở Vân Vân tiếp tục súc thế tụ lực, võ ý và chân nguyên bắt đầu tăng lên đến cực thịnh lần nữa.

“Chết!”

Sau khi bỏ chạy, Hoàng Hắc Huyền vẫn đề phòng và cảnh giác, một thân chân nguyên được vận chuyển đến cực hạn.

Hắn biết mục tiêu hàng đầu của Sở Vân Vân chính là mình.

Nhưng nữ tử này muốn hắn chết thì không dễ dàng như vậy!

Cuộc chiến Thương Lang nguyên, Lý Trường Sinh đệ nhất phàm nhân kia cũng không làm gì được hắn.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, sắc mặt của hắn hơi đổi, quay đầu nhìn về phía xa xa.

Hắn nhìn thấy một chùm sáng màu đỏ thẫm bỗng nhiên bắn thẳng về phía hắn từ đường chân trời.

Đó là cái gì…?

Chùm sáng màu đỏ thẫm kia cực nhanh, Hoàng Hắc Huyền vừa mới xuất hiện ý nghĩ, thì chùm sáng này đã đánh đến trước ngực hắn.

Mà lúc này, La Hán Tông vẫn nấp ở ngoài 50 dặm đã nhếch miệng cười, thu hồi pháp quyết.

Đó là ‘Tử Vong chi quang’ của ‘Tam Đế thần nhãn’, được hắn điều khiển hàng lâm tại nơi này.

Ánh mắt Hoàng Hắc Huyền mờ mịt, cảm giác thân thể của mình, máu thịt của mình đang tan vỡ từng tấc từng tấc một.

Chùm sáng này ngậm lấy rất nhiều thiên quy mạnh mẽ, chỉ vẻn vẹn một đòn, liền đánh tan thân thể Bán Thần của hắn.

Nhưng đây rốt cuộc là thứ gì? Lại đến từ đâu?

Hoàng Hắc Huyền lập wtsc ý thức được, bây giờ không phải lúc nghĩ mấy thứ này.

Hắn ra sức giãy dụa, chống lại lực lượng thiên quy mạnh mẽ trong cơ thể.

Hoàng Hắc Huyền kích phát lực lượng huyết mạch tiềm tàng trong cơ thể, lại nuốt hai viên thần đan.

Điều này làm cho máu thịt của hắn liên tục sinh sôi, nhưng lại không thể giúp hắn thoát khỏi tử vong.

Hoàng Hắc Huyền lại lấy ra mấy cái búp bê gỗ màu đen.

Những cái búp bê gỗ này bắt đầu bốc cháy, hóa thành tro tàn.

Mà mỗi một cái búp bê gỗ biến mất, đều sẽ mang theo một loại thiên quy trong cơ thể hắn.

“Ngươi không giết được ta!”

Hoàng Hắc Huyền phát ra tiếng gào thét.

Hắn là Siêu Phẩm! Là Siêu Phẩm trung vị sống hơn 2000 năm!

Hắn không thể chết dễ dàng như vậy!

Mặc kệ là Siêu Phẩm nào cũng có thân thể Bán Thần, đều tiếp cận với bất tử bất diệt!

Hoàng Hắc Huyền đã khôi phục hai mắt.

Nhưng ánh mắt của hắn lại hơi kinh ngạc.

Hoàng Hắc Huyền nhìn thấy Sở Vân Vân ở cách đó không xa đã ném ra một cái xúc xắc mười tám mặt có hai màu vàng đen.

Đây là?

Ánh mắt Hoàng Hắc Huyền mờ mịt.

Hắn sinh ra ở 2900 năm trước, sinh ra sau Thái Vi Viên diệt vong hai vạn năm.

Hoàng Hắc Huyền cũng không uyên bác như vậy, cho nên hắn cũng không biết đây là thứ gì.

Nhung bản năng của hắn lại báo cho hắn biết, thứ ở trước mắt cực kỳ nguy hiểm.

Cái xúc xắc kia xoay tròn, cuối cùng sắp ngừng lại ở 9 điểm.

Nhưng đúng lúc này, một con Tiểu tinh linh sáu cánh bé nhỏ hiện ra ở bên cạnh xúc xắc.

Nàng nỗ lực đẩy xúc xắc, còn nhỏ miệng kêu ‘hò dô hò dô’, cuối cùng xúc xắc hiện ra 18 điểm.

Khóe môi Sở Vân Vân cong lên, vui vẻ vỗ vỗ đầu Tiểu tinh linh.

Cùng lúc đó, sắc mặt Hoàng Hắc Huyền đã trắng bệch.

Đây… là một thần khí loại vận mệnh.

“Ngươi không nên giết ta.”

Hoàng Hắc Huyền không tự chủ được mà gầm lên giận dữ, tiếng nói vang tận trời cao: “Thiết Kích Vô Địch - Tần Phụng Tiên cũng ở chỗ này! Cự linh cao 30 trượng kia chính là hắn, hắn cũng chính là kẻ thù của ngươi!”

Chương 1943: Hạt đào bằng sắt (4)

Tần Phụng Tiên ở phía xa xa hơi run lên.

Trong lòng hắn đã cực kỳ tức giận và hận Hoàng Hắc Huyền, sau đó hắn trực tiếp thu hồi thân thể Cự linh, thiêu đốt khí huyết, dùng tốc độ nhanh hơn để thoát khỏi đây.

Thân phận đã bại lộ, vậy thì không cần che giấu nữa.

Thật ra thì hắn căn bản là không giấu được Sở Vân Vân, Hoàng Hắc Huyền chỉ không muốn để lại chứng cứ khiến cho mình thân bại danh liệt thôi.

Nhưng một câu nói của Hoàng Hắc Huyền, lại khiến cho tất cả công sức của hắn chảy về biển đông.

Sở Vân Vân nghe vậy thì cũng không bất ngờ, chỉ là con mắt màu xanh lam lóe lên một tia tàn khốc.

“Đa tạ!’

Sau trận chiến này, nàng có thể quang minh chính đại vung đao với đám con chuột trong Tần gia.

Có điều…

Thân thể mềm mại của Sở Vân Vân lao nhanh như sấm chớp.

Nghịch Thần Kỳ của nàng lấy thế bá đạo không gì sánh kịp, sắc bén đến mức đâm thủng tất cả!

Mũi thương có ngọn lửa trắng thiêu đốt kia đã đánh bay chiến đao trong tay Hoàng Hắc Huyền, đánh nát cả tay phải của hắn, cương lực hộ thể của Hoàng Hắc Huyền cũng bị đánh nát vụn, cuối cùng lồng ngực vừa khôi phục của hắn lại bị đánh thành thịt băm.

Hoàng Hắc Huyền cảm giác máu thịt, xương cốt trong cơ thể và nguyên thần của mình đều đang băng diệt và tán loạn, quy về tĩnh mịch.

Hắn muốn điều động lực lượng huyết mạch của mình, nhưng không biết vì sao, thần niệm của hắn lại xuất hiện sai lầm không nên có, khiến cho huyết khí bỗng nhiên hỗn loạn và tan vỡ.

Hắn còn muốn lấy đan dược và pháp khi thay thế từ nhẫn Càn Khôn. Nhưng lại phát hiện không gian bên trong tán loạn, khiến cho hắn không thể mở nhẫn Càn Khôn.

Giây lát sau, Hoàng Hắc Huyền bỗng nhiên tỉnh ngộ!

Đây là …tuyệt đối vận mệnh! Vận mệnh đã định hắn tử vong!

Cũng trong khoảnh khắc này, Hoàng Hắc Huyền đã bị ngọn lửa màu trắng nuốt hết.

‘Nghịch Thần chi hỏa’ đốt bị Cự linh Siêu Phẩm này thành từng điểm linh quang, sau đó thôn phệ vào trong Nghịch Thần Kỳ.

Lúc này, thần niệm của Sở Vân Vân cũng đã khóa chặt Hoàng Thiên Mục.

Đó là chiến soái hạng 4 của Bất Chu sơn, nhưng khi Hoàng Hắc Huyền tử vong, kẻ này đã trốn xa đến ngoài 1400 dặm.

Thân thể Sở Vân Vân lại trốn vào hư không, chỉ một cái hô hấp đã xuyên qua 500 dặm, cuối cùng chặn đứng Hoàng Thiên Mục ở ngoài 1700 dặm.

Mặt Hoàng Thiên Mục trắng bệch, ánh mắt mờ mịt khó hiểu.

Hắn lập tức dùng tất cả đấu chí của bản thân, vung đôi trọng giản về phía Sở Vân Vân.

Trốn là khẳng định trốn không thoát, độn pháp và thần niệm cảm ứng của vị này đều vượt qua hắn.

Bây giờ chỉ có tử chiến đến cùng, mới có thể tìm được một đường sinh cơ.

Chỉ là …

Hoàng Thiên Mục hít thở một hơi thật sâu: “Vì sao?”

Hắn không hiểu vì sao Sở Vân Vân lại chọn hắn làm mục tiêu, mà không phải Tần Phụng Tiên có thù sâu như biển với nàng, hoặc là Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm kia.

Sở Vân Vân lại không có hứng thú trả lời.

Nàng vung tay áo lên, Thiên Mệnh Đầu đã bay ra ngoài, sau nhanh chóng xoay tròn và lăn lộn ở trên không trung.

Khi xúc xắc hai màu chuyển động, Tiểu tinh linh sáu cánh lại nhảy ra ‘hò dô hò dô’. Sở Vân Vân lại nghĩ đến câu nói của Sở Hi Thanh ở mấy chục ngày trước.

Kết cấu quyền lực của Bất Chu sơn đang không ổn định, mâu thuẫn đã cực kỳ kịch liệt.

Từ khi Dạ Lang tộc thất bại trong việc tranh quyền ở Bất Chu sơn, bọn họ liền dẫn chư tộc phụ thuộc đi phía nam, đến nay đã được 27.000 năm.

Bất Chu sơn đã trải qua 27.000 năm tháng hòa bình.

Hoàng tộc tầng bốn và tầng năm của Bất Chu sơn đã ăn xong lợi ích do Dạ Lang tộc để lại, liên minh giữa bọn họ đã sụp đổ, lại tích lũy vô số mâu thuẫn.

Chín đại vương tộc ở tầng thứ bốn cũng đã sinh sôi rất nhiều nhân khẩu.

Bọn họ vẫn luôn mơ ước hoàng tộc tầng thứ năm, chờ đợi cơ hội và sơ hở của hoàng tộc tầng năm.

Bết bát hơn chính là, hoàng đình Bất Chu sơn không chỉ tham dự vào thần kiếp của Huyết Nhai Đao Quân, mà còn rất ra sức, dùng rất nhiều lực lượng.

Do đó dẫn đến chín vị chiến soái Siêu Phẩm tử vọng, Thiên đế của Bất Chu sơn cũng ngã xuống ở 30 năm sau cuộc chiến đó.

Điều này khiến cho thực lực của tứ đại hoàng tộc Bất Chu sơn giảm mạnh, lực khống chế với đám Cự linh bên dưới cũng giảm mạnh theo.

Hiện giờ, bất cứ một vị chiến soái nào của Bất Chu sơn tử vong, cũng sẽ khơi mào tranh đấu bên trong Bất Chu sơn.

Nếu như hai vị chết trận, thậm chí có thể khơi mào nội chiến, thậm chí có một lượng lớn thần linh bị ép phải cuốn vào trong đó.

Thiên đế và hoàng tộc Bất Chu sơn thay đổi, cũng sẽ ảnh hưởng đến lực lượng và quyền hành của các thần linh.

Từ khi Hỏa Thần tộc chấp chưởng đế vị của Bất Chu sơn đến nay, lực lượng của Hỏa Thần – Viêm Dung và Huỳnh Hoặc tinh quân đều tăng mạnh!

Vô số nhân khẩu ở Bất Chu sơn bị bọn họ ảnh hưởng, bắt đầu tin ngưỡng ‘Xích Đế’.

Sở Vân Vân cũng có phán đoán của mình.

Nàng biết tiên đoán của Sở Hi Thanh rất có thể sẽ trở thành sự thật.

Điều đó mang ý nghĩa gì?

Mang ý nghĩa là một quãng thời gian rất dài, Bất Chu sơn sẽ không thể nam chinh.

Trước khi bình định nội loạn, Bất Chu sơn sẽ không còn hơi sức can thiệp vào Nghiêm Châu và Sương Châu.

Cũng mang ý nghĩa bọn họ có thể thoải mái hơn, dùng ít lực lượng hơn để dẹp yên Nghiêm Châu và Sương Châu.

Bọn họ còn có thể tập trung nhiều lực lượng vào Đại Ninh hơn, giải quyết xong mọi việc bên trong nhân tộc.

Điều này còn có thể kéo dài thời gian phục chế Vọng Thiên Hống đời đầu của Bất Chu sơn.

Có thể nói là lợi ích vô cùng lớn!

Vì vậy…

Chương 1944: Hạt đào bằng sắt (5)

khi Thiên Mệnh Đầu dừng lại ở con số 17.

Nghịch Thần Kỳ trong tay của Sở Vân Vân đã bao phủ lấy Hoàng Thiên Mục.

Hoàng Thiên Mục đã lên Siêu Phẩm được 1300 năm.

Lực lượng của hắn kém hơn Hoàng Hắc Huyền một chút.

Nhưng Hoàng Thiên Mục lại không bị ‘Tam Đế thần nhãn’ đánh trọng thương như Hoàng Hắc Huyền.

Hắn thiêu đốt sinh mệnh, ra sức thôi phát tiềm lực trong cơ thể, chống đỡ trường thương của Sở Vân Vân.

Song phương giao thủ phát ra từng tiếng nổ vang vọng, chỉ khoảnh khắc đã giao thủ hơn ngàn kích, từng vòng từng vòng sóng cương lực quét sạch phạm vi mấy chục dặm chung quanh, cây cỏ núi đá đều bị san thành bình địa.

Thân thể của Sở Vân Vân nhỏ bé hơn, lực lượng và tốc độ lại vượt qua Hoàng Thiên Mục.

Cương lực trên thương của nàng ngang dọc ba ngàn trượng, thiên quy bao trùm hơn trăm dặm.

Thân thể Hoàng Thiên Mục tuy khổng lồ, nhưng lại không thể theo kịp tốc độ của Sở Vân Vân.

Có điều, hắn lại biến hóa ra ba đầu sáu tay, dùng sáu thanh trọng giản dài năm mươi trượng, ra sức chống lại Nghịch Thần Kỳ.

Mi tâm của hắn còn xuất hiện một con mắt dọc, trong mắt bắn ra lôi đình, tấn công đối thủ.

Cùng lúc đó, Hoàng Thiên Mục còn cố gắng vừa đánh vừa lui, cố gắng chạy về phía nơi ẩn thân của các bộ Dạ Lang tộc.

Đó có thể là sinh cơ duy nhất của hắn.

Bên kia có 57 vạn Cự linh, tuy rằng đại đa số đều đã già yếu, nhưng vẫn có thể cung cấp lực lượng ‘Ngưng Huyết tụ mạch’ cho hắn.

Tiếc là hắn không phải người Dạ Lang tộc, nên rút lực lượng chỉ có hạn.

Nhưng mà trong mắt Hoàng Thiên Mục dần dần lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Hắn đã dốc hết tất cả, nhưng lại không phát huy được quá nhiều tác dụng.

Võ đạo của Tần Mộc Ca quá mạnh mẽ.

Mỗi khi hai người giao thủ, Hoàng Thiên Mục đều sẽ bị thương. Không phải sáu cánh tay thì là bắp đùi, hoặc là ngực bụng.

Hoàng Thiên Mục gần như không thể chống đỡ thân thể, xu hướng càng lúc càng tan tác.

Hắn phát hiện mình rất xui xẻo, còn liên tục phán đoán sai lầm.

Chỉ một ngàn kích, Hoàng Thiên Mục liền không thể tiếp tục được nữa.

Toàn thân hắn đã là máu thịt be bét, một bộ phận thân thể chỉ còn lại xương.

Hoàng Thiên Mục đã vô lực khôi phục, một thân khí huyết hoàn toàn suy yếu.

Đến giờ phút này, hắn tự biết mình phải chết, đã hoàn toàn từ bỏ, chỉ dùng toàn lực để cường hóa ấn ký của mình bên trong thiên quy Lôi Đình.

Chỉ cần ấn ký này vẫn còn, tương lai hắn vẫn có cơ hội phục sinh.

Chỉ tiếc là hắn vẫn chưa thể chứng đạo Vĩnh Hằng.

Ấn ký của hắn chì tồn tại được 5000 năm, 5000 năm sau, ấn ký này sẽ bị thời gian hao mòn đến không còn.

Cùng lúc đó, Hoàng Thiên Mục dùng con mắt còn sót lại của mình, trợn lên giận dữ nhìn Sở Vân Vân.

“Ta nguyền rủa ngươi! Cũng nguyền rùa Vô Cực Đao Quân! Trong vòng 10 năm, hai người các ngươi chắc chắn phải chết dưới cơn thịnh nộ của các thần…”

Bồng!

Hoàng Thiên Mục còn chưa nói xong, toàn bộ đầu của hắn đã nổ tung.

Hắn cũng giống như Hoàng Hắc Huyền, thân thể nổ thành bột máu, sau đó bị Nghịch Thần Kỳ thôn phệ hết.

Khoảnh khắc này, bên ngoài Nghịch Thần Kỳ không chỉ hiện ra nhiều hoa văn huyền dị hơn, mà dưới mũi nhọn của thương của phát ra một tiếng vang nhỏ.

Chợt có hai lưỡi đao sắc bén mở rộng ra hai bên, đứng ở phía sau mũi thương.

Ngọn lửa màu trắng thì càng hừng hực hơn, một phần trong đó bỗng nhiên chuyển hóa thành màu sắc trắng bạc.

Sở Vân Vân hơi kinh ngạc liếc nhìn Nghịch Thần Kỳ trong tay.

Thân hình của nàng lại lập lóe, chỉ mấy hơi thở đã hàng lâm ở chiến trường.

Lúc này, Ngạo Quốc đang chiến đấu với Hoàng Thiên Lý ở bên dưới.

Vị đại trưởng lão Chiến đường này, tuy rằng chỉ có tu vị nhị phẩm thượng, nhưng không chỉ ngăn cản được Hoàng Thiên Lý, mà còn đánh cho vị thân vương nhất phẩm này người đầy vết thương.

Sở Vân Vân chỉ liếc mắt nhìn một cái, liền biết Hoàng Thiên Lý tuyệt đối không thể giữ mạng dưới kiếm của Ngạo Quốc.

Nàng lại liếc mắt nhìn qua nơi khác.

Hiện giờ, mấy người Trang Nghiêm, Hoàng Bác Long và Tần Phụng Tiên tuy đã thoát đi.

Nhưng rất nhiều cao thủ nhân tộc đã ngăn cản mười vị cường giả nhất phẩm của phe Cự linh. Hai người trong đó bị thương nặng, cách chết không xa.

Hai bên nam bắc lại có mười mấy vạn kỵ binh lao đến như dòng chảy sắt.

Còn có hai vạn Kỵ sĩ Phi long che trời mà đến.

Sở Vân Vân vẫn chưa bao giờ chỉ dựa vào Thần Xúc Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh.

Uy rằng cây đao kia của hắn đúng là đại thế của thiên hạ.

Nhưng Sở Vân Vân thân là chủ soái, há có thể không đề phòng chuyện bất ngờ?

Nàng vẫn dùng phương thức bí ẩn để điều binh.

Nhánh binh mã này được thuật sư ẩn giấu, không lộ tung tích.

Hiện giờ, cuộc chiến núi Ô Kim thắng bại đã định, đại quân Cự linh hoàn toàn tán loạn.

Thần Xúc Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh vẫn còn tiêu diệt từng mảng từng mảng đại quân Cự linh và dị tộc.

Nhưng mà chiến công của hắn đã không nhiều.

Mỗi một lần thi triển Thần Kính Thiên Đao, nhiều nhất cũng chỉ chém giết ngàn người.

Đây không thể nghi ngờ là rất không có lời.

Thần Kính Thiên Đao tiêu hao cực lớn, khoảng cách càng xa, tiêu hao càng nhiều.

Chương 1945: Hạt đào bằng sắt (6)

Tu vị của Sở Hi Thanh chỉ là tứ phẩm thượng, dựa vào chiến đồ và thần khí mới đạt đến yêu cầu sử dụng Thần Kính Thiên Đao.

Dù hắn có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết thì cũng không thể thi triển liên tục.

Nhưng cái này không có nghĩa là hơn 170 vạn đại quân Cự linh tán loạn kia có thể bình yên vô sự thoát đi.

20 vạn kỵ binh dưới trướng nàng sẽ dùng gót sắt và đao kiếm trong tay bọn họ, kéo lên khúc nhạc tử vong, khiến cho đám Cự linh và dị tộc kia chôn xương dưới núi Ô Kim này.

Thương ý vô biên của Sở Vân Vân cũng bao phủ toàn bộ chiến trừng.

“Chư quân, hôm nay giết không tha, không nhận đầu hàng!”

Trận chiến này chỉ có giết chóc, giết đến chư tộc sợ hãi, thì bọn họ mới có thể dùng tốc độ nhanh nhất, dùng thương vong nhỏ nhất để bình định Nghiêm Châu.

Đối với nhân tộc bọn họ, đối với rất nhiều nô bộ dị tộc mà nói, thì đây là một chuyện tốt.

…

Cùng lúc đó, ở ngoài hai vạn dặm.

Sở Hi Thanh đã thu hồi Thần Kính Thiên Đao.

Chiêu thức này tiêu hao quá nhiều, Sở Hi Thanh chỉ dùng tám lần, liền gần như rút sạch toàn bộ chân nguyên trong cơ thể.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp 18 lại không theo kịp tiêu hao của Thần Kính Thiên Đao.

Đương nhiên, hạ thấp tần suất thi triển thì vẫn có thể tiếp tục.

Vấn đề là không có lời.

Ngoài ra, cục diện trước mắt cũng khiến Sở Hi Thanh quyết định thu hồi Thần Kính Thiên Đao.

Tại một cái chớp mắt trước, hai Cự linh nhất phẩm của Dạ Lang tộc đã thiêu đốt sinh mệnh, mạnh mẽ đánh tan cương lực phòng ngự của Thần Xích Hỏa, đột tiến đến 30 trượng trước mặt hắn.

Năm người còn lại cũng ra sức phối hợp.

Bọn họ cũng thôi phát khí huyết và chân nguyên đến mức tận cùng, không tiếc đánh đổi để ngăn cản Thần Xích Hỏa, kiềm chế Phong Tam, không cho hai người cứu viện Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh không khỏi ngẩng đầu nhìn Thần Xích Hỏa với vẻ bất mãn.

Thần Xích Hỏa lại cảm thấy mình rất vô tội.

Lần này hắn đã tận lực, không có giữ sức thật.

Hắn rõ ràng là một mạch Ứng Long, đám này lại sỉ nhục hắn là phản đồ, luân lạc thành chó săn của nhân tộc, Thần Xích Hỏa há có thể chịu đựng?

Hắn đã dùng toàn lực, muốn đốt bảy người này thành cặn bã.

Vấn đề là bọn họ đã bắt đầu liều mạng, không tiếc tất cả rồi.

Lực lượng của bộ hóa thân này cũng có cực hạn.

Thần lực bên trong không nhiều, lúc này đã không theo kịp tiêu hao.

Nhưng mà vấn đề không lớn…

Mấy người này đã bị hắn đốt trọng thương.

Dù liều mạng thì cũng khó có thể làm gì tên trước mắt hắn.

Thật ra thì hắn rất chờ mong Sở Hi Thanh tử vong.

Chỉ có Sở Hi Thanh ngã xuống, thì hắn mới có thể thu hồi xương sườn của mình.

Nhưng Thần Xích Hỏa cũng hiểu, mấy người trước mắt này còn chưa đủ tư cách.

Sở Hi Thanh thu hồi ánh mắt từ trên người Thần Xích Hỏa.

Thân hình của hắn lùi lại về sau, Tru Thiên Đao kết hợp với độn pháp Thần Hành Vô Tướng, khiến bóng người của Sở Hi Thanh phập phù bất định.

Có điều, như vậy vẫn không thể kéo dài khoảng cách của song phương.

Hai tên Dực Nhân nhất phẩm ở cách đó không xa đã vung cánh, phát ra cuồng phong mạnh mẽ mà kỳ dị.

Đây là hai loại thần thông huyết mạch của bọn họ… Trì Hoãn Chi Phong! Thần Phong Vô Định!

Hai người đều dùng toàn lực, phát huy hai thần thông này đến mức tận cùng.

Trì Hoãn Chi Phong kết hợp với một bộ phận đại đạo thời gian, có thể trì hoãn bất cứ sự vật gì.

Thần Phong Vô Định thì có thể làm cho bất kỳ sự vật nào trở nên tán loạn và mất trật tự.

Độn pháp của Sở Hi Thanh bị quấy nhiễu, tốc độ không bằng lúc trước.

Hắn nhìn hai cự linh ở phía trước, trong con ngươi lộ ra ánh sáng ác liệt. Phía sau hắn cũng hiện ra hình dáng cự thú Nhai Tí, miệng ngậm chiến đao, phát ra một tiếng rống mãnh liệt.

Đây là thức thứ nhất của Thần Xúc Xúc Tử Đao… Thần Ý Đao Tâm!

Có điều, hai Cự linh nhất phẩm đều là miệng mũi chảy máu, thân thể hơi ngửa ra sau, sau đó liền tiếp tục xông lên.

Sở Hi Thanh thấy thế thì hơi ngây người.

Hắn lập tức phát hiện ý niệm và ánh mắt của các thần đã biến mất, không còn địch ý và sát niệm cho hắn lợi dụng nữa.

Sở Hi Thanh khẽ lắc đầu, lập tức nắm lấy Huyết Nhai thần đao, chém ra một mảnh ánh đao tựa như mặt gương.

Thiên Thù Thần Ý Đao – Hồi Quang Phản Chiếu!

Hắn nắm chắc có thể phản xạ tất cả lực lượng của hai kẻ này.

Nhưng mà hai Cự linh nhất phẩm kia lại cười gằn, máu thịt trên người bọn họ chợt thiêu đốt kịch liệt.

Nhai Tí Đao của tên này đúng là rất mạnh, mạnh đến mức vô lý.

Nhưng mà bọn họ vô cùng hận tên tạp chủng này, tên súc sinh này!

Thậm chí hận đến mức không tiếc tính mạng!

Hơn nữa, thế giới này cũng có lực lượng mà Nhai Tí Đao không thể phản xạ.

Ví dụ như … nhân quả!

“Chết đi cho ta!”

Hai người đồng thời vung đao kiếm, dĩ nhiên lại đột phá màn đao như gương bạc của Sở Hi Thanh, đánh trúng thân thể của hắn.

Một tiếng nổ nặng nề vang lên.

Cũng trong khoảnh khắc này, bao quát cả hai người bọn họ, tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc nhìn tình cảnh trước mắt.

Sở Hi Thanh vẫn bình yên vô sự, chỉ có 14 tầng ngoại cương bên ngoài cơ thể bị nứt toác.

Đao kiếm của hai người rơi vào lớp vảy màu đỏ ngòm trên người Sở Hi Thanh, lực lượng đã tiêu hao hết sạch, bị đàn hồi ra.

Lúc này, không chỉ hai Cự linh nhất phẩm chấn động và mờ mịt, lại sinh lòng tuyệt vọng. Năm vị cường giả nhất phẩm kia cũng đều là sắc mặt như tro tàn.

Lẽ nào bản chất của tên tạp chủng này lại là hạt đào bằng sắt sao?

Chương 1946: Thời gian không chờ người

Sắc mặt Sở Hi Thanh âm trầm.

Tuy rằng hắn không bị thương, hắn luyện một thân Bá thể cũng là để phòng ngự ngoại lực đả kích.

Nhưng trừ phi là bất đắc dĩ, có ai muốn bị người khác đánh?

Sở Hi Thanh vẫn là lần đầu tiên đối mắt với tình huống như thế, không chỉ Nhai Tí Đao của hắn không thể phòng ngự, mà một thân độn pháp quỷ thần khó lường cũng gần như mất tác dụng.

Nếu như không phải vì một số tâm tư âm u của mình, hắn cũng không luyện Bá thể đến đẳng cấp như bây giờ, vậy thì vừa rồi không chết cũng tàn phế.

Hai Cự linh nhất phẩm này, thực sự đã dạy cho hắn một bài học.

Quả nhiên là không thể coi thường bất kỳ một nhất phẩm nào.

Tuy nói sức chiến đấu của Cự linh nhất phẩm bình thường chỉ khoảng top 100 Địa Bảng của nhân tộc.

Nhưng bọn họ có một ít thần thông cực kỳ mạnh mẽ.

Hai người này dù bị Thần Xích Hỏa đốt trọng thương, bị chín thanh Cửu Diệu Thần Luân kiếm của Sở Hi Thanh đánh cho máu thịt be bét, nhưng vẫn còn dư lực để cho hắn một đòn nặng nề.

Sở Hi Thanh căm tức không thôi, nhưng hắn giận mà không có chỗ phát.

Hai Cự linh nhất phẩm đã thiêu đốt tất cả của bọn họ.

Nguyên thần của bọn họ đang tiêu vong, máu thịt bị thiêu đốt gần như không còn, chỉ còn lại một khung xương trắng ởn.

“Sặc!”

Theo tiếng vang lanh lảnh này, hai đạo ánh sáng bạc lóe lên trên không trung.

Sở Hi Thanh một đao chém đứt khung xương của hai Cự linh thành hai nửa! Lực lượng trên đao lại chấn xương cốt thành tro bụi.

Cửu Diệu Thần Luân kiếm phía sau cũng hắn rung lên, dùng tần suất kinh người mà bắn phá về phía năm người đang muốn bỏ chạy kia.

Cùng lúc đó, ‘ngôi sao La Hầu’ cao bốn trượng, sáu tay hiện ra ở sau lưng hắn.

Bóng người này giơ sáu cánh tay lên, một luồng lực hút khổng lồ lập tức hút lấy năm bóng người ở phía xa xa.

Sử dụng năng lực ‘ngôi sao La Hầu’ này, đã chiếm dụng bốn phần mười lượng chân nguyên của Sở Hi Thanh.

Lúc nãy vì để dành chân nguyên dùng Thần Kính Thiên Đao, nên Sở Hi Thanh không sử dụng Cửu Diệu Thần Luân kiếm và 'ngôi sao La Hầu'.

Cho đến giờ phút này, hắn mới triệu hoán nó ra.

Đây là khuyết điểm duy nhất của skill này, tuy rằng tốc độ triệu nhanh, nhưng vẫn cần chút thời gian, không nhanh và tiện bằng Cửu Diệu Thần Luân kiếm.

Cùng lúc đó, đôi huyết dực sau lưng Sở Hi Thanh cũng xuất hiện vô số xúc tu màu máu, bắn thẳng về phía mấy bóng người kia.

Thí Thần huyết cương chuyên khắc chế Cự thần và Cự linh, nhưng cũng có tác dụng nhất định với đại đa số dị tộc.

Phải biết, tất cả sinh linh trong thiên địa này, đều bắt nguồn từ Cự linh tiên thiên thời đại hỗn độn.

Mà một nửa dị tộc Nghiêm Châu này đều là tranh quyền thất bại ở thời đại viễn cổ, sau đó bị định là nô bộ, huyết mạch cũng bị thoái hóa; một nửa còn lại là kết quả của thông hôn giữa các tộc.

Năm người kia thấy thế đều vừa kinh vừa giận, còn cả sợ hãi.

Những xúc tu màu máu này khiến cho lực lượng của bọn họ hạ xuống, hơn nữa còn cực kỳ cứng rắc, cuốn lấy tay chân bọn họ, không cho bọn họ chạy xa.

"Thứ quỷ gì!"

"Cút ngay!"

"Đừng hòng!"

Nằm người đều dùng các loại thần thông, muốn chặt đứt xúc tu, thoát khỏi lực hút, từ đó chạy thoát khỏi Sở Hi Thanh.

Nhưng Phong Tam không cho bọn họ cơ hội.

Thần sắc hắn cũng tức giận không thôi.

Tức giận vì đám người này thế mà lại đột phá phòng ngự của hắn, gần như đã đánh chủ thượng bị thương.

Mình thế mà lại cho bọn họ cơ hội tiếp cận chủ thượng!

Bồng!

Một đạo kiếm quang mà mắt thường không thể nhìn thấy lướt qua, chém thẳng vào góc vai của một Dực Nhân nhất phẩm, chém kẻ này thành hai nửa.

Lượng lớn máu tươi phun trào, sau đó hóa thành ngọn lửa bốc cháy.

Thần Xích Hỏa vẫn đang dùng thần hỏa thiêu đốt năm người.

Khi Dực Nhân này bị chém chết, hắn hoàn toàn mất năng lực chống cự, chỉ chớp mắt đã bị đốt thành tro bụi.

Trong mắt Phong Tam lại lộ ra vẻ quái lạ.

Đó là … Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm!

Hắn nghi ngờ, mình rất có thể là thiên tài võ đạo không kém hơn chủ thượng và chủ mẫu.

70 ngày trước, hắn mới dùng công huân của Sở Hi Thanh để đổi lấy môn võ học này, bây giờ lại tu đến tận tầng 18.

Phong Tam cảm thấy mình vẫn còn có thể tăng lên cao hơn.

Tầng 18 hoàn toàn không phải cực hạn của hắn.

Bóng người Sở Hi Thanh lại lấp lóe, đi đến trước người một vị Dực Nhân nhất phẩm khác.

Tru Thiên Đao – Nhất Đao Vạn Sát!

Khi Dực Nhân nhất phẩm phản ứng kịp, thì Sở Hi Thanh đã đến trước người hắn.

Con ngươi hắn hơi co lại, sau đó lại như muốn rách cả mí mắt!

“Đi chết!”

Hắn lại lấy công đối công, đôi kiếm tinh xảo trong tay alij dùng quỹ tích mà mắt thường khó có thể nhìn thấy, đánh thẳng về phía đầu của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh làm như không thấy, cũng lười phòng ngự.

Hôm nay hắn bị hai tên Cự linh nhất phẩm của Dạ Lang tộc làm cho tức giận, trong bụng đầy là lửa giận.

Cái tên trước mắt này đã bị Thần Xích Hỏa đốt đến trọng thương, đã không còn bao nhiêu lực lượng.

Chương 1947: Thời gian không chờ người (2)

Bồng!

Trên không trung lại là một mảnh sương máu tung bay.

Tru Thiên Đao của Sở Hi Thanh gần như đã tru diệt tất cả mọi thứ của cường giả Dực Nhân tộc này. Nhưng vẫn có một chút sương máu tung bay ra bốn phía.

Còn về phần song kiếm của người này, thì lại bị song đao của 'ngôi sao La Hầu' ngăn cản ở trước người Sở Hi Thanh.

Song đao trong tay nó là Sở Hi Thanh mượn từ kho vũ khí của Lê Tham, cấp bậc đều là tam phẩm thượng.

Chém giết kẻ này xong, Sở Hi Thanh lại dùng ánh mắt lạnh như băng để liếc nhìn ba người còn lại.

Ba vị dị tộc nhất phẩm này đều không tự chủ được mà rùng mình, mắt hiện ra vẻ tuyệt vọng.

Thực lực của Sở Hi Thanh đã vượt xa sự tưởng tượng của bọn họ.

Đám người Luận Võ lâu và Thiên Cơ các của nhân tộc đều bị mù, thế mà lại chỉ cho người hạng 100 Thiên Bảng.

Chỉ cái 'ngôi sao La Hầu' phía sau lưng Sở Hi Thanh kia, cũng có thực lực hơn hạng 100 Thiên Bảng rồi.

Thật ra dù thực lực của Sở Hi Thanh có mạnh gấp đôi, thì bọn họ cũng không đến nỗi rơi vào hoàn cảnh như bây giờ.

Vấn đề là bọn họ liều mạng đột phá phòng ngự của Phong Tam và Thần Xích Hỏa, không tiếc thôi phát nguyên khí bản nguyên, hơn trong quá trình này, lại bị thần hỏa của Thần Xích Hỏa thiêu đốt vào lục phủ ngũ tạng!

Lúc này, ba người đều sinh lòng tuyệt vọng.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, tất cả đều sinh ra ý quyết tử.

"Giết!"

Ba người đều không hẹn mà cùng tấn công về phía Sở Hi Thanh.

Nếu bọn họ đã không trốn được, đã chắc chắn phải chết, như vậy trước khi chết, bọn họ cũng muốn cắn một miếng thịt trên người Sở Hi Thanh.

Một người trong đó bị Phong Tam chặn lại.

Hai người khác thì liều mạng bị 'ngôi sao La Hầu' đánh trọng thương, liều mạng xung kích đến trước mắt Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh thì lại lạnh lùng nhìn cảnh này.

Mọi việc đều không có lần thứ hai! Những người này còn muốn đến một lần nữa?

Cheng!

Thiên Thù Thần Ý Đao – Hồi Quang Phản Chiếu!

Theo một mảnh ánh đao lóng lánh như gương bạc, tất cả lực lượng của hai người này đều bị phản xạ lại.

Lần này Sở Hi Thanh vận dụng cả thiên quy Báo Ứng, đảm bảo sẽ không phát sinh bất kỳ ngoài ý muốn nào.

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, trường đao của Sở Hi Thanh lại biến hóa lần nữa.

Tru Thiên Đao – Sát Nhân Tru Tâm!

Hai tên dị tộc nhất phẩm đầu tiên là bị lực lượng của mình phản xạ lại làm cho bị thương, sau đó lại bị Sở Hi Thanh tru diệt mất ý nghĩ chống lại.

Đông!

Trong tiếng vang trầm, đầu của bọn họ bị Sở Hi Thanh chặt đứt, nguyên thần cũng bị một đao kia chém nát. Sau đó thân thể liền hóa thành từng hạt bụi nhỏ, tan đi trong trời đất.

Thần Xích Hỏa vẫn khoanh tay trước ngực, đứng bất động trên Dục Nhất thần tru.

Tuy rằng hắn vẫn thiêu đốt đám người kia, nhưng tầm mắt thì vẫn luôn đi theo bóng người của Sở Hi Thanh.

Hắn đang quan sát, nỗ lực tính toán thực lực của Sở Hi Thanh.

Trong mắt Thần Xích Hỏa lại hiện ra một vệt kỳ dị.

Quả nhiên!

Bá thể của người này đúng là mạnh đến đáng sợ!

Chỗ mạnh mẽ của hắn không chỉ ở 14 tầng ngoại cương bên ngoài cơ thể, cũng không phải giáp vảy do 'Thí Thần huyết cương' biết thành, mà là mạnh ở bản thân cơ thể.

Hai tên tạp chủng Cự linh kia, tuy rằng có thể phá tan vỏ ngoài, nhưng lại chưa chạm đến bản chất.

Bọn họ hoàn toàn không biết gì về sự mạnh mẽ của thân thể Sở Hi Thanh.

Bá thể của người này bắt nguồn từ huyết mạch Táng Thiên và Bàn Cổ, nghe nói tăng lên đến độ cao nghe mà sởn tóc gáy, thậm chí còn đủ để sánh vai với thần linh tiên thiên thời đại hỗn độn.

Kim Cương, Vĩnh Hằng và Bất Diệt chi pháp của người này cũng đã có thành tựu.

Đặc biệt là Kim Cương và Vĩnh Hằng chi pháp.

Sở Hi Thanh tiến bộ rất nhanh ở hai cái thiên quy này, cũng rất ổn! Vận dụng thiên quy cũng không có sai sót gì.

Hơn nữa, không biết có phải là vì hai cái xương sườn của hắn không, Sở Hi Thanh thậm chí còn dung hợp sâu vào thiên quy Kim Cương.

Người này… rõ ràng là chưa hoàn thành bất kỳ 'nghi thức' này liên quan đến đó, nhưng lại có thể giao hòa rất sâu với thiên quy Kim Cương.

Trình độ giao hòa này thậm chí còn hơn cả thiên quy Hỗn Độn của hắn.

Nói không chừng trước khi nguyên thần chứng đạo Vĩnh Hằng, người này đã có thể để cơ thể mình vĩnh hằng bất diệt.

Tình huống này lại đáng sợ đến cực điểm.

Từ Bàn Cổ khai thiên đến nay, chỉ có rất ít thần linh có thể làm được thân thể vĩnh hằng.

Thần Xích Hỏa lập tức thở dài.

Nghĩ thầm mình nên cân nhắc cẩn thận chuyện gia tăng huyết mạch Ứng Long trong cơ thể.

Nói không chừng, cái tên trước mắt này sẽ sống rất lâu.

Trong cuộc chiến Vạn Ma quật, Thần Đa La bảo bọn họ tạm thời hàng phục, chính là vì hi vọng vào 'cửu cửu thần kiếp' ở mấy năm sau.

Mà giờ phút này, Thần Xích Hỏa lại không tự chủ được mà sinh lòng hoài nghi.

Sở Hi Thanh liệu có ứng kiếp hay không?

Cái gọi là thần kiếp, chính là bắt nguồn từ khế ước của các thần.

Bắt đầu từ khi nhân tộc trở thành nô bộ, cứ mỗi 900 năm, các thần sẽ thanh lý cường giả trong nhân tộc.

Nhưng mà bao nhiêu năm tháng qua, cũng có rất nhiều cao thủ nhân tộc chạy thoát khỏi thần kiếp.

Xa thì như Táng Thiên, gần đây thì như Thánh hoàng đời thứ ba và những Ma thần của nhân tộc kia.

Hiện giờ, tiềm lực của cái tên này còn hơn xa Huyết Nhai Đao Quân năm đó, chưa chắc đã không thể sống sót.

Chương 1948: Thời gian không chờ người (3)

Sở Hi Thanh không biết ý nghĩ trong đầu Thần Xích Hỏa, trong mắt của hắn lại hiện ra một tia vui mừng.

Đây là vì bảng nhân vật của hắn lại phát sinh biến hóa.

Điểm thiên nguyên: 123,4.

Trận chiến Nghiêm Châu này, các thần đã có nhận thức mới với hắn, cũng mang đến tiền lời cực lớn.

123 điểm thiên nguyên, nhìn như ít đến đáng thương. Nhưng mà tỷ lệ điểm thiên nguyên với điểm huyết nguyên là một so với 10 triệu.

Sở Hi Thanh đổi Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết và Táng Thiên thần huyết cấp 18, cũng chỉ bỏ ra 5 điểm thiên nguyên thôi.

Thu hoạch lần này, có thể giúp thực lực của hắn tăng lên một phần.

Chỉ tiếc là…

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn trận chiến của Phong Tam và vị dị tộc cuối cùng ở cách đó không xa.

Tiếc là đám thần linh kia đã thu hồi thần niệm của bọn họ.

Bọn họ không nhìn thấy trận chiến của hắn với đám cao thủ nhất phẩm này.

Bằng không thì thu hoạch của hắn còn lớn hơn nhiều, nói không chừng còn có lên đột phát đến 1500 điểm.

Thần Kính Thiên Đao có nhiên thần kỳ và đáng sợ, nhưng lại chỉ là một thức đao quyết.

Trận chiến với dị tộc nhất phẩm, Sở Hi Thanh mới biểu hiện ra thực lực chân chính của hắn.

Cộng thêm Cửu Diệu Thần Luân kiếm và ‘ngôi sao La Hầu’.

Thực lực bây giờ của hắn, nói không chừng còn có thể bước vào top 50 Thiên Bảng!

Những thần linh Vĩnh Hằng kia, tại sao không kiên trì thêm một lát? Liếc mắt nhìn hắn thêm một chút thì sẽ chết à?

…

Bảy canh giờ sau, dưới chân núi Ô Kim, Nghiêm Châu.

Cuộc đại chiến ở nơi này đã kết thúc, toàn bộ chiến trường đều quy về yên tĩnh. Lại có vô số kền kền và các loại chim ăn xác thối bị hấp dẫn đến nơi này, chúng nó bay quanh đỉnh núi Ô Kim, tham lam nhìn xuống những thi thể ở bên dưới.

Đó chính là một bữa tiệc…!

Từ chân núi phía nam đi về phía bắc, từ đông đi về phía tây, tất cả đều là thi thể của Cự linh và dị tộc.

Hiện giờ đám chim kia vẫn kiêng kỵ đại quân nhân tộc đang không ngừng hội tụ ở bên dưới.

Toàn thân bọn họ mặc áo giáp, hành động nhẹ nhàng, kết bè kết lũ, sát khí ngút trời đi xuyên qua những thi thể kia.

Đám chim ăn xác này đều cảm nhận được sức mạnh của bọn họ, cũng sợ mùi máu tanh và khí cơ sắc bén trên người bọn họ.

Sở Vân Vân đang chắp tay sau lưng, đứng trước thi thể của Hoàng Thiên Lý.

Nàng đứng lơ lửng ở mười trượng trên không trung, lạnh lùng nhìn xuống vị thân vương nhất phẩm Dạ Lang tộc này.

Đây là ấu tử của Hoàng Cực Liệt, bảy canh giờ trước vị này vẫn ngông cuồng tự đại.

Bây giờ thì thi thể đã lạnh.

Hắn ngửa mặt lên trời, hai mắt trợn tròn. Trong đôi mắt tràn đầy tro tàn vẫn lộ ra vẻ không tin và không cam lòng.

Sau lưng Sở Vân Vân là Đô chỉ huy sứ ‘Thiên Lang quân’ Lâm Độ Viễn, Đô chỉ huy sứ ‘Thiên Ninh quân’ Viên Tuấn, Đô chỉ huy sứ ‘Thắng Tiệp quân’ Phan Tĩnh, Đô chỉ huy sứ ‘Thiết Lâm quân’ Tưởng Thiên…, tất cả mọi người đã chạy đến nơi này, đang đứng sau lưng nàng.

Có một vị tướng lãnh trẻ tuổi đang nghiêm túc bẩm báo chiến công.

Người này tên là Kỷ Thiên Thu, mới bộc lộ tài năng trong thời gian gần đây, là nhân tài Sở Vân Vân khá coi trọng.

“Tính toán sơ lược, cuộc chiến núi Ô Kim chém 39 vạn Cự linh Dạ Lang tộc, 37 vạn Thạch Nhân tộc, 34 vạn Bán Mã tộc, 39 vạn Đồng Nhân tộc, 28 vạn Tam Nhãn tộc, 32 vạn Dực Nhân tộc, 21 vạn Tích Nhân tộc…”

Sở Vân Vân nhướng mày: “Dực Nhân tộc chết nhiều như vậy sao?”

32 vạn người, gần như tất cả binh mã Dực Nhân tộc tham chiến đều chết sạch.

Dực Nhân tộc có thể bay lượn trên không, dù là Dực Nhân cửu phẩm, cũng có thể phi hành rất nhanh, một canh giờ có thể bay hai ngàn dặm.

Nếu bọn họ có đầy đủ lực lượng, còn có thể bay cao đến ngàn trượng.

Vì vậy Sở Vân Vân cũng không hi vọng có thể trọng thương Dực Nhân tộc.

Kỵ sĩ Phi long dưới trướng nàng tuy nhanh hơn và mạnh hơn, nhưng số lượng chỉ có hai vạn người.

Mà Phi long bốn chân lại chịu đựng rất kém khi ở trên không trung.

Thân thể của chúng quá khổng lồ, vì vậy dù là Phi long tứ phẩm thì cũng nhất định phải trong một canh giờ hạ xuống đất nghỉ ngơi một lần.

“Đều là dựa vào Vô Cực Đao Quân!”

Trong mắt Kỷ Thiên Thu hiện ra vẻ kính phục: “Đao Quân chém hai đao giết chết 14 vạn Dực Nhân tộc, còn trọng thương nguyên thần của đại đa số Dực Nhân. Nguyên thần của đám Dực Nhân này vốn đã yếu hơn nhân tộc chúng ta rồi.”

“Sau khi nguyên thần bị thương, sẽ ảnh hưởng đến việc vận chuyển khí huyết trong cơ thể, cũng không thể điều khiển hai cánh chính xác. Bọn họ không chỉ bay rất chậm, mà thể lực cũng không bằng lú trước. Kẻ xa nhất cũng chỉ có thể bay 300 dặm, sau đó không thể không dừng lại nghỉ ngơi.”

Sở Vân Vân bừng tỉnh.

Khi đó đại quân dưới trướng nàng đang đổ về đây, hình thành thế vây kín.

Đám Dực Nhân tộc này chính là tự đưa đầu vào rọ.

Chương 1949: Thời gian không chờ người (4)

“Đây quả thực là một niềm vui bất ngờ…”

Sở Vân Vân không khỏi cảm thấy phấn chấn.

Hoàng Thiên Lý triệu tập đều là nhân mã tinh tuệ của các tộc, hầu như tất cả chiến sĩ đều có tu vị bát phẩm trở lên.

Dực Nhân tộc vốn là kẻ vướng tay vướng chân nhất trong đám bách tộc Nghiêm Châu.

Đặc tính của chủng tộc bọn họ rất thích hợp với du kích.

Nhưng mà 32 vạn Dực Nhân tộc chết ở đây, cộng thêm mấy cường giả nhất phẩm của Dực Nhân tộc chết ở dưới tay mấy người Yến Quy Lai, bộ tộc này đã bị thương nặng.

Chiến sự tiếp theo sẽ thoải mái và ung dung hơn rất nhiều.

Sở Vân Vân cũng có thể thong dong sắp xếp binh lực.

Nhưng khi Sở Vân Vân đang định nói gì đó, trong mắt nàng lại toát ra một vệt lạnh lùng, rồi không nói nữa.

Cách đó không xa, Hạ Long Tương và tham tướng Tần Chiêu Muội của hắn đang giục ngựa chạy đến.

Sau lưng bọn họ là một đại đội kỵ sĩ.

Những kỵ sĩ này đều mặc khôi giáp, khí cơ sắc bén, thần sắc tràn đầy sát khí.

Tay bọn họ đè binh khí bên hông, vẻ mặt cảnh giác nhìn đám người ở giữa đại đội kỵ binh.

Đó là một đám tội tù bị xích sắt trói chặt.

Bọn họ có khoảng hơn 120 người, một phần trong đó mặc chiến giáp của ‘Huyền Vũ quân’, nhưng lại bị tước binh khí, cũng không đội mũ giáp, đầu tóc rối bời, dáng vẻ chật vật, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Đám người này bị xích sắt trói quanh người, phía trên còn có mấy chục cây Trấn Nguyên Đinh.

Kỵ binh của ‘Huyền Vũ quân’ ở hai bên vẫn duy trì cảnh giác.

Bọn họ không hề che giấu vẻ chán ghét và sát ý ở trong mắt.

Chỉ cần phát hiện đám tù binh này có dị thường nào, liền sẽ rút đao chém chết ngay.

Đám người này chính là phản đồ của nhân tộc, chính là tạp chủng cấu kết với Cự linh!

Bảy canh giờ trước, nếu như không có Vô Cực Đao Quân ra tay, ‘Huyền Vũ quân’ bọn họ sẽ có ít nhất là 10 vạn người chôn thây sa trường vì đám người phản bội này.

Để người ta khó chịu nhất là, đại đa số người đều xuất thân từ Thiết Sơn Tần thị! Là tộc nhân của tổng soái đại nhân!

Tổng soái đại nhân đã đủ tốt với bọn họ rồi.

Trước kia, tổng soái đại nhân bị tộc nhân ám hại,. gần như đã bỏ mình.

Sau khi nàng trở về, vẫn tha thứ cho những tộc nhân này, cho bọn họ một cơ hội làm người.

Không chỉ không giết hại bọn họ, mà còn cho bọn họ vào quân, cho bọn họ cơ hội kiến công lập nghiệp.

Nhưng đám người này lại không biết cảm ơn, trái lại còn cấu kết với Cự linh, lại bán đứng tổng soái lần nữa, bán đứng ‘Huyền Vũ quân’!

Hạ Long Tương và Tần Chiêu Muội quất ngựa đến trước mặt Sở Vân Vân, cúi người hành lễ với Sở Vân Vân.

“Tổng soái đại nhân!” Vẻ mặt Hạ Long Tương nghiêm túc, ngước nhìn Sở Vân Vân: “Đã điều tra rõ ràng, quan tướng Bách hộ trở lên có tổng cộng 172 người cấu kết với Cự linh. Trong đó có bảy người bỏ chạy, 42 người bị chém chết, 123 người còn lại đều ở đây!”

Sở Vân Vân nhìn đám tù binh kia một chút.

Sắc mặt của đám người này trắng bệch, tất cả đều cúi đầu, không dám nhìn nhau với Sở Vân Vân.

Hầu như tất cả mọi người đều ngậm lấy hối hận.

Bọn họ không chỉ làm hỏng việc, mà còn lựa chọn sai lầm.

Cục diện ngày hôm nay, là tất cả mọi người không nghĩ đến.

Sở Vân Vân thản nhiên thu hồi tầm mắt: “Có người khai báo chưa? Là người phương nào sai khiến? Gần 200 người cùng nhau phản loạn, không thể không có người sai khiến tổ chức.”

Hạ Long Tương ôm quyền, nhưng không nói gì.

Tần Chiêu Muội ở bên cạnh hắn lại hơi run lên, móc một xấp khẩu cung ở trong ngực ra.

Trên mặt hắn cũng âm trầm như nước: “Tổng soái đại nhân, đã có 47 người nhận tội. Ta đã đối chiếu khẩu cung của bọn họ. Mấy chục ngày gần đây, sáu tộc lão của Thiết Sơn Tần thị là Tần Dụng, Tần Các, Tần Độ, Tần Thăng, Tần Thiên Hải, Tần Tư Viễn đã âm thầm móc nối và liên hệ với con cháu Thiết Sơn Tần thị và các tướng sĩ khác.”

“Trước cuộc chiến núi Ô Kim không lâu, bọn họ nhận được tin tức từ mấy người Tần Dụng. Tần Dụng bảo bọn họ khởi sự, còn dùng danh nghĩa của triều đình để ban cho bọn họ các chức vị quan trọng trong quân.”

Nội tâm của hắn cực kỳ thấp thỏm.

Hắn không biết Sở Vân Vân sẽ xử lý đám người này thế nào.

Cũng không biết đám con cháu Tần gia như hắn sẽ nên phải làm gì nữa?

Tổng soái đại nhân có giận lây sang bọn họ không?

Trong lòng Tần Chiêu Muội tràn đầy tức giận.

Hắn hận đám tộc lão Tần gia kia, hận đám tộc nhân bán đứng nhân tộc, cấu kết với đế quân ngu xuẩn và triều đình Đại Ninh.

Tần Chiêu Muội lại lấy ra một xấp giấy.

“Đây là công văn thăng chức trên người bọn họ, là ‘cáo thân’ do Binh bộ mà Tần Thắng liên danh ký tên.”

Gọi là là ‘Cáo thân’, chính là công văn bổ nhiệm chức quân.

Tần Chiêu Muội nghĩ thầm, tại sao đám tộc nhân này lại ngu xuẩn như vậy?

Đây chỉ là một tờ giấy mà thôi.

Triều đình có nhận những công văn này không, có dung tha cho đám phản đồ của nhân tộc hay không, thì vẫn còn chưa biết kìa.

Thậm chí bọn họ có thể sống khỏi lưỡi đao của Cự linh hay không, rời khỏi núi Ô Kim này hay không, đó cũng là vấn đề.

Chương 1950: Thời gian không chờ người (5)

“Ngu xuẩn không còn gì để nói!’

Sở Vân Vân cũng cười gằn, trên mặt toát ra một vệt trào phúng.

Nàng ngóng nhìn về phía nam, rơi vào suy ngẫm.

Chốc lát sau, Sở Vân Vân mới mở miệng nói với giọng khàn khàn: “Tiếp tục tra hỏi! Các ngươi không biết thì có thể mời người của Giới Luật viện Vô Tướng thần tông đến đây. Ngoại trừ ‘Huyền Vũ quân’ ra, rốt cuộc còn có bao nhiêu quan quân tham dự vào, có bao nhiêu người từng liên lạc với mấy người Tần Dụng, vân vân. Tất cả đều phải tra rõ ràng. Nếu đồng ý khai báo, bản soái sẽ cho bọn họ chết sảng khoái!”

Nàng biết làm như vậy sẽ liên lụy rất rộng, có thể sẽ khiến cho mấy trăm vị con cháu Tần gia cuốn vào trong này.

Nhưng Sở Vân Vân tự nói với mình, thời điểm này tuyệt đối không thể nhẹ dạ.

Sinh vật như người, chỉ cần phản bội một lần, đánh mất điểm mấu chốt trong lòng, thì rất dễ có lần thứ hai và lần thứ ba.

Đây chính là u ác tính trong quân, nhất định phải diệt trừ sạch sẽ.

Mặc kệ là sau này chinh phạt Đại Ninh, hay là giao chiến với Cự linh, đều không thể dùng loại người này.

“… Tuyên bố công văn truy nã mấy người Tần Phụng Tiên, Trang Nghiêm và Tần Dụng, phải chiêu cáo cho thiên hạ biết bọn họ đã cấu kết với Cự linh. Ngoài ra, các ngươi chia những khẩu cung này ra thành nhiều phần, mang đến quân doanh của các bộ, sau đó tuyên đọc ở trước mặt tất cả tướng sĩ. Chờ đến khi bình định Nghiêm Châu, chúng ta sẽ để đám người này đền tội.”

Giống như Sở Hi Thanh đã nói, nếu nàng lấy danh nghĩa báo thù để ra tay với tộc nhân, thế nhân nhất định sẽ chửi bới chê trách nàng.

Ngay cả bộ hạ và thân tín của nàng cũng sẽ bất an, thậm chí là xa lánh nàng.

Bọn họ bây giờ không phải Kiến Nguyên đế, không phải thiên tử của Thần Châu.

Cẩu hoàng đế kia có tàn khốc và vô tình đến đâu, có sát hại bao nhiêu tộc nhân, thì thế nhân và triều thần cũng khó nói là có lựa chọn khác.

Chỉ cần đại đa số bách tính trên thế gian này còn có thể sống tiếp, bọn họ cũng sẽ bóp mũi, tiếp tục hiệu lực cho Kiến Nguyên đế.

Nhưng bây giờ thì lại khác, nàng đã có đại nghĩa trong tay.

Tộc lão và tộc nhân của Thiết Sơn Tần thị đã không chỉ là kẻ thù của nàng, mà còn là phản đồ của nhân tộc, là kẻ tội ác tày trời cấu kết với cự linh.

Tất cả tướng lãnh ở đây đều nghiêm túc ôm quyền: “Rõ! Chúng ta nhất định sẽ chiêu các cho các bộ biết tội ác của đám người này.”

Tần Chiêu Muội âm thầm cười khổ, cũng thi lễ: “Mạt tướng tuân lệnh!’

Hắn đã biết là sẽ có kết quả này, cũng ý thức được vị em họ này của mình nhất định sẽ không hạ thủ lưu tình nữa.

Một trận thanh tẩy là bắt buộc phải làm.

Sở Vân Vân lại đưa mắt nhìn về phía hắn: “Chiêu Muội!”

Tần Chiêu Muội hơi rùng mình, ngẩng đầu nhìn nhau với Sở Vân Vân: “Có mạt tướng!”

“Các ngươi làm rất tốt, ta rất hài lòng với tất cả đệ tử Tần thị ở trung quân, cuối cùng cũng coi như không để ta mất hết mặt mũi.”

Trên mặt Sở Vân Vân hiện ra vẻ vui mừng: “Thiết Bích quân đang thiếu Đô chỉ huy sứ, ta muốn đưa ngươi qua đó tiếp nhận. Chiêu Muội, ngươi có lòng tin giúp ta chỉ huy đám lính mới này không?”

Vẻ mặt Tần Chiêu Muội sững sờ, sau đó lại mừng như điên.

Tần Chiêu Muội hít thật sâu, sau đó rống to: “Mạt tướng nhất định không phụ lòng chờ mong của tổng soái!”

‘Thiết Bích quân’ là một trong tam đại quân đoàn mới thành lập của phủ Trấn Bắc đại tướng quân, nhân số cũng khoảng 30 vạn người.

Sở Vân Vân vẫn chưa tìm được người thích hợp cho chức Đô chỉ huy sứ, cho nên vẫn luôn tự chỉ huy quân đoàn này.

Nhưng nàng có rất nhiều việc phải làm, đại đa số thời gian đều là do Mạc phủ dưới trướng xử lý thay.

Vì vậy, sức chiến đấu của ‘Thiết Bích quân’ là lót đáy trong tam đại quân đoàn mới.

“Ta tin ngươi!”

Sở Vân Vân gật đầu: “Ngoài ra, lần này có thêm rất nhiều chức vị trống trong ba quân đoàn mới, sẽ ưu tiên đề bạt từ trung quân của ‘Huyền Vũ quân’. Tất cả binh tướng có công đều được ưu tiên.”

Tất cả mọi người ở đây nghe vậy, thần sắc đều hơi động.

Quan tướng Bách hộ ở trung quân của ‘Huyền Vũ quân’, đại đa số đều là con cháu Thiết Sơn Tần thị, hoặc là có quan hệ cạp váy nhất định.

Ưu tiên đề bạt từ trung quân, chẳng khác nào là đề bạt con cháu của Thiết Sơn Tần thị.

Nhưng mọi người đều giữ yên lặng, không ai phản đối.

Sở Vân Vân không thể hoàn toàn từ bỏ tộc nhân của mình được.

Nàng thanh tẩy Tần gia, khẳng định cũng phải cho đám tộc nhân còn lại chút ngon ngọt, dùng để động viên lòng người.

Huống hồ biểu hiện của trung quân cũng khiến mọi người không còn gì để nói.

Hạ Long Tương nghe vậy thì thầm ‘chậc’ một tiếng.

Tổng soái đại nhân trở về, thủ đoạn và quyền mưu đều tăng mạnh nha.

Nàng không còn thẳng thắn và dứt khoát như trước kia nữa.

Tất cả hành động đều danh chính ngôn thuận, để người ngoài không thể dị nghị.

Chương 1951: Thời gian không chờ người (6)

Sở Vân Vân lại đưa mắt nhìn vào thi thể của Hoàng Thiên Lý.

“Thiên Thu, ngươi chém đầu kẻ này và tất cả cao thủ nhất phẩm nhị phẩm của bọn họ xuống, rồi truyền đầu đến bốn phương, để cho đám dị tộc Nghiêm Châu nhìn rõ ràng.”

Sở Vân Vân chắp tay sau lưng, giọng nói lạnh lẽo.

“Nói cho bọn họ biết, sau ngày hôm nay, trong cảnh nội Nghiêm Châu này, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! Muộn nhất là nửa tháng, bọn họ nhất định phải phái ba phần mười trai tráng trong tộc đến đây hiệu lực, phải tự mang binh khí và chiến giáp. Vượt quá thời gian này, nếu không có lý do thuyết phục bản soái, vậy Nghiêm Châu này sẽ không có chỗ cho bọn họ dung thân.”

Nàng rất chán ghét Vấn Thù Y, cực kỳ chán ghét.

Nhưng nàng cũng rất thưởng thức câu nói ‘thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết’ của Vấn Thù Y khi tây chinh.

Sở Vân Vân cười nhìn đám tướng lãnh trước người: “Chư vị, mọi người có lòng tin bình định Nghiêm Châu trong vòng hai tháng không?”

Đám người chung quanh nghe vậy thì nhất thời phấn chấn, tất cả đều nhiệt huyết sôi trào.

Bọn họ dồn dập đưa tay, ôm quyền vái chào về phía Sở Vân Vân.

“Tuân lệnh tổng soái! Trong vòng hai tháng, chúng ta nhất định sẽ dẹp yên Nghiêm Châu!”

“Hai tháng gì chứ? Chỉ cần nửa tháng, mạt tướng cam đoan cảnh nội Nghiêm Châu sẽ không có kẻ nào dám nâng đao với quân ta.”

“Những dị tộc kia ai dám không phục? Mạt tướng sẽ san bằng bọn họ thay tổng soái!”

Đám tướng sĩ ở phía xa xa không hiểu rõ ràng lắm, nhưng cũng dồn dập quỳ một chân về phía Sở Vân Vân, khiến vũ khí và chiến giáp của bọn họ phát ra những tiếng vang vọng.

“Chúng ta nguyện hiệu lệnh cho tổng soái đến chết mới thôi!”

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói khàn khàn lại truyền vào tai của tấm tướng lãnh ở đây.

“Tổng soái!” Đó chính là Hạ Long Tương, thần sắc hắn hơi do dự: “Chuyện này... xin hỏi tổng soái đại nhân, khi nào chúng ta mới được nhìn thấy Thần Uy đại tướng quân? Thần Uy đại tướng quân chính là đại tổng quản bắc vực, là chủ quân của chúng ta, là đô đốc trung ngoại quân chính sự. Chúng ta vẫn luôn không thể gặp mặt, chỉ sợ là có chút không thích hợp, điều này cũng có thể làm cho nội tâm chúng ta bất an.”

Cái gọi là ‘Thần Uy đại tướng quân’, chính là Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh không khỏi liếc mắt nhìn Hạ Long Tương một chút.

Thân thể Hạ Long Tương hơi co lại, nhưng vẫn kiên định nhìn nhau với nàng.

Đám tướng lĩnh còn lại cũng đều hiện ra vẻ chờ mong, hai mắt sáng ngời.

Sở Hi Thanh không khỏi lắc đầu.

Tuy rằng Sở Hi Thanh vẫn không ra mặt, nhưng uy vọng của hắn ở trong quân đã rất cao, thậm chí đã thu phục được một ít tướng lãnh rồi.

Đây cũng chính là lý do vì sao hai người Thủy và Cung càng muốn ở lại Thiết Kỳ Bang hơn chứ?

Thứ nhất là hai người được trọng dụng ở Thiết Kỳ Bang, được phát huy tài năng của mình.

Tiền đồ của bọn họ cũng tốt hơn, tự nhiên là thà làm đầu gà cũng không làm đuôi phượng.

Thứ hai, Sở Hi Thanh thân là chủ quân, là đối tượng mà bọn họ hiệu lực.

Trừ phi nàng thay thế vị trí của Sở Hi Thanh, tự lập làm vương.

Vì vậy, Hạ Long Tương này nhìn như thành thật phúc hậu, nhưng thật ra rất là cáo già.

Sở Vân Vân nở nụ cười tiêu sái: “Hi Thanh đang nhanh chóng gia tăng tu vị, tạm thời không rảnh tham dự chính vụ Băng Châu. Nhưng có sẽ chuyển cáo ý nghĩ của chư tướng cho hắn, tin rằng hắn có rãnh rỗi, nhất định cũng sẽ muốn đến đây gặp mặt chư vị.”

Trong lúc nàng nói chuyện, hai mắt cũng không tự chủ được mà hiện ra vẻ chờ mong.

Sở Hi Thanh bây giờ chỉ kém tam phẩm hạ một phần bí dược mà thôi.

Tam phẩm hạ chính là một ngưỡng cửa lớn trên con đường tu hành.

Mặc kệ là võ tu hay thuật sư, sau khi bước vào tam phẩm thì đều có thể kéo dài tuổi thọ trên diện rộng.

Nhưng biến hóa lớn nhất vẫn là mệnh nguyên, nó sẽ biến hóa về mặt bản chất.

Võ tu có thể dùng mệnh nguyên này làm căn cơ, cô đọng Long Hổ Kim Đan.

Khi đó một thân ngoại cương của Sở Hi Thanh sẽ biến đổi về chất, vấn đề lượng chân nguyên không đủ cũng sẽ được giải quyết phân nửa.

Ngoài ra, còn có thể hòa một cái hoặc nhiều cái thiên quy vào trong Long Hổ Kim Đan, tăng cường lực lượng của thiên quy.

Nhưng quan trọng nhất vẫn là thiên phú huyết mạch.

Tu vị bước vào tam phẩm, liền có thể tự cô đọng thiên phú huyết mạch của riêng mình.

Tố chất thân thể của Sở Hi Thanh mạnh như vậy.

Long Hổ Kim Đan của hắn, huyết mạch riêng của hắn, đều khiến Sở Vân Vân chờ mong.

Sở Vân Vân lập tức ngước nhìn trời xanh, nghĩ thầm tên kia tốt nhất là nhanh chóng gia tăng tu vị đi.

Bọn họ đã không còn nhiều thời gian.

Sở Vân Vân vừa mới cảm ứng được.

Những thần niệm của các thần vừa hàng lâm chiến trường kia, nhiều ít gì cũng đã rót lực lượng vào phàm giới.

Sở Vân Vân còn có thể cảm nhận được địch ý và sát niệm của các thần.

Thời gian không chờ người!

Chương 1952: Sau chiến

Thành Vọng An, bên trong Chính Hòa điện.

“Ầm!”

Kiến Nguyên đế lật tung ngự án xa hoa phú quý trước mặt, phát ra tiếng ầm ầm vang vọng.

Kiến Nguyên đế giận không nhịn nổi, liền rút kiếm bên người, chém nát bấy cái ngự án này.

“Hoàng Thiên Lý, ngươi cái tên ngu xuẩn này! Ngớ ngẩn! Ngu xuẩn! Phế vật! Tạp chủng! Rác rưởi! Đáng chết! Đáng chết! Đàng chết!!!!”

Kiến Nguyên đế vẫn không hết giận, đá nát ghế rồng và tay vịn bằng đá ở phía sau.

Hắn đã nhận được chiến báo sau khi Hoàng Thiên Lý chết ba canh giờ.

Chiến báo tỉ mỉ là sau khi cuộc chiến núi Ô Kim kết thúc chín canh giờ.

Cẩm y vệ và mật thám ở Nghiêm Châu đã vận dụng một con ‘bồ câu Lưu quan Kim Vũ’ để gửi tình báo về thành Vọng An.

Nửa ngày trước, Kiến Nguyên đế đã phát tiết lửa giận một lần.

Lúc này hắn vẫn nổi trận lôi đình, tức giận không nhịn nổi.

Lần này, Cự linh Nghiêm Châu tổn thất nặng nề, không chỉ hơn 200 vạn tinh nhuệ ngã xuống dưới chân núi Ô Kim, còn có vô số cường giả chết trận.

Chiến soái Siêu Phẩm của Bất Chu sơn cũng chết hai người.

Nhất phẩm lại chết tận hơn mười người, bao quát cả Hoàng Thiên Lý, tất cả nhất phẩm tham chiến đều chết trận.

Hơn nữa, có người nói mấy vị nhất phẩm chạy đến Thiết Châu kiềm chế Sở Hi Thanh cũng đã chết trận.

Kiến Nguyên đế không thể không giận.

Cuộc chiến này, Dạ Lang tộc và đám nô bộ ở Nghiêm Châu thương vong thảm trọng, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến đại thế của Thần Châu.

Có thể nói Cự linh Nghiêm Châu đã bị đánh gãy sống lưng trong trận chiến này.

Đám dị tộc Nghiêm Châu đã không thể ngăn cản bước chân của đại quân Băng Châu.

Bọn họ chắc chắn sẽ bị Tần Mộc Ca quét sạch trong thời gian cực ngắn.

Nghiêm Châu chính là một nơi chiến lược, một khi Tần Mộc Ca chưởng khống nơi này, mọi việc ở bắc vực đều bị giải quyết hơn nửa.

Bọn họ còn có thể nhìn từ trên cao xuống, khống chế Băng Châu và Tuyệt Châu ở phía đông, uy áp Hàn Châu và Liệt Châu ở phía tây, khiến cho Nguyên NGhệ tộc không dám lỗ mãng.

Dù phía đông bắc còn một cái Sương Châu, thì cũng chỉ kiềm chế một chút.

Dạ Lang tộc ở Sương Châu đã bị Tần Mộc Ca đánh trọng thương từ khi Hoàng Cực Liệt chết, bọn họ đã không còn bao nhiêu lực lượng.

Huống hồ Sương Châu và Băng Châu còn cách một cái ‘Vô tận băng nguyên’ rộng ba ngàn dặm.

Đại quân hơn 10 vạn người trở lên, đừng hòng vượt qua khu vực này mà không có động tĩnh gì.

Nói cách khác, không lâu sau Tần Mộc Ca có thể chỉnh hợp 400 vạn, thậm chí là 500 vạn biên quân tinh nhuệ, bắt đầu xuôi nam từ U Châu vào trung nguyên.

“Thứ ngu xuẩn!”

Kiến Nguyên đế vẫn giận không có chỗ phát tiết.

Hắn ném trường kiếm trong tay ra ngoài.

Thanh kiếm này đánh nổ cửa lớn của Chính Hòa điện, rơi vào quảng trường bạch ngọc ở trước điện, lại đánh nổ ra một vết rách như mạng nhện.

“Hoàng Thiên Lý, ngu xuẩn, phế vật!”

Hắn đánh du kích không tốt sao?

Tuy cơ hội rất tốt, nhưng cũng không cần được ăn cả ngã về không như vậy.

Cứ dùng mấy chục vạn người thăm dò một phen, dù tổn thất cũng không thương gân động cốt, nhưng nếu như thắng, dù chỉ là tiêu diệt mấy ngàn người của Băng Châu, thì cũng sẽ làm lòng quân phấn chấn.

Nhưng cái tên tạp chủng ngu xuẩn này lại được ăn cả ngã về không, đánh thua không còn một mống!

“Bệ hạ bớt giận!”

Quốc sư Vũ Côn Luân đứng ở bên dưới.

Hắn cũng mới nhận được tin cách đây không lâu, liền vội vã chạy đến hoàng cung.

Vị này vẫn yên lặng không nói, chỉ tập trung vào chiến báo của Nghiêm Châu.

Mãi đến khi lửa giận của Kiến Nguyên đế vơi bớt, Vũ Côn Luân mới nghiêm túc mớ miệng: “Bệ hạ, Sở Hi Thanh đã học được thức thứ tư Thần Kính Thiên Đao của Thần Ý Xúc Tử Đao, rất nhiều kế hoạch của chúng ta phải thay đổi. Cuộc chiến núi Ô Kim khẳng định sẽ chấn động thiên hạ, dao động lòng người, chúng ta cần cân nhắc nên ứng đối thế nào.”

Tình thế trước mắt đã ác liệt đến mức khiến cho hắn không thể dửng dưng nữa.

“Ta có thể ứng đối thế nào?”

Kiến Nguyên đế cười khổ, trực tiếp ngồi xuống bậc thang bên ngự tọa.

“Thái tổ và Thái tông đều không ứng phó được thức Thần Kính Thiên Đao này, chỉ sợ chúng ta cũng không thể ứng phó nổi. Trừ phi thần kiếp nổ ra sớm hơn, đám thần linh Vĩnh Hằng kia đích thân đưa phu thê Sở Hi Thanh vào chỗ chết!”

Lúc này, niềm vui sướng khi vào Siêu Phẩm của hắn đã biến mất sạch.

Trong lòng hắn còn có một tia kinh hoàng.

Tần Sở tốt, nhật thăng Tây Sơn…

Đôi phu thế này, đã trở thành đại họa của hắn.

“Không đến mức đó!”

Vũ Côn Luân híp mắt: “Sở Hi Thanh còn chưa có tu vị của Huyết Nhai Đao Quân ngày xưa, Thiên quy đạo luật của hắn cũng không đầy đủ. Hơn nữa, dù là niên đại Huyết Nhai, cũng không phải không có người địch lại Thần Kính Thiên Đao.”

“Ngày xưa, Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y và Ngụy quốc công đời đầu là Sở Lệnh Tây, đều có thể kiềm chế Huyết Nhai Đao Quân. Bọn họ đều dựa vào Thiên quy đạo luật mạnh hơn Huyết Nhai một bậc.”

Nhưng Vũ Côn Luân vừa nói hết lời, trong mắt lại hiện ra vẻ quái dị.

Vấn Thù Y là kẻ địch sống còn với Đại Ninh, mà con cháu của Sở Lệnh Tây lại kế thừa đao pháp của Huyết Nhai.

Chương 1953: Sau chiến (2)

Mà khi Vũ Côn Luân vừa nói hết câu, một giọng nữ vang lên trong đại điện.

Đó là Hoàng quý phi Trang thị.

Nàng ngồi bên dưới bậc thầm, gương mặt nghiêng nước nghiêng thành đã trở nên âm u dữ tợn.

Giọng nói du dương mềm mại của Trang thị cũng tràn ngập sát ý vô biên: “Tuyệt đối không thể để cho Sở Hi Thanh thăng cấp.”

Sở Hi Thanh đã học được thức thứ tư Thần Kính Thiên Đao.

Như vậy hắn có học được thức thứ ba chuyên môn khắc chế hai tộc Vũ và Côn hay không?

Kiến Nguyên đế đưa tay xoa cằm, suy tư nói: “Đúng là không thể để hắn tiếp tục gia tăng tu vị, vấn đề là các thế lực lớn bây giờ cũng không biết tu vị của hắn đã đến mức nào rồi. Có người nói là tứ phẩm hạ, cũng có người cho rằng là tứ phẩm thượng. Nhưng chắc hắn là còn chưa đến tam phẩm.”

Hắn hít một tiếng: “Một khi để người bước vào tam phẩm thì sẽ rất phiền phức, nhưng chắc là hắn không thể hoàn thành ‘nghi thức’ Vô Tướng công đâu.”

Cẩm y vệ, đại nội Trực điện giám và cả Lục phiến môn dưới trướng hắn, tất cả đều đang nhìn chằm chằm vào hướng đi của Sở Hi Thanh.

“Áp chế tu vị của hắn là một.”

Vũ Côn Luân suy tư: “Còn có các loại phương pháp khắc chế khác cũng sẽ đưa đến một chút tác dụng trước khi thiên quy Nhai Tí của hắn đại thành. Ví dụ như Mộng Huyễn Phao Ảnh trong pháp Thiên Cương, hoặc là Mộng Huyễn chi pháp của võ đạo, tất cả đều có thể mê hoặc cảm nhận của hắn; lại ví dụ như pháp thuật Già Thiên Tế Nhật, lại như Già Thiên chi pháp của võ đạo.”

“Lại ví dụ như tam đại tông môn lánh đời là Huyền Thương tông, bọn họ có Xuyên Thiên chi pháp đăng phong tạo cực, có thể xuyên thấu đao của Sở Hi Thanh. Chúng ta phải nghĩ biện pháp chiêu nạp những cao thủ này, để cho triều đình sử dụng…”

Thật ra thứ khó đối phó nhất là thức thứ nhất Thần Ý Đao Tâm, mà không phải Nhai Tí chi pháp.

Trước khi Huyết Nhai Đao Quân xuất hiện, đám Nhai Tí kia cũng không khó đối phó như vậy.

Khi đó có rất nhiều thiên quy có thể chống lại Nhai Tí chi pháp, nào là Sát Lục, Toái Thiên, Hủy Diệt, Trấn Thiên, vân vân… tất cả đều có thể ứng phó với nó.

Nhưng mà Thần Ý Đao Tâm vừa ra, nguyên thần tăng mạnh.

Lại mượn địch ý và sát niệm của kẻ địch, hội tụ lực lượng của nhiều người, dễ dàng đánh nát thiên quy đạo luật của kẻ địch.

Nhưng giới hạn ở chiêu thức Thần Kính Thiên Đao, thì vẫn có biện pháp đối phó.

Căn cơ của Thần Kính Thiên Đao là Kính Thiên chi pháp, thông qua phản xạ tia sáng để thi triển.

Ở khoảng cách gần thì bọn họ hết cách, nhưng nếu như xa mấy ngàn dặm, vậy thì sẽ khác.

Trước khi tu vị của Sở Hi Thanh đạt đến cấp bậc của Huyết Nhai, bọn họ vẫn có thể áp chế hắn.

“Già Thiên chi pháp?”

Kiến Nguyên đế nhíu mày.

Tuy rằng Già Thiên chi pháp có rất nhiều tác dụng, nhưng sức chiến đấu trực tiếp lại không quá mạnh, cũng không có bao nhiêu người trên giang hồ có thành tựu ở phương diện này.

Kiến Nguyên đế nghĩ đến đầu tiên là Đại Hắc Thiên – Nhật Già La, và cả con Cửu vĩ yêu hồ ở Lê Sơn.

Kiến Nguyên đế cảm thấy đau đầu hơn, hắn lắc đầu, đứng dậy nói: “Huyền Thương tông thì hơi khó, muốn thuyết phục bọn họ đối đầu với đôi cẩu nam nữ Sở Hi Thanh kia, e rằng là rất khó. Về phần những người khác, trẫm sẽ cố gắng thu nạp.”

“Mấu chốt vẫn là Cực Đông Băng Thành! Chúng ta không thể tiếp tục như vậy nữa. Nhiều nhất là hai tháng nữa, Tần Mộc Ca sẽ dẹp yên Nghiêm Châu, chúng ta nhất định phải giải quyết Vấn Thù Y và đại quân dưới trướng nàng trong hai tháng này. Bằng không…”

Ánh mắt Kiến Nguyên đế đầy âm u.

Bằng không núi sông đổ nát, nước mất nhà tan!

Hắn chắp tay sau lưng: “Quý phi, các ngươi cũng phải giúp ta.”

Trang thị hơi chần chờ.

Nàng lại không yêu cầu điều kiện như quá khứ, mà nghiêm túc gật đầu: “Tộc ta tự nhiên sẽ dốc hết sức.”

Lúc này, quốc sư lại chắp tay nói với giọng lạnh lẽo: “Ngoài ra, vì điều tra chuyện Sở Hi Thanh và Tần Mộc Ca phục sinh, thần đã đọc hết tất cả hồ sơ có liên quan đến Sở Phượng Ca, thần có suy đoán Lệ thái tử có thể còn một đứa con mồ côi trên đời, rất có thể là vị con gái của Lục Trầm kia.”

“Một đứa con còn sống?”

Kiến Nguyên đế hơi trợn mắt lên, hiện ra vẻ không tin nổi, sau đó lại lộ ra vẻ mừng rỡ như điên.

…

Cùng lúc đó, trên đỉnh núi Ô Kim.

Nhìn từ đỉnh núi xuống dưới, còn có một lượng lớn tướng sĩ đang quét dọn chiến trường.

Bọn họ chất đống thi thể thành núi, sau đó đổ dầu rồi nhen lửa.

Đất đai quanh đây màu mỡ, còn có số lượng lớn dị tộc tụ tập.

Nếu như cứ mặc kệ đám thi thể này, có thể sẽ tạo thành dịch bệnh, còn có thể đưa đến hung thú và mãnh cầm.

Những tướng sĩ này cũng đang sưu tập các loại binh khí trên chiến trường.

Tài nguyên ở phương bắc phong phú, nên những binh khí này đều được dùng tài liệu tốt.

Bọn họ chỉ cần mang về phân giải, là có thể chế tạo ra rất nhiều vũ khí mới.

Chương 1954: Sau chiến (3)

Mà những tướng sĩ nhân tộc này không biết là, lúc này đang có hai vị thần linh Vĩnh Hằng đang nhìn xuống bọn họ từ đỉnh núi Ô Kim.

Một kẻ trong đó tức giận không thôi, cười lạnh: “Quả thực là ngu xuẩn không ai bằng! Người ta đặt cạm bẫy ở ngay trước mặt hắn, nhưng hắn lại trực tiếp nhảy vào.”

Vị thần linh Vĩnh Hằng này có thần khu cao đến 500 trượng.

Đầu của hắn như diều hâu, có mỏ chim thật dài, sau lưng là một đôi cánh chim cực lớn, còn có một cái chuyển luân cực lớn đang trôi nổi phía sau đầu.

Ánh sáng thần lực của hắn còn chiếu rọi mấy chục dặm chung quanh.

Nhưng nói đến cũng kỳ lạ, cảm giác tồn tại của hắn mạnh mẽ như vậy, thần uy kinh khủng như vậy, thế mà không có bất kỳ sinh linh nào ở núi Ô Kim có thể nhận ra sự tồn tại của hắn.

Mà lúc này, trước người hắn là một bóng người chỉ có ba trượng.

Mặt mũi của người này tương tự nhân loại, ngũ quan khá là thanh tú, tuổi khoảng ba mươi, sau lưng có bảy thanh trường kiếm đang lơ lửng.

Tất cả kiếm đầu đang phun ra nuốt vào kiếm cương sắc bén, tỏa ra thần quang màu sắc không giống nhau như đỏ, cam, vàng, xanh lá, xanh da trời, xanh lam, tím.

Nếu như Lý Trường Sinh và Tố Phong Đao ở đây thì nhất định sẽ rất kinh ngạc.

Hai người chưa từng nhìn thấy Cự linh này, nhưng có thể xác nhận thân phận của hắn từ khí cơ trên người hắn.

Đó chính là một trong những thần linh Vĩnh Hằng mạnh mẽ nhất trong lĩnh vực chiến tranh và sát phạt bây giờ, Thất Sát!

“Người này cũng có chỗ bất đắc dĩ, mặc dù là chủ của Dạ Lang tộc, nhưng địa vị bất ổn, tiếng chất vấn rất cao. Chư bộ dưới trướng lại bị Tần Mộc Ca càn quét, tổn thất nặng nề, lòng người rung động, không phục quản thúc. Có điều…”

Thất Sát tinh quân chắp tay sau lưng, hờ hững nhìn thi thể không đầu của Hoàng Thiên Lý ở bên dưới.

Khóe môi của hắn lộ ra nụ cười sắc bén mà lại trào phúng: “Hắn đúng là một thằng ngu!”

Vị này lập tức thu hồi tầm mắt từ chiến trường, sau đó phóng mắt nhìn về phương nam: “Nhờ ‘Chuyển Luân tinh quân’ chuyển cáo cho cha ta, xin hắn truyền đạt thần chỉ, để tứ đại thần sơn gia tăng bồi dưỡng Già Thiên, Kính Thiên, Huyễn Thiên chi pháp, sau này ta có thể sẽ dùng đến.”

Sau khi thiên đế đời thứ chín thiết lập chín tầng mây, thần linh Vĩnh Hằng không thể ở lại phàm giới quá lâu.

Nhưng mọi việc đều có ngoại lệ, vẫn có một chút thần linh có thể tránh khỏi quy tắc này.

Ví dụ như vị ‘Chuyển Luân tinh quân’ này.

Hắn chấp chưởng lực lượng xoay chuyển, làm cho hắn xoay chuyển ở phàm giới và vực ngoại.

Chuyển Luân tinh quân dựa vào lực lượng này, để trở thành một trong những ‘Thần sứ’.

Cách khoảng một trăm năm, linh hồn, thần lực và thần khu cyar

Chuyển Luân tinh quân sẽ hàng lâm phàm thế. Sau đó trong 100 năm này, hắn sẽ xử lý sự vụ ở phàm giới thay cho các thần, mãi đến khi xoay chuyển lần nữa mới thôi.

Vị Chuyển Luân tinh quân này híp mắt lại: “Thượng thần không định ra tay diệt trừ thằng nhãi nhân tộc này sao? Hắn tu luyện chính là Thần Ý Xúc Tử Đao, tương lai sẽ càng ngày càng mạnh. Huyết Nhai Đao Quân đã biểu diễn đao pháp của hắn cho các thần ở 800 năm trước, đó quả thực là thần uy vô thượng…”

Thất Sát tinh quân không có kiên trì nghe tiếp, hắn nhếch miệng cười: “Chúc Quang âm đang nhìn ta từ phía nam.”

Chỉ một câu này, liền làm cho Chuyển Luân tinh quân yên lặng.

Ý trào phúng trong mắt Thất Sát tinh quân càng đậm hơn: “Nếu như Chuyển Luân tinh quân đồng ý ra tay cùng ta, như vậy trong vòng một ngày, ta chắc chắn có thể giết chết cái gọi là Bá Võ Vương và Vô Cực Đao Quân kia của nhân tộc.”

Đây đương nhiên là không thể.

Chuyển Luân tinh quân biết Thất Sát còn đang chịu ảnh hưởng bởi một kiếm kia của Mộc Kiếm Tiên.

Một kiếm Tiệt Thiên đuổi sát cấp Tạo Hóa kia không phải là nói chơi.

Vị kia còn tinh thông các loại kiếm đạo như Trảm Thiên, Trụ Thiên, Tru Thiên…

Trước kia không lâu, Mộc Kiếm Tiên lại hành động nằm ngoài dự đoán của mọi người, hắn lại gieo rễ xuống ‘sao Thiên Chúc’ của Chúc Quang âm để lại, không chỉ trục xuất ‘Thiên Chúc tinh quân’ đương nhiệm ra khỏi ngôi sao đó, mà còn làm cho các thần linh khác không thể làm gì hắn.

Cái anfy cũng xác minh suy đoán của các thần, Chúc Quang âm quả nhiên là đã cấu kết với Mộc Kiếm Tiên.

Mười phần lực lượng của hóa thể Thất Sát tinh quân… không! Dù chỉ là năm phần lực lượng của hóa thể Thất Sát tinh quân, cũng nên vô địch phàm giới.

Nhưng Thất Sát tinh quân bây giờ lại yếu ớt đến mức không thể không dựa vào hắn che chở để đảm bảo an toàn.

Huống hồ bây giờ không chỉ có Chúc Quang âm nhìn chằm chằm vào hướng đi của Thất Sát, mà còn có đám thần linh chuyên chiến tranh và sát phạt Táng Thiên, Lê Tham, Bạch Hổ, Võ Khúc, Phá Quân… cũng đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Thậm chí ngay cả ‘Vạn Mưu chi chủ’, ‘Vạn Tai ma chủ’, ‘Vạn Trá ma chủ’ cũng đang mơ ước lực lượng của Thất Sát.

Hắn còn phải cân nhắc đến hậu quả sau khi giết chết Sở Hi Thanh, Mộc Kiếm Tiên và Táng Thiên không thể làm gì Thất Sát, nhưng giết hắn thì lại như giết gà.

Bây giờ ra tay cùng với Thất Sát, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Chương 1955: Sau chiến (4)

Chuyển Luân tinh quân ho nhẹ một tiếng, sau đó hít một hơi: “Vậy thì phiền phức rồi, chờ người này có thành tựu, chỉ sợ sẽ có vài thần linh ngã xuống.”

Thất Sát lại không để ý lắm: “Các ngôi sao chỉ có hạn, mà thần linh Vĩnh Hằng dã tâm bừng bừng lại nhiều không kể xiết, chết một ít người, cũng là chuyện tốt với tất cả mọi người.”

Hơn nữa, Huyết Nhai ngày xưa có thể càn rỡ, là vì hắn và rất nhiều thần linh ở địa vị cao có việc khác, không tham gia trận thần kiếp kia.

Dưới kiếm của hắn và huynh trưởng, cái gọi là Thần Ý Xúc Tử Đao kia chỉ là chuyện cười.

Thất Sát kiếm của hắn không giết nổi sao?

“Thượng thần nói rất đúng!”

Chuyển Luân tinh quân gật đầu.

Thất Sát tinh quân nói cái gì thì là cái đó.

Trong mắt hắn lại hiện lên vẻ bối rối: “Như vậy thượng thần mạo hiểm xuôi nam là muốn làm gì? Hình như bây giờ ngài vẫn chưa hoàn thành ‘nghi thức’ như ý nguyện?”

Chuyển Luân tinh quân vốn tưởng rằng Thất Sát tinh quân xuôi nam là để trừ khử mối họa Sở Hi Thanh này.

Nhưng từ lời nói của Thất Sát tinh quân, hiển nhiên là không phải vậy.

“Ta đến điều tra một ít việc.”

Thất Sát tinh quân ngẩng đầu nhìn phía chân trời: “Hình như Táng Thiên muốn nuốt sao La Hầu, hắn đã trù tính rất lâu, hơn nữa đã đến mức độ tên lắp vào cung rồi, nhiều nhất là hai năm nay sẽ ra tay. Ta muốn nhìn xem, hắn đã chuẩn bị thế nào ở phàm giới này?”

Chuyển Luân tinh quân nghe vậy thì rùng mình, sau đó nheo mắt lại: “Cấp bách như vậy sao? Chẳng lẽ hắn sắp không chịu được nữa rồi? Đã sắp quên bản thân mình xuất thân từ nhân tộc rồi sao?”

Chuyển Luân tinh quân nheo mắt lại, hiện ra ý chế giễu: “Chỉ là một giới tiện nô, chúng ta cho hắn cơ hội chứng đạo Vĩnh Hằng, đó chính là ban ân rồi, hắn còn muốn trở thành La Hầu tinh quân đời thứ hai?”

Khi Chuyển Luân tinh quân sinh ra, nhân tộc chính là nô bộ ở dưới Bất Chu sơn, tùy ý cho bọn họ chà đạp.

Mà khi đó, Táng Thiên cũng chỉ là một tên tiện nô tương đối khỏe mạnh mà thôi.

“Tích đức cho miệng đi, dù sao đó cũng là tồn tại chém giết Dương Thần – Thái Hạo. Không thể coi thường, cũng không thể khinh thường.”

Thất Sát tinh quân lắc đầu nói: “Ngoài ra còn có chuyện thứ hai, trước khi ta hàng lâm phàm thế, ba vị Ty thiên đã nói cho ta biết, mẫu thần của nhân tộc, thê tử của Trí Thần – Long Hi là Đế Oa đã có dấu hiệu phục sinh, mà còn là phục sinh hoàn toàn. Có thể là có người đang bố cục để Đế Oa tái hiện nhân thế!”

Nội tâm Chuyển Luân tinh quân không khỏi rung động.

Ba vị ‘Ty thiên’ trong miệng Thất Sát chính là Thiên Mệnh, Thiên Vận, Thiên Thế bên trong ‘Bắc thần cửu tinh’, chấp chưởng lực lượng vận mệnh.

Ngày xưa, một mình Chúc Quang âm chấp chương vận mệnh và thời không.

Sau khi hắn bị ép phải tự phong ấn trong dòng sông thời gian, quyền hành ‘vận mệnh’ đã bị tam đại ‘Ty thiên’ chia cắt.

Vẻ mặt Chuyển Luân tinh quân hơi khó hiểu: “Không thể nào! Ngày xưa, khi Táng Thiên chém giết Thái Hạo thì mới lay động hai đại thần phong, từ đó mới để cho một bộ phận thần hồn của hai vợ chồng bọn họ chạy trốn, Long Hi chuyển sinh thành Hi Hoàng, Đế Oa chuyển sinh thành Phong Hậu. Sau đó các thần đã liên thủ củng cố thần phong, bây giờ đã vững chắc đến không chê vào đâu được.”

Hắn nói đến đây, bỗng nhiên cau mày suy tư: “Không đúng, thần phong này còn có kẽ hở, khi đó Dương Thần – Thái Hạo và âm Thần – Nguyệt Hi đều không tham dự. Nhưng khả năng này không lớn, trừ phi có người có thể kết hợp lực lượng thái âm thái dương, bằng không thì tuyệt đối không thể phá tan phong ấn.”

“Không biết!” Thất Sát tinh quân lắc đầu: “Nhưng nếu ba vị Ty thiên đã có tiên đoán, vậy thì có tỷ lệ sẽ phát sinh, nhất định phải điều tra rõ ràng. Bọn họ cho rằng, phía sau có thể có bóng dáng của Trí Tẩu.”

Chuyển Luân tinh quân nhíu chặt lông mày.

Ngày xưa, Ngu Công lật tung thiên địa đã chết, nhưng Trí Tẩu vẫn còn.

Người này vẫn còn giấu trong bóng tối, đánh cờ với các thần.

Hắn còn biết Đế Oa mới là đại họa của các thần.

Có người nói, sau thời đại Bàn Cổ khai thiên, Đế oa là một trong những thần linh mạnh mẽ nhất khi đó.

Đó là ái nữ của Thạch Thần – Thạch âm và Mộc Thần – Linh Uy, sau đó gả cho Trí Thần – Long Hi.

Nàng từng là người chấp chưởng hồn của Bàn Cổ, lực lượng đã từng bước vào Tạo Hóa, dòng dõi của nàng còn từng lũng đoạn vị trí thiên đế trong mấy trăm vạn năm.

Táng Thiên bây giờ nhìn như mạnh mẽ, ngông cuồng tự đại.

Nhưng mà hắn cách lạc lối không xa, sắp trở thành đồ chơi của các thần.

Đế Oa thì lại khác, một khi vị này thoát khỏi phong ấn, chỉ sợ sẽ có mấy vị đế quân sẽ ngã xuống.

“Thật ra thì mấy vị đế quân không nên phóng thích Táng Thiên.”

Chuyển Luân tinh quân cười khổ một tiếng: “Long Hi cũng tốt, Đế Oa cũng được, bọn họ vốn không nên có bất cứ cơ hội nào.”

Ngày xưa, các Tổ thần như Kim Thần – Bạch Chúc, Hỏa Thần – Viêm Dung, Băng Thần – Huyền Đế, Hư Thần – Xa Nguyên vẫn luôn bất mãn với Dương Thần – Thái Hạo khi độc chiếm vị trí thiên đế hơn 600 vạn năm.

Bọn họ lấy Viêm Dung dẫn đầu, liên thủ phạt thiên.

Khi bọn họ gần như sắp thất bại, những vị Tổ thần này âm thầm trợ giúp Táng Thiên đăng thần, từ đó khiến Thái Hạo ngã xuống, cũng khiến cho nhân tộc có cơ hội thoát ly khỏi sự khống chế của Cự linh, từ đây xuôi nam xuống Thần Châu.

Vì vậy, họa ngày hôm nay đều bắt nguồn từ cuộc chiến phạt thiên kia.

Chương 1956: Chân chính sau chiến

Thất Sát tinh quân nghe vậy chỉ mỉm cười, mắt lại đầy vẻ khinh thường.

Nếu khi đó bọn họ không thả con chó điên Táng Thiên kia ra, không kéo Dương Thần – Thái Hạo xuống, như vậy tình cảnh của hậu duệ bọn họ cũng không khá hơn đám nô bộ nhân tộc kia bao nhiêu.

Sau khi Dương Thần – Thái Hạo đăng đế, hắn cũng làm việc không khác gì Trí Thần – Long Hi cả.

Chỉ là hắn không làm tất cả thần linh tức giận như thiên đế đời thứ chín mà thôi.

Thất Sát tinh quân ngự không mà lên, bay đi về phía nam.

Hắn muốn đến thành Vọng An nhìn một chút.

Ngày xưa, Hi Hoàng và Phong Hậu chính là chết ở gần thành Vọng An.

Khi đó Cung Thần – Thiên Nghệ gần như đã trở thành thiên đế đời thứ mười một, lại bị Nguyệt Thần tính toán đến ngã xuống, không thể che chở hai người này nữa.

Các thần liên thủ và trả giá đắt, cuối cùng cũng giết chết được Hi Hoàng và Phong Hậu, để bọn họ một tia thần hồn của hai người này trở về phong ấn.

Thất Sát tinh quân muốn chạy đến nơi lưu giữ hài cốt của Phong Hậu, có lẽ có thể tìm được một ít manh mối.

Nhưng hắn mới bay được một lát thì đã dừng lại.

“Ngươi có thể triệu tập mấy người, quan tâm đến hướng đi của Sở Hi Thanh, nếu như có cơ hội thích hợp, ta sẽ đích thân ra tay.”

Thất Sát tinh quân nghĩ đến đao ý còn sót lại trong những thi thể kia.

Thần Ý Xúc Tử Đao của Huyết Nhai vẫn chưa hoàn thiện, còn có vô số sơ hở, không chịu nổi một đòn khi đứng trước mặt hắn.

Nhưng mà Sở Hi Thanh này thiên phú trác tuyệt, chưa chắc đã không thể hoàn thiện môn đao pháp và môn thiên quy này.

Nếu như có cơ hội thích hợp, Thất Sát cũng muốn tru diệt cái mầm họa này tại đây.

Chuyển Luân tinh quân nghe vậy, nhất thời hiện lên vẻ mừng rỡ như điên.

Hắn đi lại ở phàm giới, quan hệ rất sâu với tứ đại thần sơn, cũng rất chăm sóc chư bộ Cự linh ở tứ đại thần sơn.

Sở Hi Thanh có thể không uy hiếp được cha con Thất Sát tinh quân, nhưng đối với đám Cự linh ở phàm giới, thì Sở Hi Thanh chính là đại họa.

Ngày xưa, Chuyển Luân tinh quân cũng từng giao thủ với Huyết Nhai Đao Quân, suýt nữa thì chết ở dưới đao của Huyết Nhai, vì vậy hắn biết Thần Ý Xúc Tử Đao đáng sợ đến mức nào.

Bọn họ không thể để tiếp tục Sở Hi Thanh trưởng thành nữa.

...

Quận Long Thành, Băng Châu.

Dạo này Đại Hắc Thiên – Nhật Già La có hơi mờ mịt và kinh ngạc.

Hắn phát hiện mình bỗng nhiên trở thành bánh trái thơm ngon.

Trong vòng ba ngày sau khi trận chiến núi Ô Kim kết thúc, hắn đã nhận được hơn 20 phần thư mời.

Chẳng những có các đại thần tông nhất phẩm, năm đại ma môn nhất phẩm, hoàng thất Đại Ninh, Thần Đao môn, Cực Đông Băng Thành, Bồng Lai Bất Dạ Thành, vân vân… ngoài ra còn có các cao nhân Siêu Phẩm như Tần Phụng Tiên.

Bọn họ thông qua đủ loại phương thức bí ẩn để đưa thư đến tay hắn.

Đãi ngộ của bọn họ cực tốt.

Ngày thứ tư, Nhật Già La nhận lời mời của một người bạn, chạy ra quán rượu ngoài quận Long Thành uống rượu, thì lại nhận được thư của chủ cũ.

Giọng điệu lại hết sức ôn hòa, hỏi hắn vì sao bỗng nhiên cắt đứt liên hệ? Vì sao lâu rồi không trở về thăm?

Nói là chủ cũ rất coi trọng hắn, cho rằng Nhật Già La hắn có hi vọng bước vào nhất phẩm.

Chủ cũ còn hi vọng Nhật Già La có thể trở về sớm một chút, đừng chậm trễ việc tu hành.

Nhật Già La đầu tiên là vui mừng khôn nguôi.

Đây là chủ cũ tha cho ta?

Hắn đã hiệu lực cho vị này hơn 20 năm, khiến cho hắn vô thức muốn đứng lên rời khỏi Băng Châu, đi tìm vị chủ cũ của mình luôn.

Nhưng khi Nhật Già La vừa đứng dậy, tâm thần hắn bỗng nhiên hơi động, rồi lại ngồi xuống.

Nhật Già La nhìn quan bào trên người mình với vẻ suy tư, nghĩ thầm mình bây giờ có thân phận gì?

Hắn bây giờ đường đường là Mạc phủ Hộ tào tham quân của Thần Uy đại tướng quân.

Không sai! Chính là loại Hộ tào chủ quản tiền bạc, lương thảo, sổ sách, hôn nhân, ruộng vườn, đường xá…!

Chức quan này do chính Sở Hi Thanh đích thân bổ nhiệm.

Mà Thần Uy đại tướng quân Sở Hi Thanh lại chính là đại tổng quản bắc vực, tất cả các châu ở bắc vực này, đều phụng Thần Uy đại tướng quân làm chủ quân.

Mặc dù Nhật Già La là kẻ lăn lộn hắc đạo, nhưng trước kia hắn xuất thân từ hào môn địa phương.

Sau đó lại làm buôn bán và phân chia tang vật, nên khá mẫn cảm với số học và tiền bạc.

Đương nhiên, thực tế thì bây giờ hắn cũng không chịu trách nhiệm về chính vụ của bắc vực, mà chủ yếu phụ trách mậu dịch giữa các châu bắc vực và Thiết Kỳ Bang, sưu tầm các loại linh dược và tài liệu, rồi buôn bán về phía nam.

Nhưng quan chức của hắn bây giờ, nếu như đặt ở triều đình thì chính là Hộ bộ thượng thư!

Về phần tu vị của hắn…

Nhật Già La sờ sờ quyển sách giấu trong tay áo mà chủ mẫu đại nhân cho.

Đây là chủ mẫu Sở Vân Vân thôi diễn công pháp cho hắn, còn có yếu quyết khi tu hành Già Thiên chi pháp.

Đây cũng chính là Bá Võ Vương, là ‘Hoành tuyệt vạn cổ, Quân đốc mắt xanh’!

Từ ba năm trước, sức chiến đấu của nàng đã là ‘Gần Thần’! Khi trên người còn độc chú mà vẫn có thể đánh ba vị thần linh trọng thương.

Thiên phú và ngộ tính của nàng cao đến mức không có không có thứ hai.

Hơn nữa, chủ mẫu đã thôi diễn và hoàn thiện Già Thiên chi pháp đến tầng thứ 23 trở lên!

Dường như chủ cũ của mình không sánh được.

Ah… Chênh lệch giữa hai người quả thực là như lạch trời vậy.

Chương 1957: Chân chính sau chiến (2)

Huống hồ chủ mẫu còn thiết kế ‘nghi thức’ nhất phẩm của Già Thiên chi pháp cho hắn, còn giúp hắn hoàn thành điều kiện… Đó chính là Chích Thủ Già Thiên ở một lĩnh vực nào đó!

Bây giờ hắn cũng đã lũng đoạn buôn bán linh dược đến phía nam.

Đám thương nhân phía nam muốn thu được linh dược, vậy thì chỉ có thể lấy hàng từ hắn.

Tương lai, chờ đến khi hắn lên cấp nhất phẩm, có năng lực tự vệ, thì sẽ huấn luyện thủy sư U Châu giúp chủ mẫu che đậy một vùng biển.

Thật ra trước kia hắn là một phó vạn hộ thủy sư Thương Châu, sau đó đắc tội với thủ trưởng, bị ép vào con đường giặc cỏ.

Nhật Già La không khỏi nhíu mày, nhìn ra ngoài cửa sổ với vẻ ưu thương.

Cuối cùng hắn thở dài một hơi, xé nát phong thư của chủ cũ.

“Người bỏ ta mà đi, ngày hôm qua không thể giữ lại. Người làm loạn tâm ta, ngày hôm nay lại thêm ưu phiền.”

Nhật Già La nát giấy vụn ra ngoài cửa sổ, mặc kệ đám giấy vụn tung bay trong gió.

Đối diện quán rượu là nhà sách mới khai trương của Thiên Cơ các, lúc này có một đám người đang tụ tập trước cửa nhà sách.

Đám giấy vụn kia rơi xuống đầu của những người này, khiến cho rất nhiều người bất mãn.

“Là ai? Sao lại ném rác lung tung như vậy?”

“Muốn chết sao?”

“Là con hàng thiếu đạo đức nào?”

Nhật Già La nhất thời nhìn đám người bên dưới với ánh mắt âm lãnh, tràn đầy sát cơ.

Kẻ nào dám nói chuyện với hắn như vậy? Không muốn sống nữa sao?

Nhưng hắn lập tức lắc đầu, thu hồi tầm mắt.

Hắn bây giờ là người dưới trướng Thần Uy đại tướng quân, thân phận đã khác với trước kia.

Cái gọi là lập thân lập nghiệp lập đức lập hành, bây giờ hắn đã có thân phân và sự nghiệp, tự nhiên cũng phải nhặt đạo đức lên.

Huống hồ pháp độ của Băng Châu rất nghiêm, khi Trấn Bắc đại tướng quân chinh phạt Nghiêm Châu, các châu bắc vực bị quản lý rất nghiêm. Hắn không thể gây chuyện thị phi, chọc giận chủ mẫu đại nhân.

Mà lúc này, đối diện Nhật Già La chính là bạn tốt của hắn, Lục Tí Thần Đường Đao – Pháp Hiên Thành đứng hạng 39 Địa Bảng.

Thế gian ngày nay, chỉ có hai vị võ tu tu luyện Đường Lang Đao đến đẳng cấp Địa Bảng.

Một là hội trưởng Thiên Thủy hội, Thiên Đường Thần Đao – Hứa Thiên Nam, nhưng người này đã bị Sở Hi Thanh và thuộc hạ chém giết từ năm trước.

Một người còn lại chính là Pháp Hiên Thành.

Hắn nhìn mảnh giấy vụn tung bay ngoài cửa sổ với ánh mắt kinh ngạc: "Xem ra Già La ngươi không muốn trở về rồi? Lại còn dứt khoát như vậy?"

Pháp Hiên Thành cũng ngờ đến việc Nhật Già La sẽ từ chối.

Nhưng không ngờ đối phương lại trực tiếp xé nát thư, không thể quay đầu.

"Nhật mỗ là loại người gì chứ?"

Nhật Già La lắc đầu, sắc mặt không vui: "Người giang hồ chúng ta chú ý chính là tín nghĩa! Chủ thượng đối với ta không tệ, Nhật mỗ há có thể làm phản hết người này đến người khác? Hắn cho ta phong thư này, quả thực chính là sỉ nhục nhân cách của ta."

Khóe môi Pháp Hiên Thành không khỏi co quắp lại.

Nhật Già La là loại người gì? Lẽ nào hắn còn không biết sao?

Người này chính là, có sữa chính là mẹ!

Pháp Hiên Thành đương nhiên không thể nói như vậy với Nhật Già La.

Huống hồ đối phương cũng đã nói rất rõ ràng, Sở Hi Thanh rất coi trọng hắn.

Có lẽ điều kiện và đãi ngộ của bọn họ còn kém xa những thứ Nhật Già La mong muốn.

Pháp Hiên Thành há miệng, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ thở dài một tiếng.

"Thôi! Ta chỉ truyền tin thay hắn thôi, sẽ không khuyên ngươi."

Hắn rót cho Nhật Già La một chén rượu, giọng nói khá là phức tạp: “Không gạt ngươi, bây giờ ta cũng thấy hơi hâm mộ tên khốn nhà ngươi rồi. Trước kia nghe nói ngươi thất thủ ở mộ Cơ Dương, còn tưởng rằng ngươi chết chắc rồi. Không ngờ ngươi lắc mình một cái, lại trở thành thuộc hạ của Vô Cực Đao Quân. Mạc phủ Hộ tào tham quân dưới trướng Thần Uy đại tướng quân… chà chà, cái này cũng ngang với Hộ bộ thượng thư của triều đình Đại Ninh rồi đấy.”

Nhật Già La lập tức xua tay: “Đừng nói nhảm, Hộ bộ thượng thư cái gì chứ? Hiện giờ, vẫn là Mạc phủ của chủ mẫu đại nhân phụ trách việc chính vụ bắc vực. Bên Thiết Kỳ Bang lại có các thành viên nòng cốt của chủ thượng. Bây giờ ta chỉ làm việc vặt thôi. Huống hồ, dưới trướng chủ thượng chí có năm châu, binh lính chỉ 500 vạn, nào có thể so sánh với triều đình chứ?”

Tuy rằng hắn nói vậy, nhưng lại cười tươi như hoa.

Pháp Hiên Thành thấy thế cũng buồn cười: “Sao lại không thể so sánh? 500 vạn hùng binh của bắc vực thì không cần phải nói, Thiết Kỳ Bang của Vô Cực Đao Quân cũng đang trắng trợn mở rộng, huấn luyện binh mã. Một khi khởi binh, Thiết Kỳ Bang sẽ chiếm cứ bốn châu, võ trang hơn 200 vạn đại quân là không có vấn đề.”

“Vô Cực Đao Quân còn tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao, một người có thể sánh ngang ngàn vạn đại quân. Cái này đã đủ để phân cao thấp với triều đình rồi. Không phải thế nhân đều đang nói sao? Tần Sở tốt, nhất thăng Tây Sơn…”

Giọng nói của hắn có hơi hâm mộ, lại có chút cô đơn: “Phu thê bọn họ cũng coi như là rất tin tưởng ngươi, lại giao cho ngươi phụ trách việc mậu dịch linh dược ở bắc vực, đây là giao túi tiền cho ngươi rồi còn gì. Ngươi cái tên khốn này, thật sự bước lên thuyền rồi, sau này nhất định có thể phong hầu bái tướng, ngồi hưởng vinh hoa phú quý.”

Nhật Già La rất muốn duy trì vẻ mặt bình tĩnh và lạnh nhạt.

Nam nhân nhất định phải có lòng dạ.

Nhưng khóe môi của hắn vẫn kéo đến tận mang tai.

Chương 1958: Chân chính sau chiến (3)

“Nào có nào có?”

Nhật Già La cười đắc ý.

Hắn nghĩ phong hầu bái tướng thì tính là gì?

Chủ mẫu đại nhân nói căn cơ của ta không tệ, chỉ là sau khi lên cấp nhị phẩm thì đã đi nhầm đường.

Chỉ cần sửa lại, hoàn thành ‘nghi thức’ tương ứng, như vậy võ đạo của hắn vẫn còn hi vọng tiến thêm hai bước.

Đừng thấy hắn đã hơn 70 tuổi, nhưng hùng tâm tráng chí ở võ đạo lại vẫn còn.

Tâm thần hắn bỗng nhiên hơi động, xuất phát từ một loại tâm lý kỳ lạ nào đó, hắn nhìn bạn tốt với vẻ quái dị: “Pháp huynh, nếu đã hâm mộ thì không bằng gia nhập vào. Nếu Pháp huynh cũng coi trọng chủ thượng nhà ta, không bằng cũng leo lên thuyền đi, cùng ta kiếm một cái tiền đồ?”

Nếu như vị này cũng qua đây, vậy thì hắn không còn cô đơn nữa.

Pháp Hiên Thành nghe vậy thì sững sờ.

Trong lòng lại cảm thấy rất hoang đường, mình đi đào người không được, lại còn bị đào ngược lại?

“Ngươi đây là muốn kéo ta xuống nước nha.” Pháp Hiên Thành vô thức lắc đầu: “Cái này sao có thể…”

“Có gì không được? Ngươi lo lão già kia? Nhưng mà đây là bắc vực, hắn không làm gì được ta, vậy cũng không làm gì được ngươi. Hơn nữa, ngươi nương nhờ vào hắn, cũng là vì muốn lấy được công pháp thăng cấp và bí thuật kéo dài tuổi thọ thôi.”

Khóe miệng Nhật Già La cong lên: “Nhưng mà tất cả những thứ ngươi muốn, chủ thượng nhà ta đều có hết. Vô Tướng thần tông sau lưng chủ thượng, có Tàng Kinh lâu đầy đủ nhất thiên hạ. Nếu ngươi có thể lập đủ công huân, thậm chí có thể thỉnh cầu Trấn Bắc đại tướng quân thôi diễn công pháp cho ngươi. Nói thật, Nhật mỗ may mắn, đã được Trấn Bắc đại tướng quân trợ giúp, đã có hi vọng bước vào nhất phẩm.”

Pháp Hiên Thành nghe vài câu đầu còn không thấy gì, nhưng khi nghe thấy hai câu cuối của Nhật Già La, sắc mặt hắn đã thay đổi.

Trong lòng Pháp Hiên Thành hơi do dự, cười khổ một tiếng: “Ngươi đây là đang khuyên ta phản bội nha, cái này thật sự không được.”

Nhật Già La nhìn ra Pháp Hiên Thành đã hơi động lòng, hắn liền cầm chén rượu lên, ánh mắt thản nhiên: “Chim khôn chọn cành mà đậu, lương thần chọn chủ mà nhờ. Ngươi hiệu lực cho lão già kia 17 năm rồi đúng không, đã có gì rồi?”

“Đúng là kéo dài chút tuổi thọ, nhưng mà ngươi vào sinh ra tử cho hắn, còn bị hắn sai khiến như con chó, tùy tiện đánh chửi, có đáng giá không? Hơn nữa, ngươi biết công pháp hắn cho chúng ta thế nào không? Chủ mẫu nhà ta nói, con đường sau nhị phẩm của ta, chính là đi đường rẽ.”

Hắn càng nói càng tự tin, càng nói càng oán giận, càng nói càng khí thế.

Đúng vậy!

Vì sao mình phải hổ thẹn? Chột dạ cái gì chứ?

Lão già kia không coi mình là người, mình cũng không nợ hắn cái gì cả.

Người đi chỗ cao, nước chảy chỗ trũng.

So sánh với chủ thượng và chủ mẫu, lão già kia chính là rác rưởi.

Pháp Hiên Thành không nói gì, chỉ nhíu mày suy tư.

“Ngươi nghĩ cho kỹ đi!”

Nhật Già La liếc nhìn Pháp Hiên Thành một chút: “Hiện giờ muốn leo lên thuyền Vô Cực Đao Quân cũng không dễ đâu. Vừa hay chủ thượng còn thiếu một người tọa trấn cho đội buôn linh dược, Pháp huynh, sức chiến đấu của ngươi mạnh hơn ta, bây giờ lại có ta giới thiệu, nhất định có thể kiếm một vị trí trong Mạc phủ của chủ thượng.”

“Tần Sở tốt, nhật thăng Tây Sơn! Chủ thượng nhà ta thiên phú siêu tuyệt, Thần Ý Xúc Tử Đao lại vô địch thiên hạ, sức chiến đấu của chủ mẫu lại đứng đầu thiên hạ, trong năm nay chắc chắn sẽ lại vào ‘Gần Thần’…”

Nhật Già La nói đến đây, chợt nghe thấy tiếng ồn ào ở bên ngoài quán rượu.

“Mở cửa, mở cửa rồi!”

“Cuối cùng cũng chờ được rồi.”

“Mau lên! Đừng lằng nhà lằng nhằng nữa, chúng ta chờ lâu như vậy rồi!”

Nhật Già La liếc mắt nhìn qua, phát hiện là nhà sách của Thiên Cơ các đã mở cửa.

Sau khi Sở Vân Vân cướp đoạt bốn châu đông bắc, hai tháng trước đã phong cấm tất cả hiệu sách và cơ cấu của Luận Võ lâu, lại cho phép Thiên Cơ các xây dựng nhà sách ở bốn châu đông bắc.

Nhật Già La nhướng mày lên, mắt hiện ra vẻ chờ mong.

Hắn đến quán rượu này, một mặt là gặp mặt bạn tốt, một mặt là nhận được tin tức, hôm nay Thiên Cơ các sẽ phát hành một kỳ đặc san về cuộc chiến núi Ô Kim.

Thật ra thì Thiên Cơ các đã bán kỳ đặc san này ở kinh thành từ mấy ngày trước rồi.

Chỉ là Thiên Cơ các không có điều kiện tốt như Luận Võ lâu, không thể phát hành đồng bộ ở các nơi.

Nhật Già La đã hiểu đại khái về nội dung của kỳ này, nhưng hắn vẫn muốn mua một quyền đế cất giữ.

Khi hắn đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy dòng người phun trào, một mảnh đầu người lít nha lít nhít tràn vào trong cửa nhà sách.

“Hắc!”

Nhật Già La trực tiếp thi triển Già Thiên chi pháp, che đậy cảm quan của tất cả mọi người, hắn điều khiển mây khói, móc một quyển sách từ trong ra.

Nhật Già La hơi suy nghĩ một chút, lại vứt 20 lượng bạc vào trong hòm bạc của nhà sách.

Nghĩ đến năm đó, Đại Hắc Thiên mua đồ mà còn cần dùng tiền sao?

Nhưng bây giờ hắn là quan chức, đương nhiên phải có quy củ.

Chương 1959: Chân chính sau chiến (4)

Khi Nhật Già La lật xem quyển đặc san này, tiếng nghị luận ở bên ngoài cũng truyền vào.

“Ha ha! Quả nhiên! Tổng soái đại nhân của chúng ta chính là số 1

Thiên Bảng!”

“Hai chiến soái Hoàng Hắc Huyền và Hoàng Thiên Mục đều chết trong tay tổng soái đại nhân, số 1 Thiên Bảng, danh xứng với thực!”

“Không thể nào? Thực lực của tổng soái đại nhân còn mạnh hơn Vấn Thù Y và Độc Cô Thủ sao?”

“Có gì không thể, trước khi tổng soái đại nhân phục sinh, nàng đã đánh thần linh trọng thương, sức chiến đầu gần như đuổi sát Huyết Nhai.”

“Thực lực của Vấn Thù Y cũng mạnh đến ‘Gần Thần’, nhưng đó là khi nàng toàn thịnh. Nữ tử này bị hàn lực quấn thân, tuổi thọ đã hết, đã không thể phát huy toàn bộ thực lực, vì vậy hạ xuống hạng 2 Thiên Bảng. Mà chủ thượng nhà ta, trong vòng nửa năm, nhất định lại bước vào ‘Gần Thần’ lần nữa.”

“Độc Cô Thu cũng rất lợi hại, nhưng tổng soái đại nhân có Nghịch Thần Kỳ trong tay, nếu song phương liều mạng, người cười cuối cùng nhất định là tổng soái.”

Khóe môi Nhật Già La không khỏi cong lên, chỉ cảm thấy vinh dự và hãnh diện.

Sau đó hắn lại lật tiếp, mãi đến trang thứ bảy của Thiên Bảng.

Tiếng nghị luận bên ngoài quán rượu cũng to hơn.

“Vô Cực Đao Quân lên hạng 72 Thiên Bảng!”

“Cái này có hơi thấp rồi không? Cuộc chiến núi Ô Kim, Đao Quân đồ diệt mấy chục vạn Cự linh và dị tộc từ nơi cách xa vạn dặm. Chuyện này quả thực là thần tích, còn khoa trương hơn cả cuộc chiến ở Thương Lang nguyên.”

“Đúng vậy! Thần Ý Xúc Tử Đao quả thực là vô địch!”

“Ta thì lại cảm thấy xếp hạng này quá cao. Đặc tính của Thần Ý Xúc Tử Đao là kẻ địch càng nhiều thì càng mạnh, thực lực chân chính của Đao Quân còn chưa bằng những cao nhân Thiên Bảng này đâu.”

“Lời này cũng có lý, tu vị của Đao Quân hình như mới là tứ phẩm. Với tu vị tứ phẩm mà đã bước lên Thiên Bảng, cái này đã là chưa từng có rồi.”

“Ngớ ngẩn, chỉ sợ các ngươi không biết chỗ mạnh của Thần Kính

Thiên Đao! Thần Kính Thiên Đao có thể ra tay với kẻ địch từ cách đó mấy vạn dặm, cũng có thể sử dụng Kính Thiên chi pháp, hấp thu địch ý và sát niệm ngoài mấy vạn dặm để sử dụng.”

“Ha ha, Huyết Nhai Đao Quân ngày xưa đúng là có năng lực như vậy, nhưng Đao Quân vẫn còn kém một chút. Chỉ sợ ngươi không biết cái này phải tiêu hao lớn như nào!”

“Mặc kệ nói như thế nào, tổng soái và Đao Quân liên thủ, thiên hạ này không ai có thể địch!”

“Tần Sở tốt, nhật thăng Tây Sơn! Đao Quân có tổng soái phụ tá, nhất định có thể hất bay Đại Ninh, đánh tới thành Vọng An, từ đây thay đổi triều đại.”

Pháp Hiên Thành nghe đám người bên ngoài nghị luận, trong mắt hiện ra vẻ suy ngẫm.

“Xem ra Đao Quân có uy vọng rất cao ở bắc vực.”

“Chư châu bắc vực chính là như vậy, ai có thể dẫn bọn họ chiến thắng Cự linh, thì bọn họ sẽ kính yêu người đó. Ta nghe nói bên phía Thiết Châu, Tịnh Châu, Lương Châu, cũng có rất nhiều người ngóng trông Đao Quân và tống soái đánh vào Thần Châu, hoặc là phát binh đánh chiếm nơi bọn họ ở. Vì việc này nên Quy Nguyên kiếm phái rất căm tức.”

Nhật Già La tiếp tục lật đặc san, vẻ mặt không để ý lắm, thuận miệng nói: “Đao Quân uy vọng không cao, ta có thể lũng đoạn linh dược bốn châu trong vòng nửa năm ngắn ngủi sao? Đây không phải dựa vào Vô Tướng thần tông, cũng không dựa vào uy quyền của tổng soái.”

“Bách tính bắc vực rất giản dị, mặc kệ là người hái thuốc hay là thương gia ở các quận, tất cả đều thích bán linh dược cho hiệu thuốc của Vô Cực Đao Quân. Đương nhiên, cái này cũng có là vì Nhật mỗ buôn bán công bằng.”

Pháp Hiên Thành nghe thấy bốn chữ ‘buôn bán công bằng’ thì không khỏi buồn cười.

Nhật Già La tự nhiên là buôn bán công bằng.

Sau khi vị này lũng đoạn linh dược ở bắc vực, liền bán về phía nam, một lần qua tay chính là kiếm gấp mấy lần.

Nhật Già La đương nhiên sẽ chịu trả giá cao, đám thương nhân dược liệu ở bắc vực cũng kiếm được nhiều hơn.

Cái này đã khiến cho các thế lực lớn bất mãn, nhưng lại không thể làm gì.

Vô Cực Đao Quân không sợ nhất chính là quần chiến, mặc kệ là bao nhiêu người đến thì cũng không sợ.

Vì vậy, dù mạnh như năm đại thần tông, năm đại ma môn, cũng chỉ có thể bóp mũi chịu đựng, đàng hoàng làm ăn với Nhật Già La.

Hiện giờ, những thế lực đỉnh cấp có tài lực sung túc thì vẫn còn có thể chịu đựng.

Đám địa chủ phú hào địa phương, và các bang phái hắc đạo đã bắt đầu không chịu nổi, tất cả đều giảm số lượng nhập hàng.

Điều này khiến cho các võ tu ở các nơi càng ngày càng khó thăng cấp, rất nhiều người trong số đó đã cắn răng một cái, rồi chạy đến quận Tú Thủy.

Thiết Kỳ Bang đang trắng trợn chiêu binh mãi mã, chỉ cần thiên phú không tệ, liền có thể gia nhập.

Bên kia chỉ cần có công huân là có thể đổi bí dược với giá cả bình thường.

Vị chủ thượng kia của Pháp Hiên Thành cũng âm thầm cảm khái trước mặt Pháp Hiên Thành.

Hành vi này của Sở Hi Thanh, một là vơ vét tiền tài, hai là chiêu nạp anh tài.

Chương 1960 - Chân chính sau chiến (5)

Pháp Hiên Thành lại uống chén rượu với vẻ hồn bay phách lạc.

“Nhật huynh, kỳ đặc san này và Luận Võ Thần Cơ đều đưa Vấn Thù Y xuống hạng 2 Thiên Bảng, đều nói lực lượng cực âm cực hàn trong cơ thể nàng đã rất khó giải quyết, tuổi thọ không còn nhiều, Thiên Cơ Võ Phổ cũng theo phía sau. Chỉ sợ triều đình còn có dụng ý khác…”

“Cái này ai cũng nhận ra.”

Nhật Già La thả sách xuống, nhìn về phía Pháp Hiên Thành với vẻ ngờ vực.

Cái tên này rõ ràng là muốn nói gì đó.

Pháp Hiên Thành rốt cuộc cũng quyết định, chắp tay nói: “Kính xin Nhật huynh giúp ta gặp mặt tổng soái đại nhân một lần.”

Hắn không hầu hạ lão già keo kiệt và hà khắc kia nữa!

Nhật Già La nghe vậy thì cười ha ha, trong mắt hiện ra ý vui mừng.

“Đây là cử chỉ sáng suốt, ngươi không biết thì thôi, dạo này có rất nhiều cao thủ nhị phẩm tam phẩm đang xếp hàng để gia nhập Thiết Kỳ Bang. Còn có rất nhiều thế gia đại tộc ở các nơi đang liều mạng đưa con cháu của mình vào trong Thiết Kỳ Bang chúng ta…”

…

Khi Nhật Già La đang vô cùng đắc ý ở Băng Châu, tại quận Tú Thủy, Đông Châu.

Sắc mặt Nhất Côn Định âm – Bá Thiên Lai đã đen xì như đáy nồi.

Hắn đang nhíu chặt lông mày nhìn một tấm danh sách thật dài.

“Thái thượng trưởng lão, cái này có hơi quá rồi đấy! Bây giờ ta cũng chỉ là một người không quyền không chức, cái gọi là ‘Long vệ’ cũng không có chức quyền gì, ngươi lại muốn ta nhét tận 970 người vào các chức vị quan trọng trong Thiết Kỳ Bang?”

Nhật Già La nói có rất nhiều nhị phẩm tam phẩm đang xếp hàng để gia nhập Thiết Kỳ Bang, lời này mặc dù có hơi khuếch đại, nhưng lại không kém là bao.

Thời gian gần đây, quả thực là có rất nhiều cao thủ gia nhập Thiết Kỳ Bang, bên Nội Vụ đường còn đang xét duyệt.

Bởi vì không đủ nhân lực, nên nơi tiếp khách lúc nào cũng nằm trong trạng thái tràn đầy.

May mà huynh đệ Thiết Cuồng Nhân khẳng khái phóng khoáng, lại đủ lễ với bọn họ, bằng không liền đắc tội với người.

Còn về phần thái thượng trưởng lão trong miệng Bá Thiên Lai, chính là người đứng đầu Trưởng Lão viện của Ma Chiến lâu, thân phận và địa vị sánh ngang với lâu chủ Ma Chiến lâu, Cực Đao Thiên Ma – Uy Hoàn Chân.

Vị này đang ngồi đối diện Bá Thiên Lai.

Thân thể hắn còn cao lớn và cường tráng hơn Bá Thiên Lai rất nhiều.

Vị này để trần nửa thân trên, lộ ra bắt thịt căng phồng và rất nhiều chiến văn lít nha lít nhít.

Tay hắn phải to bằng gần hai cái quạt hương bồ, cầm chén trà trong tay lại như người trưởng thành cầm cốc uống trà đồ chơi của trẻ con.

“Cũng chỉ có từng đấy thôi, còn chưa đến một ngàn.” Giọng nói của Uy Hoàn Chân cũng rất bất mãn: “Nhìn đồng môn Bát Tí Kim Cương – Bộ Yên Thành của ngươi kia, hai tháng nay, hắn đã sắp xếp hơn 1700 môn nhân của Ma Chiến lâu vào trong Thiết Kỳ Bang.”

Mặt Bá Thiên Lai tối sầm: “Vậy ngươi có thể đi tìm hắn.”

Khí tức Uy Hoàn Chân nhất thời cứng lại.

Bộ Yên Thành là hệ của lâu chủ, đã trở thành đệ tử thân truyền của lâu chủ, không phải người bên phe phái bọn họ.

Hắn không thể không bội phục, cái tên này rất tinh mắt, lại nương nhờ vào Sở Hi Thanh vào thời điểm Sở Hi Thanh gian nan nhất.

Uy Hoàn Chân không khỏi hừ lạnh một tiếng: “Nói đến thì ngươi đường đường là nhị phẩm thượng, gia nhập Thiết Kỳ Bang gần một năm, sao vẫn không lấy được sự tin tưởng của Sở Hi Thanh?”

Bá Thiên Lai nhíu chặt lông mày.

“Vị Vô Cực Đao Quân này cũng không phải người hiền lành gì! Lúc ta gia nhập Thiết Kỳ Bang thì không đề phòng Thần Ý Đao Tâm của hắn, nên đã lộ sơ hở. Tuy rằng hắn có ý thu phục ta, nhưng đến nay vẫn chỉ tin tưởng ta có hạn.”

Hắn vừa nghĩ đến việc này thì lại cảm thấy uất ức tức giận.

Hắn vào sinh ra tử cho Sở Hi Thanh gần một năm, kết quả chỉ mò được một cái danh ‘Long vệ’.

Bảo là sẽ truyền long khí cho bọn họ, nhưng đến nay vẫn không thấy bóng dáng.

Hơn nữa, lương bổng còn giảm một lần, lại giảm hai lần!

Uy Hoàn Chân nghe vậy thì lộ vẻ mặt khó hiểu: “Vì sao ngươi lại có địch ý với hắn?”

Bá Thiên Lai ngây người, hắn trợn tròn mắt, vẻ mặt cũng cô cùng nghi hoặc.

“Không phải các ngươi nói, nếu Sở Hi Thanh học được Thần Ý Xúc Tử Đao, chỉ sợ không phải phúc của ma đạo. Tương lai Ma Chiến lâu cũng phải vắng lặng mấy trăm năm như thời đại Huyết Nhai Đao Quân. Muốn ta ẩn núp bên người Sở Hi Thanh, tìm hiểu tin tức, tùy thời mà động sao?”

Thời đại Huyết Nhai Đao Quân trấn áp thiên hạ, toàn bộ Thần Châu đều rất an bình, đừng nói là đại quân chinh chiến, mà ngay cả giang hồ cũng rất ôn hòa.

Khoảng thời gian này, quả thực là những năm tháng u tối của Ma Chiến lâu.

Khi đó tất cả thần ân của Táng Thiên và Lê Tham đều tập trung lên người Huyết Nhai.

Mà toàn bộ môn nhân đệ tử Ma Chiến lâu lại hiếu chiến, thèm chiến khó nhịn, không thể thỏa mãn.

Đây chính là nguyên do Bá Thiên Lai ẩn núp ở Thiết Kỳ Bang.

Khi đó, mấy vị thái thượng trưởng lão của Ma Chiến lâu cũng khá là kiêng kỵ Sở Hi Thanh.

Vẻ mặt Uy Hoàn Chân nghiêm túc, thả chén trà trong tay xuống: “Ý nghĩ này của ngươi là không bình thường, chúng ta chỉ bảo ngươi tìm hiểu tin tức, tùy thời mà động, chứ không bảo ngươi đối địch với Vô Cực Đao Quân.”

Chương 1961 - Hắn là người sao?

Bá Thiên Lai nghe vậy thì không thể tin nổi.

Là ý nghĩ của hắn không bình thường? Thật sự không bình thường sao?

Bá Thiên Lai trợn mắt giận dữ nhìn vị ân sư dạy dỗ và bồi dưỡng mình này.

Ánh mắt Uy Hoàn Chân liếc nhìn ra ngoài cửa sổ: “Vô Cực Đao Quân khác với Huyết Nhai Đao Quân, ta cảm nhận được ba vị Ma thần đều cực kỳ ân sủng hắn, lực lượng chiến tranh và sát phạt khổng lồ, đang ngưng tụ ở bên cạnh hắn.”

“Lại nhìn hắn trắng trợn chiêu mộ tán tu Côn Luân sơn, rõ ràng là có ý ở Trung Thổ, con đường của hắn, nhất định sẽ là gió tanh mưa máu che trời. Đây chính là cơ hội của đệ tử Ma Chiến lâu chúng ta, chỉ có gia nhập vào đó, võ đạo liền có thể tiến thêm một bước, chúng ta tuyệt đối không thể để lâu chủ đại nhân giành hết chỗ tốt.”

Bá Thiên Lai không nói một lời, vẫn cứ nhìn chằm chằm vào ân sư.

Uy Hoàn Chân ho khan một tiếng: “Sở Hi Thanh đã học được thức thứ tư Thần Kính Thiên Đao của Thần Ý Xúc Tử Đao, cánh chim đã sơ thành!”

Sát ý trong mắt Bá Thiên Lai vẫn chưa biến mất.

“Táng Thiên và Lê Tham lại tiếp tục ân sủng hắn, ngay cả quân thần Tử Vũ cũng đang nhìn chằm chằm vào hắn.”

“Ngươi có biết có bao nhiêu con cháu của thái phó và trọng thần triều đình đã mai danh ẩn tích, gia nhập vào Thiết Kỳ Bang không? Đây chính là tin tức tuyệt mật của Ma Chiến lâu chúng ta.”

“Loại tình huống này nhiều vô số kể. Bọn họ không thể đều gia nhập Thiết Kỳ Bang chỉ để làm nội ứng cho triều đình được.”

Con ngươi của Bá Thiên Lai không khỏi co rút lại.

“Nói tóm lại, thời thế đã thay đổi.”

Uy Hoàn Chân lại cầm chén trà lên, đổ nước trà nóng bỏng vào cái miệng to như chậu máu.

Sau đó, Uy Hoàn Chân lại hít một hơi: “Ta và mấy vị thái thượng trưởng lão đã bàn luận, là địch với Vô Cực Đao Quân, tuyệt đối không phải thượng sạch. Phái ngươi đến Thiết Kỳ Bang, mục đích chính là để ngươi dẫn dắt Vô Cực Đao Quân nhiều hơn, để hắn đừng đi vào con đường của Huyết Nhai Đao Quân.”

Hắn biết vị đệ tử này của mình rất oan ức.

Nhưng mấy vị thái thượng trưởng lão như bọn họ, tuyệt đối không thể để lâu chủ nắm lấy nhược điểm.

Cho nên, đành phải để Bá Thiên Lai cõng lấy cái nồi này.

Cũng may là không có gì đáng ngại.

Bá Thiên Lai đã nghe rõ ràng.

Sắc mặt hắn đen xì, lại nhìn danh sách trong tay: “Ta sẽ cố gắng sắp xếp cho bọn họ miễn đi quy trình xét duyệt, trực tiếp gia nhập nội môn Thiết Kỳ Bang. Còn về phần chức vị quan trọng thì là không thể, bọn họ phải tự mình tranh thủ, Đao Quân không tin tưởng ta đến mức đó.”

Hắn nghĩ thầm, cùng lắm là cho Sở Hi Thanh thấy thái độ hoàn toàn quy hàng của mình.

Đao Quân lòng dạ rộng rãi, lại là lúc cần dùng người.

Chỉ cần mình thẳng thắn, thật lòng hiệu lực cho Sở Hi Thanh, nói vậy Đao Quân có thể thông cảm cho mình.

...

Năm ngày sau, ‘Vô tận băng nguyên’ phía bắc Băng Châu.

Sở Hi Thanh đang ngồi xếp bằng trên Dục Nhật thần chu, đưa mắt nhìn bảng nhân vật ở trước mắt.

Hai ngày này, điểm thiên nguyên trong bảng vẫn luôn nhảy lên.

Vừa rồi còn là 493, bây giờ đã là 494.

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, vẻ mặt rất là thỏa mãn.

Xem ra tiền lời từ quần chúng Thần Châu còn hơn xa các thần linh Vĩnh Hằng kia.

Cuộc chiến núi Ô Kim ở mấy ngày trước, chỉ sợ có không dưới 30 thần linh quan sát.

Sở Hi Thanh không biết sau đó có bao nhiêu thần linh ở vực ngoại biết việc này, chỉ có thể suy đoán là có không ít thần linh quan tâm đến cuộc chiến có quan hệ với ba thế lực lớn của Cự linh là Bất Chu sơn, Thiên Đế sơn và Dạ Lang tộc.

Bọn họ chỉ mang đến cho Sở Hi Thanh hơn 100 điểm thiên nguyên.

Mà ở phàm giới, đặc san của Thiên Cơ các và Luận Võ lâu mới phát hành không lâu, đã mang lại cho hắn gần 500 điểm thiên nguyên rồi.

Đương nhiên, trong này có điểm thiên nguyên của các thần linh hay không thì khó nói.

Có nhiều điểm thiên nguyên như vậy, Sở Hi Thanh tự nhiên là muốn tiêu xài, nhanh chóng chuyển hóa thành lực lượng của bản thân.

Nhưng bây giờ, mỗi một lần làm mới bảo khố, liền cần 0.001 điểm.

Quét một ngàn lần, liền cần 1 điểm thiên nguyên, quá đắt!

Sở Hi Thanh dùng năm điểm thiên nguyên, liền không chịu nổi nữa.

Năm ngàn lần mà chỉ quét được một cái ‘huyết mạch Nguyên Thần (cấp 13 đến 17)’.

Chỉ cần 1 điểm thiên nguyên để đổi, Sở Hi Thanh tự nhiên không có lý do bỏ qua.

Huyết mạch Nguyên Thần của hắn cũng được cường hóa trên diện rộng, thức tỉnh năng lực của Nguyên Thần cấp 15.

Sang Đạo Như Ý: Trí Thần – Long Hi từng thu được hồn của Bàn Cổ, sáng tạo ra thiên quy Như Ý, cũng khảm vào trong Thiên đạo, trở thành một thành viên trong ‘Sáng Đạo Giả’.

Người nắm giữ năng lực này có thể vận dụng hồn lực và chân nguyên để kích hoạt, tạm thời tăng 9 tầng thiên quy Như Ý. Do đó tâm tưởng sự thành, để vạn vật thiên địa biến hóa theo tâm ý của ngươi, để vạn vật thiên địa phát triển theo tâm ý của ngươi.

Chú: Năng lực này kết hợp với thần khí thượng cổ ‘Đông Hoàng Kính’, có thể phát sinh biến hóa không biết.

Cái năng lực này, nên nói như thế nào đây?

Quả thực là mạnh đến biến thái!

Không hổ là năng lực thức tỉnh ở cấp 15!

Nhưng muốn thi triển nó, tiền đề là có đủ nguyên thần và đủ lượng chân nguyên.

Sở Hi Thanh đã từng thử.

Hắn bây giờ chỉ có thể sử dụng ba cái hô hấp! Sau ba cái hô hấp liền bị hút sạch! Ngay cả Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cũng không chịu nổi.

Vì vậy tiền cảnh của cái năng lực này rất tốt, nhưng bây giờ lại hơi vô bổ.

Chương 1962 - Hắn là người sao? (2)

Sau khi đổi lấy huyết mạch Nguyên Thần, Sở Hi Thanh quyết định không quét võ đạo bảo khố nữa.

Giữ những điểm thiên nguyên này, chờ đến khi tăng cấp thì lại quét.

Hoặc là chờ hắn thu thập đủ Ước Nguyện Thạch, sau khi ước nguyện thì mới quét mới.

Sau đó, Sở Hi Thanh chuyển sự chú ý vào cột võ đạo.

Hắn khi đưa mắt nhìn vào mấy chữ 'Ngọa Tuyết thần đao (tầng 17)', trong đầu hắn lại có một tin tức, có dùng 0.003 điểm thiên nguyên để tăng Ngọa Tuyết thần đao lên tầng 18 không?

Sở Hi Thanh lựa chọn đồng ý.

Hắn còn tăng Ngọa Tuyết thần đao lên đến tầng 25, tăng tám cấp mà chỉ cần 1.02 điểm.

Nơi này là 'Vô tận băng nguyên', là nơi Hàn pháp có uy lực lớn nhất.

Nhưng sau khi tăng Ngọa Tuyết thần đao lên tầng 25, thì lại không tăng được nữa.

Đây là lần đầu tiên Sở Hi Thanh gặp phải tình huống như vậy, hắn không khỏi rơi vào trầm tư.

Đây rốt cuộc là cực hạn của chí bảo bản mệnh của mình? Hay là trước khi chí bảo bản mệnh của mình khôi phục, nó chỉ có thể đến mức này?

Chắc hẳn là loại sau.

Nếu như chí bảo bản mệnh này đúng là Đông Hoàng Kính như Phong Tam suy đoán, như vậy cực hạn của nó phải xa hơn thế này nhiều.

Thiên đế đời thứ tư Đông Hoàng dùng nó để trấn áp thiên hạ, sao có thể dừng lại ở cảnh giới Bán Thần được?

Sau khi Sở Hi Thanh thu nhỏ bảng nhân vật, liền buồn bực ngán ngẩm xử lý xấp thư ở trước mặt.

Những thứ này đều bắt nguồn từ Thiết Kỳ Bang, trải qua trạm dịch của Vô Tướng thần tông, lại do phủ Thần Uy đại tướng quân ở quận Long Thành, Băng Châu chuyển đến đây.

Đa số đều có liên quan đến Bá Thiên Lai.

Tuy rằng Thiết Cuồng Nhân tọa trấn bên kia, nhưng có rất nhiều chuyện hắn không thể quyết định, nhất định phải xin chỉ thị từ Sở Hi Thanh.

Một ít đại tướng và khách khanh hộ pháp của Thiết Kỳ Bang, cũng không phải quá phục Thiết Cuồng Nhân.

Tuy rằng vị này là bang chủ đời đầu của Thiết Kỳ Bang, nhưng thân thể lại là sát thi sống dở chết dở, tu vị cũng chỉ là nhị phẩm, khó có thể khiến kẻ dưới phục tùng.

Vì vậy, một đám tinh anh trong Thiết Kỳ Bang đều có thói quen báo cáo vượt cấp.

Sở Hi Thanh không thể làm gì, chỉ có thể răn dặn ở trong thư hồi âm.

Đương nhiên răn dạy cũng phải chú ý đúng mực.

Đầu tiên là những người này không sai, bọn họ đi theo Sở Hi Thanh chứ không phải là Thiết Cuồng Nhân.

Gặp chuyện lớn thì phải báo cáo cho chủ quân biết, đây là thiên kinh địa nghĩa.

Nhưng hắn cũng không thể phóng túng đám người này.

Một khi để bọn họ kiêu căng tự mãn, thoát ly khỏi sự khống chế của Thiết Kỳ Bang, vậy thì chỉ khổ Sở Hi Thanh hắn.

Gặp phải mấy người như Cung Vô Cấu, Thủy Thương Lãng, Sở Hi Thanh còn có thể dụ dỗ, có thể nói đạo lý, khiến bọn họ bắt chuyện với Thiết Cuồng Nhân.

Từ xưa đến nay, ngự hạ chưa bao giờ là một chuyện đơn giản.

1000 người có 1000 cái ý nghĩ, muốn thuộc hạ bền chắc như thép, sai khiến dễ dàng như cánh tay, nói nghe thì dễ?

Sở Hi Thanh kiếp trước là một quản lý chi nhánh, thủ hạ không đến 50 người, nhưng tình hình bên trong đã rất rắc rối phức tạp rồi.

Huống hồ Thiết Kỳ Bang bây giờ, chỉ bang chúng vòng ngoài đã có đến 60 vạn người.

Sở Hi Thanh coi Thiết Kỳ Bang là một cái 'Hỗn độn', vừa duy trì, vừa yên lặng xem biến hóa của nó.

Thời gian gần đây hắn được rất nhiều lợi ích.

'Hỗn độn' thể hiện ở mọi phương diện, vạn vật vạn sự trên thế gian đều ở trong đó.

Thậm chí còn bao hàm cả tâm trạng, vui sướng đau buồn sợ hãi thích ghen ghét… của sinh linh đều tan ra vào trong đó.

Đều nói Bàn Cổ khai thiên địa, kết thúc thời đại hỗn độn.

Nhưng mà cái 'Hỗn độn' này thật sự kết thúc sao?

Cái gọi là Thiên quy đạo luật của thế giới này, sinh linh trong phàm giới, tất cả có ở trong hỗn độn không?

Sau khi thú 'Hỗn Độn' khai khiếu thì sẽ tử vong thật sao?

"A?"

Sở Hi Thanh bỗng nhiên cảm thấy hơi kinh ngạc khi nhìn thấy một tấm tin phù.

Đây là một phong thư của Bá Thiên Lai, chính là phong thư quy hàng.

Cái tên này cực kỳ thẳng thắn, nói rõ thân phận và mục đích khi nằm vùng ở Thiết Kỳ Bang, tất cả đều nói rõ rõ ràng ràng, hi vọng được Sở Hi Thanh hiểu cho.

Ngoài ra, hắn còn đảm bảo cho hơn 900 đồng môn của mình, hi vọng Sở Hi Thanh có thể nhét bọn họ vào Thiết Kỳ Bang.

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, tâm trạng đã tốt hơn rồi.

'Hỗn độn' của hắn bao la vạn tượng, trật tự và hỗn loạn đều ở trong đó.

Nếu muốn Thiết Kỳ Bang nắm giữ sức chiến đấu mạnh mẽ, nhất định phải duy trì trật tự vào bang quy của bang.

Hỗn loạn có thể tồn tại ở tư tưởng, hành động lại nhất định phải nghiêm ngặt và có kỷ luật.

Nhưng thời gian gần đây, Thiết Kỳ Bang mở rộng như một quả bóng bơm hơi, làm cho cái ‘Hỗn độn’ này càng ngày càng lớn.

Trong bang lại có vô số hạng người bụng dạ khó lường, bản thân Sở Hi Thanh thì lại ở bên ngoài, lâu không trở về bang, khiến cho Thiết Kỳ Bang xuất hiện nhiều loại loạn tượng.

Thời điểm này, nếu có một người đáng tin cậy và mạnh mẽ như Bá Thiên Lai, vậy thì sẽ có ích rất lớn với bang.

Chương 1963 - Hắn là người sao? (3)

Lúc này, Sở Hi Thanh lấy một phong thư ra để hồi âm cho Bá Thiên Lai.

Đại khái là biểu thị vui mừng với việc Bá Thiên Lai quy hàng, còn bỏ qua chuyện cũ.

Nhưng cũng hi vọng Bá Thiên Lai gánh lên trách nhiệm, lấy công chuộc tội.

Gần đây đám hiệu buôn và thế tộc ở thượng du sông Thần Tú có chút không an phận, những người này bị Tương Vương xúi giục, nhiều lần gây sự trên địa bàn của Thiết Kỳ Bang.

Sở Hi Thanh hi vọng Bá Thiên Lai chỉ huy đồng môn của hắn đi trấn áp, tốt nhất là có thể chặt đứt cánh tay thò ra của Tương Vương.

Đúng rồi, do gần đây Thiết Kỳ Bang đang khuếch trương, tài chính khó khăn.

Lại gần một ngàn cao thủ Ma Chiến lâu gia nhập vào, khiến cho tài chính của Thiết Kỳ Bang sắp tan vỡ.

Vì vậy hắn hi vọng Bá Thiên Lai có thể tạm thời từ bỏ lương bổng.

Đương nhiên, Sở Hi Thanh là một chủ quân phóng khoáng và rộng rãi, cái lương bổng này không phải là không cho, mà chỉ hi vọng có thể tạm thời nợ. Chờ Thiết Kỳ Bang ổn định lại, tài chính dư dả thì sẽ thanh toán hết.

Hắn còn hỏi Bá Thiên Lai có tiền hay không?

Thiết Kỳ Bang đang cần tiền tài, nếu Bá Thiên Lai còn tiền thừa, thì có thể cho Thiết Kỳ Bang vay, hàng năm sẽ lấy lãi một phần mười.

Nếu như Sở mỗ hắn lật tung Đại Ninh, thống nhất thiên hạ, vậy sẽ có báo đáp khác, ví dụ như tước vị, ruộng đất…

Phong Tam nhìn Sở Hi Thanh viết thư, trong lòng không khỏi dâng lên một ý nghĩ.

Chủ thượng của mình là người thật sao?

Trái tim của hắn rốt cuộc là màu gì?

Phong Tam chợt lắc lắc đầu thật mạnh.

Mộng Huyễn Phao Ảnh và Gần Mực Thì Đen đã thâm căn cố đế trong tâm chí của hắn, không thể lay động.

Phong Tam luôn luôn kiên định rằng, Sở Hi Thanh là một chủ thượng đạo đức tốt, quang minh lỗi lạc, anh kiệt cái thế, vạn cổ hiếm thấy, nhân nghĩa vô song…

Sở Hi Thanh nhất định là đang dùng một loại phương thức khác để thể hiện sự nhân nghĩa của mình.

Khi Sở Hi Thanh viết thư xong, chuẩn bị dùng một thanh Càn Khôn phi kiếm để chuyển thư. Thần Xích Hỏa ở phía trước bỗng nhiên mở miệng: “Chúng ta đến rồi, phía trước chính là ‘Lê Tham địa quật’.”

Lúc này, Sở Hi Thanh đi đến đầu thuyền, nhìn từ trên cao xuống dưới.

Ánh mắt của hắn xuyên thấu ba tầng mây, nhìn thấy trên mảnh Băng Nguyên ở bên dưới có một cái hố sâu cực to.

Cái hố sâu này cực kỳ rộng lớn, dài khoảng 700 dặm, rộng khoảng hơn 600 dặm, bên trong thì sâu không lường được, còn có sương mù mùi máu tanh tràn ra ngoài.

‘Lê Tham địa quật’, tổng cộng có năm nơi, là nơi Huyền Hoàng thủy đế phong ấn thân thể của Lê Tham.

36 vạn năm trước, sau khi đánh bại Lê Tham, Huyền Hoàng thủy đế lại không thể giết chết hắn.

Cho nên đã triệu hoán ngũ long, kéo thân thể Lê Tham thành năm đoạn, phong ấn ở năm nơi khác nhau.

Có người nói, khi phong ấn thì nơi này còn có một tòa thần sơn cực kỳ rộng lớn.

Nhưng chỉ mấy trăm năm sau, Lê Tham liền phục sinh và phong thần.

Năm tòa thần sơn kia cũng biến mất tăm, chỉ còn lại cái hố sâu không thấy đáy này.

Thế nhân đồn rằng, thuộc hạ của Lê Tham, chính là những cường giả còn sót lại của bộ lạc Cửu Lê đã đánh nát thần sơn, giải phong ấn cho Lê Tham.

Sau đó Sở Hi Thanh đọc sách cổ trong Tàng Kinh lâu mới biết, sau khi Huyền Hoàng thủy đế thất bại khi chinh phạt Bất Chu sơn, đã chủ động thả Lê Tham ra ngoài.

Mà ngày hôm nay, hắn đến nơi này là vì một tình báo của Thiên Thính viện, nói có một con Vô Mục Ly xuất hiện bên trong 'Lê Tham địa quật'.

Sở Hi Thanh điều khiển Dục Nhật thần chu lơ lửng bên trên hố sâu.

Hắn mở 'Huyết Nhai trọng đồng' của mình ra, quan sát xuống bên dưới hố sâu.

Chốc lát sau, trong mắt Sở Hi Thanh hiện ra một vệt vui mừng.

Sau khi tìm kiếm hơn mười ngày, tìm kiếm hơn 20 địa điểm, cuối cùng Sở Hi Thanh cũng tìm thấy.

Nơi này đúng là có một con Vô Mục Ly tam phẩm, nửa ngày trước nó còn dừng lại ở gần miệng hang.

"Chúng ta đi xuống!"

Sở Hi Thanh thu hồi Dục Nhật thần chu dưới chân, sau đó bay xuống dưới.

Phong Tam đi theo sát hắn, Thần Xích Hỏa thì đi sau cùng.

Hắn khoanh tay trước ngực, vẻ mặt lạnh lẽo: "Ta phải nhắc nhở ngươi, đừng tưởng người khác đều là kẻ ngu. Gần đây ngươi đi tìm kiếm bí dược tam phẩm ở khắp nơi, bọn họ đã suy đoán được mục đích của ngươi, ngươi muốn thăng cấp, nói nghe thì dễ?"

Thần Xích Hỏa cũng không phải xuất phát từ lòng tốt.

Dù sao huyết mạch Ứng Long của hắn mới tăng lên gần đây thôi.

Hắn chỉ lo lắng Sở Hi Thanh gặp phải vây công, khiến cho bộ hóa thân này của hắn bị tổn hại.

Đây không chỉ là một bộ hóa thân máu thịt, mà còn có một bộ phận nguyên thần của hắn bám vào. Một khi bị tổn hại, nhất định sẽ ảnh hưởng đến bản thể.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì mỉm cười: ‘Ngươi quên ta tu luyện đao pháp gì sao?”

Thần Ý Đao Tâm của hắn đã cảm ứng được rất nhiều người rình rập.

Đừng thấy chung quanh đây bình tĩnh vắng lặng, thật ra trong phạm vi ngàn dặm quanh đây, đã có mấy chục người đang dòm ngó hắn.

Chương 1964 - Hắn là người sao? (4)

“Các ngươi chờ ta ở đây!”

Sở Hi Thanh tiếp tục bay xuống dưới.

Sở Hi Thanh đang toàn lực tìm kiếm tung tích của con Vô Mục Ly kia.

Dựa theo kinh nghiệm của các tiền bối, Sở Hi Thanh tốt nhất là không dùng ngoại lực để săn giết con Vô Mục Ly này, nếu không sẽ ảnh hưởng đến phẩm chất của bí dược.

Sở Hi Thanh thậm chí còn không thể sử dụng lực lượng ngoài hỗn độn, không thể để lực lượng thiên quy khác pha vào.

Hỗn độn này càng tinh khiết thì càng tốt.

Vì vậy cần phải tốc chiến tốc thắng.

Hắn nhất định phải giải quyết con Vô Mục Ly này trước khi đám người chung quanh phản ứng kịp, chậm thì sinh biến.

Thần Xích Hỏa nghe vậy thì dừng lại ở miệng hang.

“Bây giờ tìm bí dược thì có lợi ích gì?”

Hắn cúi đầu nhìn bóng lưng đã đi xa của Sở Hi Thanh, vẻ mặt nghi hoặc mà lẩm bẩm một câu: “Chẳng lẽ hắn có nắm chắc sẽ hoàn thành được ‘nghi thức’ của Vô Tướng công?”

Ngày xưa, Thần Xích Hỏa từng phụng mệnh Hỏa Thần – Viêm Dung, cũng chính là Nam Thiên ‘Xích Đế’ bây giờ, dùng pháp môn đặc thù hàng lâm xuống phàm giới Thần Châu, hoàn thành mệnh lệnh của

Viêm Dung.

Vì hoàn thành nhiệm vụ này, hắn cố tình dùng ba năm để nghiên cứu nhân tộc Thần Châu, vì vậy Thần Xích Hỏa hiểu rõ võ đạo của nhân tộc Thần Châu như lòng bàn tay.

‘Nghi thức thiên địa’ vốn là pháp môn để đám thần linh Vĩnh Hằng gia tăng lực lượng.

Mà vì đánh vỡ phong ấn huyết mạch, nhân tộc tự khai phá lực lượng huyết mạch của bản thân, vì thế không thể không tiếp xúc với ‘nghi thức thiên địa’ sớm hơn.

Bọn họ mượn võ đạo, hòa sâu vào trong thiên quy, lại mượn lực lượng thiên quy, cạy mở phong ấn của các thần… đây chính là vì sao sau ngũ phẩm, võ tu nhân tộc phải tiến hành các loại ‘nghi thức’.

Hành động này tuy là bất đắc dĩ, quá trình hoàn thành ‘nghi thức’ cũng vô cùng nguy hiểm, nhưng cũng khiến căn cơ của bọn họ đáng sợ đến cực điểm.

Trên một trình độ nào đó, cái này cũng là một ví dụ điển hình của ‘trong phúc của họa, trong họa của phúc’.

Phong Tam ở bên cạnh lại không trả lại, hắn một tay đè kiếm, ánh mắt sắc bén quét nhìn bốn phía.

“Bây giờ ngươi nên nghĩ là, làm thế nào để niêm phong miệng hang, đừng để người khác đi vào.”

“Nơi này nam bắc 700 dặm, đông tây cũng hơn 600 dặm, phía dưới lòng đất còn có vô số đường hầm. Hai người chúng ta nào niêm phong được?”

Thần Xích Hỏa cười một tiếng, sau đó lại đưa tay xoa cằm, suy tư: “Nói đến thì khi các ngươi tiến vào Thái Vi Viên, Sở Hi Thanh cũng trực tiếp ăn bí dược, không hoàn thành bất cứ ‘nghi thức’ nào cả, liền trực tiếp thăng cấp tứ phẩm thượng. Khi đó đám người kia còn rất kinh ngạc, a…”

Thần Xích Hỏa trầm ngâm một tiếng, nghĩ đến tình huống Sở Hi Thanh thăng cấp, và cả trận chiến ở quận Thiên Bích cách đây không lâu.

Cái tên này vẫn luôn mượn Thông Thiên tầng 20 để nối liền trời đất, dùng để che đậy khí cơ của bản thân.

Điều này làm cho hắn hòa vào với vùng thế giới này, để người khác khó phân biệt sâu cạn.

Võ tu nhìn Sở Hi Thanh, lại giống như nhìn một mảnh trời.

Chỉ đến khi Sở Hi Thanh thăng cấp, hoặc là phát sinh chiến đấu, thì đám người kia mới có thể thăm dò một bộ phận sâu cạn của hắn.

Thần Xích Hỏa cẩn thận hồi tưởng lại, lông mày liền nhíu chặt thành hình chữ xuyên.

Hắn chợt phát hiện ra, Sở Hi Thanh liên hệ cực kỳ chặt chẽ với Hỗn Độn, điều này có chút không bình thường.

Không đúng!

Trong cảm giác của hắn, lại như Sở Hi Thanh chính là bản thể của 'Hỗn Độn'.

Con ngươi của Thần Xích Hỏa đột nhiên co rút lại.

Sở Hi Thanh rõ ràng là đã hoàn thành 'nghi thức' từ lâu rồi!

Hơn nữa còn không phải là Vô Tướng, mà là Hỗn Độn!

Phong Tam không biết những suy nghĩ trong đầu Thần Xích Hỏa, hắn liếc mắt nhìn qua: "Chủ thượng nói, gần đây ngươi đang tăng huyết mạch Ứng Long trong cơ thể?"

"Ừm!" Thần Xích Hỏa hàm hồ một câu.

Hắn cảm thấy hơi lúng túng.

Hành vi của mình bị phát hiện rồi sao?

Nhưng cái này cũng không kỳ quái, Sở Hi Thanh không chỉ giữ Thần khế của hắn, mà còn cầm hai cái xương sườn của hắn.

"Chủ thượng cũng rất vui vẻ khi nhìn thấy cảnh này."

Phong Tam chỉ chỉ về phía trước: "Chủ thượng nói, nếu như ngươi cường hóa huyết mạch Ứng Long trong người, như vậy hôm nay có bao nhiêu kẻ địch đến, ngươi muốn nuốt bao nhiêu thì nuốt, hắn sẽ không ngăn cản."

Thần Xích Hỏa không khỏi hừ lạnh một tiếng, mặt đầy khinh thường.

Đây rõ ràng là dụ hắn ra sức, trợ giúp Sở Hi Thanh ngăn địch.

Trong mắt Thần Xích Hỏa lại hiện lên một vệt ánh sáng đỏ, không tự chủ được mà liếm môi một cái.

Bây giờ hắn quá thiếu khí huyết.

Đặc biệt là cái huyết mạch Ứng Long này quá lao lực, cần tiêu hao một lượng lớn nguyên khí.

…

Khi Sở Hi Thanh bay xuống ‘Lê Tham địa quật’, tại Nghiêm Châu, Sở Vân Vân đang đứng trên một đỉnh núi, giữa hai hàng lông mày còn ẩn chứa vẻ chờ mong, đưa mắt nhìn về phía bắc.

Sở Vân Vân tụ chân nguyên vào hai mắt, vận chuyển ‘Động Chân thiên nhãn’.

Cái này không chỉ có thể giúp nàng nhìn rõ từng ngọn cỏ trong phạm vi mấy trăm dặm, mà còn có thể dòm ngó tất cả những nơi binh qua chiến khí trong phạm vi ba ngàn dặm.

ngày xưa, dù Tần Mộc Ca vô địch sa trường, thường thắng không bại, chính là dựa vào môn đồng thuật mạnh mẽ này.

Mà lúc này, trong tầm nhìn của nàng, chiến tuyến kéo dài hơn 3000 dặm từ đông đến tây ở 100 dặm trước mặt, đâu đâu cũng có huyết quang, binh qua chiến khí xông thẳng lên trời.

Chương 1965 - Hắn là người sao? (5)

Cuộc chiến trên cao nguyên Nghiêm Châu càng ngày càng kịch liệt.

Mười hai ngày trước, Sở Vân Vân đóng quân ở núi Ô Kim để nghỉ ngơi, sau đó tiếp tục xua quân càn quét.

Sau đó, binh mã dưới trướng nàng càng ngày càng bành trướng.

Sau trận chiến núi Ô Kim, liền có 37 vạn dị tộc Nghiêm Châu tự mang binh khí, tự mang lương thảo chạy đến đầu quân cho nàng.

Tất cả đều là trai tráng khỏe mạnh, mà lại là ba tộc có sức chiến đấu rất mạnh là Tích Lân tộc, Trường Đề tộc và Ưng Thân tộc.

Trong đó, Ưng Thân tộc cũng có khả năng phi hành và sức chiến đấu không kém gì Dực Nhân tộc.

Sau đó, các tộc ở Nghiêm Châu thi nhau tới, càng ngày càng nhiều dị tộc tập kết ở ngoài doanh trại của Sở Vân Vân, hiện giờ đã hơn 73 vạn.

Tại Nghiêm Châu này, các tộc hơi có thực lực một chút, đều sẽ hưởng ứng mệnh lệnh của Sở Vân Vân, đem ba phần mười trai tráng trong tộc đến đây hiệu lực.

Trong đó, nhiều thì có 40 50 vạn người, ít cũng có 20 30 vạn.

Những kẻ không đến, hoặc là ở khoảng cách quá xa, hoặc là bộ tộc quá nhỏ, giấu ở thâm sơn cùng cốc, tin tức bế tắc.

Còn có rất nhiều Cao Sơn thị tộc nghe tin chạy đến, gia nhập vào trong quân.

Điều này khiến cho đại quân dị tộc dưới trướng Sở Vân Vân bành trướng lên đến 29 triệu.

Sở Vân Vân chỉ sắp xếp một số bộ tộc mạnh mẽ vào quân trực thuộc, còn lại đều dùng để trấn thủ địa phương, trợ giúp nhân tộc trông coi mảnh thổ địa rộng lớn này.

Nhưng điều này vẫn làm cho binh mã dưới trướng nàng tăng vọt lên đến 1200 vạn người.

Sở Vân Vân cũng có thể mở rộng chiến tuyến lên đến hơn 5000 dặm.

Lúc này, thực lực của đại quân Băng Châu đã tiến thêm một bước.

Quân Băng Châu, lấy binh mã nhân tộc làm nòng cốt, lấy bách tộc Nghiêm Châu làm tay sai.

Dưới mặt đất có các chiến sĩ mạnh mẽ từ các tộc như Cao Sơn tộc, Ngưu Thân tộc, Tê Giác tộc, Cương Giáp tộc, phía trên cho các tướng sĩ che đậy bầu trời như Ưng Thân tộc, Hồng Vũ tộc… Toàn bộ chiến tuyến đều cực kỳ nghiêm ngặt, hầu như không có kẽ hở, cũng không cho đối phương có cơ hội nào.

Những bộ tộc Nghiêm Châu này còn là người dẫn đường tốt nhất, bọn họ vô cùng quen thuộc với địa hình nơi đây.

Mà kẻ thù của bọn họ… Cự linh Dạ Lang tộc đã tổn thất nặng nề, cao thủ nhị phẩm trở lên hầu như đã bị quét sạch; tất cả nô bộ của bọn họ đều bàng hoàng, như chim sợ cành cong.

Quân Băng Châu dễ dàng dẹp yên quận Thạch Môi, lại lấy tư thế đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi để quét ngang toàn bộ góc đông nam của Nghiêm Châu.

Nơi đại quân đi qua, tất cả nô bộ của Dạ Lang tộc đều bị tàn sát, hoặc là hàng phục, bị tước đoạt vũ khí, thu xếp và chờ đợi trong doanh trại phủ Trấn Bắc đại tướng quân.

Dựa theo dụ lệnh của đại tổng quản Sở Hi Thanh, những nô bộ này tương lai sẽ được chuyển đến Sương Châu.

Thanh niên trai tráng sẽ được sung thành nô quân biên thành, dùng lực lượng của bọn họ để kiếm lợi từ Sương Châu.

Nhưng khi quân Băng Châu bình định tám quận phía nam Nghiêm Châu, bắt đầu càn quét năm quận ở bắc bộ Nghiêm Châu, thì Dạ Lang tộc và các nô bộ của họ lại chống chọi kịch liệt hơn.

Bởi vì giờ phút này, bọn họ đã không thể lùi được nữa.

Số lượng binh mã của quân Băng Châu vẫn liên tục tăng trưởng, hơn 1000 vạn đại quân tinh nhuệ giống như một bức tường đang ép thẳng về phía họ.

Thời điểm này, hoặc là bọn họ va nát bức tường này, hoặc là khuất phục hàng phục, mặc cho kẻ địch xử lý.

Không phải tất cả nô bộ đều cam tâm rời khỏi thổ địa của bọn họ, tiến đến Sương Châu.

Nếu như vậy, bọn họ tình nguyện xông lên chiến đấu, chết dưới đao của nhân tộc.

Vì vậy, khi quân Băng Châu tiến vào bắc bộ Nghiêm Châu, chiến đấu to to nhỏ nhỏ phát sinh rất nhiều lần, càng lúc lại càng kịch liệt.

Quy mô lớn thì lên đến mấy vạn, nhỏ thì cũng có ba ngàn, năm ngàn người.

Nhưng để Sở Vân Vân chần chờ lại không phải là chiến sự ở phía trước.

Nếu như nàng nhường một bước, cho pháp đám nô bộ kia tiếp tục nắm giữ thổ địa của mình, như vậy toàn bộ mười ba quận ở Nghiêm Châu sẽ không còn sức phản kháng.

Thậm chí dù nàng thả lỏng điều kiện một chút, chỉ tịch thu một nửa lãnh địa, thì cũng có thể bình định trong thời gian cực ngắn.

Nhưng mà Sở Vân Vân không muốn.

Nàng không muốn vì ung dung nhất thời mà lưu lại hậu hoạn cho tương lai.

Sau Huyền Hoàng thủy đế, cũng có vài hoàng triều nhân tộc đánh chiếm và khống chế Nghiêm Châu.

Nhưng nhân tộc chưa bao giờ đứng vững gót chân ở mảnh cao nguyên này, chỉ bởi vì đại đa số thổ địa ở đây đều không thuộc về nhân tộc.

Lực lượng của chư bộ dị tộc Nghiêm Châu vẫn mạnh mẽ như cũ, liên tục liên thủ bài xích sự thống trị của nhân tộc.

Thường thường thì sau mấy trăm năm, nhân tộc sẽ bị trục xuất khỏi Nghiêm Châu.

Sở Vân Vân há có thể bước theo con đường đó?

Mảnh cao nguyên này cực kỳ quan trọng với nhân tộc Thần Châu.

Chỉ có khống chế nơi này, mới có thể giải quyết triệt để mối họa phương bắc.

Vì vậy, nàng tình nguyện dùng thêm một chút sức lực, tốn thêm một chút thời gian, thì cũng phải hoàn toàn nắm giữ ruộng đất và bãi cỏ ở Nghiêm Châu này, ít nhất thì cũng phải chiếm hơn nửa.

Còn thứ chân chính khiến Sở Vân Vân chần chờ, là một phong thư ma nàng vừa nhận được.

Phong thư này đến từ chính muội muội của nàng… Tần Tịch Nhan!

Sở Vân Vân giơ tay lên, nhìn nội dung trong thư, mày liễu liền cau lại.

Chương 1966 - Long Hổ Kim Đan

Sau khi Sở Hi Thanh bay xuống 1300 trượng, trong mắt hắn lập tức hiện ra một vệt sáng loáng.

Tìm thấy rồi!

Chính là con Vô Mục Bạch Ly kia!

Hắn nhìn thấy tung tích hỗn độn ở một cái miệng hang.

Mà khí tức hỗn độn ở bên trong lại tương đối nồng đậm.

Con Vô Mục Bạch Ly này có thể còn mạnh hơn so với Thiên Thính viện suy đoán.

Sở Hi Thanh dừng lại, bỏ hai cái vật trang sức trên người xuống.

“Các ngươi cảnh giới nơi này giúp ta.”

Hắn để Phong Tam và Thần Xích Hỏa ở miệng hố, là để ngăn cản đám người bám đuôi kia, tranh thủ thời gian cho hắn.

Hắn để tiểu Tóc Húi Cua và Bạch Tiểu Chiêu ở chỗ này, là để bọn họ uy hiếp dị thú chung quanh.

Nhiệt độ bên trong ‘Lê Tham địa quật’ khá cao, hơn nữa đến nay vẫn còn khí tức sinh mệnh của Lê Tham, vì vậy đáy hố này trở thành nơi sinh vật ở ‘Vô tận băng nguyên’ tụ tập.

Phía dưới không chỉ có rất nhiều dị thú nhỏ yếu hoặc mạnh mẽ sinh sống, mà thậm chí còn hình thành một vòng sinh thái hoàn chỉnh.

Sở Hi Thanh không muốn có quá nhiều ngoại lực quấy nhiễu trong quá trình săn bắt Vô Mục Bạch Ly.

Hỗn độn chung quanh càng thuần túy, chất lượng bí dược càng tốt.

Hai con Thừa Hoàng và Nhai Tí đều có khí tức thần thú, đủ để cho đám sinh linh bên dưới phải nhượng bộ lui binh.

Lúc này, Bạch Tiểu Chiêu tỏa lôi đình chói mắt quanh thân, che đậy tầm nhìn, cùng lúc đó nàng đã hóa thành hình người.

Nàng một tay cầm tiểu Tóc Húi Cua, một tay vỗ vỗ ngực: “Huynh trưởng yên tâm, việc này để ta.”

Sau khi vỗ ngực xong, nàng phát hiện ánh mắt của Sở Hi Thanh không đúng lắm.

A…

Nàng phát hiện xúc cảm của tay phải cũng có chút không đúng.

Bạch Tiểu Chiêu bỗng nhiên tỉnh ngộ, nàng chỉ nhớ phóng sấm sét ra chung quanh, lại quên mặc quần áo.

Một năm gần đây nàng đều không hóa thành hình người, nên đã quên quy trình biến hóa, quên chuẩn bị quần áo cho mình.

Sở Hi Thanh thì lại trừng mắt với Bạch Tiểu Chiêu một chút.

Ngũ quan của Bạch Tiểu Chiêu giống hệt hắn, chỉ là khéo léo và nhu hòa hơn.

Vì vậy hắn nhìn Bạch Tiểu Chiêu… lại có cảm giác một lời khó nói hết.

May mà ở đây chỉ có mình hắn, nếu như bị người khác nhìn thấy, hắn cũng sẽ thấy lúng túng.

“Cũng đã là yêu thành niên rồi, phải để ý một chút.”

Sở Hi Thanh dùng ngón tay gõ lên trán Bạch Tiểu Chiêu, lúc này mới bay vào trong hang kia.

Bạch Tiểu Chiêu nhìn bóng lưng của hắn, bất mãn bĩu môi omojt cai.

Cộng thêm những năm tháng trước kia, nàng chỉ mới có chín tuổi, dựa theo tiêu chuẩn của thần thú, nàng vẫn chỉ là trẻ nhỏ, vẫn là em bé.

Sở Hi Thanh thì lại vừa bay vừa tìm tòi tung tích Vô Mục Bạch Ly.

Vô Mục Bạch Ly là hậu duệ của ‘Hỗn độn lục khiếu’, một loại á thần thú mạnh mẽ.

Hỗn Độn không có khiếu, mở thất khiếu sẽ chết.

Hỗn Độn lục khiếu, chính là đã mở lục khiếu, chỉ còn một khiếu chưa mở.

Bởi vì một loại nguyên do nào đó không tiện ghi vào sách vở, Hỗn Độn lục khiếu và một con Lôi Sinh thú hỗn huyết đã đản sinh ra Vô Mục Bạch Ly.

Chúng nó không có mắt, lại nắm giữ lực lượng lôi đình và hỗn độn.

Tập tính của loại á thần thú này khá giống chuột đồng, rất thích đào hang động.

Sở Hi Thanh suy đoán, dưới này nhiều hang động như vậy, con Vô Mục Bạch Ly này đã cống hiến không nhỏ.

Sở Hi Thanh men theo khí tức Vô Mục Bạch Ly, bay vào khoảng 100 dặm, liền nhướng mày lên.

Thần Ý Đao Tâm của hắn cảm nhận được địch ý của đối phương.

Quả nhiên, một cái chớp mắt tiếp theo, một đạo lôi đình khí thể lớn lao bỗng nhiên đánh ra từ bên trong.

Sở Hi Thanh đã cảnh giác từ trước, giơ tay lên chính là một thức Hồi Quang Phản Chiếu, phản xạ lại đạo lôi đình này.

Khi võ tu săn bắt bí dược, sợ nhất là ngoại lực tham dự vào.

Lực lượng của bản thân Sở Hi Thanh lại không bao hàm trong đó.

Đệ tử Vô Tướng thần tông cũng là như vậy.

Bọn họ tu luyện Vô Tướng công chính là căn bản, tập luyện Bình Thiên Kiếm, Lượng Thiên Kiếm, Tru Thiên Đao, vân vân… đều ngoại tượng và vận dụng.

‘Nghi thức’ Vô Tướng công và Vô Tướng chi pháp của bọn họ vốn đã cần bao hàm cái bộ phận này.

Sở Hi Thanh cũng giống như thế.

Khi đạo lôi đình kia bị phản xạ, bóng người Sở Hi Thanh lóe lên, xuất hiện ở ngoài 70 trượng.

Tru Thiên Đao của hắn tru diệt khoảng cách, để cho hắn trực tiếp xuất hiện phía sau con Vô Mục Bạch Ly.

Hình thể của Vô Mục Bạch Ly cũng không to lớn.

Nhưng con ở trước mặt Sở Hi Thanh lại cực kỳ cao lớn.

Nó cao khoảng 10 trượng, thân dài khoảng 20 trượng, nhìn qua giống như một con hổ trắng uy mãnh.

Nhưng con Vô Mục Bạch Ly này mạnh mẽ và linh hoạt hơn hổ nhiều lắm.

Nó lập tức quay người lại, một cặp móng vuốt mang theo lôi đình màu trắng đánh về phía Sở Hi Thanh, chỉ chớp mắt đã đánh 50 60 kích.

Sở Hi Thanh cũng hiện ra một tia kinh ngạc.

“Nhị phẩm thượng?”

Đây không phải một con Vô Mục Bạch Ly tam phẩm, mà là nhị phẩm thượng, có ít nhất tám ngàn năm yêu lực!

Tâm tư hắn lóe lên, thanh Kính Hoa Thủy Nguyệt đao trong tay cũng tựa như sấm chớp.

Trong khoảnh khắc đã giao thủ không dưới 200 kích với Vô Mục Bạch Ly, làm cho tia lửa bắn tung tóe khắp hang động. Vô số cương lực tán loạn bắn phá bốn phía hang động.

Chương 1967 - Long Hổ Kim Đan (2)

Đến giờ khắc này, đạo lôi đình Sở Hi Thanh phản xạ lại mới đánh đến sau lưng Vô Mục Bạch Ly.

Vô Mục Bạch Ly cũng không né không tránh, sau khi trúng lồi đình thì lông tóc không tổn hại.

Những lôi đình kia bị nó hút vào thân thể, chuyển hóa thành khí Hỗn độn của bản thân.

Hơn nữa không chỉ là đạo lôi đình đó.

Tất cả lực lượng Sở Hi Thanh đánh vào cơ thể nó trong lúc giao đấu, đều không thể gây tổn thương cho nó.

Những lực lượng này đều bị Vô Mục Bạch Ly hóa giải, cuốn vào trong hỗn độn trong cơ thể nó.

Sở Hi Thanh thấy thế lại không kinh sợ mà còn mừng.

Hắn đang nghiên cứu và sáng tạo Hỗn Độn Thiên Đao thức thứ tư, gọi là Vô Cực Thần Qua.

Nguyên lý của nó là hóa pháp lực Hỗn Độn thành một vòng xoáy, sau đó bất cứ ngoại lực nào đánh vào cơ thể hắn, đều sẽ bị Vô Cực Thần Qua hấp thu và chuyển hóa, hóa thành chân nguyên Vô Tướng tinh khiết.

Sáng tạo được chiêu thức này, từ đây Hỗn Độn Thiên Đao sẽ đầy đủ cả công lẫn thủ.

Đến khi đó, trừ phi gặp phải lực lượng mang tính nghiền ép, bằng không thì không ai có thể làm hắn bị thương, không một ai!

Xuất phát từ nguyên do… mọi người đều biết(sợ vợ đánh thôi), nên Sở Hi Thanh cực kỳ để ý đến việc này.

Bản thân Sở Hi Thanh cũng âm thầm cảm khái.

Hắn rõ ràng là một người thích tấn công, nhưng lại tiêu tốn thời gian ở phương diện phòng ngự còn nhiều hơn cả tiến công. Nhưng mà hắn phòng ngự, chính là để tấn công tốt hơn!

Nói chung là chiêu thức Vô Cực Thần Qua này đang tiến triển rất tốt.

Hôm nay lại gặp được một cái hàng mẫu rất tốt.

Sở Hi Thanh vừa dùng đao, vừa dùng tinh thần cảm ứng và lĩnh ngộ, thông qua lực lượng chém vào cơ thể Vô Mục Bạch Ly, để cảm ứng thiên phú thần thông của Vô Mục Bạch Ly.

Cái này không chỉ có ích cho việc nghiên cứu và sáng tạo Vô Cực Thần Qua, mà còn có thể trợ giúp hắn thay đổi Hỗn Độn Vạn Tượng công của bản thân.

Còn cả sau này khi Sở Hi Thanh tự ngưng tụ huyết mạch, cũng sẽ có quan hệ với hỗn độn vô cực.

Hắn sẽ cường hóa trên trụ cột của ‘Vạn Tượng’ gia truyền, kết hợp với Hỗn độn vô cực chi pháp, khiến huyết mạch của bản thân tăng lên đến đẳng cấp Thần giai!

Mà ba cái hô hấp sau, khi Sở Hi Thanh và Vô Mục Bạch Ly đã giao thủ khoảng 9300 kích.

Ánh đao của Sở Hi Thanh bỗng nhiên trở nên hư thực khó dò, không thể phỏng đoán.

Đây là ‘cực chiêu Gần Thần’ Thiên Tru Địa Diệt của Vô Tướng Tru Thiên Đao!

Sở Hi Thanh lại hóa thức thứ hai Vô Hình Vô Tượng của Hỗn Độn Thiên Đao vào trong đó.

Vô Hình Vô Tượng, vô thanh vô sắc, vô thủy vô chung, vô biên vô hạn, không thể chỉ tên!

Lông tơ toàn thân con Vô Mục Bạch Ly đều dựng đứng lên.

Sở Hi Thanh dùng chính là lực lượng đồng nguyên với nó, cũng dùng thiên quy Hỗn Độn.

Vô Mục Bạch Ly lại hoàn toàn không thể nào lý giải, cũng không biết nên chống lại thế nào.

Nó cảm ứng được nguy hiểm cực hạn. Tốc độ của Vô Mục Bạch Ly lập tức tăng vọt lên mấy lần, hai trảo vung lên, đánh ra một lượng lớn tàn ảnh trên không trung, nhưng toàn bộ đều vồ hụt.

Sở Hi Thanh lại lóe lên một cái, xuất hiện ở sau lưng Vô Mục Bạch Ly.

Vô Mục Bạch Ly lại tràn đầy không cam lòng, nó nỗ lực duy trì thân thể và thần hồn của mình, bao hàm không cam lòng mà 'nhìn chằm chằm' vào Sở Hi Thanh.

Chỉ chốc lát sau, thân thể của con Vô Mục Bạch Ly này đã nứt ra, vô số máu tươi bắn ra bốn phía.

Sở Hi Thanh thì lại kết ấn 'Hỗn Độn bí ấn' do chính hắn sáng tạo, toàn lực vận chuyển 'Hỗn Độn Vạn Tượng công' của mình.

Hỗn Độn Vạn Tượng công là sửa đổi từ Vô Tướng công, hỗn độn làm thể, vạn tượng để dùng!

Hai cái đều bắt nguồn từ Hỗn Độn chi pháp, không khác nhau mấy, khởi nguồn bí dược cũng tương tự.

Chỉ là phương thức thu bí dược lại hơi biến hóa.

Sở Hi Thanh dốc hết sức thôi phát võ ý và chân nguyên, phía sau hiển hóa ra một cái 'Hỗn Độn' cực lớn.

Cái này tựa như cảnh tượng thần thoại trong truyền thuyết, khi thiên địa chưa mở, khí, hình, chất đều là một khối, một mảnh hỗn độn hồng mông.

Hắn dùng Hỗn Độn Vạn Tượng công và Hỗn Độn chân ý để cảm ứng, thu lấy hỗn độn nguyên huyết của con Vô Mục Bạch Ly đã chết này.

Những nguyên huyết này đều đến từ hạt nhân yêu lực của Vô Mục Bạch Ly.

Đó tương đương với Long Hổ Kim Đan của võ tu nhân tộc, là nơi tụ tập tinh hồn và khí huyết của Vô Mục Bạch Ly.

Chỉ yêu thú đạt đến cấp độ tam phẩm hạ mới có thể nắm giữ thứ này.

Sở Hi Thanh muốn không phải là viên hạt nhân yêu lực này, mà là những tinh hồn và khí huyết giao hòa sâu vào trong hỗn độn ở bên trong viên hạt nhân yêu lực này.

Hắn cũng không muốn hết, mà còn chọn chọn lựa lựa, chỉ lấy một phần phù hợp với võ đạo và Hỗn Độn Vạn Tượng công của bản thân.

Lại dùng những thứ này luyện thành bí dược, dùng để xung kích và đánh vỡ phong ấn trong huyết mạch.

Sau mười cái hô hấp, nơi trung ương 'Hỗn Độn bí ấn' của Sở Hi Thanh xuất hiện một viên tinh thạch màu vàng nhạt to bằng đầu ngón tay.

Ban đầu nhìn như là màu ngà, nhưng nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện bên trong bao la vạn tượng, đỏ, cam, vàng, xanh lá, xanh lam, tím… các loại màu sắc đều có.

Ngay cả hình dáng cũng biến hóa bất định, mới nhìn thì là hình thôi, nhưng nhìn kỹ thì lại giống như hình tròn, hình cầu…

Chương 1968 - Long Hổ Kim Đan (3)

Sở Hi Thanh lập tức lấy một bình ngọc ra, ném viên tinh thạch này vào trong.

Trong bình ngọc là các tài liệu phụ đã được chế biến xong xuôi.

Khi viên tinh thạch màu ngà tiến vào trong, lập tức sinh ra phản ứng, miệng bình phun ra một đọa huyết diễm đỏ thẫm.

Tài liệu ở bên trong cũng phát sinh phản ứng, không chỉ bắt đầu cháy rừng rực, tỏa ra nhiệt độ cao nóng bỏng, còn nhiễu loạn thiên địa quanh đây, từng làn sóng cương lực khuếch tán ra bên ngoài.

Nếu không phải Sở Hi Thanh vẫn dùng sức mạnh để trấn áp, cái bình ngọc này đã vỡ vụn rồi.

Lại qua hai mươi cái hô hấp, động tĩnh bên trong bình ngọc đã khôi phục yên tĩnh.

Sở Hi Thanh không chậm trễ, lập tức đổ chất lỏng màu hổ phách vào trong miệng.

Sau khi luyện thành bí dược, dùng càng sớm thì càng tốt.

Nhưng hắn vội vàng như vậy cũng là vì bất đắc dĩ.

Thần Ý Đao Tâm của Sở Hi Thanh đã cảm ứng được một lượng lớn địch ý và sát niệm đang nhanh chóng áp sát về phía bên này.

Khoảng cách gần nhất thì đã đến miệng hố, đang chiến đấu ác liệt với Thần Xích Hỏa.

Đây cũng là vì sao Sở Hi Thanh chỉ giao thủ hơn chín ngàn kích với Vô Mục Bạch Ly, liền vội vàng giết chết nó.

Sở Hi Thanh vẫn chưa thể dòm ngó được hết tất cả áo nghĩa trong thần thông của Vô Mục Bạch Ly, nhưng tình thế bức bách, hắn không thể tiếp tục nghiên cứu và lĩnh ngộ nữa.

Khi bí dược chảy xuôi trong thực quản, nguyên thần tinh phách, khí huyết chân nguyên của Sở Hi Thanh đều bắt đầu rung chuyển ầm ầm.

Từng đạo cương khí nổ tung bên ngoài cơ thể hắn, tầng tầng lớp lớp sóng cương khí đánh vào vách động chung quanh, làm cho phạm vi 100 dặm đều chấn động theo.

Như đã nói, bí dược cấp độ tam phẩm hạ trở lên là không có cách nói phẩm chất.

Chỉ cần phối chế thành công, đều có thể giúp võ tu mở phong ấn huyết mạch.

Khác biệt chỉ là bí dược có phù hợp với công pháp của bản thân hay không, có thể trợ giúp võ tu hòa vào thiên quy sâu hơn hay không.

Sở Hi Thanh vẫn rất hài lòng với bí dược của mình.

Phần bí dược này rất hoàn mỹ rồi.

Hạt nhân yêu lực cấp độ nhị phẩm thượng, chung quy vẫn vượt qua tam phẩm hạ không chỉ là một bậc.

Khuyết điểm duy nhất chính là trong bí dược này còn có thiên quy Lôi Đình.

Cái này bắt nguồn từ huyết mạch Lôi Sinh thú trong người Vô Mục Bạch Ly, không thể tránh khỏi.

Nhưng thế gian này vốn không có bí dược thập toàn thập mỹ.

Dù Sở Hi Thanh chém giết thú Hỗn Độn thuần huyết, thì cũng không thể thu được bí dược hoàn mỹ 100%.

Huống hồ cái này thật ra cũng không thể coi là thiếu hụt.

Căn cơ của Tru Thiên Đao nằm ở ba loại sức mạnh Phong Vân Lôi, Sở Hi Thanh cũng kiêm tu Lôi Đình chi pháp.

Thiên quy Lôi Đình của hắn quá mạnh, có thể sẽ khiến cho ba loại sức mạnh này mất cân bằng.

Nhưng đây không phải là vấn đề.

Sở Hi Thanh ngưng thần cảm ứng các phong ấn trong cơ thể.

Đó là nguyền rủa của các thần linh với nhân tộc, là thệ ước của các thần linh, kết hợp với ánh sao trên trời, chiếu rọi phàm giới.

Tại phía dưới vùng trời này, mỗi một nhân tộc được sinh ra, đều sẽ bị thần lực của bọn họ tìm đến, từ đó tạo thành phong ấn, để huyết mạch của những đứa bé này ngủ say, thể chất suy yếu.

Mà bây giờ, dưới sức mạnh của bí dược, chân nguyên và khí huyết của hắn dâng trào, lực lượng nguyên thần liên tục kéo lên, kết hợp với hỗn độn nguyên huyết trong bí dược, cùng với thiên quy Hỗn Độn mạnh mẽ, tất cả đang cạy mở những phong ấn này, đánh nát cái nguyền rủa này.

Có thể là vì độ hoàn thành ‘nghi thức’ Hỗn Độn của hắn cực cao, cũng có thể là vì bí dược này cực kỳ phù hợp, nên quá trình đánh vỡ phong ấn này cực kỳ thông thuận, hầu như đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Khi phong ấn trong huyết mạch bị phá nát, một thân khí huyết và tinh nguyên, thần thức và hồn lực của Sở Hi Thanh đều hội tụ về phía bụng của hắn.

Vị trí của Long Hổ Kim Đan thật ra là sẽ biến hóa theo ý của võ tu, chứ không có vị trí cố định. Có thể đặt ở lục phủ ngũ tạng, hoặc là bất cứ vị trí nào.

Nhưng đại đa số võ tu đều chọn ở phần bụng. Bọn họ còn đặc biệt gọi nơi này là đan điền, ý là vị trí nuôi đan.

Cái này một là do phần bụng nằm ở vị trí trung ương của thân thể, hai là do trên người có trái tim, đầu có ý thức hải và nguyên thần, nửa bên dưới thì lại thiếu một hạt nhân để điều động khí huyết và nguyên lực.

Huống hồ Sở Hi Thanh còn có hai trái tim nằm ở hai bên trái phải, mà mỗi trái tim đều có tận ba cái tâm thất.

Nửa thân trên của hắn đã không còn chỗ cho Long Hổ Kim Đan.

Quanh thân Sở Hi Thanh cũng sinh ra các loại dị tượng.

Hỗn Độn, Nhai Tí, Kim Cương, Vĩnh Hằng, Tru Lục, Như Ý, Lôi Đình… những thiên quy hắn tu luyện đều hiện ra, cuối cùng hòa vào trong Kim Đan của hắn.

Cái gọi là Long Hổ Kim Đan, thật ra là thuật ngữ tu hành của võ tu.

Long tức tính, chỉ nguyên thần và tinh hồn của người, Bạch Hổ tức mệnh, chỉ chân nguyên và khí huyết.

Long Hổ Kim Đan, chính là kết quả khi tính mệnh giao tu, thủy hoa chung sức, long hổ tụ hợp.

Nguyên thần và thân thể của người giao hòa, do đó sinh thành Long Hổ Kim Đan.

Chương 1969 - Long Hổ Kim Đan (4)

Trước đời Huyền Hoàng thủy đế, đa số nhân tộc đều đi con đường thuật sư, chuyên tu nguyên thần, vứt bỏ thân thể bị các thần nguyền rủa và phong ấn.

Dù sao không phải ai cũng có thiên quy tuyệt đỉnh như Táng Thiên, lại có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, dùng phương pháp dã man để phá tan phong ấn của các thần.

Nhưng bọn họ thường xuyên không đi được quá xa trên con đường này.

Con đường này cũng có thể chứng đạo Vĩnh Hằng, nhưng mà khi đối mặt với những Cự linh kia, bọn họ sẽ lộ ra thiếu hụt chí mạng, không thể đối kháng với thân thể mạnh mẽ và lực lượng dã man của Cự linh.

Mãi đến khi Huyền Hoàng thủy đế và Lê Tham đều sáng tạo ra công pháp của võ tu, tính mệnh kiêm tu, đưa lực lượng nguyên thần hòa vào trong thân thể, mạnh mẽ phá tan phong ấn bên trong cơ thể.

Lúc này, Sở Hi Thanh còn cảm ứng được những thiên quy Hỗn Độn, Nhai Tí, Tru Lục, Như Ý, Kim Cương… đang bao dung lấy hắn.

Những thiên quy này ôm ấp hắn, để cho thần hồn của hắn hòa sâu hơn vào trong đó.

Thiên quy mà Sở Hi Thanh hòa vào sâu nhất, lại không phải là Hỗn Độn và Nhai Tí, mà là thiên quy Tru Lục.

‘Nghi thức’ của thiên quy này cực kỳ đơn giản, chính là chém giết, sát hại càng nhiều sinh linh và sự vật, thì hòa vào càng sâu.

Sở Hi Thanh âm thầm lắc đầu.

Tất cả võ tu và thần linh thích chinh chiến và sát phạt đều cực kỳ mạnh mẽ, đây không phải là không có đạo lý.

‘Nghi thức’ của bọn họ tương đối đơn giản, rất dễ hoàn thành.

Về phần Kim Cương, Sở Hi Thanh lại không ngờ là hắn lại hoàn thành một phần ‘nghi thức’ Kim Cương.

Hắn như ngộ ra.

Đây chính là vì một số việc mình từng làm phù hợp với thiên quy Kim Cương.

Kim Cương trừ tà, đây là thần lôi sinh ra lúc hỗn độn sơ khai, nó cứng rắn không thể phá vỡ, không thể thay thế, không có bất kỳ lực lượng nào có thể phá hư, nhưng lại có thể phá hư vạn vật vạn sự.

Tốc độ ngưng tụ của Long Hổ Kim Đan cực nhanh, chỉ khoảng 10 sau hô hấp là đã thành hình.

Tất cả dị tượng ở chung quanh cũng biến mất.

Màn hình hư ảo trước mắt Sở Hi Thanh cũng phát sinh biến hóa.

Cột nguyên công đã biến thành 'Hỗn Độn Vạn Tượng công (tầng 15/ tam phẩm hạ)'.

Sở Hi Thanh cảm ứng chân nguyên tăng vọt trong cơ thể, còn có khí huyết tinh huyết chảy ra từ trong Long Hổ Kim Đan, hắn lại sinh ra ý thấp thỏm.

Người khác tấn thăng tam phẩm, ngưng tụ Long Hổ Kim Đan, thường thường là tốn khoảng mấy ngày.

Sở Hi Thanh thì lại chỉ dùng mười mấy cái hô hấp liền hoàn thành.

Mặc dù hắn đã hoàn thành 'nghi thức' từ trước, nhưng cũng không nên nhanh như vậy mới đúng.

Sở Hi Thanh không yên tâm lắm, không ngừng kiểm tra thân thể, từ lục phủ ngũ tạng, đến máu thịt làn da, thậm chí là cốt tủy cũng không buông tha.

Mãi đến một lúc sau, hắn mới hơi yên tâm.

Tất cả đều rất bình thường, không có chỗ nào không ổn cả.

Long Hổ Kim Đan của hắn rất mạnh, rất hoàn mỹ, khí huyết và tinh hồn cũng rất mạnh. Long Hổ Kim Đan của hắn không chỉ mạnh hơn những gì kinh thư ghi chép, mà còn mạnh hơn cả những gì Sở Vân Vân miêu tả về Long Hổ Kim Đan.

Sở Hi Thanh không khỏi suy tư.

Có người nói, thiên quy càng mạnh thì càng dễ phá vỡ phong ấn của các thần.

Vô Tướng thần tông có thể trở thành thần tông đệ nhất thiên hạ, không phải là không có đạo lý.

Vô Tướng chi đạo của bọn họ chính là chi nhánh của Hỗn Độn.

Mà Hỗn Độn chi pháp, đã tồn tại từ khi thiên địa sơ khai.

Tuy rằng đến nay, chỉ có thú Hỗn Độn đại diện cho thiên quy Hỗn Độn, nhưng mà không thể nghi ngờ là, đó chính là một trong những thiên quy đạo luật chủ yếu nhất trong thiên địa.

Ngoài ra, 'nghi thức' Hỗn Độn của hắn quả thực là đã đạt đến cấp độ cực cao.

Vì vậy, hắn có thể đột phá phong ấn của các thần trong chớp mắt.

Về phần hắn ngưng tụ Long Hổ Kim Đan nhanh như vậy, chắc là có quan hệ với thân thể mạnh mẽ và khí huyết cực kỳ tinh khiết của hắn.

Người khác cần dùng một lượng lớn thời gian để xung kích phong ấn, một lần rồi lại một lần, cuối cùng mới có thể thành công.

Hắn lại chỉ cần một lần là xong.

Đây tựa như là chênh lệch giữa tỷ phú và ăn mày vậy.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại đưa mắt nhìn về phía hàng chữ 'Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (tầng 15)'.

Hắn vẫn dùng điểm huyết nguyên tăng cấp.

Sở Hi Thanh không có công pháp tiếp theo của Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân.

Hiện tại hắn đã dựng cờ tạo phản, Đại Ninh tự nhiên sẽ không cung cấp công pháp cho hắn.

Nhưng hắn cũng đã thôi diễn và hoàn thiện một bộ phận rồi.

Lúc này chỉ cần 0.02 điểm thiên nguyên là có thể thăng cấp.

Khi máu thịt trong người đang phát sinh biến hóa kịch liệt, Sở Hi Thanh lại nhận được truyền âm của Thần Xích Hỏa.

Giọng của hắn vẫn ồm ồm: "Cẩn thận một chút, có người đang qua đó, ta không ngăn cản hắn. Nhiên Thiên chi pháp của kẻ này có chút thành tựu.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, vẻ mặt khó hiểu: “Ta không cảm ứng được địch ý đến gần mà?”

“Ha ha!”

Thần Xích Hỏa đứng ở miệng hố không khỏi cười gằn một tiếng.

Hắn cúi đầu nhìn ngọn lửa đang nhanh chóng bay xuống kia với vẻ suy tư.

“Vì vậy Thần Ý Xúc Tử Đao của ngươi không phải vạn năng, kẻ này thiêu đốt tất cả địch ý và sát niệm của hắn, ngươi tự nhiên không cảm ứng được rồi. Đúng rồi, hắn cho ta một cảm giác rất quen thuộc, hình là là tên nghịch lửa khi ngươi thăng cấp tứ phẩm thượng.”

Chương 1970 - Ta càng mạnh cũng càng cứng hơn

Sở Hi Thanh rùng mình một cái.

Người này hắn là Thiên Viêm Kiếp Hỏa – Mã Thiên Diễm, từng xếp hạng 47 Thiên Bảng ở 200 trước!

Mấy tháng trước, người này giả chết xong liền theo bọn họ tiến vào Thái Vi Viên, sau đó liền không thấy tung tích.

Bọn họ không biết Mã Thiên Diễm đi đâu và làm gì trong Thái Vi Viên, sau đó cũng không tìm được Mã Thiên Diễm.

Không ngờ người này lại hiện thân ở đây.

Sở Hi Thanh nghĩ đến đây liền nheo mắt lại.

Nếu Mã Thiên Diễm muốn ngăn cản hắn vào tam phẩm, vậy thì đến quá muộn.

Sở Hi Thanh đúng là rất muốn nhìn xem, cái gọi là ‘Thiên Viêm Kiếp Hỏa’ này là thứ gì? Hắn lại làm thế nào để khởi tử hoàn sinh?

Hắn dùng nguyên thần cảm ứng tiểu Tóc Húi Cua và Bạch Tiểu Chiêu: “Các ngươi nấp trước đi, không được tự tiện ra tay.”

Hai tên nhóc này không phải đối thủ của Mã Thiên Diễm.

Nhưng lần này, có thể bắt được Mã Thiên Diễm hay không, vẫn phải dựa vào Bạch Tiểu Chiêu.

Bắp thịt trên người Sở Hi Thanh đang bành trướng và lớn mạnh, xương cốt cũng phát ra những tiếng ‘răng rắc’, tất cả đều đang tăng lên, chỉ chớp máy đã tăng cao đến một trượng, mơ hồ có khuynh hướng phát triển về phía Cự linh. Điều này cũng khiến cho ngoại cương bên ngoài cơ thể của hắn liên tục nổ tung.

Đây là cái gọi ‘phản tổ’, có người nói chỉ khi thân thể được cường hóa đến cấp độ cực cao, cũng tu luyện Bá thể đến mức tận cùng, thì mới xuất hiện tình trạng này.

Nhưng có rất nhiều cao thủ tu luyện Bá thể, lại có rất ít người xuất hiện ‘phản tổ’. Trong vô số điển tịch và kinh thư của Vô Tướng thần tông, chỉ ghi chép rất ít người.

Sở Hi Thanh dốc sức khống chế, không để thân thể mình biến hóa.

‘Phản tổ’ cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, sẽ thay đổi hình thái thân thể, từ đó ảnh hưởng cường độ máu thịt và xương cốt, cũng sẽ dẫn đến công pháp của bản thân xuất hiện dị biến.

Căn cơ của Vô Tướng công không thích hợp với Cự linh.

Sở Hi Thanh cũng không có hứng thú làm một Cự linh.

Chỉ một lát sau, Sở Hi Thanh không chỉ khống chế thân thể, mà còn áp súc thân thể mình từ một trượng hai thước trở về hơn một thước sáu như cũ.

Một thước ở thế giới này dài khoảng một cánh tay của nam tử trưởng thành, ước chừng 30 cm, vì vậy sáu thước cũng là khoảng 1m8.

Sở Hi Thanh lập tức chém ra một mảnh ánh đao như gương bạc, rồi tự soi mình một chút.

Hắn nhìn bóng người chiếu rọi từ ánh đao, rồi không khỏi thở phào một hơi.

Dung mạo không thay đổi gì, vẫn là thiếu niên tuấn mỹ kia.

Nhưng khí chất lại hởi thay đổi, ấm áp hơn, khỏe mạnh hơn, nhiều hơn một chút dương cương, chứ không âm nhu như trước kia.

Chắc là do ảnh hưởng của Lục âm Hoàn Hồn Chú đã không còn lớn như trước kia.

Long Hổ Kim Đan vừa thành, tuổi thọ của Sở Hi Thanh cũng tăng mạnh, giờ đã có 18.344 ngày, có thể sống gần 50 năm.

Bắt nguồn từ lực lượng Thần Dương và Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, tiến thêm một bước áp chế Lục âm Hoàn Hồn Chú.

Sở Hi Thanh có thể cảm nhận được rõ ràng, sinh mệnh lực tràn ra ngoài thiên địa từ cái chú pháp này, hay nói cách khác là ‘trả nợ’, chỉ tương đương với một phần trăm lượng sản xuất của Long Hổ Kim Đan.

Đây giống như một tên làm thuê đột nhiên trở thành đại gia, thu nhập một tháng tăng vọt gấp trăm lần.

Lúc này, tuy bên ngoài thân thể của hắn đã bình phục, nhưng bên trong vẫn đang biến hóa kịch liệt.

Máu thịt, xương cốt, lục phủ ngũ tạng, kinh mạch, huyết quản, tinh tủy… tất cả đều đang trọng tổ lại.

Trong màn hình hư ảo cũng biến hóa.

---Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (tầng 16)!

Sở Hi Thanh nhìn màn ảnh trước mắt với vẻ suy tư.

Trước kia, hắn không coi Bá thể là căn cơ võ đạo của mình, vẫn luôn dùng điểm để tăng lên.

Vì vậy Sở Hi Thanh vẫn luôn lo lắng hệ thống gặp sự cố hoặc bất ngờ nào đó, khiến cho tất cả lực lượng của hắn mất sạch.

Đồ của người khác chung quy vẫn là của người khác, không phải là của mình, huống hồ còn không rõ lai lịch.

Sau khi biết hệ thống bắt nguồn từ thần khí bản mệnh của mình, thì hắn mới yên tâm.

Nhưng bây giờ, Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân càng ngày càng quan trọng hơn.

Xuất phát từ lý do mà mọi người đều biết, hắn đã bỏ rất nhiều tài nguyên vào ngoại công và cường hóa thân thể, Kim thân Bá thể của hắn cũng đã có thể chống lại võ đạo của hắn.

Sở Hi Thanh cho rằng mình nên thay đổi quan điểm.

Mình không thể hoàn toàn ỷ lại hệ thống ở trên con đường này.

Sau này có thời gian, thì vẫn phải tu luyện cái Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân này một chút.

Sở Hi Thanh phát hiện mình vận dụng Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân vẫn quá cứng ngắc.

Đây chính là hậu hoạn khi tăng cấp bằng điểm, còn lâu mới tùy tâm sở dục như tự tu luyện.

Sở Hi Thanh không cầu Bá thể của mình có thể đăng phong tạo cực như những cao thủ ngoại công kia, nhưng ít nhất cũng phải hoàn toàn nắm giữ, có thể sử dụng linh hoạt.

Nhưng mặc kệ là thế nào, bây giờ hắn đã trở nên mạnh hơn, cũng biến thành càng cứng hơn!

Chương 1971 - Ta càng mạnh cũng càng cứng hơn (2)

Sở Hi Thanh nắm tay lại, liếc mắt nhìn ra hướng ngoài cửa hang.

“Các hạ đến đây vì Sở mỗ, cần gì phải giấu đầu lòi đuôi, không dám hiện thân?”

Thần Xích Hỏa nói Thần Ý Xúc Tử Đao của hắn không phải vạn năng.

Nhưng mà Nhiên Thiên chi pháp của người này cũng không phải vạn năng.

Nhiên Thiên chi pháp của đối phương không thể đốt sạch tất cả địch ý và sát niệm.

Chỉ cần đối phương dùng thần niệm tìm kiếm Sở Hi Thanh, còn muốn dùng thiên quy để ra tay với Sở Hi Thanh, vậy địch ý và sát niệm của hắn sẽ không thể biến mất sạch.

Chỉ dưới tình huống không phải chiến đấu, đối phương mới có thể thu ý niệm đến mức tận cùng.

Vì vậy, nói cho cùng vẫn là tranh đấu về lực lượng, do thần hồn mạnh yếu của song phương, do thiên quy của song phương quyết định.

Nếu Sở Hi Thanh có tu vị của Huyết Nhai Đao Quân ngày xưa, hắn vẫn có thể cảm ứng được người này từ 200 300 dặm.

Vì vậy nên khi người này tiếp cận lối vào hang động, Sở Hi Thanh đã cảm nhận được khí cơ của người này.

Ban đầu, Sở Hi Thanh còn lo lắng bị cao nhân Hỏa pháp này sẽ phát sinh xung đột với Bạch Tiểu Chiêu ở ngoài miệng hang.

Nhưng đối phương hoàn toàn không để ý đến Bạch Tiểu Chiêu và tiểu Tóc Húi Cua, mà trực tiếp khóa chặt lấy Sở Hi Thanh.

Mà khi Sở Hi Thanh vừa nói hết lời, một ngọn lửa màu đen bỗng nhiên thiêu đốt ở ngoài trăm trượng.

Ngọn lửa này lập tức hóa thành hình người.

Hắn khoảng 30 tuổi, dáng người thon gầy, mặt dài như ngựa, lông mày thô đen tựa như than cốc, bên trái gương mặt là một ấn kỳ hình ngọn lửa, da thịt toàn thân đều là màu đỏ sậm.

Sở Hi Thanh híp mắt lại: “Thiên Viêm Kiếp Hỏa - Mã Thiên Diễm?”

Đúng là người này!

Sau khi Mã Thiên Diễm hiện thân, hắn nhìn thi thể của Vô Mục Bạch Ly với ánh mắt âm lãnh, rồi sau đó mới nhìn sang Sở Hi Thanh.

Hắn nhíu mày, trên mặt hiện ra vẻ khó hiểu: “Ngươi đã dùng bí dược?”

Hiện trường có khí tức hỗn độn rất mạnh mẽ và tinh khiết.

Nhưng hắn không nhìn thấu sâu cạn của Sở Hi Thanh.

Dưới Thông Thiên chi pháp che đậy, Mã Thiên Diễm cảm thấy Sở Hi Thanh tựa như một mảnh trời, mênh mông lại hùng vĩ, vô ngần vô tận.

Mã Thiên Diễm vẫn có thể mơ hồ cảm ứng được cơ thể Sở Hi Thanh đang phát sinh loại biến hóa kịch liệt nào đó, khiến cho chân nguyên và khí huyết rung chuyển không thôi.

Nhưng mà cái này không giống như dáng vẻ vừa mới dùng bí dược.

Trên người đối phương có khí tức hỗn độn, nhưng lại không quá nồng đậm.

Hơn nữa, thần thái đối phương trấn định thong dong, tựa như không hề vội vàng hoàn thành ‘nghi thức’ Hỗn Độn.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nở nụ cười: “Ngươi đoán?”

Khi hắn vừa nói hết câu, một bộ ‘ngôi sao La Hầu’ cực lớn đã xuất hiện ở sau lưng hắn.

Khi tu vị của Sở Hi Thanh tăng lên tam phẩm hạ, bộ ‘ngôi sao La Hầu’ này cũng phát sinh biến hóa cực lớn.

Nó đã lên đến cấp nhất phẩm hạ!

Lực lượng ánh sao mạnh mẽ và khí tức hủy diệt ngập tràn hang động.

Thân thể của nó không những không to cao hơn, trái lại còn thu nhỏ đến khoảng hai trượng.

Nhưng thân thể của nó càng mạnh mẽ hơn, hầu như tất cả vị trí đều hóa thành thực chất, sáu cánh tay đều là những bắp thịt tròn trịa.

Mặt ngoài da thịt màu đen là vô số phù văn huyền dị, tràn ngập hơi thở giết chóc, phá hư và hủy diệt.

Nơi mi tâm còn có thêm một con mắt dọc, làm cho người ta cảm giác như đang đối mặt với ‘Giám Thiên chi nhãn’ ở trong Quy Khư.

Lúc này, sáu cánh tay của nó đều cầm vũ khí nhị phẩm hạ, chất lượng gần như đuổi sát thanh Kính Hoa Thủy Nguyệt đao trong tay Sở Hi Thanh.

Hai năm gần đây, thần ân của Lê Tham với hắn đã liên tục tăng mạnh.

Đặc biệt là sau trận chiến núi Ô Kim, ‘Lê Tham chi môn’ của Sở Hi Thanh đã biến thành ‘Lê Tham chiến ấn’.

Đây là thần ân đỉnh cấp nhất mà phàm nhân có thể nhận được từ Lê Tham.

Lại tiến thêm một bước chính là ‘Lê Tham Thần Nguyên’, nhưng đến ngày nay, dù là đại chủ tế thành kính nhất của Lê Tham ở Ma Chiến lâu, cũng không lấy được thần ân đẳng cấp này.

Bộ ‘ngôi sao La Hầu’ này vừa hiện thân, con mắt dọc đã nhìn chằm chằm vào Mã Thiên Diễm, lực lượng nguyên từ và lực hút đang hấp thu khí huyết và tinh hồn của kẻ này.

Sáu cây trường đao trong tay nó cũng bổ về phía Mã Thiên Diễm.

Cùng lúc đó, chín thanh Cửu Diệu Thần Luân kiếm sau lưng Sở Hi

Thanh cũng phát ra tiếng xì xì.

Kiếm khó đỏ thẫm của chúng nhằng nhịt khắp nơi, sắc bén tuyệt luân, tất cả đều bắn về phía Mã Thiên Diễm.

Sau khi Sở Hi Thanh thăng cấp, 'Cửu Luân Ngự Kiếm chân quyết' của hắn cũng được mở ra đến tầng 19.

Lúc này, không chỉ cường độ kiếm khí tăng thêm mấy lần, mà trên Cửu Diệu Thần Luân kiếm còn có một loại sức mạnh mới… Tiệt Thiên!

Trước kia Sở Hi Thanh vẫn luôn khó hiểu, Cửu Diệu Thần Luân kiếm Mộc Kiếm Tiên cho hắn có Trảm Thiên, Trụ Thiên và Vĩnh Hằng, nhưng vì sao lại thiếu lực lượng căn bản nhất của Mộc Kiếm Tiên là Tiệt Thiên?

Mãi đến khi Sở Hi Thanh tăng cấp tam phẩm thì mới hiểu, không phải là Mộc Kiếm Tiên không lưu lại cho hắn, mà là lực lượng này quá mạnh mẽ, mạnh đến mức Sở Hi Thanh trước kia không thể gánh vác nổi.

Chỉ có ngưng tụ Long Hổ Kim Đan, lượng chân nguyên và năng lực hồi phục tăng vọt, thì hắn mỡi miễn cưỡng đạt đến ngưỡng cửa sử dụng lực lượng mạnh mẽ này.

Chương 1972 - Ta càng mạnh cũng càng cứng hơn (3)

Theo vô số kiếm khí màu đỏ thẫm xuất hiện, Mã Thiên Diễm thế mà lại không có năng lực chống đỡ, thân thể liền bị chặt thành hơn mười đoạn.

Nhưng hắn lại không hề sợ hãi, mười mấy mảnh thân thể kia hóa thành liệt diễm, lao thẳng về phía Sở Hi Thanh.

“Đốt!”

Theo tiếng rống của Mã Thiên Diễm, tất cả sự vật quanh thân Sở Hi Thanh đều bắt đầu bốc cháy hừng hực, toàn bộ hang động cũng hóa thành biển lửa.

Nhưng biển lửa này chỉ duy trì được một cái nháy mắt, liền bị đao khí Hàn pháp của Sở Hi Thanh ép xuống.

Ngọa Tuyết thần đao – Thiên Hàn Địa Đống!

Ngọa Tuyết thần đao tầng 25, lại bắt nguồn từ Hàn Băng chân ý của Vấn Thù Y, cộng thêm Phong Thiên chi pháp tầng 24 mà Sở Hi Thanh mượn, chỉ chớp mắt đã dập tắt toàn bộ biển lửa nơi đây.

Hiện giờ, hắn đã thu thập được khá nhiều mảnh vỡ 'Thần Khế thiên bi', đã có thể 'mượn' hai loại thiên quy từ chỗ Siêu Phẩm.

Mà giá lạnh ở 'Vô tận băng nguyên', lại làm cho uy lực của Ngọa Tuyết thần đao tăng lên gấp ba lần.

Mã Thiên Diễm lại lặng lẽ cười gằn.

"Hàn lực này đúng là cực mạnh, nhưng tiếc là quá cứng nhắc rập khuôn, không biết thần thông thiên quy mượn đến từ đâu!"

Ầm!

Tất cả hàn lực của Sở Hi Thanh đều bị thiêu đốt.

Ngọn lửa này còn lan tràn đến bản thân hắn.

Hơn nữa không chỉ thiêu đốt thân thể hắn, ngay cả bộ 'ngôi sao La Hầu' và Cửu Diệu Thần Luân kiếm cũng đang thiêu đốt hừng hực.

Lúc này, khí tức của Mã Thiên Diễm lại cứng lại.

Hắn phát hiện trong thời gian ngắn, mình lại không đốt nổi!

Hào quang màu vàng óng ở quanh người Sở Hi Thanh rõ ràng là Kim Cương chi pháp!

Tuy rằng không có đẳng cấp quá cao, nhưng Sở Hi Thanh lại dung hợp rất sâu với cái thiên quy này! Từ đó lực lượng thiên quy cực kỳ mạnh mẽ.

Kim Cương không sợ bất kỳ ngoại lực nào, cũng không thể dùng bất kỳ phương thức nào để hủy diệt, Mã Thiên Diễm dốc sức thiêu đốt, nhưng lại không thể nhen lửa.

Cửu Diệu Thần Luân kiếm kia thì lại là tồn tại vĩnh hằng, lực lượng Tiệt Thiên còn chặn đứng Nam Minh Ly Hỏa và Nhiên Thiên chi pháp của hắn ở bên ngoài.

Còn về phần bộ 'ngôi sao La Hầu' kia thì chỉ rống một tiếng, lấy Phá Hư và Hủy Diệt chi pháp mạnh mẽ phá tan ngọn lửa quanh người.

Sở Hi Thanh âm thầm lắc đầu.

Ngọa Tuyết thần đao của hắn mạnh thì có mạnh, nhưng bản thân môn võ đạo này hay là võ ý đồng bộ, đều không phải thứ hắn tu luyện được, sử dụng thì tạm được, nhưng không đủ để ứng phó với cao thủ Thiên Bảng như Mã Thiên Diễm.

Hắn bắt đầu dùng Nhai Tí Đao phản xạ ngọn lửa kia.

Nhưng mà Mã Thiên Diễm đã hóa thành ngọn lửa, trái lại càng đốt càng mạnh!

Hắn hấp thu những tia lửa bị phản xạ lại, từ đó ánh lửa lại càng mạnh hơn.

Mã Thiên Diễm tiếp tục thiêu đốt tất cả, đồng thời cười gằn: “Ngươi có biết trận thần kiếp ở 900 năm trước, Huyết Nhai cuối cùng là chết trong tay một Hỏa Thần không? Hỏa khắc kim, Nhai Ti chi pháp của ngươi, trời sinh đã bị thần hỏa khắc chế.”

Sở Hi Thanh nhíu mày lại, lúc này ánh đao liền biến đổi, chuyển thành chiết xạ, đẩy những ngọn lửa này ra ngoài.

Ngày xưa, Huyết Nhai Đao Quân thua ở chỗ không còn sức lực, cạn kiệt mà chết, chứ không phải Thần Ý Xúc Tử Đao bị khắc chế.

Nhưng đẳng cấp thiên quy của Sở Hi Thanh thì đúng là kém xa Mã Thiên Diễm.

Hắn cũng không cần phải dùng Nhai Tí Đao để đối cứng với tên này.

“Như Ý Tùy Tâm!”

Trong mắt Sở Hi Thanh hiện ra một vệt ánh sáng.

Theo lực lượng thần thức của hắn bạo phát, tất cả thiên quy liên quan đến lửa ở chung quanh đều bị Như Ý chi pháp của hắn áp chế đến mức tận cùng!

Sở Hi Thanh lập tức giơ tay vồ một cái, lấy ra một thanh thần binh nhị phẩm hạ màu đen từ trong hư không, sau đó chém ra một ánh đao màu đỏ giống như dải lụa màu đen.

Tru Thiên Đao – Táng Thiên Thần Tru!

Hắn không phải Huyết Nhai Đao Quân, sẽ không bị giới hạn bởi chân nguyên, cũng không chỉ tập trung vào Thần Ý Xúc Tử Đao và Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Đao.

Theo ánh đao kia xuất hiện, ngọn lửa trên người Sở Hi Thanh lập tức bị tru diệt hơn phân nửa.

Nam Minh Ly Hỏa trên người bộ ‘ngôi sao La Hầu’ kia thì hoàn toàn tắt ngúm.

Cửu Diệu Thần Luân kiếm thì hoàn toàn không sợ Nhiên Thiên chi pháp của Mã Thiên Diễm.

Chúng nó súc thế đã lâu, lúc này chợt bạo phát, từng đạo Tiệt Thiên kiếm khí bện ra một mảnh thiên la địa võng.

Những kiếm khí màu đỏ thẫm kia cắt đứt thân thể của Mã Thiên Diễm, cắt đứt ý thức của hắn, cắt đứt thiên quy của hắn, cắt đứt nguyên khí của hắn, để cho tất cả mọi thứ của hắn không thể duy trì hoàn chỉnh.

Tru Thiên Đao của Sở Hi Thanh lại trói chặt hạt nhân ý thức của Mã Thiên Diễm, liên tục tru diệt nguyên thần của Mã Thiên Diễm.

Mã Thiên Diễm thì lại vừa dùng Hỏa độn để trốn, vừa phát ra tiếng hét chói tai.

“Ngươi đã ngưng tụ được Long Hổ Kim Đan?”

Tu vị của thằng ranh này, thế mà lại là tam phẩm hạ!

Nhưng mà sao có thể? Hắn làm sao có thể thăng cấp dễ dàng như vậy?

Hắn không tự chủ được mà nghĩ đến cuộc chiến trước khi tiến vào Thái Vi Viên.

Khi đó cũng như vậy, Sở Hi Thanh dùng bí dược không lâu, liền trực tiếp thăng cấp, không cần phải hoàn thành bất kỳ ‘nghi thức’ nào cả!

Chương 1973 - Ta càng mạnh cũng càng cứng hơn (4)

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, hiện ra vẻ cười gằn.

“Ngươi nói đúng!”

Hắn điều khiển Cửu Diệu Thần Luân kiếm cắt đứt tất cả khả năng bỏ chạy của Mã Thiên Diễm.

Đồng thời cũng ngăn cách tiếng nói và thần thức của Mã Thiên Diễm ở trong hang động này.

Người này biết quá nhiều…!

Thật ra thì chuyện thăng cấp tam phẩm cũng không phải bí mật gì quá lớn, bại lộ cũng không có gì ghê gớm, còn có thể mang lại cho hắn một lượng lớn điểm thiên nguyên.

Chỉ là thiên tính của Sở Hi Thanh chính là như vậy.

Hắn còn đang muốn đặt bẫy mấy người nữa.

Vì vậy, chỉ cần có thể giấu diếm được thì hắn sẽ dốc sức giấu diếm.

Dù sao điểm thiên nguyên của hắn bây giờ cũng dùng không hết, kiếm thêm cũng không có tác dụng gì.

Mã Thiên Diễm hóa thành ngọn lửa, xông trái xông phải, nhưng vẫn không thể đột phá lưới kiếm của Cửu Diệu Thần Luân kiếm.

Hắn lại không hề hoang mang, thậm chí còn cười to: “Ngươi muốn giết ta? Quả thực là nằm mơ. Mã mỗ bất tử bất diệt! Mấy tháng trước, ngay cả Bá Võ Vương cũng không thể giết chết ta, huống hồ là tên tạp chủng nhà ngươi?”

Sức chiến đấu của tên tạp chủng này quả thực là rất mạnh, mặc dù không tính cái Cửu Diệu Thần Luân kiếm kia, thì sức chiến đấu của hắn cũng có thể bước vào top 60 Thiên Bảng.

Nhưng mà với lực lượng của tên tạp chủng này, còn lâu mới có thể giết chết hắn!

Dù cho tên này dựa vào Cửu Diệu Thần Luân kiếm của Mộc Kiếm Tiên, thì cũng không thể hoàn toàn giết chết hắn.

“Vậy sao?”

Sắc mặt Sở Hi Thanh dửng dưng, đưa mắt nhìn về phía sau lưng Mã Thiên Diễm.

“Ta thì lại cảm thấy, bộ thân thể này của ngươi căn bản là không thể giết chết, nếu như ta giết ngươi thật, chỉ sợ lại rơi vào bẫy của ngươi.”

Câu nói này của hắn khiến người nghe không hiểu gì cả.

Nhưng mà con ngươi của Mã Thiên Diễm lại co rút lại, hiện ra vẻ kinh dị.

Cũng đúng lúc này, hắn cảm ứng được một luồng khí tức mạnh mẽ bỗng nhiên bùng nổ ở phía sau lưng mình.

Đây là…

Mã Thiên Diễm rung động, kinh hãi đến biến sắc, lập tức nhìn về phía sau.

Hắn phát hiện một thiếu nữ có ngũ quan giống hệt với Sở Hi Thanh đang đứng ở 300 trượng phía sau.

Trước khi Mã Thiên Diễm tiến vào hang động này, hắn từng cảm ứng được thiếu nữ này. Đối phương và một con tiểu Nhai Tí đang trốn trong một góc.

Nhưng khi đó hắn nóng lòng phá hoại việc Sở Hi Thanh thu thập bí dược, cho nên không để ý lắm.

Mã Thiên Diễm lập tức phát hiện có chỗ không đúng.

Thiếu nữ này không chỉ lộ ra khí tức mạnh mẽ, mà khí chất cũng rất khác với lúc trước.

Nàng đang thản nhiên nhìn sang, ánh mắt nàng ngạo nghễ, hiện ra vẻ cực kỳ lãnh diễm và cao quý.

Sau lưng nàng xuất hiện một đôi cánh chim cực lớn, vừa là phong dực, lại vừa là lôi sí, khí thể huy hoàng hùng vĩ, vô biên vô ngần.

Nếu không phải hang động này chỉ rộng 400 trượng, có lẽ đôi cánh chim này đã bao phủ nửa bầu trời rồi.

“Lê Sơn Lão Mẫu!”

Mã Thiên Diễm rốt cuộc cũng sinh ra ý sợ hãi.

Thiếu nữ mới tứ phẩm này, thế mà lại có thể mời nguyên thần Lê Sơn Lão Mẫu hàng lâm!

Mã Thiên Diễm lập tức hiểu dụng ý của Sở Hi Thanh, nội tâm hắn hoảng hốt không thôi.

“Đừng hòng!”

Hắn chỉ động dập tắt ngọn lửa trên người.

Nhưng khoảnh khắc này, thiếu nữ kia đưa tay về phía hắn.

“Tuế Nguyệt!”

Trong chớp mắt, thời gian trong phạm vi ngàn trượng đột nhiên trở nên chậm rãi, thậm chí tiếp cận với đình trệ.

Do Mã Thiên Diễm cắt đứt, nên hắn hóa thành mấy trăm ngọn lửa, tất cả đều đang lơ lửng giữa không trung, không thể nhúc nhích.

Tương ứng với đó, Sở Hi Thanh và Cửu Diệu Thần Luân kiếm, bộ ‘ngôi sao La Hầu’ kia lại không bị ảnh hưởng bởi lực lượng tuế nguyệt này.

Lúc này, bộ ‘ngôi sao La Hầu’ kia vẫn đang chặt chém lung tung, Cửu Diệu Thần Luân kiếm cũng đang phá hủy những ngọn lửa kia!

Chỉ chốc lát sau, trong không gian chỉ còn sót lại một ngọn lửa cuối cùng.

Sở Hi Thanh cũng hoàn thành súc thế.

“Như Ý Tùy Tâm!”

Trong mắt hắn hiện lên một luồng ánh sáng xanh, dùng tín niệm vô cùng mạnh mẽ của bản thân, để cường hóa Hàn pháp nơi này lên đến mức tận cùng. Đồng thời chém ra một mảnh hàn quang màu xanh lam.

Ngọa Tuyết thần đao – Băng Hà Thế Kỷ!

Đây là thức ‘cực chiêu Gần Thần’ hệ Hàn Băng mà Sở Hi Thanh đào móc được từ Tàng Kinh lâu, có thể hòa vào trong Ngọa Tuyết thần đao.

Hắn cũng lười tu luyện, nên đã trực tiếp dùng điểm.

Khi Sở Hi Thanh xuất đao, mảnh hang động này lập tức bị bao trùm bởi một lớp hàn băng, sau đó dùng tốc độ kinh người để lan tràn ra bên ngoài.

Vẫn là Hàn Băng chân ý tầng 22, Phong Thiên chi pháp tầng 24.

Không giống chính là, Sở Hi Thanh đã mượn Tuyệt Thiên chi pháp tầng 28 của Sở Vân Vân!

Đây là … tuyệt đối đóng băng!

Hắn đã đóng băng hạt nhân nguyên thần của Mã Thiên Diễm và ngọn lửa cuối cùng kia trong một khối băng to bằng cái thớt.

Sở Hi Thanh ngưng thần nhìn ngọn lửa bên trong băng, cảm ứng được nguyên thần và ý niệm của Mã Thiên Diễm đã nằm trong trạng thái tĩnh mịch, lúc này mới yên tâm.

Hắn lập tức nghiêm túc cúi người thi lễ về phía Bạch Tiểu Chiêu.

“Vãn bối đa tạ Lê Sơn Lão Mẫu!”

Chương 1974 - Ta càng mạnh cũng càng cứng hơn (5)

Trong lòng Sở Hi Thanh lại hơi khác thường.

Bởi vì cách đây không lâu, hắn biết được một việc từ trong miệng Thần Xích Hỏa, vị Lê Sơn Lão Mẫu này rất thân mật với Huyền Hoàng thủy đế, nàng cũng chính là con Thừa Hoàng mà Huyền Hoàng thủy đế cưỡi.

Thần Xích Hỏa sinh ra trước thời địa Bàn Cổ khai thiên, lại sống đến ngày nay, cho nên biết rất nhiều chuyện.

Hiếm thấy nhất là Thần Xích Hỏa còn rất lắm mồm, khiến cho Sở Hi Thanh biết được rất nhiều bí ẩn ở thời đại thượng cổ.

Ví dụ như Huyền Hoàng thủy đế được người người sùng kính kia, ngày xưa cũng là bám váy nữ nhân đi lên…

Không đúng, vì sao hắn lại muốn dùng từ ‘cũng’?

Lê Sơn Lão Mẫu đã thu hồi Tuế Nguyệt chi pháp.

Nàng không nói gì, chỉ lạnh nhạt lắc đầu, biểu thị không cần để ý.

Lê Sơn Lão Mẫu lập tức giơ ngón tay elen, chỉ về phương hướng đông nam.

Đó chính là phương hướng Lê Sơn.

Sở Hi Thanh thấy thế liền hiểu, lại chắp tay lần nữa: “Nếu vãn bối có rảnh, nhất định sẽ đến Lê Sơn thăm hỏi!”

Trong lòng hắn lại cảm thấy không chịu nổi.

Trong tay hắn còn rất nhiều việc, cũng không biết lúc nào mới có thể rảnh rỗi.

Lê Sơn Lão Mẫu không biết hắn đang nghĩ gì, nàng chỉ gật gật đầu, liền hóa thành từng điểm linh quang, tiêu tán tại hư không.

Hai cái hô hấp sau, Bạch Tiểu Chiêu mới mở mắt ra, nàng nhìn chung quanh một chút, tò mò hỏi: “Lão Mẫu đi rồi sao?”

“Đi rồi!”

Sở Hi Thanh khẽ mỉm cười, đi qua tóm tiểu Tóc Húi Cua trên vai Bạch Tiểu Chiêu xuống: “Lần này may mà có ngươi, bằng không ta thật sự không có cách nào bắt lấy tên kia.”

Nếu không bất đắc dĩ, hắn tuyệt đối không muốn Bạch Tiểu Chiêu dùng pháp môn này.

Dú tiểu nha đầu này có phù hợp với Lê Sơn Lão Mẫu đến đâu đi nữa, thì cũng sẽ ảnh hưởng đến nguyên thần và thân thể của nàng.

Sở Hi Thanh cũng không muốn nợ ân tình của Lê Sơn Lão Mẫu.

Lần này, hắn lại không thể không nhờ.

Nếu đổi thành Vấn Thù Y hoặc Sở Vân Vân, bọn họ có thể dễ dàng bắt được Mã Thiên Diễm.

Nhưng thực lực của Sở Hi Thanh bây giờ thì vẫn kém một chút.

Có lẽ hắn có thể giết Mã Thiên Diễm một lần, nhưng không thể hoàn toàn giết chết hắn.

Sở Hi Thanh cho rằng, nếu như lần này không xử lý tốt, cái tên này có thể sẽ trở thành đại họa của mình.

Lúc này, tiểu Tóc Húi Cua ở trong ngực hắn bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu.

Tên tiểu tử này khá uể oải, ánh mắt mệt mỏi.

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, liền vuốt ve đầu nó để động viên.

Tiểu Tóc Húi Cua đang ủ rũ vì không thể thăng cấp cùng với hắn.

Nhưng cũng hết cách rồi, chỉ cần có thể tu luyện ra yêu lực, thì thú loại sẽ trường thọ hơn nhân loại.

Nhưng mà tốc độ tích trữ yêu lực của chúng lại tương tự với Cự linh, chậm hơn nhân tộc rất nhiều.

Yêu lực của tiểu Tóc Húi Cua bây giờ vẫn còn kém rất nhiều.

Nó và Sở Hi Thanh đều được hai vị thái thượng trưởng lão giúp đỡ, có thêm nửa năm tu hành, nhưng yêu lực của nó vẫn chỉ có 2800 năm.

Sở Hi Thanh đã không thể đốt cháy giai đoạn, chỉ có thể để tiểu Tóc Húi Cua chờ một chút.

Cần biết, con tiểu Toan Nghê kia của Sở Vân Vân cũng chỉ là tam phẩm hạ mà thôi, yêu lực cũng mới có 3400 năm, không mạnh hơn tiểu Tóc Húi Cua bao nhiêu.

May mắn là ‘cộng sinh’ của bọn họ đã tiến vào giai đoạn thứ tám, đã không cần thăng cấp cùng nhau, bằng không Sở Hi Thanh cũng phải kẹt ở tứ phẩm thêm một thời gian.

Nhưng tiểu Tóc Húi Cua lại rất không vui với chuyện này.

...

Ngay khi Mã Thiên Diễm bị đóng băng, tại Huyết Bức sơn ở cách đó mấy vạn dặm, tông chủ Huyết Bức sơn Chiếu Thế Ma Đăng – Tông Thần Hóa bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn về phía cái đèn lưu ly tám mặt ở trước người mình.

Ngọn lửa bên trong đèn bỗng nhiên đọng lại, cứng đờ tại chỗ, không có bất kỳ biến hóa nào.

Lại nhìn kỹ, có thể phát hiện tầng ngoài còn có một lớp băng mỏng, tỏa ra từng tia ý lạnh.

Ánh mắt Tông Thần Hóa ngưng trọng, hắn vung tay đánh nát ngọn lửa bên trong đèn. Sau đó lại triệu hồi ra một đoàn ma hỏa, nhen lửa ngọn đèn gió này thêm lần nữa.

Nhưng ngọn lửa bên trong đèn gió vẫn không nhúc nhích như cũ, tầng ngoài còn bắt đầu ngưng tụ một lớp băng mỏng.

Ánh mắt Tông Thần Hóa càng ngưng trọng hơn.

Hắn đưa tay cảm ứng lực lượng thiên quy ở trên ngọn lửa.

“Tuyệt Thiên…”

Tông Thần Hóa ngẩng đầu nhìn về phương bắc.

Hàn Thiên chi pháp ở bên trong cũng đáng coi trọng, tuy cấp độ không cao nhưng rất vững chắc.

Có điều, đáng sợ nhất vẫn là Tuyệt Thiên chi pháp ở bên trong.

Tuy rằng không biết vì sao, người phong ấn Mã Thiên Diễm lại không thể phát huy và vận dụng ba loại thiên quy này đến cực hạn, nhưng cũng đủ để phong ấn sức mạnh của Đăng linh này.

Đó là ‘Tuyệt đối đóng băng’, là lực lượng mà Tông Thần Hóa hắn cũng phải kiêng kỵ ba phần.

Tông Thần Hóa nhíu chặt lông mày, không biết vì sao mà nội tâm hắn lại nóng nảy mất kiên nhẫn, muốn xé nát và phá hư tất cả.

Nguyên thần cũng phập phồng bất an.

Lòng dạ và tâm tính nhiều năm của Tông Thần Hóa, thế mà lại không thể trấn áp được, đôi mắt từ từ hóa thành màu máu.

Hắn nhíu mày, lấy ra một giọt chất lỏng trong tay áo, rồi điểm vào mi tâm của mình.

Theo khí tức mát mẻ và lạnh như băng tràn vào, màu máu trong mắt Tông Thần Hóa rốt cuộc cũng biến mất.

Tâm tình bất an, nôn nóng, mất kiên nhẫn, bạo ngược kia cũng từ từ biến mất.

Tiếp đó, Tông Thần Hóa lại hóa thành một chùm sáng màu đỏ thẫm, bay thẳng ra ngoài cửa.

Chương 1975 - Chân Linh

Huyết Bức sơn là một dãy núi nhân tạo hình vòng cung cao đến hơn hai vạn trượng.

Tông Thần Hóa lao thẳng đến chân núi, nơi trung ương của dãy núi hình vòng cung này đã bị bọn họ đào rỗng, lại dùng tài liệu đá cứng rắn nhất để chế tạo một cung điện khổng lồ dưới lòng đất.

Cung điện dưới lòng đất có tổng cộng 18 tầng, mỗi một tầng đều được canh gác nghiêm ngặt, có trận pháp phòng hộ mạnh mẽ, có vô số đệ tử tinh anh canh giữ.

Ba tầng thấp nhất thì đổi thành các loại hung thú hộ vệ.

Từng con hung thú khổng lồ bị Huyết Bức sơn thuần phục đang đi qua lại trong hành lang của cung điện, tất cả đều là các loại á thần thú tàn bạo như Cùng Kỳ, Thao Thiết, Cửu Anh…

Đại đa số trong đó đều là tứ phẩm, thậm chí không thiếu nhị phẩm và tam phẩm. Chúng coi tất cả những người xông vào thành con mồi của mình.

Ngay cả những môn nhân đệ tử mang theo tín vật của tông môn kia, sau khi đi vào cũng phải cẩn thận từng li từng tí, rất sợ chọc giận chúng.

Những hung thú này đều nằm ở trạng thái đói khát lâu ngày, mỗi một sinh linh đi vào đều khiến chúng chảy nước dãi.

Tông Thần Hóa đi xuống tầng thấp nhất, nơi này lại có một không gian vô cùng rộng lớn.

Nơi này dài rộng 100 dặm, tương đương với diện tích của toàn bộ dãy núi hình vòng cung. Bên trong tối tăm không ánh sáng, lại tràn ngập khí tức âm u tà dị.

Hắn còn chưa đến gần mà đã ngửi thấy mùi máu tanh và từng tiếng kêu la thảm thiết ở bên trong.

Sau khi tiến vào trong, Tông Thần Hóa hạ xuống một tòa đài cao.

Nơi này có một người mặc trang phục tế ti, hắn đang chắp tay sau lưng nhìn xuống dưới.

Ngũ quan của hắn cực kỳ quái dị, không tính là ghê tởm, nhưng cũng không giống nhân loại, chỗ mi tâm có một con mắt dọc màu vàng óng, nó cũng đang nhìn xuống bên dưới đài.

Sau khi Tông Thần Hóa đến, hình như tế ti ba mắt cũng hơi bất ngờ, nhưng vẫn không quay đầu lại: “Tông chủ không tu luyện môn công pháp phân thần hóa thể một thành ba kia sao? Tại sao hôm nay lại rảnh rỗi đến chỗ ta?”

Khí tức Tông Thần Hóa lạnh lẽo, sắc mặt hắn lạnh xuống: “Đăng linh của ta bị người phong ấn, trong đó có lực lượng của Tần Mộc Ca.”

“Tần Mộc Ca?” Tế ti ba mắt nỉ non một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc hơn mấy phần: “Khí tức trên người ngươi hơi không đúng, có sát tâm mãnh liệt chưa từng có, Tần Mộc Ca tạo thành áp lực rất lớn với ngươi?”

“Sao có thể không áp lực?”

Tông Thần Hóa thở dài một hơi: “Nàng đã khôi phục rất nhiều, đã vượt quá trận chiến Thái Vi Viên kia. Tuyệt Thiên chi đạo của nàng cũng đang liên tục lớn mạnh. Ta thậm chí còn hoài nghi, nữ nhân này rất có thể đã trở thành ‘Chân Linh’ của Tuyệt Thiên chi pháp!”

Cái gọi là ‘Chân Linh’, chính là tồn tại mà đầu thiên quy đó yêu thích nhất, là người phát ngôn của cái thiên quy này.

Lại tiến thêm một bước chính là ‘Thánh giả’, chấp chưởng một cái thiên quy.

“Chân Linh?”

Tế ti ba mắt kinh ngạc ngẩng đầu lên, vị này lại toát vẻ chế giễu: “Cái này rất có thể, từ Bàn Cổ khai thiên đến nay, không có bất kỳ thần linh nào có thành tựu ở Tuyệt Thiên chi pháp.”

“Nhưng môn thiên quy này cao nhất cũng chỉ là tầng 32, chỉ là lực lượng thiên quy vòng ngoài do ‘Thiên Đạo’ diễn sinh ra. Nàng muốn mượn thiên quy này để chứng đạo Vĩnh Hằng, khả năng thành công là nhỏ bé không đáng kể.”

“Già Thiên và Thông Thiên của nàng cũng là như vậy, tuy thiên phú của nàng rất cao, chẳng lẽ còn có thể trở thành ‘Sáng Đạo Giả’ hay không? Tuy rằng sức chiến đấu bây giờ của nữ tử này rất cao, nhưng tiềm lực tương lai lại kém xa ngươi.”

Tông Thần Hóa lại khó có thể an tâm.

Dù Tần Mộc Ca không thể đăng thần, thì vẫn là tồn tại vô địch tại phàm thế.

Thần linh Vĩnh Hằng cũng không phải đối thủ của nữ tử này.

Còn có cái gọi là ‘Thiên Đạo’ trong miệng người này, đến cùng là loại tồn tại gì?

“Thiên Đạo chính là căn nguyên của thế giới này. Nó tổng cộng có bảy tầng, là nơi hội tụ của Thiên quy đạo luật, những thiên quy ở vòng ngoài chỉ có đến tầng 32, chỉ có thể tu luyện đến Siêu Phẩm đỉnh phong.”

“Có người nói, tầng sâu nhất của Thiên Đạo chính là cảnh giới của Bàn Cổ ngày xưa, vượt qua Tạo Hóa Chúa Tể. Mà pháp môn ngươi đang tu luyện, loại thiên quy yếu nhất cũng nằm ở tầng thứ tư, tiền đồ rất rộng lớn.”

Tế ti ba mắt như đoán ra nghi vấn của hắn, thuận miệng giải thích: “Sở Hi Thanh kia mới là uy hiếp lớn nhất của ngươi. Nhai Tí chi pháp là do Bàn Cổ đích thân sáng tạo ra, khảm vào tầng từ năm của ‘Thiên Đạo’.”

“Từ viễn cổ đến nay, các thần luôn ra sức bắt giết ‘Long chi cửu tử’, đến giờ không còn sót lại bao nhiêu Nhai Tí, vì vậy Huyết Nhai Đao Quân ngày xưa mới có thể trở thành Chân Linh của thiên quy Nhai Tí. Một khi Sở Hi Thanh nhận được thiên uy quyến cố, chắc chắn sẽ trở thành tai nạn của Huyết Bức sơn các ngươi.”

Sắc mặt Tông Thần Hóa âm trầm, không nói một lời.

Tại cuộc chiến núi Ô Kim, Sở Hi Thanh đã sử dụng thức thứ tư của Thần Ý Xúc Tử Đao.

Mà thức thứ ba của Thần Ý Xúc Tử Đao, không chỉ khắc chế hai tộc Vũ và Côn trong thiên hạ, mà còn khắc chế Huyết Bức sơn bọn họ.

Đây cũng chính là lý do vì sao hôm nay hắn lại nôn nóng bất an như vậy.

Chương 1976 - Chân Linh (2)

Tế ti ba mắt lại quay người, liếc mắt nhìn Tông Thần Hóa: “Nếu như ngươi lo lắng, thì không ngại bước lên Siêu Phẩm trước.”

Tông Thần Hóa nghe vậy thì hơi ngẩn ra, trong lòng không tự chủ được mà sinh ra ý vui mừng.

Tại hơn 100 trước, hắn đã có thực lực lên cấp Siêu Phẩm, thậm chí đã hoàn thành ‘nghi thức’ tương ứng rồi.

Chỉ là vì tọa trấn Huyết Bức sơn, kéo dài khí vận tông môn, cho nên kéo dài đến nay.

“Cái này chỉ sợ không thích hợp.” Sắc mặt Tông Thần Hóa như thường, không nhìn ra chút khác thường nào: “Một khi ta lên cấp, hai môn Xiển và Chân sẽ không cho phép ta chấp chưởng Huyết Bức sơn.”

“Điểm này ngươi không cần lo lắng.”

Tế ti ba mắt đã quay đầu lại: “Mấy chục năm tiếp theo, hai môn Xiển và Chân sẽ quản lý và khống chế rộng rãi hơn. Lệnh cấm Siêu Phẩm không được tham dự vào sự vụ của phàm giới, sẽ chỉ còn trên danh nghĩa.”

Hai mắt Tông Thần Hóa sáng lên, trong mắt hiện ra một vệt ánh sáng lộng lẫy.

Hắn nỗ lực ngăn chặn nỗi mừng như điên trong ngực, áp lực do Tần Mộc Ca mang đến cũng tiêu tan quá nửa.

Tông Thần Hóa lập tức phát hiện sự chú ý của tế ti ba mắt vẫn luôn ở mảnh không gian tối om bên dưới đài cao.

Hắn cũng đi đến bên cạnh, đưa mắt nhìn xuống dưới.

Phía dưới đang tiến hành một trận huyết tế ở quy mô lớn.

Nhưng mà hình thức huyết tế này lại không giống bình thường.

Tổng cộng mười mấy vạn nhân loại và võ tu đang chạy loạn ở bên dưới, bọn họ đang trốn tránh sự săn giết của ba bức tượng đá khổng lồ.

Hình dạng của mỗi một chiếc tượng đá đều khác nhau, một cái là một con Huyết Bức to đến trăm trượng, đôi cánh cực kỳ rộng lớn.

Nó đang bay lượn trên không trung, tùy ý săn giết và tàn sát nhân loại ở bên dưới, hút khô máu tươi của bọn họ.

Đây rõ ràng là một cái tượng đá, nhưng có thể dùng bất kỳ vị trí nào trên thân thể để hấp thu máu tươi, hấp thu khí huyết và tinh nguyên của con mồi.

Một cái tượng đá khác là một con nhện màu máu, lại mọc ra cái đầu nhân loại.

Nó bện ra một tấm lưới cực lớn, bao trùm ít nhất là một phần mười không gian bên dưới.

Tượng đá nhện đầu người vẫn đang phun tơ, kéo đám nhân loại đang chạy trốn về đây, rồi dùng miệng hút chất lỏng trong cơ thể bọn họ.

Cái cuối cùng là một con muỗi hút máu khổng lồ, cũng mọc ra một cái đầu người.

Nó cũng đang bay trên không trung, bên cạnh nó là vô số con muỗi nhỏ bé màu đen.

Những con muỗi này lít nha lít nhít, che kín bầu trời, chúng nó lao xuống từ không trung, hút khô những nhân loại đang bỏ chạy ở bên dưới.

Tông Thần Hóa nhìn tình cảnh này, ánh mắt lại hiện lên vẻ phức tạp.

Ba bức tượng này… chính là ba vị thần linh mà Huyết Bức sơn bọn họ cung phụng. Chính là hóa thân thú thể của Huyết Uyên thần quân, Huyết Chu thiên quân, Huyết Thiên ma chủ.

Nếu như nơi này có đệ tử của Huyết Bức sơn, bọn họ nhất định sẽ rất kinh ngạc.

Ba vị Ma chủ cao cao tại thượng ở trong lòng bọn họ, lúc này lại sắn giết và ăn uống giống như dã thú.

Bọn họ rõ ràng là thần linh Vĩnh hằng, nhưng lại không cảm nhận được lực lượng độc chú trên người những nhân loại bên dưới. Trái lại còn biểu hiện ra vẻ hưng phấn như đang hút thuốc phiện.

Bọn họ đã hoàn toàn mất lý trí, trong mắt chỉ có con mồi, chỉ có những nhân loại đang chạy trốn kia, chỉ có huyết khí và nguyên lực trên thân của những kẻ này.

Toàn bộ tình cảnh này, thậm chí khiến cho người ta liên tưởng đến heo trong chuồng heo.

Tế ti ba mắt nhìn tình cảnh bên dưới, khóe môi lại cong lên: “Tâm trạng của ngươi đang rất tồi tệ? 36 vạn năm nay, nhân tộc Thần Châu cũng chỉ có vài vị thần linh Vĩnh Hằng này. Mỗi một người đều là thiên kiêu cái thế, mỗi một người đều trải qua vô số nguy hiểm mới có thể đăng thần, nhưng bây giờ lại phát điên, bị trở thành gia súc… không nhìn nổi đúng không?”

Con ngươi Tông Thần Hóa co rút lại, hắn cúi đầu nói: “Không dám! Chỉ là nếu như bọn họ biểu hiện ra không có chút lý trí nào, thì dù các thế lực trong nhân tộc có buông tha Huyết Bức sơn ta, thì ba thần Táng Thiên cũng nhất định sẽ ra tay thanh trừ bọn họ.”

200 trước, Huyết Bức sơn tao ngộ nguy cơ diệt vong, chính là vì ba vị Ma chủ của Huyết Bức sơn càng ngày càng điên cuồng, hoàn toàn không biết tiết chế ở huyết tế và huyết thực.

“Táng Thiên?”

Khóe môi Tế ti ba mắt cong lên: “Nếu như ta cho ngươi biết, nhiều nhất là hai năm nữa, Táng Thiên cũng sẽ rơi vào hoàn cảnh như bọn họ, bị các thần đùa giỡn và chăn nuôi như gia súc thì sao?”

Tông Thần Hóa nghe vậy, sắc mặt hắn trắng bệch: “Sao có thể?”

Ma thần Táng Thiên, vị Chiến Tranh chi chủ cực kỳ mạnh mẽ kia, cũng sẽ rơi vào hoàn cảnh như ba vị Ma chủ của Huyết Bức sơn sao?

Tuy rằng vị Ma thần này bị vô số phàm nhân không biết chân tướng căm ghét và sợ hãi, nhưng vẫn là một cột chống trời, chống đỡ ‘trời’ cho nhân tộc Thần Châu!

Hắn và vị Thánh hoàng cuối cùng của nhân tộc, chính là tồn tại khiến cho các thần phải kiêng kỵ.

Mà bây giờ, cái cột chống trời này sắp ngã xuống, vùng trời này của nhân tộc sẽ phải sụp đổ hơn phân nửa.

Chương 1977 - Chân Linh (3)

“Sao không thể? Táng Thiên đã chống đỡ quá lâu ở Ma vực rồi, từ khi hắn đăng thần đến nay, đã dài đến 200 vạn năm. Ý Chí của hắn quả thực là vững chắc và mạnh mẽ đến khó tin. Nhưng thế gian này, trừ phi là ‘Trừ Tà thần lôi’ chân chính, thì không có thứ gì không thể tàn phá, không thể hủ hóa.”

“Buồn cười chính là, Táng Thiên lại còn muốn liều mạng một lần, muốn nuốt Ma tinh La Hầu, cái này sẽ làm cho hắn điên nhanh hơn. Hắn bây giờ muốn hóa giải kiếp nạn này, trừ phi là người gánh chịu ‘Bàn Cổ tinh hồn’ giúp đỡ hắn.”

Tế ti ba mắt chắp tay sau lưng, lời nói hàm chứa vẻ trào phúng: “Táng Thiên ngã xuống, cái tiếp theo chính là Lê Tham. Vì vậy, nhân tộc Thần Châu là không có tương lai, bọn họ chắc chắn sẽ diệt vọng, lại trở thành nô bộ một lần nữa.”

Tông Thần Hóa yên lặng không nói, sắc mặt âm trầm bất định.

“Nhưng Tông Thần Hóa ngươi thì lại khác, chỉ cần ngươi hoàn thành thay máu khi bước vào Siêu Phẩm, ngươi chính là Kim Ô thuần huyết cao quý, hoàn toàn không liên quan gì với nô bộ nhân tộc.”

Lúc này, Tế ti ba mắt lại nghiêng người, đưa cho Tông Thần Hóa một cái ấn tỷ màu vàng: “Cầm đi, thứ này có thể giúp ngươi điều khiển Tam tổ của Huyết Bức sơn, nô dịch như chó lợn. Tuy rằng vẫn chưa hoàn toàn luyện thành, nhưng ta đoán là ngươi sẽ cần lực lượng của bọn họ.”

Khi Tế ti ba mắt dứt lời, Huyết Bức khổng lồ ở bên dưới bỗng nhiên dừng lại.

Hắn liếc mắt nhìn bốn phía, lại phát ra tiếng kêu rên bao hàm không cam lòng.

Dường như hắn muốn đánh thức đồng bạn của mình, tiếng kêu rên chấn động lòng người kia tạo thành từng trận sóng âm, đánh xuyên qua hai tượng đá còn lại.

Đúng lúc này, Tế ti ba mắt vung tay áo lên, bức tượng đá Huyết Bức kia lập tức tan rã, hóa thành một đống đá vụn.

Hắn nở nụ cười: “Vị tổ sư này của các ngươi vẫn rất kiên định, nhưng cũng sắp rồi! Thêm một tháng nữa, hắn sẽ hoàn toàn trầm luân. Khoảng thời gian này, ngươi cũng mau chóng thăng cấp Siêu Phẩm đi.”

“Xin nghe mệnh lệnh của Thần Tôn!’ Tông Thần Hóa tiếp nhận ấn tỷ, vẻ mặt cảm kích vạn phần, khom người thi lễ với Tế ti ba mắt.

Trong lòng hắn lại cười khổ.

Ý của đối phương là, bảo hắn nhanh chóng thay máu đi.

Nhưng Tông Thần Hóa cũng không có quá nhiều quyến luyến với thân thể nhân tộc của mình.

200 năm trước hắn đã hiểu, phàm nhân Thần Châu muốn đăng thần, vậy tuyệt đối không thể lấy thân nhân tộc.

Thay máu là chuyện bắt buộc phải làm!

Chẳng lẽ muốn rơi vào kết cục giống như ba vị tổ sư sao?

Quả thực là như chó lợn!

…

Cùng lúc đó, Sở Mính mang theo tâm tình thấp thỏm đi đến tầng cao nhất của Tàng Kinh lâu.

Tàng Kinh lâu có một trận pháp kỳ lạ, có thể để tất cả đệ tử ngoại môn trở lên dùng ‘Vô Tướng thần ấn’ bên trong nguyên thần để liên hệ với Tàng Kinh lâu, tất cả có thể xem các loại kinh thư và điển tịch của Tàng Kinh lâu, có thể đổi các loại công pháp ở bất cứ vị trí nào trong phạm vi Vô Tướng thần sơn.

Nhưng từ tầng thứ bảy của Tàng Kinh lâu trở lên, nhất định phải đến Tàng Kinh lâu để đổi.

Khi Sở Mính leo lên bậc thang cuối cùng của tầng chín, trái tim bắt đầu nhảy loạn.

Nàng nắm chặt tay lại, bắp thịt trên mặt cũng cứng đờ, dùng để che giấu sự căng thẳng bất an của bản thân.

Sau khi Sở MÍnh bước vào tầng này, liền đưa mắt nhìn chung quanh.

Nàng nhìn thấy Lục Loạn Ly đầu tiên.

Nữ tử này đang ngồi ở góc nam của Tàng Kinh lâu, nghiền ngẫm một quyển ‘Bình Thiên kiếm quyết tường giải’.

Sở Mính nhìn thấy bóng người Lục Loạn Ly, trái tim lập tức đập thình thịch, một trận tâm hoảng ý loạn.

Đây là một trong những nhân tình của Sở Hi Thanh, được xưng là Ly Huyễn Đao Quân, xếp hạng 132 Địa bảng, sức chiến đấu của người này cao hơn Sở Mính nàng rất nhiều.

Huống hồ nữ tử này còn có ba bộ Vân Hải kiếm khôi ở bên cạnh, lục cực hạn có thể phát huy ra sức chiến đấu tiếp cận Thiên Bảng.

Sở Mính chỉ có thể tự an ủi bọn họ, nói mình không nên hoảng hốt.

Trong Vô Tướng thần tông, chỉ có một mình Sở Hi Thanh là có thù oán với nàng.

Vì vậy cũng chỉ có một mình Sở Hi Thanh mới có thể danh chính ngôn thuận báo thù nàng.

Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly có mạnh hơn nữa, cũng không thể ra tay với nàng.

Hôm nay nàng nhận được tin tức, Sở Hi Thanh đã chạy đến ‘Vô tận băng nguyên’, không ở trong Vô Tướng thần sơn.

Vì thế nên đây chính là thời cơ tốt nhất để nàng đổi lấy thức thứ nhất Thần Ý Đao Tâm của Thần Ý Xúc Tử Đao!

Khi nghĩ đến ba chữ Sở Hi Thanh, ánh mắt Sở Mính từ từ chuyển sang màu đỏ tươi.

Hai năm trước, nàng không thể ngờ được Sở Hi Thanh lại là Sở Tranh!

Người này thế mà lại sống lại, còn chạy ra khỏi lăng mộ, giết chết mẫu thân của nàng, giết huynh trưởng của nàng, lại đánh cha nàng trọng thương!

Kinh Tây Sở thị đã từng phong quang vô hạn, nhưng vì tên tạp chủng này lại rơi vào hoàn cảnh bấp bênh, đại họa ngay trước mắt!

Nhưng mà dựa vào cái gì?

Tuy rằng Sở Phượng Ca chết rồi, nàng cũng ức hiếp và sỉ nhục Sở Tranh, nhưng ai bảo hắn là một kẻ yếu đuối bị bách bệnh quấn thân, lại tranh vị trí thế tử Ngụy quốc công không chịu nhường ra, để cha nàng không thể thu được tước vị chứ?

Cuối cùng đúng là phụ thân tự tay đưa Sở Tranh vào trong quan tài!

Nhưng vào khi đó, Sở Tranh cũng đã sắp chết rồi.

Hắn căn bản không sống được bao lâu nữa!

Hơn nữa, quân muốn thần chết, thần không thể không chết, là bệ hạ muốn hắn chết, chứ không phải phụ thân!

Chương 1978 - Chân Linh (4)

Khi Sở Mính suy nghĩ rất nhiều, một bóng người tiên phong đạo cốt, tóc bạc mày trắng xuất hiện ở trước mặt nàng.

Đó chính là đại trưởng lão Tàng Kinh lâu Vương Bạch Mi.

“Sở Mính?” Hắn chắp tay sau lưng, nhìn Sở Mính với ánh mắt lạnh lẽo: “Ngươi đến đây để làm gì?”

Sở MÍnh cố gắng đè căng thẳng trong lòng, cung kính thi lễ: “Bẩm đại trưởng lão! Đệ tử là Huyết Nhai dự bị, mà tu vị và công huân đều đã đầy đủ, cho nên đến đây để đổi thức thứ nhất của Thần Ý Xúc Tử Đao.”

Lục Loạn Ly vẫn đang tập trung và nghiền ngẫm, nghe thấy lời này thì liếc mắt nhìn về phía Sở Mính.

Vương Bạch Mi thì lại quan sát Sở Mính một chút, trong mắt hiện lên một vệt kinh ngạc.

Không ngờ Sở Mính này cũng đã thăng cấp tam phẩm hạ rồi!

Nhưng mà hơn một năm trước, nữ tử này chỉ mới là ngũ phẩm thượng thôi!

Kinh Tây Sở thị và triều đình rốt cuộc đã đầu tư bao nhiêu tài nguyên lên người nữ tử này?

“Thì ra là như vậy!”

Sắc mặt Vương Bạch Mi vẫn lạnh lùng như cũ: “Dựa theo môn quy, ngươi bây giờ có thể đổi chiêu này. Nhưng tình huống của người đặc thù, nhất định phải xử lý đặc thù…”

Hắn vung tay áo lên, lấy ra một quyển trục màu trắng tràn ngập văn tự: “Trước khi đổi đao quyết, ngươi cần ký phần Thần khế này.”

Lục Loạn Ly nghe vậy thì nhíu mày, ánh mắt hơi khó hiểu.

Nhưng nàng vẫn cố nhịn xuống.

Nàng tin tưởng chư vị đại trưởng lão và thái thượng trưởng lão, bọn họ chắc chắn sẽ không làm việc không có lý trí.

Vương Bạch Mi làm như vậy, nhất định là có nguyên do.

Sở Mính nhìn quyển trục một chút, nàng cũng cau mày liễu, trong lòng sinh sôi lửa giận.

Sở Hi Thanh lại không có đãi ngộ như vậy!

Trên Thần khế này có rất nhiều văn tự, nhiều đến hơn 30 cái điều khoản, hơn một nghìn văn tự.

Mục đích chính là đảm bảo Sở MÍnh không thể dùng bất kỳ hình thức nào để truyền Thần Ý Đao Tâm cho người khác.

Ngoài ra, Thần khế còn được 14 vị thuật sư nhất phẩm bố trí chú pháp mạnh mẽ.

Một khi Sở Mính muốn truyền chiêu thức này cho người khác, hoặc là phản bội Vô Tướng thần tông, vậy nàng sẽ trực tiếp lãng quên tất cả Nhai Tí Đao.

Sở Mính lập tức yên tâm.

Nàng cũng không nói gì cả, trực tiếp ký tên và ấn dấu tay lên Thần khế.

Sở Mính tu hành trong Vô Tướng thần tông gần ba năm, cũng đã trưởng thành rất nhiều.

Nàng biết mình nói gì cũng vô dụng.

Thân phận của mình quả thực là rất có vấn đề.

Nàng là người thân của Kiến Nguyên đế, có liên hệ chặt chẽ với triều đình.

Mà bây giờ, Vô Tướng thần tông và triều đình càng ngày càng xa cách, gần như đã công khai là địch.

Đổi thành bản thân nàng, nàng cũng không thể không có phòng bị, thậm chí còn sẽ làm quá đáng hơn.

Sở Mính cũng không ngại ký phần Thần khế này.

Nàng tạm thời không có ý định phản bội Vô Tướng thần tông, mục đích đổi Thần Ý Đao Tâm cũng chỉ là vì đối kháng với Sở Hi Thanh.

Chỉ có Thần Ý Xúc Tử Đao mới có thể giúp nàng và Kinh Tây Sở thị sống tiếp, thậm chí tại một ngày nào đó trong tương lai, còn có thể báo thù tên tạp chủng kia.

“Đi thôi!”

Vương Bạch Mi cẩn thận giám định Thần khế, sau đó mới vung tay áo lên: “Có điều, công huân của ngươi chỉ đủ quan sát trang thứ nhất trong mười canh giờ thôi.”

Sở Mính vui mừng khôn nguôi, không tự chủ được mà nở nụ cười.

Nàng rất sợ lãng phí thời gian, lập tức lắc mình đến giá sách phía bắc, cầm quyển ‘Thần Ý Xúc Tử Đao’ kia lên.

Sở Mính phát hiện mình chỉ có thể xem nội dung của trang đầu tiên, nhưng chỉ đồ họa và văn tự của trang này, cũng làm cho đầu của nàng như bị búa tạ nện vào rồi.

Tuy nhiên, nàng đã có chuẩn bị từ trước, liền nuốt một viên đan dược màu đỏ thắm vào bụng.

Theo đan dược phát huy tác dụng, Sở Mính phát hiện ý thức của mình trở nên cực kỳ nhạy cảm.

Những đồ án phức tạp và loằng ngoằng trên sách, cũng trở nên đơn giản hơn.

Nàng dùng toàn bộ tinh thần để nghiên cứu, thời gian bất giác trôi qua, mãi đến khi Vương Bạch Mi ho nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói: “Đã hết giờ! Sở Mính, ngươi có thể đi ra ngoài.”

Ánh mắt Sở Mính tràn đầy không cam lòng và không nỡ, nhưng vẫn nghe lời thả sách xuống.

Trong lòng nàng lại mừng như điên, nàng đã lý giải được bảy phần của một thức Thần Ý Đao Tâm này, cũng ghi nhớ ba phần mười còn lại rồi.

Chỉ cần nghiên cứu xong xuôi, sau đó tu luyện theo chỉ dẫn, trong vòng ba tháng nhất định có thể học xong Thần Ý Đao Tâm.

Mà sau khi Sở Mính vừa mới rời khỏi tầng chín, Vương Bạch Mi lại ‘chặc chặc’ hai tiếng: “Bọn họ đúng là chịu bỏ vốn liếng, thế mà lại cho nàng một viên Cửu Khiếu Minh Tâm Đan, thứ này có giá trị liên thành đấy.”

Lục Loạn Ly ở bên cạnh lại nhìn hắn với vẻ khó hiểu: “Đại trưởng lão, ta không hiểu vì sao lại cho phép nữ tử này tu luyện Thần Ý Đao Tâm?”

Tuy nói tông môn vô cùng coi trọng quy củ, vẫn thủ vững tín nghĩa, nhưng mà nếu mấy người Vương Bạch Mi không muốn Sở Mính tu luyện Thần Ý Đao Tâm, thì bọn họ có rất nhiều biện pháp ngăn cản Sở Mính mà không vi phạm môn quy.

Chương 1979 - Chân Linh (5)

“Là ý của Sở sư huynh ngươi!”

Vương Bạch Mi chắp tay sau lưng, mặt đầy ý cười: “Hắn đã biết Kiến Nguyên đế muốn làm gì, vì vậy cũng vui khi nhìn thấy cảnh này. Việc này có thể giúp hắn hoàn thành ‘nghi thức’ Nhai Tí.”

“Ngoài ra, hắn nói hắn đã nhận được quyến cố của thiên quy Nhai Tí, khoảng cách với Chân Linh của thiên quy Nhai Tí đã không xa, dự tính là trong vòng ba đến năm tháng này. Dù Sở Mính hoặc Kiến Nguyên đế có học được Thần Ý Đao Tâm, thì hắn cũng có thể phá hủy dễ dàng.”

Lục Loạn Ly nghe vậy thì sững sờ, sau đó lại mừng như điên.

Sở Hi Thanh trở thành Chân Linh của thiên quy Nhai Tí, ít nhất cũng có thể tăng cường bốn đến năm tầng thiên quy Nhai Tí.

Hơn nữa, chờ tu vị của Sở Hi Thanh càng cao, thì tăng cường lại càng lớn.

Lục Loạn Ly lại thầm cười khổ.

Chuyện này đối với Sở Hi Thanh mà nói, tự nhiên là một chuyện tốt.

Nhưng hắn có thể trở thành Chân Linh của thiên quy Nhai Tí sớm như vậy, từ đó có thể thấy được mạch Nhai Tí đã suy sụp đến mức độ nào.

“Sở sư huynh của ngươi nói, để Kiến Nguyên đế từ bỏ suy nghĩ này, đưa tài nguyên trong tay vào những phương hướng khác, thì chẳng bằng để Kiến Nguyên đế tiếp tục đặt cược vào lĩnh vực mà hắn chắc chắn sẽ thua, hắn đầu tư càng nhiều, thì thua càng nhiều.”

Vương Bạch Mi lại quay đầu nhìn Lục Loạn Ly, trong mắt chứa ý chờ mong và vui mừng: “Nói chung là không cần lo lắng! Cố gắng tu hành đi, ngươi còn có ba ngày nữa, cố gắng tiến thêm một bước trên Bình Thiên Kiếm đi.”

Thiếu nữ này, quả thực là thiên tài có thể sánh vai với Sở Hi Thanh và Tần Mộc Ca.

Chỉ hơn hai tháng ngắn ngủi, thiếu nữ này đã tu luyện Bình Thiên Kiếm đến tận tầng 20!

Cộng thêm lực lượng huyết mạch và pháp khí của nàng, có lẽ có thể đưa Bình Thiên Kiếm tăng lên đến tầng 23, phần ngộ tính này quả thực là làm người nghe mà kinh sợ.

Tu vị của nàng cũng tiến bộ nhanh đến mức khiến người ta kinh ngạc.

Rõ ràng là thuật võ song tu, Lục Loạn Ly lại tích trữ được gần nửa lượng chân nguyên rồi, đoán chừng ba tháng sau là có thể chuẩn bị bí dược và ‘nghi thức’ thăng cấp tam phẩm hạ.

Một khi nữ tử này ngưng tụ được Long Hổ Kim Đan và ‘Vạn pháp Thần nguyên’ của thuật sư, từ đây chân nguyên và pháp lực dung hợp làm một, sẽ không bị thuật võ song tu liên lụy nữa, chỉ sợ tốc độ tu hành sẽ tăng vọt mấy lần, dùng tốc độ mà người thường không thể tưởng tượng nổi để bước vào nhất phẩm!

Bình Thiên Kiếm và Đại Minh Vương Luân, cộng thêm pháp thuật siêu tuyệt của Lục Loạn Ly…

Vương Bạch Mi vô cùng chờ mong.

Hắn dự đoán là trong vòng ba năm, năm nữa nữa, nữ tử này sẽ trưởng thành, nàng và Sở Hi Thanh, Sở Vân Vân sẽ trở thành cột chống trời, định hải thần châm của tông môn!

…

Trong ‘Lê Tham địa quật’, Bạch Tiểu Chiêu khoanh tay trước ngực, nhìn tiểu Tóc Húi Cua với ánh mắt bễ nghễ: “Ngươi lại còn muốn thăng cấp cùng với huynh trưởng à? Huynh trưởng là nhân tộc, hơn nữa còn là người có thiên phú xuất sắc nhất trong nhân tộc. Chúng ta là đại yêu, là thần thú! Tích lũy yêu lực rất chậm, trừ phi là gặp được kỳ Đế Lưu Tương sáu mươi năm một lần.”

Thật ra thì nàng cũng âm thầm thở phào một hơi.

Nếu tiểu Tóc Húi Cua tăng lên tam phẩm, vậy nàng không giữ nổi vương tọa nữa rồi, cũng sẽ bị nó chèn ép một phen.

Tiểu Tóc Húi Cua mới mặc kệ nàng, nằm trong ngực Sở Hi Thanh ‘hừ hừ’ vài tiếng.

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, lại đặt tiểu Tóc Húi Cua lên bả vai: “Vậy thì chưa chắc, nhưng tiểu Tóc Húi Cua ngươi thăng cấp vào lúc này cũng không phải chuyện tốt với ngươi. Được rồi! Vui vẻ một chút, lần này trở về, ta sẽ làm mấy món xào ngươi thích ăn nhất, ba ngày!”

Tiểu Tóc Húi Cua có quan hệ cộng sinh với hắn, nên cũng có thể tu hành võ đạo của nhân tộc.

Vì vậy tên nhóc này cũng giống hắn, tu luyện chính là Hỗn Độn Vạn Tượng công.

Chân nguyên trên người hắn thì vừa có thể sử dụng như chân nguyên, lại vừa có thể chuyển đổi thành yêu lực.

Hỗn Độn Vạn Tượng công của Sở Hi Thanh bắt nguồn từ Vô Tướng công, vốn đã có thể thiên biến vạn hóa.

Vì vậy tốc độ tích trữ yêu lực của tiểu Tóc Húi Cua nhanh hơn đại đa số thần thú.

Tiểu Tóc Húi Cua thậm chí còn có thể bỏ qua khác biệt kết cấu thân thể của nhân tộc và yêu tộc.

Nó hoàn toàn có thể dùng thân thể của Sở Hi Thanh để tu luyện, mượn kinh mạch trong cơ thể Sở Hi Thanh để hoàn thành việc vận chuyển chân nguyên.

Mấu chốt nằm ở chỗ, tiểu Tóc Húi Cua chưa đủ lý giải về thiên quy Nhai Tí, khống chế lực lượng huyết mạch của bản thân cũng chưa đủ tốt.

Dù Sở Hi Thanh cho nó dùng chung ý thức hải của mình, thì nó cũng không hiểu hết được.

Nếu thăng cấp thì sẽ là hậu hoạn vô cùng.

Sở Hi Thanh đã có ý nghĩ, có thể giúp tiểu Tóc Húi Cua học cấp tốc.

Tiền đề là tên nhóc này có thể lý giải lực lượng của bản thân mình, còn có thể vận dụng nó một cách linh hoạt, bằng không thì có thăng cấp cũng vô dụng.

Sở Hi Thanh không khỏi nhìn vào cột Ước Nguyện Thạch của mình lần nữa.

Không biết bao giờ mới có thể thu được Ước Nguyện Thạch đây?

Thiên đạo có 3000 thiên quy pháp tắc phân theo cấp độ mạnh yếu chia làm 7 tầng

Mỗi thiên quy pháp tắc - số lượng người tu luyện càng nhiều thì càng mạnh

Người tu luyện thiên quy ngộ tính cao đem thiên quy diễn biến càng nhiều, càng mạnh, để thiên quy đó lên cấp càng cao thì càng được thiên quy ưu ái, khi chiến đấu có thể mượn sức mạnh của thiên quy để gia trì võ ý - Thiên đạo chi vận - Thiên điều đạo quy - thiên nhân đồng luật - thiên nhân hợp nhất - cùng đạo hợp chân - Thiên quy pháp tướng - Thiên quy chân linh - Thiên quy thánh giả . . . - Thiên quy chi chủ (5 người được thiên quy xxx ưu ái nhất gọi là chân linh

xxx) (người xếp đầu chính là Thiên quy thánh giả) (Bàn Cổ khai thiên nên chính là Thiên quy chi chủ của 3000 thiên quy)

Các thần phân cấp cũng theo 7 tầng thiên đạo, ai nắm Thiên quy đạo luật càng cao thì càng mạnh

Tầng 1 – Hoang dã thần

Tầng 2 - thần linh hạ vị

Tầng 3 - trung vị

Tầng 4 - thượng vị

Tầng 5 - ? ? ?

Tầng 6 – Tạo Hóa Chúa Tể

Tầng 7 – Bàn Cổ *

Có các thiên tài không muốn tu luyện 3000 thiên quy này mà sáng tạo ra huyết mạch mới, mang thiên quy pháp tắc mới, được thiên địa chấp thuận đưa vào vào thiên đạo thì họ chính là Sáng Đạo Giả

Sáng Đạo Giả - Thiên quy chi chủ của thiên quy mới do mình sáng tạo, chân linh cùng thiên địa hợp đạo, thiên quy không diệt, bản thân bất diệt.

Chương 1980 - Thực lực tăng mạnh

“Huynh trưởng, ngươi quá chiều nó rồi, nó chính là đang nhân cơ hội để làm nũng.”

Bạch Tiểu Chiêu lẩm bẩm một câu, sau đó lại nhìn khối băng trong tay Sở Hi Thanh với ánh mắt lo lắng.

“Huynh trưởng, hình như nó chưa bị niêm phong hoàn toàn, vẫn còn đang giãy dụa.”

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn ngọn lửa trong khối băng một chút: “Không sao, niêm phong mười ngày nửa tháng là không có vấn đề.”

Mấy ngày sau, hắn liền ném ngọn đèn này cho Vô Tướng thần tông xử lý.

Hắn đã biết đây là thứ gì…

Bạch Tiểu Chiêu nghe ra ý chế giễu trong lời nói của Sở Hi Thanh.

Nàng suy tư một lát rồi gật gật đầu, sau đó tự giác hóa thành Thừa Hoàng, nhảy lên đỉnh đầu của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh lập tức phân tâm nhị dụng, vừa bay ra ngoài, vừa mở võ đạo bảo khố ra để làm mới.

Sau mỗi lần lên cấp, võ đạo bảo khố sẽ ra không ít thứ tốt.

Tuy rằng ‘hệ thống’ đã thăng cấp, nhưng quy tắc này chắc sẽ không thay đổi.

Khi Sở Hi Thanh bắt đầu làm mới, trong mắt hắn liền hiện lên một vệt sáng choang.

Lần này, thật sự có chút mùi vị tâm tưởng sự thành.

Hắn muốn cái gì, liền có cái đó.

Táng Thiên thần huyết / dị (cấp 19): Cần 15 điểm thiên nguyên để đổi.

Táng Thiên thần huyết / dị (cấp 20): Cần 45 điểm thiên nguyên để đổi.

Táng Thiên thần huyết / dị (cấp 21): Cần 135 điểm thiên nguyên để đổi.

Hình như ngày xưa hệ thống rất ghét ‘Táng Thiên’, Sở Hi Thanh vẫn không nhìn thấy huyết mạch Táng Thiên ở trong võ đạo bảo khố.

Nhưng sau khi huyết mạch Táng Thiên và La hầu dung hợp, hệ thống đã thay đổi, liên tục xuất hiện trong võ đạo bảo khố.

Sau đó còn có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp 19, cần 15 điểm thiên nguyên.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp 20, cần 45 điểm thiên nguyên.

Thần Dương cấp 21: Cần 135 điểm thiên nguyên.

Nhai Tí cấp 21: Cần 45 điểm thiên nguyên.

Sở Hi Thanh vốn tưởng rằng 503 điểm thiên nguyên có thể dùng rất lâu.

Kết quả vừa lên cấp, liền tiêu xài hết sạch, chỉ còn lại 98 điểm.

Sau đó thì không còn quét ra thứ gì nữa.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp 21 lại không thấy xuất hiện, có vẻ như không được hoàn mỹ.

Nhưng Sở Hi Thanh vẫn vui mừng khôn nguôi.

Những thiên phú này đều là thiên phí cấp bậc Thần giai hoặc là Gần Thần.

Thiên phú dưới Thần giai, thăng cấp tương đối dễ dàng.

Sở Hi Thanh quyết định, lần này trở về Vô Tướng thần tông, sẽ tham gia một lần 'Nhiên Huyết pháp tế'.

Sở Hi Thanh đã tích cóp hai năm rồi.

Mấy loại thiên phú huyết mạch khác, có thể dựa vào Nhiên Huyết pháp tế để tăng lên, không cần tốn điểm thiên nguyên.

Nhưng sau khi thiên phú huyết mạch tiến vào cấp 21, lại không có năng lực thiên phú mới xuất hiện.

Dựa theo kinh nghiệm của các tiền bối, phải vào cấp 24 mới có năng lực mới.

Nhưng sau khi thiên phú huyết mạch lên cấp 18, chính là từng bước lột xác, từng bước giải tỏa giới hạn người và thần, mãi đến tận cấp 25, bước vào lĩnh vực Bán Thần.

Vì vậy, sau cấp 18 thì mỗi một cấp đều tăng cường rất nhiều, tương đương với gấp ba lần trước kia.

Chỉ tiếc là Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết không thể thăng lên cấp 21.

Còn cả Thần Dương cấp 21.

Trước kia, 'Nguyên Dương Cửu Khiếu' của hắn chỉ mở rộng khoảng 5 lần mỗi khi tăng một cấp.

Nhưng sau cấp 18, mỗi khi tăng cấp thì dung lượng sẽ tăng gấp 10 lần, cấp 21 lại tăng đến khoảng 12 lần.

Ngoài ra, tin tức thuyết minh của 'Đại Nhật Thần Dương' cũng có thêm một dòng chữ mới: Tất cả võ ý có quan hệ đến Thuần Dương được tăng lên ba tầng! Tất cả võ ý có quan hệ với Thái Dương được tăng lên hai tăng! Tất cả võ ý tính Dương được tăng lên một tầng.

Cái này liền lợi hại, tuy rằng Sở Hi Thanh không học bất kỳ công pháp nào có liên quan đến Thái Dương, nhưng Tru Thiên chân ý và Nhai Tí chân ý của hắn lại là võ ý có tính Dương.

Còn có Kim Cương, Như Ý, vân vân… đều là võ ý tính Dương.

Sau khi môn thiên phú Thần giai này tiến vào cấp 15, có thể nói là càng ngày càng mạnh.

Ngoài ra, các loại thiên phú cũng tăng cường rất nhiều tố chất thân thể.

Sở Hi Thanh thế mà lại tiến vào trạng thái ‘phản tổ’ một lần nữa, toàn bộ thân thể lại bắt đầu bành trướng và vặn vẹo.

Cương lực quanh người đều nổ tung, đánh nát toàn bộ vách hang động.

Tất cả đất đá chung quanh liên tục sụp đổ, lại bị cương lực mạnh mẽ này ép thành bột mịn.

Cường độ ‘phản tộ’ lần này, thậm chí còn vượt qua lần trước.

Sở Hi Thanh vừa đau vừa vui sướng, hắn vừa trấn áp các loại biến hóa trong cơ thể, duy trì dung mạo của mình, vừa nhìn màn hình hư ảo ở trước mắt.

Bảng nhân vật của hắn đã phát sinh biến hóa rất lớn.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Tứ phẩm tượng (Thiên Quân) / Nhất phẩm hạ (Thiên Quân).

Võ đạo: Thần Ý Xúc Tử Đao (tầng21), Vô Tướng Tru Thiên Đao (tầng 21), Thần Ý Như Tâm Đao (tầng 20), Hỗn Độn Thiên Đao (tầng 19), Thần Hành Vô Tướng (tầng 20), Vạn Kiếp Thần Tru Chỉ (tầng 20), Ngọa Tuyết thần đao (tầng 25), Cửu Luân thần ấn(tầng 18), Cửu Luân Ngự Kiếm chân quyết (tầng 19 / phong).

Võ ý: Nhai Tí chân ý (tầng 26), Tru Thiên chân ý (tầng 24), Như Ý chân ý (tầng 24), Hỗn Độn chân ý (tầng 20), Kim Cương chân ý (tầng 22), Vĩnh Hằng chân ý (tầng 21), Bất Diệt chân ý (tầng 18), Trảm Thiên chân ý (tầng 18), Trụ Thiên chân ý (tầng 17).

Nguyên công: Hỗn Độn Vạn Tượng công (tầng 15 / Tam phẩm hạ), Cửu Luyện Cực Nguyên Tử kim thân (tầng 16).

Điểm thiên nguyên: 96.

Ước Nguyện Thạch: 0.

Thiên phú: Táng Thiên thần huyết / dị (cấp 21), Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (cấp 20), Nguyên Thần (cấp 18), Thần Dương (cấp 21), Thái Thượng Thông Thần (cấp 17), Nhai Tí (cấp 21), Thần Thương (cấp 17), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (cấp 17), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (cấp 17).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, cộng sinh (cấp 8), Lê Tham chiến ấn (trung), Thái Sơ thần vận (cao), Huyết tùng Thần hạch.

Tuổi thọ: 19.844 ngày.

Chương 1981 - Thực lực tăng mạnh (2)

Ngoại trừ thiên phú huyết mạch ra, các loại võ đạo và võ ý của Sở Hi Thanh cũng tăng mạnh.

Đây đều là thu hoạch trong hai tháng tiềm tu ở Vô Tướng thần sơn.

Hai vị tổ sư tự tổn mệnh nguyên, kéo dài hai tháng thành sáu tháng, Sở Hi Thanh sao dám không cố gắng?

Mỗi ngày ngoại trừ tích lũy chân nguyên ra, đại đa số thời gian còn lại, hắn đều dùng để nghiên cứu võ đạo.

Sở Hi Thanh cực kỳ thông minh, hắn dùng thời gian để tăng cường ‘Cửu Luân thần ấn’ trước, khiến cho chín đại phân hồn của mình tăng lên, rồi mới nghiên cứu cái khác.

Trí tuệ phân hồn cũng rất cao, có chín đại phân hồn trợ giúp, tốc độ nghiên cứu võ đạo của hắn tự nhiên tăng mạnh.

Vì vậy, trong sáu tháng này, các loại võ đạo của hắn đều tăng vọt.

Đáng nhắc đến chính là, tuổi thọ của Sở Hi Thanh lại tăng lên khoảng 1500 ngày, đây chính là lợi ích của Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết và Thần Dương.

Thái Sơ thần vận của hắn cũng bất tri bất giác mà đến cao cấp.

Thái Sơ thần vận (cao): Bởi càng ngày càng nhiều người coi ngươi là kẻ xấu bụng ác độc, vì vậy nên rất được Thái Sơ Huyền Nữ yêu thích. Khi ngươi tính kế người khác, hoặc là bị người khác tính kế, Thái Sơ Huyền Nữ chấp chưởng vận mệnh sẽ chiếu cố ngươi. Khi ngươi gặp phải nguy hiểm, Thái Sơ Huyền Nữ có thể sẽ cảnh báo cho ngươi.

Lúc trước, Sở Hi Thanh cũng không chú ý đến cái biến hóa này.

Hắn cảm ứng được tin tức ở trong đầu, trong lòng không khỏi mắng một tiếng 'Shet'.

Xấu bụng ác độc? Đang mắng ai vậy? Ta nhiều lắm là có chút lòng dạ thôi, hoàn toàn không liên quan gì đến mấy chữ xấu bụng ác độc cả.

Sở Hi Thanh lập tức suy tư.

Trước kia, Thái Sơ thần vận là 'Vận thế tăng cao'. Bây giờ thì đổi thành 'Thái Sơ Huyền Nữ chấp chưởng vận mệnh sẽ chiếu cố'.

Nếu như hắn đoán không sai, đây chắc là lực lượng cực hạn của Thái Sơ Huyền Nữ.

Theo tin tức từ Thần Xích Hỏa, khoảng tầm 36 vạn năm trước, Thái Sơ Huyền Nữ từng được Huyền Hoàng thủy đế giúp đỡ, mưu đồ lực lượng Vận Mệnh.

Nàng thành công, nhưng cũng không hoàn toàn thành công.

Thái Sơ Huyền Nữ bây giờ cũng trở thành một trong những thần linh chấp chưởng vận mệnh, nhưng lại không phải là người mạnh nhất trong đó.

Sở Hi Thanh nhớ đến lời của Thần Xích Hỏa, khóe môi không khỏi co quắp lại, hắn cũng không biết nói vị 'Vạn Mưu chi chủ' này như thế nào nữa.

Thần Xích Hỏa nói, vị này cũng là một trong những nhân tình của Huyền Hoàng thủy đế.

Nàng rõ ràng là xuất thân từ Cự thần mạch Phong Thần – Đế Sát, lại bị Huyền Hoàng thủy đế thuyết phục, không chỉ trợ giúp Huyền Hoàng thủy đế đánh bại Lê Tham, mà còn trở thành phụ tá đắc lực của Huyền Hoàng thủy đế khi chinh phạt Trung Thổ.

Sở Hi Thanh không tự chủ được mà nghĩ thầm, một người và một Cự linh, một lớn một nhỏ, có thích hợp không? Phù hợp sao?

Nhất định là Thần Xích Hỏa nói lung tung.

Cũng đúng lúc này, vẻ mặt Sở Hi Thanh chợt nghiêm túc, bỗng nhiên dừng lại.

Hắn thu màn hình hư ảo lại, sau đó nhìn về phía trước mắt.

Sở Hi Thanh nhìn thấy một đám sương máu lớn đang tụ tập lại đây.

Đó chính là sinh mệnh nguyên lực của Lê Tham lưu lại nơi này, chúng nó đang ngưng tụ thành một đoàn văn tự ở trước mặt Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh nhướng mày lên, trong con ngươi hiện ra một vệt ánh sáng lạnh lẽo.

…

Khi Sở Hi Thanh cầm khối băng bay ra khỏi ‘Lê Tham địa quật’, đại chiến ở miệng hố vẫn chưa kết thúc.

Lúc này đã có hơn 60 chạy đến đây, cố gắng dùng các loại phương pháp để tiến vào trong hố.

Thần Xích Hỏa thì lại dốc sức chặn lại.

Hắn không chỉ dùng Nhiên Thiên chi pháp bao trùm miệng hố, còn mở rộng ra đến tận ngàn dặm.

Do chuyện phát sinh quá vội vàng, đám người chạy đến đầu tiên chỉ có tu vị khoảng nhị phẩm tam phẩm.

Dù sao cao thủ nhất phẩm trên thế gian này cũng chỉ có hạn.

Bọn họ đều đứng ở đỉnh cao của phàm giới, thân phận cao quý, không thể ngày nào cũng chạy theo ‘Dục Nhật thần chu’ của Sở Hi Thanh được.

Lần này không giống lần trước, lần trước có mấy người Bá Thiên Lai thả tin tức ra ngoài, bọn họ còn có thể thông qua ấn ký trên đường của mấy người Bá Thiên Lai Phong Liên Thành, từ đó đuổi theo.

Tốc độ của Dục Nhật thần chu che đậy phàm giới.

Dưới tình huống không có nội ứng, dù có pháp khí phi hành tương tự, cũng rất khó đuổi kịp Sở Hi Thanh.

Các thế lực chỉ có thể trải rộng nhân thủ, giăng lưới chờ đợi.

Nên đương nhiên chất lượng của đám người này không thể cao được.

Hơn nữa, gần đây có quá nhiều nhất phẩm chết vì Sở Hi Thanh, nhiều đến mức khiến các thế lực đều phải kinh hãi, kiêng kỵ, không dám cầu may nữa.

Nói chung là lần này có rất nhiều người, nhưng không có một kẻ nào đạt đến nhất phẩm.

Bộ phân thân này của Thần Xích Hỏa lại có sức chiến đấu của Siêu Phẩm.

Đối phó với đám người này, tự nhiên là nghiền ép.

Hắn vừa cười to, vừa tùy ý bắt giết đám người trên miệng hố, hút khô đám võ tu nhân tộc kia, để bù đắp khí huyết khô cạn và thần phách suy yếu của bản thân.

Chẳng biết vì sao, Thần Xích Hỏa lại có vài phần kiêng kỵ với Sở Hi Thanh.

Hắn rõ ràng là có thể mở cái miệng to như chậu máu ra, nuốt chửng đám võ tu nhân tộc này, nhưng lại phải dùng phương thức mất công mất sức như vậy.

Chương 1982 - Thực lực tăng mạnh (3)

Phong Tam thì làm trợ thủ cho Thần Xích Hỏa, hai người liên thủ, khiến miệng hố gió thổi không lọt.

Nhưng khi Sở Hi Thanh cầm khối băng bay ra ngoài miệng hố, đám người này đã từ bỏ cố gắng chui vào trong miệng hố.

Bọn họ đều nhìn Sở Hi Thanh với vẻ nghi ngờ không thôi, không biết Sở Hi Thanh đã dùng bí dược tam phẩm hay chưa?

Mọi người đều không nhìn thấu sâu cạn của Sở Hi Thanh, bọn họ nhìn Sở Hi Thanh lại cảm thấy như đang nhìn một mảnh trời.

Nhưng thời gian ngắn ngủi như vậy, chắc hẳn là chưa đủ để hoàn thành ‘nghi thức’ Vô Tướng công.

Vì vậy, dù Sở Hi Thanh có dùng bí dược thì cũng không có vấn đề gì lớn.

Trái lại thì đây còn là một chuyện tốt.

Sở Hi Thanh thăng cấp tam phẩm mà không thể hoàn thành ‘nghi thức’ Vô Tướng công, như vậy sẽ chỉ làm giảm tiềm lực của hắn.

Sau đó, bọn họ đều không hẹn mà cùng quay đầu bỏ chạy.

Sau đó bọn họ cũng sẽ tiếp tục nhìn chằm chằm vào hướng đi của Sở Hi Thanh.

Người của Vô Tướng thần tông, bình thường đều hoàn thành ‘nghi thức’ trong vòng ba ngày sau khi ăn bí dược.

Ba ngày này chính mà mấu chốt, bọn họ sẽ không để cho người này có cơ hội hoàn thành ‘nghi thức’ Vô Tướng công.

Sở Hi Thanh thì lại lạnh lùng nhìn đám người này một chút.

“Đã bị Sở mỗ nhìn thấy, lại còn muốn đi?”

Hắn nhìn thấy những văn tự kia của Lệ Tham thì tâm trạng rất không tốt, vì vậy sát ý cực kỳ nồng đậm.

Theo Thần Ý Đao Tâm của Sở Hi Thanh hội tụ địch ý và sát niệm của hơn 60 người này, một chém đã có năm người thất khiếu chảy máu, rơi xuống từ không trung.

Sau lưng Sở Hi Thanh xuất hiện một đôi huyết dực, nó lập tức bùng nổ ra vô số sợi tơ màu máu, che kín đất trời, quấn quanh lấy tay chân và thân thể của bảy người.

Bộ ‘ngôi sao La Hầu’ trôi nổi ở phía sau hắn lại phát ra lực hút cực kỳ mạnh mẽ.

Sau cánh tay của nó hút lấy sáu tên võ tu nhị phẩm.

Khi Sở Hi Thanh chuẩn bị tiến thêm một bước, chém giết hết tất cả đám người này, thì Thần Xích Hỏa bỗng nhiên rống lên một tiếng: “Đều giao cho ta! Ngươi nói phải giữ lời.”

Sở Hi Thanh cúi đầu nhìn Thần Xích Hỏa đang hưng phấn không thôi, tâm trạng lại càng khó chịu hơn.

Nhưng hắn là một người nói lời giữ lời.

Cho nên đã dừng tay, mặc kệ Thần Xích Hỏa tàn sát đám võ tu bị hắn kiềm chế kia.

Mấy người còn lại thì Sở Hi Thanh không quản, bọn họ đã chạy quá xa, ngoài tầm tay với; thứ hai là trước mắt Sở Hi Thanh bỗng nhiên hiện lên một màn sáng màu xanh lam.

Đây là có người mượn Thần Khế thiên bi để gửi tin cho hắn.

Sở Vân Vân: Phu quân, ngươi đã tăng cấp tam phẩm?

Sở Hi Thanh nhìn thấy mấy chữ này, tâm trạng lập tức tốt hơn.

Tuy rằng chỉ là vài chữ ngắn ngủi, nhưng Sở Hi Thanh vẫn cảm nhận được tâm trạng vui mừng của Sở Vân Vân.

Mấu chốt là hai chữ ‘phu quân’ kia.

Chà chà, thật sự là hiếm thấy.

Lúc này, Sở Hi Thanh liền bóp nát một khối linh thạch trung phẩm: “May mắn, tam phẩm hạ!”

Lập tức có một đám tin tức xuất hiện trên màn sáng màu xanh lam.

Kế Tiễn Tiễn: “Chúc mừng chủ thượng, tu vị lại tiến thêm một bước, đại nghiệp của Thiết Kỳ Bang ta có hi vọng.”

Lưu Nhược Hi: “Chủ thượng uy vũ!”

Lục Loạn Ly: “Tốc độ nhanh thật, nhưng tiếp theo ngươi không có tổ sư hỗ trợ, ta sớm muộn gì cũng vượt qua ngươi.”

Bên trong Tàng Kinh lâu, sự chú ý của Lục Loạn Ly vẫn nằm trên hai chữ ‘phu quân’ kia.

Sở Vân Vân này, bình thường thì kiêu ngạo lạnh nhạt, không ngờ nàng cũng dám công khai gọi hai chữ ‘phu quân’ ở trước mặt mọi người.

Lục Loạn Ly cũng không nghiến răng nghiến lợi, trợn mắt giậm chân như trước kia, mà đột nhiên cảm thấy chán ngán và thất vọng.

Lục Loạn Ly có chút thất thần, nghĩ thầm mình và tên kia là không có khả năng sao?

Hắn rốt cuộc có thích ta hay không? Ta đến cùng là có vị trí thế nào trong lòng hắn?

Còn nữa, không ngờ tu vị của hắn đã vượt qua nàng. Sức chiến đấu thì còn hơn xa nàng.

Mình muốn đuổi theo hắn cũng không dễ dàng.

Vấn Thù Y thì chậm hơn một chút: “Ta cũng vừa mới cảm ứng được từ ‘Cực Dương thần nguyên’, chỉ là không thể xác định. Hi Thanh chắc không chỉ tăng tu vị, mà huyết mạch Thần Dương cũng đã đến cấp 21, chúc mừng! Cũng vui mừng thay cho ngươi!”

Lúc này, tại Cực Đông Băng Thành.

Vấn Thù Y ngồi ở sau ngự án, vẻ mặt có chút thương cảm và mất mát.

Tại hai tháng trước, nàng đã biết Sở Vân Vân lấy danh nghĩa thê tử của Sở Hi Thanh để trở về bắc vực.

Tâm trạng của Vấn Thù Y rất tồi tệ, mấy chục ngày này, trong lòng nàng như thiếu mất thứ gì đó, tâm trạng mệt mỏi, phờ phạc, không có tinh thần.

Lúc rảnh rỗi thì Vấn Thù Y lại âm thầm tự giễu.

Chẳng lẽ mình còn thật sự muốn phát sinh cái gì đó với Sở Hi Thanh sao?

Tuổi tác của hai người bọn họ chênh lệch quá nhiều, vốn là chuyện không thể.

Có lẽ là do huyết mạch Thần âm Thần Dương hấp dẫn lẫn nhau, cho nên nàng mới sinh ra chút tâm tình dị dạng, có ý nghĩ không nên có.

Mình lại bị cái tâm tình đó ảnh hưởng, thật sự là ngu xuẩn.

Chương 1983 - Thực lực tăng mạnh (4)

Vấn Thù Y hơi nghĩ một chút, mình rốt cuộc là thích cái gì của Sở Hi Thanh chứ?

Hắn lớn lên rất anh tuấn, cực kỳ anh tuấn! Hơn nữa còn dũng mãnh không sợ, tâm chí mạnh mẽ! Cũng rất có trách nhiệm, lại cực kỳ đáng tin cậy! Còn rất thông minh nữa, dường như không có chuyện gì có thể làm khó hắn…

Vấn Thù Y lại lắc lắc đầu, thu hồi tâm tư.

Vấn Thù Y nhìn hai chữ ‘phu quân’ kia, lòng thầm nói đây thật ra cũng là một chuyện tốt.

Từ khi tin tức từ bắc vực truyền về, Cực Đông Băng Thành đã không còn lời đồn liên quan đến việc thông gia nữa.

Tất cả mọi người đều biết đây là việc không thể, lẽ nào để thành chủ của bọn họ đi làm thiếp cho Sở Hi Thanh? Dù là bình thê cũng không được.

Sau khi Băng Thành ổn định lại, sự vụ liền thông thuận hơn rất nhiều, hai mặt chiến trường nam bắc cũng đạt được chút chiến công.

Cuối cùng là Bạch Tiểu Chiêu, nàng hoàn toàn không coi linh thạch là linh thạch, đắc ý nói: “Khà khà! Huynh trưởng không chỉ thăng cấp tam phẩm, mà còn liên tục ‘phản tổ’ hai lần! Các ngươi nói xem, Bá thể của hắn bây giờ phải mạnh đến mức nào chứ?”

Sở Hi Thanh không để ý đến nàng.

Hắn nhìn mấy câu trả lời của Lục Loạn Ly và Vấn Thù Y, rồi bắt đầu suy tư.

Nhưng vào lúc này, Sở Vân Vân lại nhắn tiếp: “Đúng lúc lắm, nếu bây giờ ngươi rảnh rỗi, có thể đến giúp ta một chuyện, vị trí ở cách 320 dặm phía đông rừng Tháp Sơn.”

Sở Hi Thanh hơi sững sờ.

Rừng Tháp Sơn nằm ở Sương Châu, cách Nghiêm Châu 22 ngàn dặm.

Sở Hi Thanh lập tức thả Dục Nhật thần chu ra.

Hắn gọi Phong Tam và Thần Xích Hỏa lên thuyền, rồi bay thẳng đến mục tiêu.

Khoảng tầm một canh giờ sau, Sở Hi Thanh hạ độ cao, tìm thấy Sở Vân Vân ở một đỉnh núi nhỏ phía đông rừng Tháp Sơn.

Còn không chờ Sở Hi Thanh đặt câu hỏi, Sở Vân Vân đã tò mò hỏi: “Trong tay ngươi là thứ gì?”

Nàng nhìn khối băng trong tay Sở Hi Thanh một lát, liền bừng tỉnh: “Đăng linh? Thì ra là như vậy, bảo sao lần trước ta không giết được hắn. Ngươi giao thứ này cho ta đi.”

Sở Vân Vân phất tay áo một cái, trực tiếp thu khối băng này vào trong nhẫn Càn Khôn.

Sở Hi Thanh lo lắng Mã Thiên Diễm thoát vây, cho nên không dám thu vào trong pháp khí không gian, còn Sở Vân Vân thì không để Mã Thiên Diễm vào mắt.

Nàng đồng thời đưa cho Sở Hi Thanh một tấm tin phù: “Ngươi xem đi!”

“Tần Tịch Nhan?”

Sở Hi Thanh ngưng thần nhìn lướt qua nội dung bên trong, nhất thời đau đầu nói: “Không thể không nói, Tần Tịch Nhan này rất thông minh. Nàng đoán được phần bí dược nhị phẩm này có thể là cái bẫy của Tần Phụng Tiên, vì vậy nên mới cầu viện ngươi. Thế gian này, chỉ có ngươi mới có thể giúp nàng, mà ngươi cũng không cho phép Quy Nhất Nguyên Chung rơi vào tay Tần Phụng Tiên.”

Hắn lại cười khổ: “Nhưng đây chung quy vẫn là việc nhà của ngươi, nếu ta tham dự vào thì hình như không thích hợp?”

Sở Vân Vân hiển nhiên là đang nằm trong trạng thái do dự.

Nàng còn chưa tha thứ cho Tần Tịch Nhan, nhưng dường như lại không đành lòng khi muội muội của mình rơi vào tay Tần Phụng Tiên.

Sở Hi Thanh không muốn nhúng tay vào việc này.

Ý của hắn là, dứt khoát mặc kệ.

Tuy rằng Tần Tịch Nhan đã tạ lỗi trong tin phù, nhìn chữ chữ như rất chân thành thật lòng, nhưng Sở Hi Thanh lại không tin một chữ nào.

Tốt nhất là tìm một cơ hội thích hợp, rồi chiếm lấy Quy Nhất Nguyên Chung luôn.

Nhưng chẳng may sau này Sở Vân Vân hối hận thì làm sao bây giờ? Liệu có sinh lòng oán hận với hắn không?

Đương nhiên Sở Vân Vân không phải người như vậy, nhưng chỉ cần là người thông minh thì chắc chắn sẽ biết lựa chọn thế nào vào lúc này, ‘nói nhiều làm nhiều, không bằng yên lặng’.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, hắn thấy đôi mắt màu xanh lam của Sở Vân Vân nhìn thẳng vào mình: “Hiện giờ ngươi là phu quân của ta, đây cũng là việc nhà của ngươi.”

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên.

Vì thế nên bây giờ hắn cũng là tỷ phu (anh rể) của Tần Tịch Nhan?

Trong lòng thấy rất vui vẻ, nhưng cũng thấy rất đau đầu.

Nhưng Sở Hi Thanh vẫn bắt đầu suy nghĩ cẩn thận.

Một lát sau, hắn giơ tin phù trong tay lên: “Không bằng chúng ta đánh cược đi, ta đoán tính tình của Tần Tịch Nhan vẫn không thay đổi chút nào, nàng căn bản là không đáng để ngươi trợ giúp.”

“Đánh cược?” Sở Vân Vân kinh ngạc nhìn Sở Hi Thanh, mắt mang theo vẻ tò mò: “Ngươi nói rõ ràng xem.”

…

Góc bắc Cực Đông Băng Thành.

Khi mặt trời vừa lặn, bảy bóng người áo đen che mặt đi đến trước một tòa miếu được xây dựng bằng băng.

Đây là ‘Trấn Hải Từ’ của Cực Đông Băng Thành, chuyên dùng để tế tự các tiền bối đã chết khổ của nước Trấn Hải.

Nơi này có rất nhiều tướng sĩ trông coi.

Nhưng mà bảy người lai lịch không rõ này lại ra vào tự nhiên như chỗ không người.

Cũng không biết bọn họ sử dụng pháp môn gì, khiến cho đám tướng sĩ chung quanh không thể phát hiện ra họ.

Người cầm đầu là một nữ tử, dáng người thùy mị thướt tha, do đeo mặt nạ nên không thấy rõ dung mạo.

Nàng đi đầu tiên, nơi nàng đi qua, tất cả cấm chế và trận pháp trong miếu đều không có phản ứng, tựa như không hề tồn tại.

Mãi đến khi bọn họ đi đến cái sân trong cùng của ‘Trấn Hải Từ’, nữ tử mặc áo đen bỗng nhiên dừng bước trước viện.

Nàng ngẩng đầu lên, dùng bảng hiệu trước cửa với ánh mắt phức tạp: “Phía trước chính là ‘Trai Tâm viện’, mỗi lần cúng bái tổ tiên, mẫu thân đều sẽ trai giới ở đây một ngày một đêm.”

“Ngoài ra, Tế Hải đại trưởng lão cũng thường xuyên ở nơi này, nếu như không có gì bất ngờ, lần này Tế Hải đại trưởng lão cũng sẽ chủ trì việc cúng tổ tiên. Người này sinh sau ta một trăm năm, lại leo lên Thiên Bảng cùng ta. Nàng ẩn lui khi xếp hạng 92 Thiên Bảng, thực lực lại vượt xa như thế, các ngươi nhất định phải cẩn thận.”

Nữ tử áo đen vừa nói chuyện, vừa dùng Băng Phong chi pháp để ngăn chặn tiếng nói trong phạm vi năm thước chung quanh.

Chương 1984 - Thần âm x Thần Dương

“Những thứ này chúng ta đều biết, chắc chắn sẽ không khinh thường vị đại cao thủ này của Băng Thành các ngươi…”

Đây là tiếng nói của một cô gái, phát ra từ bên trái nữ tử áo đen, là một nữ tính có dáng người thướt tha động lòng người, khiến người ta mơ màng.

Nàng vừa nói chuyện vừa nghiêng đầu nhìn nữ tử áo đen.

“Trưởng Tôn công chúa, ngươi đang do dự?”

Nữ tử áo đen này lại chính là trưởng công chúa của Cực Đông Băng Thành, Trưởng Tôn Nhược Ly!

Cô gái thướt tha mỉm cười, lấy mặt nạ xuống: “Trưởng Tôn công chúa lo xa rồi, ta đảm bảo sẽ không hại tính mạng của Tế Hải đại trưởng lão, cũng sẽ không tổn thương mẫu thân của ngươi.”

“Mục đích của chúng ta chỉ là hạ ‘Thái âm thần ấn’ lên người nàng, để thu hồi lực lượng tại phàm giới của chủ chúng ta thôi. Đúng rồi, còn cần lấy một giọt tinh huyết của nàng, đây là vì thiếu thành chủ của các ngươi. Chỉ có như vậy thì hắn mới có thể kích phát huyết mạch Thần âm, bằng không thì viên Cửu Thiên Thần âm Đan này sẽ uổng phí.”

Trưởng Tôn Nhược Ly nhíu mày.

Nàng nhìn khuôn mặt của cô gái này, ánh sáng trong mắt biến ảo chập chờn.

Đây chính là ngũ quan và dung mạo của Tế Hải đại trưởng lão, mỗi một chi tiết nhỏ đều rất tương tự. Hầu như không có khác biệt gì, ngay cả khí chất cũng rất giống.

Lại nhìn kỹ hơn, Trưởng Tôn Nhược Ly phát hiện dáng người của đối phương cũng cực kỳ giống với Tế Hải đại trưởng lão.

Ngày xưa, khi nước Trấn Hải diệt vong, đại đa số cao thủ nam tính đều chết sạch, chỉ còn lại một ít cô nhi quả phụ dẫn dắt di dân Trấn Hải lưu vong trên biển.

Khi đó đại đa số chiến tướng của Cực Đông Băng Thành đều là nữ tính.

Tế Hải đại trưởng lão chính là một người kiệt xuất trong đó.

Nhưng vị này tọa trấn 'Trấn Hải Từ' hơn 300 năm, trong thời gian này rất ít khi gặp người ngoài.

Cô gái này lại có thể mô phỏng ra khuôn mặt và khí chất của Tế Hải đại trưởng lão, có thể thấy bọn họ chuẩn bị chu đáo đến mức nào.

Giọng nói của Trưởng Tôn Nhược Ly khô khốc: "Sao ta biết các ngươi không gạt ta?"

"Gạt ngươi? Vấn đề là gạt người thì có lợi gì cho chúng ta? Ngươi phải biết, Nguyệt Thần đã không tham dự vào phân tranh ở phàm giới từ lâu rồi, chắc phải 20 vạn năm? Cũng có thể là 30 vạn năm. Nguyệt Thần không có mưu đồ gì ở dưới phàm giới cả."

Cô gái yểu điệu kia bật cười: "Chúng ta cũng đã lấy ra thành ý rồi, tổng cộng chín viên Nguyên Nguyên Khô Vinh Đan kéo dài 50 năm tuổi thọ, có thể giúp cao thủ nhất phẩm của Băng Thành các ngươi sống thêm một thời gian dài. Đây chính là Nguyên Nguyên Khô Vinh Đan đấy, dù là cây khô mục nát, dù các loại phương pháp kéo dài tuổi thọ khác đều không có tác dụng, thì nó vẫn có thể giúp người ta gặp mùa xuân thứ hai. Điện hạ há không phải một trong những người hưởng lợi sao?"

"Còn viên Cửu Thiên Thần âm Đan kia có giá trị thế nào, chính ngươi cũng biết. Nó có thể để thiếu thành chủ của các ngươi thức tỉnh huyết mạch Thần âm, đạt được tư cách kế thừa Thái Sơ Băng Luân, hơn nữa trong vòng một năm sẽ vào nhất phẩm. Chuyện đến nước này rồi, công chúa sẽ không đổi ý chứ?"

Ánh mắt Trưởng Tôn Nhược Ly vẫn lấp lóe: "Các ngươi đúng là đã lấy ra Cửu Thiên Thần âm Đan, nhưng mà không có tác dụng gì cả!"

Thật ra nàng đang hối hận rồi, hối hận như ngàn vạn con kiến gặm nhấm trái tim nàng.

Hai tháng trước, lời đồn thông gia giữa Vấn Thù Y và Sở Hi Thanh càng ngày càng kịch liệt và nhốn nháo.

Vì vậy Hữu tướng Quy Nguyên Hạo đã dẫn Trưởng Tôn Binh Quyền đến gặp nàng, nàng do dự mãi, cuối cùng vẫn đồng ý.

Trưởng Tôn Nhược Ly tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn cơ nghiệp của Trưởng Tôn gia rơi vào tay người ngoài.

Chín viên Nguyên Nguyên Khô Vinh Đan kia cũng làm cho tim nàng đập thình thịch.

Trưởng Tôn Nhược Ly không thèm để ý đến tuổi thọ.

Nhưng cái này có thể giúp nàng sống lâu hơn, bảo vệ Cực Đông Băng Thành thêm 50 năm! Thậm chí còn có thể thử xung kích Siêu Phẩm thêm một lần nữa.

Nhưng sau khi song phương hợp tác được nửa tháng, phương bắc truyền tin Tần Mộc Ca lấy danh nghĩa thê tử của Vô Cực Đao Quân trở về phương bắc.

Khi đó, Trưởng Tôn Nhược Ly hối hận không thôi.

Nếu nàng biết Sở Hi Thanh và Tần Mộc Ca là phu thê, thì nhất định sẽ cân nhắc nhiều hơn.

Bây giờ thì đã quá muộn.

Trưởng Tôn Nhược Ly cũng nghe ra ý uy hiếp trong lời nói của đối phương.

Hôm nay, một khi nàng từ chối thì hậu quả khó mà lường được.

Dù đối phương chỉ bộc lộ giao dịch của song phương ra ngoài ánh sáng, thì nàng cũng không gánh chịu nổi hậu quả.

Còn nữa, song phương đã ký kết Thần khế, nàng cũng không thể làm trái.

Nhưng Trưởng Tôn Nhược Ly vừa nghĩ đến chuyện này thì lại càng bất mãn hơn.

Cô gái yểu điệu không để ý đến thái độ ác liệt của Trưởng Tôn Nhược Ly, nàng thản nhiên nói: “Cửu Thiên Thần âm Đan có tác dụng hay không, chính ngươi rõ ràng. Viên đan dược này, cần huyết mạch Thần âm làm thuốc dẫn.”

“Hoặc là lấy từ thành chủ của các ngươi, hoặc là do Nguyệt Thần ban tặng. Ta đề nghị là lấy từ thành chủ, chủ ta cũng có thể ban xuống, nhưng tiền đề là thiếu thành chủ của các ngươi phải thờ phụng chủ ta, trở thành ‘Thần tử’ của nàng.”

Trưởng Tôn Nhược Ly không khỏi hừ nhẹ một tiếng.

Trưởng Tôn Binh Quyền là thiếu chủ Băng Thành, há có thể thờ phụng thần linh? Từ đây bị người chế ngự, không có tự do?

Chương 1985 - Thần âm x Thần Dương (2)

“… Công chúa điện hạ, tuy rằng lời đồn thông gia trong Băng Thành đã hết, nhưng điện hạ thật sự có thể yên tâm sao? Nửa năm qua, thành chủ của các ngươi không hề tỏ thái độ gì với lời đồn và nghị luận thông gia này, với lại đến nay vẫn chưa lập thiếu thành chủ, có thể thấy thành chủ chưa chắc đã không có tâm tư khác.”

“Sau này nàng thật sự giao Cực Đông Băng Thành vào tay thiếu thành chủ sao? Cái này chỉ sợ là chưa chắc. Phải biết điện hạ và thiếu thành chủ có chung một dòng máu, mà nàng thì khác, nàng không phải người của Trưởng Tôn gia.”

“Lui lại một bước, Cực Đông Băng Thành muốn ngạo nghễ Thần Châu, thì cũng không thể thiếu huyết mạch Thần âm, không thể thiếu thần khí Thái Sơ Băng Luân! Bằng không một khi thành chủ hết thọ, các ngươi nên làm thế nào?”

Cô gái yểu điệu dụ dỗ từng bước, nàng nhìn thấy ánh sáng nơi đáy mắt của Trưởng Tôn Nhược Ly, không khỏi cười nói: “Công chúa điện hạ không cần lo nghĩ nhiều. Ta đã hứa hẹn với ngươi, ngày đại tế, công chúa điện hạ cũng có thể giám sát chúng ta. Nếu như chúng ta có hành vi gây rối, công chúa điện hạ có thể ra tay ngăn cản.”

Trưởng Tôn Nhược Ly không khỏi thở dài một hơi, sau đó lại đạp bước đi về phía trước.

Nàng đang suy nghĩ, chỉ cần ngày đại tế cẩn thận một chút, bổ sung thêm một ít nhân thủ, giám sát toàn bộ quá trình.

Vậy mình và mẫu thân đều không có chuyện gì.

Chỉ một cái “Thần âm thần ấn” và một giọt tinh huyết mà thôi, không tổn hại gì đến mẫu thân.

Trưởng Tôn Nhược Ly cũng đã hiểu ra.

Đến ngày hôm nay, nàng đã không còn lựa chọn nàng khác.

Khi song phương ký kết Thần khế, nàng cũng đã dùng một viên Nguyên Nguyên Khô Vinh Đan, đã không còn khả năng quay đầu.

Nếu như không muốn gánh chịu Thần khế phản phệ, vậy Trưởng Tôn Nhược Ly chỉ có thể hoàn thành ước định của song phương.

Trưởng Tôn Nhược Ly không biết chính là, cùng lúc đó tại thành Vọng An.

Bên trong Duyên Anh điện.

Quốc sư Vũ Côn Luân hơi cúi đầu với Kiến Nguyên đế: “Thần may mắn không làm nhục mệnh! Bên phía Cực Đông Băng Thành đã an bài xong, chỉ còn chờ gió đông.”

“Gió đông? Nói cách khác, trẫm chỉ cần chờ đến ngày đại tế, là có thể thu lấy lực lượng thuần âm của Vấn Thù Y?”

Khóe môi Kiến Nguyên đế cong lên, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Sau đó hắn lại nhìn về phía Vũ Côn Luân với vẻ mặt hoảng hốt: “Trẫm vẫn cảm thấy hơi khó tin! Quốc sư, trẫm thật sự có thể đồng thời nắm giữ Thần âm và Thần Dương sao?”

“Sao lại không thể?”

Ánh mắt Vũ Côn Luân lóe lên, lại khom người nói: “Vọng Thiên Hống đời đầu là vật chí âm chí tà, nhưng tứ đại Thi tổ đời đầu bị nó nhiễm hóa lại đều là ‘Cực Dương chi thể’.”

“Bệ hạ đã nắm giữ Quy Nhất và Vạn Tượng, bây giờ chỉ cần cướp đoạt máu xử nữ của Vấn Thù Y, lại mượn thi độc của Vọng Thiên Hống kia, thì bệ hạ nhất định có thể đồng thời sở hữu cả Thần âm và Thần Dương, thành tựu ‘Gần Thần’ đỉnh phong, từ đây vô địch thiên hạ!”

“Thi độc?” Kiến Nguyên đế hơi nhíu mày, trong mắt hiện ra vẻ do dự.

“Mời bệ hạ tin ta! Bệ hạ bây giờ đã bước vào Siêu Phẩm, lại có long khí trấn áp thi độc, cần gì phải lo lắng? Hơn nữa thần đã phá giải được chín phần mười thi độc rồi, cũng đã phối trí ra thuốc giải rồi. Chỉ cần bệ hạ hoàn thành Thần âm và Thần Dương, lập tức có thể giải độc, không cần phải lo lắng thi biến.”

Khóe môi Vũ Côn Luân cong lên, ánh mắt sáng rực: “Hơn nữa, chỉ cần bệ hạ phá tan phong ấn của Đế Oa, trở thành quyến giả của Đế Oa, thành Thánh hoàng nhân tộc, thì thi độc có gì đáng phải sợ?”

Lúc này Kiến Nguyên đế mới yên tâm, hắn đi xuống dưới, bước đến trước cửa điện, ánh mắt vừa chờ mong lại vừa thấp thỏm.

“Quyến giả của Đế Oa sao?”

Đó là vợ của Hi Hoàng, là tổ tiên của nhân tộc, nắm giữ quyền hành ‘Sinh Mệnh’…

Đây cũng là cánh cửa trường sinh bất tử chân chính!

Kiến Nguyên đế chắp tay sau lưng: “Trẫm tin ngươi, từ khi quốc sư hiệu lực cho ta đến nay, ngươi vẫn luôn hoàn thành tất cả hứa hẹn của mình, chưa từng phụ trẫm. Quyến giả của Đế Oa… trẫm hi vọng ngày này có thể đến sớm một chút!”

Ngày đại tế của Cực Đông Băng Thành, chính là ngày hắn có tất cả mọi thứ.

Gần Thần đỉnh phong và vĩnh hằng bất diệt…

Sắc mặt Vũ Côn Luân nghiêm nghị, lại khom người lần thứ ba: “Đây cũng là việc thần muốn nhìn thấy, thần cũng rất chờ mong.”

Hắn không tiếc làm bạn với ma, hợp mưu với thần, thậm chí không tiếc hiệu lực cho vị đế quân bảo thủ và cố tình làm bậy này, thậm chí còn làm như không thấy đám Côn tộc bên cạnh Kiến Nguyên đế, tất cả chính là vì một ngày này.

Sau khi Táng Thiên phát điên, Thanh hoàng đời thứ ba sẽ là một cây làm chẳng lên non.

Bây giờ chỉ có nhanh chóng giúp Đế Oa thoát vây, thì hai tộc Nhân và Long bọn họ mới có tương lai!

…

Thiên Vũ Thần Cơ - Tần Tịch Nhan lao nhanh trên một cánh đồng tuyết, sắc mặt nàng khó coi đến cực điểm.

Rừng Tháp Sơn tuy rằng ở trong Sương Châu, nhưng lại rất gần với ‘Vô tận băng nguyên’.

Nơi này bốn mùa đều bị băng tuyết bao trùm, khí lạnh bức người.

Một nhị phẩm như Tần Tịch Nhan mà lại không thể chống đỡ cái giá lạnh nơi này, khiến cho toàn thân đều bị bao trùm bởi một lớp băng mỏng.

Đây là vì nàng dùng tất cả lực lượng để bỏ chạy, và cả đối kháng với Quy Nhất Nguyên Chung.

Cái thần bảo này đang kêu ‘ong ong’, khí linh bên trong cũng đang ra sức giãy dụa, muốn trở về tay chủ cũ.

Trong lòng Tần Tịch Nhan tràn đầy kinh hoàng và bất an.

Tần Phụng Tiên đang ở cách đây không xa! Hơn nữa càng ngày càng gần với nàng!

Chương 1986 - Thần âm x Thần Dương (3)

Tần Tịch Nhan cũng đoán được tin tức nhị phẩm thượng lần này có thể là cạm bẫy.

Vì vậy sau khi bước ra khỏi Vô Tướng thần sơn, thì vẫn luôn cẩn thận từng li từng tí một.

Tình nguyện uống công vô ích, chứ cũng không muốn bị Tần Phụng Tiên tóm được.

Nếu không phải nàng đã mất sự ủng hộ của Thiết Sơn Tần thị, cũng rất khó thu được tin tức bí dược nhị phẩm thượng, thì nàng thậm chí còn không bước ra khỏi Vô Tướng thần sơn, tuyệt đối không mạo hiểm.

Nhưng tuy rằng nàng cẩn thận chặt chẽ như vậy, cuối cùng vẫn bị đối phương phát hiện tung tích.

Tần Tịch Nhan vừa chạy nhanh, vừa tuyệt vọng nhìn những ngọn núi chung quanh và đường chân trời.

Hiện giờ, sinh cơ duy nhất của nàng chính là tỷ tỷ Tần Mộc Ca của nàng.

Nhưng đến bây giờ, Tần Tịch Nhan vẫn không nhận được hồi âm của Tần Mộc Ca, cũng không tìm thấy tung tích bóng dáng của Tần Mộc Ca.

Trong miệng Tần Tịch Nhan đắng chát, loại cay đắng này còn lan tràn đến lục phủ ngũ tạng, còn rót vào trong trái tim và cốt tủy của nàng.

Cơn đau thấu tim và hối hận đã tràn ngập tâm linh.

Khi gửi lá tin phù kia, Tần Tịch Nhan thật ra cũng không ôm quá nhiều hi vọng.

Những việc nàng làm bốn năm trước thật sự là quá ác độc.

Chỉ vì đố kỵ với tỷ tỷ, bất mãn khi người cha sủng ái mình lại vì tỷ tỷ mà chết, thế mà lại ngầm đồng ý để Tần Phụng Tiên thông qua huyết mạch của mình, tạo thành độc chú với tỷ tỷ.

Trong mắt người đời, đây chính là phản bội, là tâm địa rắn rết, lòng lang dạ sói.

Tần Tịch Nhan nghĩ, nếu đổi nàng thành Tần Mộc Ca, thì nhất định sẽ không tha thứ cho mình.

Vì vậy, ngày hôm nay, nơi này có lẽ chính là nơi chôn thây của nàng, thậm chí có thể còn không có cả hài cốt.

Trong lòng Tần Tịch Nhan tràn đầy không cam lòng.

Tần Tịch Nhan nàng tội ác ngập trời, chết không hết tội.

Duy nhất không cam lòng là cái Quy Nhất Nguyên Chung này lại rơi tay Tần Phụng Tiên.

Trong khoảnh khắc này, một bóng người xuất hiện ở phía trên của nàng: “Tìm thấy rồi!”

Khi tiếng nói này vang lên, một đạo đao khí sắc bén đã đánh đến.

Con ngươi Tần Tịch Nhan co rút lại, chợt rút đao ra, bện thành một mảnh ánh đao như gương sáng.

Nàng tu luyện ở Vô Tướng thần tông hai năm, cũng đã tu luyện Thiên Thù Thần Ý Đao đến đỉnh phong.

Chỉ tiếc là khi nàng sắp được tiếp xúc với Thần Ý Xúc Tử Đao, thì lại bị Sở Hi Thanh tính kế, trở thành trọng phạm của triều đình.

Sau đó, nàng vốn muốn cầu viện thái sư, nhưng lại bị Độc Cô Thủ từ chối không gặp. Sau lần đó thì khốn đốn ở Vô Tướng thần sơn, cũng đánh mất hi vọng tiến thêm một bước trên Nhai Tí Đao.

“Sặc!’

Theo một kiếng kim loại lanh lảnh vang lên, toàn thân Tần Tịch Nhan bị đánh bay ra ngoài, trượt lùi hơn 300 trượng trên mặt tuyết, lúc này mới dừng lại.

Lúc này, trước ngực của nàng xuất hiện một vết thương sâu đến tận xương, miệng cũng phun máu tươi.

Tần Tịch Nhan thậm chí còn không đủ sức để đứng vững, nàng chỉ có thể chống đao trên mặt đất, mới có thể không ngã xuống.

Con ngươi của nàng co rút lại.

Người ra tay với nàng, lại chính là Ma Lưu Đao Vương – Trang Nghiêm!

“Còn phải nhờ vào Trang huynh, ‘Thần Lực Vạn Lưu quyết’ của Thần Đao môn có thể cảm ứng tất cả sức mạnh lưu động, quả thực là thần kỳ!”

Lúc này, Tần Phụng Tiên cũng lắc mình đi đến phía trên của Tần Tịch Nhan.

Hắn nhìn từ trên cao xuống, sau đó nhíu mày một cái.

“Có thể đỡ được một đao của Trang huynh, ta đã coi thường ngươi rồi.”

Nếu như Tần Tịch Nhan dùng Quy Nhất Nguyên Chung đỡ một đao này, vậy thì tự nhiên là rất nhẹ nhàng.

Nhưng nữ tử này đã không thể sử dụng cái thần khí này, lại còn phải chia lực lượng ra để áp chế thần khí, như vậy mới bất phàm.

Lúc này, Tần Phụng Tiên lại đưa tay hút Quy Nhất Nguyên Chung: “Ngươi cần gì phải khổ như vậy? Lão phu nói chỉ mượn tạm để đối kháng với Tần Mộc Ca thôi, sau khi xong việc sẽ trả lại, vì sao lại không nghe lời? Lại muốn ép lão phu phải ra tay với ngươi.”

Quy Nhất Nguyên Chung rung động càng kịch liệt hơn, nhưng nó vẫn bị Tần Tịch Nhan nắm chặt trong tay.

Lúc này, cánh tay của nàng bị Quy Nhất Nguyên Chung phản phệ, đã bắt đầu nứt toác ra, Tần Tịch Nhan lại không hề hay biết.

Ánh mắt của nàng như tro tàn, trong đầu lại hồi tưởng lại từng hình ảnh ở bốn năm trước.

Tần Tịch Nhan cực kỳ thống hận bản thân mình, hận Tần Tịch Nhan của bốn năm trước!

Tại sao khi đó nàng lại bị mê muội đầu óc? Tại sao lại bị Tần Phụng Tiên đầu độc? Tại sao lại dám mưu hại tỷ tỷ ruột của mình?

Đến khi nhìn thấy thi thể của tỷ tỷ mình, thì nàng đã hối hận rồi.

Hối hận đến tan nát cõi lòng.

Khi đó nàng đã hiểu, tỷ tỷ chính là đại thụ chống trời của nàng, chống cả bầu trời cho nàng, khiến cho nàng không sợ mưa gió.

Mà cái cây đại thụ này, lại bị chính tay nàng chém ngã.

Từ đó về sau, tại trước mặt Kiến Nguyên đế, trước mặt Tần Phụng Tiên, trước mặt Tần Thắng, nàng đều không phải là gì cả.

Tần Tịch Nhan lại chỉ có thể tươi cười lấy lòng bọn họ, không chừa thủ đoạn để luồn cúi, trăm phương ngàn kế để tích trữ lực lượng.

Nàng rất mệt, rất khổ, nàng có một bụng đắng, một bụng oan ức, một bụng buồn hận, nhưng lại chỉ có thể kiềm chế trong lòng, cỗ gắng chống đỡ thân thể để đối mặt với tất cả.

Bôn năm gần đây, nàng không chỉ một lần nghĩ đến, nếu như thời gian có thể quay lại, vậy thì tốt biết bao?

Chương 1987 - Thần âm x Thần Dương (4)

Tần Phụng Tiên không khỏi híp mắt nhìn Tần Tịch Nhan.

Không ngờ nữ tử này lại có ý quyết tử, muốn tự bạo nguyên thần và Long Hổ Kim Đan, phá hoại khí linh của Quy Nhất Nguyên Chung.

Tần Phụng Tiên không những không giận mà còn cười, thần thái hiền lành: “Nha đầu ngu xuẩn, tâm tính đúng là rất cứng rắn, nhưng ngươi có biết lão phu cũng không muốn giết ngươi? Yên tâm, lần này lão phu chỉ trừng phạt ngươi một chút thôi.”

“Chỉ cần ngươi thật lòng hối cải, Thiết Sơn Tần thị vẫn sẽ ủng hộ ngươi. Ngươi lại có biết lão phu đã phải trả giá bao nhiêu để ngươi tiến vào Vô Tướng thần tông không? Nếu ngươi không thể học được Thần Ý Xúc Tử Đao, không phục hưng Tần gia ta, tương lai lão phu và ngươi nào có mặt mũi gặp tổ tiên Tần gia dưới cửu tuyền?”

Nhưng Tần Tịch Nhan không hề dao động, vẻ tro tràn trong mắt nàng càng ngày càng đậm.

Tần Phụng Tiên không khỏi thầm mắng một tiếng ‘tiện nhân’.

Hắn lại hít một hơi: “Đứa nhỏ này, sao lại không chịu nghe lời?”

Lúc này, một đôi đoản kích lặng lẽ trượt xuống khỏi ống tay áo của hắn, Trang Nghiêm cũng lặng lẽ lắc mình đến sau lưng Tần Tịch Nhan.

Trong mắt Tần Phụng Tiên đã lóe lên một vệt sát cơ lạnh lẽo.

Dù thế nào thì hắn cũng không cho phép khí linh của Quy Nhất Nguyên Chung bị thương tổn.

Đây chính là chỗ dựa lớn nhất để hắn đối kháng với Tần Mộc Ca, không thể gặp sai sót.

Thứ này không chỉ có uy lực mạnh mẽ, mà còn có thể áp chế ‘Vạn Thần Nguyên Lưu đại pháp’ của Tần Mộc Ca, trấp áp sức mạnh của nàng.

Nhưng khi Trang Nghiêm sắp xuất đao, một ánh đao băng tuyết ngang dọc năm trăm trượng bỗng nhiên chém xuống đầu hắn.

Trang Nghiêm nhíu chặt lông mày, sau đó múa đao ra sau lưng, chặt đứt ánh đao khốc liệt kia.

Trang Nghiêm lập tức ngẩng đầu nhìn chiếc Dục Nhật thần chu ở trên không.

“Sở Hi Thanh?”

Người này lại giấu diếm được linh giác của hắn và Tần Phụng Tiên mà đến đây.

Chắc là đối phương dùng Nhai Tí Đao để phản xạ lại tất cả linh thức.

Sở Hi Thanh thì cầm trường đao trong tay, đứng trên đầu thuyền nhìn xuống ba người bên dưới.

Thần sắc hắn có hơi khó chịu: “Chậc! Còn chưa chết sao? Xem ra ta vẫn đến sớm một bước.”

Sở Hi Thanh còn chưa nói hết, Thần Xích Hỏa đã nhảy xuống dưới.

Hắn không chỉ dùng Nhiên Thiên chi pháp để thiêu đốt hai người Tần

Phụng Tiên và Trang Nghiêm, mà đồng thời còn vung nắm đấm khổng lồ, đánh về phía Trang Nghiêm.

Hắn là thần linh Vĩnh Hằng, nhưng suy nhược đã lâu, bộ thân thể này cũng chỉ là hóa thân.

Khi đối mắt với đám có sức chiến đấu Siêu Phẩm của nhân tộc, thiên quy của Thần Xích Hỏa cũng không chiếm được quá nhiều ưu thế.

Tuy võ tu nhân tộc nắm giữ thiên quy ở đẳng cấp thấp, nhưng lại có thể đem thiên quy chơi ra hoa.

Cự linh đều dựa vào thiên phú huyết mạch của bản thân, tăng thiên quy lên đến cảnh giới cực cao, nhưng lại phù phiếm không thật, vận dụng cứng ngắc và khô khan.

Cho nên Cự linh bọn họ… phi! Là mạch Ứng Long càng chuyên về lấy lực phục người!

Bóng người Trang Nghiêm biến hóa theo gió, căn bản là không cho Thần Xích Hỏa có cơ hội đánh trúng.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, hắn lại cau mày lần nữa.

Trang Nghiêm phát hiện có một luồng sức mạnh mạnh mẽ đang quấy nhiễu Phong độn của mình.

Đó là nhiệt độ cao đến cực hạn do ngọn lửa mang đến!

Vị thần linh này thế mà lại lơi dụng nhiệt độ cao để quấy nhiễu khí lưu, từ đó thu được năng lực can thiệp vào độn pháp của hắn.

Khóe môi Thần Xích Hỏa vểnh lên, lộ ra hàm răng trắng ởn.

Từ vài chục vạn năm trước hắn đã biết, tốc độ chính là khuyết điểm của mình.

Ngọn lửa của hắn có mạnh hơn, lực lượng của hắn có lớn hơn, nhưng nếu không đánh trúng thì cũng là vô dụng.

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, Thần Xích Hỏa hóa thành một đạo sấm chớp màu vàng, đánh thẳng đến trước mặt Trang Nghiêm.

Đó là Kim Cương!

Trong cơ thể Thần Xích Hỏa có ‘Trừ Tà thần lôi’ hóa thành xương sườn.

Tuy rằng ngộ tính của hắn ngu độn, không thể tìm hiểu được kỳ diệu trong đó, nhưng vẫn có thể dùng cho độn pháp.

Trang Nghiêm thì lại bất ngờ không kịp chuẩn bị, bị một quyền này đánh bay hơn ngàn trượng.

Giờ phút này, Sở Hi Thanh cũng hạ xuống trước mặt Tần Tịch Nhan.

Hắn tiện tay chém một đao, tạo thành một mảnh ánh đao như gương.

“Sặc!”

Song kích của Tần Phụng Tiên bị hắn đẩy sang hai bên, tạo thành hai vết chém dài mấy trăm trượng, vô số băng tuyết bị hất bay lên không trung.

Phong Tam cũng theo đuôi mà tới, kiếm quang của hắn lại ép Tần Phụng Tiên lùi lại hơn mười trượng.

Lúc này, Tần Tịch Nhan chỉ kém một chút nữa là tự bạo Long Hổ Kim Đan.

Sau khi nàng nhìn thấy Sở Hi Thanh, liền ngây người một trận.

Nàng chợt thấy vui vẻ, thu hồi ý định tự bạo, sau đó lại nhíu mày lại.

“Tại sao lại là ngươi? Tỷ tỷ của ta đâu? Nàng ở nơi nào?”

Tần Tịch Nhan vô thức quét mắt nhìn bốn phía, lại không phát hiện bóng dáng của Tần Mộc Ca.

Trong lòng nàng nhất thời dâng lên một loại cảm giác bất an.

Tần Tịch Nhan không cho rằng Sở Hi Thanh có thể đối kháng với hai người Tần Phụng Tiên và Trang Nghiêm, dù cho cộng thêm cả Phong Tam và hóa thân thần lình kia thì cũng không đủ.

“Ngươi nào còn tỷ tỷ gì? Tỷ tỷ của ngươi đã bị chính tay ngươi đưa vào quan tài rồi còn gì?”

Sở Hi Thanh cười nhạo một tiếng, lời nói hàm chứa chế giễu: “Nếu như ngươi muốn hỏi thê tử của ta, vậy thì nàng còn đang ở Nghiêm Châu, chắc là phải một khắc sau mới có thể chạy đến đây.”

Chương 1988 - Thần âm x Thần Dương (5)

Tần Tịch Nhan lập tức căng thẳng.

Một khắc đồng hồ? Bọn họ có thể chịu đựng được một khắc đồng hồ sao?

Sở Hi Thanh thì lại lấy Nhai Tí Đao chống đỡ mũi kích của Tần Phụng Tiên.

Lúc này, không chỉ Phong Tam điên cuồng đánh chém Tần Phụng Tiên, mà bộ 'ngôi sao La Hầu' kia cũng xuất hiện.

Sáu cánh tay cầm sáu thanh thần đao nhị phẩm, điên cuồng chặt chém về phía Tần Phụng Tiên.

Sáu cánh tay của nó đều hóa thành tàn ảnh mà mắt thường khó nhìn thấy, khí thể lại vô cùng dũng mãnh.

Tần Phụng Tiên không chỉ phải ứng phó với kiếm của Phong Tam, mà còn phải đối phó với đao của nó.

Theo một trận 'leng keng', Tần Phụng Tiên lại bị ép phải lùi mấy bước.

Sở Hi Thanh thì phẩy tay áo, vẻ mặt ung dung thoải mái, bễ nghễ và khinh thường: "Còn không chịu bỏ qua sao? Sở mỗ đã đến, liền không cho phép các ngươi làm càn. Thừa dịp thê tử của ta còn chưa đến, các ngươi cút đi thì tốt hơn đấy."

Tần Phụng Tiên lại cười gằn một tiếng.

Ba người trước mặt này, kẻ vướng tay nhất chính là Phong Tam.

Giao thủ ngắn ngủi vừa rồi, khiến Tần Phụng Tiên hoài nghi, đây thật sự là một nhị phẩm hạ?

Kiếm mạnh, tâm chí kiên cường, thiên quy cao, đủ để tiến vào top 50 Thiên Bảng!

Người này còn am hiểu Bình Thiên Kiếm, không chỉ tăng lực lượng của bộ 'ngôi sao La Hầu' kia lên đến nhất phẩm đỉnh phong! Mà bản thân hắn và Sở Hi Thanh cũng được cường hóa.

Có điều, chút trình độ này vẫn chưa đủ để hắn phải kiêng kỵ.

Tần Phụng Tiên chỉ kiêng kỵ một người, đó chính là Tần Mộc Ca!

Nàng đang ở nơi nào? Vẫn ở Nghiêm Châu thật sao?

Tiện nhân Tần Tịch Nhan này, thế mà còn biết cầu viện với tỷ tỷ!

Tiện nhân này không sợ Tần Mộc Ca sẽ xé xác nàng sao?

Hắn âm thầm cảnh giác, thần niệm tìm tòi bốn phía nhiều lần, nhưng lại chưa phát hiện bóng người của Tần Mộc Ca.

Cùng lúc đó, Tần Phụng Tiên lại trượt lùi vài trượng, rồi lập tức chém ra một đạo kích quang như phích lịch, bức lui Phong Tam đang như hình với bóng với hắn.

Hắn nhìn Sở Hi Thanh và cả bộ 'ngôi sao La Hầu' ở phía sau Sở Hi Thanh, hai mắt ngưng lại: "Tần Mộc Ca đang ở Nghiêm Châu thật?"

Sở Hi Thanh nghe vậy thì lại cười nhe răng: "Ngươi đoán?"

Ầm!

Đúng lúc này, Tần Phụng Tiên lại hóa thành một đạo tàn ảnh, đột phá kiếm quang của Phong Tam.

Trên mặt hắn ngậm lấy ý cười vui sướng và vẻ tàn khốc.

"Ta cần gì phải đoán?"

Mặc kệ Sở Vân Vân đang ở đâu cũng không quan trọng.

Chỉ cần có chút thời gian, trong vòng mười cái hô hấp, nhiều nhất là ba mươi cái hô hấp, hắn nhất định có thể giết chết Sở Hi Thanh!

Dù 'Bàn Cổ thần phong' của Sở Hi Thanh cũng tuyệt đối không thể bảo vệ hắn!

Hơn nữa, dù cho Sở Vân Vân có chạy đến đúng lúc, Tần Phụng Tiên cũng có tự tin có thể toàn thân trở ra dưới thương của Sở Vân Vân.

"Ngươi đến đây cũng hợp ý ta! Hôm nay lão phu sẽ mai táng ngươi và tiện nhân này ở đây!"

Theo song kích của Tần Phụng Tiên vung lên, hai mảnh kích cương chói mắt màu đỏ thắm kéo dài trên không trung, nhìn tựa như là phượng hoàng giương cánh, cực kỳ hùng vĩ.

Tần Tịch Nhan ở phía sau nhìn thấy cảnh này thì sắc mặt lập tức trắng bệch.

Đó là thức 'cực chiêu Gần Thần' trong Vạn Thần Kiếp truyền thừa của Tần gia… Khiếp Quỷ Thần!

Tổ tiên của Tần gia xuất thân từ Vô Tướng thần tông, Vạn Thần Kiếp nhà bọn họ thật ra là lấy Tru Thiên Đao làm trụ cột, kết hợp với rất nhiều võ đạo lộn xộn trên thế gian mà thành.

Nghe đồn khi vị tổ tiên đời đầu kia của Tần gia sáng tạo ra chiêu thức này, thì vị Cự thần đang giao chiến với hắn đã khóc thảm.

Sở Hi Thanh… hắn chết chắc rồi!

Khi ý niệm này vừa lóe lên trong đầu Tần Tịch Nhan, nàng liền nghe thấy Sở Hi Thanh nói với giọng lạnh lẽo: “Thần Ý Như Tâm!”

Cũng trong khoảnh khắc này, trước người Sở Hi Thanh bùng nổ ra một tiếng nổ vang lực lớn.

Sóng khí lan tràn ra bốn phía, vô số mảnh vỡ cương lực bắn ra tứ phía.

Tần Tịch Nhan thế mà lại không cảm ứng được bất kỳ lực xung kích nào, nàng trợn tròn mắt nhìn cảnh tượng trước mặt.

Thân thể của Sở Hi Thanh vẫn lù lù bất động tại chỗ.

Nhưng mặt đất dưới chân hắn đã lún xuống 12 trượng, còn có vô số vết rách lan tràn ra bốn phía.

Khi bụi mù tung bay, đoàn mây hình nấm vọt thẳng lên trời, thì Tần Phụng Tiên lại nhíu mày nhìn một mảnh ánh sáng màu bạch kim ở trước người Sở Hi Thanh.

Hắn vô cùng kinh ngạc, miệng lại lẩm bẩm một câu: “Vĩnh Hằng Bích Chướng!”

Đây chính là năng lực bắt nguồn từ thiên phú Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết!

Vấn đề là, vì sao Vĩnh Hằng Bích Chướng của Sở Hi Thanh lại có thể mạnh như vậy?

Sở Hi Thanh vừa dùng Nhai Tí Đao đẩy chín phần mười lực lượng của hắn xuống mặt đất.

Nhưng một phần mười còn lại này, cũng không phải thứ mà Vĩnh Hằng Bích Chướng của Sở Hi Thanh có thể chịu đựng được.

Con ngươi của hắn bỗng co rút lại, nói với vẻ không thể tin nổi: “Ngươi đã thăng cấp tam phẩm!”

Sở Hi Thanh thì lại cười ha ha.

Hắn nhìn như rất thê thảm, thất khiếu chảy máu. Nhưng chỉ chớp mắt đã khôi phục như lúc ban đầu.

“Xem ra cái gọi là Thiết Kích Vô Địch cũng chỉ có vậy!”

Vào giờ khắc này, Cửu Diệu Thần Luân kiếm trên đỉnh đầu của hắn đã lấp lóe hàn quang.

Bộ ‘ngôi sao La Hầu’ kia cũng đã súc thế tụ lực xong.

Kiếm quang trên tay của Phong Tam cũng hiện ra ánh xanh đầy nguy hiểm.

Chương 1989 - Ngươi lại dám lừa ta!

Ầm!

Lực lượng của Tần Phụng Tiên lại bạo phát lần nữa.

Cương lực màu máu của hắn giống như cuồng long quấn quanh đôi đoản kích, còn có một đôi cánh chim bằng cương lực màu đỏ thẫm mở ra ở sau lưng hắn.

Tần Phụng Tiên chính là mượn lực lượng của cánh chim cương lực này để can thiệp vào thiên quy đạo luật ở chung quanh.

Sở Hi Thanh thì lại phun ra một búng máu, lục phủ ngũ tạng đều bị vỡ nát.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết lại giúp hắn khôi phục trong giây lát.

Hai trái tim kia chỉ nhảy lên một cái, liền có một lượng lớn sinh mệnh nguyên lực chảy khắp toàn thân, khiến cho tất cả vết thương to nhỏ của hắn đều khôi phục như cũ.

Nhưng cảm giác đau đớn là không thể miễn trừ.

Sở Hi Thanh có hơi hối hận rồi.

Mạo hiểm đối kháng với võ tu Siêu Phẩm là không có vấn đề, nhưng mấu chốt là để cứu Tần Tịch Nhan thì lại không đáng…

Có điều, Vĩnh Hằng Bích Chướng ở trước người hắn vẫn ở đó, chỉ là xuất hiện một ít vết rách ở góc viền.

Ánh mắt Tần Phụng Tiên âm trầm.

Hắn không cam tâm, cũng không dám tiếp tục dừng lại.

Tần Phụng Tiên có dự cảm, nếu mình tiếp tục như vậy thì rất có thể sẽ chết ở đây!

Bóng người của hắn lại lóe lên, mang theo từng mảnh từng mảnh tàn ảnh màu đỏ thắm ở trên không trung, đúng lúc né tránh được đao quang của bộ ‘ngôi sao La Hầu’ kia.

Sáu cánh tay và sáu thanh thần đao kia đều lướt qua người hắn.

Ngay cả Phong Tam cũng không thể gây tổn thương cho hắn.

Phong Tam chỉ có hai tay, một thanh kiếm, lực lượng và tốc độ đều kém xa bộ ‘ngôi sao La Hầu’ kia.

Nhưng hắn vận kiếm lại cực kỳ kỳ diệu vào xảo quyệt, ứng dụng thiên quy cũng vô cùng linh hoạt và xảo diệu.

Bóng người của Tần Phụng Tiên né trái tránh phải, ánh mắt lại có chút nghiêm nghị.

Phong Tam và bộ ‘ngôi sao La Hầu’ đều rất nguy hiểm, nhưng kẻ địch để hắn cảm thấy vướng tay nhất lại vẫn là Sở Hi Thanh.

Tần Phụng Tiên chỉ né tránh mà không trả đòn, chính là vì Sở Hi Thanh vẫn luôn dùng Thần Ý Xúc Tử Đao áp bách thần niệm của hắn, dùng Nhai Tí Đao phản xạ lực lượng của hắn.

Dù Tần Phụng Tiên làm gì thì cũng bị Sở Hi Thanh phản xạ lại.

Nói chung là để người ta cực kỳ buồn nôn.

Những kiếm quang của chín thanh Cửu Diệu Thần Luân kiếm kia cũng khiến cho sắc mặt Tần Phụng Tiên tái nhợt.

“Tiệt Thiên?”

Bóng người hắn hóa thành một tia chớp màu máu, liên tục lấp lóe, cuối cùng thối lui ra ngoài 80 trượng mới dừng lại.

Lúc này, góc vai của Tần Phụng Tiên lại xuất hiện một vết máu.

Đó là vết thương do Cửu Diệu Thần Luân kiếm gây nên, lực lượng Tiệt Thiên của Mộc Kiếm Tiên khiến cho thân thể Bán Thần của hắn cũng không đủ sức khôi phục.

Tần Phụng Tiên vừa định dựng lại thở dốc.

Liền thấy Sở Hi Thanh mở ra một cánh cửa đá khổng lồ ở trên không trung.

Sở Hi Thanh chỉ đao về phía Tần Phụng Tiên: “Vạn Binh Thần Tru!”

Trong khoảnh khắc, 1800 thanh binh khí cấp độ nhị phẩm hạ bắn ra ngoài.

Trước kia, cấp bậc binh khí đều là tam phẩm hạ, hoặc là tam phẩm thượng, bây giờ lại là nhị phẩm hạ.

Không chỉ số lượng binh khí tăng nhiều, mà uy lực cũng tăng mạnh.

Cùng lúc đó, còn có hơn ba ngàn phát Bát Tí Tru Thần nỏ bắn ra!

Sắc mặt Tần Phụng Tiên tối sầm, tiếp tục lắc mình lùi về phía sau.

Theo ánh đao kia rơi xuống, từng mảng từng mảng lực lượng kinh khủng bộc phát ở quanh người hắn.

Lực lượng Tru Lục của Sở Hi Thanh quá khủng bố, còn hơn cả Diệt Tuyệt chi pháp của Tần Thắng.

Những thần binh nhị phẩm kia cũng gia tăng uy thế.

Nhưng chí mạng nhất vẫn là Cửu Diệu Thần Luân kiếm kia!

Tần Phụng Tiên lại lùi lại lùi, mãi đến khi ra ngoài 1200 trượng mới dừng lại.

Lúc này, mưa thần binh của Sở Hi Thanh rốt cuộc cũng kết thúc, tuy cánh cửa đá kia vẫn trôi nổi trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh, nhưng không có phun ra binh khí.

Cửu Diệu Thần Luân kiếm kia cũng tạm thời dừng lại.

Cửu Diệu Thần Luân kiếm có lực sát thương ngoài mấy chục dặm, nhưng càng xa thì uy lực càng nhỏ.

Đối thủ của Sở Hi Thanh lại là võ tu Siêu Phẩm, nên không cần lãng phí chân nguyên như vậy.

Hắn nhìn vào Tần Phụng Tiên với ánh mắt sắc bén như đao, khóe môi lại vểnh lên: “Mười cái hô hấp!”

Từ khi Tần Phụng Tiên ra tay đến giờ, đã trôi qua 10 cái hô hấp.

Mà Sở Vân Vân thì chỉ cần một khắc đồng hồ là sẽ đến đây.

Tần Phụng Tiên hừ lạnh một tiếng, hắn quét mắt nhìn Phong Tam và ‘ngôi sao La Hầu’ kia một chút.

Vĩnh Hằng Bích Chướng của Sở Hi Thanh cực kỳ vướng tay vướng chân, trong lúc nhất thời khó có thể đột phá.

Hắn muốn gạt bỏ hai cánh tay đắc lực này của Sở Hi Thanh trước.

Nhưng khi ánh mắt của hắn nhìn qua, lại thấy Phong Tam đã trốn ra sau lưng Sở Hi Thanh.

Còn về phần ‘ngôi sao La Hầu’, nó vẫn luôn ở phía sau Sở Hi Thanh, toàn bộ quá trình đều không nhúc nhích.

Tầng Vĩnh Hằng Bích Chướng kia vẫn đang che chắn trước mặt bọn họ.

Tên tạp chủng này…!

Trước khi thoái ẩn giang hồ, Tần Phụng Tiên cũng thân kinh bách chiến.

Hắn đã gặp vô số kẻ địch, trình độ vướng tay của tên tạp chủng trước mắt phải nằm trong top 5.

Cái Vĩnh Hằng Bích Chướng kia làm cho Tần Phụng Tiên rất đau đầu.

Cái năng lực thiên phú này là mượn di lực Bàn Cổ để triển khai, chứ không phải hoàn toàn là lực lượng của bản thân Sở Hi Thanh.

Mà là lấy chân nguyên của Sở Hi Thanh làm dẫn, dẫn đường cho di lực của Bàn Cổ hàng lâm.

Thử hỏi lực lượng của Bàn Cổ đáng sợ đến mức nào? Dù Sở Hi Thanh chỉ mượn một tia thôi, cũng đã khó phá vỡ rồi.

Vì vậy nên dù mạnh như Tần Phụng Tiên cũng phải phí sức lực khi muốn phá vỡ cái Vĩnh Hằng Bích Chướng này.

Đặc biệt là dưới tình huống Sở Hi Thanh còn có rất nhiều trợ giúp.

Chương 1990 - Ngươi lại dám lừa ta! (2)

Sau đó, Tần Phụng Tiên lại hít sâu một hơi, toàn bộ bắp thịt trên người bắt đầu bành trướng.

Sau khi bước vào Siêu Phẩm, lên cấp Bán Thần, liền có thể mở ‘Thần môn’ trong cơ thể một lát, thả ‘Thần thân’, nắm giữ sức chiến đấu tiếp cận với thần linh Vĩnh Hằng.

Thần Ma Đao Quân – Vạn Kiếm Sinh cũng từng dùng qua khi quyết đấu với Sở Hi Thanh.

Hắn là hậu nhân của thần ma và người, nắm giữ huyết thống Thần ma, trời sinh đã có thân thể bán thần.

Phàm nhân bình thường thì phải chờ bước vào Siêu Phẩm, mới có thể nắm giữ môn thần thông này.

Lực lượng này cực kỳ mạnh mẽ, nhưng thi triển lại khá là phiền phức, cần một thời gian nhất định để hoàn thành thần khu, hơn nữa sẽ tiêu hao nguyên lực bản mệnh, vì vậy không đến lúc bất đắc dĩ thì võ tu Siêu Phẩm cũng sẽ không sử dụng.

Tần Phụng Tiên lại sử dụng năng lực này mà không do dự.

Trong những tiếng 'răng rắc' làm người ta tê cả da đầu, Tần Phụng Tiên đã cao lên đến hai trượng, toàn thân cũng được bao trùm bởi một tầng ma văn màu đỏ tươi.

Còn có hai đầu và bốn cánh tay mọc ra từ cơ thể hắn.

Tần Phụng Tiên vẫn quyết định giải quyết Sở Hi Thanh trong vòng ba mươi cái hô hấp.

Hắn tuyệt đối không tin chuyện ma quỷ của Sở Hi Thanh.

Sở Vân Vân có thể đến đây bất cứ lúc nào, vì vậy chậm thì sinh biến!

Nhất định phải đánh vỡ Vĩnh Hằng Bích Chướng trong 30 cái hô hấp, phá tan 'Bàn Cổ thần phong', giết chết Sở Hi Thanh trước khi cao thủ của Vô Tướng thần tông kịp truyền tống đến đây qua ấn ký trên người Sở Hi Thanh! Cướp lấy Quy Nhất Nguyên Chung!

"Thần Ý Như Tâm Kiếm!"

Hai mắt Tần Phụng Tiên cũng lộ ra ánh sáng đỏ tươi, hắn vừa hoàn thành biến hóa thân thể, vừa nói chuyện: "Ngươi đang dùng Như Ý chi pháp để cường hóa thiên quy Vĩnh Hằng? Nhưng thiên quy Như Ý của ngươi lại mạnh đến mức này, chứng tỏ tâm chí cứng cỏi đến kinh người, thực sự là làm lão phu bất ngờ!"

Sở Hi Thanh yên lặng không nói.

Trước khi đến đây, hắn đã dùng 9 điểm thiên nguyên để cường hóa cái 'Thần Tâm' kia lên đến cấp ba!

Điều này làm cho Thần Ý Như Tâm Kiếm của hắn càng mạnh hơn.

Nhưng bây giờ hắn không có tâm tư lảm nhảm với Tần Phụng Tiên.

Đối phương đã dùng ba đầu sáu tay, hiển nhiên là chuẩn bị liều mạng.

Một võ tu Siêu Phẩm liều mạng sẽ khủng bố đến mức nào?

Tần Tịch Nhan ở phía sau thì lại cắn chặt hàm răng.

Nàng vừa trấn áp Quy Nhất Nguyên Chung, vừa nhìn vào Tần Phụng Tiên với vẻ mặt căng thẳng.

Tuy rằng thực lực của Sở Hi Thanh cũng khiến nàng rất kinh ngạc.

Nhưng một khi Tần Phụng Tiên triển khai thần khu, lực lượng thiên quy cũng sẽ tăng lên hai tầng.

Tốc độ và sức mạnh của hắn đủ để nghiền ép tất cả Thiên Bảng dưới top 10!

Tần Phụng Tiên cũng nhếch miệng cười: “Không có nhiều người ở phàm giới khiến ta phải sử dụng năng lực này, ngươi nên cảm thấy vinh hạnh.”

Sở Hi Thanh thì lại cười nhạo một tiếng.

Vạn Kiếm Sinh cũng từng nói lời tương tự với hắn.

Cũng trong khoảnh khắc này, Tần Phụng Tiên hóa thành một đạo quang ảnh màu đỏ thẫm mà mắt thường không thể nhận thấy, gần như biến mất ở trong mắt của hắn.

Nếu như không có năng lực mạnh mẽ của ‘Huyết Nhai trọng đồng’ và ‘Thần Chiến chi đồng’, thì Sở Hi Thanh gần như không thể nắm bắt được quỹ tích của Tần Phụng Tiên.

Phong Tam ở phía sau thì lại tê cả da đầu, một luồng khí lạnh xông thẳng từ lòng bàn chân lên trên đầu.

Nếu như hắn không trốn sau lưng Sở Hi Thanh, có lẽ vừa đối mặt đã chết rồi.

Nhưng chủ thượng của thể chịu nổi không?

Lúc này, Phong Tam và ‘ngôi sao La Hầu’ đều ra tay, quấy rầy và ngăn cản Tần Phụng Tiên, nhưng đa phần đều đánh vào không khí.

Cửu Diệu Thần Luân kiếm cũng công kích về phía Tần Phụng Tiên.

Chính thanh kiếm này được phân hồn của Sở Hi Thanh điều khiển, có thể đuổi kịp tốc độ của Tần Phụng Tiên.

Chúng nó dùng chung tầm nhìn với Sở Hi Thanh, nên có thể nhìn thấy quỹ tích của kẻ địch.

Nhưng chỉ trong một phần ba mươi cái hô hấp này, Tần Phụng Tiên vẫn mang theo cương lực màu máu, đánh thẳng đến Vĩnh Hằng Bích Chướng.

Vẫn là một thức 'cực chiêu Gần Thần' Quỷ Thần Khóc!

Nhưng không giống với lần trước, lần này Tần Phụng Tiên dùng tận sáu cánh tay, cầm sáu thanh đoản kích cấp độ nhất phẩm hạ!

Mà ngay khi song phương chuẩn bị tiếp xúc, Sở Hi Thanh lại trừng mắt lên.

"Trò cười! Đừng tưởng chỉ mình ngươi biết biến thân!"

Nguyên Dương Cửu Khiếu!

Hắn mở chín đại khiếu huyệt ra! Lực lượng cực dương tuôn trào như thủy triều.

Thập nhị long!

Mười hai đầu Ứng Long đồng thời xuất hiện bên ngoài cơ thể hắn, quay chung quanh Sở Hi Thanh mà gào thét!

Tuy rằng nơi này là Sương Châu, cách xa Thần Châu.

Nhưng mà Sở Vân Vân sắp sửa bình định Nghiêm Châu, nên Sở Hi Thanh vẫn có thể thuyên chuyển một lượng lớn long khí.

Ầm!

Trong khoảnh khắc bụi mù tung bay, mặt đất dưới chân Sở Hi Thanh lại lún xuống hơn 50 trượng, phạm vi 30 dặm chung quanh cũng sụp đổ.

Làn sóng cương lực hùng vĩ và khủng bố kia đã xé nát tất cả vật chất ở chung quanh.

Đoàn mây nấm khổng lồ kia lại làm cho Sở Hi Thanh nhớ đến những tấm ảnh ở trên mạng.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, nếu bây giờ mình trở lại trái đất, quá nửa là có thể lấy thân thể chống đỡ mấy trăm ngàn cái tên lửa đạn đạo!

Chương 1991 - Ngươi lại dám lừa ta! (3)

Mà lúc này, tầng Vĩnh Hằng Bích Chướng ở trước người hắn tuy xuất hiện vô số vết nứt, nhưng cuối cùng vẫn chặn được, không để đoản kích của Tần Phụng Tiên tiến thêm.

Thân thể của hắn cũng trọng thương, trừ trái tim ra thì lục phủ ngũ tạng đều nát bấy, tứ chi và thân thể có nhiều nơi nổ tung, xương cốt gần như bị vỡ vụn thành từng mảnh.

Nhưng do Vĩnh Hằng Bích Chướng ngăn trở, hắn không bị võ ý đánh vào người, vì vậy chỉ một lát là đã khôi phục như lúc ban đầu.

Tâm thần Tần Phụng Tiên lạnh lùng như băng, hắn không ngờ mình lại không thể đánh vỡ Vĩnh Hằng Bích Chướng của Sở Hi Thanh.

Cái Vĩnh Hằng Bích Chướng này rất mạnh!

Nhưng mạnh hơn chính là Nhai Tí Đao của Sở Hi Thanh! Vừa rồi, Sở Hi Thanh đã đẩy chín phần mười lực lượng của hắn xuống mặt đất!

Tần Phụng Tiên một đòn không trúng liền thoát ly, bắt đầu triển khai thân pháp để né tránh, sau đó lại tấn công!

Giữa song phương phát ra những tiếng binh khí va chạm và tia lửa chói mắt.

Dù vừa né tránh kiếm quang và mưa đao, nhưng trong một cái hô hấp, Tần Phụng Tiên vẫn có thể liên tục chém 1200 lần lên Vĩnh Hằng Bích Chướng.

Nhưng trước sau hắn vẫn bị kém một hơi, tuy rằng Vĩnh Hằng Bích Chướng vẫn đang liên tục sinh ra vết rách, nhưng Sở Hi Thanh cũng đang liên tục hồi phục nó.

Cái Vĩnh Hằng Bích Chướng này đã đến biên giới của sụp đổ, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không sụp đổ.

Hơn nữa, tốc độ của Phong Tam và 'ngôi sao La Hầu' cũng từ từ đuổi kịp hắn.

Bọn họ dần dần thích ứng với tốc độ của Tần Phụng Tiên.

Hai người trốn ở sau lưng Sở Hi Thanh, trắng trợn ra tay, khiến Tần Phụng Tiên cực kỳ đau đầu.

Ánh mắt Tần Phụng Tiên lại lóe lên một cái, bỗng nhiên nhìn về phía

Tần Tịch Nhan.

“Tịch Nhan! Ngươi còn lo lắng cái gì? Hiện giờ là cơ hội tốt nhất, giết hắn đi!”

Tần Tịch Nhan nghe vậy thì sững sờ, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tần Phụng Tiên.

Nàng còn kinh ngạc khi phát hiện, Quy Nhất Nguyên Chung cũng đã không chống lại nàng nữa.

Khóe môi Sở Hi Thanh lại vểnh lên: “Sở Hi Thanh và Tần Mộc Ca chính là khởi nguồn tai họa của thiên hạ! Tất cả anh hùng trong thiên hạ đều kiêng kỵ, thiên tử Đại Ninh lại thù hận, các thần linh căm ghét! Hai người này bị liên lụy bởi chú pháp, nên đồng sinh cộng tử, chỉ cần ngươi giết chết hắn, Tần Mộc Ca cũng sẽ không sống được bao lâu.”

“Khi đó sẽ có vô số anh hùng cảm kích ngươi, ít nhất bảy vị thần linh sẽ ban thần ân cho ngươi, thiên tử cũng sẽ bỏ qua chuyện cũ mà khen ngợi ngươi. Lão phu nhất định sẽ dốc hết sức có thể, tất cả Thiết Sơn Tần thị đều thuộc về ngươi.”

Phong Tam nghe vậy thì âm thầm hoảng sợ, bắt đầu đề phòng sau lưng.

Nhưng khi hắn giữ sức, thì Tần Phụng Tiên lại dùng được nhiều lực lượng hơn để tấn công Vĩnh Hằng Bích Chướng.

Mặt Tần Tịch Nhan không cảm xúc, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tần Phụng Tiên.

“Nếu ngươi còn muốn tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao, thì ta có thể ẩn giấu giúp ngươi. Sở Hi Thanh đến đây một mình, chỉ cần ngươi không dính máu của hắn, Vô Tướng thần tông sẽ không có chứng cứ. Ta còn có thể mời một vị thần linh Vĩnh Hằng ra tay, giúp ngươi che giấu thiên số.”

Giọng nói của Tần Phụng Tiên như hàm chứa ma lực, từng bước dụ dỗ: “Ngươi không yên tâm về ta? Ta có thể lập lời thề với 12 vị Tổ thần, ta đáp ứng ngươi, nếu như không làm được những thứ đó, ta nhất định sẽ chết dưới lần thiên kiếp thứ bảy!”

Sở Hi Thanh quay lưng với Tần Tịch Nhan thì lại nhếch miệng lên.

Nữ nhân này… nàng sẽ lựa chọn thế nào đây?

Tần Tịch Nhan lại hít thở thật sâu, sau đó hiện ra ý cười trào phúng: “Câm miệng! Ta đã không phải bốn năm trước.”

Bốn năm trước, nàng được tỷ tỷ che chở dưới cánh chim, không trải qua mưa gió và mài giũa, ngây thơ lại ngu xuẩn có một không hai, nên mới bị Tần Phụng Tiên dụ dỗ.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì cảm thấy thất vọng.

Nhưng cái này cũng hợp tình hợp lý.

Dù chỉ vì tính mạng của bản thân nàng, thì Tần Tịch Nhan cũng sẽ không nghe theo Tần Phụng Tiên.

Nếu Tần Tịch Nhan dám ra tay, Vô Tướng thần tông thật sự không tra ra được sao? Lấy mạng của nàng là dễ như trở bàn tay.

Nhưng sau đó, Sở Hi Thanh lại kinh ngạc.

Bởi vì Thần Xích Hỏa mang theo vẻ mặt hoang mang bay về, hắn thu nhỏ thân thể còn một trượng, rồi cũng trốn vào Vĩnh Hằng Bích Chướng của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh vừa chống đỡ Vĩnh Hằng Bích Chướng, vừa kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn.

Trang Nghiêm chỉ là một nhất phẩm đỉnh phong mà thôi, tuy nói có sức chiến đấu của Siêu Phẩm, nhưng mà cũng không mạnh đến mức mà Thần Xích Hỏa không bắt được hắn chứ?

Vị thần linh Vĩnh Hằng này lại nhìn về phía trước: “Tên kia triệu hoán một thần binh nửa bước Siêu Phẩm, sức chiến đấu tăng mạnh. Ta nghĩ nếu bộ thân thể này bị phá hủy, thì ngươi sẽ rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, vì vậy mới trở về đây liên thủ với ngươi.”

Hắn vừa nói chuyện vừa giơ tay lên, Tần Phụng Tiên lập tức bốc cháy.

Thần Xích Hỏa không tiếc mạng, đây chẳng qua là một bộ hóa thân máu thịt mà thôi, có gì đáng tiếc?

Vấn đề là bộ thân thể này đã nuốt khí huyết của 23 võ tu nhị phẩm tam phẩm.

Nếu như không thể đưa về bản thể, vậy chẳng phải là nuốt vô ích sao?

Chương 1992 - Ngươi lại dám lừa ta! (4)

Khi Thần Xích Hỏa nói chuyện, Trang Nghiêm cũng đã xuất hiện ở cách đó không xa.

Tay hắn cầm một chiến đấu hẹp dài màu vàng sậm, dùng ánh mắt âm lãnh nhìn Sở Hi Thanh và tầng ánh sáng kia.

“Chỉ Trụ Trung Lưu đao của Thần Đao môn?”

Sở Hi Thanh lại không sợ mà còn lấy làm mừng.

Thần Đao môn có tổng cộng bốn thần khí trấn tông, uy lực lại hơn xa thần khí cùng cấp, có thể sánh vai với năm đại thân khí của Vô Tướng thần tông.

Mà thanh Chỉ Trụ Trung Lưu đao này chính là một trong số đó.

Nhưng nhân khẩu của Thần Đao môn rất ít, bọn họ không có mấy chục vạn đệ tử cung phụng thần đao.

Bọn họ chỉ có thể dựa vào linh mạch để duy trì linh tính của thần đao.

Vì vậy, tuy Thần Đao môn có thể thay đổi vị trí, nhưng không phải muốn đến đâu cũng được.

Vô Tướng thần tông vẫn đang giám sát linh mạch trong thiên hạ, cố gắng khóa chặt vị trí của Thần Đao môn.

Mà bây giờ, theo Trang Nghiêm triệu hoán Chỉ Trụ Trung Lưu đao, Thần Đao môn tất sẽ bại lộ!

Khi Sở Hi Thanh đang suy nghĩ, Trang Nghiêm đã lắc mình gia nhập vào cuộc chiến.

Hắn cũng không phí một lời, mà ra tay quả quyết và tàn nhẫn.

Nhưng người này và Tần Phụng Tiên liên thủ, cũng chỉ làm cho Vĩnh Hằng Bích Chướng của Sở Hi Thanh rạn nứt nhiều hơn một chút thôi.

Thần Xích Hỏa trốn ở mặt sau Vĩnh Hằng Bích Chướng, hắn đã không phải lo lắng phòng ngự, có thể trắng trợn ra tay.

Hắn cũng hiện ra ba đầu sáu tay, ra sức vung quyền về phía bên ngoài, giao thủ chém giết với hai đại cao thủ kia.

Sở Hi Thanh thì lại trực tiếp mở võ đạo bảo khố ra, dùng 21 điểm thiên nguyên để đối lấy Thần Tâm cấp 4.

Thần Tâm cấp 4: Tăng cấp độ Thần Tâm, có thể cường hóa Thần Ý Như Tâm Đao và Như Ý đao ý trên diện rộng!

Chú: Tinh hồn ẩn giấu trong Thần Tâm bởi vậy mà thức tỉnh.

Thần Tâm cấp 4, đối với Sở Hi Thanh mà nói thì vẫn hơi vất vả.

Chủ yếu là nguyên thần, hắn phải chịu gánh nặng rất lớn.

Sở Hi Thanh lập tức chuyển những áp lực này lên chín đại phân hồn.

Đều là hồn của mình, tự nhiên là có nạn cùng chịu rồi.

Con ngươi Sở Hi Thanh cũng lộ ra vẻ thiêu đốt.

“Thần Ý Như Tâm!”

Thiên quy Vĩnh Hằng trong thiên địa lại được cường hóa do tâm ý của hắn, điều này khiến cho Vĩnh Hằng Bích Chướng lại kiên cố hơn rất nhiều.

Cùng lúc đó, ‘Ngoại Pháp thần giới’ trên tay Sở Hi Thanh cũng đang phát sáng.

Pháp Thiên Cương nhất phẩm ‘Kim Cương Thiết Bích’!

Thật ra pháp thuật nhất phẩm này cũng không đáng là gì khi đứng trước mặt hai vị Siêu Phẩm.

Nhưng vào lúc này, có thêm một tầng phòng ngự cũng tốt.

Sở Hi Thanh thấy Vĩnh Hằng Bích Chướng trước mắt đã vững chắc và ổn định, tâm thần cũng hơi buông lỏng.

Miệng mũi hắn đang chảy máu, vẻ mặt lại đầy khinh thường nhìn Tần Phụng Tiên: “Đã chín mươi cái hô hấp!”

Người bình thường hô hấp khoảng 200 lần trong một khắc đồng hồ, lúc này đã qua gần một nửa.

“A!”

Tần Phụng Tiên cũng không tiếp tục thuyết phục Tần Tịch Nhan nữa.

Huyết khí của hắn liên tục bạo phát, đánh lên trên màn sáng kia, khóe môi lại hiện ra ý cười trào phúng: “Nói cách khác, còn 110 cái hô hấp nữa? Vậy là đủ rồi!”

Trong khoảnh khắc này, bỗng nhiên có mấy ánh đao vô cùng ác liệt bổ xuống đỉnh đầu Sở Hi Thanh.

Đao quang này cực kỳ đột ngột, tạo thành một mảnh đao bạc ngập trời, đánh xuống bên dưới.

Phong Tam ngơ ngác nhìn lên không: “Kim Thiền Thiên Dực Đao? Là Tiêu Long Đồ!”

Đây chính là một vị Siêu Phẩm khác của Thần Đao môn, sư đệ của Thư Hoài Thạch… Thiên Dực Thần Đao - Tiêu Long Đồ!

Ngày xưa, Tần Phụng Tiên từng giả mạo Tiêu Long Đồ ở cuộc chiến Vạn Ma quật, nhưng chỉ có thể mô phỏng được bảy phần mười thực lực của người này.

Vĩnh Hằng Bích Chướng vốn đã đến cực hạn, lúc này lại có Tiêu Long Đồ ra tay, Vĩnh Hằng Bích Chướng lập tức sụp đổ.

Sắc mặt Sở Hi Thanh vẫn bình tĩnh, không hề có chút hốt hoảng nào, hắn bắt một cái ấn quyết.

“Vô Thượng Kiếm Tâm, Kiếm Tâm Vô Lượng!”

Hai mắt Phong Tam lập tức mất tiêu cự.

Nhưng mà kiếm của hắn, thiên quy của hắn, lại được tăng cường gấp mấy lần, chỉ chớp mắt đã dội ra mưa kiếm đầy trời, chặn đứng mảnh ánh đao sáng như tuyết của Tiêu Long Đồ.

Đây là phương pháp giải phong ấn đặc biệt mà Tri Phi Tử để lại, coi như là một cái cửa sau.

Nó có thể giúp Phong tam khôi phục toàn bộ thực lực khi rơi vào tình huống cực kỳ nguy hiểm, sẽ chiến đấu theo bản năng trong trạng thái vô thức, sau đó thì sẽ mất hết những trí nhớ tương quan.

Mà thời điểm toàn thịnh, Vô Thượng Kiếm Tâm – Hạ Bạch Thạch đã xếp hạng 9 Thiên Bảng!

Dù trước mặt Siêu Phẩm thì cũng có thể coi là nhân vật có tiếng tăm, đủ để chống lại ngàn đao của Tiêu Long Đồ mà không bại.

Cửu Diệu Thần Luân kiếm và ‘ngôi sao La Hầu’ thì đã bạo phát, Nhai Tí Đao của Sở Hi Thanh cũng toàn lực phản xạ và đẩy đao của Tần Phụng Tiên, cố gắng tranh thủ thời gian cho Vĩnh Hằng Bích Chướng.

Sở Hi Thanh còn có thể tiếp tục cường hóa Vĩnh Hằng Bích Chướng.

Hạ Bạch Thạch khôi phục toàn lực, đủ để giúp hắn chống đỡ Vĩnh Hằng Bích Chướng lần thứ hai.

Ánh mắt Tần Phụng Tiên hiện lên vẻ không tin.

Hắn không ngờ thân phận chân chính của Phong Tam lại chính là Vô Thượng Kiếm Tâm từng sánh vai với Tố Phong Đao.

Sau đó hắn lại cười gằn.

Dù người này là Hạ Bạch Thạch thì lại làm sao?

Trận chiến ngày hôm nay, thắng bại đã định!

Chương 1993 - Ngươi lại dám lừa ta! (5)

Ba đôi đoản kích của hắn tấn công điên cuồng hơn, giọng nói thì lạnh lẽo như băng.

“Xem ra ngươi thua rồi! Hôm nay, nơi này chính là mồ chôn thây của ngươi và Tần Mộc Ca!”

Khi Tần Phụng Tiên vừa nói hết lời, Trang Nghiêm bỗng nhiên chém rụng một tay của Thần Xích Hỏa.

Ánh đao hùng vĩ của hắn khiến cho Thần Xích Hỏa phải lắc mình tránh lui.

Không đến lúc bất đắc dĩ, hắn không muốn vứt bỏ bộ thân thể này.

Trang Nghiêm thì lại mặc kệ Thần Xích Hỏa, trực tiếp lao qua bên kia.

Thần niệm của hắn, sát ý của hắn, chân nguyên của hắn, vẫn luôn khóa chặt lấy Sở Hi Thanh!

Sau lưng Thần Xích Hỏa lại là Tần Tịch Nhan.

Sắc mặt Tần Tịch Nhan trắng bệch, trong mắt nàng hiện ra vẻ do dự.

Khoảnh khắc này, trong đầu Tần Tịch Nhan lóe lên vô số ý nghĩ.

Có nên tránh ra hay không?

Trang Nghiêm là hướng về phía Sở Hi Thanh!

Thừa dịp Sở Hi Thanh còn chưa chết, bây giờ mình bỏ chạy thoát thân, hẳn là còn có một đường sinh cơ…

Nhưng sau đó nàng vẫn cắn răng một cái, từ bỏ trấp áp Quy Nhất Nguyên Chung, toàn thân nhân đao hợp nhất, chém về phía Trang Nghiêm.

“Cút!”

Trang Nghiêm giận không nhịn nổi, phát ra tiếng rống như sấm rền.

Vào thời khắc đại sự sắp thành, một con giun dế cũng dám nhảy ra ngăn cản hắn?

Trang Nghiêm vung đao lên, không chỉ chặt đứt bảo đao nhị phẩm trong tay Tần Tịch Nhan, mà còn phá tan bảo giáp của nàng, chém ra một vết thương kinh người ở phần ngực của nàng.

Toàn thân Tần Tịch Nhan bay ra ngoài sư sao băng, mãi đến hơn trăm trượng mới dừng lại.

Nàng thất khiếu chảy máu, ánh mắt đầy tro tàn và tuyệt vọng.

Đã xong!

Sở Hi Thanh vẫn còn chưa kịp mở Vĩnh Hằng Bích Chướng thứ hai.

Thực lực của hắn có mạnh hơn nữa, thì cũng chỉ nằm ở khoảng giữa Thiên Bảng thôi, trước mắt Trang Nghiêm và Tần Phụng Tiên liên thủ, nhất định là không đỡ nổi dù chỉ một đòn.

Nàng hối hận!

Bởi vì một phong thư kia của mình, lại kéo mình và Sở Hi Thanh, còn cả tỷ tỷ của nàng vào chỗ chết.

Lúc này, ánh đao của Trang Nghiêm đã đến sau lưng của Sở Hi Thanh.

Trong mắt Trang Nghiêm không tự chủ được mà hiện ra vẻ hưng phấn, chỉ cần thêm một bước nữa, thêm một chút nữa thôi, là có thể chấm dứt tính mạng của Sở Hi Thanh và Tần Mộc Ca!

Đại thế của thiên hạ của sẽ nghịch chuyển!

Nhưng đúng khoảnh khắc này, trái tim Trang Nghiêm bỗng nhiên run rẩy.

Con ngươi của hắn hiện lên vẻ sợ hãi đến cực hạn.

Phía sau mình… là ai?

Sau lưng Trang Nghiêm bỗng nhiên có thêm một bóng người yểu điệu, nàng mặc một bộ giáp đen, khí chất hiên ngang lẫm liệt.

Nữ tử này đứng cách xa bảy thước, một thương đâm sau đầu của Trang Nghiêm, toàn bộ tủy não và nguyên thần của hắn đều nổ tung.

“Tần Mộc Ca!”

Tần Phụng Tiên nhìn thấy cảnh này thì không khỏi ngơ ngác, mắt trợn trừng như muốn rách cả mí mắt!

Sở Hi Thanh nói là một khắc đồng hồ cơ mà?

Cái tên tạp chủng nham hiểm độc ác này, quả nhiên là lừa hắn!

Tần Phụng Tiên lập tức không lùi mà tiến, trên người hắn lại biến dị lần nữa, toàn bộ da thịt trên người chợt mọc ra vô số mắt người.

Ba đôi đoản kích của hắn càng cuồng mãnh và ác liệt hơn!

Vạn Thần Kiếp – Quỷ Thần Khóc!

Đây là lần thứ ba hắn thi triển thức cực chiêu ‘Gần Thần’ này!

Chỉ cần giết chết Sở Hi Thanh! Tần Mộc Ca cũng sẽ tử vọng!

Tần Phụng Tiên đang đánh cược, cược lực lượng và tốc độ của hắn không để cho Sở Hi Thanh kịp thi triển ‘Bàn Cổ thần phong’!

Vẻ mặt Sở Hi Thanh lại rất khó chịu, phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Lần này… hắn đánh cược thua.

Sở Hi Thanh vung thanh Kính Hoa Thủy Nguyệt đao lên, lại đẩy chín phần mười lực lượng của Tần Phụng Tiên đi.

Nhưng ba đôi đoản kích của Tần Phụng Tiên vẫn đột phá màn đao như gương bạc của hắn.

Nhưng sau màn đao kia là 14 tầng ngoại cương mạnh mẽ của Sở Hi Thanh.

Trên người Sở Hi Thanh cũng hiện ra một lớp giáp vảy màu đỏ ngòm, đồng thời một đôi huyết dực cực lớn đã mở ra.

Đôi cánh này lại tuôn ra vô số sợi tơ màu máu, đánh thẳng về phía Tần Phụng Tiên.

Ban đầu, Tần Phụng Tiên thế như chẻ tre, sau khi đột phá 12 tầng ngoại cương thì lực lượng đã bị giảm hơn nửa.

Những sợi tơ màu máu kia khiến cho sức lực của hắn suy giảm mất ba phần mười.

Cuối cùng, khi hắn chém phá tất cả 14 tầng ngoại cương, thì lại bị lớp giáp vảy màu đỏ ngòm kia chặn lại.

“Thật sự cho rằng không có Vĩnh Hằng Bích Chương thì ta không chịu nổi ba đôi kích rách nát này của ngươi sao?”

Lúc này, ‘ngôi sao La Hầu’ đã chém ra một mảnh ánh đao, mạnh mẽ chém Tần Phụng Tiên phải lùi lại.

Sở Hi Thanh tuy rằng miệng mũi chảy máu, lục phủ trọng thương, nhưng lại nhìn Tần Phụng Tiên với ánh mắt lạnh lẽo.

Hai mắt hắn tràn đầy sát cơ nồng đậm: “Bách Mục Thạch Linh! Ngươi lại đổi máu?”

Cái tên tạp chủng này, thế mà đã không còn phải là nhân tộc nữa.

Khi Sở Hi Thanh vừa nói dứt lời, 100 con mắt trên người Tần Phụng Tiên đồng thời phun ra một chùm sáng màu xám về phía Sở Hi Thanh.

Đó là ‘Mậu Thổ thần quang’, có thể hóa đá bất kỳ sinh linh nào, hóa tất cả thành tượng đá!

Hơn trăm đạo ánh màu xám này đều bị Vĩnh Hằng Bích Chương thứ hai của Sở Hi Thanh ngăn trở ở bên ngoài.

Tần Phụng Tiên liều mạng bỏ chạy về phía sau, đồng thời nỗ lực chém bỏ những sợi tơ màu máu kia.

Nếu đã không thể giết chết Sở Hi Thanh, vậy thì nên cân nhắc chạy trốn và giữ mạng thế nào!

Tần Phụng Tiên cũng phát hiện ra, những sợi tơ màu máu kia của Sở Hi Thanh cực kỳ cứng cỏi.

Chúng nó tựa như đang hấp thu máu thịt của hắn, phá hoại kết cấu cơ thể hắn.

Đây là ‘Thí Thần huyết cương’!

Chương 1994 - Thức thứ ba

Lồng ngực Tần Phụng Tiên cũng theo đó mà nổ tung, trong đám máu thịt be bét kia còn có những cổ trùng nhỏ như dây tóc.

Chúng nó đều bị ‘Thí Thần huyết cương’ áp chế, khí tức cực kỳ uể oải, thoi thóp.

Chúng nó cực kỳ e ngại ‘Thí Thần huyết cương’, tình nguyện thoát ly thân thể Tần Phụng Tiên, chứ cũng không muốn tiếp xúc với những sợi tơ màu máu này.

Sở Hi Thanh nhìn cảnh này không khỏi nở nụ cười trào phúng: “Khống Tâm Cổ! Xem ra sau khi ngươi thay máu xong, người ta cũng không coi ngươi thành người mình. Đường đường là Thiết Kích Vô Địch, lại là một con chó do Cự linh Bách Mục tộc nuôi dưỡng.”

Tần Phụng Tiên giận tím mắt, trợn mắt giận dữ nhìn Sở Hi Thanh: “Lão phu chỉ hận ngày xưa không đủ quyết tâm, thay máu quá muộn!”

Nếu như hắn thay máu khi thăng cấp Siêu Phẩm, vậy hắn chính là Bách Mục Thạch Linh chân chính!

Khi đó không chỉ không bị Khống Tâm Cổ điều khiển khống chế, lại càng không cần phải đối mắt với thiên kiếp 500 năm một lần kìa!

Nhưng khi hắn vừa nói câu này, một bóng thương màu đen có lửa trắng quấn quanh bỗng nhiên đâm xuyên đến.

Là Nghịch Thần Kỳ!

Thanh trường thương này chỉ đâm xuyên một cái bình thường không có gì lạ, nhưng lại làm cho Tần Phụng Tiên hoàn toàn từ bỏ giãy dụa, đứng im chờ chết.

Hắn thương này, hắn không thể né tránh được, cũng không thể chống lại được.

Bộ thân thể này của hắn cũng bị tuyệt đối đánh chết!

Trong mắt Tần Phụng Tiên hiện ra vẻ bất đắc dĩ, nhưng không có bất kỳ sợ hãi nào.

Võ tu Siêu Phẩm như hắn, không tử vong dễ dàng như vậy!

Ấn ký nguyên thần của hắn được khắc tại nơi sâu xa trong thiên quy, hắn sớm muộn gì cũng phục sinh trở về!

Hiện giờ, Tần Phụng Tiên thậm chí còn bắt đầu kỳ vọng vào hai tên tạp chủng ở trước mắt, hi vọng bọn họ gây sóng gió càng lớn càng tốt.

Muốn phục sinh một võ tu Siêu Phẩm, vậy phải cần một lượng lớn tài nguyên.

Thần Đao môn đến nay vẫn chưa chịu phục sinh Thư Hoài Thạch, mà dù là Bách Mục tộc – đế tộc Trường Lưu sơn cao quý phía sua hắn cũng sẽ không tùy tiện ném tài nguyên cho một người ngoài như hắn.

Tuy nhiên, chỉ cần hai người tạo sóng to gió lớn ở Thần Châu, thì tỷ lệ hắn phục sinh lại càng cao.

Các thần trên trời muốn can thiệp vào nhân tộc Thần Châu, vậy thì không thể rời bỏ hắn.

Bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ nghĩ đến Tần Phụng Tiên hắn!

Khi Tần Phụng Tiên có vô số ý nghĩ trong đầu, hắn cảm thấy đau đớn ở ngực.

Nghịch Thần Kỳ đầu tiên là xuyên thủng bộ ngực của hắn, sau đó toàn bộ thân thể của hắn bị trường thương chấn thành bột máu.

Nhưng trước khi toàn bộ thân thể bị đập tan, Tần Phụng Tiên đã đánh tất cả vũ khí nhất phẩm và thần bảo trên người mình về phía bắc.

Chờ tương lai hắn phục sinh, cũng phải dùng đến những thứ này!

Hai mắt Sở Hi Thanh lại sáng ngời.

Hắn nhìn Sở Vân Vân một thương đâm chết Tần Phụng Tiên, vốn tưởng rằng mình không có thu hoạch gì, nhưng lại phát hiện ra, sau khi Tần Phụng Tiên tử vọng, có một ký lực lượng kỳ dị bị sợi tơ màu máu của hắn hấp thu đến.

Cột Ước Nguyện Thạch của Sở Hi Thanh cũng từ 0 biến thành 2.

Khi Sở Hi Thanh đang vui mừng, Thiên Dực Thần Đao - Tiêu Long Đồ đã giương sáu cánh chim hư ảo của mình lên, chớp mắt đã thoát khỏi Phong Tam và Thần Xích Hỏa, sau đó bay lên trên bốn tầng mây.

Hắn nhìn thi thể không đầu của Trang Nghiêm, trong mắt hao hàm bất đắc dĩ và thương tiếc, đau thương.

Tuy Trang Nghiêm vẫn còn nửa đoạn thân thể, nhưng đã hoàn toàn quy về tịch diệt.

Sở Vân Vân ban tặng cho hắn là 'Tuyệt đối tử vong'!

Đó là lực lượng mà Trang Nghiêm không thể ứng phó, cũng không có cách nào chống lại.

Để cho hắn bi ai nhất là, Trang Nghiêm tuy chỉ kém Siêu Phẩm một tia, nhưng chung quy vẫn không phải là Siêu Phẩm, không thể khắc ấn ký nguyên thần vào nơi sâu xa trong thiên quy.

Cái này có nghĩa là Trang Nghiêm không thể phục sinh được nữa.

Nhân tài kiệt xuất nhất của Thần Đao môn trong trăm năm qua, người có hy vọng bước vào Siêu Phẩm nhất, đã chết tại nơi này!

Trong khoảnh khắc này, Sở Vân Vân đã ngẩng đầu nhìn Tiêu Long Đồ ở giữa bầu trời.

Công pháp của Tiêu Long Đồ đến từ thần trung Lục Sí Kim Thiền, tốc độ cực nhanh, không kém hơn Sở Vân Vân.

Khi Sở Vân Vân ngẩng đầu lên, Tiêu Long Đồ đã bay lên tầng mây thứ năm.

Hắn nhẹ nhàng nhìn xuống hai người Sở Vân Vân và Sở Hi Thanh, trong mắt ngậm lấy sát cơ vô hạn, muốn đem hai người này khắc sâu vào trong trí nhớ của mình.

Thư Hoài Thạch, Trang Nghiêm, Vạn Kiếm Sinh… một mạch ba đời đệ tử của Thần Đao môn, đều chết dưới tay đôi phu thê này, Tiêu Long Đồ há có thể không hận?

Nhưng giờ phút này, Tiêu Long Đồ nhìn thấy Sở Hi Thanh cũng ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Khóe môi Sở Hi Thanh ngậm lấy nụ cười quái dị, thanh Kính Hoa

Thủy Nguyệt đao trong tay bỗng nhiên chém một cái.

Lập tức có từng mảng từng mảng đao cương như gương bạc đang sinh thành ở trong tầng mây và vùng trời này.

Tiêu Long Đồ nhạy cảm chú ý đến, mảnh đối cương như gương bạc kia đang phản xạ lại tất cả lực lượng chung quanh hắn.

Lớn từ sức gió, nhỏ đến lực ma sát trong hạt bụi bặm, tất cả ‘lực’ đều đang bị phản xạ qua lại.

Mí mắt của hắn không tự chủ được mà trợn lên, con ngươi thì lại co rút lại.

Không được!

Đây là thức thứ ba của Thần Ý Xúc Tử Đao… Thần Ý Cấm Thiên!

Chương 1995 - Thức thứ ba (2)

Tiêu Long Đồ lập tức cảm giác được độn pháp của mình sắp mất tác dụng, thân thể suýt nữa thì đình trệ giữa không trung.

ba đôi cánh chim sau lưng hắn tuy vẫn hoạt động, nhưng mà tất cả các loại lực lượng quanh đây, tất cả các loại thiên quy đạo luật quanh đây, đều đang bị đao cương như gương bạc của Sở Hi Thanh phản xạ qua lại, dẫn đến loạn tùng phèo.

Chúng nó đang phản xạ, phản xạ, phản xạ lại phản xạ, liên tục phản xạ!

Những đao cương như gương bạc này khiến cho các loại lực lượng và thiên quy tán loạn và nhằng nhịt khắp bầu trời, khiến cho độn pháp của Tiêu Long Đồ gần như mất tác dụng.

Còn có một luồng đao ý chém thẳng vào tâm linh của Tiêu Long Đồ.

Đao ý này không tính là mạnh mẽ, chỉ là Thần Ý Xúc Tử Đao kết hợp với địch ý và sát niệm của bản thân hắn mà thôi.

Nhưng mà đao ý này đang quấy rầy, liên tục quấy rối độn pháp và lực thao túng ba đôi cánh sau lưng của hắn

Cái này tựa như như một mặt gương bạc, chiếu rọi trong nội tâm của hắn, phản xạ tất cả ý nghĩ của hắn.

Đây chính là Thần Ý Cấm Thiên do Huyết Nhai Đao Quân sáng tạo!

Trong phạm vi Thần Ý Cấm Thiên bao trùm, cấm chỉ độn pháp!

Vì vậy, một đao này chuyên khắc tất cả Vũ tộc và Côn tộc có cánh!

Thiên hạ này, tất cả lực lượng của Vũ tộc và Côn tộc có cánh thường nằm ở đôi cánh phía sau lưng, không mười phần thì cũng là sáu bảy phần.

Ví dụ như Kim Thiền Thiên Dực Đao của Tiêu Long Đồ chính là mô phỏng Lục Sí Kim Thiền. Cần dựa vào ba đôi cánh cương lực sau lưng và độn pháp tương ứng để phụ trợ, thì mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất.

Nhưng một khi hắn không thể sử dụng cánh chim cương lực phía sau, uy lực của đao quyết sẽ không còn ba phần mười.

Mà tất cả các loại độn pháp như Chân Thiên, Tốn Phong, hay là Lôi độn, Quang độn, Vân độn, vân vân… đều cần mượn 'lực' để thực hiện.

Song khi các loại lực ở vùng trời này bị người khác xoắn thành một đoàn đay rối, phản xạ qua lại và xung đột, vậy dù mạnh như Phong Thần – Đế Sát, hay Dương Thần – Thái Hạo, thì cũng không thể thi triển độn pháp ở đây, càng không thể vung cánh bay lên.

Ngoài ra, còn có rất nhiều chi trong Côn tộc cũng nằm trong hàng ngũ bị Thần Ý Cấm Thiên khắc chế.

Chúng nó càng nhiều cánh thì càng dễ bị Thần Ý Cấm Thiên ảnh hưởng.

Tiêu Long Đồ lập tức thu hồi cánh chim cương lực, trực tiếp dùng độn pháp nguyên thủy nhất là đạp không mà đi.

Tốc độ như vậy tự nhiên là không thể chạy khỏi Sở Vân Vân.

Tiêu Long Đồ làm như vậy chỉ là để tranh thủ thời gian cho mình thôi.

Hắn vừa đạp không vừa chém ra một mảnh ánh đao, khiến không gian trước mắt sinh ra vô số vết rách.

Cũng đúng lúc này, Sở Vân Vân đã đi đến phía sau hắn.

Nghịch Thần Kỳ chỉ đâm một thương, liền đâm xuyên qua lồng ngực Tiêu Long Đồ.

Thân thể của Tiêu Long Đồ cung bị nàng chấn thành bột máu như Tần Phụng Tiên.

Sau đó nàng vốn nên truy tìm khí tức linh thức của Tiêu Long Đồ, tiếp tục trọng thương ấn ký nguyên thần bên trong thiên quy của Tiêu Long Đồ.

Sở Hi Thanh không thể tiêu diệt một ấn ký nguyên thần ở trong thiên quy của võ tu Siêu Phẩm, nhưng nàng có thể đánh nó trọng thương khi bọn họ sắp chết.

Những ấn ký nguyên thần này càng không trọn vẹn, thì độ khó khi phục sinh lại càng lớn, càng dễ bị thời gian và thiên đạo hao mòn.

Nhưng sau đó, nàng lại nhíu mày liễu, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn mảnh không gian đang từ từ 'khép lại' kia.

"Sao vậy?"

Sở Hi Thanh cũng bay lên, lơ lửng ở phía sau nàng.

Hắn nhìn theo tầm mắt của Sở Vân Vân: "Tiêu Long Đồ chết rồi còn gì? Có gì không ổn sao?"

Sở Vân Vân vẫn cầm trường thương trong tay, khẽ lắc đầu nói: "Là Kim Thiền Thoát Xác chi pháp!"

'Nghịch Thần chi hỏa' trên Nghịch Thần Kỳ bỗng nhiên thiêu đốt hừng hực.

"Kim Thiền Thoát Xác?"

Sở Hi Thanh lập tức bừng tỉnh, nghĩ đến thân thông của môn Lục Sí Kim Thiền này.

Hắn cũng không để ý lắm: "Không sao, Kim Thiền Thoát Xác tuy thần kỳ, nhưng cũng phải suy yếu ba tháng. Trong thời gian này, lực lượng của hắn còn không bằng võ tu tam phẩm."

"Tiêu Long Đồ cần ít nhất ba tháng mới sẽ từ từ khôi phục, nói cách khác, trong nửa năm tiếp theo, chúng ta không cần để ý đến hắn. Huống hồ người này vào hư không vô ngần, có thể trở về hay không còn chưa biết."

Sở Vân Vân hơi gật đầu: "Khả năng sống của hắn là không cao, lúc nãy ta đã phát lực, tạo thành một trận bão táp trong hư không. Có điều, tiếc nuối lớn nhất vẫn là Tần Phụng Tiên…"

Ánh mắt Sở Vân Vân lạnh lẽo như băng: “Lúc nãy ta không thể phá hủy hoàn toàn ấn ký nguyên thần của Tần Phụng Tiên.”

Tần Phụng Tiên này là tổ tiên đời thứ bảy của Tần gia, quả thực là khiến Thiết Sơn Tần thị phải hổ thẹn!

Ngày xưa, mỗi một đời tổ tiên Tần gia đều sẽ chết khi đang chinh chiến và đối kháng với Cự linh, hoặc là chết dưới thần kiếp, thiên kiếp.

Tổ tiên đời đầu thoát ly khỏi Vô Tướng thần tông cũng không phải vì xung đột gì cả, mà là vì dấn thân vào quân ngũ, khống chế quân quyền phương bắc.

Bất kỳ một hoàng đế nào cũng không cho phép một trưởng lão của Vô Tướng thần tông leo lên chức vị cao.

Chỉ có rời khỏi Vô Tướng thần tông, thì hắn mới có thể tiến thêm một bước trong quân.

Chương 1996 - Thức thứ ba (3)

Con cháu Thiết Sơn Tần thị, mỗi khi đến tuổi vỡ lòng thì đều được học tổ huấn của Thiết Sơn Tần thị đầu tiên: Cự linh bất diệt, người Tần thị ta không chết trận sa trường, không được nhập thổ! Không được nhập táng!

Chính vì cái tổ huấn này, mấy ngàn năm qua đã có 12 vị gia chủ của Tần gia chết trận tại trong tay Cự linh.

Ban đầu, trong hai năm năm đó, con cháu Thiết Sơn Tần thị còn lấy chết trận sa trường làm vinh. Khi bọn họ già đi, đều khát cầu lên chiến trường giết địch, đều khát cầu da ngựa bọc thây.

Mà người Tần gia không chết trận sa trường, cũng đều không thể an táng xuống mồ, tất cả quan tài của bọn họ đều nằm trong từ đường, đến nay chỉ có hai ngàn cái mà thôi.

Tần Phụng Tiên này không chỉ không nghe theo tổ huấn, mà còn thay đổi máu của Bách Mục Thạch Linh, đi làm chó săn gia súc cho đám Cự linh Trường Lưu sơn kia!

Nếu như để các đời tổ tiên biết được việc này, chỉ sợ là không thể nhắm mắt dưới cửu tuyền.

Trước kia, Tần Mộc Ca chỉ cho rằng Tần Phụng Tiên lo lắng nàng sẽ mượn huyết mạch Quy Nhất để vào Siêu Phẩm, khiến hắn rơi khỏi cảnh giới Bán Thần, cho nên mới liên thủ với các thần linh, đưa nàng vào chỗ chết.

Nhưng bây giờ xem ra, mọi chuyện chưa chắc đã là như vậy.

Chỉ sợ Bách Mục Thạch Linh và Trường Lưu sơn ở sau lưng kẻ này cũng đã xuất lực không ít.

“Ta đúng là ngóng trông hắn có thể sống lại.”

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên: “Nếu như có một ngày đó, ta sẽ để đám Cự linh Trường Lưu sơn kia đích thân đưa kẻ này đến trước mặt chúng ta.”

Giống như ngày đó, Tần Phụng Tiên tự tay đưa Tần Mộc Ca đến dưới đao của đám thần linh kia.

Sở Hi Thanh rất chờ mong bản thân mình có cơ hội hoàn thành cái ‘nghi thức’ Nhai Tí này.

Sở Vân Vân không khỏi liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó gật gật đầu.

Nếu Tần Phụng Tiên cứ chết như vậy, nàng vẫn còn thấy hơi không cam lòng, vẫn còn thấy quá dễ dàng cho hắn.

Sở Vân Vân làm người rất quân tử, lòng dạ rộng rãi, rất ít khí có khúc mắc và cực đoan như vậy.

Dù là kẻ địch mà nàng rất hận, thì cũng chỉ ban cho cái chết là xong.

Nhưng mà đối với Tần Phụng Tiên, Sở Vân Vân lại sinh ra ý nghĩ bầm thây vạn đoạn và chém thành muôn mảnh.

Sao có thể để tên này chết dễ dàng như vậy được?

Nàng thở dài một hơi: “Nếu như có một ngày đó, vậy thì rất tốt!”

Sở Hi Thanh có đầy một bụng ý xấu, hắn chưa bao giờ nàng làm thất vọng.

Sở Vân Vân lại giơ tay lên, hút Quy Nhất Nguyên Chung trên mặt đất vào tay.

Thứ này vẫn luôn bị nàng trấn áp trên mặt đất.

Sau khi Tần Phụng Tiên tử vong, chiếc chuông này cũng không phản kháng nữa.

Sở Vân Vân vừa cầm vào tay, Quy Nhất Nguyên Chung đã phát ra một tiếng chuông vui mừng.

Sắc mặt Sở Vân Vân lại lạnh xuống, phất tay lên Quy Nhất Nguyên Chung, khiến tiếng chuông rung động kịch liệt.

Coong! Coong!

Từng tiếng chuông vang vọng truyền ra đến mấy chục dặm.

Sở Hi Thanh thấy thế thì hơi sững sờ, hắn nhìn ra Sở Vân Vân đang dùng toàn lực, hắn cũng nghe ra trong tiếng chuông vang vọng này, còn có tiếng kêu đau đớn và không hiểu của khí linh Quy Nhất Nguyên Chung.

Sở Hi Thanh giật mình không thôi: “Ngươi muốn phá hủy nó? Vì sao?”

Một khi khí linh của Quy Nhất Nguyên Chung bị hủy, nó chắc chắn sẽ rơi khỏi cấp bậc Siêu Phẩm.

“Thu phân âm thanh, vạn vật chủng thành, do đó gọi là chuông!’

Sở Vân Vân lạnh lùng nhìn Quy Nhất Nguyên Chung trong tay, mặt đầy khinh thường: “Chung cổ hoàng hoàng, khánh quản tương tương. Chuông chính là đứng đầu bát âm, là quân trong chúng nhạc, âm sắc vốn nên đường đường chính chính!”

“Cái gọi khí do chủ, nhưng mà ngày xưa khi ta kế thừa Quy Nhất Nguyên Chung thì lại thấy rất kỳ quái, khí linh của cái thần bảo này lại không có nhuệ khí, không có thẳng thắn cương liệt, không có chính khi đường hoàng như vị tổ tiên đời đầu kia.”

“Nếu như ta đoán không sai, khí linh này đã bị Tần Phụng Tiên ô nhiễm, thậm chí là bị hắn thay đổi. Khí linh như vậy, ta thà không cần còn hơn.”

“Cũng có đạo lý!”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, với tính tình bất khuất kiên cường, ngay thẳng không cong của Sở Vân Vân, hiển nhiên là không thích cái khí linh láu lỉnh như vậy.

Hơn nữa ai biết Tần Phụng Tiên đã để lại những thủ đoạn gì trong những năm tháng khống chế Quy Nhất Nguyên Chung?

Vì vậy phá hủy cũng tốt, đơn giản là tốn thêm chút thời gian để uẩn nhưỡng một khí linh mới thôi.

Quy Nhất Nguyên Chung cấp bậc nửa bước Siêu Phẩm vẫn mạnh như cũ.

Sau đó, hắn lại nhìn xuống phía dưới, nhìn Tần Tịch Nhan đã trọng thương hôn mê.

Mắt Sở Hi Thanh mang theo vẻ tò mò: “Ngươi chuẩn bị xử lý nàng thế nào?”

Đây mới là phiền phức chân chính.

Hắn nghĩ nếu Sở Vân Vân cũng quả quyết và dứt khoát trong việc xử lý Tần Tịch Nhan giống như xử lý khí linh của Quy Nhất Nguyên Chung thì tốt rồi.

…

Nửa khắc sau, Tần Tịch Nhan tỉnh dậy thì không cảm thấy bất kỳ đau đớn nào trên cơ thể.

Nàng còn cho rằng mình đã tử vong, đang ở Cửu U Minh Ngục.

Nhưng lại nghĩ không đúng, Cửu U Minh Ngục đúng là có tồn tại, nhưng đó là Cửu U Minh Ngục của Cự linh, căn bản là không đón nhận nhân tộc bọn họ.

Tần Tịch Nhan lập tức phát hiện ra Sở Vân Vân đang đứng bên cạnh nàng.

Ngũ quan và tướng mạo của tỷ tỷ đều trở lại lúc mười sáu tuổi, nhìn qua còn nhỏ hơn nàng vài tuổi.

Đây chắc hẳn là hiệu quả của ‘Thiên Hoang Địa Lão Bất Tử Hồi Xuân công’

Chương 1997 - Thức thứ ba (4)

Tỷ tỷ nàng được xưng là ‘Kho vũ khí’, ỷ vào ngộ tính cao tuyệt nên công pháp gì cũng học một chút, nếu hơi nghiêm túc một chút thì có thể luyện đến đẳng cấp khiến người nghe mà kinh hãi.

Mà thế gian này có rất ít người biết, vị tỷ tỷ được xưng là nữ trung hào kiệt này cũng rất để ý đến dung mạo.

Vì vậy, từ nhỏ Tần Mộc Ca đã bỏ khá nhiều thời gian vào 'Thiên Hoang Địa Lão Bất Tử Hồi Xuân công', đã luyện đến cảnh giới cực cao.

Môn công pháp này luyện đến mức tận cùng, có thể thu được một loại năng lực kỳ lạ.

Cứ cách mỗi mười năm, Tần Mộc Ca có thể thi triển 'Cải tử hoàn sinh' một lần, tại thời khắc sống còn, khiến cho thân thể của nàng trở lại lúc mới bắt đầu tu luyện 'Thiên Hoang Địa Lão Bất Tử Hồi Xuân công'.

Năm đó Tần Mộc Ca còn nhận được một kỳ trân dị bảo, khiến cho năng lực của cái 'Thiên Hoang Địa Lão Bất Tử Hồi Xuân công' này cực kỳ mạnh mẽ.

Khi đó Tần Mộc Ca trúng thần độc thần chú, lại đối mặt với ba vị thần linh Vĩnh Hằng, khiến cho môn công pháp thần kỳ này không thể phát huy tác dụng, nhưng lại làm cho thân thể và dung mạo của nàng trở lại lúc 13 14 tuổi.

Đổi lại là trước kia, Tần Tịch Nhan sẽ rất hâm mộ, nhưng bây giờ lại không có tâm tư này.

Nàng lập tức Sở Vân Vân đang nâng Quy Nhất Nguyên Chung, một thân long khí sôi trào, hóa thành chín con rồng vàng, vờn quanh cái thần bảo này.

Tần Tịch Nhan đầu tiên là không hiểu, sau đó lại không thể tin nổi: "Sao Quy Nhất Nguyên Chung lại bị tổn hại nặng như vậy? Không đúng! Ngươi phá hủy khí linh của Quy Nhất Nguyên Chung?"

Nàng hoàn toàn không cảm ứng được Quy Nhất Nguyên Chung.

"Tần Phụng Tiên đã đổi máu Bách Mục Thạch Linh, đã không còn là nhân tộc, còn làm trái tổ huấn, nên đã không thể sử dụng thần bảo này. Hắn đã phong ấn khí linh chân chính của Quy Nhất Nguyên Chung, sau đó tạo khí linh khác để thay thế."

Sở Vân Vân nhàn nhạt giải thích: "Ta phá hủy cái khí linh đó, lại giải phong ấn cho khí linh chân chính. Nhưng thời gian đã trôi qua mấy ngàn năm, nó vẫn không được ôn dưỡng, bây giờ chỉ còn lại chút hơi tàn. Chỉ có chiến ý của tướng sĩ bốn châu Băng U Cực Tuyệt, mới có thể làm cho nó khôi phục từ từ."

Nàng nói đến đây lại liếc mắt nhìn Tần Tịch Nhan: “Ta khuyên ngươi đừng vọng tưởng thu hồi thứ này, bây giờ thần khí này sẽ không tán thành ngươi.”

Tần Tịch Nhan yên lặng một lát.

Nàng cũng không cảm thấy thất vọng.

Đoạn thời gian gần đây, Quy Nhất Nguyên Chung không chỉ không giúp nàng, trái lại còn trở thành gánh nặng của nàng.

Tần Tịch Nhan cũng biết thứ này sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào tay Sở Vân Vân, nên cũng đã chuẩn bị tâm lý từ trước.

Tần Tịch Nhan vẫn tiêu hao chân nguyên để trấn áp nó, chỉ là không muốn Tần Phụng Tiên lấy được mà thôi.

Nàng chỉ đang chấn động với câu nói đầu tiên của Sở Vân Vân… Tần Phụng Tiên đã đổi máu Bách Mục Thạch Linh?

Sao hắn dám?

Sau đó Sở Vân Vân ném một cái túi đến trước mặt nàng: “Cầm đi, thứ trong này có thể giúp ngươi tu luyện đến cảnh giới nhất phẩm hạ. bên trong còn có một phần tình báo ghi chép vị trí bí dược nhị phẩm thượng do Thiên Thính viện thu hoạch. Sau này, ta còn có thể mua tặng ngươi ba cái pháp khí cấp độ nhất phẩm hạ.”

“Hiện giờ Tần Phụng Tiên đã chết, ngươi có thể tự do ra vào Vô Tướng thần sơn, có thể đi nhận nhiệm vụ của tông môn, đổi lấy công huân. Hi Thanh cũng sẽ không ngăn cản ngươi đổi thức thứ nhất của Thần Ý Xúc Tử Đao.”

Tần Tịch Nhan hơi vui vẻ.

Chẳng lẽ tỷ tỷ đã tha thứ cho nàng?

Nhưng mà câu tiếp theo của Sở Vân Vân lại làm cho nội tâm nàng lạnh lẽo, lạnh lẽo đến tận xương tủy.

“Từ nay về sau, ta và ngươi ân đoạn nghĩa tuyệt, không còn liên quan!”

Sở Vân Vân ngửa mặt nhìn bầu trời: “Ta vốn nên giết ngươi, dưới cái nhìn của ta, ngươi còn đáng hận hơn cả Tần Phụng Tiên. Vào thời điểm đó, bất cứ kẻ nào cũng có lý do phản bội ta, nhưng chỉ có ngươi là không.”

Nàng vẫn nhớ đến tình cảnh mình bị chúng bạn xa lánh, nỗi tuyệt vọng khi bị toàn bộ thế giới phản bội.

Tần Tịch Nhan thì yên lặng không nói gì.

Nàng rất muốn nói, rất muốn giải thích, nhưng lại phát hiện mình không nói được dù chỉ một chữ.

“Bây giờ ta nghĩ đến ngày hôm đó, vẫn không nhịn được sát tâm.”

Sở Vân Vân thở dài một hơi: “Ta cho ngươi mười năm, trong vòng mười năm, nhất định phải giết chết 100 Cự linh nhị phẩm trở lên, dùng để chuộc tội của ngươi, bằng không mười năm sau, ta vẫn sẽ lấy mạng của ngươi.”

Sở Vân Vân nói đến đây, lại gằn từng câu từng chữ: “Ta đã cho ngươi cơ hội, ngươi nên quý trọng lấy. Mười năm tiếp theo, ngươi tự lo đi! Ta sẽ quan sát ngươi!”

Nàng phất tay áo một cái, lắc mình trở lại Dục Nhật thần chu ở cách đó không xa.

“Đi thôi, chúng ta trở về.”

Sở Vân Vân nói xong câu này, lại thấy Sở Hi Thanh nhìn mình với ánh mắt quái dị.

Ánh mắt Sở Vân Vân hơi lấp lóe, lại tránh khỏi ánh mắt của Sở Hi Thanh: “Ngươi nhìn ta như vậy làm gì?”

Sở Hi Thanh khẽ lắc đầu: “Tuy rằng đó là muội muội ruột của ngươi, nhưng nếu ngươi cảm thấy đây cũng là việc nhà của ta, thì ta vẫn phải nói vài câu. Tuy rằng lần này ta thua cược, nhưng mà tuyệt đối không thể tin Tần Tịch Nhan này, nàng có thể phản bội ngươi một lần, tự nhiên có thể phản bội lần thứ hai.”

Chương 1998 - Thức thứ ba (5)

“Ta sẽ không tin nàng, cũng không muốn ở cùng nàng. Hi Thanh, ngươi cảm thấy ta quá mềm yếu trong việc xử lý tộc nhân và Tần Tịch Nhan?”

Khi Sở Vân Vân nói ra câu này, vẻ mặt nàng cực kỳ phức tạp: “Như vậy ngươi lại có biết phụ thân ta thật ra là bị mấy người bức bách tự sát không?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì vẫn bình tĩnh gật đầu: “Có chút suy đoán!”

“Khi ta tiếp nhận vị trí gia chủ, vẫn hồn nhiên không biết nguyên nhân cái chết của phụ thân. Mãi đến tám năm sau, ta mới tra ra một chút manh mối. Đó đại khái cũng là nguyên nhân cái chết của ta, những tộc lão kia chột dạ, không yên tâm với ta.”

Giọng nói của Sở Vân Vân sâu xa: “Ta biết cái chết của phụ thân, chính là vì ta. Nhưng khi hắn tự tay viết di thư cho ta, thì không chỉ nói ta không được báo thù cho hắn, mà còn luôn dặn dò ta phải chăm sóc cho Tịch Nhan thật tốt.”

“Phụ Thân vì ta mà chết, khi đó nàng mới còn vị thành niên, ta lại không quản lý và giáo dục nàng tốt, nên vẫn mang hổ thẹn trong lòng.”

Ánh mắt Sở Hi Thanh lóe lên, yên lặng không nói gì.

Hắn cảm thấy vị nhạc phụ (cha vợ) này của mình nhát, uổng với cái tên Tần Thiết Quân.

Năm đó, Vô Tướng thần tông cũng đã bắt đầu liều mạng, Tần Thiết Quân lại gửi thư triệu hồi Sở Vân Vân trở về, tiếp đó còn bị ép phải tự sát trước khi Sở Vân Vân trở về.

Sau khi bị ép tự sát, còn dặn dò Sở Vân Vân không cần trả thù.

“Đúng rồi!” Sở Vân Vân chắp tay sau lưng, đưa mắt nhìn phương xa: “Tiếp theo ngươi muốn về Vô Tướng thần sơn, mở ‘Nhiên Huyết pháp tế’? Vậy pháp tế xong thì sao, chuẩn bị trở về quận Tú Thủy?”

Sở Hi Thanh biết Sở Vân Vân đang muốn đổi đề tài.

Hắn gật đầu: “Ngoại trừ ‘Nhiên Huyết pháp tế’ ra, ta còn tiện đường lấy bảo giáp và chiến đao luôn.

… Đã qua mấy tháng rồi, những thứ tốt lấy được trên thi thể Nhai Tí ở Thái Vi Viên cũng đã hoàn thành.

“… Tiếp đó tự nhiên là về Tú Thủy, hai vị thái thượng trưởng lão cũng nói là lại giúp ta thêm một thời gian nữa, nhưng không thể để hai người bọn họ tiếp tục tổn thương nguyên khí được, ta không thể ích kỷ như vậy. Bên phía Thiết Kỳ Bang cũng quá loạn, ta không quay lại thì trong bang sẽ loạn cào cào.”

Trước khi về quận Tú Thủy, hắn còn muốn đến Cực Đông Băng

Thành thăm vị Vấn đại tỷ tỷ của hắn.

Một mặt là tiếp tục cường hóa ‘Thần Nguyên Tham Đồng Khế’ của bọn họ, một mặt là tăng cường liên hệ với minh hữu Cực Đông Băng Thành này.

Đúng thế! Hắn chạy đến Cực Đông Băng Thành chính là để kết minh, không hề có tâm tư gì khác. Đúng là như vậy!

Sở Hi Thanh giấu chuyện này, không phải là không muốn nói cho Sở Vân Vân biết, mà là sợ Sở Vân Vân hiểu lầm.

“Như vậy ngươi thì sao?”Sở Hi Thanh nhìn Sở Vân Vân: “Là trở về Nghiêm Châu?”

Sở Vân Vân gật gật đầu.

Chiến sự Nghiêm Châu đã kết thúc, nhưng phiền phức chân chính chính là quản lý sau khi chiến đấu kết thúc.

Thời điểm này mà bất cẩn một chút, thì sẽ chôn xuống mầm họa cho ngày sau.

Lúc này, thần sắc Sở Hi Thanh nghiêm túc: “Vậy nhân dịp còn chưa trở về Nghiêm Châu, ngươi lại đánh ta một trận trước đi!”

Khi Sở Hi Thanh nói lời này, Phong Tam đang ngồi đờ ra ở cuối thuyền.

Hắn đang thất thần vì một đoạn ký ức biến mất của mình.

Thật kỳ lạ? Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Tại sao mình không nhớ rõ?

Mãi đến khi Phong tam nghe thấy Sở Hi Thanh nói câu này, thì mới giật mình tỉnh lại.

Hắn và Thần Xích Hỏa đều giật mình nhìn Sở Hi Thanh một chút, một người một thần đều đang nghĩ, chẳng lẽ tên này có đam mê đặc thù gì?

Phong Tam chợt tỉnh ngộ, hắn đã nghĩ ra nguyên nhân.

Sở Hi Thanh đây là vì năng lực “Bất Ma”!

Khi huyết mạch Táng Thiên lên đến cấp 21, năng lực Bất Ma này cũng đã tương đối mạnh mẽ, cực kỳ hữu dụng.

Mà thế gian này, Sở Vân Vân nắm giữ một lượng lớn thiên quy và võ đạo, chính là người thích hợp nhất để giúp Sở Hi Thanh tu luyện Bất Ma!

“Được!”

Sở Vân Vân lập tức đồng ý.

Nàng xoa xoa nắm đấm, phát ra những tiếng ‘ken két’, giọng nói lại rất nhẹ nhàng: “Ta sẽ cố gắng để ngươi không còn kẽ hở.”

Thật ra thì Sở Vân Vân cũng có một bụng buồn bực với Sở Hi Thanh, nàng vẫn đang tìm cơ hội để đánh hắn.

Nàng bình thường đều không thù dai, trừ phi là thật sự không quên được.

Sở Hi Thanh thấy thế thì nghi ngờ không thôi: “Nói trước! Ngươi không thể dùng quá nhiều sức.”

Hắn hoài nghi mình đã lựa chọn sai lầm.

Nhưng ngoại trừ Sở Vân Vân, Sở Hi Thanh cũng không còn lựa chọn nàng khác. Dù sao cũng tốt hơn là tìm mấy chục người rồi để bọn họ thay phiên nhau đánh mình chứ?

Lúc này, Tần Tịch Nhan ở trên mặt đất lại ngửa mặt nhìn bầu trời, nhìn chiếc Dục Nhật thần chu càng ngày càng xa kia.

Ánh mắt của nàng bi thương mà bất lực, cảm giác như mình đã bị toàn bộ thế giới vứt bỏ.

Tần Tịch Nhan bỗng nhiên nghĩ đến lúc tỷ tỷ mình bước vào cạm bẫy tử vong kia.

Khi đó tỷ tỷ cũng bị tất cả mọi người ruồng bỏ, bao quát cả Tần Tịch Nhan nàng.

Nói vậy thì cảm giác bi thương và tuyệt vọng trong lòng tỷ tỷ khi đó phải vượt qua mình gấp trăm lần!

Sau đó, Tần Tịch Nhan lại nở nụ cười cay đắng.

Nghĩ thầm Tần Tịch Nhan ơi Tần Tịch Nhan, ngươi thật sự là chết chưa hết tội!

Sao lúc nãy ngươi không chết dưới đao của Trang Nghiêm luôn đi?

Chương 1999 - Song đao song giáp

Khi Sở Hi Thanh lái thuyền trở về Vô Tướng thần sơn, toàn thân bầm tím đau nhức không thôi.

Trước khi đi, tuy rằng Sở Vân Vân đã tận lực trục xuất tất cả võ ý ra ngoài, nhưng vẫn còn một phần nhỏ lưu lại trong cơ thể hắn.

Không luyện hóa và loại bỏ võ ý này, là không thể hết sưng.

Đây chính là hơn 100 loại võ ý, chúng hỗn tạp với nhau, tuyệt đối không phải người bình thường có thể chịu đựng.

Nhưng Sở Vân Vân cũng cho Sở Hi Thanh chút mặt mũi, không đưa cặp quyền phấn hồng kia lên gương mặt của hắn.

Vì vậy gương mặt của Sở Hi Thanh vẫn tuấn tú như cũ.

Lúc không có người thì hắn đau đến nhe răng trợn mắt, khuôn mặt vặn vẹo, nhưng khi Dục Nhật thần chu hạ xuống sườn núi, Sở Hi Thanh lại vẫn là một thiếu niên cute, ngọc thụ lâm phong, hiền lành lịch sự, thanh phong minh nguyệt…

Phong thái hào hiệp bất phàm kia, khiến cho vô số tiểu sư muội rít gào lên, vô số sư tỷ lớn tuổi cũng phải liếc mắt nhìn qua, từng người đều là mắt chứa thu thủy, ẩn ẩn đưa tình.

Đúng lúc Tông Tam Bình ở gần đó.

Hắn nhìn thấy cảnh này thì không khỏi lắc đầu cảm khái.

Vô Tướng thần tông bọn họ thật sự là không có người.

Tất cả nam đệ tử chân truyền trở lên, không có một tên nào là có dáng vẻ bình thường.

Khiến cho tên Sở Hi Thanh này ỷ vào gương mặt mà xưng vương xưng bá, không có đối thủ ở Vô Tướng thần tông.

Thần Xích Hỏa lại lắc đầu khó hiểu.

Trước khi đến Vô Tướng thần sơn, kẻ này rõ ràng là đau đến rên hừ hừ, chỉ hận không thể lăn lộn đầy đất, nhưng bây giờ lại giống như người không liên quan vậy.

Sau khi cất thuyền đi, Sở Hi Thanh liền chạy đến Thiên Lan cư để gặp Lục Loạn Ly trước.

Nhưng hắn trở về không khéo, Lục Loạn Ly vẫn còn bế quan, phải mấy ngày nữa mới ra.

Sở Hi Thanh liền chạy đến Thiên Khí viện tìm Ngự Vân Tưởng.

Áo giáp và chiến đao của hắn đã hoàn thành từ hai ngày trước.

Ngự Vân Tưởng đắc ý đưa hai chiến giáp và hai thanh chiến đao có tạo hình đặc biệt đến trước mặt Sở Hi Thanh.

Lệ Thiên Công thì đứng hầu ở bên cạnh, trên mặt tràn trề vui mừng.

Sở Hi Thanh liếc nhìn hắn một cái, phát hiện khí huyết tên này rất cao, thế mà đã bước vào tứ phẩm thượng.

Mấu chốt là khí tức của tên này, đã giao hòa sâu với ‘Dã Luyện’ và ‘Tạo Vật’ chi pháp nồng nặc ở bên trong Thiên Khí viện.

Xem ra Lệ Thiên Công tiềm tu nửa năm, lại đi theo Ngự Vân Tưởng chế tạo pháp khí, đã nhận được lợi ích không nhỏ, càng ngày càng thành tài.

Sự chú ý của Sở Hi Thanh lại bị bốn cái pháp khí trước người thu hút.

“Thanh chiến đao thứ nhất tên là ‘Như Ý Tru Thần đao’, cấp độ nhất phẩm hạ, một dùng một bộ xương của thần thú ‘Chu Yếm’ cấp Siêu Phẩm và khoáng thạch Hằng Dương, cộng thêm ‘Tru Thiên đao quyết’ và ‘Như Ý đao quyết’ làm trụ cột để luyện thành.”

“Thanh thứ hai tên là ‘Thiên Lý Chiêu Nhiên đao’, cấp độ nhất phẩm thượng. Tài liệu chính của nó là một mảnh vỡ hình đao ở thiên đình cổ đại, cộng thêm ‘Thiên Huyết tinh kim’, sau đó ngươi lại đưa thi thể Nhai Tí về, ta liền hòa răng nanh và chân trước vào, thứ này liền lên cấp nhất phẩm thượng. Đây xem như là một tác phẩm thượng thừa nhất trong cuộc đời luyện khí của ta.”

Sở Hi Thanh bắt đầu chế tạo hai thanh đao này sau khi Tu La Tru Ma đao vỡ vụn, mất gần nửa năm mới hoàn thành.

Sở Hi Thanh cầm hai cây đao lên xem thử một chút.

Trong mắt của hắn lập tức hiện ra vẻ vui mừng.

Các loại thuộc tính như kiên cố, dẻo dai, sắc bén đều đạt đến đỉnh phong trong cùng cấp.

Thanh Như Ý Tru Thần đao thì mạnh hơn một chút, cũng đã vượt qua cấp độ nhất phẩm hạ bình thường.

Chúng còn có thể cường hóa chân nguyên trên diện rộng, gia tăng tốc độ xuất thủ, tăng cường cường độ đao cương.

Nhưng mấu chốt vẫn là năng lực của chúng.

Thanh Như Ý Tru Thần đao có thể tăng ba tầng Tru Thiên chân ý và Như Ý chân ý, giới hạn cao nhất có thể đến tầng 30.

Thanh Thiên Lý Chiêu Nhiên đao thì tăng ba tầng Nhai Tí chân ý, lại tăng thêm một tầng 'Báo Ứng chi pháp' ở bên trong Nhai Tí, ngoài ra còn tăng một tầng Kim Cương chân ý, hơn nữa giới hạn cao nhất có thể đến tầng 31.

Thiên lý rất rõ ràng, báo ứng xác đáng!

Thanh đao này dù là nhất phẩm thượng, nhưng uy lực lại kém hơn Huyết Nhai thần đao nhiều.

Huyết Nhai thần đao bây giờ, ngoại trừ tăng bốn tầng Nhai Tí chân ý, còn có thể cường hóa ba cấp huyết mạch Nhai Tí, hơn nữa nó còn chưa khôi phục thời kỳ đỉnh cao.

Sở Hi Thanh mừng rỡ không thôi, liền thu hai cây đao này vào vỏ, rồi trực tiếp đeo bên eo.

Sau đó là hai cái chiến giáp.

"Cái thứ nhất ngoại giáp, tên là 'Ô Kim Kính Giáp', tầng bên ngoài kia là vẩy của Nhai Tí, bên trong là 'Vĩnh Hằng Ô Kim' bện thành sợi tơ, kết hợp với lớp da trên đầu Nhai Tí, cấp độ là nhất phẩm hạ. Khi ngươi dùng bộ giáp này, nhất định phải kiềm chế một chút."

"Tất cả những thứ ngươi mang về, tổng cộng chế tạo năm bộ chiến giáp, Thiên Khí viện bây giờ chỉ còn hơn 70 khối lân phiến thôi. Giáp này có Vĩnh Hằng chân ý gia trì, rất khó bị phá hỏng, chỉ là nếu hư hỏng thì phiền phức lớn."

Chương 2000 - Song đao song giáp (2)

"Cái thứ hai là nội giáp, tên 'Táng Thiên Vô Hạn', lần này Trưởng Lão viện cũng bỏ rất nhiều vốn liếng cho ngươi. Mấy vị đại trưởng lão đã liên thủ chạy đến Trung Thổ, tìm một bộ hài cốt của hóa thân Táng Thiên từ trở về."

“Chúng ta mài thành bụi phấn, lại gia nhập trái tim và bột phấn của thần thú Chu Yếm, lại dùng ba loại tài liệu cấp độ Siêu Phẩm là Vĩnh Hằng Ô Kim, Thái Sơ Tinh Tủy, Huyền Hoàng Kiếp Thiết để bện thành, cấp độ của nó cao đến nhất phẩm thượng.”

Hai bộ chiến giáp này không phải một mình Ngự Vân Tưởng chế tác, mà là toàn bộ Thiên Khí viện, là mấy vị luyện khí đại tông sư, và mười mấy vị tông sư liên thủ tạo thành, là kết tinh tài hoa của bọn họ.

Sở Hi Thanh cũng không chần chờ, trực tiếp cởi hai bộ giáp trên người xuống.

Hai bộ giáp mới này cũng có ngoại cương, nên số tầng ngoại cương vẫn không thay đổi, mà lại trở nên mạnh mẽ hơn.

Năng lực phòng ngự của hai bộ giáp mới này cũng hơn xa hai bộ cũ.

Ô Kim Kính Giáp là ngoại giáp, sức phòng ngự cực mạnh, còn có thể phản xạ gần bảy phần mười ngoại lực, cực kỳ biến thái.

Nó còn có thể tăng ba cấp huyết mạch Nhai Tí, tăng một tầng Vĩnh Hằng chân ý.

Lợi hại nhất lại là Táng Thiên Vô Hạn, trình độ của cái nội giáp này đã gần bằng với những thần khí trấn tông kia.

Tính kiên cố và dẻo dai của nó thì chỉ có thể nói là bình thường, nhưng lại tăng ba cấp huyết mạch Táng Thiên, tăng một cấp Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, tăng một tầng Hỗn Độn Vạn Tượng công.

Thứ này hoàn toàn có thể trở thành một cái thần khí trấn tộc.

Đáng tiếc là hệ thống của Sở Hi Thanh lại không biểu hiện ra mấy số liệu này.

Tuy rằng Sở Hi Thanh đã mặc giáp cầm đao, nhưng số liệu vẫn không hề biến hóa.

Sở Hi Thanh trịnh trọng cảm ơn Ngự Vân Tưởng, lại cầm lễ vật đi bái phỏng từng vị Khí sư tham dự luyện khí, sau đó mới đến Diễn Võ Đường mượn một gian phòng.

Hắn thử đao một chút, lại thử giáp một chút, vẻ mặt cực kỳ thỏa mãn.

Thanh Như Ý Tru Thần đao này rất tốt, mặc kệ là Tru Thiên Đao hay là Thần Ý Như Tâm Đao, tất cả đều dùng rất thuận lợi.

Hai bộ chiến giáp này lại khiến cho tự tin về Bá thể của hắn lại bành trướng.

Sau này, chỉ cần không đối đầu với hai người Sở Vân Vân và Vấn Thù Y, sẽ không có mấy người ở phàm giới có thể đánh vỡ phòng ngự của hắn trong 100 cái hô hấp.

Đây vẫn là Sở Hi Thanh không đánh trả.

Chỉ là thanh Thiên Lý Chiêu Nhiên đao kia tạm thời không có quá nhiều tác dụng.

Sau khi kết thành Long Hổ Kim Đan, lượng chân nguyên của hắn tăng lên đến mức khủng bố, nguyên thần cũng được lợi ích không nhỏ.

Chỉ là Nhai Tí chân ý của hắn đã cao đến tận tầng 26, thêm thanh Thiên Lý Chiêu Nhiên đao này, cao nhất là lên đến tầng 29.

Đấy là còn chưa nói đến hai cái Nhai Tí chân ý tầng 31 ở bên trong hai viên Thần Ý Đao Tâm.

Cường độ nguyên thần của Sở Hi Thanh chỉ chống đỡ được tầng 26 thôi.

Nhưng khi Ngự Vân Tưởng đã bỏ rất nhiều công sức vào cây đao này, chuyên gia tăng và tối ưu hóa năm thức đầu tiên của Thần Ý Xúc Tử Đao, khiến cho năm chiêu này tăng thêm hai phần mười uy lực.

Vì vậy thanh đao này cũng rất đáng chờ mong.

Một khi lực lượng nguyên thần của Sở Hi Thanh tăng lên, thì hắn có thể phát huy toàn bộ năng lực của thanh Thiên Lý Chiêu Nhiên đao này.

Sau đó là tăng thiên phú huyết mạch.

Tông môn cực kỳ coi trọng ‘Nhiên Huyết pháp tế’ của Sở Hi Thanh, không chỉ lấy ra ‘Nguyên Huyết đồ trụ’ đứng đầu nhất của tông môn, mà còn bày một trận pháp khổng lồ giúp Sở Hi Thanh.

Người tham dự chỉ có Sở Hi Thanh và hai mươi mấy vị đệ tử chân truyền và trưởng lão.

Mấy người Kiếm Tàng Phong, Tông Tam Bình, Diệp Tri Thu cũng ở trong đó, tất cả đều cố tính chạy về cọ trận pháp tế này.

Nhưng chờ Sở Hi Thanh đến nơi, hắn mới phát hiện người chủ trì lại là La Hán Tông.

Sở Hi Thanh thấy thế thì rất kinh ngạc: “Tri Phi Tử sư thúc đâu? Sao lại không đến?”

Đây chắc chắn là ‘Nhiên Huyết pháp tế’ đỉnh cấp nhất của Vô Tướng thần tông, thế mà lại để một người ngoài chủ trì, cái này không quá thích hợp chứ?

Dù Tri Phi Tử không rảnh, thì tông môn còn có 12 thuật sư nhất phẩm cơ mà?

Mấy người Kiếm Tàng Phong cũng nghi ngờ không thôi, bọn họ cũng mới trở về không bao lâu, nên cũng không biết nguyên do.

“Bọn họ không rảnh!” Vẻ mặt Diệp Tri Thu hơi quái dị, nàng chỉ truyền âm cho Sở Hi Thanh: “Sư tôn và tông chủ mới mang cánh tay của ‘Quần Sơn Xã Tắc chi thần’ về, phong ấn ở bên dưới Vạn Ma quật. Sư tôn nói chờ ngươi xong việc ở đây thì qua Vạn Ma quật một chuyến, có chỗ tốt.”

Sở Hi Thanh ngây người một trận.

Tố Phong Đao và Lý Trường Sinh thế mà lại lấy được tay gãy của ‘Quần Sơn Xã Tắc chi thần’?

Thật hay giả?

Thật hay giả?

Hắn cũng đang theo dõi việc này, biết thế lực khắp nơi đang tranh cướp cánh tay này.

Trên Vô Chung Dương, chỉ tính cao thủ Siêu Phẩm đã có 15 người, sau khi Thái Vi Viên kết thúc thì đã đại chiến hơn 20 trận.

Chương 2001 - Song đao song giáp (3)

Có người nói phạm vi vạn dặm quanh đó đã không còn một con tôm cá nào.

Dưới mắt một đám cao thủ như vậy Tố Phong Đao và Lý Trường Sinh có thể mang cánh tay gãy này trở về Vô Tướng thần sơn?

Đây thật sự là không phải lợi hại bình thường.

Vô Tướng thần tông bây giờ cây to đón gió, vẫn luôn là mục tiêu của tất cả mọi người.

Lúc này, La Hán Tông lại ho nhẹ một tiếng, quét mắt nhìn Sở Hi Thanh một chút: “Chư vị chú ý, canh giờ đã đến, ta liền bắt đầu.”

Lúc này, Sở Hi Thanh mới vứt bỏ mấy suy nghĩ lung tung, tập trung tinh thần.

La Hán Tông cũng dội bình máu tươi trong tay lên ‘Huyết Nguyên đồ trụ’.

Đó chính là Thất Sát thần huyết mà mấy người Lý Trường Sinh thu thập được cách đây không lâu, chỉ có mười mấy giọt, nhưng lại làm cho ‘Huyết Nguyên đồ trụ’ tản ra hào quang chói mắt, bao trùm phạm vi trăm mẫu.

Khí huyết trong cơ thể Sở Hi Thanh cũng sôi trào lên.

Quá trình thăng cấp thiên phú huyết mạch cũng giống như hai lần trước, chỉ là khí huyết càng mạnh mẽ hơn hơn.

Sở Hi Thanh cũng không cần sử dụng Thiết Sơn Trạch Huyết thuật nữa, hắn có thể điều khiển khí huyết trong cơ thể, gia tăng thiên phú huyết mạch mà mình muốn.

Cùng lúc đó, hắn cũng dùng hai viên Ước Nguyện Thạch để ước nguyện.

Ầm!

Dòng máu trong cơ thể Sở Hi Thanh chợt rền vang như sấm nổ.

Cùng lúc đó, phong ấn tại nơi sâu xa trong huyết tủy của hắn cũng bị phá tan.

Trận ‘Nhiên Huyết pháp tế’ này kéo dài tận một ngày một đêm, mãi đến giờ tý ngày hôm sau mới kết thúc.

Khi Sở Hi Thanh tỉnh lại, bảng nhân vật của hắn lại phát sinh biến hóa vô cùng to lớn.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Tứ phẩm thượng (Thiên Quân) / Nhất phẩm hạ (Thiên

Quân).

Võ đạo: Thần Ý Xúc Tử Đao (tầng 21), Vô Tướng Tru Thiên Đao (tầng 21), Thần Ý Như Tâm Đao (tầng 20), Hỗn Độn Thiên Đao (tầng 19), Thần Hành Vô Tướng (tầng 20), Vạn Kiếp Thần Tru Chỉ (tầng 20), Ngọa Tuyết thần đao (tầng 25), Cửu Luân thần ấn(tầng 18), Cửu Luân Ngự Kiếm chân quyết (tầng 19 / phong).

Võ ý: Nhai Tí chân ý (tầng 26), Tru Thiên chân ý (tầng 24), Như Ý chân ý (tầng 24), Hỗn Độn chân ý (tầng 20), Kim Cương chân ý (tầng 22), Vĩnh Hằng chân ý (tầng 22), Bất Diệt chân ý (tầng 18), Tiệt Thiên chân ý (tầng 6), Trảm Thiên chân ý (tầng 18), Trụ Thiên chân ý (tầng 17).

Nguyên công: Hỗn Độn Vạn Tượng công (tầng 15 / Tam phẩm hạ), Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (tầng 16).

Thiên phú: Táng Thiên thần huyết / dị (cấp 21), Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (cấp 21), Nguyên Thần (cấp 18), Thần Dương (cấp 21), Thái Thượng Thông Thần (cấp 21), Nhai Tí (cấp 21), Thần Thương (cấp 21), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (cấp 21), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (cấp 21).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, Thần Tâm (cấp 4), cộng sinh (cấp 8), Lê Tham chiến ấn (trung), Thái Sơ thần vận (cao), Huyết tùng Thần hạch.

Điểm thiên nguyên: 32.

Ước Nguyện Thạch: 0.

Tuổi thọ: 21.844 ngày.

Sở Hi Thanh nhìn những dữ liệu kia, khóe môi hơi cong lên.

Ước Nguyện Thạch này dùng rất tốt.

Một trận ‘Nhiên Huyết pháp tế’, liền tăng cường mấy loại thiên phú như Thái Thượng Thông Thần, Thần Thương, Quang âm Thuấn Ảnh và Nã Phong Ngự Điện lên tận bốn cái cấp độ.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cũng được tăng lên một cấp.

Mà sau khi những thiên phú này tăng cấp. thực lực của hắn lại tăng mạnh, cường hóa toàn phương diện.

Sở Hi Thanh nhìn bảng nhân vật trước mắt, lại rơi vào suy ngẫm.

Hắn nghĩ mình nên đến chỗ đó thử một chút.

Hắn đã có đủ lực lượng, muốn nhìn xem bên trong rốt cuộc là giấu thứ gì?

Còn cả phụ thân của mình nữa, vì sao Sở Phượng Ca lại ngồi ở trên điện đó?

Khi Sở Hi Thanh đang hồi tưởng lại hình ảnh trong trí nhớ.

Diệp Tri Thu ngồi bên cạnh lại đứng lên: “Chúc mừng Sở sư đệ! Lần pháp tế này, huyết khí trên người ngươi là dồi dào nhất, huyết diễm bay lên trăm trượng, xông thẳng lên mây xanh, có thể thấy ngươi được lợi ích lớn đến đâu.”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, cũng ôm quyền với Diệp Tri Thu: “Sư tỷ, đây chẳng phải là tự khen mình sao? Động tĩnh của sư tỷ cũng không hề kém ta, nên nói là cùng vui mới đúng!”

Vị Diệp sư tỷ này của hắn chính là ví dụ điển hình cho đại tài nhưng trưởng thành muộn. Trước năm 24 tuổi chỉ thường thường không có gì lạ, nhưng sau 24 tuổi, lại một bước lên trời, lộ ra thiên phú cấp Thiên Quân.

Lần pháp tế này, Diệp Tri Thu cũng nhận được lợi ích không kém hơn Sở Hi Thanh.

Người thứ ba chính là Kiếm Tàng Phong đang nhìn Diệp Tri Thu với vẻ si mê kia.

Sở Hi Thanh âm thầm kinh ngạc.

Cấp độ thiên phú huyết mạch càng cao thì càng khó tăng lên, cần tích lũy nhiều thời gian hơn, tích trữ vài năm hoặc vài chục năm rồi mới phá phong một lần.

Theo Sở Hi Thanh biết, Kiếm Tàng Phong đã tham gia ‘Nhiên Huyết pháp tế’ ở một năm trước. Có người nói khi đó huyết diễm ngút trời, mà chỉ một năm sau, cái tên này vẫn cứ là huyết diễm ngút trời.

Nói đến thì Sở Hi Thanh vẫn chưa từng nhìn thấu cảnh giới võ đạo của Kiếm Tàng Phong, cũng chưa từng quét được thẻ khuôn nhân vật Kiếm Tàng Phong.

Thiên phú của cái tên này, đến cùng là ở tầng thứ nào?

Là trình độ giống Lục Loạn Ly? Hay là trình độ giống Sở Vân Vân?

Chương 2002 - Song đao song giáp (4)

Cùng lúc đó, bên trong quận thành Yến An, U Châu.

Sở Mính đội đấu bồng che mặt, mặc áo choàng đen, che phủ toàn bộ thân thể.

Nàng lặng lẽ hành tẩu trong mưa, pháp khí trên người không chỉ che giấu thân thể của nàng, mà còn xóa hết tất cả dấu vết nơi nàng đi qua.

Không lâu sau, nàng lọt vào một hẻm nhỏ, đi vào cửa sau của một tiệm cầm đồ.

“Rốt cuộc là có chuyện gì mà nhất định bắt ta đến nơi này?”

Sở Mính vừa vào cửa đã bất mãn nói: “Sau khi bắt đầu tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao, các ngươi không biết người của Thiên Thính viện nhìn chằm chằm vào ta như thế nào sao. Hiện giờ, Vô Tướng thần tông đã là địch của triều đình, sao ta dám liên hệ với các ngươi…”

Nàng vừa đi vừa phát tiết về phía ông chủ hiệu cầm đồ.

Sau khi Sở Mính tiến vào trong phòng, thì vẻ mặt hơi ngẩn ra, không thể tin nổi nhìn bóng người ngồi bên cạnh bàn cửa sổ.

“Bệ hạ?”

Đó chính là cậu của nàng… là đương kim thiên tử Kiến Nguyên đế.

Vị thiên tử Đại Ninh này lại chạy đến U Châu!

Nàng hơi ngẩn ngơ, sau đó mới phản ứng kịp, cuống quít quỳ xuống hành lễ.

Kiến Nguyên đế thì lại khẽ mỉm cười, tiện tay phất tay áo một cái, khiến Sở Mính không thể quỳ xuống.

“Đứng lên đi! Nơi này không phải triều đình, cậu cháu chúng ta có thể thoải mái một chút.”

Sở MÍnh lại nghi ngờ không thôi, đứng lên hỏi: “Tại sao bệ hạ lại đích thân đến U Châu? Vô Tướng thần tông thăm căn cố đế ở U Châu, Tần Mộc Ca một tay che trời tại bắc vực. Chẳng may bệ hạ bại lộ, chỉ sợ sẽ có việc bất trắc.”

“Bất trắc?” Kiến Nguyên đế vừa cười vừa tự rót cho mình một chén rượu: “U Châu cũng là đất của Đại Ninh, trẫm không thể đến quận thành của mình sao?”

Sở Mính yên lặng không nói gì.

Bệ hạ không tự hiểu sao?

Tần Mộc Ca và Sở Hi Thanh đã dựng cờ tạo phản mấy tháng, quận trưởng cũng đã bị thay đổi.

Hơn nữa, từ khi Tần Mộc Ca đánh vào Nghiêm Châu, đại thắng ở núi Ô Kim, thì uy vọng của vị này lại đạt đến đỉnh phong một lần nữa.

Bây giờ toàn bộ lòng người U Châu này, đều hướng về đôi phu thê kia.

Tất cả quan chức và tướng lãnh đều một lòng một dạ đi theo Tần Mộc Ca tạo phản, muốn lật tung Đại Ninh, đạp đổ quyền quý.

“Yên tâm, hiện giờ đã không phải là hai năm trước. Chỉ là Tần Mộc Ca, và Vô Tướng thần tông kia thì không làm gì được trẫm.”

Vẻ mặt Kiến Nguyên đế đầy tự phụ, ánh mắt bễ nghễ.

Hắn cầm chén rượu lên, nghiêng đầu nhìn Sở Mính: “Nghe nói ngươi đã đổi Thần Ý Đao Tâm, giờ đang tu luyện?”

“Vâng!” Sở Mính hơi rùng mình, nàng cung kính cúi đầu, không để cho Kiến Nguyên đế nhìn thấy vẻ mặt của nàng: “Những ngày gần đây thần có tiến bộ rất lớn, dự tính là sẽ luyện được trong vòng ba tháng.”

Thật ra hai tháng là được, nhưng nàng tự nhiên không nói như vậy.

Kiến Nguyên đế nghe thế thì lại như cười như không: “Có thể sao chép cho trẫm không?”

Sở Mính thầm nói ‘quả nhiên’, nàng nói với vẻ khổ sở: “Bệ hạ! Cũng không phải là Sở Mính không muốn. Mà trước khi học Thần Ý Đao Tâm, Vô Tướng thần tông đã bắt ta ký kết Thần khế. Cái Thần khế này không có bất kỳ lỗ thủng nào, chỉ cần ta viết một chữ, liền sẽ quên hết sạch sẽ.”

Dù không có Thần khế, nàng cũng sẽ không sao chép.

Nàng cũng không phải kẻ ngu, có thêm vài người tu luyện Thần Ý Đao Tâm, như vậy giá trị của Sở Mính nàng ở đâu? Bồi dưỡng người cạnh tranh và tranh đoạt tài nguyên với nàng sao?

Ngày xưa, khi Tần Tịch Nhan được triều đình ủng hộ, thì Sở Mính đã ăn đủ đau khổ rồi.

Kiến Nguyên đế nghe vậy thì than thở một tiếng: “Trẫm cũng đã có dự liệu với việc này rồi. Đáng tiếc, môn đao quyết này của Vô Tướng thần tông, vốn là võ đạo vô địch trên sa trường. Dù chỉ một hai người học được, thì cũng có thể càn quét Bắc Cương, trấn áp Cự linh. Vô Tướng thần tông lại bào hàm thiên kiến bè phái, bo bo giữ mình. Đáng tiếc, đáng ghét, cũng đáng trách!”

Sau đó, hắn hơi phất tay áo: “Hồng Trần, đưa thứ đó cho nàng!”

Tiếu Hồng Trần vẫn đứng ở sau lưng Kiến Nguyên đế.

Hắn nghe vậy thì cầm một cái khay đến trước người Sở Mính.

Sở Mính nhìn một đồng bình sứ ở trên khay, vẻ mặt nhất thời kinh ngạc không thôi: “Bệ hạ, xin hỏi đây là?”

“Ngươi nên cảm kích bệ hạ!”

Tiếu Hồng Trần lạnh lùng nói: “Đây là một viên ‘Bát chuyển Đại La Đan’, năm viên ‘Cửu Khiếu Minh Tâm Đam’, mười viên ‘Huyền Nguyên Diệu Ngộ Đan’, 20 viên ‘Thông Thiên Súc Nguyên Đan’. Còn có một viên ‘Võ Ý hồn thạch’, chính là do Ty lễ giám chưởng ấn Tần Lễ của 400 năm trước để lại.”

“Thứ này chính là phương pháp học cấp tốc của đại nội, nó có thể giúp ngươi thu hoạch được tất cả kinh nghiệm võ đạo, dùng thời gian ngắn nhất để nắm giữ võ ý của cấp độ nhất phẩm.”

Kiến Nguyên đế thì lại cười nói: “Thứ này có thể giúp ngươi vào nhất phẩm trong vòng ba tháng. Ngoài ra, triều đình còn có thể giúp ngươi lấy tất cả bí dược từ tam phẩm đến nhất phẩm.”

Sở Mính nghe vậy thì chấn động và vui mừng, sau đó lại biến sắc mặt: “Bệ hạ! Bây giờ thần bị Thần khế hạn chế, không thể làm việc đối địch với Vô Tướng thần tông.”

Chương 2003 - Song đao song giáp (5)

Sở Mính nghi ngờ mục đích của Kiến Nguyên đế.

Nàng và Kiến Nguyên đế đúng là cậu cháu, nhưng mà vị bệ hạ này được xưng là bạc tình bạc nghĩa.

Hơn nữa, mẫu thân của nàng cũng đã chết rồi! Đến chết mà mẫu thân của nàng cũng chỉ có tu vị nhị phẩm thôi.

Tình cảm của cậu cháu bọn họ được bao nhiêu chứ?

Những thứ trong khay này, Kiến Nguyên đế còn không chịu cho muội muội ruột của mình, tại sao lại cho nàng?

Hơn nữa, phương pháp cấp tốc sẽ có thiếu hụt, dù ít dù nhiều cũng sẽ có, sức chiến đấu không thể mạnh hơn những người tự tu luyện đến nhất phẩm.

“Trẫm cũng không bảo ngươi làm!”

Kiến Nguyên đế hừ nhẹ một tiếng, vẻ mặt bất mãn: “Trẫm để ngươi tu hành Thần Ý Xúc Tử Đao, chính là để chống đỡ Cự linh phương bắc! Mính, ngươi chỉ cần giết thêm chút Cự linh ở bắc địa, trẫm liền thấy an ủi.”

“Hơn nữa, trẫm và bắc vực đã khó tránh khỏi một trận chiến. Nhưng mà bách tính là vô tội, hai châu Nghiêm và Băng cũng không thể sơ suất, nếu ngươi có thể bảo vệ hai châu này trước khi trẫm bình định phản loạn, thì trẫm sẽ có trọng thưởng.”

Hắn nói đến đây, vẻ mặt lại hơi phiền muộn, cười khổ nói: “Thật ra thì khi mẫu thân ngươi còn sống, đã từng hỏi trẫm những thứ này, nhưng trẫm vẫn không đáp ứng. Những đan dược nàng muốn, đủ để trẫm bồi dưỡng ra ba vị nhất phẩm nữa rồi, há có thể để nàng hoang phí?”

“Nhưng đến khi nàng chết rồi, bị tên súc sinh Sở Hi Thanh kia chôn sống, thì trẫm lại hối hận cũng không kịp. Một chút đan dược này, làm sao có thể so sánh với tính mạng của Long Dương? Phàm là tu vị của nàng cao hơn một chút, võ đạo mạnh hơn một chút, thì Sở Hi Thanh sao dám có ý đồ với nàng?”

Sở Mính nghe vậy thì sững sờ.

Hai mắt nàng đỏ lên, vẫn cứ cúi đầu, yên lặng không nói gì.

Lúc này, Kiến Nguyên đế lại nghiêm túc nói: “Trẫm cho ngươi những đan dược này, một là hi vọng ngươi có thể nhanh chóng bước vào nhất phẩm, trở thành trụ cột của nước nhà, chống đỡ bắc vực thay triều đình.”

“Hai là vì mẫu thân của ngươi, ngươi là dòng dõi duy nhất còn sống của nàng, bây giờ trẫm chỉ có thể bù đắp trên người ngươi thôi; thứ ba là Sở Hi Thanh, trẫm hi vọng ngươi có thể tự tay báo thù cho mẫu thân ngươi.”

“Mính, nếu ngươi muốn tu luyện thiên quy Nhai Tí đến đỉnh điểm, thì nhất định phải hoàn thành ‘nghi thức’ Nhai Tí. Nhưng với thực lực của ngươi bây giờ, có thể giết được Sở Hi Thanh sao? Tu vị và sức chiến đấu của hắn càng ngày càng mạnh, đã đi vào đoạn đuôi của Thiên Bảng. Ngươi kéo dài càng lâu, thì càng không thể giết hắn. Những thứ này cũng chính là cơ hội trẫm ban cho ngươi, đây cũng là thứ duy nhất trẫm có thể làm cho ngươi bây giờ.”

Thân thể Sở Mính khẽ run lên, ngẩng đầu nhìn Kiến Nguyên đế: “Bệ hạ!”

Kiến Nguyên đế cũng đã đứng thẳng lên.

Hắn đi đến bên người Sở Mính, vỗ vỗ vai thiếu nữ: “Sau này cẩn thận một chút, tu luyện cho tốt, còn lựa thời cơ! Trẫm rất kỳ vọng vào ngươi, sẽ lặng lẽ chờ tin vui của ngươi.”

Lúc này, trong con ngươi của Kiến Nguyên đế lại hiện ra một vệt ý cười.

Ánh mắt hắn đúng là có bao hàm chờ mong, lại còn có một chút tham lam.

Kiến Nguyên đế cũng nhìn ra Sở Mính vẫn đang lo lắng.

Nhưng mà những đan dược này đang đặt trước mặt nàng, lại có kẻ thù không đội trời chung là Sở Hi Thanh ở phía trước, Sở Mính nào có cơ hội lựa chọn?

…

“Sử dụng ‘thẻ thực chiến giả lập (cao giao)’!”

Theo ý niệm của Sở Hi Thanh, bóng người của hắn lại xuất hiện trong thế giới mộng cảnh quen thuộc kia.

Sở Hi Thanh đã sử dụng thẻ thực chiến cao giai từ một năm trước.

Điều này khiến cho thế giới mộng cảnh này càng chân thực hơn, lực lượng thiên quy và võ ý không khác gì với hiện thực.

Tương ứng với đó, thẻ thực chiến cũng tăng lên đến cấp độ tam phẩm hạ đến nhất phẩm thượng.

Sở Hi Thanh có thể mô phỏng ra đối thủ lý tưởng nhất với bản thân.

Người bên ngoài cho rằng thiên phú của Sở Hi Thanh đuổi sát Tần Mộc Ca, đặc biệt là thực chiến, chỉ hơi luyện tập là đã nắm giữ tinh túy, ngủ một giấc là võ đạo tiến nhanh.

Vì vậy chỉ trong vòng bốn năm ngắn ngủi, Sở Hi Thanh đã bước vào hàng ngũ Thiên Bảng, quả thực là kỳ tích trong kỳ tích.

Bọn họ lại không biết Sở Hi Thanh đã chịu đủ đánh đập trong mộng cảnh, cho nên mới có kinh nghiệm thực chiến phong phú như vậy.

Lần này, Sở Hi Thanh tiến vào trong mộng cảnh thì không lựa chọn đối thủ luôn, mà liếc mắt nhìn về phía bắc trong màn sương mù.

Hắn lắc mình một cái, liền xuất hiện ở trước tòa cung điện kia.

Đây là tòa đại điện thứ nhất trong thế giới mộng cảnh.

Sở Hi Thanh ngẩng đầu nhìn lên bảng hiệu… Tiếp Dẫn điện.

Hai năm trước, khi Sở Hi Thanh học Tru Thiên Đao thì đã tiến vào tòa cung điện này.

Hắn lắc mình một cái, tránh khỏi tầng tầng cấm chế bên trong điện. Đi đến nơi sâu trong điện, đứng trước Sở Phượng Ca.

Đây chính là năng lực của Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân cấp 15… Quang âm Thuấn Bộ!

Hệ thống chú thích ‘Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân’ là ‘để ngươi bước như thuấn ảnh, đuổi sát thời gian’.

Nhưng từ khi Sở Hi Thanh nắm giữ môn thiên phú này đến nơi, hắn luôn có cảm giác nó hữu danh vô thực.

Chương 2004 - Thiên Đạo Thạch Lâm

Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân đúng là rất mạnh, nhưng lại không hề mạnh như hệ thống đã chú thích.

Mãi đến khi Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân lên cấp 15, thức tỉnh năng lực Quang âm Thuấn Bộ này!

Năng lực này không chỉ giúp hắn di động trong nháy mắt, vừa thuấn di, đồng thời thời gian còn đình chỉ.

Khi Sở Hi Thanh sử dụng năng lực này, chính là di động trong ‘dòng sông thời gian’.

Điều này có nghĩa là đại đa số trận pháp và cấm chế, các phương pháp trói buộc trên thế gian này, đều vô dụng với hắn.

Mà Quang âm Thuấn Bộ lại có phạm vi rất rộng, chỉ cần là nơi thần niệm của Sở Hi Thanh cảm ứng được, thì đều có thể na di đến.

Sở Hi Thanh ngoại trừ nguyên thần mạnh mẽ ra, còn nắm giữ Thần Ý Đao Tâm.

Hiện tại, chỉ cần có người trong phạm vi 1200 dặm sinh ra địch ý với hắn, thì đều bị hắn cảm ứng được.

Sở Hi Thanh còn có thể để Cửu Diệu Thần Luân kiếm của mình tản ra, đánh dấu đạo tiêu trong phạm vi 5000 dặm.

Năng lực này vừa xuất hiện, không có bao nhiêu người trên thế gian có thể vây nhốt hắn.

Trước kia, Sở Hi Thanh chỉ có thể sử dụng Quang âm Thuấn Bộ bảy lần một ngày, mỗi lần sử dụng đều cần một cái hô hấp để chuẩn bị, ngoại trừ giúp hắn thoát vây ra, thì không thực dụng trong thực chiến.

Hiện giờ, Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân lên cấp 21, năng lực này đã phát sinh thay đổi về chất.

Sở Hi Thanh không cần thời gian chuẩn bị nữa, số lần sử dụng cũng tăng lên 49 lần một ngày, phối hợp với Vân Ảnh Thuấn Thân không giới hạn số lần kia, hắn có thể xuất quỷ nhập thần trong chiến đấu, khiến kẻ địch không biết làm thế nào.

Sở Hi Thanh đầu tiên là nhìn vào Sở Phượng Ca ngồi trên ngự tọa kia một chút.

Tướng mạo và dáng vẻ của đối phương giống hệt với ‘phụ thân’ trong ký ức của Sở Hi Thanh.

Chỉ là bóng người này hư ảo không thật, khuôn mặt khô khan, không hề có ý thức tồn tại.

Cái này thật ra là một đạo ấn ký nguyên thần của Sở Phượng Ca.

Sở Hi Thanh hơi chần chờ, liền giơ tay chụp về phía bả vai Sở Phượng Ca.

Trước kia, Sở Hi Thanh cũng từng thử làm như vậy, nhưng lại bị cấm chế trong cung điện na di ra ngoài.

Giờ phút này, Sở Hi Thanh lại hóa thân thành phong lôi, cấm chế không thể làm gì.

Đây là năng lực của Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ cấp 15… Tiên Phong Lôi Thể, ngoại trừ khống chế phong lôi, tăng cường tốc độ xuất thủ ra, còn có thể hóa thân Tiên Phong Lôi Thể trong thời gian ngắn, vạn pháp khó diệt, không thể bị thương. Chỉ cần không tử vong, liền có thể khôi phục thương thế trong phong lôi.

Đến cấp 21 thì năng lực này trở nên cực kỳ mạnh mẽ. Tuyệt đại đa số pháp thuật trên thế gian, đều không thể có hiệu quả với Tiên Phong Lôi Thể của hắn.

Khi Sở Hi Thanh đè vào vai của Sở Phượng Ca, ‘Sở Phượng Ca’ này liền hóa thành một đạo linh quang, chui vào mi tâm của hắn.

“Đây là…”

Sở Hi Thanh ngây người một lúc lâu.

Đây chính là kinh nghiệm võ đạo cả đời của Sở Phượng Ca, còn có hai thức ‘cực chiêu Tru Thần’ của Sở Phượng Ca.

Những trí nhớ này hóa thành một luồng tin tức khổng lồ, chảy vào trong đầu của hắn.

Rất nhiều thứ Sở Hi Thanh tạm thời chưa hiểu được, nó liền tự động phong ấn lại một góc nào đó trong đầu óc của Sở Hi Thanh.

Nghe đồn đại nội hoàng cung có một loại bí pháp gọi là “Võ Ý hồn thạch”, có thể bảo tồn kinh nghiệm võ đạo cả đời của một võ tu trước khi chết, để những thiên tài xuất chúng của nội thị kế thừa.

Vì lẽ đó đại nội luôn có những cao thủ học cấp tốc, võ tu nhị phẩm nhất phẩm cuồn cuộn không dứt.

Nhưng quá trình cô đọng ‘Võ Ý hồn thạch’ cực kỳ đau đớn, sẽ phải cắt nguyên thần thành trăm ngàn lỗ, không có bất kỳ võ tu địa vị cao nào đồng ý ngưng tụ thứ này.

Cũng chỉ có đám thái giám trung thành tuyệt đối với thiên tử như trong đại nội, hơn nữa còn bị quản chế bởi cấm thuật, không có được tự do mới sẽ sử dụng loại bí thuật này.

Sở Phượng Ca hiển nhiên là cũng nắm giữ một loại pháp môn như vậy, hắn cũng tình nguyện nhận nỗi đau nguyên thần nát vụn, để lưu lại võ đạo của hắn cho Sở Tranh.

Sắc mặt Sở Hi Thanh trở nên cực kỳ phức tạp, có chút cảm động, cũng có chút hổ thẹn.

Sở Phượng Ca quả là tình cha như núi với Sở Tranh, nhưng nếu như Sở Phượng Ca biết linh hồn của hắn chưa chắc đã là Sở Tranh, thì không biết sẽ nghĩ thế nào?

Sở Hi Thanh lập tức cười khổ.

Hắn đã tìm hiểu về bí thuật Điên Đảo âm Dương của Sở Phượng Ca, và cả thần khí bản mệnh trong cơ thể mình.

Với đặc tính của cái thần khí này, khi nó hoàn thành nguyện vọng của Sở Phượng Ca, nó sẽ ưu tiên vồ lấy hồn chất có quan hệ với Sở Tranh, để nhét vào bộ thân thể này.

Nếu nói hắn không có quan hệ gì với Sở Tranh, vậy thì chưa chắc đã đúng.

Nói chung là chuyện hắn xuyên qua đây vẫn tương đối mơ hồ, vẫn chưa thể làm rõ.

Chương 2005 - Thiên Đạo Thạch Lâm (2)

Sau đó, Sở Hi Thanh lại cảm nhận thức ‘cực chiêu Tru Thần’ kia, rồi không cam lòng mà ‘chậc’ một tiếng.

“Thực sự là phiền phức!”

Vị Ngụy quốc công đời đầu của Sở gia cũng là một người kinh tài tuyệt diễm.

Tuy rằng hắn bị Huyết Nhai Đao Quân ép một đầu, nhưng đổi lại thành bất kỳ một thời đại nào ngoại Huyết Nhai, hắn đều sẽ là tuyệt đại thiên kiêu che đậy thiên hạ.

Vị này không chỉ tu luyện kiếm pháp gia truyền của Sở gia đến nhị phẩm, mà còn tự tay bù đắp và sửa chữa công pháp, để nó nhắm thẳng vào Siêu Phẩm, sau đó còn tự nghĩ ra hai thức ‘cực chiêu Tru

Thần', từ đó có thể sánh vai với Huyết Nhai Đao Quân khi một đấu một.

Nhưng hai thức cực chiêu này lại xây dựng từ huyết mạch Vạn Tượng của Sở gia.

Trong đó còn có một thức nhất định phải nhờ vào 'Câu Trần tinh quân'.

Vấn đề là Sở Hi Thanh vừa không có huyết mạch Vạn Tượng, hắn triệu hoán 'Câu Trần tinh quân', cũng kém xa bộ 'ngôi sao La Hầu' kia.

Sở Hi Thanh lắc lắc đầu, lập tức lắc mình rời khỏi tòa cung điện này.

Vẫn là Quang âm Thuấn Bộ, Sở Hi Thanh vượt qua tầng tầng cấm chế, đi đến tòa cung điện thần bí thứ hai.

Tòa cung điện này gọi là Thiên Cung điện.

Sở Hi Thanh đứng ở trước cửa lớn, rồi cất bước đi vào trong, chỉ thấy bên trong là một cung đình chân chính.

Không! Quy cách còn hào hoa phú quý hơn cả cung đình bình thường, ví dụ như ngự bệ dưới hoàng tọa kia, bình thường chỉ là chín bậc, nhưng trong này lại là 12 bậc. Bên trong cung điện còn có 48 cái cột ngọc xinh đẹp được sắp xếp chỉnh tề.

Bên trên hoàng tọa là một bóng người vĩ đại, khí độ rộng lớn.

Hắn mặc một thân long bào, không đội mũ miện, mái tóc màu đen như thác nước, ngũ quan lạnh lùng, anh tư bộc phát, một đôi mắt ưng sắc bén nhìn về phía trước, ánh mắt sâu thẳm mà cơ trí, tựa như có thể nhìn thấu tất cả.

Sau lưng hoàng giả là ngàn vạn ánh sao, tựa như hư không vô ngần.

Sở Hi Thanh cảm thấy hoảng sợ.

Hắn âm thầm suy đoán thân phận của người này.

Thiên Cung điện?

Từ Vi thần cực, Câu Trần thiên cung.

Thời cổ đại, cung điện mà Câu Trần tinh quân sử dụng trong thiên cung, chính là Thiên Cung điện.

Chẳng lẽ vị này chính là Câu Trần tinh quân đời đầu, được xưng là ‘Phụ Đế’ của thiên đình thời thưởng cổ?

Sở Hi Thanh híp mắt lại, sau đó dứt khoát dùng Quang âm Thuấn Bộ tiến lên.

Sở Hi Thanh không cảm nhận được bất cứ nguy hiểm nào.

Tuy rằng vị hoàng giả bên trong điện có khí thế lớn lao, bễ nghễ thiên hạ, tựa như giơ tay nhấc chân đều sẽ làm cho tất cả thiên quy đạo luật trong thiên địa run rẩy và gào thét vì hắn.

Sở Hi Thanh lại cảm thấy khí thế của vị này rất kinh người, nhưng thật ra chỉ là thùng rỗng, tốt mã dẻ cùi.

Tuy nhiên, hắn cũng không dám đi xa, chỉ đi đến giữa cung điện.

Khi bóng người của hắn vừa mới dừng lại, vị hoàng giả kia bỗng nhiên cúi đầu, nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Khoảnh khắc này, toàn bộ nguyên thần của Sở Hi Thanh đều cứng ngắc, không thể động đậy, con ngươi cũng hoàn toàn mất tiêu cự.

Hắn cảm giác như một cái tinh không hoàn chỉnh chợt xuất hiện trong đầu hắn, sau đó đồng loạt rơi rụng.

Ngàn vạn ngôi sao đều rơi rụng về phía hắn, ‘sao Câu Trần’ lại đặc biệt chói mắt.

Lấy ‘Câu Trần’ làm trụ cột, vô số thiên quy tuần hoàn, bện ra toàn bộ tinh không.

Chỉ vẻn vẹn một nháy mắt, nguyên thần mạnh mẽ của Sở Hi Thanh đã không chịu nổi gánh nặng, sắp sửa bị nát vụn.

Hắn thất khiếu chảy máu, liều mạng muốn lui ra khỏi cung điện, lui ra khỏi mộng cảnh, nhưng không thể toại nguyện.

Có điều, ngay khi nguyên thần của Sở Hi Thanh sắp nát vụn, cảnh tượng tinh không trong ý thức hải của hắn bỗng nhiên biến mất không còn tăm tích.

Sở Hi Thanh còn có thể nhìn thấy trên mặt vị hoàng giả ngồi trên ngự tọa kia hiện ra một tia ý cười khó hiểu.

Một cái chớp mắt tiếp theo, thân thể của bị hoàng giả kia vỡ nát, hóa thành từng điểm linh quang, bay thẳng về phía mi tâm của Sở Hi

Thanh.

Sở Hi Thanh vô thức tránh né.

Hắn cảm giác những linh quang này hội tụ về phía mình, chưa chắc đã là việc xấu.

Chỉ là hắn trời sinh cẩn thận, trước khi làm rõ những linh quang này là thứ gì, thì tuyệt đối không dám để chúng rót vào trong cơ thể mình.

Nhưng Sở Hi Thanh lại phát hiện, né tránh chỉ là phí công, dù hắn có né thế nào cũng là vô dụng.

Cái gì mà Vân Ảnh Thuấn Thân, nào là Quang âm Thuấn Bộ, nào là Thần Hành Vô Tướng và Tru Thiên Đao, tất cả đều vô dụng, những linh quang kia vẫn ngưng tụ tại mi tâm của hắn, rót vào trong ý thức hải của hắn, từ từ giao hòa thành một thể với 'Thần Tâm' của hắn.

Giây lát sau, tất cả linh quang đã hòa vào trong Thần Tâm, Sở Hi Thanh phát hiện Thần Tâm của mình đã biến hóa.

Thần Tâm (cấp 4/ Câu Trần): Thần Tâm của ngươi dung hợp hoàn mỹ với lực lượng tinh hồn của Câu Trần Đế Quân đời đầu, ngươi kế thừa một bộ phận quyền hành của Câu Trần Đế Quân đời đầu, quyền hạn trong thiên quy Như Ý của ngươi đã tăng lên, Thần Tâm Như Ý Đao của ngươi có thể thích làm gì thì làm, có thể tiến thêm một bước vặn vẹo vạn vật và thiên quy đạo luật trên thế gian.

Chú 1: Tinh hồn ẩn giấu trong Thần Tâm đang thức tỉnh.

Chú 2: Ngươi có thể dùng 1 điểm thiên nguyên để đổi Thống Thiên chân ý tầng 32, Nhiếp Thiên chân ý tầng 32 trong võ đạo bảo khố.

Chương 2006 - Thiên Đạo Thạch Lâm (3)

Sở Hi Thanh hơi kinh hãi.

Vị hoàng giả trong cung điện này lại đúng là Câu Trần Đế Quân đời đầu!

Sở Hi Thanh lại bắt đầu tò mò về những tòa cung điện ở phía sau.

Hắn nhìn về phía sương mù dày đặc, nơi đó cất giấu ít nhất bảy tòa cung điện, thậm chí là chín tòa… hai tòa phía cuối chỉ lờ mờ không rõ, Sở Hi Thanh không thể xác định.

Hắn nghĩ tòa cung điện thứ hai là Câu Trần Đế Quân đời đầu, như vậy tòa thứ ba thì sẽ cất giấu nhân vật nào? Tòa thứ tư thì sao?

Chẳng lẽ là Tử Vi Đế Quân đời đầu?

Sở Hi Thanh không do dự, lại sử dụng Quang âm Thuấn Bộ để tiến đến tòa cung điện tiếp theo.

Hắn ngẩng đầu nhìn bảng hiệu, chỉ thấy là mấy chữ 'Thần Cực điện'.

Đúng là Tử Vi…

Trong đầu Sở Hi Thanh với xuất hiện ý nghĩ này, liền cảm thấy càn khôn quay cuồng.

Tiên Phong Lôi Thể của hắn không thể vòng qua cấm chế, trực tiếp bị na di về quảng trường cẩm thạch kia.

Cùng lúc đó, tại một góc ở vực ngoại tinh không vũ trụ, một quần thể cung điện đổ nát thê lương, tàn tạ hoang vu, nhưng khí thế rộng lớn đang trôi nổi.

Góc bên trái của quần thể cung điện tàn tạ này là một bãi đá dài rộng đến vạn trượng.

Bãi đá này không chỉ có vô số bia đá to lớn, chúng nó còn nhiều vô số, phải hơn ba ngàn tòa, làm thành một cái hình tròn cực lớn.

Những bia đá này dựa theo độ cao khác nhau, chia thành sáu tầng trong ngoài.

Bia đá ở vòng ngoài thì thấp hơn, càng vào sâu bên trong thì càng cao.

Để người ta kinh ngạc chính là, toàn bộ quần thể cung điện này đều âm u u ám, chỉ có mảnh bãi đá này là được hầu như tất cả ánh sao soi sáng và chiếu rọi, làm cho tòa bãi đá này tràn ngập ánh sáng huy hoàng.

Đó là ý niệm của các thần, thần ý của bọn họ liên tục quan tâm đến nơi này, ánh sao của bọn họ soi sáng mỗi một góc của bãi đá này.

Năm xưa, Dương Thần – Thái Hạo thành lập thiên đình đời thứ 10, đã lập 3200 bia đá ở đây, được xưng là 'Thiên Đạo Lâm'.

Mỗi một tòa bia đá ở đây, đều đại diện cho một loại thiên quy đạo luật.

Trên bia đá hiện hiện danh hào của các thần linh, đại diện cho tầng thứ, cảnh giới và quyền bính của các thần ở trong cái thiên quy này.

Vì vậy, sau khi Dương Thần – Thái Hạo ngã xuống, thiên đình của hắn cũng bị Táng Thiên và các thần san bằng, nhưng Thiên Đạo Lâm này lại được giữ lại đến nay, vẫn luôn được các thần chú ý.

Đại đa số thời gian, Thiên Đạo Lâm đều rất bình tĩnh.

Nhưng một ngày này, tất cả ánh sao của các thần đều chói rọi vào trung ương của bãi đá, soi sáng một tòa bia đá thật to ở tầng thứ năm.

Rất nhiều thần linh còn không nhịn được mà đem ý niệm bản thể hàng lâm đến nơi này, bắt đầu xì xào bàn tán.

“Người đó là ai? Đột nhiên xuất hiện, lại trở thành người đứng thứ bảy của thiên quy Như Ý, gần như trở thành ‘Chân Linh Như Ý’!”

“Không hiện họ tên trên bia, chứng tỏ Thiên Đạo Lâm chưa từng thu nhận máu của người này, quá nửa là nhân tộc rồi, đúng không?”

“Chắc chắn là nhân tộc rồi! Trước kia, phàm giới không phải có một cái Hạ Bạch Thạch sao? Hắn chỉ nắm giữ thiên quy Như Ý tầng 25, lại gần như trở thành Chân Linh.”

“Ha ha, vị ‘Thanh Tinh chi chủ’ kia lại có phiền phức rồi. Không biết sau lần trọng thương kia, nàng còn có sức lực để hàng lâm phàm giới không?”

“Thiên quy Như Ý là do Trí Thần – Long Hi sáng tạo, là thiên quy gia truyền của nhân tộc, vốn đã gần với huyết mạch của nhân tộc. ‘Thanh Tịnh chi chủ’ muốn chấp chưởng thiên quy Như Ý, quả thật là không dễ.”

“Chà chà, thiên quy Như Ý của người này mới có tầng 20, liền được thiên quy Như Ý ưu ái như vậy rồi! Người này không chết, chỉ sợ ‘Thanh Tịnh chi chủ’ Thần Tịnh Ly đứng ngồi không yên.”

“Nếu ta là ‘Thanh Tịnh chi chủ’, liền dứt khoát đổi sang tu luyện thiên quy Vô Địch. Thiên quy Vô Địch cũng là nhân tộc sáng chế, trước mắt chỉ nằm ở tầng thứ ba, nhưng ‘Sáng Đạo Giả’ Tử Vũ kia đã sắp ngã xuống rồi, Thần Tịnh Ly muốn chấp chưởng nó thì càng dễ dàng hơn.”

Đại đa số thần linh đều đang cười trên sự đau khổ của người khác, nhưng cũng có thần linh lo lắng.

“Các ngươi còn cười trên sự đau khổ của người khác? Tại thời đại Đông Hoàng ngày xưa, thiên quy Như Ý mạnh mẽ đến cỡ nào? Sau khi trải qua các đời thiên đế của nhân tộc, cái thiên quy này đã là một trong những thiên quy gần với Khai Thiên chi pháp của Bàn Cổ nhất.”

“Quả thực là không thể bất cẩn! Đám hậu duệ của Long Hi này, đích thực là rất kinh khủng. Chúng ta chỉ hơi bất cẩn một chút, bọn họ sẽ nhân cơ hội mà vào. Không thể không đề phòng vết xe đổ Táng Thiên kia được.”

“Cái này cũng quá kinh khủng rồi, chỉ mới có tầng 20, liền trở thành người thứ bảy của thiên quy Như Ý, chờ hắn tăng thêm mấy tầng nữa, vậy chẳng phải xong rồi sao? Tuyệt đối không thể để một Đông Hoàng nữa xuất hiện trên thế gian này!”

“Thiên quy Như Ý là do Long Hi sáng chế, lại trở nên đăng phong tạo cực ở trên tay Đông Hoàng con trai Long Hi. Không chỉ mười hai Tổ thần không phải đối thủ của hắn, bách tộc chi chủ cũng không địch nổi hắn. Nếu như không phải hắn quá tin tưởng Vũ tộc, bị ‘Cửu Phượng’ ám hại, thì một mình hắn đã có thể trấn áp thiên địa rồi.”

“Ha ha! Sợ cái gì, Đông Hoàng Kính đã bị hủy từ thời viễn cổ rồi. Dù thế gian này có thêm một Đông Hoàng, thì cũng sẽ không có thần uy như Đông Hoàng kia đâu.”

Chương 2007 - Thiên Đạo Thạch Lâm (4)

Khi các thần đang nghị luận sôi nổi, một cô gái mặc áo trắng có khí chất xuất trần bỗng nhiên hiện thân ở phía trước ‘Như Ý đạo bi’.

Đây là một vị thần lực có lực lượng cực mạnh, khi nàng hiện thân, đại đa số ánh sao đều bị trục xuất ra.

Sau khi nàng hiện thân, liền ngẩng đầu nhìn danh sách trên ‘Như Ý đạo bi’.

Trên danh sách có tổng cộng 27 vị Chân Linh dự bị.

Từ vị xếp hạng thứ 12 trở lên, tất cả đều lấy ‘Thần’ làm họ.

Thiên quy của bọn họ cũng đều đạt đến tầng 35 trở lên.

Nhưng mà người thứ bảy lại là ‘Vô Danh’, thiên quy cũng chỉ có tầng

20…

Khuôn mặt xinh đẹp của ‘Thanh Tịnh chi chủ’ Thần Tịnh Ly lập tức trở nên cực kỳ âm trầm.

‘Cái này đúng là thú vị! Thần tọa của ngươi lại lảo đảo rồi!’

Lúc này, các thần linh ở đây không dám nói chuyện to nữa, nhưng một giọng nữ lại phát ra tiếng cười trào phúng: “Ta sẽ quan tâm việc này, cũng rất chờ mong nó.”

Sắc mặt Thần Tịnh Ly càng âm trầm hơn.

Nữ nhân này chính là Thái Sơ Huyền Nữ, là tồn tại có thần lực ngự trị phía trên nàng.

Ngày xưa, Thần Tịnh Ly từng tranh đoạt vị trí ‘Vạn Mưu chi chủ’ với nàng, gần như đã sắp thành công.

Nhưng khi Thái Sơ Huyền Nữ thân lâm tuyệt cảnh, lại cấu kết với Huyền Hoàng thủy đế của nhân tộc, khiến cho nàng sắp thành lại bại.

Bọn họ là kẻ địch sống còn, từ viễn cổ đến nay đã giao thủ vô số lần.

“Cút!”

Thần Tịnh Ly giơ tay đánh ra một đạo ánh sáng thanh tịnh, trục xuất thần ý của Thái Sơ Huyền Nữ.

Lực lượng của Thái Sơ Huyền Nữ ngự trị phía trên nàng, nhưng chỉ cần nữ tử này không đích thân đến đây, thì sẽ không phải là đối thủ của nàng.

Sau đó, Thần Tịnh Ly lại nhíu mày: “Phổ Thiên, lúc nãy ngươi có cảm ứng được gì không?”

Nàng hỏi chính là ‘Phổ Thiên chi chủ’ Thần Phổ Chiếu, đây cũng là một vị thần linh thượng vị rất mạnh mẽ.

“Không có!”

Tiếng nói của Thần Phổ Chiếu ôn hòa lại thận trọng: “Ánh sáng của ta chiếu rọi khắp phàm giới, nhưng lại không phát hiện ra bất cứ sự vật gì có quan hệ với biến hóa của ‘Như Ý đạo bi’. Việc này phải do Tịnh Ly ngươi tự mình thăm dò, dưới phàm giới có rất nhiều nơi mà ánh sáng của ra không thể chiếu đến.”

Thần Tịnh Ly nhíu chặt lông mày.

Thần Phổ Chiếu không soi sáng được rất nhiều nơi, có tứ đại thần sơn của Cự linh, rất nhiều thánh địa và bí cảnh ở Trung Thổ, còn có thành Vọng An của Đại Ninh, lục đại thần tông, năm đại ma môn, vân vân… điều tra như vậy thì như mò kim đáy biển.

Nhưng cái 'Vô Danh' này quá nửa là nhân tộc, phạm vi có thể thu nhỏ lại đến gần Thần Châu.

Nô bộ nhân tộc ở tứ đại thần sơn, thỉnh thoảng cũng xuất hiện cao thủ. Nhưng thiên quy Như Ý của bọn họ tuyệt đối không được thiên quy đạo luật tán thành.

Một người bị nuôi dưỡng như gia súc từ nhỏ, làm sao có thể nuôi dưỡng tự tin duy ngã độc tôn, thích làm gì thì làm?

Mặt Thần Tịnh Ly như hàn băng: "Ta sẽ hàng lâm thế gian lần nữa, ngươi phải giúp ta!"

Giọng nói của Thần Phổ Chiếu rất bất đắc dĩ: "Ta sẽ cố hết sức, nhưng ngươi phải biết, Táng Thiên sắp đi đến thời điểm cuối cùng, hắn chắc chắn sẽ nuốt chửng La Hầu trong vòng hai năm này, hắn đã không còn đường khác. Ta nhất định phải tập trung vào Thái Sơ Huyền Nữ và 'Chúa Tể Chân môn' trong tay nàng, không rảnh quan tâm đến việc khác."

Thần Tịnh Ly nghe vậy thì không khỏi nghiêng đầu nhìn về phía hai tòa bia đá ở nơi trung ương nhất trong bãi đá.

Hai tòa bia đá kia, một là 'Khai Thiên đạo bi', phía trên không có bất kỳ cái tên này; một cái là 'Bàn Cổ đạo bi', biểu hiện mười hai vị chấp chưởng 'Bàn Cổ tinh hồn', còn có rất nhiều cái tên dự bị.

Trong đó, vị thứ nhất và thứ hai là Long Hi và Đế Oa, người thứ 11 và 12 thì lại phân biệt là hai cái tên 'Huyền Hoàng – Chân' và 'Huyền Hoàng – Xiển'.

Thần Tịnh Ly nheo mắt lại.

Ngày xưa, không biết vì sao mà Huyền Hoàng thủy đế lại nhận được truyền thừa của thiên đế đời thứ chín, chỉ dùng trăm năm ngắn ngủi để quật khởi, trở thành nhân vật mạnh mẽ có sức chiến đấu không thua kém gì các đời thiên đế.

Không lâu sau, vị này còn thu được hai cái 'Bàn Cổ tinh hồn', thành tựu Tạo Hóa Chúa Tể.

Điều này khiến cho các thần linh sợ hãi, liên thủ sáng tạo ra Vọng Thiên Hống để làm loạn nhân gian.

Con thú Vọng Thiên Hống này chuyên khắc chế huyết mạch nhân tộc, dù mạnh như Huyền Hoàng thủy đế, cũng bị nhiều nửa bước Tạo Hóa kiềm chế, bị Vọng Thiên Hống đả thương.

Huyền Hoàng thủy đế không thể trục xuất thần độc thần chú của Vọng Thiên Hống, liền tự tay phục sinh Lê Tham, bồi dưỡng kẻ địch sống còn này đăng thần, trở thành 'Vạn Binh chi chủ'.

Hắn lại chém ra hai đại nguyên thần là 'Huyền Hoàng – Chân' và 'Huyền Hoàng – Xiển', để mỗi một người nắm giữ một đạo 'Bàn Cổ tinh hồn', sáng tạo hai môn Xiển và Chân, duy trì trật tự cho phàm nhân Thần Châu. Ý nghĩ của bản thể thì mang theo thần độc thần chú của Vọng Thiên Hống, tự phong ấn ở nơi nào đó trong Thần Châu.

Chương 2008 - Thiên Đạo Thạch Lâm (5)

Để ngươi kinh dị nhất là, Huyền Hoàng – Chân và Huyền Hoàng – Xiển đều không có ý thức riêng, nhưng lại có thể chấp chưởng 'Bàn Cổ tinh hồn', khiến cho rất nhiều nửa bước Tạo Hóa không thể cướp đoạt.

Hai môn Xiển Chân lấy 'Xiển Chân chi pháp' làm mồi dụ dỗ người tu hành, mới chào võ tu phàm giới gia nhập vào, khiến võ lực của nhân tộc liên tục lớn mạnh.

Tuy nhiên, 32 vạn năm trước, 'Vạn Trá chi chủ' ẩn núp ở Xiển môn, dùng pháp môn xảo diệu để cướp lấy một cái hóa thân này của Huyền Hoàng thủy đế.

Nhưng chúa tể Chân môn là Huyền Hoàng – Chân vẫn nằm trong tay Thái Sơ Huyền Nữ.

Chân môn tuy đã bị các thần linh thẩm thấu thành cái sàng, nhưng mà các thần vẫn không thể đoạt được quyền bính cao nhất trong tay Thái Sơ Huyền Nữ.

Đây chính là lý do vì sao Thái Sơ Huyền Nữ vẫn bình yên vô sự trong 36 vạn năm nay, không sợ các thần, và cũng là biến số lớn nhất trong chuyện của Táng Thiên.

Ngày xưa, Huyền Hoàng thủy đế từng được Thái Sơ Huyền Nữ trợ giúp trong việc ổn định nguyên thần của Táng Thiên.

Tuy rằng hiện giờ Huyền Hoàng thủy đế đã không còn, nhưng khó mà nói vị Thái Sơ Huyền Nữ này sẽ không âm thầm trợ giúp nhân tộc lần nữa.

Thần Phổ Chiếu cũng đang nhìn ‘Bàn Cổ đạo bi’, cảm khái một tiếng: “Đều nói nhân tộc suy yếu là khẳng định, nhưng hôm nay, mười hai ‘Bàn Cổ tinh hồn’, lại có bốn cái nằm trong tay bọn họ. Mười hai chi tộc duệ của Bàn Cổ, chỉ có bọn họ được trời cao chiếu cố.”

“Cũng có thể là năm cái.”

Thần Tịnh Ly nhìn dánh sách trên bia đá Bàn Cổ: “Đừng quên thế gian này còn có tinh hồn thứ 13 chưa từng ghi chép trên kia… ‘Đông Hoàng tinh hồn’! Có người nói, Đông Hoàng ngày xưa đã từng tiến vào lĩnh vực Bàn Cổ, tiến cận vô hạn với phía trên Tạo Hóa.”

“Đông Hoàng?” Giọng nói của Thần Phổ Chiếu đầy kinh ngạc: “Không thể nào? Lực lượng của hắn chỉ là tầng thứ Tạo Hóa Chúa Tể thôi, còn lâu mới đạt đến mức độ Bàn Cổ, nào có thể diễn hóa ra ‘Tạo Hóa tinh hồn’?”

“Ta cũng hi vọng là như vậy!”

Thần Tịnh Ly hít một hơi: “Nhưng ngươi phải biết, ta nghiên cứu thiên quy Như Ý, lại thu thập và nghiên cứu tất cả sự vật do Đông Hoàng và Long Hi để lại. Ta càng nghiên cứu, thì càng phát hiện Đông Hoàng bất phàm. Thái Hạo cũng coi thường thiên quy Như Ý, vị trí của cái bia đá này không đúng, nó vốn phải nằm ở nơi sâu rất trong tầng nắm, tiếp cận với tầng sáu mới đúng.”

“Có lẽ vậy!” Thần Phổ Chiếu không tỏ ý kiến, hiển nhiên là không chịu tin tưởng.

Giọng nói của hắn bắt đầu trở nên trầm lãnh: “Tuy nhiên, dù thế nào thì cũng không thể để thiên quy Như Ý này rơi vào tay nhân tộc, đây là ý chí của các thần.”

Sắc mặt Thần Tịnh Ly cũng hơi ngưng lại: “Trừ ta ra, thì thiên địa này sẽ không có ‘Chân Linh Như Ý’ thứ hai, không có chúa tế Như Ý thứ hai!”

…

Bên trong Vạn Ma quật, Sở Hi Thanh đứng trước một cánh tay khổng lồ dài đến 120 trượng, vẻ mặt hắn đầy mệt mỏi.

Hắn mặt ủ mày chau, trong mắt không có tiêu cự, hồi tưởng lại từng hình ảnh trong ba ngày qua.

Sở Hi Thanh cố ý chờ ở Vô Tướng thần sơn vài ngày, mãi đến khi Lục Loạn Ly xuất quan.

Thái độ của Lục Loạn Ly rất kỳ quái, tuy rằng mới bắt đầu thì rất vui vẻ, nhưng sau đó lại có chút lạnh nhạt, cố ý giữ khoảng cách với hắn.

Nàng còn cự tuyệt lễ vật của Sở Hi Thanh.

Đây chính là một đóa 'Băng Tâm Hoa' ngàn năm khó gặp, chỉ sinh trưởng ở noi trung ương nhất của 'Vô Tận băng nguyên'.

Theo Sở Hi Thanh biết, Lục Loạn Ly rất thích các loại hoa cỏ xinh đẹp.

Nàng có mấy chục bộ quần áo đều lấy các loại hoa tươi làm chủ đề, nào là hoa hồng, hoa bách hợp, hoa mai, thủy tiên, hoa đào… mỗi ngày đều mặc không giống nhau.

Lần này, Lục Loạn Ly rõ ràng là rất yêu thích đóa 'Băng Tâm Hoa' kia, nhưng lại làm bộ không để ý chút nào.

Ba ngày tiếp theo, tuy Sở Hi Thanh mặt dày lôi kéo Lục Loạn Ly đi du ngoạn chung quanh Vô Tướng thần sơn. Nhưng mà nàng không hăng hái lắm, luôn thẫn thờ và sa sút.

Sở Hi Thanh cũng ý thức được nguy cơ.

Thái độ của nha đầu này rất không đúng!

Để cho Sở Hi Thanh thầm hoảng sợ chính là, Lục Loạn Ly còn mấy lần muốn nói lại thôi, khi đó ánh mắt nàng giãy dụa, mê man, đau buồn khiến cho người ta đau lòng.

Sở Hi Thanh có cảm giác hoảng hốt không tên, hắn toàn tranh thủ lúc Loạn Ly còn chưa kịp mở miệng, liền chuyển đề tài, chặn đứng không cho Loạn Ly nói.

May mắn chính là, Lục Loạn Ly đang tu luyện đến lúc quan trọng.

Nàng là thuật võ song tu, đang cô đọng một Chân phù pháp thuật cực kỳ quan trọng, đó là hạt nhân huyễn thuật của nàng trong tương lai.

Sau ba ngày, Lục Loạn Ly không thể không trở về bế quan, có người nói là cần hai tháng mới có thể đi ra.

Sau khi cảm thấy may mắn xong, Sở Hi Thanh lại cảm thấy lo lắng.

Hắn biết nguy cơ vẫn chưa biến mất, mà chỉ tạm hoãn mà thôi.

“Hi Thanh, đến đây, nhân lúc còn nóng thì uống những huyết tủy này của ‘Quần Sơn Xã Tắc chi thần’ đi!’

Tố Phong Đao cầm một cái pháp khí hình bát ngọc bay đến bên cạnh Sở Hi Thanh.

Nàng phát hiện Sở Hi Thanh vẫn đang ngẩn người, không khỏi hỏi dò Phong Tam – cũng là sư huynh Hạ Bạch Thạch của nàng: “Phong tiên sinh, hắn làm sao vậy?”

Phong Tam không biết nên trả lời thế nào, liền hàm hồ nói: “Khó nói, đại khái là vì tình yêu nam nữ đi. Hắn vốn đã có được nhưng lại không biết quý trọng, khi sắp mất đi thì mới bắt đầu sốt ruột, hiện giờ đang trù tính thượng sách.”

Thật ra hắn rất muốn thêm một câu ‘Đáng đời’.

Nhưng Phong Tam thật lòng sùng kính Sở Hi Thanh, cho nên vẫn không nói câu này.

Chương 2009 - Song tu

Tố Phong Đao lại cau mày liễu, rồi lập tức vỗ vào gáy của Sở Hi Thanh, kéo hắn tỉnh lại: “Phát ngốc cái gì? Uống cho ta!”

Lúc này Sở Hi Thanh mới phản ứng kịp, hắn tiếp nhận cái pháp khí hình bát ngọc, rồi uống ‘ực ực’.

Đây là thứ tốt, sau khi luyện hóa xong, có thể tăng cường nguyên lực trong huyết mạch, còn có thể mau chóng thu dọn không gian, giúp hắn ngưng tụ lực lượng huyết mạch mới tại nơi sâu xa trong huyết tủy.

Sở Hi Thanh cũng không cần lo lắng thần lực còn sót lại bên trong huyết tủy, thứ nhất là hắn có ‘Thí Thần huyết cương’, thứ hai là vừa rồi hắn tận mắt nhìn thấy mấy người Tố Phong Đao và Lý Trường Sinh dùng đao kiếm bức bách, ép ‘Quần Sơn Xã Tắc chi thần’ phải rút lực lượng thần thức về.

Thứ ba là đám người Thuật Sư viện đã tịnh hóa thứ này, còn gia tăng thêm không ít dược liệu; thứ tứ là mấy người Nhậm Tiếu Ngã Tông Tam Bình đã dùng rồi, Sở Hi Thanh là người thứ bảy.

Vô Tướng thần tông coi hắn như bảo bối, rất sợ những huyết tủy này sẽ ảnh hưởng đến Sở Hi Thanh, cho nên rất nhiều người tự nguyện làm ‘tư liệu thí nghiệm’, sau khi xác định an toàn thì mới gọi Sở Hi Thanh đến sử dụng.

Thật ra thì sản lượng huyết tủy không cao.

Hiện giờ, bọn họ mới mang cánh tay của ‘Quần Sơn Xã Tắc chi thần’ về, có thể lấy được kha khá. Nhưng sau này thì phải mất khoảng ba tháng mới có thể có một bát như vậy, cực kỳ quá giá.

Sở Hi Thanh vừa uống vào, liền cảm thấy toàn thân như thiêu đốt, từ trong ra ngoài đều nóng bỏng.

Bên ngoài cơ thể Sở Hi Thanh cũng xuất hiện huyết diễm.

Huyết khí mạnh mẽ phiêu tán ra ngoài cơ thể, nhìn qua tựa như pháo hoa, để Sở Hi Thanh nhìn như là một bó đuốc.

Sở Hi Thanh cảm ứng được ‘dung lượng’ bên trong huyết tủy của mình đang nhanh chóng tăng lên.

Hắn còn chưa luyện hóa huyết tủy của ‘Quần Sơn Xã Tắc chi thần’, mà đã nhìn thấy hiệu quả.

Cùng lúc đó, cột Ước Nguyện Thạch cũng biến thành số 4.

Đây vốn là việc vui, nhưng Sở Hi Thanh lại không vui nổi.

“Huyết tủy này là một việc.”

Lý Trường Sinh nhìn Sở Hi Thanh uống xong mới thỏa mãn, cười nói: “Sau đó lại làm cho hắn ban cho ngươi một thần ân đỉnh cấp nhất, sau này, chỉ cần ngươi chân đạp mặt đất, hoặc là ở vị trí ngôi sao ‘Trấn Tinh’ của hắn soi sáng, thì ngươi sẽ được thần lực của hắn gia trì, lực lượng tăng mạnh.”

“Ngươi cũng có thể sử dụng Thổ độn, chu di ngàn dặm dưới lòng đất, cũng có thể biến người khác thành đá; còn có thể sử dụng ‘Mậu Thổ ngoại cương’, cái này khá lợi hại, chỉ cần chân ngươi đạp trên mặt đất, ‘Mậu Thổ ngoại cương’ sẽ liên miên không dứt.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, vẻ mặt chần chờ: “Hắn đồng ý sao? Cái này không thể chứ?”

‘Quần Sơn Xã Tắc chi thần’ này cũng không ngu, tại sao lại ban thần ân đỉnh cấp nhất cho đối thủ một mất một còn?

“Hắn dám không đồng ý?” Tố Phong Đao lại đè đao, cười gằn một tiếng: “Hắn không đồng ý, chúng ta liền hiến tế cánh tay này cho Thạch Thần – Thạch âm!”

Tố Phong Đao còn chưa nói hết, Sở Hi Thanh đã nhìn thấy cánh tay gãy trước mắt hơi run lên, bắp thịt co rút kịch liệt.

Sở Hi Thanh vừa nhìn thấy cảnh này thì đã biết, chuyện này quá nửa là ổn.

Hắn hơi suy ngẫm một lát, rồi lắc đầu nói: “Vấn đề là trên người ta có ‘Thí Thần huyết cương’.”

‘Quần Sơn Xã Tắc chi thần’ không phải thần linh nhân tộc, cũng không cho ‘Thái Sơ thần vận’ để giúp hắn cải thiện vận thế như Thái Sơ Huyền Nữ.

Vận thế, thứ này không nói rõ được, không tả rõ được, nên ‘Thí Thần huyết cương’ không thể làm gì. Thần lực của ‘Quần Sơn Xã Tắc chi thần’ thì lại khác, nó có thực chất.

Huống chi, tên tạp chủng này là một trong những thần linh duỗi tay đến Thái Vi Viên lúc trước.

Thần lực này vừa gia thân, 'Thí Thần huyết cương' trên người hắn sẽ không tạo phản?

“Cũng đúng!”

Lý Trường Sinh hơi gật đầu: “Cái thần ân này đúng là không thích hợp gia trì lên người ngươi.”

Hắn lại vỗ trán một cái, lấy ra một cây gậy màu vàng óng có khảm bảo thạch: “Vậy thì để thần ân của hắn gia trì lên cái quyền trượng này là được. Chỉ cần ngươi cất quyền trượng này trong 'Tinh Thần quyền ấn', liền có thể sử dụng lực lượng của hắn.”

Sở Hi Thanh phát hiện cây gậy này chính là thần khí 'Thần Sơn quyền trượng' gia truyền của Thần giáo.

Lý Trường Sinh đắc ý: “Thứ này bây giờ rất mạnh, ta và Phong Tam từng dùng thứ này để dụ dỗ Quần Sơn Xã Tắc chi thần, lại không cẩn thận để cái gậy này hút rất nhiều thần huyết của hắn, nếu như Quần Sơn Xã Tắc chi thần lại ban thần ân xuống, chắc chắn nó sẽ bước vào hàng ngũ thần khí Siêu Phẩm.”

Có thứ này, dưới top 3 Thiên Bảng, đều không thể gây nguy hiểm tính mạng cho Sở Hi Thanh.

Dù là đám Siêu Phẩm lánh đời kia cũng thế, nếu không có hai ba người cùng ra tay, thì đừng hòng bắt được Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh muốn đánh thì đánh, muốn trốn liền trốn.

Hắn và mấy người Tố Phong Đao cũng không cần lo lắng cho an toàn của tên 'bảo bối' này nữa.

Chương 2010 - Song tu (2)

“Gia trì cho 'tinh thần'?”

Sở Hi Thanh xoa cằm: “Biện pháp này cũng không tệ.”

Bộ 'ngôi sao La Hầu' kia của hắn, công có thừa mà thủ không đủ, nếu như có thể thu được thần lực của Quần Sơn Xã Tắc chi thần. Sức chiến đấu của nó sẽ tăng mạnh, nói không chừng còn vào top 40 Thiên Bảng.

Chỉ tiếc là hắn không thể tăng thêm một tầng ngoại cương cho mình.

Mười bốn tầng ngoại cương, vẫn chưa đủ…

Thật ra Sở Hi Thanh muốn nuốt toàn bộ cánh tay của Quần Sơn Xã Tắc chi thần, xem xem thứ này có thể cung cấp bao nhiêu Ước Nguyện Thạch.

Nhưng mà đây hiển nhiên là không thể.

Bạch Tiểu Chiêu còn hi vọng dùng cánh tay này để rút máu, đào tạo đệ tử.

Giống như Kiếm Tàng Phong, nếu như Kiếm sư huynh lại có thêm một loại thiên phú huyết mạch mạnh mẽ nữa, vậy còn không bay lên trời sao?

Vì thế, nên Sở Hi Thanh chỉ có thể tưởng tượng một mình mà thôi.

“Đúng rồi.” Lý Trường Sinh cố tình đưa đầu lại gần Sở Hi Thanh, kiềm chế âm thanh: “Tên kia là thế nào?”

‘Tên kia’ trong miệng hắn, chính là Thần Xích Hỏa.

Vị này đang đứng ở miệng hang, khoanh tay trước ngực, cười gằn nhìn cánh tay của Quần Sơn Xã Tắc chi thần.

Trong mắt hắn chứa trào phúng, cười trên sự đau khổ của người khác, hoàn toàn không có bi thương như một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

Lý Trường Sinh thấy hơi không yên tâm: “Lúc tên này trở lại, còn mang theo rất nhiều huyết khi tinh nguyên, ngươi có biết việc này không? Còn nữa, mấy ngày nay hắn còn đang mọc một ít lân phiến.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì vẻ mặt hơi quái dị: “Trên người hắn có một nửa huyết thống Ứng Long, hiện tại tự nhận mình là một nhánh của Long tộc. Ta từng hứa với hắn, chỉ cần hắn dùng những huyết khí và tinh nguyên kia để tăng huyết mạch Ứng Long, thì sẽ không ngăn cản hắn.”

“Thì ra là như vậy!”

Lý Trường Sinh tỏ vẻ bừng tỉnh, trên gương mặt trắng mập lại hiện ra ý cười: “Đây là chuyện tốt, chúng ta nên giúp hắn một chút.”

Hắn hơi phất tay áo: “Bắt đầu từ hôm nay, đãi ngộ của Thần Xích

Hỏa tăng gấp đôi! Hắn chỉ cần quan tâm đến việc gia tăng huyết mạch Ứng Long là được, mỗi khi huyết mạch tăng lên một bước, đều sẽ có phần thưởng khác."

Tố Phong Đao nghe vậy, không khỏi liếc mắt nhìn hai tên này một chút.

Hai tên này, quá nửa là đang có tính toán nham hiểm nào đó.

Nàng âm thầm lắc đầu.

Sở Hi Thanh tuy là đồ đệ của nàng, nhưng lại rất hợp ý với tên Lý Trường Sinh này.

Trong ba đồ đệ của Tố Phong Đao, Sở Vân Vân và Diệp Tri Thu vẫn hợp tính nàng hơn.

Một ngày sau, Sở Hi Thanh lại rời khỏi Vạn Ma quật, bắt đầu xuất phát.

Lần này, hắn chỉ dẫn một mình Phong Tam theo.

La Hán Tông đã chấp chưởng Thái Vi Viên, sự nghiệp chấn hưng tông môn vừa mới cất bước, rất nhiều việc phải làm, không thể đi theo.

Còn những Cự thần bên trong Vạn Ma quật kia, Siêu Phẩm thì hắn không nhìn trúng, mà mấy vị Vĩnh Hằng thì lại dùng quá nhiều rồi, không thể dùng nữa.

Sở Hi Thanh ngồi ở đầu thuyền, toàn bộ quá trình đều là hai mắt vô thần, phờ phạc, thỉnh thoảng lại còn thở dài.

Mãi đến khi tiếp cận Thương Châu, Sở Hi Thanh mới phấn chấn hơn.

Hắn chém ra một mảnh ánh đao như gương bạc, sau đó bắt đầu soi gương, soi trái lại soi phải.

Phong Tam liếc nhìn hắn với ánh mắt dị dạng: "Ngươi muốn đi gặp Vấn Thù Y?"

Hắn đã xác định, mặc dù chủ thượng nhà hắn tài hoa hơn người, anh minh thần võ, lại còn có tấm lòng nhân hậu, cao thượng bạc vân, nhưng đồng thời cũng là một tên cặn bã.

Hắn khẽ lắc đầu: "Chủ thượng đâu cần phải như vậy? Tại trước mặt nữ nhân như Vấn Thù Y, dù ngươi có trang điểm đến chói mắt thì lại có lợi ích gì? Trái lại còn để lộ lòng muông dạ thú của ngươi."

Sở Hi Thanh không khỏi liếc mắt nhìn Phong Tam với vẻ kinh ngạc.

Hắn hơi suy tư một lát, liền cố tính vò đầu vò tóc, còn thả vài sợi tóc xuống, sau đó để quần áo ngăn nắp xinh đẹp của mình trở nên nhăn nhúm. Phối hợp với ánh mắt u buồn của Sở Hi Thanh, khí chất toàn thân hắn chợt biến đổi, rất có vẻ cô đơn tịch liêu.

Hắn còn thấy chưa đủ, liền ngưng thần suy nghĩ một chút, sau đó lại lấy một bình rượu ra, rồi hắt một chút lên người.

Lúc này Sở Hi Thanh mới thỏa mãn, bắt đầu điều khiển Dục Nhật thần chu hạ độ cao: 'Làm phiền Phong tiên sinh chờ ở gần đây vài ngày, ta và Vấn thành chủ gặp mặt một lần, có lẽ phải mất hai ba ngày mới có thể xuôi nam, trong lúc đó cũng không cần hộ vệ, mời Phong tiên sinh tự nhiên. Đúng rồi..."

Sở Hi Thanh bay khoảng ba mươi dặm thì chợt nhớ đến một việc.

Hắn lại điều động Cửu Luân Kiếm Chu bay trở về, tháo hai vật trên người xuống, rồi giao cho Phong Tam.

"Phong tiên sinh, mời tiên sinh trông nom hai tên nhóc này giúp ta. Ta ở ngay gần đây, trong phạm vi 3000 dặm, chúng nó đều có thể cảm ứng được ta."

Phong Tam nhìn độn quang bay xa, chỉ biết lắc lắc đầu.

Sau đó hắn lại đưa mắt nhìn chung quanh, giây lát sau liền chọn một phương hướng, rồi bay thẳng đến đó.

Thời gian gần đây, hắn luôn cảm thấy trong nguyên thần của mình có gì đó không đúng, tựa như có một bức tường vô hình đang tồn tại ở nơi chủ yếu nhất trong nguyên thần của hắn.

Phong Tam đang định dành thời gian này để tìm hiểu rõ ràng.

Chương 2011 - Song tu (3)

Bạch Tiểu Chiêu thì đã phồng má lên như hai cái bánh bao.

Nàng đầu tiên là triệu ra một màn ánh sáng màu xanh, muốn mượn Thần Khế thiên bi để gửi tin tức.

Nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận, Bạch Tiểu Chiêu cảm thấy không thích hợp lắm, liền lấy một tờ giấy ra, viết một đoạn văn tự.

"Ngày mùng 2 tháng 4, huynh trưởng mang chúng ta đến Thương

Châu, phong cảnh nơi này rất đẹp. Huynh trưởng còn nói hắn và Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y ước hẹn ở đây, đưa ta và tiểu Tóc Húi Cua cho Phong tiên sinh, rồi rời đi một mình. Tiểu Chiêu rất không vui, tại sao huynh trưởng lại vứt chúng ta lại, là có chuyện gì không tiện cho chúng ta nhìn thấy sao?”

Tiểu Tóc Húi Cua nhìn thấy nàng viết đoạn nhật ký này, thế mà lại không ngăn cản.

Nó cũng đang ôm cặp móng vuốt ở trước ngực, tức giận ngồi trên bả vai Phong Tam.

Lần này, nó đứng về phía Bạch Tiểu Chiêu.

Chủ nhân thật sự là quá đáng ghét!

Khoảng tầm ba mươi cái hô hấp sau, Sở Hi Thanh đi đến một hòn đảo nhỏ có phong cảnh rất tốt.

Hắn đứng ở trên một khối đá ngầm, một tay cầm bầu rượu, một tay vắt sau lưng, dùng ánh mắt phiền muộn ngắm nhìn cảnh biển.

Một lát sau, Vấn Thù Y cũng bay đến, hạ xuống bên cạnh hắn.

Nàng không đeo mặt nạ, vẫn là dáng vẻ như lần đầu tiên gặp mặt Sở Hi Thanh.

Nàng dương như thiếu nữ đôi tám (16), da thịt như tuyết, ngũ quan xinh đẹp, đôi mắt trong suốt, xán lạn đầy sao, khí chất lại mềm mại…

Mái tóc dài như tơ lụa khoác ở phía sau, dùng một sợi tơ màu bạc buộc lại, quanh người thì lại như có mây mù bao phủ, nhìn qua không giống như người trong phàm trần.

“Xin lỗi, trước khi đi lại có biến cố, cho nên đến chậm một bước.”

Vấn Thù Y vừa đến thì đã tạ lỗi, sau đó nhìn Sở Hi Thanh lại ngây người: “Hi Thanh, ngươi làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì mà để ngươi thất thần chán nản như vậy?”

“Ta không sao.”

Sở Hi Thanh mỉm cười, lại làm bộ như không có việc gì mà thu hồi bầu rượu, ánh mắt vẫn phiền muộn sa sút như cũ, dáng vẻ như ‘ta rất có sao’.

“Vấn tỷ tỷ, chúng ta vẫn là nhanh chóng bắt đầu đi. Cực Đông Băng Thành đang ác chiến với triều đình, trong tay ngươi còn nhiều việc phức tạp, hai ngày sau lại là ngày Băng Thành đại tế, chúng ta vẫn hoàn thành lần song tu này sớm một chút thì hơn.”

Vấn Thù Y lại quan tâm đến Sở Hi Thanh hơn, nàng quan sát Sở Hi Thanh: “Hi Thanh, tu luyện Thần Nguyên Tham Đồng Khế cần phải duy trì tâm thần thanh tĩnh, tâm cảnh minh mẫn. Nếu Hi Thanh có tâm sự gì, không ngại nói với ta một chút.”

Sở Hi Thanh hơi do dự, vẫn là lắc đầu thở dài: “Hoa rơi phiêu linh nước tự chảy, một loại tương tư hai nơi sầu. Liên quan đến tình yêu nam nữ, vẫn là không nói thì hơn, miễn cho bẩn lỗ tai của Vấn tỷ.”

“Vấn tỷ tỷ yên tâm, tiểu đệ hiểu nặng nhẹ. Khi tu hành, tiểu đệ sẽ cố gắng thanh tâm ngưng thần, nhất định sẽ không gây ảnh hưởng đến Vấn tỷ.”

Vấn Thù Y lại càng tò mò hơn.

Nàng nghĩ thầm, dáng vẻ này của Sở Hi Thanh là do tình? Là Sở Vân Vân hay là Lục Loạn Ly?

Quá nửa là Lục Loạn Ly.

Trước khi Sở Hi Thanh đến đây, hắn đã ở Vô Tướng thần sơn vài ngày.

Tình cảm của hai người gặp biến cố? Lẽ nào có quan hệ với những gì nàng nói trong màn sáng màu xanh lam kia?

Vấn Thù Y chợt cảm thấy hơi chột dạ.

Nhưng nàng chợt phủ định cái ý nghĩ này, làm sao có thể là do mình chứ? Rõ ràng là do Sở Vân Vân!

Vị Bá Võ Vương này nhìn như hiền lành, nhưng thật ra lòng dạ rất sâu, còn lợi hại hơn cả nàng.

Đặc biệt là câu nói tại mấy ngày trước, lực sát thương mạnh đến tột đỉnh.

Vấn Thù Y nhìn dáng vẻ chán nản và tiều tụy của Sở Hi Thanh, chỉ cảm thấy khá đau lòng, cũng âm thầm cảm khái.

Sở Hi Thanh không chỉ là một người trọng tình trọng nghĩa, mà còn là một người si tình, hoàn toàn khác với ‘chồng trước’ có tần phi như mây của nàng.

Vì một cô bé miệng còn hôi sữa, mà Hi Thanh đã đau lòng đến vậy rồi.

Nhưng đây là việc của Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly, nàng cũng không tiện nói gì, chỉ có thể cười an ủi: “Chắc là chỉ có một chút hiểu lầm thôi, chỉ cần Hi Thanh không từ bỏ, nhất định có thể gỡ bỏ hiểu lầm, lại tốt đẹp như xưa.”

Trong lòng Vấn Thù Y lại không tự chủ được mà xuất hiện một ý nghĩ, nếu như hai người từ bỏ như vậy, thật ra là không thể tốt hơn.

Nàng cũng âm thầm xấu hổ, tại sao mình lại có ý nghĩ xấu xa như vậy chứ?

“Ta cũng cảm thấy như vậy, chỉ cần chân thành và kiên định.”

Sở Hi Thanh gật đầu, rồi lại móc một đóa hoa màu trắng như tuyết ra: “Đúng rồi, khi ta đi tìm bí dược ở ‘Vô tận băng nguyên’, thì tìm thấy một đóa ‘Băng Tâm Hoa’. Hoa này băng thanh ngọc khiết, độc lập Băng Nguyên, ngạo nghễ sương tuyết, ta nghĩ Vấn tỷ tỷ nhất định sẽ yêu thích, thứ này cũng có ích với công pháp hệ Hàn Băng, liền mang nó về đây.”

Băng Tâm Hoa này đúng là rất đẹp, óng ánh long lanh lại trong suốt như băng, toàn thân trắng muốt như ngọc, để người ta không đành lòng mà khinh nhờn.

Nếu nhìn kỹ, còn phát hiện bên trong có những hoa văn như mảnh kim cương đang phản xạ ra ngân quang óng ánh.

Chương 2012 - Song tu (4)

Ánh mắt Vấn Thù Y sáng lên, sau khi tiếp nhận thì bắt đầu quan sát tỉ mỉ.

Sau đó nàng tò mò hỏi: “Một đóa khác đâu?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ: “Đóa khác gì?”

“Thế gian ít người biết, Băng Tâm Hoa chính là hoa song sinh, một đóa Băng Tâm Hoa sinh ra, tất sẽ tồn tại một đóa Băng Tâm Hoa khác ở trong vòng 30 dặm.”

Vấn Thù Y cười giải thích: “Không biết Hi Thanh ngươi có tìm được hay không?”

Sở Hi Thanh không khỏi lúng túng: “Một đóa khác ta tặng người khác rồi.”

Đóa hoa còn lại, hắn đang bảo quản trong ‘Tinh Thần quyền ấn’.

Tuy rằng Lục Loạn Ly từ chối lễ vật của hắn, nhưng chẳng may Lục Loạn Ly nhớ đến rồi hỏi hắn thì làm sao?

Sở Hi Thanh sẽ không phạm phải loại sai lầm cấp thấp này.

Nhưng hắn không biết Băng Tâm Hoa là hoa song sinh thật, hắn còn tưởng là mình may mắn, đúng lúc gặp được hai đóa.

Khoan đã!

Lẽ nào Loạn Ly cũng biết việc này, cho nên mới đau lòng?

Sở Hi Thanh không khỏi chảy mồ hôi lạnh to như hạt đậu, nếu là như vậy thật, thì chính mình đã chữa lợn lành thành lợn què.

Vấn Thù Y nghe vậy thì lại mỉm cười, nàng cũng không để ý.

Nàng cũng có thể đoán được Sở Hi Thanh đã tặng một đóa khác cho ai.

Vấn Thù Y đưa đóa hoa lên mũi để ngửi.

Băng Tâm Hoa ngạo thị sương tuyết, hương vị của nó cũng lạnh lẽo mát lạnh, cực kỳ đặc biệt.

Vấn Thù Y ngửi hương hoa, không biết vì sao mà trong lòng lại rất vui vẻ, vô cùng vui mừng.

Sở Hi Thanh có thể nhớ đến nàng, nàng cũng đã rất vui vẻ.

“Ta rất thích đóa hoa này.”

Nàng khẽ mỉm cười, trân trọng lấy một pháp khí hình hộp ra, để bảo tồn đóa hoa này.

“Nhưng chúng ta vẫn mau chóng bắt đầu đi, bây giờ ta đúng là rất bận, không có quá nhiều thời gian, nhiều nhất chỉ có thể rút ra một ngày.”

Đặc biệt là sắp đến đại tế, nên nàng còn bận rộn hơn.

Lúc này, Sở Hi Thanh liền giơ tay lên, dùng ‘Ngoại Pháp thần giới’, thi triển Chỉ Thiên Họa Địa.

Theo ý niệm của Sở Hi Thanh, phạm vi ba dặm trong hòn đảo nhỏ này đã ngăn cách trong ngoài.

Lần này, hai người song tu Thần Nguyên Tham Đồng Khế là để cường hóa và củng cố âm Dương thần nguyên của họ.

Thần Nguyên Tham Đồng Khế chân chính cần nam nữ đồng tu, tính mệnh đồng nguyên, lấy ‘âm dương chi tinh’ có được sau khi song tu, khiến âm Dương thần nguyên sinh thành trong nguyên thần mỗi người.

Vấn Thù Y lại đạt được kỳ trân dị bảo ‘m Dương Ngọc Tâm Liên Tử’ từ khi còn bé, dùng để thay thế cho ‘âm dương chi tinh’.

Theo dự tính của Vấn Thù Y, âm Dương thần nguyên của bọn họ là không có khả năng tăng lên.

Dù sao bọn họ cũng tu luyện Thần Nguyên Tham Đồng Khế không đầy đủ, không phải song tu chân chính.

Nhưng thời gian gần đây, hai hạt sen trong thức hải của hai người đã bắt đầu nảy mầm.

Cái này liền không ổn.

“m Dương Ngọc Tâm Liên Tử’ bắt nguồn từ một đóa Tịnh Đế Liên Hoa bắt nguồn từ thời đại hỗn độn, thiên địa chưa phân. Là một đóa thần hoa có cùng đẳng cấp với ‘Trừ Tà thần lôi’ bên trong xương sườn của Thần XÍch Hỏa.

Một khi hạt sen này nảy mầm và sinh trưởng, kết thành âm Dương Ngọc Tâm Liên mới, nhất định sẽ mang đến lợi ích rất lớn cho bọn họ. Nhưng mà biến cố của hạt sen, lại phá hư Thần Nguyên Tham Đồng Khế của bọn họ.

Vấn Thù Y không thể không thay đổi Thần Nguyên Tham Đồng Khế, từ đó thích ứng với biến hóa của âm Dương Ngọc Tâm Liên.

Sở Hi Thanh cũng rất chờ mong với lần song tu này.

Muốn thay đổi một môn công pháp, nói nghe thì dễ? Đặc biệt là loại người không hiểu về phương pháp song tu như Vấn Thù Y.

Vấn Thù Y rất có thể sẽ thỏa hiệp, sẽ giữ lại một ít nội dung hợp với thiên đạo, hợp với nhân luân trong Thần Nguyên Tham Đồng Khế.

Một ngày sau, Vấn Thù Y liền đeo mặt nạ bạc lên, che lấp khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của mình, rồi sau đó phi thân lên, rời khỏi hòn đảo nhỏ này.

Sở Hi Thanh lại rất thất vọng, tâm trạng càng buồn bực hơn.

Vấn Thù Y đúng là đã thỏa hiệp, nhưng lại không nhiều.

Song phương có tiếp xúc thân thể nhất định, nhưng toàn bộ quá trình song tu đều mặc áo, vậy thì còn song tu cái chim gì?

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, nếu biết trận song tu này 'lành mạnh' như vậy, hắn cũng không cần giao Vấn Thù Y và tiểu Tóc Húi Cua cho Phong Tam, đang yên đang lành lại chọc giận hai tên nhóc kia.

Nhưng không phải là hắn không có thu hoạch gì.

Do 'm Dương Ngọc Tâm Liên Tử' nảy mầm, bên trong có không gian càng lớn hơn.

Vấn Thù Y không những khắc Hàn Thiên chi pháp tầng 26 vào trong, còn gia nhập Phong Thiên chi pháp tầng 26 vào, lực lượng cực âm cũng nhiều hơn, khiến cho tình hình âm dương mất cân bằng trong cơ thể hắn được cải thiện đáng kể.

Mà khi Sở Hi Thanh mang theo vẻ mặt phẫn nộ và mất hứng thú để thu dọn hiện trường, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Hắn lại nhìn thấy màn sáng màu xanh lam xuất hiện trước mắt.

Bạch Tiểu Chiêu: "Huynh trưởng, bên này có chút không đúng lắm, khi ngươi và Vấn Thù Y bí mật gặp nhau, ta và Phong tiên sinh phát hiện một đám cao thủ của triều đình đang ẩn núp quanh đây."

Sở Hi Thanh nhìn thấy dòng chữ này, toàn thân hắn run rẩy, lông tơ dựng đứng, da dầu tê dại.

Nha đầu Tiểu Chiêu chết tiệt này thật là tàn nhẫn, đây là muốn thí huynh giết phụ sao?

Sắc mặt Sở Hi Thanh lập tức đọng lại, nhìn văn tự trên màn sáng màu xanh lam, trong mắt hiện ra ánh sáng lạnh lùng nghiêm nghị.

Chương 2013 - Chiến

Bên trong màn sáng màu xanh lam, lục tục xuất hiện hai đoạn văn tự.

Lục Loạn Ly: “Ha ha!”

Hai chữ này tựa như đang cười, nhưng lại không có chút nhiệt độ nào.

Cái tên khốn kiếp này vừa chia tay nàng xong, liền chạy đi hẹn hò với Vấn Thù Y.

Rất tốt…

Sở Vân Vân: “Thì ra là như vậy.”

Thì ra tên khốn này đi ước hẹn với giai nhân…

Bảo sao Sở Hi Thanh lại có vẻ mặt như vậy khi chia tay với nàng.

Lúc đó hắn nhìn như lưu luyến không rời, nhưng thật ra là mất tập trung.

Chứng tỏ khi đó trái tim của hắn đã bay về Vô Tướng thần sơn, bay đến Cực Đông Băng Thành rồi chứ?

Sở Hi Thanh đi tìm Loạn Ly, tuy Sở Vân Vân không vui nhưng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Nhưng cái tên khốn này còn lén lút chạy đi Thương Châu, chạy đi tìm bà già kia!

Kế Tiễn Tiễn và Lưu Nhược Hi ở tận quận Tú Thủy, cũng tê cả da đầu, không dám rên một tiếng khi nhìn thấy đoạn văn tự này.

Lưu Nhược Hi khoanh tay trước ngực, nghĩ thầm Bá thể của chủ thượng đã mạnh đến mức chủ mẫu cũng không đánh nổi rồi chứ?

Bằng không thì sao dám như vậy… không sợ sao?

Tốc độ tiến bộ của chủ thượng, thật sự làm người ta kính phục vạn phần.

Bạch Tiểu Chiêu vừa mới gửi đoạn tin tức kia, sắc mặt của nàng đã thay đổi, ý thức được không ổn.

Sau khi nàng phát hiện đám cao thủ đại nội kia, nàng không nghĩ gì mà truyền tin cho Sở Hi Thanh ngay.

Nhưng lại không cẩn thận nói lời trong lòng mình ra.

Vẻ mặt Bạch Tiểu Chiêu như đưa đám, nhìn về phía Phong Tam và tiểu Tóc Húi Cua, hi vọng một người một thú cầu xin thay cho nàng.

Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly nhất định sẽ che chở nàng, nhưng hai người đang ở xa tận vạn dặm.

Huynh trưởng thì lại gần ngay trước mắt.

Phong Tam thì lại mờ mịt, khó hiểu.

Hắn không gia nhập vào nhóm chat Thần Khế thiên bi, cho nên không biết gì cả.

Tiểu Tóc Húi Cua thì nghiêng đầu qua một bên.

Ta cũng không bảo ngươi viết như vậy nha.

Ngươi viết nhật ký, rồi vụng trộm cho chủ mẫu xem thì cũng thôi, lại còn công khai bán đứng chủ nhân, chọc đao sau lưng chủ nhân.

Tiểu Tóc Húi Cua quay lưng về phía Bạch Tiểu Chiêu, khóe môi không tự chủ được mà cong lên, phát ra tiếng cười ‘khà khà khà’.

Sau này, vương tọa sẽ là của ta…

Bạch Tiểu Chiêu thì lại nghĩ, có nên rời khỏi huynh trưởng một thời gian không? Nên đi ra ngoài du lịch hay không?

Chờ đến khi huynh trưởng nguôi giận rồi trở về cũng không muộn.

Nhưng Bạch Tiểu Chiêu vừa mới có ý nghĩ này, thì bóng người của Sở Hi Thanh đã xuất hiện ở phía sau nàng.

Con ngươi Bạch Tiểu Chiêu hơi co lại.

Đây rõ ràng là Quang âm Thuấn Bộ!

Nàng cũng không dám quay đầu lại, đang định sử dụng lực lượng tuế nguyệt để thoát khỏi nơi này.

Nhưng Sở Hi Thanh lại nhanh hơn một bước, một tay bắt được cái cổ của nàng.

Sở Hi Thanh nắm sau cổ của Bạch Tiểu Chiêu, đưa nàng đến trước mặt mình.

Sở Hi Thanh và nàng nhìn nhau, trên mặt thì là ngoài cười nhưng trong không cười: “Tiểu Chiêu nha Tiểu Chiêu, ngươi có bất mãn gì với huynh trưởng sao? Một đao này của ngươi thật là ác.”

Bạch Tiểu Chiêu giơ giơ móng vuốt, ra sức giãy dụa chạy trốn.

Nhưng sau cổ là một trong những điểm yếu của Thừa Hoàng, vừa bị tóm lấy thì không thể dùng quá nhiều sức lực.

Bạch Tiểu Chiêu chỉ có thể trợn tròn mắt, vẻ mặt đầy chân thành: “Ta không cố ý.”

Sở Hi Thanh thản nhiên gật đầu: “Đúng, không cố ý thí huynh giết phụ.”

“Đúng là không cố ý nha.”

Bạch Tiểu Chiêu phát hiện Tiểu Tóc Húi Cua đã nhảy lên đỉnh đầu Sở Hi Thanh.

Cái tên này đứng trên vương tại, nhìn từ trên cao xuống.

Bạch Tiểu Chiêu lập tức tức nổ phổi, nàng cúi thấp đầu, vẻ mặt vô cùng uể oải và oan ức: “Ai bảo ngươi dùng Chỉ Thiên Họa Địa? Ta dùng tin phù và phi kiếm đều không liên lạc được, cảm ứng tâm linh cũng vô dụng.”

“Phong tiên sinh nói, chung quanh đây có một lượng lớn cao thủ của triều đình, tất có mưu đồ. Ta sốt ruột nên chỉ biết dùng cách này liên hệ với ngươi, việc này thật sự không thể trách ta.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì giận dữ, nói cách khác mình còn phải cảm ơn Bạch Tiểu Chiêu?

Phong Tam ở bên cạnh thì nghiêm túc nói: “Chủ thượng! Ta vừa mới điều tra một chút, phát hiện nơi này không chỉ có một đám cao thủ đại nội, ngoài ra chúng ta còn nhìn thấy người quen, Hoàng Lôi Thiên Kiếm – Tiếu Hồng Trần, đứng hàng 37 Thiên Bảng.”

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày.

Tiếu Hồng Trần?

Thời gian gần đây, kẻ này được Kiến Nguyên đế coi trọng, trở thành một trong những nanh vuốt đắc lực của thiên tử Đại Ninh.

Hắn lập tức thu hồi tâm tư, dùng hai nắm đấm chặn hai tên huyệt thái dương của Bạch Tiểu Chiêu, rồi chuyển động thật nhanh.

Thiên Niên Phong Lôi Toản Đầu Sát!

Vẻ mặt Bạch Tiểu Chiêu như đưa đám, lại kêu gào thảm thiết, hai bên thái dương tản ra lượng lớn cuồng phong và lôi đình.

Mãi đến tận nửa khắc sau, Sở Hi Thanh mới buông tha cho Bạch Tiểu Chiêu, tiện tay đặt nàng lên vai mình.

Hai bên thái dương của Bạch Tiểu Chiêu vẫn bốc khói, trong mắt nhỏ xuống giọt lệ bi thương.

Cái mũi khoan này tuy rất đau, nhưng không đau bằng nỗi đau trong lòng nàng.

Nàng bị huynh trưởng giáng cấp, từ mũ biến thành áo vest.

Chương 2014 - Chiến (2)

Tiểu Tóc Húi Cua đứng trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh, mắt hiện ra vẻ thương hại, còn đưa móng vuốt vỗ vỗ đầu Bạch Tiểu Chiêu, lấy đó làm an ủi.

Nhưng lại bị Bạch Tiểu Chiêu căm tức vạn phần, vỗ bỏ móng vuốt của nó.

Tên tiểu tử này đang an ủi nàng sao? Rõ ràng là đang cười trên sự đau khổ của người khác mà!

Nhìn xem, nó đang cười tươi như hoa kìa.

Lúc này, lại có một đoạn văn tự khác xuất hiện trong màn sáng màu xanh.

Vấn Thù Y: “Lại có việc này? Ta sẽ cẩn thận. Hi Thanh chớ lo lắng, song khi song tu cùng ngươi, lực lượng cực âm trong cơ thể ta đã được hóa giải một chút. Mặc kệ triều đình có âm mưu gì, Cực Đông Băng Thành đều sẽ làm cho bọn họ hối hận cũng không kịp.”

Lần này, Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly đều không có phản ứng gì.

Sắc mặt Sở Hi Thanh thì lại trắng bệch.

Cảm giác như lại có một cây đao đâm vào lưng hắn, sau đó lại rút ra, đâm vào, rút ra…

Bây giờ hắn có cảm giác, mình thật sự quá ngu khi thành lập nhóm chat này.

Mục đích ban đầu của hắn là để tiện liên lạc, thuận tiện cầu viện mấy cái bắp đùi này, nhưng hôm nay, thứ này có thể sẽ lấy mạng của hắn.

“Vấn tỷ tỷ, ngươi nói như vậy rốt cuộc là cố ý hay vô ý?”

“Chúng ta song tu rất lành mạnh, đừng để người khác hiểu lầm…”

Giây lát sau, Sở Hi Thanh thở dài một hơi.

Hắn có tự tin điều động cả ‘Hỗn Độn’, đây chỉ là chuyện nhỏ.

Sắc mặt Sở Hi Thanh khôi phục bình thường, đứng suy nghĩ tại chỗ.

Một lát sau, Sở Hi Thanh liền bóp nát mấy khối linh thạch trung phẩm, viết một đoạn văn tự trong màn sáng màu xanh: “Vân Vân, giúp ta thông báo cho tông chủ và sư tôn, mời bọn họ chuẩn bị một chút, mấy ngày nay có thể phải xuôi nam. Còn cả La Hán Tông, bảo hắn di chuyển Thái Vi Viên về phía nam, chính ngươi cũng chuẩn bị sẵn sàng tham chiến đi.”

“Nhược Hi, lập tức báo cho Cuồng thúc, bảo trên dưới Thiết Kỳ Bang chỉnh quân chuẩn bị chiến đấu, đặc biệt là hai người Cung Vô Cấu và Thủy Thương Lãng ở Hoài Châu, bảo bọn họ lập tức cảnh giới phía Thương Châu. Tiễn Tiễn, ngươi lên phía bắc Ngô Châu, chủ trì người ‘Minh Kính Đường’, để ý hướng đi của Độc Cô Thủ và đại quân của triều đình.”

Hiện giờ, chức quyền Nội Vụ đường của Thiết Kỳ Bang đã bị chia cắt, chia ra một cái ‘Minh Kính đường’, do Kế Tiễn Tiễn chấp chưởng. Công việc chính là nghề cũ của Kế Tiễn Tiễn, có thể nói là giống như Cẩm y vệ.

Chỉ là Minh Kính đường mới xây dựng không lâu, đại đa số thành viên đều là người cũ của Nội Vụ đường, mà Nội Vụ đường đã bị thẩm thấu thành cái sàng từ lâu, tạm thời không có tác dụng gì lớn.

Nhưng có Kế Tiễn Tiễn tọa trấn, thì nhìn chằm chằm vào Độc Cô Thủ là không có vấn đề.

Lưu Nhược Hi: “Vâng!”

Kế Tiễn Tiễn: “Thuộc hạ tuân lệnh, nhất định không phụ lòng của chủ thượng!”

Đây là một cái không tiền và một cái nhiều tiền.

Sở Vân Vân lại hỏi: “Đây là vì sao? Có cần thiết không?”

Nàng lời ít mà ý nhiều, một mặt là khó hiểu, một mặt là tức giận chưa nguôi.

Vấn Thù Y: “Hi Thanh không cần như vậy, Băng Thành là do một tay ta xây dựng, dù một hai vị thần linh hàng lâm nơi này, cũng không phải là đối thủ của ta.”

Nàng cũng cảm thấy Sở Hi Thanh đang chuyện bé xé ra to.

Cấm chế và trận pháp của Băng Thành rất mạnh mẽ, không chỉ có thể phát huy Thái Sơ Băng Luân đến cực hạn, mà còn có thể chống lại 500 vạn đại quân.

Sở Hi Thanh: “Chỉ nhằm đề phòng chuyện bất ngờ thôi! Mấy tháng nay, ta đã thuê Thiên Cơ các tìm hiểu hướng đi của triều đình, phát hiện nửa năm nay, Vũ Côn Luân đã chạy đến Thương Châu rất nhiều lần, rất có thể là từng liên hệ với các nhân vật quyền quý trong Băng Thành, không biết Vấn tỷ tỷ có biết việc này hay không? Nếu như không biết, nhất định phải hết sức cẩn thận.”

Vấn Thù Y rơi vào yên lặng, rất lâu không đáp lại.

Sở Hi Thanh nhất thời cau mày, hắn càng cảm thấy tính hình không ổn.

Vấn Thù Y là chủ Cực Đông Băng Thành, lại không biết Vũ Côn Luân hoạt động ngay dưới mắt nàng.

Hiển nhiên là hệ thống tình báo của Băng Thành đã xảy ra vấn đề.

Sở Hi Thanh lại bóp nát vài khối linh thạch: “Trước trận chiến núi Ô Kim, ta bắt giữ được thân vương Hoàng Tư Nguyên của Bất Chu sơn. Kẻ này không tiết lộ gì về tình báo của Bất Chu sơn, nhưng lại tiết lộ một chút tin tức liên quan đến nhân tộc chúng ta.”

“Bọn họ thí nghiệm thi độc ở Thiết Châu, đích thực là cấu kết với một thế lực của nhân tộc. Hoàng Tư Nguyên không biết thân phận của bọn họ, chỉ biết những người này thần thông quảng đại, che đậy toàn bộ Thiết Bích sơn mạch.”

“Những người kia không chỉ lấy tất cả tư liệu và phương pháp phối chế thi độc, còn lấy một con Vọng Thiên Hống đời đầu thể phục chế. Nhưng mà Thiên Thính viện điều tra khắp thiên hạ, lại không tìm thấy tung tích của con Vọng Thiên Hống này.”

Sở Vân Vân: “Ngươi đang nghi ngờ con Vọng Thiên Hống này rơi vào tay Kiến Nguyên đế? Bọn họ có thể dùng con thú này ở Thương Châu?”

Chương 2015 - Chiến (3)

Sở Hi Thanh lắc đầu: “Ta không xác định, chỉ là lo trước khỏi họa sau, hi vọng là ta nghĩ nhiều. Nhưng triều đình đã phát hành ‘Đương thập đại tiền’ tận một năm rồi, tài lực và vật lực đều rất mạnh. Nhưng một năm nay, triều đình lại không có động tĩnh gì ở chiến trường phía đông, Độc Cô Thủ cũng yên tĩnh nửa năm, ta thấy rất lo lắng.”

Vì vậy, hắn cho rằng con Vọng Thiên Hống kia nhất định đã rơi vào tay Kiến Nguyên đế.

Thiên hạ có rất nhiều thế lực mạnh mẽ, nhưng có thể một tay che trời ở Thiết Châu ngay dưới mắt Vô Tướng thần tông, thì cũng chỉ có triều đình.

Ngoài ra, Hoàng Tư Nguyên còn tiết lộ, thế lực này còn rất hứng thú với lực lượng cực dương của Vọng Thiên Hống.

Chỉ là hắn tạm thời không hiểu mục đích của Kiến Nguyên đế là gì.

Lực lượng cực dương, Thần Ý Xúc Tử Đao, Quy Nhất, Vạn Tượng, Thập Nhị Long…

Tên cẩu hoàng đế kia rốt cuộc muốn làm gì?

Tận ba cái hô hấp sau, Sở Vân Vân mới đáp lại: “Hiểu rồi! Không động thì thôi, động thì lại lôi đình vạn quân! Ngươi lo lắng là rất có đạo lý.”

Nàng hiển nhiên là cũng suy nghĩ qua.

Sở Hi Thanh khẽ mỉm cười, lại bóp nát một khối linh thạch: “Loạn Ly?”

Lục Loạn Ly: “Làm sao?”

Nàng dùng từ rất không khách khí.

Sở Hi Thanh không để ý lắm: “Có thể giúp ta liên lạc với Lục trang chủ không? Càng nhanh càng tốt.”

Đám cao thủ triều đình ẩn núp ở gần Băng Thành này, hiển nhiên là vì buổi đại tế ngày mai.

Lục Loạn Ly hơi chần chờ một chút: “Có thể thì đúng là có thể, nhưng ngươi tìm hắn làm gì? Phụ thân có thể ở phía tây thành Vọng An, ta liên hệ cũng cần thời gian. Trong vòng một ngày, phụ thân tuyệt đối không thể chạy đến Thương Châu.”

Nếu như là giúp Vấn Thù Y, thì nàng không tình nguyện.

Nhưng khi tranh cướp Vân Hải tiên cung, thì nàng cũng nợ Vấn Thù Y một ân tình.

Coi như là trả nợ đi… từ đây thanh toán xong.

Hai mắt Sở Hi Thanh lại sáng ngời.

Ở gần thành Vọng An sao? Vậy thì càng đúng ý hắn.

Nửa khắc sau, Sở Hi Thanh liền xua tan màn sáng màu xanh lam.

Hắn đầu tiên là dùng tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán.

Vấn đề vẫn chưa được giải quyết, chỉ là trì hoãn… vì vậy, quãng thời gian tiếp theo mới là phiền phức.

Sau đó, Sở Hi Thanh nhìn về phía Phong Tam: “Phong tiên sinh, đám cao thủ đại nội kia ẩn núp ở đâu?”

“Có thể xác định ba nơi, gần nhất là 350 dặm về phía nam. Bọn họ ẩn núp trong một miếu sơn thần dưới thung lũng, Tiếu Hồng Trần cũng ở đó.”

Phong Tam vừa trả lời vừa đè kiếm bên hông, sát ý dâng trào: “Chủ thượng muốn đánh rắn động cỏ? Đúng là rất sáng suốt.”

Làm như vậy có thể đánh gãy nhịp điệu của đối phương, khiến cho kẻ địch tự rối loạn, không thì cũng có thể chém một tay của kẻ địch.

Mặc kệ triều đình muốn làm gì, nói chung là không cho đối phương được như ý.

Sở Hi Thanh không khỏi bật cười, vị Hạ sư bá này của hắn thật sự là thông minh, cũng rất hiểu ý hắn.

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh cũng sinh lòng nghi hoặc.

Năm xưa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, để một nhân vật như Hạ sư bá lại rơi hoàn cảnh đạo tâm vỡ nát, phát điên nhập ma?

Hắn lại lắc lắc đầu, thu hồi những suy nghĩ này.

Bây giờ không phải lúc nghĩ đến mấy chuyện này.

“Miếu sơn thần? Thật sự là trùng hợp.”

Sở Hi Thanh dùng ý niệm kích thích ‘Thần Sơn quyền trượng’ bên trong ‘Tinh Thần quyền ấn’, sau đó đưa hai thú và Phong Tam trốn xuống dưới mặt đất: “Chúng ta đi qua cho bọn họ một bất ngờ.”

…

Đông Sơn cốc, Tiếu Hồng Trần đang khoanh tay trước ngực, đứng trên thềm đá miếu sơn thần.

Lúc này, ngoài miếu mưa như trút nước, mây đen bao trùm toàn bộ bầu trời, làm cho toàn bộ sơn cốc đều tối tăm và ngột ngạt đến cực điểm.

Tâm trạng của Tiếu Hồng Trần lại rất tốt.

Nơi bọn họ ẩn núp tuy đèn nhang không thịnh, bình thường ít người lui tới.

Nhưng dù sao đây cũng là khu vực trung tâm của Cực Đông Băng Thành, chỉ cách Băng Thành không đến 2500 dặm, vẫn có nguy cơ bị bại lộ.

Nhưng trận mưa to bất ngờ này, lại che giấu toàn bộ dấu vết của bọn họ, cũng ngăn cản tất cả bất ngờ xảy ra.

“Đây là cơn mưa tốt biết bao.”

Lúc này, đại nội Trực điện giám chưởng ấn Chu Minh Nguyệt đang đứng sau lưng Tiếu Hồng Trần.

Hắn nhìn cơn mưa to bên ngoài: “Có thể thấy thiên mệnh vẫn ở Đại Ninh ta, vẫn ở bệ hạ!’

Khóe môi Tiếu Hồng Trần cong lên: “Tiếu mỗ cũng cảm thấy như vậy, còn một ngày nữa thôi, là đại nghiệp của bệ hạ sẽ thành công!’

Hắn biết lần này bệ hạ đích thân giá lâm Băng Thành, chính là vì nguyên âm xử nữ của Vấn Thù Y.

Tuy rằng Tiếu Hồng Trần không biết nguyên âm của Vấn Thù Y có lợi ích gì với bệ hạ, nhưng hắn cũng có thể đoán được chuyện này có quan hệ với mưu tính của quốc sư.

Hắn phụng dưỡng bệ hạ tận 17 năm rồi, vẫn luôn được bệ hạ coi là tâm phúc.

Vì vậy từ rất lâu về trước, hắn đã biết bệ hạ và quốc sư đang bố cục, đang mưu đồ một việc cực lớn.

Mà bây giờ, chính là thời điểm mấu chốt nhất của việc này.

Một khi thành công, không chỉ Cực Đông Băng Thành này tan thành mây khói, mà bệ hạ cũng vĩnh tại thiên thu, quốc vận Đại Ninh cũng thiên thu vạn đời.

Lại từ vài lời của quốc sư và bệ hạ để suy đoán, bệ hạ thậm chí còn có thể một bước lên trời, trở thành người mạnh nhất phàm giới.

Chương 2016 - Chiến (4)

Nghĩ đến đây, Tiếu Hồng Trần không khỏi nghiêng đầu nhìn về phía Cực Đông Băng Thành, trong mắt hiện ra ý mong chờ mãnh liệt.

Hắn đã có chút không chờ đợi được nữa.

Ngày mai, chính là ngày thế cục thiên hạ thay đổi.

Trong hai năm qua, Cực Đông Băng Thành đã chiếm cứ năm châu của Đại Ninh; lại có Thiết Kỳ Bang quật khởi, cũng cắt cứ mấy châu; Tần Mộc Ca lại trở về bắc vực, nắm giữ bốn châu và mấy trăm vạn biên quân tinh nhuệ.

Đại Ninh vốn quốc thái dân an, an cư lạc nghiệp, nhưng chỉ hai năm ngắn ngủi đã rơi vào hoàn cảnh bốn bề thọ địch.

Không chỉ có các thần tông đại phái, mà những thế lực như Thần Cơ lâu, Thiên Cơ các, Sát Sinh lâu, Vãng Sinh thiên… đều đặt cược lên người Sở Hi Thanh, đám thế gia đại tộc vẫn luôn dựa vào triều đình kia, cũng bắt đầu quay lưng với bệ hạ, vụng trộm đưa con cháu của mình vào Thiết Kỳ Bang.

Bọn họ luôn mồm nói là con cháu chẳng ra gì, nên đã khai trừ ra khỏi tộc, hoặc là phái người ẩn núp ở Thiết Kỳ Bang thay triều đình, nhưng mà thật sự coi bệ hạ là kẻ mù điếc hay không?

Mà tất cả những chuyện này, đều sẽ nghịch chuyển ở ngày mai!

Chờ ngày mai bệ hạ đoạt được nguyên âm của Vấn Thù Y, đánh tan Cực Đông Băng Thành, Tiếu Hồng Trần thật sự muốn nhìn thấy vẻ mặt của đám người này!

Tiếu Hồng Trần lại không tự chủ được mà nghĩ đến sư muội Quý Thiên Thiên của mình.

Trong mắt hắn lại hiện ra vẻ lạnh lùng.

Không biết Sở Hi Thanh đã dùng phương pháp gì để giải trừ phong ấn trí nhớ của Quý Thiên Thiên, khiến cho Quý Thiên Thiên khăng khăng một mực với hắn.

Quý Thiên Thiên là dư nghiệt của Thần Tâm Cơ thị, lại bắn bệ hạ bị thương, một khi thiên hạ thái bình, mặc kệ thế nào thì nàng cũng không thể sống nổi.

Tiếu Hồng Trần chỉ có thể tính món nợ này lên đầu Sở Hi Thanh, chờ mong ngày tự tay chém đầu Sở Hi Thanh.

Đây là vì báo thú cho Quý Thiên Thiên, cũng là cho mình một câu trả lời.

Tiếu Hồng Trần hít thở thật sâu, áp chế buồn bực trong lồng ngực.

Hắn quay người nhìn mọi người trong miếu, đặc biệt là mấy vị thuật sự: “Chư vị cẩn thận một chút, không thể có bất cứ sơ suất nào!”

Càng tiếp cận thành công, thì càng không thể khinh thường.

Bọn họ tuyệt đối không thể bại lộ tung tích trong đêm trước ngày thành công.

Nhưng khi hắn vừa mới nhìn lại, thì sắc mặt đã đại biến. Chỉ thấy bảy vị thuật sư dùng pháp thuật che đậy nơi này đang cứng đờ tại chỗ.

Một cái chớp mắt tiếp theo, đầu của bảy người này đều bị suối máu đẩy lên trời.

Lúc này, toàn bộ hai mươi vị cao thủ nhị phẩm tam phẩm ở trong miếu đều kinh hãi.

Bọn họ dồn dập đứng dậy, cầm binh khí trong tay, cảnh giác nhìn bốn phía.

“Có địch!”

“Là thần thánh phương nào?”

“Cẩn thận!”

Trong khi mọi người đang kêu la, lại có tám cái đầu người bị suối máu đẩy lên cao mấy trượng.

Cũng bị người ta vô thanh vô tức giết chết giống như bảy thuật sự kia.

“Nhai Tí Đao!”

Con ngươi Tiếu Hồng Trần co rút lại: “Sở Hi Thanh?”

Người này rõ ràng là dùng Nhai Tí Đao phản xạ tất cả ánh sáng và linh thức cảm ứng, từ đó giấu diếm linh giác của tất cả mọi người.

Hắn chỉ khó hiểu là, đối phương làm thế nào để vô thanh vô tức tiến vào trong miếu sơn thần này?

Bảy vị thuật sư kia, cộng thêm hai Thiên Bảng là hắn và Chu Minh Nguyệt, đều không phải để trang trí!

Khi vừa nói dứt lời, Tiếu Hồng Trần đã hóa thành một tia chớp, lắc mình đến bên trái miếu sơn thần.

Tốc độ của Chu Minh Nguyệt cũng không kém bao nhiêu, gần như đồng thời lắc mình đến nơi này.

Hai người đều phát hiện tung tích của Sở Hi Thanh, đều dùng toàn lực ra tay với Sở Hi Thanh.

Đây là vì ngăn cản tràng giết chóc sắp xảy ra.

Trong khoảnh khắc này, bên trong miếu sơn thần phát ra một tiếng ‘cheng’ trầm thấp.

Đây thật ra là hơn trăm tiếng va chạm, nhưng bởi vì tốc độ giao thủ của song phương quá nhanh, nên tựa như chỉ có một tiếng.

Bóng người Tiếu Hồng Trần và Chu Minh Nguyệt đều trượt lùi hai trăm trượng, trực tiếp va nát tường của miếu sơn thần, bay ngược và ngoài miếu.

Sắc mặt hai người đều hết sức nghiêm túc.

Đây không chỉ là vì bọn họ bị đao kiếm của Sở Hi Thanh và Phong Tam ép phải lùi về sau, mà còn là vì bọn họ đã dốc hết sức nhưng vẫn không thể ngăn cản tràng giết chóc phát sinh.

Trong khoảnh khắc này, bộ ‘ngôi sao La Hầu’ ở sau lưng Sở Hi Thanh đã chém xuống, sáu cánh tay chém rơi sáu cái đầu.

Thật ra thì sáu người kia đều đã phòng bị, còn cố gắng chống đỡ.

Nhưng Cửu Diệu Thần Luân kiếm của Sở Hi Thanh lại phun trào, hoặc là chặt đứt tay chân bọn họ, hoặc trực tiếp cắt đôi bọn họ.

Nhưng những người khác lại trốn thoát, có bảy tên cao thủ đại nội may mắn trốn ra khỏi miếu sơn thần.

Trong bảy người này thì có 5 tên nhị phẩm, bọn họ cũng là kẻ mạnh nhất dưới Tiếu Hồng Trần và Chu Minh Nguyệt.

Thần niệm của bọn họ đều mạnh hơn những người khác một đường, cho nên mới may mắn thoát khỏi cái chết.

Chương 2017 - Chiến (5)

Sau khi chạy ra khỏi miếu sơn thần, bảy người đều quay đầu nhìn Sở Hi Thanh và ‘ngôi sao La Hầu’, Cửu Diệu Thần Luân kiếm ở phía sau hắn với vẻ sợ hãi.

Bọn họ đều tu luyện Ngưng Thần quyết, có thể áp chế và che giấu địch ý và sát niệm ở trình độ lớn nhất có thể.

Nhưng cái này còn chưa đủ để đối phó Thần Ý Xúc Tử Đao, vì vậy nhất định không thể nhìn thẳng vào Sở Hi Thanh, mà phải chuyển sự chú ý đến thứ khác.

Sở Hi Thanh lại dùng cương lực chấn tòa miếu sơn thần này thành bột mịn, sau đó thong dong bước ra khỏi bãi phế tích.

Hắn một tay cầm thanh Thiên Lý Chiêu Nhiên đao, cười nhìn Tiếu Hồng Trần.

“Ta vừa nghe các ngươi nói cái gì mà đại nghiệp của cẩu hoàng đế sắp thành? Sở mỗ không khỏi tò mò, rốt cuộc là loại đại nghiệp gì mà để các ngươi mạo hiểm ẩn núp ở nơi này?”

Nội tâm Tiếu Hồng Trần nhất thời chìm xuống.

Khi hắn nói câu này, thì mấy hơi thở sau tràng giết chóc kia đã phát sinh.

Khi đó Sở Hi Thanh đã ẩn núp ở trong miếu rồi?

Sắc mặt hắn lạnh lùng, không hề có ý trả lời, trực tiếp lóe lên một cái, lao đến trước Sở Hi Thanh.

“Giết!”

Hai thanh kiếm của hắn đều đâm ra hai đạo kiếm quang màu đỏ thẫm! Tất cả sức mạnh đều ngưng tụ vào một điểm, vì vậy thanh thế không hiện.

Tiếu Hồng Trần muốn xác nhận một chuyện.

Hắn vừa mới giao thủ với Sở Hi Thanh, lại không chiếm được chút ưu thế nào, Chỉ năm mươi kích liền bị đối phương áp chế, thậm chí là bức lui.

Phải biết tại trận chiến ở ngoài thành Vọng An, tuy rằng Sở Hi Thanh có thể phản xạ Hoàng Lôi Thiên Kiếm của hắn, nhưng lại cực kỳ vất vả.

Tiếu Hồng Trần không tin, chỉ mấy tháng ngắn ngủi mà đao pháp của Sở Hi Thanh lại tăng tiến đến mức độ này.

Khi Tiếu Hồng Trần ra kiếm, hắn cũng nhìn thấy đối phương chém ra một đạo ánh đao đỏ thẫm.

Khi ánh đao của Sở Hi Thanh xuất hiện, sắc mặt Tiếu Hồng Trần lập tức trở nên tái nhợt.

Tốc độ đao của Sở Hi Thanh thế mà lại vượt qua hắn!

Tiếu Hồng Trần tu luyện chính là Nam Minh Ích Tà Kiếm!

Lấy Nam Minh Ly Hỏa làm phụ, lấy Trừ Tà thần lôi làm chủ, sử dụng Phá Nát và Thần Phong chi pháp.

Do kiếm thế huy hoang hùng vĩ, lôi hỏa làm bạn, cực kỳ bá đạo, vì vậy được xưng là Hoàng Lôi Thiên Kiếm.

Tốc độ kiếm của hắn cũng cực nhanh, tuy rằng không phải đám người đứng đầu nhất trên Thiên Bảng, nhưng cũng có thể bước vào hàng ngũ trung thượng.

Tuy nhiên, đao của Sở Hi Thanh lại còn nhanh hơn một cao thủ hạng 37 Thiên Bảng như hắn một đường!

Tốc độ tiến bộ của tên này quá nhanh, lẽ nào không có bình cảnh hay sao?

Mới chỉ nửa năm ngắn ngủi mà thôi, sao hắn có thể mạnh đến mức này?

Tiếu Hồng Trần lập tức biến hóa kiếm thế, đổi công thành thủ!

Cheng!

Tiếu Hồng Trần lại dỡ được một đao này vào phút chót, nhưng do vội vàng biến hóa, sức lực không đủ, nên bị Sở Hi Thanh chém trượt lùi ba trượng!

Hai thanh đao của Sở Hi Thanh lại đuổi theo chém về phía hắn như hình với bóng.

Giữa hai người lập tức bắn ra một lượng lớn tia lửa chói mắt, phát ra từng tiếng đinh tai nhức óc, chỉ trong một phần mười cái hô hấp, hai người đã giao thủ không dưới bốn trăm kích.

Tiếu Hồng Trần càng đánh càng hoảng sợ.

Đao của người này quá nhanh! Nhanh đến mức làm cho hắn tê cả da đầu!

Hơn nữa, tuy rằng lực lượng của Sở Hi Thanh còn không bằng hắn, thiên quy đạo luật cũng thua kém một chút.

Nhưng Sở Hi Thanh lại có thể đẩy lực lượng của hắn đi, còn có thể phản xạ hai phần mười trong đó.

Nhai Tí Đao và Tru Thiên Đao của kẻ này dung hợp hoàn mỹ, cách chiến đấu lại để người ta buồn nôn đến cực điểm.

Mình không chống cự thì sẽ bị Sở Hi Thanh chém chết, nhưng tất cả lực lượng và võ ý kia đều bị sẽ phản xạ lại.

Với lại, không cần nghi ngờ là thực lực của kẻ này đã tăng mạnh, chỉ dựa vào lực lượng của bản thân mà đã đủ để đối kháng với hắn, sức chiến đấu có thể lọt vào top 80 Thiên Bảng.

Nếu như cộng thêm vô số cực chiêu và lực lượng huyết mạch của Sở Hi Thanh, thì thực lực của người này có thể lên đến đoạn trung thương của Thiên Bảng.

Đương nhiên, nếu chỉ như vậy thì còn chưa đủ để hắn cảm thấy vướng tay.

Nam Minh Ly Hỏa của hắn không gì không đốt, vạn pháp khó diệt! Trừ Tà thần lôi của hắn thì lại có thể phá hư vạn vật, hơn nữa không gì không thể tổn thương!

Hai lực lượng này đều là lực lượng chí dương chí cương, khó phản xạ nhất, chỉ cần Tiếu Hồng Trần ổn định trận tuyến, khống chế lại lực lượng của mình, cẩn thận ứng chiến, liền có thể từng bước thay đổi cục diện.

Nhưng để trái tim Tiếu Hồng Trần lạnh lẽo chính là, Cửu Diệu Thần Luân kiếm sau lưng Sở Hi Thanh đã bắn từng đạo kiếm khí màu đỏ thẫm về phía hắn!

Bộ 'ngôi sao La Hầu' kia cùng vung sáu cánh tay như cối xay gió, điên cuồng chém về phía Tiếu Hồng Trần.

Nam Minh Trừ Tà – Hoàng Lôi Thiên Kiếm!

Tiếu Hồng Trần rống lên một tiếng, kiếm quang lại trở nên dày đặc hơn, bá đạo hơn. Vô số lôi đình màu đỏ thẫm quấn quýt lấy ngọn lửa.

Hắn lấy công làm thủ, bện ra một lưới kiếm, cố gắng bức lui Sở Hi Thanh.

Chương 2018 - Sở Hi Thanh vượt xa quá khứ

Sắc mặt Tiếu Hồng Trần khó coi đến cực điểm, hắn không ngờ mình lại bị đối phương ép đến mức không thể không sử dụng thức cực chiêu sở trường nhất này.

Nhưng lưới kiếm hủy diệt của hắn, lại bị ánh đao bóng kiếm của đối phương đánh tan!

Mặc kệ là Cửu Diệu Thần Luân kiếm, hay là 'ngôi sao La Hầu', thì đều cực kỳ mạnh mẽ.

Chỉ là tốc độ bắn kiếm khí của Cửu Diệu Thần Luân kiếm hơi chậm một chút, đao của 'ngôi sao La Hầu' cũng không quá nhanh, hoàn toàn là dựa vào sáu cánh tay điên cuồng đánh chém, mới phát huy được tốc độ đao không kém võ tu nhất phẩm.

Bằng không thì Tiểu Hồng Trần đã bị chém rơi đầu rồi.

May mắn là lúc này Chu Minh Nguyệt đã lắc mình mà đến.

“Liên thủ!”

Giọng nói của hắn bình thường đều khàn khàn, nhưng thời khắc này lại bén nhọn, bộc lộ ra tiếng nói độc nhất của thái giám.

Võ đạo của Chu Minh Nguyệt cũng rất bá đạo và cương mãnh.

Hắn tu luyện chính là bí truyền ‘Bất Động Ly Hợp Kiếm’ của hoàng gia, võ đạo cùng một mạch với Độc Cô Thủ. Yếu quyết nằm ở ‘Động tĩnh có thường, ly hợp có thứ tự’, sử dụng kiếm mạnh mẽ lại thoải mái.

Phong Tam thấy thế thì híp mắt lại, cũng bước lên một bước.

Tại trận chiến ngoài thành Vọng An, Phong Tam cũng từng giao thủ với Chu Minh Nguyệt, có thể nói là đối thủ cũ.

Sở Hi Thanh thì lại cười nhẹ một tiếng.

“Hai người này, còn cả hai tên ở phía sau, đều giao cho ta. Phong tiên sinh ứng phó với đám người còn lại đi.”

Phong Tam nghe vậy thì kinh ngạc, sau đó lại thấy buồn cười.

Một cái nháy mắt tiếp theo, đầu của một tên võ tu tam phẩm đứng ngoài trăm trượng bỗng nhiên nổ tung, máu tươi và vài thứ trắng trắng bay tán loạn.

Mấy vị võ tu ở gần đó đều thét lên kinh hãi.

“Cẩn thận, là Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm!”

Bọn họ vốn đã cảnh giác và đề phòng, không hề khinh thường một võ tu nhị phẩm như Phong Tam.

Trận chiến tại thành Vọng An, người này từng chiến đấu với Chu Minh Nguyệt, chống đỡ tận nửa khắc đồng hồ mà không bại.

Bọn họ đều biết người này rất mạnh, nhưng không ngờ đối phương lại mạnh đến vậy!

Năm vị nhị phẩm ở đây đều cảm thấy tê cả da đầu. Bọn họ đều dùng thiên quy để chống lại Phong Tam, đồng thời không ngừng lùi lại phía sau.

Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm là môn công pháp cấp bậc 'chuẩn thánh truyền' của Vô Tướng thần tông, nhưng nếu nói đến lực sát thương, thì nó còn hơn cả Bình Thiên Kiếm và Lượng Thiên Kiếm, chỉ đứng sau Tru Thiên Kiếm.

Môn kiếm quyết này có năm loại thiên quy mạnh mẽ là, Tiên Thiên, Phá Thể, Vô Hình, Canh Kim, Không gian.

Tiên Thiên ở đây là làm việc theo thiên thời, hợp đức cùng thiên địa, hợp minh cùng nhật nguyệt, hợp tự cùng bốn mùa, hợp cát hung với quỷ thần.

Lĩnh hội tuyệt diệu của thiên địa, nhất nguyệt, bốn mùa, quỷ thần, từ đó nắm giữ cách vận chuyển của vạn vật, nhìn trộm bản nguyên vũ trụ, do đó gọi là Tiên Thiên!

Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm chẳng những có thể dự đoán trước một bước, mà còn có thể phát kiếm trước đối thủ, do đó cướp lấy tiên cơ.

Nó còn có kiếm khí vô hình vô chất, vô hình vô ảnh, đi xuyên không gian, phá nát tất cả, cực kỳ quỷ dị, khó có thể dự đoán.

Môn kiếm quyết này cực kỳ phù hợp với Vô Tướng thần tông, bởi vì 'Tiên Thiên' cũng chỉ thời kỳ phôi thai trước khi sinh ra của người và động vật, cũng chỉ thời đại 'Hỗn Độn' trước khi Bàn Cổ khai thiên, địa biểu cho bản thể của vũ trụ, bản nguyên của vạn vật.

Chỉ nói đến lập ý, Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm là truyền thừa võ đạo số một của Vô Tướng thần tông, nhưng cũng chính lập ý quá lớn, quá phức tạp, vì vậy đến nay vẫn chưa có ai có thể đưa nó lên đến cảnh giới thánh truyền!

Khi sáu người còn lại lùi đến 50 trượng, chung quanh bọn họ xuất hiện những tiếng 'leng keng' của binh khí va chạm.

Đó là kiếm khí vô hình của Phong Tam đánh nát binh khí của bọn họ.

Năm vị nhị phẩm ở đây đều ra sức phòng ngự, nhưng vị tam phẩm cuối cùng đã bị kiếm khí vô hình chém đứt đầu.

Năm người này lại lùi thêm 10 trượng, nội tâm thậm chí còn sinh ra ý sợ hãi.

Trước kia, Phong Tam chưa bao giờ sử dụng lại kiếm đạo mạnh mẽ này.

Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm của người này phải ở tầng 20 trở lên! Mượn pháp khí và huyết mạch, ít nhất cũng phải là tầng 23.

Khiến người ta thấy nghi ngờ, Cuồng Kiếm – Phong Tam này thật sự là tán tu Côn Luân sơn? Hắn không phải một vị đại lão nào đó của Vô Tướng thần tông giả trang?

Lúc này, sắc mặt của hai người Tiếu Hồng Trần và Chu Minh Nguyệt cũng tái nhợt.

Hai người bọn họ liên thủ đánh với Sở Hi Thanh tận mười cái hô hấp, song phương giao thủ vượt quá 4 vạn kích!

Bọn họ chẳng những không thể chiếm thượng phong, trái lại còn bị Sở Hi Thanh từng bước áp chế.

Nhai Tí Đao quả thực là không thẹn với kỳ danh, gặp mạnh thì càng mạnh, đối thủ càng nhiều thì cũng càng mạnh.

Khi Sở Hi Thanh đánh với một mình Tiếu Hồng Trần, hắn chỉ có thể phản xạ hai phần mười, còn lại đều phải đẩy ra.

Song khi Chu Minh Nguyệt gia nhập vào, Sở Hi Thanh lại có thể đẩy lực lượng của Tiếu Hồng Trần sang chỗ Chu Minh Nguyệt.

Chương 2019 - Sở Hi Thanh vượt xa quá khứ (2)

Tuy rằng Chu Minh Nguyệt trợ giúp Tiếu Hồng Trần ngăn chặn áp lực.

Nhưng mà càng đánh lâu, thì người thua nhất định sẽ là bọn họ!

Sở Hi Thanh có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, có thể đánh đến sang năm!

Chu Minh Nguyệt dốc hết sức đối kháng với ánh đao của Sở Hi Thanh và ‘ngôi sao La Hầu’.

Hắn và Tiếu Hồng Trần đều có ăn ý, mỗi người đều có phân công.

Tiếu Hồng Trần chủ yếu là phòng ngự Cửu Diệu Thần Luân kiếm, hắn thì dốc sức chống đỡ sáu thanh đao của ‘ngôi sao La Hầu’.

Nhưng theo thời gian trôi qua, lông tơ của Chu Minh Nguyệt đã dựng đứng.

Sức chiến đấu tổng hợp của Sở Hi Thanh, ít nhất cũng phải vào top 30 Thiên Bảng!

Hơn nữa, đây vẫn còn chưa phải là cực hạn của đối phương.

Theo Chu Minh Nguyệt biết, Sở Hi Thanh còn có Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ, còn có năng lực Thần Lực Tái Thôi của huyết mạch Táng Thiên.

Chu Minh Nguyệt vốn tưởng rằng trận chiến này sẽ khác với lúc ở thành Vọng An, nơi này không có mấy chục vạn cấm quân; hai người hắn và Tiếu Hồng Trần liên thủ, nhất định có thể bắt được Sở Hi Thanh, hoặc là bức lui.

Nhưng mà bây giờ xem ra, hai người bọn họ rất có thể sẽ có một người ngã xuống dưới đao của thằng nhãi ranh này! Thậm chí là một người cũng không chạy thoát.

Chu Minh Nguyệt hiểu, Sở Hi Thanh vẫn còn giữ sức, chiến thuật của hắn là lấy triền đấu làm chủ, để bọn họ không thể thoát ly.

Mà độn pháp của Sở Hi Thanh cũng vượt xa bọn họ.

Đấy là chưa nói đến nơi này chỉ cách Cực Đông Băng Thành có 2300 dặm.

Vấn Thù Y và đám cao thủ Thiên Bảng của Băng Thành có thể giá lâm nơi này bất cứ lúc nào.

Sở Hi Thanh thì lại vừa đánh vừa quan sát Chu Minh Nguyệt.

Sau này hắn nhất định phải giao thủ với Độc Cô Thủ, Sở Hi Thanh muốn lật tung Đại Ninh, chém giết Kiến Nguyên đế, thì nhất định phải vượt qua chướng ngại Độc Cô Thủ này.

Sở Hi Thanh đang thông qua kiếm pháp của Chu Minh Nguyệt, để dòm ngó một ít võ đạo của Độc Cô Thủ.

Sở Hi Thanh cảm giác Chu Minh Nguyệt này còn vướng tay hơn Tiếu Hồng Trần một ít.

Thiên Cơ các và Luận Võ lâu đều đánh giá thấp người này, hạng 88 Thiên Bảng, còn lâu mới bằng thực lực của người này.

Nhưng vào lúc này, trong con ngươi của Sở Hi Thanh bỗng nhiên hiện ra một vệt lệ mang.

“Thần Ý Như Tâm, Tiệt Thiên!”

Ngay sau đó, bóng người của Sở Hi Thanh lóe lên, đột nhiên xuất hiện ở ngoài 70 trượng.

Theo Sở Hi Thanh múa đao, trong hư không lại phát ra một tiếng ‘cheng’.

Tiếu Hồng Trần thế mà lại xuất hiện ở gần hắn.

Lúc này, bóng người cũ của Tiếu Hồng Trần ở gần mảnh phế tích kia lại hóa thành một lá bùa màu vàng.

Chu Minh Nguyệt cũng hóa thành độn quang bỏ chạy, nhưng cũng bị Cửu Diệu Thần Luân kiếm và ‘ngôi sao La Hầu’ ngăn cản.

“Thế nào? Mới giao thủ chưa được 12 cái hô hấp mà hai vị đã muốn đi?”

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, trong mắt hiện ra một đôi trọng đồng.

“Pháp Thiên Cương ‘Lý Đại Đào Cương’. Nhưng các hạ quá coi thường đôi mắt này của ta rồi.”

“Ngươi đã thăng cấp tam phẩm hạ?”

Con ngươi Tiếu Hồng Trần hiện ra ánh sáng đỏ, vẻ mặt và giọng nói đều rất nghiêm túc: “Trời xanh bất công, thế mà lại để người như ngươi thăng cấp tam phẩm. Ngươi cái tên loạn thần tặc tử đáng chém ngàn đao này, Tiếu mỗ sớm muộn gì cũng làm thịt ngươi!”

Trong lòng hắn lại lạnh lẽo, toàn thân đều nổi da gà, còn có vô số nghi vấn dâng lên trong lòng hắn.

Tu vị của Sở Hi Thanh rõ ràng là mới thăng cấp tam phẩm hạ!

Nhưng hắn lên cấp khi nào? Lên cấp kiểu gì?

Là lần ở ‘Lê Tham địa quật’ sao?

Vấn đề là tình báo bọn họ nhận được là, thời gian Sở Hi Thanh ở dưới đó chỉ đủ để dùng bí dược.

Vấn đề là Sở Hi Thanh hoàn thành ‘nghi thức’ Vô Tướng công lúc nào? Hắn căn bản là không có cơ hội mới đúng.

Còn nữa, cái tên này quả nhiên là đã nắm giữ Quang âm Thuấn Bộ!

Tốc độ trưởng thành của thằng nhãi ranh này quá khủng bố! Chỉ nửa năm ngắn ngủi, hắn đã có lực lượng đối kháng với võ tu Thiên Bảng rồi!

Tiếu Hồng Trần đúng là không muốn đánh tiếp.

Một là hắn đã nhận rõ hiện thực, hai người bọn họ đã không phải là đối thủ của Sở Hi Thanh; hai là nơi này quá gần Cực Đông Băng Thành, ở lại đây càng lâu thì tỷ lệ tử vong của bọn họ lại càng cao.

Lần này sử dụng ‘Thiên Cương phù’ để bỏ chạy, nhưng kết quả lại là xe cát dã tràng.

Thần niệm của Tiếu Hồng Trần đang điên cuồng cảnh báo.

Hắn đã linh cảm được, tất có một người trong hai người bọn họ chết dưới đao của Sở Hi Thanh, hoặc là chết trong tay Vấn Thù Y!

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, hắn nhìn thấy Sở Hi Thanh bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

“Viện binh của các ngươi đến rồi.”

Viện binh?

Tiếu Hồng Trần hơi nhướng mày.

Hắn không cảm ứng được cao thủ của phe mình ở gần đây.

Nhưng hắn lập tức nghĩ đến Thần Ý Đao Tâm của Sở Hi Thanh.

Trong con ngươi của Tiếu Hồng Trần không khỏi hiện lên một vệt vui mừng.

Bây giờ hắn có thể xác định một chuyện, tốc độ của người đến cực nhanh! Nhanh đến mức chớp mắt có thể vượt qua 89 dặm.

Đây phạm vi cảm ứng lớn nhất của Tiếu Hồng Trần, 89 dặm!

Chương 2020 - Sở Hi Thanh vượt xa quá khứ (3)

Quả nhiên, một cái chớp mắt tiếp theo, hai đạo độn quang mà mắt thường khó nhìn thấy đã bay đến từ chân trời.

Đó là hai đạo độn quang một vàng một xanh, khi hàng lâm chiến trường thì trực tiếp khóa chặt lấy Sở Hi Thanh.

Tiếu Hồng Trần cũng nhận ra chúng… đó là hai con ‘Đại La thần nghĩ’… ‘Ve vàng sáu cánh’ và ‘Bọ ngựa bốn tay’.

Ve vàng sáu cánh và Bọ ngựa bốn tay đều là dị trùng sinh ra từ thời đại hỗn độn.

Hai con đều có độn pháp và tốc độ đánh chém vô đối thiên hạ.

Trong đso, độn pháp và đao của Ve vàng sáu cánh nhanh hơn, lực lượng và lực bộc phát của Bọ ngựa bốn tay lại mạnh hơn.

Chúng nó lấy Sở Hi Thanh lam tâm điểm, một cái hô hấp đã đánh chém không dưới năm ngàn kích.

Sở Hi Thanh dù có Cửu Diệu Thần Luân kiếm và ‘ngôi sao La Hầu’ thì cũng không thể chống đỡ.

Nhưng thân thể hắn liên tục chuyển đổi thành cuồng phong và lôi, nếu thật sự không chuyển đổi kịp, thì liền sử dụng Vân Ảnh Thuấn Thân và Quang âm Thuấn Bộ để né tránh.

Mặc cho bọn họ đánh chém thế nào, thì cũng không thể đánh trúng Sở Hi Thanh, lại còn phải cẩn thận bị Nhai Tí Đao phản xạ lại.

Dù sao vật thể tốc độ càng cao, thì phải gánh chịu lực lượng càng mạnh.

“Tiên Phong Lôi Thể!’

Tiếu Hồng Trần không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Tiên Phong Lôi Thể của Sở Hi Thanh cũng đã mạnh đến mức võ tu Thiên Bảng không thể làm gì rồi sao?

Người này quả thực là không có kẽ hở nào!

Nếu bọn họ muốn uy hiếp bản thể của Sở Hi Thanh, thì phải đánh vỡ phòng ngự của Nhai Tí Đao trước.

Nhưng mà chỉ đánh vỡ Nhai Tí Đao vẫn là chưa đủ, bọn họ còn phải có năng lực đánh trúng Sở Hi Thanh, cái này cần phải phá giải độn pháp quỷ dị của tên này trước.

Vấn đề là sau độn pháp quỷ dị, Sở Hi Thanh còn có một tầng phòng ngự là Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ, ngoài ra còn có Bá thể cực kỳ mạnh mẽ.

Cho đến nay, Tiếu Hồng Trần còn không thể kích thích ra dù chỉ là một tầng ngoại cương của Sở Hi Thanh…!

Kẻ địch như vậy, quả thực là buồn nôn đến cực điểm!

Lúc này, khí thế của Sở Hi Thanh không giảm mà lại tăng.

Hắn liên thủ với 'ngôi sao La Hầu', một đám đao khí sắc bén nhằng nhịt khắp nơi, hình thành một lưới đao dày đặc và rộng đến ngàn trượng, bao trùm chu vi 30 dặm.

Mặc kệ là Tiếu Hồng Trần hay Chu Minh Nguyệt, hoặc Ve vàng sáu cánh và Bọ ngựa bốn tay, tất cả đều bị áp chế dưới lưỡi đao này!

"Ba vị! Tiếp tục như vậy thì không ổn."

Chu Minh Nguyệt chỉ cảm thấy đắng chát, hắn dùng thần niệm liên hệ với ba người còn lại: "Người này càng quần chiến thì càng mạnh, nhiều người cũng vô ích. Trừ phi là tồn tại tuyệt đối mạnh hơn hắn, thì mới có thể chiến thắng, bằng không thì cũng hết cách. Huống hồ còn có Cực Đông Băng Thành…"

"Lùi!"

Đây là Ve vàng sáu cánh, bóng người của hắn dừng lại giữa không trung, hiển lộ ra dáng vẻ của đại nội Ty lễ giám chưởng ấn Trấn Thiên Lai.

Kẻ này hơi súc thế, làm cho ba đôi cánh đao phía sau lưng hắn rung động kịch liệt, lập tức có vô số đao khí dâng lên.

Lúc này, tốc độ xuất thủ của con Bọ ngựa bốn tay kia cũng đột nhiên tăng lên gấp đôi!

Bốn cánh tay của nó bành trướng, đao răng cưa ở trên tay cũng kéo dài ra.

Tốc độ của nó không chỉ tăng gấp đôi, mà tốc độ múa đao cũng tăng gần ba phần mười!

Điều này khiến cho không gian quanh đây xuất hiện các loại tia lửa nhiều màu sắc, tiếng kim loại va chạm chấn động tận mây xanh, vô số mảnh vỡ cương lực càn quét tất cả cây cỏ trong phạm vi, mặt đất cũng thủng trăm ngàn lỗ.

Thậm chí ngay cả gò núi ở chung quanh cũng không chịu nổi, bắt đầu sụp đổ.

Hai con 'Đại La thần nghĩ' này không thể đánh trúng bản thể của Sở Hi Thanh, liền tập trung về phía 'ngôi sao La Hầu' và song đao trong tay Sở Hi Thanh.

Thân thể của Sở Hi Thanh có thể chuyển hóa thành cuồng phong và lôi đình, nhưng đao trong tay hắn thì không.

Tiếu Hồng Trần và Chu Minh Nguyệt thấy thế thì nhất thời vui mừng khôn xiết.

Bóng người bọn họ đều lóe lên, bay thẳng về phía tây.

Hai người đều dốc hết sức lực, thậm chí là không tiếc thiêu đốt khí huyết, bạo phát nguyên lực bản nguyên, hóa thành hai đạo cầu vồng bay về phía xa.

Hai con 'Đại La thần nghĩ' kia không thể kiềm chế Sở Hi Thanh quá lâu.

Hơn nữa, dù là sâu kiến thì cũng yêu quý tính mạng của mình.

Tiếu Hồng Trần đoán là mình chỉ có một cái hô hấp thể thoát thân.

Một cái hô hấp sau, nếu hắn không thể chạy ra ngoài trăm dặm, vậy thì hắn chết chắc rồi!

Còn về mấy vị võ tu nhị phẩm bên dưới kia, Tiếu Hồng Trần đã không lo nổi rồi.

Bọn họ có thể chạy thoát thì tốt, trốn không thoát thì đó là mệnh của bọn họ.

Mà chỉ một cái hô hấp sau, hai con Ve vàng sáu cánh và Bọ ngựa bốn tay đều bay lên, lại hóa thành hai đạo độn quang vàng và xanh, đồng thời bay về phía chân trời.

Độn quang của chúng nhanh như sét đánh chớp giật, chỉ chớp mắt đã bay lên tầng mây thứ hai.

Chương 2021 - Sở Hi Thanh vượt xa quá khứ (4)

Nhưng khoảnh khắc này, chúng đều nhìn thấy mấy chục mảnh đao cương như gương bạc sinh sôi ở giữa không trung, những hạt mưa đang rơi xuống, cũng bỗng nhiên lơ lửng giữa không trung.

Khoảnh khắc này, hai con' Đại La thần nghĩ' đều trợn mắt đến mức to nhất.

Tất cả nội tạng của chúng đều đình trệ vào thời khắc này.

Trí nhớ đáng sợ bắt nguồn từ ngàn năm trước xuất hiện trong ý thức hải của chúng, sợ hãi đến cực hạn bao trùm thân thể chúng, làm cho toàn thân chúng run rẩy.

Đây là thức thứ ba của Thần Ý Xúc Tử Đao… Thần Ý Cấm Thiên!

Ngàn năm trước, một ít tộc nhân của chúng từng phá được phong ấn, ra ngoài hoạt động.

Chúng nó vốn rất thuận buồm xuôi gió, toàn tộc đều sắp thoát khốn, nhưng tại thời khắc cuối cùng, chúng nó gặp phải nam nhân được gọi là Huyết Nhai Đao Quân kia.

May mắn chính là Huyết Nhai Đao Quân không có thần thông và sức mạnh to lớn như Thánh hoàng đời thứ ba, không thể hoàn toàn chữa trị phong ấn; nhưng không may là đao pháp của kẻ này đã được truyền thừa xuống.

Thiếu niên phía dưới kia, cũng nắm giữ cực chiêu vô thượng từng quét ngang toàn tộc chúng của Huyết Nhai Đao Quân.

“Vù!”

Khoảnh khắc này, toàn bộ lực lượng trong thiên địa đều bị phản xạ qua lại!

Phản xạ! Phản xạ! Lại phản xạ! Phản xạ vô cùng vô tận!

Thân thể chúng nó bị đình trệ giữa không trung, gần như không thể nhúc nhích.

Ve vàng sáu cánh hoàn toàn mất khống chế với ba đôi cánh đao ở phía sau.

Tất cả các loại thiên quy đang phản xạ trong thiên địa, đều khiến nó không thể thi triển bất kỳ độn pháp nào.

Bọ ngựa bốn tay tuy không có cánh, nhưng đều dựa vào đôi chân mạnh mẽ để nhảy, từ đó có tốc độ siêu tuyệt.

Song khi lực lượng nhảy của nó bị phản xạ, thì cũng bị vây giữa không trung, không thể động đậy.

“Cheng!”

Sở Hi Thanh đạp một bước, xuất hiện ở tầng mây thứ hai, hắn tiện tay chém một đao, liền chém hai con ‘Đại La thần nghĩ’ này thành hay đoạn, là lực lượng tru diệt trên đao, đã tru diệt tất cả mọi thứ của chúng.

“Trước mặt Sở mỗ, giun dế thì vẫn cứ là giun dế thôi!”

Sở Hi Thanh cười lạnh xong, thì lại cảm thấy không đúng.

Ve vàng sáu cánh và Bọ ngựa bốn tay đều là Nghĩ tộc?

Cái tên cẩu hoàng đế kia lại cấu kết với Đại La Nghĩ tộc thật!

Hắn rốt cuộc là có giao dịch gì với Đại La Nghĩ tộc, mà khiến cho đám Đại La Nghĩ tộc này phái ra cao thủ tầng thứ Thiên Bảng hiệu lực cho hắn?

Sở Hi Thanh vừa suy nghĩ, vừa dùng thần niệm khóa chặt Tiếu Hồng Trần và Chu Minh Nguyệt.

Lông mày của hắn nhất thời nhíu lại.

Tốc độ của hai người này đúng là rất nhanh.

Khi Sở Hi Thanh chuẩn bị ra tay, một đạo ánh sáng lạnh lẽo bỗng nhiên xuất hiện ở chân trời.

Đó là một đạo ‘Băng Phách thần quang’, nó vắt ngang 2300 dặm, đánh thẳng vào Chu Minh Nguyệt đang bỏ chạy, khiến cho bị cao thủ nhất phẩm này bị biến thành tượng băng.

Vấn Thù Y?

Sở Hi Thanh không khỏi nghiêng đầu nhìn về phía Cực Đông Băng Thành.

Hắn không khỏi phát ra một tiếng thở dài.

“Đây chính là ‘Gần Thần’…”

Sức chiến đấu của Chu Minh Nguyệt phải ở top 50 hoặc top 40 Thiên Bảng.

Vấn Thù Y lại là hạng 2 Thiên Bảng bây giờ.

Nhưng chênh lệch giữa song phương lại là không thể tính toán.

Bởi vậy cũng có thể suy đoán hắn chênh lệch với Vấn Thù Y và Sở Vân Vân bây giờ nhiều đến mức nào.

Sở Hi Thanh phải vận dụng rất nhiều sức lực mới có thể giết chết đối thủ, Vấn Thù Y thì lại một đòn đánh chết đối thủ từ 2300 dặm!

Hắn 'chậc chậc' hai tiếng, đồng thời cất bước, thế mà lại trực tiếp xuất hiện ở bên cạnh Tiếu Hồng Trần.

Sắc mặt Tiếu Hồng Trần trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt ngơ ngác khó tin!

Hắn biết đây là Quang âm Thuấn Bộ, có thể bước như thuấn ảnh, đuổi sát thời gian, có thể na di đến nơi mà thần niệm của Sở Hi Thanh cảm ứng được.

Nhưng dù năng lực này có mạnh mẽ thế nào đi nữa, thì cũng không thể bước một bước ra một trăm dặm được.

Sở Hi Thanh mới chỉ là tam phẩm, thần niệm của hắn có mạnh đến đâu, thì cũng chỉ có thể bao trùm 70 dặm là cùng.

Không đúng!

Con ngươi Tiếu Hồng Trần co rút lại, hắn nghĩ đến một chuyện!

Quang âm Thuấn Bộ chỉ có thể triển khai trong phạm vi thần niệm cảm ứng được.

Nhưng mà Sở Hi Thanh có Thần Ý Đao Tâm, như vậy phạm vi cực hạn của Quang âm Thuấn Bộ không phải là 70 dặm, mà là ngàn dặm!!!

“Tạp chủng!”

Tiếu Hồng Trần gần như cắn nát hàm răng, khóe miệng chảy ra một tia máu.

Võ đạo của người này, thật cmn nó buồn nôn!

Khi Tiếu Hồng Trần lại thiêu đốt khí huyết lần nữa, dốc sức vung song kiếm để kiếm lại tính mạng.

Thì thanh Như Ý Tru Thần đao trong tay Sở Hi Thanh đã chém đến.

“Thần Ý Như Tâm, Hỗn Độn!”

Lúc này, hắn dùng Thần Ý Như Tâm Đao để cường hóa thiên quy Hỗn Độn lên mức tận cùng.

Con ngươi Tiếu Hồng Trần mất tiêu cự.

Hắn nhìn thấy đao của Sở Hi Thanh chém đến, nhưng nó lại vô hình vô tượng, vô thanh vô sắc, vô thủy vô chung, vô biên vô hạn, không thể chỉ tên…

Tiếu Hồng Trần cũng không thể phân biệt được vị trí của một đao này rốt cuộc là ở đâu?

“Xì xì! Cheng!”

Hai tiếng vang truyền ra trên mảnh hoang dã này, ‘Xì xì’ là tiếng đao của Sở Hi Thanh chém đứt xương cổ họng của Tiếu Hồng Trần.

‘Cheng’ là tiếng kim loại va chạm, khi Sở Hi Thanh sắp chém đứt đầu Tiếu Hồng Trần, thì lại bị một thanh trường kiếm màu xanh lam cản trở.

“Thuật Định Sơn Hà - Vũ Côn Luân?”

Chương 2022 - Sở Hi Thanh vượt xa quá khứ (5)

Sở Hi Thanh nhìn bóng người đột nhiên xuất hiện trước mắt, trong con ngươi hiện ra vẻ lạnh lẽo.

Đây là một thanh niên có tướng mạo kỳ lạ.

Hắn mặc một thân áo đen rộng rãi có thêu kim tuyến, ngũ quan cực kỳ anh tuấn, da thịt toàn thân trong suốt như thủy tinh, lại như lưu ly nhiều màu sắc, quả thực là không giống người sống.

Người này cầm trường kiếm màu xanh lam, ngăn cản thanh Như Ý Tru Thần đao của Sở Hi Thanh, không thể cho nó tiến thêm một bước.

Tiếu Hồng Trần thì đã rơi vào hôn mê, hai mắt đóng chặt, sắc mặt tím vàng.

Tuy rằng thoát khỏi kiếp chặt đầu, nhưng hắn lại bị võ ý của Sở Hi Thanh xung kích, rơi vào hoàn cảnh gần chết.

Sở Hi Thanh và Vũ Côn Luân nhìn nhau một chút, rồi lại rút đao về.

Ầm!

Một đôi huyết dực mở ra, ngọn lửa màu đen của Táng Thiên cũng điên cuồng thiêu đốt, vô số sợi tơ màu máu đánh thẳng về phía Vũ Côn Luân. Hai thanh trường đao thì điên cuồng chém về phía Vũ Côn Luân.

Thần Lực Tái Thôi! Tái Thôi! Tái Thôi!

Trong chớp mắt, Sở Hi Thanh thi triển Thần Lực Tái Thôi ba lần, không chỉ để lực lượng của hắn tăng mạnh, tốc độ đao cũng tăng lên tận một cái hô hấp 7000 đao.

Trong mắt Vũ Côn Luân cũng hiện ra vẻ kinh dị.

Hắn cũng không để ý đến ngọn lửa đen và ‘Thí Thần huyết cương’ kia, trong cơ thể lại mở rộng ra sáu cánh tay.

Vũ Côn Luân dùng sáu cánh tay cầm kiếm, chống đỡ đao của Sở Hi Thanh, một đôi tay còn lại thì bắt pháp quyết, chuẩn bị thi triển pháp thuật.

Cheng! Cheng! Cheng! Cheng!

Con ngươi của Sở Hi Thanh đỏ thẫm, thế tiến công cực kỳ cuồng bạo, màn đao che kín bầu trời, địa vực chung quanh bị đánh chia năm xẻ bảy.

Chính kẻ trước mắt này, là khởi nguồn cho tai nạn của nhà Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân.

Kiến Nguyên đế cố nhiên đáng trách, nhưng nếu không có kẻ này, thì tất cả đều không phát sinh.

Có điều, tuy ánh đao của hắn cuồng mãnh khốc liệt, ‘ngôi sao La Hầu’ và Cửu Diệu Thần Luân kiếm cũng đang toàn lực bạo phát, nhưng thủy chung vẫn không thể đột phá kiếm quang của Vũ Côn Luân.

Mãi đến một cái nháy mắt sao, lại có một đạo kiếm khí Hàn Băng đánh thẳng đến đây từ phía Cực Đông Băng Thành!

Vũ Côn Luân nhíu chặt lông mày, ba cánh tay toàn lực vung kiếm, cố gắng chống đỡ, nhưng lại bị lực lượng hàn băng vô cùng mạnh mẽ kia niêm phong nửa bên thân thể.

Ánh đao của Sở Hi Thanh cũng nhân cơ hội này, một đao chém đứt hai tay của Vũ Côn Luân.

Nhưng đúng lúc này, pháp thuật của Vũ Côn Luân cũng đã hoàn thành.

Ánh mắt Vũ Côn Luân ngậm lấy chấn động và kinh dị, còn có từng tia hội hận sâu sắc mà nhìn vào Sở Hi Thanh, rồi lại phát ra một tiếng thở dài.

Sau đó, toàn thân hắn và cả Tiếu Hồng Trần ở phía sau đều cùng biến mất ở trước mắt Sở Hi Thanh.

Đây là pháp Thiên Cương 'Phi Thân Thác Tích' cấp bậc Siêu Phẩm!

Trực tiếp na di ra ngoài mấy ngàn dặm, thoát khỏi phạm vi cảm ứng của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh cũng dừng đao.

Hắn đứng cau mày tại chỗ.

Mà không lâu sau, Phong Tam cũng lắc mình đến, kinh ngạc nhìn về phía trước: "Vị quốc sư này lại không phải Cự linh, cũng không phải là thuật sư thuần khiết!"

Thiên phú Thần Thương của Sở Hi Thanh khắc chế tất cả Cự linh và thuật sư, có thể quấy rầy tất cả pháp thuật, thần thuật. Đặc biệt là 'Thí Thần huyết cương', quả thực là mạnh đến tột đỉnh.

Nhưng mà lại không có tác dụng quá lớn với Vũ Côn Luân.

Lực lượng pháp thuật của người này chỉ bị quấy rầy, nên chỉ mất thêm một chút thời gian để chuẩn bị pháp thuật Siêu Phẩm.

Sắc mặt Sở Hi Thanh đã khôi phục như thường.

Hắn thu đao vào vỏ: "Bên kia chỉ có một người chạy được? Phong tiên sinh thật là làm cho ta bất ngờ."

"Ha ha!"

Phong Tam cười to: "Ngươi đang muốn khen bản thân mình sao? Hơn nữa, lần này là nhờ có nàng hỗ trợ."

Hắn chỉ chỉ Bạch Tiểu Chiêu ở bên cạnh.

Lần này đúng dựa vào Bạch Tiểu Chiêu, hắn mới có thể giải quyết bốn tên nhị phẩm kia trong thời gian ngắn như vậy.

Bạch Tiểu Chiêu thì lại cười lấy lòng với Sở Hi Thanh.

Nàng cảm thấy lần này khá nguy hiểm, nhất định phải ra sức cống hiến, để huynh trưởng tha thứ cho nàng.

Sở Hi Thanh thì lại lạnh lùng liếc nàng một chút, rồi trực tiếp đặt Bạch Tiểu Chiêu lên bả vai mình.

“Ta đã nói với ngươi rồi, nếu như không cần thiết, thì không được dừng lực lượng tuế nguyệt.”

Chỉ là mấy tên võ tu nhị phẩm mà thôi, làm sao có thể so sánh với tương lai của Bạch Tiểu Chiêu.

Bạch Tiểu Chiêu không hỏi kêu một tiếng, rồi uể oải nằm xuống.

Quả nhiên, muốn huynh trưởng tha thứ là không dễ như vậy.

Phong Tam cười nhìn Bạch Tiểu Chiêu một chút, sau đó hai tay ôm kiếm nói: “Chung quanh đây còn có rất nhiều cao thủ đại nội đang ẩn núp, còn nhiều hơn những gì ta nghĩ! Đám người này, chỉ có thể giao cho ngươi.”

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, hiện ra một nụ cười gằn: “Ta đoán giờ phút này, bọn họ đã biết ta đến rồi.”

Khoảnh khắc này, Thần Ý Đao Tâm của hắn đã cảm ứng được.

Tất cả người có địch ý với Sở Hi Thanh trong phạm vi ngàn dặm quanh đây đều biến sắc mặt!

Chương 2023 - Hạng 21 Thiên Bảng?

Khi đao ý của Sở Hi Thanh ép lên phạm vi ngàn dặm, Kiến Nguyên đế đang ẩn thân trong một tòa nhà dân ở tầng dưới Cực Đông Băng Thành.

Sắc mặt của hắn cực kỳ khó coi, cất bước đi đến cửa sổ rồi nhìn về hướng tây bắc.

Nơi này cách chiến trường hơn 2000 dặm, Kiến Nguyên đế không cảm ứng được rõ ràng. Cực Đông Băng Thành chỉ lơ lửng ở độ cao trăm trượng, không đủ để hắn nhìn thấy tình hình bên kia.

Nhưng một đoàn ‘Băng Phách thần quang’ và một đạo kiếm khí Hàn Băng của Vấn Thù Y vừa rồi, lại làm cho Kiến Nguyên đế sởn tóc gáy, nổi da gà.

Đây chính là ‘Gần Thần’!

Tuy rằng hắn đã bước vào Siêu Phẩm, nhưng chênh lệch với Vấn Thù Y là không thể đo lường.

Vậy mà thái sư Độc Cô Thủ lại có thể đối kháng với nữ nhân này tận một năm.

Kiến Nguyên đế đầu tiên là sợ hãi, sau đó lại dâng lên khát vọng và dã tâm!

Hắn nhất định phải chinh phục nữ nhân này!

Nhất định!

Theo phương pháp của Vũ Côn Luân, sau khi hắn đạt được nguyên âm của Vấn Thù Y, thì còn có thể nắm giữ sinh tử của nữ nhân này.

Một cái chớp mắt sau, một thanh niên có da thịt giống như thủy tinh chợt xuất hiện ở phía sau hắn.

“Quốc sư?”

Kiến Nguyên đế quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Vũ Côn Luân và cánh tay trái của hắn.

Nơi đó đã bị bao trùm bởi một lớp băng mỏng, còn có một vết thương nhỏ không thể khép lại, chỉ là bị Vũ Côn Luân dùng bí pháp phong ấn, khiến khí tức không lộ ra ngoài.

Sắc mặt Kiến Nguyên đế không khỏi trầm xuống: “Bên kia rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Hắn thân ở Cực Đông Băng Thành, không thể thu và phát tin phù, cũng không thể triệu kiến thuộc hạ, hiện tại như người mù người điếc.

Vẻ mặt Vũ Côn Luân lại dửng dưng, nói chuyện cũng thản nhiên như không: “Sở Hi Thanh đã xuôi nam, lúc này đang ở gần Băng Thành. Đội ngũ của Tiếu Hồng Trần bị bại lộ, trận chiến này, ve vàng sáu cánh chết, bọ ngựa bốn tay chết, Chu Minh Nguyệt chết.”

“Ta chỉ cứu được một mình Tiếu Hồng Trần, nhưng hắn cũng bị Sở

Hi Thanh đánh trọng thương đến gần chết, đội ngũ của hắn cũng tử thương gần như không còn. Ta đã thay bệ hạ truyền lệnh với các nơi, để bọn họ rút đến ngoài 5000 dặm.”

“Đây là vì sao?”

Kiến Nguyên đế nhíu chặt lông mày, đám thuộc hạ bên ngoài Băng Thành này, không chỉ là hậu chiêu để hắn ứng biến, mà còn là sát chiêu để hắn đánh Cực Đông Băng Thành trọng thương.

Nhưng hắn vừa mới nói xong, thì cũng hiểu nguyên do là gì.

Kiến Nguyên đế đã cảm ứng được Thần Ý Đao Tâm của Sở Hi Thanh.

Người này đang dùng Thần Ý Đao Tâm cảm ứng địch ý và sát niệm quanh Cực Đông Băng Thành.

Kiến Nguyên đế chỉ thấy may mắn khi mình đang ẩn thân trong Băng Thành.

Bằng không chỉ sợ tên tạp chủng kia sẽ giết đến.

“Rút lui cũng tốt, bằng không sẽ có thương vong không cần thiết.”

Sau đó Kiến Nguyên đế lại nhìn Vũ Côn Luân và vết thương trên cánh tay trái của Vũ Côn Luân: “Thúc Thần Nghi của chúng ta, dường như không có tác dụng gì? Còn nữa, tu vị và sức chiến đấu của Sở Hi Thanh bây giờ đã đến mức độ nào rồi?”

Thúc Thần Nghi là pháp khí hắn chuyên môn chế tạo để đối phó Thần Ý Xúc Tử Đao, số lượng cũng lên đến ngàn cái.

Vì lần hành động này, hầu như tất cả mọi người đều mang Thúc Thần Nghi.

Nhưng Kiến Nguyên đế cũng biết hiệu quả của Thúc Thần Nghi, nó có chút tác dụng nhưng cũng chỉ có hạn.

Còn cả Sở Hi Thanh.

Vừa rồi hắn tận mắt nhìn thấy Vấn Thù Y phát ra hai đòn từ Băng Thành.

Quốc sư chịu đạo kiếm khí kia, đạo thần quang kia thì chỉ có thể giết chết một người.

Còn vết thương trên tay Vũ Côn Luân, đó rõ ràng là Tru Thiên đao ý…

Vũ Côn Luân bây giờ là hạng 5 Thiên Bảng, là tồn tại từng đối kháng chính diện với Vấn Thù Y.

Hắn vốn không nên bị một đạo kiếm khí của Vấn Thù Y đóng băng một cánh tay mới đúng.

Điều này chứng tỏ Sở Hi Thanh đã tạo áp lực cực lớn với Vũ Côn Luân!

“Nhai Tí võ ý của Sở Hi Thanh có tiến bộ rất lớn, có thể đã đạt tầng 26 trở lên, trong phạm vi Thần Ý Đao Tâm của hắn bao trùm, hắn có thể sử dụng tất cả thứ có thể phản xạ phản quang. Vì vậy không phải là Thúc Thần Nghi vô dụng, mà là trời không thương chúng ta, hôm nay trời lại mưa to.”

Vũ Côn Luân vuốt cánh tay trái của mình, giọng nói rất phức tạp: “Còn về phần sức chiến đấu của hắn, vậy thì phải xem là dưới tình huống nào. Dưới trạng thái bình thường, sức chiến đấu tổng hợp của hắn có thể nằm trong hạng 21 đến 23 Thiên Bảng! Nhưng lực bộc phát lại cực kỳ mạnh mẽ!”

“Một khi kích hoạt Thần Lực Tái Thôi và ‘Cuồng Chiến Chi Vũ’, sức chiến đấu cực hạn của hắn có thể lên đến top 10 Thiên Bảng! Chúng ta còn phải cân nhắc đến Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, nếu như không thể giết hắn trong thời gian ngắn, thì tất cả cao nhân Thiên Bảng đều bị hắn dây dưa đến chết, giống như Bá Võ Vương ngày đó.”

“Ngoài ra, hắn còn luyện được ‘Thí Thần huyết cương’ cực kỳ mạnh mẽ, dù là người thuật võ song tu như ta, cũng bị hắn loại bỏ hai phần mười thực lực.”

Con ngươi của Kiến Nguyên đế nhất thời co lại.

Hạng 40 Thiên Bảng trở lên, mỗi năm vị trí đều có chênh lệch cực lớn.

Hạng 21 Thiên Bảng… cái thằng nhãi ranh kia, đã trưởng thành đến nước này rồi?

Chương 2024 - Hạng 21 Thiên Bảng? (2)

“Nhưng có một chuyện không cần nghi ngờ.”

Vũ Côn Luân nhìn Kiến Nguyên đế: “Ngươi này đúng là đã vào tam phẩm hạ!”

Trái tim Kiến Nguyên đế lạnh lẽo, hít thở thật sâu: “Làm sao có thể? Hắn hoàn thành ‘nghi thức’ Vô Tướng thế nào?”

Thực lực của Sở Hi Thanh tăng mạnh như vậy, hiển nhiên là ‘nghi thức’ rất hoàn mỹ.

Hắn đã để người ngày nhìn đêm phòng, nhưng người này vẫn có thể hoàn thành.

Thực lực của Sở Hi Thanh vào top 30 Thiên Bảng, càng ngày càng ít thủ đoạn trong phàm giới có thể ngăn cản hắn.

Kiến Nguyên đế biết bí dược tam phẩm thượng của Vô Tướng công rất dễ đạt được.

Bọn họ không ngăn cản được Sở Hi Thanh bước vào tam phẩm hạ, vậy khẳng định không ngăn được hắn bước vào tam phẩm thượng.

Trong vòng nửa năm, người này chắc chắn sẽ bước vào top 10 Thiên Bảng.

“Bệ hạ, bây giờ không phải lúc nghĩ những chuyện này.”

Vũ Côn Luân lắc đầu: “Người của chúng ta đã bại lộ, không biết bệ hạ muốn từ bỏ hay là tiếp tục kế hoạch của chúng ta?”

Khuôn mặt Kiến Nguyên đế âm trầm, lại đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tuy rằng phong cảnh bên ngoài rất đẹp, nhưng Kiến Nguyên đế cũng không có lòng dạ nào thưởng thức: “Rút nhân thủ vòng ngoài, có ảnh hưởng gì đến trẫm không?”

“Ảnh hưởng không lớn.” Vũ Côn Luân lắc đầu: “Vấn Thù Y đã có cảnh giác, vừa rồi nàng không ra tay, chính là vì thay đổi trận pháp cấm cung, cũng đã thu hồi một bộ phận quyền khống chế trong tay mấy người Quy Hạo Nguyên, còn hạ lệnh cấm quân điều tra toàn thành.”

“May mắn chính là, tất cả bố trí của chúng ta đều không nằm ở vòng ngoài, điểm mấu chốt cũng không nằm trên người Quy Hạo Nguyên. Nhưng một khi kế hoạch thất bại, hoặc là bị bại lộ, vậy bệ hạ sẽ rơi vào tuyệt cảnh! Chắc chắn phải chết!”

"Tuyệt cảnh?"

Kiến Nguyên đế cười nhạo một tiếng, tự giễu: "Chẳng lẽ trẫm còn có cơ hội lựa chọn? Quốc sư cố tình mang vết thương về đây, không phải muốn nói cho trẫm biết, trẫm đã không còn đường lui rồi sao? Sở Hi Thanh đã trưởng thành, nếu trẫm không có sức mạnh trấn áp hắn, vậy phía trước chính là vực sâu vạn trượng."

Hắn chắp tay sau lưng nói: "Tiếp tục! Ngày xưa trẫm có thể được ăn cả ngã về không, giẫm lên máu của ba vị hoàng huynh để ngồi lên ngôi vị hoàng đế, bây giờ cũng sẽ không thiếu dũng khí đập nồi dìm thuyền."

Vũ Côn Luân nghe vậy thì gật đầu: "Như vậy ta sẽ truyền lệnh thay bệ hạ, để tất cả Cẩm y vệ và tử sĩ trong Băng Thành tạo bạo loạn, công kích trận pháp phù không của bọn họ."

Vẻ mặt của hắn vẫn bình tĩnh và lạnh nhạt như thường.

Vũ Côn Luân vẫn đang nghĩ đến thiếu niên hận hắn đến cực điểm kia, lại không tự chủ được mà so sánh giữa Sở Hi Thanh và Kiến Nguyên đế.

Đáng tiếc… Nếu quân sinh sớm 20 năm thì tốt biết bao?

Kiến Nguyên đế đầu tiên là không hiểu, nghĩ một lát mới hiểu rõ: "Đây là thượng sách!"

Hôm nay, một lượng lớn cao thủ của triều đình ẩn núp ở gần Cực Đông Băng Thành, Cực Đông Băng Thành há có thể không sinh lòng nghi ngờ.

Hiện giờ thì lại có một lời giải thích không tệ… Chính là triều định dự định phá hoại trận pháp phù không của Băng Thành trong ngày đại tế, nhưng không ngờ bị Sở Hi Thanh đi qua đẩy lùi.

Vì vậy, đây đúng là một thượng sách.

Lực lượng của triều đình ở Băng Thành bị bại lộ, trái lại sẽ khiến cho Băng Thành thả lỏng cảnh giác.

Bọn họ còn có thể mượn lực lượng của Băng Thành để bức lui Sở Hi Thanh.

Kiến Nguyên đế lại nhíu mày.

Tại sao Sở Hi Thanh lại đến Cực Đông Băng Thành? Hắn từ U Châu đến Thiết Kỳ Bang, căn bản không cần đi đường vòng như vậy mới đúng.

Còn nữa, cả ngày hôm qua Vấn Thù Y đều không hiện thân.

Nói là vì nghiên cứu kiếm đạo, cần bế quan tĩnh tu một ngày, nhưng khi đó ai biết nàng đi nơi nào?

Có phải đi gặp mặt Sở Hi Thanh không?

Nếu vậy, nguyên âm xử nữ của Vấn Thù Y có còn hay không?

Kiến Nguyên đế không khỏi có chút phiền muộn, vung nắm đấm nện lên bệ cửa sổ.

Hắn cũng không dám dùng lực, vì sợ kinh động đến Thành Vệ quân.

Cũng không thử đi tìm chứng cứ, còn năm canh giờ nữa là đến đại tế rồi, khi đó hắn tự nhiên có thể tự mình kiểm chứng.

Một canh giờ sau, trên một mảnh mây cách Băng Thành ba ngàn dặm.

Thần Thất Sát chắp tay đứng lơ lửng ở trên tầng mây thứ hai.

“Chính là nơi này!”

Thần Thất Sát liếc nhìn tòa Băng Thành khổng lồ ở bên dưới: “Đây chính là vị trí Thần âm Thần Dương tụ hợp.”

Sau lưng hắn là một vị thần linh có thần khu cao đến 500 trượng.

Đó là ‘Chuyển Luân tinh quân’, hắn hít một hơi thật sâu: “Ta cảm giác được khí tức của âm Thần – Nguyệt Hi, còn cả thanh Thái Sơ Băng Luân này, đó là thần binh rơi xuống phàm trần sau khi Băng Thần – Huyền Đế chém Nguyệt Hi bị thương.”

Ánh mắt lạnh lẽo của hắn lai nhìn về một phía khác: “Ta còn cảm ứng được cái tên gọi Vô Tướng thần tông của nhân tộc, người này có Thần Dương. Cái gọi Thần âm Thần Dương tụ hợp, lẽ nào lại là hắn?”

Thần Thất Sát đã từng đáp ứng hắn, chỉ cần có cơ hội thì Thần Thất Sát sẽ đích thân ra tay tru diệt mối họa này.

“Chắc là không phải!”

Thần Thất Sát lắc đầu: “Muốn Thần âm Thần Dương tụ hợp, nhất định phải có một lọ chứa thích hợp, mà người này tuy có Thần Dương, nhưng không thể đồng thời chứa cả Thần Dương và Thần âm. Mặc dù là đúng, thì hắn cũng chỉ có thể là một công cụ, một cái phôi thai.”

Vẻ mặt Thần Thất Sát lạnh lùng, trong mắt ngậm lấy ý châm chọc: “Còn nữa, ta cảm ứng được khí tức của con bò sát kia. Vốn tưởng rằng đây là Trí Tẩu giở trò, không ngờ lại là hắn.”

Chương 2025 - Hạng 21 Thiên Bảng? (3)

“Bò sát?”

Chuyển Luân tinh quân ngưng thần suy nghĩ một chút, rồi lập tức biến sắc: “Là Chập Long, con của Long Khôi?”

Long Khôi chính là đầu Ứng Long cuối cùng trong thiên địa.

Chập Long và trưởng tử, cũng là con Chập Long duy nhất trong thiên địa.

Trong truyền thuyết, lúc long này ra đời thì trời sinh yếu đuối, đại đa số thời gian đều chìm trong giấc ngủ say.

Nhưng nó lại kế thừa tất cả sức mạnh của Long Khôi, thực lực không kém hơn các đời Ứng Long.

Chập Long ngủ đông đã tỉnh, thét một tiếng động Thiên Sơn!

“Quả nửa là hắn!”

Thần Thất Sát cười gằn một tiếng: “Nhất thời sơ ý, lại để cho hắn âm thầm đẩy chuyện ‘âm dương một thể’ này đến mức này.”

Chuyển Luân tinh quân lại tê cả da đầu, trong lòng sinh ra ý khiếp sợ.

Chập Long đã lên kế hoạch cho ‘âm dương một thể’ đến nước này, nhất định sẽ liều mạng để hoàn thành.

Chân thân của con rồng này vẫn trốn ở phàm giới, một khi bản thể của Chập Long hàng lâm, Chuyển Luân tinh quân hắn chắc chắn phải chết!

Còn về phần Thần Thất Sát, thực lực của hắn mười không còn một, lại còn là một cái phân thần hóa thể mười không còn một, căn bản là không trông cậy nổi.

“Nếu ta đã biết, há có thể để hắn toại nguyện?”

Thần Thất Sát giấu hai tay trong tay áo, ánh mắt đầy chờ mong: “Yên tâm, chúng ta chỉ phá hoại âm mưu của hắn, chứ không phải chém giết chính diện với bản thể của hắn. Hơn nữa, các vị tinh quân ở trên trời cũng sẽ không ngồi xem. Huống hồ, đã đến nước này rồi, chẳng lẽ Chuyển Luân tinh quân ngươi còn có thể rời đi sao?”

Miệng Chuyển Luân tinh quân không khỏi đắng chát, hắn biết mình không đi nổi.

Như vậy không thể nghi ngờ là làm trái với ý của các thần.

Khóe môi Thần Thất Sát hơi cong lên: “Không phải ngươi muốn ta ra tay diệt trừ Vô Tướng thần tông của nhân tộc sao? Chờ chuyện âm dương một thể này kết thúc, ta sẽ đi gặp hắn một lần.”

…

Sở Hi Thanh không biết hai vị thần linh đang ẩn giấu ở cách đó không xa.

Hắn đứng ngoài ngàn dặm, đưa mắt nhìn tòa Băng Thành và bốn tòa thành con đang lơ lửng giữa trời kia.

“Chủ thượng?”

Phong Tam nhìn Sở Hi Thanh với vẻ ngờ vực: “Khí tức của chủ thượng lạnh lùng nghiêm nghị, sát cơ rất ác liệt, lẽ nào trong Băng Thành có gì đó dị thường sao?”

Thời gian cũng đã trôi qua một canh giờ.

Cực Đông Băng Thành cũng phản ứng khá là nhanh nhẹn.

Sau khi Vấn Thù Y ra tay, thì có một lượng lớn cấm quân và võ tu đi ra khỏi thành, càn quét và tìm kiếm bốn phía.

Từ nơi bọn họ đứng, có thể thấy rất nhiều tướng sĩ của Băng Thành đang tìm tòi.

Bên trong Cực Đông Băng Thành cũng đang thanh tra chỉnh đốn, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng nổ.

Lẽ ra Sở Hi Thanh phải yên tâm mới đúng.

Nhưng hắn vẫn đứng ở ngoài Băng Thành, sát ý càng ngày càng

mạnh.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì lại mỉm cười: “Ta chỉ là cảm khái thôi, xem ra Sở mỗ làm người rất thất bại, kẻ thù ở khắp mọi nơi.”

Hắn chỉ chỉ về phía Cực Đông Băng Thành: “Hiện giờ, có khoảng 5 đến 10% người trong thành này có địch ý và sát niệm với ta.”

Hai mắt Phong Tam không khỏi híp lại.

Cực Đông Băng Thành có khoảng 150 triệu nhân khẩu, phân tán ở các thành con và phân thành.

Đại quân lại chinh chiến ở bên ngoài, đại đa số thành nhỏ và phân thành đều dùng để trấn áp địa phương.

Lúc này, ngoại trừ 90 vạn cấm vệ quân bảo vệ chủ thành ra, thì còn có khoảng 30 triệu phụ nữ trẻ em người già và thợ thủ công.

5% đã là rất khoa trương.

Cân nhắc đến tốc độ truyền bá tin tức, đại đa số người trong Băng Thành còn chưa biết Sở Hi Thanh đã đến.

Hắn suy tư: “Xem ra có rất nhiều người trong Băng Thành không muốn nhìn thấy chủ thượng thân cận với Vấn thành chủ.”

Vẻ mặt Sở Hi Thanh lại hơi bất đắc dĩ.

Hắn biết những người có địch ý với hắn này, quá nửa đều là di thần của nước Trấn Hải.

Đổi lại là hắn, mắt nhìn thấy thành chủ của mình rơi vào vòng tay của người khác, thì cũng sẽ sinh ra bất mãn.

Vấn đề là đã như vậy, thì hắn không thể đi vào trong thành tìm kiếm cao thủ của triều đình.

“Thôi!”

Sở Hi Thanh liếc nhìn bốn phía một cái, cuối cùng chọn một ngọn núi tương đối cao ở trong phạm vi ngàn dặm, rồi ngự không bay qua.

Hắn lấy tay làm đao, cắt một tảng đá khổng lồ trên đỉnh núi, rồi khoanh chân ngồi xuống.

“Cứ chờ ở đây trước đi.”

Phong Tam bật cười, đi đến sau lưng Sở Hi Thanh: “Xem ra chủ thượng vẫn không thể từ bỏ Vấn thành chủ?”

Hắn cảm thấy Sở Hi Thanh lo lắng hơi nhiều.

Vấn Thù Y là nhân vật cỡ nào?

Đó là tồn tại giống như thần, là người dẫn dắt một đám trẻ em và người già chinh phục toàn bộ Hạch Châu, nào cần người lo lắng thay cho nàng?

Sở Hi Thanh híp mắt lại: “Nếu là thời điểm khác, thì ta sẽ không lo lắng. Vấn đề là Băng Thành bây giờ có rất nhiều lục đục với nàng. Không tận mắt nhìn thấy đại tế kết thúc, ta không yên tâm.”

Phong Tam ngẩn người, sau đó gật đầu: “Cũng có đạo lý. Đại đa số thời gian, bị người của mình đâm một đao, mới là khó lòng phòng bị nhất.”

Bạch Tiểu Chiêu đứng trên bả vai Sở Hi Thanh nghe vậy thì nhất thời run rẩy.

Nàng cảm thấy câu này của Phong Tam như là đang trào phúng mình.

“Hừ!”

Bạch Tiểu Chiêu nghĩ thầm, tạm thời không viết nhật ký nữa vậy.

Chương 2026 - Hạng 21 Thiên Bảng? (4)

“Mưu đồ của triều đình tuyệt đối không chỉ là quấy rối thôi đâu, bọn họ chỉ muốn phá hoại trận pháp ngự không của Băng Thành? Nghe qua rất có đạo lý, một khi Băng Thành rơi rụng, chỉ sợ tất cả dân chúng trong thành sẽ chết sạch.”

“Nhưng mà Cực Đông Băng Thành sừng sững Hạch Châu hơn 800 năm, trận pháp được phòng ngự rất nghiêm ngặt. Bọn họ lấy đâu ra tự tin phá hoại trận pháp ở dưới mắt Vấn Thù Y?”

Sở Hi Thanh cười gằn một tiếng: “Chúng ta cứ chờ xem, chờ đến khi kế hoạch bọn họ lộ ra, tự nhiên có thể biết rõ ràng.”

Nhưng khi hắn vừa nói hết lời, một bóng người đã ngự không đến nơi này.

Đó là một nữ tử khoảng 30 tuổi, dung mạo có chút tương tự với Vấn

Thù Y, ngũ quan tinh xảo, khí chất lại lạnh lẽo như băng.

Đó chính là người quen của Sở Hi Thanh… Trưởng Tôn Nhược Ly!

Sau khi nữ tử này đến, liền đứng cách Sở Hi Thanh trăm trượng, lạnh lùng nhìn Sở Hi Thanh.

“Sở Hi Thanh!’

Mặt Trưởng Tôn Nhược Ly không hề có cảm xúc: “Đại tế của Băng Thành ta sắp đến, cấm chỉ người ngoài ra vào trong phạm vi 5000 dặm quanh đây. Mời các hạ mau chóng rời khỏi nơi này.”

Sắc mặt nàng tuy lạnh lùng, nhưng dùng từ lại khá lịch sự.

Trưởng Tôn Nhược Ly đã biết chiến tích vừa rồi của Sở Hi Thanh, cũng biết vị Vô Tướng thần tông này đã vượt xa quá khứ.

Sở Hi Thanh lại híp mắt lại, hắn cũng lười nhìn Trưởng Tôn Nhược Ly.

Hắn đang nghiên cứu Thần Ý Như Tâm Đao.

Sau khi hấp thu tinh phách của Câu Trần đời đầu, Thần Tâm của hắn càng mạnh mẽ hơn, có thể can thiệp vào hiện thực nhiều hơn.

Vì vậy, hắn bỏ công sức trên Thần Ý Như Tâm Đao thì sẽ được rất nhiều lợi ích.

Mặt Trưởng Tôn Nhược Ly không khỏi xanh mét.

Nàng đè thanh Thần Ly kiếm bên hông, gần như gằn từng chữ: “Ta khuyên các hạ nhanh chóng rời đi thì hơn, không nên ép chúng ta ra tay. Đại tế của Băng Thành ta, không cho phép người ngoài rình coi.”

Nàng nhất định phải ép Sở Hi Thanh rời xa Băng Thành.

Đại tế, cũng chính là lúc âm Thần – Nguyệt Hi đưa ‘Thái âm thần ấn’ vào trong cơ thể mẫu thân.

Quá trình này không thể bị quấy nhiễu.

Mà Sở Hi Thanh này, lại chính là biến số lớn nhất.

Một mình hắn cầm một cây đao ở đây, sẽ để cho tất cả mọi người đều không yên tâm.

Một khi mẫu thân thức tỉnh trong quá trình đưa ‘Thái âm thần ấn’ vào cơ thể, như vậy tất cả người tham gia việc này sẽ xui xẻo, bao quát cả nàng.

Trưởng Tôn Nhược Ly không thẹn với lương tâm.

Nàng chính là vì truyền thừa của Trưởng Tôn gia, chính là vì tương lai của Cực Đông Băng Thành.

Một khi Vấn Thù Y hết thọ ngã xuống, Cực Đông Băng Thành nhất định phải có người kế thừa vương vị của nàng, kế thừa Thái Sơ Băng Luân của nàng.

Cực Đông Băng Thành cũng nhất định phải có một chỗ dựa.

Âm Thần giáo cũng rất tốt, lực lượng của giáo phái này rất mạnh, mà vị thần linh này còn không quá can thiệp vào thế gian.

Trưởng Tôn Nhược Ly lại biết, dù mình có nhiều lý do hơn thì cũng là phản bội Vấn Thù Y, phản bội công ơn nuôi dưỡng của mẫu thân đại nhân.

Phong Tam nghe vậy thì cười lạnh.

Sở Hi Thanh thì vẫn ngồi yên tại chỗ.

Trước khi Trưởng Tôn Nhược Ly đến, hắn đã đoán được hôm nay khó tránh khỏi một tràng tranh đấu, nên cũng lười phí lời với nàng.

Tất cả lời nói đều không làm được gì, hôm nay chỉ có thể lấy đức phục người.

“Hôm nay bản nhân đã tiên lễ hậu binh, ngươi không nên không biết tốt xấu.”

Kiếm khí của Trưởng Tôn Nhược Ly đã trở nên ác liệt, mặt đất chung quanh đã bị đóng băng mỏng, nàng lạnh lùng nhìn Sở Hi Thanh: “Ngươi cho rằng đây là quận thành Giang Nam? Một lần cuối cùng, ta hỏi ngươi có rời đi hay không? Bằng không đừng trách ta ra tay độc ác.”

Trận chiến ở quận thành Giang Nam hôm đó, trong thành có trận pháp nhưng lại không cung cấp bất kỳ sự trợ giúp nào cho nàng.

Nhưng nơi này thì khác, trận pháp phòng hộ của Cực Đông Băng Thành mạnh mẽ thế nào chứ?

Dù là bên ngoài ngàn dặm, thì cũng có thể làm cho lực lượng của nàng tăng mạnh.

Sở Hi Thanh rốt cuộc cũng mở mắt, nhìn thẳng vào Trưởng Tôn Nhược Ly: “Hôm nay Sở mỗ đến đây là vì ước hẹn với Vấn thành chủ, xin hỏi Trưởng Tôn công chúa, ngươi đang phụng mệnh thành chủ hay là tự ý chủ trương?”

Khí tức Trưởng Tôn Nhược Ly hơi cứng lại, sắc mặt lạnh lùng: “Cần gì dụ lệnh của thành chủ? Ngày đại tế, tự nhiên phải điều tra trong ngoài, bài trừ tất cả hạng đạo chích và kẻ tình nghi. Nếu ngươi biết điều, vậy thì cút cho ta.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì lại cười: “Câu cút này, ta cũng muốn nói.”

Hắn hất cằm lên, thần thái ngạo mạn bễ nghễ: “Thiên hạ ngày nay, có nơi nào mà Sở mỗ không thể đến? Có nơi nào mà ta không thể thích đến thì đến, thích đi thì đi? Ta muốn ở chỗ này, như vậy bất kể là ai cũng không thể để ta di chuyển nửa bước…”

“Càn rỡ!”

Con ngươi của Trưởng Tôn Nhược Ly hiện ra sát ý mãnh liệt.

“Giết!”

Khoảnh khắc này, mấy cỗ ánh đao và kiếm khí bỗng nhiên bạo phát trong hư không, tất cả đều đánh thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Đó đều là cao thủ Trưởng Tôn Nhược Ly dẫn đến, sáu vị nhị phẩm thượng, dưới sự gia trì của trận pháp, thực lực của bọn họ lại được tăng lên đến cấp độ Thiên Bảng.

Lúc này, Phong Tam lắc mình một cái, chạy ra hơn ngàn trượng, thoát khỏi phạm vi bao trùm của đám người này.

Hắn biết, nếu không đến lúc bất đắc dĩ, thì Sở Hi Thanh sẽ không muốn giết hại đám thủ hạ này của Vấn Thù Y.

Hắn cũng biết những người này không thể làm gì Sở Hi Thanh cả.

Trận chiến này không thú vị chút nào, nên hắn trực tiếp chạy ra xa.

Chương 2027 - Hạng 21 Thiên Bảng? (5)

Sở Hi Thanh không để ý, trực tiếp chuyển đổi Tiên Phong Lôi Thể, khiến cho những đao cương kiếm khí này thất bại.

Sau đó hắn lại một cái Quang âm Thuấn Bộ, tách khỏi kiếm khí Hàn Băng của Trưởng Tôn Nhược Ly.

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng, thần thái ung dung không vội.

“Lại dám động thủ?” Sở Hi Thanh bật cười một tiếng, còn ngậm lấy vài phần ý lạnh: “Nể mặt Thù Y, ta không tính toán với các ngươi. Nhưng nếu các ngươi vẫn tiếp tục, vậy đừng trách Sở mỗ không khách khí.”

Thù Y?

Con ngươi của Trưởng Tôn Nhược Ly nhất thời co lại.

Lồng ngực của nàng như có một cái ‘Bạo Viêm phù’ nổ tung, khiến cho toàn bộ lục phủ ngũ tạng như nứt ra.

Lại có lửa giận vô biên vô tận dâng trào toàn thân.

Cái thằng nhãi ranh này! Tạp chủng này! Hắn lại dám gọi thẳng tên của mẫu thân, sao hắn dám? Sao hắn dám?

“Thiên Quốc Băng Phong!”

Khoảnh khắc này, Trưởng Tôn Nhược Ly chỉ dùng một phần mười cái hô hấp để súc thế, theo Thần Ly kiếm của nàng đánh ra, vô cùng vô tận hàn lực bao trùm bốn phương tám hướng.

Sở Hi Thanh phát hiện Tiên Phong Lôi Thể của mình đã không hữu dụng như trước, dưới lực lượng Hàn Phong, tốc độ chuyển đổi đã chậm hơn rất nhiều, hơn nữa thời gian và không gian ở nơi này cũng đang bị đóng băng.

Nhưng Sở Hi Thanh vẫn có thể tránh khỏi công kích của sáu vị cao thủ nhị phẩm kia.

Đúng lúc này, một ánh đao như phích lịch lại chém đến trước người hắn.

Đó là một ông lão tóc bạc mặc chiến giáp, tây cầm chiến đao, lấy tư thế không gì cản nổi để chém về phía mi tâm của Sở Hi Thanh.

“Hôm nay Đao Quân cực kỳ vô lễ, đừng trách Quy mỗ không nể mặt!”

Sở Hi Thanh nhếch miệng cười.

Hắn nhận ra ông lão này, chính là Hữu tướng Quy Hạo Nguyên.

Thần Ý Đao Tâm của hắn cũng đã cảm ứng được người này từ lâu.

Quy Hạo Nguyên vẫn ẩn núp ở gần đây, mãi đến khi Trưởng Tôn Nhược Ly ra tay làm Sở Hi Thanh chậm lại, thì hắn mới nhảy ra chém một đao.

Sở Hi Thanh tiện tay múa đao, cản trường đao trong tay Quy Hạo Nguyên lại.

“Thần Ý Như Tâm, Tru Thiên!”

Giữa hai người chợt nổ tung, tia lửa bắn bốn phía.

Chỉ 20 kích ngắn ngủi, Quy Hạo Nguyên liền hiện ra vẻ kinh hãi. Hắn phát hiện, dù có Trưởng Tôn Nhược Ly kiềm chế, thì hắn cũng không phải đối thủ của Sở Hi Thanh.

Hai mươi kích, hắn liền bị đối phương chém đến mức không thể không lùi lại.

May mà lúc này Trưởng Tôn Nhược Ly đã tìm đến sau lưng Sở Hi Thanh.

Lúc này, lại có một ánh sáng màu đỏ thẫm nhẹ nhàng bao phủ lấy Sở Hi Thanh.

Pháp Thiên Cương ‘An Thần Định Phách’!

Đây là một pháp thuật có thể dùng để tấn công, cũng có thể dùng để trị liệu thần phách.

Người ra tay chính là Đại pháp sư ngự dụng của Cực Đông Băng Thành.

Thân thể của Sở Hi Thanh quả nhiên là bị đình trệ trong chốc lát.

Hắn có ‘Thí Thần huyết cương’ hộ thể, thần phách không bị đình trệ, nhưng tư duy lại xuất hiện trì trệ trong một sát na.

Nhưng cao thủ Thiên Bảng tranh đấu, một cái sát na cũng đã đủ để phân thắng bại.

“Cheng!”

Thần Ly kiếm của Trưởng Tôn Nhược Ly và ánh đao hai màu của

Quy Hạo Nguyên gần như đều chém lên người Sở Hi Thanh trong cùng một thời gian.

Nhưng mà bọn họ chỉ chém nát được tầng ngoại cương như gương bạc kia, liền bị phản xạ và đẩy mấy bảy phần mười lực lượng.

Sau đó, trong mắt hai người đều hiện ra vẻ kinh ngạc.

Quanh thân Sở Hi Thanh lại hiện ra mười hai đầu Kim long huy hoàng, hình thành một tầng bích chướng bằng long khí.

Khi bọn họ vất vả lắm mới phá tan được, thì phía sau lại là tầng tầng lớp lớp ngoại cương. Ngoài ra, còn có một lớp giáp vảy màu đỏ xuất hiện.

Quy Hạo Nguyên chỉ phá được bảy tầng, liền không thể tiếp tục nữa, Trưởng Tôn Nhược Ly còn có sức mạnh, Hàn Phong chi pháp của nàng còn đang đóng băng Sở Hi Thanh.

Nhưng đúng lúc này, Sở Hi Thanh đã hoàn toàn thoát khỏi An Thần Định Phách.

Ánh đao lóe lên quanh người hắn, phát ra một tiếng ‘sặc’.

Một luồng đao khí lạnh lẽo và ác liệt, không chỉ chém trúng ngực của Quy Hạo Nguyên, mà còn bức lui Trưởng Tôn Nhược Ly ra ngoài 20 trượng.

Bờ vai của nàng cũng bị đóng một lớp băng.

Trong mắt Trưởng Tôn Nhược Ly không khỏi hiện ra vẻ kinh dị: “Ngọa Tuyết thần đao?”

Mấu chốt không phải Ngọa Tuyết thần đao, mà là võ ý bên trong Ngọa Tuyết thần đao, nàng có thể cảm nhận được mùi vị của mẫu thân.

Đương nhiên, chỉ là Ngọa Tuyết thần đao ở trình độ này thì không đủ để đóng băng cánh tay của nàng.

Sở Hi Thanh còn phản xạ lực lượng của nàng lại.

“Giết!”

Sát ý trong mắt Trưởng Tôn Nhược Ly càng khốc liệt hơn.

Tên trước mắt này lại nắm giữ Hàn Phong chi pháp của mẫu thân đại nhân, hắn và mẫu thân rốt cuộc là có quan hệ gì?

Lúc này, còn có rất nhiều cao thủ mạch Trưởng Tôn gia đang chạy về phía bên này, khiến cho nàng rất tự tin.

Hôm nay, trừ phi mẫu thân tự mình mở miệng, bằng không nàng nhất định phải đưa thằng nhãi ranh này vào chỗ chết!

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, nàng lại nghe thấy Sở Hi Thanh phát ra tiếng cười khẽ, lời nói của hắn hàm chứa chế giễu: “Giết? Xem ra các ngươi nhất định phải diệt trừ Sở mỗ thì mới yên tâm. Trong Băng Thành bây giờ, quả thực là có vô số người ôm ấp địch ý và sát niệm với Sở mỗ.”

Sắc mặt Trưởng Tôn Nhược Ly lập tức trắng bệch.

Ầm!

Khoảnh khắc này, Trưởng Tôn Nhược Ly và Quy Hạo Nguyên, còn có sáu vị cao thủ nhị phẩm kia, cộng thêm đám võ tu đang chạy đến bên này, tất cả đều bị một luồng đao ý mạnh mẽ chém thẳng vào tâm linh.

Tất cả bọn họ đều miệng mũi phun máu, rơi xuống từ giữa không trung.

Trưởng Tôn Nhược Ly và Quy Hạo Nguyên cách khá gần, trực tiếp quỳ gối trên mặt đất trước người Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh đã thu đao vào vỏ,sắc mặt dửng dưng: “Có một số việc, chỉ có thể làm một lần! Các ngươi muốn tự rước lấy nhục, vậy Sở mỗ sẽ giúp các ngươi.”

“Ngươi cái tên tạp chủng này.” Trưởng Tôn Nhược Ly muốn giẫy dụa, muốn thiêu đốt Huyết nguyên để liều mạng. Nhưng mà một luồng đao ý càng mạnh mẽ hơn đã ép nàng quỳ trên mặt đất, thất khiếu chảy máu.

“Nể mặt Thù Y, ta có thể ta cho các ngươi một mạng, có điều…”

Sở Hi Thanh đứng ở trước mặt Trưởng Tôn Nhược Ly, nhìn từ trên cao xuống, tựa như thần linh nhìn xuống giun dế: “Nơi này, ta muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Nghe rõ chưa?”

Toàn bộ Cực Đông Băng Thành này, ngoại trừ Vấn Thù Y ra, thì tất cả những người khác chẳng là cái thá gì với hắn cả!

Chương 2028 - Hỏi qua đao của ta!

“Ngươi cái tên tạp chủng này!’

Trưởng Tôn Nhược Ly nghiến răng nghiến lợi, vẻ mặt dữ tợn: “Ngươi cái tên khốn này!”

Nàng ra sức giãy dụa, làm cho cương lực quanh thân phát ra những tiếng nổ.

Nhưng Trưởng Tôn Nhược Ly vừa cố gắng đứng lên, lại bị Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh đè xuống!

Mỗi một phần lực lượng phản kháng của nàng, đều sẽ khiến cho lực lượng áp chế nàng mạnh hơn, làm cho nàng quỳ sát trên mặt đất.

Đám cao thủ nhị phẩm kia đều đã rơi xuống mặt đất. Bọn họ hoặc là nằm hoặc là quỳ, không có một người nào có thể đứng lên, tất cả cũng là thất khiếu chảy máu, dáng vẻ rất thê thảm.

Sở Hi Thanh thì vẫn chắp tay sau lưng, lạnh nhạt nhìn Cực Đông Băng Thành.

Thậm chí ánh mắt của hắn còn chưa từng dừng lại trên thân đám người Trưởng Tôn Nhược Ly.

Sắc mặt Quy Hạo Nguyên trắng bệch như tờ giấy.

Hắn cố gắng chống lại áp lực, ngẩng đầu nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt không thể tin nổi: “Không thể nào!”

Thần Ý Xúc Tử Đao của người này, dù mạnh thì cũng có cực hạn!

Trước khi động thủ, Quy Hạo Nguyên há có thể không biết Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh sẽ càng mạnh khi có càng nhiều kẻ địch?

Mấy ngàn vạn bách tính và cấm quân bên trong Cực Đông Băng Thành, đều có thể trở thành khởi nguồn cho sức mạnh của Sở Hi Thanh.

Vấn đề là những người này đang ở trong thành.

Tất cả ý niệm của bọn họ vốn nên bị trận pháp trong Băng Thành trấn áp hoặc đóng băng, không thể nào tiết ra ngoài.

Vì vậy nên tình cảnh trước mặt này, hoàn toàn vượt qua khỏi dự liệu của hắn.

“Ngu xuẩn!”

Phong Tam đã ngự không mà đến, hắn nhìn hai người quỳ trên đất với ánh mắt trào phúng: “Thiên hạ này không ai không biết, chủ thượng nhà ta từng dùng thức thứ tư của Thần Ý Xúc Tử Đao để phá tan Cự linh trong cuộc chiến núi Ô Kim. Từ đó về sau, tất cả mặt kính có thể phản xạ trong thiên hạ, đều có thể để chủ thượng sử dụng.”

Đương nhiên, đây không chỉ là hiệu quả của Thần Kính Thiên Đao, mấu chốt vẫn là thiên quy Nhai Tí của Sở Hi Thanh đã có chút thành tựu.

Ngày xưa, khi Huyết Nhai Đao Quân phản tông mà ra, bắt đầu hoành hành thiên hạ, thì cảnh giới thiên quy Nhai Tí của hắn cũng chỉ bằng Sở Hi Thanh bây giờ.

Trưởng Tôn Nhược Ly rốt cuộc cũng từ bỏ giãy dụa, nàng há miệng thở dốc.

Cùng lúc đó, nàng cũng cố gắng ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng, giọng nói khàn khàn: “Sở Hi Thanh! Ngươi muốn trở thành kẻ địch của Cực Đông Băng Thành ta sao? Dưới chân thành chủ nhà ta, ngươi lại dám càn rỡ như vậy!”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì mỉm cười: “Ta thấy kẻ làm càn là các ngươi mới đúng.”

Khóe môi hắn cong lên, hiện ra vẻ trào phúng: “Ta lại rất muốn biết, các ngươi lấy tư cách ở đâu, lấy can đảm ở đâu ra mà dám làm chủ thay cho Thù Y, dám đuổi khác mà nàng mời đến?”

Quy Hạo Nguyên nghe vậy thì sững sờ, sau đó nội tâm liền chìm xuống.

Nơi này chỉ cách Cực Đông Băng Thành 1000 dặm.

Chứng tỏ thành chủ cũng đã nhìn thấy biến cố nơi này.

Nhưng mà Vấn Thù Y lại coi như không nhìn thấy tình cảnh của bọn họ.

Quy Hạo Nguyên vốn định tiền trảm hậu tấu, mạnh mẽ đuổi Sở Hi Thanh đi xa.

Nếu như không làm được, vậy thì chế tạo đối lập, chế tạo dư luận trong Băng Thành, để đám cao tầng và dân chúng bức bách Vấn Thù Y ra tay với Sở Hi Thanh.

Đã như vậy, không chỉ có thể đuổi Sở Hi Thanh đi, còn có thể vĩnh viễn cắt đứt cơ hội chưởng khống Băng Thành của Sở Hi Thanh.

Quy Hạo Nguyên lại không ngờ rằng, mới bước đầu tiên mà đã xảy ra biến cố.

Sở Hi Thanh lại còn dựa vào đám người bọn họ, thể hiện ra đao uy vô thượng của mình!

Quy Hạo Nguyên biết, tình cảnh ngày hôm nay sẽ khiến cho rất nhiều người trong thành có ấn tượng mới với Sở Hi Thanh, thậm chí còn có không ít người tranh luận và nói giúp Sở Hi Thanh.

Bởi vì đây là tồn tại mà bọn họ không thể đối kháng lại…

Cái này lại giống như một bầy sói, nếu như đối thủ của chúng chỉ là một con cọp con còn chưa trưởng thành, như vậy con sói nào cũng muốn nhảy lên cắn một miếng.

Nhưng nếu như đối phương là một con mãnh hổ có tốc độ và sức mạnh nghiền ép tất cả, như vậy đại đa số bầy sói đều sẽ cân nhắc trước khi làm, hoặc chủ động tránh lui.

Thành chủ Vấn Thù Y lạnh lùng, cũng khiến cho nội tâm Quy Hạo Nguyên lạnh lẽo.

Hiển nhiên là vị thành chủ đại nhân kia đã bất mãn với bọn họ đến cực điểm.

Trong lòng Quy Hạo Nguyên cực kỳ bi thương, không ngờ thành chủ lại nghi kỵ bọn họ đến mức này, không ngờ còn không có một chút tình cảm quân thần nào.

Trưởng Tôn Nhược Ly thì lại cực kỳ khó chịu, trái tim quặn đau.

“Mẫu hậu…”

Từ nhỏ đến giờ, nàng chưa từng gặp phải tình cảnh này.

Sau khi mẫu thân đại nhân gả đến, nàng vẫn luôn là chỗ dựa cho huynh đệ tỷ muội bọn họ, bất kể ai gặp phải oan ức, Vấn Thù Y đều sẽ cầm kiếm lên, lấy lại công bằng cho bọn họ.

Khi đó Vấn Thù Y mới bước vào võ đạo không lâu, nhưng khi đó toàn bộ nước Trấn Hải đều không ai dám bắt nạt hay coi thường đám trẻ không mẹ như bọn họ.

Chiến dịch nước Trấn Hải diệt vong, Vấn Thù Y còn vì tính mạng của hai người các nàng, mà liều mạng chiến đấu với Thái tổ Đại Ninh, chiến đấu với Vạn Tượng Thiên Kiếm – Sở Lệnh Tây, chiến đấu với đám cao thủ Thiên Bảng như Già Thiên Kiếm Thánh – Mạch Đan Thư.

Nhưng đến ngày hôm nay, Trưởng Tôn Nhược Ly quỳ gối dưới chân Sở Hi Thanh, mẫu thân đại nhân lại vì nam nhân này mà coi như không nhìn thấy tình cảnh của nàng.

Chương 2029 - Hỏi qua đao của ta! (2)

Lúc này, mưa càng ngày càng to, dội lên thân hai người Trưởng Tôn Nhược Ly và Quy Hạo Nguyên.

Vì áp lực của nguyên thần quá nặng nề, Trưởng Tôn Nhược Ly không thể thi triển ngoại cương, chỉ có thể mặc cho nước mưa rơi xuống, rửa sạch nước mắt và máu tràn ra từ thất khiếu của nàng.

Mãi đến tận nửa khắc sau, tiếng nói của Vấn Thù Y mới truyền đến.

Giọng nói của nàng băng lãnh: “Làm phiền Hi Thanh thả bọn họ trở về thành, bọn họ tự ý điều động binh lính, ý đồ làm hại ngươi, lại vô lễ và bất kính với Hi Thanh, ta chắc chắn sẽ phạt nặng.”

Sở Hi Thanh hơi gật đầu: “Nể mặt Thù Y ngươi, ta có thể tha cho bọn họ, có điều… không có lần sau!”

Hắn phất tay áo một cái, liền thu hồi đao ý lại.

Trưởng Tôn Nhược Ly cảm thấy nguyên thần nhẹ nhàng, lúc này liền nhảy lên một cái, lơ lửng giữa không tủng.

Nàng cầm Thần Ly kiếm, nhìn thẳng vào Sở Hi Thanh với vẻ không cam lòng và hận thù.

Trưởng Tôn Nhược Ly cảm thấy tức giận đến phát rồ vì một màn sỉ nhục vừa rồi.

Còn nữa, người này lại dám gọi mẫu thân đại nhân là ‘Thù Y’ ở trước mặt nhiều người như vậy.

Mẫu thân đại nhân lại không có phản ứng gì.

Trưởng Tôn Nhược Ly chỉ hận không thể vung kiếm lên, chặt đầu chó của Sở Hi Thanh.

Một cái chớp mắt tiếp theo, nàng liền nghe thấy tiếng trả lời của Vấn Thù Y: “Ta sẽ không để cho bọn họ có lần thứ hai.”

Nương theo tiếng nói này, còn có một tiếng hừ lạnh.

Tiếng nói này truyền vào trong tai Trưởng Tôn Nhược Ly, làm cho thân thể mềm mại của nàng run lên, bên ngoài cơ thể cũng bị bao trùm bởi một lớp băng mỏng.

Trưởng Tôn Nhược Ly biết đây là Vấn Thù Y đang cảnh cáo nàng.

Nàng không thể không thu hồi sát ý trong mắt.

Thật ra không có Vấn Thù Y làm hậu thuẫn, nàng cũng không dám làm liều.

Trước khi tìm thấy phương pháp ứng phó với Thần Ý Xúc Tử Đao, đó là tự rước lấy nhục.

Mà khi mấy người Trưởng Tôn Nhược Ly và Quy Hạo Nguyên mang theo khuất nhục bỏ chạy.

Phong Tam lại đi đến bên cạnh Sở Hi Thanh, suy tư nói: “Những người này e rằng có vấn đề, bọn họ đang sợ hãi cái, tại sao lại muốn ép chủ thượng rời đi?”

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, trong mắt lại lạnh lẽo như băng: “Nhìn ra rồi!’

Cục diện ở Cực Đông Băng Thành này, càng ngày càng quái lạ.

Bọn họ đến cùng đang mưu đồ thứ gì?

“Vị Vấn thành chủ này cũng có tật xấu như chủ mẫu, không thể hạ thủ tàn nhẫn với người thân và thuộc hạ, luôn muốn cho bọn họ cơ hội.”

Phong Tam lắc đầu nói: “Vấn thành chủ đây là muốn mượn cơ hội này để gõ bọn họ. Nhưng ta lại cảm thấy, bây giờ nàng không trừng phạt thì còn tốt, một khi trừng phạt, trái lại có thể để bọn họ chó cùng rứt giậu. Ta bây giờ lại thấy hơi lo lắng, không bằng…”

Phong Tam nói đến đây thì hơi lắc đầu.

Hắn định nói không bằng trực tiếp vào thành, dùng danh nghĩa Kỳ chủ Thiết Kỳ Bang và đại tổng quản bắc vực để tham gia đại tế.

Khi đó mặc kệ là có biến cố gì, hai người bọn họ cũng có thể phản ứng kịp thời.

Nhưng hắn vẫn từ bỏ suy nghĩ này.

Phong Tam đã đoán được vì sao Sở Hi Thanh không muốn vào thành, không muốn tham gia đại tế.

Sở Hi Thanh không chỉ là con cháu đích mạch của Sở Lệnh Tây, chủ soái tấn công và tiêu diệt nước Trấn Hải, mà còn là đệ tử của Vô Tướng thần tông.

Mà ngày xưa, nước Trấn Hải diệt vong chính là do bọn họ gieo gió gặt bão, triển khai phương pháp ma đạo ở quy mô lớn, lại tiếp thu sự giúp đỡ của Cự linh, vì vậy lục đại thần tông cũng tham dự vây công bọn họ.

Nếu Sở Hi Thanh đi tham gia đại tế, há không phải là biểu thị tổ tiên hắn và Vô Tướng thần tông sai rồi?

Nếu như chỉ là bách tính chết khổ của nước Trấn Hải thì cũng thôi, vấn đề là trong miếu còn có bài vị của một ít vương tử và đại thần nước Trấn Hải.

Vấn Thù Y rất công chính, mấy trăm năm qua vị này đều không chịu đưa bài vị của vua nước Trấn Hải và mấy vị thủ lĩnh quan tướng vào trong miếu cung phụng.

Nhưng đám vương tử và đại thần của nước Trấn Hải, cũng chưa chắc đã vô tội.

“Ta sẽ quan sát từ đây.”

Sở Hi Thanh cười, đè đao bên eo: “Mặc kệ bọn họ muốn làm gì, cũng phải hỏi qua hai cây đao trong tay ta.”

…

Năm canh giờ sau, vừa hay là lúc bóng đêm biến mất, bình minh vừa ló rạng, nắng sớm chiếu khắp nhân gian.

Giờ thìn còn chưa đến, Cực Đông Băng Thành đã là một mảnh trắng thuần.

Đầu đường cắm đầy cờ trắng, các nhà các hộ đều đốt tiền giấy và đèn nhang. Bầu không khí toàn thành đều rất nghiêm túc, vô số bách tính đều quỳ trên đất, cầu phúc và cầu xin tổ tiên.

Chủ thành tuy có quy mô rộng lớn nhất, nhưng do khí lạnh quá sâu, nên cư dân lại ít nhất.

Chỉ có người có tu vị thất phẩm thượng trở lên, mới có thể vào ở chủ thành. Vì vậy nên nhân khẩu của chủ thành chỉ có hơn 200 vạn, đại đa số người trong đó đều hiệu lực cho các quân đoàn, vì vậy nhân khẩu khá ít ỏi.

Nhưng một ngày này, dân chúng của các phân thành đều tiến đến đây. Bọn họ đều uống rượu Hỏa Hoàng trước khi đến, nên có thể ở lại chủ thành hai ba ngày.

Chương 2030 - Hỏi qua đao của ta! (3)

Đến thời gian giao tiếp giữa giờ mão và giờ thìn, chín tiếng chuông hùng hồn liền vang lên, từng làn từng làn sóng âm truyền ra, rung động toàn thành.

Cùng vào thời khắc này, nghi trượng của Vấn Thù Y đã xuất phát từ cung điện, đi đến miếu thờ.

Trung ương là xe kéo của Vấn Thù Y, thân xe lấy màu băng tuyết làm chủ, lại lấy màu đỏ và vàng để trang trí, có vẻ uy nghiêm cao quý.

Chiếc xe này do 48 thớt ‘Tuyết Dực thiên mã’ kéo xe, hai bên và phía sau xe kéo còn có ba ngàn ‘Tuyết Dực thiên kỵ’ và một ngàn ‘kỵ sĩ Phi long’ đi theo hộ vệ.

Phía sau bọn họ mới là đám đại tướng văn thần của Băng Thành.

Bởi vì đang trong thời kỳ chiến tranh, nên không co quá nhiều tướng lãnh tham dự lần đại tế này, nhị công chúa Trưởng Tôn Nhược Lam cũng không ở trong Băng Thành.

Nhưng đám bách tính ven đường lại giật mình khi phát hiện.

Lần đại tế này khác với những lần trước, trưởng công chúa Trưởng Tôn Nhược Ly lại không đi cùng xe kéo với Vấn Thù Y, trái lại thì cưỡi một thớt ‘Tuyết Dực thiên mã’, cất bước đi phía sau đội ngũ.

Có chút cao thủ còn cảm ứng được vị này không chỉ sắc mặt tái nhợt, mà khí huyết cũng cực kỳ suy yếu.

Càng là người ta giật mình chính là Quy Hạo Nguyên.

Người này thế mà lại đi ở phía sau cùng của đội ngũ.

Quy Hạo Nguyên trừ vẻ suy yếu ra, thì lại mặc một bộ quan phục cửu phẩm, trên tay chân còn có còng.

Ngoài ra, còn có thể nhìn thấy một số vết roi trên da thịt.

Phía trước Quy Hạo Nguyên còn có mấy vị đại tướng của Thành Vệ quân.

Tình cảnh của bọn họ khá hơn một chút, không phải mang còng, nhưng mấy người đều không mặc chiến giáp, quan bào trên người cũng hạ xuống tam phẩm. Sắc mặt của tất cả đều như tro tàn, thần thái uể oải.

Đám người tai mắt linh thông thì vừa nhìn đã hiểu rõ ràng.

Đây nhất định là vì trận xung đột với Sở Hi Thanh ngày hôm qua, tất cả bọn họ đã làm thành chủ đại nhân tức giận lôi đình. Còn trực tiếp cướp đoạt chức quan của Quy Hạo Nguyên, và phạt roi.

Dù là trưởng công chúa Trưởng Tôn Nhược Ly thì Vấn Thù Y cũng không cho nàng chút mặt mũi nào.

Thành chủ trừng phạt như vậy, đối với Hữu tướng Quy Hạo Nguyên mà nói, không thể nghi ngờ là vô cùng nhục nhã.

Nhưng đây không chỉ là nhục nhã, thành chủ còn có dụng ý của nàng.

Đây rõ ràng là chiêu cáo toàn thành, thành chủ đã cực kỳ bất mãn với đám di thần của Trưởng Tôn gia, đã không muốn khoan dung cho bọn họ nữa.

Đám người hai bên đường không khỏi nghị luận ầm ĩ, nhưng sau đó lại khôi phục yên tĩnh.

Đây dù sao cũng là ngày tế tổ, mọi người cũng không dám làm càn.

Hơn nữa, thành chủ đại nhân mới là trời của Cực Đông Băng Thành.

Chỉ cần mảnh trời này không sụp xuống, tất cả tướng lãnh và đại thần có thay đổi thế nào, thì cũng không quan hệ với đám bình dân bọn họ.

Tuy nhiên, khi xe kéo và nghi trượng đang chậm rãi tiến lên, lại có một ánh mắt âm lãnh nhìn vào Vấn Thù Y và đám quan lại phía sau từ một gian phòng ốc ở bên trái đường phố.

“Xem ran nàng đã có đề phòng.”

Kiến Nguyên đế nhìn một người trung niên cao lớn, tướng mạo uy nghiêm đi đầu trong đám quần thần kia: “Nữ nữ này lại còn gọi cả Tả tướng Vấn Thiên Khuyết trở về trong đêm!”

Tả tướng Vấn Thiên Khuyết xuất thân từ Vấn gia, là tộc chất của Vấn Thù Y.

Người này cũng là đại cao thủ của Cực Đông Băng Thành, xếp hạng 18 Thiên Bảng cùng với Cửu Kiếm Cầm Ma – Lang Bắc Vọng.

“Chúng ta không cần lo về người này.”

Vũ Côn Luân cũng không để ý lắm, giọng nói hắn nhàn nhạt: “Thủ hạ thân tín của người này đều ở trong quân, hắn thân cô thế cô ở trong thành, một thân làm chẳng nên non. Mà Quy Hạo Nguyên đã có chuẩn bị từ lâu, Cấm Vệ quân trong thành, đều do bộ tướng của mạch Trưởng Tôn gia chấp chưởng.”

“Những năm qua, Vấn Thù Y cũng không quá để ý đến đám di thần của Trưởng Tôn gia, do đó chôn xuống họa ngầm ngày hôm nay. Bây giờ nàng muốn thanh tẩy và trừng phạt, chỉ có thể phản tác dụng, Vấn Thù Y quá xem thường lực lượng của bọn họ. Phải biết, thỏ cuống lên cũng cắn người!’

“Mà cũng có không ít người trong đám di dân vẫn quyến luyến chủ cũ, lại trải qua 800 năm sinh sôi và tích trữ. Bọn họ kết đảng với nhau, vinh nhục cùng hưởng, thế lực có thể kém sao? Với lại, sao bọn họ lại cam tâm bị Vấn Thù Y thanh tẩy?”

Kiến Nguyên đế cười một tiếng: “Tại trước mặt Sở Hi Thanh, những người này đều là nơi cung cấp lực lượng cho Thần Ý Đao Tâm.”

Sau đó hắn quay đầu lại, tò mò hỏi: “Nói cách khác, bọn họ đã chuẩn bị cắn người?”

“Vấn Thù Y có uy vọng rất cao, võ đạo lại rất mạnh. Đám kiến hôi này đương nhiên sẽ không dám nhe răng với sư tử.”

Vũ Côn Luân trào phúng: “Nhưng hình như bọn họ đã quyết tâm, nhất định phải để Trưởng Tôn Binh Quyền kế thừa Cực Đông Băng Thành và Thái Sơ Băng Luân. Hôm qua Tả đô ngự sử của Băng Thành đã liên hệ với ta, bọn họ hi vọng sau khi Vấn Thù Y mất ý thức, Đại tế ti của âm Thần có thể lấy ra một bộ phận ‘Thái âm nguyên lực’ trong cơ thể Vấn Thù Y, rồi giao cho Trưởng Tôn Binh Quyền.”

Chương 2031 - Hỏi qua đao của ta! (4)

Vũ Côn Luân cười mỉa: “Cực Đông Băng Thành đồng ý thành lập thần miếu âm Thần trong thành, toàn thành và cả Hạch Châu đều sẽ cùng nhau đi theo âm Thần – Nguyệt Hi. Ngoài ra, Đại tế ti cũng có thể tẩy luyện Thái Sơ Băng Luân, để cho thanh binh khí này trở thành thần binh truyền thế dưới phàm giới của âm Thần – Nguyệt Hi.”

Kiến Nguyên đế nghe vậy thì sững sợ: “Lấy một bộ phận ‘Thái âm nguyên lực’ ra, như vậy sẽ tổn hại đến tuổi thọ của Vấn Thù Y đúng không?”

Ngày xưa, Băng Thần – Huyền Đế và âm Thần – Nguyệt Hi tranh cướp ‘mặt trăng’, đã lấy Thái Sơ Băng Luân đánh Nguyệt Hi bị thương.

Nguyệt Hi lại mượn lực lượng của Cung Thần – Thiên Nghệ, cuối cùng đánh bại Huyền Đế, bảo vệ được ‘mặt trăng’, làm cho Thái Sơ Băng Luân rơi rụng xuống thế gian.

Nhưng Thái Sơ Băng Luân cũng mang đi một bộ phận tinh huyết của Nguyệt Hi.

Những tinh huyết này đều bị Vấn Thù Y đoạt được, luyện hóa vào thân thể.

Có người nói, Vấn Thù Y còn từng vì thế mà đã đại chiến một trận với hóa thể của Nguyệt Hi.

Đây cũng chính là lý do vì sao Vấn Thù Y trường thọ đến nay.

Cơ thể nàng vốn tích trữ vô số âm hàn, nên chết từ mấy trăm năm trước mới đúng.

Nếu như lấy mất một bộ phận ‘Thái âm nguyên lực’ này, Vấn Thù Y sẽ không sống được bao lâu nữa.

“Tuy là như vậy…”

Vẻ chế giễu trong giọng Vũ Côn Luân lại đậm hơn: “Nhưng bọn họ vẫn quyết định làm thế. Bọn họ cho rằng đây là vì truyền thừa Cực Đông Băng Thành, là vì đường lui của 150 triệu con dân nước Trấn Hải.”

“Thái sư dùng kế vườn không nhà trống, 900 vạn đại quân thủ vững phòng tuyến. Cùng lúc đó, Đại Ninh ta lại huấn luyện thêm 500 vạn quân tinh nhuệ. Đồng thời, Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh quật khởi ở phía nam, cũng cầm mấy trăm vạn binh, bọn họ đã không nhìn thấy hi vọng ở Thần Châu, chỉ muốn lui về Hạch Châu, bảo vệ phần cơ nghiệp này cho Trưởng Tôn gia.”

Kiến Nguyên đế lấy làm kinh hãi: “Bọn họ không sợ Vấn Thù Y tỉnh dậy sẽ trở mặt lật bàn sao?”

“Bọn họ cho rằng quá nửa là sẽ không, Vấn Thù Y tính tình ôn hòa, yêu mến bách tính, sao có thể không để ý đến vô số di dân nước Trấn Hải? Huống hồ trong thành còn có rất nhiều tộc nhân của Vấn gia, bọn họ cho rằng Vấn Thù Y nhất định sẽ vì đại cục, sẽ nghe theo ý của họ khi tuổi thọ đã hết.”

Vũ Côn Luân lắc lắc đầu: “Nếu như không phải đại quân đang ác chiến ở phía trước, vẫn cần Vấn Thù Y giúp bọn họ lui về Hạch Châu, thì đám người này quá nửa là hi vọng Vấn Thù Y trực tiếp tử vong, để Trưởng Tôn Binh Quyền kế thừa nhiều thứ tốt hơn.”

Kiến Nguyên đế nghe vậy thì không khỏi cười ha ha.

“Thú vị, đúng là rất thú vị! Vấn Thù Y cũng coi như một vị nhân quân hiếm thấy trong mấy ngàn năm qua, hiện giờ lại rơi vào hoàn cảnh này. Đây chính là lòng người, ngươi trị quốc mà không nghe theo ý của bọn họ, bọn họ liền phản ngươi, liền muốn giết ngươi. Vì vậy nên thiên hạ này, chỉ có thể lấy bá đạo để trị! Cái gọi là nhân đức, giả vờ giả vịt một chút là được.”

Sau đó hắn lại nghiêm túc nói: “Biến số lớn nhất chính là Sở Hi Thanh, Vấn Thù Y đã cướp mất quyền khống chế trận pháp phòng hộ của đám người Trưởng Tôn Nhược Ly và Quy Hạo Nguyên, bây giờ bọn họ có năng lực ngăn cản Sở Hi Thanh vào thành không?”

“Bọn họ rất có lòng tin, đại thần và tướng lãnh hướng về Trưởng Tôn Binh Quyền, không chỉ là mấy người Trưởng Tôn Nhược Ly và Quy Hạo Nguyên thôi đâu. Chủ yếu là giải quyết Vấn Thiên Khuyết, như vậy thì mãi đến tận khi Vấn Thù Y thức tỉnh, toàn bộ chủ thành đều sẽ nằm trong sự khống chế của bọn họ.”

Khóe môi Vũ Côn Luân lại nhếch lên: “Hiện giờ, mời bệ hạ đến Trai Tâm viện của ‘Trấn Hải từ’ để chờ đợi. Thần niệm của Vấn Thù Y rất nhạy cảm, dù có pháp thuật của ta che đậy, bệ hạ cũng không thể giấu được nàng quá lâu.”

Kiến Nguyên đế không khỏi cười dài một tiếng, liền tránh ra khỏi cửa sổ.

Hắn một mực chờ đợi Vấn Thù Y tiến vào trong ‘Trấn Hải từ’, tiến vào trong Trai Tâm viện, đã sớm không thể chờ đợi được nữa.

…

Hai khắc sau, nghi trượng của Vấn Thù Y dừng lại trước ‘Trấn Hải từ’.

Đám tế ti lấy Tế Hải đại trưởng lão cầm đầu đã chờ ở trước cửa từ lâu.

Vẻ mặt bọn họ nghiêm túc trang nghiêm, tiếp đó đi theo Vấn Thù Y vào điện chính.

Đám đại thần tướng lãnh cũng nối đuôi nhau đi vào theo.

Bọn họ dựa theo chức quan mà đứng.

Tứ phẩm trở nên có thể vào trong điện, dưới tứ phẩm chỉ có thể đứng ở ngoài điện.

Vấn Thù Y đầu tiên là dẫn đám quần thần sau lưng tế bái.

Đám tế ti ngồi ở hai bên điện, bắt đầu tụng kinh hát văn, cầu xin tổ tiên.

Đây là An Hồn Kinh, nghe nói là kinh văn do Phong Hậu để lại, có tác dụng an hồn định phách, hóa giải lệ khí của tất cả oán sát.

Đám văn thần võ tướng trong và ngoài điện cũng đều cao giọng tụng hát theo các tế ti.

Giọng của bọn họ trầm bổng du dương, ngậm lấy vài phần bi thương và chia buồn, tiếng tụng hát truyền ra ngoài ‘Trấn Hải từ’, khiến cho càng ngày càng nhiều người gia nhập vào, chỉ khoảnh khắc mà tiếng tụng hát của mấy trăm vạn người đã hội tụ lại thành một luồng, thanh thế rộng lớn hùng vĩ mà lại trang nghiêm.

Chương 2032 - Hỏi qua đao của ta! (5)

Lúc này, Vấn Thù Y ngồi bên trong điện lại vừa tung kinh, vừa thản nhiên nhìn đám bài vị ở phía trước.

Trong lòng nàng lại cười khổ không thôi.

An Hồn Kinh này có tác dụng gì chứ? Chỉ là thuận theo ý muốn của những di dân này mà thôi.

Nếu muốn những tổ tiên này ngủ yên, chỉ có thể tiêu diệt Đại Ninh mới được.

Khoảng tầm một canh giờ sau, mọi người tụng hát An Hồn Kinh chín lần, lúc này mới dừng lại.

Lúc này, Tế Hải đại trưởng lão mặc áo bào đen lại đứng lên, thi lễ với Vấn Thù Y: “Mời thành chủ và trưởng công chúa đi theo ta.”

Vấn Thù Y hơi gật đầu, đứng dậy đi theo Tế Hải đại trưởng lão đến Trai Tâm viện, Trưởng Tôn Nhược Ly cũng đi theo sau.

Lúc này, ánh mắt Vấn Thù Y đột nhiên co lại, nhìn kỹ bóng lưng của Tế Hải đại trưởng lão một chút.

Ánh mắt nàng ngờ vực, cảm giác Tế Hải đại trưởng lão này có gì đó không đúng, song khi nàng nhìn kỹ hơn, thì lại không phát hiện thứ gì dị thường.

Là ảo giác của mình sao?

Tế Hải đại trưởng lão quanh năm tĩnh tu, cho nên nàng cũng không gặp đối phương nhiều, lần gần nhất vẫn là hai năm trước, người có chút thay đổi cũng là việc khó tránh khỏi.

Tuy nhiên, Vấn Thù Y vẫn cảnh giác và đề phòng, nàng vận chuyển chân nguyên trong cơ thể, âm thầm sử dụng một môn bí pháp.

Từ khi biết Tần Mộc Ca có thực lực ‘Gần Thần’, lại bị mấy người Kiến Nguyên đế dùng độc chú mưu hại, gần như ngã xuống. Thì nàng đã từng bỏ rất công sức và thời gian, đảm bảo mình có đủ lực tự vệ dù là phải đối mặt với chú độc của ‘Vạn Tai ma chủ’.

Vấn Thù Y tuyệt đối không muốn bước theo gót chân của Sở Vân Vân.

Nhưng nàng đi theo Tế Hải đại trưởng lão một đường, lại không có bất cứ thứ gì dị thường.

Mãi đến khi đi vào Trai Tâm viện, Vấn Thù Y mới nhìn về góc bên cạnh.

Bên đó có hai người đang quỳ, bọn họ đều mặc trang phục tế ti màu đen.

Đó hẳn là tế ti quét nhà vẩy nước trong Trai Tâm viện, bọn họ không tinh thông kinh văn, cũng không phụ trách chăm nom linh bài, chỉ phụ trách công việc quét nhà vẩy nước trong cái sân rộng lớn này.

Vấn Thù Y thì lại đứng yên tại chỗ, ngưng thần nhìn hai người này một chút.

Những năm qua nàng đã gặp không ít tế ti quét nhà vẩy nước trong ‘Trấn Hải từ’, nhưng hai người này lại mang cho nàng cảm giác rất không giống.

Đặc biệt là người bên trái kia, ánh mắt vừa rồi của người này khiến nàng rất không thích…

“Dì!” Trong đáy mắt của Trưởng Tôn Nhược Ly lóe lên một tia hoang mang, nàng cố gắng trấn áp nội tâm, giọng nói bình tĩnh: “Hai người này có gì không đúng sao?”

Tế Hải đại trưởng lão thì lại lắc đầu không ngớt: “Ta không ngờ trong Băng Thành này lại còn có người không sợ uy thế của thành chủ, lại sinh ra ý nghĩ không nên có với dung mạo của thành chủ.”

Lời nói của nàng hàm chứa áy náy, thi lễ với Vấn Thù Y: “Đây là tế ti mới đến. Nội Vụ đường lại nhận người to gan ngu ngốc, hèn mọn vô lễ này vào, kính xin thành chủ lượng thứ.”

“Ta sẽ phạt nặng người này, khai trừ ra khỏi từ. Nhưng hôm nay là ngày đại tế, không thích hợp thấy máu, kính xin thành chủ tha cho ta xử lý sau.”

Người bị Vấn Thù Y chú ý không khỏi hiện lên vẻ kinh hoàng, toàn thân co rút lại, thân thể run lẩy bẩy.

Vấn Thù Y nhíu mày, cuối cùng vẫn đè nghi ngờ xuống, đi theo Tế Hải đại trưởng lão vào gian tĩnh thất trong cùng.

Trong gian tĩnh thất, hương khói phiêu đãng, trong này cũng thờ cúng hơn 20 cái linh bài.

Đây là linh bài của cha mẹ thúc bá nàng, còn có hai cái chất nhi.

Trận tai họa dẫn đến nước Trấn Hải diệt quốc kia, cha mẹ của Vấn Thù Y và hai chất nhi cũng đều là người biết chuyện.

Đặc biệt biệt là hai vị chất nhi này, nhiều ít gì cũng có tham dự vào trong đó.

Tuy rằng bọn họ tham dự không sâu, nhưng cũng là người có tội.

Vấn Thù Y không muốn cung phụng bọn họ trong chính đường, hưởng thụ đèn nhang của vạn dân, nhưng lại do huyết mạch tình thân, không thể không tế bái.

Vì vậy, mỗi khi đại tế kết thúc, Vấn Thù Y đều lấy danh nghĩa trai giới, để đến đây tế tự mấy người thân có tội này.

Nàng nhìn những linh bài trước mắt, phát ra một tiếng than thở: “Dâng hương cho bọn họ đi.”

Lúc này, thần sắc Trưởng Tôn Nhược Ly nghiêm túc, cầm hương lên, bắt đầu bái lạy những linh bài này.

Vấn Thù Y thì lại trực tiếp ngồi xuống, bắt đầu tụng niệm An Hồn Kinh.

Cha mẹ thúc bá của nàng, và cả hai chất nhi kia, đều không phải người đáng giá tôn kính. Không chịu nổi hương của nàng, cũng không chịu nổi lễ của nàng.

Nhưng đúng lúc này, Vấn Thù Y bỗng nhiên ồ một tiếng, ánh mắt như đao thương kiếm kích mà nhìn về phía lư hương phía trước.

Cùng lúc đó, nàng cũng đè kiếm bên eo mình.

Hành động của Vấn Thù Y khiến cho hai người Trưởng Tôn Nhược Ly và Tế Hải đại trưởng lão đều hoảng sợ không thôi, đồng thời nhìn về phía Vấn Thù Y.

Chương 2033 - Sở lang

Vấn Thù Y nhìn ba nén hương trong lư hương, ánh mắt của nàng cực kỳ phức tạp: “Thứ trong đó hẳn là ‘Đế Miên Thảo’? Có người nói Đế Miên Thảo vô sắc vô vị, vô hình vô chất, ngũ giác và thần niệm đều không thể phát hiện, dù mạnh như thần linh Vĩnh Hằng hít một hơi, thì cũng khiến cho thần trí mông muội, linh thức sa sút.”

“Nghe đồn có một vị thiên đế thời thượng cổ đã bị ‘Vạn Trá chi chủ’ dùng Đế Miên Thảo ám hại, từ đó ngã xuống. Vì vậy cỏ này mới có thể là đế ngủ (miên). Đế Miên Thảo vốn đã tuyệt tích tại phàm giới, không ngờ Vấn mỗ lại có may mắn gặp được. Trưởng Tôn Nhược Ly ơi Trưởng Tôn Nhược Ly, Vấn Thù Y ta rốt cuộc có lỗi với ngươi ở chỗ nào? Mà để ngươi cấu kết với người ngoài mưu hại ta?”

Giọng nói của nàng có thất vọng, có không hiểu, có đau lòng, có tự giễu, cũng có bi thương.

Thân thể Trưởng Tôn Nhược Ly run lên, sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt kinh hoàng quỳ xuống: “Sao mẫu hậu lại nói như vậy? Nhược Ly cũng không biết trong đèn nhang có lẫn Đế Miên Thảo hay không, nhưng những thứ này, đều không phải xuất từ tay Nhược Ly.”

“Ngươi còn gọi ta là mẫu hậu?”

Giọng nói của Vấn Thù Y hàm chứa vẻ trào phúng: “Hôm nay ngươi dùng túi thơm Long Huyết Hương, đây là loại hương ngươi chưa từng dùng qua. Loại hương này có tính chất rất đặc biệt, có thể lẫn lộn ngũ giác và linh thức của người khác. Long Huyết Hương không có uy hiếp gì với võ tu, nhưng dùng nó để che giấu Đế Miên Thảo thì không thể tốt hơn.”

Trưởng Tôn Nhược Ly còn muốn giải thích, Vấn Thù Y đã lắc đầu nói: “Cần gì phải ngụy biện? Trưởng Tôn Nhược Ly, ngươi vẫn dám làm không dám nhận như khi còn bé?”

“Thời gian gần đây, ngươi cấu kết với Quy Hạo Nguyên, đổi 174 vị tướng lãnh của cấm quân đến tiền tuyến, mục đích là gì? Hôm nay, có bảy phần phần mười hộ vệ đều là khuôn mặt mới, các ngươi đã dốc hết sức để đuổi thân tín của ta rời đi, rốt cuộc là muốn làm gì?”

“Còn nữa, hai tế ti bên ngoài cũng là người của các ngươi đúng không? Khí tức của bọn họ rất mạnh mẽ, mạnh đến mức khiến ta sợ ném chuột vỡ đồ, không dám vọng động. Nhưng mà mấu chốt nhất là…”

Vấn Thù Y hơi dừng lại, quay người nhìn Tế Hải đại trưởng lão vẫn yên lặng không nói: “Tế Hải đại trưởng lão là một người cực kỳ cẩn thận. Nàng rất ít khi giao du với bên ngoài, theo lẽ thường, tuyệt đối không có người nào có thể vô thanh vô tức trừ khử nàng. Trừ phi là có một người mà nàng cực kỳ tin tưởng đã ám hại nàng.”

Khi Vấn Thù Y vừa nói hết lời, từng vòng từng vòng phù trận hình lục giác đã bắt đầu hiện ra trên không trung.

‘Tế Hải đại trưởng lão’ nhìn thấy cảnh này thì không khỏi hoảng sợ.

Vị Nhất Kiếm Khuynh Thành này, chắc hẳn đã phát hiện điều không đúng khi bước chân vào Trai Tâm viện.

Nữ tử này ẩn nhẫn không phát, chỉ là vì không muốn liên lụy đến 30 triệu bách tính tham dự đại tế ở bên ngoài thôi.

Cho đến giờ phút này, Vấn Thù Y đã điều động toàn bộ lực lượng trận pháp hòng hộ trong thành đến nơi này, lúc này nàng mới phát tác.

Con ngươi Trưởng Tôn Nhược Ly hơi co lại.

Nàng dù sao cũng là một nhân vật từng leo lên Thiên bảng, từng thống lĩnh trăm vạn đại quân.

Tâm tư Trưởng Tôn Nhược Ly đã bình tĩnh lại, sắc mặt trầm lạnh, cúi đầu nói chân thành: “Mẫu hậu, Nhược Ly không có ý gì khác, chỉ là muốn ngài ngủ một giấc. Để chúng ta có cơ hội lấy một giọt tinh huyết của ngài, lưu lại ‘Thái âm thần ấn’ lên người ngài, để sau này âm Thần – Nguyệt Hi có thể thu hồi thần lực bản nguyên từ người ngài. Tế Hải đại trưởng lão cũng bình yên vô sự, nàng vẫn ngủ say trong phủ của hài nhi, sau chuyện này sẽ tỉnh dậy.”

Nàng biết mẫu thân Vấn Thù Y của mình là một người tâm tư nhạy cảm.

Đối phương đã nhìn thấu tất cả bố trí của bọn họ, vậy thì dùng hoa ngôn xảo ngữ đến đâu cũng vô dụng, còn không bằng trực tiếp nói thẳng mục đích ra, có lẽ sẽ được mẫu hậu tha thứ.

“Để ta ngủ một giấc? Bị Đế Miên Thảo mê đảo, tùy ý các ngươi xâu xế?”

Vấn Thù Y nhìn Trưởng Tôn Nhược Ly, ý cười trong mắt càng đậm: “Như vậy các ngươi làm thế thì có chỗ tốt gì đây? Ta cũng muốn nghe xem bọn họ đã hứa hẹn gì với các ngươi, mà để các ngươi ruồng bỏ ta?”

Sau đó, tâm thần nàng hơi động: “Là vì Trưởng Tôn Binh Quyền?”

“Vâng!”

Trong lòng Trưởng Tôn Nhược Ly sinh ra từng tia từng tia hối hận, nàng nghe ra vẻ ghét cay ghét đắng trong giọng nói lạnh lùng của Vấn Thù Y.

Lòng nàng đau như cắt.

Trưởng Tôn Nhược Ly vốn cho rằng mình căn bản không có ý phản bội mẫu hậu, nhưng lại không được mẫu hậu hiểu cho và thông cảm.

Nàng vẫn cố gắng bình tĩnh như cũ, giọng nói khàn khàn: “Bọn họ hứa hẹn một viên Cửu Thiên Thần âm Đan, có thể khiến Binh Quyền thức tỉnh huyết mạch Thần âm, trong vòng một năm tiếp theo sẽ cấp tốc vào nhất phẩm, đạt được tư cách kế thừa Thái Sơ Băng Luân, hơn nữa Thái âm thần giáo còn hứa hẹn sẽ che chở Cực Đông Băng Thành 30 năm.”

“Mẫu hậu, chúng ta đã ký Thần khế với Thái âm thần giáo, trừ ‘Thái âm thần ấn’ ra thì bọn họ không được thêm bất cứ thứ gì lên người mẫu hậu.”

Thật ra thì còn có thêm chín viên Nguyên Nguyên Khô Vinh Đan kéo dài tuổi thọ nữa.

Trưởng Tôn Nhược Ly không dám nhắc đến trước mặt Vấn Thù Y.

Chương 2034 - Sở lang (2)

Trưởng Tôn Nhược Ly lại cúi đầu thật sâu: “Mẫu hậu, Nhược Ly và Hữu tướng thật sự không có ý mưu hại mẫu hậu. Tất cả chuyện chúng ta làm, đều là vì tương lai của Cực Đông Băng Thành, tâm ý này được mặt trời soi xét.”

“Mẫu hậu, Cực Đông Băng Thành bây giờ nhìn như phong quang vô hạn, nhưng thật ra thì đã rơi vào nguy cơ, tồn vong của Băng Thành đều nằm trên người mẫu hậu. Nếu thành chủ tương lai của Băng Thành không thể kế thừa Thái Sơ Băng Luân, không đủ thực lực chống đỡ, vậy Băng Thành ta tất sẽ diệt vong.”

Vấn Thù Y nghe vậy thì không thể tin nổi.

Tại sao mình lại nuôi dưỡng ra một đứa cháu gái ngu xuẩn như vậy?

Ngu xuẩn đến mức Vấn Thù Y chỉ hận không thể một kiếm chém chết nàng.

Nàng nhắm mắt lại, thở dài một hơi: “Ta nhớ là ta đã nói với các ngươi, ta đã mượn lực lượng của Vô Tướng thần tông để hóa giải một bộ phận âm lực và hàn độc rồi.”

“Hiện giờ, tuy ta không thể trường sinh mãi, nhưng vẫn có thể sống ít nhất 30 năm, có đủ thời gian để chấm dứt tất cả ân oán và nhân quả, cũng đã an bài xong đường lui cho con dân Cực Đông Băng Thành, nhất định có thể làm cho tất cả mọi người sống tốt.”

Thời cuộc bây giờ rất tốt đẹp, triều đình tuy dựa vào ‘Đương thập đại tiền’ để chống đỡ 900 vạn đại quân tác chiến, lại huấn luyện thêm 500 vạn tinh nhuệ.

Nhưng mà Thiết Kỳ Bang ở phía nam đã dần có thành tựu, Tần Mộc Ca ở phía bắc cũng sắp thống lĩnh mấy trăm vạn đại quân xuôi nam.

Dù thế nào thì triều đình cũng không ngăn nổi. Tại chiến trường, Độc Cô Thủ tuyệt đối không phải là đối thủ của quân thần Tần Mộc Ca.

Dù vị thái sư này có bước vào Siêu Phẩm, có thể biến hóa ba đầu sáu tay, thì cũng không ngăn cản được nàng và Tần Mộc Ca vây công cả hai đầu nam bắc.

Vấn Thù Y đau lòng không thôi.

Nàng không tin đám người Quy Hạo Nguyên không hiểu.

Với tình thế bây giờ, nhiều nhất là ba năm nữa, Cực Đông Băng Thành liền có thể tiêu diệt Đại Ninh.

“Chấm dứt tất cả ân oán? Sau đó thì sao? Sau đó nhường cái Thần Châu rộng lớn này, nhường toàn bộ Cực Đông Băng Thành và cả Hạch Châu ở hải ngoại cho tên tạp chủng Sở Hi Thanh kia sao? Trở thành căn cơ xưng đế của hắn? Mẫu hậu, ngươi cho rằng chúng ta ngu xuẩn đến mức không nhìn ra sắp xếp của ngươi?”

Trưởng Tôn Nhược Ly ngẩng đầu lên, ánh mắt ngậm lấy không cam lòng, thậm chí là ngậm lấy mấy phần tức giận mà nhìn Vấn Thù Y: “Chúng ta liều sống liều chết, lại để người khác hái quả ngọt, đây chính là đường lui của mẫu hậu ngươi? Huống hồ, mẫu hậu ngươi dùng phương pháp gì để hóa giải hàn độc? là song tu với Sở Hi Thanh đúng không? Ngươi tặng Thần Châu cho trai lơ của ngươi, lại đặt cháu đích tôn của ngươi ở nơi nào?”

Vấn Thù Y nghe vậy thì sững sờ, sau đó mỉm cười tự giễu.

Vì thế nên đám người Quy Hạo Nguyên và Trưởng Tôn Nhược Ly đều hiểu, nhưng bọn họ coi cơ nghiệp Cực Đông Băng Thành này, coi quyền thế và vinh hoa phú quý của bọn họ còn quan trọng hơn cả báo thù cho di dân nước Trấn Hải?

“Ta thật sự nghĩ như vậy đấy, các ngươi, không thủ được Băng Thành! Cũng không thủ được Hạch Châu! Trước kia ta cho rằng như vậy, bây giờ càng là như vậy!”

Sau khi nàng chết, đám ngu xuẩn này nào có thể gánh vác được gì?

Bách tộc Hạch Châu tuy quy hàng Băng Thành, nhưng là khẩu phục tâm không phục, tất cả mọi người đều đang chờ ngày nàng ngã xuống đây.

Đám Cự linh bị đánh lui ra khỏi Hạch Châu, và đám Cự thần bị nàng đánh bại kia, vẫn đang chờ cơ hội tiêu diệt Cực Đông Băng Thành.

Mà Thần Châu lại có một cái Độc Cô Thủ bất khuất kiên cường; còn có một Kiến Nguyên đế tàn nhẫn thâm độc, không chừa thủ đoạn nào.

Đám ngu xuẩn tựa như Trưởng Tôn Nhược Ly, sẽ bị nuốt đến xương vụn cũng không còn.

Chỉ có nương tựa vào triều đại mới, mới có thể giúp con dân Băng Thành trở về cố thổ, an cư lạc nghiệp, chẳng lẽ như vậy còn không tốt?

Loại địa phương quỷ quái như Hạch Châu, chỉ có nhân vật vô địch như Sở Hi Thanh mới có thể áp chế. Đâu cần để thuộc hạ và người thân của mình đi nộp mạng?

Lúc này, Tế Hải đại trưởng lão bỗng nhiên cười khẽ một tiếng đầy khó hiểu.

Trưởng Tôn Nhược Ly còn muốn nói gì đó, nhưng Vấn Thù Y cũng đã lười nghe.

Nàng phất tay áo một cái, trực tiếp biến Trưởng Tôn Nhược Ly thành tượng băng.

Trưởng Tôn Nhược Ly cũng từng leo lên Thiên Bảng ở 700 năm trước, trải qua 700 tích lũy, nàng cũng có lực lượng của top 10 Thiên Bảng.

Nhưng nàng lại không có sức chống cự, chỉ một chưởng nhẹ nhàng của Vấn Thù Y mà đã bị đóng băng.

Vấn Thù Y lại nhìn về phía Tế Hải đại trưởng lão: “Nói đi, ngươi là người phương nào? Nể tình ngươi đường đường là võ tu Siêu Phẩm, ta cho phép ngươi lưu lại họ tên.”

“Thái âm thần giáo, địa chủ tế Nguyệt Hinh, gặp qua Vấn thành chủ!’

‘Tế Hải đại trưởng lão’ kia lùi một bước, xóa bỏ ngụy trang, để lộ ra khuôn mặt quốc sắc thiên hương.

Nàng mặc một thân váy dài màu trắng, có vẻ tiên tư ngọc chất, phiêu dật xuất trần.

Khi Nguyệt Hinh chắp tay thi lễ, lại hiện ra vẻ trào phúng: “Thành chủ khách khí với ta như vậy, còn cố tình phí lời với cháu ngươi, chính là muốn kéo dài thời gian đúng không?”

“Chắc ngươi đang rất khó hiểu, không hiểu đại trận phòng hộ của Băng Thành đã xảy ra biến cố gì đúng không? Vì sao đám thuật sư thân tín mà ngươi mới đổi ngày hôm qua, lại kết thúc vận chuyển phù trận?”

Khi Nguyệt Hinh dứt lời, những trận pháp hình hoa tuyệt trên không trung kia đã biến mất.

Chương 2035 - Sở lang (3)

Vấn Thù Y vẫn thản nhiên, lạnh lùng nhìn Nguyệt Hinh.

Nàng lập tức có cảm ứng, liếc mắt nhìn ra ngoài sân: “Vấn Thiên Khuyết?”

Tuy giọng nói của Vấn Thù Y không gợn sóng, nhưng lại ngậm lấy mấy phần nghi ngờ và khó hiểu.

Nguyệt Hinh để hai tay trong tay áo, tựa như cười mà không phải cười: “Thành chủ bố trí gần như không có sơ hở, những thuật sư khống chế trận pháp kia đều là một tay ngươi bồi dưỡng ở đảo Bát Kỳ của Hạch Châu, vẫn không có người nào biết đến.”

“Tuy rằng đại đa số hộ vệ hôm nay đều là người của Trưởng Tôn gia, nhưng thành chủ đã bí mật triệu tập một vạn binh lính tinh nhuệ, ẩn náu ở gần đây. Vấn đề là ngươi nhờ người không nên nhờ! Giao những lực lượng này vào tay Vấn Thiên Khuyết.”

Khóe môi nàng cong lên, ngậm lấy vẻ đắc ý: “Vấn Thiên Khuyết là tộc chất của ngươi, do một tay ngươi bồi dưỡng và giáo dục, lại đề bạt lên làm Tả tướng, lẽ ra hắn phải trung thành tuyệt đối với ngươi.”

“Nhưng mà thành chủ ngàn vạn lần không nên sinh ra ý nghĩ giải tán Băng Thành. Những hành vi gần đây của thành chủ, đã khiến cho quần thần dưới trướng tức giận. Nếu ngươi có thể gả cho Sở Hi Thanh thì cũng thôi, nhưng mà ngươi không thể.”

“Vì vậy nên với Vấn đại thừa tướng mà nói, thống lĩnh Vấn gia phụ tá Trưởng Tôn Binh Quyền thì vẫn được hưởng vinh hoa phú quý cơ mà? Vị Trưởng Tôn thành chủ này, chắc chắn sẽ phải dựa vào Vấn gia của hắn.”

Lúc này, bên ngoài Trai Tâm viện. Vấn Thiên Khuyết dẫn đám đại thần võ tướng đi đến bên ngoài, bao quát cả Quy Hạo Nguyên.

Trên thân của mấy người bọn họ còn nhuốm máu.

Hôm nay, không phải tất cả quần thần tham dự đại tế đều có thể ủng hộ cách làm của bọn họ.

Cũng có không ít người phản kháng kịch liệt, trách cứ bọn họ là loạn thần tặc tử.

Vì vậy trước khi đến đây, đám người bọn họ còn trải qua một trận giết chóc máu tanh.

Vấn Thiên Khuyết mặt không cảm xúc, ánh mắt đau đớn tự trách, nhưng lại cực kỳ kiên định.

Hắn kéo vạt áo, quỳ trước của Trai Tâm viện.

“Vấn Thiên Khuyết cảm gan, mời vương thương vì truyền thừa của Băng Thành, vì bách tính của Băng Thành, mà tiếp nhận ‘Thái âm thần ấn’!”

Đám quần thần ở phía sau cũng quỳ xuống theo hắn.

“Chúng thần cả gan, mời vương thượng vì truyền thừa của Băng Thành, vì bách tính của Băng Thành, mà tiếp nhận ‘Thái âm thần ấn’!”

Tiếng nói của bọn họ hội tụ thành một luồng, âm như sét đánh, thanh thế rất lớn. Rồi lại cố ý kiềm chế, không dám để đám bách tính bên ngoài ‘Trấn Hải từ’ nghe thấy.

Vấn Thù Y đầu tiên là trợn tròn mắt, sau đó lại tỏ vẻ bừng tỉnh: “Vạn Trá chi chủ Thần Bàn Nhược đúng không?”

Vấn Thù Y tự tin rằng năng lực ngự trị của mình không quá kém.

Vì vậy cái cục diện chúng bạn xa lánh này quá quỷ dị.

Nàng đã cảm ứng được lực lượng của vị thần linh này.

“Hôm nay đúng là có sự giúp đỡ của ‘Vạn Trá thần chủ.”

Nguyệt Hinh lại bật cười một tiếng: “Nhưng mà thành chủ đại nhân đánh mất lòng người cũng là thật, nếu như thành chủ không tự lộ sơ hở, dù thần lực của ‘Vạn Trá thần chủ’ có che trời, thì cũng không thể để ngươi rơi vào hoàn cảnh này.”

Lời nói của nàng hàm chứa chờ mong, nhìn Vấn Thù Y: “Kính xin thành chủ chiếu cố đến đại cục, nhận lấy cái Thái âm thần ấn này của Thần Tôn nhà chúng ta. Thần Tôn nhà ta vẫn luôn muốn thu hồi lực lượng thất lạc tại phàm giới, ta có thể thay Thần Tôn hứa hẹn với ngài, khi thành chủ ngài còn sống, Thần Tôn chắc chắn sẽ không ra tay với ngài.”

Trong lòng Nguyệt Hinh rất tò mò.

Nếu như Vấn Thù Y từ chối, hôm nay Cực Đông Băng Thành chắc chắn sẽ là quân thần cắt đứt, rơi vào hoàn cảnh sụp đổ.

Mà một khi chiến đấu, thì sẽ có ít nhất 200 vạn con dân của Băng Thành chết khổ!

Vị Nhất Kiếm Khuynh Thành này sẽ lựa chọn thế nào đây?

Liệu có giống như 800 năm trước, đáp ứng thay thế Vấn Thù Y chân chính, gả vào vương thất, sẽ vì đại cục mà tiếp nhận Thái âm thần ấn không?

Nữ tử này đã là người sắp hết thọ, đã bước nửa chân vào quan tài, cần gì phải để ý đến thần lực bản nguyên của âm Thần – Nguyệt Hi.

Nguyệt Hinh đã phát hiện, thần lực của Vạn Trá thần chủ đang ăn mòn linh trí của Vấn Thù Y.

Nàng chắc chắn sẽ đáp ứng…

Tuy nhiên, sau đó Nguyệt Hinh lại phát hiện, vẻ mặt Vấn Thù Y ở đối diện chỉ có tự giễu, ngoài ra còn hiện ra một tia ung dung.

Lúc này, Vấn Thù Y quả thực là rất cáu giận và đau khổ.

Tuy rằng chúng bạn xa lạnh, nhưng lại không khiến cho tâm trí của nàng dao động.

Trái lại nàng còn cảm thấy như trút được gánh nặng, làm cho gánh nặng ngàn cân tan biến trong chớp mắt.

Bắt đầu từ giờ phút nàng thay thế tỷ tỷ ‘Vấn Thù Y’ gia nhập vào vương thất nước Trấn Hải, nàng chưa bao giờ cảm thấy nguyên thần và thân thể của mình lại nhẹ nhàng như ngày hôm nay.

Ban đầu, nàng chỉ là vì an bình của nước Trấn Hải, là vì mấy đứa trai gái do tỷ tỷ để lại, nên vẫn cố gắng đóng vai Vấn Thù Y.

Sau khi nước Trấn Hải diệt vong, nàng lại chăm chỉ không ngừng, lo lắng báo thù cho những con dân chết khổ của nước Trấn Hải; cố gắng hết sức lực vì muốn tìm một con đường sáng cho thuộc hạ, người thân và ngàn tỉ con dân của Băng Thành. Khiến cho con dân của Băng Thành có thể an cư lạc nghiệp sau khi nàng chết.

Vấn Thù Y tưởng rằng quần thần dưới trướng cũng có cái nhìn giống như nàng.

Nhưng đến giờ phút này nàng mới biết, đám người này thật ra không thèm để ý đến thù hận với Đại Ninh, cũng không thèm để ý đến sống chết của 150 vạn con dân và 970 vạn tướng sĩ.

Bọn họ chỉ để ý quyền lực và tài phú trong tay, chỉ để ý đến truyền thừa của gia tộc.

Còn nữa, cuộc đời của mình thật là đáng thương, thật là hoang đường nực cười.

Tất cả những thứ này… đều chỉ là hư ảo.

Vì vậy, tất cả những thứ này cũng nên kết thúc rồi.

Chương 2036 - Sở lang (4)

Vấn Thù Y âm thầm tự giễu, lại phát hiện nguyên thần của mình đang lớn mạnh với một tốc độ kinh người.

“Hai chữ ‘quyền’, ‘thế’ này. Thật sự là hại người rất nặng.”

Vấn Thù Y đầu tiên là cười gằn, trong mắt lại lộ ra vẻ sắc bén, tựa như lưỡi đao của thế chém diệt tất cả, xé nát tất cả: “Các ngươi dựa vào cái gì mà cho rằng ta sẽ đáp ứng? Chỉ vì bảo vệ quyền bính và vinh hoa phú quý của đám sâu mọt các ngươi sao?”

Cheng!

Theo một tiếng bén nhọn vang lên, một thanh kiếm toàn thân trắng như tuyết, nơi cán kiếm có một chuyển luân ngang trời mà đến, rơi vào trước người Vấn Thù Y.

Theo Vấn Thù Y vung tay áo, vô cùng vô tận hàng lực quét về bốn phía, chỉ chớp mắt đã hình thành một vách tường băng cực dày, bao trùm bên ngoài ‘Trấn Hải từ’.

Không dùng được trận pháp phòng hộ thì không cần dùng!

Hạt nhân chân chính của tòa trận pháp này, chính là thần binh bản mệnh Thái Sơ Băng Luân của nàng!

Vì vậy nàng cùng lắm là tốn thêm chút sức lực, hạn chế chiến đấu trong tòa ‘Trấn Hải từ’ này là được.

Vấn Thiên Khuyết phản bội cũng không sao!

Một mình nàng và một kiếm, vẫn có thể chém tận giết tuyệt đám loạn thần tặc tử và cái gọi ‘đại tế ti’ ở trước mắt này.

Vấn Thù Y thuận theo bọn họ cả đời, đến hôm nay, nàng lại muốn phản nghịch một hồi!

Tộc nhân Vấn gia cái gì, vương triều Trấn Hải cái gì, Cực Đông Băng Thành cái gì… nàng không thèm để ý đến, nàng muốn bỏ qua tất cả!

Sau này, nàng muốn sống vì chính bản thân mình.

Những người này muốn chờ nàng chết đúng không? Vậy thì nàng sẽ không chết!

Mấy chục vạn năm tiếp theo, nàng sẽ chứng đạo Vĩnh Hằng, sẽ trường sinh vĩnh cửu, sẽ ngạo thị hồng trần!

Đám người Trưởng Tôn gia cho rằng nàng đi theo Sở Hi Thanh, khiến cơ nghiệp Băng Thành này rơi vào tay người khác đúng không?

Vậy thì nàng nhất định sẽ cho bọn họ toại nguyện!

Nguyệt Hinh thấy thế thì nhíu mày.

Nàng ý thức được mình đã quá coi thường vị Vấn thành chủ này rồi.

Thậm chí ngay cả lực lượng của ‘Vạn Trá thần chủ’ mà cũng không thể lay động tâm trí nữ tử này.

Có lẽ nàng cũng muốn buông bỏ tất cả mọi thứ, chỉ là không tìm thấy thời cơ thích hợp thôi.

Nhưng vẻ mặt của Nguyệt Hinh vẫn bình tĩnh như thường.

Trong khoảnh khắc này, ống tay áo của Nguyệt Hinh bỗng nhiên nổ tung, bộc lộ ra đôi tay vẫn giấu trong tay áo.

Nàng thở dài một hơi: “Thành chủ đại nhân cần gì phải khổ như vậy? Cần phải ép ta đi đến bước này sao?”

Đôi tinh của Nguyệt Hinh chợt kết thành một dấu tay kỳ dị.

Nơi trung ương của dấu tay thì lại cài một khối đá quý màu xanh biếc.

“Chỉ tiếc là, từ thời khắc thành chủ bước vào ‘Trấn Hải từ’ này, thì ngươi đã thua rồi.”

Khoảnh khắc này, viên đá quý màu xanh biếc trong tay nàng đã nổ tung.

Đầu tiên là vô số hàn lực lan tràn và bao phủ chung quanh, sau đó lại nhanh chóng chuyển động quanh người Vấn Thù Y, rồi từng tia từng sợi hàn lực đã thẩm thấu vào cơ thể Vấn Thù Y.

Dưới chân nàng, toàn bộ trận pháp bao trùm ‘Trấn Hải từ’ cũng hưởng ứng theo, làm cho nơi này tụ tập vô số hàn lực, vô tận âm nguyên.

Nguyệt Hinh tiếp tục kết ấn, cười to một tiếng: “Đây là ‘Thái âm nguyên thạch’, cũng chính là một trong những thần lực bản nguyên mà Thần Tôn để lại thế gian. Ngươi muốn luyện hóa thần lực của Thần Tôn đúng không? Vậy thì nàng sẽ giúp ngươi. Còn nữa, tòa trận pháp dưới chân chúng ta cũng không có tác dụng gì khác, nó chỉ gợi mở lực lượng cực âm trong cơ thể ngươi thôi, khiến cho chúng tăng thêm một tầng.”

“Nói đến thì ta cũng phí rất nhiều tâm tư vì tòa trận pháp này. Muốn giấu qua tai mắt của ngươi thì quả thực là khó như lên trời. May mắn là có đám thần tử này của ngươi giúp đỡ, cuối cùng cũng có thể hoàn thành.”

Khi nàng nói chuyện, vị trí đan điền ở phần bụng Vấn Thù Y bỗng nhiên kết ra một lớp băng mỏng, tầng băng này nhanh chóng khuếch tán ra toàn thân, hơn nữa càng ngày càng dầy.

Nguyệt Hinh nhìn Vấn Thù Y gần như đã hóa thành tượng băng, vẻ mặt đầy tự đắc: “Không biết thành chủ có thích phần lễ vật này hay không?”

Lúc này, tại bên ngoài Băng Thành.

Sắc mặt Sở Hi Thanh âm trầm, sát cơ tràn trề, hiện thân ở cách Cực Đông Băng Thành ngoài 100 dặm.

Hắn đã nhận ra điều dị thường ở trong thành.

Tuy rằng đám người bên trong cố gắng che giấu, nhưng mà bọn họ không giấu nổi kiếm khi tiết ra ngoài của Thái Sơ Băng Luân.

Sở Hi Thanh ở lại chỗ này, chỉ là nhằm đề phòng chuyện bất ngờ mà thôi.

Thật ra hắn không cảm thấy trận đại tế này sẽ xuất hiện bất ngờ gì.

Đừng nói là Vấn Thù Y đã có phòng bị từ trước, mặc dù nàng không phòng bị, thì người khác cũng rất khó có thể làm gì nàng.

Huống hồ ngoài thành còn có Sở Hi Thanh hắn đang nhìn chằm chằm vào kìa.

Sở Hi Thanh không nghĩ tới, lại có người to gan như vậy, dám gây sự ở ngay dưới mắt của hắn!

Khi đến ngoài thành, Sở Hi Thanh lại thi triển Quang âm Thuấn Bộ lần nữa, ý đồ thoát khỏi cấm chế và trận pháp trong và ngoài của Băng Thành, trực tiếp tiến vào trong ‘Trấn Hải từ’.

Đám thuật sư trong thành đang ra sức cản trở, dùng tất cả các loại biện pháp để phong tỏa không gian.

Nhưng mà chỗ đáng sợ của cái năng lực Quang âm Thuấn Bộ này, chính là gần như không bị hạn chế bởi cấm chế và trận pháp.

Huống hồ Sở Hi Thanh còn có ‘Thí Thần huyết cương’ và lửa đen của Táng Thiên, có thể phá hư và áp chế tất cả pháp thuật trong thiên địa.

Chương 2037 - Sở lang (5)

Nhưng khi Sở Hi Thanh sắp bước vào trong Băng Thành, một màn sáng màu xanh lam chợt hiện lên trước mặt hắn.

Vấn Thù Y: “Sở lang, ta vẫn bình yên vô sự. Tất cả nghịch thần và biến cố trong thành, ta có thể tự xử lý, xin Sở lang chờ ở ngoài thành một thời gian ngắn, được chứ?”

Sở Hi Thanh nhìn thấy đoạn văn tự này, tâm thần nhất thời thả lỏng.

Sau đó hắn lập tức cảm thấy không đúng.

Sở lang?

Vấn Thù Y thế mà lại gọi mình là Sở lang? Cái này bình thường sao?

Sở Hi Thanh tê cả da đầu.

Vấn tỷ tỷ, ngươi không cần gọi lung tung nha!

Ta thừa nhận là ta có lòng muông dạ thú, nhưng quan hệ của chúng ta còn chưa đến nước đó mà.

Như vậy sẽ chết người đấy!

Sau đó, quả nhiên là lại có vài đoạn văn tư khác.

Lục Loạn Ly: “Sở lang?”

Sở Vân Vân: “Thú vị!”

Kế Tiễn Tiễn và Lưu Nhược Hi ở cách xa vạn dặm thì không khỏi che miệng, mắt hiện ra ý kinh hãi.

Chủ thượng của bọn họ… hắn rốt cuộc đã làm gì?

Hắn muốn chết sao?

Bạch Tiểu Chiêu đứng trên bả vai Sở Hi Thanh lại tự nhận là mình không thể ngồi xem, mình nhất định phải bù đắp sai lai của ngày hôm qua, cứu viện huynh trưởng một tay.

Nàng lập tức bóp nát một khối linh thạch: “Vấn Thù Y, sao ngươi có thể nói lung tung? Sở lang không phải là ai cũng có thể gọi được, tại nhân tộc các ngươi, tựa như chỉ có phu thê mới được gọi như vậy.”

“Vân Vân tỷ, ta có thể làm chứng, ngày hôm nay huynh trưởng không có tiếp xúc gì với Vấn Thù Y. Hắn không làm chuyện gì cả, chỉ là lo lắng cho Vấn Thù Y, cho nên ngồi cả một đêm ở ngoài Cực Đông Băng Thành.”

Sắc mặt Sở Hi Thanh chợt đen xì, nghĩ thầm ngươi không biết nói chuyện thì đừng có nói.

Hắn cốc đầu Bạch Tiểu Chiêu, sau đó vô cùng cẩn thận mà đáp lại: “Vấn tỷ tỷ, không sao thật chứ? Không cần ta nhúng tay thật sao?”

Hắn nghi ngờ Vấn Thù Y ở đối diện không phải là bản thân nàng, đúng không? Bằng không thì làm sao nàng lại gọi hắn là Sở lang chứ?

Nhưng mà Thần Khế thiên bi chỉ tán thành bản chất nguyên thần của Vấn Thù Y.

Vấn Thù Y: “Sở lang cứ tin ta, chỉ là vài tên hề, vài thần linh giấu đầu lòi đuôi thôi, sao có thể làm khó ta! Chờ ta dọn dẹp đám cặn bã này xong, từ đây sẽ đi theo Sở lang.”

Sở Hi Thanh nhíu mày.

Hắn cảm thấy Vấn Thù Y nói chuyện rất kỳ quái.

Hắn hơi suy ngẫm một lát, cuối cùng vẫn từ bỏ ý nghĩ tiến vào Băng Thành, trả lời một câu: “Vậy ta sẽ chờ ở ngoài!”

Sở Hi Thanh lập tức nháy mắt ra hiệu với Phong Tam và Bạch Tiểu Chiêu.

Hắn mới sẽ không đàng hoàng ở ngoài thành.

Chẳng may Vấn Thù Y bị đám người kia ức hiếp thì làm sao bây giờ? Hai chữ ‘Sở lang’ này, nói không chừng còn là một loại ám chỉ.

Hơn nữa hắn cảm nhận được hàn lực của viên ‘Cực âm thần nguyên’ trong thức hải của mình quá nồng nặc.

Khí tức lạnh lẽo ở bên trong khiến cho hắn phải rùng mình một cái.

Phong Tam cũng hiểu ý của hắn, Bạch Tiểu Chiêu thi lại hơi mơ hồ, mãi đến khi bị Phong Tam tóm gáy, bay về phía Băng Thành thì nàng mới tỉnh ngộ.

Cùng lúc đó, trong Đạo Nhất điện trên Vô Tướng thần sơn, Sở Vân Vân đang ngồi cùng mấy người Lý Trường Sinh bỗng nhiên đứng dậy.

Sắc mặt nàng âm trầm như nước: “Tông chủ, sư tôn, ta phải đi trước một bước!”

Hôm nay Sở Vân Vân trở về Vô Tướng thần sơn là vì chờ đợi Sở Hi Thanh mở đạo tiêu truyền tống, có thể chạy đến cứu viện bất cứ lúc nào.

Mà giờ phút này, Sở Vân Vân lại cảm giác được, nếu như mình còn tiếp tục chờ ở đây, như vậy rất có thể sẽ phát sinh chuyện gì đó khiến cho nàng hối hận cũng không kịp.

Mụ già không biết xấu hổ kia hôm nay đột nhiên đổi cách xưng hô, nhất định là có mưu đồ gì đó!

Mà giờ phút này, bên trong ‘Trấn Hải từ’ của Cực Đông Băng Thành.

Quanh người Vấn Thù Y đều bị bao trùm bởi hàn băng, nhưng lớp băng này chỉ đến ngực thì đã dừng lại.

Những hàn băng này chỉ đóng băng ở nửa dưới và bụng Vấn Thù Y.

Điều này khiến cho Nguyệt Hinh ngây người, nhìn trước ngực Vấn Thù Y với vẻ khó hiểu.

Thái Sơ Băng Luân thì vẫn trôi nổi bên cạnh, phát tán hàn lực ra ngoài.

Cái này rất kỳ quái…

Vấn Thù Y phải không thể khống chế nổi cực âm cực hàn trong cơ thể mới đúng.

Nàng phải bị đóng băng hoàn toàn, sau đó chờ đợi tử vong.

Mặt Vấn Thù Y không cảm xúc, trong mắt ngậm lấy vài phần châm biếm: “Nếu ngươi là một trong những đại chủ tế của Thái âm thần giáo, vậy chắc ngươi đã nghe nói đến nguyên thần thứ hai?’

“Nguyên thần thứ hai?”

Nguyệt Hi suy nghĩ rất nhanh, khuôn mặt lập tức trắng bệch như tờ giấy: “Không thể nào!!!!”

Vấn Thù Y thế mà lại cô đọng nguyên thần thứ hai?

Nàng chưa từng nghe nói đến chuyện này!

Lần này, trước khi ra tay thì nàng đã thu thập tất cả tình báo có liên quan đến Vấn Thù Y.

Vấn Thù Y chưa từng sử dụng nguyên thần thứ hai ở Hạch Châu.

Hai tên ngu xuẩn Quy Hạo Nguyên và Trưởng Tôn Nhược Ly này, tình báo quan trọng như vậy mà sao không nói?

Không đúng!

Chắc hẳn bọn họ cũng không biết!

Nếu như Vấn Thù Y có nguyên thần thứ hai, như vậy Đế Miên Thảo của bọn họ căn bản là không có hiệu quả.

Bọn họ chỉ có thể mê hoặc nguyên thần thứ nhất của Vấn Thù Y, chứ không thể mê hoặc nguyên thần thứ hai không biết giấu ở nơi nào

kia.

Chương 2038 - Thần Dương x Thần m

“Không gì là không thể.” Vấn Thù Y hơi lắc đầu: “Ta tốt xấu gì cũng là vương giả của Băng Thành hơn 700 năm, đã thấy lòng người rất nhiều lần, vì sao ngươi cho rằng ta sẽ không giữ lại chút gì với thuộc hạ và thân tín?”

Nguyệt Hinh chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, toàn thân nổi da gà.

Nàng biết, nếu lời nói của Vấn Thù Y là thật, thì nàng chết chắc rồi.

Nàng không chỉ tự tay đưa lực lượng của Thần Tôn cho Vấn Thù Y, mà còn đưa tính mạng của mình đến dưới kiếm của đối phương!

Nhưng vào lúc này, hai bóng người cất bước đi vào bên trong.

Người cầm đầu khoảng 30, dáng người cao to, mặc long bào, đội đế miện, sau khi đi vào thì cười sang sảng: “Xem ra đại chủ tế đã thành công? Hành trình lần này tuy nhiều khúc chiết, vô cùng nguy hiểm, nhưng chung quy vẫn diễn ra theo ý của chúng ta.”

Nguyệt Hinh lại cảm thấy cơ thể lạnh lẽo.

Những gì hai người bọn họ vừa nói, tất cả mọi người đều không nghe được.

Tiếng nói của hai người, bị Vấn Thù Y phong tỏa bên trong gian tĩnh thất này.

Đối phương đây là không muốn dọa hai người này, dụ dỗ hai người này tự chui đầu vào rọ!

Vấn Thù Y thì lại nhìn người mặc long bào với ánh mắt đầy thâm ý.

Đây chính là tên cẩu hoàng đế của Đại Ninh… Kiến Nguyên!

Ánh mắt Kiến Nguyên đế nhìn Vấn Thù Y trần đầy tham lam, khát vọng, rồi lại thấp thỏm không ngớt.

Đây là bước cuối cùng.

Chỉ cần lấy được nguyên âm xử nữ của Vấn Thù Y, vậy hắn liền một bước lên trời.

Khi Kiến Nguyên đế nhìn thấy nửa thân dưới bị đóng băng của Vấn

Thù Y, thì không khỏi vui mừng.

Nói vậy là đã thành công rồi!

Tuy rằng Đế Miên Thảo không có tác dụng gì.

Nhưng bản tâm của Kiến Nguyên đế lại càng thích chinh phục Vấn Thù Y khi nàng vẫn đang tỉnh táo.

Đơn giản chính là đào một cái lỗ trên tầng băng mà thôi…

Sắc mặt của Vũ Côn Luân thì hơi nghiêm túc, hắn nhìn về phía trước ngực Vấn Thù Y.

Vũ Côn Luân lấy tức nhìn về phía Vấn Thù Y với vẻ kinh hãi: “Ngươi đang luyện hóa ‘Thái âm thần nguyên’?”

Nữ nhân này vẫn còn lực lượng, nàng còn đang luyện hóa thần lực của âm Thần thành của mình!

Hắn rất muốn hỏi Nguyệt Hinh, trong này rốt cuộc đã phát sinh cái gì? Vì sao lại có biến cố như vậy?

Kiến Nguyên đế cũng phát hiện không đúng, thái độ kỳ quái của Vũ Côn Luân khiến cho hắn âm thầm hoảng sợ.

Hắn muốn bước ra sau một bước, trốn đến sau lưng Vũ Côn Luân, nhưng lại cảm giác được một luồng kiếm ý sắc bén và vô cùng mạnh mẽ đã khóa chặt lấy hắn.

Dưới áp lực của kiếm ý này, khí huyết và chân nguyên của hắn đều cứng đờ, từng tia từng tia giá lạnh thẩm thấu vào nơi sâu xa trong cốt tủy của hắn.

Kiến Nguyên đế lập tức chảy mồ hôi lạnh, những giọt mồ hôi lạnh này vừa xuất hiện liền bị đóng băng.

Còn có một tầng băng mỏng bao trùm trên da thịt của hắn.

Toàn thân Kiến Nguyên đế cứng ngắc, hắn ý thức được nếu mình có động tác gì, thì kiếm ý của Vấn Thù Y sẽ chém thẳng về đây.

Vũ Côn Luân cũng không dễ chịu, toàn thân hắn cũng bị bao trùm bởi một lớp băng mỏng.

Tầng da thịt long lanh óng ánh kia cũng đóng băng đến kêu ‘cách cách’, gần như rạn nứt.

Con ngươi của Vũ Côn Luân không khỏi hít lại: “Hàn Phong kiếm ý tầng 35! Tầng 35…”

Võ ý thiên quy đột phá đến tầng 25, chính là đẳng cấp Siêu Phẩm; đột phá đến tầng 33, liền có thể sánh vai với thần linh.

Vấn Thù Y lại đưa Thái âm, Hàn Thiên và Phong Thiên tăng lên đến tầng 35 trở lên.

Mà còn tiếp tục tăng lên, sắp sửa bước vào tầng 36!

Còn có Đống Thiên tầng 35, Tốn Phong tầng 32, Cấm Thiên tầng 32, Thần Giới tầng 30…

Vũ Côn Luân biết, sau khi nước Trấn Hải diệt vong, Vấn Thù Y đã lên đến cảnh giới Gần Thần, sức chiến đấu có thể sánh vai với thần linh!

780 năm qua, Vấn Thù Y bị vết thương cũ liên lụy, cùng với cực âm cực hàn trong cơ thể, khiến nàng không thể tiến thêm một bước.

Nhưng mà võ đạo của nàng vẫn chưa dừng bước, Vấn Thù Y vẫn còn nghiên cứu thiên quy Hàn Phong.

Tích trữ tận 780 năm, không phải là chuyện nhỏ!

Vị Nhất Kiếm Khuynh Thành này chỉ vì kéo dài mạng sống, cho nên mới không thể không áp chế một thân võ đạo và võ ý thiên quy ở đẳng cấp Gần Thần.

Vì vậy, đó còn lâu mới là cực hạn của Vấn Thù Y!

Nhưng mà Vấn Thù Y làm như vậy, nàng không sợ thân thể của nàng không chịu nổi lực lượng thiên quy mạnh mẽ này sao?

Thái âm thần nguyên mới trong cơ thể Vấn Thù Y, nó có thể làm căn cơ của nàng tiến thêm một bước, nhưng mà cái này không khác gì uống thuốc độc giải khát!

“Nàng đã điên rồi!”

Nguyệt Hinh đã không khống chế được tâm tình: “Nữ nhân này còn luyện cả nguyên thần thứ hai! Vũ Côn Luân, bản thể của ngươi có đến không? Nếu đến rồi thì mau ra tay, bằng không chúng ta đều phải chết!”

Nàng đã bị kiếm ý của Vấn Thù Y khóa chặt tận bốn cái hô hấp!

Khiến cho khí huyết trong cơ thể nàng gần như đã đông cứng.

Phong Thiên chi pháp mạnh mẽ kia còn phong cấm toàn bộ thời gian không gian nơi đây, để ba người bọn họ không có bất kỳ cơ hội bỏ chạy nào.

Vấn Thù Y còn chưa ra tay, một mặt là vì tích trữ kiếm thế, một mặt là luyện hóa Thái âm nguyên lực trong cơ thể.

Nàng không xuất kiếm thì thôi, một khi xuất kiếm thì tất là lôi đình vạn quân, bài sơn đảo hải, để cho bọn họ không thể chống đỡ.

Chương 2039 - Thần Dương x Thần âm (2)

Nguyệt Hinh chỉ cảm thấy may mắn là nữ tử này vẫn còn có vài phần tình người, vẫn cố kỵ hơn 30 triệu bách tính bên trong Băng Thành.

Nàng tích trữ lực lượng, chính là vì một đòn nghiền ép và chiến thắng, phòng ngừa lực lượng của bản thân tiết ra ngoài ‘Trấn Hải từ’.

Cái này cho ba người bọn họ chút thời gian để ứng biến, nhưng cũng để Nguyệt Hinh lạnh lẽo tận xương tủy.

Nàng biết mình chuẩn bị thế nào cũng vô dụng.

Trước kiếm của nữ nhân này, dù thần linh Vĩnh Hằng thì cũng phải nhượng bộ lui binh!

Nếu tính một đánh một, thì sức chiến đấu của nữ nhân này đã vượt xa Huyết Nhai năm đó!

Mượn thần khí Thái Sơ Băng Luân, chỉ sợ Vấn Thù Y chém giết 12 13 vị thần linh cũng không phải là việc khó!

Đây chính là chỗ mạnh của Hàn Phong tầng 36!

Cái này không giống với đám Cự thần Vĩnh Hằng tốt mã dẻ cùi kia, vị này đã giao hòa rất sâu với thiên quy đạo luật.

Hôm nay, trừ phi là bản thể của Vũ Côn Luân chạy đến đây, bằng không ba người bọn họ đều chết chắc!

Chắc chắn phải chết!

Đáng sợ nhất là, Vấn Thù Y lại còn mở trận pháp hạt nhân của Băng Thành.

Những phù trận hình hoa tuyết kia lại xuất hiện trên không trung, làm cho mặt đất của 'Trấn Hải từ' cũng xuất hiện một lớp băng.

Khiến cho đám quần thần đang quỳ ở ngoài Trai Tâm viện cũng vì thế mà kinh hoàng thất thố.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn lên không trung, ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Sắc mặt Vấn Thiên Khuyết cũng trắng bệch.

Hắn không thể ngờ được.

Thành chủ dường như không định đáp ứng! Thậm chí còn sinh ra sát ý với đám thần tử bọn họ?

Nhưng đây là vì sao?

Thành chủ đại nhân đã không để ý đến sự tồn vong và truyền thừa của Vấn gia bọn họ rồi sao?

Nàng làm như vậy, sau khi chết còn có thể gặp mặt liệt tổ liệt tông Vấn gia sao?

Không có đám thần tử bọn họ, ai cai trị Cực Đông Băng Thành? Ai chống lại binh mã của triều đình?

Nàng không sợ Băng Thành sụp đổ sao? Ngàn tỷ con dân từ đây lưu lạc bốn phương?

Ngày xưa, thành chỉ vì nước Trấn Hải, vì Vấn gia, đồng ý thay thế tỷ tỷ gả vào hoàng thất, vì sao hôm nay lại không chịu nhường nhịn một lần nữa?

Nguyệt Hinh lại tê cả da đầu.

Đám thuật sư mà Vấn Thù Y sắp xếp đều đã lạc lối và mất ý chí.

Bọn họ có Vấn Thiên Khuyết phối hợp và trợ giúp, thần lực của 'Vạn Trá chi chủ' dễ dàng dụ dỗ bọn họ.

Lực lượng của Vạn Trá chi chủ mạnh cỡ nào chứ?

Đám thuật sư kia tuyệt đối không thể tỉnh ngộ trong thời gian ngắn.

Vấn Thù Y có thể khởi động lại trận pháp, vậy chỉ có một khả năng… đó là toàn bộ thuật sư bên kia đều chết rồi!

Nữ nhân này không hổ là vương của Cực Đông Băng Thành, tuy nàng nhân ái và thương dân, nhưng cũng có thể quyết tâm và tàn nhẫn, cũng không hề thiếu thủ đoạn lôi đình và ác độc.

“Quốc sư!”

Sắc mặt Kiến Nguyên đế đã trắng bệch.

Hắn cố gắng bình tĩnh lại, giọng nói lại không tự chủ được mà hơi run rẩy: “Chúng ta phải mau chóng chạy khỏi đây!”

Ánh mắt Vũ Côn Luân lại đau khổ đến dị thường.

Tại sao lại xuất hiện biến cố như vậy?

Sao Vấn Thù Y lại học được nguyên thần thứ hai?

Hắn đã trả giá tất cả mọi thứ có thể trả giá, hoàn thành gần như tất cả mọi bước, nhưng lại thua ở bước cuối cùng…

Cục diện bây giờ, đích thực là chỉ có bản thể của hắn mới có thể xoay chuyển.

Lấy sức mạnh tuyệt đối, bắt giữ Vấn Thù Y!

Nhưng mà đám thần linh kia sẽ ngồi nhìn sao?

Một khi chiến đấu cấp bậc thần linh xuất hiện ở gần Băng Thành, thiên số mà Vũ Côn Luân dùng tâm huyết của bản thân để che giấu, chắc chắn sẽ bại lộ!

Hắn thất bại! Hoàn toàn thất bại!

Thần âm Thần Dương không thể hợp nhất, như vậy hai năm sau, Táng Thiên chắc chắn sẽ trầm luân, nhân tộc sắp mất cái cột chống trời của mình.

Khi đó, toàn bộ Thần Châu đều sẽ tan vỡ!

Tổ tiên nhân tộc là Long Hi và Đế Oa cũng sẽ bị phong ấn mãi mãi! Người duy nhất tồn tại hậu thế là thánh hoàng đời thứ ba, cũng chắc chắn bị các thần vây giết.

Nhiều nhất là mười năm, nhân tộc từng là bá chủ thiên địa sẽ hoàn toàn trở thành nô bộ, long tộc ngạo khiếu trời cao cũng sắp trở thành bò sát, trở thành đồ ăn của Cự linh.

Con ngươi Vũ Côn Luân co rút lại, sau đó bỗng trợn lên, hiện ra đồng tử dọc màu vàng óng.

Một tiếng long ngâm lúc ẩn lúc hiện vang vọng bên trong 'Trấn Hải từ'.

Hắn không cam lòng!

Không thể từ bỏ như vậy!

Dù có chết, hắn cũng phải liều mạng một phen!

Khoảnh khắc này, Vũ Côn Luân lại nghe thấy một tiếng hừ lạnh để người lạnh tận xương tủy truyền vào: "m Dương tụ hợp, quả nhiên là con bò sát nhà ngươi đang giở trò!"

Khoảnh khắc này, một đạo kiếm khí tuyệt thế đã khóa chặt hai người Vũ Côn Luân và Kiến Nguyên đế.

"Thần Thất Sát?"

Đồng tử dọc màu óng của Vũ Côn Luân hiện ra một tia kinh hãi, sau đó lại chuyển hóa thành vô tận sát niệm.

Người này hiện thân, tuy có nằm ngoài dự đoán của hắn.

Nhưng mà không sao.

Cục diện ngày hôm nay, bại lộ là điều chắc chắn, khó tránh khỏi chiến một trận với chúng thần rồi.

Có thêm một cái hóa thể của Thất Sát thì cũng không quá quan trọng.

Chương 2040 - Thần Dương x Thần âm (3)

Khi tiếng hừ lạnh kia truyền vào, hai đạo khí cơ cực kỳ mạnh mẽ lao thẳng qua tầng tầng cấm chế của Băng Thành, lại dễ dàng xuyên thủng tường băng của Vấn Thù Y, xuất hiện ở bên trong 'Trấn Hải từ'.

Đó là hai bóng người, một cái cao khoảng tám thước, khuôn mặt tương tự với nhân tộc, ngũ quan khá là thanh tú, tuổi khoảng ba mươi, sau lưng có bảy thanh trường kiếm lơ lửng.

Tất cả kiếm đều đang phun ra nuốt vào kiếm cương sắc bén, tỏa ra bảy loại thần quang có màu sắc không giống nhau.

Người còn lại thì có thân thể rất lớn, cao đến một trượng hai thước.

Đầu của hắn như diều hâu, có mỏ chim dài, sau lưng là một đôi cánh rộng khoảng một trượng, phía sau đầu còn có một cái chuyển luân màu vàng đang trôi nổi.

Ánh sáng của thần lực tựa như ngọn đèn sáng, chiếu sáng toàn bộ ‘Trấn Hải từ’.

Sau khi hai người tiến vào, đầu tiên là lạnh lùng quét mắt nhìn bốn phía, sau đó đồng thời đạp bước, chuẩn bị bước vào gian tĩnh thất bên trong Trai Tâm viện kia.

Cũng trong khoảnh khắc này, kiếm thế Vấn Thù Y tích trữ đã lâu lại bị khí cơ bên ngoài xúc động.

Âm Phong Hàn Diệt Kiếm – Thái Sơ Băng Diệt!

Vùng thế giới này đầu tiên là nổi lên một luồng gió lạnh.

Sức gió kia nhìn như yếu ớt, nhưng lại khiến nhiệt độ của toàn bộ ‘Trấn Hải từ’ giảm mạnh.

Chỉ một phần ngàn cái nháy mắt, quá nửa đám đại thần và võ tướng quỳ ở ngoài sân đều bị đóng băng.

Càng làm người ta kinh ngạc là kiếm quang của Thái Sơ Băng Luân, hàn lực vô biên vô tận, đóng băng tất cả! Băng kiếm vô cùng vô tận, tan nát tất cả!

“Đáng chết!”

Nguyệt Hinh lại mắng một tiếng.

Toàn thân nàng tuôn ra một tầng sương máu, thần lực trong cơ thể bạo phát đến cực hạn, cố gắng thoát khỏi lực lượng Hàn Phong của Vấn Thù Y.

Nhưng Nguyệt Hinh còn chưa thể mở ra một đường, toàn thân đã bị lực lượng Hàn Phong vô cùng vô tận kia đóng băng.

Thân thể nàng mạnh đến tận Siêu Phẩm, lại là một trong những tế ti mà âm Thần – Nguyệt Hi sủng ái nhất, trong Thái âm thần giáo, nàng có quyền lực chưởng khống chuỗi ‘Nguyệt’ của Thần Tôn.

Nhưng mà Nguyệt Hinh toàn lực ứng phó, lại không đỡ nổi một đòn của Vấn Thù Y.

“Kiếm tốt!”

Ánh mắt Thần Thất Sát sáng ngời, trong con ngươi hiện ra một tia nghiêm túc.

Bảy thanh kiếm phía sau hắn bắt đầu uốn lượn, giống như là kiếm luân, rồi bùng nổ ra vô số kiếm khí, đánh nát toàn bộ kiếm khí hàn băng kia.

Sát, trảm, diệt, tru, đồ, lục, tiêm… bảy loại chi nhánh của thiên quy Sát Phạt, dưới sự khống chế của hắn, những thứ này lại giống như cánh tay, ‘Giết’ chết toàn bộ lực lượng băng hàn ở chung quanh!

Nhưng hai tay hai chân của Thần Thất Sát cũng bị lực lượng băng hàn này đóng băng.

Chuyển Luân tinh quân thì lại tê cả da đầu, trái tim run rẩy.

Nhân tộc Thần Châu lại còn có cao thủ như vậy…!

Đây chính là Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y từng chống lại Huyết Nhai trăm năm?

Với võ lực của nữ tử này, chỉ sợ chém giết thần linh Vĩnh Hằng còn dễ hơn cả Huyết Nhai!

Chuyển Luân tinh quân chấp chưởng ‘sao Luân’, lực lượng vượt qua đại đa số ‘thần linh hoang dã’ và thần linh hạ vị, tiếp cận với thần linh trung vị.

Song khi kiếm chiêu của Vấn Thù Y bạo phát, Chuyển Luân tinh quân lại sinh ra một loại cảm giác vô lực.

Kiếm chiêu và thiên quy Hàn Phong của nữ nhân, quả thực là mang tính nghiền ép với một thần linh Vĩnh Hằng như hắn.

Đáng sợ nhất là, mục tiêu của chiêu thức này lại là một người khác, chứ không phải hắn.

Hắn và Thần Thất Sát chỉ bị lan đến mà thôi.

“Luân chuyển!”

Chuyển Luân tinh quân dùng thần lực của mình, cưỡng ép đưa lực lượng Hàn Phong của Vấn Thù Y xoay chuyển đến nơi khác.

Khoảnh khắc này, ngôi sao của hắn ở trên tinh không đã bị đóng băng, từ trong ra ngoài đều bị đóng băng!

Bên ngoài cơ thể Chuyển Luân tinh quân cũng bị kết một tầng băng.

Hắn không thể chuyển toàn bộ lực lượng của Vấn Thù Y đến nơi khác, chỉ có thể lựa chọn giữ lại một phần, do cơ thể gánh chịu.

Nhưng cái này vẫn khiến cho thần khu mạnh mẽ của hắn bị đóng băng trong giây lát.

Kiến Nguyên đế thì lại đứng mũi chịu sào.

Thái Sơ Băng Luân của Vấn Thù Y mang theo băng tuyết ngập trời, chém xuống phía hắn.

Kiến Nguyên đế đã thả Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ, nhưng vừa mới tiếp xúc với lực lượng Hàn Phong này, mười hai đầu long khí kia đều bị đóng băng giữa không trung.

Đó là tinh thần khí huyết của ngàn tỷ con dân ở mấy châu chung quanh hội tụ lại, nhưng lại bị một kiếm của Vấn Thù Y đóng băng!

Sẽ chết!

Trong mắt Kiến Nguyên đế hiện ra vẻ tuyệt vọng.

Hắn cũng cầm thần kiếm Siêu Phẩm trong tay, nhưng lại không có chút tự tin nào để đối kháng với băng tuyết ngập trời trước mắt.

Thanh Thiên Tử kiếm của hắn, lại yếu đuối như một đứa trẻ khi đứng trước kiếm của Vấn Thù Y.

Cái gì mà ‘Chế lấy ngũ hành, luận lấy hình đức; mở lấy âm dương, nắm lấy xuân họ, đoạt lấy thu đông’, tất cả đều vô dụng.

Lần này hắn chết chắc rồi!

Trong lòng Kiến Nguyên đế sinh ra hối hận, biết thế thì đã không nghe quốc sư khuyến khích, không đến Cực Đông Băng Thành này.

Chương 2041 - Thần Dương x Thần âm (4)

Ngay khi Kiến Nguyên đế đang hối hận và phẫn uất, Vũ Côn Luân bỗng nhiên lắc mình đến trước mặt hắn. Thân thể Vũ Côn Luân bắt đầu biến hóa, sau khi bành trướng thì mở rộng ra sáu cánh tay.

Những cánh tay này kết thành ba cái pháp quyết, sử dụng ba môn pháp thuật.

Pháp Thiên Cương ‘Thôn Thiên Thực Nhật’ cấp bậc Siêu Phẩm!

Pháp Thiên Cương ‘Nhật Lăng Nguyệt Thế’ cấp bậc Siêu Phẩm!

Pháp Thiên Cương ‘Kim Cương Thiết Bích’ cấp bậc Siêu Phẩm!

Hắn hoặc là nuốt, hoặc là tái giá, hoặc là chống đỡ với một kiếm bá đạo và khủng bố này!

Nhưng ba môn pháp thuật cấp độ Siêu Phẩm này, hiển nhiên là vượt qua sức chịu đựng cực hạn của bộ hóa thân này.

Tầng da thịt như thủy tinh của hắn bắt đầu rạn nứt từng chút một!

Một phần trăm cái nháy mắt sau, gian tĩnh thất này bỗng nhiên nổ ‘ầm’ một tiếng.

Thân thể Vũ Côn Luân đã hoàn toàn hóa thành cát bụi.

Kiến Nguyên đế thừa dịp Vũ Côn Luân chống lại Thái Sơ Băng Luân, thân thể lui nhanh hơn 100 trượng, rời xa khỏi Trai Tâm viện.

Nhưng hắn còn chưa kịp vui mừng khi thoát được một kiếm, thì lại cảm ứng được một luồng sát ý kinh người đang khóa chặt lấy mình.

“Kiếm tốt!”

Đó là Thần Thất Sát!

Hắn lại than thở một lần nữa, sau đó vô số kiếm khí bạo phát, khiến cho tầng băng ở chung quanh bị vỡ vụn.

Đồng thời, một luồng kiếm quang đỏ thẫm sắc bén đến tột đỉnh chém thẳng về phía Kiến Nguyên đế!

Người này là mục tiêu của hắn.

Người này là lọ chứa do Chập Long ra sức chế tạo, dùng để chứa đựng Thần âm Thần Dương!

Chỉ cần tiêu diệt kẻ này, tất cả mưu đồ của Chập Long đều sẽ phá sản.

Lông tơ toàn thân Kiến Nguyên đế dựng đứng, tê cả da đầu.

Hắn liều mạng thôi phát Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ để chống đỡ, nhưng lại bị kiếm quang đỏ thẫm kia chém ra.

Lục phủ ngũ tạng của Kiến Nguyên đế đã lạnh lẽo như băng, lại bị vẻ tuyệt vọng bao phủ lần nữa.

Chẳng lẽ Huyền Hữu Đường hắn phải chết tại đây sao?

“Cheng!”

Nương theo một tiếng nổ đinh tai nhức óc, còn có một tiếng long ngâm uy nghiêm và hùng vĩ. Một cái long trảo tựa như thủy tinh bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Kiến Nguyên đế, mạnh mẽ đạp nát đạo kiếm quang màu đỏ thẫm kia!

Thần Thất Sát không khỏi híp mắt lại, ngưng thần quan sát bóng rồng màu tím cực lớn ở sau lưng Kiến Nguyên đế.

Nó khoảng ngàn trượng, lưng mọc hai cánh, đầu to mà dài, cổ nhỏ bụng lớn, giống như Ứng Long, toàn thân lại màu tím, mặc kệ là lân phiến hay nanh vuốt thì đều như thủy tinh.

Đó chính là con của Long Khôi, con Chập Long duy nhất trong thiên địa!

Thần Thất Sát âm thầm hoảng sợ, khóe môi lại hơi cong lên, ra vẻ khinh thường: “Ngươi cái con bò sát này!”

Ầm!

Khi Thần Thất Sát vừa nói hết lời, toàn bộ thân thể của hắn bị đánh bay ra ngoài, nện lên lớp tường băng bên ngoài ‘Trấn Hải từ’.

Long khu của Chập Long cũng theo sau như hình với bóng, thế công của nó cuồng bạo hung mãnh, chỉ một đòn liền đánh nát tường băng, đánh bay thần khu của Thần Thất Sát ra ngoài mấy chục dặm, nện thẳng vào tường thành phía bắc của Cực Đông Băng Thành.

Nhưng khi Chập Long chuẩn bị tiến thêm một bước, đánh chết hóa thể của Thần Thất Sát, thì long khu khổng lồ của hắn lại biến ảo và tan vỡ tựa như bong bóng, sau đó lại xuất hiện bên người Kiến Nguyên đế.

Chập Long nhìn Vấn Thù Y đang đứng ở phía xa xa nhìn về phía hai người bọn họ.

Đôi mắt kia tràn đầy sát ý sắc bén, lạnh lùng vô tình, ngậm lấy ý không chết không thôi, còn như lưỡi đao khiến người ta không rét mà run!

Thái Sơ Băng Luân đang thả ra giá lạnh ngập trời, băng tuyết càng rộng lớn, hùng vĩ vô biên!

Sau lưng Vấn Thù Y lại còn sinh thành một 'Vấn Thù Y' khác.

Ngũ quan giống hệt với Vấn Thù Y, thân thể lại to lớn hơn gấp mười lần, cao khoảng mười trượng, hoàn toàn là võ ý thiên quy ngưng tụ thành.

Chập Long ban đầu cho rằng đó là nguyên thần thứ hai của Vấn Thù Y, nhưng lại phát hiện không đúng.

Đó không chỉ là nguyên thần thứ hai của Vấn Thù Y, mà còn là 'Thiên quy pháp tướng' của nàng!

Võ ý thiên quy đến tầng thứ Siêu Phẩm, liền không còn có 'Võ ý hóa hình' nữa, mà là 'thiên quy pháp tướng', có thể khiến Thiên quy đạo luật hiển hóa ra hình thái cụ thể.

Như Nhai Tí, như Toan Nghê, như Chu Tước, như Huyền Vũ, như các loại binh khí đại bải cho Tru Thiên, như cây cân đại biểu cho Bình Thiên, như thước sắt đại biểu cho Lượng Thiên, vân vân…

Những 'hình thái' này, cơ bản là một sự vật, thần thú đại biểu cho một cái thiên quy nào đó, hoặc là 'Thánh giả' chấp chưởng đạo này.

Hiện nay, 'Thánh giả' chấp chưởng Băng pháp là Băng Thần – Huyền Đế, cũng là cái gọi Đông Thần – Ngu Cương.

'Thánh giả' chấp chưởng Phong pháp là Phong Thần – Đế Sát.

'Thánh giả' chấp chưởng âm pháp là âm Thần – Nguyệt Hi.

Thần thú Huyền Vũ có sức chiến đấu sánh vai với Tổ thần, là kết hợp thể của Băng pháp và âm pháp.

Vấn Thù Y lại muốn mở ra một đạo khác ở chỗ này, trở thành đại biểu của 'Hàn Phong' chi pháp.

Nàng đưa nguyên thần thứ hai của mình hòa vào 'Thiên đạo', thống hợp các loại thiên quy mạnh mẽ như Hàn, Đống, Phong, Cấm, Giới, tự thành một mạch mới.

Cái này cũng giống như các loại thần thú trong thiên địa… như long tộc! như Phượng Hoàng! Như Nhai Tí! Như Huyền Vũ!

Bản thân nàng chính là đại biểu, tượng trưng cho lực lượng thiên quy!

Nữ nhân này, quả thực là có dã tâm rất lớn!

Sau đó, Chập Long lại thở dài một hơi.

Hắn phải thừa nhận, Vấn Thù Y có tư cách này.

Chỉ trong một cái nháy mắt này, Hàn Thiên kiếm ý và Phong Thiên kiếm ý của nữ nhân này đã lên đến tầng 38!

Chương 2042 - Thần Dương x Thần âm (5)

'Vấn Thù Y' ở sau lưng Vấn Thù Y kia, ngũ quan của nàng, hoa văn trên da thịt nàng, thậm chí là mỗi một sợi tóc, mỗi một hoa văn trên quần áo của nàng… tất cả đều là lực lượng thiên quy vừa sâu xa vừa khó hiểu ngưng tụ thành.

Nếu như nhìn kỹ hơn sẽ phát hiện mỗi một mảnh góc áo, mỗi một tấc da thịt của nàng, đều gắn đầy phù văn tự nhiên, ngưng tự lực lượng Hàn Phong cực kỳ mạnh mẽ.

Mà đây vẫn không phải cực hạn của nàng.

Lực lượng của Vấn Thù Y vẫn còn liên tục kéo lên.

Nếu như nữ nhân này có thể sống sót, lại tích lũy thêm mấy trăm năm, nàng rất có thể sẽ trở thành một Mộc Kiếm Tiên khác.

Chập Long hoàn toàn từ bỏ ý nghĩ bắt giữ Vấn Thù Y, trong lòng hắn đầy bi thương, phát ra tiếng cười khổ: "Mời thành chủ dừng tay! Hôm nay chúng ta chiến đấu sống còn ở đây, chỉ có lợi cho Cự linh!"

Kiếm ý của Vấn Thù Y thì vẫn khóa chặt lấy Kiến Nguyên đế.

Viên mặt trăng nơi chuôi Thái Sơ Băng Luân vẫn đang xoay tròn, vô cùng vô tận hàng lực lan tràn ra từ bên trong mặt trăng này.

Âm Phong Hàn Diệt Kiếm – Thần Trạm Cốt Hàn!

Kiếm quang sáng như tuyết kia vắt ngang ngàn trượng, tất cả những thứ tiếp xúc với kiếm quang đều bị đóng băng phong cấm, dù là thời gian hay không gian cũng không ngoại lệ.

Chập Long khẽ thở dài một tiếng, vuốt phải của hắn sinh ra từng tia chớp màu vàng óng, và một lượng lớn liệt diễm màu đỏ vàng.

Lực lượng mộng ảo mạnh đến cực đoan, hóa ‘Trừ Tà thần lôi’ và ‘Nam Minh Ly Hỏa’ thành chân thực, cái trước vô cùng uy mãnh, cái sau cực kỳ khốc liệt.

Ầm!

Khi kiếm quang và long trảo giao tranh, vô số mảnh băng vụn tàn phá bốn phía, còn có từng tia lôi đình màu vàng bắn phá bốn phía.

Mặt đất lại sinh thành một mảnh biển lửa, nhưng lại bị hàn lực vô cùng vô tận dập tắt.

Vuốt phải của Chập Long cũng bị kiếm quang của Vấn Thù Y đóng băng, mà chân trước của hắn cũng bị chém ra một vết thương rất sâu!

Ngay cả Kiến Nguyên đế ở phía sau hắn cũng bị lực lượng tàn dư kia hóa thành tượng băng.

Đây không phải là lực lượng của Chập Long không bằng Vấn Thù Y, mà là do hắn ứng biến vội vàng, còn Vấn Thù Y thì đã súc thế từ lâu.

Chập Long không khỏi thở dài một lần nữa: “Nếu thành chủ không muốn, như vậy ta và bệ hạ lui ra khỏi Băng Thành là được.”

Khi Chập Long vừa nói hết lời, hắn bỗng nhiên chộp lấy Kiến Nguyên đế, toàn bộ thân thể lập tức hóa thành một mảnh bong bóng, biến mất khỏi Băng Thành.

Mặc dù hắn không thể bắt được Vấn Thù Y, nhưng vẫn có thể dễ dàng thoát khỏi nơi này.

Trong lòng Chập Long lại đau khổ dị thường, chỉ cảm thấy tương lai là một mảnh u ám.

Thật ra thì hôm nay, Vấn Thù Y và Kiến Nguyên đế vốn nên tác thành lẫn nhau.

Dù tương lai Vấn Thù Y bị người khống chế, nhưng lại có thể tránh khỏi cái chết.

Kiến Nguyên đế một thân Thần âm Thần Dương tụ hợp, lại thống hợp lực lượng của Cực Đông Băng Thành, chắc chắn có thể khiến quốc lực Đại Ninh tăng lên đến đỉnh điểm, không kém thời đại

Huyền Hoàng thủy đế!

Nhưng mà hắn đã tìm mọi cách, cuối cùng vẫn là nước chảy về biển đông.

Không được!

Không thể từ bỏ như vậy!

Cái gọi là trời không tuyệt đường người, thiên đạo hết rủi lại tới may.

Nhất định còn có biện pháp!

Ngay khi Chập Long đang suy nghĩ rất nhiều, Kiến Nguyên đế bỗng nhiên rên một tiếng, ngũ quan thất khiếu đều là máu tươi.

Đây là Thần Ý Xúc Tử Đao!

Chập Long nhíu chặt lông mày.

Đây nhất định là Sở Hi Thanh ra tay, dùng Thần Ý Xúc Tử Đao tấn công Kiến Nguyên đế.

Thừa dịp Kiến Nguyên đế bị đóng băng, trọng thương nguyên thần của Kiến Nguyên đế.

Đây không thể nghi ngờ là chó cắn áo rách, Hàn Phong chi pháp của Vấn Thù Y vốn đã khó trục xuất, bây giờ lại tăng thêm đao ý của Sở Hi Thanh.

Chập Long lại không thể làm gì, hắn nhẹ nhàng nhìn về phía Băng Thành, sau đó tiếp tục bỏ chạy về phía đông.

Sau khi Chập Long rời đi không lâu, Vấn Thù Y lại đưa mắt nhìn về phía Thần Thất Sát và Chuyển Luân tinh quân ở phía xa xa.

Hai người thấy thế liền biến sắc mặt, đều không hẹn mà cùng lui ra khỏi Cực Đông Băng Thành.

Bọn bay đến ngoài ba ngàn dặm thì mới dừng lại.

“Nữ nhân này thật đáng sợ, nàng thế mà lại nằm mơ giữa ban ngày, thế mà lại muốn dung hợp chiều sâu với Hàn pháp và Phong Cấm chi pháp, trở thành ‘Sáng Đạo Giả’!’

Chuyển Luân tinh quân nhìn về phía Cực Đông Băng Thành: “Thiên phú của nữ nhân này đúng là không kém Huyết Nhai, lại có Thần âm, nếu tương lai nàng đăng thần, không biết sẽ có bao nhiêu thần linh chết trong tay nàng.”

Hắn vừa nói chuyện vừa liếc mắt nhìn Thần Thất Sát.

Không ngờ Thần Thất Sát coi trời bằng vung, ngạo nghễ vạn vật cũng sẽ bỏ chạy trước mặt nữ nhân này.

“Người sắp chết, không cần tính toán với nàng!”

Sắc mặt Thần Thất Sát bình tĩnh, đưa mắt nhìn về phía Chập Long bỏ chạy.

Con bò sát kia đã mang theo Kiến Nguyên đế chui vào biển sâu... Chập Long nắm giữ lực lượng của Thủy và Mộng Ảo, vùng biển này chính là nơi mạnh nhất của Chập Long.

“Việc cấp bách bây giờ vẫn là trừ khử cái lọ chứa kia, một lần nhàn nhã cả đời.”

Chuyển Luân tinh quân không khỉ sững sờ: “Cứ mặc kệ nữ nhân này? Sở Hi Thanh đang ở gần đây, mà hắn có Thần Dương!”

Tuy rằng thân thể Vấn Thù Y sắp tan vỡ, nhưng một khi nữ tử này kết hợp với Thần Dương, như vậy hôm nay nàng liền có thể chứng đạo Vĩnh Hằng!

Chương 2043 - Thần Dương x Thần âm (6)

Thần Thất Sát lại thản nhiên như không: “Đó là vấn đề của Nguyệt Hi và Thái Hạo, không quan hệ gì với ngươi và ta.”

Chuyển Luân tinh quân đầu tiên là không rõ, nhưng sau đó lại hiểu ngay.

Vấn Thù Y vừa thăng cấp thần linh, vậy thì có trở ngại gì với Thần Thất Sát đây?

Hắn thậm chí còn vui mừng khi nhìn thấy cảnh này.

Nguyệt Hi và Thái Hạo chính là kẻ thù một mất một còn với cha con Thần Thất Sát.

Mà một khi Vấn Thù Y chứng đạo Vĩnh Hằng, chắc chắn sẽ uy hiếp đến sự khống chế thiên quy một hệ Thái âm của Nguyệt Hi, cái này ít nhiều gì cũng tạo chút phiền phức cho Nguyệt Hi và Thái Hạo.

Mà Thần Thất Sát chỉ để ý đến một việc, đó là Thần âm Thần Dương một thể.

Thần âm Thần Dương giao hợp, tuy có thể hóa giải hàn lực trong cơ thể Vấn Thù Y, nhưng không thể làm được âm Dương một thể, không thể giải phong ấn cho Đế Oa.

Chuyển Luân tinh quân cười khổ nói: "Thượng thần, thiên kiêu của nhân tộc xuất hiện tầng tầng lớp lớp, tiềm lực vô cùng. Theo cái nhìn của ta, mọi người vẫn nên đồng tâm hiệp lực thì hơn, không thể cho bọn họ có bất cứ cơ hội nào."

"Đồng tâm hiệp lực? Như vậy ngươi cho rằng, vì sao Nguyệt Hi và Vạn Trá ma chủ lại trợ giúp con bò sát kia?"

Lời nói Thần Thất Sát hàm chứa vẻ trào phúng: "Yên tâm! Vấn Thù Y muốn phong thần cũng không dễ dàng đâu. Không chỉ Nguyệt Hi đang chờ đợi thời khắc này, mà Băng Thần – Huyền Đế và Huyền Vũ cũng không cho phép nàng mở thêm một mạch khác ở Hàn pháp đâu."

"Hiện giờ, Táng Thiên và Mộc Kiếm Tiên đều không thể ra sức, Thánh hoàng đời thứ ba một cây làm chẳng nên non. Vì vậy, dù hôm nay nàng không chết vì thân thể tan vỡ, thì cũng nhất định phải chết trong tay Nguyệt Hi."

Hắn lập tức phẩy tay áo một cái, lắc mình bay về phía đông.

"Đi thôi! Đi tìm cái lọ chứa kia, chúng ta đừng để hắn bình yên trở về thành Vọng An."

Hôm nay là cơ hội hiếm có, không chỉ thần lực của chúng thần đang chiếu rọi nơi này, Chập Long cũng bị Vấn Thù Y chém bị thương, đây là cơ hội tốt nhất để tru diệt cái lọ chứa kia.

Thần Thất Sát không muốn lãng phí thời gian trên người Vấn Thù Y.

Mà lúc này, bên trong Cực Đông Băng Thành, Vấn Thù Y đã bay ra khỏi Trai Tâm viện.

Toàn bộ Trai Tâm viện đều là một mảnh bừa bộn.

Tất cả đại thần và tướng sĩ bị đóng băng trước cửa viện, đều bị lực lượng của mấy người Vấn Thù Y trùng kích, hóa thành từng mảnh từng mảnh băng vụn.

Chỉ có Vấn Thiên Khuyết, Quy Hạo Nguyên và một ít đại tướng nhị phẩm ỷ vào tu vị hơn người một bậc, mới có thể sống sót.

Nhưng bọn họ cũng bị sương lạnh phủ kín, hơi thở tràn đầy hàn khí.

Vấn Thiên Khuyết nỗ lực ngẩng đầu lên, nhìn Vấn Thù Y ở trên cao nhìn xuống bọn họ, vẻ mặt hắn vừa thẹn vừa thương vừa xót, lại oán hận, lại tuyệt vọng.

“Vương thượng!’

Hắn không biết nên nói cái gì.

Giải thích lý do mình phản bội sao? Nói có hơn 300 tộc nhân của Vấn gia vừa chết khổ ở đây?

Chỉ trích Vấn Thù Y làm trái ý ngàn tỷ con dân Băng Thành, làm trái ý Trấn Hải Vấn gia?

Càng làm cho hắn hoảng sợ chính là, hắn nhìn thấy sát ý lạnh lẽo trong mắt Vấn Thù Y.

Mặt trăng trên chuôi Thái Sơ Băng Luân vẫn đang chuyển động rất nhanh.

“Vương thượng!” Vấn Thiên Khuyết biết mình không có sức chống cự, hắn quỳ rạp trên đất: “Thần vô ý phản bội ngài, mà chỉ muốn tìm một đường lui cho Vấn gia ta. Nếu ngài cảm thấy thần có tội, thần nguyện ý tiếp nhận trừng phạt. Chỉ mời vương thượng nể tình Vấn gia truyền thừa không dễ, Băng Thành thiếu khuyết sức chiến đấu, để thần lập công chuộc tội.”

Nếu hắn chết rồi, chết ở chỗ này, như vậy Vấn gia còn lại cái gì? Hơn nữa, nếu bọn họ đều chết hết, ai sẽ quản lý Băng Thành giúp Vấn Thù Y?

Quy Hạo Nguyên thì lại khẽ thở dài, hắn nhắm mắt lại: “Vương thượng! Cực Đông Băng Thành là Cực Đông Băng Thành của Trưởng Tôn gia! Tất cả hành động của ngươi, đều là hành vi phản nghịch. Nếu ngươi nhất định phải tặng Băng Thành cho Sở Hi Thanh, vậy thì mời nể mặt tình cảm trước đây, tha cho Trưởng Tôn gia một đường sống.”

Khóe môi Vấn Thù Y cong lên, hiện ra nụ cười trào phúng.

Nàng phẩy tay áo một cái, kiếm khí trút xuống, khiến những người này đều biến thành tượng băng.

Sau đó, Vấn Thù Y lại đưa tay lên, những tượng băng này đều vỡ thành bông tuyết.

Nếu là kẻ địch, vậy nàng sẽ không nương tay.

Để những người này nương nhờ vào Kiến Nguyên đế, trở thành kẻ địch của Sở Hi Thanh sao?

Vấn Thù Y dùng cuồng phong quét sạch những thứ này, sau đó lại liếc mắt nhìn về phía đông.

“Đi ra đi Sở lang, ta đã nhìn thấy ngươi rồi.”

Trong mắt nàng ngậm lấy vẻ trách cứ.

Vấn Thù Y không muốn để Sở Hi Thanh nhìn thấy một mặt lãnh khốc vô tình của mình, nhưng mà cái tên này lại không thành thật, lại lén lút đi vào.

Sở Hi Thanh cười khẽ một tiếng, liền đạp bước vượt qua trăm trượng đến đây.

Hắn lập tức kinh ngạc khi cảm thấy một luồng lực lượng khổng lồ hút hắn về phía của Vấn Thù Y.

Không đúng nha! Vấn Thù Y lại còn nắm giữ Nguyên Từ chi pháp mạnh mẽ như vậy?

Khi Sở Hi Thanh đang mờ mịt, hắn lại nghe thấy giọng nói mềm mại của Vấn Thù Y: “Sở lang có biết, ngươi cái này gọi là tự chui đầu vào lưới?”

Bạch Tiểu Chiêu bị lực lượng của Vấn Thù Y gạt ra sau lưng Sở Hi Thanh, lập tức cảm thấy không lành.

Nàng lập tức muốn mời Lê Sơn Lão Mẫu hàng lâm, nhưng lại bị Phong Tam ở bên cạnh nắm lấy gáy, nhất thời không thể động đậy.

Chương 2044 - Vấn tỷ tỷ kỳ quái

Bạch Tiểu Chiêu còn thử giãy dụa, tay vung chân múa nói: “Oa! Thả ta ta, thả ra! Phong Tam ngươi đứng nhìn thì cũng thôi, tại sao còn kéo lấy ta? Lại không kéo huynh trưởng trở về, hắn sẽ bị người ta ăn mất…”

Phong Tam mỉm cười, nhấc theo Bạch Tiểu Chiêu đi về phía xa xa: “Có lẽ vậy, nhưng ta thấy chủ thượng biết rõ mình có nguy cơ bị ăn, nhưng vẫn muốn đi qua bên này. Đây chính là biết núi có hổ nhưng vẫn lên núi. Hổ có tâm ăn thịt người, người lại có ý muốn đưa đồ ăn, chính hắn tình nguyện, ngươi cũng đừng quản quá nhiều.”

Bạch Tiểu Chiêu lại kêu một tiếng, vẫn là rất không tình nguyện.

Nàng còn mặt mũi nào đi gặp Vân Vân tỷ?

Bạch Tiểu Chiêu rất muốn thông qua Thần Khế thiên bi để báo cho Vân Vân tỷ, nhưng sau khi do dự một chút, nàng vẫn từ bỏ.

Một khi gửi tin tức này đi, nàng đoán là đến áo vest mình cũng không làm được.

Bạch Tiểu Chiêu vô cùng hối hận.

Biết thế thì hôm qua nàng đã chú ý nhiều hơn.

Không nên nói việc Sở Hi Thanh và Vấn Thù Y bí mật gặp mặt nhau.

Khiến cho bây giờ gặp phải lúc mấu chốt, lại không thể ra sức.

Nàng chỉ có thể âm thầm cầu nguyện, Vân Vân tỷ ngươi nhanh một chút, bằng không thì sẽ muộn…

Tiểu Tóc Húi Cua thì rất yên tĩnh, nó đứng trên bả vai Phong Tam, đưa mắt nhìn về phía Băng Huyền cung, ánh mắt có chút phiền muộn.

Nó có loại cảm giác bị vứt bỏ.

Trước kia, mặc kệ là làm việc gì thì Sở Hi Thanh cũng mang nó theo, bây giờ nó lại bị chủ nhân bỏ lại.

Vẻ mặt Phong Tam lại hơi động, đưa mắt nhìn xuống dưới chân.

Cực Đông Băng Thành dưới chân hắn đang từ từ chìm xuống.

Phong Tam suy tư, Vấn Thù Y đang thu hồi lực lượng của Thái Sơ Băng Luân ở trận pháp phù không.

Nàng muốn làm gì?

Sở Hi Thanh bị lực lượng của Vấn Thù Y hút đi, bay về góc đông của Băng Thành.

Hắn trái lo phải nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định ‘nghiêm túc’ giãy dụa một chút.

Hắn đầu tiên là dùng Tru Thiên Đao, lại dùng Nhai Tí Đao, Thần Ý Như Tâm Đao, Hỗn Độn Thiên Đao.

Cuối cùng còn thử dung hợp cả bốn đao, nhưng đều vô dụng.

Lúc này, lực lượng của Vấn Thù Y khẳng định là đã đạt đến tầng thứ của thần linh Vĩnh Hằng!

Sở Hi Thanh cũng yên tâm thoải mái từ bỏ chống cự.

Ta đã nỗ lực giãy dụa, nhưng mà vô dụng nha…

Hắn cười khổ nhìn Vấn Thù Y ở phía trước: “Vấn tỷ, ngươi muốn làm gì?”

Vấn Thù Y cười khẽ một tiếng: “Sở lang đã tự chui đầu vào lưới, cần gì biết rõ còn hỏi?”

Nàng hút Sở Hi Thanh bay đến tẩm cung, Nguyệt Hàn điện trong Băng Huyền cung.

Theo nàng phất tay một cái, tất cả cửa sổ quanh Nguyệt Hàn điện đều bị hàn băng đóng kín.

Hàn Phong chi pháp ngăn chặn tất cả tầm mắt.

Vấn Thù Y liếc mắt nhìn bốn phía một cái: “Không có ba sách sáu lễ, không có phu thê vái lạy, cũng không có động phòng hoa chúc, nhưng mà quên đi…”

Trái tim Sở Hi Thanh cũng nhảy lên một cái.

Tuy rằng hắn đã có linh cảm từ trước, nhưng lúc này vẫn không khỏi cảm xúc dâng trào.

Vấn Thù Y đây là muốn làm thật?

Thời điểm này, chỉ có Thần Nguyên Tham Đồng Khế bản hoàn chỉnh mới có thể cứu sống Vấn Thù Y.

Vấn Thù Y đã đẩy Hàn pháp của nàng lên quá cao, cao đến mức thân thể không chịu nổi, sắp sụp đổ rồi.

Lúc này, nàng chỉ có thăng cấp Siêu Phẩm, lại chứng đạo Vĩnh Hằng, thì mới có thể sống sót.

Vấn đề là trong cơ thể Vấn Thù Y tích trữ quá nhiều cực âm cực hàn, khiến cho tu vị của nàng không thể tiến thêm một bước.

Sở Hi Thanh xưa này đều là người làm việc quả đoán dứt khoát, cũng không thích bị động.

Không phải là song tu sao? Sói có tình thiếp có ý, không có gì phải nhăn nhó.

Hắn cười híp mắt đi đến bên người Vấn Thù Y, muốn bắt lấy tay của Vấn Thù Y, nhưng lại không tự chủ được mà rùng mình một cái.

Lạnh quá!

Bên ngoài cơ thể Sở Hi Thanh đã xuất hiện một lớp băng mỏng.

Nếu như hắn không có Thần Dương, thì giờ phút này dù không biến thành tượng băng, khí huyết cũng cứng đờ, không thể vận chuyển.

Giọng nói hắn run rẩy: “Vấn tỷ, có thể thu hồi hàn lực một chút không?”

“Bây giờ ta không làm nổi, trừ phi âm dương trong cơ thể giao hòa, nhị khí điều hòa.”

Vẻ mặt Vấn Thù Y cực kỳ chân thành, nhìn chằm chằm vào gương mặt của Sở Hi Thanh.

Sau ngày hôm nay, người này chính là nam nhân của nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vấn Thù Y hơi đỏ lên.

Nàng nghĩ đến thiếu niên trước mắt này vẫn là hậu nhân của bạn thân mình.

Chẳng biết vì sao, Vấn Thù Y lại cảm thấy động tình hơn.

Nàng thở dài một tiếng, sau đó phát lực kéo Sở Hi Thanh lại gần, một đôi tay trắng ôm lấy eo hắn, vầng trán đặt ở trước ngực Sở Hi Thanh.

“Tu luyện Thần Nguyên Tham Đồng Khế với một nữ nhân nhiều tuổi như ta, Sở lang có thấy oan ức không?”

Sở Hi Thanh lại lạnh đến mức không nói ra lời, chỉ có tiếng răng ‘lạch cạch’, tầng băng mỏng kia đã bao trùm toàn bộ thân thể hắn.

Vấn Thù Y nghe thấy tiếng tim đập ‘thình thịch’ như nổi trống của Sở Hi Thanh.

Tuy rằng mặt người của tên này rất lạnh, nhưng bên trong cơ thể lại nhiệt huyết sôi trào.

Vấn Thù Y không khỏi cười khẽ một tiếng, trong lòng cũng như trút được gánh nặng.

Nàng đã có đáp án.

Nam nhân trước mắt này, hắn không chê mình.

Chương 2045 - Vấn tỷ tỷ kỳ quái (2)

“Ta cởi giáp giúp ngươi!”

Giọng nói Vấn Thù Y như nước như ca, động tác cũng nhẹ nhàng ôn nhu, thực tế lại rất gọn gàng dứt khoát.

Tất cả quần áo và hai tầng chiến giáp trên người Sở Hi Thanh, đều bị nàng lột sạch.

Sau đó, Vấn Thù Y liền nhìn dưới khố Sở Hi Thanh rồi đờ ra.

Sở Hi Thanh đầu tiên là giận dữ và xấu hổ muốn chết, sau đó lại hùng hồn giận dữ trợn mắt nhìn Vấn Thù Y.

Thật sự là quá lạnh!

Loại hoàn cảnh này, vòi voi cũng bị đóng băng rồi!

Ta bị lạnh co lại thành như vậy, Sở mỗ cũng không thể làm gì!

Thực sự là không lên nổi!

Vấn Thù Y lấy tay che miệng, cười khẽ một tiếng.

Đây là hạt lạc!

Sau đó nàng hơi đỏ mặt, tự nhiên hào phóng cởi chiến giáp và quần áo xuống.

Sở Hi Thanh nhìn tình cảnh này, nhìn thân thể hoàn mỹ không tì vết này, trong mắt lộ ra ánh sáng như sói đói.

Vấn Thù Y khẽ nhướng mày lên.

“Sở lang đã xem qua Thần Nguyên Tham Đồng Khế hoàn chỉnh chưa?”

“Đã xem qua!” Sở Hi Thanh thản nhiên gật gật đầu: “Trong Tàng Kinh lâu của Vô Tướng thần tông cũng có!”

Trong lòng Sở Hi Thanh lại bao hàm bất đắc dĩ.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, nếu hôm nay mình bại bởi giá lạnh, vậy thì đây chính là sỉ nhục một đời.

Không phải ngươi vẫn luôn mong chờ một ngày này sao? Vì sao nước đến chân rồi mà ngươi không chịu góp sức?

“Tự nhiên là dùng bản chính mới tốt, lát nữa ngươi tuyệt đối không thể sa vào nhục dục, nhất định phải nhớ vận công.”

Vấn Thù Y cắn cắn môi dưới, sau đó tóm lấy chỗ nào đó của Sở Hi Thanh.

Lập tức có tầng tầng lớp lớp ngoại cương xuất hiện bên ngoài cơ thể Sở Hi Thanh, còn có giáp vảy của ‘Thí Thần huyết cương’ ngăn cản tay của Vấn Thù Y.

“Bá thể của Sở lang thật sự là bất phàm.”

Vấn Thù Y than thở một tiếng, sau đó hơi dùng sức một chút, tất cả ngoại cương của Sở Hi Thanh đều tan rã.

“HÍt…”

Sở Hi Thanh cmar giác sinh mạng của mình bị người nắm chặt, lập tức khí vào một ngụm khí lạnh.

Huyết mạch Thần Dương và ‘Nguyên Dương Cửu Khiếu’ trong cơ thể Sở Hi Thanh lập tức có phản ứng, chúng bị lực lượng cực âm của Vấn Thù Y hấp dẫn, lập tức lao ra như thủy triều.

Toàn thân Sở Hi Thanh đỏ bừng, cả người như hóa thành ngọn đuốc, khiến toàn bộ khí lạnh quanh thân biến mất.

Vấn Thù Y cảm nhận được biến hóa trong tay mình, nhất thời sửng sốt.

Mặt nàng vốn đã đỏ bừng, giờ lại càng đỏ hơn.

Nam nhân lại có đồ vật thần kỳ như vậy.

Hạt lạc có thể to lên! To lên! To lên!

(bỏ qua ba ngàn chữ, không dám viết, viết là End!)

Khoảng tầm một canh giờ rưỡi sau, trên không trung Cực Đông Băng Thành bỗng nhiên xuất hiện một kẽ nứt.

Sở Vân Vân mặc một thân chiến giáp màu đen, chân đạp 'Nghịch Thần chi hỏa' màu trắng, nhảy ra khỏi kẽ nứt không gian này.

Khi nàng đặt chân đến đây, liền cảm ứng được vô số ý niệm mạnh mẽ đang nhìn vào nơi này.

Ánh sao soi sáng nơi này cũng cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí còn vượt qua cả ánh nắng lúc giữa trưa.

Những thần linh kia đang rục rà rục rịch, nhưng kiếm khí Hàn Băng có thể đóng băng tất cả kia lại khiến bọn họ không dám làm gì.

Ngoại trừ những thần linh Vĩnh Hằng này, trong ngàn dặm quanh đây, còn có mấy chục vị cao thủ nhất phẩm, bọn họ đang ẩn núp, ngưng thần dòm ngó động tĩnh trong Cực Đông Băng Thành.

Sở Vân Vân quét mắt nhìn bốn phía, đôi mắt màu xanh lam lập tức khóa chặt lấy Cực Đông Băng Thành.

Toàn Băng Thành rộng hơn ngàn dặm này, đã rơi rụng xuống mặt biển.

Mặt biển chung quanh thì bị kiếm ý kia đóng băng lại.

Một lớp băng dày đến 20 trượng đã bao trùm phạm vi năm ngàn dặm, hình thành một tấm băng cực kỳ khổng lồ.

Làm người ta kinh ngạc không chỉ là kiếm ý Hàn Băng chấn nhiếp chúng thần kia, mà còn cả bóng người khổng lồ ở trên không trung của Cực Đông Băng Thành.

Đó là tướng mạo của Vấn Thù Y, nhưng thân thể lại cao đến trăm trượng!

Nàng đứng lơ lửng giữa không trung của Băng Thành, da thịt óng ánh, ngọc dung hoa mạo, tuyệt thế vô song; mặc trên người một bộ quần áo màu trắng, phía trên điểm đầy những bông hoa tuyết nho nhỏ, hình tượng thanh lệ thoát tục, thánh khiết cao quý, tựa như một nữ thần không dính khói bụi trần gian.

“Thiên quy pháp tướng!’

Đôi mắt màu xanh lam của Sở Vân Vân hơi gợn sóng.

Nàng nhìn thấy đạo vận tràn đầy trên người của ‘Vấn Thù Y’.

Cùng lúc đó, nàng còn phát hiện kiếm ý của Vấn Thù Y tựa như không còn chí âm chí hàn như lần giao thủ trước.

Bên trong đã xen lẫn một chút lực lượng cực dương.

Nhưng mà chút dương lực này, lại không ảnh hưởng đến uy lực kiếm khí của Vấn Thù Y, trái lại còn làm cho kiếm này mạnh hơn.

Điều này có nghĩa là Vấn Thù Y đã có thể điều động một thân chân nguyên chí âm chí hàn trong cơ thể nàng.

Ví dụ như trước kia, Vấn Thù Y chỉ có thể điều động bảy phần mười lực lượng trong cơ thể, vậy thì bây giờ nàng có thể khống chế toàn bộ.

Ngoài ra, thiên quy Hàn Phong cũng đang hô ứng với ‘Pháp tướng thiên quy’ của Vấn Thù Y.

Nữ nhân này… nàng đã lên cấp Siêu Phẩm, hơn nữa…

Sắc mặt Sở Vân Vân cực kỳ khó coi, âm trầm như nước.

Nàng đã dốc hết sức chạy đến đây.

Nhưng qua lại năm vạn dặm trong thái hư vô ngần, căn bản là một khái niệm với 1800 dặm như cuộc chiến núi Ô Kim.

Dưới tình huống không có trận pháp tiếp dẫn, Sở Vân Vân qua lại 3000 dặm trong thái hư, thì sẽ hao tổn đại đa số chân nguyên và pháp lực.

Nếu như là trước kia, chút tiêu hao này không đáng là gì.

Nhưng mà bây giờ, Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của nàng mới khôi phục đến cấp mười một.

Tốc độ khôi phục còn thua xa tốc độ tiêu hao.

Ý niệm của Sở Vân Vân lập tức khóa chặt vào đầu nguồn của kiếm khí… Nguyệt Hàn điện trong Băng Huyền cung.

Đôi mắt màu xanh lam của nàng hiện ra một vệt sát khí.

Nàng lập tức cất bước, lại xé rách hư không, phá tan lực lượng Phong Cấm ở bên ngoài Băng Huyền cung, chạy đến trước tẩm cung Nguyệt Hàn điện của Vấn Thù Y.

Chương 2046 - Vấn tỷ tỷ kỳ quái (3)

Bên trong Nguyệt Hàn điện, Sở Hi Thanh vẫn không hay biết Sở Vân Vân đã đến.

Hắn đang nằm chổng vó trên giường, toàn thân mềm oặt, gần như kiệt sức.

Trạng thái của Sở Hi Thanh rất kỳ quái, tuy rằng chân nguyên trong cơ thể nhiều như nước thủy triều, khí huyết như hồng, nguyên khí mười phần, nhưng cơ thể lại không có sức lực, không có bao nhiêu tinh thần.

Đây thật sự không phải là do hắn không được, mà là do đối thủ quá mạnh mẽ.

Chỉ là một võ tu tam phẩm, có thể ác chiến với một vị Siêu Phẩm có sức chiến đấu sánh ngang với thần linh đến bây giờ, kiên trì một canh giờ rưỡi mới chịu thua, đây quả thực là kỳ tích trong kỳ tích.

Đổi thành người khác, chỉ sợ đã không còn lại chút cặn nào.

…ta không nhằm vào một người nào đó trong các vị, mà là nói tất cả các vị đang ngồi đây, đều là rác rưởi!

Vấn Thù Y thì lại nằm nghiêng trong lồng ngực hắn, dùng ngón tay như hành non xẹt qua các khiếu huyệt trên người hắn.

Động tác của nàng nhẹ nhàng ôn nhu, chậm rãi như đang ve vãn, nhưng thật ra là đang cảm ứng trạng thái của các khiếu huyệt bên trong cơ thể Sở Hi Thanh.

Giọng nói của Vấn Thù Y hơi hờ hững: “Đôi ‘m Dương Ngọc Tâm Liên Tử’ này đúng là niềm vui bất ngờ, ta không ngờ đôi hạt sen sinh ra ở thời đại hỗn độn này còn có thể nảy mầm sinh trưởng.”

“Sau lần song tu này, thứ này đã trưởng thành rất nhiều, ta đã cố định Hàn Phong kiếm ý tầng 32 của mình vào ‘Thái âm thần nguyên’, bao quát lực lượng bốn loại thiên quy là Hàn Thiên, Đống Thiên, Phong Thiên, Cấm Thiên.”

“Tuy rằng kiếm ý không hoàn chỉnh, nhưng lại đủ để ngươi sử dụng. Thân thể ngươi bây giờ vẫn không chịu được võ ý cấp Gần Thần, cần phải làm theo khả năng. Còn nữa, nếu có thời gian thì không ngại nghiên cứu một hai. Nếu ngươi không biết gì về những thiên quy này, thì rất khó phát huy uy lực của chúng.”

“Chú ý, hạt nhân Hàn Phong kiếm ý của ta chính là Vĩnh Hằng, theo đuổi chính là dùng Hàn pháp diễn sinh ra vĩnh hằng, muốn chính là phong cấm vĩnh hằng, giá lạnh vĩnh hằng.”

“Hi Thanh ngươi cũng có Vĩnh Hằng, là dùng Bá thể làm căn cơ diễn sinh ra Vĩnh Hằng chi pháp, ta cân nhắc đến điểm này, liền không khắc Vĩnh Hằng chi pháp vào ‘Thái âm thần nguyên’. Nhưng sau này ngươi có thể thử dùng thiên quy Vĩnh Hằng làm trụ cột, rồi điều động Hàn Phong kiếm ý của ta.”

“Đã hiểu!”

Sở Hi Thanh gật đầu, nhưng vẫn rất uể oải.

Hắn cũng không nghiêm túc nghe Vấn Thù Y nói.

Bởi vì hắn đang nhìn vào màn sáng màu xanh lam ở trước mắt.

Sở Vân Vân: Sở Hi Thanh, mở trận pháp tiếp dẫn trên người ngươi ra.

Sở Vân Vân: Nhanh lên!

Sở Vân Vân: Vì sao giả câm giả điếc?

Lục Loạn Ly: Xảy ra chuyện gì?

Kế Tiễn Tiễn: Tiểu Chiêu, chủ thượng có an toàn hay không?

Bạch Tiểu Chiêu: Chủ thượng an toàn thì an toàn, chỉ là bọn họ… oa, Tiểu Chiêu không dám nói.

Kế Tiễn Tiễn: Không dám nói? Tiểu Chiêu ngươi nói chuyện thật kỳ quái, có chuyện gì mà không dám nói?

Bạch Tiểu Chiêu: Huynh trưởng có thể đã bị ăn mất.

Kế Tiễn Tiễn: Ăn mất?

Lục Loạn Ly: A! Thú vị rồi đây!

Lưu Nhược Hi: Ngàn vạn lần xin chủ mẫu hạ thủ lưu tình!

Những tin tức này xuất hiện trên màn sáng từ một canh giờ trước.

Nhưng khi đó hắn đang hết sức tập trung tu luyện Thần Nguyên Tham Đồng Khế với Vấn Thù Y, hoàn toàn không để ý đến.

Vào khi đó, hắn chỉ khống chế chân nguyên đang nổi điên trong cơ thể, cộng thêm hóa giải lực lượng cực âm cực hàn tràn sang người mình thì đã cố hết sức rồi, nào có thời gian để ý đến mấy người này?

Sở Hi Thanh tính toán khoảng cách và tốc độ độn pháp của Sở Vân Vân, trong lòng lập tức sợ hãi.

Nếu Sở Vân Vân muốn, thì nàng sắp chạy đến đây rồi.

Vấn Thù Y lại hỏi tiếp: “Ta cũng không ngờ huyết mạch Thần Dương của Hi Thanh lại lên đến cấp 21. Lực lượng cực dương trong ‘Nguyên Dương Cửu Khiếu’ lại nhiều như vậy. Lần này, nguyên lực chuyển hóa sau khi tu luyện Thần Nguyên Tham Đồng Khế lại vượt xa dự đoán của ta.”

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày, chuyển sự chú ý khỏi màn sáng màu xanh.

“Chuyện này có gây trở ngại với ngươi?”

Sau đó hắn liền cảm thấy không đúng, Vấn Thù Y chuyển hóa quá nhiều nguyên lực!

Huyết mạch Thần âm của Vấn Thù Y cao đến tận cấp 33.

Lực lượng cực âm cực hàn nàng tích trữ 800 năm, quả thực chính là một núi băng to lớn không gì sánh được.

Khi núi băng này bị hòa tan, chính là một mảnh đại dương mênh mông vô bờ.

Nguyên lực này quá khổng lồ, khiến cho Sở Hi Thanh cảm thấy dù là Siêu Phẩm đỉnh phong thì cũng chỉ nhiều như vậy là cùng…

Huống hồ, Vấn Thù Y còn luyện hóa một bộ phận Thái âm nguyên lực của âm Thần – Nguyệt Hi.

“Cái này để sau rồi nói.”

Ánh mắt Vấn Thù Y có chút cay đắng, trên mặt lại nở nụ cười như cũ, hơi thở như hoa lan: “Hi Thanh, ngươi vốn nên được lợi từ đó, lần này vốn là giúp ngươi thăng lên nhất phẩm thượng cũng không có vấn đề. Nhưng mà căn cơ của ngươi bất ổn, lại không có bí dược lên cấp.”

“Ta chỉ có thể cô đọng những nguyên lực này thành tinh nguyên bản mệnh của ngươi, phong ấn trong khiếu huyệt và cốt tủy của ngươi, sau này có thể luyện hóa từng bước một. Nhưng ngươi phải nhanh, những tinh nguyên bản mệnh này sẽ từ từ tiêu tan, kéo dài càng lâu, tiêu tan càng nhiều.”

Chương 2047 - Vấn tỷ tỷ kỳ quái (4)

Sở Hi Thanh ngưng thần cảm ứng trong cơ thể mình.

Quả thực như Vấn Thù Y nói, có thể trực tiếp chuyển hóa những tinh nguyên bản mệnh này thành nguyên lực.

Nếu có thể lợi dụng toàn bộ, liền tu đến nhất phẩm thượng, thậm chí là nhất phẩm thượng đỉnh phong.

Đây chính là thứ mà nguyên âm xử nữ của Vấn Thù Y mang đến cho hắn…

Đương nhiên, thân đồng tử mười mấy năm của Sở Hi Thanh cũng mang lại lợi ích rất lớn cho Vấn Thù Y.

Sở Hi Thanh đánh giá những tinh nguyên bản mệnh này, cho rằng mình có thể lợi dụng được một nửa đã là rất tốt rồi.

Dù giải quyết được vấn đề tích trữ chân nguyên, thì không phải muốn tăng tu vị là có thể tăng.

Sau tứ phẩm, mỗi một khi thăng cấp đều rất phiền phức, đặc biệt là loại người có kẻ thù khắp thiên hạ như hắn thì càng khó hơn.

Sở Hi Thanh lại nhìn vào mấy chữ ‘Thần Dương cấp 21’ trong bảng nhân vật.

Mấy chữ âm dương mất cân bằng đã biến mất.

Thay vào đó là một chú thích mới.

Chú: Ngươi đã âm dương giao hồ, long hổ giao cấu, tất cả năng lực thiên phú bắt nguồn từ huyết mạch Thần Dương sẽ tăng lên hai phần mười, bản chất nguyên thần lớn mạnh năm phần mười, Long Hổ Kim

Đan được cường hóa trên diện rộng.

Sở Hi Thanh đã cảm nhận được cái năm phần mười ‘bản chất nguyên thần’ này.

Đây là nguyên chất căn bản nhất, trụ cột nhất trong nguyên thần của hắn.

Còn về phần Long Hổ Kim Đan, chủ yếu là thể hiện ở độ tinh khiết, lượng chân nguyên và năng lực hồi phục.

Sở Hi Thanh cần phải dùng thử thì mới biết hiệu quả cụ thể.

Vấn Thù Y lại nói tiếp: “Tiếp theo, Hi Thanh ngươi giúp ta bảo vệ bách tính của Băng Thành. Tất cả bảo khố của Băng Thành, và tất cả của cải trong tay ta, đều giao cho ngươi. Còn những tướng sĩ dưới trướng ta, Hi Thanh tự quyết định đi, có thể dùng hay không, thì ngươi cũng không cần khách khí.”

“Còn có Hạch Châu, có lẽ bên đó sẽ loạn một trận. Bọn họ không có chủ nhân, chắc chắn sẽ chó cắn chó. Nếu sau này ngươi thống nhất Thần Châu, có thể chờ bọn họ mệt mỏi thì xuất binh dẹp yên Hạch Châu, nhất định có thể ổn định và hòa bình lâu dài.”

Sở Hi Thanh không khỏi nhíu chặt lông mày.

Những câu này của Vấn Thù Y, rất có loại cảm giác bàn giao hậu sự.

Trước kia hắn còn không xác định, mãi đến mấy câu này của Vấn Thù Y thì lại khiến cho nội tâm của hắn run lên.

Sở Hi Thanh nghiêng đầu nhìn nữ nhân nằm trong ngực mình, mắt hiện lên vẻ ác liệt: “Có ý gì?”

“Đây chính là chuyện cuối cùng ta muốn nói với ngươi!”

Vấn Thù Y cười nhẹ một tiếng, nàng ngồi dậy, để lộ một thân da thịt như ngọc và dáng người ngạo nghễ.

Nàng giơ tay vuốt mái tóc tán loạn, vừa giải thích: “Lực lượng tích trữ trong cơ thể ta đã quá nhiều, đã tràn cả ra ngoài, lại có âm Thần – Nguyệt Hi thôi phát nguyên lực, ép ta phải lên cấp Vĩnh Hằng.”

“Vấn đề là căn cơ của ta bây giờ không đủ, cũng không hề có chuẩn bị gì với việc phong thần.”

“Một thân lực lượng này, có ba phần mười là của Nguyệt Hi. Một khi lên cấp, chắc chắn phải chết. Mặc kệ là Nguyệt Hi hay là Huyền Đế và Huyền Vũ, thì đều không chứa được ta.”

Trong mắt Vấn Thù Y tỏa ra ánh sáng lộng lẫy: “Ta sẽ không đánh cuộc chiến tất bại này, vì vậy nên ta chuẩn bị dùng Thái Sơ Băng Luân để tự phong ấn, mãi đến khi luyện hóa hoàn toàn ‘Thái âm thần nguyên’ của Nguyệt Hi mới thôi, hoặc là chờ ngươi bước vào Siêu Phẩm, giúp ta phong thần.”

“Nhưng mà một khi ta đóng băng ngủ say, gần như là không thể chống đỡ ngoại lực, đặc biệt là những cao thủ trên nhất phẩm kia. Vì vậy tiếp theo còn phải nhờ Hi Thanh ngươi đưa ta đến ‘Lê Tham địa quật’ ở ‘Vô tận băng nguyên’, nơi đó không chỉ là nơi cực hàn trên thế gian, mà còn có lực lượng của Lê Tham che chở cho ta. Nhưng mà hành trình này, nhất định sẽ cực kỳ gian nan hiểm trở, sẽ có vô số người trong thiên hạ này muốn chặt đứt đạo của ta.”

“Tự phong ấn?”

Nội tâm của Sở Hi Thanh hơi thả lòng, nghĩ thầm vậy cũng tốt, chưa phải tình huống xấu nhất như hắn nghĩ.

Hắn cũng không muốn mình vừa phá thân đồng tử, thì phải đối mặt với chia cách mãi mãi.

Sở Hi Thanh lập tức suy nghĩ.

Nơi này cách ‘Lê Tham địa quật’ 17 vạn dặm, muốn lên đường bình an, quả thực là không dễ.

Trong mắt Sở Hi Thanh hiện ra một vệt hàn mang.

Hắn đúng là muốn nhìn xem, một đường này sẽ có ai ngăn cản hắn?

Ai có thể ngăn cản đao của hắn?

“Chuyện này rất khó, khó như lên trời. Nhưng toàn bộ thế gian này, chỉ có Sở lang mới có thể làm ta tin tưởng, đồng ý giao phó tất cả. Ta cũng tin ngươi nhất định có thể đưa ta đến đích…”

Vấn Thù Y nói đến đây, tâm thần bỗng nhiên hơi động, nàng cảm ứng được biến hóa ở bên ngoài.

Phong cấm và trận pháp của nàng đã bị người đột phá.

Khóe môi Vấn Thù Y cong lên, trong mắt hiện ra một chút thổn thức.

Nàng trực tiếp đè lên người Sở Hi Thanh, đôi tay trắng đặt lên ngực Sở Hi Thanh, trong mắt ẩn ẩn đưa tình, quyến rũ như tơ: “Chúng ta lại đến một lần nữa.”

Chương 2048 - Vấn tỷ tỷ kỳ quái (5)

Sở Hi Thanh là loại người thông minh cỡ nào?

Hắn lập tức biết ngay là Sở Vân Vân đã đến.

Huống hồ lực lượng nguyên thần của Sở Hi Thanh cũng đã tăng lên.

Nữ nhân này muốn làm gì?

Sao nàng lại phát rồ như vậy? Sao nàng dám? Đây vẫn là vị Vấn tỷ tỷ thành thục thận trọng của hắn sao?

Sở Hi Thanh cực lực giãy dụa và chống lại, hắn ‘nghiêm túc’ gấp mấy lần lúc nãy, nhưng vẫn không thể làm gì.

Trong lòng hắn điên cuồng gào thét.

Đừng lên! Tuyệt đối đừng lên! Tuyệt đối tuyệt đối không thể lên!

Ngươi đã là một tiểu JJ trưởng thành, chắc hẳn phải biết mức độ nghiêm trọng của việc này.

Nhưng mà chỉ một cái hô hấp sau, Vấn Thù Y bỗng nhiên phát ra một tiếng ngâm du dương động lòng người, hồn xiêu phách lạc.

Sở Hi Thanh cũng phát ra tiếng gào như thú hoang.

Ánh mắt của hắn bao hàm không cam lòng, đau khổ và bất đắc dĩ, còn có sung sướng mà hắn không muốn thừa nhận.

Sau đó, Sở Hi Thanh không còn hơi sức mà ngồi phịch xuống giường, dáng vẻ như tùy ý xâu xé đi.

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh nhìn Vấn Thù Y với vẻ ngờ vực: “Vấn tỷ, ta cảm thấy ngươi có chút khác biệt với lúc trước, quả thực như là biến thành người khác.”

Trước kia, Vấn Thù Y đoan trang hào phóng, trận trọng tự tin, tuy rằng võ lực che đậy thiên hạ, nhưng tính tình lại truyền thống bảo thủ, theo khuôn phép cũ.

Đây là một vị đại tỷ tỷ rất thương hắn, nhưng mà ngôn ngữ và hành động đều rất khắc chế, chỉ thỉnh thoảng gây xích mích và đổ thêm dầu vào lửa trong màn sáng xanh lam thôi, chứ không có hành động gì khác người cả.

Sở Hi Thanh không thể ngờ được, Vấn Thù Y ngày hôm nay lại làm ra chuyện như thế.

Trước kia, vị này tình nguyện chết cũng không muốn mượn sức hắn để hóa giải hậu hoạn Thần âm.

Lẽ nào là ‘hắc hóa’?

Thân thể mềm mại của Vấn Thù Y cao thấp không đều, cười hỏi ngược lại: “Hi Thanh ngươi có nghe nói đến nguyên thần thứ hai chưa?”

“Sao có thể không biết?” Sở Hi Thanh suy tư: “Có rất nhiều cách luyện nguyên thần thứ hai, lẽ nào là nuôi vật gửi tình?”

Cửu Luân thần ấn của hắn chính là một phương pháp nuôi vật gửi tình.

Hô hấp của Vấn Thù Y rối loạn, nhưng vẫn cố nói: “Chính là nuôi vật gửi tình! Không khác với Cửu Luân thần ấn của ngươi là bao. Người đều có thất tình lục dục, ta cũng có.”

“Sau khi ta tiến vào nhất phẩm, có một quãng thời gian tạp niệm của ta lộ ra, sinh ra các loại tâm trạng như tham, ái, hận, dục… đặc biệt là 600 năm trước, ta bắt đầu hận bản thân mình chỉ biết nghe theo khuôn phép cả đời.”

“Trước kia, ta nghe cha mẹ khuyên can, sau này, ta lại ẩn nhẫn vì con dân bách tính.”

“Cho nên không thể làm chuyện muốn làm, bất luận là loại dục vọng gì, đều chỉ có thể nhịn, gần như bởi vậy mà sinh sôi tâm ma. Sau đó ta liền tu luyện nguyên thần thứ hai, rồi ném tất cả tâm tình, tất cả dục vọng của mình cho nguyên thần thứ hai. Nhưng bây giờ…”

Khóe môi Vấn Thù Y cong lên, hiện ra ý cười xiêu hồn: “Vì một loại nguyên do nào đó, nguyên thần thứ hai của ta đã đổi khách thành chủ. Vì vậy rất nhiều chuyện ta không dám nghĩ, cũng không dám làm, thì bây giờ ta đều muốn làm một lần.”

Sở Hi Thanh không khỏi sửng sốt.

Ý của Vấn Thù Y là, Vấn Thù Y bây giờ thật ra là nhân cách thứ hai của Vấn Thù Y?

Tâm tình của hắn lại nghiêm túc, bắt đầu lo lắng về Cửu Luân thần ấn của mình.

“Ngươi đừng suy nghĩ nhiều, môn công pháp Cửu Luân thần ấn của ngươi mạnh hơn nguyên thần thứ hai của ta nhiều. Thiên phú huyết mạch của Huyết Nhai tuy không quá xuất sắc trong đám Thiên Bảng cùng thời, ngộ tính của hắn cũng không bằng ta và Sở Vân Vân, nhưng hắn lại có trí tưởng tượng mà người ngoài khó có thể hiểu nổi.”

“Cửu Luân thần ấn này cực kỳ hoàn thiện, lại có chín thanh kiếm của Mộc Kiếm Tiên, tiềm lực vô hạn.”

Vấn Thù Y thở hồng hộc: “Trong bảo khố của ta còn có 13 sợi ‘Thái Ất Linh Nguyên’, ngươi có thể lấy 9 sợi, đưa vào trong bộ Cửu Luân Thần Luân kiếm kia để tăng cường một hai. Sau này có bảo vật thích hợp thì cũng có thể cường hóa chúng.”

“Ta không biết Huyết Nhai sáng chế Cửu Luân thần ấn thế nào, nhưng đây là pháp môn tốt nhất để đối phó với Thần Bàn Nhược. Lực lượng của Vạn Trá chi chủ là lấy Lấn Thiên và Già Thiên chi pháp làm trụ cột, hắn có thể kích động và phóng đại bất kỳ dục vọng nào của ngươi.”

“Tất cả bộ hạ của ta đều bị xúi giục trong một buổi tối. Nếu không phải ta tu luyện nguyên thần thứ hai, thì ngay cả ta cũng đã bị hắn xúi giục rồi. Mà Cửu Luân thần ấn của ngươi, lại có thể chống đỡ lực lượng của hắn.”

“Nhưng chín thanh kiếm này dùng ở phàm giới thì còn được, chờ đến khi tranh đấu với thần linh thì lại không đủ, ngươi phải dùng hết khả năng để tăng cường cho chúng…”

Vấn Thù Y nói đến chỗ này, bỗng nhiên quay đầu nhìn ra phía ngoài điện.

Nữ nhân kia, đã đến rồi…

Sở Vân Vân đã đứng ở trước cửa điện, đôi mắt màu xanh lam kia của nàng đã nhìn xuyên qua từng tầng hàn băng, dòm ngó tình cảnh bên trong.

Khi nàng nhìn thấy bóng người yểu điệu đang giục ngựa rong ruổi kia, trong đầu lập tức ‘phựt’ một tiếng, tựa như là dây cung bị kéo đứt.

Chương 2049 - Thừa lúc vắng mà vào

Cùng lúc đó, tại một nơi nào đó dưới đáy biển, Kiến Nguyên đế từ từ thức tỉnh.

Hắn cảm giác nguyên thần của mình đau đớn không chịu nổi, còn thủng trăm ngàn lỗ, tựa như sắp vỡ vụn.

Toàn thân thì tràn ngập băng lạnh, mỗi một động tác nhỏ đều làm cho kinh mạch toàn thân lạnh lẽo như bị lăng trì.

“Đây là nơi nào?”

Hắn mở mắt nhìn chung quanh, phát hiện đây là dưới nước, khoảng cách với mặt biển rất xa. Chung quanh tối tăm âm trầm, không có một tia sáng nào.

Kiến Nguyên đế lập tức phát hiện bên cạnh mình là một con cự long thủy tinh khổng lồ.

Toàn bộ vẻ ngoài của nó giống như là thủy tinh màu tím, dù là ở dưới đáy biển thì vẫn tỏa ra huỳnh quang.

Cái đầu rồng cực lớn kia đang nằm nhoài gần Kiến Nguyên đế.

Nó vốn đang nhắm mắt, tựa như rơi vào trạng thái ngủ say, khi Kiến Nguyên đế rên rỉ, Chập Long mới mở cặp mới cực lớn kia.

Chập Long không mở miệng, nhưng giọng nói của Vũ Côn Luân lại vang lên quanh đây: “Đây là một rãnh sâu trong đáy biển, cách mặt biển khoảng 17.900 trượng. Chỉ có dưới nước sâu, mới có thể ngăn cản ánh sao của chúng thần. Cũng chỉ có biển sâu, mới là nơi lực lượng chúng thần không thể với tới.”

Kiến Nguyên đế cau mày nhìn hắn: “Tình hình của ngươi bây giờ rất không ổn.”

Hắn nhìn thấy trên thân Chập Long có tận hơn 20 vết thương.

“Ta bị thương rất nặng.”

Chập Long thở dài một tiếng: “Nửa canh giờ trước, có ít nhất 27 tên thần linh đưa lực lượng xuống phàm giới, ra tay với ngươi và ta. Ta có thể chạy thoát khỏi sự truy sát của bọn họ, đó đã là tổ tiên che chở rồi.”

Nhưng mà dưới tình huống như vậy, còn phải bảo vệ Kiến Nguyên đế, quả thực là không dễ dàng gì.

Kiến Nguyên đế nghe xong thì cũng không cảm thấy gì.

Hắn chỉ cảm thấy cái con gọi là Chập Long trước mắt này, thật sự là thành sự không đủ, bại sự có thừa.

Lúc trước đã chuẩn bị nhiều như vậy, kết quả lại thất bại, để cho hắn rơi vào tình cảnh này.

Hắn nhíu chặt lông mày: “Vấn Thù Y thế nào rồi? Chết chưa?”

Trạng thái của Vấn Thù Y khi đó mạnh thì mạnh thật, dù là mạnh như thần linh thì cũng phải nhượng bộ lui binh trước mặt nàng.

Nhưng mà cô âm không sinh, thân thể của nữ tử này chỉ là nhất phẩm, không thể gánh vác được lực lượng khổng lồ đó.

Chập Long nghe vậy thì không khỏi liếc mắt nhìn Kiến Nguyên đế: “Nàng đã bước vào Siêu Phẩm, nhiều nhất là nửa canh giờ nữa, liền lên cấp thần linh.”

“Siêu Phẩm?”

Kiến Nguyên đế hơi nghi hoặc, sau đó toàn thân nổi gân xanh, muốn rách cả mí mắt.

Hắn rống lên một tiếng, hoàn toàn không để ý đến thương thế của mình, nện nắm đấm xuống mặt đất, làm cho mấy chục dặm đây đều rung động không thôi.

“Sở Hi Thanh, cái tên khốn này! Khốn kiếp! Trẫm nhất định phải lăng trì xử tử ngươi! Chém cửu tộc ngươi!”

Kiến Nguyên đế đã nghĩ đến nguyên âm xử nữ của Vấn Thù Y tận một năm trời.

Đó vốn là thứ hắn nhất định phải có.

Dù không chiếm được, thì cũng không muốn nguyên âm này rơi vào tay kẻ khác.

Khi Kiến Nguyên đế nghĩ đến mình trọng thương đến ngất, bị đau đớn dằn vặt. Thì hai người kia lại điên loan đảo phượng ở nơi nào đó, Sở Hi Thanh bởi vậy mà còn thu được rất nhiều chỗ tốt. Kiến Nguyên đế lập tức cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Chập Long chỉ nhàn nhạt nhìn Kiến Nguyên đế phát tiết, trong con ngươi gần như không có bất kỳ cảm tình gì.

Vấn Thù Y và Sở Hi Thanh âm dương hòa hợp, người khó chịu nhất chính là hắn.

Vấn Thù Y mất tấm thân xử nữ, có nghĩa không có kẻ nào có thể thu được lực lượng cực âm tích trữ mấy trăm năm trên người nàng nữa.

Tất cả kế hoạch ngàn năm của mình đều trôi theo dòng nước.

Nhưng Chập Long tuy sinh ra đã ốm yếu, nhưng tính tình lại bất khuất kiên cường.

“Bệ hạ, Thần Thất Sát đang ở ngay gần đây.”

Thật ra thì dù Thần Thất Sát có biết chỗ của bọn họ, thì cũng không dám đến đây.

Hóa thể này của Thần Thất Sát chỉ khôi phục được một phần mười lực lượng, sức chiến đấu còn kém hơn cả Chuyển Luân tinh quân ở bên cạnh.

Kiến Nguyên đế nghe vậy, quả nhiên đã dừng tay, không còn dám nện lung tung nữa.

Hắn càng không cam lòng và phẫn nộ hơn, nhưng lại không thể làm gì.

Vẻ mặt Kiến Nguyên đế lại hơi động: “Ngươi nói nửa canh giờ sau, Vấn Thù Y liền phong thần?”

“Nguyên lực Thần âm trong cơ thể nàng quá nhiều, trước kia chúng đóng băng trong các khiếu huyệt, Vấn Thù Y còn có thể chịu được. Bây giờ băng tan, nguyên lực đã tràn cả ra ngoài.”

“Phải biết, cửu khiếu Thần âm và Thần Dương đều có thể giúp người đánh vỡ cảnh giới. Thần âm Thần Dương sau cấp 25, chất lượng cao đến mức có thể xem như thần linh. Ngoài ra, trong cơ thể nàng còn có không ít ‘Thái âm thần nguyên’.”

Chập Long vừa giải thích vừa ngẩng đầu rồng nhìn lên trên mặt biển: “Cho nên nàng có thể không chống đỡ được nửa canh giờ, một hai khắc đồng hồ nữa là sẽ bị ép phải đăng thần. Đại trận phòng hộ và Thái Sơ Băng Luân chỉ có thể giúp nàng trấn áp nhất thời.”

“Nhưng mà âm Thần – Nguyệt Hi nhất định đang chờ nàng đăng thần!”

Con ngươi của Kiến Nguyên đế hiện ra một tia tinh mang: “Thời khắc Vấn Thù Y đăng thần, cũng chính là lúc nàng ngã xuống.”

Chương 2050 - Thừa lúc vắng mà vào (2)

Dù là Táng Thiên, thì trước khi đăng thần cũng phải chuẩn bị rất nhiều thứ. Mộc Kiếm Tiên cũng vì thế mà trù tính mấy vạn năm, cuối cùng mới mượn lực lượng của Chúc Quang âm, cắt đứt dòng sông thời gian, khi đó mới có thể chứng đạo Vĩnh Hằng.

Vấn Thù Y rất mạnh, nhưng nàng lại không có chuẩn bị, muốn bước qua một bước kia, nói nghe thì dễ?

“Tiện nhân này, chắc chắn phải chết!’

Chập Long không khỏi nhìn Kiến Nguyên đế lần nữa.

Đối với hắn mà nói, nếu không thể lấy được lực lượng cực âm trên người Vấn Thù Y, thì hắn sẽ hi vọng Vấn Thù Y có thể thành công phong thần.

Đại thế đã không thể nghịch chuyển, vậy cũng có thể giảm bớt áp lực cho nhân tộc.

Chập Long lắc đầu: “Ngoại trừ đăng thần ra, nàng còn có thể lựa chọn tự phong ấn, Vấn Thù Y tu luyện Hàn Phong chi pháp, có thể tự phong ấn bản thân trước khi lên cấp.”

“Tự phong ấn?”

Kiến Nguyên đế không khỏi cười gằn một tiếng, nghĩ thầm nào có dễ như vậy?

Hắn muốn tiện nhân kia chết!

Kiến Nguyên đế nắm chặt song quyền, gân xanh trên tay suýt nữa bùng nổ!

Nữ nhân này đả thương hắn như vậy, lại còn muốn đăng thần? Quả thực là nằm mơ!

Hắn sẽ không tiếc tất cả, sẽ dốc toàn lực, để giết chết tiện nhân kia! Hoặc là ép nàng phải mở phong ấn.

Chỉ có như vậy, mới có thể dẹp yên lửa giận trong lòng hắn.

Chập Long đoán được ý nghĩ của Kiến Nguyên đế, nhưng không định khuyên can.

Thật ra Kiến Nguyên đế bây giờ còn không tự lo được cho mình.

Lực cản chân chính của Vấn Thù Y, vẫn là chúng thần.

Chúng thần cũng vui khi nhìn thấy cảnh Vấn Thù Y hóa giải lực lượng cực âm cực âm cực hàn trong cơ thể, cái này có thể giải quyết mầm họa giải phong ấn cho Đế Oa.

Nhưng mà đại đa số người trong số họ, đều không muốn nhìn thấy một thần linh nhân tộc mới xuất hiện.

“Bệ hạ, việc cấp bách bây giờ vẫn là trở về thành Vọng An, bệ hạ từng sử dụng thi độc của Vọng Thiên Hống, nhưng không thể âm dương một thể như dự đoán. Chúng ta nhất định phải nhanh chóng trấn áp độc tố trong người bệ hạ, phòng ngừa thi biến, bây giờ chỉ có thành Vọng An mới có đủ tài nguyên.”

Lúc này, Chập Long ngưng tụ máu tươi của mình, lại hóa thành Vũ Côn Luân một lần nữa.

“Chờ tầm mắt của các thần rời khỏi nơi này, ta sẽ để hóa thể của ta hộ tống bệ hạ về Vọng An.”

Kiến Nguyên đế lại rùng mình một cái, nhìn Chập Long với vẻ bất mãn: “Ngươi nói là trấn áp? Chẳng lẽ quốc sư không thể hóa giải độc của Vọng Thiên Hống sao? Lẽ nào muốn trẫm dùng cái thân thể nửa người nửa thi này để trị quốc sao?”

Nếu như con Chập Long này không phải trợ lực đáng tin nhất của hắn, không thể thiếu được, thì Kiến Nguyên đế chỉ hận không thể chém đầu con Chập Long này xuống.

“Bệ hạ chớ lo lắng!”

Chập Long vẫn bình tình như thường: “Ta vừa mới thôi diễn một lần, phát hiện bệ hạ vẫn còn hi vọng âm dương một thể. Vẫn còn một Trưởng Tôn Binh Quyền có huyết mạch Thần âm.”

“Trưởng Tôn Binh Quyền?” Kiến Nguyên đế không khỏi cảm thấy buồn nôn, còn rùng mình một cái: “Hắn là một nam nhân! Huống hồ, việc thức tỉnh huyết mạch Thần âm của hắn, vốn là một âm mưu.”

Nếu huyết mạch Thần âm dễ thức tỉnh như vậy, Chập Long đã không phải nhọc lòng vì nó.

“Nhưng mà viên Cửu Thiên Thần âm Đan kia là thật, nếu như có âm Thần trợ giúp, vậy thì không có vấn đề.”

Đôi mắt màu vàng của Chập Long hiện ra ánh sáng trí tuệ: “Dương Thần – Thái Hạo và âm Thần – Nguyệt Hi sẽ không vô duyên vô cớ giúp chúng ta giải phong ấn của Đế Oa, bọn họ và Vạn Trá chi chủ cũng đang mưu tính gì đó. Có lẽ vị thần linh này sẽ nguyện ý vì thế mà trả giá.”

“Còn về phần nam nữ, chẳng lẽ bệ hạ quên thế gian này còn có Điên Đảo âm Dương? Chuyển đổi giới tính chỉ là năng lực đơn giản nhất của Điên Đảo âm Dương.”

Kiến Nguyên đế nghe vậy thì nhướng mày, nội tâm cũng bình tĩnh lại.

Tuy rằng vẫn hơi buồn nôn, nhưng chỉ cần thân thể của đối phương là nữ, Kiến Nguyên đế cảm thấy cũng không phải không thể tiếp nhận.

Dù Trưởng Tôn Binh Quyền thức tỉnh huyết mạch Thần âm, thì lực lượng huyết mạch cũng kém xa Vấn Thù Y, càng không có nguyên lực tích trữ mấy trăm năm như Vấn Thù Y, không thể giúp hắn một bước lên trời, nhưng dù sao có còn hơn không.

Lại suy nghĩ cẩn thận, dung mạo của Trưởng Tôn Binh Quyền cũng không tệ lắm, dung mạo sau khi chuyển đổi giới tính vẫn đáng để mong chờ.

Có người nói đây là do thuật Điều Đình Tạo Họa, Cực Đông Băng Thành đã dùng máu của Vấn Thù Y chân chính và quốc chủ nước Trấn Hải để tạo ra Trưởng Tôn Binh Quyền.

Điều này khiến cho dục vọng chinh phục của Kiến Nguyên đế dâng lên, thân là quân vương một quốc gia, niềm vui lớn nhất không phải là áp đảo loạn chúng, chiến thắng kẻ địch, cướp đoạt tất cả, cưỡi tuấn mã, thu nạp hậu cung hay sao?

Lúc này, Chập Long lại rơi vào suy ngẫm.

Lần thất bại này, làm cho hắn cảm giác được một cánh tay đang âm thầm thúc đẩy tất cả mọi chuyện ngày hôm nay.

Những nhân vật mạnh mẽ ngồi trên tinh không cao vời kia như

Dương Thần – Thái Hạo, âm Thần – Nguyệt Hi, Hỏa Thần – Viêm Dung, Kim Thần – Bạch Chúc, còn cả Câu Trần, Tử Vi, Vạn Mưu chi chủ Thần Huyền Nữ, Vạn Trá ma chủ Thần Bàn Nhược, vân vân… tất cả bọn họ đều đang dùng thần lực tính toán tất cả.

Nhưng mà ở dưới phàm giới này, tựa như cũng có một nguồn sức mạnh đang đối chọi lại với bọn họ.

Chương 2051 - Thừa lúc vắng mà vào (3)

Chập Long nghĩ thầm, nguyên do thất bại của mình, rất có thể là xuất hiện ở Quy Khư.

Sở Hi Thanh từng tiến vào Quy Khư để tu luyện Tru Thiên Đao, Vấn Thù Y dường như cũng từng tiến vào đó một đoạn thời gian.

Mà Quy Khư là nơi sâu nhất trong Vô Chung Dương, thần lực của chúng thần không thể rót vào đó.

Trong đó nhất định đã phát sinh chuyện gì đó, lại giấu diếm được chúng thần, cũng giấu diếm được mình.

Chập Long chỉ không hiểu là, người kia thúc đẩy Sở Hi Thanh và Vấn Thù Y gặp mặt, lại âm thầm phá hoại kế hoạch của hắn, rốt cuộc là xuất phát từ mục đích gì?

Chập Long không định nói việc này cho Kiến Nguyên đế biết.

Cái này không có chỗ tốt, trái lại còn có thể xuất hiện biến hóa ác liệt hơn.

Cùng vào lúc này, Chập Long khẽ nhíu mày: “Kinh thành cảnh báo, Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm dẫn người đột nhập vào hoàng cung, hắn đã chém Trang quý phi bị thương, đang nỗ lực đột nhập vào Chính Nguyên cung.”

Kiến Nguyên đế nghe vậy, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Con Vọng Thiên Hống bọn họ đoạt được, chính là đang ở trong Chính Nguyên cung.

Lục Trầm này thế mà lại thừa lúc vắng mà vào!

Còn nữa, dường như thực lực của Lục Trầm đã tăng lên.

Tuy rằng Trang quý phi rất ít khi ra tay, nhưng mà thực lực của vị này cũng có thể sánh vai với hắn trước khi vào Siêu Phẩm.

Chập Long thầm cười khổ.

Kiến Nguyên đế bây giờ đúng là không tự lo nổi.

Vọng Thiên Hống là cấm kỵ lớn nhất của nhân tộc Thần Châu bọn họ.

Một khi việc này bại lộ, bọn họ tất phải ứng phó với sự chỉ trích của lục đại thần tông, thậm chí là năm đại ma môn.

Vọng Thiên Hống… ngay cả những Ma thần kia cũng cực kỳ kiêng kỵ nó…

…

Lúc này, Lục Trầm đang đứng ở phía đông của một tòa cung điện khổng lồ dưới lòng đất, nhìn xuống bên dưới với ánh mắt nghiêm túc.

Đó là một hố sâu dài và rộng hơn 200 trượng, bên trong hố sâu đều là vách tường trơn nhẵn, chỉ có một lối vào nằm ở dưới chân Lục Trầm.

Nhìn từ nơi này xuống dưới, không chỉ nhìn thấy một đống xương trắng âm u chồng chất, và lực lượng huyết sát chồng chất mà mắt thường cũng có thể thấy được, còn có thể nhìn thấy một con hung thú cực lớn. Nó có đầu rồng cực lớn, có cái cổ dài như rồng, nhưng thân thể lại như một con chó.

Nó đang điên cuồng tấn công lên trên, nỗ lực phá tan tầng tầng cấm chế và trận pháp nơi đây, hòng thoát vây mà ra.

Lúc này, mấy thuộc hạ của Lục Trầm lại đang tức giận mắng chửi.

“Đúng là Vọng Thiên Hống!”

“Tên cẩu hoàng đế kia lại nuôi thứ này trong hoàng cung!’

“Tiên sư nhà hắn, chẳng lẽ tên cẩu hoàng đế này không biết, một khi thi độc lan ra ngoài, hai châu Hà Lạc sẽ chết bao nhiêu người?”

“Không biết nơi này đã chết bao nhiêu người rồi, bảo sao thời gian gần đây, lưu dân gần thành Vọng An lại giảm mạnh, rất nhiều người đều đột nhiên biến mất.”

“Không hiểu cái tên cẩu hoàng đế kia nghĩ gì nữa? Chuyện này có lợi gì cho hắn?”

Điều này cũng là thứ Lục Trầm muốn biết.

Trong mắt hắn hiện ra một vệt kinh dị.

Xem ra Sở Hi Thanh đã nhìn chằm chằm vào nơi này từ trước rồi, đã hoài nghi hoàng thất Đại Ninh tham dự việc phục chế Vọng Thiên Hống rồi.

Chỉ là không biết hắn còn biết gì nữa?

Một cái chớp mắt tiếp theo, Lục Trầm bỗng chém ra một đạo ánh đao nhiều màu sắc, tựa ảo tựa mộng xuống phía dưới.

Chỉ vẻn vẹn một đao, liền xuyên thủng tầng tầng cấm chế, chét diệt con Vọng Thiên Hống kia.

Ánh đao kia đầu tiên là để con Vọng Thiên Hống này hóa thành vô số bong bóng, sau đó lại hóa thành vô số thịt nát.

“Lục Nguyên! Nhớ ghi chép tất cả hình ảnh ở nơi này! Còn cả tất cả những hồ sơ danh sách có liên quan đến thi độc và Vọng Thiên Hống, tất cả đều phục chế thành vài phần, rồi dùng tốc độ nhanh nhất để đưa đến lục đại thần tông.”

Lục Nguyên là ấu đệ của hắn, một thuật sư cấp độ nhị phẩm thượng, phỉ hào trên giang hồ là Khổng Tước chân nhân.

Hắn là phụ tá đắc lực nhất của Lục Trầm.

“Tuân lệnh!’

Đó là một thanh niên mặc trang phục thuật sư, dung mạo giống Lục Trầm đến bảy phần.

Hắn ôm quyền đáp lại, lông mày lại hơi nhíu lại: “Chỉ là…”

Nếu như chỉ có hình ảnh, lại thiếu chứng cứ, thì vẫn sẽ để cho Kiến Nguyên đế có cơ hội chống chế và ngụy biện.

Lục Trầm lại lắc đầu nói: “Không cần nghĩ quá nhiều, đối với lục đại thần tông mà nói, thực ra có chứng cứ hay không cũng không quan trọng. Chỉ cần để mọi người cảnh giác và hoài nghi là đủ rồi.”

Mấu chốt là hắn cũng không dám lấy thi hài của con Vọng Thiên Hống này, làm vậy rất có thể sẽ khiến thi độc lan tràn.

Lục Trầm lại giơ tay lên, hút một đống đất đá ở chung quanh lại đây, rồi chèn lên cửa vào của hố sâu.

Sau đó, hắn cất bước về hướng khác, chỉ lắc mình một cái đã ra đến ngoài 50 trượng.

“Hiện giờ các ngươi đi đến nội khố, bên kia đang rất trống vắng, không có hơi sức chống lại các ngươi. Những thứ khác thì cũng thôi, nhưng nhất định phải thu hồi các đồ vật của Nguyên Hoàng và Thái tử điện hạ, thái tử phi.”

Mọi người phía sau hắn nghe vậy thì sững sờ, Lục Nguyên lại hỏi dò: “Huynh trưởng, ngươi còn muốn đi đâu?”

“Đi tẩm cung của Kiến Nguyên đế!”

Tiếng nói của Kiến Nguyên đế truyền về: “Làm một việc cho một tên tiểu khốn kiếp nào đó!’

Chương 2052 - Thừa lúc vắng mà vào (4)

Lục Nguyên lập tức bừng tỉnh.

Cái tên ‘tiểu khốn kiếp’ nào đó này, nhất định là Sở Hi Thanh rồi.

Tẩm cung của Kiến Nguyên đế là Duyên Anh điện, nằm ở nơi sâu nhất trong hoàng cung.

Bên kia cũng là nơi canh phòng nghiêm ngặt nhất, nhiều cao thủ nhất.

Lúc này, toàn bộ hoàng cung đều nghe thấy tiếng cảnh báo, một lượng lớn cấm quân và vô số cao thủ đạo nội đang tập kết ở gần Duyên Anh điện.

Tổng cộng hơn 23 vạn cấm quân, bọn họ dùng bí pháp Hoàng Đạo, tăng cường tu vị cho gần 20 vị đại tướng có sức chiến đấu nhất phẩm.

Nhưng mà Lục Trầm lại không coi bọn họ ra gì.

Trái đao phải kiếm của hắn đều thả ra ánh sáng mê huyễn, khiến cho tất cả mọi người đều rơi vào ảo giác.

Tất cả cấm quân ở ven đường đều không nhìn thấy hắn.

Người có tư cách nhìn thấy hắn, cũng sẽ bị lạc lối, thần trí bị mê hoặc, rơi vào trong mộng cảnh.

Lục Trầm một đường thông suốt, bước vào trong Duyên Anh điện.

Trang quý phi bị hắn chém cũng đang ở trên long sàng trong điện.

Vẻ mặt nàng tuy âm trầm, nhưng khí cơ trên người đã khôi phục rất nhiều.

Nàng chỉ mới bỏ chạy được một lát, không ngờ đã khôi phục hơn nửa.

“Ta không ngờ ngươi lại dám đến đây.”

Trang quý phi lạnh lùng nhìn Lục Trầm: “Nơi này là vị trí long khí mạnh nhất trong đại nội, ngươi là đang tự tìm đường chết!”

Khi Trang quý phi nói hết lời, quanh người nàng bỗng xuất hiện chín đạo long khí màu đỏ son.

Chúng nó vờn quanh cơ thể Trang quý phi, giương nanh múa vuốt, khí thế khiếp người.

Trong mắt Trang quý phi lại hiện ra mấy phần kiêng kỵ.

Thực lực của Lục Trầm này, rõ ràng là đã đến cảnh giới siêu nhất phẩm, thậm chí là có đủ thực lực để tranh đấu với rất nhiều Siêu Phẩm trung vị!

Mộng Huyễn chi pháp của hắn chẳng những có thể để mộng ảo thành sự thật, mà còn có thể biến hóa hư thực, cực kỳ thần diệu.

Lục Trầm thì lại không để ý lắm, lững thững bước vào trong điện.

“Tuy rằng long khí nơi này nồng đậm, nhưng tiền đề là hai tộc nhân và long sử dụng chúng, ngươi chỉ là một yêu nghiệt, có tư cách gì điều động tinh hồn của những Xích Long này?”

Lúc này, hắn nhìn như không ra tay, nhưng thực ra Như Mộng đao và Thần Huyễn kiếm của hắn đã mượn ánh sáng phản xạ, để đưa đao ý của hắn vào trong nguyên thần của Trang quý phi.

Trang quý phi đầu tiên là vô thức nhắm mắt lại, không dám nhìn đôi đao kiếm kia, rồi lập tức nàng có đóng tất cả ngũ giác thì cũng vô dụng.

Mộng Huyễn đao ý của Lục Trầm là trực tiếp chiếu rọi vào linh hồn của nàng.

Trang quý phi phát hiện mình sắp không giấu được chân thân nữa rồi. Vì khí tức của chân thân xuất hiện, long khí bên ngoài cơ thể cũng bắt đầu nhe răng trợn mắt với nàng, bắt đầu lao đến cắn xé về phía Trang quý phi.

Trang quý phi dứt khoát tản long khí đi, vì sợ chúng phản phệ.

Nàng hít thở thật sâu, cố gắng duy trì hình người: "Lục Trầm, mặc kệ ngươi đến Duyên Anh điện vì mục đích gì, nhưng đều là nằm mơ giữa ban ngày."

"Chư vị đại thần ở ngoài cung cũng đã chạy đến đây rồi. Chỉ cần vài hơi thở nữa, Thái phó đại nhân sẽ chạy đến nơi này, hắn là văn thần đứng đầu thiên hạ, thực lực chỉ đứng sau thái sư. Còn có tông chủ Huyết Bức sơn, Chiếu Thế Ma Đăng – Tông Thần Hóa cũng sắp chạy đến."

Thái phó?

Lục Trầm mỉm cười.

Thái phó Văn Quan Võ Tuyệt – Đỉnh Thương Sinh, vị này là thủ lĩnh của văn thần thế gia, nếu biết đường đường là quý phi đương triều, lại là một con sâu kiến, thì không biết sẽ có phản ứng gì đây.

Sắc mặt hắn lạnh nhạt: "Mấy hơi thở? Đủ rồi!"

Khi Lục Trầm nói hết lời, một đạo ánh đao màu xanh chợt chém về phía long sàng.

Theo một tiếng nổ vang, long sàng bị đánh thành vụn gỗ đầy trời.

Trang quý phi thì đã chạy thoát từ trước.

Nàng phát hiện năm giác quan của mình đều bị Lục Trầm mê hoặc, không chỉ không cảm ứng được phương vị của Lục Trầm, mà còn không thể nhìn thấy ánh đao của Lục Trầm.

Trang quý phi chỉ có thể mượn bản năng chiến đấu của mình, và năng lực thiên phú dự báo nguy hiểm để né tránh đao của Lục Trầm.

Trong lòng nàng cực kỳ uất ức.

Nếu như là bản thân Đại La Nghĩ của nàng, hoặc là nghĩ hóa ra bất cứ thần trùng hoặc thần thú nào, thì nàng đều có tư cách chiến một trận với Lục Trầm.

Nhưng vì ẩn núp ở hoàng cung, Trang quý phi lại nghĩ hóa ra nhân tộc.

Trước viễn cổ, nhân tộc chính là bá chủ thiên địa.

Nhưng mà bây giờ, nhân tộc chỉ là kẻ đáng thương bị các thần nguyền rủa mà thôi.

Trang quý phi chỉ có thể nỗ lực chống đỡ.

Thái phó Đỉnh Thương Sinh chậm chạp không đến, hiển nhiên là xuất phát từ một loại ý đồ nào đó, nên cố tình kéo dài thời gian.

Nhưng mà hắn chung quy vẫn là Thủ phụ của Đại Ninh, trừ phi hoàn toàn không để ý đến đại nghĩa quân thần, bằng không hắn không dám không đến.

Chỉ cần nàng kiên trì năm đến mười cái hô hấp, nhất định có thể chờ được Đỉnh Thương Sinh.

Ngoài ra, Trang quý phi còn điều động bốn vị cao thủ nhất phẩm trong tộc từ ‘Thần Vọng quan’ ngoài thành đến đây, chỉ chốc lát nữa là có thể đến…

Nhưng đúng lúc này, Trang quý phi bỗng nhiên biến sắc mặt.

Nàng thế mà lại hóa thành một tia sáng đỏ, trực tiếp lao ra khỏi Duyên Anh điện từ cửa sổ góc đông.

Trang quý phi không để ý đến tòa tẩm cung này, mà bay thẳng về phía bắc.

Chương 2053 - Thừa lúc vắng mà vào (5)

Lục Trầm nhìn thấy cảnh này thì cũng không cảm thấy bất ngờ.

Đây hẳn là bố trí của Sở Hi Thanh, hắn đã bắt đầu hành động.

Lục Trầm âm thầm thở dài.

Không thể không thừa nhận, cái tên tiểu khốn kiếp kia thật sự là mưu lược siêu quần.

Từ khi người này quật khởi đến nơi, đã khiến cho Kiến Nguyên đế gặp khó rất nhiều lần.

Lần này, hắn nói mình có cơ hội tiến vào nơi sâu nhất trong hoàng cung, nhìn nơi căn bản nhất của Kiến Nguyên đế.

Không ngờ cơ hội này lại xuất hiện thật.

Lục Trầm lại không cảm thấy vui vẻ chút nào.

Vừa nghĩ đến nữ nhi của mình yêu thích một nhân vật như vậy, Lục Trầm lại thấy rất nặng nề.

Loạn Ly thật sự quá ngây ngơ, căn bản là không phải đối thủ của Sở Hi Thanh.

Sau này, tiểu Loạn Ly quá nửa cũng bị Sở Hi Thanh xoay quanh, bị bán còn đếm tiền cho tên tiểu khốn kiếp kia.

Lục Trầm lập tức lắc lắc đầu, đưa mắt nhìn xuống dưới chân.

Phía dưới chính là lối vào của ‘Thập Nhị Đô Thiên Thần Long Trấn Quốc đại trận’, hắn muốn đi vào xem tình huống bên trong là thế nào, ngoài ra còn giúp tên tiểu khốn kiếp kia làm chút tay chân ở bên trong.

Mà lúc này, tại ‘Thần Vọng quan’ ở mặt bắc thành Vọng An, một trong ba vị thần linh Vĩnh Hằng của Vô Tướng thần tông là Thần Hổ Xương bỗng nhiên biến hóa ra thần khu 120 trượng, hắn giơ chân lên đạp một cái, cổng lớn của ‘Thần Vọng quan’ lập tức nát vụn.

Hành động của hắn lại như chọc vào tổ ong vò vẽ, làm cho vô số tiếng huyên náo vang lên.

“Là yêu nhân phương nào? Dám làm càn ở Thần Vọng quan ta!”

“Nơi nhân nơi nào, có biết đây là trọng địa của hoàng gia?”

“Thân thể 120 trượng, đây là Cự linh Siêu Phẩm?”

Theo những tiếng kêu gào và quát lớn kia, sáu đạo bóng người như sấm chắp bay ra khỏi quan, giao thủ với Thần Hổ Xương.

Sáu người này không chỉ cực kỳ nhanh nhẹn, mà phản ứng cũng rất nhạy cảm, làm cho Thần Hổ Xương không thể không thu hồi thần khu 120 trượng, biến hóa thành hình ảnh Bạch Hổ.

Hắn chính là đời sau của Bạch Hổ chân chính, chính là Xương bên trong ngũ tử Tranh, Nanh, Xương, Giảo, Quyết của Bạch Hổ.

Ngũ tử của Bạch Hổ đã chết từ lâu, chính là bị Bưu giết chết, Thần

Hổ Xương là kẻ mạnh nhất bên trong hệ Xương của Bạch Hổ, do đó mới lấy tên là Thần Hổ Xương.

Khi hắn thu nhỏ lại, liền dễ dàng trấp áp sáu bóng người kia.

Mặc kệ là tốc độ phản ứng, hay là độn pháp, thì Thần Hổ Xương đều vượt xa bọn họ.

Lúc này, Phương Bất Viên lại đang đứng trước cổng tòa Thần Vọng quan này.

“Chà chà, lần này đúng là nhờ có Sở sư đệ, thật sự là chiếm được lại chẳng phí chút công phu.”

Hắn vừa cười vừa xé một tấm ‘Thiên Cương phù’, dùng pháp Thiên Thị Địa Thính để quan sát bên trong quan.

Do Thần Hổ Xương đánh vỡ đại trận phòng hộ của nơi này, mang theo hắn đột nhập vào trong.

Phương Bất Viên có thể dùng Thiên Thị Địa Thính để quan sát toàn bộ mọi ngóc ngách bên trong quan này.

Hắn nhìn các điện phủ bên trong, lại là từng cái trùng nhộng.

“Trấn Thiên Lai, Bộ Siêu Vũ, Chu Huyết… thì ra là như vậy, thì ra là như vậy!”

Bên trong những trùng nhộng này đều là Đại La Thần Nghĩ đã thức tỉnh, hơn nữa còn muốn thôn phệ máu thịt người, chính là Đại La Thần Nghĩ muốn nghĩ hóa ra nhân tộc.

Bọn chúng không những đang nghĩ hóa ra những người đã chết như Trấn Thiên Lai và Bộ Siêu Vũ, mà còn nghĩ hóa ra một ít quan lại còn sống.

Phương Bất Viên không khỏi cười gằn.

Đám Đại La Thần Nghĩ này quả nhiên là dã tâm bừng bừng.

Vị Kiến Nguyên đế kia phối hợp với chúng, cũng là cực kỳ đáng chết!

Vị nhân hoàng đương đại này, rốt cuộc là nghĩ thế nào?

Đúng lúc này, một đạo quang ảnh màu đen bỗng nhiên bay thẳng về phía hắn.

Đó là con ‘Muỗi đen cánh máu’, điên cuồng dùng đầu kim trên mũi đâm về phía hắn.

“Giết!”

Phương Bất Viên thấy thế lại nở nụ cười thản nhiên, lập tức vung kiếm quét ngang.

Già Trẻ Không Gạt – Buôn Bán Công Bằng!

Theo một tiếng ‘cheng’ vang lên, một người một trùng lướt qua nhau, khóe miệng Phương Bất Viên nhất thời tràn ra một tia máu tươi.

Con muỗi đen kia thì cũng nhíu chặt lông mày, nó phát hiện mình lại quên mất bản năng sử dụng đôi cánh sau lưng, khiến cho tốc độ giảm mạnh.

Mà trong ngực mình lại có thêm một xấp ngân phiếu.

Vấn đề là, mình cần xấp ngân phiếu này để làm gì?

Khoảnh khắc này, nó nhìn thấy con hổ trắng kia đã lắc mình đến trước mặt.

Đùng!

Theo con hổ trắng này vung trảo lên, con muỗi đen kia liền bị đánh thành một đống thịt nát.

Nhưng xấp ngân phiếu kia thì lại hoàn hảo như mới.

Phương Bất Viên thấy thế thì vui vẻ, vừa cười tủm tỉm vừa giơ tay bắt lấy ngân phiếu, rồi nhét vào trong tay áo.

Nếu đối phương không muốn những ngân phiếu này, vậy cũng chỉ có thể vật quy nguyên chủ.

Phương Bất Viên đồng thời giơ tay hỏi thăm: “Cảm tạ Xương ca!”

Không uổng công hắn dùng nhiều bạc như vậy ở trên Thần Hổ Xương.

Vị Xương ca này thật sự là hiểu ý của hắn.

Thiên đạo có 3000 thiên quy pháp tắc phân theo cấp độ mạnh yếu chia làm 7 tầng

Mỗi thiên quy pháp tắc - số lượng người tu luyện càng nhiều thì càng mạnh

Người tu luyện thiên quy ngộ tính cao đem thiên quy diễn biến càng nhiều, càng mạnh, để thiên quy đó lên cấp càng cao thì càng được thiên quy ưu ái, khi chiến đấu có thể mượn sức mạnh của thiên quy để gia trì võ ý - Thiên đạo chi vận - Thiên điều đạo quy - thiên nhân đồng luật - thiên nhân hợp nhất - cùng đạo hợp chân - Thiên quy pháp tướng - Thiên quy chân linh - Thiên quy thánh giả . . . - Thiên quy chi chủ (5 người được thiên quy xxx ưu ái nhất gọi là chân linh xxx) (người xếp đầu chính là Thiên quy thánh giả) (Bàn Cổ khai thiên nên chính là Thiên quy chi chủ của 3000 thiên quy)

Các thần phân cấp cũng theo 7 tầng thiên đạo, ai nắm Thiên quy đạo luật càng cao thì càng mạnh

Tầng 1 – Hoang dã thần

Tầng 2 - thần linh hạ vị

Tầng 3 - trung vị

Tầng 4 - thượng vị

Tầng 5 - ? ? ?

Tầng 6 – Tạo Hóa Chúa Tể

Tầng 7 – Bàn Cổ *

Có các thiên tài không muốn tu luyện 3000 thiên quy này mà sáng tạo ra huyết mạch mới, mang thiên quy pháp tắc mới, được thiên địa chấp thuận đưa vào vào thiên đạo thì họ chính là Sáng Đạo Giả

Sáng Đạo Giả - Thiên quy chi chủ của thiên quy mới do mình sáng tạo, chân linh cùng thiên địa hợp đạo, thiên quy không diệt, bản thân bất diệt.

Chương 2054 - Muốn ta chết trong tu la tràng? Đừng hòng!

Nghịch Thần Kỳ trong tay Sở Vân Vân thế như cuồng long, đột phá tầng tầng phong cấm và bức tường băng dày đặc kia.

Khi nàng tiến vào Nguyệt Hàn điện, Vấn Thù Y đã mặc áo lót, Sở Hi Thanh thì đang luống cuống tay chân, vội vàng mặc chiến giáp lên người.

Tâm trạng của hắn bây giờ vừa đắng vừa bất đắc dĩ, đồng thời còn sót lại chút động tình, hưng phấn và sung sướng, nói chung là rất phức tạp, một lời khó nói hết.

Hắn vui mừng chính là, Vấn Thù Y chung quy vẫn xuất thân từ đại gia khuê tú, nguyên thần thứ hai của nàng… nhân cách thứ hai của nàng tuy tập trung tất cả dục vọng, tà niệm và các bầu không khí không lành mạnh, nhưng vẫn còn có điểm mấu chốt và đạo đức nhất định.

Nàng không chờ đến khi Sở Vân Vân đột phá vào, mà chủ động rời khỏi hắn, kết thúc rong ruổi từ trước.

Nhưng Sở Hi Thanh vẫn cảm thấy rất tồi tệ, tình cảnh này giống như bị vợ bắt gian tại giường vậy.

“Quả thực là không biết liêm sỉ!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Vân Vân đỏ bừng, sát khí trong mắt gần như ngưng thành thực chất.

Nghịch Thần Kỳ mang theo thanh thế khủng bố, nện thẳng về phía Sở Hi Thanh, và cả Vấn Thù Y trốn sau lưng Sở Hi Thanh.

“Vân Vân…”

Sở Hi Thanh nhìn bóng thương trước mắt, sắc mặt lập tức trắng bệch, lòng thầm nói Sở Vân Vân không làm thịt mình thật chứ?

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, trường thương kia sượt qua bên trái hắn. Thời khắc này, thân thương bỗng nhiên chấn động, Sở Hi Thanh liền bị một luồng lực lượng cực lớn đánh bay, toàn thân bay thẳng đến bức tường phía tây.

Mười bốn tầng ngoại cương của Sở Hi Thanh đều vỡ vụn, ‘Thí Thần huyết cương’ cũng chỉ có một tác dụng là làm đệm.

Lực lượng của Sở Vân Vân vừa đủ, vừa đánh tan Bá thể của hắn, vừa đẩy lùi hắn.

Nhưng dù Sở Hi Thanh chưa bị thương, thì cũng bị ăn quả đắng.

Hắn cảm thấy khí huyết toàn thân bắt đầu nghịch chuyển, lục phủ ngũ tạng điên đảo.

Sở Hi Thanh vừa choáng váng vừa buồn nôn, ho khan và nôn khan kịch liệt, suýt nữa thì phun ra mật đắng.

Nội tâm hắn hơi thả lỏng, xem ra Sở Vân Vân không định làm gì hắn.

Tin tức xấu là Sở Vân Vân rất tức giận, cực kỳ cực kỳ tức giận!

Sở Hi Thanh lại nghĩ, Bá thể của mình còn chưa đủ mạnh, còn kém rất nhiều.

‘Thí Thần huyết cương’ cũng không đủ để đối mặt với cường giả Gần Thần, mình vẫn phải nỗ lực…

“Thương pháp tốt!”

Vấn Thù Y lại khoát tay, gọi Thái Sơ Băng Luân đến trước người.

Trường kiếm băng tuyết có tạo hình kỳ lạ này lập tức hiện lên từng mảnh từng mảnh kiếm quang lóng lánh.

Khiến cho không gian giữa hai người bị đánh nổ, bông tuyết bay tứ tung.

Tốc độ ra tay của Vấn Thù Y không nhanh, nhưng nàng có thể làm cho tất cả sự vật chung quanh đều chậm lại.

Dù là mạnh như Sở Vân Vân, khi đối mặt với Vấn Thù Y thì cũng chỉ có thể đánh hơn 800 kích trong một hô hấp.

Vấn Thù Y vừa giao thủ với Sở Vân Vân, vừa mặc quần áo.

Vẻ mặt nàng hững hờ, thong dong tự nhiên.

“Nói đến thì đây là lần thứ ba chúng ta giao thủ, nhưng mà rất đáng tiếc, ngươi bây giờ vẫn còn thần độc thần chú trên người, ta thì đã hóa giải cực âm cực hàn, bước vào Siêu Phẩm. Chênh lệch giữa chúng ta bây giờ, tựa như là lạch trời vậy!”

Sở Vân Vân vẫn thản nhiên như không, bóng thương vẫn mãnh liệt như cũ.

Vấn Thù Y đã mặc áo vào, mà khi nàng hời hợt chống đỡ, thì trong bóng thương ở đối diện, bỗng nhiên đâm ra một đạo hắc mang như ‘cửu long bàn nhiễu, long tương báo biến’.

Đó là mũi thương Nghịch Thần Kỳ, nó hỗn độn bất định, khó có thể nắm giữ.

Sở Vân Vân lại lấy Già Thiên chi pháp để che đậy cảm giác của Vấn Thù Y.

Bản thân Nghịch Thần Kỳ cũng có Sóc Thiên và Nghịch Thiên chi pháp, nó có thể làm cho lực lượng Hàn Phong của Vấn Thù Y trở về trạng thái như mới bắt đầu.

“Bá Võ Vương này, đã mạnh hơn trận chiến Vân Hải tiên cung rồi!”

Cái này không phải là chỉ lực lượng của Sở Vân Vân, mà là chỉ võ đạo và thiên quy của nàng.

“Nữ tử này còn trẻ tuổi, cũng đã bước lên con đường tương tự với mình rồi!”

Cheng!

Vấn Thù Y vẫn đón đỡ được mũi thương Nghịch Thần Kỳ của Sở Vân Vân ở một thước trước người.

Mũi thương kia bạo phát ra cương lực mạnh mẽ, để nàng không thể tránh khỏi.

“Đại tướng quân hôm nay khí thế hùng hổ, vừa thấy mặt đã động thủ với ta, nhưng mà Vấn mỗ có chuyện không rõ, ta rốt cuộc đã đắc tội với đại tướng quân ở nơi nào?”

Giọng nàng mềm mại nhẹ nhàng, ngậm lấy ý lười biếng, giữa hai hàng lông mày còn hiện ra một tia đắc ý: “Đại tướng quân dùng thương tàn nhẫn như vậy, là muốn đẩy ta vào chỗ chết, nhưng cái này cũng phải có một lý do chứ, trước khi giết ta, ngươi có thể cho ta chết rõ ràng không?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì âm thầm líu lưỡi.

Nhân cách thứ hai của Vấn tỷ tỷ, quả thực là không giống Vấn tỷ tỷ.

Chỉ là cái dáng vẻ nói năng ngọt xớt này thôi, bản thể của Vấn tỷ tỷ là không thể làm được.

“BIết rõ còn cố hỏi!”

Đôi mắt màu xanh lam của Sở Vân Vân càng ngày càng lạnh lẽo, tựa như có thể đóng băng người khác.

“Lẽ nào trưởng bối của ngươi không dạy ngươi sao? Đồ của người khác phải hỏi xong mới lấy, người khác không cho thì không thể động vào sao?”

Sở Hi Thanh đang nôn khan, nghe vậy thì kinh ngạc nhìn về phía Sở Vân Vân.

Gò má Sở Vân Vân đỏ bừng, bóng thương lại càng cuồng bạo hơn, càng ác liệt hơn.

Chương 2055 - Muốn ta chết trong tu la tràng? Đừng hòng! (2)

“Vậy thì ta cũng không hiểu, ta rốt cuộc đã cướp thứ gì của ngươi?”

Vấn Thù Y rõ ràng là đã cẩn thận hơn với mũi thương của Sở Vân Vân, nhưng mà động tác vẫn cứ thong dong như cũ.

Kiếm thế của Thái Sơ Băng Luân vẫn mạnh mẽ thoải mái, đường hoàng mạnh mẽ, lại cực kỳ tao nhã, từng mảng từng mảng ngân quang lóng lánh, tựa như phi long, lại như sóng nước dập dờn, như đèn đuốc rực rỡ, lại tựa như tuyết liên đón gió.

Nhưng mà tốc độ thương của Sở Vân Vân rõ ràng là đã tăng lên, hai người giao thủ hơn ngàn lần trong một cái hô hấp, thương khí đâm thủng trăm ngàn lỗ trong tòa cung điện này, nơi kiếm quang đi qua thì tất cả lại bị đóng băng. Làm cho bên trong điện hoa tuyết đầy trời, băng giá đầy trời.

Vấn Thù Y vừa phòng thủ vừa cười nói: “Ngươi nói đồ của ngươi, lẽ nào là chỉ Sở Hi Thanh? Nhưng mà trên người hắn lại không đóng dấu, ngươi dựa vào cái gì mà nói hắn là đồ của ngươi…”

Lúc này, Vấn Thù Y chợt dừng lại, bởi vì một đạo hắc quang bỗng nhiên đâm xuyên ra từ nơi mà nàng không ngờ đến.

Một thương này hoàn toàn vượt qua khỏi lẽ thường, vượt qua khỏi thiên đạo luật, lại nằm ngoài dự đoán của Vấn Thù Y. Tuy rằng nàng vẫn né tránh được, nhưng góc tay áo lại bị trường thương đánh rách một đường.

Vấn Thù Y không khỏi nuốt ngụm nước miếng, lần đầu tiên cảm giác được miệng mình cho chút tiện, chơi hơi quá rồi.

Gây sự và trêu chọc Sở Vân Vân đúng là rất thú vị, nhưng mà nàng bây giờ đã sắp không thể áp chế được sức mạnh trong cơ thể mình

rồi.

Vấn đề là, nàng còn chưa mặc váy!!!

Một khi tự phong ấn, người khác sẽ thấy một Vấn Thù Y chỉ mặc đồ lót chứ không mặc váy?

Vừa nghĩ đến hình ảnh lúng túng này, nàng tình nguyện lên cấp rồi chết trong tay Nguyệt Hi cho xong.

Nếu biết trước như vậy, năm xưa đã học một ít pháp thuật rồi.

Nhưng vào lúc này, nàng cũng không thể nói là ‘chờ một chút, chờ ta mặc váy đã’.

Trước mặt Sở Vân Vân, nàng không muốn chịu thua.

Lúc này, Vấn Thù Y vẫn không ngậm miệng, còn ‘chà chà’ hai tiếng: “Đại tướng quân, lẽ nào ngươi tự cho là mình đến đây bắt gian, vì vậy nên mới giận dữ? Vấn đề là thân phận của ngươi bây giờ là gì? Lại có tư cách gì mà tự nhận là thê tử của Sở Hi Thanh? Chỉ bằng trận Minh hôn do Kiến Nguyên đế sắp xếp kia?”

Sở Vân Vân không khỏi cắn chặt hàm răng, gò má càng đỏ hơn.

Nàng rất muốn nói ta và Hi Thanh kết hôn, chính là do cha chồng Sở Phượng Ca sắp xếp.

Nhưng loại lời nói xấu hổ như vậy, dù thế nào thì nàng cũng không thể nói ra khỏi miệng, đặc biệt là trước mặt Sở Hi Thanh.

Nói Sở Hi Thanh là đồ của mình, đó đã là cực hạn của nàng.

Nàng mới không thừa nhận mình rất yêu thích Sở Hi Thanh, đã thích đến mức không muốn chia sẻ với bất kỳ ai.

Mặt Sở Vân Vân không thay đổi, nói: “Như vậy một bà già 800 tuổi như ngươi lại muốn trâu già gặm cỏ non, làm thê tử của hắn đúng không?”

Cheng!

Lại một tiếng kim loại giao kích, ánh lửa long lanh lóng lánh giữa thương và kiếm.

Một thương này của Sở Vân Vân là đâm thẳng về phía miệng của Vấn Thù Y.

Mũi thương của nàng hết sức sắc bén, xuất thần nhập hóa, như long xà nhảy múa, như phù quang lược ảnh, lại xuất quỷ nhập thần, với lại hoàn toàn vi phạm pháp tắc của thiên địa, một thương này căn bản là không nên tồn tại trên thế gian.

Vấn Thù Y tuy rằng vẫn đỡ được, nhưng lại bị Sở Vân Vân phá hư ý đồ mặc váy, góc áo trên bả vai cũng bị một thương này đánh nát.

Thật ra Vấn Thù Y không dùng bao nhiêu sức lực để đối phó.

Đại đa số lực lượng của nàng đều đang trấp áp nguyên khí trong cơ thể, kéo dài thời gian tăng cấp.

Nhưng vào lúc này, Vấn Thù Y cũng dần dần bị đánh đến tức giận.

Câu nói ‘bà già 800 tuổi’ của Sở Vân Vân, làm cho gương mặt xinh đẹp và mịn màng của nàng âm trầm đến chảy nước.

Cường độ giao thủ của hai người càng ngày càng kịch liệt, đánh như thiên lôi câu địa hỏa, như sao hỏa đụng trái đất, làm cho tầng băng dưới chân không ngừng sụp đổ và rạn nứt, một lượng lớn vết rạn nứt lan tràn ra bốn phương tám hướng.

May mà Vấn Thù Y tu luyện Hàn pháp, bằng không Cực Đông Băng Thành này, và mặt băng rộng 5000 dặm chung quanh đều đã chia năm xẻ bảy rồi.

Cũng may mà Sở Vân Vân không sử dụng lực lượng có tính bạo liệt, bằng không thương khí của nàng sẽ quét ngang ngàn dặm quanh đây, tất cả sinh linh đều bị chấn thành bột mịn, không còn một ngọn cỏ.

Sở Hi Thanh thì lại chảy mồ hôi, bóng người hắn lóe lên, nhảy nhót tưng bừng, né tránh dư âm giao thủ của hai nữ nhân này.

Quang âm Thuấn Bộ và Tiên Phong Lôi Thể của hắn hoàn toàn không có tác dụng ở đây, thời gian không gian ở quanh đây đều bị Vấn Thù Y đóng băng, thiên địa hư không thì đều bị Sở Vân Vân đâm nát bét.

Sở Hi Thanh chỉ có thể dùng Nhai Tí Đao của mình để phản xạ, không phản xạ được thì dùng Bá thể để gắng gượng chống đỡ.

Sau vài lần chống đỡ, miệng mũi hắn đã tràn máu tươi.

Cường độ Bá thể, quả nhiên là chưa đủ.

Đây không phải là vấn đề bạo lực gia đình, mà là dư âm của bạo lực gia đình cũng không chịu nổi kìa.

Sở Hi Thanh chợt ‘phi phi’ hai tiếng.

Hắn mới không tu luyện Bá thể vì sợ bạo lực gia đình.

Nhưng đúng là không thể để hai người này đánh tiếp nữa, hắn tụ chân nguyên lại cổ họng, phát ra tiếng gào thét như hùng sư: “Dừng lại! Dừng lại! Ngừng tay! Dừng lại cho ta, có nghe thấy không?”

Nếu không dừng lại, hắn sẽ bị đánh chết thật đấy.

Chương 2056 - Muốn ta chết trong tu la tràng? Đừng hòng! (3)

Lúc này, phản ứng của hai nữ lại khác nhau.

Đôi mắt màu xanh lam của Sở Vân Vân quét quang, ngậm lấy sát khí lạnh lẽo: “Câm miệng cho ta!”

Vấn Thù Y lại quay đầu nhìn Sở Hi Thanh, nhoẻn miệng cười, giọng nói dịu dàng đến cực điểm: “Dừng thì dừng! Ta nghe Sở lang!’

Nàng bỗng nhiên lùi lại, tách khỏi mũi thương của Sở Vân Vân, rồi lại trốn sau lưng Sở Hi Thanh lần nữa.

Sở Vân Vân thấy thế thì không khỏi sững sờ, chợt có một cảm giác không tên như mình bại bởi đối phương.

Mà khi nàng ngây người, Vấn Thù Y lại thản nhiên mặc váy vào.

Vừa kéo váy lên đến eo, Vấn Thù Y lập tức yên lòng.

Ánh mắt Sở Vân Vân lại càng nguy hiểm hơn, nàng cầm thương chỉ vào Sở Hi Thanh ở phía xa, giọng nói bằng phẳng không gợn sóng: “Ngươi tránh ra cho ta!”

Sở Hi Thanh nghe hiểu ý của nàng.

Không tránh ra, vậy ta đánh cả ngươi!

Trán Sở Hi Thanh xuất hiện nhiều mồ hôi lạnh hơn.

Hắn cố gắng mỉm cười, đứng tại chỗ đối mặt với mũi thương sắc bén và khốc liệt của Sở Vân Vân.

“Thù Y! Ngươi hiểu nhầm một chuyện, ta và Vân Vân kết hôn không phải vì tràng Minh hôn kia, mà là do phụ thân ta là Sở Phượng Ca sắp xếp. Với lại mấy năm qua, ta và Vân Vân đồng cam cùng khổ, cùng chung hoạn nạn, đã nhận định nàng chính là thê tử của ta từ lâu rồi."

Nội tâm Sở Vân Vân hơi động, ánh mắt nhìn Sở Hi Thanh hơi hòa hoãn xuống, nhưng nó vẫn có thể chọc thủng vô số lỗ trên người, và đóng băng lòng người.

Vấn Thù Y nghe vậy thì cau mày liễu, sau đó cười khổ một tiếng, trong mắt lộ ra mấy phần cay đắng, bất đắc dĩ và tự giễu.

Sở Hi Thanh thấy thế thì cố gắng chống lại mũi thương sắc bén tuyệt luân kia, nhìn thẳng vào Sở Vân Vân: "Vân Vân, ta biết lời tiếp theo của ta có thể làm ngươi tức giận, nhưng ta vẫn muốn mời người nghe ta nói."

"Chuyện ngày hôm nay giữa ta và Vấn tỷ, tất cả đều xuất phát từ tự nguyện, ta yêu thích con người của nàng, cũng yêu thích tính tình của nàng. Ta không muốn nhìn thấy nàng chết, cũng đồng ý trợ giúp nàng hóa giải lực lượng chí âm chí hàn."

"Vân Vân, ngươi muốn oán hận ta cũng được, chỉ cần ngươi hết giận, ngươi muốn trừng phạt ta thế nào cũng được. Nhưng Vấn tỷ không phải kẻ thù của ngươi, hai người các ngươi đánh nhau, chỉ có thể làm kẻ thù khoái chí..."

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, nếu đổi lại là thời hiện đại, hắn nói như vậy có lẽ sẽ bị vạn người phỉ nhổ, nói không chừng còn bị người đánh chết.

Cũng chỉ có ở thế giới cổ đại này, hắn mới có thể lừa gạt hai vị tuyệt thế thiên kiêu này thôi.

Khi Sở Hi Thanh vừa nói hết câu, con ngươi của hắn liền co rút lại.

Bên ngoài cơ thể Sở Vân Vân bỗng nhiên xuất hiện một tầng băng.

Tầng băng này xuất hiện cực kỳ đột ngột, với lại còn lấy một tốc độ kinh người để khuếch tán, chỉ chớp mắt đã bao trùm toàn bộ thân thể Sở Vân Vân, đóng băng nàng tại chỗ.

Sở Hi Thanh liền quay đầu lại, chỉ thấy toàn thân Vấn Thù Y cũng bao trùm một lớp băng.

Từng sợi lực lượng thiên quy có liên quan đến Hàn Phong quấn quanh bên ngoài như ruy băng.

“Thù Y, ngươi đây là?”

Chắc hẳn Vấn Thù Y đã giải phong tất cả lực lượng của nàng.

Khi nàng có thể sử dụng toàn lực, chỉ chớp mắt đã đóng băng Sở Vân Vân.

“Đã không trấn áp được, ta nhất định phải tự phong ấn.”

Vấn Thù Y bình tĩnh nhìn Sở Hi Thanh.

Người nam nhân nhỏ bé này, đến cùng vẫn không làm nàng thất vọng.

Mặc dù tiểu tử này rất tham lam và láu cá, muốn lấy cả cá và tay gấu, nhưng ít ra cũng biết gánh trách nhiệm.

Nàng lập tức nhếch miệng cười: “Còn nữa, từ nay về sau, ngươi phải gọi ta là Tố Y, Vấn Tố Y!”

“Tố Y? Vấn Tố Y?” Sở Hi Thanh nỉ non một tiếng.

Hắn niệm nhiều lần, tựa như muốn khắc ghi cái tên này vào trong xương.

Hắn biết đây mới là tên thật của Vấn tỷ tỷ, là cái tên bị mọi người lãng quên sau khi nàng thay thế thân phận của tỷ tỷ.

Sở Hi Thanh lại vô cùng đau lòng mà nhìn về phía tượng băng ‘Sở Vân Vân’ ở sau lưng.

“Cái này…”

“Có thể giải phong ấn cho Vân Vân không?”

Sở Hi Thanh còn chưa nói hết lời, Vấn Tố Y đã hừ một tiếng, dạo bước đi đến trước người Sở Vân Vân.

Nàng đè trán của Sở Vân Vân: “Yên tâm, ta sẽ không làm gì nàng. Chỉ là có chuyện muốn làm, tạm thời phong ấn nàng thôi!”

Khi Vấn Tố Y vừa nói xong, một mảnh hoa văn giống như hoa tuyết xuất hiện ở trên mi tâm của Sở Vân Vân, sau đó nhanh chóng khuếch tán, rồi thẩm thấu vào trong da thịt của Sở Vân Vân.

Sở Hi Thanh thấy thế thì hai mắt sáng ngời: “Ngươi đang giúp Vân Vân phong ấn độc chú, có thể phong ấn bao nhiêu?”

Vấn Tố Y đang định trả lời, lại phát hiện Sở Vân Vân bên trong lớp băng đang trợn mắt giận dữ nhìn nàng, nguyên thần thức hải của vị này đầy rẫy ý chống cự.

Trong lòng nàng hơi kinh hãi, lại gia tăng đánh giá với Sở Vân Vân.

Nữ tử này quả thật là tuyệt đại thiên kiêu từ vạn cổ đến nay.

Vấn Tố Y tự nhận thực lực của mình bây giờ đã vượt qua đại đa số thần linh trung vị ở trên tinh không.

Nếu như có thể luyện hóa toàn bộ 'Thái âm thần nguyên' trong cơ thể, hoàn thành một bộ 'nghi thức' hoàn chỉnh, thậm chí có thể phân cao thấp với một số ít thần linh thượng vị.

Nhưng lực lượng Hàn Phong mạnh mẽ như vậy, lại vẫn không thể hoàn toàn niêm phong ý niệm của Sở Vân Vân.

Bên trong lớp băng này thậm chí còn đang rung động kịch liêt, vô cùng vô tận thương khí đang bắn phá bốn phía, nỗ lực phá băng mà ra.

Chương 2057 - Muốn ta chết trong tu la tràng? Đừng hòng! (4)

Sau khi hoảng sợ xong, Vấn Tố Y lại mỉm cười.

Nàng biết Sở Vân Vân rất không cam lòng, rất không tình nguyện, nhưng nàng chính là muốn giúp Sở Vân Vân phong ấn độc chú.

Ta trợ giúp ngươi, không liên quan gì đến ý niệm của bản thân ngươi… ngươi không muốn, cũng phải chịu.

"Đại khái là khoảng ba phần mười? Ba phần mười còn lại, là hạt nhân của thần độc thần chú này, bắt nguồn từ Vạn Tai chi chủ, đã vượt qua năng lực của ta. Nhưng điều này có thể giúp nàng khôi phục một bộ phận lực lượng, đủ để nàng vô địch phàm giới."

Khi Vấn Tố Y nói chuyện, tầng băng bên ngoài cơ thể nàng càng lúc càng dày.

Nàng đưa mắt nhìn vào Sở Hi Thanh, một đôi mắt nhu tình như nước, lại ngậm lấy lưu luyến, ngậm lấy chờ mong: "Chuyện đã nói với Sở lang, Sở lang phải nhớ kỹ!"

Thần sắc Sở Hi Thanh nghiêm lại, gật đầu thật mạnh: "Tuyệt không dám quên! Con dân Cực Đông Băng Thành, chỉ cần đồng ý nương nhờ vào ta, ta chắc chắn sẽ sắp xếp ổn thỏa cho bọn họ, tuyệt đối không để bọn họ trôi dạt khắp nơi.”

Hắn biết đây là mới là chuyện Vấn Tố Y coi trọng nhất, không yên tâm nhất.

Sở Hi Thanh cũng có năng lực an bài chuyện này, hai châu Băng và Nghiêm cũng đang cần người.

Ánh mắt Vấn Tố Y sáng lên, đáy mắt lại hiện ra một tia vui mừng.

Nàng lập tức bắt một đạo kiếm quyết, làm cho Thái Sơ Băng Luân trôi nổi trước người.

Theo mặt trăng nơi chuôi kiếm quay tít, giọng nói của Vấn Tố Y truyền khắp bốn phương, vang vọng trời đất.

“Bản vương Vấn Tố Y, chính là thành chủ Cực Đông Băng Thành. Hôm nay cảnh báo cho tất cả mọi người của Băng Thành, do cô sắp đăng thần, không rảnh quan tâm chuyện khác, bắt đầu từ ngày mai, giải tán Cực Đông Băng Thành.”

“Tất cả binh mã Băng Thành, tất cả con dân Băng Thành, người vẫn nguyện ý nghe hiệu lệnh của cô, có thể đi về phía U Châu, hoặc là xuôi nam đến Hoài Châu, nương nhờ vào phu quân của bản vương, đại tổng quản bắc vực, Kỳ chủ Thiết Kỳ Bang Sở Hi Thanh!”

“Ngoài ra, Trưởng Tôn Nhược Ly, Trưởng Tôn Binh Quyền, Vấn Thiên Khuyết, Quy Hạo Nguyên, và một đám di thần Trưởng Tôn gia, kể cả một bộ phận người của Trấn Hải Vấn gia, đã cấu kết với cẩu hoàng đế Đại Ninh, phản bội bản vương!”

“Cô đã tru diệt mấy người Vấn Thiên Khuyết và Quy Hạo Nguyên. Nhưng Trưởng Tôn Binh Quyền và Trưởng Tôn Nhược Ly vẫn còn, con dân Băng Thành ta không được nghe bọn họ hiệu lệnh, nghe bọn họ đầu độc!’

Sở Hi Thanh nghe vậy thì cũng không bất ngờ, chỉ là ánh mắt có chút thổn thức và nghiêm túc.

Cực Đông Băng Thành sở hữu ngàn vạn đại quân, hùng cứ một phương, thế mà lại giải tán như thế…

Tên cẩu hoàng đế kia đúng là có vài phần thủ đoạn.

Tuy rằng lần này hắn gặp khó mà về, không thể nguyện ý, nhưng lại giải quyết được kẻ địch mạnh mẽ và nguy hiểm nhất ở phía đông, khiến đại quân Cực Đông Băng Thành tan thành mây khói.

Sau này, một mình Thiết Kỳ Bang sẽ phải gánh chịu áp lực của mấy ngàn vạn đại quân của triều đình.

…

Lúc này, toàn bộ dân cư đang trốn trong Cực Đông Băng Thành đều hoảng loạn bất an, lo lắng đề phòng. Sau khi nghe thấy những lời này, tất cả đều yên tĩnh như chết.

Bọn họ đầu tiên là không dám tin, sau đó sắc mặt đại biến, cực kỳ kinh hoàng.

Một số người trong đó còn không để ý đến an nguy của bản thân, chạy ra khỏi nơi ẩn núp, xông đến đầu đường.

“Giải tán Băng Thành? Chuyện gì thế này?”

“Vương thượng bỏ mặc chúng ta rồi? Vì sao phải giải tán? Có quan hệ với trận biến cố ngày hôm nay sao?”

“Người vừa nói chuyện, hình như tự nhận mình là Vấn Tố Y?”

“Đó đúng là giọng nói của vương thượng! Còn có tiếng rít của Thái Sơ Băng Luân, đó là độc nhất vô nhị.”

“Nhưng mà vì sao? Dù vương thượng mặc kệ chúng ta, thì cũng không cần phải giải tán Băng Thành mà?”

“Ha ha ha! Không có vương thượng tọa trấn, Băng Thành này có thể giữ được sao? Không giải tán thì làm gì? Còn nữa, các ngươi không nghe thấy sao, đây là có nghịch thần làm loạn! Hơn nữa còn cấu kết với cẩu hoàng đế Đại Ninh!”

Tất cả mọi người đều hoảng sợ và cuống cuồng, bọn họ hoặc là lo sợ bất an, hoặc là mặt như tro tàn, hoặc là mặt ủ mày chau, hoặc là điên cuồng phát rồ! Còn có người phẫn hận như phát điên, mắng chửi không ngớt.

“Là phản nghịch! Là đám phản nghịch kia! Có nghe thấy không, thành chủ nói là đám phản tặc kia!”

“Đám dư nghiệt của Trưởng Tôn gia, ngàn năm trước bọn họ gây họa cho bách tính của nước Trấn Hải chúng ta chưa dù sao? Bây giờ lại còn muốn thêm lần nữa?”

“Đám tạp chủng này, vương có lỗi với bọn họ ở chỗ nào? Còn có ngươi nói Băng Thành này là cơ nghiệp của Trưởng Tôn gia, ta nhổ vào! Nếu không phải vương thượng mang chúng ta trốn ra, không phải vương thượng bình định Hạch Châu, thì bọn họ có được như bây giờ?”

“Trưởng Tôn Nhược Ly thế mà lại phản bội vương thượng! Tiện nhân, Tiện nhân! Thật không hổ là nòi của Trưởng Tôn gia…”

“Nương nhờ vào đại tổng quản bắc vực Sở Hi Thanh sao? Chính là vị Vô Cực Đao Quân kia? Vừa nãy các ngươi có nghe thấy không, vương thượng nói Vô Cực Đao Quân là phu quân của vương thượng?”

“Không ngờ vương thượng vẫn là đi cùng với Vô Cực Đao Quân, nhưng mà câu sắp đăng thần kia là thế nào?”

“Sắp đăng thần, tự nhiên là sắp trở thành thần linh, vương thượng sắp trở thành thần linh Vĩnh Hằng. Nếu như có thể thành công, nói không chừng sau này còn có thể trông nom chúng ta.”

“Chúng ta vẫn nghĩ đến chuyện trước mắt thì tốt hơn, nơi này cách U Châu và Hoài Châu rất xa. Nhưng mà Hoài Châu đất ít người nhiều, bên bắc địa thì mới dẹp yên Nghiêm Châu, bên đó cũng đang nhận người khai khẩn, vì vậy đi U Châu thì tốt hơn, tốt nhất là đi đường biển qua.”

Chương 2058 - Muốn ta chết trong tu la tràng? Đừng hòng! (5)

“Phiền phức rồi! Không có Thái Sơ Băng Luân, tất cả thuyền đều không thể bay, chỉ có thể coi thành thuyền gỗ bình thường, mà trên biển sóng gió ngập thời, hải thú đông đảo, nguy hiểm cực cao. Nhưng mà ta lo lắng chính là tương lai của chúng ta.”

“Phương diện này thì có thể yên tâm, ta nghe ý của vương thượng, rõ ràng là muốn giao phó chúng ta cho Vô Tướng thần tông, mà vị Đao Quân kia nổi danh nhân nghĩa, cao thượng bạc vân, tất sẽ không bạc đãi chúng ta.”

“Đúng vậy! Ta cũng từng nghe nói về truyền thuyết của Vô Cực Đao Quân, còn cả ngày hôm qua, Vô Cực Đao Quân cũng từng ra tay trục xuất đám chó săn của triều đình, còn chém giết ba vị nhất phẩm. Sau đó mấy người Trưởng Tôn Nhược Ly có tật giật mình, lại muốn trục xuất Đao Quân.”

“Đáng ghét! Ta cũng từng nghe nói đến việc này, đám dư nghiệt Trưởng Tôn gia kia, tất cả đều đang chết! Nếu vương thượng nói vậy, chúng ta cũng chỉ có thể tin tưởng Vô Cực Đao Quân.”

Lúc này, bên trong ‘Trấn Hải từ’. Trưởng Tôn Nhược Ly vừa hay thoát khỏi tầng băng không lâu.

Ánh mắt nàng mờ mịt luống cuống mà nhìn bốn phía, chỉ thấy chung quanh là một bãi bừa bộn.

Trước khi Trưởng Tôn Nhược Ly bị đóng băng, tòa ‘Trấn Hải từ’ hùng vĩ này vẫn yên lành.

Khi nàng thức tỉnh, toàn bộ nơi này đều là một bãi đổ nát thê lương.

Nếu như nhìn kỹ thì sẽ phát hiện trong những khối băng vụn kia, tất cả đều là máu thịt và xương gãy.

Trưởng Tôn Nhược Ly biết khi đó phát sinh chuyện gì.

Tuy nàng bị đóng băng, nhưng Vấn Thù Y không phong ấn ý thức của nàng.

Bọn họ đúng là đã bị lừa rồi.

Trưởng Tôn Nhược Ly không ngờ chủ mưu của việc này lại chính là Kiến Nguyên đế!

Trưởng Tôn Nhược Ly càng không ngờ mẫu thân của mình lại quyết tuyệt như vậy.

Nàng không chỉ giết chết đám người Vấn Thiên Khuyết và Quy Hạo Nguyên, mà còn diệt trừ một đám võ tướng văn thần của Băng Thành.

Hành vi của mẫu thân ngu xuẩn biết bao?

Không có Vấn Thiên Khuyết cầm đầu một đám văn thần, bọn họ trị quốc thế nào?

Không có những chiến tướng kia, bọn họ tác chiến với Đại Ninh kiểu gì?

Khi Trưởng Tôn Nhược Ly đang hối hận không thôi, nàng nghe được giọng nói của Vấn Tố Y, sắc mặt không khỏi đại biến, thân thể run rẩy, suýt nữa ngã xuống đất.

“Mẫu thân…”

Giải tán Cực Đông Băng Thành? Đây là vì sao?

Mẫu thân đại nhân muốn từ bỏ bọn họ mà đi sao?

Càng làm cho người ta khó chịu là, mấy câu cuối cùng của mẫu thân, thế mà lại nhắm thẳng vào nàng và Trưởng Tôn Binh Quyền, định hai người họ làm phản tặc.

Trong lòng Trưởng Tôn Nhược Ly hoảng loạn, vô thức bay về phía Băng Huyền cung.

Nàng muốn giải thích với mẫu thân đại nhân, bọn họ thật sự không có ý định phản bội mẫu thân.

Mẫu thân hết tuổi thọ, tiền đồ Băng Thành mờ mịt, bọn họ chỉ muốn một đường lui, há không phải là chuyện bình thường?

Lần này nàng sai rồi, chỉ cần mẫu thân đồng ý ở lại, chỉ cần mẫu thân tha thứ cho nàng, nàng sẽ làm bất cứ chuyện gì.

Nhưng cũng không thể giải tán Cực Đông Băng Thành, đây là căn cơ cuối cùng của Trưởng Tôn gia bọn họ.

Bay được một đoạn, một ánh đao sáng như tuyết xuất hiện ở trước mặt nàng.

Cheng!

Hai người đều dùng Hàn Phong chi pháp, Trưởng Tôn Nhược Ly bị bất ngờ không kịp chuẩn bị, nên bị ánh đao này đánh lùi hơn 20 trượng, một bộ phận tay phải cũng bị đóng băng.

“Tế Hải đại trưởng lão?”

Con ngươi Trưởng Tôn Nhược Ly co rút lại, nhìn cô gái ngũ quan rực rỡ, mặc áo đen ở phía trước.

Đó chính là Tế Hải đại trưởng lão Lệ Nhược Thuần, bị bọn họ ám hại và trấn áp trong phủ cách đây không lâu.

Trưởng Tôn Nhược Ly không khỏi nhíu chặt lông mày: “Đã đến thời điểm này rồi, ngươi còn cản ta làm gì?”

Trong mắt Lệ Nhược Thuần hiện ra ánh sáng lạnh lẽo như đao: “Trưởng Tôn Nhược Ly, ngươi bây giờ nên cho ta một câu trả lời?”

Trưởng Tôn Nhược Ly cảm nhận được sát ý vô tận của Lệ Nhược Thuần, nội tâm không khỏi chìm xuống.

Nhưng trong lòng nàng lại cực kỳ nôn nóng sốt ruột: “Ta tự nhiên sẽ cho ngươi một câu trả lời! Nhưng bây giờ không phải lúc. Ngươi tránh ra cho ta, ta phải đến gặp mẫu hậu, ta có mấy lời muốn nói với nàng, bằng không tất cả sẽ muộn!”

Lệ Nhược Thuần nghe vậy thì sững sờ, sau đó lại cười trào phúng: “Không hổ là ngươi, Trưởng Tôn Nhược Ly! Đã đến nước này rồi, ngươi còn mặt mũi gọi vương thượng là mẫu hậu?”

Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời, nước mắt tràn xuống khóe mi: “Hơn nữa, đã muộn rồi! Các ngươi làm chuyện ngu xuẩn đến mức không thể ngu xuẩn hơn! Cực Đông Băng Thành này, đã xong! Hoàn toàn xong rồi, ngươi biết không? Không có vương thượng, đám tạp chủng không biết xấu hổ các ngươi chẳng là cái thá gì, lẽ nào các ngươi có thể thu được Cực Đông Băng Thành?”

Câu cuối cùng của Lệ Nhược Thuần lại như gào thét.

Trường đao trong tay nàng cũng chém về phía Trưởng Tôn Nhược Ly, ánh đao như dải lụa kia liên miên không dứt, ngậm lấy vô tận tức giận của Lệ Nhược Thuần, tựa như bao phủ toàn bộ Trưởng Tôn Nhược Ly.

Nàng muốn nữ nhân không biết xấu hổ này chết!

Sắc mặt Trưởng Tôn Nhược Ly lại trắng bệch.

Trước mắt rõ ràng là ánh đao sáng như tuyết, nhưng Trưởng Tôn Nhược Ly lại nhìn thấy một mảnh tối tăm.

Chương 2059 - Ngươi là của ta

Sau khi Vấn Tố Y rơi vào đóng băng một cái hô hấp, Sở Vân Vân liền phá tan lớp băng phong ấn nàng, khiến cho vô số vụn băng bay bốn phía.

Sở Hi Thanh ban đầu còn lo lắng Sở Vân Vân sẽ ra tay với Vấn Tố Y, báo mối thù bị đóng băng.

Nhưng sau khi Sở Vân Vân giải phong, chỉ đứng nhìn Vấn Tố Y bên trong tầng băng.

Lớp băng Vấn Tố Y tự phong ấn không dày, chỉ khoảng chín trượng, có thể nhìn thấy bóng người yểu điệu và bộ quần áo trắng ở bên trong.

Nhưng bên ngoài lớp băng, cứ mỗi một cái hô hấp thì độ dày lại tăng thêm một phần.

Tất cả sự vật trong phạm vi mười trượng đều bị đóng băng, bao quát cả thời gian và không gian, bất cứ sự vật gì, bất cứ sinh linh gì, cứ tiếp cận khoảng cách này là sẽ bị đóng băng.

Nhưng lực lượng Hàn Phong này lại không thể ảnh hưởng đến Sở Vân Vân.

Khi Sở Hi Thanh thôi phát lực lượng Thần Dương, cũng có thể tiếp xúc trong phạm vi này.

Hắn phát hiện Sở Vân Vân vẫn nắm chặt trường thương, cánh tay nhỏ nhắn và mịn mạng đã nổi gân xanh.

Những tường băng ở chung quanh thì liên tục kêu ‘răng rắc’, vết rạn nứt thậm chí lan tràn ra toàn bộ cung điện.

Sở Hi Thanh không khỏi đau đầu.

Hắn nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải, bây giờ mở miệng khuyên bảo, nói không chừng còn phản tác dụng, đổ dầu vào lửa.

Sở Hi Thanh lập tức xoa trán nói: “Vân Vân, nàng vừa mới hạ chiến thư với ngươi kìa.”

Lúc này, Sở Vân Vân quét mắt nhìn qua, đôi mắt màu xanh lam ngậm lấy vẻ sắc bén: “Ngươi muốn bảo vệ nàng?”

Sở Hi Thanh không khỏi nở nụ cười xấu hổ.

Sở Vân Vân rất thông minh, kế vặt của mình không thể qua được mắt nàng.

“Trận này là nàng thắng, ta sẽ không ra tay với người không có năng lực phản kháng.”

Sở Vân Vân hừ nhẹ một tiếng, thu hồi Nghịch Thần Kỳ, cũng thu hồi lực lượng tản ra ngoài.

Nàng lập tức chắp tay sau lưng, tiếp tục nhìn Vấn Tố Y bên trong lớp băng với ánh mắt như đao như kiếm.

“Ngươi định làm gì tiếp theo? Nữ nhân này đã phó thác cho ngươi, để ngươi đưa nàng đến ‘Lê Tham địa quật’?”

“Đúng thế!”

Trong mắt Sở Hi Thanh chứa vẻ bội phục: “Không hổ là Vân Vân, liệu sự như thần. Thế gian này, chỉ có nơi đó mới có thể đảm bảo an toàn cho nàng.”

“Vậy thì ngươi gặp rắc rối lớn rồi.”

Trong lời nói của Sở Vân Vân còn ngậm lấy vẻ chế giễu: “Toàn bộ thiên hạ này, trong và ngoài phàm giới, đều sẽ vì chuyện này mà nổi sóng gió. Hành trình này của ngươi, sẽ có vô số cao thủ Thiên Bảng chờ đợi, thậm chí là Siêu phẩm cũng sẽ ra tay.”

“Nữ nhân này rất giảo hoạt, thật ra nàng muốn mượn là Vô Tướng thần tông sau lưng ngươi. Ngủ một giấc với ngươi đúng là có lợi, vừa hóa giải được cực âm cực hàn, cũng có thể cho Vô Tướng thần tông một phần đảm bảo.”

Sở Hi Thanh lại cười nói: “Thật ra là muốn mượn sức Vân Vân ngươi.”

Sở Vân Vân nói tuy khó nghe, nhưng cũng đúng là nhìn thấu tính toán của Vấn Tố Y.

Nhưng chuyện này với Vô Tướng thần tông mà nói, thì thật ra là một chuyện tốt, chuyện vui như lên trời.

Tông chủ Lý Trường Sinh chắc chắn sẽ vui vẻ đến ngủ cũng cười tỉnh.

Một Mộc Kiếm Tiên đã khiến Vô Tướng thần tông được lợi ích vô cùng, lại thêm một Vấn Tố Y nữa, khí vận của Vô Tướng thần tông là không thể đong đếm.

Vô Tướng thần tông chắc chắn sẽ dốc hết tất cả để trợ giúp Vấn Tố Y đăng thần.

Vấn Tố Y nằm trong băng không thể chuẩn bị, vậy Vô Tướng thần tông sẽ chuẩn bị giúp nàng.

Đương nhiên, tiền đề là bọn họ có thể đưa tảng băng này đến ‘Lê Tham địa quật’.

“Nàng giúp ta phong ấn độc chú, không phải là hi vọng ta giúp nàng

sao?”

Sở Vân Vân cũng đã thu hồi vẻ trào phúng, trong mắt lại hiện ra một tia kỳ dị: “Dục vọng cầu sinh của nàng rất mạnh, hoàn toàn khác với lúc ở Vân Hải tiên cung.”

Vấn Tố Y khi đó, tuy cũng là võ đạo mạnh mẽ, nguyên thần ý chí cứng cỏi, khí thế cường thế bá đạo, ngạo nghễ vạn vật. Nhưng lại cho Sở Vân Vân một loại cảm giác như một cái cây khô sắp chết, toàn thân đều thiếu sinh khí, thậm chí là già nua.

Mà Vấn Tố Y ngày hôm nay, lại cho nàng cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Đặc biệt là cái miệng kia, Sở Vân Vân bây giờ còn có kích động muốn đập nát tầng băng này, rồi xé nát cái miệng của Vấn Tố Y.

“Hôm nay nàng đã bị kích thích, mà còn kích thích không nhẹ. Toàn bộ Băng Thành bị hủy, lại bị nhiều người thân và thuộc hạ phản bội, quả thực là bị đả kích rất nặng.”

Sở Hi Thanh cười khổ nói: “Nàng tu luyện nguyên thần thứ hai, dùng chính là phương pháp mượn vật gửi tình.”

Nhưng mà cũng rất kỳ quái, đến giờ hắn cũng không biết Vấn Tố Y gửi nguyên thần thứ hai của mình vào sự vật gì.

“Chúng bạn xa lánh sao?”

Sở Vân Vân lẩm bẩm một tiếng, trong lòng lại có cảm giác đồng bệnh tương liên.

Nàng lập tức đè ý niệm này xuống, trấn áp suy nghĩ đồng tình với kẻ địch một mất một còn này.

Sở Vân Vân bắt đầu suy nghĩ, thôi diễn cuộc chiến này, trong lời nói ngậm lấy ý bội phục: “Mượn vật gửi tình, thì ra là như vậy. Chập Long kia mượn lực lượng của Thần Bàn Nhược và Nguyệt Hi để thiết kế tử cục này.”

“Nhưng lại không ngờ nàng đã gửi nguyên thần thứ hai của mình vào thiên quy Hàn Phong của bản thân, vì vậy dù mạnh như ‘Vạn Trá chi chủ’ thì cũng bị nàng giấu diếm, không thể khống chế thất tình lục dục của nàng, để nàng có cơ hội tránh thoát cạm bẫy này.”

Chương 2060 - Ngươi là của ta (2)

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sửng sốt.

“Ký thác nguyên thần thứ hai vào thiên quy?”

Còn có thể làm như vậy?

Chuyện này quả thực là khiến hắn mở mang tầm mắt.

Từ đó có thể thấy Vấn Tố Y cực kỳ tự tin, nàng tự tin không có người nào có thể vượt qua nàng trên Hàn Phong chi pháp.

“Cho nên nguyên thần thức hai của nàng vẫn thức tỉnh, không đúng! Chắc hẳn là nguyên thần của bản thể vẫn tỉnh táo, nhưng lại hòa vào thiên quy, để nguyên thần thứ hai khống chế thân thể.”

Sở Vân Vân nói đến đây, đôi tay ngọc lại nổi gân xanh: “Khi ngươi song tu với nàng, chắc hẳn nàng đã khắc thiên quy Hàn Phong vào trong ‘Thái âm thần nguyên’ của ngươi?”

“A…!” Sở Hi Thanh không khỏi hơi chần chờ.

Hắn cảm giác đây là một vấn đề mất mạng, phải cẩn thận và suy nghĩ kỹ hơn.

May mắn là Sở Vân Vân không chờ hắn trả lời, lạnh lùng nói: “Ngươi cần dùng lực lượng này cho tốt, hiện giờ Vấn Tố Y chính là ‘Thánh giả’ của con đường Hàn Phong chi đạo này. Tương lai, chỉ cần nàng gia tăng lực lượng và vị cách của hàn Phong chi đạo này lên, thì nàng sẽ trở thành ‘Sáng Đạo Giả’. Chỉ cần nguyên thần của Vấn Tố Y vẫn còn, môn pháp môn này sẽ bao dung ngươi, ưu ái ngươi, coi ngươi ngang ngửa với ‘Chân Linh’ của con đường này.”

Con ngươi của Sở Hi Thanh không khỏi sáng lên.

Một khi trở thành Chân Linh của một đầu thiên quy, như vậy lực lượng thiên quy có thể tăng ít nhất là năm đến sáu tầng.

Hắn lập tức phát hiện Sở Vân Vân đã bay lên, đi ra ngoài cung điện.

Sở Hi Thanh hơi khó hiểu: ‘Ngươi muốn đi đâu?”

Sở Vân Vân rời đi cũng không có gì lạ.

Có lẽ vị này ở lại tẩm cung của Vấn Tố Y thêm một giây thì cũng cảm thấy khó chịu.

Nhưng mà Sở Vân Vân một thân đằng đằng sát khí, khí cơ ác liệt như bảo kiếm mới ra khỏi vỏ.

“Ta đi tìm Độc Cô Thủ!”

Sở Vân Vân đã đi ra ngoài cung điện, giọng nói nhẹ nhàng truyền vào: “Sau khi Cực Đông Băng Thành giải tán, ta và hắn khó tránh khỏi một trận chiến.”

Sở Hi Thanh lập tức hiểu ra.

Hắn khẽ mỉm cười, nghĩ thầm nữ nhân này quả nhiên là nhân hậu.

Cực Đông Băng Thành tan vỡ, chỉ còn lại Thiết Kỳ Bang và năm châu ở bắc vực chống đỡ đại cục.

Bọn họ đã dựng cờ phản, như vậy Sở Vân Vân chắc chắn phải chiến với Độc Cô Thủ một trận.

Sở Hi Thanh muốn đưa Vấn Tố Y đến ‘Lê Tham địa quật’ ở ‘Vận tận băng nguyên’, thì cũng nhất định phải loại bỏ vị này.

Nhưng mà Sở Vân Vân đi tìm Độc Cô Thủ vào lúc này, chính là vì yểm trợ cho con dân Cực Đông Băng Thành, và ngàn vạn tướng sĩ trên chiến trường của Băng Thành rút lui.

Đặc biệt chính là đám tướng sĩ trên tiền tuyến kia!

Bọn họ đang ác chiến với triều đình, một khi tùy tiện lui lại, nhất định sẽ thảm bại, sẽ bị kẻ địch truy sát đến gần như không còn.

Khi hắn đang suy nghĩ, Sở Hi Thanh chợt phát hiện Sở Vân Vân lại bay trở về trước mặt hắn.

Ánh mắt Sở Vân Vân âm u: “Ta nhớ là ngươi có nói chỉ cần ta nguôi giận, thì bảo ngươi làm gì cũng được?”

Sở Hi Thanh không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, gian nan gật đầu.

Hắn đoán Sở Vân Vân là muốn đánh hắn.

Nhưng mà nam nhân đã nói, liền không thể nuốt lời.

Sở Vân Vân lập tức thản nhiên móc một túi nước qua: “Cầm lấy súc miệng!”

Sở Hi Thanh mơ mơ hồ hồ, nhưng vẫn nghe lời, lấy nước bên trong súc miệng.

Đây lại là ‘Thái Ất Thanh Huyền Thủy’, là một loại tài liệu luyện đan tương đối quý giá, còn có thể dùng để thay tẩy vết thương, hóa giải độc tố…

Sở Hi Thanh sóc miệng vài lần, sau đó mờ mịt nhìn Sở Vân Vân.

Lúc này, Sở Vân Vân lại đưa mũi ngọc tiến đến gần môi Sở Hi Thanh, rồi ngửi ngửi một cái.

Nàng lập tức nhíu mày liễu: “Còn mùi của nữ nhân kia, lại súc cho ta!”

Sở Hi Thanh bất đắc dĩ, không thể làm gì hơn là lại súc miệng vài lần.

Hắn nghĩ thầm, nếu người khác biết bọn họ dùng Thái Ất Thanh Huyền Thủy để súc miệng thì không biết sẽ nghĩ thế nào, đây thật sự là không coi tiền là tiền mà.

Sau khi súc miệng thêm bảy lần, Sở Vân Vân bỗng nhiên nhấc hắn đến trước người.

Sở Hi Thanh còn chưa kịp phản ứng, đôi môi anh đào của Sở Vân Vân đã in lên môi Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh đầu tiên là ngây người, sau đó mi mắt hiện ra một vệt ý cười.

Sở Vân Vân khí thế hùng hổ, cái lưỡi thơm tho kia thế mà lại chủ động tiến công.

Nàng rất muốn khí thể bá đạo, thô bạo để bao phủ tất cả, nhưng hết lần này đến lần khác, quá trình tấn công của nàng lại quá trúc trắc, e sợ, chần chờ, ngượng ngùng…

Sở Hi Thanh âm thầm vui mừng, hắn vừa mừng rỡ vừa giả bộ tan tác, dụ địch xâm nhập.

Nhưng mà không quá năm cái hô hấp, ngay khi Sở Vân Vân đang tan tác bên trong lòng địch, thì cổ họng của nàng không kiềm được mà phát ra một tiếng thở dốc, toàn bộ thân thể mềm mại cũng như nhũn ra.

Sở Vân Vân thấy Sở Hi Thanh lại được voi đòi tiên, một đôi ma thủ muốn đổi khách thành chủ, đang giải trừ áo giáp trên người nàng, thì nàng lập tức đẩy Sở Hi Thanh ra.

Lúc này, nàng rất muốn lấy khí thế của Trấn Bắc đại tướng quân ra, nhưng hai gò má lại đỏ bừng, ngực phập phồng, thở dốc không ngớt.

Sở Vân Vân chỉ có thể dùng ống tay áo lau miệng, đồng thời trợn mắt lên, giận dữ nhìn Sở Hi Thanh: “Ngươi là của ta, có nghe thấy không?”

Sở Hi Thanh vội vàng gật đầu như gà con mổ thóc.

Hắn còn đang dư vị nụ hôn vừa rồi.

Sở Vân Vân nhìn thấy thần thái ngu ngơ của hắn.

Đôi mắt màu xanh lam của nàng lập tức lóe lên, bỗng nhiên đánh một quyền qua bên tai của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh không khỏi trợn tròn mắt lên, sau đó liền nghe thấy một tiếng ‘rầm’ ở sau lưng.

Vách tường băng ở sau lưng hắn sụp đổ ầm ầm, mặt băng dài 2500 dặm dưới chân hắn đã bị chia ra làm hai.

Ngoài 3000 dặm trên con đường thẳng tắp này, sóng biển bỗng nhiên dâng trào, thế mà lại vọt lên hơn 200 trượng.

Sở Vân Vân lạnh lùng nhìn hắn: “Sau này không được ta cho phép, ngươi còn dám có nữ nhân khác, thì đừng trách ta không báo trước.”

Sở Hi Thanh quay đầu nhìn lại, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Hay cho một chiêu Vạn Thần Kiếp!

Có thể thấy võ lực của Sở Vân Vân đã đạt đến cảnh giới Gần Thần.

Nếu như mình bị một quyền này đánh trúng, vậy nhất định sẽ chết!

Chương 2061 - Ngươi là của ta (3)

Có thể là do có cường giả cấp bậc thần linh giao thủ ở gần Thương Châu, khiến cho sóng gió ở đây rất kinh người, khi Băng Thành Phong Kiếm – Trưởng Tôn Nhược Lam vội vã chạy đến quận Thiên Hải ở Thương Châu, toàn bộ địa vực 7000 dặm quanh đây và mặt biển đều nổi sóng to gió lớn, sấm rền chớp giật.

Trưởng Tôn Nhược Lam trực tiếp bay đến không trung của Cực Đông

Băng Thành, liếc mắt nhìn xuống bên dưới, chỉ thấy hàng ngàn hàng vạn bóng người cõng túi lớn túi bé, chống đỡ cuồng phong và mưa to để đi về phía bờ.

Chủ thành và phân thành tuy nổi ở trên biển, nhưng tấm băng khổng lồ kia lại liên thông với mặt đất.

Trưởng Tôn Nhược Lam nhìn tòa Băng Thành vẫn hoàn chỉnh này, ánh mắt không khỏi u ám, trên mặt hiện ra vẻ đau buồn, tức giận, hận thù và khổ sở.

Nàng đứng tại chỗ, dùng thần niệm càn quét một phen, sau đó bóng người hóa thành cuồng phong, lao đến Băng Huyền cung ở phía đông của Băng Thành.

Tòa cung điện này đã bị lực lượng của Vấn Tố Y và Sở Vân Vân đánh cho tan nát bừa bộn. Mấy mặt tường ngoài đã sụp đổ, bốn phía thông thoáng.

Cho nên khi Trưởng Tôn Nhược Lam đứng lại, thì đã nhìn thấy Vấn Tố Y.

Mẫu hậu của nàng tự phong ấn trong huyền băng, hai mắt nhắm chặt, như là rơi vào giấc ngủ ngọt ngào, trên mặt còn mỉm cười.

Trưởng Tôn Nhược Lam hơi ngây người.

Nàng phát hiện thần thái của mẫu hậu cực kỳ nhẹ nhõm, toàn thân đều tỏa ra vẻ tao nhã và mỹ lệ, tựa như một đóa hoa xinh đẹp.

Nội tâm Trưởng Tôn Nhược Lam vô cùng phức tạp, nàng chưa bao giờ nhìn thấy mẫu hậu có thần thái này.

Tựa như từ khi nàng có thể ghi nhớ, thì chưa từng có…

Cùng đúng lúc này, tiếng nói của Sở Hi Thanh truyền vào tai nàng.

"…Tất cả mọi người đều đi U Châu, bên kia cho đủ thổ địa để sắp xếp cho mọi người. Nhưng tuyệt đối không thể đi đường biển, bây giờ không phải lúc Vấn Tố Y trấn áp Vô Chung Dương. Dù là thời điểm Vấn Tố Y còn ở, thì cũng sử dụng Thái Sơ Băng Luân để lơ lửng trên không, chứ không phải là trôi nổi trên biển."

"Trong Vô Chung Dương này có vô số hải thú nghe theo lệnh của các thần linh, đám thần linh kia hạ một chút thần lực, liền có thể tạo thành sóng gió ngợp trời trên biển, đi biển chính là tự tìm đường chết.”

“Vì vậy chúng ta sẽ đi dọc theo bờ biển, dù là mệt mỏi một chút, nhưng sẽ an toàn hơn nhiều. Có điều, chúng ta có thể lợi dụng những chiếc thuyền kia để vận chuyển hàng hóa và hành lý, vật tư. Đám thần linh kia không nhìn thấy cơ hội trọng thương chúng ta, chắc chắn sẽ không tốn công làm gì.”

Trưởng Tôn Nhược Lam nghe vậy thì nhìn sang.

Sở Hi Thanh đang đứng trong một đám người cách khối băng của mẫu hậu khoảng 30 trượng, đang nói chuyện với mọi người chung quanh.

Đó đều là đám quan tướng và thần tử thoát được một kiếp, bọn họ lấy Tế Hải đại trưởng lão cầm đầu.

Đại đa số người trong số họ đều là quan lại tam tứ phẩm, trong đó còn có năm vị nhị phẩm.

Trưởng Tôn Nhược Lam nhìn lướt qua, liền biết những người này đều là nòng cốt của ‘đảng Tây Thành’ bên trong Cực Đông Băng Thành.

Bọn họ cũng được xưng là pháp Ủng Vương, đại đa số đều xuất thân hàn môn, thậm chí là bình dân. Cái gọi là Tây Thành, chính là nơi bình dân tụ cư.

Những người này đều do mẫu thân đại nhân bồi dưỡng và đề bạt, là đám thần tử trung thành có một không hai với mẫu thân.

Trước khi Trưởng Tôn Nhược Lam chạy đến, nàng cũng đã hỏi thăm được mọi việc, cũng biết hôm qua mẫu thân đại nhân đã có phòng bị.

Ngày đại tế, mẫu thân đại nhân đã phân tán các thần tử đáng tin cậy đến các nơi quan trọng, có thể trấn áp phản loạn bất cứ lúc nào.

Mẫu thân chỉ không nghĩ tới là Vấn Thiên Khuyết và rất nhiều tộc nhân của Vấn gia lại cấu kết với đám phản nghịch kia.

Bởi vậy nên những người của pháp Ủng Vương này không tổn thất nhiều, đại đa số đều may mắn sống sót.

Ngoài ra, trong đó còn có một vị đại tướng mặc chiến giáp nhất phẩm.

Đó là một trong tứ đại nhân tài mới xuất hiện của Cực Đông Băng

Thành, Băng Phách Chiên Long – Trầm Vân, đây cũng là một trong những tướng lãnh mà Vấn Tố Y coi trọng nhất.

Một năm trước, ngươi này mới chỉ là nhị phẩm thượng, bây giờ đã lên cấp nhất phẩm hạ, trước mắt đứng hàng 76 Thiên Bảng.

Người này vẫn luôn suất lĩnh quân đoàn chủ lực của Băng Thành là ‘Long Tương quân’, vẫn luôn đứng ở hàng đầu tiên trên tiền tuyến.

Chắc là vị này đã chạy suốt đêm từ Huy Châu về đây.

Khi ánh mắt Trưởng Tôn Nhược Lam đảo qua mấy người ở đây, Sở Hi Thanh cũng liếc mắt nhìn về phía nàng.

Một đám thần tử kia cũng dồn dập nhìn về phía Trưởng Tôn Nhược Lam, trong mắt bọn họ đều ngậm lấy vẻ kinh dị, một số người thậm chí còn sinh ra mấy phần sát ý.

Trưởng Tôn Nhược Lam không khỏi hít một tiếng.

Vị tỷ tỷ kia của nàng, thật sự là nghiệp chướng.

Trưởng Tôn Nhược Lam lập tức ôm quyền khom người với Sở Hi Thanh: “Trưởng Tôn Nhược Lam tham kiến vương thượng!”

Theo câu nói này của Trưởng Tôn Nhược Lam, đại đa số người ở đây đều thả lỏng.

Trưởng Tôn Nhược Lam cúi đầu, đại biểu cho vị thống soái đại quân phía nam này đã đồng ý nghe theo lệnh của Vấn Tố Y, thần phục Sở Hi Thanh.

Chương 2062 - Ngươi là của ta (4)

Nhưng vẫn còn có hơn 20 người vẫn lạnh lùng và âm u như cũ.

Do Cực Đông Băng Thành giải tán, vương thượng Vấn Tố Y bị ép phải tự phong ấn, nên đám người này cực kỳ hận người của Trưởng Tôn gia.

Ngàn tỷ con dân Băng Thành mất gia viên, chính là vì đám nghiệp chướng này.

Sở Hi Thanh lại mỉm cười, sắc mặt thân thiện ôn hòa: “Nhược Lam, ngươi đến rất đúng lúc, ta có việc quan trọng muốn giao cho ngươi đây.”

Trưởng Tôn Nhược Lam nghe vậy thì trái tim hơi run lên, chỉ cảm thấy vạn phần cảm kích.

Sở Hi Thanh nói chuyện như nói với thuộc hạ, cũng như nói với vãn bối.

Trưởng Tôn Nhược Lam không ngại là thuộc hạ của Sở Hi Thanh, nhưng lại chú ý đến việc mình trở thành vãn bối của Sở Hi Thanh… Trưởng Tôn Nhược Lam nàng lớn hơn Sở Hi Thanh mấy trăm tuổi kìa!

Nhưng mà theo lễ, thì Sở Hi Thanh bây giờ đúng là trưởng bối của nàng.

Đây là phu quân của mẫu hậu…

Trưởng Tôn Nhược Lam cố gắng trấn áp dị dạng trong lòng, mặt không cảm xúc đi về phía bản đồ.

Đây là bản đồ mà mẫu hậu thường dùng, phía trên có đánh dấu phương vị của quân đội triều đình và Băng Thành.

Mà lúc này, trên bản đồ còn vẽ thêm mười mấy mũi tên vẫn còn chưa khô mực.

Trưởng Tôn Nhược Lam hiểu binh pháp, chỉ liếc mắt nhìn đã biết đây là bản đồ rút quân, bao quát cả tuyến phía nam, tuyến phía bắc và chiến trường trung ương Huy Châu.

Người vẽ lộ tuyến này, hiển nhiên là nắm rõ địa hình phụ cận, lựa chọn đường lui rát thỏa đáng.

Trưởng Tôn Nhược Lam lại nhìn bút lông trong tay Sở Hi Thanh, nghĩ thầm vị Vô Cực Đao Quân này cũng có mấy phần trình độ trên binh pháp.

Sở Hi Thanh chờ một lát, mới mở miệng hỏi Trưởng Tôn Nhược Lam: “Nhược Lam, nếu như không có ngươi, 170 vạn tướng sĩ ở phía nam kênh Sơn Dương có thể an toàn lùi về Phì Châu không?”

Trưởng Tôn Nhược Lam hơi suy ngẫm, liền gật đầu: “Chỉ cần Thiết Kỳ Bang xuất binh tiếp ứng thì không có vấn đề gì lớn. Thiên Đông Chiên Hổ - Nguyên Thụy, và Thiết Thương Chiến Soái – Lang Thiên Khải dưới trướng ta đều là danh tướng. Hơn nữa thực lực của bọn họ cũng rất mạnh, tuy tu vị chỉ là nhị phẩm, nhưng lại có thể chống lại rất nhiều nhất phẩm, là người đáng tin cậy.”

Sở Hi Thanh hơi gật đầu, hiện ra vẻ hài lòng: “Như vậy Nhược Lam ngươi có nắm chắc chấp chưởng đại quân phía bắc không? Ta có thể cho ngươi toàn quyền xử lý.”

Thiết Kỳ Bang nghe vậy thì nhíu mày: “Không nắm chắc, bên kia đều là bộ hạ cũ của Vấn Thiên Khuyết, mấu chốt là rất nhiều tướng lãnh của Trưởng Tôn gia đều ở quân đội phía bắc. Ngoài ra Vấn Thiên Khuyết từng chấp chưởng cấm quân 200 năm, rất có uy vọng trong quân.”

Vấn Tố Y làm như vậy, mục đích chính là mượn năng lực và uy vọng của Vấn Thiên Khuyết để khống chế đám tướng lãnh phe phái Trưởng Tôn gia.

Nhưng mà bây giờ, Vấn Thiên Khuyết và Vấn gia đã phản bội, đại quân phương bắc đã trở nên không đáng tin.

“Như vậy tướng sĩ tầng chói thì sao? Bọn họ cũng không quan tâm Vấn gia hay Trưởng Tôn gia gì cả, ta hi vọng ngươi có thể mau chóng đi qua đó, cố gắng tổ chức bọn họ lại.”

Sở Hi Thanh nhìn bản đồ, vẻ mặt như tính trước: “Còn những tướng lãnh hơi thân cận với Vấn gia và Trưởng Tôn gia kia, bọn họ chưa chắc đã muốn phản bội Tố Y, cũng chưa chắc đã muốn đi theo Trưởng Tôn Binh Quyền và Trưởng Tôn Nhược Ly vào chỗ chết.”

“Nhược Lam ngươi có thể giúp ta nhắn một câu, Sở mỗ có thể hứa hẹn với bọn họ, sẽ bỏ qua tất cả sai lầm cũ, tất cả ân oán cũ. Nếu bọn họ tin tưởng nhân phẩm của Sở mỗ, thì có thể hiệu lực cho Sở mỗ, quân thần chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu.”

Trưởng Tôn Nhược Lam nghe vậy thì ngẩn ra, bình tình nhìn Sở Hi Thanh: “Sở… vương thượng tin bọn họ?”

Sở Hi Thanh không khỏi cười khẽ một tiếng, lại nhìn Trưởng Tôn Nhược Lam: “Ta sẽ không cho bọn họ có cơ hội phản bội.”

Thiết Kỳ Bang của hắn bây giờ cũng có một đám nội quỷ, có nhiều hơn cũng không sao.

Rận nhiều không sợ ngứa.

Sở Hi Thanh lại gõ gõ ngón tay lên bản đồ: “Mấu chốt là hai con đường này, dù thế nào thì cũng không thể bị cắt đứt.”

Trưởng Tôn Nhược Lam nhìn bản đồ một chút, lập tức hiểu ra.

Sở Hi Thanh chỉ chính là hai con đường để 590 vạn quân chủ lực của Băng Thành rút về U Châu.

Hai con đường này là mấu chốt nhất.

Nếu hai con đường này bị chặt đứt, như vậy gần 600 vạn tướng sĩ sẽ rơi vào tuyệt cảnh.

Thật ra thì nếu Sở Hi Thanh tự ra tay tiếp ứng những tướng sĩ này thì rất dễ dàng.

Nhưng khi Trưởng Tôn Nhược Lam nhìn thấy mẫu hậu, liền biết trách nhiệm quan trọng nhất của Sở Hi Thanh vẫn là bảo vệ mẫu hậu.

“Thuộc hạ nhất định sẽ dốc hết sức, không nhục sứ mệnh.”

Trưởng Tôn Nhược Lam đầu tiên là tuân mệnh, rồi lại hỏi: “Có câu này của vương thượng, ta có nắm chắc chưởng khống ít nhất sáu phần mười tướng sĩ phương bắc. Nhưng trở ngại lớn nhất bây giờ chính là thái sư Độc Cô Thủ!’

“Độc Cô Thủ?”

Sở Hi Thanh ngẩng đầu nhìn về phía tây, trong mắt hiện ra ý lạnh: “Yên tâm! Trận chiến này, hắn không có cách nào ra tay.”

Có lẽ Sở Vân Vân đã tìm được vị thái sư Đại Ninh kia rồi!

Trận chiến này, cũng sắp bắt đầu rồi!

Chương 2063 - Cuộc chiến Gần Thần

Quận Bạc Sơn, Huy Châu.

Quận nha được sung làm phủ Soái tạm thời, đèn đuốc nơi này sáng choang, người đông như mắc cửi.

Trên trăm vị đại tướng tam phẩm trở lên tụ tập hai bên bản đồ, bên ngoài còn có mấy ngàn vị tướng tá cấp bậc tứ phẩm ngũ phẩm.

Trận đại chiến Huy Châu này đã kéo dài hai năm, Đại Ninh và Cực Đông Băng Thành đã đầu nhập 500 600 vạn binh mã, chiến tuyến kéo dài 6700 dặm, chia toàn bộ Huy Châu ra làm hai nửa.

Chiến trường chính vẫn là quận Bạc Sơn, tận 300 vạn đại quân của Đại Ninh đóng giữ ở nơi này, liên tục đối kháng với Băng Thành, tranh nhau từng tấc đất, mỗi ngày chiến trăm trận.

Mà trong đại quân Bạc Sơn bây giờ, đại đa số quan quân Thiên hộ trở lên đều tụ tập ở nơi này.

“… Người của Cẩm y vệ đang trắng trợn truyền bá tin tức Cực Đông Băng Thành giải tán, Vấn Tố Y tự phong ấn trong quân đội Băng Thành. Tin tức này cần thời gian nhất định để lên men, đến giờ thìn ngày mai, đối phương chắc chắn sẽ là lòng quân rung chuyển, lòng người bàng hoàng!”

“Đây là cơ hội tốt nhất để phá địch, ngày mai chúng ta giờ dần nấu cơm, giờ mãi nhổ trại, giờ thìn xuất binh! Tấn công dựa theo kế hoạch của thái sư mới lập ra! Trận chiến này, quân ta nhất định sẽ phá tan quân Băng Thành!”

Lúc này, Độc Cô Thủ đang bưng một chén trà, ngồi nhắm mắt dưỡng thần trên ghế thái sư.

Người cầm roi dài hiệu lệnh chư tướng bên bản đồ là Chinh Đông đại tướng quân Thạch Tuyên.

Giọng nói hắn khẳng khái sục sôi: “Chư vị, tuy rằng Vấn Tố Y bị bệ hạ tính kế, không thể không tự phong ấn. Nhưng nữ tử này lại giao phó ngàn vạn đại quân Băng Thành cho tên phản tặc Sở Hi Thanh.”

Một khi đám binh mã này lùi vào U Châu, hoặc là lùi đến phía nam sông Thương Lãng, đó chính là đại họa tâm phúc của Đại Ninh ta, bọn họ chắc chắn sẽ làm hại bốn phương, khiến Đại Ninh sinh linh đồ thán, bách tính các nơi đều khốn khổ.”

“Vì vậy nên trận chiến này, quân ta nhất định phải quét ngang tất cả! Diệt sạch! Bức hàng! Yếu điểm của trận chiến này là dây dưa, quân địch chắc chắn sẽ không bó tay chịu trói, chắc chắn sẽ dốc toàn lực ngăn chặn hoặc phản kích, thậm chí cũng có khả năng thủ thắng cục bộ.”

“Nhưng mà lòng quân của bọn họ đã loạn, không có tiếp viện, lương thảo đã tuyệt, phía sau còn có vô số binh mã triều đình xông lên, cắt đứt đường lui của bọn họ. Dù cho bọn họ chiếm ưu thế nhất thời, cũng không thể kéo dài được. Chúng ta chỉ cần tấn công, tấn công và tấn công, dù thua cũng không sao, chỉ cần quấn lấy đối thủ, quân địch chắc chắn sẽ rơi vào vòng nguy hiểm.”

Theo Thạch Tuyên nói xong, toàn bộ tướng tá trong sảnh cùng chắp tay nói một tiếng ‘Rõ’.

Ngay sau đó, đại đa số người đều đưa mắt nhìn về phía thái sư.

Lúc này, Độc Cô Thủ mới mở mắt ra, đặt chén trà xuống.

“Những gì Thạch tướng quân nói, cũng là ý của ta. Lần này là cơ hội hiếm có, quân ta nhất định phải sát thương kẻ địch mạnh nhất có thể, để đặt nền móng cho những chiến sự bình định sau này.”

Hắn đã thông qua các con đường khác nhau của triều đình, đã biết được mọi chuyện phát sinh trong Cực Đông Băng Thành.

Độc Cô Thủ không ngờ Kiến Nguyên đế lại cho hắn một niềm vui bất ngờ như vậy.

Hắn không cảm thấy thủ đoạn của thiên tử là đê tiện bỉ ổi.

Độc Cô Thủ cực kỳ phản cảm với việc Kiến Nguyên đế không coi luật pháp ra gì, nhiều lần làm hỏng pháp quy của Đại Ninh, khiến hoàng gia thất tín với bách tính, thất tín với người trong giang hồ.

Nhưng đối với kẻ địch, Độc Cô Thủ cũng sẽ dùng tất cả thủ đoạn tồi tệ.

Độc Cô Thủ tuyệt đối không buông tha cơ hội trọng thương mấy trăm vạn đại quân băng Thành này.

Nếu như để tướng sĩ Băng Thành rơi vào tay Sở Hi Thanh, đó chính là tai nạn của Đại Ninh, tai nạn của toàn bộ thiên hạ.

Đại Ninh dùng ‘Đương thập đại tiền’ để cướp đoạt tiền tài quốc lực, tuyệt đối không thể hoang phí tất cả trên chiến sự.

Đó đều là mồ hôi nước mắt của nhân dân, há có thể tiêu xài bừa bãi?

“Chư vị, sau khi trở về doanh thì phải nói rõ với tướng sĩ bên dưới, trận chiến này…”

Độc Cô Thủ chợt im bặt, kinh ngạc nhìn về phía ngoài cửa lớn: “Tần Mộc Ca?”

Khi mọi người đang kinh ngạc không hiểu, bọn họ liền nghe thấy một tiếng nổ vang vọng.

Đầu tiên là toàn bộ hư không rung chuyển, mặt đất cũng rung động kịch liệt, tựa như địa long trở mình.

Từng tầng cấm chế và trận pháp bị kích hoạt, nhưng lại tan vỡ.

Một bộ phận tướng tá đứng bên ngoài còn nhìn thấy một đám bụi mù ở phía đông nam.

Trong nháy mắt, hầu như tất cả mọi người trong sảnh đều nhìn về phía cửa.

“Chuyện gì thế này?”

“HÌnh như có người nện tường thành?”

“Là kẻ nào? Lợi hại thật, trận pháp phòng hộ mạnh mẽ như vậy mà không chịu nổi một đòn.”

“Phía đông nam, là cửa Tuyên Hóa! Toàn bộ cửa thành đều sụp đổ, không đúng, đã vỡ vụn! Đây rốt cuộc là nhân vật nào?”

“Một đòn đánh xuyên trận pháp phòng hộ của thành, uy thế như vậy, lẽ nào là Vấn Thù Y?”

“Không thể, Vấn Thù Y am hiểu Hàn pháp. Nếu nàng ra tay, cùng lắm là đóng băng tường thành.”

“Đây hình như là Vạn Thần Kiếp của vị ở phương bắc kia?”

Chương 2064 - Cuộc chiến Gần Thần (2)

Đúng lúc này, một giọng nữ lành lành truyền đến: “Độc Cô Thủ, bản nhân Sở Vân Vân dưới trướng đại tổng quản bắc vực, đến đây mời thái sư ra khỏi thành chiến một trận.”

Toàn bộ đại sảnh lập tức ầm ĩ, tất cả tướng tá nơi này đều biến sắc mặt, có người không hiểu, có người kinh ngạc, có người hưng phấn.

“Sở Vân Vân? Đây là ai?”

“Ngu xuẩn! Đó là Tần Mộc Ca! Người ta trở về bắc vực, đã lấy cái tên này!”

“Là vị Bá Võ Vương kia?”

“Hạng 1 Thiên Bảng! Hoành tuyệt vạn cổ, Quân đốc mắt xanh Sở Vân Vân.”

“Đây là một mình đến cửa gây chiến? Nàng thật to gan!”

“Chẳng lẽ nữ nhân này điên rồi? Coi 320 vạn đại quân của chúng ta ăn chay sao?”

Thạch Tuyên không khỏi hiện lên vẻ phấn chấn, hắn quay người ôm quyền với Độc Cô Thủ: “Thái sư! Sở Vân Vân chấp chưởng 500 vạn biên quân tinh nhuệ bắc vực, lại là trọng phạm xếp hạng 3 trên Hắc Bảng của Đại Ninh ta, sau khi Vấn Thù Y tự phong ấn thì nữ tử này chính là kẻ địch hàng đầu của Đại Ninh ta.”

“Bây giờ Sở Vân Vân dám bất cẩn như vậy… Đây chính là cơ hội tốt để trừ khử nữ tử này. Mạt tướng xin được điều động đại quân bao vây, thông báo Cẩm y vệ và cao thủ đại nội đến đây, cùng nhau liên thủ đưa nàng vào chỗ chết…”

“Nàng đã học được Thần ý Xúc Tử Đao tầng 17, đã cô đọng Thần Ý Đao Tâm!”

Độc Cô Thủ chỉ nói một câu ngắn ngủi, làm cho Thạch Tuyên nghẹn họng tại chỗ, chỉ biết hít một hơi khí lạnh.

Độc Cô Thủ chỉ chỉ vào mi tâm của mình: “HIện giờ, địch ý và sát niệm của 120 vạn người trong phạm 200 dặm, đều ở đây!”

Tất cả mọi người trong sảnh nghe vậy, sắc mặt lập tức trắng bệch, hơn bốn ngàn vị tướng tá mà lại không có một tiếng động.

Mấy năm trước, tuy rằng rất nhiều người trong số họ đều nghe qua sự tích của Huyết Nhai Đao Quân, nhưng đều chỉ coi là truyền thuyết, không chịu tin hết.

Nhưng mà bây giờ, Sở Hi Thanh dùng Thần ý Xúc Tử Đao phá tan Cự linh phương bắc, một mình áp chế 500 vạn đại quân; còn từng đả thương Kiến Nguyên đế ở phía tây thành Vọng An. Bọn họ không thể không duy trì kính nể với môn đao quyết vô thượng này.

Độc Cô Thủ lại nhìn ra ngoài, trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ phức tạp: “Một thân quét ngang bảy vạn dặm, một thương khinh thường trăm vạn sư, hôm nay nàng chính là muốn dùng một thân này, ngăn cản 300 vạn hùng binh của Đại Ninh ta? Không hổ là Bá Võ Vương! Rất tốt!”

Mục đích của nữ tử này, không chỉ là muốn đại chiến một trận với hắn, từ đó lập uy lập thế, gia tăng sĩ khí quân phản loạn, chấn nhiếp tất cả thân sĩ Thương Châu! Mà còn muốn mượn trận chiến này, để binh mã triều đình quận Bạc Sơn không thể thừa cơ truy kích.

Con ngươi của Độc Cô Thủ không khỏi hiện lên vẻ đau lòng.

Đại tướng vô song cỡ này, vốn nên là lá chắn sắt, là cột chống trời cho Đại Ninh.

Thế mà lại bị Kiến Nguyên đế ép vào con đường phản loạn, khiến cho hai phu thê này trở thành kẻ địch hiểm ác nhất của Đại Ninh.

Chuyện khiến Độc Cô Thủ hối hận nhất đời này, chính là chọn trúng kẻ này trong số dòng dõi của tiên đế.

Tuy rằng Kiến Nguyên đế từ nhỏ đã dã tâm bừng bừng, lòng dạ độc ác, nhưng có thể cần cù chính vụ, khiêm tốn chịu nghe lời can gián, tuyển hiền dùng năng, nhân ái bách tính, tin mà có nghĩa, có thể nói là một minh quân đuổi sát Thái tông.

Khiến cho Độc Cô Thủ tin rằng vị này có thể phục hưng Đại Ninh.

Mà Kiến Nguyên đế bây giờ, thì càng dã tâm bừng bừng, tàn nhẫn vô tình, hơn nữa đã mất kính nể với quy củ, làm việc càng ngày càng không chừa thủ đoạn, càng ngày càng trắng trợn không kiêng dè.

Độc Cô Thủ khẽ cười khổ.

Nếu biết như vậy, hắn thà chọn mấy đệ đệ của Kiến Nguyên đế. Bọn họ tuy bình thường, nhưng lại có thể thủ được cơ nghiệp.

Độc Cô Thủ lập tức vứt bỏ những suy nghĩ hỗn loạn này.

Chuyện cũ đã qua, nghĩ lại cũng không hề có lợi ích gì.

Độc Cô Thủ lập tức vỗ tay vịn ghế, toàn thân xuyên qua mấy dặm, xuất hiện ở bên trước cửa Tuyên Hóa phía đông nam thành.

Hắn chắp tay sau lưng, đứng lơ lửng giữa không trung, nhìn vị thiếu nữ giáp đen phía trước.

Khi Độc Cô Thủ thoái ẩn, Sở Vân Vân còn chưa quật khởi, vì vậy hắn cũng chưa từng gặp mặt vị An Bắc đại tướng quân này ở trong triều.

Nhưng hắn đã nhìn thấy hình cáo thị của Sở Vân Vân, vì vậy chỉ liếc mắt là đã nhận ra đối phương.

Giống như trên cáo thị, mặt trứng ngỗng, màu liễu, ngũ quan thanh lệ tuyệt mỹ.

Tướng mạo này vốn nên là một thiếu nữ yếu đuối phong hoa tuyệt đại, nhưng trong mắt của nàng lại lộ ra một tia nhuệ khí, sắc bén tựa như bảo kiếm ra khỏi vỏ, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

"Tần Mộc Ca!"

Độc Cô Thủ khẽ cau mày.

Hắn phát hiện sát khí của thiếu nữ giáp đen cực mạnh, chiến ý mạnh mẽ kia còn hội tụ Binh sát vô biên trên chiến trường, hóa thành một kim trụ huyết khí xuyên thấu hai vạn trượng trời mây.

Độc Cô Thủ không khỏi sinh lòng ngờ vực.

Hắn nghi ngờ mình và Sở Vân Vân có thâm thù đại hận gì hay không? Để cho vị Bá Võ Vương này lại có sát ý mãnh liệt như vậy.

Vấn đề là khi Tần Thiết Quân chết, hắn cũng không làm gì cả; khi Tần Mộc Ca chết, hắn cũng không liên quan.

Chương 2065 - Cuộc chiến Gần Thần (3)

Độc Cô Thủ lại đè nội tâm khó hiểu xuống, giọng nói lạnh nhạt: "Các hạ, nơi này nhiều người, bách tính là vô tội, chúng ta đổi một nơi khác để giao thủ, thế nào? Đến khi đó ta cũng không dùng Chiến Thiên Thất Hộ, ngươi không dùng Thần ý Xúc Tử Đao, đánh một trận công bằng."

Cái này thật ra là hắn chiếm lợi.

Nhưng Thần ý Xúc Tử Đao không lo lắng đối phương không đáp ứng.

Hắn hiểu tính cách của Sở Vân Vân.

Đây là dương mưu, nhằm thẳng vào điểm yếu của đối phương.

Sở Vân Vân cầm Nghịch Thần Kỳ, chỉ vào Độc Cô Thủ: "Thái sư coi ta là kẻ ngốc? Đại chiến gần hai năm, dân chúng Huy Châu đã không chịu nổi từ lâu, đã bỏ quê mà đi. Trong quận Bạc Sơn tuy có bách tính, nhưng có trận pháp phòng hộ của thành bảo vệ, không phải lo về tính mạng."

Đôi mắt xanh lam của nàng sắc bén như đao thương: "Ta đến nơi này, không chỉ là vì thái sư, mà còn là vì 300 vạn binh mã của triều đình nữa, sao có thể bỏ nơi này?"

Độc Cô Thủ nghe vậy thì không khỏi sững sờ.

Xem ra vị Bá Võ Vương này không lòng dạ mềm yếu như Cẩm y vệ và Luận Võ lâu phân tích, bọn họ phán đoán nữ tử này sẽ mềm lòng khi tác chiến với nhân tộc, rất tương tự với Tương công năm xưa.

Khoảng 27 vạn năm trước, tại thời đại chư hầu cắt cứ thiên hạ, có một vị Tống Tương Vương, vị này từng nói ‘quân tử không làm thương người đã bị thương, không lùng bắt người tóc hoa râm, không ngăn chặn tại cửa kẻ địch. Cũng sẽ không công kích kẻ địch chưa xếp xong trận hình’ trong trận địa kẻ địch, kết quả vị này đại bại, từ đó trở thành trò cười cho thiên hạ.

Độc Cô Thủ không khỏi cau mày.

Hắn nắm chặt nắm đấm, trong con ngươi hiện ra ý lạnh: “Có lẽ là các hạ nói đúng, nhưng trong sơn dã quanh đây, vẫn còn rất nhiều dân chúng lưu luyến quê nhà, ở lại không đi…”

Lần này là cơ hội tiêu diệt chủ lực của Cực Đông Băng Thành, hắn không thể bỏ qua được.

Hôm nay tuyệt đối không thể để Sở Vân Vân ngăn cản tại đây!

Bằng không gần 600 vạn đại quân kia lùi vào U Châu, chỉnh đốn trận tuyến, vậy tình thế có khác gì lúc trước?

Triều đình nhiều nhất là khôi phục được ba châu, một khi bắc vực chỉnh đốn binh mã xong, khôi phục lòng quân xong.

Thì những thứ đó đều bị cướp lại thôi.

Mà kẻ địch lần này của hắn, lại chính là quân thần cũ của Đại Ninh, là Bá Võ Vương Tần Mộc Ca đánh đâu thắng đó, không gì địch nổi trên sa trường!

Tuy nhiên, Độc Cô Thủ còn chưa nói hết lời, trước mắt hắn đã xuất hiện một đạo hắc quang.

Bồng!

Cái âm thanh này nhỏ đến mức không thể nghe thấy, nó chỉ vang bên tai Độc Cô Thủ.

Độc Cô Thủ lại nghe vào như sấm nổ, dựng cả tóc gáy.

Mũi thương của Sở Vân Vân lặng yên không một tiếng động, như Độc Cô Thủ lại nhìn thấy lực lượng hủy thiên diệt địa trên mũi thương Nghịch Thần Kỳ!

Điều này chứng tỏ nữ tử này khống chế lực lượng cực kỳ kinh khủng, quả cực là đăng phong tạo cực!

Tuy rằng Độc Cô Thủ đang nói chuyện, nhưng cũng đã ngưng thần đề phòng, lúc này liền ra quyền.

Hắn tu luyện chính là ‘Bất Động Ly Hợp đại pháp’, động tĩnh có thường, ly hợp vô tự.

Ngoài ra, Độc Cô Thủ còn diễn sinh ra lực lượng Trấn Thiên từ trong Động Tĩnh Ly Hợp chi đạo, có thể trấn áp thiên địa, trấn phục tất cả.

Theo một tiếng nổ vang, toàn bộ thiên địa đều lắc lư theo đó, sóng xung kích và cương lực tuôn ra giữa hai người, lại như vòng ánh sáng quét sạch tứ phương, vô số bụi mù và cương phong cuốn ra bốn phía.

Sở Vân Vân giao thủ với Độc Cô Thủ, lại không giống với lúc nàng giao thủ với Vấn Tố Y.

Một cái hô hấp, hai người đã giao thủ hơn năm ngàn lần.

Động Tĩnh chi pháp của Độc Cô Thủ cũng có thể khiến động tác chậm lại, do động đến tĩnh, dẹp loạn tất cả lực lượng to nhỏ, rung chuyển tất cả sự vật, nhưng lại không thể hạn chế Sở Vân Vân.

Mũi thương kia cực kỳ sắc bén, đâm xuyên bầu trời, hiểu thấu cửu u, tan nát thiên quy! Nơi mũi thương chỉ đến, không gì không diệt!

Sở Vân Vân cười gằn: “Dân của quốc gia địch không phải dân ta! Quốc sư muốn ta thương tiếc dân chúng Đại Ninh, lại coi 600 vạn tướng sĩ Băng Thành là rơm rác? Đây vốn nên là trách nhiệm của Đại Ninh, thái sư lại hi vọng ta thương tiếc tính mạng của bọn họ, há không phải là nực cười sao?”

Độc Cô Thủ không nói một lời.

Không biết hắn đã đeo một đôi quyền sáo bằng kim loại từ bao giờ.

Độc Cô Thủ đối địch đều ung dung không vội, nhẹ nhàng hời hợt, an nhàn tự đắc, mặc kệ là đối thủ nào thì cũng vậy.

Nhưng ngày hôm any, sắc mặt hắn cực kỳ nghiêm túc, quyền pháp cực kỳ mãnh liệt, động như lôi đình, tấn mãnh kiên cường, bá đạo đến tột đỉnh!

Đôi nắm đấm thép kia gồm cả cương lẫn nhu, cả nhanh lẫn chậm, lấy vô pháp làm có pháp, lấy vô hạn làm có hạn, quyền ý bễ nghễ tứ hải!

Giữa hai người liên tục phát ra những tiếng ‘đông đông’.

Đó là trăm ngàn tiếng giao kích hội tụ lại thành một tiếng, tiếng vang chấn động trời cao, truyền đến mấy trăm dặm, khiến cho tất cả mọi người trong phạm vi 200 dặm đều không thể chịu nổi.

Mặt đất cũng bị quyền kình và thương cương của hai người đánh thủng trăm ngàn lỗ. Lực lượng của hai người còn ép mặt đất lún xuống mười mấy trượng.

Chương 2066 - Cuộc chiến Gần Thần (4)

Số lượng thiên quy của Độc Cô Thủ kém xa Sở Vân Vân, nhưng tất cả đều trên tầng 30, tiếp cận với cảnh giới của thần linh.

Hắn có thể trấn áp và bình phục tất cả lực lượng và thiên quy của Sở Vân Vân khi tiếp xúc với mũi thương, để cho tất cả quy về tĩnh. Lại cường hóa lực lượng của bản thân đến mức tận cùng, để tất cả mọi thứ của Sở Vân Vân đều rung chuyển kịch liệt.

Độc Cô Thủ còn nắm giữ Ly Hợp chi pháp, có thể phân giải tất cả lực lượng của kẻ địch, sau đó hợp lại với nhau, hóa thành mình dùng.

Hơn một năm qua, hắn chiến đấu không dưới 30 trận với Vấn Thù Y, luôn có thể chấn động Hàn Phong chi pháp của Vấn Thù Y đến nát bấy.

Nhưng mà ngày hôm nay, trong mắt Độc Cô Thủ lại hiện lên vẻ nghiêm túc.

Sở Vân Vân nắm giữ Thông Thiên chi pháp cực kỳ mạnh mẽ, để cho hắn không thể tùy tiện ly hợp.

Vị này còn nắm giữ Già Thiên, khiến tất cả lực lượng thiên quy của hắn bị che đậy bên ngoài thiên địa.

Lực lượng Trấn Thiên của nữ tử này cũng chỉ kém hơn một chút.

Điều này khiến cho Sở Vân Vân có thể trắng trợn không kiêng dè, liên tục đâm xuyên! Dành cho hắn tuyệt đối đâm thủng, tuyệt đối hủy diệt, tuyệt đối tru lục!

Đông! Đông! Đông!

Quyền kình của Độc Cô Thủ rất cuồng mãnh, toàn lực sử dụng Chiến Thiên Thất Hội, quanh thân là bảy con Hắc giao.

Hắn muốn đánh vào trong năm thước trước người Sở Vân Vân, rồi cận chiến với Sở Vân Vân.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Độc Cô Thủ dần dần từ bỏ thế tiến công, hắn chỉ có thể phòng thủ, không thể tiến công!

Mà lúc này, tất cả binh sĩ triều đình và bách tính bên trong thành đều đang trốn trong thạch hào kiên cố và tầng hầm nị nạn, tránh né dư âm của hai đại cao thủ này.

Có hai tòa đại doanh phía bắc thành bị thương cương của Sở Vân Vân lật tung, trận pháp phòng hộ trong doanh trại cũng bị thương khí sắc bén và bá đạo kia đâm đến nát bấy.

Tướng sĩ bên trong điên cuồng bỏ chạy thoát thân, một nhóm người chạy về núi rừng phía tây, mấy người thì trực tiếp nhảy vào trong khe rãnh ở gần đó.

Chỉ có một ít võ tu tam phẩm mới không sợ dư âm của cuộc chiến này, bọn họ hoặc là đứng trên đầu tường, hoặc là lơ lửng ở ngoài mấy chục dặm, để quan sát cuộc chiến này.

Sắc mặt của bọn họ từ từ chuyển sang tái nhợt.

Khoảng ba khắc đồng hồ trước, bọn họ vẫn ôm hi vọng vây giết vị Bá Võ Vương này.

Hôm nay, mặc kệ là phải trả cái giá đắt như thế nào, thì bọn họ cũng phải vây giết nữ tử này tại đây!

Vì vậy, một đám cao thủ của triều đình đang lục tục chạy về phía này, bọn họ thậm chí còn cưỡng ép một số cao thủ thế gia và nhân sĩ giang hồ ở quanh đây tham dự vào.

Cực Đông Băng Thành đã tan vỡ, đại thế thiên hạ chắc chắn sẽ nghịch chuyển, Đại Ninh vẫn sẽ vững như Thái Sơn.

Đại Ninh không cho phép những người lưng chừng đung đưa này tồn tại!

Song khi bọn họ tụ tập tại nơi này, thì mới phát hiện tình hình nơi này không đúng.

Thái sư của bọn họ… người từng chiếm giữ hạng 1 Thiên Bảng mấy trăm năm, lại rơi vào hạ phong khi giao thủ với Sở Vân Vân!

Thậm chí đã không chỉ là hạ phong nữa rồi, mấy doanh trại của Băng

Thành ở phía sau Sở Vân Vân không hề bị tổn hại.

Mà hai tòa doanh trại phía sau Độc Cô Thủ lại bị hủy diệt.

Có thể thấy được Độc Cô Thủ đã không còn thừa sức để bảo vệ thuộc hạ.

Hơn nữa, sức mạnh của hai người này đều cực kỳ kinh khủng.

Dù là kẻ nhất phẩm mạnh nhất ở đây, cũng không dám xen vào.

Sở Vân Vân rõ ràng là còn dư lực, bất cứ lúc nào cũng có thể rút lực lượng ra để đánh chết kẻ khác.

Một khi bọn họ tham chiến, chắc chắn sẽ bị vị Bá Võ Vương này một thương đâm chết.

Sắc mặt của nhân thủ triều đình đều cực kỳ khó coi, yên lặng không nói gì.

Những nhân sĩ giang hồ và cao thủ thế gia kia thì đã tụ lại với nhau, bắt đầu nhỏ giọng bàn luận.

“Đây chính là hạng 1 và hạng 3 Thiên bảng! Quả nhiên đều là phong thái Gần Thần!”

“Dáng vẻ kia của thái sư, dường như đã nỗ lực chống đỡ?”

“Hiển nhiên là như vậy, thực lực của thái sư rất mạnh! Nhưng mà so sánh với vị Bá Võ Vương này, thì vẫn kém một đường!’

“Hoành tuyệt vạn cổ, Quân đốc mắt xanh! Nàng chỉ mới 32 tuổi, thành tựu bực này, quả thực là không ai bằng!”

“Vì sao bọn họ không vây cong?”

“Vây công có tác dụng chó gì? Vị này cũng tu luyện Thần ý Xúc Tử Đao, lại bái vào Vô Tướng thần tông lần nữa, trình độ Thần ý Xúc Tử Đao chưa chắc đã yếu hơn Vô Cực Đao Quân.”

Những võ tu này, có người mắt đầy nghi hoặc, có người chấn động đến thất thần, có người than thở không ngớt, có người thì cười trên sự đau khổ của người khác.

“Lợi hại, năm bắc 500 dặm, đều nằm trong phạm vi bao phủ trường thương, hơn 300 vạn đại quân, đều bị ngăn cản tại nơi này. Một người một thương, khinh thường ngàn vạn hùng sư!”

“Thiên tử quả thực là điên rồi, đây là tự hủy trường thành.”

“Bá Võ Vương thiên phú siêu tuyệt, công cao chấn chủ, hắn muốn trừ khử cũng không phải là không có đạo lý, rắc rối chính là không thể thành công. Vị này lại trở về rồi!”

“Triều đình gặp rắc rối lớn rồi, tuy rằng loại bỏ được một Vấn Thù Y, nhưng lại có một Vô Cực Đao Quân và một Quân đốc mắt xanh, đôi phu thê này kết hợp lại, triều đình ứng phó kiểu gì?”

“Ta nói nghe, địa vực năm châu như Thương Châu, Vân Châu, Thanh Châu… đều có rất nhiều ‘nghĩa quân’, muốn cắt đứt đường lui của quân Băng Thành! Ha ha, như vậy thì thú vị rồi đây!”

“Đúng vậy! Bọn họ cho rằng Cực Đông Băng Thành giải tán, đại thế lại quay về với Đại Ninh, cho nên muốn bỏ đá xuống giếng, nhưng chỉ sợ là phải ăn quả đắng rồi.”

“Cũng không trách bọn họ, nếu chúng ta không may mắn nhìn thấy trận đại chiến này, chỉ sợ chúng ta cũng đi nhầm đường.”

“Tên Vạn hộ Cẩm y vệ kia đang thúc giục chúng ta ra tay.”

“Ra tay? Ra tay để chịu chết à? Để bọn họ tự đi đi!”

Chương 2067 - Cuộc chiến Gần Thần (5)

Trong khoảnh khắc này, toàn bộ thiên địa đều nổ tung. Lần rung chuyển này cực kỳ kịch liệt, phạm vi 500 dặm đều là đất chuyển núi sập, sông Thương Lãng ở bên cạnh còn nhấc lên sóng lớn ngập trời.

Đó là Độc Cô Thủ đánh một thức ‘cực chiêu Tru Thần’, nhưng lại bị Sở Vân Vân một thương phá tan và bức lui.

Dư âm của một thương kia thậm chí còn đâm thủng một tòa doanh trại ở phía xa xa.

Độc Cô Thủ thậm chí còn không thể không lùi trở về không trung của thành, mượn trận pháp phòng ngự bên dưới để thở dốc, chỉnh đốn lại.

Hắn nỗ lực trấn áp khí huyết rung chuyển trong cơ thể, muốn làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng mà một ít người ở bên dưới vẫn phát hiện lồng ngực của Độc Cô Thủ phập phồng, đôi cánh tay còn nhỏ máu tươi.

Độc Cô Thủ không bị thương, chỉ là bị mũi thương của Sở Vân Vân phá vỡ chút da thịt bên ngoài.

Hắn còn lâu mới đến mức sơn cùng thủy tận, nhưng mà tình cảnh này lại làm cho đám người đang quan sát trận chiến bị đả kích rất lớn.

Phải biết, hai người chỉ mới giao thủ được bốn khắc mà thôi.

Hạng 1 và 3 Thiên Bảng lại chênh lệch lớn như vậy!

Lúc này, toàn bộ cao thủ quan sát trận chiến bên triều đình đều lùi lại, suy nghĩ của tướng tá Đại Ninh không chỉ có một, nhưng tất cả đều thấy lạnh lẽo và nặng nề.

-Bá Võ Vương này… thế mà lại mạnh đến nước này!

-Thái sư đại chiến với Vấn Thù Y 30 trận mà không bại, thế mà lại không phải đối thủ của nữ tử này!

-Phải làm sao mới ổn đây!

-Lẽ nào khí vận Đại Ninh đã tuyệt sao? Thế mà lại xuất hiện một kẻ địch mạnh mẽ như vậy!

-Bệ hạ hồ đồ rồi! Loại thiên kiêu cái thế như vậy, dù không lung lạc thì cũng không thể đẩy nàng về phía kẻ địch được.

-Thực sự là phiền phức! Một cái Vấn Thù Y đã để bọn họ ác chiến hai năm trời, bây giờ lại xuất hiện một cái mạnh hơn.

Trên không trung, Độc Cô Thủ thản nhiên giấu đôi tay vào trong tay áo.

Hắn ngậm lấy vài phần kính nể mà nhìn Sở Vân Vân: “Ngươi lại cô đọng huyết mạch mới!”

Hắn đã dự đoán được điểm này khi biết Sở Vân Vân tu luyện Thần ý Xúc Tử Đao.

Dù sao môn đao pháp này cũng cần lực lượng huyết mạch đặc thù mới có thể học được.

Độc Cô Thủ vốn tưởng rằng Sở Vân Vân sẽ cô đọng huyết mạch tương tự với Quy Nhất của Thiết Sơn Tần thị.

Nhưng sau khi giao chiến, hắn mới phát hiện mình sai rồi.

“Cái này phải đa tạ vị hôn quân kia của ngươi, nếu không nhờ có hắn, ta không có hi vọng vào Vĩnh Hằng!”

Sở Vân Vân mặt không cảm xúc, trường thương của nàng chỉ thẳng vào mi tâm của Độc Cô Thủ: “Ba vị cao nhân Siêu Phẩm đang quan sát cũng đi ra đi! Hắn không phải đối thủ của ta. Hôm nay, trừ phi các ngươi liên thủ, bằng không vị ‘Bảy Đời Thượng Phụ’ này sẽ chết chắc!”

Độc Cô Thủ cũng không phải là đối thủ của Vấn Thù Y!

Tuy rằng vị thái sư này cũng ở cảnh giới Gần Thần, nhưng chỉ vừa bước chân qua mà thôi.

Thực lực của Độc Cô Thủ không bằng Vấn Thù Y, cũng không bằng nàng.

Dù vị này có thể chống lại Vấn Thù Y, nhưng đó là do Vấn Thù Y chịu hạn chế trong người, không thể đánh lâu, không thể dùng toàn lực.

Ngoài ra, chính là ba vị Siêu Phẩm vẫn luôn ẩn nấp ở quanh chiến trường.

Ba người này vẫn dùng thần ý khóa chặt nàng, kiềm chế sức mạnh của nàng.

Bọn họ còn tu luyện Ngưng Thần Quyết cực kỳ lợi hại, làm cho Sở Vân Vân chỉ lợi dụng được một phần mười địch ý và sát niệm của bọn họ.

Nhưng mà cái kiềm chế này, còn lâu mới đủ để ngăn cản Sở Vân Vân.

Sở Vân Vân còn lâu mới hết hứng.

Lửa giận trong lòng nàng vẫn cuồn cuộn, vẫn không có chỗ phát tiết!

Hôm nay chạy đến tìm Độc Cô Thủ, chính là vì muốn phát tiết lửa giận trong lòng.

Đương nhiên, nếu mấy người này chuẩn bị đứng xem, thì nàng cũng không ngại giết chết Độc Cô Thủ.

Có lẽ nàng sẽ phải trả giá lớn hơn.

Độc Cô Thủ chắc chắn cũng sẽ dốc hết sức lực, liều mạng một lần, nhưng vẫn rất có lời.

Độc Cô Thủ thì lại nhìn về phía ngoài mấy chục dặm với ánh mắt âm lãnh.

Có thể thấy tướng sĩ ở mấy doanh trại bên Băng Thành đã ổn định lại.

Bọn họ dứt khoát lựa chọn rút quân trong đêm, vô số cây đuốc chen chúc mà ra.

Bọn họ không chỉ có đội ngũ chỉnh tề, mà bước tiến cũng rất nghiêm chỉnh và trật tự.

Hiển nhiên là trận chiến của hắn với Sở Vân Vân, đã khiến cho lòng quân của Băng Thành ổn định lại.

Bọn họ có thể hoảng sợ và đau buồn vì Băng Thành giải tán, có thể sẽ lo lắng về tương lai của mình, nhưng sẽ không có lo lắng bị diệt vong.

Sau đó, Độc Cô Thủ lại đưa mắt nhìn về phía Sở Vân Vân lần nữa.

“Tần tướng quân!”

Độc Cô Thủ thở dài một hơi, giọng nói trầm thấp: “Ngươi là danh tướng của Đại Ninh ta. Ngươi nên biết, khi các ngươi phản loạn, Thần Châu này chắc chắn sẽ loạn lạc, máu chảy ngàn dặm, bách tính thiên hạ đều gặp nạn!”

“Hai phu thê các ngươi đều có tuyệt đại thiên tư mà chưa ai có, nhưng mà nên dùng tài năng này ở trên thân Cự linh phía bắc, chứ không phải đối đầu với triều đình Đại Ninh, không phải tự giết lẫn nhau trong nhân tộc!”

“Hôm nay lão phu nguyện ý thay bệ hạ chiêu an hai vị, chỉ cần hai vị có thể hứa ngừng binh ngừng chiến, từ bỏ tiếp nhận những tướng sĩ Băng Thành này, hứa hẹn từ nay không đối đầu với Đại Ninh, thì triều đình Đại Ninh có thể cho phép hai vị cắt cứ năm châu phương bắc. Nếu hai vị không tin triều đình, lão phu đồng ý đảm bảo.”

“Đảm bảo của ngươi không đáng một đồng!”

Sở Vân Vân không khỏi cười châm biếm: “Nằm mơ giữa ban ngày, ngươi cho rằng có thể sao? Ta lại cảm thấy thế này, nếu thái sư thương xót thiên hạ bách tính như vậy, không bằng hàng phục phu quân ta, như vậy thiên hạ lập tức bình định.”

Không kéo Kiến Nguyên đế khỏi ngôi vị hoàng đế, không lật đổ giang sơn Đại Ninh này, nàng khó tiêu mối hận trong lòng!

Độc Cô Thủ không khỏi thở dài.

Đúng vậy, không thể nào!

Thời thế bây giờ, dù Đại Ninh có đổi một vị hoàng đế khác, đôi phu thê này cũng chắc chắn sẽ không chết không thôi với bọn họ!

Lúc này, cương lực toàn thân Độc Cô Thủ đột nhiên rung lên, một thân khí huyết dâng trào.

Nếu đã không thể thuyết phục, vậy thì hắn chỉ có thể dùng nắm đấm để bức lui nữ tử này!

Chương 2068 - Chỉ dụ của Xiển Chân

Muốn 30 triệu người lặn lội hơn 3 vạn dặm đến U Châu, còn phải di chuyển đến Băng Châu và Nghiêm Châu, thì tuyệt đối không phải là một chuyện đơn giản.

Dù là tố chất thân thể của bách tính Băng Thành rất cao, mặc kệ là nam nữ già trẻ thì đều từng tập võ, nhưng đây vẫn không phải là một việc đơn giản.

Huống hồ không lâu sau, còn có nhiều càng nhiều bách tính của các phân thành và thành nhỏ tụ hợp lại đây.

Dự tính có khoảng 140 triệu người di chuyển đến hai châu Băng và Nghiêm, ăn uống ngủ nghỉ, quy hoạch đường đi, phòng bị dịch bệnh, vân vân… tất cả đều rất phiền phức.

Nhìn các đời di chuyển thì biết, đều sẽ có một lượng lớn người chết khổ.

Bọn họ hoặc là chết vì dịch bệnh, hoặc là chết vì mệt mỏi, hoặc là các loại thiên họa binh tai.

Có người nói, năm xưa Hi Hoàng và Phong Hậu thống lĩnh 175 bộ tộc, 490 triệu nhân tộc di chuyển về phía nam.

Nhưng khi bọn họ đến Thần Châu, thì chỉ còn lại hơn 70 triệu người.

Vì vậy, Sở Hi Thanh cực kỳ coi trọng chuyện này.

Hắn biết mấu chốt vẫn là người tổ chức.

Binh không tướng không thể động, rắn không đầu không thể đi.

May mắn là quan lại Băng Thành không bị diệt sạch, những người còn lại cũng làm được vậy, lại nguyện ý nghe theo lệnh Sở Hi Thanh.

Đặc biệt là tầng lớp quan lại cơ sở, căn bản là không bị giết bao nhiêu.

Ngoài ra, Vấn Tố Y còn để lại cho hắn rất nhiều của cải.

Chẳng những có chiến giáp và binh khí cho 700 vạn người, mà còn có lượng lớn vàng bạc, cùng với lương thảo đủ để con dân Băng Thành ăn trong hai năm.

Trong đó, phần lớn đều được vận chuyển đường thủy đến U Châu.

Một phần nhỏ khác được phân phát cho bách tính, dùng làm lộ phí trên đường.

Đương nhiên, đáng giá nhất vẫn là mấy bảo khố của Băng Thành, và tài sản cá nhân của Vấn Tố Y.

Diện tích Hạch Châu bằng khoảng hai cái U Châu, nam bắc hai vạn dặm, đông tay 13 ngàn dặm.

Ngày xưa, khi Vấn Tố Y quét ngang Hạch Châu thì đã cướp đoạt tất cả thiên tài địa bảo tích lũy mấy chục ngàn năm ở nơi đó.

Vì vậy, kho tàng riêng của nàng cực kỳ sung túc, đủ để địch quốc!

Những của cải này, chẳng những có thể chống đỡ con dân Băng Thành bôn ba đến U Chua, mà còn có thể để bọn họ an gia lập nghiệp ở hai châu Băng và Nghiêm.

Sở Hi Thanh bỏ khoảng một ngày, rốt cuộc cũng tổ chức xong xuôi.

Cơ bản là vẫn lấy kết cấu quan chức của Băng Thành, chỉ là hơi thay đổi trên trụ cột này, dùng để thức ứng với ‘phủ đại tổng quản bắc vực’.

Sở Hi Thanh còn dành chút thời gian để tổ chức 70 vạn cấm quân và 120 vạn dân quân, dùng để yểm trợ bách tính rút lui.

Nhưng mà hắn cũng chỉ có thể an bài qua loa.

Sở Hi Thanh cũng không quen thuộc với mấy vị quan viên và tướng lãnh này, không biết năng lực của họ ra sao, chỉ có thể dựa vào mấy vị thủ lĩnh ‘đảng Tây Thành’ đề cử.

Nếu tình hình này phát triển lâu dài, nhất định sẽ gặp biến cố, nhưng chuyện gấp thì phải tòng quyền.

Tình huống trước mắt, chỉ có thể dùng phương pháp nhanh và tiện nhất, tốt nhất để bảo toàn bách tính Băng Thành.

Sau đó hắn lại sắp xếp một phần nhân thủ tháo vát, mang theo tiền bạc đến các nơi thu mua súc vật và xe ngựa.

Dự tính là có thể mua được.

Tuy rằng trong một đêm. toàn bộ Thương Châu bỗng nhiên xuất hiện hơn 30 đội ‘nghĩa quân’.

Nhưng trận chiến của Sở Vân Vân với Độc Cô Thủ ở Huy Châu, một người chặn đứng 320 vạn đại quân triều đình đã truyền khắp nơi từ nửa ngày trước.

Hơn 30 cỗ ‘nghĩa quân’ này đột nhiên ít đi hơn 10 cỗ.

Tuy rằng Cực Đông Băng Thành giải tán, Vấn Thù Y bị ép phải tự phong ấn, quan viên cao tầng tử thương hơn phân nửa.

Nhưng mà binh mã và bách tính của Băng Thành cũng đã thống nhất thực lực, đã đổi sang một nhà chủ khác còn mạnh mẽ hơn.

Vì vậy việc mua súc vật và xe ngựa là không có vấn đề gì lớn.

Bọn họ cũng không cướp, mà trả tiền đàng hoàng, còn mang theo lưỡi đao của Vô Cực Đao Quân và Quân đốc mắt xanh.

Đêm ngày hôm sau, ‘thuyền Bình Thiên’ của Tông Tam Bình đã chạy đến quận Thiên Hải, lơ lửng trên không trung của bãi phế tích Cực Đông Băng Thành.

Sở Hi Thanh cũng chuyển khối băng của Vấn Tố Y lên thuyền.

Khối băng này đã tăng trưởng đến phạm vi mười một trượng, vượt quá boong thuyền của Dục Nhật thần chu.

Với lại phạm vi 30 quanh khối băng có hàn lực cực mạnh, sẽ ảnh hưởng đến lực lượng Dương viêm của Dục Nhật thần chu.

Còn về phần chiếc phi thuyền của Vấn Tố Y, vậy thì phải mượn lực lượng của Thái Sơ Băng Luân.

Vì vậy, chỉ có ‘thuyền Bình Thiên’ là thích hợp nhất.

Chiếc thuyền này dài hơn 50 trượng, rộng khoảng 8 trượng, cao khoảng 12 trượng, đủ để gánh chịu khối băng lớn này.

Nhưng Lục Loạn Ly cũng đi cùng với Tông Tam Bình.

Khi Sở Hi Thanh nâng khối băng lên thuyền, liền nhìn thấy Lục Loạn Ly ở trên boong thuyền, hắn kinh ngạc hỏi: “Loạn Ly, không phải ngươi đang bế quan sao? Sao lại ra nhanh như vậy?”

Có người nói là muốn bế quan hai tháng…

Chương 2069 - Chỉ dụ của Xiển Chân (2)

Lục Loạn Ly không thèm để ý đến hắn.

Nàng chắp tay sau lưng, nhìn Vấn Tố Y ở sau lớp băng, thản nhiên nói: “Ta đến chiêm ngưỡng một phen, dù sao đây cũng là nhân vật chứng đạo Vĩnh Hằng trong mấy ngàn năm qua của nhân tộc ta. Huống hồ nàng còn là khách khanh hộ pháp của Vân Hải tiên cung ta.”

Thật ra thì khi đó đầu óc nàng trống rỗng, không suy nghĩ gì liền kết thúc bế quan.

Vừa hay lại biết Tông Tam Bình muốn chạy đến đây, Lục Loạn Ly lại mơ mơ màng màng đi lên thuyền.

Mãi đến khi bay được nửa đường, thì Lục Loạn Ly mới tỉnh lại.

Lúc này nàng cũng lười xuống thuyền.

Nàng muốn nhìn bà già không biết xấu hổ sống 900 năm này đã làm thế nào để quyến rũ Sở Hi Thanh?

Bọn họ… hai người bọn họ còn làm việc không biết xấu hổ như vậy.

Lục Loạn Ly nhịn không được mà nghiến răng nghiến lợi.

Sở Hi Thanh hiểu rõ, nha đầu này đang tức giận đây.

Hắn làm bộ không biết gì, vuốt cằm nói: “Dù sao cũng là người sánh vai với Huyết Nhai Đao Quân nha. Nhưng thành tựu sau này của Loạn Ly ngươi nhất định sẽ vượt qua nàng, là thuật võ song tu mà chỉ mười năm đã vào tứ phẩm thượng, tốc độ tu luyện này quả thực là chưa từng có. Lại thêm bảy tám năm nữa, Loạn Ly liền có thể đăng đỉnh nhất phẩm, xung kích Siêu Phẩm.”

Con đường tu hành tương lai của nha đầu này quả thực là đường cao tốc, thuật võ song tu càng về sau càng nhanh, thậm chí còn nhanh hơn võ tu một đường.

Sở Vân Vân chỉ dùng 13 năm để vào nhất phẩm thượng, Lục Loạn Ly thuật võ song tu lại chỉ dùng khoảng 17 năm là có thể bước vào cảnh giới đó, có thể nói là thiên tư kinh người.

Lục Loạn Ly không khỏi ‘hắc’ một tiếng.

Nàng âm thầm cười gằn, nghĩ thầm đừng tưởng tâng bốc ta vài câu, nói vài lời ngon ngọt, là ta sẽ tha thứ cho ngươi!

Sở Hi Thanh lại bỗng nhiên bắt lấy tay nhỏ của nàng: “Loạn Ly, nếu tương lai phu thê chúng ta có thể chứng đạo Vĩnh Hằng như nàng, há không phải vui sướng?”

Phu thê?

Còn nữa, cái tên này nắm tay nàng làm gì, còn có mấy người ở đây kìa!

Mặt Lục Loạn Ly nhất thời đỏ chót, trên đầu bốc khói, nàng nói cũng không rõ ràng: “Ngươi, ngươi, ngươi nói cái gì? Ngươi đến cùng là đang suy nghĩ cái gì? Phu thê cái gì? Ai phu thê với ngươi? Ngươi chớ nói lung tung!’

Sở Hi Thanh nhìn vẻ mặt này của Lục Loạn Ly.

Lòng thầm nói quả nhiên trước kia đi sai đường, đối với nha đầu này, trực tiếp một chút là tốt nhất.

Nói thẳng, một lời chọc thủng.

Trên mặt Sở Hi Thanh lại hiện ra vẻ kinh ngạc: “Chẳng lẽ Loạn Ly không nguyện ý gả cho ta?”

“Ha ha!”

Lục Loạn Ly tức đến cười, nàng mạnh mẽ kéo tay ra: “Ai muốn gả cho ngươi? Ngươi quả thực là nằm mơ giữa ban ngày, đừng hòng! Ta sẽ gả cho ngươi? Trừ phi não ta bị nước vào! Tả cho cho ngươi, ta chính là một con…một con…”

Lục Loạn Ly chợt dừng lại.

Nàng cũng lười để ý đến tên này, trực tiếp quay người đi về phía khoang thuyền.

Bề ngoài thì Lục Loạn Ly thở phì phò, trong đầu cũng đang mắng Sở Hi Thanh vô liêm sỉ, mặt dày…

Nhưng không biết vì sao mà trái tim nàng cứ đập ‘thình thịch’.

“Chính là một con heo? Loạn Ly, lời này là ngươi nói đấy nhé!” Sở Hi Thanh hai tay chống nạnh, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Không nên nói chết, bằng không sau này không kịp đổi ý!”

Lục Loạn Ly nghe vậy không khỏi nghiến răng, nàng quay người đi về, đá cho hắn một cước.

Một cước còn không hết hận, Lục Loạn Ly liền mạnh mẽ đạp lên chân Sở Hi Thanh vài lần.

Sở Hi Thanh không khỏi cười thầm.

Nha đầu này căn bản là không phá nổi ngoại cương của hắn.

Trong chớp mắt, một loại cảm giác thành công tràn ngập lồng ngực của hwans.

Sau đó Sở Hi Thanh lại âm thầm 'phi phi' hai tiếng.

Mình đắc ý cái gì? Mình tu luyện Bá thể không phải vì cái này mà.

Sở Hi Thanh lại rất nể tình mà nhíu mày.

Còn cố tình 'hít' một tiếng, như hít một hơi khí lạnh.

Lục Loạn Ly nhận ra hắn đang giả bộ.

Mình dùng toàn lực mới đánh vỡ 12 tầng ngoại cương của Sở Hi Thanh, còn không chạm được vào da của hắn.

Trong lòng nàng như phát điên, lại không thể làm gì, chỉ có thể đạp thêm vài cái rồi quay đầu đi về phía khoang thuyền.

Sở Hi Thanh nhìn cái đuôi ngựa vung vẩy sau đầu Lục Loạn Ly, khóe môi hơi vểnh lên: "Đừng bế quan trên thuyền nha, lát nữa ta xuống tìm ngươi."

Lục Loạn Ly lại không thèm để ý đến hắn.

Sở Hi Thanh nhìn bóng lưng của nàng biến mất, lúc này mới quay người lại.

Cách đó không xa, tổ bốn người Kiếm Tàng Phong, Tông Tam Bình, Nhậm Ngã Tiếu, Diệp Tri Thu đều đang nhìn hắn với thần thái khác nhau.

Diệp Tri Thu mắt đầy xem thường, Kiếm Tàng Phong thì trợn cặp mắt đậu xanh lên, mặt đầy bội phục.

Tông Tam Bình thì không hăng hái lắm, vẻ mặt mệt mỏi, Nhậm Ngã Tiếu thì đầy hứng thú.

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, chắp tay với bọn họ: “Để mấy vị sư huynh sư tỷ chê cười rồi!”

Nhậm Ngã Tiếu được xưng Tam Trì cư sĩ, phản ứng vốn là chậm chạp nhất.

Nhưng hắn phát hiện mấy người chung quanh đều không lên tiếng, không thể làm gì khác hơn là cười nói: “Không có không có! Là sư đệ thủ đoạn cao thâm, quả thực là để ta mở mang tầm mắt.”

Nhậm Ngã Tiếu vừa nói ra khỏi miệng thì đã cảm thấy không thích hợp.

Nhưng hắn thật sự rất hâm mộ nha.

Nhậm Ngã Tiếu dùng ánh mắt dị dạng nhìn Vấn Tố Y sau lớp băng một chút.

Người này cưới Bá Võ Vương thì cũng thôi, lại còn lười gạt Vấn Tố Y đến tay.

Nếu nói có nam nhân nào khiến hắn hâm mộ nhất, vậy thì chắc chắn là vị Sở sư đệ này.

Chương 2070 - Chỉ dụ của Xiển Chân (3)

Sở Hi Thanh thì lại cười tiêu sái: “Tiếp theo còn phải làm phiền mấy vị sư huynh sư tỷ, giúp ta đưa Tố Y đến ‘Vô tận băng nguyên’.”

Vô Tướng thần tông đương nhiên không chỉ điều động mấy vị cao thủ này.

Hai người Tố Phong Đao và Lý Trường Sinh đã đến từ hôm qua.

Trưa hôm nay, mấy người Ngạo Quốc, Yến Quy Lai và Lư Thủ Dương, còn có một đám thuật sư nhất phẩm của Thuật Sư viện cũng đến.

Đây chính là chỗ tốt khi bình định Cự linh Nghiêm Châu, Vô Tướng thần tông đã không cần phải đặt đại đa số lực lượng tại bắc địa nữa.

Đáng nhắc tới nhất là, Ngạo Quốc mới bước vào nhất phẩm ở tháng trước, trở thành võ tu nhất phẩm thứ ba của Vô Tướng thần tông.

Nhưng đương nhiên không thể để mấy cao thủ này ở ngoài sáng.

Sở Hi Thanh lập tức cười nói với Tông Tam Bình: “Lần này phải làm phiền Tông sư huynh rồi! Tất cả tổn thất của Tông sư huynh, sư đệ sẽ gánh chịu hết. Nói đến thì trận pháp trên thuyền cũng hơi cũ rồi, nếu sư huynh tin tưởng ta, chờ xong việc thì giao chiếc thuyền này cho ta, ta sẽ để người thay cho ngươi một bộ mới.”

“Cái này sao được?”

Tông Tam Bình nhất thời run lên.

Hắn đầu tiên là cười đáng yêu từ chối hai câu, rồi lập tức thở dài như không tình nguyện: “Thôi! Nếu sư đệ đã kiên trì, vậy thì giao cho ngươi vậy! Hành trình này nên đi thế nào, sư huynh đều nghe lời ngươi. Ngươi nói đi hướng đông, sư huynh tuyệt đối không đi hướng tây, đây cũng là ý của Trưởng Lão viện.”

‘Thuyền Bình Thiên’ là hắn dùng tiền thuê của tông môn, Trưởng Lão viện hứa hẹn, sẽ cho hắn sử dụng khi tông môn không cần dùng, nhưng Tông Tam Bình ngoại trừ trả tiền thuê ra, còn phải chịu trách nhiệm tu sửa chiếc thuyền này.

Nhiệm vụ lâm thời này, không chỉ khiến hắn mất tiền đặt cọc vé thuyền, mà còn phải bồi thường cho người ta, mấu chốt nhất là hắn còn thanh toán tiền thuê rồi.

Nếu như ‘thuyền Bình Thiên’ gặp tổn thất trên đường đi, mấy tháng không thể làm việc, tổn thất quả thực là không thể đong đếm.

Tông Tam Bình biết kẻ thù lần này của bọn họ không phải là loại Địa Bảng như Nhật Già La, mà ít nhất cũng là tồn tại top 30 Thiên Bảng. Chiếc thuyền này chưa chắc đã chịu nổi sức phá hoại của bọn họ.

Không phải Tông Tam Bình không biết chuyện hộ tống này quan hệ đến khí vận của tông môn, thậm chí là khí vận của cả nhân tộc, nhưng đau lòng xót tiền thì vẫn cứ đau.

“Chư vị, đừng nói nhảm nữa.”

Diệp Tri Thu nhíu mày liễu, nghiêm túc nói: “Tình thế quanh Thương Châu rất hiểm ác, tông chủ nói 3000 dặm quanh đây có tận 7 cường giả Siêu Phẩm, có thể nói là kẻ địch vây quanh.”

“Kẻ muốn ngăn cản Vấn Tố Y đăng thần không chỉ là đám Cự linh phương bắc, mà còn có rất nhiều giáo phái trong nhân tộc ta, ngay cả hai môn Xiển và Chân cũng có thể tham dự vào. Chúng ta vẫn là nhanh chóng lên đường thì hơn.”

Sắc mặt Sở Hi Thanh cũng rất nghiêm túc: “Quả thực là như vậy, làm phiền Tông sư huynh đi lái thuyền! Chúng ta đi đến quận Lương Thành ở Cự Châu trước!”

Tông Tam Bình nghe vậy thì hơi ngẩn ngơ, ánh mắt vô cùng kinh ngạc và khó hiểu.

Nhưng hắn là người giữ lời, liền lắc mình một cái, trở về đuôi thuyền.

Kiếm Tàng Phong thì hai tay ôm quyền, cười híp mắt nói: “Quận Lương Thành, chính là đại quân phía bắc của Cực Đông Băng Thành đúng không? Sư đệ dũng cảm hào hùng, Kiếm mỗ thực sự bội phục, bội phục!”

Từ quận Thiên Hải chạy đến U Châu, căn bản là không cần đi qua quận Lương Thành, làm như vậy sẽ phải đi vòng thêm hơn 7000 dặm.

Hành vi này của Sở Hi Thanh rõ ràng là muốn uy hiếp đám dư nghiệt Trưởng Tôn gia, trợ giúp Trưởng Tôn Nhược Lam mời chào chư quân phía bắc, đồng thời áp chế 300 vạn binh mã của triều đình, khiến bọn họ không dám vọng động.

Hành vi này cũng có thể gián tiếp trợ giúp dân chạy nạn của Cực Đông Băng Thành, và cả 500 vạn đại quân chủ lực đang rút lui kia.

Sở Vân Vân có thể lấy một người một thương ngăn chặn Độc Cô Thủ và 320 vạn đại quân, Sở Hi Thanh cũng có thể.

Trên chiến trường, lực uy hiếp của vị Vô Cực Đao Quân này còn mạnh hơn Sở Vân Vân nhiều.

Nhưng thật ra Kiếm Tàng Phong nói bội phục là có ý khác.

“Được người nhờ vả, hết lòng vì người thôi.”

Sở Hi Thanh nhìn đám người lít nha lít nhít ở bên dưới thuyền: “Hi vọng bọn họ có thể đến U Châu an toàn.”

Hắn cũng chỉ có thể làm những thứ này cho bọn họ. Những người này có thể bình yên vô sự đến U Châu hay không, vậy thì vẫn phải dựa vào chính bọn họ.

Mà khi hắn vừa nói dứt lời, chiếc thuyền này đã chậm vãi bay đi.

Sở Hi Thanh thu hồi tầm mắt, ánh mắt sắc bén như đao: “Không phải ta to gan, mà là ta biết không thể tránh khỏi. Hành trình này dài đến ba ngày, dù kẻ địch của chúng ta có phản ứng chậm đến đâu, thì cũng có đầy đủ thời gian để chuẩn bị và tham dự chặn giết. Vì vậy có đi đường vòng, chậm hơn một hai ngày cũng không sao cả.”

Chỉ có giết sạch tất cả những chướng ngại trên đường đi, thì bọn họ mới có thể đưa Vấn Tố Y đến nơi cần đến.

Chương 2071 - Chỉ dụ của Xiển Chân (4)

Diệp Tri Thu lại an ủi Sở Hi Thanh: “Có người nói Nhị tổ của hai môn Xiển Chân đã truyền đạt chỉ dụ, lệnh cưỡng chế tất cả Siêu Phẩm của nhân tộc không được ngăn cản Vấn thành chủ lên cấp.”

Sở Hi Thanh lại cười lạnh.

Thiên Thính viện đã gửi tin này cho hắn từ lâu rồi.

Cái chỉ dụ này rất thú vị, là không được ngăn cản Vấn Tố Y lên cấp, chứ không phải là ‘toàn lực giúp đỡ’.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, quả nhiên là hai môn Xiển Chân đã xảy ra vấn đề.

Hai thế lực bắt nguồn từ thời đại Huyền Hoàng thủy đế này, vốn được thiết lập vì duy trì truyền thừa nhân tộc Thần Châu.

Nhưng mười mấy vạn năm gần đây, phong cách làm việc của bọn họ càng ngày càng khiến người ta khó hiểu.

Lẽ ra Vấn Tố Y chứng đạo Vĩnh Hằng, thì toàn bộ nhân tộc Thần Châu đều được lợi, đây vốn là việc trọng đại của cả tộc mới đúng.

Dù nội bộ nhân tộc không chịu giúp đỡ, thì cũng không thể ngăn cản.

Đặc biệt là dưới cục diện hiểm ác như bây giờ.

Nhưng mà hai môn Xiển và Chân lại truyền đạt ý chỉ như vậy.

Tiếc là Thần Xích Hỏa không hiểu nhiều về phương diện này, Sở Hi Thanh không thể thăm dò được bao nhiêu tình báo về hai môn Xiển và Chân trong miệng hắn.

Nhưng nếu nói Nhị tổ Xiển Chân không hỗ trợ gì thì cũng không đúng.

Sư tôn của hắn và tông chủ Lý Trường Sinh đều có sức chiến đấu

Siêu Phẩm, nhưng tu vị lại chỉ có nhất phẩm thượng, không bị chỉ dụ này hạn chế.

Đương nhiên, chỉ dụ của Nhị tổ Xiển Chân và Thánh hoàng đời thứ ba đều không thể quản được Cự linh.

Kẻ địch của bọn họ vẫn là rất mạnh mẽ.

“Cái chỉ dụ này chính là đánh rắm!”

Nhậm Ngã Tiếu cười một tiếng, mặt đầy khinh thường: “Tất cả Siêu Phẩm trở lên, tự chúng ta có thể ngăn cản. Ta nghe sư tôn nói, Thánh hoàng đời thứ ba cũng rất kinh ngạc khi nghe thấy việc này. Còn đặc biệt xuất quan năm ngày để chấn nhiếp chúng thần. Nhưng mà dưới Siêu Phẩm, thì có một lượng lớn nhất phẩm phe Cự linh, thậm chí là Thiên Bảng của nhân tộc!”

“Bên phái triều đình cũng muốn đưa ngươi vào chỗ chết, Luận Võ lâu đang biên soạn đặc san vì chuyện Vấn thành chủ tự phong ấn. Bọn họ không tiếc rêu rao chuyện ngươi giết chết Trấn Thiên Lai, Chu Huyết và Chu Minh Nguyệt, đánh trọng thương Tiếu Hồng Trần. Mục đích chính là để các thế lực coi trọng ngươi, ước định lại thực lực của ngươi bây giờ. Sư đệ, nói không chừng lần này ngươi phải chơi với đám ‘Cự linh Vương miện’ và cao thủ top 30 Thiên Bảng rồi.”

Sở Hi Thanh nghe thấy vài câu này, khóe môi lại cong lên.

Chuyện này, Hồ Khản cũng đã gửi tin cho hắn rồi.

Huynh đệ Hồ Khản ngoại trừ báo việc này, còn chào hỏi hắn trước.

Lần này, Thiên Cơ các cũng phát đặc san, dự định đưa Sở Hi Thanh lên hạng 20 Thiên Bảng.

Đây là đánh giá tương đối bảo thủ, Trấn Thiên Lai kia từng xếp hạng 10 Thiên Bảng!

Sau đó, trên giang hồ cũng có suy đoán, Trấn Thiên Lai chân chính đã tử vong.

Nhưng người đóng giả Trấn Thiên Lai cũng có thực lực không tầm thường, top 20 Thiên Bảng là không có vấn đề.

Hiện giờ, tuy hai quyển đặc san này còn chưa phát hành, nhưng điểm thiên nguyên của Sở Hi Thanh đã bắt đầu tăng lên.

Kiếm Tàng Phong nghe vậy thì hai tay ôm kiếm, thong dong tự nhiên ngồi xuống mép thuyền: “Vậy thì chơi một lần thôi, những người kia không dám vây công, chỉ có thể đến từng người một. Với thực lực của Sở sư đệ bây giờ, cộng thêm ‘thuyền Bình Thiên’, vấn đề không lớn.”

Diệp Tri Thu không khỏi cau mày.

Tên Kiếm Tàng Phong này, khẩu khí thật lớn.

Rõ ràng là hắn chỉ đến làm trợ thủ, nhưng lại còn tự tin hơn cả chính chủ như Sở Hi Thanh.

Đúng lúc này, một tiếng nói hùng hồn truyền đến từ tầng mây xa xa.

“Vô Cực Đao Quân có ở trên thuyền không? Cố nhân Vương Thiên Đông đến cầu một trận chiến!”

Theo tiếng nói này, toàn bộ ngàn dặm quanh tầng mây này đều bị khuấy động, gạt mở sang hai bên.

Lúc này, Sở Hi Thanh đi đến đầu thuyền, phóng mắt nhìn qua.

Chỉ thấy ngoài 20 dặm, một nam tử cao gầy đang đứng lơ lửng giữa trời, khuôn mặt hắn tuấn tu, mắt như lãnh tĩnh, dáng đứng như thương tùng.

Khí chất của người này nhìn như tao nhã, nhưng giữa hai hàng lông mày lại bao hòm vẻ bá khí.

Đó chính là bạn cũ của Sở Hi Thanh... hạng 16 Thiên Bảng ngày nay, hội chủ Thiên Đông hội, Đông Thiên Vương - Vương Thiên Đông!

Vị này vốn xếp hạng 13, bây giờ lại bị tụt xuống 16.

Nhưng đây không phải vì thực lực của Vương Thiên Đông giảm xuống, mà là do năm nay có mấy vị cao thủ của các tông phái lánh đời xuất hiện, khiến Thiên Bảng biến động nhiều lần.

Sở Hi Thanh cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng vẫn bay lên trước.

Hắn chắp tay với Vương Thiên Đông: “Nghe nói Vương hội chủ là người trong Xiển môn? Hôm nay hội chủ đến đây, có phải vì bất đắc dĩ hay không?”

Bởi vì từ đầu đến cuối, hắn đều không cảm nhận được địch ý của Vương Thiên Đông.

Chính là vì Thần Ý Đao Tâm không cảm nhận được địch ý của người này, cho nên Sở Hi Thanh mới không phát hiện được Vương Thiên Đông.

Vẻ mặt Vương Thiên Đông lại hờ hững.

Hắn một tay đè kiếm, mắt sáng như đuốc: 'Ta nghe nói ngày trước, Đao Quân một mình chém Trấn Thiên Lai, Chu Huyết và Chu Minh Nguyệt, lại đánh trọng thương Tiếu Hồng Trần. Có thể thấy võ lực của Đao Quân đã bước vào top đầu Thiên Bảng. Trận chiến này, mời Đao Quân không nương tay, Vương mỗ cũng sẽ dốc toàn lực. nếu Vương mỗ bại, tự nhiên không cần phải nói, nhưng nếu như ta thắng…"

Hắn nhìn về phía chiếc thuyền sau lưng Sở Hi Thanh: "Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Thù Y, phải ở lại chỗ này!"

Sở Hi Thanh híp mắt lại, sau đó cũng đè song đao bên hông.

Cùng lúc đó, bộ 'ngôi sao La Hầu' kia cũng hiện ra ở phía sau hắn.

Hắn không thể ngờ được, đối thủ đầu tiên của mình lại là Vương Thiên Đông hạng 16 Thiên Bảng!

Chương 2072 - Thiên Đạo Thạch Lâm hỗn loạn

Lúc đêm khuya, đường Chu Tước thành Vọng An vẫn ầm ĩ như chợ, thậm chí có thể nói là rối loạn.

Phía nam đường Chu Tước là nơi nhân sĩ giang hồ vùng Hà Lạc tụ tập.

Nơi này hội tụ rất nhiều võ quán, tiêu cục và thương hội.

Lục đại thần tông, năm đại ma môn, còn có các bang phái mạnh mẽ ở vùng Hà Lạc, tất cả đều thiết lập điểm liên lạc ở trên con đường này của kinh thành.

Còn có những thế lực không dám lộ ra ngoài ánh sáng như Vãng Sinh thiên, Sát Sinh lâu, Thần Cơ lâu… tất cả đều dùng các loại phương thức để mở phần đà ở đây.

Mà lúc này, một lượng lớn võ tu giang hồ đang tập trung ở trước bảng thông cáo đầu đường Chu Tước.

Số lượng lên đến hàng ngàn hàng vạn võ tu, người người nhốn nháo, lít nha lít nhít.

Những người này hoặc là sắc mặt âm trầm nhỏ giọng bàn luận, hoặc là mặt đầy oán hận gào to, tiếng nói của bọn họ hội tụ lại với nhau, làm toàn bộ kinh thành đều mất ngủ.

Ngay cả nhà cửa hai bên đường cũng có rất nhiều người, thậm chí còn có không ít võ tu nhị phẩm tam phẩm.

Bọn họ đang nhìn xuống bảng thông cáo với vẻ mặt khác nhau.

Bảng thông cáo kia vốn là nơi quản phủ Đại Ninh dán thông cáo và treo giải thưởng. Vậy mà lúc này lại xuất hiện 23 phần công văn màu đỏ tươi.

Những công văn màu đỏ tươi này không phải dán trên bảng, mà là do ánh sao từ trên trời chiếu xuống, ngưng tụ thành những văn tự màu máu ở trên bảng thông cáo.

Hơn nữa từng chữ từng chữ lớn như cái đấu, dù cách xa mấy dặm thì cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

“Phụng dụ lệnh ‘Thái âm thần tôn’, chiếu cáo Thần Châu! Phàm nhân Vấn Tố Y và Sở Hi Thanh xúc phạm thần quyền, tội đáng muôn chết! Võ tu phàm giới có thể chém giết bất cứ người nào trong hai người Sở Hi Thanh và Vấn Tố Y, thì có thể chiếm được thần ân và thần nguyên của âm Thần, trở thành chủ tế, bước vào hàng ngũ Bán Thần, trăm vạn năm cũng không lo thiên kiếp!

---Đại chủ tế Thái âm thần giáo Thương Huyền âm!”

“Phụng dụ lệnh ‘Đại Nhật thần vương’, chiếu cáo Thần Châu! Phàm nhân Vấn Tố Y và Sở Hi Thanh khinh nhờn thượng thần, nên tru diệt! Võ tu phàm giới có thể chém giết bất cứ người nào trong hai người, có thể nhận được thần ân của Dương Thần và huyết mạch Kim Ô thượng đẳng, ngoài ra còn thêm một viên Cửu Hỏa Thần Dương Đan!

---Đại chủ tế Đại Nhật thần giáo Tư Đồ Thiên Quang!”

“Phụng dụ lệnh ‘Vạn Tai ma chủ’…”

“Phụng dụ lệnh Tây Phương Bạch Đế…”

Từng cái từng cái văn tự đều có nội dung tương tự, chỉ là xuất thân từ các thần linh khác nhau, thần giáo khác nhau, ban thưởng cũng không giống nhau.

Trong đó có Bắc Phương Hắc Đế là Băng Thần – Huyền Đế, Đông Phương Thanh Đế là Mộc Thần – Linh Uy… đều là những tồn tại 12 Tổ thần từ thời khai thiên đến nay.

Cũng có những tinh quân mạnh mẽ cấp nửa bước Tạo Hóa như Câu Trần, Tử Vi…

Tổng cộng 23 phần thông cáo lơ lửng ở trên không trung.

Lúc này, còn có rất nhiều võ tu đang hội tụ lại nơi này. Sau khi bọn họ nhìn thấy những thông cáo của các đại thần giáo này, thì đều kinh ngạc không ngớt.

“Vấn Tố Y? Vấn Tố Y là ai?”

“Tự nhiên là vị Nhất Kiếm Khuynh Thành kia! Có người nói nữ tử này tên thật là Vấn Tố Y, là muội muội ruột của Vấn Thù Y. 800 năm trước, Vấn Thù Y đã chết, nên Vấn Tố Y liền thay thế thân phận của Vấn Thù Y.”

“Hít, đây rốt cuộc là chuyện gì? Những phần thưởng này cộng lại, có thể tạo ra một thần linh Vĩnh Hằng rồi chứ? Đặc biệt là âm Thần, còn lấy ra cả thần nguyên kìa.”

“Ngươi chui ra từ xó xỉnh nào vậy? Cái này mà còn không biết? Hôm nay đã truyền khắp toàn bộ thành Vọng An rồi, Nhất Kiếm Khuynh Thành - Vấn Tố Y đã lên cấp Siêu Phẩm, mà còn trực tiếp vượt qua cảnh giới Siêu Phẩm, đạt đến cảnh giới Vĩnh Hằng!”

“Nhưng vị Vấn thành chủ kia không chịu nổi các thần vây giết, vì vậy lựa chọn tự phong ấn, chờ đợi thời cơ, hiện giờ do Vô Cực Đao Quân hộ tống đến ‘Vô tận băng nguyên’ ở phía bắc.”

“Có người nói một khi vị Vấn thành chủ kia đăng thần, thực lực sẽ cực kỳ mạnh mẽ, có thể trực tiếp đối kháng với thần linh thượng vị. Chậc chậc! Cũng không biết lời đồn này là thật hay giả.”

“A! Nếu không phải là thật, sao đám thần linh này lại hạ thần dụ, lại lấy ra nhiều chỗ tốt như vậy? Ta nghe người ta nói, Vấn thành chủ có thể tự nghĩ ra một mạch trong Hàn pháp, trở thành ‘Sáng Đạo Giả’!”

“Ồ? Lại có việc này? Nếu là như vậy, thì đó chính là phúc của nhân tộc ta. Trước kia, võ tu tu luyện Hàn pháp đối phó với người mình thì không sao, chỉ khi giao chiến với Cự linh thì uy lực sẽ giảm mạnh. Chỉ có một mạch Hàn pháp của Huyền Vũ là khá hơn một chút.”

“Vấn đề là vị Vấn thành chủ này chưa chắc đã thành công, nói không chừng nàng còn chết trong tay nhân tộc chúng ta nữa.”

Bên dưới thông cáo, tất cả võ tu đều là quần tình mãnh liệt, oán giận không thôi.

Chương 2073 - Thiên Đạo Thạch Lâm hỗn loạn (2)

“Đám thần linh này rõ ràng là đang dụ dỗ nhân tộc chúng ta tự giết lẫn nhau, tự hủy trường thành.”

“A! Những thần ân và ban thưởng này, quả thực là có thể tạo ra một thần linh Vĩnh Hằng. Nhưng loại thần linh như vậy, còn là thần linh của nhân tộc ta sao?”

“Bọn họ muốn giết chính là lương đống của nhân tộc ta, sau đó bồi dưỡng một nô tài, một con chó để bọn họ sai khiến.”

“Một cái dựa vào cắn thuốc để vào thần linh hạ vị, có thể so sánh với một nhân vật như Vấn thành chủ sao? Đây chính là ‘Sáng Đạo Giả’ đấy, chỉ cần nàng còn sống trên đời, tất cả võ tu Hàn pháp đều sẽ được lợi.”

“Đừng nghĩ nhiều, thông cáo này không phải cho chúng ta xem. Vô Cực Đao Quân là nhân vật cỡ nào? Muốn giết hắn, ít nhất cũng phải là nhất phẩm, mà còn không thể vây công. Đám thần linh kia viết thông cáo, chính là cho đám cao nhân Thiên Bảng kia.”

“Tiên sư cha nhà nó, ai dám ra tay với Vấn thành chủ và Vô Cực Đao Quân, đó chính là phản đồ của nhân tộc ta! Người người đều phải tru diệt!”

“Ngươi đến mà diệt! Người ta thành công thì trực tiếp đăng thần rồi, từ đây trường sinh tiêu dao, còn quan tâm đám phàm nhân như các ngươi?”

“Ta thật lòng hi vọng Vô Cực Đao Quân và Vấn thành chủ có thể bình yên vô sự đến đích.”

Nhưng vào lúc này, lại có từng văn tự màu đỏ tươi xuất hiện, làm cho tất cả võ tu ở gần đó đều ầm ĩ.

“Lại có thần dụ mới!”

“Là Vạn Trá ma chủ!”

“Móa! Ba viên Thiên Nguyên Thủ Tâm Đan, còn có một phần ‘Cung Thần thần nguyên’!”

“Cung Thần? Thần nguyên của Cung Thần – Thiên Nghệ? Đám thần linh này chịu chi thật đấy!”

“Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy chuyện như vậy đấy. Đám thần linh kia xưa nay đều cao cao tại thượng, gần như không có quan hệ gì với phàm nhân chúng ta."

“Đừng nói là thần linh, ngay cả những giáo phái này cũng rất khó tiếp xúc.”

“Chứ sao nữa? Đây không chỉ là phàm nhân duy nhất có tư cách đăng thần trong hơn 2000 năm qua, mà còn có thực lực mạnh mẽ đến mức các thần phải kiêng kỵ. Chúng ta có thể gặp được chuyện trọng đại như vậy, quả thực là may mắn trong đời. Mấy trăm năm sau, nói không chừng đây chính là một đoạn thần thoại truyền thuyết.”

khi đường Chu Tước tràn đầy tiếng người ầm ĩ, Hồ Khản đang ngồi trong một quán rượu bên cạnh, sắc mặt nghiêm túc nhìn xuống bên dưới.

khi phần thần dụ đầu tiên xuất hiện, Thiên Cơ các đã cảm thấy kinh hãi.

Huynh đệ bọn họ vốn đang phụ trách việc đặc san, nhưng sau khi thần dụ xuất hiện, bọn họ đã bị phái đến đây để quan sát tình hình.

“Sử sư huynh gặp rắc rối lớn rồi! Ban thưởng của đám thần linh này, đủ để hai người chứng đạo Vĩnh Hằng rồi!”

Nói chuyện chính là Hồ Lai, hắn đang múa bút thành văn trên một cái bàn bát tiên, ghi chép mọi chuyện nơi đây để đăng tại đặc san ngày mai.

Hắn vừa viết vừa nói: “Ta thấy những nhân vật top 30 Thiên Bảng kia cũng sẽ động tâm, dù sao cũng có thể một bước lên trời, trực tiếp chứng đạo, trường sinh bất diệt.”

“Ngươi đừng thấy đám người phía dưới giận dữ kêu gào mà nhầm, nếu như bọn họ có đầy đủ lực lượng, có cơ hội đăng thần, chỉ sợ 10 người thì có năm sáu người sẽ ra tay với Sở sư huynh.”

Hồ Khản nhíu mày: “Ta chỉ không hiểu, việc Vấn Tố Y đăng thần khiến thần linh hệ Hàn kiêng kỵ thì cũng thôi. Vì sao các thần linh còn lại cũng ra mặt?”

“Ta cũng rất tò mò về việc này!”

Hồ Lai cắn bút, vẻ mặt hoang mang: “Khi Vấn Tố Y song tu với Sở sư huynh, hóa giải cực âm cực hàn trong cơ thể, thì các thần lại mặc kệ. Bọn họ chỉ truy sát Chập Long, liên tục đại chiến với Chập Long ở trên biển. Bây giờ Vấn Tố Y tự phong ấn, bọn họ lại sốt ruột nóng nảy.”

Hồ Lai suy đoán, trong này nhất định là có nguyên do gì đó.

Các chủ Thiên Cơ lão nhân của bọn họ khẳng định là biết!

Huynh đệ bọn họ tuy đã bước lên giai tầng hạt nhân, nhưng vẫn chưa thể tiếp xúc với một ít tình báo cấp độ này.

Hồ Lai chỉ có thể suy đoán: “Có thể là nhân tiện thôi, các thần muốn chính là trừ khử Sở sư huynh.”

Hắn cũng viết luôn những suy đoán này vào trong văn chương, dù sao cũng không cần chịu trách nhiệm.

Hắn hiểu vị Sở sư huynh này, người khác càng đánh giá cao thực lực của hắn, danh vọng hắn càng cao, thì Sở sư huynh sẽ càng mạnh.

Vì vậy, văn chương của hắn luôn tăng tốc vị Sở sư huynh này lên tận trời, càng lợi hại càng tốt.

Kẻ khiến các thần phải tránh né… nghe vào có thấy trâu bò không?

Đáng tiếc là hắn không chấp chưởng xếp hạng Thiên Bảng, bằng không hắn sẽ đưa Sở sư huynh lên top 10 Thiên Bảng luôn!

“Cũng có thể!”

Hồ Khản thuận miệng trả lời, trong lòng lại không tin lắm.

Các thần còn chưa kiêng kỵ Sở sư huynh đến mức này mới đúng.

Nhưng hắn cũng không nghĩ ra lý do, chỉ có thể lắc đầu nói: “Có lẽ có quan hệ với Kiến Nguyên đế, chúng ta nên điều tra một chút, hôm hắn xuất hiện ở Cực Đông Băng Thành, rốt cuộc là mưu đồ thứ gì? Muốn làm cái gì?”

Nhưng vào lúc này, một viên tin phù bay vào trong tay Hồ Khản.

Đó là thư của Thiên Cơ các, Hồ Khản chỉ liếc mắt nhìn qua, con ngươi lập tức co rút lại.

“Phiền phức lớn rồi, nửa khắc trước, Đông Thiên Vương - Vương Thiên Đông đã ngăn cản thuyền của Sở sư huynh, khiêu chiến Sở sư huynh.”

Chương 2074 - Thiên Đạo Thạch Lâm hỗn loạn (3)

“Vương Thiên Đông? Làm sao có thể?”

Hồ Lai vô cùng kinh ngạc: “Vương hội chủ được giang hồ công nhân là anh hùng hào kiệt, nhân phẩm không có gì phản bàn, làm sao lại làm chó săn thay cho đám thần linh kia? Thắng bại giữa bọn họ thế nào?”

“Tin phù không nói, khi bên kia truyền tin thì vẫn chưa phân thắng bại, chúng ta vẫn phải chờ một chút.”

Hồ Khản khẽ lắc đầu: “Danh tiếng của Vương Thiên Đông tuy tốt, xưng là khinh tài trượng nghĩa, nhưng mà vẽ hổ khó vẽ xương, biết người biết mặt không biết lòng. Những gì chúng ta thường nghe được về Vương Thiên Đông, chưa chắc đã là Vương Thiên Đông thật. Hơn nữa, mức thưởng của các thần, quả thực là…”

Hắn vừa nói đến chỗ này, đám người phía dưới đường phó lại ong ong lên.

“Vương Thiên Đông ra tay rồi?”

“Hạng 16 Thiên Bảng! Hội chủ Đông Thiên hội, Đông Thiên Vương - Vương Thiên Đông ra tay ngăn cản Vô Cực Đao Quân!”

“Làm sao có thể? Người như Vương Thiên Đông cũng ra roi cho đám thần linh kia?”

“Móa, không ngờ kẻ đầu tiên ra tay lại là hắn! Đúng là nhân (hán) gian!”

“Quả thực là nhìn lầm người này rồi, còn tưởng rằng hắn thật sự là một anh hùng hảo hán chứ!”

“Sẽ không sao đâu, sau lưng Vô Cực Đao Quân là Vô Tướng thần tông, đâu cần sợ một Vương Thiên Đông?”

“A! Ngươi coi đám thần linh kia là vật trang trí? Nơi này có 24 phần thần dụ, 24 bốn giáo phái, 24 vị đại chủ tế, lẽ nào đều ăn chay? Đặc biệt là mấy vị đại chủ tế của các thần linh cấp bậc đế quân kia, bọn họ tuy là nhất phẩm, nhưng sức chiến đấu đều đạt đến Siêu Phẩm.”

“Vương Thiên Đông này đáng chết!”

“Tiên sư cha nhà nó, chuyện này quả thật là khiến Đông Thiên hội chúng ta hổ thẹn! Nếu lần này hội chủ không cho chúng ta một câu trả lời, phân đà Nghi Dương sẽ lui ra khỏi Đông Thiên hội!”

Khi mọi người đang chửi bới, một âm thanh chợt vang lên giữa đường.

“Thiên Cửu lâu mở bàn cược, cược thắng bại giữa Vương Thiên Đông và Vô Cực Đao Quân, cược Vô Cực Đao Quân có thể đưa Vấn thành chủ đến ‘Vô tận băng nguyên’ hay không.”

“Kim Ngọc đường cũng mở cửa, tỷ lệ cược còn cao hơn! Tỷ lệ Vô Cực Đao Quân an toàn là 1:5!”

“Móa! Chuyện này mà cũng có thể đánh cược, bọn họ có còn là người không? Lão Lương, cho ta vay ba vạn lượng, lần này ta phải để Kim Ngọc đường táng gia bại sản.”

“Thú vị, bên Vãng Sinh lâu cũng mở bàn cược rồi…”

“Bên đó chuyên làm chuyện giết thuê cơ mà?”

Cùng lúc đó, trong Thiên Cơ các.

Thiên Cơ lão nhân đứng bên cửa sổ giơ tay lên một cái, một thanh Càn Khôn phi kiếm chợt bay vào trong tay hắn.

Khi hắn lấy tin phù trong chuôi kiếm ra xem, sắc mặt liền hơi thay đổi.

Trong mắt của hắn vừa có vui mừng, cũng có thoải mái, còn có sầu lo.

Thiên Cương quán chủ và Địa Sát quán chủ đều đứng sau lưng hắn, đây là hai người có địa vị cao nhất ở Thiên Cơ các, đương nhiên là trừ Thiên Cơ lão nhân hắn.

Vẻ mặt Địa Sát quán chủ rung lên: “Các chủ đại nhân, có điều tra được nguyên do của những thần dụ này không? Rốt cuộc là vì sao?”

“Đã điều tra xong.”

Thiên Cơ lão nhân hơi gật đầu: “Bọn họ là hướng về Sở Hi Thanh, có quan hệ với ‘Thanh Tịnh chi chủ’.”

“Thanh Tịnh chi chủ Thần Tịnh Ly? Những năm gần đây, nàng còn muốn thêm hai chữ ‘Như Ý’ vào trong tục danh của mình. Có người nios vì này sắp trở thành một vị đế quân nữa trong tinh không.”

Thiên Cương quán chủ vuốt chòm râu, vẻ mặt tò mò: “Sao Sở Hi Thanh lại đắc tội với nàng? Lẽ nào là do tranh đấu trong Vân Hải tiên cung?”

“Có thể có quan hệ với tranh đấu trong Vân Hải tiên cung.”

Thiên Cơ lão nhân cười khổ một chút: “Nhưng nguyên nhân chính thức là biến hóa trong Thiên Đạo Thạch Lâm, ‘Như Ý thiên bi’ có Chân Linh dự bị mới xuất hiện. Có người trở thành người đứng thứ bảy trong thiên quy Như Ý! Không, bây giờ đã là thứ 6.”

“Chỉ cần vào năm vị trí đầu, người này sẽ trở thành một trong năm vị ‘Chân Linh Như Ý’, tiến thêm một bước dòm ngó ‘Thánh Giả Như Ý’. Thanh Tịnh chi chủ nghi ngờ Sở Hi Thanh là người đó. Không biết lấy được một giọt máu của Sở Hi Thanh ở chỗ nào, đã nhỏ vào trận bàn trong Thiên Đạo Thạch Lâm.”

“Máu của Sở Hi Thanh?” Địa Sát quán chủ rất kinh ngạc.

Máu tươi của phàm nhân mà rơi vào tay của thần linh, đây không phải là chuyện đùa.

“Chắc hẳn là lấy được từ hoàng thất Đại Ninh, trước khi Vô Cực Đao Quân bị chôn sống, đám thuật sư trong hoàng cung đã lấy rất nhiều máu tươi của hắn, để giúp Kiến Nguyên đế cướp đoạt huyết mạch Vạn Tượng của hắn. Nhưng khi đó Vô Cực Đao Quân chưa tu luyện võ đạo, huyết mạch chưa mở, tinh huyết chưa tụ, nên không ảnh hưởng gì lớn. Chúng ta lạc đề…”

Thiên Cơ lão nhân phất tay: “Sau đó nàng phát hiện, người thứ sáu trên ‘Như Ý thiên bi’, đúng là Sở Hi Thanh.”

Địa Sát quán chủ không khỏi thất thần: “Người thứ 6 trên ‘Như Ý thiên bi’? Vậy thì chẳng trách. Như Ý chi pháp, chính là do Tổ thần Long Hi của nhân tộc ta sáng chế, là một trong những truyền thừa căn bản nhất của nhân tộc ta, có người nói nó được đặt ở tầng thứ năm trong bảy tầng thiên đạo, là một trong những thiên quy đạo luật mạnh mẽ nhất thế gian, tiếp cận tạo hóa.”

“Nếu Sở Hi Thanh trở thành ‘Chân Linh Như Ý’, vậy Thần Tịnh Ly tuyệt đối không có hi vọng trở thành ‘Thánh Giả Như Ý’. Nàng chỉ kém một hai bước nữa là có thể chưởng khống thiên quy Như Ý, há có thể cam tâm? Vì vậy Thần Tịnh Ly đã thuyết phục các thần hạ thần dụ? Ta biết vị thần linh này, nàng giao du rất rộng, có rất nhiều minh hữu.”

Chương 2075 - Thiên Đạo Thạch Lâm hỗn loạn (4)

“Không chỉ như vậy!”

Thiên Cơ lão nhân lắc đầu: “Ngoài ra, Sở Hi Thanh còn đứng đầu ‘Nhai Tí thiên bi’, chỉ cần thăng lên đủ cấp thì sẽ trở thành ‘Chân Linh Nhai Tí’! Có thể là do tu luyện Sát Lục có thành tựu, hắn còn là người thứ 22 trên ‘Tru Lục thiên bi’, đã vượt qua cả sư tôn Tố Phong Đao của hắn! Mà trong Thiên Đạo Thạch Lâm còn xuất hiện một bia đá mới tên là Phong Đống, Sở Hi Thanh lại đứng thứ hai trên này! Ngoài ra, Sở Hi Thanh còn đứng thứ 9 trên ‘Hỗn Độn thiên bi’!”

Khi Thiên Cơ lão nhân nói xong, Thiên Cương quán chủ và Địa Sát quán chủ không khỏi yên lặng một lúc.

Thiên Cương quán chủ lại cảm thấy không đúng: “Hỗn Độn thiên bi? Sao Sở Hi Thanh lại đứng thứ 9 được? Hắn chưa hề hoàn thành bất cứ ‘nghi thức’ hỗn độn nào mà?”

“Ta cũng không biết!”

Thiên Cơ lão nhân nhìn ra ngoài cửa sổ: “Có điều, cuối cùng ta cũng hiểu vì sao hắn không cần hoàn thành ‘nghi thức’ mà trực tiếp thăng cấp rồi. Đây là người thứ 9 của ‘Hỗn Độn thiên bi’ đấy, dù bây giờ hắn trực tiếp vào nhất phẩm hạ thì cũng không có vấn đề gì đâu.”

Sở Hi Thanh xếp hạng cao trên ‘Nhai Tí thiên bi’ là do bộ tộc thần thú Nhai Tí bị các thần truy sát, mấy vạn năm nay đều không có ‘Nhai Tí’ nào có thành tựu.

Sở Hi Thanh xếp hạng 9 trên ‘Hỗn Độn thiên bi’, là do ý thức của đám hung thú Hỗn Độn kia rất hỗn độn.

Đại đa số chúng chỉ có bản năng, căn bản không biết sự tuyệt diệu của hỗn độn.

Thiên Cơ lão nhân lại quay đầu lại, nhìn hai người với ánh mắt ác liệt: “Các ngươi phải nhớ kỹ, chuyện này là cơ mật quan trọng nhất, cố gắng đừng tiết lộ.”

Hắn biết tin tức này quá nửa là không thể giữ được.

Các thần chắc chắn sẽ không ẩn giấu thay Sở Hi Thanh.

Bí mật chân chính là Sở Hi Thanh hoàn thành ‘nghi thức’ hỗn độn vào lúc nào, và bằng phương thức gì.

Công pháp căn bản của Vô Tướng thần tông là Vô Tướng công.

Sở Hi Thanh chắc hẳn đã phát triển trên trụ cột Vô Tướng công, bù đắp hàm nghĩa hỗn độn, vì vậy việc liên quan đến ‘nghi thức’ hỗn độn này mới là quan trọng nhất.

Kẻ địch của Sở Hi Thanh muốn ngăn cản hắn thăng cấp, chủ yếu là nhằm vào ‘nghi thức’ hỗn độn này.

“Thuộc hạ hiểu!”

Thiên Cương quán chủ đáp lời xong, lại chắp tay hỏi: “Như vậy chúng ta có thông báo cho chư vị tông chủ việc ở Thiên Đạo Thạch Lâm không? Hôm nay, Chiếu Thế Ma Đăng – Tông Thần Hóa đã mời các vị tông chủ của các thần tông và ma môn, tụ hội tại Huyết Bức sơn, bàn bạc thời cuộc giang hồ. Tin tức này có lẽ có thể làm một số người trong số họ thay đổi thái độ.”

Thiên Cơ lão nhân không khỏi híp mắt lại, trầm ngâm một tiếng: “Chiếu Thế Ma Đăng - Tông Thần Hóa!”

“Các chủ, ba vị thần của Huyết Bức sơn rất có thể là đã điên, Tông Thần Hóa lại không biết vì sao mà có thể sử dụng thần lực của ba thần, ta suy đoán người này có thể đã trở thành chó săn của chúng thần từ lâu.”

Địa Sát quán chủ cười lạnh: “Người này chắc hẳn muốn mượn việc Vấn Tố Y đăng thần, Tần Mộc Ca khôi phục thực lực, còn có Vô Cực Đao Quân học xong thức thứ bốn của Thần Ý Xúc Tử Đao, để cho các đại thần tông và ma môn kiêng kỵ Vô Tướng thần tông, từ đó đạt thành liên minh.”

Thần sắc hắn đầy khinh thường: “Thật ra thì không cần để ý. Một ngàn năm trước, Huyết Nhai Đao Quân bị các tông liên thủ nhằm vào, bị ép rời khỏi Vô Tướng thần tông. Kết quả là khi hắn bước vào nhất phẩm hạ, liền giết cho đám tông môn tham dự chuyện này đến máu chảy thành sông, tử thương tàn tạ.”

“Đặc biệt là Ma môn Huyễn Linh tông đã chủ đạo việc này, bọn họ gần như bị diệt môn, từ ma môn nhất phẩm rơi xuống tam phẩm, mà đến nay còn không dám có sơn môn cố định. Cuối cùng các nhà đều phải trả giá đắt, mới xin được ý chỉ của thánh hoàng đời thứ ba, nhờ đó mà Huyết Nhai Đao Quân mới thu tay lại.”

“Có người nói khi đó còn có hai vị tông chủ của đại thần tông đã tự sát tạ tội trong Tổ Sư đường của Vô Tướng thần tông, cũng không biết lời đồn này là thật hay giả? Ta nghĩ, có vết xe đổ phía trước, chư tông sao dám dễ dàng tham gia?”

Thiên Cương quán chủ lại hơi lắc đầu: “Thời cuộc bây giờ không giống với ngàn năm trước. Tin tức Táng Thiên sắp sa đạo đã được truyền ra, chỉ sợ các đại thần tông đều biết được. Bằng không sao Thần Đao môn dám làm bạn với thần linh?”

Trong mắt hắn lại hiện ra vẻ lo lắng và bất lực.

Thời điểm toàn thịnh, Táng Thiên có thể chém giết bất kỳ vị Tọa Hóa Chúa Tể nào.

Thần Lực Tái Thôi của hắn có thể nói là vô địch, tự nhiên có thể chống đỡ nhân tộc dưới phàm giới. Để cho tất cả đế quân và Tổ thần trong thiên địa đều không dám liều lĩnh ra tay.

Nhưng mà bắt đầu từ 20 vạn năm trước, vị ma chủ này đã không còn sử dụng Thần Lực Tái Thôi trong chiến đấu nữa.

Bởi vì Táng Thiên sử dụng năng lực này càng nhiều, tốc độ ma hóa lại càng nhanh.

Nếu khi đó không phải Thánh hoàng đời thứ ba quật khởi đúng lúc, chống đỡ lấy một nửa nhân tộc, thì mảnh trời này đã sụp đổ từ lâu rồi.

Mà bây giờ, khí vận của nhân tộc có thể đã đi đến hồi cuối.

Chương 2076 - Thiên Đạo Thạch Lâm hỗn loạn (5)

“Tận thế sắp đến, khó tránh khỏi lòng người loạn lạc. Môn phái phụ thuộc Chân môn như Thần Đao môn mà cũng cấu kết với thần linh, tìm kiếm đường lui, huống hồ là người khác?”

Sắc mặt Thiên Cơ lão nhân đầy bất đắc dĩ, cũng ngậm lấy thống hận.

Hắn thở dài: “Truyền tin tức này qua đi, tốt xấu gì cũng là một tia hi vọng.”

Nhưng vào lúc này, một màn sáng hiện ra ở bên cạnh Thiên Cơ lão nhân.

Đây là pháp thuật Thiên Cơ lão nhân tự sáng tạo, có thể truyền tin mà không cần mượn trận pháp.

Trong màn sáng là một bóng người trung hiên, hắn chắp tay với Thiên Cơ lão nhân: “Các chủ, Vương Thiên Đông và Sở Hi Thanh đã phân thắng bại. Vương Thiên Đông và Sở Hi Thanh ác chiến nửa khắc, rồi chịu thua rời đi.”

“Vương Thiên Đông thua?”

Vẻ mặt Thiên Cương quán chủ tràn đầy vẻ không tin: “Sao hắn lại thua được? Người này gia nhập Xiển môn từ 10 năm trước, chắc hắn là đã rơi vào tầm bắn của ‘Vạn Trá chi chủ’. Hắn bị Thần khế ảnh hưởng, nên lần này phải dốc hết sức mới đúng. Thực lực của Sở Hi Thanh có mạnh hơn, thì cũng không thể đánh bại hắn trong nửa khắc được.”

Người trung niên trong màn sáng hơi suy ngẫm, lập tức trở lời: “Vương Thiên Đông toàn lực đối đao đối kiếm với Sở Hi Thanh, trong thời gian nửa khắc đồng hồ, song phong giao kích 108 vạn lần, cuối cùng binh khí của Vương Thiên Đông vỡ vụn, khiến cho cánh tay bị thương, bại bởi Sở Hi Thanh. Có lẽ Vương Thiên Đông dựa vào đó để tránh khỏi Thần khế?”

“Quá nửa là vậy!” Thiên Cơ lão nhân cười to: “Hay cho Vương Thiên Đông! Trước khi chiến đấu, cái tên này đã động tay động chân với binh khí của hắn rồi.”

“Cầm một thanh binh khí bị hư hỏng để dốc sức chiến đấu, vậy thì cũng là dùng toàn lực. Đây mới là người thông minh, sau trận chiến này, hắn có thể thoát khỏi sự khống chế của ‘Vạn Trá chi chủ’, tương lai cũng là một người có thể tin.”

Hắn chắp tay sau lưng, phóng tầm mắt nhìn về phía đường Chu Tước: “Kỳ đặc san ngày mai, chúng ta sửa lại một chút, đưa Sở Hi Thanh lên hạng 16 Thiên Bảng! Lão phu cũng muốn thử một chút, danh vọng càng cao thì có làm cho tiềm lực của hắn càng mạnh hay không?”

Sắc mặt Thiên Cương quán chủ hơi đắng, nhưng vẫn khom người: “Tuân lệnh!”

Chỉ còn ba canh giờ nữa là đến hửng đông.

Lúc này lại thay đổi danh sách Thiên Bảng, còn phải in ấn, quả thực là quá phiền phức.

Nhưng Thiên Cương quán chủ vẫn đáp ứng.

Bởi vì chuyện Thiên Cơ lão nhân vừa nói, cũng là chuyện hắn muốn biết.

Thiên Cơ lão nhân hơi gật đầu: "Tiếp theo, chắc hẳn là Sát Thần Y – Lý Trấn Ác hạng 35 Thiên Bảng! Người này có phương pháp kim châm điểm huyệt, có thể tiêu hao tuổi thọ để mở giới hạn giữa phàm và thần trong giây lát, từ đó tiến vào Bán Thần. Khi đó sức chiến đấu của hắn cũng có thể đạt đến top 20 Thiên Bảng, đối với Sở Hi Thanh bây giờ mà nói, cũng là một kẻ địch rất mạnh."

Nhưng mặt Thiên Cơ lão nhân vẫn thản nhiên như không, giọng nói không chút gợn sóng: "Ta cũng muốn biết, có những ai trong top 10 Thiên Bảng bị thuyết phục?"

"Trước mắt là không có!"

Thiên Cương quán chủ lắc đầu: "Chỉ có Vĩnh Tuế Phiêu Linh – Ngọc Độc Hành xếp hạng 8 là có khả năng nhất."

Vĩnh Tuế Phiêu Linh – Ngọc Độc Hành từng xếp hạng 5, nhưng Vấn Tố Y, Tần Mộc Ca và Lục Trầm đã vượt lên trước.

Nhưng ba năm qua Ngọc Độc Hành chưa từng dùng toàn lực, dù là Thiên Cơ các cũng khó có thể phán đoán cực hạn của hắn là đâu.

Nếu người này quyết định ra tay, vậy đó chính là kẻ địch đáng sợ nhất của Sở Hi Thanh.

Thiên Cương quán chủ dự đoán sức chiến đấu của Ngọc Độc Hành dù không bằng Lục Trầm, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

...

Trên thuyền, Sở Hi Thanh nhìn song đao trong tay mình với vẻ choáng váng.

Tay trái 'Như Ý Tru Thần đao' cấp nhất phẩm hạ, tay phải 'Thiên Lý Chiêu Nhiêu đao' nhất phẩm thượng.

Tuy rằng hai thanh đao này rất cứng cỏi, nhưng độ sắc bén của chúng không phải quá xuất sắc trong cấp bậc nhất phẩm, chí có thể nói là trung thượng.

Dựa trên năng lực của bản thân chúng, hai cây đao này không thể sánh bằng Vạn Tượng tinh bàn cấp ‘thần bảo trấn tộc’, cũng không thể so sánh với Huyết Nhai thần đao và ‘Tinh Thần quyền ấn’ cấp ‘Thần bảo trấn giáo’.

Nhưng mà khi hắn giao chiến với Vương Thiên Đông, lại chém đứt được thanh thần binh nhất phẩm thượng của đối phương.

Sở Hi Thanh lại quay đầu nhìn ‘ngôi sao La Hầu’ và Cửu Diệu Thần Luân kiếm sau lưng mình.

Cái này càng không thể.

Hắn không hiểu vì sao mình có thể chặt đứt kiếm trong tay Vương Thiên Đông?

“Thanh ‘Chu Thiên Đoạt Mệnh Liên Hoàn kiếm’ và ‘Cửu Tác Thập Liên Khốn Thiên đại pháp’ của vị Vương Thiên Đông này quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Tông Tam Bình suy tư: “Chắc là hắn đánh nghiêm túc, cũng không nghiêm túc. Binh khí trong tay hắn đã bị chính hắn động tay động chân rồi.”

“Trận chiến này đích thực là rất kỳ quái.”

Kiếm Tàng Phong khoanh tay trước ngực, suy tư nói: “Binh khí trong tay Vương Thiên Đông đúng là có ám thương, mà hai người các ngươi giao thủ lại lấy đao kiếm làm chính. Ta đoán là hắn chịu hạn chế của Thần khế, không thể không đến. Lại dùng phương pháp đặc biệt để hoàn thành Thần khế. Nhưng điều kỳ lạ là người ký Thần khế với hắn lại để lại sở hở rõ ràng như vậy.”

Chương 2077 - Bạch tuộc nướng

Nhậm Ngã Tiếu thì lại không thể tưởng tượng nổi: “Ta thấy các ngươi lạc đề rồi chứ? Sở sư đệ đánh với Vương Thiên Đông 108 vạn kích, mà chỉ hơi rơi xuống hạ phong thôi!”

Sở Hi Thanh tuy chống đỡ rất chật vật, cuối cùng phải dựa vào bộ ‘ngôi sao La Hầu’ và Cửu Diệu Thần Luân kiếm mới có thể ứng phó khoái kiếm của Vương Thiên Đông, nhưng cũng đúng là đã chống đỡ được!

Bọn họ vẫn không dùng sức mạnh của ‘thuyền Bình Thiên’, cũng chưa dùng Bình Thiên Kiếm và Lượng Thiên Kiếm.

Điều này có nghĩa là gì?

Thực lực tổng hợp của Sở Hi Thanh đích thực là đã vào top 20 Thiên Bảng rồi!

Cái này không phải là chuyện làm cho người ta kinh ngạc nhất sao?

Nhưng mấy người trên thuyền lại không để ý đến hắn, mà đều rơi vào suy ngẫm.

Mãi đến khi Lục Loạn Ly ngồi trên cột buồm nói xen vào: “Ta vừa cảm ứng được lực lượng Mộng Huyễn của phụ thân ta! Chắc là Vương Thiên Đông đã đi tìm phụ thân ta.”

Mấy người ở đây đều kinh ngạc.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm thì ra là như vậy, Vương Thiên Đông quá nửa là đi tìm Lục Trầm để làm tâm linh ám chỉ, hoặc là phong ấn trí nhớ gì gì đó.

Nhưng vị chuẩn nhạc phụ này cũng rất lợi hại nha.

Người ký kết Thần khế và tính toán Vương Thiên Đông, quá nửa là thần linh Vĩnh Hằng, Lục Trầm lại có thể giấu diếm được người ta, quả thực là lợi hại.

Lúc này, mấy Đạo thị của Tông Tam Bình lại khởi động bảo thuyền, tiếp tục bay lên phía bắc.

Nhưng mới bay chưa đến 20 dặm, Thần Ý Đao Tâm của Sở Hi Thanh lại cảm ứng được.

“Có người ở phía trước?” Diệp Tri Thu biết, Sở Hi Thanh nhất định đã cảm ứng được địch ý ở phía trước.

“Ngoài 850 dặm!” Sở Hi Thanh hơi gật đầu: “Khí tức này khá quen thuộc, là một người quen cũ của chúng ta. Sát Thần Y – Lý Trấn Ác hạng 35 Thiên Bảng!”

Tại Vân Hải tiên cung, bọn họ và Lý Trấn Ác từng ngốc trong tòa thạch tháp kia hơn một tháng.

Khi đó Sát Thần Y – Lý Trấn Ác vẫn là hạng 32, hiện giờ rơi xuống 35.

Tông Tam Bình hơi bất đắc dĩ, những người này cản ở phía trước, thuyền không thể gia tốc được.

Cũng đúng lúc này, bóng người Phong Tam bỗng nhiên lóe lên, xuất hiện ở mạn trái của thuyền.

Hắn vai gánh Bạch Tiểu Chiêu, đỉnh đầu là tiểu Tóc Húi Cua, ôm quyền về phía Sở Hi Thanh: “Chủ thượng, Phong Tam may mắn không làm nhục mệnh, đã hoàn thành nhiệm vụ! Mặt khác, Cơ tiền bối để ta chuyển báo, nàng rất hài lòng với tình báo và độc châu mà thuộc hạ mang đến.”

Khi hắn nói chuyện, Bạch Tiểu Chiêu và tiểu Tóc Húi Cua đã nhào về người Sở Hi Thanh.

Chúng nó đều cực kỳ oan ức.

Lúc ở Cực Đông Băng Thành, hai thú bị Phong Tam kéo đi, còn tưởng rằng chỉ chia lìa mấy canh giờ thôi.

Kết quả Sở Hi Thanh gửi một đạo tin phù, để Phong Tam chạy xa mấy vạn dặm.

Phong Tam đi một mình thì cũng thôi, lại còn cố tình kéo bọn họ đi theo.

Khi hai thú đi đến đỉnh đầu Sở Hi Thanh, thì bắt đầu nhìn lẫn nhau một cái, rồi lập tức ra tay tranh đấu, có thể nói là đỉnh đầu của Sở Hi Thanh đã trở thành bãi chiến trường.

Bạch Tiểu Chiêu tỏ ra rất hưng phấn, không có chút chột dạ nào.

Ngay ngày hôm qua, Sở Vân Vân không chỉ tán thưởng nàng, còn nói nàng làm rất tốt, trước khi Vấn Tố Y tự phong ấn, cũng nhờ nàng chăm nom huynh trưởng.

Còn cả Loạn Ly tỷ nữa, nàng đang ngồi ở trên cột buồm kìa.

Sở Hi Thanh cũng không để ý hai tên nhóc này, mà đưa tay nhận cái túi mà Phong Tam đưa.

Đây hiển nhiên là túi càn khôn, bề ngoài chỉ bằng bàn tay, Sở Hi Thanh lại lấy ra một thứ như xúc tu bạch tuộc, toàn thân màu đen sẫm.

Sở Hi Thanh lập tức yên tâm, chỉ cần Phong Tam hoàn thành nhiệm vụ. Như vậy hắn có nắm chắc tám phần mười trong hành trình này.

Hắn lập tức mở miệng cắn một phần mười cái xúc tu này, sau đó bắt đầu nhai nuốt.

Chờ đến khi nuốt vào bụng, cảm giác nhiệt độ cơ thể tăng mạnh, bắt đầu cháy hừng hực.

Lục Loạn Ly chưa từng nhìn thấy Cơ Dương, nàng tò mò hỏi: “Đây là thứ gì? Ta thấy thứ này có kịch độc, mà ngươi cứ nuốt như vậy? Còn nữa, thứ này có tác dụng gì?”

“Nói như thế nào đây? Đây là một loại xúc tu của loài rồng!”

Sở Hi Thanh vừa gặm vừa giải thích: “Sau khi ăn xong có thể bổ sung dương lực. Còn độc tố, ngươi quên ta có huyết mạch Nhai Tí?”

Năng lực kháng độc của Nhai Tí luôn nằm trong top 5 thần thú.

Chúng có thể phản xạ độc tố ra ngoài cơ thể, vì vậy trời sinh bất độc bất xâm, là khắc tinh của các loài rắn rết.

Tại thời viễn cổ, các loại Cửu Anh, Tương Diêu, Minh Xà, Câu Xà, Hóa Xà, Ba Xà, Đằng Xà… đều bị chúng coi là đồ ăn vặt.

Nhân tộc đến giờ vẫn sử dụng đồ đằng Nhai Tí ở trong nhà, để xua đuổi xà trùng.

Đương nhiên, cái xúc tu này cũng không phải chuyện đùa, nó ngậm lấy thi độc cực kỳ mạnh mẽ trên người Cơ Dương.

Trước kia, Sở Hi Thanh cần Sở Vân Vân trợ giúp mới có thể luyện hóa.

Nhưng bây giờ hắn không cần mượn ngoại lực nữa.

Hắn vừa ăn vừa luyện hóa, bắt đầu bổ sung vào ‘Nguyên Dương Cửu Khiếu’.

Chương 2078 - Bạch tuộc nướng (2)

Sau khi song tu với Vấn Tố Y, Thần Dương của hắn đã lên đến cấp 24.

Điều này làm cho không gian bên trong ‘Nguyên Dương Cửu Khiếu’ cũng tăng mạnh.

Mà từ năm trước đến giờ, Sở Hi Thanh đều không có thời gian đi mộ Cơ Dương.

Huyết mạch của hắn lại tăng lên quá nhanh, nếu dựa vào bản thân tích lũy, không biết bao giờ mới lấp đầy chín khiếu huyệt.

Vẫn là luyện hóa xúc tu của Cơ Dương cho nhanh và tiện.

Tuy rằng dương lực này không quá tinh khiết, còn ngậm lấy sát lực nhất định, nhưng dù sao có còn hơn không.

Lúc này, mấy người Kiếm Tàng Phong lại hiểu sai ý, bọn họ đều liếc mắt nhìn nhau một chút. Đều nghĩ thầm vị Vấn thành chủ kia lại mạnh mẽ đến thế? Thế mà lại để nguyên dương của Sở Hi Thanh yếu đến mức này, phải mượn ngoại vật để tráng dương.

Lục Loạn Ly hiển nhiên là cũng nghĩ không bình thường, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng đã bắt đầu âm trầm xuống.

Khi Sở Hi Thanh miễn cưỡng nốt một cái xúc tu, thuyền đã chậm rãi dừng lại.

Bóng người Sát Thần Y – Lý Trấn Ác đã ở ngoài 30 dặm.

Người này dáng người cao to, cầm một thanh trường kiếm nhỏ và dài như kim châm, mặc một bộ áo trắng hơn tuyết, hai mắt tràn đầy lưu quang, nhìn qua lại tiêu sái thong dong, nhưng đáng tiếc là vị này có cái mũi quá to.

Cái mũi đỏ rực và khổng lồ kia chiếm cứ gần nửa khuôn mặt Lý Trấn Ác, để người khắc sâu ấn tượng.

Sở Hi Thanh lắc mình đi đến trước thuyền.

Hắn còn chưa kịp nói chuyện, liền nhìn thấy quần áo toàn thân Lý Trấn Ác nổ tung, để lộ ra một thân cơ bắt cường tráng.

Sau đó là tổng cộng 72 viên kim châm bay lên, đâm thẳng vào thân thể Lý Trấn Ác.

Cơ thể vốn rắn chắc cường tráng của hắn lập tức bành trướng.

Chỉ giây lát, Lý Trấn Ác đã cao đến ba trượng, lại mọc thêm hai đầu và bốn cánh tay, cơ bắp trên người cũng bành trướng lên, tựa như những con giao long quấn quanh người.

Sở Hi Thanh không khỏi lo cho cái quần lót trên người Lý Trấn Ác.

Nếu thân thể vị này vẫn bành trướng nữa, hắn lo cái nội khố kia sẽ nổ tung.

Lý Trấn Ác thì lại không để ý chút nào, hắn thản nhiên, lạnh lùng nhìn Sở Hi Thanh: “Lý mỗ bị người nhờ vả, đến đây ngăn cản ngươi và Vấn Tố Y lên phía bắc. Tốt nhất là lấy mạng hai người các ngươi luôn.”

Sở Hi Thanh thong dong tự nhiên, hai tay đè đao: “Chỉ sợ các hạ không có bản lãnh này.”

“Ta biết ngươi vừa đánh bại Vương Thiên Đông, đối kháng 108 vạn kích toàn lực của hắn mà không có dấu hiệu bị thua.”

Khóe môi Lý Trấn Ác hiện ra vẻ trào phúng: “Nhưng nếu ngươi cho rằng dưới top 20 Thiên Bảng đều không phải đối thủ của ngươi, vậy thì ngươi sai lầm rồi.”

Sở Hi Thanh không khỏi lắc đầu.

Hắn chưa bao giờ cho rằng như vậy.

Xếp hạng trên Thiên Bảng cơ bản là chính xác, nhưng lại tồn tại tình huống võ đạo sinh khắc.

Có ít người có võ đạo đặc biệt, có thể phát huy sức chiến đấu cực mạnh trong hoàn cảnh đặc biệt.

Giống như Lý Trấn Ác ở trước mắt.

Người này rõ ràng là đã đánh vỡ giới hạn người và thần, tạm thời nắm giữ thân thể Bán Thần.

Mà khi Sở Hi Thanh đang âm thầm cảnh giác, Lý Trấn Ác bỗng nhiên nhân kiếm hợp nhất. Hóa thành một vệt kim quang, đâm thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Nội tâm Sở Hi Thanh lạnh lẽo, ánh mắt cực kỳ nghiêm túc.

Tốc độ của Lý Trấn Ác này quá nhanh, thần tốc tuyệt luân, đuổi sát lưu quang, hơn nữa cái Xuyên Thứ chi pháp cực kỳ mạnh mẽ kia, còn đánh nát thời gian, xuyên thủng không gian.

Sở Hi Thanh phát hiện tốc độ đao của mình dù có nhanh hơn thì cũng không thể chống lại thanh kiếm như châm của Lý Trấn Ác.

Cửu Diệu Thần Luân kiếm và bộ ‘ngôi sao La Hầu’ phía sau hắn tuy rằng có phản ứng, nhưng cũng không thể nào theo kịp tốc độ của Lý Trấn Ác.

Một kiếm này của Lý Trấn Ác, lại có thần uy của top 4 Thiên Bảng!

Top 4 Thiên Bảng bây giờ, đều có thực lực Gần Thần!

Lựa chọn duy nhất của Sở Hi Thanh là biến hóa Tiên Phong Lôi Thể!

Bồng!

Theo một người một kiếm hóa thành kim quang bay xuyên qua, lại chỉ đánh tan một mảnh lôi đình.

Sau đó, thân thể của Sở Hi Thanh lại xuất hiện ở ngoài bảy trượng, lông tóc không tổn thương.

Nhưng thân thể của Lý Trấn Ác lại lượn vòng lại, rồi đâm xuyên một lần nữa.

Một kiếm này còn mạnh hơn một kiếm vừa rồi!

Sở Hi Thanh chỉ liếc mắt liền biết Tiên Phong Lôi Thể của mình không ứng phó được một kiếm này.

May mắn là cú né vừa rồi khiến cho Sở Hi Thanh có thêm chút thời gian để ứng biến.

Hắn bước một bước, thi triển Quang âm Thuấn Bộ, đi đến sau lưng Lý Trấn Ác, vị này vẫn theo quán tính mà đâm xuyên ra ngoài 60 dặm nữa, rồi mới quay đầu trở lại, đâm xuyên lần thứ ba.

Lúc này, Sở Hi Thanh đã súc thế xong.

Ngay khi ánh mắt Sở Hi Thanh lạnh lẽo như băng, thanh 'Thiên Lý Chiêu Nhiêu đao' sắp ra khỏi vỏ, thì lại nghe thấy một tiếng nổ 'ầm'.

Thân thể của Sát Thần Y – Lý Trấn Ác đột nhiên nổ thành một mảnh sương máu ở ngoài 20 dặm.

Chương 2079 - Bạch tuộc nướng (3)

Ánh mắt Sở Hi Thanh tràn đầy ngạc nhiên, ý nghĩ đầu tiên trong đầu hắn là, Lý Trấn Ác ra vẻ bí ẩn, hoặc là đang dùng bí pháp gì đó; sau đó hắn mới ý thức được, Lý Trấn Ác đã tử vong.

Thần Ý Đao Tâm của Sở Hi Thanh đã không cảm ứng được địch ý và sát niệm của Lý Trấn Ác, cũng không phát hiện ra bất kỳ linh thức hay khí cơ nào của Lý Trấn Ác.

Cái tên này chết rồi?

Dường như không đúng lắm, thanh trường kiếm như kim châm và mưa châm đầy trời của Lý Trấn Ác lại kêu ong ong, rồi hóa thành sóng triệu cuồn cuộn, lao thẳng về phía nam.

Ngoài ra, còn có một tấm tin phù màu tím trôi nổi ở giữa không trung.

“Chắc là phương pháp kim châm độ huyệt của hắn đã kích phát quá nhiều tiềm năng của cơ thể, khiến cho cơ thể nổ tung. Nhưng chắc là hắn đã chuẩn bị cho mình một bộ thân thể khác.”

Kiếm Tàng Phong không khỏi cảm thán: “Học được rồi, Lý Trấn Ác là dùng phương pháp này để né tránh Thần khế hoặc bí pháp khống chế nào đó. Trận chiến này, hắn đúng là đã toàn lực, dùng hết tất cả sức lực luôn.”

Dùng hết sức đến mức bạo thể mà chết.

Tông Tam Bình phản ứng chậm hơn một chút, sau đó cũng bội phục: “Không hổ là Sát Thần Y, chắc là hắn biết hai kiếm này không thể làm gì sư đệ cả.”

Hắn biết sư đệ có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, dù cho có chết thì vẫn có thể Hồi Sóc thời gian, trở về trạng thái mạnh nhất.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại cầm tấm tin phù màu tím kia lên, dùng thần niệm cảm ứng văn tự bên trong.

Lý Trấn Ác lại hứa hẹn sẽ ra tay trị liệu cho hắn ba lần, hơn nữa còn không phải trả bất cứ cái giá nào.

Vị này còn ghi chép một cái địa danh ở trong tin phù.

Y thuật của Sát Thần Y có một không hai thiên hạ, hành tung bất định, không có chỗ ở cố định.

Nhưng tương lai, chỉ cần Sở Hi Thanh đưa ngươi đến địa điểm này, Lý Trấn Ác nhất định sẽ xuất hiện trong vòng một ngày.

Đây là Lý Trấn Ác bồi tội?

Sở Hi Thanh nghĩ đến địch ý và sát niệm vừa rồi, có thể thấy người này vẫn có sát tâm với hắn.

Nhưng mà giang hồ đồn đại, vị Lý Trấn Ác này tuy tính tình quái gở, nửa chính nửa tà, nhưng lại là người nói lời giữ lời.

Đúng là một người cổ quái…

“Chúng ta đi tiếp!”

Sở Hi Thanh đã trở về thuyền, lại gặm xúc tu của Cơ Dương: “800 dặm phía trước lại có một Thiên Bảng, khí cơ của người này không kém Vương Thiên Đông.”

Lúc này, hắn lại nhìn vào bảng nhân vật trước mắt mình.

Từ khi Sở Hi Thanh xuất phát, điểm thiên nguyên của hắn đang điên cuồng tăng lên.

Cho đến bây giờ, đã lên đến hơn 700 điểm.

Mà lúc này còn chưa đến giờ thìn, Luận Võ lâu và Thiên Cơ các vẫn chưa bán hai quyển đặc san kia.

…

Cùng lúc đó, tại một tòa y quán rách nát ở ngoài 3700 dặm.

Lý Trấn Ác bỗng nhiên ngồi bật dậy từ trong một tòa quan tài đá, sau đó giãy dụa đi ra.

Bộ thân thể này của hắn khác với bộ cũ.

Tuy rằng chiều cao như nhau, nhưng trên người không có cơ bắp, mà lại có vẻ văn nhược yếu đuối.

Sau khi leo ra khỏi quan tài, Lý Trấn Ác lại ngồi dựa vào quan tài để thở dốc.

Khi hắn khôi phục một ít thể lực, liền tức giận gào thét, đấm đá lung tung, nện rất nhiều chai chai lọ lọ ở chung quanh thành mảnh vỡ.

“Kim Thần – Bạch Chúc, ta xxx bà nội ngươi!”

“Tiên sư cha nhà ngươi! Để lão tử đi giết Vấn Thù Y? Coi Lý mỗ là đám ngu xuẩn trong thần giáo của ngươi sao?”

“Lão tử đúng là có thù oán với Vấn Thù Y, nhưng dù lão tử có ngu xuẩn hơn đi nữa, cũng sẽ không đi ngăn cản nàng thành đạo.”

“Khà khà! Không nghĩ đến đúng không, không ngờ lão tử còn phương pháp này đúng không.”

"Tây Phương Bạch Đế cái con mẹ gì chứ, quả thực là cứt chó! Lại muốn mượn tay lão tử để phá khí vận của tộc ta? Móa! Móa! Móa!"

Lý Trấn Ác phát tiết một lúc lâu, lúc này mới dừng lại.

Hắn cúi đầu nhìn bộ thân thể gầy yếu và dính vô số chất lỏng này, ánh mắt tràn đầy phẫn hận và không cam lòng.

Lý Trấn Ác tuy đã phục sinh, còn mượn cơ hội này để thoát khỏi bí pháp khống chế của Kim Thần – Bạch Chúc, nhưng hắn cũng phải trả một cái giá đắt.

Dự tính là bộ thân thể này phải cần ít nhất năm năm để rèn luyện, mới có thể đuổi kịp cường độ của bộ thân thể cũ.

Nhân tộc tu luyện võ đạo cực kỳ gian nan.

Đặc biệt là những tán tu không có nơi nương tựa, con đường của bọn họ tràn đầy cạm bẫy của chúng thần.

Lý Trấn Ác từng nhận được chỗ tốt từ Kim Thần – Bạch Chúc, nhưng mà bây giờ, hắn cũng vì thế mà phải trả một cái giá cực đắt.

Cùng lúc đó, tại đường Chu Tước thành Vọng An, đoàn người đứng bên bảng thông cáo lại bắt đầu ầm ĩ.

"Lý Trấn Ác thua! Sát Thần Y – Lý Trấn Ác thua! Song phương chỉ giao thủ hai hiệp?"

"Hai hiệp? Làm sao có thể?"

"Đây là lừa người đúng không? Chẳng lẽ Trang gia báo tin tức giả?"

"Có gì đáng tin ngạc chứ? Nếu Sở Hi Thanh có thể đánh bại Vương Thiên Đông, đương nhiên có thể đánh bại Lý Trấn Ác!'

"Mấu chốt là chỉ hai hiệp, Sát Thần Y tốt xấu gì cũng là hạng 35 Thiên Bảng, làm sao có thể thua trong hai hiệp được!"

Chương 2080 - Bạch tuộc nướng (4)

"Sở Hi Thanh đánh bại Vương Thiên Đông, nhưng ngươi tin thực lực của Sở Hi Thanh vượt qua Vương Thiên Đông thật? Giao chiến nửa khắc, binh khí vỡ vụn, Vương Thiên Đông dùng chính là thần binh nhất phẩm đấy, một thanh kiếm mạnh mẽ vậy làm sao có thể gẫy?"

"Vương Thiên Đông khẳng định là đã giữ sức, Lý Trấn Ác cũng như vậy!”

Nhưng trong đám người cũng có rất nhiều người tin tức linh thông.

“Là thật! Nghe nói thân thể Lý Trấn Ác nổ tung, hóa thành một đám sương máu.”

“Lừa ngươi làm gì? Có người nói Lý Trấn Ác dùng kim châm độ huyệt, mở giới hạn thần và người. Nhưng hình như hắn đánh giá cao bản thân mình, thân thể không chịu nổi sức mạnh khổng lồ đó, cho nên trực tiếp bạo thể mà chết.”

“A, cái này còn bảo không nhường?”

“Nhường? Nhường cái chim! Người đều chết rồi còn nhường cái gì, từ đây Sát Thần Y – Lý Trấn Ác xóa tên Thiên Bảng!”

“Vương Thiên Đông cũng không nhường, khi đó không chỉ có một người quan sát đâu. Vương Thiên Đông đánh 108 vạn kích, mỗi một kích đều là toàn lực. Sở Hi Thanh lại mạnh mẽ chống lại, thực lực tổng hợp của Sở Hi Thanh cũng phải top 20 Thiên Bảng.”

“Bây giờ ta càng muốn biết cực hạn của hắn ở đâu? Đừng quên hắn còn huyết mạch Nguyên Thần, còn có Cuồng Chiến và Thần Lực Tái Thôi của Táng Thiên, và cả ‘Tinh Thần quyền ấn’.”

“Không biết nữa, lực bộc phát của Sở Hi Thanh rất mạnh, ta đoán là dưới top 20 Thiên Bảng, đều không phải đối thủ của hắn. Nhưng ta càng muốn biết, Vương Thiên Đông và Lý Trấn Ác đều không vây công, mà từng người đến một là có ý nghĩa gì? Sau lưng Sở Hi Thanh chính là Vô Tướng thần tông!”

“Không biết, nhưng nhất định là có nguyên do.”

Đúng lúc này, lại có một người gào lên.

“Thiên Cửu lâu lại mở bàn cược, đối thủ tiếp theo của Sở Hi Thanh là Kim Xà Thiên Quân – Xà Hóa Vũ hạng 25 Thiên Bảng!”

“Thiên Chung lâu cũng mở bàn cược, tỷ lệ cược 1.7:1!”

“Tỷ lệ cao như vậy? Xà Hóa Vũ chỉ xếp hạng 25, ngay cả Vương Thiên Đông hạng 16 cũng thua kìa.”

“Tình huống khác nhau, Xà Hóa Vũ là cao nhân ma đạo, nhất định sẽ dùng toàn lực, không chừa lối thoát.”

“Người này là ma đạo, sẽ không quan tâm khí vận nhân tộc gì đâu.”

“Bên kia truyền tin tức về, có người tất cả mây trong 300 dặm quanh Xà Hóa Vũ đều hóa thành mây độc, Xà Hóa Vũ còn mang thần thú bản mệnh của hắn theo, chính là con Ba Xà yêu lực hai vạn năm kia.”

“Ồ? Vậy chỉ sợ là nghiêm túc rồi.”

“Lão Lương, thương lượng với ngươi một chuyện, ngươi lại cho ta mượn ba vạn lượng.”

“Lại vay tiền? Không phải ngươi đặt Vô Cực Đao Quân, để cho Kim Ngọc đường táng gia bại sản sao? Ta đệch, không ngờ cái tên mày rậm mắt to như ngươi lại là loại người này!”

Khi đường Chu Tước đang hỗn loạn tưng bừng, Sở Hi Thanh và thuyền Bình Thiên lại tiến lên phía trước.

Hắn nhìn mây độc đầy trời ở phía trước, còn cả nam tử có đôi mắt rắn màu vàng trong mây đen kia, sau đó lại nuốt một miếng xúc tu của Cơ Dương.

Sở Hi Thanh vừa nhai vừa đè đao.

Ánh mắt của hắn lạnh lẽo, lập tức lóe lên một cái, tiến vào trong làm mây độc màu đen kia.

Đao kiếm của song phương lập tức va chạm kịch liệt, một cái hô hấp đã là hơn 3000 kích.

Trong sương còn truyền ra từng tiếng rút của rắn, có thể mơ hồ nhìn thấy một con Ba Xà cực lớn đang bay lượn trong mây đen.

Khoảng tầm nửa khắc sau, theo một ánh đao kinh người lóe lên, đầu người của Kim Xà Thiên Quân – Xà Hóa Vũ lập tức rơi xuống, suối máu phun thẳng lên trời.

Sở Hi Thanh lại không hề vui mừng, trái lại còn nhíu chặt lông mày.

Thực sự là quá dễ dàng!

Vừa rồi, khi hắn thi triển ‘cực chiêu Gần Thần’ thì đúng là đã dùng chín phần mười sức lực.

Nhưng mà Xà Hóa Vũ thành danh nhiều năm, lại có Ba Xà hai vạn năm trợ chiến.

Người này làm sao có thể không đỡ nổi một đao?

Chẳng lẽ là bí pháp biến hóa gì đó? Thật ra chân thân của Xà Hóa Vũ đã chuyển qua nơi khác?

Nhưng trong cảm ứng của Sở Hi Thanh, kia thật sự là thi thể của Kim Xà Thiên Quân – Xà Hóa Vũ.

Đúng lúc này, một giọng nói khàn khàn hư tiếng rắn truyền vào trong tai của hắn.

“Kim xà thuế thể (lột xác), ta của hôm qua không phải ta của hôm nay!”

Giọng nói kia còn ngậm lấy ý cười gằn: “Hôm nay ta không muốn ngăn cản Nhất Kiếm Khuynh Thành thành đạo, vì vậy nên mới nhận một bại này, sau này gặp mặt, sẽ chiến một trận sảng khoái với Đao Quân!”

Khoảnh khắc này, toàn bộ chân trời đều vắng lặng, trong phạm vi ngàn dặm, không hề có một tiếng động nào.

Tạ Chân Khanh đang cưỡi một chiếc phi chu, dùng pháp khí để nhìn trộm từ ngoài ngàn dặm, trong con ngươi của nàng hiện lên vẻ khiếp sợ và thất thần, rất lâu vẫn không thể biến mất.

Đây là vị Thiên Bảng thứ ba mà Sở Hi Thanh đánh bại ngày hôm nay!

Đến cùng là những cao thủ Thiên Bảng này nhường Sở Hi Thanh? Hay là thực lực của Sở Hi Thanh đã đạt đến mức khủng bố như vậy?

Chương 2081 - Quyết chí tiến lên

Sở Hi Thanh rất nhanh gặp phải đối thủ thứ tư của hắn, nói chính xác hơn là thứ tư và thứ năm.

Đó là một tổ hợp hai người… Song Dực Thần Sát – Tư Đồ Thiên Sinh và Tư Đồ Địa Quả hạng 27 Thiên Bảng.

Hai người này khoảng 20 tuổi, dáng người cao to, khuôn mặt xinh đẹp tựa nữ nhân.

Bọn họ mặc giáp màu trắng bạch, từng người cầm một thanh chiến đao hẹp dài, đứng lơ lửng giữa trời cao. Sát khí và đao ý tràn ngập ngàn dặm, khiến phạm vi này không có nổi một con chim chóc.

Sau lưng hai người đều có một chiếc cánh chim màu vàng óng, vị trí vừa hay nằm ở hai bên trái phải.

“Song Dực Thần Sát, cánh trái Đao Vương Tư Đồ Thiên Sinh, cánh phải Thần Đao Tư Đồ Địa Quả. Có người nói cặp huynh đệ sinh đôi này có huyết mạch bán yêu, là hỗn huyết giữa người và Kim Sí Đại Bằng, là sát thủ đáng sợ nhất thiên hạ ngày nay.”

Diệp Tri Thu nhìn hai bóng người ngoài 30 dặm kia: “Hai người này xếp hạng 27 Thiên Bảng, nhưng không phải hai người liên thủ mới xếp hạng 27, mà là mỗi một người đều có thực lực hạng 27!”

“Có người nói bọn họ có thể tâm linh tương thông, còn có một bộ chiến pháp hợp kích rất mạnh, sau khi liên thủ có thể vào top 10 Thiên Bảng, thậm chí là còn hơn.”

“Sư đệ!”

Tông Tam Bình đè kiếm: “Xem ra bọn họ muốn liên thủ, lấy hai đánh một, thắng cũng không vẻ vang gì! Không bằng để ta ra chiến với ngươi?”

Hắn có hơi ngứa tay, cũng muốn nhìn xem mình vào Thiên Bảng chênh lệch đến đâu.

Sở Hi Thanh lại hơi lắc đầu: “Tông sư huynh phòng bị, sẵn sàng ra tay cứu viện là được, nhưng chắc hẳn là không cần đến.”

Hắn vừa nói hết lời, liền nhảy ra khỏi thuyền.

Mấy người Kiếm Tàng Phong và Tông Tam Bình là hắn cố tình mời đến để ứng phó với một mục tiêu có uy hiếp nào đó.

Những cao thủ Thiên Bảng này, đối với hắn mà nói thì chưa đến trình độ ‘uy hiếp’, vì vậy bây giờ vẫn chưa phải lúc dùng đến bọn họ.

Sở Hi Thanh và Song Dực Thần Sát đều không có hứng thú nói chuyện, khi hắn đứng lơ lửng giữa không trung, hai bóng người phía xa xa đã đan xen mà đến.

Hai người này hóa thành lôi đình chói mắt màu vàng, môi đôi chiến đao hẹp dài chém ra hai đao cương ngàn trượng, vắt ngang trời mây, nhìn qua như một cái kéo khổng lồ.

Con ngươi Sở Hi Thanh hơi co lại, cũng lập tức rút đao.

Cheng!

Một tiếng kim loại chói tai vang lên, đao cương của song phương vỡ vụn thành trăm ngàn mảnh, lan tràn và càn quét ra bốn phương tám hướng.

Sau đó là những tiếng binh khí giao phong, vô số sóng cương lực trùng kích, liên miên không dứt trên tầng mây.

Thực lực của Song Dực Thần Sát hoàn toàn nằm trên Sát Thần Y – Lý Trấn Ác.

Nhưng mà song đao nhanh như chớp của bọn họ, lại vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng của Sở Hi Thanh.

Dù đối phương có tâm linh tương thông và chiến pháp hợp kích cực kỳ mạnh mẽ, có thần uy như $1 + 1 = 3.5$, nhưng Sở Hi Thanh cũng có hai thứ Cửu Diệu Thần Luân kiếm và 'ngôi sao La Hầu'.

Sở Hi Thanh còn thử TIệt Thiên chi pháp trong chiến đấu.

Tiệt Thiên của hắn chỉ có tầng 12, nhưng bên trong Cửu Diệu Thần Luân kiếm lại có thiên quy Tiệt Thiên cực kỳ mạnh mẽ.

Sở Hi Thanh phát hiện pháp môn này cực kỳ tốt.

Mặc kệ Song Dực Thần Sát muốn triển khai đao pháp gì, nó đều có thể cắt đứt; mặc kệ bọn họ phối hợp thế nào, đều có thể chặn lại.

Khiến cho áp lực của bọn họ mang lại còn nhẹ hơn Vương Đông Thiên sử dụng 'toàn lực'.

Khi song phương giao thủ được nửa khắc, Sở Hi Thanh đã nhận ra hai người này bắt đầu súc thế.

Bọn họ và Sở Hi Thanh vừa giao thủ, vừa tích trữ một lượng lớn lôi đình màu vàng óng.

Lôi đình ngưng tụ càng nhiều, thanh thế lại càng mạnh. Không chỉ Tiệt Thiên của Sở Hi Thanh không thể đánh gãy, mà Tru Thiên và Như Ý của hắn cũng không thể tiêu diệt.

Võ ý thiên quy của song phương bắt đầu va chạm kịch liệt trên không trung.

Sở Hi Thanh phát huy Nhai Tí, Như Ý, Tiệt Thiên và Tru Thiên của mình cực kỳ nhuần nhuyễn, hắn phản xạ, áp chế và phá hư tất cả ngoại lực và thiên quy quanh đây.

Song Dực Thần Sát thì vô cùng cứng cỏi, thiên quy Lôi Đình, Nguyên Từ, Nhiếp Thiên, Trảm Thiên, Hủy Diệt và Kiên Duệ của hai người liên miên không dứt, liên tục chống lại Sở Hi Thanh ở trong vùng không gian này.

Sở Hi Thanh vừa múa đao chống đỡ, vừa ngưng thần đề phòng.

Đối phương hiển nhiên là đang chuẩn bị một thức 'cực chiêu Tru Thần' cực kỳ mạnh mẽ.

Sở Hi Thanh lại bình tĩnh không sợ.

Hắn bây giờ cũng nắm giữ vài thức 'cực chiêu Tru Thần', uy lực cũng cực kỳ mạnh mẽ, thần uy vô lượng.

Nhưng trận chiến này, có biện pháp thắng nhanh và tiện hơn.

Một cái chớp mắt tiếp theo, Tư Đồ Thiên Sinh và Tư Đồ Địa Quả đột nhiên lùi nhanh đến 3000 trượng.

Bóng người của bọn họ dừng lại giây lát, một chiếc cánh chim lôi đình màu vàng dài 10 trượng xuất hiện ở sau lưng họ, cộng thêm một cái cánh chim trên người mỗi người, vừa vặn là hai đôi cánh.

Hình tượng này tựa như hai con Kim Sí Đại Bằng chân chính, bọn họ đầu tiên là dùng lực hút mạnh mẽ của Nguyên Từ để khóa chặt Sở Hi Thanh trên không trung, khiến cho hắn không thể trốn tránh, cũng không thể sử dụng các loại năng lực như Quang âm Thuấn Bộ hay Tiên Phong Lôi Thể.

Sau đó hai bóng người vàng óng mang theo lôi đình vô tận, và hàng ngàn hàng vạn lưỡi đao bắn về phía Sở Hi Thanh.

Chương 2082 - Quyết chí tiến lên (2)

Sở Hi Thanh vẫn bình tĩnh, không hề sợ hãi.

Theo song đao của hắn vung lên, từng mảng từng mảng ánh đao như gương bạc sinh thành ở quanh người hắn.

Sau lưng cũng xuất hiện con cự thú Nhai Tí kia, con Nhai Tí này gần như ngưng thành thực chất.

Sau khi Huyết Nhai Đao Quân thay đổi huyết mạch Nhai Tí, cấp 15 sẽ thức tỉnh một năng lực tên là Huyết Nhai Nguyên Hồn.

Năng lực này không chỉ giúp hắn tăng cường thiên quy Báo Ứng lên ba cấp, mà còn kích phát ‘nguyên hồn’ trong giây lát, trong lúc đó không nhìn cấp độ, không nhìn mạnh yếu, không nhìn địa hình, không nhìn thời gian và không gian, thậm chí không nhìn nhân quả, báo ứng bất kỳ lực lượng nào, bất kỳ thiên quy nào lên người khác.

Ban đầu Sở Hi Thanh chỉ có thể dùng nhiều nhất là ba lần, bây giờ đã có thể dùng 15 lần!

Có thể nói năng lực này là khắc tinh của tất cả cực chiêu!

Nhưng Sở Hi Thanh còn chưa kịp phát động năng lực huyết mạch, liền nhìn hai hai đạo kim quang bàng bạc phía trước đã đâm vào nhau.

Cũng không biết xuất phát từ duyên cớ gì mà dẫn đến sai lầm, hai cánh của bọn họ bị mất khống chế, khiến cho hai người đâm vào nhau ở nơi cách Sở Hi Thanh mười trượng.

Lực lượng khủng bố của ‘cực chiêu Tru Thần’ cũng đánh thẳng vào đôi huynh đệ này. Lôi đình mênh mông và thần uy vô cùng kia, lập tức đánh nổ thân thể của bọn họ thành sương máu, bắn tung tóe bốn phía.

Sở Hi Thanh nhìn thấy cảnh này thì không khỏi thất thần.

Nhưng hắn vẫn vô thức chém ra một mảnh đao cương ở trước người, phản xạ những máu thịt và sương máu kia trở lại.

Trên thuyền, Lục Loạn Ly cũng hơi sửng sốt, vẻ mặt vô cùng khó hiểu: “Sao lại vậy?”

Loại tồn tại giống như Tư Đồ Thiên Sinh và Tư Đồ Địa Quả, sẽ không phạm phải sai lầm như vậy.

Sau khi Thiên Xạ Thần Sát – Cung Nghiễm Hàn bỏ mình, hai người này là hai sát thủ mạnh mẽ nhất trong phạm vi Thần Châu.

Mà yêu cầu cơ bản nhất của sát thủ, chính là lực khống chế.

“Hiển nhiên là cố ý, bọn họ đã dùng một biện pháp nào đó để thức ‘cực chiêu Tru Thần’ này xuất hiện sơ hở.”

Phong Tam khẽ lắc đầu, ánh mắt cực kỳ phức tạp: “Hai vị này cũng là thân bất do kỷ, tự đi tìm cái chết. Chủ thượng không cần để ý, Kim Sí Đại Bằng là á loại cận huyết của Phượng Hoàng, có hai cơ hội niết bàn, chắc hẳn bọn họ đã chuẩn bị hết rồi.”

“Ta chỉ cảm thấy rất đáng sợ.”

Diệp Tri Thu hít sâu một hơi, sắc mặt nàng tái nhợt: “Ngay cả nhân vật như Song Dực Thần Sát và Vương Đông Thiên cũng rơi vào cạm bẫy của chúng thần, thân bất do kỷ. Lại không biết có bao nhiêu cao thủ trên Thiên Bảng bị chúng thần âm thầm điều khiển.”

Đại đa số cao thủ trên Thiên Bảng đều xuất thân từ tán tu.

Các cao thủ của tông môn cũng có thực lực Thiên Bảng, nhưng mục đích của bọn họ chỉ là rèn luyện trên giang hồ, hoặc là hoàn thành ‘nghi thức’, bình thường chỉ dạo chơi hơn chục năm thì sẽ thoái ẩn.

Như Tố Phong Đao, Hạ Bạch Thạch, hay Trang Nghiêm cũng đều là như vậy.

Hùng bá Thiên Bảng mấy trăm năm như Huyết Nhai Đao Quân và Già Thiên Kiếm Thánh – Mạch Đan Thư, chung quy vẫn là số ít.

Vì vậy, trên Thiên Bảng thì tán tu vẫn chiếm gần bảy phần mười.

Lục Loạn Ly cũng không rét mà run: “Thiên Bảng là như vậy, như vậy Siêu Phẩm thì sao?”

Tất cả Siêu Phẩm trong một ngàn năm nay, có ít nhất bốn phần mười là xuất thân từ tán tu.

Các thần bố cục trong nhân tộc quá sâu, quả thực là khủng bố.

“Không khuếch đại như các ngươi nghĩ đâu.”

Tông Tam Bình nở nụ cười thản nhiên: “Thật ra thì các đại thần tông và ma môn vẫn luôn âm thầm giúp đỡ tán tu có tiềm lực. Giống như Vô Tướng thần tông chúng ta, không chỉ cung cấp các loại công pháp và truyền thừa, thậm chí còn cho bọn họ cơ hội tham dự ‘Nhiên Huyết pháp tế’.”

“Chúng ta chỉ không thể cung cấp thần huyết và thần ân, giúp bọn họ thức tỉnh thiên phú huyết mạch mạnh mẽ hơn mà thôi. Nhưng vẫn có một nhóm người rơi vào cạm bẫy của chúng thần từ trước. Bọn họ thu hoạch được lực lượng từ chỗ của thần linh, bây giờ phải trả nợ.”

Hắn đã lên cấp trưởng lão trước khi vào Vân Hải tiên cung, bản thân cũng là đệ tử thánh truyền, là tầng lớp hạt nhất của Vô Tướng thần tông, cho nên hai năm nay đã biết rất nhiều bí ẩn của tông môn.

Sở Hi Thanh thì tay cầm song đao, đứng lặng ở ra ngoài ngàn dặm.

Song Dực Thần Sát vừa mới tử vong, Sở Hi Thanh đã cảm nhận được cỗ địch ý và sát niệm thứ sáu ở ngoài ngàn dặm.

Đây lại là một Thiên Bảng bị các thần bức bách, không thể không đến chặn đường sao?

…

Quận Lương Thành, Cự Châu.

Khi Sở Hi Thanh leo lên thuyền, tiếp tục bay về mặt bắc.

Băng Thành Cực Kiếm – Trưởng Tôn Nhược Ly vừa kết thúc chiến đấu với nhị muội Trưởng Tôn Nhược Lam của mình.

Sắc mặt của nàng xanh trắng, hàm răng cắn chặt, gần như cắn vỡ răng bạc. Một tay đè vai, trấn áp vết thương trên vai.

Trưởng Tôn Nhược Ly không ngờ mình và Trưởng Tôn Nhược Lam lại chênh lệch lớn đến như vậy.

Nàng và Trưởng Tôn Nhược Lam giao chiến không đến một khắc, liền bị Trưởng Tôn Nhược Lam chém trúng vai.

Nếu không phải Trưởng Tôn Nhược Lam vẫn còn nhớ đến tình nghĩa tỷ muội, thì nàng đã chết dưới kiếm của Trưởng Tôn Nhược Lam rồi.

Chương 2083 - Quyết chí tiến lên (3)

Nhưng làm cho Trưởng Tôn Nhược Ly thấy khó chịu hơn là, Trưởng Tôn Nhược Lam từ chối thỉnh cầu liên thủ chấn chứng Trưởng Tôn gia của nàng. Trưởng Tôn Nhược Lam không chỉ kiên trì ngả về phía thằng nhãi ranh Sở Hi Thanh kia, mà còn dựng cờ Sở ở quận Lương Thành, trắng trợn mời chào tướng sĩ Băng Thành.

Điều này làm cho mười mấy doanh trại quanh đây đều rung động, chẳng những có hàng ngàn hàng vạn tướng sĩ cơ sở trốn đến dưới trướng Trưởng Tôn Nhược Lam, mà còn có một số tướng lãnh cao tầng dẫn dắt thuộc hạ đi theo, thậm chí là cả doanh.

Quân phía bắc của Băng Thành có 290 vạn binh mã, giờ đã có gần ba phần mười chạy đến dưới trướng Trưởng Tôn Nhược Lam, mà xu thế vẫn còn đang gia tăng.

Điều này làm cho Trưởng Tôn Nhược Ly vừa tức vừa hận, lại vô cùng đau thương, nhưng không có chỗ phát tiết.

Từ khi Quy Hạo Nguyên thỉnh cầu tổ chức đại tế, cục diện càng ngày càng ác liệt.

Đầu tiên là biến cố trong ‘Trấn Hải từ’, mẫu hậu không hôn mê như dự đoán, Kiến Nguyên đế lại đột nhiên xuất hiện, tựa như còn là một trong những kẻ chủ mưu của kế hoạch này.

Điều này khiến cho mẫu hậu giận dữ, không tiếc tất cả, lại tựa như thần kinh không bình thường mà giết hết đám người Vấn Thiên Khuyết.

Sau khi đám thần tử giống như lá chắn của xã tắc tử vong, mẫu hậu trực tiếp giải tán Cực Đông Băng Thành, trước khi tự phong ấn còn giao phó tất cả thuộc hạ, tất cả con dân, tất cả của cải cho Sở Hi Thanh.

Trưởng Tôn Nhược Ly quả thực là không thể nào hiểu được.

Bọn họ đã biết sai rồi mà!

Lần này bọn họ đích thực là trúng kế của người khác, nhưng đó là do quá lo lắng cho tương lai của Băng Thành, để cho Kiến Nguyên đế và những thần linh kia nhân cơ hội mà vào.

Vấn Tố Y có cần phải đại khai sát giới các đại thần không? Có cần phải vì thế mà giải tán Băng Thành không? Có cần phải giao cho Sở Hi Thanh tất cả không?

Còn cả Trưởng Tôn Nhược Lam ngu xuẩn này nữa, nàng không giúp người chí thân của mình, trái lại đi giúp đỡ người ngoài như Sở Hi Thanh!

Chẳng lẽ Trưởng Tôn Nhược Lam không biết, Trưởng Tôn gia và Vấn gia đã rơi vào hoàn cảnh nguy vong? Rất có thể sẽ bị diệt môn sao?

290 vạn đại quân này, đã trở thành căn cơ duy nhất của hai nhà.

Trưởng Tôn Nhược Lam lại không chỉ không giữ gìn, còn muốn giúp đỡ người ngoài cắt đứt căn cơ của bọn họ.

Trưởng Tôn Nhược Ly mang theo tâm tư hỗn loạn mà bay về một doanh trại khổng lồ.

Ba ngày trước, tòa doanh trại này vẫn nghiêm chỉnh và trật tự, sĩ khí rất cao, huyết khí ngưng tụ có thể xông phá bốn tầng mây.

Nhưng mà bây giờ, Trưởng Tôn Nhược Ly chỉ thấy một mảnh bừa bộn.

Rất nhiều binh khí, yên ngựa, giá binh khí… đều vứt bừa chồng chất trên mặt đất, còn có rất nhiều tướng sĩ bỏ qua lệnh cấm, bắt đầu túm năm tụm ba ngoài lều trại.

Thần thái của bọn họ khác nhau, hoặc là sắc mặt khô khan, mắt không tiêu tự; hoặc là mắt đầy hoảng loạn, do dự bất định; có người lo lắng, nhỏ giọng bàn luận với đồng bạn; có người nôn nóng, gào thét ầm ĩ.

Trưởng Tôn Nhược Ly không khỏi cảm thấy hoảng sợ, nàng ý thức được lòng quân đã rung chuyển đến mức độ những tướng lãnh cao tầng cũng không ép được nữa.

Đây chính là cái gọi ‘dân không sợ chết, làm sao lấy chết ra dọa’.

Trưởng Tôn Nhược Ly không khỏi nhíu mày.

Nàng biết lòng quân tan vỡ chính là do Trưởng Tôn Nhược Lam ngu xuẩn kia.

Nữ tử này không trắng trợn tuyên dương chuyện Cực Đông Băng Thành giải tán, mẫu hậu giao phó tất cả tướng sĩ cho Sở Hi Thanh, còn tuyên bố bất cứ tướng sĩ nào đi theo, thì Sở Hi Thanh sẽ bỏ qua chuyện cũ.

Nguyên nhân thứ hai là do người nhà.

Đại đa số người nhà của tướng sĩ đều ở phía sau, bọn họ đang trên đường đến U Châu.

Dưới tình huống không xác định người nhà an toàn, những tướng sĩ này há có thể an tâm? Lại làm sao dám đối địch với Sở Hi Thanh?

Hiện giờ, trong 37 doanh trại tuy vẫn còn hơn 190 vạn người, nhưng gần một nửa người trong đó đã có ý nghĩ muốn đi theo Trưởng Tôn Nhược Lam, đầu nhập vào Sở Hi Thanh.

Trưởng Tôn Nhược Ly hiểu rõ, nhưng vẫn không kiềm chế được giận dữ.

Những con dân của Băng Thành này, ăn của nhà nàng, dùng của nhà nàng, kết quả đến lúc cần dùng người, thì bọn họ lại bỏ theo người khác giống như một con chó chạy theo xương.

Trưởng Tôn Nhược Ly lập tức thở dài, vứt bỏ những suy nghĩ lung tung.

Nàng giơ tay đóng băng vết thương trên vai, lại thay một bộ quần áo khác, rồi mới ra vẻ thong dong tự nhiên, đi vào lều lớn ở trung ương.

Trưởng Tôn Nhược Ly biết, giờ phút này phía dưới đã thấp thỏm lo lâu, lòng người ly tán.

Nhưng càng là lúc như vậy, thì nàng càng phải thể hiện trấn định tự nhiên, thong dong bình tĩnh như đã tính kỹ từ trước, chỉ có như vậy thì mới có thể làm cho bộ hạ tự tin, để bọn họ đồng ý đi theo.

Lúc này, rất nhiều tướng lãnh đang tụ tập bên trong lều, chín phần mười người ở đây đều là tộc nhân và thuộc hạ trực thuộc Trưởng Tôn gia và Vấn gia.

Ngồi ở vị trí trên cùng là Trưởng Tôn Binh Quyền.

Khi Trưởng Tôn Nhược Ly đi vào, hai mắt Trưởng Tôn Binh Quyền sáng lên: “Vương tỷ, không biết nhị tỷ có đồng ý chấn hưng cơ nghiệp cùng chúng ta hay không?”

Theo tiếng nói của Trưởng Tôn Binh Quyền, hầu như tất cả tướng lãnh đều nhìn về phía Trưởng Tôn Nhược Ly.

Chương 2084 - Quyết chí tiến lên (4)

Trưởng Tôn Nhược Ly lắc lắc đầu, ra vẻ xem thường: “Nàng quá ngu xuẩn, quả thực là não tàn, còn nói là phụng lệnh của mẫu hậu, nhất định phải đi theo Sở Hi Thanh. Nhưng rõ ràng là mẫu hậu đã mất lý trí trước khi tự phong ấn, loại mệnh lệnh hoang đường như vậy, há có thể nghe theo? Nhưng mà nàng chính là như vậy, luôn không thân với chúng ta, nên đừng hi vọng vào nàng làm gì.”

Nàng nhìn ra mọi người trong lều đều sinh ra ý thất vọng, bản thân nàng cũng không muốn nói đến đề tài này, tránh cho bại lộ việc bại trận và bị thương.

Trưởng Tôn Nhược Ly chợt đổi giọng: “Bên phía Sở Hi Thanh sao rồi? Hắn đến đâu rồi?”

Nhưng khi nàng vừa dứt lời, toàn bộ lều lại yên tĩnh như tờ.

Trưởng Tôn Binh Quyền cười khổ: “Tin tức mới nhất là thuyền của hắn chỉ cách quận Lương Thành không đến chín ngàn dặm, hơn nữa một khắc trước đã đánh chết Song Dực Thần Sát - Tư Đồ Thiên Sinh và Tư Đồ Địa Quả!’

“Cộng thêm Vương Đông Thiên, Lý Trấn Ác và Xà Hóa Vũ lúc trước, hắn đã đánh bại năm vị Thiên Bảng, giết chết bốn người trong đó. Có người nói bây giờ hắn đang giao thủ với một vị Thiên Bảng, chưa phân thắng bại…”

Sắc mặt Trưởng Tôn Nhược Ly không khỏi trầm xuống, trong mắt hiện ra một vệt giật mình kinh hãi.

Tâm trạng của nàng bây giờ cực kỳ phức tạp.

Trưởng Tôn Nhược Ly biết những Thiên Bảng kia đang muốn ngăn cản mẫu hậu của nàng, ngăn cản Vấn Tố Y thành đạo.

Sở Hi Thanh có thể đánh bại và giết chết những người này, tự nhiên là chuyện tốt.

Nhưng mà Sở Hi Thanh lại lựa chọn đi vòng qua quận Lương Thành, Cự Châu!

Trưởng Tôn Nhược Ly dùng gót chân cũng có thể đoán được mục đích của người này.

Một khi Sở Hi Thanh đi đến Lương Thành, như vậy cục diện mà bọn họ đang khổ sở chống đỡ sẽ sụp đổ trong giây lát.

“Các ngươi sợ cái gì?”

Trưởng Tôn Nhược Ly hừ nhẹ một tiếng: ‘Tuy rằng ta không tận mắt nhìn thấy chiến đấu, nhưng từ những tình báo kia thì có thể đoán được những người này không dùng toàn lực.”

“Bọn họ bị các thần bức bách, bất đắc dĩ nên mới ra tay chặn đường Sở Hi Thanh, lại tình nguyện tự hủy thân thể cũng phải thoát khỏi sự khống chế của các thần, cũng không muốn ngăn cản mẫu hậu thành đạo.”

Nàng tay đè kiếm, u hỏa lấp lóe trong mắt: “Ta từng giao thủ với Sở Hi Thanh, một khi không có địch ý và sát niệm để gia tăng thực lực, sức chiến đấu của Sở Hi Thanh nhiều lắm là top 30 Thiên Bảng, ta có thể giết hắn dễ như trở bàn tay.”

Mọi người trong lều nghe vậy thì nửa tin nửa ngờ.

Trưởng Tôn Nhược Ly đã bại trong tay Sở Hi Thanh hai lần, hơn nữa bại một lần lại thảm hơn một lần.

Trưởng Tôn Nhược Ly nói lời này hoàn toàn không có sức thuyết phục.

Hơn nữa, những người kia chưa dùng toàn lực thật sao?

Một cái hai cái thì được, lẽ nào cả năm người đều nương tay?

Một cái lại một cái chiến bại bỏ mình, lẽ nào người nào cũng có pháp môn khởi tử hoàn sinh?

Nhưng vào lúc này, chợt có tiếng vỗ tay vang lên trong lều.

“Công chúa quả là cao kiến! Vừa rồi tại hạ cũng phân trần với chư vị tướng quân như vậy. Mấy người Vương Đông Thiên đều là bất đắc dĩ, bọn họ hoặc là tự đoạn binh khí, hoặc là giả chết thoát thân, tất cả đều là vì thoát khỏi Thần khế và khống chế. Không cần đánh giá quá cao thực lực của Sở Hi Thanh.”

Trưởng Tôn Nhược Ly liếc mắt nhìn sang, sau đó cau mày đè kiếm: “Tần Thắng?”

Người kia chính là Tịch Diệt Thương Đốc – Tần Thắng, hắn đang ngồi trong hàng ngũ tướng lãnh ở bên trái Trưởng Tôn Binh Quyền.

Trưởng Tôn Nhược Ly có nhiều tâm sự, cho nên chưa từng chú ý đến hắn.

Nàng vừa cầm kiếm phòng bị, vừa dùng ánh mắt sắc bén để nhìn Trưởng Tôn Binh Quyền.

Trưởng Tôn Binh Quyền thì lại cười khổ một chút: “Là chủ tế đại nhân dẫn tiến, nói là phụng lệnh Kiến Nguyên đế, có việc muốn thương lượng với chúng ta. Tiểu đệ nghĩ nghe một chút cũng không sao, cho nên đã bảo người đưa hắn vào.”

Chủ tế đại nhân trong miệng hắn chính là đại chủ tế của Thái âm thần giáo Thương Huyền âm.

Tình cảnh của bọn họ rất đáng lo, minh hữu duy nhất của thể dựa vào chính là Thái âm thần giáo.

Ngoài ra, Trưởng Tôn Binh Quyền cũng đã dùng Cửu Thiên Thần âm Đan, nhưng vẫn chưa thể thức tỉnh huyết mạch Thần âm, bây giờ chỉ có thể cầu khẩn âm Thần ban cho, khiến hắn thức tỉnh Thần âm và cấp tốc vào nhất phẩm thượng.

Vì vậy hắn cũng không dám từ chối Thương Huyền âm.

Trong lúc nói chuyện, đáy mắt Trưởng Tôn Binh Quyền hiện ra một tia tàn khốc.

Hắn cực kỳ bất mãn với tình cảnh của mình bây giờ.

Đám ngu xuẩn Trưởng Tôn Nhược Ly và Quy Hạo Nguyên này, không biết trúng kế gì mà lại thua cả Cực Đông Băng Thành!

Hiện giờ, Thiếu thành chủ như hắn không chỉ không thể kế thừa Băng Thành, mà còn trở thành một con chó mất chủ, lực lượng huyết mạch và tu vị đều bị treo ở giữa không trung.

Hắn bị dụ dỗ đi đường tất, lại không thể thành công, tiến không xong, lùi lại không được.

Vì thế nên Trưởng Tôn Binh Quyền tức giận không thôi, nhưng lại chỉ có thể nhẫn nại.

Trưởng Tôn Nhược Ly thì lại cau mày, sau đó cười lạnh với Tần Thắng: “Tên cẩu hoàng đế của các ngươi muốn nói cái gì? Hắn hại chúng ta còn chưa đủ sao?”

Nàng cũng biết là không thể từ chối Thương Huyền âm, nhưng mà cái này không có nghĩa là bọn họ nhất định phải nghe lệnh của Thái âm thần giáo.

Chương 2085 - Quyết chí tiến lên (5)

Tần Thắng lại nghiêm túc ôm quyền: “Lúc trước ta đã nói với thiếu thành chủ, Tẫn mỗ đến đây là để chiêu an.”

“Chiêu an?” Trưởng Tôn Nhược Ly không khỏi mỉm cười: “Trưởng Tôn gia chúng ta là kẻ địch sống còn của Đại Ninh, ân oán tích lũy ngàn năm, không chết không thôi! Ngươi cho rằng chúng ta sẽ tin?”

“Trước khác nay khác! Trước kia Thần Châu không có Sở Hi Thanh. Thù hận của Đại Ninh và Trưởng Tôn gia, cũng không phải không thể hóa giải.”

Tần Thắng lại thản nhiên lấy ra một phong thánh chỉ: “Bệ hạ rất có thành ý, đây là ý chỉ do đích thân bệ hạ viết.”

Trưởng Tôn Nhược Ly thản nhiên tiếp nhận phong thánh chỉ kia.

Nàng liếc mắt nhìn qua, sắc mặt nhất thời hơi ngưng lại.

Thánh chỉ này chẳng những có con dấu của Kiến Nguyên đế, mà còn có hoa văn 12 con rồng màu đỏ son.

Tên cẩu hoàng đế này lại dùng ‘Thập Nhị Đô Thiên Thần Long Trấn Quốc đại trận’ để đảm bảo, định ra một phần Thần khế.

“Bệ hạ nguyện sắc phong Thiếu thành chủ làm Cực Đông Vương, đất phong chính là Hạch Châu và đảo Tuyền Lâm ở phía đông quận Thương Hải, tước vị thế tập! Cũng nguyện thúc đẩy việc thiếu thành chủ trở thành thần tử của âm Thần điện hạ.”

Tần Thắng chắp tay: “Nhưng cái này không phải là không có điều kiện, đầu tiên, thiếu thành chủ và công chúa phải phối hợp với triều đình tiêu diệt Trưởng Tôn Nhược Lam và dư nghiệt! Việc này cũng là một chuyện tốt với chư vị ngồi đây.”

Trưởng Tôn Nhược Ly nghĩ thầm, đây đương nhiên là chuyện tốt!

Ít nhất thì cũng có thể để lòng quân ổn định, không lo Trưởng Tôn Nhược Lam kéo hết tướng sĩ đi.

Nhưng Trưởng Tôn gia và Đại Ninh có thù sâu như biển.

Nếu như liên thủ với triều đình để tấn công đồng bào Băng Thành, cũng không biết thuộc hạ của bọn họ có tiếp thu được không?

Sắc mặt Trưởng Tôn Nhược Ly lạnh lùng, quét mắt nhìn đám tướng lãnh trong lều, chỉ thấy đa số những người này đều biến ảo không ngừng, do dự bất định. Chỉ có cực ít người là thản nhiên như không.

“Ngoài ra, bệ hạ còn có thể sắc phong thiếu thành chủ làm Tổng đốc Hạch Châu, đô đốc quân sự trên biển, chấp chưởng tất cả bộ hạ cũ của Băng Thành, xây dựng tam quân là Hoành Hải, Định Hải và Trấn Hải. Bệ hạ hi vọng thiếu thành chủ có thể dụng binh trên biển, cắt đứt con đường vận chuyển của năm châu bắc vực và Đông Châu.”

Tần Thắng nhìn ra Trưởng Tôn Nhược Ly đang do dự và động tâm, ánh mắt hắn lóe lên: “Cái này cũng là thành ý của bệ hạ! HIện giờ nghịch tặc thế lớn, bệ hạ muốn mượn lực lượng của thiếu thành chủ, công chúa điện hạ và chư vị ngồi đây để bình định nghịch tặc.”

Trưởng Tôn Nhược Ly suy tư.

Nàng nghĩ lời này của Tần Thắng không phải là giả.

Kiến Nguyên đế đang cần dùng người, không đến mức sẽ trở mặt trong thời gian ngắn.

Trước khi Sở Hi Thanh bại vong, bọn họ đều an toàn.

Bọn họ cũng có thể mượn lực lượng của Đại Ninh để lớn mạnh bản thân, khôi phục nguyên khí.

Nhưng không thể đáp ứng đơn giản như vậy, nên bàn điều kiện thì vẫn phải bàn, ngoài ra còn phải nghĩ cách động viên tướng lãnh bên dưới.

Trưởng Tôn gia và Đại Ninh tuy có thù sâu như biển, không chết không thôi.

Nhưng mà bây giờ, nhất định phải ưu tiên truyền thừa của Trưởng Tôn gia trước.

Trưởng Tôn Nhược Ly mới nghĩ đến đây, thì có hai đạo tin phù bay vào trong lều.

Một đạo rơi vào tay Tần Thắng, một đạo xoay vòng giữa Trưởng Tôn Nhược Ly và Trưởng Tôn Binh Quyền, cuối cùng dừng lại trước Trưởng Tôn Nhược Ly.

Trưởng Tôn Nhược Ly cầm tin phù lên xem, nhất thời biến sắc mặt.

Sở Hi Thanh đã đánh bại Họa Thiên Thần Kích – Lý Vô Địch hạng 14 Thiên Bảng, chỉ dùng hai khắc để chém giết!

Nội tâm của Trưởng Tôn Nhược Ly không khỏi dao động.

Lẽ nào thực lực của Sở Hi Thanh lại mạnh như vậy? Mạnh đến mức liên tục chém sáu vị Thiên Bảng!

“Công chúa yên tâm! Vị Họa Thiên Thần Kích này cũng không phải người cam tâm bị thần linh khống chế, người này chết, nhất định là có nguyên do khác. Không cần đánh giá thực lực của Sở Hi Thanh quá cao.”

Tần Thắng chắp tay: “Các thần nhất định sẽ dốc hết sức lực để ngăn cản Vấn Tố Y lên phương bắc, bọn họ đã chuẩn bị sát chiêu cho Sở Hi Thanh, chỉ là chưa sử dụng thôi.”

Hắn nói một nửa thì lại cảm thấy không thích hợp, liền cười xấu hổ: “Đương nhiên công chúa cũng không cần lo lắng, Vấn thành chủ đăng thần là chuyện tốt của nhân tộc ta, các đại thần tông và bệ hạ sẽ toàn lực thúc đẩy việc này. Nhưng mà việc này không thể đi qua tay của Sở Hi Thanh và Vô Tướng thần tông! Còn nữa…”

Tần Thắng hơi dừng lại, lạnh giọng nói: “Công chúa tốt nhất là quyết định nhanh lên! Chúng ta nhất định phải vây quét Trưởng Tôn Nhược Lam trong thời gian ngắn nhất, sau đó rút khỏi quận Thiên Hải, bằng không thì sẽ rất phiền phức.”

Hắn cho rằng Sở Hi Thanh nhất định sẽ chết trên đường, chết trên tay các thần! Cái thằng nhãi ranh kia không thể bình yên vô sự đến quận Thiên Hải được.

Nhưng mà bọn họ lại không thể không đề phòng chuyện chẳng may.

Một khi Sở Hi Thanh tiến vào phạm vi ngàn dặm quanh đây, vậy thì không chỉ ảnh hưởng đến việc chiêu hàng của triều đình, mà binh mã của triều đình còn trở thành khởi nguồn cho lực lượng của Sở Hi Thanh!

Chương 2086 - Giết sạch

“Tin mới nhất, Kim Ngân Thần Thủ - Đậu Thiên Quyền hạng 24 Thiên Bảng đã bại trận, chết dưới đao của Vô Cực Đao Quân từ nửa khắc trước! Đây là vị Thiên Bảng thứ bảy bại trận, vị thứ sáu chết trong tay hắn!”

Trên sườn núi Huyết Bức sơn, trong một tòa điện phủ rộng lớn nguy nga. Một thái thượng trưởng lão của Huyết Bức sơn đang cầm tin phù trong tay, lạnh lùng đọc tin tức ở bên trong.

Kim Ngân Thần Thủ - Đậu Thiên Quyền chiến bại bỏ mình, là chuyện lớn đủ để giang hồ chấn động.

Nhưng mà các vị tông chủ của thần tông, ma môn và hơn mười vị cao nhân nhất phẩm trong tòa điện phủ này lại rất bình tĩnh.

Ngồi ở vị trí đầu tiên là Chiếu Thế Ma Đăng – Tông Thần Hóa, hắn hoàn toàn không để ý đến.

Hắn hờ hững gảy lá trà trong chén: “Chư vị, ý của ta không phải là ngăn cản Vấn Tố Y đăng thần, mà là chuyện này không thể qua tay Sở Hi Thanh và Vô Tướng thần tông được!”

“Lẽ nào chư vị không cảm thấy Vô Tướng thần tông bây giờ quá mạnh rồi sao? Đệ tử của chư vị đi lại trong giang hồ, lẽ nào không đau lòng sao?”

Tông Thần Hóa quét mắt nhìn mọi người ở đây: “Từ khi Mộc Kiếm Tiên phong thần, Sở Hi Thanh quật khởi đến nay, đệ tử Vô Tướng thần tông làm cái gì cũng thuận buồm xuôi gió. Giống như tiêu cục, xe ngựa chở hàng, trà muối, dược liệu, vân vân… có ai dám cạnh tranh chính diện với bọn họ chứ.”

“Đệ tử Huyết Bức sơn ta một khi gặp người của Vô Tướng thần tông, đều phải nhượng bộ lui binh, không đến lúc bất đắc dĩ thì không dám xung đột với bọn họ. Chỉ là không biết tình huống của nhà các ngươi có giống thế hay không?”

Trong điện vẫn là một mảnh vắng lặng, tất cả mọi người hoặc là nhắm mắt dưỡng thần, không để ý đến; hoặc là suy tư.

“Theo ta biết, đệ tử ký danh của Vô Tướng thần tông đã tăng gấp ba lần trong hai năm qua. Sau khi bọn họ trở mặt với triều đình, đã đóng cửa võ quán ở các nơi, thu nhỏ lại còn 62 nhà. Nhưng mà số lượng đệ tử không giảm mà còn tăng, năm ngoái là gấp bốn lần! Rất nhiều người tình nguyện bôn ba ngàn dặm, cũng muốn đưa con cháu vào võ quán dưới cờ Vô Tướng thần tông.”

Tông Thần Hóa nở nụ cười, cúi đầu thổi chén trà: “Vô Tướng thần tông bây giờ đã có một Mộc Kiếm Tiên có thực lực vượt qua thần linh thượng vị, tương lai còn có một Vấn Tố Y sánh vai với thần linh thượng vị.”

“Lại có thêm đôi phu thê Sở Hi Thanh và Tần Mộc Ca, đã có tư thế nuốt chửng thiên hạ rồi. Chỉ cần bọn họ không chết, sớm muộn gì cũng thay thế Đại Ninh, lẽ nào chư vị không lo lắng chút nào?”

“Chúng ta bây giờ đã phải ngước nhìn Vô Tướng thần tông, như vậy sau này thì sao? Chư vị! Thần Châu tuy lớn, nhưng cũng không chứa nổi quá nhiều thần tông ma môn…”

Tông Thần Hóa còn chưa nói hết lời, một tiếng cười gằn đã vang lên.

“Nực cười!”

Đó là một nam tử khoảng 30 tuổi.

Người này mặc đạo bào màu tím mạ vàng, tóc dựng đứng, cài cây trâm màu tím nạm vàng, ngũ quan xinh đẹp, mi mục như họa, tuấn mỹ như yêu.

Khóe miệng hắn ngậm lấy nụ cười gằn: “Hiện giờ, khí vận của toàn bộ Thần Châu chỉ còn hai năm, nếu như tình thế không xoay chuyển, như vậy hai năm sau, tất cả chúng ta đều sẽ trở thành nô bộ của Cự linh một lần nữa.”

“Đến khi đó, tổ lật thì nào có trứng lành? Thần tông ma môn gì gì đó, tất cả đều diệt vong, đã đến nước này mà Tông chưởng giáo còn có tâm tư nghĩ đến những việc này sao? Thật là thú vị, thú vị đến cực điểm!”

Tông Thần Hóa híp mắt nhìn qua.

Đó chính là cung chủ Đô Thiên thần cung, Thần Chỉ Đô Thiên – Trần Nại Lạc! Một vị tông chủ thực lực siêu nhất phẩm từ 100 năm trước!

Tông Thần Hóa cảm thấy hơi bất ngờ.

Ngày xưa, khi Thái tổ Đại Ninh khởi binh thì Đô Thiên thần cung đã giúp rất nhiều.

Vì vậy từ khi Đại Ninh khai quốc đến nay, luôn khá ưu ái Đô Thiên thần cung.

Đô Thiên thần cung cũng luôn ủng hộ hoàng thất Đại Ninh.

Ba năm trước, Lý Trường Sinh xông vào hoàng cung, một người một kiếm quét ngang hoàng thành, chính Trần Nại Lạc chạy đến, khiến Lý Trường Sinh sợ ném chuột vỡ đồ, không dám bức bách Kiến Nguyên đế quá đáng.

Ngày hôm nay, không ngờ Trần Nại Lạc lại là người đầu tiên nhảy ra.

Tông Thần Hóa lập tức thu hồi ánh mắt, dửng dưng nói: “Vì vậy Vấn Tố Y đăng thần là bắt buộc phải làm, tốt xấu gì cũng có thể chia sẻ một ít áp lực với Thánh hoàng đời thứ ba, tranh thủ chút thời gian cho nhân tộc chúng ta. Lực lượng của một mình Vô Tướng thần tông, há có thể so sánh với năm đại thần tông và năm đại ma môn chúng ta? Chúng ta liên thủ, nhất định có thể giúp Vấn Tố Y có nhiều cơ hội hơn.”

“Hoang đường!”

Đây là một vị nam tử cao to, sắc mặt đỏ thẫm, ngũ quan cường tráng.

Người này không chỉ có gương mặt màu đỏ, mà da thịt toàn thân hắn cũng đỏ bừng. Giữa mi tâm còn có một ấn ký hình ngọn lửa.

“Hỗ trợ Vấn Tố Y đăng thần, có ích gì cho chúng ta? Theo ta biết, nữ tử này song tu với Sở Hi Thanh mới hóa giải được chí âm chí hàn trong cơ thể, trước khi tự phong ấn còn giao phó tất cả cơ nghiệp cho Sở Hi Thanh.”

“Từ đó có thể thấy nữ tử có tình cảm rất sâu với Sở Hi Thanh. Dù chúng ta có hợp lực đưa nàng lên thần vị, lẽ nào nàng không che chở Sở Hi Thanh, không thiên vị Vô Tướng thần tông? Há không phải nực cười sao? Thần Diễm cung ta không có đạo đức tốt như vậy!”

Chương 2087 - Giết sạch (2)

Tông Thần Hóa chờ chính là câu này, hắn thản nhiên nói: “Đúng như Thánh chưởng giáo nói, chúng ta tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ giúp nàng đăng thần. Nhưng nếu như sau khi Vấn Tố Y đăng thần, nàng bị mấy nhà chúng ta khống chế thì sao?”

Hắn cười nhìn cung chủ Thần Diễm cung và mọi người trong điện: “Ta nghĩ tích lũy của các nhà, chắc hẳn là đều lấy ra được pháp môn hạn chế Vấn Tố Y. Như vậy mấy nhà chúng ta sẽ có một vị thần linh thượng vị giúp đỡ.”

“Dù khí vận của Thần Châu ta có dừng lại ở hai năm sau thật. Khi đó mấy nhà chúng ta vẫn có thể mượn lực lượng của vị thần linh này để cải thiện tình cảnh, thậm chí còn có thể truyền thừa đạo thống ở một góc của thế giới này.”

Tất cả mọi người trong điện đều động dung, bọn họ bắt đầu nhỏ giọng bàn luận.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói bén nhọn như đao kiếm đâm thẳng vào màng nhĩ của mọi người vang lên trong điện.

“Hành vi này không chỉ ngu xuẩn mà còn cực kỳ vô liêm sỉ!”

Đó là một nam tử thon gầy.

Hắn khoảng 40 tuổi, dáng người cao lớn, lại gầy trơ xương, ngồi tại chỗ đó lại như một thanh kiếm dựng đứng.

Người này vừa nói vừa đứng bật dậy.

“Tông chưởng giáo dùng danh nghĩa hỗ trợ Vấn Tố Y đăng thần, hợp lực hóa giải nguy cơ của nhân tộc để mời chúng ta đến đây. Nếu như là để thảo luận việc ngăn cản Sở Hi Thanh trở thành nhân hoàng, thì lão phu cũng tình nguyện nghe một chút. Ngoài chuyện đó ra, Tạ mỗ không có hứng thú, cũng xấu hổ cùng làm bạn với các ngươi, cáo từ!”

Hắn phất ống tay áo một cái, chỉ hai ba bước đã đi ra khỏi tòa cung điện này.

Hai vị nhất phẩm ngồi sau lưng người này cũng đứng dậy đi theo.

Tông Thần Hóa nhìn bóng lưng người này, ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Đó là tông chủ Quy Nguyên kiếm phái… Cực Đạo Kiếm Thánh – Tạ Thiên Thanh!

Vô Tướng thần tông và Quy Nguyên kiếm phái chính là kẻ địch sống còn, thù hận tịch lũy hơn vạn năm nay, song phương đã có xu thế không đội trời chung.

Nhưng người này lại tình nguyện ngồi nhìn Vấn Tố Y đăng thần dưới sự giúp đỡ của Vô Tướng thần tông, cũng không muốn nhúng tay can thiệp vào lúc này.

Tông Thần Hóa vốn muốn mở miệng nói ‘Tạ tông chủ ngốc biết bao’, nhưng lời chưa ra khỏi miệng, thì hắn lại không thể nói ra được.

“Bản nhân cũng cảm thấy hành vi này của Tông chưởng giáo hoặc là quá ngu xuẩn, hoặc là dã tâm quá lớn.”

Lại có một tiếng cười khẽ vang lên ở trong cung điện.

Đó là tông chủ Tinh Tú tiên tông, Trích Tinh Ngã Nguyệt – Chu Tri.

Vị này mặc một thân trường bào màu trắng, gương mặt như đôi mươi, ngũ quan tuấn tú tao nhã, khí chất xuất trần, nhìn qua không giống như người phàm trần.

Hắn cũng đứng thẳng lên, cười dài nói: “Năm đại thần tông, năm đại ma môn, còn có các thế lực như Vãng Sinh thiên, Sát Sinh lâu, Duẫn Xuyên đỉnh đang ngồi ở đây để tạo cấm pháp, thế mà Tông chưởng giáo cũng nghĩ ra được.”

“Loại võ tu có địa vị cao như chúng ta, trên người có càng nhiều cấm pháp, thì kẻ địch càng dễ tìm thấy kẽ hở, đặc biệt là sơ hở trong tâm linh, căn bản là không thể bù đắp. Chúng ta còn như vậy, huống hồ là thần linh?”

“Một thần linh thượng vị toàn thân đều là sơ hở, vậy có thể giúp gì cho chúng ta? Tông chưởng giáo ra đề nghị như vậy là vì mình, vì mọi người, hay là vì đám Cự thần vĩnh hằng kia…”

Hắn còn chưa nói hết lời, trong điện đã vang lên những tiếng gào rú.

“To gan!”

“Ngông cuồng, lại dám chửi bới chưởng giáo nhà ta!”

“Tinh Tú tiên tông các ngươi luôn thân cận với Vô Tướng thần tông, bây giờ đã quyết định làm chó cho bọn họ?”

Chu Tri nở nụ cười, thản nhiên chắp tay với mọi người trong điện: “Xem ra nơi này không hoan nghênh tại hạ. Chư vị, xin lỗi! Việc giao du với kẻ xấu này, Tinh Tú tiên tông chúng ta không tham dự vào, cáo từ!”

Hắn nói hết câu, cũng cất bước đi ra ngoài điện.

Nhưng khi hắn đi đến cửa điện, thì nhìn thấy một đạo tin phù màu vàng bay vào tay vị thái thượng trưởng lão ngồi cạnh Tông Thần Hóa.

Chu Tri không khỏi dừng bước, quay đầu tò mò hỏi: “Vô Tướng thần tông lại gặp đối thủ nào rồi?”

Vị thái thượng trưởng lão kia đầu tiên là dùng mắt xin chỉ thị từ Tông Thần Hóa, sau đó mới dửng dưng nói: “Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch hạng 19 Thiên Bảng! Còn có Cửu Kiếm Cầm Ma – Lang Bắc Vọng hạng 20 Thiên Bảng!”

“Lần này là hai người liên thủ?”

Chu Tri nghe vậy thì sững sờ, sau đó lắc lắc đầu: “Lang Bắc Vọng thời trẻ từng làm tướng ở bắc vực, tay nhiễm máu mười vạn Cự linh; Thương Hải Thạch kiêu căng tự mãn, coi trời bằng vung. Với tính cách của hai người này, chắc chắn sẽ không cam tâm tình nguyện ra roi cho thần linh, cũng không phải thật lòng muốn ngăn cản Vấn Tố Y đăng thần.”

Chu Tri thờ dài một hơi, ánh mắt mang theo bi thương và phẫn nộ mà nhìn biển mây bên ngoài điện: “Chư vị! Hành trình này của Sở Hi Thanh, thật sự là một bài ca bi tráng của nhân tộc ta!”

Chương 2088 - Giết sạch (3)

Cùng lúc đó, trên biển mây quận Cửu Sơn ở Thương Châu, Sở Hi Thanh lại đứng trước thuyền một lần nữa.

Có hai nam tử khí thế bất phàm đang đứng trên trời cao ngoài 30 dặm.

Bọn họ đứng cách nhau mười dặm, thần thái khác nhau.

Vị bên trái có dung mạo tuấn mỹ, vẻ mặt cao ngạo lạnh lùng.

Dáng người hắn ưỡn cao, mạnh mẽ không cong. Sau lưng lại cõng một thanh trường kiếm màu xanh lam, còn có một thanh tiêu dài màu đỏ thắm.

Đó chính là người quen cũ của Sở Hi Thanh, Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch!

Người còn lại có ngũ quan thô lỗ, mặt đỏ như táo, râu ria trên mặt lại tựa như sợi sắt.

Người này lại có một đôi mắt màu xanh lam, mắt hình hẹp dài, lúc nhìn quanh có khí cơ các liệt giống như ưng sói.

Phía sau hắn là chín thanh kiếm, bên cạnh là một cây cầm đang lơ lửng. Chỉ cần nhìn trang phục thì đã biết vị này là Cửu Kiếm Cầm Ma – Lang Bắc Vọng.

Sở Hi Thanh hai tay đè đao, sắc mặt ngưng trọng nhìn hai người này.

“Chẳng lẽ hai vị cũng muốn ngăn cản Sở mỗ? Đây là muốn liên thủ sao?”

Đây là cao thủ Thiên Bảng thứ tám và thứ chín rồi.

Trước đó, ngoại trừ Vương Đông Thiên ra, thì đã có tận sáu người lấy đủ loại phương thức để chết trong tay hắn.

Vì vậy khi Sở Hi Thanh đối mặt với hai vị này, tâm trạng của hắn cực kỳ phức tạp, hầu như không nhấc nổi chiến ý.

Sở Hi Thanh cũng khá hiểu tính cách của Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch, cũng từng nghe câu chuyện truyền kỳ của Cửu Kiếm Cầm Ma – Lang Bắc Vọng.

Nếu như những cao thủ Thiên Bảng lúc trước không muốn ra roi cho thần linh.

Như vậy hai vị trước mắt này lại càng không.

“Liên thủ?”

Thương Hải Thạch bật cười, mặt đầy khinh thường.

“Đối phó với một tam phẩm như ngươi, nào cần liên thủ? Thương mỗ vốn muốn giành trước, nhưng nếu Cầm Ma các hạ không chịu nhường cho, vậy thì ngươi đến trước đi. Làm phiền nhanh một chút! Kiên trì của ta có hạn!”

Lang Bắc Vọng thì vẫn bình tĩnh như cũ, ánh mắt như nước đọng: “Lần này ta đến không phải vì ngăn cản Đao Quân, mà chỉ muốn mời Đao Quân nghe một khúc của ta. Thời gian không dài, chỉ cần nửa khắc là đủ.”

Khi hắn nói câu ‘không phải vì ngăn cản Đao Quân’, trên mặt hắn bỗng nhiên xuất hiện vô số đường nét màu đỏ tươi, sau đó chúng bắt đầu lan tràn toàn thân hắn giống như mạng nhện.

Sở Hi Thanh thấy thế không khỏi sững sờ: “Lang tiền bối, ngươi đây là?”

Người này quát tháo phong vân hơn 200 năm, đích thực là xứng đáng hai chữ ‘tiền bối’.

“Chú pháp phản phệ?”

Thương Hải Thạch cũng nghiêng đầu nhìn Lang Bắc Vọng một chút, sau đó nói với vẻ trào phúng: “Thật đáng thương! Đường đường là hạng 20 Thiên Bảng, được xưng ‘tiếng đàn vừa vang, thần quỷ đều khóc’, Cửu Kiếm Cầm Ma – Lang Bắc Vọng lại là kẻ đáng thương bị Cự thần khống chế.”

Lang Bắc Vọng thấy buồn cười: “Lang mỗ có chỗ nào đáng thương chứ? Ngày xưa tuy ta mượn lực lượng thần linh, mới có thể bước vào nhị phẩm nhất phẩm, nhưng mà đời này Lang mỗ đâu chỉ tàn sát 10 vạn Cự linh? Cự linh nhất phẩm trên trong tay ta cũng có ba người.”

“Trong các Thiên Bảng chạy đến đây hôm nay, chắc hẳn ta là kẻ ngu nhất, đến nay vẫn không thể tìm thấy sơ hở trong chú pháp và biện pháp lẩn tránh, cũng không thể pháp môn chết thay. Nhưng cuộc đời này của Lang mỗ đã viên mãn, chuyện muốn làm đã làm xong, không còn gì hối tiếc! Bây giờ chỉ muốn Vô Cực Đao Quân nghe một khúc của ta…”

Lúc này, tơ máu trên người hắn tựa như sống lại, tựa như từng con sâu ghê tởm, bắt đầu bò quanh người hắn.

Lang Bắc Vọng lại không để ý lắm, hắn đặt cầm ở trước người, dây đàn lập tức phát ra một tiếng vang lanh lảnh.

Theo tiếng đàn này, những tơ máu kia tuy vẫn bành trướng và lớn mạnh, nhưng cũng đã bình tĩnh lại, cố định ở một chỗ.

Phạm vi ngàn dặm quanh đây cũng yên tĩnh lại, ngoại trừ tiếng đàn ra thì không còn âm thanh nào khác.

Trên thuyền, mấy người Kiếm Tàng Phong, Tông Tam Bình, Diệp Tri Thu, Lục Loạn Ly cũng đứng ở mũi thuyền.

Bọn họ yên lặng nhìn Lang Bắc Vọng.

Dáng vẻ của vị này bây giờ trông rất dữ tợn khủng bố, để người ta muốn buồn nôn.

Nhưng mấy người lại không để ý, trong mắt đều ngậm lấy ý kính phục.

Chỉ có Thương Hải Thạch là lắc lắc đầu, vẫn trào phúng: "Ngươi đúng là rất thoáng, chỉ là chết quá khó coi!"

Hắn chắp tay sau lưng: "An tâm đi thôi! Trong phạm vi ngàn dặm quanh đây, tuyệt đối không có người nào dám nhìn trộm nơi này. Chờ ngươi chết rồi, ta sẽ lột da tróc thịt ngươi, rồi hủy thi diệt tích!"

Lang Bắc Vọng nghe vậy, chẳng những không giận mà còn cảm kích, gật đầu thi lễ: "Đa tạ Thương lão đệ!"

Sở Hi Thanh thì lại hít thở thật sâu.

Hắn đè ép hối tiếc và phẫn hận trong lồng ngực, chắp tay với Lang Bắc Vọng: "Sở mỗ nguyện ý nghe tiên âm của tiền bối! Hôm nay chúng ta có thể nghe một khúc lúc lâm chung của Cửu Kiếm Cầm Ma – Lang Bắc Vọng, thật sự là một chuyện may mắn trong đời."

Lang Bắc Vọng nghe vậy thì nở nụ cười: "Đao Quân không cần thương tiếc cho ta, Lang mỗ đã có người nối nghiệp. Con thứ của Lang mỗ không chỉ kế thừa sở học cả đời của ta, mà còn trò giỏi hơn thầy, cái danh Cửu Kiếm Cầm Ma vẫn sẽ chiếu rọi thế gian. Mấu chốt là trên người hắn rất sạch sẽ, không phải đi theo gót chân Lang mỗ."

"Tên của đứa bé này là Lang Thiên Thủ, hai tháng trước đã phụng mệnh ta xuôi nam, ít ngày nữa sẽ đến Đông Châu, đầu nhập vào Thiết Kỳ Bang của Đao Quân. Sau khi ta chết, mời Quân mang cửu kiếm và ma cầm của ta cho hắn. Cũng mời Đao Quân nể mặt ta, mà chăm nom một hai…"

Chương 2089 - Giết sạch (4)

Lang Thiên Thủ?

Sở Hi Thanh đang định đáp lời, tiếng đàn của Lang Bắc Vọng đã vang lên.

Vị này đã hết sức tập trung vào cầm.

Hắn đầu tiên là khẽ hất cung bạc, phát ra tiếng đàn lanh lảnh, sau đó là một chuỗi tiếng đàn cao vút tận trời xanh phá ra từ chiếc ma cầm đen nhánh kia.

Mười ngón tay của Lang Bắc Vọng qua lại trên dây đàn, động tác nhàn nhã, tựa như tiện tay mà làm. Nhưng khúc nhạc này vừa bắt đầu đã bao hàm chiến ý và sát niệm ngút trời, chấn động tâm thần người khác.

Những âm phù này tựa như đao kiếm chém thẳng vào linh hồn của người, để người tựa như đặt mình trong sa trường, trong rừng đao ánh kiếm, tên rơi như mưa, âm thanh gào thét bốn phía; đất rung núi chuyển, một mảnh thiết kỵ rong ruổi như gió cuốn mây tan, bụi mù thoáng qua, thanh thế mãnh liệt.

Lúc này lại có một đại tướng vô song quất ngựa mà ra, hắn đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, trên chiến Bích Lạc xuống giết Hoàng Tuyền, đạp vô số Cự linh dưới gót, quyết chiến đến cùng dưới ánh hoàng hôn đỏ như máu!

Sở Hi Thanh lẳng lặng lắng nghe, chỉ cảm thấy rung động tâm can, một thân khí huyết và đấu chí bị kích phát lên đến đỉnh điểm.

Nhưng mà hắn cũng phát hiện, tuy rằng tiếng đàn của Lang Bắc Vọng vang dội khốc liệt, tràn đầy kim qua thiết mã, cảm xúc mãnh liệt dâng trào, vang tận trời xanh, nhưng trong đó cũng bao hàm lấy đau thương, hoài niệm, thống hận và không cam lòng.

Trong đầu của hắn nghĩ đến những điển cố về cuộc đời Lang Bắc Vọng trên Thiên Cơ Võ Phổ.

Gia tộc người này đời đời là đệ tử ‘Bát âm môn’, nhưng tại năm hắn 18, Bát Môn âm gặp phải đại nạn, không chỉ tông môn suy sụp, mà tộc nhân bạn bè cũng tử thương quá nửa.

Lang Bắc Vọng bị ép tòng quân, sau đó quật khởi ở trong quân đội

Lương Châu, chỉ 20 năm đã bước lên tam phẩm, hơn nữa nhiều lần lập kỳ công, trở thành đại tướng chống đỡ một phương của Đại Ninh, thân nhậm chức Đô chỉ huy sứ nhị phẩm.

Nhưng khi Lang Bắc Vọng phong quang vô hạn, do cấp trên tự ý rút lui, hắn và bảy vạn 'Tây Phong quân' bị bao vây trong một trận đại chiến, cuối cùng chỉ còn sót lại một ít người thoát thân.

Sau đó Lang Bắc Vọng bị triều đình hỏi tội và cách chức, bản thân Lang Bắc Vọng cũng biến mất không còn tăm tích. Mà khi hắn trở lại lần nữa, thì đã bước vào nhất phẩm.

Năm Cửu Kiếm Cầm Ma thành danh, cấp trên của Lang Bắc Vọng và bảy vị đồng liêu đều chết thảm, bị tàn sát toàn tộc.

Sau đó Lang Bắc Vọng giết vào thảo nguyên Mạc Châu, liên tục giết ba vị thân vương nhất phẩm của Bắc Mạc tộc, cùng với 13 vị nhị phẩm, cuối cùng toàn thân trở ra.

Sau đso, Cửu Kiếm Cầm Ma – Lang Bắc Vọng chưa từng đặt chân đến phương bắc, vẫn luôn hoạt động ở phía bắc sông Thương Lãng và phía nam Thiết Bích sơn mạch, trở thành nhân vật hắc đạo hàng đầu ở bắc vực.

160 năm qua, tuy rằng Cửu Kiếm Cầm Ma – Lang Bắc Vọng vẫn là thanh uy hiển hách, nhưng truyền kỳ của hắn đã kết thúc ở 160 năm trước.

Sở Hi Thanh nhớ đến lời nói của Lang Bắc Vọng, thì cũng hiểu ra một chút.

Vị này quá nửa là không muốn rời khỏi sa trường.

Hắn còn có không cam lòng, còn chưa thể báo thù cho những đồng bào đã chết.

Nhưng vào thời khắc hắn lên cấp nhất phẩm, thì cũng đã rơi vào cạm bẫy của thần linh.

Lang Bắc Vọng tuy bước vào nhất phẩm, trở thành Cửu Kiếm Cầm Ma khiến người giang hồ nghe mà sợ hãi, nhưng hắn cũng mất tư cách đối địch với Cự linh.

Người này cả đời núp ở phía nam Thiết Bích sơn mạch, không bước ra khỏi biên cảnh một bước, quá nửa là bất đắc dĩ.

Cùng đúng lúc này, Lang Bắc Vọng bỗng nhiên thở dài: “Đáng tiếc, đáng tiếc! Lang mỗ vẫn đánh giá cao bản thân, không thể tấu hết một khúc.”

Tiếng đàn của hắn chợt im bặt.

Khi tâm thần mọi người ở đây rung lên, toàn bộ thân thể Lang Bắc Vọng bỗng nhiên nổ tung, hóa thành vô số điểm máu đen, còn có rất nhiều Huyết trùng nhỏ bé rơi rụng khắp nơi.

Trái tim Sở Hi Thanh không khỏi lạnh lẽo, đôi tay nắm chặt, móng tay đâm sâu vào da thịt.

Lúc này, trong đầu của hắn xuất hiện một nhắc nhở.

--- Cửu Kiếm Cầm Ma – Lang Bắc Vọng dùng mệnh nguyên cả đời, gia trì ‘cực chiêu Tru Thần ‘ Phá Lỗ Lệnh – Thiên Chấn Địa Hãi lên người ngươi, nhưng tiếc là chưa thể thành công, ngươi có thể tiêu hao 100 điểm thiên nguyên để hoàn thiện.

Nhưng lúc này hắn hoàn toàn không rảnh để quan tâm.

Thương Hải Thạch thì lạnh lùng nhìn cảnh này, giọng nói tựa như đang giễu cợt, cũng như đang tự giễu: “Thực sự là khó coi!”

Hắn hơi khoát tay, sóng âm từ chiếc tiêu dài sau lưng hắn bắn ra bôn phía, càn quét tất cả máu thịt và Huyết trùng kia thành tro bụi!

Sở Hi Thanh không ngăn cnar, hắn chỉ giơ tay hút chín thanh kiếm và chiếc đàn của Lang Bắc Vọng về trước người, còn cả một ít pháp khí rải rác.

Những thứ này, hắn sẽ giao cho con thứ Lang Thiên Thủ theo di ngôn của Lang Bắc Vọng.

Thương Hải Thạch hủy thi diệt tích xong, liền nhìn sang Sở Hi Thanh: “Bây giờ đến lượt chúng ta!”

Khóe môi hắn cong lên, ngậm lấy nụ cười gằn: “Từ trận chiến ở Vân Hải tiên cung hai năm rưỡi trước, Thương mỗ bại trong tay ngươi, Thần Ý Như Tâm Kiếm vẫn không thể tiến thêm. Sau lần đó, ta sáng nhớ chiều mong, một mực chờ đợi thời khắc ngươi bước vào nhất phẩm, để chiến một trận công bằng với ngươi. Nhưng bây giờ xem ra, Thương mỗ đã không có cơ hội này.”

Chương 2090 - Giết sạch (5)

Sở Hi Thanh yên lặng không nói.

Thương Hải Thạch hôm nay tuy vẫn kiêu ngạo và lạnh lùng như xưa.

Nhưng khi Cửu Kiếm Cầm Ma – Lang Bắc Vọng bỏ mình, hắn vẫn nhìn thấy vẻ thương cảm và bất đắc dĩ trong mắt Thương Hải Thạch.

Thương Hải Thạch nhìn ra vẻ tiếc hận, kính phục và đồng tình trong mắt s.

Hắn lại nhíu mày, sinh lòng không vui.

Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch ngạo khiếu thiên hạ, không cần bất cứ kẻ nào thương hại.

Sắc mặt hắn tái xanh, hừ lạnh một tiếng: “Ta nghe nói sau đó không lâu, ngươi cũng tu luyện Thần Ý Như Tâm Đao?”

Thương Hải Thạch thấy Sở Hi Thanh gật đầu, liền đè lên cán kiếm: “Rút đao đi! Ta không trì hoãn ngươi lên phía bắc. Đỡ ba kiếm của ta, để ta nhìn xem thiên quy Như Ý của ngươi đã đến tầng thứ nào.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì hít sâu, cũng nắm lấy chuôi đao: “Thương huynh, xin mời!”

Cheng!

Thương Hải Thạch không hề khách khí, khi hắn rút kiếm ra, lại tựa như dải ngân hà rơi rụng xuống, lại tựa như hắn bễ nghễ thiên hạ nhìn xuống muôn dân!

Trong khoảnh khắc này, tất cả thiên quy đều phải né tránh kiếm của hắn, thời gian không gian đều bị ý niệm của hắn vặn vẹo.

Lúc này, on ngươi của Thương Hải Thạch hơi co lại.

Sở Hi Thanh đã xuất đao.

Thanh trường đao kia chém nát hư không, tỏa ra hào quang rực rỡ.

Trong khoảnh khắc này, tất cả thiên quy trong thiên địa đều khôi phục bình thường, thời gian và không gian cũng khôi phục như thường.

Đao ý của Sở Hi Thanh không có vênh váo hung hăng như Thương Hải Thạch, nhưng lại ngậm lấy ý niệm không ai địch nổi, đánh đâu thắng đó, nơi mũi đao chỉ đến, tất cả đều tan tác, không cho làm trái, có thể nói bá đạo đến cực điểm.

Thương Hải Thạch cũng không thể áp chế hắn trên phương diện thiên quy, song phương giao thủ, lại biến thành tranh đấu về sức mạnh.

Cheng! Cheng! Cheng! Cheng!

Thương Hải Thạch nói đỡ ba kiếm là được, song khi hai người giao thủ, hắn lại không nhịn được mà đánh tận năm kiếm, khiến Sở Hi Thanh bị đẩy lùi đến trăm trượng.

Khi Sở Hi Thanh chuẩn bị vận dụng càng nhiều lực lượng hơn, thì Thương Hải Thạch lại dừng tay, hắn bỗng nhiên cười dài.

Tiếng cười của hắn vui sướng đến cực điểm, còn ngậm lấy cười trên sự đau khổ của người khác và vô cùng thích ý: “Ha ha ha! Đao pháp tốt! Đao pháp tốt! Đây mới thực sự là thích làm gì thì làm, mới là không ai địch nổi! Đao ý này của ngươi, sớm muộn gì cũng gặp thần sát thần, gặp ma trảm ma, vô địch khắp thiên hạ!”

“Thần Tịnh Ly ơi Thần Tịnh Ly, có lẽ ngươi cũng không nghĩ đến đúng không? Hạ Bạch Thạch chết rồi, lại xuất hiện thêm một người khác có thành tựu ‘Thánh linh’ trên thiên quy Như Ý!”

Phong Tam nghe vậy thì không tự chủ được mà sờ sờ sống mũi.

Mỗi khi hắn nghe thấy cái tên này, đều có cảm giác rất quen thuộc, trái tim cũng vì thế mà nhảy lên.

Thật là quen thuộc!

Chẳng lẽ trước kia mình từng có tiếp xúc với Hạ Bạch Thạch?

Sở Hi Thanh lại ôm quyền về phía Thương Hải Thạch, hơi ngờ vực hỏi: “Thương huynh đánh giá tại hạ quá cao rồi, Sở mỗ còn kém ‘Thánh linh’ rất nhiều.”

Hắn đích thực là cảm nhận được thiên quy này cực kỳ thân cận với mình, có lẽ chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể giao hòa một thể.

Nhưng chung quy vẫn là kém một chút…

“Sau khi ta chết, ngươi chính là!”

Thương Hải Thạch chợt nở nụ cười đắc ý.

Sau đó hắn lại nghiêm túc nói: “Sau ta, đã không còn Thiên Bảng nữa, từ đây lên phương bắc, tất cả đều là Cự linh nhất phẩm, trong đó có bảy người trên ‘Thiên Bảng dị tộc’. Bọn họ sẽ dùng tất cả biện pháp để ngăn cản ngươi, kéo dài thời gian ngươi tiến vào ‘Lê Tham địa quật’, mục đích là gì thì ta không biết.”

“Vô Cực Đao Quân, mời ngươi đáp ứng ta, giúp ta làm thịt bọn họ! Để ta và Lang huynh có thể nhắm mắt dưới cửu tuyền! Tuy chúng ta chỉ giao thủ năm kiếm, nhưng ta biết thực lực của ngươi vượt xa những gì bọn họ dự đoán, ngươi nhất định có thể làm được!”

Huyết khí và sát khí trong lồng ngực Sở Hi Thanh dâng lên như nước thủy triều.

Hắn lạnh lùng như băng, chắp tay về phía Thương Hải Thạch: “Thương huynh yên tâm, Sở mỗ nhất định sẽ không làm ngươi thất vọng!”

“Ta tin tưởng ngươi! Đúng rồi, sau này ngươi chinh chiến với Đại Ninh, nhất định phải cẩn thận Bồng Lai Bất Dạ Thành! Thời gian gần đây, đám gian thương Bồng Lai Bất Dạ Thành và Kiến Nguyên đế đã liên hệ nhiều lần, có lẽ có ý muốn liên thủ.”

Sau đó, Thương Hải Thạch lại nhìn lên tinh không với ánh mắt châm biếm: “Ta vốn ngạo khiếu trời cao, bễ nghễ nhân thế như hùng ưng, há chịu quỳ gối với chúng thần, từ đây trở thành hạng heo chó?”

Bồng!

Theo một đạo hàn quang lóng lánh, Thương Hải Thạch thế mà lại một kiếm gọt đầu mình xuống.

Mà ngay khi thi thể và đầu của hắn rơi rụng xuống, tất cả đều cháy lên một ngọn lửa màu xanh lam, chỉ chớp mắt đã thiêu đốt tất cả máu thịt thành tro bụi, phiêu tán trong thiên địa!

Sở Hi Thanh nhìn tình cảnh này, hắn lại chỉ liếc nhìn tầng mây ở phía xa xa, cuối cùng không kiềm chế nổi cơn buồn bực trong lồng ngực, chỉ biết phát ra một tiếng rít gào giận dữ phá vỡ trời cao.

Chương 2091 - Nghĩ Hóa Thần m

Một khắc sau, trong cung điện trên sườn Huyết Bức sơn.

Tiếng nói của vị thái thượng trưởng lão bên cạnh Tông Thần Hóa lại vang lên lần nữa.

“Khoảng tầm một khắc trước, Cửu Kiếm Cầm Ma – Lang Bắc Vọng bại vong; chỉ vẻn vẹn bảy mươi cái hô hấp sau, Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch cũng bước theo gót chân.”

Khi giọng nói của hắn hạ xuống, toàn bộ điện nhất thời rơi vào vắng lặng, nghe được cả tiếng kim rơi.

Sắc mặt của các cao nhân nơi đều nghiêm túc, bọn họ hai mắt nhìn nhau, đều nhận ra được chút giật mình kinh hãi trong mắt đối phương.

Hai người này hiển nhiên cũng bị các thần khống chế, không thể không tiến lên cản đường Sở Hi Thanh.

Để bọn họ kinh ngạc và kiêng kỵ là, số lượng cao thủ Thiên Bảng đứng ra ngăn cản Sở Hi Thanh.

Đây đã là người thứ tám và thứ chín rồi.

Thiên Bảng chết trong tay Sở Hi Thanh cũng đã lên con số tám người.

Ba cái hô hấp sau, có người lên tiếng hỏi dò: “Xin hỏi Diêm trưởng lão, hai người này chết như thế nào? Dù sao cũng phải có quá trình chứ?”

“Ta không biết!”

Thái thượng trưởng lão kia giơ tin phù trong tay lên, mặt không chút biểu cảm: “Khi đó sóng âm của Lang Bắc Vọng quét sạch ngàn dặm, lại cho kiếm ý của Thương Hải Thạch áp bách, người của chúng ta không thể không lùi ra ngoài ngàn dặm. Không biết có người của nhà nào ngồi đây quan sát được trận chiến này không?”

Hắn biết giờ phút này tuyệt đối không chỉ có một mình Huyết Bức sơn đang nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh.

Ngoại trừ lục đại thần tông và năm đại ma môn ra, còn có các thế lực như Bắc Minh cung, Bồng Lai Bất Dạ Thành… tất cả đều rất quan tâm đến hành trình này của Sở Hi Thanh.

Không biết bây giờ đã có bao nhiêu cao nhân nhất phẩm nhị phẩm tụ tập tại nơi gió nổi mây vờn đó rồi.

Thần Chỉ Đô Thiên – Trần Nại Hà lại cười khẽ một tiếng: “Chỗ ta đúng là có một cái tin tức nhỏ. Lần này, tổng cộng có tám vị Thiên Bảng bị Cự thần không chế, không thể không chạy đến Thương

Châu.”

“Trong tám người này, trừ Vương Đông Thiên bị thua bỏ chạy ra, thì bảy người còn lại đều tử vong, ngoài ra còn có một người không biết tại sao lại chạy đến trước mặt Sở Hi Thanh tìm chết, đó là Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch…”

Hắn vừa nói chuyện vừa đứng dậy: “Dù cho những người này không ngã xuống thật, thì cũng phải trả một cái giá đắt. Bọn họ tình nguyện bỏ qua thân thể mạnh mẽ của mình, cũng không chịu ra tay ngăn cản Sở Hi Thanh.”

“Chư vị, đó đều là tán tu đấy! Bọn họ không tông không pháo, truyền thừa không hoàn chỉnh, tu hành gian nan hơn chúng ta nhiều, nhưng vẫn có quyết tâm và ý chí như vậy. Thề không đội trời chung với đám Cự thần Vĩnh Hằng kia.”

“Mà chư tông chúng ta thì sao, hoặc là truyền thừa của Thánh hoàng tiên hiền, hoặc là bắt nguồn từ các thần của nhân tộc, lại có tích lũy hàng vạn năm, cao thủ trong phái nhiều như mây, đệ tử mấy trăm vạn, chẳng lẽ còn không bằng đám người Lý Trấn Ác và Đậu Thiên Quyền?”

Hắn quét mắt nhìn mọi người ở đây một chút, lại cười một tiếng: “Trần mỗ đã hết lời! Nếu chư vị đã quyết tâm, nhất định phải làm chó săn cho thần linh, tham sống sợ chết sau khi Táng Thiên ma hóa, vậy thì không ngại ở lại đây đi!”

Hắn tựa như ghét nơi này quá bẩn, còn dùng sức phẩy tay áo mình, lại phẩy phẩy quần, lúc này mới bóp mũi cất bước đi ra ngoài điện.

“Quá hôi thối! Quả thực là thối không ngửi nổi! Ta đúng là điên nên mới muốn cố gắng thuyết phục một đám đã quyết tâm làm súc vật heo chó.”

Đám người của Huyết Bức sơn ở đây đều trừng mắt giận dữ.

“Càn rỡ!”

“Đừng tưởng rằng ngươi là cung chủ Đô Thiên thần cung thì có thể làm càn ở đây!”

“Nếu Trần Nại Hà ngươi không phải do chưởng giáo nhà ta mời đến, thì hôm nay các ngươi nhất định không ra khỏi Huyết Bức sơn…”

Trong những tiếng gầm tức giận này, lại xen lẫn một tiếng cười khẽ.

“Quả thực là rất hôi thối!”

Đó là ma môn đứng đầu trong năm đại ma môn, lâu chủ Ma Chiến lâu, Toái Nhật Ma Quyền – Văn Tam Sinh.

Hắn cũng cười to một tiếng, rồi đứng dậy cất bước đi về phía cửa: “Nơi này ô uế mục nát và hôi thối không ngửi nổi, ta cũng không muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa. Cáo từ!”

Theo Trần Nại Hà và Văn Tam Sinh rời đi, lại có hơn 20 người đứng lên rời khỏi đại điện.

Bọn họ thậm chí còn lười hành lễ cáo từ với chủ nhân nơi đây là Tông Thần Hóa, từng cái đều nghênh ngang rời đi.

Tòa cung điện rộng lớn bao la, uy vũ trang nghiêm này, cuối cùng chỉ còn lại hơn 30 người, có vẻ trông rất trống trải.

Tông Thần Hóa quét mắt nhìn mọi người trong điện một chút, chỉ thấy vẻ mặt của mọi người đều rất phức tạp, có người còn mang theo vẻ bất đắc dĩ, có người sắc mặt xám xịt, có người tỏ vẻ khinh thường, cũng có người ánh mắt sâu thẳm, ý tứ sâu xa.

Nội tâm của Tông Thần Hóa cũng là ngũ vị tạp trần.

Hắn một mặt cảm khái nhân tộc vẫn còn rất nhiều hào kiệt, thẳng thắn cương nghị; một mặt lại thất vọng vì đồng đạo ít hơn dự tính, cũng lại tức giận vì mấy người Trần Nại Hà.

Trên mặt Tông Thần Hóa lại dửng dưng như cũ, không có bất kỳ biểu cảm nào: “Ta không ngờ mấy vị Tạ Thiên Thanh và Trần Nại Hà lại hiểu lầm chúng ta sâu như vậy! Chuyện hỗ trợ Vấn Tố Y đăng thần, Tông mỗ tuyệt đối không có lòng riêng, mà chỉ lo lắng thời cuộc thiên hạ thôi.”

“Muốn thiên hạ thái bình, thì phải duy trì cân bằng. Chỉ có hài hòa bên trong, mới có thể đồng tâm hiệp lực đối kháng Cự linh. Do vậy nên Vô Tướng thần tông một nhà độc đại cũng không phải chuyện tốt với Thần Châu ta. Còn nữa, chuyện tiếp xúc với Cự linh mà Tư Đồ lão huynh của Bắc Minh cung nói vừa nãy…”

Hắn hơi dừng lại, giọng diệu đổi thành lạnh lẽo: “Ta cho rằng có thể thử một lần! Mấy người Trần Nại Hà trách cứ chúng ta cấu kết với Cự linh. Nhưng lại không biết đại thế cuồn cuộn khó có thể làm trái, dù là dùng toàn bộ lực lượng của tộc ta để đối kháng, thì cũng là châu chấu đá xe.”

“Chúng ta hợp tác với Cự linh, thật ra chính là vì muốn mở một đường sống cho nhân tộc. Nếu như tương lai nhân tộc ta có thể phụ thuộc một nhà nào đó trong tứ đại thần sơn, được tự trị như Thần Châu, há không phải là công đức vô lượng?”

Chương 2092 - Nghĩ Hóa Thần âm (2)

Tất cả mọi người trong điện nghe vậy, nội tâm liền rung lên.

“Tông chưởng giáo nói một lời trúng đích, rất chính xác!”

“Đúng vậy! Băng dày ba thước, không phải do một ngày lạnh! Cục diện bây giờ, cũng không phải do một sớm một chiều! Tại 30 vạn năm trước, tiền bối nhân tộc ta cũng đã dự đoán được ngày hôm nay. Vô số anh kiệt của các đời đều vì thế mà mưu tính và bôn ba, cố gắng hóa giải kiếp nạn này, nhưng kết quả đều là thất bại. Bây giờ chỉ còn dư lại hai năm, chúng ta có thể làm gì chứ?”

“Muốn xoay chuyển tình thế, nói nghe thì dễ? Tiêu hao lực lượng cuối cùng của nhân tộc trong hạo kiếp, chẳng bằng mang đi bàn điều kiện với những Cự linh kia. Phụ thuộc, nô bộ, chỉ cần có lợi cho nhân tộc ta, đều có thể bàn luận.”

“Vì vậy nên ta đã phản cảm khi Tần Mộc Ca quét ngang bắc vực ở mấy năm trước. Đã đến nước này rồi, nàng còn đi trêu chọc Cự linh làm gì? Cướp lấy chút thổ địa ở phương bắc thì có lợi ích gì? Sẽ chỉ làm cho tình cảnh của nhân tộc ta càng gian nan hơn mà thôi.”

Khi đám người này đang nghị luận, Tông Thần Hóa lại đưa mắt nhìn ra bên ngoài điện.

Ánh mắt của hắn ngậm lấy chần chờ, giãy dụa, không cam lòng, đau nhức hối hận, cuối cùng đều chuyển hóa thành kiên quyết!

…

Đường Chu Tước thành Vọng An.

Nơi đây vẫn ầm ĩ ồn ào vì những tin tức truyền đến.

Đúng giờ thìn, ánh mặt trời soi sáng đại địa, toàn bộ đường phố thành Vọng An như được dệt thêm một tầng kim quang.

Động tĩnh trên đường Chu Tước cũng dẫn đến rất nhiều người.

Hầu như tất cả võ tu ở kinh thành đều tập trung lại nơi này, làm toàn bộ đường phố chen đến nước chảy không lọt.

Đâu đâu cũng là đầu người, chen vai thích cánh.

Tiếng bàn luận của bọn họ ầm ĩ huyên náo, đinh tai nhức óc.

“Lang Bắc Vọng và Thương Hải Thạch đều chết?”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Bọn họ chết như thế nào? Hai người chết chỉ cách nhau bảy mươi cái hô hấp.”

“Đây cũng quá trâu rồi chứ? Chỉ hơn một canh giờ, liền đánh bại chín Thiên Bảng, chém giết tám người trong đó!”

“Không ngờ võ đạo của Vô Cực Đao Quân lại kinh người như vậy!”

“Hít! Vị Đao Quân kia mới tam phẩm hạ thôi! Sau này còn thế nào?”

“Không đúng không đúng! Ngày xưa Bá Võ Vương Tần Mộc Ca cũng từng ở tam phẩm hạ, vượt tứ giai đánh chết một ‘Thiên Bảng dị tộc’. Nhưng không khoa trường như Vô Cực Đao Quân.”

“Thương Hải Thạch cũng chết? Đáng tiếc, thật đáng tiếc! Người này mới chỉ là nhất phẩm hạ, mà đã bước vào top 20 Thiên Bảng. Tương lai có hi vọng trở thành siêu nhất phẩm, thậm chí là Siêu Phẩm.”

Tất cả mọi người trên phố đều đang chấn động vì tin tức Thương Hải Thạch và Lang Bắc Vọng bỏ mình.

Những mà chỉ mười mấy hơi thở sau, lại có rất nhiều rất nhiều người thông minh phát hiện điều dị thường.

“Chuyện gì thế này? Tại sao những Thiên Bảng này lại xếp hàng đi chịu chết?”

“Có vấn đề, nhất định là có vấn đề! Sở Hi Thanh đi ‘thuyền Bình Thiên’, sức chiến đấu bay lên nhất phẩm là không có vấn đề. Có người nói còn có mấy vị đệ tử thánh truyền của Vô Tướng thần tông đi theo. Những Thiên Bảng này đi một mình, làm sao có thể là đối thủ của Sở Hi Thanh?”

“Vấn đề là Sở Hi Thanh còn không sử dụng lực lượng của ‘thuyền Bình Thiên’, các tin tình báo đều nói, mấy vị sư huynh đệ và cả Phong Tam kia đều không ra tay, bọn họ chỉ đứng xem thôi.”

“Ha ha! Thú vị thật! Nếu nói Sát Thần Y – Lý Trấn Ác không phải đối thủ của Sở Hi Thanh, ta tin! Nhưng mà Vương Đông Thiên, Xà Hóa

Vũ, Song Dực Thần Sát, Đậu Thiên Quyền, Lang Bắc Vọng, Thương Hải Thạch, tất cả đều là thiên kiêu đương đại đã thành danh nhiều năm! Những người này dù đối đầu với Siêu Phẩm thì cũng có thể chống đỡ trong chốc lát. Bọn họ có thể thua và chết trong tay một Sở Hi Thanh chỉ tam phẩm hạ thôi sao?”

“Ha ha! Đã đến nước này rồi, chẳng lẽ các ngươi còn không hiểu? Những Thiên Bảng này tuyệt đối không phải vì giải thưởng của thần linh, bọn họ rõ ràng là bị thần linh cưỡng bức đi ngăn cản Vấn Tố Y đăng thần. Người ta là một thân ngông nghênh, không chịu nghe theo thần linh thôi!”

Âm thanh náo loạn trên đường phố chợt yên tĩnh lại, toàn bộ đường Chu Tước còn có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Tất cả quán rượu ở trên con đường này, đều có người đang yên lặng rót đầy chén.

Bọn họ đầu tiên là kính lễ lên bầu trời, rồi lại tung rượu xuống đất.

“Mời anh kiệt nhân tộc ta!”

“Không hổ là nhân vật trên Thiên Bảng, bội phục!”

Cũng đúng lúc này, một tiếng gào to truyền đến.

“Giờ thìn đã đến, thư quán của Thiên Cơ các mở cửa!”

“Có đặc sạn thật này! Ta móa! Đây là xếp hạng của Sở Hi Thanh? Cao vậy!”

“Hạng 10 Thiên Bảng! Còn có danh hào mới, ‘Thiên Vô Nhị Nhật, Che Cổ Tuyệt Kim’!”

“Che cổ tuyệt kim? Là chỉ đao pháp hay là thiên tư của vị này? Tu hành không đến năm năm mà đã bước lên Thiên Bảng, quả thật là che cổ tuyệt kim. Còn cái Thiên Vô Nhị Nhật này… ha ha ha! Thú vị! Thú vị!”

Toàn bộ đường Chu Tước đều sôi trào, tất cả đều hội tụ lại mấy cái thư quán trên đường.

“Thiên Vô Nhị Nhật, Che Cổ Tuyệt Kim – Sở Hi Thanh, cùng với Hoành Tuyệt Vạn Cổ, Quân Đốc Mắt Xanh – Tần Mộc Ca, cả hai đều làm tám chữ. Có thể thấy Thiên Cơ các coi trọng đến… Ta xxx! Lại là Thiên Cơ lão nhân tự tay viết, đây là chuyện bao nhiêu năm rồi? Như vậy chắc chắn sức chiến đấu của Sở Hi Thanh đã đến top 10 Thiên Bảng, thậm chí còn có thể là top 5!”

Chương 2093 - Nghĩ Hóa Thần âm (3)

“Không thể nào, Thiên Cơ lão nhân bị sao vậy? Loại chuyện khoa trương như vậy mà cũng dám đảm bảo?”

“Bên phía Luận Võ lâu cũng phát hành rồi, xếp hạng bên đó hơi kém một chút, chỉ là hạng 29 Thiên Bảng!”

“Sở Hi Thanh đã đánh bại cả Vương Đông Thiên, làm sao chỉ hạng 29? Thiên Cơ Võ Phổ là thứ 10, mà còn có lời bình của Thiên Cơ lão nhân nữa.”

“Được rồi, tại sao Vương Đông Thiên thua, mọi người đều biết. Vì trận chiến này, ta đã thua mất cả quần rồi. Đám quán cược kia, quả thực là đen không ai bằng, chờ lão tử lên nhất phẩm, sớm muộn gì cũng cướp lại của bọn họ.”

“Công nhận! Văn chương của Thiên Cơ lão nhân có hơi quá, ta cũng không tin!”

“Ta lại cảm thấy rất có thể là thật! Phải biết từ 300 năm trước, Thiên Cơ lão nhân rất ít khi tự viết lời bình. Với lại Thiên Cơ lão nhân có tu vị gì? Đây là lão yêu ngàn năm, một đôi mắt đã nhìn qua vô số anh kiệt, sao có thể nhìn nhầm?”

Lúc này, trên nóc Thiên Cơ các.

Thiên Cơ lão nhân đang đứng trên mái hiên, nhìn xuống đám người chen chúc bên dưới.

Tầm nhìn nơi này cao hơn so với thư phòng của hắn, có thể thu nửa đường Chu Tước vào tầm mắt.

Thiên Cương quán chủ cũng nhảy lên nóc nhà, hắn quét mắt nhìn bốn phía một lúc lâu, mới nhìn thấy Thiên Cơ lão nhân đang ở trạng thái hư ảo dưới tác dụng của Chính Lập Vô Ảnh.

Thiên Cương quán chủ chắp tay thi lễ: “Các chủ, Hình bộ thượng thư Sở Như Lai cầu kiến, chắc hẳn là đến vì xếp hạng của Sở Hi Thanh, và cả bốn chữ ‘Thiên Vô Nhị Nhật’ kia.”

“Không gặp! Nói ta có việc đi xa. Nếu đặc san đã phát hành, còn có thể thu hồi sao?”

Thiên Cơ lão nhân mỉm cười, chắp tay sau lưng: “Lần này, lão phu cũng nên đảm bảo cho Sở Hi Thanh, hắn thật sự có thực lực top 10 Thiên Bảng! Còn về phần bốn chữ ‘Thiên Vô Nhị Nhật’ kia, Thần Châu bây giờ đang có hai mặt trời, sớm muộn gì cũng phải phân sinh tử cao thấp. Nếu triều đình bất mãn, vậy thì cứ cấm Thiên Cơ Võ Phổ của chúng ta đi.”

“Đệ tử đã hiểu!”

Thiên Cương quán chủ khom người, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Tin tức mới nhất từ Thương Châu, đối thủ tiếp theo của hắn chắc hẳn là Hoàng Thạch Long của Trường Lưu Sơn, đứng hàng 29 ‘Thiên Bảng dị tộc’!”

“Hoàng Thạch Long kế thừa huyết mạch của Thạch Thần – Thạch âm, Bá thể của hắn cực kỳ mạnh mẽ! Một khi người này đạp chân trên đại địa, lực lượng liền vô cùng vô tận, mạnh như Bán Thần cũng phải nhìn mà than thở.”

Thiên Cơ lão nhân cau mày: “Bọn họ quả nhiên là muốn kéo dài thời gian. Lý Trường Sinh và Tố Phong Đao đây? Bọn họ đang ở nơi nào?”

“Chỉ biết là ở gần Thương Châu, vị trí cụ thể thì không rõ.”

Thiên Cương quán chủ khẽ lắc đầu: “Theo tin tức mới nhất, chiến soái Siêu Phẩm Hoàng Vân Thường của Thiên Đế sơn, hạng 7 ‘Thiên Bảng dị tộc’ hơn 100 trước đã chết trong tay Lý Trường Sinh. Vị này không thẹn với cái danh đệ nhất phàm nhân, bị bốn vị Cự linh Siêu Phẩm vây công, thế mà hắn còn có thể chém giết được một tên.”

“Một vị khác là Tố Phong Đao cũng không kém hơn là bao, hiện giờ đã có ba vị Cự linh nhất phẩm chết trong tay nàng, thái thượng trưởng lão Sư Vô Kỵ của Huyền Minh cung cũng rất có thể đã chết trong tay nàng.”

Bây giờ cao thủ của song phương đang chém giết ở gần Thương Châu và Cự Châu, tình hình chiến đấu rất kịch liệt. Bên Cự linh cao thủ như mây, Vô Tướng thần tông cũng đối chọi gay gắt, điều khiển tận 97 tòa kiếm trận xuôi nam.”

“Nhưng dự đoán là không lâu sau, tình hình chiến đấu sẽ hiểm ác hơn, dù sao cường giả của tứ đại thần sơn cũng gấp mấy lần Thần Châu. Thời gian kéo dài càng lâu, thì càng nhiều Siêu Phẩm xuôi nam. Mặc dù mấy thần tông như Đô Thiên thần cung, Quy Nguyên kiếm phái đã quyết định ra tay giúp đỡ, nhưng ta dự đoán là chỉ có thể vất vả chống đỡ. Ngoài ta, ta còn lo lắng Tông Thần Hóa sẽ xuất thủ, sức chiến đấu của hắn còn vượt qua Lý Trường Sinh…”

“Hắn sẽ không xuất thủ!”

Thiên Cơ lão nhân lắc đầu, giọng nói chắc chắn: “Sở Vân Vân đả thương Độc Cô Thủ, khiến Độc Cô Thủ tiêu hao mệnh nguyên, trốn vào thành Bạc Sơn cố thủ. Sau đó nàng liền ẩn giấu tung tích, chính là vì đề phòng Tông Thần Hóa, đồng thời chấn nhiếp minh hữu của hắn.”

“Nếu những người kia không có nắm chắc, tuyệt đối sẽ không ra tay. Không phát hiện sao? Lần này, đám thần linh kia chỉ sai phái những anh hùng hào kiệt không thể thuần phục đến ngăn cản Sở Hi Thanh. Đám chó săn và móng vuốt chân chính của bọn họ, thì bọn họ lại không nỡ tiêu hao.”

“Nếu là như vậy, thì còn có thể miễn cưỡng duy trì.”

Thiên Cương quán chủ vẫn cau mày: “Nhưng tiếp theo, chỉ có thể dựa vào bản thân Sở Hi Thanh.”

Sở Hi Thanh có thể thể hiện ra sức chiến đấu nằm ngoài dự đoán của mọi người như Thiên Cơ lão nhân chờ mong hay không? Có thể ngăn cản và đẩy lùi đám Cự linh trên ‘Thiên Bảng dị tộc’ hay không?

Còn nữa, kẻ địch nguy hiểm nhất vẫn đang ẩn nấp trong bóng tối… Thất Sát tinh quân Thần Thất Sát!

Lúc này, Thiên Cơ lão nhân bỗng nhiên nhìn về phía chân trời.

Hắn nhìn thấy một vệt kim quang xuyên qua chín tầng mây xanh, bắn thẳng xuống đỉnh đầu hắn.

Đó lại là một thanh Càn Khôn phi kiếm đến từ ngoài phàm giới.

Thiên Cơ lão nhân không chờ phi kiếm rơi đến trước mặt, mà trực tiếp giơ tay đánh nát hư không, bắt phi kiếm vào tay.

Chương 2094 - Nghĩ Hóa Thần âm (4)

Thiên Cơ lão nhân nhìn tin tức bên trong, khóe môi nhất thời cong lên, lộ ra vẻ chờ mong: “Đây thực sự là một tin tức quá tuyệt vời!”

Thiên Cương quán chủ hiện lên vẻ tò mò: “Các chủ, xin hỏi là chuyện gì? Thanh phi kiếm này là của vị kia?”

“Ngươi đoán không sai!” Thiên Cương quán chủ vuốt râu cười nói:

“Ngay vừa rồi, Sở Hi Thanh đã tiến vào hạng 5 của ‘Như Ý thiên bi’, trở thành Chân Linh Như Ý!”

Thiên Cương quán chủ nhất thời chấn động, trong mắt hiện ra vẻ mừng như điên.

Hắn biết, một khi võ tu và thuật tu trở thành Chân Linh của một loại thiên quy nào đó, thì sức chiến đấu sẽ tăng mạnh ra sao!

Chỉ là tăng năm tầng thiên quy thôi, cũng để cho thực lực của võ tu tăng mạnh rồi.

Vấn Tố Y có thể lấy thân Siêu Phẩm để khiến đám thần linh kia phát khiếp, chính là vì nàng được vài loại thiên quy ưu ái.

…

Cùng lúc đó, sườn nam núi Thiên Lương tại phía nam quận Lương Thành, Cự Châu.

Dưới mảnh núi rừng hiểm trở này, có một tòa doanh trại khổng lồ.

Tòa doanh trại này không chỉ kéo dài mấy chục dặm đông sang tây, mà còn kéo dài lên trên sườn núi, bao quát mấy cửa ải hiểm yếu trên núi.

Nếu nhìn từ trên không xuống, có thể thấy tòa doanh trại này đang tu sửa không ít công sự đơn giản, còn có hơn 90 vạn giáp sĩ đang dọc theo tường trại.

Bọn họ đều mặc chiến giáp màu trắng bạc của Băng Thành, vẻ mặt tất cả đều nghiêm túc, cầm binh khí trong tay, sẵn sàng đón địch.

Mà lúc này, khoảng 20 dặm ngoài doanh trại, cũng có gần 70 vạn đại quân của Băng Thành đang tập kết.

“Nàng từ chối, vẫn không muốn đầu hàng!”

Trưởng Tôn Nhược Ly quất ngựa đứng trước quân trận, tay đè kiếm, sắc mặt tái xanh: “Khốn khiếp! Nàng không xứng với họ Trưởng Tôn!”

Ánh mắt Trưởng Tôn Nhược Ly âm lãnh nhìn vào doanh trại phía trước, cười gằn một tiếng: “Nàng học binh pháp kiểu gì? Nơi này tuy hiểm trở, nhưng lại thiếu nguồn nước. Căn bản là không đủ cung cấp cho đại quân, chúng ta chỉ cần bao vây ba ngày năm ngày, liền có thể không chiến mà thắng. Loại tình thế này, nàng còn gắng gượng chống đối!"

Tần Thắng ở bên cạnh lại phản đối.

Trưởng Tôn Nhược Lam cũng là danh tướng, khẳng định biết không thể thủ lâu trên núi Thiên Lương được.

Người ta chính là cho rằng chỉ cần thủ hai ba ngày, Sở Hi Thanh nhất định sẽ đến đây.

Mà đây cũng là thượng sách duy nhất để Trưởng Tôn Nhược Lam bảo vệ thuộc hạ.

90 vạn tướng sĩ dưới trướng nữ tử này tuy cũng là tinh nhuệ của Băng Thành, nhưng lại thiếu khuyết tầng tổ chức.

Bọn họ bắt nguồn từ các doanh trong quân phía bắc của Băng Thành, biên chế khá là loạn.

Tuy rằng bây giờ được Trưởng Tôn Nhược Lam xếp thành quân, nhưng các bộ không có ăn ý, cũng không thể điều hành như thường.

Huống hồ đối thủ của bọn họ là 320 vạn đại quân của Đại Ninh và hơn 190 vạn đại quân của Băng Thành.

Dưới tình huống như vậy, không chọn nơi hiểm yếu để phòng thủ, lẽ nào chờ ở ven sông và bình nguyên để chờ chết sao?

Nhưng Tần Thắng vẫn không tỏ vẻ gì, chỉ cười hỏi: "Bọn họ còn đang đào móc để củng cố công sự. Trưởng công chúa điện hạ, không biết các vị có thể thử tấn công trước hay không?"

Trưởng Tôn Nhược Ly nhíu mày, rồi thản nhiên nói: "Chúng ta ít binh, vẫn nên chờ một chút đi, chờ binh mã của triều đình đến rồi xông lên cũng không muộn."

Thật ra thì Trưởng Tôn Nhược Ly có niềm tin thắng chắc.

Nàng hoàn toàn có tự tin đánh hạ tòa đại doanh trước mặt.

Tuy rằng binh mã của Trưởng Tôn Nhược Ly ít hơn đối phương, nhưng lại quý ở biên chế hoàn chỉnh, hơn nữa đều là bộ khúc của Trưởng Tôn gia và Vấn gia.

Hơn 70 vạn tướng sĩ này, chính là tiền vốn còn sót lại của Trưởng Tôn gia, há có thể tiêu hao?

Vì vậy vẫn là chờ binh mã Đại Ninh đến rồi tính đi.

Bởi vì thời gian và khoảng cách nên nàng chỉ có thể triệp tập 70 vạn đại quân. Mà quân tiên phong của triều đình chỉ cách đây hơn 30 dặm.

“Vậy thì chờ thêm một chút…”

Tần Thắng cũng không ép buộc, nhắm mắt chờ đợi.

Trong lòng hắn lại cười gằn, loại ủng binh tự trọng như Trưởng Tôn Nhược Ly, bệ hạ há có thể cho phép bọn họ tồn tại?

Một khi giải quyết xong Sở Hi Thanh, thế gian này sẽ không còn đất cho Trưởng Tôn gia dung thân.

Trưởng Tôn Nhược Ly lại không hề hay biết, lo lắng hỏi: “Bên phía Sở Hi Thanh thế nào rồi?”

“Có người nói, Cửu Kiếm Cầm Ma – Lang Bắc Vọng và Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch đã chết trong tay Sở Hi Thanh.”

Tần Thắng cảm ứng được khí cơ của Trưởng Tôn Nhược Ly hơi thay đổi, hắn vẫn dửng dưng như không: “Yên tâm! Ta có tin tức chính xác, hai người này đều bị thần linh khống chế, không thể không tiến lên. Bọn họ không muốn, vậy thì chỉ có chết!”

Tần Thắng lại nhìn lên tinh không: “Ngươi có biết, vì ngăn cản Vấn Tố Y phong thần, vì vây giết Sở Hi Thanh, mà tứ đại thần sơn đã liên thủ rồi không. Chỉ Cự linh Siêu Phẩm thôi cũng đã có 13 người, nhất phẩm lại có hơn 70 người, ngoài ra còn có rất nhiều Cự linh đang xuôi nam. Trận chiến này, ta dự đoán Sở Hi Thanh sẽ không giữ được tính mạng, nào có năng lực chạy đến Cự Châu?”

Vấn Tố Y không khỏi biến sắc mặt, trong lòng nàng vừa cảm thấy ung dung, lại vừa lo lắng cho Vấn Tố Y.

Nếu như Sở Hi Thanh bại vong, tình thế của Vấn Tố Y sẽ rất đáng lo.

Nhưng mà sau đó, trong lòng nàng lại bốc lên một ý nghĩ.

Ai bảo ngươi không tin người thân, mà lại đi tin tên mặt trắng nhỏ kia!

Lại còn giải tán Cực Đông Băng Thành, giao cơ nghiệp to lớn như vậy cho người ngoài.

Mẫu hậu ngươi rơi vào hoàn cảnh này, chính là ngươi tự tìm.

Chương 2095 - Nghĩ Hóa Thần âm (5)

“Yên tâm!” Tần Thắng lại cười an ủi: “Tông Thần Hóa đã quyết định liên thủ với các tông môn ở Thần Châu để ra tay. Chỉ chờ Sở Hi Thanh thất bại, thì sẽ dốc hết sức giúp Vấn thành chủ đăng thần. Dự tính có Bắc Minh cung, Thần Ma tông, Dục Giới Đệ Lục thiên, Vô Thượng huyền tông…!”

Nội tâm Trưởng Tôn Nhược Ly nhất thời thả lòng hơn, nàng gật đầu: “Nếu vậy thì không thể tốt hơn.”

Sau đó, Trưởng Tôn Nhược Ly lại nhìn về phía đông nam với ánh mắt dị dạng.

Tên mặt trắng nhỏ kia, chỉ cách nơi này hơn 7000 dặm thôi!

Lần này, hắn sẽ chết sao?

Nếu là như vậy, nàng nhất định sẽ thắp hương lễ bái, cảm tạ ông trời mở mắt.

Sở Hi Thanh hoàn toàn không biết có người ở núi Thiên Lương đang chửi rủa mình.

Hắn đang híp mắt nhìn bảng nhân vật của mình.

Điểm thiên nguyên của Sở Hi Thanh đã lên đến con số 2331.

Điều làm cho người ta kinh dị nhất là, Ước Nguyện Thạch cũng tăng lên đến 239.

Cùng lúc đó, thanh trạng thái còn có hai thứ mới xuất hiện.

Cái thứ nhất là ‘Phá Lỗ Lệnh – Thiên Chấn Địa Hãn’, cái thứ hai là ‘Như Ý thần chú’.

Sở Hi Thanh ngưng thần chú ý, lập tức có hai đoạn tin tức xuất hiện trong đầu óc hắn.

--- Phá Lỗ Lệnh – Thiên Chấn Địa Hãn: Đây là 320 năm mệnh nguyên của Cửu Kiếm Cầm Ma – Lang Bắc Vọng, với lại không tiếc lấy nguyên thần chân linh hòa vào trong ‘Thí Thần huyết cương’ của ngươi, do đó cố định và gia trì ‘cực chiêu Tru Thần’ này lên người ngươi.

Chiêu thức này có thể thi triển theo tâm ý của ngươi, do 'Thí Thần huyết cương' phát ra tiếng đàn. Nắm giữ chín phần mười thần uy của Lang Bắc Vọng thời kỳ toàn thịnh, cũng có thể duy trì nửa khắc, phạm vi rộng 1220 dặm, sau mỗi lần sử dụng cần 12 canh giờ để súc lực.

Sau khi Thương Hải Thạch bỏ mình, Sở Hi Thanh đã dùng 100 điểm để hoàn thiện chiêu thức này.

Sở Hi Thanh ý thức được giá trị của Phá Lỗ Lệnh – Thiên Chấn Địa Hãn này.

Cực chiêu Tru Thần được xưng là Tru Thần, bởi vì sức mạnh của chúng thật sự có thể tru diệt thần linh.

Huống hồ chiêu thức này còn có phạm vi bao trùm rất lớn, rộng hơn 1200 dặm. Chẳng những có thể đả thương kẻ địch, mà còn có thể tăng thêm cho bản thân.

Sở Hi Thanh còn không cần súc thế, không cần khống chế, trực tiếp do 'Thí Thần huyết cương' thi triển là được.

Nhưng giờ phút này, hắn để ý nhất vẫn là cái 'Như Ý thần chú' kia.

---Như Ý thần chú: Chú pháp Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch để lại trước khi chết, 450 mệnh nguyên cuối cùng của Thương Hải Thạch, cũng hiến tế nguyên thần, chú nguyện cho thiên quy Như Ý của ngươi tăng thêm một bậc.

Do Thương Hải Thạch có một bộ phận thần nguyên của Thần Tịnh Ly, nên uy lực của 'Như Ý thần chú' cực kỳ mạnh mẽ. Trước khi thiên quy Như ý lên đến tầng 50, 'Như Ý thần chú' sẽ tăng cường ba tầng thiên quy của ngươi.

Trong mắt Sở Hi Thanh hiện ra vẻ kinh ngạc.

Thương Hải Thạch thế mà lại có một bộ phận thần nguyên của Thần Tịnh Ly?

Chẳng trách Ước Nguyện Thạch lại nhảy lên nhiều như vậy.

Chỉ là không biết bộ phận thần nguyên này là Thần Tịnh Ly ban tặng cho Thương Hải Thạch, hay là bị thất lạc tại nhân gian giống như âm Thần – Nguyệt Hi?

Nhưng mặc kệ là tình huống nào, thì Thương Hải Thạch đều không cần chạy đến Thương Châu, chết ở trước mặt mình.

Thần Tịnh Ly nhất định là cực kỳ coi trọng người này, sao có thể ép hắn đến Thương Châu liều mạng?

Ngoài ra, Sở Hi Thanh còn cảm giác được Linh năng chung quanh đang dao động không yên.

Thiên quy đạo luật mang tên Như Ý này đang quay quanh quấn quýt lấy hắn, theo hơi thở của Sở Hi Thanh mà như biển dâng trào, núi thét gào.

Sở Hi Thanh cảm giác mình chỉ cần đưa tay ra, là có thể điều hành lực lượng mạnh mẽ ở bên trong đó.

Sở Hi Thanh không thể tưởng tượng nổi.

Hắn trở thành ‘Chân Linh Như Ý’, chính là do cái ‘Như Ý thần chú’ này sao?

Ngoài ra, Sở Hi Thanh còn mới dùng điểm thiên nguyên để làm mới võ đạo bảo khố, hắn còn phát hiện ra một biến hóa kỳ dị ở trong đó.

Nơi trên cùng của bảo khố xuất hiện một đồ án mới: ‘Nghĩ Hóa Thần m’

--- Nghĩ Hóa Thần m: Đầu nhập 200 viên Ước Nguyện Thạch, một vạn điểm thiên nguyên, lấy Như Ý chi pháp, ‘Đông Hoàng tinh hồn’, mô phỏng ra huyết mạch Thần âm!

Chú thích: Nếu ngươi còn sở hữu Nghĩ Thiên chi pháp tầng 20 trở lên, có thể hạ thấp Ước Nguyện Thạch và điểm thiên nguyên.

Sở Hi Thanh cực kỳ khó hiểu.

Vì sao bảo khố bỗng nhiên xuất hiện mặt hàng Nghĩ Hóa Thần âm này? Không chỉ là ba lần năm lần, mà hắn quét mới một trăm lần, thì nó vẫn lù lù ở ô đầu tiên, tựa như rất sợ hắn không nhìn thấy vậy.

Vấn đề là mình muốn huyết mạch Thần âm làm gì? Phối hợp với Ngọa Tuyết thần đao sao?

Ngay khi Sở Hi Thanh đang nghi hoặc, hắn nghe thấy Phong Tam nói: “Chủ thượng, bọn họ đến rồi!”

Sở Hi Thanh vừa thu hồi chú ý, liếc mắt nhìn về phía trước.

Chỉ thấy sáu vị Cự linh có thân thể khổng lồ đang đứng ở ngoài ngàn dặm.

Bọn họ đều cao hơn 100 trượng, tựa như ngọn núi nhỏ lơ lửng giữa trời cao. Vì vậy dù song phương cách xa ngàn dặm, thì vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Chương 2096 - Che cổ tuyệt kim

“Có bốn ‘Thiên Bảng dị tộc’!”

Diệp Tri Thu liếc mắt nhìn qua, liền lạnh lùng nói: “Đều nằm trong top 30, kẻ đứng trước là Hoàng Thạch Long xếp hạng 29, một thân huyết mạch Bá thể cực kỳ bá đạo. Không đúng, phải nói là sáu Cự linh này đều cùng một loại hình, là thủ mạnh công yếu!”

“Chiều cao của bọn họ đều khoảng 110 trượng, lực lượng huyết mạch cực kỳ mạnh mẽ. Ta thấy mục đích của bọn họ vẫn là kéo dài thời gian.”

‘Thiên Bảng dị tộc’ là danh sách của Luận Võ lâu, nó sắp xếp cường giả nhất phẩm của Cự linh và yêu tộc.

Tiêu chuẩn tương đương với Thiên Bảng của nhân tộc.

Tuy Cự linh và yêu tộc có rất nhiều nhất phẩm, nhưng chỉ có hơn 80 vị được lên ‘Thiên Bảng dị tộc’, quanh năm không biên soạn đủ.

Đương nhiên, cái này cũng là do địa vực của Cự linh quá rộng lớn.

Tứ đại thần sơn Trung Thổ, mỗi một tòa thần sơn đều có diện tích lãnh thổ gấp năm sáu lần Thần Châu. Rất nhiều cường giả Cự linh không thích nổi danh, nên Luận Võ lâu cũng không biết.

Con đường tình của bọn họ, không thể bao trùm toàn bộ Trung Thổ.

Một biện pháp khác để phán đoán thực lực Cự linh, chính là chiều cao của bọn họ.

Tuy rằng cái này không đại biểu cho thực lực của bọn họ, nhưng Cự linh càng cao, thì đại biểu cho lực lượng huyết mạch càng mạnh.

Diệp Tri Thu từng nhìn thấy Thiên đế đương đại của Bất Chu sơn.

Một thân cao 125 trượng, có người nói vị thiên đế này là cao nhất trong Cự linh Chu Bất sơn.

Sở Hi Thanh một tay đè đao, lạnh lùng nhìn sáu con Cự linh kia.

Sau còn Cự linh kia cũng nhìn từ trên cao xuống, dùng ánh mắt lạnh lùng bễ nghễ nhìn xuống Sở Hi Thanh và tất cả mọi người trên thuyền.

Khi tầm mắt song phương chạm vào nhau, thế mà lại phát ra lôi quang điện hỏa, thiên quy đạo luật của song phương lại xé rách cả không gian, trục xuất toàn bộ mây ở quanh đây.

Sở Hi Thanh nhếch miệng cười: “Tông sư huynh, làm phiền rồi!”

Khóe môi Tông Tam Bình giật giật vài cái, hắn biết Sở Hi Thanh đang chê tốc độ thuyền quá chậm.

Cái tên này thật là, chỉ còn một chút mà cũng không chờ được?

Tông Tam Bình liền dặn dò bốn Đạo thị của mình: “Tăng tốc! Mở mấy tòa trận pháp bên trong đi, Sở sư đệ bao trọn thuyền rồi, không cần tiếc linh thạch.”

Giây lát sau, chiếc thuyền bỗng nhiên phát ra một tiếng ‘oanh’, tốc độ tăng vọt mấy lần.

Chỉ không đến một trăm cái hô hấp, chiếc thuyền này đã vượt qua ngàn dặm.

Đúng lúc này, con Cự linh cầm đầu kia bỗng nhiên nắm chặt bàn tay to bảy trượng của mình lại, rồi đấm về phía thuyền.

Lúc này, song phương chỉ cách nhau 30 dặm, nắm đấm của hắn càng ngày càng lớn, nhét đầy trời mây, quyền cương vô ngần đánh nát cả không gian!

“Đừng xem thường người khác!”

Diệp Tri Thu đứng ở mũi thuyền híp mắt lại, lập tức rút kiếm ra, chém ra một kiếm quang trăm trượng.

Khi cương lực của song phương va chạm, Cự linh kia nhất thời cười gằn một tiếng.

Thân thể hắn vẫn sừng sững như núi.

Dáng người Diệp Tri Thu cũng yên nhiên bất động, nhưng ‘thuyền Bình Thiên’ gánh chịu lực lượng nàng nàng tái giá xuống, nó đầu tiên là hơi ngưng lại, sau đó chợt chìm xuống gần hai trượng.

Lục Loạn Ly đứng trên cột buồm không khỏi nhìn Diệp Tri Thu với vẻ kinh ngạc.

Vị sư tỷ này của Sở Hi Thanh cũng không phải người thường nha!

Tu vị của nàng đã là tam phẩm hạ rồi!

Đếu nói vị này đại tài nhưng trưởng thành muộn, nhưng Lục Loạn Ly không ngờ sau khi vị này vào hàng đệ tử thánh truyền, thì tốc độ tu hành lại kinh khủng đến vậy.

Ngoài ra, Tru Thiên chi pháp của vị này cũng khá là mạnh mẽ.

Mượn 'thuyền Bình Thiên' gia trì, Diệp Tri Thu lại có thể đối kháng chính diện với top 29 Thiên 'Bảng dị tộc'.

Đây là luyện được từ Vạn Ma quật, có người nói mấy năm gần đây, Diệp Tri Thu vẫn luôn ở trong Vạn Ma quật, ngày ngày chém giết với ma nghiệt.

Sở Hi Thanh thì lại nói: "Diệp sư tỷ, những Cự linh này giao cho ta."

Diệp Tri Thu nhíu mày liễu, nàng nghe ra ý của Sở Hi Thanh là không muốn nàng nhúng tay vào.

Sát ý khốc liệt của tên này còn làm cho nhiệt độ trên thuyền hạ xuống.

Diệp Tri Thu bất đắc dĩ: "Vậy ngươi cẩn thận."

Thật ra thì nàng rất muốn chia sẻ áp lực với Sở Hi Thanh.

Mượn 'thuyền Bình Thiên', còn có một loại thiên phú huyết mạch Thần giai nàng mới thức tỉnh gần đây, nàng có tự tin giải quyết một tên trong đó.

Nhưng nàng lại nghĩ đến Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của Sở Hi Thanh thì lại thoải mái.

Sở Hi Thanh đã bay lên giữa trời, nhìn sáu con Cự linh ngoài 30 dặm kia: "Ta đề nghị các ngươi cùng lên."

Hoàng Thạch Long đứng ở vị trí trung ương của sáu người.

Tướng mạo của hắn khá gần với nhân tộc, mặt vuông tai to, ngũ quan thô lỗ, một thân da thịt đều là màu xanh.

Hắn nghe vậy thì cười to: “Cùng lên? Ngươi giải quyết ta trước rồi nói.”

Thất Sát Tinh Quân nói người nói có Nhai Tí Đao, càng nhiều người tham chiến thì đối phương càng mạnh.

Bọn họ đâu có ngu?

Hoàng Thạch Long khom người nhìn xuống Sở Hi Thanh, cười gằn: “Không to bằng con kiến, mà dám xem thường gia gia Cự linh của các ngươi? Ta thấy ngươi bị đám Thiên Bảng nhân tộc kia làm cho không biết lượng sức rồi.”

“Những tên kia chỉ chạy đến trước mặt ngươi chịu chết thôi, ngươi còn cho rằng ngươi rất mạnh? Thất Sát Tinh Quân nói đám người đó đều là đám vong ân phụ nghĩa, tiêu hao tài nguyên nuôi bọn họ, còn không bằng để bọn họ đi chết, đỡ phải vướng bận.”

Chương 2097 - Che cổ tuyệt kim (2)

Khoảnh khắc này, sáu cái bóng mờ cực lớn bỗng nhiên xuất hiện ở một vùng hư không ngoài trăm dặm.

Đó rõ ràng là hình ảnh hai cây cân, ba cây thước sắt và một đầu tằm thân người cao khoảng 600 trượng.

Kiếm Tàng Phong nhìn bóng mờ kia một chút, không khỏi phát ra tiếng cười khẽ.

Cây cân và thước sắt chính là thiên quy hóa hình của Bình Thiên chi pháp và Lượng Thiên chi pháp.

Bình Thiên và Lượng Thiên chính là con đường Thánh hoàng đời thứ ba lựa chọn cho Vô Tướng thần tông.

Bởi vì hai con đường tiềm lực vô cùng này vẫn trống không, không có bất kỳ một vị thần linh nào trở thành Chân Linh của hai con đường này.

Nhưng trong ngàn tỷ Cự linh, vẫn tìm được vài người am hiểu Bình Thiên và Lượng Thiên.

Còn Cự thần đầu tằm thân người kia chính là ‘Loạn Thiên chi chủ’, vị thần linh này đang là Thánh Giả của Loạn Thiên chi pháp, chấp chưởng đầu thiên quy đạo luật này.

Theo vị thần linh này hiện thân, tất cả thiên quy trong thiên địa đều phát sinh hỗn loạn ở một trình độ nhất định.

Đây hiển nhiên là thủ đoạn để ngăn cản mấy người bọn họ và ‘thuyền Bình Thiên’.

“Quả thực là múa rìu qua mắt thợ!”

Nhậm Tiếu Ngã cười gằn một tiếng, đưa tay đè kiếm.

Tông Tam Bình lại lắc đầu, đưa tay ngăn cản: “Sư đệ chờ một lát, tạm thời duy trì ở thế cân bằng là được. Sở sư đệ đã nói chúng ta không cần nhúng tay.”

Mà lúc này, Hoàng Thạch Long lại châm biếm: “Ta biết Thần Ý Xúc Tử Đao của ngươi rất lợi hại, nhưng ngàn dặm quanh đây là hoang sơn dã lĩnh, thậm chí còn không có một con súc vật sống nào.”

“Ngươi nắm giữ Thần Ý Xúc Tử Đao thức thứ tư đúng không? Chúng ta có năm vị am hiểu Già Thiên chi pháp ở gần đây, đủ để Kính Thiên chi pháp của ngươi không ra được ngoài ngàn dặm.”

“Bình Thiên Kiếm của Vô Tướng thần tông các ngươi cũng rất mạnh, nhưng mà Cự linh chúng ta cũng có người am hiểu Bình Thiên và Lượng Thiên chi đạo…”

Hắn nói đến đây thì chợt im bặt.

Hoàng Thạch Long bỗng nhiên sinh ra ý kinh hãi, đưa mắt nhìn về phía tay cầm đao của Sở Hi Thanh.

Tâm linh của hắn đang điên cuồng cảnh báo, khí huyết rung động không yên, trái tim run rẩy.

Mấy vị Cự linh còn lại cũng cau mày, ánh mắt bắt đầu chuyển thành nghiêm túc.

Bọn họ không chỉ cảm nhận được một luồng khí tức cực kỳ đáng sợ đang ngưng tụ ở trên người Sở Hi Thanh, mà còn cảm nhận được thiên quy đạo luật của Hoàng Thạch Long đang tan vỡ.

Đao ý của thiếu niên này thế như chẻ tre, đánh tan nát lực lượng thiên quy của Hoàng Thạch Long.

Sở Hi Thanh cầm Như Ý Tru Thần đao, giọng nói lạnh nhạt: “Nói xong chưa?”

Trái tim Hoàng Thạch Long đập thình thịch.

Hắn thừa dịp Sở Hi Thanh còn chưa rút đao, lập tức bay xuống đất, cố gắng tiếp xúc với thổ địa, đồng thời trợn mắt lên: “Ngươi…”

Khoảnh khắc này, hắn nhìn thấy một đôi huyết dực bỗng nhiên mở rộng sau lưng Sở Hi Thanh, đồng thời một tiếng đàn cao vút vang lên giữa thiên địa.

Sóng âm này để khí huyết của hắn rung chuyển và nghịch chuyển vào tim phổi; còn xung kích thần phách, mỗi một âm phù đều như búa tạ nện vào tâm thần hắn.

Năm con Cự linh còn lại cũng biến sắc mặt, mi mắt hiện ra vẻ đau đớn.

Nhưng thời khắc này, bọn họ lại không rảnh quan tâm đến bản thân. Năm người đều nhìn về phía Hoàng Thạch Long với ánh mắt sợ hãi.

Cheng!

Theo một ánh đao hình cung lóe lên, Hoàng Thạch Long cảm thấy thân thể mình hơi mát lạnh.

Ban đầu hắn còn cho rằng mình nhầm, mình vẫn đang bay xuống, thân thể cũng hoàn hảo.

Nhưng ngay sau đó, thân thể của hắn bắt đầu chia ra làm hai, một lượng lớn máu tươi phun ra.

Ngay cả nguyên thần của Hoàng Thạch Long cũng tiêu vong vào thời khắc này.

Bá thể của hắn… lại không ngăn nổi một đao của Sở Hi Thanh!

“Một đao này, tế Cửu Kiếm Cầm Ma!”

Lúc này, quanh người Sở Hi Thanh tràn đầy hỏa diễm nguyên dương.

Chín khiếu huyệt của hắn đã được kích phát đến cực hạn, tu vị của hắn bay lên đến tận nhất phẩm hạ đỉnh phong!

Sở Hi Thanh lắng nghe tiếng đàn sục sôi kia, đồng thời vuốt nhẹ trường đao: “Lang huynh không muốn yên giấc dưới cửu tuyền, thà hòa linh vào ‘Thí Thần huyết cương’ của Sở mỗ, cũng muốn cố định ‘Phá Lỗ Lệnh – Thiên Chấn Địa Hãi’ này lên thân ta. Sở mỗ tự nhiên như ngươi mong muốn, lấy chiêu thức này của ngươi, để đưa đám

Cự linh này về cửu tuyền!”

Khi hắn vừa nói dứt lời, đôi huyết dực phía sau bỗng nhiên bắn ra hàng ngàn hàng vạn sợi tơ máu, đánh thẳng về phía năm con Cự linh kia.

Mấy vị Cự linh nhất phẩm này cố gắng né tránh, nhưng bọn họ lại phát hiện đây là vô dụng.

Những sợi tơ máu này đều là oán sát của thuật tu nhân tộc biến thành.

Dù tốc độ của bọn họ có nhanh hơn nữa, thân pháp của mạnh hơn nữa, lại há có thể thoát khỏi oán hận bắt nguồn từ lòng người này?

Năm người bị tơ máu quấn quanh, sau đó là bị một ngọn lửa màu đen bao phủ toàn thân.

Bọn họ đều phát ra tiếng kêu rên, cảm giác được huyết mạch thần linh trong cơ thể bắt đầu thiêu đốt, suy sụp, uể oải.

‘Thí Thần huyết cương’ này để cho lực lượng của bọn họ giảm ít nhất một phần mười!

Bọn họ vốn phải dốc hết sức để ứng phó với Phá Lỗ Lệnh – Thiên Chấn Địa Hãi.

Những sợi tơ máu này lại để cho tình cảnh của bọn họ càng chó cắn áo rách.

Chương 2098 - Che cổ tuyệt kim (3)

Bồng!

Đó là Cự linh đứng ở ngoài cùng, hắn vốn muốn thi triển Quang độn, hóa thành một đạo kim quang để lui ra ngoài ngàn dặm, nhưng lại bị một đao của Sở Hi Thanh chặt đầu, mang theo một cơn mưa máu.

“Là Tru Thiên đao ý tầng 28!”

Diệp Tri Thu nắm chặt kiếm bên hông.

Thân thể nàng hơi run rẩy, ánh mắt tràn đầy hưng phấn.

Diệp Tri Thu không ngờ sư đệ lại đi xa như vậy ở trên Tru Thiên Đao.

Sở Hi Thanh kích phát toàn bộ Nguyên Dương Cửu Khiếu, tu vị đã đẩy lên đến nhất phẩm hạ, uy lực của Tru Thiên Đao đã tiếp cận với hóa thể của Tố Phong Đao khi đưa bọn họ đến Bất Chu sơn!

Sở Hi Thanh chỉ thua ở đao ý chưa vững chắc.

Binh khí của hắn cũng kém rất nhiều, không phải Tru Lục thần đao như ngày đó.

Nhưng Sở Hi Thanh có huyết mạch Nguyên Thần, có thể gia tăng nửa phẩm của binh khí và pháp khí.

Ngoài ra, thiên quy Tru Lục cũng cực kỳ thân cận và yêu thích Sở Hi Thanh, thậm chí còn vượt qua sư tôn Tố Phong Đao.

“Cheng!”

Đao thứ ba của Sở Hi Thanh thế mà lại bị người đỡ được.

Đó là một Cự linh toàn thân như kim loại, ngũ quan cũng khá giống với nhân tộc.

Hắn dùng một mặt thuẫn dài 50 trượng, rộng 30 trượng để ngăn cản đao của Sở Hi Thanh, đồng thời dùng một thanh kiếm dài đến 70 trượng để chém về phía Sở Hi Thanh.

Hai mắt hắn trợn trừng lên, gầm lên giận dữ: “Chết cho ta!”

“Giun dế!”

Thanh đao thứ hai của Sở Hi Thanh ra khỏi vỏ.

Đó là Thiên Lý Chiêu Nhiên đao bên tay phải!

Cheng!

Theo một mảnh ánh đao lóng lánh như gương bạc xuất hiện, toàn bộ tay phải của Cự linh này không chỉ đàn hồi trở về, mà chỗ cổ tay còn nổ tung thành sương máu.

Lực đao mạnh mẽ của Sở Hi Thanh cộng thêm lực lượng phản xạ trở lại, làm cho bắp thịt nơi cổ tay của hắn không chịu nổi, bị đánh nổ tại chỗ.

Cùng lúc đó, Cửu Diệu Thần Luân kiếm phái sau Sở Hi Thanh cũng vang vọng, chín đạo kiếm khí quét ngang, cắt đứt cẳng tay cẳng chân của Cự linh!

Huyết mạch Bá thể của Cự linh này rất mạnh, lại còn là hậu duệ trực hệ của Kim Thần – Bạch Chúc, nhưng Cửu Diệu Thần Luân kiếm lại dễ dàng chặt đứt thân thể hắn!

“Tạp chủng!”

Cự linh kia còn đang dốc sức chống lại, nhưng trong mắt đã hiện ra vẻ tuyệt vọng.

Một cái chớp mắt tiếp theo, mi tâm của hắn liền xuất hiện một lỗ thủng cực lớn.

Đó là ‘ngôi sao La Hầu’, nó trực tiếp đánh vào từ sau đầu, rồi xuyen qua mi tâm của Cự linh.

Lúc này, trên trời mây lại phát ra một trận ‘leng keng leng keng’. Tiếng binh khí va chạm vang vọng ngàn dặm, rung động chín tầng mây xanh.

Đó là ba con Cự linh còn lại.

Bọn họ vốn định đánh một một với Sở Hi Thanh.

Chỉ có như vậy thì thần uy của Nhai Tí Đao mới hạ xuống thấp nhất.

Nhưng mà ba vị đồng bạn liên tục chết trận, bản thân cũng rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm. Ba người bọn họ chỉ có thể toàn lực ứng phó, cùng tay tay với Sở Hi Thanh.

Ba người vốn định lấy công làm thủ, tranh thủ thời gian cho bản thân bỏ chạy.

Nhưng khoảnh khắc này, từng mảng từng mảng ánh đao như gương bạc xuất hiện ở quanh người Sở Hi Thanh.

Thần Ý Xúc Tử Đao – Hồi Quang Phản Chiếu!

Tất cả sức mạnh của ba con Cự linh đều bị phản xạ lại, tái giá lên người chúng.

Theo một tiếng ‘bồng’ vang lên, tất cả bắp thịt trên người con Cự linh có đầu như tê giác kia bỗng nhiên nổ tung, để lộ xương trắng âm u bên trong.

Một cái chớp mắt sau, Thiên Lý Chiêu Nhiên đao của Sở Hi Thanh liền bổ vào cái đầu tê giác của con Cự linh này.

“Đây là Hoàng Vọng Nguyệt xếp hạng 22! Cũng là huyết mạch Bá thể!”

Tông Tam Bình không tự chủ được mà cảm khái: “Lại là một đao! Một khi tu vị của Sở sư đệ tăng lên, Tru Thiên Đao và Nhai Tí Đao của hắn đều mạnh đến đáng sợ…”

“Tru Thiên đao ý tầng 28, Nhai Tí đao ý tầng 29? Còn cả Tuyệt Thiên mà hắn mượn từ chỗ của Sở sư tỷ nữa.”

Kiếm Tàng Phong đứng lên, ngưng thần nhìn Sở Hi Thanh: “Nhưng đây vẫn chưa phải cực hạn của Sở sư đệ.”

Sở Hi Thanh còn chưa sử dụng năng lực mô phỏng của ‘Vạn Tượng tinh bàn’, bằng không lực lượng của hắn còn có thể tăng lên!

Kiếm Tàng Phong chợt cảm thấy sốt ruột và gấp gáp.

Cái tên này nhập môn chưa đến năm năm, võ đạo đã sắp vượt qua hắn rồi.

Hắn xoa xoa trán, nghĩ thầm thời gian này phải cố gắng nhiều hơn.

Tốt xấu gì cũng phải vào nhất phẩm trước Sở sư đệ.

Sở Hi Thanh đã khóa chặt một Cự linh nữ tính khác.

Người này đã hóa thân thành cuồng phong, liều mạng trốn về phía nam.

Nữ tử này không có huyết mạch Bá thể, mà là hậu duệ của Phong Thần – Đế Sát.

Độn pháp của nàng rất cao thâm, không chỉ nắm giữ phong chi vô tướng, mà còn nắm giữ vân chi vô thường.

Đối với rất nhiều võ tu, đây là đối thủ còn khó chơi hơn cả mấy Cự linh có huyết mạch Bá thể kia.

Nhưng Sở Hi Thanh chém giết nữ tử này còn dễ dàng và thoải mái hơn mấy người kia.

Theo ý nghĩ của hắn, Cửu Diệu Thần Luân kiếm lập tức phun trào kiếm khí, Tiệt Thiên chi pháp mạnh mẽ nhất thời cắt đứt độn pháp của nữ tử này.

Một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Hi Thanh chém ra một thức ‘cực chiêu

Gần Thần’ Táng Thiên Thần Tru, liền tru diệt toàn bộ thân thể và nguyên thần của đối phương, chỉ còn từng điểm linh quang tiêu tan trong thiên địa.

Chương 2099 - Che cổ tuyệt kim (4)

Mà lúc này, trước mặt hắn chỉ còn lại một người cuối cùng.

Có lẽ người này biết trốn không thoát, hắn chỉ lạnh lùng nhìn Sở Hi Thanh chém giết Cự linh nữ tính kia.

Giọng nói hắn lạnh lùng nghiêm nghị: “Nhớ kỹ, tên ta là Hoàng Thiên Chiêu, Chu Viêm tộc trên Thiên Đế sơn! Hôm nay có thể kéo anh kiệt nhân tộc như ngươi cùng về hoàng tuyền, lòng ta cũng an ủi.”

Lúc này, ngọn lửa quanh người hắn bỗng ngưng tụ lại thành một cột lửa xông thẳng lên chín tầng mây xanh.

Thân thể của Sở Hi Thanh cũng bốc cháy vào lúc này.

Tứ chi của hắn, lục phủ ngũ tạng của hắn, đều bị ngọn lửa này thiêu đốt!

Hỏa chú?

Trong mắt Sở Hi Thanh lập tức hiện ra ý hiểu rõ.

Hoàng Thiên Chiêu này hẳn là dùng một loại năng lực huyết mạch đặc biệt nào đó, dùng tuổi thọ làm cái giá, đổi lấy Hỏa chú này, muốn đồng quy vu tận với hắn.

Sở Hi Thanh lại không để ý lắm.

Ngọn lửa trên người hắn lập tức biến mất.

Đồng thời, một lớp giáp vảy màu đỏ cũng xuất hiện bên ngoài cơ thể Sở Hi Thanh.

‘Thí Thần huyết cương’ cộng thêm Hàn Phong chi pháp của Vấn Tố Y để lại cho hắn, đủ để áp chế Hỏa chú cấp bậc nhất phẩm này.

“Tên của ngươi, còn chưa xứng để ta nhớ kỹ.”

Khi Hoàng Thiên Chiêu đang kinh ngạc và mờ mịt, Như Ý Tru Thần đao trong tay Sở Hi Thanh đã chém ra một mảnh ánh đao hình cung.

Bồng!

Hoàng Thiên Chiêu lập tức bị Sở Hi Thanh chém ra làm đôi, nhưng cột lửa vẫn không biến mất, trái lại còn thiêu đốt mạnh hơn.

Nhưng chỉ một chớp mắt sau, cột lửa kia đã tiêu tan trong không trung, không để lại chút dấu vết nào.

Sở Hi Thanh thì lại liếc mắt nhìn về phía trước.

Chỉ thấy bóng mờ cây cân, thước sắt và dáng người cao 600 trượng kia đã biến mất tăm.

Còn cả những Cự linh dùng Già Thiên chi pháp kia cũng đã chạy xa, thoát khỏi phạm vi Thần Ý Xúc Tử Đao bao trùm.

Lúc này Sở Hi Thanh mới thu đao vào vỏ, trở lại boong thuyền.

Lúc này, mấy người trên thuyền lại dùng ánh mắt khác thường để nhìn hắn.

Sở Hi Thanh không để ý lắm, hắn lấy ra một bình rượu, đầu tiên là yên lặng uống một hớp, sau đó đổ số rượu còn lại xuống boong thuyền.

Sáu con Cự linh nhất phẩm, cộng thêm một bình rượu, đây là tế Cửu Kiếm Cầm Ma – Lang Bắc Vọng.

Chỉ tiếc là linh của vị tiền bối này đã hòa vào 'Thí Thần huyết cương' của hắn, vĩnh viễn không được nhắm mắt!

“Hoàng Thiên Chiêu hạng 16! Thực lực của hắn có thể tiến vào top 20 của Thiên Bảng nhân tộc ta.”

Diệp Tri Thu nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt phức tạp: “Sư đệ bảy đao chém sáu Cự linh, đã giúp hắn kiếm lại vốn rồi. Nếu Lang Bắc Vọng có biết, nhất định sẽ rất vui mừng.”

Người này… đến cùng là có biết mình đã làm chuyện kinh người cỡ nào không?

Sáu vị Cự linh nằm trong top 30 'Thiên Bảng dị tộc', lại bị Sở Hi Thanh chém giết như thái rau chặt dưa!

Nếu việc này truyền đi, toàn bộ giang hồ sẽ vì thế mà chấn động!

Ai có thể ngờ được, Cự linh top 30 mà cũng không đỡ được một đao của Sở Hi Thanh bây giờ!

“Vấn đề là hắn vĩnh viễn không biết được!”

Sở Hi Thanh lại lấy một xúc tu Cơ Dương ra gặm.

Hắn vừa sử dụng khá nhiều dương lực, bây giờ phải bổ sung lại.

Sở Hi Thanh vừa nhai răng rắc vừa nói: “Tông sư huynh, làm phiền huynh lái thuyền.”

Hắn đưa mắt nhìn về phương xa: “Còn có người đang chờ ta ở phía trước.”

Tông Tam Bình mỉm cười: “Ngươi bao cả thuyền, ngươi làm chủ! Đúng rồi…”

Hắn lại hiện lên vẻ hâm mỗ: “Luận Võ Thần Cơ và Thiên Cơ Võ Phổ đều bán đặc san rồi. Thiên Cơ các đưa ngươi lên hạng 10 Thiên Bảng, còn cho ngươi một danh hào mới… ‘Thiên Vô Nhị Nhật, Che Cổ Tuyệt Kim’!”

Tông Tam Bình cảm thấy cái danh hào này rất hợp với Sở Hi Thanh, quả thực là danh xứng với thực!

Hắn đoán là có rất nhiều võ tu ở thành Vọng An không phục.

Nhưng mà nhiều nhất là nữa khắc nữa, toàn bộ thành Vọng An và vùng Hà Lạc sẽ phải khiếp sợ và sôi trào.

…

“Thiên Vô Nhị Nhật, Che Cổ Tuyệt Kim!”

Tại ngoài năm ngàn dặm, Thần Thất Sát đang chắp tay sau lưng, dùng thần thông huyết mạch để liếc nhìn chiếc thuyền kia.

“Nếu chỉ tính riêng nhân tộc Thần Châu, hắn quả thực là xứng với bốn chữ Che Cổ Tuyệt Kim này.”

Chuyển Luân Tinh Quân ở cách đó không xa lại nhíu chặt lông mày: “Bảy đao sáu người, không ngờ sức chiến đấu của người này lại mạnh như vậy.”

Bọn họ rõ ràng là đã đoán sai thực lực của Sở Hi Thanh.

Chuyển Luân Tinh Quân lại thấy vui mừng, mình coi trọng Sở Hi Thanh là không sai.

Nếu như cho người này thêm ít thời gian nữa, chỉ sợ lại có thêm một Huyết Nhai nữa.

Thần Thất Sát cau mày, vẻ mặt buồn bực: “Như này thì hơi rắc rối rồi, phải ba ngày nữa hóa thể của Thần Tịnh Ly mới thức tỉnh.”

Hắn muốn kéo dài thời gian, chính là vì chờ Thần Tịnh Ly đến.

Nếu là hóa thể cấp Siêu Phẩm bình thường, thì Thần Tịnh Ly chỉ cần tiêu hao một đại chủ tế hoặc là một Thần tử là được.

Nhưng mà lần này, Thần Tịnh Ly lại chuẩn bị một hóa thể cấp bậc thần linh hạ vị.

Làm vậy thì có hơi rắc rối, trừ phi là trực tiếp dùng một cánh tay gãy để làm hóa thể giống như hắn.

“Xem ra chúng ta phải ra tay rồi!”

Thần Thất Sát nhìn về phía chiếc thuyền đang gia tốc kia, trong mắt hiện ra một vệt lạnh lẽo: “Chuyển Luân, ngươi nói đúng, thiên phú của người này đuổi sát Táng Thiên! Đúng là phải tru diệt càng sớm càng tốt!”

Chương 2100 - Che cổ tuyệt kim (5)

Chuyển Luân Tinh Quân nghe vậy thì sững sờ, lại lập tức lắc đầu: “Ta vẫn cho rằng nên quan sát thêm một chút, ta cảm thấy không đúng lắm. Sở Hi Thanh ở lại Thương Châu tận một ngày, thực sự là rất khả nghi, ta cảm thấy đây có thể là một cái bẫy.”

Thần Thất Sát không khỏi nhíu mày.

Chuyển Luân Tinh Quân này tuy thông minh, nhưng tính cách lại quá cẩn thận, nói khó nghe chính là nhát gan.

Hắn đương nhiên biết đây có thể là một cái bẫy, nhưng vào thời điểm này, hoặc là trực tiếp rời đi, hoặc là dốc hết sức lực, chọc thủng và phá tan cạm bẫy của đối phương!

Còn làm như Chuyển Luân Tinh Quân thì chỉ lãng phí lực lượng.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói trầm thấp và chất phác vang lên ở bên cạnh: “Hai vị thần thượng, không bằng để ta thử trước một chút?”

Thần Thất Sát liếc mắt nhìn qua.

Chỉ thấy đó là một Cự linh cao đến 122 trượng.

Dung mạo người này rất tương tự với nhân tộc, ngũ quan tuấn mỹ, mi tâm có hoa văn lôi đình, sau lưng có ba đôi cánh chim màu trắng.

Đây là một vị cường giả đến từ hoàng tộc Thiên Đế sơn, hậu duệ Lôi Thần – Thiên Bá, chiếm giữ vị trí thứ 5 trên 'Thiên Bảng dị tộc'!

Lôi Thần – Thiên Bá không nằm trong hàng ngũ 12 Tổ thần, lại là tiên thiên cự thần cùng thời đại với Bàn Cổ, có lực lượng ngự trị 12 Tổ thần, được xưng là Cửu Thiên Lôi Đế.

"Hoàng Thiên Đình!"

Sắc mặt Chuyển Luân Tinh Quân ngưng trọng: "Có nắm chắc không?"

"Hắn hẳn không phải đối thủ của ta!"

Hoàng Thiên Đình cười lạnh: "Sức chiến đấu của ngươi này tuy mạnh, nhưng lại không thể kéo dài. Ta đoán thực lực chân chính của hắn chỉ khoảng top 20 Thiên Bảng nhân tộc. Dựa vào Nguyên Dương Cửu Khiếu để tăng tu vị, mới có thể sử dụng đao pháp bá đạo như vậy. Ta chỉ cần sống qua thời gian này, liền có thể nắm chắc phần thắng. Khi đó dù không giết được hắn, thì cũng có thể quấn lấy hắn."

Hắn chắp tay nói: "Ta sẽ cẩn thận, trận chiến này không cầu có công, chỉ cầu không có lỗi. Nếu thật sự đánh không lại, hai vị thần thượng lại cứu viện cũng không muộn."

Chuyển Luân Tinh Quân không khỏi mỉm cười, vẻ mặt thỏa mãn nhìn về phía Thần Thất Sát: "Thần thượng, đứa nhỏ này không chỉ có thực lực mạnh mẽ, mà tâm tính cũng rất thận trọng. Ta cho rằng có thể để hắn thử một lần."

"Vậy thì đi thôi!"

Thần Thất Sát hơi gật đầu: "Nhưng phải chú ý, bây giờ hắn đã là Chân Linh Như Ý và Chân Linh Hàn Phong, phải cẩn thận Như Ý chi pháp của hắn!"

Hoàng Thiên Đình nhất thời sửng sốt, nhưng vẫn chắp tay với Thần Thất Sát, rồi bay về phía 'thuyền Bình Thiên'."

Dù người này là song Chân Linh thì lại làm sao? Hắn vẫn có nắm chắc chặn đường Sở Hi Thanh ở biên giới Cự Châu!

…

Dưới núi Thiên Lương, quận Lương Thành, Cự Châu.

“Sao có thể?”

Trưởng Tôn Nhược Ly không kiềm chế được mà hét lên kinh ngạc, giọng nói của nàng bén nhọn: “Tần Thắng, ngươi đang nói đùa sao? Hắn làm sao có thể có năng lực như vậy? Hoàng Thiên Chiêu có thực lực vào top 20 Thiên Bảng nhân tộc, dù là ta đối đầu với hắn thì cũng phải mất rất nhiều sức lực, Sở Hi Thanh lại có thể chém chết bằng một đao? Chẳng lẽ ngươi nói đùa?”

Chỉ vẻn vẹn bảy đao liền chém sáu người! Trong đó còn có bốn vị top 30 ‘Thiên Bảng dị tộc’, hai người khác cũng có thực lực không kém hơn là bao.

Mà đó còn không phải là trên sa trường! Đó là trong rừng núi hoang vắng, là nơi Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh yếu nhất!

Sở Hi Thanh lại vẫn có thể một đao một Cự linh, chém giết Thiên Bảng tựa như tàn sát chó lớn.

Tiếng kêu của Trưởng Tôn Nhược Ly nhất thời làm hấp dẫn tướng sĩ Băng Thành ở gần đó, tất cả đều dồn dập liếc mắt nhìn về phía nàng.

Bọn họ cũng biết ‘Thiên Bảng dị tộc’ của Luận Võ lâu, trên mặt đều hiện ra vẻ sợ hãi.

Tần Thắng đứng ngay cạnh Trưởng Tôn Nhược Ly.

Hắn cưỡi một con Phi long bốn chân, lòng thầm mắng nữ nhân ngu xuẩn này.

Câu này có thể rống lên như vậy sao?

Tần Thắng vẫn thản nhiên như không, nói: “Ta lừa ngươi làm gì? Bên kia phán đoán là hắn sử dụng Nguyên Dương Cửu Khiếu, có thể là còn có một loại bí pháp tăng cường lực lượng thiên quy nào đó. Sức chiến đấu như vậy, hắn tuyệt đối không thể kéo dài. Sở Hi Thanh mới chỉ là tam phẩm, võ đạo của người này không thể mạnh đến nước đó.”

Trưởng Tôn Nhược Ly cũng phát hiện phản ứng cũng mình không thích hợp.

Nàng quên mất đây là trong quân trận, mỗi một hành động và lời nói của mình đều sẽ ảnh hưởng đến lòng quân.

Trưởng Tôn Nhược Ly chỉ có thể cố gắng để vẻ mặt mình thả lòng, hạ thấp giọng: “Ta cũng cảm thấy như vậy. Nhưng vấn đề là bây giờ phải làm sao? Sở Hi Thanh cách nơi này càng gần, thì chúng ta càng nguy hiểm.”

Làm cho Trưởng Tôn Nhược Ly kiêng kỵ nhất, chính là thức thứ tư của Thần Ý Xúc Tử Đao… Thần Kính Thiên Đao!

Chiêu thức này có thể thi triển từ sau, thần uy hùng vĩ!

Trước đây không lâu, Sở Hi Thanh đã sử dụng một chiêu này ở cuộc chiến núi Ô Kim, đánh tan đại quân Cự linh Dạ Lang tộc từ nơi cách đó 19.000 dặm.

“Ngươi không biết bọn họ đã vận dụng bao nhiêu lực lượng cho trận chiến này đâu. Bên trong thành Vọng An, có tận 24 vị thần linh hạ thần chỉ, bọn họ muốn vây giết Sở Hi Thanh, muốn ngăn cản Vấn Tố Y tiến vào ‘Lê Tham địa quật’.!”

“Chỉ là các đại chủ tế của các thần giáo ở quanh đây cũng đã có hơn mười vị. Vì đề phòng Thần Kính Thiên Đao của Sở Hi Thanh thu thập địch ý và sát niệm ở ngoài vạn dặm, bọn họ còn sử dụng hơn 20 vị Cự linh nắm giữ Già Thiên chi pháp. Bọn họ đầu nhập nhiều như vậy, sao có thể từ bỏ ý đồ?”

Ánh mắt Tần Thắng âm u: “Hoàng Thiên Đình đã chuẩn bị ra tay. Có người nói khi kẻ này xuất chiến, đã được chín vị thần linh ban thần ân.”

Chương 2101 - Đóng băng

Con đường tin tức của Tần Thắng không phải bắt nguồn từ triều đình.

Mà Tần Phụng Tiên chết rồi, có người liên lạc với hắn, để Tần Thắng kế thừa một chút tài nguyên của Tần Phụng Tiên.

Trong đó bao quát cả con đường tin tức này, mà đặc biệt là phương diện Cự linh.

Các thế lực này có liên hệ rất chặt chẽ với Cự linh phương bắc, có thể biết được một ít tình báo mà triều đình không thăm dò được.

“Hoàng Thiên Đình?”

Trưởng Tôn Nhược Ly không khỏi híp mắt lại.

Hoàng Thiên Đình xếp hạng 5 trên 'Thiên Bảng dị tộc', nếu như là trước kia, ngươi này có thể sánh vai với hạng 8 Thiên Bảng nhân tộc.

Nhưng mà bây giờ, trên Thiên Bảng có Tần Mộc Ca và Độc Cô Thủ, Hoàng Thiên Đình chỉ có thể vào top 10.

Nàng đoán sức chiến đấu của kẻ này hơn nàng một đường, cộng thêm thần ân của thần linh thì thực lực sẽ càng mạnh hơn.

Cự linh đều là kẻ da dày thịt béo, chỉ cần Hoàng Thiên Đình từ bỏ ý định đánh nhanh thắng nhanh, mà dốc sức kiên trì đến khi Nguyên Dương Cửu Khiếu của Sở Hi Thanh tiêu hao hết, thì hắn sẽ thắng chắc.

Tần Thắng kéo dây cương, làm cho Phi long bốn chân bên dưới phát ra tiếng hí: "Trưởng Tôn công chúa, nếu như ngươi lo lắng và sợ Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh, thì có thể triệt binh luôn bây giờ. Nhưng triều đình sẽ rút lại tất cả điều kiện đã bàn."

Khóe môi hắn ngậm lấy ý cười gằn: "Triều đình sẽ không ép ngươi, làm như thế nào, là do ngươi lựa chọn!"

Sắc mặt Trưởng Tôn Nhược Ly biến ảo không ngừng, biến hóa không ngừng.

Khoảng mấy hơi thở sau, nàng bỗng nhiên cắn chặt hàm răng, nhìn về phía doanh trại phía trước với ánh mắt âm lãnh: "Truyền lệnh xuống, các bộ lập tức tấn công!"

Tần Thắng nghe vậy thì sững sờ: "Bây giờ?"

Hắn lại nhướng mày: "Thật ra thì có thể chờ thêm một lát."

Lúc trước không công, bây giờ công cái gì mà công?"

Hiện giờ, 50 vạn quân tiên phong của triều đình đã chạy đến nơi rồi, nhưng do hành quân vội vã và đường xá xa xôi, thể lực tiêu hao rất nhiều.

Trái lại thì công sự phòng ngự bên doanh trại kia đã hoàn thiện hơn nhiều.

Vị Trưởng Tôn Nhược Lam không thẹn với cái danh xưng danh tướng.

Nàng đang quất ngựa dò xét toàn doanh, cỗ vũ sĩ khí.

Tài ăn nói của nữ tử này rất tốt, cầm người nhà và trở về làm đề tài, một đường tuyên truyền, nơi nàng đi qua, tất cả tướng sĩ đều được cổ vũ, sĩ khí đại chấn.

Bọn họ còn dành thời gian đề bạt một số tướng tá cơ sở, hoàn thiện biên chế trong quân.

Có thể thấy được, trình độ trật tự và nghiêm ngặt của quân trận bên đối phương đã vượt qua lúc trước.

Đối phương đã vượt qua thời điểm suy yếu nhất.

Vì vậy bọn họ có thể chờ thêm một chút, thuận tiện chuẩn bị một ít vũ khí công thành, chờ binh mã phía sau đến.

“Không chờ được!”

Trưởng Tôn Nhược Ly khẽ lắc đầu: “Ta lo chờ thêm nữa, chúng ta sẽ không đủ thời gian.”

Với thanh thế của Sở Hi Thanh, đám Cự linh kia chưa chắc đã có thể ngăn cản.

Bọn họ chỉ cần vây ở đây bảy ngày, bên phía Trưởng Tôn Nhược Lam liền hết nước cạn lương, không chiến mà bại.

Nhưng Trưởng Tôn Nhược Ly không dám đánh cược.

Đừng nói là bảy ngày, mà nàng còn không dám chờ ở đây thêm một ngày, không dám ký thác hi vọng lên người Hoàng Thiên Đình.

Dù người này có thần ân của chín vị thần linh gia trì.

Trưởng Tôn Nhược Ly đã nghĩ rõ ràng, mẫu thân tự phong ấn, mình quả thật là có chút trách nhiệm.

Nhưng nàng cũng đã mang binh đến đây, lại còn liên thủ với đại quân của triều đình, nào còn có đường lui nữa?

Nàng nhất định phải tiêu diệt Trưởng Tôn Nhược Lam và 90 vạn phản quân Băng Thành dưới trướng trước khi Sở Hi Thanh đến, dùng cái này để cảnh cáo bộ hạ, cắt đứt đường lui của bọn họ.

“Thì ra là vậy.”

Tần Thắng trầm ngâm một tiếng, sau đó lặng lẽ cười gằn: “Cũng được! Ngươi muốn công thì công đi, nhưng bộ hạ của ta cần nghỉ ngơi. Đợt tấn công đầu tiên, do các ngươi tự đánh.”

Nữ tử này chỉ có kiến thức nửa vời với tình thế hai châu Thương và Cự, lại quá kiêng kỵ Sở Hi Thanh. Chỉ dựa vào một ít tình báo do hắn cung cấp, liền làm ra phán đoán sai lầm.

Sở Hi Thanh là không qua được, tuyệt đối không thể.

Chỉ một mình Hoàng Thiên Đình, cũng đã là cửa ải mà Sở Hi Thanh không thể vượt qua rồi.

Dù cho Hoàng Thiên Đình thất bại, phía sau còn có hai vị thần linh… đó chính là hai vị thần linh Vĩnh Hằng đi lại tại thế gian!

Nhưng cũng không sao, dù sao chết cũng không phải bộ hạ của hắn.

Đám người Băng Thành này không phải một lòng với triều đình, chết càng nhiều càng tốt.

90 vạn tướng sĩ dưới trướng Trưởng Tôn Nhược Lam, là không thể nào còn sống rời khỏi nơi này.

Trưởng Tôn Nhược Ly muốn nhận tổn thất vào lúc này, vậy thì tùy nàng.

Thế lực Trưởng Tôn gia càng yếu, bệ hạ càng vui vẻ.

Trưởng Tôn Nhược Ly lại nắm chặt nắm đấm, móng tay đâm sâu vào da thịt mà vẫn không biết.

Nàng thật sự không muốn tiêu hao chút tiền vốn cuối cùng của Trưởng Tôn gia tại nơi này.

Nhưng mà ám ảnh sau hai lần bại dưới tay Sở Hi Thanh, lại làm cho Trưởng Tôn Nhược Ly không thể yên tâm.

Nàng bỗng nhiên nghĩ đến một tình báo khác mà Tần Thắng tiết lộ cho nàng.

- Thiên Vô Nhị Nhật, Che Cổ Tuyệt Kim sao?

Chương 2102 - Đóng băng (2)

Lúc này, Trưởng Tôn Nhược Ly bỗng nhiên sinh lòng cảm ứng, nhìn về một nơi nào đó ở phía trước.

Không biết từ bao giờ, muội muội Trưởng Tôn Nhược Lam đã trở lại đài tướng bên đối diện, đang dùng ánh mắt lạnh như băng để nhìn nàng.

Trưởng Tôn Nhược Ly cũng nhìn thấy vẻ căm ghét và sát ý mãnh liệt trong mắt đối phương.

Trưởng Tôn Nhược Ly hơi sững sờ, sau đó lại là lửa giận công tâm.

Muội muội ruột của nàng không thể hiểu cho nàng, thông cảm cho nàng, phản bội Trưởng Tôn gia thì cũng thôi, lại còn có sát ý với nàng!

Trưởng Tôn Nhược Ly không khỏi cắn chặt hàm răng: “Truyền lệnh! Các bộ chuẩn bị, nửa khắc sau sẽ tấn công!”

Khi tiếng kèn lệnh thê lương truyền khắp chiến trường, Trưởng Tôn Nhược Lam đứng trên đài tướng lại đau khổ mà nhắm mắt lại.

Nàng nắm chặt chuôi kiếm, lại không thể khắc chế sát ý với tỷ tỷ ruột của mình.

Liên thủ với kẻ thù, gà nhà đá nhau!

Trưởng Tôn Nhược Ly… ngươi thật đáng chết!

…

Cùng lúc đó, tại thành Vọng An.

Toàn bộ đường Chu Tước và các quán rượu lớn, phòng trà, sòng bạc, quán cược… ở trong thành, toàn bộ đều sôi trào.

Những nơi này vốn náo nhiệt không thôi, khi tin tức Sở Hi Thanh bảy đao chém sáu người truyền về, thì lại càng loạn hơn.

Hầu như tất cả mọi người đều không thể tin được, tiếng bàn luận ầm ĩ khắp thành.

“Không đến mười hô hấp, bảy đao chém sáu vị Cự linh nhất phẩm? Còn đều là top 30 Thiên Bảng? Đây là tin tức giả ở đâu ra?”

“Không thể! Tuyệt đối không thể! Cắt rau gọt dưa cũng không dễ như vậy!”

“Cái này không khỏi quá khoa trương rồi, là tin tức sòng bạc nào thả ra để lừa người?”

“Móa! Nếu như là thật, vậy thì quá lợi hại. Hạng 10 Thiên Bảng, ta còn tưởng cái xếp hạng này quá cao, Thiên Cơ lão nhân tự nện bảng hiệu. Sở Hi Thanh với chỉ là tam phẩm thôi, làm sao có thể cao như vậy? Nhưng nếu tin tức này là thật, thì chỉ sợ Thiên Cơ các còn đánh giá thấp hắn.”

“Chuyện cười! Sao có thể là thật được? Hoàng Thiên Chiêu là hạng 16 ‘Thiên Bảng dị tộc’, có không ít cao thủ nhân tộc chúng ta chết trong tay hắn khi đến Trung Thổ tìm bí dược. Chỉ sợ ngươi không biết kẻ này là nhân vật cỡ nào?”

“Sáu con Cự linh nhất phẩm, có bốn người là huyết mạch Bá thể, làm sao có thể thua nhanh như vậy?”

Nhưng chỉ một lát sau, đám võ tu tụ tập ở khắp quán rượu và quan trà lại ầm ĩ một lần nữa.

“Thiên Bảo phường đóng cửa! Hoàng Thiên Chiêu chết, Hoàng Thạch Long chết, Hoàng Cửu Mệnh chết… sáu người này, tất cả đều chết dưới đao Vô Cực Đao Quân!”

“Thiên Cửu lâu cũng thu bàn cược rồi, nói là đã xác thực rồi, sáu con Cự linh kia đúng là chết trong tay Vô Cực Đao Quân! Bọn họ quả thực là kiếm đến điên rồi, một trận này phải được mấy trăm vạn lượng vàng!”

“Ta xxx, đó đều là những sòng bạc lớn nha. Lẽ nào là thật? Bọn họ không dám thả tin tức giả đâu, bằng không mọi người sẽ chơi chết bọn họ.”

“Hít, chỉ sợ là tht rồi, các ngươi tính mà xem, mấy bàn cược kia mới mở được bao lâu?”

“Lại là thật? Thiên Vô Nhị Nhật, Che Cổ Tuyệt Kim! Một cường giả như vậy, đúng là che cổ tuyệt kim!”

“Bảy đao sáu người! Vô Cực Đao Quân!!”

“Chà chà! Hạng 10 Thiên Bảng, xếp hạng của vị này vẫn hơi thấp. Ta thật sự muốn biết, Vô Cực Đao Quân tu luyện như thế nào, làm sao mạnh như vậy chứ!”

“Tâm trạng của ta thật phức tạp, tuy rằng ta thua tiền, nhưng nghe nói đám Cự linh nhất phẩm này ngã trong tay Đao Quân. Thì ta lại cảm thấy sung sướng và hãnh diện.”

“Có tin tức mới! Đối thủ tiếp theo của Vô Cực Đao Quân là Hoàng Thiên Đình hạng 5 ‘Thiên Bảng dị tộc’! Các sòng bạc lớn lại mở cửa rồi!”

“Tiên sư cha nhà nó! Ta nghi ngờ mấy sòng bạc này cấu kết với Cự linh, rốt cuộc bọn họ lấy tin tức từ đâu?”

Mà lúc này, bên ngoài sòng bạc Thiên Cửu lâu, Thần Hổ Xương đưa tay về phía Phương Bất Viên.

“Lại cho ta vay 50 vạn lượng vàng!”

Phương Bất Viên đang vui vẻ đếm xấp kim phiếu trong tay, nghe vậy thì hơi sững sờ: “Không phải ngươi vừa thắng sao?”

Cái tên này vừa mới đặt 30 vạn lượng vàng lên người Sở Hi Thanh, tỷ lệ cược là 1:3. Quả thực là kiếm mạnh rồi!

“Kiếm chưa đủ nhiều, ta muốn đặt thêm!”

Thần Hổ Xương xoa xoa tay: “Ta vừa mới nhìn thấy một kèo cược, cược Sở Hi Thanh cưỡi ‘thuyền Bình Thiên’ đến ‘Vô tận băng nguyên’ trong hai ngày, tỷ lệ là 1:12, đây há không phải là nằm cũng kiếm lời sao?”

“Ta không biết Hoàng Thiên Đình là ai, nhưng lại biết một khi tên họ Kiếm nhà các ngươi ra tay, top 3 Thiên Bảng đến cũng vô dụng. Lúc trước ta từng hợp tác với hắn một lên, tên tiểu mập mạp kia quả thật là thâm tàng bất lộ. Còn nữa, vị tông chủ kia của các ngươi và Sở Hi Thanh đều rất âm hiểm, đầy một bụng ý xấu, khẳng định là lần này cũng có ý đồ xấu xa gì đó.”

Thần Hổ Xương nói đến đây lại cười gằn một tiếng: “Còn nữa, đối thủ của các ngươi lần này là Thần Thất Sát đúng không? Lão tử cũng ngứa mắt tên đó.”

Thần Thất Sát là con của Tây Phương Bạch Đế, hay là Kim Thần – Bạch Chúc, mà Thần Hổ Xương hắn lại là hậu duệ của ‘Giám Binh thần quân’ Bạch Hổ.

Hai nhà vì tranh cướp quyền khống chế Canh kim và Sát Phạt chi pháp, nên đời đời đều là địch, tích lũy thù hận sâu hơn biển.

Ngày xưa, con trai thứ ba của Bạch Hổ là Bưu cũng do một tay Kim Thần – Bạch Chúc đào tạo.

Tên nghịch tử của Bạch Hổ này, đến nay vẫn là chiến tướng mạnh mẽ nhất của Bạch Chúc, khiến cho một mạch Bạch Hổ hận thấu xương.

Phương Bất Viên lại đau đầu.

Vay tiền là không có vấn đề, hắn là lo Thần Hổ Xương một đêm phất nhanh, tiền bạc rủng rỉnh, sau đó sẽ không ra sức làm việc nữa.

“Không thể hào phóng một chút sao?”

Thần Hổ Xương hừ nhẹ một tiếng: “Dù có thắng, thì chút tiền này đủ ta ăn mấy bữa? Cùng lắm thì ta dùng một tin tức để đổi với ngươi, ta biết đồng tiên mẫu đầu tiên mà Huyền Hoàng thủy đế chế tạo ở nơi nào.”

Hai mắt Phương Bất Viên nhất thời trợn tròn, ánh sáng trong mắt lập lòe như đuốc.

Chương 2103 - Đóng băng (3)

Sở Hi Thanh không biết có người mở bàn cược ở thành Vọng An, cũng không biết toàn bộ võ tu thiên hạ đang nhìn chằm chằm vào hành trình lên phương bắc của mình.

Hắn đang híp mắt nơi đầu thuyền, thanh Thiên Lý Chiêu Nhiên đao trong tay phải hơi rung động.

Vô số đao cương như mặt gương đã sinh sôi ở bốn phía mây trời.

Sở Hi Thanh đang thi triển thức thứ tư của Thần Ý Xúc Tử Đao, cố gắng để chiêu thức này đột phá phạm vi ngàn dặm.

Hắn không cầu có thể can thiệp chiến sự bên núi Thiên Lương luôn, chỉ cầu có thể chém rụng mấy tên Cự linh am hiểu Già Thiên chi pháp.

Chỉ một lát sau, Sở Hi Thanh đã từ bỏ.

Đao ý của hắn vẫn luôn bị áp chế trong phạm vi ngàn dặm quanh thân.

Cũng không phải bị Già Thiên chi pháp che đậy, mà là bị người ‘sát’ mất.

Tất cả đao ý khuếch tán ra, đều bị thiên quy mạnh mẽ giết chết.

Sở Hi Thanh không khỏi nheo mắt nhìn về phía trước.

Thần Thất Sát… quả nhiên đã đến rồi!

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, lộ ra chút ý cười.

Hắn lập tức đưa mắt nhìn vào bảng nhân vật của mình.

Số lượng điểm thiên nguyên đã biến thành 6321,3. Mà còn đang liên tục tăng lên.

Ước Nguyện Thạch cũng lên đến 240.

Sở Hi Thanh chém giết sáu Cự linh nhất phẩm, lại còn là tồn tại trong top 30, nhưng chỉ thu được 1 viên Ước Nguyện Thạch.

Hắn đoán là viên Ước Nguyện Thạch này bắt nguồn từ thần ân trên người bốn kẻ trong đó.

Thứ này quá nửa là có liên quan đến thần lực và thần huyết.

Mấy tháng trước, thân thể Bán Thần của Tần Phụng Tiên mang lại cho hắn bốn viên.

Sở Hi Thanh vừa nhìn Ước Nguyện Thạch vừa suy tư.

240 viên Ước Nguyện Thạch này, nếu như dùng để gia tăng võ đạo, vậy thì có thể giúp thực lực của hắn gia tăng cực cao.

Nhưng cái ‘Nghĩa Hóa Thần m’ bên trong võ đạo bảo khố, lại làm cho Sở Hi Thanh không dám sử dụng Ước Nguyện Thạch.

Sở Hi Thanh suy đoán thứ này xuất hiện ở vị trí dễ thấy như vậy, nhất định là phải có nguyên do, mà việc này còn quan hệ rất lớn.

Hắn nghĩ sợi ‘Đông Hoàng tinh hồn’ bên trong Thần Tâm, lại nghĩ đến Đông Hoàng Kính, lại nghĩ đến Sở Phượng Ca, nghĩ đến nhân vật thần bí mà Sở Phượng Ca nhắc đến, nghĩ đến Điên Đảo âm Dương.

Trong lòng Sở Hi Thanh đã có một suy đoán.

Chẳng lẽ có người muốn mượn tay hắn để làm chuyện gì đó?

Mình rất có thể là một quân cờ trong tay người đó, cho nên ‘Đông Hoàng tinh hồn’ và Đông Hoàng Kính mới tụ tại một thân.

Nhất định là phải có chuyện gì đó rất quan trọng, cần hai loại huyết mạch Thần Thần Dương một thể mới làm được.

Hắn lại không tự chủ được mà nghĩ đến Kiến Nguyên đế.

Tên cẩu hoàng đế kia mưu đồ nguyên âm xử nữ của nương tử hắn, lẽ nào cũng có liên quan đến đó?

Sở Hi Thanh không thể chứng thực, lại ý thức được, mình nhất định phải giữ 200 Ước Nguyện Thạch trên người.

Mặc kệ người kia là ai, mục đích là gì, thì người này cũng có ân lớn với hắn và Tần Mộc Ca.

Những năm gần đây Sở Hi Thanh cũng được lợi ích không nhỏ.

Vì vậy sau này, trừ phi là rơi vào tuyệt cảnh, bằng không thì không thể sử dụng 200 viên Ước Nguyện Thạch này được.

Sau này hắn muốn kiếm điểm thiên nguyên thì dễ, nhưng kiếm Ước Nguyện Thạch thì tương đối khó khăn.

Đương nhiên, nếu có thừa điểm thiên nguyên, thì hắn cũng sẽ giữ lại một vạn điểm này.

Sở Hi Thanh lập tức rời mắt khỏi điểm thiên nguyên, đưa mắt nhìn vào ‘Ngọa Tuyết thần đao’.

---Có dùng 2 điểm thiên nguyên để tăng Ngọa Tuyết thần đao lên tầng 26 không?

Sở Hi Thanh lựa chọn có, tiếp đó hắn lại bỏ 24 điểm thiên nguyên để tăng Ngọa Tuyết thần đao lên tầng 28.

Đây là cực hạn mà chân nguyên của hắn có thể chịu đựng, cũng là đao pháp cấp bậc cao nhất của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh đã có ý tưởng mới với cách vận dụng Hàn Phong chi pháp.

Trong khoảng thời gian ngắn này, hắn không thể nào khống chế hoàn toàn pháp môn này được, vậy thì dứt khoát đi theo con đường uy lực và bá đạo.

Ta không cầu khống chế tỉ mỉ, chỉ cầu uy lực mạnh mẽ bá đạo đến cực điểm, trực tiếp lấy lực ép người, đè chết đối thủ!

Tiếp đó, Sở Hi Thanh lại đưa mắt nhìn vào Thần Tâm (cấp 4/ Câu

Trần).

---Có dùng 81 điểm thiên nguyên để tăng Thần Tâm lên cấp 5 không?

---Có dùng 243 điểm thiên nguyên để tăng Thần Tâm lên cấp 6 không?

Sở Hi Thanh liên tục chọn có.

Sau khi nhận được ‘Chú nguyện’ của Thương Hải Thạch, hắn cảm nhận được gánh nặng của Thần Tâm dành cho hắn đã giảm mạnh.

Điều này hẳn là có quan hệ với việc hắn trở thành Chân Linh Như Ý, cường độ thần hồn không tăng bao nhiêu, nhưng gánh nặng lại giảm bớt.

Tiếp đó, Sở Hi Thanh lại mở võ đạo bảo khố.

Thừa dịp kẻ địch còn chưa xuất hiện, tiếp tục làm mới.

Một lát sau, hắn khẽ ồ một tiếng.

Táng Thiên thần huyết / dị cấp 22, cần 405 điểm thiên nguyên để đổi.

Táng Thiên thần huyết / dị cấp 23, cần 1215 điểm thiên nguyên để đổi.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp 21, cần 135 điểm thiên nguyên để đổi.

Ngoại trừ mỗi lần tu vị hắn tăng lên, thì hệ thống này rất ít khi cho ra những thiên phú huyết mạch mà Sở Hi Thanh muốn.

Hiện giờ càng ngày càng có mùi vị của tâm tưởng sự thành.

Hôm nay lại cho hắn tận ba cái liền.

Hơn nữa đều là thứ hắn muốn.

Chương 2104 - Đóng băng (4)

Táng Thiên thần huyết cấp 23, tuy không thể thức tỉnh năng lực mới, nhưng có thể tăng cường số lần và thời gian sử dụng năng lực, tiêu hao cũng thấp hơn.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp 21, có thể khiến lượng chân nguyên của hắn tăng lên, tố chất thân thể tăng khoảng ba phần mười; tất cả năng lực hồi phục đều tăng mạnh.

Đây thật sự là mưa đúng lúc...

Sở Hi Thanh lập tức đổi luôn, lại bỏ 36 điểm thiên nguyên để tăng Ngọa Tuyết thần đao lên tầng 29.

Hắn còn bỏ 30 điểm thiên nguyên để tăng thức 'cực chiêu Gần Thần' Băng Hà Thế Kỷ lên đến 'đăng phong tạo cực'.

Băng Hà Thế Kỷ có tổng cộng bảy tầng cảnh giới, đăng phong tạo cực là tầng cuối cùng.

Sở Hi Thanh còn dùng 97 điểm để tăng một thức cực chiêu khác là Băng Hồn Tố Phách lên đến đăng phong tạo cực.

Trước khi tự phong ấn, Vấn Tố Y đã khắc rất nhiều chiêu thức của nàng vào trong 'Thái âm thần nguyên' của hắn, cung cấp cho hắn nghiên cứu và tu luyện.

Băng Hồn Tố Phách chính là một thức trong đó, tuy chỉ là một thức cực chiêu bình thường, nhưng uy lực lại là đỉnh cấp nhất trong tất cả cực chiêu.

Mấu chốt là chiêu này có tốc độ rất nhanh, võ đạo hệ Hàn thường đều rất chậm.

Băng Hồn Tố Phách lại rất nhanh, hơn nữa còn không cần súc thế tụ lực. Chỉ cần có chân nguyên, thì có thể thi triển bất cứ lúc nào.

Chiêu này ngoại trừ tiêu hao khá nhiều ra, thì không còn khuyết điểm.

Trong khi Sở Hi Thanh đang điều tra biến hóa trong cơ thể, hắn bỗng nhiên mở mắt nhìn về phía trước.

Có một Cự linh cao đến 122 trượng đang đứng trên trời mây ở ngoài ngàn dặm.

Ngũ quan Cự linh này tuấn mỹ, rất giống với nhân tộc, mi tâm còn có hoa văn hình lôi đình, sau lưng có ba đôi cánh chim màu trắng dài đến hơn 300 trượng.

Hắn một tay nắm chiến đao bên hông, dùng chiến ý cao vút để nhìn chiếc thuyền đang tới gần.

Sở Hi Thanh lập tức chú ý đến hào quang thần lực quanh quẩn trên người kẻ này.

Một hai ba, bốn năm sáu, bảy… trên người hắn phải có ít nhất mười một loại thần ân khác nhau.

Sở Hi Thanh không khỏi lắc đầu.

Dựa theo ngôn ngữ game ở kiếp trước, đây gọi là tăng max buff.

“Tông sư huynh, tăng tốc!”

Sở Hi Thanh lấy một thanh chiến đao khác từ ‘Tinh Thần quyền ấn’.

Cây đao này có thân khá rộng, dài đến năm thước, toàn thân lóng lánh như được đúc từ băng tuyết.

Tên của nó là Băng Phách Thiên Tuyết, cấp độ nhất phẩm thượng, là một trong những đồ cất giữ của Vấn Tố Y.

Dùng đao pháp hệ Hàn, vậy dùng thanh đao này sẽ tốt hơn hai thanh đao trong tay hắn.

Theo Sở Hi Thanh rót chân nguyên vào trong, thân đao bắt đầu tỏa khí lạnh, một tầng băng mỏng bắt đầu bao trùm toàn bộ boong thuyền.

“Đã biết! Đang định tăng… hít.”

Thân thể Tông Tam Bình hơi run rẩy.

Toàn thân hắn còn nổi da gà, tứ chi lạnh lẽo. Có chút không chịu nổi nhiệt độ lạnh lẽo tràn ngập boong thuyền này.

Ngay cả Bạch Tiểu Chiêu cũng không chịu nổi, bất đắc dĩ nhảy khỏi đỉnh đầu Sở Hi Thanh.

Kiếm Tàng Phong thì lại nhìn thanh đao trong tay Sở Hi Thanh với vẻ suy tư.

Sư đệ khống chế hàn lực quá kém, kém đến mức để nó tràn ra ngoài, khiến cho mấy vị đệ tử thánh truyền trên thuyền cũng không chịu nổi, tất cả đều phải chạy xuống đuôi thuyền.

Nhưng hàn lực ngưng tụ trên đao lại cực kỳ mạnh! Mạnh đến biến thái!

Hoàng Thiên Đình cũng chú ý đến thanh Băng Phách Thiên Tuyết đao trong tay Sở Hi Thanh.

Nguyên thần của hắn đang cảnh báo, hắn cũng cảm nhận được khí tức nguy hiểm đang ấp ủ trên thân đao.

Đây là Hàn Phong chi pháp của Sở Hi Thanh?

Quả nhiên là rất mạnh! Chỉ sợ thiên quy Hàn Phong đã đến tầng 29, cộng thêm Chân Linh Hàn Phong tăng cường, uy lực chân thực phải tiếp cận tầng 34!

Đáng tiếc là người này khống chế hàn lực quá kém cỏi.

Tên mặt trắng nhỏ này dựa vào nữ nhân để trở thành Chân Linh Hàn Phong, hơn nữa chỉ trong một đêm đã có lực lượng hệ Hàn mạnh như vậy rồi.

Hoàng Thiên Đình hừ lạnh một tiếng, rồi thu hồi sự chú ý.

Một đao này của Sở Hi Thanh tuy rất mạnh, nhưng hắn có thể chịu đựng được.

Hắn yên lặng chờ đợi, mãi đến khi song phương tiếp cận đến 60 dặm.

Trong mắt Hoàng Thiên Đình lập tức có lôi đình lóng lánh.

Khóe môi hắn cong lên, hiện ra vẻ mặt khát máu và hiếu chiến như dã thú: “Giết!”

Khi lời nói rơi xuống, trường đao của Hoàng Thiên Đình đã ra khỏi vỏ, toàn bộ thân thể cũng hóa thành lôi đình màu vàng.

Hai mắt Sở Hi Thanh cũng trợn lên, trong miệng phun ra mấy chữ.

“Một đao này là vì Thương Hải Thạch! Thần Ý Như Tâm, Hàn Tuyệt!”

Khoảnh khắc này, mấy thiên quy Hàn Thiên, Phong Thiên và Tuyệt Thiên trong phạm vi 50 dặm chung quanh, đều được Thần Ý Như Tâm Đao của hắn cường hóa lên đến cực hạn.

Khi đạo lôi đình màu vàng kia chém đến trước thuyền Bình Thiên trăm trượng.

Thanh Băng Phách Thiên Tuyết đao trong tay Sở Hi Thanh đã chém ra, một dòng sông băng lập tức bao phủ ngàn dặm!

Nơi nó đi qua, tất cả đều bị đóng băng!

Hoàng Thiên Đình cũng không ngoại lệ!

Chương 2105 - Thời cơ

Theo một tiếng ‘cheng’ vang lên, lôi đình màu vàng do Hoàng Thiên Đình biến hóa cũng bị đóng băng trong một tầng huyền băng dày mười trượng.

Mấy người Diệp Tri Thu ở đuôi thuyền nhìn thấy cảnh này, không khỏi yên lặng và sững sờ nhìn Sở Hi Thanh.

Tuy rằng bọn họ đoán được Sở Hi Thanh có phần thắng rất lớn, nhưng tình cảnh này vẫn nằm ngoài sự tưởng tượng của bọn họ.

“Không thể nào!”

Đó là tiếng gào thét của Hoàng Thiên Đình bên trong lớp băng, tiếng nói ngậm lấy lửa giận vô tận và không thể nào tin tưởng được.

Đạo lôi đình màu vàng kia liên tục bành trướng và vặn vẹo bên trong lớp băng, làm cho tầng ngoài lớp băng xuất hiện vô số vết rách!

Hoàng Thiên Đình ngoại trừ không thể tin ra, còn có cảm giác cực kỳ không cam lòng.

Cái thằng nhãi ranh này, lực lượng hắn dùng căn bản là không phải của hắn.

Hàn Phong chi pháp kia là bắt nguồn từ Vấn Tố Y, Tuyệt Thiên chi pháp kia thì lại bắt nguồn từ một người khác.

Sở Hi Thanh cảm ứng được ý niệm của Hoàng Thiên Đình, thì chỉ thấy khinh thường.

Lực lượng của thê tử nhà hắn, cũng là lực lượng của hắn.

Sở Hi Thanh đạp một bước về phía trước, giẫm lên trên mặt băng, sau đó một đao đâm xuyên qua.

Hắn dùng cực chiêu Băng Hồn Tố Phách, hàn lực cuồn cuộn không dứt liên tục rót vào bên trong tầng băng.

Hoàng Thiên Đình hóa thành lôi đình màu vàng thì càng ngày càng tuyệt vọng.

Lực lượng Hàn Phong của Sở Hi Thanh như vô cùng vô tận! Nếu tiếp tục như vậy, không cần đến hai khắc thì hắn sẽ bị tên này đóng băng chết!

...

Khi Sở Hi Thanh đóng băng Hoàng Thiên Đình, không chỉ chu vi ngàn dặm nơi đây hoàn toàn tĩnh mịch, mà tầng mây ngoài ngàn dặm cũng có thể nghe được tiếng kim rơi.

Chiếc phi thuyền kia của Tạ Chân Khanh cũng rơi vào trạng thái tĩnh lặng, ngoại trừ tiếng hít thở ồ ồ thì không còn tiếng gì khác.

“Lại niêm phong được!”

“Lại là một đao! Đây chính là Hoàng Thiên Đình đấy, là hậu duệ Lôi Thần – Thiên Bá, tộc chủ hoàng tộc Xích Lôi đấy! Hạng 5 ‘Thiên Bảng dị tộc’, ít nhất cũng có thể tiến vào top 10 Thiên Bảng nhân tộc ta.”

“Không chỉ có vậy! Với một thân thần ân của hắn, Vạn Tuế Phiêu Linh – Ngọc Độc Hành gặp phải cũng phải né tránh. Sở Hi Thanh lại có thể một đao đóng băng hắn!”

“Chỉ là đóng băng thôi, Hoàng Thiên Đình vẫn chưa bại. Các ngươi nhìn những vết nứt trên tầng băng kia, hắn vẫn đang giãy dụa.”

“Cũng chỉ giãy chết thôi, ta thấy hắn không thoát được đâu! Vị kia có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, chân nguyên vô cùng vô tận, nếu hắn đã bị niêm phong lại, thì đừng hòng thoát thân.”

“Chà chà, chỉ sợ đám người ở thành Vọng An sắp điên hết rồi!”

Mấy người trên thuyền vẫn là vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

“Không đúng! Hình như hắn mượn ngoại lực, mà không phải lực lượng của hắn! Nhìn một chiêu vừa rồi, có ít nhất bảy phần mười hàn lực bị tiết lên trời, có thể thấy lực khống chế của hắn kém đến mức nào.”

“Cái này không phải càng đáng sợ hơn sao? Thiên quy đạo luật là không giả được, uy lực này ít nhất là tầng 32 trở lên. Nếu như hắn có thể khống chế lực lượng này, há không phải có phong thái Gần Thần?”

“Vị Vô Cực Đao Quân này thật sự khiến nam tử trong thiên hạ hâm mộ. Hắn cưới Bá Võ Vương làm thê tử thì cũng thôi, không ngờ còn kết cành với Nhất Kiếm Khuynh Thành. Chỉ một đêm mà võ đạo hệ Hàn đã mạnh như vậy rồi!”

“Vấn đề là hắn học Ngọa Tuyết thần đao thế nào? Chỉ nhìn chiêu Băng Hà Thế Kỷ này thôi, cũng biết Ngọa Tuyết thần đao ít nhất là tầng 28, thậm chí là tầng 29! Đây cũng là Vấn Tố Y cho?”

“Ta nghĩ là Sở Hi Thanh tự tu luyện, nhưng nếu là như vậy thật, thì thiên phú và ngộ tính của hắn cũng quá khủng bố rồi…”

“Đúng vậy, mặc kệ Hàn Phong chi pháp có phải lực lượng của Sở Hi Thanh hay không. Nhưng người ta chỉ dùng vài năm mà đã bước lên top 10 Thiên Bảng rồi.”

Khi tất cả mọi người trên thuyền đang bàn luận sôi nổi, Tạ Chân Khanh lại đang múa bút thành văn trên tin phù.

Trong lòng nàng cũng chấn động không ngớt, tâm thần dao động kịch liệt, nhưng bây giờ quan trọng nhất là truyền tin tức về.

Hoàng Thiên Đình bị Sở Hi Thanh một đao đánh bại!

Vị Vô Cực Đao Quân này học võ đạo hệ Hàn trong một đêm, uy lực lại còn vượt qua cả Tru Thiên Đao, đoán là có quan hệ với Vấn Tố Y đã tự phong ấn.

Uy lực thức cực chiêu này có phong thái Gần Thần, nhưng tiếc là lực khống chế với Hàn pháp chưa đủ, mười phần lực lượng chỉ có thể phát huy ba phần…

Nhưng thực lực và thiên phú của vị Vô Cực Đao Quân này là không thể khinh thường.

Có lẽ chiếm được thiên quy từ Vấn Tố Y, nhưng võ đạo lại khó học cấp tốc. Một thân Ngọa Tuyết thần đao rất có thể đã đạt đến tầng 28 trở lên!

Sở Hi Thanh còn sử dụng lực lượng nào đó trong chiến đấu, cường hóa thiên quy Hàn Phong. Nghi là ‘Như Ý chi pháp’, từ đó vặn vẹo thiên địa.

Ngoài ra, đáng nhắc đến chính là, trận chiến này Sở Hi Thanh không sử dụng Nguyên Dương Cửu Khiếu, cũng không sử dụng Thần Lực Tái Thôi.

Cực hạn của hắn … vẫn sâu không lường được…

Chương 2106 - Thời cơ (2)

Tạ Chân Khanh viết nhanh như chớp, sau đó lại bắt một cái ấn quyết.

Không gian trước mặt nàng lập tức bị một luồng sức mạnh phá tan ra một đường, sau đó một con chim màu đen tuyền, có đầu giống như kền kền chợt xuyên qua kẽ nứt.

Đây là hung cầm Quỷ Xa, một loại thần cầm có mười cổ nhưng chỉ có chín đầu.

Chúng nó cũng là hậu duệ Vũ Gia, trong truyền thuyết, khi thủy tổ của chúng mọc cái đầu thứ mười, thì bị Cửu Phượng mời Đông Hoàng liên thủ, chém đứt cái đầu này.

Luận Võ lâu từng lấy được hai bộ thân thể của Quỷ Xa cấp bậc Vĩnh hằng, rồi luyện hóa thành đồ vật.

Bản thể của chúng nằm ở tổng bộ Luận Võ lâu tại thành Vọng An, chín cái đầu thì qua lại các nơi trong hư không, xuất hiện tại mọi nơi trong Thần Châu.

Tạ Chân Khanh để tin phù vào trong mỏ chim, cái đầu chim màu đen này lập tức lùi vào trong hư không, biến mất trước mắt nàng.

Tạ Chân Khanh đoán được, tấm tin phù này của mình nhất định sẽ nhấc lên sóng to gió lớn ở thành Vọng An.

Luận Võ lâu thành lập được sáu vạn năm rồi, trong thời gian này đã thay hình đổi dạng vài lần, truyền thừa mười tám đời hoàng truyền, xúc tu của bọn họ trải dài khắp Thần Châu, đồng thời cũng bị các thế lực trên Thần Châu thẩm thấu thành cái sàng.

Nàng đoán một khi cái tin phù này trở về tổng bộ, thì toàn bộ cao tầng thành Vọng An sẽ biết được.

Sau khi gửi tin phù xong, Tạ Chân Khanh tiếp tục dùng pháp khí tựa Thiên Lý Nhãn kia để quan sát Sở Hi Thanh ở ngoài 1200 dặm.

Sau khi Sở Hi Thanh niêm phong Hoàng Thiên Đình, hắn liền đứng trên khối băng kia, trực tiếp giẫm lên khối băng rộng trăm trượng này để bay trên trời mây.

Hoàng Thiên Đình cao 122 trượng, nhưng đã hóa thành lôi đình màu vàng 30 trượng, kể cả thanh trường đao của hắn cũng bị đóng băng bên trong.

Giống như đồng liêu của nàng dự đoán, sau khi Hoàng Thiên Đình bị niêm phong, đóng băng, hắn không thể phá vỡ.

Tầng băng kia càng ngày càng dày, vết nứt càng ngày càng ít, có thể thấy lực lượng của Hoàng Thiên Đình càng ngày càng yếu.

Vị cao thủ này đang bị Sở Hi Thanh đóng băng đến chết!

Tạ Chân Khanh nhìn gương mặt càng ngày càng tuấn mỹ của Sở Hi Thanh, không khỏi trở nên thất thần.

Nàng nghĩ đến lời cảnh báo của trưởng bối trong nhà ở mấy tháng trước.

Nói là từ nay về sau, con cháu trong nhà cần phải cân nhắc và cẩn thận về tất cả mọi chuyện có liên quan đến Vô Cực Đao Quân, không đến lúc bất đắc dĩ thì tuyệt đối không thể đắc tội.

Thậm chí còn mờ mịt nhắc nhớt đám đệ tử xuất sĩ ở các châu phía nam, một khi Thiết Kỳ Bang chính thức khởi binh, bao phủ Giang Nam, bọn họ không cần phải chống cự quân tiên phong của Thiết Kỳ Bang.

Tạ Chân Khanh chỉ cảm thấy khó mà tin nổi.

Liên Thành Tạ gia bọn họ là thế gia nhị phẩm, đã tiếp cận vô hạn với môn phiệt võ đạo.

Bọn họ có tích lũy bảy ngàn năm, thực lực mạnh mẽ, các đời đều có hai đến ba vị cao thủ nhất phẩm tọa trấn.

Liên Thành Tạ gia bây giờ chỉ thiếu một võ tu Siêu Phẩm, để cho bọn họ tiến lên một bước.

Bọn họ vốn là người ủng hộ kiên định nhất của Kiến Nguyên đế, nhưng hôm nay, hình như gia tộc đã có tâm tư khác.

Trận biến cố của Cực Đông Băng Thành quá đột ngột, khiến mọi người không kịp chuẩn bị, cũng làm cho trưởng bối trong nhà kinh hoàng không thôi.

Lần này, Tạ Chân Khanh chạy đến đây là phụng lệnh của lâu chủ Luận Võ lâu, đi theo Sở Hi Thanh lên phương bắc. Ngoài ra, nàng còn phụng lệnh trưởng bối trong nhà, quan sát diễn biến thời cuộc sau khi Băng Thành loạn.

Nói vậy phong tin phù này của mình cũng có thể để cho bọn họ hiểu rõ.

Vô Cực Đao Quân đã trưởng thành, dù không có minh hữu là Cực Đông Băng Thành, thì hắn cũng đã có lực lượng đối kháng với Đại Ninh.

Tạ Chân Khanh lại nghĩ đến danh hào mới của Sở Hi Thanh.

Thiên Vô Nhị Nhật, Che Cổ Tuyệt Kim… người này… thật sự có thể thay thế Kiến Nguyên đế, trở thành 'Hoàng' của ngàn tỷ con dân nhân tộc Thần Châu?

…

Chỉ ba cái hô hấp sau, Tần Thắng đã biết được tin tức.

Nơi này chỉ cách chỗ Sở Hi Thanh đóng băng Hoàng Thiên Đình hơn 5000 dặm.

Mà thế lực sau lưng Tần Phụng Tiên rất thần thông quảng đại, sau khi chuyện xảy ra, lập tức gửi tin phù cho hắn.

Gương mặt Tần Thắng lập tức trắng bệch, hai mắt vô thần.

Trưởng Tôn Nhược Ly đang chỉ huy chiến sự ở bên cạnh lập tức phát hiện dị thường.

Nàng quay đầu, dùng ánh mắt sắc bén nhìn Tần Thắng: "Xảy ra chuyện gì?"

Sau khi Tần Thắng tỉnh táo lại, thì có hơi do dự, không biết có nên nói tin tức này cho Trưởng Tôn Nhược Ly không.

Nhưng một cái chớp mắt sau, hắn liền nhìn thấy Trưởng Tôn Nhược Ly rút kiếm, mũi kiếm này chỉ cách hắn có một trượng.

Hàn Phong kiếm ý mạnh mẽ kia để nhiệt độ chung quanh giảm mạnh.

"Đến cùng thì đã xảy ra chuyện gì?"

Giọng nói Trưởng Tôn Nhược Ly lạnh lẽo như băng: "Xem ra Tần đại tướng quân không hề tin tưởng chúng ta, không coi chúng ta là người mình."

Tần Thắng nghĩ thầm, ta có thể tin tưởng đám dư nghiệt Băng Thành các ngươi sao?

Nhưng cũng không phải hắn có ý ẩn giấu.

Mà là lo lắng tin tức này sẽ khiến cho Trưởng Tôn Nhược Ly làm ra một ít hành động cực đoan.

Nữ tử này có thể là đã sống quá lâu, cả đời quen với nhung lụa, được che chở dưới cánh chim của Vấn Tố Y, không ai dám trêu chọc, nên tự cao tự đại, bảo thủ ngu xuẩn, tâm tính rất có vấn đề.

Nhưng chính là vì như vậy, nên nữ tử này mới bị triều đình lợi dụng.

Chương 2107 - Thời cơ (3)

Tần Thắng tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Sở Hi Thanh đã đánh bại Hoàng Thiên Đình, hắn dùng một đao niêm phong và đóng băng Hoàng Thiên Đình, sau đó ngự băng phi hành. Hoàng Thiên Đình đến nay vẫn chưa có dấu hiệu thoát vây, rất có thể sẽ bị đóng băng đến chết. Sở Hi Thanh và thuyền của hắn chỉ cách nơi này có 4000 dặm.”

“Không thể nào!”

Đầu óc Trưởng Tôn Nhược Ly nhất thời trống rỗng.

Tận năm hơi thở sau, Trưởng Tôn Nhược Ly mới tỉnh táo lại: “Không thể! Không thể nào, Hàn pháp của hắn không thể mạnh như vậy! Là mẫu hậu, nhất định là mẫu hậu!”

Nàng nắm chặt nắm đấm, trong lòng lại là giận hận chồng chất: “Là mẫu hậu đang giúp hắn! Dùng một phương thức nào đó để hắn nắm giữ Hàn Phong chi pháp mạnh mẽ như vậy!”

Sao mẫu hậu lại hồ đồ như vậy? Sao lại nhất bên trọng nhất bên khinh như vậy?

Nàng yêu thương chiều chuộng tên mặt trắng nhỏ kia, tình nguyện giao lực lượng cho người ngoài này, cũng không muốn cho người chí thân là nàng và Trưởng Tôn Binh Quyền.

Nếu như Binh Quyền có lực lượng như vậy, Cực Đông Băng Thành còn phải lo lắng gì nữa?

“Bên kia nói là lực khống chế với Hàn pháp của Sở Hi Thanh rất yếu!”

Tần Thắng lại nghĩ đến tin phù còn nhắc đến Ngọa Tuyết thần đao của Sở Hi Thanh đã đã đạt đến tầng 28.

Người này… thế mà lại trưởng thành đến mức độ này rồi sao?

Chỉ sợ dưới top 5 Thiên Bảng bây giờ, không có kẻ nào làm gì được hắn.

Đây quả nhiên là một yêu nghiệt còn hơn cả Tần Mộc Ca!

Tần Thắng cố tình bỏ qua đoạn này, không đề cập đến với Trưởng Tôn Nhược Ly.

“Tình huống bây giờ rất phiền phức, không thể suy đoán cực hạn của Sở Hi Thanh ở đâu, người này còn có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết nữa. Nếu như không thể đánh chết hắn trong thời gian ngắn, vậy sớm muộn gì cũng bị hắn đánh chết.”

Tần Thắng vô thức đè kiếm bên hông, giọng nói lạnh lẽo: “Nhưng mà ta có thể đảm bảo, Sở Hi Thanh nhất định là không qua được. Hoàng Thiên Đình không tính là gì, bên phía Cự linh còn có cao nhân khác…”

Thứ hắn dựa vào, chính là hai vị thần linh kia! Là rất nhiều Cự linh Siêu Phẩm đang xuôi nam!

Nhưng Tần Thắng vừa nói đến đây, lại thấy Trưởng Tôn Nhược Ly trợn mắt lên, vẻ mặt dữ tợn: “Truyền lệnh, để ‘Toàn Quy quân’ xông lên cho ta, các bộ toàn lực tấn công doanh trại, không cần để ý tử thương! Hai khắc thời gian, ta muốn đánh đổ doanh trại của bọn họ trong hai khắc!’

Sau đó, nàng quay đầu lại, dùng ánh mắt như muốn nuốt sống người để nhìn Tần Thắng: “Binh mã của các ngươi cũng phải tiến lên.”

Tần Thắng nhíu mày.

Sau khi quân tiên phong đến, mới nghỉ ngơi chưa được một khắc.

Hắn lập tức gật đầu: “Được!”

Nữ nhân này đã phát điên rồi.

Hắn không thể nói đạo lý với một nữ nhân điên được!

…

Lúc này, tại một góc nào đó ở ngoài 2000 dặm.

Thần Thất Sát khoanh tay trước ngực, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn Sở Hi Thanh và khối băng dưới chân hắn.

“Rất tốt! Tuy lực khống chế kém đến mức để người không đành lòng nhìn thẳng, nhưng dù sao hắn cũng là song Chân Linh của Như Ý và Hàn Phong, quả thực là có tư cách lấy lực ép người. Chỉ dựa vào lực lượng Hàn pháp kia, hắn đã áp chế đại đa số nhất phẩm trong thiên địa này rồi, đây cũng là một loại phương pháp ứng địch.”

Chuyển Luân Tinh Quân lại nhìn Hoàng Thiên Đình bên trong khối băng, ánh mắt hắn tràn đầy thương tiếc, sau đó lại hơi do dự.

Nếu như hắn không cứu viện, Hoàng Thiên Đình chắc chắn phải chết!

Trưởng Tôn Nhược Ly khẽ cười khổ: “Thần thượng đã đoán được Hoàng Thiên Đình không phải đối thủ của hắn từ trước?”

“Nếu như ta đoán được, ta sẽ không để hắn xuất chiến. Ngươi cũng nhìn thấy rồi đấy, kẻ này có Thông Thiên chi pháp, người ngoài rất khó nhìn thấu sâu cạn của hắn.”

Thần Thất Sát khẽ lắc đầu: “Hoàng Thiên Đình nhất định sẽ bại trong tay hắn, nhưng ta vốn cho rằng hắn phải ứng phó được một hai ngày mới đúng, là ta đánh giá thấp hắn.”

“Thì ra thần thượng cũng không dự đoán được.”

Chuyển Luân Tinh Quân cau mày: “Không biết thần thượng có biện pháp giúp Hoàng Thiên Đình thoát vây không? Hắn là huyết mạch Vương miện của Thiên Đế sơn, thiên phú rất cao.”

“Không có!” Thần Thất Sát trả lời dứt khoát gọn gàng.

Có là có, nhưng vì Hoàng Thiên Đình này thì không đáng.

Loại huyết mạch Vương miện như Hoàng Thiên Đình này, trong Cự linh có rất nhiều.

Phải biết, số lượng ‘Thần hoang dã’ ở bên ngoài phàm giới đã có hơn vạn rồi.

Những tiên thiên Cự thần và Bán Thần sinh ra từ lúc hỗn độn chưa mở thì lại còn nhiều hơn, phải mấy chục vạn.

Bọn họ sống quá lâu đời, nắm giữ các loại thiên quy kỳ lạ và cổ quái, các loại lực lượng mạnh mẽ, lại bị chúng thần khống chế và quản lý, cộng thêm chín tầng mây ngăn cách, không thể tiến vào phàm giới.

Một cái nhất phẩm thì có gì mà đáng tiếc nuối?

Huống hồ cái tên này còn là hậu duệ của Lôi Thần – Thiên Bá.

Sắc mặt Thần Thất Sát rất bình tĩnh: “Ngươi muốn cứu hắn? Vậy thì chỉ có thể tăng thêm vốn liếng. Bây giờ xem ra, chỉ có Cự linh siêu nhất phẩm hoặc Bán Thần (Siêu Phẩm) mới có thể cứu hắn thoát khốn. Cũng chỉ có Bán Thần mới có thể giết chết Sở Hi Thanh.”

Hắn liếc mắt nhìn Chuyển Luân Tinh Quân: “Cục diện gian nan như vậy sao? Một cái Bán Thần mà cũng không điều động nổi?”

Chương 2108 - Thời cơ (4)

Tuy rằng hắn là con của Bạch Đế cao quý, là một trong những thần linh sát phạt mạnh nhất thiên địa.

Nhưng mà sức ảnh hưởng của mạch Tây Phương Bạch Đế đều tập trung ở Côn Luân sơn.

Chuyển Luân Tinh Quân thì là vì quanh năm đóng giữ ở phàm giới, có ảnh hưởng rất lớn với tứ đại thần sơn, những hoàng tộc ở các thần sơn này đều nguyện ý nghe lệnh hắn.

“Rất phiền phức!”

Chuyển Luân Tinh Quân lắc đầu: “Hiện giờ, một mình Lý Trường Sinh đang chiến với chín Bán Thần của chúng ta!”

Thần Thất Sát không khỏi nhướng mày kiếm: “Lý Trường Sinh?”

“Kẻ này có lực lượng rất phiền phức, Bình Thiên Kiếm của hắn đã đạt đến tầng thứ Chân Linh. Tuy rằng sức chiến đấu của hắn chưa đến Gần Thần, dù là cầm Thần Vọng kiếm trong tay, thì vẫn kém nửa bước. Nhưng mà dưới thần linh, cơ thể đều không thể đạt được cân bằng, những người có tì vết trên thân, đều không phải đối thủ của hắn.”

Chuyển Luân Tinh Quân cười khổ một tiếng: “Vấn đề là Cự linh chúng ta có bao nhiêu người có huyết mạch không tì vết, có bao nhiêu người lực lượng cân bằng?”

“Chân Linh Bình Thiên?”

Thần Thất Sát hơi gật đầu: “Vậy thì đúng là rất phiền phức.”

Bình Thiên chi pháp và Lượng Thiên chi pháp là pháp môn sau khi Long Hi chuyển sinh thành Hi Hoàng sáng tạo ra.

Thần Thất Sát rất coi trọng hai con đường này, rất quan tâm đến nó.

Nhưng đến nay, vẫn không có người nào bước lên độ cao ‘Thánh Giả’ của hai con đường này.

Vạn năm nay, cũng có không ít ‘Vô Danh’ ghi tên lên hai bia đá Lượng Thiên và Bình Thiên, rất gần với vị trí Thánh Giả.

Nhưng những ‘Vô Danh’ này hoặc là trì trệ không tiến, hoặc là biến mất trên bia đá.

Nói đến thì ‘Bình Thiên đạo bi’ đang có chín vị ‘Vô Danh’, trong đó có bốn vị Chân Linh.

Chỉ là ngoài Lý Trường Sinh ra thì ba người còn lại là ai.

“Một cái khác là Tố Phong Đao cũng rất khá, ta điều ba vị Bán Thần qua mà vẫn không làm được gì.”

Chuyển Luân Tinh Quân nghiêm túc nói: “Mấu chốt là cao thủ của nhân tộc cũng đang tụ tập lại, ưu thế của chúng ta đã không nhiều.”

Hắn không ngờ đến, khi Táng Thiên sắp ma hóa, thì nhân tộc Thần Châu lại bạo phát lực lượng đối kháng mạnh mẽ như vậy.

Chúng thần thẩm thấu và ăn mòn mấy chục vạn năm, nhưng vẫn chưa thể đánh tan các thế lực chống đối của nhân tộc.

“Thì ra là vậy!” Thần Thất Sát mỉm cười: “Như vậy, bây giờ ngươi chiến hay là lùi? Phải biết, tối kỵ nhất trong chiến đấu là do dự thiếu quyết đoán, sợ đầu sợ đuôi. Nếu như đã muốn liều một phen, vậy thì không cần do dự. Nếu như không nắm chắc, vậy thì dứt khoát rút lui, đề phòng tổn thất.”

Tên Chuyển Luân Tinh Quân này là có năng lực, lại cẩn thận và chặt chẽ, nhưng lại thiếu khí phách và quyết đoán.

“Nơi này chính là phía bắc Cự Châu, là nơi lực lượng của hắn sẽ tăng lên mạnh nhất. Qua Cự Châu, chính là phạm vi thế lực của Vô Tướng thần tông, cục diện sẽ càng hiểm ác hơn. Ngươi là muốn mặc kệ Sở

Hi Thanh và Vấn Tố Y đi lên ‘Vô tận băng nguyên’, hay là dốc toàn lực ở nơi này, không tiếc tất cả để tru diệt hắn ở đây. Chuyển Luân Tinh Quân, ngươi quyết định đi!”

Sắc mặt Chuyển Luân Tinh Quân biến ảo không ngừng.

Cuối cùng hắn cắn răng một cái: “Thần thượng, nếu như đây thật sự là cạm bẫy của Vô Tướng thần tông, thần thượng có nắm chắc để hai chúng ta toàn thân trở ra không?”

Thần Thất Sát nghe vậy thì thái dương nổi gân xanh.

Toàn thân trở ra?

Mẹ nó, còn chưa chiến mà đã nghĩ đến chạy trốn rồi?

“Lúc nào ta cũng có tự tin phá địch.”

Thần Thất Sát giơ tay cầm thanh kiếm ở giữa trong bảy thanh kiếm quanh người.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ trào phúng: “Nói chung là cứ thử một chút xem sao! Thật ra ta cũng muốn biết, bọn họ đã chuẩn bị cạm bẫy thế nào.”

Hắn cũng khá kiêng kỵ thiếu niên tên Sở Hi Thanh kia.

Nếu như cứ mặc kệ người này trưởng thành tiếp, nói không chừng lại có một Táng Thiên nữa, hoặc là một Huyền Hoàng thủy đế, một Thánh hoàng đời thứ ba.

Nhưng lần này, nếu chỉ có hai người hắn và Chuyển Luân Tinh Quân, thì hắn nhất định sẽ lựa chọn từ bỏ, chắc chắn sẽ không mạo hiểm tại nơi kẻ địch mạnh mẽ nhất.

Huống hồ cạm bẫy của đối phương cũng không coi là cao minh, chỉ là lấy Vấn Tố Y làm mồi, dụ người nguyện ý mắc câu.

Thần Thất Sát sẽ rút khỏi Thần Châu, kiên trì chờ đợi bộ hóa thân này khôi phục sức mạnh, chờ đợi thời cơ thích hợp hơn.

Sở Hi Thanh mới chỉ tam phẩm, Thần Thất Sát còn rất nhiều thời gian để xử lý.

Còn về phần Vấn Tố Y kia, thì đó là vấn đề của các thần hệ Hàn, không có quan hệ gì lớn với hắn.

Hơn nữa, cục diện của nhân tộc bây giờ, không phải một vị thần linh thượng vị có thể xoay chuyển được.

Nhưng mà tình thế đã biến hóa, vị Thanh Tịnh chi chủ kia đã không tiếc liên thủ với Nguyệt Hi, tiêu hao một lượng lớn ân tình và tài nguyên để hàng lâm phàm giới, chuẩn bị giết chết Sở Hi Thanh.

Theo Thần Thất Sát, thì đây chính là thời cơ thích hợp.

Hắn muốn thử một chút!

Chương 2109 - Song Chân Linh

Kiến Nguyên đế vừa trở về thành Vọng An, liền nghe thấy tin tức Sở Hi Thanh một đao đóng băng Hoàng Thiên Đình.

Lúc này hắn đang cưỡi một chiếc phi thuyền do mười hai con giao long kéo, bay đến không trung thành Vọng An.

Kiến Nguyên đế vừa mới xem hết tin phù của Luận Võ lâu, liền nghe thấy cả tòa thành trì bên dưới đột nhiên yên tĩnh lại.

Đặc biệt là phía đường Chu Tước.

Bên đó vốn là nơi ầm ĩ nhất thành, một con phố dài 30 dặm, tụ tập vô số võ tu. Tiếng gào và tiếng bàn luận của bọn họ cực kỳ ầm ĩ.

Nhưng vào lúc này, toàn bộ con phố đều yên tĩnh, lặng ngắt như tờ.

Nhưng chỉ mười cái hô hấp sau, tiếng ồn ào ầm ĩ lại xông thẳng lên trời mây.

Kiến Nguyên đế vừa nghe đã biết, tin tức bên Luận Võ lâu đã lộ ra ngoài rồi.

Hắn cũng không để ý đến chuyện này, Luận Võ lâu là cơ cấu có trước cả Đại Ninh.

Kiến Nguyên đế để ý đến chính là Hàn pháp mạnh mẽ của Sở Hi Thanh trong trận chiến này.

Điều này làm cho sắc mặt vốn đã khó coi của hắn, lại càng âm trầm như nước.

Thứ đó vốn nên thuộc về hắn…

Nếu như hành trình Băng Thành thuận lợi, hắn bây giờ không chỉ là âm dương một thể, mà còn có thể khống chế được một thần linh thượng vị như Vấn Tố Y.

Khi đó tất cả phản tặc của Thần Châu này đều không còn là vấn đề.

Tất cả mọi người đều phải quỳ dưới chân hắn.

Hiện giờ, lại để Sở Hi Thanh chiếm hết, một bước lên trời, trở thành đại cao thủ top 10 Thiên Bảng!

Mà một khi Vấn Tố Y được Sở Hi Thanh bảo vệ đăng thần, như vậy Kiến Nguyên đế không dám tưởng tượng sức ảnh hưởng đó với phàm thế.

Vũ Côn Luân chết tiệt!

Tên này hết sức vô năng!

Hành trình Băng Thành này, không chỉ để hắn rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, mà còn khiến cho quốc vận Đại Ninh bị hao tổn.

Nếu không phải Cực Đông Băng Thành tan rã, vậy Đại Ninh nguy rồi!

Nhưng Kiến Nguyên đế chỉ có thể làm mặt lạnh, bởi vì Vũ Côn Luân đang ngồi bên cạnh hắn.

“Bệ hạ chớ lo lắng!”

Vũ Côn Luân nghiêng đầu nhìn Kiến Nguyên đế: “Thắng bại nhất thời cũng không tính là gì. Hàn Phong chi pháp mà Vấn Tố Y dành cho Sở Hi Thanh tất nhiên đáng sợ, nhưng Sở Hi Thanh muốn hoàn toàn nắm giữ, thì cũng phải mất ba năm, năm năm. Hắn muốn tăng tu vị, lại càng khó khăn hơn.”

“Từ tình báo của chúng ta đến xem, hắn thậm chí còn khó có thể đưa Vấn Tố Y đến ‘Vô tận băng nguyên’. Hơn nữa, chỉ cần bệ hạ có thể hoàn thành âm dương một thể, cứu viện Đế Oa thoát vây, sau đó những thứ nên thuộc về bệ hạ, chung quy vẫn là của bệ hạ, không ai có thể lấy được.”

Trong lòng hắn lại đang trù tính, nên làm gì để hỗ trợ Sở Hi Thanh một chút.

Đây không phải giúp Sở Hi Thanh, mà là giúp Vấn Tố Y.

Cái gọi là tích cát thành tháp, một vị thần linh thượng vị, đối với hai tộc nhân long đều có ích.

Có điều, tuyệt đối không thể để Kiến Nguyên đế phát hiện việc này.

Vị bệ hạ này cực kỳ hẹp hòi, một khi biết được việc này, không biết sẽ có phản ứng gì.

Kiến Nguyên đế không rên một tiếng.

Nhưng gương mặt căng thẳng của hắn cũng thả lỏng một chút.

Chiếc phi thuyền này đã chậm lại, hạ xuống quảng trường cẩm thạch trước Chính Hòa điện.

Khi Kiến Nguyên đế đi xuống, liền nhìn thấy Trang quý phi và một đám nội thần đang đứng chờ ở trước cửa điện.

Kiến Nguyên đế phát hiện sắc mặt Trang quý phi cũng trắng bệch như tờ giấy, nơi mi tâm còn có một vệt đỏ.

Đám nội thần kia cũng thiếu mất hai người.

Kiến Nguyên đế nghĩ đến tin tức nhận được trên đường về.

Hai người kia đã chết dưới đao của Lục Trầm, việc này để Kiến Nguyên đế cáu giận không thôi.

“Răng rắc!”

Khối cẩm thạch dưới chân Kiến Nguyên đế bỗng vỡ vụn.

Hắn bước nhanh đến bên người Trang quý phi, nắm lấy tay nàng, rồi cùng nhau đi về phía thâm cung.

“Ái phi, tình hình kinh thành thế nào rồi? Hôm nay có gì mới không?”

Hai ngày qua, hắn kéo thân thể trọng thương bôn ba vạn dặm với Vũ Côn Luân, ven đường còn phải che giấu hành tung. Chỉ thỉnh thoảng mới dừng lại nghỉ ngơi, nhận một vài tin tức quan trọng.

Hiện giờ hắn chỉ biết đại khái tình hình ở kinh thành.

“Trong thành không có thay đổi gì!”

Trang quý phi nghiêm mặt: “Tất cả mọi người đều đang nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh, đang chờ kết quả bên đó.”

Kiến Nguyên đế lập tức hiểu ra.

Không thay đổi gì, chỉ là vì tất cả mọi người đang chờ.

Một khi Sở Hi Thanh thành công, vậy tất cả thế lực trong và ngoài kinh thành sẽ thuận theo thời thế, sẽ có phản ứng tương ứng.

Sức chiến đấu của vị Vô Cực Đao Quân kia đã lọt vào top 10 Thiên Bảng, sau lưng lại có hai vị thần linh thượng vị, đủ để dao động căn cơ của Đại Ninh.

“Nếu Sở Hi Thanh thành công, các thế gia môn phiệt trong triều sẽ có ý nghĩ khó lường, toàn bộ giang hồ cũng rung chuyển không yên. Ngoài ra…”

Trang quý phi lấy ra một quyển trục màu đỏ loét, rồi đưa cho Kiến Nguyên đế: “Trong thành tuy không thay đổi gì, nhưng bên ngoài thì có. Đây mới là việc bệ hạ nên lo lắng.”

Kiến Nguyên đế tiếp nhận quyển trục, sắc mặt lại biến đổi: “Sách vấn tội?”

Dưới cùng quyển trục có ấn của các tông môn như Vô Tướng thần tông, Tinh Tú tiên tông, Quy Nguyên kiếm phái, Đô Thiên thần cung, Nam Bắc thiên môn, Ma Chiến lâu, Diễm Thần cung… khiến cho nội tâm hắn lạnh như băng.

Tổng cộng bảy tông môn nhất phẩm, 23 nhà nhị phẩm, còn có mười đại môn phiệt như Hành Châu Chu thị, Nhạn Môn Triệu thị, vân vân.

Chương 2110 - Song Chân Linh (2)

Kiến Nguyên đế không khỏi siết chặt quyển trục trong tay: “Lại còn có Đô Thiên thần cung và Thái Nguyên Đinh thị?”

“Thái phó Đỉnh Thương Sinh đã cáo ốm ở nhà!”

Trang quý phi mặt không thay đổi: “Bọn họ nói mời bệ hạ cho các nhà một câu trả lời về chuyện cấu kết Cự linh đào tạo Vọng Thiên Hống và nuôi dưỡng Đại La Thần Nghĩ. Bằng không, bọn họ sẽ gọi tất cả con cháu trong triều và địa phương về nhà, rời khỏi chư quân Đại Ninh, rời khỏi triều đình…”

Sắc mặt Kiến Nguyên đế âm trầm, cánh tay và cổ đều nổi gân xanh.

Hắn vô cùng e dè và căm ghét đám tông phái giang hồ và thế gia đại tộc này.

Nhưng mà con cháu của những nhà này, lại là căn cơ để hắn thống trị Đại Ninh.

Một khi mất đi sự ủng hộ của những đại thần tông kia, không còn nòng cốt, thực lực của ngàn vạn đại quân sẽ giảm mạnh.

Mất đi sự ủng hộ của các thế gia đại tộc, triều đình không thể thống trị địa phương, không thể thu thuế má.

Kiến Nguyên đế rơi vào suy ngẫm: “Quý phi có từng bại lộ thân phận?”

“Không có! Ta chưa bao giờ hiện nguyên hình trước mặt người khác!” Trang quý phi nhìn Kiến Nguyên đế, trong mắt lộ ra sát khí: “Nhưng hầu như tất cả trứng của bộ tộc ta ở Thần Vọng quan đều bị tiêu diệt hết.”

Phương Bất Viên kia quả thực là đáng chém ngàn đao!

Trước khi nàng đến, người này thậm chí còn dùng bảy tấm Thiên Cương phù ‘THần Hỏa Thiêu Thiên’, đốt sạch toàn bộ Thần Vọng quan. Tất cả trứng trùng và phôi thai đều bị thương nặng, không thể nào ấp nữa.

Trứng trùng thì cũng thôi, đó đều là trứng chưa được ấp, dù có sinh ra thì cũng không có tác dụng gì trong thời gian ngắn.

Những phôi thai kia thì lại là các cao thủ trong tộc, chúng nó đều chọn máu thịt của quan lớn trong triều, hoặc là tinh huyết của võ tu giang hồ, hoặc là thần thủ mạnh mẽ để làm căn cơ, chính là đang lột xác nghĩ hóa.

Đây cũng là một bước quan trọng để Đại La Thần Nghĩ hòa vào Thần Châu, khống chế thế lực nhân tộc và thoát vây.

Nhưng lại bị tên Phương Bất Viên đáng chém ngàn đao kia phá hỏng, để chúng thương vong nặng nề.

“Vậy thì không sao!”

Kiến Nguyên đế nở nụ cười thản nhiên, bóp nát quyển trục trong tay thành tro bụi.

“Ty lễ giám có thể thay mặt trẫm trả lời! Hai ngày trước, trẫm bị hóa thể của Thất Sát Tinh Quân truy sát ở vùng duyên hải Thương Châu, các thần cũng hạ thần lực, nỗ lực chém trẫm ở trên biển, tất cả đều nhờ có quốc sư mới may mắn thoát nạn. Từ đó có thể thấy trẫm là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của các thần, không đội trời chung với Cự linh, nào có thể cấu kết?”

“Trong cung đúng là có nuôi một con Vọng Thiên Hống, nhưng mà trẫm không cấu kết với Cự linh, mà là do Cẩm y vệ điều tra được Bất Chu sơn đang thử nghiệm phục chế Vọng Thiên Hống đời đâu. Vì vậy trẫm sai người bắt được, để các thuật sư trong cung nghiên cứu phương pháp phá giải, nghiên cứu thuốc giải.”

Hắn quay người nhìn Vũ Côn Luân: “Không phải quốc sư có thành quả rồi sao? Nắm giữ thuốc giải thi độc của Vọng Thiên Hống rồi đúng không? Quốc sư chỉnh lý tài liệu một phen, rồi chia sẻ cho các nhà.”

Vũ Côn Luân nghe vậy thì âm thầm bội phục.

Từ khi còn trẻ, Kiến Nguyên đế đã giỏi về luồn cúi, biết đi cửa sau, hoa ngôn xảo ngữ, bây giờ công lực càng sâu hơn.

Ngay cả chuyện ác như đào tạo Vọng Thiên Hống mà cũng bị hắn nói đường hoàng như vậy.

Ngày xưa Độc Cô Thủ vẫn lựa chọn phụng chiếu xuống núi giúp đỡ vị Kiến Nguyên đế thí huynh giết đệ này, cũng không phải là không có nguyên do.

Vũ Côn Luân gật đầu: “Có thể! Nhưng loại thuốc giải này rất đắt tiền, chỉ một phần cũng cần mấy chục vạn lượng, hơn nữa không thể hóa giải hoàn toàn thi độc.”

“Chỉ cần có một ít thành quả là được.”

Kiến Nguyên đế không thèm để ý, hắn rơi vào trầm ngâm: “Còn về phần Thần Vọng quan, trẫm hoàn toàn không biết gì cả, chắc là có Đại La Thần Nghĩ hóa thành hình người, lừa gạt trẫm và quý phi, làm ra chuyện kinh người và táng tận thiên lương như vậy.”

“Trong cung sẽ chỉnh đốn lại, truy cứu trách nhiệm, cũng sẽ thanh lý một phen, nhìn xem có thể tìm thấy Đại La Thần Nghĩ ẩn núp hay không. Đáng chết thì giết, nên giam thì giam, cho các nhà một câu trả lời.”

Trang quý phi không khỏi nhíu mày, nàng cũng nghĩ đến Kiến Nguyên đế sẽ xử lý như vậy, nhưng trong lòng vẫn thấy bất mãn.

Sắc mặt nàng thậm chí còn tái nhợt, không thể kiềm chế được lửa giận.

Vị bệ hạ này đẩy sạch trách nhiệm, như vậy tộc nhân của nàng thì sao?

Lúc này, Kiến Nguyên đế lại đuổi đám nội thần đi, sau đó cười nắm tay Trang quy phi.

Trẫm biết ái phi rất oan ức, nhưng mời ái phi nhẫn nại. Trong thời gian này, trẫm sẽ nghĩ biện pháp hỗ trợ bộ tộc các ngươi giải phong ấn.”

Trang quý phi nghe vậy thì sững sờ.

Nàng đầu tiên là nhìn Vũ Côn Luân ở bên cạnh một chút, sau đó hai mắt lóe lên: “Thời gian này? Rốt cuộc là bao lâu?”

“Cái này thì chưa biết, nói chung là trẫm sẽ làm hết sức. Phải cho trẫm chút thời gian để chuẩn bị chứ, đúng không? Hơn nữa mấu chốt vẫn là thời cơ, bây giờ thế lực khắp nơi đều đang nhìn chằm chằm vào Đại La Nghĩ tộc các ngươi, chúng ta phải nghĩ cách để bọn họ chuyển tầm mắt đi nơi khác, khi đó mới là cơ hội tốt nhất.”

Kiến Nguyên đế nghĩ thầm, cụ thể là lúc nào, vậy phải xem Sở Hi Thanh thành hay bại đã.

Chương 2111 - Song Chân Linh (3)

Thật ra thì Kiến Nguyên đế cũng cực kỳ vui khi nhìn thấy Thần Vọng quan bị hủy diệt.

Đám Đại La Nghĩ tộc này, muốn nghĩ hóa cao thủ nhân tộc, nghĩ hóa thần thú thì cũng thôi, lại còn dám nhìn chằm chằm vào đại quan trong triều.

Đây là muốn thế nào? Muốn cướp hết quyền lực của hoàng đế, sau đó tu hú chiếm tổ chim khách sao?

Đây là điều Kiến Nguyên đế tuyệt đối không thể khoan dung.

Hắn bồi dưỡng những Đại La Nghĩ tộc này và Trang quý phi, là do ngày xưa muốn mượn lực lượng của Nghĩ tộc để đăng cơ, đồng thời để cho mình sử dụng, dùng chúng để lớn mạnh bản thân.

Kiến Nguyên đế cũng không muốn trở thành con rối của Nghĩ tộc.

Vĩ vậy dù cho không có Phương Bất Viên, thì hắn cũng sẽ nghĩ biện pháp tiêu diệt Thần Vọng quan.

Hắn có thể cho phép Nghĩ tộc lớn mạnh trong phạm vi khống chế của mình, nhưng không muốn xúc tu của Nghĩ tộc vươn đến triều đình.

Nhưng tình hình bây giờ đã thay đổi…

Kiến Nguyên đế nghiêng người nhìn ra ngoài cung.

"Người đâu, tất cả tin tức từ Thương Châu và Cự Châu, nhất định phải báo cho trẫm biết trước."

Lúc này, khóe môi của hắn lại tràn ra một tia máu tươi.

Thần phách của hắn bị Sở Hi Thanh đánh trọng thương, sau đó lại chịu vài vết thương ở trên biển, thương thế cực kỳ nặng.

Ngoài ra, hắn còn phải xử lý thi độc trong cơ thể.

Hắn nhất định phải bế quan, mượn lực lượng của Vũ Côn Luân để trị liệu và dưỡng thương.

Nhưng mà trước khi hành trình của Sở Hi Thanh kết thúc, Kiến Nguyên đế không thể an tâm bế quan được.

…

Sở Hi Thanh đã giẫm lên khối huyền băng để phi hành một lúc lâu.

Hắn vừa đóng băng Hoàng Thiên Đình, vừa quét võ đạo bảo khố.

Sở Hi Thanh hi vọng có thể kiếm được một hai thiên phú.

Cùng lúc đó, hắn nhìn vào Thần Nguyện Chi Tâm ở giữa bảo khố.

Chỉ cần đầu nhập điểm thiên nguyên và Ước Nguyện Thạch vào Thần Nguyện Chi Tâm, liền có thể ước nguyện.

Sở Hi Thanh đang suy nghĩ, nếu mình bỏ 40 viên Ước Nguyện Thạch, cộng thêm 4300 điểm thiên nguyên vào, nó có thể giúp mình hoàn toàn nắm giữ Hàn Phong chi pháp trong chớp mắt không? Và cả tất cả yếu quyết của Ngọa Tuyết thần đao không?

Nếu như có thể, như vậy thì chỉ giây lát, hắn có thể trở thành đại cao thủ 'Gần Thần'.

Nhưng sau khi suy nghĩ một lát, hắn vẫn từ bỏ cái suy nghĩ mê người này.

Nếu như có thể làm được thì cũng thôi, mấu chốt là không làm nổi.

Hàn Phong chi pháp tầng 32, há có thể nắm giữ dễ dàng như vậy?

Hơn nữa, dù hắn có thật sự nắm giữ lực lượng này, thì tu vị của hắn cũng không gánh chịu được quá lâu.

Không phải lượng chân nguyên không đủ, mà là thân thể của hắn không gánh nổi.

Đúng lúc này, Thần Ý Đao Tâm của Sở Hi Thanh lại có phản ứng.

Hai luồng sát ý cực kỳ kinh khủng bỗng nhiên khóa chặt lấy hắn.

Sát ý khốc liệt và thần niệm mạnh mẽ kia, để cho hai viên Thần Ý Đao Tâm do xương sườn Kim Cương hóa thành đã rung động kịch liệt.

Sở Hi Thanh lập tức đóng võ đạo bảo khố, liếc nhìn về phía trước: “Lực lượng sát phạt thật là mạnh.”

“Là Thất Sát Tinh Quân?”

Tông Tam Bình cũng cảm thấy lạnh thấu xương, hắn lại nhìn Sở Hi Thanh với vẻ do dự: “Sư đệ còn muốn tăng tốc không?”

Khóe môi Sở Hi Thanh không khỏi co quắp lại.

Tăng tốc? Tăng tốc đi chịu chết sao?

Vị Tông sư huynh này, sao không có chút ánh mắt nào?

Hiện giờ, chân nguyên của hắn đã khôi phục khoảng tám phần.

Sở Hi Thanh lập tức rút đao, lại là cái Băng Hà Thế Kỷ, chém đứt tất cả sinh cơ của Hoàng Thiên Đình.

Hắn không ngờ lại có thêm hai viên Ước Nguyện Thạch vào sổ, nhưng Sở Hi Thanh đã không rảnh để kiểm tra, mà trực tiếp nhảy về thuyền.

“Giảm tốc, bày trận!”

Khi Sở Hi Thanh vừa nói xong, hàng ngàn hàng vạn sợi kiếm khí sắc bén đã xuất hiện ở phía trước bọn họ.

Tất cả đều cực kỳ sắc bén, lại ngậm lấy bảy loại thiên quy sát phạt mạnh mẽ là Sát, Trảm, Diệt, Tru, Đồ, Lục, Tiêm. Chúng nó như những giọt mưa oanh kích lên bảo thuyền.

Mà trên thuyền, mấy người Tông Tam Bình, Diệp Tri Thu, Nhậm Tiếu Ngã, Lục Loạn Ly, Phong Tam đều phản ứng rất nhanh, năm người bọn họ lấy Kiếm Tàng Phong làm trụ cột, lập tức bố trí ra một trận pháp hình thẳng.

Trên đỉnh đầu sáu người nhất thời hiện ra một thanh thước sắt khổng lồ, lơ lửng ở khoảng cách mười trượng trên đầu bọn họ.

Đó lại không phải là võ ý hóa hình, mà là ‘thiên quy pháp tướng’ mạnh mẽ!

Kiếm Tàng Phong tiện tay rút kiếm: “Trì Xích Thiên Nhai!”

Không gian chung quanh lập tức bị vặn vẹo, những kiếm khí kia rõ ràng là đến vì Sở Hi Thanh và bảo thuyền, nhưng kết quả lại sai ngàn dặm, tất cả đều rơi vào bên trái thuyền.

Nhưng khi chúng mới rơi xuống được trăm trượng, lại hóa thành từng sợi từng sợi khí, sau đó lại tổ hợp lại thành những kiếm khí sắc bén, lại đánh về phía bảo thuyền một lần nữa.

Còn có rất nhiều kiếm khí vẫn trút xuống từ trên bầu trời, số lượng càng ngày càng nhiều, chỉ chớp mắt đã lên đến hơn 10 vạn!

Trên chín tầng mây lại bị xé rách một đường từ bao giờ, ánh sao của sao Thất Sát chói lọi giữa không trung, từng tia từng tia thần lực rót xuống phàm thế.

Sắc mặt Kiếm Tàng Phong vẫn bình tĩnh như thường, lại vung kiếm lên lần nữa.

“Kiếm đến!”

Theo lời nói của Kiếm Tàng Phong, một thanh trường kiếm tựa như thước sắt chợt đâm xuyên hư không, trôi nổi ở sau người của hắn.

Khoảnh khắc này, không gian chung quanh bị vặn vẹo càng kịch liệt hơn.

Tuy rằng số lượng kiếm khí kia lên đến hàng ngàn hàng vạn, uy thế vô ngần, che khuất bầu trời, nhưng lại chỉ có thể vờn quanh thuyền, không thể lại gần phạm vi 50 trượng quanh thuyền.

Chương 2112 - Song Chân Linh (4)

Cảnh tượng kỳ dị này cũng khiến cho Thất Sát Tinh Quân phải thốt lên kinh ngạc.

“Thì là như vậy, Vô Tướng thần tông lại còn có một Chân Linh Lượng Thiên!”

Trong mắt hắn hiện lên vẻ bừng tỉnh.

Từ thời khắc mấy người Vương Đông Thiên đi lên chặn giết Sở Hi Thanh, hắn vẫn luôn thấy kỳ quái.

Vì sao Vô Tướng thần tông lại để mấy đệ tử thánh truyền này tập trung trên 'thuyền Bình Thiên'.

Chỉ là bốn cái tam phẩm, một cái tứ phẩm, dù có 'thuyền Bình Thiên' tăng cường, thì thực lực có thể mạnh đến đâu chứ. Trong chiến đấu cấp bậc Bán Thần và Gần Thần, năm người này chẳng những không thể làm được gì, trái lại còn trở thành vướng víu.

Nếu Vô Tướng thần tông bố trí cạm bẫy cho bọn họ, vậy thì không nên đưa mấy vị đệ tử nòng cốt này vào hoàn cảnh nguy hiểm như vậy mới đúng.

Huống hồ từ khi Sở Hi Thanh xuất phát đến nay, mấy người này đều không ra tay. Hầu như toàn bộ hành trình đều ngồi xem.

Vì vậy Thất Sát Tinh Quân vẫn không hiểu, không biết hành động này của Vô Tướng thần tông là đang mưu đồ thứ gì?

Cho đến giờ phút này, hắn mới hiểu rõ ràng.

Thì ra là trên thuyền còn có một Chân Linh Lượng Thiên!

Cái tên mập mạp mặt trắng nõn, đôi mắt nhỏ, cái mũi nhìn, nhìn qua như mì vắt và thường thường không có gì lạ kia, không ngờ lại có Lượng Thiên chi pháp tầng 23! Mượn lực lượng huyết mạch và pháp khí, phải có uy lực của tầng 28!

Ngoài ra, ngươi này còn là một Chân Linh Lượng Thiên.

Thiên quy Lượng Thiên của người này, thậm chí còn vượt qua cực hạn của Bán Thần!

Chỉ là tu vị hơi kém một chút, mới là tam phẩm thượng.

Nhưng Vô Tướng thần tông còn chuẩn bị năm cái ao chân nguyên cho hắn.

Năm vị kia đều là đệ tử nòng cốt của Vô Tướng thần tông, tất cả đều tu luyện Hỗn Nguyên Vô Tướng công, có thể mượn dùng chân nguyên của nhau.

Ngoài ra, năm người này đều học Bình Thiên kiếm. Cao thì đến tầng 23 24, thấp thì cũng phải là tầng 12 13.

Bộ hóa thân này của Thất Sát Tinh Quân, dù thực lực mười không còn một, thì vẫn có sức chiến đấu Gần Thần.

Hắn nắm giữ Sát Phạt chi pháp, khiến cho bộ hóa thân này có thể miệt thị tất cả 'thần hoang dã' trên thế gian, cùng với đại đa số thần linh hạ vị.

Nhưng vào lúc này, kiếm khí của hắn lại không thể đến gần chiếc thuyền kia.

"Để ta!"

Chuyển Luân Tinh Quân bắt đầu kết ấn.

Chuyển luân màu vàng cực lớn trôi nổi phía sau hắn lập tức mở rộng gấp mười lần.

Thứ này là thần bảo bản mệnh của hắn, Chuyển Luân Tinh Quân còn hòa thiên quy Chuyển Luân vào trong đó.

Theo Chuyển Luân Tinh Quân rót thần lực vào, chuyển luân màu vàng bắt đầu chậm rãi xoay chuyển.

Sở Hi Thanh đứng ở đầu thuyền lại hơi nhướng mày lên.

Hắn cảm ứng được một luồng thiên quy cực kỳ mạnh mẽ đang áp lên người hắn, cố gắng xoay chuyển hắn đến phương vị khác.

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, trực tiếp kích hoạt Huyết Nhai Nguyên Hồn, dùng Báo Ứng chi pháp, cộng thêm hai viên Thần Ý Đao Tâm và thiên quy Nhai Tí tầng 30 để phản xạ lại.

Theo một tiếng nổ tung ở không trung, một bóng người cao hơn 300 bỗng nhiên xuất hiện ở trước bảo thuyền.

Đó chính là Chuyển Luân Tinh Quân, hắn hiển nhiên là cũng bị bất ngờ, trên mặt còn toát ra vẻ kinh ngạc.

Khóe môi Sở Hi Thanh lại vểnh lên.

Hắn không biết thân phận của Cự thần trước mắt, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy Chuyển Luân Tinh Quân, thì bọn họ biết kế hoạch đã thành công được một nửa.

Hắn lấy Vấn Tố Y làm mồi, nhưng thật ra không nghĩ đến có thể đưa Thất Sát Tinh Quân vào bẫy.

Nhưng lần này, dù chỉ là một ít chó mèo chạy đến, thì Vô Tướng thần tông vẫn kiếm lời.

Nếu như có thể kéo Thất Sát Tinh Quân vào bẫy, vẫy thì không thể tốt hơn.

Mà ngày hôm nay, ít nhất thì bọn họ cũng kiếm được một thần linh Vĩnh Hằng!

“To gan!”

Chuyển Luân Tinh Quân chỉ kinh ngạc một khoảnh khắc, lúc này liền giơ tay ép xuống.

“Luân Chi Băng!”

Theo một tiếng nổ vang, chuyển luân phía sau hắn bỗng nhiên giải thể, chia ra làm 12 phần bằng nhau.

Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy cảm thấy khí lưu trong lục phủ ngũ tạng, và vòng tuần hoàn chân nguyên khí huyết của mình đang tan vỡ.

Hơn nữa không chỉ là hắn, mà sáu người phía sau Sở Hi Thanh cũng bị thần lực của Chuyển Luân Tinh Quân ảnh hưởng, chân nguyên gần như nghịch loạn.

Người này lại lấy Chuyển Luân chi đạo, để diễn sinh ra Tuần Hoàn chi đạo!

Nhưng khoảnh khắc này, Lục Loạn Ly bỗng nhiên vung tay lên, một cây búa màu tím to bằng cánh tay chợt nện mạnh về phía trước.

“Bất Phân Hắc Bạch! Loạn cho ta!”

Theo một nện này của Lục Loạn Ly, vô số lôi đình bắn tung tóe, toàn bộ đất thời đều bị đánh thành một đoàn loạn tùng phèo, bao gồm cả Chuyển Luân chi pháp.

Con ngươi của Sở Hi Thanh co rút lại.

Đây hình như là Loạn Thiên Tử Kim Chuy trong truyền thuyết?

Nghe đồn thứ này sinh ra ở viễn cổ, bởi vì là thứ tán loạn và khó dò nhất thiên địa, cho nên dung hợp Loạn Thiên chi pháp cực kỳ mạnh mẽ.

Loạn Thiên chi pháp vẫn không có ‘Sáng Đạo Giả’, nhưng trước sau có ba vị Thánh Giả, một người là chủ nhân trước của Loạn Thiên Tử Kim Chuy, một cái là Thiên Nhãn Mộng Điệp đời đầu, một cái là Khổng Tước đời đầu.

Loạn Thiên chi pháp cũng có ba cái Pháp tướng, một là 'Khổng Tước chi nhãn', một là kén tằm của Thiên Nhãn Mộng Điệp.

Cái cuối cùng là Loạn Thiên Tử Kim Chuy này!

Đây chính là thần bảo Lục Loạn Ly lấy được từ Vân Hải tiên cung?

Đây không thể nghi ngờ là một thần bảo có thể sánh vai với Nghịch Thần Kỳ của Sở Vân Vân và Thái Sơ Băng Luân của Vấn Tố Y!

Không ngờ Thần Ngao Tán Nhân lại có khí vận và cơ duyên lấy được thứ này!

Chương 2113 - Song Chân Linh (5)

Vào thời khắc Chuyển Luân chi pháp hỗn loạn, bỗng nhiên có một chùm sáng bắn đến từ phía xa xa.

Sắc mặt Chuyển Luân Tinh Quân lập tức trắng bệch.

Hắn có thể cảm nhận được thần lực mạnh mẽ chất chứa bên trong chùm sáng này!

“Tam Đế thần nhãn!”

Chuyển Luân Tinh Quân lập tức hiểu ra, đây chính là 'Tam Đế thần nhãn' trong Thái Vi Viên!

Bên trong chùm sáng hai màu đỏ đen này, có hòa vào lực lượng phá hoại vô cùng kinh người, chỉ chớp mắt đã đâm thủng tất cả thần cương bên ngoài cơ thể Chuyển Luân Tinh Quân.

Trong mắt hắn hiện lên vẻ giật mình kinh hãi, trái tim thì lại lạnh lẽo như băng.

Nhưng vào giờ khắc này, Thất Sát Tinh Quân đã lắc mình xuất hiện ở trước người hắn.

Vị này giơ tay lên một cái, bảy thanh kiếm lấp tức điên cuồng khuấy động, mang theo một mảnh kiếm nhận và phong bạo, giao phong chính diện với chùm sáng đỏ đen kia.

Hai cỗ sức mạnh khổng lồ này va chạm và nổ tung giữa không trung.

Chỉ vẻn vẹn một hơi thở, khóe môi Thất Sát Tinh Quân đã tràn ra một tia máu tươi.

Vết thương cũ của hắn tái phát, bóng người trượt lùi ba thước, và sắp bị chùm sáng kia hủy diệt.

Khi Thất Sát Tinh Quân sắp bị bắn đến tan tác, hắn lại đột nhiên thay hình đổi vị, xuất hiện ở vị trí đầu thuyền.

Đó là Chuyển Luân Tinh Quân!

Sau khi vị này thoát hiểm, lập tức dùng Chuyển Luân chi pháp, mạnh mẽ chuyển đổi phương vị của Thất Sát Tinh Quân.

Khóe môi Thất Sát Tinh Quân không khỏi vểnh lên.

Chuyển Luân này tuy rằng hay do dự thiếu quyết đoán, nhưng năng lực này rất không tầm thường, phản ứng trong chiến đấu cũng rất nhanh.

“Cạm bẫy của các ngươi rất tốt, nhưng đáng tiếc…”

Thất Sát Tinh Quân nhìn từ trên cao xuống Sở Hi Thanh.

Bảy thanh kiếm Sát, Trảm, Diệt, Tru, Đồ, Lục, Tiêm quanh người hắn chợt hợp lại thành một, rồi chém thẳng xuống Sở Hi Thanh.

“Chết!’

Đáng tiếc là chút lực lượng này còn lâu mới đủ để uy hiếp đến Thần Thất Sát hắn!

Kiếm của Thất Sát Tinh Quân lập tức ngưng tụ bảy loại lực lượng sát phạt mạnh mẽ, lấy khí thế giết hết tất cả để chém xuống Sở Hi Thanh.

Khoảnh khắc này, hắn lại nghe thấy một giọng nói thường thường không có gì lạ.

“Kiếm đến!”

Thất Sát Tinh Quân nhìn xuống boong thuyền với vẻ kinh ngạc.

Không biết từ bao giờ, sáu người trên boong thuyền đã đổi thành một trận pháp hình cây cân.

Vẫn là tên mập mạp thường thường không có gì lạ kia làm trụ cột.

Cùng lúc đó, một thanh thần kiếm có chuôi như cây cân đã đâm xuyên hư không, nó cũng trôi nổi đằng sau lưng tên mập mạp kia giống như thành ‘Hành Thiên thánh kiếm’ lúc trước.

Theo trường kiếm này xuất hiện, Thất Sát Tinh Quân phát hiện lực lượng của bản thân mình đang nhanh chóng hạ xuống, lực lượng sát phạt cao đến tầng 32 lại bị tước đến còn tầng 24!

Trái tim Thất Sát Tinh Quân không khỏi run lên.

Chân Linh Bình Thiên!

Cái tên mập mạp thường thường không có gì lạ này, lại là song Chân Linh của Bình Thiên và Lượng Thiên!

Khi lực lượng của Thất Sát Tinh Quân bị Bình Thiên Kiếm tiêu diệt, hắn liền nghe thấy Sở Hi Thanh ngâm khẽ.

“Thần Ý Như Tâm! Tru Thiên!”

Cùng lúc đó, một ánh đao lóng lánh như dải lụa xuất hiện ở trước mặt hắn.

Đó là ‘cực chiêu Tru Thần’ của Sở Hi Thanh!

Tru Thiên Đao – Tru Thần Diệt Ma!

Sở Hi Thanh dốc toàn lực vào một đao này, hắn không chỉ dùng Như Ý chi pháp để vặn vẹo thiên quy, còn cường hóa Tru Thiên chi pháp lên đến cực hạn! Ngoài ra còn dùng Hỗn Độn Thiên Đao, khiến cho Thất Sát Tinh Quân không thể nhận ra quỹ tích của ánh đao, cũng không thể làm ra dự đoán chính xác.

Một thân lực lượng của Sở Hi Thanh cũng lên tục bay lên!

Ngoại trừ Nguyên Dương Cửu Khiếu phun trào, hắn còn sử dụng cả Táng Thiên thần huyết.

Thần Lực Tái Thôi! Lại thôi (thúc)! Lại thôi! Lại thôi!

Đôi huyết dực sau lưng Sở Hi Thanh lại thả ra hàng ngàn hàng vạn sợi tơ máu, tất cả đều bắn thẳng về phía Thất Sát Tinh Quân!

Nhưng oán sát này đều đang sôi trào mãnh liệt, tiếng gầm thét điên cuồng làm cho màng nhĩ người đau nhói.

Thất Sát Tinh Quân là một trong những thần linh mà bọn họ căm hận nhất, kẻ này cũng tham dự trực tiếp vào trận chiến Thái Vi Viên năm xưa.

Bọn họ cực kỳ mẫn cảm với thần lực của Thất Sát Tinh Quân, cũng cực kỳ hưng phấn!

Ánh mắt Thất Sát Tinh Quân lạnh như băng, Thất Sát thần kiếm trong tay lại tiếp tục chém xuống.

Hắn lấy bảy loại lực lượng sát phạt của bản thân để giết chết tất cả, trước khi ánh đao của Sở Hi Thanh đến, thì đã chém đến mi tâm của Sở Hi Thanh.

Để Thất Sát Tinh Quân kinh ngạc là, Sở Hi Thanh thế mà lại không hề né tránh, mà lại dùng thanh Nhu Ý Tru Thần đao trong tay để đấu với hắn.

Khi Thất Sát thần kiếm của Thất Sát Tinh Quân chém nát từng tầng ngoại cương của Sở Hi Thanh, lại chém nát cả bộ giáp vảy đỏ ngòm kia, thì Như Ý Tru Thần đao của Sở Hi Thanh cũng đã đánh tan thiên quy Sát Phạt hộ thân và từng tầng thần cương bên ngoài cơ thể hắn.

Một cái chớp mắt tiếp theo, song phương đều là máu tuôn như suối.

Thất Sát Tinh Quân một kiếm chém vào mi tâm Sở Hi Thanh, thế như chẻ tre mà chém vào tủy não của Sở Hi Thanh.

Nhưng mà lồng ngực và trái tim của hắn cũng bị đao của Sở Hi Thanh đánh thành tro bụi.

Cùng lúc đó, sáu thanh chiến đao của bộ 'ngôi sao La Hầu' và chín thanh Cửu Diệu Thần Luân kiếm cũng bạo phát, vô số kiếm khí và ánh đao đánh về phía Thất Sát Tinh Quân.

Chương 2114 - Quyết thắng

Mắt Thất Sát Tinh Quân hơi co lại, hiện ra vẻ ngưng trọng.

Người này… lại muốn dùng Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết và Bá thể để lấy thương đổi thương với hắn?

Quả nhiên, khi hắn bị ép phải thu kiếm về để chống đỡ, thương thế của Sở Hi Thanh đã bắt đầu khôi phục lại.

Cái thằng nhãi ranh này không sử dụng Hồi Sóc thời gian của năng lực Vĩnh Tại như Thất Sát Tinh Quân dự đoán.

Mà là trực tiếp loại bỏ lực lượng thiên quy của hắn, khép vết thương luôn.

Cái đầu bị hắn chém nát cũng đã khôi phục trong chớp mắt.

Đây hẳn là năng lực Bất Ma và Vô Thương!

Bất Ma có thể gia tăng vĩnh viễn sức đề kháng với các loại lực lượng, là một năng lực thiên phú làm người ta đau đầu của La Hầu.

Cùng một loại năng lực, là không thể sử dụng lần thứ hai với La Hầu.

Chỉ cần không giết chết hắn bằng một đòn, thì lực sát thương của loại lực lượng này sẽ giảm mạnh với hắn.

Vô Thương thì lại bắt nguồn từ Táng Thiên, cái này có thể giúp Táng Thiên nhanh chóng loại bỏ các loại lực lượng thiên quy trong cơ thể.

Bất kỳ loại lực lượng nào trên thế gian này, đều không thể để lại dấu vết trên người hắn!

Mà sau khi Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết vào cấp 21, toàn thân Sở Hi Thanh đã không còn bất kỳ điểm trí mạng nào.

Dù có chém nát tủy não và thần hồn của Sở Hi Thanh, thì hắn cũng không chết.

Đáng sợ là những thứ này đều ở trên thân một người, phối hợp với sức khôi phục khủng bố của Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết và Thần Dương, khiến cho Thất Sát Tinh Quân tê cả da đầu!

Nếu tên nhãi trước mắt có thể trưởng thành đến độ cao của Táng Thiên, nhất định còn đáng sợ hơn Táng Thiên gấp mười lần!

Hắn suy nghĩ thật nhanh, tốc độ kiếm lại tăng lên đến mức tận cùng.

Thất Sát thần kiếm trong tay Thất Sát Tinh Quân lại phân giải, hắn dùng chủ kiếm chém giết với Sở Hi Thanh, sáu thanh kiếm còn lại thì bay quanh người, chống đỡ Cửu Diệu Thần Luân kiếm và 'ngôi sao La Hầu'.

Cheng! Cheng! Cheng! Cheng!

Vô số âm thanh chói tai và tia lửa chói mắt xuất hiện giữa hai người.

Không gian và thiên quy đạo luật ở chung quanh đều bị bọn họ vặn vẹo không còn hình dạng.

Thất Sát Tinh Quân chỉ đối công với Sở Hi Thanh một phần mười cái hô hấp, liền không thể không thay đổi, thu hồi thế tiến công.

Hắn vốn đang trọng thương chưa lành, lực lượng Tiệt Thiên của Mộc Kiếm Tiên vẫn còn lưu lại trong cơ thể.

Hiện giờ, hắn chỉ đối kháng với Sở Hi Thanh một phần mười cái hô hấp, trên người lại có thêm hơn 100 vết thương.

Thương thế trên người Sở Hi Thanh còn nhiều hơn, nhưng hắn chỉ sử dụng một lần Vĩnh Tại, liền khôi phục như cũ!

Thương thế trên người Thất Sát Tinh Quân càng ngày càng nặng hơn, quả thực là chó cắn áo rách!

“Tạp chủng!”

Ánh mắt Thất Sát Tinh Quân lạnh lùng và nghiêm nghị dị thường.

Hắn chưa vào giờ gặp phải đối thủ nào buồn nôn như vậy.

Chỉ là tam phẩm mà lại làm cho hắn nhớ đến cảm giác vô lực khi giao thủ với Táng Thiên năm xưa.

Thất Sát Tinh Quân chỉ có thể ỷ vào tốc độ kiếm hơn người một bậc, và lực khống chế tuyệt diệu của mình để phòng thủ.

Nhưng hình như cái này cũng đúng ý của Sở Hi Thanh, hắn dốc toàn bộ sức lực, điên cuồng tấn công về phía Thất Sát Tinh Quân.

Hắn hoàn toàn không để ý đến chân nguyên, hầu như mỗi ba chiêu thì lại có một thức cực chiêu. Cửu Diệu Thần Luân kiếm và ‘ngôi sao La Hầu’ cũng đã dốc toàn lực, bạo phát tất cả những gì mình có, không hề giữ sức.

Không biết người này đã sử dụng Thần Lực Tái Thôi mấy lần, mà lực lượng toàn thân đã bay lên đến mức độ khiến người nghe mà kinh hãi.

Nếu là bình thường, Thất Sát Tinh Quân hoàn toàn không để ý.

Lực lượng của giun dế, dù có tăng mạnh thì vẫn chỉ là giun dế mà thôi.

Nhưng thời điểm này, lực lượng thiên quy của hắn bị tước đến còn tầng 24, một thân tu vị cũng bị Bình Thiên Kiếm của Kiếm Tàng Phong kéo xuống nhất phẩm đỉnh phong.

Lực lượng của hai người đã không còn chênh lệch trên bản chất nữa.

Chân nguyên của Sở Hi Thanh lại vô cùng vô tận, mà mỗi khi Thất Sát Tinh Quân đỡ một đao, thần nguyên của hắn lại giảm một phần.

Song phương giao thủ ở trên ba vạn dặm trên không, nhưng đao cương và kiếm khí của bọn họ vẫn làm cho mặt đất liên tục sụp đổ và rạn nứt, vô số đám mây hình nấm xuất hiện.

Thời điểm này, lại có một luồng kiếm ý cực kỳ kinh khủng che đậy trời mây, che lại ngôi sao Thất Sát trên bầu trời.

“Già Thiên?”

Chuyển Luân Tinh Quân nhíu chặt lông mày.

Cỗ kiếm ý này quá mạnh, tuyệt đối không phải là những Cự linh am hiểu Già Thiên chi pháp của bên hắn.

Là mới là che trời lấp nhật, hoàn toàn che đậy ánh sáng mặt trời và ánh sao của sao Thất Sát!

Thất Sát Tinh Quân có thể không biết người kia là ai, nhưng Chuyển Luân Tinh Quân lại biết.

Đó là Già Thiên Kiếm Thành – Mạch Đan Thư của Vô Tướng thần tông!

Là kiếm thánh thiên tài của 800 năm trước, sau khi Huyết Nhai ngã xuống thì đã chống đỡ cả bầu trời của Vô Tướng thần tông!

Người này không chỉ dùng một kiếm che đậy thiên hạ 200 năm, mà còn để ba đời đế hoàng Đại Ninh là Thái tông, Vũ tông và Thế tông không dám nhìn về U Châu, lại chiếm cứ Thiên Bảng 170 năm, hoàn thành ‘nghi thức’ Già Thiên cực kỳ mạnh mẽ. Có người nói Già Thiên chi pháp đã lên đến tầng 32, hơn nữa còn đạt được vị cách Chân Linh!

Chương 2115 - Quyết thắng (2)

Nếu như không vì Vạn Ma quật, Mạch Đan Thư vốn có tư cách đăng thần, trở thành một nhân vật mạnh mẽ trong thiên địa này!

Người này thế mà lại rời khỏi Vạn Ma quật…

Càng đáng sợ hơn là, tốc độ thời gian ở quanh đây cũng đang biến hóa.

Đang có một nhân vật cực kỳ đáng sợ men theo dòng sông thời gian mà đến!

Nội tâm Chuyển Luân Tinh Quân cực kỳ nôn nóng và sốt ruột, nhưng bây giờ hắn căn bản là không thể áp sát chiếc thuyền kia.

Lượng Thiên Kiếm của Kiếm Tàng Phong liên tục vặn vẹo không gian, để cho hắn không thể đánh trúng chiếc bảo thuyền này.

Không chỉ không gian bị vặn vẹo, mà thân thể của Chuyển Luân Tinh Quân cũng không ngoại lệ. Thân người và hai tay của hắn bỗng trở nên rất dài, xong lại chợt trở nên rất ngắn, rõ ràng là một quyền thẳng tắp, nhưng lại do cánh tay quá ngắn nên không đánh trúng mục tiêu, hoặc là cánh tay và thân thể quá dài, nên cũng đánh sượt qua mục tiêu.

“Chuyển Luân!”

Chuyển Luân Tinh Quân đã ý thức được, thần khu 300 trượng của mình đã trở thành trói buộc dưới Lượng Thiên Kiếm của Kiếm Tàng Phong.

Đặc biệt là tu vị của hắn cũng rơi xuống cấp độ Bán Thần, đã không thể dùng lực lượng bao trùm toàn thân nữa.

Hắn không hề do dự, lập tức thu nhỏ thần khu lại còn ba trượng, đồng thời hai tay kết pháp ấn, lấy Chuyển Luân chi pháp, trao đổi vị trí của hắn với Thất Sát Tinh Quân.

Một sát na sau, Chuyển Luân Tinh Quân liền phải đối mắt với sự tấn công điên cuồng của Sở Hi Thanh.

Một vị thần linh hạ vị như hắn, trong lúc nhất thời lại không thể thích ứng nổi mưa đao vào bão kiếm kia, chỉ khoảnh khắc đã bị chém trúng mấy lần.

Chuyển Luân Tinh Quân lại bình tĩnh không sợ.

Tuy hắn không có huyết mạch Bá thể mạnh mẽ, cũng không mạnh mẽ như Thất Sát Tinh Quân. Nhưng hắn có thể xoay chuyển thương thế của mình ra ngoài, để cho ngôi sao Thần Luân của mình gánh chịu.

Hắn còn có thể xoay chuyển thần lực tích góp trên sao Thần Luân đến cơ thể, có đánh ba ngày năm ngày cũng không lo.

Thất Sát Tinh Quân cũng thở phào một hơi.

Thế tấn công điên cuồng của Sở Hi Thanh cũng mang lại cho hắn áp lực rất lớn.

Chỉ giao thủ hai cái hô hấp, thần lực của hắn đã tiêu hao 5%.

Thần lực tiêu hao thì cũng thôi, Thất Sát Tinh Quân có biện pháp hồi phục, hắn nhất định có thể kéo dài đến khi Sở Hi Thanh không thể duy trì Thần Lực Tái Thôi.

Mấu chốt là trong hai cái hô hấp này, hắn bịt Sở Hi Thanh cuốn lấy, gần như không còn hơi sức để tâm đến việc khác.

Khi Thất Sát Tinh Quân thoát khỏi Sở Hi Thanh, hắn cũng nhận ra tình thế hiểm ác bây giờ.

“Chúc Quang âm!”

Thất Sát Tinh Quân ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Hắn nhìn không phải là trước mắt, mà là làn sóng triều bên trong dòng sông thời gian.

Thất Sát Tinh Quân lập tức thoải mái.

Bảo sao trước khi ra tay, hắn vẫn luôn không tìm thấy bộ hóa thân kia của Chúc Quang âm.

Chúc Quang âm không ẩn thân ở quanh Sở Hi Thanh, mà đang ẩn thân ở trong quá khứ!

Hắn trốn trong một đoạn thời gian nào đó tại quá khứ, vẫn di chuyển đồng bộ với ‘thuyền Bình Thiên’, thậm chí còn có thể ở ngay bên trong thuyền.

Như vậy Chúc Quang âm không chỉ có thể giấu diếm được bọn họ, mà còn có thể tham gia cuộc chiến bất cứ lúc nào!

Khoảnh khắc này, thời gian quanh người Thất Sát Tinh Quân đều dừng lại. Đồng thời có một thiếu niên áo bào trắng bước ra khỏi hư không.

Thiếu niên này có búi tóc rất cao, khá giống với nến, khuôn mặt tuấn mỹ lại trắng nõn, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, mày kiếm bay xéo, con ngươi đen sắc bén, khí chất lại lạnh lùng đơn độc, ngạo nghễ vạn vật như thần linh trên trời bước vào phàm trần!

Vị này vừa hiện thân, liền thò cánh tay trắng nõn ra, vồ lấy trái tim của Thất Sát Tinh Quân.

Nhưng khi Chúc Quang âm sắp thành công, mảnh không gian này đột nhiên vỡ vụn. Chủ kiếm của Thất Sát Tinh Quân chợt đẫm xuyên mảnh không gian này, đón đỡ bàn tay của Chúc Quang âm.

Ầm!

Làn sóng thần lực nhất thời khuếch tán ra bốn phía, lực lượng thiên quy mạnh mẽ vặn vẹo toàn bộ thiên địa.

Trong mắt Thất Sát Tinh Quân hiện lên một ngọn lửa trắng, nhìn nhau với thiếu niên áo bào trắng trước mặt.

“Chúc thúc! Trụ Thần Bàn của ngươi vẫn nằm trong tay ta, bộ hóa thể này của ngươi có tư cách giao thủ với ta sao?”

Dù hắn bị Kiếm Tàng Phong tước mất một nửa lực lượng, thì vẫn không phải thứ bộ hóa thể này của Chúc Quang âm có thể lay động.

Cheng!

Thất Sát thần kiếm lại hất văng tay của thiếu niên áo trắng, đồng thời một đạo kiếm khí sắc bén đến tột đỉnh đã đánh thẳng đến mi tâm của Chúc Quang âm.

Sát Phạt chi pháp của hắn đang giết chết thời gian!

Thiếu niên áo trắng Thời Tri Mệnh không khỏi nhíu mày lại.

Trong mắt hắn hiện ra một vệt tức giận, nhưng không thể không lắc mình tránh ra, né khỏi mũi kiếm của Thất Sát Tinh Quân.

Mấy kiếm tiếp theo của Thất Sát Tinh Quân cũng làm cho hắn không thể không liên tục lắc mình né tránh.

Thời Tri Mệnh chỉ có thể dốc sức can thiệp vào thời gian quanh người Thất Sát Tinh Quân, để động tác và phản ứng của hắn chậm lại, còn không bằng một phần ba lúc bình thường.

Nhưng vào lúc này, một long ảnh dài bốn trăm trượng bỗng nhiên xuất hiện trên tầng mây.

Long khu của nó hơi cuốn lại, liền mang theo xích lôi hùng vĩ và dương hỏa vô tận đánh xuống đỉnh đầu của Thất Sát Tinh Quân.

Chương 2116 - Quyết thắng (3)

Con ngươi của Thất Sát Tinh Quân lập tức co rút kịch liệt.

“Thủy độn, Ứng Long?”

Đây là Thủy độn chi pháp của mạch Ứng Long!

Thủy độn trong thiên hạ, lấy Long tộc làm đầu! Có thể ẩn thân trong mây, Thần long thấy đầu mà không thấy đuôi.

Ban đầu, Thất Sát Tinh Quân cho rằng đây là Long Khôi, con Ứng Long cuối cùng trong thiên địa, hoặc là con của Long Khôi… chính là con Chập Long mới bị chúng thần đánh trọng thương kia.

Nhưng hắn lập tức ý thức được không đúng.

Đầu long ảnh này tuy nắm giữ Thủy độn chi pháp cực kỳ mạnh mẽ, nhưng lại sử dụng lực lượng cực dương cực kỳ bá đạo!

Chỉ là lực lượng cũng không kém Chập Long là bao!

“Huynh trưởng!”

Thất Sát Tinh Quân tê cả da đầu, hắn lập tức thi triển thi triển độn pháp để né tránh, đồng thời phát ra một tiếng gào thét vang tận chín tầng trời.

Hắn đem lực lượng sát phạt của mình hòa vào trong tiếng hét, xuyên thẳng qua chín tầng mây.

Cũng trong khoảnh khắc này, một vệt ánh sao màu trắng bỗng nhiên chói rọi xuống từ vòm trời, nó như một thành kiếm sắc bén vô cùng, xé nát kiếm ý của Mạch Đan Thư, chiếu rọi phàm giới.

Theo từng luồng ánh sao chiếu xuống, một ngôi sao màu trắng bắt đầu hiện ra trên bầu trời.

Ngôi sao này có tên là Khải Minh, cũng có tên Thái Bạch, Trường Canh!

Đó chính là ngôi sao do Kiếm Thần Bạch Đế Tử chấp chưởng, hắn không chỉ là tổ của kiếm đạo, mà còn là tượng trưng cho kiếm đạo, còn là ngôi sao số một phía tây!

Theo ngôi sao này hiện thân, toàn bộ vòm trời lại xuất hiện hơn trăm ngôi sao, ngay cả sao Thất Sát của Thất Sát Tinh Quân cũng đã hiện ra trên vòm trời.

Ánh sao của chúng bắt đầu soi sáng thế gian.

Thất Sát Tinh Quân căn bản là không thể tránh khỏi long ảnh 400 trượng kia.

Lượng Thiên chi pháp của Kiếm Tàng Phong vẫn luôn quấy rầy độn pháp của hắn, Thời Tri Mệnh còn dùng lực lượng thời gian để làm chậm tốc độ của hắn.

Vì vậy, chỉ vẻn vẹn 100 cái hô hấp sau, Thất Sát Tinh Quân không thể không ngăn đốn lôi đình hùng vĩ và dương hỏa vô tận kia!

Ầm!

Theo một tiếng nổ tung, Thất Sát thần kiếm và long ảnh va chạm giao phong, toàn thân Thất Sát Tinh Quân lại bị lôi đình và dương hỏa bao phủ, thần khu cũng bắt đầu nứt toác từng tấc một, xuất hiện vô số vết máu tươi.

Thời Tri Mệnh cũng nhân cơ hội này, mạnh mẽ xé tay trái của Thất Sát Tinh Quân xuống.

May mắn là hơn 100 ánh sao kia đã soi sáng lên người Thất Sát Tinh Quân, giúp thần khu của hắn thoát khỏi tình trạng tán loạn.

Thất Sát Tinh Quân càng vui mừng là, đối phương cũng chỉ là một bộ hóa thể chứ không phải chân thân.

Bằng không thì dù có các thần hỗ trợ, thì bộ hóa thể này của hắn đã thành tro bụi rồi!

Thất Sát Tinh Quân trượt lùi ngàn trượng trên không trung, trong miệng lại phun máu.

Hắn vừa ho vừa cười gằn: “Người đặt bẫy cũng không tệ, có thể thấy các ngươi đã bỏ rất nhiều vốn liếng. Nhưng mà ta có các thần gia trì, các ngươi có thể làm gì ta?”

Khoảnh khắc này, Thất Sát Tinh Quân phát hiện thương thế của mình lại biến mất một bộ phận.

Không đúng, không phải là biết mất, mà là bị ‘xoay chuyển’ đi nơi khác.

Là Chuyển Luân Tinh Quân!

Trong mắt Thất Sát Tinh Quân hiện ra vẻ kinh ngạc.

Chuyển Luân này còn có thể sử dụng Chuyển Luân chi pháp như vậy?

Mình thật sự coi thường hắn rồi.

Thất Sát Tinh Quân không khỏi cười vui vẻ, bây giờ hắn đã có nắm chắc có thể toàn thân trở ra!

Nhưng đúng lúc này, hắn lại nhìn thấy Thời Tri Mệnh đã chuyển sự chú ý đến nơi khác.

Bộ hóa thể này của Chúc Quang âm lại bình tĩnh nhìn về phía 'thuyền Bình Thiên' vào thời khắc mấu chốt này.

"Ngày xưa, khi thiên đế đời thứ bảy Đông Hoàng đăng cơ, ta vẫn không hiểu được. Vì sao hậu duệ của Long Hi và Đế Oa lại có nhiều anh kiệt như vậy? Toại Nhân, Táng Thiên, Ngu Công, Trí Tẩu, Huyền Hoàng, Lê Tham, tầng tầng lớp lớp, kẻ trước người sau."

Ánh mắt Chúc Quang âm sâu thăm thẳm: "1200 vạn năm trước là vậy, 1200 vạn năm sau cũng là vậy…"

Thất Sát Tinh Quân nhíu mày, nghĩ thầm Chúc Quang âm có ý gì?

Hắn lập tức cảm thấy nội tâm lạnh lẽo, cảm giác nguy cơ đến cực hạn lại đang phát sinh.

Thất Sát Tinh Quân bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía boong thuyền, đó chính đầu nguồn của nguy cơ.

… Là sáu tên đệ tử thánh truyền Vô Tướng thần tông kia! Là tên mập mạp thường thường không có gì lạ kia!

"Quy là tròn, củ là vuông!"

Kiếm Tàng Phong đứng ở giữa sáu người chợt giơ tay lên: "Kiếm đến!"

Khoảnh khắc này, không gian trước người hắn đột nhiên rạn nứt.

Toàn bộ vùng không gian này xuất hiện vô số vết rách như mạng nhện.

Ngay sau đó, một thanh kiếm có vô số khí tím và đạo vận quấn quanh đang từ từ đâm xuyên ra khỏi hư không, cuối cùng rơi vào tay Kiếm Tàng Phong.

"Không có quy củ thì không thành phương viên (vuông tròn), quy củ thiên địa nơi này, đều do ta định!"

Trong mắt Kiếm Tàng Phong lóe lên tinh mang, Thần Vọng kiếm trong tay đã chém vào hư không.

"Trong hai ngàn dặm, không được tồn tại Già Thiên chi pháp!"

Phương Bất Viên tự nghĩ ra Dịch Thiên Kiếm, sau đó kẹt lại ở ngũ phẩm rất lâu, tu vị mãi không có tiến bộ. Mãi đến tận bốn năm trước, hắn mới bắt đầu sửa đổi, dốc sức tu luyện Bình Thiên Kiếm và Lượng Thiên Kiếm, dùng hai môn kiếm pháp này làm phụ, cường hóa Dịch Thiên chi pháp của hắn.

Cũng tại bốn năm trước, Kiếm Tàng Phong bắt đầu dùng Bình Thiên Kiếm và Lượng Thiên Kiếm làm căn cơ, diễn hóa ra Quy Thiên Kiếm!

Chương 2117 - Quyết thắng (4)

Thất Sát Tinh Quân nhìn thấy tình cảnh này, chỉ cảm thấy sững sờ, toàn thân đều nổi da gà.

"Chân Linh Quy Thiên?"

Không ngờ cái tên mập mạp thường thường không có gì lạ này, chỉ mới là tam phẩm nhưng sức chiến đấu đã có thể vào top 20 Thiên Bảng rồi, có thể nói là một thiên kiêu cái thế của nhân tộc!

Một thân ba Chân Linh, chuyện này quả thực là khiến người nghe phải kinh hãi!

Nhưng ánh mắt của hắn lại chuyển sang Sở Hi Thanh.

Kiếm Tàng Phong kia rất mạnh, nhưng kiếm pháp của hắn chưa đủ quyết định thắng bại!

Trí mạng nhất, nguy hiểm nhất, vẫn là Sở Hi Thanh!

Khi Thất Sát Tinh Quân chú ý đến mình, bên ngoài cơ thể Sở Hi Thanh bỗng nhiên xuất hiện vô số đao cương như gương bạc!

Tất cả hơi nước tràn ngập vùng thế giới này, bắt đầu phản xạ đao ý của Sở Hi Thanh.

Đó là thức thứ tư của Thần Ý Xúc Tử Đao… Thần Kính Thiên Đao!

Đao ý của Sở Hi Thanh vốn bị áp chế trong phạm vi ngàn dặm quanh thân.

Nhưng Quy Thiên Kiếm của Kiếm Tàng Phong đã xóa bỏ Già Thiên chi pháp trong phạm vi 2000 dặm quanh đây.

Thất Sát Tinh Quân đã ý thức được Sở Hi Thanh muốn làm gì, hắn hãi hùng khiếp vía, ra sức 'giết' chết đao ý của Sở Hi Thanh. Nhưng mà long ảnh 400 trượng mang theo lôi đình và dương hỏa kia lại ra sức cản trở, cực lực dây dưa với hắn.

Thất Sát Tinh Quân lại muốn 'giết' khoảng cách 2000 dặm sau lưng, để thoát khỏi vùng không gian này, nhưng lại bị Thời Tri Mệnh ngăn cản và giam giữ tại chỗ.

Sắc mặt Chuyển Luân Tinh Quân cũng trắng bệch, hắn muốn dùng Chuyển Luân chi pháp của mình, trực tiếp trở về tinh không.

Nhưng lại bị Thời Tri Mệnh quấy nhiễu, không thể hoàn thành xoay chuyển.

"Có chúng thần gia trì thì lại làm sao? Hôm nay, trừ phi chân thân của bọn họ hàng lâm, bằng không thì ai có thể đến cứu các ngươi?"

Thời Tri Mệnh chắp tay sau lưng, vẻ mặt thong dong tự nhiên, đôi mắt lạnh lùng đơn độc lại hiện ra vẻ châm biếm: "Không bằng an tâm chờ chết đi!"

Sắc mặt dữ tợn của Chuyển Luân Tinh Quân tràn đầy không cam lòng, phát ra tiếng gào thét như dã thú sắp chết.

Thân thể hắn bắt đầu biến hóa kịch liệt, chỉ chớp mắt đã khôi phục thần khu 300 trượng, đồng thời mở ba đầu sáu tay.

Hắn làm sao có thể an tâm chờ chết?

Thất Sát Tinh Quân chỉ là một bộ hóa thân, dù có chết thì cũng chỉ tổn thất một cánh tay. Hắn lại là chân thân, một khí chết thì chính là chết!

Chỉ cần có thể sống, ai muốn đi chết?

Lúc này, tại núi Thiên Lương ngoài bốn ngàn dặm.

Tần Thắng nhìn lên bầu trời với vẻ vô cùng kinh ngạc.

Hắn có thể nhìn thấy ánh sáng lấp lánh ở trên tầng mây.

Hơi nước trong thiên địa, chiến giáp và binh khí trên của hai bên địch ta, tất cả đều đang phản xạ ánh sáng ở trên chiến trường.

Cùng lúc đó, một luồng ý niệm mạnh mẽ và hùng vĩ đang sinh sôi ở bên trong đó.

“Đó là cái gì?”

“… Ý niệm thật mạnh mẽ, giống như toàn bộ bầu trời đều sụp đổ!”

Tần Thắng cũng không hiểu, nhưng hắn bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó.

Khoảnh khắc này, trái tim của hắn như bị người bóp chặt.

“Thần Kính Thiên Đao! Là Thần Kính Thiên Đao!”

Vô tận sợ hãi đang sinh sôi trong lồng ngực Tần Thắng.

Hắn lập tức gào đến khàn cả giọng: “Lui về phía sau! Toàn quân lui về phía sau! Tất cả mọi người tản ra cho ta, chạy hết cho ta! Không cần quan tâm đến trận hình, tản hết ra cho ta!”

Biện pháp tốt nhất để đối phó với Thần Kính Thiên Đao, chính là phân tán, chia tách đại quân.

Như vậy tuy không có trận hình và đội ngũ gì, nhưng dù sao cũng tốt hơn là bị Sở Hi Thanh tàn sát hàng loạt.

“Là Thần Kính Thiên Đao!”

Trưởng Tôn Nhược Ly cũng đang nhìn bầu trời.

Hai mắt nàng vô thần, còn ngậm lấy vài phần giật mình kinh hãi.

Chỉ giây lát, Trưởng Tôn Nhược Ly bỗng nhiên nắm lấy cổ áo của Tần Thắng: “Ngươi cái tên khốn này! Không phải ngươi rất tự tin sao, không phải nói hắn tuyệt đối không qua được sao? Bây giờ là thế nào?”

“Ta không biết, ta không biết!”

Ánh mắt Tần Thắng mờ mịt, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy: “Lần này là thần linh chặn giết Sở Hi Thanh! Có người nói Chuyển Luân Tinh Quân và hóa thể của Thất Sát Tinh Quân đã chạy đến! Chỉ cần một người trong số họ, đều có thể đối kháng với Tần Mộc Ca rồi!”

Tần Thắng cố gắng bình tĩnh lại, hắn hít thở thật sâu: “Đi mau! Nhất định phải để tướng sĩ tản ra, chúng ta còn không rút lui thì chỉ sợ không kịp mất! Còn nữa, các tướng sĩ trong hai mươi mấy tòa quân doanh của Băng Thành các ngươi cũng phải phân tán ra.”

Thật ra hắn không thèm quan tâm đám tướng sĩ Băng Thành này có tử thương hay không, hắn chỉ lo lắng địch ý và sát niệm của những người này bị Sở Hi Thanh lợi dụng.

Thần Kính Thiên Đao, đã không hạn chế địch ý và sát niệm với bản thân người sử dụng nữa, cũng không giới hạn địch ta. Chỉ cần bị mặt gương soi sáng và phản xạ, thì đều có thể tụ tập lại.

Dù tỷ lệ lợi dụng này không đến một phần năm, thậm chí là một phần mười, thì cũng là lực lượng cực kỳ đáng sợ.

Trưởng Tôn Nhược Ly trợn mắt lên, sau đó thả cổ áo của Tần Thắng ra, rồi lại gào rú như dã thú tuyệt vọng, đồng thời điên cuồng chạy về phía đại doanh.

Phía trước vẫn đang ác chiến say sưa, 70 tướng sĩ của Trưởng Tôn gia đang toàn lực tấn công doanh trại trước mắt.

Thời điểm này muốn lùi lại, nói nghe thì dễ?

Nếu như Trưởng Tôn Nhược Lam đuổi theo truy sát, quân đoàn tinh nhuệ nhất và trung thành nhất của Trưởng Tôn gia sẽ tử thương nặng nề!

Chương 2118 - Quyết thắng (5)

Cùng lúc đó, thành Bạc Sơn, Huy Châu.

Độc Cô Thủ cũng đang đứng trên tường thành, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

“Thần Kính Thiên Đao!”

Độc Cô Thủ gần như gằn từng chữ một.

Hắn vô cùng đau khổ mà nhắm mắt lại, đôi mày trắng cũng nhíu chặt lại: “Truyền lệnh xuống! Tất cả các bộ nhanh chóng phân tán, có thể tản càng xa càng tốt, trong thành Bạc Sơn cũng không ngoại lệ!”

“Vị Vô Cực Đao Quân kia dường như đang dùng Kính Thiên chi pháp để hấp thu tất cả địch ý và sát niệm nơi này.”

Đó là Chính Đông đại tướng quân Thạch Tuyên, ánh mắt hắn nghi ngờ không thôi: “Nơi này cách biên giới Cự Châu tận 22 ngàn dặm!”

Diện tích bao trùm của Thần Kính Thiên Đao thế mà đã đến mức độ này rồi.

Thạch Tuyên vô thức nghĩ đến Thiên Cơ các, nghĩ đến danh hào mới của Sở Hi Thanh.

Thiên Vô Nhị Nhật, Che Cổ Tuyệt Kim!

Thạch Tuyên không tự chủ được mà xuất hiện một ý nghĩ đại nghịch bất đạo.

Kiến Nguyên đế phải đối mặt với một đối thủ đáng sợ như vậy, có thể thủ được giang sơn Đại Ninh thật sao?

Độc Cô Thủ không biết ý nghĩ trong lòng Thạch Tuyên, nhưng lại nghe ra ý trong lời nói của Thạch Tuyên.

Sau này, bọn họ muốn thảo phạt Sở Hi Thanh, chỉ sợ là sẽ rất khó khăn khi dụng binh.

Độc Cô Thủ chỉ có thể thở dài.

Không ngờ chuyện này lại gian nan như vậy…

Cùng lúc đó, tại vùng núi rừng cách ‘thuyền Bình Thiên’ khoảng ba ngàn dặm.

Sở Vân Vân cầm Nghịch Thần Kỳ lạnh lùng nhìn một đoàn viêm hỏa màu đen ở phía xa xa một chút, sau đó lienf múa thương đánh nát hư không, rồi bay thẳng về phía ‘thuyền Bình Thiên’.

Đoàn viêm hỏa màu đen kia lập tức biến hóa ra bóng người của Chiếu Thế Ma Đăng – Tông Thần Hóa.

Còn có ba bóng người có khí cơ cực kỳ mạnh mẽ theo sau, bọn họ cũng đã hiện thân.

Bốn người nhìn phương hướng Sở Vân Vân rời đi, sắc mặt đều là một mảnh tái nhợt.

Tông Thần Hóa cũng không ngoại lệ, lông mày của hắn đã nhíu lại thành hình chữ xuyên.

Tông Thần Hóa có Phổ Thiên chi pháp, có thể để ma hỏa và lực lượng Nhiên Thiên của hắn chiếu khắp thiên hạ. Độn pháp nhanh không kém Sở Vân Vân, thậm chí còn có thể vượt qua một đường.

Nhưng giờ phút này, hắn không dám có bất kỳ ý truy kích nào.

Tông Thần Hóa nhẹ nhàng nhìn về phía trời mây đằng trước, nhìn ánh sáng càng ngày càng chói mắt kia, còn cả những hơi nước đang không ngừng phản xạ lấy ánh sáng kia.

Kính Thiên chi pháp này, vốn là khắc chế Phổ Thiên của hắn.

Huống hồ vị Vô Cực Đao Quân này còn đang hội tụ địch ý và sát niệm của ngàn vạn tướng sĩ.

Nếu đuổi theo… hắn nhất định sẽ chết dưới đao của đôi vợ chồng kia!

Vì vậy hắn không chỉ không thể đuổi, mà còn nhất định phải lùi lại! Ít nhất thì cũng phải lùi ra ngoài ngàn dặm, mới có thể đảm bảo an toàn.

Mà lúc này, Chuyển Luân Tinh Quân đang vung chuyển luân trong tay, điên cuồng nện về phía Sở Hi Thanh trên thuyền.

Đáng tiếc là tất cả công kích của Chuyển Luân Tinh Quân đều thất bại, nhưng Lượng Thiên chi pháp khiến cho chiếc thuyền kia không ngừng biến hóa, làm cho hắn không biết làm thế nào.

Quanh người Sở Hi Thanh xuất hiện một cột khí màu máu vọt thẳng lên tận sao trời, đâm thủng tất cả tầng mây, xuyên ra ngoài phàm giới!

Ngay khi Chuyển Luân Tinh Quân càng ngày càng sốt ruột, càng ngày càng nôn nóng, càng ngày càng tuyệt vọng, thì một đạo đao ý khủng bố đã đánh thẳng vào trong tâm thần của hắn.

Thần ý như đao, chạm vào tức chết!

Ầm!

Đối mặt với một đao này, Chuyển Luân Tinh Quân không hề có sức chống đỡ, đầu của hắn, nguyên thần của hắn, toàn bộ đều nổ tung.

Chuyển Luân Tinh Quân đã có chuẩn bị từ trước, lập tức xoay chuyển thương thế của mình lên ngôi sao Thần Luân.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, một trường thương màu đen mang theo ngọn lửa màu trắng đã đâm vào sau đầu của hắn!

Đó chính là Nghịch Thần Kỳ! Ban tặng cho hắn tuyệt đối vận mệnh! Tuyệt đối tử vong!

Thần khu và nguyên thần của Chuyển Luân Tinh Quân lập tức hóa thành từng điểm linh quang, bị Nghịch Thần Kỳ thôn phệ hết!

Khi ngọn lửa màu trắng trên trường thương càng mạnh mẽ hơn, thì ánh mắt Sở Hi Thanh vẫn lạnh như băng.

Hắn thậm chí còn không kịp nghĩ đến ‘lại bị phu nhân cướp đầu người’, thì ánh mắt đã chuyển sang Thất Sát Tinh Quân.

Theo đao thứ hai của hắn nổ ra, Thất Sát Tinh Quân lập tức thiếu khiếu chảy máu, thần khu cũng run lên, thần lực toàn thân đều tán loạn.

Long ảnh 400 trượng kia lập tức phát lực, vô tận lôi đình và dương hỏa đánh thẳng vào thân thể Thất Sát Tinh Quân.

Mà khi toàn thân Thất Sát Tinh Quân bị dương hỏa thiêu đốt, Thời Tri Mệnh lại vồ một cái, bóp nát đầu của Thất Sát Tinh Quân.

Khóe môi Thời Tri Mệnh vểnh lên, hiện ra vài phần sung sướng.

Bây giờ hắn đích thực không phải đối thủ của tên vãn bối này, nhưng mà cái tên này chung quy vẫn ngã trong tay hắn.

Theo thần lực của Thời Tri Mệnh áp chế, thân thể Thất Sát Tinh Quân biến hóa kịch liệt, cuối cùng hóa thành một cánh tay tràn đầy vết thương.

Thời Tri Mệnh lập tức phong ấn cánh tay cụt này, lại thu nhỏ nó lại bằng một đầu ngón tay, rồi nhét vào trong tay áo của mình.

Đây là thù lao mà Sở Hi Thanh đồng ý với hắn, cũng là hi vọng và thẻ đánh bạc để sau này hắn thu hồi Trụ Thần Bàn.

Chương 2119 - Con hổ không dễ ăn

Khi Thời Tri Mệnh thu cánh tay của Thần Thất Sát, Sở Hi Thanh lại chú ý đến bảy thanh kiếm kia.

Đây chỉ là hàng nhái của ‘Thất Sát thần kiếm’, cấp độ chỉ là Siêu Phẩm, nhưng chất liệu rất tốt.

Hơn nữa bảy thanh kiếm đều chỉ dùng một loại tài liệu chế thành, cực kỳ tinh khiết, lại chứa đựng rất nhiều lực lượng sát phạt, là tài liệu tuyệt hảo để chế tạo thần binh hệ Tru Thiên.

Sở Hi Thanh tạm thời không có nhu cầu binh khí ở phương diện này.

Hai thanh đao trong tay, đủ để hắn tu luyện đến nhất phẩm.

Nhưng đã nhìn thấy đồ tốt, nào có đạo lý buông tha.

Hắn lại chém vào thứ ba, trực tiếp đánh vào bên trong bảy thanh kiếm này, đánh tan thần thức của Thần Thất Sát ở bên trong, lại trấn áp ấn ký nguyên thần của Thần Thất Sát.

Sở Hi Thanh giơ tay bắt lấy bảy thanh kiếm này.

Sau đó, hắn lại mở rộng ý niệm ra ngoài 1700 dặm.

Bồng!

Theo đao thứ tư của Sở Hi Thanh, tổng cộng 14 vị Cự linh nắm giữ Già Thiên chi pháp, và mấy vị Cự linh am hiểu Lượng Thiên và Binh Thiên chi pháp kia, tất cả đều nổ tung, nguyên thần và thân thể đều hóa thành tro bụi.

Thần ý hóa đao, chạm vào tức chết!

Mặc kệ bọn họ là nhị phẩm tam phẩm, hay là nhất phẩm thì đều bị một đao của Sở Hi Thanh chém thành tro bụi!

Những Cự linh am hiểu Già Thiên chi pháp này, đúng là có thể khắc chế Nhai Tí Đao ở một mức độ nào đó, vì vậy Sở Hi Thanh tuyệt đối không thể bỏ qua.

Sở Hi Thanh lại thông qua mặt gương và hơi nước, phản xạ thần ý của mình đến núi Thiên Lương ngoài bốn ngàn dặm.

Hắn tìm kiếm trên chiến trường một lát, liền tìm thấy Trưởng Tôn Nhược Ly.

Thời điểm này, Trưởng Tôn Nhược Ly đang chiến đấu ác liệt với Trưởng Tôn Nhược Lam, song phương đều dùng toàn lực, ra tay tàn nhẫn, không chừa lối thoát.

Trưởng Tôn Nhược Ly rõ ràng là không phải đối thủ của Trưởng Tôn Nhược Lam, nàng bị Trưởng Tôn Nhược Lam đâm thủng ngực, đóng băng một bộ phận nội tạng và vai trái.

Sở Hi Thanh hơi suy tư, liền quyết định ra tay luôn.

Qua tam ba bận, hôm nay đã là lần thứ tư Trưởng Tôn Nhược Ly đối địch với hắn.

Trưởng Tôn Nhược Lam bây giờ tuy tràn đầy sát ý, nhưng nếu đến thời khắc cuối cùng, nàng chưa chắc đã có thể tàn nhẫn.

Nhưng khi ý niệm của Sở Hi Thanh vừa mới khoát chặt Trưởng Tôn Nhược Ly, chuẩn bị ra tay.

Trưởng Tôn Nhược Ly chợt biến sắc mặt.

Nàng lập tức dùng một tấm ‘Thiên Cương phù’.

Đó là pháp Thiên Cương ‘Đấu Chuyển Tinh Di’!

Trước khi Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh chém xuống, Trưởng Tôn Nhược Ly đã thoát ra ngoài vạn dặm.

Sở Hi Thanh cảm thấy hơi tiếc nuối, sau đó vẫn chém một đao, đánh vào đại quân của Đại Ninh ở phía sau.

Lúc này, tuy rằng trận hình của phản quân Trưởng Tôn gia đông đúc và dày đặc hơn rất nhiều.

Nhưng Sở Hi Thanh cho rằng những tướng sĩ này tuy là bộ khúc của Trưởng Tôn gia và Vấn gia, nhưng lại có khả năng chiêu hàng.

Đại đa số tướng sĩ ở đây đều là bất đắc dĩ, huống hồ người nhà của bọn họ còn đang ở trong tay Sở Hi Thanh.

Chỉ cần loại bỏ tướng tá của Trưởng Tôn gia và Vấn gia, thì vẫn có thể thu nạp những người này.

Theo Trưởng Tôn Nhược Ly đào tảo, phản quân Trưởng Tôn gia đã như rắn mất đầu. Trưởng Tôn Nhược Lam có thể tù binh ít nhất bảy phần mười tướng sĩ trong đó.

Vì vậy Sở Hi Thanh trực tiếp chuyển mục tiêu sang binh mã của triều đình ở phía sau.

Khoảnh khắc này, toàn bộ chiến trường đều là sương máu tung bay.

Một đao của hắn, trực tiếp đánh nát đầu của năm vạn tướng sĩ Đại Ninh.

Sở Hi Thanh liên tục không ngừng, Thần Ý Xúc Tử Đao liên tiếp trút xuống.

Toàn bộ chiến trường liên tục nổ tung.

Bồng! Bồng! Bồng!

Tuy rằng Tần Thắng đã cảnh báo trước, đã truyền lệnh rút quân từ rất ướm. Nhưng thời gian quá ngắn, căn bản là không kịp tản ra.

Hầu như mỗi một đao của Sở Hi Thanh, đều có ít nhất là vạn người ngã xuống, làm cho từng mảng từng mảng sương máu bao trùm phạm vi 50 dặm.

Tất cả người may mắn sống sót trên chiến trường, đều là sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, run rẩy kinh hoàng, tim mật đều nứt.

Một ít người nhát gan thì còn trực tiếp co quắp trên mặt đất, tay chân bủn rủn, không thể hành động.

Những tướng sĩ Băng Thành cũng đều ngây người tại chỗ, vẻ mặt đờ đẫn.

Bọn họ nhìn tình cảnh trước mắt, trong mắt hiện lên vẻ sững sờ và sợ hãi, toàn thân cứng ngắc, không biết phải làm gì.

Sau khi chém mười ba đao, Sở Hi Thanh lại không thể thu hoạch chiến công nữa, lúc này mới rút ý niệm khỏi nơi đây.

Thần Kính Thiên Đao thần uy hùng vĩ, phạm vi bao trùm rất rộng, khuyết điểm duy nhất là tiêu hao rất nhiều chân nguyên, còn phải súc thế tụ lực tận ba mươi cái hô hấp.

Sở Hi Thanh phải dùng gần nửa khắc để chém mười ba đao này.

Đám tướng tá Đại Ninh đã tan tác như chim muông từ lâu.

Những người này ít nhất cũng có tu vị lục phẩm, chạy trốn rất nhanh.

Sở Hi Thanh cũng không phải người thích giết chóc.

Giết những binh sĩ bình thường còn lại cũng là vô ích, không cần phải ra tay độc ác.

Chương 2120 - Con hổ không dễ ăn (2)

Tận 100 cái hô hấp sau, tất cả mọi người mới xác định ý niệm của Sở Hi Thanh đã rời đi.

Nhưng những tướng sĩ dưới trướng Trưởng Tôn gia vẫn không dám nhúc nhích, chỉ đứng đờ tại chỗ.

Lúc này cũng không có ai quản lý bọn họ.

Bởi vì đám tướng tá kia đã chạy từ lâu rồi.

Sau đó, mấy chục vạn tướng sĩ Băng Thành lao ra khỏi quân doanh.

Bọn họ đều rất hưng phấn, sĩ khí như hồng, tiếng rống như lôi.

“Tất cả thả binh khí xuống!”

“Chủ soái có lệnh, thả vũ khí không giết, tất cả đưa hai tay lên đầu!”

“Ngồi xổm xuống! Ngồi xổm xuống! Chúng ta đều là người của Băng Thành, sẽ không làm khó các ngươi!”

Mà khi cuộc chiến núi Thiên Lương kết thúc, Sở Hi Thanh cũng đã thu hồi ý niệm của mình từ Huy Châu về.

Hắn không thu hoạch được nhiều ở bên đó.

Thời gian quá lâu, phải mất hai khắc thời gian Sở Hi Thanh mới quan tâm đến bên đó.

Thứ hai là Độc Cô Thủ chỉ huy đại quân rất trật tự, tốc độ phản ứng rất nhanh.

Khi ý niệm Sở Hi Thanh hàng lâm nơi đó, mấy trăm vạn đại quân Huy Châu đã tản gần hết.

Thời điểm này, hắn thậm chí còn không thể hấp thu quá nhiều địch ý và sát niệm nơi đây, khiến uy lực Thần Ý Xúc Tử Đao giảm mạnh.

Sở Hi Thanh chém vài đao, lại phát hiện không thu hoạch được nhiều, nên cũng lười làm tiếp.

Khi ý niệm của hắn trở về, liền thấy bảy thanh kiếm kia đã rơi vào tay Sở Vân Vân.

Những thanh kiếm này đang kêu ong ong, còn nỗ lực trốn đi, nhưng lại bị Sở Vân Vân trấn áp.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua, liền thu hồi ánh mắt phẫn nộ.

Đây là đồ của Thần Thất Sát, Sở Hi Thanh không có Thần Kính Thiên Đao tăng cường, vốn là không trấn áp được.

Huống hồ, hắn vốn là muốn tặng mấy thanh kiếm này cho thê tử.

Sở Hi Thanh luôn muốn chế tạo một thanh binh khí cho Sở Vân Vân.

Hoàng tuyệt vạn cổ, Quân đốc mắt xanh Tần Mộc Ca, ngoại trừ am hiểu thương pháp thì còn có sở trường dùng đao.

Nhưng đến giờ Sở Vân Vân vẫn chưa có một thanh đao hợp tay.

Chủ yếu là vì tu luyện quá nhiều võ đạo, bao la vạn trượng, mấy chục loại thiên quy, tài liệu bình thường là không chịu nổi.

Nếu giao bảy thanh kiếm này cho Thiên Khí viện, Sở Vân Vân có thể kiếm được một thanh thần binh lý tưởng.

Sau đó, thần sắc Sở Hi Thanh nghiêm túc, khom người với long ảnh 400 trượng kia.

“Vãn bối đa tạ công chúa điện hạ cứu viện!”

Long ảnh hư ảo này chính là Cơ Dương.

Lúc trước, Phong Tam phụng mệnh hắn đi liên lạc với Thời Tri Mệnh và Cơ Dương.

Thật ra thì không có bộ hóa thể này của Cơ Dương, thì bọn họ vẫn có niềm tin chiến thắng.

Đơn giản là mượn La Hán Tông và ‘Tam Đế thần nhãn’ để từ từ chơi chết bọn họ thôi.

Nhưng phần thắng sẽ nhỏ hơn nhiều, lại tốn thời gian hơn, cũng chưa chắc đã có thể giết chết cả hai vị thần linh này.

Từ trước đến nay, Sở Hi Thanh vẫn luôn có một thói quen là đánh giá đối thủ cao nhất có thể, không sợ lấy sức mạnh lớn nhất để đả kích đối thủ, dùng tất cả lực lượng có thể dùng.

Đây cũng chính là trí tuệ của tổ tiên, có thể coi thường kẻ địch trên chiến lược, nhưng nhất định phải coi trọng kẻ địch trên chiến thuật.

Long ảnh hư ảo 400 trượng kia lại không thể nói chuyện.

Nàng chỉ nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt vui mừng, rồi gật gật đầu. Sau đó dùng chân trước chỉ về phía bắc, phát ra tiếng gầm giận dữ.

Sở Hi Thanh hiểu ý của nàng.

Đối với chuyện giúp hắn chém giết thần linh, Cơ Dương rất vui mừng, cũng rất vui vẻ khi được tham dự.

Nhưng nàng cũng nhắc nhở Sở Hi Thanh, nhất định phải chú ý đến Bất Chu sơn, chú ý đến Vọng Thiên Hống, phải cố gắng giúp nàng thu hồi độc châu.

Sở Hi Thanh hơi khom người: “Sở mỗ đã hiểu, ta nhất định sẽ dốc hết sức!”

Long ảnh 400 trượng lại gật đầu lần nữa, sau đó bóng người của nàng biến mất trong tầng mây.

Tiếp đó, Sở Hi Thanh lại chắp tay với Thời Tri Mệnh: “Thời huynh cao thượng, Sở mỗ đa tạ!”

Thật ra thì đây là một cuộc giao dịch, không có gì phải cảm ơn, nhưng lễ nhiều thì không trách.

“Ngươi hư tình giả ý như vậy, không cám ơn cũng được!”

Thời Tri Mệnh lại nhìn về phía Sở Vân Vân: “Không biết tổng soái đại nhân có thể giao Chu Thiên Thần Luân trong tay ngươi cho ta không? Thứ này có thể giúp ta một chút.”

Chu Thiên Thần Luân chính là thần bảo trong tay Chuyển Luân Tinh Quân.

Chuyển Luân Tinh Quân bị Sở Vân Vân một thương đâm chết, thứ này cũng rơi vào tay nàng.

Sở Vân Vân liếc mắt nhìn chuyển luân đang trôi nổi bên cạnh: “Thứ này nằm trong tay Chuyển Luân Tinh Quân, quả thực là phí của trời, nhưng rơi vào tay ngươi thì lại khác, đâu chỉ là một chút? Nhưng vì sao ta phải đưa cho ngươi?”

Thời Tri Mệnh rất thích tính cách thẳng thắn của Sở Vân Vân, nghe thấy thế cũng không phản cảm.

Hắn chắp tay sau lưng: “Thứ này không giống Nghịch Thần Kỳ trong tay ngươi, cũng khác với Tiên Thiên chí bảo như Thái Sơ Băng Luân. Đây là đồ của Cự thần, dựa vào sức mạnh huyết thống để sử dụng.

Các ngươi có thể sử dụng, nhưng không thể phát huy toàn bộ uy năng của nó, giá trị chỉ có hạn. Thứ này cũng không tinh khiết như bảy thanh kiếm kia, khó có thể tinh luyện và phân giải.”

Thời Tri Mệnh nói đến đây thì hơi suy ngẫm, sau đó thản nhiên nói: “Sở Hi Thanh có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết và Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân, trong huyết mạch có lực lượng thời gian cực kỳ mạnh mẽ. Chờ lực lượng của ta khôi phục, ta có thể cho hắn một vị cách Chân Linh.”

Chương 2121 - Con hổ không dễ ăn (3)

Sở Vân Vân ngưng thần suy nghĩ một chút, liền thản nhiên nói: “Hai cái! Phải ký Thần khế!”

Thời Tri Mệnh nghe vậy thì không do dự: “Được!”

Hắn trực tiếp lấy một quyển trục ra, viết nội dung lên, lại hòa tinh huyết rồi trực tiếp ném về phía Sở Hi Thanh.

Thời Tri Mệnh ngày xưa bị thương nặng, ngay cả ngôi sao của mình cũng bị người khác chiếm đoạt.

Nhưng Thời Tri Mệnh vẫn là Sáng Đạo Giả và Thánh Giả của Thời Gian chi pháp.

Chỉ cần hắn khôi phục sức mạnh, ban tặng hai vị cách Chân Linh cũng không có vấn đề gì lớn.

Sở Hi Thanh ngưng thần đọc quyển trục một lát, không khỏi ‘A’ một tiếng.

Vị này rất tự giác, phá trên có thêm các loại nội dung của Thần Khế thiên bi và Táng Thiên, rất giống với Thần khế trước của bọn họ.

Sở Hi Thanh gật đầu với Sở Vân Vân, ra hiệu Thần khế này không có vấn đề.

Sở Vân Vân cũng lập tức ném Chu Thiên Thần Luân cho Thời Tri Mệnh.

Thật ra thì vị cách Chân Linh do người khác ban tặng là không vững chắc.

Người ta chỉ cần một ý niệm là có thể thu hồi.

Mà hiện giờ, Thần Khế thiên bi tàn tạ và Táng Thiên sắp ma hóa chưa chắc đã có thể hạn chế Thời Tri Mệnh.

Nhưng cũng tốt hơn là không có gì.

Dưới tình huống bình thường, nàng và Sở Hi Thanh đều không có thời gian đi hoàn thành ‘nghi thức’ thời gian này.

Vì vậy, trong vòng mấy trăm năm tiếp theo, bọn họ không thể dòm ngó quyền bính của thời gian.

Nhưng nếu có Chúc Quang âm trợ giúp, vậy bọn họ sẽ có hi vọng.

Cứ trở thành Chân Linh trước, lại hoàn thành ‘nghi thức’ thì sẽ đơn giản hơn nhiều.

Cái này cũng có thể cường hóa Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của bọn họ.

Chu Thiên Thần Luân kia vừa rời khỏi sự khống chế của Sở Vân Vân, liền chủ động tìm đến Thời Tri Mệnh.

Chủ nhân của nó đã chết, khí linh của Chu Thiên Thần Luân có phán đoán, vị này chính là người thích hợp nhất để làm chủ nhân mới của nó.

Thời Tri Mệnh vui vẻ tiếp nhận, trên mặt cũng hiện ra ý cười: “Sở Hi Thanh, nếu như ngươi tin ta, vậy thì nhận Chuyển Luân Đạo này. Sau này gặp phải chuyện như hôm nay, có thể trực tiếp cầu viện ta, ta sẽ xem tình huống rồi ra tay.”

Sau khi nhận được Chu Thiên Thần Luân, hắn muốn cứu viện Sở Hi Thanh thì sẽ đơn giản hơn nhiều, trực tiếp trao đổi vị trí với Chuyển Luân Đạo trên người đối phương là được.

Sở Hi Thanh thì lại thản nhiên tiếp nhận khối đá màu vàng do Thời Tri Mệnh ném đến.

Hắn có gì mà không thể tin?

Chúc Quang âm vẫn rất suy yếu, trước khi hắn khôi phục sức mạnh và cướp lại ngôi sao của mình, song phương vẫn là minh hữu, tương lai cũng chưa chắc sẽ là kẻ địch.

Sau đó, bóng người Thời Tri Mệnh trực tiếp hóa thành từng điểm linh quang, tiêu tan ngay trước mắt hắn.

Sau khi tiễn hai vị đại lão đi, Sở Vân Vân liền ôm quyền với Kiếm

Tàng Phong ở bên cạnh: “Không ngờ Kiếm sư đệ lại có thể diễn hóa ra Quy Thiên từ Lượng Thiên và Bình Thiên, một thân ba Chân Linh. Phần thiên tư này của sư đệ, thật sự là làm cho người ta thán phục!”

Trong lời nói của nàng ngậm lấy tán thưởng và vui mừng, sau nàng thì Vô Tướng thần tông vẫn có người nối nghiệp như cũ.

Sở Hi Thanh cũng nhìn về phía Kiếm Tàng Phong.

Ánh mắt của hắn lại hơi khác thường.

Trận chiến ngày hôm nay, Kiếm Tàng Phong có công rất lớn.

Nhưng vị sư huynh này che giấu thật là sâu nha, ba đại Chân Linh… chậc chậc, với tuổi của Kiếm Tàng Phong, với phần thành tựu này của hắn, có thể nói là đuổi sát Sở Vân Vân năm đó.

Theo Sở Hi Thanh biết, Sở Vân Vân ngày xưa cũng chỉ là Chân Linh của ba môn thiên quy là Quy Nguyên, Hồi Thiên, Xuyên Thiên.

Lúc trước Lý Trường Sinh rất tự tin, nói Kiếm Tàng Phong nhất định có thể trợ giúp hắn phá giải Già Thiên chi pháp, để cho hắn có cơ hội sử dụng Thần Kính Thiên Đao, lúc đó Sở Hi Thanh vẫn nửa tin nửa ngờ.

Bây giờ mới biết cái gọi ‘biết đồ không ai băng sư’. Mình vẫn còn đánh giá quá thấp vị Kiếm sư huynh thâm tàng bất lộ này.

Lực lượng vừa rồi của vị sư huynh này là do tam đại thần kiếm chồng chất lên.

Sở Hi Thanh đánh giá trình độ võ đạo chân chính của vị này nằm trong khoảng top 80 Thiên Bảng, chỉ kém hơn Tần Mộc Ca ở cùng cảnh giới một chút.

Vấn đề là võ đạo của vị này có đặc tính tương đồng với Lý Trường Sinh.

Dù cao thủ trong top 10 Thiên Bảng mà không thể duy trì cân bằng và hòa hợp trong cơ thể, vậy Kiếm Tàng Phong thì cũng phải quỳ.

Sở Hi Thanh cũng cực kỳ kiêng kỵ Kiếm Tàng Phong.

Tuy rằng bây giờ hắn đã âm dương điều hòa, nhưng trên người vẫn còn một ít kẽ hở.

Ví dụ như Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân.

Bởi vì thời gian tu hành có hạn, dù Sở Hi Thanh mượn mộng cảnh để tôi luyện, thì vẫn không thể hoàn toàn khống chế Bá thể.

Sau này, một khi đối đầu với Kiếm Tàng Phong, đối phương có thể lợi dụng Bá thể của hắn.

Hắn chỉ có thể vui mừng khi vị sư huynh này không phải kẻ địch của mình.

Sở Hi Thanh lại phát hiện, không chỉ một mình hắn dùng ánh mắt dị dạng để nhìn Kiếm Tàng Phong.

Tông Tam Bình, Nhậm Tiếu Ngã, Diệp Tri Thu, Lục Loạn Ly đều yên lặng không nói gì mà đánh giá Kiếm Tàng Phong.

Ngay cả Phong Tam cũng không ngoại lệ.

Nhưng vẻ mặt Phong Tam bình thường hơn nhiều, chỉ ngậm lấy thưởng thức như Sở Vân Vân.

Chương 2122 - Con hổ không dễ ăn (4)

“Không dám nhận!” Kiếm Tàng Phong mỉm cười, bình tĩnh ôm quyền đáp lễ Sở Vân Vân: “Chút thực lực này của ta thì tính là gì? Còn lâu mới bằng sư tỷ năm đó!”

Nhưng sau khi hắn nói xong, lại không tự chủ được mà liếc mắt nhìn về phía Diệp Tri Thu.

Sở Hi Thanh vừa nhìn liền biết không tốt.

Mặc dù tâm tính của Kiếm Tàng Phong trầm ổn tỉnh tảo, lại ‘cẩu’ đến đáng sợ. Nhưng sau khi sử dụng Thần Vọng kiếm, thì vẫn có chút ‘high’.

Quả nhiên, Diệp Tri Thu xanh mặt hừ lạnh một tiếng, trực tiếp cất bước đi vào trong khoang thuyền.

Chẳng biết vì sao, nàng nhìn thấy cái vẻ mặt này của Kiếm Tàng Phong thì lại phát cáu.

Lại nghĩ đến ngày xưa, nàng không biết bộ mặt thật của Kiếm Tàng Phong, luôn chăm sóc và trông nom hắn, thì lại càng tức giận hơn.

Kiếm Tàng Phong thấy thế thì sốt sắng, vội vàng đuổi theo: “A? Diệp sư muội, ngươi muốn trở về khoang? Đừng đi mà, ta có lời muốn nói với ngươi. Sư muội ngươi lại giận ta?”

Sở Vân Vân thấy gương mặt tràn đầy kinh hoàng và dáng vẻ luống cuống tay chân của hắn thì không khỏi lắc đầu, trong đôi mắt xanh lam lộ ra một tia ý cười: “Vị Kiếm sư đệ này đúng là một diệu nhân!”

“Quả thực!”

Sở Hi Thanh gật đầu, nghĩ thầm cuộc sống khổ sở của vị này vẫn còn dài.

Kiếm Tàng Phong thể hiện trình độ võ đạo cao bao nhiêu, thì Diệp Tri Thu sẽ tức giận bấy nhiêu.

Đây chính là hậu quả xấu của việc giả heo ăn hổ…

Hơn nữa, dù không có chuyện này, thì con hổ này cũng không dễ ăn.

Sở Hi Thanh lại phát hiện, Sở Vân Vân lại đưa mắt nhìn vào khối băng trên boong thuyền.

Nàng nhìn Vấn Tố Y, sắc mặt lạnh lẽo như băng, Nghịch Thần Kỳ trong tay chợt phun lửa trắng.

Cái Nghịch Thần Kỳ toàn thân màu đen này đã biến hóa, mặt ngoài thân thương đã xuất hiện rất nhiều hoa văn màu máu, còn có ánh huỳnh quang màu đỏ quanh quẩn.

Thân thương nhìn như hai màu đỏ đen giao nhau.

Sở Hi Thanh nhìn thấy cảnh này, nhất thời không còn tâm tư cười trên sự đau khổ của người khác.

Hắn rốt cuộc ý thức được, bên cạnh mình cũng có một lão hổ.

Lão hổ này còn đang rất tức giận!

Sở Hi Thanh hoàn toàn có thể tưởng tượng được tâm trạng khó chịu của Sở Vân Vân bây giờ.

Đổi lại thành mình, gặp phải loại tình địch mà không thể ra tay, trái lại còn phải hộ tống người ta, vậy thì cũng sẽ cực kỳ tức giận.

Hắn thậm chí còn muốn giết người nữa kìa!

Ngay khi Sở Hi Thanh đang âm thầm sợ hãi, Sở Vân Vân lại hừ nhẹ một tiếng.

Nàng trực tiếp xé rách hư không, rời khỏi chiếc thuyền này.

Sở Hi Thanh không khỏi thở phào một hơi.

Tình huống xấu nhất đã không phát sinh.

Sau đó, Sở Hi Thanh vừa lau mồ hôi lạnh vừa mở bảng nhân vật ra xem.

Lúc này, điểm thiên nguyên của hắn vẫn đang tăng vọt.

Lúc trước Sở Hi Thanh có hơn 4000 điểm, bây giờ đã hơn 15.000, con số này vẫn đang điên cuồng nhảy lên.

Sở Hi Thanh cũng biết số điểm này bắt nguồn từ các thần linh trên trời chứ không phải từ Luận Võ Thần Cơ và Thiên Cơ Võ Phổ.

Hai quyển đặc san này mới phát hành thôi, còn phải chờ thời gian để lên men.

Trận chiến vừa rồi, Thần Thất Sát đã dẫn lực lượng của hơn trăm vị thần linh xuống phàm giới.

Ngoài ra, khoảnh khắc hóa thể của Thần Thất Sát tử vong, lại có thêm mấy trăm cỗ ý niệm mạnh mẽ nhìn xuống thế gian.

Hiển nhiên là cái chết của Chuyển Luân Tinh Quân và hóa thể của Thần Thất Sát đã khiến các thần chấn động không nhỏ.

Khoảnh khắc đó, những ý niệm này đều rơi vào người Sở Hi Thanh, cũng trở thành đầu nguồn cho lực lượng của hắn.

Càng khiến người ta vui mừng là Ước Nguyện Thạch, cột này vốn chỉ có 240.

Tuy rằng thần lực của Chuyển Luân Tinh Quân bị Nghịch Thần Kỳ nuốt hết, nhưng Sở Hi Thanh cũng được uống miếng canh, kiếm được 22 viên Ước Nguyện Thạch.

Khi con ngươi Sở Hi Thanh lấp lóe, vui mừng không thôi, hắn lại nhìn thấy 'Thái Sơ thần vận' cũng có biến hóa, từ (cao) biến thành (cực).

Thái Sơ thần vận (cực): Ngươi được cho là người nham hiểm độc ác, ám hại Thần Thất Sát, khiến Thái Sơ Huyền Nữ rất yêu thích, đã ban thần ân vận mệnh đỉnh cấp cho ngươi.

Khi ngươi tính kế người khác, howacj là bị người khác tính kế, Thái Sơ Huyền Nữ chấp chưởng vận mệnh sẽ ưu ái ngươi. Khi ngươi gặp nguy hiểm, còn có thể được Thái Sơ Huyền Nữ cảnh báo trước.

Ngoài ra, ngươi còn được thần khí vận mệnh Tam Sinh Thạch của Thái Sơ Huyền Nữ gia trì.

Sở Hi Thanh không khỏi nhướng mày lên.

Hắn đã nghe được từ miệng Thần Xích Hỏa, lực lượng vận mệnh của Thái Sơ Huyền Nữ bắt nguồn từ Chúc Quang âm.

Khi Chúc Quang âm trọng thương, phải tự phong ấn trong dòng sông thời gian, thì thần khí Tam Sinh Thạch cũng biến mất. Sau vài lần tranh cướp kịch liệt, thứ này đã rơi vào tay Thái Sơ Huyền Nữ.

Từ đó Thái Sơ Huyền Nữ và tam đại ‘Ty Thiên’, cũng là ba vị Tinh chủ của Thiên Mệnh, Thiên Vận, Thiên thế trong ‘Bắc Thần cửu tinh’, cùng nhau quản lý lực lượng vận mệnh.

Sở Hi Thanh hơi nghi ngờ, hắn đang giúp Chúc Quang âm thu hồi sức mạnh của hắn.

Nhưng hình như Thái Sơ Huyền Nữ không để ý chút nào, cũng không buồn bực chút nào.

Chương 2123 - Sau đó

Đường Chu Tước thành Vọng An, dưới Thiên Cơ các.

Chung quanh đầy người là người, cả con đường chật cứng, nước chảy không lọt.

Sắc trời đã đến gần trưa, khí trời càng ngày càng nóng, càng ngày càng khô.

Võ tu tụ tập ở đây lại không tản đi, trái lại càng ngày càng nhiều. Tận hơn 20 vạn người nhét chung một chỗ, làm cả con đường đều như một cái lò thiêu.

Thiên Cơ lão nhân vẫn đứng trên mái hiên, hắn nhìn lên bầu trời với vẻ dị dạng.

“Chuyển Luân Tinh Quân lại ngã xuống…”

Còn cả Thần Thất Sát nữa, hóa thể của hắn đã biến trở về thành cánh tay, bị Thời Tri Mệnh bắt giữ.

“Thuộc hạ cũng không thể ngờ được!”

Đó là Thiên Cương quán chủ, hắn cực kỳ kinh dị: “Sở Hi Thanh ở lại Thương Châu cả một ngày, ta đã cảm thấy không đúng rồi, nhưng không ngờ hắn không chỉ muốn hộ tống Vấn Tố Y lên phương bắc, mà còn muốn mượn cơ hội này để dụ Thất Sát và Chuyển Luân vào bẫy, sau đó giết chết.”

Thiên Cương quán chủ hơi dừng lại một chút: “Ta cũng không ngờ Thất Sát lại rơi vào bẫy thật, hắn vốn nên chờ đến lúc hóa thể khôi phục mới đúng.”

Thời gian vốn đứng ở bên Thần Thất Sát.

Chỉ cần bộ hóa thể này của Thần Thất Sát khôi phục lúc toàn thịnh, sức chiến đấu có thể đuổi sát thần linh thượng vị, có kẻ nào ở phàm giới này làm gì được hắn?

Thiên Cương quán chủ thấy Thần Thất Sát rời khỏi Băng Thành, mặc kệ Sở Hi Thanh và Vấn Tố Y song tu, hoàn thành điều hòa âm dương, thì cho rằng vị thần linh này rất có kiên nhẫn, với lại trí tuệ hơn người.

Trong mắt Thần Thất Sát, Vấn Tố Y hoàn thành điều hòa âm dương, không thể không thăng cấp thần linh, thì dễ giải quyết hơn nhiều.

Thần Thất Sát không lựa chọn ngăn cản Vấn Tố Y, mà ép Vấn Tố Y đến đường cùng, sau đó bỏ chạy.

“Chắc là ‘Thanh Tịnh chi chủ’ đã làm cho hắn động tâm.”

Thiên Cơ lão nhân rơi vào trầm tư, nói với vẻ suy đoán: “Sở Hi Thanh cũng không ngờ có thể dụ Thần Thất Sát vào cục, hắn chỉ đoán được đám thần linh kia nhất định sẽ dốc sức ngăn cản. Chỉ cần có một con cá sa lưới, thì hắn liền kiếm lời.”

“Chắc là như vậy rồi!”

Thiên Cương quán chủ cũng ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt chờ mong nhìn về phía Thương Châu: “Không biết vị Vô Cực Đao Quân này có phải hi vọng của tộc ta hay không?”

“Ta không biết hắn có phải hay không, nhưng sau trận chiến ngày hôm nay, tình thế ngoài tinh không sẽ phát sinh biến hóa mới.”

Khóe môi Thiên Cơ lão nhân vểnh lên: “Hóa thể của Thần Thất Sát tử vong, nhất định sẽ liên lụy đến bản thể. Ngôi sao Thất Sát có thể vắng lặng ba đến năm năm, mới có thể khôi phục thần lực!”

“Mạch Kim Thần ở phía tây, Kim Thần – Bạch Chúc vừa mới khôi phục, vẫn chưa thể thu hồi bộ phận thân thể của hắn, ví dụ như con mắt của hắn, vẫn đang nằm trong Thái Vi Viên. Bây giờ Thần Thất Sát lại bị thương nặng, chỉ còn Bạch Đế Tử và Hổ Bưu chấp chưởng sao Thiên Bạo là có thể chống đỡ cục diện.”

Thiên Cương quán chủ bỗng cảm thấy phấn chấn: “Các chủ, như vậy chuyện Táng Thiên ma hóa có khả năng sẽ xuất hiện chuyển biến tốt không?”

“Nào có dễ dàng như vậy?”

Thiên Cơ lão nhân cười khổ: “Táng Thiên ma hóa là ý chí của tất cả chúng thần! Không chỉ là một mạch Kim Thần. Ngươi đừng coi thường bọn họ, những thần linh này đều là tồn tại mà chúng ta không thể suy đoán.”

Thiên Cương quán chủ không khỏi rơi vào yên lặng.

Hắn nào dám coi thường các thần?

Lực lượng của 12 Tổ thần đều bắt nguồn từ Bàn Cổ, chỉ cần ‘Thiên đạo’ sau khi Bàn Cổ khai thiên còn tồn tại, bọn họ sẽ không chính thức tử vong.

Còn về các thần sinh ra tại thời đại hỗn độn, bọn họ có thể sinh tồn đến ngày hôm nay, cũng là tồn tại không thể coi thường.

Còn về phần những người mới đăng thần trong mấy trăm vạn năm gần đây, lại có thể sinh tồn và trong hoàn cảnh cạnh tranh ác liệt và tàn khốc bên ngoài tinh không kia, ở một góc độ nào đó, bọn họ còn đáng sợ hơn cả những Cổ thần thời hỗn độn nhiều.

“Ta chỉ có thể xác định một điều, trong thiên địa này đã xuất hiện biến số mới.”

Thiên Cơ lão nhân híp mắt lại: “Kỳ Thiên Cơ Võ Phổ tiếp theo, ta định đưa Sở Hi Thanh lên top 5 Thiên Bảng. Nhiệm vụ của ngươi rất nặng, không chỉ phải chỉnh sửa lại tất cả tình báo lần này, mà còn phải viết tường tận mọi chuyện lên báo, ngoài ra còn phải dùng mọi biện pháp để cho tất cả mọi người tin tưởng thực lực của Vô Cực Đao Quân không chỉ có vậy!”

“Đây là việc nằm trong phận sự của thuộc hạ!” Thiên Cương quán chủ vừa nói vừa cố ý nhìn xuống đám người dưới phố: “Thật ra cách tốt nhất là lại phát một kỳ đặc san, kể lại toàn bộ chuyện này.”

Thiên Cơ lão nhân lắc đầu: “Các thần sâu không thể lường, bọn họ càng không cho phép uy nghiêm của mình bị mạo phạm! Bọn họ sẽ không cho phép tin tức Thất Sát và Chuyển Luân tử vong xuất hiện trên Thiên Cơ Võ Phổ. Như vậy thần uy của các thần sẽ bị mạo phạm, để phàm nhân cho rằng lực lượng của bọn họ có thể khiêu chiến thần linh. Hơn nữa, dù là ta thì cũng không thể làm trái ý của bọn họ.”

Hắn khẽ mỉm cười, chỉ chỉ xuống bên dưới: “Vì vậy nên tình huống như bây giờ là không thể tốt hơn.”

Chương 2124 - Sau đó (2)

Trong khi bọn họ nói chuyện, tin tức phu thê Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân chém giết thần linh đã được truyền bá trên đường Chu Tước.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ đường phố đều là tiếng nghị luận ầm ĩ.

“Ta đệch! Chém giết thần linh, thật hay giả?”

“Chuyển Luân Tinh Quân, là vị thần linh chấp chưởng sao Thần Luân?”

“Nó cũng được gọi là sao Đại Luân, đã từng tiến vào hàng ngũ 72 Địa Sát!”

“Thì ra thần linh cũng sẽ ngã xuống?”

“Vì sao không thể? Ngày xưa Huyết Nhai Đao Quân cũng chém giết vài vị rồi còn gì? Những thần linh kia đều Cự thần từ thời hỗn độn, hoặc là xuất thân từ hậu duệ Bàn Cổ như nhân tộc chúng ta thôi, chỉ là bọn họ không có nguyền rủa, lực lượng mạnh hơn, vì vậy mới có thể trở thành thần linh Vĩnh Hằng.”

“Nói đến thì lúc trước cũng có tin tức, khi Bá Võ Vương Tần Mộc Ca ngã xuống, nàng cũng đã giao thủ với vài vị thần linh.”

Trong đó có mấy người còn có tin tức chính xác hơn.

“Có người nói đây là bố cục của Vô Cực Đao Quân, hắn mời vài vị có sức chiến đấu Gần Thần đến, hợp lực với phu thê bọn họ, vây giết thần linh!”

“Không chỉ là Chuyển Luân Tinh Quân! Một bộ hóa thể của Thất Sát Tinh Quân cũng ngã xuống trong tay Sở Hi Thanh!”

“Không ngờ vị Vô Cực Đao Quân kia không chỉ có võ lực mạnh mẽ, thiên phú cao tuyệt, mà còn giao du rộng rãi, ngay cả nhân vật như vậy mà cũng có thể mời đến.”

“Bây giờ ta càng tò mò hơn là, sức chiến đấu đôi phu thê này rốt cuộc đã đến trình độ nào?”

“Hạng 1 và hạng 10 Thiên Bảng, tại sao ta cảm thấy còn chưa đủ. Thiên Cơ các vẫn quá bảo thủ, Luận Võ lâu thì càng không cần phải nói.”

“Kiếm Tàng Phong kia cũng rất đáng sợ, có người nói hắn là tam Chân Linh, nói không chừng đây lại là một cái Lý Trường Sinh nữa. Không! Hắn còn đáng sợ hơn cả Lý Trường Sinh.”

“Thiên Vô Nhị Nhật, Che Cổ Tuyệt Kim! Thiên vô nhị nhật, thiên vô nhị nhật, chà chà…”

“Bắt đầu từ năm trước, Thiết Kỳ Bang của Đao Quân đã dựng cờ phản rồi, có kẻ địch như vậy, chỉ sợ Đại Ninh nguy rồi!”

“Lần này Cự linh phương bắc lại tổn thất nặng nề, chỉ nhất phẩm chết trong tay Lý Trường Sinh và Tố Phong Đao cũng đã có năm người, ngoài ra còn có hai tên Siêu Phẩm ngã xuống, hai người sinh tử không rõ.”

Cùng lúc đó, bên trong hoàng cung.

Trong tẩm cung của Kiến Nguyên đế là một mảnh yên tĩnh như chết.

Kiến Nguyên đế nắm tấm tin phù trong tay, sắc mặt âm trầm khó dò, lúc thì giật mình kinh hãi, lúc thì nổi giận, biến hóa liên tục.

Một đám nội thần và cả Vũ Côn Luân ở trong điện đều yên lặng không nói.

Bọn họ đều là người thân cận nhất với Kiến Nguyên đế, do đó Luận Võ lâu cũng truyền cho bọn họ một tấm tin phù.

Chỉ một lát sau, Kiến Nguyên đế bỗng nhiên ho khan.

Tiếng ho tan nát cõi lòng vang lên, sau đó miệng mũi thất khiếu đều tràn máu tươi, thậm chí một bộ phận da thịt còn rạn nứt.

Vũ Côn Luân vừa nhìn đã biết, đây là do Kiến Nguyên đế lửa giận công tâm, chạm phải vết thương trên người.

Hắn nhíu mày nói: “Mời bệ hạ bình tĩnh! Bằng không thương thế của bệ hạ phải mất thêm mấy ngày mới khỏi hẳn.”

“Trẫm bây giờ nào có tâm tư để ý đến thương thế?”

Kiến Nguyên đế cố gắng áp chế khí huyết sôi trào trong cơ thể, đưa mắt nhìn ra ngoài điện: “Trẫm đã nghĩ đến Sở Hi Thanh sẽ chết trong tay thần linh, cũng đã chuẩn bị tâm lý việc hắn có thể đột phá phong tỏa của các thần, đưa Vấn Tố Y đến ‘Vô tận băng nguyên’. Nhưng chỉ không ngờ được, hắn muốn mượn cơ hội này để chém giết thần linh.”

Vũ Côn Luân cũng không ngờ Sở Hi Thanh lại to gan như vậy, mượn Vấn Tố Y làm mồi để dụ giết thần linh!

Vị Vô Cực Đao Quân này quả thực là dũng cảm không ai bằng.

Mặc dù song phương là kẻ địch, Vũ Côn Luân lại khó có thể không thưởng thức vị nhân tài mới xuất hiện này của nhân tộc.

Chỉ tiếc…

Vũ Côn Luân âm thầm thở dài.

Chỉ tiếc người này sinh muộn 20 năm, cũng chính là Sở Hi Thanh đã cướp đoạt nguyên âm xử nữ của Vấn Tố Y, phá hoại bước cuối cùng của âm dương một thể.

Hai ngày trước, vốn nên là ngày vận mệnh hai tộc nhân và long nghịch chuyển.

Tiếng nói của Kiến Nguyên đế đánh gãy tâm tư của Vũ Côn Luân: “Bên phía Cẩm y vệ truyền tin về, trận chiến núi Thiên Lương, Sở Hi Thanh đã chém mười ba đao, đánh chết 37 vạn tướng sĩ của trẫm. Bên Huy Châu, tuy thái sư ứng phó ổn thỏa, nhưng cũng tử thương khoảng 5 vạn, làm cho lòng quân tan nát, đã không thể truy kích binh mã của Băng Thành.”

Hắn còn nhận được tin tức từ Thương Châu.

Sau biến cố của Băng Thành, Thương Châu có 34 lộ nghĩa quân.

Chờ đến khi Sở Vân Vân một người một thương ngăn cản mấy trăm vạn binh mã của Huy Châu, thì 34 lộ nghĩa quân đã biến thành 14 lộ.

Chờ đến khi Sở Hi Thanh liên tục chém Cự linh Thiên Bảng, chém Chuyển Luân Tinh Quân, thì Thương Châu đã không còn nghĩa quân nữa.

Đám thế gia địa chủ ở địa phương chẳng những không ngăn cản quân mã Băng Thành, mà còn phối hợp với bọn họ.

Trong đó có năm nhà còn trực tiếp dựng cờ chữ ‘Sở’, nói là nghe hiệu lệnh của phủ đại tổng quản bắc vực, khởi binh thảo phạt triều đình.

Chương 2125 - Sau đó (3)

Đặc biệt là 200 vạn binh mã do Băng Thành huấn luyện ở Thương Châu, Cự Châu, Ký Châu, Thanh Châu, tất cả đều không hàng phục triều đình như hắn đoán, mà lại trực tiếp ngả về phía bắc.

Tất cả những thứ này, khiến cho Kiến Nguyên đế phẫn nộ đến tột đỉnh, cũng làm cho hắn giật mình kinh hãi.

Cực Đông Băng Thành bây giờ có hơn 900 vạn tướng sĩ, 200 vạn binh lính mới; năm châu bắc vực lại có 500 vạn biên quân, 150 vạn quận quân địa phương; Thiết Kỳ Bang ở phía nam có ít nhất 50 vạn quân tinh nhuệ tương đương với biên quân, ngoài ra còn có 300 vạn quân có thể ngang ngửa với quận quân.

Một khi Sở Hi Thanh chỉnh hợp lại, thì binh lực dưới trướng hắn phải đến hai ngàn vạn! Có thể sánh ngang với Đại Ninh.

Kiến Nguyên đế vừa nghĩ đến chuyện này, liền cảm thấy đứng ngồi không yên, buồn bực mất tập trung.

Hắn bình tĩnh nhìn Vũ Côn Luân: “Sở Hi Thanh đã chắc chắn bình yên vô sự lên phương bắc, bây giờ người này đã cầm ngàn vạn đại quân, đã là mối họa lớn nhất của Đại Ninh ta. Nhưng Thần Ý Xúc Tử Đao của người này quá đáng sợ, khiến trẫm rất lo lắng. Xin hỏi quốc sư, tương lai binh mã Đại Ninh ta đối chiến với phản tặc, thì nên ứng phó Thần Ý Xúc Tử Đao của hắn thế nào?”

Vũ Côn Luân hơi nhướng mày, liền bình tĩnh nói: “Bệ hạ có thể để đại quân tản ra, phòng ngừa đại chiến. Thiết lập nhiều pháo đài và nhân thủ ở các nơi hiểm yếu, gia tăng nhiều trận pháp phòng ngự, đặc biệt là cường hóa phương diện chống lại thần ý.”

Kiến Nguyên đế cũng là người biết dụng binh, lập tức hiểu ý nghĩ của Vũ Côn Luân.

Đơn giản chính là tản quân, xây dựng pháo đài ở nhiều nơi, đó là chiến thuật ngu ngốc nhất.

Nhưng làm như vậy có thể phòng ngừa việc binh lực không đủ khi đại quân phân tán.

Còn có thể mượn đại trận phòng hộ của pháo đài để phòng ngự Thần Ý Xúc Tử Đao.

Vấn đề là, điều này cần nhân lực và tiền bạc! Là một lượng lớn nhân lực và tiền bạc.

“Phương pháp này chỉ trị ngọn không trị gốc, song phương đánh trận, nào có đạo lý chỉ thủ không công? Trẫm muốn dẹp phản tặc, không thể để binh mã trốn trong pháo đài mãi được.”

Kiến Nguyên đế lắc đầu: “Hơn nữa, đối phương sẽ dụng binh táo bạo hơn, có thể dễ dàng tập trung mấy trăm vạn đại quân ở các chiến trường, dù trẫm xây pháo đài, thì cũng không thể chống lại. Vì vậy, ngoài pháo đài ra thì trẫm còn cần một nhánh đại quân không sợ Thần Ý Xúc Tử Đao, có thể chống đỡ chính diện với bọn họ.”

Thúc Thần Nghi là một biện pháp tốt, nhưng quá đắt tiền, đắt đến mức Kiến Nguyên đế không chịu nổi.

Mà chế tạo thứ này rất phức tạp, chỉ có Khí sư cao siêu mới chế tạo được.

Vũ Côn Luân không khỏi rơi vào suy ngẫm: “Bệ hạ có thể cầu viện Thần Cơ lâu! ‘Trúc Thạch chiến khôi’ của bọn họ rất rẻ tiền, lại có sức chiến đấu gần bát phẩm. Chỉ cần giải quyết một vài vấn đề, là có thể sử dụng ở trên chiến trường.”

Thần Cơ lâu và Thiên Cơ các có tên rất tương tự, nhưng lĩnh vực kinh doanh lại hoàn toàn khác nhau.

Bọn họ tập trung vào các loại cơ quan, là một trong những thế lực đỉnh cấp nhất của thiên hạ,

Kiến Nguyên đế nghe vậy thì hơi cau mày.

Hắn biết ‘Trúc Thạch chiến khôi’ là con rối được chế tạo từ mảnh trúc và đá.

Loại này đúng là rẻ tiền hơn các chiến khôi khác của Thần Cơ lâu, nhưng mà giá cả cũng là 3500 lượng một bộ, sau khi luyện chế thành thì còn phải đầu nhập một lượng lớn tiền tài để bảo dưỡng giữ gìn.

Dù chế tạo quy mô lớn có thể rẻ hơn một chút, nhưng sẽ không thấp hơn 3000 lượng.

Mà một binh lính biên quân sử dụng bí dược cửu phẩm và bát phẩm, tổng cộng không đến 1400 lượng.

Nếu dùng bí dược thấp kém, thì chỉ chưa đến 800 lượng.

Hơn nữa, ngoại trừ bí dược cửu phẩm hạ ra, thì tướng sĩ biên quân đều dùng lương bổng của mình để mua.

Dù bọn họ lên cấp bát phẩm, mỗi tháng cũng chỉ mất 220 lượng tiền lương bổng.

Còn về phần binh khí chiến giáp của bọn họ, nguyên bộ gộp lại không đến 300 lượng.

Mà một chiến sĩ biên quân bát phẩm, có thể đối kháng với ít nhất là hai bộ ‘Trúc Thạch chiến khôi’.

Ngoài ra, ‘Trúc Thạch chiến khôi’ không thể sử dụng bí pháp Hoàng Đạo.

“Trẫm sẽ thuyết phục thái sư thu thêm tiền tài, mau chóng chế tạo 200 vạn bộ ‘Trúc Thạch chiến khôi’. Chỉ là như vậy vẫn còn lâu mới đủ!”

Kiến Nguyên đế nhìn Vũ Côn Luân, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo: “Theo trẫm biết, trong tay ba người Hậu Khanh, Doanh Câu và Tương Thần có một lượng lớn thi quân, chúng có thể chống lại Thần Ý Xúc Tử Đao?”

Vũ Côn Luân hơi rùng mình.

Hắn ngẩng đầu nhìn nhau với Kiến Nguyên đế.

Chỉ một lát sau, Vũ Côn Luân lại âm thầm thở dài.

“Theo ta biết, đại đa số thi quân đều không có ý thức bản ngã, đều do Thi giáo, Thi tướng, Thi soái điều động, tự nhiên không có địch ý và sát niệm gì.”

Mặt Vũ Côn Luân không thay đổi: “Cái này đúng là có thể chống lại Thần Ý Xúc Tử Đao, tiền đề là bệ hạ có thể chế tạo ra Vọng Thiên Hống đời đầu, với lại có thể thu phục và khống chế nó.”

Kiến Nguyên đế nhướng mày lên: “Nếu muốn khống chế Vọng Thiên Hống, trẫm phải có âm dương một thể đúng không?”

Chương 2126 - Sau đó (4)

“Đúng vậy! Vọng Thiên Hống là vật cực âm, thi độc của nó lại là cực dương. Chỉ có âm dương một thể, mới có thể không sợ thi độc của nó, mới có thể khống chế Nguyên linh của Vọng Thiên Hống.”

Vũ Côn Luân nói hết: “Vấn đề là, hiện giờ các đại thần tông đã cảnh giác, bọn họ sẽ nhìn chằm chằm vào bệ hạ.”

Kiến Nguyên đế nghe xong thì không thèm để ý: “Ty lễ giám lập tức viết một ý chỉ, triệu Trưởng Tôn Binh Quyền vào kinh, tiếp nhận sắc phong Cực Đông Vương!”

Hắn vừa nói chuyện vừa liếc mắt nhìn Trang quý phi đang thất thần ở cách đó không xa.

Muốn phục chế Vọng Thiên Hống đời đầu, quả thực là cần né khỏi ánh mắt của các đại thần tông.

Bằng không những thần tông nhất phẩm này hợp lực mà đến, hắn cũng không gánh nổi cái ngôi vị hoàng đế này.

Kết quả tốt nhất là bị ép thoái vị, nhường ngôi vị hoàng đế này cho dòng dõi.

Tình huống bết bát nhất chính là Đại Ninh diệt vong.

Kiến Nguyên đế nghĩ thầm, chỉ có thể dùng một cái thẻ đánh bạc khác để chuyển tầm mắt của bọn họ đi.

Mình nên trợ giúp đám Đại La Nghĩ tộc này thoát khỏi phong ấn, hơn nữa càng nhanh càng tốt!

…

Ngôi sao Thiên Tịnh bên ngoài phàm giới, Thần Tịnh Ly vẫn chưa thể đưa hóa thể của mình hàng lâm phàm giới, thì đã nghe thấy tin hóa thể của Thần Thất Sát bị chém.

Tâm tình của nàng vốn rất ác liệt, lúc này này lại khó chịu đến tột đỉnh.

Thần Tịnh Ly không để ý đến cái chết của Chuyển Luân Tinh Quân.

Tại vùng tinh không này, có hàng ngàn hàng vạn ‘thần hoang dã’, còn có hơn ngàn tên thần linh hạ vị không có ngôi sao nào, bọn họ có thể bổ sung vị trí Tinh chủ sao Thần Luân bất cứ lúc nào.

Nhưng hóa thể của Thần Thất Sát tử vong, cánh tay phải rơi vào trong tay Chúc Quang âm, chuyện này là một rắc rối rất lớn, cực kỳ vướng tay.

Nhưng Thần Tịnh Ly tạm thời không lo được mấy chuyện này.

Nàng đứng trên sao Thiên Tịnh, nhìn xuống phàm giới với vẻ mặt cực kỳ khó coi.

“Phổ Thiên huynh, có thể điều tra được vì sao Thương Hải Thạch chạy đến Thương Châu không? Không thể là vô duyên vô cớ được chứ?”

Tuy Thần Phổ Thiên không ở đây, nhưng giọng nói của hắn lại vang lên bên cạnh Thần Tịnh Ly: “Xin lỗi, đến nay vẫn không có thu hoạch gì.”

Giọng nói Thần Phổ Thiên ngưng trọng: “Tuy nhiên, ngươi suy đoán là đúng, ta điều tra được một ít manh mối. Hai ngày trước, Thương Hải Thạch đã gặp mặt người kia một lần, nhưng mà khoảng thời gian và dấu vết này, lại bị người khác xóa đi rồi. Có thể kết luận là, lực lượng của người nọ không kém ngươi và ta.”

Hắn nói xong thì lại thở dài một tiếng: “Đối với ngươi mà nói, đây thực sự là rắc rối ngập trời.”

Thương Hải Thạch tự nhiên là chết không hết tội, nhưng theo Thương Hải Thạch tử vong, bộ ‘Như Ý thần nguyên’ mà Thần Tịnh Ly ký thác trên người Thương Hải Thạch cũng mất tích, rất có thể đã rơi vào tay Sở Hi Thanh.

Thiên quy Như Ý là do Trí Thần – Long Hi sáng tạo.

Tuy rằng hơn ngàn vạn năm trước, Đông Hoàng đã thay thế được vị cách Sáng Đạo Giả này, nhưng mà Long Hi vẫn có sức ảnh hưởng cực lớn trên thiên quy Như Ý này.

Còn cả Đông Hoàng và mấy đời đế quân của nhân tộc, ấn ký nguyên thần của bọn họ vẫn cố định tại nơi sâu xa nhất trong thiên quy Như Ý.

Những người này tuyệt đối sẽ không tiếp nhận một người ngoài trở thành Thanh Giả của thiên quy Như Ý.

May mắn chính là Đông Hoàng và huynh đệ con cháu của hắn đều đã chết vong, Long Hi thì lại bị phong ấn, bị các thần phong ấn ở một nơi nào đó tuyệt đối không cảm ứng và liên hệ được với bên ngoài.

Cho nên những ý thức còn sót lại kia, là có thể bị lừa dối.

Thần Tịnh Ly ký thác một bộ phận 'Như Ý thần nguyên' lên người Thương Hải Thạch, nhờ vào đó để đạt được Long Hi, Đông Hoàng và mấy vị đế quân kia tán thành.

Nhưng tất cả mưu tính của Thần Tịnh Ly đã là nước chảy về biển đông, còn mất cả bộ phận 'Như Ý thần nguyên' mà nàng khổ sở ngưng luyện ra.

"Thú vị!"

Thần Tịnh Ly cười lạnh lùng: "Phổ Thiên huynh, có thể chia ra một chút sức lực để giúp ta một việc không? Từ giờ trở đi, giúp ta nhìn chằm chằm vào hướng đi của Trí Tẩu và Thái Sơ Huyền Nữ."

"Ngươi nghi ngờ bọn họ? Cũng đúng, hiện giờ cũng chỉ có hai vị này là có năng lực và động cơ này. Chắc hẳn bọn họ đang mưu tính gì đó."

Giọng điệu Thần Phổ Thiên hơi trầm: "Thật ra thì ngươi không cần nhờ, ta cũng đang nhìn chằm chằm vào bọn họ rồi. Trong chuyện Táng Thiên ma hóa, hai người này chính là biến số lớn nhất. Chỉ là hai người này có năng lực đặc biệt, Phổ Chiếu chi pháp của ta thường xuyên không chiếu được bọn họ. Thế gian này luôn có một số nơi, dù thế nào thì mặt trời cũng không thể chạm tới."

"Vậy thì nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh kia! Ta nghi ngờ mưu tính của hai người kia có liên quan với kẻ này."

"Sở Hi Thanh? Ta hiểu rồi. Nhưng lần này ngươi hạ phàm, không phải để trừ khử kẻ này sao? Tịnh Ly ngươi không nắm chắc?"

Thần Phổ Thiên vừa nói đến đây, liền cảm ứng được một luồng khí tức Canh kim sắc bén lao thẳng đến nơi này.

Ngay sau đó, một Cự thần cao 500 trượng hiện thân ở bên ngoài sao Thiên Tịnh.

Thần Tịnh Ly nhận ra người này, chính là Thần thị của Tây Phương Bạch Đế Bạch Chúc, là một thần linh rất mạnh mẽ.

Ánh mắt người đến lạnh lẽo, mặt không cảm tình nhìn Thần Tịnh Ly: "Đế quân có lời, mời Thanh Tịnh chi chủ nhanh chóng chạy đến Thất

Sát tinh cung để yết kiến.”

Chương 2127 - Sau đó (5)

Thần Tịnh Ly không khỏi nhíu mày liễu, sau đó cũng thản nhiên thi lễ: “Hạ thần đã hiểu! Mời bẩm với đế quân, ta sẽ lên đường ngay.”

Trong lòng nàng lại âm thầm đau đầu, biết phiền phức đến rồi.

Sao Thất Sát nằm ở phía bắc sao Thiên TỊnh, hai cái một nam một bắc, khoảng cách xa xôi.

Nhưng sau khi Thần Tịnh Ly an bài mọi sự vụ ở sao Thiên Tịnh xong, chỉ dùng không đến nửa ngày đã đến sao Thất Sát.

Nàng vốn tưởng rằng vị Tây Phương Bạch Đế kia sẽ yết kiến nàng bên trong Thất Sát tinh cung.

Lại không ngờ vị Tổ thần này đang chắp tay chờ nàng ở cửa cung.

Vị Kim Thần này có hình tượng rất tốt, dung mạo nhìn như một thanh niên nhân tộc hơn 30 tuổi.

Trên mái tóc bạc trắng của hắn có một ngọc quan cao cao, mày kiếm bay xéo, ngũ quan tuấn mỹ, đường nét góc cạnh cực kỳ ác liệt, khí thế lại uy nghiêm hào hoa, còn ngậm lấy huyết sắc vô biên.

Kim Thần – Bạch Chúc chỉ có một con mắt, lại không hề ảnh hưởng đến uy nghiêm của hắn, trong đôi mắt màu bạc trắng kia lại tỏa ra ánh sáng lung linh và xán lạn.

Thần Tịnh Ly khom người hành lễ xong, Bạch Chúc mới lạnh lùng nói: “Chuyện con trai ta trọng thương ngủ say, Thần Tịnh Ly ngươi cũng khó tránh khỏi trách nhiệm, ngươi định sửa chữa thế nào?”

Giọng điệu của hắn như không cho làm trái, không cho nghi ngờ, không chỉ Thần Tịnh Ly đẩy trách nhiệm.

Thần Tịnh Ly âm thầm tức giận.

Hóa thân của Thần Thất Sát chết, rõ ràng là do Thần Thất Sát khinh thường bất cẩn, có liên quan gì với nàng?

Đúng là nàng có nói cho Thần Thất Sát biết chuyện hóa thể của mình sắp hàng lâm, cũng thúc đẩy việc tứ đại thần sơn liên thủ ngăn cản Sở Hi Thanh lên phương bắc.

Nhưng mà Thần Thất Sát tham chiến, đó chính là quyết định của hắn.

Thần Tịnh Ly lại giận mà không dám nói gì.

Thật ra thì Kim Thần – Bạch Chúc cũng không đáng sợ, đáng sợ là trưởng tử của hắn.

Kiếm Thần Bạch Đế Tử là thần linh có sức chiến đấu đuổi sát Táng Thiên, vượt qua đại đa số Tổ Thần.

Chỉ cần bị này chém một kiếm toàn lực, liền có thể chém nát sao Thiên Tịnh của nàng.

Thần Tịnh Ly tuy được xưng là 'Thanh Tịnh chi chủ', nhưng mà sức chiến đấu của nàng chỉ ở tầm trung, kém xa Bạch Đế Tử.

Vì vậy nàng mới mưu tính thiên quy Như Ý.

Thần Tịnh Ly cung kính nói: "Sau khi ta xuống phàm, sẽ dốc hết sức tìm kiếm tăm tích bộ hóa thân kia của Chúc Quang âm, đoạt loại thần thủ cho Thất Sát Tinh Quân."

Thời Tri Mệnh kia cũng là kẻ thù của nàng.

Bạch Chúc lại lắc đầu: "Ngươi tìm sai người, cánh tay của con trai ta không nằm trong tay Chúc Quang âm, mà Chúc Quang âm đã giao phó nó cho Sở Hi Thanh rồi."

Thần Tịnh Ly nghe vậy thì sững sờ, lập tức nói: "Hành động này của Chúc Quang âm chính là sợ bệ hạ và Bạch Đế Tử điện hạ cảm ứng và tìm thấy?"

Bạch Chúc gật đầu: "Con trai ta nắm giữ Kim Trụ Bàn, bộ hóa thể kia của Chúc Quang âm né tránh đã rất không dễ rồi, Hắn nào dám cầm cánh tay của con trai ta."

"Vừa rồi, tam đại 'Ty Thiên' đã giúp ta bói toán, bọn họ nhìn thấy cánh tay của con trai ta bị Sở Hi Thanh phong ấn ở một nơi thần bí nào đó. Hơn nữa, địa điểm này chỉ có một mình Sở Hi Thanh biết."

Thần Tịnh Ly đã biết Bạch Chúc chuẩn bị nói gì, nàng không khỏi thầm cười khổ.

Quả nhiên, vị Tây Phương Bạch Đế này lập tức dùng ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn qua: "Lần này ngươi hạ phàm là để trừ khử Sở Hi Thanh kia? Vậy thì nhân tiện làm chuyện này đi, mặc kệ ngươi sử dụng thủ đoạn gì, cũng phải tìm được cánh tay của con trai ta.”

Thần Tịnh Ly chỉ cảm thấy đau đầu, nhưng chỉ có thể khom người cúi đầu: “Hạ thần tuân lệnh!”

Nàng biết mình căn bản không thể từ chối được.

…

Dưới tầng thấp nhất của ‘Lê Tham địa quật’, Sở Hi Thanh cẩn thận từng li từng tí đặt khối băng lên đất bằng.

Mấy người La Hán Tông và Tri Phi Tử cầm đầu Thuật Sư viện đã đến đây trước một bước, bắt đầu bày trận quanh Vấn Tố Y.

Bọn họ khảm từng khối linh thạch và những tài liệu quý giá xuống đất, sau đó khắc dấu lên những phù văn cực kỳ huyền ảo.

Trưởng Tôn Nhược Lam một tay đè kiếm, lo lắng nhìn tình cảnh này: “Như vậy là được? Một tòa trận pháp liền có thể giúp mẫu thân bình yên vô sự?”

Lục Loạn Ly khoanh tay trước ngực nhìn mấy người La Hán Tông bày trận, nói: “Dựa theo điển tịch của Vô Tướng thần tông chúng ta, tòa ‘Lê Tham địa quật’ này từng là nơi Huyền Hoàng thủy đế phong ấn đầu của Lê Tham. Vì vậy nên sau khi Lê Thâm phong thần, thì vẫn có thể hàng lâm ba phần mười lực lượng xuống nơi này.”

Trưởng Tôn Nhược Lam nhướng mày lên, bình tĩnh nói: “Thì ra lại như vậy.”

Đối với ‘Lê Tham địa quật’, Trưởng Tôn Nhược Lam thật sự không hiểu rõ.

Nàng biết Ma thần Lê Tham chính là một nhân vật mạnh mẽ có sức chiến đấu nửa bước Tạo Hóa, có thể sánh vai với những đế quân như Tử Vi, Câu Trần, Kế Đô, Thái Sơ Huyền Nữ, Thần Bàn Nhược.

Ba phần lực lượng của Lê Tham, đủ để khiến đại đa số bản thể của các thần linh không dám nhìn vào nơi này, huống chi là hóa thân của bọn họ?

“Ngoài ra, Vô Tướng thần tông chúng ta cũng phái người trông coi và canh giữ.”

Sở Hi Thanh cười nói: “Từ giờ đến khi Vấn tỷ tỷ phong thần, tông ta sẽ có ba vị đại trưởng lão, bảy vị trưởng lão đóng giữ ở nơi này, canh giữ thân thể Vấn tỷ tỷ, đồng thời coi chừng ‘Vô tận băng nguyên’.”

Đây cũng là điều cần phải làm.

Chương 2128 - Lấy máu ngươi

Sau trận chiến núi Ô Kim ở Nghiêm Châu, Sở Vân Vân dẫn biên quân đông bắc xua đuổi tất cả Cự linh về Sương Châu, Lãnh Châu và Linh Châu ở phía bắc ‘Vô tận băng nguyên’.

Sở Hi Thanh vốn định tấn công tiếp, vượt qua ‘Vô tận băng nguyên’ đẩy đến phía bắc ‘sa mạc Xích Hồng’, chiếm cứ ba châu Sương Lãnh Linh của thời đại Huyền Hoàng thủy đế.

Nhưng kế hoạch không theo kịp biến hóa.

Sau khi Cực Đông Băng Thành tan vỡ, thế lực dưới trướng Sở Hi Thanh là năm châu bắc vực và Thiết Kỳ Bang sẽ phải một mình ứng phó với áp lực của triều đình.

Mà bây giờ, tuy hắn lấy được gần ngàn vạn binh mã của Cực Đông Băng Thành, nhưng hắn vẫn mù tịt không biết gì về những binh mã này, chứ không nói gì đến khống chế bọn họ đánh trận.

Binh không biết tướng, tướng không biết binh, chính là tối kỵ của nhà binh.

Mấu chốt vẫn là lòng quân bất ổn… trừ phi là con dân của Băng Thành ổn định lại ở Băng Châu và Nghiêm Châu, bằng không bọn họ cũng không an tâm chinh chiến.

Hiện giờ, những tướng sĩ Băng Thành này có thể thủ đất, nhưng không thể tấn công.

Sở Vân Vân không thể không điều binh xuôi nam, dùng 300 vạn tinh nhuệ biên quân để dàn binh ở phía nam U Châu, một mặt uy hiếp triều đình, một mặt tiếp ứng những tướng sĩ Băng Thành kia.

Vì vậy Vô Tướng thần tông nhất định phải thiết lập trạm gác ở ‘Vô tận băng nguyên’, cảnh giác Cự linh ở Sương Châu xuôi nam với quy mô lớn.

Sở Hi Thanh nói đến đây thì bỗng sinh lòng cảm ứng, đưa mắt nhìn ra phía ngoài hang động.

Sở Vân Vân đã rời đi.

Lúc trước tuy Sở Vân Vân nổi giận xé nát hư không mà đi, nhưng nàng vẫn đi theo ‘thuyền Bình Thiên’.

Mãi đến khi bọn họ đưa Vấn Tố Y đến tầng dưới cùng, thì Sở Vân Vân mới rời đi.

Nội tâm Sở Hi Thanh rất phức tạp.

Một mặt là phấn chấn khi Sở Vân Vân vẫn hộ tống Vấn Tố Y đến nơi này; một mặt là cảm thấy có lỗi với Sở Vân Vân, cảm thấy oan ức cho nàng.

“Vân Vân tỷ đi rồi?”

Lục Loạn Ly quay đầu nhìn thấy vẻ mặt áy náy của Sở Hi Thanh thì ngẩn ra, sau đó lại cười gằn một tiếng: “Hư tình giả ý!”

Nếu cái tên này hổ thẹn thật, thì đã không đi trêu ghẹo Vấn Tố Y.

Lục Loạn Ly cũng quay người, bay về phía miệng hang.

Nàng cũng không muốn ở lại nơi này.

Mỗi lần nhìn thấy Vấn Tố Y, nội tâm của nàng lại thấy khó chịu, chua xót, là lạ, nói chung là không dễ chịu.

Nàng quyết định trở về Vô Tướng thần sơn bế quan hai ba tháng, coi như nhắm mắt làm ngơ.

Nữ nhân Vấn Tố Y này quá giảo hoạt, quả thực là hồ ly tinh!

Sở Hi Thanh biết Lục Loạn Ly không vui, cũng không có ý giữ lại đây, mà chỉ truyền âm nói.

“Ra ngoài chờ ta một chút, ta có việc cần ngươi hỗ trợ.”

Lục Loạn Ly cảm thấy hơi khó hiểu, cái tên này muốn làm gì?

Sức chiến đấu của Sở Hi Thanh bây giờ đã đuổi sát cha nàng, binh lực lại đến khoảng hai ngàn vạn, dưới trướng cũng có mấy vị Thiên Bảng, hắn có chuyện gì cần mình giúp?

Lục Loạn Ly có tâm trực tiếp rời đi, chỉ để lại cho Sở Hi Thanh một bóng lưng.

Để cho hắn hiểu được, nàng tuyệt đối không phải kẻ gọi thì đến, đuổi thì đi.

Nhưng sau khi do dự một lát, nàng vẫn ngoan ngoãn chờ đợi ở bên ngoài.

Khoảng tầm một ngày sau, trận pháp rốt cuộc cũng hoàn thành.

Hiện giờ mấy người La Hán Tông đang dùng pháp thuật để xây dựng một thạch bảo ở trên đỉnh chóp 'Lê Tham địa quật', làm nơi thanh tu cho các trưởng lão của Vô Tướng thần tông.

Nhưng việc này không quan hệ gì với Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh đầu tiên là an bài một ít chuyện cho bộ hạ cũ của Vấn Tố Y như Trưởng Tôn Nhược Lam, Tế Hải đại trưởng lão, Băng Phách Chiến Long -Trầm Vân, sau đó mới ngự không bay đến bên cạnh Lục Loạn Ly.

Hắn vào thẳng vấn đề: "Tu vị của ta đã đầy, phải đi tìm bí dược, thăng cấp tam phẩm thượng, Loạn Ly ngươi hộ pháp giúp ta. Ngoài ra, còn có hai nơi nhất định phải đến, có thể mất hai ba tháng. Loạn Ly ngươi nghiên cứu võ học ở đâu cũng thế. Không bằng đi theo ta, ta còn có thể dùng 'Dục Nhật thần chu' đưa ngươi đi đo đạc thiên hạ, cân đo thiên địa."

Khóe môi Lục Loạn Ly lại giật giật vài cái.

Lúc này mới bao lâu mà cái tên này lại tăng cấp tam phẩm thượng rồi?

Nàng nhìn Sở Hi Thanh với vẻ ngờ vực: "Ngươi thăng cấp tam phẩm thượng mà còn cần người hộ pháp? Hiện giờ có ai dám động đến ngươi?"

Lục Loạn Ly biết, hiện giờ sẽ không có ai ngăn cản Sở Hi Thanh lên cấp tam phẩm thượng.

Bởi vì cái tên này thăng cấp quá dễ dàng, chỉ cần chém giết một con á loại hỗn độn, sau đó trực tiếp dùng bí dược là được.

Nên sẽ không có ai chạy đi ngăn cản.

Thế lực khắp nơi còn không biết Sở Hi Thanh đã hoàn thành 'nghi thức' hỗn độn rất cao siêu, thì không khỏi quá ngu xuẩn.

Bọn họ chỉ có thể đặt hi vọng vào thời điểm Sở Hi Thanh tăng cấp nhị phẩm và nhất phẩm.

Lục Loạn Ly tự hiểu lấy mình, mình bây giờ chỉ là tứ phẩm thượng, cách những Thiên Bảng kia rất xa.

Chương 2129 - Lấy máu ngươi (2)

“Ta bây giờ bốn phía là địch, sao dám khinh thường bất cẩn? Loan Ly ngươi tu luyện Bình Thiên Kiếm đúng không, còn đến tầng 21? Vừa hay có thể giúp ta, hơn nữa ngươi chỉ tu luyện cũng vô dụng, còn phải cường hóa ‘nghi thức’ mới được.”

Trong lòng Sở Hi Thanh lại đang nghĩ.

Ta mà không bỏ chút thời gian và công sức tưới nước bón phân, chỉ sợ ngươi lại chạy mất.

Lần này đi ra ngoài, hắn không dẫn Phong Tam theo, mà chỉ đưa một mình Lục Loạn Ly đi theo.

Lục Loạn Ly nhíu mày lại, nàng cũng hơi động tâm.

Nhưng nàng nhất thời cảm thấy không đúng, lại nhìn Sở Hi Thanh với vẻ ngờ vực: “Hai đến ba tháng? Ngươi muốn ra ngoài hai ba tháng vào lúc này? Ngươi không lo Thiết Kỳ Bang sao? Không lo ‘nghi thức’ hỗn độn của ngươi sẽ xong đời?”

Đương nhiên là không thể xong đời hết, tu vị đã lên là không thể hạ xuống.

Nhưng uy lực của Hỗn Độn chi pháp và Hỗn Độn Vạn Tượng công sẽ giảm mạnh. Sau đó Sở Hi Thanh muốn lên cấp thì phải tìm phương pháp khác để hoàn thành ‘nghi thức’.

Nói đến Thiết Kỳ Bang thì Sở Hi Thanh lại đau đầu.

Thiết Kỳ Bang bây giờ rất loạn.

Sở Hi Thanh vốn định trở về quận Tú Thủy từ hôm trước, kết quả lại xảy ra biến cố như vậy.

Vẫn là câu nói trước, kế hoạch không theo kịp biến hóa.

Sở Hi Thanh khẽ lắc đầu: “Không cần lo cho Thiết Kỳ Bang, ta đã nhờ Kiếm sư huynh đi nhậm chức Đường chủ Nội Vụ Đường và Minh Kính Đường ở Thiết Kỳ Bang rồi. Có hắn tọa trấn ở đó, sẽ không có chuyện gì cả.”

Thiết Kỳ Bang bây giờ thật ra có rất nhiều danh tiếng, ngoại trừ Thủy Thương Lãng, Cung Vô Cấu ra, thì Chu Lương Thần cũng đã trưởng thành.

Ngoài ra, còn có Băng Phách Chiến Long – Trầm Vân thống lĩnh một bộ phận binh mã ở Huy Châu lùi về Hoài Châu, trợ giúp Thiết Kỳ Bang bảo vệ vùng phòng tuyến ven sông.

Mặc kệ là tướng lãnh hay tố chất binh lính, thì Thiết Kỳ Bang đều rất tốt.

Chỉ cần nội bộ không có sự cố gì, thì bọn họ nhất định có thể cản đại quân của triều đình ở bên kia sông Thần Tú và sông Thiên Hoài.

Vấn đề là nội bộ của Thiết Kỳ Bang.

Thiết Kỳ Bang loạn là bởi vì không có nhân vật trấn áp được mọi người.

Thiết Cuồng Nhân tuy là kỳ chủ đời đầu, năng lực rất mạnh.

Nhưng Thiết Kỳ Bang bây giờ không phải Thiết Kỳ Bang trước kia.

Thiết Cuồng Nhân bây giờ lại là thân thể sát thi, với lại còn không thể khống chế lực lượng của bản thân, tự nhiên không thể để kẻ dưới chịu phục.

“Kiếm sư huynh?” Lục Loạn Ly hít một ngụm khí lạnh: “Kiếm sư huynh đồng ý?”

“Sao lại không đồng ý?”

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên: “Hắn tu luyện Quy Thiên chi đạo đúng không? Ta liền khuyên hắn, nói ‘nghi thức’ Quy Thiên tiếp theo không dễ. Đến nước này, hắn không thể chỉ hiểu quy củ của thiên địa, mà còn phải hiểu ‘Quy thiên củ địa’, để thế giới vận chuyển theo quy củ của hắn.”

“Thiết Kỳ Bang chúng ta chính là một nơi rất tốt, Kiếm sư huynh có thể thử nhậm chức đường chủ Nội Vụ Đường. Cái này tên là Nội Vụ Đường, nhưng thật ra là thừa tướng của Đông Châu. Hắn có thể ban bố chánh lệnh, lập luật pháp. Kiếm sư huynh rất tán thành, liền quyết định thử một chút.”

Thật ra thì Quy Thiên chi đạo của Kiếm Tàng Phong không phải cực mạnh.

Mặc dù hắn đã trở thành Chân Linh Quy Thiên, nhưng đó là vì không có bao nhiêu người đi đường này.

Giống như Nhai Tí chi pháp của Sở Hi Thanh, trong núi không hổ, con khỉ xưng vương.

Hắn hơi dừng lại: “Không chỉ Kiếm sư huynh quyết định đi qua, mà Diệp sư tỷ cũng muốn về Tú Thủy. Nàng sẽ nhậm chức đường chủ một Chiến Đường, nhờ đó để hoàn thành ‘nghi thức’ Vô Tướng công.”

Lục Loạn Ly lập tức bừng tỉnh, đây mới là nguyên nhân chính để Kiếm Tàng Phong đồng ý.

Kiếm Tàng Phong tuy trí tuệ hơn người, khôn khéo như quỷ, nhưng vẫn không thoát khỏi bàn tay của Sở Hi Thanh.

“Hơn nữa, dù ‘nghi thức’ ở Thiết Kỳ Bang xong đời, thì cũng không có gì ghê gớm. Có thì tốt, không có cũng được.”

Sở Hi Thanh phất tay áo một cái, một đoàn hỗn độn hiện ra sau lưng hắn: “Nếu ‘nghi thức’ của chúng ta chỉ hạn chế ở Thiết Kỳ Bang, thì tầm nhìn không khỏi quá hạn hẹp rồi!”

“Ta đã coi vùng thế giới này là hỗn độn, ta đặt mình ở trong đó, có thể nhìn thấy âm Dương chi đạo, biến hóa khôn lường, trật tự và hỗn loạn đều ở bên trong.”

“Mỗi một hành động của ta, mỗi một lời nói của ta, đều có thể khuấy động thời cuộc thiên hạ, ảnh hưởng đến vận mạnh của tất cả mọi người và sự vật, khiến cho toàn bộ hỗn độn vì ta mà biến hóa.”

Lục Loạn Ly không khỏi hít một ngụm khí lạnh nữa.

Tên Sở Hi Thanh này đã trở thành Chân Linh Hỗn Độn.

‘Nghi thức’ của cái tên này cũng vô cùng mạnh mẽ.

Sở Hi Thanh thì lại cười nhìn nàng: “Thế nào? Loạn Ly yên tâm chưa?”

Lục Loạn Ly nhìn thấy gương mặt tuấn dật của hắn, còn cả phong thái không giận tự uy, và khí thế duy ngã độc tôn như bao trùm núi sông kia của hắn, nàng lại tỉnh tỉnh mê mê mà gật đầu.

Chờ đến khi gật đầu xong, Lục Loạn Ly mới cảm thấy không đúng.

Rụt rè của mình đâu? Kiêu ngạo của mình đâu? Giận dỗi của mình đâu?

Không phải đã nói là sẽ hung hăng từ chối Sở Hi Thanh, để lại cho hắn một bóng lưng sao?

Chương 2130 - Lấy máu ngươi (3)

Sáu ngày sau, dưới Bất Chu sơn.

Sở Hi Thanh chắp tay đứng trên đám mây, vẻ mặt bễ nghễ nhìn xuống một tòa doanh trại Cự linh ở bên dưới.

Doanh trại này có quy mô cực lớn, nam bắc hơn 300 dặm, đông tây hơn 400 dặm, nhưng kiến trúc bên trong lại đơn sơ thô lỗ. Hoặc là chồng chất đá lên mà thành, hoặc là nhà gỗ do đại thụ kiến tạo thành.

Nhìn từ trên xuống, có thể thấy rất nhiều Cự linh ra ra vào vào, bọn họ đều cao hơn 30 trượng, kẻ lùn cũng phải hơn 7 trượng.

Lục Loạn Ly ở sau lưng hắn lại hơi kỳ dị: “Ngươi muốn đến đây tìm bí dược?”

Nàng cho rằng Sở Hi Thanh sẽ tìm bừa một còn á loại hỗn độn nhị phẩm tam phẩm nào đó, nhưng không ngờ Sở Hi Thanh lại trực tiếp lái thuyền đến Bất Chu sơn.

Sở Hi Thanh lại cười chỉ xuống dưới: “Cự linh Hôi Huyết tộc, cũng là một tộc có huyết thống gần với hỗn độn. Căn cứ từ tin tức của Thiên Thính viện, tộc chủ Hoàng Thiên Kỳ của bọn họ không chỉ có thân thể tiến vào nhất phẩm, mà huyết mạch Hỗn Độn cũng lên đến tầng 22!”

Hôi Huyết tộc là một vương tộc ở trên Bất Chu sơn, sống ở tầng thứ tư của Bất Chu sơn.

Lẽ ra bọn họ không thể dùng họ Hoàng.

Nhưng chỉ cần Cự linh bước vào nhất phẩm, thì sẽ được trao tặng xưng hào thân vương hoặc quận vương, ban tặng họ Hoàng.

Mà bí dược tam phẩm, không chỉ giới hạn ở thực vật và thú loại, mà dùng Cự linh có huyết mạch Hỗn Độn mạnh mẽ cũng được.

“Máu của người này đúng là có thể chế thành bí dược. Vấn đề là… nơi này là Bất Chu sơn!”

Thật ra Lục Loạn Ly đã đoán được Sở Hi Thanh muốn làm gì.

Nàng âm thầm thở dài.

Sở Hi Thanh bây giờ đã đi đến nước này rồi, đã có phong thái bễ nghễ thiên hạ, ngạo khiếu phàm trần như Huyết Nhai Đao Quân năm xưa.

“Chính vì nơi này là Bất Chu sơn, nên ta mới tìm bọn họ.”

Sở Hi Thanh cười lạnh: “Đến mà không chào thì không có lễ, vị Nam Thiên Đế kia ra tay với ta nhiều lần như vậy, ta không thể không đáp lễ.”

Đây cũng là cách hoàn thành ‘nghi thức’ Nhai Tí và Như Ý.

Trừng mắt tất báo, hắn tự nhiên phải trả thù Bất Chu sơn.

Mà Như Ý tùy tâm, chính là vạn sự vạn vật đều theo ý ta!

“Loạn Ly, ngươi có thể đi cân đo Bất Chu sơn này, thuận tiện áp trận giúp ta.”

Khi Sở Hi Thanh vừa nói xong, bóng người của hắn đã hạ xuống, trực tiếp xuất hiện ở trên không trung của doanh trại.

“Hoàng Thiên Kỳ ở đâu?”

Lúc này, toàn bộ doanh trại đều kinh động vì đao ý của Sở Hi Thanh.

Hàng ngàn hàng vạn Cự linh lao ra khỏi phòng ốc, đồng thời từng đạo ý niệm mạnh mẽ đã khóa chặt lấy Sở Hi Thanh.

Bọn họ đều kinh ngạc đến ngây người.

“Thế mà lại là nhân loại?”

“Chỉ là một nhân nô tam phẩm thôi, hắn đến tìm chết sao?”

“Quả thực là làm càn!”

“Người đâu! Đi xé nát hắn cho ta!”

Cùng lúc đó, trong một tòa điện đá đồ sộ và tràn đấy khí thế ở trung ương doanh trại, một Cự linh cao trăm trượng, ngũ quan lại hỗn độn không rõ chợt ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Sắc mặt của hắn lập tức thay đổi.

“Đao ý này… hắn là…”

"Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh?"

Là anh kiệt cái thế của nhân tộc, nắm giữ Thần Ý Xúc Tử Đao, là nhân vật khiến cho Cự linh bọn họ tổn thất hơn mười vị cường giả nhất phẩm!

Không được…!

Người này cố tình dùng biện pháp này để hiện thân, chính là vì hấp dẫn sự chú ý của toàn bộ tộc nhân của hắn.

Hôi Huyết tộc và bộ lạc vương tộc của Bất Chu sơn, nhân khẩu đột phá hơn 300 vạn.

Mà những tộc nhân này của hắn, đều là đầu nguồn cho lực lượng của Sở Hi Thanh.

Hoàng Thiên Kỳ vừa nghĩ đến đây, điện đá đã nổ tung, nát vụn.

Một luồng đao ý vô cùng mạnh mẽ đã chém thẳng vào tâm linh của hắn.

Nguyên thần của Hoàng Thiên Kỳ lập tức trọng thương, miệng mũi phun máu, cái ghế đá dưới mông cũng tan thành tro bụi.

Bóng người hắn lảo đảo, gần như co quắp tại chỗ.

Hoàng Thiên Kỳ lập tức phát ra tiếng gào thét phẫn nộ, kích thích toàn bộ lực lượng của bản thân, lúc này mới có thể làm cho mình đứng thẳng lên.

Đúng lúc này, Hoàng Thiên Kỳ cũng nhìn thấy bóng người từ từ hạ xuống kia.

Đó là một thanh niên nhân tộc, tuổi khoảng 18 19, dáng người cao to, ngũ quan tuấn dật, đang dùng một đôi mắt phượng hẹp dài để nhìn hắn.

Phong thái kia giống như Cự linh bọn họ nhìn xuống đám giun dế nhân tộc vậy.

Đao ý của hắn ép xuống, không chỉ áp chế tộc chủ Hôi Huyết tộc là hắn, mà còn trấn áp mấy vạn cấm vệ Hôi Huyết tộc chung quanh, và tất cả những Cự linh cố gắng đến gần nơi này.

Khí thế cực kỳ mạnh mẽ và bá đạo kia, tựa như thiên thần giáng thế, không cho phép làm trái.

Hoàng Thiên Kỳ nghĩ thầm, nếu như doanh trại này không có rất nhiều trận pháp phòng hộ, thì đao ý của người này có thể trực tiếp giết vô số người trong bọn họ rồi.

Hoàng Thiên Kỳ gian nan ngẩng đầu lên, nhìn nhau với Sở Hi Thanh: “Ngươi là Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh của nhân tộc? Xin hỏi các hạ đến đây làm gì?”

Sở Hi Thanh dừng lại ở độ cao 200 trăm trượng trên không trung.

Hắn bình tĩnh nhìn Hoàng Thiên Kỳ: “Quỳ xuống!”

Hoàng Thiên Kỳ lập tức cảm nhận được một luồng đao ý bá đạo đến cực điểm chém vào thân thể mình, lại đánh cho hắn trọng thương, đồng thời cũng ép hắn phải quỳ xuống!

Quỳ xuống trước mặt vị thanh niên nhân tộc này!

Chương 2131 - Lấy máu ngươi (4)

“Rống!”

Hoàng Thiên Kỳ cực kỳ nổi giận, lại tràn ngập không cam lòng.

Hắn dốc hết sức để đối kháng, ra sức giãy dụa, thậm chí không biết bạo phát Huyết nguyên toàn thân, nỗ lực đối kháng với đao ý của Sở Hi Thanh.

Nhưng một cái chớp mắt sau, miệng mũi hắn phun máu, toàn bộ thân thể trăm trượng đều quỳ xuống.

“Rất tốt!’

Hai mắt Sở Hi Thanh sáng lên, hắn lấy ra một khối linh thạch màu trắng, đưa đến trước người Hoàng Thiên Kỳ, sau đó chậm rãi rút thanh Thiên Lý Chiêu Nhiên đao bên hông ra: “Quả thực là ý chí rất mạnh! Dùng máu ngươi luyện chế bí dược tam phẩm, chất lượng sẽ rất tốt!”

Hoàng Thiên Kỳ đầu tiên là không hiểu, sau đó hai mắt trợn trừng trừng, mặt đầy không thể tin nổi.

Tên Sở Hi Thanh này, cái thằng nhãi ranh này, lại muốn dùng máu của hắn để luyện chế bí dược tam phẩm?

Dùng máu của tộc chủ Hôi Huyết tộc cao quý để luyện chế bí dược lên cấp?

Hắn càng ra sức giãy dụa, nhưng vẫn không thể động đậy, thậm chí còn không thể mở miệng nói chuyện. Thất khiếu hắn tràn ra rất nhiều máu tươi, khuôn mặt thê thảm dữ tợn và vặn vẹo như ác quỷ.

Mà lúc này, phạm vi mấy trăm dặm quanh đây cũng nghe thấy tiếng nói của Sở Hi Thanh, tất cả Cự linh đều lộ vẻ mặt khó tin, không thể tưởng tượng nổi.

Tộc chủ của bọn họ… đường đường là Cự linh nhất phẩm, lại bị người chém giết như chó lợn, dùng máu luyện chế bí dược.

Mà người nói ra câu này, thế mà lại là một nhân loại! Là nhân loại thấp hèn như chó lợn giun dế trong mắt bọn họ!

Tất cả Cự linh đều phát ra tiếng gào thét như dã thú, nỗ lực xông về phía Sở Hi Thanh.

Nhưng mà không ai trong số họ có thể đứng thẳng, không ai có thể đến gần phạm vi 100 dặm quanh người Sở Hi Thanh, tất cả Cự linh tiến vào phạm vi này, đều bị đao ý của Sở Hi Thanh ép cho không thở nổi, nằm rạp trên đất.

Còn có hai vị Cự linh nhị phẩm miễn cưỡng đến gần, thì đầu đã nổ tung thành sương máu.

“Ngươi cái tên tạp chủng này!”

Hoàng Thiên Kỳ quỳ rạp trên đất, phát ra tiếng gầm rú.

Hắn ý thức được, mình và toàn bộ Hôi Huyết tộc đều không thể đối kháng với Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh.

Hắn chỉ có thể nghiêng đầu, dùng ánh mắt bao hàm không cam lòng và chờ mong, để nhìn lên tầng thứ năm và tầng thứ sáu của Bất Chu sơn.

Động tĩnh ở nơi này lớn như vậy, tứ đại hoàng tộc ở tầng năm và thiên đế của bọn họ hẳn là đã cảm nhận được!

Chắc hẳn bọn họ sẽ chạy đến cứu viện kịp thời.

“Ngươi đang chờ viện binh? Chờ Nam Thiên Đế của các ngươi đến?”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, hắn cũng ngẩng đầu nhìn lên tầng sáu của Bất Chu sơn.

Sở Hi Thanh lập tức chỉ trường đao về phía xa xa: “Hoàng Thiên

Viêm! Hôm nay Sở mỗ giá lâm Bất Chu sơn, muốn lấy mạng thân vương Hoàng Thiên Kỳ của ngươi để tế luyện bí dược! Nếu ngươi không phục, có thể xuống núi chiến một trận với Sở mỗ!”

Mượn lực lượng của ‘Tinh Thần quyền ấn’, tiếng nói của Sở Hi Thanh đâm thủng chín tầng mây xanh, truyền khắp chu vị hai vạn dặm quanh Bất Chu sơn!

Tiếng nói này cũng như đao thương kiếm kích, đâm thủng tầng tầng trận pháp và cấm chế trên tầng sáu, truyền vào trong tòa Đế cung rộng rãi và khí thế kia.

Lúc này, Lục Loạn Ly đang ẩn nấp trên tầng mây thứ năm, nàng nghe vậy thì sững sờ, cúi đầu nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Nàng đầu tiên là kinh ngạc, sau đó hai mắt liền lóe lên những tia sáng kỳ dị.

Người này tuy rất đáng ghét, thích trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng bóng người cao to như núi kia lại làm cho nàng cảm thấy cực kỳ an toàn.

Hoàng Thiên Kỳ quỳ trên mặt đất cũng run rẩy, hắn cũng không thể tin nổi mà ngửa đầu nhìn Sở Hi Thanh.

Người này… hắn dám khiêu khích Nam Thiên Đế của bọn họ ở ngay Bất Chu sơn?

Không!

Hoàng Thiên Kỳ lập tức ý thức được một sự thật cực kỳ đáng sợ, lực lượng của Sở Hi Thanh bây giờ đã mạnh mẽ hơn rồi.

Bây giờ không chỉ là Hôi Huyết tộc! Mà toàn bộ địa vực Bất Chu sơn này đều trở thành khởi nguồn cho lực lượng của Sở Hi Thanh!

Tại tầng sáu Bất Chu sơn, bên trong Đế Thần cung nguy nga tráng lệ.

Hoàng Thiên Viêm đứng trước ‘Lăng Hư điện’, sắc mặt hắn khó coi đến cực điểm.

Ánh mắt hắn nhìn xuyên qua hai tầng mây, xuyên qua mấy ngàn dặm, nhìn về phía Hôi Huyết tộc, nhìn bóng người một người một đao uy áp hơn 300 vạn Cự linh Hôi Huyết tộc kia.

“Cuồng ngạo! Làm càn!”

Hoàng Thiên Viêm nắm chặt hai tay, một thân cơ bắp căng phồng, tất cả lỗ chân lông đều phun lửa, những ngọn lửa đỏ này tụ hợp lại, hóa thành một cột lửa ngập trời, xông thẳng lên ngàn trượng.

Khí thế kinh người, thần uy vô lượng!

Ngay cả đôi mắt của Hoàng Thiên Viêm cũng phun trào lửa giận, tựa như muốn đốt Sở Hi Thanh thành tro bụi.

Nhưng hơn mười vị Cự linh phía sau hắn thì lại kinh hoàng.

“Bệ hạ, không thể!”

“Tên nhân tộc này đang cố ý làm bệ hạ tức giận! Ngài há có thể trúng kế của hắn?”

“Đúng vậy! Nếu ngài xuất chiến, vậy thì đúng ý của hắn rồi!”

“Kẻ này cực kỳ giảo hoạt và gian trá! Bệ hạ là đệ nhất cao thủ của chúng ta, sức chiến đấu có thể sánh vai với Bán Thần thượng vị, cộng thêm bí thuật và huyết mạch, đủ đế đối kháng với Gần Thần! Nếu đổi thành nơi khác, bệ hạ có thể dễ dàng giết chết Sở Hi Thanh. Nhưng tại ngọn núi này, sức chiến đấu của Sở Hi Thanh đủ để thần linh Vĩnh Hằng nhường nhịn ba phần…”

Chương 2132 - Lên cấp

“Bệ hạ là người cao quý, há có thể mạo hiểm?”

“Thần Ý Xúc Tử Đao, kẻ địch càng nhiều, uy lực càng mạnh! Người này còn học được thứ thứ tư THần Kính Thiên Đao, có thể thu thập địch ý và sát niệm trong mấy vạn dặm. Lão hủ dự tính bệ hạ không có phần thắng, có đi cũng chỉ uổng mạng mà thôi!”

“Ngài là thiên đế của Bất Chu sơn ta, nếu như hôm nay chết dưới đao của Sở Hi Thanh, toàn bộ Bất Chu sơn sẽ long trời lở đất, sẽ bị tàn phá bởi chiến tranh. Kính xin bệ hạ nhẫn nại vì con dân Bất Chu sơn!”

Một đám chiến tướng của Cự linh thì đều trợn mắt trừng trừng.

Nô bộ nhân tộc… một đám tạp chủng, súc vật như chó lợn… hắn lại dám… hắn lại dám làm như thế!

Đây đâu chỉ là càn rỡ? Quả thực là hung hăng càn quấy, không biết sống chết!

Nhưng bọn họ đều yên lặng không nói gì.

Tất cả mọi người đều hiểu, Hoàng Thiên Viêm không có chút phần thắng nào.

Khuyên Hoàng Thiên Viêm xuất chiến, đó chính là không có ý tốt, thật lòng muốn bệ hạ đi chịu chết!

Dù cho rất nhiều người đang ước vị bệ hạ này đi chết đi, nhưng chắc chắn cũng sẽ không nói ra vào lúc này.

Huống hồ, vị Nam Thiên Đế này tức giận thì tức giận, nhưng đôi chân hắn lại như mọc rễ, không hề nhúc nhích.

Hoàng Thiên Viêm nắm chặt nắm đấm, khớp xương toàn thân kêu ‘răng rắc’ như đậu tương.

Giọng nói của hắn trầm thấp khàn khàn: “Như vậy trẫm cứ trơ mắt nhìn hắn tàn sát con dân của trẫm, nhìn hắn kiêu ngạo ở Bất Chu sơn sao?”

“Bệ hạ!”

Đó là một ông lão mặc trang phục tế ti màu đỏ rực.

Thân hình của hắn cũng cao trăm trượng, khom người với Hoàng Thiên Viêm: “Người này có chuẩn bị mà đến, sáu vị tộc nhân am hiểu Già Thiên chi pháp và ba vị am hiểu Mê Huyễn chi pháp của chúng ta đã chết ở Thương Châu, ngã dưới đao của Sở Hi Thanh. Bất Chu sơn bây giờ, tuy cũng có pháp môn áp chế Kính Thiên chi đạo nhưng hiệu quả không tốt lắm.”

Sau đó hắn ngước mắt lên nhìn Hoàng Thiên Viêm: “Bệ hạ! Chuyện có nặng nhẹ, Tổ thần của chúng ta sắp trở về, bệ hạ tốt nhất là không gây rắc rối vào thời điểm này.”

Hoàng Thiên Viêm không khỏi híp mắt lại.

Bọn họ đã chế tạo xong thể xác cho Tổ thần Hỏa Thần – Viêm Dung, chỉ chờ đợi linh hồn của vị này trở về từ hư vô, phục sinh tại nhân thế.

Hỏa Thần – Viêm Dung chết trong cuộc chiến bắc phạt của Huyền Hoàng thủy đế tại hơn 30 vạn năm trước.

Ngày xưa, sau khi đại quân của Huyền Hoàng thủy đế bị Vọng Thiên Hống đánh tan, có thể là vì đánh tan toàn bộ nhân tộc Thần Châu, Hỏa Thần – Viêm Dung đã dùng chân thân hàng lâm xuống phàm giới, sau đó thống lĩnh bộ hạ đánh vào Thần Châu.

Nhưng hắn bất hạnh khi gặp phải Lê Tham đã khởi tử hoàn, cuối cùng, sau một trận đại chiến dài 12 ngày đêm, vết thương cũ của Viêm Dung tái phát, chết trong tay Lê Tham.

Sau trận chiến này, Hỏa Thần tộc của bọn họ đã rơi vào hoàn cảnh nguy vong.

Ban đầu, trong mấy ngàn năm kia, toàn bộ tộc của bọn họ đều hoảng loạn như chim sợ cành cong.

May mắn là Tổ thần của bọn họ để lại rất nhiều thần vật trấn áp khí vận, còn có mấy vị dòng dõi cũng là thần linh thượng vị mạnh mẽ.

Đặc biệt là vị chấp chưởng sao Thiên Táo kia, vị này có sức chiến đấu nửa bước Tạo Hóa, nên mới chống đỡ được bầu trời của Hỏa Thần tộc bọn họ.

Ngoài ra, rất nhiều minh hữu của Viêm Dung cũng chăm sóc và trông nom bọn họ.

Bộ tộc của bọn họ chẳng những không diệt vong, trái lại còn phát triển mạnh mẽ. Mười mấy vạn năm nay, Hỏa Thần tộc vẫn luôn là một trong tứ đại hoàng tộc mạnh mẽ nhất của Bất Chu sơn. Các đời thiên đế ở Bất Chu sơn đến nay, phải có gần một phần ba là xuất thân từ Hỏa Thần tộc.

Nhưng mà Hoàng Thiên Viêm hiểu rõ, một bộ lạc không có Tổ thần trông coi như cây không rễ.

Khi vùng thế giới này còn hòa bình, Hỏa Thần tộc bọn họ vẫn còn đất dung thân ở Bất Chu sơn này.

Minh hữu của Viêm Dung cũng vui lòng cứu viện và giúp đỡ bọn họ.

Nhưng đến khi thời cuộc căng thẳng, những thần linh kia còn không lo nổi cho bản thân, như vậy Hỏa Thần tộc nhất định sẽ bị hi sinh đầu tiên.

Hiện giờ đúng là thời khắc mấu chốt để Tổ thần phục sinh, Viêm Dung đã có thể trở về thể xác, chỉ cách phục sinh một bước thôi.

Vấn đề là, không có biết bao nhiêu người trong thiên địa này không muốn điều đó xảy ra.

Dù là Bất Chu sơn này, cũng có rất nhiều người không muốn Viêm

Dung trở về.

Ngày xưa, Tố Phong Đao một mình lẻn vào Đế Thần cung, chém bị thương thể xác của Viêm Dương, đúng là để người không tưởng tượng nổi.

Phòng ngự bên trong Đế Thần cung rất nghiêm ngặt, Tố Phong Đao nào có thể ra vào tùy tiện như vậy?

Huống hồ đó chỉ là phân thân hóa thể của vị này?

Sau đó Hoàng Thiên Viêm điều tra và phát hiện, ba đại hoàng tộc còn lại đều rất khả nghi, thậm chí còn có cái bóng của Dương Thần và âm Thạch.

Ngày xưa, Thái Hạo chiếm vị trí thiên đế triệu năm, lấy bạo chính ức hiếp chúng thần, nghiền ép bách tộc.

Lúc đó Tổ thần Viêm Dung của bọn họ và Thủy Thần – Thiên Cung đã dựng cờ phản đầu tiên, hiệu triệu các thần chống lại.

Chương 2133 - Lên cấp (2)

Hoàng Thiên Viêm suy nghĩ rất nhiều, chiến ý trong ngực cũng vơi dần.

Hắn không thể vì một Hôi Huyết tộc mà mạo hiểm xuất chiến, uổng phí tính mạng của mình.

Chuyện này quả thực là làm hỏng uy vọng của hắn, nhưng vào thời điểm này, đảm bảo Tổ thần phục sinh mới là chuyện quan trọng nhất.

Đúng lúc này, giọng nói như lưỡi đao của Sở Hi Thanh lại xuyên qua cấm chế và trận pháp, truyền vào bên trong tòa cung điện này.

“Theo ta biết, Bất Chu sơn này cao thủ nhiều như mây. Hoàng Thiên Viêm không dám, như vậy đám người còn lại có dám hiện thân đánh một trận? Ngăn cản ta thu hoạch bí dược?”

Trong tòa điện phủ này, lại yên tĩnh như chết.

Rất nhiều chiến tướng đứng sau Hoàng Thiên Viêm cũng đã thu hồi chiến ý, vẻ mặt vốn nổi giận bất bình của bọn họ cũng đã bình tĩnh lại.

Từ khi Sở Hi Thanh quật khởi đến nay, đã có hai vị chiến soái Siêu

Phẩm tử vong.

Cự linh nhất phẩm lại chết hơn 20 người.

Không chỉ Hỏa Thần tộc tổn thất rất nhiều cao thủ, mà ba hoàng tộc còn lại cũng tổn thất nặng nề.

Điều này khiến cho kết cấu quyền lực của Bất Chu sơn lung lay.

Không chỉ tứ đại hoàng tộc xung đột lẫn nhau, mà đám vương tộc ở tầng bốn Bất Chu sơn cũng đang nhìn chằm chằm vào vị trí trên tầng năm.

Toàn bộ Bất Chu sơn bây giờ, tựa như một ngọn núi lửa sắp bạo phát, sóng ngầm mãnh liệt.

Rất nhiều đại thần và chiến tướng ở trong điện đều là tinh anh của các tộc.

Bọn họ rất thông minh, sẽ không để lực lượng trong tộc tổn thất vào lúc này.

Hiện giờ bọn họ chỉ sợ Hoàng Thiên Viêm điểm tướng, ép bọn họ xuất chiến.

Nếu như đánh một một, bọn họ chắc chắn sẽ không sợ Sở Hi Thanh, nhưng vị Vô Cực Đao Quân này hiển nhiên là không ngu xuẩn như vậy.

Vị đại chủ tế kia liếc mắt nhìn bốn phía một chút.

Trên mặt hắn lại hiện ra một tia trào phúng, sau đó lại thi lễ với Hoàng Thiên Viêm: “Bệ hạ, như lão hủ đã nói, Sở Hi Thanh có chuẩn bị mà đến!”

Hoàng Thiên Viêm cũng yên lặng không nói gì.

Hắn há có thể không biết ác ý của Sở Hi Thanh?

Bất Chu sơn bọn họ tạm thời không có pháp môn khắc chế Nhai Tí Đao của Sở Hi Thanh, mấu chốt là lòng người ly tán, không thể đồng tâm hiệp lực.

Thời điểm này, dù các tộc có thủ đoạn ứng phó với Sở Hi Thanh, thì cũng sẽ không lấy ra.

Nhưng mà hiểu thì hiểu, Hoàng Thiên Viêm vẫn cứ buồn bực và uất hận đến cực điểm.

Từng luồng từng luồng lệ khí không được phát tiết, lại xé rách và xung kích lục phủ ngũ tạng của hắn.

Cái tên tạp chủng kia…hôm nay đã đạp mặt mũi và quyền uy của Bất Chu sơn xuống dưới chân!

Điều duy nhất để Hoàng Thiên Viêm hơi dễ chịu là, hôm nay không chỉ một mình hắn mất mặt.

Đám chiến tướng dưới trướng hắn, cũng không có ai dám xuất chiến.

…

Bên trong doanh trại của Hôi Huyết tộc.

Theo thời gian trôi qua, sắc mặt Hoàng Thiên Kỳ càng ngày càng tái nhợt, càng ngày càng tuyệt vọng.

Tiếng nói của Sở Hi Thanh truyền xa mấy vạn dặm.

Nhưng tầng thứ năm và tầng thứ sáu đều không có động tĩnh gì.

Những nhân vật nổi danh của Bất Chu sơn đều giả vờ câm điếc, trốn ở phía trên.

Rất nhiều cao thủ của các vương tộc tầng thứ tư lại xuất hiện.

Bọn họ đều đứng xa hai ngàn dặm chứ không dám đến gần.

Hiển nhiên là không có ý định cứu viện, chỉ đứng xa xa để nhìn trộm nơi này.

Mà lúc này, toàn bộ Cự linh của Hôi Huyết tộc đều hiện lên vẻ mờ mịt và khó hiểu, có mấy kẻ trong đó thậm chí còn tưởng mình đang nằm mơ.

Tên tạp chủng nhân tộc này, đã đứng ở nơi đó tận một khắc đồng hồ!

Nhưng mà cảnh tượng bát phương cứu viện mà bọn họ mong chờ lại chưa từng xuất hiện.

Đế Thần cung thế mà lại để mặc tên nhân tộc này khiểu khích và làm loạn.

Bọn họ cũng làm như không thấy tình hình nơi này, thậm chí còn không triệu tập cấm quân.

Những cường giả của Bất Chu sơn đều như mất tích, không một ai xuất hiện.

Một ít Cự linh Hôi Huyết tộc bắt đầu xuất hiện những ý nghĩ mà bọn họ không thể tiếp nhận được.

-Đế Thần cung bị làm sao vậy? Thật sự bỏ rơi và mặc kệ Hôi Huyết tộc bọn họ sao? Hôi Huyết tộc đường đường là vương tộc! Tộc chủ của bọn họ cũng là quận vương nhất phẩm hạ! Vị Nam Thiên Đế của Đế Thần cung kia thế mà lại bỏ mặc, không thèm để ý đến sống chết của bọn họ?

-Chẳng lẽ bệ hạ của bọn họ, hoàng đình Bất Chu sơn của bọn họ, đều đang sợ hãi thiếu niên nhân tộc này, vì thế nên không dám xuất chiến?

-Nô bộ nhân tộc mà bọn họ coi là tiện chủng kia, thế mà lại có cường giả như này? Mạnh mẽ đến mức có thể một người một đao uy áp toàn bộ Bất Chu sơn?

-Thói đời này rốt cuộc là thế nào? Đối với nô bộ nhân tộc, bọn họ muốn đánh thì đánh, muốn giết thì giết, muốn ăn thì ăn, thế nhưng bây giờ lại có một nhân loại chạy đến trước mặt bọn họ, muốn dúng máu của tộc chủ bọn họ để luyện chế bí dược.

-Thế gian này sao lại có người mạnh đến nước này, chỉ một người liền trấp áp toàn bộ tộc của bọn họ? Chuyện này quả thực là như thần linh!

Chương 2134 - Lên cấp (3)

Bên trong doanh trại này còn có một lượng lớn nhân loại.

Bọn họ đều là nô bộ được Cự linh tuyển chọn, bọn họ tràn ngập các ngóc ngách trong doanh trại, hầu hạ mỗi một Cự linh trong doanh trại.

Lúc này, những nhân loại ở gần đều dùng ánh mắt phức tạp nhìn lên bầu trời, nhìn thiếu niên tay đè đao uy áp khắp nơi kia.

Vừa rồi, người này không chỉ trấn áp Hôi Huyết tộc, còn gây sự với cả thiên đế, để toàn bộ Bất Chu sơn vì thế mà yên tĩnh!

Cùng là nhân tộc, thiếu niên lại lại có phong mang tuyệt thế không thể che giấu, mỗi một lời nói và hành động đều toát ra khí phách của cường giả!

Bọn họ nhìn Sở Hi Thanh, cũng cảm thấy như mình đang nằm mơ!

-Người này… thật sự là cùng tộc với bọn họ?

-Hẳn là nhân loại Thần Châu chứ? Có người nói bọn họ sáng tạo ra võ đạo, có thể đánh vỡ nguyền rủa của các thần, nhưng võ đạo của bọn họ có thể mạnh như vậy sao? Mạnh đến mức làm cho Hoàng Thiên Kỳ đại lão gia phải quỳ xuống, không thể phản kháng!

-Không thể nào! Tuyệt đối không thể! Nhân tộc chúng ta trời sinh thấp hèn, trời sinh nên bị Cự linh nô dịch. Chỉ có toàn tâm toàn ý làm việc cho chủ nhân, thì chúng ta mới có thể được ân chuẩn sinh tồn trên thế giới này.

-Đây là nhân tộc bọn họ? Quả thực là đại nghịch bất đạo! Chủ nhân nói nhân tộc chúng ta đã tạo nhiều ác nghiệt, cho nên mới bị các thần nguyền rủa, chúng ta bây giờ là đang chuộc tội. Sao hắn dám càn rỡ như thế?

-Đáng chết! Hắn có thiên phú cao như vậy, thế mà lại không lo hiệu lực cho các chủ nhân, thế mà lại không thờ phụng thần linh!

-Đáng ghét! Cái tên này đắc tội với các lão gia Hôi Huyết tộc rồi, cuộc sống sau này của chúng ta phải làm sao?

Hai trăm trượng trên không trung, Sở Hi Thanh kinh ngạc nhìn xuống phía dưới.

Đây là vò Thần Ý Đao Tâm của hắn cảm nhận được địch ý mãnh liệt từ những nô lệ nhân tộc kia.

Hắn lập tức mỉm cười, cũng không để ý lắm.

Nô lệ có tư cách tiến vào Hôi Huyết tộc, đều là nhân tộc bị tẩy não, bị hàng phục triệt để.

Các loại nô bộ bên dưới Bất Chu sơn phải có số lượng lên đến ngàn tỷ, cũng không phải nhân tộc nào cũng có tư cách đi hầu hạ đám Cự linh này.

Sở Hi Thanh cũng không định đối xử với những người này như người cùng tộc.

Hắn tiếp tục nhìn xuống Hoàng Thiên Kỳ: “Còn tưởng rằng Bất Chu sơn to lớn này có một hai con Cự linh cứng rắn. Xem ra ta phải thất vọng rồi! Nam Thiên Đế mà ngươi chờ đợi, còn cả đám gọi là cường giả ở trên Bất Chu sơn này, đều không dám đến đây.”

Hắn vừa nói chuyện vừa rút thanh Thiên Lý Chiêu Nhiên đao ra: “Nghe nói Hôi Huyết tộc các ngươi thích ăn thịt người nhất? Còn dùng nhân tộc ta để sáng tạo rất nhiều món ăn nổi tiếng ở Bất Chu sơn này đúng không?”

“Vì thế, lần này ngoại trừ máu của ngươi, ta còn giết sạch toàn bộ 49 vạn thanh niên trai tráng của Hôi Huyết tộc các ngươi! Tế đồng bào chết khổ của tộc ta!”

“Rống!”

Hoàng Thiên Kỳ phát ra tiếng rống uất hận, bắp thịt của hắn căng phồng, ra sức giãy dụa.

Mắt của hắn đỏ thẫm, liều mạng tránh khỏi đao ý của Sở Hi Thanh.

Hoàng Thiên Kỳ cũng thôi phát huyết mạch Hỗn Độn đến mức tận cùng, nỗ lực hấp thu và chuyển hóa đao ý kia, hóa nó thành hỗn độn.

Tên tạp chủng, tiện chủng này, hắn muốn tiêu diệt Hôi Huyết tộc bọn họ sao?

Để cho hắn tuyệt vọng chính là, đao ý của Sở Hi Thanh lại càng mạnh hơn rồi.

Đao ý sắc bén bá đạo, rộng lớn hùng vĩ vô ngần này, lại còn mạnh hơn trước gấp mấy chục lần!

Dù hắn thiêu đốt toàn bộ khí huyết, cũng không thể động đậy dù chỉ một chút, trái lại còn làm cho da thịt của hắn rạn nứt, máu thịt và khung xương chia lìa.

“Yên tâm, ta chung quy vẫn là đời sau của Trí Thần – Long Hi, sẽ không có tính người như đám Cự linh các ngươi.”

Khóe môi Sở Hi Thanh vểnh lên: “Nếu ta nói mục tiêu chỉ giới hạn ở thanh niên trai tráng, thì sẽ không tổn thương đến những kẻ khác.”

Hai mắt Hoàng Thiên Kỳ đã chảy máu.

Hắn nghĩ, cái này có khác gì diệt sạch cả Hôi Huyết tộc bọn họ?

Tranh đấu ở Bất Chu sơn cực kỳ tàn khốc, nếu Hôi Huyết tộc không đủ lực lượng, không đủ cười giả, nhất định sẽ bị các tộc khác mơ ước, bị đám sài lang kia nuốt sạch toàn bộ.

Còn về phần những Cự linh giả yếu, trẻ nhỏ và nữ tính may mắn sống sót kia, tất cả đừng hòng sống sót!

Dù cho có sống sót, thì cũng sẽ trở thành một trong những nô bộ.

Bồng! Bồng! Bồng!

Theo ba tiếng vang vọng, ba đoàn sương máu tung bay ở phía xa xa.

Đó là ba Cự linh nhất phẩm của Hôi Huyết tộc, khi nghe Sở Hi Thanh nói câu kia thì bọn họ đã phản kháng kịch liệt, cuối cùng bị Sở Hi Thanh chém nổ đầu.

Một cái chớp mắt sau, sương máu kia lại bao trùm phạm vi 20 dặm.

Đó là hai vạn cấm quân tinh nhuệ nhất của Hôi Huyết tộc, bọn họ đều bị đao ý của Sở Hi Thanh đánh giết!

Khoảnh khắc này, đôi huyết dực sau lưng Sở Hi Thanh mở rộng.

Đôi huyết dực này vốn dài khoảng chín trượng, lúc này mỗi một cánh lại dài hơn 12 khoảng, đồng thời phun ra vô số tơ máu, chỉ chớp mắt đã bao trùm bốn phương tám hướng.

Oán sát trong ‘Thí Thần huyết cương’ đang sôi trào, chúng bắt đầu hưởng thụ bữa tiệc này, cắn nuốt máu của Cự linh, thưởng thức vị thơm ngọt của báo thù.

Chương 2135 - Lên cấp (4)

“Rống!”

Hoàng Thiên Kỳ không thể phát ra âm thanh, chỉ có thể rít gào từ cổ họng, dùng để phát tiết lửa giận và phẫn hận của mình.

Thần hồn của hắn ba động kịch liệt, vô tận không cam lòng và tuyệt vọng đang sinh sôi trong lòng hắn.

Hoàng Thiên Kỳ biết Sở Hi Thanh đang cố tình kích thích hắn, để cho hắn liên tục thôi phát huyết mạch Hỗn Độn, khiến cho lực lượng huyết mạch của hắn cường hóa đến cực điểm.

Điều này khiến cho bí dược của Sở Hi Thanh hoàn thiện hơn, hoàn mỹ hơn, đồng thời thỏa mãn ‘Thí Thần huyết cương’ của tên tạp chủng này.

Nhưng Hoàng Thiên Kỳ vẫn không thể khắc chế, hắn cố gắng muốn đứng lên.

Hắn biết mình không phải đối thủ của Sở Hi Thanh, nhưng dù có chết thì hắn cũng muốn cắn một miếng thịt của Sở Hi Thanh trước khi chết.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, hắn liền nhìn thấy một ánh đao lóe lên.

Ý thức của Hoàng Thiên Kỳ cũng biến mất vào thời khắc đó.

không chỉ đầu của hắn bị chém xuống, kể cả nguyên thần của hắn cũng bị đoa ý mạnh mẽ kia chém thành tro bụi.

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, cổ Hoàng Thiên Kỳ phun máu như suối, khối tinh thạch màu trắng mà Sở Hi Thanh đặt trước người hắn bắt đầu hấp dẫn tinh huyết lại gần.

Cuối cùng, khi khí huyết của Hoàng Thiên Kỳ gần như hết sạch, khối tinh thạch màu trắng này đã biến thành màu ngà.

Nếu nhìn kỹ hơn thì sẽ phát hiện bên trong khối tinh thạch còn có vô số khí lưu đang tuần hoàn, còn có hàng ngàn hàng vạn ngôi sao ở bên trong đó.

Sở Hi Thanh không khỏi nhếch miệng cười.

Bí dược lần này thật sự rất tốt.

Hoàng Thiên Kỳ này không để hắn thất vọng.

Tuy rằng bí dược sau tam phẩm thì đã không phân chia phẩm chất, nhưng cái này càng nhiều là vì đám võ tu không có tư cách chọn ba lấy bốn.

Viên ‘Hỗn Độn huyết thạch’ trong tay hắn, lại mạnh hơn trong ghi chép một cấp độ.

Sở Hi Thanh lập tức lấy một bình ngọc ra, rồi hút viên tinh thạch vào trong.

Bên trong bình ngọc là các tài liệu phụ của bí dược, Sở Hi Thanh cũng đã phối chế xong.

Sau khi vào tam phẩm, mỗi một loại tài liệu phụ đều rất quý giá.

Võ tu bình thường phải tiêu hao rất nhiều sức lực mới có thể thu thập đủ.

Nhưng sau lưng Sở Hi Thanh là Vô Tướng thần tông, hơn nữa với thân phận và địa vị của hắn bây giờ, thu thập mấy thứ này là dễ như trở bàn tay.

Sở Hi Thanh chỉ đầu vì phương pháp phối chế bí dược tiếp theo của Hỗn Độn Vạn Tượng công, chỉ có thể do chính hắn thôi diễn hoàn thiện.

Sở Vân Vân cố nhiên thiên tư trác tuyệt, nhưng lại tu luyện Tuyệt Thiên chi pháp, nàng đã không thể giúp hắn thôi diễn nữa.

Tương lai vị này còn phải dựa vào hắn giúp nàng thôi diễn và hoàn thiện ‘Vạn Thần Nguyên Lưu đại pháp’.

‘Vạn Thần Nguyên Lưu đại pháp’ là công pháp gia truyền của Tần gia, nguồn gốc tại Vô Tướng công, nhưng chỉ có đến tầng 21.

Mà chỉ có 15 tầng đầu là hoàn thiện, do thiên địa dị biến khiến cho mấy tầng phía sau đã không phù hợp.

Với thiên tư và tích lũy của Sở Vân Vân, thôi diễn công pháp tự nhiên là một chuyện vô cùng đơn giản.

Nhưng Sở Vân Vân cũng nhìn ra chỗ lợi hại của Hỗn Độn Vạn Tượng công, đó chính là hỗn độn ‘Ngũ Thái’ chân chính, bao la vạn tượng! Cũng bao quát cả Tuyệt Thiên chi pháp của nàng!

Mà cái gọi là Ngũ Thái, chính là thái dịch, thái sơ, thái thủy, thái tố, thái cực, là năm quá trình diễn hóa của hỗn độn.

Vì vậy Sở Vân Vân từng mở miệng nhờ Sở Hi Thanh, để cho hắn lấy Hỗn Độn Vạn Tượng công làm căn cơ, hỗ trợ nàng hoàn thiện ‘Vạn Thần Nguyên Lưu đại pháp’, bởi vì bản thân nàng không thể làm được.

Việc này khiến Sở Hi Thanh khá là đắc ý.

Sở Hi Thanh cầm bình ngọc trong tay, hắn có thể cảm nhận được bên trong bình đang không ngừng rung động, từng luồng từng luồng năng lượng mạnh mẽ đang sôi trào ở bên trong.

Nếu hắn không dùng chân nguyên trấn áp, cái bình ngọc này đã vỡ vụn rồi.

Tận ba mươi cái hô hấp sau, cái bình ngọc này mới yên tĩnh lại.

Sở Hi Thanh ngưng thần cảm ứng, phát hiện nước thuốc bên trong đã giao hòa với nhau, lập tức uống một hơi cạn sạch.

Khoảnh khắc này, phạm vi 30 dặm quanh thân hắn lại 'oanh' một tiếng.

Đó là đao ý vô biên của Sở Hi Thanh chém giết tất cả 10 vạn thanh niên trai tráng ở chung quanh!

Bên trong màn sương máu tung bay kia, những sợi tơ máu của hai cánh đang cắn nuốt khí huyết và tinh hồn của những Cự linh này.

Chúng nó hân hoan nhảy nhót, nhưng vẫn chưa thỏa mãn!

Máu của những Cự linh này, còn lâu mới đủ để dẹp bỏ oán hận trong lòng chúng.

Nhưng khí huyết dồi dào của những Cự linh này, có thể tăng cường sức mạnh của chúng.

Quá trình thăng cấp tam phẩm thượng của Sở Hi Thanh có uy thế rất mạnh.

Bầu trời và lòng đất cũng bắt đầu hình thành từng cái linh mạch loại nhỏ, lan tràn về bốn phương tám hướng.

Nhưng chấn động lòng người nhất vẫn là, trong phạm vi ngàn dặm chung quanh, đầu của Cự linh liên tục nổ tung.

Đao ý của Sở Hi Thanh từ gần đến xa, khóa chặt tất cả thanh niên trai tráng, sau đó đánh nổ đầu của họ, đánh nát nguyên thần của họ!

Hàng ngàn hàng vạn tơ máu lan tràn bốn phía, cắn nuốt khí huyết và tinh hồn của những Cự linh này. Chúng nó dày đặc như mây, che đậy toàn bộ bầu trời.

Chương 2136 - Tam phẩm thượng

Sở Hi Thanh đang mượn đặc tính của 'Thí Thần huyết cương' để che đậy tai mắt của người khác.

Màn hình huỳnh quang hư ảo trước mắt hắn cũng phát sinh biến hóa tương ứng.

Nguyên công: Hỗn Độn Vạn Tượng công (tầng 16 / Tam phẩm thượng), Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (tầng 17).

Khi Sở Hi Thanh lên cấp, hắn vẫn dùng điểm thiên nguyên để tăng Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân.

Sở Hi Thanh lập tức ngưng thần cảm ứng.

Hắn phát hiện lực lượng thần thức của mình gia tăng rất nhiều.

Lên cấp tam phẩm thượng thật ra không có liên quan đến nguyên thần, chủ yếu là biến hóa ở thân thể, ở lục phủ ngũ tạng, ở xương cốt, ở huyết tủy.

Vấn đề là căn cơ của linh hồn nằm ở thân thể, nằm ở khí huyết.

Thân thể càng mạnh, khí huyết càng mạnh, thì lực lượng linh hồn cũng càng mạnh mẽ hơn.

Sở Hi Thanh cũng được lực từ đó.

Ngoài ra xương cốt và máu thịt của hắn cũng mạnh mẽ hơn, khí huyết càng tinh khiết hơn, lượng chân nguyên nhiều hơn, vân vân…

Tổng thể mà nói, tố chất tổng hợp của thân thể đã tăng gần gấp ba.

Năng lực thực chiến của Sở Hi Thanh cũng được tăng lên tương ứng.

Thân thể mạnh mẽ, khiến cho hắn gánh chịu được nhiều lực lượng thiên quy hơn.

Mà võ tu ở cấp bậc Địa Bảng và Thiên Bảng, thắng bại thường được quyết định ở lực lượng thiên quy và cách vận dụng nó, kỹ xảo chém giết đã giảm bớt.

Nhưng điều này không giúp Sở Hi Thanh tăng hạng trên Thiên Bảng.

Đây là vì top 5 Thiên Bảng bây giờ, thậm chí có thể bao quát cả vị hạng 9 kia, tất cả đều có thực lực trên siêu nhất phẩm.

Bọn họ đều lấy thân nhất phẩm, nắm giữ lực lượng của Siêu Phẩm, thậm chí là Gần Thần.

Sở Hi Thanh còn cách tầng thứ đó một đoạn, cần thời gian nhất định mới có thể chạm đến.

Có lẽ phải chờ đến khi mình dùng hết 62 viên Ước Nguyện Thạch kia… không đúng, giờ là 64 viên, khi đó hắn mới có thể chạm đến ngưỡng cửa Siêu Phẩm hạ vị.

Sau khi quan sát cơ thể xong, Sở Hi Thanh lại hơi suy nghĩ một chút, rồi tạo ra một lớp đao cương màu tro ở bên ngoài cơ thể.

Nhưng đao cương này chỉ to khoảng ba phân, nhìn qua giống như những chiếc lân phiến sắc bén.

Chúng nó tràn đầy quanh người Sở Hi Thanh, lại liên tục xoay tròn như vòng xoáy.

Cùng lúc đó, trong cơ thể Sở Hi Thanh cũng có một vòng xoáy lớn.

Vòng xoáy này lấy Long Hổ Kim Đan làm trụ cột, liên tục di chuyển khí huyết, di chuyển thiên quy, thậm chí di chuyển tất cả thiên quy đạo luật trong thiên địa, tựa như một cái cối xay.

Toàn thân hắn lại là trung tâm của thiên địa, phạm vi mấy chục dặm quanh đây đều xoay quanh hắn.

Đây chính là thức thứ tư của Hỗn Độn Thiên Đao… Vô Cực Thần Qua!

Lấy Hỗn Độn Vạn Tượng công làm căn cơ, sua đó mặc kệ ngoại lực gì đánh tới, đầu tiên sẽ bị đao cương của hắn xé thành phấn vụn, khó làm bị thương hắn một sợi lông.

Nếu sau khi bị xé nát mà những sức mạnh này còn có thể đánh vào trong cơ thể hắn, vậy sẽ bị Vô Cực Thần Qua của hắn hấp thu và chuyển hóa, hóa thành chân nguyên Vô Tướng tinh khiết nhất.

Sở Hi Thanh không khỏi nhếch miệng cười, trong lòng sinh ra ý chờ mong.

Hắn hoàn thành chiêu Vô Cực Thần Qua này từ nửa tháng trước. Tiếc là vì tu vị không đủ, không thể thi triển.

Cho đến hôm nay, hắn rốt cuộc có thể sử dụng chiêu thức này.

Đây chính là chiêu thức hắn sáng tạo ra, không có người trước làm gương, không có Sở Vân Vân trợ giúp, cũng không mượn lực lượng của hệ thống.

Tất cả đều là Sở Hi Thanh hắn sáng tạo ra.

Hắn có một loại tự tin mãnh liệt, chiêu thức này tuyệt đối không kém hơn bất kỳ một chiêu thức nào trong Thần Ý Xúc Tử Đao!

Chỉ tiếc là trong thời gian ngắn, hắn không có cơ hội sử dụng chiêu thức này.

Có lẽ sau này cũng không có nhiều cơ hội sử dụng.

Dù sao thì trên thế gian này, cũng chỉ có vài người có thể phá vỡ Nhai Tí Đao, Thí Thần huyết cương và mười bốn tầng ngoại cương của hắn.

Sau khi trải nghiệm Vô Cực Thần Qua xong, Sở Hi Thanh liền thu hồi những sợi tơ máu che đậy mấy trăm dặm kia.

Hắn vẫn mở rộng đôi huyết dực, bóng người bay thẳng lên trên.

Sở Hi Thanh bay qua hai tầng mây, đi đến tầng thứ sáu của Bất Chu sơn.

Nơi này tràn đầy viêm hỏa và cương phong khốc liệt, ánh mắt trời cực kỳ nóng bỏng, thiêu đốt cả thần phách.

Hắn chân đạp hư không, tay đè đao, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn sang hướng Đế Thần cung.

Hắn rất nhanh đối mắt với một Cự linh ở bên kia.

Đó là một Cự linh mặc long bào đội đế miện, toàn thân bốc cháy.

Chiều cao của hắn phải 127 trượng, thân thể giống như một ngọn núi lớn, bên ngoài có năm con Đằng Xà dài 100 trượng quấn quanh, ngoài ra còn có vô số lôi đình màu đỏ thẫm lóe lên ở quanh người, làm nổi bật sức mạnh khổng lồ và uy nghiêm vô thượng của hắn.

Cự linh này có diện mạo khá giống nhân loại, da màu cổ đồng, ngũ quan như đao khắc, râu tóc lại là một mảnh đỏ thẫm.

Tròng mắt của hắn cũng là màu đỏ, nó đang toát ra sát ý và lửa giận vô biên.

Đó chính là thiên đế đương đại của Bất Chu sơn… Hoàng Thiên Viêm!

Ngày xưa, Sở Hi Thanh chỉ liếc nhìn người này một chút, hai mắt của hắn trực tiếp nổ tung.

Mà bây giờ, hắn đã có đủ lực lượng để sánh vai với kẻ này, thậm chí là chèn ép kẻ này!

Chương 2137 - Tam phẩm thượng (2)

Sở Hi Thanh nóng lòng muốn thử, hắn rất muốn thử một lần, xem xem có thể giết vào tòa Đế Thần cung này không, có thể chém giết một ít Cự linh cao phẩm không, xem xem thể xác của Hỏa Thần – Viêm Dung thế nào rồi.

Hoàng Thiên Viêm hiển nhiên là nhận ra ý nghĩ của Sở Hi Thanh, hai mắt hắn bỗng trợn lên, phát ra tiếng gào thét chấn động tầng mây: “Tất cả bộ tộc ở Bất Chu sơn, tất cả thần dân dưới tam phẩm đều ngủ cho trẫm! Không cần biết các ngươi dùng biện pháp gì, tất cả mọi người nhất định phải ngủ say, không được làm trái!”

Cùng lúc đó, trận pháp và cấm chế của Đế Thần cung cũng được mở ra, tận hơn 20 tầng, bao trùm chu vị ngàn dặm.

Tất cả mọi thứ phía trước Sở Hi Thanh đều cháy hừng hực.

Đó là Nhiên Thiên chi pháp của Hoàng Thiên Viêm!

Thiên quy cao đến tầng 30 này đang thiêu đốt quanh thần Sở Hi Thanh, cũng thiêu đốt đao ý của hắn.

Khóe miệng Sở Hi Thanh không khỏi cong lên, hiện ra vẻ châm biếm.

Nhập mộng ngủ say… trước không nói biện pháp này có tác dụng hay không, nhưng hành động này của Hoàng Thiên Viêm đã đặt con dân của hắn vào hoàn cảnh không thể phản kháng.

Ầm!

Đó là một thức Băng Hà Thế Kỷ của Sở Hi Thanh, cách không giao thủ với Nhiên Thiên chi pháp của Hoàng Thiên Viêm.

Khoảnh khắc này, toàn bộ tầng mây thứ sáu bị chia thành hai nửa!

Một nửa là biển lửa cuồn cuộn, một nửa địa ngục hàn băng.

Khi song phương đối kháng kịch liệt, có mấy đạo thần niệm mạnh mẽ không kém Hoàng Thiên Viêm đã hàng lâm đến vùng thế giới này.

Bọn họ không dám gia tăng địch ý và sát niệm lên người Sở Hi Thanh, chỉ là loanh quanh ở trên tầng mây thứ sáu. Một mặt là cố gắng thao túng thiên quy đạo luật để trợ giúp Hoàng Thiên Viêm, liên thủ áp chế Sở Hi Thanh; một mặt là đang cố gắng co rút thần ý, không để Sở Hi Thanh lợi dụng.

Lực lượng của song phương đã bắt đầu lan tràn ra chung quanh.

Phạm vi 300 quanh người Sở Hi Thanh đang liên tục nổ tung, cương phong và đao khí sắc bén đang bắn phá bốn phía.

Thiên quy đạo luật ở vùng thế giới này đã bị lực lượng của bọn họ vặn vẹo không ra hình dạng gì, toàn bộ không gian đều nằm trong trạng thái tan vỡ.

Cấm chế và trận pháp bên phía Đế Thần cung cũng đang bắt đầu vỡ nát!

Gương mặt lạnh lùng của Hoàng Thiên Viêm cũng đã chuyển sang màu đỏ thẫm. Năm còn Đằng Xà trên người cũng đã rời khỏi thân thể Hoàng Thiên Viêm.

Chúng không chỉ thiêu đốt toàn thân, mà còn mở hai cánh, ánh mắt hung ác và dữ tợn, dồn dập phát ra những tiếng gầm nặng nề.

Lúc này, đám chiến tướng và đại thần sau lưng Hoàng Thiên Viêm đều biến sắc mặt.

Cấm chế và trận pháp bên ngoài Đế Thần cung chỉ còn lại năm tầng cuối cùng, hơn nữa vẫn đang bị đao ý của Sở Hi Thanh nghiền ép.

Theo những tầng cấm chế và trận pháp vỡ vụn, bọn họ cũng cảm nhận được đao ý sắc bén và bá đạo đến tột đỉnh của Sở Hi Thanh.

Những người này đều nhìn về phía Hoàng Thiên Viêm, trong mắt không hẹn mà cùng toát ra vẻ khâm phục.

Cũng may là có vị Nam Thiên Đế này, bằng không bọn họ không thể đối kháng chính diện với đao ý của Sở Hi Thanh.

Nguyên thần của bọn họ sẽ bị đao ý của Sở Hi Thanh chém thành tro bụi trong một cái chớp mắt.

Lúc này, đại chủ tế của Hỏa Thần – Viêm Dung chợt gầm lên giận dữ: “Bệ hạ có lệnh, tất cả con dân dưới nhị phẩm đều ngủ ngay!”

Trước là dưới tam phẩm, bây giờ là dưới nhị phẩm.

Hắn biết tình hình của Hoàng Thiên Viêm vô cùng nguy hiểm, dưới áp lực nặng nề của đao ý kia, Hoàng Thiên Viêm đã không thể phát ra tiếng, vì vậy hắn phải làm thay.

Thật ra thì phương pháp ngủ say này cũng không có nhiều tác dụng lắm.

Có mấy người vẫn không yên tâm, dù thế nào cũng không thể ngủ nổi; có mấy người thì vừa ngủ đã mơ thấy cái tên Sở Hi Thanh đáng chết ngàn đao này; còn có người thì dứt khoát không nghe lệnh.

Nhưng điều này ít nhiều gì cũng giảm bớt áp lực cho Hoàng Thiên Viêm.

Sắc mặt căng thẳng của Hoàng Thiên Viêm cũng thả lỏng hơn một chút.

Nhưng song quyền của hắn vẫn nắm chặt, cánh tay nổi gân xanh, viêm hỏa trong mắt đã biến mất, lạnh lùng nhìn Sở Hi Thanh: “Hay cho một Vô Cực Đao Quân! Thần Ý Xúc Tử Đao này cũng rất bá đạo, không thẹn với danh xưng ‘vô địch phàm giới’, để trẫm nhìn mà than thở! Đáng tiếc các hạ còn chưa tu hành đến nơi đến chốn, muốn đánh vỡ Đế Thần cung thì quả thực là nằm mơ!”

Đám đại thần và chiến tướng ở phía sau hắn nghe vậy thì chỉ yên lặng không nói gì.

Vị bệ hạ này tuy khí thế bàng bạc, giọng nói báo đạo, thể hiện được uy nghiêm của Bất Chu sơn.

Nhưng mà lời nói này rõ ràng là đang ở thế yếu chịu thua, đặt Bất Chu sơn ở vị trí yếu.

Nếu là trước kia, võ tu nhân tộc dám xúc phạm uy nghiêm của Bất Chu sơn, như vậy hoàng đình Bất Chu sơn nhất định sẽ không tiếc tất cả đều chém giết, sau đó ăn thịt, ăn xương.

Sở Hi Thanh thì lại thấy buồn cười: “Quả thực là không bằng Huyết Nhai Đao Quân năm đó, vì vậy vẫn cần đối thủ để rèn luyện!”

Ầm!

Theo một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, lại một tầng cấm chế ngoài Đế Thần cung vỡ vụn.

Đám đại thần và võ tướng kia không khỏi tái xanh mặt.

Lần này, Hoàng Thiên Viêm không gánh chịu đao ý một mình nữa, hắn chỉ kiềm chế nguyên thần, cố thủ bản thân, để mọi người sau lưng chia sẻ áp lực giúp hắn.

Chương 2138 - Tam phẩm thượng (3)

Sắc mặt hắn vẫn bình tĩnh như thường, cột lửa ngập trời cao 1200 trượng kia cũng đã co rút lại còn không đến 700 trượng: “Thú vị! Huyết Nhai Đao Quân ngày xưa tuy vô địch thiên hạ, một đao trấn áp tứ sơn ngũ hải, lục hợp bát hoang, nhưng còn lâu mới cuồng ngạo như các hạ.”

Hắn chắp tay sau lưng, tiếp tục bễ nghễ nhìn Sở Hi Thanh: “Người người đều nói các hạ đa mưu túc trí, khôn khéo tự như quỷ, gian xảo như cáo, dường như không phải hạng người ngông cuồng không có lý trí như vậy.”

Trong khoảnh khắc này, tầng bảy tám chín của Bất Chu sơn đều ầm một tiếng rồi dấy lên xích hỏa.

Biển lửa thiêu đốt kịch liệt, làm cho toàn bộ Bất Chu sơn trông giống một cây đuốc, biển lửa ngập trời còn xông thẳng lên chín tầng mây, xu thế như muốn đốt xuyên phàm giới.

Sở Hi Thanh đọc được ý của Hoàng Thiên Viêm từ ánh mắt của hắn.

-Có chuyện gì từ từ nói, ngươi có điều kiện gì thì cứ nói, nhưng mà không được quá đáng.

Hắn lại đọc được tầng ý tứ thứ hai của vị này từ biển lửa ngập trời trên đỉnh Bất Chu sơn.

-Đừng khinh người quá đáng! Lão tử cùng lắm thì lưỡng bại câu thương, nếu như thực sự không ngăn được, vậy thì trực tiếp đốt xuyên trời, thỉnh cầu thần linh hạ phàm!

Sở Hi Thanh không khỏi ‘chậc’ một tiếng, không cam lòng mà hơi thu đao ý lại.

Thực lực của hắn bây giờ, chung quy vẫn không bằng Huyết Nhai Đao Quân năm đó.

Ngày xưa, Huyết Nhai Đao Quân cũng từng một người một đao lật tung Bất Chu sơn, nhưng tại thời điểm đó, dù vị thiên đế đời đó có đốt xuyên xuyên chín tầng mây, không tiếc dùng ba giọt ‘Hồng Mông nguyên tinh’ để đánh đổi, nhưng cũng không thể mời được bất kỳ vị thần linh nào hạ phàm.

Bởi vì khi đó, thần linh trung vị trở lên thì không thể dùng chân thân hạ giới, mà thần linh trung vị trở xuống thì lại không dám bước vào phàm giới, không dám đối kháng chính diện với Huyết Nhai Đao Quân.

Khi đó, dù Huyết Nhai Đao Quân không dùng Thần Ý Đao Tâm tụ tập ý niệm thì cũng có thể đối kháng chính diện với thần linh.

Thời khắc thần kiếp Huyết Nhai Đao Quân giáng lâm, các thần phải ép hắn vào chiến trường bất lợi nhất, nhưng vẫn có năm vị thần linh và rất nhiều Bán Thần ngã xuống.

Mà hắn bây giờ còn chưa thể làm được như vậy.

Tuy nhiên, dù không công phá được Bất Chu sơn, Sở Hi Thanh vẫn có thể ra tay với các bộ lạc Cự linh dưới Bất Chu sơn, có thể dùng Thần Ý Xúc Tử Đao đánh chết tất cả thanh niên trai tráng nơi này.

Còn nữa, thể xác của Hỏa Thần – Viêm Dung chính là nhược điểm lớn nhất của Hoàng Thiên Viêm.

Cho nên đối phương cũng hiểu, dù hôm nay hắn mời thần linh xuống đây, cuối cùng vẫn là lưỡng bại câu thương, ngọc đá cùng vỡ thôi.

Sở Hi Thanh lạnh lùng nhìn Hoàng Thiên Viêm: “Giao độc châu các ngươi ăn cắp của Cơ Dương ra! Còn nữa, giao tất cả tài liệu thí nghiệm phục chế Vọng Thiên Hống đời đầu ra đây, lại xử tử tất cả những người có quan hệ với chuyện này.”

Đây chính là mục đích thứ hai của Sở Hi Thanh khi chạy xa vạn dặm đến Bất Chu sơn này.

Hoàng Thiên Viêm nhíu chặt lông mày, sau đó vung tay nói: “Trừ điều kiện cuối cùng ra, trẫm có thể đồng ý với ngươi!”

Khi Hoàng Thiên Viêm nói hết câu, đại chủ tế kia hơi nhướng mày, nhưng ngay sau đó đã khôi phục bình thường, quay người đi vào trong điện.

Không lâu sau, vị đại chủ tế này lại đi ra, còn cầm thứ gì đó ném về phía Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh liền giơ tay đón những thứ này.

Đó là hai cái túi vải, và một cái lao tù chỉ to bằng nắm tay.

Trong túi vải thứ nhất là 22 viên độc châu; trong túi vải thứ hai là một lượng lớn quyển trục và ngọc giản (thẻ ngọc).

Bên trong pháp khí lao tù là ba con Vọng Thiên Hống.

Mấy con Vọng Thiên Hống này vốn có hình thể khổng lồ, nhưng bây giờ bị nhốt trong pháp khí thì chỉ to bằng đầu ngón tay.

“Cái pháp khí này, coi như trẫm tặng ngươi.”

Hoàng Thiên Viêm nhếch miệng cười, hiện ra ý trào phúng: “Chúng ta thí nghiệm và phục chế Vọng Thiên Hống, phần lớn đều hoàn thành ở Bất Chu sơn, nơi này có rất nhiều nhân tộc. Còn thí nghiệm ở Thần Châu các ngươi, chủ yếu là nhằm vào võ đạo của các ngươi.”

“Nhưng đó là thế lực trong nhân tộc các ngươi mời chúng ta qua hợp tác, nếu ngươi muốn báo thù cho những người kia, thì nên đi tìm bọn họ.”

“Không đủ!”

Sở Hi Thanh xem hết hai túi vải, ánh mắt lại lạnh lẽo như đao: “Thiếu mất hai viên độc châu, hơn nữa ai biết các ngươi có bản sao chép các tư liệu này hay không?”

Vị Nam Thiên Đế này cũng là một nhân vật rất vướng tay.

Người này vừa vặn đạp vào điểm mấu chốt của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh biết Bất Chu sơn không thể giao đám Cự linh tham gia thí nghiệm ra được.

Nhưng những độc châu và Vọng Thiên Hống này, hắn bắt buộc phải mang về.

Cơ Dương bị đánh cắp 27 viên độc châu.

Sở Hi Thanh đã tìm thấy ba viên, cộng thêm 22 viên trong túi, mới chỉ có 25 viên.

“Hai viên khác không nằm trong tay ta, chắc hẳn là trong tay một thế lực nào đó của Thần Châu các ngươi.”

Hoàng Thiên Viêm hơi lắc đầu: “Trẫm phục chế Vọng Thiên Hống đời đầu, chỉ là muốn lấy lực lượng cực âm và lực lượng điều khiển máu thịt để để chế tạo thể xác Tổ thần. Hiện giờ Vọng Thiên Hống đã vô dụng với Bất Chu sơn chúng ta, ta giữ lại bản sao cũng không có lợi ích gì. Nếu như ngươi không tin, thì trẫm cũng không có cách nào.”

Thật ra hắn từng có dự định một mũi tên trúng mấy con chim.

Vọng Thiên Hống đời đầu vừa có thể chế tạo thể xác cho Tổ thần, cũng có thể trở thành vũ khí, dùng thi tai đánh trọng thương nhân tộc.

Nhưng mà bọn họ còn chưa kịp thực hiện thì Sở Hi Thanh đã đánh đến trước mặt.

Hoàng Thiên Viêm không còn lựa chọn nàng khác, trước khi Tổ thần phục sinh, hắn không muốn làm vị Vô Cực Đao Quân này tức giận, cũng không muốn gây rắc rối.

Chương 2139 - Tam phẩm thượng (4)

Ánh mắt Sở Hi Thanh lại rất ngưng trọng.

Sau khi nghe Hoàng Thiên Viêm nói xong, hắn lập tức nghĩ đến Kiến Nguyên đế.

Hai quả độc châu kia, quá nửa là nằm trong tay tên cẩu hoàng đế và quốc sư kia.

“Thôi, hi vọng ngươi nói thật. Nếu như ngày sau ta phát hiện ngươi dám ẩn giấu, giữ lại độc châu và bản sao, Hỏa Thần tộc của Bất Chu sơn chắc chắn sẽ phải trả giá đắt.”

Sở Hi Thanh hừ một tiếng, thu túi vải và lao tù vào trong tay áo.

Nhưng tay phải của hắn vẫn đề Thiên Lý Chiêu Nhiên đao.

“Chuyện thứ hai! Sau ngày hôm nay, Bất Chu sơn không được tiến hành huyết tế nhân tộc, không được tàn sát tính mạng nhân tộc, cũng không được ngăn cản nhân tộc tu hành võ đạo, lại càng không thể ngăn cản nhân tộc Bất Chu sơn xuôi nam đến Thần Châu!”

Ầm!

Lúc này, lại một tầng cấm chế bên ngoài Đế Thần cung vỡ vụn!

Trong làn sóng cương lực nổ tung, đám đại thần và võ tướng bên trong điện đều là miệng mũi chảy máu.

Trong đó có hai mươi mấy vị thân vương nhất phẩm, tất cả đều là vẻ mặt lúng túng, thần thái tuyệt vọng.

Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh lại vẫn đáng sợ đến mức này!

Có mấy người trong số họ đang hối hận, lúc trước nên truyền lệnh cho bộ hạ, để bọn họ nghe theo lệnh của Nam Thiên Đế, thành thật đi ngủ.

Mí mắt Hoàng Thiên Viêm giật giật, sau đó mặt thản nhiên như không, giọng nói không cảm xúc: “Nhân tộc Bất Chu sơn cũng là sinh linh dưới trướng trẫm, trẫm tự nhiên sẽ chăm nom, đâu cần ngươi phải nói?”

Sở Hi Thanh thì lại mỉm cười: “Ta không thương lượng với ngươi. Toàn bộ Bất Chu sơn này, nếu có người dám làm trái lệnh ta, nhất định sẽ phải chịu cảnh diệt tộc!”

Khi hắn dứt lời, liền hóa thành độn quang, trở lại Dục Nhật thần chu đang lơ lửng ngoài 300 dặm.

Sở Hi Thanh nhìn Lục Loạn Ly đã trở về thuyền từ lâu: “Ngươi đo đạc xong rồi?”

“Xong rồi!” Lục Loạn Ly gật đầu một cái: “Ta tốt xấu gì cũng là thuật sư, có pháp thuật trợ giúp, cân đo đong đếm sẽ nhanh hơn võ tu nhiều.”

Sau đó nàng nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt kỳ dị: “Khí thế vừa rồi của ngươi thật là dọa người, ta còn cho rằng ngươi muốn giết vào Đế Thần cung thật cơ!”

Khi Lục Loạn Ly đang đo đạc thiên địa, lại phát hiện Sở Hi Thanh vẫn giữ lại hai phần sức lực.

Nếu hắn muốn đánh tan cấm chế và trận pháp bên ngoài Đế Thần cung, thì vẫn có thể làm được.

“Phô trương thanh thế, hù dọa bọn họ thôi.”

Sở Hi Thanh lắc đầu: “Nếu không phải sợ làm hỏng kế hoạch, sợ đánh rắn động cỏ, thì ta cũng muốn vào xem thật.”

Hắn rất muốn đi vào xem tòa ‘Nguyên Cổ huyết trì’ kia một chút.

‘Đông Hoàng tinh hồn’ trong cơ thể Sở Hi Thanh, chính là từ nơi này.

Hắn nghĩ trong tòa ‘Nguyên Cổ huyết trì’ này, nhất định có cất giấu bí ẩn nào đó, chứ không đơn giản như mặt ngoài.

Lục Loạn Ly nghe vậy thì nghi hoặc: “Kế hoạch?”

“Dù sao cũng không thể giết quá nhiều, nên ta cũng lười ra tay!”

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng: “Áp lực quá lớn, Bất Chu sơn này sẽ không loạn nổi. Loạn Ly ngươi có biết câu chuyện Ngụy Vũ đại đế ngày xưa không?”

Thế giới này không có Tào Tháo, nhưng lại có cái Ngụy Vũ đại đế.

Ngày xưa, Ngụy Vũ đại đế xua quân bắc phạt, mấy đối thủ của hắn ở bảy châu phương bắc liền đồng tâm hợp lực, kết thành liên quân để chống lại, khiến đại quân của Ngụy Vũ đại đế thương vong nặng nề.

Mà ngay khi Ngụy Vũ đại đế dừng chiến tranh, lui binh khôi phục nguyên khí, thì đám kẻ địch ở phía bắc kia không có uy hiếp từ bên ngoài, bắt đầu nội đấu, bắt đầu tự đánh lẫn nhau.

Sau hai năm, vị Ngụy Vũ đại đế này liền dễ dàng thống nhất toàn bộ phương bắc.

Đương nhiên, tình huống của hắn không giống, nên cách xử lý cũng phải hơi khác một chút.

Theo Sở Hi Thanh biết, ba đại hoàng tộc còn lại và những vương tộc bên dưới đều không muốn nhìn thấy Hỏa Thần – Viêm Dung phục sinh.

Vị vậy hôm nay Sở Hi Thanh chạy đến Bất Chu sơn gây sự, cũng là tăng áp lực cho Hoàng Thiên Viêm, ép Hỏa Thần tộc phải gia tốc phục sinh Viêm Dung, kích thích sóng ngầm ở trên Bất Chu sơn.

Lục Loạn Ly nghe vậy thì cũng nghĩ đến điển cố kia, trên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc.

Sở Hi Thanh đã điều động Dục Nhật thần chu bay đi, lọt vào tầng mây thứ bảy: “Chúng ta trở về, Loạn Ly ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng, tiếp theo có thể phải mượn uy lực thần bảo của ngươi.”

Lục Loạn Ly nghe vậy thì nhất thời rùng mình một cái: “Nói cái khách, tiếp theo chúng ta còn phải chiến một trận?”

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên: “Ngươi nói xem?”

Lục Loạn Ly cảm thấy khả năng này là rất cao.

Tại Bất Chu sơn, Hoàng Thiên Viêm và đám Cự linh Siêu Phẩm kia không dám ra tay với Sở Hi Thanh; nhưng nếu ra khỏi Bất Chu sơn, đến nơi hoang vu không ngoài, vậy thì chưa chắc sẽ có tình huống đó.

Vị thiên đế này ăn quả đắng như vậy, sao có thể nuốt giận vào bụng?

Mà lúc này, Hoàng Thiên Viêm đứng trước cung điện, dùng ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm vào đạo độn quang đang bay xa kia.

Bóng người của hắn bỗng nhiên hóa thành ngọn lửa hừng hực.

Chương 2140 - Tăng lên

Khi Sở Hi Thanh điều khiển thuyền bay lên chín tầng mây, liền phân tâm ra nhìn bảng nhân vật của mình.

Điểm thiên nguyên của hắn đã lên đến 47.312.

Nhiều hơn ngày hôm qua tận 35.000 điểm.

Một phần trong đó là từ Luận Võ Thần Cơ và Thiên Cơ Võ Phổ.

Một phần là bắt nguồn từ trận chiến vừa rồi.

Cái sau mới là đầu to.

Khi đó, chỉ tính những vị thần linh nhìn chằm chằm vào trận chiến vừa rồi mà Sở Hi Thanh cảm ứng được, đã có hơn 60 vị.

Sở Hi Thanh cố tình lựa chọn Bất Chu sơn để tăng cấp, chính là vì mục đích này.

Đây mới là một mũi tên trúng mấy con chim.

Vừa thăng cấp đồng thời vừa thu thập được một lượng lớn điểm thiên nguyên.

Tiếp đó, Sở Hi Thanh nhìn vào cột thiên phú của mình.

Nơi đó có thêm một cái ‘Hỗn Độn Chân Nguyên (cấp 1)’.

---Đây là thiên phú huyết mạch do ngươi tự nghĩ ra, tự ngưng tụ, nó là kết hợp của Hỗn Độn chi pháp và huyết mạch Vạn Tượng. Lập ý là ‘Nguyên cứu góc rễ chân thực của vũ trụ, ngược dòng tìm hiểu căn nguyên của vạn vật’!

Huyết mạch này có thể điều động pháp lực Hỗn Độn, đề luyện ra tất cả thiên quy võ ý sinh ra ở Hỗn Độn từ tầng 10 trở xuống, cũng có thể tăng một cảnh giới của tất cả thiên quy võ ý tầng 15 trở xuống, hơn nữa còn sở hữu năng lực ‘Truy Chân Sóc Nguyên’, có thể để nguyên thần của ngươi ngược dòng về ban sơ của hỗn độn, nhìn trộm diện mạo chân thật của bất kỳ thiên quy đạo luật nào.

Chủ 1: Đây là thiên phú huyết mạch hoàn toàn mới, độc nhất vô nhị trên thế gian, trước nay chưa từng có, cũng không có gương để noi theo, do đó không thể sử dụng điểm thiên nguyên và Ước Nguyện Thạch để tăng lên.

Chú 2: Huyết mạch này tạm thời nằm ở đẳng cấp Thần giai thượng thừa nhất, nhưng đây không phải cố định. Quá trình diễn biến và cô đọng tiếp theo, sẽ ảnh hưởng đến cấp bậc cuối cùng của huyết mạch này.

Đây chính là thiên phú huyết mạch mà Sở Hi Thanh ngưng tụ ra.

Hắn chính là dùng 'Thí Thần huyết cương' để che giấu thứ này.

Sở Hi Thanh muốn lên cấp dưới mắt của mọi người, nhưng không định để cho người khác biết hắn đã ngưng tụ được huyết mạch của bản thân.

Huyết mạch Hỗn Độn Chân Nguyên này không chỉ có phẩm chất cực cao, năng lực cũng cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí còn mạnh hơn Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết và Táng Thiên thần huyết một bậc.

Tuy nhiên, quá trình Sở Hi Thanh tự ngưng tụ huyết mạch lại tương đối dễ dàng.

Tuy rằng hắn bị cướp đoạt huyết mạch Vạn Tượng, nhưng trong cơ thể vẫn còn huyết thống của gia tộc.

Khó khăn chân chính là ở phía sau.

Tất cả võ tu có ý xung kích Siêu Phẩm trong thiên hạ, khi mới bắt đầu tự ngưng tụ huyết mạch thì đều là dã tâm bừng bừng, phẩm chất ban đầu đều cao đến dọa người.

Nhưng cuối cùng có thể ngưng tụ ra huyết mạch cực phẩm thì lại chẳng có mấy người.

Có thể ngưng tụ ra huyết mạch cấp bậc Gần Thần thì lại ít mà lại ít.

Đại đa số đều bị hiện thực bức bách, phải hạ thấp phẩm chất huyết mạch xuống, thậm chí là từ bỏ giữa đường.

Vì vậy mới ban đầu là Thần giai thì cũng không tính là gì, có thể giữ vững cấp bậc này đến cấp 32 thì mới là quý giá.

Đến khi đó, cấp bậc huyết mạch cũng coi như đứng vững.

Ngoài ra, năng lực của cái huyết mạch này cũng rất mạnh, nhưng trong thời gian ngắn lại không thể giúp hắn quá nhiều.

Chỉ có năng lực Truy Chân Sóc Nguyên kia, có thể giúp hắn nghiên cứu các loại thiên quy.

Cái này thật ra bắt nguồn từ huyết mạch Vạn Tượng của Sở gia.

Huyết mạch Vạn Tượng có một loại năng lực tên là Vạn Tượng Thiên Diễn, cũng có thể diễn hóa ra diện mạo của bất kỳ thiên quy đạo luật nào.

Sở Hi Thanh thì lại hòa Hỗn Độn chi pháp vào trong đó, cuối cùng nhận được năng lực Truy Chân Sóc Nguyên.

Đáng tiếc là huyết mạch này mới chỉ cấp 1, năng lực Truy Chân Sóc Nguyên này chỉ dùng được một lần một ngày, một lần chỉ dùng được không đến nửa khắc.

Bằng không mà phối hợp với Thái Thượng Thông Thần và huyết mạch Nguyên Thần của hắn, ngộ tính của hắn sẽ tăng cực kỳ kinh người.

Sở Hi Thanh lập tức mở võ đạo bảo khố ra, rồi bắt đầu quét mới.

Dựa theo kinh nghiêm quá khứ, mỗi khi hắn thăng cấp thì sẽ quét ra rất nhiều đồ tốt.

Hệ thống quả nhiên không làm hắn thất vọng.

Ngay sau đó, mấy cái đồ án đã hiện ra ở trước mắt hắn.

Nguyên Thần cấp 19, cần 15 điểm thiên nguyên để đổi.

Nguyên Thần cấp 20, cần 45 điểm thiên nguyên để đổi.

Nguyên Thần cấp 21, cần 135 điểm thiên nguyên để đổi.

Nguyên Thần cấp 22, cần 405 điểm thiên nguyên để đổi.

Sở Hi Thanh lập tức đổi hết.

Tuy rằng không có năng lực mới, nhưng có thể cường hóa tất cả những năng lực đã có.

Ví dụ như năng lực Sáng Đạo Như Ý: Người nắm giữ có thể vận dụng hồn lực và chân nguyên để kích phát. Trong chín cái hô hấp, tạm thời tăng cường 10 tầng thiên quy Như Ý, do đó tâm tưởng sự thành, khiến vạn vật thiên địa biến hóa theo tâm ý của ngươi, để vạn sự trong thiên địa phát triển theo ý của ngươi.

Trước kia là 9 tầng, bây giờ là 10 tầng, trước kia là ba cái hô hấp, bây giờ là chín cái hô hấp.

Nhưng bởi vì năng lực này tiêu hao quá khổng lồ, Sở Hi Thanh vẫn chưa từng sử dụng.

Lại ví dụ như Trí Nguyên, không chỉ thời gian sử dụng dài hơn, trí tuệ và ngộ tính cũng tăng trên diện rộng; còn có Khí Nguyên và Huyết Nguyên cũng được cường hóa ở trình độ nhất định.

Chương 2141 - Tăng lên (2)

Tiếp đó là Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp 22, cần 405 điểm thiên nguyên.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp 23, cần 1215 điểm thiên nguyên.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp 24, cần 3645 điểm thiên nguyên.

Sở Hi Thanh biết Sở Vân Vân bây giờ đang cần khôi phục thiên phú này.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của nàng bây giờ chỉ có cấp Chương, khả năng kéo dài không bằng lúc trước.

Sở Hi Thanh cũng muốn tăng thiên phú này lên, để Sở Vân Vân có thể hút thêm chút máu, khôi phục nhanh hơn.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp 24 cũng thức tỉnh một loại năng lực mới.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn tin tức một chút, khóe môi không tự chủ được mà cong lên.

Sau đó còn có huyết mạch Nhai Tí.

Huyết mạch Nhai Tí cấp 22, cần 135 điểm thiên nguyên.

Huyết mạch Nhai Tí cấp 23, cần 405 điểm thiên nguyên.

Tuy rằng không kiếm được Nhai Tí cấp 24 để thức tỉnh năng lực mới, nhưng cũng rất tốt rồi.

Cuối cùng là Thái Thượng Thông Thần cấp 22 và cấp 23.

Sở Hi Thanh cực kỳ thỏa mãn, lần này hệ thống cho hắn tận bốn loại thiên phú, quả thực là để hắn được yêu mà sợ.

Tiếp đó Sở Hi Thanh quét thêm hơn 500 điểm thiên nguyên, nhưng vẫn không thu hoạch được gì, lúc này mới từ bỏ.

Hắn biết hệ thống lại bắt đầu rồi, có quét nữa cũng vô dụng.

Tuy nhiên, không quét được thiên phú huyết mạch, nhưng hắn lại nhìn thấy một món đồ tốt khác.

Thiên Địa Căn: Cần 10.000 điểm thiên nguyên. Thứ này có thể giúp ngươi thay đổi bất kỳ một loại huyết mạch thần thú hay Tổ thần nào, cũng có thể trợ giúp ngươi đúc lại công thể, thay thế tất cả bí dược nhị phẩm và dưới nhị phẩm của công pháp này. Cũng có thể phối hợp với các loại tài liệu khác để luyện chế linh đan, tăng cường dược hiệu.

Mắt Sở Hi Thanh hiện lên vẻ kinh ngạc.

Ngày xưa, Vô Tướng thần tông đã dùng Thiên Địa Căn để mê hoặc tai mắt của người khác.

Không lâu sau, Vô Tướng thần tông lại thật sự lấy được một gốc từ tay Kiến Nguyên đế.

Có điều tông môn đã dùng gốc Thiên Địa Căn này lên người Hạ Bạch Thạch, trợ giúp Hạ Bạch Thạch tái tạo tu vị.

Sở Hi Thanh nhìn Thiên Địa Căn rồi rơi vào suy ngẫm.

Hắn nghĩ đến Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân của mình.

Từ đầu đến cuối, hắn chưa sử dụng bất kỳ bí dược nào của công pháp Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân này.

Trước kia hắn không muốn bỏ thời gian vào Bá thể, chỉ là hai năm gần đây, vì hiện thực cần, nên Sở Hi Thanh mới bắt đầu chú trọng vào Bá thể.

Tất cả đều dựa vào hệ thống, chiến đồ và lực lượng huyết mạch, nên Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân mới có tầng 17.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, nói không chừng cái Thiên Địa Căn này có thể giải quyết vấn đề lớn nhất bây giờ của hắn.

Sở Hi Thanh suy ngẫm chốc lát, liền đổi gốc Thiên Địa Căn này.

Nhưng hắn không lựa chọn sử dụng ngay, mà vẫn cất bên trong kho chứa đồ.

Sau đó, Sở Hi Thanh nhìn về phía bảng nhân vật của mình.

Danh vọng: Tam phẩm thượng (Thiên Quân) / Nhất phẩm thượng (Thiên Quân).

Võ đạo: Thần Ý Xúc Tử Đao (tầng 22), Vô Tướng Tru Thiên Đao (tầng 22), Thần Ý Như Tâm Đao (tầng 21), Hỗn Độn Thiên Đao (tầng 20), Thần Hành Vô Tướng (tầng 20), Vạn Kiếp Thần Tru Chỉ (tầng 20), Ngọa Tuyết thần đao (tầng 29), Cửu Luân thần ấn(tầng 18), Cửu Luân Ngự Kiếm chân quyết (tầng 20 / phong).

Võ ý: Nhai Tí chân ý (tầng 26), Tru Thiên chân ý (tầng 24), Như Ý chân ý (tầng 24), Hỗn Độn chân ý (tầng 20), Kim Cương chân ý (tầng 22), Vĩnh Hằng chân ý (tầng 23), Bất Diệt chân ý (tầng 18), Trảm Thiên chân ý (tầng 18), Trụ Thiên chân ý (tầng 17), Tiệt Thiên chân ý (tầng 12), Nghĩ Thiên chân ý (tầng 9), Hàn Thiên chân ý (tầng 9), Phong Thiên chân ý (tầng 9), Cấm Thiên chân ý (tầng 9), Đống Thiên chân ý (tầng 9).

Nguyên công: Hỗn Độn Vạn Tượng công (tầng 16/ tam phẩm thượng), Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (tầng 17).

Điểm thiên nguyên: 30.916.

Ước Nguyện Thạch: 264.

Thiên phú: Hỗn Độn Chân Nguyên (cấp 1), Táng Thiên thần huyết / dị (cấp 23), Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (cấp 24), Nguyên Thần (cấp 23), Thần Dương (cấp 24), Thái Thượng Thông Thần (cấp 23), Nhai Tí (cấp 23), Thần Thương (cấp 21), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (cấp 21), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (cấp 21).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn chú, cộng sinh (cấp 8), Lê Tham chiến ấn (cao), Thái Sơ thần vận (cực), Huyết tùng Thần hạch, Thần Tâm (cấp 6/ Câu Trần), Phá Lỗ Lệnh – Thiên Chấn Đại Hãi, Như Ý Thần Chú.

Tuổi thọ: 32.824 ngày.

Bởi vì lên tam phẩm thượng quá nhanh, các loại võ đạo của Sở Hi Thanh không thay đổi gì nhiều.

Các loại thiên phú huyết mạch của hắn thì lại tăng rất nhiều.

Tuổi thọ cũng tăng nhiều, đã có thể sống 89 năm, hắn bây giờ có thể sống lâu hơn đại đa số phàm nhân rồi.

Lúc này, giọng nói của Lục Loạn Ly lại truyền vào tai hắn: “Sư huynh, bọn họ đến rồi.”

Nội tâm Sở Hi Thanh vẫn thản nhiên như không.

Hắn thậm chí còn không thèm đóng bảng nhân vật lại, mà trực tiếp quay đầu nhìn về phía sau.

Sở Hi Thanh đã nhận ra mười mấy đạo ý niệm của Siêu Phẩm đuổi theo sau lưng mình từ trước.

Khí thế mạnh nhất và cũng là nhất phẩm duy nhất trong đó… chính là vị Nam Thiên Đế Hoàng Thiên Viêm kia.

Độn pháp của người này cực nhanh, lại cực kỳ cẩn thận, vẫn luôn cẩn thận bám sát ở ngoài 1200 dặm, không xa không gần.

Hắn không biết sau khi Sở Hi Thanh đổi thiên phú huyết mạch, thì hồn lực đã tăng nhiều, phạm vi cảm ứng cực hạn của Thần Ý Đao Tâm đã mở rộng đến 1350 dặm quanh người.

“Không cần để ý đến bọn họ.”

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, hiện ra nụ cười trào phúng: “Bọn họ không dám động thử ở nơi này.”

Nơi này cách Bất Chu sơn quá gần, chỉ có hơn ba vạn dặm.

Mà phạm vi 15 dặm quanh Bất Chu sơn, đều là nơi dân cư đông đúc.

Phạm vi thống trị của Bất Chu sơn tuy rất rộng lớn, nam bắc 90 vạn dặm, đông tây 40 vạn dặm, diện tích gấp 10 lần Thần Châu. Nhưng tất cả bộ tộc tương đối mạnh mẽ đều sẽ tụ cư ở gần Bất Chu sơn.

Quanh Bất Chu sơn chính là nơi sản lượng linh dược cao nhất thiên hạ ngày, không có một trong.

Ba đại thần sơn còn lại là Côn Luân, Trường Sơn và Thiên Đế đều kém hơn một bậc.

Chương 2142 - Tăng lên (3)

Sở Hi Thanh lập tức tăng tốc, tốc độ của Dục Nhật thần chu đã tăng lên đến cực hạn.

Khi chạy được 7 vạn dặm, đám Cự linh Siêu Phẩm phía sau đã theo không kịp, bị hắn bỏ lại rất xa.

Ngay cả Hoàng Thiên Viêm cũng phải dốc hết sức lực để truy đuổi.

Lục Loạn Ly cũng yên tâm.

Nàng nghe nói ngày xưa hóa thể của Tố Phong Đao cũng từng lẻn vào Bất Chu sơn, chém thể xác của Hỏa Thần – Viêm Dung.

Khi đó Bất Chu sơn cũng truy kích Tố Phong Đao, tình cảnh khi đó tuyệt đối không kém hơn ngày hôm nay.

Vấn đề là Sở Hi Thanh bây giờ đã là tam phẩm thượng, thực lực chỉ thua hóa thể của Tố Phong Đao một hai bậc.

Ngoài ra, hắn còn có huyết mạch Thần DƯơng, có thể phát huy tốc độ nhanh nhất của Dục Nhật thần chu, chân nguyên lại là vô cùng vô tận.

Sở Hi Thanh không để ý đến kẻ địch ở phía sau.

Hắn lại mở võ đạo bảo khố ra, ném 1000 điểm thiên nguyên và hai viên Ước Nguyện Thạch vào viên Thần Nguyện Chi Tâm ở trong bảo khố.

Làn này hắn cầu nguyện là: nghiên cứu ảo diệu của Hàn Phong chi pháp trong nửa khắc đồng hồ.

Hai viên Ước Nguyện Thạch này là tiền lời khi tàn sát Hôi Huyết tộc, xem như là nằm ngoài dự đoán.

Sở Hi Thanh muốn dùng 2 viên Ước Nguyện Thạch này để làm thí nghiệm, nhìn xem nên phối hợp Ước Nguyện Thạch và điểm thiên nguyên thế nào là phù hợp nhất.

Mà khi Thần Nguyện Chi Tâm tuôn ra hào quang lóng lánh, đầu óc Sở Hi Thanh chợt ‘oanh’ một tiếng.

Khoảnh khắc này, Sở Hi Thanh cảm giác ý thức của mình cực kỳ rõ ràng, ý nghĩ cực kỳ nhạy cảm, thần hồn thì lại hòa sâu vào thiên địa.

Sở Hi Thanh thậm chí còn có ảo giác, cảm thấy khoảnh khắc này mình chính là thiên đạo.

Nửa khắc trôi qua rất nhanh, con ngươi của Sở Hi Thanh lại có tiêu cự.

Sở Hi Thanh nhìn bảng nhân vật trước mắt, lại âm thầm hoảng sợ.

Bốn loại chân lý võ đạo là Hàn Thiên, Đống Thiên, Phong Thiên, Cấm Thiên của hắn, đều tăng lên đến tầng 16.

Chỉ trong nửa khắc ngắn ngủi, toàn bộ đều tăng lên tầng 16.

Thực chất thì không chỉ như vậy, Sở Hi Thanh còn nắm giữ Ngọa Tuyết thần đao, nhưng chưa từng hiểu ảo diệu ở trong đó.

Nói chung là hiệu quả của hai viên Ước Nguyện Thạch đã vượt xa khỏi dự đoán của hắn, khiến ngộ tính và trí tuệ của bay lên đến trình độ cực kỳ khủng bố.

Trong khoảnh khắc đó, Sở Hi Thanh thậm chí còn nhìn thấy căn nguyên của phiến thiên địa này, ‘Thiên đạo’ kia tựa như vô số xiềng xích ngưng tụ thành, lại giống như một chiếc luân bàn khổng lồ đang chuyển động tuần hoàn.

Lục Loạn Ly đứng ở trên boong thuyền, nàng tay đè đao, mày liễu nhíu chặt, lại nhắc nhở: “Hắn chuẩn bị ra tay…”

Lúc này, đại đa số Cự linh Siêu Phẩm đã bị bỏ xa.

Chỉ có Hoàng Thiên Viêm và hai vị Siêu Phẩm nữa là theo kịp.

Hoàng Thiên Viêm thì còn tốt, hai Cự linh Siêu Phẩm còn lại thì rất gian nan.

Lúc này bọn họ còn không ra tay, thì có thể sẽ không còn cơ hội ra tay.

Quả nhiên, một cái chớp mắt tiếp theo, chung quanh Dục Nhật thần chu đã bốc cháy hừng hực.

Tất cả mọi thứ bên trong trời mây đều bị thiêu đốt, thậm chí ngay cả không gian cũng đốt cháy hừng hực.

Không gian và hư không phía trước Dục Nhật thần chu đã bị Nhiên Thiên chi pháp vặn vẹo đến không ra hình dạng gì.

Cùng lúc đó, một người khổng lồ lửa cũng xuất hiện ở phía sau Dục Nhật thần chu.

Chiều cao của người khổng lồ phải hơn 200 trượng, đứng ở mười dặm phía sau Dục Nhật thần chu. Toàn thân đều là Thái Dương chân hỏa và Lục Đinh thần hỏa, mà còn tỏa ra một lượng lớn ánh sáng vàng chói mặt, tựa như mặt trời thứ hai giữa bầu trời.

Đó cũng không phải bản thể của Hoàng Thiên Viêm, mà là 'Viêm Dung Thiên Thần' do Hoàng Thiên Viêm triệu hồi.

Cái Viêm Dung Thiên Thần này là cùng một tính chất với bộ 'ngôi sao La Hầu' của Sở Hi Thanh, nó tụ tập ý chí tàn dư của Viêm Dung, dung hợp với lực lượng viêm hỏa trong thiên địa mà thành.

Ngày xưa, sau khi Thái Hạo ngã xuống thì Viêm Dung từng tranh cướp quyền bính mặt trời, nỗ lực thay thế Thái Hạo, vì vậy nên hắn nắm giữ cả Bính hỏa và Đinh hỏa.

Bính hỏa là Dương hỏa, bắt nguồn từ mặt trời, đứng đầu nhất chính là Thái Dương chân hỏa; Đinh hỏa là âm hỏa, bắt nguồn từ Giáp Mộc, mạnh mẽ nhất chính là Lục Đinh thần hỏa.

Viêm Dung Thiên Thần này vừa hiện thân, nhiệt độ chung quanh chợt tăng mạnh, ngọn lửa đỏ ngập trời kia càng ngày càng mãnh liệt hơn.

Sắc mặt Sở Hi Thanh vẫn dửng dưng như cũ, hắn hai tay đè đao, súc thế tụ lực, đồng thời nói: "Quanh Dục Nhật thần chu, không được nhóm lửa!"

Trong chớp mắt, biển lửa ngợp trời chợt biến mất không còn tăm tích.

Ngay cả ngọn lửa quanh thân Viêm Dung Thiên Thần cũng bị lực lượng của Sở Hi Thanh tiêu trừ sạch sẽ.

Trong thân thể nó vẫn đang cháy hừng hực, nhưng ngọn lửa kia không thể nào tiết ra ngoài dù chỉ một chút.

Sở Hi Thanh là dùng Thần Ý Như Tâm Đao, trực tiếp xóa bỏ tất cả Hỏa pháp.

Cái này vận dụng tương tự với Giới Luật chi pháp, nhưng thật ra không tương đồng lắm.

Giới Luật chi pháp dựa vào trừng phạt nhiều hơn, ngươi dám dùng lửa vậy ta sẽ trừng phạt ngươi. Còn Thần Ý Như Tâm Đao thì trực tiếp xóa bỏ!

Khi ngọn lửa bị dập tắt, Hoàng Thiên Viêm bỗng nhiên lao ra từ trong Viêm Dung Thiên Thần.

Đây là Hỏa độn, lấy ngọn lửa trong cơ thể Viêm Dung Thiên Thần làm neo, trực tiếp xuyên qua 1200 dặm.

Hắn nói với giọng lạnh lẽo: “Không hổ là Chân Linh Như Ý, Thần Ý Như Tâm Đao thật là bá đạo!”

Chương 2143 - Tăng lên (4)

Lúc này, Hoàng Thiên Viêm nắm một chiến đao hai màu đỏ vàng trong tay, hóa thân thành một đạo lôi đình màu đỏ son, đánh thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Tuy rằng thiên quy Nhiên Thiên và Hỏa pháp ở nơi này đã bị Sở Hi Thanh xóa bỏ.

Nhưng Hoàng Thiên Viêm thân là đệ nhất nhân trong cấp bậc nhất phẩm, trong huyết mạch ẩn chứa lực lượng của sáu loại thiên quy mạnh mẽ!

Hắn còn nắm giữ Lôi pháp cực mạnh, có thể ngưng tụ Đinh Hỏa thần lôi và Bính Hỏa thần lôi.

Hắn còn nắm giữ Dung Thiên tầng 30, làm cho tất cả mọi thứ chung quanh bắt đầu bị hòa tan!

Nơi này không thể cháy, nhưng vẫn có thể bị đốt tan!

Sở Hi Thanh nhìn đạo lôi đình màu đỏ son kia đánh tới, trong mắt lại hiện ra một tia kỳ dị: “Loạn Ly!”

Lục Loạn Ly lập tức hiểu ý.

Thời cơ chính là lúc này!

Lục Loạn Ly lập tức rút đao ra khỏi vỏ, một đao ‘Nhiễu Thiên Loạn Địa chém về phía trước.

Tu vị của nàng chỉ là tứ phẩm thượng, nhưng mà mượn lực lượng của Loạn Thiên Tử Kim Chuy, một đao này của nàng vẫn có thể làm công pháp của Hoàng Thiên Viêm xuất hiện hỗn loạn trong một sát na.

Sau khi Lục Loạn Ly chém một đao này, nàng bỗng nhiên hiểu ra.

Nàng ý thức được mình cần phải bỏ nhiều công sức trên Bình Thiên và Lượng Thiên.

Chỉ có hiểu rõ quy củ của thiên địa, thì mình mới biết nên làm thế nào để nhiễu loạn chúng!

Mà lúc này, trong hư không cũng truyền ra một tiếng ‘cheng’.

Đó là thanh Thiên Lý Chiêu Nhiên đao của Sở Hi Thanh đánh bay đạo lôi đình màu đỏ son kia, cũng chính là Hoàng Thiên Viêm.

Hoàng Thiên Viêm súc thế đã lâu, lại vận dụng lực lượng huyết mạch, uy lực tương đương với cực chiêu của nhân tộc.

Sở Hi Thanh thì lại trực tiếp dùng Báo Ứng chi pháp của năng lực Huyết Nhai Nguyên Hồn để phản xạ lại.

Một cái chớp mắt sau, thanh Băng Phách Thiên Tuyết đao của Sở Hi Thanh cũng ra khỏi vỏ!

Hắn cũng đã súc thế từ lâu, một thức Băng Hà Thế Kỷ lập tức đóng băng toàn bộ thiên địa.

Hàn lực vô biên vô tận lan tràn chu vi trăm dặm, không chỉ đóng băng tất cả vật chất, mà còn đóng băng cả thời gian và không gian.

Nội tâm Hoàng Thiên Viêm cũng hơi lạnh lẽo.

Hắn bị một đòn của chính mình phản xạ, khiến cho lục phủ ngũ tạng đau nhức, khí huyết và chân nguyên toàn thân gần như bị hòa tan.

Hắn dùng chín phần lực lượng vào một đòn này, sau đó chính hắn phải gánh chịu hết.

Nhưng phiền phức nhất vẫn là một đao kia của Lục Loạn Ly, lực lượng huyết mạch trong cơ thể hắn hỗn loạn, không thể ngưng tụ tất cả lực lượng để ứng phó.

Khi Băng Phách Thiên Tuyết đao của Sở Hi Thanh chém qua, Hoàng Thiên Viêm chỉ có thể sử dụng được sáu phần mười lực lượng.

Theo hai người giao thủ, toàn thân Hoàng Thiên Viêm bắt đầu tụ một lớp băng, cả người đều bị đóng băng tại chỗ.

Hoàng Thiên Viêm lập tức bạo phát, đánh tan tầng băng bên ngoài cơ thể. Hắn lập tức nhìn thấy một ánh đao sắc bén tuyệt thế đánh đến trước mắt!

Đó là Tru Thiên Đao – Tru Thần Diệt Ma!

Nội tâm Hoàng Thiên Viêm lạnh lẽo, lại nghĩ đến mà sợ.

Đao pháp hệ Hàn của Sở Hi Thanh không hề giống với tình báo.

Khi Sở Hi Thanh đóng băng Hoàng Thiên Đình, có người nói khí lạnh phiêu tán 300 dặm, có thể thấy Sở Hi Thanh căn bản là không thể khống chế hàn lực.

Nhưng mà ngày hôm nay, hàn lực của Sở Hi Thanh không chỉ mạnh đến mức có thể sánh vai với Hỏa pháp của hắn, mà lực khống chế cũng tăng mạnh.

Bằng không thì hắn cũng không bị Sở Hi Thanh đóng băng rồi.

Nếu không phải hắn có một kiện thần khí, giúp hắn phá băng trong khoảnh khắc, thì có lẽ hắn đã bị Sở Hi Thanh chém đầu rồi!

Tại thời khắc cuối cùng, Hoàng Thiên Viêm vẫn né được một đòn này của Sở Hi Thanh.

Theo một tiếng ‘cheng’ vang lên, cương lực nổ tung trong thiên địa, làn sóng khí tràn ra bốn phía, toàn bộ thân thể Hoàng Thiên Viêm đều bị đánh bay ra ngoài 20 dặm mới có thể dừng lại.

Sau đó hắn cũng không đuổi theo nữa, mà trơ mắt nhìn Sở Hi Thanh lái thuyền bay xa.

Khi Dục Nhật thần chu bay ra ngoài ngàn dặm, khóe miệng Hoàng Thiên Viêm bỗng nhiên tràn ra một tia máu tươi, nơi ngực của hắn cũng kết thành một lớp băng mỏng.

Ngay sau đó, hàn băng và máu tươi lại bốc hơi và tiêu tan, mà đúng lúc này, hai vị Cự linh Siêu Phẩm kia đã chạy đến nơi.

“Vì sao không đuổi tiếp?”

Đó là một vị thái thượng tộc lão của Bất Chu sơn, xuất thân từ Hành Thủy tộc, một trong tứ đại hoàng tộc của Bất Chu sơn.

Hắn cau mày, vẻ mặt không vui: “Chỉ cần ngươi ngăn cản hắn trong chốc lát, chúng ta có thể đuổi kịp. Hôm nay vốn là cơ hội tốt nhất để tiêu diệt kẻ này.”

Hoàng Thiên Viêm trấn áp khí huyết trong cơ thể, trên mặt lại thản nhiên như không: “Không phải ta không muốn đuổi, mà là không đuổi nổi! Thực lực của người này có thể sánh ngang với Hoàng Thiên Đình. Ta đã dùng toàn lực mà vẫn bị hắn đẩy lùi, không thể ngăn cản chiếc thuyền kia trong chốc lát.”

Thật ra hắn bị Hàn pháp của Sở Hi Thanh đánh trọng thương phế phủ và nguyên thần.

Nhưng Hoàng Thiên Viêm không thể tỏ vẻ suy yếu, bằng không sẽ có người nhân cơ hội này mà ra tay với Hỏa Thần tộc.

Chương 2144 - Tăng lên (5)

Một vị Siêu Phẩm khác ở đây là chiến soái xếp hạng 4 của Bất Chu sơn.

Hắn cũng không biết Hoàng Thiên Viêm bị thương, mà chỉ cho rằng Hoàng Thiên Viêm cố tình giữ sức, không muốn dốc hết sức lực thôi.

Vị chiến soái này rất tiếc nuối, lại vô cùng không cam lòng: “Đáng tiếc! Đáng trách! Vừa rồi, hóa thể của ‘Thanh Tịnh chi chủ’ đã đến Bất Chu sơn!”

Hoàng Thiên Viêm hơi sững sờ, rồi lại bình tĩnh như thường.

Hoàng Thiên Viêm đến thì sao? Bọn họ vẫn không ngăn được, trừ phi là hắn liều mạng ngăn cản.

Lúc này, Thần Tịnh Ly đúng là đã chạy đến dưới Bất Chu sơn.

Nàng cau mày liễu, trong mắt hiện ra vẻ tiếc nuối và căm tức.

Thần Tịnh Ly hàng lâm từ một ngày trước, khi đó nàng liền chạy đến Sương Châu ở phía bắc ‘Vô tận băng nguyên’.

Thần Tịnh Ly đoán rằng Sở Hi Thanh nhất định sẽ chạy đi thăng cấp, mà Sương Châu thì có năm con á loại hỗn độn nhị phẩm tam phẩm, có thể dùng để luyện chế bí dược tam phẩm.

Nhưng nàng lại không ngờ được, Sở Hi Thanh chạy xa trăm vạn dặm để đến Bất Chu sơn, dùng máu của tộc chủ Hôi Huyết tộc làm bí dược.

Mà sau khi nàng nghe tin và chạy đến đây, thì Sở Hi Thanh đã đi trước một bước.

Người này không đi về phía nam, mà lại chạy về phía tây nam, vừa hay thoát khỏi nàng.

Thần Tịnh Ly tiếc hận không thôi, Bất Chu sơn vốn là nơi rất tốt để chém giết Sở Hi Thanh!

Nàng lập tức lắc lắc đầu, bắt đầu thôi diễn hướng đi của Sở Hi Thanh.

Thực lực của Sở Hi Thanh tiến bộ rất nhanh, nàng ra tay càng muộn, thì độ khó lại càng cao.

Nhưng mà để Thần Tịnh Ly đau đầu chính là, bản thân nàng tuy am hiểu bói toán và thôi diễn, lại có minh hữu như Thần Phổ Chiếu.

Tuy nhiên trên người Sở Hi Thanh có thần ân của Táng Thiên, Lê Tham và Thái Sơ Huyền Nữ.

Hai cái trước thì cũng thôi, nhưng Thái Sơ Huyền Nữ có thể che đậy tất cả thuật toán thôi diễn của nàng.

Hiện giờ, Thần Tịnh Ly chỉ có thể dùng biện pháp ngu ngốc nhất, chính là suy đoán hướng đi của Sở Hi Thanh.

…

Trên Dục Nhật thần chu, Sở Hi Thanh cảm thấy khá là tiếc nuối, vừa rồi hắn chỉ thiếu một chút nữa là có thể chém chết vị Nam Thiên Đế kia rồi.

Sở Hi Thanh cũng không ngờ một đao kia của Lục Loạn Ly lại mạnh đến vậy.

Hắn cũng không ngờ Hàn Phong chi pháp của mình lại cường hóa Ngọa Tuyết thần đao lên đến mức độ đó.

Bằng không hắn nhất định sẽ sử dụng lá bài tẩy, thử giết chết Hoàng Thiên Viêm.

Đáng tiếc là cơ hội chỉ có một lần, sau này Hoàng Thiên Viêm sẽ có đề phòng, rất khó làm lại lần thứ hai.

Dù sao Hoàng Thiên Viêm cũng là cường giả siêu nhất phẩm, sức chiến đấu đạt đến Siêu Phẩm trung vị, các loại năng lực đều vượt xa Sở Hi Thanh.

Sau khi loại bỏ cái đuôi phía sau, Sở Hi Thanh tiếp tục điều khiển thuyền bay về phía tây nam.

Lục Loạn Ly không biết hắn muốn đi đâu, cũng lười hỏi.

Một đao chém Hoàng Thiên Viêm vừa rồi, khiến cho nàng có rất nhiều cảm ngộ.

Nên sau khi chiến đấu kết thúc, Lục Loạn Ly liền ngồi xếp bằng trên boong thuyền.

Một mặt là dùng pháp thuật đo đạc thiên địa, một mặt là nghiên cứu cảm ngộ vừa rồi.

Mãi đến tận mười canh giờ sau, Lục Loạn Ly mới hơi nhướng mày: “Ngươi muốn đến Lê Sơn?”

Bạch Tiểu Chiêu đang ngủ, vừa nghe thấy hai chữ Lê Sơn thì đã ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn xuống bên dưới.

Sở Hi Thanh thì hơi gật đầu: “Lê Sơn Lão Mẫu mời ta đến một chuyến, nàng có việc nói với ta, mà ta cũng có vài nghi vấn muốn thỉnh giáo nàng.”

Hai mắt Bạch Tiểu Chiêu sáng ngời, trong mắt tràn đầy vui mừng.

Nàng ngóng nhìn về phía trước, trong mắt hiện ra vẻ chờ mong mãnh liệt.

Lê Sơn nằm ở phía tây bắc Thần Châu, dãy núi này không quá hiểm trở, nhưng diện tích lại rất rộng lớn.

Đây là một dãy núi cực lớn, trải dài năm châu Ung Lương Lũng Tần Hải, đông tây nam bắc đều đạt hơn 27 ngàn dặm, tương đương với toàn bộ diện tích của Băng Châu.

Bên trong núi cây cỏ xanh um tươi tốt, sơn linh thủy tú, che chở vô số thú loại và yêu loại sinh tồn.

‘Lê Sơn thiên cung’ của Lê Sơn Lão Mẫu nằm ở phía đông nam của ngọn núi chính là ‘đỉnh Vấn Thiên’.

Đáng nhắc đến chính là, nơi này khá gần thành Vọng An, chỉ cách có 17 ngàn dặm.

Các đời hoàng triều đều định đô ở vùng Hà Lạc hoặc hai châu Tần và Ung, chính là vì các đời hoàng đế đều cực kỳ kiêng kỵ Lê Sơn, nhưng lại không thể làm gì Lê Sơn, chỉ có thể lấy lung lạc làm chủ. Bọn họ không ngừng gia phong thần hào cho Lê Sơn Lão Mẫu, chỉ cầu Lê Sơn yên ổn tại chỗ.

Có điều, một mạch Lê Sơn đúng là một nhà thủ quy củ nhất trong bốn đại thánh địa của yêu tộc.

Trừ phi là nhân tộc khai thác vào nội bộ Lê Sơn, chèn ép không gian sinh tồn của yêu tộc, bằng không thì Lê Sơn và nhân tộc sẽ nước sông không phạm nước giếng, không liên hệ gì với nhau.

Sở Hi Thanh lại bay thêm hai canh giờ, lúc này mới lao xuống từ chín tầng mây, hạ xuống một ngọn núi cao có hình như nến.

Đây chính là một trong những ngọn núi chính của Lê Sơn, đỉnh Vấn Thiên.

Đỉnh núi này đã bị tước thành một vùng bằng phẳng, diện tích khoảng hơn 50 dặm, phía trên cung điện thành cung, kháng trúc đài cao, lầu các đa dạng, san sát và nối tiếp nhau.

Chương 2145 - Bí ẩn cực dương cực âm

Khi Sở Hi Thanh hạ xuống trước tòa ‘Lê Sơn thiên cung’ hùng vĩ kia, lại phát hiện có mấy ngàn ‘người’ đang chờ đón ở đây.

Tất cả đều là đại yêu hóa hình, tu vị cao thì có nhất phẩm thượng, thấp cũng là tam tứ phẩm.

Ngoài ra còn có vô số yêu loại đang nằm trong mây mù ở chung quanh.

Khi Dục Nhật thần chu dừng lại, mấy ngàn người này đều cúi đầu thi lễ với Sở Hi Thanh: “Cung nghênh Vô Cực Đao Quân giá lâm Lê Sơn!”

Sở Hi Thanh khá là kinh ngạc, hắn nhảy xuống khỏi Dục Nhật thần chu, nghi hoặc quét mắt nhìn tứ phía: “Chư vị, đây là cớ gì? Cần gì phải làm lễ lớn như vậy?”

Hắn hỏi chính là Hàm Quang phu nhân đứng ở phía trước, còn có một ông lão gầy gò, giữa mi tâm có ấn ký chữ ‘Tù’.

Hàm Quang phu nhân là nhất phẩm hạ, cũng không tính là nổi bật trong các đại yêu nhất phẩm của Lê Sơn.

Nàng được đứng đầu là vì nàng từng tiếp xúc với Sở Hi Thanh, để nàng đứng ở trên để thuận tiện đãi khách.

Người còn lại hẳn là âm Khuông Lục Hợp – Tù Thiên Niên vang danh thiên hạ.

Bản thể của hắn là Tù Ngưu, một trong ‘Long chi cửu tử’, là một thần thú có sức chiến đấu siêu nhất phẩm, đã hóa hình từ cấp độ nhất phẩm, đứng hàng thứ 2 trên ‘Thiên Bảng dị tộc’.

Người này còn được xưng là ‘Lê Sơn Yêu Tướng’, chấp chưởng chính vụ ở Lê Sơn hơn 700 năm nay.

“Đao Quân không chỉ là top 10 Thiên Bảng đương đại, lấy Thần Ý Xúc Tử Đao uy lăng thiên hạ, còn cầm hai ngàn vạn đại quân, là chủ của mười châu, là Nhân Hoàng dự bị, Lê Sơn ta tự nhiên phải lấy lễ tiếp đón.”

Hàm Quang phu nhân nhận ra Sở Hi Thanh đang khó hiểu về chuyện khác, liền mỉm cười: ‘Lão Mẫu nhà ta chấp chưởng lực lượng tuế nguyệt, cách đây không lâu đã nhận được tin Đao Quân đến chơi từ dòng sông thời gian, cho nên mới bảo bọn ta chờ đón tại đây.”

Khi nàng nói chuyện, tất cả đại yêu ở phía sau đều đang nhìn Sở Hi Thanh.

Ánh mắt của bọn họ hoặc là nghi ngờ khó hiểu, hoặc là tò mò, hoặc là kiêng kỵ, hoặc là căm ghét, nhưng không có bất cứ kẻ nào dám coi thường.

Vị Vô Cực Đao Quân này chỉ mới tam phẩm mà đã bước vào top 10 Thiên Bảng rồi, hơn nữa chiến tích còn rất khủng bố.

Từ khi Sở Hi Thanh xuất đạo đến nay, đã có rất nhiều cao thủ chết trong tay hắn, Thiên Bảng Địa Bảng đều không ngoại lệ.

Thần Ý Xúc Tử Đao của vị này còn đáng sợ hơn, sau mấy trận đại chiến, đã tàn sát hơn trăm vạn Cự linh và binh mã Đại Ninh.

Nói một cách khó nghe, ngoại trừ Lê Sơn Lão Mẫu ra thì toàn bộ Lê Sơn này cộng lại cũng không phải đối thủ của Sở Hi Thanh.

Tù Thiên Niên cũng quan sát Sở Hi Thanh và tiểu Tóc Húi Cua trên vai Sở Hi Thanh, trong mắt hắn lại hiện ra vẻ tán thưởng.

Hắn khẽ mỉm cười, thái độ rất thân thiết: “Đao Quân, xin mời! Lão Mẫu đang chờ ngài trong ‘Thiên Thu điện’.”

Sở Hi Thanh phát hiện vị này nhìn mình và tiểu Tóc Húi Cua như là trưởng bối đang nhìn con cháu vậy.

Hắn cũng không cảm thấy kinh ngạc.

'Long chi cửu tử' đều là huyết khí của Bàn Cổ hóa thành, cũng đều bị một mạch Cự linh áp chế, quan hệ vẫn luôn rất thân thiết.

Có lẽ trong mắt vị Tù Thiên Niên này, hắn nắm giữ huyết mạch Nhai Tí và tiểu Tóc Húi Cua đều là vãn bối cùng tộc của hắn.

Sở Hi Thanh ôm quyền thi lễ với đám đại yêu ở chung quanh, sau đó mới cất bước đi theo Tù Thiên Niên và Hàm Quang phu nhân vào trong cửa cung nguy nga tráng lệ.

Bạch Tiểu Chiêu thì không đi vào cùng hắn.

Nàng tìm kiếm trong đám người một lát, khi nhìn thấy một bóng người áo trắng thì vẻ mặt rung lên, rồi lập tức lao qua bên đó.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn lướt qua, liền biết đó là vị tỷ tỷ kia của Bạch Tiểu Chiêu, là vị đại yêu tứ phẩm đã từng đưa Bạch Tiểu Chiêu đến bí cảnh cửu phẩm.

Bạch Tiểu Chiêu có tình cảm rất sâu với nàng, lúc này lâu ngày không gặp, tự nhiên là kích động, có lẽ nàng có rất nhiều chuyện muốn nói với vị tỷ tỷ này.

Sở Hi Thanh không để ý lắm, hắn đi theo Tù Thiên Niên vào trong 'Thiên Thu điện'.

Lê Sơn Lão Mẫu ngồi ở trên cao.

Sở Hi Thanh ngẩng đầu nhìn vị đại lão yêu tộc này.

Khí chất của vị này cực kỳ cao quý và lãnh diễm, giống hệt với lần hàng lâm vào thân Tiểu Chiêu.

Nàng cũng không hề già một chút nào, nhìn qua chỉ khoảng 20 tuổi, da thịt trắng hơn tuyết, khuôn mặt tươi cười lãnh diễm xuất trần, không chút tỳ vết tựa như búp bê, một đôi mắt trong suốt như như mặt hồ sâu, làm chấn động hồn phách người, khi nhìn quanh còn ngậm lấy khí phách ngạo nghễ tất cả, để người tự ti mặc cảm, không dám khinh nhờn.

Sở Hi Thanh lại không tự chủ được mà nghĩ đến câu 'Huyền Hoàng thủy đế cưỡi Thừa Hoàng, thọ hai ngàn tuổi'.

Hắn vội vàng vứt bỏ suy nghĩ lung tung, cúi người hành lễ, không dám để lộ ý niệm khinh nhờn khi đứng trước mặt chính chủ.

“Vãn bối Sở Hi Thanh tham kiến Lão Mẫu! Nguyện Lão Mẫu vạn thọ vô cương, vĩnh tại cùng năm tháng!”

Nhưng Sở Hi Thanh mới khom người được một nửa, liền bị một luồng sức mạnh cản lại.

“Không cần như vậy! Tương lai ngươi quá nửa là Nhân hoàng đương đại, lão thân không chịu nổi một lễ này.”

Ánh mắt Lê Sơn Lão Mẫu lại rơi vào trên người tiểu Tóc Húi Cua: “Lần này ngươi đến Lê Sơn, chủ yếu là vì nó đúng không? Muốn ta giúp nó khai tuệ?”

Chương 2146 - Bí ẩn cực dương cực âm (2)

“Đúng vậy! Có điều, ta muốn giúp cả Bạch Tiểu Chiêu khai tuệ nữa.”

Sở Hi Thanh hơi xấu hổ: “Cũng là vì lời mời cách đây không lâu của Lão Mẫu!”

Nguyên nhân chính vẫn là tiểu Tóc Húi Cua và Bạch Tiểu Chiêu, nếu như không phải vì hai tên nhóc này, Sở Hi Thanh cũng không biết phải chờ đến khi nào mới đến đây.

“Ngươi làm ta khó xử rồi.” Lê Sơn Lão Mẫu nắm tay vịn, mặt không đổi sắc: “Suối Thần Tuệ của Lê Sơn chỉ có một chút như vậy mỗi năm, danh ngạch cũng đã định trước rồi.”

Lúc này, Sở Hi Thanh chuẩn bị đưa tay vào trong tay áo.

Suối Thần Tuệ của Lê Sơn có thể hỗ trợ tất cả yêu loại mở mạch thông tuệ, có thể gia tăng linh tuệ của yêu thú trong thời gian cực ngắn, lĩnh ngộ các loại thần thông trong huyết mạch.

Thật ra thì nhân tộc cũng có thể sử dụng, nhưng ai bảo Suối Thần Tuệ này lại ở Lê Sơn chứ?

Danh ngạch Suối Thần Tuệ đúng là có hạn, hàng năm chỉ có ba đến năm người.

Sở Hi Thanh tự nhiên không thể mở miệng là Lê Sơn Lão Mẫu sẽ nhường cho hắn hai danh ngạch, vì thế nên hắn đã chuẩn bị một phần hậu lễ.

Nhưng trước khi hắn kịp mở miệng, Tù Thiên Niên đã chen vào: “Lão Mẫu! Thuộc hạ cho rằng, chúng ta không ngại cho Đao Quân tất cả bốn danh ngạch của năm nay.”

Tù Thiên Niên ngẩng đầu nhìn nhau với Lê Sơn Lão Mẫu: “Lão Mẫu, Lê Sơn ta đúng là có rất nhiều yêu đang chờ đợi danh ngạch Suối Thần Tuệ này. Nhưng lại không có kẻ nào có thể ảnh hưởng đến thiên hạ và tương lai như Đao Quân. Để bọn họ chờ một năm thì có sao đâu?”

Lê Sơn Lão Mẫu hơi nhướng mày, sau đó gật đầu: “Lời này có lý! Vậy cho bọn họ danh ngạch năm nay đi!”

Mắt Sở Hi Thanh sáng lên, nhìn về phía Tù Thiên Niên với vẻ cảm kích.

Đây đúng là niềm vui bất ngờ, không ngờ mình và Lục Loạn Ly cũng có thể lấy được tư cách sử dụng Suối Thần Tuệ.

Sau đó hắn lại lấy ba cái hộp gấm ra: “Lão Mẫu, đây là một chút tâm ý của vãn bối, kính xin Lão Mẫu vui lòng nhận.”

Trong này là ‘Thái Sơ Huyền Sâm’, Đại Tinh Linh Dịch và ngọc tủy 3000 năm, tất cả đều là thứ có ích với yêu tộc, cũng có thể kéo dài tuổi thọ.

Sở Hi Thanh là một người biết điều, há có thể lấy không đồ của người khác? Vì vậy hắn đã tăng thêm một phần ngọc tủy.

Lê Sơn Lão Mẫu liền phất tay một cái, hút những hộp gấm này đến trước người.

Nàng cũng không có hứng thú với đồ vật ở bên trong, nhưng lại nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt thưởng thức: “Ngươi là một đứa trẻ tốt!”

Nàng lập tức quét mắt nhìn chung quanh: “Tất cả mọi người lui ra ngoài đi.”

Lục Loạn Ly đứng sau lưng Sở Hi Thanh vốn không để ý, mãi đến khi ánh mắt của Lê Sơn Lão Mẫu rơi vào người nàng và tiểu Tóc Húi Cua.

Lúc này Lục Loạn Ly mới ý thức được, ‘tất cả mọi người’ ở đây là bao gồm cả mình và tiểu Tóc Húi Cua.

Khóe môi nàng giật giật vài cái, không cam lòng nhưng vẫn túm cổ tiểu Tóc Húi Cua đi ra ngoài.

Chốc lát sau, trong tòa cung điện này chỉ còn lại Lê Sơn Lão Mẫu và Sở Hi Thanh.

“Ta bảo ngươi rảnh rỗi thì đến Lê Sơn một chuyến, thật ta là được người nhờ vả, chuyển một món đồ cho ngươi.”

Lê Sơn Lão Mẫu đứng dậy, cất bước đi đến trước người Sở Hi Thanh.

Nàng đưa cho Sở Hi Thanh một bình ngọc: “Đây là một người nào đó nhờ ta giao cho ngươi, có lẽ tương lai sẽ có tác dụng lớn. Còn dùng thứ này vào lúc nào, vậy thì do ngươi tự lựa chọn.”

Sở Hi Thanh hơi khó hiểu, tiếp nhận bình ngọc lên xem, trong mắt lập tức hiện ra vẻ vui mừng và ngờ vực.

Bên trong bình ngọc này là một thứ hiếm thấy trong thiên hạ, có thể giúp hắn thăng cấp nhị phẩm hạ, thậm chí là nhất phẩm hạ mà không bị quấy rầy.

Sở Hi Thanh cũng biết sau này mình muốn thăng cấp là cực kỳ gian nan.

Đặc biệt là hai cửa ải lớn là nhị phẩm và nhất phẩm này, có thể nói là khó khăn tầng tầng.

Không chỉ rất nhiều thế lực phàm giới sẽ cản trở, mà đám thần linh kia cũng nhất định can thiệp vào.

Vì vậy đừng thấy hắn đang đứng top 10 Thiên Bảng mà nhầm, con đường phía trước của hắn đã bị chặt đứt, khả năng thăng cấp là nhỏ bé không đáng kể.

Đây chính là vì sao Sở Hi Thanh nghĩ tất cả biện pháp để gia tăng thực lực cho tiểu Tóc Húi Cua.

Nó là thần thú cộng sinh với hắn!

Lực lượng của tiểu Tóc Húi Cua, hắn cũng có thể sử dụng được.

Mặc kệ thế nào thì Sở Hi Thanh cũng không thể nắm giữ sức chiến đấu Siêu Phẩm ở trước khi bước vào nhị phẩm, nhưng nếu như có thêm tiểu Tóc Húi Cua, vậy nói không chừng bọn họ có thể vượt qua ngưỡng cửa này.

Còn về phần Bạch Tiểu Chiêu, nàng chính là tiện thể.

Nhưng mà bây giờ, Lê Sơn Lão Mẫu lại trao cho hắn một cơ hội lên cấp an toàn.

Sở Hi Thanh ngước mắt nhìn Lê Sơn Lão Mẫu, giọng nói khàn khàn: “Lão Mẫu, xin hỏi người kia rốt cuộc là ai?”

Đến cùng là người nàng đã dốc hết sức lực để giúp hắn?

“Không thể nói.”

Lê Sơn Lão Mẫu lắc đầu, vẻ mặt thản nhiên: “Tên của người này, bị vô số đại năng trong thiên địa quan tâm. Ta giao thứ này cho ngươi, đã là liều lĩnh lắm rồi. Một khi tiết lộ tên của hắn, có thể sẽ kinh động tứ phương.”

“Thật ra ngươi không cần để ý, cũng không cần khó hiểu, chỉ cần biết thế gian bây giờ, có rất nhiều người đang chờ mong ngày ngươi chứng đạo Vĩnh Hằng là được.”

Chương 2147 - Bí ẩn cực dương cực âm (3)

Sở Hi Thanh suy tư một lát, sau đó lại cúi người thi lễ với Lê Sơn Lão Mẫu: “Đa tạ Lão Mẫu, ân thành đạo như ân tái tạo, vãn bối vô cùng cảm kích.”

Hắn biết thứ này tuy là do nhân vật thần bí kia tặng, nhưng mà Lê Sơn Lão Mẫu cũng đã tốn không ít công sức.

Chỉ có vị này mới có thể che giấu thiên cơ trong quá trình bảo tồn và chuyển giao, cũng chỉ có vị này mới có thể giấu diếm tai mắt của chúng thần.

Hiện giờ, con đường trước mặt hắn đã được người trải một nửa, Sở Hi Thanh há có thể không cảm kích.

Lê Sơn Lão Mẫu khẽ mỉm cười, lần này nàng thản nhiên nhận một lễ này.

Khi Sở Hi Thanh ngẩng đầu lên, nàng lại nhìn thấy vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc của hắn.

Lê Sơn Lão Mẫu không khỏi hiện ra vài phần tò mò: “Nhìn vẻ mặt của ngươi, lẽ nào còn có chuyện quan trọng gì khác?”

“Vãn bối còn có một việc, muốn xin Lão Mẫu giải đáp nghi hoặc.”

Sở Hi Thanh hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng: “Lão Mẫu đã trải qua năm tháng dài đằng đẵng, kiến thức rộng rãi, hiểu biết rất nhiều bí ẩn trên thế gian. Vậy ngài có biết có chuyện gì trong thiên địa này, nhất định phải có lực lượng cực âm và cực dương hợp lại một thể mới có thể hoàn thành không?”

Lê Sơn Lão Mẫu nghe vậy thì sững sờ, rồi lập tức nắm lấy tay của Sở Hi Thanh, trong đôi mắt thâm sâu và lành lạnh kia lại hiện ra ánh sáng lóng lánh.

Trên mặt nàng liên tục xuất hiện những cảm xúc như bất ngờ, thoải mái và mừng rỡ. Đôi tay ngọc kia còn nắm chặt lại, một tiếng ‘răng rắc’ vang lên, Sở Hi Thanh liền gãy xương tay.

Trên gương mặt xinh đẹp tuyệt luân kia đã khôi phục vẻ lành lạnh và bình tĩnh.

“Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy!” Nàng nỉ non hai câu, sau đó lại nhìn Sở Hi Thanh với vẻ áy náy: “Xin lỗi, câu nói này của Hi Thanh ngươi thật sự là làm ta quá bất ngờ.”

Lê Sơn Lão Mẫu cũng không thể áp chế nội tâm rung động của mình, giọng nói nàng run run, nhưng thần thái vẫn lạnh như băng: “May mà ngươi đến hỏi ta. Bây giờ ta không thể cho ngươi đáp án, cũng hi vọng ngươi không nên hỏi lại. Ngươi có thể tự mình đi tìm chân tướng, nhưng không được nhắc đến trước mặt người khác.”

Sở Hi Thanh cau mày, rồi gật đầu.

Tuy rằng Lê Sơn Lão Mẫu không nói gì, nhưng Sở Hi Thanh cũng đoán được một bộ phận từ thần thái và giọng nói của đối phương.

Trong thiên địa này đúng là có một việc lớn quan hệ đến cực âm cực dương, hơn nữa còn chống lại ý chí của các thần.

Sau đó Lê Sơn Lão Mẫu lại trịnh trọng nói: “Nhiệm vụ hàng đầu của ngươi bây giờ là mau chóng tăng tu vị, tốt nhất là có thể bước vào nhất phẩm trong vòng hai năm. Bằng không…”

Nàng cũng không nói hết lời, mà cất bước đi về phía cửa điện, ngửa đầu nhìn bầu trời.

“Mặc kệ là nhân tộc các ngươi, hay là long tộc, hoặc là những di thần của Thiên đế nhân tộc như chúng ta… đều sẽ không có bất kỳ tương lai nào…”

Sở Hi Thanh không hiểu lắm, nhưng nội tâm dần dần nặng nề hơn.

Hắn không cho rằng Lê Sơn Lão Mẫu nói chuyện giật gân, nhất định là có nguy cơ gì đó sắp phát sinh.

Hắn cũng có thể cảm nhận được đại khái từ những hành động dị thường của mấy người Lý Trường Sinh.

Sở Hi Thanh lại vô cùng đau đầu.

Lên nhất phẩm trong vòng hai năm? Chỉ sợ là Sở Vân Vân cũng khó làm được.

…

Một tháng sau, Sở Hi Thanh điều động Dục Nhật thần chu rời khỏi Lê Sơn.

Bạch Tiểu Chiêu mệt mỏi nằm nhoài trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh.

Tiểu Tóc Húi Cua thì lại rất hưng phấn, nó nhảy nhảy nhót nhót ở trên bả vai Sở Hi Thanh, thỉnh thoảng lại mở đôi trọng đồng để quét nhìn bốn phía.

Tiểu Tóc Húi Cua đang nhìn bốn phía, Sở Hi Thanh lại đang nhìn nó, cũng đang ngưng thần cảm ứng biến hóa trong cơ thể của tiểu Tóc Húi Cua.

Trọng đồng trong mắt tiểu Tóc Húi Cua chính là Huyết Nhai Trọng Đồng, là thần thông tiểu Tóc Húi Cua mới thức tỉnh khi vào tam phẩm hạ.

Nó còn thức tỉnh Huyết Nhai Nguyên Hồn, cũng bắt nguồn từ Huyết Nhai Đao Quân.

Hai loại năng lực thiên phú này đều được Huyết Nhai Đao Quân thay đổi, ghi chép trong Thiên Thù Thần Ý Đao và Thần Ý Xúc Tử Đao, ngoài ra còn khắc dấu bên trong thiên quy Nhai Tí.

Bởi vì lực lượng của hai loại thiên phú này quá huyền bí, tiểu Tóc Húi Cua vẫn không thể nắm giữ, mãi đến khi 'khai tuệ' xong, linh trí tăng mạnh, nó mới có thể thức tỉnh hai loại năng lực mạnh mẽ này.

Huyết Nhai Nguyên Hồn thức tỉnh ở cấp 15, Huyết Nhai Trọng Đồng thức tỉnh ở cấp 18. Mà huyết mạch Nhai Tí của tiểu Tóc Húi Cua đã là cấp 21.

Nhất định phải nhắc đến là, cấp bậc huyết mạch Nhai Tí không quyết định tu vị của tiểu Tóc Húi Cua, mà 'Tiên Thiên Thần Thể' mới là căn bản của Cự linh và yêu tộc.

Đây là kế thừa từ tổ tiên của bọn họ, là hạt nhân trong huyết mạch của những tiên thiên thần linh thời viễn cổ kia.

Mặc kệ là yêu tộc hay Cự linh, đều là từng bước gia tăng Tiên Thiên Thần Thể, đạt đến trình độ chứng đạo Vĩnh Hằng.

Nhân tộc cũng là như vậy, đám thần linh kia phong ấn chính là Tiên Thiên Thần Thể.

Mà không chỉ là huyết mạch Nhai Tí của tiểu Tóc Húi Cua tăng lên.

‘Long chi cửu tử’ cũng giống như nhân tộc, ngoại trừ lực lượng huyết mạch của Tổ thú ra, còn có thể kế thừa thần thông khác của mạch Bàn Cổ.

Chương 2148 - Bí ẩn cực dương cực âm (4)

Ngoài ra, các đời Nhai Tí xuất sắc cũng sẽ tự ngưng tụ huyết mạch, rồi truyền thừa lại cho hậu bối.

Tiểu Tóc Húi Cua bây giờ, không chỉ nắm giữ hai loại huyết mạch cấp bậc Gần Thần của Nhai Tí, mà còn thức tỉnh một loại huyết mạch Thần Giai của mạch Bàn Cổ, đó là Đấu Chiến Thánh Thể.

Đây là một loại lực lượng huyết mạch hệ Kim cực kỳ mạnh mẽ, chẳng những có thể giúp thân thể của tiểu Tóc Húi Cua vững chắc không phá, mà còn có thể giúp công kích của nó trở nên vô cùng sắc bén, nắm giữ lực phá hoại và lực xuyên thấu cực kỳ mạnh mẽ.

Sở Hi Thanh cũng vì thế mà trả giá không ít, hắn muốn gia tăng hiệu quả của ‘khai tuệ’ lên đến cực hạn, nên đã đầu tư 5 viên Ước Nguyện Thạch và 1000 điểm thiên nguyên để ước nguyện.

Không phải Sở Hi Thanh không muốn đầu tư nhiều hơn, mà sau vài lần thí nghiệm, hắn đã phát hiện đây là tỷ lệ tốt nhất.

Ước Nguyện Thạch và điểm thiên nguyên, tỷ lệ thích hợp nhất là 1 với 200.

Hơn nữa thời gian một tháng, thì dùng 5 viên Ước Nguyện Thạch là tốt nhất. Dù dùng nhiều hơn thì cũng tăng lên không đáng kể, không có lời.

Vì giúp tiểu Tóc Húi Cua tăng cấp, Sở Hi Thanh còn cố tình chạy một chuyển đến Hỏa Châu.

Nơi đó có mấy con á loại hỗn độn nhị phẩm tam phẩm, có thể dùng làm bí dược.

Sở Hi Thanh cũng có thu hoạch không ít trong liền khai tuệ này.

Trong bảng nhân vật của hắn bây giờ, Thần Ý Xúc Tử Đao là tầng 24, Vô Tướng Tru Thiên Đao là tầng 24, Thần Ý Như Tâm Đao tầng 23, vân vân…

Ngoài ra còn có Nhai Tí chân ý tầng 28, Tru Thiên chân ý tầng 26, Như Ý chân ý tầng 26, vân vân…

Hầu như tất cả võ đạo và võ ý của Sở Hi Thanh đều tăng hai tầng.

Tăng nhiều nhất vẫn là Hàn Phong đao ý, ngoại trừ Vĩnh Hằng chân ý ra, tất cả Hàn Thiên, Phong Thiên, Cấm Thiên, Đống Thiên, đều tiến vào tầng 22.

Nhưng Sở Hi Thanh vẫn mong đợi vào Nhai Tí Đao nhất.

Cộng thêm tiểu Tóc Húi Cua, thiên quy Nhai Tí của hắn đã có thể chạm đến biên giới của Siêu Phẩm…

…

“Ta đã nghe danh Lê Sơn Lão Mẫu từ lâu, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng, vị này lại là tồn tại có tu vị thông thiên.”

Khi Sở Hi Thanh đang ngưng thần quan sát tiểu Tóc Húi Cua, Lục Loạn Ly lại cảm khái không thôi.

Trong mắt nàng hiện lên vẻ nghi hoặc: “Ta cảm giác lực lượng của nàng có thể là thần linh thượng vị, thậm chí còn vượt qua cả thần linh thượng vị. Nói đến thì Cơ Dương cũng giống như vậy, và cả Chập Long kia nữa, thực lực đều đạt đến thần linh trung vị. Thật kỳ lạ, bọn họ không bị Thần khế hạn chế sao?”

Sở Hi Thanh nghe Lục Loạn Ly nói đến đây, lại cảm thấy tay mình hơi đau.

Khi đó hắn bị bất ngờ không kịp chuẩn bị, hoàn toàn không đề phòng một trảo kia của Lê Sơn Lão Mẫu, sau đó thì lại chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

Hắn mấy khoảng mấy ngày mới có thể khôi phục bình thường.

Thiên quy Tuế Nguyện của Lê Sơn Lão Mẫu cũng là cấp bậc Chân Linh, thậm chí tiếp cận với Thánh Giả.

Sau đó vị này đã giúp hắn rút đại đa số lực lượng thiên quy ra ngoài, nhưng Sở Hi Thanh phải tự mình loại bỏ những lực lượng đã thẩm thấu và nơi sâu xa trong huyết tủy.

Tuy nhiên, từ một trảo này của Lê Sơn Lão Mẫu, Sở Hi Thanh cũng có thể đoán được sức mạnh thân thể của Vấn Tố Y sau này sẽ mạnh đến cỡ nào.

Phải biết, sau khi Vấn Tố Y đăng thần, sức chiến đấu của nàng có thể vượt qua đại đa số thần linh thượng vị.

“Con đường của bọn họ khác với tiên thiên thần linh thời đại hỗn độn và đám thần linh Vĩnh Hằng kia, không thể coi như là một loại thần linh.”

Sở Hi Thanh suy tư: “Sau khi thần linh chứng đạo Vĩnh Hằng, là rút lực lượng từ thiên đại, duy trì bản thân trường sinh bất diệt. Tiên thiên thần linh cũng là như vậy, bọn họ trời sinh đã có thể liên kết với bổn nguyên của thế giới.”

“Cơ Dương và Lê Sơn Lão Mẫu lại đi con đường khác, bọn họ mượn tuổi thọ lâu dài của bản thân, tự mở ‘nội vũ trụ’ trong cơ thể, không cần mượn ngoại lực, mà chỉ cầu bên trong.”

Sở Hi Thanh cảm thấy con đường này mới là chính xác, mới là đại đạo.

Nhưng nhân tộc rất khó có thể làm được.

Long và Thừa Hoàng đều sống rất lâu, sau khi bước vào Bán Thần, tuổi thọ thấp nhất cũng là mười mấy vạn năm.

Bọn họ có đủ thời gian để tích lũy sức mạnh, chậm rãi mở nội vũ trụ.

Nhân tộc đã mất Tiên Thiên Thần Thể, dù là Siêu Phẩm thì cũng khó sống nổi ba vạn năm.

Tại thời đại chúng thần khống chế các ngôi sao này, bọn họ không dám tiến vào vực ngoại, sợ bị đám thần linh kia săn giết.

Kết quả không rời khỏi phàm giới, chính là thiên kiếp 500 năm một lần, kéo dài và tích lũy không ngừng, mãi đến khi không chịu nổi mới thôi.

Vì vậy con đường tốt đẹp nhất của nhân tộc chính là chứng đạo Vĩnh Hằng trước, sau đó lại chậm rãi mở nội vũ trụ, thoát khỏi cảnh ỷ lại vào bản nguyên của thiên địa.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại nghĩ đến cuộc trò chuyện bí mật của mình và Lê Sơn Lão Mẫu: “Loạn Ly, chắc ngươi cũng biết đầu nguồn của uế khí trong thiên địa?”

Chương 2149 - Thân như thiên đạo

“Có biết một hai!” Lục Loạn Ly hơi gật đầu: “Thần Xích Hỏa nói uế khí bắt nguồn từ thời đại thiên đế đời thứ ba, khi đó thần linh Vĩnh Hằng trong thiên địa càng ngày càng nhiều, lúc nhiều nhất phải lên đến trăm vạn, khi đó uế khí bắt đầu sinh sôi trong thiên địa.”

“Sau đó, mấy vị thiên đế nhân tộc cho rằng chúng thần lấy quá nhiều của thiên địa, liền mượn Thần Khế thiên bi của thiên đế đời đầu, và lực lượng của hai sách Giới Luật, để lên kế hoạch trục xuất chúng thần ra ngoài phàm giới, để bọn họ không thể rút bản nguyên của thiên địa một cách không tiết chế nữa.”

Thần Xích Hỏa là tiên thiên thần linh sinh ra ở thời đại hỗn độn, đã sống hơn hai ngàn vạn năm. Tính tình lắm mồm thích hóng hớt, Vô Tướng thần tông đã biết được rất nhiều bí ẩn từ miệng hắn.

“Các điển tịch của Vô Tướng thần tông chúng ta cũng xác minh lời nói của hắn.”

Giọng nói của Lục Loạn Ly thản nhiên: “Sau khi thiên đế đời thứ chín thành công, chúng thần tức giận không thôi, đầu tiên là liên thủ ám hại ba vị thiên đế và Tử Vi, Câu Trần của nhân tộc chúng ta. Sau đó lại khởi xướng thần chiến, dùng cái giá mấy chục vạn thần linh Vĩnh Hằng thương vọng nặng nề để đánh bại các thần của nhân tộc.”

“Nhưng do Long Hi và Đế Oa, bọn họ không dám cá chết lưới rách, ngọc đá cùng nát. Cho nên đã liên hợp với rất nhiều người để nguyền rủa và phong ấn lực lượng huyết mạch của chúng ta.”

“Buồn cười chính là, sau khi Dương Thần – Thái Hạo kế nhiệm thiên đế đời thứ 10, chỉ vẻn vẹn một triệu năm, liền bắt đầu ra sức giữ gìn và củng cố chín tầng mây của thiên đế đời thứ chín, không cho phép thần linh hạ phàm, dùng tất cả khả năng để hạn chế bọn họ rút nguyên lực từ bản nguyên của thiên địa.”

“Sau khi Dương Thần – Thái Hạo ngã xuống, những đế quân và chúa tể ở vực ngoại cũng hợp lực duy trì cấm chế. Bọn họ luôn rất khoan dung với hậu duệ của mình, nhưng lại nghiêm cấm các thần linh khác rút lực lượng từ trong bản nguyên của thiên địa.”

Lục Loạn Ly nói đến đây, vẻ trào phúng đã lộ rõ trên mặt.

“Sinh linh trong thiên địa đều là như vậy, bọn họ hi vọng người khác tuân thủ quy củ, nhưng nếu quy củ này ảnh hưởng đến lợi ích của bọn họ, thì bọn họ lại không thể chấp nhận.”

Sở Hi Thanh ngẩng đầu nhìn bầu trời: “Lão Mẫu nói trăm năm nay, uế khí này không ngừng sinh sôi và lớn mạnh ở phàm giới, hơn nữa chúng còn khuếch tán rất nhanh ở vực ngoại, số lượng càng ngày vàng nhiều.”

“Những ‘Tinh chủ’ kia thì không sao, tuy rằng các ngôi sao của bọn họ đều bị uế khí ô nhiễm, nhưng mà không nghiêm trọng, vẫn có thể cung cấp nguyên lực cho bọn họ. Tuy nhiên, đám Bán Thần và ‘thần hoang dã’ kia thì sắp bị ép đến điên rồi.”

“Bọn họ rút nguyên lực của thiên địa, giống như phàm nhân hút thuốc phiện vậy, một khi không được tiếp xúc một thời gian dài, sẽ khiến bọn họ cực kỳ đau đớn, thậm chí bọn họ còn có một danh từ đặc thù là ‘Nghiện Nguyên’.”

“Đám đế quân và chúa tể kia cũng bị ép phải thả lỏng hạn chế với chúng thần. Vì vậy thời gian gần đây, cấm chế giữa phàm giới và vực ngoại càng ngày càng lỏng lẻo.”

Lục Loạn Ly nghe vậy thì sững sờ, cuối cùng lại thản nhiên nói: “Dù sao cũng đã hơn một ngàn vạn năm, hơn nữa thiên đế đời thứ chín cũng không loại bỏ uế khí. Có điều, đám ‘thần hoang dã’ kia mới là phiền phức nhất, ở vực ngoại phải có mấy vạn ‘thần hoang dã’ rồi chứ?”

“Số lượng Bán Thần hơi ít, nhưng 10 vạn thì vẫn có. Tuy rằng không giống như 1200 vạn năm trước, nhưng mà bọn họ mà phát điên lên thì cũng có thể tiêu diệt bất cứ một thế lực nào ở vực ngoại. Cũng không biết đám thần linh kia sẽ dùng cách gì để vượt qua một kiếp này.”

“Có một cách.” Sở Hi Thanh nhìn Lục Loạn Ly: “Huyết thực! Có thể lấy nguyên lực từ một lượng lớn máu thịt thay cho bổn nguyên thế giới, những Ma thần kia chính là làm như vậy. Loạn Ly, ngươi cảm thấy trong thiên địa này, có nơi nào có thể cung cấp huyết thực cho bảy vạn ‘thần hoang dã’?”

Con ngươi Lục Loạn Ly co rút lại, đôi tay ngọc đã nắm chặt: “Thần Châu? Nhưng mà phương pháp này chỉ trị ngọn chứ không trị gốc, hơn nữa hậu hoạn vô cùng. Khí huyết và tinh hồn của sinh linh đều là đồ hậu thiên, không thể thay thế nguyên lực chân chính.”

Vì vậy nên huyết tế vẫn luôn lấy trẻ nhỏ làm đầu, đặc biệt là những đứa bé vẫn còn trong bụng mẹ, có thể nói là cực kỳ tàn nhẫn.

“Có thể giải quyết nhất thời là được, trong mắt đám Tổ thần như Thái Hạo và Bạch Chúc, có thể ổn định đám ‘thần hoang dã’ kia mấy ngàn năm là được.”

Sở Hi Thanh thở dài một hơi: “Lão Mẫu nói nàng không có chứng cứ, nhưng mà chúng ta không thể không đề phòng. Nàng cho rằng hạo kiếp sắp đến, mặc kệ là nhân tộc ta, hay là yêu tộc, nếu như không thể vươn mình trong lần này, thì chúng ta đều không có tương lai nữa.”

Lục Loạn Ly không khỏi yên lặng, nàng nhìn trời mây phương xa, yên lặng một lúc lâu.

Sở Hi Thanh lại bị động tĩnh của tiểu Tóc Húi Cua làm bừng tỉnh.

Tên nhóc này quét mắt nhìn chung quanh một lúc, sau đó liền đưa mắt nhìn vào Bạch Tiểu Chiêu, chiến ý sục sôi, thân thể hơi rạp xuống, nóng lòng muốn thử.

Bạch Tiểu Chiêu cũng thu hồi vẻ đau buồn, nàng đứng trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh, lạnh lùng nhìn tiểu Tóc Húi Cua. Cặp cánh giống như sừng ở sau lưng lại tỏa ra lôi đình và cuồng phong, hình thành hai cánh phong lôi.

Chương 2150 - Thân như thiên đạo (2)

Bạch Tiểu Chiêu bây giờ cũng đã bước vào tam phẩm hạ.

Sở Hi Thanh xử lý rất công bằng, hắn ước nguyện cho tiểu Tóc Húi Cua, cũng ước nguyện cho Bạch Tiểu Chiêu và Lục Loạn Ly.

Vì vậy Bạch Tiểu Chiêu còn vào tam phẩm trước tiểu Tóc Húi Cua mấy ngày, lực lượng huyết mạch cũng không hề thua kém tiểu Tóc Húi Cua!

Mà những ngày gần đây, cuộc chiến vương tọa đã phát sinh bảy lần, tất cả đều kết thúc khi tiểu Tóc Húi Cua bại trận.

Tiểu Tóc Húi Cua là thần thú cộng sinh của Sở Hi Thanh, nó không chỉ có thể dùng chung lý giải về thiên quy Nhai Tí của Sở Hi Thanh, mà còn có thể mượn lực lượng của Sở Hi Thanh, vốn phải càng mạnh hơn mới đúng.

Nhưng chỗ dựa của Bạch Tiểu Chiêu cũng rất cứng, chính là Lê Sơn Lão Mẫu.

Trong một tháng này, Lê Sơn Lão Mẫu vẫn luôn trợ giúp Bạch Tiểu Chiêu rất nhiều.

Mà tên nhóc tiểu Tóc Húi Cua này lại giống như chủ, quá thật thà.

Nó vẫn luôn không mượn lực lượng của Sở Hi Thanh để tranh đấu với Bạch Tiểu Chiêu.

Vì vậy sau khi bước vào tam phẩm, cũng vẫn bị Bạch Tiểu Chiêu áp chế.

Sở Hi Thanh lập tức gõ lên đầu hai tên nhóc này một cái, mạnh mẽ trấn áp cuộc chiến vương tọa sắp khởi tranh này.

Thật ra hắn cũng vui khi nhìn thấy hai tên nhóc này đại chiến, ít nhiều gì cũng giúp chúng gia tăng kinh nghiệm thực chiến, lĩnh ngộ cách vận dụng thiên quy trong chiến đấu.

Vấn đề là cuộc chiến vương tọa lần thứ sáu, tiểu Tóc Húi Cua đã chém đứt một đoạn tóc của hắn.

Tóc là điểm yếu của Sở Hi Thanh, có Bá thể mạnh đến đâu thì cũng không thể luyện ra tóc.

Vì tránh cho một ngày nào đó mình trở thành đầu trọc, Sở Hi Thanh bắt đầu trấn áp bọn chúng.

“Như vậy bây giờ ngươi muốn đi đâu?”

Lục Loạn Ly liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh: “Ta phải thăng cấp trước đã.”

Nàng phải đi tìm bí dược thăng cấp tam phẩm hạ.

Nói đến cũng buồn cười, tu vị của nàng bây giờ đã bị Sở Hi Thanh và hai con Linh sủng vượt qua.

Nhưng hành trình Lê Sơn này vẫn khiến người vui vẻ.

Lục Loạn Ly vốn tưởng rằng hành trình này sẽ làm chậm tốc độ tu hành của mình.

Nàng vốn cần hai tháng để tích trữ chân nguyên và lên cấp, nhưng nói không chừng lại mất tận ba tháng.

Kết quả là nàng thế mà lại thu được tư cách dùng Suối Thần Tuệ ở Lê Sơn.

Suối Thần Tuệ này có thể nói là thần kỳ.

Hai con linh sủng của Sở Hi Thanh chỉ mất một tháng để bước vào tam phẩm.

Lục Loạn Ly cũng được rất nhiều chỗ tốt.

Có thể nói thành quả nghiên cứu một tháng này, tương đương với công lao của mấy năm.

Lục Loạn Ly đã tích lũy được rất nhiều căn cơ, sau này nàng lên cấp nhanh đến đâu, thì cũng không cần lo lắng căn cơ bất ổn.

Đương nhiên là vẫn không thể so sánh với Sở Hi Thanh.

Cách đây không lâu, Lục Loạn Ly và Sở Hi Thanh từng so tài.

Căn cơ võ đạo của tên này đã bay đến tận cực hạn của phàm nhân!

“Cũng tiện đường!”

Sở Hi Thanh mỉm cười, ánh mắt thâm sâu: “Bây giờ ta muốn đi tìm Sở Mính! Nàng đang ở Hàn Châu!”

Lục Loạn Ly nhíu mày liễu.

Nàng nghĩ Sở Hi Thanh không lo lắng cho Thiết Kỳ Bang chút nào sao.

Dựa theo tin tức mới nhất, triều đình Đại Ninh đã bố trí 790 vạn binh mã dọc theo sông Thiên Hoài và sông Thần Tú.

Năm quân đoàn như năm chuôi búa tạ treo trên đỉnh đầu Thiết Kỳ Bang.

Sở Hi Thanh lại không để ý lắm, vẫn lang thang ở bên ngoài.

“Ngươi tìm Sở Mính làm gì?” Lục Loạn Ly ngờ vực: “Giết nàng?”

Sở Hi Thanh thản nhiên nhìn về phương xa: “Ta có tin tức chính xác, tu vị của Sở Mính đã lên nhất phẩm thượng!”

Vì vậy cũng nên thu lưới rồi…

Thân thể mềm mại của Lục Loạn Ly hơi run lên, mắt hiện ra vẻ khó tin.

Sở Mính uống thuốc gì mà đã lên nhất phẩm thượng rồi?

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt nàng lại bình tĩnh như thường: “Ta thật sự không biết ngươi giữ nàng đến bây giờ để làm gì nữa?”

Lục Loạn Ly không hề lo lắng.

Nhất phẩm thượng rất mạnh, nhưng Thiên Bảng bị Sở Hi Thanh đè ép không có 50 thì cũng có 30 người.

Huống hồ Sở Mính thăng cấp nhanh như vậy, khẳng định là mượn ngoại lực gì đó, không phải là đại đạo.

Loại nhất phẩm dựa vào ngoại lực này, chắc chắn sẽ không bằng người tu luyện từng bước lên nhất phẩm.

Hơn nữa, Sở Hi Thanh đã là Chân Linh Nhai Tí từ 27 ngày trước rồi!

Thần Ý Xúc Tử Đao của tên này cũng đã lên đến tầng 24!

Phải biết, khi Huyết Nhai Đao Quân còn sống thì cũng chỉ tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao lên tầng 23 thôi! Sở Hi Thanh lại là trò giỏi hơn thầy, tiến thêm một bước.

Không biết vì sao mà thời gian gần đây, ngộ tính của tên này cực kỳ khủng bố, càng ngày càng sâu không lường được.

Ngoài ra còn có tiểu Tóc Húi Cua.

Tên nhóc này chỉ cách Chân Linh Nhai Tí một bước thôi.

Lần này Sở Hi Thanh chạy đến Lê Sơn, quá nửa là vì tiểu Tóc Húi Cua, giúp nó trở thành Chân Linh Nhai Tí thứ hai trong thiên địa.

Tại giai đoạn tam phẩm, thực lực của Sở Hi Thanh rất có tăng lên nữa, tiểu Tóc Húi Cua thì lại có tiềm lực rất lớn.

Vị này đang lên kế hoạch, chuẩn bị cho việc lên nhị phẩm.

Vấn Tố Y để lại cho hắn rất nhiều tinh nguyên, vì vậy một tháng qua, tốc độ tu luyện của Sở Hi Thanh có thể nói là thần tốc.

Dự tính thêm hai tháng nữa, là Sở Hi Thanh có thể tích lũy đủ chân nguyên.

Nhưng bí dược mới là phiền phức.

Thứ mà người thần bí kia giao cho hắn, chỉ có thể giúp Sở Hi Thanh một lần.

Hoặc là dùng ở nhị phẩm hạ, hoặc là dùng ở nhất phẩm hạ.

Nói cách khác, chỉ cần hắn muốn thì hai tháng sau hắn sẽ vào nhị phẩm!

Sở Hi Thanh suy ngẫm một lát, sau đó lắc lắc đầu.

Hắn vẫn muốn thử một chút, nhìn xem có thể dùng lực lượng bản thân để tăng lên không.

Thứ bảo bối này, hắn muốn dùng nó ở thời khắc mấu chốt nhất.

Chương 2151 - Thân như thiên đạo (3)

Sở Hi Thanh lại hồn nhiên không biết, khi hắn rời khởi Lê Sơn được chín canh giờ. Bên dưới đỉnh Vấn Thiên, một cô gái thanh lệ thướt tha bỗng nhiên đứng lên.

Nàng ngẩng đầu nhìn đỉnh Vấn Thiên, trong miệng lại lẩm bẩm ba chữ: “Huyền Thu Thủy!”

Đây chính là tên của Lê Sơn Lão Mẫu, nhưng hiếm có người biết được.

Mà cô gái này, chính là ‘Thanh Tịnh chi chủ’ Thần Tịnh Ly.

Tháng trước, nàng đoán Sở Hi Thanh sẽ trở về Thiết Kỳ Bang, vì vậy chạy đến Đông Châu, chờ ở bên kia tận nửa tháng mà vẫn không thấy tung tích của Sở Hi Thanh.

Mặc kệ Thần Tịnh Ly thôi diễn và bói toán thế nào, thậm chí là cầu viện Thần Phổ Chiếu và tam đại ‘Ty Thiên’, thì cũng không thể suy đoán ra hành tung của Sở Hi Thanh.

Mãi đến tận mười ngày trước, Thần Phổ Chiếu báo cho nàng biết Sở Hi Thanh có thể ở Lê Sơn, lúc này nàng mới hiểu được, khoảng thời gian này, Sở Hi Thanh vẫn luôn nằm dưới sự che chở của Lê Sơn Lão Mẫu Huyền Thu Thủy.

Nếu quân cờ của các thần ở Lê Sơn không liều chết truyền tin ra ngoài, thì có lẽ nàng vẫn bị che đậy.

Mà ngày hôm nay, nàng lại bị Huyền Thu Thủy kia chơi một vố.

Tam đại ‘Ty Thiên’ cảnh báo với nàng, tương lai và vận mệnh trong dòng sông thời gian đang thay đổi kịch liệt.

Từ đó có thể biết, Sở Hi Thanh đã rời khỏi nơi này…

Ánh mắt Thần Tịnh Ly tràn đầy giận dữ.

Huyền Thu Thủy cho rằng trốn ở phàm giới thì các thần không thể làm gì nàng sao?

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, Lê Sơn Lão Mẫu trực tiếp hiện thân trước mặt nàng, nhẹ nhàng nhìn nhau với nàng.

“Ta còn tưởng là ai! Hóa ra là Thanh Tịnh chi chủ!”

Lê Sơn Lão Mẫu Huyền Thu Thủy toàn thân áo trắng quần trắng, khuôn mặt vẫn lãnh diễm xuất trần như cũ: “Ngươi đến Lê Sơn của ta làm gì?”

“Cần gì biết rõ còn cố hỏi?”

Thần Tịnh Ly híp mắt lại, ánh mắt biến ảo khôn lường: “Ngươi vi phạm ước định với các Tổ thần, nhúng tay vào việc của phàm giới, ta thấy ngươi đang tìm cái chết!”

“Ước định?” Huyền Thu Thủy chắp tay sau lưng, không để ý nói: “Đó là các ngươi tự nhận thôi, ta chưa từng nói mình sẽ tuân thủ.”

Ánh mắt Thần Tịnh Ly càng lạnh lẽo hơn.

Nhưng khi nàng chuẩn bị mở miệng nói chuyện, lại cảm thấy lực lượng thời gian ở quanh đây đang biến hóa kịch liệt.

Vô số cuồng phong và lôi đình đang sinh sôi ở chung quanh.

Sắc mặt Thần Tịnh Ly nhất thời biến đổi.

Thanh Tịnh chi pháp của nàng không thể thanh tẩy những lực lượng này!

Huyền Thu Thủy lại muốn trừ khử bộ hóa thể này của nàng tại đây!

Hơn nữa, nữ nhân này quả nhiên đã trở thành Thánh Giả của thiên quy Tuế Nguyệt!

Thần Tịnh Ly đã cảm nhận được thân thể đang nhanh chóng già yếu và mục nát.

Nếu bản thể của nàng ở đây, tự nhiên có thể đánh với Huyền Thu Thủy một trận.

Vấn đề là nàng bây giờ chỉ là một bộ hóa thể cấp độ Bán Thần, sức chiến đấu cực hạn chỉ bằng thần linh hạ vị.

Bóng người Thần Tịnh Ly lập tức biến hóa, dùng lực lượng Như Ý để thoát ra, chạy trốn ra ngoài 3000 dặm.

Chỉ để lại một đoạn dư âm vang vọng toàn bộ Lê Sơn: “Huyền Thu Thủy, ngươi âm thầm trợ giúp nhân tộc, làm trái ý các thần, đây là tự tìm đường chết! Hai năm sau, ta sẽ dẫn các thần đạp nát Lê Sơn, tàn sát tất cả thuộc hạ của ngươi, chém sạch con cháu mạch Thừa Hoàng của ngươi!”

Trong mắt Lê Sơn Lão Mẫu Huyền Thu Thủy lại hiện ra một tia tiếc nuối.

Chỉ thiếu một chút nữa là nàng có thể trừ khử bộ hóa thể này của Thần Tịnh Ly rồi.

May mắn là còn có Tiểu Chiêu ở bên cạnh Sở Hi Thanh, hai người bọn họ vẫn còn cơ hội giao thủ.

Nhưng tại sao nữ nhân này lại chạy về phía tây bắc?

Lê Sơn Lão Mẫu lập tức hiện ra vẻ kinh ngạc.

-Lục Loạn Ly sắp lên cấp, cần đi tìm bí dược.

-Á loại hỗn độn gần nhất nằm ở Mạc Châu và Hỏa Châu phía tây bắc, bên đó còn có một nhánh Cự linh có huyết mạch Hỗn Độn là Loạn Phát tộc.

-Lực lượng của Lê Sơn ở Mạc Châu và Hỏa Châu cũng rất mạnh, ngoài ra còn thần thú bản mệnh của Sở Hi Thanh cũng thăng cấp ở Mạc Châu.

Có lẽ nữ nhân này dựa vào những lý do đó, mới phán đoán là Sở Hi Thanh chạy đến Mạc Châu và Hỏa Châu.

Lê Sơn Lão Mẫu lập tức lắc đầu, lắc mình trở về đỉnh Vấn Thiên, sau đó ngẩng đầu nhìn tinh không giống như mọi ngày.

Sắc mặt nàng vẫn lành lạnh như cũ, hoàn toàn giống như mọi ngày.

Chỉ có Huyền Thu Thủy tự biết, nàng đã không giống với lúc trước.

Trong lòng nàng đã có hi vọng, cũng có đấu chí, thứ đã mất đi sau khi Huyền Hoàng thủy đế tự phong ấn.

Thế gian này đã có một người có thể âm dương một thể! Bây giờ hắn chỉ thiếu tu vị, chỉ thiếu huyết mạch.

Chỉ có lực lượng Gần Thần, mới có thể phá phong ấn và giải thoát Đế Oa.

Ngoài ra còn cần phương pháp dung hợp lực lượng cực âm cực dương.

Tiểu Chập Long kia hỗ trợ Kiến Nguyên đế cướp huyết mạch Quy Nhất và Vạn Tượng của Tần Mộc Ca và Sở Hi Thanh, chính là vì chuyện âm dương một thể này.

Tuy rằng Sở Hi Thanh mất huyết mạch Vạn Tượng, nhưng lại tự ngưng tụ ra một loại huyết mạch cực kỳ mạnh mẽ khác.

Lê Sơn Lão Mẫu không thể thăm dò chính xác, nhưng từ cách Sở Hi Thanh loại bỏ thiên quy Tuế Nguyệt trong cơ thể, nàng có thể suy đoán được huyết mạch này lấy hỗn độn và Vạn Tượng làm cơ sở.

Từ hỗn độn tinh luyện ra vạn pháp sao? Tên nhóc này thật là khí phách.

Đó không phải mô phỏng, cũng không phải quản lý, mà là tinh luyện!

Hỗn độn của hắn bao la vạn tượng, bao quát vạn pháp, thân như thiên đạo!

Huyết mạch này mạnh đến cực đoan, Sở Hi Thanh chỉ cần tăng lên cấp 20… không! Chỉ cần cấp 15, là có thể âm dương một thể rồi.

Còn về phần lực lượng Gần Thần, đây không phải là vấn đề với Sở Hi Thanh.

Chỉ cần tên tiểu tử này bước vào nhất phẩm, liền có thể nắm giữ lực lượng phá phong ấn cho Đế Oa!

Vì vậy nàng không cho phép Sở Hi Thanh thất bại, tuyệt đối không cho phép!

Chương 2152 - Thù dai

Quận La Sơn, Băng Châu.

Tại một ngọn núi sâu ở góc bắc của Thiết Bích sơn mạch.

Bóng người Sở Mính lấp lóe, qua lại giữa núi rừng. Đao cương của nàng càn quét tất cả cây cỏ hoa lá trong phạm vi mười dặm quanh người.

Chốc lát sau, ý niệm của Sở Mính khóa chặt mục tiêu kia, sau khi cây cỏ bị đánh nát, nó đã không còn nơi ẩn thân.

Nó đột nhiên gầm lên giận dữ, xông thẳng về phía Sở Mính.

Đó là một con Hồng Nhãn Đao Lang (bọ ngựa) cấp độ nhị phẩm hạ, bóng người nó lao qua 300 trượng, lắc mình xuất hiện ở trước người Sở Mính.

Đôi tay sắc bén của nó thì đã hoàn toàn vượt qua khái niệm thời gian và không gian.

Nhưng giờ phút này, trước người Sở Mính lại hiện ra từng mảng từng mảng ánh đao sáng như gương bạc.

Cheng! Cheng! Cheng!

Trong một phần mười cái hô hấp, Hồng Nhãn Đao Lang đã chém hơn 300 nhát, lại bị Sở Mính phản xạ gần bảy phần mười, khiến Hồng Nhãn Đao Lang và cả không gian chung quanh nó bị chém thành trăm ngàn mảnh.

Sở Mính nhìn con thần trùng cấp độ nhị phẩm này bị phân thây, khóe môi không khỏi cong lên, hiện ra vẻ hài lòng.

Thần Ý Xúc Tử Đao này quả thực là lợi hại, phối hợp với tu vị nhất phẩm thượng, quả thực là không gì không thể.

Con Hồng Nhãn Đao Lang này là một mạch khá gần với Tứ Tí Đường Lang (bọ ngựa bốn tay), cũng coi như một loại trùng có sức chiến đấu cực mạnh và độn pháp siêu tuyệt. Rất nhiều nhân vật Thiên Bảng chưa chắc đã giết được nó.

Nhưng mà trừ thời gian truy đuổi, nàng lại chỉ dùng một phần mười cái hô hấp để giải quyết nó.

“Đi ra đi!”

Sở Hi Thanh thu đao vào vỏ, đồng thời quay đầu nhìn về một bên: “Mặc Sĩ chỉ huy sứ, ngươi không giỏi ẩn thân chút nào.”

“Để quận chúa chê cười rồi!”

Theo một tiếng cười nhẹ, một vị thuật sĩ trẻ tuổi bỗng nhiên xuất hiện ở trên trời cao.

Hắn lơ lửng ở trăm trượng, nhìn Sở MÍnh với vẻ thán phục: “Một năm qua, mỗi lần hạ quan nhìn thấy quận chúa thì đều có cảm giác chấn động không thôi. Chỉ vẻn vẹn một năm, quận chúa không chỉ bước vào nhất phẩm, mà đao pháp càng ngày càng tuyệt diệu, mấy chục đao vừa rồi, quả thật là làm cho hạ quan nhìn mà than thở.”

“Đều là do bệ hạ yêu mến! Có nhiều linh đan diệu dược như vậy, ta mà không thể tiến vào nhất phẩm, há không phải phụ lòng của bệ hạ?”

Sắc mặt Sở Mính bình tĩnh, ánh mắt hờ hững: “Hơn nữa tu vị của ta là dùng thuốc và ‘Võ Ý Hồn Thạch’ để học cấp tốc. Chuyện nhà mình thì nhà mình biết, ta căn bản không thể so sánh với những võ tu nhất phẩm chân chính kia, cũng không thể khống chế tu vị như cánh tay. So sánh với Mặc Sĩ chỉ huy sứ ngươi, cũng còn kém rất xa.”

Cách đây không lâu, Mặc Sĩ La Hầu ở trước mặt nàng đã trở thành tâm phúc của bệ hạ, thân nhậm chức Chỉ huy sứ Thiên nha Tả dực, tạm thời khống chế và quản lý toàn bộ Thiên Nha Cẩm y vệ.

Sau đó có thể là do nhận được nhiều tài nguyên từ triều đình và đại nội, tu vị tăng nhanh như gió, giờ đã là nhị phẩm thượng, là thuật sư top 10 trên Địa Bảng, tương lai có hi vọng bước vào top đầu Thiên Bảng.

Mặc Sĩ La Hầu nhìn thấy dáng vẻ phấn chấn của Sở Mính, chỉ thấy hoàn toàn khác với dáng vẻ cẩn thận và nơm nớp lo sợ của hai năm trước.

Hắn âm thầm cười một tiếng, trên mặt lại toát ra vẻ khâm phục: “Hạ quan không thể so với quận chúa được, quận chúa vào nhất phẩm sớm, là vì mệnh lệnh của bệ hạ, chứ không phải là bản thân không làm được.”

“Hơn nữa, tuy quận chúa mượn ngoại lực để tăng lên, nhưng quận chúa ngài đã rèn luyện các loại lực lượng, huyết mạch, chân nguyên lên đến mức tận cùng, dù so với nhất phẩm chân chính, thì cũng chỉ kém một bậc, hơn xa những đại nhân vật ở trong cung kia.”

“Bất Diệt Thiên Nhật Đao của quận chúa rõ ràng là tầng 20 trở lên, cộng thêm Thần Ý Xúc Tử Đao và tu vị nhất phẩm của ngài, đã có thể bước vào top 30 Thiên Bảng rồi.”

Sở Mính nghe hắn nói đến đây, không khỏi nhếch miệng cười lần nữa, trong mắt cũng hiện ra ý cười, hiển nhiên là rất vui vẻ với mấy lời này của Mặc Sĩ La Hầu

“Top 30 Thiên Bảng sao?”

Nàng tay đè trường đao, nhẹ nhàng lẩm bẩm một tiếng, ánh mắt lại hơi ảm đạm: “Nhưng như vậy vẫn còn kém xa! Sở Hi Thanh đã là top 10 Thiên Bảng, hắn thậm chí còn có thể chém giết Hoàng Thiên Đình. Có người nói cách đây không lâu, hắn còn một mình xông vào Bất Chu sơn, vị Nam Thiên Đế kia cũng bị thương trong tay hắn trên đường truy kích.”

Nàng còn tưởng rằng sau khi mình vào nhất phẩm thượng, thì có thể sánh vai với Sở Hi Thanh, thậm chí là vượt qua Sở Hi Thanh một bậc.

Nhưng mà cuộc chiến ở Thương Châu hơn một tháng trước, đã hoàn toàn đánh nát ảo tưởng của nàng.

Mặc Sĩ La Hầu lại sinh lòng trào phúng.

Nữ nhân này còn vọng tưởng chống lại Sở Hi Thanh với cái tu vị dựa vào ngoại lực này sao?

Trên mặt hắn lại bình tĩnh như cũ, giọng nói dâng trào sục sôi: “Quận chúa cần gì phải chán nản? Bí pháp trong cung của chúng ta khác với những pháp môn ngoại đạo lưu truyền trên giang hồ, hậu hoạn nhỏ hơn rất nhiều. Sau khi quận chúa vào nhất phẩm, tuổi thọ lên đến 800 năm, có đủ thời gian để bù đắp căn cơ.”

“Mà Sở Hi Thanh, tuy thanh thế của hắn bây giờ rất mạnh, nhưng thật ra thì không thể lâu dài. Thế lực khắp nơi sẽ không để hắn thăng cấp nữa đâu. Con đường phía trước của kẻ này tràn đầy gian nan hiểm ác, chỉ sợ thành tựu một đời phải chấm dứt ở đây.”

Chương 2153 - Thù dai (2)

Mặc Sĩ La Hầu nói đến đây, nơi đáy mắt lại hiện ra một tia ưu lo.

Đây cũng là thứ hắn lo lắng nhất.

Một đám trưởng lão trong tông môn cũng vì thế mà lo lắng không thôi.

Sở Mính không hề phát hiện ra, trên mặt lại hiện ý cười.

Nàng vung tay áo: “Không nói chuyện này nữa, dù sao đây cũng là bắc vực, thân phận của ngươi không tiện lắm. Chúng ta vào thẳng việc chính đi, nói đi, lần này ngươi đến đây làm gì?”

Sắc mặt Mặc Sĩ La Hầu hơi động, giơ tay đưa một phong thư trên trước mặt Sở Mính.

“Quận chúa xem qua thư nhà của bệ hạ gửi cho ngài thì sẽ biết.”

Sở Mính xé phong thư ra xem, lại hiện ra vài phần kinh ngạc.

Tờ giấy đầu tiên là một danh sách, trên đó là các loại thiên tài địa bảo quý giá, còn có các loại thuốc cường hóa thể chất và chân nguyên.

“Bệ hạ ưu ái ta đến mức nào cơ chứ?”

Sở Mính ra vẻ được yêu mà sợ: “Cái gọi là vô công bất thụ lộc. Trước kia ta được bệ hạ giúp đỡ vào nhất phẩm, thì đã cảm thấy bất an. Bây giờ chưa lập được công cho triều đình, lại không thể giúp gì cho bệ hạ, sao dám nhận nhiều như vậy?”

“Bệ hạ đúng là rất thương yêu và coi trọng quận chúa! Phần lễ vật này là do thương nhân dược liệu hai châu U và Băng dâng lên triều đình, bệ hạ đã chuyển giao cho quận chúa.”

Mặc Sĩ La Hầu cười chắp tay: “Những thứ này đều được giấu trong một tòa nhà ở góc đông nam quận Yến An, quận chúa có rảnh rỗi, thì có thể đi lấy.”

Sở Mính hơi gật đầu, sau đó tiếp tục xem tiếp mặt sau của phong thư.

Nàng trầm ngâm một tiếng: “Che chở thương nhân dược liệu ở hai châu U Băng, duy trì con đường giao thương từ U Châu đến Vọng An? Bệ hạ thật sự là làm khó ta rồi.”

Thật ra thì nàng vừa nghe câu nói kia của Mặc Sĩ La Hầu, liền đoán được đại khái.

Hiện giờ, tuy rằng Cực Đông Băng Thành đã tan vỡ, nhưng con đường giao thương U Châu và Đông Châu vẫn chưa bị cắt đứt.

Tuy rằng các loại lương thực của Đông Châu, Ngô Châu, Ninh Châu và Phì Châu không thể vận chuyển đường biển đến U Châu, nhưng mà dược liệu ở U Châu lại không bị hạn chế.

Thể tích dược liệu rất nhỏ, bọn họ dùng phi thuyền tốc độ nhanh để vận chuyển trên biển rộng mênh mông, triều đình rất khó bắt được.

Con đường giao thương này không chỉ cung cấp rất nhiều tài nguyên cho Thiết Kỳ Bang, mà còn cung cấp một lượng lớn bí dược cho bang chúng của Thiết Kỳ Bang.

Hiện giờ, võ tu thất phẩm của Thiết Kỳ Bang càng ngày càng nhiều, binh sĩ tầng dưới chót đều là bát phẩm, mặc kệ là tu vị hay tố chất thì đều có trình độ của biên quân.

“Để quận chúa phiền lòng rồi.” Mặc Sĩ La Hầu chắp tay: “Đây là biện pháp duy nhất mà triều đình có thể nghĩ ra. Để Thiết Kỳ Bang ăn sạch bí dược hai châu Băng và U, chẳng bằng để triều đình tổ chức các thương nhân và hiệu buôn thu mua với giá cao.”

“Vô Tướng thần tông cũng không có quy định rõ ràng, bọn họ cũng không nói là nhất định phải bán những dược liệu này cho ai, mà bọn họ cũng không dám làm loại chuyện này, bằng không sẽ hậu hoạn vô cùng.”

“Hiện giờ, chỉ khó ở chỗ là vi phạm chánh lệnh của phủ đại tổng quản bắc vực, nhưng quận chúa ra tay che chở thương nhân dược liệu ở hai châu, thì sẽ không vi phạm môn quy của Vô Tướng thần tông.”

Sở Mính lại tê cả da đầu.

Mặc Sĩ La Hầu nói rất nhẹ nhàng.

Nhưng mà đối thủ của nàng lại là Hoàng tuyệt vạn cổ, Quân đốc mắt xanh Tần Mộc Ca và Thiên vô nhị nhật, Che cổ tuyệt kim Sở Hi Thanh đấy!

Tuy nhiên, Kiến Nguyên đế dùng nhiều tài nguyên như vậy để bồi dưỡng nàng, khẳng định là cần dùng nàng.

Sở Mính cũng vui vẻ khi nhìn thấy triều đình đả kích con đường giao thương hai châu U và Đông, nàng biết, nếu cứ bỏ mặc thế lực của Sở Hi Thanh phát triển, triều đình sẽ không chịu nổi, hi vọng báo thù của mình cũng là xa vời.

“Ta có thể đáp ứng.”

Sở Mính bình tĩnh nhìn Mặc Sĩ La Hầu: “Nhưng mà cần bệ hạ cho ta thêm ba viên Cửu Khiếu Minh Tâm Đan, hoặc là sáu viên Huyền Nguyên Diệu Ngộ Đan.”

Cửu Khiếu Minh Tâm Đan và Huyền Nguyên Diệu Ngộ Đan này đều là đan dược quý giá hơn phần danh sách vừa rồi nhiều. Cũng là đan dược có thể giúp nàng rất nhiều.

Nó có thể gia tăng ngộ tính của nàng, gia tăng võ đạo và lực lượng thiên quy của nàng.

Trong thời gian ngắn, Sở Mính không thể bù đắp căn cơ được, chỉ có thể nghĩ biện pháp trên huyết mạch, võ đạo và thiên quy.

Chỉ cần sau này nàng lập đủ công huân, nói không chừng còn có cơ hội học mấy chiêu thức tiếp theo của Thần Ý Xúc Tử Đao, ít nhất cũng có thể tự thôi diễn.

Ý trào phúng trong ngực Mặc Sĩ La Hầu càng đậm hơn.

Sở Mính này quả thực là lòng tham không đáy, cũng không biết tên cẩu hoàng đế kia nghe xong thì sẽ có cảm tưởng gì?

Hắn hơi cau mày, trên mặt hiện ra vẻ chần chơ: “Việc này…”

“Nếu Mặc Sĩ chỉ huy sứ không đủ quyền hạn, thì có thể giúp ta hồi bẩm với bệ hạ.”

Sở Mính tay đè đao, ánh mắt âm lãnh: “Bệ hạ bỏ nhiều tài nguyên như vậy để đưa ta lên nhất phẩm, không phải hi vọng tương lai ta chống lại Sở Hi Thanh sao? Mà ta bây giờ, chỉ thua ở thiên quy.”

“Giống như ngươi nói, Sở Hi Thanh đời này rất khó tiến vào nhị phẩm. Chỉ cần tương lai ta có thể chèn ép hắn ở thiên quy Nhai Tí và lực lượng huyết mạch, vậy thì chưa chắc đã không thể diệt trừ tai họa này, bình định phương bắc…”

Chương 2154 - Thù dai (3)

Nhưng khi nàng nói đến đây, lại nghe thấy một tiếng cười khẽ: “Sở Mính, ngươi rất có chí khí! Nhưng mà ta thấy ngươi không có cơ hội đó đâu.”

Sở Mính cực kỳ quen thuộc với tiếng nói trong trẻo này, có thể nói là khắc vào tận xương.

Chỉ khác là tiếng nói này bây giờ còn ẩn chứa khí thế bá đạo uy nghiêm, duy ngã độc tôn.

“Sở Hi Thanh?”

Toàn thân Sở Mính lập tức run lên, da thịt cũng đã nổi da gà.

Lúc này nàng đang dùng nguyên thần và thần thức ý niệm của mình để cảm ứng vị trí của Sở Hi Thanh.

Nhưng dù Sở Mính có tìm tòi như thế nào, thì cũng không thể cảm ứng được Sở Hi Thanh đang ở nơi nào, mãi đến khi Sở Hi Thanh chủ động hiện thân ở ngoài trăm trượng.

Hắn đứng lơ lửng ở bên kia, nhìn từ trên cao xuống Sở Mính, trong mắt còn ngậm lấy một tia bất ngờ.

“Tu vị nhất phẩm thượng, mấy thức Thiên Thù Thần Ý Đao vừa rồi cũng rất khá. Thời gian gần đây hơi bận, nhất thời không để ý đến ngươi, thế mà lại để ngươi lấy được chút thành tựu.”

Lúc này, Mặc Sĩ La Hầu đã biến sắc mặt từ lâu, từ giọng nói của Sở Hi Thanh truyền đến, hắn đã bắt đầu kết pháp ấn trong tay áo, một thân pháp lực đang hô ứng với thời gian và không gian.

Sở Mính cũng âm thầm hoảng sợ, độn pháp Sở Hi Thanh vừa thể hiện, khiến cho nàng tê cả da đầu.

Thần Ý Đao Tâm của nàng không thể cảm ứng được chút địch ý và sát niệm nào của Sở Hi Thanh.

Nhưng Sở Mính lại cảm ứng được một đạo ý niệm của Mặc Sĩ La Hầu.

Vị này đang mượn thần khí của thuật sư để thi triển một môn độn pháp Thiên Cương cấp bậc Siêu Phẩm, nhưng phải cần một thời gian nhất định.

Lúc này, nàng lấy hết dũng khí, trợn mắt giận dữ nhìn Sở Hi Thanh: “Ngươi đến rất đúng lúc! Ngươi giết mẫu thân và huynh trưởng của ta, ta đang muốn tính toán với ngươi đây. Năm đó ngươi và Tần Mộc Ca minh hôn là do ý của bệ hạ, có liên quan gì với mẫu thân và huynh trưởng ta?”

“Ta biết ngươi oán hận, nhưng khi đó toàn bộ Sở gia bị thiên tử uy áp, ai có thể làm gì? Hơn nữa, Sở Hi Thanh ngươi sắp hết thọ, dù không có chuyện lần đó thì ngươi cũng không sống được bao lâu. Dùng tính mạng của ngươi để bảo toàn Sở gia, đó là kết quả sau khi thương nghị của các phòng, chứ không phải một mình phụ thân ta.”

“Việc này đúng là chúng ta có lỗi, nhưng tội không đáng chết, dù ngươi muốn trả thù, thì trừng phạt bình thường là được. Sở Hi Thanh ngươi lại không để ý đến tình thân, dám hạ sát thủ với mẫu thân và huynh trương của ta, quả thực là lòng lang dạ sói, tâm địa rắn rết! Sở Mính ta không giết ngươi, thề không làm người.”

Hai mắt Sở Mính lấp lóe.

Nàng đã muốn nói với Sở Hi Thanh những câu này từ lâu rồi.

Nàng nghĩ nếu hôm nay đã bị đối phương tìm thấy, vậy thì thuận tiện lý luận rõ ràng đi.

Cái tên mặt người dạ thú này quả thực là phát rồ.

Hắn lại dám chôn sống mẫu thân và huynh trưởng của mình!

Sở Mính hận Sở Hi Thanh, quả thực là nước tứ hải ngũ hồ cũng không thể so sánh!

Ngoài ra, đây cũng là để kéo dài thời gian cho Mặc Sĩ La Hầu.

Chỉ cần Sở Hi Thanh mở miệng tranh luận với nàng, liền rơi vào tính toán của nàng.

Thậm chí chỉ cần tên này muốn nghe nàng nói, thì cũng có thể giúp Mặc Sĩ La Hầu kéo dài thời gian.

Sở Hi Thanh thế mà lại nghe hết.

Hắn chắp tay sau lưng ở phía xa xa, sắc mặt thản nhiên và lạnh lùng như băng.

“Nói xong rồi?” Sở Hi Thanh nhìn Sở Mính, trong mắt hiện ra vài phần chê cười: “Quả thực là phí lời! Vì tiền đồ và vinh hoa phú quý của các ngươi, Sở mỗ bị tuẫn táng cũng là đáng đời đúng không? Chỉ vì ta không sống được bao lâu nữa, nên bị các ngươi chôn sống?”

“Ngươi đã nói như vậy, thế thì cũng mời ngươi giúp Sở mỗ toại nguyện đi. Người chung quy vẫn phải chết, Sở Mính ngươi cũng không ngoại lệ. Không bằng không hôm nay ngươi chết dưới đao của ta, giúp ta hoàn thành ‘nghi thức’ Nhai Tí đi.”

Khi hắn vừa nói hết lời, không gian chung quanh Mặc Sĩ La Hầu bị một luồng đao cương chém vỡ.

“Phi Thân Thác Tích cấp Siêu Phẩm? Quả thực là nằm mơ!”

Đao cương kia vô cùng sắc bén, còn ngậm lấy lực lượng phá pháp, không chỉ xé rách không gian mà còn làm nhiễu loạn pháp lực của Mặc Sĩ La Hầu.

Sở Mính cũng đã có đề phòng từ trước, với lại còn súc thế từ lâu.

Nàng lập tức chém một đao, dốc sức ngăn cản đao cương của Sở Hi Thanh.

Phía sau nàng xuất hiện một đôi cánh vàng huy hoàng, ánh đao thì lại óng ánh long lanh.

Kinh Tây Sở gia nghiên cứu chính là ‘tinh thần (ngôi sao) chi pháp’.

Trước kia Sở Mính tu luyện Chư Thiên Tinh Lạc Kiếm cho Sở Lệnh Tây sáng tạo, nhưng mà nàng không có huyết mạch Vạn Tượng, không có lực lượng quản lý ngôi sao, nên rất khó tu luyện môn kiếm pháp này lên đến đỉnh phong.

Hiện giờ, nàng kế thừa sở học một đời của vị Ty lễ giám chưởng ấn Tần Lễ của 400 năm trước, tu luyện Bất Diệt Thiên Nhật Đao, đao đạo tiến bộ rất nhanh.

Sở Mính tuy không có huyết mạch Vạn Tượng, nhưng mười mấy năm qua, nàng mượn tài nguyên của gia tộc, thức tỉnh rất nhiều huyết mạch loại ‘chòm sao’, lại mượn đan dược của Kiến Nguyên đế, đưa những huyết mạch kia lên đến tầng 20 trở lên.

Phải biết, mặt trời cũng là sao!

Vì vậy Sở Mính rất tự tin, Bất Diệt Thiên Nhật Đao của nàng đủ để đối kháng với Sở Hi Thanh một lát.

Ít nhất cũng có thể chống đỡ 300, 500 hiệp!

Chương 2155 - Thù dai (4)

Nhưng khi song phương giao thủ, Sở Mính mới biết mình sai rồi, sai một cách thái quá.

Chênh lệch giữa hai người bọn họ, quả thực là khiến Sở Mính tuyệt vọng.

Tất cả ánh đao Dương viêm của nàng đều bị Tru Thiên Đao của Sở Hi Thanh tru diệt hết, ánh đao kia thậm chí còn truy đuổi căn nguyên, tru diệt tất cả thứ có quan hệ ở chung quanh.

Sở Mính hoàn toàn không có lực để đối kháng, thần ý của nàng, cơ thể của nàng, thậm chí ngay cả bảo đao nhất phẩm hạ trong tay nàng cũng đang bị tru diệt.

Sở Hi Thanh thậm chí còn không thèm xuất đao, mà chỉ thấy thần ý ngưng tụ thành đao cương.

Hắn chủ yếu là nhắm vào Mặc Sĩ La Hầu, chỉ có một bộ phận nhỏ là quét về phía Sở Mính.

Nhưng mà chỉ như vậy mà nàng đã không thể chịu nổi.

Nội tâm Sở Mính mờ mịt, sau khi lên cấp nhất phẩm thì mình vẫn tự cao tự đại, hóa ra mình còn không đỡ nổi một đao của Sở Hi Thanh.

Nàng nghĩ Sở Hi Thanh mạnh như vậy, bảo sao sau khi hắn hiện thân thì vẫn thong dong nhàn nhã, căn bản là không lo bọn họ bỏ chạy.

Nhưng khi Sở Mính cho rằng Mặc Sĩ La Hầu chắc chắn phải chết, ngũ quan thất khiếu của Mặc Sĩ La Hầu chợt phun máu tươi.

Trong cái nháy mắt này, hắn bạo phát khí huyết trong cơ thể, cưỡng ép phát động phát thuật của mình… Phi Thân Thác Tích!

Mặc Sĩ La Hầu không chỉ giúp bản thân mình biến mất trước mắt Sở Hi Thanh, mà còn kéo Sở Mính trốn vào hư không, chỉ khoảnh khắc đã ra xa hơn ngàn dặm.

Nhưng mà độn pháp của Sở Hi Thanh lại siêu quần bạt tụy, hơn nữa còn có thân thể không kém võ tu nhất phẩm.

Hắn cũng đuổi theo hai người trong hư không, dùng đao ý khóa chặt và không ngừng truy kích.

May mắn là lực lượng pháp thuật qua lại hư không nhanh và tiện hơn võ tu, Sở Hi Thanh cũng không nắm giữ loại lực lượng này.

Pháp lực Mặc Sĩ La Hầu càng đốt càng mạnh, cuối cùng cũng thoát khỏi Sở Hi Thanh.

Khi Sở Mính không cảm nhận được đao ý của Sở Hi Thanh nữa, thì mới thở phào một hơi.

Vì Sở Hi Thanh khinh thường bất cẩn, bọn họ chung quy vẫn giữ được một mạng.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, giọng nói của Sở Hi Thanh lại truyền vào tai của nàng: “Thú vị, hôm nay lại để ngươi thoát thân. Nhưng Sở Mính ngươi có thể trốn đi đâu? Thành Vọng An? Tên cẩu hoàng đế kia không bảo vệ được ngươi. Thiên hạ này tuy lớn, nhưng không có đất cho ngươi dung thân.”

“Mẫu thân và huynh trưởng ngươi đã chết, bây giờ đến lượt ngươi. Trân quý đoạn thời gian cuối cùng này đi, nhiều nhất là ba tháng, ta nhất định sẽ tìm thấy ngươi, lấy mạng của ngươi!”

Nội tâm Sở Mính nhất thời chìm xuống đáy cốc, lục phủ ngũ tạng cũng lạnh lẽo như băng.

Nàng biết Sở Hi Thanh nói không sai.

Võ đạo của Sở Hi Thanh đã đến trình độ này, lại không sợ quần công, không cần quan tâm chân nguyên.

Nếu tên tạp chủng này nhất quyết muốn giết nàng, như vậy dù là kinh thành Đại Ninh, thì cũng chưa chắc đã bảo vệ được nàng.

Chỉ một lát sau, Sở Hi Thanh rời khỏi hư không, trở thế giới bình thường.

Hắn đứng trên một đỉnh núi, tựa cười mà như không cười nhìn phương hướng Mặc Sĩ La Hầu và Sở Mính bỏ chạy.

Chỉ một lát sau, một vệt kim quang bay đến, hạ xuống bên cạnh Sở Hi Thanh.

Đó là Lục Loạn Ly, nàng điều động Dục Nhật thần chu lơ lửng giữa không trung.

“Xem ra ngươi đã làm xong?”

Lục Loạn Ly đánh giá Sở Hi Thanh một phen, lại liếc mắt nhìn về phía nam, lập tức lắc đầu nói: “Ta thật sự không hiểu, ngươi trực tiếp giết nàng không được sao? Vì sao phải tốn công như vậy?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì bật cười: “Đây là ‘nghi thức’ Nhai Tí của ta, trừng mắt tất báo, tất cả người sỉ nhục ta, người bắt nạt ta, người hại ta, đều phải trả lại gấp mười lần!”

Cũng bởi vì nguyên chủ của bộ thân thể này thù dai, vẫn luôn oán hận và ghi nhớ chuyện bị chôn sống kia.

Ban đầu, khi Sở Hi Thanh mới chạy ra khỏi mộ, hắn thường xuyên mơ thấy cảnh bị người nhấc vào quan tài, sau đó bị ác mộng làm bừng tỉnh.

Đến giờ hắn vẫn còn nhớ rõ nỗi oán hận và lửa giận ở trong mơ, vẫn không thể quên.

“Ngoài ra…”

Sở Hi Thanh hơi dừng lại, khóe môi vểnh lên: “Ta cũng cảm thấy rất hứng thú với một con sát thi cấp độ nhất phẩm thượng, lại nắm giữ Thần Ý Xúc Tử Đao và còn có khả năng lên cấp.”

“Sát thi?”

Lục Loạn Ly sững sờ, ánh mắt hiện lên vẻ kinh hãi: “Ý của ngươi là, tên cẩu hoàng đế kia có thể sẽ luyện Sở Mính thành sát thi? Chuyện này không có khả năng lắm, Sở Mính chính là cháu ngoại của hắn.”

“Bằng không thì hắn trốn tránh cấm chế của Vô Tướng thần tông để học Thần Ý Xúc Tử Đao kiểu gì?”

Sắc mặt Sở Hi Thanh rất bình thản: “Hắn đã tàn sát hết tất cả huynh đệ của mình, ngay cả hoàng hậu và thái tử cũng bị hắn giết chết, huống hồ là một đứa cháu ngoại. Ta đoán tên cẩu hoàng đế này đã chuẩn bị xong nghĩa địa và quan tài cho Sở Mính rồi, hắn sẽ dùng phương thức đau khổ nhất và không cam lòng nhất để giết nàng.”

“Kiến Nguyên đế sẽ chôn sống nàng?”

Lục Loạn Ly hơi suy nghĩ, cảm thấy khả năng này rất cao, ánh mắt nàng lóe lên: “Cụ thể là lúc nào? Hi Thanh ngươi có biện pháp khống chế Sở Mính sau khi thi hóa không? Có bao nhiêu phần trăm?”

Trong lòng Lục Loạn Ly không khỏi có mấy phần mong chờ.

Chẳng trách thời gian qua Sở Hi Thanh không quan tâm đến Sở Mính, lần này còn cố tính để Sở Mính chạy thoát.

Đây chính là ‘nghi thức’ Nhai Tí của hắn sao?

Quả nhiên là trừng mắt tất báo!

Chương 2156 - Cuộc chiến hoàng cung

“Cái này phải xem Kiến Nguyên đế và Sở Mính sợ ta thế nào. Áp lực của bọn họ càng lớn, thì sẽ càng nhanh.”

Sở Hi Thanh lắc người một cái, đi lên Dục Nhật thần chu: “Còn về phần biện pháp khống chế Sở Mính, tự nhiên là 100%! Ta há có thể để Kiến Nguyên đế toại nguyện? Đúng rồi, chúc mừng Loạn Ly vào tam phẩm!”

Lục Loạn Ly lại hừ nhẹ một tiếng.

Nàng lên tam phẩm chậm hơn cả Bạch Tiểu Chiêu và tiểu Tóc Húi Cua, có gì đáng chúc mừng?

“Bây giờ đi đâu?” Lục Loạn Ly liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh: “Đi Quy Khư sao?”

Nàng đoán Sở Hi Thanh muốn đẩy tiểu Tóc Húi Cua lên vị trí Chân Linh Nhai Tí.

Mà Quy Khư lại có một bức tượng Nhai Tí do Bàn Cổ điêu khắc.

Mà Lục Loạn Ly cũng muốn đến Quy Khư xem một chút.

Nàng đã thăng cấp, tiếp đó có thể bồi Sở Hi Thanh đi khắp nơi.

“Quy Khư là chắc chắn phải đi!”

Sở Hi Thanh mỉm cười: “Nhưng trước đó, chúng ta cần đến thành Vọng An một chuyến, lấy vài thứ do Vũ Liệt thiên vương để lại.”

Lục Loạn Ly hơi nghi ngờ: “Các ngươi chuẩn bị đi lấy bảo tàng của Vũ Liệt thiên vương?”

Nàng đột nhiên cảm thấy khó chịu.

Lục Loạn Ly biết Sở Hi Thanh đã nắm giữ chìa khóa và vị trí của bảo tàng Vũ Liệt thiên vương.

Nhưng mà chìa khóa của cái bảo tàng này lại nằm trong tay Sở Vân Vân.

“Không có bảo tàng gì cả.”

Sở Hi Thanh lắc đầu: “Chỉ có một đội quân thường thắng không bại khi còn sống thôi, ngươi đến đó thì sẽ giật mình. Vũ Liệt thiên vương và thuộc hạ của hắn cực kỳ căm hận Cự linh, nỗi căm hận này còn vượt qua sự tưởng tượng của ngươi.”

Hắn vốn không muốn tiến vào nơi đó quá sớm.

Nhưng mà kế hoạch không theo kịp biến hóa, Sở Hi Thanh không thể không lấy một món đồ trong đó trước.

Mặc Sĩ La Hầu dẫn Sở Mính chạy đến ngoài thành Vọng An mới dừng lại.

Cho dù hai người chạy được ba vạn dặm thì Sở Hi Thanh đã đuổi theo nữa.

Sở Mính vừa nghĩ đến những lời vừa rồi của Sở Hi Thanh, còn cả đao ý khủng bố khóa chặt lấy nàng kia, nội tâm liền run rẩy.

Ý kinh hãi và hoảng sợ trong lòng nàng là không thể áp chế.

Khoảng thời gian tiếp theo, Sở Hi Thanh nhất định sẽ dùng hết khả năng để tìm kiếm tung tích của nàng.

Nếu như mình ở lại U Châu, chắc chắn sẽ phải chết!

Thậm chí toàn bộ bắc vực đều không an toàn nữa.

Ngoài này đã là chủ bắc vực, cầm binh khoảng hai ngàn vạn, thế lực cực kỳ khổng lồ.

Hắn nắm giữ tài nguyên gần như vô cùng vô tận, có thể điều động lực lượng từ thiên nam địa bắc.

Hiện giờ, nàng không khác gì một con kiến khi đứng trước mặt Sở Hi Thanh.

Chỉ có thành Vọng An mới có thể làm cho Sở Hi Thanh kiêng kỵ một hai.

Đây là kinh thành Đại Ninh, Sở Hi Thanh tuyệt đối không dám làm bậy ở đây.

Sở Hi Thanh muốn lấy tính mạng của nàng ở thành Vọng An, vậy thì nhất định phải trả giá đắt.

Vừa hay Sở Mính cũng muốn về kinh thành một chuyến, nhìn xem có thể kiếm thêm chút tài nguyên từ tay Kiến Nguyên đế hay không.

Cậu của nàng đầu tư cho nàng nhiều tài nguyên như vậy, chính là chờ mong một ngày nào đó, nàng có thể đối kháng với Sở Hi Thanh, thậm chí là trừ khử Sở Hi Thanh.

Nhưng nếu như bây giờ nàng ngã xuống dưới đao của Sở Hi Thanh, vậy tất cả tài nguyên của cậu nàng sẽ trôi theo dòng nước.

Vì vậy cậu nàng sẽ không ngại cho nàng thêm chút tài nguyên, để nàng tiến thêm một bước.

“Lần này để quận chúa kinh hãi rồi.”

Sau khi dừng lại, Mặc Sĩ La Hầu liền áy náy ôm quyền thi lễ với Sở Mính: “Xin quận chúa khoan dung, lần này rất có thể là sai lầm của hạ quan, khiến ngài bại lộ.”

“Mặc Sĩ chỉ huy sứ không cần như vậy!”

Sở Mính lắc đầu: “Lần này hẳn là lỗi của ta, không liên quan gì đến ngươi. Trái lại ta còn phải đa tạ chỉ huy sứ, nếu không có ngươi thì có thể ta đã chết dưới đao của Sở Hi Thanh rồi.”

Địa điểm gặp mặt là nàng lựa chọn.

Mặc Sĩ La Hầu chỉ nhận được thông báo trước hai khắc, sau đó trực tiếp dùng pháp thuật xé rách hư không để truyền tống qua.

Vì thế nên theo lý thuyết, Mặc Sĩ La Hầu không thể bán đứng nàng.

Ngoài ra, Sở Mính cũng không muốn đắc tội với vị thân tín này của bệ hạ.

Sau này nàng nhất định phải mượn tài nguyên của triều đình để tu hành, tương lai cũng phải nhờ vả Mặc Sĩ La Hầu.

Nàng lập tức quay đầu nhìn về phía hoàng cung: “Hôm nay bệ hạ có ở hoàng cung?”

“Chắc là có!” Mặc Sĩ La Hầu nhìn theo ánh mắt của nàng: “Sau khi bệ hạ trở về từ Cực Đông Băng Thành, thì vẫn luôn ở trong cung không ra ngoài.”

Sở Mính hơi gật đầu, rồi cất bước đi về phía hoàng cung.

Trước kia nàng muốn gặp thiên tử, nhất định phải trải qua tầng tầng thông báo.

Dù nàng là cháu ngoại của thiên tử, thì cũng không có ưu đãi gì.

Hơn nữa, nếu thiên tử đang bận rộn, thì chưa chắc đã bằng lòng gặp nàng.

Bây giờ thì lại khác, Sở Mính không chỉ là hoàng thân quốc thích, lại còn có đại cao thủ nhất phẩm thượng. Nàng có đủ tư cách gặp thiên tử mà không cần trải qua thông báo.

Sau đó, Sở Mính đi thẳng một đường vào hoàng cung.

Chương 2157 - Cuộc chiến hoàng cung (2)

Thật ra thì có rất ít người trong cung biết nàng đã lên cấp nhất phẩm, nhưng rất nhiều người nhớ vị ái nữ của Long Dương trưởng công chúa này, lại có thân tín của thiên tử Mặc Sĩ La Hầu đi theo sau.

Tuy rằng bọn họ hơi nghi ngờ, những vẫn cho đi.

Mặc Sĩ La Hầu thân là người khống chế Thiên nha Cẩm y vệ, có quyền hạn dẫn người vào hoàng cung.

Mà khi Sở Mính tiến vào Ngọ Môn, lại nhìn thấy cửa hông của Ngọ Môn mở ra, một đội giáp sĩ mặc chiến giáp trắng như tuyết đi ra ngoài.

Đội giáp sĩ này có đến 120 người, lại mang nghi trượng của vương công.

Người giữa đội ngũ không chỉ ăn mặc trang phục của thân vương, mà còn cưỡi chiến mã.

Đó là một thiếu niên môi hồng răng trắng, dung mạo âm nhu, da thịt trắng nõn như tuyết.

Hắn liếc mắt nhìn Sở Mính một chút, sau đó liền tiếp tục quất ngựa đi về phía trước, song phương lướt qua người nhau.

“Kia là ai?”

Sở Mính cau mày liễu, nghi ngờ nhìn bóng lưng thiếu niên kia: “Đại Ninh chúng ta có một thân vương như vậy sao?”

Mặc Sĩ La Hầu bật cười nói: “Đại Ninh chúng ta không có, nhưng lẽ nào quận chúa quên Cực Đông Băng Thành sao? Đây là Trưởng Tôn Binh Quyền của Cực Đông Băng Thành, được sắc phong Cực Đông Vương, Tổng đốc Hạch Châu, đô đốc quân sự trên biển. Bệ hạ có chỉ, tất cả nghi trượng đều ngang bằng với thân vương.”

“Trưởng Tôn Binh Quyền?”

Sở Mính lại càng ngờ vực hơn: “Ta biết kẻ này, cũng từng xem qua chân dung của hắn, nhưng hình như không giống lắm. Dung mạo của kẻ này quá âm nhu, nhìn không giống nam nhân.”

Tên kia không chỉ rất âm nhu, mà hình như còn không có yết hầu.

Mặc Sĩ La Hầu không khỏi híp mắt lại, che giấu vẻ kinh dị trong mắt: “Chắc là có quan hệ với huyết mạch Thần âm của người này? Nói đến thì người này cũng khiến người ta hâm mộ như quận chúa vậy.”

“Một năm trước, Trưởng Tôn Binh Quyền vẫn là tứ phẩm, bây giờ cũng đã vào nhất phẩm thượng. Có người nói còn trở thành Thần tử của âm Thần – Nguyệt Hi, thức tỉnh huyết mạch Thần âm, kỳ ngộ không kém quận chúa. Người này còn rất được bệ hạ sủng ái, từ khi hắn được sắc phong đến nay, hầu như ngày nào bệ hạ cũng sẽ triệu hắn vào cung thăm hỏi.”

Hắn không tự chủ được mà nghĩ đến ánh mắt Kiến Nguyên đế nhìn Trưởng Tôn Binh Quyền.

Đó không phải ánh mắt nhìn bộ hạ dưới trướng.

“Ồ?”

Sở Mính kinh ngạc nhướng mày lên, rồi lại cười gằn một tiếng.

Xem ra kẻ này cũng dùng ngoại lực để vào nhất phẩm, chỉ là hắn có tư cách gì mà so sánh với mình?

Tẩm cung của Kiến Nguyên đế là ‘Duyên Anh điện’.

Khi Sở Mính đến đây, lại bị Mặc Sĩ La Hầu giơ tay cản lại: “Mời quận chúa đại nhân chờ ở đây một lát, chờ hạ quan thông báo cho bệ hạ…”

Nhưng hắn còn chưa nói hết lời, giọng nói lười nhác của Kiến Nguyên đế đã truyền ra: “Là Mính sao? La Hầu, để nàng vào gặp trẫm, cậu cháu trẫm đã lâu không gặp, đúng là hơi nhớ nàng rồi.”

Khóe môi Sở Mính cong lên, liền cất bước đi vào trong điện.

Trong lòng nàng lại nghĩ, Kiến Nguyên đế lại gọi thẳng tên của Mặc Sĩ La Hầu.

Xem ra lời đồn không sai, Kiến Nguyên đế rất tin tưởng Mặc Sĩ La Hầu, thậm chí có thể còn tin tưởng hơn cả Chỉ huy sứ tam nha Cẩm y vệ Tiếu Hồng Trần.

Khi nàng đi vào trong điện, liền nhìn thấy Kiến Nguyên đế đang ngồi bên trong tòa cung điện rộng lớn này.

Dáng vẻ ngồi của hắn rất tùy ý, thần thái nhàn nhã, chỉ là sắc mặt hơi tái nhợt.

Hiển nhiên là thương thế từ hơn một tháng trước vẫn chưa khỏi hẳn.

Khi Sở Mính và Mặc Sĩ La Hầu thi lễ, Kiến Nguyên đế bỗng nhiên nhíu mày: “Hai người các ngươi đều bị thương không nhẹ, là kẻ nào gây nên?”

Hắn lập tức có suy đoán, liền nắm hai tay vịn, thân thể hướng về phía trước, cúi xuống nhìn hai người: “Là Sở Hi Thanh? Cái tên nghịch tặc kia, hắn dám?”

“Chính là Sở Hi Thanh.” Sở Mính quỳ một chân trên mặt đất: “Ta không cẩn thận bị Sở Hi Thanh tìm thấy. Đao đạo của người này cực kỳ đáng sợ, lại có sát tâm với ta. May mà có Mặc Sĩ chỉ huy sứ ở đó, bằng không thần đã chết dưới đao Sở Hi Thanh rồi.”

“Ồ?” Kiến Nguyên đế nhìn Mặc Sĩ La Hầu một chút, vẻ mặt lập tức khôi phục bình thường: “Ngươi từng giao thủ với Sở Hi Thanh? Ngươi cho rằng trình độ võ đạo của hắn bây giờ thế nào?”

“Ít nhất cũng là top 8 Thiên Bảng!”

Sở Mính lập tức trả lời: “Người này chỉ dùng Tru Thiên Đao với ta, nhưng mà thần còn không đỡ nổi một đao, Tru Thiên Đao của hắn phải là tầng 26 trở lên, rất có thể đã tiếp cận với tầng thứ Chân Linh. Nếu không phải tên tạp chủng kia quá tự tin, muốn chơi mèo vờn chuột với chúng ta, thì có lẽ ta và Mặc Sĩ chỉ huy sứ đã không có sinh cơ.”

“Có điều, Sở Hi Thanh tuyên bố trong vòng ba tháng sẽ tìm được ta, mặc kệ ta ẩn thân ở đâu thì hắn cũng sẽ chém giết ta. Lấy tính mạng của ta để hoàn thành ‘nghi thức’ Nhai Tí của hắn.”

Nàng vô cùng xấu hổ mà cúi đầu xuống: “Thần vô năng, cô phụ kỳ vọng của bệ hạ!”

Mặc Sĩ La Hầu lại cười khổ nói: “Bệ hạ, thật ra quận chúa đã rất nỗ lực. Lấy góc nhìn của thần, thực lực của quận chúa đủ để đối kháng với top 30 Thiên Bảng mà không rơi xuống hạ phong. Võ đạo của Sở Hi Thanh đúng là rất mạnh, tu vị của hắn đã tiến thêm một bước, không phải ai cũng có thể thoát khỏi đao của hắn.”

Chương 2158 - Cuộc chiến hoàng cung (3)

Kiến Nguyên đế không tỏ ý kiến, hắn dùng ngón tay gõ gõ tay vịn, rơi vào suy tư.

Sở Minh nhìn trộm sắc mặt Kiến Nguyên đế: “Lần này thần về kinh, một mặt là vì tạm thời né tránh mũi nhọn của hắn, một mặt là muốn tiến thêm một bước trên võ đạo.”

“Bệ hạ, bây giờ tu vị của thần đã vượt qua hắn, chỉ thua ở huyết mạch và thiên quy. Nhưng thần đã học được Thần Ý Đao Tâm, không sợ hãi Thần Ý Xúc Tử Đao của hắn, chỉ cần có đủ Cửu Khiếu Minh Tâm Đan và Huyền Nguyên Diệu Ngộ Đan, thần có lòng tin trong vòng một năm, đạt đến mức độ có thể đối kháng với hắn.”

Kiến Nguyên đế nghe vậy thì buồn cười: “Ngươi đứa nhỏ này, Cửu Khiếu Minh Tâm Đan và Huyền Nguyên Diệu Ngộ Đan là loại thần đan đẳng cấp nào chứ? Ngươi tưởng đó là kẹo sao? Hay là cho rằng tài nguyên trong tay trẫm là vô cùng vô tận? Cũng không có bao nhiêu Đan sư có thể luyện chế đan dược này…”

Kiến Nguyên đế còn chưa nói hết, hắn bỗng nhiên biến sắc mặt.

Hắn cảm ứng được một luồng ý niệm cực kỳ khủng bố đang quét ngang toàn thành!

Đối phương trắng trợn không kiêng kỳ, chỉ chớp mắt đã càn quét toàn bộ hoàng cung, sau đó liền chạm đến bên ngoài ‘Duyên Anh điện’.

“To gan!”

Kiến Nguyên đế lập tức ngưng tụ Thiên Tử kiếm ý, đồng thời kích thích Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ, làm cho 12 con Xích Long giương nanh múa vuốt, bắt đầu chống lại ý niệm khủng bố kia.

Theo một tiếng nổ vang vọng, toàn bộ đá cẩm thạch bên ngoài cung điện bị đánh nát bấy, vô số bụi mù tung bay.

Con ngươi Kiến Nguyên đế chợt co rút lại, lập tức hiện lên vẻ không dám tin và nổi giận: “Sở Hi Thanh?”

Cái thằng nhãi ranh này quả thực là càn rỡ!

Hắn thế mà lại dám giết đến thành Vọng An, không coi uy nghiêm triều đình ra gì, cũng không coi đại nội ra gì, lại dám dùng thần niệm quét qua hoàng cung!

Thời điểm này, vô số tướng sĩ cấm quân và cao thủ đại nội cũng cảm thấy kinh hãi.

“Kẻ nào?”

“Quả thực là làm càn!”

“Đao ý thật mạnh! Chẳng lẽ là Sở Hi Thanh?”

“Hắn lại đến thành Vọng An?”

“Càn rỡ! Thật sự là càn rỡ!”

“Không đúng, mọi người mau kiềm chế nguyên thần, tên nghịch tặc kia cố ý, hắn muốn thu thập địch ý và sát niệm của chúng ta!”

“Truyền lệnh cho chư quân, mau chóng tản binh mã, không được tụ tập một chỗ!”

Khi tất cả mọi người trong thành đang kinh hãi không thôi, giọng nói của Sở Hi Thanh đã truyền vào trong ‘Duyên Anh điện’, truyền vào tai mấy người Kiến Nguyên đế.

Trong lời nói của hắn còn có ý cười: “Tìm thấy ngươi rồi!”

Theo một câu nói này, Sở Hi Thanh lại chém một đao cương có dung hợp thần ý vô biên vào trong cung điện.

Từng tầng cấm chế và trận pháp nổ tung, bọn chúng có vẻ yếu ớt không chịu nổi khi đối mặt với đao cương của Sở Hi Thanh.

Đao cương ngàn trượng kia thế như chẻ tre, chỉ chớp mắt đã đến trước ‘Duyên Anh điện’.

Mặt Kiến Nguyên đế âm trầm như nước, mười hai đầu Xích Long quanh người bắt đầu gào thét.

Hắn hừ nhẹ một tiếng, mặt đầy khinh thường: “Chỉ là nghịch tặc, lại dám phạm oai của thiên tử!”

Lập tức có vô số long khí màu vàng bắt đầu ngưng tụ thành kiếm ở trước ‘Duyên Anh điện’.

Theo cương lực va chạm, một làn sóng khí mang tính chất hủy diệt và vô số cương phong vỡ vụn bắn phá bốn hóa, quét sạch tất cả kiến trúc ở chung quanh.

Sàn nhà kiên cố trong cung điện cũng đột nhiên rạn nứt, vô số vết rách như mạng nhện khuếch tán ra bốn phía, chỉ chớp mắt đã lan tràn toàn bộ hoàng cung.

“Thống Thiên, Nhiếp Thiên, Ngự Thiên và Chấp Thiên đúng không? Ta cũng biết!”

Bên ngoài hoàng cung, Sở Hi Thanh cười gằn một tiếng, hắn giơ tay vồ một cái, long khí quanh người Kiến Nguyên đế lại bị hắn kéo xuống một phần ba.

Bốn loại lực lượng thiên quy này, là bản chất của Thiên Tử Kiếm!

Sở Hi Thanh tuy không bỏ công sức vào phương diện này, nhưng hắn mới ngưng tụ huyết mạch Hỗn Độn Chân Nguyên, có thể tinh luyện ra bốn loại lực lượng thiên quy này từ trong hỗn độn của bản thân.

Đặc biệt là sau một tháng ở Lê Sơn, Hỗn Độn Chân Nguyên của hắn đã lên cấp 8.

Hơn nữa năng lực đã được tiến hóa trên diện rộng, chẳng những có thể tinh luyện ra hai loại thiên quy dưới cấp 18 sinh ra ở hỗn độn, mà còn có thể tăng một tầng của tất cả thiên quy võ ý dưới cấp 23.

Mà ‘Tinh Thần quyền ấn’ của Sở Hi Thanh lại có Thống Thiên và Nhiếp Thiên.

Ầm!

Theo 12 con Xích Long xuất hiện sau lưng Sở Hi Thanh, đao cương và đao ý của hắn cũng tăng lên, thế mà lại đánh cho tòa ‘Duyên Anh điện’ kia lún xuống nửa thước!

Lúc này, tuy rằng có rất nhiều cao thủ nhất phẩm nhị phẩm của triều đình xuất hiện ở chung quanh hắn, nhưng tất cả đều là sắc mặt trắng bệch, không ai dám đến gần, thậm chí còn không dám ra khỏi đại trận phòng ngự của hoàng cung.

Không phải bọn họ không muốn đuổi Sở Hi Thanh, cũng không phải không muốn vây giết Sở Hi Thanh.

Mà là đã có hai tên cao thủ nhị phẩm làm gương ở phía trước.

Hai người này lao ra khỏi hoàng cung, nhưng khoảnh khắc bọn họ bước ra ngoài, liền bị đao ý của Sở Hi Thanh ép thành sương máu!

Chương 2159 - Cuộc chiến hoàng cung (4)

Thái phó Văn Quan Võ Tuyệt – Đỉnh Thương Sinh cần đầu đám văn thần cũng đứng ở phía xa xa.

Bọn họ nhìn biến cố trong hoàng cung, lại nhìn Sở Hi Thanh lơ lửng giữa không trung, sắc mặt lại cực kỳ nghiêm túc.

Trong số họ không thiếu đại thần trung thành tuyệt đối với triều đình, trung thành với Kiến Nguyên đế, nhưng mà tất cả những kẻ như vậy, những kẻ thử lao ra chém giết với Sở Hi Thanh, đều bị đao ý của Sở Hi Thanh giết sạch rồi!

Từng mảng từng mảng đao cương như gương bạc kia, để người nhìn mà phát khiếp.

“Xem ra tên cẩu hoàng đế nhà ngươi đã để mất lòng người rồi.”

Sở Hi Thanh mỉm cười nhìn long khí quanh người mình, ý trào phúng trong mắt càng đậm hơn: “Ngay cả lòng của bách tính và thuộc hạ cũng không giữ được, làm sao ngự cực thiên hạ? Huống hồ nhân tộc Thần Châu ta chỉ có danh xưng Nhân hoàng, lấy đâu ra thiên tử gì chứ?”

Hắn có thể cướp đoạt long khí của Kiến Nguyên đế có nhiên là mượn Thần Khế thiên bi và bí pháp giữa hai người, và cũng là vì một lượng lớn người của thành Vọng An này đã hướng về phía hắn.

Còn cả những tướng sĩ cấm quân tu luyện bí pháp Hoàng Đạo kia, bọn họ cũng không còn trung thành với Kiến Nguyên đế như trước nữa.

Sắc mặt Kiến Nguyên đế càng khó coi hơn.

Hắn biết Sở Hi Thanh nói không sai.

Tướng sĩ và bách tính trong và ngoài thành Vọng An này, đã không còn trung thành và kính yêu hắn như trước kia.

Còn cả một đám tiểu nhân nay Tần mai Sở kia nữa, vừa nhìn thấy Sở Hi Thanh thế lớn, liền sinh ra ý đáng chém!

Nhưng cái này vốn không nên trở thành vấn đề.

Lòng dân Đại Ninh có gợn sóng là vì hắn phát hành ‘Đương thập đại tiền’, lại tăng thuế để chinh chiến khắp nơi, nhưng đây là chuyện bình thường.

Chỉ cần hắn bình định những phản tặc như Sở Hi Thanh, hoàn thành âm dương một thể, phá tan phong ấn cho Đế Oa, lập được thành tựu mà các đời Nhân hoàng không với tới, thì tự nhiên có thể vén mây thấy trăng, lòng dân Đại Ninh lại trở về như xưa.

Nhưng mà tất cả những thứ này, đều đã thay đổi vì thằng nhãi ranh trước mắt!

Ầm!

Trong nháy mắt này, tòa 'Duyên Anh điện' kia lại lún xuống nửa thước nữa, thanh Thiên Tử kiếm do Kiến Nguyên đế ngưng tụ cũng bắt đầu rạn nứt, dưới áp lực của đao cương, nó đã có xu thế vỡ vụn.

"Sở Hi Thanh, ngươi làm càn!"

Hai mắt Sở Mính đỏ bừng, quát lạnh một tiếng, rồi bỗng nhiên rút đao ra khỏi vỏ, cố gắng chia sẻ một chút áp lực với Kiến Nguyên đế.

Nhưng khi đao ý của nàng vừa xuất hiện, toàn bộ thân thể bị một luồng đao ý khổng lồ đánh bay ra ngoài, nện thẳng vào vách tường của 'Duyên Anh điện'. Toàn thân nàng khảm vào trong tường, chỉ cảm thấy toàn bộ thân thể như bị Sở Hi Thanh nghiền thành bọt máu.

Lục phủ ngũ tạng của Sở Mính cũng nát bấy, ngũ quan thất khiếu cũng tràn đầy máu tươi.

Ánh mắt nàng tràn đầy kinh hoàng và sợ hãi.

Lúc trước, khi giao thủ với Sở Hi Thanh thì nàng chỉ được lĩnh giáo sự đáng sợ của Tru Thiên Đao.

Mà bây giờ, Sở Mính lại được chứng kiến Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh.

Đây quả thực là đao pháp vô thượng có thể chém giết thần linh.

Dưới hoàn cảnh đặc thù nơi này, Thần Ý Đao Tâm của tên kia đã bay lên đến cực hạn.

Sở Mính hoàn toàn không có lực để phản xạ.

Thần Ý Đao Tâm của nàng đúng là không sợ đao ý của Sở Hi Thanh đánh vào tâm linh, nhưng lại không ngăn cản được đao cương mạnh mẽ và lực lượng thiên quy của Sở Hi Thanh.

Đây chính là lấy lực ép người, dã man không giảng đạo lý.

Lúc này, Mặc Sĩ La Hầu nằm trong góc điện cũng rên rỉ một tiếng, toàn thân phun sương máu.

Hắn vừa mới liên thủ với một đám thuật sư trong cung, cố gắng dùng pháp Thiên Cương ‘Chỉ Thiên Họa Địa’ cấp Siêu Phẩm để giam giữ Sở Hi Thanh, hoặc là trục xuất Sở Hi Thanh vào hư không hoặc vực ngoại.

Nhưng nỗ lực của bọn họ đã thất bại, hơn nữa còn là một thảm bại.

Tuy rằng Mặc Sĩ La Hầu trốn thoát một kiếp, nhưng cũng bị lực lượng pháp thuật phản phệ.

Sau đó, giọng nói của Sở Hi Thanh truyền đến: “Sở Mính! Ta đã nói rồi, thiên hạ này tuy lớn, nhưng đã không có đất cho ngươi dung thân. Thành Vọng An này cũng không bảo vệ được ngươi. Có điều, ngươi không cần vội, chờ ta tính sổ với tên cẩu hoàng đế này xong, thì mới đến lượt ngươi.”

Kiến Nguyên đế xiết chặt nắm đấm, lửa giận vô tận dâng trào trong lồng ngực.

Tên nghịch tặc này, hắn đáng chết! Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết! Nên bầm thây vạn đoạn!

Thiên Tử kiếm của hắn đã bị đao cương của Sở Hi Thanh chèn ép đến biên giới sụp đổ.

Nhưng khi Kiến Nguyên đế chuẩn bị kích phát khí huyết bản thân, cô đọng thêm long khí để đối kháng với Sở Hi Thanh, thì hắn lại nghe thấy một giọng nói truyền đến bên tai.

“Quốc sư?”

Kiến Nguyên đế lập tức phấn chấn, cánh tay căng thẳng cũng hơi thả lỏng.

Tâm trạng của hắn vẫn rất tồi tề, quả thực là khó chịu đến cực điểm, cũng cực kỳ lúng túng.

Sở Hi Thanh đến cửa gây sự, còn cả cái đao ý uy áp toàn bộ hoàng cung này, quả thực là đã giẫm mặt mũi của hắn và uy nghiêm của triều đình xuống dưới chân!

Thực lực của tên nghịch tặc này càng ngày càng mạnh, ỷ vào Thần Ý Xúc Tử Đao mà càng ngày càng càn rỡ, càng ngày càng làm càn!

Chương 2160 - Cuộc chiến hoàng cung (5)

Nói đến thì cách đây không lâu, vị Nam Thiên Đế của Bất Chu Sơn kia cũng phải đối mặt với hoàn cảnh quẫn bách như vậy.

Nhưng mà Sở Hi Thanh có bá đạo hơn ở Bất Chu sơn, thì cũng không thể dao động địa vị và lực thống trị của Nam Thiên Đế ở Bất Chu sơn.

Còn hắn thì lại khác, trận chiến ngày hôm nay, hoàn toàn có thể quyết định lòng người của toàn bộ Thần Châu!

Đại Ninh bị Sở Hi Thanh đánh đến tận cửa mà còn không làm được gì, vậy thì sao có thể làm cho người thiên hạ tin tưởng mình có thể trấn áp tên nghịch tặc này?

Đặc biệt là đám danh gia vọng tộc ở địa phương, và những thế lực trên giang hồ kia, bọn họ nhất định sẽ dao động.

Kiến Nguyên đế hiểu rõ đám người này.

Đám sài lang này không có lòng trung thành gì đáng nói cả. Một khi Đại Ninh hiện ra xu thế suy tàn, bọn họ sẽ ruồng bỏ triều đình mà không do dự!

Điểm này, có thể thấy được đại khái từ đám văn thần đang quan sát ở phía xa xa kia.

Mà lúc này, toàn bộ thành Vọng An đã sôi trào.

Bắt nguồn từ tiếng nổ mạnh ở hoàng cung, khiến cho toàn bộ người trong thành đều phát hiện biến cố ngày hôm nay.

Càng ngày càng nhiều người tụ tập về phía hoàng cung, bọn họ đều tự nhận mình có đủ thực lực tự vệ.

Thực lực không đủ thì đều nghĩ biện pháp chạy đến nơi cao, có tầm nhìn thoáng đãng, rồi dùng các loại phương pháp để quan sát phía hoàng cung.

“Người đứng trước hoàng cung là Vô Cực Đao Quân!”

“Đúng là hắn, Thiên Vô Nhị Nhật, Che Tổ Tuyệt Kim Sở Hi Thanh!”

“Ta đệch, vị này thế mà lại trực tiếp giết vào thành Vọng An! Dũng khí này thật sự làm cho người ta bội phục!”

“Có gì đáng ngạc nhiên? Ta nghe nói một tháng trước, Sở Hi Thanh đã từng chạy đến Bất Chu sơn, dùng Thần Ý Xúc Tử Đao trấn áp toàn bộ bất Chu sơn, khiến cho Nam Thiên Đế cũng không dám xuất chiến. Thành Vọng An dù là đầm rồng hang hổ, nhưng cũng không thể so với Bất Chu sơn.”

“Hắn muốn làm gì? Trực tiếp làm thịt thiên tử à?”

“Khí thế thật là mạnh! Hắn vẫn tiến lên! Thừa Thiên Môn và Đoan Môn đã sụp rồi, bây giờ là Ngọ Môn!”

“Móa! Toàn bộ tường thành bên ngoài hoàng cung đều sụp đổ rồi, đây chính là ‘Ngũ Sắc thần nê’ và ‘Thiên Thanh Thạch’ đấy, tài liệu cứng rắn như vậy mà cũng bị ép vỡ.”

“Đây chính là Vô Cực Đao Quân? Đây chính là Thiên Vô Nhị Nhật, Che Tổ Tuyệt? Dốc hết sức liền có thể trấp áp toàn bộ đại nội, thậm chí là toàn bộ triều đình Đại Ninh. Lợi hại! Vị này còn bá đạo hơn cả Lý Trường Sinh ngày xưa.”

“Như vậy mà triều đình còn muốn bình định Sở Hi Thanh? Có người nói hơn 900 vạn tướng sĩ đã tập trung ở dọc tuyến sông Thiên Hoài và sông Thần Tú, lúc nào cũng có thể vượt xông. Nhưng nhìn dáng vẻ này, chỉ sợ bọn họ không thể qua sông rồi.”

Có người lại phát hiện tình hình bên phía đám quan văn không đúng lắm.

“Thú vị, các ngươi nhìn Thái phó và mấy vị đại thần kìa, tất cả đều thờ ơ lạnh nhạt, không hề có ý định ra tay.”

“Không chỉ là vậy! Còn có một chút đại thần còn không thèm lộ mặt luôn kìa.”

“Cái này không có vấn đề mà? Đối phó với Thần Ý Xúc Tử Đao của Vô Cực Đao Quân, không phải nhiều người là được. Các ngươi không thấy đám đại tướng kia cũng trốn trong trận pháp của hoàng cung, không dám ra ngoài sao.”

“Ha ha! Bọn họ không dám đi ra ngăn cản Sở Hi Thanh, nhưng đi vào hoàng cung hỗ trợ thì vẫn có thể. Càng nhiều nhất phẩm nhị phẩm, thì trận pháp trong cung lại càng mạnh mà.”

“Đúng thế! Mọi người đều nói Kiến Nguyên đế đã làm mất lòng các thế gia, ta vốn còn không tin lắm.”

“Mọi người nhìn kìa, Ngọ Môn sụp rồi! Sụp rồi!”

Đúng lúc này, toàn bộ tiếng bàn luận ầm ĩ ở thành Vọng An chợt yên tĩnh lại.

Âm thanh bốn phía càng ngày càng nhỏ, cho đến khi không thể nghe thấy.

Mà Sở Hi Thanh đứng trước Ngọ Môn đã sụp đổ lại nhướng mày lên, nhìn về phía thanh niên có dung mạo kỳ lạ ở trước mặt.

Người này mặc một chiếc áo bào đen rộng rãi, ngũ quan anh tuấn, da thịt toàn thân lại như trong suốt như thủy tinh.

“Quốc sư Đại Ninh!”

Sở Hi Thanh tay đè thanh Thiên Lý Chiêu Nhiên đao, khóe môi khẽ cong lên, tựa như cười mà không phải cười: “Ta nên gọi ngươi là Vũ Côn Luân, hay là Chập Long Ứng Kinh Chập?”

“Mặc là Vũ Côn Luân hay là Ứng Kinh Chập, thì đều là ta!”

Sắc mặt Vũ Côn Luân bình tĩnh nhìn Sở Hi Thanh: “Mời Đao Quân rút lui đi, hôm nay có ta ở đây, Đao Quân không thể bước vào hoàng cung một bước!”

Sở Hi Thanh lại hiện ra vẻ châm biếm: “Biện pháp chống lại Thần Ý Xúc Tử Đao của ngươi, chính là để toàn bộ bách tính nơi này đều nhập mộng?”

Thủ đoạn của con Chập Long này giống hệt với thủ đoạn của đám người Chu Bất sơn đã dùng.

Nhưng Mộng Huyễn chi pháp của kẻ này thực sự là đáng sợ.

Chỉ chớp mắt mà đã làm cho tất cả người dưới tam phẩm ở thành Vọng An rơi vào trạng thái ngủ mơ.

“Biện pháp này tuy vụng về, thế nhưng lại rất hữu dụng!”

Theo Vũ Côn Luân chắp tay hai trước ngực, gạch đá dưới chân hắn lập tức hóa thành tinh thể… cảnh này giống hệt với lúc Lý Trường Sinh đánh vào hoàng cung.

Nhưng cũng có chỗ khác biệt, đó là phía sau Vũ Côn Luân xuất hiện một màn sương mù rất dày, có thể mơ hồ nhìn thấy một con Cự long thủy tinh cực lớn đang qua lại ở bên trong sương mù.

Chương 2161 - Thiên ý

Khi sương mù chung quanh Vũ Côn Luân càng ngày càng bàng bạc mênh mông, khí thế càng ngày càng cuồng bạo hung mãnh, Sở Hi Thanh lại đang kiềm chế đao cương như gương bạc của hắn, lại thu nhỏ phạm vi thu thập địch ý và sát niệm.

“Cũng đủ dùng rồi!”

Sở Hi Thanh tay cầm Thiên Lý Chiêu Nhiên đao, vẻ mặt tiếc nuối: “Đáng tiếc! Các hạ không đủ kiên quyết, chung quy vẫn không dám để tất cả người của các ngươi đều rơi vào giấc ngủ.”

Tại trong ngoài thành Vọng An, vẫn có một lượng lớn võ tu tam phẩm trở lên duy trì tỉnh táo.

Những người này và đám cao thủ cấm quân vẫn đang cung cấp lực lượng cho hắn.

Đặc biệt là những đại cao thủ nhất phẩm kia, một người có thể sánh bằng vạn cấm quân rồi… đây còn là dưới tình huống bọn họ cố ý kiềm chế ý niệm.

Ầm!

Khoảnh khắc này, thần ý hóa đao của Sở Hi Thanh trực tiếp chém nát con cự long thủy tinh bên trong sương mù!

Cùng lúc đó, cánh cổng của ‘Thái Chính điện’ ở phía sau cũng sụp đổ xuống.

Sắc mặt Vũ Côn Luân âm trầm.

Đầu tiên, không nói đến hắn có năng lực làm tất cả võ tu phe triều đình ngủ say hay không, mà dù hắn có thì cũng không dám làm như vậy.

Tại thành Vọng An này, ngoại trừ Sở Hi Thanh ra thì vẫn còn một lượng lớn tội phạm truy nã và phản tặc, còn có rất nhiều hạng người dã tâm bừng bừng.

Nếu làm như vậy, há không phải để bọn họ trở thành thịt cá trên thớt, mặc người xâu xé?

Hắn chắp tay sau lưng, tròng mắt bắt đầu chuyển hóa thành màu xanh lam đậm, hiện ra chút ánh sáng mê huyễn lộng lẫy: “Như vậy là thừa sức đối phó với các hạ rồi! Ta khuyên ngươi nên có chừng mực, bây giờ rút lui vẫn có thể bảo toàn tính mạng. Bằng không nơi này chính là nơi chôn thây của Đao Quân!”

Khoảnh khắc này, con cự long trong sương mù đã tái sinh.

Long khu của nó dài đến 500 trượng, duỗi móng vuốt khổng lồ đánh về phía Sở Hi Thanh.

Trong mắt nhắt mặt đất đã sụp đổ, toàn bộ không gian đều nứt toác.

Sở Hi Thanh lại đứng yên tại chỗ, nhưng khi long trảo này đánh đến người hắn, thì nó lại tán thành hơi nước trắng xóa.

Hắn cười hờ hững, nói lời châm chọc: “Ta rất tò mò, sau này gặp nhau trên chiến trường, lẽ nào quốc sư còn dùng biện pháp này, để cho tất cả binh mã Đại Ninh các ngươi đều nhập mộng? Quả thực là buồn cười! Huống hồ…”

Khóe môi hắn cong lên, nụ cười cuồng ngạo, ngang ngược: “Mộng Huyễn Thành Chân của ngươi tuy không tầm thường. Đáng tiếc là bản thể của ngươi không ở đây, vẫn không phải đối thủ của ta.”

Ánh mắt Vũ Côn Luân không khỏi co lại.

Tại ba năm trước, khi Lý Trường Sinh giết vào hoàng cung thì cũng từng nói như vậy.

Nhưng thiên tư của thiếu niên nhân tộc trước mắt, quả thực là đáng sợ đến cực điểm!

Trong khoảnh khắc vừa rồi, không chỉ đè ép lực lượng của hắn, mà còn phản xạ trở về.

Lực lượng Mộng Huyễn trong hai mắt Vũ Côn Luân cũng không có tác dụng gì.

Hắn che giấu Mộng Thiên và Huyễn Thiên chi pháp của mình ở trong tia sáng chung quanh, liên tục phản xạ qua lại trên đao cương như gương của Sở Hi Thanh, cố gắng dùng biện pháp này để tiếp xúc với thần niệm của Sở Hi Thanh.

Nhưng mà Nhai Tí Đao của Sở Hi Thanh lại không có kẽ hở, Vũ Côn

Luân hoàn toàn không thể xâm nhập vào.

Bây giờ hắn có thể xác định, người này đã trở thành Chân Linh Nhai Tí, trở thành người nắm giữ pháp môn Nhai Tí cao cấp nhất trên thế giới này!

Sở Hi Thanh bị hạn chế bởi tu vị không đủ, chỉ có thể triển khai thiên quy Nhai Tí đến tầng 29.

Nhưng ngoài cái đó ra, thiên đạo trong cõi u minh còn gia tăng uy lực thêm năm tầng nữa.

“Chân Linh Nhai Tí?”

Vũ Côn Luân hít thở thật sâu, sau đó thân thể bắt đầu biến hóa.

Thân thể thủy tinh của hắn bắt đầu biến hóa, vặn vẹo, cái cổ duỗi dài, cánh tay cũng biến thành vuốt rồng, toàn thân kêu răng rắc, chỉ chớp mắt đã biến thành hình dạng Cầu Long.

“Chỉ đến như thế! Thần Ý Xúc Tử Đao của Đao Quân rất có tiềm lực, nhưng không nên coi thường anh hùng trong thiên hạ.”

Thế giới này có vô số Chân Linh!

Mà loại thiên quy mạnh mẽ như Nhai Tí, càng không phải là số ít!

Cũng trong nháy mắt này, tất cả đao cương như gương bạc quanh người Sở Hi Thanh đều biến mất.

Sở Hi Thanh hơi kinh hãi.

Đao cương của hắn đều biến mất hết rồi.

Thần thức của Sở Hi Thanh hoàn toàn không cảm nhận được chúng.

Hơn nữa, không chỉ là đao cương, Sở Hi Thanh thậm chí còn không cảm ứng được Thần Ý Đao Tâm của mình.

Tựa như Thần Ý Đao Tâm của hắn chưa từng tồn tại vậy!

Hắn lập tức bừng tỉnh, đây nhất định là Mộng Huyễn Thành Chân của Vũ Côn Luân.

Đối phương mơ một giấc mơ, tại thế giới trong mơ, Sở Hi Thanh không có Thần Ý Đao Tâm, cũng không có Nhai Tí Đao.

Thiên quy của đối phương đang can thiệp vào hiện thực.

Đây là lực lượng thiên quy tầng 32 trở lên…

Nhưng mà đây không phải là Mộng Huyễn, mà là Chập Long!

Nó tập trung các loại lực lượng thiên quy mạnh mẽ Nhâm Thủy, Mộng Thiên, Huyễn Thiên, vân vân… tạo thành một loại thiên quy mới, cũng là một loại hình thái thần thú mới.

Chập Long là người sáng tạo ra loại thiên quy này, mà bộ hóa thể này của hắn cũng nắm giữ vị cách Chân Linh của thiên quy này.

Chương 2162 - Thiên ý (2)

Trong khoảnh khắc này, mười mấy cỗ khí thế mạnh mẽ đồng thời xuất hiện ở bốn phương tám hướng quanh người Sở Hi Thanh.

Ba kẻ cầm đầu chính là Tiếu Hồng Trần, Sở Như Lai, và Phiêu Kỵ đại tướng quân Vũ Văn Bá, cũng không biết kẻ này tái tạo thân thể từ bao giờ.

Những người này không dám tranh phong chính diện với Sở Hi Thanh, nên vẫn luôn trốn trong trận pháp.

Mãi đến khoảnh khắc vừa rồi, Vũ Côn Luân phá giải Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh, thì bọn họ mới ùa ra, từng người đều bạo phát tất cả lực lượng, mưu đồ vây giết Sở Hi Thanh.!

Tại nơi sâu xa trong cung, Kiến Nguyên đế bị Sở Hi Thanh áp chế cũng ngưng tụ ra một thanh kiếm khí vàng óng, chém thẳng về phía đỉnh đầu Sở Hi Thanh.

“Quốc sư quả nhiên không làm trẫm thất vọng.”

Giọng nói của Kiến Nguyên đế truyền ra, tiếng nói khàn khàn kia còn ngậm lấy hưng phấn và sung sướng: “Giết! Giết tên nghịch tặc này cho trẫm! Người lấy đầu Sở Hi Thanh, ban thưởng vương tước, thế tập võng thế!”

Vũ Côn Luân thấy thế thì lại hơi cau mày.

Mục đích của hắn chỉ là đuổi Sở Hi Thanh đi, chứ không phải là chém giết vị thiên tài cái thế này của nhân tộc.

Hắn không muốn nhìn thấy lực lượng của hai tộc nhân và long bị tiêu hao trong nội đấu.

Lúc trước, vì giúp Kiến Nguyên đế đạt được Quy Nhất và Vạn Tượng, vì âm dương một thể, hắn bất đắc dĩ phải hi sinh Tần Mộc Ca và Vấn Tố Y.

Dù vậy, Vũ Côn Luân chưa bao giờ nghĩ đến sẽ giết chết các nàng.

Sau này Tần Mộc Ca sẽ bị luyện thành sát thi, tương lai vẫn có hi vọng lên cấp Siêu Phẩm, sức chiến đấu thậm chí còn vượt qua Tổ thi như Tương Thần, Hậu Khanh.

Vấn Tố Y cũng có thể thành công phong thần, chỉ là bị Kiến Nguyên đế khống chế thôi.

Sở Hi Thanh chết ở nơi này thì thực sự đáng tiếc.

Với thiên tư của hắn, với Thần Ý Xúc Tử Đao của hắn, tương lai chắc chắn sẽ có thành tựu.

Nhưng vào thời khắc này, Vũ Côn Luân đã không thể ngăn cản đám người kia nữa.

Mặc kệ là đám cao thủ đại nội hay là đám người Sở Như Lai, tất cả đều tràn đầy sát tâm với Sở Hi Thanh!

Bọn họ hoặc là từng thảm bại trong tay Sở Hi Thanh, hoặc là có người nhà và đồng sự bị Sở Hi Thanh giết chết, tất cả đều mang theo thù sâu như biển.

Tại nơi sâu xa trong cung, Kiến Nguyên đế còn không tiếc tất cả, muốn đưa Sở Hi Thanh vào chỗ chết! nếu bệ hạ nhìn thấy cơ hội trừ khử Sở Hi Thanh, làm sao có thể bỏ qua?

Dù là bản thân Vũ Côn Luân, hắn cũng cho rằng hôm nay vây giết Sở Hi Thanh ở thành Vọng An cũng là một kết quả tốt nhất.

Tuy rằng nhân tộc sẽ tổn thất một vị thiên kiêu cái thế, nhưng nội loạn của nhân tộc sẽ chấm dứt.

Sở Hi Thanh ở đối diện lại không thể đứng yên tại chỗ.

Hắn phát hiện mình còn không thể sử dụng lực lượng Báo Ứng của Huyết Nhai Nguyên Hồn.

Bởi Mộng Huyễn chi pháp của Vũ Côn Luân là vô hình vô chất, cực kỳ cao siêu, Sở Hi Thanh căn bản là không biết nên làm thế nào để phản xạ, để báo ứng lại.

Sở Hi Thanh lại cười khẽ một tiếng, bóng người lóe lên một cái, rời khỏi vị trí.

Quang âm Thuấn Bộ giúp hắn di động trong dòng sông thời gian.

Dưới lực lượng thiên quy của mọi người, Sở Hi Thanh vẫn có thể chạy ra ngoài 50 trượng, đồng thời chém một đao ra sau lưng.

Đó là Tru Thiên Đao!

Ánh đao mạnh mẽ vào hùng vĩ này, không chỉ tru diệt toàn bộ đao cương kiếm khí ở phía sau hắn, mà còn quấy nhiễu mười mấy loại thiên quy ở nơi này, mở ra một lỗ thủng cực lớn.

Vũ Văn Bá trong đám người nhìn thấy cảnh này, chẳng những không sợ hãi mà còn hiện ra vẻ hưng phấn: “Chết cho lão phu!”

Tru Thiên Đao của Sở Hi Thanh cũng rất mạnh, khiến cho đám võ tu nhất phẩm như bọn họ cực kỳ kiêng kỵ. Nhưng nó không mạnh đến mức khiến người ta tuyệt vọng như Thần Ý Xúc Tử Đao.

Tiếu Hồng Trần không nói gì, chỉ lặng lẽ gia tăng lực lượng, để binh khí trong tay hợp nhất, hóa thành ‘Trừ Tà thần lôi’ màu vàng óng, liên tục bắn về phía Sở Hi Thanh, phát ra từng tiếng sấm vang vọng.

Hắn xác định đây là cơ hội tốt nhất để giết chết Sở Hi Thanh, vì vậy đã dốc hết sức lực, không tiếc tất cả!

Quốc sư đã trấn áp Thần Ý Xúc Tử Đao của kẻ này, bây giờ là thời khắc Sở Hi Thanh yếu nhất!

Mà một khi bỏ qua cơ hội này, có lẽ bọn họ sẽ không được cơ hội như vậy nữa.

Khuôn mặt Sở Như Lai lại âm trầm như nước, khoảnh khắc này hắn cũng không hề giữ sức.

Hắn lơ lửng giữa trời cao, trường kiếm trong tay liên tục đâm xuống, mỗi một kiếm đều hô ứng với các ngôi sao trên trời, mang theo ánh sao rực rỡ đánh xuống dưới, tựa như mưa sao băng rơi xuống phàm trần.

Sở Như Lai là chi họ xa của Sở gia, không kế thừa huyết mạch Vạn Tượng của Sở Lệnh Tây.

Nhưng mà thiên phú của hắn cực cao, đã bắt đầu tự ngưng tụ huyết mạch khi vào nhị phẩm, khiến cho Chư Thiên Tinh Lạc Kiếm của Sở gia tăng lên đến cực hạn của phàm nhân!

Tại nơi xa xôi hơn, rất nhiều cao thủ nhất phẩm đang chạy đến nơi này.

Trưởng Tôn Binh Quyền cũng ở trong đó, bọn họ bắt đầu tạo thành vòng vây, ngăn chặn tất cả đường lui của Sở Hi Thanh.

Vũ Côn Luân còn cảm ứng được hai đạo khí cơ Siêu Phẩm ở trong hư không, bọn họ đã tiếp cận đến phạm vi ngàn trượng.

Bọn họ đang ẩn núp, chờ đợi thời cơ.

Mà lúc này, phía dưới mặt đất lại xuất hiện vô số xiềng xích long khí màu vàng óng, liên tục dây dưa với Sở Hi Thanh, quấy rầy hành động của hắn.

Chương 2163 - Thiên ý (3)

“Sở Hi Thanh, ngươi thực sự là càn rỡ đến cực điểm! Tưởng Đại Ninh ta không có người sao?”

Vũ Văn Bá đánh liên tục hai kích, tự tin lại tăng thêm ba phần.

Hai mắt hắn sáng rực, cười giận dữ: “Quang âm Thuấn Bộ và Tiên Phong Lôi Thể của ngươi quả thực là biến hóa đoan, nhưng ta xem ngươi có thể sử dụng được bao nhiêu lần? Ta thấy hôm nay ngươi tự chui đầu vào lưới rồi!”

Nhưng khi trường thương của Vũ Văn Bá nện xuống, Sở Như Lai liều mạng thôi phát lực lượng, Tiếu Hồng Trần liên tục sử dụng hai thức cực chiêu, chuyển bị đánh ra thức cực chiêu thứ ba.

Giọng nói của Sở Hi Thanh lại thản nhiên như không: “Sở mỗ tự tin ngông cuồng? Coi thường anh hùng thiên hạ? Thật vậy sao?”

Trong khoảnh khắc này, Vũ Côn Luân đã biến thành giao long thủy tinh chợt nhíu chặt lông mày.

“Như Ý Tùy Tâm, tất cả lui về cho ta!”

Vũ Côn Luân giật mình kinh hãi.

Vừa rồi, đúng là hắn đã dùng Mộng Huyễn Thành Chân để xóa bỏ Thần Ý Đao Tâm và thiên quy Nhai Tí của Sở Hi Thanh.

Nhưng Sở Hi Thanh lại sử dụng thiên quy Như Ý mạnh mẽ của mình, cưỡng ép xé rách lực lượng Mộng Huyễn của hắn.

Không!

Cái tên này rõ ràng là cố ý, hắn muốn làm như vậy để dụ dỗ mọi người ra khỏi trận pháp, để thu thập nhiều địch ý và sát niệm hơn, để gia tăng lực lượng của bản thân!

Không đề cập đến đám cao thủ vốn không có địch ý với Sở Hi Thanh trong kinh thành. Chỉ là những võ tu tứ phẩm bị các thuật sư gọi dậy thôi, thì cũng đã hơn 4000 người rồi.

Bọn họ đều nghe lệnh cấp chết, liều mạng thôi pháp bí pháp Hoàng Đạo, khiến cho lực lượng của mấy vị đại tướng nhất phẩm được cường hóa lên mức tận cùng.

Nhưng mà những người này tỉnh giấc, lại khiến sức chiến đấu của Sở Hi Thanh tăng mạnh.

Câu nói ‘ban vương tước’ của Kiến Nguyên đế, lại làm cho cục diện chuyển biến xấu đến cực hạn.

Tất cả cao thủ nhất phẩm ở đây đều là hạng người nhạy cảm, khi mảnh đao cương như gương bạc khôi phục, bọn họ lập tức cảm ứng được.

Sắc mặt của tất cả đều thay đổi, ánh mắt sợ hãi, bọn họ lập tức bay ngược hoặc trượt lùi về sau, không tiếc tất cả để thoát khỏi và tránh xa Sở Hi Thanh.

Hiện giờ, trong đầu của bọn họ chỉ có một câu nói… thần ý hóa đao, chạm vào tức chết!

Sở Hi Thanh nắm giữ Thần Ý Xúc Tử Đao, tuyệt đối không phải người bọn họ có thể đối kháng và tranh phong!

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, năm vị nhất phẩm lấy Vũ Văn Bá cầm đầu ở gần Sở Hi Thanh nhất, tất cả đều là miệng mũi phun máu.

Vũ Văn Bá đứng mũi chịu sào còn trực tiếp nổ đầu, thân thể ngã quỵ trên mặt đất, bọt máu bay lả tả bốn phía.

“Chân Linh Như Ý!”

Vũ Côn Luân nhìn Sở Hi Thanh với vẻ nghi ngờ không thôi.

Đối phương không chỉ là Chân Linh Như Ý.

Hắn cũng biết chuyện Sở Hi Thanh trở thành Chân Linh Như Ý từ một tháng trước rồi.

Thần Tịnh Ly đã lấy được máu của Sở Hi Thanh, nhỏ chúng vào Thiên Đạo Thạch Lâm, chuyện này đã truyền khắp vực ngoại rồi.

Hầu như tất cả thần linh ở vực ngoại đều biết, Sở Hi Thanh đã trở thành chướng ngại lớn nhất của Thần Tịnh Ly.

Vì vậy Vũ Côn Luân cũng có chuẩn bị từ trước.

Dù đối phương là Chân Linh Như Ý, hắn cũng có biện pháp áp chế.

Nhưng khi Sở Hi Thanh dùng thiên quy Như Ý giao phong với hắn, Vũ Côn Luân mới phát hiện ra là mình coi thường đối thủ.

Thiên quy Như Ý của người này không dựa vào huyết mạch và pháp khí chồng chất lên như hắn tưởng tượng, trái lại còn cực kỳ vững chắc, cực kỳ mạnh mẽ!

Ngoài ra, bên trong còn lẫn một ít lực lượng kỳ lạ.

Lúc này hắn cảm nhận được một luồng hàn lực khiến người ta sợ hãi đang ngưng tụ ở trên người Sở Hi Thanh!

Đó là Hàn pháp bắt nguồn từ Vấn Tố Y, người này còn sở hữu vị cách Chân Linh Hàn Phong.

Đinh!

Theo một tiếng đàn vang lên, tất cả mọi người đều ôm đầu.

Đó chính là Phá Lỗ Lệnh – Thiên Chấn Địa Hãi của Cửu Kiếm Cầm Ma – Lang Bắc Vọng.

Tiếng đàn mênh mông hùng vĩ, bắt đầu xung kích tâm thần của mọi người!

Vũ Côn Luân gào lên: “Chư vị cẩn thận!”

Lúc này, thứ nên cẩn thận chính là Ngọa Tuyết thần đao của Sở Hi Thanh.

Hàn Phong chi pháp của hắn chiếm được từ Vấn Tố Y, tuy rằng lực lượng cực kỳ mạnh mẽ, nhưng lại không thể điều khiển như thường.

Tuy nhiên, dùng ở trường hợp như này lại rất thích hợp.

Bốn phương tám hướng đều là kẻ địch của Sở Hi Thanh, không cần lo lắng vấn đề điều khiển.

Bởi vì dù hàn lực có lan tràn khuếch tán ra phương nào, thì cũng có thể đánh trúng kẻ địch!

Sở Hi Thanh mượn Thần Ý Xúc Tử Đao yểm trợ, cũng có đủ thời gian để tụ lực súc thế, rồi sử dụng một thức Băng Hà Thế Kỷ.

Lúc này, Vũ Côn Luân lại sử dụng Mộng Huyễn Thành Chân.

Hắn phất tay áo một cái, khiến cho năm người Vũ Văn Bá đều khôi phục vết thương.

Dù là Vũ Văn Bá bị vỡ đầu thì cũng khôi phục trong chớp mắt.

Con cự long thủy tinh bên trong sương mù cũng vươn long trảo ra, đánh về phía Sở Hi Thanh, nỗ lực tiếp ứng đám cao thủ nhất phẩm chung quanh chạy trốn.

Kiến Nguyên đế ở phía sau cũng biết tình hình không ổn. Hắn đứng giữa trời cao, không tiếc tất cả mà tụ tập long khí, ngưng tụ ra một thanh kiếm màu vàng óng chất chứa đầy văn tự cổ huyền bí, sau đó lại chém thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Chương 2164 - Thiên ý (4)

Tất cả mọi người cũng tăng tốc lùi lại, sắc mặt bọn họ tuy khó coi, nhưng nội tâm cũng đã bình tĩnh hơn.

Sở Hi Thanh không dùng Thần Ý Xúc Tử Đao, mà chuyển qua Ngọa Tuyết thần đao, điều này làm cho bọn họ thở phào nhẹ nhõm.

Dựa theo tình báo, Sở Hi Thanh cần một phần ba mươi cái hô hấp mới có thể súc thế xong.

Lực khống chế hàn lực của Sở Hi Thanh cũng rất có vấn đề.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, Vũ Văn Bá và tất cả mọi người đều hiện ra vẻ giật mình kinh hãi.

Đầu tiên là long trảo của cự long thủy tinh bị đóng băng, rồi bắt đầu vỡ thành từng mảnh.

Sau đó là thanh kiếm khổng lồ của Kiến Nguyên đế cũng bị đóng băng giữa không trung.

Sau đó là Vũ Văn Bá và bốn vị võ tu nhất phẩm vừa mới khôi phục kia, bọn họ cũng bị đóng băng.

Năm người đều không có lực đối kháng, kể cả vẻ mặt giật mình kinh hãi kia cũng bị hàn lực vô biên của Sở Hi Thanh đóng băng tại chỗ.

Cuối cùng là đám võ tu nhất phẩm đã tản ra đến ngoài trăm trượng.

Trong đó thì Sở Như Lai chạy tương đối chậm, nửa người đã bị hàn băng bao trùm.

Trên mặt hắn toát ra vẻ không dám tin tưởng.

Sở Hi Thanh súc thế nhanh hơn bọn họ tưởng tượng nhiều.

Có lẽ còn chưa đến một phần ngàn cái hô hấp.

Hơn nữa hàn lực này quá mạnh, vượt xa dự đoán của hắn.

Sở Hi Thanh cũng không lãng phí quá nhiều hàn lực.

Tuy rằng lực khống chế của người này với hàn lực vẫn rất trúc trắc và cứng ngắc, nhưng vẫn có thể khóa chặt mục tiêu, sau đó dùng hàn lực vô cùng vô tận kia để ép vỡ đối thủ!

Ý niệm đầu tiên trong đầu Sở Như Lai là trống không, sau đó vô số nghi ngờ nhảy lên.

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Tình hình này hoàn toàn khác với cuộc chiến ở Thương Châu! Ngọa Tuyết thần đao của thằng nhãi ranh này có thể mạnh như vậy sao?

Hàn Phong chi pháp của hắn là chiếm được từ Vấn Tố Y cơ mà?

Đây căn bản không phải lực lượng do hắn tu luyện được, hắn làm sao có thể phát huy đến mức độ này? Còn có thể điều khiển dễ dàng như vậy?

Khi sắc mặt Sở Như Lai trắng bệch, mắt hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Một bóng người yểu điệu đã lắc mình đến trước người hắn.

Đó chính là Sở Mính, nàng đã rời khỏi điện, chạy đến Ngọ Môn.

Nhưng mà nàng còn chưa đến nơi thì tình hình nơi này đã phát sinh biến hóa.

Tuy nhiên, Sở Mính vẫn chạy đến trước khi cha mình bị Sở Hi Thanh đóng băng, nàng ngăn ở trước người Sở Như Lai.

“Cút cho ta!”

Sở Mính muốn rách cả mí mắt, bện một mảnh đao cương như gương bạc ở trước mặt, nỗ lực đẩy hàn lực của Sở Hi Thanh sang hai bên.

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, nàng và Sở Như Lai đều bị rơi vào trong hàn băng.

Tầng băng này lập tức vỡ vụn, phát ra tiếng nổ vang.

Sở Mính lao ra ngoài, rồi nhanh chóng lùi về sau.

Sắc mặt nàng tái nhợt như người chết, cánh tay bên trái vẫn bị bao trùm bởi một lớp băng mỏng, hoàn toàn không thể cử động.

Sở Mính vừa đẩy được gần tám phần mười hàn lực, nhưng nàng và Sở Như Lai vẫn phải chịu đựng hơn hai phần mười hàn lực.

Hai người chỉ có thể dốc sức thôi phát khí huyết trong cơ thể, hóa giải và trục xuất hàn lực trong cơ thể ra ngoài.

Nội tâm Sở Mính cực kỳ khó chịu, lại ủ rũ đến cực điểm.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, nàng phát hiện chênh lệch giữa mình và Sở Hi Thanh quả thực là lạch trời, đã vượt xa dự đoán của nàng.

Đó mới chỉ là một phần hàn lực của Sở Hi Thanh mà thôi, vậy mà nàng đã khó có thể chịu được nổi!

Sở Mính quả thực là không dám tin tưởng, mình thế mà lại có thể chạy trốn từ tay Sở Hi Thanh.

Hiện giờ chỉ có thể nhận được rằng, Sở Hi Thanh tự cao tự đại, khi đó quá khinh thường và bất cẩn thôi.

May mắn là vào lúc này, Vũ Côn Luân đã giao thủ kịch liệt với Sở Hi Thanh.

Mộng Huyễn chi pháp của hắn đang kiềm chế Như Ý chi pháp và Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh.

Hai người bắt đầu chém giết gần người, liên tục giao thủ và va chạm trong màn sương mù dày đặc kia.

Tần suất giao thủ của song phương cũng không nhanh.

Sở Hi Thanh chuyển qua dùng Ngọa Tuyết thần đao, một cái hô hấp chỉ chém được khoảng ngàn đao.

Nhưng mà hàn lực vô biên cũng làm cho tốc độ của Vũ Côn Luân chậm lại.

Hơn nữa, mỗi một trảo của Vũ Côn Luân đều phải dùng toàn lực.

Thần ý hóa đao của Sở Hi Thanh vẫn đang liên tục chém vào tâm linh của hắn.

Lại liên tục phản xạ lại lực lượng của Vũ Côn Luân.

Thứ Vũ Côn Luân phải đối kháng bây giờ, thực ra là 'Sở Hi Thanh và Vũ Côn Luân' liên thủ.

Nhưng long khu thủy tinh này nhìn như là thực thể, thực ra thì chỉ là hơi nước, nếu không chịu nổi thì tạm thời hóa giải, biến thành hơi nước và sương mù.

Lực lượng của hai người liên tục va chạm ở gần Ngọ Môn, làn sóng cương lực hùng vĩ và vô số đao cương kiếm khí bắn bốn phương tám hướng, khiến tất cả kiến trúc chu vi mười dặm quanh đây đều bị san thành đất bằng, hoặc là bị đóng băng!

Còn có một lớp băng đang nhanh chóng khuếch tán trên mặt đất, tất cả người và vật tiếp xúc với nó đều bị đóng băng tại chỗ.

Dù là Vũ Côn Luân cũng không thể ngăn cản.

Mà rất nhiều võ tu nhất phẩm chung quanh lại chỉ có thể đứng xem.

Bọn họ vừa không thể đối kháng với Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh, cũng không thể đối kháng với Hàn Phong chi pháp, chỉ có thể lùi ra rất xa.

Chương 2165 - Thiên ý (5)

Dù là Kiến Nguyên đế cũng không thể làm gì, long khí của hắn bị Sở Hi Thanh cướp mất một phần, Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh lại trấn áp một phần.

Cái thằng nhãi ranh này đối chiến với Vũ Côn Luân, mà vẫn còn thừa sức để áp chế hắn.

Theo thời gian trôi qua, long khu thủy tinh của Vũ Côn Luân cũng bắt đầu bị một lớp băng mỏng bao trùm.

Long khu tản ra và ngưng tụ lại, nhưng đã bắt đầu không còn dễ dàng như trước nữa.

Nếu chỉ là Hàn Phong chi pháp thôi, Vũ Côn Luân còn có thể ứng phó.

Nhưng mà Thần Ý Xúc Tử Đao kia lại liên tục công kích và áp chế thần hồn của hắn.

Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh đã áp chế gần tám phần lực lượng của hắn.

Nội tâm của hắn cũng lạnh lẽo như băng!

Sở Hi Thanh bây giờ mới chỉ là tam phẩm thượng, nhưng sức chiến đấu đã chạm tới biên giới của Siêu Phẩm.

Trong lòng Vũ Côn Luân lại xuất hiện một ý nghĩ để hắn lúng túng.

Ba năm trước, hắn không cản được Lý Trường Sinh, hôm nay dường như cũng không cản được Sở Hi Thanh.

Vấn đề là, nếu hôm nay hắn không cản được vị Vô Cực Đao Quân này, thì Kiến Nguyên đế rất có thể sẽ chết, chết dưới đao Sở Hi Thanh!

Chẳng lẽ người này là khắc tinh của hắn? Hoặc là con cờ của các thần ở nhân tộc?

Rõ ràng là âm dương một thể sắp thành công rồi!

Trưởng Tôn Binh Quyền vẫn đang dùng thuốc, hắn cũng sắp biến thành nữ rồi.

Chỉ cần có thêm ba ngày nữa, Kiến Nguyên đế liền có thể thu được lực lượng cực dương của Trưởng Tôn Binh Quyền!

Sở Hi Thanh lại nhảy ra gây sự vào lúc này…

“Ta nói rồi, bộ phân thân hóa thể này của ngươi không phải đối thủ của ta.”

Thanh Băng Phách Thiên Tuyết đao của Sở Hi Thanh liên tục chém ra từng mảng từng mảng hàn băng.

Lời nói của hắn hàm chứa ý trào phúng, thử dao động nội tâm của Vũ Côn Luân: “Ba năm trước, ngươi không cản được tông chủ nhà ta, hôm nay ngươi cũng không cản được ta.”

Nhưng đúng lúc này, Sở Hi Thanh bỗng nhiên ‘a’ một tiếng.

Hắn nhíu mày nhìn về phía nam.

Sở Hi Thanh cảm ứng được một luồng lực lượng Dương viêm mạnh mẽ đang ‘chiếu rọi’ về phía thành Vọng An.

Tia sáng chung quanh càng ngày càng mạnh, nhiệt độ càng ngày càng cao, làm cho tầng băng trong và ngoài hoàng cung nhanh chóng tan rã.

“Chiếu Thế Ma Đăng – Tông Thần Hóa! Chậc…”

Sở Hi Thanh híp mắt lại, trong con ngươi hiện ra vẻ không cam lòng.

Bóng người của hắn lập tức tản ra, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Tuy rằng hắn rất tự tin, nhưng lại biết mình bây giờ không phải là đối thủ của Tông Thần Hóa.

Huống hồ Sở Vân Vân từng nói với hắn, Tông Thần Hóa này sâu không lường được, sức chiến đấu có thể đuổi sát thần linh Vĩnh Hằng, nhất định phải coi trọng.

Khi Sở Hi Thanh rời đi, Vũ Côn Luân chỉ cảm thấy áp lực tiêu tan.

Nhưng hắn không hề thả lỏng, trái lại còn nghiêm nghị hơn.

Vị Vô Cực Đao Quân này đích thực là đã có thành tựu, đã trở thành một nhân vật vướng tay vướng chân.

Sức chiến đấu mạnh mẽ, cũng rất khó giết chết!

Tốc độ trưởng thành quá kinh khủng, hắn thế mà lại chỉ dùng một tháng để tăng cường Hàn Phong chi pháp lên đến mức độ này!

Khi Sở Hi Thanh bỏ chạy, Vũ Côn Luân chỉ thở dốc vài hơi, rồi bóng người hóa long bắt đầu đuổi theo.

Tại thành Vọng An, dù Vũ Côn Luân dốc hết sức thì cũng chỉ có thể đánh hòa với Sở Hi Thanh.

Nhưng nếu như rời xa thành Vọng An, đến nơi không người.

Thì mười cái Sở Hi Thanh cộng lại cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn.

Tông Thần Hóa hóa thành một chùm sáng, cũng chiếu về phía bắc thành Vọng An.

Độn pháp của vị này cực kỳ cao siêu, còn vượt qua cả Vũ Côn Luân.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, hai người đều nhíu mày lại.

Bọn họ đứng giữa không trung, nghi hoặc quét mắt nhìn bốn phía.

Dựa theo tình báo của bọn họ, độn pháp của Sở Hi Thanh thiên biến vạn hóa, ngoại trừ Phong độn, Lôi độn và Quang âm Thuấn Bộ ra, thì hắn còn có cả Quang độn… đây là một trong những loại độn pháp nhanh nhất thế gian này.

Người này còn có Dục Nhật thần chu, tốc độ cực hạn có thể đi hơn 20 vạn dặm một ngày.

Nhưng hai người bọn họ đều là cường giả Siêu Phẩm, nếu bạo phát tốc độ nhanh nhất, thì chắc hẳn sẽ vượt qua Sở Hi Thanh.

Nhưng dù là vậy, bọn họ vẫn bị Sở Hi Thanh bỏ lại.

Hai người mới đuổi được hơn 2000 dặm, liền mất dấu Sở Hi Thanh.

"… Thần Hành Vô Tướng!"

Vũ Côn Luân than nhẹ một tiếng, lông mày nhíu chặt thành hình chữ xuyên.

Thần Hành Vô Tướng là độn pháp đỉnh cấp của Vô Tướng thần tông, căn cơ tại Vô Tướng công.

Đặc điểm là bao la vạn tượng, thay đổi thất thường.

Thần Hành Vô Tướng có thể thích ứng với các loại thiên phú huyết mạch, sau đó dung luyện lại với nhau, triển khai độn pháp mang theo tính chất của các loại huyết mạch.

Nào là Lôi độn, Phong độn, Thổ độn, Quang độn… chỉ cần ngươi nắm giữ, thì đều có thể hòa tan vào nhau.

Chắc hẳn Sở Hi Thanh dựa thứ này và một loại bí thuật thần kỳ nào đó, để thoát khỏi hắn và Tông Thần Hóa.

Chuyện này có nghĩ trình độ nguy hiểm của Sở Hi Thanh lại tăng thêm một bậc.

Đây là một cường giả có tính cơ động cao, sức chiến đấu lúc cực hạn có thể sánh với Gần Thần, với lại còn có thể trấn áp trăm vạn đại quân!

Chương 2166 - Bí mật

Vũ Côn Luân hít một hơi, lại quay đầu nhìn nhau với Tông Thần Hóa một chút.

Sau đó sắc mặt hắn lạnh như băng, thân thể hóa thành hơi nước màu trắng, tiêu tan trong trời mây.

Tông Thần Hóa là một Siêu Phẩm của nhân tộc, sức chiến đấu Gần Thần, thậm chí là còn hơn.

Đây là một trong những tuyệt đại thiên kiêu của nhân tộc trong vòng năm trăm năm nay, cách đây không lâu còn giúp hắn một tay.

Vũ Côn Luân vốn nên tôn trọng người này.

Nhưng Vũ Côn Luân có thể cảm ứng được khí cơ dị dạng trên người Tông Thần Hóa.

Hơn nữa, dựa theo tình báo của hắn, sau lưng Tông Thần Hóa này chính là thần linh.

Vũ Côn Luân có thể ngửi thấy mùi hôi thối trên người kẻ này, hắn cực kỳ căm ghét cái mùi này.

Tông Thần Hóa lại không để ý lắm, hắn cầm một chiếc đèn lồng không có bấc đèn trong tay, mặt không cảm xúc nhìn về phương xa.

Phổ Thiên chi pháp của hắn có thể giúp hắn cảm ứng được phương vị của Sở Hi Thanh, hẳn là tại 5000 dặm phía đông bắc.

Nhưng mà vô dụng, từ thủ đoạn vừa rồi của Sở Hi Thanh, Tông Thần Hóa biết mình không thể giết chết tên này, trừ phi chuẩn bị thật đầy đủ.

Bí thuật của Sở Hi Thanh đủ để giúp hắn trở về Vô Tướng thần tông.

Tại thành Vọng An, Đông Thiên Vương – Vương Thiên Đông đang đứng lơ lửng bên cạnh thái phó Đỉnh Thương Sinh.

“Thú vị, bọn họ đánh đến nước này, Đô Thiên thần cung lại không hề hiện thân.”

Vương Thiên Đông cười khà khà, nhìn Đỉnh Thương Sinh với ánh mắt sâu xa: “Còn cả Đỉnh Thương Sinh ngươi nữa, thế mà lại còn không thèm giả bộ, không thèm làm dáng, ngươi tốt xấu gì cũng đã cống hiến cho bệ hạ mấy chục năm, đây là thấy chết không cứu sao? Đám thế gia môn phiệt các ngươi đã lựa chọn Sở Hi Thanh rồi?”

Hắn biết những người còn lại trong thành Vọng An này đều không có năng lực can thiệp vào trận chiến vừa rồi.

Dù là Vương Thiên Đông hắn thì cũng không đỡ nổi một đao Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh, cũng không đỡ nổi một cái long trảo của Vũ Côn Luân.

Nhưng mà Đỉnh Thương Sinh trước mắt hắn thì lại khác.

Đây chính là thái phó đương triều, Văn Quan Võ Tuyệt, sức chiến đấu siêu nhất phẩm!

Văn có thể làm chư thần chi quan, võ thì lại tuyệt tại triều đình!

“Vương hội chủ nói đùa rồi.”

Đỉnh Thương Sinh nhàn nhạt nói: “Đinh mỗ ôm bệnh trong người, làm sao đánh nổi chứ? Hôm nay Đinh mỗ đến để dâng tấu từ quan, chắc là không lâu sau bệ hạ sẽ cho phép ta cáo lão hồi hương, nói chính xác thì ta đã không phải thần tử của Đại Ninh nữa.”

“Còn về phần những đồng liêu kia của ta, bọn họ vốn không có năng lực. Chẳng bằng giữ chút sức lực để trấn áp cương lực và hàn băng.”

“Mặc kệ là quốc sư Vũ Côn Luân hay là vị Vô Cực Đao Quân kia, sức chiến đấu đều cực kỳ đáng sợ, giơ tay nhấc chân liền có thể rung chuyển ngàn dặm, nếu như mặc kệ bọn họ, dân chúng quanh kinh thành sẽ thương vong nặng nề. Đây là bảo vệ con dân của triều đình, cũng là ra sức ra Đại Ninh.”

Vương Thiên Đông không khỏi ‘chậc’ một tiếng.

Đỉnh Thương Sinh nói rất đường hoàng, nhưng mà không thay đổi được sự thật là đại đa số quan lớn của thế gia vọng tộc đều không tham gia.

“Nhưng mà những hành động gần đây của bệ hạ đích thực là đã đánh mất lòng dân.”

Đỉnh Thương Sinh hít một hơi, ánh mắt như thương tiếc: “Thần Chỉ Đô Thiên – Trần Nại Hà, người này làm việc tuy phóng đãng bất kham, không câu nệ tiểu tiết, nhưng lại cực kỳ coi trọng đại cục, luôn là một anh hùng hào kiệt ủng hộ chính nghĩa.”

“Người này trí xa ngàn dặm, trong mắt không chứa nổi một hạt cát, bệ hạ trả lời chuyện Đại La Nghĩ tộc và Vọng Thiên Hống, quả thực là khiến hắn không tin tưởng, cũng không trách Đô Thiên thần cung xa lánh triều đình.”

Ngay cả Đô Thiên thần cung thân cận với triều đình còn như vậy, huống hồ là những thần tông và ma môn khác.

Bọn họ đều không phải là người ngu, tùy ý Kiến Nguyên đế lừa gạt.

Những thế lực này tuy không phát thông điệp như vậy, nhưng đã rút toàn bộ đệ tử của mình về.

Đỉnh Thương Sinh là người ngồi ở vị trí cao, hắn có thể cảm giác được lực thống trị của triều đình với địa phương đã giảm mạnh, không còn vững chắc như trước.

“Sau khi mưu hại công thần, tự hủy tường thành phương bắc, Đương thập đại tiền, tăng thuế, Đại La Nghĩ tộc, và cả Vọng Thiên Hống!”

Vương Thiên Đông nghi ngờ không thôi: “Vị hoàng đế này nhìn qua cũng không giống bị mê hoặc. Ta không biết vị bệ hạ này muốn thứ gì nữa? Hắn đến cùng là nghĩ thế nào?”

“Mặc kệ thế nào, tương lai tòa thành Vọng An này sẽ trở thành nơi thị phi, sóng ngầm không ngừng. Trước khi có phương hướng chính xác, người thông minh đều lựa chọn tạm thời rời khỏi vòng xoáy này, nghĩ biện pháp nhìn rõ thời cuộc rồi tính tiếp.”

Đỉnh Thương Sinh quay đầu nhìn Vương Thiên Đông với vẻ thưởng thức: “Vương hội chủ ngươi chính là người thông minh.”

Mấy ngày gần đây, thế lực của Đông Thiên hội đang co rút lại, thậm chí còn lui ra khỏi thành Vọng An.

Người khác đều cho rằng Vương Thiên Đông và Đông Thiên hội bị ảnh hưởng bởi trận đại chiến Thương Châu kia, vị này chỉ là bất đắc dĩ.

Đỉnh Thương Sinh lại biết kẻ này đang phòng ngừa chu đáo, muốn thoát khỏi nơi thị phi này.

Chương 2167 - Bí mật (2)

Vương Thiên Đông thì lại cười khổ một tiếng: “Thiên phát sát cơ, đấu chuyển tinh di, Địa phát sát cơ, long xà khởi lục, Nhân phát sát cơ, long trời lở đất! Trong thiên địa này, sát cơ vô cùng vô tận, lại rút dây động rừng, tất cả sát cơ hòa trộn vào nhau, chắc chắn sẽ dẫn đến sát kiếp liên hoàn, đâu phải là chúng ta muốn tránh là tránh được?”

Con ngươi Đỉnh Thương Sinh co lại, hắn đã có ấn tượng mới với Vương Thiên Đông.

Hắn lại thở dài lần nữa.

Có lúc nhìn thấy rõ tình thế thì sao? Đỉnh gia bọn họ muốn nhảy thuyền cũng không dễ dàng như vậy.

Dưới đại thế cuồn cuộn này, đám người bọn họ chỉ là những con giun dế mạnh hơn một chút thôi, vẫn là thân bất do kỷ.

Thử hỏi bọ ngựa có thể đấu xe?

Mà lúc này, bên trong ‘Duyên Anh điện’.

Sắc mặt Kiến Nguyên đế vẫn âm trầm như nước.

Hai mắt hắn đỏ bừng, lộ ra ra nổi giận, phẫn uất, còn có một tia nôn nóng và sợ hãi.

Trận chiến ngày hôm nay, Sở Hi Thanh không chỉ phá hủy gần nửa hoàng cung, mà còn suýt nữa giết đến trước mặt hắn.

Càng làm cho hắn lạnh lẽo là thái độ của các phe phái khắp nơi.

Quân vương gặp nạp, mà chư thần và thần dân bốn phương đều sống chết mặc bây.

Điều này làm cho Kiến Nguyên đế lạnh lẽo, lục phủ ngũ tạng như đóng băng.

Còn nữa, Sở Hi Thanh bây giờ đã mạnh mẽ như vậy, nếu thêm vài năm nữa thì thực lực của kẻ này sẽ đáng sợ đến mức nào?

Các thế lực kia chắc chắn sẽ không ngồi nhìn Sở Hi Thanh tiếp tục thăng cấp.

Vấn đề là bọn họ có thể cản được sao?

Kiến Nguyên đế ý thức được, thời gian của mình đã không còn nhiều, không thể kéo dài hơn.

Hắn hít thở thần sâu, cố gắng bình tĩnh lại, rồi nhìn về phía Sở Mính: “Mính, hôm nay ngươi đã nhìn thấy thanh thế và ma uy của Sở Hi Thanh rồi đấy, ngươi còn đích thân lĩnh giáo đao pháp của hắn rồi. Như vậy ngươi còn có lòng tin đối kháng với hắn? Còn có gan giao thủ với hắn không?”

Sở Mính một tay đỡ Sở Như Lai, lại có chút mất tập trung.

Sau khi nàng nghe nói đến đây, lập tức quỳ xuống trước mặt Kiến Nguyên đế: ‘Bệ hạ, đều là thần làm việc không cẩn thận, khiến bệ hạ và triều đình gặp phải tai họa này.”

Sở Mính cố tình nói như vậy là để kích thích vị thiên tử này.

Nhưng khi nàng nói xong, lại thấy Kiến Nguyên đế vẫn lạnh lùng nhìn mình như cũ.

Sở Mính suy nghĩ thật nhanh, lúc này mới khấu đầu, giọng nói kiên quyết: “Bệ hạ, thần không có lòng tin. Đao đạo của Sở Hi Thanh cực cao, che đậy thiên hạ, thần không có chút tự tin nào. Nhưng mà việc đã đến nước này, giun dế còn tham sống tạm bợ, nếu thần không chiến với hắn, lẽ nào ngồi chờ chết sao? Liều mạng một thần, thần còn có thể có một đường sinh cơ, bằng không thì chắc chắn phải chết.”

“Tốt!” Kiến Nguyên đế khen một tiếng, tinh mang trong mắt càng rạng rỡ: “Trẫm biết quốc sư có một loại bí pháp mộng huyễn, có thể để lực lượng của ngươi tiếp tục tăng lên, có lẽ có thể đưa ngươi lên nửa bước Siêu Phẩm trong thời gian ngắn.”

“Phối hợp với đan dược, còn có thể gia tăng võ đạo của ngươi, nhưng ngươi phải gánh chịu nguy hiểm nhất định, thân thể cũng sẽ phải gánh chịu nỗi đau đớn khôn nguôi, chịu đựng gánh nặng và mầm họa rất lớn, chỉ là không biết Mính ngươi có bằng lòng hay không?”

Sở Mính nghe vậy thì sững sờ, ánh mắt lập tức sáng ngời, lập tức nói: “Thần đồng ý! Chỉ cần có thể gia tăng thực lực, để thần có lực lượng chia sẻ ưu phiền với bệ hạ, thì mặc kệ là loại nguy hiểm nào, mặc kệ là loại đau khổ nào, thần cũng đồng ý chịu đựng.”

Nàng không ngờ Sở Hi Thanh chạy đến gây sự, lại mang đến cho nàng một niềm vui bất ngờ như thế.

Sở Hi Thanh tuyệt đối sẽ không ngờ được, lần này hắn không thể gây tổn thương cho nàng, mà trái lại còn giúp nàng có cơ hội trở nên mạnh hơn.

Sở Như Lai ở bên cạnh thì khẽ nhíu mày, vô thức cảm thấy không thích hợp.

Thiên tử dùng nhiều tài nguyên để bồi dưỡng Mính như vậy, rốt cuộc là muốn cái gì?

Hắn hiểu rõ tính cách của thiên tử.

Bệ hạ không chỉ có tâm tính lương bạc, mà những năm gần đây càng ngày càng nghi kỵ.

Con gái của mình ngoại trừ Thần Ý Xúc Tử Đao ra, thì không có gì đáng để thiên tử coi trọng.

Chỉ bởi vì nàng là con gái của Long Dương trưởng công chúa sao? Không có khả năng!

Mười chín năm trước, thiên tử tự tay đóng dấu lên ý chỉ ban chết cho con trưởng và cháu đích tôn. Cháu ruột trên trong tay vị này cũng phải sáu bảy người.

Dù là để ứng phó với cái uy hiếp mang tên Sở Hi Thanh này, Kiến Nguyên đế cũng sẽ phải đảm bảo khống chế Sở Mính trước đã.

Khi Sở Như Lai đang nghi ngờ không thôi, Kiến Nguyên đế đã vỗ tay vịn một cái: “Tốt lắm!”

Hắn liếc mắt nhìn Sở Như Lai một chút, sau đó khóe môi cong lên: “Mính ở lại đi, tu vị của Sở Hi Thanh tiến bộ cực nhanh, để trẫm đứng ngồi không yên. Vì vậy chuyện của Mính ngươi phải càng nhanh càng tốt.”

Đúng lúc này, Vũ Côn Luân và Tông Thần Hóa trước sau đi vào trong điện.

Vũ Côn Luân hơi xấu hổ, chắp tay với Kiến Nguyên đế: “Thần vô năng, khiến bệ hạ rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, cũng không thể bắt được Sở Hi Thanh, kính xin bệ hạ thứ tội!"

Chương 2168 - Bí mật (3)

Tông Thần Hóa thì lại nhíu mày, sắc mặt nghiêm nghị, gật đầu thi lễ: “Bệ hạ, Sở Hi Thanh có độn pháp cực kỳ thần kỳ, không thể khinh thường. Có rất ít cấm chế trong thiên hạ có thể hạn chế hắn. Bệ hạ phải tăng mạnh phòng bị của kinh thành, phải cẩn thận nhiều hơn.”

Nội tâm Kiến Nguyên đế lại chìm xuống, sau đó đứng lên, trịnh trọng khom người cúi đầu với Tông Thần Hóa: “Lần này Tông chưởng giáo đến cứu viện, trẫm vô cùng cảm kích, tất có báo đáp. Nhưng mà Sở Hi Thanh ma uy ngập trời, đã không phải thủ đoạn bình thường có thể ứng phó. Trẫm cả gan mời Tông chưởng giáo vì thiên hạ muôn dân, mà thường trú tại thành Vọng An!”

Hắn vốn kiêng kỵ thái độ của Đô Thiên thần cung và các đại thần tông và ma môn, không muốn đi lại quá gần với Huyết Bức sơn.

Nhưng mà thời cuộc ngày nay, hắn đã không thể không làm.

Hiện giờ, chỉ có vị Chiếu Thế Ma Đăng này mới có thể giúp hắn đề phòng Sở Hi Thanh.

Tông Thần Hóa thì hiow do dự, sau đó vẫn gật đầu: “Cũng được!”

Tông Thần Hóa vốn muốn ở lại Huyết Bức sơn, bên đó có bí mật cực kỳ quan trọng với hắn.

Tông Thần Hóa lại biết, sau trận chiến ngày hôm nay, lòng người của toàn bộ Đại Ninh sẽ rung chuyển.

Triều đình suy yếu, dân chúng quay lưng, tất cả đều là chuyện ngay trước mắt.

Một Vũ Côn Luân đã là một cây làm chẳng lên non.

Chỉ có hắn tọa trấn ở kinh thành, mới có thể giúp Kiến Nguyên đế trấn áp cục diện, ổn định tướng sĩ và quan lại Đại Ninh.

Nếu như hắn không trấn giữ được, vậy đó chắc chắn là một trận tuyết lở, tất cả mọi thứ đều sẽ sụp đổ.

…

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh đã trở lại Dục Nhật thần chu ở nơi cách thành Vọng An hơn vạn dặm.

Bên dưới chiếc phi thuyền này, chính là lối vào bí cảnh cửu phẩm của Lạc Châu.

Khác với những gì Tông Thần Hóa nghĩ, Sở Hi Thanh dựa vào chính là tòa bí cảnh cửu phẩm này, chứ không phải độn pháp cao siêu của mình.

Một khi gặp phải tình huống nguy hiểm, hắn và Lục Loạn Ly có thể trực tiếp dùng trận pháp trong bí cảnh để truyền tống về Vân Hải tiên cung, mượn tòa tiên cung này để ứng địch.

Nhưng cũng giống như Sở Hi Thanh đoán, Tông Thần Hóa và Vũ Côn Luân đều sẽ không truy kích đến cùng.

Bọn họ nhìn thấy độn pháp của Sở Hi Thanh, liền mất tự tin.

Khi Sở Hi Thanh hạ xuống boong thuyền, liền nhìn thấy một đám ‘Vân Hải kiếm khôi’ ở sau lưng Lục Loạn Ly.

Từ trái sang phải, tất cả là 24 bộ, chúng đứng lặng yên không một tướng động như người gỗ, nhưng lại tụ tập một luồng kiếm ý mạnh mẽ, để cao thủ Thiên Bảng như Sở Hi Thanh cũng phải nghiêm túc.

Phải nhắc đến chính là, quá nửa số này không phải của Lục Loạn Ly, mà là Sở Hi Thanh cho nàng mượn.

Sau khi Lục Loạn Ly vào tam phẩm, nàng cũng có quyền hạn cao hơn ở Vân Hải tiên cung, cũng có thể sử dụng nhiều tài nguyên hơn.

Nhưng nàng chỉ có thể mang theo tám bộ ‘Vân Hải kiếm khôi’ thôi.

16 bộ còn lại, đều là của Vấn Tố Y.

Bắt đầu từ ba năm trước, Vấn Tố Y vẫn luôn cung cấp tài liệu, nhờ Thần Ngao Tán Nhân chế tác ‘Vân Hải kiếm khôi’ cho nàng, nàng muốn chế tạo 36 bộ kiếm khôi, có thể xếp thành một kiếm trận đối đầu với võ tu siêu nhất phẩm.

Ba năm trôi qua, Thần Ngao Tán Nhân đã chế tạo được 16 bộ, hoàn thành cấu tạo sơ bộ của kiếm trận.

Kết quả là đến khi giao hàng, thì Cực Đông Băng Thành lại gặp biến cố.

Nhưng đối tượng giao hàng vẫn còn, Vấn Tố Y chỉ đóng băng chứ không chết.

Sở Hi Thanh kế thừa tất cả của cải của Vấn Tố Y, tự nhiên bộ kiếm trận này cũng rơi vào tay hắn.

Hắn liền giao hết cho Lục Loạn Ly.

Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh vô địch quần chiến, Bá thể có thể đối đầu với nhất phẩm, không cần dùng đến thứ này.

Lục Loạn Ly thì lại khác, nàng cần người bảo vệ khi thi triển một số pháp thuật mạnh mẽ.

“Sao thế?”

Sở Hi Thanh đứng trên boong thuyền, nhìn Lục Loạn Ly với ánh mắt thân thiết: “Cảm thấy thế nào? Nếu không chịu nổi thì có thể giảm xuống 12 bộ, không cần cậy mạnh.”

Điều khiển kiếm khôi cũng cần thần thức mạnh mẽ.

Thần Ngao Tán Nhân sở dĩ không đưa nhiều ‘Vân Hải kiếm khôi’ cho Lục Loạn Ly, tuyệt đối không phải vì keo kiệt.

Vị này lo lắng Lục Loạn Ly trắng trợn không biết kiêng dè ở bên ngoài, ngoài ra còn sợ nguyên thần của Lục Loạn Ly không chịu nổi.

Nếu như thần niệm không đủ mạnh, như vậy số lượng kiếm khôi nhiều sẽ gây tổn thương nguyên thần.

Lục Loạn Ly không tu luyện ‘Cửu Luân thần ấn’ như Sở Hi Thanh.

Hơn nữa dù là Sở Hi Thanh, cũng phải từ từ, chậm rãi tăng cường cường độ phân hồn.

“Đừng xem thường ta.”

Lục Loạn Ly trừng mắt với Sở Hi Thanh: “Nếu không có chút dựa dẫm, ta dám thuật võ song tu sao? Vị sư tôn kia của ta quá bảo thủ, hắn nên giao hết kiếm khôi cho ta mới đúng.”

‘Thần Ngao Tán Nhân’ trong Vân Hải tiên cung bây giờ, chỉ là pháp khí được luyện từ đầu óc của Thần Ngao Tán Nhân, không thể thay đổi quyết định của Thần Ngao Tán Nhân khi còn sống.

Bằng không nàng đã để Thần Ngao Tán Nhân giao hết kiếm khôi cho nàng rồi.

Hiện giờ, 24 bộ kiếm khôi đúng là hơi miễn cưỡng, nhưng nàng vẫn có thể chịu đựng được.

Với lại chỉ cần hai ba tháng nữa, lực lượng nguyên thần của nàng sẽ lớn mạnh đến mức đủ để điều động chúng.

Chương 2169 - Bí mật (4)

Chỉ là một phần kiếm khôi bắt nguồn từ Vấn Tố Y, khiến cho Lục Loạn Ly cảm thấy là lạ, cảm giác có chút chán ghét, không thoải mái.

Nhưng Sở Hi Thanh từng nói với nàng, tất cả những gì bọn họ đang làm đều là trợ giúp Vấn Tố Y giải phong ấn, mau chóng đăng thần.

Thời điểm này, bọn họ nên dùng tất cả lực lượng có thể sử dụng.

Đặt những ‘Vân Hải kiếm khôi’ này ở trong kho, chẳng bằng lấy ra để Lục Loạn Ly dùng trước.

Dù sao Lục Loạn Ly cũng từng hộ tống Vấn Tố Y lên phương bắc, mượn một chút kiếm khôi thì làm sao?

Nếu nàng còn băn khoăn, vậy coi như nợ một ân tình đi.

Hoặc là sau này bảo Thần Ngao Tán Nhân chế tạo thêm hai bộ kiếm khôi để bồi thường Vấn Tố Y.

Lục Loạn Ly cảm thấy lời nói của Sở Hi Thanh chính là ngụy biện.

Nhưng nàng suy nghĩ mãi, cuối cùng vẫn ỡm ờ tiếp nhận.

Lục Loạn Ly bây giờ đúng là có hơi sốt ruột về việc tăng thực lực.

Tu vị của nàng tạm thời không thể tăng lên, chỉ có thể mượn ngoại lực.

Bộ kiếm trận này đúng là một lựa chọn không tồi.

Phải biết, Vân Hải tiên cung cũng có 36 kiếm khôi kết thành kiếm trận, nhưng ngay cả Vấn Tố Y cũng không thể làm gì bọn chúng. Mạnh như thần linh cũng không thể xâm nhập vào trong đó.

Đương nhiên, khi đó Vấn Tố Y không thể dùng toàn lực.

Nhưng cũng có thể hiểu đại khái về uy lực của bộ kiếm trận này.

Nội tâm Lục Loạn Ly gần đây có hơi thay đổi.

Nếu là trước kia, nàng tuyệt đối sẽ không nhận đồ của Vấn Tố Y.

Nhưng mà bây giờ, Lục Loạn Ly càng không thể chấp nhận chuyện chênh lệch giữa mình và Vấn Tố Y, Sở Vân Vân càng ngày càng xa.

Nàng muốn đuổi theo hai người này, dùng tất cả khả năng để đuổi theo.

Vì vậy khi Sở Hi Thanh đưa cho nàng bốn bộ kiếm khôi để tổ hợp thành kiếm trận, thì Kế Tiễn Tiễn lại chủ động mượn hết.

Nếu đã mượn rồi, vậy thì không ngại mượn hết luôn cho xong.

“Ta biết ngươi có hai luyện thiên phú huyết mạch cường hóa nguyên thần, vấn đề là tu vị của ngươi mới chỉ là tam phẩm…”

Sở Hi Thanh ngờ vực nhìn Lục Loạn Ly.

Hắn lập tức nhìn thấy vẻ quật cường trong mắt nàng.

Sở Hi Thanh nhất thời hiểu rõ, hắn hơi lắc đầu: “Quên đi, nói chung Loạn Ly ngươi phải chú ý. Một khi nguyên thần không chịu nổi, nhất định phải từ bỏ.”

Lục Loạn Ly hừ một tiếng, nàng không muốn bàn chuyện này nữa, chuyển đề tài: “Hành trình kinh thành này có thuận lợi không? Đã hỏi Vũ Côn Luân chưa? Hắn trả lời thế nào?”

Thật ra thì nhìn dáng vẻ của Sở Hi Thanh liền biết hành trình kinh thành này rất thuận lợi.

Hắn không chỉ toàn thân trở ra, mà còn không bị tổn thương chút nào.

“Ta truyền âm hỏi hắn, hắn lại không chịu trả lời.” Sở Hi Thanh lắc đầu, dáng vẻ khó hiểu: “Ta thực sự không hiểu nổi, con Chập Long này đang mưu đồ thứ gì?”

Hắn lập tức cười gằn một tiếng: “Không trả lời cũng tốt, sau này chung quy vẫn phải phân sinh tử.”

Hắn và Vũ Côn Luân chính kẻ thù.

Cha mẹ Sở Tranh đều vì Vũ Côn Luân mà chết, dù thế nào Sở Hi Thanh cũng không thể bỏ qua phần thù hận này.

Nếu không phải vì tìm hiểu bí mật của Thần âm và Thần Dương, Sở Hi Thanh cũng không muốn tiếp xúc gì với Vũ Côn Luân.

Hắn lập tức ngồi xuống boong thuyền, nhắm mắt tu hành.

Mãi đến tận nửa ngày sau, lúc đêm khuya trăng sáng sao thưa, Sở Hi

Thanh mới điều khiển Dục Nhật thần chu bay đến một tòa thung lũng ở phía bắc của Tây Sơn ngoài thành Vọng An.

Sở Hi Thanh lấy ‘Vạn Tượng tinh bàn’ ra, bắt đầu mượn lực lượng các ngôi sao trên trời để tính toán phương vị.

Không lâu sau, hắn liền đi đến trung ương một bãi tha ma.

“Chính là nơi này!”

Một cái chớp mắt tiếp theo, một ngọn lửa đen xuất hiện quanh người hắn.

Lục Loạn Ly nhận ra đó là ‘Táng Thiên thần viêm’ và hỏa diễm của Thần Thương kết hợp lại, tính chất cực kỳ tương đồng với ‘Nghịch Thần chi hỏa’ của Sở Vân Vân.

Theo ngọn lửa đen này xuất hiện, không gian chung quang bắt đầu rung chuyển và nhiễu loạn.

Chỉ chốc lát sau, Lục Loạn Ly liền nhìn thấy một cánh cửa đen khổng lồ xuất hiện ở trước mặt nàng.

Lục Loạn Ly lập tức ý thức được, chìa khóa mở bảo tàng Vũ Liệt thiên vương, chính là ‘Nghịch Thần chi hỏa’, hoặc là ngọn lửa có tính chất tương tự.

Trong mắt nàng toát ra vẻ kinh ngạc: “Vân Vân tỷ đâu, sao nàng không đến?”

Nàng nỗ lực điều động 24 bộ ‘Vân Hải kiếm khôi’ đến nơi này, chính là vì không muốn rơi vào hạ phong khi đứng trước mặt Sở Vân Vân.

Kết quả Sở Vân Vân lại không đến…

Lục Loạn Ly cảm thấy như một quyền toàn lực của mình lại đánh vào không khí.

“Nàng đến làm gì?”

Sở Hi Thanh bật cười một tiếng: “Hiện giờ nàng cần tọa trấn bắc vực, nàng còn phải giúp ta xử lý một phần sự vụ của Thiết Kỳ Bang, nào có thời gian đến đây?”

Đông Châu và Băng Châu cách nhau gần 9 vạn dặm, Sở Vân Vân không thể xử lý sự vụ hàng ngày của Thiết Kỳ Bang.

Nhưng một số quyết sách tương đối quan trọng, thì vẫn có thể giao cho Sở Vân Vân xử lý.

Cũng không phải Sở Hi Thanh không chú ý đến sự vụ của Thiết Kỳ Bang.

Mà là hắn hiểu, thực lực của bản thân mới là quan trọng nhất.

Hắn khác với Kiến Nguyên đế, chỉ cần hắn tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao đến mức tận cùng, tự nhiên có thể trấn áp tất cả!

Bây giờ mà đặt tinh thần sức lực vào kinh doanh thế lực, không thể nghi ngờ là lẫn lộn đầu đuôi.

Sở Hi Thanh lập tức nhìn về phương bắc, giọng nói lạnh lẽo: “Nhưng mà lần này, có lẽ chúng ta có một vị khách không mời mà đến.”

Lúc này, cánh cửa khổng lồ màu đen kia đã mở rộng, Sở Hi Thanh lập tức cất bước đi vào bên trong cửa.

Lục Loạn Ly thì lại nhìn về phía sau một chút.

Trong mắt nàng lóe lên một tia kỳ dị, rồi cũng bước theo Sở Hi Thanh vào trong cửa.

Chỉ nửa khắc sau, một cô gái xinh đẹp tuyệt trần, mặc quần áo trắng đã bay đến không trung của bãi tha ma này.

Nàng nhìn xuống phía dưới với ánh mắt ngưng trọng.

Chương 2170 - Chiến thần bất bại

Cô gái áo trắng hơi suy nghĩ một chút, liền bay xuống nơi Sở Hi Thanh vừa đứng.

Nàng không nhìn thấy tận mắt, nhưng có thể cảm ứng được dấu vết ở nơi này.

Cô gái áo trắng đầu tiên là dùng thần niệm càn quét bốn phía, sau khi không thu hoạch được gì thì lại giơ tay lên bắt quyết.

“Như ý tùy tâm, xóa tất cả huyễn thuật nơi này.”

Toàn bộ bãi tha ma đều không có bất kỳ biến hóa nào.

Cô gái áo trắng cau mày, áo bào quanh thân không gió tự bay.

“Xóa tất cả phương pháp che đậy ở nơi này! Hai đạo vũ trụ đều theo ý ta.”

Dần dần, nàng nhìn thấy một cánh cửa khổng lồ màu đen xuất hiện ở trước mặt mình.

Cô gái áo trắng cũng không tùy tiện tiến vào trong, mà giơ tay lên, hút một đoàn linh quang màu vàng đến gần mình.

“Phổ Thiên, đây là nơi nào? Ta có thể cảm nhận được bên trong này rất nguy hiểm.”

Linh quang màu vàng lơ lửng chốc lát, sau đó đó một đoàn linh quang càn quét ra bốn phía.

Giây lát sau, tiếng nói của Thần Phổ Thiên truyền đến: “Cấm chế và trận pháp bên trong rất mạnh, Phổ Thiên chi pháp của ta không thể thẩm thấu vào trong. Nhưng cánh cửa này giấu trong lỗ hổng thời gian, nó tách rời với năm tháng bên ngoài. Chắc hẳn là được khảm vào từ hơn 7000 năm trước. Nếu ta đoán không sai, đây hẳn là bảo tàng của Vũ Liệt thiên vương.”

“Bảo tàng Liệt vương?”

Cô gái áo trắng chính là Thần Tịnh Ly đang truy tìm tung tích của Sở Hi Thanh.

Nàng vẫn không thể phán đoán chính xác vị trí của Sở Hi Thanh.

Mãi đến khi toàn bộ thế gian đều chú ý đến trận chiến ở thành Vọng An, thì Thần Phổ Thiên mới nhắc nhở nàng, khiến nàng khóa chặt tung tích của Sở Hi Thanh.

Nàng rơi vào suy ngẫm: “Phu thê Sở Hi Thanh nắm giữ Nghịch Thần Kỳ, bọn họ quá nửa là biết vị trí của bảo tàng, mà lấy bảo tàng vào thời điểm này cũng không có vấn đề gì. Chỉ là…”

Chỉ là nàng vẫn không thể nào yên tâm.

Sở Hi Thanh thực sự đã dùng kế sách ‘gậy ông đập lưng ông’ này quá nhiều lần, nhưng hết lần này đến lần khác vẫn luôn có người nhảy vào bẫy của hắn.

Hắn không có dùng con mồi thơm ngon và vô hại để dụ dỗ người khác, nhưng lại thành công nhiều lần.

Rất khó nói lần này có phải là cạm bẫy mà Sở Hi Thanh dành riêng cho nàng không.

Dù sao nàng cũng đã bại lộ hành tung ở dưới Lê Sơn.

Lê Sơn Lão Mẫu không thể không nhắc nhở Sở Hi Thanh.

“Phổ Thiên, bây giờ giúp ta xác định vị trí của mấy người Lý Trường Sinh, Sở Vân Vân, Kiếm Tàng Phong, Vấn Tố Y, Lê Sơn Lão Mẫu, Thời Tri Mệnh… Không! Ta muốn xác định vị trí của tất cả Siêu Phẩm, Gần Thần và Ngụy Thần của nhân tộc ở phàm giới!”

Cái gọi là Ngụy Thần, chính là chỉ những tồn tại như Cơ Dương, Chập Long, Lê Sơn Lão Mẫu.

Bọn họ có lực lượng của thần linh Vĩnh Hằng, nhưng lại không phải thần linh Vĩnh Hằng.

Thần Phổ Thiên yên lặng chốc lát, rồi mới mở miệng lần nữa: “Kẻ gần nhất cũng cách nơi này năm vạn dặm, ta có thể xác định quanh đây không có mai phục. Ngoại trừ Chúc Quang âm ra, những người còn lại muốn chạy đến đây, thì phải mất một thời gian nhất định, hoặc là sử dụng thủ đoạn đặc thù nào đó.”

Điều này có nghĩa là Thần Tịnh Ly có đủ thời gian thoát đi, đám minh hữu của Thần Tịnh Ly như bọn họ cũng có năng lực can thiệp.

“Thật sao?”

Thần Tịnh Ly nghi ngờ không thôi.

Nhưng nàng lại nghĩ đến, vì nhìn chằm chằm vào hướng đi của Táng Thiên, Hư Thần – Xa Nguyên đã giao cái tiên thiên thần bảo rất mạnh mẽ cho Thần Phổ Thiên.

Có lẽ Thần Phổ Thiên không thể dò xét tất cả bọn họ, nhưng có thể xác định phương vị của những người này.

Chỉ ngoại trừ Thời Tri Mệnh, vị Thời Thần này dù vẫn trọng thương chưa lành, nhưng vị cách vẫn là nửa bước Tạo Hóa.

Khi Chúc Quang âm còn sở hữu ‘Bàn Cổ tinh hồn’, hắn vẫn là một trong những thần linh mạnh mẽ nhất thiên địa.

Nhưng Thời Tri Mệnh chỉ là hóa thể của Chúc Quang âm, thực lực chưa đủ để uy hiếp Thần Tịnh Ly.

Cuộc chiến ở Vân Hải tiên cung, nếu Mộc Kiếm Tiên không ra tay, nàng đã giết chết Thời Tri Mệnh rồi.

Thần Tịnh Ly lập tức nhìn về phía cánh cửa màu đen với vẻ suy tư.

Nếu các cường giả bên phe Sở Hi Thanh đều không có ở đây, vậy có phải là bản thân tòa bảo tàng này có vấn đề không?

“Nói chút chuyện của Vũ Liệt thiên vương đi! Ta nghe nói hắn cuối cùng đã chết trong thần kiếp, bị 27 vị thần linh hạ phàm liên thủ giết chết? Có người lại nói hắn bị tiêu hao hết, bị các thần dây dưa đến chết. Nhưng nếu là vậy, hắn để lại bảo tàng kiểu gì?”

Nàng vẫn luôn rất quan tâm đến phàm giới.

Tuy nhiên, tại khoảng thời gian 16.000 năm đến 5000 năm trước, vì cướp đoạt thiên quy Như Ý nên nàng đã ngủ say một quãng thời gian rất dài, nên chỉ hiểu biết có hạn về đoạn lịch sử này.

Nói đến thì Vô Tướng thần tông cũng đã quật khởi trong khoảng thời gian này.

Thần Phổ Thiên lại trả lời nằm ngoài dự đoán của nàng: “Nói chính xác thì Vũ Liệt thiên vương Minh Thiên Thu không chết trong thần kiếp, thậm chí là không ai tận mắt nhìn thấy hắn chết.”

Thần Tịnh Ly không khỏi sững sờ, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Chương 2171 - Chiến thần bất bại (2)

Thần Phổ Thiên lại nói tiếp: “Kéo đổ Vũ Liệt thiên vương Minh Thiên Thu, đó là kế hoạch của các đế quân. Người này là Chân Linh của năm môn thiên quy Thần Lực, Bất Phá, Bất Khuất, Kim Cương và Vĩnh Hằng, bốn loại đầu thậm chí còn tiếp cận Thánh Giả.”

“Cho nên khi đó chúng ta bị Táng Thiên và Thánh hoàng đời thứ ba kiềm chế, nhưng vẫn cố gắng điều động lực lượng. Khi đó có 27 vị thần linh hạ vị tham dự thần kiếp, 9 vị thần linh trung vị.”

“Hơn nữa, trừ bọn họ ra thì còn có Hoàng Xích Hải của Dạ Lang tộc tự lập Thiên đế của Thần Châu. Khi đó là thời điểm Dạ Lang tộc mạnh mẽ nhất, bọn họ từng đánh vào Thiết Bích sơn mạch, chiếm được nửa Thần Châu.”

“Tuy rằng bọn họ bị Vũ Liệt thiên vương kia trục xuất ra ngoài, Vũ Liệt thiên vương vẫn nắm giữ hai ngàn vạn đại quân Cự linh, còn có hơn 30 vạn cấm vệ quân hoàng đình Dạ Lang, mỗi một người đều có tu vị lục phẩm, chất lượng cao hơn lúc Tần Mộc Ca tiêu diệt bọn họ nhiều lắm.”

“Ngoài ra, sức chiến đấu của Hoàng Xích Hải cũng có thể chống lại một vị thần linh trung vị. Hai vị chiến soái dưới trướng hắn cũng có thực lực thần linh hạ vị, bọn họ còn có Tham Lang Tinh Quân che chở.”

“Mà khi đó, tất cả bộ hạ dưới trướng Vũ Liệt thiên vương đều đã hết tên cạn lương. Cung nỏ đã tiêu hao sạch sẽ, lương thực không đủ nửa tháng. Nhưng mà trận chiến này, 27 thần linh hạ vị đã chết mất 26 người. Chỉ còn lại một mình Thần Hổ Xương, sau đó bị phong ấn trong Vạn Ma quật.”

“Hoàng Xích Hải và hai chiến soái dưới trướng, cộng thêm 30 vạn cấm vệ quân và 100 vạn Cự linh thất phẩm tham gia trận chiến này, tất cả toàn quân bị diệt. Sau trận chiến này, Dạ Lang tộc liền rơi vào suy yếu, không chỉ không thể đối kháng với Bất Chu sơn, mà còn mất thần quyến của Tham Lang Tinh Quân.”

“Cái này không đúng!” Thần Tịnh Ly rất khó hiểu: “Lẽ nào các ngươi không theo dõi quá trình của trận chiến này sao? Hơn nữa, nếu không ai nhìn thấy Vũ Liệt thiên vương chết trận, như vậy các ngươi xác định hắn chết bằng cách nào?”

“Còn nữa, nếu những thần linh hạ phàm và đại quân của Hoàng Xích Hải đều chết hết, vậy nước Thần Vũ của Vũ Liệt thiên vương diệt vong thế nào? ‘Thần Võ giáp sĩ’ của hắn thì sao?”

“Đây chính là điểm khiến người ta thấy kỳ quái.”

Giọng nói của Thần Phổ Thiên thản nhiên: “Khi đó, ta bị lực lượng của Nghịch Thần kỳ ngăn cản, không thể nhìn xuống phàm giới. Chúng ta sở dĩ xác đinh Vũ Liệt thiên vương đã tử vong, là do tên họ của kẻ này đã biến mất khỏi Thiên Đạo Thạch Lâm. Nhưng đến nay vẫn không thể tìm thấy thi thể của hắn. Còn cả 23 vạn ‘Thần Võ giáp sĩ’ dưới trướng hắn nữa, sau trận chiến đó thì bọn họ cũng biết mất không còn tăm tích.”

“Thật ra thì nước Thần Vũ bị vong trong nội đấu, quân lực của bọn họ vẫn rất mạnh, có khoảng 300 vạn binh mã tinh nhuệ. Nhưng mà Vũ Liệt thiên vương không có đời sau, các đại thần ở trung tâm và quan lại địa phương như rắn mất đầu, từng cái đều tranh quyền tự lập, cuối cùng diệt vong.”

Lúc này, hắn hơi dừng lại một chút, lại nói với vẻ nghi hoặc: “Về phần bảo tàng của Vũ Liệt thiên vương ở phàm giới, nó có liên quan đến quốc khố của nước Thần Vũ. Sau trận thần kiếp kia, đám đại thần của nước Thần Vũ phát hiện bảy phần mười thiên tài địa bảo trong quốc khố đã biến mất, đặc biệt là các loại thần kim quý hiếm.”

“Phải biết, khi đó nước Thần Vũ tuy thiếu thợ thủ công để chế tạo cung nỏ, tên và binh khí cho bọn họ, cũng vì quá nhiều chiến sự mà thiếu khuyết lương thực. Nhưng khi đó toàn bộ của cải phía bắc Thần Châu do Dạ Lang tộc cướp đoạt được đều rơi vào tay Vũ Liệt thiên vương, ngoài ra còn có các triều đình phía nam tiến công lên nước Thần Vũ, đây chính là tích lũy mất vạn năm của nhân tộc đấy.”

“Sau đó những thứ này đều biến mất không còn tăm hơi như 23 vạn ‘Thần Võ giáp sĩ’ kia. Rất nhiều người phàm dưới đều suy đoán, có thể Vũ Liệt thiên vương đã giấu những bảo vật này trước khi thần kiếp diễn ra.”

“Thì ra là như vậy!”

Thần Tịnh Ly hơi gật đầu.

Nhưng vẻ chần chờ trong mắt nàng vẫn chưa biết mất.

Những tin tức này cũng không trợ giúp nàng quá nhiều.

Nếu tên của Vũ Liệt thiên vương không còn trên Thiên Đạo Thạch Lâm, như vậy khẳng định người này đã ngã xuống.

23 vạn ‘Thần Võ giáp sĩ’ đã biến mất kia, cũng không thể sống đến hiện tại.

Bên trong bảo tàng này có thể có trận pháp và cấm chế.

Vấn đề là trận pháp của phàm giới, rất khó uy hiếp một vị thần linh hạ vị…

Thần Tịnh Ly suy nghĩ mãi, vẫn quyết định tiến vào xem một chút.

Đây là thời cơ tốt nhất khi Sở Hi Thanh đi lạc đàn, không vào thử một lần thì nàng không cam lòng.

“Phổ Thiên, coi chừng đám người kia và chuẩn bị đường lui ổn thỏa giúp ta.”

Đoàn linh quang kia lập tức lấp lánh: “Ta sẽ làm hết sức, nhưng ngươi phải cẩn thận.”

Thần Tịnh Ly hơi gật đầu, lập tức đưa tay bắt ấn quyết đánh về cánh cửa màu đen kia.

“Sắc lệnh, ta phải mở cửa này!”

Lúc này, Như Ý chi pháp của Thần Tịnh Ly đã mô phỏng ‘Nghịch Thần chi hỏa’, rồi bao trùm lấy cánh cửa màu đen.

Thần Tịnh Ly hơi nhíu mày, vẫn chịu đựng ngọn lửa màu trắng này thiêu đốt, tiếp tục đốt cánh cửa kia.

Nàng biết ngọn lửa trắng này nhất định là chìa khóa mở bảo tàng.

Chương 2172 - Chiến thần bất bại (3)

Vũ Liệt thiên vương từng là chủ nhân Nghịch Thần Kỳ, gần như lấy sức một người để kéo khí vận sắp tiêu vong của nhân tộc lên.

Hơn 8000 năm trước, Dạ Lang tộc được các thần ưu ái.

Bọn họ rời Bất Chu sơn xuôi nam xuống Băng Châu, một mặt là tranh quyền thất bại, sợ tứ đại hoàng tộc Bất Chu sơn nhằm vào mình, nên chủ động xuôi nam, trốn khỏi vận mệnh diệt tộc; một mặt là được mấy vị đế quân chỉ dẫn, có mấy vị đế quân đã đáp ứng cho Dạ Lang tộc tiền đồ tươi sáng.

Trước khi Dạ Lang tộc mượn ‘cửu cửu thần kiếp’ đánh vào Thần Châu, các thần đã dùng các loại bí cảnh, các loại phương pháp để gây xích mích, khiến nhân tộc nội đấu, khiến cường giả nhân tộc tự giết lẫn nhau.

Nhưng mà kế hoạch tiêu diệt nhân tộc Thần Châu này lại bị Vũ Liệt thiên vương dốc sức ngăn cản, ngăn cơn sóng dữ.

Vì vậy Thần Tịnh Ly dù có nghĩ bằng gót chân thì cũng có thể hiểu Vũ Liệt thiên vương này là nhân vật như thế nào.

Nhưng khi cánh cửa màu đen này mở rộng, Thần Tịnh Ly chỉ cách nửa bước là sẽ bước vào trong cửa, thì con ngươi của nàng bỗng nhiên co rút lại.

Thần Tịnh Ly cảm thấy thần tính của mình đang điên cuồng cảnh báo mình, khí huyết gần như nghịch chuyển.

Nàng lập tức lắc mình trở ra, còn lùi lại tận 3000 trượng trên không mới dừng lại, lúc này lại dùng ánh mắt kiêng dè để nhìn cánh cửa đang từ từ biến mất kia.

Thần Tịnh Ly không nhìn thấy tình hình bên trong, nhưng lại cảm ứng được nguy hiểm và khủng bố ở bên trong đó.

Dường như Vũ Liệt thiên vương kia đã để lại một thứ gì đó cực kỳ ghê gớm ở trong tòa bảo tàng này, thậm chí đủ để uy hiếp tính mạng của bộ hóa thể này của nàng.

Mà lúc này, tại bên trong cánh cửa màu đen. Sở Hi Thanh cũng đang vô cùng tiếc nuối mà đưa mắt nhìn bàn chân trắng như tuyết kia của Thần Tịnh Ly rút về.

Điều này khiến cho vẻ chờ mong trong mắt hắn biến mất.

Sở Hi Thanh nhất thời không cam lòng, sau khi thả song đao bên eo xuống, liền nghĩ thầm, quả nhiên đám thần linh này không dễ đối phó, không tên nào là kẻ hiền lành cả.

Sắc mặt Lục Loạn Ly thì lại nhẹ nhõm, thở phào một hơi.

Nàng không thiếu dũng khí chiến đấu, dù cho đối thủ là thần linh thì cũng dám chiến một trận.

Trận chiến ở Thương Châu, Lục Loạn Ly cũng từng giao thủ với Thất Sát Tinh Quân.

Nhưng tình huống bây giờ không giống, Thần Tịnh Ly có thần khu hoàn chỉnh, bản thân lại không bị thương, sức chiến đấu vẫn nguyên vẹn.

Điều này khiến thần niệm của Lục Loạn Ly chịu áp lực cực lớn.

Một võ tu tam phẩm bình thường, có lẽ vừa nhìn thấy cái chân trắng kia của Thần Tịnh Ly thì tâm linh đã sụp đổ rồi.

Lục Loạn Ly lập tức quay đầu nhìn về phía sau mình.

Đây là một không gian u tối ảm đạm, có hàng ngàn hàng vạn giáp sĩ hình người xếp hàng chỉnh tề, tạo thành một tòa quân trận khổng lồ và nghiêm chỉnh.

Chiều cao của bọn họ không giống nhau, tướng mạo cũng khác nhau, nhưng tất cả đều mặc một thân trọng giáp màu đen, da thịt toàn thân đều hiện ra ánh kim loại.

Lục Loạn Ly suy đoán, những người này quá nửa là ‘Thần Võ giáp sĩ’ của Vũ Liệt thiên vương, đội quân hùng mạnh từng trục xuất Dạ Lang tộc ra khỏi Thần Châu ở hơn 7000 năm trước.

Từ hình thức và những phù văn rườm rà xinh đẹp trên những chiếc giáp đen này, nàng có thể xác định không thể nghi ngờ.

‘Thần Võ giáp’ nguyên danh là ‘Thiết Nô giáp’, vốn là chiến giáp mà Dạ Lang tộc chế tạo cho nô quân nhân tộc.

Ngày xưa, hầu như tất cả thợ thủ công có tay nghề giỏi của nhân tộc ở phía bắc Thần Châu đều rơi vào tay Dạ Lang tộc.

Mà khi đó, dù Dạ Lang tộc đã chiếm đóng được đến phía bắc sông Thần Tú và sông Thiên Hoài, nhưng lại gặp phải nhân tộc ở phương bắc phản kháng kịch liệt.

Quân lực Dạ Lang tộc phải giật gấu vá vai để duy trì thống trị, đồng thời phải chuẩn bị quân lực để vượt sông tấn công vào phía nam, bọn họ đã thành lập 500 vạn nô quân nhân tộc, đồng thời ép và khống chế thợ thủ công chế tạo tổng cộng 87 vạn bộ ‘Thiết Nô giáp’.

Một phần trong đó rơi vào tay Vũ Liệt thiên vương, sau khi cải tạo thì trở thành áo giáp riêng của ‘Thần Võ giáp sĩ’.

Trong truyền thuyết, thời điểm thế lực của Vũ Liệt thiên vương mạnh nhất, ‘Thần Võ giáp sĩ’ cũng chỉ có 32 vạn người. Bọn họ đi theo Vũ Liệt thiên vương, trên chiến trường không ai địch nổi, chém giết phải hơn ngàn vạn Cự linh, khiến cho Dạ Lang tộc tổn thất gần nửa nhân khẩu.

Thân thể mềm mại của Lục Loạn Ly trôi nổi trên không trung, ánh mắt nhìn về phía sau tòa quân trận khổng lồ này.

Ánh mắt của nàng hơi phức tạp: “Mỗi một liệt đều có 1400 người, tổng cộng 1500 liệt, tổng số ít nhất là 21 vạn giáp sĩ, phía sau còn có một lượng lớn chiến xa và Phi long bốn chân. Xem ra lời đồn là thật, ‘Thần Võ giáp sĩ’ không bị các thần tiêu diệt, mà biến mất sau khi trận chiến kết thúc.”

Đây vốn là một lời đồn hoang đường nhất có liên quan đến sự bại vong của Vũ Liệt thiên vương.

Hơn 20 vạn ‘Thần Võ giáp sĩ’ không ai địch nổi, nếu như không bại vong, há có thể bỗng dưng biến mất?

Lục Loạn Ly lại không ngờ lời đồn đại này lại là sự thật.

Chương 2173 - Chiến thần bất bại (4)

Nàng nhìn những giáp sĩ kim loại màu đen này, ánh mắt lại vừa chấn động, vừa kính phục, lại vừa đau thương, vừa tiếc hận. Tâm trạng cực kỳ khó chịu và phức tạp: “Vì vậy căn bản là không có bảo tàng gì cả, bọn họ đã dùng tất cả những gì mình có lên thân rồi. 21 vạn người này, bọn họ đều luyện chế thân thể mình thành kim thiết.”

Trình độ pháp thuật của Lục Loạn Ly cũng đã đến cảnh giới tông sư.

Nàng biết những giáp sĩ kim loại này là luyện thế nào.

Bọn họ đứng trong một toàn trận pháp có quy mô khổng lồ, mặc kệ cho kim loại lỏng bỏng rót vào da thịt bên ngoài và cả bên trong cơ thể của bọn họ, chờ đợi thân thể kim loại thay thế da thịt của họ.

Trong quá trình này, bọn họ phải chịu đựng, tuyệt đối không thể có động tác quá kịch liệt, bằng không cả người đều bị hòa tan.

Lục Loạn Ly chỉ bằng sức tưởng tượng và suy đoán, cũng có thể biết chuyện này đau đớn đến mức nào, loại đau đớn này còn kinh khủng hơn cả lột da và lăng trì.

Nhưng giáp sĩ kim loại ở trước mắt nàng, lại có tận 21 vạn người!

Tận 21 vạn người đều chịu đựng được loại đau đớn đến cực hạn kia, hoàn thành việc chuyển hóa thân thể kim loại.

Lục Loạn Ly nhìn bọn họ, liền cảm nhận được một luồng ý chí quyết tử lừng lẫy phả thẳng vào mặt, khiến cho nàng gần như nghẹt thở.

Sở Hi Thanh cũng nhìn những thứ này bằng ánh mắt phức tạp.

“Nhân tộc chúng ta chủ yếu dựa vào cung nỏ để đối kháng với Cự linh. Nhưng khi đó nước Thần Vũ thiếu thợ thủ công, sản lượng mũi tên vẫn không cao. Khi đó các triều đình phía nam bị các thần gây áp lực, cũng không cung cấp mũi tên cho Vũ Liệt thiên vương.”

“Trước trận đại chiến kia, nước Thần Vũ chỉ dự trữ trăm vạn mũi tên, không chịu nổi một trận chiến. Bọn họ chỉ có thể dùng loại phương pháp này, luyện bản thân thành kim loại, thu được lực lượng đối kháng với Cự linh. Ngoài ra…”

Sở Hi Thanh bay lên không, bay về phía sau toàn quân trận khổng lồ này: “Không chỉ những giáp sĩ này mới chuyển hóa thành thân thể kim loại.”

Hắn vừa nói xong thì đã đi đến trước ba con Phi long bốn chân ở cuối quân trận.

Đây là ba con Phi long bốn chân kỳ tráng niên, thân thể của chúng và bốn chân đều to lớn hơn đồng loại, toàn thân bao trùm bởi một lớp vảy đen kiên cố, chắc hẳn là chủng loại biến dị sau khi huyết mạch phản tổ, thực lực cực mạnh.

Để người kinh ngạc là những Phi long này cũng chuyển hóa thành kim loại.

Thân thể của chúng đều nằm rạp trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, nằm trong trạng thái ngủ say, trên lưng chúng đều có một người đang ngồi.

Thân thể của người ở giữa cực kỳ cao to, chiều cao phải bảy thước, tướng mạo anh tuấn, khí vũ hiên ngang.

Hắn híp mắt lại, phong thái tùy tiện lười biếng, lại có phong mang tuyệt thế không thể che giấu. Hắn ngồi tại đó, liền cho người ta cảm thấy một luồng khí phách cực kỳ bá đạo, cực kỳ lẫy lừng, tựa như vương giả trời sinh vậy.

Lục Loạn Ly chỉ liếc mắt đã xác định vị này chính là Vũ Liệt thiên vương từng lật trời ở bảy ngàn năm trước.

Tướng mạo và khí chất của vị này giống hệt như sách sử miêu tả.

Bên trái cũng là một nam tử của tướng mạo kỳ vĩ.

Người này mặt đỏ như táo, mặt đầy râu quai nón, khí khái hào hùng, cực kỳ bá khí.

Hắn cũng nhắm mắt lại, khí thế cũng cực kỳ bá đạo và ác liệt.

Lục Loạn Ly còn quen thuộc với tướng mạo của người này hơn.

Đó là ‘Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế’ mà dân gian tôn sùng, không chỉ là huynh đệ kết nghĩa với Vũ Liệt thiên vương, mà còn là phụ tá đắc lực của hắn, một đời đi theo Vũ Liệt thiên vương, trung tâm có một không hai, dù chết không sờn.

Phía bên phải là một vị trung niên văn sĩ có dung mạo thanh tú.

Trên mặt hắn hiện lên nụ cười như có như không, một thân mang theo phong độ của người trí thức.

Tướng mạo của người này không có gì đáng nói, nhưng hắn ngồi bên cạnh Vũ Liệt thiên vương Minh Thiên Thu và ‘Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế’, lại vẫn có thể làm cho người ta cảm thấy không thể lơ là.

Đây hẳn là một cánh tay khác của Vũ Liệt thiên vương, người đứng đầu văn thần nước Thần Vũ, cố vấn của Minh Thiên Thu… Tứ Vô Độc Sĩ – Độc Thiên Việt.

Người này được xưng là ‘Không có việc nào ta không thể làm, không có phương pháp nào ta không biết, không có độc nào ta không hiểu, không có cuộc chiến nào ta không chịu nổi’, là một vị thuật sư mạnh nhất khi đó. Thân ở nhất phẩm, lại có lực lượng địch thần.

Lục Loạn Ly ngưng thần nhìn ba người này, lại hít một ngụm khí lạnh: “Bọn họ cũng chuyển hóa thân thể mình thành kim loại!”

Trong mắt Sở Hi Thanh hiện ra trọng đồng, bình tĩnh nhìn Vũ Liệt thiên vương Minh Thiên Thu.

“Mọi người đều nói Vũ Liệt thiên vương bị các thần dây dưa đến chết, đây là đúng, nhưng không hoàn toàn đúng. Trước khi vị này ngủ say, sức lực của hắn đã tiêu hao hết, khiến cho các vết thương trên người còn không kịp lành lại, nhưng hắn vẫn chưa tử vong.”

Minh Thiên Thu dùng pháp môn độc ác nhất, tàn khốc, tuyệt tình nhất để xử lý chính bản thân mình, cuối cùng vẫn đánh nát thần kiếp, đánh thắng trận chiến kia, nhưng bọn họ cũng vì thế mà phải trả giá đắt.

Minh Thiên Thu bây giờ đã không còn thân thể của nhân tộc, hắn và tướng sĩ dưới trướng hắn đều chuyển hóa thành ‘canh kim chi linh’.

Chương 2174 - Chiến thần bất bại (5)

Lục Loạn Ly thì lại liếc mắt nhìn bốn phía: “Ta cảm giác bọn họ còn sống, còn có linh thức và ý chí, có chiến ý và chấp niệm mãnh liệt, bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh lại.”

“Chắc hẳn là ý thức chìm vào ngủ say, một mặt là mượn trận pháp và địa mạch để dưỡng thương; một mặt là bảo dưỡng linh hồn bất diệt, chờ đợi ngày tái chiến với Cự linh. Dưới mấy ngàn năm uẩn nhưỡng, chuyển hóa thành hình thái sinh mệnh đặc thù, tình hình này có chút tương tự với sát thi.”

Trong mắt nàng hiện lên một tia kỳ dị, giọng nói đầy kính phục:

“Hình như Vũ Liệt thiên vương còn để lại pháp môn điều khiển bọn họ, pháp môn này hẳn là được cất giấu trong ngọc tỷ trên tay hắn. Chỉ cần ngươi thức tỉnh bọn họ, Đại Ninh lập tức bị bình định.”

Chắc là Vũ Liệt thiên vương lo lắng sau khi chuyển hóa thành thân thể kim loại, bản thân sẽ trở thành mối họa của nhân tộc, cho nên tự nguyện bị người khống chế.

Chỉ sợ người ngoài rất khó tưởng tượng được, gần thành Vọng An không có bảo tàng gì cả, mà lại cất giấu một nhánh đại quân không ai địch nổi.

Chỉ 21 vạn ‘Thần Võ giáp sĩ’ này thôi, cũng đủ đánh tan hơn ngàn vạn binh mã tinh nhuệ của Đại Ninh rồi.

Ba vị thống soái của bọn họ, lại còn là cường giả cấp bậc thần linh.

Lục Loạn Ly nghĩ đến đây thì không khỏi tê cả da đầu.

Nói cách khác, từ khi huynh muội Sở Hi Thanh lấy được Nghịch Thần Kỳ hoàn chỉnh, thì thiên hạ này đã có chủ rồi?

Có 21 vạn ‘Thần Võ giáp sĩ’ này, Sở Hi Thanh đa có thực lực quét ngang thiên hạ, bình định Thần Châu, thay thế triều Đại Ninh.

“Đây vốn là lá bài tẩy của ta, nó có thể giúp ta hoàn thành ‘nghi thức’ Nhai Tí cuối cùng.

Sở Hi Thanh nói đến đây thì lại cười khổ một tiếng, ánh mắt ngưng trọng: “Nhưng mà sau khi nhìn thấy vị này, ta lại không dám thức tỉnh bọn họ. Loạn Ly ngươi nhìn kỹ đi.”

Lục Loạn Ly nghe vậy thì sững sờ, lập tức tụ chân nguyên vào mắt để nhìn kỹ hơn.

Chốc lát sau, nàng lại bật thốt lên: “Phong thần?”

Vị Vũ Liệt thiên vương Minh Thiên Thu này cũng rơi vào trạng thái tương tự với Vấn Tố Y.

Một khi thức tỉnh, sẽ trực tiếp chứng đạo Vĩnh Hằng.

Đây không phải là ý của Minh Thiên Thu, mà là sau khi ngủ say 7000 năm, hấp thu một lượng lớn khí canh kim và khí sát phạt, không tự chủ được mà đạt đến trạng thái này.

Trên thân thể người này có thiên quy Canh Kim cực kỳ mạnh mẽ, rất có thể có tư cách tranh cướp vị cách Thánh Giả của hệ Kim.

Lục Loạn Ly nhất thời bừng tỉnh.

Một khi Minh Thiên Thu thức tỉnh, chắc chắn sẽ bị rất nhiều thần linh đả kích.

Tình huống của hắn còn hiểm ác hơn Vấn Tố Y nhiều.

Đối thủ của Vấn Tố Y chỉ là một ít thần linh hai hệ âm và Hàn; mà kẻ địch của Minh Thiên Thu lại là những thần linh mạnh mẽ nhất trong thiên địa của hệ Kim và Sát Phạt.

Lục Loạn Ly từng xem qua một ít kinh thư thượng cổ, biết ngày xưa Lê Tham và Tử Vũ đăng thần cũng gặp phải tình cảnh khốc liệt như thế nào.

Ma thần Táng Thiên phải dùng hơn 20 lần Thần Lực Tái Thôi, lúc này mới có thể đưa Lê Tham và Tử Vũ lên vị trí Binh Thần và Quân Thần.

Nhưng mà bây giờ, Táng Thiên đã không thể sử dụng Thần Lực Tái Thôi giúp Minh Thiên Thu nữa.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại đưa mắt nhìn vào trước người Minh Thiên Thu.

Tay trái của Minh Thiên Thu nâng một cái ấn tỷ, trước người thì có một quyển trục đang trôi nổi.

Sở Hi Thanh nhìn quyển trục toàn thân màu vàng và không biết làm từ vật liệu gì kia, hắn cung kính cúi chào Minh Thiên Thu.

“Sở Hi Thanh tham kiến Thần Võ hoàng đế bệ hạ!”

Xưng hào chính thức của Minh Thiên Thu là Thần Võ hoàng đế, Vũ Liệt thiên vương là triều phía nam truy thụy cho hắn.

Do quốc thổ nước Thần Vũ chỉ có hai châu Hà và Lạc, các châu còn lại ở phương bắc đều nằm trong trạng thái cắt cứ, chỉ triều cống nước Thần Vũ và triều đình phía nam, vì thế nên mấy đời hoàng triều tiếp theo, đều không thừa nhận ngôi vị hoàng đế của Minh Thiên Thu.

Minh Thiên Thu ngồi xếp bằng trên Phi long bốn chân vẫn không có phản ứng gì.

Tuy rằng hắn híp mắt, nhưng trong mắt không có chút ánh sáng nào.

Minh Thiên Thu đang nằm trong trạng thái ngủ sâu.

Trừ phi là Sở Hi Thanh đạt được ấn tỷ trong tay Minh Thiên Thu, lại dùng chân nguyên và hồn lực cảm hóa ý thức của hắn, bằng không thì hắn không thể tỉnh lại.

Sở Hi Thanh vẫn một mực cung kính, cẩn thận và tỉ mỉ: “Lần này vãn bối đến đây, chính là vì Cửu Chuyển Chiến Thần Quyết của bệ hạ sáng chế. Vãn bối kế thừa pháp này, chắc chắn cũng kế thừa ý chí của bệ hạ, phù hộ khí vận của nhân tộc Thần Châu ta thiên thu vạn đời, truyền thừa vĩnh tục!”

Sau đó hắn giơ tay lên, nhẹ nhàng hút quyển trục có năm chữ Cửu Chuyển Chiến Thần Quyết vào tay.

Đây là công pháp Bá thể do Minh Thiên Thu sáng tạo.

Ngày xưa, Vũ Liệt thiên vương được xưng là vô địch, trong phàm giới này, không có ai có thể phá Kim thân Bá thể của hắn.

Theo Thần Xích Hỏa nói, vị Vũ Liệt thiên vương này còn chém giết tận tám vị thần linh trung vị trong thần kiếp.

Thần Xích Hỏa dù không tham dự trận chiến này, nhưng hắn và Thần Hổ Xương là ‘bạn tù’ lâu năm, nên hai người giao lưu khá nhiều.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, thành tựu như vậy, ngay cả Sở Vân Vân bây giờ cũng chưa với tới.

Tiếc là Cửu Chuyển Chiến Thần Quyết này không thể truyền thừa xuống, hậu nhân dựa vào bút ký tu hành và vài lời của Vũ Liệt thiên vương để lại, thay đổi và cải tạo ra Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân! Mà Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân này đã được xưng là bí pháp đỉnh cấp, có thể sánh vai với Kim Cương Bất Hoại và Bất Diệt Kim Thân.

Chương 2175 - âm dương một thể

Quyển trục này vừa đến tay, Sở Hi Thanh liền nhận ra chất liệu của nó, hẳn là da đầu của một con á loại Huyền Vũ cấp Siêu Phẩm.

Hắn không thể chờ đợi được nữa, liền mở ra xem, trong mắt dần dần hiện ra vẻ không thể tưởng tượng nổi, còn có từng tia từng tia ánh sáng.

Nguyên lý của Cửu Chuyển Chiến Thần Quyết khá tương tự với Cửu

Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân, nhưng chi tiết lại khác nhau rất lớn.

Hai loại Bá thể cũng chênh lệch ở những chi tiết này.

Cửu Chuyển Chiến Thần Quyết ngắn gọn và có hiệu suất cao hơn, nó cải tạo toàn thân, lục phủ ngũ tạng, xương cốt tinh tủy cũng tinh diệu hơn, dễ dàng quán triệt Vĩnh Hằng, Kim Cương và Bất Diệt chi pháp hơn.

Cách vận dụng ngoại cương và sát lực cũng làm cho hắn mở rộng tầm mắt.

Sở Hi Thanh âm thầm thán phục tư tưởng kỳ diệu của vị Vũ Liệt thiên vương này.

Đời này hắn kính phục nhất chính là Huyết Nhai Đao Quân.

Thiên phú huyết mạch của vị này chỉ nằm ở tầm trung trong số Siêu thiên trụ, nhưng hắn lại có trí tưởng tượng không gì sánh kịp, đã đẩy pháp môn Nhai Tí đã sắp tiêu vong này đến độ cao vô địch thiên hạ.

Mà vị Vũ Liệt thiên vương này thì cũng không kém bao nhiêu.

Mấu chốt là Cửu Chuyển Chiến Thần Quyết còn có pháp môn đánh vỡ giới hạn người và thần!

Không cần bí dược, cũng không cần ‘nghi thức’, chỉ cần luyện Cửu Chuyển Chiến Thần Quyết đến cực điểm, tu vị sẽ lên đến nhất phẩm đỉnh phong, có thể phát lực để công phá tầng phong ấn cuối cùng kia.

Vì vậy trong trận thần kiếp kia, Vũ Liệt thiên vương đã đột phá Siêu Phẩm?

Bảo sao tám tên thần linh trung vị kia đều chết trong tay hắn.

Khi Sở Hi Thanh dùng nửa khắc để xem hết nội dung quyển Cửu Chuyển Chiến Thần Quyết này, trong đầu của hắn cũng xuất hiện một đoạn tin tức nhắc nhở.

---Có dùng 7300 điểm thiên nguyên để đôi Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân thành Cửu Chuyển Chiến Thần Quyết hay không?

Sở Hi Thanh không chút nghĩ ngợi, trực tiếp lựa chọn đồng ý.

Môn Bá thể này là phải luyện lại, bây giờ có thể dùng điểm thiên nguyên để chuyển hóa, vậy không ngại trải nghiệm một phen.

Sở Hi Thanh có thể trực tiếp cảm nhận, hiểu rõ huyền bí và yếu quyết trong đó.

Cái này giống như toán học đại học, đầu tiên dạy học theo kiểu nhồi vịt, sau đó lại ôn tập thì dễ hơn nhiều.

Bây giờ hắn cũng có đủ điểm thiên nguyên để tiêu xài.

Cuộc chiến Thương Nguyên đã trôi qua một tháng, số lượng điểm thiên nguyên đã bành trướng đến 93.412.

Mà Sở Hi Thanh vẫn không quét được thiên phú huyết mạch mới.

Ầm!

Một thân cương lực của Sở Hi Thanh bắt đầu dâng trào, sau đó lại bắt đầu co rút lại. Chúng nó phập phồng bất định, rung chuyển không yên ở bên ngoài cơ thể Sở Hi Thanh.

Trong cơ thể Sở Hi Thanh cũng phát sinh biến hóa to lớn, da thịt gân mô, lục phủ ngũ tạng, xương cốt tinh tủy, hầu như mỗi một tấc đều đang phát sinh biến hóa, đang vặn vẹo, đang tan vỡ, đang tái tạo.

Nhưng hắn tạm thời không rảnh bận tâm đến.

Trong đầu Sở Hi Thanh xuất hiện vô số tin tức và các loại kiến thức có liên quan đến Cửu Chuyển Chiến Thần Quyết.

Hắn lại bắt đầu xuất hiện ảo giác.

Cái này như là hắn vốn biết rồi, chỉ ẩn sâu trong đầu, hôm nay mới nhớ lại.

Toàn bộ tinh thần của Sở Hi Thanh đều đang cảm ngộ những tin tức này.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, tin tức trong đầu Sở Hi Thanh mời dừng lại, biến hóa trong cơ thể hắn cũng kết thúc.

Khi hắn mở mắt ra, phát hiện Cửu Chuyển Chiến Thần Quyết đã thay thế Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân trong bảng nhân vật.

Nhưng những biến hóa do Cửu Chuyển Chiến Thần Quyết mang đến, cái hệ thống đơn sơ này lại không biểu hiện ra.

Sở Hi Thanh chỉ có thể tự trải nghiệm.

Sở Hi Thanh ngưng thần cảm ứng, giây lát sau, hắn liền nhướng mày lên.

Mặc kệ là Hỗn Độn Chân Nguyên hay ngoại cương của hắn, đều gia tăng bảy phần mười.

Còn cả sức mạnh, tốc độ, lực phản ứng, vân vân... tất cả đều được cường hóa năm đến sáu phần mười.

Còn cả Hữu Vô Hình Hỗn Nguyên Thần Sát của hắn cũng trở nên chặt chẽ hơn, căng mịn hơn.

Sở Hi Thanh không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Bảo sao Vũ Liệt thiên vương có thể vô địch khắp thiên hạ.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, Vũ Liệt thiên vương tuy không thể trấn áp toàn bộ thiên hạ như Huyết Nhai Đao Quân, nhưng nếu hai người ở cùng một thời đại, Huyết Nhai Đao Quân chưa chắc đã là đối thủ của Vũ Liệt thiên vương.

Sau đó chính là tăng cường về phương diện Kim thân Bá thể...

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn về phía Lục Loạn Ly, trong mắt hiện lên vẻ chờ mong: “Loạn Ly, ngươi qua chém ta hai đao.”

Lục Loạn Ly đang ngồi nghiên cứu Lượng Thiên Đao ở gần đó.

Hiện giờ nàng phải nắm chắc mỗi một khắc thời gian, thậm chí là mỗi một cái hô hấp để tu hành, phải dùng tốc độ nhanh nhất để đuổi theo Sở Hi Thanh.

Nhưng khi nàng mở mắt nhìn về phía Sở Hi Thanh, vẫn cảm giác được một loại cảm giác thất bại mãnh liệt.

“Ngươi chuyển hóa Cửu Chuyển Chiến Thần Quyết rồi?”

Khi khí cơ quanh người Sở Hi Thanh biến hóa, nàng cũng đã có linh cảm, bây giờ lại có thể xác định.

Nhưng mà đây chính là Bá thể đỉnh cấp nhất đương đại, có một không hai trong thiên hạ!

Tuy rằng Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân là cùng một mạch, nhưng tốc độ chuyển hóa này không khỏi quá nhanh rồi.

Lẽ nào tên này tu hành không có chướng ngại sao?

Chương 2176 - âm dương một thể (2)

Lục Loạn Ly đứng lên, ánh mắt khá quái dị: “Ngươi chỉ nhìn một lần, liền trực tiếp chuyển đổi công pháp, không sợ xảy ra sự cố sao?”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, chính là lo lắng lý giải của mình với Cửu Chuyển Chiến Thần Quyết có sai lầm, cho nên mới mượn lực lượng của hệ thống để chuyển đổi.

Chỉ có đích thân trải nghiệm qua, thì mới có thể nghiên cứu tốt hơn.

Hắn cởi hai tầng áo giáp của mình ra, ra hiệu tiểu Tóc Húi Cua không cần phản xạ thay hắn, lúc này mới cười vỗ ngực mình: “Cho nên mới muốn thử một chút, nào, chém ta mấy đao đi! Nhớ phải dùng toàn lực!”

Lục Loạn Ly nhướng mày lên, nàng cảm thấy ngứa tay rồi.

Nàng lập tức rút đao, chém thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Lục Loạn Ly thậm chí còn dùng Đại Minh Vương Luân, đao cương vô cùng sắc bén.

Theo bản năng, Sở Hi Thanh sinh ra ý né tránh.

Nhưng hắn vẫn ép mình phải đứng im tại chỗ, chịu đựng Lục Loạn Ly chém.

Cheng! Cheng! Cheng!

Bên ngoài cơ thể Sở Hi Thanh truyền ra những tiếng bén nhọn như kim loại va chạm, trước người còn tuôn ra một lượng lớn tia lửa chói mắt.

Lục Loạn Ly không hề nương tay, chém liên tục hơn 20 đao, nhưng chỉ chém rách áo lót của hắn, chỉ để lại một vệt màu trắng trên da thịt của hắn.

Nhưng vết trắng này lại biến mất ngay sau đó.

Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy nội tạng của mình rung động, bị lực lượng của Lục Loạn Ly đánh cho lắc lư không thôi, nhưng lại không bị vết thương ngoài da nào.

Trong lòng hắn vô cùng vui sướng, lại nhìn những vết trắng ở trước ngực mình.

“Loạn Ly, ngươi chưa dùng toàn lực đúng không? Lại dùng thêm chút sức đi, không cần nương tay với ta. Bây giờ ngươi nương tay chính là hại ta.”

Lục Loạn Ly chỉ là tam phẩm hạ, nhưng sức chiến đấu cực kỳ đáng sợ, tiến vào top 80 Thiên Bảng là không có vấn đề.

Nhưng Lục Loạn Ly lại không chém được ngoại cương của hắn, không phá được giáp vảy và Hữu Vô Hình Hỗn Nguyên Thần Sát của hắn.

Lục Loạn Ly nghe vậy thì ánh mắt lạnh lùng, nàng cười gằn một tiếng, lặng lẽ lấy Loạn Thiên Tử Kim Chuy ra.

“Dừng lại!”

Sở Hi Thanh lập tức phát hiện khí tức Lục Loạn Ly thay đổi.

Hắn vội vàng kêu dừng.

Người có tự tin là chuyện tốt, nhưng tự tin quá thì sẽ xuất hiện bi kịch.

Sở Hi Thanh luôn là người tự hiểu lấy mình.

Hắn thấy dáng vẻ không thèm để ý của Lục Loạn Ly, vẫn là muốn nện cho hắn một búa, thì vội vàng né tránh.

Sở Hi Thanh vừa né tránh, vừa mặc giáp lên: “Loạn Ly, Tiểu Ly, không thể dùng cái búa này được, vị Thanh Tịnh chi chủ kia vẫn còn chờ ở ngoài kìa.”

Lục Loạn Ly bất mãn ‘hừ’ một tiếng, nhưng vẫn dừng lại, cất Loạn Thiên Tử Kim Chuy vào trong tay áo.

Nói đến vị ‘Thanh Tịnh chi chủ’ kia thì Lục Loạn Ly lại hiện ra vẻ lo âu.

“Ngươi chuẩn bị đối phó với nữ nhân bên ngoài thế nào?”

Thời điểm này, bọn họ cũng không tiện đánh thức 21 vạn ‘Thần Võ giáp sĩ’.

Lục Loạn Ly thậm chí còn hơi vui mừng khi Thần Tịnh Ly không đi vào bảo tàng.

Bằng không thì hậu quả khó mà lường được.

Thần lực của Thần Tịnh Ly nhất định sẽ khiến cho 21 vạn ‘Thần Võ giáp sĩ’ này thức tỉnh.

Mà một khi thức tỉnh, Vũ Liệt thiên vương Minh Thiên Thu chắc chắn sẽ bị ép đăng thần.

Chỉ vì một bộ hóa thể của Thần Tịnh Ly mà mất Vũ Liệt thiên vương thì không có lời.

Nhắc đến Thần Tịnh Ly thì Sở Hi Thanh cũng thấy đau đầu.

Lần này, hắn tạm thời thoát khỏi Thần Tịnh Ly là không có vấn đề.

Nhưng mà chỉ có ngàn ngày làm tặc, chứ không thể ngàn ngày phòng tặc.

Chưa diệt trừ cái uy hiếp này, Sở Hi Thanh sẽ đứng ngồi không yên.

Tu vị của hắn tiến triển cực nhanh, rất nhanh sẽ phải đối mắt với vấn đề lên cấp nhị phẩm hạ.

Khi đó mà Thần Tịnh Ly vẫn nhìn chằm chằm vào hắn, thì khả năng thành công sẽ rất thấp.

“Người chờ một chút, lát nữa nói sau đi.”

Sở Hi Thanh lại bay lên, đi đến trước Minh Thiên Thu.

“Thần Võ hoàng đế bệ hạ, vãn bối cả gan, sẽ bảo quản vật này thay bệ hạ. Tương lai bệ hạ thức tỉnh, có thể thu hồi lại nó.”

Hắn dùng chân nguyên hút cái ngọc tỷ trong tay Minh Thiên Thu về tay.

Trong ngọc tỷ này có cấm pháp điều khiển 21 vạn ‘Thần Võ giáp sĩ’.

Chắc là Minh Thiên Thu lo lắng mình và tướng sĩ dưới trướng chuyển đổi thành kim loại xong thì sẽ mất khống chế, cho nên đã để lại hậu chiêu.

Vấn đề là vị trí của nơi này đã bại lộ.

Nếu vẫn cứ để ngọc tỷ ở đây, có thể sẽ rơi vào tay người khác.

Thần Tịnh Ly không dám tiến vào, chưa chắc đã không xui khiến kẻ khắc tiến vào.

Tiếp đó, Sở Hi Thanh lại cúi chào ‘Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế’ Mục Thiên Chiêu và Tứ Vô Độc Sĩ – Độc Thiên Việt ở bên cạnh, rồi cũng lấy quyển trục trên tay bọn họ.

Đây là truyền thừa pháp thuật và võ đạo của hai người bọn họ.

Bọn họ cố tình đặt ở đây, chờ mong người sau đến lấy và truyền thừa xuống.

Sở Hi Thanh rất coi trọng pháp thuật của Tứ Vô Độc Sĩ – Độc Thiên Việt, cái này có lẽ có thể giúp Sở Vân Vân giải trừ thần độc.

Nhưng khi hắn thu lấy truyền thừa võ đạo Nghịch Phản Thần Loạn Đao của ‘Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế’ thì trong lòng lại hồi hộp.

Nơi này không chỉ có một người muốn đăng thần, mà là hai người.

Vị ‘Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế’ này được vô số người trong thiên hạ cung phụng, có nguyện lực và hương hỏa vô cùng vô tận, dường như đã khiến cho nguyên thần của vị này xuất hiện biến hóa không biết.

Chương 2177 - âm dương một thể (3)

Tiếp đó, Sở Hi Thanh lại bay lên không trung của 21 vạn ‘Thần Võ giáp sĩ’.

“Ngưng!”

Theo ấn quyết trong tay Sở Hi Thanh, vô số sát lực kim canh hội tụ về phía hắn.

Sát lực này dần dần biến thành thực chất, tỏa ra một tầng hào quang trắng lóa.

Trong mắt Sở Hi Thanh hiện ra vẻ vui mừng.

Sát lực canh kim nơi đây không chỉ tinh khiết, mà còn bá đạo và mạnh mẽ đến tột đỉnh.

Dưới ý chí bất khuất kiên cường của 21 vạn giáp sĩ, nó được uẩn nhưỡng cực kỳ sắc bén và cứng rắn.

Người bình thường sẽ không có biện pháp thu lấy những sát lực này, bởi vì trong đó còn lẫn cả ý chí và chấp niệm của 21 vạn giáp sĩ.

Sở Hi Thanh lại hấp thu ở bên ngoài cơ thể, dùng Như Ý chi pháp của mình để chia ra làm hai.

Một phần hòa vào Hữu Vô Hình Hỗn Nguyên Thần Sát và Vô Tướng Thần Phong Sát, một phần dung nhập vào ‘Thí Thần huyết cương’.

Lúc trước, hắn dùng khoảng hai ngày để chuyển hóa Cửu Chuyển Chiến Thần Quyết.

Luyện hóa sát lực còn mất thời gian hơn, Sở Hi Thanh dùng tận ba ngày mới có thể hấp thu hết tất cả sát lực nơi đây.

Mà lúc này, giáp vảy ‘Huyết cương chiến giáp’ của hắn lại phát sinh biến hóa, bên ngoài lớp vảy nhỏ bé kia còn có những phù văn huyền ảo. Ngoài ra ngoại cương của hắn cũng tản ra một ánh huỳnh quang màu trắng.

Nhưng tiếp theo, vẫn là phải xử lý vị ‘Thanh Tịnh chi chủ’ ở bên ngoài.

Ánh mắt Sở Hi Thanh sâu thăm thẳm, nhìn vào cánh cửa đen kia: “Chắc hẳn nàng sẽ không trực tiếp giết ta, mà là sẽ nghĩ biện pháp phá nát đao tâm của ta, hủy diệt diệt Như Ý chi pháp của ta.”

Lục Loạn Ly tán thành phán đoán của hắn, suy tư nói: “Từ sư bá Hạ Bạch Thạch và Thương Hải Thạch, và cả những người tu hành pháp môn Như Ý này thì có thể phán đoán, nàng hẳn là không thể dính máu của Chân Linh Như Ý. Bằng không nàng sẽ không phí nhiều công sức như vậy ở trên người sư bá, trực tiếp giết chết sư bá không phải tốt sao?”

Nàng nhìn Sở Hi Thanh: “Vấn đề là ngươi biết thì thế nào? Nếu ta là nàng, ta cứ bắt ngươi lại, rồi chậm rãi chơi chết ngươi, từ từ hủy diệt đao tâm của ngươi.”

Sở Hi Thanh thì lại xoa cằm, tiếp tục trầm ngâm: “Phiền toái hơn chính là, bước tiếp theo ta muốn đến Quy Khư.”

Bây giờ hắn chỉ kém nửa bước nữa là có thể giúp tiểu Tóc Húi Cua trở thành Chân Linh Nhai Tí.

Sở Hi Thanh cũng muốn xem bức tượng Nhai Tí kia.

Nhưng Quy Khư là nơi thần thức các thần không thể xâm nhập.

Một khi Sở Hi Thanh bị tập kích ở bên trong, liền khó có thể truyền tin tức ra ngoài.

Nhưng cũng tương ứng, Thần Tịnh Ly vào Quy Khư thì cũng không nhận được sự hỗ trợ của các minh hữu.

Sở Hi Thanh đang nghĩ mình nên làm gì để tụ tập lực lượng giết chết Thần Tịnh Ly? Lại nên làm gì để đưa Thần Tịnh Ly vào tròng?

Hắn bây giờ cố nhiên là vạn chúng phỉ nhổ, nhưng kẻ địch của Thần Tịnh Ly cũng rất nhiều.

Khó là khó ở chỗ làm thế nào để giấu diếm Thần Tịnh Ly, còn phải dùng thời gian thích hợp để đưa những lực lượng kia vào trong Quy Khư.

Lại hoặc là dứt khoát để Thần Tịnh Ly kiêng kỵ, không dám bước vào Quy Khư…

Sở Hi Thanh nghĩ đến đây, sắc mặt bỗng nhiên hơi động, đưa mắt nhìn ra phía ngoài cửa sắt.

Trong mắt hắn hiện ra vẻ kinh ngạc: “Nàng đi rồi!”

Lục Loạn Ly nghe vậy thì sững sờ, cũng nhìn theo tầm mắt của hắn, thật ra nàng không nhìn thấy gì cả, chỉ cảm ứng được khí cơ ở trong 30 dặm thôi.

Nhưng Thần Ý Đao Tâm của Sở Hi Thanh lại có thể bao trùm 1200 dặm, cảm ứng được tất cả địch ý và sát niệm trong đó.

“Không phải ẩn thân chứ? Các ngươi đang tranh giành quyền bính của thiên quy, mà vị ‘Thanh Tịnh chi chủ’ kia đã dùng không biết bao nhiêu thời gian và công sức để cướp đoạt thiên quy Như Ý rồi, sao có thể từ bỏ?”

“Cũng có thể, tuy nhiên…”

Sở Hi Thanh hơi dừng lại, nhướng mày: “Thái Thượng Thông Thần của ta đã không cảm giác được bất kỳ nguy hiểm nào.”

Trong lòng hắn hơi nghi ngờ khó hiểu.

Thần Tịnh Ly còn có chuyện gì quan trọng hơn mình sao?

Mà lúc này, tại ngoài 3000 dặm, Thần Tịnh Ly đang dùng tốc độ nhanh nhất để ‘cất bước’ về phía thành Vọng An.

Thiên quy Như Ý của nàng vặn vẹo thiên địa, co rút không gian, mỗi một bước đều là ngàn dặm.

Chỉ vẻn vẹn sáu bước, Thần Tịnh Ly đã nhìn thấy thành Vọng An ở phía xa xa.

Lúc này, giọng nói của Thần Phổ Thiên vang lên bên tai nàng, giọng nói này còn cực kỳ sốt ruột: “Tịnh Ly, ngươi nhất định phải ngăn cản Kiến Nguyên đế và con Chập Long kia! Tam đại ‘Ty Thiên’ vừa mới báo cho ta biết, Kiến Nguyên đế đã hoàn thành âm dương một thể!”

Trong mắt Thần Tịnh Ly tràn đầy nghi ngờ và khó hiểu: “Bọn họ hoàn thành thế nào? Vấn Tố Y đã mất nguyên âm xử nữ rồi cơ mà? Trong Thần Châu, còn có ai thức tỉnh Thần âm tầng 20 trở lên sao?”

“Chúng ta để lọt mất một người, đó là Trưởng Tôn Binh Quyền!”

Giọng nói Thần Phổ Thiên tràn ngập bất đắc dĩ: “Bản thân Trưởng Tôn Binh Quyền có ‘Thuần âm chi thể’, Trưởng Tôn gia đã dùng Điều Đình Tạo Hóa để chế tạo ra hắn, chính là mong chờ hắn kế thừa Thái Sơ Băng Luân của Vấn Tố Y. Vì vậy chỉ cần Thái âm thần chủ ban tặng một chút thần lực, liền có thể tăng huyết mạch của hắn lên đến Thần âm.”

Chương 2178 - âm dương một thể (4)

“m Thần – Nguyệt Hi?”

Thần Tịnh Ly lại nhíu mày liễu.

Nguyệt Hi và Thái Hạo, bọn họ rốt cuộc là muốn cái gì?

Bọn họ quyết định giải phong ấn cho Đế Oa sao?

Nàng có biết một khi Đế Oa thoát vây, nếu Táng Thiên thoát khỏi cảnh nhập ma, hai người này nhất định sẽ tạo thành một trận thần kiếp ở vực ngoại.

Thậm chí tam đại ‘Ty Thiên’ còn tiên đoán là ‘Chư thần hoàng hôn’.

Nhưng Thần Tịnh Ly cũng không thể nói âm Thần – Nguyệt Hi ngu xuẩn.

Đây chính là mầm họa do chính các thần tạo ra.

Trụ cột của nhân tộc, Táng Thiên chính là do bọn họ tự tay nâng lên.

Ngày xưa, bọn họ làm thế nào để đẩy Dương Thần – Thái Hạo khỏi cái ghế thiên đế, như vậy âm Thần – Nguyệt Hi cũng làm như vậy với bọn họ thôi.

Thật ra muốn hóa giải địch ý và oán hận của hai vị Tổ thần này cũng rất đơn giản, chỉ cần các thần trả lại quyền bính đã cướp từ tay bọn họ là được, khi đó hai vị thần linh này sẽ nhất trí với các thần.

Nhưng mà chuyện này tuyệt đối là không thể.

Đối với những Tổ thần và đế quân kia, thứ đã nuốt vào bụng rồi, sao có thể phun ra?

Còn cả thù hận của các thần đã tích lũy bao năm qua, cũng không dễ dàng hóa giải như vậy.

Giống như Hỏa Thần sắp phục sinh, đó chính là một kẻ địch không chết không thôi với Dương Thần.

Một khi Hỏa Thần trở về, Cung Thần – Thiên Nghệ cũng sắp rồi, vị này không chỉ có mối thù giết con với hai thần âm Dương, mà còn có mối hận ám hại chết vong.

“Nhưng ta nhớ Trưởng Tôn Binh Quyền hình như là nam mà?”

“Vì vậy bọn họ còn dùng Điên Đảo âm Dương.”

Thần Phổ Thiên khẽ than thở một tiếng: “Hắn bây giờ đã là nữ. Điều đáng mừng duy nhất bây giờ là, đẳng cấp Thần âm của Trưởng Tôn Binh Quyền không cao, bọn họ muốn mượn tay Kiến Nguyên đế để giải phong ấn cho Đế Oa, thì vẫn cần một thời gian để tích lũy.”

Thần Tịnh Ly không khỏi trợn tròn mắt lên, nghĩ thầm đây thật sự là khó lòng phòng bị.

Bảo sao mấy người Thần Phổ Thiên không thể nhìn rõ việc này.

Mà lúc này, trong thâm cung tại thành Vọng An, Kiến Nguyên đế đang vô cùng đắc ý mà đứng dậy.

Khi hắn cảm ứng được khí cơ hòa hợp, âm dương một thể bên trong người, còn cả thi độc đã yếu đến mức không thể tra xét, long khí càng mạnh mẽ hơn kia, thì không khỏi cười ha ha.

Sau lưng Kiến Nguyên đế là thân thể để trần của Trưởng Tôn Binh Quyền, ánh mắt nàng mờ mịt thất thần nhìn lên phía trên.

Thần trí của nàng mơ hồ, vẫn còn chưa ý thức được chuyện gì đã xảy ra với cơ thể mình.

Trưởng Tôn Binh Quyền đầu tiên là cảm nhận được đau đớn khi hạ thân bị xé rách.

Nàng lập tức phát hiện thân thể mình phát sinh biến hóa.

Trưởng Tôn Binh Quyền chỉ hơi cảm ứng, hai mắt lập tức trợn lên.

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao mình lại biến thành… biến thành một nữ tử?

Trưởng Tôn Binh Quyền cảm ứng được bộ phận không thể về cơ thể của mình, cũng phát hiện trên người mình có thêm vài thứ, và cả vết máu ở trên giường kia.

Nàng là người thông minh, chỉ chớp mắt đã hiểu ra.

Là lão tặc Kiến Nguyên đế này!

Bảo sao, bảo sao dung mạo của mình càng ngày càng âm ngu, càng ngày càng nữ tính! Bảo sao gần đây nàng càng ngày càng thích đồ của con gái, thậm chí còn tô son điểm phấn lên mặt!

Bảo sao thứ kia càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng không có hơi sức!

Nàng vốn cho rằng đó là vấn đề của mình, là di chứng sau khi thức tỉnh huyết mạch Thần âm.

Dù sao nàng lấy thân nam tử thức tỉnh huyết mạch Thần âm, rất khó nói sẽ có di chứng gì.

Nhưng vào lúc này, tất nghi ngờ của Trưởng Tôn Binh Quyền đều được gỡ bỏ.

Đây chính là hiệu quả của thuốc, lại thêm lực lượng pháp thuật, khiến cho nàng chuyển đổi giới tính.

Trưởng Tôn Binh Quyền nghĩ đến các loại hình vi dị thường của Kiến Nguyên đế từ khi mình vào kinh đến nay.

Tên cẩu hoàng đế này rõ ràng là người đa nghi, nhưng lại rất coi trọng và sủng ái nàng.

Nghĩ đến những lời nói và những tiếp xúc thân thể cố ý hoặc vô tình kia của Kiến Nguyên đế, Trưởng Tôn Binh Quyền nhất thời nổi da gà.

Cái tên súc sinh buồn nôn này…! Súc sinh! Súc sinh!!!!

“Lão tặc! Ta giết ngươi!”

Trưởng Tôn Binh Quyền tức đến nổ đom đóm mắt, bỗng nhiên lao lên.

Nhưng khi kiếm cương sắc bén của Trưởng Tôn Binh Quyền đánh nát long sàng, sắp chém trúng Kiến Nguyên đế.

Nàng lại cảm giác Long Hổ Kim Đan trong cơ thể mình bạo loạn, hoàn toàn mất khống chế, trong đầu cũng như bị người nện một búa.

Kiếm cương của Trưởng Tôn Binh Quyền nhất thời tán loạn, toàn thân nàng cũng không còn hơi sức mà quỳ trên mặt đất.

Là cấm pháp…!

Tên cẩu hoàng đế này đã trồng cấm pháp nào đó trong Long Hổ Kim Đan và hạt nhân nguyên thần của mình.

“Ta phải đa tạ Trưởng Tôn ái phi rồi.”

Kiến Nguyên đế đã mặc long bào, khóe môi hắn cong lên, vô cùng đắc ý nói: “May là nhờ có ái phi, ta mới có thể hoàn thành một bước cuối cùng này. Vì vậy lần này sẽ tha tội vô lễ cho ngươi.”

Sau khi nói đến đây, Kiến Nguyên đế cố tình quay người lại.

Hắn dùng ngón tay nâng cằm Trưởng Tôn Binh Quyền.

Kiến Nguyên đế nhìn gương mặt hơi tương tự với Vấn Tố Y này, còn cả cặp mắt trợn trừng trừng tràn đầy phẫn nộ và căm hận này, hắn lại thấy càng sung sướng hơn.

“Nhưng mà không có lần sau, ngươi đã là ái phi của trẫm, phải tuân theo quy củ trong cung. Sau đó trẫm sẽ sắc phong cho ngươi làm Đức Phi, thế nào? Đây là đứng đầu bốn phi, có thể thấy trẫm yêu thương và coi trọng ngươi ra sao.”

“Còn nữa, nếu như có thể làm cho trẫm thỏa mãn, trẫm có thể đồng ý ngươi tiếp tục dùng thân phận Cực Đông Vương để ra vào triều đình, thậm chí trợ giúp lương thảo và quân giới cho thuộc hạ của ngươi, thậm chí là cung cấp binh mã cho ngươi. Trẫm yêu thương ngươi, tự nhiên yêu ai yêu cả đường đi. Trưởng Tôn gia các ngươi muốn truyền thừa gia nghiệp đúng không? Vậy thì sinh con trai cho trẫm, như thế có thể truyền thừa Trưởng Tôn gia…”

Chương 2179 - Lăng Bá Võ Vương

Kiến Nguyên đế đã nhìn thấy sắc mặt Trưởng Tôn Binh Quyền lúc xanh lúc trắng.

Lửa giận trong mắt nàng chẳng những không biến mất, trái lại còn như hóa thành thực chất, càng ngày càng dữ tợn.

Nếu ánh mắt Trưởng Tôn Binh Quyền có thể hóa thành lưỡi đao, Kiến Nguyên đế đã bị chém thành muôn mảnh rồi!

Kiến Nguyên đế không những không giận, mà còn lấy làm mừng.

Hắn rất yêu thích cảm giác chinh phục ngựa hoang như này.

Hơn nữa, Trưởng Tôn Binh Quyền bị hắn khống chế, dù có phản kháng thì cũng không thể làm gì được hắn.

“Trẫm rất thích ánh mắt này của ngươi.”

Kiến Nguyên đế buông tay ra, cười đứng lên: “Người đâu, tẩy rửa thân thể cho ái phi của trẫm, lại trang điểm và mặc trang phục. Trẫm muốn dẫn nàng đi xem trò hay.”

Theo giọng nói của hắn hạ xuống, lập tức có hơn mười vị cung nữ vội vã đi vào trong điện, bắt đầu tẩy rửa và mặc quần áo cho Trưởng Tôn Binh Quyền.

Trưởng Tôn Binh Quyền hoàn toàn không có lực phản kháng, chốc lát sau đã được mấy vị cung nữ này trang điểm lộng lẫy.

Kiến Nguyên đế nhìn gương mặt và thần thái của Trưởng Tôn Binh Quyền, vẻ hài lòng trong mắt càng đậm hơn.

Sau khi vị Cực Đông Vương này chuyển giới, thật sự là cho hắn một niềm vui bất ngờ.

Điều này làm cho hắn bớt bất mãn với Vũ Côn Luân hơn một chút.

Sau đó, Kiến Nguyên đế mạnh mẽ kéo Trưởng Tôn Binh Quyền ra ngoài, leo lên ngọc liễn đang chờ ở bên ngoài.

Trưởng Tôn Binh Quyền hoàn toàn là thân bất do kỷ.

Trong lồng ngực của nàng tràn ngập phẫn nộ đến phát cuồng, nhưng một đường lại chỉ có thể đỏ mặt, ngồi tựa vào trong ngực của Kiến Nguyên đế, như một con chim nhỏ nép vào người.

Mãi đến tận một canh giờ sau, bọn họ mới đi đến một ngọn núi ở Tây Sơn.

Kiến Nguyên đế phát hiện Trang quý phi, Vũ Côn Luân, Tông Thần Hóa, Tông Thiên Lưu, Tiếu Hồng Trần, Mặc Sĩ La Hầu, tất cả đều đang chờ ở đây, ngoài ra còn có một lượng lớn cao thủ đại nội.

Trưởng Tôn Binh Quyền đầu tiên là trợn mắt với Vũ Côn Luân.

Nàng đoán chính là vị quốc sư này đã chuyển đổi giới tính của mình.

Trưởng Tôn Binh Quyền lại phát hiện, Trang quý phi đang nhìn mình với ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo, còn ngậm lấy từng tia trào phúng.

Mấy người Tông Thần Hóa và Tiếu Hồng Trần đều nhìn sang bên này với ánh mắt quái dị.

Nàng nhất thời cảm thấy xấu hổ, không dám nhìn nhau với Trang quý phi nữa.

Nhưng ngay sau đó, Trưởng Tôn Binh Quyền lại cảm thấy tức giận, liền trừng mắt hạnh với đám người.

Lúc này nàng lại phát hiện một chuyện khiến người ta kinh ngạc.

Trưởng Tôn Binh Quyền nhìn vào một bia đá cẩm thạch cao khoảng ba trượng ở cách đó không xa.

Trên bia có một hàng chữ đỏ thắm, mỗi một chữ đều mạnh mẽ, chấn động nhân tâm.

Đó là ‘Đại Ninh Bá Võ Vương, An Bắc đại tướng quân Tần Mộc Ca chi mộ’!

Nơi này là lăng Bá Võ Vương?

Trưởng Tôn Binh Quyền lại sinh ra chút nghi hoặc.

Kiến Nguyên đế dẫn nàng đến đây làm gì?

Hắn muốn dẫn mình đi xem trò vui gì?

Trưởng Tôn Binh Quyền lại âm thầm tự giễu, hiện giờ còn có ‘trò vui’ nào buồn cười hơn mình sao?

Khi Trưởng Tôn Binh Quyền nghĩ đến đây, nàng lại nhìn thấy một cô gái yểu điệu bay đến.

Nàng lập tức nhận ra nữ tử này.

Đó chính là trưởng nữ của Ngụy quốc công đương triều, là cháu ngoại Kiến Nguyên đế sủng ái nhất, Sở Mính!

Trong lời đồn, vị này có tu vị nhất phẩm thượng, còn học được thức thứ nhất của Thần Ý Xúc Tử Đao, đã là một trong những cao thủ trụ cột của triều đình.

Đáng tiếc là người này bị môn quy hạn chế, không thể đối địch với Vô Tướng thần tông. Có lẽ tương lai chỉ có thể dùng ở chiến trường Cự linh phương bắc, hoặc là trợ giúp triều đình trấn áp các thần tông và ma môn khác.

Sau khi bay đến đây, Sở Mính cũng nhìn Trưởng Tôn Binh Quyền trong ngực Kiến Nguyên đế với ánh mắt kinh ngạc.

Nàng nghĩ cái tên này là nam đúng không?

Sao lại không biết xấu hổ như vậy?

Sở Mính vô cùng tò mò, nhưng chỉ cho rằng đây là món đồ chơi mới mẻ mà cậu mình mới nghĩ ra thôi.

Đây không phải việc nàng nên xen vào.

Lúc này, Sở Mính quỳ một chân trên đất: “Thần sa vào tu hành, nhất thời quên mất thời gian. Kính xin bệ hạ khoan dung.”

“Không sao!”

Kiến Nguyên đế nở nụ cười hiền lành, phẩy tay nâng Sở Mính dậy: “Nói đến tu hành, mấy ngày nay Mính ngươi tiến bộ thế nào?”

Sở Mính cau mày liễu, vẻ mặt dị dạng: “Hoàng Lương Đại Mộng pháp của quốc sư quả nhiên là hữu dụng, phối hợp với đan dược của bệ hạ, thần tu hành một ngày có thể tương đương với mười năm. Tu vị và chân nguyên của thần đều có tiến bộ rất lớn, không chỉ tiếp cận nhất phẩm đỉnh phong, mà còn có thể điều khiển tu vị như cánh tay.”

“Thiên quy võ ý của thần cũng tiến bộ rất nhiều, Nhai Tí chi pháp đã đến tầng 22. Chỉ là… mệnh nguyên của thần tiêu hao quá nhiều, thực lực bây giờ của thần và Sở Hi Thanh vẫn còn chênh lệch rất lớn…”

Thực lực của nàng đã tăng lên, mà còn tăng lên trên phạm vi lớn.

Sở Mính dự tính thực lực của mình bây giờ có thể bước vào top 20 Thiên Bảng.

Sở Mính chỉ dùng chín ngày, liền tăng sức chiến đấu của mình lên mười vị trí trên Thiên Bảng.

Mà top 30 Thiên Bảng trở lên, chênh lệch giữa 10 vị trí là rất lớn.

Phải biết, ‘nghi thức’ của Sở Mính rất kém cỏi, đặc biệt là nghi thức ‘Nhai Tí’, hầu như không có tiến triển gì, nên top 20 đã là rất khó được rồi.

Sở Mính bây giờ đều dựa vào Bất Diệt Thiên Nhật Đao.

Chương 2180 - Lăng Bá Võ Vương (2)

Nhưng Sở Mính lại không vui vẻ nổi.

Bí pháp của Vũ Côn Luân rất hữu dụng, nhưng lại không giống như nàng tưởng tượng.

Nhập mộng một ngày, hoàng lương trăm năm, có thể giúp Sở Mính ngủ một giấc, lại trải qua trăm năm.

Nhưng đây là dùng mệnh nguyên của bản thân để đổi.

Thần khí và pháp thuật của Vũ Côn Luân, đều dùng mệnh nguyên của nàng để hoạt động.

Sở Hi Thanh mới rời đi chín ngày, nàng đã mất 225 năm tuổi thọ.

Mà một võ tu, dù trong cơ thể không có ám thương thì cũng chỉ có khoảng 500 600 năm tuổi thọ.

Nếu không phải uy hiếp mang tên Sở Hi Thanh đã là lửa xém lông mày, Kiến Nguyên đế lại đảm bảo sẽ cung cấp thuốc kéo dài tuổi thọ cho nàng, lại còn lấy tiền đồ Siêu Phẩm làm thẻ đánh bạc, thì dù thế nào Sở Mính cũng không tu luyện bằng phương pháp này.

Tốc độ tiến bộ của nàng tuy khiến người vui vẻ, nhưng ‘Hoàng Lương Đại Mộng pháp’ này quả thực là không có lời.

Sở Mính càng muốn thiên tử cung cấp một ít đan dược tăng cường ngộ tính, hoặc là gia tăng lực lượng huyết mạch, chứ không phải thiêu đốt mệnh nguyên của mình.

Sở Mính nghĩ đến đây mới phát hiện không đúng, cha của mình là cận thần của thiên tử, thế mà lại không có ở đây.

Phiêu Kỵ đại tướng quân Vũ Văn Bá kia thì cũng thôi, lần này hắn suýt chết trong tay Sở Hi Thanh, tuy rằng được Vũ Côn Luân kéo về một mạng, nhưng thương thế còn lâu mới lành.

Phụ thân thì lại rất tốt, chỉ cần dùng một ít đan dược thượng phẩm, một hay ngày là đã khôi phục như ban đầu.

Còn nữa, vì sao bệ hạ lại triệu tập mọi người đến lăng Bá Võ Vương ở Tây Sơn này?

“Tốt lắm!”

Kiến Nguyên đế cười to một tiếng, vẻ mặt khá thỏa mãn: “Thực lực của ngươi tăng mạnh như vậy, khiến cho trẫm rất vui mừng. Trẫm đã để người đi tìm thần khí mạch Kim Ô và Nhai Tí giúp ngươi, Hoàng Lương Đại Mộng pháp còn có một bước cuối cùng. Chỉ cần hoàn thành bước này, nhất định có thể giúp ngươi tiến vào top 10 Thiên Bảng, nắm giữ lực lượng đối kháng với Sở Hi Thanh.”

“Yên tâm, chỉ là hơn 300 năm mệnh nguyên thôi, ngươi đã có tư cách bước vào Siêu Phẩm, chờ ngươi bước vào cảnh giới này, ít nhất cũng sống được 500 năm, nếu có thể vượt qua thiên kiếp 500 năm một lần, đó chính là trường sinh vĩnh cửu, muốn sống bao lâu liền sống bấy lâu, há không phải sung sướng?”

Sở Mính cũng rất chờ mong với thần khí trong miệng Kiến Nguyên đế.

Bây giờ nàng chỉ kém Sở Hi Thanh những thứ này thôi.

Ngoài ra, nàng cũng cảm thấy rất tò mò.

Bước cuối cùng mà Kiến Nguyên đế nói là cái gì?

Top 8 Thiên Bảng bây giờ, đều có thực lực siêu nhất phẩm.

Mà top 10 dù không đạt đến, thì cũng không kém quá xa.

Bước cuối cùng này, lại có thể giúp nàng tăng vọt như vậy?

Sở Mính nghĩ đến đây, nội tâm bỗng nhiên run rẩy, chợt sinh ra một chút bất an.

Nàng phát hiện trước bia mộ của Tần Mộc Ca, là một cái quan tài rất đẹp.

Cái quan tài này kém hơn quan tài của Tần Mộc Ca một chút, nhưng cũng là quy cách chư hầu, trong ngoài năm tầng.

Nhưng khi nàng muốn mở miệng hỏi dò, cái quan tài này là chuẩn bị cho ai, thì thấy Kiến Nguyên đế ngưng trọng nhìn lên bầu trời.

“Chuyện của ngươi để sau đi.”

Khóe môi hắn ngậm lấy nụ cười gằn: “Chúng ta có khách.”

Khi hắn vừa nói hết câu, mười hai đạo long khí vàng óng chợt vọt lên trời, chúng hóa thành từng bàn tay khổng lồ, chụp về nơi nào đó trên bầu trời.

Cùng lúc đó, vầng mặt trời giữa bầu trời đột nhiên to lớn hơn mấy lần, nướng cháy bầu trời.

Đồng thời, một mảnh xích hỏa màu vàng óng thiêu đốt toàn bộ phạm vi ba mươi dặm không trung.

Quanh người Kiến Nguyên đế, ngoại trừ mười hai con Kim long uốn lượn ra, còn có hai con thần cầm khổng lồ một vàng một đen.

Một là Đại Nhật Kim Ô, nó thả ra hào quang vô lượng, khí thể hùng vĩ huy hoàng.

Một là Thái âm U Huỳnh, nó bị áp chế dưới kim quang của Kim Ô, nhìn như không có thanh thế gì, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Sở Mính quỳ trên mặt đất chợt híp mắt lại, âm thầm hoảng sợ.

Không biết vì sao mà thực lực của vị bệ hạ này đã tăng mạnh.

Rõ ràng là đã có thực lực Gần Thần.

Mà mấy người Tông Thần Hóa, Mặc Sĩ La Hầu ở cách đó không xa đều không hẹn mà cùng hiện ra một tia kinh dị.

Chỉ có Vũ Côn Luân là bình tĩnh như thường.

Một cái chớp mắt tiếp theo, giữa bầu trời bỗng nhiên ‘oanh’ một tiếng.

Tất cả khói lửa đều bị xóa bỏ trong nháy mắt.

Mặt trời bị lực lượng của Kiến Nguyên đế phóng to, cũng đã thu nhỏ lại như bình thường.

Cùng lúc đó, một cô gái áo trắng cũng hiện thân ở trên bầu trời.

Khuôn mắt nàng thanh lệ, dáng người thướt tha, khí chất xuất trần, tựa như trích tiên.

Theo nữ tử này hiện thân, thần uy vô ngần càn quét bốn phía, làm cho tất cả cấm quân chung quanh phải chịu đựng áp lực nặng nề.

Miệng mũi bọn họ đều chảy máu, tràn đầy mồ hôi, gần như bị thần uy mạnh mẽ này ép cho quỳ sát trên mặt đất.

May mắn là đúng lúc này, sau lưng Kiến Nguyên đế hiển hóa ra 12 long trụ màu vàng, chống đỡ cả bầu trời, khiến cho áp lực của mọi người giảm mạnh.

Bọn họ cũng đang liều mạng thôi phát bí pháp Hoàng Đạo, đối kháng với thần uy mênh mông này.

Chương 2181 - Lăng Bá Võ Vương (3)

Cô gái áo trắng không để ý đến đám người còn lại.

Ánh mắt nàng bình tĩnh nhìn Kiến Nguyên đế và cả hai con thần cầm phía sau hắn.

“Bệ hạ quả nhiên đã hoàn thành âm dương một thể!’

Nàng gần như gằn giọng nói bốn chữ cuối cùng, trong mắt đã lộ ra sát cơ lạnh lẽo: “Ta cho rằng sau trận chiến Thương Châu, bệ hạ đã nhận được một bài học. âm Dương hợp nhất là cấm kỵ của các thần, chạm vào thì phải chết! Tại sao bệ hạ lại không có lý trí như vậy?”

Kiến Nguyên đế nở nụ cười tiêu sái, hắn phất ống tay áo một cái, nhẹ nhàng nhìn nhau với cô gái áo trắng: “Nếu như trẫm không đoán sai, thần thượng chính là vị Thanh Tịnh chi chủ kia?”

Trong lòng hắn không khỏi cảm khái.

Hai mươi năm trước, hắn há có thể nghĩ đến tu vị của mình cũng có thể bước vào Gần Thần, có tư cách đối kháng với thần linh.

Hai mươi năm nay, hắn trải qua rất nhiều chuyện, phải trả giá rất nhiều, nhưng chung quy vẫn có thể đi đến nước này.

Thần Tịnh Ly thì lại thản nhiên như không, không hề có ý trả lời.

Nhưng bầu trời phía trên lại từ từ ảm đạm xuống.

Đây rõ ràng đang là lúc giữa trưa, mặt trời ban trưa mà phạm vi ngàn dặm quanh đây lại tối tăm như đêm.

Cùng lúc đó, hàng ngàn hàng vạn ánh sao hiện ra trên bầu trời đêm.

Một đoàn ánh sao rơi xuống, chiếu thẳng vào người Kiến Nguyên đế.

Kiến Nguyên đế ban đầu còn không để ý lắm, nhưng chỉ giây lát sau, sắc mặt của hắn đã trắng bệch.

Mỗi một ánh sao chiếu xuống, đều làm cho nguyên thần của Kiến Nguyên đế phải chịu áp lực nặng nề.

Hàng ngàn hàng vạn ánh sao hội tụ lại với nhau, Kiến Nguyên đế cảm giác như mấy chục ngọn núi đang đặt trên đỉnh đầu mình.

Nguồn sức mạnh lớn lao này còn vượt qua Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh gấp trăm lần.

Khí huyết toàn thân Kiến Nguyên đế gần như rơi vào đình trệ, xương cốt toàn thân cũng bắt đầu kêu răng rắc.

“Ngươi không biết ngươi đang làm chuyện ngu xuẩn gì đâu.”

Thần Tịnh Ly chắp tay sau lưng, thần thái ngạo mạo: “Nể tình bệ hạ ngươi hồ đồ ngu ngốc, có thể là bị kẻ gian đầu độc. Chỉ cần ngươi phế bỏ lực lượng cực âm trên người, ta và chư thần có thể tha thứ cho ngươi tội bất kính.”

Trong ánh mắt nàng ngậm lấy khinh bỉ và bễ nghễ.

Vị Nhân hoàng đương đại này, quả thực là nhỏ yếu hơn nàng tưởng tượng rất nhiều.

Hắn đích thực là đã âm dương một thể, đã có lực lượng cấp độ Gần Thần, nhưng cũng đã mất căn cơ để đối kháng với các thần.

Thiên Tử Kiếm của người này đã không thể tụ hợp chiến ý của nhân tộc, không thể thống nhất ý chí của nhân tộc để chống lại chư thần.

Có người nói vị hoàng đế này là anh chủ hiếm thấy trong mấy ngàn năm qua của nhân tộc Thần Châu, không ngờ vị này lại làm lòng người như vậy.

Thần Tịnh Ly không khỏi sinh ra vài phần mất kiên nhẫn.

Dưới cái nhìn của nàng, Kiến Nguyên đế này căn bản là không đáng lo.

Tất cả những gì kẻ này có bây giờ, đều là lâu đài trên cát, muốn đẩy ngã là chuyện dễ như trở bàn tay.

Sở Hi Thanh kia mới là phiền phức lớn.

Một khi hắn trở thành Thánh Giả của thiên quy Như Ý, nói không chừng tương lai còn trở thành một Táng Thiên khác.

Nhưng mà Thần Tịnh Ly lại không thể làm trái ý các vị Tổ thần và đế quân ở trên vòm trời kia.

Trong mắt các thần, đề phòng Đế Oa thoát khỏi phong ấn, ép Táng Thiên nhập ma mới là chuyện quan trọng nhất.

Chỉ có Kim Thần – Bạch Chúc nóng lòng thu hồi cánh tay cho Thất Sát Tinh Quân mới ủng hộ nàng.

Nhưng mà thần linh hệ Tây Phương Đại Đế tuy rằng mạnh mẽ, nhưng chung quy vẫn không thể đi ngược với ý muốn của chúng thần.

Cơ mặt Kiến Nguyên đế giật giật, chỉ cảm thấy toàn thân sắp không chịu nổi.

Khi hắn sắp sụp đổ, sắp ngã quỵ trên đất, thì quốc sư Vũ Côn Luân bỗng nhiên lắc mình xuất hiện trước người hắn, gánh chịu đại đa số ánh sao thay cho Kiến Nguyên đế.

Đầu của Vũ Côn Luân đã hóa thành đầu rồng, đầu rồng của hắn nhấc cao, kiêu ngạo và căm tức nhìn Thần Tịnh Ly.

“Chúng thần?”

Vũ Côn Luân cười gằn một tiếng, ánh mắt thâm sâu: “Bệ hạ nhà ta cô đọng cực âm cực dương, chính là phụng ý chỉ của các thần.”

Lúc này, tuy rằng có hàng ngàn hàng vạn ánh sao chiếu xuống.

Nhưng cũng có một số ngôi sao thản nhiên như không ở giữa tinh không.

Ví như như mặt trời, mặt trăng, như Phá Quân, như Huỳnh Hoặc, như Kế Đô, như Thiên Khi…

Ánh mắt Thần Tịnh Ly hơi co lại, bắt đầu quét mắt nhìn chung quanh.

Trong rất nhiều người ở đây, nàng chỉ coi trọng con Chập Long này và Chiếu Thế Ma Đăng - Tông Thần Hóa kia.

Trên người kẻ này có khí tức của Đại Nhật Kim Ô, khiến cho nàng cảm thấy sâu không lường được.

Nếu như nàng không đoán sai, Tông Thần Hóa này quá nửa là con cờ của Dương Thần – Thái Hạo, thực lực cko chỉ là Gần Thần.

Thần Tịnh Ly khẽ mỉm cười, thu hồi thần lực mênh mông: “Bệ hạ! Có lẽ các thần sẽ có lúc ý kiến không hợp nhau, nhưng mà mâu thuẫn trong chúng thần, tuyệt đối không phải là không thể điều hòa.”

“Không biết bệ hạ có nghĩ đến, tu vị và thành tựu bây giờ của ngươi thật ra đều nằm trong tay con Chập Long này và các thần. Ngươi nhìn như chấp chưởng một quốc gia, phía dưới có ngàn tỷ con dân, vô cùng tôn quý, nhưng thực ra chỉ là một con rối bị các thần linh đùa giỡn trong lòng bàn tay.”

“Chờ một ngày nào đó, bọn họ đạt thành mục đích của mình, một quân cờ như bệ hạ sẽ có kết cục thế nào?”

“Ngươi làm các thần tức giận, có tội với trời… Ngươi làm thế nào để bảo vệ giang sơn Đại Ninh của ngươi, tương lai ngươi muốn sống cũng không phải chuyện dễ …”

Chương 2182 - Lăng Bá Võ Vương (4)

Khi Thần Tịnh Ly nói chuyện, Kiến Nguyên đế cũng dần dần khôi phục.

Sắc mặt hắn âm trầm như nước, nhìn Thần Tịnh Ly rồi hừ nhẹ một tiếng: “Việc này không cần thần thượng phí tâm.”

Không phải Kiến Nguyên đế không biết âm Thần Dương Thần và vị

‘Vạn Trá chi chủ’ kia đang mượn tay hắn để tính kế các thần.

Nhưng mà bọn họ vốn là lợi dụng lẫn nhau thôi.

Chỉ cần hắn có thể phá phong ấn cho Đế Oa, hắn sẽ trở thành Thánh hoàng đời thứ tư, nhận được tán thành và che chở của Táng Thiên và Đế Oa, thậm chí là Long Hi và Thánh hoàng đời thứ ba.

Khóe môi Thần Tịnh Ly cong lên, ý cười càng nồng: “Ta có thể đoán được bọn họ muốn bệ hạ làm gì, nhưng lại biết mấy vị thần linh kia cũng không thật lòng. Bệ hạ chỉ là thẻ đánh bạc trong tay bọn họ, chỉ cần bọn họ đạt được mục đích, lúc nào cũng có thể vứt bỏ ngươi như vứt một chiếc giày rách.”

“Chỉ có con Chập Long đần độn này là thật lòng muốn ngươi đi con đường kia. Nhưng mà bệ hạ tuyệt đối không thể tưởng tượng được con đường đó khó khăn và gian nan thế nào đau. Tai nạn nhất định hàng lầm Thần Châu, cửu cửu thần kiếp sẽ phá hủy tất cả mọi thứ của bệ hạ, lực lượng của các thần sẽ để ngươi chết không có chỗ chôn.”

Sau khi nói đến đây, bóng người của Thần Tịnh Ly chợt tan biến trước mắt Kiến Nguyên đế.

Chỉ có một giọng nói thăm thẳm truyền vào trong tai Kiến Nguyên đế.

“Ta biết bệ hạ có thứ mình muốn, nhưng mà bọn họ có thể cho ngươi, chư thần cũng có thể cho ngươi. Thậm chí còn có thể đồng ý con cháu và hậu duệ của ngươi thiên thu vạn đời, vĩnh viễn làm Nhân hoàng. Một ngày nào đó trong tương lai, nếu bệ hạ không thể đi tiếp trên con đường này, thì không ngại cân nhắc lời ta nói.”

Kiến Nguyên đế không khỏi nhíu chặt lông mày, hắn nhìn bầu trời đã không còn gì, yên lặng thật lâu.

…

Sau khi Thần Tịnh Ly rời đi, Kiến Nguyên đế liền rơi vào suy tư.

Nội tâm của hắn cũng bị lời nói của vị thần linh này làm cho dao động, rất lâu vẫn không thể bình phục.

Trưởng Tôn Binh Quyền ngồi trên ngọc liễn phía sau, yên lặng nhìn bóng lưng Kiến Nguyên đế, ánh mắt biến hóa khôn lường.

Trong lòng nàng đang nghĩ, đây chính là trò vui mà cẩu hoàng đế nói?

Dường như cũng không vui lắm.

Tu vị và thực lực mà tên cẩu hoàng đế này vừa thể hiện, cũng khiến nàng giật mình.

Người này thân là Nhân hoàng đương đại, lại có thực lực Gần Thần.

Nhưng điều này vẫn không thể thay đổi cục diện khó khăn của Đại Ninh bây giờ.

Hai ngàn vạn đại quân của Sở Hi Thanh vẫn là đại họa tâm phúc của Đại Ninh, hiện giờ vị này lại chọc giận chúng thần, chắc chắn sẽ bị các thần nhắm vào.

Tông Thần Hóa thì lại hờ hững ôm quyền: “Thần Tịnh Ly này chỉ nói chuyện giật gân mà thôi, bệ hạ không cần để ý. Nói đến thần linh, lại không nói đến chín tầng mây kia, các thần không phải muốn đi xuống là có thể đi xuống.”

“Dù cho bọn họ có liều lĩnh, dốc hết sức để đánh vào phàm giới, thì tạm thời không cần để ý. Bệ hạ thân có cực âm cực dương, các thần của nhân tộc ta nhất định sẽ ủng hộ và chống đỡ cho bệ hạ, tựa như Táng Thiên, Lê Tham, Tử Vũ… chắc chắn sẽ không ngồi xem.”

“Ha ha!” Trang quý phi cười một tiếng: “Ta cũng không tin những thần linh này lại dám trợ giúp Sở Hi Thanh cướp thiên hạ.”

Đối với các thần, uy hiếp của Vô Cực Đao Quân kia tuyệt đối không thấp hơn Kiến Nguyên đế.

Nhân tộc Thần Châu phân liệt, đối với bọn họ lại là cục diện tốt đẹp nhất.

Đối với Đại La Nghĩ tộc mà nói, cũng là như vậy.

Quốc sư Vũ Côn Luân lại thản nhiên ôm quyền nói: “Bệ hạ! Dương Thần và âm Thần chính là thiên đế thiên hậu thời đại trung nổ, đã từng chấp chưởng thiên đại 1200 vạn năm. Vì chuyện Dương Thần ngã xuống, nên có thù sâu như biển với các thần.”

“Bọn họ ra tay giúp đỡ bệ hạ, có lẽ có tâm tư khác. Nhưng mà bệ hạ bây giờ đã là âm dương một thể, tu vị và căn cơ cũng không thể giả được. Mặc kệ mấy vị thần linh kia có dụng ý gì, bệ hạ chỉ cần nắm lấy căn bản, lấy bất biến ứng vạn biến là được!’

Kiến Nguyên đế nhướng mày lên, nội tâm rộng rãi sáng sủa.

Cái gì gọi la căn bản? Đương nhiên là thực lực của bản thân!

Hắn và những vì thần linh kia là lợi dụng lẫn nhau, có thể liên thủ thì liên thủ, không thể thì cũng không sao cả.

“Quốc sư nói rất đúng.”

Ánh mắt Kiến Nguyên đế lạnh lẽo như đao: “Sau đó phải làm phiền quốc sư đi một chuyến, trả lại thái sư đạo phân hồn bên trong thái miếu đi.”

Nhất định phải để Độc Cô Thủ đột phát đến Siêu Phẩm.

Kiến Nguyên đế đã có thực lực Gần Thần, nên không còn kiêng kỵ thái sư như trước nữa.

Trái lại thì Đại Ninh bây giờ rất cần sức chiến đấu đỉnh cấp.

Chỉ có thể thái sư đột phá đến Siêu Phẩm, thì mới có lực lượng đánh một trận với Tần Mộc Ca!

Độc Cô Thủ đã đến nhất phẩm đỉnh phong từ lâu, sức chiến đấu lại chỉ là nửa bước Gần Thần. 300 năm qua, vị này bị hạn chế bởi bí pháp hoàng gia, không thể tiến thêm một bước.

Chỉ cần giải trừ hạn chế này, thực lực tổng hợp của thái sư Độc Cô Thủ dù không thể với tới thần linh hạ vị, thì nhất định cũng có thể áp chế Tần Mộc Ca.

Kiến Nguyên đế lại đưa mắt nhìn về phía Sở Mính.

Sau khi gặp Thần Tịnh Ly, hắn lại càng gấp gáp và sốt ruột hơn.

Nhất định phải gia tăng thực lực bằng mọi cách!

Hắn vốn còn định chờ thêm một thời gian.

Một binh khí tốt nhất cũng cần thời gian đánh bóng và chế tạo.

Nhưng mấy ngày trước, Sở Hi Thanh lấy sức một người giết vào hoàng cung, tình cảnh đó khiến cho hắn không thể không phát động kế hoạch sớm hơn.

Chương 2183 - Hối hận không kịp

“Mính!” Khóe môi Kiến Nguyên đế cong lên: “Ngươi cũng thấy tình hình vừa rồi, Mính có cảm tưởng gì?”

“Đại Ninh ta nguy khó!”

Sắc mặt Sở MÍnh ngưng trọng, trong mắt hiện vẻ không cam lòng: “Những thần linh này quả thực là cực kỳ càn vỡ và vô lễ, chủ nhục thần chết! Tahanf chỉ hận không thể lấy thân thay thế. Chỉ tiếc thần vô năng, vừa rồi không thể rút đao.”

Thần Tịnh Ly mang theo thần uy mênh mông vô ngần, rộng lớn bá đạo!

Sở Mính khi đó đứng ở gần Kiến Nguyên đế, hầu như là đứng mũi chiyj sào, bị thần uy ép vỡ đầu tiên.

Thần Ý Đao Tâm của nàng không có bất kỳ tác dụng nào.

Sở Mính lại ý thức được thiếu hụt của bản thân.

Tu vị và nguyên thần của nàng đều là học cấp tốc, căn cơ yếu ớt hơn võ tu chân chính tu luyện nhiều lắm.

So với đám người có tu vị yếu hơn, Sở MÍnh có vẻ rất mạnh.

Nhưng so với người cùng cảnh giới và người mạnh hơn nàng, thì Sở Mính lại có vẻ rất yếu đuối.

Nếu như nàng không học được thứ đầu tiên của Thần Ý Xúc Tử Đao, thì có lẽ nàng chính là kẻ yếu nhất trong số võ tu nhất phẩm, đừng hòng bước vào Thiên Bảng.

Trưởng Tôn Binh Quyền cũng vậy! Sở Mính cũng là như vậy!

“Chủ nhục thần chết?”

Kiến Nguyên đế hiện lên vẻ tán thưởng: “Khí tiết đáng khen! Nhưng mà không cần như vậy. Hiện giờ chỉ cần Mính ngươi hoàn thành bước cuối cùng của ‘Hoàng Lương Đại Mộng pháp’, thì sẽ có thể giúp trẫm, làm phụ tá đắc lực của trẫm, để trẫm không bị các thần ức hiếp. Cầm lấy!”

Hắn lấy hai bình thuốc màu trắng ra, ném về phía Sở Mính: “Đây là Đại Mộng Thần Huyễn Đan do quốc sư thu thập vô số kỳ trân thần dược luyện chế thành, còn cả Đại Nhật Dương Huyết Đan do Tông tiên sinh biếu tặng. Dùng hai thứ này, hoàn thành bước cuối cùng, tu vị của ngươi sẽ không còn bất kỳ thiếu hụt nào.”

Tông Thần Hóa nghe vậy thì sắc mặt hơi động, bình tĩnh nhìn tình cảnh này.

Đại Nhật Dương Huyết Đan đúng là do hắn biếu tặng, nhưng đây là vật phẩm thất bại.

Hắn và đại chủ tế của Dương Thần làm vô số thí nghiệm dưới lòng đất Huyết Bức sơn, mới có thể nắm giữ phương pháp chuyển đổi huyết mạch nhân tộc thành Đại Nhật Kim Ô.

Mà Đại Nhật Dương Huyết Đan này chính là sản phẩm phụ khi bọn họ nghiên cứu.

Nó có thể giúp người thức tỉnh huyết mạch Đại Nhật Kim Ô, nhưng không phải người sống có thể chịu đựng được.

Huống hồ trên thế gian này, không ai có thể đồng thời sở hữu hai loại huyết mạch thần thú…

Bằng không thì thân thể sẽ không chịu nổi.

“Đại Nhật Dương Huyết Đan?”

Sau khi tiếp nhận, trong mắt Sở Mính lại hiện ra chút ngờ vực.

Nàng thản nhiên cất hai bình đan vào tay áo: “Thần bái tạ bệ hạ, nhất định sẽ không phụ lòng của bệ hạ!”

Nàng còn không ngu đến mức người khác đưa đan dược gì thì dùng đan dược đó mà không có phòng bị.

Làm sao cũng phải về xem một chút, nếu như đan dược vô hại thì lại dùng cũng không muộn.

Kiến Nguyên đế lại không để ý lắm, phất tay áo một cái: “Ngươi đi theo ta.”

Hắn dạo bước đi đến phía quan tài, giơ tay xốc nắp quan tài lên.

Quan tài này trong ngoài năm tầng, nắp quan cũng chưa đóng đinh.

Giây lát sau, lớp quách trong cùng hiện ra trước mặt Sở Mính.

Sở Mính chợt nghĩ đến tình cảnh Sở Hi Thanh và Tần Mộc Ca nhập táng.

Mí mắt nàng nhảy lên một cái, hiện ra chút kinh ngạc.

“Đây là…”

Hai bên trái phải bên trong quan tài, đặt hai viên Hồn Châu, một đỏ một trắng.

Hồn châu to khoảng nắm tay, toàn thân óng ánh long lanh.

Nhưng để người kinh ngạc chính là, hai hồn ảnh của thần thú Nhai Tí và Tam Túc Kim Ô đang quanh chung quanh Hồn châu.

Chúng nó chỉ có hồn khu khoảng một trượng, lại rất sống động như thật.

Mỗi một cái lông chim, mỗi một cái lân phiến, mỗi một cái hoa văn trên da thịt của hai hồn ảnh, tất cả đều ngưng tụ thiên quy đạo luật mạnh mẽ, thậm chí còn hàm chứa từng tia thần lực Vĩnh Hằng.

Sở Mính chỉ liếc mắt nhìn qua, cũng cảm nhận được áp lực mạnh mẽ.

Nàng lấy làm kinh hãi, ánh mắt hơi khó hiểu: “Đây dường như là tần hồn của thần thú cấp bậc Vĩnh Hằng?”

Thật ra thì là oan hồn, sau khi ngã xuống vẫn oán hận không thôi, để lại một tia tinh hồn bất diệt.

“Đúng vậy!”

Kiến Nguyên đế mỉm cười: “Đây là của quốc sư, ngươi nên cảm tạ quốc sư, trong phàm giới này chỉ có hắn mới có thể tìm được những thứ giúp ngươi thành đạo như vậy, ngươi lại nhìn bên trong lăng mộ.”

Sở Mính vô thức cảm thấy bất an.

Giúp nàng thành đạo, làm thế nào để giúp nàng?

Nhưng nàng vẫn cau mày đi đến trước tòa lăng mộ vốn mai táng Sở Hi Thanh và Tần Mộc Ca.

Giây lát sau, con ngươi Sở Mính hơi co lại.

Toàn hầm mộ này hiển nhiên là đã bị cải tạo lại, không chỉ khí thế lớn lao, mà diện tích cũng rộng lớn hơn.

Mấu chốt là thứ ở bên trong…

Nàng nhìn thấy hai bên trái phải là thi thể của hai con thần thú, một là Tam Túc Kim Ô, một là Nhai Tí.

Đây chính là thi thể của hai sợi tàn hồn kia, do chúng đã chứng đạo Vĩnh Hằng, nên thân thể bất hủ bất phôi.

Sở Mính không chỉ hít một hơi khí lạnh, cũng không tự chủ được mà đè đao bên hông.

“Bệ hạ, xin hỏi đây là ý gì?”

Chương 2184 - Hối hận không kịp (2)

“Tự nhiên là hỗ trợ ngươi tiến thêm một bước.”

Kiến Nguyên đế chắp tay sau lưng, mắt ẩn chứa vẻ chờ mong: “Tuy đẳng cấp thiên quy của ngươi đã tăng lên, nhưng do thiếu ‘nghi thức’, nên sức chiến đấu rất yếu. Phương diện này rất khó bù đắp, tu vị của ngươi càng mạnh, độ khó khi hoàn thành ‘nghi thức’ lại càng cao.”

“Nhưng quốc sư có một thượng sách, ngươi có thể dung hợp thành một thể với tinh phách của con Nhai Tí và Tam Túc Kim Ô này, luyện chế thành đồ của mình, dùng ‘nghi thức’ của chúng để thay cho bản thân, còn có thể chiếm được vị trí Chân Linh Nhai Tí và Kim Ô!”

“Phương pháp này còn có thể giải quyết vấn đề huyết mạch của ngươi, huyết mạch tinh thần (sao) trên người ngươi vẫn không đủ để thôi phát uy lực của Bất Diệt Thiên Nhật Đao.”

“Vấn đề là ngươi đã có huyết mạch Nhai Tí, thì không thể sở hữu Tam Túc Kim Ô. Thế gian này không ai có thể đồng thời sở hữu hai loại huyết mạch thần thú và thần cầm, nhưng mà chỉ cần ngươi luyện hóa chúng thành thi thú cộng sinh, vậy thì không có vấn đề. Mọi người đều biết, linh thú cộng sinh có thể dùng chung một đến hai loại huyết mạch, thi thú cộng sinh cũng vậy. Chỉ là linh trí còn sót lại của chúng không nhiều, hiệu quả sẽ không kém một chút, thật ra ngươi có thể coi chúng là thân ngoại hóa thân của ngươi.”

Sở Mính nghe được một nửa, sắc mặt từ từ trở nên sắc bệch.

Nàng lắc đầu, từ từ lui về phía sau, dần dần lùi ra khỏi lăng mộ.

Kiến Nguyên đế tựa như có cảm giác, cười nhìn sang: “Mính, ngươi không muốn sao? Huyết mạch Nhai Tí của ngươi vốn đã có thiếu hụt rất lớn. Hơn nữa Mính ngươi gần như không thể hoàn thành ‘nghi thức’ Nhai Tí.”

“Ngươi muốn tiến thêm một bước ở trên còn đường này, tốt nhất là mượn lực của con Nhai Tí này. COn cả Bất Diệt Thiên Nhật Đao của ngươi, nếu có Tam Túc Kim Ô trợ giúp thì uy lực sẽ tăng vọt gấp mười lần, đây chính là huyền tôn thuần huyết của Dương Thần – Thái Hạo.”

“Mính, không phải ngươi nói chủ nhục thần chết, hận không thể lấy thân thay trẫm sao? Ngươi muốn có lực lượng để chiến với thần linh thay trẫm, giết Sở Hi Thanh thay trẫm, phương pháp bình thường là không thể làm được.”

Tất cả mọi người chung quanh nghe vậy, sắc mặt đều rất kinh dị, còn nhìn Sở Mính với ánh mắt thương hại.

Trưởng Tôn Binh Quyền phản ứng hơi chậm một chút.

Nàng lập tức hiểu Kiến Nguyên đế muốn làm gì, nhất thời trợn tròn mắt lên.

Đây mới là ‘trò vui’ mà Kiến Nguyên đế đã nói!

Tên cẩu hoàng đế này lại muốn luyện chế cháu gái của mình thành sát thi.

Thử hỏi người sống có thể ký kết khế ước bản mệnh với thi thú không?

Trừ phi Sở Mính không phải là người sống.

“Đúng là ta đã nói như vậy!”

Giọng nói của Sở Mính run rẩy, nàng vừa lùi về sau, vừa dùng ánh mắt không thể tin nổi để nhìn Kiến Nguyên đế: “Nhưng ta chưa từng nói là muốn dùng phương thức này, luyện hóa thi thú, bệ hạ muốn luyện ta thành ‘thi khôi’ sao? Giống như đã làm với Tần Mộc Ca? Mẫu thân ta chính là muội muội ruột của ngươi đấy!”

Kiến Nguyên đế lại chắp tay sau lưng, vẻ mặt lạnh nhạt: “Lăng Bá Võ Vương này là nơi luyện thi tốt nhất ở gần thành Vọng An, nó tụ tập chín cái âm mạch, còn có chín khúc sông ngầm. Mà các đời đến nay, Tây Sơn đều là vùng giao tranh của nhà binh, có vô số chiến trường, sát lực dồi dào.”

“Nhưng nơi này từng bị Sở Hi Thanh phá hủy một lần, quốc sư đã bỏ rất nhiều thời gian, công sức và tiền bạc để chữa trị trận pháp, sắp xếp địa mạch, lúc này mới có dáng vẻ như bây giờ. Mã trẫm đầu nhập tài nguyên cho ngươi đâu chỉ ngàn tỷ? Mính, nếu ngươi lùi bước vào lúc này, ai sẽ bù đắp tổn thất cho ta?”

Sở Mính muốn ngự không mà lên, tránh xa khỏi nơi này.

Nhưng khoảnh khắc này, nàng phát hiện mình không thể điều khiển được tứ chi.

Con ngươi Sở Mính co rút lại, đưa mắt nhìn về phía quốc sư Vũ Côn Luân.

Chỉ thấy vị quốc sư này đang kết ấn, một thân áo bào không gió tự bay.

Vũ Côn Luân đang thao túng tất cả hơi nước trong cơ thể nàng, khống chế hành động của nàng.

Không chỉ là hơi nước, Sở Mính phát hiện nguyên thần của mình bắt đầu tách rời với thân thể, không thể khống chế máu thịt.

Sở Mính lập tức ý thức được.

Vũ Côn Luân đã động tay động chân trên người mình khi sử dụng Hoàng Lương Đại Mộng pháp.

Sở Mính không thể tự chủ, lại lấy hai bình thuốc vừa rồi ra.

Nàng dốc hết sức để chống lại, toàn thân kêu ‘răng rắc’, da thịt liên tục tuôn ra sương máu.

Vũ Côn Luân khống chế một thân máu thịt của nàng, Sở Mính lại dốc hết sức điều khiển xương cốt của mình.

Nhưng tiếp đó, mười hai đầu long khí bỗng nhiên rít gào quanh cơ thể Kiến Nguyên đế, sau đó lao về phía Sở Mính.

Chúng nó giương nanh múa vuốt, trấn áp nguyên thần của Sở Mính.

Sở Mính muốn rách cả mí mắt, phẫn hận đến phát điên.

Nhưng lại chỉ có thể tự tay mở bình thuốc, rồi ăn hai viên đan dược Đại Mộng Thần Huyễn Đan và Đại Nhật Dương Huyết Đan.

Nàng vẫn đang chống cự, vẫn đang giãy dụa, nhưng hoàn toàn không thể khống chế hành động của mình.

Khóe mắt Sở MÍnh đã tràn ra từng giọt huyết lệ và vết máu.

Không được! Không thể như vậy! Tuyệt đối không thể chết ở đây!

Lẽ nào mình cũng bị người chôn sống? Bị Kiến Nguyên đế luyện thành thi khôi?

Chương 2185 - Hối hận không kịp (3)

Sở Mính chỉ cảm thấy vô cùng hối hận, vô cùng tuyệt vọng, tất cả tâm trạng tiêu cực đang sinh sôi trong lồng ngực mình.

Nếu biết như vậy… nếu biết như vậy thì nàng đã không trở về kinh thành.

Không! Mình phải biết tên cẩu hoàng đế này là loại người gì mới đúng.

Hắn làm sao có thể tốt bụng như vậy?

Mình vì mạng sống, vì báo thù Sở Hi Thanh, mà chịu đựng nhiều khổ cực như vậy.

Vì nắm giữ tu vị này, vì rèn luyện thân thể, nàng đã ăn các loại đan dược, sử dụng các loại bí pháp, chịu đựng những cơn đau đớn như xé rách thân thể, đau đớn gấp mười lần lăng trì.

Nhưng cuối cùng, nàng lại bị người chôn sống, luyện chế thành thi khôi?

Nếu biết như vậy, Sở Mính sẽ không tiếp nhận phương pháp học cấp tốc kia của Kiến Nguyên đế.

Cái tên cẩu hoàng đế này căn bản là không có ý tốt.

Theo Đại Nhật Dương Huyết Đan xuống bụng, toàn thân Sở Mính bắt đầu bốc cháy.

Huyết mạch này đang bốc cháy rừng rực, không ngừng làm hơi nước trong cơ thể nàng bốc hơi, cũng khiến cho bí pháp khống chế máu thịt của Vũ Côn Luân lỏng ra một phần.

Sở Mính lập tức cắn đầu lưỡi, kích thích tinh huyết nơi trái tim, đồng thời kích hoạt bí pháp vẫn ẩn giấu trong Long Hổ Kim Đan.

Đó là một lá bài tẩy của nàng, nàng học từ Vô Tướng thần tông, có thể kích phát tiềm lực và sức chiến đấu vô cùng mạnh mẽ trong thời gian ngắn.

“Đệ tử Sở Mính, xin mời mượn Huyết Nhai thần đao!”

Sở MÍnh không mượn được Huyết Nhai thần đao chân chính, nhưng nàng là thánh truyền dự bị, có thể mượn tử thể của Huyết Nhai thần đao.

“Cheng!”

Theo một tiếng lanh lảnh vang lên, Sở Mính lại phản xạ và bẻ gãy bộ phận lực lượng của Vũ Côn Luân.

“Huyền Hữu Đường!”

Sở Hi Thanh tức giận muốn nổ tung: “Ngươi cái tên bạo quân này, hồ đồ vô đạo, tàn bạo bất nhân, táng tận thiên lương! Nếu hôm nay Sở Mính ta may mắn thoát được, nhất định sẽ lấy mạng chó của ngươi!”

Nàng đưa chân nguyên vào tiếng nói, âm thành cuồn cuộn như sấm nổ.

Khoảnh khắc này, cấm vệ quân trong phạm vi mười dặm chung quanh đều bị kinh động, phóng tầm mắt nhìn về bên này.

Cùng tại lúc này, Thần Ý Đao Tâm của Sở Mính đã tụ tập địch ý và sát niệm của mười mấy vạn người.

Thần ý hóa đao của nàng mạnh mẽ chém nát xiềng xích của 12 đầu long khí kia.

Kiến Nguyên đế nhìn thấy tình cảnh này, lại nhướng mày lên: “Không tệ! Trẫm đúng là coi thường ngươi!”

Hắn lại thở dài: “Cần gì phải khổ như vậy? Dù sao ngươi cũng là người thân của trẫm, tương lai trẫm có thể đối xử với ngươi như thi khôi sao? Trẫm đầu tư cho ngươi biết bao nhiêu, Mính, ngươi ngày sau tiềm lực vô cùng, chưa chắc đã không thể chứng đạo Vĩnh Hằng.”

Sở MÍnh không khỏi tức đến nở nụ cười.

Hóa ra mình bị Kiến Nguyên đế chôn sống, luyện thành thi khôi, thì còn phải cảm tạ tên bạo quân này?

Khoảnh khắc này, Sở Mính lại nghĩ đến Sở Hi Thanh.

Nghĩ đến những ý tưởng hoang đường trước kia của mình.

Ý nghĩ của mình trước kia há không phải là giống như Kiến Nguyên đế sao?

Sở Mính không thể suy nghĩ sâu hơn, bởi vì khoảnh khắc này, Tông Thần Hóa chợt phẩy tay một cái, thế mà lại thao túng ‘Thái Dương chân hỏa’ thiêu đốt cơ thể nàng.

Trang quý phi kia cũng giơ tay lên, mấy chục cái kim châm đánh vào cơ thể nàng.

Chân nguyên và thần niệm của Sở Mính lập tức tán loạn, lại rơi vào trạng thái thân bất do kỷ.

Nàng bước từng bước một về phía quan tài.

Khóe mắt Sở Mính chảy rất nhiều huyết lệ, phẫn nộ, hối hận, tuyệt vọng, bất lực… các loại tâm trạng không ngừng lẩn quẩn trong lòng nàng.

Nhưng nàng lại không có sức lực phản kháng.

Kiến Nguyên đế triệu tập nhiều cao thủ như vậy, không phải để đối phó ‘Thanh Tịnh chi chủ’ kia, mà là vì nàng!

Cái tên hôn quân này làm việc cẩn thận đến cực điểm, một khi bại lộ kế hoạch, liền không cho nàng cơ hội nào.

“Ngươi đang hận trẫm? Căm thù đến tận xương tủy.”

Kiến Nguyên đế nhìn Sở Mính, trong mắt chứa mấy phần bất đắc dĩ và thông cảm: “Cũng hợp tình hợp lý, đổi lại là trẫm thì cũng sẽ vậy. Thật ra nếu có lựa chọn, sao trẫm lại dùng phương pháp ác độc như vậy lên người Mính ngươi chứ?”

“Nhưng thời thế thay đổi, vì Đại Ninh ta thiên thu vạn đời, vì đạo thống và thuyền thừa của nhân tộc, trẫm nhất định phải nắm giữ Thần Ý Xúc Tử Đao, chỉ có thể oan ức Mính ngươi.”

“Ngươi yên tâm, trẫm đã nói với quốc sư, sẽ để ngươi mơ một giấc mơ đẹp, để ngươi không buồn không lo nghiên cứu vô đạo trong mơ, toàn bộ quá trình đều không cảm nhận được bất kỳ đau đớn gì…”

Hắn vừa nói đến đây, bỗng nhiên ‘A’ một tiếng, rồi liếc mắt nhìn về phía đông.

Tại ngoài 20 dặm, mấy đạo độn quang đang bay nhanh về nơi này.

“Bệ hạ!”

Đó chính là Sở Như Lai, sắc mặt hắn trắng bệch, một hơi bay qua mấy chục dặm, vội vã quỳ xuống trước mặt Kiến Nguyên đế.

“Bệ hạ, không thể, Mính nàng là con gái của Long Dương, mời bệ hạ nể tình Long Dương mà khai ân!”

Khi Sở Như Lai nói chuyện, mấy người còn lại cũng bay đến.

Người cầm đầu chính là Hoàng Dã tướng quân Sở Tuyên Tiết của triều đình, mấy vị còn lại cũng đều là nhân vật kiệt xuất của Sở gia.

Bọn họ quỳ xuống sau lưng Sở Như Lai, sắc mặt ngưng trọng, yên tĩnh không nói.

Sở Mính nghe vậy thì hai mắt sáng lên, trong lòng đột nhiên dâng lên vài phần hi vọng.

Chương 2186 - Hối hận không kịp (4)

“Sở Như Lai!”

Kiến Nguyên đế gằn từng chữ một, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn xuống vị Hình bộ thượng thư đang quỳ trên đất này: “Trẫm để ngươi đi Hà Châu tra án, vì sao ngươi lại ở đây?”

Thái dương Sở Như Lai chảy mồ hôi lạnh, lại vẫn cắn răng nói: “Bệ hạ! Hôm nay thần đến đây khuyên can, một là vì cha con tình thâm, không thể không đến; hai là chỉ sợ bệ hạ bị Sở Hi Thanh tính toán, bệ hạ có thể không nghĩ đến, hành động ngày hôm nay của bệ hạ đã giúp Sở Hi Thanh hoàn thành ‘nghi thức’ Nhai Tí?”

“Nghi thức Nhai Tí?”

Kiến Nguyên đế hơi trầm ngâm, sau đó cười một tiếng: ‘Có lẽ đi, nhưng không quan trọng.”

Bây giờ nghĩ lại, thật ra Sở Hi Thanh có rất nhiều cơ hội giết chết Sở Mính.

Nhưng Sở Mính chỉ là tòng phạm chứ không phải chính chủ, không thể so sánh với Long Dương.

Dù Sở Hi Thanh có mượn tay hắn để hoàn thành ‘nghi thức’, thì có thể được thiên quy tán thành bao nhiêu chứ?

“Như Lai, trẫm biết Mính là cốt nhục của ngươi, ngươi không đành lòng nàng chịu khổ. Nhưng mà Đại Ninh bây giờ nội ưu ngoại hoạn, gian nan từng bước, không làm vậy thì không thể cứu vãn quốc vận Đại Ninh.”

“Mính nàng thân là hoàng thất Đại Ninh, vinh hoa phú quý một đời, thời điểm này nên gánh vác trách nhiệm. Còn nữa, Sở gia các ngươi cũng hưởng ân Đại Ninh, vinh nhục cùng Đại Ninh, nói vậy cũng không muốn nhìn thấy Đại Ninh tiêu vong, bị hủy trong tay tên nghịch tặc Sở Hi Thanh đúng không?”

Khóe môi hắn hiện lên ý trào phúng: “Hay là nói, các ngươi muốn nhìn thấy Sở Hi Thanh diệt Đại Ninh, rồi ngồi hưởng thiên hạ? Cũng đúng, dù sao hắn cũng là người Sở gia, là con trai trưởng của trưởng phòng!”

Mấy người Sở Tuyên Tiết lấy làm kinh hãi, dồn dập khấu đầu: “Chúng thần sao dám? Chúng thần nguyện Đại Ninh thiên thu vạn đời! Vì thiên hạ thái bình, chúng thần chết cũng không tiếc. Mính có thể được bệ hạ tuyển chọn, đó là phúc phận của nàng.”

Lúc này Kiến Nguyên đế mới nở nụ cười thỏa mãn: “Có thể thấy các ngươi vẫn trung thành! Tuyên! Thăng Sở Tuyên Tiết thành Trấn Quân tướng quân cấp, Đô chỉ huy sứ Kim Ngô vệ!”

Hắn lại liếc mắt nhìn Sở Như Lai một chút: “Hình bộ thượng thư Sở Như Lai liêm khiết chính trực, trung dũng vì nước, ban thần bảo Thần Tinh Trạc, năm viên Cửu Khiếu Minh Tâm Đan, năm viên Huyền Nguyên Diệu Ngộ Đan!”

Sắc mặt Sở Như Lai trắng bệch, lại không thể nói chuyện.

Hắn biết đây là Kiến Nguyên đế thỏa hiệp, mình còn mở miệng khuyên can, chính là không biết điều.

Khi đó đừng nói là cứu Sở Mính, mà mình và toàn bộ Sở gia đều nguy rồi.

Sở Mính thì đã hoàn toàn tuyệt vọng, nàng bị Vũ Côn Luân thao túng, bước từng bước về phía quan tài, sau đó lặng lẽ nằm vào trong quan.

Lúc này nàng đã chú ý đến đám người Sở gia và Sở Tuyên Tiết đang ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt bọn họ không có chút đau lòng, hận thù hay bất đắc dĩ nào, trái lại còn ngậm lấy mấy phần cười trên sự đau khổ của người khác và mừng rỡ!

Sở Mính vốn đã phẫn uất và tuyệt vọng đến cực điểm, lúc này thì càng tức giận và uất hận hơn, uất hận đến mức lồng ngực sắp nổ tung!

Đám súc sinh này đều quên mẹ mình đối xử tốt với bọn họ thế nào!

Không có mẫu thân trợ giúp, đám chi thứ bọn họ có thể hưởng thụ quan to lộc hậu như bây giờ sao?

Nàng nghĩ nếu mình có thể thoát khỏi nơi này, nhất định sẽ giết thây chất thành núi, máu chảy thành sông, tàn sát hết đám vong ân phụ nghĩa này, giết chết tất cả những người này, chém chúng thành muôn mảnh!

Đúng lúc này, Sở Mính lại nhớ đến s.

Nàng bỗng nhiên ý thức được, ngày xưa khi Sở Hi Thanh bị chôn sống, chỉ sợ hắn cũng nghĩ như vậy.

Nói vậy hắn cũng không tiếc tất cả để thoát thân, muốn giết chết kẻ thù, tàn sát tất cả đám người lòng lang dạ sói này.

Sở Mính nghĩ đến đây, khóe mắt lại chảy ra huyết lệ.

Nàng chỉ hận thời gian không thể quay về năm năm trước.

Nếu như có thể trở lại năm năm trước, mình sẽ không cười trên sự đau khổ của người khác khi Kiến Nguyên đế hạ chỉ Minh hôn cho Sở Hi Thanh, cũng sẽ không âm thầm thúc đẩy việc này.

Thật ra nàng nên để cha mẹ và huynh trưởng của mình đối xử tốt với Sở Tranh.

Thật ra bọn họ không cần phải gấp gáp như vậy.

Sở Tranh bị độc chú quấn thân, vốn đã không thể sống lâu, cần gì phải làm bẩn tay mình?

Đó là chuyện của Kiến Nguyên đế.

Tên bạo quân này muốn đoạt huyết mạch của Sở Hi Thanh, vậy thì tự ra tay đi.

Sở Mính nghĩ thầm, nếu như huynh muội bọn họ không có thù hận, mình cũng không cần bí quá làm liều, cũng sẽ không rơi vào bẫy của Kiến Nguyên đế.

Cũng không đúng! Mình nên nhìn thấu con người của Kiến Nguyên đế từ lâu rồi mới đúng.

Khi bái vào Vô Tướng thần tông, nếu như mình thẳng thắn và thật lòng với tông môn, cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh này.

Nhưng mà bây giờ, nàng đã hối hận cũng không kịp.

Đúng lúc này, nàng lại nghe thấy giọng nói của Kiến Nguyên đế.

“Làm phiền quốc sư nhập Trấn Nguyên Đinh cho nàng!”

Hai mắt Sở Mính trợn trừng trừng, nhưng nàng lại không thể nhìn thấy, không cảm ứng được Vũ Côn Luân đã đi đến trước quan tài.

Đây chính là ý thức sau cùng của Sở Mính.

Thần trí của nàng đã là một mảnh tối tăm!

Chương 2187 - Áo cưới

Cùng lúc đó, bên trong bảo tàng Vũ Liệt thiên vương.

Lục Loạn Ly bỗng nhiên ‘Ồ’ một tiếng, rồi nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Trong nháy mắt này, một con cự thú Nhai Tí cực kỳ sống động đã hiện ra ở sau lưng Sở Hi Thanh.

Lục Loạn Ly nhận ra đây là thiên quy Nhai Tí, đầu thiên quy này và Sở Hi Thanh đã giao hòa sâu, nên hiển hóa ra ‘Thiên quy pháp tướng’.

Hai cái gần như hòa thành một thể, tuy hai mà một.

Tiểu Tóc Húi Cua đứng trên bả vai Sở Hi Thanh cũng cực kỳ hưng phấn mà nhảy nhót.

“Sư huynh đang làm gì vậy? Sao lại gợi ra thiên quy?”

Lục Loạn Ly ngạc nhiên không thôi.

Độ hòa hợp của cái tên này và thiên quy Nhai Tí đột nhiên tăng lên không ít.

“Tự nhiên là lại hoàn thành thêm một phần ‘nghi thức’ Nhai Tí rồi.”

Sở Hi Thanh vừa trả lời vừa dùng ánh mắt phức tạp để nhìn về phía nam: “Xem ra Sở sư muội của chúng ta đã xong.”

Hắn đang thưởng thức mùi vị thơm ngon của báo thù.

Tuy rằng chuyện này đã nằm trong dự tính của hắn, nhưng khi Sở Hi Thanh xác nhận Sở Mính đã tử vong theo phương thức của hắn, thì hắn vẫn cảm nhận được sung sướng, còn cả cảm giác khoan khoái và thích ý bắt nguồn từ sâu trong linh hồn kia.

Sở Mính là một trong những người Sở Tranh căm hận nhất trước khi chết, cũng là một người mà Sở Hi Thanh tất phải trừ khử.

Chuyện Sở Tranh bị chôn sống, có lẽ nữ tử này tham dự không sâu, chỉ có thể coi là một tòng phạm.

Nhưng ai bảo nàng đứng gần quan tài chứ?

Trước khi Sở Tranh lâm chung, trong mấy chục khuôn mặt ở gần đó, thì khuôn mặt của nữ tử này là đáng ghét nhất.

Mà Sở Hi Thanh vừa cảm nhận loại sung sướng này, vừa sinh ra ý trào phúng và cảm khái.

“Sở sư muội?”

Lục Loạn Ly vừa nói ra thì liền hiểu ‘Sở sư muội’ này chính là Sở Mính, nội tâm nàng hơi lạnh lẽo: “Tên cẩu hoàng đế kia đã xuống tay với Sở Mính? Đúng là luyện nàng thành thi khôi?”

Lục Loạn Ly chợt cười gằn một tiếng: “Nàng đi đến bước đường này, cũng là đáng đời!”

Nữ nhân này rất đáng thương, nhưng người đáng thương tự có chỗ đáng trách.

Sở Hi Thanh thì lại híp mắt, ngưng thần cảm ứng.

Khóe môi của hắn lại cong lên, trong mắt hiện ra ý hưng phấn: “Kiến Nguyên đế không chỉ luyện nàng thành thi khôi, hắn còn đầu tư rất nhiều tài nguyên lên người nàng, vượt qua cả tưởng tượng của ta, lần này thật sự là cho ta một niềm vui bất ngờ!”

Lục Loạn Ly nghe vậy thì hơi tò mò: “Tên cẩu hoàng đế kia đã làm gì mà ngươi vui vẻ như vậy?”

Cái tên này rõ ràng là đang sung sướng đến cực điểm.

Phải biết, cái tên Sở Hi Thanh này bụng dạ cực sâu, nàng rất ít khí nhìn thấy hắn thất thố như vậy.

“Hắn không chỉ luyện Sở Mính thành thi khôi, mà còn muốn dùng thi thể và tàn hồn của hai con thần thú cấp bậc Vĩnh Hằng, luyện chế thành thi thú bản mệnh của Sở Mính, dùng để bù đắp thiếu hụt của nàng.”

Sở Hi Thanh cười khẽ một tiếng, giọng nói thản nhiên: “Nếu như hắn thành công, vậy đây chính là một con thi khôi cấp bậc Gần Thần.”

Hơn nữa còn là thi khôi cực kỳ thích hợp với chiến trường.

Địch càng nhiều, Sở Mính sẽ càng mạnh.

Lục Loạn Ly không khỏi lấy làm kinh hãi.

Dùng tàn hồn và thi thể của thần thú cấp Vĩnh Hằng?

Lục Loạn Ly lại nhíu mày, lo lắng hỏi: “Ngươi xác định vài phần Thần khế kia của ngươi và Sở Mính, có thể cướp được bộ thi khôi này? Tên cẩu hoàng đế kia đầu nhập càng nhiều, thì hắn sẽ càng cẩn thận hơn. Còn cả Vũ Côn Luân nữa, đây chính là tác phẩm của hắn, con Chập Long kia sẽ không cho ngươi cơ hội.”

“Vậy thì chưa chắc.”

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng, vẻ mặt ý tứ sâu xa: “Thú vị nhất là, vì tiết kiệm tiền nên bọn họ trực tiếp dùng lăng mộ đã mai táng ta và Vân Vân, lợi dụng đại trận vốn có để luyện thi. Điều này khiến cho ta có thể cướp đoạt thi khôi dễ dàng hơn.”

“La Hán Tông đã chạy đến gần kinh thành, chuẩn bị thi triển Điên Đảo âm Dương, lần này không cần khởi tử hoàn sinh cho Sở Mính, cho nên độ khó sẽ nhỏ hơn nhiều.”

Hắn nghĩ đây thật sự là vận mệnh.

Ai có thể ngờ lăng mộ dùng để mai táng hắn, cuối cùng lại do Sở Mính hưởng dụng chứ.

Sở Hi Thanh quay đầu cười nhìn Lục Loạn Ly: “Còn nhớ ta từng nhờ phụ thân ngươi xông vào hoàng cung giúp ta làm một chuyện không? Khi đó ta đoán Vũ Côn Luân sẽ không trung thành có một không hai với Kiến Nguyên đế, chắc chắn sẽ có đề phòng.”

“Hắn chế tạo bộ thi khôi này, nhưng không lấy bản thân Kiến

Nguyên đế làm chủ thi, mà là dùng ‘Thập Nhị Đô Thiên Thần Long Trấn Quốc đại trận’ làm căn cơ, sự thực cũng chứng minh phán đoán của ta là đúng.”

Nếu lấy bản thân Kiến Nguyên đế làm thi chủ, hắn chắc chắn phải gánh chịu áp lực nhất định.

Thi khôi càng mạnh, Sở Mính hận hắn càng sâu, thì nguyên thần của Kiến Nguyên đế cũng phải chịu áp lực càng nặng.

Muốn gánh chịu một con sát thi cấp bậc Gần Thần cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Mỗi ngày Kiến Nguyên đế thậm chí còn phải tiêu hao lượng chân nguyên và thần thức nhất định.

Nhưng nếu hắn lựa chọn làm như vậy, thì người ngoài sẽ không có bất kỳ cơ hội nào để lợi dụng.

Còn dùng ‘Thập Nhị Đô Thiên Thần Long Trấn Quốc đại trận’ làm căn cơ, thì đại trận này sẽ trấn áp Sở Mính thay hắn.

Chương 2188 - Áo cưới (2)

Lục Loạn Ly trợn tròn mắt, bừng tỉnh nói: “Ngươi để cha ta động tay động chân với đại trận trấn quốc?”

Nàng lại không hiểu: “Pháp thuật của Vũ Côn Luân cao siêu biết bao, dù hắn là một con Chập Long, nhưng đã sống mười mấy vạn năm, là một vị thần linh đã tích lũy mười mấy vạn năm. Chỉ sợ không có một thuật sư nào của nhân tộc chúng ta có thể so với hắn, hắn há có thể không phát hiện ra?”

Sở Hi Thanh lại lắc đầu: “Chúng ta chắc chắn không giấu được Vũ Côn Luân, dù hắn chỉ liếc mắt cũng sẽ lòi đuôi, nhưng tiền đề là Kiến Nguyên đế chịu cho Vũ Côn Luân xem.”

Chỉ sợ tên cẩu hoàng đế kia cho rằng Lục Trầm tiến vào Thập Nhị Đô Thiên Thần Long Trấn Quốc đại trận là để trợ giúp hắn cướp đoạt quyền khống chế tòa đại trận trấn quốc này.

Chứ không biết Sở Hi Thanh là có mục đích khác.

Lục Loạn Ly nghe vậy thì yên tâm.

Với tính cách của tên cẩu hoàng đế kia, chắc chắn sẽ không để Vũ

Côn Luân vào xem.

Dù hắn có tin tưởng con Chập Long kia đến đâu, chắc chắn cũng sẽ lưu lại một tay.

Sở Hi Thanh thì lại thản nhiên tự đắc nói: “Điên Đảo âm Dương cướp lại thi khôi, hai ngày nay sẽ có kết quả. La Hán Tông thành công, chúng ta liền mặc kệ bọn họ, để bọn họ luyện thi giúp chúng ta. Nếu như không thể thành công, chúng ta nghĩ biện pháp phá hỏng chuyện tốt của bọn họ là được.”

Muốn tế luyện một con thi khôi cấp bậc Gần Thần cũng không phải chuyện dễ, thiên thời địa lợi và nhân hòa, thiết một thứ cũng không được.

Chỉ cần có một chút sơ hở, sẽ lưu lại mầm họa cho thi khôi, thậm chí là sắp thành lại bại.

Đương nhiên, hắn muốn lấy con thi khôi này, cũng phải chờ một quãng thời gian, ít nhất cũng phải hai ba tháng sau.

Hoặc là 72 ngày, hoặc là 108 ngày.

Thời gian càng lâu, con thi khôi này càng hoàn mỹ hơn.

Khóe môi Lục Loạn Ly giật giật.

Nàng nghĩ thầm, cái tên Sở Hi Thanh này quả nhiên là đầy bụng ý xấu.

Nếu như xé ngực của hắn ra, tim ruột bên trong nhất định là màu đen.

Cùng lúc đó, nàng cũng không khỏi sinh ra ý chờ mong.

Hai ba tháng sau, khi Kiến Nguyên đế biết tất cả những gì mình làm đều là may áo cưới cho Sở Hi Thanh, thì không biết hắn sẽ có vẻ mặt gì đây?

Biết được cháu gái tự tay hắn chôn sống, lại trở thành thi khôi của Sở Hi Thanh, loại tâm trạng này hẳn là rất tồi tệ.

Đó mới là thời khắc ‘nghi thức’ Nhai Tí của Sở Hi Thanh hoàn thành.

“Chúng ta cũng nên đi thôi!”

Sở Hi Thanh nói đến đây, lại liếc mắt nhìn về phía cảnh cửa màu đen.

“Chúng ta đi Quy Khư!”

Thời điểm này, hắn đã xác định Thần Tịnh Ly đã rời đi.

Đây đúng là một thời cơ tốt để bỏ qua người này và chạy đến Quy Khư.

Hiện giờ, chỉ có một chuyện để hắn không quá yên tâm.

Sở Hi Thanh lo lắng có người xông vào tòa bảo tàng này, đánh thức 21 vạn ‘Thần Võ giáp sĩ’ và Vũ Liệt thiên vương, khiến cho hai vị này bị ép phải đăng thần.

Lục Loạn Ly cũng đã bày trận pháp để che đậy tòa bảo tàng này.

Nhưng cái này là không thể giấu được Thần Tịnh Ly.

Hơn nữa, trình độ pháp thuật của Lục Loạn Ly… nên nói thế nào đây?

Quả thực là một lời khó nói hết.

Từ chuyện của Thiết Cuồng Nhân là có thể biết được một hai.

Tuy rằng mấy năm qua, trình độ trận đạo của Lục Loạn Ly đã tiến bộ rất nhiều, theo La Hán Tông thì nàng đã có trình độ cấp tông sư, nhưng Sở Hi Thanh lại nửa tin nửa ngờ.

Sở Hi Thanh bây giờ chỉ biết hi vọng vào vị thuật sư ngự dụng của mình.

La Hán Tông đang trợ giúp Sở Hi Thanh cướp đầu thi khôi kia, sau đó sẽ chạy lại đây, thử nghiệm bố trí một tòa huyễn trận cỡ lớn ở khu vực này.

Ngoài ra, hắn còn cầu viện Khổng Tước Chân Nhân – Lục Nguyên, đệ đệ của Lục Trầm.

Vị này cũng là cao nhân pháp thuật nổi danh đương đại, đáng tin hơn Lục Loạn Ly nhiều.

Thời gian gần đây, Sở Hi Thanh còn thử liên thuật sư cung phụng của Sở gia, Thiết Quan Tán Nhân – Mộc Lưu Phàm.

Người này từng giúp Sở Phượng Ca hoàn thành Điên Đảo âm Dương, chứng tỏ trình độ pháp thuật cực cao.

Nhưng sau khi Sở Phượng Ca chết, người này đã mai danh ẩn tích, không tìm thấy bóng dáng.

Sở Hi Thanh vẫn để mấy người Tẩy Bích Thiên đi tìm tung tích của Mộc Lưu Phàm, ý đồ mời vị Thiết Quan Tán Nhân này xuống núi.

Thời gian gần đây, Tẩy Bích Thiên đã tìm thấy manh mối.

Nhưng có lẽ trong thời gian ngắn là không thể hi vọng vào vị này.

Mà ngay khi Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly một trước một sau bước ra khỏi cánh cửa màu đen này.

Bên trong bảo tàng, Tứ Vô Độc Sĩ – Độc Thiên Việt bên trái Vũ Liệt thiên vương bỗng nhiên mở mắt ra.

Ánh mắt hắn hàm chứa kinh ngạc, lại mang theo vài phần thỏa mãn và mong chờ mà nhìn về phía cánh cửa lớn màu đen kia, sau đó hơi phất tay áo một cái.

Trong giây lát, vô số phù văn lóng lánh hiện ra bên trong tòa bảo tàng này, tòa bảo tàng vẫn giấu trong lỗ hổng thời gian này bắt đầu phát ra những tiếng ‘răng rắc răng rắc’.

Cánh cửa khổng lồ màu đen kia cũng bắt đầu vặn vẹo kịch liệt, mãi đến tận ba cái hô hấp sau mới khôi phục bình thường.

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh đã bay ra ngoài 30 dặm bỗng nhiên dừng lại.

Hắn quay đầu nhìn lại sau lưng một chút, sau đó mỉm cười.

Xem ra không cần hắn lo lắng cho hai vị kia rồi.

Chương 2189 - Áo cưới (3)

Sở Hi Thanh tiếp tục điều động Dục Nhật thần chu lọt vào chín tầng mây, hóa thành một bó hào quang màu vàng, bay thẳng về phía Vô Chung Dương ở phía đông.

Cùng lúc đó, Thần Tịnh Ly ở bên ngoài thành Vọng An cũng phát hiện gì đó, liền quay đầu nhìn về phía sau một chút.

Trong lòng nàng có một loại cảm giác bất an không tên, khiến cho nàng cảm thấy phiền lòng.

Nàng vất vả lắm mới khóa được vị trí của Sở Hi Thanh, vốn nên là cơ hội để trừ khử cái uy hiếp này.

Nhưng không ngờ thành Vọng An lại phát sinh biến cố, khiến nàng không thể không bỏ qua Sở Hi Thanh, chạy đến đây để xử lý chuyện âm dương một thể.

Thần Tịnh Ly không khỏi cảm thấy đau đầu.

Hiện giờ, không chỉ thực lực và tu vị của Sở Hi Thanh tiến bộ cực nhanh, mà những kẻ bên cạnh Sở Hi Thanh cũng đang mạnh lên rất nhanh.

Như Sở Vân Vân, như Kiếm Tàng Phong, như Lục Loạn Ly, như Lý Trường Sinh… tất cả đều là thiên kiêu ngàn năm khó gặp của nhân tộc.

Có lẽ chỉ một ngày không gặp, sức chiến đấu của bọn họ đã tăng mạnh đến mức vượt qua nhận thức.

Nàng muốn phá nát đao tâm của Sở Hi Thanh, cũng càng ngày càng khó hơn.

Phiền phức chính là, cũng không biết đến lúc nào nàng mới có thể khóa chặt hành tung của Sở Hi Thanh lần nữa.

Còn nữa, cái tên này cách nhị phẩm hạ rất gần.

Người này song tu với Vấn Tố Y, lấy được nguyên âm xử nữ của Vấn Tố Y, tốc độ tích lũy chân nguyên cực nhanh.

Khi Thần Tịnh Ly đang lo lắng, Thần Phổ Thiên ngưng tụ một đoàn linh quang bay quanh người nàng: “Tịnh Ly, vì sao ngươi không ra tay? Thần tử của mấy người Thần Tử Vi, Thần Câu Trần, Thần

Huỳnh Hoặc, Thần Thiên Khôi, Thần Phá Quân… đều cách đây không xa, với thực lực của TỊnh Ly ngươi, chúng ta hoàn toàn có thể giết chết Kiến Nguyên đế, vì sao lại rút đi?”

Thần tử có thể gánh chịu thần lực, trở thành phân thần hóa thể của thần linh, là cơ thể và quân cờ mà các thần chuẩn bị ở phàm giới.

Bọn họ khẳng định không bằng bộ hóa thể này của Thần Tịnh Ly, nhưng cũng có sức chiến đấu cấp Gần Thần.

Thần Tịnh Ly thu hồi tầm mắt, bình tĩnh nói: “Làm thịt Kiến Nguyên đế xong rồi sao? Để Sở Hi Thanh kia thống nhất Thần Châu, trở thành Thánh hoàng đời thứ tư của nhân tộc?”

“Ngươi đừng quên, âm dương một thể cố nhiên có thể cứu trợ Đế Oa và Táng Thiên. Nhưng nếu như xuất hiện Thánh hoàng đời thứ tư, như vậy có thể cứu vãn khí vận của nhân tộc, bọn họ thiếu không phải là Đế Oa và Táng Thiên, mà là người có thể đối kháng với Tọa Hóa Chúa Tể.”

Thần Phổ Thiên không khỏi rơi vào yên lặng.

Thần Tịnh Ly nói đúng là có đạo lý.

Thiên phú của Sở Hi Thanh đúng là trước chưa từng có, sau không còn ai ở trong nhân tộc.

Một khi người này thống nhất Thần Châu, có khả năng rất lớn sẽ trở thành Thánh hoàng đời thứ tư của nhân tộc.

“Hơn nữa!”

Thần Tịnh Ly lại chỉ chỉ về phía trước: “Đây là cạm bẫy ‘Vạn Trá chi chủ’ chuẩn bị cho chúng ta, lực cản của chúng ta nhìn như chỉ có một Chập Long, một Tông Thần Hóa, nhưng mà âm Thần Dương Thần, Lê Tham Táng Thiên đều đang nhìn chằm chằm vào đây, các ngươi đã quên chuyện Thái Vi Viên?”

“Có lẽ vậy.” Thần Phổ Thiên cười khổ một tiếng: “Nhưng ngươi lùi lại như vậy, chỉ sợ mấy vị đế quân sẽ không vui.”

“Bọn họ muốn đánh cũng được, bảo Thần tử của bọn họ lên trước đi.”

Thần Tịnh Ly chắp tay sau lưng,sắc mặt lạnh lùng: “Nếu ta nhìn thấy cơ hội thích hợp, nhất định sẽ không do dự.”

Đối với những vị đế quân kia mà nói, tổn thất một hai Thần tử và một chút thần lực là không có vấn đề.

Nhưng nếu bộ hóa thể này của nàng chết ở phàm giới, chắc chắn sẽ là nguyên khí đại thương.

Nàng đã tổn thương một lần tại Vân Hải tiên cung rồi.

“Bạn tốt, ngươi không cần lo lắng cho ta.”

Thần Tịnh Ly ngước cằm lên, khóe môi vểnh lên: “Thời điểm này, dù mấy vị đế quân có bất mãn hơn nữa, thì cũng sẽ không làm gì ta. Hạo kiếp sắp đến, bọn họ có thể dấn thân mình vào bàn cờ sao? Nếu ta có sơ suất gì, ai sẽ xử lý Kiến Nguyên đế và Sở Hi Thanh?”

Thần Phổ Thiên không khỏi ‘A’ một tiếng, suy tư nói: “Ngươi nói cũng có đạo lý!”

Tồn tại như Thần Tịnh Ly, dù là những vị kia cũng phải coi trọng rất nhiều.

Bọn họ cũng chưa tìm thấy ứng cử viên thay thế.

Vực ngoài có rất nhiều ‘thần hoang dã’ để bọn họ sai phái.

Nhưng dù mười cái thần linh hạ vị, thì cũng không bằng bộ hóa thể này của Thần Tịnh Ly.

Tuy rằng cấp độ là tương đồng, nhưng bản chất của lực lượng lại khác nhau.

Hơn nữa, vị này còn từng tranh cướp ‘Vạn Mưu chi chủ’ với Thái Sơ Huyền Nữ, trí tuệ không phải nói.

“Nhưng cũng không thể mặc kệ Kiến Nguyên đế được. Chúng không thể bỏ mặc âm dương một thể của hắn tiếp tục trưởng thành.”

“Ta biết, nhưng các ngươi đi nhầm đường rồi.”

Thần Tịnh Ly cười lạnh: “Loại người như Kiến Nguyên đế, căn bản là không cần dùng đến võ lực.”

“Ồ? Nguyện nghe rõ?”

“Ta vừa cảm ứng được một luồng thi khí trên người hắn, nếu ta đoán không sai, kẻ này đã mượn thi độc của Vọng Thiên Hống để nắm giữ ‘Cực Dương chi thể’.”

Ánh mắt Thần Tịnh Ly lấp lóe thần quang, trong lời nói còn ngậm lấy mấy phần giễu cợt: “Kẻ này nguyện trở thành con cờ của Chập Long và âm Thần, là vì hắn cho rằng sau khi giúp Đế Oa thoát vây, hắn sẽ được Đế Oa che chở, từ đây trường sinh vĩnh cửu, trở thành Thánh hoàng đời thứ tư của nhân tộc.”

“Nhưng nếu có một ngày hắn ý thức được mình không thể lấy được những thứ này, tất cả những thứ Chập Long đồng ý với hắn đều là lâu đài trên không, là ảo ảnh trong mơ, vậy ngươi nói hắn sẽ lựa chọn thế nào?”

Chương 2190 - Áo cưới (4)

“Kiến Nguyên đế này có tính cách lương bạc, mà lại dã tâm bừng bừng, không chừa thủ đoạn.”

Giọng nói Thần Phổ Thiên như chém đinh chặt sắt: “Khi đó chúng ta chỉ cần cho hắn chút ngon ngọt, hắn nhất định sẽ từ bỏ, sẽ phản bội. Vấn đề là chúng ta phải làm gì để hắn cho rằng như thế? Hai thần âm Dương thì ta không biết, nhưng con Chập Long kia vẫn có chút thành ý với hắn.”

“Chúng ta chỉ cần làm cho thi độc trên người hắn phát tác là được. Một bộ độc thi, nào có tư cách trở thành Thánh hoàng nhân tộc.”

Khóe môi Thần Tịnh Ly cong lên, hiện ra ý cười tự phụ: “Ta đoán bước tiếp theo của Kiến Nguyên đế sẽ là phục chế Vọng Thiên Hống chân chính, từ đó khống chế tứ đại Tổ thi, đây chính là cơ hội của chúng ta.”

Thần Phổ Thiên không khỏi cảm khái.

Vị này không hổ là tồn tại có thể đối kháng với Thái Sơ Huyền Nữ gần 50 vạn năm.

Phương pháp của nàng, quả thực là tốt hơn dùng võ lực nhiều.

…

Dục Nhật thần chu bay với tốc độ cao nhất có thể đi 30 vạn dặm một ngày.

Sở Hi Thanh dùng bảy ngày mới bay đến không trung Quy Khư.

Mấy năm trước, khi Sở Hi Thanh mới đến đây lần đầu, hắn chỉ cảm thấy phong cảnh Quy Khư rất thần kỳ và tráng lệ.

Bây giờ hắn có thể bình thản qua lại khắp nơi.

Sở Hi Thanh đầu tiên là tìm viên 'Giám Thiên thần nhãn' kia, nghiên cứu con mắt La Hầu này một chút.

Thái Vi Viên cũng có một con mắt của La Hầu, nhưng nó đã dung nhập vào 'Tam Đế thần nhãn'. Tru Thiên chi pháp trên đó không tinh khiết và rõ ràng bằng 'Giám Thiên chi nhãn' này.

Mà cảm ngộ của Sở Hi Thanh về Tru Thiên chi pháp bây giờ, lại hoàn toàn khác biệt với lúc trước.

Trước kia hắn chỉ biết ngược nhìn mà than thở, bây giờ hắn lại cảm thấy Tru Thiên chi pháp của La Hầu đã đi sai đường rồi, cũng chỉ đến thế.

Vị 'Vạn Diệt chi chủ' thời viễn cổ này, cuối cùng vẫn chỉ miễn cưỡng nắm giữ vị cách nửa bước Tạo Hóa, đây không phải là không có nguyên nhân.

La Hầu đúng là nắm giữ mấy chục loại Hủy Diệt và Sát Phạt chi pháp mạnh mẽ, nhưng lại không có loại nào có thể đạt đến đỉnh phong.

Sở Hi Thanh nghiên cứu 'Giám Thiên chi nhãn' hai ngày, rồi lại tiến vào 'Hỗn Độn điện' do thiên đế đời thứ năm Thần Hạo chế tạo.

Thần Hạo là con của Long Hi, là đệ đệ của Đông Hoàng, là thiên đế đời thứ năm của thiên địa, cũng là thiên đế đời thứ hai của nhân tộc.

Ngày xưa, vị thiên đế này vì biểu hiện chính thống, cũng là vì để bộ hạ nghiên cứu đạo của Bàn Cổ, cho nên đã thu thập một lượng lớn di vật và di tích của Bàn Cổ, rồi gửi vào trong 'Hỗn Độn điện'.

Sở Hi Thanh đầu tiên là đưa Lục Loạn Ly đến 'Khổng Tước điện', lại đưa Bạch Tiểu Chiêu đến 'Thừa Hoàng điện', sau đó mới chạy vào chốn cũ là 'Huyền Minh điện'.

Đây là nơi hắn và Vấn Tố Y gặp gỡ lần đầu.

Sở Hi Thanh vẫn còn nhớ rõ ngày hôm đó.

Chỉ tiếc là Vấn Tố Y không ở đây.

Sở Hi Thanh hồi ức một phen, sau đó mới đi vào 'Nhai Tí điện'.

Sau ba năm, hắn lại được quan sát bức tượng Nhai Tí do Bàn Cổ tự tay điêu khắc, nhưng cảm nhận lại rất khác xưa.

Nhai Tí của Bàn Cổ và Nhai Tí của Huyết Nhai Đao Quân, khẳng định là không giống nhau.

Nhưng mà người đời sau, không cần phải rập khuôn theo người đi trước.

…Dù người này có là Bàn Cổ!

Lại như Sở Hi Thanh, cũng nhất định sẽ không rập khuôn theo con đường của Huyết Nhai Đao Quân.

Bàn Cổ khảm thiên quy Nhai Tí vào biên giới tầng thứ tư và tầng thứ năm của thiên đạo.

Sau khi Nhai Tí bị các thần bắt giết ở quy mô lớn, thiên quy Nhai Tí trong thiên địa thậm chí đã bắt đầu suy yếu đến cực hạn.

Mà Huyết Nhai Đao Quân tuy trò giỏi hơn thầy, nhưng vì tuổi thọ không dài, nên không thể vượt qua được đẳng cấp của Bàn Cổ.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh tự tin rằng thành tựu tương lai của mình chắc chắn sẽ không dừng lại ở Vĩnh Hằng!

Sở Hi Thanh nhìn bức tượng này một chút, lại mở bảng nhân vật của mình ra.

Hiện giờ hắn còn 220 viên Ước Nguyện Thạch.

Hắn đã tiêu xài 42 viên ở Lê Sơn, dùng để tăng cường ngộ tính cho hắn và Lục Loạn Ly, tiểu Tóc Húi Cua và Bạch Tiểu Chiêu.

Cũng chính vì những Ước Nguyện Thạch này, Sở Hi Thanh mới có thể tiến bộ thần tốc trên thiên quy, thậm chí còn học hết Thần Ý Xúc Tử Đao của Huyết Nhai Đao Quân trong một lần, thậm chí còn tiến thêm một bước, tự nghĩ ra thức thứ tám của Thần Ý Xúc Tử Đao.

Lúc này, Sở Hi Thanh cũng dùng 20 viên Ước Nguyện Thạch và 10.000 điểm thiên nguyên để ước nguyện, gia tăng ngộ tính của hắn và Lục Loạn Ly, tiểu Tóc Húi Cua và Bạch Tiểu Chiêu.

Ánh mắt của tiểu Tóc Húi Cua trên vai hắn đã bị bức tượng này hấp dẫn.

Chỉ vẻn vẹn ba ngày sau, bên ngoài cơ thể tiểu Tóc Húi Cua cũng hiện ra một con cự thú Nhai Tí rất sống động, đầu rồng thân sài, miệng ngậm chiến đao, phát ra tiếng gào thét nặng nề.

Con cự thú này không chỉ hô ứng với bức tượng Nhai Tí kia, mà còn khiến cho cho tất cả đồ vật canh kim ở chung quanh phát ra tiếng ‘ong ong’.

Sở Hi Thanh nhìn thấy cảnh này, không khỏi hiện ra vẻ vui mừng.

Đây là ‘Thiên quy pháp tướng’ của tiểu Tóc Húi Cua.

Nó đã trở thành Chân Linh Nhai Tí.

Điều này làm cho thực lực của tiểu Tóc Húi Cua tăng mạnh.

Chương 2191 - Cờ thủ

Sở Hi Thanh lập tức thu hồi suy nghĩ lung tung, tiếp tục tập trung vào nghiên cứu.

Kiếm Ước Nguyện Thạch không dễ, hắn không thể lãng phí.

Sau Chân Linh còn có Thánh Giả… nếu Sở Hi Thanh muốn đi tiếp trên đầu thiên quy này, ngoại trừ hoàn thành ‘nghi thức’ Nhai Tí cấp độ cao hơn, thì còn phải tăng cường thiên quy Nhai Tí của bản thân đến tầng thứ cao hơn.

Mãi đến tận 30 ngày sau, Sở Hi Thanh cảm thấy tư duy của mình dần dần chậm chạp hơn, không còn có nhiều linh cảm như trước nữa, thì hắn mới dừng lại.

Cũng đúng lúc này, hắn cảm ứng được một luồng ý niệm cực mạnh xuất hiện ở sau lưng mình.

Tại mười trượng sau lưng hắn, có một bóng người quen thuộc đang cười nhìn hắn.

Người này có thân hình cao lớn thon gầy, một mái tóc đỏ thắm, ngũ quan tuấn mỹ, hai bên thái dương nhô cao.

Hắn chỉ mặc một chiếc áo bào xanh bằng vải bố bình thường, dưới chân đi một đôi giày bằng sợi đay, nhưng bản thân lại mang theo một luồng khí xuất trần, khiến cho người ta chỉ liếc mắt một cái, liền biết vị này không phải người phàm trần.

…Đó chính là Mộc Kiếm Tiên – Tùng Duyên Niên!

Khoảng tầm một canh giờ sau, Lục Loạn Ly và Bạch Tiểu Chiêu cùng đi đến ‘Nhai Tí điện’.

Bạch Tiểu Chiêu nhìn nhau với tiểu Tóc Húi Cua đứng trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh một chút, sau đó không chút do dự mà nhào lên, chỉ chớp mắt những tiếng 'leng keng' đã vang vọng toàn bộ cung điện.

Hình thể của chúng đều rất nhỏ, tốc độ ra tay cực nhanh, mang theo từng mảng tàn ảnh ở trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh.

Làn sóng khí cương phong làm cho sợi tóc của Sở Hi Thanh lay động.

Nói đến cũng kỳ quái, móng vuốt của hai tên nhóc này rất sắc bén, nhưng lại không hề tổn thương đến mái tóc đen của Sở Hi Thanh.

Lục Loạn Ly thì lại nhìn chung quang với vẻ ngờ vực.

"Người vừa rồi là ai?"

Lúc nãy, Lục Loạn Ly cũng cảm ứng được một luồng kiếm ý cực mạnh, cho nên mới kết thúc nghiên cứu, chạy đến 'Nhai Tí điện'.

Nàng lo lắng Sở Hi Thanh gặp phải nguy hiểm gì đó.

Nhưng một canh giờ tiếp theo, nàng bị cỗ kiếm ý này cản ở bên ngoài, không thể tiếp cận nơi này.

Sau đó Lục Loạn Ly lại nhìn về phía Cửu Diệu Thần Luân kiếm sau lưng Sở Hi Thanh.

Nàng cảm giác chín thanh kiếm này đã hơi khác biệt, nhưng cụ thể là khác ở đâu thì lại không nói ra được.

Ngoại hình nhìn như không thay đổi gì, nhưng màu sắc trên thân kiếm hình như đã đậm hơn một chút, 'ý' bên trong thân kiếm dường như cũng có chút biến hóa.

Con ngươi Lục Loạn Ly co rụt lại: "Là Mộc Kiếm Tiên?"

Cửu Diệu Thần Luân kiếm này chính là chí bảo hộ đạo Mộc Kiếm Tiên tặng cho Sở Hi Thanh.

"Xuỵt!"

Sở Hi Thanh ra hiệu Lục Loạn Ly yên lặng.

Còn về phần Bạch Tiểu Chiêu ở trên đỉnh đầu, Sở Hi Thanh tạm thời không để ý.

Hắn cười nói: "Việc này để ở trong lòng là được, không thể nói! Đặc biệt là sau khi ra ngoài Quy Khư, càng không thể đề cập đến.”

Lúc này, ánh mắt của tiểu Tóc Húi Cua ở trên bả vai hắn lại hơi khác thường.

Sở Hi Thanh và Mộc Kiếm Tiên thương lượng cũng không giấu nó, vì vậy nó nghe được toàn bộ câu chuyện, cũng biết hai vị này đang nói loại chuyện khiến người nghe kinh hãi thế nào.

Tiểu Tóc Húi Cua đã không phải con thú nhỏ hồ đồ như trước kia.

Linh tuệ của nó đã có thể so sánh với người trưởng thành.

Tiểu Tóc Húi Cua đi theo bên cạnh Sở Hi Thanh, mưa dầm thấm lâu, cũng biết đại thế thiên hạ và cục diện ở vực ngoại.

Nó còn nhớ đến ánh mắt Mộc Kiếm Tiên nhìn Sở Hi Thanh khi rời đi.

Trong mắt vị Kiếm Tiên khiến các thần ở vực ngoại phải kiêng kỵ ba phần này, ngoại trừ vui mừng và chờ mong ra, thì còn có rất nhiều kinh ngạc và bất ngờ.

Tiểu Tóc Húi Cua cũng rất kinh ngạc, cũng rất chấn động.

Nó biết, một khi việc Sở Hi Thanh mưu tính thành công, chắc chắn sẽ rung chuyển toàn bộ phàm giới và Thần vực!

Đây cũng là lần đầu tiên chủ nhân của nó lấy thân phận người đánh cờ, để hạ một quân cờ xuống bàn cơ mang tên ‘Thiên hạ’ này.

Lục Loạn Ly híp mắt quan sát Sở Hi Thanh một lượt.

Nàng xác định cái tên này đang ấp ủ ý xấu gì đó.

Nhưng Lục Loạn Ly cũng đè lòng tò mò xuống.

Luồng kiếm ý vừa rồi, chắc chắn là Mộc Kiếm Tiên không thể nghi ngờ.

Nhưng nếu chuyện mà nhắc cũng không dám nhắc đến, vậy khẳng định là quan hệ rất lớn. Thậm chí có quan hệ với thần linh, nhắc đến chính là làm hỏng chuyện.

Bằng không Mộc Kiếm Tiên sẽ không cố tình dùng kiếm ý để ngăn cản bọn họ đến gần.

Hơn nữa, địa điểm hai người gặp mặt lại là nơi Quy Khư mà các thần không thể cảm ứng được, cái này vừa nhìn đã biết là có vấn đề.

Lục Loạn Ly hiểu được nặng nhẹ, nàng lại nhìn về pho tượng Nhai Tí kia: “Sư huynh, ngươi cũng nghiên cứu xong rồi chứ?”

Lục Loạn Ly hơi dừng lại, con ngươi lấp lóe: “Một tháng này, ngộ tính của ta cực cao, tốc độ nghiên cứu và cảm ngộ cực nhanh, trạng thái đó tiếp diễn mãi đến vài canh giờ trước mới kết thúc.”

“Còn cả khi ở Lê sơn, ngộ tính của ta cũng cao đến mức đáng sợ, không biết đây có phải là tác phẩm của sư huynh ngươi không?”

Trong thời gian này, Lục Loạn Ly cảm thấy linh cảm dâng trào như lúc ở Lê Sơn, tốc độ nghiên cứu và cảm ngộ cực kỳ kinh khủng.

Chỉ vẻn vẹn một tháng, Lục Loạn Ly đã đẩy Đại Minh Vương Luân lên ba tầng, Khổng Tước chân ý cũng tăng lên bốn tầng.

Cái này nghe không nhiều, nhưng mà một tháng trước, Đại Minh Vương Luân của Lục Loạn Ly chính là tầng 23.

Hiện giờ, môn đao pháp này của nàng đã là tầng 26.

Đại Minh Vương Luân cũng chỉ có 26 tầng, nàng đã tu đến đỉnh.

Chương 2192 - Cờ thủ (2)

Khổng Tước chân ý lấy ba pháp Loạn, Mê, Sát làm chủ, thì lại tu đến tầng 25.

Đây chính là tầng 25 chân chính, không dựa vào thiên phú huyết mạch và chiến đồ, cũng không dựa vào thần khí linh bảo gì.

Nếu cộng thêm những thứ này, Khổng Tước chân ý của nàng là tầng 30.

Chỉ bằng trình độ này, Lục Loạn Ly đã có thể đánh một trận với võ tu nhất phẩm rồi.

Mãi đến tận nửa ngày trước, loại trạng thái này mới biến mất.

Lục Loạn Ly hiểu rõ, đây nhất định là do Sở Hi Thanh làm gì đó.

Loại trạng thái như thể hồ quán đỉnh, thiên nhân cảm ứng này, nàng chưa bao giờ gặp phải.

Nhưng mà khoảng thời gian này đồng hành với Sở Hi Thanh, Lục

Loạn Ly lại gặp phải hai lần, hơn nữa mỗi lần đều dài một tháng, nàng không hoài nghi cũng không được.

Tại Lê Sơn, Lục Loạn Ly còn hoài nghi là Suối Thần Tuệ.

Nàng có nghe nói Suối Thần Tuệ có hiệu quả thế nào, nhưng chẳng may Suối Thần Tuệ này lại có hiệu quả đặc biệt với nàng thì sao?

Đến khi Quy Khư, thì Lục Loạn Ly chỉ có thể hoài nghi Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh thấy buồn cười: “Loạn Ly ngươi cũng đã đoán được trên người ta có một thần bảo bản mệnh đúng không?”

Hắn vốn không định lừa gạt Lục Loạn Ly.

Lục Loạn Ly lập tức hiểu rõ, quả nhiên là cái tên này.

Trước kia nàng cũng hoài nghi trên người Sở Hi Thanh có một cái thần bảo rất mạnh mẽ.

Tu vị của Sở Hi Thanh tăng nhanh như gió, quá nửa là có quan hệ với cái thần bảo này.

Sở Hi Thanh thì lại nói tiếp: “Thứ này có thể là Đông Hoàng Kính đã từng bị hủy diệt, mấy năm trước phụ thân ta đã dùng hài cốt của cái thần bảo này làm căn cơ, triển khai Điên Đảo âm Dương để phục sinh ta, cũng đồng thời khôi phục linh tính cho cái thần bảo này, để nó trở thành thần bảo bản mệnh của ta.”

“Thứ này cực kỳ thần kỳ, có thể tâm tưởng sự thành, tựa như bất kỳ chuyện gì cũng có thể làm được. Tiền đề là ta có thể trả giá cho nguyện vọng này.”

Đông Hoàng Kính?

Lục Loạn Ly lại híp mắt lại.

Lục Loạn Ly cũng từng đọc được một số miêu tả vụn vặt về thần thông và sức mạnh to lớn của Đông Hoàng Kính ở trong sách cổ.

Đó là thần bảo mạnh nhất của mạch Như Ý, do đèn nhang và nguyện lực của thần linh thôi thúc, trong truyền thuyết nó có thể thực hiện bất cứ nguyện vọng nào.

Lục Loạn Ly chợt bắt lấy một từ trong lời nói của Sở Hi Thanh, nàng vô thức cảm thấy căng thẳng: “Trả giá gì?”

“Yên tâm, cái giá này có quan hệ với nguyện lực và thần lực, không tổn hại đến bản thân ta. Đây dù sao cũng là thần bảo bản mệnh của ta, chứ không phải tà pháp gì, không cần bản thân ta phải trả giá.”

Sở Hi Thanh khẽ lắc đầu giải thích, sau đó giơ tay lên, thả Dục Nhật thần chu ra: “Các ngươi đến rất đúng lúc, ta đang định rời khỏi Quy Khư.”

Sở Hi Thanh nhìn Lục Loạn Ly: “Lần này chúng ta đã đi một thời gian, sau khi rời khỏi đây, ta muốn đến Đông Châu một chuyến. Không biết Loạn Ly ngươi muốn đi đâu? Là về Vô Tướng thần sơn, hay là đi về Thiết Kỳ Bang với ta?”

“Đương nhiên là về Thiết Kỳ Bang!”

Lục Loạn Ly cũng đã lên tam phẩm hạ, các loại võ đạo, huyết mạch và thiên quy đều tăng lên rồi.

Nhiệm vụ hàng đầu của nàng bây giờ, chính là mượn Thiết Kỳ Bang để hoàn thành các loại ‘nghi thức’ của bản thân, mà không phải trở về Vô Tướng thần sơn để tiềm tu.

Tiếp đó, ánh mắt nàng thản nhiên, ra vẻ lơ đãng nói: “Đúng rồi, đóa Băng Tâm Hoa lần trước đâu rồi?”

Trong lòng Sở Hi Thanh nhất thời căng thẳng, nhưng trên mặt hắn vẫn cười như cũ, không có chút kinh hãi nào.

“Băng Tâm Hoa? Không phải ngươi không cần sao?”

Sở Hi Thanh ra vẻ khó hiểu, rồi lấy một đóa hoa trắng như tuyết ra: “Sao lại đột nhiên hỏi thứ này?”

Hắn thầm cảm thấy may mắn, may mà mình vẫn luôn giữ đóa hoa này lại.

Lục Loạn Ly đưa tay tiếp nhận, còn quan sát rất cẩn thận.

Đóa hoa này vẫn giống hệt với lúc Sở Hi Thanh tặng nàng.

Long lanh lóng lánh như băng, trong suốt như ngọc; toàn thân trắng muốt như ngọc, băng hồn tố phách, để ngươi không đành lòng khinh nhờn.

Lục Loạn Ly lại ngửi một cái, nàng ngửi mùi hương mát lạnh này, khóe môi hơi cong lên: “Đây là hoa song sinh, không biết một đóa khác ở đâu? Là Vấn Tố Y? Băng thanh ngọc khiết, độc lập băng nguyên, ngạo nghễ sương tuyết… ngươi cũng nói với nàng câu này?”

Sở Hi Thanh nhất thời tê cả da đầu.

Mà khi hắn đang suy nghĩ thật nhanh, vắt óc để tìm cách trả lời.

Thì Sở Hi Thanh lại hừ lạnh một tiếng, tung người bay lên Dục Nhật thần chu.

Nàng khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại, cũng lười nhìn cái tên Sở Hi Thanh này.

Sở Hi Thanh lại thấy Lục Loạn Ly cất đóa Băng Tâm Hoa kia đi.

Ánh mắt hắn không khỏi sáng lên, vừa lau mồ hôi trán, vừa âm thầm mừng rỡ, toàn thân cũng thả lỏng.

Sở Hi Thanh biết mình đã qua ải này rồi, cái thuyền nhỏ sắp lật cũng bị hắn bẻ trở về.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại đưa hai tay lên, tàn nhẫn gõ đầu hai tên nhóc kia một cái.

Giọng nói hắn lạnh lẽo: “Hai tên nhóc các ngươi yên tĩnh một chút cho ta.”

Đó là tiểu Tóc Húi Cua và Bạch Tiểu Chiêu.

Mỗi khi tu vị của hai tên nhóc này tăng lên, là chúng sẽ giao thủ với nhau.

Khi Sở Hi Thanh nói chuyện với Lục Loạn Ly, hai tên nhóc này đã giao thủ hơn trăm cái hô hấp, đại chiến mấy trăm ngàn hiệp.

Mà tình hình chiến đấu càng ngày càng kịch liệt, càng ngày càng không thể khống chế lực lượng, chúng suýt nữa thì gọt tóc của Sở Hi Thanh.

Chương 2193 - Cờ thủ (3)

Sau khi bị đè lại, Bạch Tiểu Chiêu liền đứng trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh mà thở phì phò, ánh mắt ngậm lấy mấy phần kiêng kỵ mà nhìn tiểu Tóc Húi Cua đứng trên bả vai Sở Hi Thanh.

Tên tiểu tử này càng ngày càng mạnh…

Mới một tháng không gặp, tiểu Tóc Húi Cua quả nhiên đã trở thành

Chân Linh Nhai Tí.

Bạch Tiểu Chiêu không ngờ cái vị cách Chân Linh này lại giúp tiểu Tóc Húi Cua tăng mạnh như vậy.

Nói đến thì bây giờ nàng cũng là Chân Linh Thừa Hoàng, huyết mạch và lực lượng thiên quy của nàng cũng tăng lên rất nhiều.

Lê Sơn Lão Mẫu là Sáng Đạo Giả của mạch Thừa Hoàng, có thể đưa hai ba người lên vị cách Chân Linh.

Nhưng lợi ích mà Bạch Tiểu Chiêu nhận được lại kém xa tiểu Tóc Húi Cua!

Còn nữa, không ngờ cái tên này đã học được ba thức đầu của Thần Ý Xúc Tử Đao rồi!

Nó đã cô đọng Thần Ý Đao Tâm, dường như còn thay đổi đao tâm này, năng lực thu thập địch ý và sát niệm càng mạnh mẽ hơn.

Bạch Tiểu Chiêu đã sử dụng bí pháp, dùng Ngưng Thần Quyết đỉnh cấp, tận lực kiềm chế chiến ý của bản thân, nhưng vẫn bị tiểu Tóc Húi Cua lợi dụng.

Bạch Tiểu Chiêu nghĩ thầm, đây nhất định là huynh trưởng đã thay đổi và cường hóa Thần Ý Xúc Tử Đao.

Chỉ bằng chút trí tuệ của tiểu Tóc Húi Cua, tuyệt đối không có năng lực này.

May mà nàng không có bất kỳ sát ý nào với tiểu Tóc Húi Cua, bằng không đao ý của cái tên này còn mạnh hơn.

Cũng may mà lúc trước Lê Sơn Lão Mẫu đã trợ giúp nàng rất nhiều, còn ban cho nàng một cái thần bảo mạnh mẽ, bằng không nàng đã không thủ được vương tọa của mình rồi.

Bạch Tiểu Chiêu dùng ánh mắt hung ác nhìn tiểu Tóc Húi Cua một lát, sau đó lại dùng móng vuốt gãi gãi cằm, ánh mắt đầy nghi hoặc.

Huynh trưởng và Loạn Ly tỷ vừa nói gì nhỉ? Nàng và tiểu Tóc Húi Cua đánh quá hăng, không nghe thấy hai người nói gì.

Sau khi trấn áp hai tên nhóc này, Sở Hi Thanh lại lắc mình một cái, bay đến đầu thuyền.

Mà khi hắn điều khiển chiếc thuyền này bay ra khỏi ‘Hỗn Độn điện’, thì lại thấy có bốn người đang đứng ở cửa đại điện.

Thân thể bọn họ cao to uy mãnh, đều mặc áo giáp tích góp từ vàng lá, đầu đội kim quan, một thân kim quang chói lóa.

Nhưng sắc mặt bọn họ lại xanh trắng, không có dù chỉ là một chút màu máu nào.

Để người kinh dị nhất là khí cơ của bọn họ tràn đầy sát lực.

Điều này không chỉ làm ánh mắt Sở Hi Thanh hơi co lại, mà Lục Loạn Ly cũng mở mắt ra.

Đây không phải là người sống, mà là cương thi!

Hơn nữa ít nhất là Thi Vương cấp độ nhị phẩm! Thậm chí có thể đạt đến nhất phẩm!

Lục Loạn Ly nghĩ thầm, đây chính là cái gọi 'Khư tộc' bên trong Quy Khư sao?

Bốn tên Thi vương kia ngưng thần nhìn hai người trên thuyền một chút, lập tức khom người thi lễ, cung kính nói: "Hai vị! Chủ thượng chúng ta cho mời, bọn họ muốn gặp mặt hai vị một lần."

Sở Hi Thanh hơi nhướng mày lên, trong mắt hiện ra ý cười: "Chủ thượng của các ngươi là Hạn Bạt và Hậu Khanh?"

Hắn còn cho rằng hành trình Quy Khư này sẽ không được gặp hai vị này nữa chứ.

Hắn tiến vào Quy Khư tận một tháng, đến hôm nay hai vị Tổ thi này mới có động tĩnh.

Kiến Nguyên đế và Bất Chu sơn đều phục chế Vọng Thiên Hống đời đầu, rõ ràng là có ý đồ khó lường, rất có thể là đang mưu đồ tứ đại Tổ thi.

Hắn còn cho rằng Hạn Bạt và Hậu Khanh không để ý, không sốt ruột.

"Đúng vậy!"

Một vị trong bốn vị Thi vương ngẩng đầu nhin nhau với Sở Hi Thanh: "Hai người bọn họ đều có bệnh tại người, không tiện đích thân nghênh đón, chỉ có thể ở 'khư tâm' chờ Nhân hoàng đại giá quang lâm."

…

Tại phía bắc Thần Châu, góc nam Thiết Bích sơn mạch ở Lương Châu, có một tòa 'Vạn Quật sơn'.

Trình độ kiên cố của ngọn núi này đuổi sát 'Bí Văn vân thạch' và 'Hỏa Vân nham', nhưng trong núi lại có vô số hang động.

Mà những hang động này lại thông suốt bốn phương, trăm gãy ngàn vòng, toàn bộ đều sâu không thấy đáy, không biết thông đi nơi nào.

Tuy nhiên, sau khi tiến vào hang động được 200 trượng, liền có thể nhìn thấy một lượng lớn sâu to lớn được khảm trong vách đá màu đỏ thẫm.

Những con sâu này đều có chiều cao như người trưởng thành, hình dạng thì lại như con kiến.

Chúng nó như đã chết, không có chút động tĩnh nào. Nhưng nếu như nhìn kỹ hơn thì sẽ phát hiện, giáp xác bên ngoài của chúng đều tỏa ra ánh sáng lung linh.

Tòa 'Vạn Quật sơn' này là hung địa nổi tiếng ở Lương Châu, không chỉ phạm vi ngàn dặm không một bóng người, mà bình thường cũng không có bất kỳ sinh linh hay thú loại nào có can đảm đến gần.

Tuy nhiên, khi Sở Hi Thanh sắp gặp mặt hai trong tứ đại Thi tổ ở Quy Khư, thì một đạo độn quang màu đỏ thẫm đã hạ xuống miệng hang to lớn nhất ở trên ngọn núi này.

Lúc này, nếu như Phương Bất Viên ở đây thì nhất định sẽ kinh ngạc, bởi vì người này chính là Trang quý phi.

Sau khi vị này hiện thân, liền liếc mắt nhìn bốn phía.

Trên mấy ngọn núi cách nơi này khoảng 200 dặm, mỗi nơi đều có một bệ đá to lớn khổng lồ.

Đó là Phong Hỏa Đài của Quy Nguyên kiếm phái, Đô Thiên thần cung và Ngự Thần tông, chúng được chế tạo để trấn áp phong ấn của Đại La Nghĩ tộc.

Sau khi chuyện ở 'Thần Vọng quan' phát sinh, ba đại thần tông nhất phẩm này đã gia tăng nhân thủ trên Phong Hỏa Đài, còn có ba vị võ tu nhất phẩm tọa trấn, giám sát động tĩnh 'Vạn Quật sơn' mọi lúc.

Nhưng thủ đoạn quan sát của mấy thần tông này, lại không bắt được tung tích của nàng.

Chương 2194 - Cờ thủ (4)

Trang quý phi quét mắt nhìn một lát, lại hừ nhẹ một tiếng, rồi cất bước đi vào trong hang động.

Bóng người của nàng lóe lên, chỉ giây lát đã tiến vào nơi sâu xa nhất trong hang.

Đó là một hầm ngầm rộng lớn, nằm sâu 900 trượng dưới chân núi.

Diện tích nơi này khoảng 10 dặm, không gian hình elip, bên trong tràn ngập ánh sáng đỏ lộng lẫy.

Đó là ánh sáng phát ra từ giáp xác của vô số ‘Đại La Thần Nghĩ’, chúng nó làm cho cả tòa hầm ngầm này tràn ngập khí tức máu tanh quỷ dị.

Sắc mặt Trang quý phi nghiêm túc, đi đến nơi trung ương của hầm ngầm, rồi quỳ xuống trước một khối pha lê màu đỏ khổng lồ.

“Mẫu thân!”

Khối pha lê đỏ này căn bản không phải pha lê đỏ bình thường.

Nếu đưa tay chạm vào, sẽ phát hiện chất liệu của nó gần như máu thịt.

Bên trong pha lê đỏ cũng là một con Đại La Thần Nghĩ, nhưng hình thể của nó to gấp 10 lần Đại La Thần Nghĩ bình thường.

Phần đầu của nó lại rất nhỏ, hơn nữa không có tua vòi, phần bụng lại cực lớn.

Đó chính là kiếm chúa của toàn bộ Đại La Nghĩ tộc, là tồn tại tôn quý nhất của bộ tộc.

Mà khi Trang quý phi hành lễ, cặp mắt to bằng nắm tay của con kiến chúa này lóe lên.

“Ngươi đã trở về, con gái của ta!”

Nàng thế mà lại thò đầu ra khỏi khối pha lê đỏ, nhìn Trang quý phi: “Ta cảm nhận được ngươi đang sung sướng, xem ra ngươi mang tin tốt về cho chúng ta?”

“Vâng!”

Trang quý phi hít thật sâu, sau đó lấy một vật trong tay áo ra: “Hoàng đế nhân tộc đã giao thứ này cho ta.”

Đó là một con dấu màu máu to bằng đầu ngón tay.

Nhưng khoảnh khắc này, vô số đôi mắt trong hầm ngầm này chợt mở ra, chú ý vào lòng bàn tay của Trang quý phi.

“Đại La Huyết Ấn! Xuất từ tay Thánh hoàng đời thứ ba của nhân tộc, chuyên dùng để phong ấn bộ tộc ta. Các đời đến nơi, thứ này đều được cung phụng trong đại trận trấn quốc của bọn họ, dùng long khí để gia cố phong ấn. Nhân hoàng giảo hoạt kia, hắn rốt cuộc cũng trả thứ này cho bộ tộc ta sao?”

Trong lời nói của kiến chúa còn ngậm lấy ý mừng.

Nó hút thứ này đến trước mặt mình, rồi bắt đầu quan sát tỉ mỉ.

“Đúng là nó rồi! Chỉ cần phá hủy nó, bộ tộc ta có thể thoát vây. Chỉ là…”

Kiến chúa hơi dừng lại, lời nói ngậm lấy vài phần nghi hoặc: “Sao tên nhân tộc này lại cam lòng nhả nó ra? Lúc trước chúng ta hợp tác với hắn hơn 30 năm, đến nay vẫn không thể lấy được quá nhiều chỗ tốt, còn tổn thấy vài con kiến quân xuất sắc.”

Trong mắt Trang quý phi cũng hiện lên vẻ nghi hoặc, nàng hơi chần chờ: “Kiến Nguyên đế gặp phải nguy cơ to lớn, hắn không những gặp phải khiêu chiến trong nhân tộc Thần Châu, mà còn đắc tội với các thần. Chắc hắn muốn mượn lực lượng của bộ tộc ta để ổn định ngôi vị hoàng đế của hắn.”

Trang quý phi lại ngẩng đầu lên: “Thật ra thì mặc kệ hắn có mục đích gì cũng không quan trọng, chỉ cần mẫu thân và chư vị trưởng lão thoát vây, Đại La Nghĩ tộc chúng ta không cần sợ tất cả uy hiếp trong phàm giới này.”

“Lời này có lý, rất có lý!”

Kiến chúa cười khẽ một tiếng.

Nàng lại thò một chân ra khỏi khối pha lê đỏ, dùng mũi nhọn cắm vào viên Đại La Huyết Ấn này, khiến cho nó kêu ‘răng rắc’, rồi bắt đầu sinh ra vô số vết nứt.

“Nhân hoàng này cuối cùng cũng coi như là biết điều, nể tình hắn không để chúng ta chờ quá lâu. Chỉ cần hắn và triều Đại Ninh của hắn chịu trả giả thật lớn, thì bộ tộc ta có thể giúp hắn một tay…”

Nhưng kiến chúa còn chưa nói xong, một giọng nói già nua và khàn khàn đã vang lên: “Như vậy Vô Cực Đao Quân của nhân tộc thì sao? Ngươi nói đây là truyền nhân của Huyết Nhai, hắn đã nắm giữ thức thứ ba của Thần Ý Xúc Tử Đao rồi đúng không? Sau khi chúng ta thoát vây, nên ứng đối với người này thế nào? Ta đoán hắn nhất định sẽ chạy đến trấn áp chúng ta.”

Khi hai chữ ‘Huyết Nhai’ vang vọng ở trong hang động, tất cả đôi mắt ở nơi này đều hiện ra ý sợ hãi mãnh liệt.

Chân của kiến chúa còn run lên, suýt nữa làm rơi Đại La Huyết Ấn.

Thật ra thì tại 800 năm trước, bọn họ đã đánh trọng thương Đại La Huyết Ấn một lần, sau đó gần như đã thoát vây.

Nhưng mà bọn họ lại gặp phải Huyết Nhai Đao Quân, gặp phải Thần Ý Cấm Thiên.

Thức thứ ba của Thần Ý Xúc Tử Đao… Thần Ý Cấm Thiên, chuyên môn khắc chế hai tộc Vũ và Côn (trùng) trong thiên hạ.

Khi đó, tất cả Đại La Nghĩ tộc thoát vây đều bị Huyết Nhai Đao Quân tàn sát sạch sẽ, chỉ có những kẻ ngoan ngoãn trốn về ‘Vạn Quật sơn’, trở lại nơi phong ấn của Thánh hoàng đời thứ ba thì mới may mắn sống sót.

Pha lê đỏ bên ngoài kiến chúa chính là nàng dùng năng lực huyết mạch để chuyển dời đao ý của Huyết Nhai Đao Quân ra khỏi cơ thể.

“Năm ngày sau, Đại Ninh sẽ khởi xướng thế tiến công qua sông Thiên Hoài và sông Thần Tú, kiềm chế Sở Hi Thanh thay tộc ta.”

Trang quý phi ngẩng đầu lên, trong mắt hiện ánh sáng lộng lẫy: “Khả năng hắn đích thân chạy đến là không cao, ngoài ra Sở Hi Thanh chỉ là tam phẩm. Nhai Tí Đao của hắn còn lâu mới đạt đến trình độ của Huyết Nhai Đao Quân ngày xưa!”

“Hắn và Huyết Nhai khẳng định là chênh lệch không nhỏ, Huyết Nhai ngày xưa chính là Chân Linh Nhai Tí. Nhưng mà một thức Thần Ý Cấm Thiên kia đúng là khắc chế bộ tộc ta, ta và chư vị trưởng lão vẫn chưa thể nghĩ ra biện pháp phá giải nó.”

Kiến chúa nói đến đây, bỗng nhiên nhìn Trang quý phi với vẻ suy tư.

Nó cảm nhận được sát cơ vô tận của Trang quý phi.

“Xem ra ta hiểu lầm ý của ngươi, ý của ngươi là ta liên thủ với chư vị trưởng lão, dốc hết sức để trừ khử hắn?”

“Đúng vậy!”

Trang quý phi vừa nói chuyện vừa nắm chặt đao bên hông.

“Ngày xưa, chúng ta bị thua là vì Thần Ý Cấm Thiên, cũng là bởi vì mẫu thân và chư vị trưởng lão bại trong tay Huyết Nhai, mẫu thân và chư vị trưởng lão suy yếu, không còn hơi sức đối kháng. Nhưng Sở Hi Thanh thì lại khác, sức chiến đấu của hắn chỉ là top 10 Thiên Bảng, hiện giờ cũng chỉ tu luyện đến thức thứ năm của Thần Ý Xúc Tử Đao. Chúng ta dốc toàn lực, là có thể giết chết hắn!”

Khi lời nói của nàng hạ xuống, lại có vô số cặp mắt mở ra!

Chương 2195 - Thú vị rồi đây

‘Khư tâm’ trong Quy Khư chính là nơi sâu xa nhất của nơi này.

Sở Hi Thanh càng đến gần thì cảm giác áp lực càng nặng hơn.

Nơi này là nơi có áp lực lớn nhất của đáy biển, nước ở nơi này cũng không phải là nước bình thường, tất cả đều là Thất Nguyên Trọng Thủy.

Loại nước này có thể dùng để tế luyện Thiên Cương phù ‘Thiên Bạo Hạch Dương’, cũng là một loại tài liệu quan trọng trong trận pháp.

Tuy nhiên, những nơi khác cũng có Thất Nguyên Trọng Thủy, độ khó lấy được còn dễ hơn ở Quy Khư nhiều.

Khi Sở Hi Thanh thâm nhập được ngàn dặm, thì mấy vị Thi vương nhất phẩm dẫn đường kia đều dừng bước lại.

Thất Nguyên Trọng Thủy của nơi này đã biến thành Bát Nguyên Trọng Thủy, ngoại trừ áp lực càng ngày càng mạnh ra, thì còn có cả lực hút mạnh mẽ, ngoài ra còn có vô số viêm hỏa và tia sáng nóng cháy bắn ra, còn có những hạt bụi cuồng bạo không gì sánh nổi.

Toàn thân mấy vị Thi vương nhất phẩm kia đã bắt đầu bốc cháy rồi.

Bọn họ như hóa thành một bó đuốc ở dưới đáy biển sâu vậy.

Kẻ cầm đầu còn nói với vẻ xin lỗi: “Xin lỗi hai vị, chủ thượng nhà chúng ta chờ ở trong nơi sâu nhất, sau khi hai vị tiến lại gần, liền có thể giao lưu.”

Sau đó bọn họ cũng không dám ở lại đây lâu hơn, tất cả đều rời đi luôn.

Mà không chỉ là bốn con Thi vương này, tiểu Tóc Húi Cua đã trực tiếp chui vào cơ thể Sở Hi Thanh, Bạch Tiểu Chiêu cũng trốn vào trong nội giáp của hắn.

Nàng có thể co thân thể lại, chỉ to bằng nắm tay. Đôi cánh như sừng ở sau lưng thì hóa thành lôi đình và cuồng phong vờn quanh người, hoàn toàn không ảnh hưởng đến hình thế.

Tố chất thân thể của hai tên nhóc này vẫn kém một chút, không chịu nổi áp lực và lực lượng Dương viêm ở nơi này.

Tố chất thân thể của Lục Loạn Ly cũng không khác tiểu Tóc Húi Cua là mấy, đã tiếp cận với nhị phẩm thượng, nhưng còn kém một chút.

Nàng cũng rất gian nan.

Nhưng Lục Loạn Ly lập tức lấy Loạn Thiên Tử Kim Chuy ra, dưới sự tăng cường của thần bảo, chém ra một thức ‘cực chiêu Gần Thần’ Phân Băng Ly Tích.

Chỗ đáng sợ của Đại Minh Vương Luân chính là nó sinh sôi liên tục! Nếu như không có người mạnh mẽ phá giải nó, thì chỉ cần Lục Loạn Ly muốn, chiêu thức này có thể kéo dài mấy ngày mấy đêm.

Có một thức này hộ thân, Lục Loạn Ly trở nên thong dong hơn nhiều.

Nàng rất kinh ngạc nhìn nơi sâu xa trong ‘khư tâm’: “Trước kia ta từng xem sách cổ, trong đó có miêu tả ‘khư tâm’. Nói là càng vào sâu, cường độ của vật chất càng cao, lực hút càng mạnh, nơi trung ương quả thực là như mặt trời rơi rụng xuống thế gian.”

“Không ngờ những miêu tả này lại là thật, không giả chút nào. Dưới đáy biển sâu này vốn là nơi cực âm, vậy mà lại xuất hiện một chỗ như này. Nói vậy đây chính là cái gọi cực âm sinh dương, cực dương sinh âm.”

Sở Hi Thanh lại hơi lắc đầu phản đối.

Nơi trung ương này quả thực là hơi giống với mặt trời, nhưng mà còn kém mặt trời chân chính rất nhiều.

Hoàn cảnh nơi này cũng không quan hệ gì với ‘cực âm sinh dương, cực dương sinh âm’ cả.

Sở Hi Thanh nghĩ đến một ít sách cổ của Vô Tướng thần tông và một số truyền thuyết viễn cố trong miệng Thần Xích Hỏa.

Trong truyền thuyết, nơi trung ương hay còn gọi là ‘khư hạch’ này chính là một ‘con mắt’ của Bàn Cổ để lại sau khi tử vong.

Còn có người nói, đây có thể là sản phẩm thất bại khi Bàn Cổ khai sáng ‘Thiên Đạo’, hoặc là mảnh vỡ của ‘Thiên Đạo’ thời đại hỗn độn, cuối cùng bị Bàn Cổ vứt ở nơi này.

Những truyền thuyết này đều rất hoang đường.

Nhưng cũng có truyền thuyết rằng, âm Thần và Dương Thần không phải là hai con mắt của Bàn Cổ hóa thành.

‘Mặt trời’ và ‘Mặt trăng’ chân chính mà âm Thần và Dương Thần thay thế, mới chính là hai mắt của Bàn Cổ.

Ngoài ra, cũng có người suy đoán, mặt trời và mặt trăng giả tạo ở phía trên bầu trời kia, rất có thể là một phần của ‘Thiên Đạo’.

Còn cả ‘Bàn Cổ tinh hồn’ vốn nên có ba hồn bảy vía, nhưng thế gian bây giờ, lại có mười hai cái ‘Bàn Cổ tinh hồn’.

Hai cái thêm ra kia, chính là chất chứa bên trong mặt trời mặt trăng này.

Hai người Sở Hi Thanh bay vào thêm 200 dặm.

Đến nơi này, thức cực chiêu Phân Băng Ly Tích của Lục Loạn Ly đã rất miễn cưỡng. Nhất định phải liên tục rót chân nguyên vào mới có thể cố gắng chống đỡ.

Thân thể của Sở Hi Thanh cũng đã có chút không kiên trì nổi.

Lúc này quanh người hắn xuất hiện một mảnh ánh đao như gương bạc, phản xạ và bẻ gãy tất cả lực lượng bên ngoài, khiến cho áp lực của hai người giảm mạnh.

Nhưng phiền phức chân chính là những hạt bụi nhỏ li ti kia, chúng chỉ nhỏ bằng một phần ngàn vạn của sợi tóc, lại bị lực hút và lực lượng Dương viêm ở nơi này khiến cho gia tốc đến mức tận cùng, cực kỳ cuồng bạo.

Sở Hi Thanh cũng cực kỳ gian nan khi phản xạ nhưng hạt cuồng bạo này.

Cũng may là bọn họ không cần tiến lên nữa.

Hạn Bạt và Hậu Khanh ở hai bên trái phải, từng người hóa thành một cái kén sáng, trôi nổi ở trăm trượng trước mặt bọn họ.

Điều này khiến cho Lục Loạn Ly hơi kinh ngạc, nàng còn tưởng mình sẽ nhìn thấy hai bộ thi thể… cùng lắm là thi thể giống như người sống…

Chương 2196 - Thú vị rồi đây (2)

Lục Loạn Ly lập tức nheo mắt lại, khí cơ của hai vị Thi tổ này rất mạnh, lại còn hòa sâu vào mấy đầu thiên quy. Ngoài trừ khí u ám lúc ẩn lúc hiện kia, thì hai vị này có chút tương tự với Lê Sơn Lão Mẫu.

Hai vị Thi tổ này cũng đi một con đường khác với các thần.

Ánh mắt Sở Hi Thanh lại rơi vào trên cái gọi là ‘khư tâm’ kia.

Trong mắt hắn hiện ra một tia kinh ngạc và kỳ dị.

Sở Hi Thanh xác định không thể nghi ngờ, có sự vật gì đó ở trong này đang cảm hóa mình.

Rất có thể là có quan hệ với Hỗn Độn của hắn.

Khi Sở Hi Thanh đến gần nơi này, hắn đã cảm ứng được thứ gì đó.

Vấn đề là cái ‘khư tâm’ này rốt cuộc là thứ gì?

Khi Sở Hi Thanh đang nghi ngờ không thôi, quan sát cái chùm sáng chói mắt kia, thì một giọng nữ sắc bén như binh khí va chạm chợt vang lên: “Ta chính là Cơ Bạt! Xin lỗi hai vị, vì hai người ta là thân thể tử linh, chỉ có thể dùng phương thức này để gặp mặt.”

Cơ Bạt chính là Hạn Bạt, nàng chính là con gái của Huyền Hoàng thủy đế, đây mới là tên thật của nàng.

Giọng nói của Hậu Khanh thì dầy cộm, nặng nề và khàn khàn: “Ta chính là Hậu Khanh, gặp ta Nhân hoàng đương đại! Thi thể của ta ghê tởm, sợ làm bẩn mắt bệ hạ, mong bệ hạ thứ lỗi.”

Lúc này, ánh mắt của Sở Hi Thanh mới rời khỏi cái gọi là 'khư tâm' kia.

Hắn quả thực rất tò mò với thứ này, muốn tiến vào xem một chút.

Nhưng với tu vị của hắn bây giờ, nhiều nhất là thâm nhập được thêm năm sáu mươi dặm, nhiều hơn thì có khả năng ngã xuống.

Hắn khẽ mỉm cười, ôm quyền với hai cái kén: "Không dám nhận! Trước mặt hai vị, tại hạ chỉ là một vãn bối, cũng không chịu nổi cái danh xưng Nhân hoàng này, hai vị không cần khách khí như vậy."

Hắn còn không phải hoàng đế, miễn cưỡng xem như là một cái chư hầu.

Sở Hi Thanh lại không tự chủ được mà nghĩ thầm, hai vị Tổ thi một nam một nữ quanh năm ở nơi này, sẽ không phát sinh chuyện gì chứ?

Long Khôi có thể yên tâm sao?

"Theo như ta biết, bệ hạ đã làm chủ mười châu, cầm binh hai ngàn vạn. Hơn nữa còn được lòng dân, khí vận sâu dày, xưng hoàng là chuyện sớm hay muộn."

Hậu Khanh tuy ở trong Quy Khư mấy vạn năm, thậm chí là mười mấy vạn năm, nhưng hiển nhiên là vẫn biết chuyện ở bên ngoài.

"Bệ hạ, mặc dù Quy Khư có thể né tránh ý chí của các thần. Nhưng mà trong Quy Khư cũng có tai mắt của bọn họ, vì vậy chúng ta nói ngắn gọn."

Sở Hi Thanh gật đầu: "Mời hai vị!"

Quy Khư đúng là có thể che đậy ánh mắt của các thần, nhưng mà các thần có thể cho phép một nơi nằm ngoài sự tai mắt của bọn họ sao?

Những thần linh bình thường thì cũng thôi, nhưng những Tổ thần và đế quân, một số thần linh mạnh mẽ đều sắp xếp cơ sở ngầm bên trong Quy Khư này.

Đây mới là lý do hắn lựa chọn gặp mặt Mộc Kiếm Tiên ở trong 'Hỗn Độn điện'.

Tại nơi đó, có thể che đậy ý niệm của thần linh, mà không gian bên trong khá nhỏ, bọn họ có thể thăm dò và điều tra trong và ngoài điện, bất kỳ gió thổi cỏ lay nào cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của

Mộc Kiếm Tiên và hắn.

“Chúng ta mời bệ hạ đến đây, là có một chuyện muốn nhờ.”

Giọng nói của Hậu Khanh nặng nề: “Hai người chúng ta cả gan, mời bệ hạ thống nhất Thần Châu xong, thì dùng Điều Đình Tạo Hóa hoặc Điên Đảo âm Dương để nghịch chuyển tính chất âm dương của Vọng Thiên Hống.”

Sở Hi Thanh không khỏi sững sờ khi nghe vậy.

Việc hai vị này nhờ lại có liên quan đến Vọng Thiên Hống, hoàn toàn khác với những gì hắn dự đoán.

Thần sắc hắn hơi kinh ngạc, quét mắt nhìn hai cái kén một chút: “Hai vị có biết Bất Chu sơn và Kiến Nguyên đế đang thử phục chế Vọng Thiên Hống đời đầu không? Hơn nữa đã có thành quả rất lớn.”

Thời điểm này, hai người không cân nhắc chuyện mình có thể rơi vào sự khống chế của người khác, trái lại còn muốn nghịch chuyển tính chất âm dương của Vọng Thiên Hống?

Lúc này, hai cái kén lại rơi vào yên lặng.

Giây lát sau, Hạn Bạt mới nói: “Bệ hạ có chỗ không biết, thật ra Vọng Thiên Hống đời đầu vẫn chưa chết. Nó đang bị trấn áp ở nơi này, chắc hẳn bệ hạ cũng đoán được.”

Con ngươi của Sở Hi Thanh nhất thời co rút lại.

Vọng Thiên Hống đời đầu vẫn chưa chết?

Như vậy vị thiên đế của Bất Chu Sơn và tên bạo quân kia đang chơi đùa cái gì?

…Thú vị rồi đây!

Hai mắt Sở Hi Thanh tỏa sáng, sau đó lại nhíu mày: “Không đúng! Nếu Vọng Thiên Hống đời đầu không chết, vậy các ngươi giấu diếm chúng thần thế nào?”

Vọng Thiên Hống chính là binh khí cho chúng thần chế tạo, chuyên nhằm vào huyết mạch của nhân tộc.

Bọn họ há có thể bị lừa gạt, há có thể không biết Vọng Thiên Hống đời đầu sống hay chết?

Có người nói trong cơ thể Vọng Thiên Hống đời đầu còn có tinh huyết của bọn họ, nếu như lời này là thật, vậy thì càng khó lừa gạt.

Chương 2197 - Thú vị rồi đây (3)

“Việc này chúng ta không tiện giải thích, bệ hạ chỉ cần đến chỗ đó, rồi liếc mắt một cái là sẽ rõ ràng.”

Giọng nói Hạn Bạt hơi phức tạp: “Bệ hạ, Vọng Thiên Hống chính là thần thú do các thần chế tạo, muốn nghịch chuyển âm dương của nó, nhất định phải có lực lượng ngang bằng với chúng thần.”

“Mà thế gian hiện nay, chỉ có Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ tụ tập ý chí của tất cả dân chúng Thần Châu, và cả thiên quy Như Ý của bệ hạ mới có thể nghịch chuyển tính chất âm dương của Vọng Thiên Hống đời đầu…”

“Khoan đã!”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nhíu mày: “Loại Điên Đảo âm Dương ở đẳng cấp này, chỉ sợ là cần mấy vị thuật sư cấp bậc Gần Thần giúp đỡ, với lại còn phải tiêu hao một lượng lớn của cái và long khí. Ta muốn biết lợi ích của việc nghịch chuyển tính chất âm dương của Vọng Thiên Hống đời đầu là gì, có thể giúp các ngươi khởi tử hoàn sinh?”

“Đúng vậy!”

Giọng nói Hậu Khanh như chém đinh chặt sắt: “Bốn người chúng ta và một số người bị dính thi độc của Vọng Thiên Hống đời đầu, đa số đều hoàn thành cực dương sinh âm, nhất định có thể nghịch chuyển sinh tử.”

“Quả nhiên!” Khóe môi Sở Hi Thanh tuy ngậm ý cười, nhưng lại không tỏ ý kiến.

Vì phục sinh cho bốn tên Thi tổ đã chết từ lâu này mà phải trả giá đắt như vậy, liều lĩnh tổn thất vận nước, hắn có điên thì mới đồng ý.

Dù bốn vị Tổ thi này có thể có thực lực như Lê Sơn Lão Mẫu đi nữa.

Dù là Hạn Bạt này là mẫu thân của Cơ Dương, thì Sở Hi Thanh cũng không thể đáp ứng loại chuyện hoang đường này.

Hạn Bạt hiển nhiên là cũng nhận ra ý nghĩ của hắn, nàng giải thích: “Bệ hạ! Chúng ta tìm cách nghịch chuyển tính chất âm dương của

Vọng Thiên Hống đời đầu cũng không chỉ là vì bản thân.”

“Nói câu không thích đáng, bốn người chúng ta tuy đã là thân thể tử linh, nhưng lại có thể dùng một loại hình thức khác để trường sinh vĩnh cửu, hai chữ ‘Sinh Tử’ với chúng ta mời nói, càng nhiều là một loại chấp niệm phải hoàn thành, không quan hệ gì với tính mạng. Nhưng mà Vọng Thiên Hống đời đầu lại cực kỳ quan trọng với khí vật của nhân tộc, thậm chí là sống còn của nhân tộc.”

Sở Hi Thanh vẫn thản nhiên như không, cau mày nói: “Nguyện nghe rõ ràng.”

“Để ta nói đi!” Giọng nói Hậu Khanh khàn khàn: “Bệ hạ, thế nhân chỉ biết thi độc của Vọng Thiên Hống trời sinh đã khắc chế huyết mạch nhân tộc ta, nhưng lại chỉ biết một mà không biết hai. Con thần thú do chúng thần tạo này, thi độc của nó mạnh là do trong thân thể nó có hòa lực lượng huyết mạch và nguyền rủa của các thần; hai là có quan hệ với tính chất âm dương của nó.”

“Vọng Thiên Hống đời đầu là thân thể Cực âm, vì vậy độc tính của nó cực kỳ mãnh liệt, người bị nhiễm phải đề không thể phòng ngự được độc cực âm ăn mòn. Khi đó, kẻ không đủ thực lực sẽ trực tiếp trở thành con rối của nó, bị nó điều khiển.”

“Thực lực mạnh hơn một chút như chúng ta, thì trực tiếp là cực âm sinh dương, trở thành thân thể Cực Dương. Tuy rằng không bị nó khống chế, nhưng cũng sẽ mất lý trí. Khi đó, những độc thi đời đầu như chúng ta đều mất linh trí, đi lại trên thế gian như những xác chết di động, đi qua nơi nào nơi đó đất cằn ngàn dặm, bị thế nhân coi là hạn quỷ, mạnh nhất trong đó chính là công chúa điện hạ.”

Sau khi nói đến đây, hắn hơi dừng lại một chút: “Như vậy nếu chúng ta chuyển đổi thân thể Cực âm của Vọng Thiên Hống thành thân thể Cực Dương thì sẽ xuất hiện tình huống gì?”

Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly không khỏi hai mặt nhìn nhau, hai người đều nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương.

“…Như vậy cái thi độc này cũng sẽ xuất hiện biến hóa tương ứng, lực lượng huyết mạch và nguyền rủa của các thần trong cơ thể Vọng Thiên Hống sẽ có tác dụng ngược lại. Độc tố trong cơ thể Vọng Thiên Hống chính là độc tố trí mạng với bọn họ. Cái binh khí do chư thần chế tạo này, nhất định sẽ thổi lên tiếng kèn tang cho bọn họ.”

Lúc này, giọng nói của Hạn Bạt lại cực kỳ âm lãnh: “Bọn họ nhất định sẽ mất đi tiên thiên thần khu từ thời hỗn độn đến nay, mất đi căn nguyên của lực lượng, tình hình của bọn họ sẽ còn khốn khó hơn chúng ta bây giờ.”

Hậu Khanh lại nói tiếp: “Bệ hạ, chỉ cần bệ hạ đáp ứng chuyện này. Như vậy sau này ngài không chỉ thu được trung thành của bốn người chúng ta, mà bốn người chúng ta còn có thể hỗ trợ bệ hạ luyện hóa Vọng Thiên Hống đời đầu tại thời điểm thích hợp, khiến cho cái thần binh tuyệt thế này trở thành ngự thú của ngài.”

Sở Hi Thanh thầm bật cười.

Hậu Khanh này quả thực là biết vẽ bánh, chỉ hứa suông chứ không làm.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy hứng thú: “Ta muốn biết, 17 vạn năm trước, vì sao các ngươi không cầu Thánh hoàng đời thứ ba?”

Hậu Khanh lại cười khổ một tiếng: “Chúng ta đã làm rồi, nhưng mà Thánh hoàng đời thứ ba không làm nổi. Khi Thánh hoàng bệ hạ xưng đế, nội bộ nhân tộc mới gặp phải một trận kiếp nạn nội loạn, long khí của Thánh hoàng căn bản là không đủ để chống đỡ thuật Điên Đảo âm Dương này.”

“Chỉ có thế gian hiện này, vì Huyết Nhai Đao Quân nên nhân khẩu rất phong phú, vượt xa các đời trước, có lẽ có vài phần hi vọng. Nhưng mà tiền đề là bệ hạ phải được lòng dân, từ đó tụ tập ý chỉ của ngàn tỷ con dân…”

Chương 2198 - Ngu xuẩn

Khi hai người Sở Hi Thanh rời khỏi ‘khư tâm’, Lục Loạn Ly lại không ngừng quay đầu nhìn lại: “Sư huynh, ngươi cảm thấy lời của hai vị kia, chúng ta có thể tin mấy phần?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì bật cười: “Nếu đã nói ‘có thể tin mấy phần’, chứng tỏ Ly nhi ngươi nghi ngờ rất sâu, Ly nhi ngươi nghĩ thế nào? Từ góc độ thuật sư, ngươi thấy lời giải thích của bọn họ có được không?”

“Từ góc độ pháp thuật, thì đúng là có vài phần khả thi. Nghe đồn vì hủy diệt nhân tộc, nên các thần đã giao cho con thú này lực lượng huyết mạch mạnh mẽ nhất, vì vậy nên Vọng Thiên Hống đời đầu mới có thể chống lại Huyền Hoàng thủy đế trong chốc lát, từ đó có cơ hội lây nhiễm tứ đại Tổ thi.”

Lục Loạn Ly ngưng thần suy sư: “Vì vậy nên theo lý thuyết, chỉ cần hoàn thành Điên Đảo âm Dương, thì đích thực là có thể chuyển hóa thi độc của Vọng Thiên Hống trở thành độc chú với huyết mạch của Thần tộc. Chỉ là…”

Lục Loạn Ly hơi dừng lại, nhíu mày nói: “Cái gọi là ‘ngoại tộc không đáng tin’. Bọn họ là Tổ thi, là Tổ thi mấy chục vạn năm rồi. Ta không biết hai vị kia còn nhớ mình đã từng là nhân tộc chúng ta hay không nữa.”

“Nghe ngươi nói kìa, Lê Sơn Lão Mẫu và Mộc Kiếm Tiên cũng không phải nhân tộc, cũng đã sống rất nhiều năm.”

Sở Hi Thanh lắc đầu: “Nhưng chuyện này ta cũng là nửa tin nửa ngờ. Chuyện chuyển đổi tính chất âm dương của Vọng Thiên Hống tiêu hao quá lớn, đến khi đó phải vận dụng quá nhiều nhân lực và vật lực, mà đối với một hoàng triều mới mà nói, đây quả thực chính là đánh cược vận nước, hơn nữa các thần cũng sẽ không ngồi xem, nhất định sẽ ra tay ngăn cản.”

Hắn lại cười một tiếng, trong mắt lộ ra ý trào phúng: “Nếu như ta có thể đẩy lùi các thần, vậy còn cần Vọng Thiên Hống làm gì? Trừ phi bọn họ có phương pháp lừa gạt các thần. Nói chung là cứ tiếp xúc xem đã.”

Nếu như hắn không biểu hiện hứng thú, thì làm sao có thể sai khiến tứ đại Tổ thi và thế lực của bọn họ làm việc cho mình?

Nếu bốn vị Tổ thi muốn mình mạo hiểm lớn như vậy, thế thì bọn họ cũng phải thể hiện chứ?

Bọn họ không thể cứ ngồi mát ăn bát vàng được.

“Chỉ cần ngươi hiểu là tốt rồi.”

Lục Loạn Ly nghe vậy thì cũng nhẹ nhõm, nghĩ thầm Sở Hi Thanh vẫn rất tỉnh táo, không bị mê hoặc bởi bánh vẽ của hai vị kia.

Nàng lại khẽ than thở một tiếng: “Thật ra thì có thể chuyển đổi Vọng Thiên Hống cũng tốt, ta nghe mấy vị thái thượng trưởng lão nói, hai năm sau nhân tộc sẽ có một trận đại kiếp, sẽ đáng sợ hơn ‘cửu cửu thần kiếp’ trước kia gấp trăm lần.”

“Cột chống trời của nhân tộc chúng ta sắp đổ, Thần Châu có thể sẽ trở thành đồ chơi trong lòng bàn tay của chúng thần. Nếu chúng ta có thể nắm giữ Vọng Thiên Hống, nói không chừng còn có thể xoay chuyển cục diện.”

Trước kia, Lục Loạn Ly chỉ là đệ tử thánh truyền của Vô Tướng thần tông, vì vậy không biết chuyện Táng Thiên sắp ma hóa.

Nhưng Trưởng Lão viện cũng nhận định nàng là thành viên quan trọng của tông môn, nên mấy vị thái thượng trưởng lão cũng tiết lộ một hai.

Ánh mắt Sở Hi Thanh lóe lên, nghĩ đến việc mình và Mộc Kiếm Tiên mới âm thầm gặp mặt.

Hắn lại nhớ đến vẻ mặt của Mộc Kiếm Tiên khi mình hỏi vấn đề về 'âm dương một thể'.

Khi đó, vẻ mặt vốn chất phác và thật thà của Mộc Kiếm Tiên lại hiện ra vẻ ngoài ý muốn, thoải mái và mừng rỡ, giống như Lê Sơn Lão Mẫu vậy.

Khi đó Mộc Kiếm Tiên đang cường hóa Cửu Diệu Thần Luân kiếm giúp Sở Hi Thanh, lại nhất thời không khống chế được thần lực, suýt nữa thì bóp nát chín cái phân hồn của hắn.

Nhưng câu trả lời của Mộc Kiếm Tiên cũng giống như Lê Sơn Lão Mẫu… không thể trả lời, không thể nói, đừng hỏi.

"Loạn Ly, ngươi hiểu nhầm một chuyện."

Sở Hi Thanh lại lắc lắc đầu: "Dù chúng ta hoàn thành chuyển đổi tính chất âm dương cuả Vọng Thiên Hống, thì cũng chỉ là nhằm vào phần lớn Thần tộc thôi. Trong đó không bao gồm âm Thần – Nguyệt Hi, Dương Thần – Thái Hạo, và những vị thần không tham dự vào, hoặc là mấy Tổ thần đã ngã xuống…"

Lục Loạn Ly nghe vậy thì nhướng mày, rơi vào suy tư.

Nhưng một cái chớp mắt sau, nàng nhìn thấy Sở Hi Thanh tay đè đao, nở nụ cười đầy thâm ý: "Tuy nhiên! Ta vẫn cảm thấy rất hứng thú. Ngươi nói đúng, nếu có thể lấy được một cái thần binh lợi khí như thế, sẽ rất có ích cho nhân tộc chúng ta, tiền đề là cái giá đó phải nằm trong phạm vi ta có thể chịu đựng."

Sau đó, hắn điều khiển Dục Nhật thần chu hóa thành một đạo kim quang, lao ra khỏi Quy Khư, nhảy vào chín tầng mây, trực tiếp bay về phía Đông Châu.

Trước khi trở về tổng đà Thiết Kỳ Bang, Sở Hi Thanh còn chạy đến mộ Cơ Dương một chuyến.

Hai nơi này vốn không xa, mộ Cơ Dương nằm ở phía bắc quận Thái Sơn, chỉ cách nhau khoảng 1500 dặm.

Sở Hi Thanh đi gặp Cơ Dương, một là để trả những độc châu cướp được từ Bất Chu sơn, hai là đến xin đồ ăn vặt bổ sung dương khí, ba là thảo luận với Cơ Dương về mẹ của nàng là Hạn Bạt, và vị huynh trưởng cùng cha khác mẹ của nàng là Chập Long kia.

Cơ Dương rất vui mừng khi lấy lại được độc châu, cũng rất thoải mái khi cho xúc tu. Nàng múa đao chém một cái, rồi ném hơn 200 cái xúc tu dài 10 trượng đến trước mặt Sở Hi Thanh.

Chương 2199 - Ngu xuẩn (2)

Khi nói đến Hạt Bạn, vẻ mặt Cơ Dương rất phức tạp, nàng vừa bất đắc dĩ, vừa đau thương, vừa xoắn xuýt, lại ngậm lấy một chút kiêng kỵ.

Nhưng rõ ràng là Cơ Dương không muốn nói nhiều về chuyện này, khiến cho bầu không khí có hơi lúng túng.

Nói về Chập Long thì Cơ Dương lại rất phấn chấn. Nhưng lời nói của nàng lại ẩn chứa oán giận, nói đã gần 20 năm mà Chập Long không đến thăm nàng.

Huynh trưởng Chập Long của nàng tuy phần lớn thời gian đều nằm trong trạng thái ngủ say, nhưng vẫn có một hóa thể đi lại trên thế gian.

Cơ Dương lại nhắc khéo đến Vũ Côn Luân, nói đó rất có thể là huynh trưởng Chập Long của nàng. Nói chí hướng cả đời của Chập Long là nghĩ cách xoay chuyển vận mệnh hai tộc nhân và long, thoát khỏi vận mệnh nguyền rủa và nô dịch, kết quả không biết vì sao mà thời gian gần đây hắn luôn làm mấy việc hoang đường khiến người ta không thể hiểu được.

Sở Hi Thanh đã xác định Vũ Côn Luân chính là Chập Long, hắn còn tận mắt nhìn thấy khi ở Cực Đông Băng Thành.

Có lẽ Cơ Dương ở trong mộ quá lâu, tin tức không nhanh lắm, nên chỉ có thể suy đoán.

Nàng hiển nhiên là cũng biết ân oán giữa Sở Hi Thanh và Chập Long, trong lời nói còn hàm chứa ý thăm dò.

Sở Hi Thanh dứt khoát chuyển đề tài.

Hắn đề cập đến mục đích cuối cùng của mình khi đến đây.

Sở Hi Thanh muốn vào tầng thấp nhất trong mộ Cơ Dương, nhìn xem thứ phong ấn ở bên dưới kia rốt cuộc là thứ gì?

Cơ Dương rõ ràng là không tình nguyện.

Nhưng nàng hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn đồng ý.

Thanh thế và địa vị của Sở Hi Thanh bây giờ đã không giống như ngày xưa.

Mặc kệ là võ đạo của bản thân hắn, hay là thế lực và các mối quan hệ của hắn, đều có sức nặng nhất định ở trên bàn cơ mang tên ‘thiên địa’ này.

Vì vậy Cơ Dương cũng cần coi trọng hắn.

Sở Hi Thanh lại tiến vào không gian tầng dưới chót này lần nữa, hắn nhìn cái đại đỉnh ở trung ương một lúc lâu, rồi mới bay ra ngoài với sắc mặt ngưng trọng.

Khi hắn cáo từ rời đi, lại giống như lơ đãng mà hỏi dò: “Nếu như có một ngày, một thân lực lượng cực dương của điện hạ chuyển hóa thành cực âm, thì chứng bệnh của ngươi bây giờ có khỏi không?”

“Cực dương chuyển thành cực âm, cái này sao có thể?”

Cơ Dương đầu tiên là cảm thấy hoang đường, sau đó nàng vẫn trả lời với vẻ hơi chần chờ: “Ta không chắc lắm, có lẽ một nửa bên thân thể sẽ từ từ chuyển sinh, cũng có thể sẽ ta tiến thêm một bước.”

“Thi độc kia vốn là thứ cực âm, tất cả thân thể Bán thần đều chuyển hóa thành cực dương để đối kháng với thi độc. Vì thế nên sẽ xuất hiện biến hóa gì là rất khó đoán được. Chỉ có một điều chắc chắn là, ta nhất định sẽ được lợi ích từ đó.”

“Vậy sao?”

Sở Hi Thanh nhíu mày, thản nhiên hỏi: “Như vậy vị ở bên dưới kia thì sao?”

Cơ Dương nghe vậy thì sững sờ, rồi lập tức gật đầu: “Nếu như có thể chuyển hóa, vậy vị kia cũng có chỗ tốt cực lớn.”

Nàng cảm thấy vấn đề này của Sở Hi Thanh rất kỳ quái.

Nhưng khi nàng còn muốn hỏi rõ ràng, thì Sở Hi Thanh đã cười chắp tay, rồi trực tiếp bay đi.

Nơi này rất gần thành Tú Thủy, vì thế nên hắn cũng lười dùng Dục Nhật thần chu.

Mà thả Cửu Diệu Thần Luân kiếm ra, vừa bay vừa tâm sự nặng nề mà gặm xúc tu.

Lục Loạn Ly thì đứng sau lưng Sở Hi Thanh.

Lục Loạn Ly rất tò mò về thứ nằm ở bên dưới mộ Cơ Dương.

Nàng không được Cơ Dương cho phép, nên không thể xuống xem.

Nhưng khi nàng nhìn thấy dáng vẻ mất tập trung này của Sở Hi Thanh, thì lại sáng suốt không hỏi.

Cái tên Sở Hi Thanh này tuy rất đáng ghét, nhưng vẫn tính là thẳng thắn với nàng.

Hắn không chủ động mở miệng nói, vậy khẳng định là không thể nói.

Thật ra Lục Loạn Ly đoán được thứ bị phong ấn ở bên dưới mộ Cơ Dương, rất có thể là Vọng Thiên Hống đời đầu trong miệng hai vị Tổ thi kia.

Nàng chỉ không thể xác định là Cơ Dương đã làm gì để giấu diếm được tai mắt của các thần.

Vọng Thiên Hống đời đầu quan hệ rất lớn.

Chẳng trách Sở Hi Thanh lại cẩn thận như vậy.

Năng lực nhận biết của những thần linh kia rất mạnh, vì vậy sau khi rời khỏi Quy Khư, Sở Hi Thanh cũng không nhắc đến Vọng Thiên Hống đời đầu nữa, thậm chí còn không dám dùng cách gọi khác.

Lục Loạn Ly cũng vì thế mà sinh ý lạnh.

Nàng không thể tưởng tượng được, một khi các thần biết Vọng Thiên Hống đời đầu không chết, thì sẽ có hậu quả thế nào nữa.

Khi hai người trở về Thiết Kỳ Bang, thì trực tiếp xuyên qua trận pháp, hạ xuống trước đại sảnh, toàn bộ tổng đà liền sôi trào.

Những giáp sĩ đang làm nhiệm vụ, may mắn được nhìn thấy phong thái của Kỳ chủ này, lập tức quỳ trên mặt đất.

“Bái kiến Kỳ chủ”, ‘Kỳ chủ an khang’. ‘Kỳ chủ vạn tuế’… âm thanh vang vọng bốn phía, chỉ chớp mắt đã truyền bá đến xa xa, làm cho mặt đất run rẩy.

Một ít người hầu không có tu vị ở trong tổng đà còn vì thế mà lộ ra vẻ đau đớn.

Tiếng hoan hô như sét đánh này, suýt nữa thì chọc thủng màng nhĩ của bọn họ.

Sở Hi Thanh nhạy cảm phát hiện trong tiếng hoan hô kia, có một ít người đang dùng các loại bí pháp để bí mật quan sát hắn.

Sở Hi Thanh cũng không thèm để ý, mà cất bước đi về sân viện bên trái đại sảnh.

Trước kia hắn rất coi trọng đám nội quỷ này, nhưng bây giờ thì không để trong lòng.

Chương 2200 - Ngu xuẩn (3)

Sở Hi Thanh lấy thiên địa làm hỗn độn, ‘nghi thức’ Hỗn Độn của hắn đã không giới hạn ở Thiết Kỳ Bang, nên không còn quá quan trọng nữa.

Nhưng những người này cũng hơi quá.

‘Danh sách’ của Thiết Kỳ Bang bị đốt ba lần, mãi đến khi Sở Hi Thanh giao thứ này cho Sở Vân Vân bảo quản, thì mới tránh khỏi vận mệnh bị thiêu hủy.

Có điều, sau khi Thiết Kỳ Bang chính thức dựng cờ tạo phản, không chỉ trặng trợn chiêu mộ thanh niên trai tráng, khuếch trương quân đội, mà còn tiếp nhận một phần binh mã của Cực Đông Băng Thành, tính toán ra cũng phải gần 300 vạn binh mã. Ngoài ra còn có các quận binh và châu binh ở Đông Châu, Phì Châu, Ngô Châu, Ninh Châu, Hoài Châu…

Một số thế lực không thể nhét người vào Thiết Kỳ Bang nữa, liền ra tay ở những nơi đó.

Dựa vào Thiết Cuồng Nhân giải thích, Thiết Kỳ Bang bây giờ không có 2000 thì cũng có 1500 1600 gian tế nội quỷ.

Đặc biệt là tổng đà của Thiết Kỳ Bang, nơi này là nhiều nhất.

Có điều, tuy rằng số lượng nội quỷ nhiều hơn rất nhiều, nhưng tình hình bên trong Thiết Kỳ Bang lại không chuyển biến xấu, trái lại còn trật tự và nghiêm mật hơn.

Đây một là do Thiết Cuồng Nhân và hai vị 'Phán Quan' là Thần Quyền và Thiết Diện chỉnh đốn.

Hai là do Thiết Kỳ Bang bây giờ quá lớn, chỉ tính binh mã lệ thuộc đã có hơn 600 vạn rồi, cộng thêm số lượng bang chúng duy trì thống trị ở địa phương, số lượng phải lên đến 700 vạn.

1500 1600 người trong 700 vạn người, quả thực là hạt cát trong sa mạc.

Thật ra Sở Hi Thanh cảm thấy đám nội quỷ này cũng rất tốt.

Những người này đều là tinh anh của các thế lực, năng lực xuất chúng. Bọn họ vì leo lên cao, tiến vào cao tầng của Thiết Kỳ Bang, nên rất tận tâm tận lực.

Tính cách của bọn họ cũng ổn trọng và cẩn thận hơn, không lỗ mãng như rất nhiều người giang hồ, chỉ lập được chút công lao liền muốn lên trời, hoặc là kể công tự kiêu, hoặc là khinh thường bất cẩn.

Lúc này, một đám cao tầng ở tổng đà cũng đi ra nghênh đón.

Nhưng nòng cốt chân chính thì lại không có mấy người.

Khoảng 10 ngày trước, 900 vạn đại quân của Đại Ninh bỗng nhiên vượt sông tấn công.

Bọn họ chia thành 23 quân đoàn, phân công nhau vượt sông ở phòng tuyến sông Thần Tú và sông Thiên Hoài.

Tương Châu và Hán Châu ở phía đông, cũng có 200 vạn đại quân xuôi dòng sông Thần Tú đánh xuống.

Thiết Kỳ Bang bây giờ, bao quát cả mấy người Chu Lương Thần, Kế Tiễn Tiễn, Lưu Nhược Hi, Thiết Tiếu Sinh… hầu như tất cả cao thủ đều đi ra tiền tuyến.

Bây giờ tổng đà chỉ có Thiết Cuồng Nhân và Kiếm Tàng Phong chủ trì.

Vì vậy, khi Sở Hi Thanh trở lại tổng đà, hắn chào hỏi hai người Kiếm

Tàng Phong và Thiết Cuồng Nhân xong, liền bước về phía cái viện ở bên trái.

Bên đó mới xây một phòng khách, đặt tên là ‘Xu Mật Sảnh’, dùng để nghị sự.

Khi Sở Hi Thanh đi vào trong sảnh, liền nhìn thấy một cái sa bàn cực lớn ở trung ương.

Cái sa bàn này dài rộng hơn 10 trượng, phía trên chính là bản đồ của toàn bộ Thần Châu.

Cái bản đồ này cực kỳ tường tận, phóng tầm mắt nhìn qua, có thể thu hết tất cả địa hình của 36 châu, tất cả dãy núi sông nước vào trong mắt.

Ánh mắt Sở Hi Thanh rơi vào những lá cờ nhỏ ở trên sa bàn.

Tận hơn một ngàn cái cờ xanh cờ đỏ cắm lít nhít ở quanh sông Thần Tú và sông Thiên Hoài.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua, sau đó ánh mắt hiện ra vài phần ý cười: “Chúng ta đoạt lại quận Thông rồi? Không hổ là Cuồng Đao Băng Liệt – Thủy Thương Lãng.”

Quận Thông có một thành lớn ở bờ nam sông Thiên Hoài, cashc mặt sông khoảng 700 dặm.

Ba ngày trước, Kế Tiễn Tiễn báo cho hắn biết, quận thành này đã rơi vào tay địch.

Có người nói khi binh mã Đại Ninh lâm thành, bên trong quận thành đã phát sinh nội loạn, trong ngoài liên thủ đánh hạ cái thành này.

Không ngờ hôm nay hắn trở về, thi quận thành này đã trở lại tay bọn họ.

“Sáng hôm nay mới lấy lại.”

Thiết Cuồng Nhân khoanh tay trước ngực, sắc mặt nghiêm túc lạnh lẽo.

Giọng nói của hắn cứng rắn không chút tình cảm nào: “Thủy tướng quân vốn muốn dụ địch, chuẩn bị dùng thành này dụ địch xâm nhập, rồi vây giết kẻ địch.”

“Nhưng sau khi lấy được quận thành, triều đình bắt đầu chỉnh binh chứ không tiến, chỉ nghỉ ngơi tại chỗ. Thủy tướng quân không thể không phát động sớm hơn, vì vậy chiến công không nhiều, chỉ tiêu diệt được khoảng 17.000 người.”

“Nhìn ra rồi.”

Sở Hi Thanh nhìn Thiết Cuồng Nhân một chút, lúc này mới quét mắt nhìn toàn cục, suy tư nói: “Bọn họ một mặt là phân tán binh mã, đề phòng quyết chiến quy mô lớn; một mặt là xây dựng phòng tuyến, ý đồ đóng trại và tập kết ở bờ phía nam. Nhưng mà ta vẫn thấy rất kỳ lạ.”

Triều đình bây giờ căn bản là không có tiền vốn để vượt sông tác chiến.

Thiết Kỳ Bang của hắn bây giờ dù mới nổi không đến ba năm, vẫn thiếu binh thiếu tướng.

Nhưng 300 vạn binh mã của Băng Thành lại là tinh binh bách chiến, là tường đồng vách sắt của Thiết Kỳ Bang bây giờ.

Còn cả hai người Thủy Thương Lãng và Cung Vô Cấu đã lấy Thần Sách Đô làm trụ cột, huấn luyện 60 vạn ‘Thiên Hoái quân’, sức chiến đấu cũng không tầm thường.

Bọn họ còn có lượng lớn quận quân và châu quân, chọn lựa được 50 vạn binh mã tinh nhuệ ở trong đó.

Ngoài ra, Thiết Kỳ Bang còn tự chọn và huấn luyện ra hơn 30 vạn binh mã.

Những quân đội này thừa sức phòng thủ.

Chương 2201 - Ngu xuẩn (4)

Vì vậy trong vòng 10 ngày này, triều đình đã tổn thất gần 70 vạn binh mã. Phần lớn đều chết khi vượt sông.

Hiện giờ chỉ có ba bộ quân mã của triều đình đứng vững ở bờ nam sông Thần Tú và sông Thiên Hoài.

Nhưng mà, những người này làm thế nào cũng không thể đối kháng được với Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh.

Bọn họ chỉ có thể nhảy nhót nhất thời, một khi Sở Hi Thanh chạy về, những người này còn không có cơ hội rút về bờ bắc.

Vì vậy Sở Hi Thanh rất khó hiểu, khi Kế Tiễn Tiễn truyền tin cho hắn, Sở Hi Thanh còn nghi ngờ vị thái sư kia điên rồi, triều đình không phòng thủ ở bên bờ bắc, trái lại còn hưng sư động chúng, mạo hiểm vượt sông tác chiến để làm gì.

Cái này không giống với phong cách của thái sư Độc Cô Thủ.

Vị thái sư này xưa nay đều coi trọng tính mạng của tướng sĩ dưới trướng, cho nên mới rất được lòng quân.

Hay alf triều đình có biện pháp ngăn cản hắn về Đông Châu?

Sở Hi Thanh còn cân nhắc đến Sở Minh.

Chẳng lẽ Kiến Nguyên đế đã hoàn thành bộ thi khôi này rồi? Có sức lực bình định rồi?

Nhưng mà thời gian không đúng, Sở Minh vẫn cần thêm thời gian.

Sở Hi Thanh dự đoán là ít nhất phải thêm một tháng nữa, thì bộ thi khôi này mới có thể xuất thế.

Sở Hi Thanh vừa suy nghĩ vừa quay đầu hỏi Kiếm Tàng Phong: "Kiếm sư huynh, ngươi thấy thế nào?"

Vị sư huynh này là đại trí giả ngu, rất khiêm tốn, bây giờ lại là thừa tướng của hắn, Sở Hi Thanh rất coi trọng ý kiến của hắn.

"Rất dễ đoán, ta cho rằng Kiến Nguyên đế đang muốn chuyển sự chú ý của ngươi."

Kiếm Tàng Phong phóng tầm mắt nhìn về phía bắc, trong mắt lại hiện ra ánh sáng lộng lẫy: "Ta đã vận dụng tất cả tài nguyên để điều tra, chắc hẳn là sắp có tin tức."

Khi hắn vừa nói hết lời, một vệt kim quang liền bay đến.

Đó là một thanh Càn Khôn phi kiếm, Kiếm Tàng Phong liền bật cười một tiếng: "Ngươi xem, nói đến là đến."

Hắn liếc mắt nhìn tin phù trên tay một cái, lập tức nhíu chặt lông mày, đưa tin phù cho Sở Hi Thanh: "Đại La Nghĩ tộc từng gây loạn Lương Châu hơn 800 trước đã thoát khỏi phong ấn, có người nói phía bắc Lương Châu trùng quân như mây, che kín bầu trời, bách tính tử thương khoảng 20 vạn! Còn có vô số người bị bọn họ cướp đi, tạm thời khó có thể tính toán."

Lục Loạn Ly đứng bên cạnh Sở Hi Thanh nghe vậy thì tức giận, lửa giận và sát ý trong mắt như hóa thành thực chất: “Bạo quân! Nên bầm thây vạn đoạn!”

800 năm trước, sau khi Huyết Nhai Đao Quân ép đám Đại La Nghĩ tộc kia trở về ‘Vạn Quật sơn’, còn cố tình mời mấy vị thuật sư xuất chúng nhất đương đại đến, để gia cố phong ấn của Đại La Nghĩ tộc.

Vì vậy nên trừ phi đám sâu này lấy được Đại La Huyết Ấn do các đời Nhân hoàng bảo quản, bằng không thì làm thế nào cũng không thể thoát khỏi phong ấn.

Sở Hi Thanh thì quay đầu nhìn nhau với Kiếm Tàng Phong một chút.

Hai người đều nhìn ra vẻ ngờ vực trong mắt đối phương.

Cái này vẫn không đúng.

Kiến Nguyên đế trả giá đắt như vậy, chỉ để giúp đám Đại La Nghĩ tộc này?

Tên cẩu hoàng đế này lại quên mình vì người sao?

Sở Hi Thanh lập tức lắc đầu: “Loạn Ly, ngươi ở lại đây, coi chừng Tương Châu và Hán Châu giúp ta!”

Hắn vừa nói hết câu, liền tay đè đao đi ra khỏi đại sảnh.

Mặc kệ Kiến Nguyên đế định làm gì, hắn bắt buộc phải chạy đến tây bắc một chuyến.

Có thể nói đây là dương mưu, dù Sở Hi Thanh biết rõ có vấn đề, thì cũng không thể không đến Lương Châu.

Thiết Kỳ Bang bây giờ vẫn rất tốt, ngay ngắn rõ ràng.

Chỉ có Tương Châu và Hán Châu ở phía tây là để Sở Hi Thanh hơi không yên tâm.

50 vạn binh mã của triều đình, và 160 vạn binh mã của Tương Vương đang đóng quân ở thượng du sông Thần Tú, bọn họ thậm chí còn có một nhánh thủy sư 35 vạn người.

Hiện giờ, mấy người Chu Lương Thần, Kế Tiễn Tiễn, Diệp Tri Thu và mấy ‘Long vệ’ của Sở Hi Thanh đều đang ở phía đó, giằng co với đại quân của triều đình.

Binh mã trên lục địa của bọn họ có hơi thua kém, nhưng thủ thành là không có vấn đề.

Thủy sư thì bọn họ còn hơn một bậc, dù sao tinh hoa của thủy sư Đại Ninh đều nằm ở trung và hạ du. Hiện giờ hoặc là được Thiết Kỳ Bang mời chào, hoặc là bị tiêu diệt sạch.

Vì vậy mặc kệ là tố chất binh lính hay là chất lượng thuyền, thì thủy sư của bọn họ đều không kém, thậm chí số lượng cao thủ còn chiếm ưu thế.

Vấn đề là mấy cái ‘Long vệ’ này, và cả những cao thủ nhị phẩm tam phẩm mà bọn họ mới mời chào gần đây… đại đa số đều không đáng tin cậy.

Hiện giờ chỉ có Lục Loạn Ly tọa trấn thì Sở Hi Thanh mới có thể yên tâm.

“Sờ sư… hừ hừ! Kỳ chủ đại nhân!”

Kiếm Tàng Phong gọi Sở Hi Thanh lại: “Thần Ý Xúc Tử Đao không phải vạn năng, đám Nghĩ tộc kia biết ngươi có Thần Ý Xúc Tử Đao, nhưng vẫn chạy ra khỏi phong ấn, hiển nhiên là đã có chuẩn bị.”

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, liền nhảy lên Dục Nhật thần chu.

Thần Ý Xúc Tử Đao đúng là không phải vạn năng, nhưng lại thừa sức ứng phó với đám Đại La Nghĩ tộc này.

Hắn sẽ để cho đám sâu kiến này biết, chúng nó chạy ra khỏi phong ấn vào thời điểm này, chính là ngu xuẩn như thế nào.

Chương 2202 - Quá muộn

Thành Vọng An, Tây Sơn.

Tại một không gian rộng lớn ở dưới lòng đất.

Quốc sư Vũ Côn Luân đang đứng nhắm mắt suy tư ở giữa một tòa đại trận.

Dưới chân hắn là một tòa trận pháp khổng lồ tám cạnh, đường kính phải đến hai mươi dặm.

Bên trong trận pháp này có tận 108 cái lao tù màu đỏ rực. Bên trong mỗi một cái lao tù, đều là một con Cự linh cao khoảng 80 đến 150 trượng.

Mọi người đều biết, Cự linh cao quá 80 trượng, cơ bản đều là Cự linh nhất phẩm; vượt qua 130 trượng, đều đã bước vào hàng ngũ Siêu Phẩm.

Lúc này, chúng lại bị nhốt trong lồng, không thể động đậy.

Những Cự linh này đều bị xiềng xích màu đỏ trói chặt, toàn thân đều bị đóng đinh to gần một thước, trong miệng lại bị nhét một quả cầu sắt cực lớn.

Bắp thịt toàn thân chúng căng phồng, hiển nhiên là đang ra sức giãy dụa, nhưng thủy chung là không thể thoát khỏi, thậm chí còn không thể phát ra âm thành, chỉ có những tiếng 'ục ục' truyền ra từ cổ họng.

Nếu Sở Hi Thanh chạy đến nơi này, hắn sẽ phát hiện đây chính là nơi Sở Phương Ca thi triển Điên Đảo âm Dương cho mình.

Vũ Côn Luân đã tìm thấy nơi này cách đây không lâu, rồi cải tạo thành trận pháp để phục chế Vọng Thiên Hống đời đầu.

Hiện giờ, Vũ Côn Luân lại cảm thấy một nỗi bất an không tên.

Dù sao thì hắn cũng đang phục chế Vọng Thiên Hống đời đầu, thứ đã khiến cho nhân tộc Thần Châu suýt nữa bị tuyệt diệt.

Vũ Côn Luân khó tránh khỏi nghi ngờ bản thân, mình làm như vậy có chính xác hay không?

Giây lát sau, Vũ Côn Luân chợt thở một hơi, ánh mắt dần dần kiên định.

Muốn đối kháng với các thần, lực lượng của tứ đại Tổ thi là không thể thiếu.

Đó là bốn vị Tổ thi đi con đường 'nội thiên địa', có sức chiến đấu thần linh thượng vị.

Chỉ có mượn lực lượng của bọn họ, Kiến Nguyên đế mới có thể bình định Thần Châu, hoàn thành đại nghiệp bắc phạt mà Huyền Hoàng thủy đế chưa thể thành công.

Nhưng vào lúc này, Kiến Nguyên đế lại bay xuống bên cạnh.

"Quốc sư, có thể bắt đầu rồi."

Kiến Nguyên đế đứng lơ lửng phía trên trận pháp: "Đại La Nghĩ tộc thoát vây, Sở Hi Thanh đã chạy đến Lương Châu.”

Sau đó hắn quét nhìn chung quanh với vẻ kinh ngạc: “Đây chính là đầu nguồn máu thịt mà quốc sư đã nói? Quốc sư kiếm từ đâu vậy?”

Nơi vậy, cái này không giống với tưởng tượng của hắn.

Kiến Nguyên đế còn cho rằng Vũ Côn Luân sẽ bắt giữ thanh niên trai tráng và một ít võ tu nhân tộc, dùng để làm máu thịt cho Vọng Thiên Hống.

Dù sao thì đám Cự linh Bất Chu sơn kia cũng đã làm như vậy.

Mọi người đều biết, nhân tộc kế thừa trí tuệ của Bàn Cổ, là ‘vạn vật chi linh’, là tế phẩm tuyệt vời nhất.

Tế phẩm này cũng rất dễ kiếm, không nói đến vô số kẻ không hộ tịch không hộ khẩu ở các nơi hoang dã, mà chỉ ở phía bắc thành Vọng An, cũng có mấy chục vạn lưu dân rồi.

Chỉ cần bọn họ chú ý một chút, gom góp 10 vạn 8 vạn là dễ như trở bàn tay.

Mấu chốt là Vũ Côn Luân lấy nhiều Cự linh như vậy ở đâu ra?

Phải biết, dù là Bất Chu sơn thì cũng chỉ có khoảng 200 Cự linh nhất phẩm thường trú thôi.

Mà chín cái lao tù ở trung ương lại làm cho Kiến Nguyên đế hoảng sợ.

Cự linh bên trong đều cao hơn 130 trượng… đây chính là chín con Cự linh Siêu Phẩm!

“Bẩm bệ hạ, đây là tích lũy vạn năm nay của thần.”

Vũ Côn Luân thản nhiên trả lời: “Hóa thể của thần quanh năm đi lại trên thế gian, tìm kiếm các loại phương pháp đối kháng với Cự linh, rất nhiều bí thuật của thần đều cần dùng đến máu thịt, cho nên chỉ cần có cơ hội thích hợp, là thần sẽ bắt giữ cường giả Cự linh, nuôi dưỡng bọn chúng.”

“Những Cự linh này sống rất lâu, Cự linh nhất phẩm sống hơn vạn năm cũng không phải chuyện lạ. Chỉ cần cho bọn họ chút đồ ăn là được.”

“Thì ra là vậy!”

Kiến Nguyên đế lập tức thoải mái, sau đó hơi cau mày: “Chỉ là…”

Cự linh Bất Chu sơn là dùng máu thịt của nhân tộc làm trụ cột, để phục chế Vọng Thiên Hống.

“Bệ hạ không cần lo lắng, ta không chỉ phá giải pháp môn phục chế của bọn họ, mà còn cải tiến trên trụ cột đó.”

Vũ Côn Luân chắp tay sau lưng: “Vọng Thiên Hống vốn là thần thú được dung hợp máu của chư thần, chúng ta dùng máu thịt của Cự linh nhất phẩm, chỉ càng mạnh hơn. Đương nhiên, nó vẫn chỉ là hàng nhái, cần bù đắp từ từ.”

Lúc này Kiến Nguyên đế mới yên tâm, hắn nở nụ cười: “Quốc sư làm việc, trẫm sao lại không yên tâm?”

Hắn nghĩ như vậy cũng tốt, dùng máu thịt cao thủ Cự linh tế luyện Vọng Thiên Hống thì có hơi lãng phí.

Nhưng sẽ bí mật hơn, có thể giấu diếm được đám thần tông và ma môn kia.

Sau này cũng tiện hơn, sẽ không khiến cho một số kẻ tự xưng là hiệp nghĩa tức giận, dẫn đến biến số.

Kiến Nguyên đế bay xuống dưới: “Nếu đã chuẩn bị xong xuôi, vậy thì bắt đầu thôi.”

Vũ Côn Luân lại liếc mắt nhìn về phía cửa hang với vẻ ngờ vực.

Kiến Nguyên đế cũng liếc mắt nhìn theo, liền lắc đầu giải thích: “Tông tiên sinh không đến, hắn đi tọa trấn Kế Châu rồi.”

“Kế Châu?” Vũ Côn Luân không khỏi lấy làm kinh hãi, sau đó bừng tỉnh: “Tông tiên sinh đi Kế Châu là đề phòng Tần Mộc Ca? Chẳng lẽ bệ hạ có hành động lớn gì sao?”

Kiến Nguyên đế cười ha ha: “Trẫm vất vả lắm mới sử dụng quân cờ Đại La Nghĩ tộc này, nếu như chỉ để thu hút sự chú ý của Sở Hi Thanh và các thần tông ma môn kia thì quá lãng khí rồi, vì vậy trẫm còn chuẩn bị thêm cho hắn một món quà.”

“Cái gọi là đến mà không chào thì không phải lễ, hai tháng trước hắn xông vào Vọng An, trẫm há có thể không đáp lại?”

Chương 2203 - Quá muộn (2)

Kiến Nguyên đế chắp tay sau lưng, vẻ mặt tự phụ: “Một cái là Tương Vương, vị hoàng thúc kia của ta có vẻ như ngoan ngoãn ở đất phong, nhưng thật ra là có ý phản, mưu đồ gây rối. Bây giờ tuy hắn hưởng ứng lệnh khởi binh của triều đình, nhưng lại chỉ dừng binh ở thượng du chứ không đánh. Thật ra cũng là ủng binh tự trọng, muốn cắt cứ hai châu Hán và Tương.”

“Nhưng lần này ta đã cho hắn thêm ba quận làm đất phong, cũng cho hắn danh nghĩa ‘Sử Trì Tiết, đô đốc quân sự các châu Phì, Đông, Ngô, Tương, Ninh, Hoài, Hán’. Phủ Tương Vương âm thầm liên lạc với không ít cao thủ, thực lực không kém hơn mấy đại thần tông kia là bao, ngày xưa trẫm còn phải kiêng kỵ ba phần, lần này cũng có thể cho Sở Hi Thanh một niềm vui bất ngờ.”

“Một cái là Lương Châu, trẫm đã tiết lộ hành tung của Sở Hi Thanh, Lương Châu là nơi hắn nhất định sẽ đến. Song lần này đối thủ của Sở Hi Thanh không chỉ là Đại La Nghĩ tộc.”

“Đại La Nghĩ tộc có vô số cường giả, hơn nữa chỉ cần tu luyện đến Siêu Phẩm thì có thể bất tử bất diệt. Chúng có sẽ suy yếu, sẽ chết già, nhưng không thể chết dưới binh qua. Vì vậy nên mạnh như Thánh hoàng đời thứ ba và Huyết Nhai Đao Quân cũng chỉ có thể phong ấn, mà không thể diệt trừ.”

“Đao đạo và tu vị của Sở Hi Thanh còn kém xa Huyết Nhai, muốn trấn áp thì khó như thế nào chứ? Hắn chỉ cần lộ chút sơ hở, như vậy hôm nay chính là ngày chết của hắn, những người kia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này.”

Thật ra hắn còn phái sứ giả đi thuyết phục Bồng Lai Bất Dạ Thành, nhưng đám thương nhân kia đều là không thích thỏ không thả ưng, rất khó thống nhất ý kiến trong thời gian ngắn, tạm thời không hi vọng.

Vũ Côn Luân lại khẽ cau mày: “Bệ hạ, ngày xưa Đại La Nghĩ tộc làm loạn thiên hạ, hầu như ăn sống một phần ba nhân khẩu của Thần Châu, bệ hạ không thể quá mức.”

Hắn đồng ý để đám Đại La Nghĩ tộc kia tạm thời thoát vây, nhưng tiền đề là để truyền nhân của Thần Ý Xúc Tử Đao là Sở Hi Thanh đi trấn áp.

“Trẫm biết, bỏ mặc Đại La Nghĩ tộc thoát vây, thực ra là kế sách bất đắc dĩ.”

Kiến Nguyên đế mỉm cười: “Cái này không phải còn quốc sư sao?

Mộng Huyễn chi pháp của quốc sư cũng có thể khắc chế đám Đại La Nghĩ tộc kia. Trẫm biết ngày xưa Thánh hoàng đời thứ ba phải dựa vào lực lượng của quốc sư mới bình định được đám Nghĩ tộc này. Có quốc sư ở đây, đoán chừng là không sao.”

Trong mắt của hắn đang hiện ra từng tia sắc bén và lạnh lẽo.

Theo Kiến Nguyên đế, mối họa Sở Hi Thanh này còn uy hiếp nhiều hơn Đại La Nghĩ tộc gấp trăm lần, khiến cho hắn ăn không ngon, ngủ không yên.

Nếu phục chế Vọng Thiên Hống đời đầu không phải là một bước then chốt để hắn thành tựu bất hủ, thì hắn nhất định sẽ đích thân chạy đến Lương Châu, dùng tất cả lực lượng cuối cùng để giết chết Sở Hi Thanh.

Vũ Côn Luân thì lại than khẽ.

“Bệ hạ chú ý, ta sẽ bắt đầu!”

Hai tay hắn bắt quyết, bắt đầu tập trung vào vận chuyển trấn pháp.

Phục chế Vọng Thiên Hống là một chuyện rất phiền phức.

Đặc biệt là phục chế Vọng Thiên Hống tiếp cận với đời đầu.

Dựa theo Vọng Thiên Hống dự tính, dù bọn họ thuận lợi thì cũng cần ít nhất là năm sáu ngày mới có thể hoàn thành.

Lần này, bọn họ vất vả lắm, mới chuyển tầm mắt của mọi người ra khỏi thành Vọng An, tranh thủ được cơ hội ngắn ngủi này. Vì vậy nên nhất định phải hoàn thành việc này, phòng ngừa biến cố.

Kiến Nguyên đế nghe vậy thì cũng trở nên nghiêm túc.

Hắn cắt uyển mạch của mình, đưa một lượng lớn máu tươi của mình vào trong trận.

Khoảng tầm 200 cái hô hấp sau, toàn bộ trận pháp đều tỏa sáng.

Đám Cự linh trong trận thì lại bị một luồng sức mạnh khổng lồ nghiền ép, tất cả đều nổ tung, hóa thành sương máu tung bay ở bên trong trận.

Mà lúc này, hai người quân thần đang tập trung vào phục chế Vọng Thiên Hống, nhưng bọn họ lại không chú ý đến một bóng người đang đứng ở trong một góc.

Đó là một cô gái xinh đẹp xuất trần, mặc áo trắng và bung một chiếc dù.

Đó chính là ‘Thanh Tịnh chi chủ’ Thần Tịnh Ly, nàng đứng tại đó, không hề che dấu.

Nhưng mà để người ta kỳ lạ chính là, mặc kệ là Vũ Côn Luân hay Kiến Nguyên đế thì đều không phát hiện sự tồn tại của nàng.

“Phổ Thiên, ta chỉ cần nhỏ thuốc trong chai nước này vào trong trận là được đúng không? Ngươi chắc chứ? Ta cảm thấy nguyên lực bên trong nước thuốc này cực kỳ tinh khiết, há không phải là để vị Nhân hoàng này được lợi sao?”

Thần Tịnh Ly vừa nói chuyện vừa nhỏ nhũ dịch màu trắng vào trong trận.

“Nhân tộc có câu, muốn lấy thì nhất định phải cho đi trước!”

Tiếng nói của Thần Phổ Thiên vang lên bên tai Thần Tịnh Ly: “Trong nước thuốc có ẩn chứa độc tố do ‘Vạn Độc chi chủ’ tự tay điều chế. Kiến Nguyên đế sử dụng Vọng Thiên Hống này càng nhiều, thì thi độc trong cơ thể càng nhiều, mãi đến khi hắn hoàn toàn trở thành một bộ độc thi.”

Hắn nói đến đây, bỗng nhiên cười khẽ: “Chuyện này rất thú vị, chủ của nhân tộc Thần Châu lại là ‘Vạn thi chi hoàng’. Tiếp đó sẽ phát sinh biến hóa như thế nào? Ta rất chờ mong.”

Thần Tịnh Ly lại nhìn về phía tây với vẻ không cam lòng.

Kiến Nguyên đế nói không sai.

Hôm nay vốn là cơ hội tuyệt vời để giết chết Sở Hi Thanh.

Nhưng nàng lại nhất định phải ở chỗ này, phá hư mưu đồ của con Chập Long này.

Thần Tịnh Ly phát ra một tiếng thở dài.

Hiện giờ nàng chỉ có thể hi vọng vào đám Đại La Nghĩ tộc kia thôi.

Không cầu bọn họ giết chết Sở Hi Thanh, chỉ có thể kéo dài thời gian của Sở Hi Thanh năm ngày, ba ngày là tốt rồi.

Mà lúc này, tại trên không trung của khu vực Tây Sơn này, Tinh Thần Đại Pháp Sư – La Hán Tông đang nhìn xuống phía dưới lòng đất với thần sắc quái dị.

Bên này phòng ngự rất nghiêm, có mười vạn cấm quân canh giữ, có có một lượng lớn trận pháp và cao thủ đại nội.

Pháp thuật của La Hán Tông không thể dòm ngó tình hình bên trong, cũng không biết quốc sư và Kiến Nguyên đế đang làm gì.

Có điều…

Ánh mắt của La Hán Tông lại chuyển về tòa lăng Bá Võ Vương vốn nên bị bỏ đi kia.

Quốc sư không ở đó, dường như còn không rảnh quan tâm đến việc khác nữa.

Như vậy, hắn có thể trắng trợn làm một số việc rồi.

Nhiệm vụ Sở Hi Thanh giao cho hắn lại càng chặt chẽ và sẽ không có sơ hở nào.

Thậm chí còn có thể thử trộm một ít ‘Huyết nguyên’ nồng nặc ở phía dưới, dùng để cường hóa bộ thi khôi bên trong lăng Bá Võ Vương kia.

Hai nơi này, vốn là tiết điểm âm dương của hai địa mạch bên dưới Tây Sơn.

Hắn trộm một chút cho Sở Mính, vấn đề không lớn.

Chương 2204 - Quá muộn (3)

Gần như cùng một thời gian, trên ‘Vọng Giang lâu’ có 17.000 năm lịch sử ở thành Thiên Hán, Hán Châu.

Tương Vương – Huyền Kiến Văn cau mày, do dự nhìn vào thánh chỉ ở trong tay mình.

Mà đối diện hắn chính là Tiếu Hồng Trần vừa mới khôi phục.

Thần sắc Tiếu Hồng Trần bình tĩnh, thong dong tự nhiên châm rượu.

“Tương Vương điện hạ, bệ hạ rất coi trọng ngài, đô đốc bảy châu Phì, Đông, Ngô, Tương, Ninh, Hoài, Hán, cộng thêm đất phong năm quận Tương Châu của điện hạ, bệ hạ đã giao gần nửa cái Giang Nam này cho ngài rồi.”

Giọng nói hắn dụ dỗ từng bước: “Hiện giờ, toàn bộ triều đình đều đang chờ mong điện hạ dẫn quân quét sạch phản tặc.”

Vị thân vương ở đối diện lại cười khổ một tiếng, cất quyển trục đi.

“Bệ hạ đúng là làm khó ta, ai chẳng biết Thần Ý Xúc Tử Đao của Vô Cực Đao Quân có thể đối đầu vạn quân, mà Thiết Kỳ Bang và hai ngàn vạn binh mã của phủ đại tổng quản bắc vực và Vô Tướng thần tông cũng là cao thủ như mây.”

“Cô hưởng ứng lệnh hiệu triệu của bệ hạ, chiêu mộ binh mã và kiềm chế cánh của Thiết Kỳ Bang thay triều đình, đó đã là tận lực rồi. Còn dẫn quân… hôm nay Cô xuất binh, ngày mai đầu người liền rơi xuống đất.”

“Không biết điện hạ đã nghe nói đến Đại La Nghĩ tộc chưa?”

Tiếu Hồng Trần vừa nói vừa đặt một chén rượu ở trước mặt Tương Vương.

Hắn quan sát vẻ mặt của Tương Vương, thấy đối phương đang cân nhắc, thì biết ngay là đối phương cũng biết Đại La Nghĩ tộc.

Tiếu Hồng Trần cười khẽ một tiếng: “Mấy ngày trước, không biết vì sao mà Đại La Nghĩ tộc đột nhiên thoát vây. Điện hạ cũng biết tính nết của đám thần tông như Vô Tướng thần tông rồi đấy, bọn họ tự xưng là danh môn chính đạo, luôn coi chuyện thiên hạ là nhiệm vụ của mình, chắc chắn sẽ không ngồi xem. Sở Hi Thanh thân là truyền nhân của Huyết Nhai Đao Quân, càng không thể ngồi yên không để ý đến Đại La Nghĩ tộc.”

“Vì vậy chúng ta xác định Sở Hi Thanh chắc chắn sẽ đến Lương Châu, dự tính là mười ngày nửa tháng sẽ không thể trở về, thậm chí có thể kéo dài đến mấy tháng.”

“Mà ở phía đông, ngàn vạn đại quân của triều đình cũng đã xuôi nam, kiềm chế tất cả chủ lực của Thiết Kỳ Bang, chỉ cần điện hạ xuôi nam, liền có thể quét ngang hạ du, lấy lại hai châu Đông và Phì. Đây là cơ hội có một không hai, cũng chính là thời cơ để điện hạ xuất binh, kính xin điện hạ quyết đoán.”

“Có lẽ giống như Tiếu đại nhân nói, nhưng mà sau đó thì sao đây?”

Tương Vương lắc đầu, đáy mắt hiện ra ý châm biếm: “Có lẽ Cô có thể lấy được Thiết Kỳ Bang, nhưng sau đó chỉ cần Sở Hi Thanh một người một đao đến đây, liền có thể chém chết Cô dưới đao. Huống hồ trong tay Cô không có tiền lương, chiêu mộ 150 vạn binh mã đã là cực hạn, nào có sức lực đông chinh?”

“Bệ hạ có lời, chỉ cần điện hạ xuất binh, điện hạ có thể dùng phủ khố của Tương Châu và Hán Châu. Ngoài ra, quan phủ các nơi như Sở Châu, Thục Châu, Xuyên Châu cũng sẽ ủng hộ hết mình.”

Tiếu Hồng Trần thản nhiên nhìn nhau với Tương Vương, giọng nói cực kỳ chân thành: “Bệ hạ có lời chuyển cáo cho điện hạ, tu vị của tên phản tặc Sở Hi Thanh kia càng ngày càng cao, quân lực dưới trướng của hắn cũng đang tăng nhanh. Nếu tiếp tục như vậy, không đến ba năm, tên phản tặc kia sẽ thành thế. Đến khi đó toàn bộ Thần Châu này, không còn là của Huyền gia nữa.”

Hắn thấy Tương Vương suy tư, khóe môi nhất thời cong lên: “Ngoài ra, bệ hạ cũng tin tưởng năng lực của điện hạ, bệ hạ nói ngài là người có thiên tư trác tuyệt nhất của hoàng tộc Đại Ninh, là thiên kiêu cái thế có hi vọng đột phá Siêu Phẩm nhất của Huyền thị trong 500 năm qua.”

“Mấy chục năm nay ngài vẫn giấu tài, không lộ phong mang. Chỉ cần điện hạ đồng ý ra tay. Bệ hạ sẽ mở phong ấn huyết mạch của điện hạ, để ngài chuyển sang tu Thất Long Thần Thiên Thủ, để điện hạ sở hữu lực lượng đối kháng với Sở Hi Thanh.”

Tương Vương nghe vậy thì nhướng mày lên, mắt hiện ra vẻ kinh ngạc.

Hoàng tộc Đại Ninh có phong ấn huyết mạch để đệ tử gia tộc.

Vì vậy nên tất cả hoàng tộc đều không thể thu luyện Cửu Long Thần Thiên Thủ chân chính, mà chỉ có thể tu luyện vài loại bí pháp khác, không thể tụ tập và cô đọng long khí.

Ngoài ra, tuy rằng Đại Ninh không cấm đệ tử hoàng tộc tu hành bí pháp Hoàng Đạo, nhưng vì đề phòng phiên vương các nơi. Nên phong ấn huyết mạch của bọn họ sẽ bị áp chế khi đối mặt với hoàng đế Đại Ninh.

“Điện hạ…”

Tiếu Hồng Trần còn muốn khuyên bảo thêm vài câu, đã thấy Tương Vương Huyền Kiến Văn giơ cốc trà lên.

“Tiếu đại nhân, hôm nay kết thúc ở đây đi. Có xuất binh hay không, cô cần thương lượng với phụ tá, sau đó mới có câu trả lời chắc chắn.”

Tiếu Hồng Trần nhíu mày, hắn nhìn vẻ mặt của Tương Vương, sau đó vẫn bất đắc dĩ mà cúi chào, rồi rời khỏi nơi này.

Sau khi Tiếu Hồng Trần rời đi, một đạo nhân mày trắng vẫn yên lặng trong toàn bộ quá trình bỗng nhiên ‘sống’ lại.

“Điện hạ chú ý, đây là kế sách xua hổ nuốt sói, vị bệ hạ kia không có ý tốt.”

Đạo nhân mày trắng lập tức thở dài: “Nhưng hắn nói cũng có đạo lý, Sở Hi Thanh đã có thành tựu, một khi hắn đoạt được giang sơn Đại Ninh, hùng đồ bá nghiệp của điện hạ, mấy chục năm tích lũy của điện hạ, tất cả đều trôi theo dòng nước. Hơn nữa, thứ bệ hạ lấy ra lần này cũng có chút thành ý.”

“Đô đốc quân sự bảy châu, chỉ cần bệ hạ chiếm được chỗ này, tương lai có thể kiềm chế triều đình. Chỉ cần phủ đại tổng quản bắc vực vẫn còn, Tần Mộc Ca vẫn còn, bệ hạ sẽ không dám ra tay với điện hạ.”

Chương 2205 - Quá muộn (4)

“Làm sao Cô không biết?”

Huyền Kiến Văn bưng cốc uống trà, hai mắt vô thần thổi lá trà: “Nhưng mà vị hoàng chất kia của ta là người thế nào chứ? Cô thực sự không thể nào tin tưởng hắn.”

“Tên này chính là sài lang rắn rết! Không chừa thủ đoạn nào, thí huynh giết đệ, giết vợ diệt con, quả thực là bạo ngược đến tột đỉnh. Mặc dù Cô chiếm được Giang Nam, cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn. Trái lại thì lá thư của Sở Hi Thanh lại làm Cô thấy động lòng hơn.”

Trong mắt đạo nhân mày trắng nhất thời hiện ra một tia kỳ dị.

Hắn cũng đã xem qua lá thư của Sở Hi Thanh để người mang đến.

So với điều kiện của vị bệ hạ kia, điều kiện của Sở Hi Thanh đúng là để người động lòng.

Chỉ cần Tương Vương đồng ý nhắc cờ bắc phạt, thay thế Đại Ninh, thì Sở Hi Thanh sẽ nhờ Vô Tướng thần tông và Tinh Tú tiên tông đứng ra đảm bảo, trong vòng ba năm sẽ không xâm phạm lẫn nhau, chia sông mà trị.

Dù sau này Đại Ninh bị diệt vong, chỉ cần Tương Vương không gắng gượng chống đối, Sở Hi Thanh cũng sẽ không lấy tính mạng của hắn. Còn có thể tha cho vương thất Đại Ninh, để bọn họ lái thuyền ra hải ngoại, bảo lưu huyết mạch ở bên ngoài Thần Châu.

Mấu chốt là lời nói của vị sứ giả Phương Bất Viên kia rất sắc bén, đâu ra đó, khiến bọn họ không thể không tin phục.

Hiện giờ, Kiến Nguyên đế đã làm rất nhiều chuyện hoang đường, đã đánh mất lòng dân, vì vậy nên các thần tông và ma môn, danh gia vọng tộc đều không ủng hộ Đại Ninh nữa.

Thậm chí còn vì một loại duyên cớ nào đó, khiến cho thần linh cũng bắt đầu chán ghét Kiến Nguyên đế.

Nhưng mà những thần linh kia và cả rất nhiều thế lực trên Thần Châu đều không muốn nhìn thấy Vô Tướng thần tông một nhà độc đại, cũng chưa chắc đã muốn Sở Hi Thanh thay thế Đại Ninh.

Nếu như Tương Vương có thể dẫn binh bắc phạt, chắc chắn sẽ được thế lực khắp nơi ủng hộ, hai châu Hà và Lạc chắc chắn sẽ hưởng ứng.

Nếu ba năm sau, Tương Vương có thể chỉnh đốn triều cương, tập hợp lực lượng khắp nơi, đến khi đó chưa chắc đã không thể đánh với Sở Hi Thanh một trận.

Vì vậy đừng nói là Tương Vương, ngay cả những phụ tá như bọn họ cũng cảm thấy rất có đạo lý.

Phải biết, thành Vọng An đang rất thiếu binh lực.

Sở Hi Thanh tuy không lấy ra thẻ đánh bạc phong phú như Kiến Nguyên đế, nhưng lại khiến bọn họ không thể từ chối.

Đặc biệt là ước định cho phép hoàng tộc Đại Ninh đi thuyền ra hải ngoại, điều kiện này đã đánh trúng chỗ yếu của Tương Vương.

Đạo nhân mày trắng không thể không thừa nhận, vị Vô Cực Đao Quân kia đáng tin hơn Kiến Nguyên đế, đáng tin hơn rất rất nhiều!

Thiên hạ ngày nay, có ai không biết Vô Cực Đao Quân được xưng là hào hùng trượng nghĩa, đã nói là làm chứ?

Còn về phần Kiến Nguyên đế, a… một lời của vị này cũng không thể tin.

Người đang làm, trời đang nhìn, làm nhiều chuyện ác độc, sớm muộn gì cũng phải trả giá.

“Như vậy, điện hạ chuẩn bị đáp ứng Vô Cực Đao Quân?”

“Cô còn chưa quyết định.”

Tương Vương lắc đầu, hắn vừa uống trà, vừa nhìn mặt sông bên dưới: “Cứ quan sát tình hình đi, nếu có cơ hội, thì chúng ta cũng có thể đánh Thiết Kỳ Bang.”

Khi Tương Vương Huyền Kiến Văn phóng tầm mắt nhìn về phía đông, cách đó khoảng 7000 dặm, Vân Phong Khinh đang ngồi trong thư phòng của mình, mặt không cảm xúc nhìn người áo đen trước mắt.

“Tương Vương điện hạ thật sự nói như vậy?”

“Ấn tín của điện hạ đây, không thể giả được!”

Người áo đen được bao phủ bởi sương khói, chỉ để lộ một đôi mắt lạnh lẽo: “Một ngày sau, điện hạ sẽ chỉ huy quân xuôi nam, đến Ba Quận, đến khi đó mời Vân đại nhân tiếp ứng, hỗ trợ điện hạ cướp lấy thành Ba Quận này. Đúng rồi, kính xin đại nhân viết một phong thư, để ta báo lại cho Tương Vương.”

Vân Phong Khinh không nói gì, nàng dùng tay vỗ vỗ lá thư trong tay áo của mình.

Xúc cảm và linh giác mạnh mẽ của Vân Phong Khinh khiến nàng có thể nhận biết được mặt chữ trên lá thư.

Hối cải để làm người mới, chuyện cũ sẽ bỏ qua… Sở Hi Thanh.

Vân Phong Khinh không khỏi than nhẹ một tiếng, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ với vẻ phiền muộn.

Người áo đen cho rằng nàng đang do dự, liền cười khẽ khuyên nhủ: “Đại nhân yên tâm, điện hạ đã được thế lực khắp nơi trợ giúp. Đến khi đó toàn bộ sông Thần Tú này sẽ có mười mấy người cùng khởi sự với đại nhân, trong đó thậm chí còn có hai vị đồng liêu của đại nhân, đảm bảo điện hạ có thể một lần bao phủ toàn bộ Giang Nam.”

“Đồng liêu? Là những ‘Long vệ’ bên cạnh Kỷ chủ nhà ta sao?”

Vân Phong Khinh nghe vậy thì lại bật cười.

Tiếng cười kia ngậm lấy chế giễu, cảm khái và bất đắc dĩ: “Đã muộn, thật sự là đã muộn…”

Thực sự là quá muộn…!

Hiện giờ nàng đã là một trong 12 Long vệ bên người Kỳ chủ, không nói đến đại tướng nhất phẩm và quan to lộc hậu ngày sau.

Chỉ là đi theo Kỳ chủ, tương lai mới có hi vọng đột phá Siêu Phẩm, nàng không thể nào dứt bỏ cái tiền đồ này được.

Tin tức của Tương Vương điện hạ quá chậm, không biết long khí của Kỳ chỉ đã biến hóa vô cùng to lớn…

Vân Phong Khinh không biết những người khác sẽ lựa chọn thế nào, nhưng mà nàng biết những Long vệ khác…

Bọn họ nào có thể ruồng bổ Kỳ chủ?

Vân Phong Khinh khẽ lắc đầu, nhìn người áo đen trước mắt.

Giọng nói nàng lạnh lẽo như băng: “Người đâu! Bắt tên gian tế này cho bản tướng!”

Khi nàng nói hết lời, vách tường hai bên chợt vỡ vụn. Hơn trăm vị giáp sĩ lao ra ngoài, từng người đều cầm một chiếc ‘Tứ Tí tru thần nỏ’, bắn chụm về phía người áo đen kia.

Chương 2206 - Cuộc chiến Thương Khung Sơn

‘Thương Khung sơn’ nằm ở phía bắc bộ Lương Châu, vô số kiến màu đỏ thẫm bay đầy trời, che khuất cả ánh mặt trời.

Nơi này cũng có biển lửa ngợp trời, đốt thủng chín tầng mây, hình thành một bức tường lửa cực lớn, ngăn cản đàn kiến xuôi nam.

Ngọn lửa này là do thuật sư của Đô Thiên thần cung tạo ra.

Đô Thiên thần cung là thần tông gần Lương Châu nhất, vì vậy khi Đại La Nghĩ tộc bắt đầu đột phá phong ấn, Đô Thiên thần cung có phản ứng nhanh nhất, lập tức tăng binh trên ‘Thiên Khung sơn’, ý đồ ngăn cản Đại La Nghĩ tộc xuôi nam.

Chỉ là biển lửa ngợp trời này chỉ có tác dụng với Đại La Nghĩ tộc bình thường, chứ không thể phong tỏa kiến quân có thực lực mạnh mẽ.

Hiện giờ, có thể thấy rất nhiều ánh sáng đỏ đột phá tường lửa, giao chiến với võ tu của Đô Thiên thần cung.

Đám kiến quân cao giai này có tố chất thân thể đủ để chống lại võ tu nhị phẩm tam phẩm, hơn nữa số lượng rất nhiều. Trong đó còn có những cá thể mạnh mẽ, thậm chí có thể sánh vai với nhất phẩm.

Điều đáng mừng là, đám kiến quân cao giái này bị phong ấn quá lâu, đã mất hóa thể mô phỏng của chúng, hiện giờ chỉ có thể tác chiến bằng bản thể. Năng lực chiến đấu của chúng đều kém hơn võ tu cùng cấp, khá tương tự với Cự linh.

Nhưng dù vậy, sau khi Đô Thiên thần cung động viên toàn bộ hơn 300 vị trưởng lão trong tông môn, mà cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ phòng tuyến.

Lúc này, Thần Chỉ Đô Thiên – Trần Nại Lạc mặc một thân áo đỏ, dung mạo xinh đẹp tựa như yêu đang đứng trên đỉnh ‘Thiên Khung sơn’, hắn đang phóng tầm mắt nhìn lên không trung.

Hắn nhìn như không có bất cứ hành động nào, cũng không tham dự chỉ huy tác chiến.

Nhưng mà tất cả đệ tử của Đô Thiên thần cung đều biết, vị cung chủ này của bọn họ mới là người chịu áp lực lớn nhất.

Bảy con kiến Siêu Phẩm bên đối diện, đều là do Trần Nại Lạc áo chế.

Vị siêu nhất phẩm từng nổi danh với Chiếu Thế Ma Đăng – Tông Thần Hóa này, tuy rằng những năm gần đây có hơi vắng lặng, thanh danh lu mờ.

Nhưng mà cuộc chiến ngày hôm này, Trần Nại Lạc lại thể hiện thực lực đạt đến Bán Thần đỉnh phong, tiếp cận với tầng thứ Gần Thần!

Hắn sững sững trên đỉnh ‘Thiên Khung sơn’, giống như cột chống trời, chống đỡ một nửa bầu trời bên này.

Mà lúc này, mấy vị trưởng lão của Đô Thiên thần cung đứng ở sau lưng Trần Nại Lạc đều đang kêu gào, hoặc là truyền tin, tất cả đều là sắc mặt tái nhợt, lòng như lửa đốt.

“Quận binh quận Thiên Dương đã đến chưa? Còn 70 dặm? Bảo bọn họ tăng tốc, nói cho quận úy quận Thiên Dương, bọn họ không đến thì không cần đến nữa.”

“Quận binh quận Cảnh Thành đến chưa? Đến rất đúng lúc, quận úy quận Cảnh Thành không hổ là người do Đô Thiên thần cung chúng ta bồi dưỡng. Bảo bọn họ bày trận dọc theo phòng tuyến, cẩn thận lòng đất. Đám kiến này cũng rất giỏi đào đất.”

“Phải nghĩ biện pháp triệu tập thêm một thuật sư, cường độ của tường lửa không đủ, còn phải cẩn thận chúng đột phá từ lòng đất.”

“Lại phái một sứ giả đến Ung Châu, bảo bọn họ mau xuất binh. Một khi đám kiến này ‘nghĩ hóa’ ở quy mô lớn, vậy thì xong đời! Đến khi đó không phân biệt đâu là người đâu là trùng, tai nạn 19 vạn năm trước sẽ tái hiện ở tây vực Thần Châu. Ngàn vạn bách tính của tây vực cũng là mười không còn một! Đám quan to đại tướng, danh gia vọng tộc kia, bọn họ cho rằng bọn họ có thể sống?”

“Quy Nguyên kiếm phái đâu? Bọn họ còn chưa đến? Đến rồi, chỉ có 9000 kiếm tu, đang bày trận ở ‘Thiên Tượng sơn’? Đáng chết, sao lại chọn chỗ đó? Ta còn hi vọng bọn họ yểm trợ cánh cho chúng ta.”

“Vô Cực Đao Quân đâu? Đã thông báo cho Vô Cực Đao Quân chưa?”

“Cục diện bây giờ, chỉ có Vô Cực Đao Quân mới có thể ứng phó. Hắn là truyền nhân của Huyết Nhai, nhất định phải đến.”

“Nói câu khó nghe, chúng ta có triệu tập nhiều binh lực hơn nữa, có nhiều võ tu hơn nữa cũng vô dụng. Chỉ có Vô Cực Đao Quân…”

Trần Nại Lạc không khỏi liếc mắt nhìn mấy vị trưởng lão ở phía sau.

Vẻ mặt của mấy vị này đều hơi lúng túng, tất cả đều né tránh ánh mắt của hắn.

Trần Nại Lạc ‘Hừ’ một tiếng, rồi đưa mắt nhìn về phía trước.

Hắn biết mấy người này đang nói bóng nói gió, muốn để hắn đích thân liên lạc với Lý Trường Sinh, cầu viện với Vô Tướng thần tông.

Nhưng mà mấy năm trước, Đô Thiên thần cung bọn họ cũng tham gia vào việc ngăn chặn truyền thừa Thần Ý Xúc Tử Đao.

Thời điểm này, Trần Nại Lạc nào có mặt mũi đi cầu viện với Vô Tướng thần tông?

Mà chỉ mười cái hô hấp sau, Trần Nại Lạc liền thở dài một tiếng.

Đã đến nước này, cũng chỉ đành nhận mất mặt.

Bản thân mình mất mặt, dù sao cũng tốt hơn là đệ tử mất mạng.

Càng ngày càng nhiều Đại La Nghĩ tộc lao ra khỏi ‘Vạn Quật sơn’, mấy nhà thần tông và ma môn đã có chút không ngăn nổi.

Lực lượng của Đô Thiên thần cung chỉ có thể chống đỡ tối đa hai ngày nữa.

Nếu không có lực lượng lớn hơn tham gia, như vậy trận chiến này sẽ kéo dài, Đô Thiên thần cung sớm muộn gì cũng xuất hiện tử thương nặng nề.

Trần Nại Lạc lấy một tấm phù lục màu tím bầm ra, tấm phù tự động bốc cháy.

Đây là một tấm Thiên Cương phù ‘Mộng Huyễn Phao Ảnh; mà Đô Thiên thần cung chiếm được từ Chập Long.

Trần Nại Lạc dùng ở đây, chỉ vì một giấc mơ thành sự thật, liên lạc với Lý Trường Sinh ở xa mười vạn dặm.

Chương 2207 - Cuộc chiến Thương Khung Sơn (2)

Một lát sau, trước người Trần Nại Lạc xuất hiện một đám bọt khí bảy màu to bằng nắm tay.

Giọng nói Lý Trường Sinh truyền ra: “Là ai? A, là Trần cung chủ à? Có chuyện gì không?”

Hắn mới đầu còn hơi nghi ngờ và khó hiểu, nhưng ngay sau đó đã bừng tỉnh, bên trong lời nói lại ngậm mấy phần ý cười.

Đôi môi mỏng của Trần Nại Lạc hơi giật giật, khuôn mặt tuấn tú vẫn luôn lười biếng và bất cần đời kia, lúc này lại hiện ra vài phần lúng túng, hắn hừ nhẹ một tiếng: “Đừng giả bộ hồ đồ, tìm ngươi mượn đao! Thần Ý Xúc Tử Đao!”

Lý Trường Sinh không khỏi hít một tiếng: “Trần cung chủ, đây là thái độ cầu viện của ngươi sao?”

Hắn lại lặng lẽ cười gằn: “Muốn ta giúp ngươi cũng được, cầu ta đi! Cầu khẩn hẳn hoi. Còn nữa, đây là chuyện của tây vực các ngươi, không thể để chúng ta làm không công.”

Năm xưa, Vô Tướng thần tông cũng tự mình chống lại Cự linh Dạ

Lang tộc, tự mình trấn áp Vạn Ma quật, tự mình áp chế yêu thú vùng duyên hải hai châu U và Cực, khi đó nào thấy Đô Thiên thần cung ra tay giúp đỡ.

Dù thỉnh thoảng có cầu viện, thì cũng phải trả công.

Trần Nại Lạc nhất thời nắm chặt nắm đấm, phát ra những tiếng 'răng rắc', cương lực nổ tung, nhiễu loạn bốn phía.

Lửa giận trong mắt hắn như phun ra ngoài, tựa như có thể đốt thủng trời mây, một cái răng bạc suýt vỡ nát.

Nhưng chỉ giây lát sau, Trần Nại Lạc vẫn hít thở thật sâu, áp chế lửa giận trong lòng.

Giọng nói của hắn hết sức ôn hòa: "Lý tông chủ, 'Vạn Quật sơn' tuy ở tây vực, nhưng một khi Đại La Nghĩ tộc thoát vây, toàn bộ nhân tộc Thần Châu đều gặp nạn. Lý tông chủ là anh kiệt cái thế, bụng dạ rộng rãi, quang minh lỗi lạc, chẳng lẽ không biết đạo lý môi hở răng lạnh?"

"Hôm nay chỉ cần tông chủ cho mượn đao, Đô Thiên thần cung sẽ đáp lại quý tông ba việc, chỉ cần Đô Thiên thần cung có thể làm được, lại không mất đạo nghĩa, thì nhất định sẽ dốc sức hoàn thành. Ngoài ra, cung ta còn có thể hứa hẹn, từ đây sẽ không can thiệp vào tranh đấu giang sơn Thần Châu, hơn nữa còn nguyện tôn Sở Hi Thanh làm Nhân hoàng đương đại!"

Ánh mắt Trần Nại Lạc cực kỳ nghiêm túc: "Kính xin Lý tông chủ bỏ qua hiềm khích lúc trước, mau chóng phái binh đến giúp ta, ta và Đô Thiên thần cung đều rất biết ơn!"

"Cái này còn tạm được!" Lý Trường Sinh cười tủm tỉm: "Anh kiệt cái thế, bụng dạ rộng rãi, quang minh lỗi lạc, chậc chậc, hiếm thấy Trần cung chỉ nói lời thật lòng như vậy. Ngươi không ngại nói lại một lần, ta rất thích nghe."

Ken két!

Trần Nại Lạc suýt cắn vỡ răng, hắn cũng nắm chặt nắm đấm lại một lần nữa.

Khi Trần Nại Lạc sắp không chịu nổi, Lý Trường Sinh lại đổi giọng: "Huyết Nhai dự bị của tông ta là Thiên Vũ Thần Cơ - Tần Tịch Nhan đã chạy đến. Hi Thanh thì ta không quản được, nhưng theo ta biết, thì hắn cũng đang trên đường đến Lương Châu, bây giờ chắc là..."

Không chờ Lý Trường Sinh nói xong, Trần Nại Lạc đã trực tiếp vung tay đánh nát cái bọt khí kia.

“Nghĩ cách xác định vị trí của Sở Hi Thanh.”

Trần Nại Lạc thản nhiên nhìn về sau lưng: “Triệu tập toàn bộ nhân thủ, Đô Thiên thần cung không cần giữ sức nữa, triệu tập tất cả đệ tử đến đây đi. Trước khi Sở Hi Thanh đến đây, chúng ta nhất định phải bảo vệ phòng tuyến ‘Thiên Khung sơn’.”

Mấy vị trưởng lão phía sau hai mặt nhìn nhau, nhìn rất nghiêm túc: “Cung chủ, bảo vệ phòng tuyến là không có vấn đề, nhưng chẳng may…”

“Không có bất ngờ và chẳng may gì ở đây cả!”

Khóe môi Trần Nại Lạc cong lên, ý cười kiên quyết và lãnh khốc: “Căn cơ của Đô Thiên thần cung là bách tính chư châu tây vực, chỉ cần nơi này còn có người, thì đạo thống của Đô Thiên thần cung sẽ bất diệt. Nhưng nếu như không có người, như vậy dù chúng ta có thể bảo vệ được bản sơn thì lại có ý nghĩa gì?”

Tên Lý Trường Sinh kia tự nhiên đáng ghét, đáng trách!

Nhưng Trần Nại Lạc vẫn có thể tin tưởng lời của tên này!

…

‘Thiên Tượng sơn’ cách ‘Thiên Khung sơn’ bảy ngàn dặm, 15000 kiếm tu của Quy Nguyên kiếm phái đang bày trận ở đây.

Tin tức của Đô Thiên thần cung vẫn hơi chậm, khi Quy Nguyên kiếm phái rời tông thì đúng là chỉ có 9000 kiếm tu, nhưng sau đó lại có rất nhiều đệ tử gia nhập vào.

Sở Vân Vân đánh hạ Nghiêm Châu, Nguyên Nghệ tộc ở phía tây bắc không thể không co rút lực lượng, khiến cho áp lực của Quy Nguyên kiếm phái giảm mạnh, có thể điều động nhiều đệ tử tiếp viện hơn.

Bọn họ cũng đến rất đúng lúc, đàn kiến kia vừa hay đến gần ‘Thiên Tượng sơn’, liền bị Quy Nguyên kiếm phái chặn lại.

Hiện giờ, chiến tuyến của bọn họ đã lan tràn ra hai bên nam bắc của ‘Thiên Tượng sơn’.

Một phương muốn vòng qua và đột phá, một phương lại dốc sức ngăn cản, khiến cho 12000 dặm nam bắc tràn đầy kiếm khí sắc bén.

Mà lúc này, có một thanh niên tuấn dật tuyệt luân đang đứng trên sườn núi ‘Thiên Tượng sơn’, hắn nhìn toàn bộ chiến trường rồi nhỏ giọng thì thầm: “Đột nhiên cảm thấy kiếm đạo của tông ta cũng không dễ dùng lắm. Dù Vạn Sát Vô Sinh Kiếm nổi danh với sát phạt, mà đối phó với đám kiến này cũng hơi vất vả.”

Đó là Thần âm Kiếm Quân – Nhân Trung Thủ.

Ngày xưa, vị này từng tiến vào bí cảnh thời gian với Sở Hi Thanh, cũng là một trong số ít Siêu thiên trụ có thể toàn thân trở ra từ bí cảnh.

Chương 2208 - Cuộc chiến Thương Khung Sơn (3)

Thời gian trôi qua bốn năm, Nhân Trung Thủ cũng đã tạo dựng được uy danh hiển hách ở khu vực tây bắc.

Tuy rằng không danh chấn thiên hạ như mấy người Sở Hi Thanh, nhưng cũng đã vào tứ phẩm thượng, còn có xưng hào Thần âm Kiếm Quân.

“Xem ra Canh Kim và Sát Phạt chi pháp là vẫn có hạn chế…”

Hắn còn chưa nói xong, liền bị một người ở phía sau gõ đầu.

“Ngươi nói mê sảng cái gì? Một mạch Nhai Tí cũng là Canh Kim chi pháp, nhưng có thể lấy một địch vạn. Các loại thiên quy Sát Phạt cũng có tiềm lực cực lớn. Vô Tướng thần tông chỉ là may mắn, xuất hiện một cái Huyết Nhai, lại có thêm một cái Vô Cực Đao Quân.”

Đó là một ông lão râu tóc trắng xám, hắn thổi râu mép, trợn mắt giận dữ nhìn Nhân Trung Thủ: “Ngươi thân là đệ tử thánh truyền của tông ta, không nghĩ cách cải tiến kiếm đạo của tông ta, để cho kiếm đạo của tông ta vượt qua Huyết Nhai kia, trái lại còn nói lời ủ rũ ở trước quân trận, còn ra thể thống gì?”

Nhân Trung Thủ nghe vậy thì nở nụ cười ngượng ngùng.

Hắn nhìn thấy đám đồng môn đều kinh ngạc nhìn sang bên này, chỉ có thể giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, nhỏ giọng nói: “Sử thúc, xin ngài nhỏ giọng một chút, cho chút mặt mũi đi mà. Ta tốt xấu gì cũng là lãnh tụ đời trẻ tuổi, bị người khác nhìn thấy thì không hay lắm.”

“Ta cũng chỉ nói vài câu thôi, ngài cũng biết ta đã tập trung nghiên cứu đạo Tù Ngưu rồi mà. Đây không phải là đang nghiên cứu, đang thay đổi và cải tiến sao?”

Ông lão tóc bạc đang định nói vài lời răn dăn, nhưng chợt nghĩ đến cái tên trước mặt này đã tông chủ lựa chọn làm một trong những tông chủ dự bị, nên đành phải ngậm miệng lại.

Cái tên này đúng là cần uy vọng, không thể làm mất mặt hắn ở trước mặt đệ tử khác được.

Hơn nữa, Nhân Trung Thủ đúng là đã bỏ nhiều công sức vào pháp môn Tù Ngưu.

Tù Ngưu là kẻ có tính tình ngoan dịu nhất trong ‘Long chi cửu tử’, nó không thích giết chóc tàn nhẫn, mà lại rất giỏi âm luật.

Nó có thể bện ra âm thanh của vạn vật, cũng có thể lấy âm hủy vạn vật.

Nếu nói có thiên quy nào có lực sát thương đuổi sát Nhai Tí, vậy thì Tù Ngưu nhất định là một trong số đó.

Hắn lắc lắc đầu, ngưng trọng nhìn về phía trước.

“Nói nhảm ít thôi, mau điều tức khôi phục chân nguyên đi. E rằng sẽ có một cuộc ác chiến, dự tính là hai ngày hai đêm không thể nghỉ ngơi, nếu như không may mắn, thậm chí còn không có cơ hội nghỉ ngơi.”

Bọn họ xuất phát từ năm canh giờ trước, chạy một đường từ Thiết Châu đến nơi này, chỉ năm canh giờ mà đã đi 24.000 dặm.

Tuy rằng có pháp khí phi hành, nhưng mà bọn họ vẫn phải tiêu hao một lượng lớn chân nguyên để điều động pháp khí, bây giờ cần phải khôi phục.

Trong mắt Nhân Trung Thủ lại hiện ra một vệt ngờ vực.

Hắn vừa điều tức vừa hỏi dò: “Thật ra ta không hiểu, vì sao Thánh hoàng đời thứ ba không giết sạch đám kiến này luôn? Cảm giác tàn sát đám Đại La Nghĩ tộc này còn đơn giản hơn phong ấn chúng.”

“Ngươi cho rằng Thánh hoàng đời thứ ba không muốn diệt chúng? Chính là vì giết không chết, cho nên mới lựa chọn phong ấn.”

Ông lão tóc bạc nhướng mày, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Trước khi lên đường, ta đã điều tra lai lịch của đám Đại La Nghĩ tộc này, chúng nó sinh ra ở thời đại hỗn độn, có thể còn sớm hơn cả tiên thiên thần linh.”

“Trong truyền thuyết, chúng nó từng thôn phệ bộ rễ của ‘Tọa Hóa mẫu thụ’, nhận được một bộ phận sinh mệnh bản nguyên của ‘Tọa Hóa mẫu thụ’, cộng sinh với mẫu thị. Vì vậy trừ phi là chém đứt ‘Tọa Hóa mẫu thụ’, hoặc là có cấp Thánh Giả trên thiên quy Tử Vong giết chết chung, bằng không thì hồn của chúng sẽ không chết, sẽ quanh quẩn ở gần các loại cây cối rồi phục sinh.”

Vẻ mặt Nhân Trung Thủ trở nên nghiêm túc.

‘Tọa Hóa mẫu thụ’ là một cây đại thụ nằm ở khu vực trung ương của tứ đại thần sơn Trung Thổ, được xưng là ‘căn nguyên của vạn mộc’, ‘căn nguyên của sinh mệnh’, thậm chí có người còn cho rằng, nó chính là đầu nguồn của tất cả sinh mệnh trong thiên địa.

Lại có người nói nó không có linh trí, chỉ có bản năng, lại chấp chưởng quyền bính sinh mệnh cao nhất trong thiên địa.

‘Tọa Hóa mẫu thụ’ cực kỳ khổng lồ, nó cao ít nhất 30 vạn trượng, đâm thẳng lên chín tầng mây, tán cây lại che đậy thổ địa tương đương với tám cái Băng Châu.

Đó chính là vị trí tập trung thần điện của các thần linh Vĩnh Hằng.

Tín đồ của các thần xây thần điện ở trên nhánh cây ‘Tọa Hóa mẫu thụ’, cho rằng làm như vậy thì sẽ gần với thần hơn.

Đó cũng là nơi nhân loại tụ tập đông nhất ở Trung Thổ.

Có hàng tỷ nhân tộc sinh hoạt quanh ‘Tọa Hóa mẫu thụ’. Bọn họ muốn cầu xin sự che chở của thần linh, là tín đồ thành kính nhất của thần linh.

“Nếu là bất tử bất diệt, vậy sao chúng phải sợ Huyết Nhai Đao Quân?”

Nhân Trung Thủ vẫn nghi ngờ không thôi: “Ta nghe nói 800 năm trước, rất nhiều Đại La Nghĩ tộc sợ hãi Huyết Nhai, tự mình chạy về ‘Vạn Quật sơn’, tự mình phong ấn?”

Chương 2209 - Cuộc chiến Thương Khung Sơn (4)

Ông lão tóc bạc lại thấy buồn cười: “Chúng nó bất tử bất diệt, nhưng không có nghĩa là có thể giữ lại lực lượng sau khi phục sinh, nguyên khí bị tổn thất sau khi chết cũng cần thời gian khôi phục.”

“Ngoài ra, số lượng Đại La Nghĩ tộc không phải vô hạn, chúng nó gặm nhấm bộ rễ của ‘Tọa Hóa mẫu thụ’, từ đó bất tử bất diệt, nhưng cũng đánh mất năng lực sinh sản nhanh chóng kia. Đương nhiên, như vậy cũng vẫn rất đáng sợ.”

“Ngày xưa, tại thời điểm mạnh nhất thì Đại La Nghĩ tộc có sáu vị có sức chiến đấu ngang với thần linh thượng vị, lại bị Thánh hoàng đời thứ ba tập hợp vô số thiên kiêu và thần tướng của nhân tộc ở thời đại đó, giết cho toàn tộc không tìm thấy một tứ phẩm nào. Sau đó lại phải mất 7000 năm, để phong ấn từng con Đại La Nghĩ tộc phục sinh vào trong ‘Vạn Quật sơn’.”

“Hiện giờ, phong ấn của Thánh hoàng đời thứ ba đã qua 17 vạn năm, Tiên Thiên Thần Thể của chúng đã khôi phục, nhưng lại gặp Huyết Nhai vào 800 năm trước!”

Trong lời nói của ông lão tóc bạc còn lộ ra chút cảm khái và kính phục: “Huyết Nhai một người một đao liền tiêu diệt hết lực lượng mà bọn chúng tích lũy, nguyên khí tích góp 17 vạn năm đều mất dưới đao của Huyết Nhai, bị tàn sát như vậy, thì chúng nó tình nguyện trở về ‘Vạn Quật sơn’.”

“Chúng nói lợi dụng phong ấn của Thánh hoàng đời thứ ba, dùng để ngăn cản Thần Ý Xúc Tử Đao. Buồn cười chính là, trận pháp Thánh hoàng đời thứ ba dùng để phong ấn chính, lại trở thành nơi che chở và bảo toàn lực lượng cho chúng. Mà bây giờ…”

Ông lão tóc bạc hơi dừng lại, ngẩng đầu nhìn đàn kiến đầy trời kia với thần sắc phức tạp: “Huyết Nhai đã có truyền nhân, chúng nó lại dám chủ động rời khỏi phong ấn, đây rõ ràng là có chuẩn bị.”

Nhân Trung Thủ nhất thời cau mày lại.

Đám Đại La Nghĩ tộc này nhất định là có biện pháp đối phó với Sở Hi Thanh, cho nên mới có can đảm phá phong ấn.

Chỉ là không biết Sở Hi Thanh có thể thành công không.

Thiên Vô Nhị Nhật, Che Cổ Tuyệt Kim… tên kia… hắn không phải người khiến người ta thất vọng.

…

Tại ‘Vạn Quật sơn’, Trang quý phi cũng đang mặt ủ mày chau.

Càng ngày càng nhiều Đại La Nghĩ tộc lao ra từ trong lòng núi ‘Vạn Quật sơn’. Số lượng của chúng lên đến hàng ngàn hàng vạn, tiếng vỗ cánh ‘ong ong’ kia thậm chí còn có thể chọc thủng màng nhĩ của người.

Trang quý phi lại không có ý vui mừng.

Lúc này, giọng nói của kiến chúa truyền vào trong đầu của nàng: “Tên Sở Hi Thanh kia vẫn chưa hiện thân sao?”

“Chưa từng!”

Trang quý phi lắc lắc đầu: “Có tin tức nói kẻ này đang chạy đến Lương Châu, nhưng chúng ta vẫn không thể xác định vị trí của hắn.”

Có thể biết mới là gì lạ.

800 năm trước, nếu như Huyết Nhai Đao Quân muốn ẩn nấp hành tung, thì ngoại trừ mấy vị thần linh kia ra, không ai có thể tìm thấy hắn.

Sở Hi Thanh tuy kém xa Huyết Nhai, nhưng hắn đã là chủ của mười châu, có long khí hộ thể, có thể che đậy cảm ứng của các thần.

Vấn đề là bí pháp mà bọn họ chuẩn bị, chính là bí pháp một đòn giết chết Sở Hi Thanh kia, là cần tụ tập lực lượng của toàn tộc để phát động!

Lực lượng của tộc nhân càng bảo tồn hoàn chỉnh, thì uy lực của môn bí pháp này càng mạnh.

Nhưng bây giờ chúng nó lại phải chiến đấu ở mấy phương hướng, nào là Đô Thiên thần cung, Quy Nguyên kiếm phái và Ngự Thần tông.

Thậm chí ngay cả Thần Diễm cũng của ma môn cũng phái 25000 đệ tử đến nơi này, bày trận ở phía tây ‘Vạn Quật sơn’.

Điều này không chỉ làm cho áp lực của chúng tăng mạnh, mà còn làm cho một lượng lớn kiến quân tử thương.

Chung quanh ‘Vạn Quật sơn’ rất ít người, không có quá nhiều máu thịt để bọn chúng khôi phục, thậm chí cây cối cũng không có bao nhiêu.

Đám kiến quân chết trận kia, dù có thể khởi tử hoàn sinh, nhưng mà không còn bao nhiêu lực lượng.

Vì vậy uy lực của môn bí pháp này đang không ngừng giảm xuống.

Sở Hi Thanh hiện thân càng muộn, khả năng đánh giết Sở Hi Thanh càng ngày càng thấp.

“Dựa theo tình báo của ngươi, kẻ này cũng là một người lòng mang thiên hạ như Huyết Nhai, không chỉ là nhân vật anh hùng của nhân tộc Thần Châu, mà còn xả thân vì nghĩa. Theo lý thuyết thì hắn nhất định sẽ không ngồi yên nhìn Lương Châu bị tàn phá.”

Giọng nói kiến chúa lại hơi đổi: “Nhưng chúng ta đã quên một chuyện, hắn còn là một vị vương giả cắt cứ mười châu, cầm binh hai ngàn vạn. Loại quân vương như hắn, dù có nhân nghĩa đến đâu, có yêu dân thương chúng hơn nữa, thì tư duy của hắn cũng không giống với Huyết Nhai được.”

Trang quý phi nghe vậy thì sững sờ, lập tức nhíu mày liễu: “Ý của mẫu hậu đại nhân là, hắn có thể dùng những tông phái tây vực này, và cả binh mã của triều đình để tiêu hao lực lượng của chúng ta?”

“Cũng có thể là mượn tay của chúng ta để đả kích những đối thủ tiềm ẩn của hắn như Đô Thiên thần cung, những người này đều lực cản cho việc hắn xưng đế trong tương lai.”

Kiến chúa cười gằn một tiếng: “Tuyệt đối đừng xem thường quyền mưu và thủ đoạn của một vị quân vương nhân tộc, chỉ sợ trước khi chúng ta đột phá phòng tuyến của nhân tộc, thì Sở Hi Thanh sẽ không hiện thân.”

Con ngươi Trang quý phi không khỏi co rút lại: “Nhưng nếu làm vậy, bộ tộc ta sẽ thương vong thảm trọng.”

Trước khi tiến vào khu vực có nhân khẩu đông đúc, mỗi một phần lực lượng đều rất quý giá với chúng.

Chương 2210 - Cuộc chiến Thương Khung Sơn (5)

“Vì vậy không cần giữ lại nữa.”

Giọng nói của kiến chúa rất kiên quyết: “Ta có linh cảm không lành, nếu lần này lui về phong ấn, có thể sẽ không có cơ hội đi ra nữa. Vì vậy đã đến nước này rồi, bộ tộc ta đã không còn đường lui, chỉ có thể quyết tử một phen, nhìn xem có thể giải quyết triệt để không.”

“Ta đã ra lệnh cho tất cả kiến đực trong ‘Vạn Quật sơn’ thức tỉnh, sau đó ngươi thống lĩnh chúng đột phá phòng tuyến của nhân tộc đi.”

Trang quý phi nghe vậy thì liền quỳ xuống: “Nữ nhi nhất định sẽ không làm mẫu hậu thất vọng.”

Kiến đực trong Đại La Nghĩ tộc là một tồn tại phía trên kiến thợ và kiến quân, chúng có quyền giao phối với kiến chúa.

Sức chiến đấu của chúng cực mạnh, thậm chí còn vượt qua đám kiến quân trưởng lão kia.

Sau đó, Trang quý phi lại ngẩng đầu nhìn về phía nam.

Nàng đã hiểu ý của mẫu hậu.

Không thể tiếp tục như vậy nữa, Đại La Nghĩ tộc không chịu nổi tiêu hao này.

Chúng nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất để phá tan phòng tuyến của nhân tộc, ép Sở Hi Thanh phải hiện thân!

Chỉ có như vậy mới có thể giảm thiểu thương vong, sau đó dùng tất cả lực lượng của chúng để giết chết Sở Hi Thanh!

…

Đúng như kiến chúa dự đoán, Sở Hi Thanh đã đến Lương Châu. Hắn đang ẩn thân ở ngoài 3000 dặm phía nam ‘Thiên Khung sơn’, án binh bất động ngồi xem đại chiến ở ‘Thiên Khung sơn’.

Thần sắc hắn bình tĩnh thong dong, dù cuộc chiến ở ‘Thiên Khung sơn’ càng ngày càng kịch liệt, thì hắn vẫn không hề có ý định ra tay.

Mà lúc này, bên cạnh hắn còn có một người khác.

Đó chính là tông chủ Quy Nguyên kiếm phái, Cực Đạo Kiếm Thánh - Tạ Thiên Thanh!

Sở Hi Thanh đang quan sát ‘Thiên Khung sơn’, Tạ Thiên Thanh thì đang nhìn hắn.

Giây lát sau, mắt Tạ Thiên Thanh hiện ra vẻ kỳ dị, nói: “Không biết

Đao Quân mời ta đến đây khi đại chiến đang nổ ra là có ý gì?”

Sở Hi Thanh tay đề đao, liếc mắt nhìn nhau với Tạ Thiên Thanh: “Ta đoán là trong nửa ngày này, đám Đại La Nghĩ tộc kia nhất định sẽ dốc toàn bộ lực lượng, được ăn cả ngã về không. Ta muốn mời Tạ tông chủ đi đường vòng, phá hủy phong ấn của Thánh hoàng đời thứ ba trong ‘Vạn Quật sơn’.”

Hắn nhấn mạnh: “Ta muốn chính là phá hủy hoàn toàn, không còn sót lại chút gì.”

Tạ Thiên Thanh nghe vậy thì sững sờ, nhíu mày nói: “Đao Quân muốn làm gì? Đám Đại La Nghĩ tộc kia là không thể giết chết.”

Trừ phi là chặt đứt ‘Tọa Hóa mẫu thụ’, hoặc là có cấp Thánh Giả thiên quy Tử Vong ra tay, hay còn gọi là ‘Tử Thần’.

Đây đều là thứ nhân tộc không thể làm được.

Nhân tộc không có Tử Thần, khái niệm U Minh, Địa Ngục, Cửu U đều đến từ Cự linh Trung Thổ.

Nhân tộc chết đi, linh hồn sẽ tiêu tán trong thiên địa, không về cửu u, không vào luân hồi.

Vì vậy bọn họ cũng không có ‘Tử Thần’.

Duy chỉ có một tồn tại cực mạnh ở mấy vạn năm trước, trở thành ‘Si Mị võng lượng, yêu ma quỷ quái chi chủ’ của toàn bộ Thần Châu, người này từng tranh cướp U Minh địa ngục với mấy vị Tử Thần của Cự linh, nhưng bởi vì thất bại nên là xe cát dã tràng.

“Giết không chết, không có nghĩa là không có biện pháp giải quyết mối họa này.”

Sở Hi Thanh mỉm cười: “Bỏ mặc chúng ở ‘Vạn Quật sơn’, chung quy vẫn là tai họa, quý tông cũng khó có thể yên tâm.”

Tạ Thiên Thanh hơi suy ngẫm sau đó dứt khoát gật đầu: “Được!”

Giọng nói của hắn như chém đinh chặt sắt.

Trước hôm nay, bọn họ muốn dùng ngoại lực để đánh vỡ phong ấn của Thánh hoàng đời thứ ba, hầu như là không có khả năng.

Dù sao thì 800 năm trước Huyết Nhai cũng không thể làm được.

Vấn đề là Đại La Nghĩ tộc đã thoát vây, bọn chúng dùng Đại La Huyết Ấn để phá hoại phong ấn, khiến trận pháp phong ấn xuất hiện kẽ hở rất lớn.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì hơi bất ngờ: “Tạ tông chủ sảng khoái như vậy, không nghi ngờ ta có dụng ý khác sao?”

Hai nhà bọn họ chính là kẻ thù một mất một còn đấy.

Tạ Thiên Thanh nghe vậy thì lắc đầu: “Đao Quân chạy xa vạn dặm đến đây, tuyệt đối không thể là vì đưa chúng ta vào chỗ chết. Ngươi có thể ngồi xem là được, không cần phải phiền phức như vậy.”

Tạ Thiên Thanh quay đầu nhìn về phía trước.

“Nhưng mời Đao Quân chú ý, có lẽ đám Nghĩ tộc này có thủ đoạn để ứng phó với Đao Quân. Còn nữa, một khi Nghĩ tộc dốc toàn lực, e rằng Đô Thiên thần cung sẽ thương vong nặng nề.”

“Ta hiểu, bọn họ được ăn cả ngã về không, đương nhiên phải dùng toàn lực.”

Sở Hi Thanh mỉm cười: “Tông chủ yên tâm, Đại La Nghĩ tộc cố nhiên tích lũy thâm hậu, nhưng mà thế nhân cũng chưa từng biết, chưa từng thấy đao đạo cực hạn của Sở mỗ.”

Tạ Thiên Thanh nghe vậy thì rùng mình, hắn nhận ra vẻ tự tin tuyệt đối và phong mang tuyệt thế trong lời nói của Sở Hi Thanh.

“Còn về phần Đô Thiên thần cung, ta sẽ liên lạc với Trần cung chủ.”

Hai mắt Sở Hi Thanh co lại: “Trận chiến này, dù thương vong nặng nề hơn nữa cũng phải thủ. Nhưng thương vong của Đô Thiên thần cung nhiều hay ít, thật ra đều quyết định bởi tốc độ phá hủy trận pháp của Tạ tông chủ.”

Tạ Thiên Thanh nghe vậy thì không nói gì nữa, hắn bình tĩnh gật đầu, nghĩ thầm đây chính là cái gọi ‘nhân từ là không thể nắm binh quyền’.

Vị Vô Cực Đao Quân này, quả nhiên là kiêu hùng.

Tuy rằng hắn có tâm bảo vệ vạn dân, nhưng cũng có thủ đoạn tàn nhẫn và quyết đoán.

Chương 2211 - Thần Ý Đao Lâm

Thời khắc gần hoàng hôn, Trang quý phi dẫn dắt tất cả 175 con kiến đực đến chiến trường.

Đây là lực lượng tinh hoa nhất của Đại La Nghĩ tộc, vài con mạnh mẽ nhất trong đó từng đạt đến đẳng cấp thần linh thượng vị ở 20 vạn năm trước, còn có 30 con từng là thần linh trung vị, con yếu nhất cũng tương đương với 'thần hoang dã'.

Cái này thậm chí còn khiến cho Đại La Nghĩ tộc có dã tâm rình rập tinh không.

Đáng tiếc là sau khi Thánh hoàng đời thứ ba xuất hiện, bọn chúng đã trở thành đối tượng đả kích trọng điểm của tên ác ma kia.

Tại khoảng thời gian 19 vạn năm đến 17 vạn năm trước, chúng nó bị tên ác ma khoác da người kia chém giết đến rơi xuống hoàn cảnh này.

Sau khi thất bại trong trận quyết chiến quy mô lớn đó, tên ác ma kia vẫn không chịu bỏ qua cho bọn chúng.

Ác ma kia hoàn thiện Thần Thương chi pháp, tổ thức quân đoàn Thần Liệp, liên tục tìm kiếm và giết chết những con kiến đực này, một lần rồi lại một lần, dù chúng có trốn ở chân trời góc biển cũng vô dụng. Không chỉ giết đến khi chúng mất Tiên Thiên Thần Thể, mà ngay cả linh trí cũng trở nên mông muội, hầu như đánh mất tất cả quyền bính thiên quy mà chúng từng nắm giữ.

May mắn là đặc tính của Đại La Nghĩ tộc khiến chúng khôi phục từng bước một.

Nhưng cái giá phải trả thật sự quá đắt, tận 17 vạn năm, chúng đều bị khảm trong vách đá, ngủ say trong không gian chật chội và tĩnh mịch kia.

Nhưng dù là vậy, bọn chúng vẫn chưa thể khôi phục hoàn toàn.

Vì vậy nên Trang quý phi cực kỳ phẫn hận!

Nàng hận nhân tộc, cũng hận tên ác ma khoác da người tự xưng là 'thánh hoàng' kia.

Nàng cũng cảm ứng được hận thù và tức giận của tộc nhân thông qua mạng lưới linh thức của bộ tộc.

Lửa giận và thù hận tích lũy 17 vạn năm đang bạo phát như dung nham, thiêu đốt và hủy diệt tất cả lý trí của chúng.

Chúng nó khát vọng thoát vây, sau đó tàn sát tất cả tộc nhân của tên ‘Thánh hoàng’ kia, để nhân tộc trở thành đồ ăn của chúng như 19 vạn năm trước, đồng thời phá hủy tất cả mọi thứ tên ác ma kia quý trọng!

Trang quý phi vẫn luôn rất chờ mong.

Nàng rất chờ mong vị Thánh hoàng kia nhìn thấy Thần Châu trở thành bãi săn của Đại La Nghĩ tộc, không biết hắn sẽ có vẻ mặt gì đây?

Nàng tin rằng ngày đó sẽ không xa.

Khi đến ‘Thương Khung sơn’, Trang quý phi đầu tiên là biến về bản thể, rồi dùng đôi mắt kép nhìn về phía trước.

Mạng lưới linh thức của Đại La Nghĩ tộc giúp nàng nắm giữ tất cả chi tiết của trận đại chiến này.

Nàng thậm chí còn có thể tiếp nhận cảm quan và linh thức của những con kiến quân cấp thấp kia.

Nhưng năng lực cảm ứng của những kiến quân bình thường kia, hoàn toàn khác biệt với kiến chúa dự bị như nàng và những kiến đực này.

Sau thất bại ở 17 vạn năm trước, Trang quý phi đã học được cẩn thận, mặc kệ là tình huống nào thì đều không coi thường đối thủ.

Theo lực lượng huyết mạch được kích hoạt, tình hình trong 3000 dặm đều nằm trong đầu óc của nàng.

25.000 đệ tử Đô Thiên thần cung đang đóng giữ trên và dưới ‘Thương Khung sơn’.

Thuật sư của bọn họ thi triển pháp thuật trên đỉnh núi, lợi dụng độ cao 72.000 trượng của ‘Thương Khung sơn’ để gạt mở chín tầng mây, từ đó phong tỏa con đường xuống phía nam.

Võ tu của Đô Thiên thần cung thì bày trận ở sườn núi, đề phòng Đại La Nghĩ tộc phá hư địa mạch, hoặc là đánh lên đỉnh núi, quấy rầy thuật sư.

Nhưng người của Đô Thiên thần cung nhiều hơn 25.000 người này nhiều lắm, hai bên đông tây đều có đệ tử của bọn họ, tổng cộng phải khoảng 70.000 người.

Ngoài ra còn có gần 50 vạn châu binh và quận binh Lương Châu, còn có một lượng lớn tông môn phụ thuộc Đô Thiên thần cung, cùng với rất nhiều thuật sư và võ tu của các danh gia vọng tộc, tông phái loại nhỏ, tổng cộng phải hơn 200 ngàn.

Thậm chí có không ít tán tu ở tây vực nghe tin chạy đến đây.

Đám người không biết sống chết này đang lẫn ở trong binh mã của triều đình, liều mạng chống đỡ dọc theo phòng tuyến.

Mà đây chỉ là những thứ Trang quý phi nhìn thấy.

Tại ngoài tầm nhìn của Trang quý phi, không biết còn có bao nhiêu chiến sĩ và võ tu nhân tộc.

Bọn họ như tường đồng vách sắt, phong tỏa con đường xuôi nam của Đại La Nghĩ tộc.

Trang quý phi lại hơi nhíu mày.

Nàng vẫn không thể tìm thấy tung tích của Sở Hi Thanh.

Người này rốt cuộc đang trốn ở đâu? Hay là vẫn chưa đến?

“Công chúa điện hạ!” Một con kiến đực thi triển đôi cánh trong suốt, hạ xuống bên cạnh Trang quý phi: “Điện hạ hạ lệnh đi, chúng ta nên làm gì để đột phá ‘Thương Khung sơn’?”

Nó nhìn Trang quý phi với ánh mắt tham lam, bên trong đôi mắt kép còn ngậm lấy dục vọng.

Trang quý phi là kiến chúa dự bị, sở hữu năng lực sinh sản nhất định.

Sau khi gặm bộ rễ của ‘Tạo Hóa thần thụ’, không phải chúng mất hết năng lực sinh sản, mà là không thể sinh nở ở quy mô lớn như trước kia nữa.

Tốc độ sinh sôi nảy nở của chúng rất chậm, hơn nữa còn phải trả giá rất đắt.

Tại 19 vạn năm trước, bọn chúng dùng máu và linh của nhân tộc, gia tăng 45 vạn tộc nhân.

Kiến đực rất chờ mong kỳ giao phối tiếp theo.

Chỉ cần chúng đột phá phòng tuyến của nhân tộc, liền có đủ máu và linh, tăng cường sức mạnh bộ tộc của chúng.

Để nó hưng phấn chính là, số lượng của nhân tộc ở thời đại này hơn xa 19 vạn năm trước, nhiều hơn rất nhiều lần!

Mấy cái tua vòi của kiến được đã ngửi được mùi máu và linh nồng nặc trong thiên địa này.

Chương 2212 - Thần Ý Đao Lâm (2)

“Các ngươi chia ra 20 kiến đực để cuốn lấy Trần Nại Lạc kia!”

Khuôn mặt Trang quý phi lành lạnh: “Chúng ta tập trung tất cả sức mạnh, lao thẳng lên đỉnh núi, giết sạch thuật sư của bọn họ!”

Lần này, đồng hành với chúng là nhánh binh đoàn tinh nhuệ nhất của Đại La Nghĩ tộc.

Tận 68.000 con kiến quân bậc trung, 2000 con kiến quân bậc cao!

Vì vậy đột phá phòng tuyến là không có vấn đề.

Vấn đề ở chỗ giảm thiểu thương vong đồng thời lấy được chiến công cao nhất.

Năng lực cận chiến của thuật sư rất yếu, nhưng lại có tác dụng rất lớn trên chiến trường, đặc biệt là nơi có địa hình như ‘Thương Khung sơn’ này, bọn họ có thể phát huy ra lực lượng vượt xa bản thân.

Mà lúc này, Trần Nại Lạc ở bên đối diện lại bóp nát một thanh Càn Khôn phi kiếm.

“Là Vô Cực Đao Quân?”

Một vị thái thượng trưởng lão ở phía sau hỏi dò: “Khi nào hắn mới đến cứu viện?”

Đó chính là Càn Khôn phi kiếm của Sở Hi Thanh.

Nội tâm Trần Nại Lạc lại cực kỳ phức tạp.

Sở Hi Thanh có thể chạy đến cứu viện, Trần Nại Lạc rất cảm kích.

Nhưng lời nói bá đạo và cường thế của Sở Hi Thanh, lại làm cho Trần Nại Lạc tức giận và bất đắc dĩ.

Cái thằng nhãi ranh này đang ép Đô Thiên thần cung tử chiến!

Trần Nại Lạc không thể tiết lộ tin tức trong thư, hắn không thể để lòng quân dao động.

Hắn chẳng những không thể tiết lộ, mà còn phải cổ vũ sĩ khí.

“Là hắn!”

Trần Nại Lạc cắn răng: “Truyền lệnh xuống, để tất cả mọi người kiên trì nửa canh giờ, sau nửa canh giờ nữa, Vô Cực Đao Quân sẽ đến ‘Thương Khung sơn’.”

Ánh mắt sâu thẳm của hắn lại nhìn về phía ‘Vạn Quật sơn’.

Sở Hi Thanh không nói như vậy, vị Vô Cực Đao Quân kia sẽ ra tay, nhưng tiền đề là Cực Đạo Kiếm Thánh – Tạ Thiên Thanh phá hủy được phong ấn trong ‘Vạn Quật sơn’.

Trần Nại Lạc chỉ có thể hi vọng vị Cực Đạo Kiếm Thánh này phá hủy ‘Vạn Quật sơn’ nhanh một chút.

Tốt nhất là hoàn thành trong nửa canh giờ…!

Cùng lúc đó, Tạ Thiên Thanh cũng thấy hơi nghi ngờ và khó hiểu.

Sở Hi Thanh phá hủy phong ấn ‘Vạn Quật sơn’, đây rốt cuộc làm uốn làm gì?

Đám Đại La Nghĩ tộc kia là giết không chết, đưa chúng về ‘Vạn Quật sơn’, gia cố phong ấn của Thánh hoàng đời thứ ba, đây là biện pháp tốt nhất.

Còn cả trận chiến ngày hôm nay nữa, vị truyền nhân Huyết Nhai này rốt cuộc là có gánh nổi không?

Vị thái thượng trưởng lão kia nghe vậy thì vẻ mặt rung lên, sau đó cười khổ nói: “Tiếp tục kiên trì nửa canh giờ, khả năng này là không cao.”

Hắn ngẩng đầu nhìn đàn kiến che kín trời, con ngươi co rút lại: “Chúng đã sử dụng quân chủ lực, đó chắc hẳn là Cấm vệ của kiến chúa, còn cả kiến đực của chúng nữa, bên trong có thể có ba con Gần Thần.”

“Không thủ được thì không thủ sao?”

Gương mặt tuấn mỹ của Trần Nại Lạc hiện lên vẻ kiên quyết.

Hắn giơ tay về phía trước, cầm hai thứ lên.

Đó là một cây trường thương và một ngọn nến màu máu.

Trường thương là chí bảo trấn tông của Đô Thiên thần cung ‘Đô Thiên lôi thương’.

Đô Thiên thần cung am hiểu nhất là Lôi pháp.

Cái gọi là Đô Thiên, chính là ngũ phương ngũ thiên, cũng đại diện cho toàn bộ vũ trụ.

Mà ‘Đô Thiên thần lôi’ của bọn họ còn được xưng là tụ tập tất cả tinh yếu của Lôi pháp, được xưng là uy lực lớn nhất trong Lôi pháp.

Còn về phần ngọn nến kia, nó tên là ‘Nhiên Thần huyết chúc’, là chí báo mà Đô Thiên thần cung tìm được.

Có người nói là thi thể của một dòng dõi của Chúc Quang âm hóa thành.

Đó là một vị thần linh thượng vị mạnh mẽ, thi thể của nó có năng lực cực mạnh.

Người sử dụng chỉ cần nhỏ một giọt tinh huyết lên, sau đó châm nến. là có thể sử dụng tuổi thọ của mình làm dầu thắp, cường hóa lực lượng của người sử dụng, thậm chí có thể sở hữu thần lực thời gian ở trình độ nhất định.

“Cung chủ!” Vị thái thượng trưởng lão kia lấy làm kinh hãi: “Ngài đây là?”

“Nên lấy ra chí quyết tử rồi!”

Trần Nại Lạc không do dự, lập tức nhỏ tinh huyết và thắp nến.

Một ngọn lửa bắt đầu thiêu đốt toàn thân hắn.

“Yên tâm, ta không định liều mạng đâu, nhưng tương lai của Đô Thiên thần cung phải giao cho các ngươi rồi.”

Khi hắn nói hết lời, chân nguyên toàn thân Trần Nại Lạc chợt bùng nổ, khí cơ đột nhiên biến hóa.

Vẻ mặt thái thượng trưởng lão hơi thả lỏng.

Hắn biết Trần Nại Lạc đã bước vào Siêu Phẩm!

Vị cung chủ này của bọn họ đã có thể vào Siêu Phẩm từ lâu, chỉ vì đám hậu bối bọn họ vô năng, cho nên vị này mới không đột phá, mà dùng tu vị nhất phẩm để tọa trấn Đô Thiên thần cung.

Lúc này, Trần Nại Lạc bỗng nhiên ‘A’ một tiếng, kinh ngạc nhìn về phương xa.

Hắn trông thấy một tia sáng lao đến từ phía đông, trước khi mọi người kịp phản ứng thì đã tiếp cận đỉnh núi.

“Không cần ngăn cản, để bọn họ qua đây.”

Trần Nại Lạc mặc kệ cái ‘Phích Lịch Trụ Quang toa’ kia bay đến gần, đồng thời cũng hiện ra vài phần kinh ngạc.

Hắn nhận ra đó là pháp khí phi hành ‘Phích Lịch Trụ Quang toa’ của Vô Tướng thần tông, tốc độ của thứ này chỉ đứng sau Dục Nhật thần chu.

Mấu chốt là người ở trên đó… đó chính là Lý Trường Sinh, Tố Phong Đao, Ngạo Quốc, và Yến Quy Lai mới thăng nhất phẩm trong thời gian gần đây.

Đây là bốn vị cao thủ mạnh nhất của Vô Tướng thần tông trừ phu thê Sở Hi Thanh.

Trần Nại Lạc không ngờ Vô Tướng thần tông vẫn đến cứu viện, hơn nữa còn là hai vị siêu nhất phẩm, và hai vị có sức chiến đấu top 10 Thiên Bảng.

Chương 2213 - Thần Ý Đao Lâm (3)

“Không ngờ đúng không?”

Thân thể ục ịch của Lý Trường Sinh bay ra khỏi phi toa.

Hắn liếc mắt nhìn bầu trời phía bắc, sau đó cười một tiếng: “Ta biết là các ngươi không thủ được mà!”

Trần Nại Lạc hừ nhẹ một tiếng, sắc mạnh lành lạnh cũng hơi ung dung.

“Cảm tạ!”

Bọn vị cao thủ này vừa đến, làm cho hắn thở phào một hơi.

“Miễn cảm ơn! Nhân tộc ta như môi với răng, Lý mỗ không thể ngồi yên không để ý. Nhưng ngươi phải biết quy củ, đây là phải trả giá.”

Lý Trường Sinh nói đến đây thì nhướng mày, hiện ra vài phần ý cười.

Đồng thời, hắn giơ tay triệu hoán Thần Vọng kiếm và Quân Thiên kiếm: “Ba con Gần Thần, không ngại thì giao cho ta. Ba con kiến này nóng lòng khôi phục, huyết khí rất táo bạo. Ta có nắm chắc khi đối phó với chúng. Nói đi nói lại thì mấy vị Siêu Phẩm của Đô Thiên thần cung các ngươi đâu? Lẽ nào thời điểm này rồi mà còn giữ sức?”

Hắn biết số lượng Siêu Phẩm của Đô Thiên thần cung còn cao hơn Vô Tướng thần tông, phải đến sáu vị.

Tuy rằng Lý Trường Sinh không để những người này vào mắt. Sáu vị Siêu Phẩm này của Đô Thiên thần cung gộp lại cũng không bằng bất cứ một vị nào trong ba vị Siêu Phẩm của Vô Tướng thần tông.

Nhưng bọn họ vẫn có thể chiếm ưu thế khi đối đầu một một với kiến quân, thậm chí là một đánh hai.

Trần Nại Lạc nghe vậy thì không khỏi vui mừng, gật đầu nói: “Bọn họ đã đến, lát nữa sẽ lên với ta.”

Trần Nại Lạc lại đưa mắt nhìn về phía Tố Phong Đao.

Tố Phong Đao tay đè đao, mặt không đổi sắc nói: “Ba người chúng ta tọa trấn đỉnh núi, không ai có thể xông vào đây.”

Trần Nại Lạc hiểu ngay, tuy Vô Tướng thần tông đến cứu viện, nhưng vẫn có giữ lại.

Nhưng giữ sức mới là bình thường, hắn không thể hi vọng người khác sẽ liều mạng bảo vệ nhà hắn.

Trần Nại Lạc đã rất hài lòng, thậm chí là vui mừng.

Hắn không yên tâm nhất chính là những thuật sư ở đây.

Có ba người này ở đây, đám Đại La Nghĩ tộc phải trả giá gấp mười lần, gấp 20 lần, thì mới có thể chiếm lấy nơi này.

“Vậy thì làm phiền mấy vị!”

Trần Nại Lạc chắp tay với mấy người, sau đó lắc mình đến trời mây, hắn vừa hay xuất hiện ở trước một con kiến đực.

Trần Nại Lạc điểm một chỉ về phía trước, lập tức có vô số lôi đình nổ tung trên bầu trời.

Thiên quy Lôi Đình ở vùng thế giới này, đã bị Trần Nại Lạc tiếp nhận và chưởng khống.

Con kiến đực có thực lực Siêu Phẩm thượng vị kia lại bị một chỉ của hắn đánh nổ, đầu tiên là hóa thành sương máu, rồi lại bị Đô Thiên thần lôi chói mắt kia chôn vùi.

“Hùng Hữu!”

Trang quý phi phát ra tiếng thét kinh hãi.

Nghĩ tộc chúng vốn không có họ tên, mãi đến khi đánh vào Thần Châu, chiếm được một mảnh thổ địa rộng lớn. Thì một ít cá thể có linh trí cao mới bắt đầu tự nghĩ tên cho mình.

Trang quý phi lập tức nghiến răng nghiến lợi: “Thần Chỉ Đô Thiên - Trần Nại Lạc!”

Ầm!

Trong cái nháy mắt này, lại có một con kiến đực bị Trần Nại Lạc đánh nổ!

Lực lượng thời gian ở quanh thân kẻ này đang bị trì hoãn, khiến cho tốc độ của tất cả sự vật quanh người hắn đều trở nên chậm rãi.

Bản thân Trần Nại Lạc lại chỉ bị ảnh hưởng cực nhỏ.

Người này tuy không tu luyện Bá thể, nhưng thân thể của hắn được Lôi pháp rèn luyện đến cực hạn, không thẹn với cái uy danh ‘nhục thân đệ nhất’ phàm giới!

Mỗi lần hắn ra tay, đều nhanh như kinh lôi, lực lượng hùng vĩ đến tột đỉnh!

Nhưng mà làm cho nàng kinh ngạc là một bóng người khác.

Người kia chỉ cao năm thước, béo trắng, nhìn qua như là cái mì vắt. Nhưng sau khi người này xuất hiện, ba con kiến đực mạnh mẽ nhất là Hùng Bá, Hùng Bắc, Hùng Phương đều bị hắn cuốn lại và áp chế.

Đó chính là Tề Thiên Kiếm Thánh - Lý Trường Sinh!

Vô Tướng thần tông cách xa mười vạn dặm mà cũng đến cứu viện?

Bàn tay của đám người này không khỏi quá dài rồi!

Trang quý phi lại rên một tiếng, vẻ mặt cực kỳ khó coi.

Nhưng sau khi suy nghĩ lại, nàng vẫn lắc mình đến trước Trần Nại Lạc.

Hiện giờ, Trần Nại Lạc cực mạnh, lại còn có thần khí đặc thù hỗ trợ, rất có thể đã sở hữu sức chiến đấu cấp độ ‘thần hoang dã’.

Nhưng mà đối với Đại La Nghĩ tộc mà nói, Lý Trường Sinh mới là kẻ đáng sợ hơn.

Dưới Gần Thần, không có một con kiến nào đỡ nổi một kiếm của Lý Trường Sinh.

Ba con kiến Gần Thần kia có thể kiếm chế Lý Trường Sinh, không cần tăng thêm.

“Trần Nại Lạc!”

Khi song đao của Trang quý phi ra khỏi vỏ, thiên địa chợt hóa thành biển lửa.

Tại 600 năm trước, nàng đã nuốt sống một vị võ tu Siêu Phẩm tu luyện Hỏa pháp, không chỉ ‘nghĩ hóa’ ra tu vị của vị võ tu này, mà còn có cơ duyên khác, thức tỉnh một bộ phận lực lượng thiên quy đã lãng quên.

Song đao của nàng chém ra, lửa trên bức tường lửa ở ‘Thương Khung sơn’ bị nàng rút ra.

Điều này khiến cho uy lực Hỏa pháp của nàng mạnh hơn mấy lần, không chỉ thiêu đốt tất cả vật chất, mà còn đốt cả ‘Đô Thiên thần lôi’.

Trần Nại Lạc lại không giao thủ chính diện với nàng, bóng người hắn lóe lên, xuất hiện ở trước một con kiến đực khác.

Bồng!

Theo một chỉ của Trần Nại Lạc, con kiến đực này bị lôi đình đánh thành mảnh vụn.

Hắn giống như một chiếc máy giết chóc vô tình, liên tục truy tìm và tàn sát đám kiến đực trên trời!

Không có con kiến đực nào đỡ được một chỉ của hắn, hơn 160 con kiến đực có thực lực Siêu Phẩm, bị một mình hắn chặn lại ở không trung.

Tất cả kiến đực đều phải dốc sức né tránh.

Một khi bị hắn đến gần người, liền chết chắc.

Chương 2214 - Thần Ý Đao Lâm (4)

Sắc mặt Trang quý phi cực kỳ khó coi.

Đại La Nghĩ tộc cố nhiên bất tử bất diệt.

Nhưng mà mỗi một lần tử vong, bọn chúng đều cần thời gian khôi phục nguyên khí và tích lũy sức mạnh.

Trong một cái nháy mắt này, sức chiến đấu cấp cao của chúng đã tổn thất 5%!

“Nhiên Thần huyết chúc! Ta xem tuổi thọ của ngươi có thể đốt bao lâu.”

Trang quý phi hoàn toàn không thể đuổi kịp bóng người của Trần Nại Lạc, nàng chỉ có thể tức giận gào thét: “Tu vị của ngươi đã vào Bán Thần, tuổi thọ đúng là rất dài. Nếu như là Cự linh, sống mười mấy vạn năm cũng không có gì. Đáng tiếc ngươi lại là nhân tộc! Mỗi 500 năm phải chịu một lần thiên kiếp! Ta chờ thiên kiếp hạ xuống, xem ngươi ứng phó thế nào.’

Sức chiến đấu của Trần Nại Lạc bây giờ quả thực là đáng sợ.

Nhưng hắn tiếp tục thiêu đốt tuổi thọ như vậy, chỉ cần ba khắc nữa là sẽ phải đối mặt với thiên kiếp!

Trần Nại Lạc lại ngoảnh mặt làm ngơ, hắn tiếp tục qua lại trên trời mây, tùy ý săn giết.

Tuy nhiên, dù thực lực của hắn mạnh mẽ, nhưng độn pháp của đám kiến đực kia cũng không kém.

Hơn nữa chúng có mạng lưới linh thức, tâm thần liên kết, có thể dùng thiên quy để trợ giúp lẫn nhau.

Trần Nại Lạc rất khó tàn sát kiến đực như trước.

Thường thì phải 200, 300 cái hô hấp mới có thể giết được một con.

Nhưng nơi Trần Nại Lạc đi qua, đàn kiến đều bị lôi đình cuồng bạo của hắn đánh thành tro bụi.

Tất cả kiến quân nhất phẩm nhị phẩm đều không may mắn sống sót.

Trần Nại Lạc muốn bắt đám kiến đực Siêu Phẩm kia thì khó, nhưng đám kiến quân này thì chính là giun dế.

Sắc mặt Trang quý phi trắng bệch.

Nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn Trần Nại Lạc, chờ đợi thiên kiếp của Trần Nại Lạc hàng lâm.

Ba khắc sau, mấy chục ngôi sao chợt hiện hóa ra ở giữa trời, vô số lôi đình đánh xuống phía Trần Nại Lạc.

Huyết diễm trên người hắn cũng càng mạnh hơn.

Đây là nguyền rủa của các thần đang bạo phát trong cơ thể hắn, kết hợp với lôi đình bổ xuống, trong ngoài giáp công.

Khoảnh khắc này, như là có mười mấy tên thần linh hạ vị đồng thời ra tay với Trần Nại Lạc.

Nhưng Trang quý phi còn chưa kịp vui mừng, liền nhìn thấy lôi đình cuồng bạo kia bị Trần Nại Lạc hấp thu, thao túng.

Một cái chớp mắt tiếp theo, ba đạo lôi đình bùng nổ trên bầu trời, đánh nổ ba con kiến đực thực lực Siêu Phẩm thượng vị!

“Chân Linh Lôi pháp?”

Trang quý phi lại lấy làm kinh hãi, nội tâm lạnh lẽo như băng.

Trần Nại Lạc trở thành Chân Linh cũng không có gì kỳ lạ, một nhân vật tuyệt thế như hắn, sớm muộn gì cũng trở thành người phát ngôn của một hai đầu thiên quy.

Nhưng mà Lôi pháp là một trong những lực lượng mạnh mẽ nhất thiên địa, con đường này cạnh tranh rất khốc liệt, Trần Nại Lạc lại có thể bước lên!

Nội tâm của nàng cực kỳ gay go, chỉ có thể dốc sức đuổi theo Trần Nại Lạc, dù không thể cuốn lấy hắn, cũng ép hắn phải thiêu đốt thêm tuổi thọ.

Hiển nhiên là thiên kiếp lần đầu tiên là không làm được gì Trần Nại

Lạc, nàng chỉ có thể chờ mong vào lần sau.

“Hay cho Thần Chỉ Đô Thiên! Các hạ không thẹn là cột chống trời của nhân tộc tây vực.”

Trang quý phi vừa đuổi theo, vừa liếc mắt nhìn một phương vị nào đó ở phía đông nam: “Chỉ tiếc là, không phải tất cả nhân tộc đều muốn tử chiến.”

Khóe môi nàng cong lên, trong mắt lóe dị quang.

Trang quý phi suy đoán đây quá nửa là Kiến Nguyên đế.

Tên kia quá nửa là muốn mượn Đại La Nghĩ tộc để kiềm chế các phe, nhưng cái này cũng không uổng công nàng và hắn làm vợ chồng nhiều năm.

Trần Nại Lạc nghe vậy thì cau mày, sau đó lại hơi hồi hộp.

Hắn bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía ngoài 2300 dặm phía nam.

Sắc mặt Trần Nại Lạc nhất thời chuyển thành tro nguội.

Hắn cắn răng, ngậm lấy vô cùng tức giận mà gằn từng chữ một: “Thiên Khải sơn trang!”

Thiên Khải sơn trang là một trong những thế lực phụ thuộc Đô Thiên thần cung, nhưng mà phòng tuyến 200 dặm của bọn họ đã xuất hiện một lỗ thủng to lớn.

Tất cả võ tu cao cấp của Thiên Khải sơn trang đã biến mất, đám đệ tử bình thường thì chạy toán loạn về phía nam.

Chỉ là có vô số trùng quân tràn vào từ phía đó.

Chúng nó chui vào đường hầm dưới đất, né tránh tường lửa khốc liệt, rồi chui ra từ mặt nam của tường lửa.

Số lượng càng ngày càng nhiều, lên đến hàng ngàn hàng vạn.

Mà lúc này, toàn bộ chiến trường, toàn bộ võ tu cấp cao đều phát hiện điều dị thường ở bên kia. Bọn họ vẫn đang chống đỡ, nhưng ánh mắt lại tràn đầy tuyệt vọng.

Thật ra thì gắng gượng chống đỡ là không có ý nghĩa, sau khi ‘Thương Khung sơn’ bị đột phá, phải 9000 dặm nữa mới có nơi xây dựng phòng tuyến, đó cũng là bản sơn của Đô Thiên thần cung.

Mà bách tính trong khoảng địa vực rộng lớn này, đều sẽ trở thành đồ ăn của Đại La Nghĩ tộc, khiến cho sức mạnh của chúng lớn mạnh hơn.

Trừ phi là tụ tập tất cả thần tông và ma môn, thậm chí là lực lượng của triều đình lại, thì mới có thể áp chế đám Đại La Nghĩ tộc này.

“Đáng tiếc, các ngươi vẫn là xe cát dã tràng.”

Lời nói của Trang quý phi còn hàm chứa ý cười.

Trong mắt của nàng lại hiện ra một tia kỳ dị.

Phòng tuyến ‘Thương Khung sơn’ đã bị đột phá, thế mà Sở Hi Thanh vẫn không hiện thân sao?

Chương 2215 - Thần Ý Đao Lâm (5)

Trang quý phi lập tức phát ra một tiếng hét giận dữ: “Tất cả binh đoàn, toàn lực đột phá! Mở rộng lỗ hổng, chúng ta giết qua!”

Nàng nghĩ Sở Hi Thanh không đến thì thôi, tộc mình có thể mượn máu và linh của nhân tộc Lương Châu để khôi phục lực lượng.

Lục phủ ngũ tạng của Trần Nại Lạc lại lạnh lẽo như băng.

Hắn cũng đang nghĩ vì sao Sở Hi Thanh chưa xuất hiện?

Hắn và Đô Thiên thần cung đã tận lực, đã vì thế mà trả giá đắt và thương vong nặng nề.

Dù vậy, Sở Hi Thanh cũng muốn ngồi nhìn sao? Muốn nhìn thấy đám Đại La Nghĩ tộc này đột phá phòng tuyến, lấy bách tính tây vực làm thức ăn sao?

Hắn rốt cuộc muốn làm gì?

Khi Trần Nại Lạc nhíu chặt lông mày, chuẩn bị thiêu đốt thêm tuổi thọ, hwans bỗng nhiên đưa mắt nhìn về phía trước.

Chỉ thấy phía ‘Vạn Quật sơn’ chợt tuôn ra một luồng ánh sáng mạnh, sau đó là núi chuyển đất sập, long trời lở đất, toàn bộ thiên địa cũng rung chuyển theo.

“Đó là…”

Hai mắt Trần Nại Lạc sáng rực: “Cực Đạo Kiếm Thánh - Tạ Thiên

Thanh!”

Người này… rốt cuộc cũng không để hắn thất vọng.

Trong khoảnh khắc này, tại nơi cách ‘Vạn Quật sơn’ khoảng 7400 dặm, Tạ Thiên Thanh và mấy đồng môn đang tụ lực vào mắt, chống đỡ với ánh sáng mạnh kia, nhìn về phía đám mây hình nấm do bọn họ chế tạo kia.

Bọn họ đều hít một hơi.

Chung quy vẫn là hoàn thành, ‘Vạn Quật sơn’ đã bị phá hủy.

Tạ Thiên Thanh lập tức nhìn về phía sau, nhìn về phía ‘Thương Khung sơn’ với ánh mắt chờ mong.

Mình đã hoàn thành nhiệm vụ, tiếp theo phải xem vị Vô Cực Đao Quân kia.

Tạ Thiên Thanh không tự chủ được mà phát ra một tiếng nỉ non: “Đao Quân ơi Đao Quân, ngươi rốt cuộc là muốn làm gì?”

Mà tại chiến trường ‘Thương Khung sơn’, nội tâm Trang quý phi run rẩy.

Là ‘Vạn Quật sơn’!

‘Vạn Quật sơn’ đã bị người phá hủy!

‘Vạn Quật sơn’ kia là lao tù của chúng, vốn là nơi Trang quý phi thống hận nhất.

Nhưng mà khoảnh khắc này, nàng lại vô thức sinh ra ý khủng hoảng.

“Không cần hoang mang!”

Lúc này, tiếng nói của kiến chúa truyền đến: “Chỗ kia bị phá hủy cũng tốt, chẳng lẽ các ngươi còn muốn trở lại đó? Hơn nữa, nữ nhi ngươi đã chuẩn bị hết rồi cơ mà? Trận chiến này, đã không còn lối thoát, không còn đường lui, không tiếc tất cả! Chúng ta tiếp tục…”

Trang quý phi trừng mắt nhìn.

Trái tim của nàng vẫn đang rung động, có một loại dự cảm không lành.

Nhưng nàng vẫn ép mình bình tĩnh lại.

Cũng đúng lúc này, Trang quý phi nhìn thấy một bóng người quen thuộc bỗng xuất hiện ở phía trên lỗ hổng.

“Sở Hi Thanh!”

Trang quý phi cực kỳ quen thuộc với người này.

Đôi mắt phượng hẹp dài kia, còn cả phong thái tuấn tú xuất trần kia, quả thực là khắc sâu tận xương!

Lúc này, vô số Đại La Nghĩ tộc sinh ra địch ý với người này.

Bọn chúng không nhận ra Sở Hi Thanh, nhưng bản năng lại muốn giết chết tất cả kẻ thù muốn ngăn cản chúng.

Trong khoảnh khắc này, một luồng đao ý khủng bố bỗng nhiên hàng lâm chiến trường.

Đao ý này cực kỳ bá đạo, cực kỳ cường thế.

Trong chớp mắt, ba vạn con Đại La Nghĩ tộc bị nổ đầu. Hơn 10 vạn Nghĩ tộc ở gần lỗ hổng kia bị đao ý trấn áp, không thể động đậy.

Còn có vô số đao cương như gương bạc hiện ra ở quanh người Sở Hi Thanh.

Người này rõ ràng là đang thi triển thức thứ ba của Thần Ý Xúc Tử Đao… Thần Ý Cấm Thiên!

Nhưng mà lúc này, Trang quý phi không những không sợ, trái lại còn lấy làm mừng.

Người này… truyền nhân của Huyết Nhai… hắn cuối cùng cũng xuất hiện rồi!

“Chính là bây giờ! Giết hắn!”

Trang quý phi liếc mắt nhìn con kiến quân ở gần Sở Hi Thanh nhất.

Đó là một trưởng lão trong kiến quân, thực lực khoảng Siêu Phẩm hạ vị.

Trong mắt Trang quý phi tràn đầy kỳ vọng: “Giết hắn!”

Trong khoảnh khắc này, tất cả lực lượng huyết mạch của Đại La Nghĩ tộc đều tụ tập với nhau thông qua mạng lưới linh thức, tập trung lại ở chỗ Trang quý phi.

…

“Người này, cuối cùng cũng đến rồi!”

Trên đỉnh ‘Thương Khung sơn’, khi Tố Phong Đao cảm ứng được Sở Hi Thanh, vẻ mặt không khỏi vui vẻ, lập tức nhìn về phía lỗ hổng ở phía đông.

Khi nàng nhìn thấy bóng người quen thuộc, giống như Chiến thần ngăn cản ở phía trước làn sóng côn trùng kia, Tố Phong Đao lại không khỏi lắc đầu.

Chỉ thấy Sở Hi Thanh mặc một thân chiến giáp màu vàng sáng bóng như gương, mái tóc dài được buộc gọn gàng trong tử kim quan, sau lưng là một đôi huyết dực dài khoảng chín trượng, tôn lên vẻ tuấn tú của Sở Hi Thanh, khiến cho hắn không giống người phàm thế, mà khí thế lại cực kỳ bá đạo và ác liệt.

“Chậc!”

Tố Phong Đao không khỏi nghĩ đến ngày đầu gặp mặt Sở Hi Thanh, nghĩ thần cái tên này vẫn thích khoe khoang và rêu rao, trang bức như ngày xưa.

Cái tên này tuy rất xấu bụng, giống hệt như Lý Trường Sinh, nhưng lại là một thái cực khác so với tính cách ‘cẩu’ của Lý Trường Sinh.

Nhưng mà không thể không thừa nhận, gương mặt của Sở Hi Thanh bây giờ đúng là rất đẹp mắt, phong thái tuyệt thế, khí độ ung dung, uy thế bá đạo.

Dù Tố Phong Đao biết rõ hắn đang giả bộ lòe loẹt khoe khoang, nhưng vẫn không thể không công nhận.

Lúc này, con ngươi của nàng lại hơi co lại.

Bởi vì phía sau Sở Hi Thanh 20 trượng, không ngờ lại xuất hiện một Sở Hi Thanh khác.

Chương 2216 - Trò giỏi hơn thầy

Đó chính là ảo ảnh do lực lượng thiên quy ngưng tụ thành, cao lớn hơn Sở Hi Thanh gấp mười lần.

Hắn cũng giống như Sở Hi Thanh, tay cầm thanh Thiên Lý Chiêu Nhiên đao, ánh mắt bễ nghễ nhìn xuống dưới, một đôi mắt phượng hẹp dài tràn đầy khinh bỉ, thần thái như thần linh nhìn xuống giun dế.

Đó chính là thiên quy pháp tướng!

Người này… không chỉ trở thành Chân Linh Nhai Tí, mà còn thay thể nhai tí, trở thành đại diện cho thiên quy Nhai Tí!

“Đệ tử này của ta… thật sự là rất khá!”

Tố Phong Đao không khỏi than thở một tiếng.

Sở Hi Thanh đã trở thành người mạnh nhất trong thiên quy Nhai Tí, mà mọi người đều biết, kẻ mạnh nhất của một cái thiên quy, sẽ trở thành pháp tướng của đầu thiên quy đó, đại diện hình dạng của thiên quy đó.

Tố Phong Đao cũng đã dự đoán được từ trước, nhưng khi nhìn thấy cảnh này, nàng vẫn rất là cảm khái.

Ngoài ra, cái tên này đúng là trụ cột lương đống của nhân tộc Thần Châu!

Từ khi Sở Hi Thanh bái sư đến nay, chỉ mới bốn năm ngắn ngủi, Sở Hi Thanh đã bước vào top 10 Thiên Bảng rồi.

Tố Phong Đao cũng không dám nhận người này là đệ tử của mình.

Thật ra thì nàng cũng không giáo dục Sở Hi Thanh quá nhiều, không giống như Tần Mộc Ca ngày xưa, khi đó nàng không phải tọa trấn Vạn Ma quật.

Sở Hi Thanh hoàn toàn là tự trưởng thành, chỉ hơi không chú ý mà đã trở thành một cây đại thụ chống trời.

“Không đúng…”

Tố Phong Đao bỗng nhiên nhìn về phía đàn kiến che trời ở đối diện.

Nàng cảm giác được một luồng nguy cơ, một sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ đang ngưng tụ ở phía đối diện.

Chỉ là toàn bộ thuật sư và võ tu ở quanh ‘Thương Khung sơn’ đều phấn chấn không thôi.

“Là Vô Cực Đao Quân!”

“Vị Đao Quân này đến rồi!”

“Đến rất đúng lúc, nói là nửa giờ, kết quả mới ba khắc đã xuất hiện.”

Bọn họ không biết Sở Hi Thanh đã đến đây từ trước, nên vẫn luôn tin lời nói ‘trong nửa canh giờ’ của Trần Nại Lạc.

“Nếu vị này đến rồi, nhất định là sẽ không có chuyện gì. Ta nghe nói thức thứ ba của Thần Ý Xúc Tử Đao chuyên khắc chế hai tộc Vũ và Côn (trùng). Cái môn đao pháp này, gặp mạnh càng mạnh, địch càng nhiều càng mạnh, một đao có thể địch vạn quân.”

“Hôm nay, vị này một người một đao, cũng bằng ngàn vạn người rồi. Không hổ là thần thoại võ lâm đương đại!”

“Xấu hổ, trước kia lão phu còn kỳ thị người này, lo lắng một cái Huyết Nhai nữa quật khởi sẽ khiến Đô Thiên thần cung chúng ta phải ngước nhìn hắn. Không ngờ hôm nay, lại phải nhờ vị Đao Quân này đến cứu viện.”

“A, thật ra thì ta thấy rất thú vị, 800 năm trước, ‘Vạn Quật sơn’ phá phong lần đầu, Đô Thiên thần cung cũng từng rơi vào hoàn cảnh như bây giờ. Là Huyết Nhai Đao Quân ra tay, mới khiến tây vực an bình, hiện giờ các ngươi lại ghét Huyết Nhai quá hung hăng, khiến cho các ngươi phải ngước nhìn.”

Đây là một vị tán tu nhị phẩm chạy đến cứu viện.

Khi hắn nói hết câu, đệ tử Đô Thiên thần cung ở chung quanh đều đỏ mặt, bầu không khí lúng túng bắt đầu lan tràn.

Bọn họ bắt đầu nhìn trái nhìn phải.

“Ai biết được? Ai biết tình thế thiên hạ lại biến hóa như vậy, Táng Thiên thế mà lại sắp ma hóa, trước đó còn không có một chút tiếng gió nào.”

“Táng Thiên sao dám tiết lộ? Với sự kiêu ngạo của hắn, sao lại báo chuyện này có người khác? Nếu không phải đám thần linh kia chủ động tuôn ra, có lẽ tất cả mọi người đều bị hắn lừa. Dù sao từ ngày Táng Thiên phong thần, hắn đã chịu đừng gần trăm vạn năm. Đám thần linh kia huyết tế thế nào cũng vô dụng.”

“Các ngươi không nói đến tên cẩu hoàng đế kia sao? Đây chính là phong ấn của Thánh hoàng đời thứ ba, 800 năm trước còn được Huyết Nhai Đao Quân gia cố, sao phong ấn lại bị hủy?”

“Tự nhiên là cẩu hoàng đế kia! Cái này không cần nghĩ, khẳng định là hắn giao Đại La Huyết Ấn cho Đại La Nghĩ tộc rồi.”

“Uổng công tông ta còn che chở cho hắn, che chở cho Đại Ninh, đến mức phải đối đầu với Vô Tướng thần tông, người này quả thực là lòng lang dạ sói!”

“Đây đâu chỉ là bạo quân? Hắn quả thực là coi thiên hạ bách tính như chó lợn.”

Khi tất cả mọi người đang ồn ào và ầm ĩ, toàn bộ chiến trường lại từ từ yên tĩnh.

Càng ngày càng nhiều người nhận ra điều dị thường, đều nhìn về phía bầu trời.

Không biết từ bao giờ, nửa bầu trời phía bắc đã bị nhuộm thành một màu đỏ tươi.

Màu sắc đáng sợ này bắt nguồn từ ánh huỳnh quang tỏa ra trên người đàn kiến ngập trời kia.

Đại La Nghĩ tộc không chỉ có giáp xác màu đỏ tươi, mà đôi cánh trong suốt của chúng cũng biến thành màu đỏ tươi.

Thậm chí quanh người chúng cũng xuất hiện huyết diễm đỏ tươi.

Trong trời mây, Trang quý phi hưng phấn nhìn tình cảnh này.

Lấy kiến chúa làm trụ cột, tổng cộng 1200 vạn Đại La Nghĩ tộc tập trung lực lượng lại một chỗ, tập trung lên người con kiến quân kia.

Thân thể con kiến quân kia biến hóa rất nhanh, không chỉ bành trướng lên, mà còn mọc ra từng cái xước mang rô sắc bén ở bên ngoài giáp xác, nhìn trông cực kỳ dữ tợn.

Đôi tay như lưỡi đao của nó cũng biến thành màu đen tuyền, ngưng tụ sức mạnh kinh khủng.

Thân đao cũng kéo dài gấp đôi, càng hẹp dài hơn, càng sắc bén hơn.

Trang quý phi biết Sở Hi Thanh có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, và cả Táng Thiên thần huyết.

Dưới tình huống bình thường, gần như là không thể một đòn giết hắn.

Nhưng bí pháp của Đại La Nghĩ tộc chúng thì lại khác.

Đây chính là bí pháp chuyên giết thần linh Vĩnh Hằng.

Chương 2217 - Trò giỏi hơn thầy (2)

Khoảng 23 vạn năm trước, Đại La Nghĩ tộc bị đám tế ti Cự linh kia trục xuất, ép rời khỏi tổ địa, chạy một đường từ 'Tạo Hóa mẫu thụ' đến Thần Châu.

Khi đó chúng căm hận đám Cự linh và thần linh kia đến cực điểm.

Vì vậy, sau khi tàn sát nhân tộc, thu được máu và linh của nhân tộc, chúng nó liền đưa mắt đến tinh không, muốn khởi xướng báo thù với các thần, muốn cướp đoạt quyền bính của các thần.

Môn bí pháp này được bộ tộc chúng mệnh danh là Đại La Thiên Tru!

Đại La Nghĩ tộc chúng sớm muộn gì cũng sẽ sở hữu bầu trời.

Đây chính là trừng phạt dành cho các thần.

Lấy cái giá là một kiến quân tử vong, kiến chúa trọng thương nguyên khí để đánh đổi.

Có thể phong tỏa thời gian, phong ấn không gian, nó có thể hủy giết, giết chóc, sát hại, thôn phệ… ngậm lấy tất cả sức mạnh của bộ tộc chúng, từ đó áp chế tất cả thiên quy, tru diệt chúng thần!

“Giết!”

Sở Hi Thanh này chết chắc rồi!

Trên trời mây, Lý Trường Sinh cũng tạm thời đình chỉ chiến đấu, đưa mắt nhìn về phía Sở Hi Thanh và con kiến quân kia với vẻ ngưng trọng.

Tình hình hơi rắc rối rồi, đám Đại La Nghĩ tộc này lại còn cất giấu một lá bài tẩy.

Cũng không thấy ghi chép tương quan ở trong sách sử.

“Hắn có thể đỡ được không?”

Trần Nại Lạc đã lắc mình đến bên cạnh Lý Trường Sinh từ bao giờ: “Môn bí pháp này, cần thời gian nhất định để chuẩn bị, sao ngươi không bảo hắn trốn đi? Cứ tránh né mũi nhọn trước, rồi lại quay lại chặn đường cũng được.”

“Ngươi cho rằng ta không nhắc?”

Lý Trường Sinh lắc đầu: “Bí pháp của đám kiến này có lực lượng nhân quả, thần thức của Sở Hi Thanh đã bị khóa chặt, chưa chắc có thể chạy thoát.”

Hắn lại trừng mắt với Trần Nại Lạc: “Ngươi tốt nhất là cầu nguyện cho Sở Hi Thanh có thể ngăn cản một chiêu này.”

Trước lỗ hổng, Sở Hi Thanh cũng chú ý đến biến hóa bên trong trời mây, và cả con kiến quân kia.

Hắn ‘A’ một tiếng, ngưng thần chú ý.

Sở Hi Thanh cảm ứng được lực lượng kinh khủng bên trong cái đao màu đen kia, da đầu không khỏi tê dại, nguyên thần cũng đang cảnh báo.

Quả nhiên, không thể khinh thường bất cứ chủng tộc nào có thể sinh tồn từ thời đại hỗn độn đến nay.

Cũng may là hắn không khinh thường bất cẩn, không dám coi thường chủng tộc đã bại trong tay Thánh hoàng đời thứ ba và Huyết Nhai này.

Sở Hi Thanh vẫn bình tỉnh thi triển Thần Ý Cấm Thiên.

Hắn mượn đao cương như gương bạc trong thiên địa, mượn địch ý và sát niệm của hàng ngàn hàng vạn Đại La Nghĩ tộc đang tụ tập trên người mình.

Sở Hi Thanh bắt đầu điên cuồng phản xạ!

Trong nháy mắt, phạm vi ngàn dặm đều bị hắn phản xạ qua lại, lớn như sức gió, nhỏ như hạt nguyên tử, tất cả ‘lực’ đều bị Sở Hi Thanh phản xạ qua lại.

Tất cả lực lượng trong không gian này, tất cả thiên quy đạo luật, đều bị thiên quy Nhai Tí của Sở Hi Thanh phản xạ qua lại, bị loạn thành một đoàn.

Chúng nó đang phản xạ, phản xạ, phản xạ lại phản xạ, liên tục phản xạ!

Sở Hi Thanh còn tiến thêm một bước, hắn dung hợp thức Thần Ý

Cấm Thiên với thức thứ tư Thần Kính Thiên Đao, khiến cho chiêu thức này mở rộng đến phạm vi 14.000 dặm, đủ để bao trùm toàn bộ Lương Châu.

Bên trong phạm vi này, cấm chỉ bay lên, cấm chỉ độn pháp!

Ngay cả võ tu nhân tộc cũng chịu ảnh hưởng.

Bọn họ không chỉ không thể bay lên, võ ý của bản thân cũng bị áp chế nhất định. Đặc biệt là những thuật sư kia, bởi vì thiên quy trong thiên địa đã bị Sở Hi Thanh đánh loạn thành một đoàn.

Bọn họ chịu ảnh hưởng rất lớn, bức tường lửa khổng lồ kia đã bị thủng trăm ngàn lỗ.

Nhưng tình huống của bọn họ tốt hơn đám Đại La Nghĩ tộc kia nhiều.

Đại La Nghĩ tộc kia rơi xuống đất sau, đại đa số đều không thể đứng lên.

Thần Ý Cấm Thiên không chỉ ảnh hưởng đến cánh của chúng, mà còn ảnh hưởng đến chân của chúng, phản xạ lại tất cả thần thức của chúng.

Trùng tộc càng nhiều chân, càng bị ảnh hưởng nhiều, mà kiến quân lại có ba đôi chân, một đôi cánh tay như đao, nên bị Thần Ý Cấm Thiên áp chế rất mạnh.

Trang quý phi cũng bị Thần Ý Cấm Thiên áp chế, không thể không hạ xuống đất.

Lực lượng của nàng mạnh hơn đám kiến quân kia, thậm chí vượt qua đại đa số kiến đực, vì vậy áp chế trên người nàng càng mạnh hơn.

May mắn là nàng đã nghĩ hóa thành nhân tộc, vẫn có thể chống đỡ.

“Thằng nhãi ranh!”

Trang quý phi tức đến nổ đom đóm mắt.

Nàng nghĩ đến trận chiến 800 năm trước.

Khi đó chúng không lấy được Đại La Huyết Ấn, chỉ có thể phá một phần phong ấn, vì vậy tốc độ thoát vây rất chậm.

Nhưng khi đó, lực lượng của chúng mạnh hơn bây giờ rất nhiều.

Bộ tộc vừa chiến đấu với mấy nhà Đô Thiên thần cung, vừa cứu vớt tộc nhân bên trong phong ấn.

Chính vào lúc đó, Huyết Nhai Đao Quân chạy đến.

Sau đó, tất cả 700 Đại La Nghĩ tộc thoát vây đều trở thành giun dế dưới đao của Huyết Nhai Đao Quân.

Chúng nó không có sức chống đỡ, chỉ có thể mặc cho Huyết Nhai Đao Quân tàn sát.

Khi đó, bao quát cả Trang quý phi, đám cao tầng của Đại La Nghĩ tộc đều sở hữu sức mạnh to lớn hơn.

Chúng nó thậm chí có bảy vị có thực lực 'thần hoang dã'.

Nhưng những kiến đực mạnh mẽ đó, đều bị chết dưới đao của Huyết Nhai Đao Quân, còn chết rất nhiều lần, khiến cho lực lượng của chúng hạ xuống.

Chương 2218 - Trò giỏi hơn thầy (3)

Trang quý phi cũng bị Huyết Nhai giết ba lần, khiến cho lực lượng của nàng giảm mạnh.

Chúng nó không thể không trốn vào trong 'Vạn Quật sơn' để né tránh tên sát thần kia.

Chỉ có Trang quý phi là được kiến chúa và rất nhiều kiến đực yểm trợ, dẫn theo một đám thuộc hạ chạy trốn.

Mà bây giờ, một màn tương tự lại phát sinh.

Sở Hi Thanh một người một đao, liền áp chế toàn bộ bộ tộc của chúng!

Tu vị của vị này mới chỉ tam phẩm, sức chiến đấu đã không kém hơn Huyết Nhai năm đó là bao!

Người như vậy… hắn không nên tồn tại, hắn nhất định phải chết!

Vạn hạnh chính là, bí pháp của chúng nó đã hoàn thành.

Khi con kiến quân kia hóa thành một đạo ánh sáng màu máu, đánh thẳng về phía Sở Hi Thanh.

Đôi cánh trong suốt của nó ngậm lấy lực lượng hủy diệt và sát lục mạnh mẽ, hủy diệt và giết chóc tất cả thiên quy đạo luật, lại hoàn toàn không bị Thần Ý Cấm Thiên ảnh hưởng, bắn thẳng đến trước người Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh bình tĩnh nhìn đạo huyết quang này.

Trong khoảnh khắc này, hắn đã chém hai đao về phía con kiến quân này.

Thần ý hóa đao, chạm vào tức chết!

Đám Đại La Nghĩ tộc này tụ tập lực lượng của toàn bộ bộ tộc để giết chết hắn.

Cùng lúc đó, cũng mang đến cho Thần Ý Đao Tâm của Sở Hi Thanh địch ý và sát niệm của 1200 vạn Đại La Nghĩ tộc.

Có thể tưởng tượng Thần Ý Đao Tâm của hắn bây giờ mạnh đến mức nào.

Nhưng hai đao này lại không thể phá hủy con kiến quân kia.

Mà rất nhiều Đại La Nghĩ tộc trong phạm vi 100 dặm chung quanh lại tuôn ra sương máu.

Máu của bọn chúng… thế mà cũng là màu đỏ.

Sở Hi Thanh lập tức hiểu được, con kiến quân trước mắt đã chết rồi, nó đã trở thành lọ chứa cho bí pháp của Đại La Nghĩ tộc…

Mà lúc này, con kiến quân kia đã bay đến trước mặt hắn.

Sở Hi Thanh nhìn rõ thấy diện mạo dữ tợn và xấu xí của nó, đôi mắt kép màu đỏ tươi của nó, khiến người ta buồn nôn.

Cũng vào lúc này, con kiến quân này phát ra một tiếng rít.

“Áng!”

Bản thân nó đã tử vong, tiếng rít này thực chất là tiếng gào thét của 1200 vạn Đại La Nghĩ tộc.

Sở Hi Thanh cũng lập tức hiểu ý của từ này.

Giết!!!

Tiếng rít này tụ tập sát ý cực hạn và thuần túy nhất của tất cả Đại La

Nghĩ tộc.

Sở Hi Thanh vẫn bình tĩnh và lạnh lùng như cũ.

Trong mắt của hắn thậm chí còn hiện ra mấy phần trào phúng.

Sở Hi Thanh lập tức thôi phát thiên quy Báo Ứng đến mức tận cùng, đồng thời hòa tất cả địch ý và sát niệm của 1200 vạn Đại La Nghĩ tộc vào trong thanh chiến đao hai màu trong tay.

Chẳng biết từ lúc này, thanh đao trong tay hắn đã biến thành Huyết Nhai thần đao!

Hai khí vàng đỏ của Huyết Nhai thần đao xoay quanh mà lên, quấn chặt cánh tay của Sở Hi Thanh, phối hợp với đao pháp của hắn.

Giống như trận chiến Sở Hi Thanh giết chết Trấn Thiên Lai ở thành Vọng An hai năm trước, đao linh cũng cảm ứng được chiêu thức Sở Hi Thanh sắp sử dụng, nó cảm thấy cực kỳ quen thuộc, cực kỳ hưng phấn, cực kỳ sung sướng.

Đó là thức thứ bảy của Thần Ý Xúc Tử Đao, cũng là thức cuối cùng… Thiên Lý Chiêu Chiêu!

“Là Thiên Lý Chiêu Chiêu!”

Trang quý phi nhìn thấy tình cảnh này, trong mắt lại toát ra từng tia cười gằn.

Trong lòng nàng nói thầm quả nhiên.

Sở Hi Thanh quả nhiên đã nắm giữ Thiên Lý Chiêu Chiêu.

Hai năm trước ở thành Vọng An, Sở Hi Thanh đã từng dùng một chiêu này, phản xạ tất cả lực lượng của Trấn Thiên Lai, nhờ đó giết chết vị này.

Nhưng khi đó Sở Hi Thanh thi triển rất cứng ngắc, hiển nhiên là mượn một loại ngoại lực nào đó, căn bản là không phát huy được uy lực thật sự của Thiên Lý Chiêu Chiêu.

Trấn Thiên Lai chết, càng nhiều là vì bất ngờ không kịp chuẩn bị.

Nhưng mà bây giờ, Sở Hi Thanh lại hoàn toàn thành thạo chiêu thức này.

Quá trình tụ lực của hắn cực ngắn, xuất đao như hạ bút thành văn, dễ dàng lay động thiên quy Báo Ứng trong thiên địa.

Bởi vậy có thể thấy được Sở Hi Thanh đã học được Thiên Lý Chiêu Chiêu.

Thiên phú của thằng nhãi ranh này quả thực là mạnh đến đáng sợ.

Tuy nhiên!

Khóe môi Trang quý phi cong lên.

Đại La Thiên Tru của chúng, ngoại trừ sức mạnh hủy diệt và giết chóc ra, còn có lực lượng nhân quả và tạo hóa.

Đặc biệt là lực lượng tạo hóa, đó bắt nguồn từ 'Tạo Hóa mẫu thụ'.

20 vạn năm trước, chúng nó tjw lĩnh giáo sự thần kỳ của pháp thuật Điều Đình Tạo Hóa của nhân tộc. Sau đó bộ tộc đã nghiên cứu, và hóa vào trong Đại La Thiên Tru.

Vì vậy, hôm nay Sở Hi Thanh chắc chắn phải chết!

Thiên Lý Chiêu Chiêu của hắn sao có thể cản được 'Tạo hóa' chứ?

Ngươi đỡ còn không đỡ nổi, thì làm sao phản xạ lại?

Cheng!

Đó là tiếng vang khi đôi tay như đao của kiến quân va chạm với Huyết Nhai thần đao.

Lần giao phong này không hủy thiên diệt địa, toàn bộ thiên địa cũng không run rẩy như mọi người tưởng tượng.

Động tĩnh kia giống như trái tim đập một tiếng, đầu tiên là co rút lại, sau đó phình ra.

Trang quý phi nhìn chòng chọc vào Sở Hi Thanh, muốn tận mắt nhìn thấy Sở Hi Thanh bị Đại La Thiên Tru tiêu diệt, bị đôi đao kia chém thành muôn mảnh.

Nhưng mà một cái chớp mắt tiếp theo, sắc mặt của nàng đột nhiên cứng đờ.

Bồng!

Khoảnh khắc này, đàn kiến dày đặc ở phía trước Sở Hi Thanh chợt nổ tung!

Tận 27 vạn kiến quân bị sức mạnh khổng lồ kai trùng kích, nổ thành tro bụi và sương máu.

Trang quý phi cũng cảm nhận được một luồng sắc mạnh như bài sơn đào hải trùng kích đến.

Đó chính là Đại La Thiên Tru bị Sở Hi Thanh phản xạ lại.

27 vạn kiến quân đứng mũi chịu sao, bị Đại La Thiên Tru tru diệt toàn bộ!

Nhưng thứ làm Trang quý phi lo lắng là phía sau chúng.

“Mẫu hậu!”

Chương 2219 - Trò giỏi hơn thầy (4)

Kiến chúa ở 700 dặm sau chiến trường, là hạt nhân để điều động lực lượng của toàn tộc.

Mà khi Đại La Thiên Tru phản xạ lại, nó bị ý niệm của Sở Hi Thanh khóa chặt, gánh chịu gần bảy phần thần uy của Đại La Thiên Tru.

Ầm!

Trang quý phi vừa mới quay đầu, liền không cảm ứng được kiến chúa nữa.

Thần thức của vị kiến chúa này đã biến mất trong mạng lưới thần thức của bọn họ.

Ánh mắt Trang quý phi lập tức co rút kịch liệt.

Nàng nhìn thấy toàn bộ thân thể của kiến chúa nổ tung, hóa thành bột máu và thịt nát.

Nhưng mà… sao có thể?

Sở Hi Thanh làm sao có thể chống đỡ được Đại La Thiên Tru?

Hắn làm sao có thể phản xạ môn bí pháp này?

Trang quý phi không thể tin tưởng được!

Không thể! Chuyện này tuyệt đối là không thể!

Bồng! Bồng Bồng!

Lại có từng tiếng nổ vang lên ở chung quanh Trang quý phi.

Đây là dư lực của Đại La Thiên Tru.

Sau khi kiến chúa nổ tung, những Đại La Nghĩ tộc khác phải gánh chịu dư lực còn sót lại của nó.

Đầu tiên là đám kiến quân cận vệ ở bên cạnh kiến chúa, tiếp đó là những kiến đực kia, từng cái đều nổ tung thành sương máu.

Khoảnh khắc này, tận 47 con kiến đực bị nổ tung.

Chiêu Đại La Thiên Tru này có thể Tru Thần, thậm chí có thể giết cả thần linh trung vị.

Vì vậy khi lực lượng này phản xạ lại, đám Đại La Nghĩ tộc này cũng phải trả giá cực đắt.

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, thả Huyết Nhai thần đao trong tay ra.

Ý cười trong mắt hắn càng đậm hơn.

Hắn là truyền nhân của Huyết Nhai! Nhưng không có nghĩa là hắn chỉ có thể kế thừa sở học của Huyết Nhai.

Hắn có thần khí bản mệnh, hắn có thứ tâm tưởng sự thành như Ước Nguyện Thạch, nếu mà chỉ biết rập khuôn thì không khỏi quá ngu xuẩn.

Thiên Lý Chiêu Chiêu này của Huyết Nhai Đao Quân vốn chưa hoàn thiện.

Sở Hi Thanh biết rõ chiêu này có thiếu hụt, làm sao có thể rập khuôn theo Huyết Nhai.

Đứng trên bả vai Huyết Nhai Đao Quân, trò giỏi hơn thầy, bù đắp thiếu hụt trên đao pháp, đó mới là tôn trọng người đi trước.

Huyết Nhai thần đao cũng cực kỳ hưng phấn, nó vẫn kêu ong ong.

Sở Hi Thanh thả nó ra, là để nó trở về Vô Tướng thần tông.

Nhưng đao linh lại không muốn rời đi.

Tổn thọ rồi!

Cái tên này không chỉ sử dụng Thiên Lý Chiêu Chiêu của chủ nhân cũ, mà còn hoàn thiện nó.

Ngay cả lực lượng tạo hóa của đám kiến kia cũng không thể đột phá.

Còn cả thiên quy Nhai Tí của tên này cũng đã đến tầng 25, chỉ kém hơn Huyết Nhai hai tầng.

Thêm thần thú bản mệnh, lực lượng huyết mạch và chiến đồ, còn cả vị cách Chân Linh của hắn, thiên quy Nhai Tí đã mạnh hơn Huyết Nhai ngày xưa!

Lúc này mới bao lâu, mà cái tên này đã trâu bò như vậy rồi!

Mình còn dưỡng thương ở Vô Tướng thần tông làm gì?

Vô Tướng thần sơn có bao nhiêu đệ tử tu luyện Nhai Tí Đao chứ?

Đi theo Sở Hi Thanh, tốc độ khôi phục sẽ nhanh hơn nhiều.

Sở Hi Thanh thấy buồn cười, lườm Huyết Nhai thần đao một cái: “Trở về đi, tiếp theo không cần dùng ngươi. Ôn dưỡng cho tốt đi. Nhiều nhất là một năm, ta sẽ giúp ngươi đột phá Siêu Phẩm.”

Hắn lập tức đưa mắt nhìn về phía trước, rất nhiều đao cương như gương bạc hiện ra ở trước người hắn.

Đây là thức thứ tư… Thần Kính Thiên Đao!

Mà lúc này, tại ngoài 2000 dặm, ánh mắt kinh ngạc của Trần Nại Lạc hơi co lại.

“Đây là Vĩnh Hằng và Kim Cương chi pháp!”

Hắn gần như nói từng chữ một: “Hắn thế mà lại hòa hai môn thiên quy này vào trong Thần Ý Xúc Tử Đao!”

Lý Trường Sinh thì lại cười ha ha, vẻ mặt cực kỳ sung sướng và tự đắc: “Không hề thua kém, trò giỏi hơn thầy! Nên như vậy, nên như vậy, lúc này mới không hổ là người của Vô Tướng thần tông ta, không thẹn với danh truyền nhân của Huyết Nhai!”

Trần Nại Lạc hừ lạnh một tiếng, lại không nói gì.

Lý Trường Sinh có tư cách đắc ý như vậy.

Vị Vô Cực Đao Quân này quả thực là rất xuất sắc, xuất sắc đến mức làm người ghen tỵ.

“Bây giờ ta chỉ tò mò.” Trần Nại Lạc khẽ lắc đầu: “Sở Hi Thanh để Tạ Thiên Thanh phá hủy ‘Vạn Quật sơn’, rốt cuộc là muốn làm gì? Hắn biết đám Đại La Nghĩ tộc này là giết không chết, mà hiện giờ gần như không thể kiếm được nơi phong ấn Đại La Nghĩ tộc.”

Đầu tiên là bọn họ không có lực lượng như Thánh hoàng đời thứ ba, tiếp theo là do triều đình Đại Ninh, bọn họ không thể thuyên chuyển toàn bộ thuật sư nhân tộc Thần Châu đến đây.

Mà cái trận pháp phong ấn này cũng rất tốn kém, bọn họ không gánh chịu nổi.

“Ta không rõ!”

Ánh mắt Lý Trường Sinh lấp lóe.

Thật ra thì hắn đoán được một phần ý đồ của Sở Hi Thanh.

Bởi vì trước khi Sở Hi Thanh đến đây, hắn đã lấy một phần tình báo liên quan đến Trung Thổ ở Thiên Thính viện.

Nhưng từ chuyện Sở Hi Thanh thỉnh cầu tông môn để phán đoán, thì đây không phải là toàn bộ.

Hiện giờ Lý Trường Sinh chỉ đoán được một ít, chứ không đoán được toàn bộ.

Nhưng vào lúc này, hắn nghe thấy Trang quý phi kia bỗng nhiên rít lên.

“Áng!”

Tiếng rít này chấn động trời mây, truyền xa ngàn dặm.

Nhưng mà ý của tiếng rít này hoàn toàn khác với lúc trước.

Trang quý phi đang thông qua mạng lưới thần thức của Đại La Nghĩ tộc, truyền đạt mệnh lệnh của nàng với tất cả Đại La Nghĩ tộc.

Trốn!

Dùng toàn lực bỏ trốn!

Dùng tất cả khả năng để bỏ trốn khỏi nơi này! Tuyệt đối không thể chết uổng dưới đao của Sở Hi Thanh!

Chương 2220 - Mưu đồ tham thiên

Khi Đại La Nghĩ tộc phá phong ấn, xuôi nam với quy mô lớn, thì đàn kiến che trời, khí thế ngập trời.

Mà khi chúng bỏ chạy khỏi ‘Thương Khung sơn’, cũng là đàn kiến che trời, nhưng dáng vẻ của chúng cực kỳ chật vật, cực kỳ kinh hoàng.

Hơn ngàn vạn Đại La Nghĩ tộc bắt đầu dùng Huyết độn, thiêu đốt khí huyết bản thân, trực tiếp vượt qua mấy chục hơn trăm dặm, từ đó trốn tránh võ tu và tướng sĩ đuổi giết.

Trong tất cả các loại độn pháp của chúng, chỉ có loại thiêu đốt khí huyết và bản nguyên này mới có thể miễn cưỡng đối kháng với Thần Ý Cấm Thiên, mới có thể nhanh chóng thoát khỏi nơi này.

Dưới sự áp chế của Thần Ý Cấm Thiên, thực lực của chúng mười không còn một, dù Sở Hi Thanh không ra tay với chúng, thì chúng cũng bị đám nhân tộc còn lại tàn sát.

Chỉ có mau chóng thoát khỏi chiến trường, mới có thể tránh khỏi kết cục bị tàn sát.

Sau khi thoát khỏi võ tu nhân tộc, chúng nó mới thử thoát khỏi Thần Ý Cấm Thiên.

Đây mới la chuyện khó khăn nhất, chúng nó gần như không thể làm được.

Sở Hi Thanh có thể mở rộng phạm vi Thần Ý Cấm Thiên đến 17.000 dặm.

Mà độn pháp của vị Vô Cực Đao Quân này cũng là đứng đầu thiên hạ, thậm chí còn hơn Huyết Nhai Đao Quân năm đó.

Dù chúng cố thế nào thì cũng không thể thoát khỏi.

Ngày xưa, Đại La Nghĩ tộc có thể chạy thoát khỏi Huyết Nhai, chính là dùng bốn vị thực lực ‘thần hoang đã’ để kìm chân Huyết Nhai, đồng thời tập trung lực lượng của toàn tộc để tiêu hao với Huyết Nhai, cuối cùng khiến cho Huyết Nhai phải tạm thời lui lại để khôi phục chân nguyên.

Nhưng mà bây giờ bọn họ đã không còn lực lượng cấp bậc thần linh, càng không thể tiêu hao được với Sở Hi Thanh.

Vị này không phải Huyết Nhai…

Hắn có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, chân nguyên là vô cùng vô tận, dùng mãi không hết!

Trang quý phi vừa liều mạng bỏ trốn, vừa âm thầm chửi rủa, tại sao thiên địa này lại có thiên phú huyết mạch biến thái như vậy chứ?

Làm cho nàng bất an hơn chính là, 'Vạn Quật sơn' đã bị hủy!

Không biết kẻ nào đã phá hủy ngọn núi này, toàn bộ ngọn núi và phong ấn đều bị hủy hoại.

Chuyện này có nghĩa là chúng không thể trốn vào 'Vạn Quật sơn' như 800 năm trước!

Vấn đề là, tên kia rốt cuộc muốn thế nào?

Sở Hi Thanh phải biết Đại La Nghĩ tộc chúng là không thể giết chết.

Dù hắn có tiêu diệt toàn bộ Đại La Nghĩ tộc, giết chúng đến khi mất Tiên Thiên Thần Thể, mất thần phách mạnh mẽ, mất tất cả lực lượng và khí huyết trong cơ thể, thì cũng là vô ích.

Chúng chỉ cần có một chút huyết khí, một chút đồ ăn, là có thể khôi phục rất nhanh, chỉ hai, ba trăm năm là có thể khôi phục lại.

Vì vậy vị Vô Cực Đao Quân này rốt cuộc là đang nghĩ gì?

Trang quý phi vừa suy nghĩ dụng ý của Sở Hi Thanh, vừa lao nhanh trên mặt đất với dáng vẻ cực kỳ chật vật.

Mà say khi nàng nỗ lực chạy trốn được 30 dặm, chợt phát hiện động tác của mình dần dần trở nên trôi chảy, và nhanh nhẹn hơn.

Hơn nữa không chỉ là nàng với hình thể của nhân tộc, mà đám tộc nhân sáu chân cộng thêm một đôi tay như đao, một đôi cánh kia cũng trở nên nhanh nhẹn hơn.

Chúng bắt đầu chạy nhanh trên mặt đất, một phần có thực lực cao thậm chí còn có thể bay lên không trung lần nữa.

"Chuyện gì thế này?"

"Hình như có thể bay?"

“Không chỉ có thể bay, mà còn có thể thi triển Phong độn.”

“Không đúng lắm, Thần Ý Cấm Thiên của Huyết Nhai có thể bao trùm phạm vi hai vạn dặm. Sở Hi Thanh có tu vị kém hơn, thì cũng không thể không bao trùm nổi hai ngàn dặm chứ?”

Đám kiến đực và trưởng lão đang giao lưu qua mạng lưới thần thức của chúng.

“Mặc kệ, chúng ta phải trốn! Chúng ta không phải đối thủ của hắn!”

“Đáng sợ, thực sự đáng sợ!”

“Tại sao không có tác dụng? Đại La Thiên Tru là bí pháp tụ tập toàn bộ lực lượng của tộc ta.”

“Không biết, nhưng vừa rồi ta có cảm giác như lực lượng của chúng ta đánh phải một bức tường, một bức tường dù thế nào cũng không thể đánh vỡ.”

“Như là Vĩnh Hằng Bích Chướng trong truyền thuyết! Đó là một trong những năng lực của Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết. Nhưng mà không đúng, đừng nói là Vĩnh Hằng Bích Chướng, mà ngay cả ‘Bàn Cổ thần phong’ thì cũng bị Đại La Thiên Tru của chúng ta đánh vỡ.”

“Không đúng! Đó là thiên quy Vĩnh Hằng và Kim Cương!”

“Thảo luận cái gì? Còn không phải chạy đi! Chúng ta chia nhau ra chạy, đao pháp tên kia có mạnh hơn, cũng không thể khống chế tất cả chúng ta. Chỉ cần một phần chạy thoát, hắn sẽ không thể làm gì hơn.”

Thời điểm này, đã có một bộ phận kiến linh trí cao bắt đầu bay về bốn phía, thậm chí nỗ lực lọt vào chín tầng mây, hoặc chui xuống nơi sâu xa trong lòng đất, tránh né Sở Hi Thanh truy sát.

Nhưng mà một màn tiếp theo lại làm cho chúng nó cực kỳ kỳ kinh ngạc.

Mặc kệ chúng nó đi về phía đông hay phía tây, lên trời cao hay là xuống đất, thì độn pháp của chúng đều sẽ mất hiệu lực.

Đặc biệt là những con kiến cố gắng thoát đi từ nền đất, tất cả đều bị Sở Hi Thanh đánh nổ đầu.

Trang quý phi cũng phát hiện tình hình này.

Thần Ý Cấm Thiên kia căn bản là không mất hiệu lực, chiêu thức thần kỳ này vẫn còn phong tỏa vùng trời này.

Chỉ là Sở Hi Thanh cố tình mở một con đường lên phía bắc thôi.

Trang quý phi lại cảm thấy hoảng sợ.

Từ đó có thể thấy lực khống chế của Sở Hi Thanh kinh khủng như thế nào.

Vấn đề là tên này mới tu luyện có năm năm, vậy mà đã không kém võ tu tu hành mấy chục năm.

Còn nữa, người này rõ ràng là đang cố tình để chúng chạy về phía bắc.

Chương 2221 - Mưu đồ tham thiên (2)

Trang quý phi không khỏi quay đầu nhìn bóng người mặc giáp vàng đứng sừng sững trên tầng mây thứ ba kia.

Hắn cao cao tại thượng, lạnh lùng vô tình, bễ nghễ quan sát chúng.

Trang quý phi không khỏi phát ra tiếng rít giận dữ, nàng kích thích huyết nguyên, gia tăng tốc độ.

Nàng bay đến trước một cây đại thụ cao khoảng chín, mười trượng ở cách đó 700 dặm.

Kiến chúa của chúng đang phục sinh ở bên trong cây đại thụ này.

Nó hấp thu tất cả nguyên lực của đại thụ, khiến cái cây này khô héo, sau đó chui ra từ trong thân cây.

Tuy nhiên, hình thể của kiến chúa đã nhỏ hơn một vòng, toàn thân là chất nhầy, khí tức uể oải, giáp xác vốn đỏ tươi cũng trở nên hơi trắng bệch.

“Mẫu hậu!”

Trang quý phi quỳ một chân, sắc mặt trắng bệch: “Là nữ nhi tính sai, liên lụy mẫu hậu phải chịu nỗi khổ tái sinh…”

Đại La Nghĩ tộc tuy bất tử bất diệt, nhưng mà quá trình tái sinh cực kỳ đau đớn, đó là nỗi đau không khác gì hình phạt lăng trì của nhân tộc.

Vì vậy chúng nó hận Thánh hoàng đời thứ ba đến tận xương tủy, kiến càng mạnh thì trải qua tử vong càng nhiều.

Thánh hoàng đời thứ ba dùng dùng chục lần, hàng trăm lần tử vong để tiêu diệt sức mạnh của chúng.

“Không sao! Cũng không phải lần đầu tiên!”

Kiến chúa yếu ớt giơ chân lên, sau đó dùng đôi mắt kép nhìn lên bầu trời.

Nó lập tức nhận đủ tin tức từ mạng lưới thần thức, hiểu rõ tình hình bây giờ.

“Vô Cực Đao Quân này… hắn muốn ép chúng ta đi lên phía bắc đúng không?”

“Cũng chỉ có khả năng này!”

Giọng nói của Trang quý phi hơi khó khăn: “Mẫu hậu đại nhân, ta cho rằng hắn không có ý tốt. Chúng ta phải nghĩ cách thoát khỏi đây, không thể làm theo ý của hắn.”

Sở Hi Thanh ép chúng lên phương bắc, dụng ý đã rất rõ ràng.

Trong khoảng thời gian này, đã có rất nhiều Đại La Nghĩ tộc chết trận phục sinh từ các loại cây cỏ chung quanh.

Bình thường đều là phạm vi trăm dặm, mạnh hơn một chút thì có thể mở rộng đến 300 dặm, thậm chí là ngàn dặm.

Nếu như chung quanh không có cây cỏ, thì phạm vi sẽ xa hơn, chỉ là sẽ mất nhiều lực lượng hơn khi phục sinh.

Để Trang quý phi tức giận và bất đắc dĩ là, phàm là Nghĩ tộc tái sinh ở hai phía đông tây, tất cả đều bị Sở Hi Thanh giết chết đầu tiên.

Trái lại thì những Nghĩ tộc tái sinh ở phía bắc, Sở Hi Thanh sẽ mặc kệ chúng.

“Không có ý tốt? Đây chẳng phải chuyện đương nhiên sao?”

Kiến chúa cười lạnh: “Chúng ta và nhân tộc có thù sâu như biển. Vì thế nên Thánh hoàng đời thứ ba cũng tốt, Huyết Nhai Đao Quân cũng được, tất cả bọn họ đều muốn diệt bộ tộc ta, chỉ là không làm được thôi.”

Nó vừa nói bằng ngôn ngữ của Nghĩ tộc, vừa nhìn về phía bầu trời, nhìn về phía Sở Hi Thanh giống như thần linh nhìn xuống chúng nó.

Vô Cực Đao Quân này có biện pháp diệt tộc Đại La Nghĩ tộc sao?

Không thể nào!

Tuy nhiên, vẫn phải nghĩ cách, không thể làm theo ý đồ của thằng nhãi ranh này được!

Lúc này, mạng lưới thần thức cũng có ý kiến không khác là bao.

“Tập hợp toàn bộ lực lượng để xông một lần, lợi dụng bí pháp đột phá thì hắn cản được sao?”

Kiến chúa nghĩ thầm, cái này chỉ sợ cũng không dễ.

Chúng nó vẫn không biết phạm vi bao phủ cực hạn của Thần Ý Cấm Thiên và Thần Kính Thiên Đao của Sở Hi Thanh.

Tuy nhiên…

Đôi mắt kép của nó lóe sáng, lời nói còn ngậm ý quyết tử: “Vậy thì thử một lần!”

Khoảnh khắc này, nó lợi dụng mạng lưới thần thức, lại lấy khí huyết và tinh nguyên của 1200 vạn Nghĩ tộc.

Kiến chúa không biết Sở Hi Thanh có biện pháp giết chúng hay không, nhưng không thể không phòng.

Vì vậy dù thế nào thì vẫn phải thử một chút.

Với năng lặc và đặc tính của chủng tộc chúng, dù cuối cùng chỉ chạy được ba, năm cái, thì cũng có thể giúp toàn tộc.

Chúng nó tuyệt đối không thể bị tên này một lưới bắt hết.

Cũng đúng lúc này, mười đạo huyết quang chợt bắn về mười phương hướng khác nhau.

Đây là độn pháp của Đại La Nghĩ tộc, khá tương tự với pháp Thiên Cương ‘Chính Lập Vô Ảnh’, có thể nhảy ra khỏi thời gian và không gian trong giây lát, tiến vào trạng thái hư ảo, từ đó trở nên vô ảnh vô hình, có thể loại bỏ tất cả ngoại lực.

Kiến chúa điều động lực lượng của toàn tộc, phụ trợ chúng triển khai bí thuật, vì vậy độn quang của mười đạo huyết sắc kia nhanh tựa thời gian, chỉ chớp mắt đã bay ra ngoài 3000 dặm.

Sở Hi Thanh đứng trên không trung lại hơi nhướng mày.

Bắt đầu liều mạng sớm như vậy sao?

Trả giá đắt như vậy, chỉ để đưa mười con kiến đực này thoát khỏi phạm vi Thần Ý Cấm Thiên của hắn.

Nhưng cũng không trách, giun dế còn muốn sống, huống chi… hắn suýt quên đám này chính là sâu kiến.

Sở Hi Thanh lắc đầu, sau đó thanh Thiên Lý Chiêu Nhiên đao trong tay hắn bỗng nhiên ‘cheng’ một tiếng.

Tuy rằng hắn không làm ra bất luận động tác gì, trên thân đao lại lóng lánh hàn quang.

Cùng lúc đó, thiên quy pháp tướng ở phía sau hắn… cũng chính là lực lượng thiên quy ngưng tụ thành một Sở Hi Thanh khác, phía sau đầu của hắn chợt xuất hiện vô số đường nét và sợi tơ hư ảo màu vàng óng.

Quỹ tích của chúng rất kỳ lạ, khuếch tán ra bốn phương tám hướng, giống như một tấm mạng nhện bao trùm toàn bộ thiên địa.

Chương 2222 - Mưu đồ tham thiên (3)

Trần Nại Lạc ở gần đó vô thức nắm chặt kiếm của mình.

Hắn nhận ra những đường nét và sợi tơ này, đó chính là những sợi dây nhân quả.

Đây là thức thứ năm của Thần Ý Xúc Tử Đao… Báo Ứng Vô Môn!

Họa phúc không cửa, duy người chỗ triệu. Thiện ác chi báo, như hình với bóng.

Đây cũng là một chiêu thức thần kỳ mà Huyết Nhai Đao Quân sáng tạo ra.

Sau khi Huyết Nhai Đao Quân sáng tạo ra chiêu này, phàm là người từng ra tay với Huyết Nhai Đao Quân ở khoảng cách gần, đều khó có thể chạy thoát khỏi sự truy kích của Huyết Nhai Đao Quân.

Trong phạm vi ba vạn dặm, bất luận là bọn họ lên trời hay xuống đất, ở trong hư không hay ở ngoài hư không, bất luận là bọn họ sử dụng độn pháp thần kỳ thế nào, thì đều không thể trốn khỏi nhân quả báo ứng.

Vị Vô Cực Đao Quân này, thậm chí còn luyện được chiêu thức này rồi sao?

Khi Trần Nại Lạc nghĩ đến đây, bên ngoài mấy ngàn dặm đồng thời truyền đến tiếng nổ vang dội.

Mười đạo độn quang kia lập tức nổ tung như pháo hoa, hóa thành vô số bụi máu.

Nội tâm kiến chúa không khỏi chìm xuống.

Vì trợ giúp mười con kiến đực này trốn thoát, nó đã dùng ít nhất 3% lực lượng của toàn tộc, đẩy bí thuật của chúng lên đến cực hạn.

Dù vậy mà vẫn không thể chạy thoát.

Để nó càng hoảng sợ chính là, đao ý khủng bố của Sở Hi Thanh lại khóa chặt lấy nó một lần nữa.

“Tên này…”

Kiến chúa vừa sợ hãi, vừa tức giận, vừa bất đắc dĩ và tuyệt vọng.

Cũng ngay sau đó, thân thể của nó cũng nổ tung, nổ thành bột máu đầy trời.

“Mẫu hậu!”

“Chủ mẫu! Không…”

“Không, chủ mẫu đại nhân!”

“Súc sinh! Súc sinh! Đây lại là một tên ác ma, hắn lại giết mẫu hậu!”

“Ta muốn giết hắn, ta nhất định phải giết tên ma quỷ khoác da người này!”

Toàn bộ mạng lưới thần thức của Đại La Nghĩ tộc lại rơi vào trạng thái cuồng loạn, tất cả Nghĩ tộc đều phẫn nộ, hoặc bi thương, hoặc kinh hoàng, tất cả đều điên cuồng rít gào.

Trang quý phi quỳ ở trước mặt kiến chúa thì lại sững sờ tại chỗ.

Sắc mặt nàng tái nhợt, bột máu của kiến chúa văng tung tóe lên người.

Hai mắt Trang quý phi vô thần nhìn Sở Hi Thanh trên không trung.

Nàng ý thức được đây là Sở Hi Thanh trừng phạt bộ tộc chúng.

Chúng nó nhất định phải đi về phía bắc! Không có bất kỳ lựa chọn nàng khác.

Hậu quả của việc làm trái ý vị này, chính là kiến chúa tử vong!

Khi Trang quý phi bỏ qua cái suy nghĩ này, toàn thân nàng run rẩy, bởi vì nàng lại nghe thấy tiếng kêu rên của kiến chúa bên trong mạng lưới thần thức.

Một thân khí huyết của Trang quý phi cũng nghịch chuyển, miệng mũi đầy máu.

Kiến chúa lại tử vong lần thứ ba!

Nó còn chưa kịp hoàn toàn tái sinh từ trong cây cối, thì đã bị Sở Hi Thanh đánh nổ.

Trang quý phi liền ý thức được nguyên do.

Đó là vì phương vị tái sinh của kiến chúa không đúng, nàng chọn tái sinh ở một ngàn dặm phía đông.

Sau đó liền bị Sở Hi Thanh chém chết!

Bên trong mạng lưới thần thức của chúng, tất cả Nghĩ tộc đang điên cuồng, tức giận và không cam lòng vì cái chết của kiến chúa.

Nhưng dần dần, mạng lưới thần thức lại bình tĩnh lại.

Bởi vì chúng có không cam lòng hơn nữa, tức giận hơn nữa, dù là sát ý ngút trời, thì cũng không thể làm gì tên ác ma này.

Kiến chúa tái sinh lần thứ tư, lần này nó đã thông minh, lựa chọn một cây đại thụ ở phía bắc. Sau đó, nó lập tức thi triển đôi cánh trong suốt, quay về với đàn kiến đang bị ép phải bay về phía bắc.

Tất cả Nghĩ tộc đều cảm giác được kiến chúa suy yếu.

Khi vừa thoát vây, kiến chúa có thực lực Gần Thần, mà bây giờ thì còn chưa đến nhất phẩm.

Liên tục tử vong, khiến kiến chúa tiêu hao rất nhiều nguyên khí.

Kiến chúa vỗ cánh lơ lửng giữa không trung, lại ngước nhìn Sở Hi Thanh trên bầu trời lần nữa.

Trong giây lát, nó hiểu ý trong ánh mắt của Sở Hi Thanh.

Đó là bễ nghễ và khinh bỉ… ngoài ra, còn có… tại sao lại phá phong ấn chạy ra, không ra thì không có chuyện gì rồi!

“Chúng ta đi về phương bắc!”

Kiến chúa lại truyền đạt mệnh lệnh thông qua mạng lưới thần thức.

Tâm linh của nó vừa phẫn nộ lại vừa bất lực: “Tạm thời không cần phản kháng, cũng không cần thử bỏ chạy, chúng ta cần thời gian khôi phục nguyên khí và lực lượng.”

Chúng nó đã tổn thất quá nhiều lực lượng.

Tổng cộng 97 con kiến đực bị tụt cấp, Tiên Thiên Thần Thể của kiến chúa là nó cũng tụt xuống nhị phẩm.

Nhưng tất cả thử nghiệm của chúng đều vô dụng.

Kiến chúa cũng từng nghĩ, mượn huyết khí của toàn tộc, thông qua tái sinh không ngừng, để từ từ thoát khỏi phạm vi khống chế của Sở Hi Thanh.

Nhưng sau khi tính toán, nó phát hiện căn bản không làm được.

Kiến chúa là như vậy, những con kiến đực khác cũng như vậy.

Chúng nó vẫn đang suy nghĩ cách thoát khỏi phạm vi Thần Ý Cấm Thiên bao phủ, sau đó còn phải thoát khỏi sự truy sát của võ tu nhân tộc.

Vì vậy, trước khi khôi phục nguyên khí và tụ tập được nhiều lực lượng hơn, chúng nó phải nhịn.

Tiêu hao lực lượng vô ích, chẳng bằng bảo tồn lực lượng rồi chờ đợi thời cơ.

Trang quý phi lập tức hiểu ý của kiến chúa.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía bắc.

Khôi phục nguyên khí? Tụ tập lực lượng?

Sở Hi Thanh sẽ để chúng toại nguyện sao?

Nhưng hai mắt Trang quý phi lập tức sáng lên.

Sẽ! Nhất định sẽ!

Địa vực rộng lớn phương bắc, căn bản không phải địa bàn của nhân tộc.

Chương 2223 - Mưu đồ tham thiên (4)

Lúc này, Tạ Thiên Thanh đã lắc mình đến bên cạnh Sở Hi Thanh.

Hắn đầu tiên là nhìn đàn kiến bị Sở Hi Thanh xua đuổi lên phương bắc, sau đó quay đầu nhìn về phía Sở Hi Thanh.

“Đây chính là mục đích của Đao Quân, muốn xua đuổi chúng đến Trung Thổ?”

“Chúng nó vốn bị Cự linh xua đuổi đến Thần Châu.”

Sở Hi Thanh gật đầu, giọng nói đầy thâm ý: “Để chúng từ đâu chạy về đó, không phải tốt sao?”

“Ăn miếng trả miếng, lấy máu trả máu?”

Tạ Thiên Thanh nghĩ thầm, đây chẳng lẽ là ‘nghi thức’ Nhai Tí của Sở Hi Thanh?

Nhưng hắn lại cảm thấy không đúng lắm.

Tạ Thiên Thanh lắc lắc đầu: “Để đám kiến này đi gây sự với Cự linh, cũng không phải không được. Chỉ là phương pháp này hậu hoạn vô cùng, nói một câu khó nghe, khi Đao Quân còn ở đây thì Đại La Nghĩ tộc không dám làm càn; chỉ khi nào Đao Quân ngươi không còn, thì chúng nhất định sẽ xuôi nam, đến khi đó nhân tộc ta chắc chắn sẽ gặp đại nạn.”

Vì vậy, vẫn là phong ấn đám Đại La Nghĩ tộc này thì an toàn hơn.

Tạ Thiên Thanh đã đoán được Sở Hi Thanh muốn làm gì.

Nhưng mà vì việc này mà phá hủy phong ấn của Đại La Nghĩ tộc, thật sự đáng giá sao?

Hắn rất muốn chất vấn, nhưng vẫn đè xuống.

Sở Hi Thanh lại thản nhiên như không: “Ta tông chủ không cần lo lắng, nếu ta để ngươi phá hủy phong ấn, tự nhiên là có biện pháp giải quyết đám Nghĩ tộc này, sẽ không để lại hậu hoạn gì. Nếu tông chủ vẫn không yên tâm, thì có thể đi theo để xem.”

Khóe môi hắn cong lên, hiện ra ý cười: “Cũng có thể giúp ta một chút sức lực.”

Tạ Thiên Thanh không hỏi gì nữa.

Ánh mắt của hắn lấp lóe, rơi vào trầm tư.

Hắn đoán đúng, ngoại trừ chuyện kia ra, thì Sở Hi Thanh còn có mục đích khác.

Tuy nhiên, hắn vẫn không nghĩ ra vị này muốn làm cái gì? Làm thế nào để giải quyết đám Đại La Nghĩ tộc này?

Cách đó không xa, Trần Nại Lạc tiếp nhận quyển trục trong tay một vị thái thượng trưởng lão của Đô Thiên thần cung, sắc mặt của ông lão khoảng 70 này khá ngưng trọng: “Tất cả vị trí của đá Hỗn Độn đều ở đây!”

Đá Hỗn Độn bắt nguồn từ niên đại hỗn độn, có người nói là mảnh vỡ của hỗn độn sau khi Bàn Cổ khai thiên tích địa.

“Số lượng đá Hỗn Độn lên đến hàng ngàn hàng vạn, có chút nặng đến ngàn vạn cân, còn nặng hơn cả Thái Sơn. Là dùng mãi không hết, cũng không thể phá hủy chúng. Vì vậy thứ này rất dễ kiếm, phiền phức nhất chính là…”

Ông lão hơi dừng lại, nhìn Trần Nại Lạc với ánh mắt chần chờ: “Tông chủ?”

“Thu hồi tâm tư của ngươi.”

Trần Nại Lạc lạnh nhạt mở quyển trục ra xem: “Không nói đến vị Đao Quân này đã cứu mạng chúng ta, để bách tính Lương Châu may mắn thoát khỏi đại kiếp nạn. Mà chỉ với tình thế của nhân tộc bây giờ, cũng không cho phép tranh đấu nội bộ.”

Trong mắt hắn lại hiện lên vẻ ngờ vực, sau đó ngước mắt lạnh lùng nhìn mấy vị tổ sư Siêu Phẩm của Đô Thiên thần cung ở trên bầu trời.

Mấy tháng trước, khi biết được chuyện Táng Thiên có thể sắp ma hóa thì Trần Nại Lạc bắt đầu hoài nghi.

Không! Cái hạt giống hoài nghi này đã sinh sôi trong lòng hắn từ hơn 100 năm trước rồi.

Vì vậy nên 100 năm qua, hắn vẫn nắm chặt cái vị trí cung chủ này.

Đây không phải hắn lưu luyến quyền thế, mà là hắn nghi ngờ một số chuyện ở trong thần cung.

Những chuyện đã xảy ra trong mấy năm qua, cũng chứng minh suy đoán của hắn.

Táng Thiên ma hóa quan hệ rất lớn, Trần Nại Lạc thân là phàm nhân, không biết gì thì cũng thôi.

Mấy vị này thân ở Chân môn, lẽ nào không phát hiện chút nào sao?

Vì sao mấy vị tổ sư này còn không ngừng ra lệnh cho tông môn tạo áp lực cho Thiết Sơn Tần thị, ngăn cản Tần Mộc Ca tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao?

Chẳng lẽ bọn họ không biết thời khắc Táng Thiên ma hóa, nhân tộc cần nhất là sức chiến đấu mạnh mẽ sao?

Còn cả cuộc chiến ngày hôm nay, bọn họ cũng chạy đến muộn hơn so với dự tính của hắn.

Trần Nại Lạc đã ý thức được.

Cao tầng của Đô Thiên thần cung… đã có vấn đề lớn.

…

Cùng lúc đó, Tây Sơn ngoài thành Vọng An.

Bên trong không gian khổng lồ dưới đất kia.

Thần Tịnh Ly đang quan sát Vũ Côn Luân chế tạo Vọng Thiên Hống đời đầu, lại nhận được tin tức từ Thần Phổ Thiên.

“Sở Hi Thanh kia quả thực là đã có thành tựu.”

Thần Phổ Thiên tràn ngập cảm khái: “Hắn không chỉ học hết Thần Ý Xúc Tử Đao, mà còn có thiên quy pháp tướng của Nhai Tí. Người này, một người đã có thể áp chế toàn bộ Đại La Nghĩ tộc.”

“Tuy rằng Kiến Nguyên đế thả Đại La Nghĩ tộc ra, nhưng ngoại trừ 100 vạn binh dân tử thương lúc đầu ra, thì không tạo thành rắc rối gì ở tây vực Thần Châu.”

Trong mắt Thần Tịnh Ly ẩn chứa lửa giận: “Ta đã nói rồi, Kiến Nguyên đế không đáng sợ! Dù hắn có âm dương một thể, cũng không thể giải phong ấn cho Đế Oa. Trái lại thì Sở Hi Thanh mới là kẻ đáng sợ, giết hắn chậm một ngày, lại khó hơn một phần.”

“Ta cũng hiểu, nhưng ngươi nói với ta cũng vô dụng. Ngươi cũng biết những chúa tể và đế quân kia kiêng kỵ Đế Oa và Long Hi thế nào rồi đấy.”

“Còn cả Táng Thiên nữa, hắn mà điên lên thì có thể chém giết một vị ‘Bàn Cổ chúa tể’ đấy. Phải biết khi đó, Thái Hạo chính là ‘Bàn Cổ chúa tể’ mạnh mẽ nhất đấy.”

(Bàn Cổ chúa tể = thực lực nửa bước Tạo Hóa và sở hữu ‘Bàn Cổ tinh hồn’)

(Đế quân = thực lực nửa bước Tạo Hóa và chấp chưởng chòm sao, quần sao thì gọi chung là đế quân)

Thần Phổ Thiên thở dài một tiếng: “Cung may là đã giải quyết được Kiến Nguyên đế. Chúng ta chỉ cần đề phòng con Chập Long và vị kia phát hiện điều dị thường thôi, trong thời gian này, ngươi có thể tập trung đối phó Sở Hi Thanh.”

Chương 2224 - Mưu đồ tham thiên (5)

Thần Tịnh Ly hít một hơi thật sâu, trong mắt lộ ra vẻ ngờ vực: “Ngươi vừa nói, Tạ Thiên Thanh đã phá hủy ‘Vạn Quật sơn’? Đây là ý gì? Bọn họ không phong ấn Đại La Nghĩ tộc sao? Tình hình bây giờ thế nào?”

“Không biết.” Giọng nói Thần Phổ Thiên không gợn sóng: “Có thể là Tạ Thiên Thanh tự ý chủ trương? Sở Hi Thanh bây giờ đang xua đuổi đám Đại La Nghĩ tộc kia lên phương bắc, ta không biết có phải hắn muốn mượn Đại La Nghĩ tộc để báo thù tộc nhân của chúng ta hay không.”

“Nói không chừng đây là ‘nghi thức’ Nhai Tí của hắn, Nhai Tí có thù tất báo, ngày xưa tứ đại thần sơn hợp lực xua đuổi Đại La Nghĩ tộc xuôi nam, từ đó tạo thành kiếp số Huyết Nghĩ của nhân tộc. Có lẽ hắn muốn trả thù lại.”

Giọng nói Thần Phổ Thiên hơi chậm lại: “Nếu là như vậy, chỉ sợ phương bắc sẽ phải chịu một trận đại kiếp.”

1200 vạn Đại La Nghĩ tộc nhìn như đáng sợ, nhưng chỉ cần một trong tứ đại thần sơn ra tay, thì có thể trấn áp dễ như trở bàn tay.

Vấn đề là còn có một Vô Cực Đao Quân ở phía sau đám kiến này.

Toàn bộ Thần Châu bây giờ, không ai có thể đỡ nổi một đao của vị Đao Quân này khi tụ tập địch ý và sát niệm của 1200 vạn Đại La Nghĩ tộc.

Con ngươi của Thần Tịnh Ly co rút lại: “Không đúng! Mục đích của hắn không phải báo thù, mà là muốn lên cấp.”

Thần Phổ Thiên hơi sững sờ, trầm ngâm: “Lên cấp?”

“Đúng vậy! ‘Nghi thức’ lên cấp nhị phẩm của hắn rất phiền phức, dưới tình huống bình thường thì căn bản là không thể hoàn thành. Nhưng mà bây giờ, 1200 vạn Đại La Nghĩ tộc kia, chính là sự hỗ trợ của hắn. Toàn bộ thế gian này, không ai có thể đỡ nổi một đao của hắn!”

Thần Tịnh Ly nắm chặt tay lại, xương cốt toàn thân kêu răng rắc.

Nàng hận không thể bay lên phương bắc, ngăn cản Sở Hi Thanh luôn bây giờ.

Thần Tịnh Ly chỉ có thể trấn áp nôn nóng và ngột ngạt trong lòng mình xuống.

Nàng phải nhịn, phải chịu, bằng không nhiệm vụ đầu độc này sẽ là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Thần Tịnh Ly không chỉ phải giấu diếm con Chập Long kia, mà còn phải giấu diếm cả vị ‘Vạn Trá chi chủ’ giả dối đến cực điểm kia.

Thần Tịnh Ly hít thở thật sâu: “Các ngươi nhất định phải ngăn cản hắn, bây giờ phải dùng tất cả mọi thứ để ngăn cản hắn. Để ‘thần hoang dã’ và thần linh hạ vị hạ phàm đi, những ‘Bàn Cổ chúa tể’ kia có năng lực làm vậy. Hoặc là trực tiếp dùng máu thịt hóa thân như Thất Sát Tinh Quân vậy! Không!”

Con ngươi Thần Tịnh Ly đột nhiên trợn lên: “Cái này cũng vô dụng! Nhất định phải ngăn cấm đám Đại La Nghĩ tộc kia thôn phệ sinh linh. Chúng nó càng mạnh mẽ, thì Sở Hi Thanh cũng càng mạnh!”

Thần Tịnh Ly đã ý thức được tình hình rất phiền phức.

Một khi Sở Hi Thanh bước lên nhị phẩm, chắc chắn sẽ sở hữu sức chiến đấu cấp Siêu Phẩm.

Với một thân lực lượng huyết mạch của Sở Hi Thanh, nàng muốn giết chết Sở Hi Thanh là rất khó, thậm chí còn không đủ hai phần mười.

…

Khi Sở Hi Thanh xua đuổi Đại La Nghĩ tộc lên phương bắc, mấy người Lý Trường Sinh đã trở về 'Phích Lịch Trụ Quang toa'.

Yến Quy Lai đứng trên đầu thuyền, nhìn về phía đàn kiến che trời ở phía bắc kia.

"Ta nghe nói trước khi đến đây, Sở sư đệ đã lấy rất nhiều tình báo của Trung Thổ. Xem ra Sở sư đệ có mưu đồ không nhỏ, chẳng lẽ việc Sở sư đệ thỉnh cầu tông môn là để chúng ta cùng đi lên phía bắc?"

Sau khi Sở Hi Thanh vào tam phẩm, hắn đã nhận được vị trí trưởng lão.

Dựa theo quy củ của Vô Tướng thần tông, tiến vào trưởng lão thì sẽ xưng hô như sư huynh đệ.

Yến Quy Lai rất tình nguyện hỗ trợ.

Sở Hi Thanh thăng cấp, không chỉ Vô Tướng thần tông được lợi, mà toàn bộ nhân tộc đều được lợi.

Hắn đoán là mình không giúp được quá nhiều, nhưng có thể giúp Sở Hi Thanh một chút cũng tốt.

Lý Trường Sinh lại lắc đầu, điều động 'Phích Lịch Trụ Quang toa' bay về phía Vô Tướng thần tông.

"Đúng là chúng ta cần lên phương bắc, nhưng mà không phải đi theo Sở sư đệ, mà là đến nơi này."

Hắn vừa nói chuyện vừa phất tay áo, sử dụng lực lượng của Thần Vọng kiếm và Quân Thiên kiếm để che đậy tất cả linh cơ quanh thuyền.

Lý Trường Sinh còn hiển hóa ra một tấm bản đồ của Trung Thổ.

Hắn chỉ chỉ vào bản đồ: “Tại góc đông nam của Thiên Đế sơn! Nhưng mà bây giờ còn sớm, vẫn còn thời gian. Một tháng sau chúng ta xuất phát cũng không muộn, đến khi đó sẽ tập trung với Sở Vân Vân và hai vị tổ sư Mạch, Thẩm, sư đệ Lư Thủ Dương, còn cả một đám đồng môn Thuật Sư viện nữa.”

Ngạo Quốc và Tố Phong Đao đều nhíu mày, vẻ mặt khó hiểu.

Sở Hi Thanh đến cùng là đã thỉnh cầu chuyện gì? Lại cần hai vị tổ sư và Sở Vân Vân đến?

Lần này, Vô Tướng thần tông quả thực là cao thủ ra hết.

“Vị trí này…”

Yến Quy Lai nhìn bản đồ, ánh mắt lấp lóe: “Ta nhớ đây là vị trí của ‘Vĩnh Hằng thạch nguyên’ và ‘Hỗn Độn chi nguyên’? Bên kia có một đóa Nguyên Tâm Hoa sắp nở, chỉ trong vòng hai tháng này.”

Ngạo Quốc nghe thấy bốn chữ ‘Vĩnh Hằng thạch nguyên’ thì hiểu ngay.

‘Vĩnh Hằng thạch nguyên’ nằm ở góc đông nam Thiên Đế sơn và góc đông bắc của Bất Chu sơn.

Bên kia có một khối đá vĩnh hằng… đá như tên, vĩnh hằng bất biến.

Khối đá này cực kỳ khổng lồ.

Khổng lồ đến mức nào đây? Nam bắc của nó dài hơn 12.000 dặm, đông tây cũng hơn 10.000 dặm.

Bởi vì tảng đá được chôn trong đất, mặt ngoài bằng phẳng, vì đó nên được gọi là ‘Vĩnh Hằng thạch nguyên’.

Chương 2225 - Chăn nuôi

Tại nơi trung ương của ‘Vĩnh Hằng thạch nguyên’, có một khe nứt hẹp dài hơn 1000 dặm.

Cái khe nứt này cực kỳ nhỏ hẹp, nơi hẹp nhất chỉ dày bằng chiếc lá, nơi rộng nhất cũng chỉ bằng ba ngón tay.

Bên trong khe nứt lại sâu không lường được, không ai biết khe nứt này thông đến nơi nào.

Trong truyền thuyết, khe nứt này có thể đi đến địa tâm, cũng có thể là dẫn đến Cửu U của Cự linh, vân vân… nhưng những suy đoán này đều không được chứng thực.

Tuy nhiên, linh khí phun ra từ trong khe nứt lại là linh khí Hỗn Độn rất thuần khiết. Mà không biết vì sao, bên trong khe còn ngưng tụ thiên quy Hỗn Độn cực kỳ mạnh mẽ, quả thực chính là căn nguyên của hỗn độn.

Bên đó uẩn nhưỡng một loại hoa tên là Nguyên Tâm Hoa, ngưng tụ linh khí Hỗn Độn tinh khiết nhất, là một trong 24 loại bí dược nhất phẩm hạ của Vô Tướng thần tông.

Hơn nữa còn là loại tốt nhất trong 24 loại!

Nguyên Tâm Hoa thật ra không phải là hoa, mà là một loại hiện tượng.

Độc Toán Lan, Đài Hoa, Lộ Châu Thảo, Thạch Thượng Liên, vân vân… tất cả hoa cỏ sinh ra bên trong vết nứt, hấp thu đủ linh khí Hỗn Độn và chân ý Hỗn Độn, thì đều trở thành Nguyên Tâm Hoa thuần khiết nhất.

Ngạo Quốc hiểu rõ chuyện này, là do mười năm gần đây hắn đang trù tính đột phá nhất phẩm.

Vì vậy hắn khá là quan tâm đến 24 loại bí dược này.

Yến Quy Lai cũng bởi vì nguyên nhân này, nên mới nhận ra nơi Lý Trường Sinh nói là ‘Hỗn Độn chi nguyên’.

Thật ra thì Ngạo Quốc cũng từng có ý với Nguyên Tâm Hoa.

Hàng năm, ‘Hỗn Độn chi nguyên’ đều có hai đóa Nguyên Tâm Hoa nở.

Nhưng Thiên Đế sơn và Bất Chu sơn đã liên thủ khống chế nơi đó, muốn hái thước và thăng cấp trước mặt mấy vị Cự linh nhất phẩm, vậy phải khó cỡ nào chứ?

Huống hồ nơi đó cũng không xa Bất Chu sơn và Thiên Đế sơn, chỉ cách ‘Tạo Hóa mẫu thụ’ hơn 30 vạn dặm. Chỉ cần nửa ngày là có thể điều động một lượng lớn cao thủ.

Ngạo Quốc nhớ lại những tin tức này, đồng thời lại thấy nghi ngờ và khó hiểu.

Sở Hi Thanh còn chưa phải nhị phẩm, sao lại bắt đầu để ý đến

Nguyên Tâm Hoa rồi?

Đúng rồi, Lư Thủ Dương sư đệ cũng đi?

Là trợ giúp Lư sư đệ lên cấp nhất phẩm sao?

“Mục tiêu của chúng ta chính là Nguyên Tâm Hoa.”

Lý Trường Sinh mỉm cười với Yến Quy Lai: “Ta đã để ngoài nhìn chằm chằm vào đóa Nguyên Tâm Hoa kia, chúng ta sẽ hành động trước khi hoa nở.”

“Chúng ta không chỉ phải nhanh chóng quét dọn tất cả Cự linh quanh đó, khiến bọn họ không thể cảnh báo.”

“Mà còn phải dùng tốc độ nhanh nhất để bày trận pháp, nhất định phải đảm bảo không có bất kỳ người nào, hoặc là bất kỳ thần nào đến gần nơi này trong vòng một canh giờ. Ngoài ra, còn phải che đậy thiên địa, giấu diếm linh giác của tất cả mọi người và thần.”

“Muốn làm được điểm này là rất khó, nói không chừng còn phải có một cuộc ác chiến. Vì vậy một tháng này, chư vị cần phải chuẩn bị sẵn sàng. Pháp khí, phù lực, đan dược, bí pháp… tất cả phải chuẩn bị đầy đủ.”

“Tuy nhiên, cũng không cần lo lắng quá, khi đó Lê Sơn Lão Mẫu sẽ ra tay trợ giúp chúng ta, nàng đã đáp ứng với Sở sư đệ rồi. Ngoài ra, Thánh hoàng đời thứ ba và Mộc Kiếm Tiên cũng giúp chúng ta che đậy tầm mắt của các thần. Trước khi động thủ, Hi Thanh còn dùng thần ân của Thái Sơ Huyền Nữ, cầu viện Thái Sơ Huyền Nữ.”

Mọi người trên thuyền không khỏi nhìn nhau.

Ngay cả Thánh hoàng đời thứ ba, Thái Sơ Huyền Nữ và Lê Sơn Lão Mẫu cũng tham dự vào, đây chính là cảnh tượng hoành tráng nha!

Vấn đề là, ai sẽ sử dụng Nguyên Tâm Hoa?

Là Lư Thủ Dương sao?

Nếu là Lư Thủ Dương, thì không cần phiền phức như vậy.

Trừ phi là bản thân Sở Hi Thanh.

Đổi thành người khác, chỉ là lên cấp nhất phẩm mà thôi, đâu cần đội hình kinh khủng như vậy?

“Đây dường như là không thể làm được.”

Tố Phong Đao ôm đao trước ngực, híp mắt nói: “Nguyên Tâm Hoa là một trong số ít thuốc có thể tẩy luyện và cường hóa Tiên Thiên Thần Thể, sản lượng còn rất nhiều, vì thế đám Cự linh kia trông coi rất nghiêm ngặt.”

“Bên đó không chỉ có rất nhiều cao thủ Cự linh, tế ti của bọn họ còn xây dựng một tòa trận pháp khổng lồ ở nơi đó. Dù bọn họ không phải đối thủ của chúng ta, thì cũng có thể cảnh báo cho hai đại thần sơn, và chờ đợi cứu viện đến.”

“Chính xác!” Lý Trường Sinh hơi gật đầu, đôi mắt đậu xanh hiện ra một tia kỳ dị: “Nhưng Hi Thanh nói với ta, đến khi đó Cự linh ở ‘Tạo Hóa mẫu thụ’ và hai đại thần sơn đều không rảnh quan tâm đến chuyện khác, thậm chí bọn họ còn phải điều lực lượng ở ‘Hỗn Độn chi nguyên’ đến nơi khác.”

“Thì ra là vậy.”

Yến Quy Lai không khỏi quay đầu nhìn về phía đàn kiến khổng lồ kia lần nữa.

Hắn ‘chậc’ một tiếng, lẩm bẩm: “Tuy rằng không biết hắn muốn làm gì, nhưng lần này Sở sư đệ chơi lớn rồi!”

…

Tốc độ của Đại La Nghĩ tộc rất nhanh.

Trên thực tế thì chúng không muốn nhanh cũng không được, bởi vì một khi chúng chậm lại, Sở Hi Thanh sẽ chém một đao.

Hắn có chém vào bất kỳ kẻ nào trong tộc thì cũng không sao.

Nhưng mà Sở Hi Thanh lại chém kiến chúa!

Cái tên ác ma khoác da người này cực kỳ tàn nhẫn, lại một đòn đánh nổ kiến chúa.

Kiến chúa tuy không nói gì trong toàn bộ quá trình, đến tận khi nó phục sinh lần nữa thì vẫn không nói gì.

Nhưng đặc tính của mạng lưới thần thức khiến cho toàn bộ bộ tộc đều cảm nhận được đau đớn của kiến chúa khi tử vong.

Chúng nó có thể tưởng tượng được loại cảm giác dằn vặt khi tái sinh của kiến chúa.

Chúng vì thế mà phẫn nộ đến tột đỉnh, hận không thể lột da rút xương Sở Hi Thanh, nhưng lại không thể làm gì.

Toàn bộ bộ tộc chỉ có thể nhẫn nhịn phần sỉ nhục này, lặng lẽ bay về phía trước.

Chúng nó không muốn kiến chúa của mình bị Sở Hi Thanh chém giết lần thứ năm.

Chương 2226 - Chăn nuôi (2)

Nhưng sau khi chúng nó chống đỡ giá lạnh, bay xuyên qua 'Thiết Bích sơn mạch', thì tình huống đã phát sinh biến hóa.

Phía bắc 'Vạn Quật sơn' chính là Sát Châu, cũng là nơi có một lượng lớn sinh linh sinh sống.

Bên này là nơi Nguyên Nghệ tộc thống trị, nhưng cũng có một lượng lớn Cự linh và dị tộc khác.

Đại La Nghĩ tộc mới đầu chỉ thử bắt giết Cự linh và dị tộc ở ven đường để thăm dò Sở Hi Thanh.

Sau khi phát hiện Sở Hi Thanh không ngăn cản, thì chúng bắt đầu điên cuồng càn quét về phía trước như một đàn châu chấu.

Tất cả nơi chúng đi qua, sinh linh tuyệt tích, hóa thành đất trống, chỉ để lại vô số xương cốt trắng ởn.

Chúng nó không chỉ ra tay với Cự linh và dị tộc, mà không tha cả thú hoang.

Nhưng mà tốc độ của chúng phải nhanh, chúng mà hơi chậm lại, thì đao ý của Sở Hi Thanh lại đè xuống.

Lúc này, Tả Thiên Vương của Nguyên Nghệ tộc đã thống lĩnh tất cả Cự linh và dị tộc Sát Châu, tổ chức một nhánh đại quân có quy mô ngàn vạn người, nỗ lực ngăn cản Đại La Nghĩ tộc lên phía bắc.

Nhưng phòng tuyến này bị Đại La Nghĩ tộc phá nát một cách dễ dàng.

Sau khi vượt qua 'Thiết Bích sơn mạch' thì lực lượng của chúng đã khôi phục một chút.

Hơn nữa toàn bộ Sát Châu đều bị bất ngờ không kịp chuẩn bị.

Tất cả Cự linh và dị tộc đều không hiểu, vì sao đám Đại La Nghĩ tộc có thù sâu như biển với nhân tộc này, lại không xuôi nam đến nơi có nhân khẩu đông đúc, trái lại còn càn quét phía bắc, thảo phạt Cự linh có các thần che chở.

Chỉ có Nguyên Nghệ tộc là hiểu rõ ràng nhất.

Vị Tả Thiên Vương kia chỉ chống đỡ qua loa một phen, sau đó liền vứt 1100 vạn liên quân chư tộc ở đây, rồi nghênh ngang bỏ chạy cùng các cường giả của Nguyên Nghệ tộc.

1100 vạn liên quân này, chẳng những không thể ngăn cản Đại La Nghĩ tộc, trái lại còn trở thành nguyên liệu nấu ăn cho chúng.

Nguyên Nghệ tộc cũng nhờ thế mà tranh thủ được thời gian, chuyển tộc nhân ra khỏi phạm vi tấn công của đàn kiến.

Đại La Nghĩ tộc dừng lại ở chiến trường khoảng một canh giờ.

Tại một canh giờ sau, khi chúng nó đang ‘ăn tiệc đứng’, thì đao ý của Sở Hi Thanh lại hạ xuống, đánh nổ thân thể của kiến chúa lần nữa.

Điều này làm cho tất cả đàn kiến đều khiếp sợ và phẫn hận, nhưng sau đó lại như một thùng nước đá đổ xuống, làm cho chúng tỉnh táo lại.

Tuy rằng nguyên khí và máu thịt của 1100 vạn liên quân này khiến chúng khôi phục nhất định.

Lại có 13 con kiến đực khôi phục đến Siêu Phẩm, đại đa số kiến quân cũng khôi phục rất nhiều.

Nhưng dưới đao của Vô Cực Đao Quân, chút lực lượng này của chúng vẫn yếu ớt như cũ.

Toàn bộ Đại La Nghĩ tộc đều là con kiến trên thớt của tên ác ma này, chỉ có thể mặc hắn xâu xé.

Đàn kiến khổng lồ bị ép phải bỏ lại chút thi thể và thịt nát có giá trị không cao kia, bắt đầu bay lên không trung.

Chúng nó giống như đàn dê bị người chăn dê xua đuổi, tiếp tục bay thẳng về phía bắc.

Ba mươi mấy ngày sau, chúng đã vượt qua ‘Vô tận băng nguyên’ và sa mạc Xích Hồng.

Trang quý phi đã thăm dò được điểm mấu chốt của Sở Hi Thanh, chúng nó tuyệt đối không thể đi chậm hơn năm vạn dặm một ngày.

Thấp hơn năm vạn dặm, Sở Hi Thanh sẽ trừng phạt chúng!

Đối với Đại La Nghĩ tộc mà nói, một ngày bay năm vạn dặm là cực kỳ vất vả.

Đừng nói là đám kiến thợ chỉ có lục phẩm thất phẩm và không có quá nhiều năng lực chiến đấu kia, mà ngay cả những kiến quân cấp thấp cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm được.

Đấy là chưa nói đến chúng phải phi hành với cường độ cao trong toàn bộ hành trình này.

Mặc dù Nghĩ tộc không có khái niệm ngủ.

Nếu như có thì tốt rồi… Trang quý phi rất định sẽ làm cho toàn tộc rơi vào ngủ say, sau đó tập trung những chiến sĩ mạnh mẽ nhất tộc để tác chiến với Sở Hi Thanh.

Có lẽ chúng sẽ tử thương nặng nề, nhưng sẽ không để mặc người xâu xé như này.

Vấn đề là chúng không có, chúng không có cột sống giống nhân tộc và Cự linh.

Nhưng cái này không có nghĩa là chúng không cần nghỉ ngơi, chúng nó cần một thời gian nhất định để thân thể nghỉ ngơi, đồng hóa máu thịt trong cơ thể, phòng ngừa cơ thể và máu thịt dị hóa.

Nhưng mà dưới sự bức bách của Sở Hi Thanh, chúng nó chỉ có thể bay không ngừng không nghỉ, bay hết tốc lực.

Cùng lúc đó, chúng cũng dốc hết sức thu thập các loại ‘đồ ăn’, tăng cường lực lượng bản thân.

Kiến thợ trong tộc đã không còn sức lực làm gì, chỉ có thể do kiến quân cấp trung và cấp cao ra tay.

Dưới sự thống lĩnh hợp lý của đám cao tầng, lực lượng của toàn tộc chẳng những không giảm, trái lại còn mạnh hơn không ít.

Khi chúng bay qua sa mạc Xích Hồng, tiến vào địa vực Trung Thổ.

Thực lực của toàn tộc tuy không khôi phục như lúc mới thoát khỏi phong ấn, nhưng cũng có 120 con kiến đực nắm giữ Tiên Thiên Thần

Thể cấp độ Siêu Phẩm, còn có một lượng lớn trưởng lão đang khôi phục.

Sau khi tiến vào Trung Thổ, phía trước lại không có bất kỳ một sinh linh nào.

Nơi chúng đi qua, không có Cự linh, cũng không có nô bộ, mà chỉ có một ít thú hoang và một vài bộ lạc nhỏ sống ở nơi rừng sâu núi thẳm.

Chương 2227 - Chăn nuôi (3)

“Đây là vườn không nhà trống.”

Trang quý phi bay trong đàn kiến, nàng không hề ngạc nhiên chút nào: “Đám Cự linh kia cũng không dám chống đỡ chính diện.”

Hiện giờ, thời gian đã trôi qua hơn một tháng.

Cự linh Bất Chu sơn và Trung Thổ đã nhận được tin tức và phản ứng lại rồi.

Biện pháp ứng phó của Cự linh không phải đánh chính diện, mà là vườn không nhà trống. Bất Chu sơn đã co rút lại, dịch chuyển và di dời tất cả bộ lạc Cự linh và nô bộ.

“Không đánh chính diện là đúng.”

Khí tức của kiến chúa cực kỳ âm trầm: “HIện giờ, trừ phi là thần linh thượng hạ đưa hóa thân bằng máu thịt xuống, bằng không thì không ai có thể chống lại hắn. Bộ tộc ta lớn mạnh, cũng gián tiếp làm hắn mạnh hơn.”

Kiến chúa quay đầu nhìn Sở Hi Thanh đang ngồi nhắm mắt trên Dục Nhật thần chu ở sáu ngàn dặm phía sau: “Nhưng làm vậy cũng vô dụng, nhân khẩu quanh Bất Chu sơn rất đông, phải đến hàng ngàn bộ lạc, mấy tỷ đến chục tỷ nhân khẩu, tốc độ di chuyển của bọn họ không thể so với tộc ta, có thể trốn đi nơi nào?”

Phía chúng nó đang bay chính là Bất Chu sơn.

Sở Hi Thanh vẫn luôn thao túng phương hướng của chúng.

Sau đó, kiến chúa liếc mắt nhìn Trang quý phi: “Nữ nhi, ngươi ở bên ngoài hơn 800 năm, hiểu rõ thời thế thiên hạ. Theo ngươi, các thần liệu có hàng lâm xuống Bất Chu sơn?”

Bất Chu sơn là thần sơn cao nhất thiên địa, đỉnh núi hầu như đã đâm ra khỏi chín tầng mây.

Đó là nơi dễ hàng lâm nhất.

Trang quý phi hơi chần chờ: “Ta không xác định, nếu như là mười năm trước, các thần nhất định sẽ không ngồi nhìn. Nhưng mà bây giờ, ta lại không thể xác định.”

Trang quý phi nhớ lại những tình báo lấy được từ chỗ Kiến Nguyên đế, trong đôi mắt kép của nàng hiện ra vẻ phức tạp: “Theo ta biết, Táng Thiên sắp ma hóa rồi, trong vòng hai năm! Không! Bây giờ chỉ còn hơn một năm thôi.”

“Còn cả vị thiên đế đương nhiệm của Bất Chu sơn nữa, hắn đang dốc sức phục sinh Hỏa Thần – Diễm Dung, có người nói hắn sắp thành công rồi. âm Thần – Nguyệt Hi đang trợ giúp Kiến Nguyên đế phục chế Vọng Thiên Hống đời đầu, mà Dương Thần – Thái Hạo thì đang thu thập các mảnh thân thể của mình trên thế gian.”

Nội tâm của Trang quý phi cực kỳ phức tạp.

Một mặt nàng hi vọng có thể thu được nhiều đồ ăn hơn, để bộ tộc thu được nhiều lực lượng hơn; một mặt nàng lại hi vọng có người có thể bức lui Sở Hi Thanh, thậm chí là giết chết hắn, để bộ tộc chúng thoát khỏi tên ác ma này.

Nội tâm kiến chúa lạnh lẽo: “Hỏa Thần tộc đang phục sinh Hỏa Thần – Diễm Dung? Xem ra Bất Chu sơn gặp phiền phức rồi.”

Trang quý phi cũng cho rằng tình thế rất tồi tệ.

Sở Hi Thanh rõ ràng là hiểu rõ tình thế, nên không hề sợ hãi.

Dù là sâu kiến như nàng thì cũng có thể biết các thần đang bằng mặt không bằng lòng.

Trước cơn hạo kiếp này, cũng chỉ có tên điên như Thất Sát Tinh Quân mới sẽ để hóa thân máu thịt của mình hàng lâm.

Trừ phi là bất đắc dĩ, bằng không thì không ai muốn tổn thất lực lượng vào lúc này.

Trang quý phi khó chịu nhất là, đầu nguồn lực lượng của Sở Hi Thanh lại chính là chúng nó.

Mà dưới địch ý, sát niệm và thù hận của 1200 vạn Nghĩ tộc, rất khó đoán đao ý của hắn đã mạnh đến trình độ nào.

Nhưng chắc chắn là vượt qua cấp bậc Gần Thần… khi kiến chúa tử vong lần đầu tiên, nó chính là cấp bậc Gần Thần.

Trang quý phi cho rằng, Thần Ý Xúc Tử Đao của tên này đã vượt qua cấp bậc ‘thần hoang dã’, có thể chống lại đại đa số thần linh hạ vị.

Dù sao cái tên này không chỉ là Chân Linh Nhai Tí, mà còn có thiên quy pháp tướng.

Dù tranh đấu bằng thiên quy thì hắn cũng không rơi xuống hạ phong.

“Mẫu hậu, cứ tiếp tục như vậy thì cũng không tốt. Chúng ta tích trữ càng nhiều lực lượng, thì hắn lại càng vui vẻ.”

“Ta biết!”

Kiến chúa lắc đầu, lời nói hàm chứa ý nhắc nhở: “Vấn đề là ngoại trừ tích trữ lực lượng và chờ đợi thời cơ ra, chúng ta còn có thể làm gì?”

Trang quý phi không khỏi yên lặng, chỉ có thể thở dài một tiếng.

“Vì ậy, tốt nhất là không làm gì cả, không nên manh động. Nếu các ngươi muốn làm gì đó, vậy thì cố gắng giết thêm ít Cự linh ở ven đường đi.”

“Tên ác ma kia nhất định sẽ rất vui sướng, nhưng mà hành vi này cũng sẽ làm các thần tức giận.”

Đôi mắt kép của kiến chúa lại hiện ra mấy phần ác liệt: “Những thần linh này có quá nhiều kiêng kỵ, vậy chúng ta phải ép họ ra tay! Nhân tộc có một câu, trời không tuyệt đường người! Chúng ta cũng giống như vậy, ta tin rằng, chỉ cần chúng ta kiên trì chờ đợi, nhất định sẽ chờ đến thời cơ thích hợp.”

…

Mà lúc này, trên Dục Nhật thần chu.

Tạ Thiên Thanh đang phóng tầm mắt nhìn tòa thần sơn hùng vĩ kia.

“Nơi này cách Bất Chu sơn 23 vạn dặm, dự tính bốn ngày nữa là có thể đến chân núi.”

Tạ Thiên Thanh chung quy là vẫn đi theo.

Hắn cũng không biết tâm trạng của mình thế nào, có lẽ là muốn chứng kiến một truyền kỳ, có lẽ là muốn biết Sở Hi Thanh rốt cuộc muốn làm gì, hoặc cũng có lẽ là lo lắng Sở Hi Thanh không xử lý được đám Đại La Nghĩ tộc này, lo lắng cho anh kiệt của nhân tộc.

Nói chung là hắn vẫn đi theo, hơn một tháng nay một tấc cũng không rời.

Rõ ràng là Vô Tướng thần tông chẳng quan tâm đến hành vi đuổi kiến lên phương bắc của Sở Hi Thanh, hắn lại đi theo Sở Hi Thanh, thỉnh thoảng còn giúp Sở Hi Thanh xử lý vài vấn đề nhỏ, như là một tên tùy tùng.

Chương 2228 - Chăn nuôi (4)

Tạ Thiên Thanh thầm tự giễu, sắc mặt lại rất bình tĩnh: “Bất Chu sơn tuy có rất nhiều Cự linh và nô bộ, có thể để Đại La Nghĩ tộc tiếp tục lớn mạnh. Tuy nhiên, Đao Quân không lo lắng các thần sẽ hàng lâm ở Bất Chu sơn sao? Theo ta thì Đao Quân nên dừng tay thôi.”

Thời điểm này, tìm một ít đá Hỗn Độn, mượn lực lượng Đại La Nghĩ tộc để thăng cấp mới là chính xác.

Sở Hi Thanh nghe vậy lại mỉm cười: “Tạ tông chủ, chưa nói đến tình hình đặc thù bây giờ. Nhưng ngươi đã bao giờ nhìn thấy kẻ đi giày chủ động liều mạng với kẻ đi chân trần chưa?”

Tạ Thiên Thanh nghe vậy thì sững sờ, rơi vào suy ngẫm.

Cũng không phải hắn chưa từng nhìn thấy tình huống như vậy, nhưng quả thực là rất ít.

“Hiện giờ, nhân tộc chúng ta chính là tên ăn mày đi chân trần, ngoại trừ cái mạng ra thì không còn gì cả, thậm chí ngay cả cái mạng này cũng sắp mất rồi. Các thần thì khác, bọn họ cao cao tại thượng, gần như thọ cùng trời đất.”

Sở Hi Thanh đầu tiên là mỉm cười trào phúng, sau đó lại thản nhiên nói: “Mà thực lực của Đại La Nghĩ tộc bây giờ còn lâu mới đủ để giúp ta hoàn thành ‘nghi thức’.”

Tạ Thiên Thanh không khỏi ‘A’ một tiếng.

Hắn hơi suy nghĩ, lập tức nói với vẻ bội phục: “Xem ra lời đồn không sai, Đao Quân thật ra là một người rất cẩn thận. Nhưng ngươi phải cẩn thận, đám Nghĩ tộc này đã ẩn giấu lực lượng nhất định, ngươi phải cẩn thận chúng nó thoát khỏi sự khống chế của ngươi.”

Vị Vô Cực Đao Quân này rất to gan, rất cuồng.

Nhưng mà làm việc lại rất cẩn thận.

Vị Đao Quân này cho rằng, khi hắn tấn công Bất Chu sơn thì sẽ không gặp bất kỳ trở ngại nào. Mà khi hắn dùng bí dược lên cấp nhị phẩm, đám thần linh kia nhất định sẽ ra tay.

Khi tấn công Bất Chu sơn, Sở Hi Thanh có thể không kiêng dè gì cả; nhưng khi ăn bí dược, thì Sở Hi Thanh chỉ có thể phòng ngự tại chỗ, rất khó phân tâm.

“Đây chính là chủng tộc tồn tại từ thời đại hỗn độn, Sở mỗ sao dám khinh thường?’

Sở Hi Thanh vừa nói chuyện vừa híp mắt nhìn kiến chúa một chút.

Thời khắc này, vẻ mặt hắn bỗng hơi động, đưa mắt nhìn về phía nam.

Một vệt kim quang bay thẳng đến.

Đây là một Càn Khôn phi kiếm đỉnh cấp, đến tìm Tạ Thiên Thanh chứ không phải Sở Hi Thanh.

Tạ Thiên Thanh xem tin xong thì cau mày: “Tin từ phía nam, Kiến Nguyên đế chuẩn bị ngự giá thân chinh, chỉ huy 120 vạn cấm vệ quân xuôi nam, dẹp yên Thiết Kỳ Bang.”

Hắn phát hiện sắc mặt Sở Hi Thanh vẫn bình tĩnh như thường, thì không khỏi hơi bất ngờ: “Ta thấy Kiến Nguyên đế như đang tập trung lực lượng cực lớn, mà dường như Đao Quân không lo lắng lắm?”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, hắn cần lo cái gì?

Chuyện Tạ Thiên Thanh vừa nói, Kế Tiễn Tiễn đã thông báo cho hắn thông qua Thần Khế thiên bi rồi.

Bởi vì La Hán Tông, nên tình báo của bọn họ còn tỉ mỉ hơn Tạ Thiên Thanh.

Kiến Nguyên đế đơn giản chính là phục chế được Vọng Thiên Hống, còn lợi dụng con Vọng Thiên Hống này để chiêu hàng một chút Thi vương và Thi đế đang du đãng trong các nơi hoang dã của Thần Châu.

Đúng lúc Sở Hi Thanh không ở đó, khiến cho Kiến Nguyên đế có can đảm vượt sông.

Cùng lúc đó, bộ thi khôi Sở Mính kia cũng đã tỉnh lại.

La Hán Tông nói nàng bây giờ có phong thái Gần Thần!

Vì vậy, hắn có gì phải lo?

Huống hồ vì đề phòng chuyện chẳng may, Sở Hi Thanh đã mời cha vợ Lục Trầm xuôi nam tọa trấn rồi.

Hiện giờ, bên kia đã không còn sơ hở nào.

“Tông chủ lo lắng những thứ này, chẳng bằng giúp ta một vài chuyện nhỏ.”

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn về phía đông nam: “Xin nhờ Tạ tông chủ xử lý, ta cũng lười để đàn kiến đổi hướng vì đám người này.”

Đó là một số tế ti Cự linh đang thử dùng thần thuật không gian để chuyển kiến chúa đi nơi khác.

Đây là vì giúp Đại La Nghĩ tộc thoát khỏi khống chế của Sở Hi Thanh, từ đó hóa giải nguy cơ của Bất Chu sơn.

Chỉ là đám Cự linh này muốn giở trò ngay dưới mắt hắn, nào có dễ như vậy?

Theo một ý niệm của Sở Hi Thanh, thân thể của kiến chúa ở phía xa xa lại nổ tung thành bột máu một lần nữa.

Lần này vị kiến chúa kia có chút vô tội, nó thật ra rất nghe lời.

Nhưng mà bây giờ chỉ có thể oan ức nó.

Chỉ là kiến chúa thì dễ xử lý, còn đám tế ti Cự linh kia thì lại ở quá xa, Sở Hi Thanh không thể làm gì.

Hắn có thể để đàn kiến chuyển hướng qua bên đó, nhưng thứ nhất là không đuổi kịp, thứ hai là lãng phí thời gian.

Tạ Thiên Thanh nghe vậy thì cười khổ, nhưng vẫn bay thẳng về phía đông nam.

Từ khi đi theo Sở Hi Thanh lên phương bắc đến giờ, hắn luôn phải xử lý những ‘chuyện nhỏ’ này cho Sở Hi Thanh.

Đối với Sở Hi Thanh mà nói, đám Cự linh này giống như những con ruồi vậy, cực kỳ đáng ghét.

Chỉ là những con ruồi này đã mạnh hơn, trong đó có thể có hai vị Cự linh Siêu Phẩm.

Tuy nhiên, Tạ Thiên Thanh không hề lo lắng, hắn biết Trần Nại Lạc cũng ở gần đây.

Vị Thần Chỉ Đô Thiên này cũng giống như hắn, rất để ý hành trình lên phía bắc này của Sở Hi Thanh.

Chương 2229 - Điểm thiên nguyên

Mười bảy ngày sau, tầng thứ sáu trên Bất Chu sơn.

Nam Thiên Đế - Hoàng Thiên Viêm chắp tay đứng trên đài quan sát, sắc mặt hắn bi thương nhìn xuống cảnh sắc tựa như tu la địa ngục ở bên dưới.

Có thể thấy được một đàn kiến che trời đang tàn phá bừa bãi ở chân núi phía tây, chúng nó bay lượn khắp nơi, quét ngang tất cả, nuốt sạch máu thịt của tất cả các sinh linh ven đường.

Đủ loại Cự linh, đủ loại nô bộ… phàm là bị đàn kiến đuổi theo, thì đều bị nuốt sạch chỉ còn lại khung xương trắng ởn.

Ngay cả các loại gia súc mà bọn họ chăn nuôi cũng bị Nghĩ tộc ăn sạch.

Lại phóng tầm mắt về phía tây nam, có thể thấy số lượng xương trắng đã lên đến hàng ngàn hàng vạn.

Đại La Nghĩ tộc đang mạnh mẽ tấn công từ phía tây.

Đại đa số bộ lạc Cự linh ở tầng thứ nhất và thứ hai đều gặp nạn, bị đàn kiến kéo dài hơn ngàn dặm kia thôn phệ, nuốt chửng.

Tạo thành một mảnh đất trống!

Ngoại trừ nô bộ nhân tộc ra, thì không có ai là ngoại lệ.

Những con kiến này bỏ qua nhân tộc, để bọn họ tại chỗ, vẻ mặt mờ mịt không biết làm sao.

Có thể thấy vô số Cự linh và nô bộ dị tộc đang điên cuồng chạy trốn ra bốn phía.

Bọn họ may mắn không đưa thân vào nơi có nhân khẩu dày đặc nhất, nên thoát được trận tai ương Huyết Nghĩ này.

“Súc sinh! Súc sinh! Đây quả thực là xua thú ăn người như nhân tộc đã nói.”

Hoàng Thiên Viêm cũng là lửa giận công tâm, sắc mặt hắn đỏ ửng, hai tay run rẩy: “Bất Chu sơn ta chưa bao giờ gặp phải sỉ nhục như vậy, cũng chưa bao giờ có hạo kiếp như vậy! Người này chính là súc sinh, ác ma. Trẫm muốn giết hắn, bầm thây hắn cũng khó tiêu mối hận trong lòng trẫm!’

“Truyền lệnh trẫm, nếu có dũng sĩ của Bất Chu sơn ta tru diệt được kẻ này, Tây Hoàng tộc ta sẽ giúp hắn phong thần!”

Hắn giống như là đã giận không nhịn nổi.

Nhưng trong lòng Hoàng Thiên Viêm lại cực kỳ bình tĩnh, không có chút gợn sóng nào.

Đơn giản là một ít bộ tộc Cự linh ở tầng thứ nhất và thứ hai mà thôi, Cự linh cấp cao đều không tử thương.

Tây Hoàng tộc, hay còn gọi là Hỏa Thần tộc sống ở tầng thứ năm, thậm chí còn có một bộ phận cao tầng trốn ở tầng thứ sáu, vì vậy không bị tổn thất gì.

Sống chết của mấy bộ tộc tầng dưới chót kia, không thể nói là không có quan hệ gì với Nam Thiên Đế như hắn.

Nhưng mà đúng là không tạo thành chút gợn sóng nào trong lòng hắn.

Huống hồ Hoàng Thiên Viêm cũng đã dự liệu từ trước rồi, những bộ lạc này không nghe lệnh của hắn, không tản ra bốn phía, trốn vào núi hoang, mà lại liên tục tụ tập ở Bất Chu sơn, khi đó Hoàng Thiên Viêm đã ngờ đến cảnh này.

Có điều, tuy rằng hắn tỏ vẻ vô cùng đau buồn, nhưng đám Cự linh phía dưới lại không tin tưởng.

Vô số đại thần, vô số tộc chủ… tất cả đều nhìn vào vị Nam Thiên Đế này với vẻ bất mãn và tức giận.

“Hắn thậm chí còn không phái cấm quân xuống chống lại, chỉ ở đây giả vờ giả vịt.”

“Vị bệ hạ này của chúng ta thật là độc ác.”

“Sao lúc trước lại chọn hắn? Ông lão nhà ta thật sự là mù mắt!”

“A! Nếu như hắn thật sự quan tâm, thì sẽ không án binh bất động như bây giờ!”

“Quả thực là cực kỳ nhát gan, mấy tỷ Cự linh tụ tập tại nơi này, vậy mà không bắn một mũi tên, không rút một thanh đao.”

“Hắn mà cũng xứng xưng đế? Giả mù sa mưa!’

Đám người này căn bản không che giấu tiếng nói của mình, toàn bộ nơi này đều là một mảnh ầm ĩ.

Hoàng Thiên Viêm đương nhiên là nghe thấy những lời này, hắn cũng biết mình đã làm mọi người giận dữ, nhưng hắn lại làm như không nghe thấy gì, vẫn ra vẻ đau xót, phẫn nộ, bi thương và bất đắc dĩ như cũ.

Hắn quay đầu lại, dùng ánh mắt đau xót mà nhìn các vị đại thần bên dưới: “Chư khanh, hôm nay tên ác ma Sở Hi Thanh đuổi kiến đến đây, tàn sát và nuốt sống ngàn vạn con dân của bộ tộc ta, trẫm thực sự không thể nhịn được.”

“Bất Chu sơn ta có 1500 vạn cấm quân, hơn 100 triệu chiến binh các tộc, cường giả nhất phẩm và Siêu Phẩm không dưới 900 vị, có thể nói là đứng đầu tứ sơn.”

“Hôm nay lại bị thằng nhãi ranh này và đám sâu kiến kia tàn sát, mà toàn núi lại thúc thủ vô sách, không dám động. Đây quả thực là vô cùng nhục nhã!”

“Trẫm nguyện ủy thác cho một hai vị anh hùng làm chiến soái, thống lĩnh đại quân Bất Chu sơn ta chống lại tên ác ma này. Không biết có vị nào muốn gánh trọng trách này, ngăn cơn sóng dữ cho Bất Chu sơn ta?”

Toàn bộ nơi này nhất thời yên tĩnh vắng lặng.

Đám đại thần và tộc chủ vừa mới ầm ĩ kia đã rơi vào yên lặng.

Bọn họ thậm chí còn không dám nhìn vào mắt của Hoàng Thiên Viêm.

Thống lĩnh đại quân đối kháng với ác ma này? Đùa gì thế?

Tứ đại hoàng tộc và 16 Vương tộc ở tầng thứ tư và năm này, bọn họ đã gọi con cháu nhà mình ở cấm quân về từ hai ngày trước rồi.

Cái gọi là 1500 vạn cấm quân, chỉ còn lại những chiến binh của các bộ lạc tầng dưới chót, không có quá nhiều cao thủ.

Nếu như nhận cái trách nhiệm này, chắc chắn phải đưa bộ tộc của mình lên.

Vấn đề là ai chịu nổi?

Đám Đại La Nghĩ tộc kia là bất tử bất diệt, chết rồi vẫn có thể phục sinh!

Sở Hi Thanh nắm giữ 1200 vạn Đại La Nghĩ tộc, hắn đã mạnh đến cực điểm.

Mà hiện giờ, trong ngoài Bất Chu sơn còn có mấy tỷ Cự linh và mấy chục tỷ nô bộ và dị tộc.

Thần Ý Xúc Tử Đao của tên ác ma kia bây giờ đã mạnh đến trình độ nào, vậy thì khó có thể suy đoán.

Không thấy Hoàng Thiên Viêm vẫn ru rú trên tầng sáu, không dám bước chân ra ngoài một bước sao?

Chương 2230 - Điểm thiên nguyên (2)

Hoàng Thiên Viêm quét mắt qua mọi người ngồi đây, lại nhìn từ trái qua phải, lại nhìn từ phải qua trái, sau ba lần thì không khỏi tỏ vẻ thất vọng: “Không có ai sao? Không ngờ mấy tỷ Cự linh ta lại không có một anh hùng?”

Hắn âm thầm cười gằn, giọng nói cũng cực kỳ trào phúng.

Đám người này châm chọc hắn không dám chống lại, nhưng bọn họ cũng có muốn đứng ra đâu.

Trước khi tìm được pháp môn khắc chế Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh, Hoàng Thiên Viêm có điên mới điều động đại quân ra đánh với Sở Hi Thanh.

Chuyện này không có chỗ tốt nào với Hỏa Thần tộc bọn họ.

Nếu như bọn họ bảo toàn thực lực, vậy dù sau này Bất Chu sơn có biến thành thế nào, dù hắn phải gánh trách nhiệm và nhường ngôi, thì Hỏa Thần tộc vẫn cao cao tại thượng, vẫn là một trong các bộ lạc tôn quý nhất Bất Chu sơn.

Trái lại, nếu bọn họ tổn thất nặng nề trong quá trình đối kháng với Sở Hi Thanh, vậy thì sau trận chiến này, mặc kệ Sở Hi Thanh có lùi lại hay không, thì địa vị của Hỏa Thần tộc sẽ rớt xuống ngàn trượng, thậm chí còn bị các bộ lạc khác mơ ước.

Tất cả đại thần, tất cả tộc chủ, thủ lĩnh đều cứng đờ, trong mắt cũng hiện ra vài phần tức giận.

Cùng lúc đó, bọn họ cũng hiểu vị Nam Thiên Đế đương đại này đã chuẩn bị sẵn sàng nhường ngôi rồi.

Đây rõ ràng là vò mẻ không sợ sứt.

Có người nói thần khu của Hỏa Thần – Diễm Dung đã hoàn thành, đang từ từ thức tỉnh.

Chuyện Hoàng Thiên Viêm muốn làm nhất đã xong, ngôi vị này không cần cũng được.

Mọi người cũng không dám đánh mặt vị thiên đế này nữa, lo lắng chọc giận Hoàng Thiên Viêm, rồi trực tiếp bắt bọn họ đi xuống chống lại đàn kiến kia.

Bọn họ bắt đầu nhỏ giọng bàn luận.

“Lẽ nào không có cách nào thật sao? Ta nhớ lần trước đã dùng phương pháp nhập mộng để bức lui hắn mà.”

“Nhập mộng? Ngươi nói thật? Bây giờ để tộc nhân của chúng ta nhập mộng, sau đó để đám kiến kia cắn nuốt?”

“Hơn nữa, Thần Ý Xúc Tử Đao của hắn mạnh hơn lần trước nhiều lắm.”

“Không phải, ta nói là để đám Đại La Nghĩ tộc kia nhập mộng, không thể thi pháp khiến chúng mê man đi sao? Ta từng đọc trong sách sử, ngày xưa con Chập Long kia đã dùng Mộng Huyễn chi pháp để bình định Đại La Nghĩ tộc thay cho nhân tộc.”

“Đó là Huyễn pháp, chứ không phải nhập mộng! Đại La Nghĩ tộc không có khái niệm ngủ, chúng là sinh linh mà ‘Thụy Mộng chi chủ’ căm hận nhất.”

“Huyễn pháp cũng được, chúng ta đi cầu Thái Sơ Huyền Nữ, hoặc là đi cầu ‘Vạn Trá chi chủ’ sao? Hoặc là mời bộ tộc Khổng Tước đã gần tuyệt diệt?”

Trong đám quần thần, vị đại chủ tế của Hỏa Thần – Diễm Dung cực kỳ đau đầu.

Tình hình lần này không giống với lần trước, để mọi người nhập mộng cũng không được.

Trong mắt hắn tràn đầy nghi ngờ, đi ra khỏi đội ngũ: “Một tháng trước, bệ hạ đã truyền ý chỉ để các bộ lạc sơ tán, tránh ở trong núi rừng hoang dã. Vì sao các bộ lạc đều không nghe lệnh, tất cả đều chạy đến Bất Chu sơn?”

Mọi người ở đây không khỏi hai mặt nhìn nhau một chút, không hiểu vì sao thời điểm này lại có người hỏi vấn đề ngu xuẩn như vậy.

Có người nhận ra vị đại chủ tế này, thời gian gần đây vị này vẫn luôn kêu gọi khắp đỉnh núi, chiêu hồn gọi phách của Hỏa Thần – Diễm Dung.

Trong đó có một vị Cự linh giải thích: “Đại chủ tế, đúng là bệ hạ đã truyền ý chỉ xuống. Vấn đề là các bộ đều không có lương thực, trốn ở nơi hẻo lánh là không có vấn đề, nhưng lương thực của các bộ đều không chống đỡ nổi.”

“Ngoài ra, Đại La Nghĩ tộc ngày đi năm vạn dặm, chiến tuyến kéo dài hơn ngàn dặm, đôi mắt kép của chúng có thể thăm dò phạm vi mấy ngàn dặm, còn cả vị Vô Cực Đao Quân có thể cảm nhận địch ý và sát niệm kia chỉ huy từ xa.”

“Chúng ta muốn tránh là có thể tránh được sao? Từ sau khi đàn kiến kia vượt qua sa mạc Xích Hồng, chúng bắt đầu càn quét khắp nơi, rất nhiều bộ tộc đều không trốn được, bị diệt toàn tộc. Dưới sự khủng hoảng, các bộ đều chạy về Bất Chu sơn.”

Đại chủ tế không khỏi nhíu mày.

Hắn biết người này nói thật.

Tất cả thổ địa quanh Bất Chu sơn đều rất màu mỡ, sản vật phì nhiêu, các bộ lạc đều là cơm áo không lo.

Bất Chu sơn lại có các thần che chở, bao năm qua mưa thuận gió hòa, không phải lo lắng về nạn đói, vì vậy các bộ tộc đều không có thói quen tích trữ lương thực.

Thật ra bọn họ có thể lấy nô bộ làm lương, có một số nô bộ ăn rất ngon, tựa như nhân tộc, tựa như Tích tộc, vân vân…

Vấn đề là những bộ lạc tầng dưới chót lại không có nô bộ gì cả.

Bọn họ vừa không có năng lực này, cũng không có tư cách này.

“Thì ra là vậy.”

Đại chủ tế hít một hơi: “Ta nhớ bệ hạ còn hạ lệnh, tất cả các bộ đều phải đào hố sâu để ứng đối với đàn kiến. Vì sao các bộ đều ngoảnh mặt làm ngơ?”

Đám kiến này cũng am hiểu đào hang, thậm chí còn nắm giữ Thổ độn rất mạnh.

Nhưng Hoàng Thiên Viêm đoán rằng, Sở Hi Thanh không dám để đàn kiến này chui vào trong đất.

Như vậy sẽ tăng nguy cơ mất khống chế.

Chương 2231 - Điểm thiên nguyên (3)

“Các bộ còn không thể tự lo lương thực, làm gì có thời gian đi đào hầm? Bọn họ cho rằng gặp tên ác ma kia, một đao của người ta là chết rồi, đào hầm có tác dụng gì? Huống hồ…”

Người kia chợt im bặt.

Hắn cười khổ một chút, ngẩng đầu nhìn lên trời với thần sắc phức tạp.

Đại chủ tế lập tức hiểu ngay.

Các bộ Cự linh đều không sợ hãi, bọn họ cho rằng các thần sẽ ra tay.

Nơi này là Bất Chu sơn, nơi đứng đầu tứ đại thần sơn! Mà bọn họ là dòng dõi của chư thần!

Tên ác ma khoác da người kia, tuyệt đối không dám làm càn ở đây!

Hoàng Thiên Viêm thì lại cười trào phúng.

Hiện giờ, đại đa số các thần dùng ý niệm quan sát đỉnh núi Bất Chu sơn, đều là hệ của Hỏa Thần.

Vị thần linh dùng hóa thể máu thịt chân chính, chỉ có đúng một vị ‘Khói lửa vạn bếp chi chủ’ Thiên Táo Tinh Quân.

Nhưng dù thế nào thì Hoàng Thiên Viêm cũng sẽ không để Thiên Táo Tinh Quân ra tay liều mạng với Sở Hi Thanh.

Thần Ý Đao Tâm của Sở Hi Thanh nhất định là có giới hạn cao nhất.

Với tu vị của hắn bây giờ, tuyệt đối không thể thu thập tất cả địch ý và sát niệm của trăm tỷ Cự linh ở Bất Chu sơn.

Nhưng dù Sở Hi Thanh chỉ có thể thu thập một phần trong đó, vậy cũng cực kỳ đáng sợ.

Hắn sao dám để Thiên Táo Tinh Quân liều mạng với Sở Hi Thanh.

Vì vinh nhục và truyền thừa của Hỏa Thần tộc, vị trí Nam Thiên Đế này không cần cũng được.

…

Lúc này, dưới chân núi Bất Chu sơn.

Bên trong mạng lưới thần thức của Đại La Nghĩ tộc, vô số kiến đực và trưởng lão đang chấn động.

“Đám Cự linh trên Bất Chu sơn kia mặc kệ sao? Như thế này rồi mà vẫn mặc kệ sao?”

“Thật kỳ lạ! Chúng ta nuốt hết tộc nhân của bọn họ, mà bọn họ lại chẳng quan tâm.”

“Bọn họ thậm chí còn không phái cấm quân xuống.”

“Tất cả Cự linh trên nhị phẩm đều không hiện thân.”

“Bọn họ đang sợ hãi, sợ hãi tên ác ma đằng sau chúng ta.”

“Vấn đề là những thần linh kia kìa, bọn họ cũng ngoảnh mặt làm ngơ.”

“Tiếp theo nên làm gì? Chúng ta muốn mượn lực của chư thần để thoát khỏi tên ác ma kia, chỉ sợ là khó có thể toại nguyện.”

Mà lúc này, Trang quý phi lại dùng ánh mắt vô cùng khó hiểu để nhìn lên Bất Chu sơn.

Sau đó lại nhìn thiếu niên nhân tộc đứng trước mũi thuyền kia.

“Mẫu hậu, chỉ sợ chúng ta tính sai rồi, những thần linh kia… bọn họ không dám xuống.”

Đây lại là một phàm nhân khiến cho các thần cũng phải kiêng kỵ.

“Xem ra là khó có thể toại nguyện.”

Kiến chúa hít một hơi, trong lời nói cũng có vẻ thất vọng: “Phàm là sinh linh, đều khó tránh khỏi sợ mạnh khinh yếu, dù là thần linh cũng không ngoại lệ. Hiện giờ hắn cũng rất có lý trí, không bước lên những tầng cao hơn, không chạm vào điểm mấu chốt của các thần.”

Đại La Nghĩ tộc chúng nó vẫn luôn tàn sát ở tầng thứ nhất và thứ hai.

Cự linh ở hai tầng này đều là tầng chót, phía trên bọn họ không có thần linh mạnh mẽ nào, cũng không đủ để đám vương tộc và hoàng tộc kia liều mạng đối kháng với Sở Hi Thanh.

Kiến chúa nghĩ thầm, nếu là ở Côn Luân sơn, thì nhất định sẽ khác.

Hệ của Kim Thần và Thạch Thần đều rất lãnh khốc, kiên nghị kiên cường, bọn họ cũng đủ mạnh, nhất định sẽ không mặc kệ Sở Hi Thanh làm bậy.

“Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Trang quý phi lại hơi hoảng sợ: “Ta rất sợ hãi, chúng ta cắn nuốt càng nhiều, lực lượng càng nhiều, thì tên ác ma kia lại càng vui sướng. Ta cảm giác được, tên ác ma kia căm thù chúng ta đến tận xương tủy, sẽ không có ý tốt với tộc ta.”

Hiện giờ, toàn bộ Đại La Nghĩ tộc đã khôi phục thực lực, mà còn mạnh hơn cả khi chúng mới thoát vây!

Lực lượng của kiến chúa đã tiếp cận với ‘thần hoang dã’.

Còn có chín con kiến đực bước vào đẳng cấp Gần Thần.

Tất cả kiến đực và trưởng lão đều bước vào Siêu Phẩm.

Hơn nữa, hầu như tất cả 200 kiến quân đã khôi phục cảnh giới trên lục phẩm.

Nếu không phải chúng ở trạng thái chưa ‘nghĩ hóa’, không phát huy được ba phần mười thực lực.

Thì phần lực lượng này đã đủ để đối kháng chính diện với một nhà hoàng tộc trên Bất Chu sơn rồi.

Ngoài ra, chúng còn âm thầm tích lũy một bộ phận huyết khí và nguyên lực, giấu ở ngay trong bụng kiến chúa.

Nhưng dù là vậy, Trang quý phi vẫn rất bất an và sợ hãi.

Nàng suy đoán Sở Hi Thanh nhất định có mưu đồ nào đó.

Đây là một người ác độc đến cực điểm, nhất định phải phỏng đoán đến tình huống xấu nhất.

“Hiện giờ, chúng ta chỉ có thể chờ đợi.”

Giọng nói kiến chúa lạnh lẽo như băng: “Hắn làm bừa như vậy, cuống ngạo như vậy, chính là đẩy bản thân vào chỗ chết. Cảm nhân được chưa? Những thần linh kia đang nhìn hắn.”

“Dù lần này hắn dựa vào lực lượng của tộc ta để đột phá nhị phẩm, thì cũng sống không lâu. Bọn họ nhất định sẽ không để người này đột phá lần nữa. Thậm chí hắn còn khó vượt qua cửa ải nhị phẩm này, chúng ta nhất định sẽ chờ được cơ hội.”

Chương 2232 - Điểm thiên nguyên (4)

Trên Dục Nhật thần chu, Tạ Thiên Thanh đã tê cả da đầu.

Hắn nhìn xuống chân núi Bất Chu sơn, nghĩ thầm cái gọi ‘thần tăng quỷ đều chán ghét’ chính là như vậy.

Vậy mà Sở Hi Thanh vẫn vững như Thái Sơn.

Tuy nhiên, quả thực là đúng như Sở Hi Thanh dự đoán, tuy các thần dùng ý niệm khóa chặt Sở Hi Thanh, nhưng lại không hàng lâm phàm trần, hoặc là để hóa thể đi ngăn cản Sở Hi Thanh.

Tạ Thiên Thanh bỗng nhiên nảy sinh ý nghĩ, đưa mắt nhìn về phía tầng thứ sáu.

“Lẽ nào Đao Quân không có xúc động muốn chém một đao lên phía trên?”

Hắn cảm thấy, Sở Hi Thanh bây giờ chém một đao lên, chỉ sợ phải có 30, 50 Cự linh nhất phẩm bỏ mạng.

Sở Hi Thanh thì lại liếc mắt nhìn Tạ Thiên Thanh: “Tạ tông chủ cảm thấy ta là kẻ ngu dốt như vậy?”

Hắn càn quét bộ lạc và nô bộ ở tầng dưới chót là không có vấn đề, thậm chí hắn sỉ nhục Bất Chu sơn thế nào cũng không sao.

Chỉ khi nào hắn công kích lên tầng cao hơn, uy hiếp đám hoàng tộc và vương tộc kia, thì mọi chuyện sẽ khác.

Thật ra Sở Hi Thanh không ngại lấy mạng của 1200 vạn Đại La Nghĩ tộc để đi liều mạng với Cự linh.

Hắn đã chuẩn bị biện pháp thoát thân, có thể cam đoan bản thân mình an toàn.

Vấn đề là hắn còn có rất nhiều chuyện quan trọng hơn phải làm.

“Thì ra Đao Quân vẫn còn lý trí.”

Tạ Thiên Thanh hơi lắc đầu, mặt không cảm xúc nói: “Nhưng ta lại cảm thấy ngươi đã đi vào một con đường chết, kết cục tốt đẹp nhất của ngươi cũng là giống với Huyết Nhai ngày xưa, thậm chí còn không bằng Huyết Nhai.”

“Hôm nay Đao Quân làm như vậy, sướng thì sướng thật, nhưng lại hoàn toàn cắt đứt hi vọng lên cấp nhất phẩm của mình. Chỉ cần các thần rảnh tay, ngươi sớm muộn gì cũng sẽ chết trong tay bọn họ.”

“Vậy sao?” Sở Hi Thanh bật cười: “Vì vậy theo tông chủ, ta sẽ bị các thần ám hại ở một thời điểm nào đó, rồi chết trận giống như Huyết Nhai. Thế thì chẳng bằng liều mạng với bọn họ luôn bây giờ? Như vậy ít nhất cũng có thể giảm chút áp lực cho nhân tộc?”

“Sao dám?” Tạ Thiên Thanh cười tự giễu.

“Tương lai của nhân tộc tối tăm mờ mịt, Tạ mỗ hầu như đã tuyệt vọng. Không dối gạt Đao Quân, Tạ mỗ đã quyết định rồi. Nếu Táng Thiên nhập ma, như vậy Quy Nguyên kiếm pháp ta chỉ có tử chiến, tử chiến đến một người cuối cùng. Chúng ta tình nguyện tiêu vong với nhân tộc Thần Châu, chứ không muốn làm chó cho Cự linh.”

Hắn lại hơi dừng lại: “Thật ra thì…”

Thật ra thì Sở Hi Thanh vốn nên là hi vọng của nhân tộc bọn họ.

Sở Hi Thanh có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, có Táng Thiên thần huyết, cũng có Thần Ý Xúc Tử Đao, có tất cả tiền vốn để trở thành một vị thần linh mạnh mẽ.

Nếu Sở Hi Thanh đăng thần, nhất định sẽ mạnh hơn cả Táng Thiên ngày xưa.

Đáng tiếc…

Tạ Thiên Thanh lập tức mỉm cười tự giễu.

Cảm thấy ý nghĩ của mình quá hoang đường.

Thực sự là quá muộn, đã không kịp.

Chỉ hơn một năm nữa là Táng Thiên sẽ nhập ma, dù thế nào thì Sở Hi Thanh cũng không thể đăng thần.

Sở Hi Thanh thì không tỏ ý kiến.

Hắn chắp tay sau lưng, nhìn về phía tinh không: “Không biết hai vị tông chủ đã hoàn thành việc ta nhờ chưa?’

“Việc này coi như hoàn thành một nửa.”

Ánh mắt Tạ Thiên Thanh âm u: “Hơn một tháng qua, chúng ta dốc hết sức để chuyển đá Hỗn Độn đến gần Bất Chu sơn, lại bị tứ đại thần sơn cực lực cản trở.”

“Thậm chí còn có cả hóa thể của thần linh tham gia vào, vị thần này không chỉ có thực lực mạnh mẽ, mà còn liệu sự như thần, khiến Quy Nguyên kiếm phái ta chết hơn 300 người, Đô Thiên thần cung cũng thương vong không kém hơn số này. Nhưng chúng ta vẫn may mắn không làm nhục mệnh, đã đưa được một khối đá Hỗn Độn đến 12.000 dặm phía bắc Bất Chu sơn.”

“Đây chính là khoảng cách gần nhất có thể, vị Thiên đế trên Bất Chu sơn đang ra sức phòng bị, hắn thậm chí còn không tiếc sử dụng lực lượng rất lớn để ném ngọn núi đá Hỗn Độn kia ra ngoài năm vạn dặm.”

Trong Bất Chu sơn cũng có không ít đá Hỗn Độn, khối lớn nhất trong đó phải dài rộng hơn 30 dặm. Hoàng Thiên Viêm phải động viên hai mươi mấy vị Cự linh nhất phẩm, mới miễn cưỡng di chuyển khối đá này ra ngoài.

“Mười hai ngàn dặm sao?”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, khoảng cách này cũng đủ rồi.

Tuy rằng không phải trạng thái lý tưởng nhất, nhưng cũng có thể mượn chút lực lượng từ Bất Chu sơn rồi.

Hắn liếc mắt nhìn đàn kiến bên dưới.

Suy nghĩ một chút, rồi chém một đao ở phía trước đàn kiến.

Trong chớp mắt, bụi mù tung bay, một vết đao dài hơn trăm dặm lập tức hiện ra trước mắt đám Đại La Nghĩ tộc.

Toàn bộ đàn kiến hơi đình trệ giây lát, sau đó liền bay về phía vết đao chỉ định.

Hơn 50 ngày nay, Sở Hi Thanh đều dùng phương pháp này để chỉ đường cho chúng.

Mà bây giờ, chúng nó vẫn không dám cãi lời Sở Hi Thanh.

Tạ Thiên Thanh thì vẫn đứng sau lưng Sở Hi Thanh và suy ngẫm.

Hắn đang nghĩ, mấy người Lý Trường Sinh đang làm gì?

Vô Tướng thần tông cũng ra sức trong chuyện ‘đá Hỗn Độn’. Bọn họ cũng đang nghĩ tất cả biện pháp để chuyển đá Hỗn Độn đến gần Bất Chu sơn.

Nhưng mà một đám cao thủ lấy Lý Trường Sinh cầm đầu lại không hề xuất hiện.

Vô Tướng thần tông đang chuẩn bị cái gì, có liên quan đến mưu đồ lên phương bắc của Sở Hi Thanh hay không?

Chương 2233 - Điểm thiên nguyên (5)

Bởi vì Đại La Nghĩ tộc đã khôi phục thực lực, nên tốc độ của chúng đã tăng mạnh.

Chỉ không đến hai canh giờ rưỡi, chúng đã bay qua khoảng cách 12.000 dặm.

Trên đường đi, chúng không tha bất kỳ một sinh linh nào.

Khi toàn bộ đàn kiến bay đến một gò núi nhỏ, Sở Hi Thanh lại hạ xuống dưới.

Hắn đầu tiên là ngẩng đầu nhìn về phía nam.

Ngay sau đó, vô số Cự linh đi theo thăm dò đã lùi lại, chạy trốn bốn phía.

Sở Hi Thanh cười một tiếng, sau đó đưa tay vào trong lớp đất, lập tức rút ra một khối đá Hỗn Độn to khoảng mười trượng.

Sở Hi Thanh ngưng thần cảm ứng một phen, hai mắt liền sáng lên: “Tạ tông chủ, đa tạ!’

Chất lượng của khối đã Hỗn Độn này rất cao, từ đó có thể thấy Quy Nguyên kiếm phái đã phải trả giá như thế nào.

“Không cần!”

Tạ Thiên Thanh khẽ lắc đầu: “Hiện giờ đang là lúc nguy nan của nhân tộc, chúng ta tự nhiên sẽ dốc hết sức lực. Chỉ là…”

Hắn quay đầu lại, quét mắt nhìn chung quanh.

Khảo nghiệm chân chính của Sở Hi Thanh vừa mới bắt đầu thôi.

Bởi vì Đại La Nghĩ tộc chưa đi xa, nên Bất Chu sơn vẫn co rút lại ở trên mấy tầng cao.

Bọn họ thậm chí bắt đầu để các tộc nhân ngủ say.

Ngoài ra, Tạ Thiên Thanh còn ngửi được mùi vị của thần linh ở quanh đây.

Bọn họ đang ẩn núp ở gần đây, đang chờ đợi thời khắc Sở Hi Thanh dùng bí dược.

Ngoài ra, bên kia cũng có một người đang chờ.

Theo Tạ Thiên Thanh biết, Kiến Nguyên đế đã dẫn 150 vạn cấm quân đến Huy Châu, đang đóng quân ở bờ bắc sông Thiên Hoài.

Hắn rõ ràng là đang chờ thời khắc Sở Hi Thanh lên cấp nhị phẩm, không rảnh quan tâm đến thứ khác, thì sẽ khởi xướng quyết chiến.

Sở Hi Thanh cũng cảm ứng được tinh (sao) lực mạnh mẽ ở chung quanh.

Đám thần linh trên trời đã không thèm che giấu, ánh sao của bọn họ, thần lực của bọn họ đang hạ xuống, cung cấp lực lượng cho hóa thể trên thế gian.

Quanh đây phải có hơn 10 cái hóa thể của thần linh đang ấn núp, thậm chí là hơn 20 vị.

Sở Hi Thanh lại không thèm để ý, hắn đưa mắt nhìn vào bảng nhân vật của mình, nhìn vào cột điểm thiên nguyên.

Điểm thiên nguyên: 1.532.408.

Đây chính là thu hoạch của Sở Hi Thanh trong hơn một tháng qua.

Chuyện hắn đuổi kiến lên phương bắc, không chỉ để hắn trở thành trung tâm của bão táp, mà còn ép các thần phải tập trung vào hướng đi của hắn.

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên.

Hắn đầu tiên là tăng Thần Tâm (cấp 6 / Câu Trần) của mình lên đến cấp 8. Rồi lập tức mở võ đạo bảo khố ra, nhìn vào hai cái đồ án đã quét ra từ trước.

Táng Thiên thần huyết / dị (cấp 24): Cần 3545 điểm thiên nguyên để đổi.

Còn cả huyết mạch Nhai Tí (cấp 24): Cần 1512 điểm thiên nguyên để đổi.

Theo Sở Hi Thanh đổi hai thứ này, khí huyết trong cơ thể hắn lập tức sôi trào.

Lớp lân phiến nhỏ bé li ti dưới lớp da mặt của Sở Hi Thanh đã phát sinh biến hóa đầu tiên, đó giống như là đang chất biến.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh quan tâm nhất vẫn là hai loại năng lực mới do hai loại thiên phú huyết mạch này mang lại.

Năng lực mới của Táng Thiên thần huyết tên là Nộ Huyết Súc Nguyên.

Năng lực này khá tương tự với Nguyên Dương Cửu Khiếu, bình thường có thể tích trữ các loại nguyên lực và thần thức bên trong máu tươi, lúc chiến đấu có thể lấy ra.

Nộ Huyết Súc Nguyên không trực tiếp tăng cường lực lượng, lại có thể cường hóa Thần Lực Tái Thôi.

Thần Lực Tái Thôi có thể cường hóa thực lực trong chiến đấu, hơn nữa còn là tăng không giới hạn.

Đương nhiên là hắn chưa bao giờ tăng đến mức đó.

Sở Hi Thanh đã từng thí nghiệm, hắn bây giờ chỉ có thể sử dụng bốn lần Thần Lực Tái Thôi mà không có hậu hoạn hay di chứng gì.

Sử dụng quá năm lần, Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết sẽ không khôi phục kịp, khiến cho khí huyết trong cơ thể thiếu hụt.

Dùng càng lâu thì thiếu hụt càng lớn.

Tăng liên tục bảy lần, thân thể sẽ rất vất vả, máu thịt và khung xương đều không chịu nổi, sẽ xuất hiện dấu hiệu tan vỡ ở phạm vi nhỏ.

Đặc biệt là khi sử dụng Nguyên Dương Cửu Khiếu, thì dù có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cũng không khôi phục kịp.

Thời điểm này phải dùng tuổi thọ để đổi lấy.

Sở Hi Thanh chỉ có hơn trăm năm tuổi thọ, không chịu được bao lâu.

Nếu sử dụng chín lần, Sở Hi Thanh phải chuẩn bị sẵn sàng cho tử vong.

Nhưng bây giờ, năng lực Nộ Huyết Súc Nguyên lại làm cho giới hạn cao nhất của hắn tăng cao.

Nếu chứa đầy Nộ Huyết Súc Nguyên, sử dụng năm lần Thần Lực Tái Thôi là không có vấn đề, đại chiến hai ba ngày cũng không sao cả.

Còn về phần làm sao để chứa đầy Nộ Huyết Súc Nguyên thì lại rất đơn giản, điều khiển máu tươi hấp thu là được.

Người bình thường cần hai ba tháng để hoàn thành.

Sở Hi Thanh có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, chân nguyên và hồn lực là vô hạn, chỉ cần hai ngày là được.

Nhưng Sở Hi Thanh vẫn chê chậm, hắn trực tiếp chuyển nguyên lực trong Nguyên Dương Cửu Khiếu vào đó, sau đó lấy xúc tu của Cơ Dương ra gặm để bù lại.

Năng lực mới của huyết mạch Nhai Tí tên là Huyết Nhai Đao Tâm.

Đây vẫn là một loại năng lực do Huyết Nhai Đao Quân sáng tạo, sửa đổi và ưu hóa.

Năng lực này chính là Thần Ý Đao Tâm phiên bản thần thú, khiến cho thần thú Nhai Tí cũng có thể có Thần Ý Đao Tâm.

Mà nếu học xong Thần Ý Xúc Tử Đao, thì sẽ cường hóa Thần Ý Đao Tâm ở trình độ rất lớn.

Sở Hi Thanh vừa gặm xúc tu vừa ngưng thần cảm ứng.

Hắn có thể cảm ứng được những sợi tơ lít nha lít nhít trong thiên địa, chúng rắc rối phức tạp, không thể nhận ra đầu nguồn.

Đó chính là dấu vết của nhân quả báo ứng.

Chương 2234 - Căn nguyên của Hỗn Độn

Sợi dây nhân quả báo ứng vốn là một trong những năng lực của Thần Ý Đao Tâm mà Huyết Nhai tưởng tượng ra.

Chỉ là Huyết Nhai phát hiện, dùng đao đạo là không thể hoàn thành việc này, không thể thôi phát Thần Ý Đao Tâm đến trình độ này.

Vì thế hắn đã thay đổi huyết mạch Nhai Tí.

Chỉ khi huyết mạch Nhai Tí lên cấp 24, thức tỉnh năng lực Huyết Nhai Đao Tâm này, thì Thần Ý Đao Tâm mới coi như là hoàn chỉnh.

Lúc này, hai cái Thần Ý Đao Tâm của Sở Hi Thanh không chỉ được cường hóa trên diện rộng, mà còn có thể cảm ứng được dấu vết của nhân quả báo ứng trong thiên địa.

Cái này tương đương với phiên bản yếu của Huyết Nhai Nguyên Hồn.

Năng lực Huyết Nhai Nguyên Hồn ở cấp 15 của huyết mạch Nhai Tí, có thể không nhìn cấp độ, không nhìn mạnh yếu, không nhìn địa hình, không nhìn thời gian và không gian, thậm chí không nhìn nhân quả, để báo ứng bất kỳ lực lượng nào và bất kỳ thiên kỳ nào lên thân người khác.

Mà sau khi thức tỉnh Huyết Nhai Đao Tâm, Sở Hi Thanh có thể vận dụng hai đến ba lần lực lượng Báo Ứng trong một cái hô hấp, phản xạ lực lượng của người khác.

Cường độ thì yếu hơn Huyết Nhai Nguyên Hồn không ít.

Năng lực Huyết Nhai Nguyên Hồn này cũng được Huyết Nhai Đao Tâm cuồng hóa rất nhiều.

Mà theo tu vị của Sở Hi Thanh tăng lên, cái Huyết Nhai Đao Tâm này cũng sẽ mạnh hơn.

Ngoài ra, Huyết Nhai Đao Tâm còn cường hóa hai tầng thiên quy Báo Ứng.

Sở Hi Thanh chờ mong năng lực này rất lâu rồi, đây là năng lực thiên phú cực kỳ quan trọng, có thể gia tăng uy lực của Thần Ý Xúc Tử Đao lên một bậc thang mới.

Sở Hi Thanh bắt đầu chuyển sự chú ý đến khối đá Hỗn Độn.

Hắn bắt đầu điều chế bí dược, quá trình tương đối đơn giản, chỉ cần trộn theo tỷ lệ là được.

Cuối cùng nhận được một chén nước thuốc không màu, ngửi mùi khá giống với rượu trắng.

Sau đó, Sở Hi Thanh hút linh khí Hỗn Độn của khối đá Hỗn Độn ra, rồi truyền vào trong nước thuốc.

Mãi đến tận lúc này, nước thuốc mới biến thành màu xám đậm, mà khối đá Hỗn Độn kia đã bị phong hóa, chỉ chớp mắt đã hóa thành tro bụi.

Nhưng vào lúc này, hắn phát hiện rất nhiều con mắt đang nhìn vào mình.

Bao quát cả các ngôi sao trên trời, cũng bao quát cả 1200 vạn Đại La Nghĩ tộc kia, và vô số cường giả Cự linh ở chung quanh, đương nhiên cũng bao quát cả mấy người Tạ Thiên Thanh.

Sở Hi Thanh mỉm cười, lập tức uống một hơi cạn sạch.

Ầm!

Kho nước thuốc tan trong cơ thể, toàn thân hắn xuất hiện một ngọn lửa màu xám trắng.

Thiên quy Hỗn Độn ở chung quanh cũng phát sinh gợn sóng dị thường.

Giây lát này, tay cầm kiếm của Tạ Thiên Thanh đã nổi gân xanh.

Hắn cảm ứng được mấy chục cỗ thần thức mạnh mẽ bỗng ép về đây.

Đó đều là cường giả Bán Thần, là hóa thân của thần linh, bọn họ đã không thèm che giấu nữa.

Tất cả 1200 vạn Đại La Nghĩ tộc, trong đôi mắt kép của chúng lại lóe u quang.

Trang quý phi bình tĩnh nhìn cảnh này, nghĩ thầm đây có phải là thời cơ mà chúng chờ đợi?

Toàn bộ tinh thần của Sở Hi Thanh thì lại rót vào ý thức hải của mình.

Mượn dược lực, ý niệm của hắn và thiên quy Hỗn Độn của hắn đã nối liền với nhau.

Sở Hi Thanh lập tức bắt đầu ‘nghi thức’ lên cấp nhị phẩm của mình.

Hắn đã hoàn thành ‘nghi thức’ hỗn độn từ lâu rồi.

Sau khi hắn mở rộng Hỗn Độn của bản thân ra toàn bộ thiên địa, thì ‘nghi thức’ Hỗn Độn của Sở Hi Thanh tăng nhanh như gió, đã siêu thoát tầng thứ nhất phẩm thượng rồi.

Nhưng vẫn còn một ‘nghi thức’ khi lên cấp nhị phẩm hạ.

Hắn nhất định phải khắc ấn ký linh hồn của mình vào trong thiên quy Hỗn Độn.

Đó chính là căn cơ của Tiên Thiên Thần Thể trong tương lai của hắn.

Nếu sau này Sở Hi Thanh bước vào Siêu Phẩm, ấn ký này lớn mạnh đến trình độ nhất định, thì tương lai hắn có thể mượn ấn kỳ này để phục sinh.

Ngoài ra, nếu võ tu có đủ dã tâm và thực lực, thì còn có thể khảm ấn ký vào những thiên quy đạo luật khác.

Sở Hi Thanh rất có dã tâm, hắn muốn khảm tận chín loại thiên quy là Hỗn Độn, Nhai Tí, Tru Thiên, Như Ý, Kim Cương, Vĩnh Hằng, Hàn Phong, Tiệt Thiên, Trụ Thiên.

Hắn còn tu luyện những thiên quy khác, có vài cái còn rất mạnh mẽ.

Nhưng Sở Hi Thanh không định khắc vào bây giờ.

Bởi vì khắc càng nhiều thiên quy, ‘nghi thức’ càng phức tạp, khả năng thất bại càng cao.

Vì vậy, ngày sau khắc những thiên quy khác cũng không muộn.

Đương nhiên, khắc lần đầu tiên thì tăng cường nhiều nhất, lần thứ hai sẽ kém xa.

Dù sao thì bất cứ chuyện gì, lần đầu tiên cũng là quý giá nhất.

Vì vậy sau khi Sở Vân Vân tái sinh, thực lực của nàng vẫn mạnh như vậy, mà còn càng ngày càng mạnh.

Nàng khởi từ hoàn sinh, mượn pháp thuật tu hành, bù đắp lại khuyết điểm và thiếu sót của lần đầu tiên.

Khi Sở Vân Vân cô đọng ấn ký thần thức, không biết nàng đã khắc vào bao nhiêu loại thiên quy nữa.

Nàng được xưng là ‘Kho vũ khí’, sở hữu không 100 thì cũng phải 80 loại thiên quy mạnh mẽ, có thể nói là tiền đồ vô lượng.

Chương 2235 - Căn nguyên của Hỗn Độn (2)

Sở Hi Thanh nghi ngờ thực lực của Sở Vân Vân bây giờ đã bằng với khi còn sống. Bộc phát cực hạn có thể chém giết ‘thần hoang dã’ và thần linh hạ vị.

Dù sao thì tu vị của hắn tăng lên, lực lượng của Sở Vân Vân cũng sẽ mạnh hơn.

Hai người bị hạn chế bởi Lục âm Hoàn Hồn Chú, là một loại quan hệ tương tự như cộng sinh, linh hồn tương thông.

Tuy Sở Vân Vân mượn pháp thuật tu hành, có thể né tránh hạn chế của Lục âm Hoàn Hồn Chú, nhưng vẫn bị ảnh hưởng nhất định.

Hạn chế lực lượng của nàng, là tu vị của Sở Hi Thanh và độc chú trong cơ thể nàng.

Sở Hi Thanh không có điều kiện như Sở Vân Vân, vì thế hắn đi con đường ‘một pháp phá vạn pháp’.

Hỗn Độn chi đạo của hắn có năng lực này, thậm chí còn có thể ‘một pháp ngự vạn pháp’.

Có điều, ngoại trừ ‘nghi thức’ thăng cấp ra, Sở Hi Thanh còn chuẩn bị diễn hóa Long Hổ Kim Đan của mình thành ‘căn nguyên Hỗn Độn’.

Sở Hi Thanh muốn mở ‘nội thiên địa’ của mình.

Hắn đã hỏi qua Cơ Dương và Lê Sơn Lão Mẫu, cũng biết ‘nội thiên địa’ phải bắt đầu từ Long Hổ Kim Đan.

Tất cả thần thú và yêu tộc thì là yêu đan.

Cự linh không có khái niệm Long Hổ Kim Đan và yêu đan, nhưng bọn họ có Thần hạch của mình.

Nhưng bản chất là giống nhau, đều là tinh hoa khí huyết trong cơ thể ngưng tụ mà thành.

Theo thời gian trôi qua, nguyên thần của Sở Hi Thanh hấp dẫn từng cái thiên quy qua đây.

Khi đưa chúng hòa vào nguyên thần, đồng thời cũng khắc ấn ký của bản thân vào nơi sâu xa trong thiên quy.

Sở Hi Thanh rất nhanh đã cảm ứng được lực lượng thiên quy đang sôi trào.

Đặc biệt là thiên quy Hỗn Độn, thứ này phản ứng kịch liệt nhất.

Sở Hi Thanh không khỏi nhếch miệng cười, hưởng thụ loại cảm giác được thiên quy bao bọc, thậm chí là ưu ái này.

Nhân tộc nghiên cứu Hỗn Độn chi đạo từ sau khi các thuật sư của nhân tộc trốn đến Thần Châu.

Có lẽ tại thời đại của Long Hi, nhận thức của nhân tộc với Hỗn Độn còn sâu sắc hơn bây giờ.

Nhưng bởi vì trận hạo kiếp kia, truyền thừa của nhân tộc đã bị cắt đứt.

Mà thuật sư thời đại trung cổ lại cho rằng hỗn độn chia thành năm giai đoạn.

Cũng chính là tiên thiên ngũ thái… thái dịch, thái sơ, thái thủy, thái tố, thái cực.

Thái dịch, âm dương chưa biến, khôi mạc thái hư, vô quang vô tượng, vô hình vô danh, là chỉ trạng thái hư vô của hỗn độn.

Thái sơ, bắt đầu thấy khí vậy. Vẫn là vô hình vô chất, chỉ có một khí tiên thiên, nhưng tốt xấu gì cũng có thể nhìn thấy khí, cũng có thể coi là trạng thái nguyên thủy của hỗn độn.

Thái thủy, hình chi tức thời vậy. Là hữu hình vô chất, cảm quan không thể nhận biết, là trạng thái của hỗn độn trước khi khai thiên tích địa.

Thái tố, thái thủy biến mà thành hình, hình mà có chất, mà chưa thành thể, viết là thái tố. Là tiến thêm một bước, là khởi nguồn của chất, là trạng thái nguyên thủy bắt đầu hình thành vật chất.

Thái cực chính là trạng thái âm dương chưa phân, tiếp đó chính là lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái, lấy hai khí âm dương để tạo hóa vạn vật.

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh lại không cho là như vậy.

Sau thái cực thì không phải là hỗn độn sao? Vậy thì chưa chắc.

Trong nhận thức của Sở Hi Thanh, khí âm dương, ngũ hành tuần hoàn, thậm chí là Thiết Kỳ Bang của hắn, hoàng triều Đại Ninh, Thần Châu, Trung Thổ, tứ đại thần sơn, các loại sinh linh, các loại thần thú, thậm chí là các ngôi sao trên trời, thậm chí là thiên quy đạo luật xuất hiện sau khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, tất cả đều ở trong hỗn độn, đều là một quá trình diễn biến của hỗn độn.

Cuối cùng, vùng thế giới này sẽ khôi phục lại thái cực, thái tố, thái thủy, thái sơ, thái dịch… mãi cho đến khi tận thế.

Lúc này, thiên quy Hỗn Độn đáp lại Sở Hi Thanh, cũng đã xác minh phán đoán của hắn, xác minh đạo của hắn.

Chúng nó nhảy nhót như biển gầm ở quanh người Sở Hi Thanh.

Điều này khiến cho Sở Hi Thanh mở 'đầu nguồn Hỗn Độn' trong cơ thể trở nên dễ dàng hơn.

Sở Hi Thanh làm Long Hổ Kim Đan phát sinh biến hóa.

Nó đầu tiên là nổ tung, tiêu tan ở phần đan điền, rồi hóa thành một vòng xoáy vô quang vô tượng, vô hình vô danh, vô âm vô dương, vô hình vô chất.

Sở Hi Thanh không khỏi sinh ra ý mừng.

Thật ra thì cái 'căn nguyên Hỗn Độn' này cũng không mạnh hơn Long Hổ Kim Đan là bao.

Tuy nhiên, thứ này là hô ứng và tương thông với thiên quy Hỗn Độn trong thiên địa.

Điều này làm cho hắn tăng lên ít nhất là hai tầng thiên quy Hỗn Độn.

Sau này chân nguyên của Sở Hi Thanh sẽ không có bất kỳ đặc tính nào, mà có thể diễn biến thành bất kỳ đặc tính nào… như ngũ hành, phong lôi, âm dương, thích gì cũng được.

Nếu nói Vô Tướng công bao quát 99% võ đạo trong thiên hạ, như vậy Hỗn Độn Vạn Tượng công của hắn chính là 100%!

Ngoài ra cái này còn là một 'nội thiên địa' chưa hoàn thiện, dưới tình huống bị ngăn cách với ngoại giới, nó có thể liên tục sinh sản khí huyết và nguyên lực.

Điều này có nghĩa là Sở Hi Thanh đã có thể thoát khỏi linh lực trong thiên địa ở bước đầu tiên, chỉ cầu ở bên trong.

Cũng đúng lúc này, linh thức của Sở Hi Thanh hơi run lên.

Chương 2236 - Căn nguyên của Hỗn Độn (3)

Lúc này, không chỉ Thần Ý Đao Tâm của hắn thu được địch ý và sát niệm mạnh mẽ hơn. Mà Thái Thượng Thông Thần của hắn cũng cảm ứng được nguy cơ, khí huyết trong cơ thể phát sinh nhiễu loạn.

Sở Hi Thanh không khỏi nheo mắt lại, ngưng thần nhìn về phía trước.

Tại 300 dặm phía trước Sở Hi Thanh, Thần Tịnh Ly đang điều chỉnh hô hấp, kiềm chế nội tâm rung động của mình.

“Hắn đã trở thành Chân Linh Hỗn Độn? Thần Phổ Thiên, ngươi chắc chứ?”

Thần Tịnh Ly lại biết tin tức này là không sai, Thần Phổ Thiên sẽ không đùa giỡn như vậy.

“Thế gian này có ít nhất 1300 con Hỗn Độn thuần huyết, trong đó có không dưới chín, mười con đạt đến cấp độ thần linh Vĩnh Hằng, hắn có tư cách gì mà trở thành Chân Linh Hỗn Độn?”

Hỗn Độn là hung thú tiếng tăm lừng lẫy, sẽ tự động chuyển hóa tất cả vật chất chung quanh thành linh khí hỗn độn.

Nhưng chúng ngoại trừ cực kỳ mạnh mẽ ra, thì cơ bản là không có ý thức.

Tại thời đại viễn cổ, các Cự linh phải trả giá cực đắt mới có thể tiêu diệt được hơn 20 con Hỗn Độn cấp độ Vĩnh Hằng.

Sau đó bọn họ đã thông minh hơn, trực tiếp xua đuổi Hỗn Độn vào góc viền của thế giới, vậy là không có gì đáng ngại.

Ai cũng không muốn cắn thứ này, một khi làm chúng tức giận, hoặc là không cẩn thận khiến chúng khai khiếu, vậy thì chắc chắn sẽ có một trận hạo kiếp.

Chúng nó cũng mặc kệ là Cự linh hay nhân tộc, cũng mặc kệ thiên ác, chỉ cần nhìn thấy sinh linh là giết, hơn nữa sức chiến đấu mạnh đến đáng sợ.

Vì vậy thần linh cũng không muốn trêu chọc chúng.

Vì lẽ đó nên bộ tộc Hỗn Độn rất lớn, phải hơn ngàn đầu. Đại đa số chúng chỉ có bản năng, căn bản là không biết chỗ tuyệt diệu của hỗn độn. Nhưng theo Thần Tịnh Ly biết, trong đám Hỗn Độn này vẫn có một ít cá thể cực kỳ mạnh mẽ, cấp bậc nửa bước Tạo Hóa cũng có tận ba con, cấp thần linh thượng vị phải có năm con.

Sở Hi Thanh dựa vào cái gì mà trở thành Chân Linh Hỗn Độn?

Cái này không giống như thiên quy Như Ý và Nhai Tí, không phải là trong núi không hổ, con khỉ xưng vương.

“Ta không tẻ nhạt như vậy!” Giọng nói của Thần Phổ Thiên lại xuất hiện gợn sóng hiếm thấy: “Xếp hạng của hắn còn rất cao, tạm thời là người thứ tư trên bia đá Hỗn Độn, chỉ đứng sau ba con nửa bước Tạo Hóa kia!”

“Hỗn Độn, Như Ý, Nhai Tí, Hàn Phong… Hắn đã là tứ Chân Linh rồi?”

Thần Tịnh Ly lại hít thở thật sâu.

Ba loại sau gộp lại cũng không chấn động bằng khi biết Sở Hi Thanh trở thành Chân Linh Hỗn Độn.

Dù khi biết Sở Hi Thanh trở thành Chân Linh Như Ý, thì cũng không bằng bây giờ.

Điều này chứng tỏ đạo Hỗn Độn của Sở Hi Thanh cực kỳ phù hợp với thiên đạo, hô ứng cộng hưởng với thiên địa!

Nếu cứ để hắn trưởng thành, tên này rất có thể sẽ trở thành chúa tể Hỗn Độn.

Đây là thiên quy còn mạnh hơn cả Như Ý, chỉ thiếu một chút nữa là có thể tiến vào tầng sáu, trở thành Tạo Hóa.

“Ngoài ra…” Thần Phổ Thiên hơi dừng lại: “Xếp hạng trên bia đá Như Ý cũng tăng lên rồi, hắn đã là người thứ tư rồi.”

Hắn cho rằng Sở Hi Thanh cũng có tăng lên ở Nhai Tí và Hàn Phong.

Nhưng Sở Hi Thanh vốn là số một ở Nhai Tí, số hai ở Hàn Phong, cho nên trên bia đá không có gì lạ thường.

“Người thứ tư?”

Thần Tịnh Ly nhất thời nắm chặt đôi tay trắng.

Nàng đã không ức chế được thần lực của mình, sóng khí cuốn ra bốn phía, tàn phá tất cả.

“Bạn tốt, bình tĩnh đừng nóng, không ngại chờ thêm một chút. Chúng ta cũng có tin tốt.”

Thần Phổ Thiên nhận ra được sát ý sôi trào của Thần Tịnh Ly: “Bởi vì bia đá hỗn loạn, Tham Lang Tinh Quân, Vũ Khúc Tinh Quân, Thiên Uy Tinh Quân cũng đã quyết định dùng thần huyết hóa thân.”

Khi Thần Phổ Thiên đang nói chuyện, Thần Tịnh Ly lại cảm ứng được các thần đang rút ý niệm khỏi nơi này.

Đây là đề phòng Sở Hi Thanh lợi dụng địch ý và sát niệm của bọn họ.

Cùng lúc đó, giữa bầu trời bỗng nhiên xuất hiện ba vết rách cực to.

Một cái chớp mắt sau, có thể nhìn thấy ba ngón tay khổng lồ đâm xuyên qua vết rách kia.

Sau đó, mỗi một đầu ngón tay đều nhỏ xuống một giọt máu tươi màu đỏ mang theo từng tia màu vàng.

Thần Tịnh Ly nhìn tình cảnh này.

Nội tâm hơi nhẹ nhõm, sau đó lại bất mãn: “Bọn họ đã tận mắt nhìn thấy tên kia khoe oai và tàn phá Bất Chu sơn, bây giờ hắn đã trở thành Chân Linh Hỗn Độn, thì mà bọn họ còn keo kiệt như vậy, còn không nỡ một chút máu thịt?”

Thần huyết hóa thân tên như ý nghĩa, là hóa thân làm từ tinh huyết bản mệnh của thần linh.

Đẳng cấp nằm dưới máu thịt hóa thân.

Nhưng vị tinh quân mạnh mẽ như Tham Lang, Võ Khúc, Thiên Uy, thần huyết hóa thân của bọn họ cũng có thân thể cấp độ Gần Thần, sức chiến đấu lại vượt qua rất nhiều ‘thần hoang dã’.

Thần Phổ Thiên lại hờ hững nói: “Ta lại cảm thấy bọn họ đồng ý hàng lâm vào lúc này đã là rất tốt rồi. Táng Thiên sắp nhập ma, tất cả thần linh đang đề phòng hắn phát rồ.”

“Mà lại nhiều nhất là năm năm, chắc chắn sẽ có một trận thần chiến, quy mô thậm chí còn vượt qua cuộc chiến phong ấn Long Hi ở hơn một ngàn vạn năm trước. Bao quát cả ta, ai cũng muốn bảo tồn lực lượng, chuẩn bị đối phó với tương lai hỗn loạn.”

Chương 2237 - Căn nguyên của Hỗn Độn (4)

Thần Tịnh Ly chỉ yên lặng.

Phán đoán của nàng cũng giống với Thần Phổ Thiên, một khi Táng Thiên xong đời, các thần không còn ngoại địch, rất có thể sẽ phát sinh một trận thần chiến khác.

Uế khí trong thiên địa càng ngày càng nhiều, nhiều đến mức sắp ép tất cả ‘thần hoang dã’ đến điên rồi, rất nhiều thần linh hạ vị cũng bị ảnh hưởng.

Một khi uế khí tiếp tục khuếch tán, tất có vô số thần linh ngã xuống.

Đó có thể chính là tận thế của thế giới này.

Tất cả sẽ vì ‘Bàn Cổ tinh hồn’, sẽ vì tranh cướp vị trí thiên đế đã bỏ trống hơn 100 vạn năm qua, sẽ vì Tạo Hóa Chúa Tể chân chính, sẽ vì siêu thoát phía trên thế giới này.

Cho nên, chắc chắn sẽ bạo phát một trận huyết chiến!

Nếu thiên quy Như Ý không có nguy cơ bị cướp mất, Thần Tịnh Ly cũng sẽ bảo tồn thực lực, ngồi chờ biến.

“Lực lượng như vậy cũng đủ rồi.”

Thần Phổ Thiên lại nói tiếp: “Ta không tin đội hình này mà còn không phá được ‘nghi thức’ của hắn, thậm chí các ngươi còn có thể giết hắn! Dưới Bất Chu sơn, chúng ta đã đánh giá được uy lực của Thần Ý Xúc Tử Đao. Mà hiện giờ hắn đang tiến hành ‘nghi thức’, lực lượng kém xa lúc trước.”

Bọn họ đương nhiên không thể đánh giá cực hạn của Thần Ý Đao Tâm.

Nhưng dựa theo thực lực của 1200 vạn Đại La Nghĩ tộc, bọn họ có thể tính toán ra uy lực đại khái.

“Hi vọng là như vậy!”

Thần Tịnh Ly nghĩ thầm, nếu có thể nhân cơ hội này giết chết Sở Hi Thanh thì không thể tốt hơn.

Ít nhất cũng phải phá hủy ‘nghi thức’ của hắn, áp chế tiềm lực của hắn.

Mà khi Thần Tịnh Ly vừa nói xong, nàng liền nhìn thấy một ngọn lửa màu đỏ son đang thiêu đốt bên ngoài cơ thể Sở Hi Thanh.

Tạ Thiên Thanh đứng cạnh Sở Hi Thanh rùng mạnh một cái, hắn cảm nhận được nhiệt độ chung quanh đang tăng mạnh.

Dù hắn đứng cách Sở Hi Thanh tận mười trượng, mà toàn thân vẫn nóng rực.

Đây là Thiên Táo Tinh Quân!

Đám thần linh này đã không nhịn được, bắt đầu ra tay rồi sao?

Sở Hi Thanh thì lại nhìn ngọn lửa trên người với ánh mắt phức tạp.

Đây là ‘Táo hỏa’ (lửa bếp)… bắt nguồn từ lực lượng thiên quy của Toại Nhân thị.

Sau khi nhân tộc bị giáng thành nô bộ, quyền bính thiên quy sử dụng ngọn lửa bị các thần hệ Hỏa cướp đoạt.

Toại Nhân thị một tay sáng tạo ra thiên quy Táo Hỏa, đánh cắp quyền bính ngọn lửa trong tay các thần.

Tại thời đại viễn cổ, nhân loại dùng lửa bếp để chưng nấu đồ ăn, dùng lửa bếp để xua đuổi thú hoang, dùng lửa bếp để loại bỏ uế khí, còn dùng lửa bếp để nung nấu và rèn đúc binh khí.

Nó còn là đầu nguồn của ‘Nghịch Thần chi hỏa’.

Tuy nhiên, sau khi Toại Nhân thị bị cự linh giết chết, thiên quy này lại bị các thần linh hệ Hỏa cướp đoạt, thành tựu ra một vị Thiên Táo Tinh Quân có thực lực tiếp cận với nửa bước Tạo Hóa.

Do ấn ký của Toại Nhân thị vẫn tồn tại bên trong đầu thiên quy này, nên nhân tộc mới có thể tiếp tục sử dụng lửa.

Sở Hi Thanh nhìn ngọn lửa trong tay, hắn lại cười đắc ý.

Hắn nắm chặt tay lại, ngọn lửa này liền dập tắt.

Cùng lúc đó, một tiếng rên truyền đến từ phía xa xa.

Đây là Sở Hi Thanh trực tiếp phản xạ lại.

Mà ngay khi ngọn lửa này vừa tiêu tan, Sở Hi Thanh lại phát hiện tất cả mọi thứ quanh người mình đều đang bị tịnh hóa, thanh tẩy.

Đao cương như gương bạc của hắn, 14 tầng ngoại cương của hắn, thậm chí là chân nguyên, hồn lực và lực lượng huyết mạch, và cả ý nghĩ trong đầu hắn… tất cả đều biến mất sạch sành sanh.

Đám Đại La Nghĩ tộc ở phía xa xa nhìn thấy cảnh này, đôi mắt kép không khỏi hiện ra vẻ hưng phấn.

Chúng nó nhận ra lực lượng này là của 'Thanh Tịnh chi chủ', đây là một vị thần linh thượng vị cực kỳ mạnh mẽ.

Cùng lúc đó, còn có hai mươi mấy bóng người hiện ra ở nơi cashc đó không xa.

Đó đều là Bán Thần của Bất Chu sơn.

Bọn họ không dám đối kháng chính diện với Sở Hi Thanh, nhưng mà lúc này chính là lúc Sở Hi Thanh yếu nhất.

Khi Sở Hi Thanh đang tiến hành 'nghi thức', hắn không thể động đậy, không thể sử dụng thân pháp quỷ dị khó lường kia.

Lực lượng nguyên thần của hắn đang cô đọng ấn ký, không còn lại bao nhiêu.

Sở Hi Thanh lại cười một tiếng, Thần Ý Đao lập tức chém về phía đầu nguồn là Thần Tịnh Ly.

Con ngươi Thần Tịnh Ly se lại, nàng phẩy tay áo một cái, chuẩn bị tịnh hóa một đao này.

Nhưng một phần vạn cái hô hấp sau, con ngươi của Thần Tịnh Ly lại co rút kịch liệt.

“Sao có thể?”

Lực lượng tịnh hóa của nàng thế mà lại không thanh tẩy được ý niệm của Sở Hi Thanh!

Thần Tịnh Ly đã sử dụng toàn lực.

Nàng thậm chí còn đề phòng cả chín đạo phân hồn của Sở Hi Thanh, nên đã dùng Như Ý chi pháp để chặt đứt liên hệ giữa Sở Hi Thanh và phân hồn.

Nhưng dù là như vậy, nàng vẫn không thể thanh tẩy ý nghĩ trong đầu Sở Hi Thanh.

Bồng!

Đầu Thần Tịnh Ly bỗng nhiên nổ tung thành một mảnh sương máu.

Chùm sáng màu vàng do Thần Phổ Thiên hóa thành lại cứng đờ giữa không trung.

Hắn gằn từng chữ một: “Nhân quả báo ứng?”

Thần Ý Đao của Sở Hi Thanh không dùng phương thức bình thường để tấn công Thần Tịnh Ly.

Mà là mượn dấu vết báo ứng, sợi dây nhân quả, trực tiếp tránh khỏi thiên quy Tịnh Hóa của Thần Tịnh Ly!

Nơi cổ của Thần Tịnh Ly lập tức sinh ra vô số thịt mầm, chỉ chớp mắt đã khôi phục như ban đầu.

Cũng trong khoảnh khắc này, nàng lại nhìn thấy mấy đám hoa máu nổ tung ở giữa bầu trời.

Đó là những Bán Thần nhân cơ hội ra tay với Sở Hi Thanh, lại bị Thần Ý Đao của Sở Hi Thanh đánh thành bột máu.

Chương 2238 - Lên cấp

Tất cả Đại La Nghĩ tộc vốn đang rục rà rục rịch.

Đám kiến quân dưới Siêu Phẩm đều không dám làm gì, nhưng chín tồn tại Gần Thần trong đàn kiến, bao quát cả Trang quý phi đều lặng lẽ gồng bắp thịt lên.

Sâu kiến chúng nó cũng có bắp thịt, chỉ là không giống nhân loại, Cự linh hay thần thú thôi.

Bắp thịt của chúng đầy rẫy những sợi cơ, khiến chúng thu được lực lượng mang tính bùng nổ.

Dưới một số tình huống đặc thù, lực lượng của chúng thậm chí còn vượt xa nhân loại và Cự linh.

Nhưng khi Thần Tịnh Ly bị đánh nổ đầu, và bảy tên Siêu Phẩm đến gần cũng bị Sở Hi Thanh đánh nổ.

Thì đám kiến này lại yên tĩnh lại.

Sở Hi Thanh vẫn còn lực lượng giết ngược kẻ địch!

Mặc kệ là đối kháng chính diện với thần thức của Thần Tịnh Ly, hay là Báo Ứng chi pháp của hắn, đều chứng tỏ tên ác ma khoác da người này vẫn sâu không lường được.

Đám người này chưa chắc đã làm khó được hắn!

Tuy nhiên, một lượng lớn kiến thợ đã lao ra, cắn nuốt máu thịt của bảy vị Bán Thần vị chém giết kia.

Chúng nó biết rõ làm như vậy sẽ để Sở Hi Thanh mạnh hơn, nhưng lại chỉ có thể làm như vậy.

Đối với Nghĩ tộc mà nói, ngoại trừ tích trữ lực lượng, chờ đợi thời cơ thoát thân ra, thì chúng không còn lựa chọn nào khác.

Hai mươi mấy đạo độn quang còn lại trên không trung cũng lập tức lùi lại. Trong đó còn có thần huyết hóa thể của mấy vị thần linh.

Bọn họ lúc đến rất hung hãn, lúc rút đi lại rất chật vật.

Tất cả đều ra sức thôi phát chân nguyên, cố gắng tránh xa Sở Hi Thanh.

Bọn họ không muốn đi theo gót chân của mấy vị Bán Thần kia, cũng biết mình không thể làm Sở Hi Thanh bị thương, thậm chí là không thể tham dự loại chiến đấu đẳng cấp này, ở lại đây chỉ trở thành đầu nguồn cho lực lượng của Sở Hi Thanh, vì thế đều dốc hết sức để trốn ra xa.

Sở Hi Thanh thì lại phải đối mắt với tịnh hóa của Thần Tịnh Ly một lần nữa.

Thần Tâm đã tăng lên cấp 8, nên Sở Hi Thanh không hề lo lắng.

Lực lượng Tịnh Hóa cũng đã hạ xuống.

Thần Tịnh Ly tuy đã mượn lực lượng của bản thể để khôi phục như cũ, nhưng nguyên thần của nàng vẫn bị trọng thương.

Sở Hi Thanh vừa tiếp tục tiến hành ‘nghi thức’, vừa chém một đao Thần Ý Đao về phía Thần Tịnh Ly.

Hắn vẫn dùng Báo Ứng chi pháp, trực tiếp tránh hỏi lực lượng Tịnh Hóa của Thần Tịnh Ly, trực tiếp đánh vào thân thể nàng.

Lần này Thần Tịnh Ly đã có phòng bị, tập trung đại đa số lực lượng vào trong cơ thể.

Nhưng nàng vẫn bị một đao này của Sở Hi Thanh đánh bay hơn bốn dặm, không chỉ miệng mũi phun máu, mà toàn bộ ngực bụng đều sụp xuống, thân thể kéo lê trên mặt đất.

Sở Hi Thanh cũng không truy kích, trên người hắn lại xuất hiện ngọn lửa đỏ ngập trời.

Sở Hi Thanh đứng yên tại chỗ, một mảnh đao cương lóe lên bên cạnh hắn, liền phản xạ lại các loại lực lượng mạnh mẽ của thiên quy Táo Hỏa.

Đây là thức thứ năm của Thần Ý Xúc Tử Đao… Báo Ứng Vô Môn!

Sở Hi Thanh có thể tránh khỏi lực lượng Tịnh Hóa của Thần Tịnh Ly, thật ra là dựa vào nguyên lý ứng dụng của Báo Ứng Vô Môn.

Ngay khi ngọn lửa trên người Sở Hi Thanh biến mất, lại có năm bóng người xuất hiện quanh người hắn.

Đó chính là thần huyết hóa thân của Tham Lang, Vũ Khúc, Thiên Uy.

Và hai bộ máu thịt hóa thân của Cự Môn, Thiên Việt.

Thiên Việt là tay đấm của Thiên đế ngày xưa, là thủ lĩnh cấm quân của các đời thiên đế, thế thiên chinh phạt, cũng là một trong những vị Chiến thần mạnh mẽ.

Ngôi sao Thiên Việt đã trải qua mấy đời Tinh chủ, vị này cũng là một tướng tài của các thần linh hệ Kim.

Thực lực của hắn không bằng Thất Sát Tinh Quân, cũng không bằng Thiên Bưu Tinh Quân, càng không sánh được với Bạch Đế Tử, nhưng cũng là một vị thần linh thượng vị.

Mà sao Cự Môn thì là một trong những ngôi sao thuộc lĩnh vực chiến tranh.

Nó tượng trưng cho phân tranh, cự môn nhập mệnh, mang ý nghĩa cuộc đời tranh chấp không dứt, chiêu miệng lưỡi thị phi; ánh sao ứng với nước, mang ý nghĩ sẽ có binh qua mã loạn.

Sức mạnh của người này có hiệu quả giống như Bình Thiên Kiếm và lực lượng Loạn của Lục Loạn Ly.

Sau khi hắn xuất hiện, tất cả chân nguyên, tất cả máu thịt, tất cả thần thức của Sở Hi Thanh đều bắt đầu phân tranh và xung đột.

Sở Hi Thanh lại không thèm để ý, hắn vận chuyển Hỗn Độn chi pháp của mình.

Trong cơ thể tự thành hỗn độn, tất cả đều ở trong hỗn độn, lực lượng phân tranh cũng giống vậy.

Lúc này, quanh người hắn vang lên vô số tiếng binh khí giao kích.

Đó là năm đại hóa thân của thần linh đang ra tay với hắn.

Tốc độ xuất thủ của Sở Hi Thanh bây giờ cực cao, một hô hấp có thể chém hơn vạn kích, phối hợp với độn pháp, là cực kỳ đáng sợ trong tầng thứ phàm nhân.

Nhưng cả năm người trước mắt này đều vượt qua hắn.

Bọn họ phối hợp rất ăn ý, tấn công tất cả phương vị, mọi nơi trên cơ thể Sở Hi Thanh.

Cheng! Cheng! Cheng! Cheng! Cheng!

Sở Hi Thanh toàn lực chống đỡ.

Tốc độ xuất thủ của hắn không đủ, nhưng hắn còn thần ý hóa đao, còn đao cương, lấy công thay thủ.

Trên thực tế, chỉ có Thần Ý Đao mới có thể đối kháng chính diện với những thần linh này.

Lực lượng của hắn hoàn toàn không thể so sánh với những hóa thân này, dù là mấy cái thần huyết hóa thân cũng không bằng.

Sở Hi Thanh không chỉ dùng thần ý hóa đao, mà còn ngưng tụ địch ý và sát niệm trên lưỡi đao của mình.

‘Thí Thần huyết cương’ của hắn lại tuôn ra vô số sợi tơ máu, chúng nó ra sức quấn quanh đám thần linh này.

Oán hận của 300 vạn môn nhân Thái Vi Viên, khiến chúng hoàn toàn không kỵ úy những thần linh này.

Ngoài ra, Sở Hi Thanh còn dùng thiên quy Như Ý để cường hóa thân thể mình. Đồng thời mở toàn bộ Nguyên Dương Cửu Khiếu, và sử dụng Thần Lực Tái Thôi.

Thần Lực Tái Thôi! Tái Thôi! Tái Thôi! Tái Thôi.

Hắn dùng liên tục bốn lần, khiến hai tay hóa thành một mảnh tàn ảnh mà mắt thường khó nhìn thấy.

Mà những lực lượng Bất Ma, Bất Diệt, Kim Cương và Vĩnh Hằng lại giúp hắn chịu đựng được thần lực khổng lồ của những hóa thể này.

Máu thịt của hắn vẫn đang tan vỡ, ngoại cương liên tục bị phá nát, xương cốt chưa từng lành lặn.

Vô số tia lửa bắn ra bốn phía, cương lực vô tận càn quét bốn phía, khiến tất cả vật chất chung quanh bị chấn thành tro bụi.

Chương 2239 - Lên cấp (2)

Lúc này, lại có hai bóng người cắt vào.

Đó chính là Tạ Thiên Thanh và Trần Nại Lạc.

Trước khi Lý Trường Sinh xông vào hoàng cung, Trần Nại Lạc và Tông Thần Hóa được xưng là hai phàm nhân mạnh nhất thiên địa.

Lúc này hắn đột phá Siêu Phẩm, bước vào cảnh giới Bán Thần hơn một tháng, mà sức chiến đấu đã tăng mạnh.

Tất cả tích lũy hơn 100 năm, đều bị hắn chuyển hóa thành thực lực, thế mà lại có thể điều khiển ‘Đô Thiên thần lôi’ chống đỡ chính diện với hai vị Tham Lam và Thiên Uy.

Tạ Thiên Thanh thì hơi kém một chút.

Nhưng hắn cũng vào Siêu Phẩm cách đây không lâu, cũng kiềm chế được Vũ Khúc Tinh Quân thay Sở Hi Thanh.

Vũ Khúc là ‘Tướng Tinh chi chủ’, là chủ tinh của tất cả chiến tướng trong thiên hạ, tượng trưng cho sát phạt, quân quyền và chinh phục, là tồn tại đối kháng chính diện với quân thần Tử Vũ tận mười mấy vạn năm.

May mắn là vị này chỉ để thần huyết hóa thân hàng lâm, Tạ Thiên Thanh chỉ có thể chống đỡ một bộ phận ánh đao của Vũ Khúc Tinh Quân thay Sở Hi Thanh.

Đối thủ chủ yếu của hắn vẫn là hai vị Cự Môn và Thiên Việt.

Sau khi Sở Hi Thanh bạo phát đến cực hạn, lực lượng và tốc độ vẫn không bằng hóa thân của hai vị thần linh thượng vị này.

Nhưng hai người này cũng không thể làm gì hắn.

Bọn họ nắm lấy mỗi một cơ hội để đả kích thân thể và nguyên thần của Sở Hi Thanh.

Song khi bọn họ vất vả phá tan 14 tầng ngoại cương và giáp vảy bên ngoài cơ thể Sở Hi Thanh, tất cả lực lượng lại như đá chìm đáy biển.

Đây là thức thứ tư của Hỗn Độn Thiên Đao… Vô Cực Thần Qua!

Lúc này, có vô số đao cương dâng trào trong cơ thể Sở Hi Thanh, lại tuần hoàn tựa như một vòng xoáy, hút tất cả ngoại lực vào bên trong, sau đó đánh nát, tiêu tan.

Chiêu thức Sở Hi Thanh tự nghĩ ra này, rốt cuộc cũng đã thể hiện giá trị trong thời điểm này.

Hắn rất kinh ngạc khi phát hiện.

Lực lượng của hai đại thần linh đánh vào cơ thể mình, chẳng những không thể quấy rầy 'nghi thức' lên cấp của mình, mà trái lại còn làm cho tốc độ khắc ấn của hắn tăng nhanh hơn không ít.

Tuy nhiên, ảnh hưởng lớn nhất vẫn là Nguyên Dương Cửu Khiếu và Thần Lực Tái Thôi!

Sở Hi Thanh có 'Tinh Thần quyền ấn' trong tay, có thể tăng tu vị lên một phẩm, cộng thêm chiến đồ của bản thân, tu vị của hắn đã có thể sánh ngang với nhất phẩm hạ.

Sau khi mở toàn bộ Nguyên Dương Cửu Khiếu, tu vị của hắn trực tiếp bay lên đến nhất phẩm thượng đỉnh phong!

Mà bốn lần Thần Lực Tái Thôi, lại làm cho tu vị tăng mạnh.

Mặc dù không thể phá bỏ giới hạn giữa người và thần, nhưng lại làm cho lực lượng và tố chất thân thể của hắn vượt qua rất nhiều Bán Thần.

Để Sở Hi Thanh kinh ngạc chính là, sau khi lực lượng của hắn tăng lên, tốc độ khắc ấn không chỉ nhanh hơn, mà còn có thể khắc sâu hơn!

Hắn quyết đoán, lập tức dùng Thần Lực Tái Thôi lần thứ năm.

Sau đó lấy thần niệm của mình làm bút mực, khắc ấn vào trong thiên quy đạo luật.

Cũng đúng lúc này, ánh mắt Sở Hi Thanh chợt híp lại, hiện ra một vệt hàn mang!

Ầm!

Đó là kiến chúa, thân thể của nó lại nổ tung.

Cùng lúc đó, mười mấy vạn kiến quân cũng nổ tung thành tro bụi.

Điều này khiến cho 1200 vạn Đại La Nghĩ tộc cực kỳ phẫn hận, đồng thời cũng khiến chúng hoảng sợ, kinh hoàng.

Bộ tộc đang rục rà rục rịch này, lại khôi phục vắng lặng.

Vừa rồi, chúng cũng không muốn tham gia chiến đấu, ra tay với Sở Hi Thanh.

Mà là muốn nhân cơ hội này để đưa một bộ phận tộc nhân đi, nhưng chúng chỉ vừa mới động, liền phải nghênh đón đả kích của Sở Hi Thanh.

Người này đang lấy một chọi hai, nhưng vẫn còn dư lực để áp chế chúng.

Hơn nữa chỉ chớp mắt đã chém chết kiến chúa đang có cấp độ Gần Thần của chúng, và cả mười mấy vạn kiến quân cấp cao.

“Đáng chết, người này vẫn còn ẩn giấu lực lượng.”

Tại ngoài 300 dặm, chùm sáng do Thần Phổ Thiên bay chung quanh Thần Tịnh Ly nói với vẻ không tưởng tượng nổi: “Hắn vẫn còn ẩn giấu thực lực, để đề phòng đám kiến này.”

“Là Thần Lực Tái Thôi, hắn còn lâu mới đến cực hạn, dự tính là còn có thể thôi phát bốn lần trở lên. Ngoài ra, thực lực của bản thân hắn cũng càng ngày càng mạnh, vẫn luôn tăng lên. Chúng ta phiền phức lớn rồi…”

Thần Tịnh Ly vừa thở dốc vừa lau vết máu trên khóe miệng.

Lực lượng của nàng không thích hợp chiến đấu gần người, nhưng vẫn đang cách không giao thủ với Sở Hi Thanh.

Nhưng lại bị Sở Hi Thanh áp chế trong toàn bộ quá trình, bị đánh bay từ khoảng cách 30 dặm đến hơn 300 dặm.

“Tốc độ hoàn thành ‘nghi thức’ của hắn rất nhanh, đã sắp khắc xong thiên quy Hỗn Độn rồi. Phổ Thiên, ngươi nhất định phải giúp ta cầu viện, nhân thủ vẫn chưa đủ.”

Nàng vốn cho rằng Sở Hi Thanh có nhanh thì cũng phải mất ba, năm canh giờ.

Nếu tên này tham lam, muốn khắc lên các thiên quy khác, vậy có thể phải mất đến ba, năm ngày.

Nhưng mà thiên quy Hỗn Độn ưu ái và bao dung Sở Hi Thanh nhiều hơn mọi người tưởng.

Mà lực lượng của Sở Hi Thanh bây giờ, lại giúp hắn khắc ấn nhanh hơn.

Khi Thần Tịnh Ly nói chuyện, Sở Hi Thanh lại chém ba đao Thần Ý Đao đến.

Thần Tịnh Ly ngưng tụ tất cả lực lượng vào trong cơ thể, dốc sức chống lại, thất khiếu lại trào máu tươi một lần nữa.

Thần Tịnh Ly không thể làm gì với cái thứ nhân quả báo ứng này, ngoại trừ dùng thân thể để chống đỡ ra, thì không còn cách nào khác.

Nàng dự đoán chỉ có lực lượng nhân quả báo ứng hoặc là vận mệnh, hoặc là thiên quy vượt xa hắn, thì mới có thể đối kháng với Thần Ý Xúc Tử Đao của hắn.

Chương 2240 - Lên cấp (3)

Thần Phổ Thiên lại thở dài, trong giọng nói ngậm lấy bất đắc dĩ: “Sợ là không kịp.”

Thời khắc Sở Hi Thanh hoàn thành khắc ấn Hỗn Độn, chẳng khác nào đã hoàn thành ‘nghi thức’ lên cấp nhị phẩm hạ.

“Ta biết!”

Thần Tịnh Ly bỗng nhiên phun ra một ngụm máu.

Uy lực Thần Ý Đao của Sở Hi Thanh đã tăng lên một chút.

Mới đầu Thần Tịnh Ly còn cho rằng tên kia sử dụng Thần Lực Tái Thôi lần thứ sáu.

Nhưng nàng chợt ý thức được không đúng.

Sở Hi Thanh đã khắc ấn xong!

Nguyên thần và tu vị của hắn đang phát sinh biến hóa, tố chất thân thể cũng đang tăng mạnh.

Thần Ý Đao cũng càng ngày càng mạnh, càng ngày càng sắc bén.

Thần Tịnh Ly thậm chí còn cảm ứng được, giới hạn người và thần trong cơ thể Sở Hi Thanh đang mở ra, nó đang bị một luồng lực lượng mạnh mẽ không gì sánh kịp đẩy ra.

Bọn họ điều động lực lượng lớn như vậy, kết quả vẫn là thất bại sao?

Sắc mặt của nàng cực kỳ khó coi: “Tự nhiên là không kịp! Nhưng hắn vẫn còn tiếp tục khắc ấn, chúng ta tuyệt đối không thể để hắn hoàn thành nhiều hơn, bằng không cái tên này sớm muộn gì cũng đáng sợ hơn cả Táng Thiên.”

“Bạn tốt, ngươi đã thấy Thần Ý Xúc Tử Đao của tên này rồi đấy. Cái này không đáng sợ trong mắt những đế quân kia, nhưng nếu một ngày nào đó trong tương lai, hắn trở thành đế quân thì sao? Hắn tiếp tục hoàn thiện cái Thần Ý Xúc Tử Đao này thì sao?”

Thần Phổ Thiên không khỏi rơi vào yên lặng.

Sở Hi Thanh tiến vào nhị phẩm hạ đã là chắc chắn.

Bọn họ muốn cầu viện tiếp, chỉ sợ là rất khó.

Có lẽ các thần sẽ không quá nguyện ý.

Bảo bọn họ đưa hóa thân xuống mạo hiểm vào lúc này, chẳng bằng chờ đến khi Sở Hi Thanh lên nhất phẩm rồi phát lực cũng không muộn.

‘Nghi thức’ đánh vỡ nguyền rủa nhất phẩm của nhân tộc còn khó khăn hơn nhiều.

Mà chỉ còn hơn một năm nữa, Táng Thiên sẽ nhập ma.

Nếu Sở Hi Thanh không thể lên nhất phẩm trước lúc đó, vậy tương lai càng không có khả năng.

Thần Tịnh Ly hiển nhiên là có lòng riêng.

Nàng vốn đã chuẩn bị tất cả, đánh cắp thiên quy Như Ý, trở thành

Thánh Giả đầu thiên quy này.

Nhưng nếu Sở Hi Thanh thay thế địa vị của Thần Tịnh Ly ở trên thiên quy Như Ý, vậy tất cả chuẩn bị của nàng đều trôi theo dòng nước, thậm chí còn là làm áo cưới cho người khác.

Dù Sở Hi Thanh tử vong, mấy vạn năm tiếp theo, Thần Tịnh Ly cũng đừng hòng lấy được vị trí Thánh Giả của thiên quy Như Ý.

Thần Phổ Thiên ngưng thần suy nghĩ một chút, sau đó thở dài một tiếng: “Ta thử một lần, ngươi đừng ôm quá nhiều hi vọng. Ta sẽ giúp ngươi truyền tin cho bọn họ, bọn họ quyết định ra sao thì ta không biết. Hiện giờ chỉ có thể hi vọng vào Tử Vi Tinh Quân thôi.”

Trong khoảng thời gian bọn họ nói chuyện, ý chí chiến đấu của mấy vị kia đã hạ xuống rất thấp.

Có điều, vẫn có thể hi vọng vào Tử Vi Tinh Quân.

800 năm trước, chính Tử Vi Tinh Quân đã loại bỏ tất cả phản đối, để Huyết Nhai Đao Quân trở thành mục tiêu của thần kiếp, lại gia tăng thêm lực lượng, lúc này mới có thể giết hắn.

So với những đế quân và Tổ thần kia, Tử Vi Tinh Quân càng nhận thức được chỗ đáng sợ của tên phàm nhân này.

Trận chiến ngày hôm nay, Cự Môn chính là phụng lệnh của Tử Vi Tinh Quân, để máu thịt hóa thân hàng lâm xuống phàm giới.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại nhìn vào bảng nhân vật của mình.

Không biết vì sao, rõ ràng là ý niệm của các thần đã rút đi, nhưng số lượng điểm thiên nguyên vẫn đang điên cuồng tăng lên, chỉ chớp mắt đã tăng khoảng trăm vạn.

Số lượng Ước Nguyện Thạch đã biến thành 218.

Đây là thu hoạch sau khi giết mấy vị Bán Thần kia, và cả chém Thần Tịnh Ly và hóa thể của những thần linh này.

Trong mắt Sở Hi Thanh hiện lên vẻ quái dị.

Hắn đầu tiên là theo lệ cũ, lập tức tăng Cửu Chuyển Chiến Thần Quyết lên tầng 18, khí huyết trong cơ thể lập tức dâng trào, thân thể lại được cường hóa thêm một bước, đồng thời mở võ đạo bảo khố ra.

Đúng như hắn dự liệu, khi chuyện lên cấp nhị phẩm đã là ván đóng thuyền, sau khi cơ thể và nguyền thần của hắn bắt đầu biến hóa, võ đạo bảo khố lại xuất hiện vật phẩm mới.

Hơn nữa còn là thứ hắn rất muốn.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp 25, cần 10.635 điểm thiên nguyên.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp 26, cần 31.905 điểm thiên nguyên.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp 27, cần 95.715 điểm thiên nguyên.

Điểm thiên nguyên của Sở Hi Thanh bây giờ quá nhiều rồi.

Sau khi đổi ba thứ này, điểm thiên nguyên vẫn còn hơn 400 vạn, mà còn đang điên cuồng tăng lên.

Mà lúc này, máu thịt trong cơ thể hắn, thậm chí là xương cốt và huyết tủy đều đang biến hóa.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp 27, không mang đến năng lực mới.

Nhưng tốc độ khôi phục khí huyết và chân nguyên lại tăng vọt!

Tiếp đó, Sở Hi Thanh lại bỏ 10 Ước Nguyện Thạch ra để ước nguyện.

-Trong vòng một canh giờ, củng cố và vững chắc trạng thái của cơ thể mình ở trình độ lớn nhất có thể.

Sau đó hắn lại dùng 8 Ước Nguyện Thạch để ước nguyện nguyện vọng thứ hai.

-Trong vòng một canh giờ, gia tăng ngộ tính lên cao nhất có thể.

Khi huyết khí trong cơ thể đang rung chuyển, Huyết Nhai Trọng Đồng của Sở Hi Thanh lại hiện ra một vệt hào quang màu vàng óng.

Thần Lực Tái Thôi!

Hắn lập tức sử dụng Thần Lực Tái Thôi lần thứ sáu!

Chương 2241 - Lên cấp (4)

Đây là một hành vi rất điên cuồng, khi Cửu Chuyển Chiến Thần Quyết thăng cấp, lại thúc thần lực.

Dưới tình huống bình thường, thân thể của Sở Hi Thanh có thể tan vỡ bất cứ lúc nào.

Đặc biệt là còn có một vị Cự Môn Tinh Quân nắm giữ thiên quy Phân Tranh đang ở bên cạnh.

Nhưng Sở Hi Thanh bây giờ lại cảm nhận được một luồng sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ đang duy trì thân thể của mình.

Hơn nữa, Hỗn Độn chi pháp của hắn quả thực là không chê vào đâu được.

Sở Hi Thanh coi bản thân và thiên địa là hỗn độn, tất cả biến hóa, tất cả biến số, đều nằm ở trong hỗn độn.

Nhưng đúng lúc này, giới hạn người và thần trong cơ thể hắn bỗng nhiên ‘oanh’ một tiếng, rồi mở rộng ra.

Vô số cương lực bộc phát ra từ cơ thể hắn, cuốn ra bốn phía và tàn phá tất cả mọi thứ ở chung quanh.

Ngay cả Cự Môn và Thiên Việt ở gần hắn cũng không thể không né tránh, tạm thời lùi về phía sau.

Tạ Thiên Thanh và Trần Nại Lạc ở cách đó không xa cũng chấn động, đều quay đầu nhìn Sở Hi Thanh với vẻ vô cùng kinh dị.

“Tiên Thiên Thần Thể!”

Bọn họ rất quen thuộc với khí cơ đặc biệt trên người Sở Hi Thanh.

Đó là lực lượng mà bọn họ mới nắm giữ cách đây không lâu, là giới hạn mà võ tu Siêu Phẩm mới có thể bước qua.

Sở Hi Thanh thì lại vừa phân tâm tác chiến, vừa cảm ứng biến hóa trong cơ thể.

Ánh sáng trong mắt hắn càng ngày càng mạnh.

Cái gọi là giới hạn người và thần, chính là ngưỡng cửa Tiên Thiên Thần Thể.

Đây là chỉ Tiên Thiên Thần Thể chân chính… là trạng thái lúc mới sinh ra của tổ tiên bọn họ tại thời đại hỗn độn.

Hơn nữa, chỉ sau khi gia tăng nguyên thần, lực lượng huyết mạch, lực lượng thiên quy, và lực lượng thân thể lên đến cực hạn, thì mới có thể tụ thành Tiên Thiên Thần Thể của bản thân.

Cự linh, thần thú và yêu tộc, thậm chí là Đại La Nghĩ tộc cũng có giới hạn phàm và thần.

Nhưng ngưỡng cửa của bọn họ thấp hơn rất nhiều! Bình thường đều là thiên quy tầng 19, huyết mạch tầng 19, cộng thêm tố chất thân thể và nguyên thần khá ổn, là có thể ngưng tụ Tiên Thiên Thần Thể chân chính.

Nhân tộc thì lại khác, bởi vì nguyền rủa nên ngưỡng cửa ngưng tụ Tiên Thiên Thần Thể của nhân tộc cao hơn rất nhiều.

Hơn nữa, võ tu càng mạnh mẽ thì phải đối mặt với lực lượng nguyền rủa càng mạnh.

Vì vậy nên Huyết Nhai mới không thể lên cấp.

Sở Hi Thanh bây giờ đang lấy thiên quy Hỗn Độn làm trụ cột, ngưng tụ Tiên Thiên Thần Thể trong giây lát.

Nhưng lực lượng của các thần đang nghiền ép về đây.

Bọn họ đang phong ấn, đang trấn áp, đang chặn đường, dùng tất cả mọi cách để trục xuất hắn ra khỏi cánh cửa kia.

Sở Hi Thanh cũng không thể duy trì Tiên Thiên Thần Thể quá lâu.

Hắn chỉ có thể vừa khắc ấn vào thiên quy tiếp theo, vừa cẩn thận cảm ngộ tuyệt diệu của Tiên Thiên Thần Thể.

“Thì ra là như vậy! Đây chính là Tiên Thiên Thần Thể, đây chính là chỗ ảo diệu của Cửu Chuyển Chiến Thần Quyết…”

Trong mắt Sở Hi Thanh không khỏi hiện ra một vệt kỳ dị.

Hắn đã hiểu Vũ Liệt thiên vương Minh Thiên Thu sáng tạo Cửu Chuyển Chiến Thần Quyết như thế nào rồi.

Minh Thiên Thu nhất định cũng đã từng đánh vỡ giới hạn phàm và thần ở cấp bậc nhị phẩm hoặc tam phẩm, thậm chí là còn thấp hơn, do đó dòm ngó được huyền bí của Tiên Thiên Thần Thể.

Sở Hi Thanh cũng đã dòm ngó được ảo diệu của Cửu Chuyển Chiến Thần Quyết, lúc trước hắn có rất nhiều chỗ không hiểu, hiện giờ đều thông suốt.

Cửu Chuyển Chiến Thần Quyết của Minh Thiên Thu chính là căn cơ, cường hóa và bù đắp cho Tiên Thiên Thần Thể.

Sở Hi Thanh lại có lòng tin, chế tạo ra một Bá thể càng mạnh mẽ hơn Cửu Chuyển Chiến Thần Quyết.

Hắn và Minh Thiên Thu khác nhau ở chỗ, trong tay hắn có một gốc Thiên Đại Căn.

Cái này có thể đúc lại căn cơ cho Bá thể của hắn!

Đúng lúc này, lại có bảy vết nứt xuất hiện ở trên chín tầng mây.

Ba bóng người cao khoảng 300 trượng lao ra khỏi vết nứt, hàng lâm xuống phàm giới, đồng thời còn có bốn ngón tay cực lớn thò vào trong phàm giới.

Sở Hi Thanh lại cười lạnh.

Thần Lực Tái Thôi! Tái Thôi! Tái Thôi!

Hắn đã dùng Thần Lực Tái Thôi chín lần, nhưng thân thể Sở Hi Thanh vẫn có thể chịu đựng.

Đây chính là lực lượng của Tiên Thiên Thần Thể!

Sau khi đẩy cánh cửa này ra, tốc độ khôi phục khí huyết của Sở Hi Thanh đâu chỉ tăng gấp mười lần?

Lúc này, ý niệm của hắn hơi động, bốn vết nứt và bốn ngón tay cực lớn kia đều nổ tung và nát bấy.

Thần huyết đỏ tươi tuy nhỏ xuống thế gian, nhưng lại bị Thần Ý Đao của Sở Hi Thanh xóa bỏ ấn ký nguyên thần, không thể ngưng tụ hóa thể nữa.

Sau đó là ba vị Cự thần cao 300 trượng kia.

Bọn họ cũng ‘oanh’ một tiếng, thân thể và nguyên thần đều bị đánh thành thịt vụn, bay tứ tán khắp nơi!

Chỉ là ba ‘thần hoang dã’, cộng thêm thần huyết hóa thân của bốn vị thần linh thượng vị, đám thần linh trên trời này đang coi thường ai đó?

Tiên Thiên Thần Thể của Sở Hi Thanh đang liên tục suy yếu.

Nhưng Sở Hi Thanh tự tin, hắn có thể giải quyết những đối thủ trước mắt trước khi nó biến mất.

Chương 2242 - Lên cấp (5)

“Cẩn thận!”

Trong mắt mấy người Cự Môn, Thiên Việt, Tham Lang, Vũ Khúc, Thiên Uy đều hiện ra vẻ kiêng dè mãnh liệt.

Bọn họ đều không hẹn mà cùng trì hoãn thế tiến công, ngưng thần đề phòng Sở Hi Thanh.

Ba vị ‘thần hoang dã’ và thần huyết hóa thân của bốn vị thần linh thượng vi kia đều dùng chín phần lực lượng để xé rách chín tầng mây, cho nên không có bao nhiêu lực lượng để chống lại Thần Ý Đao của Sở Hi Thanh.

Mà bọn họ thì lại khác, bọn họ không dễ giải quyết như vậy.

Hiện giờ, Táo Hỏa trên người Sở Hi Thanh lại càng ngày càng mạnh.

Đại đa số Nhai Tí chi pháp của Sở Hi Thanh đều đang dùng lên người Thiên Táo Tinh Quân.

Mặc kệ Thiên Táo Tinh Quân sử dụng lực lượng và thiên quy gì với hắn, Sở Hi Thanh đều phản xạ tất cả lại, đây cũng là dựa vào 1200 vạn Đại La Nghĩ tộc.

Nhưng thời khắc này, Thiên Táo Tinh Quân bắt đầu thiêu đốt thần lực bản nguyên của bộ hóa thân này, đột phá được Nhai Tí chi pháp của Sở Hi Thanh, bắt đầu không tiếc tất cả để tiêu hao với hắn.

Lúc này, kiến chúa cũng đã phục sinh, nàng nhìn chiến trường, nội tâm lại cực kỳ khó chịu.

Sau đó tâm niệm nàng hơi động, bắt đầu điều động đám kiến thợ đi thu thập những mảnh thịt nát và thần huyết kia.

Sở Hi Thanh cũng vui khi nhìn thấy cảnh này, cho nên không ngăn cản.

Nhưng kiến chúa lại cảm thấy rất kỳ lạ, chúng không thể thu thập được thần lực từ những máu thịt này.

Trong dự tính của nàng, đây vốn là một bước mấu chốt để chúng thăng cấp ‘thần hoang dã’.

Khi kiến chúa đang ngạc nhiên không thôi, thân thể Cự Môn tinh quân cũng nổ tung.

Thần khu mạnh mẽ của hắn lại bị một đao của Sở Hi Thanh chém thành mảnh vỡ.

Nội tâm kiến chúa lại chìm xuống đáy cốc một lần nữa.

Đây là vì Thần Tịnh Ly đã rời đi.

Vị kia hiển nhiên là không muốn hóa thân chết ở nơi này.

Sau khi bị vô số Thần Ý Đao của Sở Hi Thanh đánh trọng thương, nàng đã quyết ý rút đi, chẳng biết đã biết mất ở ngoài 400 dặm từ bao giờ.

Sở Hi Thanh có thể rút lực lượng về để tấn công Cự Môn Tinh Quân.

Điều này cũng có nghĩa là, bộ tộc bọn chúng đã uổng công chờ đợi.

Đây không phải thời cơ chúng muốn, chúng vẫn không thể thoát khỏi tay Sở Hi Thanh.

Mà trong khoảnh khắc này, tất cả thần linh trước mắt nàng, bao quát Thiên Việt, Tham Lang, Vũ Khúc, Thiên Uy, Thiên Táo… đều đã biến mất không thấy hình bóng.

cùng lúc đó, Sở Vân Vân đã cưỡi ‘Phích Lịch Trụ Quang toa’ đến ‘Vĩnh Hằng thạch nguyên’ được hai ngày cũng sinh lòng cảm ứng.

nàng cảm nhận biến hóa trong cơ thể, cảm giác được nguyên lực và khí huyết hoàn toàn mới đang sinh sôi.

Nàng liền ngước đầu lên, nhẹ nhàng nhìn về phía đông nam.

Sở Vân Vân lập tức nhếch miệng cười.

Tên kia đã thành công… thành công bước vào hàng ngũ nhị phẩm!

“Vân Vân, cảm ứng được gì sao? Có phải bên Hi Thanh không?”

Khi Sở Vân Vân tạm dừng tu hành, Tố Phong Đao ngồi bên cạnh cũng phát hiện, lập tức mở mắt nhìn sang Sở Vân Vân.

Nàng biết hai vợ chồng này có tâm linh cảm ứng rất kỳ lạ.

“Vâng!” Sở Vân Vân lời ít mà ý nhiều: “Hi Thanh đã thăng cấp, hắn đã bước vào nhị phẩm hạ! Tiếp đó là khắc ấn thiên quy, nhưng vấn đề không lớn, cửa ải khó khăn nhất đã qua.”

Câu nói này của Sở Vân Vân làm cho tất cả người trên 'Phích Lịch Trụ Quang toa' đều phấn chấn không thôi.

"Hi Thanh lên cấp rồi?"

Trong mắt Yến Quy Lai hiện ra mấy phần kinh ngạc, hắn cảm khái không ngớt: "Sở sư đệ thật là lợi hại, nhiều thần linh như vậy mà cũng không thể ngăn cản hắn vào nhị phẩm."

Lư Thủ Dương cũng rất tán thành, gật đầu nói: "Đúng là lợi hại, lúc trước ta còn lo lắng sư đệ lộ hết phong mang, không chỉ khiến tứ đại thần sơn kiêng kỵ, mà còn khiến rất nhiều thần linh quan tâm. Hắn muốn thăng cấp, độ khó đâu chỉ gấp mười người bình thường? Chỉ sợ là trăm lần còn không đủ. Không ngờ Sở sư đệ vẫn có thể phá cục."

"Bá thể của Sở sư đệ rất mạnh! Lực lượng huyết mạch đã vượt xa Huyết Nhai Đao Quân."

Ngạo Quốc cũng thổn thức không thôi: "Một khi hắn vào nhị phẩm, sức chiến đấu đã vượt qua Huyết Nhai Đao Quân năm xưa rồi."

Tố Phong Đao lại lắc đầu: "Hắn bây giờ mạnh hơn Huyết Nhai Đao Quân nhiều lắm, Huyết Nhai ngày xưa còn kém ở thân thể, không thể ngưng tụ Tiên Thiên Thần Thể, Hi Thanh lại không gặp vấn đề này. Ta chưa từng nhìn thấy võ tu nào như Hi Thanh, toàn thân đều không có sơ hở nào."

Giọng nói của nàng hơi chậm lại: "Nhưng khắc ấn thiên quy cũng rất quan trọng. Hi Thanh rất có dã tâm, hắn nhất định là muốn khắc rất nhiều thiên quy, cũng không biết Hi Thanh hắn có thể chống đỡ được không."

"Đây là thần thứ nhất, cực kỳ quan trọng." Yến Quy Lai khoanh tay trước ngực: "Hi Thanh hắn cũng kiêm tu nhiều môn. Hắn khắc ấn càng nhiều thiên quy, con đường tương lai càng thông thuận."

"Hắn ít nhất cũng phải khắc Hỗn Độn, Nhai Tí, Tru Thiên, Như Ý, đây là mốt chốt nhất. Sau này có thể tăng cường một hai tầng thiên quy, chớ để đám Cự linh kia làm hỏng."

Sở Vân Vân nghe vị Yến sư huynh này nói, thì chợt cảm thấy không vui.

Đôi tay nàng chợt nắm chặt lại.

Cũng may Tri Phi Tử đã nói xen vào: “Ta cảm thấy không có vấn đề, Sở Hi Thanh có 1200 vạn Nghĩ tộc. Sức chiến đấu có thể sánh vai với thần linh, đám thần linh kia cũng sẽ không liều mạng với hắn vào lúc này. Nếu như ta là bọn họ, nhất định sẽ nghĩ mọi cách để đám kiến kia thoát vây, đây mới là cách giải quyết vấn đề.”

Hắn lập tức chuyển đề tài: “Tông chủ, chúng ta còn chờ đến khi nào? Chỉ còn năm ngày nữa là hoa nở rồi, hiện giờ Bất Chu sơn và Thiên Đế sơn cũng đã rút hơn nửa nhân thủ rồi. Tầm mắt của các thần cũng đang ở trên người Sở sư đệ. Chúng ta muốn ra tay, thì bây giờ là thích hợp nhất.”

Chủ yếu là đám thuật sư bọn họ cần phải bày trận trước khi hoa nở.

Tòa trận pháp này cực kỳ pháp tạp, không cho phép có sai lầm, nên áp lực của Thuật Sư viện bọn họ rất nặng.

Chương 2243 - Thi khôi hoàn mỹ

Lý Trường Sinh vẫn bình chân như vại.

Hắn nghe vậy thì mở mắt ra: “Không phải vẫn còn năm ngày sao? Sư đệ kiên trì một chút, nếu thật sự không được, Lê Sơn Lão Mẫu sẽ ra tay, trì hoãn thời gian giúp chúng ta.”

Sau đó, Lý Trường Sinh lại nhìn về phía bầu trời: “Hi Thanh còn chưa gửi tín hiệu, có lẽ đây không phải thời cơ hắn muốn.”

Tất cả mọi người trên thuyền đều hai mặt nhìn nhau.

Trong lòng bọn họ đều có một nỗi nghi ngờ, Sở Hi Thanh rốt cuộc là muốn làm gì?

Sở Hi Thanh không thể đột phá nhất phẩm vào lúc này.

Hắn phải thích ứng với tu vị, tích góp chân nguyên, cường hóa thân thể, tất cả đều cần thời gian.

Sở Hi Thanh còn phải bước qua cửa ải nhị phẩm thượng nữa.

Tuy rằng cửa ải này rất dễ dàng.

Nhưng dù hắn có tu luyện nhanh đến đâu, thì cũng phải cần ba, năm tháng chứ?

Đặc biệt là Sở Hi Thanh còn kiêm tu nhiều môn, nếu muốn xử lý tốt, nói không chừng còn phải chờ nửa năm.

Như vậy Sở Hi Thanh giành Nguyên Tâm Hoa để làm gì?

Chỉ có Sở Vân Vân là biết được mưu đồ của Sở Hi Thanh.

Nàng nhìn về phía trước, nghĩ thầm bây giờ đúng là không phải thời cơ tốt nhất.

Tầm mắt của các thần còn chưa đi hết.

Chuyện Sở Hi Thanh muốn làm, vẫn có nguy cơ bại lộ.

…

Hai canh giờ sau, quận Hoài âm, Hoài Châu.

Quận Hoài âm ở bờ nam sông Thiên Hoài, là nơi kênh đào lớn và sông Thiên Hoài tụ hợp.

Địa hình nơi này hiểm yếu, là nơi khống chế giao thông đường thủy, hơn nữa còn là vùng hoang vắng, do vậy nên xưa nay đều là vùng giao tranh của nhà binh.

Mà lúc này, tất cả bến tàu của quận Hoài âm đều có một lượng lớn tướng sĩ đổ bộ xuống.

Trên đường cái và đồng ruộng, cũng có một lượng lớn tướng sĩ Đại Ninh.

Số lượng của bọn họ lên đến hàng ngàn hàng vạn, tất cả đều là mũ giáp chỉnh tề, đội ngũ nghiêm chỉnh, khí thế kinh người.

Kiến Nguyên đế ngồi trong một chiếc xe kéo ở trung quân.

Trong tay hắn là tin phù truyền từ phương bắc, sắc mặt của hắn thì lại âm trầm như nước.

“Vì vậy nên đám thần linh này vẫn thất bại rồi sao? Nói cách khác, Sở Hi Thanh đã chắc chắn lên cấp nhị phẩm hạ?”

Kiến Nguyên đế ngự giá thân chinh, sở dĩ chỉnh quân ở đây hơn nửa tháng.

Một mặt là vì năng lực lượng tướng lĩnh bên Thiết Kỳ Bang không tầm thường, mượn thế nước và địa hình, chặn đứng đại quân của hắn ở Hà Bắc. Một mặt là có ý dụ địch, hắn liên tục tạo áp lực ở thượng hạ du sông Thiên Hoài, ép Thiết Kỳ Bang phải dàn binh dọc theo bờ nam sông Thiên Hoài để chống đỡ.

Kiến Nguyên đế còn chuẩn bị nhân lúc Sở Hi Thanh không ở đây, một lần diệt trừ chủ lực của Thiết Kỳ Bang.

Cuối cùng là vì chờ kết quả bên phía Sở Hi Thanh.

Djwa theo tình báo của hắn, tuy rằng Sở Hi Thanh mượn 1200 vạn Đại La Nghĩ tộc để thu được lực lượng cực mạnh.

Nhưng mà các thần cũng đã rất coi trọng hắn.

Hắn không thể ngờ được là mình lại nhận được tin tức xấu như vậy.

Kiến Nguyên đế rất muốn mắng đám thần linh này là phế vật, cuối cùng nghĩ lại thì vẫn ngậm miệng.

Nếu đám thần linh này là phế vật, vậy phàm nhân như bọn họ là cái gì?

Hơn nữa, ngày xưa Đại Ninh cũng không thể ngăn cản Sở Hi Thanh lên cấp tam phẩm.

“Theo tin tức của Cẩm y vệ, Sở Hi Thanh đúng là đã lên cấp nhị phẩm.”

Vũ Côn Luân suy tư: “Xem ra chúng ta vẫn phải đánh giá lại thực lực của hắn. Hắn có thể mở giới hạn phàm và thần, hơn nữa còn có thể duy trì hơn một canh giờ. Chứng tỏ Bá thể, huyết mạch, thiên quy của hắn đều đã cực mạnh, đã vượt qua Huyết Nhai Đao Quân ngày xưa.”

Nội tâm của hắn lại rất phức tạp.

Một mặt là vui sướng khi Sở Hi Thanh bước vào nhị phẩm, nhân tộc lại có thêm một cao thủ.

Thần Ý Xúc Tử Đao có ý nghĩa khác biệt.

Nếu sau này hai tộc nhân long đại chiến với thần linh, một mình vị này có thể chống đỡ trăm vạn đại quân.

Một mặt là ưu sầu vì thế cục bây giờ.

Đối với Đại Ninh mà nói, Sở Hi Thanh thăng cấp nhị phẩm cũng không phải tin tốt.

Dựa theo tình báo, Sở Hi Thanh đã học hết Thần Ý Xúc Tử Đao, hơn nữa còn trò giỏi hơn thầy.

Mà sau khi tiến vào nhị phẩm hạ, sức chiến đấu của Sở Hi Thanh chắc chắn sẽ tăng vọt.

Đáng tiếc!

Đáng tiếc 20 năm trước hắn không dự đoán được tình cảnh ngày hôm nay.

Khiến cho hắn không thể liên thủ với vị hào kiệt này của nhân tộc.

Nếu thời gian có thể quay lại, như vậy hắn sẽ dốc hết tất cả sức lực để trợ giúp vị Vô Cực Đao Quân kia hoàn thành âm dương một thể.

“Thôi!” Kiến Nguyên đế buồn bực đến cực điểm: “Không thể ngăn cản hắn lên cấp nữa rồi, nhưng hắn cũng không thể trở về trong thời gian ngắn, đúng không?”

Có rất nhiều thần thuật, pháp thuật, huyết mạch, thần thông giúp Sở Hi Thanh trở về đây, Kiến Nguyên đế cũng rất lo lắng Sở Hi Thanh sẽ trở về trong lúc đại chiến.

Nhưng hắn đoán là Sở Hi Thanh sẽ không từ bỏ 1200 vạn Nghĩ tộc kia.

Nhưng ai có thể chắc chắn 100% chứ?

Một khi Thiết Kỳ Bang bị đả kích nặng nề, rất khó đoán được là Sở Hi Thanh sẽ lựa chọn thế nào.

Từ quá khứ của Sở Hi Thanh, có thể thấy kẻ này là một người trọng tình trọng nghĩa, ít nhất thì mặt người là như vậy.

Chắc hẳn sẽ không ngồi nhìn thuộc hạ bại vong.

Vì vậy 20 ngày trước, dù Kiến Nguyên đế biết rõ Sở Hi Thanh lên phương bắc để thăng cấp nhị phẩm, nhưng cũng không dám vượt sông.

Kiến Nguyên đế biết mình là người bạc tình bạc nghĩa, vì vậy có nhiều lúc hắn rất khó hiểu cách hành động và suy nghĩ của đám người như Sở Hi Thanh.

Nhưng không hiểu cũng không sao, cứ phỏng đoán theo chiều hướng xấu nhất là được, kết quả cuối cùng cũng đến thế là cùng.

Chương 2244 - Thi khôi hoàn mỹ (2)

“Vâng!” Vũ Côn Luân thu hồi suy nghĩ lung tung, chắp tay nói: “Bệ hạ, Sở Hi Thanh kiêm tu nhiều môn, hơn nữa đều có cảnh giới cực cao, ta dự tính hắn sẽ khắc ấn nhiều thiên quy nhất có thể. Ta nghe nói võ tu nhị phẩm khắc ấn càng nhiều thiên quy thì càng phức tạp, càng về sau càng khó. Hắn ít nhất cũng phải mất hai, ba ngày.”

Hắn nói đến đây thì hơi dừng lại: “Một khi Thiết Kỳ Bang bị đả kích nặng nề, hắn có thể sẽ từ bỏ khắc ấn thiên quy để trở về. Nhưng và Doanh Câu đã chuẩn bị sẵn sàng ở Vô Tướng thần tông, dự tính có thể kiềm chế hắn vài ngày ở ngoài Thiết Bích sơn mạch.”

“Doanh Câu?”

Kiến Nguyên đế than nhẹ một tiếng.

Trong mắt hắn hiện ra một tia ngờ vực.

Hiện giờ, hắn chỉ tìm thấy Doanh Câu trong tứ đại Thi tổ.

Đây cũng là Thi tổ đầu tiên hắn mượn lực Vọng Thiên Hống hàng phục.

Nhưng làm cho hắn nghi hoặc chính là.

Vị Thi tổ này nhìn thấy Kiến Nguyên đế hắn thì lại không kính trọng, thậm chí còn không kiêng dè hắn.

Theo Kiến Nguyên đế dự đoán, vị Thi tổ này phải kiêng kỵ, phẫn uất, tức giận, không dám và không thể tin nổi mới đúng.

Nhưng hắn không tìm thấy những tâm trạng này ở trong mắt Doanh Câu.

Trong ánh mắt đó chỉ có lạnh lùng, khinh bỉ và trào phúng, lúc nói chuyện cũng hờ hững, không có hứng thú.

Vị Thi tổ này cũng không có ý xuống núi, không muốn về thành Vọng An làm thuộc hạ của hắn.

Kiến Nguyên đế không khỏi nghi hoặc không thôi.

Đây là vì Vọng Thiên Hống của hắn vẫn chưa đến đẳng cấp kiềm chế những Thi tổ này? Hay là do thực lực của hắn không đủ? Hoặc là vì lý do nào khác?

Nhưng Doanh Câu cũng cho hắn mượn rất nhiều thuộc hạ, cũng đồng ý giúp hắn ngăn cản Sở Hi Thanh trở về Thần Châu.

Kiến Nguyên đế liếc mắt nhìn đám hộ vệ ở bên trái mình một chút.

Đó là 30 ‘người’ mặc giáp nhất phẩm ngự tiền thị vệ.

Hình thể của bọn họ cực kỳ cao to, khí tức lại cực kỳ âm lãnh.

Bọn họ nhìn giống như người sống, da thịt lại trắng hơn người bình thường rất nhiều, gần như không có chút màu máu nào.

Quanh đám người này còn có khói đen như có như không quanh quẩn.

Đây chính là thuộc hạ mà Doanh Câu cho hắn mượn.

Trong đó đều là Thi vương Thi đế nhất phẩm, thậm chí là Siêu Phẩm, có thể chúa tể một phương, hoặc là tạo thành thi tai kinh người.

Nhưng mà bây giờ, bọn họ đều trở thành hộ vệ của Kiến Nguyên đế, lặng lẽ bảo vệ bên cạnh long liễn của hắn.

Kiến Nguyên đế lại cười gằn.

Hắn suy đoán trong này chắc chắn có nguyên do nào đó.

Kế hoạch của Vũ Côn Luân rất có thể đã có sơ hở.

Doanh Câu quá nửa là có mục đích khác, chứ không phải bị hắn kiềm chế.

Nhưng cũng không sao, chỉ cần Doanh Câu đồng ý giúp hắn là được.

Chỉ cần có thể đánh bại Sở Hi Thanh, hắn không chỉ nguyện ý trả giá đắt, mà còn nguyện ý làm bạn với ác ma.

Kiến Nguyên đế vừa suy tư vừa vuốt ve con dị thú trong ngực.

Con dị thú này có đầu như rồng, cũng có cổ dài như rồng, thân thể lại như chó.

Đó chính là Vọng Thiên Hống đời đầu do hắn phục chế được.

Chỉ là con hung thú khủng bố này lại đang nằm trong ngực hắn như một con mèo nhỏ.

Kiến Nguyên đế lập tức ngước mắt nhìn về phương xa.

Chỉ thấy đối diện là một mảnh sương mù lờ mờ, khó có thể nhìn rõ.

Nói đến cũng buồn cười, bắt đầu từ hai năm trước, thế lực khắp nơi đều mời chào võ tu và thuật sư am hiểu pháp môn Già Thiên và Huyễn thuật, nhưng kết quả là đại đa số nhân tài ở phương diện này đều tập trung tại Thiết Kỳ Bang.

Hiện giờ, sương mù dày đặc đang bao phủ toàn bộ chiến trường.

Dù là Kiến Nguyên đế đã vào Siêu Phẩm, cũng không thể nhìn thấy tình hình bên trong sương mù.

Nhưng hắn thân là đế vương, còn có vô số tai mắt.

Vô số cao thủ đại nội và Cẩm y vệ đang truyền tin từ chiến trường về cho hắn.

Thiết Kỳ Bang đã tập kết 330 vạn người ở phía trước, bọn họ xếp thành trận tuyến rộng hơn trăm dặm, rồi đẩy mạnh về phía bên này.

Đối phương đã đoán được nơi quân Đại Ninh vượt sông, nên đã tập kết binh mã ở đây từ trước.

Ngoài ra, còn có 3500 chiếc chiến hạm và số lượng thủy sư khổng lồ nhân lúc binh mã triều đình đổ bộ tại hạ du mà giết ra cửa sông.

Bọn họ đang ở thượng du, chờ đợi cơ hội để đánh một đòn trí mạng.

Lực lượng thủy sư của triều đình còn hơn cả Thiết Kỳ Bang.

Chỉ khi nào đại quân trên lục địa của bọn họ không chịu nổi, bị đuổi xuống bờ sông. Thì thủy sư của triều đình không thể không chia binh đi cứu viện, yểm trợ cho đại quân lên thuyền rút về bờ nam.

Đây chính là thời cơ mà thủy sư Thiết Kỳ Bang đang chờ.

Mà ngày hôm nay, chủ soái của Thiết Kỳ Bang là Lục Loạn Ly.

Nhưng danh vọng của Lục Loạn Ly không đủ, tuy nàng có quyền tiết chế các quân đoàn của Thiết Kỳ Bang, nhưng có lẽ chỉ có năm đại Chiến Đường dưới trướng mới nghe theo nàng, còn lại thì không thể điều động như thường.

Chỉ huy tả quân, hữu quân, và trung quân của Thiết Kỳ Bang đều là những danh tướng tiếng tăm lẫy lừng đương đại.

Bên trái là Cung Vô Cấu, bên phải là Thủy Thương Lãng.

Chỉ huy trung quân là Băng Phách Chiến Long – Thẩm Vân.

Dưới trướng người này có 70 vạn ‘Long Tương quân’ dưới trướng Băng Thành, ngoài ra còn có 110 vạn binh mã tinh nhuệ của Băng Thành đã lùi đến bờ nam sông Thiên Hoài.

Ba người này đã phối hợp với nhau gần nửa năm, hết sức quen thuộc lẫn nhau.

Tuy không thể nói là phối hợp ăn ý không kẽ hở, nhưng cũng có thể hài hòa, đồng tâm hiệp lực.

Tiếu Hồng Trần từng đặt bẫy và gây xích mích nhiều lần, nhưng đều thất bại.

Đương nhiên, cũng có thể là do năng lực của Tiếu Hồng Trần có vấn đề.

Chương 2245 - Thi khôi hoàn mỹ (3)

Ngoài ra, còn có Đao Kiếm Như Mộng – Lục Trầm tọa trấn.

Một tháng qua, Lục Trầm đã đại chiến năm trận với Vũ Côn Luân, nhưng chỉ rơi xuống hạ phong.

Theo Vũ Côn Luân, Mộng Huyễn chi pháp của người này càng ngày càng mạnh.

Sau mỗi một lần giao thủ, Lục Trầm đều có tiến bộ nhất định.

Đương nhiên, chỉ là một Đao Kiếm Như Mộng thì còn không thể đối kháng triều đình.

Nhưng còn có một Thời Tri Mệnh đang ẩn núp ở chung quanh, hắn đã giao thủ hai lần với Tông Thần Hóa.

Có người nói vị này là hóa thân của Thời Thần – Chúc Quang âm.

Khi ánh mắt của chúng thần bị Sở Hi Thanh hấp dẫn đến phương bắc.

Vị này dám công khai chạy ra ngoài, thay Sở Hi Thanh ngăn cản đại quân của triều đình.

“Thôi!” Kiến Nguyên đế cười lạnh: “Hai ngày cũng đủ rồi, Mính!”

Mượn đòn sát thủ này, hắn có thể đánh bại quân chủ lực của Thiết Kỳ Bang trong vòng hai ngày.

Thậm chí nửa ngày là đủ.

Sau đó hắn có thể chia binh ra để thu thập tàn cục.

Nếu như Sở Hi Thanh trở về, vậy để cho Doanh Câu đối phó đi.

Bản thể của Chập Long cũng đủ để ngăn cản Sở Hi Thanh ở ngoài Thiết Bích sơn mạch.

Khi Kiến Nguyên đế vừa nói xong, một bóng người yểu điệu mặc áo đen đi ra từ sau lưng Kiến Nguyên đế.

Đó chính là 'Sở Mính', nàng bây giờ khoảng 17 18 tuổi, vẫn là dung mạo của thiếu nữ. Ngũ quan và khí cơ không khác gì người thường, nhưng da thịt cũng trắng bệch, móng tay thì lại là màu đỏ thẫm, còn cực kỳ sắc nhọn.

Nơi mi tâm của 'Sở Mính' còn có một vệt đỏ.

Cái này nhìn qua giống như nốt chu sa, nhưng chỉ cần là thuật sư, hoặc là võ tu hiểu nhiều biết rộng, thì sẽ nhận ra vệt đỏ kia là sát lực cực kỳ tinh khiết.

Chỉ có oán hận đến cực hạn mới có thể ngưng tụ và lệ sát tinh khiết đến cực hạn.

Nàng mặc một thân giáp đen, đây cũng không phải áo giáp của triều đình.

Nếu Sở Hi Thanh ở đây, hắn sẽ phát hiện bộ giáp này rất tương tự với giáp của mình, đều được chế tạo từ thi thể của Nhai Tí.

Sở Mính đi đến bên cạnh Kiến Nguyên đế, nàng cũng không hành lễ, chỉ là tay đè đao, lặng lẽ bình tình nhìn Kiến Nguyên đế.

Nàng đứng thẳng, khuôn mặt khô khan, mắt không tình cảm, trong mắt không gợn sóng, nhìn qua lại như một bộ thi thể đang đứng thẳng.

Kiến Nguyên đế thấy thế gì cũng không phiền lòng.

Sở Mính quả thực là vô cùng oán hận hắn.

Nỗi oán hận này mãnh liệt đến mức dù chống lại cấm chế của hắn, cũng không muốn hành lễ với hắn.

Nhưng mà cũng tốt, Sở Mính càng oán hận, thì thực lực lại càng

mạnh.

Kiến Nguyên đế thậm chí còn nhìn Sở Mính với vẻ thưởng thức.

Bộ thi khôi này vô cùng hoàn mỹ.

Điểm thiếu sót duy nhất chính là thần khế của Vô Tướng thần tông và Sở Mính quá toàn diện.

Bọn họ thậm chí còn dự đoán được Sở Mính tử vong, quả thực là không chê vào đâu được.

Nhưng sau khi Sở Mính tử vong thì vẫn còn cơ hội.

Thần khế đã buông lỏng.

Sau này chỉ cần thu thập đủ tài liệu, hoàn thành thuật Lý Đại Đào Cương cấp Siêu Phẩm, là có thể thay đổi thần khế trên người Sở Mính.

Kiến Nguyên đế cũng rất chờ mong ngày đó, nhưng đã sắp không kiên trì nổi.

Bởi vì nội khố Đại Ninh đã mất hơn phân nửa.

Vì phục chế Vọng Thiên Hống, vì tế luyện Sở MÍnh, nội khố đã tiêu hao rất lớn.

Dù giàu có như Kiến Nguyên đế cũng không chịu nổi.

Đặc biệt là những năm qua còn có rất nhiều chiến sự, nội khố hầu như đã trống rỗng.

May mắn là ‘Đương thập đại tiền’ vẫn đang không ngừng kéo cửa cải về cho hắn.

Dự tính là hai tháng sau, bọn họ có thể mua được tài liệu từ Trung Thổ.

Sau đó, Kiến Nguyên đế lại tiếc nuối nói: “Đáng tiếc, vẫn chưa học được thức thứ ba của Thần Ý Xúc Tử Đao, bằng không thì có gì phải lo lắng?”

Vũ Côn Luân hơi lắc đầu: “Đúng là hơi sớm, nhưng mà tình thế bức bách, không thể không làm.”

Nếu có thể chờ Sở Mính tu luyện đến nhị phẩm, thì bọn họ không cần trả giá đắt như vậy.

“Thế gian này, quả nhiên là không có chuyện thập toàn thập mỹ.”

Kiến Nguyên đế thở dài một hơi, lại giơ tay chỉ về phía trước: “Mính! Lát nữa ta sẽ để toàn quân hô tên của ngươi, chờ đến khi ngươi thu thập đủ địch ý và sát niệm, thì giết thẳng về hướng này. Tiếp đó ngươi không cần lo gì cả, chỉ cần giết người, giết càng nhiều càng tốt, hiểu chưa?”

Sở Mính vẫn không nói chuyện, nàng bình tĩnh nhìn Kiến Nguyên đế, trong mắt hiện lên ánh sáng đỏ lộng lẫy.

Kiến Nguyên đế cảm nhận được sát ý và oán hận mãnh liệt của nàng, nhưng lại không thèm để ý.

Tuy nhiên, khi hắn đang định nói gì, Tiếu Hồng Trần đã chạy đến gần long liễn, quỳ một chân: “Bệ hạ.”

Giọng nói của Tiếu Hồng Trần khàn khàn mà ngưng trọng: “Có tin từ thượng du, Chu Lương Thần đang chỉ huy thủy sư xuôi dòng mà xuống, đã bắt đầu giao chiến với thủy sư quân ta.”

Kiến Nguyên đế không khỏi ngẩn người.

Hắn thả Vọng Thiên Hống trong ngực ra, lại nắm hai tay vịn: “Chu Lương Thần? Gan chó của hắn to như vậy sao?”

Chu Lương Thần là một danh tướng thủy sư mới quật khởi của Thiết Kỳ Bang.

Kiến Nguyên đế lại không coi trọng người này.

Nói Chu Lương Thần là danh tướng, nhưng thật ra là một đại diện do một ít thế gia và hào môn Giang Nam đẩy ra mà thôi.

Chương 2246 - Thi khôi hoàn mỹ (4)

Bởi vì Chu Lương Thần từng làm Đạo thị của Sở Hi Thanh, nên rất được Sở Hi Thanh tin tưởng, trở thành cầu nối giữa thế gia Giang Nam và Sở Hi Thanh.

Chu Lương Thần xuất đạo đến nay, vẫn chưa từng bại một trận thủy chiến nào.

Nhưng những chiến tích huy hoàng này, thật ra đều là những lực lượng sau lưng hắn.

Thủy sư của Thiết Kỳ Bang chính là lấy bộ phận bang chúng cũ của Thiết Kỳ Bang làm trụ cột, lại có rất nhiều cao nhân và tinh anh của các thế gia dọc vùng duyên hải, tụ tập lại với nhau trở thành một con quái vật.

Vì vậy Chu Lương Thần cũng không có quá nhiều lực khống chế với quân đoàn thủy sư này.

Nếu như không có phần thắng nhất định, hắn há có thể thống hợp dân ý trong quân? Há dám mạo hiểm như thế?

Tiếu Hồng Trần lại ngẩng đầu nhìn Kiến Nguyên đế một chút: “Là Tinh Tú tiên tông!”

Giọng nói hơi gian nan: “Ngay vừa rồi, chín vạn võ tu tinh anh và bảy ngàn thuật sư của Tinh Tú tiên tông đã gia nhập vào quân đoàn dưới trướng Chu Lương Thần.”

Bản sơn của Tinh Tú tiên tông ở ngay Huy Châu, cách chiến trường không xa.

Vì vậy khi Cẩm y vệ phản ứng lại, thì người của Tinh Tú tiên tông đã đến chiến trường.

Kiến Nguyên đế lập tức trợn mắt lên, khóe môi lại hiện ra mấy phần ý cười: “Tinh Tú tiên tông đã quyết định ngả về phía Sở Hi Thanh rồi? Chín vạn tinh anh? Đây là tổng động viên à. Chu Tri ơi Chu Tri, trẫm đối xử rất rộng rãi với Tinh Tú tiên tông các ngươi, nhưng vì sao ngươi lại không có lý trí như vậy?”

Đúng lúc này, Kiến Nguyên đế lại liếc mắt nhìn về phía trước.

Một thanh niên khoảng 20 tuổi đang đứng ở ngoài màn sương mù cách nơi này 15 dặm, hắn mặc một thân trường bào màu trắng, ngũ quan tuấn tú nhã nhặn, khí chất xuất trần, nhìn qua không giống người trong phàm thế.

Đó chính là tông chủ của Tinh Tú tiên tông, Trích Tinh Nã Nguyệt – Chu Tri!

“Chu tông chủ!”

Kiến Nguyên đế híp mắt lại, ánh mắt hàm chứa tức giận nhìn nhau với Chu Tri: “Từ trước đến nay, trẫm vẫn luôn rất kính trọng Tinh Tú tiên tông các ngươi, 30 năm qua đã sắc phong 17 lần, đãi ngộ chỉ đứng sau Đô Thiên thần cung.”

“Lần này trẫm ngự giá thân chinh, không chỉ dâng lễ từ trước, mà tướng sĩ dưới trướng cũng không dám dòm ngó tông ngươi. Sao ngươi dám cấu kết với phản tặc, phản bội Đại Ninh, làm địch với trẫm?”

Tinh Tú tiên tông dẫn chín vạn võ tu tinh anh và bảy ngàn thuật sư gia nhập vào Thiết Kỳ Bang.

Đây không thể nghi ngờ là một đòn chí mạng với triều đình.

Đám đệ tử này của Tinh Tú tiên tông ít nhất cũng là đệ tử ngoại môn, tu vị phải lục phẩm!

97.000 người này, tương đương với 200, 300 vạn đại quân rồi.

Đây là còn chưa nói đến những cao thủ nhất phẩm, nhị phẩm của Tinh Tú tiên tông.

Nếu không phải Kiến Nguyên đế còn có chuẩn bị khác, thì hắn đã cân nhắc rút lui rồi.

Trận chiến này, thủy sư Đại Ninh thua chắc rồi.

Dù thủy sư Đại Ninh không bị diệt sạch, thì cũng không còn sót lại bao nhiêu thuyền.

Đám binh mã kia quá nửa là sẽ táng thân trong bụng cá.

280 vạn đại quân của triều đình ở bờ nam, chỉ sợ cũng không có bao nhiêu người có thể rút về bờ bắc.

Nhưng Kiến Nguyên đế rất khó hiểu.

Cái này rất không đúng.

Chi Tri là cao thủ nhất phẩm nổi tiếng thiên hạ, có người nói sức chiến đấu của hắn cũng đạt đến cảnh giới siêu nhất phẩm.

Nhưng so với tu vị và thực lực, thì vị này nổi tiếng với việc giao du rộng rãi hơn.

Người này giỏi về luồn cúi, biết đi cửa sau, vừa quan hệ rất tốt với Vô Tướng thần tông, cũng rất thân mật với các đại thần tông khác.

Tinh Tú tiên tông thậm chí còn từng đóng vai cầu nối cho triều đình và Vô Tướng thần tông.

Một người như vậy, làm sao sẽ tham gia vào khi cục diện còn chưa sáng tỏ? Thậm chí Thiết Kỳ Bang còn đang ở thế yếu.

Hơn nữa, vừa tham gia đã dốc hết thẻ đánh bạc!

Huống hồ pháp thuật và võ đạo của Tinh Tú tiên tông rất ỷ lại vào các ngôi sao trên trời, bị thần linh ảnh hưởng rất sâu.

Nhưng mà Chu Tri lại không thèm để ý đến Kiến Nguyên đế.

Ngoại trừ lúc mới đầu, còn đâu Chu Tri không thèm liếc nhìn Kiến Nguyên đế một cái.

Dù tiếng nói như lôi chấn của Kiến Nguyên đế có truyền thẳng vào tai hắn.

Thì Chu Tri vẫn không thèm để ý, hắn thậm chí còn nhíu mày vì cảm thấy phiền chán, trong con ngươi tràn ngập căm ghét và khinh bỉ.

Vị này quét mắt nhìn quanh người Kiến Nguyên đế.

Đầu tiên là ngưng thần nhìn con dị thú ở trước ngực Kiến Nguyên đế, sau đó lại nhìn đám hộ vệ ở bên trái Kiến Nguyên đế.

Hai mắt Chu Tri co lại, lập tức phẩy tay áo.

“Tinh La Thiên Hải – Tinh Kỳ Điện Kích!”

Trong chớp mắt, trời đất biến đổi!

Thời điểm này, nếu có người đứng phía trên sương mù và phóng tầm mắt nhìn bốn phía.

Thì sẽ phát hiện bầu trời nơi này bỗng nhiên âm trầm xuống.

Rõ ràng là ban ngày, lại còn là lúc giữa trưa, nhưng trên trời lại xuất hiện rất nhiều ánh sao.

Sau đó toàn bộ bầu trời bắt đầu ‘sụp đổ’, từng ngôi sao đầy trời bắt đầu rơi rụng xuống thế gian!

Tất cả ngôi sao kia không chỉ phóng to gấp trăm lần, mà còn mang theo vô số điện quang, đánh thẳng về phía long liễn của Kiến Nguyên đế.

Những tia sét kia to bằng bắp đùi, sau đó lại tụ tập lại thành một cột sét cực lớn. Toàn bộ thiên địa đều bị bao phủ bởi một ánh sáng màu xanh, khiến cho tất cả tướng sĩ đều không dám mở mắt.

Chương 2247 - Gần Thần

Đúng lúc này, Vũ Côn Luân lại một tay nâng trời, nâng toàn bộ bầu trời này.

Đòn đánh này của Chu Tri có thần uy khó mà tin nổi, quả thực là ngang ngửa với thần linh!

Nhưng đây cũng không phải là lực lượng của bản thân hắn.

Tinh Tú tiên tông là một trong những tông môn có lực lượng thuật sư mạnh nhất.

Vũ Côn Luân đoán là đoàn sương mù ở sau lưng Chu Tri phải có ít nhất 3000 tên thuật sư, thậm chí là 5000 tên thuật sư đang dựa vào một tòa trận pháp khổng lồ để hỗ trợ hắn.

Từ đó có thể thấy tông môn này đã cấu kết với Thiết Kỳ Bang từ trước rồi.

Vũ Côn Luân cũng không phải một thân một mình.

Phía sau hắn cũng có một lượng lớn thuật sư của triều đình hỗ trợ.

Phía sau trung quân, có 12.000 vị thuật sư.

Bản thân Vũ Côn Luân lại có một tòa trận đàn khổng lồ, có thể di chuyển theo long liễn của Kiến Nguyên đế.

Mộng Huyễn chi pháp của Vũ Côn Luân bao trùm phạm vi 50 dặm, giống như một cái dù khổng lồ, bao phủ Kiến Nguyên đế và tất cả cấm quân ở chung quanh vào trong.

Trong phạm vi của cái dù này, đại đa số lôi đình đều tiêu tan.

Nhưng vẫn có một phần lôi đình đánh vào đám cận vệ ở bên trái Kiến Nguyên đế.

Lúc này, lại có 12 đầu cự long màu vàng óng bay chung quanh long liễn.

Chúng nó bay lượn quanh ngọc liễu, hình thành một cái lồng màu vàng óng có đường kính một dặm.

Lôi đình màu xanh chói mắt kia giằng co với lồng vàng chốc lát, cuối cùng liền đánh nát bấy.

Từng sợi thần lôi to như cánh tay vẫn đánh xuống.

Chung quanh Kiến Nguyên đế vẫn còn đám cao thủ đại nội do Tiếu Hồng Trần cầm đầu.

Thần sắc của bọn họ hơi chần chờ, những vẫn đứng yên tại chỗ.

Lôi đình không nhằm vào Kiến Nguyên đế, không có uy hiếp gì với Kiến Nguyên đế.

Sở Mính cũng không có phản ứng gì.

Con mắt của nàng vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Kiến Nguyên đế, chưa từng chuyển đi.

Đôi mắt màu đỏ tươi kia cực kỳ khiếp người, nếu kẻ có tâm chí yếu đuối mà nhìn thấy, chỉ sợ sẽ bị dọa ngất.

Mà lúc này, bỗng nhiên có sáu bóng người nhảy lên từ đám ngự vệ ở bên trái kia.

Binh khí của bọn họ không giống nhau, hoặc là tay không, hoặc là đao thương, nhưng đều dốc sức càn quét lôi đình bổ xuống.

Chu Tri không khỏi nhíu mày.

Khuôn mặt tuấn tú xuất trần của hắn âm trầm như nước, ánh mắt lại hiện lên vẻ vô cùng thất vọng, nói từng chữ một: “Quả là thế, thi quân và Vọng Thiên Hống. Tốt! Rất tốt!”

Kiến Nguyên đế ở đối diện lại tức giận dị thường.

Hắn không tức giận với lôi đình hùng vĩ kia, mà là tức giận thần thái khinh bỉ, căm ghét và xem thường của Chu Tri.

Lão thất phu này! Sao hắn dám?

Trong nháy mắt này, Kiến Nguyên đế lại có xúc động muốn để Vọng Thiên Hống thả thi độc ra ngoài, cho tất cả người của Tinh Tú tiên tông chết hết, tất cả người của Thiết Kỳ Bang đều bị chuyển hóa thành độc thi.

Đến khi đó, hắn cũng muốn nhìn xem lão tặc này sẽ có vẻ mặt gì?

Nhưng Kiến Nguyên đế vẫn đè xúc động xuống.

Thi độc của Vọng Thiên Hống đời đầu là không thể khống chế, dù bản thân Vọng Thiên Hống cũng không thể khống chế.

Một thi thi độc khuếch tán, nơi này chắc chắn sẽ trở thành thi tai ở quy mô lớn, mấy châu thậm chí là mười mấy châu chung quanh đều sẽ gặp nạn, đất trồng trọt trở thành đất khô cằn.

Mà những nơi này đều là nơi nhân khẩu đông đúc, có thể cung cấp rất nhiều long khí cho hắn, cung cấp rất nhiều tiền tài và thuế má cho hắn.

Người bình thường sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy, Kiến Nguyên đế cũng không.

Đặc biệt là khi Kiến Nguyên đế có tự tin tất thắng trong trận chiến ngày hôm nay.

Hắn suy nghĩ thật nhanh, trên mặt lại thản nhiên như không.

Hắn vừa vỗ về đầu của Vọng Thiên Hống, vừa cười nói: “Chu tông chủ, con thú này đúng là Vọng Thiên Hống. Nhưng tông chủ yên tâm, con thú này được luyện từ máu thịt của hơn trăm con Cự linh nhất phẩm, không dính máu của nhân tộc ta.”

“Hơn nữa trẫm đã hàng phục con thú này. Ngày xưa chúng thần đã chế tạo Vọng Thiên Hống đời đầu để đẩy lùi đại quân bắc phạt của Thánh hoàng đời thứ hai.”

“Đây chính là binh khí nhằm vào nhân tộc ta. Nhưng gần đây trẫm có suy nghĩ, con thú này cũng có thể để nhân tộc ta sử dụng.”

“Đây chỉ là một món binh khí, không có thiện ác. Còn thi quân, đây không phải là chuyện bình thường sao? Đâu chỉ một mình ta?”

“Các tông phái đều có người ngự thi. Quanh đây còn có một nhà Thi Sơn tông, những năm nay luôn tác chiến cho Thiết Kỳ Bang. Trong tay Sở Hi Thanh còn có một con sát thi Hà La Ngư, năm gần đây đã tàn sát vô số người. Hơn nữa, ngự thi chiến đấu, há không phải là để chiến sĩ nhân tộc ta bớt thương vong khi đối đầu với Cự linh sao?”

Kiến Nguyên đế nói đến đây thì hơi dừng lại, dùng ánh mắt sắc bén và lạnh lẽo nhìn Chu Tri: “Cuộc chiến ngày hôm nay không liên quan gì đến Tinh Tú tiên tông các ngươi, mời Cho tông chủ cân nhắc rồi mới làm, không nên phạm sai lầm!”

“Nhân lúc thủy sư còn chưa giao chiến, ngươi quay đầu vẫn còn kịp.

Chu tông chủ muốn để Tinh Tú tiên tông rơi vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục…”

Ầm!

Kiến Nguyên đế còn chưa nói xong, toàn bộ đất trời lại nổ vang.

Chương 2248 - Gần Thần (2)

Tinh lực vô tận bộc phát quanh người Chu Tri, giống như một cây cột khổng lồ đâm xuyên chín tầng mây.

Sau đó, vô số ánh sao ngưng tụ thành kiếm quang, bắt đầu bắn thẳng xuống dưới.

Chúng đều ngậm lấy các loại thuộc tính, kim mộc thủy hỏa thổ phong lôi âm dương sinh tử…, không chỗ nào là không có!

Hơn nữa, chúng dày đặc như giọt mưa, bao trùm phạm vi năm dặm quanh long liễn của Kiến Nguyên đế, liên miên không dứt, cuồn cuộn không ngừng.

Cùng lúc đó, màn sương mù ở đối diện cũng truyền ra những tiếng ‘bồng bồng bồng’, lập tức có hàng ngàn hàng vạn mưa tên bắn ra, chúng che kín cả đất thời, bắn thẳng về phía 135 vạn giáp sĩ trung quân.

Tất cả mũi tên này đều được ánh sao gia trì, chẳng những có tầm bắn vượt xa bình thường, mà còn có uy lực gấp đôi.

Chỉ mười cái hô hấp sau, chiến tuyến dài 30 dặm này phát ra vô số tiếng ‘leng keng leng keng’, tiếng kêu rên và mảnh vụn thi thể ở khắp mọi nơi.

Càng đáng sợ hơn chính là, còn có tận năm tầng mưa tên trút xuống.

Đối phương tổ chức ít nhất 20 vạn xạ thủ tinh nhuệ ở trong màn sương, trong 10 cái hô hấp đã bắn sáu lượt tên.

Mà hơn 100 vạn mũi tên này, lại rơi rụng cách nhau có mấy hơi thở thôi.

Chiếc dù hư ảo của Vũ Côn Luân cũng chỉ chống đỡ được mấy hơi thở, liền bị kiếm quang ánh sao kia bắn thủng trăm ngàn lỗ.

Đầu tiên là một ít kiếm quang bắn xuống, sau đó càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc.

Những kiếm quang này không chỉ đánh về đám Ngự vệ ở bên trái kia, mà còn đánh về phía Kiến Nguyên đế.

Một đám cao thủ đại nội và Cẩm y vệ ở cạnh Kiến Nguyên đế đang định ra tay chống đỡ kiếm quang đầy trời kia.

Thì Kiến Nguyên đế lại giơ tay lên, ra hiệu cho bộ hạ dừng tay.

Hắn cười tủm tỉm nhìn Sở Mính.

Mặt Sở Mính vẫn lạnh lùng như cũ, trong con ngươi đỏ tươi kia cũng không có gợn sóng nào.

Nhưng từng mảng từng mảng đao cương như gương bạc đã xuất hiện ở chung quanh long liễn, chúng phản xạ và bẻ gãy tất cả kiếm quang.

Kiến Nguyên đế không khỏi cười ha ha, ánh mắt cực kỳ đắc ý.

Dù Sở Mính có oán hận và chống cự hắn nhiều hơn nữa thì lại làm sao?

Khi ý niệm của hắn truyền qua, nữ tử này vẫn phải ngoan ngoãn làm việc theo chỉ thị của hắn.

Tuy nhiên, khi hắn cảm ứng được tinh lực tràn ngập trên người Chu Tri, ánh mắt của hắn lại hơi chìm xuống, toát ra mấy phần sát cơ và tức giận.

Chỉ mười mấy cái hô hấp này, đám thuật sư và cung thủ sau lưng Chu Tri đã sát thương gần vạn tướng sĩ cấm quân của hắn.

Hiện giờ, Chu Tri lại vẫn còn sức lực, hắn đang ngưng tụ lôi đình hùng vĩ, tấn công long liễn một lần nữa.

Kiến Nguyên đế nhìn lôi đình hùng vĩ trên không trung hạ xuống, và cả ánh sao chói mắt kia, hắn không chỉ thấy hoảng sợ, mà còn tê cả da đầu!

Thần uy của một đòn này, vẫn là sánh vai với thần linh!

May là pháp lực của Vũ Côn Luân và rất nhiều thuật sư triều đình cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Lôi đình bạc bàng xuyên qua cái dù hư ảo kia, uy lực đã giảm bớt đến còn không đủ năm phần mười.

Sau khi xuyên thủng long khí của Kiến Nguyên đế, thần uy của nó lại giảm xuống.

Số còn lại đều bị Nhai Tí Đao của Sở Mính phản xạ hoặc bẻ gãy.

Lúc này, trong con ngươi của Vũ Côn Luân hiện ra một vệt lẫm liệt.

Hai tay hắn bắt pháp ấn, toàn lực duy trì chiếc dù hư ảo kia, lại quay đầu nói với Kiến Nguyên đế: “Bệ hạ, thuật sư trong sương mù vượt xa dự đoán, có thể phải đến hai vạn người. Thần thỉnh xuất chiến!”

“Hai vạn thuật sư!”

Kiến Nguyên đế không khỏi nheo mắt lại, sau đó cười gằn một tiếng: “Chỉ sợ là không chỉ từng đó, bọn họ còn có năng lực duy trì màn sương mù bao trùm toàn bộ chiến trường này, số lượng thuật sư phải hơn ba vạn, hơn nữa còn có mười mấy nhân vật cấp tông sư.”

“Vì vậy không chỉ là Tinh Tú tiên tông, e rằng Nam Bắc thiên môn kia cũng đến? Trong màn sương mù này, rốt cuộc cất giấu bao nhiêu cao thủ của trời nam đất bắc?”

Một trong những mục đích của sương mù này chính là đề phòng Sở Mính.

Chỉ cần bang chúng của Thiết Kỳ Bang không nhìn thấy Sở Mính, không thể sản sinh địch ý và sát niệm, vậy Sở Mính không thể lợi dụng.

Về phần mục đích khác, đương nhiên là che giấu đám cao thủ âm thầm hỗ trợ Thiết Kỳ Bang.

Rất nhiều nhân vật giang hồ và cao thủ các các thế gia kia, bọn họ xuất phát từ các loại nguyên do, nên không dám đối đầu với triều đình một cách quang minh chính đại.

Nhưng trong màn sương mù thì không cần kiêng kỵ, bọn họ có thể trắng trợn ra tay, không cần lo lắng bại lộ thân phận.

Kiến Nguyên đế lại hỏi dò: “Tại sao ‘cực chiêu Tru Thần’ của Chu Tri này lại có thần uy như thế?”

Hắn nghi ngờ sau lưng Chu Tri còn có các thần.

Nếu các thần cũng quyết định tham dự vào, vậy đó mới là rắc rối nhất.

“Bệ hạ đừng coi thường bọn họ, Tinh Tú tiên tông ngày xưa đúng là ỷ vào tinh (sao) lực. Nhưng theo ta biết, tại 3000 năm trước, bọn họ đã thoát khỏi sự kiềm chế của các thần. Việc này cũng có quan hệ với tổ tiên đời đầu của Sở gia, người này phúc duyên ngập trời, sau khi trải qua một lần kỳ ngộ, hắn may mắn mang được hai thần vật ra khỏi một chiến trường cổ đại cực kỳ hiểm ác.”

Chương 2249 - Gần Thần (3)

“Một là đầu của Tử Vi đời đầu, hai là một đoạn xương ngón tay của Câu Trần đời đầu. Sở Lệnh Tây đã luyện xương ngón tay thành ‘Tinh Thần quyền ấn’, còn cái đầu lâu kia thì Sở gia giao cho Tinh Tú tiên tông. Nó được Tinh Tú tiên tông tế luyện thành một cái pháp khí trấn tông cực kỳ bí ẩn, có người nói nó có thể giúp đệ tử của bọn họ trực tiếp điều động lực lượng của sao trời, không cần phải thông qua các vị Tinh chủ kia, hơn nữa còn tiếp cận với diện mạo nguyên thủy hơn.”

Vũ Côn Luân nhàn nhạt giải thích: “Vì vậy bọn họ chỉ có quan hệ hợp tác với các ngôi sao thôi, các Tinh chủ cho bọn họ mượn lực, thì bọn họ sẽ mạnh hơn, nhưng nếu như các Tinh chủ thu hồi lực lượng, vậy bọn họ cũng không bị ảnh hưởng quá nhiều.”

Vũ Côn Luân nói đến đây thì hơi chậm lại: “Bệ hạ, không thể tiếp tục như vậy. Thần xuất chiến trước, ngăn cản Chu Tri. Kính xin bệ hạ để Sở Mính ra tay! Có điều, chuyện ngày hôm nay hơi quỷ dị, bệ hạ cần cẩn thận nhiều hơn.”

Chu Tri kia rõ ràng là dùng bản thân làm căn cơ, dẫn dắt thuật sư trong sương thi pháp.

Hắn không chỉ dẫn dắt thuật sư.

Mà người này còn là ‘con mắt’ của 20 vạn cung thủ trong sương mù.

Pháp thuật của Vũ Côn Luân hơn xa đối phương.

Vấn đề là bọn họ có quá nhiều người, pháp lực của Vũ Côn Luân và thuật sư triều đình không thể so sánh với bọn họ.

Hơn nữa, phe triều đình còn phòng thủ quá bị động.

Đố phương ẩn thân ở trong sương, có thể thong dong tìm điểm yếu của phe mình, trắng trợn không kiêng dè mà tấn công.

Bọn họ thì chỉ có thể bị động phòng thủ.

Hơn nữa diện tích phòng thủ quá rộng, lo trái thì hở phái, có lực cũng không thể dùng.

Thượng sách duy nhất là, bức lui Chu Tri, khiến cho đám thuật sư và cung thủ kia không còn ‘con mắt’.

Trong lòng Vũ Côn Luân lại xuất hiện một tia nghi hoặc.

Chiến thuật của đối phương rất quái dị, nào có ai vừa bắt đầu đã sử dụng lực lượng mang tính chiến lược như thuật sư chứ?

Làm như vậy, dù những thuật sư này tiêu hao hết pháp lực, thì có thể tạo thành bao nhiêu sát thương với binh mã của triều đình?

Mười vạn? Hay là 20 vạn? Đối với toàn bộ cuộc chiến, cái này không có lời.

Trái lại, nếu đối phương ẩn giấu những thuật sư này, rồi phát lực tại thời điểm mấu chốt, khi đó triều đình sẽ tổn thất nặng nề.

Lực lượng huyết mạch của Vũ Côn Luân thậm chí còn sinh ra một tia cảnh báo.

Đối phương dường như muốn dụ hắn tách ra khỏi Kiến Nguyên đế?

Nhưng ngay sau đó, hắn vẫn hóa thành một đạo độn quang, lắc mình xuất hiện ở trước người Chu Tri.

Những năm gần đây, tướng sĩ Đại Ninh tử thương rất nhiều, đặc biệt là trong nửa năm nay, triều đình và Thiết Kỳ Bang đại chiến ở hai bờ sông, đã có khoảng trăm vạn binh mã tử thương ở mười mấy cái chiến trường dọc theo bờ sông.

Vì vậy nên trong mắt Vũ Côn Luân, mỗi một tướng sĩ đều rất quý giá.

Về phần an toàn của Kiến Nguyên đế.

Hắn cho rằng không cần quá lo lắng, vị bệ hạ này đã không phải là vị bệ hạ trong nhận thức của thế nhân rồi.

Sức chiến đấu của hắn đã vượt qua Thiên Bảng, vượt qua rất nhiều tông chủ các thần tông.

Huống hồ còn có Sở Mính và Vọng Thiên Hống, cộng thêm rất nhiều cao thủ ở bên đó.

Còn có Chiếu Thế Ma Đăng – Tông Thần Hóa đang ẩn núp ở phía sau.

khi Vũ Côn Luân lắc mình ra ngoài hơn mười dặm, thân thể như thủy tinh của hắn lập tức biến thành ba đầu sáu tay, mỗi một tay đều cầm đao kiếm chém về phía Chu Tri.

Đây là pháp Thiên Cương ‘Hàng Long Phục Hổ’!

Là pháp thuật mô phỏng theo Tiên Thiên Thần Thể của Cự linh, có lực lượng khổng lồ, có thể trấn áp chân long, có thể phục bạch hổ.

Thân thể Vũ Côn Luân lại bành trướng gấp mười lần, tăng đến hơn 30 trượng.

Đây là Pháp Thiên Tượng Địa, có thể to nhỏ như ý, to thì thân thể phản tổ, hòa vào lực lượng thiên quy, nắm giữ thần lực như tổ tiên; nhỏ thì giấu trong nhẫn, có thể ẩn núp tung tích.

Ngày xưa, anh kiệt nhân tộc đã dựa vào hai loại pháp thuật này để chiến đấu với Cự linh.

Chu Tri lại không đối kháng chính diện với Vũ Côn Luân, hắn hóa thành một điểm tình quang lập lòe, xuất hiện ở trăm trượng trên không trung, rồi lập tức vung tay áo lên, vô số kiếm cương ngàn trượng đã chém về phía thân thể thủy tinh của Vũ Côn Luân.

Kiến Nguyên đế nhìn hai người bọn họ một chút, rồi lại đưa mắt nhìn về phía Đô chỉ huy sứ Thiên nha Mặc Sĩ La Hầu.

Sau khi Vũ Côn Luân rời đi, Mặc Sĩ La Hầu chính là một trong những thuật sư mà hắn tin tưởng nhất, hơn nữa còn là một người tương đối đắc lực ở trong số đó.

“La Hầu!” Kiến Nguyên đế híp mắt lại: “Sau đó có thể thổi hết sương mù không? Trẫm không muốn thổi hết sạch, chỉ cần thổi tan một phần là được.”

Mặc Sĩ La Hầu nghe vậy thì mỉm cười hành lễ: “Vấn đề không lớn, quốc sư vẫn còn giữ 5000 thuật sư chưa sử dụng, chính là để loại bỏ sương mù. Theo thần biết, bọn họ đã bố trí trận pháp rồi.”

Tiếu Hồng Trần ở cách đó không xa lại nhíu mày một cái.

Thời gian gần đây, hắn cảm nhận được Mặc Sĩ La Hầu này càng ngày càng uy hiếp đến vị trí của hắn.

Chương 2250 - Gần Thần (4)

“Tốt!”

Kiến Nguyên đế khen một tiếng: “Người đâu, truyền lệnh toàn quân, lập tức hô tên Sở Minh! Liền nói Long Tương đại tướng quân Sở Minh của trẫm đã chém đầu đại đô đốc thủy sư Chu Lương Thần và chủ soái Lục Loạn Ly của Thiết Kỳ Bang.”

Trong đôi mắt đỏ tươi của Sở Mính lập tức hiện ra một tia kỳ dị.

Mặc Sĩ La Hầu cũng nheo mắt lại.

Hành động này của Kiến Nguyên đế là để hấp dẫn địch ý và sát niệm cho Sở Mính.

Trong sương mù dày đặc, tầm nhìn của song phương đều bị hạn chế, bọn họ không nhìn thấy, cũng không thể xác minh.

Lúc này, vô số Vũ Hịch đô úy quất ngựa mà ra, đi truyền đạt quân lệnh cho bốn phía.

Trong số họ, có một nhóm người cưỡi Long câu dị thú, một nhóm người thì lại cưỡi Phi long bốn chân.

Kiến Nguyên đế khẽ mỉm cười, liếc mắt nhìn Sở Mính: “Mính, đây là lần đầu tiên ngươi xuất chiến, cũng là ngày ngươi danh chấn thiên hạ, lát nữa phải dùng toàn lực, chớ để trẫm thất vọng!”

Sở Mính vẫn yên lặng không nói.

Tuy nhiên, lại có một mảnh bóng đen xuất hiện ở hai bên trái phải của nàng.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện bên trong bóng đen là hai con cự thú, một con chính là Nhai Tí, một con chính là Tam Túc Kim Ô nhưng chỉ còn lại khung xương.

Chỉ một lát sau, toàn bộ chiến trường đều phát ra tiếng gào như biển gầm.

“Quân ta tất thắng! Long Tương đại tướng quân Sở Mính đã chém giết đại đô đốc thủy sư Chu Lương Thần và chủ soái Lục Loạn Ly của Thiết Kỳ Bang!”

“Long Tương đại tướng quân Sở Mính đã chém giết đại đô đốc thủy sư Chu Lương Thần và chủ soái Lục Loạn Ly của Thiết Kỳ Bang! Đại Ninh tất thắng! Bệ hạ vạn thọ vô cương!”

Tiếng gào có hơi khác nhau, nhưng đại khái đều cùng một nội dung.

Sở MÍnh đứng trên long liễn đã cảm nhận được vô số địch ý và sát niệm hội tụ về phía mình.

Kiến Nguyên đế cũng sinh lòng cảm ứng, hắn nhếch miệng cười: “Mính, ngươi có thể đi, trận chiến này ngươi chỉ cần giết người, càng nhiều càng tốt. La Hầu, bảo những thuật sư kia thi pháp! Ngay!”

Tiếng gào này chỉ thu được địch ý và sát niệm trong nhất thời, không thể kéo dài, mà cũng không dễ dùng.

Đám tướng sĩ của Thiết Kỳ Bang chỉ biết một người mang tên Sở Mính, bọn họ cũng không biết Sở Mính có dáng vẻ thế nào, thậm chí còn chưa từng nghe thấy cái tên này.

Vì thế nếu muốn dùng lâu dài, thì vẫn phải xua tan sương mù.

Kiến Nguyên đế nhìn Vũ Côn Luân và Chu Tri chiến đấu trên bầu trời, sát ý trong lòng lại lên đến cực hạn.

Sau khi trận chiến này kết thúc, hắn nhất định sẽ xua quân đi san bằng Tinh Tú tiên tông! Diệt sạch đệ tử còn lại của bọn họ! Hoàn toàn chấm dứt truyền thừa của nhà thần tông này!

Mặc Sĩ La Hầu cúi người hành lễ: “Vâng!”

Để Kiến Nguyên đế kinh ngạc chính là, tận 20 cái hô hấp sau, mà Sở Mính vẫn đứng yên tại chỗ.

Hắn hơi cau mày, nghiêng đầu nhìn Sở Mính.

“Mính!”

Kiến Nguyên đế nhấn mạnh, đồng thời dùng thần niệm cấp bậc Gần Thần của mình áp bách đến.

12 con Kim long lại bắt đầu quấn quanh người hắn.

Trong lòng hắn âm thầm kinh ngạc.

Ý chí của Sở Mính lại mạnh như thế này sao?

Nàng lại có thể chống cự chỉ thị của hắn lâu như vậy.

Ánh mắt Kiến Nguyên đế lạnh lẽo: “Còn ngây ra đó làm gì? Đi mau!”

Khi Kiến Nguyên đế càng ngày càng khó hiểu, càng ngày càng thấy kỳ lạ, hơn nữa âm thầm sinh lòng đề phòng, thì một cơn gió mạnh chợt thổi qua thượng du sông Thiên Hoài.

Cơn gió này không chỉ thổi tan sương mù ở ven sông, mà còn thổi bớt phân nửa hơi nước trên không trung của 135 vạn trung quân Đại Ninh.

Sở Mính giơ đôi tay tái nhợt lên trước mặt, nàng vừa nhìn tay vừa thì thào: “Đúng thế, đến lượt ta ra tay rồi! Vất vả lắm mới chờ được cơ hội này.”

Kế hoạch của quốc sư Vũ Côn Luân kia rất ổn thỏa, còn để lại hậu chiêu trên người nàng, có thể trấn áp nàng trong chớp mắt.

Hai mắt Sở Mính trợn trừng trừng, khóe mắt chảy xuống máu tươi.

Giọng nói của nàng vốn ngọt ngào và tươi mát êm tai như chim sơn ca.

Nhưng tiếng nói vừa rồi lại khô khốc và khó nghe.

Khoảnh khắc này, trái tim của tất cả mọi người chung quanh Kiến Nguyên đế đều hơi run rẩy.

Mà một cái chớp mắt tiếng theo, trên long liễn bỗng nhiên truyền ra một tiếng ‘cheng’.

Sở Mính đã rút đao, ánh đao sáng như gương này không chỉ về phía kẻ thù của bọn họ, mà là chém về phía đỉnh đầu của Kiến Nguyên đế.

Tất cả cao thủ đại nội ở chung quanh đều bất ngờ không kịp phản ứng, cũng cảm nhận được một luồng đao ý khủng bố chém vào tâm linh mình.

Bọn họ hoàn toàn không có lực đối kháng, trực tiếp quỳ trên mặt đất, miệng mũi đầy máu tươi.

Thần Ý Đao của Sở Mính chém nát Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ nhìn như mạnh mẽ, thần uy cuồn cuộn kia.

Khi ánh đao mang theo ngọn lửa màu vàng óng của Sở Mính đánh lên trên Thiên Tử Kiếm mà Kiến Nguyên đế mới triệu ra, thì toàn bộ long liễn khổng lồ dài đến một dặm này lại nát bấy!

“Một đao này, cảm tạ ơn bồi dưỡng của bệ hạ với ta! Chôn sống ta 81 ngày, đa tạ!”

Nàng gần như gằn từng chữ, từng câu từng chữ còn ngậm lấy thống hận.

Miệng mũi Kiến Nguyên đế chảy máu, toàn bộ thân thể bị đánh bay ra ngoài ba dặm.

Khi hắn nghe thấy lời nói của Sở Mính, con ngươi đột nhiên co rút lại.

Sở Mính thế mà lại bảo tồn trí nhớ khi còn sống!

Cái này không thể nào? Quốc sư đã thanh tẩy toàn bộ ký ức của nàng rồi cơ mà?

…Còn nữa, vì sao nàng có thể thoát khỏi cấm chế? Sao có thể ra tay với chủ nhân như hắn?

Chương 2251 - Thánh hoàng

Kiến Nguyên đế còn chưa hiểu là chuyện gì xảy ra, Sở Mính đã múa đao chém đứt lá cờ trên long liễn.

Ngay sau đó, nàng lại lắc mình đến.

Lúc quanh, này người Sở Mính tràn ngập liệt hỏa, toàn thân tựa như một mặt trời nóng bỏng và chói mắt.

Song đao trong tay nàng cũng hóa thành từng đạo ánh sáng mạnh màu vàng, ngậm lấy vô tận thù hận, điên cuồng chém về phía hắn.

Sắc mặt Kiến Nguyên đế trắng bệch, cố gắng chống đỡ.

Cheng! Cheng! Cheng!

Từng tiếng binh khí va chạm đinh tai nhức óc, bóng người Kiến Nguyên đế liên tục lùi về sau.

Miệng mũi hắn tràn đầy máu tươi, toàn thân cũng tuôn ra vô số vết máu.

Sau khi Sở Mính khởi từ hoàn sinh, không chỉ độn pháp tăng mạnh, mà tốc độ xuất thủ cũng cực nhanh.

Dưới Bất Diệt Thiên Nhật Đao thôi thúc, một cái hô hấp lại chém được 41.000 đao.

Phối hợp với Quang độn cực nhanh, Sở Mính xuyên qua xuyên lại quanh Kiến Nguyên đế! Lại đâm xuyên! Lại chém!

Khiến Kiến Nguyên đế khó lòng phòng bị.

Cùng là cấp bậc Gần Thần, tốc độ xuất thủ của hắn thậm chí còn không bằng một phần ba của Sở Mính.

Tuy rằng hắn phòng thủ, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Theo thời gian trôi qua, hắn đã không chịu nổi, chỉ đành sử dụng long khí hộ thân, dùng chiến giáp trên người gắng gượng chống đỡ.

Những muốn gánh vác Bất Diệt Thiên Nhật Đao của Sở Mính, nói nghe thì dễ?

Thần Ý Đao của Sở Mính liên tục chém vào thần thức nguyên thần của hắn.

Mà cường độ của Thần Ý Đao càng ngày càng mạnh.

Sở Mính đã thu thập rất nhiều địch ý và sát niệm, mỗi một đao đều là gánh nặng hắn không chịu nổi.

Nguyên thần vốn kiên cố của hắn cũng xuất hiện vô số vết rách.

“Dừng tay!”

Trong mắt Kiến Nguyên đế lóe lên một vệt lam quang: “Sao ngươi dám phản lại trẫn? Còn không dừng tay? Dừng tay cho ta!”

Hắn dốc hết sức để vận chuyển cấm chế, nỗ lực áp chế ý niệm của Sở Mính.

Nhưng lại không được như ý muốn, Sở Mính chẳng những không dừng tay, trái lại còn cuồng bạo hơn.

Đám tướng sĩ cấm quân ở chung quanh bọn họ lại tử thương nặng nề.

Chỉ trong chớp mắt, hai người giao thủ không dưới vạn lần, tiếng nổ đùng đoàng xối xả như mưa, thậm chí còn gấp trăm ngàn lần.

Đao cương và kiếm khí liên tục bắn phá bốn phía, quét ngang tất cả mọi thứ chung quanh.

Nơi chúng đi qua, tất cả tướng sĩ đều bị chém thành thịt vụn.

Dù tu vị của bọn họ có cao hơn cũng không thể làm gì, tu vị thấp hơn ngũ phẩm là không chịu nổi, bị chấn thành sương máu.

Trong phạm vi hai dặm quanh người bọn họ, trừ một số cao thủ cực kỳ mạnh mẽ ra, thì tất cả sinh linh đều không thể tồn tại.

“Mính, ngươi đang làm gì?”

Kiến Nguyên đế giận không nhịn nổi, sắc mặt tái xanh, giọng nói lại bắt đầu ôn hòa: “Mính, ngươi có ý thức? Có ý thức của mình đúng không? Chúng ta dừng tay lại đã, có chuyện gì từ từ nói.”

Hai người bọn họ mới giao thủ không đến ba cái hô hấp, Kiến Nguyên đế đã cảm thấy mình không chịu được nữa.

Thân thể thì còn đỡ, âm dương một thể mang đến cho hắn chỗ tốt cực lớn, người thường khó có thể tưởng tượng.

Đó là năng lực hồi phục hầu như không kém Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết.

Vấn đề là nguyên thần của hắn sắp bị Sở Mính chém nát.

Nguyên thần của Kiến Nguyên đế vốn không coi là mạnh mẽ.

Dưới địch ý và sát niệm của trăm vạn người, nguyên thần của hắn có vẻ khó nhỏ bé.

Kiến Nguyên đế vốn hi vọng thuộc hạ của mình và mấy chục con Thi vương Thi đế của Doanh Câu có thể chạy đến đây hộ giá, chia sẻ áp lực giúp hắn.

Nhưng hắn lại phát hiện phía sau Sở Mính đã loạn tung lên.

Đó là hai con thi thú bản mệnh của Sở Mính, một con Nhai Tí có cấp độ Gần Thần, và một con Tam Túc Kim Ô có sức chiến đấu Gần Thần.

Chỉ là con Nhai Tí kia, là đã có thể áp chế tất cả mọi người chung quanh long liễn rồi.

Bên cạnh nó xuất hiện vô số cương lực như gương, phản xạ tất cả lực lượng của mọi người.

Con Tam Túc Kim Ô kia thì lại điên cuồng tấn công.

Khung xương trắng ởn của nó xuất hiện ngọn lửa đỏ thẫm, bên trong ngọn lửa tựa như là máu thịt và mưa lửa, giống như trở lại thời kỳ toàn thịnh khi còn sống.

Chỉ chớp mắt đã có vô số lông chim bốc cháy bắn tung ra bốn phía.

Tất cả người và vật dính phải, đều bị đốt thành tro bụi.

Nhưng trí mạng nhất là chùm sáng giấu trong mưa lửa.

Đó là móng vuốt và mỏ của Tam Túc Kim Ô, chúng nó dùng tốc độ mà võ tu cao phẩm cũng không theo kịp để lấp lóe qua lại trong hư không, đánh nát tất cả mọi thứ.

Chỉ cần bị móng vuốt hoặc mỏ chim của nó đánh trúng, thì đều không thể sống sót.

Hai con thi thú này quả thực là mạnh mẽ như Kiến Nguyên đế dự đoán.

Chúng nó nắm giữ khả năng phòng ngự không gì phá nổi, còn có khả năng tấn công cực kỳ sắc bén và bá đạo, quả thực là không có khuyết điểm.

Nhưng mà ba bộ thi khối cực kỳ mạnh mẽ này, lại quay đầu chống lại hắn.

Bọn chúng trắng trợn giết chóc, làm thuộc hạ của hắn thương vong nặng nề, cũng tổn thất mất hai con Thi vương Thi đế, chặn tất cả ở ngoài một dặm.

Tâm trạng của Kiến Nguyên đế khó chịu đến cực điểm: “Mính, ngươi nói chuyện đi! Ta biết ngươi oán hận, nhưng chúng ta cứ dừng tay trước đã!”

Dưới tình huống không có cứu binh, hắn dự tính mình không sống quá 80 cái hô hấp.

Sau 80 cái hô hấp, mình chắc chắn phải chết.

Chương 2252 - Thánh hoàng (2)

“Chúng ta có gì để nói?”

Sở Mính cười gằn một tiếng, ngậm lấy tự giễu: “Muốn ta dừng tay? Lúc trước ta cũng cầu xin ngươi dừng tay khi ngươi chôn sống ta. Khi đó ta cầu xin ngươi, van xin ngươi, muốn ngươi dừng tay lại.”

“Nhưng ngươi lại làm gì? Ngươi vẫn ném ta vào quan tài, đóng nhiều đinh như vậy. Khi đó ta rất đau, rất tuyệt vọng, ngươi biết không?”

Nội tâm Kiến Nguyên đế lại chìm xuống.

Sở Mính quả nhiên là bảo tồn được trí nhớ trước khi chết.

Từng câu từng chữ ngậm lấy sát ý vô hạn, oán hận đến cực hạn này, khiến cho cho lục phủ ngũ tạng của hắn lạnh lẽo.

Kiến Nguyên đế suy nghĩ thật nhanh.

Hắn vừa dốc sức chống đỡ, vừa than nhẹ: “Vạn hạnh, Mính, ngươi lại bảo tồn được trí nhớ. Chuyện này quả thực là thiên ý, ông trời đang giúp ngươi. Mính, ngươi có thể dừng tay lại trước không? Cậu cháu chúng ta đâu cần đến mức này?”

“Mính, ngươi nên hiểu, cậu là đang giúp ngươi, không phải ngươi muốn báo thù Sở Hi Thanh sao? Nhưng ngươi cũng biết tu vị và sức chiến đấu của hắn mạnh thế nào rồi. Đó là thiên tài vạn người không có một trong nhân tộc chúng ta, thiên tư và ngộ tính quả thực là trước không có ai, sau không ai bằng, thực lực của hắn vẫn tiến bộ theo từng ngày. Mính, ngươi không đủ thực lực thì làm sao báo thù cho mẹ của ngươi, báo thù cho huynh trưởng của ngươi?”

“Hiện giờ đã có hi vọng, ngươi bây giờ đã mạnh hơn trước gấp trăm lần, phía thần linh không ai là đối thủ của ngươi. Ngươi bây giờ đã có thực lực chống lại Sở Hi Thanh. Ngươi cũng đã sống lại, hơn nữa còn có ý chí kiên cường, vượt qua được sát lực và thi khí giội rửa, bảo tồn được tất cả trí nhớ. Có thể thấy trời xanh đang che chở chúng ta, chúng ta đã thành công.”

“Ha ha!” Sở MÍnh lại cười to, tiếng cười ngậm lấy trào phúng và chế giễu: “Ta quả thực là muốn báo thù hắn, nhưng thật đáng tiếc, người ta cờ cao hơn một bước. Ngươi không để ý tình thân, trả giá đắt như vậy để luyện chế ta thành thi khôi, kết quả lại là may áo cưới ra người ta.”

“Bây giờ ta bị hắn khống chế, mọi hành động, mọi ngôn ngữ, đều bị hắn hạn chế, đều phải nghe theo ý chú của hắn. Ta lấy gì báo thù?”

Kiến Nguyên đế nghe được một nửa, nội tâm lại mờ mịt ngơ ngác, mãi vẫn không thể phản ứng lại.

Kết quả lai là may áo cưới cho người ta, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Sở Hi Thanh đã làm gì? Hắn dùng phương pháp gì để động tay động chân với nghi thức luyện thi?

Chuyện này đả kích Kiến Nguyên đế còn nặng hơn cả Thần Ý Đao của Sở Mính.

Thậm chí hắn còn quên chống đỡ, chỉ vung kiếm theo bản năng, bị

Sở Mính chém ra vô số vết thương.

Sở Mính nhìn máu tươi trên người hắn, lại nghĩ đến khuôn mặt xanh trắng của mình, nghĩ đến móng tay bén nhọn và răng nanh ở trong miệng, nghĩ đến việc mình chỉ hơi không chú ý là thi lông mọc toàn thân; còn cả một thân thịt thối như cá mắm trên người, cùng với thi khí mà máu đen chảy xuôi trong cơ thể.

Tình huống của nàng bây giờ, tuy rằng mạnh hơn sát thi cấp thấp kia một chút, nhưng cũng không mạnh hơn là bao.

Nàng bây giờ đã là một bộ thi thể, đã không thể tính là Sở MÍnh chân chính.

Sở Mính chân chính đã chết, đây chỉ là thi thể của Sở Mính, cùng với oán hận chết không nhắm mắt của Sở Mính, và một bộ phận tàn hồn của nàng. Nói chung là quái vật được kết hợp từ nhiều thứ, không được thiên địa dung thứ, bị thiên quy Sinh và Tử bài xích.

Còn cả sát lực trong cơ thể xung đột với Bất Diệt Thiên Nhật, làm cho nàng đau đến phát rồ.

Kiến Nguyên đế vì theo đuổi sức chiến đấu cực hạn, nên đã sắp xếp cho nàng tu luyện Bất Diệt Thiên Nhật Đao.

Nhưng mà Bất Diệt Thiên Nhật Đao lại xung đột với thể chất cực âm của nàng bây giờ.

Trừ phi một ngày nào đó, nàng có thể chuyển cực âm thành dương.

Nàng chính là sát thi, không phải độc thi, khác với tứ đại Thi tổ bị lây nhiễm từ Vọng Thiên Hống.

Sở MÍnh muốn chuyển hóa tính chất âm dương, quả thực là khó hơn gấp mười lần.

Dưới tứ đại Thi tổ, không có một sát thi nào hoàn thành dương hóa, cũng không có một cái nào có thể đột phá cấp độ Vĩnh Hằng.

Vì vậy nên không dùng Bất Diệt Thiên Nhật Đao còn đỡ, vừa dùng một lát mà nàng đã đau đến mức tận cùng.

“Thành công? Ha ha, ngươi đúng là thành công… nhưng đối với ta mà nói, sống không phải tốt hơn sao?”

Sở Mính trợn mắt giận dữ nhìn Kiến Nguyên đế, mái tóc dài tung bay, hai mắt đỏ tươi, khóe mắt hiện lên vô số gân xanh.

Nhìn qua lại như một ác quỷ.

“Ta có thể bảo tồn trí nhớ, không phải vì ý chí của ta mạnh mẽ. Đó thực ra là cấm chế của ngươi và Vũ Côn Luân, các ngươi muốn thanh tẩy tất cả trí nhớ của ta, để có thể khống chế bộ thi khôi này dễ hơn đúng không?”

“Nhưng do chủ nhân thương hại ta…không, có thể cũng là vì ‘nghi thức’ Nhai Tí của hắn. Hắn muốn ta nhớ tất cả mọi chuyện, để ta trở thành thi khôi của hắn và vẫn giữ lại tất cả ký ức này.”

Sở Mính lại cười gằn một tiếng, trong lời nói ẩn chứa oán hận vô tận: “Vì vậy nên ta biết, khi ngươi dùng bí pháp ban cho ta ‘huyết mạch Nhai Tí’ là không có ý tốt, khi đó ngươi đã bắt đầu bố cục, muốn luyện ta thành thi khôi của ngươi, rồi cướp lấy truyền thừa Thần Ý Xúc Tử Đao từ chỗ ta, đúng không?”

“Vì thế nên mẹ của ta, huynh trưởng của ta, bi kịch của một nhà chúng ta, tất cả đều là do ngươi, đều tại ngươi và tên quốc sư kia. Nếu như không phải ngươi, cha mẹ Sở Hi Thanh sẽ không chết, Sở Hi Thanh sẽ không bị chôn sống, hắn sẽ không báo thù huynh trưởng và mẫu thân ta, ta cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh như bây giờ!”

Chương 2253 - Thánh hoàng (3)

Kiến Nguyên đế rốt cuộc cũng tỉnh táo lại.

Hắn bị Sở Mính chém cho tỉnh lại, ngay vừa rồi, hắn bị Sở Mính chém hơn 100 đao.

Tuy rằng năng lực khôi phục của âm dương một thể rất mạnh, khiến hắn khôi phục trong thời gian cực ngắn.

Nhưng bị người chém hơn 100 lần, nỗi đau này không khác gì lăng trì.

Sắc mặt Kiến Nguyên đế cực kỳ khó coi: “Ăn nói linh tinh! Mính, ngươi phải tin ta, trước kia trẫm chưa từng có lòng hại ngươi, quả thực là hoang đường.”

Hắn muốn cướp đoạt Thần Ý Xúc Tử Đao là đúng, nhưng ban đầu hắn quả thực không có ý luyện Sở Mính thành thi khôi.

Chỉ là Vô Tướng thần tông đề phòng quá cẩn thận, hắn thực sự không còn cách nào khác, cho nên mới dùng đến biện pháp này.

Nhưng trong lúc nhất thời, Kiến Nguyên đế cũng không biết giải thích thế nào.

Hắn lại nghĩ, nếu có Sở Như Lai ở đây thì tốt rồi.

Có lẽ có thể mượn tình cha con để thuyết phục Sở Mính.

“Phải cũng được, không phải cũng được, thật ra đều không quan trọng. Mặc kệ là đúng hay không, bây giờ ta đều nghĩ như vậy. Ha ha! Ngươi đừng nằm mơ, muốn khuyên ta tha cho ngươi? Đây thực sự là nực cười, ngươi và Vũ Côn Luân bố trí cấm chế mạnh như thế nào, thì ta bây giờ bị hắn khống chế mạnh như vậy. Không đúng, hắn còn có thần khế của ta, nên lực khống chế còn mạnh hơn rất nhiều.”

Khóe môi Sở Mính cong lên.

Nàng nhìn vẻ mặt của Kiến Nguyên đế, trong lòng lại thấy hết sức sung sướng: “Đúng rồi, không phải ngươi nói ta không thể hoàn thành ‘nghi thức’ Nhai Tí sao? Nhai Tí Đao chính là sơ hở lớn nhất của ta? Nhưng bây giờ ta đã có biện pháp, chỉ cần giết ngươi là được! Cậu, không phải ngươi muốn tác thành cho ta sao? Như vậy bây giờ ngươi không ngại tác thành cho ta một lần?”

Kiến Nguyên đế nhìn thần thái điên cuồng của nàng, hắn không khỏi sởn tóc gáy: “Ngươi cái tên điên này, quả thực là phát rồ!”

Ầm!

Kiến Nguyên đế lại phun máu.

Thần Ý Đao của Sở Mính càng ngày càng mạnh.

Nguyên thần của hắn đã đến biên giới tán loạn.

Bọn họ mới giao thủ không đến 40 cái hô hấp, chung quanh long liễn đã loạn tùng phèo, toàn bộ trung quân cũng sôi trào.

Mà trận tuyến dài 50 dặm cũng tràn đầy tiếng gào của tướng sĩ.

“Không được, bệ hạ bị chém!”

“Là Long Tương đại tướng quân Sở Mính kia.”

“Nhìn kìa, trung quân loạn rồi, cờ của bệ hạ đổ rồi!”

“Bệ hạ sống chết không rõ!”

“Mau đi hộ giá!”

Bởi vì hơi nước quanh đây đã bị thổi tan, hầu như tất cả tướng sĩ đều có thể cảm nhận được biến cố ở quanh long liễn.

Sự hỗn loạn ở trung quân bắt đầu lan tràn ra bốn phía, còn ảnh hưởng đến hơn 100 vạn binh mã tinh nhuệ ở hai bên cánh trái và phải.

Các tướng lãnh đang ra sức đàn áp, nhưng đều không thể dừng lại.

Nội tâm Kiến Nguyên đế âm trầm và lạnh lẽo.

Những tiếng gào này không chỉ khiến lòng quân đại loạn, mà còn cung cấp rất nhiều địch ý và sát niệm cho Sở Mính.

Kiến Nguyên đế còn nhìn thấy Mặc Sĩ La Hầu đang liều mạng chạy về phía doanh địa thuật sư.

Chắc là hắn đang muốn chạy qua bên đó, ra hiệu cho đám thuật sư kết thúc pháp thuật xua tan sương mù.

Nhưng bóng người của hắn lại bị con Nhai Tí kia ngăn cản, tuy rằng bị đánh cho trọng thương, nhưng vẫn không thể nào rời đi.

Tin phù và pháp thuật của hắn cũng bị con Nhai Tí kia chặn lại.

Còn cả Vũ Côn Luân, hắn cũng đang bị Trích Tinh Nã Nguyệt – Chu Tri cuốn lấy.

Ngoài trừ Chu Tri ra, Kiến Nguyên đế còn nhìn thấy môn chủ của Bắc Thiên môn là Thiên Vương Giản – La Trá, còn có tông chủ Ngự Thần tông Thú Thần Tôn Giả - Tạ Kiến, đây cũng là một vị siêu nhất phẩm.

Đây là nhà thần tông xếp hạng cuối cùng trong lục đại thần tông.

Nhưng xếp hạng cuối cùng thì vẫn là thần tông đương đại.

Tông chủ là nhất định phải có sức chiến đấu siêu nhất phẩm. Dù bản thân không có, thì cộng thêm thần khí trấn tông, cũng có thể vượt qua Thiên Bảng.

Mà khi Nam Bắc thiên môn chưa phân liệt, họ cũng là một thần tông.

Lúc này còn có vô số câu trảo bằng pháp lực đang bắn ra từ sương mù, vồ bắt về phía Vũ Côn Luân.

Đó là pháp thuật độc nhất của Ngự Thần tông, Nhiếp Hồn Trảo! Chuyên dùng để bắt các loại yêu thú.

Dưới tình huống người đông thế mạnh, cũng có hiệu quả khi bắt các loại võ tu và cao thủ.

Hiện giờ, Ngự Thần tông đã động viên tận hơn 13.000 thuật sư!

Ngự Thần tông chuyên điều động yêu thú tác chiến, thuật sư của bọn họ cực đông.

Vũ Côn Luân cũng đã chú ý đến biến cố ở trên long liễn.

Hắn cố gắng phá vòng vây để chạy về cứu viện, nhưng đều thất bại.

Một mặt là ba người Chu Tri, La Trá, Tạ Kiến ra sức ngăn cản, một mặt là do những Nhiếp Hồn Trảo kia.

13.000 cái Nhiếp Hồn Trảo quấn quanh, phong tỏa chung quanh, khiến cho Vũ Côn Luân bị hạn chế rất nhiều, gần như không thể di chuyển.

Còn có một lượng lớn thuật sư đang phong tỏa không gian, phong tỏa thời gian, hạn chế lực lượng Mộng Huyễn, để cho Vũ Côn Luân không thể thoát thân.

Chương 2254 - Thánh hoàng (4)

Kiến Nguyên đế vừa nhìn tình hình bên đó, liền biết không thể trông cậy vào vị quốc sư này rồi.

Hắn và Vũ Côn Luân đều đoán sai thực lực của Thiết Kỳ Bang.

Những thần tông này đều ngả về Thiết Kỳ Bang rồi!

Ngoài ra, cuộc chiến ngày hôm nay rõ ràng là một cái bẫy, một cái bẫy của đối phương.

Sở Hi Thanh tuy ở phương bắc, nhưng lại gài một cái bẫy ở phương nam.

Mặt Kiến Nguyên đế âm trầm như nước.

Những tông phái này… quả thực là muốn chết!

Con Vọng Thiên Hống vẫn nằm rạp ở gần long liễn kia bỗng nhiên đứng lên.

Thân thể nó bắt đầu bành trướng.

“Bệ hạ!”

Vũ Côn Luân hiển nhiên là ý thức được Kiến Nguyên đế muốn làm gì, hắn sốt ruột truyền âm lại: “Bệ hạ, không thể! Tuyệt đối không thể thả Vọng Thiên Hống ra. Xin bệ hạ chờ một lát, bản thể của ta đang chạy đến, chỉ cần hai khắc đồng hồ! Không! Chỉ cần một khắc, bản thể của ta liền chạy đến chiến trường.”

Hiện giờ, bản thể của hắn đang ở Thiết Bích sơn mạch.

Vì chặn Sở Hi Thanh xuôi nam, bản thể của hắn vẫn chờ ở Thiết Bích sơn mạch từ nửa tháng trước.

Nhưng không ngờ rằng, Sở Hi Thanh căn bản là không cần ra tay, mà đã ép hắn và Kiến Nguyên đế đến bước đường cùng rồi.

Kiến Nguyên đế lại hừ lạnh một tiếng.

Còn một khắc? Ngay cả 10 cái hô hấp mà hắn còn không chịu nổi kìa.

Thực lực của Sở Minh còn mạnh hơn dự tính của hắn.

Hắn vốn cho rằng mình chịu được 80 cái hô hấp, nhưng bây giờ còn chưa được 45 cái hô hấp.

Hôm nay, chỉ có thể mượn lực lượng của Vọng Thiên Hống, mới có thể hóa giải tử kiếp!

Còn về phần thi độc lây lan và khuếch tán, thì hắn đã không quan tâm.

Tuy nhiên, khi con Vọng Thiên Hống kia khôi phục nguyên hình, sắp tham dự chiến đấu, thì một tiếng hừ nhẹ vang lên.

Giọng nói chất phác và trong trẻo này lại ngậm lấy một tia sát cơ và giận dữ: “Vì sinh tử vinh nhục của một người, thà rằng đưa ngàn tỷ người trong thiên hạ vào chỗ chết, tận cùng của không chừa thủ đoạn cũng chỉ như vậy! Huyền Hữu Đường, ngươi quả nhiên là một tên độc tài!”

Lúc này, một cái chuông đồng cực lớn bỗng bay ra khỏi hư không, rồi chụp thẳng vào con Vọng Thiên Hống kia.

Con ngươi của Kiến Nguyên đế nhất thời co rút lại.

“Thánh hoàng đời thứ ba!”

Hắn nhận ra cái chuông đồng này chính là pháp khí của Thánh hoàng đời thứ ba.

Truyền thuyết của vị Thánh hoàng này đã lưu truyền 17 vạn năm, Kiến Nguyên đế muốn không nhận ra cũng không được.

Cái chuông đồng kia chỉ là phân thân của kiện pháp khí kia.

Nhưng dù là vậy, cũng ép cho Vọng Thiên Hống không thể động đậy.

Nó rít gào ở bên trong, liên tục đâm vào vách chuông, tạo thành những tiếng chuông vang vọng, nhưng lại không thể làm gì cái chuông đồng này.

Vấn đề là, tại sao vị Thánh hoàng này lại ra tay vào lúc này?

Không phải quốc sư đã nói, Thánh hoàng, Táng Thiên và các thần linh nhân tộc đang đối kháng kịch liệt với các thần ở vực ngoại sao?

Vào thời điểm này, sao Thánh hoàng đời thứ ba lại rảnh rỗi và phân tâm?

Từ khi vị này nhường ngôi, đã không còn can thiệp vào tranh đấu hoàng triều trên thế gian.

17 vạn năm qua đều là như vậy.

Dù là hoàng triều do chính tay vị này bị diệt vong, thì vị này cũng chẳng quan tâm.

Hắn nhiều nhất là bồi dưỡng mấy nhà tông phái trong phàm thế, có người nói trận hạo kiếp ở 8000 năm trước, vị này đã ra tay ba lần, giết chết hơn 40 vị thần linh hạ phàm.

Vì sao hôm nay Thánh hoàng đời thứ ba lại can thiệp vào tranh đấu giữa hắn và Sở Hi Thanh?

“Thánh hoàng!”

Vũ Côn Luân cũng nhìn lên trời với ánh mắt kinh hoàng.

Hắn khác với Kiến Nguyên đế, Vũ Côn Luân lập tức nghĩ ra vì sao Thánh hoàng đời thứ ba lại xuất hiện ở nơi này.

Là Sở Hi Thanh!

Sở Hi Thanh lên cấp ở phương bắc, đã hấp dẫn tầm mắt của các thần.

Cũng không biết vị này đã tạo thành động tĩnh gì khi lên cấp, mà khiến cho mấy vị đế quân và chúa tể kia phải chú ý, khiến cho Thánh hoàng đời thứ ba có vài phần rỗi rãi, trực tiếp ra tay trấn áp Vọng Thiên Hống.

Nhưng thời khắc này, làm cho hắn khó chịu nhất chính là ý nghĩa chính trị khi Thánh hoàng đời thứ ba ra tay.

Đây không thể nghi ngờ là đại diện cho Thánh hoàng đã không đồng ý với Kiến Nguyên đế.

Vũ Côn Luân cũng bừng tỉnh.

Chỉ sợ chuyện này cũng nằm trong dự tính của Sở Hi Thanh.

Thánh hoàng đời thứ ba rất có thể đã được nhắc nhở trước, nên vẫn luôn nhìn chằm chằm vào nơi này.

Bằng không thì Thánh hoàng cũng không thể can thiệp đúng lúc như vậy.

Lại nghĩ cẩn thận, dưới tình huống Sở Hi Thanh cướp được Sở Mính, vậy thì chỉ cần Sở Hi Thanh muốn, hắn đã có thể giết chết Kiến Nguyên đế từ lúc nãy rồi.

Phải biết, Đô Thiên thần cung và Quy Nguyên kiếm phái cũng đã ngả về phía Sở Hi Thanh.

Vô Tướng thần tông còn có Sở Vân Vân, Lý Trường Sinh cầm đầu rất nhiều cao thủ.

Bên phía nam lại có hai đại cao thủ là Lục Trầm và Thời Tri Mệnh tọa trấn, đến nay lại chưa từng lộ diện.

Nếu Sở Hi Thanh muốn giết chết Kiến Nguyên đế, thật sự không làm được sao?

Chương 2255 - Thánh hoàng (5)

Vũ Côn Luân không sợ phỏng đoán ác ý nhất.

Vị Vô Cực Đao Quân này muốn ép Kiến Nguyên đế sử dụng Vọng Thiên Hống, khiến cho Thánh hoàng đời thứ ba không thể không ra tay can thiệp.

Từ đó có thể lấy lòng dân của toàn thiên hạ, có thể trở thành chính thống!

Từ chuyện của Sở Mính, có thể thấy Sở Hi Thanh ẩn nhẫn và tính kế sâu xa.

Hắn có thể là không muốn giết chết Kiến Nguyên đế như vậy.

Hắn còn muốn làm cho Kiến Nguyên đế thân bại danh liệt, ép Kiến Nguyên đế đến đường cùng, từ đó hoàn thành 'nghi thức' Nhai Tí của hắn!

Vũ Côn Luân nhất thời hồn bay phách lạc: "Thánh hoàng bệ hạ, làm sao lại đến mức này, làm sao lại đến mức này?"

Hắn biết Thánh hoàng đời thứ ba vừa ra tay, Sở Hi Thanh chắc chắn sẽ được lòng người.

Tất cả tông phái và thế gia hào môn trong thiên hạ, đều sẽ nội bộ lục đục với Kiến Nguyên đế.

Sau ngày hôm nay, Đại Ninh đã không còn hi vọng thống nhất thiên hạ trong thời gian ngắn.

"Chập Long!" Thánh hoàng đời thứ ba thở dài một tiếng.

"Vị quân chủ ngươi lựa chọn, hắn quá yêu bản thân mình. Nhân quân tự tôn tự cao không có thần, không có thần thì không có dân, không có dân thì lại là độc tài."

"Dù cục diện của hai tộc nhân long ta có không chịu nổi đi nữa, thì cũng không thể chọn kẻ này, không thể mang củi đi cứu hỏa…"

"Thánh hoàng bệ hạ!"

Vũ Côn Luân còn muốn nói cái gì đó, lại cảm ứng được ý thức của Thánh hoàng đời thứ ba đã đi xa, chỉ còn lại chiếc chuông đồng đang trấn áp Vọng Thiên Hống kia.

Sở Mính lại cười ha ha, nàng cực kỳ vui sướng, tiếng cười điên cuồng này còn ngậm lấy vẻ cười trên sự đau khổ của người khác.

"Thú vị, rất thú vị! Thánh hoàng không can thiệp vào chuyện phàm giới cũng không dung được ngươi. Huyền Hữu Đường, ngươi không xứng làm hoàng, giang sơn và hoàng thống Đại Ninh nên tuyệt!"

Lúc này, nàng đã sắp đánh tan phòng ngự của Kiến Nguyên đế, điên cuồng chém về phía Kiến Nguyên đế, tạo thành vô số vết thương trên người hắn.

Không biết vì sao mà sức khôi phục của tên cẩu hoàng đế này rất kinh người.

Nhưng hắn đã sắp không chịu nổi rồi, sức khôi phục đã chậm hơn, cũng không thể loại bỏ thiên quy võ ý trong vết thương và máu thịt.

Mấu chốt là long khí hộ thể trên người Kiến Nguyên đế đang suy yếu.

Cái này có quan hệ với chuyện Thánh hoàng đời thứ ba ra tay; một mặt là đại quân của triều đình đang tán loạn.

Đại quân của Thiết Kỳ Bang đang đẩy mạnh, giết đến trước quân trận của Đại Ninh, mà lòng quân của Đại Ninh lại bàng hoàng, không hề có chiến ý và sĩ khí.

Dù 20 vạn cấm quân tinh nhuệ nhất, trung thành nhất với Kiến Nguyên đế cũng trở nên cực kỳ yếu ớt, vừa mới va chạm với binh mã của Thiết Kỳ Bang thì đã có xu thế tan tác.

Lúc này, nếu không phải địch ý và sát niệm đã giảm, thì Sở Mính đã chém đầu Kiến Nguyên đế rồi.

Nhưng mà cũng sắp… cũng sắp…

“Chết cho ta!”

Cùng lúc đó, Chiếu Thế Ma Đăng – Tông Thần Hóa vẫn ẩn thân ở 12.000 dặm phía bắc sông Thiên Hoài đã thu hồi ánh mắt từ người Kiến Nguyên đế.

Hắn nhìn vào người trước mặt.

Lục Trầm đã giao thủ với hắn 57 hơi thở, tận 57 hơi thở mà không bại.

“Không hổ là Đao Kiếm Như Mộng!”

Tông Thần Hóa âm thầm than thở.

Tuy rằng vị Đao Kiếm Như Mộng này chưa đột phá Siêu Phẩm,. nhưng thực lực của hắn đã đến đến Siêu Phẩm trung vị.

Thực lực này tự nhiên không đủ để chống lại Tông Thần Hóa hắn.

Nhưng trong tay vị này còn có một cái thần khí bắt nguồn từ mạch Khổng Tước, không kém ma đăng tám mặt trong tay hắn.

Đặc biệt là khi hắn đã tạm thời mất đi linh của ngọn đèn, còn mơ hồ bị đối phương áp chế.

Tông Thần Hóa âm thầm cảm khái, đây quả nhiên là thời thế loạn lạc, các loại thiên tài và các loại thần bảo đỉnh cấp đều xuất thế.

Tông Thần Hóa vẫn có lòng tin giải quyết người này trong 10 cái hô hấp.

Vấn đề là không thể kéo dài nữa.

Mặc dù hắn giải quyết được người này, thì vẫn còn một cái hóa thân của Chúc Quang âm đang ẩn núp trong bóng tối.

Tông Thần Hóa lạnh nhạt: “Lục đạo hữu vẫn không muốn tránh ra sao? Ngươi không quên thân phận của con gái mình chứ?”

“Thái tử yêu thương và coi trọng ngươi như vậy, ngươi lại muốn đưa giang sơn của hắn cho người khác sao? Cuộc chiến hôm nay, nếu Đại Ninh thua, thì con ngươi dược có thể nhận được cái gì?”

“Đừng nhiều lời.” Lục Trầm múa đao: “Ngươi muốn đi qua, vậy phải bước qua xác của ta.”

Tông Thần Hóa hít thở thật sâu, nhưng mà lúc này, chiếc nhẫn trên ngón tay hắn bỗng nhiên lóe lên một luồng ánh sáng đỏ.

Trong chớp mắt tiếp theo, bầu trời chiến trường chợt xuất hiện một vết rách rất lớn.

Thời Tri Mệnh đang ẩn núp trong hư không, hắn vốn đang đề phòng Tông Thần Hóa.

Lúc này hắn lại hơi cau mày mà nhìn về phía bầu trời.

Chỉ thấy ba cái thần thủ khổng lồ màu đen sẫm chợt thò vào từ vòm trời.

Thời Tri Mệnh không khỏi híp mắt lại.

Đây là ba vị thần linh trung vị, dường như là ba vị Ma thần của Huyết Bức sơn.

Nhìn tình hình của bọn họ, tựa như đã bị ma hóa, loạn trí.

Lực lượng của bọn họ vô cùng bạo ngược, thiên quy là một mảnh hỗn loạn, quả thực là không có kết cấu gì.

Thời Tri Mệnh lập tức sinh lòng nghi ngờ và khó hiểu.

Nếu ba vị Ma thần này đã ma hóa và mất trí đến trình độ này, như vậy vì sao nhà ma tông Huyết Bức sơn này vẫn còn có thể tồn tại?

Vì sao môn nhân đệ tử của họ vẫn chưa điên?

Chương 2256 - Dữ liệu lên cấp

Khi cuộc chiến sông Thiên Hoài còn chưa kết thúc, Sở Hi Thanh đã cảm ứng được.

Chiến sự bên sông Thiên Hoài đã không cần lo lắng, phe mình đã thắng chắc!

Hắn đương nhiên không thần thông quảng đại đến mức cảm ứng được tình hình ở ngoài 180 vạn dặm.

Sở Hi Thanh phán đoán như vậy là vì hắn phát hiện liên kết giữa thiên quy Nhai Tí trong thiên địa và bản thân đã tiến thêm một bước.

Rõ ràng là ‘nghi thức’ Nhai Tí của hắn lại thành công.

Lần này, ‘nghi thức’ của hắn tăng lên cực lớn, cực cực lớn, lớn đến mức khiến Sở Hi Thanh cũng sợ hết hồn.

Sở Hi Thanh không khỏi chờ mong.

Trận chiến này, Kiến Nguyên đế không chỉ mất thi khôi, mất đại quân của hắn, còn thân bại danh liệt, còn mất pháp chế, mất thiên hạ…

Như vậy bước tiếp theo, chính là ‘nghi thức’ cuối cùng của Nhai Tí.

Lúc trước, Vũ Côn Luân và Kiến Nguyên đế đã làm gì Sở Tranh, thì mình sẽ báo lại bọn họ như vậy.

Khác biệt duy nhất là, mình sẽ mai táng bọn họ vĩnh viễn.

Không lâu sau, một màn sáng màu xanh hiện lên ở trước mắt Sở Hi Thanh.

Kế Tiễn Tiễn truyền tin cho hắn thông qua Thần Khế thiên bi.

Kế Tiễn Tiễn: Vương thượng, chiến sự sông Thiên Hoài đã tiến vào kết thúc. Tất cả đều như vương thượng dự liệu, Sở Minh lâm trận phản chiến, đánh trọng thương Kiến Nguyên đế. Kiến Nguyên đế bị ép phải thả Vọng Thiên Hống, lại khiến Thánh hoàng đời thứ ba ra tay, dùng phân thân của thần khí trấn áp Vọng Thiên Hống.

Kiến Nguyên đế vốn chắc chắn phải chết, nhưng vào thời khắc mấu chốt, Tông Thần Hóa dẫn ba vị Ma thần của Huyết Bức sơn hàng lâm, bọn họ cứu Kiến Nguyên đế trọng thương và Vọng Thiên Hống, rút về bờ bắc sông Thiên Hoài.

Nhưng quân ta đã đại thắng, đại quân vẫn đang truy kích. Chiến tích cụ thể còn chưa thống kê, sau khi chiến sự chấm dứt, ta sẽ bẩm báo với vương thượng.

Ngoài ra, Thời Tri Mệnh để ta báo với vương thượng, ba vị Ma thần của Huyết Bức sơn đã nhập ma, hoặc là rơi vào sự khống chế của thần linh.

…

Vì truyền tin bằng Thần Khế thiên bi vẫn rất đắt, nên Kế Tiễn Tiễn chỉ nói ngắn gọn, qua loa như vậy.

Sở Hi Thanh xem xong, không khỏi ‘A’ một tiếng, hắn cảm thấy hơi bất ngờ.

Kiến Nguyên đế được cứu đi, hắn không hề kinh ngạc.

Đây là công cụ hai thần âm Dương và Vạn Trá chi chủ tốn công bồi dưỡng, làm sao có thể bỏ mặc hắn chết?

Chỉ là ba vị Ma thần của Huyết Bức sơn ra tay, mới làm cho hắn giật mình.

Bọn họ… đều nhập ma rồi sao?

Như vậy vì sao môn nhân đệ tử Huyết Bức sơn vẫn không điên?

Sở Hi Thanh nhìn vào mấy chữ ‘rơi vào sự khống chế của thần linh’ thì không khỏi híp mắt lại.

Hắn chợt cười lạnh một tiếng, thu hồi suy nghĩ lung tung, tiếp tục tập trung vào khắc ấn thiên quy của mình.

Sau đó hắn đứng tại chỗ tận hai ngày rưỡi, cộng thêm đoạn thời gian trước, hắn đã bỏ ra ba ngày để khắc ấn, có thể nói là vượt xa dự tính của hắn, cũng vượt quá dự đoán của mọi người.

Điều này là vì hắn quá tham, quá cầu toàn, được voi đòi tiên… sau khi phát hiện mình vẫn còn thoải mái, hắn đã khắc thêm một thiên quy, đó là Bất Diệt.

Đây là để cường hóa Bá thể của hắn, hơn nữa cũng đã là tầng 19, vượt xa tiêu chuẩn khắc ấn thiên quy.

Sau đó Sở Hi Thanh lại nghĩ số 10 này không ổn, thế gian không có việc thập toàn thập mỹ, vì vậy liền khắc thêm Thống Thiên.

Sở Hi Thanh vốn không cố gắng trên đạo Thống Thiên này.

Nhưng có lẽ hắn còn phải làm Nhân hoang vài năm, vì lợi dụng long khí tốt hơn, nên cũng cần tu luyện pháp môn này.

Huống hồ hắn đã là chủ của một nửa giang sơn, có thể hoàn thành ‘nghi thức’ của hai loại thiên quy quản lý chư thiên này, không tu luyện thì quá đáng tiếc.

Mà Thống Thiên cũng là một loại võ ý gia truyền của Kinh Tây Sở thị, mình kế thừa sở học của các tiền bối cũng là việc tốt.

Sau khi khắc Thống Thiên, Sở Hi Thanh lại không vừa lòng, cảm thấy không hoàn chỉnh.

Kinh Tây Sở thị truyền thừa Thống Thiên và Nhiếp Thiên chi pháp, nếu mình đã khắc Thống Thiên, sao có thể không khắc Nhiếp Thiên?

Con số 12 này rất tốt, 12 địa chi, 12 canh giờ, 12 tháng, tượng trưng cho chí cao vô thượng.

Nhưng sau khi khắc Nhiếp Thiên xong, Sở Hi Thanh lại nghĩ số 13 cũng rất tốt nha.

Đây chính là số của đế vương, các đời hoàng đế đều chế tạo 13 viên ngọc, trang phục đai lưng có 13 vòng, lấy đó làm cao quý.

Trong Chu Dịch, con số 13 cũng là đại cát đại lợi; trong đạo giáo, 12 có nghĩa là một cái luân hồi, 13 thì lại mang nghĩa vượt qua luân hồi; Không trong ngũ hành, vượt qua tam giới.

Rất tốt, vậy thì khắc Nghĩ Thiên đi.

Nghĩ Thiên này có hơi miễn cưỡng, phải tầng 16 mới có thể khắp ấn thiên quy, đó là yêu cầu thấp nhất.

Nghĩ Thiên của Sở Hi Thanh mới chỉ là tầng 12, hắn không thể không tiêu hao hai viên Ước Nguyện Thạch để nghiên cứu, trong hai canh giờ đã lên đến tầng 16.

Tiếp đó miễn cưỡng khắc xong cái thiên quy Nghĩ Thiên này.

Sau đó thì lại không khắc được gì nữa.

Đã không còn gì để khắc.

Khắc ấn càng nhiều càng khó, càng nhiều càng phức tạp.

Mười ba đầu thiên quy trong ‘Thiên quy nguyên ấn’ của hắn đã nhằng nhịt khắp nơi, liên hệ lẫn nhau.

Bây giờ không phải thiên quy nào cũng có thể khắc lên.

Chương 2257 - Dữ liệu lên cấp (2)

Lúc này, trong nguyên thần của Sở Hi Thanh tràn đầy cảm giác no đủ, không chỉ nguyên thần mà chín đạo phân hồn của hắn cũng bị nhồi căng.

Trong ba ngày này, chín đạo phân hồn bị Sở Hi Thanh nhồi nhét căng tràn, đến khi không nhồi được nữa mới thôi.

Sau khi Sở Hi Thanh kết thúc khắc ấn, hắn không khỏi hâm mộ Sở Vân Vân.

Thê tử của hắn tu luyện đến siêu nhất phẩm thì có thể khắc ấn thêm một lần, lại còn là thuật võ song tu.

Vì vậy mặc kệ là nguyên thần hay là thiên quy, thì đều đạt đến tầng thứ cực cao.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, nguyên thần của nàng bây giờ đã mạnh đến mức nào? Trong ‘Thiên quy nguyên ấn’ của nàng lại khắc bao nhiêu thiên quy?

Bá thể của mình bây giờ có thể chịu nổi một thương của nàng không?

Sở Hi Thanh không có chút tự tin nào.

Vì vậy hắn liền mở võ đạo bảo khố của mình ra.

Sau khi khắc ấn xong, nên thăng cấp thiên phú huyết mạch rồi.

Tuy hắn đã đổi ba tầng Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, nhưng đó hiển nhiên chưa phải là cực hạn của hệ thống.

Sở Hi Thanh tin tưởng hệ thống sẽ còn giúp hắn tăng cấp thiên phú huyết mạch khác.

Quả nhiên, cái thần khí bản mệnh này không làm hắn thất vọng.

Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân cấp 22, cần 15 điểm thiên nguyên.

Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân cấp 23, cần 45 điểm thiên nguyên.

Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân cấp 24, cần 135 điểm thiên nguyên.

Sở Hi Thanh liền đổi hết.

Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân cấp 24 thức tỉnh một năng lực mới, gọi là Quang âm Như Điện.

Đây cũng là một năng lực có thiên hướng thời gian, có thể bao trùm lực lượng thời gian lên đao kiếm và thân thể.

Chẳng những có thể gia tăng tốc độ, mà còn có thể tăng cường uy lực.

Tuy rằng không bằng Quang âm Thuấn Bộ, nhưng cũng rất thực dụng.

Sau đó là Thái Thượng Thông Thần cấp 24 25 26.

Cũng là một lần ba cấp.

Nó tăng cường năng lực cảm ứng, tăng cường độ nguyên thần, đồng thời còn thức tỉnh một năng lực mới.

Thái Thượng Thông Thần từng thức tỉnh một thiên phú tên Bàn Cổ Thần Tâm ở cấp 15. Có thể giúp Sở Hi Thanh câu thông với 10 đạo tinh hồn thần phách của Bàn Cổ một lần một ngày, mỗi lần ba cái hô hấp.

Sau khi tu vị của Sở Hi Thanh tăng lên, đã tăng lên 48 cái hô hấp một lần.

Đây cũng là một trong những năng lực Sở Hi Thanh thích nhất, là phương thức chủ yếu để hắn nghiên cứu thiên quy và võ đạo.

Thái Thượng Thông Thần cấp 24 thức tỉnh một năng lực tên là Bàn

Cổ Thiên Tuyển, cũng coi là bản cường hóa của Bàn Cổ Thần Tâm.

Bàn Cổ Thiên Tuyển: Ngươi được tất cả ‘Bàn Cổ tinh phách’ và ‘Bàn Cổ tinh hồn’ ưu ái, tăng xếp hạng dự bị trên diện rộng. Thời gian của Bàn Cổ Thần Tâm kéo dài gấp bốn lần. Tương lai, chỉ cần một cái ‘Bàn Cổ tinh phách’ và ‘Bàn Cổ tinh hồn’ vô chủ, sẽ chọn một người thích hợp trong tất cả người dự bị.

Sở Hi Thanh không để mấy câu sau vào lòng.

Hắn đoán là cái dự bị này không có một ngàn thì cũng phải 800, lúc nào mới đến lượt hắn?

-Nguyên Thần cấp 24 và 25, cần 3645 và 10935 điểm thiên nguyên.

Huyết mạch Nguyên Thần tăng hai tầng, cũng thức tỉnh một thiên phú mới, gọi là Trí Tuệ Chi Nguyên.

Đây là thu hoạch lớn nhất của Sở Hi Thanh.

Năng lực này tên như ý nghĩa, cũng là bản cường hóa của năng lực Trí Nguyên.

Khi thi triển năng lực này, trí tuệ của ngộ tính của hắn được tăng mạnh. Không chỉ giúp hắn nghiên cứu tất cả huyền bí trong thiên địa, mà còn có thể dùng trí tuệ cực cao của bản thân, hiểu rõ tất cả dấu vết âm mưu ở bên cạnh, nhìn thấy nguy hiểm từ trước.

Đây chính là năng lực Sở Hi Thanh cần nhất.

Hiện giờ hắn không chỉ nóng lòng gia tăng sức chiến đấu, mà còn vội vàng củng cố căn cơ.

Mà mặc kệ là nghiên cứu võ đạo hay thiên quy đạo luật, hoặc là nắm giữ tu vị của bản thân, thì đều cần ngộ tính cực cao.

Ngộ tính càng cao, hắn nắm giữ càng nhanh.

Hai năng lực Bàn Cổ Thiên Tuyển và Trí Tuệ Chi Nguyên này, quả thực là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Sau khi đổi những thiên phú huyết mạch này, hệ thống bắt đầu đuối.

Sở Hi Thanh dùng hơn 400 điểm để quét, nhưng không kiếm được thứ gì.

Sở Hi Thanh âm thầm khinh bỉ cái thần bảo bản mệnh của mình.

Hiện giờ hắn đang có hơn 500 vạn điểm thiên nguyên.

Dùng còn chưa kịp dùng mà hệ thống đã đuối rồi.

Sở Hi Thanh lắc lắc đầu, đóng võ đạo bảo khố lại.

Hiện giờ, bảng nhân vật của hắn cũng phát sinh biến hóa vô cùng to lớn.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Nhị phẩm hạ (Táng thiên)/ Siêu Phẩm (Táng Thiên).

Võ đạo: Thần Ý Xúc Tử Đao (tầng 23), Vô Tướng Tru Thiên Đao (tầng 23), Thần Tâm Như Ý Đao (tầng 23), Hỗn Độn Thiên Đao (tầng 20), Thần Hành Vô Tướng (tầng 20), Vạn Kiếp Thần Tru Chỉ (tầng 20), Ngọa Tuyết thần đao (tầng 29), Cửu Luân thần ấn(tầng 19), Cửu Luân Ngự Kiếm chân quyết (tầng 21 / phong).

Võ ý: Nhai Tí chân ý (tầng 27), Tru Thiên chân ý (tầng 25), Như Ý chân ý (tầng 24), Hỗn Độn chân ý (tầng 22), Kim Cương chân ý (tầng 22), Vĩnh Hằng chân ý (tầng 23), Bất Diệt chân ý (tầng 19), Trảm Thiên chân ý (tầng 18), Trụ Thiên chân ý (tầng 18), Tiệt Thiên chân ý (tầng 16), Nghĩ Thiên chân ý (tầng 16), Hàn Thiên chân ý (tầng 16), Phong Thiên chân ý (tầng 16), Cấm Thiên chân ý (tầng 16), Đống Thiên chân ý (tầng 16), Thống Thiên chân ý (tầng 18), Nhiếp Thiên chân ý (tầng 18).

Nguyên công: Hỗn Độn Vạn Tượng công (tầng 17 / nhị phẩm hạ), Cửu Chuyển Chiến Thần Quyết (tầng 18).

Điểm thiên nguyên: 5.502.913.

Ước Nguyện Thạch: 474.

Thiên phú: Hỗn Độn Chân Nguyên (cấp 11), Táng Thiên thần huyết / dị (cấp 24 Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (cấp 27), Nguyên Thần (cấp 25), Thần Dương (cấp 24), Thái Thượng Thông Thần (cấp 26), Nhai Tí (cấp 24), Thần Thương (cấp 21), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (cấp 24), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (cấp 21).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, cộng sinh (cấp 9), Lê Tham chiến ấn (Cực), Thái Sơ thần vận (Cực), Huyết tùng Thần hạch, Thần Tâm (cấp 8 / Câu Trần), Phá Lỗ Lệnh - Thiên Chấn Địa Hãi, Như Ý thần chú.

Tuổi thọ: 46.034 ngày.

Chương 2258 - Dữ liệu lên cấp (3)

Sở Hi Thanh nhìn lướt qua một chút.

Cột danh vọng xuất hiện hai chữ Táng Thiên và Siêu Phẩm, điều này chứng tỏ thế nhân cho rằng thiên phú của hắn có thể sánh bằng Táng Thiên, sức chiến đấu cực hạn thì có thể sánh với Siêu Phẩm.

Nhưng hai tháng gần đây, cảnh giới võ đạo của hắn cơ bản là không thay đổi.

Đây là vì hắn đã tu luyện những võ đạo này lên đến quá cao.

Phải biết, dù là truyền thừa cao nhất của Vô Tướng thần tông là Vô Tướng Tru Thiên Đao thì cũng chỉ có đến tầng 23 là hoàn thiện, 7 tầng tiếp theo là không đầy đủ.

Con đường tiếp theo hắn do hắn tự nghiên cứu và tự đi tiếp.

Phượng diện thiên quy võ ý thì lại biến bộ rất nhiều.

Thời gian này hắn có Ước Nguyện Thạch giúp đỡ, nên nghiên cứu thiên quy cực nhanh.

Lại nhìn xuống dưới, điểm thiên nguyên của hắn đã hơn 500 vạn, nhưng tiếc là tạm thời không dùng được, không thể chuyển hóa thành thực lực của bản thân.

Ước Nguyện Thạch thì đã có hơn 400 viên.

Sở Hi Thanh cảm thấy mình có thể tiêu xài hoang phí rồi.

Hắn đã chắc chắn mình sẽ tu luyện đến đỉnh cao của phàm nhân trong vòng một năm này.

Ngoài ra, cộng sinh của lên đến cấp 9, không biết Lê Tham chiến ấn đã lên ‘Cực’ từ bao giờ, tuổi thọ thì tăng thêm 13.000 ngày.

Lúc trước hắn chỉ sử dụng Thần Lực Tái Thôi, chứ không dùng Táng Thiên Thần Vũ, cho nên không ảnh hưởng đến tuổi thọ.

Sở Hi Thanh khẽ mỉm cười, thu hồi màn hình hư ảo này vào góc mắt.

Hắn liếc mắt nhìn bốn phía, rồi chắp tay thi lễ với Tạ Thiên Thanh, cười nói: “Đa tạ Tạ tông chủ và Trần tông chủ đã hộ pháp cho ta!

Nhưng lát nữa ta phải đến một nơi cực kỳ nguy hiểm. Hai vị không tiện đi theo, mời hai vị trở về trước đi."

"Không dám!"

Tạ Thiên Thanh vội vàng tránh qua một bên: "Vương thượng thiên phú cao tuyệt, thực lực siêu quần, thật sự là không ai bằng. Lần này dù không có hai chúng ta, thì vương thượng cũng có thể thong dong thăng cấp. Hai người ta chỉ ra chút sức mọn, không đáng là gì. Huống hồ vương thượng đã là chủ Thần Châu, là Nhân hoàng đương đại, Tạ mỗ thực sự không chịu nổi một lễ này."

Đã qua ba ngày, Tạ Thiên Thanh đã biết kết quả của cuộc chiến phía bờ nam sông Thiên Hoài.

Hắn biết sau trận chiến này, quốc vận Đại Ninh sẽ giảm mạnh, đã không có năng lực bình định.

Hiện giờ, trừ phi chúng thần nhúng tay vào, bằng không Đại Ninh nhất định sẽ diệt vong.

Vị trước mắt hắn đã trở thành chủ Thần Châu, đây là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Nhưng điều này cũng không có quá nhiều ý nghĩa.

Táng Thiên sắp nhập ma, tổ chim bị phá thì nào còn trứng lành?

Vẻ mặt Tạ Thiên Thanh hơi do dự: "Không biết vương thượng muốn đi đâu? Lần này còn nguy hiểm hơn cả ba ngày trước?"

Hắn vừa nios vừa liếc mắt nhìn sang một bên, nhìn đám Đại La Nghĩ tộc đang nằm chờ đợi trên mặt đất kia.

"Có chuyện cần làm, ta tạm thời không thể nói được. Nhưng mấy ngày sau, Tạ tông chủ sẽ biết."

Sở Hi Thanh chú ý đến ánh mắt của Tạ Thiên Thanh, liền mỉm cười nói: "Tông chủ yên tâm, ta nhất định sẽ giải quyết mối họa này, sẽ không để lại hậu hoạn."

Hắn lại đạp một bước, đi thẳng đến đỉnh đầu kiến chúa rồi dừng lại.

Tình cảnh này không chỉ làm tất cả Đại La Nghĩ tộc tức giận không ngớt.

Mà cả kiến chúa cũng cực kỳ tức giận.

Nhưng mà nó không thể làm gì hơn, chỉ có thể mặc cho Sở Hi Thanh đứng trên đỉnh đầu mình, không thể phản kháng lại.

Bốn ngày nay, không phải chúng luôn thành thật chờ ở nơi này.

Theo thời gian trôi qua, tâm thần của kiến chúa càng ngày càng bất an, càng ngày càng cảm thấy không lành.

Vì vậy nhân lúc Sở Hi Thanh khắc ấn thiên quy, chúng nó vẫn luôn thử dùng các loại phương pháp để thoát thân.

Đám Cự linh và thần linh kia cũng đang nghĩ tất cả biện pháp để giúp chúng thoát khỏi sự khống chế của Sở Hi Thanh.

Nhưng tất cả nỗ lực của chúng đều bị Sở Hi Thanh đánh nát.

Năng lực cảm ứng của người này quá nhạy cảm, quá rộng lớn.

Hắn chẳng những có năng lực của huyết mạch Nguyên Thần và Thái Thượng Thông Thần, mà còn có thần ân đỉnh cấp của Thái Sơ Huyền Nữ, có thể nhìn thấy vết tích vận mệnh, không cho chúng nó bất kỳ cơ hội nào.

Mà cái giá khi phản kháng, chính là kiến chúa bị Sở Hi Thanh chém chết bốn lần!

Kiến chúa không thể không tạm thời đè nén lửa giận của mình.

Hiện giờ, Sở Hi Thanh đã mạnh hơn lúc mới thăng cấp.

Chúng nó không làm gì được tên này, phản kháng chỉ có thể tự rước lấy nhục.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại vung tay áo lên, chém ra một vết đao ở trước tất cả Đại La Nghĩ tộc.

Kiến chúa lập tức hiểu ra, Sở Hi Thanh đang truyền lệnh, để chúng nó tiến lên theo vết đao.

Kiến chúa nhìn theo vết đao, đôi mắt kép hơi co rút lại.

Phương hướng này… tựa như là ‘Tạo Hóa thần thụ’!

Tên này… hắn rốt cuộc là muốn làm cái gì?

Cùng lúc đó, trên ‘Phích Lịch Trụ Quang toa’ ở ngoài mấy vạn dặm.

Sở Vân Vân lại mở mắt ra lần nữa, nàng đầu tiên là nhìn vào những chữ trên màn sáng màu xanh, sau đó quay đầu nói với mọi người: “Hi Thanh nói, chúng ta có thể bắt đầu chuẩn bị, thời gian ra tay ở ngay nửa ngày sau.”

Lúc này, Lý Trường Sinh cũng tỉnh lại.

Trong mắt hắn tóat ra một vệt ánh sáng kỳ dị: “Cuối cùng cũng bắt đầu rồi, chậm hơn dự tính một ngày, phải nhờ đến Lê Sơn Lão Mẫu rồi.”

Chắc chắn phải nhờ Lê Sơn Lão Mẫu ra tay, trì hoãn thời gian Nguyên Tâm Hoa nở.

Nhưng đây cũng là chuyện tốt, chứng tỏ ‘Thiên quy nguyên ấn’ của Sở Hi Thanh cực kỳ mạnh mẽ.

Chương 2259 - Giữ lại có ích gì

Sở Hi Thanh lại điều động toàn bộ Đại La Nghĩ tộc tiến về phía trước.

Nửa ngày sau, trên một nhánh cây của ‘Tạo Hóa thần thụ’, thương thế của Thần Tịnh Ly cũng đã khôi phục như lúc ban đầu.

Khi nàng rời khỏi tòa thần miếu, một đoàn linh quang liền xuất hiện bên cạnh nàng.

Đó là Thần Phổ Thiên, hắn thở dài một tiếng: “Các thần cực kỳ bất mãn với hành động của ngươi, đặc biệt là Tử Vi Tinh Quân, hắn rất tức giận.”

Hắn đang nói đến chuyện Thần Tịnh Ly rút khỏi chiến trường ở bốn ngày trước.

Thần Tịnh Ly vừa rời đi, mấy vị thần linh đang chiến đấu với Sở Hi Thanh lập tức rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Máu thịt hóa thể của Cự Môn Tinh Quân còn suýt nữa bị Sở Hi Thanh giết chết.

Mà Cự Môn chính là một phụ tá đắc lực của Tử Vi Tinh Quân.

Vị đế quân điều động thuộc hạ hạ phàm vào thời điểm cần bảo tồn thực lực, chính là vì tru diệt mầm họa mang tên Sở Hi Thanh kia.

Kết quả Tử Vi Tinh Quân trả giá đắt như vậy, lại vì Thần Tịnh Ly tự ý rút lui, khiến cho mọi công sức trôi theo dòng nước, thử hỏi hắn há có thể không giận?

Mà trên một trình độ nào đó, Thần Tịnh Ly chính là người khởi xướng cho trận chiến ở mấy ngày trước.

Thần Tịnh Ly lại rút lui đầu tiên, cái này quả thực là không còn gì để nói.

Sau trận chiến hôm đó, Tử Vi Tinh Quân đã bay thẳng đến sao Thiên Tịnh để hưng sư vấn tội. Thần Tịnh Ly lại đi trước một bướ,c đã tự phong ấn bản thể trong sao Thiên Tịnh, khiến Tử Vi Tinh Quân không thể làm gì.

Nhưng vị đế quân này vẫn nhìn chằm chằm vào sao Thiên Tịnh tận nửa khắc đồng hồ, sau đó mới xoay người rời đi.

“Lúc ta ta không đi, lẽ nào ở lại chờ chết?”

Sắc mặt Thần Tịnh Ly cùng cực kỳ khó coi: “Huống hồ khi đó đã không còn hi vọng, trước khi ta rời đi cũng đã nhắc nhở bọn họ. Bọn họ mới đầu không coi trọng, bây giờ lại oán trách ta.”

Khi đó nàng bị Thần Ý Đao của Sở Hi Thanh chém tận một canh giờ, nguyên thần bị thương rất nặng.

Khi Sở Hi Thanh đẩy cánh cửa kia ra, bước vào Bán Thần trong chốc lát, thì Thần Tịnh Ly đã không chịu nổi nữa.

Nếu tiếp tục như vậy, phân hồn của nàng sẽ bị Sở Hi Thanh chém nát.

Bộ máu thịt hóa thân này của Thần Tịnh Ly cũng phải mất ba ngày thời gian mới khôi phục bình thường.

Nàng thậm chí còn không thể không ẩn thân ở trong thần miếu của mình, dùng lực lượng của một lượng lớn của tín đồ để khôi phục.

Thần Phổ Thiên nghe vậy thì cười khổ, hắn thông cảm cho bạn tốt, chỉ là…

“Ngươi không nên nói với ta, chúng thần trên trời là không thông cảm cho ngươi. Tử Vi đế quân cũng sẽ đòi ngươi một câu trả lời.”

“Ta biết, đám người mềm yếu kia chỉ cần một nơi trút giận mà thôi, ta lại là người thích hợp nhất. Còn Tử Vi đế quân, hắn đang mượn cơ hội để phát tác thôi, chỉ cần ta chịu trả giá đắt, vậy việc này sẽ êm xuôi.”

Giọng nói của Thần Tịnh Ly rất bình tĩnh, sắc mặt lại trắng bệch.

“Đúng rồi, sau khi ra đi đã phát sinh chuyện gì? Sở Hi Thanh ở nơi nào, có động tĩnh gì không?”

Máu thịt hóa thể của nàng cần bế quan chữa thương, bản thể lại tự phong ấn để né tránh Tử Vi Tinh Quân. Nên mấy ngày nay vẫn nằm trong trạng thái bế tắc.

“Còn có thể phát sinh chuyện gì? Sở Hi Thanh bình yên vô sự, hắn bỏ ra tận ba ngày để khắc ấn thiên quy, khi đó không ai dám quấy rầy.”

Thần Phổ Thiên thở dài một tiếng.

Đây thực sự là sỉ nhục của chư tộc Cự linh và thần linh Vĩnh Hằng.

Tứ đại thần sơn coi như không nhìn thấy hắn.

Các thần thì lại để hắn khắc ấn thiên quy ngay dưới mí mắt mà không thể làm gì.

“Đúng rồi, phía nam phát sinh một chuyện lớn. Cái thằng nhãi ranh này thật sự là cực kỳ khó chơi, hắn điều động Nghĩ tộc tàn phá phương bắc, lên cấp ở ngay dưới mắt trong ta, đồng thời còn tính toán Kiến Nguyên đế ở phía nam.”

Thần Phổ Thiên nói qua về chiến sự phía nam, sau đó cảm khái một tiếng: “HIện giờ, tình hình của Kiến Nguyên đế rất tồi tệ. Chỉ nửa ngày sau trận chiến đó, Tương Vương đã khởi binh, cầm 270 vạn binh mã tiến lên phía bắc, đại quân đánh thẳng đến dưới thành Vọng An. Hiện giờ thì không rõ lắm, không biết Kiến Nguyên đế có đẩy lùi được hay không, nhưng ít nhất thì vị Tương Vương kia cũng cắt cứ được mấy nơi.”

“Ngoài ra, các quận Lương Châu và Thiết Châu, kể cả hơn 200 vạn biên quân ở nơi này đều đổi sang cờ của đại tổng quản bắc vực. Còn cả Thương Châu, Kỳ Châu, Cự Châu, vân vân… những địa phương từng bị Băng Thành chiếm cứ kia, đều đã đổi màu cờ. Nửa đông bộ của Thần Châu đã thuộc về Sở Hi Thanh. Hơn nữa, lòng người ở hai châu Hà Lạc và thành Vọng An đều bàng hoàng, bất an.”

“Bạn tốt, ngươi muốn để nhân tộc Thần Châu duy trì thế cân bằng, chỉ sợ là không thể toại nguyện rồi. Nếu chúng ta không nhúng tay vào, Đại Ninh chỉ chống đỡ được nhiều nhất là nửa năm, thậm chí còn không được nửa năm. Nếu như tham gia vào, thì lại không thích hợp…”

Thần Phổ Thiên chợt dừng lại, rồi cười khổ một tiếng.

Kiến Nguyên đế là âm dương một thể, âm mưu phá phong ấn cho Đế Oa.

Các thần há có thể giúp hắn?

Nhưng nếu ngồi nhìn Sở Hi Thanh thống nhất Thần Châu, trở thành Nhân hoàng mới, tựa như cũng rất không thích hợp.

Chẳng may nhân tộc lại xuất hiện một Thánh hoàng nữa thì làm sao bây giờ?

Cái này cũng không thể không phòng.

Chương 2260 - Giữ lại có ích gì (2)

“Tạm thời không cần để ý đến Kiến Nguyên đế. Tên biến thái Vạn Trá chi chủ kia sao có thể để Sở Hi Thanh làm hỏng chuyện của hắn? Hai vị âm Thần Dương Thần kia lại càng không thể coi thường. Sở Hi Thanh muốn lật tung Đại Ninh, vậy cũng không dễ đâu. Vì vậy không ngại chờ một chút, chờ Kiến Nguyên đế rơi vào hoàn cảnh sơn cùng thủy tận, chúng ta lại nhúng tay cũng không muộn.”

Thần Tịnh Ly mỉm cười xong, nàng lại chợt nghĩ đến, mấy vị đế quân và Tổ thần kia sẽ không tin tưởng lời nói của mình nữa.

Ý kiến của mình đã không thể ảnh hưởng đến phán đoán của bọn họ. Khiến cho nàng không khỏi mất hứng.

Thần Tịnh Ly lắc lắc đầu: “Bạn tốt, ngươi còn chưa nói Sở Hi Thanh đang ở đâu.”

Nhiệm vụ hàng đầu của nàng bây giờ, chính là ngăn cản Sở Hi Thanh tiến lên trên bia đá Như Ý.

“Hắn đang ở cách đây không xa.”

Linh quang của Thần Phổ Thiên bay quanh Thần Tịnh Ly: “Sau khi khắc ấn thiên quy xong, hắn lại dẫn đám kiến kia đi về phía tây bắc, hai canh giờ đã vượt qua hơn hai vạn dặm, tiếp cận với biên giới tán cây của ‘Tạo Hóa thần thụ’.”

“Tạo Hóa thần thụ?”

Thần Tịnh Ly cau mày liễu, ngạc nhiên không thôi: “Hắn lại đi đến chỗ ‘Tạo Hóa thần thụ’?”

“Đúng vậy, hắn điều động Đại La Nghĩ tộc tàn sát và giết chóc ở dưới tán cây ‘Tạo Hóa thần thụ’, đến nay đã có hơn 300 vạn cự linh gặp nạn. Nhân khẩu sinh hoạt dưới tán cây ‘Tạo Hóa thần thụ’ còn nhiều hơn cả tứ đại thần sơn. Dự tính không lâu sau, thương vong sẽ còn nhiều hơn, đây chính là một trận hạo kiếp chưa từng có.”

Thần Phổ Thiên lại hơi chậm lại: “HIện giờ, các thần đang nhìn chằm chằm vào hắn, phán đoán ý đồ của hắn, chúng ta vẫn không biết hắn muốn làm gì. Có người nói, ngay cả hai vị Tổ thần đang ngủ say cũng đã tỉnh lại, cũng đang nhìn vào hắn.”

Lúc này, trong mắt Thần Tịnh Ly lại hiện ra một vệt hàn quang: “Ta biết hắn muốn làm gì, hay cho Vô Cực Đao Quân! Tên này thật sự là lợi hại!”

Thần Phổ Thiên không khỏi nghi hoặc, hỏi dò: “Bạn tốt, nếu ngươi biết mục đích của hắn, vậy thì đừng để ta tò mò.”

“Có lẽ những đế quân và Tổ thần kia cũng đã đoán được, bằng không bọn họ đã không coi trọng như vậy.”

Thần Tịnh Ly cười khẽ một tiếng, giọng nói còn ngậm lấy mấy phần bội phục: “Hắn muốn ép chúng ta ra tay, ép chúng ta tiêu diệt toàn tộc Đại La Nghĩ tộc!”

Thần Phổ Thiên sững sờ, chùm sáng đứng yên tại chỗ, rất lâu không động đậy.

“Thì ra là vậy! Đây là muốn mượn tay mấy vị Tử Thần và Minh Thần của chúng ta, để loại bỏ đặc tính bất tử của Đại La Nghĩ tộc đúng không?”

Nhân tộc không có Tử Thần, không thể giết chết Đại La Nghĩ tộc.

Nhưng mà Cự thần thì có thể, bọn họ có vài vị Tử Thần và Minh Thần, hai vị mạnh nhất trong đó còn có lực lượng nửa bước Tạo Hóa.

Thần Phổ Thiên tin tưởng phán đoán của Thần Tịnh Ly.

Vấn đề bây giờ là, Sở Hi Thanh làm thế nào để ép bọn họ ra tay.

Ngay cả Thần Phổ Thiên cũng biết, chúng thần nghiêng về cứu trợ

Đại La Nghĩ tộc hơn, muốn giúp bọn họ thoát khỏi Sở Hi Thanh, chứ không phải làm theo ý của Sở Hi Thanh.

“Không chỉ như vậy, đây cũng là một ‘nghi thức’ Nhai Tí của hắn! Nhằm vào Cự linh, cũng nhằm vào Đại La Nghĩ tộc, một mũi tên trúng mấy con chim.”

Thần Tịnh Ly cảm khái: “Hắn xua đàn kiến lên phương bắc, mặc chúng tàn sát ở Trung Thổ, đây là báo thù ngày xưa chúng ta xua đuổi Đại La Nghĩ tộc xuống phương nam. Sau đó lại mượn tay chúng ta, diệt tộc Đại La Nghĩ tộc.”

“Lại nhìn bố cục của hắn ở phương nam đi, báo thù nhà, báo thù nước, tất cả đều không bỏ sót, tất cả đều đang tiến hành. Quy mô ‘nghi thức’ này quá khổng lồ, từ tuyên cổ đến giờ vẫn chưa từng xuất hiện loại quy mô này. Dù một giây sau hắn trở thành Thánh Giả Nhai Tí, thì ta cũng không bất ngờ.”

Nàng nhìn về phía đông nam, thần nhãn xuyên qua hư không, nhìn về phía chỗ của Sở Hi Thanh bây giờ.

“Thực sự là quá nhanh, tốc độ trưởng thành của hắn khiến người ta giật mình. Hắn để ta nhớ tới Táng Thiên, nhớ tới Thánh hoàng đời thứ ba, nhớ tới Minh Thiên Thu, bọn họ đều quật khởi trong thời khắc nhân tộc nguy nan nhất, trở thành cột chống trời cho nhân tộc trong thời gian ngắn nhất.”

“Người này cũng giống như vậy, hắn rất có thể được sinh ra từ khí vận cuối cùng của nhân tộc Thần Châu. Chỉ cần hắn đánh vỡ giới hạn phàm và thần, cũng trở thành một Thánh Giả của thiên quy nào đó, thì chúng ta không thể đưa nhân tộc Thần Châu trở về thành nô bộ! Hãy chờ xem! Nếu các thần cứ để hắn trưởng thành như vậy, bọn họ sớm muộn gì cũng hối hận.”

Thần Phổ Thiên không khỏi rơi vào yên lặng.

Hắn nghĩ cũng may là Sở Hi Thanh bây giờ chỉ là nhị phẩm.

Hắn còn một tầng phong ấn cuối cùng nữa.

Đây cũng là cửa ải mà hắn chắc chắn không thể vượt qua.

Dù thế nào thì hắn cũng không thể vượt qua cửa ải này.

Chương 2261 - Giữ lại có ích gì (3)

Tại biên giới tán che của ‘Tạo Hóa thần thụ’, 1200 vạn Đại La Nghĩ tộc đang điên cuồng bắt giết tất cả bộ lạc Cự linh và tất cả nô bộ ở ven đường.

Chúng nó giết chóc bừa bãi, khát khao máu thịt của mỗi một con mồi.

Thần Phổ Thiên nói đã hơn 300 vạn Cự linh chết khổ, nhưng đó không bao quát số lượng nô bộ còn gấp mười lần kia.

Hơn nữa, theo Sở Hi Thanh dẫn đàn kiến đi vào nơi sâu hơn trong tán cây, thì càng ngày càng nhiều Cự linh chết đi.

Đây là một trận hạo kiếp đối với tất cả cư dân sinh sống bên dưới tán cây ‘Tạo Hóa thần thụ’.

Đàn kiến khổng lồ kia thôn về và cắn nuốt tất cả sinh linh ở ven đường.

Sáng sớm ngày thứ hai, đàn kiến đã quét ngang hơn vạn dặm.

Sau khi tiến vào tán cây của ‘Tạo Hóa thần thụ’, Sở Hi Thanh không còn ép chúng phải tiến lên nữa.

Hắn chẳng những không ép chúng tiến lên, mà còn đưa chúng chạy vòng quanh ‘Tạo Hóa thần thụ’, cho chúng thả sức tàn sát và nuốt chửng Cự linh.

Điều này khiến cho lực lượng của Đại La Nghĩ tộc càng ngày càng mạnh.

Chỉ chưa đến một ngày, đàn kiến đã có thêm bốn con cấp ‘thần hoang dã’, tổng số đã tăng đến chín con.

Tố chất thân thể của tất cả kiến đực đã tiếp cận với cấp độ Gần Thần.

Thực lực của chúng cũng tăng lên một nấc thang.

Dự tính là tiếp tục như vậy, ba ngày nữa chúng sẽ đuổi kịp thời kỳ toàn thịnh lúc xuôi nam xuống Thần Châu.

Nhưng thời điểm này, có rất nhiều kiến đực và trưởng lão trong đàn kiến đã nhận ra được điều không đúng.

Sức mạnh của chúng khôi phục càng nhanh, thì nội tâm chúng lại càng kinh hoàng.

Mạng lưới thần thức của Nghĩ tộc đã là một mảnh ầm ĩ.

“… Tên tạp chủng này, tên ác ma này, hắn muốn làm gì? Rốt cuộc là muốn làm gì?”

“Ta cảm thấy rất không ổn, đây là một nhân loại nham hiểm độc ác! Tại sao hắn có thể tốt bụng như vậy, sao có thể để chúng ta cắn nuốt nhiều sinh linh như vậy?”

“Chúng ta khôi phục càng nhiều, thực lực của hắn cũng càng mạnh. Hắn nhất định có mục đích nào đó.”

“Không thể tiếp tục như vậy, ta cảm thấy rất bất an, linh giác của ta đang cảnh báo, các ngươi không cảm nhận được sao?”

Tuy rằng có một ít trí giả trong đàn kiến đang kinh hoàng bất an, nhưng lại có rất nhiều Nghĩ tộc đang phấn khởi sục sôi và cuồng nhiệt.

“Giết, giết, tiếp tục giết, nuốt sạch máu thịt của những sinh linh này. Đây là cơ hội hiếm có, có thể giúp chúng ta khôi phục thời kỳ toàn thịnh ở 19 vạn năm trước.”

“Chúng ta đã không có lựa chọn, chỉ có thể giết, tiếp tục giết, lớn mạnh lực lượng bộ tộc. Chỉ có lực lượng mạnh mẽ, chúng ta mới có cơ hội thoát vây.”

“19 vạn năm trước, chúng ta gần như có thể chống lại Cự thần, hiện giờ chúng ta còn có cơ hội trở nên mạnh hơn. Khi đó không ai có thể làm gì chúng ta, mặc kệ là tên ác ma này, hay là các thần linh Vĩnh Hằng.”

“Tạo Hóa mẫu thụ chính là quê hương của chúng ta, ta đã ngửi được mùi của Mẫu thụ, ngửi được mùi của quê hương. Chúng ta và nhân tộc không đội trời chung, nhưng ta cũng không muốn rời khỏi Mẫu thụ.”

“Ta cảm nhận được huyết khí mạnh mẽ trong cơ thể, trí nhớ và lực lượng từng lãng quên cũng đang khôi phục. Chúng ta sớm muộn gì cũng để tên ác ma này trả giá đắt.”

“Bây giờ là không trốn được, một ý nghĩ của hắn có thể giết chết chúng ta. Chỉ có thể giết! Giết đến khi đám thần linh kia làm ra lựa chọn, hoặc là giúp chúng ta thoát vây, hoặc là…”

“Ngươi muốn ép đám thần linh Vĩnh Hằng kia giết chết chúng ta đúng không?”

Dưới chân Sở Hi Thanh, kiến chúa đang dùng linh hồn phẫn nộ đến tận cùng của mình để chất vấn: “Đây là cách ngươi giải quyết chúng ta? Ngươi thậm chí còn muốn dùng chúng ta để hoàn thành ‘nghi thức’ Nhai Tí của ngươi?”

“Đã đoán được rồi?”

Sở Hi Thanh tay đè thanh Thiên Lý Chiêu Nhiên đao, vẻ mặt thản nhiên nói: “Ta chính là nghĩ như vậy, chỉ có phương pháp này mới có thể giết chết các ngươi.”

Khóe môi của hắn hơi cong lên, hiện ra ý cười đầy chờ mong: “Ta rất tò mò, tiếp đó các ngươi sẽ làm gì? Là dừng lại, mặc cho ta xâu xé? Hay là tìm phương pháp khác để thoát thân?”

Nội tâm kiến chúa lạnh lẽo như băng.

Nó quả thật là có ý nghĩ ra lệnh cho toàn bộ Nghĩ tộc dừng lại, không nên nuốt bất kỳ máu thịt của sinh linh nào nữa, không nên tăng cường lực lương bản thân nữa.

Hơn nữa, nó đã có ý nghĩ này từ một ngày trước.

Nó nghĩ dù bộ tộc của mình có bị Sở Hi Thanh giết chết hết lần này đến lần khác, bị dằn vặt và đau đớn không chịu nổi, thì cũng tuyệt đối không thể làm theo ý tên này, không thể tiến lên phía trước nữa.

Nhưng mãi đến tận bây giờ, nó vẫn không thể quyết định.

Đôi mắt kép của kiến chúa nhìn Sở Hi Thanh với vẻ đầy căm tức: “Ngươi sẽ không được như ý, những thần linh kia đã đoán được ý nghĩ của ngươi, bọn họ sẽ không để ngươi hoàn thành ‘nghi thức’ này.”

Sở Hi Thanh lại không để ý làm: “Ai biết được?”

Hắn cũng lười để ý, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Kiến chúa lại rơi vào do dự.

Nó hoàn toàn không biết mình nên làm gì, kiến chúa biết rõ dừng lại mới là thượng sách, nhưng nó lại không thể áp chế khát vọng với máu thịt của mình, không thể áp chế khát vọng với lực lượng của bộ tộc.

Chương 2262 - Giữ lại có ích gì (4)

Một phần trong chúng nó, đã từng đạt đến cảnh giới thần linh hạ vị và trung vị.

Chỉ bởi vì năm tháng và lực lượng hao mòn, khiến chúng lãng quên tất cả lực lượng đã từng nắm giữ.

Hiện giờ, chỉ cần có đủ khí huyết và nguyên lực, chúng nó có thể thức tỉnh ký ức của bản thân, lại chưởng khống lực lượng của những thiên quy mạnh mẽ kia một lần nữa.

“Mẫu hậu!” Trang quý phi cực kỳ sốt ruột, nàng truyền thần thức qua: “Chúng ta nên dừng lại, không thể tiến lên nữa.”

Kiến chúa nhìn về phía ‘Tạo Hóa thần thụ’ với ánh mắt cực kỳ phức tạp: “Ta biết, nhưng nếu như dừng lại, chúng ta chỉ có để ký thác hi vọng của tộc ta vào tay những thần linh kia. Huống hồ…”

Nó dùng đôi mắt kép nhìn bốn phía: “Có lẽ chúng ta đã không thể dừng lại rồi.”

Thời điểm này, đại đa số Nghĩ tộc đã mất khống chế vì liên tục giết chóc và cắn nuốt.

Sau khi bị trấn áp và phong ấn mười mấy vạn năm, toàn bộ bộ tộc của chúng đều nằm trong trạng thái khát khao, đói bụng!

Mà sau khi trải qua vài ngày cắn nuốt máu thịt, chúng vẫn chưa thể thỏa mãn khát vọng của mình.

Không chỉ không thỏa mãn, mà còn kích phát toàn bộ bản năng khát máu và cắn nuốt của bộ tộc chúng.

Cùng lúc đó, loại khoái cảm khi tàn sát bừa bãi này, loại sung sướng khi với lực lượng liên tục lớn mạnh này, khiến cho sát ý và khát vọng của chúng bị đẩy lên đến cực điểm, dù là kiến chúa như nó, cũng khó có thể khống chế bộ tộc vào lúc này.

Nó cũng không thể làm trái ý chí của toàn bộ bộ tộc.

Cuối cùng kiến chúa vẫn lựa chọn thuận theo ý của Sở Hi Thanh, mặc kệ bộ tộc quét ngang bốn phía, tiếp tục càn quét tất cả, cắn nuốt tất cả mọi thứ có thể ăn ở ven đường.

Một canh giờ, năm canh giờ, mãi đến tận khi nó nhìn thấy tia nắng của ngày thứ hai…

Kiến chúa không biết bộ tộc chúng đã cắn nuốt bao nhiêu sinh linh, chỉ biết lực lượng của mình liên tục tăng lên.

Hiện giờ nó đã bước vào cấp ‘thần hoang dã’, càng ngày càng gần với thời điểm toàn thịnh.

Lúc này, tại 300 dặm phía sau đàn kiến, Tạ Thiên Thanh cũng nhìn cảnh này với vẻ phức tạp.

Hắn không nghe lời Sở Hi Thanh, vẫn đi theo đến đây.

Cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng như tu la địa ngục này… không, cảnh này thậm chí còn tàn khốc hơn tu la địa ngục gấp mười lần.

Tạ Thiên Thanh hít thở thật sâu, áp chế sóng lớn trong lòng: “Vị vương thượng này của chúng ta, thật sự không phải người bình thường. Hai ngày hôm nay, đã có bao nhiêu Cự linh chết rồi? 1500, 1600 vạn là khẳng định, nói không chừng còn gần 2000 vạn…”

Cộng thêm những nô bộ kia, con số này phải tăng gấp mấy chục lần.

“Cự linh tộc, dù chết nhiều hơn nữa thì cũng làm sao?”

Trần Nại Lạc lại cười gằn: “Ngày xưa, Nghĩ tộc xuôi nam vào Thần Châu ta, số lượng nhân tộc chết khổ phải gấp trăm lần nơi này. Chúng nó tàn phá hai vạn năm, toàn bộ các châu phương bắc đều là mười người không còn chín. Nhân tộc Thần Châu gần như trở thành đồ ăn cho Nghĩ tộc.”

Hắn dùng ánh mắt tán thưởng để nhìn thiếu niên ngạo nghễ đứng trên đỉnh đầu kiến chúa kia: “Hắn rất tốt! Bây giờ đang là lúc nguy nan, cũng chỉ có người nhìn xa vạn dặm, tàn nhẫn quyết đoán, tâm trí cứng rắn như sắt thép, mới có thể cứu vãn nhân tộc ta.”

Tạ Thiên Thanh cũng thừa nhận điểm này, cũng rất bội phục.

“Tâm tính của vương thượng đúng là rất mạnh mẽ, và cứng rắn, không thể lay động. Chỉ là…”

Tạ Thiên Thanh hơi dừng lại: “Vương thượng muốn ép đám thần linh kia ra tay, loại bỏ đặc tính bất tử của Đại La Nghĩ tộc đúng không? Nhưng đám thần linh kia hình như không muốn làm theo ý của vương thượng.”

Quy Nguyên kiếm phái và Thiết Châu đã thừa nhận phủ đại tổng quản bắc vực là chính thống, vì vậy mấy ngày trước hắn đã xưng hô Sở Hi Thanh là vương thượng.

Gương mặt tà mị của Trần Nại Lạc lại toát ra vẻ nghi hoặc: “Nhưng mà Cự thần muốn đối phó với vương thượng cũng không dễ. Bọn họ đã dốc sức đưa Cự linh gần ‘Tạo Hóa thần thụ’ lên trên những nhánh cây kia rồi.”

“Vấn đề là, có đám Đại La Nghĩ tộc này uy hiếp, bọn họ không dám để những Cự linh này rơi vào giấc ngủ. Địch ý và sát niệm của những Cự linh này, và ánh mắt của các thần, cũng sẽ mang đến lực lượng cho vương thượng. Hiện giờ, phải xem song phương ai không chịu được trước, hoặc là những Cự thần kia thành công cứu đám Đại La Nghĩ tộc này. Nhưng mà, ta cảm thấy kế hoạch của vương thượng không đơn giản như vậy.”

Hắn đang đè kiếm, rơi vào suy ngẫm, bỗng nhiên lại ồ một tiếng, sự chú ý lại bị Sở Hi Thanh hấp dẫn.

Sở Hi Thanh vẫn đứng trên đỉnh đầu kiến chúa bỗng nhiên mở mắt ra, hắn đầu tiến là ngẩng đầu nhìn tán cây che trời có đường kính mấy vạn dặm này, sau đó lại nhếch miệng cười.

“Cái cây ‘Tạo Hóa thần thụ’ này, cũng được xưng là cây Thế Giới, là một trong những cột sống của thế giới này. Chỉ là…”

Sở Hi Thanh bỗng nhiên rút đao, một đạo đao cương khổng lồ dài ngàn dặm đánh thẳng về phía thân cây ‘Tạo Hóa thần thụ’.

Con ngươi của Sở Hi Thanh lại lạnh lẽo như băng.

Đây là thứ chỉ có Cự linh mới có thể sử dụng, giữ lại có ích gì?

Ầm!

Khoảnh khắc này, thân cây ‘Tạo Hóa thần thụ’ tuôn ra bụi gỗ đầy trời!

Chương 2263 - Chạy mau

Khi thân cây ‘Tạo Hóa thần thụ’ tuôn ra vô số bụi gỗ, toàn bộ địa vực chung quanh đều yên tĩnh lại.

Tất cả sinh linh ở gần ‘Tạo Hóa thần thụ’ đều rơi vào trạng thái tĩnh mịch.

Bao quát cả 1200 vạn Đại La Nghĩ tộc kia, bao quát cả đám Cự linh trốn trên cây kia, cũng bao quát cả đám nô bộ cấp thấp không có tư cách lên cây, chỉ có thể run lẩy bẩy bên dưới 'Tạo Hóa thần thụ'.

Còn cả những thú loại đang nghỉ ngơi bên dưới 'Tạo Hóa thần thụ'.

Tất cả đều sững sờ tại chỗ, nhìn về đao trên thân cây với vẻ không thể tin nổi.

Tán cây 'Tạo Hóa thần thụ' bao trùm đường kính 87 ngàn dặm, tán cây che đậy diện tích tương đương với tám cái Băng Châu.

Thân cây của nó cực kỳ khổng lồ, đường kính phải gần 2000 dặm.

Nhưng mà một đao này của Sở Hi Thanh, lại chém ra một vết thương sâu đến 15 dặm.

"Cái tên nhà ngươi..."

Kiến chúa sững sờ nhìn tình cảnh này.

Thân thể của nó cứng đờ, rất lâu vẫn không thể nhúc nhích.

Nó cuối cùng cũng đã hiểu ý đồ của Sở Hi Thanh.

Người này thế mà lại muốn chém đứt 'Tạo Hóa thần thụ'...

Hắn muốn dùng 'Tạo Hóa thần thụ' để ép các thần sao?

Đôi mắt kép của kiến chúa vặn vẹo, tất cả chi đều co rút lại.

Nó phát ra tiếng gào thét: "Không! Ngươi không thể thành công! 'Tạo Hóa thần thụ' há có có thể chặt đứt? Đây là không thể, tuyệt đối không thể."

Nhưng tiếng rít gào của kiến chúa vừa vang lên, thân cây 'Tạo Hóa thần thụ' lại phát ra những tiếng 'tùng tùng tùng tùng'.

Vô số vụn gỗ bay tán loạn, vết đao kia cũng sâu hơn vài phần.

30 dặm, 45 dặm, 60 dặm, 75 dặm... Mỗi một đao của Sở Hi Thanh đều sâu hơn một tầng, cũng làm cho càng nhiều vụn gỗ bay tứ tán.

'Tạo Hóa thần thụ´ là thần thụ sinh ra ở thời đại hỗn độn, nó vượt qua vô số hạo kiếp và sinh tồn đến nay, chính là vì có các thần linh và rất nhiều sinh linh che chở nó.

‘Tạo Hóa thần thụ’ tồn tại trước cả thời đại hỗn độn, được xưng là ‘Vạn mộc chi nguyên’, đầu nguồn của sinh mệnh, thậm chí còn được cho rằng là khởi nguồn của tất cả sinh linh trong thiên địa.

Rất nhiều tiên thiên thần linh có liên hệ cực kỳ chặt chẽ với ‘Tạo Hóa thần thụ’, thậm chí còn có quan hệ sinh tử tương liên.

Tại thời đại này, địa vị của nó cũng rất cao, không chỉ gánh chịu vô số thần miếu và lực lượng, còn lấy ‘Sinh mệnh chi nguyên’ để dưỡng dục vô số sinh linh bên dưới tán cây.

Nó được toàn bộ Trung Thổ tôn làm thần thụ, được vô số Cự linh sùng bái.

Lực lượng của bản thân ‘Tạo Hóa thần thụ’ cũng rất mạnh mẽ.

Nó chẳng những bất tử bất diệt, mà còn có sinh mệnh lực gần như vĩnh hằng. Thân cây cũng cực kỳ kiên cố, không kém hơn Bất Chu sơn là bao.

Mạnh như nửa bước Tạo Hóa cũng phải bỏ rất nhiều sức lực mới có thể lay động.

Bằng không thì cây thần thụ này đã không tồn tại đến bây giờ.

Nhưng thân cây thần thụ này lại không thể chống đỡ được đao cương của Sở Hi Thanh.

Trên lưỡi đao không chỉ hội tụ địch ý và sát niệm của 1200 vạn Đại La Nghĩ tộc, mà còn có địch ý của hai tỷ Cự linh trên tán cây, cùng với mấy chục tỷ nô bộ bị Đại La Nghĩ tộc ép phải tụ tập bên dưới thân cây.

Trong hai ngày này, Sở Hi Thanh điều động đàn kiến càn quét và cắn nuốt quanh tán cây.

Có một phần nô bộ chạy được ra ngoài, nhưng cũng có một phần tập trung lại dưới thân cây.

Có một số nô bộ là phản ứng chậm, không kịp chạy ra; có một số là bộ tộc mạnh mẽ nhưng lại thiếu sức chịu đựng, tốc độ chậm chạp như Thạch Linh tộc, Thiết Thân tộc, bọn họ tự nhận không chạy thoát, nên chỉ đành lùi vào dưới thân cây; còn có một số bộ tộc kiên trì tin tưởng chủ nhân của bọn họ, chính là những Cự linh cao quý kia, nhất định sẽ ngăn cản đám tà ma này.

Mà giờ phút này, sát niệm và địch ý của tất cả đã khiến cho Thần Ý Xúc Tử Đao lên đến mức độ không thể tưởng tượng nổi.

Thân cây khổng lồ kia cũng khôi phục rất nhanh, sức sống cực kỳ mãnh liệt.

Nhưng tốc độ phá hoại của Sở Hi Thanh lại nhanh hơn một bậc, chỉ không đến mười cái hô hấp, mà đã chém sâu đến 200 dặm.

“Không thể nào!”

Kiến chúa chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: “Sao hắn có thể chém được? Dù mạnh như thần linh thượng vị cũng rất khó động đến Mẫu thụ.”

Đôi mắt kép của nó nhìn vào tán cây khổng lồ trên trời mây kia.

Kiến chúa hơi khó hiểu: “Theo lý thuyết, hắn thu thập địch ý và sát niệm, quả thực là mạnh hơn thần linh thượng vị rất nhiều. Vấn đề là Thần Ý Đao Tâm của hắn chịu đựng được sao?”

Đao tâm của hắn không tan vỡ sao?

Có người nói, ngày xưa Huyết Nhai Đao Quân chính là do Thần Ý Đao Tâm đến cực hạn nên mới bại vong.

“Chịu đựng được!”

Trang quý phi đã biến thành hình người, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy: “Theo tình báo, Thần Ý Đao Tâm của hắn được làm từ xương sườn Kim Cương của Thần Xích Hỏa. Đó là Trừ Tà thần lôi từ thời hỗn độn, hơn nữa còn là hai cái, hắn có hai viên Thần Ý Đao Tâm.”

Trái tim kiến chúa lại càng lạnh lẽo hơn.

Nó khó chịu nhất là, chính vì Đại La Nghĩ tộc chúng nên đao ý của Sở Hi Thanh mới có thể mạnh mẽ như vậy.

Chương 2264 - Chạy mau (2)

Tại 3000 dặm phía sau đàn kiến, Tạ Thiên Thanh và Trần Nại Lạc nhìn nhau một chút, rồi lập tức lùi về phía sau, lấy tốc độ nhanh nhất để rời khỏi nơi này.

Hai người bọn họ đều không nghĩ đến, Sở Hi Thanh thế mà lại ra tay với ‘Tạo Hóa thần thụ’.

Vị Đao Quân này nói đúng, chuyện này bọn họ không thể chen tay vào, cũng không tiện tham dự.

Sở Hi Thanh rõ ràng là có mưu đồ từ trước.

Nếu hắn dám đến đây, chứng tỏ đã có kế thoát thân.

Hai người bọn họ thì không có.

Nếu những Cự linh kia không làm gì được Sở Hi Thanh, rất có thể sẽ ra tay với hai người bọn họ cho hả giận.

Mặc kệ là Trần Nại Lạc hay Tạ Thiên Thanh, thì đều là người thông minh cơ trí.

Bọn họ rất muốn biết tình hình tiếp theo sẽ thế nào? Sở Hi Thanh có thể toại nguyện, có thể thoát thân không?

Nhưng bọn họ cũng tự hiểu lấy mình, ở lại đây chắc chắn sẽ chết.

Uổng mạng ở nơi này, chẳng bằng giữ lại thân này, chờ đợi tương lai.

Nếu khí vận nhân tộc Thần Châu thật sự không còn, bọn họ tốt xấu gì cũng kéo theo vài thần linh Vĩnh Hằng ngã xuống, mà không phải uổng mạng tại đây.

Khi hai người đang chạy trốn, Trần Nại Lạc trầm ngâm: “Tạ huynh, ngươi có cảm nhận được không?”

“Đương nhiên!” Tạ Thiên Thanh hiện ra vẻ kỳ dị: “Thiên quy Nhai Tí của Đao Quân lại trở nên mạnh mẽ hơn rồi.”

Trần Nại Lạc nheo mắt lại: “Độ hoàn thành ‘nghi thức’ Nhai Tí của vương thượng rất cao. Nếu như hắn có thể đạt đến cấp Thánh Giả, có lẽ…”

Hắn muốn nói, nếu Sở Hi Thanh thống nhất Thần Châu, ngưng tụ lòng dân Thần Châu, có lẽ có thể đạt đến độ cao của Thánh hoàng đời thứ ba, có thể chống đỡ nửa bầu trời cho nhân tộc Thần Châu.

Nhưng hắn chợt nghĩ đến, chỉ sợ Sở Hi Thanh rất khó đột phá nhất phẩm.

Nếu như không có cấp độ Bán Thần, thậm chí là Vĩnh Hằng, thì dù hắn ngưng tụ được lòng người trong thiên hạ thì cũng vô dụng.

Đúng lúc này, hắn nghe thấy một tiếng nổ vang vọng ở phía sau.

Trần Nại Lạc liền quay đầu nhìn về phía đó.

Đó chính là nơi của Sở Hi Thanh.

Lúc này, hai người họ đã bay ra ngoài 8000 dặm, cách Sở Hi Thanh rất xa.

Nhưng bọn họ vẫn có thể nhìn thấy tình hình bên đó.

Bọn họ nhìn thấy vô số dây leo lao ra khỏi mặt đất, chúng nó liên kết với nhau, tụ thành một cự nhân cao hơn 300 trượng.

Cự nhân này nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt căm tức, giọng nói tựa sét đánh: "Hậu duệ của Long Hi, ngươi muốn phá hủy 'Tạo Hóa thần thụ' sao? Ngươi dám làm chuyện phát rồ như vậy? Thân là dòng dõi của Mẫu thụ, lại muốn phá hủy đầu nguồn của sinh mệnh."

Trong khi hắn nói chuyện, thân thể lại tiếp tục bành trường, chỉ chớp mắt đã lên đến hơn ngàn trượng.

Tạ Thiên Thanh nhìn cự nhân do dây leo tạo thành này, hai mắt lập tức co rút lại.

Đó là Mộc Thần – Linh Uy, Đông Phương Thanh Đế!

Đó không chỉ là một trong 12 Tổ thần, mà còn là một tồn tại tiếp cận vô hạn với Tạo Hóa chúa tể.

Nhưng trong khoảnh khắc này, hắn lại nhìn thấy tôn cự nhân kia nổ tung.

Đó là Thần Ý Đao của Sở Hi Thanh, chỉ một đao đã đánh nát thân thể cự nhân này.

Nhưng khi cự nhân nổ tung, hắn lại phát ra một tiếng gào thét bao hàm không cam lòng: "Táng Thiên!"

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn vụn gỗ đầy trời, đồng thời lại chém ra một đao cương ngàn trượng về phía 'Tạo Hóa thần thụ'.

Lúc này, vết đao của hắn đã sâu đến 250 dặm. Khoảng cách chém đứt cây còn rất xa, nhưng các thần linh trên trời đã cực kỳ tức giận.

Các thần trên trời chưa từng hàng lâm, nhưng có hơn trăm vị tế ti của các thần linh đã nhảy xuống từ tán cây.

Nhưng ngay sau đó, vô số tiếng 'bồng bồng' vang lên.

Tất cả đều không thể tiếp cận phạm vi ngàn dặm quanh người Sở Hi Thanh, bọn họ vừa tiến vào phạm vi này, liền bị Thần Ý Đao của hắn chém chết.

Từng mảng từng mảng sương máu tung bay giữa không trung.

Không có bất kỳ kẻ nào trong số họ có thể đỡ được đao của Sở Hi Thanh.

Mà lúc này, tại nơi sâu xa trên tán cây, Thần Tịnh Ly đứng trước thần miếu của nàng, dùng ánh mắt cực kỳ ngưng trọng để nhìn bóng người thiếu niên bên dưới.

Thần Phổ Thiên vẫn vờn quanh người nàng: "Vô dụng thôi, bọn họ đây là để những tế ti kia đi chịu chết, có lợi ích gì chứ?"

"Đây là đang thăm dò, nhưng quả thực là không có tác dụng gì."

Thần Tịnh Ly ngẩng đầu nhìn bầu trời: "Vấn đề là, Thanh Đế đại nhân đã bị thương."

Tuy rằng thương thế không đáng nhắc đến, chẳng mấy chốc là đã khôi phục như thường.

Nhưng sau khi Thanh Đế gặp khó, các thần linh trên trời sẽ kiêng kỵ thêm ba phần.

Hôm nay, Sở Hi Thanh xua đàn kiến đến nơi này, cũng không phải không có chỗ dựa.

"Phiền phức rồi!" Thần Phổ Thiên hiển nhiên là đau đầu đến cực điểm, hắn bay quanh người Thần Tịnh Ly.

"Hiện giờ, nhưng vị có sức mạnh giải quyết hắn thì lại sợ ném chuột vỡ đồ, mà những người không đủ thực lực như chúng ta thì chỉ có thể trơ mắt nhìn."

Vừa rồi, hóa thân của Thanh Đế vỡ vụn, tuy chủ yếu là do Táng Thiên nhưng Thần Ý Đao của Sở Hi Thanh cũng làm cho chúng thần câm như hến.

Thần Tịnh Ly chỉ yên lặng không nói gì, mặt không cảm xúc.

Phải biết, mấy người Cự Môn, Vũ Khúc, Thiên Việt, Tham Lang mới hàng lâm cách đây không lâu vẫn còn trên thế gian, bọn họ đang ngồi xem ở gần ‘Tạo Hóa thần thụ’.

Trận chiến ngày hôm nay, dù thế nào thì cũng không đến lượt nàng.

Chương 2265 - Chạy mau (3)

Thần Tịnh Ly cũng không thể làm gì.

Hiện giờ, đao ý của Sở Hi Thanh đang là lúc cực thịnh, chỉ sợ nàng vừa hiện thân thì sẽ chết dưới đao của Sở Hi Thanh.

Nếu bản thể của nàng hàng lâm, đúng là có thể trấn áp Sở Hi Thanh bây giờ.

Dưới cái nhìn của nàng, Thần Ý Xúc Tử Đao của người này còn rất nhiều sơ hở, không đủ hoàn thiện. Tu vị của hắn cũng không đủ, nếu không có Thần Ý Xúc Tử Đao, hoặc là đổi một hoàn cảnh khác, thì người này giống như sâu kiến khi đứng trước mặt bản thể của nàng.

Dù là bộ hóa thể này, thì cũng có thể đánh bại hắn.

Nhưng một khi nàng làm như vậy, thì bản thể của nàng sẽ phải đối mặt với nguy cơ cực lớn.

Một khi Táng Thiên nhập ma, cuộc chiến của chúng thần sẽ bắt đầu, nàng có thể sẽ là thần linh thượng vị chết đầu tiên.

Thậm chí còn có thể chết dưới ‘Tạo Hóa thần thụ’ luôn hôm nay.

“Như vậy cũng không phải biện pháp.”

Thần Phổ Thiên than thở một tiếng: “Một khi ‘Tạo Hóa thần thụ’ bị chặt đứt, những Tinh chủ như chúng ta còn đỡ, còn đám ‘thần hoang dã’ không chiếm được sao kia sẽ điên mất.”

Những thần linh này bị cấm chỉ rút nguyên lực trong thiên địa, lại không muốn đi vào con đường Ma thần, vậy chỉ có thể hấp thu bộ phận nguyên lực bên trong trái cây của ‘Tạo Hóa thần thụ’.

Còn có rất nhiều thần miếu trên ‘Tạo Hóa thần thụ’, hàng năm đều cung cấp một số máu thịt tinh khiết cho bọn họ.

Có thể tưởng tượng được, một khi ‘Tạo Hóa thần thụ’ bị chém đứt, vực ngoại sẽ rơi vào tình cảnh hỗn loạn như thế nào.

Thần Tịnh Ly vẫn thờ ơ như cũ.

Nàng nghĩ những chúa tể và đế quân kia cũng sẽ không ngồi xem.

Mặc kệ là nhà nào thì cũng không trêu chọc nổi đám 'thần hoang dã' sắp phát rồ kia.

Tiếp theo đơn giản là nhìn bọn họ chọn như thế nào.

Tiếp theo chỉ có bốn khả năng…

Bọn họ lựa chọn trả giá đắt, đích thân ra tay; hoặc là để mấy vị thuộc hạ có thực lực mạnh mẽ hàng lâm, mặc kệ tất cả để giết chết Sở Hi Thanh.

Hoặc là có thể hi sinh 'Tạo Hóa thần thụ' và những 'thần hoang dã' kia; hoặc là loại bỏ đặc tính bất tử của Đại La Nghĩ tộc, để Sở Hi Thanh được toại nguyện, đồng thời rút củi dưới đáy nồi, khiến cho hắn không thể làm loạn ở Trung Thổ nữa.

Tin tưởng rằng đám kiến kia cũng sẽ không ngồi yên chờ chết, chúng nó nhất định sẽ nghĩ biện pháp tự cứu.

Khi Thần Tịnh Ly nghĩ đến đây, nàng nhìn thấy một đạo lôi đình màu vàng nhỏ như sợi tóc lại phát ra ánh sáng cực mạnh xuất hiện giữa bầu trời, nó đột nhiên lao xuống từ chín tầng mây, xuyên qua tán cây, bổ thẳng vào Sở Hi Thanh.

Tia lôi đình này tuy rất nhỏ bé, song khi nó đánh xuống thì tất cả sinh linh ở vùng thế giới này, bao quát cả Thần Tịnh Ly đều cảm thấy tâm thần run rẩy, cảm giác hồi hộp và lo sợ phát ra từ sâu trong linh hồn.

"Lôi Thần – Thiên Bá!"

Hai mắt Thần Tịnh Ly sáng lên.

Lôi Thần – Thiên Bá không thuộc hàng ngũ 12 Tổ thần, nhưng lại là tiên thiên thần linh cùng một thời đại với Bàn Cổ, lực lượng ngự trị trên 12 Tổ thần, được xưng là Cửu Thiên Lôi Đế.

Đây cũng là một tồn tại tiếp cận vô hạn với Tạo Hóa Chúa Tể, có người nói còn tiếp cận hơn cả 'Bàn Cổ chúa tể'.

Vị này bình thường đều không để ý đến thế sự.

Không ngờ hôm nay hắn lại ra tay, tuy rằng không để phân thân hóa thể hạ phàm, nhưng lại đưa thần lực vĩ đại của hắn hạ xuống phàm thế.

Tuy rằng lôi đình của Lôi Thần – Thiên Bá đã yếu bớt khi xuyên qua chín tầng trời, thần uy không đủ một phần mười, nhưng cái này cũng đủ để giết chết Sở Hi Thanh.

Đây chính là lực lượng mà Táng Thiên và các thần của nhân tộc không thể ngăn cản…

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, sắc mặt của nàng liền cứng đờ.

Chỉ thấy Sở Hi Thanh ở giữa không trung bỗng nhiên chém ra một mảnh đao cương màu trắng bạc.

Mà khi tia lôi đình màu vàng kia đến gần Sở Hi Thanh, đánh vào mảnh đao cương trắng bạc kia, thì nó bỗng nhiên bị đánh gãy, bay ngược về phía 'Tạo Hóa thần thụ'.

Uy lực của lôi đình màu vàng này vượt xa Thần Ý Đao của Sở Hi Thanh, nó đánh nổ một vết thương sâu đến 30 dặm trên thân cây.

Toàn bộ 'Tạo Hóa thần thụ' đều rung chuyển kịch liệt như núi chuyển đất sập.

Lúc này, lại có một đạo ánh sáng xuất hiện giữa bầu trời, rồi đánh thẳng về phía Sở Hi Thanh, nhưng lại bị đao cương trắng bạc kia đẩy về phía 'Tạo Hóa thần thụ', làm cho vết thương trên thân cây lại sâu hơn.

Hiện giờ, vết thương trên thân cây đã sâu đến hơn 700 dặm!

"Không thể nào?"

Thần Tịnh Ly thét một tiếng kinh hãi, rồi lập tức nhíu mày liễu: "Là một thức Thiên Lý Chiêu Chiêu kia? Phổ Thiên, chuyện gì thế này? Ta không cảm ứng được sức mạnh khác can thiệp vào?"

Nàng không tin đao pháp của Sở Hi Thanh có thể phản xạ lực lượng của Cửu Thiên Lôi Đế và Câu Trần Tinh Quân.

Lực lượng của song phương căn bản là không cùng một đẳng cấp.

Lực lượng Báo Ứng của Thiên Lý Chiêu Chiêu có thể xưng hùng phàm thế thì cũng thôi, nhưng trong mắt đế quân và Tổ thần thì tính là thứ gì chứ?

Thần Phổ Thiên lại hít một ngụm khí lạnh: "Như vậy xem ra Thái Bạch Tinh Quân đã suy đoán đúng rồi."

"Hả?" Thần Tịnh Ly hơi ngờ vực: "Bạch Đế Tử? Nói nghe xem nào."

Chương 2266 - Chạy mau (4)

"Là vì hóa thể của Thất Sát Tinh Quân ngã xuống, nên Bạch Đế Tử đã dành thời gian để quan sát trận chiến ở Thiên Khung sơn vào hai tháng trước."

Giọng nói của Thần Phổ Thiên lành lạnh: "Trong trận chiến này, Sở Hi Thanh đã dùng một thức Thiên Lý Chiêu Chiêu, phản xạ lại bí pháp của Đại La Nghĩ tộc."

"Khí đó Thái Bạch Tinh Quân đã phán đoán, đó không chỉ là một chiêu thức. Huyết mạch Nhai Tí trên người Sở Hi Thanh có thể đã được thay đổi. Bây giờ hắn có một loại năng lực thiên phú vô cùng mạnh mẽ."

"Năng lực này có thể bỏ qua cấp độ, bỏ qua mạnh yếu, bỏ qua địa hình, bỏ qua thời gian và không gian, thậm chí là bỏ qua cả nhân quả, rồi báo ứng bất kỳ thiên quy và lực lượng nào lên thân người khác. Sau khi kết hợp với Thiên Lý Chiêu Chiêu, có thể tiến hành phản xạ lại tất cả mọi thứ."

Hai mắt Thần Tịnh Ly trợn tròn, không thể tin nổi: "Thế gian này sao có thể có năng lực mạnh mẽ như vậy? Cái này sao thể thể? Năng lực này thật sự là quá kinh khủng rồi."

"Sự thật đang ở ngay trước mắt."

Thần Phổ Thiên khẽ thở dài: "Bạch Đế Tử nói người thay đổi huyết mạch Nhai Tí nhất định là Huyết Nhai Đao Quân. Mục đích cải tạo huyết mạch chính là cường hóa chiêu thức này."

"Bạch Đế Tử còn vô cùng tiếc nuối, hắn nói vị Huyết Nhai Đao Quân này rất tài tình, có thể xếp vào top 3 trong tất cả những người hắn gặp. Hắn tiếc nuối khi mình lại bế quan trong thời đại Huyết Nhai Đao Quân vô địch thiên hạ, không thể hạ phàm đánh một trận."

"Hắn cũng nói vị tu vị và thiên quy của vị Huyết Nhai Đao Quân này hơi thấp, nên Thiên Lý Chiêu Chiêu và năng lực thiên phú vẫn chưa được thể hiện ra."

"Nhưng Huyết Nhai Đao Quân có một truyền nhân rất tốt, tên này có năng lực hoàn thiên môn đao pháp này. Bạch Đế Tử nói hắn rất chờ mong, tương lai sẽ có cơ hội giao thủ và lĩnh giáo môn đao pháp tuyệt thế này."

“Tên ngu ngốc này!”

Thần Tịnh Ly hừ một tiếng.

Dưới cái nhìn của nàng, Bạch Đế Tử chính là tên thần kinh.

Loại người giống như Sở Hi Thanh, không trừ khử sớm thì thôi, lại còn chờ hắn quật khởi, chờ hắn hoàn thiện đao pháp, sau đó mới chiến một trận công bằng?

Nàng thật sự không hiểu vì sao tên Bạch Đế Tử này có thể sống đến bây giờ, lại còn trở thành tồn tại mạnh mẽ nhất trong tất cả Chiến thần trừ Táng Thiên ra.

Thần Phổ Thiên lại lẩm bẩm: “Nếu như đúng là bỏ qua cấp độ, bỏ qua mạnh yếu, như vậy chúng ta không còn lựa chọn nào khác rồi.”

Khi hắn vừa nói hết lời, giữa bầu trời lại hiện ra một mảnh ánh sáng màu đỏ thẫm, như là quang mâu đâm về phía Sở Hi Thanh.

Quang mâu đỏ thẫm kia kia cũng không đến từ bầu trời, mà là đến từ đám Đại La Nghĩ tộc kia.

Vết thương trên thân cây ‘Tạo Hóa thần thụ’ đã sâu hơn 800 dặm, Đại La Nghĩ tộc không thể ngồi nhìn nữa.

Hiện giờ, chúng vẫn lấy kiến chúa làm trụ cột, lấy bí pháp Đại La Thiên Trụ để tụ tập lực lượng của toàn tộc, đánh về phía Sở Hi Thanh.

“Chết cho ta!”

Sát ý trong đầu kiến chúa đã bay lên đến cực hạn.

Chúng nó nhất định có thể đột phá mảnh đao cương trắng bạc kia, giết chết Sở Hi Thanh! Hoặc là làm Sở Hi Thanh trọng thương!

Cùng là Đại La Thiên Tru, nhưng lực lượng của chúng bây giờ đã khác với hai tháng trước.

Thực lực của toàn tộc chúng cũng đã vượt xa hôm qua.

Bản thân kiến chúa cũng đã bước vào cấp độ thần linh hạ vị.

Mà Đại La Thiên Tru vốn được sáng tạo ra để tru diệt những đế quân và Tổ thần kia.

Trong phàm thế này, lực lượng của những đế quân và Tổ thần kia còn lâu mới bằng một đòn Đại La Thiên Tru này của chúng.

Sở Hi Thanh thì đã có dự liệu từ trước.

Lúc này, cơ thể hắn như mở van.

Nguyên Dương Cửu Khiếu, mở!

Thần Lực Tái Thôi! Tái Thôi! Tái Thôi!

Lần này hắn chỉ sử dụng ba lần là đã phá tan giới hạn phàm và thần.

Sở Hi Thanh lập tức nở nụ cười tiêu sái, bắt đầu múa đao.

Ầm!

Theo một mảnh đao cương lóng lánh như gương bạc xuất hiện, thân cây 'Tạo Hóa thần thụ' lại tuôn ra vô số vụn gỗ.

Lúc này không chỉ là núi chuyển đất sập, mà toàn bộ thân cây đều rung chuyển kịch liệt, phát ra những tiếng 'răng rắc' khiến người ta run sợ.

Vết thương trên thân cây lại nổ tung thêm lần nữa, nó đã sâu hơn 900 dặm. Hơn nữa, theo tán cây lay động, thân cây cũng không thể gánh chịu được trọng lượng khổng lồ kia, khiến cho vết thương này liên tục khuếch tán.

Trong khoảnh khắc này, phía dưới tán cây thần thụ, thậm chí là toàn bộ thiên địa đều rơi vào tĩnh mịch một lần nữa.

Chỉ còn lại tiếng 'thùng thùng' do Sở Hi Thanh chém vào thân cây.

Tận một cái hô hấp sau, mạng lưới thần thức của đàn kiến mới sôi trào lên.

Thời khắc này, tất cả sát ý và tự tin của kiến chúa và kiến đực đều biến mất không còn một mống.

Hiện giờ, trong đầu chúng chỉ còn một ý nghĩ.

"Trốn!"

"Chạy mau!"

"Trốn ngay bây giờ, chạy được càng xa càng tốt!"

“Nhất định phải dùng tất cả biện pháp để chia ra bỏ chạy, chúng ta không thể ở đây nữa.”

Chỉ một cái chớp mắt tiếp theo, một luồng đao ý khủng bố ép xuống, khiến nguyên thần và thân thể của chúng bị ép chặt xuống mặt đất.

Đó là Thần Ý Đao của Sở Hi Thanh, chỉ chớp mắt đã trấn áp toàn bộ kiến chúa và tất cả kiến đực!

Chương 2267 - Đao Thần

Khi tiếng ‘thùng thùng’ vang vọng bên dưới ‘Tạo Hóa thần thụ’, vụn gỗ bay đầy trời, chúng thần đều chú ý vào đó.

Thì Sở Vân Vân đang chờ đợi ở ‘Hỗn Độn chi nguyên’.

Có điều, lúc này nàng đã không thể tĩnh tâm nhập định.

Sở Vân Vân chỉ có thể trợn tròn mắt nhìn đóa Nguyên Tâm Hoa sắp nở kia.

Đó vốn là một đóa ‘Mạn Xuân Hoa’, thường sinh ra trong các khe đá.

Bởi vì hấp thu linh khí Hỗn Độn, nên đóa hoa này đã biến thành màu tím.

Hiện giờ nó đang nằm trong trạng thái nụ hoa, có thể nở hoa bất cứ lúc nào.

Đó là do lực lượng tuế nguyệt áp chế, khiến nó không thể nở hoa một cách bình thường.

Mấy người Lý Trường Sinh cũng giống như Sở Vân Vân.

Tất cả mọi người đều vây quanh Nguyên Tâm Hoa, thần sắc của bọn họ hoặc là khó hiểu, hoặc là ưu sầu, hoặc là sốt ruột.

Ngạo Quốc đã hơi mất kiên nhẫn, suy tư nhìn Lý Trường Sinh: “Tông chủ, Hi Thanh rốt cuộc là muốn làm gì? Hắn muốn nhờ cây Nguyên Tâm Hoa này để lên cấp? Nhưng thời gian không kịp mà.”

“Hắn vừa mới lên cấp nhị phẩm, thân thể và nguyên thần vẫn đang liên tục lớn mạnh, ít nhất cũng phải hai tháng nữa mới kết thúc bước này. Sua đó hắn còn phải lên nhị phẩm thượng. Các thần cũng sẽ không để cho hắn chặt cây xong còn chạy đến đây lên cấp nhất phẩm.”

Giọng nói của hắn ngừng lại một chút: “Còn nữa, Hi Thanh có trở về được hay không?”

Đây mới là điều Ngạo Quốc lo lắng nhất.

Hắn đã biết Sở Hi Thanh đang làm loại chuyện gì!

Tên kia thế mà lại đi chém ‘Tạo Hóa thần thụ’!

Hắn muốn chém đứt ‘Tạo Hóa thần thụ’ ở ngay dưới mắt chúng thần, hoặc là chúng thần tiêu diệt 1200 vạn Đại La Nghĩ tộc!

Ngạo Quốc đã hiểu mục đích của Sở Hi Thanh.

Hành động này có thể nói là một hòn đá hạ hai con chim, chẳng những có thể hấp dẫn ánh mắt của chúng thần, mà còn có thể đưa 1200 vạn Đại La Nghĩ tộc vào chỗ chết!

Ngạo Quốc lại khó tránh khỏi lo lắng.

Sở Hi Thanh bây giờ đừng nói là lên cấp, mà có thể về được hay không cũng là vấn đề.

“Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai?”

Lý Trường Sinh nhắm nửa mắt, giọng nói hờ hững: “Hi Thanh không tiết lộ với chúng ta, tự nhiên là không thể hỏi, không thể nói. Nhưng từ khi Hi Thanh lên phương bắc đến giờ, tất cả mọi chuyện vẫn diễn ra theo kế hoạch của hắn, tất cả đều chưa từng sai sót, chúng ta cần gì phải lo lắng?”

Trên mặt hắn rất bình tĩnh, nhưng đáy mắt lại nổi sóng chập trùng.

Tố Phong Đao nghe vậy thì vô cùng đau đầu: “Chờ đi, Hi Thanh điều động nhiều nhân lực và vật lực như vậy, tự nhiên là có mục đích.”

Hành động này, hầu như đã dốc hết tất cả lực lượng của tông môn.

Chỉ thuật sư nhất phẩm cũng đã có 13 vị.

Còn tiêu hao của cải khổng lồ, dùng thời gian hai ngày để bố trí trận pháp che giấu thời gian, che giấu thiên cơ.

Thậm chí còn thỉnh cầu Thánh hoàng đời thứ ba và Lê Sơn Lão Mẫu.

Đúng lúc này, Sở Vân Vân bỗng nhiên mở miệng: “Hoa nở!”

Trong chớp mắt, ánh mắt của tất cả mọi người đều bị Nguyên Tâm Hoa hấp dẫn.

Chỉ thấy một đóa Nguyên Tâm Hoa đang từ từ mở ra.

Tất cả mọi người nơi này, bao quát cả Lý Trường Sinh đều vì thế mà căng thẳng.

Thời kỳ nở hoa của Nguyên Tâm Hoa rất ngắn, quá trình hoa nở và hoa tàn, chỉ kéo dài 100 cái hô hấp.

Trong 100 cái hô hấp này, nếu không có ai ăn thì đóa hoa này sẽ héo tàn, lực lượng Hỗn Độn ở bên trong cũng trở về nơi sâu xa trong 'Hỗn Độn chi nguyên'.

"Lê Sơn Lão Mẫu đã thu hồi lực lượng tuế nguyệt, để Nguyên Tâm Hoa nở ra."

Yến Quy Lai hít thở thật sau, áp chế tâm trạng chờ mọng, thấp thỏm, căng thẳng, kích động và khó hiểu của mình: "Tiếp đó, cũng là lúc mọi chuyện rõ ràng."

Kế hoạch của Sở Hi Thanh sẽ lộ ra trong 100 cái hô hấp này.

Tất cả mọi người đều tập trung tinh thần, bọn họ không chỉ nhìn chằm chằm vào đóa hoa màu tím kia, còn đang dùng toàn bộ tinh thần để cảm ứng không gian chung quanh.

Mười cái hô hấp sau, Nguyên Tâm Hoa đã nở rộ.

Vào thời khắc tất cả mọi người đều chờ mong và sốt ruột, bọn họ nhìn thấy một bóng người mang theo lực lượng thời gian vô cùng mạnh mẽ xuất hiện ở bên cạnh Nguyên Tâm Hoa.

Đó là một thanh niên cao to, mặc trường bào màu tử kim.

Ngũ quan hắn tuấn dật, tay đè song đao bên hông, một đôi mắt phượng hẹp dài ngậm lấy ý cười nhạt.

"Đó là…"

Thần Ấn Thiên Phiên, Tụ Lý Càn Khôn – Thẩm Nguyên lấy làm kinh hãi, hắn cực kỳ quen thuộc với ngũ quan của thanh niên này.

Hơn một năm trước, hắn và Mạch Đan Thư đã ở cùng thành niên này trên đỉnh Kim Sơn tận một tháng.

Vấn đề là, người trước mắt này đang ở nơi khác, chứ không phải đứng ở đây.

Thẩm Nguyên lập tức phát hiện.

Mi mắt thanh niên này có thêm vài phần thành thục, khí chất cũng trầm ổn hơn, bá đạo hơn, long khí vờn quanh, hoàng uy cuồn cuộn!

Dù sao hắn cũng là Siêu Phẩm sống mấy trăm năm, trí tuệ và kiến thức đều không tầm thường.

Ánh mắt hắn lập tức sáng ngời: “Thì ra là vậy, thì ra là vậy!”

Thẩm Nguyên không kiềm chế được, bật cười ha ha.

“Bảo sao Thánh hoàng bệ hạ lại đồng ý giúp ngươi, chuyện này quả thật là lừa dối toàn bộ thiên địa!”

Lý Trường Sinh mới đầu cũng sững sờ, rồi lập tức nói: “Tốt! Xem ra khí vận nhân tộc ta vẫn chưa tuyệt!”

Hắn đã quyết định, sau khi trở về sẽ không tiếc tất cả để trợ giúp Sở Hi Thanh thống nhất Thần Châu.

Chương 2268 - Đao Thần (2)

“Thủ đoạn cao cường!”

Thiên Hạ Vô Đao – Mai Niệm Tuyết cũng sửng sốt một lúc lâu: “Minh tu sạn đạo, ám độ trần thương, thế mà lại dùng cách này để giấu diếm thần linh. Không đúng, đây còn là ‘nghi thức’ thời gian đỉnh cấp nhất. Lên cấp nhất phẩm bên trong năm tháng quá khứ sao?”

Vị hậu bối này của hắn, quả nhiên là dã tâm bừng bừng.

Mọi người cũng tỉnh ngộ, tất cả đều chấn động không thôi.

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ hưng phấn và kích động trong mắt đối phương.

Người này lên cấp nhất phẩm, đối với toàn bộ Vô Tướng thần tông… không! Đối với toàn bộ nhân tộc mà nói, thì đây chính là một tin tốt bằng trời.

Sở Vân Vân cũng hiện ra ý cười.

Người này… thật sự đuổi kịp rồi!

Hắn lại lấy phương thức thần kỳ như vậy, để đánh vỡ nguyền rủa cuối cùng trong cơ thể.

Thật ra cũng không thể nói là cửa ải cuối cùng, nhưng nhất phẩm hạ lên nhất phẩm thượng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Thanh niên kia chắp tay thi lễ với mọi người, rồi lập tức hái Nguyên Tâm Hoa điều chế bí dược, sau đó một hơi uống cạn.

Khi thanh niên khoanh chân ngồi vào chỗ mình, Lư Thủ Dương cười khẽ một tiếng: “Ta coi như biết mục đích sư đệ mời chúng ta đến đây rồi. Chỉ là…”

Sở Hi Thanh mời đám người Lý Trường Sinh và Sở Vân Vân bọn họ đến đây, một là để hộ pháp, bài trừ ngoại lực; hai là trấn áp thời gian và vận mệnh, bài trừ thần linh gây rối.

Trong những người ở đây, mặc lệ là Lý Trường Sinh hay Sở Vân Vân, hoặc là Ngạo Quốc, Yến Quy Lai, thì đều có tương lai cực kỳ tươi sáng.

Dù mạnh như thần linh, mạnh như Chúc Quang âm thì cũng khó có thể cải biến thời gian và vận mệnh của bọn họ.

Bọn họ bố trí trận pháp khổng lồ ở đây, cũng là vì phong tỏa tất cả khả năng biến hóa của thời gian và vận mệnh.

Đầu nguồn của kế hoạch, chính là lấy tất cả khả năng để hoàn thành sự kiện ‘đã lên cấp nhất phẩm trong năm tháng quá khứ’, sau khi ván đã đóng thuyền, lại chặn mấy ngọn núi lớn trên dòng sông thời gian.

Về phần một nhị phẩm như Lư Thủ Dương hắn, thì chỉ là một cái phép che mắt, một cái bia đỡ đạn, dùng để giấu diếm những khí tức thiên quy Hỗn Độn tràn ra ngoài.

Tương lai khi các thần nhìn vào nơi này, chỉ có thể suy đoán một võ tu tên Lư Thủ Dương của Vô Tướng thần tông đã nhân cơ hội tiến vào nơi này để thăng cấp nhất phẩm.

Chỉ là…

Lư Thủ Dương hơi ngờ vực.

Nếu muốn lên cấp nhất phẩm, vậy phải có bí dược tương ứng.

Một cái chớp mắt tiếp theo, hắn nhìn thấy một tia sáng màu trắng bay từ phía xa đến nơi này.

Có thể nhìn thấy đó là một con Thừa Hoàng có đôi cánh phong lôi ở sau lưng, nó đang đạp lên lực lượng tuế nguyệt để độn không đến đây.

Đó chính là Bạch Tiểu Chiêu!

Nàng không đi theo Sở Hi Thanh, mà lại chạy đến nơi này.

Trong miệng Bạch Tiểu Chiêu còn ngậm một bình sứ.

Nàng quét mắt nhìn bốn phía, cuối cùng chọn một đóa Nguyên Tâm Hoa sắp nở trong vòng hai năm tới.

Theo chất lỏng trong bình nhỏ xuống đóa hoa.

Đóa Nguyên Tâm Hoa này bắt đầu sinh trưởng với tốc độ kinh người, rồi nở rộ.

Lư Thủ Dương lập tức thoải mái, việc nên làm thì phải làm thôi.

Hỗn Nguyên Vô Tướng công của hắn đã đạt đến yêu cầu thăng cấp từ lâu, mãi chưa lên cấp là vì tự nhận chưa tích lũy đủ hai pháp Giới Luật.

Truyền thừa Thần Luật Giới Thiên Kiếm trong tông môn cũng có thiếu hụt nhất định, vì thế nên mới kéo dài đến bây giờ.

Đệ tử Vô Tướng thần tông bọn họ đều lấy Vô Tướng công làm ‘thể’, lấy các loại võ đạo như Bình Thiên Kiếm, Lượng Thiên Kiếm để ‘dùng’.

Khi lên cấp thì cần hỗ trợ lẫn nhau, thiếu một thứ cũng không được, như vậy mới có thể tăng cường uy lực của võ đạo đến mức tận cùng, từ đó có hi vọng đột phá Siêu Phẩm.

Chỉ cần hơi kém một chút là sẽ ảnh hưởng đến thành tựu tương lai.

Vì thế nên Siêu Phẩm của Vô Tướng thần tông không cần mượn bất kỳ ngoại lực nào để lên cấp, cũng không cẩn hai môn Xiển và Chân trợ giúp.

Sau khi bọn họ thăng cấp, thực lực cũng vượt xa những tông môn khác.

Theo lý thuyết, thời gian sống của bọn họ sau khi lên Siêu Phẩm cũng vượt xa những tông môn khác.

Dưới thiên kiếp 500 năm một lần, bọn họ chống đỡ một hai vạn năm cũng không phải vấn đề.

Chỉ tiếc…

Lư Thủ Dương lập tức thu hồi suy nghĩ lung tung, cũng hái lấy đóa Nguyên Tâm Hoa này.

Lư Thủ Dương từ chối rất nhiều thuốc phụ mà Bạch Tiểu Chiêu đưa cho.

Hắn cũng đã chuẩn bị những thứ này từ trước rồi, chỉ cần điều chế là có thể uống.

Chờ đến khi bí dược màu mận chín kia vừa thành, Lư Thủ Dương lập tức uống vào.

Mặc dù Lư Thủ Dương không hài lòng với tích lũy trên hai pháp Giới Luật của mình.

Nhưng từ sau khi vợ chồng Sở Hi Thanh lấy được hai sách Giới Luật, đã cho phép hắn tiến vào Vân Hải tiên cung để nghiên cứu ảo diệu của Giới Luật, khiến cho Thần Luật Giới Thiên Kiếm của hắn vượt xa ba năm trước.

Lư Thủ Dương tin tưởng, chỉ cần mình bước từng bước một, sau này vào Siêu Phẩm cũng không phải vấn đề.

Đối với người như hắn và Ngạo Quốc, trở ngại chỉ có Vạn Ma quật và các thần.

Chương 2269 - Đao Thần (3)

Theo Lư Thủ Dương dùng bí dược, một luồng lực lượng Giới Luật hùng vĩ bỗng nhiên bạo phát, đánh nát hết tất cả Nguyên Tâm Hoa đang sinh trưởng bên trong phạm vi mấy chục dặm chung quanh.

Lý Trường Sinh nhìn thấy cảnh này, khóe môi lập tức cong lên.

Không hổ là sư đệ nhà mình.

Thời khắc lên cấp, phá hủy tất cả Nguyên Tâm Hoa sẽ nở trong vòng 20 năm sắp tới là chuyện đương nhiên.

Đây là địa bàn của Cự linh.

Bất Chu sơn và Thiên Đế sơn vẫn luôn độc chiếm Nguyên Tâm Hoa ở nơi này, không chia sẻ với bất cứ người nào, càng không cho phép võ tu nhân tộc và Vô Tướng thần tông chạm vào.

Nếu 20 năm tiếp theo không dùng được, vậy thì dứt khoát hủy diệt đi…

Cùng đúng lúc này, thần sắc Lý Trường Sinh hơi động, ánh mắt lại bị hấp dẫn bởi thanh niên kia.

“Đây là…”

Hắn cảm nhận được một luồng thiên quy đạo luật xa lạ mà kỳ dị đang vờn quanh người này.

Loại thiên quy này không phải quá mạnh, nhưng lại hô ứng với thiên địa, gợi ra nguyên lực trong thiên địa.

Trong khoảnh khắc này, phối đao bên eo của mấy người Tố Phong Đao, Bá Võ Vương, Mai Niệm Tuyết đều kêu ong ong.

“Chuyện gì thế này?” Bạch Tiểu Chiêu kinh ngạc không thôi, nàng nhìn vào phối đao của mấy người này.

Sau đó, nàng cũng hóa thành hình người, lấy một thanh trường đao ra rồi nói với vẻ kỳ quái: “Thanh đao của ta cũng đang run rẩy! Còn nữa, lực lượng trên người huynh trưởng ta cũng là một loại thiên quy đúng không? Nhưng ta chưa từng nhìn thấy loại này, nó có tác dụng gì?”

Nàng cảm thấy thanh trường đao nhất phẩm trong tay mình đang hô ứng và cộng hưởng với thiên quy tràn ra từ người Sở Hi Thanh.

Mai Niệm Tuyết thì đè đao bên hông mình, híp mắt nói: “Đao Thần! Đao của ta đang vái lạy ‘vạn đao tôn sư’.”

“Từ đó về sau, tất cả đao đạo đều có đầu nguồn! Có căn bản!” Tố Phong Đao thở dài một tiếng: “Người này… thế mà lại trở thành Sáng Đạo Giả!”

26 vạn năm trước, Kiếm Thần – Bạch Đế Tử đã sáng tạo ra thiên quy Kiếm, tổng quát kiếm đạo trong thiên hạ.

Từ đó về sau, tất cả kiếm pháp và các loại kỹ xảo, thiên quy có liên quan đến kiếm trong thiên hạ đều được quản thúc.

Giống như Bình Thiên Kiếm và Lượng Thiên Kiếm của Vô Tướng thần tông cũng không ngoại lệ.

Mà bây giờ, ‘Đao’ trong thiên địa cũng đã có đầu nguồn, tổng quát đao pháp trong thiên hạ!

“Sáng Đạo Giả? Đây là ‘nghi thức’ lên cấp nhất phẩm của hắn?” Lý Trường Sinh giật mình không thôi: “Đây chỉ là hắn của mấy tháng sau, trong mấy tháng này hắn tiến bộ lớn như vậy?”

Chỉ là ‘nghi thức’ lên cấp nhất phẩm mà thôi, cần phải kinh người như vậy sao?

Cái ‘nghi thức’ này cũng đủ để chứng đạo Vĩnh Hằng, đăng thần rồi!

Sở Vân Vân cũng sững sờ.

Tương lai… tên này lại đi đến bước này!

Nàng lập tức nắm chặt nắm đấm, trong mắt hiện ra vô cùng đấu chí.

…

Bên dưới ‘Tạo Hóa thần thụ’, tiếng ‘thùng thùng’ kia vẫn kéo dài không dứt.

Vết đao của Sở Hi Thanh chém sâu đến ngàn dặm, sau đó thì bắt đầu trở nên khó khăn hơn.

Đây không chỉ là sức khôi phục của ‘Tạo Hóa thần thụ’, mà còn có chúng thần đang giúp nó khôi phục.

Lấy Mộc Thần – Linh Uy dẫn đầu, hầu như tất cả thần linh có thể ảnh hưởng đến phàm thế đều ra tay trợ giúp.

Bọn họ không đưa phân thân hóa thể xuống, lại liên tục hạ thần lực xuống thế gian, giúp ‘Tạo Hóa thần thụ’ chữa thương.

Chúng thần ở ngoài chín tầng mây, thần lực hạ xuống cực kỳ có hạn, nhưng hàng trăm hàng ngàn cỗ thần lực tụ lại với nhau, lại có lực lượng ngang bằng với cấp Tạo Hóa, khiến cho vết thương của ‘Tạo Hóa thần thụ’ khôi phục rất nhanh.

May mắn chính là, phá hoại luôn dễ hơn là khôi phục.

Sở Hi Thanh ngưng tụ địch ý và sát niệm của mấy tỷ sinh linh, cộng thêm địch ý và sát niệm của chúng thần trên trời, nhưng chỉ miễn cưỡng duy trì tư thế giằng co.

Vết đao kia thậm chí còn đang rút lui.

Thời điểm này, đám Đại La Nghĩ tộc kia cũng đang thử chạy trốn.

Kiến chúa và rất nhiều kiến đực đang bị đao ý của Sở Hi Thanh trấn áp, nhưng Nghĩ tộc còn lại thì không bị ảnh hưởng.

Nhưng chúng lập tức phát hiện ra là mình nghĩ nhiều rồi.

Lúc này, lại có từng mảng từng mảnh đao cương như gương bạc đang sinh sôi ở bốn phương tám hướng.

Đang phản xạ qua lại tất cả các loại lực lượng ở chung quanh.

Phản xạ, phản xạ, phản xạ lại phản xạ, liên tục phản xạ!

Đây chính là thức thứ tư của Thần Ý Xúc Tử Đao… Thần Ý Cấm Thiên!

Tất cả ‘lực’ đều đang bị thiên quy Nhai Tí của Sở Hi Thanh phản xạ qua lại.

Tất cả các loại lực lượng, các loại thiên quy trong không gian chung quanh đều bị Sở Hi Thanh phản xạ thành một đoàn loạn cào cào.

Thời điểm này, chúng chẳng những không thể bay lên, mà còn không thể vận dụng bất kỳ thiên quy nào, thậm chí còn không thể khống chế thân thể một cách chính xác.

Chiêu thức này thậm chí còn ảnh hưởng đến tất cả Cự linh và nô bộ trong phạm vi vạn dặm chung quanh.

Khiến cho chúng hai tay ôm đầu, mặt hiện vẻ đau đớn.

Đau đớn kịch liệt cũng khiến cho bọn họ sợ hãi hơn, địch ý và sát niệm mạnh hơn.

Trong mắt bọn họ cũng hiện ra vẻ sợ hãi và kinh hoàng.

Thiếu niên đứng ngạo nghễ giữa bầu trời kia, quả thực là ác ma… còn tà ác hơn cả những cái được gọi là Ma thần kia!

Chương 2270 - Đao Thần (4)

Sở Hi Thanh lại không hề bị ảnh hưởng khi các thần linh can thiệp.

Khóe môi của hắn hơi vểnh lên.

Sở Hi Thanh cố gắng khắc chế nỗi sung sướng và mừng rỡ trong lòng, nhưng vẫn không thể đè nén tâm trạng gợn sóng của mình.

Cửa ải khó khăn khi lên cấp nhất phẩm, đã không tồn tại!

Chỉ cần hắn tiếp tục bước từng bước, là có thể trở lại đoạn thời gian này bất cứ lúc nào trong tương lai, rồi thuận lợi bước vào nhất phẩm.

Bản thân Sở Hi Thanh cũng rất tò mò.

Rốt cuộc là mình ở đoạn thời gian nào đã hoàn thành ‘nghi thức’ lên cấp nhất phẩm này?

Là ba tháng sau, năm tháng sau, hay là bảy tháng sau?

Muộn nhất cũng không quá tám tháng, bằng không tốc độ tu hành của hắn cũng quá chậm rồi.

Nhưng bây giờ không phải lúc đắc ý.

Hoàn thành ‘nghi thức’ lên cấp nhất phẩm là cần thời gian, bây giờ còn lâu mới đến lúc kết thúc.

Vì vậy Sở Hi Thanh cũng vui khi nhìn thấy các thần hạ thần lực xuống thế gian, hắn còn ước gì có thể kéo dài lâu hơn, có thể mượn ‘Tạo Hóa thần thụ’ để hấp dẫn nhiều ánh mắt hơn.

Sở Hi Thanh lại không biết mệt mỏi, liên tục chém từng đao từng đao về phía thân cây.

Hiện giờ hắn đúng là không biết mệt mỏi là gì.

Chỉ ba lần Thần Lực Tái Thôi, còn lâu mới đến cực hạn của hắn.

Khoảng tầm một khắc đồng hồ sau, toàn bộ vòm trời đều trở nên âm u.

Phía dưới ‘Tạo Hóa thần thụ’ vốn đã tối tăm không có tia sáng, bây giờ lại càng tối tăm hơn.

Nhưng phía trên tán cây lại là những ánh sao lóng lánh.

Chỉ cần là người quen thuộc tinh không thì sẽ phát hiện, đa số ngôi sao trên bầu trời đều phóng to gấp ba lần.

Khoảng cách của chúng ta với mặt đất đã rút ngắn lại, mỗi một ngôi sao đều phóng ánh sao xuống mặt đất, soi sáng thế gian.

Thần linh đầy trời đã gia tăng thần lực, để can thiệp vào thế gian.

Từng bó từng bó ánh sao mang theo lực lượng thiên quy của bọn họ hàng lâm xuống bên cạnh ‘Tạo Hóa thần thụ’ và Sở Hi Thanh.

Tốc độ khép lại của ‘Tạo Hóa thần thụ’ cũng nhanh hơn trước, lúc trước mỗi một cái hô hấp có thể khép lại mười thước, bây giờ đã tăng gấp bốn lần.

“Võ đạo của nhân tộc thật là lợi hại! Đao pháp thật là lợi hại!”

Thần Phổ Thiên vẫn bay chung quanh Thần Tịnh Ly: “Như vậy mà cũng không thể làm gì hắn, thần lực của các thần hàng lâm, cũng khiến cho đao của hắn mạnh hơn! Lực lượng thiên quy yếu hơn ‘thần hoang dã’ đều vô dụng, tất cả đều bị Thần Ý Cấm Thiên của hắn phản xạ qua lại.”

“Theo ta thì sau ngày hôm nay, các thần sẽ có nhận thức mới với võ đạo của nhân tộc, điều này chứng tỏ con đường của Bạch Đế Tử mới là chính xác.”

“Rất nhiều người đều biết đó là chính xác, ngươi tưởng bọn họ thật sự là kẻ ngoan cố ngu muội sao?”

Thần Tịnh Ly cười gằn một tiếng, ánh mắt đầy không cam lòng: “Bọn họ tự nhiên biết con đường của nhân tộc bây giờ mới là chính xác. ‘Nội thiên địa’ do Huyền Hoàng thủy đế sáng tạo ra, có thể là biến pháp tốt nhất để giải quyết ‘uế khí’ trong thiên địa. Vấn đề là có rất ít người có quyết tâm và nghị lực như Bạch Đế Tử, hắn có thể từ bỏ lực lượng của bản thân, thần thể của bản thân, căn cơ của bản thân.”

“Sau đó lại bỏ mấy vạn năm, thậm chí là mười vạn năm để cô đọng căn cơ mới, thần thể mới, thần lực mới. Ta không làm được, ngươi cũng không làm được, cũng không có điều kiện để đi làm. Huống hồ thời điểm này…”

Khi nàng nói đến mình, vẻ mặt bỗng nhiên hơi động.

Nàng nhìn về một phía ở góc đông nam trên tinh không.

Chỉ có người sống từ thời đại thượng cổ mới biết, đó là chỗ của sao La Hầu bây giờ.

Chỉ là ngôi sao này đã lờ mờ, mấy trăm vạn năm đều ẩn giấu trong bóng tối, không có ánh sáng, cũng chưa từng xuất hiện trong tầm mắt của bất kỳ sinh linh nào.

Nhưng vào thời điểm này, ngôi sao La Hầu này lại đang lấp lóe ánh sao màu đỏ.

Tuy rằng ánh sao này như có như không, lại làm cho nội tâm của Thần Tịnh Ly căng thẳng.

“Quả nhiên!”

Thần Tịnh Ly híp mắt lại: “Các thần quá tập trung vào phàm giới, Táng Thiên và Thánh hoàng đời thứ ba sẽ không bỏ qua cơ hội này, Nói không chừng Mộc Kiếm Tiên kia cũng sẽ có hành động.”

“Không thể lo cả đầu và đuôi được. Lo đầu này thì không thể lo đầu kia.”

Thần Phổ Thiên cười khổ nói: “Thần lực của bọn họ hàng lâm phàm giới, sẽ cho Táng Thiên cơ hội để lợi dụng. Táng Thiên còn chưa nhập ma, hắn còn có thể thôi phát Thần Lực Tái Thôi, haiz, phiền phức rồi…”

Sau khi nói đến đây, Thần Phổ Thiên bỗng nhiên phát ra một tiếng thét kinh hãi: “Có ‘thần hoang dã’ muốn hàng lâm.”

“Hàng lâm? Bọn họ hàng lâm vào thời điểm này?”

Sắc mặt Thần Tịnh Ly trắng bệch: “Bọn họ điên rồi đúng không?”

“Giống như ngươi đã nói.”

Thần Phổ Thiên thở dài bất đắc dĩ: “Những người này đã bị ‘uế khí’ và ‘nghiện Nguyên’ ép cho điên rồi.”

Đám ‘thần hoang dã’ và Bán Thần ở ngoài tinh không bị chín tầng trời và lực lượng của chúng thần hạn chế, bọn họ không thể hàng lâm, không thể tiếp xúc với nguyên lực dưới phàm giới.

Nhưng mà ngọn cây ‘Tạo Hóa thần thụ’ xuyên thẳng ra ngoài chín tầng mây, đó cũng là đường tắt dễ đi nhất để tiến vào phàm giới.

Thời điểm này, Sở Hi Thanh cũng có phản ứng, liền đưa mắt nhìn lên tinh không.

Hắn nhìn thấy từng cái khe nứt xuất hiện giữa bầu trời, từng tiên thiên cự thần cao hơn 300 trượng, hai mắt đỏ tươi đang tiến vào từ miệng vết nứt.

Sở Hi Thanh nhìn thấy cảnh này, chẳng những không giận mà còn lấy làm mừng, trên mặt lại hiện ra một vệt ý cười.

Hắn muốn nói với đám ‘thần hoang dã’ này một câu… đến rất tốt, đến càng nhiều càng tốt!

Chương 2271 - Bàn Cổ Huyết Nguyên

Khi đám ‘thần hoang dã’ kia hàng lâm xuống thế gian, bọn họ không đi tìm Sở Hi Thanh đầu tiên.

Bọn họ bắt đầu nhảy từ ngọn cây xuống từng cành cây, sau đó giết chóc và nuốt tất cả sinh linh ở chung quanh!

Mặc kệ là có phải Cự linh hay không, thì đều bị bọn họ tóm lấy, rồi gặm ăn như xiên nướng.

Tướng ăn của đám thần linh này còn khó coi và máu tanh hơn cả Đại La Nghĩ tộc.

Tuy nhiên, chẳng mấy chốc là bọn họ đã không còn gì để ăn.

Có thể kiến tạo thần miếu trên ‘Tạo Hóa thần thụ’, tất cả đều là tồn tại đứng đầu nhất.

Lực lượng của bọn họ mạnh mẽ đến cực điểm, còn trên ở thần linh thượng vị.

Những tế ti và tín đồ này chỉ cần trốn vào trong thần miếu, là có thể chặn đứng đám 'thần hoang dã' này, để bọn họ không thể làm gì.

Còn có rất nhiều Cự linh kinh hoàng bổ chạy.

Cành cây 'Tạo Hóa thần thụ' uốn lượn mà thô to, nơi thô nhất phải rộng hơn 600 700 dặm, rộng lớn giống như một mảnh bình nguyên.

Hàng ngàn hàng vạn Cự linh bỏ chạy dọc theo những cành cây này ra bốn phương tám hướng.

Sau khi hơn 200 đầu 'thần hoang dã' hàng lâm và ăn uống một phen, bọn họ vẫn chưa khôi phục tỉnh táo, mà lại đưa ánh mắt nhìn vào Sở Hi Thanh ở bên dưới.

Trong khoảnh khắc này, thiên đại chung quanh Sở Hi Thanh đều vặn vẹo.

Đó là lực lượng thiên quy của các 'thần hoang dã' đang nghiền ép lên người Sở Hi Thanh.

Lực lượng của bọn họ là yếu nhất trong thần linh. Nhưng sau khi hạ phàm, lại câu thông với nguyên lực trong thiên địa, thì lực lượng của bọn họ còn vượt qua cả thần linh hạ vị và trung vị ở phía trên, thậm chí đuổi sát thần linh thượng vị!

Tổng cộng hơn 300 loại thiên quy khác nhau ép về phía Sở Hi Thanh.

Nhưng Thần Tịnh Ly ẩn thân ở trên tán cây lại mở miệng nói: "Ngu xuẩn!"

Quả nhiên, một cái chớp mắt tiếp theo, chung quanh Sở Hi Thanh lại hiện ra từng mảng từng mảng đao cương như gương bạc.

Thiên Lý Chiêu Chiêu!

Ầm!

Lực lượng của hơn 200 vị 'thần hoang dã' này đều bị Sở Hi Thanh phản xạ ra ngoài, bắn vào trên thân cây.

Theo một tiếng nổ ầm ĩ, vô số vụn gỗ bay tán loạn, vết thương trên cây lại khôi phục độ sâu ngàn dặm.

Các thần dùng gần một canh giờ mới khôi phục được 30 dặm, chỉ chớp mắt đã bị đánh về nguyên hình.

Lúc này, đôi trọng đồng của Sở Hi Thanh lại biến thành màu vàng óng, mái tóc dài không giá mà bay.

Thần Lực Tái Thôi.

Bốn lần Thần Lực Tái Thôi!

Bồng!

Trong khoảnh khắc này, tận 30 ‘thần hoang dã’ bị nổ đầu, sương máu tung bay.

Thần ý hóa đao, chạm vào tức chết!

Theo mảnh thịt vụn và tương trắng bay bốn phía, một màn mưa máu rơi xối xả, thân thể của bọn họ cũng bắt đầu rơi rụng xuống dưới.

‘Thần hoang dã’ cũng đã chứng đạo Vĩnh hằng.

Đầu đã không phải là nơi chí mạng của những ‘thần hoang dã’ này, bọn họ tử vong trong nháy mắt là vì Thần Ý Đao của Sở Hi Thanh đã đánh nát linh hồn của bọn họ.

“Người này!”

Thần Phổ Thiên lại hít một hơi khí lạnh: “Nhân số là vô nghĩa với hắn, đám ‘thần hoang dã’ này quả thực là ngu xuẩn.”

Khi hắn nói chuyện, lại có có một tiếng nổ tung vang lên.

Từng đám mưa máu rơi xuống quanh thân cây ‘Tạo Hóa thần thụ’.

Lần này chỉ có hơn 20 tên ‘thần hoang dã’ chết khổ.

Đám ‘thần hoang dã’ còn lên trên không trung rốt cuộc cũng tỉnh táo lại khi được nguyên lực dào dồi tẩy rửa, và cũng là do một lượng lớn đồng bạn đã ngã xuống.

Lúc này, bọn họ còn chưa kịp hạ xuống tầng mây thứ bảy, lập tức kinh hoàng quay người bỏ chạy, điên cuồng trốn về ngoài chín tầng mây.

Những kẻ không kịp trốn ra ngoài phàm giới, thì bắt đầu kêu rên cầu khẩn những thần linh thượng vị kia bảo vệ, cho bọn họ trốn vào trong thần miếu tị nạn.

Chỉ còn lại một phần nhỏ vẫn mang theo đôi mắt đỏ tươi mà lao về phía Sở Hi Thanh.

Số lượng của bọn họ chỉ có hơn mười đầu.

Những những cự thần khổng lồ này vừa tiếp xúc với Sở Hi Thanh ở phạm vi 100 dặm, thì đầu của bọn họ cũng ‘ầm’ một tiếng, nổ thành mưa máu đầy trời.

Bọn họ còn thê thảm hơn những người khác, toàn bộ thân thể đều hóa thành thịt nát.

Cảnh này khiến cho tất cả sinh linh ở gần ‘Tạo Hóa thần thụ’ đều chấn động đến mức yên tĩnh như tờ.

Đặc biệt là những nô bộ nhân tộc bị nuôi dưỡng ở gần ‘Tạo Hóa thần thụ’.

Trong mắt bọn họ, tất cả thần linh đều là thần thánh và mạnh mẽ, dù là thần linh không chiếm được ngôi sao nào cũng không ngoại lệ.

Nhưng mà bây giờ, những vị thần linh cao quý và có sức mạnh to lớn vô biên trong lòng họ, lại bị thiếu niên nhân tộc đứng lơ lửng trên trời kia tàn sát như chó lợn.

Hắn giết những ‘thần hoang dã’ này còn dễ hơn cả trở bàn tay.

Tựa như chỉ cần một ý nghĩ của hắn, thì những thần linh này đều chết hết!

“Sau trận chiến này, thần linh sẽ mất hết uy nghiêm.”

Thần Tịnh Ly cười khổ: “May mắn là cái năng lực thiên phú kia của hắn có hạn chế số lần, không thể sử dụng được mãi.”

Nếu như có thể sử dụng vô hạn, như vậy Sở Hi Thanh nên giữ lại hơn 200 đầu ‘thần hoang dã’ kia, chứ không phải giết chết bọn họ luôn!

Hắn hiển nhiên là không muốn lãng phí năng lực thiên phú mạnh mẽ kia vào đám ‘thần hoang dã’ này.

Nhưng nàng lại ngẩng đầu nhìn lên tinh không: “Khó khăn chính là, chúng thần không thể dốc toàn lực để ứng phó.”

Chỉ trong khoảng thời gian 100 cái hô hấp này, sao La Hầu kia càng ngày càng sáng.

"Hiện giờ hắn chỉ đang thăm dò!"

Giọng nói khàn khàn của Thần Phổ Thiên, ẩn chứa vào phần ngưng trọng.

Bởi vì hắn biết, nếu thần linh không ra tay ngăn cản, thì cái hành động 'thăm dò' này sẽ biến thành thật.

Chương 2272 - Bàn Cổ Huyết Nguyên (2)

Khóe môi Sở Hi Thanh lại cong lên.

Không uổng công hắn kiên trì chờ đợi.

Thậm chí còn không tiếc lãng phí một lần Huyết Nhai Nguyên Hồn, cũng phải chờ đám 'thần hoang dã' này hàng lâm, chế tạo chiến công kinh người hơn.

Mà bây giờ, số lượng Ước Nguyện Thạch của hắn đã lên đến 1985, quả thực là giàu có chưa từng có.

Tổng cộng 64 vị 'thần hoang dã', cống hiến cho hắn số lượng Ước Nguyện Thạch không giống nhau.

Nhưng không có ai là thấp hơn 20, tất cả đều là 21, 22, 23, tổng số đạt đến khoảng 1410 viên.

Đáng tiếc…

Sở Hi Thanh nhìn đám 'thần hoang dã' hoặc trốn trong thần miếu né tránh, hoặc là xé màn trời rời đi kia, trong mắt tràn đầy tiếc nuối.

Đám 'thần hoang dã' này mà chậm một chút, thì hắn có thể thu hoạch được nhiều hơn rồi.

Có điều, hơn 100 đầu 'thần hoang dã' trốn vào trong các thần miếu kia, vẫn có thể cung cấp lực lượng cho hắn, khiến Thần Ý Đao của hắn mạnh mẽ hơn một nấc thang.

'Thần hoang dã' ở trong và ngoài phàm giới cung cấp địch ý và sát niệm alf khác nhau.

Lúc này, tốc độ khôi phục của 'Tạo Hóa thần thụ' đã hạ xuống còn một hô hấp không được một thước!

Sở Hi Thanh vừa dùng Thần Ý Đao chém thân cây, vừa ngửa mặt nhìn bầu trời.

“Đây là muốn kiêm cả hai đầu sao? Muốn lo cả hai bên?”

Trong mắt hắn hiện ra một vệt trào phúng, rồi lập tức phẩy tay áo một cái.

Thi thể và thịt vụn của đám ‘thần hoang dã’ kia lập tức bay vào trong đàn kiến.

Thần lực của những ‘thần hoang dã’ này đã bị hắn rút đi, nhưng mà huyết khí và nguyên lực vẫn còn ở đó.

Đó là thần huyết và thần nguyên cực kỳ mạnh mẽ và nồng nặc, tinh khiết.

Trong đôi mắt kép của tất cả Đại La Nghĩ tộc, đều hiện ra vẻ thèm khát.

“Không được!”

Trang quý phi lập tức hiểu ra mục đích của Sở Hi Thanh, nàng rít gào một tiếng gần như tuyệt vọng ở trong mạng lưới thần thức.

“Không được! KHÔNG ĐƯỢC ĂN! Ăn vào chúng ta sẽ chết…”

Tên ác ma kia muốn dùng máu thịt của những thần linh này để nuôi dưỡng chúng nó, để chúng nó càng mạnh mẽ hơn.

Sở Hi Thanh cũng có thể mạnh mẽ hơn!

Vấn đề là, nếu chúng tiếp tục lớn mạnh hơn, chúng nó sẽ chết!

Nếu các thần linh cho rằng đã không còn lựa chọn nào khác ngoại trừ tiêu diệt đặc tính bất tử của chúng, vậy toàn bộ Đại La Nghĩ tộc đều phải chết ở đây!

“Không được!”

Kiến chúa cũng phát ra một tiếng rên rỉ.

Nhưng mà tua vòi của nó ngửi thấy mùi máu tanh kia, lại làm cho nó cực kỳ khát khao và thèm khát.

Lúc này, ngay trước mặt nó là hai cỗ thi thể của ‘thần hoang dã’, chỉ cần nó há miệng ra là có thể nuốt xuống.

Đây chính là thần huyết, là thần thịt…!

Bản năng khát máu, và khát vọng với huyết khí và nguyên lực đang ăn mòn lý trí của nó.

“Không được ăn! Tất cả tộc duệ đều nghe lệnh ta, không… không… không được…”

Tua vòi của kiến chúa lại hơi run lên, liên tục vươn về phía hai cỗ thi thể của ‘thần hoang dã’ kia, vừa chạm vào để thăm dò, cũng đang ngửi nhẹ!

Mà khi kiến chúa chậm chạp không thể hạ mệnh lệnh.

Đã có rất nhiều kiến thợ bắt đầu cắn nuốt theo bản năng, chúng đã thôn phệ tất cả thịt vụn ở trước mặt chúng.

Đại đa số Nghĩ tộc đều không có trí khôn.

Dù cấp độ có lên đến tam phẩm, thì linh trí cũng chỉ tương đương với một đứa bé năm tuổi thôi.

Bình thường đều làm việc theo bản năng, hoặc là nghe lệnh của bên trên.

Trừ phi là chúng thôn phệ và ‘nghĩ’ hóa’ ra chủng tộc có trí tuệ cao, thì mới gia tăng trí khôn của mình lên.

Mà những máu thịt của những thần linh này, quả thực là một loại hấp dẫn to lớn không gì sánh kịp với chúng.

Thu thập đồ ăn, sinh sôi đời sau… đây chính là bản năng được khắc ấn tại nơi sâu xa nhất trong linh hồn và sinh mệnh của chúng.

Mà không đến 20 cái hô hấp sau, từng luồng từng luồng nguyên lực tinh khiết bắt đầu lan tràn thông qua mạng lưới thần thức.

Đại đa số nguyên lực trong đó bị kiến đực và trưởng lão hấp thu, một phần rưỡi trong đó thì được đưa vào cơ thể của kiến chúa.

Một nửa trong đó cường hóa thân thể và xác ngoài của nó, một nửa còn lại thì chứa đựng ở trong bụng nó, dùng để tích trữ cho kỳ sinh sản sau.

“Đáng ghét!”

Đôi mắt kép của kiến chúa càng ngày càng đỏ: “Tên ác ma này! Tạp chủng!”

Khát vọng và bản năng, mùi vị thơm ngon của máu thịt, khí huyết và nguyên lực đang từ từ phá tan lý trí của nó.

Thân thể của kiến chúa cũng từ từ áp sát với hai bộ thi thể của 'thần hoang dã' kia.

Nó cuối cùng cũng há miệng ra, cắn xé một bộ thi thể trong đó.

"Không được!"

Trang quý phi cũng cảm nhận được toàn bộ bộ tộc đã điên cuồng, trong lòng nàng tràn đầy tuyệt vọng.

Sau đó nàng lại phát hiện linh trí của mình từ từ mông muội.

Dưới sự kích thích của mùi máu tanh, linh trí từ từ ảm đạm.

Trang quý phi nhất thời cảm thấy hoảng hốt, đờ đẫn.

Đến khi nàng khôi phục ý thức một lần nữa, liền phát hiện mình đã biến thành bản thể, đang nằm nhoài trên một bộ thi thể, điên cuồng gặm nhấm và cắn nuốt.

"Không!"

Trang quý phi gầm lên giận dữ, tất cả mắt kép của nàng đều trợn trừng lên, căm tức nhìn Sở Hi Thanh ở trên không trung.

Nếu ánh mắt có thể giết người, thì Sở Hi Thanh đã bị nàng chém thành muôn mảnh!

Chương 2273 - Bàn Cổ Huyết Nguyên (3)

Mà lúc này, cũng có tiếng nổ vang như tiếng sét đánh truyền ra ở giữa bầu trời.

"Ngươi đang độc thần!"

Bốn chữ này, mỗi chữ như búa tạ gõ thẳng vào nơi sâu xa trong tâm linh của tất cả mọi người.

Dù nó là nhằm vào Sở Hi Thanh, nhưng mà tất cả sinh linh ở quanh đây đều đau đớn không chịu nổi.

Theo âm thanh tựa sét đánh này xuất hiện, bầu trời lại bị xé ra một đường.

Một đạo nhận quang màu xanh cực lớn đột nhiên đánh về phía thân thể Sở Hi Thanh.

Chùm sáng do Thần Phổ Thiên hóa thành lập tức sáng ngời, trong lời nói còn ngậm lấy ý vui mừng: “Là Phong Thần, Bàn Cổ chúa tể!”

Đó là lực lượng của Phong Thần – Đế Sát!

Vị này thế mà lại chia ra một ít thần lực để ra tay với Sở Hi Thanh khi Táng Thiên đang mưu đồ sao La hầu!

Đây là lần đầu tiên có một ‘Bàn Cổ chúa tể’ ra tay can thiệp vào phàm giới trong vòng bảy vạn năm qua!

Có thể thấy nơi nhận quang kia đi qua, tất cả vật chất đều lưu động và cắt chém.

Đó là hàm nghĩa căn bản của ‘Gió’, đại diện cho sự lưu động của tất cả vật chất.

Thân thể của Sở Hi Thanh gần như bị nhận quang chém thành hai nửa!

Sở dĩ nói ‘gần như’ là vì nhận quang kia bị Sở Hi Thanh phản xạ lên thân cây ‘Tạo Hóa thần thụ’, khiến cho vết thương trên thân cây sâu thêm 90 dặm.

Thần lực của vị Tổ thần này trải qua chín tầng mây thì bị suy yếu đến mức còn không bằng lực lượng của hơn 200 ‘thần hoang dã’ kia liên thủ, còn lâu mới bằng Thần Ý Đao của Sở Hi Thanh.

Nhưng mà Thần Ý Đao của Sở Hi Thanh lại không đủ ngưng tụ, cũng không có thiên quy mạnh mẽ gia trì; đám ‘thần hoang dã’ thì kia càng tán loạn hơn, không thể hình thành một đòn tập trung.

Mà đòn đánh này của Phong Thần – Đế Sát lại chỉ có lực lượng bằng một phần mười Thần Ý Đao của Sở Hi Thanh, sản lượng thần lực thậm chí còn không bằng một kích toàn lực của thần linh thượng vị, nhưng lại có thể đánh xuyên qua tất cả phòng ngự của ‘Tạo Hóa thần thụ’, uy lực còn vượt qua Thần Ý Đao gấp mấy lần.

Các thần vẫn liên tục rót thần lực xuống để giúp ‘Tạo Hóa thần thụ’ khôi phục, nhưng còn lâu mới bằng tốc độ phá hoại của song phương.

Một cái chớp mắt tiếp theo, toàn bộ không gian chung quanh Sở Hi

Thanh đều xuất hiện từng điểm khí lạnh.

Hàn lực vô cùng vô tận bắt đầu bạo phát ở chung quanh hắn, đóng băng tất cả mọi thứ ở chung quanh.

Đó là một vị Tổ thần khác… Băng Thần – Huyền Đế!

Lực lượng và thiên quy của Băng Thần không chỉ đóng băng Sở Hi Thanh, mà còn đóng băng toàn bộ không gian chung quanh.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, hàn lực chung quanh Sở Hi Thanh đều biến mất không thấy hình bóng.

Thần miếu của Băng Thần – Huyền Đế ở trên tán cây lại bị chính lực lượng của Băng Thần đóng băng.

Hầu như tất cả sinh linh trốn ở bên trong đều bị đóng băng đến chết!

Sở Hi Thanh lại cảm thấy tiếc nuối.

Vừa rồi có ba con 'thần hoang dã' trốn vào trong ngôi thần miếu này.

Nhưng bởi vì lực lượng hàn băng, nên Sở Hi Thanh không thu hoạch được Ước Nguyện Thạch trên người bọn họ.

Xem ra thần bảo bản mệnh của hắn không phải vạn năng, không phải bất cứ tình huống nào cũng có thể lấy được Ước Nguyện Thạch.

Đúng lúc này, hắn lại thi triển Thiên Lý Chiêu Chiêu một lần nữa.

Đây là do một luồng lực lượng không gian cực kỳ hùng vĩ đang bao trùm lấy mấy trăm con Nghĩ tộc cấp cao ở bên dưới, bao quát cả kiến chúa, lực lượng này đang muốn dịch chuyển chúng ta ngoài.

Đó là lực lượng của Hư Thần – Xa Nguyên, là lực lượng không gian to lớn mà Sở Hi Thanh không thể đối kháng!

Sở Hi Thanh chỉ có thể đẩy nó đi nơi khác.

Làm cho thân cây 'Tạo Hóa thần thụ' lại tuôn ra vụn gỗ đầy trời một lần nữa.

Lực lượng của Hư Thần – Xa Nguyên còn trên cả Phong Thần – Đế Sát.

Đòn đánh này khiến vết thương trên thân cây sâu thêm hơn 100 dặm!

Chỉ thấy toàn bộ ‘Tạo Hóa thần thụ’ lại bắt đầu rung chuyển kịch liệt, toàn bộ thân cây phát ra những tiếng ‘răng rắc’, khiến cho tất cả sinh linh dưới tán cây đều run rẩy.

Nội tâm Thần Tịnh Ly chìm xuống, nàng nhìn ra hoàn cảnh quẫn bách của các thần.

Có hơn 10 vị thần linh thượng vị am hiểu pháp môn sinh mệnh và khôi phục.

Đẳng cấp nửa bước Tạo Hóa thì lại còn ít hơn.

Sau khi Thủy Thần – Thiên Công ngã xuống, vẫn chưa phục sinh; Thanh Long Tinh Quân lại là long tộc, cũng đã mất tích từ lâu.

Thạch Thần - Thạch âm lại không hợp với các thần, nàng còn chán ghét ‘Tạo Hóa thần thụ’ không biết tiết chế, liên tục hấp thụ lực lượng của đại địa.

Dương Thần – Thái Hạo và âm Thần – Nguyệt Hi thì khoanh tay đứng nhìn.

Chỉ có Mộc Thần – Linh Uy và các thần linh hệ Mộc là đang nỗ lực chống đỡ.

Bọn họ thậm chí còn không thể không sử dụng các loại pháp môn như Vĩnh Hằng, Cường Hóa, Kiên Cố để gia tăng cường độ phòng ngự cho ‘Tạo Hóa thần thụ’.

Nhưng điều này cũng thay đổi tính chất của ‘Tạo Hóa thần thụ’, khiến cho tốc độ khôi phục của nó chậm hơn.

Mấu chốt là trọng lượng của bản thân ‘Tạo Hóa thần thụ’ cũng khiến cho vết thương kia chịu áp lực rất lớn.

“Không thể nào!”

Theo thời gian trôi qua, Thần Phổ Thiên không khỏi thất thần: “Như vậy mà cũng có thể phản xạ? Đây chính là ba vị ‘Bàn Cổ chúa tể’ đấy!”

Cũng chính là ba người sở hữu ‘Bàn Cổ tinh hồn’!

Bọn họ vừa áp chế Táng Thiên, vừa để thần lực hàng lâm, ra tay đả kích Sở Hi Thanh, làm như vậy hiển nhiên là phải trả giá đáng kể.

Nhưng mà tất cả công sức đều là xe cát dã tràng, đều bị Sở Hi Thanh phản xạ lại.

Trong chốc lát vừa rồi, ba vị ‘Bàn Cổ chúa tể’ và cả Lôi Thần, Mộc Thần nửa bước Tạo Hóa, và cả rất nhiều đế quân đã ra tay với Sở Hi Thanh không dưới 100 lần.

Những Tổ thần và đế quân này từng ký tên trên Thần Khế thiên bi, nên chịu hạn chế nhiều nhất.

Thần lực của bọn họ đột phá chín tầng mây thì chỉ còn lại 1%, đẳng cấp thiên quy cũng bị cắt giảm xuống đến cực thấp.

Nhưng dù vậy thì không phải thần linh thượng vị bình thường có thể chống đỡ được.

Sở Hi Thanh chỉ là một võ tu nhị phẩm, lại càng không thể đối kháng được với lực lượng của ba vị ‘Bàn Cổ chúa tể’ này mới đúng.

Thần Ý Đao của hắn tụ tập địch ý và sát niệm của mấy tỷ sinh linh cũng rất mạnh, nhưng lại chỉ là tốt mã dẻ cùi.

Không có lực lượng thiên quy mạnh mẽ chống đỡ, căn bản là không thể đối kháng với sức mạnh to lớn của ‘Bàn Cổ chúa tể’.

Nhưng hắn lại vẫn có thể phản xạ được.

Đây là vì sao?

Chương 2274 - Bàn Cổ Huyết Nguyên (4)

“Cái này không đúng!”

Chùm sáng do Thần Phổ Thiên hóa thành lại bay vài vòng, giọng nói ngậm lấy vẻ khó hiểu: “Có vấn đề! Sao hắn có thể phản xạ được? Đao pháp và huyết mạch của tenen ày có vấn đề, nhất định là có vấn đề nào đó.”

“Đao pháp và huyết mạch của hắn sao có thể bỏ qua hạn chế đẳng cấp thiên quy, thậm chí còn bỏ qua nhân quả?”

Huyết Nhai Đao Quân kia rốt cuộc là dựa vào nguyên lý gì để sáng tạo ra một loại đao pháp như thế này?

Chỉ dựa vào Kính Thiên, Phản xạ và Báo Ứng?

Cái này không đủ! Cũng không thể!

“Là Bàn Cổ!”

Thần Tịnh Ly híp mắt lại, che giấu vẻ kinh hãi bên trong đáy mắt: “Bắt nguồn từ Bàn Cổ trong huyết mạch Nhai Tí! Huyết Nhai Đao Quân kia… có thể đã nhìn thấu huyền bí trong huyết mạch Bàn Cổ!”

‘Long chi cửu tử’ đều là thân thể thần thú, là hình thức biểu hiện của lực lượng thiên quy.

Nhưng Nhai Tí sở dĩ là Nhai Tí, mà không phải là thiên quy Canh Kim, Kính Thiên, Phản xạ và Báo Ứng, tự nhiên là có nguyên do.

Huyết mạch này kết hợp với đao pháp, không chỉ có thể lay động lực lượng căn bản của Bàn Cổ, mà còn có thể lay động ‘Thiên đạo’.

Huyết Nhai kia, tuyệt đối là Thánh Giả của Nhai Tí!

Muốn thay đổi huyết mạch Nhai Tí, hắn tuyệt đối không chỉ là một Chân Linh của Nhai TÍ.

Nội tâm của Thần Tịnh Ly lại hơi động: “Ngươi từng xem cuộc chiến Huyết Nhai ngã xuống, ngày xưa Huyết Nhai đã sử dụng Thiên Lý Chiêu Chiêu bao nhiêu lần?”

“Chỉ dùng ba lần.”

Chùm sáng Thần Phổ Thiên dừng lại: “Khi đó không có thần linh trung vị trở lên ra tay với hắn, vì vậy trước khi chân nguyên của hắn tiêu hao sạch sẽ, không có kẻ nào có thể đánh vỡ phòng ngự của hắn. Cho nên hắn có rất ít cơ hội sử dụng Thiên Lý Chiêu Chiêu, hắn vẫn luôn dùng hết khả năng để tiết kiệm chân nguyên.”

“Hơn nữa, khi đó Thiên Lý Chiêu Chiêu của hắn cũng có sơ hở rất rõ ràng, ngày cả ta cũng có thể nhìn ra. Nhưng bây giờ nhìn lại, có lẽ khi đó hắn còn không dùng toàn lực, không có phối hợp Thiên Lý Chiêu Chiêu với lực lượng huyết mạch. Đáng tiếc, thật đáng tiếc, nếu như khi đó ta có thể nhìn Thiên Lý Chiêu Chiêu phiên bản hoàn chỉnh, thì chắc chắn sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao…”

“Đừng tiếc! Ngươi nên vui mừng đi, hắn không có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, không có huyết mạch Thần Dương, cũng không thể bước vào cấp độ Bán Thần. Bằng không 800 năm trước, chúng ta phải trả một cái giá khổng lồ thì mới có thể giết hắn, nói không chừng còn có ba, năm vị thần linh thượng vị ngã xuống.”

Thần Tịnh Ly lắc lắc đầu, phát ra một tiếng thở dài: “Không có hi vọng, hôm nay các thần nhất định phải thỏa hiệp với hắn, nhất định phải để hắn toại nguyện.”

Lúc này, ánh sáng của ngôi sao La Hầu đã tăng gấp ba lần khi trước.

Đây là kết quả mà Thần Tịnh Ly không muốn nhìn thấy nhất, nhưng nàng lại không thể làm gì.

“Không thể nào?”

Lời nói của Thần Phổ Thiên ngậm lấy nghi vấn và xem thường: ‘Đã có ba vị ‘Bàn Cổ chúa tể’ ra tay, các vị Tổ thần và đế quân rất quyết tâm, sớm muộn gì cũng tiêu hao hết năng lực thiên phú của hắn. Một khi hắn không thể thi triển năng lực thiên phú kia, Thiên Lý Chiêu Chiêu của hắn sẽ có sơ hở, mấy vị ‘Bàn Cổ chúa tể’ giết hắn là dễ như trở bàn tay.”

Khi hắn nói chuyện, nhiều loại thần lực liên tục rót xuống từ chín tầng mây, tất cả đều tấn công về phía Sở Hi Thanh.

Những lực lượng này đều bị Sở Hi Thanh phản xạ lại, tất cả đều đánh lên thân cây ‘Tạo Hóa thần thụ’.

Nhưng ‘Tạo Hóa thần thụ’ bây giờ cũng được rất nhiều thần lực gia trì, nên vết thương chỉ duy trì work hoảng 1100 dặm, không thể chặt đứt.

Thần Phổ Thiên biết các thần đang tiêu hao với thiếu niên nhân tộc kia.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cung cấp chân nguyên vô cùng vô tận.

Nhưng năng lực huyết mạch kia thì không thể.

Loại năng lực mạnh mẽ như không nhìn cấp độ, không nhìn mạnh yếu này là phải có hạn chế.

Chỉ cần tiêu hao hết số lần sử dụng, thì Sở Hi Thanh chết chắc.

Nhưng ngay sau đó, Thần Phổ Thiên lại yên lặng, chùm sáng cũng đờ đẫn trên không trung.

“Không tiêu hao được!”

Tận một khắc sau, Thần Tịnh Ly mới chán nản nói: “Năng lực này hắn là sử dụng một lần có thể duy trì khoảng 15 đến 20 cái hô hấp, cũng đúng là có hạn chế số lần, ta đoán là khoảng 12 lần. Nhiều nhất là 200 cái hô hấp sẽ tiêu hao hết. Tuy nhiên…”

Thần Tịnh Ly lại thở dài: “Ta cảm nhận được lực lượng Như Ý ở trên người hắn!”

Sở Hi Thanh ở giữa bầu trời đang mở võ đạo bảo khố, dùng Ước Nguyện Thạch để ước nguyện.

Hôm nay, hắn đã bỏ một viên Ước Nguyện Thạch đã thử một lần.

Mà bây giờ hắn lại bỏ 10 viên Ước Nguyện Thạch và 5000 điểm thiên nguyên.

Hắn cũng ước nguyện giống như trước: dùng hết khả năng để duy trì Huyết Nhai Nguyên Hồn.

Hiện giờ, một ngày Sở Hi Thanh có thể sử dụng 12 lần Huyết Nhai Nguyên Hồn, một lần kéo dài 15 cái hô hấp.

Nhưng mà bây giờ, đôi trọng đồng của Sở Hi Thanh đang tỏa ra kim quang lóa mắt!

Hắn đã từng thử, một viên Ước Nguyện Thạch có thể giúp Huyết Nhai Nguyên Hồn duy trì 300 cái hô hấp!

Trước khi Ước Nguyện Thạch tiêu hao hết, hắn vẫn có thể kiên trì đến cùng!

Nếu như số lượng Ước Nguyện Thạch không đủ, hắn còn có thể mạo hiểm một lần, chia lực lượng đánh nát những thần miếu kia, chém giết đám ‘thần hoang dã’ đang trốn bên trong thần miếu.

Chương 2275 - Cùng tru diệt

Bên ngoài phàm giới, gần ngọn cây ‘Tạo Hóa thần thụ’.

Không gian nơi này là một mảnh yên tĩnh.

Tuy rằng ý niệm của chúng thần đều ở đây, nhưng lại yên tĩnh như chết.

Mãi đến khi bóng người của Mộc Thần – Linh Uy hiện ra ở vùng không gian này.

Hắn mặt vuông, xương gò má cao, ánh mắt ác liệt, khí độ uy nghiêm, thân thể lại cực kỳ hùng vĩ, phải hơn 800 trượng, toàn thân quấn đầy dây leo, còn có 24 con thần thú Câu Xà quấn quanh người hắn.

Chúng nó nằm rạp xuống, phun ra nuốt vào cái lưỡi rắn, nhìn xuống thiếu niên nhân tộc ở bên dưới.

Ánh mắt Linh Uy lại nhìn về phía ngôi sao Thiên Chúc ở phía xa xa kia.

Hắn đang nhìn cây Huyết tùng ở trên sao Thiên Chúc, đó chính là Mộc Kiếm Tiên tạm thời cắm rễ ở sao Thiên Chúc.

Sở Hi Thanh chuẩn bị cực kỳ chu đáo.

Vì vậy bọn họ vừa bắt đầu đã không thể thành công, không thể giết chết Sở Hi Thanh ở dưới 'Tạo Hóa thần thụ'.

Vị Mộc Kiếm Tiên kia vẫn đang súc thế tụ lực, lúc nào cũng có thể ra tay ngăn chặn bọn họ.

Một mình Mộc Kiếm Tiên tự nhiên không thể địch nổi bất kỳ một 'Bàn Cổ chúa tể' nào.

Nhưng lại đủ để ngăn cản thần lực của bọn họ xuyên qua chín tầng mây, hàng lâm phàm giới.

Mộc Kiếm Tiên này chiếm cứ sao Thiên Chúc chưa đến bốn năm, cũng đã có lực lượng cấp thần linh trung vị, hơn nữa còn nắm giữ thiên quy khiến người ta cảm thấy vướng tay.

Hắn không chỉ là Thánh Giả của Tiệt Thiên, mà còn là Chân Linh của các loại thiên quy như Trụ Thiên, Tru Thiên, Trảm Thiên.

Sức chiến đấu tổng hợp của kẻ này đã đuổi sát đế quân.

Không hổ là nhân vật đối kháng với Chúc Quang âm hơn hai vạn năm bên trong dòng sông thời gian, ép vị huynh đệ kia của hắn phải từ bỏ khôi phục.

Bản thể của hắn giấu ở trong sao Thiên Chúc, rất khó giết chết.

Để Linh Uy cảm thấy lúng túng là, vị Mộc Kiếm Tiên này tuy súc thế chờ phát, nhưng lại chưa từng ra tay.

Các thần liên thủ nhưng vẫn không thể phá tan phòng ngự của hắn.

Thần lực của bọn họ hàng lâm, mà vẫn không thể để Sở Hi Thanh lật lá bài tẩy này!

Lính Uy hừ nhẹ một tiếng, thu hồi tầm mắt từ phía sao Thiên Chúc.

Hắn lại nhìn tinh không chung quanh.

“Ngừng tay!”

Theo Linh Uy nói ra hai chữ này, thần lực rót xuống phàm giới đã hơi dừng lại.

Vẫn có rất nhiều thần lực đang liên tục giúp ‘Tạo Hóa thần thụ’ khôi phục, không ngừng gia tăng lực phòng ngự cho thân cây.

Nhưng các loại sức mạnh tấn công về phía Sở Hi Thanh thì đã dừng lại.

Linh Uy chắp tay sau lưng, nhìn về phía đại địa bên dưới: “Thạch âm đâu?”

Những vị Tử Thần mạnh nhất thời đại này, một là thê tử cũ của hắn, cũng là muội muội Thạch Thần – Thạch âm của hắn; hai là Thủy Thần – Thiên Công còn chưa sống lại, bao quát cả Hoàng Tuyền trong Cửu Tuyền.

Mấy triệu năm trước, âm Thần – Nguyệt Hi cũng từng thử đánh cắp quyền bính Tử Vong và U Minh, nhưng sau khi Dương Thần – Thái Hạo ngã xuống, vị này đã sáng suốt từ bỏ tất cả thiên quy Tử Vong và U Minh.

Nhưng khi Linh Uy nói hết lời, lại không nghe thấy Thạch âm đáp lại.

Hắn biết Thạch âm không chỉ bất mãn với các thần vì chuyện ‘Tạo Hóa thần thụ’ hấp thu lực lượng đại địa, cung dưỡng nguyên lực cho ‘thần hoang dã’, mà còn bất mãn với hắn vì chuyện nữ nhi Đế Oa của bọn họ bị phong ấn.

Linh Uy chỉ có thể tìm người khác, ánh mắt hắn lạnh lẽo: “U Đô chúa tể đâu? Hắc Thủy chúa tể đâu?”

Đây là hai vị Tử Thần và Minh Thần mạnh nhất phía dưới Tổ thần.

U Đô chúa tể chấp chưởng thiên quy Điêu Vong, một chi nhánh của Tử Vong, là Thánh Giả của thiên quy Điêu Vong, là chủ của U Đô Minh Phủ, là chúa tể Đô Phủ âm thế.

Người này vốn thuộc hệ Mộc Thần, nhưng lại không được các thần hệ Mộc Thần thích, nên đã chuyển ra ngoài từ lâu.

Hắc Thủy chúa tể thì lại chấp chưởng Hắc Thủy.

Cái gọi là Hắc Thủy, chính là một cái hồ lớn ở gần U Đô, cũng được gọi là Minh Hải.

Vị này cũng là Thánh Giả của hai thiên quy âm Linh và Suy Biến.

Bọn họ đều đạt đến cấp bậc nửa bước Tạo Hóa, sở dĩ chưa xưng tôn làm tổ, là vì kiêng kỵ mấy vị Tổ thần và đế quân, sức chiến đấu của bản thân cũng không quá mạnh mẽ, nên không dám chia sẻ lực lượng Tử Vong và U Minh chân chính.

Sinh và Tử và đối lập, suy vong và sinh mệnh cũng là đối lập, tử linh và sinh linh là đối lập, tất cả đều là thiên quy cực kỳ mạnh mẽ.

Khi Linh Uy vừa dứt lời, hai bóng người cao đến hơn 600 trượng đã xuất hiện ở vùng không gian này.

Bản thể của họ không đến, chỉ dùng hình chiếu đến đây, vẫn cung kính hành lễ với Linh Uy.

Linh Uy cũng không bất mãn.

Hắn biết trạng thái của hai người này đặc thù, không dám rời khỏi Hắc Thủy và U Đô. Có thể hiện hình chiếu phân thân ở đây, đã là cung kính hắn rồi.

Linh Uy hơi phất tay áo: “Nhanh lên đi, rút lực lượng bất tử của Đại La Nghĩ tộc đi.”

Giọng nói của hắn uy nghiêm lại bình thản, nhưng ánh mắt lại cực kỳ ác liệt, không cho phép nghi ngờ.

U Đô chúa tể và Hắc Thủy chúa tể lại hơi cau mày, hiện ra vẻ chần chờ.

Rút đặc tính bất tử của Đại La Nghĩ tộc là không khó, hai người bọn họ liên thủ, một khắc là có thể thành công.

Nhưng trong khoảng thời gian một khắc này, lại là lúc nguy hiểm nhất.

Chương 2276 - Cùng tru diệt (2)

U Đô chúa tể và Hắc Thủy chúa tể đều có kẻ địch của mình, dòng dõi Thủy Thần vẫn luôn nhòm ngó Minh Hải; Tử Vi Tinh Quân đời này cũng đang nghĩ cách thu hồi quyền bính Tử Vong; chủ nhân Huyết

Hải cũng đang nhìn chằm chằm vào Hắc Thủy và U Đô.

Đó còn chỉ là những kẻ địch ở ngoài sáng thôi…

Ngoài ra còn có vô số người đang mơ ước lực lượng của bọn họ.

Bọn họ sợ bị thương, cũng không muốn cuốn vào tranh trận đấu này trước khi Táng Thiên ngã xuống.

Linh Uy hiển nhiên là biết lo lắng của bọn họ.

Vẻ mặt hắn uy nghiêm, lại quét mắt nhìn bốn phía tinh không: “Tạo Hóa thần thụ không thể gãy! Trong lúc giải quyết Đại La Nghĩ tộc, ai dám quấy rầy hai người các ngươi, các thần sẽ cùng tru diệt!”

Sau khi Linh Uy vừa nói xong, tinh không vắng lặng một lát, thì lại có từng tiếng nói bao hàm sát ý và uy nghiêm vang lên ở trong vùng hư không này.

“Cùng tru diệt!”

“Cùng tru diệt!”

“Cùng tru diệt!”

Ánh mắt Linh Uy lại càng sắc bén hơn, hắn nhẹ nhàng nhìn vào một nơi nào đó trong tinh không.

Mười mấy vị Tổ thần và đế quân mạnh mẽ nhất vùng tinh không này vẫn chưa tỏ thái độ.

Linh Uy biết những người này đang bất mãn, chứ không phải là muốn nhân cơ hội này làm cái gì đó.

Là bất mãn với bọn họ khi thần linh phải thỏa hiệp với một thằng nhãi ranh của nhân tộc.

Vấn đề là, những đế quân và Tổ thần này không đảm bảo, thì sao U Đô và Hắc Thủy dám ra tay?

Mắt hắn hàm chứa trào phúng là lửa giận: “Nếu các ngươi cho rằng hôm nay có thể giết chết hắn, hoặc là đồng ý thể thần thể hàng lâm phàm giới, vậy thì dốc hết sức để giết hắn đi! Nếu như không, vậy thì cho hai người họ một cái đảm bảo đi. ‘Tạo Hóa thần thụ’ không chịu nổi, chúng ta cũng không chịu nổi!”

Đúng lúc này, ‘Tạo Hóa thần thụ’ lại phát ra những tiếng ‘răng rắc’.

Sở Hi Thanh vẫn đang liên tục chém vào thân cây, nhưng tiến triển không lớn.

Không có lực lượng của đế quân và Tổ thần để phản xạ, hắn cũng không thể chém quá sâu.

Nhưng vấn đề là năng lực tự lành của 'Tạo Hóa thần thụ', bắt đầu khiến cho vết thương trên thân cây chịu áp lực rất lớn.

Điều này khiến cho ánh sao chiếu xuống phàm giới lại chói mắt hơn.

Thần Tịnh Ly trên tán cây lại thở dài một tiếng.

Chuyện này có nghĩa là các thần đã bắt đầu sốt ruột.

Các thần không chịu nổi hậu quả của việc 'Tạo Hóa thần thụ' ngã xuống.

Chưa nói đến bản thân thần thụ của ý nghĩa thế nào với các thần hệ Mộc. Chỉ là hơn năm vạn 'thần hoang dã' ở ngoài tinh không kia, cũng đã để người không rét mà run rồi.

Đừng thấy Sở Hi Thanh giết bọn họ như chó lợn mà nhầm, đó là vì uy lực đao của Sở Hi Thanh đã tiếp cận với cấp bậc Tạo Hóa chúa tể.

Ở phương diện bản chất lực lượng thì kém xa, nhưng ở phương diện lượng thì tuyệt đối là ngang bằng, thậm chí còn vượt qua những vị Tổ thần và đế quân kia.

Một khi năm vạn vị 'thần hoang dã' này bạo loạn, như vậy các thần sẽ phải trải qua một trận thần chiến tàn khốc trước khi Táng Thiên nhập ma.

Huống hồ 'Tạo Hóa thần thụ' chính là nguyên nhân cho cái gọi 'thần kiếp' của nhân tộc Thần Châu.

Mỗi 900 năm, 'Tạo Hóa thần thụ' sẽ sinh trưởng một lần, từ đó lay động chín tầng mây, khiến cho chín tầng mây xuất hiện kẽ nứt nhất định.

Khi đó không chỉ có các thần phụng lệnh cấp trên hạ phàm; mà còn có rất nhiều 'thần hoang dã' nhân cơ hội này trốn xuống phàm giới.

Nếu 'Tạo Hóa thần thụ' ngã xuống, nhân tộc có thể lại được che chở một lần.

Đây cũng là đường tắt để áp giải Bán Thần lên tinh không.

Bắt đầu từ chín triệu năm trước, các thần đã không cho phép phàm giới xuất hiện thần linh mới.

Nếu Trung Thổ xuất hiện một Bán Thần có thiên phú xuất chúng, có hi vọng bước vào Vĩnh Hằng, vậy thì các thần sẽ cưỡng ép đưa người này lên tinh không.

Đời sau của các thần muốn thành thần thì có thể, nhưng nhất định phải ở trên chín tầng mây.

Còn cả ngôi sao La Hầu kia nữa, ánh sáng của nó vẫn đang tăng trưởng.

Vì vậy… vận mệnh của đám Đại La Nghĩ tộc này đã được phán quyết.

Uy nghiêm và mặt mũi của các thần cũng đã bị tên kia đạp xuống đất rồi!

Khi Linh Uy nói hết lời, hai đạo lôi xà uốn lượn bay đến từ phía xa xa.

Hai đạo lôi xà này đến trước người U Đô chúa tể và Hắc Thủy chúa tể, đầu tiên là vờn quanh thần khu của bọn họ một lát, sau đó hóa thành hai cái lôi mâu màu vàng, rơi vào tay hai người.

U Đô và Hắc Thủy nhất thời cảm thấy phấn chấn.

Hai người bọn họ biết đây là ‘Ngọc Xu thần lôi’ của Lôi Thần – Thiên Bá, uy lực tương đương với một đòn bảy phần lực lượng của Lôi Thần – Thiên Bá.

Trong mắt bọn họ không khỏi hiện ra một vệt vui mừng.

Cùng là nửa bước Tạo Hóa, nhưng hai người họ và Lôi Thần – Thiên Bá lại chênh lệch tựa như lạch trời.

Từ thần khu của bọn họ là có thể hiểu.

Hai người bọn họ chỉ cao hơn 600 trượng, mà thần khu của Lôi Thần – Thiên Bá lại cao gần 900 trượng.

Độ cao của tiên thiên thần khu là cùng một nhịp thở với thiên quy đạo luật.

Chỉ có lực lượng thiên quy mạnh mẽ dung nhập vào máu thịt của bọn họ, mới có thể làm cho thần khu của bọn họ cường hóa thêm một bước.

Ngoài ra, Thiên Bá còn nắm giữ thiên quy Lôi Đình, dù là cùng một cấp độ thì thực lực cũng hơn xa hai người họ.

Chương 2277 - Cùng tru diệt (3)

Sắc mặt Linh Uy hơi hòa hoãn lại.

Hắn cũng không để ý hai đạo ‘Ngọc Xu thần lôi’ này, nhưng đây chính là thái độ của Lôi Thần – Thiên Bá.

Lúc này, lại có hai đạo khí Canh kim sắc bén bay đến, cũng rơi vào tay hai người Hắc Thủy chúa tể và U Đô chúa tể, hình thành hai ấn ký hình trùy ở trên tay bọn họ.

Đó là thần huy của Kim Thần – Bạch Chúc, trong đó cũng ẩn chứa lực lượng của bị Tây Phương Bạch Đế này.

Theo sát phía sau là từng đạo thần lực mạnh mẽ.

Bọn họ hoặc là ban tặng thần huy, hoặc là ban cho thần lực.

Nhưng vẫn có mấy vị Tổ thần và đế quân không thèm phản ứng.

Linh Uy cũng không cưỡng cầu nữa, hắn nhìn U Đô và Hắc Thủy: “Có thể bắt đầu chưa?”

Hai người này không dám chậm trễ, khom người với Linh Uy: “Mời Thanh Đế và các thần chờ một lát.”

Khi vừa dứt lời, hình chiếu phân thân của bọn họ đã biết mất ở vùng tinh không này.

Giờ phút này, tại một vùng tinh không tăm tối khác.

Có một thần linh cũng đang nhìn về phía ‘Tạo Hóa thần thụ’.

Hắn mặt như trâu, mắt như cối xay gió, có sáu cánh tay, thân thể cực kỳ cao lớn, da thịt toàn thân như kim thiết, tất cả lông trên người lại như binh đao. Hắn đang ngồi dửng dưng trước một bàn án.

“Xem ra bọn họ muốn thỏa hiệp với tên tiểu tử kia.”

Thần linh cao lớn này thu hồi ánh mắt, lại cười một tiếng: “Thật sự là một tiểu tử thú vị, thế mà lại ép các thần đến nước này.”

Hắn vừa nói chuyện vừa cầm một miếng thịt hình người cao hơn 100 trượng lên, bắt đầu tẩm gia vị rồi đưa lên miệng, cắn ‘răng rắc răng rắc’.

Một vị thần linh ngồi ở đối diện hắn lại không nhìn nổi, cau mày nói: “Ta khuyên ngươi ăn ít máu thịt thôi. Táng Thiên đã sắp ma hoa, Lê Tham ngươi cũng không kém bao nhiêu đâu.”

Đây cũng là một vị Ma thần, dáng vẻ bình thường hơn vị thần linh cao lớn kia nhiều.

Hắn mặc một thân chiến giáp Kim Ô, toàn thân là khí đen quấn quanh. Dung mạo thì phong nghị tuấn lãng, khuôn mặt nhu hòa lại không mất cương nghị. Dáng người tuy cũng rất cao lớn, phải gần 800 trượng, toàn thân lại cân xứng, lưng rộng eo hẹp, bắp thịt cuồn cuộn.

Để người ấn tượng nhất chính là đôi trọng đồng màu vàng của hắn, nơi cổ còn có một vết đao màu máu rất dài.

Thần linh cao lớn kia chính là Binh Thần – Lê Tham, hắn nghe vậy thì cười ha ha, không thèm để ý: “Ngươi cho rằng Táng Thiên ma hóa xong, thì hai chúng ta có thể sống bao lâu?”

Hắn vừa nói chuyện vừa cầm một miếng thịt hình người lên, bắt đầu tẩm gia vị rồi lại gặm tiếp.

“Không phải bọn họ nói ta là Ma thần sao? Không phải nói ta thích ăn máu thịt sao? Trước khi ngã xuống, ta cũng ăn cho đủ. Bọn họ làm thịt mấy tỷ người cùng tộc để xâm nhiễm ngươi và ta, còn ta mới ăn được bao nhiêu Cự thần chứ?”

“Không đủ, còn lâu mới đủ. Tử Vũ, ngươi và ta cũng sắp rồi, nên hưởng thụ thì hưởng thụ đi. Ta nhớ trước kia ngươi cũng rất thoáng…”

Thần linh có trọng đồng kia chính là Quân thần Tử Vũ, hắn khẽ lắc đầu, nhìn về phía ‘Tạo Hóa thần thụ’ rồi thở dài: “Đáng tiếc, tiểu tử này vẫn tranh thủ được quá ít thời gian, bằng không huynh trưởng sẽ nắm chắc hơn.”

Huynh trưởng của hai người bọn họ đang ngồi ở nơi trung ương.

Đó chính là Chiến thần Táng Thiên!

Thân thể vị này nguy nga hùng vĩ, dù đã mất đầu nhưng vẫn cao gần

900 trượng.

Hắn vẫn ngồi ngay ngắn ở sau bàn, hai mắt ở hai bên vú vẫn khép chặt.

“Hiện giờ hắn vẫn là một phàm nhân, có thể tranh thủ ba canh giờ là ta đã rất thỏa mãn rồi.”

Như bị lời nói của hai vị này đánh thức, Táng Thiên chợt mở mặt ra.

Khoảnh khắc này, huyết khí ở chung quanh bỗng nhiên sôi trào, che đậy mấy trăm dặm quanh thân, còn có hàng ngàn hàng vạn lôi đình màu đỏ son nổ tung ở trong sương máu.

Nếu như nhìn kỹ hơn, còn có thể thấy vô số đầu lâu máu và những bàn tay máu hiện ra bên trong màn sương khói màu máu kia.

Xương trắng, khô lâu, nữ nhân bị lột da, trẻ em không có mắt… các loại hình tưởng máu tanh và khủng bố đều có ở trong đó.

Hai mắt nơi vú của Táng Thiên cũng là màu đỏ ổi: “Hiện giờ ta đã hiểu rõ kết cấu của ngôi sao La Hầu, có thể gia tăng ít nhất một phần mười lòng tin.”

“Chém gió!”

Lê Tham cười nhạo một tiếng, mặt hiện vẻ trào phúng: “Ngươi có một phần mười lòng tin cái rắm. Dù hiểu rõ kết cấu của sao La Hầu thì sao? Vấn đề nằm ở đó sao? Thời khắc ngươi nuốt nó, chính là lúc ngươi ma hóa.”

Giọng nói hắn hơi dừng lại: “Để Thánh hoàng đời thứ ba nghĩ một ít biện pháp giúp ngươi đi. Nếu như có thể trì hoãn, không bằng chờ thêm một chút? Chúng ta hẳn là có hi vọng. Giống như tiểu tử dưới thế gian kia, nói không chừng hắn có thể trưởng thành. Còn cả con rồng ngu xuẩn kia nữa, hắn bị ‘Vạn Trá Khi Thiên chi chủ’ sai khiến, nói không chừng còn có hi vọng…”

Bọn họ không trông cậy nổi con Chập Long kia, xưa nay đều không hi vọng vào nó.

Nhưng ‘Vạn Trá Khi Thiên chi chủ’ thì lại khác, hắn vẫn đang mưu đồ phục sinh thiên đế đời đầu.

Có lẽ các thần nhân tộc như bọn họ có thể là một quân cờ mà vị này cần.

“Ta nói lòng tin không phải là nuốt sao La Hầu.”

Táng Thiên đứng dậy, liếc mắt nhìn sang Lê Tham: “Đừng ăn, hoặc là ăn ít một chút.”

Khí tức Lê Tham hơi cứng lại.

Hắn bất mãn bĩu môi một cái, nhưng vẫn nghe lời đóng lại lồng đựng mười mấy miếng thịt Cự thần kia lại, rồi đẩy đến góc bàn.

Chương 2278 - Cùng tru diệt (4)

Lúc này Tử Vũ lại hơi ngây người, hắn phát hiện ánh mắt của Táng Thiên cực kỳ điên cuồng.

Còn cả một thân da thịt đen như huyền thiết của Táng Thiên nữa, có vô số mặt người hiện ra ở trong những cái lỗ chân lông kia.

Quân thần Tử Vũ là một trong những Ma thần mạnh mẽ nhất thiên địa, hắn cũng đã gặp vô số cảnh tượng khủng bố và ghê tởm như thế này.

Vấn đề là vị trước mắt hắn chính là thần linh Vĩnh Hằng cấp nửa bước Tạo Hóa đấy!

Thậm chí nói đến sức chiến đấu, thì vị này là một trong những tồn tại mạnh mẽ nhất thiên địa!

Táng Thiên lại nói tiếp: “Ít chạm vào máu thịt mới tốt, không thể để người ta nói chúng ta là Ma thần, thì chúng ta liền tự nhận được, sau này còn phải dựa vào Lê Tham ngươi. Yên tâm, trước khi ta ma hóa, ta sẽ xử lý tất cả mọi chuyện, sẽ không để lại hậu hoạn!”

Khi hắn nói hết lời, bóng người của hắn cũng biến mất khỏi vùng tinh không tăm tối này.

Lê Tham thấy thế thì mỉm cười.

Hắn lại mở lồng ra, lấy một miếng thịt hình người khác.

Lần này Lê Tham không tẩm gia vị nữa, mà trực tiếp nhét vào miệng nhai cót két.

Hắn và Táng Thiên sóng vai chiến đấu, trông coi lẫn nhau mười mấy vạn năm rồi, chẳng lẽ còn không đoán được ý nghĩ của Táng Thiên?

Không có hi họng…!

Ý nghĩ của Táng Thiên rất tốt, nhưng khả năng thành công là không lớn!

Vì vậy, vẫn là phải liều mạng, liều mình đánh một kích!

Tử Vũ lại suy tư: "Huynh trưởng như vậy bao lâu rồi?"

"Mấy năm rồi!" Lê Tham vừa nhai vừa nói với giọng hàm hồ: "Vì thế nên đầu óc hắn không tốt lắm, lời hắn nói ngươi nghe một chút là được, đừng coi là thật."

Tử Vĩ lại nhíu chặt lông mày: "Dưới tình huống như thế, huynh trưởng vẫn chống đỡ được một năm nữa?"

"Đám thần linh kia hiến tế mấy tỷ nhân tộc để nhiễm hóa ta và ngươi, lại huyết tế cho hắn hơn 10 tỷ trở lên. Gần một triệu năm nay, hắn vẫn chống đỡ được, ngươi đừng xem thường ý chí của hắn."

Lời nói của Lê Tham còn ngậm lấy ý kính phục: "Ngươi đừng suy nghĩ nhiều, để đại quân anh linh của ngươi chuẩn bị sẵn sàng cho chiến đấu là được."

Tử Vũ có một tòa Anh Linh Điện, nuôi dưỡng một nhánh đại quân anh linh.

Từ sau khi vị quân thần này đăng thần, hắn liền chăm chỉ không ngừng thu thập anh linh nhân tộc chết trên sa trường.

Tử Vũ dành cho bọn họ thân thể mạnh mẽ, chiến giáp kiên cố, binh đao sắc bén, từ đó xây dựng một nhánh đại quân ánh linh rất mạnh.

Lê Tham cũng rất kỳ vọng vào nhánh đại quân này.

Dưới trướng hắn cũng có vô số dũng sí, tất cả đều là tín đồ tín ngưỡng hắn, nhận được thần ân của hắn, nhưng không chính quy như Anh Linh Điện trong tay Tử Vũ.

"Đúng rồi!" Lê Tham nghĩ đến một chuyện, nhìn sang Tử Vũ: "Nói đến thì từ khi xuất đạo đến nay, tên kia đánh đâu thắng đó, hiện giờ cũng có thiên quân vạn mã dưới trướng, lại chém giết vô số Cự linh. Vì sao Tử Vũ ngươi vẫn luôn không ban thần ân cho hắn?"

Mặt Tử Vũ thản nhiên như không: "Người này gian xảo gian trá, quỷ kế đa đoan, không phải thứ ta thích."

"Cái này tính là gì?" Lê Tham trợn cặp mắt như cối xay gió lên:

“Dụng binh, tự nhiên phải quỷ kế đa đoan rồi, lẽ nào ngày xưa ở phàm thế ngươi chưa từng dùng mưu kế?”

“Ta tuy dùng kế, nhưng lại không giống…”

Tử Vũ chợt im bặt, hừ lạnh một tiếng: “Nói chung hắn không xứng làm quyến giả của Quân thần.”

So với Sở Hi Thanh, hắn càng thưởng thức thê tử của Sở Hi Thanh, và mấy bộ tướng dưới trướng Sở Hi Thanh.

Sau đó, hắn cũng lười nói nhảm với Lê Tham: “Xem ra cuộc chiến này đã kết thúc, ta về Anh Linh Điện, huynh trưởng tự tiện!”

Lê Tham nghe vậy thì cười ha ha.

Hắn vẫn luôn biết vì sao Tử Vũ không ban thần ân cho Sở Hi Thanh.

Hôm nay cố tình nói chuyện này là để trêu tức Tử Vũ thôi.

Sau đó hắn lại nhìn về phía ‘Tạo Hóa thần thụ’ với ánh mắt cực kỳ tiếc nuối.

“Đáng tiếc, thật là đáng tiếc!”

Tên tiểu tử này… sinh muộn ít nhất mười năm.

Phàm là hắn có thể ra đời sớm hơn một chút, vị nghĩa huynh kia của hắn đã có thêm vài phần sinh cơ.

Sau đó hwans cũng phất tay áo lên, toàn bộ thần thu, kể cả bàn, vò rượu và cái lồng kia đều hóa thành một mảnh sương khói màu đen, biến mất không còn tăm tích.

Đã không cần xem nữa.

Cuộc chiến hôm nay đã kết thúc rồi.

Táng Thiên không thể tiến thêm một bước trên ngôi sao La Hầu. Nhưng mà tiểu tử nhân tộc kia cũng đã được toại nguyện.

Mà lúc này, bên dưới tán ‘Tạo Hóa thần thụ’ ở phàm giới.

Tất cả Đại La Nghĩ tộc đều đang kinh hoàng, đang kêu rên, đang khẩn cầu.

Chúng nó bị đao ý của Sở Hi Thanh trấn áp, miễn cưỡng chống đỡ thân thể đang tán loạn.

Nhưng đều không làm nên chuyện gì, đặc tính bất tử bắt nguồn từ ‘Tạo Hóa thần thụ’ trong cơ thể chúng đang biến mất.

Toàn bộ lực lượng, máu thịt, nguyên khí mà Đại La Nghĩ tộc đang dự trữ đều vô dụng.

Thiên quy Điêu Vong và Suy Biến đang tác dụng lên bản chất sinh mệnh của chúng.

Từ nay về sau, máu thịt chúng sẽ khô héo như bình thường, linh hồn cũng sẽ tử vong.

Điều này làm cho chúng càng tuyệt vọng hơn, càng cuồng bạo hơn.

Sở Hi Thanh đang đứng giữa không trung lại cất tiếng cười to, chỉ cảm thấy cực kỳ vui sướng.

Những con kiến tuyệt vọng và cuồng bạo kia, căn bản là không thể làm gì hắn, trái lại còn cung cấp lực lượng cho hắn.

Cùng lúc đó, thiên quy Nhai Tí quanh người Sở Hi Thanh lại càng sinh động hơn, ý cảnh tan ra, liền thành một khối!

Chung quy là hắn vẫn được toại nguyện!

Không chỉ giải quyết đám Đại La Nghĩ tộc này, mà còn để Cự linh Trung Thổ nếm thử mùi vị tai ương Huyết Nghĩ; lại bức bách các thần phải thỏa hiệp, giẫm lên mặt bọn họ.

Hắn còn một mũi tên trúng mấy con chim, không chỉ hoàn thành ‘nghi thức’ thăng cấp nhất phẩm hạ của mình; mà còn hoàn thành một việc cực kỳ quan trọng.

Nhưng thời điểm này, muốn toàn thân trở ra dưới mí mắt của đám thần linh này, là một chuyện không dễ dàng.

Chương 2279 - Nam Cực Trường Sinh

“Đáng chết! Đáng chết!”

Bên trong đàn kiến, Trang quý phi điên cuồng chửi rủa.

Nàng muốn động đậy, nhưng lại không thể nhúc nhích.

Trang quý phi cố gắng chống đỡ thân thể lên, nguyên thần bắt đầu sinh sôi từng đạo vết rách dưới sự uy áp của đao ý.

Thân thể của nàng cũng không ngừng ‘răng rắc’, các khớp gần như nổ tung.

“Không được! Không được! Ngươi cái tên ác ma này. Không…”

Không thể như vậy! Đại La Nghĩ tộc tuyệt đối không thể mất đặc tính bất tử.

Cái này tuy hắn chế số lượng của chúng, nhưng cũng giúp chúng tồn tại từ thời đại hỗn độn đến nay.

Mấu chốt là Trang quý phi hiểu rõ, một khi chúng mất đặc tính bất tử, thì kết cục của chúng chính là diệt tộc.

Chỉ là chúng giãy dụa thế nào thì cũng vô dụng.

Kiến chúa, tất cả kiến đực, và cả kiến chúa dự bị như nàng, tất cả Nghĩ tộc cấp cao từ Siêu Phẩm trở lên, đều bị đao ý của Sở Hi Thanh trấn áp gắt gao.

Siêu Phẩm trở xuống cũng không thể hoạt động.

Chúng nó bị Thần Ý Cấm Thiên ảnh hưởng, không thể thi triển độn pháp, không thể bay, cũng không thể cất bước như bình thường.

“Không được! Các ngươi đang làm trái với ước định!”

Trang quý phi đầu tiên là liếc nhìn thiếu niên nhân tộc giữa trời, sau đó lại nhìn lên tinh không với đôi mắt kép đầy tuyệt vọng.

“Lúc trước bộ tộc ta và các ngươi đã ước định, chỉ cần chúng ta đồng ý rời khỏi ‘Tạo Hóa thần thụ’, thì sẽ không cướp đoạt bản nguyên Mẫu thụ cho chúng ta, hứa cho chúng ta toàn bộ địa vực Thần Châu làm lãnh thổ.”

“Các ngươi là đám bội tín ngu xuẩn! Các ngươi thỏa hiệp với hắn, sẽ chỉ làm cho ‘nghi thức’ Nhai Tí của hắn mạnh hơn, sẽ chỉ giúp hắn càng mạnh mẽ hơn. Rất tốt, các ngươi giúp nhân tộc giải quyết kẻ thù không chết không thôi, các ngươi sẽ hối hận!”

Nhưng mà thiên quy Điêu Vong và Suy Biến vẫn đang cướp đoạt thiên quy sinh mệnh vĩnh hằng trong cơ thể chúng.

Trong giây lát này, trong lòng Trang quý phi tràn đầy hối hận.

Lúc trước không nên xuôi nam, không nên tin tưởng đám thần linh này, không nên ham muốn cái gọi là 'đồ ăn' ở Thần Châu.

Nếu biết nhân tộc xuất hiện các ác ma như Thánh hoàng đời thứ ba, Huyết Nhai Đao Quân và Vô Cực Đao Quân, thì dù thế nào nàng cũng phải khuyên kiến chúa cân nhắc kỹ hơn.

Chúng nó chỉ cần chọn một nơi ở Thần Châu hoặc Trung Thổ làm lãnh thổ là được.

Dù bộ tộc sẽ gian nan hơn một chút, nhưng cũng tốt hơn là diệt tộc.

Kiến chúa nằm trên mặt đất kêu rên, nó đã không còn hơi sức.

Đại đa số bản nguyên của 'Tạo Hóa thần thụ' đều nằm trên người nó.

Hiện giờ, kiến chúa đau đớn hơn những Nghĩ tộc khác vô số lần.

"Nữ nhi!"

Kiến chúa cố gắng truyền ý niệm qua mạng lưới thần thức: "Nữ nhi! Cố gắng… cố gắng sống tiếp… cố gắng sống tiếp…"

Trang quý phi mờ mịt không hiểu ra sao.

Nàng đương nhiên muốn sống, thế nhưng làm thế nào để sống?

Nhưng đúng lúc này, từng tia sinh mệnh nguyên lực tinh khiết nhất truyền đến từ bốn phương tám hướng.

Không chỉ kiến chúa mà còn bao gồm tất cả kiến đực và trưởng lão kia.

Ngoài ra còn có một chút bản nguyên của thần thụ, tất cả đều là mảnh vụn của thiên quy Sinh Mệnh bị phá nát.

Những thứ này đều hội tụ tại phần bụng của Trang quý phi.

Trang quý phi rất nhanh đã phát hiện không đúng.

Thứ truyền đến đâu chỉ là những thứ này?

Trong đó còn bao gồm cả lực lượng thiên quy, kinh nghiệm chiến đấu, cảm ngộ với 'Thiên đạo' của tất cả kiến đực và trưởng lão.

Trong đó kiến chúa là mạnh mẽ nhất.

Dù sao vị này cũng từng đạt đến thần linh thượng vị ở 19 vạn năm trước.

“Những bản nguyên thần thụ này là do chúng ta luyện hóa mấy chục vạn năm, đã không thuộc về ‘Tạo Hóa thần thụ’ nữa, mà chỉ thuộc về chúng ta. Tuy rằng không đủ để Đại La Nghĩ tộc ta duy trì đặc tính bất tử, nhưng có thể giúp một dòng dõi của ngươi sở hữu năng lực hồi phục cực kỳ mạnh mẽ, không thua gì Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết.”

“Ngoài ra, nó còn nắm giữ tất cả năng lực của chúng ta. Đó chính là cứu thế chủ của Đại La Nghĩ tộc chúng ta, là vương của Nghĩ tộc tương lai, là căn cơ để Đại La Nghĩ tộc ta đặt chân ở thế giới này.”

Mắt kép của kiến chúa đã chảy máu tươi: “Chú ý, sau đó không được cử động, không được sản sinh bất kỳ địch ý và sát niệm nào. Ta biết ngươi đã học được bí pháp của nhân tộc, có thể phong tỏa ý niệm, đừng để tên ác ma kia phát hiện, cũng đừng để Cự linh phát hiện…”

Khi kiến chúa nói đến đây, thân thể Trang quý phi đã nổ tung.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, nàng phát hiện mình đã khôi phục lại trạng thái trứng trùng, sinh trưởng ở bên dưới một cây cúc kim tiền trên ‘Tạo Hóa thần thụ’.

Đây là một năng lực của chúng, sau khi tử vong sẽ sống lại trên cây cỏ chung quanh.

Trang quý phi vừa khiếp sợ vừa ngơ ngác.

Đây là vì bản nguyên thần thụ của chúng đã bị Tử Thần và Minh Thần đánh tan.

Sau đó nàng vẫn duy trì trạng thái trứng trùng này.

Trang quý phi lập tức phong tỏa và ngăn chặn ý niệm của mình.

Chỉ là bí pháp thì không thể ngăn chặn hoàn toàn, nàng còn ép buộc mình không nghĩ đến, chuyển lòng căm hận sang chúng thần ở trên trời.

Đó cũng là đầu nguồn cho tai nạn của Nghĩ tộc chúng.

Chính là đám thần linh này đã đẩy chúng nó xuống vực thẳm.

Sở Hi Thanh là kẻ thù của chúng, dùng thủ đoạn nào để đối phó chúng cũng là chuyện đương nhiên.

Nhưng mà các thần trên trời vốn là minh hữu của Nghĩ tộc.

Chương 2280 - Nam Cực Trường Sinh (2)

“Không nên động đậy!”

Giọng nói vô cùng đau đớn của kiến chúa truyền đến tai Trang quý phi: “Con gái của ta, lực lượng nghĩ hóa của bộ tộc ta sẽ bảo vệ ngươi, để ngươi không bị phát hiện. Chúng ta lại nói tiếp, vương thai nghén trong cơ thể ngươi rất mạnh, nhưng mà nó cũng kế thừa đặc tính của bộ tộc ta, sau khi nghĩ hóa mới có thể trở nên càng mạnh hơn.”

“Ta lại tiến thêm một bước, để nó hòa huyết mạch nhân tộc vào bản thân, bù đắp thiếu hụt của tộc ta, nữ nhi ngươi cũng giống như vậy. Chú ý, nhất định phải là nhân tộc, bọn họ mới là sinh mệnh mạnh mẽ nhất thiên địa, dù là sau khi bị các thần phong ấn, bọn họ cũng có thể chống lại các thần.”

“Vì vậy nhất định phải là nhân tộc, bộ tộc ta cần trí tuệ của bọn họ. Sau khi ngươi chạy thoát, cần cẩn thận chọn lựa đối tượng giao phối. Còn nữa, con cái của ta, nhất định phải nhớ kỹ, những nhân tộc kia rất mạnh, thậm chí mạnh đến mức có thể đối kháng với các thần. Nếu hai năm sau mà bọn họ thắng, nhân tộc Thần Châu không bị diệt vong, vậy thì đừng báo thù.”

“Trách nhiệm duy nhất của ngươi và vương, chính là truyền thừa bộ tộc ta. Hiện giờ chúng ta đã không còn bất tử bất diệt, nhưng lại có thể tùy ý sinh sôi, chuyện này chưa chắc không phải là một chuyện tốt…”

Trang quý phi thì lại vừa ngơ ngác vừa thất thần.

Đây quả thực là biện pháp duy nhất để truyền thừa bộ tộc.

Vấn đề là, nàng có thể thành công, nhưng Đại La Nghĩ tộc như vậy còn là Đại La Nghĩ tộc sao? Sau khi dung hợp huyết mạch nhân tộc, đó chính là một bộ tộc khác rồi.

Đúng lúc này, kiến chúa lại kêu rên thảm thiết một lần nữa.

Bản nguyên thần thụ trong cơ thể nó đã hoàn toàn biến mất.

Lúc này, Sở Hi Thanh ở giữa bầu trời lại cười khẽ một tiếng.

Ầm!

Vô số sương máu nổ tung tóe trên mặt đất, tạo thành những đóa hoa máu đỏ tươi.

Những kiến đực, trưởng lão và cả kiến chúa đều bị đao ý của hắn đánh nổ.

Khác với trước kia, lần này đám kiến này đã hoàn toàn tử vong.

Sau khi linh hồn bị đánh tan, bọn chúng liền tiêu tan giữa thiên địa.

Những Đại La Nghĩ tộc này tuy dùng rất tốt.

Không ngủ không nghỉ, bất tử bất diệt, có thể tăng đao ý của hắn lên đến cực hạn.

Chúng giống như pin vậy, thậm chí còn tốt hơn cả pin, vì chúng không cần sạc điện.

Nhưng tương ứng, Sở Hi Thanh cũng phải đề phòng chúng chạy thoát và phản phệ.

Năng lực của đám Đại La Nghĩ tộc này cực kỳ quỷ dị, để một hai con chạy thoát cũng rất phiền phức. Cả các thần nữa, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ nghĩ ra cách để đám Đại La Nghĩ tộc thoát khỏi sự khống chế của hắn.

Thật ra hắn vẫn là nhân cơ hội đám Nghĩ tộc này mới thoát vây, còn chưa kịp nuốt chửng sinh linh để mạnh lên, chưa kịp nghĩ hóa ra chủng tộc mạnh hơn, bằng không Sở Hi Thanh không thể khống chế bọn họ.

Vì vậy hắn có thể phòng nhất thời, lại không phòng được cả đời.

Vẫn là xử lý sớm một chút cho tốt, miễn để lại hậu hoạn.

Nhưng Sở Hi Thanh không tìm được Trang quý phi kia.

Lúc nãy con kiến chúa dự bị này đã nổ tung dưới mí mắt của hắn.

Sau đó hắn cũng không thấy Trang quý phi tái sinh, cũng không phát hiện địch ý và sát niệm của nàng.

Thật ra thì cũng rất khó để phát hiện… sinh linh ôm ấp địch ý và sát niệm với hắn ở đây nhiều vô số kể.

Con kiến chúa dự bị này đã chết rồi sao?

Khi đó, đặc tính bất tử của chúng đã bị phá nát gần hết.

Ngay sau đó, Sở Hi Thanh đã không lo được những thứ này nữa, khi thanh lý xong đám kiến này, thì tất cả sinh linh ở gần ‘Tạo Hóa thần thụ’ đều bắt đầu rơi vào trạng thái ngủ say.

Một phần là tự nguyện ngủ, một phần là bị lực lượng của các thần thôi miên.

Hiển nhiên là các thần chuẩn bị ra tay với hắn.

Sở Hi Thanh cười khẽ một tiếng, hắn vẫn bình tĩnh dọn dẹp sạch sẽ hết số Nghĩ tộc còn lại.

Không đến 20 cái hô hấp. 1200 vạn Đại La Nghĩ tộc đã bị đao ý của hắn tàn sát sạch sẽ.

“A…”

Sở Hi Thanh bỗng nhiên ồ một tiếng.

Hắn cảm ứng được thiên quy Tru Thiên ở chung quanh bắt đầu sinh động.

Cái thiên quy này đang hô ứng và cộng hưởng với hắn.

Tình huống này giống như khi hắn trở thành Chân Linh Nhai Tí, Chân Linh Hàn Phong, Chân Linh Như Ý, Chân Linh Hỗn Độn.

Sở Hi Thanh lập tức bừng tỉnh.

Vì vậy, trong lúc vô tình mình đã hoàn thành một ‘nghi thức’ Tru Thiên cực kỳ mạnh mẽ?

Mình đã tru diệt toàn bộ một bộ tộc…

Sở Hi Thanh nhìn đôi tay mình rồi không khỏi thở dài.

Trong lúc vô tính, mình cũng đã trở thành một đồ tể tay đầy máu tanh.

Hắn có thể nhìn vô số sinh linh tử vong trước mắt mà không hề chớp mắt…

Sở Hi Thanh chợt vứt bỏ những suy nghĩ lung tung.

Thời điểm này, vẫn còn ít nhất hai tỷ sinh linh ở gần ‘Tạo Hóa thần thụ’ đang tỉnh táo.

Đáng mừng chính là, đại đa số những sinh linh này đều có thực lực nhất định.

Chỉ cần là cường giả, thì sẽ không muốn để người khác nắm giữ vận mệnh của mình.

Không đến lúc bất đắc dĩ, hoặc là đã xác định an toàn, thi bọn họ không muốn tiến vào trạng thái ngủ say.

Những người này vẫn cung cấp địch ý và sát niệm cho Sở Hi Thanh.

Và đây cũng là cánh cửa cuối cùng của hắn trong chuyến đi này.

Không thể chạy trốn thì chính là chết!

Chương 2281 - Nam Cực Trường Sinh (3)

“Lão Chúc!”

Khi Sở Hi Thanh vừa nói xong, toàn thân hắn bắt đầu hóa thành hư ảo.

Đây là Quang âm Thuấn Bộ, có thể giúp hắn di chuyển bên trong một đoạn thời gian nào đó, đi đến một vị trí nào đó.

Nơi Sở Hi Thanh muốn đến chính là phía sau mình.

Đúng lúc này, một vết rách thời gian cực lớn đã xuất hiện ở phía sau hắn.

Nhưng mà các thần cũng đã cảnh giác, các loại thiên quy mạnh mẽ như Lôi Đình, Tử Vong, Tru Diệt, Hủy Diệt, Xuyên Thấu, vân vân… tất cả đều nghiền ép về phía Sở Hi Thanh, làm cho vùng không gian nơi này vị vặn vẹo, vỡ vụn.

Còn có thần thức của hơn một ngàn thần linh đồng thời xung kích tinh thần của hắn.

Sở Hi Thanh đã có đề phòng từ trước.

Thần Lực Tái Thôi! Tái Thôi! Tái Thôi! Tái Thôi!

Hắn dùng tận tám lần, đưa lực lượng lên đến cực hạn.

Quanh thân Sở Hi Thanh xuất hiện vô số đao cương như gương bạc, phản xạ và bẻ gãy toàn bộ những lực lượng ở trên người mình.

Nhưng trong khoảnh khắc này, Sở Hi Thanh vẫn phun máu tươi, bắp thịt trên mặt cũng vặn vẹo.

Lục phủ ngũ tạng của hắn đã nát bấy.

Thanh Thiên Lý Chiêu Nhiên đao của Sở Hi Thanh cũng vỡ vụn, mảnh vỡ bắn ra bốn phía.

Thậm chí tứ chi của hắn cũng đang nứt toác.

Thiên Lý Chiêu Chiêu và Huyết Nhai Nguyên Hồn vẫn có thiếu hụt nhất định.

Thật ra thì đây không tính là thiếu hụt… Thiên Lý Chiêu Chiêu cũng có giới hạn tối đa.

Dưới mấy ngàn loại thần lực mạnh mẽ và thiên quy mạnh mẽ, Thiên Lý Chiêu Chiêu đã không thể phản xạ tất cả lực lượng.

Thế giới này vốn không có đao pháp hoàn mỹ.

Ngoài ra, nguyên thần của hắn cũng bị trùng kích, toàn bộ nguyên thần của hắn cũng nổ tung.

Nhưng trước đó Sở Hi Thanh đã dùng một viên đan dược chữa thương cấp Siêu Phẩm.

Sau khi giải trừ Thần Lực Tái Thôi, Sở Hi Thanh dựa vào dược lực mạnh mẽ và lực lượng huyết mạch thần kỳ của bản thân, khiến cho thân thể lập tức khôi phục như cũ.

Ngay cả nguyên thần của Sở Hi Thanh cũng không ngoại lệ.

Cửu Diệu Thần Luân kiếm của hắn vẫn còn, dù nguyên thần nổ tung thì cũng không thể chết được.

Mà khi thân thể Sở Hi Thanh khôi phục lại, hắn đã đứng ở trong bí cảnh thời gian.

Sở Hi Thanh lập tức kiểm tra thân thể mình.

Hắn phát hiện trạng thái của mình cực kỳ gay go.

Tuy rằng máu thịt và nguyên thần xem như khôi phục, nhưng những lực lượng thiên quy mạnh mẽ kia vẫn khảm sâu vào trong cơ thể hắn.

Điều này làm cho thân thể và nguyên thần của hắn liên tục tan vỡ, ngay cả Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cũng không thể chống đỡ, cũng may là còn có dược lực mạnh mẽ kia duy trì.

May mắn là Bá thể của Sở Hi Thanh đưa đến tác dụng.

Sở Hi Thanh dự tính là mình có thể vượt qua ải này.

Ngoài ra hắn còn có hai năng lực thiên phú mạnh mẽ là Bất Ma và Vô Thương.

Nhưng Sở Hi Thanh lại ngại phiền phức.

Hắn và chủ nhân nơi này đã ước định, chỉ dùng nơi này để quá cảnh, chỉ có thể ở lại nhiều nhất là ba cái hô hấp.

Dự tính sau khi thoát khỏi bí cảnh thời gian, hắn còn phải đối mắt với sự truy sát của các thần.

Nên Sở Hi Thanh chuẩn bị trực tiếp dùng năng lực Vĩnh Tại, để cơ thể mình khôi phục lại trạng thái của 30 cái hô hấp trước.

Cũng chính là lúc hắn vừa hoàn thành ‘nghi thức’ Tru Thiên.

Nhưng ngay sau đó, Sở Hi Thanh lại cau mày, nhìn về phía trước với ánh mắt nghiêm túc.

Năng lực Vĩnh Tại của hắn bị người can thiệp, không thể sử dụng.

Mà lúc này, thời gian chung quanh hắn đã đọng lại.

Phía trước là một cự nhân khổng lồ cao đến 890 trượng.

Đầu hắn có một cái sừng gãy, da thịt toàn thân màu đỏ thẫm, hai tròng mắt trống rỗng.

Cái thần khu khổng lồ này có rất nhiều nơi là hư ảo không có thật, nhìn qua giống tốt mã dẻ cùi.

“Chúc Quang âm!”

Sở Hi Thanh không khỏi híp mắt: “Xin hỏi Thời Thần đây là muốn thế nào?”

“Với sự thông minh của ngươi, cần gì phải hỏi?”

Chúc Quang âm khoanh tay trước ngực, nhìn xuống Sở Hi Thanh: “Ta đang suy nghĩ, nếu giao ngươi cho bọn họ, ta có thể đổi lấy thứ gì đây?”

Tên nhãi gian xảo gian trá này lại chủ động bước vào bí cảnh thời gian, bước vào trong tay hắn.

“Giao ta cho bọn họ, ngươi có thể khôi phục hoàn toàn không?”

Sở Hi Thanh ngẩng đầu nhìn về phía đôi mắt của Chúc Quang m: “Có thể giúp ngươi lấy lại mắt của mình không? Lấy lại sừng của mình không? Lấy lại thần khí bản mệnh của mình không?”

Trước kia Chúc Quang âm có mắt.

Trong truyền thuyết, hắn nhắm mắt lại thì thiên hạ biến thành ban đêm, mở mắt ra là ban ngày.

Đôi mắt này tượng trưng cho thời gian trôi qua, cũng đại diện cho quyền bính ban ngày và ban đêm.

Nhưng đôi mắt này đã bị âm Thần và Dương Thần lấy mất, hiện giờ đã giấu trong hai viên mặt trời và mặt trăng giả tạo kia.

Theo Thần Xích Hỏa từng nói, hơn một ngàn vạn năm trước, sau khi các thần của nhân tộc ngã xuống, Chúc Quang âm đã từng là một trong những thần linh mạnh mẽ nhất thiên địa.

Hắn vốn có thể trở thành thiên đế đời thứ mười, nhưng không biết vì sao mà sau một trận thiên địa dị biến, hắn lại biến mất không còn tăm tích.

“Làm càn!”

Chúc Quang âm tức giận hừ một tiếng.

Thân thể hắn bỗng nhiên biến hóa, chỉ chớp mắt đã biến thành thú thể, mặt người thân như rồng, cũng dài đến 890 trượng.

Hắn đưa cái đầu cực lớn đến trước Sở Hi Thanh, giọng nói khàn khàn hung hãn: “Nếu như ngươi còn chọc giận ta, ta sẽ cho ngươi toại nguyện!”

Chương 2282 - Nam Cực Trường Sinh (4)

“Thì ra là vậy!”

Sở Hi Thanh lại nở nụ cười: “Thương thế đã nặng đến mức này rồi, cần phải biến hóa thành ‘Long thể’ mới có thể duy trì lực lượng bản thân? Bọn họ nói giúp ngươi khôi phục, ngươi cũng yên tâm?”

Trong truyền thuyết, 12 vị Tổ thần đều nắm giữ ‘Long thể’.

Bọn họ đều sở hữu ‘Long thể’ bổn tướng của mình.

Dòng dõi của bọn họ cũng có, chỉ là chưa có ai thức tỉnh thôi.

Hoặc là có người thức tỉnh rồi, nhưng không ai biết.

“Để ta nghĩ xem nào, Chân Linh trên bia đá Trụ Thiên có những vị nào? Xếp thứ hai là Hư Thần – Xa Nguyên, sau đó là Bạch Chúc, Thái Hạo, Nguyệt Hi, Huyền Đế, Đế Sát, Tử Vi, Câu Trần, Thiên Xu, Ty Thọ, Mộc Kiếm Tiên…”

Thiên quy càng mạnh, thì số lượng Chân Linh càng nhiều, nhưng Thánh Giả thì chỉ có một.

Lại chính là Sáng Đạo Giả, sáng tạo thiên quy mới, hoặc để lực lượng thiên quy càng mạnh mẽ hơn, tiến thêm một bước bên trong ‘Thiên đạo’, thì đều có thể trở thành Sáng Đạo Giả của thiên quy đó.

Tiếng hít thở của Chúc Quang âm trở nên ồ ồ, hơi thở phun lên mặt Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh hơi nhíu mày, liền dùng đao cương ngăn cách.

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, Chúc Quang âm đã rụt đầu của mình về.

Hắn hừ lạnh một tiếng, toàn bộ long khu đều hóa thành sương khói, tiêu tan ở trước mặt Sở Hi Thanh: “Sau khi trục xuất thiên quy trên người, thì cút ra ngoài cho ta!”

Chúc Quang âm nhìn thấy cái tên này là lại thấy phiền.

Vẫn để tên này cút đi sớm một chút thì tốt hơn.

Ánh mắt Sở Hi Thanh hơi động.

Hắn cảm thấy thời gian chung quanh mình hơi bất thường.

Sở Hi Thanh bật cười, hắn biết đây là Chúc Quang âm đang trì hoãn thời gian cho hắn, để hắn có thời gian loại bỏ lực lượng thiên quy trên người.

Hắn cũng yên tâm thoải mái ngồi xuống, bắt đầu khu trục những lực lượng thiên quy kia.

Khoảng tầm ba canh giờ sau, Sở Hi Thanh cảm thấy lực lượng thời gian quanh người đã khôi phục bình thường.

Hắn không khỏi 'chậc' một tiếng, nghĩ thầm vị Thời Thần đại nhân này thực sự là hẹp hòi.

Không thể cho thêm hai canh giờ soa?

Nhưng Sở Hi Thanh cũng hiểu, đây là cực hạn của Chúc Quang âm.

Hắn vừa phải ẩn giấu và tránh né lực lượng của các thần thăm dò bên trong dòng sông thời gian, lại kéo dài ba hơi thở thành ba canh giờ, có thể thấy vị này rất bất phàm.

Thời điểm này, tuy Sở Hi Thanh chưa loại bỏ hết lực lượng thiên quy trong cơ thể, nhưng sức chiến đấu đã khôi phục hơn nữa.

Hắn lập tức cất bước đi vào vết nứt không gian.

Hắn không rời khỏi dòng sông thời gian và về phàm giới.

Làm như vậy nhất định sẽ bị các thần chặn giết… thế giới này không chỉ có một mình Chúc Quang âm sở hữu pháp môn thời gian.

Hắn chỉ thông qua bí cảnh thời gian để đi tới đoạn thời gian đứt gãy do Mộc Kiếm Tiên chém đứt để đăng thần kia.

Ngay sau khi Sở Hi Thanh tiến vào, hắn nhìn thấy một nam tử tuấn mỹ có mái tóc màu đỏ thẫm đang đứng chờ hắn ở phía trước.

Đó chính là Mộc Kiếm Tiên – Tùng Duyên Niên!

Tùng Duyên Niên nhìn hắn với vẻ sầu lo: "Lần này ngươi đúng là cửu tử nhất sinh, quá mạo hiểm, ta còn cho rằng ngươi không trở về được."

Sở Hi Thanh thì lại nở nụ cười tiêu sái, không để ý lắm: "Không mạo hiểm thì làm sao có thể nghịch chuyển tương lai?"

Hắn bình tĩnh nhìn Tùng Duyên Niên: "Ta chỉ muốn biết, Mộc Kiếm Tiên ngài thành công hay không?"

"Thành công!"

Tùng Duyên Niên hơi gật đầu, trong mắt cũng lóe lên một tia kỳ dị: “Ta đã hòa ba bộ rễ bản mệnh của mình vào rễ của ‘Tạo Hóa thần thụ’. Có thể là bởi vì ‘Tạo Hóa thần thụ’ bị thương nặng, nóng lòng rút lực lượng từ đại địa, nên nó tiếp nhận bộ rễ của ta một cách dễ dàng. Tiếp đó ta sẽ nhanh chóng khống chế ‘Tạo Hóa thần thụ’.”

Tùng Duyên Niên xác định sinh mệnh của mình bắt nguồn từ ‘Tạo Hóa thần thụ’, nên hắn có thể dùng phương pháp ‘ghép’ để cướp lấy quyền khống chế.

Lúc nãy, hắn đã hòa bộ rễ bản mệnh của mình vào trong đó.

Khi đó, tất cả thần linh đều bị Sở Hi Thanh hấp dẫn, không có ai chú ý đến động tác của hắn.

Mà những thứ này, đều là thiếu niên trước mắt dùng mạng để đổi lấy.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì không tự chủ được mà nhếch miệng cười: “Như cậy, Nam Cực Trường Sinh?”

Tùng Duyên Niên lại gật đầu một lần nữa.

Hắn nói từng cây từng chữ với giọng cực kỳ kiên định: “Nam Cực Trường Sinh!”

Sở Hi Thanh nhất thời không khống chế được tâm tình của mình, phát ra một tiếng cười to như sấm.

Trận chiến này, quả thực là hoàn mỹ!

Hiện giờ hắn càng ngày càng chờ mong hành trình ra vực ngoại với Tư Hoàng Tuyền.

Nói đến thì không biết người bạn tốt này của hắn đã có tu vị thế nào rồi?

Sở Hi Thanh cười một lát thì chợt im bặt.

Cười to đã ảnh hưởng đến vết thương của hắn, khiến cho hắn ho khan kịch liệt, thất khiếu chảy máu.

“Thương thế của ngươi quá nặng!”

Tùng Duyên Niên giơ tay rút một đoàn khí huyết trong cơ thể Sở Hi Thanh ra ngoài.

Đây là hắn dùng Tiệt Thiên chi pháp để rút một bộ phận lực lượng thiên quy trong cơ thể Sở Hi Thanh ra ngoài.

Nhưng hắn chỉ có thể lấy được một phần.

Dù sao bản thể của hắn cũng không ở đây.

Vì vậy số còn lại chỉ có thể dựa vào chính Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh lại cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm hơn nhiều, sắc mặt hắn cảm kích: “Đa tạ Kiếm Tiên đã giúp!”

Chương 2283 - Thiên đế đời đầu

Sở Hi Thanh lại cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm hơn nhiều, sắc mặt hắn cảm kích: “Đa tạ Kiếm Tiên đã giúp!”

“Chuyện nhỏ, so với hành trình này của ngươi thì không đáng là gì.”

Mộc Kiếm Tiên nhìn về phía Cửu Diệu Thần Luân kiếm ở sau lưng Sở Hi Thanh: “Tạo Hóa thần thụ đã không có linh trí, chỉ còn lại bản năng, tiến triển của ta rất nhanh. Hai tháng sau, ngươi có thể đưa Cửu Diệu Thần Luân kiếm của ngươi đến phân phân của ta ở Vô Tướng thần sơn.”

Sau đó hắn lại giơ tay lên, ném một số hòn đá cho Sở Hi Thanh: “Còn những mảnh vỡ Thần Khế thiên bi này là ta tìm thấy ở ngôi sao Thiên Chúc.”

“Đây là đồ của Chúc Quang âm, hắn giấu nó ở nơi trung tâm nhất trong sao Thiên Chúc. Thiên Chúc Tinh Quân đời trước chỉ miễn cưỡng trở thành Chân Linh Trụ Thiên, sau khi bị ta cướp mất sao Thiên Chúc thì còn mất luôn vị cách Chân Linh. Với năng lực của hắn, có lẽ là không thể tiến vào nơi đó, nên thứ này vẫn còn ở đó.”

“Ồ?”

Sở Hi Thanh bỗng cảm thấy phấn chấn.

Số mảnh vỡ Thần Khế thiên bi này cũng ngang với thu hoạch của hắn ở Vân Hải tiên cung rồi.

Chắp vá những mảnh vỡ này lại, đã có thể được hơn một phần mười của Thần Khế thiên bi rồi.

Đây là còn chưa tính những mảnh vỡ dưới đại trận trấn quốc ở thành Vọng An.

Ngoài ra, những mảnh vỡ của hắn tựa như là một phần quan trọng nhất của Thần Khế thiên bi, cũng là nơi tinh hoa nhất, vì thế nên có thể sử dụng một bộ phận năng lực quan trọng của Thần Khế thiên bi.

Ngày xưa, sau khi Thần Khế thiên bi vỡ nát, những thần linh mạnh mẽ như Dương Thần, âm Thần, Thời Thần đã lấy mất vị trí trung tâm của bia đá.

Đặc biệt là Dương Thần – Thái Hạo đã trở thành thiên đế đời thứ mười.

Những mảnh vỡ Sở Hi Thanh lấy được từ Vân Hải tiên cũng đều bắt nguồn từ hắn.

Mà Chúc Quang âm cũng là một vị thần linh mạnh mẽ nhất khi đó, nên bộ phận lấy hắn được cũng là vị trí mấu chốt nhất của Thần Khế thiên bi.

“Thứ tốt!”

Sở Hi Thanh nhìn những mảnh vỡ trong tay, trên mặt hiện ra vẻ vui mừng, sau đó lại hơi tiếc nuối nói: “Đáng tiếc! Ta nghe nói sau khi Thần Khế thiên bi bị vỡ nát, nó bị rất nhiều Tổ thần và đế quân chia cắt. Đại đa số mảnh vỡ còn lại đều nằm trong tay bọn họ, ta muốn thu thập tất cả, chỉ sợ là rất khó.”

Ngày xưa hắn cũng từng có ý nghĩ khôi phục lại cái thần khí thượng cổ này.

Nhưng sau khi hiểu rõ hơn về Thần Khế thiên bi, hắn lại cảm thấy hi vọng này quá xa vời.

Hiện giờ, Sở Hi Thanh có thể thử ‘mượn’ một ít thiên quy của đám thần linh trung vị từng ghi tên trên Thần Khế thiên bi.

“Nói đến Thần Khế thiên bi…”

Vẻ mặt Mộc Kiếm Tiên hơi động, nghiêm túc nói đến một chuyện: “Hi Thanh, ngươi có biết chủ nhân đầu tiên của Thần Khế thiên bi không?”

“Là Thiên đế đời đầu đúng không?”

Sở Hi Thanh cất mảnh vỡ Thần Khế thiên bi vào tay áo, ngẩng đầu nhìn nhau với Mộc Kiếm Tiên: “Nàng còn là chủ nhân đầu tiên của hai sách Giới Luật. Ta đã nghe nói chuyện của nàng, nhưng mặc kệ là sử sách của nhân tộc ta hay Cự linh, hoặc là ghi chép lịch sử của các thần miếu, thì đều không có quá nhiều tin tức liên quan đến Thiên đế đời đầu.”

“Có điều, Thần Xích Hỏa nói Thiên đế đời đầu là không chỉ là vị thiên đế duy nhất không phải hậu duệ của Bàn Cổ, mà còn là là một vị nữ tính. Cuộc đời của vị thiên đế này có thể nói là truyền kỳ, có người nói bản thể của nàng là một con Ngoa Thố (thỏ lừa gạt) sinh ra ở thời đại hỗn độn.”

“Sau khi mở linh trí, vị này lừa bịp một đường, từ từ trở thành một trong những thần linh mạnh nhất thiên địa. Thậm chí còn được các phe tin tưởng và tôn kính, đưa lên làm chủ thiên địa, được xưng Thiên đế. Sau đó chế tạo Thần Khế thiên bi và hai sách Giới Luật, từ đó khống chế bách tộc, trấn phục các thần. Nhưng trong truyền thuyết, sau khi nàng xưng đế thì bị chư tộc liên thủ vây giết.”

Ngoa Thố, giống như thỏ, mặt người có thể nói, thường nói dối gạt người, nói đông mà tây, nói ác mà thiện. Thịt ngon, ăn vào sẽ không nói lời thật.

Đây là một loại thần thú trời sinh nhỏ yếu mà thân thiện, sở hữu khuôn mặt xinh đẹp nhu mì, thân hình như thỏ, dáng vẻ đẹp đẽ, giơ tay nhấc chân sẽ có linh khí phiêu tán.

Sau khi nghe thấy chuyện này từ miệng Thần XÍch Hỏa, Sở Hi Thanh cũng tê cả da đầu.

Ai có thể ngờ được Thiên đế đời đầu được vô số tiên thần thần linh tôn sùng lại là một con Ngoa Thố?

Theo Thần Xích Hỏa nói, khi đó tất cả mọi người đều cho rằng bản thể của Thiên đế đời đầu là một vị thần linh cực kỳ manh jemx sinh ra ở thời đại Thái cổ.

Mà vị thiên đế này ngã xuống, cũng chính là sau khi nàng bị bại lộ.

Nói đến thì Sở Hi Thanh vẫn có nhiều điều khó hiểu về Thần Khế thiên bi, ví dụ như mảnh vỡ có tên Táng Thiên trong tay hắn.

Thiên đế đời đầu ngã xuống ở 21 triệu năm trước, Thần Khế thiên bi lại bị phá hủy trong tay thiên đế đời thứ chín, vì sao Táng Thiên mới đăng thần hơn 100 vạn năm nay, lại có tên trên Thần Khế thiên bi?

Nhưng chuyện này cũng chỉ có thể chờ sau này có cơ hội thì hỏi Táng Thiên thôi.

“Thiên đế đời đầu chết đúng là rất đáng tiếc, theo ta biết thì vị thiên đế này tuy là nữ, nhưng lại là một anh hùng kinh tài tuyệt diễm, cũng không phải hạng người lừa đơi lấy tiếng như trong lời đồn ở thượng cổ.”

“Khi Thiên chi pháp và Huyễn thuật của nàng cực kỳ cao siêu, mà còn là người đầu tiên phát hiện uế khí trong thiên địa, cũng là người đầu tiên có suy nghĩ ràng buộc chúng thần, muốn chữa trị cái dị biến này. Nhưng cũng bởi vì nguyên nhân này, cho nên nàng mới tử vong.”

Mộc Kiếm Tiên khẽ lắc đầu, trong lời nói ngậm lấy tiếc hận: “Nhưng ta muốn nói không phải là nàng, mà là nghĩa đệ của nàng, chính là vị ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’ kia!”

Chương 2284 - Thiên đế đời đầu (2)

Sở Hi Thanh nhất thời nhướng mày: “Thần Bàn Nhược?”

Hiện giờ hắn đã có năng lực nói tên Thần Bàn Nhược mà không bị thần cảm ứng.

“Tại thời đại Thiên đế đời đầu, Thần Bàn Nhược không chỉ là trợ thủ đắc lực của thiên đế đời đầu, mà còn kế thừa sức mạnh của nàng sau khi nàng chết. Có người nói hai ngàn vạn năm nay, Thần Bàn Nhược vẫn đang mưu đồ phục sinh Thiên đế đời đầu, mấy đại kiếp nạn trong thiên địa từ thời hỗn độn đến nay, đều có cái bóng của hắn ở phía sau.”

Mộc Kiếm Tiên nhìn Sở Hi Thanh, lời nói hàm chứa nhắc nhở: “Hi Thanh, gần đây ngươi qua thuận lợi. Mấy đời thiên đế của nhân tộc các ngươi, cả Thời Thần - Chúc Quang âm, Dương Thần – Thái Hạo, Cung Thần – Thiên Nghệ, Huyền Hoàng thủy đế… tất cả bọn họ đều gặp biến cố vào lúc bọn họ đắc ý nhất, rồi rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, tất cả đều có cái bóng của Thần Bàn Nhược.”

“Vì vậy ngươi nhất định phải cẩn thận! Đừng nóng vội, phải vạn phần cẩn thận! Còn Thần Khế thiên bi và hai sách Giới Luật kia, Hi Thanh ngươi có thể dùng, nhưng tuyệt đối không thể ỷ lại.”

Sắc mặt Sở Hi Thanh ngưng trọng, giơ tay ôm quyền về phía Mộc Kiếm Tiên: “Đa tạ Kiếm Tiên nhắc nhở.”

Thật ra hắn cũng có cảm giác được một luồng sức mạnh đang thúc đẩy hắn, trợ giúp hắn.

Sở Hi Thanh chỉ không xác định người này rốt cuộc là Trí Tẩu, là thuật sư thần bí trong miệng Sở Phượng Ca và Thần Ngao Tán Nhân, hay là người nào khác?

Nhưng lời nói của Mộc Kiếm Tiên ngày hôm nay, đã cho hắn thu hoạch khổng lồ.

Cho đến nay, hắn vẫn không biết vị 'Khi Thiên Vạn Trá chi chủ' kia đang nghĩ cái gì, làm cái gì, rốt cuộc là hắn muốn thế nào?

Hiện giờ thì Sở Hi Thanh đã biết mục đích của đối phương, như vậy có thể suy đoán nhiều thứ.

Dù mục đích này là giả, thì cũng tốt hơn là không biết gì cả.

Sở Hi Thanh không biết chính là, khi hắn đang nói chuyện với Mộc Kiếm Tiên, thì Trang quý phi đã phục sinh bên dưới 'Tạo Hóa thần thụ'.

Nàng lập tức sử dụng Thổ độn để bỏ chạy về phía nam của 'Tạo Hóa thần thụ'.

Nhân lúc ánh mắt của các thần đang khóa chặt Sở Hi Thanh, nhân lúc đám Cự linh bên dưới 'Tạo Hóa thần thụ' đang thu thập tàn cục, thì nàng liều mạng trốn ra ngoài.

Nhưng khi nàng chạy đến rìa của tán cây, thì nàng lại phát hiện tình hình chung quanh mình không đúng lắm.

Trang quý phi rõ ràng là đã dốc hết sức để thi triển độn pháp, nhưng lại vẫn quanh quẩn ở biên giới tán cây 'Tạo Hóa thần thụ'.

Càng đáng sợ hơn là, nàng tựa như đang vòng quanh tại chỗ, không thể thoát khỏi phạm vi 10 dặm này.

Mà trong giác quan và cảm ứng của Trang quý phi, thì nàng vẫn luôn chạy thẳng tắp.

"Là ai?"

Trang quý phi trực tiếp dừng lại.

Nàng biết người này nhất định là cực kỳ mạnh mẽ, vượt xa nàng.

Vì vậy dù nàng có bỏ chạy thế nào thì cũng vô dụng.

Toàn thân Trang quý phi không rét mà run.

Nàng đang sợ hãi, sợ hãi không biết, sợ hãi tử vong.

Sở Hi Thanh thanh lý rất sạch sẽ.

Đại La Nghĩ tộc chỉ còn một mình nàng mà thôi.

Trang quý phi không thể không sợ hãi.

Hiện giờ nàng gánh vác hi vọng của toàn tộc.

Nếu bây giờ nàng gặp chuyện, như vậy toàn bộ Đại La Nghĩ tộc sẽ biến mất khỏi thiên địa.

Một cái chớp mắt tiếp theo, nàng nghe thấy một giọng nói mềm nhẹ lại mang theo ý cười: “Đi ra đi, ta sẽ không giết ngươi.”

Trang quý phi cực kỳ thấp thỏm, nhưng vẫn nghe lời mà đi ra.

Nàng lập tức nhìn thấy một thanh niên dáng vẻ nhân tộc đang đứng lơ lửng giữa không trung.

Dung mạo của hắn tuấn tú xinh đẹp, thân hình cao to lại văn nhược, thần thái và tư thế đứng lại tiêu sái và tùy ý, khí chất lại như cao sơn lưu thủy, như trời xanh mây trắng.

Thanh niên còn có một đôi mắt màu vàng óng để người ta ấn tượng rất sâu.

Hắn cười khẽ, nụ cười nhàn nhã lại cơ trí, ấm áp lòng người.

Trang quý phi chỉ nhìn nhau với thanh niên này một chút, lập tức cảm thấy nội tâm yên tĩnh.

Nàng vốn thấp thỏm lo âu, kinh hoàng, phẫn nộ, căm hận… các loại tâm trạng đó đều đã biến mất sạch.

“Ta cần ngươi làm vài chuyện giúp ta.”

Thiên niên đứng lơ lửng giữa trời chợt cất bước, mỉm cười đi về phía Trang quý phi: “Ta có thể cho ngươi một cái thân phận, một cái thân thể tốt làm tiền đặt cọc, đồng ý không?”

Trang quý phi bây giờ đã khôi phục dáng vẻ của Đại La Nghĩ tộc.

Sau khi sống lại, nàng đã mất thân thể nghĩ hóa của mình.

“Ta đồng ý!”

Trang quý phi lập tức gật đầu.

không biết vì sao, bản năng của nàng lại đồng ý tin tưởng thanh niên không rõ lai lịch trước mắt.

huống hồ nàng cũng hiểu, mình đã không có lựa chọn.

“Rất tốt.”

Thanh niên mỉm cười, ánh mắt vui vẻ nhìn về phía bầu trời: “Vừa hay chuyện này lại có quan hệ với kẻ thù của ngươi.”

Hắn rất tò mò, rốt cuộc là hạng người gì đang ra sức phá hoại bố cục của hắn?

Là bản thân vị Vô Cực Đao Quân kia, hay là phía sau hắn còn một kẻ khác?

Nhưng mà không sao, tất cả vẫn đang trong kế hoạch.

Bọn họ đúng là đang cố gắng giãy dụa.

Nhưng cuối cùng bọn họ sẽ phát hiện ra, tất cả cố gắng của bọn họ, đều sẽ trở thành dây thừng thòng lên cổ của bọn họ.

Vì vậy nên thanh niên lại sinh ra vài phần mong chờ.

Tiếp theo, những người đáng thương này sẽ mang đến cho hắn trận diễn xuất đặc sắc thế nào đây?

Vở kịch này, ván cờ này, cũng càng ngày càng trở nên đặc sắc!

Chương 2285 - Thiên đế đời đầu (3)

Cùng lúc đó, tại phía nam Thiết Bích sơn mạch.

Kiến Nguyên đế đang được mấy vạn thiết kỵ bảo vệ trở về thành Vọng An.

Hắn ngồi ngay ngắn trên kiệu, mắt sáng như đuốc, thần thái uy nghiêm.

Khí thế duy ngã độc tôn này giống như lúc hắn bình định tất cả nội loạn trong Đại Ninh ở 25 năm trước, quả thực là uy phong lẫm lẫm, không cho mạo phạm.

Nhưng chỉ cần là người đứng gần thì đều có thể nhìn rõ gương mặt xanh lét của Kiến Nguyên đế.

Những người này đều là thân tín của Kiến Nguyên đế, nên cũng hiểu vì sao vị này tức giận.

Sau khi đại bại ở Hoài Châu, triều đình lại gặp rất nhiều đả kích.

Đầu tiên là đại quân của Thiết Kỳ Bang đuổi giết; tiếp đó là Tương Vương phản loại, mấy trăm vạn đại quân tiến thẳng đến thành Vọng An; tiếp đó là Lượng Châu, Tịnh Châu, Thiết Châu, Huy Châu, vân vân … đều đổi màu cờ; sau đó lại là quan lại triều đình từ chức ở quy mô lớn, rất nhiều quan liêu lấy lý do thiên tử nuôi dưỡng Vọng Thiên Hống, thả Đại La Nghĩ tộc ra ngoài, cấu kết với Cự linh và tà ma, Thi tộc làm cái cớ, sau đó trực tiếp thả một phong thư rồi treo ấn rời đi.

Hiện giờ, đã có hơn một nửa Thần Châu không thuộc triều đình.

Bọn họ còn suýt mất luôn cả vùng Hà Lạc và thành Vọng An.

Mãi đến tận một ngày trước, bọn họ mới đánh bại đại quân của Tương Vương, mở ra con đường trở về thành Vọng An.

Nhưng thời điểm này, tất cả mọi người đều cảm nhận được vận thế của Đại Ninh đã suy kiệt.

Từ đám người đứng ở cửa thành cũng có thể nhìn thấy điểm này.

Thiên tử về kinh, lại chỉ có rất ít đại thần và thân sĩ đi ra cửa thành nghênh đón.

Cộng thêm quan tướng trấn thủ thành Vọng An, tổng cộng mới hơn 2000 người.

Cảnh này tuyệt đối không giống với mấy chục vạn người chào đón thiên tử ở 25 năm trước.

Điều này chứng tỏ triều đình Đại Ninh đã đánh mất lòng dân thiên hạ!

Ngoài ra, dân chúng ở trong thành Vọng An cũng ít hơn rất nhiều.

Đi từ cửa thành vào đường Thanh Long, chỉ thấy có lác đác lưa thưa dân chúng quỳ ở hai bên. Rất nhiều cửa hàng ở hai bên đường đều đóng cửa, toàn bộ con đường đều vắng ngắt, lộ ra vẻ tiêu điều và suy tàn.

Sau khi Tương Vương dựng cờ tạo phản, tuy rằng không thể công phá phòng tuyến của thành Vọng An, nhưng cư dân trong thành vẫn chịu ảnh hưởng.

Bởi vì lương thực không đủ, nên rất nhiều người đều không thể duy trì kế sinh nhai, bị ép phải rời khỏi thành Vọng An.

Khi kiệu của Kiến Nguyên đế đi qua ngã tư đường, hắn giơ tay đuổi mọi người. Sau đó thở dài nói: “Nghĩ lại cảnh tượng 25 năm trước, khi trẫm bắc tuần Thiết Châu rồi hồi kinh, có từng nghĩ đến trẫm cũng có ngày hôm nay?”

Hắn lại cười tự giễu: “Quốc sư thấy thế nào?”

Khi Kiến Nguyên đế nói chuyện, Vũ Côn Luân vừa hạ xuống rìa kiệu.

Hắn rùng mình một cái.

Vũ Côn Luân biết đây là Kiến Nguyên đế đang chất vấn mình, đồng thời biểu thị bất mãn.

Cuộc chiến Hoài âm tuy là do Kiến Nguyên đế thúc đẩy, nhưng mà Vũ Côn Luân là người chấp hành, nên tội lỗi không nhỏ.

Đặc biệt là Sở Mính phản bội, hắn cũng khó tránh khỏi trách nhiệm.

Hắn quan sát vẻ mặt của Kiến Nguyên đế, sau đó chắp tay nói: “Không ngờ bệ hạ lại ủ rũ và sa sút đến vậy.”

Kiến Nguyên đế cầm chén rượu lên, cười một tiếng: “Thất bại ở Hoài âm, trẫm không chỉ mất mấy trăm vạn binh mã tinh nhuệ, mà còn mất hơn nửa giang sơn.”

“Hiện giờ, các danh gia vọng tộc trong thiên hạ đều chạy về phía đám phản tặc kia.”

“Thậm chí quan lại ở các địa phương cũng tranh nhau đổi cờ, quay mâu về phía Đại Ninh. Dù là hoàng thất Đại Ninh, cũng đang lục đục với trẫm. Ngươi nói trẫm có thể không ủ rũ, không sa sút sao?”

Khóe môi hắn cong lên, ánh mắt trào phúng lại chuyển thành tức giận: “Đại Ninh sắp vong! Cái gọi là đại kế Thánh hoàng của ngươi cũng trôi theo dòng nước. Hiện giờ ta chỉ có thể hi vọng Sở Hi Thanh chết dưới ‘Tạo Hóa thần thụ’, nhưng dù Sở Hi Thanh chết rồi, vẫn còn một Tần Mộc Ca chống đỡ. A…”

“Bệ hạ!” Khuôn mặt Vũ Côn Luân vẫn bình tĩnh như cũ, hắn cắt đứt lời nói của Kiến Nguyên đế: “Bệ hạ, ngài còn hai châu Hà và Lạc, một châu liền có lực lượng bằng mười châu. Chỉ cần một năm, bệ hạ lại có thể dự trù ngàn vạn đại quân. Hơn nữa, tài phú và nhân lực của hai châu này đã bằng cả thiên hạ.”

Đó là nơi nhân khẩu đông đúc nhất, võ đạo mạnh nhất, sản vật nhiều nhất ở Đại Ninh.

Là căn cơ để Thái tổ Đại Ninh thống nhất thiên hạ.

“Ngàn vạn đại quân? Trẫm nào còn nhiều tiền tài như vậy? Hiện giờ, bách tính hai châu Hà và Lạc cũng không muốn thu ‘Đương thập đại tiền’ nữa.”

Kiến Nguyên đế quay đầu nhìn đường phố, lửa giận trong mắt sôi trào: “Trẫm đã đánh mất lòng dân! Quản lý hai châu Hà Lạc đã gian nan, chứ đừng nói đến gom góp tiền tài, tuyển mộ binh lính!”

“Nếu trẫm còn không biết sống chết, tiếp tục thu thêm thuế má, chỉ sợ không cần đại quân của Sở Hi Thanh đến đây, mà đám thế gia hào tộc của hai châu Hà và Lạc cũng sẽ lấy đầu trẫm để dâng cho tên nghịch tặc kia.”

Đám dân đen này… bọn họ đã quên là ai mang lại cho bọn họ 30 năm thái bình thịnh thế, là ai cho bọn họ giảm bớt sưu cao thuế nặng rồi sao?

Hiện giờ, chỉ bởi vì hắn phát hành ‘Đương thập đại tiền’, vì hắn bại một trận chiến, vì một con Vọng Thiên Hống, vì một câu nói của Thánh hoàng đời thứ ba, mà đã chống đối lại hắn.

Đây quả thực là hạng người vong ân phụ nghĩa!

Còn cả những thế gia kia nữa, tất cả đều đáng chết!

Những năm gần đây, bọn họ hút bao nhiêu máu của Đại Ninh? Lấy bao nhiêu lợi ích?

Hiện giờ, vừa thấy Đại Ninh suy sụp thì đã bắt đầu nương nhờ vào chủ mới!

Kiến Nguyên đế không khỏi nở nụ cười trào phúng!

Sở Hi Thanh tự nhận võ lực cao cường, nên cực kỳ nghiêm khắc và cứng rắn với các thế gia, các tông môn giang hồ.

Hắn chơi chính là bài giảm tô giảm tức, phân chia ruộng đất.

Có người nói chánh lệnh mới nhất chính là một hộ không được có quá trăm mẫu ruộng, vượt quá trăm mẫu sẽ tăng thuế lên ba phần mười, vượt quá ngàn mẫu thì lại tăng thuế lên năm phần mười.

Thiết Kỳ Bang còn phát ‘Quân hộ lệnh’, tất cả dòng dõi trong một hộ đều có quyền phân chia ruộng đất.

Đây rõ ràng là muốn chém lên người đám danh gia vọng tộc kia.

Chỉ sợ cuộc sống của đám người này cũng không dễ chịu đâu.

Chương 2286 - Thiên đế đời đầu (4)

“Buồn cười chính là!” Khuôn mặt Kiến Nguyên đế âm trầm: “Trẫm vốn nên được các thần giúp đỡ, mượn tay thần linh để bình định phản tặc. Nhưng mà…”

Nhưng mà do chuyện ‘âm dương một thể’, nên chúng thần rất kiêng kỵ hắn.

Chúng thần cố nhiên đề phòng Sở Hi Thanh, nhưng lại càng kiêng kỵ Kiến Nguyên đế hắn.

“Nếu bệ hạ kiêng kỵ lòng dân ở hai châu Hà và Lạc, vậy ta có một biện pháp giải quyết.”

Sắc mặt Vũ Côn Luân bình tĩnh nói: “Chỉ là không biết bệ hạ quyết định thế nào? Có tin ta hay không?”

“Ồ?”

Kiến Nguyên đế không tỏ ý kiến, nhìn Vũ Côn Luân nói: “Mời Quốc sư nói rõ.”

Nói thật, hiện giờ hắn không quá tin tưởng Vũ Côn Luân.

Nhưng mà đây là cánh tay duy nhất mà hắn có thể dựa vào bây giờ,, ít nhất thì cũng đáng tin hơn thái sư.

Cách đây không lâu, hắn và Tương Vương giằng co, đại chiến gần một tháng, thái sư Độc Cô Thủ lại vẫn án binh bất động ở phía bắc.

Phương bắc đúng là phải đối mặt với áp lực nặng nề.

Bên phía U Châu đã tụ tập hơn 800 vạn đại quân tinh nhuệ.

Sau đó là biên quân các châu Thiết Châu, Tịnh Châu, Lương Châu phản chiến, càng làm cho phòng tuyến phía bắc của Đại Ninh tan rã.

Nhưng khi đó Sở Hi Thanh đang ở Trung Thổ, Sở Vân Vân quản lý phủ đại tổng quản bắc vực lại đang tập trung vào điều động nhân lực và con dân Băng Thành đến Nghiêm Châu, thật ra là không có hơi sức để xuôi nam.

Vì thế chỉ cần thái sư muốn, là có thể rút một hai trăm vạn người đến bình định Tương Vương.

Nhưng vị thái sư này lại làm như không nhìn thấy, toàn bộ hành trình đều ngồi xem.

Kiến Nguyên đế biết ý nghĩ của Độc Cô Thủ.

Độc Cô Thủ không ngại đổi một hoàng đế khác.

Lão già kia thậm chí còn chờ mong Tương Vương đăng cơ, hơn nữa còn không sợ mình biết được ý của hắn.

Kiến Nguyên đế nghĩ đến đây, không khỏi nắm chặt nắm đấm, xương cốt toàn thân kêu ‘răng rắc’.

Nhưng sự chú ý của hắn lại bị Vũ Côn Luân hấp dẫn.

“Bệ hạ! Hai châu Hà Lạc có khoảng 1,7 tỷ nhân khẩu.”

Khi Vũ Côn Luân nói chuyện, một cự long thủy tinh bỗng nhiên hạ xuống từ trời mây, bay quanh trên đầu bọn họ.

Vũ Côn Luân lại nhìn Kiến Nguyên đế: “Chỉ cần bệ hạ đồng ý, ta có thể làm cho bọn họ trung thành tuyệt đối với bệ hạ, từ nay nhân tâm sở hướng! Thậm chí bao gồm tất cả thuật sư và võ tu ở hai châu này.”

Con ngươi của Kiến Nguyên đế nhất thời co rút lại.

Không lẽ Vũ Côn Luân muốn để tất cả dân chúng hai châu này nhập mộng, rơi vào huyễn thuật?

Nhưng tình hình bây giờ, cũng chỉ có thể làm như vậy mới có thể giúp hắn lấy lại lòng dân và chỉnh đốn đại quân ở hai châu này.

Nếu con Chập Long này dùng toàn lực, lại phối hợp với trận pháp tương ứng, dường như cũng có năng lực như vậy…

Sắc mặt Kiến Nguyên đế không thay đổi: “Như vậy Sở Hi Thanh thì sao? Hai người Sở Tần kia cũng không chờ chúng ta đâu.”

“Không sao, vừa rồi thần đã nhận được một tin tốt.”

Giọng nói Vũ Côn Luân vẫn bình thản như cũ: “Sở Hi Thanh đã thành công, các thần bị ép phải thỏa hiệp, lệnh cho U Đô chúa tể và Hắc Thủy chúa tể liên thủ, loại bỏ đặc tính bất tử của Đại La Nghĩ tộc. Sau khi tru diệt tất cả Đại La Nghĩ tộc, Sở Hi Thanh đã chạy thoát.”

Lúc này, khóe môi của bản thân hắn lại cong lên, hiện ra vẻ sung sướng phát ra từ nội tâm.

Con ngươi Kiến Nguyên đế trợn lên, nghĩ thầm đây mà là tin tốt? Quả thực là tin xấu bằng trời.

Không nói đến thực lực kinh người và dũng khí của Sở Hi Thanh trong trận chiến này.

Chỉ là một chuyện giải quyết toàn bộ Đại La Nghĩ tộc thôi, cũng đã để vô số anh kiệt nhân tộc ngả về phía hắn rồi.

Kiến Nguyên đế lập tức suy tư: “Ý của ngươi là, sau trận chiến này, các thần sẽ nhìn chằm chằm vào hắn, thậm chí là báo thù? Nhưng ngươi đừng quên, bọn họ cũng đề phòng ta.”

“Chúng ta có thể ký kết ước định hòa bình một năm với Sở Hi Thanh.”

Sắc mặt Vũ Côn Luân rất phức tạp: “Ta đã liên lạc với vị Vô Cực Đao Quân kia, điều kiện của hắn cũng là thứ chúng ta có thể hoàn thành, cũng không coi là hà khắc.”

Kiến Nguyên đế nghe vậy thì ngẩn người, hai mắt lại tỏa sáng: “Quốc sư, mời nói, điều kiện thế nào?”

Sở Hi Thanh lại đồng ý nghị hòa? Hiện giờ, hắn chỉ cần đẩy nhẹ một cái là có thể làm toàn bộ Đại Ninh sụp đổ, vậy mà lại nghị hòa với triều đình?

Người này lại ngu xuẩn đến mức đồng ý cho hắn cơ hội làm lại!

Vũ Côn Luân gằn từng chữ: “HÌnh bộ thượng thư Sở Như Lai! Hắn muốn bệ hạ tự tay đưa Sở Như Lai vào quan tài, rồi an táng tại núi Tây Sơn ở quận Tú Thủy.”

Khi Kiến Nguyên đế thân chinh ra chiến trường, đã để Thập cửu hoàng tử giám quốc, lại nhờ Hình bộ thượng thư Sở Như Lai trấn thủ kinh thành, chủ đạo tất cả việc phòng ngự của kinh thành.

Kiến Nguyên đế dự liệu, Sở Như Lai ngoại trừ cần củ chăm chỉ, trung thành một mực ra thì không còn đường lui nào cả.

Mà trong trận chiến đẩy lùi Tương Vương, Sở Như Lai cũng biểu hiện ra năng lực trác tuyệt, có thể nói lập công lớn!

“Sở Như Lai?”

Kiến Nguyên đế lấy làm kinh hãi, sau đó toàn thân nổi da gà, không rét mà run.

Cái thằng nhãi ranh Sở Hi Thanh kia, không phải muốn chôn sống từng kẻ thù một đấy chứ?

Còn nữa, đây có phải là ‘nghi thức’ Nhai Tí của hắn không?

Làm vậy há không phải là giúp cho Thần Ý Xúc Tử Đao của hắn càng mạnh mẽ hơn?

Chương 2287 - Như Ý Đao

Sở Hi Thanh không chờ ở chỗ Mộc Kiếm Tiên quá lâu.

Hắn và Mộc Kiếm Tiên thương lượng một phen, sau đó liền rời khỏi đó.

Nơi Sở Hi Thanh đi ra, chính là đỉnh núi Vô Tướng thần sơn.

Khi Sở Hi Thanh rời khỏi vết rách thời gian, hắn liền nhìn thấy một đám người đang chờ hắn trên đỉnh núi.

Lấy Lý Trường Sinh cầm đầu, tất cả mọi người Tố Phong Đao, Sở Vân Vân, Ngạo Quốc, Yến Quy Lai, Lư Thủ Dương, Tri Phi Tử đều ở đây, chỉ có hai vị tổ sư là không.

Bọn họ nhìn thấy Sở Hi Thanh trở về, tất cả đều thở phào một hơi, trong mắt cũng hiện ra vẻ vui mừng.

Lý Trường Sinh cũng thở dài một hơi: “Cuối cùng cũng về rồi, vạn hạnh! Vạn hạnh!”

Hắn vừa nói đến đây bỗng nhiên lại ồ lên một tiếng.

Lý Trường Sinh cảm ứng được từng luồng từng luồng thần ý mạnh mẽ khóa lấy Sở Hi Thanh.

Là thần linh!

Lý Trường Sinh không khỏi híp mắt lại, nắm chặt kiếm trong tay áo mình.

Thật ra thì không có bao nhiêu thần linh phóng ý niệm tới đây, nhưng lại đều là nhân vật mạnh mẽ không gì sánh nổi.

Hoặc là thần linh thượng vị của thực lực khá mạnh mẽ, hoặc là các Tổ thần và đế quân.

Mỗi một luồng thần niệm đều ngậm lấy sát ý cực hạn, để người sởn tóc gáy, tê cả da đầu, cũng trùng kích nguyên thần của tất cả mọi người ở đây, để bọn họ chịu áp lực nặng nề.

Sau đó càng ngày càng nhiều ý niệm của thần linh phóng đến, tất cả đều mang theo sát ý đến cực hạn.

Nhưng những thần linh này lại mang đến áp lực nhỏ hơn nhiều.

Trận pháp hộ sơn của Vô Tướng thần tông đã bài trừ một phần lớn lực lượng của bọn họ.

Sở Hi Thanh lại là người đứng mũi chịu sào.

Nhưng hắn không thèm để ý, tay đè đao cười nhìn bầu trời như không có chuyện gì xảy ra.

Bên trong đôi mắt phượng hẹp dài kia lộ ra vẻ sắc bén như lưỡi đao, lại tràn đầy ý khiêu khích.

Lý Trường Sinh không khỏi gãi gãi đầu, đồng thời dùng thần thức liên hệ với ‘Vô Tướng thần ấn’ bên trong Tổ Sư đường.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để lật bàn rồi.

Đối kháng với thần linh ở Vô Tướng thần sơn, Vô Tướng thần ấn sẽ càng mạnh.

Nhưng những luồng thần niệm và sát ý kia chỉ dừng lại một lát, rồi tất cả rồi biến mất.

Lý Trường Sinh cũng không thấy bất ngờ.

Dù sao nơi này cũng là địa bàn của Vô Tướng thần tông, cách ‘Tạo Hóa thần thụ’ gần 200 vạn dặm, quá mức xa xôi.

Thần lực của các thần hàng lâm xuống nơi này, kém xa nơi ở gần ‘Tạo Hóa thần thụ’.

Trừ phi bọn họ chịu dùng bản thể hoặc máu thịt hóa thể hàng lâm phàm thế, bằng không thì không thể làm gì Sở Hi Thanh.

Vấn đề là thời điểm này, dù bọn họ có dũng khí quyết tử một trận với Sở Hi Thanh, lại không thể không đề phòng hậu hoạn khi để hóa thân hàng lâm, sợ vì thế mà trả giá đắt.

Vì thế nên bọn họ thu hồi thần ý là chuyện đương nhiên.

Các thần nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh, ngoại trừ tăng cường lực lượng cho hắn ra thì không có ích nào khác, cho nên lập tức từ bỏ.

Lý Trường Sinh có thể tưởng tượng được vẻ mặt của đám thần linh anfy.

Bọn họ đã hận Sở Hi Thanh đến cực điểm, nhưng lại không thể làm gì. Chỉ có thể tạm thời bỏ qua một bên, coi như không nhìn thấy thứ buồn nôn này.

Có sao nói vậy, Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh bây giờ quả thực là làm người đau đầu.

Đổi lại là hắn, cũng chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ.

Chờ đến khi tất cả ánh mắt của các thần rời khỏi đây, Sở Hi Thanh mới vái chào mọi người: “Đệ tử đa tạ chư vị sư thúc sư bá trợ giúp!”

Mọi người thấy thế liền né tránh.

“Sư đệ, xin đứng lên!”

“Chúng ta là đồng môn, đa tạ cái gì? Đúng rồi, lần này sư đệ thật là làm cho ta lo lắng sợ hãi.”

“Đa tạ cái gì? Một chút nguy hiểm cũng không có, chỉ mất một chút sức lực mà thôi. Sư đệ một người một đao đối kháng các thần ở dưới ‘Tạo Hóa thần thụ’, quả thật là làm người ta phải lau mồ hôi.”

“Hi Thanh sư đệ, ngươi bây giờ không chỉ là trụ cột của Vô Tướng thần tông ta, mà còn là cột chống trời của nhân tộc, là Nhân hoàng tương lai. Trợ giúp ngươi chính là phận sự của người trong thiên hạ, chúng ta cũng không ngoại lệ.”

“Sư đệ, chuyện lần này không chỉ báo thù cho nhân tộc ta, mà còn xử lý họa lớn trong tương lai cho bộ tộc ta, có thể nói là lợi thiên thu, đức muôn dân. So với nguy hiểm của sư đệ, một chút sức lực của chúng ta có đáng là gì."

Ngạo Quốc lại cười ha ha, lời nói hàm chứa vẻ bội phục: "Hi Thanh sư đệ, lần này thật sự là quá hoành tráng, không chỉ giẫm lên mặt chúng thần, mà còn giải quyết triệt để Đại La Nghĩ tộc."

"Khi đó ta thật sự là bị khí phách của sư đệ làm sợ hết hồn. Càng không ngờ tới là, sư đệ không chỉ thành công, mà còn toàn thân trở ra."

"Đúng vậy!" Yến Quy Lai vỗ tay một cái: "Trận chiến ở 'Tạo Hóa thần thụ' quả thực là hả hê. Tru diệt Đại La Nghĩ tộc lại là công lao bằng trời. Tin tức này tạm thời còn chưa truyền đi, nhưng mấy ngày tiếp theo, việc này nhất định sẽ chấn động thiên hạ."

"Từ khi sư đệ xua đàn kiến lên phương bắc, toàn bộ thiên hạ đều chờ mong, tất cả người có kiến thức đều mong sư đệ bình yên trở về."

Tri Phi Tử hơi gật đầu, mặt đầy hồng hào: "Từ Huyền Hoàng thủy đế đến nay, nhân tộc ta có bao giờ hãnh diện như lúc này?"

Chương 2288 - Như Ý Đao (2)

Lý Trường Sinh vừa cười vừa xoa cái cằm tròn vo của mình: “Đáng là rất ghê gớm! Sư đệ bây giờ đã hơn xa Huyết Nhai Đao Quân năm đó. Ta nghe nói Thiên Cơ các đang biên soạn đặc san cho sư đệ, chỉ chờ sư đệ thoát thân là sẽ phát hành.”

Bọn họ đều ăn ý không nhắc đến chuyện Sở Hi Thanh hoàn thành ‘nghi thức’ nhất phẩm.

Dù nơi này là Vô Tướng thần sơn, là nơi cấm chế và trận pháp nghiêm ngặt nhất.

Nhưng mà mọi người vẫn không dám bất cẩn, không muốn tiết lộ một hai câu, để tránh cho các thần cảnh giác.

Tố Phong Đao thì lại hơi lắc đầu, trong mắt chứa vẻ nhắc nhở: “Hôm nay Hi Thanh ngươi có thể thoát thân, thực sự là rất may mắn. Lần này ngươi quá mạo hiểm, hiện giờ thắng thì còn tốt, một khi thất bại thì chính là vực sâu vạn trượng, mãi mãi không có ngày vươn mình.”

“Phải biết thân phận của ngươi bây giờ đã không giống ngày xưa, bản thân ngươi quan hệ đến an nguy của toàn bộ thiên hạ này. Loại kế sách nguy hiểm như vậy, lần sau đừng dùng thì hơn.”

Nàng cũng là nhân vật hung mãnh từng dẫn Sở Hi Thanh và Diệp Tri Thu xông vào hoàng đình Bất Chu sơn.

Nhưng mà lần này, nàng cũng bị hành động của Sở Hi Thanh làm cho sợ hãi.

Sở Hi Thanh lại chú ý đến Sở Vân Vân không nói một lời, ánh mắt nàng nhìn hắn lại sắc bén như đao như thương.

Còn cả Cuồng Kiếm – Phong Tam.

Hắn nhíu mày đứng ở phía sau mấy người Tố Phong Đao, khí tức hơi sa sút.

Mọi người cũng đã nhận ra vẻ mặt khác thường của Sở Vân Vân.

Lúc trước, khi bọn họ đứng chờ ở đây thì Sở Vân Vân đã hơi mất tập trung, ánh mắt lo lắng; bây giờ thì khí tức của nàng lại cực kỳ lạnh lẽo.

Vì vậy bọn họ chỉ hơi an ủi Sở Hi Thanh một chút, lại hỏi rõ ràng mọi chuyện, sau đó rất tự giác chủ động rời đi.

Phong Tam cũng muốn đi, lại bị Sở Hi Thanh gọi lại: “Phong tiên sinh chờ một lát, ta có việc muốn nói với Phong tiên sinh.”

Phong Tam nghe vậy thì sững sờ, lại nhìn Sở Vân Vân đang yên lặng không nói gì ở bên cạnh một cái.

Vị chủ mẫu đại nhân này rõ ràng là đang muốn giao lưu với Sở Hi Thanh, mình ở lại có thích hợp không?

Người nhìn cánh tay cầm đao của nàng đã nổi gân xanh rồi kìa.

Sở Hi Thanh lại cười dài: “Mời Phong tiên sinh đi ra sau núi với ta, chuyện này rất quan trọng.”

Hắn vừa nói chuyện vừa bắt lấy bàn tay nhỏ của Sở Vân Vân, Sở Vân Vân hơi dùng sức vùng vẫy một chút, sau đó vẫn để hắn nắm lấy.

Ánh mắt Phong Tam hơi ngờ vực: “Chủ thượng có lệnh, thuộc hạ sao dám không nghe.”

Hắn tuyệt đối trung thành với Sở Hi Thanh, không thể từ chối mệnh lệnh của Sở Hi Thanh.

Dù cho vì thế mà đắc tội với chủ mẫu…

Sở Hi Thanh mỉm cười, lôi kéo Sở Vân Vân đi về phía sau núi.

Độn pháp của ba người đều siêu tuyệt, chỉ vài bước là đã đến sau núi, tìm được một tòa diễn võ đường không người.

Sở Hi Thanh đứng ở giữa diễn võ đường, nhìn Phong Tam ở đối diện: “Nếu ta không lầm, Như Ý chi pháp của Phong tiên sinh gặp vấn đề rồi đúng không?”

Hai mắt Phong Tam hơi ngưng lại, sau đó gật đầu: “Đúng là có một ít vấn đề nhỏ, nhưng vấn đề không lớn, ta có thể giải quyết.”

Thật ra là đạo tâm của hắn hơi dao động.

Nguyên nhân có quan hệ với Sở Hi Thanh.

Thời gian gần đây, Sở Hi Thanh đi làm việc mà đều không dẫn hắn theo.

Lần này cũng vậy, dù mấy người Lý Trường Sinh đi Trung Thổ tiếp ứng Sở Hi Thanh, thì cũng không dẫn hắn theo.

Phong Tam cho rằng quá nửa là do thực lực của mình không đủ, đã không theo kịp bước chân của chủ thượng.

Mà tự hoài nghi bản thân, chính là chuyện kiêng kỵ nhất của Thần Ý Như Tâm Đao.

Sở Hi Thanh lại thầm cười khổ.

Hắn không dẫn Phong Tam đi theo, một mặt là vì rất nguy hiểm, một mặt là vì đề phòng Thần Tịnh Ly.

Vô Thượng Kiếm Tâm – Hạ Bạch Thạch vẫn luôn là đối tượng mà Thần Tịnh Ly quan tâm trọng điểm.

Bởi vì Nhai Tí Đao, Thần Tịnh Ly không thể bắt được hành tung của Sở Hi Thanh, nhưng nàng có thể thông qua hướng đi của Hạ Bạch Thạch, để phán đoán hành tung của hắn.

Sở Hi Thanh cũng không ngờ đao tâm của Phong Tam sẽ gặp sự cố.

Xem ra huyễn thuật và thôi miên vẫn có hạn chế, không thể giải quyết triệt để.

Tâm cảnh Phong Tam hơi biến đổi, liền làm cho tâm linh của hắn có dấu hiện sụp đổ.

Sở Hi Thanh cực kỳ coi trọng Phong Tam, trình độ coi trọng còn hơn xa cả Sở Mính.

Đây dù sao cũng là sư bá của hắn, hơn nữa với thiên tư của Phong Ta, tương lai trở thành Bán Thần là chuyện dễ như trở bàn tay.

Tiền đồ của Phong Tam không phải thứ Sở Mính có thể so sánh.

“Phong tiên sinh, như vậy ngươi có nghĩ là Như Ý chi pháp của ngươi thật ra đã đi sai đường không? Không, phải nói là tất cả võ tu tu luyện pháp môn Như Ý trên thế gian này đều đã lạc lối.”

“Lạc lối?” Phong Tam cau mày: “Lời này giải thích thế nào?”

Sở Hi Thanh không trả lời mà hỏi lại: “Theo Phong tiên sinh thì yếu quyết quan trọng nhất của Thần Ý Như Tâm Kiếm là gì?”

Phong Tam lập tức nói ra: “Tự nhiên là lấy thần ý của bản thân làm chủ, thích làm gì thì làm, để vạn sự vạn vật đều tuân theo ý của ta!”

Chương 2289 - Như Ý Đao (3)

“Cái này cũng không tính là sai! Có điều…”

Sở Hi Thanh lắc lắc đầu, lại phất ống tay áo một cái: “Như vậy mời Phong tiên sinh nhìn xem Thần Ý Như Tâm Đao của ta bây giờ đi.”

Khi hắn vừa nói hết câu, thiên địa chung quanh đột nhiên biến đổi.

Chợt có ba thanh thước cực lớn xuất hiện ở dưới chân và sau lưng Sở Hi Thanh, chúng nó ứng đối với ba trục, không ngừng kéo dài ra ngoài.

Còn có một cây cân cực lớn xuất hiện trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh.

“Bình Thiên Kiếm và Lượng Thiên Kiếm?”

Sở Vân Vân thấy thế thì hơi sững sờ, nghĩ thầm Sở Hi Thanh học hay môn thánh truyền này từ bao giờ?

Sở Hi Thanh thân là trưởng lão của tông môn, lại là thành viên quang trọng của Vô Tướng thần tông, tự nhiên có thể ra vào tầng thứ chín của Tàng Kinh lâu.

Trong tay hắn có rất nhiều điểm ‘thiện công’, làm sao có thể không xem Bình Thiên Kiếm và Lượng Thiên Kiếm.

Vấn đề là thiên quy kiếm ý của Sở Hi Thanh cũng có trình độ cực cao.

Hắn không chỉ cân đo đong đếm vùng thế giới trước mắt bọn họ.

Thậm chí còn có một cái thước và một cái cân không nhìn thấy, đang cân đo đong đếm thời gian và không gian ở chung quanh.

Sở Vân Vân lập tức nhận ra không đúng.

Nàng cẩn thận cảm nhận, liền nỉ non một tiếng: “Từ một đến vạn sao?”

Bình Thiên Kiếm và Lượng Thiên Kiếm của Sở Hi Thanh tương đối chính quy, nhưng đây không phải do hắn nghiên cứu và tu luyện ra, mà là trực tiếp ‘Tinh luyện’ ra từ bên trong pháp môn Hỗn Độn!

Con đường của Sở Vân Vân là ‘từ vạn đến một’.

Nàng vừa nhìn đã biết Sở Hi Thanh đi theo con đường ‘từ một đến vạn’, nhưng mới chỉ là hình thức ban đầu.

Sắc mặt của Sở Vân Vân vẫn lạnh lùng như cũ.

Nhưng trong đôi mắt màu xanh lam của nàng lại hiện lên một tia vui vẻ và chờ mong.

Người này, chưa từng làm nàng thất vọng.

Xem ra sau này nàng sẽ không cô đơn trên con đường tu hành.

Ừm, vị phu quân này của nàng chắc hẳn cũng chịu đòn tốt hơn, sau đó có thể dùng nhiều sức hơn một chút.

Mà trong một chớp mắt tiếp theo, toàn bộ tòa diễn võ đường này đều phát sinh biến hóa dị thường.

Đây vốn là một kiến trúc bằng đá, tạo hình cổ điển thô lỗ, bên trong lại không có bất kỳ vật trang trí nào.

Ngay cả nóc nhà cũng làm rất ẩu, rất nhiều ngói đá đều là tiện tay gọt thành.

Nhưng mà thời khắc này, toàn bộ nơi này đều thay đổi.

“Đây là…”

Phong Tam đưa mắt nhìn chung quanh, chỉ thấy nóc nhà được bao trùm bởi ngói lưu ly vàng óng, mặt đất thì lại là bạch ngọc tốt nhất, vách tướng bốn phía đều là ngọc thạch nhỏ nhắn xinh đẹp.

Đâu đâu cũng có kim quang lấp lóe, ngọc thạch rực rỡ, rường cột chạm trổ, tráng lệ sa hoa.

Dù Phong Tam khá phản đối với cái thẩm mỹ như nhà giàu mới nổi này của Sở Hi Thanh, cũng cảm thấy cái phong cách này như cứt chó, tràn ngập cảm giác không hài hòa. Nhưng hắn lại biết sự lợi hại của một chiêu này.

“Đây chính là Như Ý chi pháp của chủ thượng?”

Đây đã không phải là vặn vẹo thiên quy nữa, mà là thật sự để vạn sự vạn vật biến hóa theo tâm ý!

Hắn không chỉ cải tạo lại nơi này, thậm chí còn thay đổi tính chất đá của nơi này.

Đây chính là năng lực giống như ‘hóa đá thành vàng’.

Mấu chốt là đối phương không dùng bao nhiêu chân nguyên, giống như cầm một cây gậy, gõ nhẹ một cái liền lay động cả một ngọn núi cao.

Chuyện này có nghĩa là chỉ cần Sở Hi Thanh muốn, hắn có thể chế tạo ra một lượng lớn vàng và bạc.

Một chiêu này của Sở Hi Thanh thậm chí còn có thể cường hoác các loại pháp khí, để chất liệu của pháp khí cứng rắn hơn, kiên cố hơn, dẻo dai hơn.

Hắn cũng có thể dùng phương pháp này để cường hóa thân thể, cường hóa cương lực!

“Thế nào?” Vẻ mặt Sở Hi Thanh hơi đắc ý: “Đây chính là Như Ý của ta… Truy nguyên, như ý tùy tâm! Muốn hiểu ý nghĩa của nó, trước tiên phải biết, muốn biết phải truy tìm căn nguyên. Nghiên cứu lý lẽ của vạn sự vạn vật, từ đó để vạn sự vạn vật theo ý của ta!”

Đây là thiên quy do Trí Thần – Long Hi sáng tạo ra, há lại chỉ dùng để vặn vẹo thiên quy?

Phong Tam ngây ngẩn cả người.

Hắn bình tĩnh nhìn trước mắt, trong mắt lại không có tiêu cự, tràn ngập mờ mịt và không tin nổi.

“Thì ra là vậy!”

Hai mắt Sở Vân Vân cũng sáng lên: “Chung cực của Như Ý chi pháp, là ‘Tạo Hóa’ đúng không?”

Khi Sở Hi Thanh thi triển Như Ý chi pháp, Sở Vân Vân đã nghĩ đến một từ, hạng đầu trong 36 pháp Thiên Cương… Điều Đình Tạo Hóa!

Thiên quy Như Ý của Sở Hi Thanh quả thực là đã tiếp cận với lĩnh vực tạo hóa!

Sở Hi Thanh thông qua pháp thuật để nắm giữ ‘Nghĩa hóa’ chi đạo, cũng có năng lực thi triển Điều Đình Tạo Hóa.

Nhưng mà Điều Đình Tạo Hóa của thuật sư lại cực kỳ thô thiển, cách Tạo Hóa chi đạo chân chính cực xa.

“Đúng vậy!”

Khóe môi Sở Hi Thanh vểnh lên.

Trí Thần – Long Hi sáng tạo thiên quy Như Ý, chính là vì mưu đồ tạo hóa.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm đây chính là chìa khóa để Long Hi, Đông Hoàng giành lấy Tạo Hóa chúa tể, thậm chí là siêu thoát.

Chương 2290 - Như Ý Đao (4)

Phong Tam vẫn còn sững sờ, hắn thất thần chán nản, lẩm bẩm: “Thì ra là vây, thì ra là ậy, thì ra con đường Hạ mỗ vẫn luôn tin tưởng lại là sai?”

Sắc mặt Sở Hi Thanh đen xì.

Ngay cả ‘Hạ mỗ’ cũng nói ra rồi, có thể thấy tâm linh của Phong Tam rung động đến mức độ nào.

Cũng may là Phong Tam không để ý lắm.

Sở Hi Thanh hơi lắc đầu: “Thật ra thì cũng không phải sai, tự tin và ý chí là rất quan trọng, truy tìm căn nguyên cũng rất quan trọng, hai cái đều không thể bỏ. Thiếu một cái trong đó, chính là bước xuống sườn dốc.”

Cái này giống như hai tông Kiếm và Khí của Hoa Sơn trong tiểu thuyết võ hiệp vậy, phải coi trọng cả hai mới là chính xác.

“Nếu như Phong tiên sinh tán thành đạo của ta, vậy thì không ngại thử một chút.”

Trong mắt Sở Hi Thanh hiện ý cười: “Thật ra điều kiện của Vô Tướng thần tông chúng ta rất thích hợp tu hành Như Ý chi pháp. Phong tiên sinh lại rất có trình độ trên Bình Thiên Kiếm, cũng tu luyện cả Lượng Thiên Kiếm. Đã có căn cơ này, muốn thay đổi là rất dễ dàng.”

Ánh mắt Phong Tam đã sáng rực: “Ta hiểu rồi! Thú vị, thật sự rất thú vị! Đa tạ chủ thượng, đây là ân thành đạo, chính là ân thành đạo!”

Lúc này, khí cơ trên người hắn bắt đầu biến hóa, có vẻ sinh cơ bừng bừng.

Phong Tam lập tức chạy ra ngoài như một cơn gió, hắn đã không thể chờ đợi được nữa, một cái chớp mắt đã biến mất.

Sở Vân Vân đầu tiên là nhìn theo hướng đi của Phong Tam, sau đó mới quay đầu nhìn Sở Hi Thanh nói: “Thật ra trước kia ta rất coi thường Như Ý Kiếm và Độc Tôn Đao, hai môn võ đạo này tuy uy lực mạnh mẽ, nhưng lại không có căn cơ. Một khi đạo tâm xảy ra vấn đề, hai môn võ đạo này cũng sụp đổ theo.”

“Nhưng sau khi ngươi gia nhập ‘truy nguyên’ vào, Như Ý chi pháp sẽ vững chắc hơn, đây mới thật sự là phương pháp tái tạo đạo tâm, giải quyết vấn đề từ căn nguyên. Sư tôn và chư vị sư thúc bá mà biết, chắc chắn sẽ rất vui mừng.”

Sở Hi Thanh mỉm cười, lại đi qua nắm tay nhỏ của Sở Vân Vân: “Hi vọng Hạ sư bá có thể khôi phục như cũ, thiên phú của sư bá rất cao, còn trên cả sư tôn, tương lai nhất định sẽ có thành tựu kinh người.”

Sở Vân Vân phát hiện Sở Hi Thanh đang dùng ngón tay không an phận chọc chọc lòng bàn tay của nàng.

Nàng tạm thời bỏ qua, suy tư nói: “Thật ra ngươi muốn mượn chuyện của Hạ sư bá để nói cho ta biết, trận chiến ở ‘Tạo Hóa thần thụ’ không phải là mạo hiểm, mà là ngươi căn cứ theo thực lực của bản thân, cộng thêm hiểu rõ thời cuộc, có phần thắng rất lớn nên mới hành động?”

“Đúng vậy!”

Sở Hi Thanh vui mừng ôm lấy eo của Sở Vân Vân: “Không hổ là thê tử của ta, vừa nhìn đã hiểu rõ ràng.”

Sở Vân Vân lại hít thở thật sâu, ánh mắt lăng lệ.

Đùng!

Thân thể của Sở Hi Thanh bay thẳng ra ngoài, giống như một viên thiên thạch va thẳng vào vách tường.

Bức tường được hắn cải tạo kia lập tức chia năm xẻ bảy.

Ánh mắt Sở Hi Thanh sáng ngời, hiện ra một tia vui mừng.

Hắn chịu được…! Thế mà lại chịu được!

Bá thể của hắn thế mà lại chịu được một đòn của Sở Vân Vân.

Sau một đòn, lông tóc không tổn hại!

Đấy là hắn còn chưa đúc lại Bá thể, môt khi đúc lại Bá thể thì còn mạnh đến mức nào chứ?

Nhưng ngay sau đó, Sở Hi Thanh lại phát hiện Sở Vân Vân đã lóe lên một cái, rồi xuất hiện trước mặt hắn, điểm một cái vào mi tâm của hắn.

Tốc độ kia nhanh đến mức khó mà tin nổi, khiến cho Sở Hi Thanh hoàn toàn không kịp phản ứng.

Đùng!

14 tầng ngoại cương của Sở Hi Thanh bị phá tan như bẻ cành khô, ‘Thí Thần huyết cương’ cũng không có tác dụng gì.

Sở Hi Thanh và tiểu Tóc Húi Cua liên thủ cường hóa ‘Thiết Nhai kính giáp’ cũng bị ngón tay này đâm thủng.

Đừng nói là phản xạ, mà ngay cả chống đỡ mà họ còn không làm được.

Hắn còn không kịp thi triển các loại độn pháp của mình.

May mắn là Sở Vân Vân không nỡ làm hắn bị thương, chỉ điểm vào mi tâm của hắn.

“Ta biết ở dưới ‘Tạo Hóa thần thụ’, ngươi tàn sát ‘thần hoang dã’ như chó lợn. Tuy nhiên…”

Ánh mắt Sở Vân Vân lạnh lẽo: “Đây mới là trình độ thật sự của thần linh Vĩnh Hằng!”

Nàng lo Sở Hi Thanh quá đắc ý, từ đó phán đoán sai thực lực của bản thân, nên nàng cần phải để cho hắn nhận rõ bản thân mình.

Nhưng đúng lúc này, Sở Vân Vân lại sững sờ nhìn xuống ngực của mình.

Tay phải của Sở Hi Thanh lại ấn vào nơi đó từ lúc nào.

Sở Vân Vân đầu tiên là cả kinh, sau đó mặt liền đỏ lên.

Tên này… quả thực là không biết sống chết!

Sở Vân Vân nhìn bàn tay ở trước ngực mình.

Phản ứng đầu tiên của nàng không phải là vỗ bỏ tay của Sở Hi Thanh, mà là hồi tưởng xem cái móng heo này đặt lên từ lúc nào?

Sao mình lại bị đối phương thành công? Vì sao mình không phát hiện ra? Vì sao bản năng võ đạo thiên chuy bách luyện của mình lại không có phản ứng? Cương lực hộ thể của mình xảy ra vấn đề sao?

Nàng nhất định phải làm rõ chuyện này, bằng không nàng không thể an tâm.

Chương 2291 - Đứng đầu Thiên Bảng

Chớp mắt sau, Sở Vân Vân liền bừng tỉnh: “Đây là đao pháp, lấy chưởng hóa đao, đây là chiêu thức ngươi mới sáng tạo ra?”

Truyền thừa Thần Ý Như Tâm Đao của Vô Tướng thần tông chỉ có đến tầng 19, tổng cộng có ba chiêu đao pháp.

Hạ Bạch Thạch đã đẩy Thần Ý Như Tâm Kiếm lên đến tầng 23, lại tự nghĩ ra bốn chiêu thức.

Nhưng kiếm pháp của hắn không viên mãn, Sở Hi Thanh khẳng định phải thay đổi, sẽ không chỉ sửa kiếm thành đao.

Hắn nhất định phải đi con đường của mình.

Vừa rồi, Sở Vân Vân cũng cảm nhận được một chút dấu vết của thiên quy Như Ý.

Không đúng, không chỉ là thiên quy Như Ý, mà dường như còn có cái bóng của thiên quy Hỗn Độn và thiên quy Nhai Tí.

Lấy hỗn độn nhiễu loạn cảm nhận và chân nguyên cương lực của nàng, lấy lực lượng Báo Ứng và Kính Thiên để phản kích lại.

Chỉ là nàng còn chưa nói hết lời, khuôn mặt lại đỏ bừng lên.

Lúc này Sở Hi Thanh đang xoa xoa bóp bóp.

Sở Vân Vân cắn chặt hàm răng.

Cái tên này, không để yên đúng không?

Xem ra hắn thật sự muốn tìm chết!

Sở Hi Thanh phát hiện đôi mắt màu xanh lam của Sở Vân Vân đã trợn lên, trong mắt như có ngọn lửa hừng hực.

Hắn không khỏi nở nụ cười ngượng ngùng, vội vã thu tay về: “Xin lỗi, vừa rồi là bản năng! Bản năng thôi! Đây là một chiêu thức ta mới nghiên cứu ra. Lấy thức thứ tám của Thần Ý Xúc Tử Đao làm căn cơ, kết hợp với Như Ý Đao, Hỗn Độn Đao, tạo thành kết quả này, ta gọi là Thập Bội Phụng Hoàn!” (trả lại gấp 10?)

“Thập Bội Phụng Hoàn?”

Sở Vân Vân tạm thời bị đề tài này hấp dẫn.

Nàng nhạy cảm chú ý đến tin tức ‘thức thứ tám của Thần Ý Xúc Tử Đao’.

Người này quả nhiên là không đi theo đường cũ của Huyết Nhai, đã bước thêm một bước trên con đường Thần Ý Xúc Tử Đao.

Nàng suy tư: “Chiêu thức này của ngươi tựa như là tích trữ đao ý ở trên người mọi lúc mọi nơi, sau đó chờ phát?”

“Đúng vậy!”

Sở Hi Thanh gật đầu: “Đây chính là đao pháp phòng ngự phản kích, một lông không thể rơi, ruồi trùng không thể chạm, vừa chạm sẽ trả lại gấp mười. Nó chuyên để đối phó với đánh lén, và cả những đối thủ có sức chiến đấu cao hơn ta.”

“Nhưng bây giờ vẫn chưa hoàn thiện, không thể trả lại gấp mười được, đối mặt với Vân Vân ngươi, tạm thời chỉ có thể gấp sáu.”

Hắn vừa nói chuyện vừa nhấc tay của mình lên, cố ý để lộ năm ngón tay của mình.

“…Phiên bản Thần Ý Xúc Tử Đao, cũng chính là thức thứ tám, gọi là Dĩ Nhãn Hoàn Nhãn (ăn miếng trả miếng). Có điều uy lực nhỏ hơn một chút, nhưng thêm thần ý phản kích, thì vẫn rất lợi hại khi có nhiều kẻ địch.”

Sở Vân Vân nghĩ thầm đao pháp này đương nhiên rất lợi hại.

Loại chiêu thức này nhất định phải súc thế tụ lực tại cơ thể từ trước, khi chiến đấu thì lập tức sử dụng.

Tuy rằng chỉ có thể sử dụng một lần trong chiến đấu, nhưng lại là một đòn sát thủ giống như thần chiêu, có thể nó lợi hại đến cực điểm.

Sau này, mặc kệ là đánh lén hay ỷ mạnh hiếp yếu, tất cả người muốn giết Sở Hi Thanh đều phải chịu một đòn gấp mười lần của Sở Hi Thanh.

Cái này còn lợi hại hơn cả Thiên Lý Chiêu Chiêu, Thiên Lý Chiêu Chiêu chỉ là dùng nhân quả để phản xạ toàn bộ lực lượng của kẻ địch mà thôi.

Nàng lập tức nghiến răng nghiến lợi.

Sở Vân Vân nhìn năm ngón tay của Sở Hi Thanh, nàng lại có một loại kích động muốn chặt cái móng heo này xuống!

Nàng hít thở thật sâu, sau đó không tiến mà lùi lại, lùi đến hơn 50 trượng, đứng ở giữa tòa diễn võ đường này.

“Cũng được!” Sở Vân Vân tay đè đao: “Cách đây không lâu, ta đã nhìn thấy dã tâm của Hi Thanh ngươi. Ngươi muốn trở thành Đao Thần, thành nguồn gốc của tất cả đao đạo trong thiên hạ.”

Sở Hi Thanh trợn tròn mắt, hắn không hiểu lắm.

Nhưng hắn lại cảm nhận được khí tức nguy hiểm ở trên người Sở Vân Vân.

Hắn cũng không tự chủ được mà đè đao bên hông.

Trong lúc nhất thời, Sở Hi Thanh biết mình đã chọc giận đối phương rồi.

“Rút đao đi!”

Đôi mắt màu xanh lam của Sở Vân Vân tràn ngập chiến ý: “Để ta nhìn xem đao đạo của ngươi đã trên trình độ gì, mà lại có ý định vấn đỉnh đao đạo!”

Nàng cũng muốn nhìn xem Bá thể của tên này đã đến đẳng cấp này rồi? Thế mà lại to gan như vậy!

Sở Hi Thanh không khỏi tê cả da đầu, cười ha ha: “Vân Vân, ngươi muốn luận bàn đao đạo với ta? Không cần thiết, chúng ta đã quá quen thuộc với nhau rồi. Huống hồ ta còn đang bị thương, thực lực chỉ còn không tới bảy phần mười, không thể giúp ngươi tận hứng/ Nếu ngươi thật sự muốn thử đao đạo của ta, không ngại chờ mấy ngày, chờ vết thương của ta tốt hơn rồi luận bàn cũng không muộn.”

Sở Hi Thanh căn bàn là không muốn đánh, ít nhất thì cũng không thể đánh hôm nay.

Chiêu thức Thập Bồi Phụng Hoàn này, trong một thời gian ngắn chỉ có thể sử dụng một lần.

Thực lực của nữ nhân ở trước mặt lại không phải là ‘thần hoang dã’ bình thường!

Sở Hi Thanh đoán là Sở Vân Vân đã có thể giết chết đại đa số thần linh hạ vị.

Mà hắn bây giờ chỉ là một nhị phẩm hạ mà thôi, dưới tình huống không có địch ý và sát niệm, lại không sử dụng Thần Lực Tái Thôi, hắn chỉ mạnh hơn đa số nhất phẩm một chút mà thôi.

Chương 2292 - Đứng đầu Thiên Bảng (2)

“Ta đã cảm ứng cơ thể của ngươi rồi, không có vấn đề gì lớn.” Sở Vân Vân không để ý lắm: “Ta có thể tự phong ấn tu vị, đảm bảo sẽ công bằng.”

Khí huyết của cái tên này vẫn rất vượng.

Không chỉ sắc mặt hồng hào, mà còn dám có ý đồ với nàng.

Hai mắt Sở Hi Thanh đảo vài vòng.

Hắn một kế không được, thì lại sinh kế thứ hai.

“Cũng được, ngươi muốn đánh thì ta liều mình đánh với ngươi. Đúng rồi…”

Sở Hi Thanh lập tức nghĩ đến một chuyện, hắn kéo cổ áo của mình xuống, lộ ra xương quai xanh trắng nõn: “Vân Vân, Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của ta đã lên cấp 27. Ngươi có muốn hút một chút máu trước không? Đối thủ sau này của chúng ta là thần linh, Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của ngươi khôi phục sớm một chút, thì chúng ta sẽ có thêm một phần thắng.”

Sở Vân Vân liếc mắt nhìn cái cổ kia một chút.

Không thể không thừa nhận, cái cổ này rất mê người.

Sở Vân Vân thậm chí còn có thể ngửi được mùi thơm ngát mê người từ lực lượng huyết mạch kia.

Nhưng chiến ý của nàng vẫn dạt dào như cũ: “Ngươi rút đao đi! Yên tâm, ta sẽ không lãng phí máu của ngươi.”

Sở Hi Thanh biết là không tránh khỏi rồi, âm thầm thở dài: “Luận bàn cũng được, nhưng ta có một điều kiện, còn phải có phần thưởng! Trận chiến này, chỉ cần ta có thể phá tan cương lực hộ thể của ngươi, vậy coi như ta thắng. Nếu như ta thắng…”

Sở Hi Thanh hơi dừng lại, trong mắt lóe lên một tia u quang: “Một ngày tiếp theo, ngươi phải nghe lời ta. Mặc kệ ta muốn làm cái gì, ngươi cũng phải nghe lời.”

Sở Vân Vân nhất thời sửng sốt, nàng thấy hơi bất ngờ.

Còn nghe lời ta… muốn làm gì thì làm…!

Nàng bình tĩnh nhìn Sở Hi Thanh: “Ngươi nghiêm túc?”

Sở Hi Thanh cảm ứng được sát khí của đối phương đã mạnh hơn mấy phần, nhưng vẫn kiên định gật đầu.

Ánh mắt của hắn sắc bén như đao, cực kỳ nghiêm túc cầm đao lên: “Rất nghiêm túc!”

Dù sao cũng bị đánh, chẳng bằng nhân cơ hội này thử một lần, xem xem có thể hoàn thành tâm nguyện hay không.

Lỡ như…

Lỡ như mình thắng thì sao!

Trước khi Sở Vân Vân tiến vào Siêu Phẩm, thể chất của bọn họ không chênh lệch về bản chất.

Kém chỉ là tu vị võ đạo và trình độ thiên quy.

Thậm chí phương diện lực lượng huyết mạch thì Sở Hi Thanh còn vượt qua đối phương một chút.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, dựa vào võ đạo của bản thân, cộng thêm kinh nghiêm đối chiến với Sở Vân Vân ở trong mộng, thì vẫn có hi vọng thắng.

Cùng lắm thì hắn dùng Huyết Nhai Nguyên Hồn, cũng không phải không có lực phản kích.

Đúng rồi, mình còn có long khí!

Hiện giờ hắn đã là chủ của một nửa giang sơn, lại tu luyện Thống Thiên và Nhiếp Thiên.

U Châu này chính là địa bàn của hắn.

Uy lực của Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ đã không giống dĩ vãng.

Lát nữa phải dùng cả long khí mới được!

…

Một ngày sau, tổng đà Thiết Kỳ Bang ở quận Tú Thủy.

Tiếng huyên náo ầm ĩ phát ra từ trong quần thể kiến trúc khổng lồ kéo dài hơn 10 dặm này.

Đầu tiên là một đám cao tầng của Thiết Kỳ Bang và rất nhiều văn sĩ vui mừng khôn xiết, sau đó rất nhiều bao chúng ở bên ngoài cũng náo loạn lên.

“Tin tốt! Kỳ chủ đã quay về!”

“Kỳ chủ đã trở về từ Trung Thổ, ba ngày sau sẽ trở về Tú Thủy.”

“Thật sao? Ngươi nghe tin này từ đâu?”

“Đương nhiên là ở bên trong! Ngươi không thấy đám văn sĩ đùa bỡn văn tự kia đang kêu to gọi nhỏ sao?”

Theo tin tức được chứng thực, tất cả mọi người đều vui vẻ phấn chấn, toàn bộ tổng đà đều là một mảnh vui sướng.

Các bagn chúng phòng thủ ở nơi này đều hưng phấn không thôi, bọn họ túm năm tụm ba, bắt đầu nghị luận ầm ĩ.

Thủ trưởng của bọn họ cũng không quát mắng như mọi khi, mà cũng tụ tập với nhau, bắt đầu thảo luận chuyện Sở Hi Thanh trở về, và cuộc chiến ở ‘Tạo Hóa thần thụ’ cách đây không lâu.

“Vạn hạnh! Kỳ chủ đại nhân cuối cùng cũng trở về rồi!”

“Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi. Bây giờ trong bang đã loạn không ra hình dạng gì, ta thấy Kiếm đường chủ và hai vị phó kỳ chủ Lục, Tiếu đều là người tài, nhưng lại không trấn áp được tính cảnh. Chỉ có kỳ chủ trở về mới yên ổn.”

“Ta đã biết là kỳ chủ sẽ không có chuyện gì mà! Kỳ chủ trở về, giang sơn liền ổn, phú quý của chúng ta cũng ổn.”

“Tại trận chiến ở ‘Tạo Hóa thần thụ’, kỳ chủ đại nhân một người một đao chiến với các thần, lại còn làm cho các thần phải cúi đầu, tiêu diệt Đại La Nghĩ tộc mà Thánh hoàng đời thứ ba cũng không thể giải quyết.”

“Nghe thật là khoa trương, đây há không phải là còn lợi hại hơn cả Thánh hoàng đời thứ ba của nhân tộc ta? Không biết những người bên trong có nói đúng sự thật không nữa?”

“Cái này còn có thể giả? Có người nói hai vị tông chủ của Quy Nguyên kiếm phái và Đô Thiên thần cung tận mắt nhìn thấy. Thánh hoàng? Một anh hùng như kỳ chủ nhà ta, không thể trở thành Thánh hoàng đời tiếp theo sao?”

“Khó mà tin nổi, thực sự là khó mà tin nổi! Kỳ chủ quả thực là vô địch…”

“Gọi kỳ chủ cái gì nữa, phải gọi là bệ hạ. Lần này kỳ chủ hẳn là muốn xưng đế, khai quốc.”

Tất cả mọi người đều hưng phấn không thôi.

Chương 2293 - Đứng đầu Thiên Bảng (3)

Tuy rằng cách đây không lâu, Sở Hi Thanh không tham dự vào cuộc chiến sông Thiên Hoài, nhưng toàn bộ Thiết Kỳ Bang đều không có một câu oán hận nào.

Cái này chẳng những không khiến đám bang chúng Thiết Kỳ Bang sinh lòng thất vọng, trái lại còn càng kính yêu và sùng kính kỳ chủ đại nhân của bọn họ hơn.

Tất cả mọi người đều biết kỳ chủ của bọn họ đi đâu và làm gì… trấn áp Nghĩ tộc, xua kiến lên phương bắc, tiếp đó đại chiến với các thần ở bên dưới ‘Tạo Hóa thần thụ’.

Kỳ chủ của bọn họ chính là một anh hùng cái thế, không có gì phải nghi ngờ cả!

Không chỉ hóa giải một trận hạo kiếp cho Thần Châu, mà một người một đao ép các thần phải cúi đầu.

Bọn họ may mắn mới được đi theo một vị anh hùng như vậy, sáng tạo ra thành tựu và vinh quang vô thượng.

Đúng lúc này, lại có một trận ầm ĩ truyền vào từ bên ngoài.

“Luận Võ Thần Cơ và Thiên Cơ Võ Phổ đã phát hành! Bên đó toàn là đầu người, muốn chen cũng không chen được.”

“Móa! Ai mua giúp ta với, ta muốn biết xếp hạng Thiên Bảng của kỳ chủ đại nhân.”

“Khẳng định là đứng đầu rồi, không phải kỳ chủ thì cũng là phu nhân của kỳ chủ!”

Bên trong sảnh nghị sự, Kiếm Tàng Phong đã lấy được hai quyển Luận Võ Thần Cơ và Thiên Cơ Võ Phổ mới nhất.

Hắn nhìn hai quyển sách vẫn tỏa mùi mực thơm ngát trong tay, vẻ mặt ung dung lại phát ra tiếng cười khẽ.

“Ngươi đúng thật là! Lộ hết sắc bén, vênh váo hung hăng, nhưng lại có thể chém hết tất cả trở ngại trên đường.”

Kiếm Tàng Phong lắc đầu, cảm khái không ngớt.

Hắn vẫn không hiểu nổi, Sở Hi Thanh rõ ràng là người đồng đạo với hắn, đầu óc thông minh đến cực điểm, còn mạnh hơn hắn rất nhiều.

Nhưng vì sao phong cách làm việc của Sở Hi Thanh lại trái ngược với hắn?

Hết lần này đến lần khác, cái tên này còn thuận buồm xuôi gió, chưa bao giờ lật xe.

Kiếm Tàng Phong lập tức nghiêm túc: “Truyền lệnh xuống! Ba ngày sau kỳ chủ sẽ trở về, trừ Thủy tướng quân trấn thủ bờ bắc sông Thiên Hoài ra, thì tất cả tướng lĩnh tứ phẩm trở lên, tất cả quan chức từ huyệt thừa trở lên, đều phải trở về quận Tú Thủy để triều bái kỳ chủ. Ngoài ra, triệu tập gia chủ các thế gia vọng tộc chiếm hơn vạn mẫu ruộng đến đây để lập hồ sơ, quá hạn không hầu.”

Trong mắt hắn hiện ra một vệt lạnh lẽo.

Sau ngày hôm nay, đám sài lang rắn rết trong địa bàn của bọn họ sẽ phải thành thật.

Cũng có nghĩa là đã đến lúc tính sổ rồi.

Lục Loạn Ly ngồi ở bên kia lại có tâm tư khác.

“Người này… cuối cùng cũng an toàn trở về rồi…”

Nội tâm của Lục Loạn Ly thả lỏng, khóe môi hiện lên ý cười.

Nhưng khi nàng nghĩ đến chuyện Sở Hi Thanh sắp khai quốc, thì sắc mặt lại hơi cứng đờ.

Sở Hi Thanh trở thành hoàng đế, hoặc là trở thành quân vương một quốc gia, nhất định sẽ có hoàng hậu hoặc là vương hậu đúng không?

Khi đó Lục Loạn Ly nàng nên làm thế nào?

Mà lúc này, bên trong một góc của đại sảnh.

Sở Mính đứng ở trong bóng tối, hai mắt vô thần nhìn phong cảnh được mặt trời chiếu rọi ở bên ngoài cửa sổ.

Chủ nhân của nàng sắp quay về…

Nhưng Sở Mính lại không muốn nhìn thấy hắn chút nào.

Trong lòng nàng vô cùng bi thương.

Rơi vào tay kẻ thù, không thể khống chế sinh tử của bản thân, đây quả thực là bất hạnh.

…

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh cũng cầm quyển Thiên Cơ Võ Phổ mới nhất, nhìn bảng xếp hạng Thiên Bảng với ánh mắt quái lạ.

Hạng 1 Thiên Bảng: Thiên Vô Nhị Nhật, Che Cổ Tuyệt Kim – Sở Hi Thanh!

Hạng 2 Thiên Bảng: Hoành Tuyệt Vạn Cổ, Quân Đốc Mắt Xanh – Sở Vân Vân!

Hạng 3 Thiên Bảng: Thuật Định Sơn Hà – Vũ Côn Luân!

Bởi vì thái sư Độc Cô Thủ đã lên Siêu Phẩm, cho nên không xuất hiện trên Thiên Bảng.

Nhưng thứ hạng này cũng không quá chính xác.

Ngay hôm qua, hạng nhất Thiên Bảng là Sở Hi Thanh đã bị hạng hai Thiên Bảng Sở Vân Vân đánh cho sưng mặt sưng mũi, thê thảm đến mức không thể thê thảm hơn.

Làm hại Sở Hi Thanh phải trốn trong Thiên Lan cư một ngày, không dám đi ra gặp người.

Cái này quá xấu hổ!

Đại anh hùng của nhân tộc, Nhân hoàng đương đại, người vừa giẫm lên mặt các thần, tiêu diệt Đại La Nghĩ tộc, lại bị vợ đánh cho đầu đầy u.

Sở Hi Thanh lại lật mấy trang tiếp theo, nhìn bài văn chương liên quan đến hắn, thì phát hiện Thiên Cơ Võ Phổ đánh giá rất công bằng và hợp lý.

Thiên Cơ Võ Phổ cho rằng thực lực cá nhân của hắn vẫn kém hơn Sở Vân Vân.

Cùng lắm là ngang bằng nhau mà thôi.

Thiên Cơ Võ Phổ xếp hắn ở vị trí thứ nhất, là do Thần Ý Xúc Tử Đao và chiến tích kinh người của hắn.

Một đao trấn áp Đại La Nghĩ tộc, sau đó đuổi chúng lên phương bắc, suýt nữa chém đứt 'Tạo Hóa thần thụ', cuối cùng ép các thần phải ra tay, tiêu diệt toàn bộ Đại La Nghĩ tộc.

Ngoài ra, độn pháp của Sở Hi Thanh rất lợi hại, nên dù hắn đánh không lại, thì cũng có thể chạy thoát.

Lần này Sở Hi Thanh cũng chạy thoát khỏi các thần. Sau khi giẫm lên mặt các thần mà vẫn toàn thân trở ra.

Thiên Cơ Võ Phổ cho rằng, không có nhiều cơ hội một đánh một với Sở Hi Thanh, mà một khi có chiến đấu thì nhất định sẽ là tình huống có lợi cho hắn, vì vậy nên xếp Sở Hi Thanh ở thứ nhất.

Sở Hi Thanh cực kỳ hài lòng.

Lần này chính là Thiên Cơ lão nhân viết bình luận cho hắn, vị này vẫn rất có kiến thức.

Nhưng vấn đề là, có vài tình huống là không thể chạy trốn nha!

Chương 2294 - Đứng đầu Thiên Bảng (4)

Sở Hi Thanh thả Thiên Cơ Võ Phổ xuống, rồi quay đầu nhìn biển mây bên ngoài cửa sổ, lại âm thầm cảm khái.

Bất tri bất giác đã lên đỉnh rồi!

Hạng 1 Thiên Bảng… đứng dầu phàm nhân!

Đây từng là mơ ước của hắn sau khi tiến vào thế giới này.

Trở thành hạng 1 Thiên Bảng, thì hắn và Sở Vân Vân có thể thoát khỏi nguy cơ tử vong, có thể sống bình yên trên thế giới này.

Nhưng sau khi hoàn thành nó, Sở Hi Thanh lại không có quá nhiều cảm giác thỏa mãn.

Hắn lại ngẩng đầu nhìn lên tinh không, sau đó lại bật cười một tiếng, rồi tiếp tục nhắm mắt nghiên cứu võ đạo.

Cuộc chiến ‘Tạo Hóa thần thụ’ lần này, hắn đã lĩnh ngộ được rất nhiều ảo diệu của thiên quy đạo luật, cũng có rất nhiều linh cảm trên đao đạo.

Sở Hi Thanh cần nhanh chóng hấp thu và chuyển hóa thành thực lực của bản thân.

Hắn đặt cho mình một mục tiêu, hoàn thành cường hóa thân thể trong vòng hai tháng, sau đó lên cấp nhị phẩm thượng.

Vì vậy một ngày trước, sau trận thảm bại kia thì Sở Hi Thanh đã dùng ba viên Ước Nguyện Thạch để ước nguyện.

Trong vòng ba ngày, gia tăng ngộ tính lên trình độ cao nhất có thể!

Tiếc là hắn không thể dùng Ước Nguyện Thạch để chiến thắng thê tử của mình.

Sở Hi Thanh cũng dùng ba viên Ước Nguyện Thạch và 1500 điểm thiên nguyên để ước nguyện như vậy cho Sở Vân Vân.

Hắn cũng ước nguyện cho cả tiểu Tóc Húi Cua và Bạch Tiểu Chiêu nữa.

Hiện giờ hắn có hơn 2000 viên Ước Nguyện Thạch, có tư cách tiêu xài như vậy.

Hai ngày trôi qua rất nhanh, khi Sở Hi Thanh mở mắt ra đã là sáng sớm.

Trong mắt Sở Hi Thanh còn lộ ra vẻ chưa hết hứng.

Chỉ là ba ngày, căn bản là không thể giúp hắn thỏa mãn, cũng không thể hấp thu hết tất cả thu hoạch từ trận chiến ‘Tạo Hóa thần thụ’.

Vấn đề là hắn chỉ rảnh rỗi ba ngày.

Dù sao Sở Hi Thanh bây giờ cũng là chủ của nửa giang sơn, khống chế địa vực 19 châu.

Mà bây giờ, quân đội, chính vụ, trị an… tất cả mọi thứ dưới trướng hắn đều loạn cào cào.

Chính phủ hai bên nam bắc không thống nhất được với nhau.

Nếu nhất định phải lấy ví dụ, thì đó chính là một người bị chia ra làm hai nửa, kinh mạch trong mỗi một nửa thân thể đều bế tắc không thông.

Trong đó thì Sở Vân Vân quản lý địa bàn phương bắc, tình hình nơi này khá ổn, nhưng phía nam thì rất loạn.

Thiết Kỳ Bang dùng thân phận bang phái giang hồ để quản lý mấy châu, vừa danh bất chính ngôn bất thuận, kết cấu lại không tiện để quản lý.

Cũng may là Kiếm Tàng Phong và một đám cao tầng đều có năng lực rất mạnh, bằng không mấy trăm vạn đại quân của Thiết Kỳ Bang đã loạn.

Hiện giờ, vô số người đang chờ Sở Hi Thanh trở về, chính thức xưng vương, khai quốc, từ đó làm rõ các loại quan chức, sắp xếp chính vụ, đuổi hoặc nhận quần thần và quan tướng, khai thông nam bắc.

Chuyện này chỉ có thể do bản thân Sở Hi Thanh làm, những người khác không thể giúp, dù là Sở Vân Vân cũng không thể.

Vì vậy Sở Hi Thanh chỉ có ba ngày rảnh rỗi.

Sau khi đứng dậy, Sở Hi Thanh liền nhìn qua lầu các ở phía trên.

Sở Vân Vân đang ở phía trên, nàng cũng đang bế quan.

Lúc này đã qua ba ngày, nhưng Sở Vân Vân vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Ánh mắt Sở Hi Thanh ngưng trọng, hắn cảm ứng được khí cơ của Sở Vân Vân đang rung chuyển và biến hóa kịch liệt.

Hiển nhiên là nàng có thu hoạch rất lớn trong ba ngày này, trước mắt đang ở thời khắc then chốt nào đó.

Dường như không thể xuất quan trong nhất thời nửa khắc.

Tâm thần Sở Hi Thanh hơi động, hắn liền dứt khoát lắc mình ra ngoài cửa sổ, bay về phía đỉnh núi Vô Tướng thần sơn.

Sau đó hắn dốc hết sức thôi phát chân nguyên, một người một thuyền hóa thành một đạo kim quang, bay thẳng về phía bắc.

Hắn chỉ dùng một canh giờ rưỡi để bay qua chín vạn dặm, đi đến không trung của 'Lê Tham địa quật' ở 'Vô tận băng nguyên'.

Sở Hi Thanh lập tức ghìm độn quang xuống, hạ xuống trước khối huyền băng ở nơi sâu nhất trong 'Lê Tham địa quật'.

Hắn nhìn bóng người xinh đẹp như đang ngủ ở trong huyền băng, ánh mắt từ từ trở nên dịu dàng.

Sở Hi Thanh lập tức cất bước đi đến trước khối băng.

Hắn nhẹ nhàng vỗ về mặt băng, động tác như đang vỗ về mặt của Vấn Tố Y.

"Tố Y, ngươi chờ thêm một chút, nhiều nhất là nửa năm!"

Sở Hi Thanh nhìn Vấn Tố Y bên trong lớp băng, nhẹ giọng nỉ non: "Trong vòng nửa năm, tinh không kia tất có một vị trí cho Tố Y ngươi. Mặc kệ là âm Thần cũng được, hay vị 'Khi Thiên Vạn Trá chi chủ' kia cũng tốt, không ai có thể ngăn cản ngươi..."

Hắn không cố ý áp chế giọng nói của mình.

Nhưng trong nháy mắt này, tất cả sinh linh nghe thấy lời nói của hắn bên trong 'Lê Tham địa quật' đều thất khiếu chảy máu mà chết.

Khi Sở Hi Thanh điều khiển thuyền trở về Vô Tướng thần tông, đúng lúc Sở Vân Vân xuất quan.

Sở Vân Vân nhìn Dục Nhật thần chu dừng trước Thiên Lan cư, lại nhìn dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra có hắn, nàng không khỏi híp mắt lại.

Cái này tên bay gần 20 vạn dặm trong vòng ba canh giờ, chỉ vì nhìn mặt nữ nhân kia một lần, thật sự là tình sâu nghĩa nặng.

Nàng âm thầm 'hừ' một tiếng, nhưng cũng không vạch trần, mà trực tiếp nhảy lên thuyền.

Chương 2295 - Hậu cung

Sở Vân Vân hỏi: "La tông chủ và Phong tiên sinh đâu?"

La tông chủ tự nhiên là Tinh Thần Đại Pháp Sư – La Hán Tông.

Hai vị này đã dự định xuôi nam với bọn họ, tham gia đại điển khai quốc ở quận Tú Thủy.

“La tông chủ có pháp khí phi hành của mình.”

Sở Hi Thanh sờ sờ mũi: “Phong tiên sinh chờ lâu, liền ngồi thuyền với La tông chủ.”

Thực ra là đến khi sắp xuất phát, lại nghe nói Sở Hi Thanh chạy đến ‘Lê Tham địa quật’, cho nên hai người kia mới chạy đi trước.

Hiện giờ, Thái Vi Viên đã có xu thế chấn hưng.

La Hán Tông tuyển hơn 7000 đệ tử có thiên tư xuất chúng, đang đào tạo và giáo dục bọn họ.

Vì vậy hắn không thể mang theo thần khí ‘Chu Thiên Tinh Đấu Trụ Quang bàn’, mà phải để lại Thái Vi Viên để trấn áp và đề phòng tà ma.

La Hán Tông đã đổi một cái pháp khí ‘Tử Ngọ Tinh Quang toa’ để thay cho đi bộ.

So với Dục Nhật thần chu của Sở Hi Thanh, quả thực là ô tô mini so với xe thể thao.

Nhưng mà Phong Tam thà đi cái pháp khi chậm như rùa kia của La Hán Tông, chứ cũng không muốn đồng hành với bọn họ.

“Thì ra là vậy!”

Sở Vân Vân cũng không hỏi nhiều, trực tiếp ngồi xuống đầu thuyền: “Vậy chúng ta lên đường đi, đừng để đám người ở quận Tú Thủy chờ lâu.”

Khi Sở Hi Thanh điều động Dục Nhật thần chu gia tốc, bay ra khỏi Vô Tướng thần sơn, thì Sở Vân Vân lại nói chuyện Ước Nguyện Thạch: “Cái thần khí bản mệnh này của ngươi đúng là rất thần kỳ, ba ngày này quả thực là quá thần kỳ. Nhưng ngươi dùng như vậy thì quá lãng phí, một viên Ước Nguyện Thạch có thể cường hóa ngộ tính mười ngày, đó mới là cách dùng có lợi nhất.”

Sở Hi Thanh gật đầu.

Hắn cũng đã thăm dò ra cách sử dụng Ước Nguyện Thạch tốt nhất

rồi.

Vấn đề là bây giờ hắn thiếu thời gian, cho nên mới dùng tận ba viên.

Sở Vân Vân lại nói tiếp: “Còn nữa, sau này đừng dùng Ước Nguyện Thạch lên người ta, ta tạm thời không cần đến. Nếu như cần dùng Ước Nguyện Thạch, thì ta sẽ tìm ngươi, thần khí bản mệnh của ngươi có thể giúp ta đột phá một số nút thắt.”

“Vì sao?” Sở Hi Thanh không hiểu: “Chẳng lẽ tăng ngộ tính không tốt?”

“Thứ ta thiếu bây giờ không phải là ngộ tính.”

Sở Vân Vân lắc đầu, nàng cúi đầu nhìn thân thể mình với vẻ buồn phiền: “Thứ ta thiếu bây giờ là thời gian luyện tập, dù nghiên cứu và lĩnh ngộ nhiều võ đạo hơn, cũng không đủ thời gian để diễn luyện. Còn nữa, vì Lục âm Hoàn Hồn Chú nên bộ thân thể này của ta không theo kịp tiến độ võ đạo của ta.”

Sở Hi Thanh nhất thời yên lặng.

Hắn bị câu này của Sở Vân Vân đả kích.

Thì ra Sở Hi Thanh không thiếu ngộ tính, ngộ tính của nàng vẫn luôn thừa tràn ra ngoài.

Còn nữa, thứ hạn chế thực lực của Sở Vân Vân thật ra vẫn là Sở Hi Thanh hắn.

“Chủ yếu là không có thời gian luyện tập, ta cũng không thể luyện tập trong mơ giống như ngươi.”

Sở Vân Vân nhìn Sở Hi Thanh: “Xem ra cái thần khí bản mệnh này của ngươi rất không đơn giản, chắc hẳn không chỉ là hài cốt của Đông Hoàng Kính, mà còn dung hợp với một thần khi sở hữu thiên quy Mộng Tưởng nào đó, có người giúp ngươi dung hợp chúng lại với nhau.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì gật đầu.

Hắn cũng nghĩ như vậy.

Thuật Điên Đảo âm Dương của Sở Phượng Ca không thể hoàn thành việc thần kỳ như vậy.

Có lẽ trước lúc Điên Đảo âm Dương, thần khí bản mệnh trong cơ thể hắn đã nằm trong trạng thái khí phôi hoàn chỉnh rồi.

Điên Đảo âm Dương chỉ là kích hoạt nó.

Bố cục của người này… thật là kinh khủng!

Mà khi hai người bọn họ nói chuyện, Bạch Tiểu Chiêu liền dẫn tiểu Tóc Húi Cua ló đầu ra khỏi cầu thang trong khoang thuyền, quan sát hai người trên boong thuyền.

Lúc trước nàng thấy Sở Hi Thanh chạy đến ‘Lê Tham địa quật’ thì tưởng rằng huynh trưởng sẽ phải chịu một trận đánh đập, vì thế nên đã dẫn tiểu Tóc Húi Cua trốn vào trong khoang thuyền.

Không thấy Phong tiên sinh cũng chạy rồi sao?

Phong tiên sinh chưa bao giờ sợ Vân Vân tỷ, lần này lại tách ra từ trước.

Có thể thấy Phong tiên sinh cũng biết mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Vị Nhất Kiếm Khuynh Thành kia chính là một cây gai trong lòng Vân Vân tỷ.

Trước khi tự phong ấn, nữ nhân kia đã lấy tất cả thứ vốn thuộc về Vân Vân tỷ, Vân Vân tỷ lại còn phải bóp mũi thu thập tàn cuộc cho người ta, có thể hiểu Vân Vân tỷ tức giận như nào.

Tiểu Tóc Húi Cua cũng không muốn ăn đòn, ba ngày trước nó đã bị chủ nhân liên lụy rồi.

Nó và chủ nhân có đồng tâm hiệp lực hơn nữa cũng không đánh lại, toàn thân đều là u.

Nhai Tí chúng nó trừng mắt tất báo, nhưng trước thực lực tuyệt đối, dù có cứng đầu hơn thì cũng không làm nên chuyện gì.

Nhưng kỳ lạ là, hai đứa chúng nó đợi ở dưới khoang rất lâu, mà trên boong thuyền vẫn gió êm sóng lặng.

Bạch Tiểu Chiêu không áp chế nổi lòng tò mò, muốn đi lên nhìn xem một chút.

Chỉ là nàng vừa mới ló đầu ra, liền nhìn thấy một ngón tay như hành non búng thẳng vào mi tâm của nàng.

Hai mắt Bạch Tiểu Chiêu lập tức tối sầm, rơi vào hôn mê bất tỉnh. Tiểu Tóc Húi Cua cũng bước theo gót chân nàng, cũng té xỉu ở cầu thang.

“Tiếp tục cố gắng đi, võ đạo của Hi Thanh ngươi tiến bộ rất nhanh, đã sắp đuổi kịp ta rồi.”

Chương 2296 - Hậu cung (2)

Không biết vì sao mà trên gương mặt xinh đẹp của Sở Vân Vân lại nổi lên một rặng mây đỏ.

Nàng vén tóc mai, nhìn về phía biển mây, đôi mắt màu xanh lam mang đầy ngượng ngùng: “Lời hứa hẹn ba ngày trước vẫn hữu hiệu như cũ, nếu như ngươi có nắm chắc, có thể đến tìm ta.”

“Hứa hẹn?”

Sở Hi Thanh nhất thời không kịp phản ứng, sau đó ánh mắt sáng ngời: “Nghe lời ta, muốn làm gì thì làm?”

Sở Vân Vân lại không tự chủ được mà xoa nắm đấm của mình.

Nàng không hề trả lời, mà nhìn trái nhìn phải hỏi hắn: “Những chiêu thức kia của ngươi còn thiếu hụt không ít, ta có một ít ý nghĩ có thể bù đắp. Giống như chiêu Thập Bội Phụng Hoàn kia, ta có phương pháp tốt hơn để cường hóa, ngươi muốn nghe không?”

Rặng mây đỏ trên mặt Sở Vân Vân càng ngày càng đậm hơn, thậm chí đã lan tràn đến cổ.

Sở Hi Thanh thì lại nhếch miệng cười: “Nghe, đương nhiên là muốn nghe!”

…

Hai canh giờ sau, Dục Nhật thần chu đã bay đến bầu trời quận Tú Thủy.

Huyết mạch Thần Dương của hắn đã là cấp 24, đến ngưỡng cửa cực hạn của phàm nhân, vì vậy tốc độ của Dục Nhật thần chu cực nhanh.

Hắn còn bay gần 20 vạn dặm trong ba canh giờ, lúc này không tiện giữ sức trước mặt Sở Vân Vân.

Sở Hi Thanh vừa nghe Sở Vân Vân giảng giải võ đạo, vừa điều khiển thuyền bay 10 vạn dặm trong vòng hai canh giờ.

Khi Dục Nhật thần chu dừng lại trên không trung tổng đồ Thiết Kỳ Bang, hai vợ chồng liền dắt tay nhau hạ xuống trước bậc thang ở Tụ Nghĩa đường.

Thiết Cuồng Nhân, Thiết Tiếu Sinh, Kiếm Tàng Phong cầm đầu một đám người vái chào hai người Sở Hi Thanh.

“Chúng thuộc hạ tham kiến kỳ chủ!”

Sở Hi Thanh cười giơ tay ra hiệu cho mọi người đứng dậy.

Nhưng đúng lúc này, một văn sĩ áo trắng đi ra khỏi đám người, cung kính thi lễ với Sở Hi Thanh.

“Bẩm Đao Quân, hoàng đế Đại Ninh vô đạo, khiến thiên hạ đại loạn, luật pháp và kỷ cương bị vứt xó; yêu ma nổi loạn, thần quỷ càn quấy; bách tính ly tán, vây trong nước lửa; dân chúng lầm than, tai họa nảy sinh; núi sông lung lay, Thần Châu rung chuyển!”

“Mà bách tính thiên hạ đang đứng bên bờ vực, lùi một bước chính là chết đói khắp nơi, tiến một bước là vực sâu vạn trượng. Thảo dân xin Đao Quân đăng cơ, lấy Nhân hoàng tôn sư trấn áp tà ma quỷ thần, trấn an lòng dân, cứu vớt chúng sinh trong nước lửa!”

Mọi người đều nhìn về phía văn sĩ này.

Trong mắt của bọn họ đều hiện ra một tia kỳ dị.

Đó chính là thái phó của Đại Ninh… Văn Quan Võ Tuyệt – Đỉnh Thương Sinh!

Tất cả những quan văn ở địa phương, và các gia chủ của các thế gia vọng tộc đều phải chấn động.

Trước khi đến đây, bọn họ cũng đã linh cảm được việc Sở Hi Thanh sẽ xưng đế ở phía nam.

Nhưng lại không ngờ tới, thân là thái phó Đại Ninh, mà Đỉnh Thương Sinh cũng bỏ Đại Ninh mà đi, nương nhờ vào triều mới, hơn nữa hôm nay còn đề xướng chuyện xưng đế, khai quốc.

Kiến Nguyên đế đến cùng là đã làm gì, mà lại khiến cho vị nguyên lão ba triều như Đỉnh Thương Sinh rời bỏ.

Ngay khi mọi người đang kinh ngạc, đám người Kiếm Tàng Phong cũng đã nhấc vạt áo lên, quỳ gối trên mặt đất: “Thuộc hạ mới kỳ chủ khai quốc đăng cơ, chỉnh đốn càn khôn, cứu vạn dân trong nước lửa!”

Mấy ngàn quan tướng và vô số thân sĩ hào môn phía sau bọn họ cũng quỳ xuống trước Sở Hi Thanh.

“Tham kiến bệ hạ, nguyện bệ hạ vạn tuế, uy lâm tứ hải, phúc trạch thiên hạ!”

Sau đó là vô số giáp sĩ trên quảng trường, và mấy vạn tên tướng sĩ trấn thủ quanh tổng đà, tất cả đều quỳ xuống.

“Thỉnh bệ hạ khai quốc đăng cơ, mở ra thái bình vạn thế!”

“Thỉnh bệ hạ khai quốc đăng cơ! Nguyên bệ hạ phúc đức vô lượng, ân huệ tỏa khắp thế gian!”

Tiếng nói của bọn họ tụ lại với nhau, như biển gầm, như sấm rền!

Khoảnh khắc này, long khí quanh người Sở Hi Thanh chợt hiện ra.

Hai hai con Kim long bay chung quanh cơ thể của hắn.

Sở Hi Thanh khẽ mỉm cười, vung tay áo lên: “Các khanh đứng lên đi! Trẫm đã biết tâm ý của các ngươi. Nhưng chuyện khai quốc quan hệ trọng đại, chúng ta bàn lại sau cũng không muộn.”

Dựa theo lễ pháp thời cổ thì chuyện xưng đế này phải ba từ ba nhường.

Nhưng hắn cũng lười chơi trò này.

Trong thời điểm loạn lạc này, việc nên làm thì phải làm!

Hiện giờ, ngoại trừ hắn ra thì còn có ai trong thiên địa này có thể xoay chuyển càn khôn? Còn có ai có thể giúp nhân tộc Thần Châu thoát khỏi vận mệnh suy vong?

Mấy ngày tiếp theo, Sở Hi Thanh vẫn luôn bận rộn.

Hầu như là suốt ngày ngày suốt đêm, hết ngày dài lại đến đêm thâu.

Thật ra Kiếm Tàng Phong đã chuẩn bị việc đăng cơ rồi, nhân lực vật lực đều ổn thỏa rồi.

Kiếm Tàng Phong thậm chí còn bảo người sửa thành trì ở quận Tần Hoài, để xây một tòa hoàng cung khác.

Mặc dù quận Tú Thủy là nơi phu thê Sở Hi Thanh lập nghiệp, nhưng địa hình và vị trí của nơi này không thích hợp để làm kinh thành một quốc gia.

Quận Tần Hoài là nơi thích hợp kiến đô nhất ở phía nam.

Nơi này ba mặt đông tây nam đều có dãy núi vờn quanh, hình như Thương long, thế như thiên thành; phía bắc lại là mặt sông rộng rãi, nước sâu và sóng lớn hơn sông Thần Tú rất nhiều, còn được xưng là lạch trời.

Vì vậy nơi này được xưng là ‘Long bàn hùng cứ’ từ xưa, tiến có thể khống chế cổ họng sông Thần Tú và kênh đào, lùi có thể dựa vào nơi hiểm yếu, dễ thủ khó công.

Chương 2297 - Hậu cung (3)

Thổ địa nơi này cũng rất màu mỡ, sản lượng phong phú, còn hơn cả hai châu Hà và Lạc.

Nhưng Kiếm Tàng Phong biết, bọn họ sẽ không ở quận Tần Hoài quá lâu.

Sở Hi Thanh nhất định sẽ tiến công hai châu Hà Lạc, từ đó thống nhất thiên hạ.

Có lẽ trong vòng một năm, quận Tần Hoài này sẽ biến thành Nam đô.

Vì vậy tòa hoàng cung này chỉ được xây theo quy cách của biệt cung, diện tích khá là nhỏ. Đương nhiên, nhỏ thì nhỏ những nên có đều có.

Có điều, tuy Kiếm Tàng Phong đã chuẩn bị tất cả rồi, nhưng có một số việc là phải do Sở Hi Thanh đích thân xử lý.

Khai quốc, xây dựng thể chế không phải là một việc đơn giản.

Bọn họ đầu tiên là cần quốc hào.

Một đám thuộc hạ của Sở Hi Thanh và danh sĩ văn nhân cãi nhau nửa ngày vẫn không xong.

Cuối cùng Sở Hi Thanh vỗ bàn một cái, liền định quốc hiệu là Luật, sau này liền gọi triều Đại Luật.

Cái này đại biểu cho lý niệm trị quốc của hắn, lấy luật pháp làm đầu.

Bọn họ còn phải thương lượng chuyện niên hiệu.

Sở Hi Thanh cũng lười nghe bọn họ tranh luận, hắn nghe đến đầu sắp nổ rồi, trực tiếp đặt niên hiệu Nguyên Thủy.

Sau khi chính thức xưng đế, hắn chính là Nguyên Thủy hoàng đế.

Niên hiệu này cũng không có hàm nghĩa đặc thù gì, hắn chỉ muốn nhanh cho xong.

Tiếp đó là quan chức.

Quan chức của triều Đại Ninh đã rất hoàn thiện rồi, chỉ cần sửa đổi một chút là được.

Sở Hi Thanh chỉ ưu hóa chế độ nội các, lại hủy bỏ phủ đô đốc của Đại Ninh, dự định làm Xu Mật viện.

Hắn còn xác định quyền hạn và chức trách của đại thần nội các và Xu Mật viện, không còn không minh bạch như kiểu trước kia.

Sau đó hắn lại tác lục bộ, mở rộng thành 13 bộ, gia tăng Tài bộ, Văn bộ, Thủy bộ, Giao bộ, Khoáng bộ, Nghiệp bộ ,Y bộ.

Văn bộ nắm giữ tất cả việc giáo dục và tiến cử.

Sở Hi Thanh cho rằng hai chuyện thực nghiệp và vệ sinh cũng rất quan trọng, cho nên xây dựng Nghiệp bộ và Y bộ.

Ngoài ra, Lễ Bộ, Hộ bộ, Công bộ trong lúc bộ quản lý quá nhiều, có lúc không thể kiêm hết, cho nên tách ra, tập trung vào một việc là được.

Cái này cũng gia tăng địa vị và quyền lực của nội các.

Sở Hi Thanh dự tính mình không làm Nhân hoàng quá lâu.

Hắn cũng không có bao nhiêu thời gian tham gia trị quốc.

Tương lai, hoàng đế như hắn thật ra là một cái tượng trưng.

Vì vậy hắn cũng không cản tay nội các, hạ thấp địa vị của thượng thư các bộ, thuận tiện cho nội các quản lý.

Nhưng Xu Mật viện phải trực thuộc hoàng đế, Binh bộ do Xu Mật viện quản lý.

Quyền bổ nhiệm thượng thư và thị lang của Hộ bộ và Lễ bộ cũng nhất định phải nằm trong tay hoàng đế.

Nội các có quyền đề cử, nhưng phải do hoàng đế xác định.

Sở Hi Thanh biết, tài chính, nhân sự và binh quyền là quan trọng nhất, chỉ cần nắm chặt ba điểm này, thì không có vấn đề gì lớn.

Sở Hi Thanh cũng không có tâm tư trị quốc, cũng không hứng thú gì với quyền lực thế tục.

Trước kia hắn tiếp nhận Thiết Kỳ Bang, là vì trả thù và 'nghi thức' Hỗn Độn.

Hiện giờ thành lập triều Đại Luật, là vì cường hóa Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ, đối kháng với chúng thần.

Sở Hi Thanh cực kỳ chán ghét mấy công việc công văn rườm rà này.

Nhưng nếu hắn có đời sau, mà đời sau của hắn lại muốn trị quốc, vậy thì có thể dựa vào kết cấu này để lấy lại quyền lực.

Sở Hi Thanh còn thay đổi Đốc Sát viện, hắn tăng thêm người trong Đốc Sát viện, thiết lập các cấp ngự sử, hơn nữa còn lấy luật pháp chính thức để xác định quyền hạn và chức vụ của bọn họ.

Không giống Đốc Sát viện của Đại Ninh, cả một đống người mà chẳng thể giám sát được gì.

Hắn còn thành lập Kiểm Toán viện, chuyên môn kiểm toán tài chính của các bộ các ngành, và quận huyện địa phương.

Nhưng Sở Hi Thanh cũng không ôm quá nhiều hi vọng vào hai cơ cấu này.

Những cơ cấu này chỉ tốt khi mới khai quốc, lòng người ổn định, chính trị rõ ràng.

Chỉ qua một thời gian dài, dưới sự ăn mòn của tiền tài và quyền lực, bọn họ rất dễ tha hóa.

Sở Hi Thanh bây giờ chỉ hi vọng vào chế độ nghiêm ngặt, có thể làm cho thời gian mục nát của đám quan viên Đại Luật chậm hơn một chút.

Hắn cũng chưa từng hi vọng hoàng triều này vạn thế muôn đời.

Ngoài ra, hắn còn thu quyền ở địa phương, tất cả quyền vạch tội và hình danh đều quy về Án sát sứ ty quản lý.

Sau đó là bổ nhiệm quan chức và quan tướng, cùng với phân chia khu vực phòng thủ cho các tướng lãnh.

Còn cả phong thưởng cho các công thần.

Sở Hi Thanh vẫn lấy chế độ tước vị năm cấp là công hầu bá tử nam, mỗi một cấp lại chia làm ba cấp.

Ví dụ như nam tước thì được chia là hương nam, huyện nam, quận nam; công tước thì được chia là huyện công, quận công, quốc công.

Ngoài ra còn có thế tập võng thế(giữ nguyên tước vị theo các đời) và thừa tập đệ giáng (mỗi đời giáng một cấp).

Sở Hi Thanh phong tước vẫn tương đối khẳng khái.

Nhưng triều Đại Luật lập quốc rất thuận lợi, công sức nhiều nhất là phu thê Sở Hi Thanh, chỉ có một số nhỏ được phong công tước, thế tập võng thế thì ít lại càng ít.

Cũng chỉ có huynh đệ Thiết Cuồng Nhân và Thiết Tiếu Sinh là lấy được một vị trí quốc công, còn là thế tập giảm sáu cấp. (giảm sáu đời thì không giảm nữa)

Nếu sau này bọn họ không thể lĩnh quân chinh chiến, thì có lẽ đây là tước vị cuối cùng của hai người.

Chương 2298 - Hậu cung (4)

Chờ đến khi Sở Hi Thanh hoàn thành những việc này, đã là chín ngày sau.

Chín ngày sau, Sở Hi Thanh suất quần thần và chúng tướng, cùng với 20 vạn cấm quân, đi đến quận Tần Hoài.

Ngày hôm sau vừa hay là ngày hoàng đạo, hợp khai trương, hợp cưới gả, hợp tế tự.

Sở Hi Thanh khai quốc đăng cơ vào ngày này, xưng đế dưới sự chứng kiến và bảo vệ của mấy chục vạn người.

Lúc này, tất cả tướng sĩ và quần thần đều là mặt mũi ửng đỏ, hưng phấn không thôi.

Nhưng mà một đám người ở gần hoàng tọa nhất lại có sức mặt ngưng trọng, thậm chí là có ý lo âu.

Đỉnh Thương Sinh đã tiếp nhận chiếu lệnh của Sở Hi Thanh, đảm nhiệm chức vụ trong nội các cũng chính là một người trong số đó.

Hắn thậm chí còn liếc mắt nhìn Kiếm Tàng Phong ở bên cạnh.

Kiếm Tàng Phong bị hắn nhìn đến mất kiên nhẫn, bất đắc dĩ nói: “Chuyện tế thiên bệ hạ đã quyết rồi, Đỉnh lão ca không cần tốn sức nữa. Các ngươi không nghĩ xem bệ hạ là ai, hắn còn không để thần vào mắt, còn giẫm lên mặt các thần. Sao hắn có thể tế tự trời xanh, lễ kính các thần như các hoàng đế kia chứ?”

Trận đại điển này, Nguyên Thủy hoàng đế không tế thiên, không tế địa, chỉ tế tổ tiên.

Điều này làm cho rất nhiều thế gia và danh sĩ nho môn sinh lòng bất an, không những chống lại, mà còn liên tiếp dâng tấu, phân tích giữa lợi và hại của việc không kính thiên, không kính địa, muốn làm cho Nguyên Thủy hoàng đế thay đổi ý định.

Nhưng vị sư đệ kia của hắn mới mặc kệ bọn họ.

Nói nhiều vị này lại nổi tính giặc cướp, trực tiếp cắm thanh đao lên ngự án, hỏi quần thần là đao của ta có sắc hay không? Có đủ để chống lại các thần hay không? Lúc này bọn họ mới dừng lại.

“Không phải vì việc này.” Đỉnh Thương Sinh khẽ lắc đầu: “Các thần bất nhân, bệ hạ không muốn lễ kính thì thôi. Những hoàng đế kia cũng chỉ là muốn mượn tế tự để kết thân với thần linh, muốn hóa giải tai kiếp, thậm chí là lôi kéo và phân hóa, hi vọng nhất được sự trợ giúp của thần linh.”

“Bệ hạ là anh hùng cái thế, hắn không muốn cúi đầu với các thần, đây cũng là một chuyện tốt. Các thần muốn chúng ta chết, lại có nợ máu đời đời kiếp kiếp, chính là thù hận không đội trời chung.”

“Cửu cửu thần kiếp sắp đến, không phải tế tự là có thể hóa giải. Trừ phi là có thể đổi một thế giới, bằng không bất kính cũng không sao. Ta đang lo về chuyện khác, liên quan đến hậu cung, không biết bệ hạ nói thế nào?”

Đỉnh Thương Sinh cực kỳ hài lòng với triều mới và Nguyên Thủy hoàng đế.

Vị bệ hạ này không chỉ có võ lực cao siêu, trí dũng song toàn, khoan dung độ lượng; mà còn có quyền mưu cao siêu, quân lược thượng giai.

Trong mắt hắn, đây quả thật là minh quân vạn năm mới gặp một lần.

Mấu chốt là Nguyên Thủy hoàng đế còn không thu quyền lực, cũng không nghi kỵ như Kiến Nguyên đế.

Từ mấy ngày ngắn ngủi này, hắn đã có thể nhận ra.

Nguyên Thủy hoàng đế không có hứng thú gì với mấy việc chính vụ rườm rà này.

Hắn chỉ cho một phương hướng, sau đó lựa chọn người tài và giao cho bọn họ thực hiện.

Thiên tử không làm gì mà cai trị thiên hạ… chuyện này quả thực chính là minh quân trong mơ của nho môn.

Vì vậy dù Sở Hi Thanh hơi hà khắc với danh gia vọng tộc, thì Đỉnh Thương Sinh cũng nhận.

Huống hồ Nguyên Thủy hoàng đế tuy cấm rất nhiều, nhưng lại có ý cổ vũ 'thực nghiệp', cũng chính là các loại hiệu buôn, xưởng khoáng sản, vân vân, thậm chí còn vì thế mà thành lâm Khoáng bộ, Công bộ.

Những thế gia bọn họ chỉ cần thích ứng một chút, là có thể chiếm một vị trí ở nơi này.

Chỉ có một chuyện khiến Đỉnh Thương Sinh rất không yên lòng.

Đó chính là hậu cung của Sở Hi Thanh.

Tất cả mọi người quan tâm nhất vẫn là hậu cung, nhưng vẫn chưa được kết luận.

Hậu cung của vị này thì khỏi phải bàn, một khi xử lý không tốt, nói không chừng còn làm cho Đại Luật sụp đổ.

Sở Vân Vân và Vấn Tố Y đều có thực lực cực kỳ mạnh mẽ, là cường giả tuyệt thế có thể đối kháng với thần linh.

Bọn họ còn có một lượng lớn người ủng hộ.

Gần sáu phần binh mã và tướng lĩnh của Đại Luật bây giwof đều là thuộc hạ của hai người này; ngoài ra còn có rất nhiều văn thần xuất thân từ U Châu và Cực Đông Băng Thành.

Một vị khác là Lục Loạn Ly, tuy rằng tu vị hơi kém một chút, nhưng lai lịch lại rất lớn.

Hiện giờ đã có rất nhiều người biết vị này là con gái của cố thái tử.

Điều này khiến cho rất nhiều văn thần danh sĩ lưu luyến triều cũ, thậm chí là tướng lĩnh trong quân đều ủng hộ Lục Loạn Ly.

Đặc biệt là những hàng tướng của Đại Ninh mới gia nhập vào, bọn họ cực kỳ ủng hộ Lục Loạn Ly, đây là một lực lượng cực lớn ở trong triều, thậm chí còn hơn cả hai người Sở và Vấn.

Đỉnh Thương Sinh vẫn luôn muốn biết ý nghĩ của Sở Hi Thanh với hậu cung.

Nhưng Sở Hi Thanh vẫn không cho quần thần cơ hội nghị luận.

“Hậu cung?” Kiếm Tàng Phong hiểu ý của Đỉnh Thương Sinh, nhưng lại lựa chọn giả ngu.

Hắn chớp chớp cặp mắt đậu xanh: “Chủ hậu cung đương nhiên là Trấn Bắc đại tướng quân, còn cần nghĩ gì nữa?”

Đỉnh Thương Sinh hơi sững sờ, hắn nghĩ thầm, chẳng lẽ mình nói còn chưa rõ ràng sao?

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy Sở Hi Thanh nâng tay Sở Vân Vân, chậm rãi đi vào trong ‘Thái Chính điện’.

Điều khiến Đỉnh Thương Sinh ngạc nhiên là, bên cạnh Sở Hi Thanh còn có một nữ tử khác.

Nàng cũng mặc áo địch mũ phượng giống như Sở Vân Vân.

Kiếm Tàng Phong thấy thế thì mỉm cười: “Ngươi xem, không phải bệ hạ xử lý rất tốt sao? Chúng ta thật sự không cần phải lo lắng việc hậu cung.”

Chương 2299 - Nghịch lưu

Lục Loạn Ly mặc một bộ quần áo hoa lệ, đầu đội mũ phượng, sắc mặt hồng hào, kiều diễm như hoa đào.

Nhưng thời điểm này, đầu óc của nàng vẫn mơ mơ màng màng.

Lục Loạn Ly đang suy nghĩ, đây rốt cuộc là chuyện gì, sao mình mơ mơ hồ hồ đứng ở chỗ này, lại mặc một thân áo địch mũ phượng như hoàng mậu.

A đúng rồi! Là tối ngày hôm qua.

Hôm qua Sở Hi Thanh bỗng nhiên hẹn nàng đến vườn hoa uống rượu tán gẫu.

Khi đó Lục Loạn Ly còn rất vui vẻ.

Nàng biết Sở Hi Thanh bận rộn ra sao, vào thời điểm này mà hắn vẫn rút chút thời gian để gặp nàng.

Trong lương đình ở sau viện, bọn họ nói chuyện trời đất, nói đến lần đầu gặp gỡ, lại nói đến mấy năm gần đây.

Vì vậy khi Sở Hi Thanh nói ‘có nguyện ý gả làm vợ ta’, thì nàng lại tỉnh tỉnh mê mê mà đáp ứng rồi.

Sau đó… sau đó nàng hoàn toàn không có ý thức, hình như là uống rất say, say đến bất tỉnh nhân sự.

Lục Loạn Ly nghi ngờ không thôi, Sở Hi Thanh rốt cuộc đã dùng rượu gì?

Theo hắn nói thì là thần nhưỡng đỉnh cấp cướp được từ Trung Thổ, chuyên môn cung phụng cho thần linh!

Khi nàng tỉnh tảo lại, quần áo trên người đã bị thay đổi, lại bị một đám nữ quan chen chúc dẫn đến nơi này, khi đến đây nàng vẫn mơ mơ màng màng.

Mãi đến khi nàng theo Sở Hi Thanh tiến vào ‘Thái Chính điện’, bị vô số quần thần nhìn vào, đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của quần thần do Thiết Cuồng Nhân cầm đầu và mấy người phụ thân Lục Trầm, thì Lục Loạn Ly bỗng nhiên ý thức được là đã phát sinh cái gì.

Nàng sinh ra một loại kích động muốn bỏ chạy.

Nhưng lúc này, Sở Hi Thanh đã đưa một bàn tay khác qua, nắm chặt lấy tay nhỏ của nàng.

“Ngươi đã đáp ứng ta, không thể nói không giữ lời.”

Sắc mặt Sở Hi Thanh trang trọng nghiêm túc, giọng nói ngậm lấy ba phần ý cười bảy phần nghiêm túc: “Đây chính là đại điển khai quốc, Ly nhi ngươi mà bỏ chạy, thì Nguyên Thủy hoàng đế ta sẽ rất mất mặt, uy nghiêm của triều Đại Luật cũng mất sạch. Ly nhi ngươi cũng không muốn ta bị mất mặt xấu hổ trong ngày đầu khai quốc chứ?”

Sở Vân Vân thì lại lạnh lùng liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh nắm tay Lục Loạn Ly.

Nàng cảm thấy hơi khó chịu, nhưng lại nghĩ đến di thư của Sở Phượng Ca.

Sở Vân Vân âm thầm thở dài, cưỡng ép mình phải chuyển ánh mắt đi nơi khác.

Lục Loạn Ly lại ngây người.

Nàng nhìn vô số quần thần và quan tướng ở bên trong ‘Thái Chính điện’.

Còn có vô số tướng sĩ đang chờ ở ngoài quảng trường kia.

Lục Loạn Ly hơi kinh hãi, nàng lập tức thu liễm động tác và thần thái của bản thân, cố gắng ra vẻ dịu dàng.

Nàng nhất thời nghiến răng nghiến lợi, nghĩ thầm đây không phải lừa bịp thì là cái gì?

Tuy nhiên, hiện giờ nàng đã ở nơi này, dù muốn phát tác, muốn tính sổ với Sở Hi Thanh, thì cũng phải chờ đại điển kết thúc đã.

Lục Loạn Ly lại không tự chủ được mà nghĩ.

Vì sao mình lại mặc áo địch mũ phượng, đây là lễ phục của hoàng hậu mà?

Sở Hi Thanh rốt cuộc là nghĩ thế nào?

Đúng lúc này, nàng lại phát hiện tay trái mình đang nắm một tờ giấy nhỏ.

Hình như là có một nữ quan nhét vào tay nàng trong lúc nàng đang mơ mơ màng màng.

Lục Loạn Ly rất tò mò, nhân lúc không ai để ý thì liếc nhìn tờ giấy kia một chút.

Khi chữ trên giấy đập vào mắt, sắc mặt của nàng lập tức trắng bệch.

Cũng trong khoảnh khắc này, có lễ quan đứng bên dưới mở thánh chỉ ra, bắt đầu tuyên đọc.

“…Duy đạo nguyên thiên địa, càn thủy …”

“…Hôm nay, có Trấn Bắc đại tướng quân Sở Vân Vân sinh ở quyền quý, giáo ở công cung… Hôm nay sắc phong làm hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ, biểu chính lục cung.”

Đây là chiếu thư sắc phong Sở Vân Vân làm hoàng hậu chính cung.

Nhưng hai phần chiếu thư sắc phong tiếp theo lại làm cho toàn bộ quần thần trong điện đều yên tĩnh lại.

“…Duy đạo nguyên thiên địa…”

“…Hôm nay có Băng Thành Vấn Tố Y tú dục danh môn… Hôm nay sắc lập làm phó hậu, chiếm giữ Tây cung, tất cả lễ chế, nghi bằng hoàng hậu.”

“…Như Mộng sơn trang Lục Loạn Ly dịu dàng thục đức, nhàn nhã đoan trang… Hôm nay sắc phong làm phó hậu, chiếm giữ Đông cung, tất cả lễ chế, nghi bằng hoàng hậu.”

Khi tuyên đọc xong, tất cả quần thần đều quỳ xuống, dập đầu cúi chào.

Chờ đến khi hoàn thành, chúng thần mới đứng lên, tất cả đều không tự chủ được mà dùng ánh mắt giao lưu với đồng liêu bên cạnh.

Ba phần chiếu thư sắc phong của hoàng đế bệ hạ, thật ra đều nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Thời khắc khai quốc lại phong ba hậu, đây là chuyện chưa từng có từ tuyên cổ đến giờ.

Trước kia cũng có mấy vị hôn quân trứ danh đã từng làm chuyện hoang đường như phong năm hậu, ba hậu.

Nhưng quần thần tham dự đại điển khai quốc đều là người có trí tuệ cao tuyệt, năng lực xuất chúng.

Bọn họ đều hiểu được lợi và hại ở trong đó, cũng ý thức được ba phần chiếu thư này quan hệ đến sự ổn định của Đại Luật, nên cũng không có người nào nhảy ra phản đối.

Đúng là cũng có mấy tên trẻ con miệng còn hôi sữa, tính tình cương liệt đứng ở phía sau, nhưng cũng kiêng kỵ đây là đại điển khai quốc, cho nên không dám mở miệng.

Chương 2300 - Nghịch lưu (2)

Kiếm Tàng Phong cũng có dự liệu từ trước, nhưng vẫn không nhịn được mà chậc lưỡi.

Duy đạo nguyên thiên địa, càn thủy tất … người sư đệ này của hắn không thèm che dấu chút nào, triều Đại Luật này của hắn đúng là dựa vào hai nữ nhân của hắn.

Nhưng đúng là Sở Hi Thanh không cần để ý.

Thiên hạ ngày nay, có người nào không biết hắn một người một đao là có thể đối đầu với vạn quân, là có thể khiến các thần cúi đầu, ai dám coi thường vị Nguyên Thủy hoàng đế này?

Càng là người tự tin, thì làm việc càng bằng phẳng, thoải mái.

Đỉnh Thương Sinh ở bên cạnh hơi kinh ngạc, sau đó lại thả lỏng.

Biện pháp xử lý của Sở Hi Thanh tuy không giải quyết triệt để, nhưng có thể trì hoãn mâu thuẫn đến mấy chục năm sau.

Hắn tạm thời không cần lo lắng triều Đại Luật vừa thành lập một buổi liền tan tành.

Đỉnh Thương Sinh không khỏi nhìn Sở Vân Vân với ánh mắt kính phục: “Tính bẩm nhu nhàn, thể hàm nhân hậu, danh xứng với thực, đây chính là hiền hậu!”

Kiếm Tàng Phong nghe vậy cũng hâm mộ không thôi.

Hắn biết Sở Hi Thanh đã trả giá thế nào để có ba hậu ngày hôm nay.

Có người nói ba ngày trước, Sở Hi Thanh mới bị Sở Vân Vân đánh một trận rất thảm.

Nhưng Sở Vân Vân vẫn ngầm đồng ý cho hành vi hoang đường này của Sở Hi Thanh.

Kiếm Tàng Phong không khỏi nghĩ đến Diệp Tri Thu.

Nếu hắn lấy được trái tim của đối phương, dù bị Diệp Tri Thu đánh trăm lần thì hắn cũng đồng ý.

Diệp Tri Thu mà Kiếm Tàng Phong ngày nhớ đêm thương đang đứng ở hàng bên trái, nàng mặc một thân trang phục đại tướng tam phẩm.

Nàng nhìn Lục Loạn Ly ở phía trên, sau khi tấm tắc lấy làm lạ thì lại truyền âm hỏi: “Thật không ngờ Loạn Ly còn có thân thế như vậy, Tiễn Tiễn, nàng tính là biểu muội của ngươi đúng không?”

Kiếm Tàng Phong cảm thấy rất kỳ quái, nàng cảm giác sắc mặt của

Lục Loạn Ly không đúng lắm, như kiểu hồn vía lên mây vậy.

Kế Tiễn Tiễn lại nhìn lên phía trước, gật đầu nói: “Ta còn không xác định, nhưng nếu Loạn Ly đúng là con của cố thái tử, vậy thì nàng là họ hàng của ta.”

Cấp quan của Kế Tiễn Tiễn còn trên cả Diệp Tri Thu, nàng nhậm chức phó thống lĩnh đại nội ngự vệ, quan hàm nhị phẩm, lại kiêm chức Đô chỉ huy sứ Thiên nha.

Nhưng so với Lục Loạn Ly, nàng quan tâm đến quần thần và quan tướng ở trong điện này hơn.

Bản năng của Cẩm y vệ, khiến Kế Tiễn Tiễn nhận ra sóng ngầm bên trong điện.

Ánh mắt Kế Tiễn Tiễn bắt đầu chuyển sang sắc bén.

Nếu thân thế của Lục Loạn Ly không giả, như vậy nàng chính là người thân duy nhất của Kế Tiễn Tiễn ở trên cõi đời này.

Nhưng Kế Tiễn Tiễn lại không có quá nhiều cảm giác.

Kế Tiễn Tiễn quan tâm đến bệ hạ của mình, chủ thượng của mình hơn.

Nàng tuyệt đối không cho pháp người nào tính toán bệ hạ! Cũng không cho phép bất kỳ ai dao động triều đình của bệ hạ!

Từ hơn hai năm trước, sau khi Sở Hi Thanh liều lĩnh và mạo hiểm cứu nàng ngay dưới mắt của Kiến Nguyên đế, thì trong lòng Kế Tiễn Tiễn chỉ còn một người.

Bên cạnh hai người Kế Tiễn Tiễn là bốn người Lưu Nhược Hi, Chu Lương Thần, Tả Thanh Vân và Sở Minh.

Sắc mặt Lưu Nhược Hi và Chu Lương Thần đều hàm chứa vẻ kích động, ánh mắt nghiêm túc, sùng kính ngước nhìn Sở Hi Thanh.

Vẻ mặt Tả Thanh Vân cũng rất nghiêm túc.

Nhưng sau khi cảm khái và kính phục xong, hắn lại cảm thấy rất quái lạ.

Tả Thanh Vân đến giờ vẫn không thể thích ứng chuyện bạn tốt của mình lại trở thành hoàng đế, quả thực rất quái lạ.

Nhưng với bản tính và cách làm người của Sở Hi Thanh, nhất định sẽ trở thành một hiền quân vượt qua các hoàng đế khác.

Bạn tốt trở thành chủ của Thần Châu, quả thực là chúng vọng sở quy. Đây cũng là một chuyện rất tốt với bách tính vạn dân.

Sở Mính thì mặc giáp sắt, ngay cả khuôn mặt cũng giấu ơ trong giáp.

Tâm trạng của nàng rất tồi tệ.

Sau khi Sở Hi Thanh trở về, đúng là không làm khó nàng.

Đối phương thậm chí còn sắp xếp cho nàng một chức vị phó thống lĩnh đại nội ngự vệ, quan hàm nhị phẩm.

Nhưng khi nàng nghĩ đến Sở Hi Thanh đã là Vô Cực Đao Quân vô địch đương đại, hơn nữa đã đăng cơ làm hoàng; mà bản thân mình lại trở thành sát thi, hơn nữa còn rơi vào lòng bàn tay của đối phương, không thể khống chế sinh tử… Sở Mính không khỏi cay đắng.

Ngoài ra, nàng cũng rất tự ti, cảm giác như mình là một dị loại ở bên trong cung điện này.

Ánh mắt của những người này nhìn nàng đều ngậm lấy tò mò, trào phúng và xem thường, tất cả đều không ngoại lệ.

Tất cả mọi người đều biết ân oán của Nguyên Thủy hoàng đế và Sở gia, mà Sở Mính nàng cũng chính là chuyện cười trong mắt tất cả mọi người.

Chỉ có một bộ phận cực nhỏ là kính kể và kiêng kỵ với sức chiến đấu của nàng.

Sở Mính không nhịn được mà chuyển tầm mắt lên người Thiết Cuồng Nhân đứng ở hàng đầu kia, trong lòng lại sinh ra ý hâm mộ.

Theo nàng biết, vị quốc công đương triều này thực ra cũng là sát thi như nàng.

Hắn nhiều nhất là nửa thú nửa thi, là dị loại do thần thú Hiến Chương và sát thi kết hợp thành.

Nhưng địa vị của đối phương lại hoàn toàn khác với Sở Mính.

Bởi vì người này từng giúp Sở Hi Thanh khi hắn còn nhỏ yếu, nên bây giờ địa vị cực cao.

Đối phương không chỉ là ‘Ninh quốc công’ của Đại Luật, mà còn nhậm chức Tả đô ngự sử Đô Sát viện.

Chương 2301 - Nghịch lưu (3)

Sở MÍnh không khỏi âm thầm tự giễu.

Đối phương xem như là đồng loại của nàng, nhưng cũng không phải đồng loại của nàng.

Sau khi tự giễu xong, nàng lại vô cùng tức giận và hận thù.

Sở Mính nhìn về phía bắc với ánh mắt đỏ tươi.

MÌnh đã chết rồi, đã trở thành một bộ thi thể!

Tại sao Kiến Nguyên đế và Vũ Côn Luân kia, còn cả cha của nàng vẫn còn sống rất tốt?

Bọn họ đều đáng chết! Cũng nên bị chôn xuống đất, cũng nên có kết cục giống như nàng.

Lục Trầm đứng ở trong quần quan lại thất thần nhìn lên phía trên.

Hắn nhìn Lục Loạn Ly mặc áo địch mũ phượng, ánh mắt lại là ngũ vị tạp trần.

Trong lòng hắn có kinh ngạc, có không nỡ, có thương tiếc, có tức giận, cũng có vui mừng và cảm khái.

Trước hôm nay, hắn không nghe được chút tiếng gió nào, cũng không ngờ tới sẽ có chuyện như vậy.

Chuyện này căn bản là không phù hợp với lễ chế.

…Vừa không trưng cầu ý kiến của người phụ thân như hắn, cũng không có ba sách sáu lễ…!

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh tuyên cáo Lục Loạn Ly là phó hậu, nghi bằng hoàng hậu trong đại điển khai quốc, cũng làm cho hắn cực kỳ hài lòng và thỏa mãn.

Cái này long trọng và chính thức hơn ba sách sáu lễ gì gì đó nhiều lắm.

Phía sau hắn chính là đệ đệ ruột Khổng Tước chân nhân – Lục Nguyên, Lục Nguyên lại kinh ngạc không thôi: “Đây rốt cuộc là thế nào? Huynh trưởng, bệ hạ có từng đề cập với ngươi không?”

Hắn thấy Lục Trầm lắc đầu thì không khỏi kinh ngạc.

Lục Nguyên chỉ có thể lắc lắc đầu, không thể tưởng tượng nổi: “Đây cũng quá xằng bậy rồi chứ? Không có một chút tiếng gió nào, hình như nội các cũng rất bất ngờ. Cũng chỉ có vị bệ hạ này, thân là hoàng đế khai quốc, võ lực cao tuyệt, không ai trị được thì mới có thể làm bừa như vậy.”

Hắn vừa nói vừa nhìn về phía Sở Vân Vân ngồi bên tay phải Sở Hi Thanh: “Ngày tháng thoi đưa, thời gian trôi nhanh, các tiền bối không lừa ta. Lúc trước ngươi ôm đứa nhỏ Loạn Ly này trở về, nàng chỉ bằng cánh tay của ta, mềm mại nhỏ nhắn, ôm vào ngực còn sợ nàng bị thương. Bây giờ đảo mắt một cái, Loạn Ly đã gả đi rồi.”

“Nhưng chuyện lần này đúng là nằm ngoài dự đoán của ta, ta không ngờ vị Trấn Bắc đại tướng quân này lại rộng lượng như vậy, ta còn tưởng nàng… hừ hừ, ta còn tưởng Ly nhi đã tìm nhầm người, không biết tương lai sẽ phải chịu uất ức thế nào.”

Hắn cũng không dám nói xấu Sở Vân Vân ở trước mắt nàng, dù là truyền âm cũng không dám.

Cao thủ tuyệt đỉnh như Sở Vân Vân, linh giác đã mạnh đến cực điểm.

Chỉ sợ nói tên của nàng trong phạm vi ngàn dặm, thì cũng bị nàng cảm ứng được.

Lục Nguyên không dám nghĩ đến hậu quả đó.

Đương nhiên, sự dũng cảm của Sở Hi Thanh cũng làm cho hắn rất giật mình.

Không ngờ tên này lại không phụ lòng Loạn Ly.

Ba hậu cùng tồn tại, không phải nam nhân nào cũng dám mở miệng trước mặt cường giả như Sở Vân Vân.

“Nhưng ta vẫn cảm thấy, bệ hạ anh hùng thì đúng là anh hùng, nhưng tuyệt đối không phải đối tượng phù hợp.”

Trong mắt Lục Nguyên hiện ra vẻ âu lo: “Chỉ sợ cuộc sống sau này của Ly nhi sẽ rất khó khăn.”

Hai nữ nhân bên cạnh Sở Hi Thanh quả thực là quá hung hãn, một người võ lực đánh khắp thiên hạ, một người thì lại là thần linh Vĩnh

Hằng.

“Ngươi quản quá nhiều rồi.”

Lục Trầm tay đè đao, sắc mặt lạnh lùng: “Thiên kim khó mua lòng tốt, đây là con đường nàng chọn, nàng thích là được rồi. Ngươi không cần quan tâm.”

Lục Nguyên nghe vậy thì lại mỉm cười.

Nếu không phải vị huynh trưởng này không đánh lại Sở Hi Thanh, thì chỉ sợ sau hôm nay hắn đã đánh Sở Hi Thanh một trận để trút giận rồi.

Nhưng câu tiếp theo của Lục Trầm lại làm cho hắn nghiêm túc.

“Nguyên đệ, ngươi có cảm thấy vẻ mặt của Ly nhi là lạ không?”

Lục Nguyên nhìn kỹ một chút, sau đó hơi nhướng mày: “Đúng là hơi mất tập trung, hôm nay là ngày vui của nàng, lẽ nào nàng không vui vẻ? Hay là nàng bị ủy khuất?”

Là bất mãn với vị trí phó hậu này sao?

Lục Trầm lại rơi vào suy ngẫm: “Lúc nãy, khi chờ ở bên ngoài thì Kiếm Tàng Phong cố ý đề cập với ta một chuyện, nói là mấy ngày gần đây có lời đồn rằng, Loạn Ly là con gái của cố thái tử, hơn nữa còn truyền bá rất rộng rãi, ầm ĩ...”

Con ngươi của hắn chợt trợn lên: “Ngươi đi điều tra chuyện này giúp ta, xem xem là kẻ nào truyền bá tin tức!’

Biết con không ai bằng cha.

Hắn biết nữ nhi ngốc nhà mình si mê Sở Hi Thanh như thế nào.

Lần này Loạn Ly mơ mơ hồ hồ trở thành phó hậu của Sở Hi Thanh, lại bị Sở Hi Thanh dắt đến đây, nhất định là do tên khốn kiếp kia giở thủ đoạn xấu xa nào đó.

Nhưng Lục Trầm lại biết, dù Lục Loạn Ly tỏ vẻ bất đắc dĩ, nhưng trong lòng nhất định là đang vui vẻ, sung sướng.

Nàng sao có thể xuất hiện vẻ mặt như này?

“Như vậy không tốt sao?” Lục Nguyên không hiểu: “Đây vốn là sự thực, Ly nhi vốn là con gái của cố thái tử mà.”

“Không tốt!” Lục Trầm thản nhiên lắc đầu nói: “Trước khi lâm chung, Thái tử phi đã nói với ta, để Ly nhi làm một cô bé bình thường, sống một cuộc sống bình an mới là phúc. Thái tử phi nói, đây cũng là ý của thái tử điện hạ, thái tử điện hạ tình nguyện con cháu của hắn sinh ra trong nhà bình thường.”

Chương 2302 - Nghịch lưu (4)

Ngày xưa, thái tử điện hạ chết bởi chẫm tửu (rượu độc), thái tử phi cũng bị Kiến Nguyên đế định tội và ban chết sau khi thái tử điện hạ và hoàng hậu chết được hai tháng.

Lục Trầm vẫn còn nhớ lời dặn dò của thái tử phi khi ở trong thiên lao.

Lúc này Lục Nguyên mới bừng tỉnh: “Ngươi đang lo lắng có người mượn danh nghĩa của Ly nhi để làm gì đó?”

Người khác cho rằng Lục Trầm thân là bộ hạ cũ của cố thái tử, lại vẫn luôn đối kháng với Đại Ninh, khẳng định là thần tử trung thành đến chết với thái tử.

Hắn khẳng định là hi vọng Lục Loạn Ly có thể kế thừa danh phận của thái tử, đem huyết mạch và hoàng thống của thái tử truyền thừa xuống.

Lục Nguyên lại biết huynh trưởng của mình chỉ đơn giản là báo thù cho đồng liêu chết khổ và thái tử điện hạ thôi.

Hắn hận triều Đại Ninh và Kiến Nguyên đế đến thấu xương, há có thể quan tâm hoàng thống Đại Ninh gì kia?

“Cái này rất rõ ràng.”

Lục Trầm hư nhẹ một tiếng, trong mắt lộ ra một vệt tức giận: “Lần này có người lợi dụng Loạn Ly, Bọn họ muốn lấy Loạn Ly làm cờ xí, tụ tập những lão thần của Đại Ninh, ta há có thể dung tha?”

Hắn nhìn Lục Loạn Ly vẫn đang thất thần mất tập trung ở phía trên, trong lòng lại sinh ra vài phần lo lắng.

Lục Trầm nghĩ thầm, Ly nhi ngươi là con gái của cố thái tử, không sai.

Nhưng mà từ nhỏ đến lớn, ngươi đều không liên quan gì với hoàng thất Đại Ninh, không quan hệ gì với Kiến Nguyên đế.

Ngươi tuyệt đối không nên vì huyết mạch mà làm chuyện ngu xuẩn…

Ngươi chỉ có thể là con gái của ta, từ nhỏ đến lớn là như vậy, từ nay về sau cũng là như vậy!

“Ta sẽ điều tra.”

Lục Nguyên suy ngẫm, rồi nghiêm túc gật đầu: “Huynh trưởng nói rất có lý, chuyện này không phải chuyện tốt với Loạn Ly. Nhưng huynh trưởng không cần lo lắng, Loạn Ly rất thông minh và nhanh trí.”

“Hơn nữa bệ hạ một người một đao của thế trấn áp thiên hạ, mặc kệ là đám người kia có ý đồ gì, thì đều khó có thể thành công.”

Trong lòng hắn lại là sóng gió chập trùng.

Cố thái tử nhân hiếu, lại hiểu biết rộng rãi, đến nay vẫn có rất nhiều người hoài niệm thái tử.

Lục Loạn Ly mà dùng danh nghĩa con gái cố thái nữ, huyết mạch hoàng thất tiền triều, thì có thể dễ dàng nhận được sự ủng hộ của vô số tướng lãnh đã đầu hàng, và lượng lớn văn sĩ, danh gia vọng tộc.

Nhưng mà như vậy cũng làm cho Đại Luật chia tách thành bốn thế lực.

Đại Luật vừa mới khai quốc, thì đã có dấu hiệu của tranh đấu đảng phái.

Cách anh em nhà họ Lục không đến mười bước, Băng Thành Phong Kiếm – Trưởng Tôn Nhược Lam lại cúi đầu nhìn xuống.

Phó hậu, chiếm giữ Tây cung, tất cả lễ chế, nghi bằng hoàng hậu sao?

Nàng vẫn tương đối thỏa mãn với sắc phong của Sở Hi Thanh.

Ít nhất thì cũng không bạc đãi mẫu hậu của nàng.

‘Nghi bằng hoàng hậu’ đã là đủ rồi.

Trưởng Tôn Nhược Lam chưa từng vọng tưởng rằng mẫu hậu của mình có thể thay thế Sở Vân Vân.

Điều này hiển nhiên là không thể nào.

Huống hồ tất cả mọi người của Cực Đông Băng Thành đều nợ Sở Vân

Vân một ân tình.

Con dân của Băng Thành được chính tay vị này sắp xếp an cư lạc nghiệp ở Nghiêm Châu.

Tất cả vật tư, ruộng đất, vân vân… Sở Vân Vân đều đối xử bình đẳng, chưa bao giờ bạc đãi.

Trưởng Tôn Nhược Lam cũng khá là kính phục với cách làm người và tính cách của vị Trấn Bắc đại tướng quân này.

Không thể không thừa nhận, đối phương đúng là có phong thái và lòng dạ của mẫu nghi thiên hạ.

Nhưng Băng Phách Chiến Long – Thẩm Vân ở bên cạnh Trưởng Tôn Nhược Lam lại suy tư nhìn bốn phía.

Vầng trán của hắn vẫn luôn ngậm lấy một vệt âu lo.

“Sao thế?”

Trưởng Tôn Nhược Lam phát hiện vẻ dị thường của hắn, thản nhiên nói: “Ngươi đang sợ nội bộ lục đục? Cần gì phải vậy? Chúng ta cũng không muốn tranh cái gì cả, chỉ cần thủ vững bản tâm của mình, có gì phải âu sầu?”

Thẩm Vân nhất thời kinh ngạc trước sự nhạy cảm của Trưởng Tôn Nhược Lam.

Hắn lại cười khổ nói: “Thời gian gần đây trong quân có vài lời đồn, có người nói Cực Đông Băng Thành ta, binh mã ngàn vạn, thành chủ lại sắp phong thần. Thành chủ đại nhân mới là chúng vọng sở quy, phải trở thành hoàng hậu mới đúng. Còn có người hi vọng thành chủ có thể sinh cho bệ hạ một đứa con trai, tương lai kế thừa triều đình.”

“Thậm chí còn có người nói, nếu như thành chủ không được, vậy thì có thể chọn một nữ tử của Vấn thị để đưa vào cung, nói chung là có rất nhiều lời đồn đại, ta cho rằng những lời đồn này đều có ý gây xích mích.”

Ánh mắt Trưởng Tôn Nhược Lam hơi co lại.

Nàng lập tức cười gằn: “Đúng là lòng gian không hết! Chuyện như vậy mà ngươi còn muốn giấu diếm? Tự nhiên là báo cáo cho bệ hạ, để Xu Mật viện đứng ra tra xét và xử lý!”

Thẩm Vân nghe vậy thì hơi sững sờ, sau đó lập tức gật đầu: “Chuyện này là sai lầm của ta!”

Loại lời đồn phản loạn như như vậy, vừa mới hiện manh mối là phải dập tắt ngay!

Bằng không đối với bộ hạ cũ của Băng Thành, đối với chính hắn thì đều không phải chuyện tốt.

Cùng lúc đó, Thẩm Vân cũng âm thầm lạnh lẽo, hắn cảm giác được một cơn sóng ngầm đang đánh thẳng về phía bọn họ.

Chương 2303 - Chơi lớn

Mặc dù Sở Hi Thanh đã yêu cầu giản lược tất cả nghi thức, nhưng đại điển khai quốc vẫn rất rườm rà và mệt mỏi.

Khi đại điển kết thúc, cũng đã đến ban đêm.

Hiện giờ, ngay cả Sở Hi Thanh cũng cảm thấy uể oải, chứ đừng nói đến Sở Vân Vân có thân thể kém hơn Sở Hi Thanh một bậc.

Khi tất cả kết thúc, hai người trở về hậu cung, sau đó liền ngồi co quắp trên ghế dựa, nhất thời còn chẳng muốn động đậy.

Chủ yếu là mệt lòng, các loại lễ nghi rườm rà khiến Sở Hi Thanh cực kỳ chán ghét.

Theo ý kiến của Sở Hi Thanh, đại điển này chỉ cần ban phát chiếu thư xưng đế, sau đó tiếp nhận đại lễ của quần thần là xong việc, không cần phải phức tạp như vậy.

Nhưng tất cả mọi người đều khuyên can, ngay cả Kiếm Tàng Phong cũng nhảy ra khuyên can, thậm chí Sở Vân Vân cũng cho rằng lễ không thể bỏ.

Người cổ rất coi trọng lễ pháp.

Cái gọi là lễ pháp, thực ra là quy củ và chuẩn tắc để duy trì trật tự của xã hội, để xã hội tiếp tục vận chuyển.

Tuy rằng lễ pháp cũng củng cố chế độ giai cấp, nhưng mà ở thời cổ đại, nếu không có lễ pháp ràng buộc, thì dân chúng sẽ càng ngày càng gian nan hơn, mà đây cũng là đang bảo vệ bình dân.

Một đại điển trang nghiêm và long trọng, không chỉ có thể ngưng tụ lòng người, mà cũng có thể tuyên cáo chính thống với thế nhân.

Sở Hi Thanh không thể không thỏa hiệp.

Hắn muốn thống hợp lòng người của mấy chục tỷ nhân tộc Thần Châu, gắn kết long khí mạnh mẽ và cứng rắn hơn, sánh vai với Huyền Hoàng thủy đế và Thánh hoàng đời thứ ba, thì không thể làm bừa.

Sở Hi Thanh nghỉ ngơi tận hai khắc đồng hồ, lúc này mới lấy lại được chút sức lực.

Hắn miễn cưỡng lên tinh thần, gọi Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ của mình ra.

Sở Hi Thanh nhìn long khí xoay quanh người mình, thì không khỏi lắc đầu.

Chỉ tính cường độ và độ tinh khiết của long khí, hắn chỉ mạnh hơn 'Kiến Nguyên đế' có danh dưng 'Minh quân' kia một tí tẹo thôi.

Thật ra những bí pháp Hoàng Đạo như Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ hay Chiến Thiên Thất Hộ, thì đều căn cứ vào bí thuật 'Ngưng Huyết tụ mạch' của Cự linh, thống hợp khí huyết, chân nguyên và tinh thần ý chí của bách tính và tướng sĩ, từ đó thu hoạch được sức chiến đấu mạnh hơn.

Vì vậy lòng người càng ngưng tụ, ý chí càng thống nhất, thì bí pháp Hoàng Đạo cũng càng mạnh hơn.

Ngày xưa, Huyền Hoàng thủy đế có danh vọng rất cao, cộng thêm nhân khẩu khi đó rất đông, làm cho Huyền Hoàng thủy đế gần như vô địch khi ở gần Thần Châu.

Có người nói khi đó mấy vị Tổ thần đều bị Huyền Hoàng thủy đế đánh bại.

Đến thời Thánh hoàng đời thứ ba, nhân tộc gặp tai họa Đại La Nghĩ tộc, phương bắc gần như hóa thành đất trống.

Nhưng dưới nguy cơ sinh tồn diệt vong, trên dưới nhân tộc đều một lòng, khiến cho Thánh hoàng đời thứ ba ở cấp độ Siêu Phẩm mà lại có thể đánh ngang tay với Tổ thần.

Mà bây giờ…

Sở Hi Thanh không khỏi lắc đầu.

Nhân khẩu Thần Châu bây giờ rất nhiều, chỉ là nửa cái Thần Châu ở dưới trướng hắn, thì nhân khẩu đã gấp ba lần đời Thánh hoàng đời thứ ba rồi, nhưng mà chất lượng long khí lại không bằng lúc trước.

Vì vậy hắn không thể hoàn toàn bỏ mặc việc triều chính được, vẫn phải lập ra phương hướng, chia ruộng, quân địa, bắc chinh, mở rộng, giảm thuế, dùng đao trong tay để giám sát quần thần, làm hết sức để thống hợp lòng dân.

Dù là bị đám danh gia vọng tộc kia coi là bạo quân cũng không sao, hắn nhất định phải chọn lấy hay bỏ.

Dù sao thì đại đa số người sống trên đời này đều là bình dân.

Khi Sở Hi Thanh thu hồi Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ, lập tức phát hiện Lục Loạn Ly ngồi cạnh mình vẫn nằm trong trạng thái thất thần, mất tập trung.

Nói đến thì cả ngày hôm nay nha đầu này đều như một người gỗ, toàn bộ hành trình đều mặc cho nữ quan dẫn dắt.

Ban đầu Sở Hi Thanh còn nghi ngờ là do thủ đoạn lừa gạt của mình.

Chẳng lẽ mình hiểu lầm ý của Lục Loạn Ly, làm ra chuyện quá đáng, khiến cho Lục Loạn Ly không thể tiếp thu?

Sau đó hắn lại phát hiện không đúng.

Hai mắt Sở Hi Thanh lóe sáng, hắn đứng dậy cởi áo, cười tủm tỉm nói: “Ly nhi đang suy nghĩ gì vậy? Còn không tháo trang sức và chuẩn bị sao, đêm nay chính là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta đấy.”

Trong đầu Lục Loạn Ly vẫn là một mảnh mờ mịt.

Những thứ trên tờ giấy kia, có phải là thật hay không?

Cha của mình không phải là Lục Trầm, mà là Lệ thái tử đã qua đời của Đại Ninh?

Cái này sao có thể? Cố thái tử đã chết trước khi nàng sinh ra hai tháng.

Nhưng người kia nói, mẫu thân của mình được ban chết sau hai tháng…

Thời gian này cũng đúng.

Còn nữa, cha mình một đời không có vợ, cũng không nói tỉ mỉ về thân phận của mẫu thân mình, mà chỉ nói là một nữ tử giang hồ, đã tạ thế khi nàng ra đời.

Lục Loạn Ly không tin những thứ này, nhưng lại không thể không sinh lòng nghi ngờ.

Mình thế mà lại là con cháu của Kiến Nguyên đế, kẻ mà Sở Hi Thanh hận thấu xương.

Còn nữa, hôm nay Sở Hi Thanh sở dĩ sắc phong nàng làm phó hậu, rất có thể là vì lung lạc tướng sĩ đầu hàng và di thần của Đại Ninh…

Chương 2304 - Chơi lớn (2)

Vì vậy, cả ngày hôm nay Lục Loạn Ly đều đang suy nghĩ chuyện đó.

Ngay cả chiếu thư sắc phong của Sở Hi Thanh cũng không nghe.

Mãi đến tận khi Sở Hi Thanh hỏi dò, Lục Loạn Ly mới bừng tỉnh.

Nàng đầu tiên là hơi kinh hãi, vô thức liếc mắt nhìn về phía bên trái của Sở Hi Thanh, lại phát hiện Sở Vân Vân đã rời đi từ trước.

Cũng không phải nàng sợ sệt Sở Vân Vân hay chột dạ gì.

Chỉ là cảm thấy căm tức và xấu hổ thì Sở Hi Thanh nói hai chữ ‘động phòng’ thôi.

“Đừng ăn nói linh tinh ở trước mặt Vân Vân tỷ!”

Lục Loạn Ly đỏ mặt, mắt chứa sát khí, nàng trợn mắt với Sở Hi Thanh: “Ngươi còn muốn động phòng hoa chúc? Không phải nên cho ta một câu trả lời trước sao?”

Không cầu hôn, không có ba sách sáu lễ.

Còn muốn động phòng hoa chúc? Nằm mơ đi thôi!

Sở Hi Thanh không khỏi trợn tròn mắt, mặt đầy khó hiểu: “Trả lời? Ta phải trả lời cái gì?”

Lục Loạn Ly cảm giác lồng ngực mình sắp nổ rồi, nàng cắn răng, siết chặt nắm đấm: “Tối ngày hôm qua, có phải ngươi cố tình chuốc rượu ta không? Tính toán ta? Chuyện này quả thực là lừa gạt!”

“Sao lại nói như vậy?”

Sở Hi Thanh nhíu chặt lông mày: “Trước khi uống rượu, ta đã nói đó là thần nhưỡng đỉnh cấp chuyên dành cho thần linh Vĩnh Hằng, còn sợ ngươi không uống nổi, là do ngươi không để vào mắt, liều mạng rót rượu vào miệng. Cái này sao lại gọi là chuốc rượu? Còn về phần tính toán ngươi…”

Trên mặt Sở Hi Thanh toát ra vẻ đau buồn: “Ngươi nói là chuyện gả làm vợ ta? Khi đó ta nói thật, không lẽ Ly nhi ngươi cho rằng ta đùa giỡn? Là đang tính toán ngươi?”

Lục Loạn Ly bị ánh mắt đau buồn và chất vấn của hắn làm cho cứng đờ, nhất thời nói không ra lời.

Hóa ra là lỗi của mình?

Là mình hiểu lầm Sở Hi Thanh?

Cũng không phải nàng không để cái thần nhưỡng đỉnh cấp kia vào mắt, mà là do nghĩ đến ngày mai Sở Hi Thanh sẽ xưng đế, Vân Vân tỷ tất sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ. Nàng vừa nghĩ đến đây thì lại vừa buồn vừa hối tiếc, bắt đầu mượn rượu giải sầu.

Còn nữa, khi đó mình cũng đáp ứng hơi qua loa.

Nhưng Sở Hi Thanh cũng chưa từng nói là sẽ sắc phong cho nàng làm phó hậu ở ngay ngày hôm sau.

“Chẳng lẽ Ly nhi ngươi đổi ý?”

Sở Hi Thanh lại thở dài một tiếng, ánh mắt u buồn, như đứt từng khúc ruột: “HIện giờ đổi ý cũng đã muộn, Ly nhi ngươi đã nhận lễ của quần thần, nhận chiếu thư sắc phong của ta ở trước mặt mọi người. Quốc sự không phải trò đùa, há có thể nói đổi là đổi?”

“Nhưng ta cũng không trói buộc ngươi, nếu Ly nhi ngươi thật sự không muốn, có thể tạm thời nhẫn nại vài năm. Chờ mấy năm sau, quốc sự ổn định, thì Ly nhi ngươi cao chạy xa bay cũng không muộn.”

Lục Loạn Ly nhất thời nghi ngờ không thôi.

Nàng suy đoán Sở Hi Thanh quá nửa là đang giả vờ giả vịt.

Mấu chốt là tên này giả bộ y như thật vậy, làm cho nàng chỉ nắm chắc năm sáu phần.

Lục Loạn Ly hận không thể gõ nát sọ của tên này, nhìn xem trong đầu hắn đến cùng là đang nghĩ cái gì.

“Ngươi không nói gì, ta coi như là ngươi đáp ứng rồi.” Thần sắc Sở Hi Thanh nghiêm túc: “Chúng ta nói chuyện chính đi, hôm nay Ly nhi ngươi cứ như người mất hồn, có chuyện gì sao?”

Lúc này, Lục Loạn Ly há miệng, muốn nói thật cho Sở Hi Thanh biết.

Nhưng đúng lúc này, nội tâm của nàng lại hơi hoảng hốt, nghĩ đến vài câu nói trên tờ giấy kia.

Nàng cũng không biết mình nghĩ thế nào, tiếp đó lại lắc đầu nói: “Không có gì, không có gì cả, ta chỉ bối rối khi bị ngươi lừa thôi. Vừa tỉnh lại đã là áo địch mũ phượng, lại bị nhiều người nhìn chằm chằm vào như vậy.”

“Thật sao?” Sở Hi Thanh không khỏi híp mắt nhìn Lục Loạn Ly.

Lục Loạn Ly nhất thời chột dạ, nhưng vẫn gật đầu một cái.

“Thì ra là vậy!” Sở Hi Thanh nửa tin nửa ngờ.

Mà ngay khi Lục Loạn Ly vừa thả lỏng, lại bắt đầu sinh lòng khó hiểu về tất cả những thứ mình vừa làm.

Thì chung quanh nàng bỗng nhiên nổ tung.

Lục Loạn Ly vô thức muốn rút đao phòng ngự, nhưng vẫn không kịp làm gì, thì đã phát hiện mình đang ngồi trên đầu gối của Sở Hi Thanh.

Ánh mắt Lục Loạn Ly hơi co lại.

Vừa rồi Sở Hi Thanh đã dùng Tru Thiên Đao chém nát tất cả phòng ngự của nàng, lại lấy Như Ý chi pháp để kéo nàng lại đây.

Lục Loạn Ly thế mà lại không có sức chống cự, cũng không kịp làm ra bất kỳ loại phòng ngự nào.

Nàng muốn giãy dụa, nhưng lại nghe thấy tiếng hừ lạnh của Sở Hi Thanh: “Đừng động đậy!”

Lúc này, chẳng những có chân nguyên và đao khí mạnh mẽ xâm nhập vào thân thể của nàng.

Mà giọng nói của hắn còn ngậm lấy Như Ý chi pháp mạnh mẽ, làm tâm linh của nàng chấn động.

Động tác của Lục Loạn Ly nhất thời cứng đờ.

Cũng trong cái nháy mắt tiếp theo, Lục Loạn Ly đột nhiên trợn tròn mắt.

Cái tên Sở Hi Thanh này, thế mà lại bao trùm khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân kia lên mặt của nàng, bao trùm ở trước mắt nàng, mãi đến tận khi hai người không còn chút khoảng cách nào.

Thậm chí sau khi tiếp xúc xong, tên này còn được voi đòi tiên, còn thăm dò sâu hơn.

Nội tâm Lục Loạn Ly rung động, đầu óc như nổ tung, trái tim cũng đập thình thịch như trống.

Cái tên này…!

Chương 2305 - Chơi lớn (3)

Đầu óc Lục Loạn Ly trống rỗng, hoàn toàn bỏ mặc chuyện này. Nàng đã quên suy nghĩ, cũng không muốn suy nghĩ; nàng không thể động đậy, cũng không muốn động đậy.

Mãi đến tận một lúc sau, Lục Loạn Ly cảm giác như nguyên thần của mình bị rút mất thứ gì đó, ý thức bỗng nhiên trở nên rõ ràng hơn.

Mà khi nàng đang nghiến răng nghiến lợi, muốn cắn mạnh vào thứ đang dời sông lấp biển trong miệng kia, thì Sở Hi Thanh bỗng nhiên hút mạnh một cái rồi lập tức ngửa đầu về sau.

Hắn đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi..

Đám máu tươi kia tụ tập lại với nhau, ngưng tụ thành một con ác hổ ngăm đen, có hai cánh màu xám.

Ánh mắt của nó hung hãn, lạnh lùng nhìn hai người một chút, sau đó lập tức hóa thành một đoàn sương khói màu máu và tiêu tán.

“Đó là… máu Cùng Kỳ?”

Lục Loạn Ly giật nảy cả mình, lập tức giãy dụa đứng lên.

Cùng Kỳ là một trong tứ đại Hung thú, đại diện cho hỗn loạn. Có quan hệ một thân hai mặt với Bệ Ngạn, hay còn gọi là Hiến Chương.

Nó giống như hổ, có cánh bay được, thích ăn thịt người, biết nói tiếng người, giỏi đầu độc lòng người, thích đấu thích tranh, không thích ăn người chết.

Đây là một loại Hung thú thích đầu độc lòng người, trắng trợn gây xích mích, hỗn loạn và phân tranh, cũng thu được lực lượng tử trong hỗn loạn và phân tranh.

Lục Loạn Ly âm thầm kinh hãi, lại sởn cả tóc gáy.

Mình bị máu Cùng Kỳ xâm nhập từ lúc nào? Hơn nữa còn bị nó lẻn vào nơi sâu xa trong nguyên thần?

Nếu Sở Hi Thanh không phát hiện kịp thời, sau này tư duy của mình sẽ bị Cùng Kỳ ảnh hưởng.

Nhưng cái tên này muốn loại bỏ lực lượng của Cùng Kỳ, thì căn bản không cần dùng loại phương thức thân mật như vậy chứ? Nhất định phải dùng miệng?

Ý niệm này lóe lên trong đầu Lục Loạn Ly, nàng tạm thời không lo được những thứ này.

Lục Loạn Ly bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, lập tức móc tờ giấy trong tay áo ra.

Nhưng khi tay của nàng vừa chạm vào tờ giấy này, thì tờ giấy đã hóa thành từng hạt nguyên tử, tiêu tan ở trong tay áo của nàng.

Lục Loạn Ly nhất thời nhíu chặt mày liễu, trong mắt hiện ra một tia sắc bén.

“Ngươi đã biết thân thế của mình?” Sở Hi Thanh nghĩ thầm, nguyên thần của Lục Loạn Ly nào dễ tập kích như vậy?

Nha đầu này tu luyện chính là Mê Huyễn và Loạn Ly chi pháp!

Khi đó nàng nhất định bị chấn động vì chuyện gì đó, nên lực lượng của Cùng Kỳ mới có thể nhân cơ hội.

Sở Hi Thanh nghĩ đến những lời đồn thổi gần đây, lại nhìn vẻ mặt của Lục Loạn Ly, lập tức đoán được đại khái.

Lúc này, hắn cười nắm lấy khuôn mặt của Lục Loạn Ly, trêu chọc nàng: “Nha đầu ngu xuẩn, thật sự không hiểu ngươi suy nghĩ miên man cái gì? Bị một con Cùng Kỳ phụ thể, có mất mặt không? Nghe rõ cho ta, ta không biết con Cùng Kỳ kia đầu độc ngươi bằng lời nói gì. Nhưng mà, trong mắt ta thì ngươi chính là Ly nhi của ta, cũng thật lòng yêu thích ngươi, muốn cưới ngươi. Sau này có tâm sự gì, nhất định phải nói cho ta biết, hiểu chưa?”

Hắn vừa nói chuyện vừa dùng lực véo má của Lục Loạn Ly.

Lục Loạn Ly bị đau, lập tức vỗ tay của hắn xuống.

Trong lòng nàng hơi run rẩy, lại ấm áp… cảm xúc dâng trào.

Lục Loạn Ly chỉ cảm thấy những câu này của Sở Hi Thanh còn làm cho nàng động tình hơn cả những lời mật ngọt trước đây.

Lục Loạn Ly lại cười tự giễu, thầm nghĩ mình quả thật là ngu xuẩn.

Sở Hi Thanh chắc hẳn đã biết thân thế của nàng từ trước, bằng không sẽ không năm lần bảy lượt nhắc nhở nàng đối xử tốt với Tiễn Tiễn tỷ.

Mà cái tên này tuy bụng đầy ý xấu, nhưng sẽ không tính toán mấy chuyện như thế này.

Nếu hắn quan tâm huyết mạch của Kiến Nguyên đế trong ngươi mình, cũng sẽ quang minh chính đại nói với mình.

Sở Hi Thanh càng không quan tâm đến đám tướng lãnh đầu hàng của Đại Ninh.

Hắn một người một đao của thể trấn áp thiên hạ, cần gì phải dùng kết hôn để lung lạc bọn họ?

Mình quả thực là ngu xuẩn nên mới xoắn xuýt những chuyện này cả ngày.

Sắc mặt nàng ngưng trọng nói: “Không biết con Cùng Kỳ này là con của Cự Môn Tinh Quân, hay là của ‘Vạn Trá chi chủ’. Lực lượng của thần linh quả thực là khó lòng phòng bị.”

Ngay cả nàng còn bị trúng chiêu, huống hồ là người khác?

“Thủ đoạn của ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’ sẽ không như vậy, Cự Môn Tinh Quân thì ta không rõ.”

Sở Hi Thanh cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn xuyên qua nóc nhà, đến thẳng bầu trời đầy sao kia: “Thật ra thì cũng dễ ứng phó, lực lượng của bọn họ tuyệt đối không thể không có dấu vết. Khó ứng phó nhất vẫn là dương mưu.”

Thế nhân đều nói minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng.

Nhưng mà trong mắt của Sở Hi Thanh, minh thương mới là khó phòng bị nhất.

Mâu thuẫn của triều Đại Luật ở ngay tại đó.

Nếu không xử lý ổn thỏa, vậy thì căn bản là không cần người khác gây xích mích, mà cũng sẽ tự bộc phát.

Cộng thêm lực lượng của ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’, thì càng đáng sợ hơn.

Nội tâm của Lục Loạn Ly vốn rất nặng nề.

Mãi đến tận khi Lục Loạn Ly phát hiện bàn tay không an phận của Sở Hi Thanh đang đặt ở chỗ không nên đặt.

Thì Lục Loạn Ly mới phát hiện ra, mình vẫn còn đang ngồi trong lòng của Sở Hi Thanh.

Nàng không khỏi nghiến răng nghiến lợi, trực tiếp nhảy lên, sau đó giẫm mạnh lên mũi chân của Sở Hi Thanh.

Nhưng mà cương lực hộ thể của Sở Hi Thanh lại vững chắc như tảng đá, khó có thể dao động.

Chương 2306 - Chơi lớn (4)

Lục Loạn Ly không thể làm gì hơn, chỉ có thể mang theo phẫn nộ đi ra ngoài.

Sở Hi Thanh thấy thế thì lại vui vẻ, đắc ý nói: “Ly nhi, ngươi đi đâu? Chúng ta còn chưa động phòng mà. Hôm nay là ngày vui của chúng ta, Ly nhi ngươi thân là phó hậu, há có thể bỏ trẫm mà đi, để trẫm một mình trông phòng?”

Mặt của Lục Loạn Ly lập tức đỏ lên.

Nàng cười khinh thường một tiếng, nghĩ thầm ngươi không muốn một mình, vậy thì đi tìm Sở Vân Vân đi!

Cho ngươi tiền ngươi cũng không dám.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại bình tĩnh nhìn về phía cánh cửa điện đang đóng chặt.

Bên đó có một bóng người yểu điệu đang ôm quyền đứng chờ ở dưới bậc thang.

"Tiễn Tiễn?"

Kế Tiễn Tiễn thấy Sở Hi Thanh 'rảnh rỗi' thì mới lắc mình đi vào trong cung điện.

Nàng nhìn thấy Lục Loạn Ly đã đi ra khỏi cửa sau cũng đang nhìn về phía mình, lúc này mới gật đầu ra hiệu.

Dù sao đây cũng là em họ của nàng, là người có huyết thống thân cận nhất với nàng ở trên thế giới này.

Kế Tiễn Tiễn lập tức cúi người hành lễ với Sở Hi Thanh: "Bệ hạ, bên thành Vọng An có tin tức mới."

Nàng vừa hành lễ vừa lấy một tấm tin phù ra.

Sở Hi Thanh tiếp nhận tin phù và liếc mắt nhìn qua, nhất thời hít một hơi khí lạnh.

Dùng phương pháp thôi miên nhập mộng, một lần thôi miên toàn bộ 1,7 tỷ dân chúng hai châu Hà Lạc, cộng thêm cả hơn 500 triệu nhân khẩu ở nửa cái Ung Châu.

Con Chập Long này thật sự là chơi lớn!

"Loạn Ly, ngươi chờ một lát!"

Sở Hi Thanh gọi Lục Loạn Ly một tiếng, lại đi ra ngoài truyền lệnh: "Báo cho tiền tuyến phía bắc, từ hôm nay phải dụng binh cẩn thận, ngoài ra mau đi triệu quốc sư La Hán Tông và Đô chỉ huy sứ Tam nha Thần Huyễn Bá (tước) vào cung!"

Thần Huyễn Bá (tước) chính là Lục Trầm.

Cũng không biết vị này nghĩ thế nào, hoặc cũng có thể là vì Loạn Ly, cũng có thể là vì báo thù Kiến Nguyên đế, nên vị này đã tiếp nhận chức quan của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, Mộng Huyễn chi pháp vẫn phải tìm chuyên gia cố vấn.

Hắn lại nhìn về phía Kế Tiễn Tiễn: "Sở Như Lai thì sao? Kiến Nguyên đế có đưa hắn đến không?"

Lúc này, ánh mắt của Kế Tiễn Tiễn hơi ngưng lại.

"Bệ hạ!" Ánh mắt Kế Tiễn Tiễn âm trầm lạnh lẽo, giọng điệu lại không hề phập phồng: “Đại Ninh vẫn chưa giao Sở Như Lai ra, còn nói Sở Như Lai đã nghe thấy tiếng gió, nên đã bỏ chạy trước khi Cẩm y vệ bắt giữ. Bọn họ nói sẽ tiếp tục truy sát, sẽ cho chúng ta một câu trả lời trong khoảng thời gian này.”

“Ngoài ra, bọn họ còn đưa chủ của thất phòng Kinh Tây Sở thị đến, kể cả 27 tộc nhân của thất phòng đến nơi này. Tổng cộng 27 cái quan tài, tất cả đều là người liên thủ với Sở Như Lai phản bội bệ hạ, hợp lực vây giết gia tướng của trưởng phòng Sở gia.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì cười gằn không thôi.

Trong khoảng thời gian này? Ai biết là bao lâu?

Chờ đến khi Kiến Nguyên đế ổn định lại căn cơ, chỉ sợ chuyện Sở Như Lai này sẽ là sống chết mặc bây chứ?

Nhưng khi nghe thấy câu sau, mày kiếm của hắn nhướng lên, phát ra một tiếng cười khẽ: “Hắn đưa những người này tới? Vậy cũng không tồi, ta đang lo nên ra tay với họ thế nào.”

Sở Hi Thanh nhìn Kế Tiễn Tiễn: “Tiễn Tiễn, ngươi cảm thấy thế nào? Sở Như Lai trốn thật hay giả? Trẫm có nên nghe họ, tạm thời buông tha Sở Như Lai, tạm thời ngừng chiến với Đại Ninh không?”

“Mặc kệ là Sở Như Lai trốn thật hay giả, nhưng hắn nhất định sẽ không ở lại thành Vọng An, thậm chí không cở hai châu Hà và Lạc. Kiến Nguyên đế tuy có ý đẩy đưa, nhưng cũng rất kiêng kỵ bệ hạ, dù hắn có cầu may, muốn bảo vệ Sở Như Lai, thì cũng sẽ để lại đường lui.”

Sau khi nói đến đây, trong mắt Kế Tiễn Tiễn lại hiện lên một vệt sắc bén: “Theo thuộc hạ, bệ hạ tuyệt đối không nên giảng hòa. Một khi để bọn họ toại nguyện, thế nhân nhất định sẽ cho rằng bệ hạ dễ bắt nạt.”

Nàng ôm quyền, giọng nói leng keng như sắt: “Thuộc hạ nguyện ngày mai lên phía bắc, chém đầu Sở Như Lai thay bệ hạ!”

“Ngươi nói đúng!” Sở Hi Thanh nghe vậy thì cười thỏa mãn: “Nhưng Tiễn Tiễn ngươi là phụ tá đắc lực của ta, cho ngươi đi đuổi giết Sở Như Lai, quả thực là dùng đao mổ trâu giết gà. Việc quan trọng của ngươi và Thiên nha Cẩm y vệ bây giờ là phối hợp với Nhược Hi để giám sát địa phương, khiến cho phương hướng và sách lược của trẫm được thi hành.”

Mấu chốt là hắn vừa dùng 18 viên Ước Nguyện Thạch lên thân mấy người Lưu Nhược Hi, Chu Lương Thần, Tả Thanh Vân, Kế Tiễn Tiễn và huynh đệ Thiết Cuồng Nhân.

Ước nguyện gia tăng ngộ tính của bọn lên nhiều nhất có thể trong vòng sáu tháng tiếp theo.

Mỗi một viên Ước Nguyện Thạch và 1000 điểm thiên nguyên ứng với 10 ngày.

Nửa năm tiếp theo, hắn cần những thuộc hạ thân tính này củng cố triều chính, giám sát địa phương; đồng thời, khoảng thời gian này cũng giúp võ đạo của bọn họ tiến bộ rất nhanh.

Sở Hi Thanh cũng không rảnh để lên phương bắc.

Mấy tháng này hắn phải tích trữ chân nguyên, đánh bóng tu vị và thân thể, chuyển hóa Ước Nguyện Thạch và điểm thiên nguyên thành thực lực của bản thân, sau đó lên cấp nhị phẩm thượng!

Lịch của hắn đã kín, thật sự không có tâm tư đi lên phương bắc dây dưa với Kiến Nguyên đế và con Chập Long kia.

Tăng tu vị mới là việc quan trọng nhất.

Chương 2307 - Tái tạo

Sở Hi Thanh hơi suy ngẫm, liền nhìn ra ngoài điện: “Sở Mính, vào đây!”

Sở Mính vẫn luôn ẩn thân ở góc bên phải ngoài điện.

Bên đó có một chỗ mà ánh nến không thể chiếu tới.

Nàng nghe vậy thì lập tức lóe lên, xuất hiện ở trong đại điện.

Sở Mính đầu tiên là chống lại áp chế bên trong nguyên thần, ngẩng đầu nhìn Sở Hi Thanh trên hoàng tọa một chút, lúc này mới quỳ xuống: “Chủ nhân!”

Sở Hi Thanh thì lại đạp một bước, xuất hiện ở trước người của nàng.

Hắn quan sát Sở Mính một lát, ánh mắt đầy thâm ý: “Thú vị, ta lại không cảm nhận được chút địch ý và sát niệm nào ở trên người ngươi.”

Đây là sát thi có linh trí, có nguyên thần cấp độ Gần Thần.

Nhưng giờ phút này, Sở Hi Thanh lại không cảm ứng được bất kỳ địch ý nào từ Sở Mính.

Sắc mặt Sở Mính bình tĩnh như thường, trong mắt lại hiện ra một tia bất đắc dĩ.

Nàng cúi đầu: "Kết cục của Mính nô bây giờ, cũng là Mính nô gieo gió gặt bão, Mính nô tâm phục khẩu phục với thủ đoạn của bệ hạ. Hơn nữa nói đúng ra, thì ta đã không phải là Sở Mính nữa, tất cả mọi chuyện khi còn sống của Sở Mính đều không liên quan đến ta."

Sở Hi Thanh báo thù nàng là chuyện đương nhiên.

Nàng chỉ hận Kiến Nguyên đế phản bội và tính kế nàng.

"Vậy sao? Chuyện của nàng không quan hệ với ngươi, nhưng mà một thân lệ khí và oán hận này lại vẫn mãnh liệt, không thể hóa giải."

Sở Hi Thanh bật cười một tiếng.

Sau đó hắn đưa tay đặt lên vai Sở Mính: "Chú ý ngưng thần!"

Sở Mính mới đầu còn không hiểu, mãi đến 12 đầu Kim long xuất hiện ở quanh người Sở Hi Thanh.

Cũng trong khoảnh khắc này, quanh người nàng xuất hiện một ngọn lửa màu vàng kim.

"Đây là?"

Sở Mính phát hiện lực lượng huyết mạch Nhai Tí và Kim Ô trong cơ thể mình đang vặn vẹo và biến hóa.

Thần Ý Đao Tâm của nàng cũng giống như vậy, kết cấu của nó đang bị một luồng sức mạnh khổng lồ làm cho phát sinh biến hóa.

"Như Ý chi pháp!"

Trong mắt Sở Mính hiện ra một vệt kinh hãi.

Sở Hi Thanh đang dùng long khí của hắn, để cưỡng ép sắp xếp lại lực lượng huyết mạch, sát lực, kinh mạch và các loiaj cấm chế trong cơ thể nàng, thậm chí là lục phủ ngũ tạng, gân cốt huyết tủy, ý thức hải nguyên thần… đương nhiên cũng bao quát cả Thần Ý Đao Tâm bên trong nguyên thần của nàng.

Tuy rằng không phải thay đổi từ bản chất, chỉ là giúp nàng tối ưu hóa, nhưng vẫn làm cho cơ thể nàng phát sinh biến hóa khổng lồ.

Sở Mính biết mình là kết quả từ ngoại lực và các loại đan dược của Kiến Nguyên đế chắp vá thành.

Sức mạnh của nàng nhìn như mạnh mẽ, đạt đến cấp độ Gần Thần.

Nhưng mà lực khống chế lại yếu đến cực điểm.

Nếu không có Thần Ý Xúc Tử Đao, nàng thậm chí còn không thể thắng những Siêu Phẩm trung vị kia.

Nhưng mà thời khắc này, Sở Hi Thanh lại chải chuốt và chỉnh hợp lại các loại lực lượng huyết mạch hỗn loạn, nguyên thần hỗn loạn, sát lực hỗn loạn trong cơ thể nàng.

Sở Mính ngoại trừ khiếp sợ trước thiên quy Như Ý mạnh mẽ của Sở Hi Thanh, cũng chấn động với Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ của hắn.

Có thể là do đang ở đô thành, nên uy lực của môn bí pháp này rõ ràng là đã đạt đến cấp bậc thần linh hạ vị!

Thiên quy Như Ý của Sở Hi Thanh mạnh thì mạnh thật, nhưng nếu không có đủ lực lượng, thì rất khó can thiệp vào cơ thể Gần Thần của nàng.

“Sức mạnh của ngươi quá hỗn loạn, thậm chí còn bài xích với cơ thể. Một khi sử dụng hai con thi thú bản mệnh kia quá nhiều, nó sẽ trở thành gánh nặng của ngươi. Ngày hôm nay ta chải chuốt lại giúp ngươi, sau này ngươi sử dụng sức mạnh sẽ dễ dàng hơn.”

Sở Hi Thanh mỉm cười, lại cảm khái: “Còn cả những pháp khí trên người ngươi nữa, tên cẩu hoàng đế kia đúng là đã chịu bỏ vốn liếng, tất cả đều là thần binh Siêu Phẩm hàng dầu. Chỉ cần sửa chữa lại một chút, uy lực của chúng sẽ tăng lên một bậc.”

Trong mắt Sở Mính hiện ra vẻ vui mừng.

Nàng cũng cảm nhận được các loại hỗn loạn trong cơ thể đang đi vào quỹ đạo.

Những cấm chế và bí pháp trong cơ thể cũng được tối ưu hóa.

Mặc dù nàng bị khống chế sâu hơn một bước, nhưng lại không ảnh hưởng đến lực lượng của nàng vận chuyển tuần hoàn.

Nếu như nói trước kia nàng là một cái đĩa sứ được chắp vá thành, bản chất vẫn nát vụn và yếu ớt không chịu nổi.

Như vậy cái đĩa sứ này đã được dính chặt với nhau, lại được rèn đúc lại một lần, bên ngoài còn được đánh bóng lại.

Đặc biệt là Thần Ý Đao Tâm.

Sở Hi Thanh hiển nhiên là đã giúp nàng ưu hóa nó.

Vị này là Chân Linh Nhai Tí đương đại, là Thiên quy pháp tướng của Nhai Tí.

Hắn không chỉ nắm giữ toàn bộ Thần Ý Xúc Tử Đao, mà còn tiến thêm một bước, vượt qua cả Huyết Nhai Đao Quân.

Sở Hi Thanh ưu hóa Thần Ý Đao Tâm cho nàng, cũng phù hợp với thiên quy Nhai Tí hơn.

Đao tâm vừa mới cải tạo xong, Sở Mính phát hiện phạm vi bao trùm của đao tâm mở rộng tận 100 dặm.

Cảm ứng địch ý và sát niệm cũng rõ ràng hơn.

Sở Mính không thể không vui mừng, sức chiến đấu của nàng đã tăng mạnh.

Trước kia Sở Mính chỉ sử dụng được ba bốn phần lực lượng của mình, cũng là kẻ tám lạng người nửa cân với Kiến Nguyên đế.

Mà bây giờ, tuy rằng nàng vẫn không thể sử dụng toàn bộ lực lượng của mình, nhưng dùng bảy tám phần là không có vấn đề.

Hơn nữa lực lượng càng ngưng tụ hơn, càng vững chắc hơn, sơ hở ít hơn.

Chương 2308 - Tái tạo (2)

Làm cho Sở Mính vui mừng hơn là, lực lượng của Sở Hi Thanh còn bao trùm lên cả chiến giáp và binh khí của nàng.

Mãi đến tận một canh giờ rưỡi sau, ngọn lửa màu vàng trên người Sở Mính mới biến mất.

Lúc này, Sở Mính dập đầu thật mạnh: “Mính nô đa tạ ân bồi dưỡng của chủ nhân!”

“Đa tạ cái gì? Ngươi bây giờ là đồ của ta, là binh khí của ta, binh khí càng sắc bén và kiên cố thì càng mạnh.”

Sở Hi Thanh thu tay về, giọng nói nhàn nhạt: “Đây cũng không phải bồi dưỡng gì cả, sau này ngươi có thể đi bao xa, vậy phải xem bản thân ngươi. Sau này tự lo lấy đi, mặc dù bây giờ ngươi là thân thể sát thi, nhưng tương lai chưa chắc đã không thể từ âm chuyển dương như tứ đại Thi tổ. Hiện giờ bọn họ thậm chí còn đang mưu cầu phục sinh, muốn từ chết chuyển sống, vô cùng thú vị.”

“Vâng!” Trong mắt Sở Mính lóe lên một tia kỳ dị: “Mính nô nhất định sẽ dốc hết sức gia tăng thực lực, không dám lười biếng.”

Sở Hi Thanh hơi gật đầu, biểu thị tán thưởng.

“Ngươi chuẩn bị một chút, rồi đi giúp ta một việc.”

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng nói: “Trẫm yêu cầu Sở Như Lai với Kiến Nguyên đế, nhưng Kiến Nguyên đế lại từ chối không chịu, trái lại còn đưa 27 tộc nhân của Sở gia đến đây. Ngươi đi tìm Đại lý tự thiếu khanh và Đô chỉ huy sứ Quân nha Cẩm y vệ, cùng nhau xử lý bọn họ đi.”

“Sau khi xong việc thì lên phía bắc tìm Sở Như Lai, đem hắn về đây cho trẫm. Thuận tiện ép tên cẩu hoàng đế kia một chút, không thể để bọn họ toại nguyện được. Ta sẽ để chúng tướng phía bắc và bốn đại thần tông nhất phẩm là Tinh Túc, Quy Nguyên, Đô Thiên, Ma Chiến phối hợp với ngươi.”

Đại lý tự thiếu khanh chính là Thiết Diện Phán Quan – La Dương, Đô chỉ huy sứ Quân nha chính là Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên.

Hai người này đều là gia tướng trưởng phòng Sở gia.

Ngày xưa, khi Sở gia đại loạn, gia tướng trưởng phòng gần như chết sạch, chỉ còn hai người này dẫn theo một số huynh đệ chạy thoát.

Hai người bọn họ có thù sâu như biển với đám tộc nhân Sở gia kia.

Sở Mính rùng mình một cái, lại không do dự đáp: “Minh nô tuân lệnh!”

Trong mắt của nàng thậm chí còn hiện lên vẻ vui mừng.

Nghĩ đến chuyện có thể đi gây sự với Kiến Nguyên đế, Sở Mính liền cảm thấy sung sướng.

Còn về phần Sở Như Lai và đám người Sở gia kia, Sở Mính không thể nói là hận… nhưng bọn họ đã không có quan hệ gì với nàng, ngay cả quan hệ trên huyết thống cũng không có.

Sau khi Sở Mính rời đi, Sở Hi Thanh lại nhìn về phía quốc sư La Hán Tông và Lục Trầm đã chờ đợi từ lâu.

“Vẻ mặt vừa rồi của trượng nhân (cách con rể gọi cha vợ) giống như đang phản đối?”

Lục Loạn Ly ở cách đó không xa nghe thấy câu này, nhất thời đỏ mặt.

Khóe miệng Lục Trầm co quắp vài cái, nếu như là trước kia, hắn nhất định sẽ rút đao chém Sở Hi Thanh.

Nhưng bây giờ đối phương không chỉ là phu quân của Loạn Ly, mà còn là Nhân hoàng dương đại, không thể không tôn trọng.

Lục Trầm chỉ có thể áp chế nội tâm, buồn bực nói: “Ngươi tin tưởng nàng như vậy? Bồi dưỡng nàng như thế, không lo tương lai nuôi hổ thành họa sao?”

“Không thể nói là tin tưởng, ta chỉ cho rằng nàng bây giờ không thể phản bội, cũng không chịu nổi cái giá cho sự phản bội.”

Sở Hi Thanh khẽ mỉm cười: “Ta chỉ cho rằng, phàm là thứ có linh trí, chỉ có cho bọn họ hi vọng, thì mới có thể làm cho bọn họ tận tâm tận lực với ta. Còn tương lai, nàng đến cùng là hổ hay là mèo khi đứng trước mặt ta, là do ta chứ không phải do nàng.”

Lục Trầm nghe vậy thì hiểu rõ.

Cái tên này tự tin với tốc độ tiến bộ của mình, hắn tin rằng mình nhất định sẽ ngự trị phía trên Sở Mính.

Dưới thực lực tuyệt đối, Sở Mính có tư cách gì mà đòi uy hiếp hắn? Có tư cách gì xưng Hổ?

Tiếp đó, Sở Hi Thanh lại hỏi La Hán Tông: “Chắc hẳn quốc sư cũng đã biết chuyện ở phía bắc? Nhưng chúng ta nói chuyện khác trước. Nếu như ta đoán không sai, La tiên sinh muốn thăng cấp Siêu Phẩm trong tương lai gần?”

Chuyện mà Sở Hi Thanh muốn nói, hắn đã bắt đầu chuẩn bị từ khi mới trở về từ Trung Thổ.

Chỉ là lúc trước vẫn chưa chuẩn bị xong, cho nên không nói với La Hán Tông.

Mà bây giờ, hắn đã được người nào đó trợ giúp, đã đủ điều kiện.

La Hán Tông nghe vậy thì sững sờ, rồi gật đầu: “Đúng là có ý đò.”

Di trạch của Thái Vi Viên giúp hắn nhiều hơn Sở Hi Thanh tưởng tượng rất nhiều.

Trước kia hắn tự mày mò, bò từng bước đi lên nhất phẩm, đích thực là rất thiếu kiến thức hệ thống pháp thuật.

Nhưng truyền thừa của Thái Vi Viên lại bù đắp lại cho hắn.

Mà bây giờ, Thái Vi Viên đã từ từ đi vào quỹ đạo, nhưng theo sơn môn Thái Vi Viên mở ra, khó tránh khỏi các nơi mơ ước.

Cùng lúc đó, vị trí quốc sư triều Đại Luật cũng mang lại cho hắn áp lực rất lớn.

La Hán Tông cần gia tăng tu vị, nắm giữ lực lượng Thái Vi Tiên để lại.

Dù sao thiên địa cũng đang biến đổi, không biết vì sao mà hai môn Xiển và Chân không hạn chế võ tu Siêu Phẩm như trước nữa.

Chương 2309 - Tái tạo (3)

Sắc mặt Sở Hi Thanh lại nghiêm túc, lắc đầu nói: “Mặc kệ là La tiên sinh chuẩn bị ‘nghi thức’ gì để lên cấp Siêu Phẩm, đều xin mời La tiên sinh tạm thời từ bỏ, kiên trì chờ đợi một thời gian.”

Thuật sư lên cấp Siêu Phẩm cũng cần ‘nghi thức’ trợ giúp.

Võ tu thì tùy tình huống, có vài người cần mượn ‘nghi thức’ giúp đỡ mới đẩy được cánh cửa giới hạn phàm và thần kia.

Loại võ tu như Sở Hi Thanh thì đã không cần thiết.

Hắn đã đẩy cánh cửa đó nhiều lần, ‘nghi thức’ Hỗn Độn cũng đã lên rất cao.

Hắn cũng đã là Chân Linh Hỗn Độn, lên Siêu Phẩm là không có vấn đề gì.

Trong mắt Sở Hi Thanh lộ ra một vệt tinh mang: “Ta hi vọng La tiên sinh giúp ta hoàn thành một lần Điều Đình Tạo Hóa cấp độ Gần Thần ở trong Thái Vi Viên!”

La Hán Tông đầu tiên là hơi sững sờ, sau đó lại nhìn Sở Hi Thanh với vẻ khó tin: “Bệ hạ có tài liệu cho thuật Điều Đình Tạo Hóa?”

Hắn thấy Sở Hi Thanh gật đầu, lập tức vui sướng nói: “Nếu là như vậy, đây là vinh hạnh của La mỗ! Bệ hạ, trong Thái Vi Viên chẳng những có sẵn trận pháp, mà còn có một phần tài liệu, có thể gia tăng chất lượng của thuật Điều Đình Tạo Hóa.”

Đối với hắn mà nói, đây quả thực là một ‘nghi thức’ lên cấp đỉnh cấp nhất! Cũng có lợi ích rất lớn với tương lai của hắn.

Chuyện tốt như vậy, trước kia hắn nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

“Vậy thì đa tạ La tiên sinh>”

Sở Hi Thanh mỉm cười, sau đó ánh mắt lại lạnh lẽo: “Chúng ta nói đến con Chập Long kia đi, quốc sư chính là cao nhân pháp thuật hàng đầu đương đại, trượng nhân (cách con rể gọi cha vợ) cũng là cũng là chuyên gia trong Mộng Huyễn chi đạo, không biết hai vị có biện pháp phá giải thuật thôi miên nhập mộng của Chập Long hay không?”

Lục Trầm nghe hắn luôn miệng gọi mình là trượng nhân, trong lòng lại thấy là lạ.

Lục Trầm quay người nhìn về phía bắc: “Rất khó, đó dù sao cũng là bản thể của Chập Long, lực lượng của ta không đủ, không thể phá giải thần thông của hắn. Có điều…”

Khóe môi của Lục Trầm lại hiện ra một vệt trào phúng.

…

Cùng lúc đó, Sở Minh đã chạy đến một bãi tha ma hoang vu ở phía nam thành để hội hợp với Thiết Diện Phán Quan – La Dương và Thần Quyền Phán Quan – Tẩy Bích Thiên.

Không lâu sau, Thiên nha Cẩm y vệ đã đưa 27 cỗ quan tài đến bãi tha ma nơi sườn núi.

Sở Mính đầu tiên là kiểm tra xem có đúng là bản thể của họ không, nàng và La Dương, Tẩy Bích Thiên cực kỳ quen thuộc với các tộc nhân của Sở gia.

Dù đám tộc nhân này có hóa thành tro, thì bọn họ cũng nhận ra.

Nhưng Sở Mính vẫn cẩn thận kiểm tra huyết mạch của từng người một.

Thời điểm này, đám tộc nhân Sở gia bị đóng Trấn Nguyên Đinh trong quan tài đang ra sức giãy dụa.

Bọn họ biết vận mệnh của mình, kết cục của mình, cũng biết giãy dụa cũng vô dụng, nhưng bọn họ không cam lòng! Phẫn nộ! Oán hận!

Sở Mính lại cười gằn, vừa xét nghiệm máu, vừa nói: “Bỏ thứ trên miệng bọn họ ra, cho bọn họ nói chuyện.”

Chỉ một lát sau, một mảnh kêu rên cầu khẩn vang lên trong bãi tha ma.

“Sở Mính, Mính nhi, van cầu ngươi, thả chúng ta ra đi, ta là tam đường bá của ngươi mà!”

“Mính, chuyện của ngươi không liên quan gì với chúng ta, khi đó chúng ta cũng cầu xin giúp ngươi! Cầu xin ngươi, thả chúng ta đi…”

“Ta muốn cầu kiến Vô Cực Đao Quân, Sở Mính, xin ngươi thương xót giúp ta chuyển cáo cho Sở Tranh, Tranh nhi! Ta có một việc cực kỳ bí mật muốn bẩm báo với hắn!”

Nhưng cũng có một số người đang mắng chửi, nguyền rủa.

“Sở Mính, ngươi cái con tiện nhân này, còn không mau tả chúng ta ra!”

“Đi gọi Sở Hi Thanh lại đây! Để hắn thả chúng ta ra, chúng ta chính là tộc nhân của hắn, là người của Kinh Tây Sở thị! Hắn sát hại người thân, là bất nhân bất nghĩa, còn muốn làm hoàng đế?”

“Ta nguyền rủa ngươi, nguyền rủa Sở Tranh! Nguyền rủa các ngươi chết không tử tế, các ngươi sớm muộn gì cũng sẽ chết không có chỗ chôn!”

“Tên cẩu hoàng đế Kiến Nguyên kia, tên hôn quân kia, ta xxx tiên sư nhà hắn!”

“Hai tên tạp chủng các ngươi, sao các ngươi không chết đi! Chết đi! Chết đi!”

“Nếu có kiếp sau, lão tử nhất định sẽ đem các ngươi bầm thây vạn đoạn!”

Sở Mính nghe những lời này, chẳng những không buồn bực khó chịu, trái lại còn sung sướng đến mức nhếch miệng cười.

Tuy rằng nàng không hận đám người này, nhưng Sở Mính vẫn có cảm giác sung sướng không tên khi nhìn thấy bọn họ rơi xuống kết cục giống như mình.

Hai người La Dương và Tẩy Bích Thiên cũng cười lạnh lùng, trong lòng bọn họ bây giờ cũng sung sướng không gì sánh nổi.

Nhớ lại lúc xưa, khi đám người này phản bội thiếu chủ, hạ sát thủ với gia tướng trưởng phòng bọn họ, có từng nghĩ đến ngày hôm nay?

Tẩy Bích Thiên lại nhìn bóng lưng Sở Mính với ánh mắt trào phúng.

Nữ nhi này của Sở Như Lai cũng có vận mệnh giống những người này, cũng từng bị chôn sống.

Dù là chết rồi, cũng phải làm nô làm tỳ, làm chó săn cho bệ hạ.

Phương thức báo thù như vậy, quả thực là quá sảng khoái.

“Người đâu!” Tẩy Bích Thiên chắp tay sau lưng nói: “Nhổ lưỡi và đánh nát miệng những người dám nói lời bất kính với bệ hạ, sau đó lại chôn đi!”

Lập tức có mấy Cẩm y vệ đi đến, bọn họ rút trường đao, làm việc rất gọn gàng nhanh nhẹn.

Chương 2310 - Tái tạo (4)

Lúc này, La Dương lại móc ra vài nén hương, hắn vừa đốt hương vừa lẩm bẩm: “Chư vị sư trưởng, các vị huynh đệ! Hãy xem đi, đây chính là kết cục của kẻ thù, các ngươi trên trời có linh thiêng, cũng có thể yên tâm rồi.”

“Còn một Sở Như Lai và một Kiến Nguyên đế nữa!”

Tẩy Bích Thiên cũng cầm ba nén hương, vái lạy về phía bắc: “Chư vị yên tâm, bệ hạ nhất định sẽ báo thù cho các ngươi, để các ngươi nhắm mắt dưới chín suối.”

Sở Mính nghe hai người này nói chuyện, nhưng lại không cảm thấy chói tai chút nào.

Nàng đã kiểm tra máu xong, lập tức lạnh nhạt nói: “Chôn đi, nhanh một chút, nhớ kỹ phải đóng kín!”

Nàng còn đang vội chạy lên phía bắc tìm Sở Như Lai và gây sự với Kiến Nguyên đế.

Trong tiếng kêu rên của đám người Sở gia, từng chiếc quan tài bị đóng kín đinh, rồi được chôn xuống bãi tha ma.

Sở Mính giám sát rất cẩn thận, mãi đến khi xác định tất cả những người này đều bị chôn chặt, trừ phi là có người ngoài giúp đỡ, bằng không thì không thể bỏ trốn. Lúc này nàng mới chuyển ánh mắt nhìn lên phía bắc.

Sở Mính tay đè đao.

“Tiếp đó làm phiền hai vị giám sát! Một số người trong đó có tu vị khá cao, dự tính phải 15 16 ngày sau mới tử vong.”

Sở Mính nói hết lời thì lắc mình xuất hiện trên không trung, đạp lên đỉnh đầu con thi thú bản mệnh Tam Túc Kim Ô kia.

Sau đó một người một thú hóa thành một vệt kim quang, bay thẳng về phía thành Vọng An.

Đã hoàn thành chuyện đầu tiên mà chủ nhân giao phó, tiếp đó là chuyện thứ hai…

Khi Sở Mính xuất phát được một canh giờ, tại phía bắc của Thiết Bích sơn mạch.

Sở Như Lai đang dốc sức bay về phía bắc.

Hiện giờ, trong mắt hắn tràn đầy căng thẳng, lo lắng, đau khổ, không cam lòng, phẫn nộ và oán hận.

Cảm xúc trong ngực của hắn còn mãnh liệt hơn cả đám tộc nhân Sở gia sắp bị chôn sống kia.

Sở Như Lai đang không cam lòng và đau khổ vì thành tựu mấy chục năm phấn đấu trôi theo dòng nước; hắn giận lại hận Kiến Nguyên đế vô tình và phản bội hắn.

Nghĩ đến Sở Như Lai hắn vì Đại Ninh, vì Kiến Nguyên đế mà trung thành tuyệt đối, vì Kiến Nguyên đế mà lo lắng mọi việc ở HÌnh bộ, không dám lười biếng dù chỉ một ngày.

Trước kia không lâu hắn còn giúp Kiến Nguyên đế đẩy lùi phản quân của Tương Vương, bảo vệ kinh thành, có thể nói là vừa có công lao lại vừa có khổ lao.

Nhưng ngay trong đêm hoàng đế về kinh, liền ra tay lấy tính mạng của hắn để đổi lấy một hiệp ước từ Sở Hi Thanh.

Đây là vị quân chủ tàn nhẫn, lương bạc và ác độc biết bao chứ?

Nực cười chính là, trước kia Sở Như Lai hắn còn vì tên độc tài này mà phản bội ân chủ của mình! Cũng tạo thành mối họa ngập trời khiến cho cả nhà bị chôn sống như ngày hôm nay!

Sở Như Lai cũng biết mình có thể trốn đi được là do Kiến Nguyên đế nương tay.

Nhưng nỗi phẫn uất và hận thù của hắn vẫn không giảm dù chỉ một nửa phần.

Bởi vì Sở Như Lai hiểu, nếu Kiến Nguyên đế không lo Sở Hi Thanh hoàn thành ‘nghi thức’ Nhai Tí, thực lực tiến thêm một bước.

Thì hắn chắc chắn sẽ không mạo hiểm mà bỏ mặc mình rời đi, cũng nhất định sẽ lấy đầu của mình để đổi lấy hiệp ước của Sở Hi Thanh.

Mà bây giờ, hắn nhất định phải bỏ lại tất cả mọi thứ, lưu vong đến Trung Thổ.

Bên đó là đường sống duy nhất của hắn bây giờ…

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, thần sắc Sở Như Lai hơi động, liền đưa mắt nhìn về phía trước.

Bên đó có hai khí thế cực kỳ mạnh mẽ đứng ở đỉnh núi phía trước.

Sở Như Lai mới đầu còn rằng đó là cao thủ truy sát mình.

Nhưng hắn lập tức phát hiện không phải.

Chân mày của Sở Như Lai lại hiện ra vẻ bất ngờ: “Thiết Kích Vô Địch – Tần Phụng Tiên?”

Người còn lại chính là Vô Thượng Đao – Thư Hoài Thạch!

Hai người này không phải chết rồi sao? Bọn họ phục sinh bao giờ vậy?

“Là ta!”

Tần Phụng Tiên khẽ mỉm cười, bay lên rồi hạ xuống trước người Sở Như Lai: “Ta nhận được tin tức, nghe nói Sở lão đệ muốn đi lên Trung Thổ, nên hai người chúng ta cố tình đến đây tiếp ứng. Hả? Tình huống của ngươi bây giờ tựa như không ổn lắm!”

Sở Như Lai nghe vậy thì nghi ngờ không thôi.

Hắn nắm chặt cán kiếm, nhìn Tần Phụng Tiên với ánh mắt cảnh giác: “Sở mỗ có tài cán gì, có tư cách gì mà có thể để hai vị đích thân đến đây tiếp ứng?”

Hai người trước mắt chính là hai võ tu Siêu Phẩm!

Sức chiến đấu phải trên Siêu Phẩm trung vị!

Tuy rằng bọn họ đã chết một lần, nhưng Sở Như Lai nhìn khí sắc của bọn họ, thì cũng biết hai người này khôi phục rất tốt.

Cũng không biết là người phương nào trợ giúp bọn họ?

Thần Đao môn?

Thần Đao môn bị Vô Tướng thần tông đuổi giết mấy năm, lại do các tông môn ngả về phía Sở Hi Thanh, nên bọn họ bị người người kêu đánh, bọn họ hẳn là không đủ tài lực và cũng không có năng lực này.

Tần Phụng Tiên nghe vậy thì hiểu ý, không khỏi nở nụ cười tiêu sái: “Lão đệ, ngươi chớ suy nghĩ nhiều, một Hình bộ thượng thư xếp hạng top 20 Thiên Bảng, tự nhiên không có tư cách để chúng ta đích thân đến đây. Nhưng các hạ là kẻ thù mà Sở Hi Thanh tất phải giết, sức nặng tuyệt đối không giống.”

Sở Như Lai nhất thời bừng tỉnh.

Thế gian này có rất nhiều người không muốn Sở Hi Thanh tiếp tục hoàn thành ‘nghi thức’ Nhai Tí của hắn.

Chương 2311 - Ép giết

Lúc này, Vô Thượng Đao – Thư Hoài Thạch cũng bay đến bên cạnh Tần Phụng Tiên: “Chúng ta đi thôi, nơi này là địa bàn của Quy Nguyên kiếm phái. Ngoài ra độn pháp của Sở Hi Thanh rất mạnh, một khi hắn quyết định giết ngươi, sớm muộn gì cũng đến.”

Hắn lại nhíu mày nhìn Sở Như Lai: “Ngươi bị thương? Là người phương nào? Tần huynh, võ ý trên vết thương của hắn nhìn như của Tần gia các ngươi.”

“Là Thiên Vũ Thần Cơ – Tần Tịch Nhan.”

Sắc mặt Sở Như Lai có hơi tuyệt vọng: “Ta gặp phải nàng khi tiến vào Thiết Châu, chúng ta giao thủ khoảng một khắc. Nữ tử này cũng đã học được thức thứ nhất của Thần Ý Xúc Tử Đao. Ta nòng lòng bỏ chạy, thiêu đốt nguyên khí, lưỡng bại câu thương với nàng.”

May mắn là Tần Tịch Nhan vẫn chưa đột phá nhất phẩm.

Lúc đó cũng không phải là trên chiến trường, Tần Tịch Nhan không thể hấp thu địch ý và sát niệm, bằng không hắn đã ngã xuống tại đó rồi.

Nghe được ba chữ Tần Tịch Nhan, sắc mặt Tần Phụng Tiên lúc xanh lúc trắng.

Đám con cháu của huynh trưởng hắn, không một ai khiến hắn bớt lo cả.

Đôi tỷ muội Tần Mộc Ca này, cũng đã thành đối thủ vướng tay nhất của hắn.

Thư Hoài Thạch lại quay đầu nhìn Tần Phụng Tiên: “Cái này chỉ sợ có hơi phiền phức rồi.”

Chắc hẳn không chỉ có một mình Tần Tịch Nhan đuổi giết Sở Như Lai.

Sở Hi Thanh quần chiến vô địch thiên hạ, Sở Vân Vân lại hầu như không có đối thủ ở phàm giới.

Một khi Sở Như Lai bại lộ vị trí, bọn họ chẳng những không cứu nổi Sở Như Lai, mà còn có khả năng đi theo gót chân Sở Như Lai.

Tần Phụng Tiên hơi suy ngẫm, liền cười khẽ một tiếng: “Ta biết một nơi có thể ẩn thân. Chúng ta có thể đến đó để trục xuất võ ý trên vết thương của Sở lão đệ, chắc hẳn là sẽ không mất bao lâu.”

Nếu như vết thương trên người Sở Như Lai là do Tần Mộc Ca đánh, vậy hắn sẽ quay đầu đi luôn.

Nhưng là Tần Tịch Nhan, thì hắn còn không để vào mắt.

Tần Phụng Tiên lập tức hóa thành một đạo độn quang, bay thẳng về phía tây bắc.

Sở Như Lai hơi do dự, nhưng vẫn đuổi theo.

Hai người này đều là kẻ thù của Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân, hẳn là có thể tin được.

Khoảng tầm nửa khắc sau, bọn họ bay đến một sơn cốc ẩn trong mây mù.

“Chính là nơi này.”

Tần Phụng Tiên dừng lại, lấy một tấm ngọc bài màu tử kim trong tay áo ra: “Chú ý, dùng chân nguyên bao trùm toàn thân.”

Trong lúc nói chuyện, bóng người của hắn đã biến mất trước mắt Sở Như Lai.

Thư Hoài Thạch kia cũng giống vậy, khí tức của hắn đã biến mất khỏi cảm ứng của Sở Như Lai.

Sở Như Lai thầm kinh ngạc, hắn cũng làm theo lời của Tần Phụng Tiên, dùng chân nguyên bao trùm cơ thể rồi tiến lên.

Một chớp mắt tiếp theo, thế giới trước mắt hắn bỗng nhiên thay đổi.

Khi đứng ở bên ngoài thung lũng, nơi này chỉ là một địa phương không đến 70 dặm.

Mà sau khi đi vào, hắn lại nhìn thấy một không gian khổng lồ hơn 1500 dặm, trên đất bằng còn có hơn 36 tòa cung điện rộng lớn và hùng vĩ.

Trong này còn có một trận pháp khổng lồ đang vận chuyển.

Không biết trận pháp này có tác dụng gì, lại làm cho vùng không gian này tràn đầy linh khí. Cũng làm cho Sở Như Lai sợ hãi vì uy áp mạnh mẽ kia.

“Đây là?”

Sở Như Lai nghi ngờ không thôi.

Hắn thật sự không biết trong Thiết Bích sơn mạch còn có một nơi như thế này.

Quy mô trận pháp ở đây còn mạnh mẽ hơn cả trận pháp phòng hộ của những thần tông nhất phẩm kia.

“Đây là tổng đàn của Xiển môn! Chỉ có thành viên của Xiển môn mới có thể tiến vào. Ngươi cũng có thể coi nơi này là một lăng mộ.”

Ánh mắt Tần Phụng Tiên có hơi phức tạp: “Ngươi có thể nhìn vào bên trong.”

Sở Như Lai lập tức rót chân nguyên vào mắt, nhìn vào trong những cung điện kia.

Những cung điện này đều không có cửa, nên hắn có thể dễ dàng nhìn xuyên qua sương mù, nhìn thấy tình cảnh bên trong.

“Quan tài đá?”

Sở Như Lai lấy làm kinh hãi.

Bên trong cung điện lại vô số quan tài đá, mỗi một tòa cũng điện đều có không dưới một trăm cái quan tài.

Hơn nữa không chỉ là quan tài đá, mỗi một cái quan tài đá đều tỏa ra khí cơ và thiên quy làm cho hắn kinh hãi.

“Tu sĩ Siêu Phẩm từ thời Huyền Hoàng thủy đế đến nay, ngoại trừ một số ít người xui xẻo ngã xuống, thì gần một nửa người đều ở nơi này, nửa còn lại ở Chân môn chúng ta.”

Thư Hoài Thạch ngồi xếp bằng: “Vì để tránh khỏi vận mệnh chết trong thần kiếp, bọn họ lựa chọn tự phong ấn ở nơi này. Chờ đợi một ngày nào đó ở tương lai, nhân tộc đánh nát sự thống trị của thần tộc, đánh vỡ nguyền rủa và phong ấn của chúng thần.”

“Đây cũng là một trong những thủ đoạn mà Huyền Hoàng thủy đế để lại, đã từng là lá chắn mạnh mẽ nhất của nhân tộc. Một khi tổng đà của hai môn Xiển và Chân giải phong, có thể tụ tập ít nhất hơn một vạn tên Siêu Phẩm. Sức chiến đấu không kém hơn một vạn ‘thần hoang dã’ ở vực ngoại.”

Sở Như Lai lập tức chú ý đến hai chữ ‘đã từng’ trong lời nói của vị này.

Ngoài ra, hắn phát hiện hai vị trước mặt này đều đang kiêng kỵ thứ gì đó.

Sau khi tiến vào nơi này, hai người vẫn áp chế khí cơ, hành động cẩn thận từng li từng tí, hơn nữa luôn quanh quẩn ở biên giới, không dám xâm nhập vào bên trong.

Chương 2312 - Ép giết (2)

“Dùng biện pháp này để phòng ngừa tử vong, chỉ là lừa mình dối người thôi.”

Tần Phụng Tiên cũng ngồi xuống: “Chúng ta bắt đầu đi. Đừng tốn thời gian nữa, nơi này cũng không thể chờ lâu, chúng ta liên thủ giúp người loại bỏ võ ý.”

Sở Như Lai hơi chần chờ, cuối cùng vẫn ngồi giữa hai người.

Thư Hoài Thạch và Tần Phụng Tiên lập tức động thủ.

Chỉ một lát sau, từng đạo đao khí phun ra từ trong cơ thể của Sở Như Lai.

“Nha đầu kia bây giờ đúng là có chút thành tựu.”

Trong mắt Tần Phụng Tiên hiện ra một vệt tàn khốc: “Xem ra Càn Khôn Di Tinh Đao và Thiên Địa Phục Nguyên Thác Ý Thần quyết của nàng có tiến bộ rất lớn trong hai năm này. Di Thiên và Phục Thiên chi pháp đều lên đến cấp độ cực cao, Vô Tướng thần tông đã giúp nàng không ít.”

Sở Như Lai nghĩ thầm, Tần Tịch Nhan bây giờ đúng là không phải chuyện nhỏ.

Hai môn võ đạo này đúng là cực kỳ phù hợp với Nhai Tí Đao.

Càn Khôn Di Tinh Đao có thể lấy và dời lực lượng, Thiên Địa Phục Nguyên Thác Ý Thần quyết thì lại có thể phục chế các loại võ đạo, đã phục chế tất cả võ đạo của Sở Như Lai.

Nếu không phải Vạn Thần Kiếp của Tần Tịch Nhan vẫn không đủ, sức sát thương cũng hơi kém một chút, thì hắn đã không trốn được

rồi.

Nhưng dù sao hai người Tần Phụng Tiên và Thư Hoài Thạch cũng là cao nhân Siêu Phẩm.

Hai người liên thủ, chỉ dùng khoảng hai khắc là đã loại bỏ được toàn bộ võ ý trong cơ thể Sở Như Lai.

“Chúng ta đi!”

Tần Phụng Tiên liếc mắt nhìn về phía trước.

Bọn họ chỉ ngồi ở biên giới tổng đà Xiển môn có hai khắc đồng hồ, trận pháp ở nơi này cũng đã cảm ứng được huyết mạch của dị tộc trên người bọn họ, đã bắt đầu tụ tập lực lượng ép về phía họ.

Lệnh bài trong tay Tần Phụng Tiên đã không áp chế được nữa.

Tòa trận pháp này lấy lực lượng và thiên quy của hơn năm ngàn vị Siêu Phẩm làm căn cơ.

Nếu phát động thì dù là thần linh trung vị cũng khó thoát.

Vết thương của Sở Như Lai cũng đã khỏi hơn phân nửa.

Hắn nhìn hai người này với ánh mắt sâu thẳm, nghĩ thầm hai người này rõ ràng là nhân tộc, tại sao lại bị trận pháp bài xích và nhằm vào?

Chẳng lẽ lời đồn kia là thật? Có người nói một ít võ tu có thể mượn lực lượng thần linh để thay máu, trở thành Cự linh.

Không biết cần điều kiện gì?

Sở Như Lai nghĩ, Thần Châu đã không còn đất dung thân, như vậy mình thay máu khác, ẩn thân trong Trung Thổ rộng lớn cũng là một lựa chọn tốt.

Ba người rời khỏi tổng đàn của Xiển môn, sau đó thi triển độn pháp, tiếp tục bay về phía bắc.

Nhưng chỉ một cái chớp mắt sau, bầu trời bỗng hiện lên một đoàn ánh sáng mạnh.

Một con chim lửa tỏa ra ánh sáng mãnh liệt như mặt trời bỗng nhiên lao xuống từ trên không.

Cùng lúc đó, một giọng nữ chói tai truyền vào tai bọn họ.

“Tìm thấy rồi!”

Cheng!

Theo tiếng kim loại giao phong vang lên, toàn bộ thân thể của Tần Phụng Tiên bị sức mạnh khổng lồ đập bay ra ngoài 30 trượng.

“Sở Mính!”

Hắn nhìn về phía thiếu nữ mặc giáp đen và có ngọn lửa vàng quanh người kia với ánh mắt kinh ngạc.

Còn cả hai con thi thú khổng lồ và dữ tợn bên cạnh thiếu nữ.

Trong đó có một con đầu rồng thân sài, toàn thân là khí đen, chính là thi thú Nhai Tí; một cái khác thì bụng có ba chân, toàn thân màu đen, lại có ‘Thái Dương chân hỏa’ thiêu đốt quanh người.

Tần Phụng Tiên hết sức khó hiểu.

Dựa theo tình báo của hắn, thì năm canh giờ trước Sở Mính vẫn ở bên cạnh Sở Hi Thanh, vì sao lại xuất hiện ở nơi này rồi?

Nơi này chắc quận Tần Hoài tận 13 vạn dặm.

Dù là Dục Nhật thần chu của Sở Hi Thanh thì cũng phải mất một quãng thời gian.

Hắn lập tức hiểu ra, đây là một trong những năng lực của con Tam Túc Kim Ô kia.

Mà sau đòn thứ nhất, giữa hai người liên tục nổ vang.

Đao pháp của Sở Mính như ánh sáng, lại như điện chớp, gần như đồng bộ với thời gian.

Tần Phụng Tiên phát hiện mình dốc hết sức mà chỉ có thể chống đỡ được một phần ba.

Đôi đoản kích của hắn vung múa, thế như sấm vang chớp giật, lực đạt vạn cân, chia cắt thiên địa. Nhin qua thì như gió thổi không lọt, nhưng vẫn không thể phong tỏa đao cương màu vàng kia.

Mãi đến tận khi Thư Hoài Thạch tham gia, liên thủ chống đỡ với hắn.

Nhưng gay go nhất chính là, hai con thi thú sau lưng Sở Mính cũng bắt đầu tấn công.

Tần Phụng Tiên âm thầm chấn động.

Bộ thi khôi này căn bản là không yếu như trong lời đồn.

Nàng đã phát huy được bảy tám phần lực lượng của bản thân, tuy rằng vận dụng kỹ xảo và võ đạo vẫn hơi kém, nhưng mà Sở Mính vẫn có thể lấy lực ép người khi đứng trước mặt hai người họ.

Lấy sức mạnh và tốc độ tuyệt đối, áp chế hai người họ.

Ầm!

Khoảnh khắc này, hai người Thư Hoài Thạch và Tần Phụng Tiên bị thi thú đánh bay.

Bản thân Sở Mính lại rất nhàn nhã, nàng nhìn Sở Như Lai trốn ở sau lưng hai người.

“Phụ thân, đã lâu không gặp!”

Hai mắt Sở Mính lóe lên ánh sáng đỏ, không coi ai ra gì mà nói: “Bệ hạ có lệnh! Đưa ngươi trở về!”

Nàng cầm song đao, khóe môi cong lên, hiện ra một nụ cười quái dị: “Phụ thân sẽ không làm khó ta chứ? Ngươi là nhất phẩm, võ đạo và võ ý đều không tầm thường, cứ chết như vậy thì rất đáng tiếc.”

“Ngươi ngoan ngoãn đi theo ta, ta có thể cầu xin với bệ hạ, luyện chế ngươi thành thi thôi, như vậy thì không cần chết rồi. Sau này chúng ta có thể bất tử bất diệt, thậm chí khởi tử hoàn sinh, chứng đạo Vĩnh Hằng.”

Ngày xưa, khi nàng bị chôn sống thì Kiến Nguyên đế cũng nói như vậy.

Nói là đây là tốt cho nàng, sau này có tiềm lực vô cùng, chưa chắc đã không thể chứng đạo.

Sở Mính cảm giác mình thật sự rất cô đơn.

Nàng nghĩ, nếu có cha của mình đi cùng, vậy cuộc sống của nàng sẽ không còn khổ sở như vậy nữa.

Chương 2313 - Ép giết (3)

Sắc mặt Sở Như Lai không khỏi xanh lét: “Ngươi đang nói lời điên khùng gì!”

Hắn lập tức đè nén cơn giận, giọng nói ôn hòa: “Mính, ngươi đừng quên mình vì sao mà chết, dù là Kiến Nguyên đế ra tay với ngươi, nhưng nếu không có Sở Hi Thanh ép, thì Kiến Nguyên đế cũng sẽ không dùng phương thức cực đoan như vậy. Mính, nếu ngươi còn coi ta là phụ thân, vậy thì thả ta đi.”

Đúng lúc này, nội tâm của hắn lại kinh hoàng.

Sở Như Lai cảm ứng được hai luồng khí thế mạnh mẽ ở phía sau lưng mình.

Một người trong đó chính là Tần Tịch Nhan, hắn rất quen thuộc với khí cơ này.

Hắn từng giao thủ với nữ tử này cách đây không lâu.

Một người khác lại là Phương Bất Viên.

Khi hắn chạy khỏi kinh thành, hai người này bắt đầu truy sát hắn, vẫn đuổi theo đến tận đây.

Sau khi hạ xuống đất, Tần Tịch Nhan không ra tay ngay, mà nhìn Sở Mính với ánh mắt phức tạp.

Ngày xưa, nếu nàng không bị Sở Hi Thanh ‘hãm hại’, không phản lại triều đình, như vậy kết cục của nàng rất có thể sẽ giống như Sở Mính.

Tần Tịch Nhan vẫn luôn rất cẩn thận khi ở chung với Kiến Nguyên đế.

Sở Mính cũng chú ý đến ánh mắt của Tần Tịch Nhan, nội tâm nàng đau nhói, tức giận và sát cơ lại tràn ngập lồng ngực.

Sở Mính lại nghĩ đến một ngày đó.

Chỉ là một cái thần bảo Thần Tinh Trạch, năm viên Cửu Khiếu Minh Tâm Đan, năm viên Huyền Nguyên Diệu Ngộ Đan, liền để Sở Như Lai và người của Sở gia từ bỏ nàng.

Tuy rằng nàng biết mấy người Sở Như Lai không thể làm gì hơn, nhưng nàng vẫn không cam lòng, vẫn oán hận.

“Phụ thân nói mê sảng cái gì? Từ ngày Chập Long dùng ‘đại trận

Mộng Thiên’ để cô đọng huyết mạch Nhai Tí cho ta, thì vận mệnh của ta đã được định sẵn rồi, có quan hệ gì với chủ nhân của ta chứ?”

Sở Mính nói đến đây, ánh mắt lại càng lạnh lùng hơn: “Ta càng không thể thả ngươi đi, mệnh lệnh của chủ nhân không có lựa chọn này.”

Khi nàng nói chuyện, từng đạo đao cương ngợp trời chém thẳng về phía Sở Như Lai.

Hiện giờ, mặc kệ là tốc độ đao hay thiên quy của nàng, thì đều là cấp độ Gần Thần.

Song phương chỉ giao thủ một đao, mà đã chém nát tất cả phòng ngự của Sở Như Lai.

Cuối cùng, một đạo ánh đao màu vàng óng xuyên thủng thân thể Sở Như Lai.

Sở Như Lai bây giờ có thể xác định.

Thi khôi trước mắt đã không phải là con gái của mình nữa!

Sở Mính chém hắn, tuy rằng không có ý định giết hắn, nhưng lại đánh nát tu vị của hắn, giống như từng cái Trấn Nguyên Đinh đóng thẳng vào khiếu huyệt, khiến cho hắn mất tất cả năng lực phản kháng.

Ngay khi hắn sinh lòng tuyệt vọng, một bó ánh sao hạ xuống từ không trung, bao phủ lấy hắn và Thư Hoài Thạch, Tần Phụng Tiên.

Tần Tịch Nhan vẫn đang súc thế, đề phòng ba người này đào tẩu.

Nàng rùng mình một cái, lập tức chém một đao, nỗ lực chặt đứt bó ánh sao này.

Nhưng nàng vẫn chậm một tiếng, chỉ làm cho Tần Phụng Tiên rên một tiếng.

Chỉ chớp mắt sau, ba người Sở Như Lai và Tần Phụng Tiên đã biến mất không thấy tăm hơi.

Lúc này, Phương Bất Viên cũng chửi bới: “Móa!”

Trong tay hắn lại có thêm một cái vòng tay tỏa hào quang mịt mờ, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Thật sự là làm ăn lỗ vốn. Không giữ được Sở Như Lai, mà lại đổi được thứ này.”

Vừa rồi hắn cũng ra tay, dúng chính là một thức ‘Mua cao bán thấp’.

Hắn vốn định dùng tiền tài để đổi lấy Sở Như Lai, kết quả chỉ đổi được cái thần khí nửa bước Siêu Phẩm ‘Thần Tinh Trạc’.

Phương Bất Viên không khỏi gãi gãi đầu, hắn biết là do mình không nỡ bỏ tiền vốn gây nên.

Hắn đánh giá thấp giá trị của Sở Như Lai, vì vậy nên chỉ đổi được một cái Thần Tinh Trạc.

Nếu khi đó ném thêm chút tiền nữa là tốt rồi.

Phương Bất Viên đã bắt đầu suy nghĩ, mình nên đổi cái thần khí này cho ai mới có thể kiếm lại vốn.

Lúc này, Sở Mính lại ngước mắt nhìn bầu trời.

Đây là lực lượng của thần linh Vĩnh Hằng, dùng chính là thần thuật Đấu Chuyển Tinh Di!

Nàng lập tức cười lạnh lùng.

Phụ thân ơi phụ thân, muốn thoát đi từ dưới đao của ta, cũng không dễ như vậy!

…

Nửa ngày sau, trong hoàng cung ở quận Tần Hoài.

Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân đang ở bên trong ‘Chính Thái điện’, chuẩn bị chủ trì lần ‘lên triều’ đầu tiên của Đại Luật. Khi vừa nhận lễ của quần thần, Sở Hi Thanh lại nhận được Càn Khôn phi kiếm của Sở Mính.

Sở Mính mượn trạm dịch của Bạch Tiểu Chiêu, sử dụng phi kiếm tốt nhất để truyền tin.

Vì vậy Sở Hi Thanh chỉ cần nửa ngày là đã biết tin tức của cuộc chiến ở Thiết Bích sơn mạch.

Sức chiến đấu của Sở Mính là nghiền ép, nhưng không biết tên thần linh nào đã ra tay cứu ba người kia đi.

Nhưng Sở Mính đã thông qua đao ý trong cơ thể Sở Như Lai, để khóa chặt ví trí của hắn.

“Tần Phụng Tiên và Thư Hoài Thạch đã phục sinh rồi? Thú vị…”

Sở Hi Thanh vừa vuốt cằm, vừa liếc mắt nhìn Sở Vân Vân: “Hiện giờ đã xác định Tần Phụng Tiên đổi sang huyết mạch Bách Mục Thạch Linh của Thạch Linh tộc. Thư Hoài Thạch đã đổi sang huyết mạch Thất Đầu Quỷ Xa của Quỷ Xa tộc.”

Chương 2314 - Ép giết (4)

“Nhìn ta làm gì?” Sở Vân Vân chú ý ánh mắt của hắn, lại thản nhiên nhìn về phía trước: “Thiết Sơn Tần thị đã không liên quan gì với ta, càng không cần phải nói đến Tần Phụng Tiên. Hắn là kẻ thù hại chết phụ thân ta, nếu ngươi có thể giúp ta diệt trừ hắn, vậy ta sẽ rất vui vẻ.”

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, quay đầu phân phó đại nội tổng quản ngự vệ Lưu Nhược Hi: “Truyền tin cho Thạch Linh tộc và Quỷ Xa tộc này, nói ta rất không vui khi nghe thấy tin này, bảo bọn họ cho ta một câu trả lời.”

“Hạn cho bọn họ 100 ngày, để bọn họ đưa hai người Tần Phụng Tiên và Thư Hoài Thạch trên trước mặt ta, bằng không trẫm nhất định sẽ cầm đao lên phương bắc, diệt toàn tộc bọn họ!”

Vẻ mặt Lưu Nhược Hi trở nên nghiêm túc, lập tức khom người: “Vâng!”

Một vị ‘xá nhân sinh hoạt hàng ngày’ theo hầu ở bên cạnh nghe vậy thì không khỏi đổ mồ hôi lạnh: “Bệ hạ, Thạch Linh tộc chính là hậu duệ của Thạch Thần – Thạch âm, chỉ sợ chuyện này không ổn!”

‘Xá nhân sinh hoạt hàng ngày’ phụ trách ghi chép hành động và lời nói hàng ngày của hoàng đế, cùng với các chuyện lớn của quốc gia.

Sau khi Sở Hi Thanh xưng đế, cũng chọn vài vị danh sĩ nho môn, đảm nhiệm xá nhân.

Người này lại bị lời nói của Sở Hi Thanh làm sợ hết hồn.

Thạch Thần – Thạch âm cũng xem như là một trong những vị thần linh tương đối hòa thuận với nhân tộc.

Sở Hi Thanh lại nở nụ cười tiêu sái, không quan tâm nói: “Hậu duệ của nàng rất nhiều, chết mấy chục vạn cũng không có gì ghê gớm. Nếu nói huyết mạch truyền thừa, vậy nhân tộc chúng ta cũng hậu duệ của Thạch Thần. Huống hồ trong nguyền rủa của các thần, cũng có cả lực lượng của Thạch Thần.”

Nhưng cái này cũng coi như là chúc phúc mà Thạch Thần ban tặng cho nhân tộc.

Tuy rằng cản trở nhân tộc cô đọng Tiên Thiên Thần Thể, nhưng lại khiến nhân tộc tiếp cận với lực lượng huyết mạch hệ Thổ dễ dàng hơn.

Pháp thuật hệ Thổ, võ đạo hệ Thổ của nhân tộc, đều có uy lực đuổi sát hậu duệ thuần huyết của Thạch Thần.

Sở Hi Thanh lập tức vuốt cằm suy tư.

Sở Vân Vân lại liếc mắt nhìn hắn: “Sở Mính truy kích Sở Như Lai, không thể phân thân quan tâm đến thành Vọng An, ngươi đang phát sầu vì chuyện này?”

“Không thể để Kiến Nguyên đế thoải mái được.”

Sở Hi Thanh cười lạnh: “Còn nữa, ta cũng có chút không yên tâm với Sở Mính, dù sao đối thủ cũng là thần linh. Nếu tổn thất một bộ thi khôi tốt như vậy, ta cũng sẽ đau lòng mấy ngày. Nhưng bên Sở Mính thì ta lại có biện pháp.”

Hắn dặn dò Kế Tiễn Tiễn: “Phái mấy người đi Quy Khư, thông báo cho hai vị Thi tổ bên trong Quy Khư. Ta muốn bọn họ phái ít nhất sáu tên có sức chiến đấu Gần Thần lên phương bắc, nghe Sở Mính điều khiển.”

Vừa hay có thể dùng chuyện này để thăm dò thái độ của hai vị Thi tổ kia.

Hai người này cầu hắn dùng Điều Đình Tạo Hóa hoặc là Điên Đảo âm Dương để nghịch chuyển tính chất âm dương của Vọng Thiên Hống, lẽ nào không chịu trả giá một chút?

“Còn về phía thành Vọng An…”

Ngay khi Sở Hi Thanh đang trầm ngâm, Sở Vân Vân đột nhiên mở miệng: “Chờ nghị sự kết thúc, để ta đi cho!”

Trong đôi mắt màu xanh lam của nàng lóe lên một vệt hàn quang: “Chuyện bên đó, chỉ có thể để ta làm!”

Sở Vân Vân hi vọng Sở Hi Thanh có thể ở lại quận Tần Hoài, an tâm tu hành và xử lý việc nước.

Nàng và Sở Hi Thanh có liên kết bởi chú pháp.

Chỉ có Sở Hi Thanh đột phá nhất phẩm, nàng mới có thể phá giải Lục âm Hoàn Hồn Chú, bước vào hàng ngũ Siêu Phẩm.

Mà bọn họ chỉ còn một cửa ải cuối cùng là nhị phẩm thượng này… cái này thậm chí còn không thể nói là cửa ải.

Sở Hi Thanh đã hoàn thành 'nghi thức' Hỗn Độn đến cấp độ cực cao, chỉ cần hắn lấy được bí dược là có thể lên cấp.

Sở Hi Thanh hơi suy nghĩ, liền ý thức được Sở Vân Vân là lựa chọn tốt nhất.

Mặc kệ là Chập Long hay là Tông Thần Hóa, hoặc là đại quân, thì Sở Vân Vân đều có thể ứng phó.

Thê tử hắn cũng đã tu luyện Thần Ý Xúc Tử Đao đến thức thứ tư.

Chỉ là lực lượng huyết mạch và chưa hoàn thành 'nghi thức' Nhai Tí, cho nên uy lực chỉ bằng một phần mười của hắn.

Nhưng cái này cũng đủ để Sở Vân Vân ra vào thoải mái ở trong ngàn vạn binh mã của thành Vọng An rồi.

"Ngươi đi cũng được!"

Sở Hi Thanh bật cười một tiếng: "Tuy nhiên, Vân Vân ngươi có biết mục đích của ta là gì không?"

"Đoán được!" Sở Vân Vân nhìn ra ngoài cửa điện: "Trên đời này, cũng chỉ có con Chập Long kia mới có thể giúp ngươi bắt Sở Như Lai về."

Con rồng này chính là sức chiến đấu mạnh nhất trong phàm giới bây giờ.

Chỉ cần con Chập Long này đồng ý ra tay, như vậy dù đám thần linh kia có giấu Sở Như Lai ở nơi này, thì con Chập Long này đều có thể cướp về.

Mà chuyện nàng cần làm, chính là ép Chập Long và Kiến Nguyên đế không thể không bắt Sở Như Lai về.

"Ta đoán tên cẩu hoàng đế kia và Chập Long nhất định đang mưu đồ chuyện lớn nào đó, không thể bị ngoại lực quấy rầy."

Sở Hi Thanh khẽ mỉm cười: “Nhưng ngươi vẫn phải cẩn thận.”

Sở Vân Vân thì lại dùng tay sờ Nghịch Thần Kỳ trong tay áo.

Nói đến thì cây thương này đã lâu không được dính máu rồi…

Đối với cuộc chiến ở thành Vọng An này, nàng cũng rất chờ mong!

Chương 2315 - Nhân quân

Quy trình ‘lên triều’ lần thứ nhất của Đại Luật khá phức tạp, nhưng kết quả lại làm người ta vui vẻ.

Quy trình phức tạp là do lễ nghi khá rườm rà.

Nói là ‘lên triều’, chẳng bằng nói là một đại điển thì chính xác hơn.

Tất cả quan văn và võ tướng đều phải tham dự, nhân số lên đến hơn vạn người.

Bắt đầu từ giờ mão bốn khắc, cũng chính là khoảng sáu giờ sáng.

Chờ đến khi tất cả lễ nghi kết thúc, mặt trời đã lên cao.

May mắn là quan văn và võ tướng ở thời đại này đều có tu vị trong người.

Tuy rằng bọn họ đứng mấy canh giờ, nhưng không cần lo lắng sẽ không nhịn được cứt đái gì gì đó.

Đến giữa trưa, nghị sự mới tiến vào lúc cao trào.

Sở Hi Thanh bảo Kiếm Tàng Phong tuyên đọc ‘Đại Luật cáo’ và ‘Tức vị đại cáo’ do hắn và nội các cùng nhau định ra với tất cả quan chức trong triều.

Hai thứ này cực kỳ quan trọng.

Cái trước có thể hiểu là hiến pháp của triều Đại Luật, cái sau có thể hiểu là kế hoạch năm năm phiên bản cổ đại.

Tại một thế giới khác, Chu Nguyên Chương cũng lập ‘Minh cáo’.

Ngoài ra, khi các đời hoàng đế đăng cơ, cũng sẽ tuyên bố sách cáo này.

Ngày xưa, khi Võ Tắc Thiên mới khống chế triều đình, cũng từng lấy ‘mười hai chuyện trần thuật’ để ban bố lề lối chính trị của nàng.

Phùng thái hậu thời Bắc Ngụy cũng từng lập ra ‘mười tám điều mệnh lệnh của thái hoàng thái hậu’.

Mà lần nghị sự này của Đại Luật, cũng có thể hiểu là đại hội họp đảng của người thời cổ.

Sở Hi Thanh cần thống nhất tư tưởng, tuyên bố ý đồ và lề lối chính trị của mình với quan chức phía dưới.

Vì vậy hắn cũng tương đối coi trọng lần nghị sự này.

Lúc này, tất cả quần thần đều cúi đầu nghiêm túc lắng nghe.

Sở Hi Thanh đang nhìn Kiếm Tàng Phong.

Hắn có thể cảm ứng được luồng thiên quy mạnh mẽ đang liên tục dâng trào trong cơ thể của Kiếm Tàng Phong.

Có rất ít người biết, trận nghị sự ngày hôm nay cũng chính là ‘nghi thức’ Quy Thiên của Kiếm Tàng Phong.

Hôm nay, trừ những thứ quan trọng trong ‘Đại Luật cáo’ và ‘Tức vị đại cáo’ ra, thì đa số phần còn lại đều do Kiếm Tàng Phong lập ra.

Mà lúc này, cái thiên quy tên ‘Quy Thiên’ kia đang cộng hưởng mãnh liệt với Kiếm Tàng Phong.

“Kiếm sư đệ thật sự là tiền đồ rộng lớn!”

Sở Vân Vân ngồi ở bên cạnh cũng đang nhìn Kiếm Tàng Phong.

Trong mắt nàng ngậm lấy ý than thở: “Ta thấy hắn lên cấp nhất phẩm là không có vấn đề, dự tính chỉ một hai năm nay thôi. Có lẽ không lâu sau, hắn có thể trở thành Thánh Giả Quy Thiên!”

Quy Thiên chi pháp đã từng là một thiên quy mạnh mẽ, nhưng sau thiên đế đời thứ chín, đầu thiên quy này lại liên tục suy yếu.

Bởi vì sau thời đại đó, thiên địa này đã không còn quy củ gì.

Tuy rằng Dương Thần – Thái Hạo làm thiên đế 1200 vạn năm, nhưng quyền uy thiên đình của hắn căn bản là không thể so sánh với các thiên đế đời trước.

Toàn bộ thiên địa đều nằm trong trạng thái chư hầu cắt đất tự trị.

Vì vậy con đường này không có bao nhiêu cao thủ.

Vi thế nên Kiếm Tàng Phong muốn trở thành Thánh Giả Quy Thiên, cũng là tương đối dễ dàng.

“Vẫn sớm!”

Sở Hi Thanh dùng tay áo rộng lớn che khóe môi cong lên của mình: “Tuy rằng đã tuyên bố ‘Đại Luật cáo’ và ‘Tức vị đại cáo’, nhưng hắn muốn hoàn thành ‘nghi thức’ này, muốn nó hoàn chỉnh thì cũng phải kiên trì ngàn năm, tám trăm năm, khiến cho hai phần sách cáo này xâm nhập lòng người mới được.”

Ngày xưa hắn cũng phải đối mặt với vấn đề này, ‘nghi thức’ gắn liền với Thiết Kỳ Bang.

Nhưng Sở Hi Thanh chỉ dùng hơn một năm là đã nhảy ra ngoài, mở rộng ‘nghi thức’ ra toàn bộ thiên địa.

Quy Thiên chi pháp của Kiếm Tàng Phong thì lại khó hơn, chỉ sợ là rất khó nhảy ra ngoài.

Sở Vân Vân trừng mắt nhìn hắn, sau đó lại bật cười một tiếng: “Theo ta thì Kiếm sư đệ cam tâm tình nguyện nhảy vào trong hố, cái này cũng không thể trách ngươi.”

Đây không thể nghi ngờ gì là một cái hố sâu, một cái hố sâu không thấy đáy!

Mấy trăm năm tiếp theo, Kiếm Tàng Phong sợ là phải trói chặt với triều Đại Luật này.

Không ngờ một nhân vật như Kiếm sư đệ, cũng bị Sở Hi Thanh tính toán và bắt bí. Sau này phải làm trâu làm ngựa cho Sở Hi Thanh, khó có thể thoát thân.

Tuy nhiên, Kiếm sư đệ cũng có thu hoạch cực lớn, một khi ‘nghi thức’ này hoàn thành, Kiếm Tàng Phong cơ bản là ngồi vững vị cách Thánh Giả Quy Thiên, thậm chí còn tiến thêm một bước.

Vì vậy đây là dương mưu, Sở Hi Thanh đã lấy ra mồi nhử mà Kiếm Tàng Phong không thể từ chối.

Sau khi tuyên đọc hai phần sách cáo, tiếp đó là một phần danh sách chức quan.

Đại điển khai quốc ngày hôm qua, chủ yếu là phong tước, và bổ nhiệm quan lại trên tam phẩm, hôm nay là quan chức dưới tam phẩm đến thất phẩm.

Nghị sự kéo dài hơn hai canh giờ mới tuyên cáo kết thúc.

Lúc này, Sở Vân Vân đã thay một bộ chiến giáp, bay thẳng về phía thành Vọng An.

Sở Hi Thanh thì lại đưa mắt nhìn ra ngoài cung.

Chương 2316 - Nhân quân (2)

Hiện giờ, một đám quan chức ăn mặc hoa lệ đang nối đuôi nhau đi ra khỏi cung.

Thần sắc của bọn họ không giống nhau.

Có người phấn chấn, có người cau mày, có người suy tư, có người thì mặt mày hồng hào, nhưng có thể là do tất cả mọi người đều mới tiếp nhận chức vị mới, cho nên đại đa số người đều có sắc mặt vui mừng.

Đặc biệt là những người được ở lại kinh thành của Đại Luật, ở lại Tần Hoài thì cực kỳ hưng phấn.

Mà sau khi rời khỏi cung, đại đa số quần thần đều không rời đi luôn.

Bọn họ hoặc là tụm năm tụm ba bàn luận về hai sách cáo hôm nay, hoặc là gọi bạn bè hẹn nhau đi quán rượu tụ tập uống rượu.

Trong mắt Sở Hi Thanh hiện ra một vệt ý cười.

Hôm nay hắn đã nói rồi.

Nếu quần thần và quan tướng không thể đi theo con đường hắn đã xác định, vậy thì đừng trách lưỡi đao của hắn quá sắc bén.

Sau đó hắn lại đưa mắt nhìn vào bảng nhân vật của mình.

Sau khi lần nghị sự này kết thúc, Sở Hi Thanh có thể tập trung vào tu hành võ đạo.

Phương hướng đã định ra rồi.

Sau này hắn chỉ cần làm chỗ dựa mạnh mẽ cho nội các, lại mượn Cẩm y vệ, Đô Sát viện và đại nội thính thiên giám mà hắn đang chuẩn bị, là có thể giám sát tất cả.

Còn chính vụ cụ thể, vẫn giao cho nội các xử lý thì hơn.

Hắn đầu tiên là nhìn vào cột Ước Nguyện Thạch của mình.

Sau khi trận chiến ‘Tạo Hóa thần thụ’ kết thúc, hắn đã dùng hơn 300 viên Ước Nguyện Thạch, tất cả đều dùng trên người bạn bè của mình.

Ngay cả tên Kiếm Tàng Phong kia cũng có phần.

Mà bây giờ, hắn vẫn còn 1620 viên Ước Nguyện Thạch.

Số lượng điểm thiên nguyên thì lên đến con số kinh người, khoảng tầm 900 vạn.

Trong mười mấy ngày ngày, điểm thiên nguyên vẫn điên cuồng tăng lên.

Càng ngày càng nhiều thần linh trong thiên địa biết đến uy danh của hắn.

Sở Hi Thanh lập tức mở võ đạo bảo khố, dùng 100 viên Ước Nguyện Thạch và 10 vạn điểm thiên nguyên.

Hắn ước nguyện nửa năm tiếp theo, ngộ tính và linh tuệ của bản thân sẽ tăng cao nhất có thể!

Sau đó lại dùng 100 viên Ước Nguyện Thạch và 10 vạn điểm thiên nguyên.

Ước nguyện trong vòng nửa năm, thể chất và lực lượng huyết mạch của bản thân sẽ được cường hóa lên trình độ cao nhất có thể.

Cuối cùng vẫn là 100 viên Ước Nguyện Thạch và 10 vạn điểm thiên nguyên.

Ước nguyện trong vòng nửa năm, nguyên thân và thiên quy Hỗn Độn sẽ giao hòa ở trình độ lớn nhất có thể.

Con đường gốc rễ của hắn chính là Hỗn Độn chi pháp, là huyết mạch Hỗn Độn Chân Nguyên do hắn tự cô đọng.

Chỉ cần Hỗn Độn chi pháp tăng lên, tất cả thiên quy và võ đạo còn lại đều được lợi.

Sở Vân Vân nói một viên Ước Nguyện Thạch ứng với mười ngày, đó là cách sử dụng có lời nhất.

Nhưng Sở Hi Thanh bây giờ chỉ cầu gia tăng thực lực lên nhanh nhất.

Hắn muốn chính là hiệu quả tốt nhất, mà không phải so đo mặc cả.

Nhưng đúng lúc này, hắn nghe thấy một giọng nói dịu dàng ôn hòa, êm tai như chuông gió truyền vào: “Thảo dân lệnh sứ Xiển môn Bạch Linh Hi, cầu kiến bệ hạ!”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì hơi kinh ngạc.

Lệnh sứ Xiển môn Bạch Linh Hi?

Hắn lập tức mở Huyết Nhai Trọng Đồng để nhìn về phía âm thanh.

Lập tức nhìn thấy một cô gái áo trắng mắt ngọc mày ngài, da như mỡ đông, khí chất băng thanh ngọc khiết đang đứng ở ngoài cửa cung.

Nàng một tay đè kiếm, mắt nhìn vào trong cung.

Khi ánh mắt của hai người giao nhau, cô gái áo trắng nở nụ cười nhợt nhạt, lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ trên má, phong thái yểu điệu, tuyệt đại phương hoa.

Nàng chắp tay: “Thảo dân đến vì các thần Vĩnh Hằng, có việc thương lượng với bệ hạ, kính xin bệ hạ dành thời gian gặp một lần!”

Sở Hi Thanh lại kinh ngạc mà nhíu mày.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, nội tâm của hắn lại hơi rung động vì dung mạo của của cô gái áo trắng này, khí huyết trong cơ thể cũng dâng trào, kích phát một số ý niệm nam nữ.

Sở Hi Thanh ngạc nhiên không thôi.

Hiện giờ hắn chẳng những có ba vị giai nhân có thiên phú trác tuyệt và thiên tử quốc sắc nhất thiên địa; mà mấy thuộc hạ bên cạnh cũng đều là hạng người quốc sắc thiên hương.

Theo lẽ thường, tất cả giống cái trong phàm nhân này, dù cái gọi là tuyệt sắc thì cũng khó có thể làm hắn động tâm mới đúng.

Nhưng thời khắc này, đạo tâm của Sở Hi Thanh lại chịu đựng thử thách to lớn.

Cũng đúng lúc này, vẻ mặt Sở Hi Thanh hơi động.

Hắn cảm nhận được thiên quy Hỗn Độn quanh người đang sôi trào.

Không biết vì sao, 'nghi thức' Hỗn Độn của hắn lại tiến bộ thêm một chút.

…

Cùng lúc đó, lại một quán rượu gần bờ sông phía bắc thành Tần Hoài.

Thứ phụ nội các Văn Quan Võ Tuyệt – Đỉnh Thương Sinh đang ngồi uống rượu trò chuyện với một đám đồng liêu, môn nhân, học sinh và đồng hương xuất thân từ Tịnh Châu ở trên tầng cao nhất.

Toàn bộ tầng này có hơn trăm tên quan lại, còn có rất nhiều danh sĩ nho môn, danh gia vọng tộc ở Tịnh Châu, tất cả đều đang ăn uống linh đình, cực kỳ náo nhiệt.

Đỉnh Thương Sinh thật ra không có kiên nhẫn với loại xã giao này, nhưng mà người sống một đời, khó tránh khỏi đạo lý đối nhân xử thế, lễ qua lễ lại.

Hắn muốn nắm giữ quyền lực trong triều, quán triệt ý chỉ của mình xuống dưới cơ sở, vậy thì không thể không liên kết với mọi người, không thể không mượn lực lượng của những môn nhân đệ tử và đồng hương đồng liêu này.

Chương 2317 - Nhân quân (3)

Ngoài ra, hắn còn gánh vác sứ mệnh khác, mượn bàn rượu này để tuyên bố ý muốn của bệ hạ cho tất cả mọi người ở đây.

Đại đa số thời gian, Đỉnh Thương Sinh chỉ cười tủm tỉm uống rượu, không nói gì mà chỉ lắng nghe mọi người nghị luận.

Đề tài của bọn họ chính là hai sách mới tuyên bố kia.

Một người trong đó đang thở dài không ngớt: "Vẫn không thể thuyết phục bệ hạ từ bỏ, quân điền mà viết vào trong sách cáo, chỉ sợ sau này phiền phức lớn."

"Bệ hạ thực sự là quá hà khắc với thế tộc chúng ta. Không thể miễn thuế thì cũng thôi, lại còn không thể chiếm hơn trăm mẫu ruộng đất, vượt qua liền phải nộp thuế cao. Còn cả 'Quân hộ lệnh' nữa, cho phép tất cả dòng dõi vợ cả phân chia tài sản, đây rõ ràng là muốn cắt đứt căn cơ của thế tộc chúng ta mà! Nhưng mà bệ hạ lại quên, chính là bởi vì thế tộc tồn tại, nên triều đình mới có thể chống lại các tông phái."

“Đúng vậy, lệnh này vừa xuất hiện, từ này các tông phái kia sẽ nhảy lên đầu. Những tông môn kia, chỉ sợ là một người làm quan cả họ được nhờ. Chư vị thân ở triều đình, kính xin khuyên bảo bệ hạ nhiều hơn một chút.”

“Bệ hạ muốn tuyển 12 tông phái làm ‘Thánh tuyển quốc tông’, lại tuyển 36 tông làm ‘Chính tuyển quốc tông’, phụ trách việc giáo dục văn hóa, võ đạo và pháp thuật cho bách tính của 39 châu trong thiên hạ. Chuyện này quả thực là hoang đường, làm như vậy há không phải khiến các tông phái kia càng lớn mạnh hơn sao?”

Đỉnh Thương Sinh không chỉ là nhà nho trứ danh đương đại, mà còn là gia chủ Thái Nguyên Đỉnh thị, có thể nói là không giao du với dân thường.

Mà tất cả những người đang oán giận này, tất cả đều là danh gia vọng tộc ở Tịnh Châu.

Nhưng Đỉnh Thương Sinh được Sở Hi Thanh coi trọng, trở thành Thứ phụ của nội các, tuyệt đối không phải vì thân phận thái phó tiền triều của hắn.

Đại đa số những môn nhân đệ tử dưới trướng hắn đều phản đối những lời vừa rồi.

“Chư vị lo xa rồi, bệ hạ không chỉ đả kích danh gia vọng tộc, mà còn tiêu trừ hậu hoạn của các tông phái. Từ nay về sau, tất cả võ quán đều thuộc về triều đình, chứ không thuộc tư nhân. Tất cả con dân dưới 15 tuổi của Đại Luật đều được nhập học thử miễn phí, học sinh có thể dựa vào hứng thú và thiên phú để lựa chọn truyền thừa của các tông phái khác nhau.”

“Bệ hạ còn hạ lệnh các học quán cung cấp ăn ở miễn phí cho tất cả học sinh trong ba năm. Nếu có thiên tư kiệt xuất ở võ đạo hoặc pháp thuật, còn có thể nhận được học bổng nhất định. Phương pháp này không chỉ ban ơn cho bách tính, cũng ban ơn cho người tu hành trong thiên hạ, thu hoạch lòng người toàn bộ võ tu. Như vậy chính là giáo dục người tài cho quốc gia, mà cũng sẽ không để võ tu học có thành tựu xong, lại trở thành tài sản riêng của các tông phái.”

“Chỉ là làm như vậy sẽ tốn rất nhiều tiền tài, chia ruộng và quân thuế tuy có thể tăng nhiều tài nguyên, nhưng chỉ sợ cũng không bù nổi cái lỗ thủng này.”

“Không sợ, bệ hạ đã phái người giám sát sản xuất các vườn thuốc, khoáng sản trong thiên hạ để trưng thu thuế má. Việc này không chỉ có thể nắm giữ tài nguyên của các tông phái, mà cũng có thể giúp triều đình thu được nhiều tài phú hơn.”

“12 nhà ‘Thánh tuyển quốc tông’, 36 nhà ‘Chính tuyển quốc tông’, 72 nhà ‘Phó tuyển quốc tông’, còn có một lượng lớn ‘quốc tông dự bị’. Tất cả đều phải bồi dưỡng số lượng nhân tài nhất định cho triều đình, nếu không thể đạt tiêu chuẩn sẽ bị giảm cấp, cắt giảm trợ giúp, cắt giảm vườn thuốc. Để người tài đi lên, kẻ kém đi xuống, không sợ những tông phái kia lười biếng.”

“Bệ hạ khác với Thái tổ Thái tông của Đại Ninh, các đời hoàng đế khai quốc đều muốn cấm võ, bệ hạ lại chỉ hận không thể để con dân càng mạnh càng tốt.”

“Nói chung là cứ thử trước đi, bệ hạ nói rồi, nếu như những chính sách này có chỗ sơ suất, vậy thì lại sửa lại.”

“Ha ha! Nếu mấy triều đại trước mà ban bố sách cáo như vậy, chỉ sợ thiên hạ đại loạn rồi. Chỉ có bệ hạ võ đạo siêu tuyệt, một người một đao là có thể trấn áp thiên hạ, đối đầu với các thần, mới có thể phổ biến những chính sách như vậy. Bệ hạ mới mặc kệ là địa phương có phản hay không, ngươi dám to gan tạo phản, vậy thì chém là được!”

Đỉnh Thương Sinh nghe đến đây, khóe môi hơi cong lên, thỏa mãn mà uống cạn chén rượu.

Lúc này, một ông lão tóc trắng ngồi đối diện bỗng nhiên nhìn hắn bằng đôi mắt sáng quắc: “Thương Sinh, ngươi đã tiếp xúc rất nhiều với bệ hạ, ta muốn biết cách nhìn của ngươi với bệ hạ thế nào?”

Đỉnh Thương Sinh không khỏi híp mắt lại.

Tuy rằng nơi này có hơn trăm vị quan viên lớn nhỏ, nhưng người có tư cách ngồi cùng bàn với hắn, đều là quan to nhị phẩm tam phẩm và nhà nho có tiếng.

Mà ông lão tóc trắng trước mắt này, chính một nhà nho nổi tiếng cùng hắn ở Tịnh Châu, họ Ngu tên Phu Tử.

Đỉnh Thương Sinh lập tức cười một tiếng: “Bệ hạ chính là nhân quân!”

Ngu Phu Tử hơi bất ngờ, hắn cau mày nói: “Từ khi quật khởi đến nay, bệ hạ tàn sát Cự linh nhiều đến mức khó có thể tính toán, võ tu giang hồ và tướng sĩ Đại Ninh chết trong tay hắn cũng phải hơn 10 vạn là ít.”

“Tâm tính tàn nhân cay độc như vậy, có thể nói là chưa từng có từ tuyên cổ đến nay, hung danh vang khắp trong ngoài phàm giới. Hiện giờ lại đẩy ra chính sách hà khắc, lấy võ lực cướp đoạt tài phú của thế tộc, dùng binh đao đẩy chính sách chia ruộng, như vậy cũng là nhân quân?”

Chương 2318 - Nhân quân (4)

“Bệ hạ độc ác vô tình với kẻ thù, lại yêu dân như con, bá đạo ở ngoài lại là vương ở trong, làm sao không đảm đương nổi chữ ‘Nhân’?”

Đỉnh Thương Sinh khẽ lắc đầu, trong mắt hiện ra một vệt ánh sáng lạnh lẽo: “Bệ hạ cũng chưa từng cướp đoạt tài sản của bách tính. Ngày xưa đúng là có một số thế gia ở Giang Nam bị hủy bởi quân tiên phong của bệ hạ, nhưng mà những người này đều là kẻ không biết sống chết, chống lại thiên mệnh, chống lại thiên uy của bệ hạ. Bệ hạ thu tài sản của họ, chia ruộng của bọn họ, há không phải thiên kinh địa nghĩa?”

“Sau khi cắt cứ mười châu, bệ hạ lại sửa lại luật pháp và thuế phú. Thế gia không đóng nổi thuế, bán thổ địa đi là được, sao lại nói là cướp? Còn về phần chính sách chia ruộng, Ngu tiên sinh chắc cũng phải biết chuyện thổ địa chính là tai họa lớn của các triều đại.”

“Từ thời Huyền Hoàng thủy đế đến nay, không biết đã có bao nhiêu triều đại bị hủy bởi tai họa này. Mỗi khi đến những năm cuối của triều đại, đều là kẻ giàu chiếm đoạt tất cả ruộng đất, kẻ nghèo còn không có mảnh đất để cắm dùi. Bách tính bị ép vào bước đường cùng, thậm chí không tiếc dấn thân vào ma đạo để khởi nghĩa, đối kháng với triều đình. Mà thiên hạ này, do trị đến loạn, do loạn đến trị, giống như là luân hồi vậy.”

Đỉnh Thương Sinh lại hơi xem thường vị Ngu Phu Tử nổi danh cùng mình này.

Cũng không nhìn xem bây giờ là lúc nào rồi?

Táng Thiên sắp nhập ma, nhân tộc Thần Châu sắp tiêu vong!

Hiện giờ, bệ hạ muốn dùng những chính sách chia ruộng, bình quân thuế thú để ngưng tụ lòng dân trong thiên hạ, tù đó đối kháng với chúng thần.

Những nho môn danh sĩ như bọn họ, dù không ủng hộ hết mình thì cũng không thể chống đối và ngăn cản.

Vị trước mắt này xuất thân hương dã, tin tức bế tắc, có lẽ không biết chuyện bí ẩn như Táng Thiên sắp nhập ma này.

Nhưng mà tai họa ruộng đất và thổ địa này, chính là thứ mà các đời sĩ phu nho môn kiêng kỵ nhất, muốn nghĩ cách giải quyết nhất.

Điều này cũng khiến Đỉnh Thương Sinh sinh lòng phản cảm.

Lẽ nào người này không biết mỗi một lần vương triều hưng thế, đều là một hạo kiếp của những thế tộc bọn họ hay sao?

Đều nói vương triều ngàn năm, thế gia vạn năm.

Nhưng các đời đến nay, có bao nhiêu thế gia vạn năm bị diệt vong rồi? Con cháu của bọn họ có kết cục thê thảm thế nào?

Mà Thái Nguyên Đỉnh thị của bọn họ, cũng chỉ có bảy ngàn năm lịch sử mà thôi.

“Chư vị ngồi đây đều là kẻ uyên bác, chẳng lẽ không biết các đời khai quốc đều có chính sách phân chia ruộng đất, bình quân thuế phú? Bệ hạ chỉ là hơi thay đổi một chút mà thôi, muốn tìm ổn định và hòa bình lâu dài. Tất cả mọi người đều tự hiểu trong lòng.”

Đỉnh Thương Sinh biết vì sao vị Ngu Phu Tử này và một số người ở sau lưng hắn lại chống cự với chính sách của bệ hạ.

Tuy rằng thổ địa nhiều thì phải nộp thuế nhiều, còn phải cái ‘Quân hộ lệnh’ phải chia tài sản cho tất cả con cháu trong nhà nữa.

Trong mắt của rất nhiều người, đây quả thật là chặt đứt gốc dễ của thế tộc trong thiên hạ.

Nhưng nếu đổi thành những hoàng đế khác, các địa phương đã làm phản rồi.

Dù không tạo phản thì cũng sẽ dùng các biện pháp khác để quấy rối, kéo dài, trì trệ, thậm chí là vặn vẹo chính sách, cuối cùng biến thành sống chết mặc bay.

Nhưng mà vị bệ hạ này của bọn họ thì lại khác, không chỉ sở hữu hai ngàn vạn hùng binh, mà còn có võ lực vô địch thiên hạ.

Hắn muốn ban bố chính sách gì, thì bất kể người nào trong Thần Châu này cũng không thể phản kháng.

Mấu chốt là vị bệ hạ này con viết pháp lệnh vào trong ‘Đại Luật cáo’, làm nó trở thành phương hướng cho việc trị quốc.

Điều này khiến cho những hoàng đế đời sau của Đại Luật rất khó lật đổ những chính sách này.

Đỉnh Thương Sinh đặt chén rượu xuống, giọng điệu cũng âm trầm và lạnh lẽo hơn mấy phần: “Đại Luật cáo là bệ hạ định ra, không cho phép địa phương làm trái. Các ngươi cũng đã biết bệ hạ cực kỳ độc ác với kẻ thù, cũng biết kết cục của kẻ chống đối với thiên uy. Hình pháp của Đại Luật, cũng được thiết lập vì đám loạn thần tặc tử đó.”

Mắt thấy mọi người trên bàn rượu đều yên tĩnh không nói gì, hai mươi mấy bàn tiệc ở chung quanh cũng dần dần yên lặng.

Đỉnh Thương Sinh lại nở một nụ cười: “Hồng hồ bệ hạ cũng không có ý đuổi tận giết tuyệt thế gia, tuy rằng không có ruộng đất, nhưng lại có xưởng, cửa hàng, mỏ khoáng, và các loại sản nghiệp khác. Không phải là bệ hạ đang cổ vũ những thứ này sao? Những thứ này có thể kiếm nhiều tiền như vậy, lại có thể truyền thừa xuống cho đời sau, để bọn họ áo cơm không lo.”

“Còn cái ‘Quân hộ lệnh’ kia đúng là hơi phiền phức, sẽ khiến lòng người trong gia tộc tan rã. Nhưng bệ hạ đã thiết lập ‘Thánh tuyển quốc tông’ và ‘Chính tuyển quốc tông’, cái này không chỉ giới hạn riêng ở tông phái, nếu thế gia có ý muốn truyền thừa võ đạo ra ngoài, như vậy cũng có thể gia nhập hàng ngũ tuyển chọn. Hậu duệ của chúng ta có thứ chúng ta để lại, lẽ nào tiền đồ còn chẳng ra sao?”

Khi hắn nói hết lời, mấy vị gia chủ thế gia ở Tịnh Châu cũng hiện ra vẻ suy ngẫm.

Chương 2319 - Con mồi

Sở Hi Thanh do dự mãi, cuối cùng vẫn để ngươi dẫn Bạch Linh Hi vào.

Đúng lúc này, Bạch Tiểu Chiêu vẫn nằm nhoài trên bàn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía cô gái bên ngoài với ánh mắt cảnh giác.

Bởi vì Sở Hi Thanh phải đội mũ miện khi lên triều, nên Bạch Tiểu Chiêu cũng không tiện nằm nhoài trên đầu Sở Hi Thanh, ngay cả vai cũng không thể, vì vậy nên nàng nằm ở trên bàn bên cạnh.

Lại bởi vì gần đây Sở Hi Thanh cũng dùng Ước Nguyện Thạch với nàng, nên dạo này Bạch Tiểu Chiêu hơi ham ngủ.

Nhưng khi nàng ngửi được khí tức nguy hiểm, thì vẫn tỉnh lại ngay.

Bạch Tiểu Chiêu lập tức mở màn sáng màu xanh lam của Thần Khế thiên bi ra.

Bạch Tiểu Chiêu: Oa, lệnh sứ Xiển môn Bạch Linh Hi này thật là xinh đẹp!

Sở Hi Thanh lập tức nghiêng đầu nhìn linh sủng của mình mà không nói gì.

Sở Vân Vân: Lệnh sứ Xiển môn?

Lục Loạn Ly: Vậy sao? Ta cũng phải đến ngắm một chút.

Sở Hi Thanh sờ sờ sống mũi, bất đắc dĩ đáp lại: Nàng tự xưng là lệnh sứ Xiển môn, nói là có việc thương lượng với ta, nghe một chút cũng không sao. Đúng rồi, Tiễn Tiễn, Nhược Hi, giúp ta điều tra xem có cao thủ nào tên Bạch Linh Hi không, nữ tử này sâu không lường được, có thể là một cái Gần Thần.

Sở Hi Thanh vừa gửi tin xong, Lục Loạn Ly cũng đã đi vào đại điện.

Nàng mặc một thân quần áo hoa lệ, đi lên ngự đài, rồi ngồi xuống chỗ bên cạnh ghế của Sở Vân Vân.

Lục Loạn Ly là phó hậu, nàng cũng có một vị trí riêng trên ngự đài, có thể tham dự bất kỳ điển lễ đẳng cấp nào của Đại Luật.

Nhưng hôm nay Lục Loạn Ly cũng lười đi tham gia nghị sự.

Nàng cảm thấy việc này rất nhàm chán, ngồi như vậy thà đi tu hành còn hơn.

Nàng đã bị Sở Hi Thanh bỏ xa, cũng cách Sở Vân Vân và Vấn Tố Y rất xa.

Lục Loạn Ly đã đặt mục tiêu cho bản thân, nhất định phải lên nhị phẩm trong vòng ba tháng.

Nhưng khi Bạch Tiểu Chiêu đề cập đến lệnh sứ của Xiển môn này, nàng lại thấy rất tò mò.

Sở Hi Thanh bị dung mạo và cách ăn mạo hoa lệ của Lục Loạn Ly làm cho rung động.

Nàng vốn đã rất xinh đẹp, lúc này lại mặc nguyên bộ phương châu ngọc quan, quả thực là diễm lệ đến cực điểm, làm cho hắn hơi thất thần.

Nên nói như thế nào đây?

Phong cách của nha đầu này trước kia đều tương đối trẻ con, khí chất cũng khá ngây thơ trong sáng, cực kỳ có sức sống; bây giờ vừa mặc trang phục này lên, lại quyến rũ mê người, nhìn như một quý phụ xinh đẹp vừa thấy đã yêu.

Nhưng nàng làm thế nào để mặc nguyên cả bộ này trong thời gian mười mấy hơi thở?

Sở Hi Thanh thu hồi ánh mắt khó hiểu của mình, lại nhìn xuống phía dưới ngự tọa.

Bạch Linh Hi vừa hay đi đến trước ngự toạ, hành lễ với hắn: “Lệnh sứ Xiển môn Bạch Linh Hi, tham kiến bệ hạ!”

Trong lòng Sở Hi Thanh lại sinh ra tâm tư nam nữ.

Lúc trước chỉ nhìn nhà, bây giờ quan sát gần thì mới có thể cảm nhận được vẻ đẹp kinh tâm động phách của cô gái này.

Trên mặt Sở Hi Thanh lại bình tĩnh, trong mắt thậm chí còn lộ ra mấy phần sắc bén: “Theo ta biết, vị kia của Xiển môn đã bị ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’ Thần Bàn Nhược khống chế?”

“Đúng là có việc này!” Bạch Linh Hi gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh như thường: “Nhưng nói là khống chế thì không đúng lắm, chỉ có thể nói là Chân Tổ bị che đậy và lừa dối thôi.”

“Ồ?” Sở Hi Thanh hơi tò mò: “Che đậy lừa dối? Vì sao lại nói vậy?”

Sắc mặt Bạch Linh Hi nghiêm túc: “Chân Tổ của Xiển môn chính là lấy ‘Bàn Cổ tinh hồn’ của Huyền Hoàng thủy đế làm trụ cột, đắp nặn thành một phân hồn hóa thân. Ý chí bảo vệ nhân tộc Thần Châu chúng ta của hắn vẫn khắc sâu trong nơi sâu xa của nguyên thần, là căn cơ để Chân Tổ của Xiển môn tồn tại trên thế giới này, há lại là thứ ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’ có thể thay đổi?”

“Khi Thiên Vạn Trá chi chủ có thể che đậy và vặn vẹo cảm giác của hắn với bên ngoài, dẫn dắt và lừa dối ý niệm của hắn, nhưng không thể làm khiến cho Chân Tổ của Xiển môn trở thành kẻ địch của nhân tộc, không thể làm cho hắn làm ra chuyện vi phạm ý chí căn bản của hắn.”

Sở Hi Thanh không khỏi rơi vào suy ngẫm.

Lời này của Bạch Linh Hi không phải không có lý.

Hắn cũng cho rằng Chân Tổ của Xiển môn sẽ không bị khống chế đơn giản như vậy.

“Như vậy lệnh sứ đến đây là muốn thương lượng chuyện gì?”

Sở Hi Thanh vẫn bình tĩnh hỏi: “Xin hỏi là phụng lệnh Chân Tổ của Xiển môn, hay là bị ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’ sai khiến?”

“Chân Tổ đã bị ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’ ngăn cách, đại đa số người trong Xiển môn đều không thể tiếp xúc với Chân Tổ.”

Bạch Linh Hi lắc lắc đầu: “Nhưng rất lâu về trước, có rất nhiều tiền bối trong Xiển môn đã phát hiện điều dị thường. Chúng ta tuy không thể giúp Chân Tổ thoát khỏi sự khống chế của ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’, nhưng lại bắt đầu kết đội với nhau, thành lập một tổ chức ‘Xiển môn mật hội’, bắt đầu đối kháng với ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’.”

“Đối kháng?” Sở Hi Thanh lại nghi vấn.

“Chỉ cần chúng ta không vi phạm quy củ của Xiển môn, Chân Tổ sẽ không ra tay với chúng ta. Chúng thần ở trên trời cũng không cho phép hắn hoàn toàn khống chế Chân Tổ của chúng ta.”

Bạch Linh Hi giải thích đến đây, lại hơi chậm lại: “Vì thế nên lần này tại hạ là phụng lệnh ‘Xiển môn mật hội’ đến đây. Chư vị trưởng lão của mật hội đã biết đến uy danh của bệ hạ, cũng vô cùng kính phục với hành động tiêu diệt Đại La Nghĩ tộc và dốc sức chống lại các thần của bệ hạ, nên có ý định giúp bệ hạ một phần sức lực.”

“Cho nên đã lệnh cho tại hạ đến đây hiệu lực cho bệ hạ. Ngoài ra tại hạ còn mang đến một tia ‘Thái sơ mẫu khí’, và một vị trí cực kỳ bí mật có thể lấy ‘Thái Tố thần nguyên’. ‘Thái Tố thần nguyên’ trong đó có thể thay thế bí dược, giúp bệ hạ bước vào nhất phẩm.”

Giọng nói của nàng hơi dừng lại, ngước mắt nhìn Sở Hi Thanh: “Ngoài ra cũng là cầu viện với bệ hạ. Tôn chỉ của ‘Xiển môn mật hội’ là cứu trợ Chân Tổ thoát vây. Mà bệ hạ là trụ cột của nhân tộc ta, cũng là hi vọng của Xiển môn chúng ta.”

Chương 2320 - Con mồi (2)

Sở Hi Thanh rất phấn chấn khi nghe thấy mấy chữ ‘Thái sư mẫu khí’.

Đây chính là thứ tốt! Nó có thể gia tăng cấp độ của một cái thần khí trên người hắn.

Còn về phần ‘Thái Tố thần nguyên’ thì còn là tồn tại rất hiếm có.

Mọi người đều biết, thời đại hỗn độn chia làm năm giai đoạn thái dịch, thái sơ, thái thủy, thái tố, thái cực.

Thái tổ, từ thái thủy biến thành hình, hình mà có chất, nhưng chưa thành thể, vết là thái tố.

Ngày xưa, khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, đã mạnh mẽ cưỡng ép triển khai hai khí âm dương của thời đại Thái Cực, khiến chúng hoàn toàn tách rời.

Nhưng trong thiên địa này vẫn còn một số nơi mà lưỡi búa của Bàn Cổ không chạm tới, những nơi đó vẫn duy trì hoàn cảnh của thời đại hỗn độn.

Ví dụ như khe nứt ‘Hỗn Độn chi nguyên’ ở Vĩnh Hằng Thạch Nguyên kia, rất có thể là một nơi như vậy.

Nhưng cái khe nứt đấy quá nhỏ bé và quá sâu, Sở Hi Thanh không thể xâm nhập, cũng không dám xâm nhập.

Ai biết bên trong đó có thứ gì?

Sở Hi Thanh cũng đã hoàn thành ‘nghi thức’ lên cấp nhất phẩm trong năm tháng quá khứ rồi.

Nhưng cái ‘Thái Tố thần nguyên’ này vẫn có giá trị cực lớn với hắn.

Phải biết, Như Ý chi pháp của hắn bây giờ đã có thể thay đổi tính chất của các loại vật chất.

Nhưng mà vật chất càng mạnh mẽ thì lại càng khó thay đổi.

Muốn cưỡng ép cường hóa tính chất, vậy phải tiêu hao một lượng lớn chân nguyên.

Với tu vị bây giờ của Sở Hi Thanh, căn bản là không chịu nổi.

Mà trong Thái Tố nguyên khí bên trong ‘Thái Tố thần nguyên’, tuy kém hơn ‘Thái sơ mẫu khí’ một bậc.

Nhưng dưới cái nhìn của hắn, thứ này còn giá trị hơn một tia 'Thái sơ mẫu khí' do Bạch Linh Hi mang đến rất nhiều lần.

Thái Tố nguyên khí là chất khởi nguồn, là trạng thái nguyên thủy khi vật chất bắt đầu thành hình.

Sở Hi Thanh muốn thay đổi tính chất của Thái Tố nguyên khí, thì sẽ dễ dàng hơn những vật chất khác rất nhiều.

Nếu như cái 'Thái Tố thần nguyên' này tồn tại thật, hơn nữa còn đạt đến quy mô nhất định, thì Sở Hi Thanh thậm chí có thể sử dụng Như Ý chi pháp để tăng vài món thần khí trong tay mình lên đến cấp độ Gần Thần, thậm chí là Thần giai!

Chờ đến khi Bạch Linh Hi nói hết lời, hắn lại muốn bật cười.

Đúng như dự đoán của hắn, thế giới này không bao giờ có cơm trưa miễn phí.

Bạch Linh Hi đưa đồ đến cho hắn, nhất định là có thứ cầu.

Nhưng nàng đúng là vì Xiển môn mà đến sao?

Đúng lúc này, màn sáng màu xanh của Thần Khế thiên bi lại hiện lên.

Lưu Nhược Hi: Bệ hạ, thuộc hạ đã tra xét tư liệu, đúng là có một người tên Bạch Linh Hi. Nàng hoạt động ở đoạn thời gian 7000 đến 8000 năm trước, là cao thủ xuất hiện sau khi Vũ Liệt thiên vương tử vong. Có người nói tông chủ đời thứ bảy và thứ tám của chúng ta từng có tiếp xúc với nàng, từng có một đoạn quan hệ với nàng.

Sở Hi Thanh nghe vậy không khỏi nhíu mày kinh ngạc.

Tông chủ đời thứ bảy của Vô Tướng thần tông là một trong những đời tông chủ kinh tài tuyệt diễm nhất.

Ngày xưa hắn từng phụ tá Vũ Liệt thiên cương, đuổi toàn bộ Cự linh ra khỏi phía bắc 'Tuyệt Bích trường thành', sau đó còn toàn thân trở ra trong trận thần kiếp hùng vĩ kia.

Tông chủ đời thứ tám của Vô Tướng thần tông lại chuyển toàn bộ sơn môn đến phương bắc, ngăn chặn lỗ hổng của Thiết Bích sơn mạch.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, cô gái thanh khiết như đóa sen trắng ở trước mắt này, lại nhiều tuổi như vậy rồi.

Lục Loạn Ly vốn đang híp mắt nhìn vẻ mặt của Sở Hi Thanh, quan sát hai người này trò chuyện qua lại với nhau.

Khi nàng nhìn thấy tin tức trong màn sáng màu xanh, vẻ mặt nhất thời thả lỏng, vẻ cảnh giác trong mắt đã nhạt đi.

Cái tên khốn kiếp này chắc hẳn sẽ không cảm thấy hứng thú với nữ nhân lớn tuổi như vậy chứ?

“Thì ra là vậy!’

Sở Hi Thanh vuốt cằm, cười như không cười nói: “Chân Tổ của Xiển môn không chỉ là một phân hồn hóa thể của Huyền Hoàng thủy đế, mà còn là cột chống trời của nhân tộc ta. Nếu như trẫm có năng lực cứu hắn thoát vây, tự nhiên sẽ dốc hết sức. Như vậy bây giờ trẫm phải làm gì mới có thể giúp các ngươi?”

“Có thể thấy bệ hạ đề phòng ta rất sâu!”

Bạch Linh Hi bình tĩnh nhìn nhau với Sở Hi Thanh: “Nhưng cũng không sao, cái gọi lâu ngày mới rõ lòng người, tại hạ tin tưởng mình sớm muộn gì cũng được bệ hạ tin tưởng. HIện giờ bệ hạ không cần làm gì cả, tu vị bây giờ của ngài vẫn chưa đủ để đối kháng với ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’. Bệ hạ chỉ cần tập trung tăng tu vị, như vậy mới có thể trợ giúp Chân Tổ!”

Sau đó nàng ôm quyền thi lễ với Sở Hi Thanh: “Tại hạ muốn tìm một chức vị trong triều đình Đại Luật, như tại hạ đã nói lúc trước, tại hạ đến đây là để hiệu lực cho bệ hạ. Nếu bệ hạ có việc gì, chỉ cần dặn dò tại hạ là được, chỉ cần nằm trong phạm vi năng lực của ta, ta nhất định sẽ dốc hết sức hoàn thành.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nhíu mày, rơi vào chần chờ.

Tứ lần tiếp xúc đầu tiên này, Bạch Linh Hi có vẻ rất có thành ý.

Thần Ý Đao Tâm của hắn cũng không cảm nhận được địch ý từ cô gái này.

Tuy rằng trên người Bạch Linh Hi vẫn bao phủ một lớp sương mù, nhưng thực lực của nàng cũng cực kỳ mạnh mẽ. Có thể tồn tại bảy ngàn năm, trải qua 14 lần thiên kiếp mà chưa chết, có thể tưởng tượng được sức chiến đấu của Bạch Linh Hi.

Một nhân vật như vậy, là có cơ hội chứng đạo Vĩnh Hằng!

Như vậy có sắp xếp nàng ở bên cạnh mình không?

Nói đến thì 12 Long vệ của hắn vẫn chưa đầy đâu.

Chương 2321 - Con mồi (3)

Cùng lúc đó, trong hoàng cung tại thành Vọng An.

Kiến Nguyên đế có hơi buồn bực mà xé nát phong thư trong tay.

Sau đó hắn cũng không nhịn nổi nữa, trực tiếp đá ngự án ở trước người, rút kiếm chém nát tất cả mọi thứ ở chung quanh.

Kiếm khí kia còn lan đến cả mấy cung nữ và nội thị.

Khi quốc sư Vũ Côn Luân tiến vào trong, liền nhìn thấy tòa cung điện bừa bãi và những mảnh thi thể đẫm máu.

Một đám cung nữ và nội thị bị ép phải trốn vào trong góc, nằm run lẩy bẩy.

Vũ Côn Luân không khỏi nhíu mày.

Từ sau trận chiến ở quận Hoài âm, vị bệ hạ này càng ngày càng không áp chế nổi tính tình của mình, cũng càng ngày càng thích lấy người khác để trút giận.

Mà Kiến Nguyên đế bây giờ đang tự rót tự uống rượu ở trên ngự tọa.

Hắn ngước nhìn Vũ Côn Luân với vẻ hơi say: “Quốc sư đến rồi, đến uống rượu với ta nào.”

“Bệ hạ đang không vui?”

Vũ Côn Luân thản nhiên đi qua nơi đó: “Bên Sở Như Lai tuy không được như ý muốn, nhưng cũng đã dẫn Sở MÍnh ra ngoài.”

Kiến Nguyên đế nghe vậy thì cười nhạo một tiếng, giọng nói ẩn chứa vẻ trào phúng: “Nhưng mà mục đích của chúng ta là dùng Sở Như Lai làm mồi nhử nàng đi ra. Rồi để đám thần linh kia giết chết nàng, diệt trừ nàng, mà không phải là dẫn nàng ra ngoài!”

“Vị Cự Môn Tinh Quân kia hồi âm cho ta, nói là sức chiến đấu của Sở Mính vượt xa dự đoán của chúng ta, khiến cho bọn họ không nắm chắc. Vì đề phòng đánh rắn động cỏ, nên bọn họ không thể không từ bỏ cơ hội này.”

Kế hoạch của bọn họ vốn là dùng bốn năm để bù đắp thiếu hụt trong cơ thể Sở Mính.

Nhưng mà bây giờ, Sở Mính đã tiếp cận với trạng thái hoàn mỹ rồi, cái này khiến cho bố trí trước kia của bọn họ tựa như một trò cười.

Nhưng làm cho hắn khó chịu nhất là, hắn đầu tư một lượng lớn của cải và tâm huyết, lại trở thành binh khí trong tay kẻ địch, trở thành cánh tay đắc lực của tên tạp chủng Sở Hi Thanh kia.

Đây thật sự là lẽ nào có lý đó!

“Thực lực của Sở Mính đúng là nằm ngoài dự đoán của mọi người.”

Trong mắt Vũ Côn Luân lộ ra vẻ ngờ vực.

Hắn đang nghĩ đây là năng lực của ai? Lại mượn pháp môn gì để hoàn thành?

Phải biết dù là bản thể của hắn cũng phải hết sức tập trung, dùng thời gian ba tháng năm tháng mới có thể thành công.

Nhưng mà sau lưng Sở Hi Thanh không thể có một cao nhân như vậy.

Thánh hoàng đời thứ ba có khả năng làm được, nhưng hắn tuyệt đối không có thời gian rảnh rỗi như vậy.

Vũ Côn Luân chợt đổi đề tài: “Có điều, bệ hạ không cần tức giận như vậy, chỉ cần bệ hạ có thể đánh vỡ phong ấn cho Đế Oa, cấm chế trong người Sở Mính không phải là không thể nghịch chuyển. Bọn họ sử dụng Điên Đảo âm Dương để cướp đoạt Sở Mính, tương lai bệ hạ cũng có thể sử dụng pháp môn này để cướp lại.”

“Vậy sao?” Thái độ của Kiến Nguyên đế rất bình thản, hắn không tỏ ý kiến: “Cũng không biết trẫm có cơ hội nhìn thấy một ngày đó không? Nhưng nếu thật sự có ngày đó, Sở Mính đã là thứ có cũng được mà không có cũng được rồi!”

Hắn lập tức ngưng mắt nhìn Vũ Côn Luân: “Quốc sư đã điều tra rõ ‘Thập Nhị Đô Thiên Thần Long Trấn Quốc đại trận’ của trẫm chưa? Cải tạo thế nào rồi? Bản thể của ngươi có còn dư lực hay không?”

Bắt đầu từ khi hắn trở về thành Vọng An, đại trận trấn quốc của Đại Ninh vẫn luôn nằm trong trạng thái cải tạo.

Một mặt là điều tra việc Lục Trầm động tay động chân vào đại trận, một mặt là tìm ra lý do Sở Hi Thanh có thể điều động long khí ở trong đó.

Ngoài ra, cũng là để cho Chập Long hòa Mộng Huyễn chi pháp của hắn vào trong đại trận trấn quốc.

Đại Ninh bây giờ đã mất một nửa giang sơn, một nửa còn lại cũng đã mất hết lòng dân, thậm chí còn nổi lên ý phản nghịch.

Mà sau khi cải tạo đại trận trấn quốc, không chỉ giúp Kiến Nguyên đế tinh luyện long khí, mà còn có thể mở rộng phạm vi bao trùm của Mộng Huyễn chi pháp.

Kiến Nguyên đế vẫn rất phòng bị Chập Long như cũ, nhưng đã đến nước này rồi, hắn đã không lo được nhiều như vậy.

“Bệ hạ, đã điều tra được pháp môn Sở Hi Thanh cướp Sở Minh, hẳn là Lục Nguyên, đệ đệ của Lục Trầm gây nên, bọn họ thay đổi mấy cái phù văn trong đại trận, lại chôn mấy viên ‘Tiên Thiên âm Dương thạch’ trong trận, lại mượn mảnh vỡ Thần Khế thiên bi, hoàn thành thuật Điên Đảo âm Dương. Thuật sư cung phụng của bệ hạ hẳn là không quen thuộc với kết cấu của đại trận trấn quốc, cho nên mới bị bọn họ nhân cơ hội.”

Vũ Côn Luân nói đến việc này thì lại cảm thấy đau lòng.

Nếu khi đó Kiến Nguyên đế để hắn liếc mắt dù chỉ một cái, thì Sở Hi Thanh đã không có cơ hội lợi dụng rồi: “Còn về phần vì sao Sở Hi Thanh có thể mượn tạm long khí bên trong đại trận trấn quốc, ngoại trừ Thần Khế thiên bi ra, thì còn có quan hệ với chuyện bệ hạ lấy huyết mạch Vạn Tượng trong cơ thể hắn.”

Hắn nói đến đây, liền thấy mặt Kiến Nguyên đế lộ ra vẻ mất kiên nhẫn, lập tức ý thức được đối phương muốn nghe cái gì.

Vũ Côn Luân âm thầm thở dài, khẽ lắc đầu: “Đại trận trấn quốc tạm thời mất hiệu lực trong thời gian này, bản thể của ta đang dùng Mộng Huyễn chi pháp để lấy thân thay trận, tạm thời không thể thoát thân.”

Trong con ngươi của Kiến Nguyên đế lóe lên một vệt sáng lạnh lẽo không dễ phát hiện.

Chương 2322 - Con mồi (4)

“Ta để Sở Như Lai bỏ chạy, Sở Hi Thanh nhất định sẽ không giảng hòa như vậy. Hiện giờ Sở Mính đã bị dụ lên phương bắc, bản thân Sở Hi Thanh lại nóng lòng tăng tu vị, khả năng đích thân đến đây là rất nhỏ. Như vậy nhất định sẽ là Tần Mộc Ca đến kinh thành tìm ta.”

Kiến Nguyên đế cười lạnh lùng, uống một hơi cạn sạch chén rượu.

Con rồng này biết hắn muốn làm cái gì, nhưng vẫn từ chối hắn.

Kiến Nguyên đế đã nhìn thấu tâm tư của Chập Long, tên này không muốn Tần Mộc Ca ngã xuống tại đây.

“Nếu bản thể của quốc sư không thể phân tâm, vậy thì mới quốc sư trông chừng tòa đại trận trấn quốc kia đi.”

Hắn cúi đầu nhìn một mảnh vụn của phong thư trong tay.

Đây là bộ phận duy nhất mà hắn giữ lại của phong thư vừa rồi.

Khóe môi Kiến Nguyên đế hơi co lại, trong mắt hiện ra một vệt ánh sáng dị thường: “Quốc sư, ngươi nói rất đúng, Đại Ninh bây giờ cần nhất là an dưỡng, nhưng mà từ xưa đến nay, có thể chiến mới có thể ngừng chiến, có thể chiến mới có thể giảng hòa! Trẫm vẫn phải thử một lần!”

Sắc mặt Vũ Côn Luân âm trầm như nước.

Thật ra ban đầu hắn đã không tán thành việc Kiến Nguyên đế để Sở Như Lai bỏ chạy.

Vũ Côn Luân cảm thấy Kiến Nguyên đế đang đùa với lửa.

Tính toán Sở Mính còn tốt, nếu như có thể trừ khử bộ thi khôi này, vậy áp lực của Đại Ninh sẽ giảm mạnh.

Nhưng chuyện xuống tay với Sở Vân Vân, mặc kệ là thành công hay thất bại đều sẽ không có kết quả tốt.

“Quốc sư không muốn giúp ta, phân thân hóa thể của các thần lại rất đồng ý.”

Kiến Nguyên đế ra mảnh vụn của phong thư trong tay mình lên, nụ cười trên mặt càng ngày càng đậm: “Bọn họ không muốn nhìn thấy trẫm mở phong ấn cho Đế Oa, nhưng cũng không muốn nhìn thấy thằng nhãi ranh Sở Hi Thanh lớn mạnh, lại càng muốn cho hắn một bài học.”

Đây cũng là lý do mấy người Cự Môn Tinh Quân không ra tay với Sở

Mính, sợ đánh rắn động cỏ.

Vũ Côn Luân biết Kiến Nguyên đế đã quyết định, không thể xoay chuyển nữa.

Hắn không khỏi hít một hơi: “Bệ hạ! Tần Mộc Ca sâu không lường được, thần cũng không biết sức chiến đấu của nàng mạnh đến cỡ nào, bệ hạ tuy có viện trợ rất mạnh, nhưng chưa chắc đã có thể đánh lại nàng. Dù thế nào thì cũng mong bệ hạ để lại đường lui, đường lui cho việc nghị hòa!”

Thần sắc Kiến Nguyên đế hơi đông, trong mắt lại hiện ra vẻ chờ mong mãnh liệt.

Thời kỳ toàn thịnh, Tần Mộc Ca đúng là rất mạnh.

Nhưng hắn không tin Tần Mộc Ca bây giờ đã khôi phục lại trạng thái toàn thịnh!

Hắn có thể mượn lực lượng của thần linh để giết nàng một lần, thì cũng có thể giết nàng lần thứ hai.

…

Sở Vân Vân đã tiến đến bên ngoài thành Vọng An, nàng đang đứng ở 19.000 trượng trên không trung.

Nàng đang nhìn vào màn sáng màu xanh lam trước mắt.

Bạch Tiểu Chiêu: A, ta cảm thấy nữ nhân này sâu không lường được, cũng không quá đáng tin cậy. Huynh trưởng lại lập tức cho phép nàng làm nhất phẩm ngự tiền Long vệ, hình như có chút không thích hợp.

Đôi mắt màu xanh lam của Sở Vân Vân nhất thời lấp lóe.

Bạch Linh Hi… cao thủ Gần Thần đến từ 7000 năm trước sao?

Sở Vân Vân lập tức lắc đầu, đưa mắt nhìn xuống thành Vọng An bên dưới.

“Ta ngửi thấy mùi thối của thần linh, hơn nữa còn không chỉ là một!”

Thậm chí có một cỗ mùi hôi thối mà nàng tương đối quen thuộc.

Sở Vân Vân đã từng giao thủ với hắn, ký ức với thần linh này vẫn chưa phai, không dám quên.

Thần Ý Đao Tâm của nàng đang phản xạ lại địch ý và sát niệm của đám thần linh này.

Nhai Tí Đao của Sở Vân Vân không mạnh bằng Sở Hi Thanh.

Nhưng chỉ nói đến Thần Ý Đao Tâm, thì phạm vi cảm ứng của nàng cực kỳ rộng lớn, cũng cực kỳ rõ ràng.

Đao cương như gương bạc của nàng cũng bóng loáng hơn, sáng ngời hơn.

Khiến cho nàng nhìn rõ tất cả mọi thứ trong và ngoài thành Vọng An.

Đám thần linh kia tự cho là làm rất bí ẩn, nhưng không thoát khỏi cảm ứng của nàng.

Sở Vân Vân không khỏi đưa tay vào tay áo, nắm lấy Nghịch Thần Kỳ chỉ to bằng cái tăm kia.

Cây thương này đang rung lên.

Sở Vân Vân không khỏi cười nhẹ một tiếng: “Xem ra ngươi cũng rát chờ mong. Hay lắm, có thể mượn cơ hội này đẻ giúp hắn xả giận.”

Nàng biết khi Sở Hi Thanh lên cấp nhị phẩm ở Trung Thổ, đám thần linh này đã vây đánh hắn rất lâu.

Sở Hi Thanh cuối cùng chỉ có thể bức lui, chỉ không giết được đám thần linh này.

Sau đó, nàng bỗng nhiên cúi người, tấn công xuống thành Vọng An ở bên dưới.

Từ khi chém giết Tần Phụng Tiên đến giờ, nàng vẫn chưa tham dự trận đấu nào ra dáng cả.

Dù là khi Vấn Tố Y đăng thần, nàng cũng không trực tiếp ra tay.

Khiến cho một số người lại coi nàng thành con mồi để săn giết.

Chỉ lóe lên một cái, Sở Vân Vân đã xuất hiện ở ngoài hoàng cung, đứng trước Thừa Thiên Môn.

Nàng đầu tiên là liếc mắt nhìn vào bên trong, nhìn xuyên qua tầng tầng cửa cung cửa điện, cuối cùng nhìn thấy Kiến Nguyên đế đang ngồi trong ‘Chính Hòa điện’.

Người này vốn đang cầm chén rượu, thoải mái thưởng thức rượu ngon trong tay.

Kiến Nguyên đế tựa như cảm ứng được ánh mắt của Sở Vân Vân, cũng nhìn ra bên ngoài.

Thần sắc hắn thong dong, còn ngậm lấy mất phần khinh bỉ và chờ mong.

Sắc mặt Sở Vân Vân lại bình tĩnh như thường, một đạo đao cương bỗng nhiên bạo phát, đánh nát Thừa Thiên Môn ở trước mắt!

Chương 2323 - Thật giả

Bạch Linh Hi vừa mới tiếp nhận chức ngự tiền Long vệ, liền nhìn thấy hai nam tử đi vào trong điện.

Người đi trước có vóc dáng tầm trung, khuôn mặt tròn vo, trắng nõn, đôi mắt nhỏ, mũi nhỏ, trên mặt treo nụ cười hiền lành dễ gần, nhìn qua tựa như là mì vắt.

Bạch Linh Hi cũng từng tìm hiểu qua về các nhân vật bên cạnh Sở Hi Thanh.

Nàng lập tức nhận ra cái mì mắt này chính là Thủ phụ của Đại Luật, Quy Thiên Củ Địa – Kiếm Tàng Phong.

Phía sau là một người trung niên cao lớn khoảng 40 tuổi.

Hắn mặc một thân giáp bạc, khuôn mặt thanh tuyển trắng nõn, dưới cằm là một bộ râu ngắn tinh tế, ánh mắt lại sắc bén như ưng.

Đây hẳn là Long vệ mà Sở Hi Thanh tin tưởng nhất, Cuồng Kiếm – Phong Tam!

Có người nói vị đại cao thủ đến từ nhân tộc Côn Luân sơn này rất được Sở Hi Thanh tin tưởng.

Sở Hi Thanh tin tưởng người này đến mức nào đây?

Người này lại trắng trợn kết kéo phái ở ngay dưới mí mắt Sở Hi Thanh, hơn nữa còn có quy mô không nhỏ.

Hắn còn thu nạp một lượng lớn cao thủ nhân tộc Côn Luân sơn vào trong đại nội ngự vệ.

Trong 12 Long vệ của Sở Hi Thanh, phải có năm cao thủ xuất thân từ Côn Luân sơn, hoặc là có quan hệ nhất định với Côn Luân sơn.

Sau khi hai người tiến vào trong điện, Phong Tam chợt dừng bước.

Hắn cau mày nhìn Bạch Linh Hi với vẻ ngạc nhiên và nghi ngờ.

Ánh mắt Phong Tam lấp lóe, hắn nỗ lực nhớ lại, muốn tìm loại cảm giác quen thuộc này ở trong trí nhớ, nhưng lại không tìm được.

Điều này làm cho ánh mắt của hắn trở nên mê man.

Bạch Linh Hi lại thấy hơi kỳ quái, lẽ nào Phong Tam này biết bản thân mình?

Đây là chuyện không thể nào, 'Bạch Linh Hi' đã không vào giang hồ mấy ngàn năm nay rồi.

Nàng lập tức đè suy nghĩ này xuống, lui sang một bên.

Kiếm Tàng Phong thân là Thủ phụ đương triều, có trăm công ngàn việc. Lúc này vào cung, khẳng định là có chuyện quan trọng.

Sau khi Kiếm Tàng Phong đi vào, liền cung kính hành lễ với Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh cũng không ngăn cản.

Hắn biết đây là nội dung 'nghi thức' Quy Thiên của Kiếm Tàng Phong.

Bởi vì tất cả lễ nghi cung đình của triều Đại Luật, đều là do Kiếm Tàng Phong lập ra.

Nhưng hắn muốn người khác tuân thủ quy củ của hắn, vậy hắn không tuân thủ thì sao có thể làm người khác coi trọng?

Sau khi hành lễ xong, Kiếm Tàng Phong lại liếc mắt nhìn Bạch Linh Hi, trong mắt lóe lên một vệt tinh quang: "Chúc mừng bệ hạ lại có thêm một đại tướng."

Sở Hi Thanh lại bật cười một tiếng, sau đó đi xuống ngự đài: "Đây là lệnh sứ của Xiển môn, chuyên đến để giúp ta đại nghiệp của trẫm."

Hắn vừa nói vừa đi về phía cửa sau: "Đi thôi, chúng ta đi đến 'Thiên Địa đàn'. Bên thành Vọng An sắp ra tay rồi, tiếp đó có thể phải làm phiền sư huynh, mời sư huynh đến đây cũng là vì việc này."

Bởi vì màn sáng màu xanh lam trước mắt hắn đã xuất hiện văn tự mới.

Sở Vân Vân: Ta muốn bắt đầu rồi!

Sở Hi Thanh không khỏi cảm khái.

Độn pháp của Sở Vân Vân thật sự là lợi hại, chỉ mới một lúc mà đã đến thành Vọng An rồi.

“Nói cách khác, bọn họ đã mắc câu?”

Kiếm Tàng Phong sờ sờ sống mũi, trên mặt hiện ra nụ cười bất đắc dĩ.

Người sư đệ này của hắn lại đang đào hố hại người.

Sở Mính, Sở Vân Vân… một cái mồi nhử thơm ngát, có thể dụ các thần vào bẫy là tốt nhất, không được cũng không sao.

Hắn ngậm lấy mấy phần may mắn: “Ta không có vấn đề, chỉ là động tĩnh hơi lớn. Kính xin bệ hạ bình tĩnh chớ vội, theo ta thì lần này chưa chắc đã phải sử dụng ‘Thiên Địa đàn’.”

“Tuy rằng ta không biết thực lực bây giờ của sư tỷ mạnh thế nào, nhưng tuyệt đối không phải thứ mà hóa thể của những thần linh kia có thể đối phó.”

Không phải lúc bất đắc dĩ, Kiếm Tàng Phong cũng không muốn ra tay.

Đương nhiên, nếu như có thể giết chết hóa thể của mấy thần linh kia, vậy thì hắn rất tình nguyện.

Nhưng hắn vẫn hi vọng vị sư tỷ kia của mình đại phát thần uy, một người giải quyết hết đám hóa thể kia.

Kiếm Tàng Phong nói đến đây thì lại cảm thấy không tưởng tượng nổi.

Tại sao mấy thần linh kia lại ngu xuẩn như vậy? Lại tự đại đến mức này?

Bọn họ bị Sở Hi Thanh lừa cho đủ sao?

Một cạm bẫy dễ hiểu như vậy mà cũng không thấy?

Sở Hi Thanh không khỏi bật cười: “Ta đương nhiên biết thực lực của sư tỷ ngươi đã vượt qua cực hạn của phàm nhân từ lâu. Nhưng vẫn phải chuẩn bị trước, cái này gọi là lo trước khỏi họa sau, đề phòng chuyện chẳng may.”

Hắn đang cười, trong mắt lại hiện ra một vệt sát cơ: “Ta chỉ lo bọn họ bỏ chạy. Phải biết, chỉ có ngàn ngày làm tặc, chứ không có ngàn ngày phòng tặc. Phải tranh thủ cơ hội này để làm thịt sạch sẽ.”

Đối với hắn mà nói, những hóa thể của mấy vị thần linh này giống như một cái xương nghẹn trong cổ vậy.

Nếu không trừ khử đám người này, sau này hắn đừng hòng tự do ra vào cảnh nội Thần Châu.

Dù là phái thuộc hạ ra ngoài, thì cũng phải lo lắng và đề phòng cho an toàn của họ.

Sau khi đi ra khỏi ‘Thái Chính điện’, Sở Hi Thanh liền đi đến một tế đàn, đứng lại ở giữa tòa trận pháp bằng đá cẩm thạch này.

Thành Tần Hoài chỉ là đô thành tạm thời của Đại Luật, vì vậy Kiếm Tàng Phong cũng không sửa sang quá nhiều.

Vì vậy tòa ‘Thiên Địa đàn’ này được xây dựng ở ngay bên cạnh hoàng cung.

Thiên Địa đàn là nơi các đời hoàng đế tế thiên, cầu mưa…

Chương 2324 - Thật giả (2)

Tại triều Đại Luật, ‘Thiên Địa đàn’ lại có chức năng khác, chủ yếu là cúng tổ tiên, tế tự các Tổ thần của nhân tộc.

Ngoài ra, tòa tế đàn này còn có những công dụng khác.

Vì thế nên Kiếm Tàng Phong vẫn bỏ chút vốn liếng vào đây, chiều cao 99 trượng, chia làm ba tầng, chiếm diện tích gần trăm mẫu. Trận pháp do Thiết Quan Tán Nhân – Mộc Lưu Phàm cầm đầu rất nhiều thuật sư chế tạo thành.

Vị này chính là thuật sư cung phụng của Sở gia, ngày xưa đã trợ giúp Sở Phượng Ca bố trí Điên Đảo âm Dương, bây giờ đã la cao nhân nhất phẩm hạ.

Chỉ nói đến trận pháp, thì Mộc Lưu Phàm thậm chí còn vượt qua cả

La Hán Tông!

Bạch Linh Hi cũng đi theo sau.

Nàng nghe hai người Sở Hi Thanh và Kiếm Tàng Phong nói chuyện, không khỏi thấy hoảng sợ.

Nghe hai người này nói, dường như có biện pháp can thiệp vào chiến đấu ở ngoài mấy vạn dặm?

Muốn dùng thức thứ tư Thần Kính Thiên Đao để duỗi tay đến kinh thành Đại Ninh sao?

Khả năng này không lớn.

Đầu tiên là phạm vi Thần Kính Thiên Đao của Sở Hi Thanh còn chưa đạt đến khoảng cách khoa trương như vậy.

Tiếp theo là hai châu Hà Lạc đều nằm dưới Mộng Huyễn chi pháp của Chập Long.

Sở Hi Thanh không thể thu được một chút địch ý và sát niệm nào ở bên đó.

Bạch Linh Hi đứng ở dưới tế đàn, cẩn thận quan sát cấu tạo của tòa ‘Thiên Đại đàn’ này.

Một lát sau, hai mắt của nàng liền co lại.

Đây là pháp môn đo đạc thiên địa!

Bạch Linh Hi lập tức bừng tỉnh.

Hai người này chuẩn bị dùng Bình Thiên Kiếm để rút ngắn khoảng cách gần sáu vạn dặm này, rút ngắn đến mức Sở Hi Thanh có thể ra tay!

Trình độ Bình Thiên Kiếm của Kiếm Tàng Phong đã đến nước này rồi sao?

Nếu hắn có thể thành công, chỉ sợ là sẽ chấn động thiên hạ!

Dù là mượn lực lượng của trận pháp, thì cái này cũng quá kinh người!

Lực khống chế lãnh thổ của Sở Hi Thanh cũng trở nên cực kỳ mạnh!

Mà có lẽ đây cũng là lý do Sở Hi Thanh lại trắng trợn đả kích thế tộc và các tông phái.

Nhưng mà Sở Hi Thanh tin tưởng nàng như vậy sao?

Thế mà lại cho nàng đứng xem ở bên cạnh.

Trên tế đàn, long khí toàn thân Sở Hi Thanh đã sôi trào.

Mười hai con Ứng Long màu vàng óng vờn quanh người hắn.

Đó chính là Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ!

Dưới sự thúc đẩy của long khí, khí cơ của Sở Hi Thanh liên tục tăng lên

…Siêu Phẩm, Gần Thần, cho đến Vĩnh Hằng hạ vị!

Lúc này, Sở Hi Thanh lại hơi nhíu mày: “Lực lượng binh qua sát phạt vẫn chưa đủ.”

Từ khi Thái Thượng Thông Thần tăng lên, năng lực cảm ứng của hắn cũng được tăng cường rất nhiều.

Sở Hi Thanh thậm chí có thể thông qua long khí của bản thân, để cảm nhận khí vận và diễn biến của Đại Luật.

“Đương nhiên không đủ!”

Kiếm Tàng Phong đứng sau lưng Sở Hi Thanh nói: “Các quân đoàn ở hai bên nam bắc đều đang chỉnh đốn và biên chế lại; lính mới vẫn đang huấn luyện, người còn chưa đủ hết, vũ khí và cung nỏ đang được rèn đúc, còn chưa phát xuống.”

Giai đoạn này, thật ra chính là đoạn thời gian binh lực yếu nhất.

Sau trận chiến ở quận Hoài âm, bọn họ vẫn luôn tập trung vào chỉnh đốn.

Tuy nhiên…

Khóe môi Kiếm Tàng Phong cong lên: “HIện giờ vẫn chưa phải lúc, lực lượng chiến tranh và binh qua có mạnh, cũng không có nhiều tác dụng với mấy vị thần linh kia.”

“Như vậy chẳng bằng tích trữ và chỉnh đốn lại. Chờ thời cơ đến, bệ hạ hạ chiếu bắc phạt, ba ngàn vạn tướng sĩ của Đại Luật lướt qua

Thiết Bích sơn mạch, tất có thể tăng thiên quy binh qua và chiến tranh trong thiên địa lên đến mức tận cùng.”

Bạch Linh Hi yên lặng lắng nghe.

Nàng biết hai người này nói chuyện có liên quan đến việc Táng Thiên muốn nuốt sao La Hầu.

Ba vị Ma thần của nhân tộc Táng Thiên, Lê Tham, Tử Vũ đều là Chiến thần, từng người đều chấp chưởng lĩnh vực chiến tranh khác nhau.

Vì vậy bất kỳ chiến sự trong và ngoài phàm giới, đều sẽ cường hóa thiên quy lĩnh vực chiến tranh, tăng cường thần lực của bọn họ.

Hiển nhiên là Sở Hi Thanh muốn nhấc lên chiến sự trong khoảng thời gian Táng Thiên nuốt sao La Hầu, từ đó trợ giúp Táng Thiên.

Nhưng nghe ý của bọn họ, mục tiêu của bắc phạt lại không phải là Đại Ninh, mà là Cự linh ở phía bắc dãy núi Thiết Tí.

Vị bệ hạ này quả nhiên là đi theo con đường của Huyền Hoàng thủy đế…

Nhưng hai người này cũng không thèm đề phòng nàng luôn.

Hoặc là… đây là thăm dò?

Lúc này, Sở Hi Thanh giơ tay lên, một con Kim long nho nhỏ hội tụ lại trong lòng bàn tay của hắn.

Khi Sở Hi Thanh đang ngưng thần quan sát con Kim long này, bỗng nhiên lại liếc mắt nhìn về phía nam với vẻ cực kỳ bất ngờ.

Hắn nhìn chính là phía ngoài cửa cung, nơi đó có một cô gái mắt ngọc mày ngài, da như mỡ đông, khí chất băng thanh ngọc khiết đang đứng chờ.

Đồng thời, một giọng nói dịu dàng ôn hòa, êm tai như tiếng chuông gió truyền vào: “Tại hạ lệnh sứ Xiển môn Bạch Linh Hi, cầu kiến bệ hạ!”

Khoảnh khắc này, vị Bạch Linh Hi bên dưới tế đàn kia lập tức biến sắc mặt.

Cái này sao có thể? nữ nhân kia là ai?

Phong Tam và Lục Loạn Ly cũng đi theo đến tế đàn thì hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt đều không thể tin nổi.

Bọn họ đều nhìn thấy vẻ kinh ngạc và nghi ngờ trong mắt của đối phương.

Tại sao lại có một Bạch Linh Hi thứ hai?

Bạch Tiểu Chiêu cũng ‘vù’ một tiếng, đứng bật dậy từ trên đỉnh đầu của Sở Hi Thanh.

Bạch Tiểu Chiêu: Thật kỳ quái! Tại sao lại có một cái Bạch Linh Hi nữa, cũng là lệnh sứ Xiển môn.

Sở Hi Thanh cũng nheo mắt lại, trong mắt hiện ra vẻ thâm ý.

Đây là Bạch Linh Hi thật giả sao? Đúng là rất thú vị!

Chương 2325 - Thật giả (3)

Trong thành Vọng An, trước hoàng cung.

Sở Vân Vân một đường đi về phía trước, thế như chẻ tre.

Thừa Thiên Môn, Đoan Môn, Ngọ Môn, và cả Hoàng Cực Môn phía trước ‘Chính Hòa điện’… tất cả đều bị đánh nát trong nháy mắt.

Tất cả võ tướng và cấm quân ở ven đường, đều không thể ngăn cản nàng dù chỉ là một nháy mắt.

Phàm là người cản đường nàng, không chết cũng bị thương.

Mà khi Sở Vân Vân đánh nát Hoàng Cực Môn, đã có thể nhìn thấy Kiến Nguyên đế bên trong ‘Chính Hòa điện’. Lúc này, một con cự long thủy tinh bỗng nhiên lao ra khỏi lòng đất, chiếm cứ không trung của ‘Chính Hòa điện’.

Cái đầu rồng to lớn và đôi mắt to như cối xay kia nhìn xuống Sở Vân Vân.

Cùng lúc đó, vô số hơi nước đã bao phủ lấy tòa ‘Chính Hòa điện’ kia.

Đây là phân thân hóa thể của Chập Long.

Do thần lực của Chập Long ngưng tụ thành.

Sở Vân Vân nhìn nhau với con Chập Long này một chút, lại phát hiện có mấy đạo khí cơ cực mạnh đang lao về phía này.

Mỗi một đạo khí cơ đều không kém hơn con Chập Long trước mắt!

Trong đó có mấy đạo khí cơ cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí tiếp cận với thần linh hạ vị.

Đôi mắt màu xanh lam của Sở Vân Vân vẫn bĩnh tĩnh như cũ: “Tiểu Sư Tử!”

Tiểu Toan Nghê đứng trên vai nàng lập tức ‘oanh’ một tiếng, vô số sương khói lan tràn và bao trùm bốn phương tám hướng, chỉ chớp mắt đã bao phủ phạm vi một dặm.

Cũng đúng lúc này, tất cả cấm quân và đại nội ngự vệ, bao quát cả Chập Long và mấy vị thần linh kia, tất cả đều không cảm ứng được tung tích của nàng.

“Cẩn thận!”

Lúc này, Vũ Khúc Tinh Quân đang lơ lửng trên không, cảnh giác quan sát bốn phía.

Sương khói của con Toan Nghê kia, cộng thêm hơi nước của Chập Long, khiến cho gần nửa hoàng cung rơi vào mờ mịt.

Có điều, chủ yếu vẫn là Già Thiên chi pháp che đậy cảm ứng.

Với thần lực mạnh mẽ của Vũ Khúc Tinh Quân, vậy mà cũng không thể nhìn thấu màn sương khói này.

Tuyệt đối che đậy sao?

Vũ Khúc Tinh Quân rất ngưng trọng.

Lực lượng thiên quy của nữ tử phàm nhân này thế mà lại mạnh như vậy!

Tuyệt Thiên chi pháp nằm ở phía ngoài cùng của Thiên Đạo Thạch Lâm, lực lượng chỉ ở tầng thứ nhất, giới hạn cao nhất còn chưa được 32 tầng.

Sở Vân Vân lại chỉ dùng pháp môn này, mà đã che đậy được cảm ứng của hắn.

“Nữ nhân này rất có thể là Thánh Giả Tuyệt Thiên, thậm chí là Sáng Đạo Giả!”

Hắn nghĩ thầm, sau khi trận chiến này kết thúc, nhất định phải để bản thể đi xem Thiên Đạo Thạch Lâm, nhìn xem bia đá Tuyệt Thiên còn nằm ở tầng thứ nhất không.

Khi Vũ Khúc Tinh Quân vừa dứt lời, hắn liền nhìn thấy màn sương khói trước mắt bị nhiễu loạn kịch liệt.

Ngay sau đó, một bóng người yểu điệu mặc giáp đen, toàn thân là lửa trắng thiêu đốt chợt xé rách không gian, chui ra từ trong sương khói.

“Tần Mộc Ca!”

Con ngươi Vũ Khúc Tinh Quân trợn lên, lửa giận ngập trời.

Nữ tử phàm nhân này, thế mà lại chọn hắn làm mục tiêu săn giết đầu tiên!

“Buồn cười!”

Không gian chung quanh Vũ Khúc Tinh Quân chợt bị cố định.

Không chỉ toàn bộ không gian bị cố định lại, mà ngay cả lực lượng không gian ở quanh người Sở Vân Vân cũng bị phong tỏa, trấn áp.

Hắn là một trong những Chiến thần mạnh nhất thiên địa, là chủ tinh của tất cả chiến tướng trong thiên hạ, tượng trưng cho sát phạt, quân quyền và chinh phục.

Hắn còn chấp chưởng tất cả lực lượng thiên quy có liên quan đến võ lực, cũ dũng. Những năm gần đây còn thử chạm đến ‘võ đạo’ được sinh ra từ nhân tộc, muốn cô đọng hai loại thiên quy là ‘võ đạo’ và ‘võ đấu’.

Ngoài ra, hắn còn nắm giữ lực lượng không gian nhất định!

Năm xưa, hắn cũng dựa vào lực lượng không gian này để đánh bại vị Vũ Khúc Tinh Quân đang bị thương nặng kia, cướp đoạt vị trí Vũ Khúc Tinh Quân này.

Nữ nhân này quả thật là đánh trống trước nhà thần sấm!

Lúc này, thanh trọng kiếm bên tay phải Vũ Khúc Tinh Quân đã bỏ qua khoảng cách của song phương, gần như sắp đập trúng mặt Sở Vân Vân.

“Chết!”

Vũ Khúc Tinh Quân tin tưởng, dù bản thể của con Chập Long kia trúng một kiếm này, cũng sẽ bị trọng thương!

Nhưng đúng lúc này, ngọn lửa màu trắng quanh người Sở Vân Vân chợt nổ tung.

Không gian bị cố định chợt vỡ tan như pha lê.

Tất cả mọi thứ đều đang nghịch chuyển, đều đang quay ngược.

Khi Vũ Khúc Tinh Quân phản ứng lại, bóng thương màu đen của Nghịch Thần Kỳ đã đến trước mặt hắn!

Con ngươi của Vũ Khúc Tinh Quân lại co rút lại, lập tức đổi công làm thủ.

Thương của nữ nhân này rõ ràng là nhanh hơn hắn một đường.

Trước khi hắn đập nát đầu của nữ tử phàm nhân này, thì Nghịch Thần Kỳ sẽ đâm nổ đầu hắn.

Cùng lúc đó, sâu trong tâm linh của Vũ Khúc Tinh Quân cũng bắt đầu báo động.

Lực lượng huyết mạch của hắn đang điên cuồng cảnh báo với hắn.

Điều này chứng tỏ có nguy hiểm đến cực hạn đang đến gần!

Mà chỉ nháy mắt sau, trên mặt Vũ Khúc Tinh Quân lại hiện ra vẻ ngơ ngác và khó mà tin nổi.

Đây đến cùng là thương pháp quỷ dị gì?

Mũi thương kia cách hắn càng gần, thì hắn lại càng cảm ứng được sức mạnh đáng sợ chất chứa bên trong mũi thương.

Một thương này chất chứa không dưới mười loại thiên quy.

Tru Thiên! Lượng Thiên! Quán Thiên! Thần Phong! Vạn Sát! Hủy Diệt! Phá Hư, Vĩnh Hằng! Kim Cương! Bất Hủ! Già Thiên! Trấn Thiên! Nhiên Thiên! Vô Tướng! Tuyệt Thiên…!

Không đúng! Không chỉ là mười loại.

Chỉ tính những thiên quy trên tầng 20, cũng đã phải hơn hai mươi loại rồi!

Chúng nó tụ tập lại với nhau, tất cả mọi thứ ở phía trước Vũ Khúc

Tinh Quân đều vặn vẹo và nát bấy.

Chương 2326 - Thật giả (4)

Vũ Khúc Tinh Quân lập tức căng thẳng.

Hắn tập trung tất cả lực lượng của bản thân vào kiếm trên tay.

Cheng!

Theo một tiếng bén nhọn vang lên, thanh thần binh tử thể trong tay Vũ Khúc Tinh Quân thế mà lại bị Sở Vân Vân đánh vỡ và bay ra ngoài.

Thần lực phòng hộ và thần khí phòng thân của hắn lại như thùng rỗng kêu to khi đứng trước một thương này.

Mà trong khoảnh khắc này, đầu của Vũ Khúc Tinh Quân cũng nổ tung, hóa thành vô số sương máu bay tung tóe bốn phía.

“Đây là thương pháp gì?”

Phân hồn của Vũ Khúc Tinh Quân cũng bị đánh nát bấy.

Nhưng bản thể của hắn ở bên ngoài phàm giới lại đang điên cuồng rót ý chí xuống phàm giới, phát ra một tiếng gào thét với Sở Vân Vân!

Bởi vì hắn cảm giác được, một thương này của Sở Vân Vân đã tiếp cận với “Võ” hơn cả hắn.

Nữ tử phàm nhân này đã đi trước hắn một bước!

Nàng sắp khai sáng thiên quy mới!

Sở Vân Vân vẫn bình thản như cũ, nàng để ‘Nghịch Thần chi hỏa’ hấp thu tất cả thần lực còn sót lại của Vũ Khúc Tinh Quân, thu nhận vào trong thân thương.

“Vạn Thần Kiếp – 24 đạo – Thần Vẫn!”

Một thương này ngưng tụ 24 loại thiên quy khác nhau!

Khi vừa dứt lời, Sở Vân Vân đã lóe lên và hiện ra ở một hướng khác.

Sau khi diệt trừ Vũ Khúc Tinh Quân, nàng đã có thể sử dụng lực lượng không gian như bình thường, nhanh chóng qua lại trong hư không.

Mà mục tiêu tiếp theo của nàng, chính là thần huyết hóa thân của Tham Lang Tinh Quân!

Vạn Thần Kiếp – 36 đạo – Thần Vẫn!

Bồng!

Thân thể của Tham Lang Tinh Quân lập tức nổ thành bột máu!

Hắn còn chưa kịp phản ứng, liền bị mũi thương của Sở Vân Vân nuốt chửng.

Hắn thậm chí còn không trụ được một phần ngàn cái nháy mắt, liền bị một thương của Sở Vân Vân đánh nát bấy.

“Một thương thật kinh khủng! Ngươi rất mạnh!”

Phân hồn của Tham Lang Tinh Quân cũng đã bị đánh nát.

Tuy hắn không cuồng loạn như Vũ Khúc Tinh Quân, lại cười gằn một tiếng: “Không ngờ ngoại trừ Sở Hi Thanh, phàm giới còn có một tồn tại như ngươi. Ta rất chờ mong ngày tái chiến với ngươi.”

Sở Vân Vân cũng lười để ý đến, lại hấp thu tất cả thần lực còn sót lại của Tham Lang Tinh Quân.

Nghịch Thần Kỳ nuốt hai cỗ thần huyết hóa thân, trên thân thương đã hiển hóa ra hoa văn màu đỏ ối.

Khi Sở Vân Vân xé rách không gian, qua lại trong hư không, sắc mặt Cự Môn Tinh Quân chợt biến đổi, cảm giác nguy hiểm vẫn luôn kích thích tâm thần hắn bỗng nhiên bành trướng đến cực điểm.

Tình huống như vậy, thường mang ý nghĩa tử vong!

Chắc chắn phải chết, không thể đào tẩu…!

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Vân Vân đã xuất hiện ở trước mặt của hắn.

Vạn Thần Kiếp – 48 đạo – Thần Vẫn!

“Tần Mộc Ca!”

Một thương này, ngưng tụ 48 loại lực lượng thiên quy của nàng!

Mỗi một loại lực lượng đều không thấp hơn tầng 20.

Cự Môn Tinh Quân dù là máu thịt hóa thân, ở phàm giới có lực lượng gần với thần linh hạ vị.

Nhưng thần khu của hắn từng bị Sở Hi Thanh phá hủy một lần, lúc này còn chưa khôi phục như cũ, căn bản là không có năng lực chống lại một thương này.

Bồng!

Lại là một tiếng vang trầm thấp, máu thịt của Cự Môn Tinh Quân bay bốn phía, rồi hóa thành từng điểm linh quang, bị Nghịch Thần Kỳ thôn phệ.

Mà sau đó, bên trong mảnh sương khói dày đặc này, lại vang lên bốn tiếng nổ tung, liên tiếp không ngừng.

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh cũng đã mượn một chiêu Thốn Địa Xích Thiên của Kiếm Tàng Phong để đưa thần niệm hàng lâm đến nơi này.

“Này?”

Sở Hi Thanh cảm ứng bốn phía, lại không khỏi trợn tròn mắt, bất đắc dĩ mà gãi gãi đầu.

Hắn không cảm ứng được thứ gì trong màn sương khói dày đặc kia.

Lực lượng Già Thiên cực kỳ mạnh mẽ kia, đã ngăn cách và che đậy ý niệm của hắn ở bên ngoài.

Mục tiêu tiếp theo của Sở Vân Vân chính là ‘Vạn Độc chi chủ’ Thần Nhược Võng.

Vị thần linh thượng vị này cũng đưa một bộ máu thịt hóa thân xuống phàm giới, có lực lượng tiếp cận với thần linh hạ vị.

Hắn và Sở Vân Vân cũng đã giao thủ từ rất sớm.

Khi Toan Nghê tản sương khói ra, thì độc tố của Thần Nhược Võng cũng bao trùm khu vực này.

Các loại thần độc của hắn có thể truyền bá qua tất cả mọi thứ, cực kỳ khó phòng bị.

Nhưng song phương giao thủ trong 20 cái hô hấp, Thần Nhược Võng vẫn luôn không thể đưa thần độc của mình vào trong cơ thể Sở Vân Vân.

Hôm nay hoàn toàn khác với lần bọn họ hợp lực đưa Tần Mộc Ca ra ngoài phàm giới, rồi liên thủ vây giết nàng.

Dưới tuyệt đối che đậy, tuyệt đối trấn áp, tuyệt đối thiêu đốt, độc tố của Thần Nhược Võng không thể tiếp xúc với thân thể của Sở Vân Vân, thậm chí chỉ hơi đến gần là đã bị thiêu đốt hết sạch.

Nội tâm của Thần Nhược Võng không khỏi lạnh lẽo.

Hắn ý thức được Sở Vân Vân chuyển sang tu luyện những pháp môn này, có một phần nguyên do rất lớn là nhằm vào thần lực của hắn và ‘Vạn Chú chi chủ’, ‘Vạn Cổ chi chủ’.

Khi Sở Vân Vân qua lại hư không, phá tan sương khói dày đặc và xuất hiện ở trước mặt hắn, Thần Nhược Võng lại tê cả da đầu!

Độc Thiên chi pháp của hắn đã đạt đến tầng thứ Thánh Giả, được công nhân là một trong những thần linh nguy hiểm nhất thiên địa.

Nhưng mà hắn vẫn luôn thiếu sức chiến đấu chính diện.

Chương 2327 - Nhận thì ngại

Ngoại trừ Độc Thiên chi pháp, Thần Nhược Võng tuy cũng nắm giữ những thiên quy đạo luật khác, nhưng lại không quá mạnh mẽ.

Vì vậy không đến lúc bất đắc dĩ, thì hắn tuyệt đối không muốn tác chiến gần người với những thần linh khác.

Cũng bao quát cả nữ tử phàm nhân có sức chiến đấu cực kỳ kinh khủng ở trước mắt hắn!

Ngày xưa, trước khi nữ tử này chết cũng đã làm máu thịt hóa thân của hắn bị thương nặng, khiến cho nguyên thần bản thể của hắn bị thương!

Mặc dù đó là do hắn khinh thường và bất cẩn, nhưng cũng có thể thấy được sức chiến đấu của người này mạnh ra sao.

Thần Nhược Võng thật sự là kiêng kỵ nữ tử phàm nhân này đến cực điểm.

“Thần Nhược Võng!”

Trong đôi mắt màu xanh lam của Sở Vân Vân hiện ra một vệt ánh sáng lạnh.

Đây chính là một trong những hung thủ trực tiếp giết chết nàng!

Nhưng ngay khi ngọn lửa trắng trên người Sở Vân Vân cháy hừng hực, 64 loại lực lượng thiên quy bắt đầu ngưng tụ trên mũi thương của nàng.

Khi khí linh của Thiên Mệnh Đầu cũng đang thúc đẩy xúc xắc, bắt đầu sửa lại thiên mệnh của một thương này.

Thì sau lưng Sở Vân Vân bỗng truyền ra một tiếng giận dữ.

“Ngươi đây rồi!”

Một bóng người cao ba trượng, toàn thân là giáp sắt màu đen bỗng nhiên lao ra khỏi sương khói dày đặc.

Đó chính là Thiên Việt Tinh Quân!

Hắn cầm một cái phủ khổng lồ, khí thế hung mãnh như hung thú man hoàng, đôi mắt như chuông đồng lộ ra màu đỏ tươi.

“Làm thịt ngươi!”

Sát ý của Thiên Việt Tinh Quân sôi trào, giận không nhịn nổi mà nện ra một mảnh lưỡi búa như bão táp!

Một đôi phủ to lớn ngậm lấy khí thế đập nát tất cả, bao phủ lấy bóng người của Sở Vân Vân!

Hắn đã phẫn nộ đến tột đỉnh.

Lúc ở Trung Thổ, bọn họ đã bị Sở Hi Thanh sỉ nhục, cuối cùng bị ép phải bỏ chạy. Chuyện này khiến cho Thiên Việt Tinh Quân không thể tiếp nhận.

Đó là sỉ nhục của hắn, đời này đều không quên.

Nếu không phải thằng nhãi ranh kia mượn địch ý và sát niệm của 1200 vạn Đại La Nghĩ tộc, khiến cho Thần Ý Xúc Tử Đao tăng lên đến trình độ không tưởng tượng nổi.

Nếu không phải con trai thứ ba của Bạch Đế bệ hạ là Kim Đức Tinh Quân nhắc nhở hắn để ba lần, bảo hắn nhẫn nhịn. Thì khi đó Thiên Việt Tinh Quân đã không tiếc tất cả và liều mạng với Sở Hi Thanh rồi.

Nhưng mà ngày hôm nay, nữ tử phàm nhân tên Sở Vân Vân này lại cũng dám coi bọn họ là con mồi, săn giết từng người trong số họ.

Thiên Việt Tinh Quân không thể nhịn nổi loại sỉ nhục này.

Hắn lập tức từ chối mệnh lệnh rút quân của Kim Đức Tinh Quân!

Dù cho bộ máu thịt hóa thân này có chết, khiến cho bản thân của hắn bị thương, nguyên thần hao tổn, thì hắn cũng phải chiến một trận với nữ nhân này.

Hắn muốn dùng tất cả mọi thứ để giết chết nữ nhân này!

Vinh quang của Thiên Việt Tinh Quân không thể làm bẩn! Uy nghiêm của Thiên Việt Tinh Quân cũng không thể tổn hại!

Sở Vân Vân lại hơi cau mày.

Thiên Việt Tinh Quân điên cuồng tấn công, đánh gãy súc thế của nàng.

Uy lực của một chiêu Thần Vẫn này cực mạnh, khi đạt đến ‘81 đạo’ thì Sở Vân Vân thậm chí còn có tự tin chống lại một vị thần linh trung vị.

Đạt đến cực hạn là ‘108 đạo’ thì nàng có thể lấy thân phàm nhân, giết chết đại đa số thần linh trung vị!

Đây mới thật sự là ‘cực chiêu Tru Thần’!

Nhưng mà hòa càng nhiều thiên quy, thì lại càng mất nhiều thời gian hơn.

Sở Vân Vân chỉ có thể tạm thời từ bỏ, Nghịch Thần Kỳ cũng tuôn ra vố số bóng thương.

Cheng! Cheng! Cheng!

Theo những tiếng vang bén nhọn, vô số mảnh vụn cương lực bắn phá bốn phương tám hướng.

Chúng quét sạch bốn phía, san bằng tất cả kiến trúc trong phạm vi 20 dặm chung quanh, lại đánh nổ vô số lỗ to lỗ nhỏ trên mặt đất.

Màn sương khói dày đặc chung quanh cũng bị lực lượng của hai người gạt ra.

Nhưng tiểu Toan Nghê vẫn đang phun sương khói, đôi con ngươi như mèo của nó lộ ra hào quang màu vàng, làm cho Thần Nhược Võng bị bao phủ bởi một ngọn lửa màu đỏ thẫm.

Nó đang dùng biện pháp này để trợ giúp chủ nhân của mình đối kháng với thần độc của Thần Nhược Võng.

Mà lúc này, kiến trúc duy nhất không sụp đổ chính là 'Chính Hòa điện'.

Kiến Nguyên đế nhìn màn sương khói dày đặc kia, lông tơ toàn thân đã dựng đứng.

Tuy rằng hắn không nhìn thấy tình cảnh trong sương khói, nhưng lại ý thức được tình hình cực kỳ ác liệt, cũng không phát triển theo dự tính của hắn.

Từ sóng cương lực và nguyên linh mạnh mẽ bên trong làn sương khói kia, có thể biết được đã có năm người tử vong!

Bị nữ nhân kia giết chết!

Lúc này, ái phi Trưởng Tôn Binh Quyền của Kiến Nguyên đế đang đứng hầu bên cạnh hắn.

Nàng nắm chặt nắm đấm trong tay áo, sắc mặt đã tái nhợt.

Trưởng Tôn Binh Quyền ngơ ngác lại rung động.

Nàng không ngờ thực lực của Sở Vân Vân lại mạnh đến bậc này!

Đây chính là Hoành Tuyệt Vạn Cổ, Quân Đốc Mắt Xanh?

Như vậy mình còn hi vọng báo thù sao?

Cái tên làm cho nàng rơi vào hoàn cảnh này, không chỉ có thể đối đầu với vạn quân, mà thê tử của hắn còn vô địch phàm giới!

Đồng thời còn có Chiếu Thế Ma Đăng – Tông Thần Hóa xuất hiện.

Hắn đã đứng bên cạnh Kiến Nguyên đế từ bao giờ.

Tông Thần Hóa cầm 'Lưu Ly Khí Tử Phong đăng' tám mặt ở trong tay, bình tĩnh nhìn vào màn sương khói, sắc mặt lại âm trầm như nước.

Chương 2328 - Nhận thì ngại (2)

Theo thời gian trôi qua, ánh mắt của hắn càng ngày càng ngưng trọng: “Quốc sư, sao ngươi không khuyên bệ hạ một chút? Lại cho phép hắn làm bậy như vậy?”

Tình huống của bọn họ đã rất gay go, vì sao còn để bệ hạ đùa với lửa?

Cự long thủy tinh ở phía trên cung điện lại thở dài một tiếng.

“Ta đã khuyên rồi, nhưng bệ hạ vẫn muốn thử một lần.”

Kiến Nguyên đế nghe vậy thì không khỏi xấu hổ.

Lửa giận trong ngực hắn đã sôi trào, nhưng lại chỉ có thể áp chế xuống.

Ánh mắt Kiến Nguyên đế âm trầm: “Tông chưởng giáo, vì sao không ra tay? Không có cơ hội sao?”

“Ta không thấy bất kỳ cơ hội nào.”

Tông Thần Hóa khẽ lắc đầu.

Nếu như có cơ hội giết chết Tần Mộc Ca, hắn chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Phải biết, ngày xưa khi Tần Mộc Ca chết, hắn cũng là một trong những kẻ đứng phía sau.

Tuy rằng làm vậy có thể khiến Sở Hi Thanh nổi giận, sẽ bị Vô Tướng thần tông báo thù.

Nhưng mà lực lượng phía sau hắn có thể đối kháng được.

Tông Thần Hóa kiêng kỵ nhất chính là Tần Mộc Ca này!

Nhưng mà không có cơ hội.

Hắn quan sát tận 20 cái hô hấp, nhưng vẫn không tìm thấy cơ hội nào để ra tay.

Mà hôm nay, một khi hắn ra tay thì Đại Ninh và Đại Luật sẽ không có cơ hội nghị hòa nữa.

Tông Thần Hóa thở dài một hơi: “Trừ phi là quốc sư từ bỏ đại trận trấn quốc và liên thủ với ta, như vậy có lẽ còn nắm chắc chín phần mười.”

Hắn cũng phải mời ba vị thần linh của Huyết Bức sơn hạ phàm nữa!

Kiến Nguyên đế không khỏi rơi vào yên lặng.

Đại trận trấn quốc đang nằm trong trạng thái điều chỉnh và xây dựng lại.

Hiện giờ là do Chập Long dùng Mộng Huyễn chi pháp để thay thế.

Một khi Chập Long từ bỏ, vậy cái đại trận trấn quốc này sẽ xong đời luôn.

Đây là tòa trận pháp do Thái tông dốc hết tài lực của cả Đại Ninh để hoàn thành, muốn xây dựng lại cũng không phải chuyện dễ dàng.

Còn cả 12 long hồn trong trận pháp nữa, một khi bỏ chạy thì không thể tìm về được.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, tiếng rít gào của Thiên Việt Tinh Quân lại truyền ra ngoài màn sương khói.

“Thần Nhược Võng! Thần độc của ngươi đâu? Ngươi cái tên tạp chủng này còn muốn chờ bao lâu nữa?”

Hiện giờ, hắn đã rơi vào thế yếu trước màn thương dày đặc của Sở Vân Vân.

Nữ nhân này rõ ràng là thân thể phàm nhân, lại có tốc độ xuất thủ sánh vai với thần linh.

Đây chính là chỗ đáng sợ trong võ đạo của nhân tộc, có thể thông qua công pháp tu hành và rèn luyện thân thể, thức tỉnh lực lượng huyết mạch càng thực dụng hơn, thậm chí là tự cô đọng huyết mạch.

Không giống với những thần linh Vĩnh Hằng như bọn họ, tuy rằng bọn họ có thể cường hóa Tiên Thiên Thần Thể qua ngàn vạn năm tháng.

Nhưng trong thần thể của bọn họ lại có quá nhiều lực lượng huyết mạch vô dụng, hoặc không có ích trong chiến đấu.

Ngoài ra, võ đạo của nhân tộc còn có thể lợi dụng chân nguyên, lực lượng, thậm chí là lợi dụng thiên quy tốt hơn rất nhiều.

Vì vậy chỉ không đến 13 cái hô hấp, song phương đã giao thủ 40 vạn kích, Thiên Việt Tinh Quân đã không thể không từ bỏ thế tiến công.

Thiên Việt Tinh Quân thậm chí còn không thể không thu nhỏ thân thể của mình.

Thần khu ba trượng của hắn tuy uy vũ, nhưng lại có rất nhiều sơ hở.

“Chờ một chút, sắp rồi, chỉ cần chờ một chút nữa.”

Thần Nhược Võng cũng đã biến thành ba đầu sáu tay, tất cả sáu cánh tay đều đang kết ấn.

Ánh mắt của hắn cực kỳ ngưng trọng: “Ta cần thêm năm cái hô hấp! Không, ba cái hô hấp…”

Thần độc của hắn đã sắp đột phá tuyệt đối bích chướng của Tần Mộc Ca.

Thần Nhược Võng đã đổi một loại phương thức đột phá, trực tiếp dùng độc tố phá hư Tuyệt Thiên chi pháp của Tần Mộc Ca trước, nhưng điều này cũng cực kỳ gian nan.

Lực lượng Tuyệt Thiên của Tần Mộc Ca còn mạnh hơn cả tưởng tượng của hắn.

Thiên quy Tuyệt Thiên của nữ nhân này, rốt cuộc đã đến cảnh giới gì?

Ba cái hô hấp?

Nội tâm của Thiên Việt Tinh Quân đã lạnh lẽo như băng.

Hắn đã cảm nhận được khí tức của nữ nhân này càng ngày càng nguy hiểm, nội tâm hắn cũng đang điên cuồng cảnh báo.

Hắn cũng đã hiểu, đã ý thức được là đối phương vẫn đang súc thế tụ lực, đang chuẩn bị một thức thần chiêu mạnh mẽ.

Mình có thể chống đỡ được ba cái hô hấp?

Thần Nhược Võng này của thực là phế vật! Tạp chủng! Vô dụng!

Thiên Việt Tinh Quân chỉ có thể cắn răng, nỗ lực chống đỡ.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, cảnh báo trong lòng hắn đã bành trướng đến cực điểm.

Bóng thương ngập trời trước mắt Thiên Việt Tinh Quân chợt biến mất, sau đó là một bó ánh sáng màu đen đánh thẳng về phía.

Đôi mắt màu xanh lam của Sở Vân Vân vẫn bình tĩnh và thản nhiên như cũ.

Vạn Thần Kiếp – Nguyên Phá!

Nàng đã nhìn thấu Thiên Việt Tinh Quân, nhìn thấy kẽ hở trong đó, hiện giờ muốn đánh tan đầu nguồn lực lượng của hắn.

Thiên Việt Tinh Quân cũng đồng thời phát ra một tiếng gào thét như dã thú.

“Bạo Tinh Trảm, nát cho ta!”

Hắn đã điên cuồng thiêu đốt thần lực và thần huyết, sáu cánh tay chợt phồng to gấp đôi.

Sáu cái phủ to lớn chém ra cương lực khổng lồ.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, thân thể của Thiên Việt Tinh Quân chợt nổ ‘ầm’ một tiếng.

Ngọn lửa màu trắng của Nghịch Thần Kỳ đã nuốt chửng thần khu của hắn, hóa thành từng điểm linh quang rồi hấp thu vào trong thân thương.

Mà trước lúc đó, Sở Vân Vân đã chuyển ánh mắt về phía Thần Nhược Võng.

Chương 2329 - Nhận thì ngại (3)

“Nữ nhân…!”

Thần Nhược Võng nhìn ra vẻ thù hận khắc cốt trong ánh mắt của nàng, tội tâm của hắn hơi run rẩy.

Hắn bắt đầu rút phân hồn về, chuẩn bị giảm thiểu tổn thất nhiều nhất có thể.

Hôm nay kém một nước cờ, hắn chỉ thiếu một chút nữa là có thể đột phá tuyệt đối bích chướng của Sở Vân Vân, trồng thần độc vào trong cơ thể Sở Vân Vân, thậm chí còn có thể kích hoạt dư độc còn lại trong cơ thể nàng.

Đáng tiếc!

“Vạn Tai chi chủ đã đang nhìn chằm chằm vào ngươi, ngươi chắc chắn sẽ nghênh đón cái chết trong vô tận tai kiếp…”

Thần Nhược Võng còn chưa nói hết, một thanh trường thương màu đen đã xuyên thủng thân thể của hắn.

Vạn Thần Kiếp – 64 đạo – Thần Vẫn!

Khi thân thể Thần Nhược Võng nổ tung, cũng hóa thành từng điểm linh quang bị Nghịch Thần Kỳ hấp thu. Lúc này tiểu Toan Nghê cũng phồng bụng lên, mạnh mẽ hút một cái.

Chớp mắt một cái, màn sương khó ở chung quanh đã nhạt hơn rất nhiều.

Quanh thân Sở Vân Vân cũng sinh sôi cuồng phong, thổi tan toàn bộ sương khói ở chung quanh.

Sau khi màn sương khói bao trùm hoàng cung tiêu tán, Kiến Nguyên đế rốt cuộc cũng nhìn thấy Sở Vân Vân.

Hắn nhìn nữ tử mặc chiến giáp, cầm trường thương đứng ở ngoài trăm trượng kia, trái tim của hắn không khỏi run rẩy.

Nội tâm của Kiến Nguyên đế không khỏi sinh ra ý hối hận.

Đây cũng không phải lần đầu tiên hắn hối hận khi liên thủ với người khác, mưu hại Tần Mộc Ca.

Hắn không chỉ tự chặt cánh tay của mình, mà còn làm cho chiến tướng đắc lực nhất của mình trở thành kẻ địch sống chết với hắn.

Khi đó võ lực và thế lực, danh vọng của Tần Mộc Ca tuy càng ngày càng cao, lực ảnh hưởng càng ngày càng lớn, càng ngày càng làm cho hắn kiêng kỵ.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, Kiến Nguyên đế lại cảm thấy không phải là không thể tiếp nhận.

Nhưng hắn chỉ hối hận trong một nháy mắt, ngay sau đó là lửa giận vô tận sinh sôi trong lồng ngực của Kiến Nguyên đế.

Đây chính là loạn thần tặc tử!

Quân muốn thần chết, thần không thể không chết, vì sao nàng không chịu nằm trong quan tài đi? Vì sao lại dám dựng cờ tạo phản, muốn cướp đoạt giang sơn của hắn?

Sở Vân Vân lạnh nhạt nhìn Kiến Nguyên đế một chút, sau đó lại không thèm để ý đến hắn.

Nàng đầu tiên là liếc mắt nhìn Tông Thần Hóa đang ngưng thần đề phòng, rồi lại ngẩng đầu nhìn con cự long thủy tinh đang sẵn sàng đón địch kia.

Mà lúc này, mũi thương của nàng cũng đang ngưng tụ thiên quy.

Vạn Thần Kiếp – 64 đạo – Thần Vẫn!

Đôi mắt màu vàng óng của Chập Long không khỏi co lại.

“Dừng tay đi!”

Chập Long ngửa đầu rồng lên, vẻ mặt uy nghiêm: “Những thần linh Vĩnh Hằng này không liên quan gì đến chúng ta, cũng không liên quan gì với bệ hạ! Ta sẽ tuân thủ ước định, mau chóng giao Sở Như Lai cho các ngươi.”

Sở Vân Vân không nói gì, lại có rất nhiều thiên quy đang ngưng tụ trên mũi thương của nàng.

Vạn Thần Kiếp – 72 đạo – Thần Vẫn!

Hiện giờ, không gian chung quanh mũi thương đã bị lực lượng thiên quy vặn vẹo, thậm chí hình thành một cái hố đen nho nhỏ, khiến cho thời gian và không gian đều sụp đổ.

Thương ý của nàng thì lại khóa chặt lấy Kiến Nguyên đế.

Nguyên thần của Kiến Nguyên đế lập tức phải gánh chịu một áp lực nặng như núi; mũi thương sắc bén đến cực hạn kia làm cho thân thể hắn cứng đờ.

Lúc này, hắn thậm chí còn không thể điều khiển lực lượng của bản thân, cái ghế rồng dưới thân và ngự đài đều nổ tung, toàn thân Kiến Nguyên đế lại ngồi co quắp trên mặt đất.

Tại phía sau, sắc mặt Trưởng Tôn Binh Quyền cực kỳ khó coi, nhìn dáng vẻ cực kỳ chật vật của Kiến Nguyên đế.

Trong lòng nàng đã khó chịu đến cực điểm.

Mình lại bị một tên phế vật như này cướp đoạt sự trong trắng.

“Hoàng hậu Đại Luật, ngươi đừng ép ta ngọc đá cùng nát.”

Cái đầu rồng khổng lồ của cự long thủy tinh hơi tiến lên phía trước, trợ giúp Kiến Nguyên đế đối kháng với thương ý: “Ta biết chuyện này là Đại Ninh chúng ta sai. Bản thân ta đồng ý bồi thường ba loại tài liệu cấp bậc Vĩnh Hằng trung vị!”

Sở Vân Vân hơi ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra ý cười trào phúng.

Lúc này, lại có thêm mấy loại lực lượng thiên quy trên tầng 20 ngưng trụ trên mũi thương của nàng.

Vạn Thần Kiếp – 81 đạo – Thần Vẫn!

“Năm loại! Năm loại tài liệu cấp bậc Vĩnh Hằng trung vị, cái này có thể giúp ngươi rèn đúc một cái thần giáp mới!”

Chập Long không khỏi hít thở thật sâu.

Thương của Sở Vân Vân bây giờ rất mạnh, ngay cả bản thể của hắn cũng cảm nhận được nguy hiểm, đôi mắt màu vàng kim của hắn hiện ra vẻ bất đắc dĩ: “Ngươi có điều kiện gì thì nói đi, nhưng nhất định phải nằm trong phạm vi năng lực của ta.”

Tông Thần Hóa vẫn luôn tập trung đề phòng.

Mãi đến khi phát hiện lực lượng trên mũi thương của Sở Vân Vân không tiến thêm một bước, thì mới thả lỏng hơn.

Hắn cũng quay đầu nhìn về phía Kiến Nguyên đế.

Chỉ thấy vị hoàng đế Đại Ninh này vẫn đang ngồi co quắp trên mặt đất.

Cũng không biết Kiến Nguyên đế đang suy nghĩ cái gì, đôi mắt u mắt kia chỉ có tia sáng lập lòe.

Chương 2330 - Nhận thì ngại (4)

Cùng lúc đó, bên ngoài phàm giới, cánh tay phải của Thần Nhược Võng chợt nổ tung, hiện ra một vết thương khủng bố và dữ tợn, nhìn qua giống như bị gọt một đống máu thịt.

Máu thịt hóa thân của hắn, chính là một đống máu thịt trên cánh tay này ngưng tụ thành.

Theo hóa thân bị giết chết, thương thế này cũng lập tức phản ứng trên thân thể của hắn.

Ngoài ra, nguyên thần của hắn cũng bị thương không nhẹ. Nếu không có thuốc đỉnh cấp, hoặc là thần linh cấp cao hơn ra tay giúp đỡ, thì hắn sẽ mất một phần hồn lực mãi mãi.

Nhưng sau khi vết thương này nổ tung, Thần Nhược Võng lại không trị thương trước, mà là chuyển sự chú ý của mình đến thiên đình cũ của Thiên đế Thái Họa.

Khi thần niệm của hắn phóng đến Thiên Đạo Thạch Lâm, lại phát hiện ra mấy ý niệm của mấy chục vị thần linh đã hội tụ lại đây.

Mấy vị trong đó là chiến hữu vừa sánh vai chiến đấu với hắn.

Bầu không khí nơi này cực kỳ vắng lặng.

Mà sau khi Thần Nhược Võng đến đây, liền bắt đầu tìm kiếm bia đá Tuyệt Thiên bên trong mảnh rừng bia này.

Tầng thứ nhất… không có!

Thần Nhược Võng cũng không bất ngờ, lại bắt đầu tìm kiếm ở tầng thứ hai.

Chỉ một lát sau, tâm trạng của hắn càng nặng nề hơn.

Thần Nhược Võng đã tìm thấy bia đá Tuyệt Thiên kia, tòa bia đá này đứng ở biên giới tầng thứ hai, tiếp cận vô hạn với tầng thứ ba.

Trên bia đá Tuyệt Thiên có mười mấy cái tên, xếp hạng đầu tiên là một cái ‘Vô danh’.

Điều này có nghĩa máu có người này chưa từng nhỏ vào Thiên Đạo Thạch Lâm.

Thần Nhược Võng biết cái ‘Vô danh’ này nhất định là Sở Vân Vân.

Chẳng trách chúng thần nơi này lại yên tĩnh như vậy.

Thiên quy ở tầng thứ hai, lực lượng đã tương đối khá, cao nhất có thể lên đến tầng 40, chống đỡ được một thần linh hạ vị!

Sở Vân Vân thân là Sáng Đạo Giả, thậm chí có tư cách mở một ngôi sao của riêng mình ở trên tinh không này.

Càng khiến người ta kinh ngạc là, Sở Vân Vân mới quật khởi được bao lâu?

Nàng đẩy bia đá Tuyệt Thiên từ tầng thứ nhất lên tầng thứ hai, lại chỉ dùng không đến hai năm!

Thần Nhược Võng không khỏi cảm khái.

Thiên kiêu của nhân tộc, nhiều biết bao nhiêu?

Tại thành Tần Hoài, Sở Hi Thanh phát hiện mình hoàn toàn không giúp được gì, tựa như cũng không cần hắn ra tay, cho nên trực tiếp thu hồi ý niệm trở về.

Kiếm Tàng Phong ở bên cạnh cũng thở phào một hơi.

Lần này không cần hắn ra tay, thực sự là quá tốt rồi.

Nhưng sư tỷ cũng thật là lợi hại, trong lúc âm thầm lại nắm giữ nhiều thiên quy như vậy.

Sở Hi Thanh lập tức nhìn về phía Bạch Linh Hi.

Nếu không cần lo lắng cho chiến sự bên thành Vọng An, vậy thì nên xử lý hai cái Bạch Linh Hi này.

Sở Hi Thanh ngưng thần suy nghĩ một chút, rồi trực tiếp ngồi khoanh chân trên tế đàn: “Triệu Bạch Linh Hi ở ngoài cung vào đi!”

Hắn liếc mắt nhìn Bạch Linh Hi số một bên dưới tế đàn: “Ngươi tránh qua một bên trước đi, ta muốn nghe xem nàng nói thế nào.”

Làm một minh quân, không thể nghe và tin lời từ một phía.

Sắc mặt Bạch Linh Hi số một âm trầm như nước, nhưng vẫn trốn vào một góc bí ẩn ở gần đây. Nàng lại vẫy ống tay áo một cái, bóng người đã biến mất không còn tăm tích.

Mạnh như Phong Tam cũng không cảm ứng được tung tích của nàng.

Mà chỉ một lát sau, một Bạch Linh Hi khác đã lả lướt tiến vào.

Nàng đầu tiên là ngẩng đầu nhìn Sở Hi Thanh một chút, sau đó khom người cúi đầu: “Lệnh sứ Xiển môn Bạch Linh Hi, tham kiến bệ hạ!”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, cái Bạch Linh Hi này cũng đẹp đến kinh tâm động phách.

“Xiển môn?” Hắn quan sát kỹ Bạch Linh Hi số hai này: “Xin hỏi lệnh sứ các hạ đến đây làm gì?”

“Tại hạ phụng lệnh mà đến!”

Bạch Linh Hi số hai ngẩng đầu nhìn nhau với Sở Hi Thanh: “Vì truyền thừa của nhân tộc ta, tại hạ chuyên môn đến đây để hiệu lực cho bệ hạ, trợ giúp bệ hạ thống nhất Thần Châu, thành tựu vĩ nghiệp Thánh hoàng.”

Nàng lập tức lấy hai thứ từ trong tay áo ra.

“Đây là một tia ‘Thái sơ mẫu khí’, là quà Xiển môn chúc mừng bệ hạ đăng cơ. Nó có thể giúp Huyết Nhai thần đao của bệ hạ lên cấp Siêu Phẩm! Còn có một viên ‘Tru Thiên huyết thạch’, là do tinh huyết của một vị thần linh thượng vị từng nắm giữ Tru Thiên chi pháp tầng 53 biến thành, có thể dùng để tế luyện thần binh.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì vui vẻ.

Hắn đang lo một tia ‘Thái sơ mẫu khí’ thì không đủ dùng kìa.

Là để Huyết Nhai thần đao lên cấp, hay là để ‘Vạn Tượng tinh bàn’ lên cấp? Cảm giác khó có thể lựa chọn.

Lựa chọn cái này, cũng sẽ khiến một cái khí linh khác oan ức.

Bây giờ thì tốt rồi, vẹn cả đôi bên.

Ngoài ra còn có một viên ‘Tru Thiên huyết thạch’.

Lễ vật của vị Bạch Linh Hi số hai này có thành ý hơn số một nhiều.

“Thứ tốt! Xiển môn tặng lễ nặng như vậy, thật là làm trẫm được yêu mà sợ.”

Sở Hi Thanh miệng nói như vậy, nhưng lại không khách khí, lập tức tòm ‘Thái sơ mẫu khí’ và ‘Tru Thiên huyết thạch’ vào tay.

Lễ vật vừa đến tay, Sở Hi Thanh lập tức tỏ vẻ ngưng trọng: “Nhưng theo ta được biết, Chân Tổ của Xiển môn đã bị ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’ Thần Bàn Nhược khống chế? Không biết các hạ là phụng mệnh Thần Bàn Nhược? Hay là phụng lệnh của cái gọi là ‘Xiển môn mật hội’?”

Bạch Linh Hi số hai có hơi bất ngờ với cái cách trở mặt vô tình này của hắn.

Trong lòng nàng hơi kinh ngạc, Vô Cực Đao Quân này lại còn biết mật hội?

Không có bao nhiêu người trong phàm thế biết cái ‘Xiển môn mật hội’ này.

Chương 2331 - Trước khi lên cấp

Thần thái Bạch Linh Hi số hai rất tự nhiên: “Bệ hạ hiểu biết uyên bác, tại hạ tất nhiên là phụng lệnh mật hội rồi. Chân Tổ của Xiển môn đã bị ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’ lừa dối từ mười mấy vạn năm trước.”

“Trong Xiển môn ta có người phát hiện tình huống khác thường, nên đã thành lập ‘Xiển môn mật hội’ để đối kháng với ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’, tại hạ chính là một thành viên trong tổ chức này.”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, ngoại trừ lễ vật nhiều hơn ra, thì nữ tử này cũng giải thích giống hệt Bạch Linh Hi số một.

“Thì ra là như vậy!”

Lúc này, hắn vẫy tay về phía trong góc.

Bạch Linh Hi số một lập tức hiện thân, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn vào Bạch Linh Hi số hai.

Người sau cũng sửng sốt, trong lúc nhất thời lại không phản ứng kịp.

Mãi đến tận một cái hô hấp sau, nàng đột nhiên bừng tỉnh, ánh mắt nhìn về phía Bạch Linh Hi số một tràn đầy sát cơ và lửa giận vô tận, ngoài ra còn có một vệt nghi ngờ không thôi.

Ánh mắt của hai người như đao thương kiếm kích, va chạm ầm ầm giữa không trung.

“Tình hình chính là như vậy, trước khi ngươi đến, đã có một cái Bạch Linh Hi đến đây rồi.”

Sở Hi Thanh tựa cười mà như không cười, nhìn hai người nói: “Bây giờ trẫm chỉ muốn biết, hai ngươi các ngươi ai là thật ai là giả, lại ẩn giấu thân phận đến đây gặp trẫm là có mục đích gì?”

Kiếm Tàng Phong cũng rất tò mò.

Hắn híp mắt đánh giá hai cái Bạch Linh Hi này.

Hiện giờ có đoán là, hai người này đều có lai lịch bất phàm, đều có cao nhân ra tay che đậy thiên cơ cho các nàng.

Vì vậy nên trước hôm nay, bọn họ và người phía sau bọn họ đều không phát hiện sự tồn tại của đối phương.

Vậy nên hôm nay, hai cái Bạch Linh Hi mới tông xe.

Cái này đúng là thú vị!

“Các hạ là ai? Vì sao lại giả mạo ta?”

Sắc mặt Bạch Linh Hi số một lạnh như băng, khí tức cũng trở nên lạnh lẽo, không gian chung quanh lập tức lạnh như hầm băng.

Ánh mắt của Bạch Linh Hi số hai cũng sắc bén như kiếm, tựa như muốn chém một Bạch Linh Hi khác ra thành trăm ngàn mảnh: “Ngươi là ai? Giả mạo tại hạ rất thú vị sao?”

Nàng lập tức nhìn Sở Hi Thanh ngồi trên tế đàn: “Bệ hạ tuyệt đối đừng để nữ tử này lừa bịp, nàng dùng thân phận của ta để tiếp xúc với bệ hạ, tuyệt đối là có mưu đồ.”

Sở Hi Thanh lại cười một tiếng: “Các ngươi làm như vậy, khiến trẫm rất khó xử, trẫm đến cùng nên tin ai? Dung mạo như nhau, vóc người như nhau. Ngay cả lễ vật và lời giải thích của các ngươi cũng giống nhau, cũng không thể để các ngươi đánh một trận để phân biệt thật giả.”

Hắn vừa nói vừa liếc mắt nhìn hai người: “Có lẽ cũng không phân biệt được, ai có thể kết luận ngươi mạnh hơn thì nhất định là Bạch Linh Hi thật? Như vậy đi, ta nghe nói Bạch Linh Hi nổi tiếng với môn công pháp ‘Thiên Dực Kiếm Thể’, không bằng hai người các ngươi thử một chút xem?”

Hai Bạch Linh Hi lập tức nhìn nhau.

Trong mắt bọn họ ngoài ngạc nhiên, nghi ngờ, tức giận, kiêng kỵ và sát cơ ra, thì còn ngậm lấy căm hận mãnh liệt.

Bọn họ cũng không hẹn mà cau mày khi nghe thấy ba chữ ‘đánh một trận’.

Nhưng khi nghe câu tiếp theo của Sở Hi Thanh, thì đều không do dự.

Sau lưng của cả hai người đồng thời lộ ra một đôi cánh bằng kiếm có khí thế hùng vĩ, khí cơ ác liệt tuyệt luân.

Hai đôi cánh kiếm này đều có 26 thanh kiếm hư ảo, tất cả đều được ngưng tụ từ từ lực lượng thiên quy và chân nguyên, kiếm khí ngút trời.

Sắc mặt Sở Hi Thanh dần dần ngung trọng hơn, trong mắt hiện ra một tia kinh ngạc: “Thiên quy Bội Thiên tầng 26? Không hổ là cao thủ nổi danh ở hơn 7000 năm trước!”

Hạt nhân của Thiên Dực Kiếm Thể này chính là thiên quy Bội Thiên.

Trong đôi cánh kiếm của bọn họ, mỗi khi có thêm một thanh kiếm hư ảo, thi thực lực của bọn họ sẽ tăng mạnh một lần, cực kỳ bá đạo!

May mà thiên quy này không quá mạnh, thậm chí còn không có tư cách tiến vào Thiên Đạo Thạch Lâm, cực hạn cũng chính là tầng 26.

Thế giới này tuy có rất nhiều loại lực lượng thần kỳ và sự vật thần kỳ.

Nhưng mà thiên địa tuần hoàn, ngày đêm luân phiên, bốn mùa thay đổi, vạn vật sinh sôi, vân vân… tất cả đều có lý lẽ của tự nhiên.

Vì vậy loại thiên quy không hợp với lý lẽ của tự nhiên như Bội Thiên này, rất khó tăng lên.

Nhưng xét theo một môn công pháp, tại giai đoạn phàm nhân, thậm chí giai đoạn Bán Thần thì Thiên Dực Kiếm Thể là đứng đầu nhất.

Đáng tiếc là hai người này hình như chưa hoàn thành ‘nghi thức’ tương ứng, không thể phát huy tất cả uy lực của môn công pháp này.

Sở Hi Thanh vô cùng đau đầu: “Cái này thì khó rồi, Thiên Dực Kiếm Thể của các ngươi tương đương nhau. Ta còn nghe nói, Kinh Hồng Kiếm Tiên - Bạch Linh Hi am hiểu cả kiếm pháp hệ Phong và hệ Lôi.”

Ầm!

Sở Hi Thanh còn chưa nói hết, sau lưng hai Bạch Linh Hi đều hiện ra biển lôi và bão táp.

Một cái chớp mắt tiếp theo, từng đạo kiếm khí chất chứa lực lượng phong lôi đều chém về phía một Bạch Linh Hi khác ở đối diện.

Đây là lần đầu tiên bọn họ thăm dò lẫn nhau, trong con ngươi của từng người đều hiện lên u quang.

Theo một tiếng nổ rung trời và sóng khí cuồn cuộn.

Những kiếm khí này đều bị hai Bạch Linh Hi hóa giải.

Sắc mặt của bọn họ cũng trở nên ngưng trọng hơn.

Ánh mắt nhìn đối phương cũng ngậm lấy kiêng kỵ sâu hơn.

Chương 2332 - Trước khi lên cấp (2)

Khóe môi Sở Hi Thanh không khỏi vểnh lên, ngay cả võ đạo và kiếm pháp cũng giống nhau sao?

Hắn lại nhìn vào màn sáng màu xanh lam trước mắt mình.

Lưu Nhược Hi: Tạm thời không tra được nhiều tư liệu về Bạch Linh Hi, rất kỳ lại, từ vài lời trong các sách cổ đến xem, võ đạo nàng am hiểu nhất dường như không phải hai pháp Phong Lôi. Ta cảm giác có người đã xóa hoặc cắt giảm một bộ phận tin tức có liên quan đến nàng. Ta nghĩ là phải về Tàng Kinh lâu của Vô Tướng thần tông, bên đó khẳng định sẽ có nhiều sách cổ ghi chép đến Bạch Linh Hi hơn.

Kế Tiễn Tiễn: Bên ta cũng thế, không tra được đầu mối gì.

Sở Hi Thanh quay đầu nhìn về phía Kiếm Tàng Phong: “Xem ra trẫm không thể phân biệt được bọn họ rồi, không biết sư huynh có biện pháp nào không?”

Lúc này, Kiếm Tàng Phong lại nở nụ cười ôn hòa dễ gần: “Bệ hạ, kẻ địch của ngài chỉ có chúng thần. Theo suy đoán của thần, ngươi giả mạo ‘Bạch Linh Hi’ quá nửa là có quan hệ với ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’.”

“A…”

Sở Hi Thanh vuốt cằm, suy tư: “Không thể không nói, cái này rất có đạo lý. Thần Bàn Nhược nắm giữ Xiên môn, các thần linh khác chỉ sợ là không có thủ đoạn như vậy, cũng không giả mạo được.”

“Vì vậy chuyện này rất đơn giản.”

Khóe môi Kiếm Tàng Phong cong lên: “Từ sau khi vị điện hạ ở Tây Cung bị ép tự phong ấn, Hạch Châu đã không có người trấn áp, Cự linh dã dị tộc đã chen nhau mà lên, trắng trợn trục xuất và bắt giết con dân và quan lại của Băng Thành. Còn có một bộ phần dư nghiệt của Trưởng Tôn gia lấy Hạch Châu làm căn cứ, không ngừng cướp bóc thuyền vận chuyển lương thực của Đại Luật ta.”

“Mà theo thần biết, có rất nhiều dị tộc ở Hạch Châu tôn thờ ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’, đặc biệt là đám Cự linh kia, bọn họ không thờ phụng các thần linh khác, thì chính là Thần Bàn Nhược. Bệ hạ, Hạch Châu là một trong những cơ nghiệp vị điện hạ ở Tây Cung tặng cho bệ hạ, há có thể để đám dị tộc này làm càn? Chỉ là trong khoảng thời gian này, bệ hạ không rảnh để quan tâm.”

“Theo thần thì không bằng mời hai vị này bình định Hạch Châu thay bệ hạ? Hai vị tiền bối đều nói muốn trở thành ngự tiền Long vệ của bệ hạ, trợ giúp bệ hạ trở thành Thánh hoàng, nói vậy sẽ không từ chối.”

Hắn nhìn hai Bạch Linh Hi: “Ai bảo tồn lực lượng, thì nhất định là Bạch Linh Hi giả!”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì hai mắt sáng lên: “Thiện! Đây là biện pháp tốt!”

Hắn cúi người nhìn xuống hai cô gái áo trắng: “Hai vị thấy thế nào?”

Hai Bạch Linh Hi nghe vậy thì không khỏi cau mày không nói.

Trong con ngươi của bọn họ lóe lên một vệt ám quang không dễ phát hiện.

Tình huống nào có đơn giản như Kiếm Tàng Phong nói?

Bọn họ cũng không tin hai người này không đoán được lý do bọn họ tông xe.

Sở Hi Thanh nổi tiếng với trí dũng song toàn, Kiếm Tàng Phong cũng là kẻ thâm tàng bất lộ.

Một người trong số họ có thể là do ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’ sai khiến, nhưng mà người còn lại chưa chắc đã không có vấn đề, cũng chưa chắc đã là Bạch Linh Hi thật.

Còn nữa, thần con mẹ nó Thần Bàn Nhược!

Hạch Châu có thể có bao nhiêu tín đồ của Thần Bàn Nhược?

Trong thiên địa này, Cự linh và dị tộc đương nhiên là thờ phụng các thần, trong đó tự nhiên cũng bao quát cả Thần Bàn Nhược.

Đừng nói là Hạch Châu, mà Trung Thổ cũng như vậy.

Hai tên gian xảo này rõ ràng là muốn bọn họ làm việc nhưng không muốn trả tiền công, khiến cho các nàng dốc sức làm việc cho Sở Hi Thanh và Đại Luật.

Sở Hi Thanh lại cười tủm tỉm nhìn hai người họ: “Lúc trước trẫm vốn bổ nhiệm Bạch tiền bối làm nhất phẩm ngự tiền Long vệ, nhưng tình hình đã có biến. Trước khi xác định thân phận của hai người các ngươi, trẫm tuyệt đối không thể tin tưởng hai vị 100% được, nên chỉ có thể tạm thời thu hồi chức vị này.”

“Nếu hai vị đồng ý bình định Hạch Châu giúp trẫm, có thể thụ chức Long vệ dự bị, Hạch Châu Chiêu Thảo phó sứ, quan hàm nhất phẩm hạ. Trẫm còn có thể đưa 50 vạn đại quân đầu hàng của Đại Ninh cho hai vị sai phái. Đương nhiên, trẫm sẽ không ép hai vị, nếu hai vị không muốn, vậy chúng ta có chia tay. Hiện giờ hai vị rời đi, trẫm có thể coi như hôm nay chưa xảy ra chuyện gì.”

Bạch Linh Hi số hai không khỏi tức đến bật cười.

Sở Hi Thanh có thể coi như chưa có chuyện gì.

Bởi vì Sở Hi Thanh đã nhận hết lễ vật của nàng rồi.

Bạch Linh Hi số một thì lại suy tư.

Nàng lạnh lùng nhìn Kiếm Tàng Phong một chút, sau đó nghiêm túc chắp tay thi lễ: “Bệ hạ, tại hạ đồng ý đến Hạch Châu, giúp bệ hạ bình định phản tặc. Nhưng đây cũng không phải vì chứng minh thân phận, mà là trợ giúp vĩ nghiệp Thánh hoàng của bệ hạ.”

Bạch Linh Hi số hai nghe vậy thì sững sờ, nàng bình tĩnh liếc mắt nhìn Bạch Linh Hi số một, trong mắt ngậm lấy ý phỏng đoán.

Nàng quay đầu nhìn Sở Hi Thanh: “Tại hạ cũng nguyện ý dẹp loạn Hạch Châu thay bệ hạ!”

Ánh mắt Bạch Linh Hi số hai vẫn sắc bén như đao: “Nữ tử này luôn miệng nói lời dễ nghe, thật ra là đang nóng lòng chứng minh thân phận, dáng vẻ rất khả nghi, bệ hạ nhất định phải cẩn thận.”

Sở Hi Thanh lại đảo mắt qua hai người.

Nghi thầm hai người các ngươi kẻ tám lạng người nửa cân thôi.

Chương 2333 - Trước khi lên cấp (3)

Hắn bật cười nói: “Có khả nghi hay không, vậy phải xem kết quả. Nói thật, trẫm cũng không quan tâm các ngươi có phải Bạch Linh Hi hay không, chỉ cần các ngươi thật lòng hiệu lực cho trẫm, giúp đỡ trẫm, vậy thì dù là giả cũng có sao?”

Hắn quay đầu nhìn Phong Tam: “Mời Phong tiên sinh dẫn hai vị này đến Lại bộ và Binh bộ một chuyến, tiếp nhận công văn và ấn tín. Đúng rồi, để người chế tạo hai cỗ chiến giáp theo nhất phẩm ngự vệ, một cái màu vàng, một cái màu bạc.”

Nếu như chỉ là nhất phẩm ngự tiền Long vệ, vậy thì đại nội có thể giải quyết luôn.

Đây là chức vụ trong cung, không liên quan gì với bên ngoài.

Nhưng chức vụ Chiêu Thảo phó sứ và 50 vạn đại quân đầu hàng kia, thì nhất định phải đi theo trình tự của triều đình.

Còn về phần chế tạo chiến giáp cho nhất phẩm ngự vệ, đây thuần túy là lễ nghi thôi, cấp độ của nó chỉ có tam phẩm.

Hai nữ nhân này còn giống sinh đôi hơn cả sinh đôi, toàn thân trên dưới đều giống hệt nhau.

Bọn họ đứng cạnh nhau, Sở Hi Thanh căn bản là không phân biệt được đâu là số một đâu là số hai.

Phong Tam thì đang cau mày nhìn vào hai nữ nhân này, muốn tìm kiếm trí nhớ liên quan đến các nàng ở trong đầu của mình.

Bạch Linh Hi này mang lại cho hắn một cảm giác rất quen thuộc, cực kỳ quen thuộc!

Nữ nhân này và mình rất có thể có quan hệ nào đó.

Nhưng mà hắn nghĩ mãi vẫn không nhớ ra được.

Trí nhớ của mình tối om om, như có một tấm màn đen ngăn cách và che đậy một số trí nhớ của mình.

Mãi đến khi Sở Hi Thanh nói với hắn, thì Phong Tam mới giật mình tỉnh lại.

Phong Tam lắc lắc đầu: “Thần tuân chỉ!”

Sau khi Phong Tam dẫn hai Bạch Linh Hi rời đi, Sở Hi Thanh liền cười nhìn Kiếm Tàng Phong: “Sư huynh cũng không ngờ được chứ? Bọn họ thế mà lại đồng ý rồi. Theo ngươi thì các nàng có mưu đồ gì?”

Bản thân hắn cũng rất giật mình.

Hắn còn tưởng hai nữn hân này sẽ không ngu xuẩn như vậy.

Mặc kệ bọn họ có mưu đồ gì, dùng thân phận Bạch Linh Hi này đều không thích hợp.

Còn không bằng rút lui, rồi bắt đầu lại từ đầu.

Hôm nay có thể lấy không hai sợi ‘Thái sơ mẫu khí’ và ‘Tru Thiên huyết thạch’, hắn đã rất hài lòng.

Kiếm Tàng Phong thì chắp tay sau lưng, hứng thú nhìn về phương nam: “Thú vị, vô cùng thú vị, bây giờ ta lại có chút chờ mong.”

Hai nữ nhân này và Sở Hi Thanh, tiếp đó sẽ cọ sát ra tia lửa như thế nào?

Lục Loạn Ly thì trái ngược với hắn, nàng đã mất hết hứng thú, cất bước đi về phía cung điện của mình.

Hai nữ nhân này mạnh đến cực điểm, mặc kệ bọn họ có mục đích gì, đều không phải thứ mình có thể ứng phó.

Nếu bọn họ đã bị phái đến Hạch Châu, vậy thì tạm thời không liên quan gì với mình.

Lục Loạn Ly bây giờ chỉ tập trung vào việc tu hành.

Nàng rất vội, rất gấp gáp trong việc tăng tu vị.

Chỉ có thực lực của nàng tăng lên, mới có thể giúp đỡ, mới có thể có tiếng nói.

Đêm đó, Sở Hi Thanh trở về tẩm cung, bắt đầu dung nhập ‘Thái sơ mẫu khí’ vào trong thần khí gia truyền ‘Vạn Tượng tinh bàn’, giúp nó tăng lên đến Siêu Phẩm.

Hắn không chỉ hòa vào, mà còn sử dụng thiên quy Như Ý.

Sở Hi Thanh mượn ‘Thái sơ mẫu khí’ để bù đắp chỗ thiếu sót trong ‘Vạn Tượng tinh bàn’, sau đó lại cường hóa chất liệu của cái thần khí này lên đến cực hạn.

Nếu nói ‘Vạn Tượng tinh bàn’ trước kia là một pháp khí có phẩm chất màu vàng, có thể trận pháp khí vận của một bộ tộc; như vậy bây giờ nó chính là màu ám kim bất hủ, có thể trấn áp khí vận cho một tông phái nhất phẩm.

Phẩm chất của nó bây giờ chỉ kém ‘Tinh Thần quyền ấn’ gần nửa bậc mà thôi.

Năng lực của tinh bàn cũng không biến hóa quá nhiều, nhưng giới hạn cao nhất của nó đã tăng lên đến tầng 35.

Ngoài ra, ‘Vạn Tượng tinh bàn’ đã có thể đồng thời cường hóa năm loại thiên quy đạo luật lên ba tầng; và tăng cường các loại lực lượng huyết mạch có liên quan đến sao trời lên đến trình độ rất cao.

Hỗn Độn Chân Nguyên và Táng Thiên thần huyết của Sở Hi Thanh cũng được lời từ đó.

Hỗn Độn Chân Nguyên là căn cứ theo huyết mạch Vạn Tượng của Sở gia, kết hợp với các vì sao vạn tượng, diễn biến thành hỗn độn.

Sở Hi Thanh có thể lấy các loại lực lượng thiên quy từ hỗn độn, cũng có quan hệ với các vì sao.

Về phần Táng Thiên thần huyết của hắn, huyết mạch này cũng đã nuốt chửng huyết mạch La Hầu.

Được lợi lớn nhất là skill ‘ngôi sao La Hầu’ của hắn.

Hiện giờ, cái skill gọi đệ này của hắn đã có thực lực nửa bước Siêu Phẩm.

Dự tính là không lâu sau, khi hắn đột phá nhị phẩm thượng, thì bộ ‘ngôi sao La Hầu’ này sẽ tăng thêm một bậc, nói không chừng còn có thể phá tan giới hạn phàm thần.

Đừng thấy dạo này hắn không dùng một chiêu này mà nhầm.

Đó là do kẻ địch trong hai trận chiến ở Trung Thổ đều là thần linh.

Dưới sự tăng cường của địch ý và sát niệm của 1200 Nghĩ tộc, skill ‘ngôi sao La Hầu’ có chút vô bổ.

Nhưng nó vẫn là một trong những thủ đoạn rất mạnh của hắn, là ngoại lực bổ sung rất mạnh giống như Cửu Diệu Thần Luân kiếm.

Sở Hi Thanh bây giờ rất hi vọng Táng Thiên có thể nuốt chửng sao La Hầu.

Tương lai hắn triệu hồi ra ‘ngôi sao Táng Thiên’ cũng sẽ mạnh hơn rất nhiều, lại bổ sung lẫn nhau với Táng Thiên thần huyết của hắn.

Chương 2334 - Trước khi lên cấp (4)

Tiếp đó, Sở Hi Thanh lại giơ tay lên: “Đao đến!”

Chưa ‘đến’ còn chưa ra, Huyết Nhai thần đao đã phá nát hư không, xuất hiện ở trước mặt hắn.

Nó hình như linh cảm được thứ gì đó, thân đao rung động không ngớt.

Khi Sở Hi Thanh lấy ‘Thái sơ mẫu khí’ ra, Huyết Nhai thần đao lại nhảy nhót không ngớt, hưng phấn không thôi, cọ nhẹ thân đao lên người hắn.

Sở Hi Thanh bật cười, mặt đầy xem thường.

Tập tính trở mặt nhanh như lật sách của hắn, chính là học từ thanh đao này.

Lúc cần thì nhẹ nhàng vuốt ve chủ nhân, không cần thì lập tức trở mặt không thèm để ý.

Nhưng Sở Hi Thanh vẫn dung nhập sợi ‘Thái sơ mẫu khí’ này vào thân đao.

Hiện giờ, vết thương cũ của thanh đao này đã khỏi gần hết, lại mượn tinh huyết của Sở Hi Thanh và các loại thiên tài địa bảo của Vô Tướng thần tông để uẩn nhưỡng, nó đã hồi phục như cũ.

Theo sợi ‘Thái sơ mẫu khí’ này dung nhập vào, chỉ khoảng một canh giờ, Huyết Nhai thần đao đã lột xác thành Siêu Phẩm.

Sở Hi Thanh cũng đang ra sức cường hóa chất liệu của nó.

Huyết Nhai Đao Quân cũng đã dùng tài liệu đỉnh cấp nhất để chế tạo thanh đao này.

Khi đó hắn đã vô địch thiên hạ, muốn loại tài liệu nào cũng có thể lấy được.

Nói nói phẩm chất của ‘Vạn Tượng tinh bàn’ bây giờ là màu ám kim bất hủ, có thể trấn áp một tông; như vậy Huyết Nhai thần đao chính là màu tím bất hủ, có thể trấn áp một quốc gia.

Khi đó bởi vì tu vị của Huyết Nhai Đao Quân không đủ, nên Huyết Nhai thần đao mới bị hạn chế ở nửa bước Siêu Phẩm.

Sau khi cường hóa xong, Huyết Nhai thần đao có thể tăng năm tầng huyết mạch, năm tầng thiên quy, giới hạn cao nhất cũng tăng lên đến tầng 40.

Làm cho người ta kinh ngạc là, Huyết Nhai thần đao cũng trở thành Chân Linh Nhai Tí, chuyện này có nghĩa giới hạn cao nhất của nó đã tăng lên đến tầng 45.

Một ít pháp khí mạnh mẽ cũng có thể trở thành Chân Linh của thiên quy, thậm chí là Thánh Giả của thiên quy.

Giống như Loạn Thiên Tử Kim Chuy của Lục Loạn Ly, nó từng là Thánh Giả của thiên quy Loạn Thiên, trở thành pháp tướng của cái thiên quy này.

Sau khi lột xác, Huyết Nhai thần đao cũng không trở mặt, mà làm nũng và nhõng nhẽo với hắn một lúc, mãi đến khi Sở Hi Thanh mất kiên nhẫn, nó mới lưu luyến không rời mà trở về Vô Tướng thần tông.

Tiếp đó, Sở Hi Thanh tập trung vào nghiên cứu võ đạo và rèn luyện, cường hóa thân thể.

Cách đây không lâu, Sở Vân Vân giết mấy hóa thể ở thành Vọng An, lấy được một đống chiến lợi phẩm, còn cả tình cảnh dọa dẫm vơ vét ở thành Vọng An khi đó, đến nay vẫn còn khắc sâu trong đầu của hắn.

Tâm trạng của Sở Hi Thanh lúc đó, quả thực là khó có thể miêu tả.

Nói chung là bây giờ hắn còn không dám nhìn thẳng vào quả đám nhỏ kia của Sở Vân Vân, chỉ liếc mắt là đã tê cả da đầu.

Nói chung là Sở Hi Thanh đã có thêm đấu chí để vùi đầu vào tu luyện

Về phần triều chính của Đại Luật, Sở Hi Thanh có thể không tham gia thì không tham gia.

Mấy chính sách mới của Đại Luật cũng không trôi chảy lắm.

Các thế tộc địa phương không dám đối kháng chính diện, lại dùng rất nhiều biện pháp để cản trở.

Đặc biệt là chuyện đo đạc ruộng đất, có rất nhiều sự cố xảy ra.

Đại Luật muốn phân chia ruộng đất, đầu tiên phải đo đạc rõ ràng, thống kê nhân khẩu hộ tịch.

Nhưng mà bước đầu tiên đã gặp phải trở ngại.

Sở Hi Thanh cũng có kiên nhẫn, cũng lười đọ sức.

Sau trận chiến ở thành Vọng An, Thiên Cơ Võ Phổ và Luận Võ Thần Cơ đều đưa Sở Vân Vân lên hạng 1 Thiên Bảng.

Cho nên Sở Hi Thanh trực tiếp dùng uy quyền và binh lực, võ lực cưỡng chế.

Mặc kệ ngươi lấy cớ gì, phàm là một tháng không chịu đo đạc ruộng đất, không chịu nộp thuế theo chính sách, vậy trực tiếp hỏi tội xét nhà, lưu vong đến Hạch Châu.

Dám do gan dùng binh chống đối, vậy trực tiếp diệt tộc!

Mà sau mấy nhà thế gia vọng tộc và ba vỗ phản quân bị xử lý, toàn bộ lãnh thổ của Đại Luật đã bình tĩnh lại.

Tuy rằng có rất nhiều thế tộc trong thiên hạ coi Sở Hi Thanh là bạo quân, rất nhiều bình dân bách tính cũng không thể hiểu nổi, nhưng mà tất cả lực cản đã bị hắn đả kích hết sạch.

Mà theo Đại Luật và Đại Ninh nghị hòa, hai tháng tiếp theo toàn bộ thiên hạ đều rất an bình.

Đại Ninh đang chỉnh đốn triều cương, huấn luyện binh mã, tích trữ thực lực.

Đại Luật cũng đang chỉnh đốn các quân đoàn, xây dựng lại hệ thống quan liêu, phổ biến các loại chính sách mới.

Sở Hi Thanh cũng tích trữ chân nguyên và cường hóa thân thể xong.

Mất thêm 20 ngày so với dự tính của hắn.

Đây là vì tu vị của Sở Hi Thanh quá hoàn mỹ, ‘nghi thức’ Hỗn Độn cũng quá mạnh mẽ.

Vì vậy quá trình cường hóa thân thể kéo dài hơn dự tính.

Khi Sở Hi Thanh kết thúc bế quan, hắn lập tức cảm ứng trạng thái trong cơ thể mình.

Sau đó lại quét mắt nhìn bảng nhân vật một chút.

So với hai tháng trước, hầu như tất cả võ ý, võ đạo của Sở Hi Thanh đều tăng lên một đoạn.

Tiếp đó chính là lúc dùng bí dược lên cấp nhị phẩm thượng.

Việc này tương đối đơn giản, hắn chỉ cần chạy lên phương bắc một chuyến là được, thậm chí còn không cần phải vào Trung Thổ.

Lên cấp nhị phẩm thượng cũng không cần 'nghi thức' gì cả, cho nên Sở Hi Thanh có thể trực tiếp dùng bí dược, nguy hiểm là nhỏ bé không đáng kể.

Nếu hắn vẫn không yên tâm, cũng có thể để Sở Vân Vân đi theo một chuyến.

Vì vậy Sở Hi Thanh vẫn quan tâm thuật Điều Đình Tạo Hóa mà La Hán Tông đang chuẩn bị hơn.

Hai tháng trước, Sở Vân Vân dọa dẫm bắt chẹt được không ít chỗ tốt từ chỗ Chập Long, khiến cho đẳng cấp của Điều Đình Tạo Hóa lại tăng lên một bậc.

Không biết La Hán Tông có chịu được hay không?

Sở Hi Thanh vừa nghĩ đến đây, liền phát hiện một thanh Càn Khôn phi kiếm màu vàng dừng lại trước người.

Hai mắt hắn sáng lên, lập tức cầm lên xem.

Khi Sở Hi Thanh xem xong, khóe môi không khỏi vểnh lên.

“Đã chuẩn bị xong?”

Sở Hi Thanh bỗng nhiên cảm thấy không chờ đợi được nữa, muốn chạy đến Thái Vi Viên ngay.

Chương 2335 - Nhị phẩm thượng

Trước khi lên phương bắc tìm bí dược, Sở Hi Thanh còn cố tình hỏi về tình hình bên Hạch Châu.

Tiến triển của Bạch Linh Hi số hai khiến người ta rất vui vẻ, trong khoảng hai tháng này, vị 'Phó Chiêu Thảo sứ' này đã lấy chiếm được đại bộ phận góc tây nam của Hạch Châu.

Hạch Châu có tổng cộng 129 huyện quốc, Bạch Linh Hi số hai đã quét ngang một phần tư, thay Đại Luật chiếm địa vực gần 32 huyện quốc.

Ngay 5 ngày trước, vị này còn thỉnh triều đình phải quan chức đến quản lý, cũng tổ chức di dân Hạch Châu.

Bạch Linh Hi số một thì lại lựa chọn đổ bộ ở góc tây bắc của Hạch Châu.

Nàng đổ bộ sớm hơn Bạch Linh Hi số hai tận ba ngày.

Ngoại trừ 50 vạn quân đội đầu hàng của Đại Ninh, vị này còn xin phép triều đình, tự móc tiền túi ra để chiêu mộ binh mã ở gần đảo Bồng Lai.

Đảo Bồng Lai ở phía nam Thần Châu, diện tích tương đương với hai cái Đông Châu, là một nơi nằm ngoài sự quản lý của triều đình.

Bồng Lai Bất Dạ Thành nằm ở góc đông nam đảo Bồng Lai, đó là một trong ba thế lực mạnh mẽ nhất trên biển.

Vị trí địa lý của đảo Bồng Lai rất tốt, nằm giữa Thần Châu và các đảo ở biển nam, hơn nữa sản vật và khoáng sản phong phú, còn có vô số các loại linh dược và linh điền.

Vì vậy trên đảo Bồng Lai tụ tập rất nhiều thương nhân và vô số nhân khẩu.

Bởi vì không nhập hộ khẩu và quản lý, nên không biết số lượng nhân khẩu cụ thể là bao nhiêu, nhưng có người nói, nhân khẩu phong phú không kém hơn hai châu Hà Lạc, có thể lên đến hơn hai tỷ người.

Các thế lực trên đao xen kẽ như răng lược, có mười mấy vương quốc lớn lớn nhỏ nhỏ, còn có hơn trăm bộ lạc lâu đời.

Vì hoàn cảnh đặc thù trên đảo Bồng Lai, nên dân phong rất dũng mãnh và hung hãn, võ phong rất mạnh.

Vì tranh cướp linh điền, tranh cướp đường buôn, tranh cướp khoáng sản, nên các vương quốc, các bộ lạc và Bồng Lai Bất Dạ Thành đều tranh đấu xung đột không dứt.

Tại đảo Bồng Lai, hàng năm phải có hơn ngàn trận chiến với quy mô hơn ngàn người.

Cho nên đảo Bồng Lai rất nhiều võ tu, sơn tặc thành đàn, hải tặc thì nhiều vô số kể.

Mấy vạn năm nay, vô số võ tu không sống nổi ở Thần Châu, đều chạy đến đảo Bồng Lai kiếm sống, qua bên đó làm lính đánh thuê, vệ sĩ, làm hộ vệ cửa hàng, hoặc là làm các công việc buôn bán không cần vốn.

Mà các đời triều đình lại không thể làm gì đảo Bồng Lai.

Bình thường đảo Bồng Lai sẽ năm bè bảy mảng, nhưng một khi gặp phải nguy cơ, toàn bộ đảo có thể lấy ra hơn ngàn vạn liên quân.

Căn cơ của Bồng Lai Bất Dạ Thành rất sâu, thực lực tổng hợp còn vượt qua cả Cực Đông Băng Thành.

Nếu không phải nội bộ của Bồng Lai Bất Dạ Thành không đồng tâm hiệp lực, thì cái thành này có thể lấy ra hơn 20 cao thủ Thiên Bảng, hơn ngàn vạn binh mã… hơn nữa sức chiến đấu phải sánh ngang với biên quân tinh nhuệ của Đại Ninh. Được xưng là có thể lấy một thành địch một quốc gia.

Nói chung là Bạch Linh Hi số một lấy ra hơn 2000 vạn lượng bạc, tuyên truyền khẩu hiệu đi phát tài và kiến công lập nghiệp ở Hạch Châu, liền dễ dàng triệu tập được 60 vạn binh mã, còn thuê hơn nghìn chiếc chiến hạm trên biển.

Chỉ là Bạch Linh Hi số một hơi xui xẻo.

Chủ của Hạch Châu ở ngàn năm trước là Cự Nhật tộc, bắt nguồn từ mạch Thái Dương Kim Ô cũng đã trở về Hạch Châu trong khoảng thời gian này.

Bọn họ tổ chức liên quân bách tộc Hạch Châu, liên tục đại chiến với đại quân của Bạch Linh Hi số một, đối kháng hơn một tháng.

Tuy rằng Bạch Linh Hi số một liên tục thắng mấy trận, chiến công còn nhiều hơn Bạch Linh Hi số hai, chỉ tính Cự linh chết trận cũng phải hơn 50 vạn.

Nhưng lại chỉ chiếm được địa bàn của bốn cái huyện quốc.

Tuy nhiên, thủ đoạn của hai vị Bạch Linh Hi này đều cực kỳ tàn khốc.

Hai người đều có thực lực Gần Thần, ít nhất thì mặt ngoài cũng không kém hơn Vấn Tố Y, thậm chí còn mạnh hơn Vấn Tố Y khi chinh phục Hạch Châu năm đó.

Bọn họ cũng không tìm thấy đối thủ ra dáng nào ở Hạch Châu, cho nên đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Vấn đề là binh mã của hai người quá ít, Bạch Linh Hi số một chỉ có 110 vạn đại quân, sau mấy trận đại chiến, đã tổn thất gần một phần mười. Mà bởi vì ở hải ngoại xa xôi, nên vẫn luôn không có tiếp trợ.

Bạch Linh Hi số hai thì khá hơn một chút.

Nàng đổ bộ Hạch Châu muộn hơn, cũng chiêu mộ được gần 60 vạn đại quân, sau đó còn giải cứu một bộ phận bách tính của Băng Thành ở Hạch Châu, rồi huấn luyện gần 20 vạn đại quân.

Nhưng hơn 100 vạn binh mã, thật sự là không lo nổi địa vực rộng lớn của 32 huyện quốc.

Vì vậy hai người không hẹn mà cùng lấy thủ đoạn tàn khốc nhất, máu tanh nhất để giết chóc và dọn dẹp kẻ địch, chấn nhiếp bách tộc Hạch Châu.

Bạch Linh Hi số một tổ chức chôn sống không dưới ba lần, đã chôn sống tất cả tù binh bắt được, khiến cho các tộc Hạch Châu đều nghe đến đã biến sắc, ý chí phản kháng càng ngày càng thấp.

Nếu không phải Cự Nhật tộc lấy được một lượng lớn viện trợ từ nơi nào đó, thì toàn bộ bắc bộ Hạch Châu đã hàng phục dưới chân Bạch Linh Hi số một rồi.

Nhưng theo tình hình này, bình định Hạch Châu là sớm hay muộn thôi.

Theo thời gian trôi qua, Hạch Châu sẽ phản kháng yếu hơn. Dự tính là hai ba tháng sau sẽ bình định và trấn áp toàn bộ 129 huyện.

Chương 2336 - Nhị phẩm thượng (2)

Sở Hi Thanh nhìn những tin tức này xong, đầu óc lại hơ mơ hồ, hai cái ‘Bạch Linh Hi’ này đang làm gì?

Lẽ nào bọn họ không biết dùng thân phận Bạch Linh Hi là vĩnh viễn không chiếm được sự tin tưởng của hắn sao?

Dù tương lai bọn họ chứng minh được mình là Bạch Linh Hi, thì Sở Hi Thanh cũng sẽ cảnh giác và đề phòng các nàng.

Dừng lại vào lúc này, rồi thay thân phận khác không tốt sao? Cần gì phải ôm lấy cái thân phận này?

Trong khoảnh khắc này, Sở Hi Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ phán đoán của mình là sai lầm.

Lẽ nào hai nữ nhân này thật sự đến để giúp đỡ mình?

Sở Hi Thanh không nghĩ ra được, cũng lười nghĩ nữa.

Mà lúc này, các châu phía dưới Đại Luật cũng rất vững vàng.

Tuy rằng vì chính sách mới, nên ban đầu có hơi rối loạn, nhưng theo các nơi bị trấn áp, chính sách từ từ mở rộng, lòng người đã ổn định lại.

Tuy rằng không thể nhìn thấy hiệu quả của những chính sách này trong thời gian ngắn, nhưng bách tính tầng dưới chót cũng không phải là người ngu.

Đại Luật thu thuế còn không bằng một phần ba trước kia, đủ loại thuế má lung tung kia cũng đã biến mất sạch.

Ngoài ra, còn có rất nhiều người bán tháo ruộng đất, hơn nữa giá cả rẻ đến mức vượt quá sự tưởng tượng của mọi người.

Những danh gia vọng tộc kia không muốn bị triều đình trưng thu thuế nặng, lại không muốn bán tháo ruộng đất, thế là chủ động cho các công nhân tá điền của mình vay tiền, để bọn họ có tiền mua ruộng đất.

Tiền lãi cũng không cao, cao nhất là ba phần mười.

Sở Hi Thanh đã tính toán qua, chỉ tính ở Đông Châu, nếu mua một mẫu ruộng tốt, cộng thêm mưa thuận gió hòa, vậy chỉ cần năm sáu năm là có thể trả cả vốn lẫn lãi.

Điều này khiến cho lời đàm tiếu về Đại Luật và Nguyên Thủy hoàng đế ở dân gian được cải thiện rất nhiều.

Lòng người biến hóa, cũng trực tiếp phản ứng đến bí pháp Hoàng Đạo của Sở Hi Thanh.

Ngoài ra, uy lực của long khí tăng lên cũng có quan hệ với việc chỉnh quân.

Việc này chủ yếu là do Sở Vân Vân và Trưởng Tôn Nhược Lam cầm đầu Xu Mật viện chủ trì.

Sau gần ba tháng chỉnh quân và huấn luyện, mở rộng, Đại Luật đã có 300 vạn cấm quân, 1700 vạn biên quân, 500 vạn châu quân, còn có

900 vạn quận quân phụ trách trấn thủ địa phương.

Các quân đoàn đều thống nhất biên chế, thống nhất hiệu lệnh, thống nhất quân pháp, các loại áo giáp, binh khí và cung nỏ được bổ sung liên tục.

Tất cả biên quân chủ lực đã nắm giữ các loại chiến trận, còn có gần 110 vạn binh sĩ tăng cấp trong khoảng thời gian này.

Điều này cũng khiến cho tài phú Vấn Tố Y để lại cho Sở Hi Thanh hết sạch.

Tương ứng với đó, quân lực của Đại Luật đã tăng mạnh, cũng khiến cho long khí của Sở Hi Thanh tăng lên đáng kể.

Đặc biệt là ở gần kinh thành, có 300 vạn cấm quân bảo vệ, uy lực của long khí bá đạo đến cực điểm.

Mấu chốt là lần chỉnh quân này, đã hoàn thành điều chuyển tướng tá của các quân đoàn, đề phòng mối họa sau này, làm cho triều đình khống chế số lượng binh mã khổng lồ này ở bước đầu.

Tuy rằng trong quân đội Đại Luật vẫn tồn tại bốn phe phái khác nhau, nhưng sau khi đánh tan và chỉnh đốn lại, vết tích của các phe phái đã không còn rõ ràng như trước nữa.

Sở Hi Thanh cũng không có biện pháp gì với chuyện này.

Hắn ý thức được, nếu muôn triều Đại Luật ổn định và hòa bình lâu dài, vậy mình phải làm Nguyên Thủy hoàng đế dài dài.

Ít nhất cũng phải chờ đến khi tất cả đại lão của các phe phái chết hết, bằng không thì sớm muộn gì cũng có họa.

Mà sau khi chỉnh quân xong, áp lực tài chính của Đại Luật đã lên đến cực hạn.

Tuy rằng triều Đại Luật thu nhập rất kinh người.

Dưới tình huống thuế mỏng, dự tính thuế một năm còn nhiều hơn cả triều Đại Ninh cách đây không lâu.

Nhưng mà hơn 3400 vạn đại quân và các võ quán, học quán đang tiến hành cải cách, lại khiến cho Đại Luật không chịu nổi gánh nặng.

May mắn là người trong nội các đều là hạng người tài năng, giỏi về quản lý tài chính và chính vụ; mấy nhà thần tông nhất phẩm cũng hiểu đại nghĩa, đã lấy ra một bộ phận tiền tài tích trữ để cho triều đình vay, bằng không tài chính của Đại Luật đã đến bờ tan vỡ.

Nhưng dự tính là sang năm, theo chính sách mới phát huy hiệu quả, tài chính của Đại Luật sẽ tốt hơn rất nhiều.

Một cái đạo lý rất đơn giản, bách tính gieo trồng và cày cấy ở ruộng đất nhà mình, đương nhiên là sẽ nhiệt tình hơn so với ruộng đất nhà người khác rồi.

Phương diện thuế cũng sẽ tăng mạnh, bách tính có thu thập và có tiền dư, triều đình mới có thể trưng thu các loại thuế mậu dịch.

Cùng lúc đó, kẻ địch của Đại Luật cũng không nhàn rỗi.

Kiến Nguyên đế không chỉ chỉnh đốn lại hơn 900 vạn tàn quân của Đại Ninh, mà còn tiến hành huấn luyện hơn 700 vạn binh mã ở hai châu Hà Lạc, khí vận quốc gia có xu thế khôi phục.

Hiện giờ, chủ lực của Đại Ninh đang đặt ở phía Tương Thành, có ý đồ bình định nơi này, khiến cho áp lực của bốn châu do Tương Vương cắt cứ tăng mạnh.

Chương 2337 - Nhị phẩm thượng (3)

Chỉ có con dân của hai châu Hà Lạc là đáng thương, dưới Mộng Huyễn chi pháp của Chập Long, bọn họ không chỉ đần độn tiếp thu ‘Đương thập đại tiền’ của triều đình, mà còn bị triều đình bóc lột và thu thuế nặng, còn phải kiên định cho rằng Kiến Nguyên đế vẫn là vị quân chủ chăm lo việc nước của 20 năm trước.

Khiến cho từ công hầu và quan lớn trong triều đình Đại Ninh, đến thảo dân bách tính ở bên dưới, tất cả đều coi như không thấy người chết đói ở khắp ruộng đồng, vô số dân đói gào khóc bên ngoài thành Vọng An.

Tuy nhiên điều này cũng khiến cho một lượng lớn võ tu cao phẩm và đại tướng trong quân không bị khống chế bởi Mộng Huyễn chi pháp bất mãn, chạy trốn ra khỏi hai châu Hà Lạc, rồi hiệu lực cho Đại Luật.

Hầu như tất cả danh gia vọng tộc trong cảnh nội Đại Ninh đều tức giận với hành vi của con Chập Long kia.

Bọn họ tình nguyện tiếp nhận chính sách hà khắc của triều Đại Luật, cũng không muốn bị Mộng Huyễn chi pháp khống chế, trở thành con rối hình người của Kiến Nguyên đế và Chập Long.

Theo thời gian trôi qua, tình hình của hai châu Hà Lạc đã truyền ra khắp Thần Châu.

Lực lượng bí pháp Hoàng Đạo của Sở Hi Thanh cũng tăng lên nhờ đó.

Mọi người sợ hãi Mộng Huyễn chi pháp và Đại Ninh, cũng có thể trợ giúp Sở Hi Thanh ngưng tụ lòng dân.

Huống hồ hạnh phúc là phải so sánh.

Tại Đại Luật bây giờ, tuy cuộc sống của dân chúng dưới chót cũng không ra sao cả, nhưng lại tốt hơn tình hình thảm hại của hai châu Hà Lạc quá nhiều.

Theo Sở Hi Thanh, triều Đại Ninh đã không dáng lo. Đối thủ chân chính của hắn vẫn là ở phương bắc.

Trong hai tháng này, vô số đại quân Cự linh Trung Thổ xuôi nam, số lượng đạt đến 370 vạn, tất cả đều là binh mã tinh nhuệ của tứ đại thần sơn.

Nhân khẩu của Cự linh tuy ít, nhưng thực lực cá thể lại cực mạnh, đặc biệt là đám Cự linh ở Trung Thổ, sức chiến đấu không kém hơn cấm vệ của Dạ Lang tộc là bao.

Trên chiến trường, hơn 370 vạn đại quân Cự linh này đủ để bù đắp hai ngàn vạn đại quân của nhân tộc.

Các tộc Cự linh ở phía bắc lấy Nguyên Nghệ tộc cầm đầu cũng đang chỉnh binh chờ chiến.

Bọn họ liên tục tổ chức các bộ lạc Cự linh, huấn luyện và chỉnh binh, thậm chí còn cởi bỏ gông xiềng cho các nô bộ dị tộc, chỉ cầu tăng cường quân lực lên trình độ lớn nhất có thể.

Bọn họ không chỉ ngày đêm chế tạo các loại binh khí, mà còn trắng trợn xây dựng các pháo đài và thành trì, hào sâu lũy cao ở biên giới phía bắc Thiết Bích sơn mạch, sẵn sàng nghênh địch.

Hiển nhiên là đám Cự linh này đã nhận ra kế hoạch bắc phạt của triều Đại Luật, bọn họ cũng đang dốc sức ứng phó.

Sau khi đọc hết những tin tức này, Sở Hi Thanh lại không sợ mà còn lấy làm mừng.

Tuy rằng chiến tranh chưa nổ ra, nhưng mà song phương đang tụ tập lực lượng trước chiến sự, cũng khiến cho lực lượng của các loại thiên quy liên quan đến chiến tranh tăng lên trên diện rộng.

Sở Hi Thanh không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía ngôi sao La Hầu trên bầu trời kia.

Trước khi trận đại chiến lan đến hai giới phàm và thần kia nổ ra, hắn cũng chỉ có thể làm những thứ này, hi vọng có thể giúp được Táng Thiên một chút.

Nhưng trong những tin tình báo này, còn có một tin là Nguyên Nghệ tộc đang trắng trợn thông hôn thông gia với Cao Sơn tộc ở quanh Thiết Bích sơn mạch, đây là thế nào?

Chuyện này rất kỳ quái, Nguyên Nghệ tộc đúng là một tộc duệ có huyết mạch hỗn tạp giữa nhân tộc và Cự linh. Đặc biệt là Cửu Kê Cao Sơn tộc bắt nguồn từ Lê Tham, chiều cao của hai tộc này không khác nhau là mấy.

Nguyên Nghệ tộc cao nhất cũng chỉ khoảng hai trượng, thấp cũng khoảng một trượng hai thước, vì vậy hai tộc này thường xuyên thông hôn.

Nhưng chưa bao giờ xảy ra chuyện thông hôn thông gia ở quy mô lớn như vậy.

Ngoài ra, Nguyên Nghệ tộc còn dành cho Cao Sơn tộc rất nhiều ưu đãi, hầu như coi bọn họ là người cùng tộc, địa vị cao hơn rất nhiều đám dị tộc và nô bộ ở bên dưới.

Sở Hi Thanh không khỏi nhíu mày, trong lòng thấy hơi tức giận.

Hắn cũng rất thèm 2000 vạn Cửu Lê Cao Sơn bộ ở quanh Thiết Bích sơn mạch.

Tố chất thân thể của Cao Sơn tộc là có một không hai trong nhân tộc, chỉ cần phân phối binh khí và chiến giáp cho bọn họ, lại cùng cấp bí dược khiến bọn họ hài lòng, thì tộc nhân của Cao Sơn tộc cơ bản là đều có thể lên đến cấp ngũ phẩm, có thể đối kháng chính diện với Cự linh ở trên chiến trường. Không chỉ không kém về sức mạnh, mà còn có tốc độ phản ứng hơn một bậc.

Mà bây giờ, tài nguyên này đã có khuynh hướng bị Nguyên Nghệ tộc kéo đi, hắn há có thể không bực mình?

Nhưng bây giờ, hắn cũng không có nhiều biện pháp, chỉ có thể để Lục Trầm, Kế Tiễn Tiễn và Lưu Nhược Hi phái thêm nhiều người đi liên hệ cảm tình với các tộc lão của các bộ lạc Cao Sơn tộc.

Đây tốt xấu gì cũng là người cùng tộc với hắn, không đến lúc bất đắc dĩ thì hắn không muốn xuất đao với những người này ở trên chiến trường.

Nhưng ngoài những tin tức này ra, phía bắc còn có tin tốt khác.

Nửa tháng trước, Lục Loạn Ly đã bí mật lên phương bắc, ba ngày trước đã lên cấp nhị phẩm, lúc này đang trên đường trở về.

Nhưng tiếp đó hai người bọn họ sẽ không gặp được nhau.

Chương 2338 - Nhị phẩm thượng (4)

Lục Loạn Ly đi về bằng đường biển, đi vòng qua Vô Chung Dương về Thần Châu, sau đó nàng còn có thể ở lại Vân Hải tiên cung một thời gian.

Lục Loạn Ly đã lên nhị phẩm hạ, đã có tư cách nắm giữ toàn bộ Vân Hải tiên cung.

Nàng cũng không định giữ lại tòa tiên cung này, mà chuẩn bị bỏ chút thời gian để chuyển toàn bộ đồ trong tiên cung, và cả 'Thần Ngao Tán Nhân' đến thành Tần Hoài.

Hiện giờ, Lục Loạn Ly đã có tận 64 bộ 'Vân Hải kiếm khôi', kiếm trận của chúng có uy lực rất mạnh. Phối hợp với pháp thuật mạnh mẽ của Lục Loạn Ly, gần như hiếm có đối thủ ở dưới Gần Thần.

Ngày hôm sau, Sở Hi Thanh lên triều một lần, sau đó một mình đi lên phương bắc, chạy đến phía bắc Hàn Châu.

Ba ngày sau, Sở Hi Thanh tìm thấy tài liệu chính của bí dược ở Hàn Châu.

Đó là một con thú Hỗn Độn nhất phẩm thuần huyết, đã mở tam khiếu, đang hoạt động ở gần Hàn Châu.

Bí dược nhị phẩm thượng của Vô Tướng công có rất nhiều loại, nhưng mà thú Hỗn Độn thuần huyết là lựa chọn tối ưu nhất trong tất cả các loại.

Sở Hi Thanh dùng tinh huyết trong trái tim của nó để phối chế bí dược, dễ dàng đột phá nhị phẩm thượng.

Toàn bộ quá trình đều không có gì đáng nói, không kinh không hiểm.

Tuy rằng thời khắc đột phá có mấy chục đạo ánh mắt của thần linh xuyên ra chín tầng mây xanh, rơi thẳng vào người hắn. Nhưng không có bất kỳ vị thần linh nào hiện thân can thiệp, cũng không có bất cứ thế lực nào ở phàm giới thử ra tay ngăn cản.

Trước kia, mỗi khi Sở Hi Thanh lên cấp đều có một đám đuôi theo sau, lần này lại chỉ có một ít người đứng nhìn từ xa.

Sau khi thăng cấp, Sở Hi Thanh liền nhìn vào võ đạo bảo khố của mình với ánh mắt mong chờ, sau đó bắt đầu quét mới.

Lần này thu hoạch không nhỏ.

Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ cấp 22, cần 15 điểm thiên nguyên.

Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ cấp 23, cần 45 điểm thiên nguyên.

Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ cấp 24, cần 135 điểm thiên nguyên.

Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ cũng là một thiên phú huyết mạch đỉnh cấp, cấp 24 cũng thức tỉnh một năng lực mới.

Đây là một năng lực bị động, có thể phát huy tác dụng trong mọi lúc, không chỉ tăng cường tốc độ đao của Sở Hi Thanh, mà còn có thể gia tăng số lần sử dụng Tiên Phong Lôi Thể.

Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ lên cấp 24, dù Sở Hi Thanh không sử dụng Thần Lực Tái Thôi thì vẫn có thể chém hơn hai vạn đao trong một cái hô hấp.

Sau đó là Thần Thương cấp 22, cần 15 điểm thiên nguyên.

Thần Thương cấp 23, cần 45 điểm thiên nguyên.

Thần Thương cấp 24, cần 135 điểm thiên nguyên.

Năng lực của Thần Thương cấp 24 là ‘Thần Thương huyết diễm’, là phiên bản yếu của ‘Nghịch Thần chi hỏa’, không chỉ có thể hồi tố, nghịch chuyển, phân giải thần lực, mà còn có thể cường hóa uy lực của ‘Thí Thần huyết cương’.

Sở Hi Thanh còn đổi được Thần Dương cấp 25, cần 10635 điểm thiên nguyên.

Thần Dương cấp 26, cần 31905 điểm thiên nguyên.

Huyết mạch Thần Dương lên cấp 26, Sở Hi Thanh lập tức cảm nhận được 'Thái âm thần nguyên' trong đầu chảy ra nhiều Thái âm nguyên lực hơn.

Sở Hi Thanh bật cười một tiếng, Vấn Tố Y quả nhiên là vẫn luôn kiềm chế sức mạnh của nàng.

Lực lượng Thần Dương của Sở Hi Thanh và Thần âm của Vấn Tố Y, căn bản là không xứng đôi.

Thần Dương của hắn tăng lên, cũng rất có ích với Vấn Tố Y.

Mà hiện giờ, bảng nhân vật của hắn cũng đã phát sinh biến hóa.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Nhị phẩm thượng (Táng Thiên). Siêu Phẩm (Táng Thiên).

Võ đạo: Thần Ý Xúc Tử Đao (tầng 25), Vô Tướng Tru Thiên Đao (tầng 26 Thần Tâm Như Ý Đao (tầng 25), Hỗn Độn Thiên Đao (tầng 23), Thần Hành Vô Tướng (tầng 26), Vạn Kiếp Thần Tru Chỉ (tầng 26), Ngọa Tuyết thần đao (tầng 29), Cửu Luân thần ấn(tầng 21), Cửu Luân Ngự Kiếm chân quyết (tầng 23 / phong).

Võ ý: Nhai Tí chân ý (tầng 29), Tru Thiên chân ý (tầng 28), Như Ý chân ý (tầng 27), Hỗn Độn chân ý (tầng 25), Kim Cương chân ý (tầng 25), Vĩnh Hằng chân ý (tầng 25), Bất Diệt chân ý (tầng 22), Trảm Thiên chân ý (tầng 22), Trụ Thiên chân ý (tầng 22), Tiệt Thiên chân ý (tầng 22), Nghĩ Thiên chân ý (tầng 22), Hàn Thiên chân ý (tầng 22), Phong Thiên chân ý (tầng 22), Cấm Thiên chân ý (tầng 22), Đống Thiên chân ý (tầng 22), Thống Thiên chân ý (tầng 22), Nhiếp Thiên chân ý (tầng 22).

Nguyên công: Hỗn Độn Vạn Tượng công (tầng 18/ Nhị phẩm thượng), Cửu Chuyển Chiến Thần quyết (tầng 19).

Điểm thiên nguyên: 6.201.933.

Ước Nguyện Thạch: 1320.

Thiên phú: Hỗn Độn Chân Nguyên (cấp 15), Táng Thiên thần huyết / dị (cấp 25), Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (hai 28), Nguyên Thần (cấp 25), Thần Dương (cấp 26), Thái Thượng Thông Thần (cấp 26), Nhai Tí (cấp 24), Thần Thương (cấp 24), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (cấp 24), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (cấp 24).

Trạng thái: Lục âm Hoàn Hồn Chú, cộng sinh (cấp 9), Lê Tham chiến ấn (cực), Thái Sơ thần vận (cực), Huyết tùng Thần hạch, Thần Tâm (cấp 8 / Câu Trần), Phá Lỗ Lệnh – Thiên Chấn Địa Hãi, Như Ý thần chú.

Tuổi thọ: 52.014 ngày.

Sở Hi Thanh chỉ liếc mắt nhìn qua, liền chuyển ánh mắt đi.

Hiện giờ, các loại võ đạo và võ ý đều tăng mạnh, cơ bản đều tiếp cận giới hạn phàm thần, thậm chí còn vượt qua.

Đây chính là kết quả khí Sở Hi Thanh sử dụng Ước Nguyện Thạch ba tháng trời.

Mà lần này, biến hóa chủ yếu là ở lực lượng thiên phú huyết mạch.

Cách vài tháng sau cuộc chiến ở ‘Tạo Hóa thần thụ’, sức chiến đấu của hắn lại lột xác một lần nữa.

Nhưng đây vẫn chưa phải là kết thúc…

Sở Hi Thanh lấy Dục Nhật thần chu ra, điều động chiếc thuyền này bay về phía nam, dừng lại ở tòa Thái Vi Viên nằm gần Vô Tướng thần sơn kia.

Chương 2339 - Điều Đình Tạo Hóa

Khi Sở Hi Thanh chạy đến Thái Vi Viên, đã có rất nhiều thuật sư cao phẩm tụ tập ở nơi này.

La Hán Tông sắp tiến hành Điều Đình Tạo Hóa ở Thái Vi Viên, đây cũng là một việc trọng đại hiếm có trong giới thuật sư ở những năm gần đây.

Điều Đình Tạo Hóa vốn là một loại pháp thuật thần kỳ và mạnh mẽ nhất trong tất cả pháp Thiên Cương.

Mà Điều Đình Tạo Hóa cấp độ Gần Thần, lại là vạn năm nay đều không có.

Dựa theo ghi chép trong sử sách, từ sau khi Thái Vi Viên diệt vong, không còn người nào có thể hoàn thành Điều Đình Tạo Hóa ở cấp bậc này.

Huống hồ Vô Tướng thần tông còn hết sức ủng hộ chuyện này.

Ngoại trừ những tài liệu của Sở Hi Thanh ra, Vô Tướng thần tông cũng đầu nhập 12 loại thiên tài địa bảo đỉnh cấp nhất.

Hơn nữa, lần này ngoại trừ hai ngàn thuật sư thất phẩm của Thái Vi Viên ra, còn có hai vạn thuật sư của Vô Tướng thần tông tham dự.

Điều này khiến cho Điều Đình Tạo Hóa của bọn họ tăng thêm một bậc, đã tiếp cận vô hạn với cấp bậc Vĩnh Hằng hạ vị.

Đây gần như tương đương với với thuật Điều Đình Tạo Hóa của Thái Vi Viên năm đó.

Năm đó, Thái Vi Viên đã tiến hành một lần Điều Đình Tạo Hóa cấp bậc Vĩnh Hằng trung vị.

Hiện giờ bọn họ chỉ thiếu ở chỗ không đủ thuật sư phụ trợ, dù thế nào cũng không thể so được với 300 vạn thuật sư của Thái Vi Viên năm đó.

Mà có thể tham gia trận pháp thuật quy mô lớn này, không thể nghi ngờ là chuyện may mắn của thuật sư đương đại.

Tất cả thuật sư may mắn được tham dự hoặc quan sát, đều có thể nhận được lợi ích cực lớn.

Vì vậy nên Tri Phi Tử cầm đầu Thuật Sư viện của Vô Tướng thần tông đều chạy đến hết, còn cả mấy người Khổng Tước Chân Nhân – Lục Nguyên, Thiết Quan Tán Nhân – Mộc Lưu Phàm cũng chạy đến.

Nhưng sau khi Sở Hi Thanh đến nơi, Lý Trường Sinh lại mời hắn về Vô Tướng thần sơn, Lý Trường Sinh và Cực Đạo Kiếm Thánh – Tạ Thiên Thanh cùng tiến cử một người cho hắn.

Nói chính xác hơn là mộ Cự linh, nhất phẩm thân vương Hoàng Nhạc Bạch của Nguyên Nghệ tộc.

Khi Sở Hi Thanh chạy đến ‘Quy Nhất điện’, hắn cũng vô cùng bất ngờ khi nhìn thấy người này.

Hắn ngồi vào vị trí chủ vị trong điện, rồi dùng ánh mắt đánh giá vị đại cao thủ của Nguyên Nghệ tộc này.

Đây là một Cự linh cao khoảng một trượng bảy thước, da thịt toàn thân màu vàng nhạt, đôi tay cực kỳ thô to, nhìn qua không quá hài hòa với cái thân thể này… đây cũng là một trong những đặc thù của

Nguyên Nghệ tộc.

Ngũ quan của Hoàng Nhạc Bạch thường thường không có gì lạ, đặt ở trong nhân tộc cũng không nhận ra được, khí chất lại hàm hậu ôn hòa, không có bất kỳ chỗ thần kỳ nào.

Nhưng vị Cự linh có dung mạo không đáng chú ý này, lại chính là một trong những cột chống trời của Nguyên Nghệ tộc, tên là nhất phẩm thân vương, nhưng thực lực lại là siêu nhất phẩm, là đại cao thủ có thể sánh vai với Tạ Thiên Thanh.

Trong mắt Sở Hi Thanh cũng ngậm vẻ ngờ vực.

Hắn thấy Tạ Thiên Thanh và Lý Trường Sinh đều không nói gì, liền trực tiếp mở miệng hỏi: “Các hạ là sứ giả của Nguyên Nghệ tộc tộc? Vì sao không trực tiếp đến Tần Hoài, mà lại bí mật gặp trẫm ở đây? Các hạ và Nguyên Nghệ tộc có mục đích gì? Lại đến vì chuyện gì?”

Sở Hi Thanh nói đến đây thì hơi chậm lại: “Trẫm còn có việc quan trọng khác, thời gian có hạn, các hạ không ngại vào thẳng vấn đề, thẳng thắn đi.”

Hắn rất chờ mong với Điều Đình Tạo Hóa, không có thời gian dây dưa với tên này.

Hoàng Nhạc Bạch hơi cau mày, có chút không thích ứng với thái độ thẳng thắn của Sở Hi Thanh.

Nhưng sau đó hắn vẫn khẽ mỉm cười: “Ngoại thần đúng là sứ giả của vương đình Nguyên Nghệ tộc! Sở dĩ không đến Tần Hoài, là do ngoại thần có sứ mệnh trong người, không thích hợp để các thần biết.”

“Bệ hạ! Lần này ngoại thần đến đây, là phụng mệnh lệnh của vương ta, đến xin sắc phong của bệ hạ. Nguyên Nghệ tộc ta nguyện xưng thần với bệ hạ, nguyện làm phiên quốc của Đại Luật, đời đời kiếp kiếp trấn thủ biên cương thay cho Đại Luật.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, hắn liếc mắt nhìn Lý Trường Sinh ở bên trái một cái, lại nhìn Tạ Thiên Thanh ở bên phải một cái, lúc này mới bật cười một tiếng: “Lời này của các hạ thật thú vị, chẳng lẽ các hạ không biết nhân tộc và Cự linh là kẻ thù đời đời kiếp kiếp, không chết không thôi sao? Nhân tộc ta chưa từng có tiền lệ nhận Cự linh làm phiên quốc.”

Hắn cũng đã chuẩn bị hơn 2000 vạn đại quân rồi, còn tích trữ vô số lương thực và tài nguyên, khí giới, bất cứ lúc nào cũng có thể vượt qua Thiết Bích sơn mạch, quét ngang chư châu ở Tắc Bắc, chuẩn bị một lần chiếm hết tất cả thổ địa phía nam của ‘Vô tận băng nguyên’.

Kết quả cái tên này lại chạy đến nói với hắn là không đánh nữa, ta trực tiếp đầu hàng, ta muốn đầu hàng thua một nửa.

Hoàng Nhạc Bạch lại trợn tròn mắt, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc: “Lẽ nào Nguyên Nghệ tộc chúng ta không phải một thành viên của nhân tộc? Vì sao bệ hạ lại loại bỏ chúng ta ra khỏi nhân tộc?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì kinh ngạc, hắn lại quan sát Hoàng Nhạc Bạch: “Các ngươi là nhân tộc?”

Hoàng Nhạc Bạch dùng ngón tay chỉ vào mình, thần thái cực kỳ thần thánh, trang nghiêm: “Lẽ nào chúng ta không phải là nhân tộc?”

Chương 2340 - Điều Đình Tạo Hóa (2)

“Thú vị!”

Sở Hi Thanh đã khôi phục tỉnh táo.

Hắn đã hiểu đại khái vì sao Lý Trường Sinh và Tạ Thiên Thanh lại dẫn hắn đi gặp mặt người này.

Hắn cười tủm tỉm hỏi ngược lại: “Nếu các ngươi là nhân tộc, như vậy hậu duệ của Cung Thần – Thiên Nghệ là nhà ai?”

“Hậu duệ của Cung Thần – Thiên Nghệ không phải là nhân tộc sao?”

Giọng nói của Hoàng Nhạc Bạch hàm chứa vẻ nghi ngờ không thôi, vẻ mặt hắn cực kỳ thật thà và nghiêm túc: “Mọi người đều biết, Cung Thần – Thiên Nghệ là một trong những hậu duệ của Long Hi và Đế Oa, trên người có một phần ba huyết mạch nhân tộc, ngoài ra còn có một phần ba huyết mạch của long tộc.”

“Dựa theo ghi chép trong sách sử của bộ tộc ta, sau khi Cung Thần – Thiên Nghệ ngã xuống, hậu duệ của hắn bị Đại Nhật Kim Ô truy sát, bị ép phải chuyển về phía nam, đã hòa trộn huyết mạch với nhân tộc trong mười mấy vạn năm qua.”

“Nguyên Nghệ tộc chúng ta ngày xưa là một nhánh của Cửu Lê Cao Sơn tộc, vì thông hôn với hậu duệ của Cung Thần – Thiên Nghệ, cho nên mới kế thừa lực lượng huyết mạch của Cung Thần – Thiên Nghệ, chúng ta chính là Cao Sơn tộc thuần khiết nhất, làm sao lại trở thành Cự linh rồi?”

Sở Hi Thanh không khỏi nghẹn họng, ngẩn người nhìn đối phương.

Một lát sau hắn mới lấy lại tinh thần: “Cũng có đạo lý, chủng tộc của quý tộc thật sự là rất đa dạng. Nhưng Nguyên Nghệ tộc đời đời kiếp kiếp xưng thần và tiến cống Côn Luân sơn, đây là sự thật chứ?”

Hoàng Nhạc Bạch không để ý đến vẻ trào phúng trong lời nói của Sở Hi Thanh, hắn cúi đầu thật sâu với Sở Hi Thanh: “Bệ hạ, Nguyên Nghệ tộc đúng là cúi đầu xưng thần với Côn Luân sơn, nhưng mục đích của tộc ta chỉ là cầu sinh mà thôi. Ba vạn năm trước, Nguyên Nghệ tộc chỉ là một bộ lạc nho nhỏ dựa vào Thiết Bích sơn mạch để sinh sống, nhân khẩu không đủ trăm vạn, hơn nữa còn bị các thần kiêng kỵ.”

“Mãi đến tận sau khi Thái Vi Viên diệt vong, phương bắc đại biến, thì bộ tộc ta mới từ từ quật khởi, nhân khẩu cũng dần dần phồn thịnh, có thể thành lập vương đình ở phía tây bắc. Nhưng tình huống của bộ tộc ta lại khác với Dạ Lang tộc ở phía đông. Dù là bây giờ, nhân khẩu của tộc ta cũng chỉ có khoảng ngàn vạn. Mà các bộ lạc Cự linh ở Tắc Bắc lại có không dưới 7000 vạn, trong đó có ba nhà cực kỳ mạnh mẽ, đủ để chống lại tộc ta.”

“Ngoài ra còn có hơn một tỷ dị tộc và nô bộ, cũng không thể khinh thường. Bộ tộc ta quản lý Sát Châu, Khâm Châu, Bắc Châu, Liệt Châu, Lăng Châu, Tiễu Châu, âm Châu, nhưng đó chỉ là trên danh nghĩa, lực khống chế cực kỳ có hạn.”

“Phương diện này Tạ tông chủ hẳn là hiểu rõ nhất, bảy châu Tắc Bắc chúng ta liên tục nội đấu, không có ngày nào là không chiến, các tộc đều mơ ước thổ địa của bộ tộc ta. Nếu như bộ tộc ta không xưng thần và tiến cống Côn Luân sơn, vậy Nguyên Nghệ tộc đừng nói là cai quản bảy châu, mà tự vệ cũng khó.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì không tỏ ý kiến, bình tĩnh nói: “Lời nói của sứ giả cũng có đạo lý, thế nhưng chuyện bắc phạt, ta bắt buộc phải làm.”

Ý của hắn là, hắn nhất định phải lấy được thổ địa của bảy châu này.

Đặc biệt là Lăng Châu và âm Châu, nơi này đất đai màu mỡ, khí hậu rất thích hợp với nhân tộc, còn được xưng là Giang Nam ở tái ngoại, hắn bắt buộc phải chiếm được.

Bảy châu này cũng có thể thu xếp cho hơn một tỷ bách tính, cũng là căn cứ không thể thiếu khi bọn họ chinh phạt Trung Thổ.

Chỉ vì Nguyên Nghệ tộc đồng ý xưng thần, tự nhận là một thành viên của nhân tộc, liền muốn cắt cứ bảy châu này, nghĩ đẹp lắm!

Sắc mặt Hoàng Nhạc Bạch hơi tái đi, trong mắt hiện ra vài phần thất vọng.

Nhưng hắn lập tức nở nụ cười: “Tráng tai! Bệ hạ đã có chí bắc phạt Trung Thổ, muốn hoàn thành ý chí của Thánh hoàng đời thứ hai ngày xưa, dẹp yên Cự linh phương bắc, bộ tộc ta há có thể không giúp đỡ?”

“Ngoài ra, bệ hạ có thể đã hiểu lầm ngoại thần, nếu bệ hạ không muốn sắc phong phiên quốc ở Tắc Bắc, vậy thì đại vương và chủ của 17 bộ lạc trong bộ tộc ta, nguyện ý xin bệ hạ sắc phong công hầu.”

“Hả?”

Hai mắt Sở Hi Thanh sáng lên, bình tĩnh vị nhất phẩm thân thương Nguyên Nghệ tộc này.

Hắn hiểu ý của đối phương.

Sắc phong phiên quốc là không thể, như vậy tách Nguyên Nghệ tộc ra thì sao?

Nguyên Nghệ tộc có tổng cộng 18 bộ lạc cỡ lớn, có thể tách ra và sắc phong 18 cái công quốc và hầu quốc cỡ nhỏ, có thể bảo toàn tộc nhân và thổ địa của bọn họ.

Cái này không phải là không thể tiếp nhận…

18 cái công quốc và hầu quốc, diện tích sẽ nhỏ hơn nhiều.

Hiện giờ, Nguyên Nghệ tộc tuy chiếm bộ phận thổ địa phì nhiêu nhất của Tắc Bắc, nhưng chỉ chiếm 5% của bảy châu mà thôi, thậm chí còn chưa đến 5%.

Ngoài ra, nghe ý trong lời nói của Hoàng Nhạc Bạch, thì là đồng ý xuất binh, tham gia cuộc chiến bắc phạt Trung Thổ trong tương lai.

Sở Hi Thanh ngưng thần suy nghĩ một chút, trên mặt rốt cuộc cũng lộ ra ý cười chân thành: “Nói vậy thì Nguyên Nghệ tộc đúng là một mạch của nhân tộc ta rồi. Việc này trẫm đáp ứng, nhưng điều kiện cụ thể, sắc phong như thế nào, thì phải do nội các và quý tộc bàn bạc.”

Hoàng Nhạc Bạch nghe vậy, không khỏi cảm kích mà cúi đầu: “Bệ hạ nhân đức! Thần vô cùng cảm kích!”

Hắn lại hơi dừng lại: “Bệ hạ, theo thần biết thì tứ đại thần sơn đang hiệu triệu Cự linh bảy châu Tắc Bắc chống lại bệ hạ, đồng thời còn muốn dựa vào ‘Vô tận băng nguyên’ để ngăn cản đại quân bắc phạt của bệ hạ.”

“Bọn họ đang ra sức chỉnh quân, trữ hàng trữ lương, xây dựng pháo đài ở ‘Vô tận băng nguyên’. Bọn họ mượn thần thuật xây dựng 27 tòa pháp đài cỡ lớn, bệ hạ phải cẩn thận nhiều hơn.”

Chương 2341 - Điều Đình Tạo Hóa (3)

“Trẫm đã biết việc này!”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì mỉm cười, ánh mắt lấp lóe: ‘Quý tộc không ngại phối hợp thêm với bọn họ, trẫm cũng vui khi nhìn thấy cảnh đó.”

Hoàng Nhạc Bạch không khỏi hiện ra vẻ nghi ngờ và khó hiểu.

‘Vô tận băng nguyên’ là nơi không người, mấy vạn dặm đều là cảnh hoang tàn vắng vẻ.

Đó là nơi thích hợp nhất để đối kháng với Thần Ý Xúc Tử Đao, chỉ cần có đủ công sự, tích trữ đủ lương thảo, thì Cự linh có thể chống lại Đại Luật trong mấy năm, thậm chí là mười mấy năm.

Hoàng Nhạc Bạch nói ra chuyện này, là vì ám chỉ cho Sở Hi Thanh biết, Đại Luật bây giờ cần nhất là thời gian.

Cái này cũng khiến cho Nguyên Nghệ tộc nhận được thẻ đánh bạc, thu được đãi ngộ tốt hơn.

Nhưng nghe ý của Sở Hi Thanh, vị Nguyên Thủy hoàng đế này lại không thèm để ý, thậm chí còn đang chờ mong Cự linh làm như vậy.

Hắn còn không biết thứ gì trong chuyện này sao?

Nhưng tiếp đó, tuy rằng Hoàng Nhạc Bạch đã nói bóng nói gió mấy lần, muốn thăm dò rõ ràng, nhưng vẫn không được toại nguyện.

Mà sau khi Hoàng Nhạc Bạch cáo từ rời đi, Sở Hi Thanh liền cười hỏi Lý Trường Sinh ở bên cạnh: “Đây là ý của Thánh hoàng đời thứ ba?”

“Không giấu được bệ hạ!” Lý Trường Sinh bật cười: “Cách đây không lâu, Thánh hoàng đời thứ ba đã hạ pháp chủ, nói chúng ta nợ Cung

Thần – Thiên Nghệ một ân tình rất lớn. Nếu không có gì bất ngờ, chắc hẳn là có người của Nguyên Nghệ tộc chạy đến cầu xin hắn.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì gật đầu.

Cung Thần – Thiên Nghệ quả thật là có mấy phần ân đức với nhân tộc Thần Châu bọn họ.

Ngày xưa, sau khi Dương Thần – Thái Hạo ngã xuống, bộ tộc Kim Ô mạnh mẽ nhất khi đó đã chia thành mười bộ lạc, được xưng là Thập Nhật, rồi bắt đầu chém giết lẫn nhau vì tranh cướp vị trí thiên đế.

Hai giới phàm thần và bách tộc tranh đấu, các thần đại chiến, bọn họ cướp đoạt thổ địa, tranh cướp các ngôi sao, tranh cướp các loại tài nguyên, thậm chí là mưu đồ vị trí thiên đế, làm cho sinh linh và các bộ tộc Cự linh khác trong thiên địa khổ không chịu nổi.

Cuối cùng Cung Thần – Thiên Nghệ đã chiến thắng, hắn không chỉ bắn giết ‘Cửu Nhật’, dẹp chín bộ lạc trong mười bộ lạc Kim Ô, còn bình định các bộ tộc Cự linh khác, khiến cho đại đa số Tổ thần và đế quân chịu phục dưới mũi tên của hắn.

Mà khi đó, Thánh đời đầu của nhân tộc là Hi Hoàng và thê tử của hắn là Phong Hậu cũng nhân cơ hội các thần nội loạn, suất lĩnh một nhóm nô bộ nhân tộc chạy về phía nam, sau khi lặn lội đường xa thì tử thương nặng nề.

Nhân tộc lúc đó yếu ớt không chịu nổi, nếu không có Cung Thần – Thiên Nghệ kiềm chế và che chở, thì nhân tộc Thần Châu đã bị diệt vong khi với nảy sinh rồi.

Sau đó cũng chính là vì Cung Thần – Thiên Nghệ ngã xuống, dẫn đến Thánh hoàng đời đầu là Hi Hàng và Phong Hậu bị các thần vây giết, phong ấn của Long Hi và Đế Oa cũng bị gia cố thêm lần nữa.

“Nói thì nói như vậy.”

Sở Hi Thanh khẽ mỉm cười: “Đúng là phải trả lại ân đức cho Thiên Nghệ. Hơn nữa giống như Hoàng Nhạc Bạch đã nói, Nguyên Nghệ tộc bọn họ cũng coi như là một mạch của nhân tộc, một bút không thể viết hai chữ ‘nhân’ mà.”

Tạ Thiên Thanh lại lạnh lùng nói: “Bệ hạ vẫn phải cẩn thận, bọn họ chỉ là thấy Thần Ý Xúc Tử Đao vô địch thiên hạ, không thể chống đỡ, không muốn uổng mạng trước đao của bệ hạ mà thôi.”

Quy Nguyên kiếm phái quanh năm trấn thủ Tịnh Châu, Thiết Châu, chống lại Cự linh ở Tắc Bắc, có ân oán không nhỏ với Nguyên Nghệ tộc.

Vì vậy hắn vẫn có chút ý kiến với pháp chỉ của Thánh hoàng đời thứ ba.

Hơn nữa, dù Tạ Thiên Thanh có dùng gót chân để suy nghĩ, thì cũng đoán ra được đám Nguyên Nghệ tộc này đang nghĩ gì.

Đối với Nguyên Nghệ tộc mà nói, đối kháng chính diện với đại quân của Đại Luật không phải là thượng sách.

Chưa nói đến 2000 vạn đại quân tinh nhuệ kia, mà chỉ một mình Sở Hi Thanh thôi, cũng là thứ bọn họ không đối kháng được rồi.

Tứ đại thần sơn cũng không thật lòng giúp đỡ đám Cự linh Tắc Bắc và Nguyên Nghệ tộc.

Bọn họ chỉ muốn lợi dụng 8000 vạn Cự linh bảy châu Tắc Bắc, đánh lên đại quân bắc phạt của nhân tộc, làm chậm thế công của nhân tộc.

Nguyên Nghệ tộc kẹp ở giữa, giống như một con kiến đứng giữa hai con voi, chỉ cần một phương động đậy là sẽ bị đè chết.

Thời điểm này, nương tựa vào một phe mới là lựa chọn tốt nhất, mà tứ đại thần sơn ở xa tận 180 vạn dặm, Đại Luật thì lại ở gần ngay trước mắt.

“Bọn họ đơn giản là muốn lá mặt lá trái, chờ đợi thời cơ, lúc nào cũng có thể làm phản.”

Chỉ cần Nguyên Nghệ tộc không tổn thất thực lực, chỉ cần Sở Hi Thanh ngã xuống, như vậy Nguyên Nghệ tộc vẫn là bá chủ bảy châu Tắc Bắc như cũ.

“Trẫm hiểu.”

Sở Hi Thanh gật đầu, khóe môi hắn lại cong lên: “Nhưng không cần lo lắng, Nguyên Nghệ tộc có trung thành hay là, là do ta chứ không phải do bọn họ.”

Lý Trường Sinh cười tủm tìm, giả vờ giả vịt giơ tay vuốt vuốt chòm râu không tồn tại.

Tạ tông chủ không bắt được điểm quan trọng.

Chuyện quan trọng nhất của Sở Hi Thanh bây giờ, chính là ngưng tụ lòng dân.

Mà Đại Luật muốn ngưng tụ lòng dân, vậy bảy châu Tắc Bắc là cực kỳ quan trọng.

Thời điểm này, Đại Luật bình định bảy châu Tắc Bắc càng nhanh càng tốt.

Nếu có Nguyên Nghệ tộc phối hợp, bọn họ không chỉ có thể đánh lén Cự linh phương bắc, mà còn có thể chiếm bảy châu Tắc Bắc nhanh hơn.

Vì vậy vị bệ hạ này mới lười quan tâm Nguyên Nghệ tộc đầu hàng thật hay đầu hàng giả.

Chỉ cần đưa một lượng lớn nhân khẩu qua đó, Nguyên Nghệ tộc sẽ không làm chủ được tình hình. Mặc kệ bọn họ có phải là nhân tộc hay không, nhưng tương lai nhất định sẽ là nhân tộc.

Chương 2342 - Điều Đình Tạo Hóa (4)

Hai canh giờ sau, Sở Hi Thanh xuất hiện trên hòn đảo lơ lửng Thiên Đế Tọa của Thái Vi Viên, bước vào 'Thái Họa điện' có khí thế uy nghiêm và hùng vĩ kia.

Tất cả thi thể ở đây đã được thanh lý, di hài của tông chủ đời trước cũng đã được an táng.

Thái Vi Viên này đã khôi phục vẻ xinh đẹp và ung dung của mấy vạn năm trước.

Nhưng trận pháp nơi này thì vẫn còn.

Tài phú của La Hán Tông có hạn, không thể cải tạo quá nhiều trong Thái Vi Viên.

Nhưng cũng là vì nguyên nhân này, nên nơi này trở thành nơi tốt nhất để thi triển Điều Đình Tạo Hóa.

Sở Hi Thanh quét mắt nhìn mọi người một chút.

Tuy rằng có hơn hai vạn người tham dự trận Điều Đình Tạo Hóa này, nhưng chỉ có 48 người là có tư cách tiến vào trong 'Thái Hạo điện', có tư cách biết mục đích của Sở Hi Thanh và tham dự vào trong đó.

Tất cả bọn họ đều là thuật sư đứng đầu đương đại, hoặc tinh thông phù trận, hoặc am hiểu pháp thuật.

Sở Hi Thanh nghiêm túc ôm quyền: “Tiếp đó phải nhờ chư vị!”

Tiền đồ tương lai của Sở Hi Thanh hắn ra sao, tất cả đều quyền định bởi những người đang ngồi ở đây.

La Hán Tông ngồi ở vị trí chủ trì trận pháp nghe vậy thì gật đầu nói: “Bệ hạ yên tâm, La mỗ nhất định sẽ không để bệ hạ thất vọng.”

Trận Điều Đình Tạo Hóa này, cũng liên quan đến ‘nghi thức’ thăng cấp của hắn.

La Hán Tông bắt buộc phải hoàn thành nó.

Tri Phi Tử cũng phất tay áo một cái, vẻ mặt tự phụ: “Bệ hạ không cần lo lắng, đây chỉ là Điều Đình Tạo Hóa cấp độ Gần Thần thôi, chúng ta đã chuẩn bị ổn thỏa, sẽ không có bất kỳ sơ hở nào.”

Lần này không giống với Thái Vi Viên mấy vạn năm trước.

Vô Tướng thần tông bây giờ đang trong trạng thái cường thịnh, lại có Sở Vân Vân tọa trấn, các thần cũng không dám lỗ mãng.

Hơn hai tháng trước, Sở Vân Vân liên tục chém giết ba máu thịt hóa thân, sáu thần huyết hóa thân, dùng chiến tích cực kỳ huy hoàng này chấn nhiếp thiên hạ.

Tuy rằng triều Đại Ninh và các thế lực Cự linh đang ra sức che giấu việc này, nhưng mà tất cả người trong giới tu hành đều biết.

Tri Phi Tử cũng dự tính là trước khi Táng Thiên nhập ma, hẳn là không có thần linh nào dám hạ phàm.

Dù có hạ phàm, thì có lẽ bọn họ cũng không dám bước một bước vào Thần Châu.

Vì vậy bọn họ bây giờ chỉ cần tập trung vào hoàn thành pháp thuật là được.

Nghĩ đến đây, hắn lại liếc mắt nhìn bầu trời với vẻ mất kiên nhẫn: “Đã đến giờ rồi, mời bệ hạ bắt đầu đi.”

Mấy người Lục Nguyên, Mộc Lưu Phàm thì không nói gì, chỉ chắp tay thi lễ.

Trong mắt bọn họ cũng tràn đầy vẻ chờ mong, không thể chờ đợi được nữa.

Sở Hi Thanh thấy thế thì nhếch miệng cười.

Hắn ý thức được đám thuật sư này còn chờ mong trận Điều Đình Tạo Hóa này hơn cả bản thân hắn.

Sở Hi Thanh hít thở thật sau, sau đó ngồi xuống tại chỗ.

Hắn dùng thần thức cảm ứng mọi ngóc ngách trong thân thể mình.

Giây lát sau, Sở Hi Thanh chợt cắn răng một cái, nói với vẻ kiên quyết: “Vậy thì bắt đầu đi!”

Hắn nhìn vào ‘Thần nguyện chi tâm’ bên trong võ đạo bảo khố của mình.

Sở Hi Thanh chỉ giữ lại 350 viên Ước Nguyện Thạch, còn lại thì ném hết vào trong ‘Thần nguyện chi tâm’.

Ước nguyện: Hiệu quả của Điều Đình Tạo Hóa sẽ tăng lên đến trình độ lớn nhất có thể!

Ầm!

Trong khoảnh khắc này, toàn thân Sở Hi Thanh tuôn ra vô số sương máu.

Đặc biệt là đoạn cột sống ở phía sau, bắt đầu từ đoạn xương sống thứ nhất, từng mảng từng mảng sương máu tung bay ra ngoài.

Hắn đã tự phế ‘Cửu Chuyển Chiến Thần quyết’ của mình!

Đánh nát tất cả căn cơ từ tầng đầu tiên đến tầng 19!

Mà khi chữ ‘Cửu Chuyển Chiến Thần quyết’ trong bảng nhân vật của Sở Hi Thanh biến mất.

Sở Hi Thanh lập tức lấy Thiên Địa Căn trong kho chứa đồ của hệ thống ra và nuốt vào.

Hắn bắt đầu tái tạo lại, cũng không tu luyện lại ‘Cửu Chuyển Chiến Thần quyết’ của Minh Thiên Thu.

Lúc này, trong bảng nhân vật của hắn lại xuất hiện một hàng chữ ‘Hỗn Độn Chiến Thần quyết’.

Tầng thứ nhất!

Tầng thứ hai!

Tầng thứ ba!

Hỗn Độn Chiến Thần quyết của Sở Hi Thanh được tái tạo lại bằng tốc độ kinh người.

Đây là công pháp Bá thể hoàn toàn mới, hoàn toàn khác với Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân cũ của hắn, cũng khác với 'Cửu Chuyển Chiến Thần quyết' lúc trước.

Bá thể cũ của hắn giống như một căn nhà trúc trên vách đá và sườn núi, không chỉ lơ lửng trên không trung, mà còn không có cầu thang.

Hiện giờ chẳng những có móng nhà cực kỳ vững chắc để chống đỡ, mà còn có cầu thang đá kiên cố, có thể đi lên đi xuống như thường!

Lực khống chế cũng hoàn toàn khác biệt.

Trước kia, ngoại cương giống như một khối thép, khó có thể điều khiển như thường.

Dù Sở Hi Thanh có luyện tập nhiều hơn ở trong mơ, thì cũng chỉ có thể mài nhỏ những khối thép này thôi.

Hiện giờ hắn có thể sai khiến và điều khiển như cánh tay, tất cả ngoại cương đều như dòng nước, muốn nhu có nhu, muốn cương có cương.

Tại góc nam trong 'Thái Hạo điện', Khổng Tước Chân Nhân – Lục Nguyên cũng bình tĩnh nhìn tình cảnh này.

Hắn âm thầm cảm khái, vị phu quân này của Loạn Ly thật sự là dã tâm bừng bừng!

Một khi thuật Điều Đình Tạo Hóa này hoàn thành, tiền đồ của Sở Hi Thanh quả thực là không thể đong đếm.

Lục Nguyên lập tức vứt bỏ những suy nghĩ lung tung, bắt đầu tập trung.

La Hán Tông đã phát động Điều Đình Tạo Hóa, tiếp đó đã không cho phép hắn phân tâm.

Chương 2343 - Hắn đến rồi

Mười ngày sau, trên đỉnh chóp Thái Vi Viên chợt sinh ra một gợn sóng nguyên lực hùng vĩ. Từng làn từng làn sóng cương lực lan tràn và bao phủ bốn phương tám hướng.

Lúc này, Sở Hi Thanh đang nghiên cứu các loại kinh thư trong Tàng Kinh lâu ở Vô Tướng thần sơn, cách nơi đó 700 dặm.

Hắn cứng được ứng làn sóng nguyên lực khổng lồ này này, khóe môi không khỏi cong lên.

Sở Hi Thanh biết đây là La Hán Tông bước vào Siêu Phẩm.

Trận Điều Đình Tạo Hóa ở mười ngày trước, khiến cho La Hán Tông hoàn thành 'nghi thức' lên cấp cực kỳ mạnh mẽ.

Điều này khiến cho quá trình phá bỏ giới hạn phàm thần của hắn cực kỳ thuận lợi, thậm chí còn không cần mời người hộ pháp.

Sở Hi Thanh rất vui vẻ.

Đây là vị thuật sư đầu tiên bước vào Siêu Phẩm trong vòng 500 năm qua của Thần Châu.

Triều Đại Luật của hắn cũng có một vị quốc sư mạnh mẽ tọa trấn.

Lúc trước, La Hán Tông so với Chập Long thì thực sự là không đáng nhắc tới, mặc kệ là tu vị hay pháp thuật, thì đều chênh lệch như lạch trời.

Bây giờ… tốt xấu gì cũng chỉ kém hai cảnh giới lớn…

Nếu chỉ đối đầu với hóa thân của Chập Long là Vũ Côn Luân, thì không phải là không thể chiến một trận.

Sở Hi Thanh lập tức chuyển sự chú ý vào quyển sách trên tay mình.

Hắn xem rất nhanh, chỉ ba cái hô hấp là đã đổi sang một quyển sách khác.

Sở Hi Thanh từng ước nguyện tăng ngộ tính và linh tuệ trong nửa năm, bây giờ mới qua gần ba tháng, nên trí tuệ của hắn vẫn nằm trong trạng thái cực hạn.

Chín cái phân hồn hóa thể của hắn thì hơi chậm một chút, phải mất khoảng bảy cái hô hấp.

Mấy ngày nay, Sở Hi Thanh vẫn dùng phương pháp này để quét ngang tất cả hơn trăm vạn quyển sách to nhỏ bên trong Tàng Kinh lâu.

Sở Hi Thanh không định đi con đường vạn pháp như Sở Vân Vân.

Nhưng đọc nhiều sách vở kinh thư cũng có chỗ tốt rất lớn, có tể bù đắp sở đoạn, gia tăng sở trường.

Đọc nhiều có thể gia tăng kiến thức, hiểu rõ các loại thiên quy đạo luật khác, cũng có ích cho việc sáng tạo và nghiên cứu võ đạo, tu hành thiên quy.

Hơn nữa, huyết mạch Hỗn Độn Chân Nguyên của hắn có thể tinh luyện các loại thiên quy đạo luật trừ trong Hỗn Độn chi pháp, từ một pháp mà ngộ vạn pháp.

Trước kia, hắn nhất định phải có hiểu biết nhất định với những thiên quy này, thì mới có thể vận dụng như thường.

Tuy nhiên, có một điều thú vị là hắn tìm đọc 27 quyển sách cổ và tài liệu lịch sử có liên quan đến thời đại ở 7000 năm trước, ngoài ra còn có các bút ký và ghi chép của các tiền bối để lại.

Sở Hi Thanh tìm thấy ba ghi chép có liên quan đến Kinh Hồng Kiếm Tiên – Bạch Linh Hi, nhưng rất có thể là đã bị người bóp méo.

Còn có hai quyển kinh thư giấu trên tầng chín, nó là hai quyển bút ký của một vị tiền bối nhất phẩm của Vô Tướng thần tông, chữ viết trên này lại mơ hồ, thậm chí là mục nát.

Tình huống này giống hệt với bức di thư mà cha của hắn để lại cho hắn.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, cái này thú vị rồi.

Hiện giờ có thể xác định là, Bạch Linh Hi có quan hệ với thần linh.

Hơn nữa…

“Là xuất phát từ một loại nguyên do nào đó, cho nên không thể từ bỏ cái thân phận này sao? Có liên quan với ‘nghi thức’, hay là vì nguyên do nào khác? Vậy thì từ lý do gì mà xuất hiện một Bạch Linh Hi thứ hai?”

Sở Hi Thanh híp mắt rơi vào suy ngẫm.

Hơn hai tháng trước, Lưu Nhược Hi vốn xung phong nhận việc, bảo là muốn giúp hắn tìm kiếm ghi chép có liên quan đến Bạch Linh Hi ở trong Tàng Kinh lâu.

Nhưng Sở Hi Thanh cân nhắc Lưu Nhược Hi quá bận rộn, nhiệm vụ rất nặng.

Mà hắn cũng muốn trở về Vô Tướng thần sơn một chuyến, cho nên vẫn quyết định tự làm.

Cũng may là chính hắn trở về tìm.

Hai quyển bút kỳ này có liên quan đến ba môn thánh truyền của Vô Tướng thần tông, vì vậy được cất trên tầng chín.

Lưu Nhược Hi bây giờ chỉ là Tru Thiên thánh truyền của Vô Tướng thần tông, dù nàng có đến đây thì cũng không thể tiếp xúc với chúng.

Nhưng đúng lúc này, Sở Hi Thanh phát hiện một thanh Càn Khôn phi kiếm đang quanh quẩn, qua lại bên ngoài Tàng Kinh lâu.

Thanh phi kiếm này không thể tiến vào Tàng Kinh lâu, cho nên nó chỉ có thể bay vòng vòng ở bên ngoài.

Sở Hi Thanh đi ra ngoài, liếc mắt nhìn một cái thì lập tức hiểu ra.

Rốt cuộc cũng đến rồi sao?

Sở Hi Thanh lập tức giơ tay túm lấy thanh Càn Khôn phi kiếm kia.

Phong thư bên trong quả nhiên là của Tư Vô Thiên trong ‘Vô Pháp Vô Thiên’.

Trên đó chỉ có hai hàng chữ ngắn ngủi: Bệ hạ còn nhớ ước hẹn bên ngoài thành Vọng An? Không biết bệ hạ bây giờ đã nắm chắc hay chưa?

Sở Hi Thanh đương nhiên là nhớ.

Hai năm rưỡi trước, vì đổi lấy sự trợ giúp của Tư Vô Thiên, hắn đã ký kết Thần khế với Tư Vô Thiên ở bên ngoài thành Vọng An, ước định trợ giúp Tư Hoàng Tuyền cướp lại trái tim của nàng ở ‘Ma vực Chiến giới’.

Khi đó Mộc Kiếm Tiên có ý mượn tay thầy trò Tư Hoàng Tuyền để mưu đồ một ngôi sao, nên cũng ra sức thúc đẩy việc này.

Nhưng hai năm nay, Sở Hi Thanh vẫn không rảnh quan tâm đến chuyện khác.

Thầy trò Tư Hoàng Tuyền và Tư Vô Thiên vẫn chờ đến bây giờ, nói vậy là bọn họ đã không kiên trì được nữa, không chờ được nữa?

Còn về phần nắm chắc…

Hiện giờ, không có năm vạn thì cũng có ba vạn thần linh ở vực ngoại muốn lấy mạng của hắn.

Hầu như tất cả thần linh đều coi hắn là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt.

May mắn là bố cục của hắn đã hoàn thành bước đầu.

Chương 2344 - Hắn đến rồi (2)

Sở Hi Thanh lại bắt đầu cảm ứng máu thịt và kinh mạch được cường hóa trên diện rộng của mình, còn cả tầng ngoại cương mạnh mẽ, cứng cỏi như thần giáp Siêu Phẩm này.

Đây chính là thành quả khi tái tạo ngoại công… Hỗn Độn Chiến Thần quyết tầng 19.

Hắn đã nắm giữ Tiên Thiên Thần Thể mà chỉ có võ tu Siêu Phẩm mới có thể sở hữu.

Tuy rằng còn không phải Tiên Thiên Thần Thể chân chính, nhưng hiệu quả cũng tương đương, thậm chí sức lực lượng còn vượt qua.

Đây là công pháp mà Sở Hi Thanh cường hóa trên trụ cột ‘Cửu Chuyển Chiến Thần quyết’ của Minh Thiên Thu.

Cùng lúc đó, thức thứ tư của Hỗn Độn Thiên Đao là Vô Cực Thần Qua cũng đã hòa vào trong Kim thân Bá thể của hắn.

Ngoài ra, Điều Đình Tạo Hóa còn mang lại cho hắn những thu hoạch khác.

Khóe môi Sở Hi Thanh vểnh lên.

Từ khi chính thức tham dự bàn cờ của các thần, đây là ván cờ đầu tiên của hắn trên vùng thế giới này.

Mà bây giờ, chính là thời điểm nhìn thấy rõ ràng.

Chỉ sợ có rất ít người trên thế gian biết được.

Sự tồn vong của nhân tộc Thần Châu, lại được quyết định bởi hành trình vực ngoại này của hắn!

Các thần đều đang chờ Táng Thiên nhập ma.

Nhưng bây giờ, hắn lại muốn cho bọn họ một niềm vui bất ngờ!

Hắn không lựa chọn trả lời, mà trực tiếp leo lên Dục Nhật thần chu.

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh mở màn sáng màu xanh làm của Thần Khế thiên bi ra.

Sở Hi Thanh: Vân Vân, tiếp đó phải nhờ ngươi rồi!

Sở Vân Vân lập tức đáp lại.

Sở Vân Vân: Đã chuẩn bị bắt đầu rồi? Yên tâm, có ta tọa trấn Đại Luật sẽ không có vấn đề. Ngươi cần phải cẩn thận, vực ngoại rất nguy hiểm, không thể bất cẩn.

Tại quận Tần Hoài cách đó mười mấy vạn dặm, Sở Vân Vân vừa đáp lại vừa hít thở thật sâu, đè nén cảm xúc lo lắng bất an và thấp thỏm của mình xuống.

Nàng không muốn Sở Hi Thanh đi ra vực ngoại mạo hiểm chút nào.

Đặc biệt là sau trận đại chiến ở ‘Tạo Hóa thần thụ’ kia.

Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh không chỉ khiến các thần kiêng kỵ, mà còn đắc tội rất sâu với bọn họ.

Hành trình này của Sở Hi Thanh quả thực là hung hiểm khó lường.

Nếu như hắn không chuẩn bị những thứ kia, gần như là thập tử vô sinh.

Sở Vân Vân cũng biết, nam nhân của nàng tuy cúi đầu nghe theo khi đứng trước mặt nàng, nhưng đó là do hắn yêu thích nàng, kính yêu nàng nên mới như vậy.

Hắn tài trí hơn người, ý chí cứng cỏi, như anh hùng hào kiệt ngạo khiếu trời xanh.

Mà không nên gò bó và trói chặt hùng ưng ở bên cạnh mình, cũng không thể gò bó.

Hơn nữa, hành trình ngoại vực này của Sở Hi Thanh cũng cực kỳ quan trọng với khí vận của nhân tộc.

Rất nhiều tiền bối của nhân tộc đã bố cục rất sâu vì truyền thừa của nhân tộc.

Nhưng mà Sở Hi Thanh cũng có ý nghĩ của bản thân mình.

Hắn không định đi theo còn đường mà bọn họ đã sắp xếp từ trước…

Bên trong màn sáng màu xanh lam kia lại xuất hiện một đoạn văn tự.

Lục Loạn Ly: Muốn xuất phát rồi? Đến Vân Hải tiên cung đón ta!

Tại Vân Hải tiên cung ở cách đó mười mấy vạn dặm, trong mắt Lục Loạn Ly cũng hiện lên vẻ kiên quyết.

Cùng với lo lắng bất an sau khi Sở Hi Thanh rời đi, chẳng bằng đi theo hắn cho xong.

Lục Loạn Ly ngẩng đầu lên, nhìn một đám ‘Vân Hải kiếm khôi’ ở trước mặt mình.

Sau khi hoàn thành đơn đặt hàng cho Vấn Tố Y, Thần Ngao Tán Nhân đã chế tạo thêm ‘Vân Hải kiếm khôi’, làm cho số lượng ‘Vân Hải kiếm khôi’ tăng nhiều.

Hơn nữa, những bộ kiếm khôi này còn khác với lúc trước ở một chỗ, chúng đều khảm một viên tinh thạch màu tím sẫm ở giữa mi tâm.

Chúng còn mặc một bộ chiến giáp năm màu bên ngoài cơ thể.

Những viên tinh thạch màu tím sẫm kia chính là Thái Sơ Nguyên Thạch đỉnh cấp.

Nó có thể giúp ‘Vân Hải kiếm khôi’ hoạt động và chiến đấu trong thời gian dài.

Chiến giáp năm màu lại cường hóa sức chiến đấu của kiếm khôi, tăng cường lực phòng ngự, còn có thể xứng đôi với công pháp và Đại Minh Vương Luân của Lục Loạn Ly.

Đây mới là phiên bản hoàn chỉnh của ‘Vân Hải kiếm khôi’ trong suy nghĩ của Thần Ngao Tán Nhân.

Chỉ là ngày xưa Thần Ngao Tán Nhân không có đủ tài lực để hoàn thiện chúng.

Nhưng mấy tháng trước, Sở Hi Thanh cướp được rất nhiều thứ từ Trung Thổ.

Đừng thấy tài chính của triều Đại Luật rất quẫn bách mà nhầm, tài sản riêng của Sở Hi Thanh vẫn giàu đến chảy mỡ.

Lục Loạn Ly nhìn những bộ kiếm khôi này, trong mắt tuôn ra vô tận tự tin.

Nàng bây giờ nhất định sẽ không trở thành trói buộc của Sở Hi Thanh.

Thứ nàng dựa vào, không chỉ là những bộ kiếm khôi này, mà còn là Đại Minh Vương Luân, và một môn pháp thuật mạnh mẽ có thể kết hợp với lực lượng huyết mạch mới hoàn thành cách đây không lâu.

Sở Hi Thanh: Sao lại không nghe lời khuyên rồi? Đã nói là lần này rất nguy hiểm… Thôi quên đi, ngươi chờ ta.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, mình mang ba người cũng là mang, mang bốn người cũng là mang, không khác biệt quá lớn.

Huống hồ Loạn Ly bây giờ cũng rất mạnh.

Sau khi thăng cấp nhị phẩm hạ, Thần Huyễn Đao Quân – Lục Loạn Ly đã hoàn toàn lột xác.

Khi trả lời xong, Sở Hi Thanh lại quay đầu nhìn về phía bắc.

‘Nhai Tí trọng đồng’ của Sở Hi Thanh đã nhìn xuyên mấy vạn dặm và vô số chướng ngại, rơi vào trên người Vấn Tố Y bên trong ‘Lê Tham địa quật’.

Khóe môi của hắn hơi cong lên, một người một thuyền lập tức hóa thành một vệt kim quang, bay thẳng về phía nam.

Chương 2345 - Hắn đến rồi (3)

Sở Hi Thanh không biết là, cùng lúc đó tất cả Tổ thần và đế quân trong thiên địa đều cảm ứng được dòng sông thời gian đang phát sinh biến hóa kịch liệt.

Tại ngôi sao Thiên Tịnh, chính là ngôi sao Thần Tịnh Ly, một thanh niên có thần lực quấn quanh người đột nhiên ồ lên một tiếng đầy bất ngờ.

Đây là một vị thần linh Vĩnh Hằng, lại duy trì hình thái nhân tộc.

Dung mạo của hắn tuấn tú xinh đẹp, thân hình cao gầy văn nhược, thần thái và tư thế đứng lại rất tiêu sái và tùy tiện, khí chất đo dường như trời xanh mây trắng, như cao sơn lưu thủy.

Đôi mắt màu vàng óng kia để người ta ấn tượng rất sâu. Nụ cười nhàn nhã và cơ trí trên mặt lại làm lòng người ấm áp.

Sau khi kinh ngạc qua đi, thanh niên lại hơi vui mừng, liếc mắt nhìn về phía dòng sông thời gian đang sôi trào kia, nhìn những sợi dây vận mệnh rắc rối và phức tạp bên trong dòng sông thời gian kia.

“Thú vị, ý chỉ của một kẻ phàm phu mà lại làm nhiễu loạn vận mệnh của tất cả thần linh Vĩnh Hằng, khiến cho tương lai của tất cả chúng ta đều biến hóa.”

Thanh niên văn nhược đưa mắt nhìn vào nơi nào đó trong phàm giới: “Nhân hoàng dưới phàm giới, ngươi rốt cuộc đã làm cái gì? Lại muốn làm cái gì?”

Hắn muốn dòm ngó vận mệnh của người kia trong dòng sông thời gian.

Nhưng mà hắn thất bại.

Nhân hoàng Thần Châu, hội tụ ý chí của mấy tỷ người, không phải hắn có thể thăm dò.

Huống hồ ngoài thứ đó ra, còn có mấy tồn tại Vĩnh Hằng mạnh mẽ đang trấn áp và che đậy.

Táng Thiên, Lê Tham, Thánh hoàng đời thứ ba, Chúc Quang âm, còn cả Thái Sơ Huyền Nữ…

Nghĩ đến Thái Sơ Huyền Nữ, thanh niên lại híp mắt suy tư.

Mà lúc này, bên trong nơi trung tâm của sao Thiên Tịnh, bản thể của Thần Tịnh Ly đang run lẩy bẩy.

Vô tận phẫn nộ, còn cả sợ hãi và tuyệt vọng, tất cả đều đang tràn ngập trong tâm linh của nàng.

Hay cho một ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’!

Lại nhảy ra gây sự vào lúc này.

Đúng lúc này, thanh niên văn nhược lại ném ánh mắt về phía trung tâm của sao Thiên Tịnh.

Hắn khẽ mỉm cười: “Còn chưa suy nghĩ kỹ càng? Hoặc là đang chờ đợi biến cố? Ngươi đã đắc tội với các thần, một cái Thần Phổ Chiếu là không thể cứu được ngươi. Giao ra đây đi, đó vốn không phải đồ của ngươi, tội gì phải ôm nó chịu chết?”

Thanh niên lại chỉ chỉ ra bên ngoài: “Nhìn thấy không? Dòng sông thời gian đang sôi trào, tương lai của vùng thế giới này càng ngày càng hỗn loạn, càng ngày càng không thể suy đoán. Thời điểm này, không có bất kỳ Tổ thần nào sẽ đưa mắt nhìn về phía ta.”

Thần Tịnh Ly nghe vậy, trái tim không khỏi lạnh lẽo như băng.

Nàng không cho phép cái tồn tại khiến người buồn nôn này cướp đoạt căn cơ quá khứ, và là thứ giúp nàng đặt chân trong tương lai.

Nhưng giờ phút này, nàng quả thực là đã rơi vào bước đường cùng.

‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’ đang phá giải từng cái cấm chế bên ngoài sao Thiên Tịnh.

Trong vòng hai tháng tiếp theo, nếu nàng không cứu viện thì Thần Tịnh Ly nàng có thể sẽ mất đi tất cả mọi thứ.

Cùng lúc đó, tại một ngôi sao sáng ngời ở phía bắc bầu trời, soi sáng toàn bộ địa vực Trung Thổ.

Ba vị nữ thần cao gần 600 trượng, ung dung hoa quý, phong thái yểu điệu đang ngồi khoanh chân theo phương vị tam tài ở trong một tòa điện phủ bạch ngọc hùng vĩ.

Một cái thần khí có hình dạng như la bàn to khoảng trăm trượng đang trôi nổi trên đỉnh đầu của ba người bọn họ.

Cái thần khí này đang xoay tròn, buông xuống hàng ngàn hàng vạn phù văn kỳ dị và linh khí màu vàng.

Mà tại nơi trung ương của bọn họ, lại là một mảnh mai rùa Huyền Quy màu đen.

Mai rùa đang không ngừng rạn nứt dưới sự thiêu đốt của một ngọn lửa màu vàng.

Nhưng trong khoảnh khắc này, vẻ mặt của ba vị nữ thần chợt biến đổi, từng người đều phun máu tươi, rơi vào trên mai rùa kia.

Cùng lúc đó, một luồng lực lượng vận mệnh và thời gian vô cùng cuồng bạo chợt bùng nổ quanh ba người bọn họ, xé nát và phá hủy tất cả mọi thứ chung quanh.

Cảnh này khiến cho hai mươi mấy vị thần linh Vĩnh Hằng đang chờ đợi ở ngoại cung điện đều ngưng trọng.

Bọn họ đồng loạt nhìn vào nơi sâu xa trong cung điện.

Tất cả cấm chế và trận pháp khủng bố ở nơi này cũng không ngăn cản được ánh mắt của bọn họ.

Ba vị nữ thần phun máu xong, thân thể hơi co giật vài cái, giống như là đau đớn đến cực điểm. Mãi đến tận nửa khắc đồng hồ sau, bọn họ mới khôi phục như cũ.

Một vị nhiều tuổi nhất trong đó nhíu mày một cái.

Nàng hơi do dự, nhưng vẫn không ngăn cản những ánh mắt ở bên ngoài kia, mà là trực tiếp cúi người, suy tư nhìn mai rùa Huyền Quy trước mắt.

Cái mai rùa lấy từ Huyền Quy nhất phẩm này đã bị lực lượng vận mệnh và thời gian tàn phá không ra hình dạng gì, đại đa số đều vỡ thành mảnh vụn chỉ nhỏ bằng móng tay, chỉ có một bộ phận cực nhỏ là hoàn chỉnh.

Tuy nhiên, thần lực của nàng vẫn giúp nàng nhìn thấy một chút dấu vết của vận mệnh ở trong đó.

Nàng vung tay áo mở cửa điện, nhìn về phía đám thần linh mạnh mẽ đang chờ ở ngoài cửa.

Đây quả thực là một đám tồn tại mạnh mẽ nhất vùng thế giới này, thần lực của bọn họ soi sáng bốn phương; thần khu của bọn họ vĩ đại như núi, hầu có thể chạm đỉnh cái cung điện ngàn trượng này.

Vị nữ thần nhiều tuổi nhất quét mắt nhìn những thần linh Vinh Hằng này một chút, sau đó lại khẽ than thở một tiếng: “Có mấy người trong số các ngươi cũng đang ngăn cản ba người chúng ta dòm ngó tương lai. Trong mắt của các ngươi, lợi ích của cá nhân vĩnh viễn vượt qua tất cả.”

Những thần linh kia nghe vậy thì nhìn nhau một chút, vẻ mặt của tất cả đều bình tĩnh như thường.

“Tương lai của chúng ta là một mảnh hỗn độn không rõ, khó có thể suy đoán.”

Nữ thần nhiều tuổi kia lại phát ra một tiếng thở dài: “Ta chỉ có thể nhìn thấy, dòng sông thời gian sôi trào, có thể liên quan với vị Nhân hoàng dưới phàm giới kia. Việc hắn chuyện bị làm, sẽ ảnh hưởng đến tương lai của chúng ta, khiến cho vận mệnh của chúng ta phát sinh biến hóa…”

Nàng còn chưa nói hết lời, những thần linh bên ngoài cung điện đã biến mất, không còn hình bóng.

Tương ứng với đó là, mấy chục ngôi sao trên vùng trời này bắt đầu tỏa sáng lóng lánh.

Chương 2346 - Hắn đến rồi (4)

Tại góc nam của thành Vọng An.

Tư Vô Pháp trong ‘Vô Pháp Vô Thiên’ đang ngẩng đầu nhìn trời với vẻ nghi ngờ và khó hiểu.

“Những ngôi sao này thật là sáng sủa! Bây giờ đã là rạng sáng rồi, lại còn ánh sao lóng lánh như vậy, cũng không biết là vì sao?”

“Chắc là xảy ra chuyện gì đó.”

Tư Vô Thiên cũng liếc mắt nhìn lên trên bầu trời.

Nàng phát hiện những ngôi sao tỏa sáng lóng lánh kia, tất cả đều là cấp độ đế tinh.

Tư Vô Thiên sinh lòng ngờ vực, nhưng giờ phút này nàng cũng không có lòng dạ này để tìm hiểu việc này, cho nên đã thu hồi tầm mắt.

Tư Vô Thiên quay đầu nhìn Tư Hoàng Tuyền ngồi dưới tán cây, trong lòng lại cảm thấy sầu lo.

Tư Hoàng Tuyền vốn đang nhắm mắt dưỡng thần.

Nàng cảm ứng được ánh mắt của sư tôn mình, lúc này ngẩng đầu nhìn lại Tư Vô Thiên.

Sau khi Tư Hoàng Tuyền sinh ra, da mặt cũng bị Ma thần cướp mất, lúc này vẫn chưa thu hồi được, chỉ có thể đeo một tấm mặt nạ sắt.

Nàng vẫn nhoẻn miệng cười sau tấm mặt nạ: “Sư tôn chớ lo lắng! Ta đã nói mình đi một mình là được, lúc trước không phải một mình ta đi cướp lại từng cái nội tạng của mình sao? Lần này cũng không ngoại lệ.”

Tư Vô Thiên nghe vậy, sắc mặt lại lạnh như băng.

Nàng nghĩ, lần này có thể giống như những lần trước?

Những nội tạng trước kia đều nằm ở phàm giới, do hóa thân của các Ma thần khống chế.

Đó chỉ là một tia phân hồn của bọn họ, lực lượng cao nhất cũng không quá nhị phẩm.

Mà trái tim của Tư Hoàng Tuyền thì khác, nó nằm ở Ma vực Chiến giới trên tinh không.

“Vì sao lại phải vội vã như vậy?” Lời nói của Tư Vô Thiên hơi gợn sóng: “Ngươi phải biết, đây là một cái bẫy, một cái bẫy để dụ ngươi qua và giết chết ngươi. Ngươi rõ ràng là có thể chờ thêm một chút.”

“Chờ đợi cũng không làm nên chuyện gì.” Tư Hoàng Tuyền lắc đầu: “Ta biết sư tôn đang hợp tác với Thần Cơ lâu, muốn dùng thuật cơ quan để thay thế cho trái tim của ta, giúp ta bước vào nhất phẩm, nhưng vấn đề là trái tim cơ quan này quá xa vời, 10 năm 20 năm cũng chưa chắc đã hoàn thành.”

“Ta cũng biết đây là một cạm bẫy, nhưng một khi ta trở về vực ngoại, ta có thể thu hồi một bộ phận lực lượng của mẫu thân ta, đến khi đó hươu chết vào tay ai thì chưa biết.”

Huống hồ nàng cũng không có thời gian…

Nàng cảm ứng được lực lượng mẫu thân để lại cho nàng đang có dấu hiệu tiêu tan.

Còn nữa, nếu không thể đăng thần trước khi Táng Thiên nhập ma, như vậy con đường đăng thần của nàng sẽ đứt đoạn.

Không!

Phải nói là con đường đăng thần của tất cả phàm nhân đều bị Cự linh chặt đứt.

Tư Vô Thiên nghe vậy, lại nhìn về phía đệ đệ Tư Vô Pháp của mình: “Vô Pháp, ngươi cảm thấy hắn có đến không?”

“Chắc là không đến được.”

Tư Vô Pháp cười khổ một tiếng: “Ngươi cũng biết tình huống của vị bệ hạ kia rồi đấy, những thần linh kia chỉ hận không thể xé xác hắn!”

“Ta cũng không hi vọng hắn đến, vị Vô Cực Đao Quân này chính là hi vọng của nhân tộc ta, là người có thể chống đỡ khí vận của nhân tộc, trên người hắn gánh chịu hi vọng của cả thiên hạ.”

Tư Vô Pháp hơi dừng lại một chút: “Nếu như hắn không đến, ta cảm thấy đừng miễn cưỡng thì tốt hơn.”

“Tạp chủng!”

Tư Vô Thiên nghiến răng.

Đến giờ nàng vẫn hối hận khi ký kết Thần khế mà không hẹn thời gian đi ra vực ngoại.

Vì vậy dù bây giờ tên kia không đến, thì cũng không tính là vi phạm.

Đây nhất định là do tên Lục Trầm hai, đôi cha vợ con rể này liên thủ tính toán nàng.

“Không đến thì thôi!’ Tư Vô Thiên đứng thẳng lên, nắm chặt nắm đấm: “Chúng ta xuất phát đi, dựa vào lực lượng của ba người chúng ta, chưa chắc đã không thể phá cục.”

Tư Hoàng Tuyền nghe vậy thì sững sờ, lập tức khấu đầu: “Sư tôn đừng như vậy! Một mình ta đi vực ngoại, còn có lực lượng tự bảo vệ! Nhưng nếu thêm sư tôn và sư thúc, chưa chắc đã có thể toàn thân trở ra. Đệ tử cả gan, xin mời sư tôn ở lại phàm giới, chờ đợi tin vui từ đệ tử.”

Nàng đã vô cùng cảm kích ân nuôi dưỡng của sư tôn, cả đời này cũng không thể báo đáp.

Ngày xưa, Tư Vô Pháp có thể chống đỡ áp lực của rất nhiều thần linh mà nuôi nấng nàng, có thể nói là ân như tái tạo.

Hiện giờ, nàng làm sao có thể vì chuyện của mình là liên lụy sư tôn và sư thúc đi mạo hiểm!

Tư Vô Thiên nghe vậy thì nheo mắt lại: “Hoàng Tuyền, ý của ngươi là ta và Vô Pháp đều là gánh nặng của ngươi đúng không?”

Tư Hoàng Tuyền hơi cúi đầu, đang định cắn răng nói ‘đúng’, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng cười sang sảng: “Xem ra chúng ta không đến muộn!”

Một cái nháy mắt sau, một nam một nữ lắc mình xuất hiện ở cách bọn họ không xa.

Tư Vô Thiên quay đầu nhìn người thanh niên kia, trong mắt nhất thời hiện ra một vệt kinh ngạc.

Đó chính là hoàng đế của Đại Luật, Vô Cực Đao Quân – Sở Hi Thanh!

Hắn thế mà lại đến rồi!

Chương 2347 - Trừng ai kẻ đó chết

“Đao Quân?”

Tư Vô Pháp rất vui mừng khi nhìn thấy thanh niên tuấn dật kia xuất hiện.

Đôi mắt phượng hẹp dài kia cũng đang nhìn bọn họ với vẻ như cười như không.

Tư Vô Pháp lập tức ý thức được không đúng, nghiêm túc cúi người thi lễ: “Bệ hạ!”

Tư Hoàng Tuyền cũng vui mừng khôn xiết, nàng cũng thi lễ, sau đó lại hơi nhíu mày.

“Hôm nay bệ hạ có thể đến đây, Hoàng Tuyền vô cùng cảm kích.”

Tư Hoàng Tuyền nghĩ thầm, Sở Hi Thanh thực sự là không thay đổi chút nào.

Từ khi quen biết vị Vô Cực Đao Quân này đến nay, hắn vẫn luôn nhất ngôn cửu đỉnh, nghĩa bạc vân thiên.

Dù hắn đã trở thành Nguyên Thủy hoàng đế của triều Đại Luật, thì tính tình vẫn trước sau như một.

Không uổng công phần tình cảm giữa mình và hắn.

“Tuy nhiên…” Giọng nói của Tư Hoàng Tuyền hơi chậm lại, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc: “Hành trình vực ngoại này vô cùng nguy hiểm, có thể nói là thập tử vô sinh. Bệ hạ bây giờ thân là chủ của một quốc gia, gánh vác hi vọng của tất cả bách tính Thần Châu, vẫn không nên mạo hiểm thì hơn.”

Nàng nói được một nửa, Tư Vô Thiên không che mặt của mình.

Tính tình của nha đầu này không khỏi quá thành thật.

Sở Hi Thanh có thể chạy đến đây, Tư Vô Thiên cũng rất bất ngờ.

Nàng cũng biết Sở Hi Thanh bây giờ quan trọng với nhân tộc Thần Châu như thế nào.

Đối với toàn bộ nhân tộc Thần Châu mà nói, lời mời của nàng quả thực là có chút ích kỷ.

Tư Vô Pháp cũng cười khẽ một tiếng: “Bệ hạ có thể đến đây, tỷ đệ chúng ta và Hoàng Tuyền đều thấy rất vui mừng! Nhưng mời bệ hạ vì thiên hạ thương sinh mà ở lại đi. Ba người chúng ta cũng không dám vì việc riêng của mình mà liên lụy đến bệ hạ, làm tổn hại khí vận của nhân tộc.”

Sở Hi Thanh lại mỉm cười: “Không sao, như Tư đại tỷ đã nói ở hai năm trước, ta là quyến giả của Táng Thiên và Lê Tham, tại Ma vực Chiến giới, cũng không có nguy hiểm gì đáng nói. Có lẽ ta ở chỗ đó còn an toàn hơn cả ở Thần Châu này.”

Ma vực Chiến giới là một địa danh ở vực ngoại, bên đó chẳng những có rất nhiều tiểu thế giới ở vực ngoài, còn tu tập rất nhiều Ma thần có liên quan đến lĩnh vực chiến tranh và chiến đấu.

Khu vực đó cực kỳ hỗn loạn, là nơi tàng ô nạp cấu ở vực ngoại.

Chẳng những có những tồn tại như Táng Thiên, Lê Tham, mà còn có hàng ngàn ‘thần hoang dã’ náu thân ở nơi này.

Vì vậy dù là thần linh thượng vị, thì cũng không dám xâm nhập vào đó.

Đối với phàm giới mà nói, Ma vực Chiến giới quả thực là rất nguy hiểm.

Nơi đó không có chín tầng mây ngăn cản và áp chế lực lượng của thần linh.

Hơn nữa, tuy rằng đại đa số thần hoang dã đều có thực lực thấp hơn Vĩnh Hằng hạ vị, nhưng trong đó không thiếu những tồn tại vướng tay.

Nhưng đối với mấy người bọn họ mà nói, nơi này lại không phải quá nguy hiểm.

Các vị ‘Tinh chủ’ cao cao tại thượng sẽ không tùy tiện tiến vào mảnh khu vực này.

Trong mắt những Thần hoang dã kia, bọn họ còn ngon miệng hơn cả

Sở Hi Thanh, còn là con mồi khiến người thèm nhỏ dãi.

Trong vực ngoại có vô số Thần hoang dã và vô số Bán Thần, tất cả chỉ cầu một vì sao mà không được.

Đại đa số kẻ trong đó đều ngậm lấy oán hận với những 'Tinh chủ' kia.

Vì vậy trừ phi là các 'Tinh chủ' dốc hết lực lượng, san bằng và dẹp yên Ma vực Chiến giới, bằng không thì Sở Hi Thanh không cần lo lắng bản thể của những thần linh có địa vị cao kia sẽ chạy đến truy sát hắn.

Sở Hi Thanh tay đè đao, khóe môi cong lên, trang mắt lộ ra vô cùng tự tin: "Ba vị yên tâm, nếu ta đã đến đây, tự nhiên là có nắm chắc."

Tư Hoàng Tuyền nghe vậy thì hơi lắc đầu: "Vậy không được, ta có rất nhiều kẻ thù ở vực ngoại, có rất nhiều người thèm muốn lực lượng của mẫu thân ta. U Đô chúa tể và Hắc Thủy chúa tể cũng sẽ không cho phép ta thu hồi trái tim."

"Địch càng nhiều càng tốt!"

Sở Hi Thanh không để ý lắm: "Đây không phải mục đích của các ngươi khi mời ta đến sao? Hơn nữa, nếu ra ngoài vực ngoại, vậy chưa biết ai liên lụy ai đâu, đến khi đó các ngươi đừng trách ta là tốt rồi."

Hôm nay hắn đến đây, một là vì hoàn thành Thần khế ngày xưa, một mục đích khác lại là chuyện mà hắn đã mưu tính từ lâu.

Tư Hoàng Tuyền thì lại nhìn nhau với sư thúc Tư Vô Pháp của mình một chút.

Khi đó bọn họ cũng không nghĩ đến Sở Hi Thanh sẽ có thành tựu như ngày hôm nay.

Không chỉ trở thành hoàng đế của Đại Luật, mà còn một người một đao ép buộc các thần phải thỏa hiệp, diệt trừ Đại La Nghĩ tộc bên dưới 'Tạo Hóa thần thụ'.

Khi Tư Hoàng Tuyền còn muốn nói gì đó, Lục Loạn Ly lại khoanh tay trức ngực, hơi bất mãn nói: "Lề mề thế? Hi Thanh đã nói giúp đỡ, thì nhất định sẽ giúp, không quan tâm các ngươi có đồng ý hay không. Hắn cũng không phải kẻ ngu dốt, sẽ không đần độn đi chịu chết với các ngươi."

Ba người Tư Hoàng Tuyền nhất thời liếc mắt nhìn về phía nàng.

Thiên phú linh cảm của Tư Vô Pháp hơi kém một chút, ngoại trừ nhận ra thân phận của đối phương thì không phát hiện ra thứ gì.

Hai người Tư Hoàng Tuyền và Tư Vô Thiên thì lại đều rùng mình một cái.

Năng lực cảm ứng của bọn họ, thế mà lại không cảm ứng được sâu cạn của thiếu nữ này.

Nhưng hai người đều nhìn thấy một mảnh không gian nho nhỏ ở sau lưng Lục Loạn Ly, đây là một không gian do Mộng Huyễn chi pháp tạo thành, bên trong này còn có 56 bộ 'Vân Hải kiếm khôi'.

Những 'Vân Hải kiếm khôi' này xếp thành một bộ kiếm trận, ngưng tụ ra một luồng kiếm ý cực kỳ mạnh mẽ, làm người ta phải sợ hãi.

Chương 2348 - Trừng ai kẻ đó chết (2)

Tư Vô Thiên không khỏi híp mắt lại: “Thần Huyễn Đao Quân – Lục Loạn Ly!”

Đây cũng là một trong những ái phê của Sở Hi Thanh, phó hậu Đông cung của triều Đại Luật.

Tư Vô Thiên không tự chủ được mà nắm chặt tay trong tay áo: “Ngươi bây giờ… đã là Chân Linh Loạn Thiên?”

Nàng chủ tu chính là Vô Thiên chi đạo, cũng kiêm tu một chút Loạn Thiên chi pháp, vì vậy nàng có thể cảm ứng được.

“Tư tỷ thật lợi hại!”

Sở Hi Thanh cười tủm tỉm đáp lại: “Vô Pháp Vô Thiên của tỷ đệ các ngươi, cộng thêm Loạn Thiên của Loạn Ly, có thể đảm bảo an toàn cho chúng ta.”

Lực lượng của ba người này có thể nhiễu loạn cảm ứng của kẻ địch từ xa, hơn nữa bói toán và thuật số của thuật sư đều không có tác dụng với họ.

Hai mắt Tư Vô Thiên sáng ngời.

Nàng hơi gật đầu: “Lục Đao Quân nói đúng, là chúng ta lề mề, dài dòng. Chúng ta muốn cướp lại trái tim cho Tư Tuyền, có Thần Ý Xúc Tử Đao hỗ trợ là tốt nhất.”

Sau khi nói đến dây, Tư Vô Thiên nhìn về phía bên trái của nàng.

Nơi đó có một tòa pháp đàn cỡ lớn bằng chất liệu đá.

Cái pháp đàn này khoảng 20 trượng, tạo hình cổ điển, giống hệt với cái tế đàn trên tháp ở trong bí cảnh thời gian, vừa nhìn đã biết là xuất từ tay Vu sư của Cự linh từ thời đại viễn cổ.

Tòa pháp đàn này mới được chữa trị lại.

Nhưng Sở Hi Thanh có thể đoán được, cái pháp đàn này là do bộ tộc Dạ Lang chế tạo khi chiếm cứ hai châu Hà Lạc ở hơn 8000 năm trước.

Khi Tư Vô Thiên nói chuyện, nàng đã khởi động pháp đàn, làm cho trung ương pháp đàn xuất hiện một kẽ nứt màu đen dài khoảng một trượng.

Tư Vô Thiên trực tiếp cất bước đi tới: “Tòa pháp đàn này chỉ có thể khởi động một lần vào cuối tháng sáu hàng năm. Chúng ta xuất phát thôi, nếu hai vị không hối hận, vậy thì cũng đi thôi…”

Giọng nói của Tư Vô Thiên chợt im bặt.

Bởi vì bóng người của nàng đã biến mất bên trong kẽ nứt màu đen.

Sở Hi Thanh cũng theo sát phía sau.

Tư Hoàng Tuyền muốn ngăn cản nhưng đã không kịp.

Nàng sững sờ nhìn tình cảnh này, lập tức dùng tay chạm vào trái tim của mình.

Tư Hoàng Tuyền không có trái tim, chỉ có một cái cơ quan thay thế cho trái tim của nàng.

Nhưng mà giờ phút này, Tư Hoàng Tuyền vẫn cảm nhận được một dòng nước ấm đang chảy ra từ bên trong trái tim của mình.

Sau đó nàng cũng cắn răng một cái, bước vào trong kẽ nứt màu đen theo mấy người kia.

Khi Sở Hi Thanh rời khỏi kẽ nứt màu đen, phát hiện trước mắt mình là một mảnh không gian tối tăm.

Nơi này không có mặt trời mặt trăng, cũng không có những chòm sao lóng lánh, chỉ có hơn 40 ngôi sao sáng ngời đang lơ lửng trên bầu trời, soi sáng mảnh không gian này, làm cho vùng không gian này có chút tia sáng.

Nơi này cũng không phải lục địa, mà chỉ có từng mảng từng mảng đá và thổ địa lơ lửng trên không trung như những hòn đảo.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn bốn phía, nghĩ thầm đây chính là Ma vực Chiến giới sao?

Tư Vô Thiên cũng phóng mắt nhìn bốn phía: “Có người nói Ma vực có rất nhiều tiểu thế giới, đa số đều do thiên đế đời thứ chín mở ra. Vị thiên đế kia hiệu lệnh các thần, lấy nguyên lực của phàm giới, vận chuyển đất đá của phàm giới, chế tạo thế giới mới ở bên ngoài, hắn muốn rèn đúc ba ngàn tòa Thần vực có thể chứa đựng được một lượng lớn thần linh sinh hoạt.”

“Bên trong Thần vực, tuy các thần không thể sử dụng sức mạnh tùy tiện như trong phàm giới, không thể lấy được nguyên lực của phàm giới, nhưng lại có thể tránh được ‘Nghiện Nguyên’, đảm bảo bọn họ tồn tại vĩnh hằng. Nhưng khi đó rất nhiều thần linh lại coi những Thần vực này là lao tù.”

Sở Hi Thanh không khỏi liếc mắt nhìn về phía Tư Vô Thiên: “Tư tỷ hiểu biết rất nhiều nha.”

Đây là những bí ẩn thượng cổ mà chỉ có thần tông phẩm nhất phẩm nắm giữ, rất nhiều danh môn đại phái cũng không biết rõ ràng.

Tư Vô Thiên chỉ chỉ Tư Hoàng Tuyền vừa đi ra khỏi kẽ nứt ở sau lưng mình.

“Là di trạch của mẫu thân nàng, vị kia có để lại bản bút ký, ghi chép rất nhiều bí ẩn thượng cổ, và các điển cố ở vực ngoại.”

Nói đến mẫu thân của Tư Hoàng Tuyền, Sở Hi Thanh không khỏi hiện lên vẻ ngưng trọng.

Con gái của âm Hậu nha…

Đó là vua của ‘si mị võng lượng, yêu ma quỷ quái’ Thần Châu, là tồn tại dùng thần âm linh chạm đến đến lĩnh vực của thần.

Từ khi xuất đạo đến nay, Sở Hi Thanh rất ít khi tiếp xúc với âm hồn và ác linh.

Hắn không phải thuật sư, cũng không phải ‘Khu linh nhân’, bản thân lại là ‘Thuần dương chi thể’, trời sinh đã khắc chế âm linh.

Tuy rằng Lục âm Hoàn Hồn Chú khiến hắn mỗi ngày phải trả một phần nguyên dương cho thiên địa, nhưng điều này cũng làm cho dương khí của hắn dồi dào hơn, làm cho âm linh kiêng kỵ ba phần, không dám đến gần.

Nhưng trong thiên địa này thật ra tồn tại một lượng lớn âm hồn và ác linh.

Mẫu thân của Tư Hoàng Tuyền chính là một trong số đó, dưới tình huống không có thân thể, lại gần như chứng đạo Vĩnh Hằng, hơn nữa còn nắm giữ lực lượng còn lớn hơn rất nhiều thần linh.

Căn cứ theo sách cổ, vị này chỉ thiếu một chút nữa là có thể mở Minh phủ ở Thần Châu, trở thành Tử Thần của nhân tộc, cuối cùng vì các thần linh nhúng tay vào nên xe cát dã tràng.

Theo lý thuyết, âm Hậu không có thân thể là không thể đản sinh dòng dõi.

Cũng không biết vị kia đã dùng biện pháp gì, mượn một chút lực lượng của Ma thần, sinh ra Tư Hoàng Tuyền, nhưng điều này cũng dẫn đến việc Tư Hoàng Tuyền vừa sinh ra thì đã bị các thần cướp mất nội tạng và thân thể.

Chương 2349 - Trừng ai kẻ đó chết (3)

“Nơi này là ‘Chiến Huyền giới’, là một trong ba ngàn tiểu thế giới của Ma vực, xếp hạng 27 trong 300 Chiến giới, xem như là một tiểu thế giới khá lớn.”

Tư Vô Thiên tiếp tục nói: “Nơi này vốn có 72 con Chiến ma cấp độ Bán Thần, do Dạ Lang tộc cung cấp máu thịt và tế phẩm, cung dưỡng dài tận một vạn năm, là một trong những chỗ dựa vững chắc của Dạ Lang tộc.”

“Ngày xưa, Minh Thiên Thu và Dạ Lang tộc đại chiến, Dạ Lang tộc đã dùng huyết tế để triệu hoán Chiến ma trên ‘Chiến Huyền giới’ xuống phàm giới. Nhưng trận chiến này Dạ Lang tộc vẫn đại bại, 72 con Chiến ma và ma quân dưới trướng chúng đều chết sạch. A…”

Nàng bỗng nhiên hơi dừng lại, nhìn về phía trước: “Xem ra mấy ngàn năm nay, nơi này lại tích lũy không ít ma vật.”

Trong khi bọn họ nói chuyện, đã có rất nhiều bóng đen lóe lên trên những hòn đảo lơ lửng ở trong phạm vi mấy chục dặm quanh đây.

Từng đôi mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm vào bọn họ, số lượng phải lên đến hàng ngàn, hàng vạn, khiến người tê cả da đầu.

Sở Hi Thanh cũng mở ‘Huyết Nhai trọng đồng’ ra, nhìn những ma vật này bằng ánh mắt lạnh lẽo.

Cái gọi là ma vật, khởi nguồn cực kỳ phức tạp.

Có một phần trong đó sinh sôi từ máu của thần linh Vĩnh Hằng và Bán Thần, tụ hợp với sát lực trong thiên đại, thậm chí là uế khí mà sinh thành ma vật, giống như đám ma vật trong Vạn Ma quật vậy.

Có một số thì là kết quả của Thần hoang dã và Bán Thần giao hợp ra.

Đại đa số Thần hoang dã và Bán Thần bên trong Ma vực đều đã mất lý trí, bị bản năng chi phối.

Trong đầu bọn họ ngoại trừ máu thịt ra, thì chính là giao phối, sinh sản, bọn họ sinh ra vô số 'Ma nghiệt' và 'Ma duệ' bên trong mảnh Ma vực này.

Còn có một phần là dò thần linh và Ma thần sáng tạo ra.

Những ma vật này sinh tồn trong Ma vực, lại giao hợp lẫn nhau, sinh ra vô số con cháu đời sau.

Nói tóm lại, số lượng ma vật ở vực ngoại cực kỳ khổng lồ.

Cúng nó cũng bị 'Nghiện Nguyên' rất nặng, cực kỳ khát vọng nguyên lực của thiên địa, sẽ không bỏ qua bất kỳ có hội tiến vào phàm giới nào.

Có người nói khi Dương Thần – Thái Hạo nắm giữ thiên địa, thì đã có ý định thanh lý Ma vực.

Nhưng cuối cùng Thái Hạo vẫn từ bỏ, ma vật trong ba ngàn thế giới này quá nhiều, quả thực là như rau hẹ trên đất, một lứa lại một lứa, giết không hết, chém không xuể.

Đây là nơi thần lực không soi sáng được, là cái u ác tính trong mắt các thần, vì vậy nên các nhân loại may mắn đăng thần, đa số đều chọn nơi này để ẩn thân.

"Ánh mắt của những kẻ này…"

Sở Hi Thanh nắm Huyết Nhai thần đao bên hông: "Ta rất không thích."

Ánh mắt của chúng như đang nhìn đồ ăn vậy.

Ầm!

Trong khoảnh khắc này, vô số tiếng nổ ầm ầm vang lên, cũng tuôn ra vô số sương máu.

Hai mắt Tư Vô Thiên mở to, kinh hãi không thôi trước cảnh tượng này.

Trong khoảnh khắc này, tất cả ma vật nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh trong phạm vi 50 dặm, đều bị đao ý của hắn đánh nổ đầu.

Đây chính là Thần Ý Xúc Tử Đao sao?

Tuy rằng Tư Vô Thiên từng nhìn thấy Sở Hi Thanh sử dụng Thần Ý Xúc Tử Đao ở bên ngoài thành Vọng An.

Nhưng vào khi đó, Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh còn lâu mới mạnh và khủng bố như bây giờ.

Chỉ một ý niệm, liền giết chết mấy chục vạn ma vật cấp thấp và cấp trung!

Tư Vô Thiên lập tức nghĩ đến chiến tích của Sở Hi Thanh ở dưới tán cây 'Tạo Hóa thần thụ', nàng nhất thời thoải mái.

Không có loại thực lực này, thì làm sao có thể ép các thần phải cúi đầu thỏa hiệp?

Trong lồng ngực cũng dâng lên hi vọng vô hạn.

Có vị Vô Cực Đao Quân này ở đây, có lẽ bọn họ sẽ được toại nguyện.

"Chúng ta đi đâu trước?"

Sở Hi Thanh quay đầu nhìn Tư Hoàng Tuyền, mắt chứa ý cười: "Hay là trước tiếp giết đến cửa?"

Lục Loạn Ly đang đứng sau lưng Sở Hi Thanh nhất thời nghiến răng nghiến lợi, đưa tay véo eo của hắn một cái.

Cái tên này lại phóng điện…

Sở Hi Thanh vẫn nói với nàng, hắn và Tư Hoàng Tuyền chỉ là bạn tốt, tính cách rất hợp nhau.

Nhưng mà Lục Loạn Ly lại không chịu tin một chữ nào.

Dù sao cũng không phải đề phòng và cảnh giác với tên này.

Tư Hoàng Tuyền thì không cảm giác được, nàng đưa mắt nhìn phương xa: "Chúng ta đến 'Chiến Kiếp giới' trước."

Bước đầu tiên của nàng, đương nhiên là phải thu hồi lực lượng do mẫu thân để lại cho nàng rồi!

…

Cùng lúc đó, bên trong 'Bạch Đế cung' tại tinh không vô ngần.

“Đã xác định chưa?”

Tây Phương Bạch Đế, Kim Thần – Bạch Chúc ngồi trên đế tọa của hắn, dùng con mắt còn lại của hắn để nhìn xuống các thần bên dưới: “Tên phàm nhân kia, cái thằng nhãi ranh đã sỉ nhục chúng ta, hắn đã đến vực ngoại?”

“Đã xác định! Hắn đã tiến vào Ma vực Chiến giới!”

Đó là một vị thần linh Vĩnh Hằng đứng sóng vai với Thất Sát Tinh Quân chỉ còn một tay.

Vị này chính là con thứ ba của Tây Phương Bạch Đế… Kim Đức Tinh Quân!

Hắn có thần khu cao gần 600 trượng, toàn thân màu xích kim, khuôn mặt rất nghiêm túc: “Tam đại ‘Ty thiên’ hợp lực bói toán, đã xác định chuyện ở dòng sông thời gian có liên quan với Sở Hi Thanh.”

“Một kẻ phàm phu, thế mà lại có thể ảnh hưởng đến vận mệnh của chúng ta.”

Giọng nói của Bạch Chúc ngậm lấy ý trào phúng, lại tựa như đang tự giễu.

Ánh mắt của hắn lại lạnh lẽo và cứng rắn như sắt thép.

Tiếng nói của hắn lại tựa như từng khối kim loại: “Giết chết hắn, làm mọi cách để giết chết hắn!”

“Phụ thần chớ lo lắng!”

Kim Đức Tinh Quân khom người về phía đế tọa: “Ta đã liên hệ với một ít ‘đoàn săn bắn Sát Thần’ ở Ma vực Chiến giới, đồng ý cho bọn họ ba ngôi sao! Mặc kệ là ai, chỉ cần giết chết hắn, thì chúng ta có thể sắc phong cho bọn họ ba vị trí ‘Tinh chủ’! Theo ba biết, mấy mạch Tử Vi, Phong Thần, Mộc Thần và Viêm Thần cũng đang treo giải thưởng cho cái đầu của hắn.”

Chương 2350 - Trừng ai kẻ đó chết (4)

“Đoàn săn bắn Sát Thần?” Bạch Chúc hơi suy tư.

“Phụ thần, Đoàn săn bắn Sát Thần nhỏ nhưng rất có ích, bọn họ thường lấy thần linh làm thức ăn, dùng để để giải quyết vấn đề ‘Nghiện nguyên’ của bản thân. Trong đó có một số nhân vật khá mạnh mẽ, thậm chí đã tiếp cận với thần linh trung vị.”

Kim Đức Tinh Quân nghe ra ý nghi ngờ trong lời nói của Bạch Chúc, hắn mở miệng giải thích với vẻ bất đắc ý: “Môn võ đạo tên Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh rất vướng tay, mà Ma vực Chiến giới lại có rất nhiều ma vật và Thần hoang dã. Vì vậy nên nhi thần cho rằng, không nên truyền bá chuyện Sở Hi Thanh tiến vào Ma vực.”

Đao pháp của tên kia quả thực là cực kỳ vô lại, địch càng nhiều, uy lực càng mạnh!

Tuy rằng trong mắt đám thần linh thượng vị như bọn họ, thì Thần Ý Xúc Tử Đao còn có sơ hở nhất định, cũng không thể phản xạ tất cả lực lượng và thiên quy đã hoàn thiện của bọn họ.

Nhưng tại phàm giới, dưới tình huống bọn họ không thể dùng toàn lực, thì môn đao pháp này đúng là vô địch.

“Kim Đức, ngươi nghĩ nhiều rồi.”

Thất Sát Tinh Quân lạnh nhạt liếc mắt nhìn đệ đệ của mình: “Chuyện Sở Hi Thanh tiến vào Ma vực đã truyền ra ngoài, tất cả mọi người đều biết rồi, bao quát cả chuyện ngươi treo thưởng.”

Kim Đức Tinh Quân nghe vậy thì sững sờ, nhìn Thất Sát với vẻ ngờ vực.

“Đừng quên ta là ‘Vạn Sát chúa tể’, có vô số tín đồ và tai mắt ở trong Ma vực Chiến giới. Cho đến giờ, đã có không dưới trăm vị Ma thần liên hệ với ta, để hỏi thăm chuyện này. Nếu không có gì bất ngờ, chắc là Sở Hi Thanh đang tự tuyên dương việc này, cái thằng nhãi ranh kia giảo hoạt hơn tưởng tượng của ngươi nhiều.”

Thất Sát Tinh Quân ngẩng đầu nhìn nhau với Bạch Chúc: “Vẫn là để ta đi một chuyến đi! Ngoài trừ Hổ Bưu ra, thì người nơi này đều không được, bọn họ không thể thoát khỏi tay của Táng Thiên đâu. Chỉ có ta, mới có thể ra vào Ma vực Chiến giới.”

Kim Thần – Bạch Chúc lại cúi đầu nhìn tay áo trống rỗng kia của Thất Sát Tinh Quân.

Hắn lập tức ngước mắt lên nhìn Thần Hổ Bưu đang nằm trong trạng thái thất thần kia.

Bạch Chúc thậm chí còn không có ý định đưa vị Thiên Bưu Tinh Quân này đến Ma vực Chiến giới.

Đây là chiến tướng mạnh nhất của hắn, cũng là cánh tay đáng tin cậy nhất, thậm chí còn đáng tin tưởng hơn ba Thần tử của hắn nhiều lắm.

“Kim Đức, ngươi đi tìm huynh trưởng của ngươi.”

Ánh mắt của sâu thẳm: “Để Thái Bạch đi một chuyến!’

Trưởng tử Thần Thái Bạch của hắn, dưới phàm giới còn được gọi là Bạch Đế Tử, cũng đã là tồn tại có thần lực sánh vai với hắn.

Thậm chí trên con đường theo đuổi Tạo Hóa, thì Bạch Đế Tử còn đi xa hơn cả hắn.

“Để huynh trưởng đi?”

Kim Đức Tinh Quân có hơi chần chờ: “Phụ thần, huynh trưởng đã không hỏi thế sự từ lâu, hắn vẫn luôn tuân thủ ước định với Ngu Công kia.”

“Ngu xuẩn không thể thành tài!”

Bạch Chúc hừ một tiếng: “Ngu Công đã chết, cái ước định này cũng mất hiệu lực từ lâu.”

Trong mắt hắn lại hiện lên lửa giận: “Yên tâm, lần này hắn sẽ đi, Thái Bạch cũng cảm thấy hứng thú với Thần Ý Xúc Tử Đao. Đương nhiên, ngươi cũng đừng hi vọng Thái Bạch sẽ lấy tính mạng của thằng nhãi ranh kia.”

Vì vậy nên, bọn họ còn cần làm một số bố trí khác.

…

Cùng lúc đó, tại ‘Chiến Dương giới’ ở Ma vực.

Trên một hòn đảo hoang vu.

Một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn, trên mặt có ma văn nhảy nhót chạy vào trong một tòa cung điện đã rách nát không chịu nổi.

“Kim Đỉnh! Thần Kim Đỉnh! Ngươi đâu rồi, có nghe thấy không? Này!”

Bóng người nhỏ nhắn xinh xắn có một đôi mắt óng ánh và trong suốt, xán lạn như trời sao, khảm nạm lên gương mặt xinh đẹp và khéo léo lại có vẻ quyến rũ mê người.

Nhưng nơi mi tâm của nàng lại có một con mắt dọc đang khép kín, đỉnh đầu còn có một cái sừng nhọn.

Chỉ cần người quen thuộc với các tộc Cự linh thì sẽ nhận ra, mắt dọc và độc giác chính là đặc thù của Thần Nhãn tộc, một trong các hoàng tộc của Cự linh.

Nhưng dáng vẻ của nàng lại như một thiếu nữ nhân tộc 13 14 tuổi, chứ không cao lớn như những Cự linh của Thần Nhãn tộc khác.

Lúc này, bóng người này nàng bỗng nhiên dừng lại ở một hành lang đá hoang phế, liếc mắt nhìn vào trong góc.

Nơi đó có một thanh niên mặc chiến giáp màu đen, hắn đang chắp tay sau lưng, xuất thần nhìn về phía giếng trời phía trước.

“Ngươi còn ngẩn người ở đây?”

Thiếu nữ ba mắt giận dữ: “Ngươi không biết sao? Hiện giờ toàn bộ Ma vực đều đang truyền nhau, Nhân hoàng Thần Châu, cũng chính là tên suýt nữa chém đứt ‘Tạo Hóa thần thụ’ đã tiến vào Ma vực của chúng ta rồi.”

Đôi mắt óng ánh của nàng lộ ra vẻ hưng phấn: “Những tên cao cao tại thượng kia muốn lấy mạng hắn, nên đã treo thưởng tổng cộng mười một vị trí ‘Tinh chủ’, trong đó còn có hai ngôi sao trung đẳng! Đoàn săn bắn của chúng ta chỉ cần bắt được hắn, tất cả bảy người chúng ta đều có thể lên cấp.”

“Biết! Đương nhiên là biết!”

Thần Kim Đỉnh lấy một quyển sách ra, quơ quơ về phía sau: “Đã biết từ lâu, đừng quên ta có thứ này!”

“Cũng đúng, ngươi có Vô Tự Thiên Thư!” Thiếu nữ ba mắt ‘nha’ một tiếng, lại cau mày: “Vậy ngươi còn ngẩn ngươi tại đây? Không gọi mọi người về đi? HIện giờ toàn bộ Ma vực đều hành động rồi, chúng ta mà không hành động là sẽ muộn.”

Thần Kim Đỉnh vẫn còn nhìn giếng trời, nhìn trận chiến kịch liệt của một con bò cạp và một con ma ếch.

Ánh mắt hắn âm u khó hiểu: ‘Vấn đề là không dễ lấy được cái treo thưởng này đâu!”

Thiếu nữ ba mắt nghe vậy thì sững sờ.

Nàng ngờ vực hỏi: “Ngươi kiêng kỵ Thần Ý Xúc Tử Đao của hắn? Hắn có thể vô địch ở phàm giới, nhưng ở đây thì chưa chắc.”

Thiếu nữ ba mắt cũng may mắn được chứng kiến trận chiến ở ‘Tạo Hóa thần thụ’, nhưng cũng không để ý chút nào.

Phương pháp phá giải đơn giản nhất, chính là lấy lực đè người.

Tầng thứ thiên quy của nàng, không phải tên kia có thể phản xạ được.

Thần Kim Đỉnh khẽ mỉm cười một cái, không có ý định giải thích.

Chẳng lẽ muốn giải thích cho đồng bạn của mình biết, dòng sông thời gian vừa mới sôi trào, và cả tương lai đang biến hóa kịch liệt kia?

Ma vực Chiến giới này còn ở ngay dưới mí mắt của tam đại Chiến thần nhân tộc kìa.

Mà Sở Hi Thanh, chính là thần tử của Táng Thiên!

Hắn lập tức phất ống tay áo một cái, bắn mấy đạo kiếm quang ra ngoài: “Vậy thì như ngươi nói, cứ thử một lần xem sao!”

Thần Kim Đỉnh ý thức được nguy hiểm trong chuyện này, nhưng nếu như không thử một lần, hắn thật sự không cam tâm.

Chương 2351 - Ai cũng không đánh nổi

Khi toàn bộ Ma vực đang gió nổi mây vần và rung chuyển không yên vì Sở Hi Thanh; vô số Thần hoang dã và Ma thần, còn cả rất nhiều nhân vật có thực lực mạnh mẽ đang ẩn núp ở đây, tất cả đều đang chen chúc nhau vì giải thưởng của các thần kia. Thì Sở Hi Thanh vẫn chưa biết gì, hắn đang bay giữa bầu trời của ‘Chiến Tuyệt giới’.

Lần này hắn không sử dụng Dục Nhật thần chu, mà chỉ đạp trên hộp kiếm, đưa Lục Loạn Ly bay theo ba người Tư Hoàng Tuyền.

Dục Nhật thần chu có thể dùng ở vực ngoại, nhưng thứ này quá thu hút ánh mắt của người khác.

Đặc biệt là nơi tối tăm không có ánh sáng như Ma vực này, ánh sáng huy hoàng của Dục Nhật thần chu sẽ chói mắt như đèn đường giữa trời đêm, không thuận tiện bằng hộp kiếm của hắn.

Lúc trước, khi Sở Hi Thanh chờ ở Vô Tướng thần tông thì Ngự Vân

Tưởng đã từng cường hóa thứ này cho hắn. Nên tốc độ và linh hoạt đã hơn xa lúc trước.

Hiện giờ, bọn họ đã rời khỏi ‘Chiến Huyền giới’, đi đến thế giới thứ hai ở vực ngoại là ‘Chiến Tuyệt giới’.

Ba ngàn thế giới của Ma vực, thật ra tồn tại được là nhờ một tòa trận pháp khổng lồ chưa từng có.

Nếu như nhìn từ bên ngoài, những thế giới này sẽ rất xinh đẹp, toàn thân như những đóa hoa sen cực lớn.

Nhưng nếu như nhìn từ bên trong, lại có cảm giác những tiểu thế giới này giống như một chiếc bánh ngàn tầng, một tầng rồi lại một tầng.

Vách ngăn của các thế giới cũng không quá kiên cố vững chắc, chỉ cần thực lực đạt đến Siêu Phẩm, là có thể đi tìm tiếp điểm của hai thế giới và đột phá vách ngăn, tiến vào một thế giới khác.

Nhưng không gian kết cấu và địa hình nội bộ của mỗi một thế giới đều cực kỳ phức tạp, mặc kỳ là các thế giới liên tiếp với nhau, thì tiếp điểm cũng đang biến hóa và thay đổi mọi lúc.

Bởi vì bản thân những tiểu thế giới này không quá vững chắc, vẫn luôn đang rung chuyển và biến hóa không ngừng, chúng nó lại giống như những cái bong bóng cực lớn ở trong thùng.

Ba ngàn cái bong bóng nhét đầy một cái thùng, liên tục va chạm và chèn ép lẫn nhau.

Nếu như người không hiểu biết về Ma vực, chắc chắn sẽ lạc đường trong không gian rắc rối phức tạp này.

Tư Hoàng Tuyền lại nắm giữ một cái pháp khí của mẫu thân nàng, có thể phân biệt các con đường bên trong Ma vực này.

Thứ này quả thật là còn dễ dùng hơn cả Google map, khiến cho Tư Hoàng Tuyền dẫn bọn họ đi một đường thông suốt.

Lúc này, bóng người của nàng bỗng nhiên chậm lại một chút.

“Tên kia hẳn là đã cảm ứng được ta đến, nhưng lại đang tránh né ta.”

Tư Hoàng Tuyền nhắm mắt cảm ứng.

“Hẳn là đang ở gần đây, tên kia… có ý dụ chúng ta tiến lên phía trước…”

“Tên kia?” Sở Hi Thanh hơi tò mò: “Là ai?”

“Đó là một bộ hạ cũ của mẫu thân ta! Một con Quỷ Cô Thần cấp độ Siêu Phẩm, dân gian gọi là Quỷ Mẫu!”

Tư Hoàng Tuyền giải thích: “Trước khi mẫu thân ta ngã xuống, nàng đã chia sức mạnh thành 72 phần, giao cho 72 thuộc hạ bảo quản.”

Sở Hi Thanh nhất thời bừng tỉnh.

Quỷ Mẫu là một trong những loại âm linh tương đối mạnh mẽ ở phàm giới, có chân như rộng hổ, mắt giao mày mãng, hình dạng kỳ dị cổ quái.

Bản lĩnh lớn nhất của loại quỷ này là sinh sản, có người nói một lần có thể sinh ra mười quỷ anh, buổi sáng sinh ra, buổi tối liền mang các con ra làm đồ ăn.

Thật ra thì mỗi lần chúng sinh ra con trai, đều sẽ nắm giữ năng lực khác nhau, mỗi ngày cũng đều không giống nhau.

Năng lực này khá giống với ‘Tạo Vật Chủ’, nhưng đáng tiếc lại là quỷ, bản thân và con trai đều không có máu thịt, hành vi ăn con trai cũng quá mất mặt, vì vậy chỉ có thể là Quỷ Mẫu thôi.

Còn có người hoài nghi, nó và âm Thần – Nguyệt Hi có quan hệ, bởi vì Nguyệt Hi cũng nắm giữ lực lượng tạo vật nhất định, cũng sinh ra mười đứa con.

Quỷ Mẫu có thể điều động con trai của mình chiến đấu, sức chiến đấu khá là mạnh, hầu như có thể đuổi sát Thi vương cùng cấp, xem như là một loại quỷ có xếp hạng khá cao trong bách quỷ.

Phỉa biết, âm linh không có thân thể máu thịt, trời sinh đã yếu hơn những sinh linh có thân thể.

Sắc mặt Lục Loạn Ly không khỏi hơi đen: “Chia ra 72 phần…”

Lục Loạn Ly nghĩ thầm, vậy thì tìm đến bao giờ?

“Không cần tìm toàn bộ, chỉ cần ta nắm giữ một phần trong đó, lại thu hồi được ‘Vạn Cốt Phệ Hồn phiên’, là có thể phát động ‘bách quỷ đại duyệt’, cưỡng ép tất cả bộ hạ của của mẫu thân ta đến yết kiến, rồi dâng lực lượng của mẫu thân ta.”

Trong khi nói chuyện, Tư Hoàng Tuyền cũng hơi lúng túng, chuyện thu hồi lực lượng của mẫu thân nàng, quả thực là rất phiền phức.

Vấn đề là kẻ nắm giữ trái tim của nàng rất mạnh, cực kỳ mạnh mẽ!

Nếu không thu hồi lực lượng của mẫu thân, Tư Hoàng Tuyền không có lòng tin chiến thắng.

“Còn cả thân vệ Thần Đồ và Úc Lũy của mẫu thân ta cũng đang ẩn thân trong Ma vực. Bọn họ vẫn luôn bị các Ma thần truy sát, bây giờ ta không cảm ứng được họ. Nhưng bọn họ rất trung thành với mẫu thân của ta, chỉ cần ta phát động ‘bách quỷ đại duyệt’, bọn họ nhất định sẽ chạy đến giúp ta, thay ta trấn áp bách quỷ.”

Chương 2352 - Ai cũng không đánh nổi (2)

Sở Hi Thanh nghe vậy cũng không bất ngờ, mẫu thân của Tư Hoàng Tuyền không muốn thuộc hạ cướp hết lực lượng của bản thân, nên chia ra mới là bình thường.

Có điều, hắn lại không quá coi trọng chuyện Tư Hoàng Tuyền muốn phát động ‘bách quỷ đại duyệt’.

‘Bách quỷ đại duyệt’, tương đương với âm linh lên triều vậy.

Trước khi Sở Hi Thanh ‘xuyên qua’, thế giới kia cũng có ‘bách quỷ đại duyệt’.

Trương Hành thời Đông Hán từng viết trong ‘Tokyo phú’: “Trên núi có cây đào, bách quỷ kiểm duyệt bên dưới ngọn núi, quỷ vô đạo lý giả, Thần Đồ và Úy Lũy, cầm lấy vi tác, chấp lấy tự hổ.”

Ngày xưa, âm Hậu – Thiên Nại Lạc hàng phục bách quỷ, thành lập âm triều tại Ma vực, ép bách quỷ ký kết Thần khế với nàng, tôn kính mệnh lệnh của nàng.

Có người nói trong tay nàng có một thần khí tên ‘Vạn Cốt Phệ Hồn phiên’, chỉ cần lay động nó, là có thể hiệu lệnh tất cả âm linh trong thiên địa.

Thần Đồ và Úc Lũy là hai trong những chiến tướng mạnh nhất của âm Hậu – Thiên Nại Lạc.

Không biết vì sao, hai vị này cũng tên là Thần Đồ và Úc Lũy.

Có người nói bọn họ lấy thân âm linh, lại có thực lực gần như Vĩnh

Hằng trung vị.

Vấn đề là Thiên Nại Lạc đã chết 20 năm, Tư Hoàng Tuyền có thể kế thừa Thần khế của Thiên Nại Lạc hay không, Thần khế còn có tác dụng bao nhiêu, vậy thì chưa biết.

Dù là Thần Đồ và Úc Lũy kia, cũng chưa chắc đã đáng tin.

Ánh mắt Sở Hi Thanh lóe lên: “Như vậy trong tay Thần Đồ và Úc Lũy có lực lượng của mẫu thân ngươi để lại không?”

Tư Hoàng Tuyền lại lắc đầu: “Mẫu thân có thể đã cân nhắc đến chuyện hai vị này bị Ma thần nhằm vào, cho nên không giao lực lượng cho bọn họ bảo quản, mà bọn họ cũng không cần.”

Khi nàng nói chuyện, vẻ mặt lại hơi khác lạ.

Tỷ đệ Tư Vô Thiên và Tư Vô Pháp cũng nhìn nhau một chút.

Sở Hi Thanh cũng hiểu ra.

Âm Hậu - Thiên Nại Lạc cũng không yên tâm với hai vị thuộc hạ trung thành tuyệt đối này nha.

Nàng tình nguyện giao lực lượng của mình cho bách quỷ bảo quản, cũng không muốn giao cho Thần Đồ và Úc Lũy.

Nhưng đây mới là cách làm của một minh quân.

Một quân chủ sáng suốt, sẽ không cho thuộc hạ có cơ hội phản bội.

Trung thành cũng giống như tình cảm, nó không chịu nổi khảo nghiệm.

“Đã hiểu!”

Sở Hi Thanh gật đầu.

Hắn lại càng không coi trọng ý nghĩ phát động ‘bách quỷ đại duyệt’ của Tư Hoàng Tuyền.

Nhưng cũng không sao cả, dù sao cũng có hắn đang ở đây.

Thần Đồ và Úc Lũy gì gì kia, mặc kệ họ có tâm tư gì, thì cũng phải ngoan ngoãn thu hồi.

Trong mắt Sở Hi Thanh bỗng nhiên hiện màu đỏ ngòm: “Nhưng nếu ngươi muốn tìm Quỷ Mẫu, vậy thì sai đường rồi."

Hắn nhìn xuống dưới chân mình: 'Ở phía dưới kìa."

Khi Sở Hi Thanh vừa nói hết lời, hòn đảo ở dưới chân bọn họ bỗng nhiên nổ tung. Một bàn tay che trời màu đen thò ra khỏi mặt đất, tóm về phía năm người Sở Hi Thanh.

"Là Nghiệt thần! Cẩn thận!"

Tư Vô Thiên giật mình kinh hãi, bóng người lập tức bay lên, trực tiếp tránh ra ngoài trăm trượng, tách khỏi bàn tay khổng lồ kia.

Nghiệt thần là cách gọi một vị thần linh Vĩnh Hằng đã hoàn toàn sa đọa, hoàn toàn mất linh trí.

Bọn họ khác với Ma thần.

Ma thần là thần linh đi con đường ma đạo.

Bọn họ cắn nuốt thôn phệ một lượng lớn máu thịt, dựa vào huyết khí của sinh linh để thu được lực lượng, đồng thời chống đỡ 'Nghiện nguyên'.

Mà Nghiệt thần, hoặc là bị 'Nghiện nguyên' bức điên, hoặc là do Ma thần cắn nuốt quá nhiều máu thịt, bị oán lực phản phệ, cuối cùng đọa lạc trở thành Nghiệt thần, bọn họ có tội nghiệt vô biên, uế khí vô tận.

Nếu Táng Thiên không thể nuốt sao La Hầu, trở thành 'Tinh chủ', vậy chẳng mấy chốc cũng sẽ đi đến một bước này.

Vận mệnh của hắn lại không được như đám Nghiệt thần này.

Các thần sẽ không bỏ qua một tồn tại có thực lực mạnh mẽ như Táng Thiên, nhất định sẽ nghĩ biện pháp khống chế hắn, để hắn trở thành đồ chơi của các thần.

Tuy nhiên, ngay khi Tư Vô Pháp chuẩn bị liên thủ với tỷ tỷ, thi triển một môn bí pháp độc nhất của hai tỷ đệ bọn họ, thì đã thấy hai người Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly vẫn đứng yên tại chỗ.

"Không chỉ là Nghiệt thần, mà còn có Quỷ Mẫu!"

Đôi mắt đỏ như máu của Sở Hi Thanh nhìn thấy một cái bóng và âm khí cực mạnh ở trong não của Nghiệt thần.

Nếu như hắn không nhầm, đây chính là một trong những Quỷ anh của Quỷ Mẫu.

Con Quỷ anh này lại nắm giữ năng lực khống chế và điều khiển Nghiệt thần.

Điều này khiến cho Quỷ Mẫu vốn chỉ là cấp độ Siêu Phẩm, lại sở hữu lực lượng sánh vai với thần linh.

Sức chiến đấu của Nghiệt thần là không thể so với thần linh bình thường, sau khi mất lý trí, thì bọn chúng không thể sử dụng thiên quy như thường.

Nhưng bọn họ còn có sức mạnh và tố chất thân thể của thần linh, còn có bản năng chiến đấu mạnh mẽ.

Ngoài ra, sau khi dung hợp chiều sâu với uế khí trong thiên địa, thì bọn họ còn có sức khôi phục vô cùng vô tận, có thể nói là cực kỳ vướng tay.

Chương 2353 - Ai cũng không đánh nổi (3)

Lục Loạn Ly lại lạnh lùng nhìn xuống dưới, nàng đè tay xuống một cái, lập tức có từng đạo kiếm khí màu xanh lao xuống.

“Phong!”

Lực lượng phong cấm mạnh mẽ lập tức đánh tan bàn tay khổng lồ của Nghiệt thần.

Ngày xưa, trong Vân Hải tiên cung chỉ có 24 bộ ‘Vân Hải kiếm khôi’, liền có thể gánh vác một thần ‘cực chiêu Tru Thần’ của Vấn Tố Y.

Mà bây giờ, trong tay Lục Loạn Ly lại có tận 56 bộ ‘Vân Hải kiếm khôi’.

“Thần Mê Ý Loạn!”

Khi bàn tay của Nghiệt thần bị kiếm khí ngăn cản, trong mắt Lục Loạn Ly hiện ra ánh sáng lộng lẫy mà kỳ ảo.

Theo nàng vung đao lên, sau lưng nàng chợt hiện ra một con Khổng Tước xòe đuôi cực lớn.

Bộ đuôi xòe ra như cánh quạt kia còn đang tỏa ra linh quang bảy màu, những con mắt màu đen ở cuối đuôi cũng đang ‘nhìn’ chằm chằm vào Nghiệt thần kia.

Nghiệt thần này lập tức rơi vào trạng thái cuồng bạo, hắn đột nhiên rống giận một tiếng, rồi lập tức vung tay lên, dùng toàn lực đánh về phía đầu của chính mình.

Sức mạnh khổng lồ kia đã đánh đầu hắn nổ tung, cũng đánh con Quỷ anh ẩn núp trong đó thành bột mịn.

Cũng trong khoảnh khắc này, một tiếng kêu rên thảm thiết truyền đến từ phía xa xa, hơn nữa âm thanh này như nam như nữ, khó nghe đến cực điểm.

“Ở nói đó!”

Tư Hoàng Tuyền vốn định né tránh, nhưng thấy hai người Sở Hi Thanh không động đậy, thì nàng cũng không né tránh.

Lúc này, ánh mắt của nàng đang nhìn về phía phát ra âm thanh.

Bóng người lập tức lóe lên, bay thẳng về nơi đó.

Con Quỷ Cô Thần kia, và cả lực lượng do mẫu thân nàng để lại… nàng đã tìm được!

Tư Vô Thiên và Tư Vô Pháp cũng theo sát phía sau.

Trên mặt bọn họ đều ngậm lấy vẻ kinh dị.

Vốn tưởng rằng vị Thần Huyễn Đao Quân này sẽ là trói buộc của bọn họ, không ngờ thực lực của nữ tử này lại mạnh như vậy.

Sở Hi Thanh cũng điều động hộp kiếm, bay theo ba người phía trước.

Khóe môi hắn cong lên: “Không hổ là Ly nhi của ta, Mê Thiên chi pháp đã mạnh như vậy rồi. Chỉ là nhị phẩm hạ, lại là Chân Linh của bốn thiên quy, thiên phú bực này, cũng không kém hơn Vân Vân. Ngươi sẽ không muốn kiêm tu vạn pháp như Vân Vân chứ?”

“Ngươi đang đổi một cách để khen chính mình sao?”

Lục Loạn Ly không khỏi bĩu môi, nghĩ thầm cái gọi là Chân Linh của mình, trước mặt Sở Hi Thanh lại có giá trị gì?

Gần đây nàng cũng không muốn giao thủ và luận bàn với Sở Hi Thanh, quả thực là mất hứng!

Cái tên này luôn dùng mọi cách để nhường nàng, quả thực là rất vô vị, còn làm cho nàng bị đả kích nhiều hơn.

Lục Loạn Ly nghĩ đến đây, lại không khỏi thở dài.

Giọng nói của nàng bình thản: “Ta nào có lợi hại như Vân Vân tỷ? Nhưng tất cả lực lượng có liên quan đến Mê và Loạn, đều có ích với ta, là thứ ta nhất định phải nắm giữ.”

Bằng không, nàng không thể đối kháng với hai nữ nhân kia.

Kiêm tu vạn pháp là không thể, nhưng con đường Mộng Huyễn Thành Chân của nàng, cũng có thể một pháp sinh vạn pháp giống với Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh đã chuyển sự chú ý qua bên kia.

Tư Hoàng Tuyền đã bắt đầu giao thủ với con Quỷ Mẫu cấp độ Bán Thần kia.

Đao ý mạnh mẽ của nàng làm cho tất cả vật chất, tất cả ma vật, tất cả mọi thứ trong phạm vi này bị ‘Tuyệt diệt’, bị ‘Tử vong’!

Lục Loạn Ly đứng ở phía sau Sở Hi Thanh, chép miệng nói: “Đao pháp của nữ nhân này cũng rất lợi hại, xem ra con Quỷ Mẫu này không có phần thắng rồi.”

Nàng lập tức rùng mình một cái, rồi nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt cảnh giác.

Cái tên này luôn rất thích nữ nhân mạnh mẽ, nữ nhân càng mạnh thì hắn lại càng thích, Tư Hoàng Tuyền cũng rất hợp gu của hắn.

Bạn tốt gì gì đó, đều là giả!

Sở Hi Thanh cũng cảm thấy hoảng sợ.

Đao pháp của Tư Hoàng Tuyền đâu chỉ là lợi hại.

Rõ ràng là trò giỏi hơn thầy, đã vượt qua hai tỷ đệ Tư Vô Thiên.

Bên trong đao ý kia còn ngậm lấy thiên quy Tử Vong và Tuyệt Diệt tầng 30 là ít, hơn nữa còn đạt đến tầng thứ Chân Linh.

Chỉ một đao vừa rồi, dưới top 10 Thiên Bảng là không thể đỡ được.

Hắn đã lâu không gặp người bạn này, nên cũng không hiểu rõ tình hình của Tư Hoàng Tuyền bây giờ.

Xem ra trong mấy năm này, không chỉ mình hắn mới tiến bộ nhanh, đao đạo của Tư Hoàng Tuyền cũng đang biến chuyển từng ngày.

Ánh mắt Sở Hi Thanh sâu thẳm: “Nàng rất mạnh, nhưng nếu nói không cần chúng ta ra tay, vậy thì chưa chắc.”

Đúng lúc này, Tư Hoàng Tuyền đã chém liên tục ba con quỷ anh, đột nhiên lại cả kinh, nguyên thần đang cảnh báo rất mãnh liệt.

Trong khoảnh khắc này, một con Hồn thú to lớn ghê tởm và dữ tợn đột nhiên nhảy ra từ cái bóng phía sau nàng.

Cùng lúc đó, một ác linh có hình dáng như xương khô cũng xuất hiện ở bên cạnh một tảng đá lớn.

Nó há miệng hút về phía Tư Hoàng Tuyền, thế mà lại khiến cho chân nguyên và cương lực của Tư Hoàng Tuyền trôi đi.

“Ảnh quỷ và Thực Khí quỷ!”

Ánh mắt Tư Hoàng Tuyền nhất thời co lại.

Ảnh quỷ, tên như ý nghĩa, có thể ẩn núp trong bóng tối, cũng có thể ẩn giấu và hành động trong bóng của người khác.

Chúng nó sẽ nuốt linh hồn chủ nhân cái bóng trong lúc không có người.

Thực Khí quỷ cũng là một loại ác quỷ khá mạnh mẽ.

Loại quỷ này thường hút các loại ‘khí’, trong đó bao quát cà chân nguyên và khí huyết của võ tu.

Ngày xưa, trong 100 con ác linh Siêu Phẩm bị mẫu thân nàng hàng phục, cũng có hai con Ảnh quỷ và Thực Khí quỷ rất mạnh.

Ba con ác linh này không chỉ phản bội nàng, mà con cấu kết và liên thủ với nhau!

Chương 2354 - Ai cũng không đánh nổi (4)

Tư Hoàng Tuyền đang dốc sức chiến đấu với Quỷ Mẫu và Quỷ anh của nó, tuy nàng có giữ lại ba phần lực lượng để ứng biến, nhưng lại không đủ để ứng phó với sát chiêu của hai con ác linh Siêu Phẩm liên thủ.

Nhưng đúng lúc này, bên cạnh Tư Hoàng Tuyền bỗng nhiên xuất hiện một mảnh đao cương như gương bạc.

Cheng! Cheng!

Theo hai tiếng bén nhọn vang lên, tất cả lực lượng của hai con ác linh Siêu Phẩm đều bị phản xạ lại.

Tỷ đệ Tư Vô Thiên và Tư Vô Pháp vốn định ra tay cứu viện.

Bọn họ nhìn thấy tình cảnh này thì nhất thời yên tâm, bắt đầu chuyển mục tiêu về phía Thực Khí quỷ.

Trong ba con ác linh Siêu Phẩm ở đây, con Thực Khí quỷ này là khiến bọn họ kiêng kỵ nhất.

Năng lực của Thực Khí quỷ khá giống với Thao Thiết.

Một khi kéo dài quá lâu, con Thực Khí quỷ này thậm chí còn có thể hút hết chân nguyên và khí huyết của bọn họ.

Bên ngoài mười dặm, Sở Hi Thanh lại híp mắt lại.

Hắn vốn muốn thừa thế xông lên, giúp Tư Hoàng Tuyền giải quyết Quỷ Mẫu kia luôn.

Nhưng khi hắn sắp xuất đao, nơi thái dương của hắn lại đau nhói giống như bị kim đâm.

Sở Hi Thanh không khỏi bật cười, thì ra là không chỉ có Tư Hoàng Tuyền bị dụ vào bẫy, mà ngay cả hắn cũng đang bị nhìn chằm chằm.

Trong khoảnh khắc này, một đạo ánh sáng như trăng sáng chợt hiện ra giữa bầu trời tối tăm này, tổng cộng 18 đạo ánh đao như hình bán nguyệt phá tan không gian bốn phía, chém thẳng về phía thân thể Sở Hi Thanh.

Đó là 18 con Cự linh Siêu Phẩm.

Bọn họ hẳn là hậu duệ của Nguyệt Ảnh tộc, tất cả đều cao hơn 150 trượng, ngũ quan tuy giống hệt với nhân loại, nhưng lại không có tay phải.

Cánh tay phải của những Cự linh này, chỉ là một thanh cốt đao bình bán nguyệt, màu sắc như bạch ngọc. Bóng người thì lại hư ảo không thật, hoàn toàn không giống như thân thể máu thịt.

Cheng!

Sở Hi Thanh dễ dàng phản xạ lại tất cả những ánh đao màu trắng bạc này.

Hắn thậm chí còn không thèm rút đao, mà chỉ dùng ý niệm ngưng tụ một mảnh đao cương như gương bạc, liền có thể phòng thủ 18 con Cự linh Siêu Phẩm.

Nhưng ngoại trừ đám Cự linh của Nguyệt Ảnh tộc ra, còn có một bó ánh trăng tấn công về phía Sở Hi Thanh.

Bó ánh trăng này chiếu xuống từ minh nguyệt trên bầu trời kia, chỉ chớp mắt đã xuyên thủng từng tầng ngoại cương của Sở Hi Thanh.

Mười bốn tầng ngoại cương của hắn, lại bị bó ánh trăng này xuyên thủng chín tầng!

“Thù vị!”

Sở Hi Thanh rốt cuộc cũng rút đao, thanh Như Ý Tru Thần đao phát ra kim quang lóng lánh.

Mà sau khi bó ánh trăng kia xuyên thủng chín tầng ngoại cương của hắn, rốt cuộc cũng đã chậm lại. Đặc biệt là khi tiếp xúc với tầng ‘Thí Thần huyết cương’ kia, tốc độ đột phá của nó đã trở nên rất chậm.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng thét kinh hãi vang lên giữa không trung, một con Cự linh có hình thể khá nhỏ bé trong đám Cự linh chợt xuất hiện ở trước mặt Sở Hi Thanh.

Nữ tử này cũng là Nguyệt Ảnh tộc, dung mạo xấp xỉ với nhân tộc, cánh tay phải cũng là một thanh cốt đao hình bán nguyệt.

Khác ở chỗ đầu của nàng còn có một đôi tai thỏ, dung mạo có thể nói là cực kỳ xinh đẹp.

Tay trái của nữ tử này chính là bó ánh trăng xuyên thủng ngoại cương của Sở Hi Thanh kia.

Đó lại là một thanh thần binh, có hình dạng như một thanh kiếm hẹp dài, toàn thân tỏa ra ánh huỳnh quang như trăng sáng.

Tay phải như cốt đao của nàng đặt ngang, đã đỡ được Như Ý Tru Thần đao của Sở Hi Thanh.

“Sao có thể?”

Trong mắt Cự linh tai thỏ tràn đầy kinh hãi và không hiểu.

Nàng đường đường là thần linh Vĩnh Hằng.

Tuy rằng chỉ là Thần hoang dã có địa vị thấp nhất, nhưng trong tay lại có thần khí, thực lực không yếu hơn thần linh hạ vị là bao.

Nhưng mà vừa rồi, nàng súc thế tụ lực một lúc lâu, rồi bùng nổ ra một kiếm, thế mà lại không thể đột phá ngoại cương hộ thể của cái tên này!

không biết vì sao, Cự linh tai thỏ cảm giác kiếm của mình đâm vào một nơi như không có thực, căn bản là không có lực phản hồi gì, mà giống như đam trúng một vòng xoáy đang xoay tròn cực nhanh.

Mà khi nàng kêu lên, cánh tay của nàng cũng nổ ‘ầm’ một tiếng.

Một đao như bài sơn đào hải ở đối diện, thế mà lại chặt đứt tận gốc cánh tay phải của nàng.

Cự linh tai thỏ biết đây không chỉ là lực lượng của Sở Hi Thanh.

Mà người này còn phản xạ lại tất cả lực lượng của nàng và 18 tộc nhân của nàng!

Điều này có nghĩa là thiên quy Nhai Tí của đối phương đã vượt qua tầng thứ thiên quy của nàng!

“Chúng ta đi!”

Cự linh tai thỏ lập tức thi triển thần thông, mượn ánh trăng để chạy trốn.

Nhân loại này cực kỳ đáng sợ, còn đáng sợ hơn cả lời đồn đại! Nàng và tộc nhân của nàng, căn bản là không giết được hắn.

Nhưng đúng lúc này, Lục Loạn Ly cũng chém một đao về phía nàng.

Ánh đao kia mang theo bảy màu mê ảo, khiến cho Cự linh tai thỏ ngẩn người trong giây lát.

Phốc!

Theo một đoàn máu tươi tung bay, Lục Loạn Ly cũng chém đứt cánh tay trái của Cự linh tai thỏ.

Chương 2355 - Sâu không lường được

Sau khi Cự linh của Nguyệt Ảnh tộc bỏ chạy hết, Lục Loạn Ly liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh, trên tay còn cầm tay trái của Cự linh tai thỏ và cả thanh kiếm kia.

“Vì sao lại nương tay? Ngươi chỉ cần dùng toàn lực, là có thể giết chết nàng.”

Không phải người cực kỳ thân thiết với Sở Hi Thanh, thì rất khó có thể phán đoán Sở Hi Thanh đã tiến bộ đến mức nào trong ba tháng này.

Lục Loạn Ly biết trong khoảng thời gian này, thực lực của Sở Hi Thanh đã tăng lên đến mức độ nào.

Khoảng thời gian này, hắn sáng tạo mấy môn đao pháp và bí thuật, khiến cho Sở Vân Vân cũng phải thán phục không thôi.

Nàng còn từng nhìn thấy bộ ‘ngôi sao La Hầu’ hoàn toàn mới kia, thực lực của nó phải nói là khác biệt nghiêng trời lệch đất.

Vì vậy cái tên này bây giờ chính là một cái hồ sâu không thấy đáy.

Khi nàng chém đứt tay trái của Cự linh tai thỏ, thì Sở Hi Thanh hoàn toàn có thể tru diệt vị Thần hoang dã của Nguyệt Ảnh tộc này.

Thậm chí không chỉ là Cự linh tai thỏ, mà 18 con Bán Thần của Nguyệt Ảnh tộc cũng trốn không thoát.

Dù là không dùng Thần Ý Xúc Tử Đao, những Cự linh Bán Thần này cũng không phải đối thủ của hắn.

Vừa rồi, tuy Sở Hi Thanh không giết chết tất cả những Bán Thần này, nhưng lại chặt đứt cánh tay phải của bọn họ.

Lục Loạn Ly sinh lòng ngờ vực, nghĩ thầm cái tên này không nhìn trúng con Cự linh tai thỏ kia chứ?

Nói đến thì con Cự linh tai thỏ kia trừ hình thể hơi lớn ra, còn lại đều rất phù hợp với thẩm mỹ của nhân tộc, ngũ quan rất xinh đẹp.

Hình thể và chủng tộc không phải là vấn đề, ngày xưa Huyền Hoàng thủy đế cũng cấu kết với Thái Sơ Huyền Nữ.

Thần linh Vĩnh Hằng cũng có thể thu nhỏ thân thể.

“Đúng là có thể giết chết nàng, nhưng không cần thiết.”

Sở Hi Thanh giơ tay lên, quơ quơ trước mắt Lục Loạn Ly: “Nhìn thấy chưa?”

Lục Loạn Ly phát hiện trên tay phải của hắn có thêm một ấn ký hình mặt trăng màu xanh, hai mắt của nàng hơi híp lại: “Đây là ‘Nguyệt âm chú ấn’?”

Lục Loạn Ly đọc rất nhiều kinh thư, hiểu biết uyên bác, nàng rơi vào suy ngẫm: “Ta nhớ tác dụng ban đầu của chú ấn này là săn bắn, tộc duệ của âm Thần – Nguyệt Hi có thể thông qua nó để khóa chặt vị trí của con mồi. Sau này bọn họ lại dùng lên người kẻ thù, chỉ cần bị ‘Nguyệt âm chú ấn’ khóa chặt, vậy dù có chạy đến đến trời góc biển thì cũng sẽ bị bọn họ tìm thấy.”

Nàng nói đến đây thì hơi cau mày lại: “Ngươi lại để cho nàng đặt chú ấn lên người? Đây là muốn mượn địch ý và sát niệm của họ? Nhưng Nguyệt Hi cũng có thể mượn thứ này để khóa chặt vị trí của ngươi.”

“Chung quanh đây có hơn 100 Bán Thần của Nguyệt Ảnh tộc! A, tổng cộng là 134 Bán Thần, ngoài ra còn có ba đầu Thần hoang dã của Nguyệt Ảnh tộc.”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, căn cơ của Cự linh ở vực ngoại quả thực là kinh khủng.

Hắn lập tức giơ tay lên, ngưng tụ ra một mảnh đao cương nhỏ bằng móng tay ở trước người: “Dùng cái chú ấn này để đối lấy uy lực cho Thần Ý Xúc Tử Đao, vẫn là rất có lời. Còn về phần bại lộ vị trí…”

Sở Hi Thanh cười đầy thâm ý: “Đây chính là thứ ta muốn.”

Khóe môi Lục Loạn Ly không khỏi giật giật, nghĩ thầm cái này đúng là rất có lời.

Cự linh tai thỏ kia đã mất hai cánh tay và cả thanh thần binh của nàng, những tộc nhân còn lại của nàng cũng mất một cánh tay, bọn họ chắc chắn sẽ không từ bỏ ý định.

Mà chỉ cần Nguyệt Ảnh tộc đuổi theo, chẳng khác nào có một phần tư Đại La Nghĩ tộc đuổi theo sau lưng Sở Hi Thanh.

Nhưng bị Nguyệt Hi nhìn chằm chằm, thật sự không có vấn đề sao?

Âm Thần – Nguyệt Hi vẫn luôn mưu đồ quyền bính Tử Vong.

Mẫu thân của Tư Hoàng Tuyền, âm Hậu – Thiên Nại Lạc chính là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của âm Thần – Nguyệt Hi.

Ngoài ra, Nguyệt Ảnh tộc còn có thể bán vị trí của bọn họ cho người khác.

Lục Loạn Ly bỗng nhiên bừng tỉnh.

Sở Hi Thanh căn bản là không có ý định che giấu hành tung, hình như hắn còn đang muốn hấp dẫn càng nhiều ánh mắt hơn.

Vấn đề là cái tên này, rốt cuộc đang tính toán cái gì?

Mục đích chuyến này của bọn họ, lẽ nào không phải là trợ giúp Tư Hoàng Tuyền thu hồi lực lượng của mẫu thân nàng sao?

Đồng thời, dường như Mộc Kiếm Tiên cũng có ý định mượn cơ hội này, để dụ bản thể của một vị 'Tinh chủ' đến Ma vực Chiến giới rồi giết chết, từ đó đạt được cơ hội tự ngưng tụ một vì sao.

Lục Loạn Ly lại cảm thấy, Sở Hi Thanh dường như có mưu đồ khác?

Lúc này, Sở Hi Thanh lại điều động hộp kiếm bay về phía Tư Hoàng Tuyền.

Chiến sự bên đó cũng đã xong.

Tư Hoàng Tuyền một mình giết chết hai con Quỷ Mẫu và Ảnh quỷ cấp độ Siêu Phẩm.

Tỷ đệ Tư Vô Thiên cũng liên thủ giải quyết con Thực Khí quỷ kia.

Hai vị này đều xếp trên Thiên Bảng, hiện giờ một vị xếp hạng 12, một vị chỉ xếp hạng 75.

Tư Vô Pháp mới lên cấp nhất phẩm vào hai tháng trước.

'Nghi thức' công pháp của bọn họ có liên quan đến chữ 'Vô', vô pháp vô thiên, vô biên vô hạn, vô cùng vô tận.

Đại Ninh suy sụp hình như đã giúp hắn một tay, hoặc cũng có thể là hậu chiêu Thiên Nại Lạc để lại, khiến cho hắn thăng cấp nhất phẩm vào hai tháng trước.

Đối với những người như bọn họ mà nói, thiên phú không phải là vấn đề, vấn đề chính là 'nghi thức' và bí dược, chỉ cần hoàn thành 'nghi thức', liền có thể lên cấp.

Bởi vì Tư Vô Pháp mới lên cấp, cho nên thực lực vẫn còn yếu.

Nhưng bí pháp liên thủ của tỷ đệ bọn họ, lại cực kỳ bá đạo.

Trong tay hai người hẳn là có hai thần khí cực kỳ mạnh mẽ, hơn nữa còn không biết đã tu luyện bí pháp gì, sức chiến đấu tổng hợp không kém hơn thái sư Độc Cô Thủ ở hai năm trước, chỉ kém Gần Thần có nửa bước.

Chương 2356 - Sâu không lường được (2)

Lúc này, Tư Hoàng Tuyền đang ngồi khoanh chân, hấp thu lực lượng mà mẫu thân nàng để lại.

Đó là ba viên tinh thạch có huỳnh quang màu xanh lá, chắc hẳn là do thần lực của Thiên Nại Lạc biến thành, bị chia thành 72 phần bằng nhau, giao cho 72 thuộc hạ của nàng.

Theo thời gian trôi qua, nơi ngực của Tư Hoàng Tuyền hình thành một cái ấn tỷ hư ảo. Phía sau nàng cũng xuất hiện những sợi tơ âm lực màu xanh lá, mở rộng ra đến ngoài 20 trượng.

Lúc ban đầu, những sợi tơ này không có quy luật gì, mãi đến tận một lát sau, mới hiện ra dáng vẻ của nó.

Đó tựa như khung xương của một đôi cánh cực lớn, nhưng bây giờ vẫn còn rất non nớt.

“Đây là quỷ mạch, hay cũng gọi là âm mạch!”

Tư Vô Pháp bình tĩnh nhìn Tư Hoàng Tuyền.

Hắn cảm ứng được Sở Hi Thanh đi đến, lời nói hàm chứa vẻ thổn thức: “Ngày xưa, mẫu thân của Hoàng Tuyền chỉ kém phong thần một bước. Nàng dùng thân âm linh, lại có lực lượng vượt qua cả Vĩnh Hằng trung vị, trong linh vực Tử Vong, dù là U Đô chúa tể và Hắc Thủy chúa tể cũng không sánh bằng.”

“m Thần – Nguyệt Hi từng ra tay với Thiên Nại Lạc mấy lần, nhưng đều bị nàng bức lui, nhưng nàng vẫn kém một cái thân thể máu thịt, nên không thể vượt qua một bước này. Giống như tứ đại Thi tổ, bọn họ cũng có thiếu hụt. Nhưng dù vậy, Thiên Nại Lạc cũng có thể dựa vào sức mạnh của bản thân, mà tồn tại mấy chục vạn năm ở vực ngoại.”

“Hơn 20 năm trước, nàng mượn lục phủ ngũ tạng, tứ chi xương sống lưng của các Ma thần mạnh mẽ, rồi không biết dùng phương pháp gì, thế mà lại mượn được tử cung từ Thạch Thần – Thạch âm, sinh ra

Hoàng Tuyền. Nhưng sau khi thai nghén sinh mệnh, linh hồn của nàng cũng suy vong theo.”

Tư Vô Pháp ngậm lấy vô hạn cảm khái, còn có một tia sầu lo: “Cái âm mạch này là Thiên Nại Lạc mạnh mẽ kéo ra từ cơ thể mình, bên trong chất chứa tất cả lực lượng của nàng. Vốn được hòa vào thân thể của Hoàng Tuyền khi nàng sinh ra, nhưng khi đó thân thể của Hoàng Tuyền không gánh vác nổi, chỉ có thể chia ra cho thuộc hạ bảo quản.”

“Ngươi cũng thấy sức mạnh của chúng rồi đấy, chỉ là một phần bảy mươi hai, mà đã làm cho ba vị âm linh Siêu Phẩm hạ vị có sức mạnh của Siêu Phẩm thượng vị.

Sở Hi Thanh suy tư.

Vừa rồi hắn cảm ứng được, trong thân thể của ba con âm linh kia có nguyên khí mà người sống mới có.

Trong mắt thuật sư và võ tu nhân tộc, cái gọi là nguyên khí chính là ‘khí’ căn bản nhất và quan trọng nhất của thân thể, là động lực để sinh mệnh hoạt động.

Chúng nó ẩn giấu ở trong nơi sâu xa của cốt tủy, toàn hoàn toàn thân.

Cái này vẫn là độc nhất của nhân tộc và Cự linh.

Nhưng ba con âm linh này lại có, nhờ đó tăng trưởng lực lượng.

Đây hẳn là Nguyên Lực chi pháp, thuộc một loại Sinh Mệnh.

Vị âm Hậu này có thể trở thành một tồn tại đối kháng với thần linh, quả nhiên là có chỗ độc đáo riêng.

Nhưng càng làm cho hắn chấn động là, Thiên Nại Lạc lại mượn tử cung của Thạch Thần – Thạch âm để sinh sản, điều này có thể sao?

Nàng rốt cuộc đã ‘mượn’ thế nào?

Dựa trên một trình độ nào đó, Tư Hoàng Tuyền cũng là dòng dõi của Thạch Thần – Thạch âm?

Đây là giả chứ? Tư Vô Pháp có biết hắn đang nói cái gì không?

“m Hậu lấy thân âm linh, lại tu luyện pháp môn Sinh Mệnh lên đến trình độ cực cao. Đây cũng là một trong những lý do các quỷ vương lại thần phục nàng. âm linh, thiếu chính là nguyên khí mà người sống mới có. Mà âm Hậu lại chấp chưởng lực lượng này, có thể tăng cường lực lượng của bọn họ, giúp họ gia tăng tu vị.”

Tư Vô Thiên vừa nói vừa cau mày: “Nhưng vẫn hơi sớm, thật ra chờ nàng lên nhất phẩm mới là thích hợp nhất. Đối với nàng bây giờ mà nói, âm mạch vẫn là gánh nặng quá lớn.”

Chủ yếu là lực lượng Tử âm bên trong âm mạch.

Đó dù sao cũng không phải lực lượng của người sống, nó sẽ liên tục ăn mòn thân thể máu thịt không trọn vẹn của Tư Hoàng Tuyền.

Âm mạch khôi phục càng nhiều, áp lực của Tư Hoàng Tuyền càng lớn.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, đây thực sự là một nghịch lý.

Tư Hoàng Tuyền không lấy được âm mạch của mình, thì không lấy được trái tim; nàng không lấy được trái tim, thì không lên được nhất phẩm, không gánh chịu được âm mạch của mình.

May mắn là nàng còn có một người bạn như mình…

Sở Hi Thanh vứt bỏ chuyện mượn tử cung Thạch Thần ra khỏi đầu, mỉm cười như không có chuyện gì nói: “Vấn đề không lớn, chỉ là lực lượng Tử âm thôi, ta có biện pháp đối phó. Chỉ cần thu hồi âm mạch cho nàng, tất cả đều có thể giải quyết.”

Lục Loạn Ly không khỏi liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh một chút.

Nói đến âm lực, nàng không khỏi nghĩ đến Vấn Tố Y.

Biện pháp giải quyết lực lượng Tử âm của Sở Hi Thanh, lẽ nào lại là song tu?

Lục Loạn Ly lập tức nghĩ ra biện pháp giải quyết.

Sống và chết, âm và dương, trước tiên làm một cái Điên Đảo âm Dương, lại phối hợp với pháp Thiên Cương ‘Thâu Thiên Hoán Nhật’.

Trong thời khắc Điên Đảo âm Dương, trộm lực lượng ‘Tử’ đi, chỉ để lại Sinh.

Cứ như vậy, Lục âm Hoàn Hồn Chú trong cơ thể Sở Hi Thanh cũng được giải quyết, quả thực là hoàn mỹ… phi!

Lục Loạn Ly là kiên quyết không đồng ý.

Nàng nghĩ thầm, lần này mình đến là đúng rồi.

Lục âm Hoàn Hồn Chú của Sở Hi Thanh, khi lên đến Siêu Phẩm sẽ được giải quyết, cứ để hắn chờ đi!

Khi Lục Loạn Ly đang suy nghĩ lung tung, Tư Hoàng Tuyền đã tỉnh lại.

Đôi mắt của nàng cũng phát sinh biến hóa, có từng tia sáng màu vàng sậm lộng lẫy lấp lóe bên trong mắt nàng.

“Mẫu thân để lại 72 phần âm mạch, đã có 17 phần bị cướp mất, rất có thể đã rơi vào tay các thần linh Vĩnh Hằng.”

Sở Hi Thanh nhướng mày lên: “Có tạo thành trở ngại không?”

Thật ra cái này cũng nằm trong dự liệu, có không ít thần linh cảm thấy hứng thú với lực lượng mạnh mẽ của âm Hậu.

Âm Hậu chết hơn 20 năm, lại chỉ có 17 phần bị mất, cái này đã nằm ngoài dự đoán của mọi người.

“Không sao!”

Tư Hoàng Tuyền lắc lắc đầu: “Bọn họ lấy âm mạch cũng vô dụng, ta chỉ cần thu hồi 20 phần trở lên, là có thể cưỡng ép hấp thu phần còn lại. Thậm chí dù chỉ thu hồi tám phần trong đó, ta cũng có thể mượn lực lượng còn sót lại của mẫu thân bên trong âm mạch, để hút từng chút một, chỉ là thời gian sẽ lâu hơn thôi.”

Nàng vừa nói chuyện vừa đưa mắt nhìn về phương xa.

Sau khi hấp thu ba viên tinh thạch, nàng đã cảm ứng rõ ràng hơn với âm mạch.

Nàng phát hiện trong ‘Chiến Tuyệt giới’ này, vẫn còn một vị bộ hạ cũ của mẫu thân nàng đang ẩn núp.

Chương 2357 - Sâu không lường được (3)

Cùng lúc đó, tại ngoài 300 dặm. Cự linh tai thỏ Thần Nhược âm đang đau đến vặn vẹo cả mặt mũi.

Hiện giờ, tay trái của nàng đã khôi phục.

Tuy rằng đánh mất thần khí trường kiếm, nhưng tay trái của nàng vẫn mọc ra.

Vấn đề là tay phải như đao của nàng, Tru Thiên đao ý mạnh mẽ kia vẫn quấn quanh vết thương của nàng, không thể trục xuất.

Còn cả từng tia 'Thí Thần chi hỏa' màu đen đang liên tục thiêu đốt thần khu của nàng, đây cũng là lý do nàng đau đến khó thở.

Phiền phức nhất chính là, Tru Thiên Đao của tên kia đã tru diệt sự tồn tại của cánh tay này.

Vì vậy dù nàng loại bỏ được đao ý ở trên vết thương, thì cũng không thể khôi phục cánh tay này.

Trừ phi Sở Hi Thanh ra tay giải trừ, hoặc là giết chết hắn.

Cởi chuông phải do người buộc chuông.

"Phiền phức! Đây là Tru Thiên tầng 30 trở lên, khả năng còn là Chân Linh Tru Thiên!"

Lúc này, một Cự linh tai thỏ khác xuất hiện ở bên cạnh Thần Nhược âm.

Dung mạo của nàng cũng rất xinh đẹp, lại có thêm vài phần khí chất thành thục.

Vị này nhìn vết thương trên cánh tay của Thần Nhược âm, ánh mắt vừa giận vừa bất đắc dĩ: "Ta đã nói với ngươi rồi, tạm thời không nên manh động, quan sát trước rồi tính sau! Ngươi bị ngu? Hay là không có đầu óc?"

"Đây là tồn tại ép các thần phải cúi đầu, làm bọn họ mất mặt mà không thể làm gì, là Nhân hoàng phàm giới. Hắn không có tự tin và nắm chắc, sao dám đến vực ngoại? Nếu như hắn dễ giết như vậy, vì sao đám thần linh bên ngoài kia không tự ra tay? Thần Nhược âm ngươi không nhìn xem mình là ai, mà dám đi trêu chọc hắn?"

Thần Nhược âm không dám phản bác.

Nàng đúng là đã bị mê hoặc bởi giải thưởng mê người kia, rất sợ bị người khác cướp mất.

Thần Nhược âm chỉ có thể cúi đầu chửi bới: "Tạp chung! Những nhân tộc này đều cmn là biến thái, không đúng, tên kia quả thực là mạnh không giống người!"

Trước kia nàng cũng ăn quả đắng trong tay một thần linh nhân tộc.

Nhưng cái tên Sở Hi Thanh này còn đáng sợ hơn, làm sao lại có loại võ đạo biến thái như vậy chứ?

Thần Nhược âm đã nghe nói đến trận chiến ở 'Tạo Hóa thần thụ', lại không để ở trong lòng.

Bởi vì có chín tầng mây, trừ phi bản thể của thần linh hạ phàm, bằng không khó có thể phát huy thực lực.

Có người nói khi đó còn chết mấy chục đầu Thần hoang dã, nhưng đó đều là đám người bị 'Nghiện Nguyên' bức điên rồi đúng không? Đói bụng đến cuống lên thì làm gì có sức lực, chết ở phàm giới cũng đúng.

Lại như Vũ Liệt thiên vương Minh Thiên Thu kia.

Nhân tộc không thẹn là hậu duệ của Trí Thần – Long Hi, dù huyết mạch bị phong ấn, cũng có thể sản sinh ra nhiều tuyệt đại thiên kiêu như vậy.

Cứ mỗi một quãng thời gian, bọn họ sẽ có một hai nhân vật thiên tài hiện thế, chấn động chư thiên.

Nhưng Minh Thiên Thu hẳn là đỉnh cao của thiên kiêu nhân tộc rồi.

Tám ngàn năm trước, Thần Nhược âm từng quan sát trận chiến kia từ sau, người kia quả thực là cực kỳ đáng sợ.

Nhưng Nguyệt Ảnh tộc bọn họ am hiểu nhất là ẩn núp ám sát.

Thần Nhược âm cảm thấy mình có cơ hội giết chết Sở Hi Thanh trước khi hắn kịp phản ứng, không cho hắn cơ hội thi triển môn đao pháp thần kỳ kia.

Kết quả lại suýt nữa ngã xuống, còn mất một cánh tay.

"Ta chưa từng gặp đao pháp đáng sợ như vậy."

Đó là một con Cự linh mất một tay, hắn cũng đang rất đau đớn: "Ta cảm thấy hắn không dùng toàn lực, chắc là hắn đã cố tình thả chúng ta rời đi."

Hắn dùng tay đè vết thương trên cánh tay cụt, sắc mặt trắng bệch nhìn Cự linh tai thỏ có khí chất thành thục: "Anh Lạc tỷ, tiếp đó chúng ta nên làm gì? Mất một cánh tay cũng không sao. Vấn đề là mười một vị trí Tinh chủ kia rất quan trọng với Nguyệt Ảnh tộc chúng ta, là cơ hội tốt nhất, cũng có thể là một cơ hội cuối cùng.”

Nguyệt Ảnh tộc bọn họ vốn là một trong những bộ tộc Cự linh mạnh nhất thiên địa, nhưng 20 vạn năm trước lại đắc tội với Tổ thần, từ đó vận mệnh của bọn họ đã nghịch chuyển.

20 vạn năm qua, bọn họ không chỉ mất hết tất cả các ngôi sao vốn có, mà tộc nhân ở dưới phàm giới cũng bị ép phải rời khỏi phàm giới khi vừa bước vào nhất phẩm.

Mà trong mấy vạn năm gần đây, tộc nhân tiến vào vực ngoại càng ngày càng ít, chứng tỏ nhân khẩu của Nguyệt Ảnh tộc đã giảm mạnh, lực lượng cũng đang không ngừng suy yếu.

Sắc mặt Thần Lạc Anh biến ảo khó lường.

Nàng không muốn mạo hiểm.

Song khi nàng nhìn chung quanh, lại phát hiện ánh mắt của những tộc nhân này tràn đầy khát vọng với nguyên lực của thiên địa và vị trí ‘Tinh chủ’ kia, cũng bởi vậy mà sinh ra tham lam và sát ý.

Thần Lạc Anh chỉ cảm thấy vô cùng đau đầu.

Mượn ‘Nguyệt âm chú ấn’, bọn họ quả thực là có thể cảm ứng được vị trí của Sở Hi Thanh.

Nhưng bọn họ cứ đi theo sau như thế, chỉ có thể cung cấp lực lượng cho hắn.

Mà ngay khi Thần Lạc Anh đang do dự, không biết nên nói thế nào.

Một bóng người bỗng nhiên xuất hiện ở giữa bọn họ.

Chương 2358 - Sâu không lường được (4)

Thần Lạc Anh không khỏi kinh hãi đến biến sắc mặt, vô thức lùi lại phía sau.

Trước khi người này xuất hiện trong tầm mắt của nàng, nàng không hề cảm ứng được một chút nào.

Khi nàng cảm ứng được lực lượng Dương viêm nóng bỏng quanh người, còn cả nhiệt độ đang tăng mạnh kia, và khi nhìn thấy dung mạo của người ở trước mắt, thì con ngươi của nàng hơi co lại.

Lúc này, Thần Lạc Anh hơi cúi người: “Hạ thần bái kiến Lăng Quang thần quân!”

Chu Tước – Lăng Quang!

Vị trước mắt nàng là một nữ tử đeo một cái mặt nạ hình mỏ chim màu vàng! Đây cũng chính là Chu Tước Tinh Quân, là một trong những đế quân mạnh mẽ nhất dưới Tổ thần.

Thần Lạc Anh cúi chào xong thì lại ngạc nhiên không thôi.

Vị đế quân này lại dám tiến vào Ma vực Chiến giới?

Ngày xưa, nhân tộc bại vong trong lúc toàn thịnh, chính là bởi vì thiên hậu đời thứ chín Cửu Phượng phản bội.

Mà Chu Tước Tinh Quân, chính là người cùng tộc với Cửu Phượng, đều thuộc và mạch Phượng Hoàng.

Thậm chí còn có lời đồn, hai vị này chính là chị em ruột.

Lẽ nào Lăng Quang không sợ bị tam đại Chiến thần của nhân tộc phát hiện, dốc sức tru diệt nàng sao?

Thần Lạc Anh lập tức bừng tỉnh.

Đây là một bộ phân thân hóa thể của Lăng Quang thôi.

Nhưng đẳng cấp tương đối cao, hoặc là do nội tạng quan trọng hóa thân, hoặc là chính là một cái thần khí mạnh mẽ hóa thân.

Nếu như là cái trước, sau khi bị giết chết sẽ làm bản thể Chu Tước trọng thương.

Nếu như là cái sau, chết rồi thì chỉ làm nguyên thần bị thương. Nhưng cái hóa thân này có thiếu hụt rất lớn, mà còn có thể tổn thất một cái thần khí rất mạnh nữa.

Thần Lạc Anh lại phát hiện, có một bóng người hư ảo đánh xe đến đây, rồi dừng lại sau lưng Chu Tước Tinh Quân.

Đó là một Cự linh nam tính mặc chiến giáp màu đen, hắn đang điều động một chiếc xe do tám con ‘Bán phượng’ kéo xe.

Nhưng cái thùng xe này tuy rất xa hoa, bản thân nó lại hư ảo không có thật.

Thần Lạc Anh nhận ra đó là Quỷ Túc, cũng được gọi là Dư Quỷ Tinh Quân, là một trong ‘thất tú’ dưới trướng Chu Tước Tinh Quân.

Trong thiên tượng, sao Quỷ Tứ viết là Dư Quỷ, nằm ở vị trí đầu mắt của chòm sao Chu Tước.

Hắn vốn là một con ác linh đầu tiên trong thiên địa, là kẻ đứng đầu ác quỷ âm linh trong thiên địa.

Sau khi thiên địa xuất hiện sát thi và độc thi, lại chấp chưởng lực lượng thi khí, được âm linh và sát thi trong Cự linh tôn làm chủ.

Nói đến cùng kỳ lạ, khi người này đánh xe thùng đến bên cạnh Chu Tước Tinh Quân.

Sức nóng quanh người Sở Hi Thanh lại tiêu tan.

Tất cả đều bị che đậy, khiến cho nàng không cảm ứng được gì.

Chu Tước Tinh Quân thì hoàn toàn không để ý đến Thần Lạc Anh, nàng trực tiếp đi đến trước người Thần Nhược âm, đưa tay tiếp xúc với cánh tay cụt của Thần Nhược âm.

Thần Nhược âm muốn né tránh, lại phát hiện nàng căn bản là không tránh được.

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, Tru Thiên đao ý và ‘Thí Thần huyết cương’ trong vết thương của nàng đã bị thiêu đốt hết sạch.

“Ta không thể khôi phục cánh tay này cho ngươi. Đây là Tru Thiên đao ý và ‘Thí Thần huyết cương’, các ngươi từng giao thủ với Sở Hi Thanh?”

Chu Tước Tinh Quân rất hứng thú: “Có biết bọn họ đang ở đâu không?”

Rất nhiều Cự linh Nguyệt Ảnh tộc đều hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt hơi do dự một chút.

Thần Lạc Anh thì lại cười nói: “Tạm thời không biết, nhưng chúng ta đã hạ chú ấn lên người hắn, có thể cảm ứng được vị trí của hắn.”

“Ồ?”

Mắt Chu Tước Tinh Quân sáng lên, toát ra vẻ hứng thú.

…

Mà lúc này, cách đó bốn cái tiểu thế giới, một nam tử có dung mạo uy nghiêm bỗng nhiên nhíu chặt lông mày, mở đôi mắt ác liệt ra.

Nam tử này mặc một thân chiến giáp sặc sỡ, hai mắt gần tai, hai mi hướng lên trời, khuôn mặt kỳ lạ, thần thái lại rất uy nghiêm.

Khi hắn mở mắt ra, thần quang trong mắt như điện: “Úc Lũy! Thiếu chủ đã đến, vì sao không nói cho ta biết?”

“Nói cho ngươi thì có lợi ích gì?”

Đáp lại câu hỏi này là một nam nhân cao tỏ có râu quai nón đang ngồi tại rìa vách núi.

Hắn cũng mặc chiến giáp, lại mở ngực, để lộ đầu ti, trong tay còn cầm một bình rượu, cảm giác như vẫn đang trong men say.

“Nàng đã đến rồi, thậm chí còn dẫn một vị Nhân hoàng phàm giới đến hỗ trợ, dường như thực lực còn rất mạnh, lấy thân nhị phẩm lại có thể đẩy lùi Thần hoang dã. Phần thiên phú này còn mạnh hơn cả tiên chủ của chúng ta. Nhưng mà có lợi ích gì đây? Người ta đã bố trí cạm bẫy xong hết rồi.”

“Sau đó phải nhìn xem nàng lựa chọn thế nào, nếu nàng không phát động ‘bách quỷ đại duyệt’, vậy thì còn có vài phần hi vọng. Nhưng nếu nàng muốn nhanh chóng thu hồi lực lượng, triệu tập bách quỷ, vậy chúng ta cũng xong đời.”

Úc Lũy lại ném bình rượu trong tay xuống vực sâu vạn trượng, ánh mắt thẫn thờ, tán loạn vô thần: “Nàng cho rằng có thể dựa vào hai người chúng ta, lại không biết hai người chúng ta đã là thân bất do kỷ, đã trở thành ‘ma cọp’ của người. Thần Đồ, ta thật sự không muốn ra tay với hậu duệ của tiên chủ, đó là dòng dõi mà nàng dùng tính mạng để sinh ra.”

Thần Đồ không khỏi yên lặng không nói gì, trong mắt của hắn cũng tuôn ra vô tận bi thương.

(ma cọp, ma trành hay hổ trành. Theo văn hóa VN là một loiaj ma được hình thành khi một người bị hổ ăn thịt, linh hồn người đó sẽ phải đi theo con hổ và tìm người thế mạng, thì linh hồn đó mới được giải thoát. Hoặc là tìm cách giết chết con hổ đó, thì linh hồn mới được đầu thai và giải thoát)

Chương 2359 - Như Ý Như Ý

“Ta không muốn ra tay với thiếu chủ ngươi, đi ra cho ta!”

Chiến Nguyên giới, một tiếng kêu gào bén nhọn đâm thủng bầu trời tối tăm.

Bên trong một mảnh phế tích trôi nổi giữa không trung, một bóng người nữ tính cầm bốn dây cung tỳ bà đang nhanh chóng qua lại bên trong mảnh phế tịch này.

Nàng đang mượn các loại sóng âm của mình để chạy trốn, phàm là nơi sóng âm đi tới, đều có thể giúp nàng thuấn di.

Điều này làm cho bóng người của nàng cực kỳ quỷ dị, khiến cho Tư Hoàng Tuyền liên tục chém bảy đao, mà vẫn không thể chém trúng nàng.

Trái lại thì bản thân của Tư Hoàng Tuyền lại bị tiếng tỳ bà kia làm cho khí huyết rung động, lục phủ ngũ tạng đều rung chuyển.

Đây là một loại âm quỷ, là Tỳ Bà quỷ trong bách quỷ dưới trướng âm Hậu Thiên Nại Lạc.

Tỳ Bà quỷ cầm bốn dây tỳ bà trong tay, tay đẩy dây cung về phía trước là Tỳ, đẩy dây cung về phía sau là Bà, bốn dây cung đại diện cho bốn mùa xuân hạ thu đông.

Tỳ Bà quỷ có thể thông qua tỳ bà để đả thương kẻ địch, còn có thể điều khiến lực lượng xuân hạ thu đông, hơn nữa còn có năng lực dự báo nhất định, là một tồn tại cực kỳ mạnh mẽ và vướng tay trong bách quỷ.

“Không phải ta không muốn đưa tinh thạch cho ngươi! Mà là không thể đưa. Ngươi sẽ chết, chúng ta đều sẽ chết!”

Giọng nói của Tỳ Bà quỷ bén nhọn, nhưng cũng làm thần hồn và máu thịt của Tư Hoàng Tuyền rung động.

Cách đó mười dặm, Sở Hi Thanh suy tư nhìn một người một quỷ chiến đấu.

Lục Loạn Ly lại khẽ lắc đầu: “Thực lực của nàng rất mạnh, lực khống chế cũng rất ổn, chỉ là kinh nghiệm thực chiến hơi ít, nàng có ít nhất ba cơ hội đánh Tỳ Bà quỷ trọng thương. Nhưng âm mạch cũng thật là lợi hại, chính nói đến lực lượng, đây đã là trình độ của Siêu Phẩm trung vị rồi.”

Hiện giờ, bọn họ đã đi qua năm tiểu thế giới, giúp Tư Hoàng Tuyền thu hồi 15 viên tinh thạch.

Âm mạch của Tư Hoàng Tuyền cũng đã có quy mô, đã hình thành một đôi cánh âm mạch cực lớn ở sau lưng nàng.

Vô số sợi tơ màu xanh lá liên tục mở rộng ra hai bên, chúng hình thành một đôi cánh âm mạch không quá đối xứng, nhưng lại có khí thế hùng vĩ, xinh đẹp cực điểm, vẻ đẹp kỳ dị này làm chấn động lòng người.

Lực lượng, chân nguyên, thần hồn của Tư Hoàng Tuyền đều đã đến trình độ Siêu Phẩm trung vị, hơn nữa đã tiếp cận với thượng vị, chỉ là thân thể hơi kém một chút.

Âm mạch vốn là lực lượng phương diện nguyên thần, cường hóa thân thể không nhiều.

Vấn đề là sau khi Tư Hoàng Tuyền có sức mạnh này, nàng lại không gặp phải vấn đề về điều khiển, có thể khống chế lực lượng và thiên quy một cách hoàn mỹ.

Điều này khiến Lục Loạn Ly thán phục không thôi.

Pháp môn của Thiên Nại Lạc thực sự quá thần kỳ, quả thực là để cho dòng dõi của nàng một bước lên trời.

Sở Hi Thanh lại híp mắt nói: “Nàng đúng là không đủ kinh nghiệm, không bắt được cơ hội, nhưng cũng là cố tình nương tay, nàng không muốn giết chết con Tỳ Bà quỷ này, thậm chí là không muốn đả thương.”

Thiên phú võ đạo của Tư Hoàng Tuyền tuy không bằng Lục Loạn Ly, Sở Vân Vân và Vấn Tố Y, nhưng lại có thể sánh vai với Diệp Tri Thu và Kế Tiễn Tiễn.

Đấy là nàng còn chưa thu hồi trái tim, thiên phú còn hoàn thiện.

Nàng thất thủ một lần thì cũng thôi, tuyệt đối không thể liên tục thất thủ ba lần.

Khi hắn vừa nói hết lời, trận chiến trong mảnh phế tích kia đã có biến.

Trong khoảnh khắc này, tất cả âm thanh trong vùng không gian này đều biến mất.

Hai người Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly cũng không nghe thấy tiếng tỳ bà nữa.

Bọn họ đều hơi rùng mình.

Đây là sức mạnh của cái chết!

Để cho tất cả âm thanh của Tỳ Bà quỷ phát ra đều 'chết'.

Tỳ Bà quỷ cũng không thể dựa vào sóng âm để thuấn di nữa.

Nàng dường như không kịp phản ứng, hồn khu đình trệ tại chỗ trong giây lát.

Cũng trong khoảnh khắc này, Tư Hoàng Tuyền đã xuất hiện ở phía sau nàng.

"Đi ra!"

Khuôn mặt dữ tợn của Tỳ Bà quỷ hiện lên vẻ sợ hãi, nàng kích thích dây từ bà, một làn sóng khí lạnh nhất thời bùng nổ quanh thân nàng.

Nhưng khi tiếp xúc với lưỡi đao của Tư Hoàng Tuyền, làn sóng khí lạnh kia đã biến mất hơn phân nửa.

Đây là 'Vô'!

Con đường của Tư Hoàng Tuyền tuy không giống với sư tôn của nàng, nhưng cũng tu luyện 'Thần Vô Diệt Tẫn đại pháp' của tỷ đệ Tư Vô Thiên lên đến cấp độ cực cao.

Sau khi nàng thu hồi âm mạch, tựa như còn tìm thấy đường khác, đã trò giỏi hơn thầy.

Tư Hoàng Tuyền chém một đao lên đầu Tỳ Bà quỷ, nhưng không đả thương nàng.

Tỳ Bà quỷ lập tức hóa thành một đoàn hồn hạch, bị Tư Hoàng Tuyền nắm trong tay.

Tư Vô Thiên nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi nhướng mày: "Vì sao lại nương tay với nàng?"

Đồ đệ này của nàng ra tay rất độc ác và tàn nhẫn với những âm linh phản bội mẫu thân mình.

Đến bây giờ, đã có tám thành viên trong bách quỷ chết dưới tay Tư

Hoàng Tuyền.

Nàng chỉ ngoại lệ với con Tỳ Bà quỷ này.

Tư Hoàng Tuyền lại nhìn đoàn hồn hạch trong tay mình với vẻ nghi hoặc.

“Nàng không có sát ý với ta, vẫn luôn chỉ quấy rầy chân nguyên của ta, chỉ muốn bỏ chạy mà thôi. Còn nữa, nàng vẫn không hòa âm mạch của mẫu thân ta vào hồn thể, có thể thấy được là nàng không có ý tham lam lực lượng của mẫu thân ta.”

Tư Hoàng Tuyền nói đến đây, liền lấy một viên tinh thạch từ trong hồn hạch ra, sau đó lại truyền âm lực vào trong hồn hạch.

Chương 2360 - Như Ý Như Ý (2)

Chỉ chốc lát sau, con Tỳ Bà quỷ kia đã khôi phục như cũ, hiện hình ở trước mặt Tư Hoàng Tuyền.

Nàng vô thức lùi lại phía sau, lại phát hiện không cần phải lùi. Đối phương đã lấy được tinh thạch trong tay nàng.

“Thiếu chủ!”

Tỳ Bà quỷ bình tĩnh nhìn Tư Hoàng Tuyền, giọng nói hơi phiền muộn.

Tuy rằng nàng không có thân thể, nhưng thời điểm này, tất cả mọi người đều có thể nhận ra tâm trạng của nàng rất tồi tệ.

“Ngươi làm như vậy không được, không phải ta không cho ngươi thu hồi lực lượng của âm Hậu bệ hạ. Nhưng làm vậy là không được, sẽ có tai nạn phát sinh, thiếu chủ và chúng ta đều sẽ chết.”

“Tai nạn?” Tư Hoàng Tuyền nỉ non một tiếng, lại hỏi dò: “Là loại tai nạn gì? Ngươi đã tiên đoán được cái gì? Cụ thể là thế nào?”

Tỳ Bà quỷ có thể thông qua âm luật để dự báo một ít tương lai.

“Ta không biết là loại tai nạn gì, chỉ nghe thấy một tiếng chuông tử vong.”

Tỳ Bà quỷ lắc lắc đầu: “Tại 10 năm trước, khi ta đang điều âm cho tỳ bà thì đột nhiên sinh ra linh cảm như vậy. Thời khắc thiếu chủ ngươi thu hồi lực lượng, đó chính là giờ chết của chúng ta. Vì vậy thiếu chủ tốt nhất là đừng phát động ‘bách quỷ đại duyệt’, ngàn vạn lần đừng phát động.”

Những câu cuối cùng của nàng, gần như là gằn từng chữ một.

Tư Vô Thiên và Tư Vô Pháp không khỏi hai mặt nhìn nhau, đều nhân ra vẻ ngưng trọng trong mắt của đối phương.

Tư Hoàng Tuyền cũng nhíu chặt lông mày.

Nàng vừa ngưng thần vừa hóa tinh thạch trong tay vào cơ thể.

Thật ra thì trước khi lên đường, nàng cũng ý thức được con đường này rất gian nan rồi

Đúng lúc này, Sở Hi Thanh bay đến gần.

“Thật ra không cần để ý đến cái dự báo đó, chúng ta có thể đề phòng nó, lại không thể sợ hãi nó.”

Hắn chắp tay sau lưng, thần sắc bình tĩnh, nhìn Tư Hoàng Tuyền đầy thâm ý: “Chuyện chúng ta cần làm, là chuẩn bị tất cả mọi chuyện, sẵn sàng ứng phó với nguy cơ, dùng tất cả khả năng hóa giải nó, chứ không phải co vòi trước mặt nguy cơ.”

Sở Hi Thanh có Thái Thượng Thông Thần, có huyết mạch Nguyên Thần, khả năng dự đoán tương lai của hắn còn mạnh hơn Tỳ Bà quỷ.

Trong mấy năm nay, hắn đã dự báo được nguy cơ tử vong của mình không biết bao nhiêu lần.

“Ngươi nói đúng!”

Tư Hoàng Tuyền gật đầu lia lịa.

“Tiếp theo, đơn giản là binh đến tướng đỡ, nước tới đất ngăn.”

Nàng nghĩ, bắt đầu từ khi mình bước vào vực ngoài, đã không còn đường lui rồi.

Mấy người sư tôn và Sở Hi Thanh đi theo nàng đến đây, bị nàng liên lụy, cũng không lùi được.

Hiện giờ, chỉ có thể tiếp lên, quyết chí tiến lên, mới có thể chém nát tất cả.

Nàng há có thể để mấy người liều mạng vì mình thất vọng.

Mà lúc này, Tỳ Bà quỷ lại ngẩn người nhìn Sở Hi Thanh.

Không biết vì sao, nỗi bất an trong lòng nàng lại biến mất trong khoảnh khắc nhìn thấy người thanh niên này.

Tỳ Bà quỷ nghĩ thầm, người này đến cùng là ai?

Dung mạo của thanh niên này tuy rất tuấn mỹ, nhưng lại có khí thế duy ngã độc tôn, ung dung không vội, không giận tự uy.

Tỳ Bà quỷ vừa nhìn thấy người này, tất cả bất an và lo lắng trong lòng đều biến mất sạch sẽ.

Nội tâm của Tỳ Bà quỷ hơi động, lập tức khom người cúi cầu, làm đại lễ thần phục với Tư Hoàng Tuyền: “Thiếu chủ, xin nhận một lạy của Tỳ Bà! Vừa rồi thuộc hạ trốn tránh, không phải vì tham lực lượng của tiên chủ. Tỳ Bà cả gan phạm vào giới luật của âm triều, nguyện bị trừng phạt. Nếu thiếu chủ nhất định phải thu hồi âm mạch của ngài, vậy xin hãy cho Tỳ Bà đi theo hầu bên cạnh, Tỳ Bà nguyện hiệu lực cho bệ hạ đến chết mới thôi.”

Tư Hoàng Tuyền lại lắc đầu: “Ngươi có thể tìm nơi ẩn thân trước, chờ ta phát động ‘bách quỷ đại duyệt’ rồi chạy đến cũng không muộn.”

Hiện giờ không phải lúc triệu tập bộ hạ.

Thực lực của Tỳ Bà quỷ rất mạnh trong âm linh Siêu Phẩm, nhưng lại chênh lệch rất lớn với mấy người bọn họ.

Một khi gặp phải kẻ địch mạnh mẽ, Tỳ Bà quỷ sẽ trở thành gánh nặng của bọn họ.

Tư Hoàng Tuyền vốn định thu hồi 20 viên tinh thạch, lại thu hồi ‘Vạn Cốt Phệ Hồn phiên’, sau đó là có thể phát động ‘bách quỷ đại duyệt’.

Hiện giờ Tư Hoàng Tuyền lại nghĩ, vẫn phải bảo hiểm một chút, tốt nhất là thu hồi nhiều tinh thạch hơn, gia tăng lực lượng của bản thân lên đến cấp độ Gần Thần rồi tính sau.

Viên tinh thạch tiếp theo cũng nằm ở Chiến Nguyên giới, do Thuyền u linh trong bách quỷ bảo quản.

Thật ra nó là một chiếc thuyền u linh có ý thức riêng.

Nó sẽ mang các u linh mạnh mẽ trên thuyền đi lang thang trên biển, không có mục đích, không có điểm đến.

Bình thường không nhìn thấy nó, chỉ khi sóng to gió lớn nó mới xuất hiện.

Đây là một loại âm linh vô hại, chúng nó sẽ không làm hại người sống, một khi gặp loại ‘Thuyền u linh’ này, thì chỉ cần ném cơm tẻ là có thể gặp dữ hóa lành.

‘Thuyền u linh’ trong bách quỷ lại cực kỳ mạnh mẽ.

Nó chẳng những có thể ngao du trên tinh không ngoài vực ngoại, mà còn bồi dưỡng mấy trăm con u linh chiến tướng trên thuyền.

Nhưng những u linh chiến tướng này đều sinh ra từ thuyền u linh, chúng không thể thoát ly thuyền và tồn tại độc lập.

Sau khi Tư Hoàng Tuyền tìm thấy thuyền u linh, nó rất thoải mái mà giao tinh hạch cho nàng.

Hình thái của nó rất kỳ quái, không thể hòa viên tinh thạch này.

Thuyền u linh còn rất nhiệt tình mời bọn họ lên thuyền, nó sẽ đưa bọn họ đi tìm bách quỷ khác.

Nhưng Tư Hoàng Tuyền vẫn từ chối.

Thuyền u linh rất tiện dụng, nhưng lại không thích hợp với tình huống bây giờ.

Chương 2361 - Như Ý Như Ý (3)

Sau khi chia tay với thuyền u linh, Tư Vô Thiên bỗng nghiêng đầu nhìn Sở Hi Thanh: “Bệ hạ? Phía sau chúng ta có rất nhiều kẻ địch đúng không?”

Sở Hi Thanh ngẩn người, sau đó cười hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ Tư tỷ cảm ứng được gì?”

“Ta không cảm ứng được gì cả.”

Tư Vô Thiên lắc lắc đầu.

Nàng có thể liên thủ với Tư Vô Pháp để phát huy sức chiến đấu cấp độ Gần Thần, nhưng năng lực cảm ứng của bản thân nàng vẫn chỉ là nhất phẩm thượng thôi.

“Có điều, ta biết bệ hạ nhất định đã cảm ứng được nguy hiểm, Thần Ý Đao Tâm của bệ hạ có thể bao trùm mấy ngàn dặm, điều tra tất cả địch ý và sát niệm trong phạm vi này. Mà bắt đầu từ khi Tư Hoàng Tuyền chinh phục con ‘Sử Chấp Trượng quỷ’ kia, tay của bệ hạ vẫn không rời khỏi đao.”

‘Sử Chấp Trượng quỷ’ là con ác linh thứ sáu bọn họ gặp phải.

Loại quỷ này bình thường thích nịnh nọt, thích gặp người sang bắt quàng làm họ.

Chúng nó sẽ tìm một chủ nhân để phụng dưỡng, sau đó thu được lực lượng từ chủ nhân của chúng.

Khi Sử Chấp Trượng quỷ không có chủ nhân, chúng sẽ rất nhỏ yếu. Nhưng một khi có chủ nhân, chúng sẽ cực kỳ lợi hại, giống như là chó dựa thế người vậy.

Vì vậy con ‘Sử Chấp Trượng quỷ’ này đầu hàng rất thẳng thắn, ngoan ngoãn giao tinh thạch ra.

Sở Hi Thanh lại khẽ mỉm cười.

Hắn vẫn đè đao, quay đầu nhìn về phía tinh không vô ngần.

Trong mắt Sở Hi Thanh hiện u quang: “Đúng là có không ít người, không đúng! Là có không ít thần đi theo. Nhưng tình hình bây giờ, lại làm ta hơi khó hiểu.”

Hắn vẫn không nói hết.

Trong cảm ứng của Sở Hi Thanh bây giờ, không chỉ có một vị Vĩnh Hằng thượng vị, mà thậm chí còn có thể có cấp bậc đế quân đến đây.

Vấn đề là những thần linh này, vì sao vẫn chỉ quan sát?

Cho đến bây giờ, bọn họ đều đi theo phía sau, thậm chí còn không có ý định ra tay thăm dò.

Tư Vô Thiên không khỏi hít thật sâu, nỗ lực ngăn chặn sóng lớn trong lòng, tiếp tục đi theo sau lưng Tư Hoàng Tuyền.

Khóe môi Tư Vô Pháp lại giật giật.

Hắn cũng biết tình hình bây giờ cực kỳ hiểm ác.

Đừng thấy bọn họ thuận buồm xuôi gió, không kinh không hiểm mà thu hồi được nhiều tinh thạch như vậy, thật ra là vẫn đang ở trong bẫy của người ta.

Thử hỏi những thần linh mưu đồ lực lượng của âm Hậu kia, làm sao có thể đến giờ vẫn chưa kịp phản ứng?

Hiện giờ, bọn họ cũng chỉ có thể hi vọng vào Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh.

Địch càng nhiều, vị bệ hạ này lại càng mạnh mẽ!

Sở Hi Thanh lại lặng lẽ nắm bàn tay nhỏ của Lục Loạn Ly, còn dùng sức bóp bóp vài cái, đồng thời chớp mắt, nở nụ cười với nàng.

Ánh mắt và nụ cười của Sở Hi Thanh rất ôn hòa và bình tĩnh.

Hắn biết Lục Loạn Ly đang chịu áp lực rất lớn.

Tỷ đệ Tư Vô Thiên và Tư Vô Pháp chỉ là suy đoán, còn Lục Loạn Ly và hắn đều có thể cảm ứng được.

Loại cảm giác bị trên trăm vị thần linh nhìn chằm chằm vào, võ tu bình thường là không chịu nổi. Dù là nhất phẩm cũng có thể bị bức điên.

Lục Loạn Ly thấy thế thì hơi sững sờ, sau đó lại tỏ vẻ khinh thường mà hừ lạnh một tiếng, quay đầu qua chỗ khác.

Nụ cười của Sở Hi Thanh khiến người rất ấm áp.

Nhưng mà hành trình nguy hiểm này của bọn họ, lại là vì hồng nhan tri kỷ của Sở Hi Thanh.

Nàng lập tức trấn tĩnh lại, loại bỏ tất cả cảm xúc bất an và kiêng kỵ trong lòng.

Lục Loạn Ly âm thầm kính phục.

Tại cuộc chiến ở 'Tạo Hóa thần thụ' ở mấy tháng trước, Sở Hi Thanh bị vô số thần linh chú ý, chắc là còn phải chịu áp lực lớn gấp mười lần nàng bây giờ.

Thế mà cái tên này cũng chịu được.

Nguyên thần và ý chí của cái tên này lại mạnh mẽ và kiên cố như vậy! Quả thực là cứng rắn không thể phá vỡ, không thể xóa nhòa giống như 'Trừ Tà thần lôi' vậy!

…

Sau đó, Tư Hoàng Tuyền vẫn thuận buồm xuôi gió, đã thu hồi được thêm tám viên tinh thạch nữa.

Đến lúc này, đã không có nhiều bách quỷ dám đối kháng chính diện với nàng.

Lực lượng bên trong âm mạch khắc chế tất cả âm linh, trấn áp sức mạnh của chúng, có thể làm chúng chính thức 'Tử vong'.

Dù đám âm linh này có không cam lòng hơn nữa, thì cũng phải ngoan ngoãn dâng tinh thạch lên.

Điều này khiến cho hai cánh âm mạch ở sau lưng Tư Hoàng Tuyền đã mở rộng đến 22 trượng.

Lực lượng của Tư Hoàng Tuyền cũng tăng lên đến Siêu Phẩm thượng vị đỉnh phong, chỉ cách Gần Thần nước bước.

Mà các loại thiên quy do âm Hậu để lại, đã vượt qua tu vị của bản thân nàng.

Âm Hậu - Thiên Nại Lạc cũng giống như Vấn Tố Y, lấy lực lượng Gần Thần đỉnh phong, liền có sức chiến đấu tiếp cận với Vĩnh Hằng thượng vị.

Vị âm Hậu này chỉ không có thân thể máu thịt, nên thực lực mới yếu hơn Vấn Tố Y bây giờ một hai đường.

Tư Hoàng Tuyền đã nắm giữ 24 viên tinh hạch của âm Hậu, lực lượng thực ra đã vượt qua Gần Thần.

Đây đã là một phần ba sức mạnh của âm Hậu - Thiên Nại Lạc.

"Chân Linh Tử Vong sao?"

Sở Hi Thanh nắm giữ huyết mạch Hỗn Độn và thiên quy Hỗn Độn, bao hàm vạn pháp.

Vì vậy khi Tư Hoàng Tuyền vừa bước qua giới hạn kia, hắn lập tức cảm nhận được.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Tư Hoàng Tuyền chắc hẳn cũng đã hoàn thành một số 'nghi thức' Tử Vong trong mấy năm qua, nhưng điều này cũng không thể giúp nàng trực tiếp trở thành Chân Linh Tử Vong được chứ?

Trừ phi…

Chương 2362 - Như Ý Như Ý (4)

Sở Hi Thanh nghĩ đến quá trình Tư Hoàng Tuyền sinh ra.

Trong này nhất định có vấn đề gì đó.

Rất có thể cái chết của Thiên Nại Lạc đã trợ giúp Tư Hoàng Tuyền hoàn thành ‘nghi thức’ Tử Vong.

Nói đến từ việc này cũng rất kỳ lạ, máu thịt của Tư Hoàng Tuyền là chiếm được từ các Ma thần kia và Thạch Thần – Thạch âm.

Như vậy linh hồn của nàng từ đâu ra?

Thiên Nại Lạc thân là âm linh, lại không nắm giữ Tạo Hóa chi pháp, không thể từ không sinh có, đản sinh ra một linh hồn khác.

Trừ phi… trong quá trình Tư Hoàng Tuyền sinh ra, nàng đã lấy linh hồn của bản thân mình làm chất dinh dưỡng cho Tư Hoàng Tuyền.

Điều này cũng có thể giải thích vì sao Tư Hoàng Tuyền lại có thể dung hợp hoàn mỹ với lực lượng của âm Hậu như vậy.

Sở Hi Thanh nghĩ đến đây, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Đây không chỉ là ‘nghi thức’ Tử Vong đỉnh cấp, mà còn là ‘nghi thức’ Sinh Mệnh đỉnh cấp.

Do sinh mà chết, do chết mà sinh!

“Thế giới này đã không còn bách quỷ nào khác!”

Tư Hoàng Tuyền mở hai cánh sau lưng, ngưng thần cảm ứng: “Mục tiêu tiếp theo là ‘Chiến Hỏa giới’…”

Nàng vừa mới nói đến đây, Tư Vô Thiên ở phía sau bất chợt ra tay với nàng, mạnh mẽ vỗ một cái lên lưng Tư Hoàng Tuyền.

Tư Hoàng Tuyền bất ngờ không kịp chuẩn bị, tuy rằng đôi cánh âm mạch sau lưng kịp thời ngăn cản một chưởng này, nhưng hai mắt và miệng mũi của nàng cũng tuôn ra một dòng máu đen.

Với lực lượng nửa bước Gần Thần của Tư Hoàng Tuyền, thế mà lại không dừng lại được, chỉ có thể mặc cho những máu đen này chảy ra.

“Thân thể của ngươi đang bị lực lượng Tử âm ăn mòn!”

Tư Vô Thiên dừng tay lại.

Sắc mặt của nàng cực kỳ khó coi, lạnh lùng nhìn Tư Hoàng Tuyền: “Kéo dài càng lâu, thân thể ngươi bị ăn mòn càng nghiêm trọng. Đã đến nước này rồi, ngươi còn muốn thu hồi thêm tinh thạch, đây là muốn chết đúng không?”

Vị đồ đệ này của nàng vẫn luôn dùng lực lượng Diệt Vô để che giấu trạng thái của bản thân.

Tư Hoàng Tuyền nghe vậy thì cười khổ: “Sư tôn yên tâm, ta chịu đựng được!”

Nàng vung tay lên, tất cả máu đen tràn ra đều bị ‘diệt’ thành ‘hư vô’.

Sắc mặt Tư Vô Pháp cũng ngưng trọng, hắn cũng cười khổ nói: “Tỷ tỷ, Hoàng Tuyền còn có lựa chọn khác sao? Bây giờ nàng chỉ có dùng tốc độ nhanh nhất để đăng thần, mới có thể phòng ngừa âm lực ăn mòn.”

“Nhưng mà bây giờ trực tiếp tổ chức ‘bách quỷ đại duyệt’, chỉ sợ tình hình sẽ càng nguy hiểm hơn. Hiện giờ, nàng chỉ có thể thu hồi càng nhiều lực lượng hơn, thì mới có thể tăng cường phần thắng.”

Tư Vô Thiên nghe vậy, sắc mặt không khỏi biến ảo không ngừng.

Lục Loạn Ly thấy thế thì cũng chần chờ và xoắn xuýt.

Nàng cảm ứng được tình hình của Tư Hoàng Tuyền rất không ổn, bắt đầu từ khi nữ tử này hấp thu viên tinh thạch đầu tiên, đến giờ chỉ mới có mười ngày ngắn ngủi.

Mới chỉ mười ngày, mà thân thể của Tư Hoàng Tuyền đã bị ăn mòn như vậy rồi?

Lẽ nào thật sự phải để Sở Hi Thanh song tu với nữ tử này?

Lục Loạn Ly vô cùng không cam lòng, rất không vui, nhưng nàng cũng không muốn trơ mắt nhìn nữ tử này chết như vậy.

Mấu chốt là bất luận Điên Đảo âm Dương hay là Thâu Thiên Hoán Nhật, thì đều cần thuật sư như nàng ra tay.

“Để ta!”

Lúc này Sở Hi Thanh đã đi đến sau lưng Tư Hoàng Tuyền.

Hắn đè một tay vào sau lưng của nàng: “Chú ý, nhất định không được phản kháng.”

Tư Hoàng Tuyền ban đầu còn không hiểu, nhưng nàng vẫn để cho Sở Hi Thanh rót chân nguyên vào cơ thể mình.

Một cái chớp mắt tiếp theo, Tư Hoàng Tuyền nghe được trái tim của mình phát ra một tiếng ‘thịch’. Trong chớp mắt, vô số dòng nước ấm và khí huyết, nguyên lực mạnh mẽ bỗng nhiên tuôn trào từ trái tim của nàng, chúng lan tràn ra tứ chi, lục phủ ngũ tạng, tất cả mọi ngóc ngách trong cơ thể của nàng.

“Cái gì?”

Con ngươi của Tư Hoàng Tuyền nhất thời trợn tròn.

Hiện ra vẻ khó mà tin nổi.

Trái tim bằng cơ quan của nàng rõ ràng là đã hỏng, bị âm lực ăn mòn thành phế liệu.

Nhưng bây giờ, trái tim đang đập ‘thình thịch’ trong lồng ngực của nàng, lại giống như là thật vậy.

Đây dường như là Như Ý chi pháp?

Sở Hi Thanh dùng lực lượng Như Ý và chân nguyên mạnh mẽ của hắn, chế tạo một trái tim tạm thời cho nàng!

Chỉ từ khí huyết mãnh liệt tuôn trào từ trong trái tim này, nàng biết hiệu quả của nó còn mạnh hơn trái tim bằng cơ quan kia gấp mười lần!

Sau đó nàng lại cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm.

Bộ phận lực lượng Tử âm ăn mòn cơ thể nàng cũng biến mất sạch.

Không! Không phải biến mất, mà trực tiếp chuyển hóa thành sinh mệnh lực Dương nguyên.

Tư Hoàng Tuyền chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Lực lượng Như Ý của Sở Hi Thanh lại thần kỳ như vậy?

Thì ra là vậy, hắn nói có biện pháp giải quyết, thì ra là ý này.

Thế mà mình vẫn luôn nghĩ lung tung, còn về thế mà thấp thỏm bất an một thời gian.

“Chuẩn bị ứng chiến đi!”

Lúc này, ánh mắt của Sở Hi Thanh sắc bén như đao: “Thu hồi nhiều tinh thạch hơn, đúng là một kế sách vẹn toàn, nhưng bọn họ sẽ không cho ngươi cơ hội khôi phục tất cả âm mạch.”

Đúng lúc này, một cái móng hổ màu đen cực lớn phá tan không gian phía trên bọn họ, tấn công về phía mấy người bọn họ.

Chương 2363 - Thần chiến

Theo cái móng hổ màu đen kia xuất hiện, tất cả vùng không gian này chợt hỗn loạn.

Năm ngoài đều cảm ứng được, tất cả thiên quy đạo luật trong phạm vi 20 dặm quanh đây đều loạn tung cả lên.

“Là Cùng Kỳ!”

Con ngươi Lục Loạn Ly co lại.

Cùng Kỳ cũng là họ hàng gần với Bạch Hổ, là mặt trái của Hiến Chương trong ‘Long chi cửu tử’, nắm giữ lực lượng hỗn loạn.

Con Cùng Kỳ mạnh nhất từng đại biểu cho thiên quy Hỗn Loạn trong một quãng thời gian nào đó, là pháp tướng của thiên quy Hỗn Loạn.

Mà con Cùng Kỳ xuất hiện ở trước mắt bọn họ bây giờ, ít nhất cũng là cấp Vĩnh Hằng trung vị.

“Thiên Tàn Thủ, loạn cho ta!”

Lục Loạn Ly hai tay bắt quyết, một thân pháp lực lập tức tụ thành một bàn tay khổng lồ che trời, uy thế kinh người!

Đây là pháp môn nàng tự thay đổi và ưu hóa từ pháp Thiên Cương ‘Hàng Long Phục Hổ’, nó có thể giúp nàng vượt qua giới hạn phàm thân, dùng pháp lực nhị phẩm ngưng tụ ra Tiên Thiên Thần Thể không trọn vẹn, có lực lượng của Siêu Phẩm thượng vị!

Bàn tay khổng lồ này cầm Loạn Thiên Tử Kim Chuy, đánh thẳng vào không gian phía trước.

Nàng lấy ‘Loạn’ đánh ‘Loạn’, va chạm chính diện với Cùng Kỳ.

Theo một tiếng vang nặng nề, toàn bộ thiên địa đều trở lên hỗn loạn hơn.

Tất cả thiên quy đạo luật trong thiên địa đều loạn đến rối tinh rối mù.

Điều này cũng ảnh hưởng trực tiếp đến tất cả vật chất và sự vật trong phạm vi 100 dặm chung quanh, lớn đến hòn đảo lơ lửng dưới chân bọn họ, nhỏ đến hạt nguyên tử, tất cả đều đang phân giải.

Móng của Cùng Kỳ tuy đẩy lùi Lục Loạn Ly, nhưng cũng mất phương hướng chính xác. Nó đánh thẳng vào một hơi cách năm người không xa, làm cho phiến không gian đó nổ tung. Mấy cái vách ngăn của tiểu thế giới cũng bị nó đánh thủng.

Mà lúc này, một con ác hổ đã vượt qua không gian, xuất hiện ở trước mặt mấy người.

Con ác hổ này to lớn hơn 400 trượng, toàn thân là vảy đen, trên vảy còn có một ngọn lửa màu đen. Đôi mắt màu đỏ ối của nó nhìn chằm chằm vào năm người bọn họ.

Dưới ánh mắt của nó, khí huyết, chân nguyên và pháp lực của năm người đều rung chuyển phập phồng, có dấu hiệu hỗn loạn.

Thiên Tàn Thủ của Lục Loạn Ly lại không bị lực lượng khổng lồ của đối phương đập nát.

Bàn tay che trời này chỉ tán loạn một phần, rồi lại khôi phục như lúc ban đầu. Nó vẫn cầm Loạn Thiên Tử Kim Chuy giao đấu với Cùng Kỳ, chỉ chớp mắt đã giao thủ không dưới 30 lần.

Miệng mũi Lục Loạn Ly cũng tràn máu tươi.

Thiên Tàn Thủ không ngừng tan vỡ, lại liên tục phục hồi.

Còn có vô số kiếm khí bắn ra tứ phía, thay nàng ngăn chặn và cắt đứt tất cả lực lượng.

Thần khu của con Cùng Kỳ kia bị Thiên Tàn Thủ và 56 bộ ‘Vân Hải kiếm khôi’ của Lục Loạn Ly ngăn chặn.

Lục Loạn Ly cầm song đao trong tay, sau lưng hiện ra một con Khổng Tước cực lớn, tất cả lông đuôi bảy màu của nó đều xòe ra, cực kỳ rực rỡ.

Trong đôi mắt của Lục Loạn Ly lại toát ra một vệt ánh sáng mê ảo lộng lẫy.

Nàng đang dùng đao ý của mình để mê loạn cảm giác của Cùng Kỳ.

Nhưng thời điểm này, đối kháng chính diện với Cùng Kỳ là Tư Hoàng Tuyền đã mở hai cánh âm mạch, chứ không phải Lục Loạn Ly nữa.

Nàng cầm một đôi thần khí trường đao trong tay, đối chiến gần ba ngàn kích với Cùng Kỳ!

Phương thức công kích của Cùng Kỳ như hổ đói vồ mồi, tốc độ cực nhanh, liên tục qua lại trong vùng không gian này.

Tư Hoàng Tuyền thì toàn lực chống đỡ, vô số tia lửa chói mắt bùng lên quanh người nàng.

Nhưng lại không có tiếng vang truyền ra.

Đó là do Vô Thiên, Diệt Thiên và Tử Vong chi pháp của Tư Hoàng Tuyền, đang liên tục diệt trừ và xóa bỏ lực lượng của Cùng Kỳ, để chung quy về tử vong!

Tu vị và lực lượng của Tư Hoàng Tuyền còn lâu mới là đối thủ của CÙng Kỳ, chỉ có thể dùng thiên quy chống lại.

Nhưng mà lực lượng của Cùng Kỳ không chỉ là Hỗn Loạn chi pháp.

Nó còn có thân thể cực kỳ bá đạo, sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ, kim khí quấn quanh người lại sắc bén tuyệt luân, móng vuốt cũng có thể xuyên thấu và xé nát tất cả.

Cự linh phương bắc rất thích khắc các đồ án Cùng Kỳ lên binh khí thương và mâu, chính là muốn mượn lực lượng của con hung thú này để đâm thủng tất cả.

Mà tuy rằng Tư Hoàng Tuyền đã toàn lực chống đỡ, nhưng chỉ không đến một phần mười cái hô hấp, nàng đã bị trọng thương mấy lần.

Nếu không phải đao ý của Lục Loạn Ly làm cho Cùng Kỳ liên tục rơi vào trạng thái mê loạn, không thể nắm bắt được chính xác vị trí của Tư Hoàng Tuyền, khiến cho Tư Hoàng Tuyền có cơ hội thở dốc, thì nàng đã bị Cùng Kỳ xé thành mảnh vụn rồi.

Thương thế của Tư Hoàng Tuyền cũng khôi phục rất nhanh.

Hai cánh âm mạch sau lưng ban cho nàng Sinh Nguyên chi pháp rất mạnh mẽ, khiến cho tốc độ khôi phục của nàng rất kinh người, gần như đuổi sát Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết.

Thiên quy Sinh Nguyên mạnh mẽ cũng tác dụng lên người Lục Loạn Ly và tỷ đệ Tư Vô Thiên, khiến pháp lực và chân nguyên của bọn họ khôi phục nhanh chóng.

Hai người Tư Vô Thiên và Tư Vô Pháp cũng được lợi ích từ đó, bọn họ có thể không tiếc chân nguyên, dốc hết sức phụ trợ Tư Hoàng Tuyền.

Không biết thần binh trong tay bọn họ được chế tạo từ loại thiên tài địa bảo nào, cũng có cấp độ Siêu Phẩm, lại có thể cường hóa Vô Diệt chi pháp của bọn họ lên đến cấp độ gần như thần linh.

Tuy rằng hai người không thể chống đỡ chính diện với Cùng Kỳ như Lục Loạn Ly và Tư Hoàng Tuyền, nhưng lại có thể yểm trợ hai người, liên tục đánh chém cánh của Cùng Kỳ.

Vô Diệt chi pháp của hai người cũng có hiệu quả với Loạn Thiên chi pháp của Cùng Kỳ.

Chương 2364 - Thần chiến (2)

Sở Hi Thanh thì vẫn không ra tay.

Hắn khoanh tay đứng một bên, ánh mắt như cười như không nhìn vào không gian phía trước.

Tuy nhiên, bộ ‘ngôi sao La Hầu’ kia đã hiện ra ở phía sau hắn.

Bộ ‘ngôi sao La Hầu’ này đã biến hóa rất nhiều, thân thể của nó đã bành trướng đến 130 trượng, hơn nữa còn có ba đầu sáu tay chân chính!

Toàn thân nó là chiến giáp đỏ lòm, có ngọn lửa Thần Thương thiêu đốt.

Ba đôi cánh tay cầm sáu thanh chiến đao dài đến 60 trượng, tất cả đều là thần binh Siêu Phẩm!

Binh Thần – Lê Tham chiến đấu với Cự linh tận 36 vạn năm, được xưng là lấy được 9999 thanh thần binh của Cự linh.

Mà sau trận chiến ‘Tạo Hóa thần thụ’, Sở Hi Thanh đã sở hữu thần ân đỉnh cấp của Lê Tham, có thể mượn trăm thanh thần binh Siêu Phẩm trong đó.

Sở Hi Thanh cũng không quá để ý đến trận chiến trước mắt này.

Con Cùng Kỳ kia căn bản là không dùng toàn lực.

Hiện giờ nó không có ý giết người, chỉ là muốn ép Tư Hoàng Tuyền phải từ bỏ ý định thu hồi nhiều tinh thạch của âm Hậu hơn.

Vì vậy hắn tạm thời không định nhúng tay, mà chỉ thả 'ngôi sao La Hầu' ra để ứng biến.

Trước khi đại chiến chính thức nổ ra, để Lục Loạn Ly và Tư Hoàng Tuyền va chạm chính diện với một vị Vĩnh Hằng trung vị cũng là một chuyện tốt.

Như vậy có thể giúp họ hiểu rõ thủ đoạn của thần linh Vĩnh Hằng, bản chất của thần lực, còn cả cách vận dụng thiên quy, không đến mức gặp nguy hiểm lại luống cuống tay chân.

Sở Hi Thanh kiêng kỵ là một người khác.

Những kẻ địch nguy hiểm vẫn còn đang núp trong bóng tối.

Bọn họ là những thợ săn rất kiên nhẫn, tất cả đều đang quan sát và thăm dò con mồi là hắn.

Mà khi Sở Hi Thanh dùng Thần Ý Đao Tâm cảm nhận phạm vi mấy ngàn dặm quanh chiến trường.

Tại 1400 dặm ngoài chiến trường, Thần Kim Đỉnh khoang tay trước ngực, suy tư nhìn trận đại chiến phía xa xa kia.

Sự chú ý của hắn tập trung vào bộ 'ngôi sao La Hầu' ở sau lưng Sở Hi Thanh.

"Đây là thần khí triệu hoán đúng không? Nhìn qua có vẻ sâu không lường được nha."

Thiếu nữ ba mắt ở bên cạnh hắn lại phản đối, nàng trề đôi môi căng mọng: "Sâu không lường được cái gì? Chỉ là cấp độ Siêu Phẩm mà thôi, hai chúng ta tát một cái là đập chết rồi."

Thần Kim Đỉnh bật cười.

Cũng không phải không có nhân tộc lấy thân Siêu Phẩm đối kháng với thần linh Vĩnh Hằng.

Ví dụ như tuyệt đại thiên kiêu Vấn Tố Y kia, nàng chỉ là Gần Thần đỉnh phong, còn chưa chứng đạo Vĩnh Hằng, thì đã có lực lượng vượt qua Vĩnh Hằng trung vị rồi.

Vì thế nên hai thần linh cầm đầu hệ âm và Hàn là Nguyệt Hi và Huyền Đế mới như gặp đại địch.

Nhưng Sở Hi Thanh này, hẳn là còn không bằng Vấn Tố Y.

Vấn Tố Y lại tuyệt đại thiên kiêu của nhân tộc, có ngàn năm tích lũy, Sở Hi Thanh mới quật khởi được mấy năm?

Bản thân mới chỉ là nhị phẩm, không thể nắm giữ lực lượng thiên quy quá mạnh mẽ.

Đương nhiên, Thần Kim Đỉnh cũng không cảm thấy bộ 'ngôi sao La Hầu' này là uy hiểm.

Nhưng đến khi chiến đấu, hắn vẫn sẽ đề phòng và cảnh giác.

Thiếu nữ ba mắt lại lộ ra vẻ nghi hoặc: "Tình hình rất kỳ quái, mấy ngày này vẫn gió êm sóng lặng. Những 'Tinh chủ' kia nhịn không ra tay thì cũng thôi, bọn họ đang kiêng kỵ tam đại Chiến thần của nhân tộc, nhưng vì sao những Ma thần kia cũng không thử một chút? Không đến nỗi kiêng kỵ Thần Ý Xúc Tử Đao của hắn chứ?"

Hiện giờ, bọn họ còn không biết Táng Thiên, Lê Tham, Tử Vũ có nhìn chằm chằm vào nơi này hay không, có ra tay che chở Sở Hi Thanh hay không, nếu như ra tay can thiệp, thì sẽ làm đến mức độ nào.

Đám 'Tinh chủ' cao cao tại thượng kia, sao dám mạo hiểm như vậy?

Nhưng vì sao đám Ma thần kia lại bảo thủ như vậy?

Những Thần hoang dã dựa vào máu thịt để sinh tồn trong Ma vực, đều là những kẻ sắp mất lý trí rồi, lúc này liều mạng mới có cơ hội.

Trong đầu óc của bọn họ bây giờ, ngoại trừ máu thịt và nguyên lực của thiên địa ra, thì không còn gì khác.

Những 'Tinh chủ' kia chỉ cần ném một khối xương ra, thì sẽ có rất nhiều kẻ bán mạng cho bọn họ.

Còn về phần Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh, thiếu nữ ba mắt lại không để trong lòng.

Đây không phải là phàm giới!

Tại vực ngoại, chỉ cần có lực lượng của Vĩnh Hằng trung vị, là nhất định có thể phá giải và áp chế Thần Ý Xúc Tử Đao của hắn.

Những Ma thần kia chắc chắn là có can đảm đi thử một lần.

“Tự nhiên là bị người uy hiếp!”

Thần Kim Đỉnh quét mắt nhìn bốn phía: “Trước khi bọn họ cướp được lực lượng của âm Hậu – Thiên Nại Lạc, bọn họ sẽ không cho phép đám Ma thần kia nhúng tay, làm hỏng chuyện tốt của bọn họ.”

Đồng thời, ánh mắt của Thần Kim Đỉnh cũng ngậm lấy vẻ nghi ngờ và khó hiểu: “Nhưng không chỉ vì lý do này, mà chính ta cũng muốn biết lý do khác là gì.”

“m Hậu - Thiên Nại Lạc…”

Ánh mắt thiếu nữ ba mắt hơi lấp lóe.

Nàng cũng cảm thấy rất hứng thú với lực lượng của Thiên Nại Lạc.

Thiếu nữ ba mắt từng gặp vị nữ tử thần kỳ này.

Lấy thân âm linh đột phá cảnh giới Siêu Phẩm đã là một chuyện rất khó, nữ nhân này lại suýt nữa đăng thần, còn thành lập một âm triều to lớn ở ngoại vi Ma vực Chiến giới, thống ngự chín cái tiểu thế giới, đối kháng với thần linh.

Hai mươi năm trước, nàng nghe nói Thiên Nại Lạc ngã xuống, khi đó còn kinh ngạc và tiếc hận không thôi.

Đó cũng là một thiên kiêu cái thế của nhân tộc, tiếc là lại là có vận mệnh như vậy.

Chương 2365 - Thần chiến (3)

Thiếu nữ ba mắt nghĩ thầm, nếu như có thể đạt được lực lượng của Thiên Nại Lạc, vậy thì nàng căn bản là không cần đám Tổ thần kia ban tặng một ngôi sao, mà bản thân nàng cũng có thể tự cướp lấy.

Đúng lúc này, Thần Kim Đỉnh bỗng nhiên ‘Ồ’ một tiếng.

Giọng nói của hắn cực kỳ ngưng trọng: “Ngươi đoán ta nhìn thấy ai? Bạch Đế Tử!”

Thiếu nữ ba mắt không khỏi híp mắt lại: “Là bản thể hay là phân thân?”

Thần Kim Đỉnh nở nụ cười bất đắc dĩ: “Có gì khác nhau sao?”

Mặc kệ là bản thể hay phân thân của Bạch Đế Tử, thì đều có năng lực giết chết bọn họ.

Trước viễn cổ, thực lực của Bạch Đế Tử chính là độc nhất trong tất cả đế quân trong thiên địa.

Từ khi hắn chống lại áp lực của chúng thần, tự thay đổi con đường của bản thân, chuyển sang tu hành pháp môn của nhân tộc. Có người nói thực lực của hắn đã đáng sợ hơn gấp mười lần ngày xưa, sâu không lường được!

…

Cùng lúc đó, tại bên ngoài ‘Chiến Phong giới’.

Nơi này đang tuôn ra từng đoàn ánh sáng mạnh mẽ và chói mắt.

Từng mảng kiếm quang và bóng thương sắc bén đang liên tục va chạm với nhau.

Từng luồng từng luồng thương khí và kiếm cương hùng vĩ đang khuấy động thế giới này, khiến cho thiên quy của toàn bộ thế giới đều vặn vẹo, cũng làm cho vách ngăn giữa các tiểu thế giới ở Ma vực Chiến giới thủng trăm ngàn lỗ, nằm ở biên giới sụp đổ.

Tất cả sinh linh trong tiểu thế giới này đều rơi vào đại họa lâm đầu.

Tất cả ma vật ở gần đều bị tan biến thành tro bụi, dù mạnh như Siêu Phẩm hay là Thần hoang dã, thì cũng không thể đối kháng với uy lực khủng bố này.

Những ma vật ở khá xa thì đang kêu rên la hét và điên cuồng bỏ chạy ra khỏi thế giới này.

Lúc này, vách ngăn của ‘Chiến Phong giới’ đã thủng trăm ngàn lỗ, toàn bộ không gian cũng xuất hiện vô số vết rách.

Nhưng cuối cùng chỉ có rất ít ma vật chạy thoát.

Chỉ có những nhân vật có thực lực mạnh mẽ mới may mắn thoát được.

Nhưng khi ‘Chiến Phong giới’ sắp sụp đổ, bóng thương và kiếm quang bá đạo ác liệt kia chợt dừng lại.

Lúc này, hai bóng người khổng lồ hiện thân trên vùng không gian này.

Người ở phía nam mặc một bộ chiến giáp, khí đen quấn quanh thân, dung mạo phong nghị tuấn lãng, khuôn mặt lại nhu hòa mà không mất vẻ cương nghị. Dáng người tuy rất cao to, phải gần 800 trượng, toàn thân lại rất cân xứng, lưng rộng eo hẹp, cơ bắp cuồn cuộn.

Để người ấn tượng nhất là đôi trọng đồng màu vàng trong mắt hắn, và một vết đao rất dài màu đỏ như máu ở trên cổ hắn.

Hắn lạnh lùng nhìn về phía trước, nhìn vào nam tử Cự linh mặc trường bào màu trắng, dung mạo tuấn tú, thân thể cao gầy, khí thế lại sắc bén và lãnh khốc như một thanh trường kiếm.

“Đây là cấm địa, vượt qua tức chết!”

“Quân thần Cơ Tử Vũ!” Nam tử áo trắng vừa nói chuyện vừa vung tay lên, ánh kiếm màu xanh như du long bay vào tay áo của hắn.

“Ngươi không giết được ta, ta cũng nhất định phải vào.”

Giọng điệu của hắn rất bình thản, lại làm cho người ta có cảm giác không thể nghi ngờ.

Cơ Tử Vũ nghe vậy thì lại nở nụ cười tiêu sái, đôi trọng đồng lộ ra ngọn lửa chiến tranh màu đỏ thắm: “Vậy thì không ngại thử một lần!”

Hắn biết mục đích của đối phương chỉ là muốn thấy đao của tên hậu bối nhân tộc kia.

Nói đến sức chiến đấu, hắn thật sự không bằng vị Bạch Đế Tử ở đối diện này.

Nhưng mà Cơ Tử Vũ hắn lại đang liều mạng!

Không liều mạng chém giết, bọn họ liền không có tương lai.

“Ta không có địch ý!”

Khí chất của Bạch Đế Tử vẫn sắc bén như cũ, ánh mắt lại nhu hòa: “Ngày xưa ta đã ước hẹn với Ngu Công, nếu ta đã thua thì ta sẽ tuân thủ. Còn nữa, ngươi cũng biết mục đích của ta là gì, đừng ngăn cản ta.”

Cơ Tử Vũ không khỏi hừ nhẹ một tiếng, cũng thu trường thương về sau lưng mình.

“Như vậy ngươi cũng phải biết điểm mấu chốt của Cơ mỗ ở đâu! Còn nữa, hi vọng ngươi nhớ kỹ lời nói hôm nay.”

Đôi trọng động của hắn lại lạnh lùng nhìn Bạch Đế Tử một chút, sau đó thân thể biến mất trong ‘Chiến Phong giới’ đã thủng trăm ngàn lỗ này.

Hắn biết Kiếm Thần – Thần Thái Bạch cũng không sợ hắn.

Đối phương không có lý do kiêng dè hắn.

Nhưng mà người này cũng giống như kiếm của hắn vậy.

Kiếm đạo chân chính, cần có bất khuất kiên cường, có quyết tâm và ý chí chém nát tất cả.

Mà phương pháp dụng binh của Cơ Tử Vũ hắn cũng giống như vậy, đây chính là căn cơ để hắn bước lên Quân thần.

Bạch Đế Tử vẫn đứng tại chỗ, ánh mắt hắn nhìn xuyên qua tầng tầng không gian, nhìn về phía chiến trường ở cách đây chín tiểu thế giới.

Bạch Đế Tử cũng đang nhìn ‘ngôi sao La Hầu’ ở sau lưng Sở Hi Thanh, trong đôi mắt hẹp dài kia lại lộ ra một vệt thần quang.

Cha của hắn không để Kim Đức, Thất Sát và Thần Hổ Bưu đến đây là đúng.

Bộ ‘ngôi sao La Hầu’ này thật sự rất lợi hại, đó là sức mạnh vượt qua sử tưởng tượng của mọi người và thần.

Vị tân hoàng của nhân tộc này, lại cho hắn một niềm vui bất ngờ.

Thiên phú của người này tuyệt đối không kém hơn Huyết Nhai Đao Quân đã chết kia!

Chỉ là con đường của hắn có hơi lệch rồi, không đủ thuần túy.

Nhưng mà không sai, chỉ cần uốn thẳng lại là tốt rồi.

Chương 2366 - Thần chiến (4)

Mà lúc này, bên trong ‘Chiến Nguyên giới’.

Sở Hi Thanh chợt có cảm ứng, cũng đưa mắt nhìn về phía tinh không.

Ngay vừa rồi, trong đầu hắn xuất hiện cảm giác đau đớn như kim đâm, hơn nữa còn kéo dài một lúc lâu.

Điều này chứng tỏ quanh đây còn có một tồn tại cực kỳ mạnh mẽ, có thể uy hiếp đến tính mạng của hắn.

Đối phương đang dòm ngó hắn.

Nhưng mà Thần Ý Đao Tâm của Sở Hi Thanh lại không cảm nhận được đầu nguồn của nguy hiểm.

Mà khi hắn đang cảm thấy khó hiểu và nghi ngờ, thì cuộc chiến bên cạnh hắn đã xuất hiện biến hóa.

Một ánh sao màu trắng bạc bật chợt đâm xuyên qua không gian, hàng lâm xuống chiến trường.

Khi ánh sao trắng bạc hàng lâm, toàn bộ chiến trường cũng bị một luồng lực lượng thời gian phân tách thành năm khối.

Điều này cũng chia năm người Tư Hoàng Tuyền và Lục Loạn Ly ra thành năm không gian ở năm đoạn thời gian khác nhau, mỗi người đành phải tự ứng chiến.

Lục Loạn Ly không khỏi phát ra một tiếng kinh hãi: “Cẩn thận, đây là sao Cô Thần!”

Sao Cô Thần và Thiên Quan, Thiên Phúc, Phượng Các, Hồng Loan… đều được liệt vào 72 sao phụ.

Tại thời đại Thánh hoàng đời thứ chín, đây là một trong những ngôi sao trung vị mạnh mẽ nhất thiên địa, địa vị gần bằng với ‘nhị phẩm bát tú và ba mươi hai Chính DIệu’.

Hắn nắm giữ một phần lực lượng thời gian và Cô Thần chi pháp.

Lúc này, sau lưng Lục Loạn Ly tuôn ra vô số kiếm khí, nỗ lực chặt đứt cái phong tỏa này, nhưng lại không làm nên chuyện gì.

Lực lượng thời gian của sao Cô Thần căn bản là không bị ảnh hưởng.

Cái gọi là Cô Thần, chính là một chi nhánh của thiên quy thời gian, chỉ chính là cô lập một đoạn thời gian nào đó.

Lực lượng thiên quy của hắn vô cùng mạnh mẽ, ngay cả Thiên Tàn

Thủ và Loạn Thiên Tử Kim Chuy của Lục Loạn Ly cũng không thể đánh ra một vết rách.

Mà lúc này, bóng dáng của con Cùng Kỳ kia cũng đã xung kích đến trước người Tư Vô Thiên.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, con Cùng Kỳ này vẫn liên tục bứt lên phía trước.

Bóng dáng của nó lóe lên như ánh sáng, lại ra tay tấn công nhanh như tia chớp và sét đánh, đã giao thủ với hai người Tư Hoàng Tuyền và Lục Loạn Ly tận 90 vạn kích, nhưng vẫn không thể làm gì bọn họ.

Nhưng lúc này, khi có sao Cô Thần giúp đỡ, nó dễ dàng lao đến đỉnh đầu của Tư Vô Thiên, chỉ cần một trảo này đạp xuống, là có thể đánh Tư Vô Thiên thành thịt băm!

Sở Hi Thanh vẫn thong dong và tự nhiên như cũ.

Nhưng sáu cánh tay của ‘ngôi sao La Hầu’ phía sau lưng hắn lại bắt đầu múa đao, vẽ ra một đường cong duyên dáng và huyền dị ở trong không gian.

Sáu thanh đao của nó nhìn như rất chậm, nhưng lại nhanh đến kinh người, quả thực là vượt qua thời gian và không gian, vi phạm lẽ thường của thiên địa.

Nhưng đúng lúc này, hai đạo lưu quang màu đỏ thẫm đột nhiên xuyên qua không gian, đâm xuyên ra từ hai bên trái phải. Chỉ chớp mắt đã đánh nát vách ngăn thời gian của năm người Tư Hoàng Tuyền, mà cũng mạnh mẽ phá tan móng vuốt của Cùng Kỳ, làm cho Tư Vô Thiên chuyển nguy thành an.

Cùng lúc đó, một âm thanh uy nghiêm và nặng nề truyền đến: “Thiếu chủ, ta là Thần Đồ! Nơi này đã bị các thần rình rập, không thể chờ lâu. Nếu thiếu chủ tin tưởng ta, không ngại lùi về ‘Chiến Tuyệt giới’ trước, hai người chúng ta sẽ đoạn hậu cho thiếu chủ.”

Trong khi người này nói chuyện, hai đạo lưu quang màu đỏ thẫm kia đã đại chiến mấy ngàn kích với Cùng Kỳ và Cô Thần.

Tư Hoàng Tuyền đầu tiên là thả lỏng, sau đó lại chảy mồ hôi lạnh.

Nàng cũng không dám tưởng tượng đến tình cảnh sư tôn bị Cùng Kỳ đánh chết, đó chắc chắn sẽ làm cho nàng hối hận cả đời.

Sau khi cảm xúc sợ hãi rút đi, Tư Hoàng Tuyền lại hơi híp mắt lại.

Thần Đồ? Nói vậy thì người còn lại chính là Úc Lũy rồi, đây chính là hai vị chiến tướng mạnh nhất của âm triều, cũng là phụ tá đắc lực dưới trướng mẫu thân nàng.

...

Khi năm người vượt qua không gian, chạy ra khỏi ‘Chiến Nguyên giới’, trừ Sở Hi Thanh ra thì tâm trạng của bốn người còn lại đều rất nặng nề.

Tư Hoàng Tuyền vẫn luôn nhíu chặt lông mày, trên mặt Tư Vô Pháp cũng đều là cười khổ.

Sắc mặt Lục Loạn Ly thì là một mảnh tái nhợt.

Nàng phát hiện pháp thuật mà mình vẫn luôn kiêu ngạo, lại nhỏ bé như một đứa trẻ khi đứng trước mặt thần linh.

Lục Loạn Ly nhận ra con Cùng Kỳ kia căn bản là không dùng toàn lực, nó vẫn luôn dùng thái độ trêu đùa để chiến đấu với bọn họ.

Không!

Có thể trong mắt của Cùng Kỳ, đây căn bản không phải chiến đấu, mà là đang chơi thôi.

Xem ra còn phải tiếp tục hoàn thiện và thay đổi Thiên Tàn Thủ, nhất định phải tiến thêm một bước nữa, kết hợp lại với Mộng Huyễn chi pháp của nàng.

Nàng đã muốn cường hóa Thiên Tàn Thủ bằng pháp Thiên Cương ‘Mộng Huyễn Phao Ảnh’, nhưng lại nghĩ mãi không ra điểm mấu chốt trong đó.

Tuy nhiên, trận chiến ngày hôm nay khiến nàng sinh ra chút linh cảm.

Cảm xúc của Tư Vô Thiên cũng rất tồi tệ, vẻ sợ hãi vẫn chưa rút khỏi khuôn mặt nàng.

Bất kể là ai lướt qua móng vuốt của Cùng Kỳ, suýt nữa đột tử tại chỗ, thì tâm trạng cũng sẽ rất tồi tệ.

Mấu chốt là chỗ dựa lớn nhất trong lòng nàng đã đổ nát trong trận chiến này.

Vừa rồi, Sở Hi Thanh cũng không khoanh tay đứng nhìn.

Khi Cùng Kỳ tấn công đến, Tư Vô Thiên cũng cảm ứng được Sở Hi Thanh dùng thần ý hóa đao chém vào nguyên thần của Cùng Kỳ và sao Cô Thần kia.

Kết quả là đều bị phòng ngự và ngăn chặn, Cùng Kỳ trực tiếp dùng Loạn Thiên chi pháp đảo loạn thần ý hóa đao của Sở Hi Thanh, sao Cô Thần thì lại đưa bản thân vào trong một đoạn thời gian độc lập, dùng vách ngăn thời gian để chặn đứng thần ý hóa đao của Sở Hi Thanh.

Chương 2367 - Một đao nhân quả

Tư Vô Thiên không khỏi thở dài.

Thần Ý Xúc Tử Đao của Huyết Nhai Đao Quân vô địch phàm thế, nhưng đây quả nhiên chỉ là đao pháp của phàm thế.

Gặp phải nhân vật tương đối mạnh mẽ như Vĩnh Hằng trung vị là Cô Thần và Cùng Kỳ, thì lại có vẻ chưa đủ lực.

Chung quy vẫn là thiếu ở phương diện thiên quy, Sở Hi Thanh chỉ là nhị phẩm, lại có thể đưa thiên quy Nhai Tí lên tầng 30 trở lên, có thể nói là kinh tài tuyệt diễm trong phàm thế, nhưng so sánh với những Vĩnh Hằng trung vị này thì lại kém rất nhiều.

Đối mặt với tồn tại cấp độ này, dù Sở Hi Thanh có thu tập vô số địch ý và sát niệm, ngưng tụ đao ý có mạnh hơn nữa, thì cũng không làm nên chuyện gì.

Đao ý của hắn không thể đánh trúng thân thể của Cùng Kỳ và Cô Thần, có mạnh hơn thì cũng làm nên chuyện gì.

Tư Vô Thiên không khỏi âm thầm thở dài.

Thực sự hết cách rồi, tỷ đệ bọn họ chỉ có thể từ bỏ tính mạng, sử dụng môn bí pháp kia.

Nhưng chỉ sợ là dù có vứt bỏ tính mạng như vậy, thì cũng không làm nên chuyện gì.

Nửa bước Gần Thần đến Gần Thần đỉnh phong, có khác gì khi đứng trước mặt Cùng Kỳ?

Một lát sau, lại là một mảnh thế giới đổ nát tối tăm không ánh sáng hiện ra trước mắt bọn họ.

Hầu như tất cả các thế giới trong Ma vực đều có dáng vẻ này, những ngôi sao trên bầu trời rất ảm đạm.

Đây là ‘Chiến Kiếp giới’, lúc trước bọn họ đã đi qua nơi này, còn thu hồi được năm viên tinh thạch của âm Hậu ở thế giới này.

Tư Hoàng Tuyền không đi tiếp, nàng đứng lơ lửng trên không trung, ánh mắt âm u: “Ta không biết Thần Đồ và Úc Lũy kia có đáng tin hay không.”

Nàng cũng không xác định là có nên đến ‘Chiến Tuyệt giới’ như họ nói hay không.

Tư Vô Pháp lại xoa xoa huyệt thái dương: “Con Cùng Kỳ kia không nghiêm túc, nó chỉ đang đe dọa và cảnh cáo.”

Con súc sinh kia đang dùng tính mạng của hắn và Tư Vô Thiên để uy hiếp Tư Hoàng Tuyền.

Nếu bọn họ muốn tiếp tục thu hồi nhiều tinh thạch hơn, không làm theo ý đồ của đám người kia, vậy thì tỷ đệ bọn họ chắc chắn phải chết.

Quả nhiên giống như Sở Hi Thanh đã nói, những tồn tại mơ ước lực lượng của âm Hậu sẽ không cho phép Tư Hoàng Tuyền hấp thu thêm tinh thạch, cường hóa âm mạch.

Tư Vô Pháp không khỏi hít một hơi: “Lực không bằng người, có thể làm gì chứ?”

Sắc mặt Tư Hoàng Tuyền tái nhợt: “Xem ra ta cần phải thu hồi ‘Vạn Cốt Phệ Hồn phiên’ trước!”

‘Vạn Cốt Phệ Hồn phiên’ là thần khí do âm Hậu - Thiên Nại Lạc dùng 1700 năm để chế tạo.

Có người nói tài liệu chính của nó là thân cây hòe đầu tiên trong thiên địa.

Thiên Nại Lạc tế luyện nó làm căn cơ, sau đó nung nấu xương sống của một vạn loại tộc duệ mà chế tạo thành. Nó không chỉ khắc chế nguyên thần của tất cả chủng tộc, cũng có thể trấn áp tất cả âm linh trong thiên địa.

Sau khi có cái thần khí này, âm Hậu - Thiên Nại Lạc có thể giao phong chính diện với Vĩnh Hằng thượng vị một thời gian mà không rơi xuống hạ phong.

Tư Hoàng Tuyền chỉ cần thu hồi cái thần khí này, không chỉ có thể tổ chức ‘bách quỷ đại duyệt’, mà còn có thể cường hóa sức chiến đấu của nàng lên một bước.

Lúc này, Lục Loạn Ly đã lấy lại tinh thần, liếc mắt nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Tuy rằng nàng không nói gì, nhưng Sở Hi Thanh lại hiểu ý trong mắt của nàng.

Lục Loạn Ly đang hỏi vừa rồi là thế nào, vì sao thần ý hóa đao của hắn không thể ngăn cản Cùng Kỳ và Cô Thần?

Người khác không biết sự lợi hại của Sở Hi Thanh, nàng lại biết Thần Ý Xúc Tử Đao của tên này đã vượt qua con đường của Huyết Nhai Đao Quân, mà còn vượt qua rất xa.

Lục Loạn Ly có thể sử dụng Thiên Tàn Thủ để vượt qua giới hạn phàm thần, Sở Hi Thanh cũng có thể mượn bộ 'ngôi sao La Hầu' kia để nắm giữ năng lực mà võ tu Siêu Phẩm mới có… ví dụ như đưa thiên quy Nhai Tí lên đến tầng 32 trở lên.

Bộ 'ngôi sao La Hầu' kia của hắn vốn là cấp độ Siêu Phẩm.

Sở Hi Thanh lại bất đắc dĩ sờ sờ sống mũi, nhỏ giọng truyền âm: "Vừa rồi có người giao thủ với ta một lần, nếu như không có gì bất ngờ, thì đó hẳn là hóa thân của Chu Tước Lăng Quang."

Vì vậy hắn không thể không vận dụng 'ngôi sao La Hầu', để 'ngôi sao La Hầu' xuất đao cứu viện, chỉ là chậm hơn hai vị đại tướng của âm triều kia một bước mà thôi.

Sở Hi Thanh lo lắng nói chuyện này ra thì sẽ đả kích tự tin của mấy người Tư Hoàng Tuyền.

Đây là một tồn tại cấp bậc đế quân, thực lực còn trên cả Vĩnh Hằng thượng vị.

Con ngươi Lục Loạn Ly hơi co rụt lại, mãi đến tận hai hô hấp sau mới khôi phục như cũ.

"Ngươi đây là đang tìm chết!"

Lúc này, Tư Vô Thiên đang nói chuyện với Tư Hoàng Tuyền, giọng nói của nàng lạnh lẽo, cứng rắn: "Bọn họ đang chờ ngươi làm như vậy, dưới tình huống không đủ lực lượng lại phát động 'bách quỷ đại duyệt', khi đó bọn họ có thể dễ dàng cướp đoạt lực lượng của âm Hậu."

Tư Hoàng Tuyền cần thời gian nhất định để hấp thu và luyện hóa tinh thạch của âm Hậu.

Vì thế nên dù nàng có phát động 'bách quỷ đại duyệt', thu hồi tất cả tinh thạch trong tay bách quỷ, thì cũng không thể hấp thu và luyện hóa được ngay.

Đây chính là thời cơ tốt nhất để đám thần linh kia ra tay cướp đoạt.

Chương 2368 - Một đao nhân quả (2)

“Bọn họ vẫn không tìm được ‘Vạn Cốt Phệ Hồn phiên’, cho nên mới chờ Hoàng Tuyền ngươi triệu hồi cái thần khí này.”

Tư Vô Pháp cảm thấy tóc mình sắp bạc trắng hết rồi, mặt hắn buồn rười rượi: “Nhưng mà ngoài cách đó ra, chúng ta còn có lựa chọn nào khác sao?”

Không thu hồi ‘Vạn Cốt Phệ Hồn phiên’ là chết, thu hồi ‘Vạn Cốt Phệ Hồn phiên’ cũng là chết.

Đến nước này rồi, ngươi cũng chỉ có thể liều mạng.

Sở Hi Thanh lại vuốt cằm suy tư: “Hay là chúng ta đến ‘Chiến Phong giới’ một chuyến?”

Lúc này, mấy người Tư Hoàng Tuyền và Tư Vô Thiên không khỏi liếc mắt nhìn vào hắn.

Cái tên này lại tin tưởng lời nói của Thần Đồ và Úc Lũy kia?

Chuyện vừa rồi, nhìn thế nào cũng thấy là trùng hợp đến mức cố ý.

Chẳng may là cạm bẫy thì làm sao bây giờ?

Sở Hi Thanh bật cười: “Tình hình của chúng ta bây giờ, còn có thể tệ đến mức nào? Không lên núi có hổ, làm sao bắt được hổ con.”

…

Khoảng nửa khắc trước, khi chiến trường tại ‘Chiến Nguyên giới’ mới kết thúc, cách chiến trường của Tư Hoàng Tuyền và Cùng Kỳ khoảng 700 dặm.

“Là nhân quả!”

Chu Tước Tinh Quân giơ tay phải lên, ngưng thần nhìn vào đầu ngón tay của mình.

Nơi đó có một vết máu nhợt nhạt, nhìn qua như bị đao cắt.

Trong mắt Chu Tước Tinh Quân ngậm lấy ý thán phục: “Lấy báo ứng làm căn cơ, lấy Hỗn Độn chi pháp để bù đắp, thật sự là một tên có dã tâm…”

Tên kia lại có thể hòa thiên quy Nhân Quả không đầy đủ vào trong Thần Ý Xúc Tử Đao của bản thân.

Một pháp mà vạn pháp…!

Pháp môn của người này thực sự là thần kỳ! Không, phải nói là võ đạo của nhân tộc chính là kỳ tích của thế giới này.

Lực lượng của tất cả Tiên Thiên Cự Thần và thần thú đều sinh ra trong huyết mạch của bản thân. Võ đạo của nhân tộc thì ngược lại, dùng võ đạo để rèn luyện và kích phát huyết mạch.

Chu Tước Tinh Quân mỉm cười bất đắc dĩ.

Lúc nãy nàng phát hiện ‘ngôi sao La Hầu’ của Sở Hi Thanh có huyền cơ khác, trong khoảnh khắc đó đã ra tay thăm dò.

Không ngờ hành động này lại cản đao giúp Cùng Kỳ và Cô Thần kia.

Loạn Thiên và Cô Thần chi pháp của bọn họ có thể niêm phong đại đa số lực lượng thiên quy yếu hơn bọn họ, nhưng tuyệt đối không thể ngăn chặn được một đao nhân quả của tên tiểu tử kia!

Đó là lực lượng chủ yếu nhất, căn cơ nhất trong ‘Thiên đạo’ do Bàn Cổ mở ra.

Vì vậy nên trong vùng thế giới này, chỉ có vận mệnh mới có thể đối kháng với vận mệnh, chỉ có nhân quả mới có thể chống lại nhân quả.

Tuy nhiên, hành động cản đao cho Cùng Kỳ và Cô Thần của nàng, lại không phải chuyện tốt với những thần linh đang dòm ngó năm tên nhân tộc kia.

Bọn họ sẽ coi thường vị tân hoàng của phàm nhân kia, sẽ đánh giá thấp lực lượng của hắn.

Thần Ý Xúc Tử Đao của tên kia đã không thể suy đoán, không thể coi là võ đạo của phàm nhân được nữa.

Chu Tước Tinh Quân vẩy vẩy tay của mình, vết đao trên tay đã khôi phục như cũ.

Nàng lập tức ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Chu Tước Tinh Quân cảm ứng được một ánh mắt cực kỳ nguy hiểm đang nhìn chằm chằm vào mình.

Là Ma thần Táng Thiên…!

Đây chính là rắc rối khi nàng giao thủ một chiêu với Sở Hi Thanh.

Các thần quanh đây đều không phát hiện nàng và Sở Hi Thanh giao phong, nhưng lại không thể giấu diếm được ba vị chủ nhân của Ma vực Chiến giới.

Chu Tước Tinh Quân lắc lắc đầu, trái lại quay sang nhìn Quỷ Túc Tinh Quân đứng hầu bên cạnh.

“Ngươi cũng thấy tình hình vừa rồi rồi đấy, vị tân hoàng nhân tộc kia không đơn giản như ngươi tưởng đâu. Kẻ địch của hắn càng nhiều, Thần Ý Xúc Tử Đao của hắn càng mạnh, thậm chí đã mạnh đến mức có thể đánh tan thần niệm của ta, chém bộ thần khí hóa thể này của ta bị thương.”

Chu Tước Tinh Quân hơi dừng lại một chút: “Dù vậy, ngươi vẫn muốn tham dự và cuốn vào trận sóng gió này?”

Quỷ Túc Tinh Quân không nói gì, lại kiên định quỳ một chân trước mặt nàng.

“Cũng được, ngươi biết rõ đây là vũng bùn, cũng muốn nhảy vào một lần. Ta sẽ để tỷ muội Thần Lạc Anh và Thần Nhược âm báo vị trí của hắn cho ngươi, tuy nhiên…”

Chu Tước Tinh Quân chắp tay sau lưng, hai mắt hiện ra một tia ánh lửa: “U Đô chúa tể và Hắc Thủy chúa tể đang mưu tính lực lượng của âm Hậu để lại, bọn họ muốn trở thành Tử Thần chân chính. Nam Cực Tinh Quân cũng muốn cướp đoạt Sinh Nguyên chi pháp của âm Hậu, hoàn thiện Sinh Mệnh đại đạo của hắn.”

“Nhưng mà các thần của nhân tộc cũng đang mượn chuyện của âm Hậu để mưu đồ, cần biết nơi này là Ma vực Chiến giới, là nơi tam đại Chiến thần của nhân tộc mạnh mẽ nhất! Còn nữa, các ngươi dùng biện pháp hấp thu nghiệt sát nhập thể, đúng là có thể đề phòng Táng Thiên và Lê Tham.”

“Bình thường bọn họ sẽ không ra tay với các ngươi, đề phòng hấp thu quá nhiều nghiệt sát, gia tốc quá trình nhập ma. Có điều, Táng Thiên bây giờ là một tên điên, đến cùng điên đến trình độ nào thì ta không biết. Ngươi không thể không cẩn thận.”

Quỷ Túc Tinh Quân hơi suy ngẫm, lập tức cung kính gật đầu: “Vâng!”

Tất cả thần linh Vĩnh Hằng dùng bản thể tiến vào Ma vực Chiến giới đều hấp thu nghiệt sát vào trong người, ngay cả Quỷ Túc Tinh Quân hắn cũng không ngoại lệ.

Chỉ có như vậy mới có thể khiến cho Táng Thiên và Lê Tham sinh lòng kiêng kỵ.

Tuy nhiên, Quỷ Túc biết Chu Tước Tinh Quân đang nghi ngờ phương pháp này có thể ngăn cản Lê Tham hay không?

Binh Thần – Lê Tham tâm chí cứng cỏi, tuyệt đối không kém hơn Táng Thiên, giới hạn tối đa của hắn cực cao.

“Vậy thì đi thôi!”

Chu Tước Tinh Quân mặt không cảm xúc: “Ta biết ngươi không tranh một lần thì sẽ không cam tâm, nói chung là phải cẩn thận.”

Nàng cũng thật sự không muốn thuộc hạ đắc lực của mình ngã xuống tại đây.

Chương 2369 - Một đao nhân quả (3)

‘Chiến Phong giới’ và ‘Chiến Kiếp giới’ chỉ cách nhau ba tầng thế giới, mấy người Sở Hi Thanh dùng nửa canh giờ mới vượt qua được từng tầng vách ngăn, đi đến tiểu thế giới này.

Hoàn cảnh nơi này lại tốt hơn những tiểu thế giới khác rất nhiều.

Sở Hi Thanh nhìn về phía xa xa, phát hiện ba khối đại lục to lớn hơn 5000 ngàn dặm lơ lửng trên không trung, còn có 27 hòn đảo lơ lửng có quy mô nhỏ hơn, nhưng cũng đạt đến ngàn dặm.

Trên những đại lục này có một khối bảo thạch cực lớn đang lơ lửng, nó tỏa ra quang huy màu xanh bạc, soi sáng khu vực rộng lớn phía dưới.

Trên mặt đất của đại lục lại có rất nhiều cây cối kỳ dị, lít nha lít nhít. Thân cây và cành cây của chúng đều xiêu xiêu vẹo vẹo, sinh trưởng ra vài cái lá cây lẻ tẻ, nhìn qua như sống dở chết dở.

Nói đến cũng kỳ lạ, hoàn cảnh của tiểu thế giới này rất tốt, nhưng lại không có ma vật, trái lại là có một lượng lớn âm linh.

Sở Hi Thanh ngạc nhiên không thôi: “Không ngờ tại Ma vực Chiến giới còn có một nơi như vậy.”

“Chiến Phong giới vốn là lãnh địa đầu tiên của âm Hậu, là mảnh thiên đường đầu tiên của âm linh nhân tộc. Ngày xưa, khi âm Hậu còn yếu ớt, không thể không nhờ ba vị Chiến thần che chở, náu thân ở Chiến giới. Mãi đến khi âm hậu hàng phục bách quỷ, chân chính quật khởi, thì mới dời ra ngoài Ma vực Chiến giới, thành lập âm triều ở rìa ngoài Chiến giới.”

“Từ đó về sau, âm hồn của nhân tộc cũng có chốn về, các thuật sư ở phàm thế gặp âm linh cũng không tịnh hóa ngay như trước, mà sẽ đưa một số âm linh chưa từng làm ác đến âm triều.”

Tư Vô Pháp vừa giải thích vừa đưa mắt nhìn chung quanh: “Đó là quả cây âm Nguyên, do âm Hậu phát hiện và trồng ở Ma vực, xem như là lương thực của âm linh. Nước của quả cây âm Nguyên có thể giúp bọn họ củng cố hồn thể.”

“Sau khi âm Hậu tử vong, Thần Đồ và Úc Lũy đã suất lĩnh một phần thuộc hạ trung tâm của âm triều đến ‘Chiến Phong giới’ này. Ta không ngờ bọn họ lại có năng lực kinh doanh như vậy.”

Vấn đề là Thần Đồ và Úc Lũy muốn bọn họ đến ‘Chiến Phong giới’ là có ý gì? Tuy rằng nơi này có rất nhiều âm linh, nhưng lại không giúp được gì khi đối chiến với thần linh.

Âm linh đã mất thân thể, cũng không thể dùng bí pháp Hoàng Đạo hay ‘Ngưng huyết Tụ mạch’ gì gì đó.

Mà trong ‘Chiến Phong giới’ bây giờ, đã có rất nhiều âm linh phát hiện mấy người bọn họ đến.

Những âm linh có hình thù kỳ quái này bình tĩnh nhìn hai cách âm mạch sau lưng Tư Hoàng Tuyền một chút, sau đó lập tức yên lặng nằm rạp xuống, vái lạy về phía Tư Hoàng Tuyền.

Ánh mắt của Tư Hoàng Tuyền lại bị hấp dẫn bởi một tòa ‘cung đài’ ở phía nam đại lục, nó được xây bằng đá, cao khoảng bảy ngàn trượng, toàn thân có hình kim tự tháp.

Sở dĩ gọi là ‘cung đài’, là vì phía trên đài đá giống kim tự tháp này, còn có một mảnh cung điện rộng lớn và khí thế.

Sở Hi Thanh cũng hơi nhướng mày lên, trong mắt lộ ra vài phần kỳ dị.

Trụ Thiên chi pháp của hắn đã lên đến trình độ cực cao.

Có thể nhận ra cái ‘cung đài’ này đã rất lâu đời, rất có thể có ngàn vạn năm lịch sử.

Đây là tạo vật thời đại vị trí thiên đế vẫn nằm trong tay nhân tộc.

Có người nói thời đại đó, cung điện của nhân tộc đều được kiến tạo trên đài cao hình kim tự tháp. Độ cao của ‘cung đài’ sẽ đại diện cho địa vị của chủ nhân chúng.

Có người nói ‘cung đài’ càng gần trời, thì địa vị lại càng cao.

Mà tòa ‘cung đài’ trước mắt Sở Hi Thanh lại cao đến 7000 trượng, dù là thời đại thiên đế ở thượng cổ, cũng là rất hiếm thấy.

Hơn nữa, tòa ‘cung đài’ này đang tỏa ra kim quang huy hoàng, dù cách xa vạn dặm cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Bởi vậy có thể thấy được địa vị của chủ nhân nó cao quý đến mức độ nào.

Nhưng Sở Hi Thanh kinh ngạc là vì, hắn cảm ứng được lực lượng tương tự với hai cánh âm mạch của Tư Hoàng Tuyền ở bên trong ‘cung đài’ kia.

“Đó là…”

Tư Vô Pháp cũng chú ý đến kiến trúc có quy mô hùng vĩ kia, hắn hơi ngờ vực: “Chẳng lẽ là cung điện của âm Hậu bệ hạ ở ‘Chiến Phong giới’?”

Vấn đề là hắn không biết tin tức liên quan đến việc này, cũng không nghe nói đến ‘Chiến Phong giới’ có một tòa ‘cung đài’ bằng đá như vậy.

Trong bút kỳ của Thiên Nại Lạc không hề nhắc đến chuyện này.

“Không phải!” Lục Loạn Ly lắc đầu nói: “Đây không phải đồ của ‘Chiến Phong giới’, hẳn là mới được chuyển đến trong thời gian gần đây.”

Nàng nhìn mặt đất chung quanh ‘cung đài’ bằng đá kia.

Theo lý thuyết, một trận pháp có quy mô lớn sẽ từ từ nhiễm hóa hoàn cảnh chung quanh, khiến cho chúng xuất hiện các loại biến hóa thần kỳ và kỳ dị.

Đây cũng là lý do thế gian này xuất hiện nhiều thiên tài địa bảo…

Mà tòa ‘cung đài’ trước mặt bọn họ, không chỉ đơn giản là một dãy cung điện trên đài, mà còn là một tòa trận pháp khổng lồ, cổ điển mà huyền ảo từ thời cổ đại.

Nhưng mà bùn đất chung quanh ‘cung đài’ lại đều là đất cát màu đen, bên trong còn ẩn chứa uế khí mỏng manh, là đất cát rất bình thường của Ma vực.

Khi Lục Loạn Ly ngưng thần quan sát, hai bóng người đã vượt không mà đến.

Một người trong đó mặc chiến giáp sặc sỡ, hai mắt gần tai, hai mi hướng lên trời, khuôn mặt kỳ lạ, thần thái uy nghiêm. Một vị khác thì lùn và đô con, râu quai nón màu đen, lông mày cong, mặc một bộ giáp đen lỏng lẻo, khí chất hào phóng lại tùy tiện, tản mạn.

Đó chính là Thần Đồ và Úc Lũy đã đoạn hậu thay bọn họ…

Chương 2370 - Một đao nhân quả (4)

Sau khi đến đây, hai người đều tỏ vẻ nghiêm túc, cùng nhau khom người cúi đầu về phía Tư Hoàng Tuyền: “Hai người chúng ta nghe tin thiếu chủ điện hạ tiến vào Ma vực Chiến giới từ mấy ngày trước, nhưng lại không thể tìm thấy tung tích của thiếu chủ. Nghênh đón chậm trễ, kính xin thiếu chủ thứ tội.”

“Có tội gì chứ?” Tư Hoàng Tuyền lắc lắc đầu: “Hành tung của ta bất định, còn cố tình dùng bí pháp che đậy, các ngươi không tìm thấy cũng là rất bình thường. Nói đến thì phải là ta cảm kích hai vị mới đúng, nhờ có hai vị ma sư tôn của ta mới chuyển nguy thành an, thoát được một kiếp. Mẫu thân đại nhân nói hai người là phụ tá đắc lực của nàng, quả nhiên là không lừa ta.”

Sau đó nàng chỉ về phía ‘cung đài’ kia, khó hiểu hỏi: “Nhưng mà kia là thứ gì? Mẫu thân ta có thể lại một ít trí nhớ cho ta, trước kia ‘Chiến Phong giới’ cũng không có thứ này.”

Úy Lũy và Thần Đồ nhìn một chút rồi chắp tay nói: “Là hai người chúng ta mới chuyển đến, cái ‘cung đài’ này thuộc về một vị thần linh nhân tộc ở hơn một ngàn vạn năm trước, vị đó cũng từng là một trong những Tử Thần mạnh mẽ nhất vùng thế giới này, lực lượng còn vượt qua cả Hắc Thủy chúa tể và U Đô chúa tể bây giờ.”

“Tử Thần? Là Thần Xích Quách sao?” Sở Hi Thanh lập tức đoán được thân phận của chủ nhân chỗ đó.

Hắn từng nghe Thần Xích Hỏa nhắc đến vị Tử Thần của nhân tộc này.

Thần Xích Hỏa nói thần này thân cao 700 trượng, bụng rất lớn; đỉnh đầu như gà trống, trán như rắn đỏ.

Hắn phụng lệnh Thiên đế, đi khắp thiên hạ, diệt trừ âm linh ác quỷ quấy nhiễu thế gian, có người nói mỗi sáng sớm sẽ nuốt ba ngàn ác quỷ, chạng vạng nuốt ba ngàn ác quỷ, chỉ ăn tươi nuốt sống chứ chưa bao giờ nhai. Hắn lấy quỷ làm thức ăn, lấy sương mù làm đồ uống, được xưng Hoàng Phụ Thôn Tà Thần.

Vị này từng là một trong những thần linh của nhân tộc bị chúng thần kiêng kỵ, cũng là kẻ có hi vọng nắm giữ quyền bính Tử Vong và U Minh chân chính.

Trước khi chúng thần phạt thiên, đã cố tình chế tạo vài con quỷ vương rất mạnh, sau đó dụ Thần Xích Quách nuốt vào.

Khiến cho vạn quỷ phản phệ và giãy dụa trong bụng Thần Xích Quách, cuối cùng dẫn đến Thần Xích Quách chiến bại ngã xuống. Có người nói thần khu của hắn vẫn tồn tại đến ngày nay, trở thành một phần của cửu u hoàng tuyền và U Đô.

“Đúng vậy!”

Úc Lũy nhìn Sở Hi Thanh một chút: “Hai người chúng ta dự đoán thời khắc thiếu chủ trở về sẽ không thuận buồm xuôi gió, nhất định sẽ bị chúng thần cản trở, vì vậy mới tự ý chủ trương, chuyển cung điện của Thần Xích Quách đến nơi này.”

“Thiếu chủ, trong cung có trận pháp từ thượng cổ, có thể kích phát lực lượng âm mạch của thiếu chủ lên đến trình độ lớn nhất, có thể trở thành nơi thiếu chủ tổ chức ‘bách quỷ đại duyệt’…”

Trong lúc hắn giải thích, Tư Hoàng Tuyền đã không nói một lời, mà cất bước đi về phía tòa ‘cung đài’ kia.

Tư Vô Thiên lại nhíu mày.

Nàng muốn khuyên Tư Hoàng Tuyền cẩn thận, không nên đến gần chỗ đó.

Thần Đồ và Úc Lũy này rất có vấn đề.

Hai người này nhìn như cung kính và kính trọng Tư Hoàng Tuyền, nhưng lại không có các loại cảm xúc như vui mừng, hoặc là lo lắng, ưu sầu khi Tư Hoàng Tuyền đến đây.

Vẻ mặt của bọn họ cực kỳ kỳ quái.

Nhưng trước khi Tư Vô Thiên kịp mở miệng, Tư Vô Pháp đã kéo ống tay áo của nàng, rồi kéo tỷ tỷ của mình đi.

Tư Vô Pháp thản nhiên nói: “Chúng ta cũng đi thôi, qua đó xem một chút. Ta đoán tòa ‘cung đài’ này sẽ hữu dụng với Hoàng Tuyền, bằng không nàng cũng không làm như vậy. TÌnh thế bây giờ cực kỳ hiểm ác, trừ phi Hoàng Tuyền có lực lượng đối kháng chính diện với thần linh Vĩnh hằng, bằng không…”

Hắn lắc lắc đầu, không hề nói tiếp.

Thần sắc Tư Vô Thiên hơi động, cũng để Tư Vô Pháp kéo đi.

Tư Hoàng Tuyền tuyệt đối không phải người ngu, trái lại vị đệ tử này của nàng còn rất thông minh.

Tư Hoàng Tuyền hẳn là cũng nhận ra vẻ dị thường của hai người này.

Huống hồ Tư Vô Pháp cũng ám chỉ rất rõ ràng, lật mặt với Thần Đồ và Úc Lũy vào lúc này là hành vi không sáng suốt.

Hai người này có thể đối kháng với Cùng Kỳ và Cô Thần, muốn giết bọn họ cũng là dễ như trở bàn tay.

Dù hai người này có vấn đề thật, bọn họ cũng không làm được gì, trái lại còn để nguy hiểm đến sớm hơn.

Sở Hi Thanh cũng bay theo mọi người.

Lục Loạn Ly đứng ở sau lưng hắn, nàng nhìn về phía Thần Đồ và Úc Lũy với vẻ ngạc nhiên.

Nàng truyền âm nói: “Lần này thực sự là bị ngươi hại chết rồi, lại đến ‘Chiến Phong giới’ này làm gì? Hai người này khẳng định có vấn đề! Chỗ kia quá nửa là cạm bẫy, chúng ta đây là tự chui đầu vào lưới.”

Sở Hi Thanh bật cười: “Có vấn đề là nhất định, tự chui đầu vào lưới thì chưa chắc, quan sát tiếp đi.”

Đúng lúc này, hắn bỗng nhiên ‘A’ một tiếng, liếc mắt nhìn về phía trước.

Chỉ thấy một đám thiếu nữ xinh đẹp mặc nghê thường vũ y, toàn thân có mây khói quấn quanh tuôn ra từ bên trong tòa cung điện kia.

Người cầm đầu trong đó cực kỳ xinh đẹp, quốc sắc thiên hương, nghiêng nước nghiêng thành.

Nàng ngẩng đầu nhìn Tư Hoàng Tuyền đang lơ lửng trên không trung một chút, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng, sau đó dẫn đám thiếu nữ sau lưng dịu dàng cúi đầu: “Thần Vu Hàm Nguyệt, tham kiến vương thượng!”

Vu Hàm Nguyệt?

Tư Vô Pháp không khỏi nheo mắt nhìn cô gái xinh đẹp phía trước.

Đây là một trong bách quỷ, tên là Xà Cốt Bà.

Xà Cốt Bà là một nhân vật mạnh mẽ có thực lực trong top 10 ở bách quỷ, cũng là một tồn tại lâu đời từ thời viễn cổ.

Ngày xưa, Thánh hoàng đời đầu thống lĩnh các bộ lạc xuôi nam, tổng cộng có mười bộ lạc am hiểu Vu thuật đi theo là Vu Hàm, Vu Tức, Vu Phán, Vu Bành, vân vân.

Vu thuật của obnj họ cũng chính là mô hình cho pháp thuật trên thiên hạ.

Mà Vu Hàm Nguyệt này chính là công chúa của bộ lạc Vu Hàm ở một niên đại nào đó.

Nghe đồn chồng của Vu Hàm Nguyệt cực kỳ yêu nàng, khi nàng chết đã đem nguyên thần của nàng dung hợp với xương cốt của một con Ba Xà cực mạnh, có thể để thần phách của nàng vĩnh viễn không tiêu tán.

Sau khi âm Hậu - Thiên Nại Lạc thành lập âm triều, Xà Cốt Bà vẫn luôn là nữ quan của Thiên Nại Lạc, phụ trách quản lý cung đình.

Chương 2371 - Lấy thiên địa vạn vật làm đao

Tư Hoàng Tuyền cúi đầu liếc mắt nhìn Xà Cốt Bà, và cả đám thị nữ phía sau nàng: “Vu Hàm nữ quan xin đứng lên, chư vị cũng vậy. Ta được biết qua về Vu Hàm nữ quan trong trí nhớ của mẫu thân, ngươi là thân tín của mẫu thân ta, cũng là người mẫu thân ta tin tưởng nhất.”

Nàng lập tức ngẩng đầu nhìn vào nơi sâu xa trong cung: “Tòa ‘cung đài’ này hô ứng và cộng hưởng với âm mạch của ta, ta có thể đi vào xem không?”

Khóe môi Vu Hàm Nguyệt hơi cong lên, thần sắc kích động và mừng rỡ: “Vương thượng sao lại nói vậy? Đây vốn là cung điện của ngài mà!”

Lúc này, hai người Thần Đồ và Úc Lũy cũng bay tới, người trước ngưng giọng nói: “Thiếu chủ, ‘cung đài’ này chính là thứ chúng ta mang về cho ngài, ngài chính là chủ nhân của nó. Vùng thế giới này, cũng chỉ có thiếu chủ mới có thể nắm giữ nó.”

Tư Hoàng Tuyền gật đầu, lúc này cất bước đi vào trong cung điện.

Sau cửa cung là một con đường thật dài, đi thẳng đến một tòa cửa cung khác, giống như Ngọ Môn và Đoan môn ở thành Vọng An vậy.

Tòa cung điện này cũng có kết cấu tương đồng như vậy, chỉ là tạo hình không quá hoa lệ, khí thế lại rất hùng vĩ.

Hai bên đường là tường thành được chế tạo từ ‘Vân thạch’ năm màu, phía trên vẽ các loại tranh tường, không quá xinh đẹp, lại rất cổ điển.

Hai người Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly đi sau lưng Tư Hoàng Tuyền, vừa đi vừa quan sát hai bên.

Bọn họ phát hiện những bức tranh tường này không vẽ long phượng hoặc các loại thần thú, thụy thú khác, mà là lấy tự sự làm chủ.

Các thợ thủ công thời cổ đại điêu khắc trải nghiệm và câu chuyện của các vị Tổ thần và những vị tiên thiên thần linh mạnh mẽ kia.

Mà chỉ một lát sau, Sở Hi Thanh nhìn thấy Tư Hoàng Tuyền chợt dừng lại một chút, cố tình nhìn vào một bức tranh tường ở bên trái một cái, sau đó mới tiếp tục cất bước, đi qua cửa cung thứ hai.

Sở Hi Thanh cũng nhìn vào bức tranh tường này, hắn lập tức nhướng mày lên.

Đây là câu chuyện ‘vi hổ tác trành’. (làm ma cho hổ)

Nội dung chính là hung thú Cùng Kỳ và một chút hổ dữ, có năng lực điều động ‘ma cọp’.

Có một ít Cự linh thời thượng cổ bị Cùng Kỳ nuốt, trở thành ma cọp, sau đó liền dụ dỗ và bắt lấy những Cự linh khác đến cho Cùng Kỳ ăn, tạo thành thương vong rất lớn.

Sau đó thiên đình phát hiện, đã lệnh Hoàng Phụ Thôn Tà Thần, cũng chính là Xích Quang đi giải quyết, hắn liền giết năm con Cùng Kỳ.

Sở Hi Thanh không khỏi nhìn nhau với mấy người Lục Loạn Ly và Tư Vô Thiên.

Mặc kệ nhìn thế nào thì bức tranh tường này cũng rất kỳ lạ.

Mặc dù đây cũng là câu chuyện của chủ nhân tòa cung điện này, nhưng mà so với những bức tranh tường khác, bức tranh này thực sự là không đủ đẳng cấp.

Những bức tranh trước toàn là chuyện lớn trong thiên đại, như Tổ thần tranh đấu, thiên đế nhường ngôi, vân vân.

Sở Hi Thanh cũng cảm ứng được dấu vết của thời gian và năm tháng.

Bức tranh tường này rất mới, có thể còn chưa đến ba ngày.

Sở Hi Thanh lại nhìn vẻ mặt của Thần Đồ và Úc Lũy.

Cái hai người vẫn bình tĩnh như thường, tựa như không để ý đến bức tranh tường này.

Vu Hàm Nguyệt cũng liếc mắt nhìn một chút, rồi liền thu hồi ánh mắt, thần thái vẫn không thay đổi.

Bọn họ tiếp tục đi vào trong, đi thẳng vào tầng thứ ba trong cung.

Tư Hoàng Tuyền đứng tại trung ương của điện đá, hai cánh âm mạch của nàng đã mở ra, ngưng thần cảm ứng trận pháp của nơi này.

Nơi này chính là đầu nguồn của trận pháp, Sở Hi Thanh cũng cảm ứng được linh mạch chung quanh đang tụ tập lại đây.

Tư Hoàng Tuyền quay đầu lại: “Nơi này hẳn là có pháp khí khống chế trận pháp, vật này ở đâu?”

“Vương thượng!”

Lúc này, Vu Hàm Nguyệt cất bước tiến lên, nàng lấy một cái ấn đá có tạo hình thô sơ và to gấp mấy lần cối xay gió ra, sau đó nâng đến trước người Tư Hoàng Tuyền.

Cảnh tượng này nhìn trông rất quái dị, nhưng vị Xích Quang kia cao hơn 700 trượng, hắn dùng ấn tỷ to như vậy cũng là bình thường.

Tòa cung điện này cũng rất rộng lớn, chỉ cung điện này đã cao đến 1800 trượng. Bên trong cung điện rộng lớn này, lại chỉ có hơn 200 nữ hầu âm linh.

“Đây là pháp khí khống chế trận pháp, còn đây là tinh thạch mà âm Hậu bệ hạ để lại, mời vương thượng thu hồi.”

Khi Tư Hoàng Tuyền hút những thứ này đến trước người. Trong mắt Vu Hàm Nguyệt lóe lên một tia u quang: “Vương thượng, hai người Thần Đồ và Úc Lũy đã không thể tin, có lẽ họ đã trở thành ma cọp của người khác, có ý mưu hại vương thượng!”

Sắc mặt Thần Đồ và Úc Lũy vẫn thản nhiên như không.

Sở Hi Thanh lại phát hiện đôi tay của Úc Lũy đã nắm chặt lại.

Con ngươi của Thần Đồ hơi co lại.

Hắn nhìn Vu Hàm Nguyệt: “Vu Hàm nữ quan, sao lại nói vậy? Ngươi nói chúng ta đã trở thành ma cọp của người khác, vậy có chứng cứ gì không?”

“Không có!”

Vu Hàm Nguyệt lắc lắc đầu, sau đó cúi đầu, giọng nói chân thành: “Vương thượng, một năm trước thuộc hạ nhận lời mời của hai người này, đến ‘Chiến Phong giới’ chủ trì tòa cung điện bằng đá này, trong lúc đó đã phát hiện hai người này rất khả nghi, còn từng gặp mặt và liên hệ với thần linh. Vì vậy vương thượng cần phải đề phòng bọn họ, đừng tin tất cả những gì bọn họ nói.”

Chương 2372 - Lấy thiên địa vạn vật làm đao (2)

Thần Đồ bình tĩnh nhìn nàng chốc lát, lúc này mới thu hồi tầm mắt: “Chúng ta trung thành, nhật nguyệt chứng giám, thiếu chủ tự nhiên có năng lực phân biệt rõ ràng.”

Hắn lập tức vung tay lên: “Vừa hay, hai chúng ta cũng có vài món đồ muốn dâng lên cho thiếu chủ, đây là những thứ chúng ta mới thu thập được, có thể giúp thiếu chủ hoàn thành ‘bách quỷ đại duyệt’, kế thừa lực lượng của bệ hạ.”

Theo hắn phất tay áo, mười mấy đoàn linh quang xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Trước người Sở Hi Thanh cũng có một đoàn linh quang.

Đó là một chén rượu, trong chén là một chất lỏng màu hổ phách.

Trước người tỷ đệ Tư Vô Thiên và Lục Loạn Ly cũng có một chén rượu như vậy.

Ngoài ra, còn có một khối đá màu đen không biết có tác dụng gì.

Trước người Tư Hoàng Tuyền, ngoại trừ khối đá đen và chén rượu ra, thì còn có một viên đan dược màu đỏ thắm.

“Thứ trong chén là tiên thiên ‘Huyết thạch tủy’, có người nói là cốt tủy của một ít tiên thiên thần linh thời đại hỗn độn, do hai người chúng ta mời cao nhân tế luyện.”

“Thứ này chẳng những có thể tăng cường gần một phần mười lực lượng, mà còn có thể giúp người cường hóa sinh nguyên trong cơ thể lên đến trình độ cực cao trong chốc lát, chống lại lực lượng tử linh, Hòn đá đen là Giới thạch do hai chúng ta chế tạo, cầm khối đá này, có thể tùy ý ra vào và qua lại trong Chiến Phong giới.”

Thần Đồ lại nhìn vào viên đan dược đỏ thắm trước người Tư Hoàng Tuyền: “Thiếu chủ, đến ngày hôm nay, mặc kệ chúng ta có muốn hay không, thì đều phải phát động ‘bách quỷ đại duyệt’, thu hồi âm mạch hoàn chỉnh. Bằng không người sau lưng Cô Thần và Cùng Kỳ nhất định sẽ lấy mạng những đồng bạn này của ngài. Nhưng mà với sức mạnh của ngài bây giờ, hầu như không có phần thắng.”

“Đan này tên là Dung Huyết Như Ý Đan, truyền từ thời đại cổ đại, trong đó có chứa Như Ý chi pháp của thiên đế. Tác dụng của nó chính là trợ giúp người khống chế lực lượng huyết mạch. Có người nói thời đại thượng cổ, nhân tộc ta có thể cướp đoạt lực lượng huyết mạch của tiên thiên thần linh khác, lại lấy Dung Huyết Như Ý Đan luyện hóa, nạp cho bản thân sử dụng. Viên thần đan này cũng có thể giúp đỡ thiếu chủ nhanh chóng luyện hóa âm mạch.”

Lục Loạn Ly và tỷ đệ Tư Vô Thiên nhìn chén rượu trước mắt, lại nghĩ đến bức tranh tường ‘Vi hổ tác trành’ ở bên ngoài, dù thế nào cũng không dám uống.

Vu Hàm Nguyệt lại biến sắc mặt: “Vương thượng, không thể! Vào thời khắc quan trọng này, há có thể ăn đồ của người khác?”

Đôi tay của Úc Lũy lại siết chặt, hắn liếc mắt nhìn Vu Hàm Nguyệt một chút, nhưng vẫn không nói gì.

Ánh mắt Tư Hoàng Tuyền lấp lóe, hiện ra vẻ chần chừ do dự.

Đúng lúc này, một tiếng chuông bỗng nhiên truyền tới.

Tiếng chuông trầm thấp, du dương, chấn động khiến người sợ hãi, lại tấn công thần phách của mọi người.

“Đây là Diêm Vương Chung.”

Úc Lũy không muốn nhìn Vu Hàm Nguyệt nữa, hắn quay đầu nhìn về phía ngoài cung với ánh mắt phức tạp: “Diêm Vương báo canh, hắn đang giục chúng ta.”

Không chỉ là tiếng chuông.

Con Cùng Kỳ và cả sao Cô Thần cũng đã đến bên ngoài ‘Chiến Phong giới’. Bọn họ đang nhìn chằm chằm vào tòa cung điện này từ bên ngoài vách ngăn của thế giới.

Tư Hoàng Tuyền rùng mình một cái, nàng thở dài một hơi, rồi thu toàn bộ mọi thứ trước mặt vào trong pháp khí không gian.

“Như Thần Đồ tướng quân đã nói, bắt buộc phải phát động ‘bách quỷ đại duyệt’. Các ngươi có thể đi chuẩn bị, chờ ta luyện hóa xong viên tinh thạch này, thì sẽ triệu tập bách quỷ yết kiến!”

Vu Hàm Nguyệt nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt lại hơi thả lỏng.

Trong mắt Thần Đồ và Úc Lũy đồng thời hiện ra vẻ cay đắng và bi thương.

…

Khi Tư Hoàng Tuyền bắt đầu luyện hóa tinh thạch, Vu Hàm Nguyệt bắt đầu lo liệu lo liệu lễ khí và nghi trượng để cử hành ‘bách quỷ đại duyệt’.

‘Bách quỷ đại duyệt’ là một đại điển khá long trọng.

Cái này giống như đại điển khai quốc của triều Đại Luật vậy, Tư Hoàng Tuyền thừa kế vị trí của âm Hậu, nhất định phải tuyên dương uy nghi, củng cố chính thống, để quyền uy của nàng xâm nhập vào lòng quỷ.

Nếu như bọn họ không có điều kiện thì cũng thôi, nhưng ở ‘Chiến Phong giới’ bây giờ lại có đủ nhân lực vật lực, tự nhiên là phải chuẩn bị ổn thỏa.

Mấy người Sở Hi Thanh thì lại chờ ở cung điện bên cạnh.

“Nếu như đúng là tiên thiên ‘Huyết thạch tủy’, thì đúng là thứ tốt! Có thể tăng cường sức chiến đấu trong một thời gian nắn. Đặc biệt là người như ngươi và Tư Hoàng Tuyền, gần như là có thể bất tử bất diệt trong thời gian dược hiệu phát huy tác dụng.”

Lục Loạn Ly nhìn chén rượu trước mắt với vẻ ngờ vực: “Còn cả tòa ‘cung đài’ dưới chân chúng ta nữa. Thần Đồ và Úc Lũy này hình như đang trợ giúp Tư Hoàng Tuyền thật, Hi Thanh, ngươi nói xem trong này có vấn đề gì hay không?”

Tư Vô Thiên và Tư Vô Pháp cũng nhíu chặt lông mày, trầm ngâm không nói.

Bọn họ cũng không thể phán đoán và xác định Thần Đồ, Úc Lũy có đáng tin hay không.

Nếu Thần Đồ và Úc Lũy không đáng tin, thực sự là ma cọp, như vậy toàn trận pháp kia và cái ‘cung đài’ này chưa chắc đã không có vấn đề.

Nhưng mà Tư Hoàng Tuyền đã không còn lựa chọn nàng khác, bọn họ không đến ‘Chiến Phong giới’ còn tốt, đã đến rồi thì chỉ có thể phát động ‘bách quỷ đại duyệt’ ở nơi này.

Khóe môi Tư Vô Pháp giật giật, hắn cảm thấy mình bị Nguyên Thủy hoàng đế hãm hại.

Chương 2373 - Lấy thiên địa vạn vật làm đao (3)

Sở Hi Thanh đã cất chén rượu đi.

“Chắn hẳn là tiên thiên ‘Huyết thạch tủy’, cũng có thể không có vấn đề gì. Nhưng mặc kệ thế nào, bây giờ cũng không phải lúc dùng nó.”

Hắn nhắm mắt lại, bắt đầu nghiên cứu thiên quy, thôi diễn võ đạo với chín phân hồn của mình.

Thật ra thì từ khi tiến vào vực ngoại đến giờ, hắn vẫn luôn làm vậy, chưa từng gián đoạn, dù sao hắn cũng ước nguyện nửa năm, không thể lãng phí như vậy.

Đương nhiên, chủ lực vẫn là chín đạo phân hồn.

Cửu Luân thần ấn của hắn đã đến tầng 22, Cửu Luân Ngự Kiếm chân quyết cũng đã đến tầng 23.

Mỗi một phân hồn của Sở Hi Thanh đều tương đương với nguyên thần của một võ tu nhất phẩm, có trí tuệ và linh tuệ phi phàm.

Nếu nhìn kỹ Cửu Diệu Thần Luân kiếm thì sẽ phát hiện, chín thanh kiếm chất chứa phân hồn của Sở Hi Thanh đã có biến hóa kỳ dị.

Thân kiếm đã không chỉ là chất liệu Huyết tùng, mặt ngoài còn hiện ra một chút ánh kim loại.

Sở Hi Thanh cảm giác võ đạo của mình gần đây có hơi loạn, muốn thống hợp lại với đao đạo của mình, lấy Hỗn Độn chi pháp làm trụ cột, hòa vào các loại võ đạo khác của bản thân.

Ngự vũ trụ bầu trời làm đao, ngự thiên địa vạn pháp làm đao, ngự thế gian vạn vật làm đao, ngự thần quỷ yêu tà làm đao, lấy đao làm tâm, tâm tức là đao…

Hiện giờ, tiến triển chỉ có hạn, môn đao đạo hoàn toàn mới này vẫn chưa thể gặp người.

Nhưng chỉ cần hắn có thể hoàn thành, võ đạo của bản thân sẽ hòa làm một thể với thiên địa, chỉ cần nơi hắn ở, toàn bộ thiên địa vạn vật đều là đao của hắn, tất cả mọi thứ trong thiên địa này, không gì là không thể làm đao.

Lục Loạn Ly hơi trầm ngâm, cũng cất chén rượu trước người đi.

Giống như Sở Hi Thanh đã nói, giờ không phải lúc dùng nó.

Dù hai vị kia đáng tin, thì chờ sau này dùng cũng được.

Nàng cũng bắt đầu nhắm mắt nhập định.

Lục Loạn Ly đãn năn nỉ Sở Hi Thanh ước nguyện cho nàng.

Nên nàng cũng phải dành thời gian tối ưu hóa Thiên Tàn Thủ của mình.

Tư Hoàng Tuyền không chỉ luyện hóa tinh thạch, mà còn dung luyện, chỉnh hợp, sắp xếp và cường hóa.

Lúc trước bọn họ vội vàng, cũng sợ bị đám thần linh kia tìm thấy, cho nên nàng luyện hóa hơi vội.

Tư Hoàng Tuyền còn muốn tìm hiểu sâu, và khống chế tòa trận pháp dưới chân bọn họ, cái này cũng cần thời gian nhất định.

Vì vậy Lục Loạn Ly đoán là mình có đủ thời gian.

Nhưng khoảng hai canh giờ sau, lại có một tiếng chuông truyền tới.

Tiếng chuông hùng vĩ kia trùng kích nguyên thần của tất cả mọi người.

Sua đó tiếng chuông càng ngày càng nhanh, ban đầu là hai canh giờ một lần, chờ đến nửa ngày trôi qua, liền đổi thành một canh giờ một lần.

Đến nửa đêm, cách nửa canh giờ là tiếng chuông vang lên một lần. Không chỉ càng ngày càng nhanh, mà cường độ càng ngày càng rộng lớn, bao trùm toàn bộ ‘Chiến Phong giới’.

Mấy người Sở Hi Thanh cũng còn tốt, bọn họ chỉ cảm nhận được một chút áp lực thôi.

Nhưng mà mấy ngàn vạn âm linh bên trong ‘Chiến Phong giới’ lại không chịu đựng nổi.

Tiếng chuông này để bọn họ đau đớn không chịu nổi, một ít kẻ tương đối yếu kém thì còn có khuynh hướng tan rã.

Sở Hi Thanh ban đầu còn lo Tư Hoàng Tuyền dễ kích động, sẽ kết thúc bế quan.

Mãi đến tận trưa ngày thứ hai thì Sở Hi Thanh mới yên tâm, tâm chí của Tư Hoàng Tuyền tốt hơn hắn nghĩ.

Mà đến lúc gần nửa đêm, tiếng nói của Vu Hàm Nguyệt lại vang lên: “Chư vị khách quý, vương thượng đã kết thúc bế quan, đại điển của âm triều ta sắp bắt đầu, xin mời chư vị khách quý dời bước đến chủ điện xem lễ.”

Âm triều khắc với hoàng triều, vào lúc nửa đêm, thời điểm âm lực mạnh nhất thì mới là giờ lành của bọn họ.

Khi mấy người Sở Hi Thanh đi đến chủ điện, chỉ thấy nơi này đã được trang trí lại.

Không biết Vu Hàm Nguyệt thu thập vải vóc và tơ lụa, cùng các loại lễ khí từ nơi nào, lại làm cho tòa cung điện đá thô sơ này trở nên cực kỳ hoa lệ.

Còn có ba ngàn vị nữ hầu âm linh mặc trang phục cung nữ, một vạn thị vệ âm linh mạnh mẽ vờn quanh, còn có mười vạn tướng sĩ âm linh mặc giáp đứng trước quảng trường bên ngoài điện.

Cảnh tượng này tuy không bằng Đại Luật, nhưng cũng khá là khí thế.

Nhưng có thể thấy cảm xúc của những âm linh này không tốt lắm.

Sở Hi Thanh có thể hiểu được, dù sao trước khi bọn họ đến đây, cuộc sống của những âm linh này vẫn coi như yên bình.

Tư Hoàng Tuyền đã thay một bộ quần áo quân vương mũ miện, ngồi ngay ngắn trên ngự đài.

Vu Hàm Nguyệt dẫn bốn người vào trong điện, sau đó quay đầu thi lễ với Sở Hi Thanh: “Bệ hạ là Nhân hoàng phàm giới, là chủ của nửa Thần Châu, thân phận cao quý, mời bệ hạ và phó hậu điện hạ lên ghế trên.”

Ánh mắt của nàng có chút không cam lòng.

Đây mặc dù là nhân hoàng phàm giới, nhưng tu vị chỉ là nhị phẩm thôi.

Vu Hàm Nguyệt cũng từng ngơ ngác vì chiến tích của người này trong phàm giới.

Nhưng trận chiến cách đây không lâu, đã chứng minh Thần Ý Xúc Tử Đao không có nhiều tác dụng ở vực ngoại, có thể bị thần linh cấp bậc Vĩnh Hằng trung vị áp chế.

Chương 2374 - Lấy thiên địa vạn vật làm đao (4)

Mà vương thượng của nàng, một khi thu hồi âm mạch hoàn chỉnh thì sẽ sánh vai với Vĩnh Hằng thượng vị, thậm chí còn mở địa phủ cho nhân tộc, lùi có thể phong quốc tự thủ, tuổi thọ mấy chục vạn năm.

Nhân hoàng phàm giới lại không phải Thánh hoàng, há có tư cách sánh vai với vương thượng của nàng?

Nhưng đây là vương thượng dặn dò, Vu Hàm Nguyệt không thể không vâng theo.

Sở Hi Thanh đã phát hiện hai vị trí bên trái Tư Hoàng Tuyền từ trước, cũng nằm trên ngự đài, đặt song song với vị trí của Tư Hoàng Tuyền.

Hắn gật đầu, cùng Lục Loạn Ly đi lên phía trên.

Trong khoảnh khắc này, tiếng chuông vang vọng lại xuất hiện một lần nữa.

Trong giây lát này, hồn thể của tất cả cung nữ, thị vệ và âm binh trong và ngoài cung điện đều vặn vẹo, phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

Sắc mặt Tư Hoàng Tuyền không khỏi tái xanh, ánh mắt lạnh lẽo nhìn ra ngoài điện.

Đây không thể nghi ngờ là sỉ nhục nàng.

Nàng đang quyết định triệu tập bách quỷ, tiếng chuông của Diêm Vương Chung vẫn không chịu buông tha.

Tư Hoàng Tuyền đã không còn tâm trạng tiến hành nghi thức nữa.

Chờ đến khi Sở Hi Thanh ngồi vào chỗ, Tư Hoàng Tuyền liên vung tay lên: “Người và lễ khí đều đủ, như vậy bắt đầu đi.”

Vu Hàm Nguyệt nhất thời nhíu chặt lông mày.

Quy trình lễ nghi không phải như vậy.

Trước khi Vu Hàm Nguyệt mở miệng khuyên can, Tư Hoàng Tuyền đã lắc đầu: “Lễ nghi phiền phức cũng không đổi được tôn trọng, hôm nay kẻ địch đã ngay trước mặt, dù có long trọng hơn nữa, cũng không thể giúp ta xua đuổi ác khách và kẻ thù bên ngoài, càng không thể bảo vệ con dân âm triều trong ‘Chiến Phong giới’.”

Nàng đứng lên, đi đến trung ương ngự đài.

Hai cánh sau lưng Tư Hoàng Tuyền đã mở rộng.

Chỉ là hai cánh âm mạch đã có chút biến hóa so với trước kia.

Những kinh mạch ở bên trong đã rõ ràng và có trật tự hơn rất nhiều, tuy rằng vẫn là hình dáng bất quy tắc, nhưng không hỗn loạn như trước nữa.

Hai mắt của Tư Hoàng Tuyền cũng chuyển sang màu xích kim.

Ánh mắt nàng xuyên thấu từng tầng không gian, lập tức giơ tay lên.

Trong khoảnh khắc này, một cánh cửa hư ảo màu vàng xuất hiện trước người nàng.

Tất cả mọi người ở đây đều không tự chủ được mà nhìn về phía cánh cửa hư ảo anfy.

Theo cánh cửa từ từ mở rộng, Tư Hoàng Tuyền giơ tay trảo một cái, mọt lá cờ màu đen cao khoảng ba trượng lập tức rơi vào tay nàng.

Cột cờ kia là xương cốt, lá cờ là màu đen, thêu tơ vàng, không phân biệt được là tài liệu gì.

Theo Tư Hoàng Tuyền nắm lấy lá cờ, mấy người sống như Sở Hi Thanh còn tốt, chỉ cảm thấy nguyên thần có áp lực nhất định.

Nhưng tất cả âm linh ở nơi này, bao quát cả Thần Đồ và Úc Lũy, tất cả đều không tự chủ được mà ngã quỵ xuống đất.

Đại đa số người còn không thể ngẩng đầu lên, đã không có năng lực nhìn lên ngự đài.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, đây chắc là ‘Vạn Cốt Phệ Hồn phiên’.

Tuy rằng cái tên nghe rất ghê người, giống như pháp bảo của ma đạo, nhưng bản thân ‘Vạn Cốt Phệ Hồn phiên’ lại không có khí tức máu tanh nào, trái lại còn có hào quang như ngọc, khí tức đường hoàng chính chính.

Ngoại trừ ‘Vạn Cốt Phệ Hồn phiên’ ra, thì trong cánh cửa hư ảo kia còn rất nhiều thứ.

Tư Hoàng Tuyền đầu tiên là lấy một bộ giáp toàn thân, khi nàng vừa tiếp xúc với nó, bộ giáp này đã biến thành chất lỏng màu đen, bao trùm toàn thân nàng.

Sở Hi Thanh hâm mộ không thôi.

Bộ giáp trên người Tư Hoàng Tuyền là cấp bậc Vĩnh Hằng hạ vị, hơn nữa còn có phẩm chất cấp trấn quốc, có thể trấn áp khí vận của một quốc gia.

Năng lực của nó cực mạnh, tính thực dụng còn vượt qua rất nhiều thần khí cấp Vĩnh Hằng trung vị.

Tiếp đó, Tư Hoàng Tuyền lại lấy ra hai quyển trục màu vàng và hai bộ chiến giáp có tạo hình cực kỳ uy vũ, màu sắc là một đỏ một đen.

Sở Hi Thanh suýt nữa chảy nước miếng.

Không hổ là âm Hậu thống ngự âm triều mấy vạn năm, gia sản giàu có khiến người thèm nhỏ dãi.

Nếu hắn và Sở Vân Vân có bộ chiến giáp như vậy, năng lực phòng ngự phải tăng gấp hai ba lần.

Tư Hoàng Tuyền nhìn hai bộ chiến giáp trong tay với vẻ phức tạp.

Nàng lập tức vung tay lên, đưa chiến giáp và quyển trục đến trước người Thần Đồ và Úc Lũy.

“Đây là chiến giáp mẫu thân đại nhân luyện chế cho các ngươi, còn cả di thư. Còn nữa, Vu Hàm nữ quan, mẫu thân cũng để lại di thư và đồ cho ngươi.”

Thần Đồ và Úc Lũy nhìn bộ chiến giáp trước mắt với vẻ không thể tin.

“Mời vương thượng tha cho thần thất lễ!”

Bọn họ không hẹn mà cùng mở quyển trục ra xem, chỉ chốc lát sau, hồn khu của hai người đều rung động, không thể tự kiềm chế.

Cũng không biết trong thư có gì mà khiến cho bọn họ chấn động như vậy.

Vu Hàm Nguyệt cũng giống như vậy.

Tư Hoàng Tuyền đưa cho nàng một viên bảo châu màu trắng bạc.

Vu Hàm Nguyệt cũng rất yêu thích viên bảo châu này, nhưng nàng để ý đến quyển trục kia hơn.

Giây lát sau, hồn khu của Vu Hàm Nguyệt cũng rung động, nằm rạp trên mặt đất.

Chương 2375 - Chém

Lúc này, Tư Hoàng Tuyền lại lấy ra mấy món đồ, đưa đến trước mặt bốn người Sở Hi Thanh.

“Đây là lễ vật mà mẫu thân chuẩn bị cho ta, dùng để bảo báo sư tôn và tất cả những người đã trợ giúp ta…”

Tư Hoàng Tuyền nói đến đây thì hơi ngẩn ra, bình tĩnh nhìn vào trong cánh cửa hư ảo kia.

Trong con ngươi màu vàng của nàng lóe lên một vệt không thể tưởng tượng nổi.

Sở Hi Thanh ngồi cách nàng không xa, cũng có thể nhìn thấy tình cảnh bên trong cửa, ánh mắt của hắn cũng trợn lên, cũng chấn động không thôi.

“Không thể nào!”

Lục Loạn Ly vô thức kêu lên một tiếng, sau đó lập tức bừng tỉnh, lẩm bẩm nói: “Thì ra là vậy! Thì ra là vậy! Như vậy liền nói xuôi!”

Nàng nhìn Tư Hoàng Tuyền với ánh mắt kinh dị.

Không ngờ nữ nhân này còn có thân phận cao quý như vậy.

Tư Hoàng Tuyền nhìn vào trong cửa một lát, rồi lập tức vung ‘Vạn Cốt Phệ Hồn phiên’.

“Ta đã kế vị, bách quỷ còn không mau đến triều kiến!”

Trong khoảnh khắc này, làn sóng hồn lực vô cùng vô tận lan tràn ra bốn phương tám hướng, cũng xuyên thấu từng tầng vách ngăn.

Cũng đúng lúc này, một tiếng cười to truyền vào trong điện.

“m triều có chủ mới, không thể không có khách xem lễ. Hi vọng không trách chúng ta không mời mà đến.”

Trong khoảnh khắc này, một ông lão mặc áo bào đen xuất hiện ở trong cung điện, khuôn mặt thì được ẩn giấu trong áo choàng.

Sau lưng ông lão là hai Cự linh cao đến 450 trượng.

Một cái chính là sao Cô Thần; một vị khác đầu hổ thân người, chắc hẳn là con Cùng Kỳ kia.

Ông lão áo đen liếc mắt nhìn bốn phía, rồi trực tiếp đi về phía ngự đài.

Lúc này, Cô Thần sau lưng hắn lại chú ý đến Sở Hi Thanh, ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo: “Đi xuống, nhường vị trí!”

Hắn lời ít mà ít nhiều, tiếng nói như sấm nổ, rung động màng nhĩ của người và hồn.

Sở Hi Thanh đang thưởng thức lễ vật của Tư Hoàng Tuyền.

Đây là một phần lễ khá nặng, độ quý giá không kém hơn mấy món chiến giáp vừa rồi.

Hắn nghe vậy thì híp mắt lại, tựa như cười mà không phải cười nhìn về phía Cô Thần.

“Không cần!”

Khi Sở Hi Thanh và Cô Thần nhìn nhau, ông lão áo đen phất tay áo, thần sắc rộng lượng nói: “Dù sao cũng là nhân hoàng của nửa Thần Châu, một cái mạng có thể đổi lấy mười một cái thần vị, vẫn phải tôn trọng một chút, hắn có tư cách ngồi chỗ đó. Chỉ là một cái ghế dựa mà thôi, tiện tay là có thể.”

Sau đó hắn giơ tay hút một cái, trực tiếp rút ra một cái ghế đá từ ngự đài, sau đó ngồi xuống.

Ông lão áo bào đen cười tủm tỉm nhìn Sở Hi Thanh: “Các ngươi tiếp tục! A, đúng rồi, các ngươi phải chờ bách quỷ đến. Cũng sắp đến rồi, ‘Vạn Cốt Phệ Hồn phiên’ có thể giúp chúng mở đường hầm.”

Tuy nhiên, sau khi hắn nói đến đây, lại phát hiện Sở Hi Thanh vẫn đang cười nhìn Cô Thần, vẻ lạnh lẽo trong mắt không giảm.

Ông lão áo bào đen không khỏi tò mò nhìn qua.

Hắn biết Sở Hi Thanh bây giờ đang rất tức giận, nhưng mà tức giận thì lại làm sao, người này có thể làm gì đây?

Trong mắt ông lão ngậm lấy ác ý nồng nặc.

Cuộc chiến ‘Tạo Hóa thần thụ’ là sỉ nhục của tất cả thần linh, đối với hắn cũng là như vậy.

Mà khi ấy hắn còn đích thân tham dự, cho nên càng thấy nhục nhã hơn.

Nếu hắn không có hứng thú với lực lượng của Thiên Nại Lạc, sợ tình hình có biến, thì hắn đã giết người này luôn rồi.

“Xem ra thuộc hạ này của ta đã đắc tội với nhân hoàng bệ hạ!”

Ông lão dựa lưng vào ghế, ánh mắt thản nhiên: “Nếu bệ hạ bất mãn, có thể thay ta trừng phạt, không cần khách khí.”

Thần khu của Cô Thần cao 450 trượng, hắn lạnh lùng bễ nghễ nhìn từ trên cao xuống Sở Hi Thanh.

Người này lại dám làm càn trước mặt hắn?

Đao pháp gọi là vô địch dưới phàm thế, đến vực ngoại này thì không là gì cả.

Hắn rất chờ mong kẻ này tự rước lấy nhục.

Ý cười Sở Hi Thanh càng đậm hơn: “Trừng phạt? Trẫm cũng có ý đó…”

Đúng lúc này, Cô Thần nhìn thấy tròng mắt của Sở Hi Thanh bỗng biến thành màu đỏ như máu, lại chia ra làm hai, hiện ra một đôi trọng đồng.

Đây hẳn là một loại năng lực của thiên phú huyết mạch mà Cô Thần chưa từng nhìn thấy.

Nhưng trong khoảnh khắc này, hắn lại cảm nhận được áp lực cực mạnh.

Bồng!

Toàn bộ thần khu của Cô Thân chợt chia ra làm hai!

Mãi đến khi thần huyết của hắn bắn tung tóe, thì tiếng vang trầm kia mới truyền đến tai mọi người chung quanh.

Điều này cũng khiến cho hoàn cảnh yên tĩnh của nơi này lại càng yên tĩnh như chết.

Trong cung điện chỉ còn tiếng thần huyết va chạm vào mặt đất.

Không đúng! Sao có thể?

Hai mắt trên hai nửa thân thể của Cô Thần đã trợn tròn lên, hiện ra vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Hắn vừa nỗ lực duy trì thân thể, muốn khôi phục vết thương, vừa nhìn Sở Hi Thanh với vẻ căm tức.

Là cái tên này đả thương hắn?

Hắn đề là hắn không cảm ứng được Sở Hi Thanh ra tay như thế nào, cũng không kịp phản ứng gì.

Tính cách của Cô Thần rất cẩn thận, tuy không cảm thấy thằng nhãi ranh trước mắt có thể uy hiếp mình, nhưng hắn vẫn luôn cùng Cô Thần chi pháp để bảo vệ chỗ hiểm của bản thân.

Nhưng mà một đòn này của Sở Hi Thanh lại bỏ qua pháp môn của hắn, trực tiếp chia thân thể hắn ra làm hai mảnh.

Chương 2376 - Chém (2)

Bồng!

Lúc này, lại là một tiếng vang trầm thấp, phần eo của Cô Thần lại nứt ra một vết thương, một luồng lực lượng sức bén và bá đạo đến cực điểm đã chặt eo hắn thành hai đoạn.

Trong chớp mắt, lại có một lượng lớn thần huyết tung bay.

Đến tận giờ phút này, ông lão áo đen kia mới phản ứng được.

“Báo Ứng chi pháp?”

Không đúng! Là nhân quả hoàn chỉnh, là Nhân Quả Đao!

Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh men theo sợi dây nhân quả, tránh khỏi lực lượng thiên quy của Cô Thần, đánh thẳng vào thân thể của hắn.

Cũng trong khoảnh khắc này, thần khu của Cô Thần đã bị chém mười mấy lần.

Toàn bộ cung điện chỉ còn lại những tiếng vang trầm.

Trong ánh mắt không thể tưởng tượng nổi của mấy người Vu Hàm Nguyệt và Thần Đồ, Úc Lũy. Cô Thần đang bị ‘phân thây’, bị Sở Hi Thanh chém thành mấy trăm mảnh.

“Cô Thần!”

Trong khoảnh khắc này, ngôi sao tên Cô Thần chợt hiện ra giữa bầu trời, một ánh sao chiếu rọi xuống, soi sáng lên người Cô Thần, khiến cho thân thể của hắn lập tức khôi phục như lúc ban đầu.

Đây là một thần thông tương tự với năng lực Vĩnh Tại của Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, mà còn thần kỳ hơn.

Cô Thần cố định bản thân mình trong một đoạn thời gian nào đó trong ngôi sao Cô Thần, bất cứ lúc nào cũng có thể khôi phục đến đoạn thời gian này, trở về trạng thái hoàn mỹ nhất của mình.

Có điều, tuy Cô Thần đã khôi phục như cũ, sắc mặt của hắn lại rất khó coi.

Cái thần thông này tuy rất mạnh, nhưng lại tiêu hao một lượng lớn thần lực hắn tích lũy trên ngôi sao Cô Thần.

Mấu chốt là hắn vừa mới khôi phục lại như cũ, thì lại bị đối thương chém thành hai nửa.

Sau đó hắn vẫn không có sức chống đỡ, liên tục bị đối phương chém thành trăm mảnh.

Sở Hi Thanh vẫn ngồi yên trên ghế, chỉ cười và nhìn hắn bằng đôi trọng đồng kia.

Cô Thần lại bị chém thành hàng trăm hàng ngàn miếng thịt!

Thần huyết ẩn chứa những sợi tơ vàng kia bắn lên người những âm linh ở trong cung điện.

Cảnh này khiến cho đám âm linh cấp thấp hưng phấn không thôi.

Đây chính là thần linh Vĩnh Hằng trung vị, nếu như có thể luyện hóa và hấp thu máu của hắn, như vậy bọn họ sẽ được lợi ích rất lớn.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ đã sợ hãi và hét ầm lên, dồn dập trốn về phía sau.

Thần huyết của Cô Thần quá nhiều, nhiều đến mức bọn họ không chịu nổi.

“Dừng tay!”

Cùng Kỳ ở bên cạnh đã không nhìn nổi, trong mắt hắn tràn đầy lửa giận, trực tiếp đưa tay vồ một cái, dùng lực lượng Hỗn Loạn để bao phủ toàn thân Cô Thân.

Đôi mắt hung ác của Cùng Kỳ nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh ở trên ngự đài.

“Nếu ngươi muốn chết, vậy ta cho ngươi toại nguyện…”

Cũng đúng lúc này, lại là một tiếng vang trầm thấp, nhưng nơi phát ra âm thanh lại không phải là chỗ của Cô Thần.

Bồng!

Đầu của Cùng Kỳ lập tức nổ thành máu thịt vụn.

Loạn Thiên chi pháp của hắn căn bản là không thể ngăn cản Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh, thần ý hóa đao của Sở Hi Thanh trực tiếp đánh nổ đầu hắn.

Cảnh này khiến cho tất cả mọi người nhìn thấy đều không rét mà run.

“Rống!”

Cùng Kỳ lập tức giải trừ hình dáng Cự linh, lộ ra thú thể của nó.

Nhưng cái này cũng không thể chống đỡ được đao của Sở Hi Thanh.

Trong một phần vạn cái hô hấp này, thân thể của hắn đã bị chém mấy lần, đã biến thành hơn 20 mảnh vụn.

Vô tận sợ hãi sinh sôi trong nguyên thần của hắn.

Hắn là hung thú Cùng Kỳ, mà còn là một trong những con Cùng Kỳ mạnh nhất thế giới này.

Tuy rằng có sức khôi phục và sinh mệnh lực mà thần linh bình thường không sánh bằng, nhưng lại không có ngôi sao làm chỗ dựa như Cô Thần, cũng không thể khôi phục trạng thái mạnh nhất trong nháy mắt như Cô Thần.

Cứ tiếp tục bị chém như vậy, hắn sớm muộn gì cũng bị Sở Hi Thanh chém chết! Hơn nữa chỉ trong một cái hô hấp này thôi!

May mà lúc này ông lão áo đen trên ngự đài đã ra tay.

Hắn nhấc tay phải lên, một mảnh hắc quang đã bao phủ không gian chung quanh.

Sở Hi Thanh lập tức nhướng mày lên.

Hắn cảm ứng được lực lượng nhân quả và báo ứng trong vùng không gian này đang suy giảm.

Uy lực của đao ý cũng đang suy giảm.

Ngoài ra, thần linh mạnh mẽ của ông lão còn rút ‘tử vong’ trên người Cùng Kỳ và Cô Thần ra, khiến bọn họ không thể chính thức chết đi.

“Thì ra là Hắc Thủy chúa tể!”

Sở Hi Thanh bật cười, quay đầu nhìn ông lão áo đen: “Vì sao phải giấu đầu lòi đuôi? Trẫm còn chưa cảm ơn các hạ đã giúp ta xử lý Đại La Nghĩ tộc kia. Nhưng các hạ không khỏi quá vô lễ, đây là ngự đài, hôm nay ngươi không mời mà tới thì cũng thôi, lại còn dám lên đài, đi xuống đi!”

Ầm!

Trong nháy mắt này, đao ý của Sở Hi Thanh đã chém đến trước người ông lão áo đen, một luồng sóng cương lực mênh mông chợt nổ tung giữa hai người, còn lan tràn và bốn phương tám hướng, quét ngang và đánh nát tất cả.

Tất cả âm linh chung quanh vốn là không chịu nổi.

May mắn là hai người Thần Đồ và Úc Lũy ra tay kịp thời, đồng thời thả hai đám hắc quang, bảo vệ và che chở những âm linh nơi này.

Vu Hàm Nguyệt cũng gọi ra một bộ xương cự xà khổng lồ dài đến 500 trượng, chiếm giữ quanh người mình. Nó mở cái miệng cực lớn ra, nỗ lực cắn nuốt cương lực cuồng bạo trong cung điện.

Chương 2377 - Chém (3)

Ghế đá dưới thân Hắc Thủy chúa tể đã nổ tung, toàn thân bị đao ý cuồng bạo của Sở Hi Thanh đánh bay ra ngoài 300 trượng, rời khỏi ngự đài.

Hắn như bản thể của hắn ở đây, có thể dễ dàng chống lại Sở Hi Thanh.

Nhưng mà hắn bây giờ chỉ là một bộ phân thân hóa thể, lại bị sức mạnh khủng bố của Sở Hi Thanh đánh ra khỏi ngự đài.

Tuy rằng Hắc Thủy chúa tể đã cực lực dùng Suy Kiệt chi pháp để suy giảm và áp chế đao ý của Sở Hi Thanh, nhưng lại không có tác dụng quá lớn.

Thiên quy Nhai tí của người này đã đến đến độ cao vượt qua sự tưởng tượng của hắn, đã vượt qua cấp bậc Gần Thần đỉnh phong là tầng 32, dưới sự tăng cường của vị cách Chân Linh, có thể đã đạt đến tầng 38! Tiếp cận với độ cao của Vĩnh Hằng hạ vị đỉnh phong.

Cái thằng nhãi ranh này còn có thể mượn lực lượng huyết mạch của bản thân, phản xạ lại một bộ phận thiên quy của hắn!

Hắc Thủy chúa tể không thể không triệu hoán chiếc chuông màu đen dày cộm, nặng nề và cổ điển ra.

Theo chiếc chuông kia vang lên, đao ý của Sở Hi Thanh mới bị ngăn cách ở ngoài cơ thể hắn.

Lúc này, Cùng Kỳ và Cô Thần cũng không dễ chịu hơn.

Hai người được Hắc Thủy chúa tể yểm trợ, đã thử phản kích lại, nhưng bị đao ý của Sở Hi Thanh đánh nổ trong chớp mắt.

Gay go hơn là, Tư Hoàng Tuyền ở trên ngự đài cũng đã vung 'Vạn Cốt Phệ Hồn phiên' trong tay.

'Tử vong' mà Hắc Thủy chúa tể rút đi, lập tức trở về cơ thể bọn họ. 'Vạn Cốt Phệ Hồn phiên' cũng đang quấy nhiễu và trùng kích nguyên thần của bọn họ.

"Hai người các ngươi lui ra!"

Hắc Thủy chúa tể chắn ở trước mặt hai người họ, áo bào trên người rung động, một tầng hắc quang nồng nặc tràn ra từ người hắn, đồng thời đối kháng với Sở Hi Thanh và Tư Hoàng Tuyền.

Nhưng thân thể của hắn lại đang liên tục trượt lùi về phía sau.

Diêm Vương Chung ở phía sau hắn liên tục vang lên, phát ra những tiếng 'coong coong coong'.

Cương lực trước người Hắc Thủy chúa tể liên tục nổ tung, một thân thần cương lại có khuynh hướng bị Sở Hi Thanh đánh tan.

Ánh mắt của hắn càng âm trầm hơn.

Cùng Kỳ và Cô Thần thì đã hóa thành hai đạo độn quang bay ngược ra ngoài.

Hắc Thủy chúa tể hiển nhiên là không đủ lực, đã không thể che chở cho bọn họ.

Bọn họ ở lại chỗ này, thì chắc chắn phải chết!

Hiện giờ chỉ có lùi ra ngoài, lui đến nơi thần thức của Sở Hi Thanh không với tới, thì mới có thể sống sót.

Khi Cùng Kỳ và Cô Thần bay ngược ra ngoài, không biết vì sao mà Thần Đồ và Úc Lũy lại không ra tay ngăn cản.

Hai người bọn họ vẫn chỉ bảo vệ đám âm linh trong điện, không tham dự chiến đấu, lúc này càng là đứng yên tại chỗ, mặc kệ Cùng Kỳ và Cô Thần rời đi.

Bọn họ nhìn Sở Hi Thanh trên ngự đài, vẻ bi thương vẫn quanh quẩn trong mắt đã biến mất, nơi sâu xa trong đáy mắt bắt đầu lóe lên một tia u quang.

Vu Hàm Nguyệt cũng chưa từng nhúc nhích, toàn bộ thân thể đều cứng tại chỗ.

Mà ở ngoài hai ngàn dặm, Thần Kim Đỉnh dòm ngó được tình cảnh bên trong cung điện, sắc mặt đã cực kỳ khó coi.

"Hít!" Thiếu nữ ba mắt cũng hít một hơi khí lạnh: "May mà nghe lời ngươi không tùy tiện ra tay. Thần Ý Xúc Tử Đao của hắn lại có thể trực tiếp chém vào cơ thể của Cùng Kỳ và Cô Thần, chuyện này quả thực chính là nghiền ép, mặc cho hắn xâu xế. Cũng không biết là pháp môn gì, thế mà lại có thể tránh khỏi thiên quy của hai người kia…"

Bởi vì khoảng cách quá xa, thiếu nữ ba mắt không nhìn thấy quá rõ ràng.

Vẻ mặt nàng ngờ vực: "Trận chiến lúc trước, là hắn giấu dốt sao? Cần gì phải vậy?"

Thần Kim Đỉnh hít thở thật sâu, sau đó giải thích: "Hẳn là pháp môn Nhân Quả và Báo Ứng!"

"Nhân Quả Báo Ứng?"

Thiếu nữ ba mắt trợn mắt lên, sau đó lại thoải mái: "Chẳng trách, như vậy Thần Ý Xúc Tử Đao của hắn rất đáng sợ, thần linh bình thường và thiên quy đều không thể phòng ngự được. Như vậy trừ phi là đánh một một, bằng không chúng ta tuyệt đối không phải đối thủ của hắn. Có điều, hắn tu luyện lực lượng nhân quả thế nào? Đây là lực lượng khó nắm giữ nhất trong thiên địa."

"Ta biết thiên quy Nhai Tí có chứa Báo Ứng chi pháp, vì vậy chỉ tính sức chiến đấu, thì Nhai Tí là mạnh nhất trong 'Long chi cửu tử'. Nhưng Báo Ứng chi pháp chỉ là một nhánh trong thiên quy Nhân Quả, không thể nào chạm đến lực lượng nhân quả hoàn chỉnh."

“Ta không biết, cái này cũng là thứ ta muốn biết.”

Thần Kim Đỉnh lắc đầu: “Nhưng bây giờ khó chơi rồi.”

Thiếu nữ ba mắt cũng thấy chột dạ.

Thần uy của Thần Ý Xúc Tử Đao đã vượt khỏi dự tính của nàng.

Cùng Kỳ và Cô Thần đều là tồn tại có thực lực hơn xa bọn họ, vừa rồi lại bị Sở Hi Thanh chém ở ngay dưới mắt Hắc Thủy chúa tể.

Mà đoàn săn bắn của bọn họ có thể nói là tương đối xuất chúng trong Ma vực Chiến giới, nhưng chưa chắc đã có thể thắng được hai vị thần linh trung vị liên thủ.

Bọn họ cũng không có Hắc Thủy chúa tể bảo vệ, vị nhân hoàng này có thể dễ dàng giết chết tất cả bọn họ!

Thiếu nữ ba mắt không khỏi sinh lòng rút lui, rồi lại cảm thấy không cam lòng.

Dù sao cũng là mười một cái thần vị.

Chương 2378 - Chém (4)

“Hay là chúng ta lùi về sau, quan sát thêm một chút?” Thiếu nữ ba mắt lấy cớ cho mình: “Thần Ý Xúc Tử Đao có hạn chế rất lớn, chỉ cần tạo được hoàn cảnh một đánh một, ngươi và ta đều có thể thắng hắn.”

“Hơn nữa, hắn đã cuốn vào trong tranh đấu Tử Thần, đã bị những thần linh thượng vị trong hệ U Minh và Tử Vong coi là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, chúng ta chỉ cần kiên trì, có lẽ sẽ chờ được cơ hội. Nói chung là không có kế sách vẹn toàn, chúng ta tuyệt đối không ra tay là được.”

Thần Kim Đỉnh lại không bác bỏ, hắn hơi gật đầu: “Vậy thì quan sát thêm một chút…”

Thần nhãn của hắn vẫn đang quan sát tình cảnh bên trong cung điện.

Ngay vừa rồi, Thần Kim Đỉnh đã nhìn thấy mấy vị thần linh tiến vào trong cung điện kia.

Mà lúc này, tại nơi cách đó hơn ngàn dặm, Thần Nhược âm của Nguyệt Ảnh tộc vừa nuốt một ngụm nước bọt.

Nàng nhìn về phía trưởng tỷ Thần Anh Lạc của mình: “Hay là… chúng ta rút lui nhé?”

Thần Nhược âm đã không còn hứng thú với mười một cái thần vị kia nữa, tồn tại kia không phải thứ nàng có thể rình rập.

Nàng thậm chí còn không định báo thù chặt tay nữa.

Với sức chiến đấu vừa rồi của Sở Hi Thanh, khi đó không làm thịt mình thì đã là hạ thủ lưu tình rồi.

Mình phải nên vui mừng mới đúng.

Nằm ngoài dự đoán của mọi người, Thần Anh Lạc lại lắc đầu: “Quan sát thêm đi!”

Nàng nhìn cánh tay trống rỗng của muội muội một chút.

Thần Anh Lạc chưa từng vọng tưởng là đám người mình có thể lấy được giải thưởng kia.

Nhưng mà nhất định phải thu hồi cánh tay của muội muội và mấy vị tộc nhân.

Có người nói Táng Thiên sắp nhập ma, Ma vực Chiến giới sắp loạn rồi.

Mỗi một phần sức chiến đấu đều là cực kỳ quý giá với bọn họ bây giờ.

Thần Nhược âm nghe vậy thì sững sờ: “Vậy ta báo cho tộc nhân.”

Tộc nhân của bọn họ ẩn thân ở khoảng cách xa hơn, Thần Nhược âm nhất định phải báo cho bọn họ biết thực lực của Sở Hi Thanh, để bọn họ vứt bỏ khinh thường, và không nên vọng tưởng nữa.

“Không cần!” Thần Anh Lạc quyết đoán vung tay: “Cứ như vậy đi, cứ để bọn họ duy trì thù hận như bây giờ, không sao cả.”

Khóe môi của nàng hơi cong lên: “Nếu như thuận lợi, mặc kệ tình hình tiếp theo sẽ biến hóa thế nào, thì các ngươi đều có thể thu hồi cánh tay của mình.”

Thần Nhược âm không khỏi khó hiểu, nàng không hiểu Thần Anh Lạc rốt cuộc có ý gì?

…

“Đúng là thú vị!”

Khi Sở Hi Thanh đang giao thủ với Hắc Thủy chúa tể, Chu Tước Tinh Quân lại đang cười lạnh.

Trong mắt của nàng còn ẩn chứa một chút tức giận.

Đao của Sở Hi Thanh không nên chỉ có chút trình độ này.

Đao ý có thể làm nàng bị thương, há lại không thể phá được phòng ngự của Hắc Thủy chúa tể?

Người này rõ ràng là đang muốn dụ dỗ đám người kia nhảy xuống nước.

Cũng không biết hắn lấy tự tin từ đâu ra.

Chu Tước Tinh Quân thừa nhận Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh rất thần kỳ.

Nhưng mà những Vĩnh Hằng thượng vị này, cũng tuyệt đối không đơn giản như hắn nghĩ.

Vực ngoại và phàm giới là không giống nhau.

Không có chín tầng mây căn trở, lực lượng của thần linh là không bị hạn chế.

Dù chỉ là hóa thân của bọn họ, cũng không dễ giết chết như vậy.

Thần lực và thần thông của bọn họ, tuyệt đối không phải thứ Vĩnh Hằng trung vị và hạ vị có thể so sánh.

Đặc biệt là những nơi mà ánh sao của bọn họ có thể chiếu đến, lực lượng sẽ cực kỳ mạnh mẽ.

Đúng lúc này, Chu Tước Tinh Quân bỗng nhiên ‘A’ một tiếng, quay đầu nhìn về phía sau.

Tại ngoài 100 dặm, có một người đang vượt không mà tới.

Hắn có mặt như đầu trâu, mắt như cối xay gió, có sáu cánh tay, thân thể cực kỳ cao lớn, da thịt toàn thân như kim thiết, tất cả lông tóc đều như binh đao.

Diện mạo của kẻ này nhìn thế nào cũng không giống nhân loại, Chu Tước Tinh Quân lại biết vị trước mắt này là một thần linh nhân tộc, chỉ là huyết thống không quá thuần khiết.

Hắn tay cầm bình rượu, thần thái tùy tiện, tản mạn lại khoa trương.

“Lê Tham?”

Trong đáy mắt của Chu Tước Tinh Quân hiện ra một tia ngưng trọng, trên mặt lại hờ hững như cũ: “Đã đến thời điểm này rồi, ngươi còn rảnh rỗi đến chỗ của ta? Là vì tên kia? Yên tâm, bây giờ ta không có hứng thú với hắn.”

Khóe môi của nàng lại cong lên, lời nói hàm chứa vẻ trào phúng: “Các ngươi tốn thời gian với ta ở đây, chẳng bằng cẩn thận mấy vị Tổ thần kia. Các ngươi muốn mượn chuyện của con gái Thiên Nại Lạc, âm thầm trợ giúp Mộc Kiếm Tiên lấy một thần vị, thật sự coi mấy vị kia là kẻ điếc người mù, không nhìn ra sao? Cẩn thận miệng quá rộng, ăn vào lại hỏng bụng.”

“Ha ha! Vị nhân hoàng bệ hạ này có năng lực rất lớn, một thân nham hiểm giả dối, cực kỳ giống tên ma quỷ Huyền Hoàng kia, ta cần gì phải lo lắng? Tinh Quân ngắm hoa trong sương, chỉ thấy được một góc chứ không nhìn thấy toàn cảnh. Ngươi nghĩ trận mưa gió này là vì Táng Thiên mà lên, vậy thì cực kỳ sai.”

Lê Tham cười ha ha, tiếp tục dạo bước đến bên người Chu Tước Tinh Quân: “Nói đến thì tinh quân có thể không tin, bây giờ ta cũng rất chờ mong, không biết sẽ phát sinh chuyện gì tiếp theo đây.”

Chương 2379 - Chém (5)

Chu Tước Tinh Quân nhíu mày.

Nàng không thể phán đoán được Lê Tham nói thật hay giả, có phải mình đã phán đoán sai rồi hay không?

Lê Tham dừng lại bên người Chu Tước Tinh Quân, sau đó đổ rượu vào trong cái miệng như chậu máu của mình: “Ta đến nơi này là vì tinh quân, thật sự không ngờ tinh quân sẽ tự mình đến đây vào lúc này, có phải vì Quỷ Túc không? Cái tên tạp chủng này lại vọng tưởng trở thành ‘Tử quốc chi chủ’, Minh Ngục tôn sư. Rõ ràng là một con chó, lại có dã tâm tự lập. Hắn có người chủ thượng như ngươi, cũng thật là có phúc.”

Chu Tước Tinh Quân nghe vậy, sắc mặt trầm xuống: “Có chuyện nói mau!”

Huyền Hoàng thủy đế tự nhiên nham hiểm giả dối, nhưng Lê Tham này cũng không kém hơn là bao, một bụng toàn ý xấu.

“Ngươi thật sự không nên đến.”

Khí cơ của Lê Tham bắt đầu biến hóa, toàn thân sắc bén như một thanh thần binh ra khỏi vỏ.

Giọng nói của hắn lại ác liệt và lạnh lẽo như ngậm lấy lưỡi đao: “Ngươi đến, khiến cho trận tranh đấu Tử Thần này xuất hiện biến số, mà còn là loại biến số nhất định phải loại bỏ.”

Biến số?

Chu Tước Tinh Quân tình tĩnh nhìn Lê Tham: “Tất cả mọi người nơi này đều là biến số, ta có gì khác với bọn họ?”

Lê Tham nở nụ cười, khí tức hơi hòa hoãn lại: “Tinh quân hẳn là không biết lai lịch của âm Hậu - Thiên Nại Lạc?”

Chu Tước Tinh Quân càng khó hiểu hơn: “m Hậu - Thiên Nại Lạc không phải một nữ cô nhi xuất thân từ nhân tộc các ngươi sao? Một đời cũng khá là truyền kỳ!”

“Cũng coi như đúng!”

Lê Tham gật đầu: “Chỉ là một nữ cô nhi bình thường, không thể để cho những tồn tại như Tinh Vệ, Thần Đồ, Úc Lũy, Xà Cốt Bà, Tu La, Dạ Xoa, La Sát thần phục nàng, cũng không thể để tam đại quỷ vương như Tây Sơn, Độc Giác, Đại Lực cam tâm tình nguyện hiệu lực cho nàng.”

Sau đó, hắn không chờ Chu Tước Tinh Quân mở miệng hỏi dò, liền nói tiếp: “Tinh quân lại có biết chim Cô Hoạch? Ngày xưa, khi tỷ tỷ Cửu Phượng của ngươi ruồng bỏ thiên đế đời thứ chín thì đã có bầu. Nàng không muốn sinh ra, liền dùng thuốc sẩy thai, vùng thế giới này liền có chim quỷ Cô Hoạch.”

Chim Cô Hoạch đã tồn tại ở mấy chục vạn năm trước, từng là quỷ thần trứ danh ở phàm giới.

Nghe đồn nàng ngày bay đêm ẩn, mặc lông chim vào là chim, bỏ lông chim biến thành cô gái, còn có tên là Dạ Hành Du Nữ, hoặc Câu Tinh và Ẩn Phi.

Chim Cô Hoạch có một sở thích, chính là nuôi dưỡng con của người

khác.

Rất nhiều người cho rằng chim Cô Hoạch là một sản phụ khi còn sống, lại có ít người biết, con Cô Hoạch này thực ra là nữ nhi chưa ra đời của thiên đế đời thứ chín.

Thế nhân chỉ nói nàng yêu thích cướp con của người khác và nuôi dưỡng, lại không biết những đứa trẻ được chim Cô Hoạch nuôi dưỡng, đều là những đứa trẻ bị bỏ rơi.

Những cha mẹ kia không muốn gánh chịu cái danh bỏ rơi con mình, cho nên đã đẩy cái tội ác tày trời này lên người chim Cô Hoạch.

Chim Cô Hoạch vẫn thủy chung như một, chưa bao giờ để ý.

Cái này bắt nguồn từ chấp niệm của nàng, không cam lòng cà oán hận, còn cả thiện niệm của nàng.

Vì sao những mẫu thân kia lại nhẫn tâm như vậy, lại muốn vứt bỏ con của mình?

“Cô Hoạch?”

Sắc mặt Chu Tước Tinh Quân biến đổi, như bị chạm vào nỗi đau.

Nàng lập tức nghĩ tới cái gì đó, con ngươi hơi ro rút lại.

Toàn thân Chu Tước Tinh Quân xuất hiện ‘Nam Minh ly hỏa’, liệt diễm ngập trời: “Ý của ngươi là, âm Hậu - Thiên Nại Lạc thật ra là Cô Hoạch?”

“Trước kia thì đúng.”

Lê Tham nhìn Chu Tước Tinh Quân với ánh mắt trào phúng: “Nhưng tại 53.000 năm trước, nàng đã trở thành Minh hoàng! Là độc nhất vô nhị trong thiên địa, lợi hại hơn Chập Long nhiều lắm. Mà ở 20 năm trước, Thiên Nại Lạc lựa chọn sinh sản dòng dõi, nàng biết nhất định phải là sinh mệnh hoàn chỉnh thì mới có thể có cơ hội đánh vỡ phong tỏa của các ngươi, chấp chưởng Cửu U Hoàng Tuyền.”

“Nhưng nàng không giống mẹ của nàng, rõ ràng là có năng lực niết bàn sống lại trong cơ thể của Tư Hoàng Tuyền, nhưng lại lựa chọn từ bỏ, nàng giao tất cả mọi thứ của mình cho con gái mà không hề do dự. Tuy nhiên, từ đó về sau, mạch Phượng Hoàng của các ngươi không thể đản sinh dòng dõi, cũng không thể niết bàn! Đây là nàng báo thù bộ tộc của các ngươi, rất lợi hại đúng không? Các ngươi cho rằng cho rằng chuyện này có liên quan đến cái cây kia, nhưng lại không biết là do nguyên nhân khác.”

Trong mắt hắn ngậm lấy ý sung sướng và sảng khoái, mà còn không thèm che giấu.

Chu Tước Tinh Quân thì lại không chút do dự, hóa thành một ánh lửa, bỏ chạy về một phía.

Lê Tham đã chuẩn bị từ trước, sau lưng hắn lập tức hiện ra một cánh cửa cực lớn, mấy chục cái xích trảo bay ra, tóm lấy Chu Tước Tinh Quân.

Khóe môi Lê Tham ngậm lấy ý cười: “Thế nào? Muốn đi làm thịt cháu gái ngươi, để cho tên thuộc hạ kia của ngươi kế thừa sức mạnh của nàng sao?”

Chu Tước Tinh Quân cũng đã lộ ra hình thể Chu Tước, ngọn lửa quanh người hắn lập tức co rút lại, rồi bành trướng, nổ tung, che đậy trăm dặm.

“Lê Tham, ngươi cút cho ta!”

Một tiếng kêu to như tiếng chim hót trùng kích bốn phương tám hướng.

Hai mắt Chu Tước Tinh Quân cũng phun ra lửa.

Nàng làm sao có thể đi giết Tư Hoàng Tuyền.

Nếu đứa bé kia chết đi, mạch Phượng Hoàng của bọn họ sẽ đi đến hồi kết.

Ánh mắt của Lê Tham lại lạnh lẽo như băng.

Tạm thời không thể để cho nàng đi qua, làm hỏng kế hoạch của Sở Hi Thanh.

Chương 2380 - Tham lam

Trong cung điện bằng đá, Sở Hi Thanh đã dừng tay.

Hắc Thủy chúa tể đã dùng Suy Kiệt chi pháp của hắn để bao phủ toàn bộ âm linh bên ngoài quảng trường, thậm chí còn lan tràn và mở rộng ra toàn bộ ‘Chiến Phong giới’.

Thời khắc này, dù là Vu Hàm Nguyệt và Thần Đồ, Úc Lũy cũng không thể che chở cho hơn vạn âm linh nơi này, càng không nói đến che chở cho âm linh ở bên ngoài.

Đối phương hiển nhiên là muốn dùng những âm linh này làm con tin.

Tuy rằng Tư Hoàng Tuyền đã rút ‘tử vong’ ở quanh đây, có thể đảm bảo những âm linh này không bị giết chết, nhưng lực lượng của Hắc Thủy chúa tể vẫn khiến cho bọn họ rơi vào trạng thái suy yếu đến cực hạn trong một thời gian rất dài.

Sở Hi Thanh vẫn luôn muốn giữ sức, lúc này dứt khoát thu tay lại.

Mấu chốt là đã có thêm mấy vị khách không mời mà đến.

Hắn nở nụ cười tiêu sái: “Hoàng Tuyền, để bọn họ đi xuống đi, nơi này đã không cần bọn họ. Nói không chừng lát nữa còn có một trân thần chiến, những con dân này của ngươi ở đây chỉ vướng tay, không cần để bọn họ chờ chết tại đây.”

Nhưng âm linh này cũng là một biến số không biết.

Tư Hoàng Tuyền hơi gật đầu, đưa tay vung ‘Vạn Cốt Phệ Hồn phiên’ lên: “Nhị phẩm trở xuống đều lui ra ngoài ngàn dặm.”

Nàng đồng ý tổ chức đại điển này, chỉ là vì kéo dài thời gian thôi.

Tư Hoàng Tuyền biết quyền uy của vương giả chính là bắt nguồn từ thực lực.

Ánh mắt hai người Thần Đồ và Úc Lũy hơi co lại, nơi sâu xa trong mắt bọn họ thậm chí còn có vài phần vui mừng.

Hai người không hẹn mà cùng cảm kích cúi đầu khom người về phía ngự đài.

Tuy rằng đại đa số âm linh ở đây đều là con dân âm triều của âm Hậu - Thiên Nại Lạc, nhưng một phần rất lớn trong đó là thuộc hạ của hai người bọn họ.

“Vương thượng!’ Vu Hàm Nguyệt muốn phản bác theo bản năng, lại cảm nhận được một luồng đao ý cực kỳ bá đạo đang ép về phía linh hồn nàng.

“Nghi thức tốt mã dẻ cùi, không chấn nhiếp được ai.”

Tư Hoàng Tuyền từ trên cao nhìn xuống nàng, mắt như u tuyền: “Tình hình bây giờ, cái gọi là đại điển kế vị còn ý nghĩa gì nữa? Vu

Hàm nữ quan, ngươi muốn làm trái ý chỉ của ta sao?”

Nội tâm Vu Hàm Nguyệt không khỏi run rẩy, nàng cố gắng ngẩng đầu lên, nhìn Tư Hoàng Tuyền và Sở Hi Thanh ở trên ngự đài một chút.

Đặc biệt là Sở Hi Thanh đang dùng đao ý trấn áp nàng.

Vị nhân hoàng bệ hạ này thực sự là để nàng bất ngờ.

Không! Không nên nói là bất ngờ, mà phải là chấn động mới đúng.

Vị này rõ ràng là đã đến vực ngoại, rời xa con dân của hắn.

Nhưng mà khoảnh khắc này, Vu Hàm Nguyệt lại cảm nhận được hoàng uy hung vĩ bàng bạc, và cả ý chỉ không cho làm trái kia.

Vu Hàm Nguyệt nghĩ thầm, vị bệ hạ này không hổ danh là tồn tại khiến các thần phải cúi đầu thỏa hiệp, dù tiến vào vực ngoại, cũng có thần uy như vậy!

Không trách mọi người đều nói vị này rất có thể sẽ trở thành Thánh hoàng.

Hai người Tư Vô Thiên và Tư Vô Pháp không khỏi nhìn nhau một chút.

Hai người đều nhìn ra vẻ vui mừng trong mắt đối phương.

Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh vẫn có thần uy hùng vĩ ở vực ngoại này.

Mạnh đến mức thậm chí có thể đối kháng với hóa thể của thần linh thượng vị!

Đối với bọn họ mà nói, đây là chuyện không thể tốt hơn.

Giống như khi rơi vào đầm lầy, sắp chìm hẳn thì lại bắt được một bàn tay.

Sắc mặt Hắc Thủy chúa tể lại âm trầm và khó coi đến cực điểm.

Tuy rằng hắn đã ngừng tay, nhưng thần lực vẫn bao trùm toàn bộ nơi này, chế tạo ra một Thần vực hoàn toàn u ám và suy kiệt.

Nhưng khi đám âm linh kia nuôi đuôi nhau chạy ra khỏi đây, thì Hắc Thủy chúa tể cũng không ra tay ngăn cản.

Hắn cũng không trở về ngự đài, mà là nhấc tay vồ một cái, triệu ra một cái ghế đá cực lớn phía dưới ngự đài.

Hắc Thủy chúa tể ngồi xuống ghế đá, lạnh lùng nhìn Sở Hi Thanh.

“Xem ra sau trận chiến ở ‘Tạo Hóa thần thụ’, Thần Ý Xúc Tử Đao của Đao Quân đã có tiến bộ không nhỏ.”

“Có thực lực mới đổi được tôn trọng, không phải sao?”

Trong mắt Sở Hi Thanh chứa thâm ý: “Hắc Thủy chúa tể cũng làm ra cho ta rất kinh ngạc, xem ra ngươi bắt buộc phải lấy lực lượng của Hoàng Tuyền, hơn nữa còn rất tự tin.”

Bị đao của hắn cản trở, lại còn có rất nhiều người cạnh tranh vào cuộc, vậy mà Hắc Thủy chúa tể cũng không có ý rời đi.

Có thể thấy hắn vẫn còn chỗ dựa dẫm khác, còn có thẻ đánh bạc khác.

Hắc Thủy chúa tể không trả lời, mà đưa mắt nhìn ra ngoài cung điện.

Lúc này, một bóng người cao to mặc chiến giáp đen bước vào trong điện.

Người này là một thần linh Vĩnh Hằng thượng vị, hắn vừa tiến vào trong, thần lực vô biên và khí thế hùng vĩ đã đối chọi với Hắc Thủy chúa tể.

Thần vực màu tím xám đã chia tòa cung điện bằng đá này ra làm hai.

Làm người ta kinh ngạc nhất là, nơi thần lực của hắn đi qua, tất cả vật chất đều bị phong hóa và ăn mòn.

“Động tĩnh vừa rồi rất lớn, xem ra ta đã bỏ qua thứ gì đó?”

Người này mỉm cười, không coi ai ra gì mà bước đến dưới ngự đài.

Hắn đầu tiên là liếc mắt nhìn bốn phía, rồi nhìn Hắc Thủy chúa tể với ý cười: “Đúng là hiếm thấy! Năm vạn năm qua mới thấy ngươi chật vật như vậy!”

Chương 2381 - Tham lam (2)

Hắc Thủy chúa tể hừ lạnh một tiếng, nhắm mắt lại không thèm để ý.

Thần linh giáp đen lập tức ngẩng đầu nhìn Sở Hi Thanh và Tư Hoàng

Tuyền ở trên ngự đài.

Hắn nhìn chính là Tư Hoàng Tuyền và đôi cánh âm mạch sau lưng nàng.

“Đồ vật xinh đẹp cỡ nào chứ, nhưng đáng tiếc, thật đáng tiếc…”

Đáng tiếc chính là đôi cánh này phải nằm trên người hắn mới hoàn mỹ.

Ầm!

Thần lực của thần linh giáp đen chợt nổ tung, phát ra một tiếng nổ cực lớn.

Sóng cương lực khủng bố và cuồng bạo quét ngang bốn phía.

Trong giây lát này, ngay cả Thần Đồ và Úc Lũy đứng ở cách đó không xa cũng phải lùi một bước.

Thần linh giáp đen lại bị đánh lùi trăm trượng, không thể không trợn mắt nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Cùng lúc đó, đáy mắt của hắn cũng hiện ra một vệt kiêng dè.

Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh thế mà lại đột phá thiên quy Điêu Vong và Mục Nát của hắn, suýt nữa phá tan thần cương của hắn, chém vào thần hồn và thân thể của hắn.

“Ngươi là U Đô chúa tể?” Sở Hi Thanh nhìn xuống thần linh áo đen với ánh mắt bễ nghễ: “Muốn chiến một trận luôn bây giờ? Nếu không muốn, vậy thì ngoan ngoãn một chút. Đang ở địa bàn của người khác, ngươi phải biết lễ phép.”

Hắn rất không thích ánh mắt của người này nhìn Tư Hoàng Tuyền.

Thần linh giáp đen không khỏi hít thở thật sâu, áp chế lửa giận trong lòng.

Hắc Thủy chúa tể thấy thế lại cười trên sự đau khổ của người khác, đắc ý nói: “Vẫn là tự tìm chỗ ngồi đi, bây giờ vẫn chưa phải lúc.”

Hắn biết U Đô chúa tể sẽ không xung đột với Sở Hi Thanh vào lúc này.

Làm như vậy chỉ tiêu tốn thần lực, rơi vào hạ phong trong cuộc tranh đấu tiếp đó.

Quả nhiên, U Đô chúa tể không nói gì, sắc mặt hắn lúc xanh lúc trắng, rồi cũng tự tạo một cái ghế đá ở đối diện Hắc Thủy chúa tể, sau đó ngồi xuống.

Sau khi U Đô chúa tể vừa ngồi xuống, lại có một ông lão mặc áo bào xanh lá tiến vào trong điện, hắn râu dài tóc bạc, mặt mày hiền lành, toàn thân đều có khí tức của sinh mệnh.

Người này vừa vào đại điện, cũng thả ra một mảnh Thần vực màu xanh lá.

Phàm là nơi thần lực của hắn bao trùm, tất cả khe hở gạch đá trong điện đều sinh trưởng vô số rêu xanh.

Sau khi vị này đi vào, vừa không nhìn quanh, cũng không khiêu khích ai, mà chỉ tạo ra một cái ghế dựa bằng gỗ, rồi ngồi xuống.

“Người này hẳn là Nam Cực Tinh Quân!”

Lục Loạn Ly nhìn ông lão này, vẻ mặt hơi bất ngờ: “Sao hắn cũng đến?”

Những thần linh này đến để tranh cướp lực lượng của Thiên Nại Lạc cơ mà?

Lục Loạn Ly lập tức bừng tỉnh khi nghĩ đến Tư Hoàng Tuyền kế thừa lực lượng Sinh Nguyên của Thiên Nại Lạc.

U Đô chúa tể lại ngưng thần nhìn qua, trong mắt toát ra một vệt lệ trạch, và một tia đố kỵ.

Nam Cực Tinh Quân và hắn đều xuất thân từ mạch Mộc Thần.

Khác nhau ở chỗ U Đô chúa tể đã hoàn toàn ruồng bỏ Mộc Thần – Linh Uy, tự lập môn hộ.

Nam Cực Tinh Quân cũng có tính độc lập rất cao, và cũng có địa vị cực cao bên trong mạch Mộc Thần.

Nam Cực Tinh Quân mấy đời trước, có địa vị sánh vai với Tử Vi, Câu Trần.

Ngày xưa, người này dựa vào Mộc Thần – Linh Uy để cướp đoạt thần vị Nam Cực, sau đó lại mượn ngôi sao này để nắm giữ lực lượng Nguyên Từ vô cùng mạnh mẽ, sức chiến đấu đã đuổi sát đế quân, là một người rất gần với cảnh giới này.

U Đô chúa tể vẫn hâm mộ ân điển mà Mộc Thần - Linh Uy dành cho Nam Cực Tinh Quân, cũng oán hận Linh Uy bất công.

Ngày xưa hắn cũng chinh chiến cho Mộc Thần, cũng lập công huân hiển hách, kết quả lại vì nắm giữ lực lượng Điêu Vong, khiến cho các thần trong mạch Mộc Thần bài xích.

Linh Uy cũng không để mắt những công huân của hắn, trái lại còn nâng đỡ kẻ có thực lực và chiến công kém hơn hắn là Nam Cực Tinh Quân.

Mà sau khi Nam Cực Tinh Quân đi vào, lại có một Cjw linh anh tuấn, thân thể hư ảo không thật tiến vào trong đại điện.

Hắn không dùng phân thân hóa thể đến nơi này, mà đây chính là bản thể của hắn.

Thần khu anfy cao đến 498 trượng, hầu như vượt qua ngưỡng cửa của Vĩnh Hằng thượng vị.

Sau khi người này đến, cũng tạo một cái ghế và ngồi xuống.

Nhưng trong mắt ba vị thần linh ở nơi này đều hiện ra vẻ không vui.

Đây là Quỷ Túc, là một trong những chiến tướng đắc lực nhất của Chu Tước Tinh Quân, cũng coi như là đại danh đỉnh đỉnh ở vực ngoại.

Nhưng mà người này chỉ là một Vĩnh Hằng trung vị, há có tư cách sánh vai với bọn họ?

Thế mà lại dám mơ ước lực lượng của Thiên Nại Lạc, bước lên bảo tọa ‘Tử quốc chi chủ’.

Cùng lúc đó, ánh mắt của ba thần cũng hơi ngưng trọng.

Quỷ Túc đến rồi, như vậy Chu Tước Tinh Quân có đến hay không?

Đây là tồn tại cấp bậc đế quân, là tồn tại mà bọn họ không thể chống lại.

Khi Quỷ Túc đến, Sở Hi Thanh lại suy tư nhìn bầu trời.

Chẳng biết từ lúc nào, bầu trời tối tăm của ‘Chiến Phong giới’ lại có thêm một vầng trăng sáng.

Ánh trăng kia soi sáng tòa ‘cung đài’ to lớn này, và cả tòa đại điện nơi bọn họ đang ngồi.

Ngoài ra, phạm vi 80 dặm quanh ‘cung đài’ vốn là một mảnh cát đá ác thổ.

Nhưng thời khắc này, toàn bộ đều bị hóa đá, biến thành một mảnh nham thạch cứng rắn.

Phía dưới tầng nham thạch này, tựa như đang ẩn giấu một con cự thú hung ác, khí tức cực kỳ nguy hiểm, thậm chí không thấp hơn hơn Nam Cực Tinh Quân ở trong điện.

Chương 2382 - Minh hoàng

Lúc này, bách quỷ đã lục tục đi đến đến.

Hồ quỷ, Lệ quỷ, Họa Bì, Thủy quỷ, Mộ quỷ, Sản quỷ, Ải quỷ, Mèo quỷ, Dịch quỷ, Kiểu Quế Anh, Sơn Tiêu, vân vân… tất cả đều là những nhân vật mạnh mẽ nhất, lực lượng đã đạt đến Siêu Phẩm.

Ngày xưa, Thiên Nại Lạc không chỉ hàng phục một con quỷ hồn, mà là toàn bộ bộ tộc.

Nàng ra tay từ căn nguyên của những loại quỷ này, dùng ‘Vạn Cốt Phệ Hồn phiên’ áp chế.

Vì vậy sau khi thành viên trong ‘bách quỷ’ tử vong, sẽ có kẻ mạnh nhất trong bộ tộc của nó thay thế.

Nhưng sau khi những bách quỷ này đến đây, tất cả đều run lẩy bẩy, quỳ gối bên trong đại điện.

Những quỷ hồn mạnh mẽ này đều cảm ứng được thần lực hùng vĩ của những thần linh này, cũng ý thức được tình huống không đúng, muốn rời xa trận phân tranh này.

Nhưng mà bọn họ bị ‘Vạn Cốt Phệ Hồn phiên’ ràng buộc, không thể không tiến vào trong đại điện, quỳ gối và thần phục trước chủ mới của bọn họ là Tư Hoàng Tuyền.

Tư Hoàng Tuyền không nói một lời, nàng chỉ lấy tinh thạch trong tay những quỷ này, liên tục hòa vào trong cơ thể.

Nàng cũng không có thời gian luyện hóa, chỉ có thể hấp thu bằng cách như ăn tươi nuốt sống.

May mắn là bọn họ tranh thủ được một ngày, khiến cho nàng tạo được một cái trụ cột không tệ, vẫn có thể cố gắng khống chế những lực lượng mới đến này.

Sau khi hấp thu viên tinh thạch thứ 48, đôi cánh âm mạch sau lưng Tư Hoàng Tuyền đã mở rộng đến khoảng 36 trượng.

Lúc này, hai cánh còn có ánh huỳnh quang màu xanh lá, ngoài ra còn có những điểm sáng đỏ thẫm như được khảm các vì sao lên đó vậy.

Chúng nó đều đang tỏa ra ánh sáng đỏ thẫm, nhuộm đôi cánh âm mạch sau lưng Tư Hoàng Tuyền thành màu đỏ, hơn nữa còn tỏa sáng lung linh, cực kỳ tinh xảo và hoa lệ.

Mà ánh mắt của mấy vị thần linh bên dưới ngự đài cũng hiện ra vẻ tham lam.

“Quá đẹp!” Hắc Thủy chúa tể nhỏ giọng nỉ non, đồng thời nắm chặt nắm đấm.

Hắn chỉ hận không thể xé đôi cánh sau lưng Tư Hoàng Tuyền xuống luôn.

Đó không phải là đồ vật phàm nhân nên có!

Trong mắt Quỷ Túc lại hiện ra vẻ nghi ngờ và khó hiểu, hắn cảm nhận được một tia khí tức hết sức quen thuộc từ trong đôi cánh âm mạch này.

Tựa như bắt nguồn từ mạch Phượng Hoàng?

Nhưng mà Tư Hoàng Tuyền chính là con gái âm Hậu, làm sao có thể có lực lượng huyết mạch của bộ tộc Phượng Hoàng?

Quỷ Túc lập tức đề cái nghi ngờ này xuống, cũng sinh lòng khát vọng.

Tư Hoàng Tuyền ở trước mắt hắn, rõ ràng là đã đạt đến cấp độ Gần Thần đỉnh phong.

Nhưng lợi ích lớn nhất vẫn là thiên quy đạo luật ẩn chứa bên trong đôi cánh âm mạch này!

Quỷ Túc cảm nhận được, thiếu nữ nhân tộc chỉ mới tu luyện đến nhị phẩm này, đã tiếp cận với Thánh Giả của thiên quy Tử Vong!

Sức mạnh của nàng gần như đã hình thành một mảnh ‘Thần vực Tử Vong’ ở bên trong đại điện.

Thật sự không biết Thiên Nại Lạc đã làm thế nào nữa.

Lấy thân hồn thể trở thành Thánh Giả Tử Vong, trở thành pháp tướng của thiên quy Tử Vong!

Quỷ Túc rất khát vọng lực lượng này.

Mấy vị thần linh nơi đây, trừ Nam Cực Tinh Quân ra thì ai có thể lấy được đôi cánh này, hấp thu lực lượng trong đó, vậy thì có thể trở thành Tử Vong chúa tể của vùng thế giới này!

...

“Minh hoàng!”

Cách đó mấy tiểu thế giới, Chu Tước Tinh Quân nhìn về phía cung điện bằng đá kia, không chỉ con ngươi co rút lại, tất cả lỗ chân lông toàn thân cũng phun ra liệt hỏa đỏ thẫm.

Đó đúng là huyết mạch của bộ tộc Phượng Hoàng bọn họ, không sai được!

Lực lượng cực kỳ kỳ dị kia, chính là huyết mạch Niết Bàn của hoàng tộc kết hợp với Tử Vong.

“Cút ngay! Ngươi cái tên tạp chủng đáng chết này!”

Bóng dáng Chu Tước liên lục qua lại và lấp lóe bên trong một mảnh xiềng xích dày đặc của Lê Tham.

Nội tâm nàng cực kỳ sốt ruột.

Con gái của Cô Hoạch vừa mới thức tỉnh huyết mạch Minh hoàng, căn bản là không phải đối thủ của những thần linh kia.

Nhưng làm cho nàng khó chịu chính là, Chu Tước Tinh Quân không thể thoát khỏi những xiềng xích câu trảo này, cũng không thể liên hệ với bản thể của mình.

Lê Tham đã kéo thân thể của nàng vào trong một cái lồng cực lớn.

Đây là một cái thần bảo cực mạnh, không gian trong lồng có thể to có thể nhỏ, cũng biến hóa theo độn pháp của nàng.

Còn có một mảnh màn đen cực lớn bao trùm chung quanh, khiến cho nàng không thể truyền tin tức ra ngoài.

Nàng giận không nhịn nổi: “Thả ta ra ngoài. Ngươi muốn nàng chết sao?”

Nàng rất lo lắng cho an nguy của Tư Hoàng Tuyền, chỉ sợ Tư Hoàng Tuyền sẽ chết trong tay Quỷ Túc.

Chu Tước Tinh Quân sẽ vĩnh viễn không thể tha thứ cho bản thân mình.

Lê Tham cười ha ha, hắn lấy một xiên thịt ra, vừa gặm vừa đổ rượu vào miệng: “Không chết được, tinh quân cũng đừng giãy dụa nữa. Những xiềng xích này của ta chính là thần binh Phược Thần Tỏa do Thái Hạo bí mật luyện chế, chuyên môn nhằm vào những thần linh như các ngươi. Cái lồng này cũng rất lợi hại, trước kia gọi là ‘Nhật Nguyệt Càn Khôn Tráo’ gì gì đó.”

“Hình như là ngày xưa vợ chồng bọn họ xé màng của mặt trời mặt trăng trên trời chế tạo thành. Ngày hôm nay, trừ phi là bản thể của ngươi ở đây, bằng không thì không thể chạy thoát. Tinh quân không ngại bình tĩnh chớ vội, quan sát thêm một lát. Ta mang rất nhiều rượu thịt ngon, ngươi có muốn một bình không?”

Chương 2383 - Minh hoàng (2)

Trong mắt của Lê Tham lại hiện ra một vệt bất đắc dĩ.

Thời điểm này, bản thể của vài vị đế quân và Tổ thần đã xuất hiện ở ngoài Ma vực Chiến giới, một trận đại chiến sắp nổ ra.

Nếu không phải ý thức được Chu Tước Tinh Quân có thể sẽ phát hiện Tư Hoàng Tuyền thức tỉnh huyết mạch.

Bằng không ai sẽ chạy đến đây phí lời với nữ nhân này?

Hắn là không thể không đến.

Chu Tước Tinh Quân cực kỳ sốt ruột, nôn nóng và cuồng bạo, nhưng sau khi nỗ lực một lát, nàng vẫn đè ép được cảm xúc cáu kỉnh của mình, lại hóa thành hình người, đứng ở bên cạnh Lê Tham.

Lực lượng của Lê Tham vượt qua cả bản thể của nàng.

Vì vậy đừng nói là bộ hóa thân này, mà dù bản thể của nàng đến đây, cũng không dễ dàng thoát khỏi tay của đối phương.

“Các ngươi lấy nàng là mồi nhử!”

Chu Tước Tinh Quân trợn mắt giận dữ nhìn Lê Tham: “Có rắm mau thả, rốt cuộc là muốn ta làm gì? Lê Tham, ngươi nghe kỹ cho ta, mặc kệ các ngươi có tình toán gì, muốn làm gì, một khi con cái của Câu Tinh xảy ra chuyện, Phượng tộc chúng ta sẽ không chết không thôi với các ngươi. Ta chắc chắn sẽ dẫn ba ngàn vạn tộc duệ Phượng Hoàng, san bằng Chiến giới.”

“Đang hù dọa ai đó? Lẽ nào bây giờ không phải là không chết không thôi?”

Lê Tham cười khinh thường: “An nguy của nàng, không nhọc tinh quân bận tâm! Trước khi Cô Hoạch trở thành Minh hoàng, đã du đãng mười mấy vạn năm trong thiên địa, cũng không thấy đám chim nhỏ các ngươi để ý đến nàng. Thời điểm này lại giả bộ cái gì!”

Khí tức của Chu Tước Tinh Quân chợt cứng lại: “Ta vẫn luôn để ý đến Câu Tinh. Chỉ là bảy vạn năm trước, nàng đột nhiên biến mất.”

Thần Câu Tinh… là cái tên thiên đế đời thứ chín đặt cho nàng.

“Nhưng cuối cùng cũng chỉ là quan sát, chứ không để ý đến nàng. Trong lòng tinh quân chưa chắc đã coi nàng là cùng tộc với ngươi, đó chỉ là ác linh sinh ra trong thi thể của con gái thiên đế mà thôi, nói không chừng còn đề phòng nàng.”

“Cho nên ý nghĩ của tinh quân khi đó, chắc hẳn là chết thì cũng chết thôi, nên cũng không đi tìm tung tích của nàng. Nếu như ngươi thật sự để ý đến nàng, sao lại không tra được manh mối, không phát hiện được biến hóa của nàng?”

Lê Tham thấy Chu Tước Tinh Quân còn muốn mở miệng giải thích, nhưng lời chưa ra khỏi miệng thì đã yên lặng, hắn không khỏi cười gằn một tiếng: “Tinh quân ngươi cũng nghĩ nhiều rồi, chúng ta không cần ngươi làm cái gì cả, tiếp đó mời tinh quân quan sát là được. Thiên kiêu của nhân tộc ta, tự nhiên do nhân tộc ta bảo vệ.”

Bọn họ chỉ lo lắng biến số mà Chu Tước mang đến thôi.

“Bảo vệ?” Chu Tước Tinh Quân không khỏi chế nhạo lại: “Dựa vào các ngươi, dựa vào đám Ma thần còn không gánh nổi bản thân mình như các ngươi?”

“Có lẽ vậy, có thể chúng ta không gánh nổi, nhưng sẽ dốc hết sức lực.”

Lê Tham há mồm gặm thịt, ung dung nhai nuốt: “Tinh quân, ngươi sốt ruột như vậy, đơn giản là vì khả năng sinh sản của Phượng tộc các ngươi, muốn cứu vãn vận mệnh suy vong mà thôi. Nhưng ngươi cũng chỉ có thể bảo vệ tính mạng của nàng mà thôi, các ngươi có thể giúp nàng trở thành 'Tử quốc chi chủ', Cửu U tôn sư sao?"

Chu Tước Tinh Quân không khỏi yên lặng.

Nàng nghĩ Cửu Phượng sẽ không cho phép chuyện này.

Nàng sẽ không cho phép vùng thế giới này xuất hiện một Phượng Hoàng tôn sư thứ hai.

Lê Tham nhìn vẻ mặt của nàng là hiểu, ý trào phúng trong mắt hắn càng đậm hơn: "Nếu không thể, vậy thì mời tinh quân thành thật đứng ở đây đi. Nếu như ngươi làm hỏng chuyện tốt của tộc ta, ta nhất định sẽ không tiếc tất cả, làm thịt ngươi trước khi ta nhập ma!"

Khóe môi hắn cong lên, ánh mắt đầy thâm ý: "Ngươi lo lắng cho an nguy của nàng, chẳng bằng nghĩ cách làm thế nào để nàng tha thứ và thông cảm, hóa giải mối hận của Thiên Nại Lạc."

"Không đúng, tinh quân ngươi vội vàng và sốt ruột như vậy, chắc là không chỉ 'Ngô Đồng tổ thụ' của các ngươi xảy ra vấn đề chứ? Xem ra ảnh hưởng của Thiên Nại Lạc với bộ tộc các ngươi còn nghiêm trọng hơn ta nghĩ."

Chu Tước Tinh Quân không khỏi hừ một tiếng.

Nàng há lại là vì chuyện này mà lo lắng cho an nguy của Tư Hoàng Tuyền.

Có điều, tình hình của Phượng tộc bây giờ đúng là rất không ổn.

Không chỉ 'Ngô Đồng tổ thụ' xảy ra vấn đề, khiến cho bọn họ không thể sinh sản Phượng Hoàng thuần huyết.

Mà ngay cả Niết Bàn chi pháp cũng xảy ra vấn đề lớn.

Từ mấy người nàng và Cửu Phượng, Thanh Loan, Hồng Hộc trở xuống, tất cả người có huyết mạch không thuần, tu vị không đến Vĩnh Hằng trung vị, đều không thể hoàn thành 'Niết Bàn'.

Trước đây vẫn không tìm được nguyên nhân, bây giờ nàng lại biết, là do vị Thiên Nại Lạc kia từng là Thánh Giả Tử Vong đã can thiệp vào 'Ngô Đồng tổ thụ', chăn đứng huyết mạch Niết Bàn của bọn họ.

Mà cái gọi là cởi chuông phải do người buộc chuông.

Bọn họ muốn giải quyết vấn đề này, cũng chỉ có Minh hoàng nắm giữ lực lượng Tử Vong mới có thể làm được.

Hoặc là xóa bỏ… hoàn toàn trừ khử tai họa này.

Đương nhiên, đây tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản, Thiên Nại Lạc thân là Thánh Giả Tử Vong, dấu ấn của nàng trong thiên quy Tử Vong là khó có thể tiêu diệt.

Chương 2384 - Minh hoàng (3)

“Tinh quân tỉnh táo lại rồi?” Lê Tham lau miệng, mắt đầy tò mò: “Không bằng tâm sự đi, thật ra ta rất muốn biết, ngày xưa Cửu Phượng và mạch Phượng tộc các ngươi, vì sao lại phản bội bộ tộc ta, chuyện này có lợi gì với các ngươi? Ngàn vạn năm trước, rốt cuộc đã phát sinh cái gì?”

Thế giới này đã có rất ít người biết, bộ tộc Long Phượng thật ra có cùng một khởi nguồn.

Vũ Gia sinh Ứng Long, Ứng Long sinh Phượng Hoàng.

Ứng Long ở nơi này, tự nhiên không phải chỉ con Ứng Long bây giờ là Long Khôi kia.

Mà là Tổ Long do bàn Bàn Cổ dưỡng dục, một trong những hậu huệ của nó sinh trưởng gần ‘Ngô Đồng tổ thụ’, diễn hóa ra một mạch Phượng Hoàng.

Mà dòng dõi của Long Hi, đời đời thông gia với hai tộc Long và Phượng.

Bọn họ vốn nên là minh hữu vững chắc nhất.

Nhưng Chu Tước Tinh Quân vẫn yên lặng như cũ.

…

Bên trong cung điện đá, bầu không khí nơi này đã bắt đầu giương cung bạt kiếm.

Theo Tư Hoàng Tuyền hòa hơn năm mươi viên tinh thạch, ánh mắt của mấy vị thần linh càng ngày càng tham lam, càng ngày càng càn rỡ.

Nếu không phải Sở Hi Thanh đang dùng đao ý trấn áp, thì bọn họ đã không kiêng dè.

“…Chủ ta thân ở Ma vực Huyết giới, bốn phía là địch, nguy cơ ám phục, không dám rời khỏi. Không thể tự mình đến đây bái kiến, kính xin vương thượng thứ tội! Nhưng chủ ta đã lệnh cho ta mang di vật của âm Hậu và lễ vật chúc mừng vương thượng kế vị đến đây.”

Đó là sứ giả của Đại Lực Quỷ Vương, nó đang quỳ bên dưới ngự đài.

Tam đại quỷ vương là Tây Sơn, Độc Giác, Đại Lực, không chỉ là nhân vật mạnh mẽ nhất trong bách quỷ, thực lực không kém hơn Thần Đồ và Úc Lũy, mà còn có ‘tuổi thọ’ lâu đời.

Kẻ trẻ nhất trong đó, cũng đã tồn tại hơn mười vạn năm.

Bọn họ cũng có lãnh địa và thế lực nhất định bên trong Ma vực.

Trong đó, Tây Sơn Quỷ Vương là mạnh nhất, thậm chí chiếm cứ toàn tiểu thế giới.

Cái gọi là Tây Sơn, chính là bắt nguồn từ núi Tây Sơn nằm gần thành Vọng An ở phàm giới kia. Bên đó không chỉ là nghĩa địa của rất nhiều đế vương và quan tướng, hơn nữa còn trải qua vô số chiến loạn, dựng dục ra vô số ác linh mạnh mẽ, Tây Sơn Quỷ Vương chính là một kẻ tài ba trong đó.

Mà ba vị quỷ vương này tuy thần phục dưới trướng Thiên Nại Lạc, nhưng lại có tính độc lập và quyền tự chủ rất cao, địa vị giống như phiên vương ở phàm thế.

Mấy vị phiên vương này hiển nhiên là cũng không tôn trọng Tư Hoàng Tuyền.

Tình huống tương tự còn có Tu La, Dạ Xoa, vân vân… mấy vị này còn quá đáng hơn cả ba vị quỷ vương. Bọn họ chỉ phụ thuộc âm triều ở trên danh nghĩa, hơn nữa còn đồng thời xưng thần với mấy phe thế lực ở Ma vực, không nghe lệnh của âm triều.

Bọn họ cũng phái sứ giá đến, chứ không đích thân đến.

Nhưng Tư Hoàng Tuyền và Sở Hi Thanh đều không để ý.

Tuy rằng mấy người này không đến, nhưng lại đưa tinh thạch đến đây.

Như vậy cũng đủ rồi.

Hiện giờ, Tư Hoàng Tuyền đã dung hợp 54 viên tinh thạch do âm Hậu để lại.

lúc này, ngoại trừ 17 viên trong tay các thần ra, thì chỉ còn lại một viên cuối cùng nữa thôi.

Viên này hẳn là do Tinh Vệ nắm giữ, cũng là một viên cực kỳ quan trọng.

Tuy rằng Thiên Nại Lạc chia đều 72 phần, nhưng cái gọi là 'chia đều' chỉ là chỉ lực lượng thôi.

Trong 72 viên tinh thạch này ẩn chứa thiên quy khác nhau, có một số khá quan trọng, có một số không quá quan trọng.

Mấy vị thần linh trong điện hiển nhiên là cũng biết điểm này.

Bọn họ đều rất kiên nhẫn, bình tĩnh bất động, Nam Cực Tinh Quân còn bình chân như vại, nhắm mắt chờ đợi.

Tư Hoàng Tuyền lại dành thời gian, hấp thu và dung luyện lực lượng.

Hai canh giờ sau, sắc mặt của U Đô và Hắc Thủy từ từ âm trầm xuống.

Nếu tiếp tục như vậy, lực lượng của Tư Hoàng Tuyền sẽ liên tục tăng lên, mãi đến tận khi hoàn toàn khống chế đôi cánh âm mạch kia.

Bọn họ đã hết kiên nhẫn rồi.

Cứ chờ đợi như vậy, chẳng bằng lấy đôi cánh này trước.

Phần trong tay Tinh Vệ, chờ sau này thu về cũng không muộn.

Chỉ cần bọn họ lấy được chủ thể của đôi cánh này, lại tế luyện thành công, liền có thể cưỡng ép 'hút' phần trong tay Tinh Vệ về.

Ngay khi mắt hai người hiện ra vẻ lăng lệ, một đạo ánh sáng màu xanh lục bay thẳng vào cung điện, rơi vào tay Tư Hoàng Tuyền.

Đó là viên tinh thạch cuối cùng mà bọn họ đang chờ…!

Tư Hoàng Tuyền ngẩng đầu lên, nhìn về phía hư không với ánh mắt vui mừng.

Tinh Vệ là minh hữu đắc lực nhất của mẫu thân Thiên Nại Lạc, có người nói hai người tình như tỷ muội, chăm sóc lẫn nhau, địa vị ở âm triều như 'Phó quân'.

Vị này chính là chỗ dựa lớn nhất của nàng, cũng là viện binh nàng chờ mong nhất.

Dù là đang bị các thần mạch Thủy Thần – Thiên Công và Phượng Hoàng đuổi giết, Tinh Vệ vẫn rút ra một chút sức lực để chăm sóc nàng.

Thần khí trong tay Tư Vô Thiên và Tư Vô Pháp, chính là Tinh Vệ đưa cho bọn họ.

Còn cả bí dược lên cấp nhị phẩm và nhất phẩm của nàng và Tư Vô Pháp, cũng là nhờ Tinh Vệ giúp đỡ lấy được.

Hôm qua, Tinh Vệ cũng đến như nàng chờ mong, tuy rằng vị này không trực tiếp hiện thân, nhưng đang ẩn nấp ở gần đây, có thể ra tay cứu viện bất cứ lúc nào.

Chương 2385 - Minh hoàng (4)

Tư Hoàng Tuyền lập tức chuyển sự chú y đến trước mắt.

Theo viên tinh thạch này xuất hiện, bầu không khí âm lãnh và ngột ngạt ở bên trong điện, đã càng lạnh lẽo và âm trầm hơn, sát ý lạnh thấu xương đang điên cuồng xung đột và va chạm, giương cung bạt kiếm!

Những bách quỷ đang quỳ bên ngoài cung điện và trên bậc thang đá kia, tất cả chỉ cảm thấy hồn khu phải chịu áp lực nặng nề.

Bọn họ không thể không co rút linh thức, không cảm ứng và nhìn trộm tình hình bên trong điện nữa.

Một số tu vị yếu kém trong đó, thậm chí còn cảm thấy linh hồn mình đang có khuynh hướng rạn nứt.

Đa phần trong số họ đều ngậm lấy vẻ cảm kích, còn cả sợ hãi mãnh liệt và sầu lo.

Cảm kích là do sau khi bọn họ bái kiến, thì Tư Hoàng Tuyền đã ra lệnh cho bọn họ ra ngoài bậc thang chờ đợi.

Điều này hoàn toàn là bảo vệ tính mạng của bọn họ, có thể giúp họ thoát khỏi chiến trường.

Cùng lúc đó, những bách quỷ này cũng đang lo lắng cho an nguy của Tư Hoàng Tuyền.

Có người trong số họ ham muốn lực lượng của Thiên Nại Lạc, lựa chọn phản bội; nhưng đại đa số người trong đó vẫn cảm kích ân đức của Thiên Nại Lạc, hoài niệm thời đại Thiên Nại Lạc thống trị âm triều.

Bọn họ linh cảm được, nếu Tư Hoàng Tuyền ngã xuống ở đây, như vậy âm triều từng che chở bọn họ mấy vạn năm này sẽ vĩnh viễn không xuất hiện.

“Xem ra gió đông đã đến.”

U Đô chúa tể nhìn Tư Hoàng Tuyền hấp thu viên tinh thạch thứ 55, trên mặt toát ra ý cười vui sướng.

Hắn nhìn chằm chằm vào đôi cánh âm mạch đang tỏa ánh sáng lung linh sau lưng Tư Hoàng Tuyền, ánh mắt đầy vẻ mong chờ và cảm khái: “Chỉ là ba phần tư lực lượng, mà đã mạnh như vậy. Từ đó có thể tưởng tượng được mẹ ngươi mạnh như thế nào, thật sự là không uổng công ta chờ đợi 20 năm.”

Hắn lập tức lấy bốn viên tinh thạch màu xanh đen ra, ném về phía Tư Hoàng Tuyền: “Như vậy, cũng nhận lấy phần trong tay ta đi!”

Tư Vô Pháp liếc mắt nhìn những viên tinh thạch kia, sắc mặt hơi thay đổi: “Hoàng Tuyền, không được!”

U Đô chúa tể đã không thèm che giấu.

Trong những viên tinh thạch kia, rõ ràng là có độc tố cực kỳ mạnh mẽ.

“Thiên Nại Lạc có thể lấy thân thể âm linh mà trở thành Thánh Giả Tử Vong, thật là khó mà tin nổi.”

Hắc Thủy chúa tể cũng phát ra một tiếng cảm khái.

Hắn cũng giơ tay lên, ném bốn viên tinh thạch hai màu xanh và đỏ về phía Tư Hoàng Tuyền.

Đúng lúc này, lại có mấy viên tinh thạch bay từ ngoài vào, tổng cộng 17 viên tinh thạch bay quanh và uốn lượn bên ngoài cơ thể Tư Hoàng Tuyền.

Sắc mặt Tư Hoàng Tuyền lạnh xuống, ngăn cách toàn bộ những tinh thạch này ở ngoài cơ thể.

Nàng vừa ngăn cách, đồng thời cũng tách tia từng huỳnh quang màu xanh lá ở trong tinh thạch ra ngoài.

Tư Hoàng Tuyền có thể phân biệt được lực lượng của mẫu thân nàng và thần độc trong đó, từ đó có thể hấp thu dung luyện, đồng thời ngăn cách những độc tố này ở bên ngoài cơ thể.

“Chỉ lấy lợi mà không lấy hại sao? Nào có dễ như vậy?”

U Đô chúa tể cười gằn một tiếng, đồng thời liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh với vẻ kiêng kỵ và thèm thuồng.

Ánh mắt bễ nghễ và ác liệt của thằng nhãi ranh này làm cho nội tâm của U Đô chúa tể hơi lạnh lẽo.

Hắn hơi do dự, nhưng vẫn quét mắt nhìn mấy người trong điện: “Chư vị, chẳng lẽ còn muốn ngồi xem? Chờ nàng hoàn toàn luyện hóa âm mạch, đạt được lực lượng của âm Hậu - Thiên Nại Lạc?”

“Không sai! Dựa theo ý chỉ của Tổ thần, chúng ta lập Thần khế, cứ diệt trừ tai họa trước, rồi lại tranh đoạt hai cánh âm mạch và thần khí cũng không muộn.” Hắc Thủy chúa tể nói.

Nhưng tuy rằng hắn nói vậy, thân thể lại không hề nhúc nhích.

Hắc Thủy chúa tể còn kiêng kỵ Sở Hi Thanh hơn.

Lúc trước hắn đã lĩnh giáo đao ý của Sở Hi Thanh rồi.

Hắc Thủy chúa tể không thể không lo lắng mình sẽ đứng mũi chịu sào.

Nam Cực Tinh Quân thì lại cười tủm tỉm mà không nói gì, như là một ông lão hiền lành đang xem kịch.

Quỷ Túc càng là hờ hững.

Trước mặt ba vị Vĩnh Hằng thượng vị trong điện, hắn chỉ là một tên tiểu tốt thôi.

Chuyện dẫn đầu như vậy, dù thế nào cũng không đến lượt hắn.

Mà vị trên ngự đài kia, chính là tồn tại có thể đả thương chủ quân Chu Tước Tinh Quân của hắn.

Thực lực của vị này rất mạnh, hoàn toàn không đơn giản như mấy vị ở đây nghĩ.

Quỷ Túc đã quyết tâm, hôm nay tình nguyện trắng tay, chứ không thể mạo hiểm.

“Gặp chuyện lại lo trước lo sau, sợ đầu sợ đuôi, hai người các ngươi thật sự là hạng chuột nhắt! Bảo sao sống nhiều năm như vậy mà cũng không thể nắm giữ sức mạnh Tử vong, quả thực là sống trong bụng chó.”

Tiếng nói này như sói tru quỷ gào, từng chữ lại tựa cuồng lôi, chấn động khiến người ta sợ hãi, lại tựa như truyền đến từ địa ngục.

Khi giọng nói kia hạ xuống, một ma thủ đột nhiên thò vào trong điện, chụp thẳng vào ngự đài.

Phía trước ma thủ màu đen kia, không chỉ hội tụ lực lượng phá hoại vô tận, mà còn làm cho vùng thế giới bên trong cung điện này thu nhỏ lại, thu nhỏ đến mức để cho hắn có thể nắm được!

Tư Hoàng Tuyền híp mắt lại, vị trí trái tim đột nhiên đau quặn lại.

Đúng lúc này, nàng cảm ứng được trái tim của mình.

Chủ nhân của ma thủ màu đen này, chính là khởi nguồn của trái tim nàng.

Đó là con của Thần La Hầu và Thần Huyết Hà, là đầu tàu của tất cả Ma thần, là chủ của trăm thế giới trong Ma vực Huyết giới… Thần Ba Tuần!

Chương 2386 - Minh hoàng (5)

Tư Hoàng Tuyền lập tức rút đao ra khỏi vỏ, phát ra một tiếng ‘cheng’ lanh lảnh.

Lúc này, tòa ‘cung đài’ khổng lồ dưới chân nàng, và cả trận pháp thượng ở đang chậm rãi vận chuyển, cung cấp sức mạnh to lớn cho Tư Hoàng Tuyền.

Tư Hoàng Tuyền không chỉ lấy lực lượng Tử Vong và Tiêu Vong để chặn lại bàn tay khổng lồ kia.

Đầu ngón tay kia đã tiếp xúc với đao cương của nàng, nơi đó lập tức biến thành màu tro.

Không chỉ là như vậy, tất cả lực lượng và năng lực của bàn tay khổng lồ kia đều bị tiêu trừ, hoặc là quy về hư vô! Hoặc là quy về tử vong!

Còn có một ngọn lửa màu đen rực cháy quanh người nàng, đó là kết quả do ‘Niết Bàn chân hỏa’ và sức mạnh Tử Vong kết hợp lại, nắm giữ năng lực hoàn toàn khác biệt với ‘Niết Bàn chân hỏa’, khiến tất cả mọi thứ quy về tĩnh mịch.

Tư Vô Thiên và Tư Vô Pháp cũng đồng thời xuất đao, chém ra hai đạo đao cương màu trắng khiến người ta run sợ.

Hai người đều dốc hết sức lực, đao cương lại phá tan thần cương trên ma thủ màu đen kia, chém ra một vết thương trên cổ tay ma thủ, khiến nó máu thịt tràn trề, lộ ra cả xương.

Tuy nhiên, bọn họ cũng bị lực lượng phản chấn khổng lồ kia đánh bay ra ngoài trăm trượng, nện thẳng vào vách tường ở phía sau.

Trên mặt Tư Hoàng Tuyền không khỏi hiện ra vẻ đau đớn, ngự đài dưới chân chợt ‘oanh’ một tiếng, vô số vết rạn nứt lan tràn ra bốn phía, còn có dấu hiệu chìm xuống.

Nàng vốn không đến mức này.

Tư Hoàng Tuyền có lực lượng của đôi cánh âm mạch, lại mượn trận pháp dưới chân, đủ để đối kháng với bộ phân thân này của Thần Ba Tuần, thậm chí còn hơn một bậc.

Nhưng trái tim của nàng lại nằm trong tay đối phương!

Ngay vừa rồi, Tư Hoàng Tuyền cảm giác trái tim của mình như bị đối phương bóp mạnh một cái! Khiến cho sức lực toàn thân của nàng biến mất tận ba phần mười.

Nếu không có Như Ý chi pháp của Sở Hi Thanh giúp nàng mô phỏng một trái tim, có lẽ một nửa lực lượng của nàng đã tan vỡ trong khoảnh khắc đó.

Tư Hoàng Tuyền chỉ cảm thấy không còn hơi sức.

Trước khi nhìn thấy những thứ Thiên Nại Lạc để lại cho nàng, nàng vẫn không hiểu được hành vi mượn lực lượng của Thần Ba Tuần để sinh thành trái tim cho nàng của Thiên Nại Lạc.

Làm vậy sẽ khiến nàng bị người áp chế.

Hiện giờ, dù nàng đã biết nguyên do, nhưng vẫn cảm thấy đau khổ không ngớt.

“Để ta!’

Sở Hi Thanh đã đứng bên cạnh Tư Hoàng Tuyền từ bao giờ, hắn ngẩng đầu nhìn chủ nhân của ma thủ bên ngoài điện.

Đó là một ma thân mạnh mẽ có đôi mắt đỏ thẫm và hai sừng uốn lượn màu đen.

Phân thân hóa thể của Ma thần cũng hơn 400 trượng, bộ mặt hắn tựa như nham thạch và hắc thiết, hoa văn màu đen che kín mặt ngoài da thịt, sau lưng là một mái tóc dài màu trắng dài tới eo, ma hỏa màu đen thiêu đốt toàn thân, cả người tràn ngập khí tức tà ác.

Bồng!

Theo một tiếng vang trầm thấp, cánh tay phải của Thần Ba Tuần thế mà lại gãy đến tận gốc, phun ra vô số máu tươi màu đỏ đen.

Vị Ma thần này đầu tiên là sững sờ nhìn Sở Hi Thanh với vẻ không thể tin nổi, sau đó lập tức phát ra một tiếng gào thét như sấm rền.

“Chết!”

Một tay khác của hắn bỗng chụp vào đại điện, mục tiêu lần này của hắn không phải là Tư Hoàng Tuyền, mà là Sở Hi Thanh!

Hắc Thủy chúa tể không khỏi hoảng sợ khi nhìn thấy tình cảnh này.

Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh lại có thể chặt đứt tay của Thần Ba Tuần?

Lực lượng của hắn rõ ràng là đã mạnh hơn trước! Lúc trước hắn vẫn giữ sức sao?

Có điều, kẻ địch khiến hắn kiêng kỵ ba phần này đã bị dẫn ra.

Hắc Thủy chúa tể đưa mắt nhìn về phía Thần Đồ và Úc Lũy ở trước ngự đài.

Hai người này vẫn đứng hầu bên dưới ngự đài, đến khi Thần Ba Tuần xuất hiện cũng không động đậy, ngoại trừ hồn thể hơi co rút lại ra, thì hầu như không có phản ứng nào khác.

Trong mắt Hắc Thủy chúa tể hiện ra một vệt tàn khốc: “Các ngươi còn đứng đó làm gì? Còn muốn phản kháng sao? Ra tay đi!”

Hai người Thần Đồ và Úc Lũy vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Hồn khu của bọn họ rung chuyển kịch liệt, gương mặt cũng vặn vẹo không ra hình dáng gì.

Lúc này, Vu Hàm Nguyệt liền trợn mắt nhìn chằm chằm vào bọn họ: “Ta biết ngay, hai người các ngươi quả nhiên có vấn đề! Lại dám phản bội vương thượng, các ngươi không nhớ rõ ân đức của tiên chủ sao? Lương tâm bị chó ăn…”

Trong khi Vu Hàm Nguyệt đang nói chuyện.

U Đô chúa tể bỗng nhiên giơ tay lên.

Trong khoảnh khắc này, vị trí hai mắt của bộ xương trắng Ba Xà đã hòa làm một thể của Vu Hàm Nguyệt chợt hiện u quang, nó đột nhiên bắn thẳng về phía ngự đài. Xương rắn khổng lồ kia thả ra vô số Nhâm Thủy thần lôi, trong đó còn hỗn tạp khói độc, khí đen cuồn cuộn.

Ầm!

Khi bộ xương Ba Xà lao lên ngự đài, một cánh tay dài khoảng 300 trượng cầm Loạn Thiên Tử Kim Chuy đã nện thẳng vào đầu rắn.

Theo một tiếng nổ rung trời, bộ xương rắn khổng lồ kia bị đánh bay ra ngoài, nện thẳng vào cánh cửa lớn ở bên ngoài. Nó lăn lộn trên mặt đất, tạo thành một cái hố sâu trên sàn nhà bằng đá.

Đó chính là Thiên Tàn Thủ của Lục Loạn Ly.

Chương 2387 - Thức thứ mười

Pháp môn này của Lục Loạn Ly đã hoàn thiện hơn nhiều, tuy rằng sức mạnh vẫn kém xa xương rắn Ba Xà, nhưng lại có thể phát huy thần lực của Loạn Thiên Tử Kim Chuy, đánh bay bộ xương có thể so với Vĩnh Hằng trung vị này ra ngoài.

Nhưng đây cũng không phải là do lực lượng của Lục Loạn Ly vượt qua Xà Cốt Bà - Vu Hàm Nguyệt.

Đây là do bản thân Xà Cốt Bà đang nằm trong trạng thái hết sức hỗn loạn, linh hồn của nàng và bản thể của xương rắn đang xung đột kịch liệt.

Vu Hàm Nguyệt cố gắng chống lại, muốn khống chế cơ thể của mình, cùng lúc đó, ánh mắt của nàng lại mê man và khó tin: “Tại sao lại như vậy, không thể nào, sao có thể?”

Thì ra không chỉ Thần Đồ và Úc Lũy có vấn đề, mà bản thân nàng cũng có.

U Đô chúa tể này động tay với nàng từ bao giờ? Khống chế nàng từ bao giờ?

“Không ngờ mới chỉ 20 năm mà hai vị đã bố cục sâu như thế.”

Nam Cực Tinh Quân nhìn tình cảnh này với ánh mắt lạnh nhạt: “Xà Cốt Bà và Thần Đồ, Úc Lũy đều là tâm phúc của Thiên Nại Lạc, là cột chống của âm triều, bây giờ lại rơi vào sự khống chế của hai vị.”

Hắn lập tức vung tay áo lên, khiến ngôi sao Nam Cực hiện ra trên bầu trời của ‘Chiến Phong giới’, đồng thời từng bó ánh sao bắt đầu soi sáng tòa ‘cung đài; này.

“Lão phu không có nhiều năng lực ở Chiến giới, cũng chỉ có thể dùng thần lực hỗ trợ chư vị.”

Khi Nam Cực Tinh Quân vừa dứt lời, một luồng lực lượng Nguyên Từ cực mạnh đánh xuống đỉnh của đại điện bằng đá này.

Lúc này, tất cả các thần bảo có tính kim thiết đều bị ảnh hưởng, Sở Hi Thanh càng là đứng mũi chịu sào.

Không chỉ hai thanh trường đao bên hông hắn đang rung động kịch liệt, mà ngày cả khí huyết và máu thịt cũng đang rung chuyển không yên.

‘Nguyên Từ thần quang’ cuồng bạo kia đang ảnh hưởng đến tất cả tính chất canh kim trong cơ thể hắn.

Cùng lúc đó, sức mạnh của Thần Ba Tuần trước mắt hắn lại tăng lên.

Theo ánh sao Nam Cực chiếu rọi, một lượng lớn sức sống nhập thể, hai cánh tay bị chém đứt của Thần Ba Tuần đã khôi phục như thường.

Sở Hi Thanh mượn những địch ý và sát niệm bên ngoài ‘Chiến Phong giới’ để tăng cường Thần Ý Xúc Tử Đao lên đến trình độ cực mạnh, thậm chí có thể dễ dàng chém đứt hai tay của Thần Ba Tuần.

Nhưng trên đẳng cấp thiên quy, Sở Hi Thanh vẫn kém hơn bộ phân thân hóa thể này của Thần Ba Tuần.

Đao ý của hắn đã chém đứt tay của Thần Ba Tuần bảy lần, nhưng lại không thể ngăn cản Thần Ba Tuần khôi phục.

Thần khu của Thần Ba Tuần liên tục bị thương, thần cương bên ngoài cơ thể hắn bị Sở Hi Thanh đánh nát liên tục.

Hai tay của Thần Ba Tuần mở rộng ra hai thanh cốt đao cực lớn, khí thế kinh người.

Nhưng ma thủ vẫn không thể chém đến trước người Sở Hi Thanh, liên tục bị đao ý của Sở Hi Thanh đả thương và đẩy lùi.

Vị Thần Ba Tuần này cũng giống như cha mẹ của hắn, công mạnh thủ yếu.

Hắn có lực lượng cuồng bạo, tru diệt, giết chóc, hủy diệt, phá hoại, có thể dễ dàng giết chết thần linh cùng cấp. Nhưng mà năng lực phòng ngự của bộ hóa thân này chỉ tương đương với VĨnh Hằng trung vị bình thường.

Trong khi hai người ác chiến, bộ ‘ngôi sao La Hầu’ đã xuất hiện ở sau lưng Sở Hi Thanh và Tư Hoàng Tuyền. Sáu cánh tay đã lấy sáu thành thần binh Siêu Phẩm từ trong ‘Lê Tham chi môn’.

Điều này càng làm cho Thần Ba Tuần giận dữ không thôi, dưới sự trợ giúp của Nam Cực Tinh Quân, hắn đã hoàn toàn từ bỏ phòng ngự, mà điên cuồng tấn công Sở Hi Thanh.

Mà mấy vị thần linh trong đại điện cũng đã nhận biết được chỗ bất phàm của bộ ‘ngôi sao La Hầu’ kia.

Chỉ là một con rối do ánh sao ngưng tụ thành mà thôi, nhưng không biết vì sao lại khiến nội tâm bọn họ đau nhức như kim đâm. Loại cảm giác nguy hiểm này vẫn đâm vào nơi sâu xa trong nguyên thần của bọn họ.

Tuy nhiên, sự chú ý của mấy vị thần linh vẫn nằm ở giữa ngự đài.

Các thần đều đang nhìn vào Tư Hoàng Tuyền, họ nhận ra sức mạnh của nàng đang từ từ khôi phục.

Nàng thế mà lại bài trừ được ảnh hưởng đến từ trái tim, không ngừng chỉnh đốn lại lực lượng của bản thân, khôi phục sự khống chế với đôi cánh âm mạch.

Hắc Thủy chúa tể liếc nhìn hai người Thần Đồ và Úc Lũy một chút.

Sắc mặt của hắn âm trầm, ngậm lấy sát cơ lạnh lẽo.

Hai tên không biết sống chết, ngoan cố không thay đổi này. Đã đến nước này rồi lại còn nỗ lực chống lại hắn, lại còn có năng lực phản kháng cấm chế của hắn!

Hắn giơ tay phải lên, một hắc quang quanh quẩn trong lòng bàn tay hắn.

Cái động tác nho nhỏ này lại làm cho hồn khu của hai người Thần Đồ và Úc Lũy càng vặn vẹo kịch liệt hơn, bọn họ thậm chí đã bắt đầu kêu rên đau đớn.

Hai người chính là đại tướng dưới trướng Thiên Nại Lạc, tâm chí cực kỳ cứng cỏi.

Chỉ có đau đớn đến cực hạn, mới có thể làm cho bọn họ không thể kiềm chế.

Sau khi trừng phạt xong, Hắc Thủy chúa tể lại nhìn về phía U Đô chúa tể: “Ngày xưa, ta để hai người này đưa cung điện của ‘Hoàng Phụ Thôn Tà Thần’ Xích Quang đến đây, hai hai người này vì đề phòng ta, cố tình mời Xà Cốt Bà - Vu Hàm Nguyệt đến đây, để cho nàng chủ trì tòa cung điện này.”

“Bọn họ cũng không biết Vu Hàm Nguyệt đã rơi vào tay ngươi. Nói vậy Thanh Huyền huynh nhất định có biện pháp, khiến cho mưu đồ của Thiên Nại Lạc thất bại.”

Thần Thanh Huyền… đây là tên của U Đô chúa tể.

Chương 2388 - Thức thứ mười (2)

Hắc Thủy chúa tể híp mắt cười gằn.

Đừng nói với hắn là, U Đô này để Xà Cốt Bà khống chế tòa cung điện này tận nửa năm, kết quả lại không làm cả.

“Ha ha! Để Đô Minh huynh thất vọng rồi, ta đúng là không có cách nào cả. Ta chỉ khống chế bộ xương rắn kia, chứ chưa thể khống chế nguyên thần của nàng. Có lẽ có thêm một chút thời gian thì sẽ thành công, nhưng đáng tiếc…”

U Đô chúa tể lắc lắc đầu, khóe môi hắn vểnh lên, cười đầy thâm ý: “Hơn nữa, con gái của Thiên Nại Lạc cũng không phải kẻ ngu. Nếu như ta thật sự động tay với tòa cung điện và trận pháp nơi này, há có thể giấu diếm được nàng?”

“Cũng không cần phải khó khăn như vậy, theo ta biết thì Đô Minh huynh vẫn luôn thử luyện chế thần khu của Xích Quang thành thi khôi. Có chính chủ ở đây, ta cần gì uổng phí thời gian với tòa cung điện này?”

Hắc Thủy chúa tể Thần Đô Minh nghe vậy thì sững sờ, lập tức hừ lạnh một tiếng.

Hắn quay đầu nhìn về phía Quỷ Túc ở sau lưng, chỉ thấy vị Quỷ Túc Tinh Quân này vẫn khoanh tay trước ngực, ngồi nhìn chiến đấu ở trên ngự đài, một thân quỷ hỏa màu đen lại cháy hừng hực.

Dáng vẻ không thèm đếm xỉa và cao thâm khó dò kia, lại khiến cho ý lạnh trong mắt Hắc Thủy chúa tể càng đậm hơn.

Nhưng đã đến nước này, Hắc Thủy chúa tể cũng khinh thường che giấu nữa.

Hắn biết các thần đã nhìn thấu tất cả mưu tính của mình rồi.

Hắc Thủy chúa tể chắp tay sau lưng, nhìn về phía Tư Hoàng Tuyền ở trên ngự đài.

“Thôn Tà, đi ra đi!”

Khoảnh khắc này, thổ địa phía dưới ‘cung đài’ chợt rung chuyển như động đất, một cự nhân màu đen phá đất chui ra.

Chiều cao của hắn tận 700 trượng, vòng bụng cũng phải 700 trượng, mặt vuông tai to, cái miệng to lớn đến dị thường, hầu như chiếm non nửa khuôn mặt. Trên đỉnh đầu là một kiểu tóc như mào gà.

Đó chính là hình tượng của ‘Hoàng Phụ Thôn Tà Thần’ Xích Quang.

Nhưng đôi mắt to như máy xay gió kia, và cả thất khiếu kia, tất cả đều đang phun khí đen.

Theo vị thi khôi này xuất hiện, Hắc Thủy chúa tể lại giơ tay trảo về phía trước: “Chết đi!”

Tư Hoàng Tuyền đã cảm thấy không ổn khi cảm ứng được biến cố dị thường này.

Lúc trước nàng đã điều tra và cảm ứng tòa ‘cung đài’ và trận pháp này nhiều lần, cũng xác định là không có vấn đề gì.

Tư Hoàng Tuyền lại không ngờ Hắc Thủy chúa tể lại luyện chế chủ nhân cung điện này thành thi khôi.

Nàng lập tức phi thân lên, muốn rời khởi ngự đài, nhưng lúc này lại quá muộn.

Tòa trận pháp khổng lồ dưới chân bọn họ lập tức mất khống chế, một luồng lực lượng khổng lồ đã khóa chặt lấy thân thể của nàng.

Lúc này, bộ thi khôi kia cũng thò bàn tay khổng lồ của hắn về phía Tư Hoàng Tuyền.

Thi khôi đang thao túng những tinh thạch đang uốn lượn và vờn quanh cơ thể Tư Hoàng Tuyền, khiến chúng mạnh mẽ xâm nhập và hòa vào nguyên thần của Tư Hoàng Tuyền và hai cánh âm mạch.

Lúc này, Tư Hoàng Tuyền phát ra một tiếng kêu rên thảm thiết, một thân da thịt đều bị khói màu xám đen bao trùm.

Để người kinh dị là, đôi cánh âm mạch sau lưng Tư Hoàng Tuyền cũng bắt đầu thoát ly khỏi thân thể của nàng.

Sắc mặt Lục Loạn Ly đại biến, lúc này liền lắc người một cái, đi đến sau lưng Tư Hoàng Tuyền.

Nàng dùng pháp lực ngưng tụ ra một cái Thiên Tàn Thủ khác, nhẹ nhàng bắt lấy Tư Hoàng Tuyền. Nàng vừa cảm ứng tình huống trong cơ thể Tư Hoàng Tuyền, đồng thời giúp Tư Hoàng Tuyền áp chế và bài trừ độc tố.

Lục Loạn Ly thậm chí còn phân tâm, dùng Loạn Thiên Tử Kim Chuy phá hủy ngự đài dưới chân.

Loạn Thiên chi pháp của nàng đảo loạn đầu mối trận pháp nơi này, khiến cho tòa trận pháp này không thể phát huy tác dụng.

Nhưng một phần ngàn cái nháy mắt sau, ánh mắt của Lục Loạn Ly lại dần dần ngưng trọng.

Thần độc trong cơ thể Tư Hoàng Tuyền rất nghiêm trọng, hỗn hợp vài loại độc tố, nhưng còn chưa đến đẳng cấp thần độc trong cơ thể Sở Vân Vân, có thể nói là kém xa.

Kháng tính của Tư Hoàng Tuyền cũng rất mạnh.

Lực lượng huyết mạch của nàng cũng đang tiêu trừ và trục xuất những độc tố này.

Có điều, tác dụng chủ yếu của những thần độc này là âm mạch trong cơ thể Tư Hoàng Tuyền, chứ không phải để giết chết nàng.

Thần độc của bọn họ đang khiến cho Tư Hoàng Tuyền và hai cánh âm mạch chia lìa và phân tách.

Sở Hi Thanh cũng khẽ cau mày, lại lắc mình đến bên cạnh Tư Hoàng Tuyền.

Vẻ mặt của hắn vẫn ung dung và bình thản như cũ.

Dù gặp phải chuyện như vậy, hắn vẫn bình tĩnh thong dong.

Sở Hi Thanh vưa giao thủ với Thần Ba Tuần, lại phân ra mấy phần sức lực, dùng Như Ý chi pháp đánh vào vai của Tư Hoàng Tuyền.

“Kiên trì, nhịn một chút là ổn!”

Sở Hi Thanh vỗ một cái, đã trục xuất gần một phần năm thần độc trong cơ thể Tư Hoàng Tuyền.

Cùng lúc đó, Tư Hoàng Tuyền cũng tạo mấy mặt đao cương như gương bạc ở quanh người Tư Hoàng Tuyền.

Nhai Tí Đao của hắn đang phản xạ tất cả lực lượng ở trên người Tư Hoàng Tuyền.

Tư Hoàng Tuyền bỗng nhiên ho khan kịch liệt, giống như muốn ho ra cả lục phủ ngũ tạng của mình vậy.

Ngũ quan thất khiếu của nàng đều tuôn ra máu đen, mà thân thể cũng cong lại như con tôm.

Chương 2389 - Thức thứ mười (3)

Mãi đến tận nửa cái hô hấp sau, Tư Hoàng Tuyền mới mở mắt ra: “Ta không ngờ đến giờ mà Hi Thanh ngươi vẫn còn dáng vẻ như đã tính trước này, là có lòng tin toàn thân trở ra?”

Miệng mũi của Sở Hi Thanh cũng tràn máu tươi.

Thần Ý Xúc Tử Đao không phải vạn năng, nơi này cũng không có địch ý vô cùng vô tận như dưới ‘Tạo Hóa thần thụ’. Mà mấy vị thần linh trước mặt bọn họ đã bắt đầu nghiêm túc.

Thời điểm này mà hắn còn muốn chia lực để bảo vệ tỷ đệ Tư Vô Thiên và Lục Loạn Ly.

Vì vậy nên chỉ mới nửa cái hô hấp, Lục Loạn Ly cũng đã không chịu được nữa.

Hắn nhìn trông vẫn như thường, nhưng bên trong đang tan vỡ, tất cả đều dựa vào Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết và huyết mạch Thần Dương để duy trì.

“Ta nói rồi, ta có nắm chắc thì mới sẽ đi ra vực ngoại.”

Ý cười trên môi Sở Hi Thanh càng ngày càng đậm, ánh mắt vẫn lạc quan như trước: “Tiếp theo cho ngươi một cái ngạc nhiên đi, đây là một thức đao pháp độc nhất vô nhị do ta sáng tạo, là ‘cực chiêu Tru Thần’ chân chính!”

Bộ ‘ngôi sao La Hầu’ của hắn vẫn luôn không ra tay, lúc này đã súc thế tụ lực xong, có thể xuất đao bất cứ lúc nào.

Chiêu này cần súc thế hơi lâu, phải sử dụng tận năm cái hô hấp, đây là khuyết điểm rất lớn.

Nhưng Sở Hi Thanh vẫn có tự tin rất lớn với thức ‘cực chiêu Tru Thần; này.

Đây là thức thứ mười của Thần Ý Xúc Tử Đao, cũng là thức thứ ba hắn sáng tạo ra sau khi đi hết con đường Thần Ý Xúc Tử Đao của Huyết Nhai Đao Quân.

Đúng lúc này, vẻ mặt của Sở Hi Thanh lại hơi động, liền đưa mắt nhìn về phía trước.

Phía trước cung điện, không biết đã có thêm một người xuất hiện trên quảng trường rộng rãi kia từ bao giờ.

Hắn mặc trường bào màu trắng, diện mạo tuấn tú, cao gày, khí thế cao quý lại lạnh lẽo sắc bén.

Người này cho Sở Hi Thanh một loại cảm giác giống như kiếm, lại giống như một vực sâu không thấy đáy.

Đối phương đang nhẹ nhàng nhìn hẳn, trong mắt chứa vẻ quan sát và tò mò.

Hắn không có địch ý, chỉ có quan sát và tò mò.

Nhưng mà chỉ là một ánh mắt quan sát, lại làm cho Sở Hi Thanh sởn cả tóc gáy, không tự chủ được mà muốn rút đao chém về phía người này.

Tư Hoàng Tuyền lại không nhận ra vẻ khác thường của hắn, ánh mắt nàng có hơi nghi ngờ và khó hiểu.

Cực chiêu Tru Thần chân chính? Đây là ý gì?

Chẳng lực cực chiêu Tru Thần còn có thật giả?

Nàng lập tức lắc lắc đầu: “Vậy ta rất chờ mong, nhưng Hi Thanh, nếu ngươi thật sự có lòng tin, vậy thì không ngại chờ một chút.”

Tư Hoàng Tuyền bỗng nhiên đưa tay về phía sau, thế mà lại mạnh mẽ kéo đôi cánh âm mạch xuống, sau đó lại ném ra ngoài.

Con ngươi của Tư Hoàng Tuyền như có u hỏa rực cháy: “Nếu bọn họ muốn nó, vậy ta cứ cho bọn họ trước đi!”

Khi Tư Hoàng Tuyền ném đôi cánh âm mạch ra ngoài, tất cả các thần trong và ngoài điện đều vì thế mà choáng váng.

Ngay cả Lục Loạn Ly đang nỗ lực áp chế Xà Cốt Bà thay Tư Vô Thiên cũng không tự chủ được mà híp mắt lại.

“Thôn Tà!”

Hắc Thủy chúa tể ở phía xa xa lại cười khẽ một tiếng.

Hắn lập tức bỏ qua Tư Hoàng Tuyền, điều động thi khôi Thôn Tà trực tiếp lao về phía đôi cánh âm mạch kia.

Bản thân Hắc Thủy chúa tể thì lại lạnh lùng nhìn mấy đối thủ ở đây.

Tại chung quanh tòa ‘cung đài’ này, thực lực của thi khôi Thôn Tà sẽ được đẩy lên đến cực hạn.

Chỉ nói đến sức chiến đấu, vậy trừ phi bản thể của mấy người này đến đây, bằng không thì không ai là đối thủ của hắn.

Hắn thắng chắc rồi!

Còn thần khí ‘Vạn Cốt Phệ Hồn phiên’ trong tay Tư Hoàng Tuyền nữa, Hắc Thủy chúa tể cũng nhất định phải lấy được.

Nhưng thứ này không quá quan trọng, chờ hắn lấy được lực lượng của Thiên Nại Lạc, thần lực và thần khu bước vào cảnh giới đế quân, rồi quay đầu lấy món thần khí đó cũng không muộn.

Khóe môi U Đô chúa tể cũng hơi vểnh lên.

Hắn nhìn chằm chằm vào đôi cánh màu đỏ ối giao hòa với màu xanh lá trên không trung, màu sắc xinh đẹp kia khiến người ta nhìn mà than thở.

Làm cho hắn khát vọng và tham lam chính là sức mạnh và thiên quy ẩn chứa bên trong đôi cánh này.

“Thực sự là quá đẹp!”

Ầm!

Khi U Đô chúa tể vừa dứt lời, một cây đại thụ màu đen chợt lao lên khỏi mặt đất ở bên ngoài ‘cung đài’, cũng chỉ chớp mắt đã cao đến 7500 trượng.

Cây đại thụ này khá giống với dương liễu, toàn thân lại có tử khí quấn quanh. Khi tán cây mở ra, nó che đậy hơn 300 dặm, che kín đất trời, hầu như bao phủ toàn bộ tòa ‘cung đài’ này.

Vô số cành cây vung vẩy như roi, phát ra những tiếng sấm rền, lại đánh bay thi khôi Thôn Tà, tách hắn ra khỏi đôi cánh âm mạch kia.

“Huyền Liễu đại thần!” Hắc Thủy chúa tể Thần Đô Minh chợt biến sắc mặt: “Thần Thanh Huyền, ngươi lại dám!”

Sắc mặt Nam Cực Tinh Quân cũng biến đổi, nhìn vào U Đô chúa tể với ánh mắt âm trầm và ngưng trọng: “Thi khôi? Rất tốt, xem ra U Đô ngươi đã quyết tâm ruồng bỏ mạch Mộc Thần chúng ta.”

Huyền Liễu đại thần là dòng dõi của Mộc Thần – Linh Uy, là một trong những thần linh Vĩnh Hằng sinh ra sau khi Bàn Cổ khai thiên.

Hắn có địa vị cực kỳ cao quý trong thần linh hệ Mộc, ở ngàn vạn năm trước chỉ đứng sau Linh Uy.

Bởi vì vị này đã mở một con đường mới cho các thần hệ Mộc… đưa thân thể và thần phách dung hợp vào các loại thần thụ gần chết, kích phát sinh mệnh của chúng, từ đó thu hoạch tuổi thọ lâu đời hơn, sức mạnh lớn hơn.

Nhưng vị thần linh vô cùng mạnh mẽ của hệ Mộc này lại ngã xuống trong trận đại chiến nhân thần khi xưa.

U Đô chúa tể lại dám luyện chế thi thể của Huyền Liễu đại thần thành thi khôi, đây không thể nghi ngờ là chạm vào cấm kỵ của các thần hệ Mộc.

Chương 2390 - Xuất đao! Chư Thần Hoàng Hôn!

U Đô chúa tể Thần Thanh Huyền lại không quan tâm, cười ha ha nói: “Mười vạn năm trước, Đô Minh huynh đã bắt đầu nghiên cứu pháp môn luyện thi luyện khôi của thuật sư nhân tộc, ta sao dám không theo? Trong U Đô của ta, cũng chỉ có vị Huyền Liễu đại thần này mới vượt qua Hoàng Phụ Thôn Tà Thần của ngươi.”

Hắn là đối thủ tranh đấu mấy chục vạn năm với Hắc Thủy chúa tể, song phương đại chiến không dưới 100 lần, sao dám để đối phương vượt lên trước?

Mặc kệ Hắc Thủy chúa tể đang mưu đồ cái gì, hắn đều phải theo cùng. Dù cuối cùng không thu hoạch được gì, vậy cũng không thể cho đối phương thành công.

U Đô chúa tể cũng là thần linh hệ Mộc, hắn cũng biết nhiều bí ẩn của các thần hệ Mộc, nên có thể dễ dàng luyện chế thi thể của Huyền Liễu đại thần thành thi khôi.

Còn về phần địch ý của các thần hệ Mộc, Thần Thanh Huyền hắn không quan tâm. Hắn đã dựa vào các thần hệ Kim và Tây Phương Bạch Đế, cũng chính là hệ mạnh nhất bây giờ, đủ để chống lại áp lực của các thần hệ Mộc.

Hắn khống chế những cành dương liễu kia cuốn lấy hai cánh âm mạch, lôi về phía thân cây.

Bộ thi khôi Thôn Tà kia dốc hết sức phản kích, nó phát ra tiếng rít gào như dã thú, mạnh mẽ đánh nát và xé toang những cành dương liễu màu đen kia.

Tuy nhiên, số lượng cành dương liễu lại như vô cùng vô tận, thi khôi Thôn Tà bị chúng cản lại, càng ngày càng xa với hai cánh âm mạch.

Sắc mặt của Hắc Thủy chúa tể Thần Đô Minh càng ngày càng khó coi.

Hắn quay đầu trợn mắt nhìn hai người Nam Cực Tinh Quân và Quy Túc.

Đã đến nước này rồi, hai người này còn muốn ngồi xem sao?

Hắn không hi vọng cái phân thân hóa thể này của Nam Cực Tinh Quân có thể ngăn cản U Đô chúa tể, nhưng kéo dài thời gian thì vẫn có thể làm được.

Còn cả Quỷ Túc Tinh Quân!

Người này dù là kẻ yếu nhất trong số họ, nhưng lại là kẻ duy nhất dùng chân thân đến đây.

Chu Tước Tinh Quân ở phía sau hắn cũng là một trong mấy vị đế quân mạnh mẽ nhất trên thế gian bây giờ.

Nhưng để hắn thất vọng là, Quỷ Túc vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Hắn nhìn về phía đôi cánh âm mạch với ánh mắt khát vọng và tham lam, nhưng hắn lại có thể áp chế dục vọng của bản thân, tỉnh táo ứng phó.

Còn Nam Cực Tinh Quân kia lại thở dài một tiếng: “Huyền Liễu thúc phụ, xin thứ cho tiểu chất tội bất kính.”

Bách tộc Cự linh đều cho rằng những tiên thiên thần linh chết đi kia, nguyên thần và hồn chất của bọn họ đều trở về với bổn nguyên của thế giới, yên giấc trong bổn nguyên.

Sau đó, hai tay của Nam Cực Tinh Quân đã kết pháp ấn.

Một cái chớp mắt tiếp theo, vô số mầm màu xanh lá đã mọc ra trên thân cây liễu đen kia.

Những mầm xanh này sinh trưởng rất nhanh, một phần sinh ra trên các cành liễu, chúng bắt đầu quấy nhiễu và xung đột với lực lượng của cành liễu. Có một phần hình thành những cành liễu mới, chúng bắt đầu ác chiến với những cành liễu màu đen.

Nhưng ngay sau đó, những cành liễu hai màu xanh và đen, đại biểu cho hai loại sức mạnh sống và chết này bắt đầu ngừng chiến, nhất trí đối ngoại.

Bởi vì thời điểm này, Thần Ba Tuần cũng bỏ qua Sở Hi Thanh.

Hắn đột nhiên nhảy lên, lao thẳng về phía hai cánh âm mạch.

Mà tại nơi cách 'cung đài' trăm dặm, một cự nhân bằng đá chợt đứng lên từ mặt đất.

Người đá này cao tận 450 trượng, không kém hơn Thần Ba Tuần.

Hắn duỗi bàn tay về phía bầu trời, vô số bùn đất và đá tảng hội tụ về phía hắn, hình thành một bàn tay đá chống trời khổng lồ, khí thế cực kỳ bá đạo, chụp thẳng vào hai cánh âm mạch.

Sở Hi Thanh thấy thế lại nhướng mày.

Theo Thần Ba Tuần bỏ qua, hắn đã không còn đối thủ, hoàn toàn nhàn nhã.

Hắn âm thầm tự giễu.

Xem ra trong mắt đám thần linh này, mạng của Nhân hoàng đương đại như hắn còn không bằng lực lượng của Thiên Nại Lạc.

Sở Hi Thanh lập tức ngưng tụ sức mạnh toàn thân, lại vỗ một cái lên vai Tư Hoàng Tuyền, rút ra một lượng lớn sương máu màu đen từ trong cơ thể nàng.

Lần này hắn không chỉ dùng Như Ý chi pháp, mà còn dùng cả Nhai Tí.

Lần này, thần độc trong cơ thể Tư Hoàng Tuyền đã bị trục xuất gần ba phần tư.

Nhưng bộ phận còn lại đã xâm nhập vào trong huyết tủy của Tư Hoàng Tuyền, nhất định phải do Tư Hoàng Tuyền tự loại bỏ.

Trừ khi hai người tiếp xúc thân mật hơn một bước, bằng không Sở Hi Thanh không thể trợ giúp.

Sở Hi Thanh biết Tư Hoàng Tuyền có thể loại bỏ độc tố còn sót lại trong cơ thể, nhưng vẫn không yên lòng hỏi: “Hoàng Tuyền, ngươi thế nào rồi? Thần hồn có gì bất thường không?”

Hắn sợ nhất chính là đám thần linh này động tay với thần hồn của Tư Hoàng Tuyền.

U Đô chúa tể và Hắc Thủy chúa tể đều có trình độ cực cao ở phương diện linh hồn. U Đô chúa tể còn là Thánh Giả của thiên quy âm Linh, một chi nhánh của Linh Hồn chi pháp.

“Ta không sao!” Tư Hoàng Tuyền nhắm mắt lại, toàn lực loại bỏ độc tố còn sót lại: “Thần hồn cũng không sao, mẫu thân ta mới thật sự là ‘Vạn Hồn chi chủ’, bọn họ không thể động tay với thần hồn của ta, ngươi cho ta chút thời gian…”

Sở Hi Thanh hơi gật đầu.

Khi âm Hậu - Thiên Nại Lạc còn sống, U Đô chúa tể chẳng là cái thá gì.

Hai mươi năm trước hắn mới thu hồi được vị trí Thánh Giả thiên quy âm Linh.

Chương 2391 - Xuất đao! Chư Thần Hoàng Hôn! (2)

Lúc này, Tư Vô Pháp đã bay đến, ánh mắt hắn ảm đạm, tự trách nói: “Hoàng Tuyền!”

Chung quy vẫn là thất bại.

Tỷ đệ bọn họ nỗ lực và chuẩn bị tận 15 năm, chung quy vẫn không thể giúp Hoàng Tuyền cướp lại trái tim và lực lượng của mẫu thân nàng.

“Cứ như vậy đi!” Tư Vô Thiên ở xa xa lại thở dài, nàng ngẩng đầu nhìn các thần đang đại chiến ở bên ngoài: “Như vậy cũng được! Bệ hạ, thừa dịp này chúng ta nên cân nhắc việc rút lui khỏi Ma vực, trở về phàm giới!”

Tuy rằng mất đi trái tim, cũng mất hai cánh âm mạch do Thiên Nại Lạc để lại, nhưng Tư Hoàng Tuyền vẫn có thể dựa vào trái tim cơ quan do ‘Thần Cơ lâu’ chế tạo để sống tiếp.

Tư Vô Thiên cho rằng cần bỏ thì bỏ, không thể dây dưa dài dòng.

Bọn họ bị vây ở vực ngoại thì cũng thôi, không thể để Sở Hi Thanh bị vây ở nơi này.

Nàng đã ích kỷ một lần vì đồ đệ của mình, giờ không thể không để ý đến tồn vong của nhân tộc Thần Châu.

Lục Loạn Ly lại lắc đầu: “Hai vị bình tĩnh chớ nóng, chúng ta vẫn còn hi vọng.”

Nàng nhìn thấy đồ vật bên trong bảo khố của Thiên Nại Lạc, cũng biết mục đích khi Tư Hoàng Tuyền ném hai cánh âm mạch ra ngoài.

Lục Loạn Ly lại nhìn xuống dưới chân, tranh thủ thời gian sửa đổi lại tòa trận pháp thượng cổ dưới chân.

Nếu biết lá bài tẩy của vị Hắc Thủy chúa tể kia chính là thi khôi Thôn Tà, vậy thì đơn giản hơn nhiều rồi.

Thi khôi kia dù sao cũng không phải là Xích Quang chân chính.

Chỉ cần thay đổi phương thức nhận chủ của tòa trận pháp này, liền có thể làm cho bộ thi khôi kia không thể thao túng nó.

Sở Hi Thanh thì lại nhảy xuống dưới, hạ xuống trước mặt hai người Thần Đồ và Úc Lũy.

Ầm!

Đó là Xà Cốt Bà - Vu Hàm Nguyệt, bộ xương rắn khổng lồ kia bị hắn đánh bay ra ngoài, sau đó bị đao ý của Sở Hi Thanh trấn áp trên mặt đất.

Sở Hi Thanh nhìn hai người sa sút ở trước mặt: “Tranh tường ở cửa cung chính là hai người các ngươi khắc lên đúng không? Là vì nhắc nhở Hoàng Tuyền, đừng sử dụng đồ của các ngươi, đặc biệt là viên Dung Huyết Như Ý Đan kia? Còn về phần Giới thạch kia, đó mới là thức các ngươi muốn đưa cho nàng, để giúp chúng ta đào tẩu khỏi ‘Chiến Phong giới’ đúng không?”

Hai người Thần Đồ và Úc Lũy đều yên lặng không đáp.

Linh hồn của bọn họ sa sút, ánh mắt tĩnh mịch.

Bọn họ thật sự muốn giúp Tư Hoàng Tuyền, không chỉ là Giới thạch, mà chén ‘Tiên thiên Huyết Thạch tủy’ kia cũng vậy.

Nhưng bây giờ nói gì cũng vô dụng.

Hai người Thần Đồ và Úc Lũy đã sinh lòng quyết tử, chỉ là thân bất do kỷ mà thôi.

Sở Hi Thanh lại nhìn hai người với vẻ suy tư.

“Ta không biết trên người các ngươi phát sinh chuyện gì, nhưng có thể đoán được đại khái thủ đoạn của hắn. Chỉ cần các ngươi đồng ý, ta có biện pháp giúp các ngươi thoát khỏi sự khống chế của U Đô chúa tể.”

Đôi mắt đầy màu tàn tro của Thần Đồ và Úc Lũy chợt hiện ra một vệt ánh sáng.

Bọn họ lập tức nhìn thấy Sở Hi Thanh móc ra hai quyển trục da thú, rồi bắt đầu viết lên đó.

Giây lát sau, Sở Hi Thanh đưa quyển trục đến trước mặt bọn họ.

Hai người Thần Đồ và Úc Lũy rốt cuộc cũng nhìn thấy văn tự trên đó.

Đây là một phần Thần khế, nội dung là hai người Thần Đồ và Úc Lũy từ đây thần phục Tư Hoàng Tuyền, do vị Nhân hoàng đương đại là Sở Hi Thanh đảm bảo, do Táng Thiên cầm đầu và vị Chiến thần chứng kiến.

Nội dung của Thần khế cực kỳ hà khắc.

Hai người cũng không quan tâm đến chuyện này, bọn họ đã rơi vào hoàn cảnh như vậy, ngay cả sinh tử cũng không thể khống chế, dù nội dung có hà khắc hơn nữa cũng chẳng sao cả.

Hơn nữa, hai người vốn là thuộc hạ của âm Hậu bệ hạ, xưng thần với vị thiếu chủ Tư Hoàng Tuyền này cũng là chuyện đương nhiên.

Bọn họ lập tức ngưng tụ chút thần niệm cuối cùng, dùng nguyên thần ký lên Thần khế.

Nhưng phần Thần khế này có thể giúp bọn họ thoát khỏi sự khống chế của U Đô chúa tể thật sao?

Trong mắt bọn họ lập tức hiện ra vẻ kinh ngạc.

Sở Hi Thanh thế mà lại dùng một luồng lực lượng kỳ dị, tạm thời rèn đúc ra một cái hạt nhân nguyên thần khác cho bọn họ sử dụng.

Hai người lập tức hiểu rõ ràng.

Sở Hi Thanh đây là dùng Thần khế đẳng cấp cao hơn, quấy rầy cấm chế của U Đô chúa tể. Sau đó lại dùng hạt nhân nguyên thần thứ hai này, để bọn họ có thể khống chế hồn thể của bản thân, khống chế lực lượng của bản thân.

Phương pháp này quả thật có thể giúp họ tạm thời thoát khỏi sự khống chế của U Đô chúa tể, nhưng cũng chỉ là tạm thời, không thể lâu dài.

Cái hạt nhân nguyên thần thứ hai này không thể tồn tại quá lâu, U Đô chúa tể cũng nhất định sẽ ra sức phá hoại và cản trở, cướp lại quyền khống chế.

Thần Đồ và Úc Lũy chợt lộ ra vẻ thoải mái, nhất thời nửa khắc cũng đủ rồi.

Đủ để giúp Tư Hoàng Tuyền thoát vây, không phụ lại ân đức của tiên chủ Thiên Nại Lạc.

Chương 2392 - Xuất đao! Chư Thần Hoàng Hôn! (3)

Hai người đều khom người thi lễ với Sở Hi Thanh: “Đa tạ bệ hạ, hai người chúng ta khó có thể báo đáp, nguyện dâng lên cho bệ hạ một phần ba của cải.”

Bọn họ thật sự cho rằng không thể tự báo đáo.

Nhưng sau khi bọn họ chết, các loại tài tiền trong tay cũng vô dụng.

Sở Hi Thanh không tỏ ý kiến, hắn nhìn về phía Vu Hàm Nguyệt.

“Lên hỗ trợ đi, bây giờ không phải lúc nói chuyện này!”

Đối với vị này, Sở Hi Thanh là không có biện pháp nào, vấn đề của Vu Hàm Nguyệt nằm ở xương rắn của nàng.

Sở Hi Thanh không thể dùng Như Ý chi pháp để tạo ra một bộ xương rắn có cấp bậc Vĩnh Hằng trung vị.

Hiện giờ, chỉ có thể trấn áp và phong ấn.

Chờ Tư Hoàng Tuyền thù hồi lực lượng của Thiên Nại Lạc, vấn đề của nữ tử này cũng không lớn.

Sở Hi Thanh lại đưa mắt nhìn ra ngoài điện, nhìn về phía nam tử áo trắng có khí tức như kiếm kia.

Vị này đã thu hồi ánh mắt, chuyển sự chú ý đến cuộc chiến bên ngoài, khiến cho áp lực của Sở Hi Thanh giảm mạnh.

Nhưng đây vẫn là biến số lớn nhất trong trận chiến ngày hôm nay…

Mà khi Sở Hi Thanh đang nói chuyện, cuộc chiến ngoài cung điện cũng càng ngày càng kịch liệt.

Mấy vị thần linh đang giao thủ kịch liệt bên ngoài tòa ‘cung đài’ khổng lồ này.

Ngay cả Quỷ Túc Tinh Quân cũng bị cuốn vào trong đó.

Hắn vẫn rất có kiên trì, như một lão thợ săn chờ đợi thời cơ.

Nhưng khi mấy thị thần linh tranh cướp, đôi cánh âm dương lại bị đẩy đến gần gần vị trí của Quỷ Túc Tinh Quân.

Vị này cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Người này vừa ra tay liền làm chúng thần khiếp sợ.

Hắn cũng mang theo một bộ thi khôi, nhưng bộ thi khôi này lại hoàn thiện hơn của hai người Hắc Thủy và U Đô rất nhiều.

Mặc kệ là Huyền Liễu đại thần hay là chiến khôi Thôn Tà kia, đều chỉ có thân thể và lực lượng cấp bậc Vĩnh Hằng thượng vị, không thể kế thừa bất kỳ thiên quy đạo luật nào của bọn họ khi còn sống.

Thi khôi của Quỷ Túc Tinh Quân thì lại bắt nguồn từ Trọng Lê của thần linh hệ Hỏa.

Vị này đã từng là Hỏa Đức Tinh Quân, lực lượng chỉ đứng sau Hỏa Thần – Diễm Dung.

Hắn chết trong cuộc chiến phạt thiên ở trăm vạn năm trước, bởi vì niên đại gần hơn, nên thân thể cũng hoàn chỉnh hơn.

Chiến khôi Trọng Lê này tuy chỉ có thể điều khiển thiên quy Bính Hỏa và Nhiên Thiên, nhưng cũng có thể sinh ra Thần vực của bản thân.

Đó chính là lực lượng Vĩnh Hằng thượng vị mới có!

Mưa lửa đầy trời không chỉ thiêu đốt vô số cành liễu của ‘Huyền Liễu đại thần’, mà cũng đốt cháy toàn thân chiến khôi Thôn Tà và Thần Ba Tuần.

Chỉ có người đá khổng lồ kia là không sợ hãi, từng quyền đánh về phía Quỷ Túc vẫn mạnh mẽ như cũ.

Tuy nhiên, lực lượng của chiến khôi Trọng Lê cũng rất mạnh mẽ, liên tục vung quyền đấu với người đá, không hề sợ hãi.

Thần cương thần lực của song phương bao phủ và xung kích bốn phía.

Chẳng qua là, nếu không phải vầng trăng sáng trên trời bỗng nhiên chiếu rọi lên đôi cánh âm mạch, mạnh mẽ na di nó đi chỗ khác.

Thì Quỷ Túc Tinh Quân đã cướp được thứ này rồi.

Theo Quỷ Túc Tinh Quân sắp thành lại bại, mấy vị thần linh bắt đầu giao thủ kịch liệt hơn.

Quá nửa trong số họ đều có thần linh có liên quan với Tử Vong, lực lượng Tử Vong, Tịch Diệt, Suy Kiệt, Khô Héo… trộn lẫn với nhau, hóa thành tử khí màu đen xám lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Làm cho tất cả cây âm Nguyên được trồng trong phạm vi ba ngàn dặm quanh đây đều héo tàn và suy yếu, không lâu sau liền hóa thành tro tàn, tiêu tan trong không trung.

Điều này khiến cho Thần Đồ và Úc Lũy đang giúp Sở Hi Thanh trấn áp Vu Hàm Nguyệt cực kỳ khó chịu, sắc mặt hai người họ đã khó coi đến cực điểm.

Cây âm Nguyên chính là lương thực của âm linh.

Mà trận đại chiến này không chỉ khiến ‘Chiến Phong giới’ mất hết lương thực tẩm bổ hồn thể, mà còn gây họa cho vùng đất dưới chân bọn họ.

Đất đai ở đây vẫn tính là màu mỡ so với những vùng khác ở Ma vực, nhưng đã bị lực lượng Tử Vong và Suy Kiệt thẩm thấu, trong một quãng thời gian rất dài sẽ không có một ngọn cỏ.

Sau khi trấn áp Vu Hàm Nguyệt, Sở Hi Thanh liền cất bước đi ra ngoài cửa điện.

Bộ ‘ngôi sao La Hầu’ kia cũng đi theo hắn ra ngoài.

Thân thể của nó là hư ảo, nhưng bước chân lại cực kỳ nặng nề, hầu như mỗi một bước đều để lại một dấu chân rất sâu.

Sáu cánh tay của nó vẫn cầm sánh thanh thần binh, trên thân đao và cánh tay đều có lửa đen.

Thanh thế không hiện ra, lại khiến cho vị nam tử áo trắng kia chuyển tầm mắt về nơi này lần nữa.

Trong mắt hắn thế mà lại hiện ra vẻ kinh ngạc, bất ngờ.

Sở Hi Thanh vốn có ý quan sát và nghiên cứu trận chiến này, từ đó lĩnh ngộ nhiều ảo diệu của pháp môn Tử Vong hơn nữa.

Sở Hi Thanh không am hiểu phương diện này, nhưng xem nhiều, kiến thức nhiều cũng có lợi cho bản thân, nếu như có thể nắm giữ một ít ảo diệu trong đó, vậy sẽ rất có ích cho võ đạo của hắn.

Hắn còn có Hỗn Độn Vạn Tượng công và huyết mạch Hỗn Độn Chân Nguyên, có thể tinh luyện ra lực lượng Tử Vong từ trong thiên quy Hỗn Độn của bản thân.

Chương 2393 - Xuất đao! Chư Thần Hoàng Hôn! (4)

Nhưng khi Sở Hi Thanh đi đến cửa, lại phát hiện Nam Cực Tinh Quân đã rời khỏi tranh đấu từ bao giờ.

Hắn chắp tay sau lưng, đứng cách đó ngàn trượng nhìn Sở Hi Thanh, và cả Tư Hoàng Tuyền trên ngự đài sau lưng Sở Hi Thanh.

“Thú vị!”

Hai mắt Nam Cực Tinh Quân lấp lóe thần quang, quan sát toàn thân Tư Hoàng Tuyền, cảm ứng khí cơ quanh người nàng: “Tình hình của nàng bây giờ rất kỳ lạ, sau khi mất hai cánh âm mạch, một thân nguyên lực lại hơi suy sụp, nguyên thần không hề tổn hại, hơn nữa sinh mệnh nguyên lực trong cơ thể lại bạo phát mạnh mẽ hơn. Cái này rất kỳ quái, khiến người kinh ngạc…”

Hắn vừa nói chuyện vừa trầm ngâm phỏng đoán, chốc lát sau lại rùng mình một cái: “Chư vị, ngừng tay, đôi cánh này thực ra không là gì cả. Nếu như ta đoán không sai, đôi cánh này chỉ là chìa khóa, là chìa khóa để thu được lực lượng chân chính của Thiên Nại Lạc!”

Các thần đang chiến đấu ác liệt, nghe vậy thì lại nửa tin nửa ngờ.

Nhưng bọn họ vẫn ăn ý mà giảm cường độ giao thủ, chuyển tầm mắt về phía Tư Hoàng Tuyền.

Trong khoảnh khắc này, da thịt và chiến giáp sau lưng Tư Hoàng Tuyền chợt tràn ra. Hai hàng gai xương màu trắng đột nhiên kéo dài ra từ vai của nàng.

Ban đầu chỉ là gai xương mà thôi, nhưng sau đó những xương cốt này bắt đầu sinh trưởng và mở rộng, chúng nó kết hợp lại với nhau, chớp mắt đã hình thành hai mảnh cánh xương cực lớn.

Toàn bộ cánh xương hiện ra màu trắng bệch, phía trên còn có những kinh mạch màu đỏ như máu quấn quanh. Mà theo xương cánh mở rộng đến tám trượng và từ từ thành hình. Vô số ánh huỳnh quang màu xanh lá và khí đen bắt đầu quấn quanh bên ngoài cánh, bản thân xương cánh thì lại tỏa ra hào quang màu đỏ thẫm, lóng lánh như kim cương máu.

Nó cũng giống như đôi cánh âm mạch lúc trước, khí thế hùng vĩ, tỏa sáng lung linh, cực kỳ tinh xảo và hoa lệ.

Cùng lúc đó, một con chim khổng lồ màu đen xuất hiện ở sau lưng Tư Hoàng Tuyền.

Hình thể của nó cực kỳ tương tự với Cửu Phượng trong truyền thuyết, có thân thể cực kỳ duyên dáng, lông chim dù là màu đen, lại trong suốt và sáng ngời, cực kỳ xinh đẹp.

Quanh thân con chim khổng lồ màu đen là một ngọn lửa màu đen, lực lượng sinh và tử đồng thời ẩn chứa bên trong.

Nó còn có chín cái đầu, mỗi một cái đầu đều có một cái mào thật dài, khí chất cực kỳ cao quý và uy nghiêm.

Chim khổng lồ màu đen đã mất đôi mắt, nhưng ngọn lửa màu đen bên trong đó lại cực kỳ khiếp người.

“Minh hoàng? Đây là Thiên Nại Lạc? Thiên Nại Lạc thế mà lại là Minh hoàng?”

Nam Cực Tinh Quân hơi kinh hãi, sau đó lại bừng tỉnh, trong lời nói còn ngậm lấy một tia vui mừng: “Thì ra là vậy! Thì ra là vậy! Cái gọi là âm Hậu - Thiên Nại Lạc, thế mà lại là hậu duệ của Phượng Hoàng, con gái của thiên đế! Chim Cô Hoạch đúng không? Vì vậy đây mới là lực lượng chân chính mà Thiên Nại Lạc để lại cho ngươi!”

Ánh mắt của hắn càng khát vọng hơn.

Nếu như nói Sinh Nguyên chi pháp của Thiên Nại Lạc chính là thứ hắn bắt buộc phải lấy được.

Vậy thì bây giờ, Nam Cực Tinh Quân đồng ý trả bất cứ cái giá nào để lấy được thứ này.

Chỉ cần lấy được đôi cánh xương này, và cả hài cốt của Minh hoàng, hắn không chỉ có thể tìm hiểu ảo diệu của Niết Bàn, mà còn có thể nhờ vào đó để áp chế toàn bộ bộ tộc Phượng Hoàng.

Cửu Phượng, Thanh Loan, Hồng Hộc, Chu Tước… tất cả những cường giả này, đều để cho bản thân hắn sử dụng!

U Đô và Hắc Thủy ở bên cạnh cũng sáng mắt lên. Bọn họ không hẹn mà cùng ngừng chiến, thần lực vô biên bắt đầu lan tràn về phía cung điện.

Tư Hoàng Tuyền muốn dung hợp lực lượng của Minh hoàng, vậy phải cần một thời gian rất dài, bọn họ vẫn còn cơ hội!.

Tuy nhiên, khi thần lực của bọn họ mới tiếp xúc với cửa cung, lại bị từng mảng từng mảng đao cương như gương bạc phản xạ lại.

Ánh mắt của các thần cũng đều nhìn về phía Sở Hi Thanh đang đứng trước cửa điện.

“Đi chết!”

Thần Ba Tuần hét một tiếng, rồi lập tức xông lên chém một đao về phía Sở Hi Thanh.

Hắn và Sở Hi Thanh có thể nói là thù mới hận cũ, tất sẽ dốc hết sức vào một đao này, một thân thiên quy mạnh mẽ đã ép nát toàn bộ không gian chung quanh.

Ánh mắt U Đô chúa tể cũng lạnh lẽo như băng, hắn thao túng thiên quy, khiến cho Sở Hi Thanh bị Suy Kiệt.

Chiến khôi Thôn Tà phía sau hắn cũng vung quyền về phía Sở Hi Thanh.

Vị Vô Cực Đao Quân này, Nhân hoàng nửa cái Thần Châu này, cũng là kẻ hắn muốn diệt trừ.

Lúc trước vì tranh cướp hai cánh âm mạch nên không rảnh quan tâm.

Thời điểm này… rất đúng lúc!

Hắc Thủy chúa tể cũng nhếch miệng cười, mắt hiện u quang.

“Không biết tự lượng sức mình!”

Vô số dương liễu màu đen trút xuống như thủy triều, chúng như những chiếc roi dài đánh về phía Sở Hi Thanh.

Trong khoảnh khắc này, mấy vị thần linh đều ăn ý, liên thủ hợp lực.

Bọn họ gần như không giữ sức nữa, chỉ cầu giải quyết vấn đề trong chớp mắt, giải quyết mối sỉ nhục và đại họa của bộ Cự linh.

Chỉ có người đá kia đứng yên tại chỗ, hắn ngạo nghễ tại chỗ, khoanh tay đứng nhìn vào bên trong cung điện.

Chương 2394 - Xuất đao! Chư Thần Hoàng Hôn! (5)

Miệng mũi Sở Hi Thanh lại chảy máu lần nữa.

Nhai Tí Đao của hắn không thể phòng ngự được tất cả lực lượng của mấy vị thần linh này.

Dù tiểu Tóc Húi Cua trong cơ thể đang dốc hết sức lực để giúp đỡ hắn.

Dù Bạch Tiểu Chiêu trên đỉnh đầu hắn đang dùng thần thông Tuế Nguyệt của nàng để trì trệ những thần lực hùng vĩ kia.

Dù bốn người Thần Đồ và Úc Lũy, Tư Vô Thiên và Tư Vô Pháp đều ngự không mà đến, toàn lực giúp hắn chống đỡ và hóa giải.

Những thiên quy mạnh mẽ và khủng bố kia vẫn tập trung lên người hắn. Khiến cho lực lượng của hắn suy kiệt, máu thịt khô héo, nguyên thần điêu vong.

Sở Hi Thanh lại không hề sợ hãi, hắn đang toàn lực thôi phát khí huyết trong cơ thể mình.

Nguyên Dương Cửu Khiếu…!

Theo chín khiếu huyệt mở ra, dương lực hùng vĩ tràn ra ngoài, khiến cho Sở Hi Thanh đánh vỡ giới hạn phàm thần.

Sau đó là Thần Lực Tái Thôi! Tái Thôi! Tái Thôi! Tái Thôi!

Lần này, Sở Hi Thanh sử dụng liên tục chín lần, gần như tiếp cận cực hạn của thân thể.

Lực lượng bay vút lên, cũng khiến hắn thu thập được nhiều địch ý và sát niệm hơn.

Cái này vẫn chưa đủ để chống lại, nhưng đúng lúc này, bộ 'ngôi sao La Hầu' ở phía sau hắn cũng trở nên mạnh mẽ hơn, khí tức của nó chợt bước vào cấp độ Gần Thần.

Ngọn lửa đen trên thân đao và sáu cánh tay của nó đều hừng hực hơn.

Lúc này, tâm tư của tất cả mọi người trong điện đều khác nhau.

Tỷ đệ Tư Vô Thiên và Tư Vô Pháp lại sinh ra cảm giác bất lực lần nữa.

Trước mặt những thần linh này, cao thủ Thiên Bảng như hai người họ giống như giun dế.

Thần Đồ và Úc Lũy thì lại liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh, bọn họ phát hiện vị Nhân hoàng bệ hạ này lại đang cười, cười rất nhẹ nhàng.

Cùng lúc đó, bọn họ cũng cảm nhận được một luồng sức mạnh cực kỳ đáng sợ đang bùng nổ ở trên thân đao của 'ngôi sao La Hầu'.

Tư Hoàng Tuyền ở trên ngự đài lại nhìn bóng lưng của Sở Hi Thanh với ánh mắt kỳ dị.

Bóng lưng cao lớn thon gày của hắn lại có vẻ khá nhỏ bé trước cảnh cửa cao mấy trăm trượng kia, nhưng lại giống như một ngọn núi lớn chặn đứng ở đó, nước bước không lùi.

Lục Loạn Ly thì lại 'chậc' một tiếng.

Cái tên này lại liều mạng như vậy… hắn không có ý gì với Tư Hoàng Tuyền chứ?

Các thần ở ngoài điện thì chỉ cảm thấy tim đập thịch một tiếng, một cảm giác nguy hiểm đến cực hạn đang sinh sôi trong lòng bọn họ.

Bọn họ cũng cảm giác được một luồng lực lượng đang bạo phát ở nơi cửa điện.

Sở Hi Thanh lạnh lùng nhìn bọn họ, lại phẩy tay áo một cái: "Xuất đao!"

Sáu cánh tay của ‘ngôi sao La Hầu’ lập tức vẽ ra sáu ánh đao màu đen vừa sâu xa vừa khó hiểu trên không trung, tựa như ẩn chứa áo nghĩa thiên đạo vậy.

Thức thứ mười của Thần Ý Xúc Tử Đao… Chư Thần Hoàng Hôn!

Khoảnh khắc này, các thần chỉ thấy sợ hãi và sợ hãi.

Bọn họ phát hiện thần lực của mình đang sụp đổ.

Đó là một loại lực lượng nhắm vào bản chất của thần lực, phá hoại kết nối giữa tinh lực của bọn họ với nguyên lực trong thiên địa, khiến cho thần lực và thần cương của bọn họ tan rã!

Thời khắc này, vẻ kinh ngạc trong mắt nam tử áo trắng lại càng đậm hơn.

“Đao tốt! Đao pháp tốt!”

Bồng!

Thần Ba Tuần lại bị chặt tay, toàn bộ đầu của hắn cũng bị chặt đứt.

Lồng ngực của U Đô chúa tể và Hắc Thủy chúa tể đều bị chém ra, hiện ra một vết thương sâu khổng lồ.

Chiến khôi Thôn Ta và Huyền Liễu đại thần ở sau lưng bọn họ đều quy về yên tĩnh. Kẻ trước thì là thần khu sụp đổ, kẻ sau thì không còn hơi sức để điều khiển cành liễu, trở về trạng thái cây chết.

Ha bộ thi khôi này được duy trì từ thần lực của bọn họ.

Khi thần lực của bọn họ tan rã, thì cấm pháp trên thi khôi cũng tan vỡ.

Quỷ Túc Tinh Quân thì lùi ra mấy chục dặm, một tay của hắn đã bị chém đứt, thần huyết rải đầy đại địa.

Chiến khôi Trọng Lê của hắn tuy không tổn hại, nhưng ngọn lửa quanh thân ảm đạm, tạm thời không thể hình thành ‘Nhiên Thiên thần vực’.

Sở Hi Thanh bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, trong đó còn có một lượng lớn mảnh vụn nội tạng, thất khiêu và lỗ chân lông cũng tràn máu tươi.

Hắn dùng ánh mắt bễ nghễ và khinh bỉ để nhìn các thần bên dưới bậc thang.

“Xem ra đường này không thông rồi!”

Sở Hi Thanh dùng tay áo lau máu trên mặt, đồng thời nhếch miệng cười đầy tự tin và ung dung: “Trước mặt trẫm, các ngươi há có thể làm càn. Tư Hoàng Tuyền nhất định sẽ trở thành ‘U Minh chi chủ’, trẫm nói!”

Lúc này, bao quát cả Nam Cực Tinh Quân và cả người đá khổng lồ kia, tất cả thần linh đều cảm giác tim đập thình thịch.

Tuy rằng Sở Hi Thanh thất khiếu chảy máu, dáng vẻ khá thê thảm, nhưng thời khắc này, không có bất kỳ ai dám nhìn vào ánh mắt của hắn.

Đao ý hùng vĩ kia đang ép lại đây, ép vào nguyên thần của bọn họ, khiến cho khí huyết của bọn họ trì trệ, tư duy cũng trì trệ theo.

“Tinh Vệ!”

Đó là một con chim khổng lồ màu xanh, nó mang theo lôi đình phá tan từng tầng hư không, bay thẳng về phía ‘cung đài’.

Khi nó bay qua, còn phát ra tiếng hót như hai chữ ‘Tinh Vệ’, làm cho lôi đình ở chung quanh càng cuồng bạo hơn.

Nhưng mà trong của nó bây giờ, lại mang theo vẻ chấn động và sợ hãi.

Nam nhân kia, chính là thanh niên đội một con Thừa Hoàng trên đỉnh đầu kia, rốt cuộc là đang dùng đao pháp gì?

Chương 2395 - Cơ hội

Khi Thần Ba Tuần bị chặt đầu, những thần linh và đoàn thợ săn đang rục rịch ở trong ‘Chiến Phong giới’ lại rơi vào vắng lặng một lần nữa.

Trong đó, thiếu nữ ba mắt Thần Tịnh Không còn hít vào một hơi khí lạnh.

Ánh mắt nàng ngớ ra, sắc mặt trắng bệch: “Đây là đao pháp gì? Ngay cả Vĩnh Hằng thượng vị cũng không phải đối thủ, quả thực là hoang đường?”

Võ đạo của nhân tộc lại có thể đáng sợ đến mức này!

“Thật sự rất lợi hại!”

Thần Kim Đỉnh than thở không ngớt: “Không hổ là thiên kiêu cái thế của nhân tộc, là kẻ có hi vọng trở thành Thánh hoàng. Hắn đã bước thêm một bước trên con đường của Huyết Nhai Đao Quân rồi.”

“Loại đao pháp nhân quả này là dùng báo ứng lay động nhân quả, ra tay từ nhân quả, chặt đứt liên hệ của thần linh Vĩnh Hằng và bản nguyên thiên địa. Khiến chúng ta không thể lấy được nguyên lực, như vậy lực lượng của chúng ta sẽ bị phế hơn nửa, thậm chí là không thể thao túng thiên quy như thường.”

Sắc mặt thiếu nữ ba mắt Thần Tịnh Không càng tái nhợt hơn: “Đao pháp như vậy, chẳng phải vô địch rồi sao?”

Tất cả thần linh Vĩnh Hằng đều không phải đối thủ của hắn.

“Vậy thì không.”

Thần Kim Đỉnh lắc lắc đầu: “Đao pháp này còn lâu mới hoàn thiện, thời gian súc thế quá lâu, giá trị thực chiến bây giờ là không cao. Chắc là hắn còn có trình độ cực cao trên Hỗn Độn chi pháp, vì vậy nên nhìn thấu sơ hở của chúng ta.”

“Nhưng muốn phá kẻ hở này cũng không dễ, bằng không chúng ta đã không tồn tại hơn ngàn vạn năm nay. Đặc biệt là lực lượng của hắn không đủ, phải dùng biện pháp dồn toàn lực vào một điểm, cái này lại tăng độ khó.”

“Là do mấy vị kia là không đề phòng thôi, lần sau gặp phải, bọn họ sẽ không chật vật như vậy. Huống hồ trong mắt của những Tổ thần và đế quân kia, thiên địa trong mắt bọn họ là khác với chúng ta.”

“Ngươi nói như vậy cũng không thể làm ta yên tâm!” Thần Tịnh Không nuốt một ngụm nước miếng: “Lần sau? Ta thấy thương thế của bọn họ rất nặng, đặc biệt là U Đô chúa tể và Hắc Thủy chúa tể, tốc độ khôi phục rất chậm. Ah, đã bị ‘Thần Tiêu thiên lôi’ của Tinh vệ đánh tro bụi rồi. Nói chung là chỉ sợ bọn họ không thể lấy được lực lượng của âm Hậu rồi, Mà qua ngày hôm nay, bọn họ còn có lần sau?”

“Sở Hi Thanh sẽ không dậm chân tại chỗ, thiên phú của hắn cực cao, cao đến mức tu hành mười năm là có thể sánh vai với chúng thần. Nếu một đao này của hắn giống như ngươi nói, vậy thì không thẹn với cái tên Chư Thần Hoàng Hôn, đây là phá hủy căn cơ tồn tại của thần linh Vĩnh Hằng chúng ta.”

Nàng hơi dừng lại: “Hay là… chúng ta lại lùi thêm 3000 dặm?”

Thần Kim Đỉnh không khỏi nhìn thiếu nữ một chút, người đầu tiên kêu gào muốn lấy đầu Sở Hi Thanh là nàng, người lâm trận sợ chiến muốn rút đi cũng là nàng.

Hắn lắc lắc đầu: “Chờ thêm đi, chúng ta vẫn còn cơ hội. Nam Cực Tinh Quân kia không đơn giản đâu, trong mấy người này, chỉ có hắn là không bị thương. Hơn nữa…”

Thần Kim Đỉnh nhìn về phía tinh không: “Sở Hi Thanh càng mạnh, những Tổ thần và đế quân kia lại càng không cho phép hắn sống sót.”

Thần Tịnh Không cau mày liễu: “Nhưng ta thấy rất nhiều đoàn thợ săn rút lui rồi.”

Hiển nhiên là tình cảnh vừa rồi đã làm cho rất nhiều người từ bỏ ảo tưởng.

“Đi mới tốt.” Thần Kim Đỉnh thản nhiên nói: “Sóng lớn đào cát, ít cá thì nước mới trong.”

Thần Tịnh Không như hiểu ra gì đó.

Quả thực, người càng ít, lực lượng của Sở Hi Thanh càng yếu.

Tại một nơi khác của ‘Chiến Phong giới’, tỷ muội Thần Anh Lạc và Thần Nhược âm đều căng thẳng không thôi.

Thần Nhược âm hít thở thật sâu: “Anh Lạc tỷ, ngươi phải nói rõ với ta trước, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”

Nàng càng ngày càng xác định, vị Nhân hoàng này không phải là Nguyệt Ảnh tộc bọn họ có thể trêu vào.

Thần Anh Lạc sẽ không đánh cược tính mạng của toàn tộc để đánh với Sở Hi Thanh chứ?

Thần Nhược âm đã không muốn cánh tay cụt kia nữa rồi.

Thần Anh Lạc hơi suy tư: “Ta phải nghĩ biện pháp nói vài câu với hắn.”

Có điều, đó là khi xác định vị Nhân hoàng bệ hạ này có thể sống sót.

…

Trước đó một lúc, bên ngoài Ma giới.

Trong bầu trời sao vô ngần, một tòa ‘Thụ giới’ khổng lồ lơ lửng trên không trung.

Bên trong Thụ giới có vô số cây cối hoa cỏ, hầu như tụ tập tất cả cây cỏ hoa lá trên thế giới này.

Nhiệt độ trong này cũng không giống nhau, có nơi lạnh lẽo như ngục, có nơi lại ấm áp như xuân, làm cho tất cả các loại thực vật đều có thể sinh sôi nảy nở ở đây.

Mà tại trung ương của Thụ giới, lại có một cây đại thụ sừng sững như ‘Tạo Hóa thần thụ’.

Cây đại thụ này chỉ bằng một phần mười ‘Tạo Hóa thần thụ’, nhưng tán cây của nó lại che kín trời đất, bao trùm phạm vi mấy ngàn dặm, gần như bao trùm nửa cái Thụ giới này.

“Nói vậy, Tùng Duyên Niên đã rời khỏi sao Thiên Chúc rồi?”

Trong tán cây đại thụ, có một tòa cung điện hùng vĩ dựa vào chạng cây.

Lúc này, Mộc Thần – Linh Uy đang đứng tại rìa cung điện, ánh mắt nhìn xuyên qua tầng tầng hư không, nhìn vào Ma vực Chiến giới.

“Như vậy hắn đang ở đâu? Một cây Huyết tùng to như vậy, không thể nào biến mất không có tung tích chứ?”

Chương 2396 - Cơ hội (2)

“Ta không biết!”

Sau lưng Mộc Thần – Linh Uy là một con Mộc Long cực lớn.

Hình dáng của con Mộc Long này giống hệt Thanh Long trong truyền thuyết, chỉ là lân phiến và nanh vuốt của nó đều là chất gỗ.

Không phải là da thịt như vỏ cây giống Mộc Thần – Linh Uy, mà là đầu gỗ chân chính.

Nhưng ánh mắt của Mộc Long lại rất linh động, trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc và bất đắc dĩ: “Dù sao tinh không vô ngần, Tùng Duyên Niên lại là Thánh Giả Tiệt Thiên, có thể cắt đứt thời gian, tùy ý qua lại giữa các tiết điểm thời gian, chúng ta rất khó phán đoán tung tích của hắn.”

Bản thể của Mộc Kiếm Tiên - Tùng Duyên Niên là một cây Huyết tùng, mà cây cối không chỉ to lớn mà còn có rễ.

Lẽ ra một tồn tại như Tùng Duyên Niên, độn pháp sẽ phải chịu hạn chế rất lớn, bản thể không thể tự do cất bước như những sinh linh khác.

Tuy nhiên, Tùng Duyên Niên lại là Thánh Giả thiên quy Tiệt Thiên.

Cho nên khi hắn chứng đạo Vĩnh Hằng, tiến vào vực ngoại, thì hành tung đã xuất quỷ nhập thần, dù mạnh như đế quân và Tổ thần, cũng khó có thể bắt lấy hành tung của hắn.

Cũng vì thế nên Tùng Duyên Niên mới có thể thừa cơ chiếm lấy sao Thiên Chúc.

Mà bây giờ, Tùng Duyên Niên lại biến mất dưới mí mắt của bọn họ.

“Rất có thể là đã tiến vào Ma vực. Cách đây không lâu, có người từng nhìn thấy một đoạn thời gian hỗn loạn ở gần Ma vực Chiến giới, nhưng mà không thể xác định.”

Mộc Long ngưng giọng nói: “Tam đại ‘Ty Thiên’ cũng thử thôi diễn hành tung của hắn, nhưng không thể thành công. Dự tính Tiệt Thiên chi pháp của vị này đã tiếp cận với cảnh giới đế quân.”

“Hắn thành thần ba năm, chính là đang thích ứng với lực lượng của thần linh, thần lực cũng càng ngày càng tăng. Trước kia tam đại ‘Ty Thiên’ không thể thôi diễn tung tích của hắn, hiện giờ thì càng không thể.”

Mộc Thần – Linh Uy vừa nói chuyện vừa hạ thấp thân thể, lấy một quả tùng trên một cây Huyết tùng cao trăm trượng xuống.

Cây Huyết tùng này là dòng dõi họ hàng gần với Tùng Duyên Niên, cũng không biết Linh Uy lấy được từ đâu.

Mà cây Huyết tùng cao trăm trượng này, lại như một cọng cỏ nhỏ trước thần khu hơn 800 trượng của hắn.

Linh Uy thưởng thức quả tùng ‘nho nhỏ’ trong tay, trong mắt chứa thâm ý: “Có điều, nếu hắn đã rời khỏi sao Thiên Chúc, vậy thì đừng hòng quay lại.”

“Thông báo cho Thiên Chúc Tinh Quân trở về đi, ngươi nói với hắn, mặc kệ thế nào cũng phải bảo vệ ngôi sao này. Lần này, nếu hắn còn làm mất ngôi sao này, vậy thì đời này hắn đừng hòng chiếm được một ngôi sao nào nữa.”

Lúc này, Mộc Long hơi ngẩng đầu lên: “Vâng! Ta nghĩ chính Thiên Chúc Tinh Quân cũng phải hiểu chuyện này.”

Linh Uy hiển nhiên là không để ý đến ý nghĩ của Thiên Chúc Tinh Quân kia.

Giọng nói hắn thản nhiên: “Lại báo cho Nam Cực biết, có thể phát động luôn bây giờ, chỉ cần ép thằng ranh kia vào bức đường cùng, thì mới có thể khiến Tùng Duyên Niên ra mặt.”

“Tuân lệnh thần thượng!”

Trong lời nói của Mộc Long lại có chút lo lắng: “Nam Cực Tinh Quân ép Tùng Duyên Niên ra tay là không có vấn đề, vấn đề là ba vị Chiến thần của nhân tộc trong Ma vực Chiến giới. Ta lo một khi Táng Thiên phát hiện đầu mối, Nam Cực Tinh Quân sẽ không thể rời khỏi Ma vực Chiến giới.”

Ma vực Chiến giới là lãnh địa của ba thần Táng Thiên.

Nếu các thần muốn áp chế Táng Thiên ở chỗ này, nhất định phải vận dụng lực lượng gấp ba lần.

Mà bây giờ, đã hơn trăm vạn năm từ khi các vị Tổ thần và đế quân liên thủ, đồng tâm hiệp lực với nhau.

Lực lượng của Nam Cực Tinh Quân có thể nói là cực kỳ quan trọng với các thần hệ Mộc.

“Yên tâm, trước mắt cứ thế đã. Hắc Thủy, U Đô và Nam Cực đều sẽ xuất thủ…”

Mộc Thần – Linh Uy đột nhiên dừng lại, bình tĩnh nhìn về phía Ma vực Chiến giới.

Một lát sau, Linh Uy bóp quả tùng trong tay thành tro bụi: “Cái thằng nhãi ranh này… đao pháp thật là bá đạo!”

Hắn cũng nhìn thấy tình cảnh phát sinh trong ‘Chiến Phong giới’.

Mộc Long bên cạnh Linh Uy lại không rét mà run: “Thần thượng! Đao pháp của hắn dường như có thể tấn công căn cơ của thần linh Vĩnh Hằng chúng ta?”

Hiện giờ, trong lòng hắn chỉ có một suy nghĩ, đó là không thể để Sở Hi Thanh sống tiếp!

Một người như vậy, còn để hắn sống làm gì? Để cho hắn trưởng thành, đến một ngày nào đó lại chặt đứt căn cơ của các thần sao?

Thiên tư của thằng ranh này cũng quá khủng bố rồi!

“Chư Thần Hoàng Hôn?”

Mộc Thần – Linh Uy khẽ lắc đầu, trong mắt hiện ra ý cười: “Căn cơ của các thần nào có đơn giản như vậy? Trong mắt cường giả chân chính, một đao này của hắn giống như trẻ con múa đao mà thôi, cũng giống như võ đạo của bọn họ, chỉ là trò cười thôi. Có điều, thiên phú của hắn đúng là hơn xa Táng Thiên năm đó. Dù là ta thì cũng phải kiêng kỵ ba phần.”

Hắn lập tức phất tay: “Đi thôi! Các thần không có ly do gì để bội ước, cũng không có lý do gì để ngồi xem. Mặc kệ là Sở Hi Thanh hay là Tùng Duyên Niên, đều là kẻ bọn họ muốn trừ khử.”

Chương 2397 - Cơ hội (3)

Cùng lúc đó, bên trong phàm giới.

Lê Tham địa quật.

Sở Vân Vân đang đứng trước khối băng phong ấn Vấn Tố Y.

Ánh mắt nàng nhìn cô gái trong băng có hơi phức tạp, một lúc lâu vẫn không có động tác gì.

Dung mạo của Vấn Tố Y vẫn giống hệt lúc trước, không có sự thay đổi nàng.

Sắc mặt kiều diễm, khóe môi mỉm cười.

Một thân quần áo trắng này, cũng là Vấn Tố Y mặc ở ngay trước mặt nàng.

Sắc mặt Sở Hi Thanh xanh mét, nhưng vẫn vung tay lên, vỗ một cái vào trong lớp huyền băng lạnh thấu xương kia.

Khối huyền băng này lập tức sinh sôi vô số vết rách, từ ngoài vào trong, lại kéo dài và bốn phía.

Lúc này, Vấn Tố Y vẫn không có bất kỳ biến hóa nào, nhưng Sở Vân

Vân lại biết, ý thức của nàng đã thức tỉnh một chút.

“Ngươi nên tỉnh lại!”

Sở Vân Vân mặt không cảm xúc: “Hi Thanh để ta báo cho ngươi, không lâu sau chính là thời cơ tốt nhất để đăng thần! Chú ý thiên tượng, khi sao Nam Cực biến mất khỏi bầu trời, thì không cần do dự, lập tức chứng đạo Vĩnh Hằng!”

“Đến khi đó mặc kệ là âm Thần – Nguyệt Hi hay là Băng Thần – Huyền Đế, đều sẽ không rảnh để quan tâm đến ngươi, khoảng thời gian này đủ để ngươi hoàn thành ‘nghi thức’ và đứng vững gót chân. Đây có thể là cơ hội duy nhất của ngươi trong vòng mấy chục năm này.”

Sau đó nàng lại vung tay áo lên, đặt một bình đan dược, một cái bao cánh tay màu trắng bạc ở trước khối băng.

“Đan dược là do Vô Tướng thần tông luyện thành, có thể tăng sức mạnh của ngươi lên đến cực hạn. Cái bao cánh tay này vốn là thần khí Siêu Phẩm tông ta chế tạo riêng cho ngươi, tông ta vốn muốn lấy thứ này làm tiền vốn giúp ngươi đăng thần.”

“Sở Hi Thanh lại chê nó quá yếu, nên đã lấy Như Ý chi pháp và dư uy của Điều Đình Tạo Hóa để tăng nó lên đến cấp bậc Vĩnh Hằng hạ vị.”

Ánh mắt của Sở Vân Vân lại nhìn về phía thanh trường kiếm có tạo hình đặc biệt ở trong lớp băng: “Thái Sơ Băng Luân dù sao cũng là đồ của Băng Thần – Huyền Đế, lại bị thần huyết của âm Thần – Nguyệt Hi xâm nhiễm, một khi tiến vào vực ngoại, tuyệt đối không thể ỷ lại vào Thái Sơ Băng Luân!”

“Chỉ là thứ này không có uy lực bằng Thái Sơ Băng Luân, nhưng lại rất thích hợp với huyết mạch Thần âm và Hàn Phong chi pháp của ngươi, cũng là thứ ngươi có thể dựa vào trong cuộc chiến đăng thần.”

Nàng hơi dừng lại một chút: “Ta còn có chuyện phải làm, tiếp đó ngươi tự lo đi, đừng để hắn thất vọng.”

Sở Vân Vân biết, một khi Sở Vân Vân thành thần, thì toàn bộ nhân tộc đều được lợi ích cực lớn.

Nhưng trong lòng nàng vẫn thấy rất khó chịu.

Tên kia lại vào sinh ra tử để trợ giúp nữ nhân này chứng đạo VĨnh

Hằng.

Sở Vân Vân lập tức bay thẳng về phía nam.

Nàng không muốn ở lại chỗ này thêm một giây nào nữa.

Nếu không phải Sở Hi Thanh nhờ vở, Sở Vân Vân cũng chẳng muốn đến đây.

Nàng cũng thật sự có chuyện phải làm.

Tiếp đó, Sở Vân Vân còn phải chạy đến núi Tây Sơn ở thành Vọng An một chuyến.

Cũng đúng lúc này, vết rạn nứt trên khối băng lại bắt đầu kéo dài.

Cùng lúc đó, vô số khí lạnh phiêu tán ra ngoài, càn quét bốn phương tám hướng. Nơi nó đi qua, tất cả sinh linh và cây cỏ đều bị đóng băng, một lớp băng tuyết trắng dày bao trùm toàn bộ 'Lê Tham địa quật'.

Sở Vân Vân cảm ứng được linh thức yếu ớt của Lục Loạn Ly, bóng người của nàng hơi dừng lại một chút: "Ngươi hỏi ta hắn ở nơi nào?"

Nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời: "Hắn đang ở vực ngoại. Vấn Tố Y, ngươi may mắn biết bao, tên kia… hắn không chỉ dốc hết sức giúp ngươi, bây giờ còn dùng tính mạng của bản thân để tranh thủ cho ngươi một cơ hội đăng thần."

Sở Vân Vân cảm giác quả đấm của mình hơi ngứa rồi.

Nói thật, nàng thật sự rất muốn đánh tên kia một trận!

…

Chiến Phong giới.

Khi Tinh Vệ hiện thân ở hiện trường, nàng liền trực tiếp đánh vào thần khu của Hắc Thủy chúa tể và U Đô chúa tể.

Một mảnh 'Thần Tiêu thiên lôi' lập tức bạo phát, hóa thành một biển lôi khổng lồ, bao trùm phạm vi 20 dặm, đánh tan thần khu máu thịt của Hắc Thủy và U Đô.

'Thần Tiêu thiên lôi' là Lôi pháp độc nhất vô nhị của nàng, dù là nơi có linh khí mong manh như 'Chiến Phong giới', cũng có uy lực hùng vĩ không gì sánh được.

Tinh Vệ hiểu đạo lý thương một ngón không bằng đứt một ngón.

Vì vậy nàng khóa chặt hai người có thương thế nặng nhất, rồi ra tay tiêu diệt.

Nếu như không được, cũng phải đánh cho bọn họ trọng thương, không còn sức tái chiến.

Thương thế của Hắc Thủy và U Đô còn nặng hơn nàng nghĩ, hiện giờ thần khu của bọn họ đã tan rã và nát vụn dưới lôi đình chói mắt kia.

Khi ‘Thần Tiêu thiên lôi’ của Tinh Vệ tiêu tan, nơi này chỉ còn sót lại một hố sâu hơn 20 dặm.

Phân thân hóa thể của hai người Hắc Thủy và U Đô cũng biến mất không còn hình bóng.

Thần Ba Tuần cũng đã khôi phục thân thể.

Đừng thấy hắn bị Sở Hi Thanh chặt đứt đầu, nhưng thật ra Sở Hi Thanh vẫn luôn tập trung Hắc Thủy và U Đô, nên thương thế của Thần Ba Tuần lại nhẹ hơn hai người Hắc Thủy và U Đô rất nhiều.

Nhưng sau khi khôi phục, sắc mặt Thần Ba Tuần lại cực kỳ khó coi.

Chương 2398 - Ở đâu

Hiện giờ, bảy đại thần linh tranh cướp đôi cánh âm mạch này, đã bị diệt hai.

Thổ Đức Tinh Quân ở phía xa xa rõ ràng là không muốn đếm xỉa.

Thần Ba Tuần có thể đoán được suy nghĩ của vị này.

Đối với lực lượng của Thiên Nại Lạc, hắn có thể tranh thì tranh, không thể tranh thì cũng không sao.

Nói một cách chính xác, thì Tư Hoàng Tuyền cũng coi như là dòng dõi của Thạch Thần.

Tư Hoàng Tuyền có thể trở thành ‘Tử quốc chi chủ’, một mạch Thạch Thần cũng sẽ vui vẻ.

Vì vậy, vị này không những không phải giúp đỡ của bọn họ, trái lại còn cần đề phòng.

Thần lực của âm Thần – Nguyệt Hi vẫn luôn chiếu rọi nơi này, như một vầng trăng sáng treo trên bầu trời 'Chiến Phong giới', lại khó có thể suy đoán ý nghĩ của vị này.

Còn lại hai vị là Nam Cực Tinh Quân và Quỷ Túc Tinh Quân, kẻ trước chính là một lão hồ ly sâu không lường được; người sau lại cẩn thận chặt chẽ, kín kẽ không một lỗ hổng, cũng không đáng tin cậy lắm.

Trước lúc Sở Hi Thanh xuất đao, Quỷ Túc giữ sức nhiều nhất, cũng có thể toàn thân trở ra dưới đao của Sở Hi Thanh.

Còn về Nam Cực Tinh Quân, hắn chỉ đứng ở phía xa xa, dùng Sinh Mệnh chi pháp để hỗ trợ bọn họ.

Còn thanh niên mặc áo trắng kia…

Ánh mắt Thần Ba Tuần không khỏi giật giật, nơi đáy mắt lại hiện lên một tia khiếp sợ và vài phần kính nể.

Có điều, người này chắc là không có ý định tham dự, cũng không cần quá để ý đến vị này.

Mà lúc này, Sở Hi Thanh ở đối diện bọn họ thì lại không cần phải nói.

Thần Ba Tuần đã cực kỳ kiêng kỵ vị Nhân hoàng đương đại này.

Tu vị của kẻ này tuy chỉ là nhị phẩm thượng, nhưng mượn võ đạo thần kỳ kia, thực lực của hắn là không thể đo lường.

Phiền phức nhất chính là, bên cạnh kẻ này còn có mấy sự hỗ trợ rất mạnh.

Thần Đồ và Úc Lũy đều có thực lực sánh vai với Vĩnh Hằng trung vị, sau khi thoát khỏi sự khống chế, hai người này lại có thể phát huy thực lực mạnh hơn.

Con chim Tinh Vệ kia cũng rất mạnh, tại thời đại âm triều, thực lực của Tinh Vệ chỉ đứng sau Thiên Nại Lạc, cũng đuổi sát Vĩnh Hằng thượng vị.

Còn có con gái của âm Hậu ở bên trong cung điện nữa, nàng có thể luyện hóa lực lượng của Thiên Nại Lạc, trở thành một đời Minh hoàng mới bất cứ lúc nào.

Thần Ba Tuần tê cả da đầu, đã sinh lòng rút lui.

Hắn đã không nhìn thấy hi vọng cướp đoạt lực lượng của Thiên Nại Lạc.

Nhưng đúng lúc này, Nam Cực Tinh Quân vẫn đang nhìn nhau với Sở Hi Thanh chợt mở miệng cười: “Vạn Ma chi chủ, theo ta biết thì trái tim của Tư Hoàng Tuyền vẫn luôn nằm trong tay ngươi? Lão phu muốn làm một giao dịch với ngươi và Quỷ Túc Tinh Quân.”

Vạn Ma chi chủ chính là Thần Ba Tuần.

Trong mảnh tinh không này, bình thường chỉ có Thánh Giả của một đầu thiên quy nào đó, mới có tư cách xưng là chúa tể.

Nhưng cũng có những tồn tại tự dát vàng lên mặt như Thần Ba Tuần, chưa thành Thánh Giả đã tự xưng chúa tể.

Đương nhiên, lực lượng của vị này cũng rất mạnh mẽ, Thần Ba Tuần nắm giữ mấy chục loại Sát Lục chi pháp, mà hầu như tất cả đều đạt đến vị cách Chân Linh.

Lực lượng của hắn không kém hơn bất kỳ chúa tể nào.

“Giao dịch?”

Thần Ba Tuần không khỏi ‘A’ một tiếng, nhìn sang Nam Cực Tinh Quân: “Giao dịch gì? Không ngại nói nghe một chút.”

Quỷ Túc Tinh Quân cũng liếc mắt nhìn về phía Nam Cực Tinh Quân.

Thật ra hắn cũng đã có ý rút lui.

Nhưng cuối cùng vẫn không chặn được lòng tham và không cam tâm.

Đây là cơ hội mà hắn vẫn luôn mơ ước, có thể giúp hắn một bước lên trời, trở thành đế quân.

Không đến lúc bất đắc dĩ, Quỷ Túc Tinh Quân thật sự khó có thể bỏ qua.

Lúc này, Lục Loạn Ly đã phi thân đến cửa điện.

Nàng phát hiện mình vừa làm chuyện vô bổ, vất vả sửa lại tòa trận pháp kia, kết quả Sở Hi Thanh lại chém chết bộ ‘chiến khôi Thôn Tà’ kia rồi.

Điều này khiến Lục Loạn Ly cảm thấy hơi ủ rũ.

May mà nàng còn cải biến thêm một chút, khiến cho Tư Hoàng Tuyền có thể khống chế tòa trận pháp này.

Lục Loạn Ly lại phấn chấn lên, bay thẳng đến bên cạnh Sở Hi Thanh.

Hai tay nàng bắt ấn quyết, nhìn qua ngoài cửa với vẻ ngưng trọng.

“Nhìn dáng vẻ của bọn họ, hình như vẫn chưa chịu bỏ cuộc?”

Lục Loạn Ly chợt nghĩ, điều này chỉ sợ cũng đúng ý của Sở Hi Thanh.

Chỉ là không biết vị Nam Cực Tinh Quân kia có làm theo ý hắn không?

Lục Loạn Ly lại quay đầu nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt lo lắng: “Tình hình của ngươi sao rồi?”

Nàng nhìn ra một đao vừa rồi của Sở Hi Thanh tuy uy thế vô cùng, nhưng mà bản thân Sở Hi Thanh cũng phải trả giá đắt.

Nguyên Dương Cửu Khiếu và chín lần Thần Lực Tái Thôi vốn đã đạt đến cực hạn của thân thể, mà Sở Hi Thanh còn phải chịu đựng các loại thiên quy và thần lực của các thần.

Ngoài ra, lực phản chấn của một thức Chư Thần Hoàng Hôn này cũng không phải chuyện nhỏ.

Nếu trạng thái của Sở Hi Thanh vẫn rất tốt, sao lại mặc kệ cho đám thần linh kia thong dong thương lượng đối sách?

“Vấn đề không lớn!”

Sở Hi Thanh nhìn trông vẫn rất tốt, da thịt lông tóc đều không tổn hại, nhưng bên trong lại là một mảnh thối nát.

Máu thịt và xương cốt của hắn đang tan vỡ, còn có rất nhiều lực lượng của các thần lưu lại trong cơ thể hắn.

Tuy nhiên, Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết đang giúp hắn khôi phục.

Cứ mỗi một hô hấp, thương thế của Sở Hi Thanh lại tốt đẹp hơn một phần.

Không phải lúc bất đắc dĩ, hắn không muốn sử dụng năng lực Vĩnh Tại, khôi phục trạng thái toàn thịnh ở mấy canh giờ trước.

Phàm là giết không chết hắn, chắc chắn sẽ khiến hắn càng mạnh hơn.

Sở Hi Thanh chỉ cần dùng tốc độ nhanh nhất để trục xuất những lực lượng này ra ngoài cơ thể, hắn không chỉ thu được sức đề kháng mạnh mẽ với những loại lực lượng này, mà còn tiện thể nghiên cứu ảo diệu trong đó.

Chương 2399 - Ở đâu (2)

Cũng đúng lúc này, ánh mắt của hắn hơi đọng lại.

Nam Cực Tinh Quân nói chuyện không thèm che giấu, tiếng nói của hắn cũng truyền vào tai mấy người.

“Ta nguyện lấy xác ngoài do âm Hậu - Thiên Nại Lạc lột xác để lại, để đổi lấy trái tim trong tay ‘Vạn Ma chi chủ’; lại nguyện lấy Tử Vong chi pháp của Thiên Nại Lạc để đổi lấy Quỷ Túc Tinh Quân ra tay, toàn lực giúp ta chiến một trận.”

Tinh Vệ và mấy người Thần Đồ, Úc Lũy, Vô Pháp Vô Thiên đứng ở cửa điện nghe vậy thì đều hiện lên vẻ nghiêm túc.

Thần Ba Tuần và Quỷ Túc Tinh Quân cũng sáng mắt lên, hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ đều nhìn ra ý kinh ngạc trong mắt đối phương.

“Xác ngoài của Thiên Nại Lạc? Không thể không nói, ta rất có hứng thú.”

Thần Ba Tuần lập tức cười gằn một tiếng: “Có điều, dựa vào cái gì? Nam Cực ngươi dựa vào cái gì để giao dịch với ta? Chỉ bằng bộ thần khí hóa thể này của ngươi?”

Hắn đương nhiên muốn thứ đó, vấn đề là bọn họ có lấy được hay không?

Thời điểm này, chỉ sợ ba người bọn họ liên thủ thì cũng không làm được gì đối phương.

Nam Cực này lại muốn dùng thứ không thuộc về bản thân để đổi lấy trái tim của Tư Hoàng Tuyền trong tay hắn.

“Ra tay là không có vấn đề.” Ánh mắt Quỷ Túc Tinh Quân lấp lóe: “Chỉ là các hạ nói một câu, không thể làm ta tin tưởng.”

Thật ra thì so với thiên quy Tử Vong, Quỷ Túc Tinh Quân cảm thấy hứng thú với xác ngoài của Thiên Nại Lạc nhiều hơn.

Tử vong chi pháp đương nhiên là thứ hắn bắt buộc phải lấy, nhưng xác ngoài của Thiên Nại Lạc mới là căn bản.

Hắn sớm muộn gì cũng có thể nghiên cứu ảo diệu của thiên quy Tử Vong từ trong đó.

Ngoài ra, đó cũng là tài liệu cực tốt để làm thi khôi.

Tuy nhiên, Quỷ Túc Tinh Quân lập tức nghĩ đến Chu Tước – Lăng Quang ở sau lưng mình.

Âm Hậu - Thiên Nại Lạc này, thế mà lại là dòng dõi của Phượng Hoàng, là một con Minh Hoàng!

Quỷ Túc Tinh Quân không thể xác định Thiên Nại Lạc có quan hệ gì với chủ thượng của mình, cũng không thể xác định hậu quả cuối cùng.

Cái này rất có thể sẽ làm mạch Phượng Hoàng tức giận, hơn nữa cuối cùng có thể còn mất tất cả.

Mà mặc dù liên thủ với mấy người Nam Cực, cũng có thể đắc tội với chủ thượng của mình.

Tuy nhiên, trước khi Chu Tước liên hệ và truyền đạt mệnh lệnh cho mình, thì mình vẫn có thể thử một chút.

Nam Cực Tinh Quân khẽ mỉm cười: “Tự nhiên không chỉ là nói miệng.”

Trong khoảnh khắc này, ngôi sao Nam Cực trên bầu trời bỗng nhiên tỏa ra một luồng ánh sáng mạnh.

Lực lượng Nguyên Từ mênh mông hùng vĩ lập tức bao trùm toàn bộ thiên địa, khiến cho tất cả kim loại ở trong và ngoài ‘cung đài’ đều rung động, đều rơi vào trạng thái mất khống chế.

Ngay cả chiến giáp trên người Sở Hi Thanh và hai cây đao bên hông hắn cũng không ngoại lệ, tất cả đều rung động không ngớt.

Chỉ có kiếm của nam tử mặc áo trắng là vẫn bình tĩnh như thường.

Cùng lúc đó, thân thể của Nam Cực Tinh Quân cũng đang biến hóa.

Thân thể của hắn cấp tốc bành trướng và lớn mạnh!

Lúc trước còn là một ông lão mặt mũi hiền lành, bây giờ đã biến thành một cây đại thụ chống trời.

Đó rõ ràng là một cây 'Thạch hòe', đầu tiên là thân cây bành trướng, chạc cây mở rộng, chỉ chớp mắt đã tăng đến 5700 trượng, hầu như sánh vai với cây Huyền Liễu đã chết héo kia.

Tán cây của nó cũng bao trùm phạm vi mấy ngàn dặm, che kín đất trời.

Cùng lúc đó, khí tức sinh mệnh vô cùng vô tận lan tràn và khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Làm cho mảnh đất bị mấy vị Tử Thần tàn phá này, lại được bao trùm bởi cỏ xanh.

Tiếng cười khàn khàn của Nam Cực Tinh Quân vang vọng thiên địa: "Như vậy, bây giờ ta có tư cách giao dịch với hai vị chưa?"

Sắc mặt Thần Ba Tuần hơi thay đổi, ánh mắt khó tin: "Đây là bản thể của ngươi? Ngươi lại dùng bản thể đến đây? Nam Cực, chẳng lẽ ngươi điên rồi?"

Vẻ mặt Quỷ Túc Tinh Quân cũng không thể tưởng tượng nổi.

Nam Cực lại cũng dám dùng bản thể đi vào Ma vực Chiến giới? Vị này không sợ Ma thần Táng Thiên đánh chết sao?

"Không phải ta điên rồi, mà có một ít người không tiếc tất cả, cũng muốn dụ bản thể của ta đến đây!"

Khi Nam Cực Tinh Quân nói chuyện, lại dùng hình thể nhân loại đi ra từ trong cây đại thụ kia.

Vẫn là một thân áo bào màu xanh lá, râu dài tóc bạc, mặt mũi hiền lành.

Hắn đầu tiên là quay đầu nhìn Thổ Đức Tinh Quân đứng ở phía xa xa, lại ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng bị tán cây của hắn che đậy kia.

Nam Cực Tinh Quân cười lạnh một tiếng, hai vị này cũng giống như nam tử mặc áo trắng kia, bọn họ hoặc là không thể ra tay, hoặc là không muốn can thiệp, vậy thì không cần quan tâm.

Hắn lại đưa mắt nhìn vào Sở Hi Thanh: "Các ngươi muốn ta đến đây đúng không, muốn cướp ngôi sao Nam Cực của ta? Hiện giờ ta đến rồi, như vậy Mộc Kiếm Tiên – Tùng Duyên Niên đâu? Bảo hắn đi ra gặp ta! Còn cả cái thứ kia nữa, mấy hôm trước đã từng có cảm ứng với nó. Nếu như ta đoán không sai, bây giờ nó đang ở trên người ngươi.”

Sở Hi Thanh bật cười, móc một vật trong tay áo ra: “Tinh Quân, ngươi đang nói đến thứ này sao?”

Đó rõ ràng là một quyển sách, trên đó tràn đầy khí tức sinh mệnh.

Nam Cực Tinh Quân nhìn thấy vật này, hai mắt nhất thời co rút lại.

Chương 2400 - Ở đâu (3)

“Sinh Tử Bộ!”

Đây là Sinh Tử Bộ bên trong sách Sinh!

Là thần khí bản mệnh trong tay Nam Cực Tinh Quân đời thứ nhất.

Đáng tiếc vị này đã chết trong tay Ngu Công, Sinh Tử Bộ và sách Sinh cũng mất tích theo.

Nam Cực Tinh Quân cũng vì nguyên do này, nên vẫn luôn không thể hoàn toàn khống chế sao Nam Cực.

Sinh Mệnh chi pháp của hắn cũng không thể lên đến tầng thứ Thánh Giả, trở thành chúa tể.

Mấy chục vạn năm qua, Nam Cực Tinh Quân đã tìm kiếm khắp thiên địa, mà vẫn không thể tìm được tung tích của thứ này.

Cho đến ngày hôm nay, rốt cuộc nó cũng xuất hiện ở trước mặt hắn.

Giống như dự đoán của hắn, quyển sách Sinh này rất có thể nằm trong tay của Mộc Kiếm Tiên – Tùng Duyên Niên.

Cái thần khí này cũng là thứ hắn muốn.

Sinh Nguyên chi pháp của Thiên Nại Lạc, và cả cái mạng của Sở Hi Thanh, đều không thể khiến hắn liều mạng, không tiếc tất cả để dùng bản thể đến đây.

Cùng lúc đó, trong lòng Nam Cực Tinh Quân cũng sinh ra vài phần nghi ngờ và khó hiểu.

Trên khuôn mặt già nua của hắn hiện ra một nụ cười trào phúng:

“Như vậy Tùng Duyên Niên đâu? Hắn nên đi ra gặp ta.”

Sở Hi Thanh nghe vậy, khóe môi vểnh lên: “E rằng các hạ phải thất vọng rồi. Mộc Kiếm Tiên không ở nơi này, cũng không ở Ma vực Chiến giới.”

Hắn nhìn Nam Cực Tinh Quân với ánh mắt thương hại: “Ngươi đoán đúng, Mộc Kiếm Tiên cảm thấy rất hứng thú với sao Nam Cực của ngươi, nhưng hắn muốn cướp ngôi sao đó, thì cần gì tiến vào Ma vực này?”

Nam Cực Tinh Quân nghe vậy thì sững sờ, Tùng Duyên Niên không đến Ma vực, vậy hắn đang ở đâu?

Nam Cực Tinh Quân tự tin với lực khống chế sao Nam Cực của mình, bộ rễ của hắn đã bao phủ toàn bộ ngôi sao đó.

Còn nữa, các thần và đế quân đều sẽ không ngồi nhìn.

Bọn họ sẽ dốc toàn lực để ứng phó.

Tùng Duyên Niên muốn cướp đoạt ngôi sao này trong thời gian ngắn, vậy thì phải giết hắn trước, bằng không tuyệt đối là không thể!

…

“Hay cho một chiêu Chư Thần Hoàng Hôn! Khẩu khí thật lớn!”

Cũng tại một không gian bị màn trời màu đen bao phủ trong Ma vực Chiến giới. Chu Tước Tinh Quân đứng cạnh Lê Tham không khỏi hừ nhẹ một tiếng.

Nàng chắp tay sau lưng, trong mắt hiện ra một vệt kiêng kỵ và kinh ngạc: “Có điều, nếu hắn có thể hoàn thiện một chiêu này, hoàn thành súc thế trong một cái hô hấp, như vậy đúng là có thể vô địch dưới Vĩnh Hằng thượng vị.”

Trong lòng Chu Tước Tinh Quân lại nghĩ đến thức thứ ba của Thần Ý Xúc Tử Đao là Thần Ý Cấm Thiên.

Huyết Nhai Đao Quân sáng tạo ra một thức này, có thể cấm bay và cấm độn pháp trong phạm vi bao trùm của chiêu thức!

Vì vậy chiêu thức này chuyên khắc chế tất cả Vũ tộc và Côn (trùng) tộc có cánh!

Tuy nhiên, Chu Tước Tinh Quân đã từng để ý đến một chiêu Thần Ý

Cấm Thiên này của Huyết Nhai Đao Quân.

Trong phàm giới thì đúng là rất lợi hại, đặc biệt là với đám Đại La Nghĩ tộc ngu xuẩn không có não kia, quả thực là không thể giải.

Nhưng đối với Vũ tộc bọn họ, thì lại không dễ bị khắc chế như vậy.

Đặc biệt là khi nàng có lực lượng hoàn chỉnh, chỉ chớp mắt là có thể loại bỏ.

Mà không chỉ là nàng, có rất nhiều đại năng trong Vũ tộc có thể dễ dàng phá giải.

Tựa như tồn tại như Cửu Phượng, thậm chí còn dễ như ăn bánh.

Rất nhiều Vũ tộc có thực lực mạnh mẽ, cũng chỉ chịu ảnh hưởng rất nhẹ.

Chu Tước Tinh Quân vốn không lo lắng gì, nhưng giờ phút này, nàng lại sinh ra vài phần lo lắng.

Sở Hi Thanh đã tiến lên trên con đường Nhai Tí Đao, thậm chí còn tự nghĩ ra một chiêu thức khủng bố như Chư Thần Hoàng Hôn!

Như vậy, hắn có năng lực hoàn thiện Thần Ý Cấm Thiên hay không?

Bảo sao tên kia cũng đến.

Ánh mắt Chu Tước Tinh Quân nhìn vào người nam tử mặc áo trắng kia.

Tên này sẽ không hứng thú với lực lượng của Thiên Nại Lạc, cũng vẫn luôn giữ lời thề của mình, sẽ không can thiệp vào phân tranh giữa người và thần.

Mục đích của hắn, chỉ có thể là Sở Hi Thanh.

Vì xem đao của Sở Hi Thanh…

Rất rõ ràng, võ đạo và bản thân của Sở Hi Thanh đã khiến tên này cảm thấy hứng thú.

Chu Tước Tinh Quân lập tức phát hiện Lê Tham đang thất thần, căn bản là không nghe thấy lời của nàng.

Ánh mắt của vị này nhìn về phía hư không xa xa, nhìn vào con chim màu xanh khổng lồ trong ‘Chiến Phong giới’.

Con ngươi của nàng lập tức lóe lên một vệt u quang, từng chiếc lông lửa trên thân nàng bỗng nhiên bay ra ngoài.

Chu Tước Tinh Quân không có nắm chắc thoát thân.

Nhưng khi Lê Tham thất thần, nàng có thể nếm thử truyền tin tức ra ngoài cho bản thể của mình.

Chỉ là trong nháy mắt tiếp theo, từng đạo binh khí sắc bén bắn tới, đánh tan những chiếc lông lửa kia thành tro bụi.

Chu Tước Tinh Quân không khỏi hừ nhẹ một tiếng, sắc mặt cũng cực kỳ khó coi.

Lời nói của nàng hàm chứa trào phúng: “Ngươi đang nhìn Tinh Vệ? Theo ta biết thì nàng là chị em họ của ngươi? Đừng nói với ta là đường đường Binh Thần – Lê Tham cũng sẽ quan tâm đến huyết mạch và tình thân? Ta nghĩ ra rồi, hai vị huynh trưởng của Tinh Vệ đều chết trong tay ngươi đúng không?”

Chương 2401 - Ở đâu (4)

Có người nói tên thật của Tinh Vệ là Liệt Sơn Nữ Oa, chính là con gái của Liệt Sơn Khôi, Liệt Sơn Khôi là nhạc phụ Huyền Hoàng thủy đế, chú của Lê Tham. Nàng cũng là em vợ của Huyền Hoàng thủy đế.

Khi đó nhân tộc Thần Châu còn chưa thống nhất, mà cha của Tinh Vệ là Liệt Sơn Khôi không chỉ là một trong những người vì nhân tộc cướp đoạt được huyết mạch thiên hỏa Toại Nhân, mà còn là hậu duệ trực hệ của Thần Nông.

Bộ tộc của bọn họ cũng vì Toại Nhân nên am hiểu pháp thuật hệ Hỏa, đời đời kiếp kiếp được xưng là Viêm Đế.

Đến đời Viêm Đế là Thần Nông, lại tu luyện pháp môn hệ Mộc đến đăng phong tạo lực, không chỉ ngưng luyện ra huyết mạch hệ Mộc cực mạnh, truyền thừa cho hậu thế. Mà còn tinh thông bách thảo, tinh nghiên trăm thuốc, là thủy tổ đan đạo của nhân tộc, được xưng Thần Nông.

Vị này có danh vọng rất cao trong nhân tộc, đủ để sánh vai với Toại Nhân.

Nếu không phải Thần Nông không thể thống nhân chư bộ của nhân tộc, thì hắn cũng đủ để xưng Thánh hoàng.

Vì vậy, từ sau khi Hi Hoàng ngã xuống, hậu duệ của Thần Nông là Liệt Sơn thị vẫn luôn là chủ của 173 bộ lạc phía đông Thần Châu.

Nhưng đến đời Viêm Đế cuối cùng là Liệt Sơn Khôi, thì lại bị bộ lạc Cửu Lê của Lê Tham cướp đoạt đế vị.

Hai đứa con trai của Liệt Sơn Khôi cũng chết trong tay Lê Tham.

Nhưng Tinh Vệ lại chết trước đó rất lâu.

Khi đó nhân tộc năm bè bảy mảng, Cự linh hoành hành bên trong đại địa Thần Châu, Tinh Vệ chết trong tay một nhánh bộ tộc Cự linh ở trên biển.

Cha của nàng yêu thương ấu nữ, liền mô phỏng phương pháp phục sinh Xà Cốt Bà của bộ lạc Vu Hàm, kết hợp con gái với một con Thanh Loan đã chết từ thời đại thượng cổ.

Nhưng pháp thuật của Liệt Sơn thị lại hoàn thiện hơn rất nhiều, lực lượng của con Thanh Loan kia khi còn sống cũng cao đến Vĩnh Hằng thượng vị.

Tuy rằng bọn họ không thể hoàn toàn phục sinh Liệt Sơn Nữ Oa, nhưng lại tạo ra một con Tinh Vệ.

Từ đó về sau, trong thiên địa có thêm truyền thuyết ‘Tinh Vệ ngậm mảnh gỗ, mang đi lấp thương hải’.

Sau khi Tinh Vệ thức tỉnh thì vẫn tức giận, liền ngậm gỗ và đá ở Tây Sơn đi lấp biển, miễn cưỡng lấp bằng nơi ở của bộ tộc Cự linh gần biển đã giết chết nàng.

Lê Tham nghe vậy thì nở nụ cười tiêu sái nói: “Cây cỏ cũng còn có tình, người như Huyền Hoàng còn không ngoại lệ, huống hồ là ta? Chỉ là so với vương quyền bá nghiệp, thì huyết mạch và tình thân phải xếp ở phía sau.”

Tinh Vệ là người thân cuối cùng của hắn ở trên thế gian này.

Tuy nhiên, chưa chắc Tinh Vệ đã cho rằng như vậy.

Vừa thấy mặt hắn đã liều mạng chém giết.

Lúc này, đúng lúc Nam Cực Tinh Quân đang biến hóa bản thể.

Nội tâm Lê Tham hơi động, liền thu hồi ánh mắt từ người Tinh Vệ, đồng thời giơ tay thu hồi mảnh màn đen che trời bao trùm vùng không gian này: “Tiếp đó mời Chu Tước Tinh Quân tự tiện.”

Lúc này, Chu Tước Tinh Quân lại không nóng lòng chạy đến ‘Chiến Phong giới’ cứu viện.

Một đao vừa rồi của Sở Hi Thanh đã để Tư Hoàng Tuyền thoát khỏi hoàn cảnh nguy hiểm, tạm thời không lo về tính mạng.

Trước mặt Nam Cực Tinh Quân bây giờ, là Sở Hi Thanh đứng mũi chịu sào.

Nàng nhìn Lê Tham bằng ánh mắt ác liệt: “Mục đích của các ngươi không chỉ là tính toán Nam Cực Tinh Quân, các ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Nếu vị Mộc Kiếm Tiên kia không ở Ma vực Chiến giới, vậy hắn đang ở nơi nào?

Lê Tham đã xé rách không gian, bước vào hư không vô ngần.

Tiếng nói của hắn lại truyền đến.

“Ta nói rồi, ngươi không nên hỏi ta câu này. Tiếp đó sẽ phát sinh cái gì, ta cũng rất chờ mong. Còn nữa, câu nói lúc trước của ta vẫn hữu hiệu, nếu Chu Tước ngươi dám làm hỏng chuyện. Lão tử sẽ làm thịt ngươi!”

Chu Tước Tinh Quân cau mày.

Lê Tham này ít nhất cũng biết Mộc Kiếm Tiên có tiến vào Ma vực Chiến giới hay không.

Nhưng trong lòng nàng cũng biết, Lê Tham sẽ không trả lời vấn đề này của nàng.

Lần này, người đặt bẫy lại chính là Sở Hi Thanh, là Nhân hoàng chủ mới nhị phẩm kia?

Hắn rốt cuộc là muốn làm gì?

Đúng lúc này, nội tâm Chu Tước Tinh Quân bỗng nhiên run lên.

Đó là bản thể của nàng truyền tin đến.

Trong đầu Chu Tước Tinh Quân lại xuất hiện một hình ảnh.

Trong hư không vô ngần kia, một nam tử tóc đỏ bất chợt xuất hiện phía trước sao Nam Cực.

Người này mặc một bộ đạo bào màu xanh bằng vải bố rất bình thường, thân hình cao to thon gầy, ngũ quan tuấn mỹ, khí chất xuất trần.

Đó chính là Mộc Kiếm Tiên - Tùng Duyên Niên!

Vị này thế mà lại xuất hiện ở bên ngoài sao Nam Cực!

Có điều, hắn đang làm cái gì?

Chu Tước Tinh Quân cảm ứng được một luồng kiếm ý cực kỳ khủng bố đang tụ tập ở trên người Tùng Duyên Niên, hơn nữa càng ngày càng mạnh, càng ngày càng khiến nàng khiếp sợ!

Chu Tước Tinh Quân đột nhiên ý thức được vị này muốn làm gì.

Vị này muốn trực tiếp chém nứt sao Nam Cực! Phá hủy ngôi sao này!

Nếu không thể cướp đoạt trong thời gian ngắn, vậy thì trực tiếp hủy diệt!

Vấn đề là lực lượng của hắn có thể làm được không?

Tùng Duyên Niên rất mạnh, nhưng dưới tình huống thoát ly khỏi rễ cây, nguyên lực của hắn chỉ có hạn, không đủ để chống đỡ kiếm đạo khủng bố của Tùng Duyên Niên.

Với lại, sau khi hủy diệt xong thì sao? Mộc Kiếm Tiên khẳng định là muốn tạo một ngôi sao khác, sau khi hắn chém nứt sao Nam Cực, hắn còn có sức lực để tái tạo Nam Cực sao?

Chương 2402 - Hắn chém thật

“Không ở Ma vực?”

Nam Cực Tinh Quân suy tư.

Sau đó hắn cười gằn một tiếng: “Mặc kệ là có ở hay không, trong ba cái hô hấp, hắn không đến thì cũng phải đến.”

Tùng Duyên Niên có ở đây hay không cũng không quan trọng.

Chờ hắn lấy tính mạng của Sở Hi Thanh, cướp lấy Sinh Tử Bộ trong sách Sinh.

Vậy Nam Cực Tinh Quân há lại để ý Tùng Duyên Niên có ở đây hay không?

Trong khi nói chuyện, cây 'Thạch hòe' khổng lồ kia đã đánh vô số bàn tay khổng lồ bằng gỗ xuống dưới.

Mỗi một cái tay gỗ đều to bằng nửa mẫu, mang theo vô số lực lượng Nguyên Từ.

Còn có lôi định màu xanh sinh sôi ở chung quanh bàn tay gỗ.

Đó là 'Thái Ất thần lôi', là lôi pháp do ất mộc sinh thành.

Tinh Vệ lấp tức thi triển hai cánh, mang theo phong lôi vô biên đâm tới.

"Ngươi đừng hòng!"

Trước kia nàng và Sở Hi Thanh chưa từng gặp mặt.

Nhưng Tinh Vệ lại biết, vị Nhân hoàng bệ hạ này cực kỳ quan trọng với nhân tộc bây giờ. Huống hồ Sở Hi Thanh cũng ra tay ngăn cản các thần thay cho Tư Hoàng Tuyền.

Vị bệ hạ này đồng ý đi mạo hiểm với Tư Hoàng Tuyền, có thể thấy được vị này là một người nghĩa bạc vân thiên!

Tuy rằng mục đích của hắn không đơn thuần, tựa như đang mượn chuyện của Tư Hoàng Tuyền để mưu tính gì đó.

Nhưng Tinh Vệ lại không cảm nhận được ác ý từ Sở Hi Thanh.

Người này không có ý hi sinh Hoàng Tuyền, cũng đồng ý sóng vai chiến đấu với bọn họ, như vậy là đủ rồi!

Tinh Vệ lập tức ra tay ngăn cản.

Nàng không muốn nhìn thấy đám Cự thần này có thêm một vị đế quân.

Ầm!

Theo một tiếng nổ mạnh, lôi đình xanh và đỏ ở giữa trời va chạm lẫn nhau, biển lôi đầy trời lập tức nổ tung.

Tinh Vệ đánh nổ ít nhất 300 bàn tay gỗ của Nam Cực Tinh Quân, vô số mảnh gỗ bay đầy trời. Sau đó bị nhiệt độ cao của lôi đình đốt cháy, tạo thành một biển lửa ngợp trời.

Nhưng Tinh Vệ lại hơi rùng mình một cái.

Nàng cảm nhận được vô số sinh mệnh lực đang tràn vào trong cơ thể.

Điều này làm cho bộ thân thể Thanh Loan của nàng bùng lên từng tia từng tia sinh cơ.

Lục phủ ngũ tạng và huyết tủy vẫn đang bình tĩnh, đã bắt đầu 'sống' lại.

Nhưng đối với một tử linh như nàng mà nói, đây lại không phải chuyện tốt đẹp gì.

Sinh cơ trong cơ thể Thanh Loan càng nhiều, lực khống chế của Tinh Vệ với bộ thân thể này lại càng yếu.

Đây không phải là Sinh Nguyên của Thiên Nại Lạc, không thể giúp bọn họ sinh sôi nguyên lực, từ đó gia tăng thực lực của bản thân.

Còn đây là Sinh Mệnh chi pháp, Nam Cực Tinh Quân đang chế tạo một cái sinh mệnh giả tạo ở trong thân thể Thanh Loan.

Mấu chốt là Sở Hi Thanh vẫn nằm trong hoàn cảnh nguy hiểm như cũ.

Nam Cực Tinh Quân tuy bị đánh nổ 300 bàn tay gỗ, nhưng còn có hơn 700 bàn tay khổng lồ đánh về phía Sở Hi Thanh.

Hai người Thần Đồ và Úc Lũy đã che ở trước người Sở Hi Thanh.

Hai người vỗ lên đất một cái, lập tức có vô số đất đá và canh kim hội tụ lại đây, bao bọc lấy hồn khu của Thần Đồ và Úc Lũy.

Chỉ chớp mắt đó, bọn họ cũng đã biến thành người khổng lồ bằng sắt đá cao 350 trượng.

"Chém!"

Hai người chém ra ánh đao sắc bén, chỉ chớp mắt đã bao trùm ba mươi dặm không trung, đánh nổ những bàn tay gỗ kia.

Nhưng hồn khu của bọn họ bên trong người sắt đá khổng lồ kia lại rung động kịch liệt, gần như vặn vẹo.

Sinh Mệnh chi pháp của Nam Cực Tinh Quân khắc chế tử linh bọn họ, lực lượng Nguyên Từ mênh mông hùng vĩ kia cũng ảnh hưởng đến thân thể chứa canh kim của bọn họ.

Hai người bọn họ cũng am hiểu Từ pháp, tu luyện Kim từ và Thổ từ bên trong Từ pháp, cũng đã đạt đến tầng thứ Chân Linh, nhưng lại hoàn toàn không thể sánh được với Nam Cực Tinh Quân.

Lực lượng của song phương căn bản là không cùng một đẳng cấp, gần như một đòn liền kết thúc.

Hai người bọn họ hoàn toàn dựa vào Toái Thiên và Phá Phôi chi pháp của bản thân để gắng gượng chống đỡ Nam Cực Tinh Quân.

Ánh đao 30 dặm kia chỉ chống đỡ được một lát, liền bị bàn tay gỗ khổng lồ kia đánh nát.

Sắt đá quanh người Thần Đồ và Úc Lũy cũng nát bấy, thân thể bay ngược về sau, trượt lùi hơn 2000 trượng mới dừng lại.

Tỷ đệ Tư Vô Thiên và Tư Vô Pháp còn chật vật hơn, hai người bọn họ chỉ chém nát bảy bàn tay gỗ, liền bị đánh bay vào trong điện, một thân máu thịt và xương cốt bị vỡ vụn.

Lục Loạn Ly nhíu chặt lông mày, trong lòng thấy hơi căng thẳng.

Trước khi bàn tay gỗ khổng lồ kia đánh xuống, thần niệm của Nam Cực Tinh Quân cũng đã nghiền ép xuống.

Áp lực nặng như núi kia đè lên nguyên thần của nàng, khiến cho hồn hải của nàng gần như vỡ vụn, cũng làm ý nghĩ của nàng gần như cứng đờ.

Lục Loạn Ly nghĩ thầm, đây là lực lượng của Vĩnh Hằng thượng vị sao?

Đối phương căn bản là không cần ra tay, chỉ cần một ý nghĩ là có thể giết chết nàng.

Đại đa số lực lượng của Nam Cực Tinh Quân đều rơi vào người Sở Hi Thanh, chỉ một chút hồn lực còn sót lại cũng đã khiến nàng không chịu nổi rồi.

Lục Loạn Ly vẫn không do dự, huy động Thiên Tàn Thủ của mình.

Bàn tay do pháp lực ngưng tụ kia cũng vỡ vụn trong khoảnh khắc.

Loạn Thiên Tử Kim Chuy cũng bị đánh bay, hầu như thoát ly khỏi sự khống chế của nàng.

Nhưng khi Lục Loạn Ly sắp bị bàn tay gỗ khổng lồ kia đánh bay ra ngoài.

Nàng nhìn thấy bàn tay gỗ che trời trước mắt bị đánh nát thành từng mảnh từng mảnh gỗ vụn.

Tất cả những bàn tay gỗ tiến vào phạm vi hai mươi trượng trước người nàng và Sở Hi Thanh, sẽ bị ánh đao cực kỳ sắc bén và mắt thường khó nhìn thấy đánh nát. Từng mảng từng mảng bụi gỗ bay bốn phía dưới sự trùng kích của ánh đao.

Hơn nữa, mặc kệ là lực lượng Nguyên Từ hay là Thái Ất thần lôi, tất cả đều không thể đột phá khoảng cách này.

Tất cả đều bị ánh đao kia tru diệt!

Chương 2403 - Hắn chém thật (2)

Lúc này, Lục Loạn Ly nhìn lại sau lưng.

Nàng phát hiện bộ 'ngôi sao La Hầu' vốn hơi tán loạn do thi triển Chư Thần Hoàng Hôn đã khôi phục như cũ.

Sáu cánh tay và sáu thanh trường đao của nó đang bện ra một mảnh lưới đao dày đặc trước người bọn họ.

Thương thế của Sở Hi Thanh tựa như cũng đang khôi phục.

Lục Loạn Ly cảm ứng được khí tức của hắn đã khôi phục như trước.

Nhưng Lục Loạn Ly vẫn chưa an tâm.

Nàng biết tình thế của bọn họ vẫn rất nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm!

Nam Cực Tinh Quân không chỉ là Vĩnh Hằng thượng vị, mà còn là tồn tại có lực lượng còn đuổi sát đế quân.

Trước mặt Nam Cực Tinh Quân, Nhai Tí Đao của Sở Hi Thanh hầu như không có tác dụng.

Hiện giờ hắn chỉ lấy Tru Thiên Đao phối hợp với Như Ý chi pháp, lại mượn địch ý và sát niệm để đánh nát những bàn tay gỗ khổng lồ kia.

Dù vậy Sở Hi Thanh cũng không thể đối kháng với vị Tinh Quân này.

Dưới sự tấn công của những bàn tay gỗ kia, lưới đao trước mặt bọn họ cũng đang liên tục lùi về phía sau.

Khiến cho Sở Hi Thanh không thể không mở Nguyên Dương Cửu Khiếu lần nữa, lại dùng Thần Lực Tái Thôi.

Nhưng sau khi sử dụng bảy lần, Sở Hi Thanh lại không thể dùng Thần Lực Tái Thôi nữa.

Lúc đầu Lục Loạn Ly còn không biết nguyên do.

Chỉ một lát sau, Lục Loạn Ly mới ý thức được Sinh Mệnh chi pháp của Nam Cực Tinh Quân đã đánh vào trong cơ thể của Sở Hi Thanh.

Khiến cho máu thịt của hắn liên tục sinh sôi, quấy nhiễu hắn.

Sở Hi Thanh sử dụng Thần Lực Tái Thôi bảy lần, mà một thân lục phủ ngũ tạng và máu thịt xương cốt đã chịu áp lực cực kỳ nặng nề.

Sở Hi Thanh không thể không phân ra một bộ phận lực lượng, bắt đầu tru diệt những máu thịt mới sinh sôi kia.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, cánh tay trái của Sở Hi Thanh vẫn liên tục bành trướng, với lại càng lúc càng lớn. Dáng vẻ kia lại như một cái bong bóng cực lớn, phía trên là những mạch máu và gân xanh.

Sở Hi Thanh dứt khoát chém tay trái của mình xuống, cánh tay này mất khống chế, nó tiếp tục bành trướng, mãi đến tận khi nổ tung.

Để người kinh ngạc là, sau khi đứt tay thì khí huyết của Sở Hi Thanh không suy giảm mà còn thịnh hơn.

Mặt Sở Hi Thanh cũng là một mảnh ửng đỏ.

Hiện giờ, hắn không chỉ gặp vấn đề máu thịt sinh sôi bành trướng, mà còn có các loại sinh vật nhỏ bé và kỳ dị đang sinh sôi và lan tràn trong cơ thể của hắn.

Dưới trạng thái bình thường, Sở Hi Thanh có thể dễ dàng diệt trừ tất cả. Hiện giờ, nhưng sinh vật nhỏ bé này lại còn đáng sợ hơn cả thần độc mãnh liệt nhất. Chúng đang ăn mòn lục phủ ngũ tạng của hắn, sinh thanh vô số khối thịt và u nhọt trong xương cốt và máu thịt của hắn.

Chỉ chốc lát, chân trái của Sở Hi Thanh cũng nổ tung.

Sinh Mệnh chi pháp của Nam Cực Tinh Quân còn lâu mới đến đẳng cấp Thánh Giả, nhưng cũng đã đáng sợ như vậy rồi.

Bá thể mà Sở Hi Thanh vẫn luôn đắc ý, lại không có chút tác dụng nào khi đứng trước mặt người này.

May mà bộ 'ngôi sao La Hầu' không bị ảnh hưởng, vẫn có thể phát huy toàn lực.

Chỉ là dù hắn có tập trung tất cả địch ý và sát niệm, thì vẫn không thể địch lại thần lực mênh mông của Nam Cực Tinh Quân.

Những bàn tay gỗ kia vẫn liên tục đẩy về phía hắn.

Mười lăm trượng, mười trượng, năm trượng…

Lúc này, ngay cả Tinh Vệ cũng không còn thừa lực, nàng bị bàn tay gỗ kia đánh bay mấy chục dặm, toàn thân cũng xuất hiện mấy chục khối thịt ghê tởm.

Mà từ khi Nam Cực Tinh Quân ra tay đến bây giờ, cũng chưa đến một cái hô hấp.

"Xem ra hắn không ở đây thật?"

Nam Cực Tinh Quân chắp tay sau lưng, thản nhiên liếc mắt nhìn bốn phía.

Cho đến nay, hắn vẫn không cảm ứng được tung tích của Mộc Kiếm Tiên - Tùng Duyên Niên.

Nam Cực Tinh Quân cũng không quá tự tin với thần niệm cảm ứng của mình.

Tùng Duyên Niên có thể dùng Tiệt Thiên chi pháp để qua lại hư không, đi lại trong tiết điểm thời gian, hơn nữa hành tung cực kỳ khó lường, khó có thể cảm ứng chính xác.

Nhưng mà bây giờ, ngay cả mấy vị Tổ thần và đế quân chờ ở bên ngoài Ma vực cũng không phát hiện bóng dáng của Tùng Duyên Niên.

Hắn cười một tiếng, sau đó lại nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt lạnh như băng: "Như vậy, ngươi đã sẵn sàng nhận lấy cái chết chưa?"

Ầm!

Bàn tay gỗ khổng lồ kia đã đẩy đến phạm vi một trượng trước người Sở Hi Thanh.

Cương lực mênh mông bàng bạc kia làm cho quần áo của Sở Hi

Thanh bay phần phật, mái tóc cũng múa tung trong gió.

Còn có từng tia đao cương tán loạn bị lực lượng khổng lồ từ đối diện phản chấn lại, khiến cho một thân da thịt của Sở Hi Thanh xuất hiện vô số vết máu.

Nhưng trong khoảnh khắc này, Tư Hoàng Tuyền vẫn ngồi trong điện chợt mở đôi cánh xương sau lưng mình ra.

Đôi cánh xương này bắt đầu sinh sôi máu thịt, và cả từng mảng từng mảng lông chim màu đen.

Cùng lúc đó, một mảnh ánh sáng đen hồng chợt bao trùm toàn bộ đại điện, kéo dài đến ngoài 20 trượng trước cửa điện.

Ánh măt Sở Hi Thanh nhất thời sáng lên, hắn bỗng cảm thấy phấn chấn.

Thân thể của hắn đã khôi phục trong nháy mắt.

Nguyên lực mạnh mẽ sinh sôi trong cơ thể hắn, khiến cho năng lực hồi phục của Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết càng cuồng bạo hơn.

Tương ứng với đó, những khối thịt và u nhọt trong và ngoài cơ thể Sở Hi Thanh cũng bắt đầu suy kiệt.

Bởi vì lực lượng Tử Vong và Tịch Diệt đang xâm nhập vào cơ thể hắn, khiến cho tất cả những thứ không nên tồn tại trong cơ thể hắn bị quy về tử vong, quy về tịch diệt!

Chương 2404 - Hắn chém thật (3)

Sở Hi Thanh không chút do dự, trực tiếp bắt đầu sử dụng Thần Lực Tái Thôi lần thứ tám, thứ chín và lần thứ mười.

Cái này vốn đã vượt qua cực hạn của hắn, nhưng lúc này có lực lượng của Tư Hoàng Tuyền gia trì, Sở Hi Thanh có thể kích phát lực lượng và khí huyết đến tầng thứ cao hơn.

Ầm!

Theo một tiếng nổ rung trời, ánh đao gần như tán loạn của bộ ‘ngôi sao La Hầu’ chợt bạo phát, phản công ngược trở lại, chém nát và đánh nổ những bàn tay gỗ che trời kia, khiến chúng nổ thành từng mảng từng mảng vụn gỗ, ánh đao kéo dài mãi đến tận ngoài 15 trượng mới có xu hướng suy tàn.

Hơn nữa không chỉ là hắn, mà Thần Đồ và Úc Lũy cũng đã tập hợp lại, thân thể sắt đá cao gần 400 trượng của bọn họ đứng hai bên trái phải của Sở Hi Thanh, trợ giúp hắn chia sẻ áp lực.

Tinh Vệ lại phát ra một tiếng hót vang trời, lại mang theo phong lôi ngập trời, va chạm vào từng bàn tay gỗ khổng lồ kia.

“Thần vực?”

Nam Cực Tinh Quân không khỏi nheo mắt nhìn vào trong cung điện.

‘Thần vực’ là lực lượng thần linh Vĩnh Hằng thượng vị mới có, nhưng nếu như có thể đạt đến tầng thứ Thánh Giả ở một loại thiên quy nào đó, lại có thần lực sung túc chống đỡ, vậy cũng có thể làm được.

Mà Tư Hoàng Tuyền ở trong điện mượn lực lượng xác ngoài của Thiên Nại Lạc, đã trở thành Thánh Giả của hai loại thiên quy.

Điều này chứng tỏ Tư Hoàng Tuyền chỉ cách một bước nữa là có thể thức tỉnh huyết mạch Minh Hoàng, luyện hóa xác ngoài của mẫu thân nàng.

Bọn họ không còn nhiều thời gian…

Trong lòng Nam Cực Tinh Quân cũng hiện ra khát vọng và tham lam.

Đáng chết!

Lực lượng mạnh mẽ như vậy, sao có thể rơi vào tay một nhân loại?

Khi hắn chuẩn bị thôi phát ra sức mạnh lớn hơn.

Thần Ba Tuần ở phía xa xa bỗng nhiên mở miệng: “Nam Cực Tinh Quân, lời vừa rồi còn hữu hiệu không?”

Nam Cực Tinh Quân chợt cười to: “Đương nhiên là hữu hiệu! Thần Thiên Hòe ta nguyện ý tuyên thề trước mặt chư vị Tổ thần, sau khi chuyện hôm nay thành công, tuyệt đối không bội ước, nhất định sẽ giao xác ngoài của Thiên Nại Lạc cho ‘Vạn Ma chi chủ’ ngươi. Còn cả Quỷ Túc, ngươi cũng như vậy!”

Nam Cực Tinh Quân vừa dwuts lời, Thần Ba Tuần đã ném một đoàn ánh sáng màu đỏ ngòm tới.

Giọng nói của hắn lạnh lùng: “Nhớ kỹ lời thề của ngươi! Nếu ngươi dám vi phạm, ta nhất định để ngươi không thể rời khỏi ba ngàn giới

Ma vực này!”

Nam Cực Tinh Quân lập tức giơ tay tiếp nhận đoàn ánh sáng kia.

Đó là một trái tim, nó còn đang đập ‘thình thịch’.

Nam Cực Tinh Quân không khỏi cười vui sướng và đắc ý.

Hắn lạnh lùng nhìn Sở Hi Thanh và cả Tư Hoàng Tuyền ở trong điện: “Châu chấu đá xe!”

Theo Nam Cực Tinh Quân ấn một cái, Tư Hoàng Tuyền nhất thời nhíu chặt lông mày, hiện ra vẻ đau đớn.

Trái tim này ở trong tay Thần Ba Tuần, chỉ có thể áp chế một phần lực lượng của Tư Hoàng Tuyền.

Với lại, theo lực lượng của Tư Hoàng Tuyền tăng lên, hiệu quả càng ngày càng yếu ớt.

Mà khi nó rơi vào tay Nam Cực Tinh Quân, nó lại là sơ hở trí mạng của Tư Hoàng Tuyền, có thể công kích căn cơ của Tư Hoàng Tuyền, quấy rầy nàng thức tỉnh huyết mạch, ngăn cản nàng dung hợp với xác ngoài của Minh Hoàng.

Điều này khiến cho sức chiến đấu của mấy người Sở Hi Thanh bị đánh trở về nguyên hình, sup sụp đến cực điểm.

Lúc này, Tinh Vệ lại bị đánh bay ra ngoài trăm dặm, máu tươi bay đầy trời, cánh trái gần như bị xé rách.

Đó là Quỷ Túc Tinh Quân.

Hắn đứng lơ lửng trên không trung, lạnh lẽo nhìn Tinh Vệ: “Vậy thì một lời đã định! Ta giúp ngươi làm thịt con chim xanh này, ngươi giao thiên quy Tử Vong cho ta.”

Quỷ Túc không muốn ra tay chính diện với Sở Hi Thanh và Tư Hoàng Tuyền, như vậy có thể sẽ làm Chu Tước Tinh Quân và tam đại Chiến thần của nhân tộc tức giận.

Nhưng Quỷ Túc lại có biện pháp xé nát con chim xanh này.

Khi Quỷ Túc vừa dứt liowf, hắn liền điều khiển chiến khôi Trọng Lê vung quyền, nện về phía đỉnh đầu Tinh Vệ.

Tinh Vệ thì lại hóa thành một mảnh lôi hải hai màu xanh và đỏ, một mặt công kích chiến khôi Trọng Lê, một mặt lan tràn ra chung quanh, yểm trợ chân thân của mình né tránh.

Nhưng nàng vẫn không thể tránh được hết, chiến khôi Trọng Lê đã bùng nổ ra mây lửa ngập trời, nhen lửa đốt cháy tất cả chung quanh.

Bộ chiến khôi này tuy đã bị Sở Hi Thanh đánh trọng thương, mất Thần vực của mình, nhưng Lục Bính thần hỏa và Nhiên Thiên chi pháp của hắn vẫn cực kỳ mạnh mẽ!

Tuy rằng Tinh Vệ thoát được một quyền của chiến khôi Trọng Lê, nhưng nửa thân của nàng lại bị bốc cháy và thiêu đốt.

Loại đau đớn đến cực hạn này khiến cho thần hồn của Tinh Vệ run rẩy, nhưng nàng lại không nói một tiếng nào, mà tiếp tục tụ tập sức mạnh, tiếp tục xông về phía những bàn tay gỗ khổng lồ của Nam Cực Tinh Quân.

Nàng không thể lùi về sau, không thể thở dốc, cũng không thể chậm trễ.

Tình thế đã ác liệt đến cực điểm.

Dù thế nào thì nàng cũng bắt buộc phải chống đỡ đến khi Tư Hoàng Tuyền luyện hóa được đôi cánh kia.

Có lẽ đây cũng là sinh cơ duy nhất của bọn họ…

Chương 2405 - Hắn chém thật (4)

Cheng! Cheng!

Lúc này, Thần Ba Tuần đã đánh tan lưới đao của ‘ngôi sao La Hầu’, cánh tay như cốt đao của hắn đã chém đến trước mặt Sở Hi Thanh.

Tia lửa đầy trời bùng nổ giữa hay người, đao cương tán loạn tàn phá bầu trời và mặt đất.

Trong mắt Thần Ba Tuần chiếu rọi ánh lửa và lôi đình, cũng lộ ra vẻ tàn khốc và sát ý ngút trời.

Khóe môi của hắn ngậm lấy nụ cười gằn.

Kẻ này! Kẻ đã chém đứt tay hắn 32 lần, chém đứt đầu hắn một lần… sắp sửa sẽ chết trong tay hắn!

“Chết!”

Giờ phút này, trừ phi là ba vị đại Ma thần trong Ma vực Chiến giới can thiệp, bằng không thì tên này chết chắc!

Khi Thần Ba Tuần đang dốc toàn lực, sắp sửa đột phá lưới đao của 'ngôi sao La Hầu' sắp đánh nổ đầu tên tạp chủng nhân tộc này, thì hắn lại nghe thấy một tiếng nổ trầm thấp.

Đôi tay và đầu của Thần Ba Tuần bỗng nhiên tan vỡ, lại bị một luồng sức mạnh sắc bén chặt đứt và đánh nổ.

“Thần Ý Xúc Tử Đao?”

Thân thể của Thần Ba Tuần điên cuồng lùi về phía sau.

Trong quá trình rời đi này, thần khu cao hơn 400 trượng của hắn lại bị 'ngôi sao La Hầu' chém hơn ngàn đao, gần như bị chém thành thịt nát.

Mảnh thịt vụn to nhất trong đó bay ra ngoài 80 dặm mới biến trở lại thành Thần Ba Tuần.

Nhưng hình thể của hắn lại nhỏ hơn nhiều, chỉ bằng đầu ngón tay của phàm nhân.

Thân thể của Thần Ba Tuần khôi phục rất nhanh, đồng thời gầm lên giận dữ: “Thần Thiên Hòe, ngươi đang muốn tìm chết sao!”

Thần Ba Tuần giận không nhịn nổi.

Vừa rồi, chính là bởi vì lực lượng của Nam Cực Tinh Quân xuất hiện đứt quãng, mới khiến cho Sở Hi Thanh rảnh rỗi, chém một đao toàn lực về phía hắn.

Nếu không phải hắn lùi lại đúng lúc, thì hắn đã biến thành một mảnh thịt vụn rồi.

Trong giây lát này, Thần Ba Tuần thậm chí còn nghi ngờ Nam Cực Tinh Quân đang tính toán hắn, cố tình để hắn chết dưới đao của Sở Hi Thanh!

Tuy nhiên, hắn lập tức phát hiện không đúng, Nam Cực Tinh Quân bây giờ đang yên lặng đứng giữa không trung.

Sắc mặt hắn tái nhợt như tờ giấy, một đôi mắt nhìn thẳng về phía trước nhưng không có tiêu cự.

Thần Ba Tuần nghi ngờ không thôi: “Nam Cực, ngươi làm sao vậy?”

Cái tên này vẫn đang rất đắc ý, cực kỳ tự tin, sao đột nhiên lại trở nên hồn bay phách lạc rồi?

“Xem ra hắn cũng cảm ứng được tung tích của Mộc Kiếm Tiên rồi!”

Sở Hi Thanh cười khẽ một tiếng, giơ tay lau máu trên khóe miệng: “Muốn chạy về không? Nói không chừng vẫn còn kịp.”

Nam Cực Tinh Quân lập tức cúi đầu nhìn xuống Sở Hi Thanh với ánh mắt đỏ như máu: “Hắn muốn làm cái gì? Tại sao lại đến sao Nam Cực của ta? Là muốn đánh cắp vị trí Tinh chủ của ta? Quả thực là nằm mơ.”

“Nếu như muốn cướp sao Nam Cực, vậy thì sẽ không như bây giờ.”

Sở Hi Thanh bật cười một tiếng, đón ánh mắt của Nam Cực Tinh Quân: “Ngươi không đoán được đúng không? Hắn đi nơi đó, tự nhiên là để chém nát sao Nam Cực, thuận tiện hoàn thành ‘nghi thức’ Trảm Thiên của hắn!”

Con ngươi Nam Cực Tinh Quân nhất trời trợn lên, sau đó đột nhiên lắc đầu: “Không thể nào! Tuyệt đối không thể!”

Hắn bật cười một tiếng, lại càng xác định phán đoán của mình: “Kiếm đạo của hắn rất mạnh, đuổi sát đế quân, nhưng không có lực lượng chém nứt sao Nam Cực, tuyệt đối không thể!”

Sao Nam Cực chính là ngôi sao cấp bậc đế quân, chỉ thua kém Tử Vi và Câu Trần có một đường, Tùng Duyên Niên há có thể chém được?

Dù Tùng Duyên Niên có lực phá hoại cỡ đó, thì nguyên lực cũng không chống đỡ được.

Huống hồ sao Nam Cực tượng trưng cho Sinh Mệnh và Nguyên Từ chi pháp, thần lực sinh sôi không ngừng.

Nói vậy đây chính là kế hoạch điệu hổ ly sơn của mấy người Sở Hi Thanh, muốn ép hắn phải từ bỏ nơi này, chạy về sao Nam Cực.

Nhưng Nam Cực Tinh Quân lại cảm thấy không logic.

Nơi sâu xa trong nguyên thần của hắn đang điên cuồng cảnh báo, trái tim bằng chất gỗ cũng đang đập mạnh, loại cảm giác bất an và căng thẳng đang tràn ngập tâm linh hắn.

Nam Cực Tinh Quân lập tức ngăn chặn tất cả suy nghĩ lung tung, hắn lại bật cười một tiếng.

“Hoang đường, thực sự là hoang đường! Quả thực là nằm mơ!”

Ầm!

Trong khoảnh khắc này, ánh sao của Nam Cực lại rực sáng, rất nhiều ánh sáng mạnh mẽ soi sáng nơi này.

Càng nhiều bàn tay gỗ sinh sôi quanh thân cây Thạch hòe, số lượng lên đến hàng ngàn, hàng vạn, vô cùng vô tân; còn cả Thái Ất thần lôi vô biên vô hạn kia, cũng bắt đầu bện ra một mảnh biển lôi chói mắt trên bầu trời, lực lượng Nguyên Từ lại càng bàng bạc và mênh mông hơn.

Đôi mắt màu đỏ ổi của Nam Cực Tinh Quân đã tràn ngập sát ý, mặc kệ Tùng Duyên Niên có mục đích gì, cứ giết thằng nhãi ranh này trước là được.

Hắn một tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng giết chết Sở Hi Thanh, chỉ có như vậy mới có thể rời khỏi Ma vực Chiến giới, trở về sao Nam Cực.

Nhưng khi những bàn tay gỗ khổng lồ kia lại đánh về phía Sở Hi Thanh.

Hồn thể của Nam Cực Tinh Quân bỗng nhiên vặn vẹo, vỏ ngoài của cây Thạch hòe cũng tràn ra nhựa cây như là máu tươi.

Lúc này, Nam Cực Tinh Quân không chỉ suy sụp thần lực, mà sắc mặt của hắn còn đau đớn đến cực hạn, ánh mắt đầy vẻ không dám tin.

Tùng Duyên Niên kia, cái tên điên kia thế mà lại thật sự ra tay với sao Nam Cực của hắn rồi!

Kiếm đầu tiên của vị Mộc Kiếm Tiên này, đã chém nứt một phần bảy sao Nam cực.

Trên mặt Nam Cực Tinh Quân đã không còn vẻ thong dong nữa, hắn bỗng nhiên rống lên: “Hạ thần Thần Thiên Hòe, xin mời mấy vị Tổ thần và đế quân ra tay, giúp ta tru diệt kẻ này!”

Vào giờ phút này, hắn đã không nắm chắc tru diệt Sở Hi Thanh!

Ngay khi hắn vừa dứt lời, thiên địa trong Chiến Phong giới cũng vì đó mà biến sắc!

Chương 2406 - Thiên bi

Đối với tất cả âm linh sinh tồn trong Chiến Phong giới, đây thật ra là một trận tai nạn không thua kém gì tận thế.

Lúc ban đầu, đại chiến chỉ phát sinh ở gần ‘cung đài’, tuy rằng dư âm của thần chiến rất đáng sợ, nhưng chỉ hạn chế trong phạm vi 3000 dặm quanh ‘cung đài’.

Ngoài 3000 dặm tuy cũng là núi chuyển đất sập, nhưng chỉ cần là âm linh có chút tu vị, lại hơi cẩn thận một chút, thì sẽ không gặp phải nguy hiểm đến tính mạng.

Ngoài ra, hai vị đại tướng quân Thần Đồ và Úc Lũy cũng đã có chuyện bị từ trước, bọn họ đã đẩy những đại lục và hòn đảo khác ra xa khỏi chiến trường.

Nhưng trận chiến kia càng ngày càng kịch liệt, toàn bộ thế giới đều đang rạn nứt.

Tất cả bầu trời và mặt đất đều vỡ vụn như pha lê, xuất hiện vô số vết rạn nứt như mạng nhện.

Có chút âm linh xui xẻo, ở đúng vị trí rạn nứt, toàn bộ hồn khu bị vết nứt không gian xé thành tro bụi.

Hiện giờ, không chỉ Chiến Phong giới sắp bị phá nát, mà toàn bộ Ma vực Chiến giới cũng đang rung chuyển kịch liệt.

Ba trăm tiểu thế giới này vốn như những quả bóng bay chen chúc với nhau, lúc này lại bị mười mấy cỗ lực lượng khổng lồ đè ép, khiến cho tất cả vách ngăn của các thế giới đều bị co rút và vặn vẹo.

Trong một số tiểu thế giới, cảnh tượng bên đó cũng như hủy thiên diệt địa.

Bầu trời đang sụp đổ! Mặt đất đang nứt toác! Thế giới đang suy vong!

Sở Hi Thanh đứng mũi chịu sào.

Hắn đứng trên ‘cung đài’, chỉ cảm thấy bản thân như con kiến đứng giữa bão táp, tất cả mọi thứ chung quanh đều là phong ba sóng lớn, là lôi đình tràn đầy, là cuồng phong sắc bén như đao.

Chỉ trong nháy mắt, mười mấy cỗ thần lực vô biên vô hạn, che kín đất trời đã nghiền ép về phía hắn, khiến cho tất cả mọi thứ chung quanh hắn đều bị ép vỡ.

Còn có những lực lượng thiên quy vượt qua nhận thức của Sở Hi Thanh đánh xuống, khiến cho thời gian và không gian chung quanh hắn vẹn vẹo đến không ra hình dạng gì, cũng khiến cho cơ thể Sở Hi Thanh tuôn ra từng mảng từng mảng sương máu.

Trước mặt những lực lượng đáng sợ này, Sở Hi Thanh cảm giác mình lại yếu đuối như thế, nhỏ bé như thế.

Chỉ một loại trong đó thôi, cũng có thể ép Sở Hi Thanh thành tro bụi!

Sắc mặt Sở Hi Thanh không khỏi trắng bệch.

Đây chính là lực lượng của Tổ thần và đế quân sao?

Dường như mình đã hơi khinh thường bọn họ, cũng coi thường sức mạnh khổng lồ của chín tầng mây kia rồi.

Đúng lúc này, Sở Hi Thanh nghe thấy một tiếng rống như sấm rền.

“Cút!”

Tiếng rống này truyền đến từ ngoài hư không, cũng không biết là đến từ tiểu thế giới nào.

Nhưng mà tất cả lực lượng khổng lồ đang nghiền nát Chiến Phong giới, lại biến mất sạch sẽ trong chớp mắt.

Một chớp mắt tiếp theo, Sở Hi Thanh lại nghe thấy tiếng cười cuồng ngạo và càn rỡ, hào phóng.

“Các ngươi đang muốn dỡ nhà à? Đã hỏi ý của chủ nhân chưa?”

Theo tiếng cười phóng đãng này, toàn bộ thần lực còn sót lại trong Chiến Phong giới bị quét sạch.

Lúc này, một thanh chiến kích rớt xuống từ giữa bầu trời Chiến Phong giới.

Thanh chiến kích này dài tận 1800 trượng, mặt kích cũng rộng khoảng 300 trượng, toàn thân đen tuyền, bên ngoài là một ngọn lửa màu đỏ thẫm.

Theo thanh chiến kích rơi xuống, cắm thẳng ở trước ‘cung đài’. Chiến Phong giới vốn nằm ở biên giới sụp đổ, đột nhiên lại yên tĩnh và an bình trở lại.

Nó giống như một cái ‘định hải thần châm’, trấn áp tất cả yêu ma quỷ quái.

Toàn bộ vết nứt không gian và thời gian thác loạn đều khôi phục trở lại. Vết rách bao trùm toàn bộ thế giới cũng đang khép lại.

Chỉ là bầu trời kia vẫn là một màu đỏ thắm như cũ, toàn bộ mây đen trên bầu trời Chiến Phong giới đang bốc cháy, hơi nước trong vùng thế giới này cũng tăng nhiều, hóa thành sương mù nồng nặc, làm cho toàn bộ cây cỏ nơi này bị bao trùm bởi một lớp băng lạnh lẽo kinh người.

Tất cả canh kim đều trở nên cực kỳ sắc bén, hầu như tất cả sự vật đều trở nên càng yếu ớt hơn, càng dễ phá hủy hơn.

Còn cả sinh mệnh lực cũng trở nên cực kỳ dồi dào, ngoại trừ thời gian và không gian, tất cả thiên quy trong thế giới đều trở nên cuồng bạo.

Những Tổ thần này chỉ ra tay một lần, liền thay đổi quy tắc thiên địa của tiểu thế giới này, hơn nữa còn là gần như vĩnh viễn.

Chuyện này quả thực là cải thiên hoán địa, tái tạo càn khôn.

Sở Hi Thanh suy đoán, trong những Tổ thần kia, có thể còn có vài vị ‘Bàn Cổ chúa tể’.

Chỉ là hắn và Nam Cực Tinh Quân cũng đã tiến vào giai đoạn chiến đấu kịch liệt nhất.

Từng bàn tay gỗ che trời nát bấy ở trước người hắn, ánh đao của ‘ngôi sao La Hầu’ chiếu sáng mấy dặm, kiếm khí của Cửu Diệu Thần Thần kiếm quét ngang bầu trời.

Nam Cực Tinh Quân cũng dốc toàn lực, lực lượng quả thực là khủng bố đến dọa người, nhưng một kiếm kia của Mộc Kiếm Tiên đã khiến cho lực lượng của hắn từ thịnh chuyển suy, phế bỏ khoảng một phần mười thần lực của hắn.

Dù vậy, đó cũng không phải là lực lượng mà Sở Hi Thanh có thể chống đỡ.

Nếu không có thanh trường kích kia, Sở Hi Thanh đã bị Nam Cực Tinh Quân đập chết rồi.

Chương 2407 - Thiên bi (2)

Tuy nhiên, Nam Cực Tinh Quân vẫn không bỏ qua, cây Thạch hòe bùng nổ nhiều tay gỗ hơn, Thái Ất thần lôi cũng càng mãnh liệt hơn, lực lượng Nguyên Từ cũng càng cuồng bạo bá đạo hơn.

Sau lưng Sở Hi Thanh là Lục Loạn Ly và Tư Hoàng Tuyền.

Hắn không thể né tránh, cũng vô lực né tránh, chỉ có thể cắn răng chống đỡ.

Hắn ném Bạch Tiểu Chiêu trên đỉnh đầu về sau lưng, đồng thời thôi hóa lực lượng và khí huyết lên đến mức tận cùng, dùng Nhai Tí Đao để bẻ gãy, Tru Thiên Đao để tru diệt, Như Ý Đao để đánh nát, Hỗn Độn Đao để hấp thu. Có thể nói là dùng tất cả thủ đoạn để ứng phó.

Miệng mũi thất khiếu của Sở Hi Thanh đều tràn máu tươi, thân thể lại rơi vào trạng thái tan vỡ.

Hắn không thể làm gì hơn, những thức ‘cực chiêu Tru Thần’ kia hoàn toàn không thể phát huy.

Dưới sức mạnh tuyệt đối, bất kỳ kỹ xảo nào cũng là vô dụng.

Nam Cực Tinh Quân cũng sẽ không cho hắn cơ hội sử dụng những chiêu thức mạnh mẽ đó.

Hiện giờ, thứ có thể phát huy tác dụng, chỉ có Cửu Diệu Thần Luân kiếm, chỉ có ‘ngôi sao La Hầu’, và cả những chiêu thức ngắn gọn đã được ưu hóa đến hoàn mỹ do các tiền bối của Vô Tướng thần tông để lại trong Tru Thiên thần đao.

Dưới tình huống đảm bảo một đao chém nát những tay gỗ kia, Sở Hi Thanh xuất đao càng nhanh hơn, càng ác liệt hơn, càng ngắn gọn hơn.

Võ đạo trong thiên hạ, duy nhanh bất phá, hơn nữa đao pháp càng ngắn gọn lại càng không có sơ hở.

Đặc biệt là mấy thức cực chiêu bên trong Tru Thiên thần đao, không cần súc thế, không cần chuẩn bị, nhanh như sấm chớp, bá đạo đến cực điểm.

Còn có địch ý và sát niệm mà hắn thu thập được, khiến cho thần ý hóa đao của hắn cũng chém nát những bàn tay gỗ kia.

Những Tổ thần và đế quân ở bên ngoài đều mang địch ý và sát niệm với hắn.

Sở Hi Thanh lại hoàn toàn không thể lợi dụng, cũng không có lực đi thu thập.

May mắn chính là, sau khi chân thân của Nam Cực Tinh Quân hàng lâm, người mang địch ý và sát niệm với hắn ở quanh đây không giảm mà còn tăng, phải tăng gấp đôi lúc trước.

Còn về phần Hỗn Độn Thiên Đao của Sở Hi Thanh, thì quả thực là không có tác dụng lớn.

Hắn căn bản là không thể mê hoặc cảm giác của đối phương, trước hàng ngàn hàng vạn bàn tay gỗ kia, mê hoặc cũng là vô dụng.

Cũng chỉ có Vô Cực Thần Qua mà Sở Hi Thanh hòa vào trong Bá thể là có tác dụng, nó có thể giúp hắn hấp thu và hóa giải một bộ phận thần lực của Nam Cực Tinh Quân.

Mà sau một phần mười cái hô hấp, cây Thạch hòe kia bỗng nhiên phát ra một tiếng gào thê thảm, một lượng lớn vỏ cây tróc ra, rất nhiều nhựa cây đỏ như máu chảy ra ngoài.

Điều này cũng làm cho lực lượng của Nam Cực Tinh Quân suy yếu hơn.

Nhưng hai máu của hắn càng đỏ hơn, càng máu tanh hơn, càng điên cuồng hơn, càng ác liệt hơn.

“Ngươi đang tìm chết, các ngươi đang tìm chết!”

Nhất định phải nhanh chóng giết chết Sở Hi Thanh, cướp đoạt Sinh Tử Bộ trong tay hắn.

Hắn còn thời gian!

Ầm!

Trong khoảnh khắc này, toàn bộ thân thể của Sở Hi Thanh bị thần lực vô biên và bá đạo của Nam Cực Tinh Quân đánh nổ thành bột máu.

Vĩnh Hằng Bích Chướng và Bá thể của hắn, dường như vô dụng trước mặt vị thần linh Vĩnh Hằng thượng vị này.

Thân thể của con kiến có mạnh đến đây, cũng không chịu nổi một ngón tay của người khổng lồ.

Nhưng ngay sau đó, thân thể của Sở Hi Thanh đã khôi phục lại.

Hắn đã khôi phục lại trạng thái đỉnh cao.

Cũng đúng lúc này, Sở Hi Thanh cảm nhận được bộ 'ngôi sao La Hầu' phía sau mình xuất hiện một ít thay đổi.

Thân thể của nó kiên cố hơn, lực lượng cũng mạnh hơn, tốc độ xuất đao chợt tăng lên ba phần mười, Phá Phôi chi pháp trên thân đao cũng bá đạo hơn.

Đó là pháp Thiên Cương… Mộng Huyễn Phao Ảnh!

Cấp độ phải là nửa bước Siêu Phẩm!

Sở Hi Thanh nhìn lại sau lưng, chỉ thấy Lục Loạn Ly đã đứng trước ngự đài ở trong đại điện.

Nàng hai tay bắt ấn, nhắm mắt bất động.

Quần áo trên người Lục Loạn Ly lại không gió tự bay, từng tia lôi đình phiêu tán ra ngoài.

Nhưng bộ 'ngôi sao La Hầu' này cũng chỉ giúp hắn chống đỡ được một phần mười cái hô hấp.

Chỉ chốc lát sau, thân thể Sở Hi Thanh lại nổ tung lần nữa, hóa thành từng mảng sương máu tung bay.

Sau đó vẫn là năng lực hồi tưởng thời gian, khiến cho hắn khôi phục như lúc ban đầu.

"Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết?"

Trong mắt Nam Cực Tinh Quân không khỏi hiện ra một tia mù mịt.

Cấp bậc huyết mạch này của Sở Hi Thanh rất cao, đã đạt đến tầng thứ Bán Thần, khiến cho hắn không thể ra tay can thiệp từ bên trong.

"Ta cũng muốn nhìn xem ngươi có thể sử dụng năng lực Vĩnh Tại này bao nhiêu lần!"

Nam Cực Tinh Quân đã không tiếc tất cả, cũng không để ý đến hậu quả nữa, hắn đã dùng bản nguyên của bản thân để thôi phát lực lượng.

Sắc mặt Sở Hi Thanh không khỏi thay đổi.

Cái tên trước mắt này thực sự là điên rồi.

Năng lực Vĩnh Tại của hắn đúng là không thể chống đỡ quá lâu.

Sở Hi Thanh có thể thi triển tổng cộng hơn 20 lần Vĩnh Tại.

Hắn cũng không thể dùng ‘Bàn Cổ thần phong’, tự phong ấn mình lại chứ?

Mà cái này cũng không chống đỡ được bao lâu, Nam Cực Tinh Quân nhất định sẽ bỏ qua hắn, giết chết mấy người bên trong đại điện trước.

Còn cả Tinh Vệ, Thần Đồ và Úc Lũy đang ác chiến với Thần Ba Tuần và Quỷ Túc cũng sẽ gặp tai ương ngập đầu.

Như vậy, bây giờ nên dùng lá bài tẩy chiếm được khi sử dụng Điều Đình Tạo Hóa sao?

Sở Hi Thanh không quá tình nguyện, không đến lúc bất đắc dĩ, hắn không muốn thi triển thứ đó ở trước mắt đám Tổ thần và đế quân kia.

Nhưng mà bây giờ chính là lúc bất đắc dĩ, đã không còn lựa chọn nào khác.

Chương 2408 - Thiên bi (3)

Trong mắt Sở Hi Thanh lóe lên một vệt kỳ dị, hắn không sợ mà còn cười: “Nam Cực, ta nhớ ngươi tên là Thần Thiên Hòe đúng không?”

Nam Cực Tinh Quân không hiểu lắm.

Hắn đúng là Thần Thiên Hòe, vì sao Sở Hi Thanh lại cố ý nhắc đến?

Nhưng Nam Cực Tinh Quân cũng lười trả lời.

Hắn giờ hắn chỉ muốn dùng tốc độ nhanh nhất để giết chết Sở Hi Thanh.

Nhất định phải giải quyết chuyện bên này trước khi Tùng Duyên Niên chém nứt sao Nam Cực.

Ngoài ra, hắn không muốn phân tâm cho chuyện nào khác.

Ngay sau đó, hắn lại nghe thấy tiếng cười của Sở Hi Thanh: “Ta nhớ là ngươi cũng từng lưu tên trên Thần Khế thiên bi?”

Nam Cực Tinh Quân cau mày, hắn lại càng khó hiểu hơn.

Nhưng một cái chớp mắt sau, hắn liền ý thức được cái gì đó, con ngươi bỗng trợn lên.

“Thần Khế thiên bi!”

Hắn đột nhiên nghĩ đến, bộ phận hạt nhân của Thần Khế thiên bi có thể đã rơi vào tay Sở Hi Thanh.

Bộ phận mấu chốt nhất của Thần Khế thiên bi từng rơi vào tay Dương Thần - Thái Hạo và Thời Thần – Chúc Quang âm lấy được.

Sau khi Thái Hạo ngã xuống, những mảnh vỡ trong tay hắn nằm rải rác dưới phàm giới; còn những mảnh vỡ trong tay Chúc Quang âm thì nằm trong sao Thiên Chúc, mà trước đây không lâu, bộ rễ của Tùng Duyên Niên đã đâm sâu vào trong sao Thiên Chúc.

Còn cả ba vị Tổ thần mới phục sinh gần đây là Hỏa Thần – Diễm Dung, Thủy Thần – Thiên Công và Kim Thần – Bạch Chúc, những mảnh vỡ trong tay bọn họ cũng phân tán dưới phàm giới.

Mảnh vỡ Thần Khế thiên bi trong tay Sở Hi Thanh, có thể đã đạt đến quy mô nhất định.

“Phải thì lại làm sao?”

Nam Cực Tinh Quân thôi phát nhiều mệnh nguyên hơn, càng nhiều bàn tay gỗ xuất hiện bên ngoài cơ thể hắn: “Mảnh vỡ Thần Khế thiên bi trong tay ngươi, nhiều nhất cũng chỉ là một phần tám thôi.”

Thần Khế thiên bi là thần khí do thiên đế đời đầu tế luyện, được xưng là ‘đệ nhất hậu thiên’.

Thứ này không chỉ là pháp tướng và Thánh Giả của thiên quy Khế Thiên, mà cũng là pháp tướng và Thánh Giả của thiên quy Tá Thiên! Có thể thông qua lực lượng khế ước, mượn lực lượng của thần linh từng lưu tên trên đó.

Mà ngày xưa, tất cả các thần có chút địa vị đều bị thiên đế đời đầu lừa gạt, đều để lại ấn ký thần hồn và tên trên Thần Khế thiên bi, Nam Cực hắn cũng không ngoại lệ.

Bọn họ thậm chí còn mất một phần lực lượng để duy trì chín tầng mây xanh.

Nữ nhân độc ác kia dùng lực lượng của bọn họ để phong cấm và hạn chế bọn họ, khiến cho bọn họ không thể tùy tiện tiến vào phàm giới.

Nhưng Sở Hi Thanh chỉ có một chút mảnh vỡ Thần Khế thiên bi thì có thể làm gì chứ?

Hắn không thể mượn bất kỳ lực lượng nào từ mình cả!

Nhưng ngay sau đó, hắn nhìn thấy Sở Hi Thanh phất tay áo, sau lưng Sở Hi Thanh cũng xuất hiện một bia đá cực to.

Bia đá không có chữ, cao khoảng chín trượng, toàn thân màu đen, trôi nổi giữa không trung.

Trong mắt Nam Cực Tinh Quân hiện lên vẻ ngờ vực, đây là thứ gì?

Cái này không giống với Thần Khế thiên bi, Thần Khế thiên bi không to như vậy.

“Không giống đúng không? Nhưng tất cả mảnh vỡ trong tay ta đều nằm trong đó.”

Sở Hi Thanh ngẩng đầu lên, nhìn nhau với Nam Cực Tinh Quân bằng ánh mắt đầy thâm ý: “Số lượng mảnh vỡ hơi ít, vốn không làm gì được Nam Cực ngươi. Ta đã từng cảm thấy chúng rất vô bổ, mãi đến tận gần đây, ta mới có một ý nghĩ.”

“Ta không cần phải thu thập tất cả mảnh vỡ, mà chỉ cần hoàn thiện cấm pháp và trận pháp bên trong Thần Khế thiên bi, là có thể tăng cường lực lượng của nó, thậm chí tiếp cận với lúc hoàn chỉnh.”

“Mấu chốt là, bộ phận hạt nhân của Thần Khế thiên bi nằm trong tay ta, như vậy ta có thể dùng những vật chất kiên cố khác để thay thế phần thiếu hụt còn lại, chết tạo ra một cái Thần Khế thiên bi hoàn chỉnh hay không? Chỉ là chúng ta thôi diễn trận pháp và cấm pháp sẽ không đầy đủ, tòa bia đá này cũng sẽ yếu hơn một chút, nhưng cũng không sao! Dù chỉ là Thần Khế thiên bi cấp độ Vĩnh Hằng hạ vị cũng tốt rồi.”

“Mà vừa hay, dưới trướng ta có rất nhiều thuật sư, cũng có tiền vốn để thi triển Điều Đình Tạo Hóa. Cuối cùng tạo thành thứ này, nó hơi to, cũng không bền lắm. Nhưng nó lại có chức năng giống như Thần Khế thiên bi…”

Thực ra không đơn giản như Sở Hi Thanh nói, mười mấy vị thuật sư nhất phẩm kia cũng không thôi diễn được cái gì trong hai tháng chuẩn bị đó.

Sở Hi Thanh còn vận dụng hơn ngàn viên ƯỚc Nguyện Thạch trong quá trình Điều Đình Tạo Hóa, ước nguyện Thần Khế thiên bi khôi phục ở trình độ lớn nhất có thể.

Nam Cực Tinh Quân lại ngưng thần quan sát bia đá kia, sắc mặt hắn lập tức đại biến.

Cái tên tạp chủng này lại dùng phương pháp đó để khôi phục Thần Khế thiên bi?

Hắn lập tức kiềm chế lực lượng của mình, đảm bảo đối phương không thể mượn bất cứ lực lượng nào của bản thân, tuyệt đối không thể!

Nhưng ngay sau đó, hắn nhìn thấy Sở Hi Thanh bắt ấn quyết, sau đó tòa Thần Khế thiên bi sau lưng Sở Hi Thanh hiện ra từng cái văn tự huyền dị và thần kỳ.

Nam Cực Tinh Quân chợt cảm thấy toàn thân trống rỗng, tựa như mất cái gì đó.

Hắn lập tức tốc độ sinh sôi tay gỗ của mình đã chậm hơn trước.

Nam Cực Tinh Quân vốn mượn trái tim của Tư Hoàng Tuyền để can thiệp và cản trở Tư Hoàng Tuyền.

Nhưng giờ phút này, hắn lại mất đi phần lớn năng lực can thiệp.

Là Sinh Mệnh chi pháp!

Cái thằng con hoang Sở Hi Thanh này đã ‘mượn’ thiên quy Sinh Mệnh cao đến tầng 58 của hắn!

Chương 2409 - Chúc Thần

Khi Sở Hi Thanh ‘mượn’ thiên quy Sinh Mệnh của Nam Cực Tinh Quân, tình thế của toàn bộ chiến trường đã phát sinh biến hóa.

Tình thế của bản thân Sở Hi Thanh đã chuyển biến tốt trên diện rộng, tuy rằng những bàn tay gỗ trước mắt hắn vẫn bài sơn đào hải như cũ, nhưng quy mô đã nhỏ bằng hai phần ba lúc trước.

Còn cả lực lượng Nguyên Từ và Thái Ất thần lôi cũng suy yếu đi.

Nam Cực Tinh Quân mất sinh mệnh chi pháp, đã không thể thôi phát nhiều mệnh nguyên hơn, cũng không thể thôi phát nhiều lực lượng hơn.

Mà tương ứng với đó, Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của Sở Hi Thanh được thiên quy Sinh Mênh tăng cường, năng lực hồi phục đã đạt đến đẳng cấp cực khủng bố.

Tương ứng với đó còn có Tư Hoàng Tuyền.

Nam Cực Tinh Quân đã không còn hơi sức quấy nhiễu nàng, tốc độ luyện hóa của nàng không chỉ tăng mệnh, mà lực lượng Sinh Nguyên còn bao trùm toàn bộ chiến trường, cung cấp nguyên lực cho Sở Hi Thanh và cả Tinh Vệ, Thần Đồ, Úc Lũy, Vô Pháp Vô Thiên.

Bốn người Thần Đồ, Úc Lũy và Vô Pháp Vô Thiên liên thủ đối kháng với Thần Ba Tuần, bọn họ vốn cực kỳ chật vật, nhưng bây giờ đã có thể nỗ lực duy trì chiến cuộc.

Sở Hi Thanh cũng chia ra vài phần lực lượng để giúp bọn họ áp chế đối thủ.

Tăng sinh, sinh sôi, nhiễu sóng…

Nam Cực Tinh Quân đối phó bọn họ thế nào, Sở Hi Thanh chỉ cần làm y như vậy là được.

Hắn không hiểu biết về sinh mệnh bằng Nam Cực Tinh Quân.

Đây rõ ràng là thiên quy Sinh Mệnh cao đến tầng 58, Sở Hi Thanh lại chỉ có thể thao tác như một kẻ ngốc, không phát huy nổi một phần mười sức mạnh.

Mà ngay ba cái hô hấp sau, thân thể Sở Hi Thanh lại ‘ầm’ một tiếng, nổ thành sương máu đầy trời.

Sinh Mệnh chi pháp chỉ cải thiện tình cảnh của hắn, nhưng vẫn không thể giúp hắn đối kháng với Nam Cực Tinh Quân.

Sở Hi Thanh chỉ có thể chống đỡ thêm một cái hô hấp, liền bị thần lực hùng vĩ của Nam Cực Tinh Quân đánh nổ.

Đáng sợ nhất là, đối phương cũng không phải thần linh Vĩnh Hằng am hiểu chiến đấu, với lại còn bị hắn ‘mượn’ mất lực lượng căn cơ nhất.

Dù vậy, thần lực của Nam Cực Tinh Quân vẫn hùng vĩ và tràn đầy, cường thế bá đạo. Khiến cho Sở Hi Thanh hoàn toàn không thể chống đỡ, chỉ ba cái hô hấp là đã bị nghiền ép, không thể không sử dụng năng lực Vĩnh Tại để khôi phục trạng thái toàn thịnh.

Nhưng thời gian này... đủ rồi.

Sau khi khôi phục, khóe môi Sở Hi Thanh lại vểnh lên.

“Đã là kiếm thứ ba rồi đúng không? Còn bốn kiếm nữa....”

Sở Hi Thanh hơi dừng lại, lời nói ngậm lấy ý cười: “Còn bốn kiếm nữa, Mộc Kiếm Tiên sẽ chém nát sao Nam Cực của ngươi.”

Lúc này, vỏ cây Thạch hòe kia đã rạn nứt nhiều hơn, không chỉ tràn ra rất nhiều nhựa cây đỏ như máu, mà trên thân cây còn có thêm mười mấy miệng vết thương rất sâu.

Đó không phải là ngoại thương, mà là vết nứt toác từ bên trong tràn ra ngoài.

Nam Cực Tinh Quân không nói một lời, những bàn tay gỗ của hắn vẫn dâng trào như nước thủy triều, tiếp tục tấn công về phía cửa điện.

Hắn không muốn phí lời với Sở Hi Thanh, không muốn trì hoãn một cái nháy mắt hay một cái sát na.

Hắn vẫn luôn muốn dùng tốc độ nhanh nhất để giết chết Sở Hi Thanh.

Nhưng trong lòng Nam Cực Tinh Quân lại không thể kiềm chế được mà sinh ra vài phần hoang mang.

Sở Hi Thanh còn có thể phát động ít nhất là 20 lần Vĩnh Tại.

Khả năng hắn giết chết Sở Hi Thanh trước khi sao Nam Vực vỡ vụn là nhỏ bé không đáng kể.

Nhưng hắn tin chắc là mấy vị đế quân và Tổ thần sẽ không ngồi xem.

Sau khi Sở Hi Thanh sử dụng Thần Khế thiên bi, các thần lấy Mộc Thần cầm đầu sẽ không cho phép thằng nhãi ranh này sống, cũng sẽ không cho phép những người này thành công.

“Thần Thiên Hòe, lẽ nào ngươi không phát hiện điều gì không đúng sao?”

Tiếng nói của Sở Hi Thanh tiếp tục truyền đến: “Có cảm thấy kiếm của Mộc Kiếm Tiên hơi bất thường không? Chỉ bảy kiếm, bảy kiếm nha!”

Nam Cực Tinh Quân vốn muốn mặc kệ.

Tuy nhiên, giờ phút này tâm linh của hắn lại run lên.

Thật ra hắn cũng đã cảm thấy không đúng rồi, Sở Hi Thanh nhắc nhở lại càng làm cho báo động trong tâm linh của hắn tăng mạnh.

Bắt đầu từ kiếm đầu tiên đến bây giờ, sức lực của Mộc Kiếm Tiên vẫn không hề giảm xuống, mỗi một kiếm đều có thần uy như kiếm đầu tiên.

Mấu chốt là thời gian súc thế tụ lực cũng không thay đổi. Năm cái hô hấp một kiếm, không tăng không giảm!

Kỳ lạ nằm ở chỗ này.

Một chiêu thức có thần uy hùng vĩ như vậy, làm sao có thể không tiêu hao?

Kiếm pháp có uy lực mạnh mẽ đến mức chém nát một hành tinh, dù là Vĩnh Hằng thượng vị chân chính cũng không chống đỡ được mấy lần.

Mà Mộc Kiếm Tiên mới đăng thần không lâu, bản thể của hắn chỉ là VĨnh Hằng trung vị.

Đặc biệt là bị này đã rút bộ rễ ra, đang nằm trong trạng thái không rễ không chỗ dựa.

Theo lý thuyết, một kiếm như vậy đủ để rút sạch thần lực của Mộc Kiếm Tiên.

Mặc dù Mộc Kiếm Tiên còn có thể thi triển, nhưng uy lực cũng sẽ hạ xuống, không lớn bằng lúc đầu.

Nhưng Mộc Kiếm Tiên lại năm hô hấp chém một kiếm, mỗi một kiếm đều có thần uy như cũ, không giảm mà thậm chí còn tăng.

Nam Cực Tinh Quân cảm thấy không đúng, rất không đúng.

Lẽ nào nguyên lực của Mộc Kiếm Tiên kia là vô cùng vô tận?

Chương 2410 - Chúc Thần (2)

Ầm!

Thân thể của Sở Hi Thanh lại nổ thành bột máu một lần nữa.

Sức mạnh thời gian của Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết lại giúp hắn khôi phục như ban đầu một lần nữa.

“Thần Thiên Hòe, ngươi không sợ hãi là vì cho rằng có mấy vị Tổ thần và đế quân làm chỗ dựa cho mình đúng không? Chỉ cần ngươi tận tâm tận lực cho bọn họ, thì bọn họ nhất định sẽ không để ngươi chịu thiệt. Nhưng ngươi có thể tự hỏi, ngày hôm nay bọn họ sẽ dốc toàn lực sao? Bọn họ thật sự nguyện ý nhìn thấy hệ Mộc Thần có thêm một đế quân nữa sao?”

Sắc mặt Nam Cực Tinh Quân âm trầm, nhưng không hề bị lay động.

Nếu nói mấy vị Tây Phương Bạch Đế, Bắc Phương Hắc Đế, Nam Phương XÍch Đế kia dốc toàn lực và không giữ lại chút nào, vậy thì khẳng định là không.

Tại quãng thời gian này, không ai muốn liều mạng với một Ma thần Táng Thiên sắp điên cả.

Nhưng mà mười mấy vị Tổ thần và đế quân liên thủ, vẫn đủ để trấn áp ba đại Ma thần của nhân tộc.

Tuy nhiên một cái chớp mắt tiếp theo, nội tâm của Nam Cực Tinh Quân lại run rẩy.

Bởi vì giọng nói mang theo ý cười của Sở Hi Thanh lại truyền đến: “Như vậy ngươi có từng cân nhắc đến, nếu Thời Thần – Chúc Quang âm trở về sao Thiên Chúc vào lúc này thì sẽ phát sinh chuyện gì không?”

Chúc Quang âm?

Con ngươi của Nam Cực Tinh Quân lập tức co rút lại thành một tia.

Chúc Quang âm trở về sao Thiên Chúc?

Hắn dám?

…

Tại mấy hơi thở trước, bên ngoài ba ngàn tiểu thế giới của Ma vực, Mộc Thần – Linh Uy nhìn về phía sao Nam Cực với vẻ suy tư.

Vẻ mặt hắn lạnh nhạt, nơi đáy mắt lại ngậm lấy vẻ nghi ngờ và khó hiểu: “Tình huống bên Mộc Kiếm Tiên kia có chút dị thường. Dường như hắn…”

Tiếng nói của Mộc Thần – Linh Uy hơi dừng lại một chút: “Mấy kiếm này có thần uy đủ để chém nát một ngôi sao, nhưng mà hình như Tùng Duyên Niên không hao tổn nguyên lực.”

Mộc Long ở bên cạnh hắn cũng đã cảm thấy dị thường từ lâu, đôi lông mày màu xanh tươi của hắn hơi nhíu lại.

“Quả thật là hơi kỳ lạ, tiếp tục như vậy, lực lượng của Nam Cực Tinh Quân sẽ liên tục suy yếu. Trước khi hắn giết chết Sở Hi Thanh, Mộc Kiếm Tiên có thể đã chém nát sao Nam Cực!”

“Quả nhiên là có chuẩn bị mà đến, bọn họ đã có âm mưu từ trước.”

Mộc Thần – Linh Uy rơi vào trầm ngâm: “Chuyển cáo cho Thần Phổ Thiên, để hắn nghĩ cách giúp Nam Cực trì hoãn một hai, nếu có thể thành công, hệ Mộc Thần chúng ta sẽ vô cùng cảm kích.”

Hắn cũng không truyền đạt thần dụ với Mộc Long, mà khi Mộc Thần – Linh Uy vưa dứt lời, một cây đại thụ phía sau hắn bỗng nhiên hiện lên một tầng huỳnh quang màu xanh lá.

Cây này tên là Hồn âm, là do Mộc Thần – Linh Uy tự tay đào tạo. Có năng lực bỏ qua khoảng cách, câu thông linh hồn ở cách xa ngàn tỷ dặm.

“Thần thượng, Thần Phổ Thiên sợ là không phải đối thủ của Mộc Kiếm Tiên, dự đoán là người này cũng sẽ không vì Nam Cực mà liều mạng. Thật ra…”

Mộc Long kia hơi dừng lại, phóng tầm mắt qua hai bên trái phải: “Thỉnh cầu mấy vị đế quân hoặc là Hư Thần ra tay, là nhanh và tiện nhất.”

Sao Nam Cực nằm cách xa nơi này, tại cực nam.

Bên kia hầu như không có ngôi sao mạnh mẽ nào.

Nơi thuận tiện để soi sáng trong và ngoài phàm giới nhất là nằm ở cực bắc.

Vì vậy hầu như tất cả các ngôi sao mạnh mẽ đều tranh nhau và chen chúc ở phía bắc.

Mọi người đều biết, ngoại trừ độ sáng của các ngôi sao ra, vị trí càng gần cực bắc thì càng mạnh mẽ hơn.

Tuy nhiên, những đế quân như Câu Trần và Tử Vi đều nắm giữ năng lực và thần thông như Đấu Chuyển Tinh Di, đều có thể na di đến vị trí sao Nam Cực.

Ngoài ra, Mộc Long còn một câu giấu trong lòng chứ không dám nói ra.

Những đế quân và Tổ thần kia giữ lại quá nhiều sức lực.

Quả nhiên là không muốn nhìn thấy mộ Nam Cực đế quân xuất hiện trong vùng trời sao này sao?

“Ta hiểu mấy thứ đó. Không cần để ý đến bên Nam Cực, dù hắn có chém nát hành tinh đó thì có làm sao?”

Mộc Thần – Linh Uy nheo mắt lại: “Lát nữa ngươi cũng đi vào Chiến Phong giới đi. Ngươi đi giúp Nam Cực, cũng giúp ta nói cho hắn biết, bảo hắn an tâm làm việc. Chỉ cần hoàn thành việc này, mất sao Nam Cực cũng không sao cả, dù hành tinh này có vỡ nát, thì ta cũng giúp hắn ngưng tụ một ngôi sao khác. Hơn nữa còn là sao Nam Cực thuộc về hắn, để hắn làm Tinh Quân đời đầu!”

Ngưng tụ ngôi sao khác?

Trong mắt Mộc Long không khỏi hiện ra vẻ hâm mộ.

Lúc này, Mộc Thần – Linh Uy cũng quay người nhìn về phía hắn: “Ngươi cũng vậy, ta đã hứa sẽ để ngươi trở thành Thanh Long chân chính, cũng nhất định sẽ làm được.”

Khi Mộc Thần – Linh Uy vừa dứt lời, hắn bỗng nhiên nắm một quyền trượng bằng gỗ về phía Ma vực.

Ầm!

Khi cái quyền trượng bằng gỗ này vừa tiếp xúc với vách ngăn của Ma vực, quyền trưởng bỗng nhiên nảy mầm và sinh trưởng, hóa thành một cây đại thụ chống trời, vô số bộ rễ khổng lồ lan tràn và khuếch tán ra bốn phía, tựa như những con cự xà ghê tởm và dữ tợn, chỉ chớp mắt đã đánh vỡ vách ngăn của 300 tiểu thế giới Ma vực Chiến giới.

Mộc Thần – Linh Uy chắp tay sau lưng, áo bào không gió tự bay: “Đi thôi!”

Mộc Long cực lớn kia lại hơi do dự.

Hắn nhớ đến Ma thần Táng Thiên, Binh Thần – Lê Tham, Quân thần Tử Vũ đang chiếm giữ Ma vực Chiến giới này.

Ba trăm tiểu thế giới trong Ma vực Chiến giới là vị trí Thần vực của bọn họ bao trùm.

Trong ba trăm tiểu thế giới này, lực lượng của ba vị thần này có thể sánh với Tạo Hóa chúa tể.

Đặc biệt là Táng Thiên, lực lượng của hắn ở quanh đây có thể sánh vai với Ứng Long đời đầu.

Nếu như vị này phát rồ, dốc toàn bộ sức lực, vậy đủ để kéo ba vị Tổ thần ngã xuống trong Ma vực Chiến giới.

Nếu đi vào, hắn thật sự có thể toàn thân trở ra sao?

Chương 2411 - Chúc Thần (3)

Có điều, Mộc Long vẫn cắn răng răng chui qua vết nứt do Mộc Thần – Linh Uy vừa tạo ra.

Hắn bây giờ tuân theo lệnh của Mộc Thần, thay thế Thanh Long thống lĩnh ‘Thanh Long thất tú’, nhưng chung quy vẫn không phải Thanh Long chân chính, cũng không phải đế quân.

Cũng ngay khi Mộc Long to lớn kia sắp chui vào kẽ nứt, một đạo quang nhận mà mắt thường khó có thể nhìn thấy đột nhiên chiếu rọi vào trong mắt Mộc Long.

Hắn lập tức nhận ra, quang nhận kia chính là binh khí bản mệnh của Ma thần Táng Thiên… Kiền Thích!

Khi trái tim của Mộc Long đang run lên vì căng thẳng, toàn thân lạnh lẽo như băng như, thì cái cây đại thụ do quyền trượng của Mộc Thần – Linh Uy hóa thành bỗng nhiên sinh trưởng ra vô số bình phong bằng chất gỗ, bảo vệ lấy thân thể của Mộc Long.

Rầm!

Theo một tiếng nổ đinh tai nhức óc, vô số vụn gỗ bay đầy trời.

Lực lượng của Mộc Thần – Linh Uy thế mà lại không thể chống đỡ một búa này.

Lúc này, lại có mấy đạo ánh sao hùng vĩ và sáng chói chiếu rọi xuống nơi này, còn có một bóng người đầu hổ thân người, thần khu cao 700 trượng đứng ở trước người của Mộc Long.

Đó chính là một trong những cột chống của các thần hệ Kim… Thiên Bưu Tinh Quân Thần Hổ Bưu!

Hắn mở rộng đôi cánh kim loại rộng khoảng mấy trăm trượng, đồng thời đưa chiến kích ra chặn ở trước người.

Cheng!

Theo một tiếng nổ kinh thiên, toàn bộ thần khu của Thần Hổ Bưu đã bay ngược ra ngoài, suýt nữa đánh trúng thân thể của Mộc Long ở phía sau.

Tất cả thời gian và không gian, thậm chí là thiên quy đạo luật ở chung quanh Thần Hổ Bưu đều là một mảnh nát vụn.

Mộc Long không khỏi tê cả da đầu, nhưng hắn vẫn cắn chặt răng, tranh thủ một chớp mắt này để chui vào trong kẽ nứt, trốn vào trong ‘Chiến Phong giới’.

Lúc này hắn vẫn hồn nhiên không biết, Mộc Thần – Linh Uy ở phía xa xa bỗng nhiên cả kinh, quay đầu nhìn về một phương hướng khác.

Trong mắt của hắn hiện ra vẻ không khó mà tin nổi: “Chúc Quang âm?”

Cũng trong khoảnh khắc này, hắn đã không cảm ứng được khí cơ của Hư Thần – Xa Nguyên ở quanh đây nữa.

Không chỉ Hư Thần – Xa Nguyên, mà Băng Thần – Huyền Đế, Phong Thần – Đế Sát và cả Tử Vi, Câu Trần… Tất cả những tồn tại từng vây công Chúc Quang âm, hoặc là từng mơ ước lực lượng của Chúc Quang âm, đều đã biến mất không thấy bóng dáng.

Sắc mặt Mộc Thần – Linh Uy đã khó coi đến cực điểm.

Hắn cũng không thử gọi mấy vị này lại, bởi vì đó là hành động phí công vô ích.

Bởi vì trong mắt của mấy người này, Thời Thần - Chúc Quang âm còn quan trọng hơn Sở Hi Thanh rất nhiều.

Mộc Thần – Linh Uy lập tức quay đầu nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh ở bên trong Chiến Phong giới.

Trong mắt của hắn tràn ngập sát cơ, nghiêm túc và lạnh lùng như băng.

Đây chính là kế hoạch của các ngươi sao? Muốn làm cho bọn họ không thể chiếu ứng lẫn nhau, đầu đuôi không thể nhìn nhau?

Đây là nước cờ của Trí Tẩu, hay là Thái Sơ Huyền Nữ?

Lại hoặc là Thánh hoàng đời thứ ba, hoặc là Huyền Hoàng đến chết cũng không chịu hàng kia?

Lại hoặc là âm Thần – Nguyệt Hi và Vạn Trá chi chủ đang mượn tay nhân tộc để tính toán điều gì đó?

Tiếp đó, Mộc Thần – Linh Uy không những không giận mà còn cười.

Mặc kệ những người này đang mưu đồ cái gì, nhưng như vậy vẫn còn thiếu rất nhiều.

Hắn sẽ để cho những người này hiểu cái gì là mơ hão.

Mà trên ngôi sao Thiên Chúc bây giờ, một thiếu niên mặc áo bào trắng, khuôn mặt tuấn mỹ và trắng nõn, ngũ quan góc cạnh rõ ràng đã đến nơi này.

Thiếu niên có búi tóc nhô cao, nhìn khá giống với nến, cổ của hắn còn có một hình xăm hình Cầu Long. Nơi cổ là vị trí đầu rồng, thân rồng thì kéo dài vào trong vạt áo.

Khí chất của hắn lại như thần linh nhìn xuống phàm trần trong đêm tối, ánh mắt lạnh lùng đơn độc lại ngạo nghễ vạn vật.

Vị này vừa đặt chân xuống mặt đất của sao Thiên Chúc thì trên mặt lại lộ ra vẻ cảm khái vô hạn.

Trải qua chín trăm vạn năm, cuối cùng hắn cũng trở về… trở về nhà của mình…

Tuy rằng không biết hắn có thể đứng vững gót chân và ở lại nơi này hay không.

Nhưng máu nóng trong thần khu của thiếu niên áo bào trắng vẫn không nhịn được mà dâng trào.

Chúc Quang âm đã rời khỏi sao Thiên Chúc chín trăm vạn năm, song khi hắn đặt chân lên mặt đất của hành tinh này, sao Thiên Chúc vẫn lập tức nhảy lên.

Toàn bộ thiên quy thời gian trên hành tinh đều trở nên sống động, hô ứng và cộng hưởng với Chúc Quang âm.

Cũng trong khoảnh khắc này, Chúc Quang âm đã cảm thấy vết thương của mình đã khôi phục một chút.

Vết thương của hắn chủ yếu là lực lượng thiên quy do mấy vị Tổ thần đánh vào cơ thể, chúng nó trộn lẫn với nhau, trở nên cực kỳ vướng tay.

Nhưng chỉ cần có đủ lực lượng, là có thể đánh tan từng cái thiên quy và trục xuất.

Mà hắn đã kinh doanh sao Thiên Chúc mấy trăm vạn năm, nó có thể để lực lượng của hắn lên đến cực thịnh, còn tốt hơn bất kỳ thần khí nào.

Chúc Quang âm thu hồi ánh mắt cảm khái, liếc nhìn Thiên Chúc Tinh Quân tiền nhiệm ở một bên.

Vị thần linh này đang bị lực lượng thời gian trói chặt, không thể phản kháng, cũng không thể nhúc nhích.

Thần khu 500 trượng của Thiên Chúc Tinh Quân hơi run rẩy, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, tuy rằng đôi mắt trợn lên kia tràn đầy lửa giận, nhưng trong đáy mắt lại là căng thẳng và không thể tin nổi.

Tại mấy hơi thở trước, hắn còn đang dốc sức luyện hóa hành tinh này, hoàn toàn không đề phòng chủ nhân chân chính của hành tinh này sẽ rời khỏi dòng sông thời gian và trở về.

Cho nên hắn bất ngờ không kịp chuẩn bị, không thể làm ra bất kỳ hành động phản kháng nào, liền bị Thời Thần - Chúc Quang âm bắt giữ.

Chương 2412 - Bắc Lạc Sư Môn

“Ngươi lại ẩn giấu lực lượng?”

Chúc Quang âm quan sát Thiên Chúc Tinh Quân, trong mắt ngậm lấy vẻ thưởng thức: “Tiểu tử thông minh, nếu ngươi biểu hiện thiên quy thời gian mạnh một chút, như vậy mấy người Thái Hạo, Xa Nguyên và Huyền Đế nhất định sẽ không để ngươi sống."

Tên hậu bối trước mặt hắn chỉ là người được các thần phái đi chăm sóc sao Thiên Chúc mà thôi.

Chỉ cần người này biểu hiện ra chút lực lượng mạnh mẽ, liền sẽ rước lấy họa sát thân.

Nhưng mà hắn cũng rất thông minh, rõ ràng là đã tích góp được một phần lực lượng to lớn, nhưng vẫn không chịu lộ ra, giấu giếm phong mang.

Dù là Mộc Kiếm Tiên trục xuất hắn khỏi sao Thiên Chúc, người này cũng không bộc lộ thực lực chân chính của mình.

Tuy nhiên…

"Ngươi cảm ngộ được không ít ảo diệu của thời gian trên hành tinh của ta, chỉ tiếc là quá khó khăn, không có bất kỳ đặc điểm nào, cũng không có quá nhiều ấn ký cá nhân."

Khóe môi Chúc Quang âm cong lên: "Vì vậy, ta phải đa tạ ngươi đã cho ta quân lương để khôi phục lực lượng và thương thế."

Lực lượng thời gian của Thiên Chúc Tinh Quân này, quả thực là tác phẩm phục chế của hắn.

Vì vậy dù hắn nuốt kẻ này, cũng chỉ bị phản phệ rất nhỏ.

Lúc này, sắc mặt Thiên Chúc Tinh Quân đại biến, cường độ giãy dụa đã tăng gấp mười lần lúc nãy.

Nhưng một cái nháy mắt tiếp theo, thần khu của hắn nổ tung, từng sợi huyết khí nồng nặc, còn cả lực lượng thiên quy mà hắn vất vả lắm mới chiếm được, tất cả đều bị Chúc Quang âm rút đi.

Thiên Chúc Tinh Quân không thể làm gì, hắn không kêu gào, không tức giận mắng mẻ, mà lại tỉnh táo phân tích lợi và hại: "Thần thượng xin nghe ta nói một câu! Hôm nay ngươi trở về, tuy khiến các thần không kịp chuẩn bị, nhưng đây tuyệt đối không phải thời cơ tốt nhất. Ngươi làm như vậy chỉ khiến cho tên Nhân hoàng ở Ma vực Chiến giới được lợi, ngươi lại không có bất kỳ chỗ tốt nào."

"Mấy vị Tổ thần từng vây công ngươi, Dương Thần – Thái Hạo, Hỏa Thần – Diễm Dung, Thủy Thần – Thiên Công, Kim Thần – Bạch Chúc, tuy rằng đều tử vong một lần, lực lượng giảm mạnh."

“Nhưng mà âm Thần – Nguyệt Hi, Hư Thần – Xa Nguyên, Băng Thần – Huyền Đế, Phong Thần – Đế Sát, Mộc Thần – Linh Uy, bọn họ đều đã vượt xa quá khứ, trong tay bọn họ còn có ‘Bàn Cổ tinh hồn’. Dù là Thạch Thần và Mộc Thần, thì bọn họ cũng không muốn ngươi trở lại đỉnh cao.”

“Nếu thần thượng khư khư cố chấp, chờ đợi ngươi nhất định là tử vong. Ngươi bây giờ đang trọng thương, dù dựa vào sao Thiên Chúc thì vẫn không thể chống lại mấy vị Tổ thần kia liên thủ. Không bằng thần thượng cho ta cơ hội, để ta giúp ngươi quản lý sao Thiên Chúc…”

Hắn lấy lời nói của mình không có tác dụng, rốt cuộc cũng mất khống chế: “Bảo sao mọi người đều nói, chỉ có Chúc Quang âm ngươi là kẻ ngu xuẩn nhất trong mười hai Tổ thần! Ngươi đây là đang tự tìm đường chết, đang làm áo cưới cho người khác. Ta nguyền rủa ngươi, Chúc Quang âm ngươi chắc chắn sẽ chết dưới đao của các thần. Không lâu sau, ta cũng chắc chắn sẽ phục sinh từ trong thân thể của ngươi.”

Chúc Quang âm không hề bị lay động, tiếp tục cắn nuốt tia khí huyết cuối cùng, và một tia lực lượng thiên quy cuối cùng trong cơ thể Thiên Chúc Tinh Quân.

Phương pháp này sẽ có mầm họa rất lớn.

Hiện giờ, tàn hồn của Thiên Chúc Tinh Quân đang náo loạn trong cơ thể của hắn.

Thần lực của Chúc Quang âm có mạnh hơn, cũng chỉ có thể tạm thời trấn áp, không thể luyện hóa hoàn toàn.

Nhưng hắn bây giờ đã không chú ý nhiều như vậy, chỉ cầu gia tăng lực lượng lớn nhất có thể trước khi chiến đấu.

Mấy hơi thở sau, gò má tái nhợt của Chúc Quang âm lại hiện ra một vệt đỏ ửng dị thường.

Đúng lúc này, một bóng người vượt không mà tới.

Đó là một Cự linh tóc đen áo đen, khuôn mặt rất trắng, ngũ quan tuấn mỹ xinh đẹp, dung mạo lại khá tương tự với Chúc Quang âm.

Nhưng hắn (nàng) không có độc giác, khí chất cũng hơi âm nhu. Sợi tóc màu đen như mực bay lả tả; một đôi mắt màu đen lại sáng rực như sao trời.

Chúc Quang âm nhìn vị Cự linh áo đen tóc đen này với ánh mắt lăng lệ!

“Xa Nguyên!”

Vị này khác với những huynh đệ khác của Chúc Quang âm, trên một trình độ nào đó, hắn (nàng) và Chúc Quang âm là sinh đôi, lại có quan hệ như âm Thần và Dương Thần.

Hư Thần – Xa Nguyên cũng nhìn Chúc Quang âm, ánh mắt lạnh lẽo như băng: “Ngươi, không nên trở về vào lúc này! Tại sao lại vì nhân tộc này mà lấy hạt dẻ trong lửa?”

Trong khoảnh khắc này, sức mạnh của hai người va chạm và giao tranh giữa hư không, làm cho toàn bộ thiên địa quanh đây đều sụp đổ và tan vỡ, vô số vết rách thời gian và không gian lan tràn ra bốn phía.

Khóe môi của Chúc Quang âm lại lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

Cái gì gọi là lấy hạt dẻ trong lửa?

Hắn là đang cầu sinh! Là đang liều mạng!

Bỏ qua mấy năm này, sau này hắn muốn liều mạng cũng chưa chắc có cơ hội.

Hắn muốn làm, chỉ là sống qua một canh giờ, chờ đợi Mộc Kiếm Tiên – Tùng Duyên Niên ngưng tụ một ngôi sao!

Dưới tình huống bình thường, chuyện này gần như là không thể.

Muốn ngưng tụ một ngôi sao cấp bậc đế quân, nói nghe thì dễ?

Dù là tồn tại nắm giữ lực lượng nửa bước Tạo Hóa như Chúc Quang âm, thì cũng không chống đỡ nổi hao tổn khi ngưng tụ một ngôi sao cấp bậc đó, mà phải chia ra vài lần để hoàn thành.

Huống hồ các thần do Mộc Thần – Linh Uy cầm đầu cũng sẽ không ngồi xem.

Nhưng hắn lại biết Mộc Kiếm Tiên có cơ hội hoàn thành việc này trong thời gian cực ngắn!

Chúc Quang âm cũng không còn lựa chọn nào khác.

Khi những huynh đệ này của hắn liên thủ vây giết hắn, lại còn mơ ước lực lượng của hắn tận 900 vạn năm, cũng tàn sát tất cả dòng dõi và quyến giả của hắn.

Như vậy hắn và những huynh đệ này, đã không còn khả năng hòa giải!

Chương 2413 - Bắc Lạc Sư Môn (2)

Cùng lúc đó, núi Tây Sơn ở thành Vọng An.

Sở Mính đang ‘kiểm hàng’, nàng nhìn ba người bị đóng Trấn Nguyên Đinh trong quan tài, nhưng vẫn ra sức vặn vẹo này.

Lúc này, ba vị cao thủ này lại đang ngọ nguậy như những con sâu đáng thương.

“Hắn là Sở Như Lai, phụ thân thân ái của ta!”

Khóe miệng Sở Mính cong lên, hiện ra vài phần ý mừng.

Nàng đã đoàn tụ với phụ thân.

Sau ngày hôm nay, nàng sẽ không thấy cô đơn nữa.

Sau đó, ánh mắt Sở Mính lại đảo qua hai cái quan tài khác, đó là Thư Hoài Thạch và Tần Phùng Tiên, không sai được.

Sở MÍnh không thấy có vấn đề gì.

Hơn nữa, con Chập Long kia tuy ngu xuẩn, nhưng nhân phẩm cũng coi như rất khá.

Nếu hắn đã đáp ứng, thì sẽ không lừa gạt bọn họ.

Dưới sự bức bách của Chập Long, hai tộc Thạch Linh tộc và Quỷ Xa tộc không dám không giao Thư Hoài Thạch và Tần Phùng Tiên.

Huống hồ chủ mẫu của bọn họ còn đang ở cách đây không xa.

Nếu như thân phận của Tần Phùng Tiên không đúng, chủ mẫu đại nhân nhất định sẽ phát hiện ngay.

Sở Mính ngẩng đầu nhìn lên con cự long thủy tinh đang tỏa ánh sáng bảy màu ở trên không trung.

“Đã kiểm tra xong, là bọn họ không sai, bây giờ ngươi có thể trở về.”

Chập Long lại hơi cau mày: “Ta muốn biết, Đao Quân muốn xử lý bọn họ thế nào? Ta cũng có một lời muốn mời các hạ chuyển cho Đao Quân, số lượng Siêu Phẩm nhân tộc chúng ta không so được với Cự linh. ‘Nghi thức’ Nhai Tí của Đao Quân đã lên đến trình độ cực cao, dù Đao Quân chôn sống bọn họ, thì cũng chỉ được chút lợi ích nhỏ bé không đáng kể.”

Dưới cái nhìn của hắn, Sở Như Lai kia thì cũng thôi, hắn là một trong những kẻ đã chôn sống Sở Hi Thanh. Nhưng mà cao thủ như Thư Hoài Thạch và Tần Phùng Tiên thì lại khác, cứ chôn sống như vậy thì quá đáng tiếc.

“Chủ thượng xử lý bọn họ thế nào, cũng không liên quan gì đến ngươi.”

Sở Mính lập tức nghiêng đầu, nhìn Chập Long với vẻ nghi hoặc: “Lời nói của ngươi cũng rất kỳ lạ, bọn họ bây giờ còn là người sao?”

“Ta biết!” Đầu rồng của Chập Long hơi cúi xuống: “Ý của ta là dù luyện chế bọn họ thành thi khôi cũng được, theo ta biết thì Thi Sơn tông có đủ tài nguyên và pháp môn tương ứng.”

Hắn lại thở dài một tiếng, toàn bộ thân thể hóa thành mây mù, tiêu tan trong không trung.

Sở Mính lạnh lùng nhìn bầu trời, mãi đến khi cảm ứng được Chập Long kia đã đến gần thành Vọng An, thì nàng mới thu hồi tầm mắt.

Nàng dùng tay vuốt ve quan tài của Sở Như Lai: “Cha, ngài không cần giãy dụa, ngài yên tâm, ta đã xin phép chủ thượng, hắn cũng đã hứa sẽ khai ân với ta.”

“Phương pháp xử lý ngài khác với hai tên kia, chủ thượng không chỉ để ngài đi theo ta, mà còn mời thuật sư cao siêu nhất để giúp ngài chuyển hóa. Chỉ là quá trình hơi đau đớn một chút, cũng giống như ta trước kia vậy. Sau này ngươi và ta có thể cùng nhau hiệu lực cho chủ nhân, cũng coi như là cuộc tội.”

Nhưng lời động viên của nàng lại không có tác dụng gì, Sở Như Lai bên trong quan tài vẫn giãy dụa kịch liệt.

Tuy rằng Sở Như Lai đã vận dụng toàn bộ lực lượng có thể sử dụng, nhưng vẫn không thể bức bất kỳ một cái Trấn Nguyên Đinh nào ra ngoài cơ thể.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ phẫn nộ và tuyệt vọng.

Sở Như Lai chưa bao giờ nghĩ đến, có một ngày mình sẽ bị con gái đưa tay vào quan tài, còn bị luyện thành thi khôi.

Còn cả con Chập Long kia nữa, hắn ngu xuẩn như vậy sao? Lại đi trợ giúp Sở Hi Thanh vào lúc này.

Lúc trước, khi hắn ở Thiên Ô tộc thì đã mượn lực lượng của bọn họ để hoàn thành chuyển hóa huyết mạch, lại bị con Chập Long kia giết đến tận cửa, ép Thiên Ô tộc phải tự tay giao hắn ra.

Đám con hoang ác độc này! Tạp chủng! Nghiệp chướng! Cẩu tặc! Nguyền rủa bọn họ không được chết tử tế!

Sở Mính không khỏi lắc đầu.

Cũng không phải tử vong thật, chỉ là ngủ một giấc mà thôi.

Ngày xưa, khi nàng bị Kiến Nguyên đế chôn sống ở Tây Sơn này, cha nàng cũng đã an ủi nàng như vậy.

Còn nữa, hắn không muốn bầu bạn với mình sao?

Nàng vung tay lên, đậy nắp quan tài, đồng thời dặn dò mấy vị Cẩm y vệ của Đại Luật ở bên cạnh.

“Đóng đinh! Trông coi cẩn thận!”

Bọn họ tự nhiên không xử lý ba người này ở chỗ này.

Nhất định phải trở về quận Tần Hoài rồi mới xử lý.

Trận pháp dành riêng cho Sở Như Lai, cũng chính là cái mồ ở quận Tần Hoài kia.

Sở Mính lập tức bay lên mà đi, bay đến bên cạnh Sở Vân Vân đang đứng ở ngoài bảy dặm.

Nàng quỳ một chân: “Nương nương, đã kiểm tra rõ ràng, Chập Long cũng tuân thủ hứa hẹn của hắn.”

Sở Vân Vân gật đầu: “Nhớ phải nhìn kỹ Sở Như Lai.”

Người này liên quan đến ‘nghi thức’ Nhai Tí của Sở Hi Thanh, nên nhất định phải coi trọng hơn.

Trước khi luyện chế hắn thành thi khôi, nhất định phải cẩn thận.

Còn về phần hai vị khác, Sở Vân Vân không quá để ý.

Nàng đã không để ý đến Tần Phùng Tiên từ lâu rồi.

Mà khi nàng vừa mới dứt lời, một cánh cửa đen cực lớn trôi nổi giữa không trung bỗng nhiên xuất hiện trước mặt nàng.

Theo tiếng ‘cọt kẹt’, cánh cửa đã mở ra.

Ánh mắt Sở Vân Vân ngưng lại, ba người và đội quân vô địch ở bên trong cánh cửa mới là thứ nàng coi trọng.

Mà chỉ một lát sau, một bóng người mặc trang thụ văn sĩ, dung mạo thanh tú xuất hiện ở trước mắt nàng.

“Không có việc gì ta không thể làm, không có phương pháp nào ta không biết, không có độc nào ta không hiểu, không có cuộc chiến nào ta không chịu nổi!”

Sở Vân Vân nhướng mày liễu: “Ngươi là Tứ Vô Độc Sĩ – Độc Thiên Việt!”

Chương 2414 - Bắc Lạc Sư Môn (3)

“Đúng vậy!” Độc Thiên Việt cũng đánh giá Sở Vân Vân: “Trên ngươi người có khí Hoàng đạo rất nồng nặc và thuần khiết, không phải Nhân hoàng đương đại thì cũng là hoàng hậu chính cung của thời đại này? Ngươi chính là thê tử của ngươi kia. A, ngươi… rất mạnh…”

Cực kỳ mạnh!

Thậm chí đã đuổi sát chủ công năm đó.

Nữ nhân này còn trẻ tuổi hơn, lực lượng lại không kém bao nhiêu.

“Coi như thế đi, nhưng triều Đại Luật ta vẫn chưa thể thống nhất thiên hạ.”

Sở Vân Vân không dài dòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Nghe đồn rằng Độc Thiên Việt am hiểu chiêm tinh! Như vậy ngươi có thể cảm nhận được biến cố ở vực ngoại?”

Độc Thiên Việt nghe vậy thì ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Một lát sau, trong mắt hắn hiện ra một tia kỳ dị: “Rất phức tạp, Thời Thần - Chúc Quang âm lại rời khỏi dòng sông thời gian. Tuy nhiên…”

Giọng nói của hắn hơi dừng lại, ánh mắt ác liệt: "Các ngươi đang tìm đường chết sao?"

Sở Vân Vân phất tay một cái, một luồng lực lượng khủng bố đã phong tỏa không gian nơi này.

"Nếu như ta cho ngươi biết, Mộc Kiếm Tiên đã nắm giữ 'Tạo Hóa thần thụ' thì sao?"

Thân thể Độc Thiên Việt hơi run lên, trên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc mà không biết: "Mộc Kiếm Tiên – Tùng Duyên Niên, là vị đang chém sao Nam Cực kia? Hắn nắm giữ 'Tạo Hóa thần thụ'? Từ bao giờ? Là phu quân của ngươi?"

Trong lòng hắn bỗng nhiên hơi động, chẳng lẽ có quan hệ với lần nguyên lực rung chuyển ở Trung Thổ cách đây không lâu?

Là do người từng tiến vào chỗ của bọn họ làm ra?

Vị Nhân hoàng đương đại này… thủ đoạn thật không tầm thường!

Sở Mính ở bên cạnh cũng chấn động không thôi, trong mắt của nàng cũng hiện ra vẻ không thể tin nổi.

Mộc Kiếm Tiên đã nắm giữ 'Tạo Hóa thần thụ'?

"Nếu là như vậy, nhân tộc Thần Châu còn có cơ hội cứu vãn. Nếu phu quân ngươi có thể làm được, cái công lao này chính là Thánh hoàng đương đại."

Độc Thiên Việt nheo mắt lại: "Nói đi, ngươi đến tìm chúng ta để làm gì?"

Sở Vân Vân cũng không phí lời, nàng phất tay áo một cái, một bản đồ các ngôi sao đã hiện ra giữa không trung.

Sau đó nàng đưa tay ném một cái ngọc tỷ qua, đó là thứ mà Sở Hi Thanh mang ra ngoài, nó có thể khống chế Liệt vương và 21 vạn đại quân dưới trướng hắn.

Sở Vân Vân chỉ vào bản đồ: "Xin mời chư vị lập tức giết vào tinh không, hỗ trợ Liệt vương ngưng tụ một hành tinh ở chỗ này. Tất cả thuật sư cung phụng của triều Đại Luật ra sẽ dốc toàn lực để hỗ trợ các ngươi."

"Ngưng tụ một ngôi sao?" Độc Thiên Việt không khỏi nhìn vào bàn đồ kia, ánh mắt lấp lóe: "Nơi này… xem ra các ngươi đã tính toán hết rồi.”

Vị trí này vừa hay lại nằm giữa sao Nam Cực và Ma vực Chiến giới, có thể liên lạc và hô ứng lẫn nhau.

Hơn nữa lại nằm ở giữa Trung Thiên và góc trái Nam Thiên, có thể che đậy cánh cho Nam Cực.

Nếu như lấy binh pháp để hình dung, đó chính là quan ải của Nam Thiên.

Bầu trời bây giờ đầy sao là sao, dưới tình huống bình thường là không thể ngưng tụ một ngôi sao khác. Nhưng mấy ngôi sao chung quanh đây lại rất yếu…

Ý của vị hoàng hậu điện hạ này là để bọn họ đánh nát mấy ngôi sao kia, rồi ngưng tụ một ngôi sao mới!

“Chỉ là…” Độc Thiên Việt nhìn Sở Vân Vân với vẻ thâm ý: “Ta đúng là không ngại làm quân cờ của các ngươi. Chỉ là hành động này quá mạo hiểm, một khi thất bại, chắc chắn sẽ để chúng ta rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm.”

Sở Vân Vân khẽ lắc đầu, ngay khi nàng đang định nói gì đó.

Một nam tử anh tuấn có thân thể hùng vĩ, phải cao đến bảy thước đã bước ra khỏi cánh cổng đen kia.

Thần thái của hắn tùy tiện và lười biếng, tựa như chưa tỉnh ngủ, nhưng lại không giấu được vẻ sắc bén, lại khiến cho người ta cảm nhận được khí chất của vương giả trời sinh, cực kỳ bá đạo, cực kỳ lẫy lừng.

Hắn bình tĩnh nhìn Sở Vân Vân một chút: “Chuyện ngưng tụ ngôi sao, ta đáp ứng! Xin mời quân sư trù tình và chuẩn bị, một khắc sau, chúng ta sẽ giết lên Nam Thiên! Nơi này cách hơi xa, quân sư phải nghĩ một chút biện pháp, để hai người chúng ta đi qua. Đại quân có thể chậm một hai ngày, ta và Vân Sinh phải đi trước một bước, nhất định phải đến nơi này trong vòng nửa canh giờ.”

Độc Thiên Việt nghe vậy thì sững sờ, lại lập tức hít một hơi.

Hắn biết tính tình của chủ quân mình.

Hơn nữa, sau khi tự phong ấn tám ngàn năm, Thiên vương hắn đã không sống được.

“Tự ngưng tụ một ngôi sao? Không ngờ chúng ta còn có thể có cơ hội trở thành ‘Tinh chủ’.”

Lúc này, lại có một bóng người nữa đi ra khỏi cánh cổng đen: “Huynh trưởng nên đặt một cái tên cho ngôi sao này.”

Người này mặt đỏ như táo, mặt đầy râu quai nón, khí khái hào hùng, cũng vô cũng uy mãnh và thần uy giống như Vũ Liệt thiên vương Minh Thiên Thu.

Đó chính là ‘Trung Nghĩ Trường Sinh Đại Đế’ Quan Vân Sinh được thế nhân kính ngưỡng!

“Đặt tên? Quá sớm rồi chứ? Còn chưa bắt đầu mà!”

Minh Thiên Thu ngửa mặt nhìn lên bầu trời: “Nếu là quan ải của Nam Thiên, nơi này lại sắp trở thành nơi tử chiến với các thần, như vậy gọi nó là Bắc Lạc Sư Môn đi.”

Sư môn ý là ‘Quân môn’, Lạc ý là hạ xuống và bố trí các công trình phòng ngự trên chiến trường.

Tại 8000 năm trước, cánh cửa thành phía bắc thành Vọng An có tên là ‘Bắc Lạc khẩu’. Minh Thiên Thu đã từng dựa vào cánh cửa này để chống lại Dạ Lang tộc, mà còn đại chiến rất nhiều trận.

Lúc này, nội tâm Sở Vân Vân hơi động, liền đưa mắt nhìn lên bầu trời phía bắc.

Nàng phát hiện một chùm sáng đang bay thẳng lên trời từ ‘Vô tận băng nguyên’. Nó lao thẳng lên chín tầng mây, xông vào tinh không vô ngần.

Vẻ mặt Sở Vân Vân sững sờ, lập tức nhỏ giọng mắng một tiếng: “Nữ nhân ngu xuẩn này! Ngu xuẩn không thể thành sự!”

Hiện giờ căn bản không phải là thời cơ tốt nhất mà Sở Hi Thanh đã nói.

Nữ nhân này lựa chọn đăng thần vào thời điểm này, chỉ là vì muốn chia sẻ nguy hiểm với Sở Hi Thanh!

……..

Đã bằng tác nên hơi ít chương, mà mấy hôm nay mỗi ngày chỉ có một chương!

Chương 2415 - Chờ mong

Khi bảo tàng Liệt Vương mở cửa, trong hoàng cung thành Vọng An, vẻ mặt của Kiến Nguyên đế cực kỳ âm trầm, lạnh lùng và ngưng trọng.

“Nói cách khác, quốc sư chung quy vẫn ra tay, giúp tên nghịch tặc kia bắt Sở Như Lai và Tần Phụng Tiên, Thư Hoài Thạch?”

Trong lúc nói chuyện, hai tay vịn đã bị hắn bóp nát vụn.

Lúc trước, khi Sở Vân Vân xông vào kinh thành, quốc sư bị ép phải đáp ứng đi tìm ba người này và giao cho đối phương, mà hắn cũng ngầm đồng ý.

Trước khi bọn họ hoàn thành một bước cuối cùng, đúng là phải sợ sức chiến đấu kinh người của Sở Vân Vân.

Chỉ là vị quốc sư này của hắn cũng không nhìn xem bây giờ là lúc nào, Sở Hi Thanh đã mạo hiểm tiến vào vực ngoại, có người nói là trợ giúp một nữ nhân tên Tư Hoàng Tuyền kế thừa lực lượng do mẫu thân nàng để lại.

Nhưng mà có không dưới mười vị thần linh ở vực ngoại đang mơ ước lực lượng của Thiên Nại Lạc để lại.

Khả năng tên nghịch tặc kia trở về từ vực ngoại là cực kỳ nhỏ bé không đáng kể.

Quốc sư Vũ Côn Luân kéo dài một thời gian không được sao?

Chỉ cần Sở Hi Thanh chết ở vực ngoại, tất cả đều sẽ chuyển biến tốt!

Một khi xác nhận tin kẻ này đã chết, triều Đại Luật kia chắc chắn sẽ sụp đổ, Sở Vân Vân có mạnh hơn nữa cũng không làm được gì.

Mấy người Sở Như Lai cũng vốn không nên chết!

“Bệ hạ bớt giận!”

Ngay tại bên dưới ngự tọa của Kiến Nguyên đế, một cô gái mặc áo choàng màu đen chợt cười khẽ một tiếng: “Quốc sư cũng là vì bệ hạ thôi, một khi vị Bá Võ Vương kia đánh tới cửa, chỉ sợ bệ hạ lại mất mặt.”

Kiến Nguyên đế nhìn nữ nhân bên dưới, trong mắt lại hiện ra một vệt kỳ dị.

Lực lượng của thần linh đúng là khó có thể suy đoán, vị đại chủ tế Nguyệt Hinh này rõ ràng đã chết ở Cực Đông Băng Thành, bây giờ lại khởi tử hoàn sinh, đứng ở trước mặt hắn.

“Hắn là hạng người gì, trẫm rất rõ ràng, ngươi không cần giải thích thay hắn.”

Kiến Nguyên đế thu hồi vẻ mặt giận dữ, trong mắt chứa thâm ý: “Bây giờ trẫm chỉ muốn biết, tình hình của Sở Hi Thanh thế nào rồi? Hắn còn có khả năng trở về hay không?”

Cái tên nghịch tặc kia lại ngu xuẩn đến tiến vào ma vực, chạy đến ngay dưới mí mắt của các thần.

Nhưng đối với hắn mà nói, đây quả thực là một tin tốt.

Kiến Nguyên đế ban đầu còn không tin nổi, cảm giác như có một đĩa bánh rơi trúng đầu.

“Cái này thì ta không rõ, bây giờ cách một ngày ta mới nhận được tin từ Thần tôn. Chỉ là theo ta biết, hắn đã rơi vào hoàn cảnh phải chết, khả năng trở về là nhỏ bé không đáng kể.”

Nguyệt Hinh lại ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhìn vầng vầng trăng sáng giữa tinh không kia: “Ít nhất thì Thần tôn nhà chúng ta cũng sẽ không cho phép hắn còn sống trở về…”

Giọng nói nàng chợt im bặt.

Bởi vì Nguyệt Hinh nhìn thấy một đạo ánh sáng trắng bay thẳng lên trời mây, còn vượt qua chín tầng mây.

Nguyệt Hinh không khỏi kinh ngạc.

Đó hẳn là Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Tố Y!

Nữ nhân này lại chọn đăng thần vào lúc này, đây cũng là muốn tìm chết sao?

…

Bên trong ‘Chiến Phong giới’.

Khi Mộc Long khổng lồ dài đến 680 trượng xâm nhập vào nơi này, tình hình của Sở Hi Thanh cũng đã thay đổi.

Nam Cực Tinh Quân lại được thiên quy Sinh Mệnh gia trì, số lượng tay gỗ không chỉ khôi phục như lúc đầy, mà còn nhiều hơn trước kia, tất cả đều đánh thẳng về phía Sở Hi Thanh như bài sơn đảo hải.

Con Mộc Long kia cũng lao thẳng xuống cung điện bên dưới với thanh thế cuồng mãnh.

“Thanh Long!”

Lục Loạn Ly ngửa mặt nhìn bầu trời, tròng mắt không chỉ co lại, mà khí tức cũng hơi cứng lại.

Nàng nghĩ, lần này xong thật rồi.

Con rồng đang lao xuống kia, rõ ràng chính là Mạnh Chương Tinh Quân – Thanh Long, một trong tứ linh.

Nàng nghe được từ miệng của Thần Xích Hỏa, có người nói Thanh Long chân chính có thể đã ngã xuống từ lâu, nói chung là sống không thấy người, chết không thấy xác.

Kẻ đang quản lý Thanh Long Thất Túc thay Thanh Long, là một sinh linh hệ Mộc, do Mộc Thần – Linh Uy lấy Sinh Mệnh chi pháp sáng tạo ra..

Nhưng mà mặc kệ Thanh Long này là thật hay giả, hắn đều có lực lượng cấp đế quân! Ít nhất cũng tiếp cận đế quân! Bằng không thì cũng không thể đối kháng với những tứ linh khác.

Hơn nữa, Thanh Long này rõ ràng là chân thân!

Bọn họ chống lại một thần linh cấp bậc Vĩnh Hằng thượng vị mà đã chật vật như vậy, huống hồ là một cái đế quân?

Lần này, bọn họ sẽ chết! Chết chắc rồi!

Tuy nhiên, khi Lục Loạn Ly đang suy nghĩ lung tung, muốn ra sức chống cự trước khi chết. Thì một đạo nhận quang màu đỏ tươi chợt xé rách bầu trời, hàng lâm xuống vùng thế giới này.

Đó là một chiếc chiến phủ, nó trực tiếp đánh thẳng vào người Mộc Long.

Mộc Long tuy ra sức chống lại, năm cái long trảo tụ lại để chống đỡ, nhưng vẫn bị chiến phủ màu đỏ tươi như máu kia đánh tan, chém thẳng vào long khu.

Ầm!

Theo toàn bộ không gian nơi đó bị chôn vùi, sóng âm xung kích bốn phía như bài sơn đảo hải, ba người Lục Loạn Ly và Vô Pháp Vô Thiên đứng ở khá gần, liền bị nổ màng nhĩ, lỗ tai máu me đầm đìa.

Thần khu khổng lồ của Mộc Long thì lại rơi rụng cách 'cung đài' bảy mươi dặm, nó như một ngôi sao băng nện thẳng xuống mặt đất, tạo thành một cái hố cực sâu, thuận thế cuốn theo mây lửa, hình thành một đám mây hình nấm cực lớn.

Mặt đất cũng đang rạn nứt, từng cái vết rách sâu ngàn trượng lan tràn khắp nơi, bao trùm phạm vi mấy trăm dặm.

Lúc này, một tiếng cười hào phóng và sang sảng truyền đến: "Ở địa bàn của lão tử mà cũng dám hung hăng, tạp chủng! Đừng nói ngươi chỉ là một con rồng dỏm, mà dù là thật, thì cũng phải cuộn lại cho lão tử."

Mộc Long trong hố sâu hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt đầu căng thẳng.

Lúc này, trên người của hắn đã có thêm một vết thương khủng bố dài đến 200 trượng, cơ hồ xé nát cơ thể. Thanh chiến phủ kia vẫn cắm trên thần khu của hắn, vết thương không thể khôi phục.

Là Binh Thần – Lê Tham!

Thanh chiến phủ này chính là một trong 9999 thanh thần binh của Lê Tham!

Chương 2416 - Chờ mong (2)

Mộc Long lại không thể hiểu được.

Một búa vừa rồi, rõ ràng là Lê Tham đã dùng toàn lực, ít nhất thì cũng là đa số lực lượng, cho nên một đòn liền đánh hắn trọng thương!

Vấn đề là thời điểm này, những Tổ thần và đế quân ở ngoài Ma vực Chiến giới phải đang áp chế ba đại Ma thần do Táng Thiên cầm đầu mới đúng.

Bọn họ còn có thừa lực để ra tay với hắn sao?

Mộc Long lập tức có cảm ứng, trái tim nhất thời run rẩy.

Hắn đã cảm ứng được, đã có bốn vị Tổ thần và ba vị đế quân ở bên ngoài Ma vực Chiến giới rời đi.

Nhưng đây rốt cuộc là vì sao?

Nhân cơ hội này giết chết Thánh hoàng tiếp theo của nhân tộc, giết chết nhân loại có khả năng trở thành 'Tử quốc chi chủ', diệt hi vọng cuối cùng của nhân tộc, đó không phải là ý chí của các thần sao?

Huống hồ Sở Hi Thanh kia đã từng làm cho các thần vô cùng nhục nhã!

Vì sao mấy vị Tổ thần và đế quân kia lại bỏ đi vào lúc này?

Bọn họ cũng không hoàn toàn rời đi, như Xa Nguyên và Huyền Đế đều để lại một bộ máu thịt hóa thân vô cùng mạnh mẽ… nhưng cái này có ích gì?

Trong khoảnh khắc này, vô tận hối hận đang gặm nhấm trái tim Mộc Long.

Hắn không ngờ mình vừa mới tiến vào 'Chiến Phong giới', các thần liền rút cầu thang của bọn họ!

Nhưng hắn vẫn ngăn chặn những suy nghĩ lung tung kia, đưa mắt tìm đến Sở Hi Thanh.

Mộc Long cảm ứng được tình hình chiến đấu bên ngoài Ma vực Chiến giới đột nhiên kịch liệt hơn.

Tuy rằng có mấy vị Tổ thần và đế quân rời đi, nhưng các thần hệ Kim lại gia tăng lực lượng, đang ra sức kiềm chế ba đại Ma thần của nhân tộc.

Mộc Thần – Linh Uy cũng không giữ lại nữa, hình như hắn còn dùng đến 'Bàn Cổ tinh hồn', làm cho tất cả lực lượng lĩnh vực sinh mệnh và hệ Mộc trong và ngoài Chiến Phong giới đều tăng lên.

Còn cả vầng trăng sáng treo giữa bầu trời 'Chiến Phong giới' kia nữa, lúc này cũng cực kỳ sáng tỏ.

Mộc Linh chợt hiểu ra.

Hắn muốn bình yên rời khỏi đây, muốn những thần linh như Mộc Thần – Linh Uy trợ giúp hắn rời đi, vậy thì hắn phải toàn lực giết chết Sở Hi Thanh!

Ầm!

Đúng lúc này, lại có một đạo nhận quang xé tan màn trời, đánh thẳng xuống phía hắn.

Đó lại là một thanh thần binh của Binh Thần – Lê Tham!

Mộc Long âm thầm căng thẳng, vị Ma thần này vẫn còn thừa lực để ra tay; song hắn lại cảm thấy vui mừng, uy lực của một đòn này đã kém xa một đòn trước, chứng tỏ Lê Tham đang bị các thần hệ Kim kiềm chế, không thể dùng toàn lực.

Vầng trăng sáng giữa bầu trời cũng chiếu một bó ánh sáng, soi sáng lên thanh trường thương đang bay xuống kia.

Nội tâm Mộc Long lại thả lỏng hơn.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, long khu của Mộc Long vẫn bị thanh trường thương kia đánh bay ra ngoài trăm dặm.

Nam Cực Tinh Quân ở phía xa xa nhìn thấy cảnh này thì lại nôn nóng không ngớt.

“Thương Long!” Hắn đột nhiên rống lên một tiếng, một đôi mắt trợn trừng trừng, như muốn rách cả mí mắt: “Ngươi cái tên ngu xuẩn này, ngươi cho rằng chúng ta còn đường lui? Ngươi cho rằng bây giờ còn có thể giữ sức? Giúp ta giết chết hắn, bằng không chúng ta đều phải chết!”

Thời điểm này, Sở Hi Thanh lại vừa mới dùng năng lực Vĩnh Tại để sống lại một lần nữa.

Đây đã là lần thứ bảy từ khi chiến đấu đến nay.

Để Nam Cực Tinh Quân phẫn nộ chính là, sau khi Sở Hi Thanh ăn cắp lực lượng của hắn, thì lại thể hiện ra ngộ tính khủng bố.

Hắn thế mà lại lĩnh ngộ Sinh Mệnh chi pháp trong quá trình chiến đấu.

Điều này khiến cho lực khống chế của Sở Hi Thanh với thiên quy Sinh Mệnh của hắn lại mạnh hơn lúc trước!

Hắn đã có thể phát huy ra hai ba phần sức mạnh của thiên quy Sinh Mệnh tầng 58!

Nam Cực Tinh Quân càng ngày càng khó giết hắn.

Trước là ba cái hô hấp, bây giờ phải mười cái hô hấp trở lên mới có thể giết Sở Hi Thanh!

Dù hắn được thiên quy Sinh Mệnh của Thương Long gia trì, thần lực cũng khôi phục lại trạng thái toàn thịnh, nhưng cũng chỉ rút ngắn đến năm cái hô hấp!

Vấn đề là Tư Hoàng Tuyền kia… tốc độ lột xác huyết mạch của nàng rất nhanh!

Có thể chỉ một lát nữa là sẽ hoàn thành, sẽ hoàn toàn kế thừa lực lượng của mẫu thân nàng, trở thành con Minh Hoàng thứ hai trong thiên địa…

Mà một khi nàng nắm giữ lực lượng của Thiên Nại Lạc, dù nàng không thể phát huy trong khoảng thời gian ngắn, thì cũng đủ để trợ giúp Sở Hi Thanh kiềm chế Nam Cực hắn.

Lui thêm một bước, đám người Sở Hi Thanh hoàn toàn có thể rút khỏi 'Chiến Phong giới', bỏ chạy dưới sự trợ giúp của ba vị Ma thần.

Tư Hoàng Tuyền đã thành công, thì sẽ không còn lý do ở lại đây chịu đòn, Sở Hi Thanh cũng không cần phải chặn cửa điện, đối kháng chính diện với thần lực của hắn.

Con Mộc Long kia lại còn không chịu thiêu đốt mệnh nguyên của hắn!

Chẳng lẽ hắn không biết bây giờ là lúc liều mạng sao?

Hắn có tư cách gì mà đòi giữ lại lực lượng?

"Câm miệng!"

Mộc Long cảm thấy uy nghiêm của mình bị mạo phạm, tức đến râu rồng bay phất phơ, âm thanh như sét đánh: "Bản quân làm việc thế nào, không đến lượt ngươi chỉ trích! Hiện giờ, đưa trái tim của Tư Hoàng Tuyền cho ta!"

Trên mặt Nam Cực Tinh Quân cũng lộ vẻ tức giận.

Con Mộc Long này chỉ là một món đồ chơi do Tổ thần của bọn họ nặn ra mà thôi, lại dám ngông cuồng ở trước mặt hắn!

Nhưng hắn vẫn ném trái tim của Tư Hoàng Tuyền qua.

Hắn biết Mộc Long chuẩn bị ra tay quấy nhiễu Tư Hoàng Tuyền.

Mà thiên quy Sinh Mệnh của Mộc Long còn cao hơn hắn!

Tuy nhiên, khi trái tim hóa thành một ánh sáng đỏ bay thẳng về phía Mộc Long.

Bỗng nhiên có một chùm sáng đỏ chợt hiện ra giữa không trung, rồi đột nhiên lao thẳng đến giữa hai người bọn họ.

Đó rõ ràng là một con chim khổng lồ, nhìn giống như phượng hoàng.

Trên người nàng khoác một lớp lông chim đỏ thắm lại diễm lệ, trên đầu là một cái kim quan màu đỏ tươi, toàn thân là ‘Nam Minh ly hỏa’ rực cháy, trên đuôi còn điểm đầy bảo thạch, có vẻ cao quý mà lại mỹ lệ.

Chương 2417 - Chờ mong (3)

“Chu Tước – Lăng Quang!”

Mộc Long kia hơi kinh dị, sau đó lại gầm lên giận dữ: “Ngươi đừng hòng!”

Hắn đã thiêu đốt mệnh nguyên, khiến cho long khu và chân trước của mình bành trướng lên mấy lần, cách không giao thủ với con chim màu đỏ thắm kia.

Ầm!

Thần lực của hai người va chạm, toàn thân Mộc Long bị thiêu đốt bởi một ngọn lửa táo bạo; nhưng Thái Ất thần lôi của hắn cũng đánh tan một bộ phận thân thể của con chim kia.

Nếu là Thanh Long chân chính, còn có thể nắm giữ lực lượng mây mù và hơi nước, Thái Ất thần phong, có thể áp chế mây lửa ngập trời này, nhưng Mộc Long chỉ có thể thôi phát hơi nước trong cơ thể, chống đỡ lấy Nam Minh ly hỏa khủng bố này.

Mộc Long không thể không cắm đuôi của mình vào mặt đất, tìm kiếm và hút lấy nước ở bên dưới nền đất.

Cùng lúc đó, hắn cũng đang ra sức thiêu đốt mệnh nguyên để thôi phát Sinh Nguyên và Tăng Trưởng chi pháp đối kháng với ngọn lửa của Chu Tước Tinh Quân.

Ngươi có thể đốt bao nhiêu, vậy ta liền sinh trưởng bấy nhiêu!

Đây hoàn toàn là một biện pháp ngu ngốc, nhưng lại là biện pháp duy nhất có thể dùng!

Phía xa xa, Quỷ Túc đang chiến đấu với Tinh vệ lại kinh ngạc, sau đó liền vui mừng.

Đó là quân thượng của hắn! Quân thượng thế mà lại đích thân ra tay, cướp đoạt trái tim của Tư Hoàng Tuyền, là vì mình sao?

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, sắc mặt của Quỷ Túc liền thay đổi.

Hắn đã nhận được lệnh từ Chu Tước Tinh Quân, nhưng lại không phải như hắn nghĩ.

Quỷ Túc Tinh Quân liền đưa mắt nhìn về phía 'cung đài', nhìn về phía Thần Ba Tuần đang đột tiến vào trong cung điện, trong mắt lại hiện ra vẻ chần chờ và mờ mịt.

Lại muốn trợ giúp Tư Hoàng Tuyền và Sở Hi Thanh sao? Nhưng mà vì sao?

Thời điểm này, Chu Tước Tinh Quân chỉ cần dùng chút sức lực là có thể đưa Tư Hoàng Tuyền vào chỗ chết, trợ giúp hắn bước vào tầng thứ đế quân.

Đến cùng là vì lý do gì mà Chu Tước Tinh Quân lại trợ giúp kẻ thù của bọn họ?

Sắc mặt Chu Tước Tinh Quân lại âm trầm và ngưng trọng, ra sức thi triển hai cánh của nàng, mưa lửa bay đầy trời, còn cả Bính Hỏa thần lôi đang nhen lửa và đánh nổ tất cả mọi thứ chung quanh, đồng thời dùng hết khả năng để bắt lấy trái tim của Tư Hoàng Tuyền.

Tư Hoàng Tuyền tuyệt đối không thể chết ở chỗ này! Nàng nhất định phải trở thành một Minh Hoàng mới!

Hôm nay, nếu như Cửu Phượng ở đây, hoặc là các đế quân khác của Phượng tộc ở đây, có lẽ sẽ lựa chọn khác.

Có lẽ sẽ ngồi nhìn Tư Hoàng Tuyền tử vong, như vậy cũng có thể hóa giải một bộ phận tai kiếp của Phượng tộc.

Nguyền rủa của Cô Hoạch vẫn sẽ tồn tại, nhưng lực lượng sẽ yếu đi khi Tư Hoàng Tuyền tử vong.

Nhưng mà Chu Tước nàng thì khác, nàng không muốn mắc thêm lỗi lầm nữa.

Nàng không thể trơ mắt nhìn trái tim của Tư Hoàng Tuyền rơi vào tay các thần hệ Mộc, trơ mắt nhìn đứa con do Cô Hoạch dùng tính mạng đổi lấy bị đám người này ép vào đường chết.

Chu Tước Tinh Quân càng không thể để mấy người Sở Hi Thanh chết ở chỗ này.

Nàng muốn hóa giải oán hận của Tư Hoàng Tuyền, vậy tuyệt đối không thể ngồi nhìn bạn bè của Tư Hoàng Tuyền chết ở đây.

Chỉ là Chu Tước Tinh Quân bây giờ chỉ là một bộ thần khí hóa thân.

Lực lượng bản thể của nàng hơn xa con Mộc Long này, cái gọi là Thương Long, chỉ là chuyện cười trong mắt nàng.

Nhưng mà lực lượng của bộ thần khí hóa thân này có hạn, chung quy vẫn không thể sánh bằng bản thể của Mộc Long.

Dù là đối phương đã bị Lê Tham đánh trọng thương.

Khi Chu Tước Tinh Quân từ từ rơi vào hạ phong, bắt đầu bị Mộc Long bức lui.

Nội tâm nàng bỗng nhiên hơi động, ý niệm lan tràn về phía Sở Hi Thanh.

Tên kia…

Chỉ thấy trước cửa cung điện, Sở Hi Thanh đang chiến đấu với Nam Cực Tinh Quân, lại đưa tay lên kết ấn.

Thần Khế thiên bi phía sau hắn lại tỏa linh quang mờ mịt, Sở Hi Thanh lại 'mượn' thiên quy Sinh Mệnh.

Từ thiên quy tầng 58 của Nam Cực Tinh Quân, biến thành tầng 64 của Mộc Long!

Khóe môi của Sở Hi Thanh nhất thời cong lên.

Đúng như hắn suy đoán, Thần Khế thiên bi không chỉ hạn chế ở các thần đã để lại tên trên nó, mà còn cả hậu duệ và tất cả tạo vật của bọn họ!

Vì vậy Thần Khế thiên bi cũng có thể 'mượn' năng lực của con Mộc Long này.

Mà ngay sau khi Mộc Long mất thiên quy Sinh Mệnh, Chu Tước Tinh Quân lập tức chiếm thượng phong.

Long khu của Mộc Long đang bốc cháy rừng rực, nhưng hắn đã không thể khôi phục thần khu giống như lúc trước.

Thương thế của Mộc Long đang từ từ tăng lên.

Trong khoảnh khắc này, Quỷ Túc ở giữa trời bỗng nhiên lao xuống, đột nhiên rơi vào sau lưng Thần Ba Tuần.

Khi Chu Tước Tinh Quân hiện thân, Thần Ba Tuần cũng đã có đề phòng.

Nhưng khi sức chiến đấu của hai người Thần Đồ và Úc Lũy tăng lên, hắn cũng không thể giữ lại quá nhiều sức lực.

Khi hai người giao thủ, một đôi quỷ đao của Quỷ Túc đã trực tiếp chặt đứt tay phải của Thần Ba Tuần.

Sở Hi Thanh nhìn thấy cảnh này thì không khỏi sửng sốt.

Chuyện này đúng là biến số nằm ngoài dự liệu của hắn.

Vị Chu Tước Tinh Quân này, tại sao phải ra tay giúp đỡ?

Sắc mặt của Nam Cực Tinh Quân cũng khó coi đến cực điểm.

Một khi Thần Ba Tuần bj Quỷ Túc kiềm chế, hắn muốn giết Sở Hi Thanh lại càng khó hơn.

Mộc Kiếm Tiên bây giờ đã chém kiếm thứ sáu về phía sao Nam Cực của hắn, mà Tư Hoàng Tuyền cũng đã sắp thành công.

Nói cách khác, tiếp theo hắn không chỉ mất ngôi sao của mình, mà còn có thể tay không mà về, cuối cùng rơi vào kết cục giỏ trúc múc nước?

Trong lòng Nam Cực Tinh Quân không khỏi sinh ra cảm giác vô lực, sức lực toàn thân bắt đầu từ thịnh chuyển suy.

Mãi đến tận khi hắn nhìn thấy vầng trăng sáng trên bầu trời bỗng nhiên rơi xuống nơi cách ‘cung đài’ 9000 trượng, lại tỏa ra ánh sáng bạc.

Trong và ngoài ‘cung đài’ cũng bắt đầu bị bao phủ bởi một lớp hàn băng.

“Nữ thần Thái âm!”

Trong mắt Nam Cực Tinh Quân hiện ra một vệt vui mừng.

Vị nữ thần này lại đích thân tham gia!

Âm Thần – Nguyệt Hi khẳng định không đến đây để trợ giúp Nam Cực hắn.

Tuy nhiên, Nam Cực Tinh Quân bây giờ đã có còn mơ tưởng đến Sinh Tử Bộ và lực lượng của Thiên Nại Lạc nữa.

Hắn chỉ cầu có thể giết chết Sở Hi Thanh.

Mà âm Thần = Nguyệt Hi nhất định có thể làm được.

Lúc này hắn không chú ý đến, nam tử mặc trường bào trắng ở cách đó không xa cũng ngẩng đầu nhìn lên, vẻ chờ mong trong mắt lại càng đậm hơn.

Hắn còn không nhìn thấy hết đao của Sở Hi Thanh, nhưng cũng đã nhìn thấy mưu của Sở Hi Thanh!

Mà một kẻ trí kế hơn người, thông minh cơ trí, đao pháp nhất định sẽ rất tốt!

Chương 2418 - Đăng thần

Vầng trăng sáng giữa trời hạ xuống, trong và ngoài ‘cung đài’ đều bị bao phủ bởi một lớp hàn băng.

Tầng băng này lại tích lũy và khuếch tán ra bốn phía, điên cuồng lan tràn ra chung quanh.

Chỉ trong khoảnh khắc, mảnh đại lục rộng khoảng 5000 dặm này đã bị băng tuyết bao phủ.

Còn có rất nhiều khí lạnh khuếch tán bốn phía, mở rộng ra mọi ngóc ngách của ‘Chiến Phong giới’.

Để người kinh ngạc chính là, giữa bầu trời lại có thêm một vầng mặt trời, khiến cho thế giới quanh năm tối tăm này, lần đầu tiên xuất hiện ban ngày.

Tuy nhiên, dù vùng thế giới này được soi sáng, nhưng khí lạnh lại không hề giảm bớt.

Người đá khổng lồ vẫn đang đứng quan sát ở phía xa xa đã đi đến bên cạnh nam tử áo trắng từ bao giờ: “Thái Bạch Tinh Quân, nếu như ngươi cũng đến vì Thiên Nại Lạc, thì hiện giờ là lúc để ra tay đấy.”

“Ta muốn lực lượng của Thiên Nại Lạc làm gì?” Nam tử áo trắng nghe vậy chỉ cười cười: “Con đường của ta không cần những thứ không thuần túy.”

“Tinh Quân, Sinh Nguyên chi pháp thậm chí còn mạnh hơn cả loại huyết mạch Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết kia. Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết mạnh thì mạnh thật, nhưng lại chỉ có lợi cho một người. Sinh Nguyên chi pháp thì có thể dùng trên chiến trường, có thể khiến cho vô số sinh linh, vô số chiến sĩ trên chiến trường được lợi. Mà ‘Tử quốc chi chủ’ nhất định sẽ trở thành một đế quân, lực lượng mạnh không kém Tổ thần.”

Người đá khổng lồ khoanh tay trước ngực, ngửa mặt nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời: “Dù Tinh Quân không hứng thú với lực lượng của Thiên Nại Lạc, thì không ngại cân nhắc cho những huynh đệ kia của ngươi, và cả dòng dõi của bọn họ.”

Trong số dòng dõi của Kim Thần – Bạch Chúc, ba vị Thái Bạch Tinh Quân, Thất Sát Tinh Quân và Kim Đức Tinh Quân là xuất chúng nhất, tất cả đều tiếp cận đế quân, thậm chí là vượt qua.

Tuy nhiên, ngoài đó ra thì hắn còn có những dòng dõi khác, chỉ là phát triển không tốt mà thôi.

Mà Sinh Tử Bộ trong tay Sở Hi Thanh, cộng thêm xác ngoài của Minh Hoàng Thiên Nại Lạc, chỉ cần tiêu hóa được chúng, vậy có thể tạo ra hai vị đế quân trong vòng vạn năm.

Năm tử áo trắng chắp tay sau lưng, hờ hững nói: “Thổ Đức Tinh Quân, ngươi không muốn thấy âm Thần – Nguyệt Hi đạt được lực lượng của Thiên Nại Lạc? Hay là Thạch Thần bảo ngươi nói câu này?”

Thổ Đức Tinh Quân không khỏi lắc đầu: “Không liên quan gì với Thạch Thần, chỉ là một khi âm Thần tiếp chưởng thiên địa, sẽ không phải là chuyện tốt với tất cả mọi người.”

Mười hai Tổ thần, kể cả những thần linh mang huyết mạch của Bàn Cổ kia, có ai muốn nhìn thấy âm Thần – Nguyệt Hi lớn mạnh chứ?

Nếu hôm nay âm Thần – Nguyệt Hi thành công, như vậy thời đại nhật nguyệt thống trị thiên địa sẽ lại xuất hiện một lần nữa.

Hắn không ngờ biến cố của trận tranh đấu trong ‘Chiến Phong giới’ này, lại khiến cho âm Thần – Nguyệt Hi trở thành kẻ có cơ hội lớn nhất.

Thổ Đức Tinh Quân tự nhận mình không có thực lực, cũng không muốn cuốn vào tranh đấu của các thần, bằng không hắn đã ra tay đuổi âm Thần – Nguyệt Hi về rồi.

Người duy nhất có hi vọng ngăn cản âm Thần, chính là vị Thái Bạch Tinh Quân trước mắt hắn.

Dù đối phương cũng chỉ là một bộ phân thân, nhưng vẫn có lực lượng đuổi âm Thần về tinh không.

Mạch Thạch Thần bọn họ, cũng vui vẻ khi nhìn thấy mạch Kim Thần quật khởi.

Thổ Đức Tinh Quân thậm chí còn chờ mong vị Thái Bạch Tinh Quân này leo lên ngôi vị thiên đế!

Đối với mạch Thạch Thần bọn họ, thì đó là một chuyện tốt.

Chỉ tiếc là vị Tinh Quân này quá trọng nghĩa và giữ lời, chỉ vì một bại với Ngu Công ngày xưa, mà từ đây tự trói tay mình. Không chỉ không tham gia vào tranh đấu giữa người và thần, mà còn không để ý đến chuyện phân tranh của chúng thần.

“Ta hiểu ý của ngươi.”

Nam tức áo trắng vẫn thản nhiên như không: “Nhưng Thổ Đức Tinh Quân ngươi nghĩ nhiều rồi, vị Nhân hoàng này đã có bố trí từ trước rồi. âm Thần muốn thành công, chỉ sợ là rất khó.”

Thổ Đức Tinh Quân hơi ngẩn ra, nghĩ thầm thời điểm này rồi, còn có ai có thể ngăn cản âm Thần?

Vị này đã là một trong những thần linh mạnh nhất thiên địa, dù là trong ‘Bàn Cổ chúa tể’ thì cũng đứng hàng đầu.

Sau khi Dương Thần ngã xuống, vị này dùng lực lượng và quyền mưu của bản thân, miễn cưỡng chống đỡ cục diện của Kim Ô tộc.

Hiện giờ, các tồn tại Vĩnh Hằng trung vị trở lên như 28 Chính Diệu chủ tinh, 368 phó tinh và tạp diệu, còn cả 36 Thiên Cương, 72 Địa Sát, 28 Tú… Có một phần mười là thuộc về hệ nhật nguyệt.

Nàng thậm chí còn chống đỡ áp lực của mấy vị Tổ thần, tự tay phục sinh Dương Thần – Thái Hạo.

Còn về phần Kim Thần – Bạch Chúc, đến giờ hắn vẫn không muốn lấy lại con mắt của mình, mặc nó rơi vào tay nhân tộc, bị luyện thành 'Tam Đế thần nhãn'.

Mục đích của Bạch Chúc chính là kiềm chế hai vị này, cũng đề phòng lực lượng của Dương Thần – Thái Hạo khôi phục toàn thịnh.

Thổ Đức Tinh Quân bỗng nhiên dùng ý niệm cảm ứng tinh không.

Hắn cảm ứng được một đạo bạch quang lạnh lẽo và tinh khiết đang lao ra khỏi chín tầng mây.

Trong mắt Thổ Đức Tinh Quân hiện ra một vệt kinh ngạc: "Chẳng lẽ Thái Bạch Tinh Quân nói là nàng?"

Hắn cảm ứng được khí tức và lực lượng tương tự với âm Thần – Nguyệt Hi ở bên trong đạo bạch quang này.

Thổ Đức Tinh Quân lại lắc đầu nói: "Không thể, âm Thần chắc chắn sẽ không vì nàng mà từ bỏ xác ngoài của Minh Hoàng."

Nữ nhân có khí cơ tương tự với âm Thần – Nguyệt Hi kia, sau này cùng lắm là chia sẻ một ít quyền bình của âm Thần mà thôi.

Nhưng mà xác ngoài của Minh Hoàng ở nơi này, lại có thể giúp âm Thần – Nguyệt Hi trở thành nhân vật mạnh mẽ nhất thiên địa.

Chỉ cần Nguyệt Hi không ngu, thì sẽ biết lựa chọn thế nào.

Sự thực cũng giống như vậy, Nguyệt Hi không hề tản ánh sáng, mà ánh trăng còn càng ngày càng mạnh hơn.

Lúc này, chỉ có những phân thân của Chấp Minh Tinh Quân – Huyền Vũ, Đông Thần – Băng Di và Băng Thần – Huyền Đế ở bên ngoài Ma vực Chiến giới là bị ảnh hưởng.

Có lẽ mấy vị này đã không có tâm tư tham dự vào trận tranh đấu trong Ma vực Chiến giới nữa.

Nam tử áo trắng lại không tỏ ý kiến: "Hãy chờ xem."

Chương 2419 - Đăng thần (2)

Trong lúc bọn họ nói chuyện, ánh trăng kia đã bắt đầu hội tụ về phía 'cung đài', ngưng tụ ra một bóng người yểu điệu ở trước quảng trường bằng đó kia.

Ngũ quan của nàng tinh xảo đến mức gần như hoàn mỹ, giống như một pho tượng, khí chất lại thanh tao tự nhiên, thanh khiết như băng sương, phong thái xuất trần như băng tuyết, lại ngậm lấy vẻ cao quý và thanh nhã không gì tả nổi.

Cùng lúc đó, thần uy của nàng cũng hùng vĩ và mênh mông, nàng còn chưa hàng lâm, mà tất cả mọi người nơi đây đều phải gánh chịu một áp lực nặng nề.

Trong khoảnh khắc này, đám âm linh được Thần Đồ và Úc Lũy đưa đến những hòn đảo khác đều dồn dập quỳ rạp xuống đất.

Chúng đang run lẩy bẩy, không thể cử động. Một số âm linh yếu kém còn có xu thế tan rã.

Ánh mắt của âm Thần – Nguyệt Hi thì lại tìm đến Sở Hi Thanh đầu tiên.

Sở Hi Thanh không chỉ cảm thấy huyết mạch toàn thân cứng cờ, mà bên ngoài cơ thể cũng ngưng tụ ra một lớp băng sương.

Động tác của hắn không chỉ cực kỳ chậm chạp, mà tốc độ suy nghĩ cũng rất gian nan.

Sở Hi Thanh lại kinh ngạc với cỗ khí cơ trong tinh không kia hơn.

Đó là…

Sở Hi Thanh không khỏi cười khổ.

Cái nữ nhân ngu xuẩn này, sao không chịu nghe lời chứ?

Nội tâm hắn lập tức bình tĩnh lại.

Hành động này của Vấn Tố Y cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Kế sách cao siêu, nhất định phải cân nhắc đến mọi khả năng, đến tính cách của người khác, tính đến những biến số có thể xảy ra.

Vì vậy hắn cũng có phương án ứng biến rồi.

Sở Hi Thanh hợp hai tay lại trước ngực, cố gắng tạo thành một dấu tay.

Thần Khế thiên bi quá mạnh mẽ, Sở Hi Thanh không thể khống chế bằng mỗi nguyên thần.

Hắn nhất định phải kết ấn và linh ngôn để câu thông với Thần Khế thiên bi.

Tuy nhiên, tay của hắn cũng trở nên cực kỳ chậm chạp.

Nam Cực Tinh Quân nhìn thấy tình cảnh này, hai mắt sáng lên: “Thái âm thần tôn!”

Mặt hắn hiện lên vẻ hung ác và chờ mong: “Mời thần tôn ra tay tru diệt kẻ này!”

Theo thần khu của âm Thần – Nguyệt Hi càng ngày càng chân thực, áp lực càng ngày càng mạnh.

Trong và ngoại đại điện đều đã hóa thành băng sương.

Mấy người Thần Đồ, Úc Lũy, Vô Pháp Vô Thiên bên trong điện, và cả mấy người Quỷ Túc bên ngoài điện, mặt của tất cả đều trắng bệch.

Bọn họ phát hiện lực lượng, thiên quy, thậm chí là thân thể và hồn thể của mình đều đang có xu hướng tan vỡ và tan rã.

Âm Thần – Nguyệt Hi nắm giữ tất cả lực lượng và sự vật có thuộc tính âm trong thiên địa.

Vị Tổ thần này trực tiếp rút củi dưới đáy nồi, rút tất cả ‘m’ ở đây đi, khiến cho bọn họ không thể sử dụng lực lượng thiên quy, khiến cho hồn thể và thân thể của bọn họ mất khống chế.

Đặc biệt là những âm linh như Thần Đồ và Úc Lũy, bọn họ bị khắc chế cực kỳ nghiêm trọng.

Bọn họ hầu như còn không thể duy trì hồn thể của bản thân.

Chỉ có hai người Sở Hi Thanh và Tư Hoàng Tuyền là không bị ảnh hưởng quá nhiều.

Lực lượng cực âm của Thiên Nại Lạc đã đạt đến cấp độ cực cao, là Chân Linh thiên quy Cực âm, gần với Thánh Giả.

Đây là thiên quy chỉ đứng sau thiên quy Thái âm trong hệ âm.

Tư Hoàng Tuyền kế thừa lực lượng này, dù chưa thể hoàn thành, nhưng vẫn miễn cưỡng chống lại lực lượng của âm Thần – Nguyệt Hi.

Bản thân Sở Hi Thanh lại có huyết mạch Thần Dương, hơn nữa còn âm dương điều hòa, còn nắm giữ Hỗn Độn chi pháp.

Thiếu ‘Thái m’ thì hắn bù đắp thêm là được.

Chỉ là năng lực của hắn có hạn, không thể khuếch tán Hỗn Độn chi pháp để che chở mọi người.

Hơn nữa, Sở Hi Thanh còn đứng mũi chịu sào.

Lúc này hắn lo cho bản thân còn không xong, nào có thừa lực để che chở người khác?

Ầm!

Đó là một thanh chiến phủ bắt nguồn từ tinh không, nó bỗng nhiên đánh thẳng vào vầng trăng sáng giữa bầu trời kia.

Khi thanh chiến phủ này tiến đến gần vầng trăng, dưới ánh trăng chiếu rọi, tốc độ của nó chậm hơn và yếu hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, nó vẫn mang theo lôi đình màu đen mà đánh thẳng vào giữa vầng trăng, làm cho vầng trăng sáng kia rung chuyển kịch liệt, ánh trăng cũng bắt đầu vặn vẹo.

Nhưng âm Thần – Nguyệt Hi đang đứng giữa quảng trường lại không hề bị ảnh hưởng.

Thân thể Sở Hi Thanh vẫn tiếp tục đóng băng.

Cảnh này khiến cho Nam Cực Tinh Quân hiện ra vẻ vui mừng.

Dùng lực lượng cực hàn tuyên cổ không thay đổi để đóng băng chết Sở Hi Thanh, đây cũng là thượng sách để giải quyết năng lực Vĩnh Tại của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh thì vẫn bình tĩnh như trước, hai tay vẫn đang kết ấn với tốc độ cực kỳ chậm chạp.

Huyết mạch Thần Dương trong cơ thể hắn đang sôi trào, ra sức chống đỡ hàn lực vô cùng vô tận kia, khiến cho tứ chi và nguyên thần không bị đông cứng.

Hắn còn đang liên tục sử dụng năng lực ‘Huyết Nhai Nguyên Hồn’.

Lấy loại năng lực không nhìn cấp độ, không nhìn mạnh yếu, không nhìn địa hình, không nhìn thời gian và không gian, thậm chí là không nhìn nhân quả này để phản xạ và báo ứng lại lực lượng lên người âm

Thần – Nguyệt Hi.

Tuy nhiên, hắn căn bản là không đả thương được Nguyệt Hi.

Lực lượng mà hắn đánh lên người đối phương, chỉ sợ là không bằng một đầu ngón tay của bản thể Nguyệt Hi, hắn phản xạ một đầu ngón tay, thì làm sao đả thương âm Thần – Nguyệt Hi?

Sở Hi Thanh chỉ muốn mượn năng lực này để giảm tốc độ đóng băng của mình.

Trong chớp mắt, tổng cộng 18 lần Huyết Nhai Nguyên Hồn đã dùng hết sạch.

Nhưng lúc này, Sở Hi Thanh rốt cuộc cũng kết ấn thành công, kích hoạt Thần Khế thiên bi ở sau lưng.

Thời điểm này, lựa chọn tốt nhất chính là Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của Táng Thiên.

Theo lý thuyết, hắn bây giờ vẫn không thể mượn lực lượng từ thần linh đẳng cấp cao như vậy, trừ phi là đối phương đồng ý.

Nhưng Táng Thiên để lại tên trên Thần Khế thiên bi, đó thực ra chính là ám chỉ.

Hiện giờ, bởi vì Táng Thiên sắp ma hóa, nên không thể sử dụng Thần Lực Tái Thôi, Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cũng coi như là vô bổ với Táng Thiên.

Đây cũng là lá bài tẩy cuối cùng của hắn, là phương pháp bảo vệ tính mạng cuối cùng của hắn, đủ để hắn chống đỡ đến khi Mộc Kiếm Tiên ngưng tụ một ngôi sao mới, hoặc là giúp hắn toàn thân trở ra.

Chương 2420 - Đăng thần (3)

Tuy nhiên, khi Sở Hi Thanh kết ấn xong, bắt đầu thử mượn lực lượng, thì hắn lại ‘mượn’ huyết mạch Thần âm của âm Thần – Nguyệt Hi!

Vấn Tố Y lựa chọn đăng thần vào thời khắc này, khiến cho hắn nảy ra một ý tưởng kỳ dị.

Nếu như… nếu như mình ‘mượn’ thiên quy Thái âm hoặc là huyết mạch Thần âm của âm Thần – Nguyệt Hi trong thời khắc Vấn Tố Y đăng thần.

Hắn sẽ khiến cho vị trí Thánh Giả của thiên quy Thái âm bị trống trong giây lát, hoặc là khiến cho bộ phận sinh mệnh bản nguyên của âm Thần – Nguyệt Hi trong cơ thể Vấn Tố Y mất tác dụng, vậy thì sẽ có kết quả thế nào?

Ngay sau đó, Sở Hi Thanh lại hiện ra vẻ thất vọng.

Đừng nói là thiên quy Thái âm, mà ngay cả huyết mạch Thần âm của nàng, hắn cũng không 'mượn' được.

Lực lượng đẳng cấp Tổ thần, quả nhiên là không phải thứ Thần Khế thiên bi bây giờ có thể mượn.

Lực lượng của hắn cũng quá yếu.

Tuy nhiên…

Sở Hi Thanh đưa mắt nhìn vào cột Ước Nguyện Thạch trong bảng nhân vật của mình.

Ước Nguyện Thạch: 2123.

Phân thân của U Đô chúa tể và Hắc Thủy chúa tể tử vong, khiến cho số lượng Ước Nguyện Thạch của hắn lại đột phá cửa ải 2000.

Trong mắt Sở Hi Thanh hiện ra một vệt chờ mong.

Hắn cũng không giữ lại, mà đầu nhập tất cả Ước Nguyện Thạch, ước nguyện: Thần Khế thiên bi khôi phục lại trạng thái toàn thịnh!

Ngay khi khí cơ của Thần Khế thiên bi đang thay đổi kịch liệt.

Sở Hi Thanh cũng không do dự, lập tức 'mượn' huyết mạch Thần âm từ âm Thần – Nguyệt Hi ở trước mắt.

Vừa rồi hắn đã từng thử, huyết mạch Thần âm dễ 'mượn' hơn thiên quy Thái âm, và cũng là lựa chọn an toàn nhất.

Ầm!

Trong khoảnh khắc này, vầng trăng sáng giữa bầu trời lại vặn vẹo kịch liệt, gần như sắp vỡ vụn tại chỗ.

Khuôn mặt lạnh lẽo và cao cao tại thượng của âm Thần – Nguyệt Hi cũng xuất hiện biến hóa. Nàng trợn mắt nhìn Sở Hi Thanh với vẻ căm tức: "To gan!"

Vào lúc này, tất cả thần linh trong và ngoài Ma vực Chiến giới đều đang nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh.

Trong mắt bọn họ đều là vẻ không thể tin nổi!

Dù là nam tử áo trắng kia cũng nhướng mày kiếm, trong mắt hiện ra một chút áp bức.

Mà tại khu vực biên giới trong Ma vực Chiến giới bây giờ, Binh Thần – Lê Tham đang ngồi trên một chiếc phi xa khổng lồ, cai quản 700 vạn ma quân trong Ma vực Chiến giới chiến đấu với đại quân của các thần. Lúc này hắn cũng phải trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Chốc lát sau, một bóng người mặc chiến giáp Ô Kim, khí đen quấn quanh toàn thân, bỗng nhiên xé rách hư không, xuất hiện bên cạnh phi xa.

“Lê Tham, ngươi có nhìn thấy lực lượng trên người hắn không?”

“Nhìn thấy!” Lê Tham thở dài một hơi, áp chế huyết khí dâng trào trong lồng ngực: “m Dương một thể!”

Tên này… hắn lại làm được… Thần âm Thần Dương một thể!

“Nhưng cái này cũng không làm nên chuyện gì, chúng ta cũng không thể mượn được huyết mạch Thần âm của âm Thần trong lúc đang phá phong ấn cho Đế Oa.”

Lực lượng của Sở Hi Thanh vẫn quá yếu, không thể mượn huyết mạch Thần âm của âm Thần từ khoảng cách ngàn tỷ dặm được.

Trừ phi là vị âm Thần kia vừa hay xuất hiện ở bên cạnh nơi phong ấn Đế Oa, để cho Sở Hi Thanh có cơ hội tiếp xúc gần.

Không đúng!

Lê Tham bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện.

Hắn đột nhiên nắm chặt tay vịn, thân thể nghiêng về phía trước, hai mắt tỏa sáng: “Vấn Tố Y!’

Sở Hi Thanh không thể mượn từ âm Thần, nhưng có thể mượn từ Vấn Tố Y.

Vì vậy, vấn đề quấy nhiễu bọn họ mười mấy vạn năm, bây giờ đã có lời giải?

Cũng trong khoảnh khắc này, hầu như tất cả thần linh trong và ngoài Ma vực Chiến giới đều tụ tập tất cả địch ý và sát niệm lên thân Sở Hi Thanh.

Một phần trong số họ cũng chuyển thần thức và ý niệm về phía đạo bạch quang đang lao ra khỏi phàm giới kia. Hàng trăm hàng ngàn ánh sao đang chiếu rọi về phía Vấn Tố Y.

Mà ở ngoài hư không xa xôi, Vấn Tố Y cũng cảm ứng được ác ý mãnh liệt của các thần.

Cùng lúc đó, Vấn Tố Y cũng cảm ứng được bộ phận sinh mệnh bản nguyên thuộc về âm Thần – Nguyệt Hi trong cơ thể mình đột nhiên buông lỏng.

800 năm qua, Vấn Tố Y vẫn không thể làm gì được nó, trong thời gian dài gần ngàn năm nay, dù nàng cố gắng thế nào thì cũng chỉ bóc được một phần cực nhỏ trong đó, rồi đem nó luyện hóa.

Nhưng dù chỉ là một phần nhỏ, cũng khiến nàng được lợi ích không nhỏ. Huyết mạch Thần âm của Vấn Tố Y, chính là thức tỉnh từ đó.

Nhưng ngày hôm nay, vào thời khắc nàng đăng thần.

Bộ phận sinh mệnh bản nguyên này lại đột nhiên buông lỏng, thậm chí là tán loạn!

Tất cả ấn ký nguyên thần của âm Thần – Nguyệt Hi ở bên trong bỗng nhiên tiêu tan.

Là Hi Thanh!

Tên kia… hắn rốt cuộc đã làm những gì cho mình?

Hai mắt Vấn Tố Y sáng rực, lập tức luyện hóa toàn bộ những sinh mệnh bản nguyên này… là luyện hóa hoàn toàn!

Nàng cảm giác được huyết mạch Thần âm của mình đang tăng lên rất nhanh; nhận thức và lực khống chế với thiên quy Thái âm cũng điên cuồng tăng lên.

Trong đầu Vấn Tố Y đột nhiên xuất hiện vô số kiến thức, đó đều là âm Thần – Nguyệt Hi… không đúng! Là cảm ngộ của Bàn Cổ với Thiên địa, với Thái âm.

Vấn Tố Y vừa cảm ngộ, vừa đưa mắt nhìn về tinh không.

Ánh mắt nàng lạnh lùng nghiêm túc, không hề sợ hãi ác ý và áp lực từ các thần.

Một cái chớp mắt tiếp theo, Vấn Tố Y nắm Thái Sơ Băng Luân bên cạnh.

Vầng trăng trên chuôi thanh thần kiếm này bắt đầu xuôi tròn.

Khi mặt trăng kia chuyển động đến mức tận cùng, Vấn Tố Y đột nhiên chém một đạo kiếm cương màu trắng về phía phàm giới ở bên dưới.

Trong khoảnh khắc này, từ sa mạc Xích Hồng kéo lên hướng bắc, mãi đến 30 vạn dặm về phía bắc Côn Luân sơn, tất cả đều là băng sương. Khí lạnh vô cùng vô tận tràn ngập thiên địa, làm cho đại địa từ nóng chuyển thành rét đậm.

Đây là một thức cực chiêu Tru Thần do nàng tự nghĩ ra, cũng là ‘nghi thức’ đăng thần của nàng.

Một kiếm này, đóng băng trăm vạn dặm núi sông và đại địa!

Chương 2421 - Thánh Giả

Trong ‘Chiến Phong giới’, cây Thạch hòe kia đột nhiên nổ ra một mảnh sương máu.

Vô số miệng vết thương bùng nổ trên thân cây, suối máu tuôn ra từ bên trong.

Hình thể của Nam Cực Tinh Quân cũng theo đó mà vặn vẹo, hầu như không thể duy trì.

Vẻ mặt hắn đau đớn đến cực điểm.

Trong nháy mắt này, Mộc Kiếm Tiên đã chém ra kiếm thứ bảy, chém nát sao Nam Cực!

Một kiếm này, không chỉ trọng thương thần hồn và nguyên khí của Nam Cực Tinh Quân, cũng làm cho bản thể Thạch hòe của Nam Cực Tinh Quân mất bộ rễ.

Sao Nam Cực nát… đây là một chuyện lớn đủ để chấn động toàn bộ tinh không, khiến tất cả thần linh Vĩnh Hằng phải chú ý.

Nhưng thời khắc này, tất cả mọi người trong ‘Chiến Phong giới’ lại quan tâm đến đoàn sáng trong tinh không vô ngần và đại địa bị đóng băng trăm dặm trong phàm giới.

“Trời nóng chuyển đông, đóng băng núi sông!”

Trong ‘Chiến Phong giới’, Thổ Đức Tinh Quân cũng cảm ứng được biến hóa trong phàm giới và tinh không.

Hắn cũng chấn động và căng thẳng vì chuyện sao Nam Cực vỡ nát.

Nhưng vào giờ phút này, thứ có thể ảnh hưởng trực tiếp đến trận chiến nơi này, vẫn là nữ thần Băng Tuyết xuất thân từ phàm nhân kia.

Vấn Tố Y rõ ràng là được lợi từ bản nguyên của âm Thần, uy lực của Hàn pháp đã tăng mạnh.

Quy mô ‘nghi thức’ đăng thần của nữ tử này, thậm chí còn vượt qua Mộc Kiếm Tiên mấy năm trước!

Chuyện này có nghĩa là sức chiến đấu của Vấn Tố Y bây giờ, và tiềm năng tương lai của nàng đều có thể đuổi theo cây Huyết tùng khiến các thần đau đầu kia.

Nhưng cái này vẫn chưa phải phiền phức nhất.

Hắn không khỏi cảm khái một tiếng: “E rằng hai vị âm Thần và Băng Thần sẽ phải đau đầu rồi.”

Vấn Tố Y luyện hóa bộ phận bản nguyên của âm Thần, điều này làm cho vị cách và quyền bính trên thiên quy Thái âm của nàng được tăng mạnh.

Thổ Đức Tinh Quân lại liếc mắt nhìn về phía Thiên Đạo Thạch Lâm trong tinh không.

Hắn nhìn thấy bia đá Thái âm nằm ở tầng thứ năm kia, Vấn Tố Y đã leo lên vị trí thứ tư.

Máu của vị này chắc hẳn được đưa vào nơi này từ mấy trăm năm trước.

Vì vậy tên trên bia đá không phải là ‘Vô Danh’, mà là tên họ của nàng.

Lúc này, hắn hơi nhướng mày nói: “Đã là Chân Linh Thái âm, người thứ tư.”

Hơn nữa còn là Chân Linh của thiên quy Thái âm do âm Thần – Nguyệt Hi áp chế!

Từ khi hỗn độn mở ra đến nay, Thái âm có tổng cộng 15 vị cách Chân Linh, xưa nay đều do âm Thần – Nguyệt Hi và dòng dõi, tín đồ của nàng lũng đoạn.

Những người còn lại hoặc là sống dưới bóng ma của nàng, hoặc chính là mở một con đường khác ngoài Thái m… ví dụ như Cực âm, Thuần âm, Cửu âm, vân vân.

Bây giờ, Vấn Tố Y trở thành Chân Linh xếp thứ 4 trên Thái âm, tất sẽ dồn một vị trong đó xuống.

Thổ Đức Tinh Quân cảm ứng được vị cách và quyền bình của Vấn Tố Y ở thiên quy Thái âm vẫn còn đang tăng lên.

Đây mới là phiền phức lớn nhất.

Nếu Vấn Tố Y thăng lên đứng thứ hai, trở thành Thánh Giả dự bị, đó mới là bắt đầu của phiền phức.

Từ nay về sau, Vấn Tố Y có thể quấy nhiễu việc lựa chọn ứng cử viên Chân Linh của âm Thần – Nguyệt Hi.

Mà một khi Vấn Tố Y thăng lên, như vậy năm đến bảy ứng cử viên trong đó sẽ bị thay đổi.

Cái này chắc chắn sẽ khiến cho bá quyền của hệ âm Thần bị giảm xuống.

Ngoài ra, xếp hạng của Vấn Tố Y trên bia đá Hàn Thiên cũng đang tăng lên.

Không phải nhánh nhỏ như Hàn Phong, mà là Hàn Thiên chân chính! Là đại đạo của thiên quy hệ Hàn!

Vấn Tố Y đã leo lên vị trí thứ năm trên bia đá này!

Đây mới là con đường căn bản của Vấn Tố Y, thể hiện ra thiên phú trác tuyệt của nàng.

Thái Bạch Tinh Quân cũng tập trung ánh mắt vào đạo ánh sáng màu trắng trong tinh không vô ngần kia.

Huyền Đế, Huyền Vũ, Băng Di… những thần linh này nhất định sẽ không ngồi xem, còn cả muội muội của âm Thần – Nguyệt Hi, nữ thần Ám Nguyệt – Nguyệt Ngự đại diện cho mặt tối của mặt trăng, cũng đã chạy đến chỗ của Vấn Tố Y.

Âm Thần – Nguyệt Hi là một trong 12 Tổ Thần.

Theo lý thuyết, nàng không nên có tỷ muội khác.

Tuy nhiên, vào thời khắc Dương Thần – Thái Hạo ngã xuống, âm Thần – Nguyệt Hi không thể không thay Thái Hạo chấp chưởng mặt trời một thời gian, được xưng là nữ thần Nhật Ngự.

Mà khi đó, chính là nữ thần Ám Nguyệt – Nguyệt Ngự chấp chưởng trăng sáng thay cho Nguyệt Hi.

Có người nghi ngờ Nguyệt Ngự này chính là sinh linh được sinh ra từ một phần bản chất sinh mệnh của âm Thần – Nguyệt Hi, kết hợp với mắt phải của Bàn Cổ.

Ngoài ra, thần linh đầy trời cũng sẽ không cho phép Vấn Tố Y tồn tại.

Bọn họ sẽ không cho phép chuyện âm dương một thể xuất hiện trên thế giới này!

Như vậy, vị nữ thần Băng Tuyết sinh ra trong phàm nhân này, có thể tồn tại dưới sự đả kích và liên thủ của bọn họ hay không?

Có thể đăng thần dưới áp lực của các thần hay không? Khiến cho huyết mạch Thần âm và Thái âm, Hàn Phong chi pháp của nàng tiến thêm một bước không?

Thái Bạch Tinh Quân lại sinh lòng thoải mái.

Bởi vì một bàn tay che trời khổng lồ chợt thò ra tinh không vô ngần, che đậy toàn bộ không gian nơi Vấn Tố Y.

Phân thân của Huyền Đế vừa mới chạy đến gần nơi đó, lập tức bị tan vỡ.

Thần khu của Huyền Vũ và Đông Thần – Băng Di cũng xuất hiện vô số vết nứt, cũng có xu thế tan vỡ.

Nguyệt Ngự kia thì đã dừng bước ở phía xa xa.

Thái Bạch Tinh Quân lập tức nhận ra thân phận của người kia.

Đó là Thánh Giả của ba con đường Thuế Thiên, Băng Thiên và Già Thiên! Là Chân Linh của Vĩnh Hằng và Bất Tử!

Đó còn được xưng là thân thể có thể lột xác không giới hạn, tại 10 vạn năm trước đã có địa vị sánh ngang với Táng Thiên, chính là Thánh hoàng đời thứ ba của nhân tộc!

Hắn đã ra tay che chở của Vấn Tố Y.

Đây là chuyện đương nhiên.

Vị nữ thần Băng Tuyết này chính là cường giả cái thế của nhân tộc. Một khi đăng thần, sức chiến đấu sẽ vượt qua đa số Vĩnh Hằng thượng vị, đuổi sát đế quân!

Tương lai quả thực là không thể đong đếm…

Huống hồ vị này còn có huyết mạch Thần âm, là mấu chốt để nhân tộc giải phong ấn cho Đế Oa.

Thử hỏi Thánh hoàng đời thứ ba có thể ngồi nhìn sao?

Huống hồ bây giờ, Thời Thần – Chúc Quang âm đã đặt chân lên sao Thiên Chúc, các thần đều tụ tập bên ngoài Ma vực Chiến giới, đã không có người kiềm chế hắn, có thể thi triển lực lượng ở vùng sao trời này.

Chương 2422 - Thánh Giả (2)

“A!” Khóe môi của Thái Bạch Tinh Quân hơi vểnh lên, vẻ thưởng thức trong mắt càng đậm hơn.

Bởi vì thời khắc này, mảnh tinh không vô ngần kia lại xuất hiện một vầng trăng sáng thứ hai.

Lấy Vấn Tố Y làm tâm điểm, vô số ánh trăng đang ngưng tụ.

Đó là ánh sáng bắt nguồn từ mặt trăng chân chính, từ khi Nguyệt Hi dùng mắt phải Bàn Cổ thay thế mặt trăng, hai giới người và thần đều khó có thể nhìn thấy ánh trăng chân chính.

Nhưng trong khoảnh khắc này, Vấn Tố Y lại cạy mở phong ấn của Nguyệt Hi, tiến dẫn đến ánh trăng chân chính.

Căn cơ của nữ nhân này rõ ràng là Hàn Phong chi pháp.

Nhưng giờ phút này, nàng lại dốc hết sức lực để gia tăng Thái âm chi pháp của bản thân!

Nàng muốn ngưng tụ ra mặt trăng của chính mình, ngưng tụ ra thứ đại diện cho Thái âm, hoàn thành ‘nghi thức’ đăng thần thứ hai!

Là vì Sở Hi Thanh sao?

Đây là một nữ nhân tốt!

Theo hắn biết, Vấn Tố Y vẫn luôn nằm trong trạng thái tự phong ấn, hai người chưa từng câu thông và liên hệ.

Thời khắc này, hai người lại phối hợp không chê vào đâu được.

Thổ Đức Tinh Quân cũng có cảm ứng, hắn khoanh tay trước ngực, ánh mắt phức tạp: “Xem ra ngươi đã đúng!”

Hắn không tin dưới tình hình này mà âm Thần – Nguyệt Hi vẫn có thể tiếp tục đợi ở nơi này.

Nhưng nhìn thấy thủ đoạn của vị Nhân hoàng Thần Châu này, tâm trạng của Thổ Đức Tinh Quân cũng khá là phức tạp.

Hắn ý thức được tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay, rất có thể là do tên phàm nhân kia thúc đẩy, khiến cho cục diện trong tinh không vô ngần này đại biến.

Trong khi hắn nói chuyện, không gian chung quanh Vấn Tố Y chợt xuất hiện một mặt trời, Dương hỏa vô cùng vô tận tỏa sáng và chiếu rọi mọi thứ.

‘Thái Dương chân hỏa’ rừng rực và khô nóng kia đốt cháy tất cả khí lạnh chung quanh Vấn Tố Y, còn làm cho vầng trăng sáng quanh người Vấn Tố Y vặn vẹo.

Nhưng còn lâu mới đủ để lay động Vấn Tố Y.

Thánh hoàng đời thứ ba đang dùng Già Thiên chi pháp của mình, để che đậy tất cả lực lượng thiên quy nhằm vào Vấn Tố Y.

Ngay cả Dương Thần – Thái Hạo cũng không ngoại lệ, chỉ có một chút lực lượng của hắn đột phá qua khỏi màn trời kia.

Cũng đúng lúc này, âm Thần – Nguyệt Hi ở trên ‘cung đài’ lại nhìn Sở Hi Thanh một chút.

Sở Hi Thanh vẫn đứng bất động trước cửa cung điện, nhưng lớp băng trên người hắn đang tan rã, toàn thân đều là hơi nước.

Hai bên trái phải của Nguyệt Hi xuất hiện những đạo ánh sáng nhỏ như đầu ngón tay, liên tục bắn về phía Sở Hi Thanh.

Đó là ‘Băng Phách thần quang’ cực kỳ nguy hiểm, nhưng cũng không thể đóng băng Sở Hi Thanh.

Bộ ‘ngôi sao La Hầu’ kia vẫn chống đỡ những bàn tay gỗ ngập trời của Nam Cực Tinh Quân, sau đó lại liên tục đánh chém những chùm sáng màu trắng này.

Sau khi sao Nam Cực vỡ nát, lực lượng của Nam Cực Tinh Quân đã giảm mạnh, không đủ 5% lúc toàn thịnh.

Điều này cũng khiến cho bộ ‘ngôi sao La Hầu’ có thể rút ra phần lớn lực lượng để ứng phó với bộ ánh trăng hóa thân của âm Thần – Nguyệt Hi.

Khác với trước kia là, trên đao của bộ ‘ngôi sao La Hầu’ này còn có thêm lực lượng đến từ huyết mạch Thần âm.

Hàn lực của âm Thần – Nguyệt Hi cũng không bằng lúc trước.

Sau khi bị Sở Hi Thanh ‘mượn’ huyết mạch Thần âm, lực lượng của âm Thần – Nguyệt Hi phóng xuống thế giới này đã yếu bớt.

Nàng chung quy không phải Băng Thần – Huyết Đế, không nắm giữ Hàn pháp mạnh nhất thế gian, mà đây cũng không phải bản thể của nàng.

Bản thể của âm Thần – Nguyệt Hi ở cản ở ngoài Ma vực Chiến giới, không dám bước vào nơi này.

Cùng lúc đó, nàng nhìn thấy lực lượng âm và Dương đang vận chuyển tuần hoàn trong cơ thể Sở Hi Thanh, khiến vòng xoáy hỗn độn trong cơ thể hắn được cường hóa lên đến cực hạn.

Lực lượng Thần Dương của Sở Hi Thanh cũng được kích phát và cường hóa đến cực hạn.

Trong khoảnh khắc này, huyết mạch Thần Dương của Sở Hi Thanh cũng được lợi, tăng lên ba bốn tầng, mà còn đang tiếp tục kéo lên!

Sở Hi Thanh tay cầm một đôi trường đao, mỉm cười nhìn nhau với nàng.

Hắn rõ ràng là đang ngước nhìn âm Thần – Nguyệt Hi, nhưng trong mắt laija ngậm lấy ý bễ nghễ và khinh bỉ, nụ cười kiệt ngạo, ngông cuồng tự đại!

Trong mắt âm Thần – Nguyệt Hi hiện ra vẻ tức giận và ngưng trọng, còn có một tia bất đắc dĩ, một tia không cam lòng.

Tuy nhiên, bộ phân thân do ánh trăng ngưng tụ thành này, và cả vầng trăng sáng giữa bầu trời kia chợt nổ ‘bụp’ một cái như bong bóng.

“Thái âm thần tôn!”

Nam Cực Tinh Quân vất vả lắm mới ổn định được thương thế, con ngươi không khỏi co rút lại lần nữa.

Hắn không ngờ Thái âm thần tôn vừa mới hiện thân được không đến 20 cái hô hấp, thì đã bị ép phải rút đi.

Trái tim của Nam Cực Tinh Quân không khỏi co rút lại, mặt ngoài cây Thạch hòe cũng tràn ra nhiều máu tươi hơn.

Hắn đang nghĩ, đây là chuyện gì?

Hôm nay, vì giết chết Sở Hi Thanh mà mười mấy vị Tổ thần và đế quân đã hội tụ lại đây, cuối cùng lại không thể làm gì người anfy?

Hôm nay vốn nên là ngày hắn thành tựu đế quân, cuối cùng lại bị thương nặng, căn cơ cũng không còn!

“Thần Tôn!”

Nam Cực Tinh Quân phát ra tiếng rít gào tràn đầy không cam lòng.

Thân cây của hắn rung động kịch liệt, gào từng chữ một: “Thần tôn, hôm nay không tru diệt thằng nhãi ranh này, sẽ chỉ tạo thành hậu hoạn vô cùng cho Thần tộc chúng ta! Mặc kệ là Thái âm Thái Dương các ngươi, hay là các thần hệ Mộc chúng ta, tất cả đều không có ngoại lệ. Thần tôn, ngài nhất định sẽ hối hận vì quyết định ngày hôm nay!”

Chỉ cần âm Thần – Nguyệt Hi dốc toàn lực, như vậy bọn họ chỉ cần 100 cái hô hấp!

Không! Thậm chí chỉ cần 50 cái hô hấp là có thể giết chết Sở Hi Thanh!

Hiện giờ bọn họ không thể đóng băng Sở Hi Thanh, nhưng vẫn có thể giết hắn!

Chỉ cần làm cho hắn tử vong thêm 10 lần nữa, cái thằng nhãi ranh này sẽ chết hẳn!

Âm Thần – Nguyệt Hi lại quay đầu nhìn Nam Cực Tinh Quân với ánh mắt lạnh lùng, sau đó nàng và vầng trăng sáng kia đều hóa thành từng tia từng tia ánh trăng, tiêu tan giữa không trung.

Chương 2423 - Thánh Giả (3)

Mộc Long ở phía xa xa thì đã tê cả da đầu.

Từng thanh từng thanh thần binh mạnh mẽ xuất hiện ở giữa bầu trời ‘Chiến Phong giới’, chúng mang theo lôi đình màu đen đánh xuống long khu to lớn của hắn, liên miên không dứt.

Vị Ma thần Lê Tham kia quả thực là như đang chơi ném vũ khí vậy, liên tục ném thần bình trong kho binh khí về phía hắn.

Lê Tham là Vạn Binh chi chủ, những thần binh trong tay hắn đều được tăng lên hai ba cấp độ, còn mang theo lực lượng hủy diệt và phá hoại mạnh mẽ.

Dù Mộc Long đã cố gắng né tránh và chống cự, long khu của hắn vẫn bị Lê Tham đánh nổ vô số miệng vết thương, vụn gỗ bay đầy trời, sau đó lại bị ‘Nam Minh ly hỏa’ của Chu Tước Tinh Quân đốt thành mây lửa ngập trời.

Thân thể của Mộc Long cũng đang bị Chu Tước Tinh Quân thiêu đốt, trong lòng của hắn lại lạnh như băng, hàn lực vô tận đang tràn vào mọi ngóc ngách trong cơ thể hắn.

Âm Thần – Nguyệt Hi rời đi, Thần Ba Tuần trọng thương, mà thực lực của Nam Cực Tinh Quân thì giảm mạnh, bây giờ chỉ có thể miễn cưỡng duy trì sức chiến đấu và vị cách Vĩnh Hằng thượng vị.

Dưới tình huống này, bọn họ còn có thể giết chết Sở Hi Thanh hay không? Còn có thể cướp quyển Sinh Tử Bộ trong sách Sinh và xác ngoài Minh Hoàng không?

Không!

Hiện giờ hắn nên cân nhắc là thoát thân thế nào, chứ không phải là Sở Hi Thanh.

Bằng không hắn nhất định sẽ chết ở chỗ này, chết ở Ma vực Chiến giới!

“Xem ra trận tranh cướp xác ngoài này đã kết thúc rồi.”

Thổ Đức Tinh Quân ngưng thần quan sát, đánh giá Tư Hoàng Tuyền đã sắp hoàn thành.

Hắn nghĩ đây cũng là một kết quả không tệ.

Tư Hoàng Tuyền kế thừa lực lượng của mẫu thân, mạch Thạch Thần bọn họ cũng có thể tiếp nhận kết quả này.

Dù sao trên một trình độ nào đó, nữ nhân tên Tư Hoàng Tuyền kia cũng coi như là con của mẫu thân hắn, là do tử cung của mẫu thân hắn sinh ra, có liên hệ cực kỳ chặt chẽ với mạch Thạch Thần bọn họ.

Tuy nhiên, đây chỉ là bắt đầu của Tư Hoàng Tuyền.

Nàng muốn trở thành ‘Tử Quốc chúa tể’, nhất định phải chứng đạo Vĩnh Hằng, nắm giữ Tiên Thiên Thần Thể trung vị trở lên, thì mới có thể vượt qua tất cả các Tử Thần.

Thổ Đức Tinh Quân lại lắc đầu với vẻ khó hiểu: “Ta chỉ không nghĩ ra, tại sao Thời Thần - Chúc Quang âm lại đồng ý bước vào tuyệt cảnh vì những nhân tộc này, vì bọn họ mà lấy hạt dẻ trong lửa?”

Thủ đoạn của Sở Hi Thanh nhiều không kể xiết, các thần ứng phó một lớp lại một lớp, không thể tập trung, đầu đuôi không thể nhìn nhau.

Nhưng nếu Chúc Quang âm không hiện thân, Sở Hi Thanh tuyệt đối không thể thành công.

Trong mắt Thái Bạch Tinh Quân lóe lên một tia không kiên nhẫn.

Hắn không thích nói chuyện với người khác, cũng không thịch phí lời.

“Yên lặng quan sát là được!”

Thái Bạch Tinh Quân nhìn về phía cực nam: “Trận chiến này còn lâu mới kết thúc.”

Hắn cảm ứng được một khí cơ cực kỳ quen thuộc và hùng vĩ ở phía Nam Thiên.

Chỉ cần là thần linh Vĩnh Hằng, thì đều sẽ không xa lạ gì với khí cơ này.

Vì vậy, tuy rằng tranh đấu xác ngoài Thiên Nại Lạc cực kỳ kịch liệt, nhưng đó chỉ là khởi đầu thôi.

Nếu hắn đoán không sai, vùng thế giới này sẽ phải nghênh đón một biến đổi cực lớn.

…

Phía nam của tinh không vô ngần, Mộc Kiếm Tiên – Tùng Duyên Niên đang chắp tay đứng ở cực nam.

Mà lúc này, Thần Phổ Thiên đang đứng ở cách hắn không xa.

Ánh mắt của hắn đầy bất đắc dĩ, sau đó lại ngậm lấy chút ngạc nhiên và nghi ngờ.

Thần Phổ Thiên đã giao thủ với Mộc Kiếm Tiên một đoạn thời gian, mãi đến khi Mộc Kiếm Tiên chém nát sao Nam Cực mới dừng lại.

Sức chiến đấu của hắn cũng không kém Mộc Kiếm Tiên là bao, nhưng lại không thể dùng toàn lực.

Đây dù sao cũng không phải chuyện nhà mình.

Không thể vì chuyện của các thần hệ Mộc, mà Thần Phổ Thiên hắn phải đánh nhau sống chết với Mộc Kiếm Tiên.

Dù sao tình cảnh của Thần Phổ Thiên hắn cũng nguy hiểm hơn Thần TỊnh Ly nhiều.

Vị Dương Thần – Thái Hạo kia vẫn luôn muốn thu hồi lực lượng từ chỗ hắn, muốn thu hồi vị trí Thánh Giả của Phổ Chiếu chi pháp.

Hắn có thể kiếm chế Mộc Kiếm Tiên hơn 100 cái hô hấp, để Mộc Kiếm Tiên dùng gần nửa khắc mới chém được kiếm thứ sáu và thứ bảy, Thần Phổ Thiên tự nhận là đã xứng đáng với vị Mộc Thần kia rồi.

Khiến Thần Phổ Thiên nghi ngờ và khó hiểu chính là, Mộc Kiếm Tiên tuy đã rút rễ ra, nhưng trong trận chiến ngày hôm nay, đối phương tựa như có nguyên lực vô cùng vô tận vậy.

Vị này chống đỡ hắn và mấy vị Vĩnh Hằng thượng vị của hệ Mộc, mạnh mẽ đánh nát sao Nam Cực!

Thần Phổ Thiên nhìn Mộc Kiếm Tiên với ánh mắt phỏng đoán: “Các hạ muốn ngưng tụ một ngôi sao mới?”

Hắn lắc lắc đầu: “Ta khuyên ngươi bỏ cuộc đi! Ngươi tuyệt đối không thể làm được.”

Nơi này đã tụ tập hơn 20 vị thần linh hệ Mộc, bao gồm của Thiên Đồng, Thiên Phủ, Thiên Khôi…

Bọn họ chính là chướng ngại mà Mộc Kiếm Tiên không thể vượt qua.

Còn cả những Tổ thần và đế quân kia nữa, một khi bọn họ rảnh tay, liền có thể dễ dàng đánh chết Mộc Kiếm Tiên.

Ngưng tụ một hành tinh cần tiêu hao rất nhiều nguyên lực.

Mà Tiên Thiên Thần Thể của Mộc Kiếm Tiên chỉ là Vĩnh Hằng trung vị mà thôi, nào có đủ thần lực chứ?

Thời khắc thần lực cạn kiệt, Mộc Kiếm Tiên nào có hơi sức ứng phó các thần?

Trừ phi…

Thần Phổ Thiên nghĩ đến thần lực dồi dào bất thường của Mộc Kiếm Tiên.

Một cái chớp mắt tiếp theo, hắn nhìn thấy vô số bộ rễ bỗng nhiên bùng nổ ra khỏi cơ thể Mộc Kiếm Tiên, chúng bắt đầu khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Cũng trong khoảnh khắc này, lực lượng thiên quy đầy trời bắt đầu hội tụ về nơi này, nguyên từ mênh mông ở cực nam cũng bắt đầu ngưng tụ về nơi này.

Thần Phổ Thiên trợn tròn mắt, vẻ mặt không tin nổi: “Đây là…”

Sinh mệnh!

Hắn không kinh ngạc khi Mộc Kiếm Tiên nắm giữ những thiên quy chiến đấu mạnh mẽ như Tiệt Thiên, Trảm Thiên, Đoạn Thiên.

Cũng không thèm để ý đến nguyên từ đang tụ tập ở cực nam.

Chỉ là Sinh Mệnh chi pháp mà Mộc Kiếm Tiên đang thể hiện, lại khiến cho Thần Phổ Thiên vô cùng kinh ngạc và khiếp sợ!

Hắn lập tức phóng tầm mắt nhìn về phía Thiên Đạo Thạch Lâm.

Thần Phổ Thiên nhìn thấy hai chữ ‘Linh Uy’ trên vị trí đầu tiên của bia đá Sinh Mệnh.

Nhưng mà người đứng thứ hai, lại là Tùng Duyên Niên!

Đầu óc Thần Phổ Thiên lập tức trống rỗng, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Chương 2424 - Đế quân

Khi Mộc Kiếm Tiên ngưng tụ hành tinh, sinh mệnh lực hùng vĩ đang nhanh chóng bao trùm toàn bộ vùng tinh không này.

Trong khoảnh khắc này, Thần Phổ Thiên cảm ứng được 19 tồn tại Chân Linh Sinh Mệnh trong thiên địa này, lại có 10 cái phát sinh biến hóa.

23 vị thần linh Vĩnh Hằng thượng vị hệ Mộc chung quanh Thần Phổ Thiên, cũng hầu như toàn quân bị diệt trong khoảnh khắc này.

Thân thể và bản chất sinh mệnh của bọn họ đều bị thiên quy Sinh Mệnh khủng bố kia ảnh hưởng, trở nên bành trướng, biến dị, vặn vẹo.

Còn có vô số sinh vật nhỏ bé như hạt nguyên tử đang điên cuồng sinh sôi bên trong cơ thể bọn hỏ.

Từng cái từng cái cục u và mụn nước xuất hiện trên cơ thể những thần linh này, khiến bọn họ ứng phó không kịp.

Dù là Thần Phổ Thiên thì cũng phải dốc hết sức lực mới có thể áp chế nhiễu sóng trong cơ thể, huống chi là những thần linh yếu kém hơn hắn này.

Chỉ có hai vị Thiên Khôi và Thiên Phủ và thực lực tiếp cận với đế quân, mới có thể chống lại thiên quy Sinh Mệnh khủng bố này.

Hai người cố gắng ra tay với Mộc Kiếm Tiên, nhưng lại bị kiếm khí bá đạo của Mộc Kiếm Tiên đánh lui ba vạn dặm.

Bản thể Huyết tùng của Mộc Kiếm Tiên có 99 cành chính.

Mỗi một cành chính lại giống như một cánh tay, phía trên khảm một thanh trường kiếm. Từng kiếm quét ngang hư không, kiếm khí ngang dọc hơn ba vạn dặm, kiếm thế huy hoàng bá đạo, cắt đứt tất cả, chém diệt hết thảy.

Có ba vị thần linh hệ Mộc không kịp lùi lại, thần khu bị chém thành trăm ngàn mảnh, trực tiếp ngã xuống tại chỗ.

Đám người còn lại dựa vào Thiên Khôi và Thiên Phủ trợ giúp, lại có Mộc Đức Tinh Quân chạy đến cứu viện kịp thời, mới miễn cưỡng thoát thân.

Nhưng những thần linh này cũng bị thương nặng.

Vết thương này tuy không làm bọn họ ngã xuống, nhưng lại khiến bọn họ nguyên khí đại thương, không còn sức tái chiến.

Thần Phổ Thiên chống đỡ khoảng 20 kiếm, liền lui ra ngoài ba vạn dặm.

Hắn vẫn có thể ác chiến một trận với vị này, nhưng không cần thiết.

Thần Phổ Thiên không muốn liều mạng với một nhân vật có thực lực như đế quân này.

Hắn cũng không chém chết đối phương.

Thần Phổ Thiên đã xác định, thần lực của Mộc Kiếm Tiên là vô cùng vô tận.

Mỗi một kiếm của vị này đều như toàn lực, không hề giữ lại một chút nào.

Thần Phổ Thiên cảm ứng được một luồng khí cơ quen thuộc trên người đối phương, trái tim không khỏi rung động.

Vẻ mặt hắn như không thể tin nổi: “Tạo Hóa thần thụ, Tùng Duyên Niên ngươi lại nắm giữ ‘Tạo Hóa thần thụ’? Là lúc nào…”

Giọng nói Thần Phổ Thiên chợt dừng lại, hắn nghĩ đến trận chiến bên dưới ‘Tạo Hóa thần thụ’ cách đây không lâu.

Là vào lúc đó sao?

Như vậy, đó mới là mục đích thật sự của vị Nhân hoàng Thần Châu kia?

Khi Sở Hi Thanh hấp dẫn ánh mắt của tất cả thần linh, vị Mộc Kiếm Tiên này thừa dịp ‘Tạo Hóa thần thụ’ trọng thương mà động tay động chân.

Như vậy Thánh hoàng đời thứ ba cũng có tham dự vào đó.

Bởi vì chỉ có vị Thánh Giả Già Thiên kia mới có thể che đậy ánh mắt của các thần.

Nhưng Thần Phổ Thiên vẫn rất khó hiểu.

Mộc Kiếm Tiên làm bằng cách nào? Hắn dùng biện pháp gì?

Mộc Thần – Linh Uy lẽ nào không muốn nắm giữ 'Tạo Hóa thần thụ' sao?

Cái này có thể giúp lực lượng của Mộc Thần – Linh Uy lên đến cực thịnh, trực tiếp vấn đỉnh Tạo Hóa!

Hắn chỉ là không có biện pháp mà thôi.

Các thần cảnh giác, khiến cho hắn không dám vọng động, Mộc Thần – Linh Uy cũng không thể luyện hóa cây đại thụ tiếp cận với bản nguyên của thế giới này, dù sao trong một thời gian ngắn là không làm được.

Mộc Kiếm Tiên lại làm được, lặng yên không một tiếng động mà khống chế 'Tạo Hóa thần thụ'.

Đúng lúc này, Thần Phổ Thiên lại đưa mắt nhìn về phía phàm giới.

Hắn phát hiện cây 'Tạo Hóa thần thụ' ở nơi trung ương của Trung Thổ đang biến hóa kịch liệt.

Vỏ cây của nó đang tróc ra, cành nhánh cũng đang liên tục biến hóa.

"Bàn Cổ tại thượng!"

Thần Phổ Thiên không khỏi nỉ non một tiếng, hai mắt lại mất tiêu cự: "Đây là … Huyết tùng?"

Vỏ ngoài của 'Tạo Hóa thần thụ' bây giờ, lại giống như một cây Huyết tùng.

Cái tên Mộc Kiếm Tiên này lại hoàn toàn hòa làm một thể với 'Tạo Hóa thần thụ'?

Đây rốt cuộc là chuyện gì? Bọn họ rốt cuộc đã làm cái gì với 'Tạo Hóa thần thụ'?

Biến hóa kéo dài 30 cái hô hấp này, cũng đã xác minh phán đoán của hắn.

Thần Phổ Thiên cảm ứng được thiên quy Sinh Mệnh trong thiên địa này đang rung chuyển kịch liệt.

Điều này có nghĩa là hai nhân vật mạnh mẽ đang tranh cướp quyền khống chế cái thiên quy mạnh mẽ này.

Đó hẳn là Mộc Kiếm Tiên đang tranh cướp vị cách Thánh Giả Sinh Mệnh với Mộc Thần – Linh Uy.

Cùng lúc đó, những tán cây mở rộng ra ngoài phàm giới của ‘Tạo Hóa thần thụ’ cũng đang co rút lại.

Cây đại thụ này không chỉ co rút lại, mà những ‘Tạo Hóa thần quả’ đang treo trên tán cây kia cũng đang khô héo.

Những nguyên lực ẩn chứa bên trong trái cây đang chảy ngược về trong cơ thể ‘Tạo Hóa thần thụ’.

Cảnh này khiến cho tất cả những ‘thần hoang dã’ nhìn thấy đều kêu gào và điên cuồng, sợ hãi.

Tất cả thần linh Vĩnh Hằng đều phải biến sắc.

Sắc mặt Thần Phổ Thiên cũng trắng bệch.

‘Tạo Hóa thần quả’ chính là lương thực của đám ‘thần hoang dã’ ở vực ngoại, cũng là một trong những thứ giúp bọn họ đối kháng với ‘nghiện nguyên’.

Mà bây giờ, hàng ngàn hàng vạn ‘Tạo Hóa thần quả’ đang khô héo và điêu tàn.

Xong!

Thần Phổ Thiên ai thán.

Hắn cũng không dám tưởng tượng, nếu như hôm nay Mộc Kiếm Tiên thành công thì vùng tinh không này sẽ biến thành như thế nào.

Không!

Dù cuối cùng Mộc Kiếm Tiên sắp thành lại bại cũng vô dụng, bởi vì hắn đã hòa làm một thể với ‘Tạo Hóa thần thụ’.

Bọn họ muốn giết chết Mộc Kiếm Tiên, nhất định phải giết chết ‘Tạo Hóa thần thụ’.

Điều làm cho Thần Phổ Thiên lo lắng hơn, lại phát sinh sau tiếng thở dài này.

Một luồng lực lượng Nguyên Từ dưới mặt đất phàm giới bỗng nhiên xông lên, bắn thẳng về phía cực nam!

Cũng trong khoảnh khắc này, Nguyên Từ mênh mông ở quanh nơi này lại co rút và ngưng tụ lại, tụ tập bên trong hành tinh mà Mộc Kiếm Tiên đang ngưng tụ!

“Thạch Thần!”

Thần Phổ Thiên ngây người, sau đó lại cười khổ một tiếng.

Thạch Thần – Thạch âm lại ra tay giúp đỡ Mộc Kiếm Tiên vào lúc này!

Chẳng lẽ nàng không biết, một khi Mộc Kiếm Tiên trở thành Nam Cực Tinh Quân đời mới, thì sẽ có hậu quả thế nào sao?

Trong lòng Thần Phổ Thiên lại biết nguyên do.

Thạch Thần – Thạch âm đã bất mãn với Mộc Thần – Linh Uy và các thần hệ Mộc từ lâu, nàng thậm chí còn oán hận tất cả các thần.

Hôm nay chính là giờ phút Thạch Thần – Thạch âm phản phệ lại ‘Tạo Hóa thần thụ’ và các thần, phát tiết tất cả oán hận và bất mãn của mình.

Thần Phổ Thiên lại phóng mắt nhìn về phía Thiên Đạo Thạch Lâm.

Hắn nhìn vào bia đá Nguyên Từ.

Ba chữ Tùng Duyên Niên đã leo lên vị trí thứ bảy trên bia!

Nguyên Từ chi pháp kém xa Sinh Mệnh, chỉ có 15 vị trí Chân Linh, xếp hạng của Mộc Kiếm Tiên đã tương đối cao.

Theo Thần Phổ Thiên biết, Mộc Kiếm Tiên chưa bao giờ tu luyện Nguyên Từ chi pháp, cũng chưa từng thể hiện ra loại năng lực tương ứng.

Vị này tuyệt đối không thể trở thành Chân Linh Nguyên Từ trong thời gian vài năm ngắn ngủi!

Vậy chỉ có một khả năng… là Thạch Thần – Thạch âm!

Thạch Thần không chỉ giúp Mộc Kiếm Tiên ngưng tụ ngôi sao này, mà còn vận dụng vị cách Thánh Giả của nàng, mạnh mẽ đưa Mộc Kiếm Tiên lên vị trí thứ bảy trên bia đá Nguyên Từ!

Thần Phổ Thiên vốn tưởng rằng trận tranh cướp xác ngoài của Thiên Nại Lạc là lần giãy dụa cuối cùng của nhân tộc.

Nhưng hắn không ngờ rằng, đây rõ ràng là một lần phản công mang theo thanh thế bàng bạc và hùng vĩ!

Chương 2425 - Đế quân (2)

Cùng lúc đó, trên ngôi sao Thiên Chúc, Thời Thần – Chúc Quang âm đang cười to.

Lúc này hắn đã bị ép phải hiện 'thú thể', hóa thành một Chúc Long khổng lồ dài 900 trượng, chiếm giữ vị trí trung tâm của sao Thiên Chúc.

Thú thể của Chúc Quang âm cũng thiếu hai sừng và hai mắt, bởi vì bị mấy huynh đệ và Tử Vi, Câu Trần vây công mà toàn thân đều là máu thịt be bét.

Hắn lại không thèm để ý, cười đến cuồng ngạo, cười đến sung sướng và sảng khoái.

Trận đánh cược này, hắn vẫn thắng.

"Đệ đệ thân ái của ta, ngươi rất khó hiểu đúng không? Tại sao ta lại ngu xuẩn đến mức trở về nơi này? Trong mắt các ngươi, ta quả thực là mất lý trí, tự tìm đường chết. Mà bây giờ, đáp án đã ở ngay trước mắt!"

Chúc Quang âm dùng tròng mắt không có con ngươi nhìn các thần: "Chân chính ngu xuẩn là các ngươi, chư thần hoàng hôn đã bắt đầu rồi. Ngày hôm nay, tên kia đã thổi kèn hiệu cho Chư Thần Hoàng Hôn!"

Hư Thần – Xa Nguyên lạnh lẽo nhìn xuyên qua từng tầng cấp chế mà Chúc Quang âm bày ra, nhìn thẳng vào con Chúc Long ở trung tâm của hành tinh này.

Sát ý trong lòng hắn vẫn cực kỳ nồng đậm.

Chỉ cần một thời gian ngắn nữa, là bọn họ có thể giết chết, phong ấn Chúc Quang âm.

Hắn có thể cướp lại mắt phải của Chúc Quang âm và luyện hóa, nắm giữ lực lượng thời gian ở bên trong đôi mắt này.

Nhưng giờ phút này, Hư Thần – Xa Nguyên đã không còn dục vọng động thủ nữa.

Hắn biết dù mấy người bọn họ dốc toàn lực, thì cũng không thể giết chết Chúc Quang âm trong vòng một canh giờ được.

Hư Thần – Xa Nguyên quét mắt nhìn các thần nơi này, cuối cùng ánh mắt rơi vào người Tử Vi Tinh Quân: “Ngươi có biết Mộc Kiếm Tiên dùng pháp môn gì không?”

Hắn hỏi chính là pháp môn mà Mộc Kiếm Tiên dùng để khống chế ‘Tạo Hóa thần thụ’.

Thần khu của Tử Vi Tinh Quân cao gần 780 trượng, thân mang long bào đế miện, khí độ ung dung, không giận tự uy.

Hắn trầm ngâm không nói, ngưng thần tính toán bằng một cái tinh bàn có tạo hình cổ điển trên tay.

Không lâu sau, kim chỉ nam của tinh bàn bỗng nhiên dừng lại.

“Là ‘Giá Tiếp chi pháp’!” Tử Vi Tinh Quân ngẩng đầu lên, trong mắt ngậm lấy vẻ khó hiểu: “Đây là một một nhánh hoàn toàn mới bên dưới thiên quy Sinh Mệnh, hiện giờ vẫn nằm ở tầng ngoài cùng của Thiên Đạo Thạch Lâm! Dưới loại thiên quy này, tựa như tất cả sinh linh họ hàng gần với Mộc Kiếm Tiên, đều có thể cấy ghép cành lá non với nhau; sinh linh liền máu liền thịt có huyết mạch đồng nguyên, cũng có thể tiến thành cấy ghép thân thể.”

Một Hỏa Diễm cự nhân ở bên cạnh lại hừ nhẹ một tiếng: “Thực sự là hoang đường!”

Hỏa Diễm cự nhân này có khuôn mặt như đầu rồng, trên da thịt là một lớp vảy đen.

Toàn thân hắn ngoại trừ ngọn lửa đang thiêu đốt hừng hực, thì còn có chín ngọn lửa tựa như Cầu Long đang quấn quanh người.

Hắn chính là Hỏa Thần – Diễm Dung.

“Tầng ngoài cùng của Thiên Đạo Thạch Lâm, đó chính là cao nhất cũng không đến tầng 32, ngươi xác định loại pháp môn này có thể giúp hắn cướp lấy ‘Tạo Hóa thần quả’?”

Đây không chỉ là hoang đường, mà còn rất nực cười.

“Chắc là không sai!”

Băng Thần – Huyền Đế lại thản nhiên nói: “Đừng quên, ‘Tạo Hóa thần thụ’ là không có trí khôn.”

‘Tạo Hóa thần thụ’ không phải là không có khuyết điểm.

Chỉ là đến giờ vẫn chưa ai tìm thấy phương thức thích hợp mà thôi.

Sau đó bóng người hắn hóa thành từng điểm băng sương, tiêu tan giữa hư không.

“Cáo từ!”

Thật ra bản thể của Băng Thần – Huyền Đế đã rời đi từ lâu, đi đến chỗ Vấn Tố Y đăng thần.

Cơ hội để hắn cướp đoạt lực lượng của Chúc Quang âm là không nhiều, trái lại thì vịt nữ thần Băng Tuyết đến từ phàm giới kia lại đang khiêu chiến quyền uy Băng Thần của hắn.

“Phụ thần!”

Tử Vi Tinh Quân cúi người hành lễ với Hư Thần – Xa Nguyên: “Ta và Câu Trần, cần đến Nam Cực!”

Hai người bọn họ là kẻ cầm đầu các ngôi sao ở Bắc Thiên, dù thế nào cũng không thể ngồi nhìn Mộc Kiếm Tiên ngưng tụ ngôi sao mới.

Mặc kệ là vì động viên đám ‘thần hoang dã’ đang phát cuồng kia, hay là vì quyền bính của bọn họ, hai người đều phải tử chiến với Mộc Kiếm Tiên.

Nam Cực nằm ở cực nam của Nam Thiên, nó có thể dùng lực lượng Nguyên Từ của mình để ảnh hưởng đến các chòm sao khác, có vị cách và lực lượng gần với cực bắc của Bắc Thiên.

Thân phận của người này không thể thống lĩnh chòm sao, nhưng lại có thể mượn lực lượng Nguyên Từ mạnh mẽ của Nam Thiên để quấy rầy các chòm sao, lúc cực hạn có thể lột bỏ ít nhất hai phần mười lực lượng của các thần.

Hơn nữa, Mộc Kiếm Tiên không chỉ là một trong những nguồn gốc kiếm đạo trong thiên hạ, mà còn là Thánh Giả Tiệt Thiên, lại còn hòa bản thân vào ‘Tạo Hóa thần thụ’, nắm giữ Sinh Mệnh chi pháp, nguyên lực là vô cùng vô tận.

Dù thế nào thì bọn họ cũng không cho phép một đế quân mạnh mẽ như vậy nắm giữ Nam Thiên.

Đó chắc chắn sẽ là tai nạn của chúng thần.

Giống như Chúc Quang âm vừa nói, Chư Thần Hoàng Hôn sẽ được bắt đầu từ đó.

“Đi thôi!”

Xa Ngueyen hơi gật đầu, đồng thời quét mắt nhìn Hỏa Thần – Diễm Dung, Phong Thần – Đế Sát, Thủy Thần – Thiên Công và Lôi Thần – Thiên Bá.

“Ta phải dốc hết sức lực, không tiếc tất cả để chinh phạt Nam Thiên! Không biết chư vị nghĩ thế nào?”

Mấy vị Tổ thần nhìn nhau một chút.

Phong Thần – Đế Sát lại vung tay lên, nở nụ cười lạnh lùng nghiêm tụ, lại sắc bén và bá đạo: “Không chỉ Hư Thần, mà các thần cũng sẽ phái đại quân qua đó! Thần kiếp sắp đến rồi, ai dám không dốc hết sức lực, thì tất cả cùng tru diệt!”

“Khởi binh là không có vấn đề, dòng dõi của ta có thể vận dụng 300 vạn thần quân!”

Lôi Thần – Thiên Bá khoanh tay trước ngực, thản nhiên nói: “Mấu chốt vẫn là ‘Tạo Hóa thần thụ’!”

‘Tạo Hóa thần thụ’ có nguyên lực vô cùng vô tận, muốn ngăn cản vị Mộc Kiếm Tiên kia, bọn họ không chỉ phải dùng từng cái thần linh, từng cái mạng để đi tiêu hao lực lượng của Mộc Kiếm Tiên, mà còn phải nghĩ cách cắt đứt liên hệ giữa Mộc Kiếm Tiên và ‘Tạo Hóa thần thụ’.

Hư Thần – Xa Nguyên khẽ cau mày, rồi lại khôi phục như thường: “Chuyện có nặng nhẹ, việc quan trọng bây giờ là ngăn cản hắn ngưng tụ ra hành tinh mới.”

Hiện giờ bọn họ còn không biết Mộc Kiếm Tiên và ‘Tạo Hóa thần thụ’ đã dung hợp đến trình độ nào.

Dù là tình huống tốt nhất, thì cũng cần bốn vị thần linh cấp bậc đế quân liên thủ mới có thể làm được.

Bọn họ nhất định phải phân công, muốn cảm ứng, muốn chia lìa, muốn ngăn cách, muốn tru diệt… Dù chỉ còn sót lại một chút, thì cây Huyết tùng kia cũng có thể sống lại trong cơ thể ‘Tạo Hóa thần thụ’.

Thời điểm này, bọn họ căn bản là không có đủ nhân thủ.

Chương 2426 - Đế quân (3)

Hư Thần – Xa Nguyên lại đưa mắt nhìn sang Hỏa Thần – Diễm Dung: “Trận chiến này phải nhờ vào huynh trưởng rồi, xin mời huynh trưởng dốc toàn lực.”

Thiên quy đạo luật trên thế gian này tuy không phân chia mạnh yếu tuyệt đối, nhưng lại có tuần hoàn và tương khắc.

Mà hiện giờ, những tồn tại có thể khắc chế vị Mộc Kiếm Tiên kia nhất, chính là Chu Tước Tinh Quân, Dương Thần – Thái Hạo, và cả Hỏa Thần – Diễm Dung.

“Ta sẽ làm hết sức!”

Ánh mắt Hỏa Thần – Diễm Dung lấp lóe.

Ngọn lửa trên người hắn vốn bá đạo, khốc liệt và hung mãnh, táo bạo.

Nhưng vào lúc này lại rất dịu ngoan.

Hắn mới phục sinh chưa được một năm, nguyên khí chưa khôi phục, chư bộ của Hỏa Thần cũng như mặt trời sắp lặn.

Vào thời điểm này, lại phải đại chiến một trận sao?

Nam Thiên có thể là một cái cối xay thịt!

Bọn họ có thể phải dùng thương vong của mấy trăm vị Tinh chủ, hàng ngàn ‘thần hoang dã’ mới có thể thành công.

Mà dù là những Tổ thần như bọn họ, chỉ cần hơi bất cẩn thì cũng có nguy cơ trọng thương.

Giọng nói Diễm Dung âm u lạnh lẽo: “Nghe ý của ngươi, là không định đến Nam Thiên? Ngươi muốn đi đâu?”

Hư Thần – Xa Nguyên đưa mắt nhìn về phía Ma vực Chiến giới: “Tự nhiên là Ma vực Chiến giới, hỗ trợ Mộc Thần cướp lấy Sinh Tử Bộ trong sách Sinh!”

Chúng thần lập tức hiểu ý.

Sinh mệnh lực của ‘Tạo Hóa thần thụ’ vượt xa Mộc Thần – Linh Uy.

Linh Uy vẫn có thể áp chế Mộc Kiếm Tiên là vì trong tay Linh Uy có tiên thiên thần khí hệ Mộc, và còn có một ‘Bàn Cổ tinh hồn’.

Chênh lệch của song phương trên thiên quy Sinh Mệnh là nhỏ bé không đáng kể, vẫn đang tranh cướp quyền bính của thiên quy Sinh Mệnh.

Giữa hai người bọn họ, có thể chỉ kém một quyển Sinh Tử Bộ này.

Mộc Thần – Linh Uy thu hồi được Sinh Tử Bộ, liền có thể củng cố vị cách Thánh Giả của mình.

Nếu như Sinh Tử Bộ rơi vào trong Mộc Kiếm Tiên, vậy vị cách Thánh Giả phải đổi ngôi rồi.

“Việc này không thể sai sót!”

Lôi Thần – Thiên Bá suy tư: “Nhưng chỉ sợ ngươi không có cơ hội, ta cảm ứng được Mộc Thần – Linh Uy đã chạy đến ‘Tạo Hóa thần thụ’.”

Mục đích của vị kia là trấn áp ‘Tạo Hóa thần thụ’, ngăn cản Mộc Kiếm Tiên rút ra nhiều nguyên lực hơn.

Nhưng nếu vậy, bên ngoài Ma vực Chiến giới chỉ còn Kim Thần – Bạch Chúc và các thần hệ Kim dưới trướng hắn.

Dù Hư Thần – Xa Nguyên chạy đến, cũng không thể áp chế ba vị Ma thần trong Ma vực Chiến giới.

“Có cơ hội!”

Hư Thần – Xa Nguyên vẫn thong dong, ánh mắt lại sắc bén như đao: “Thời khắc đại quân của chúng ta xông lên, chính là cơ hội!”

Hắn chắp tay sau lưng: “Ta rất thích một câu của phàm nhân, trong phục có họa, trong họa có phúc. Mọi việc đều có hai mặt. Nếu như thuận lợi, chúng ta có thể không cần chờ Táng Thiên nhập ma.”

Các thần nghe nói vậy, ánh mắt không khỏi sáng ngời.

Nhưng con Chúc Long trong sao Thiên Chúc lại cười ha ha.

Khi các thần thương lượng, cũng không tránh né Chúc Long.

Hắn nghe được tất cả mọi chuyện, nhưng cũng không thèm để ý, vẻ mặt còn cuồng ngạo hơn: “Cơ hội? Mộc Kiếm Tiên ngưng tụ sao Nam Cực, ba thần Táng Thiên tất sẽ xua quân tiến vào Nam Thiên! Nhưng các ngươi cho rằng bố cục của tên kia chỉ là như vậy sao?”

Hư Thần – Xa Nguyên không khỏi liếc mắt nhìn Chúc Long một chút, một luồng cảm giác mù mịt chợt xông lên đầu.

…

Lúc này, Vũ Liệt thiên vương Minh Thiên Thu và cả ‘Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế’ Quan Vân Sinh đã sóng vai đứng sừng sững ở Nam Thiên.

Minh Thiên Thu ngóng nhìn về phía Nam Cực, ánh mắt đầy cảm khái: “Quả thật là ‘Tạo Hóa thần thụ’! Vị hậu bối kia của chúng ta thực sự là rất tốt. Lại có thể tìm ra một đường sinh cơ cho nhân tộc chúng ta vào thời điểm này!”

“Quả thực là bất phàm!”

Quan Vân Sinh vuốt chòm râu dài, lời ít mà ý nhiều: “Người này có phong thái của Thánh hoàng! Tuy nhiên, trận chiến tiếp theo sẽ vô cùng khốc liệt!”

Bọn họ đi đến nơi này, chính là bảo vệ cánh trái cho Mộc Kiếm Tiên, khiến cho vị ‘Nam Cực Trường Sinh đại đế’ trong tương lại này sẽ không bị bốn bề thọ địch khi đang ngưng tụ sao Nam Cực, đồng thời cũng chế tạo một điểm tựa kiên cố cho đại quân của ba vị Ma thần Táng Thiên.

Bởi vậy có thể dự đoán được, ngôi sao được mệnh danh là Bắc Lạc Sư Môn của bọn họ chắc chắn cũng trở thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của chúng thần.

Trận đại chiến này, chắc chắn sẽ rất hùng vĩ, sẽ tàn khốc đến cực điểm.

Minh Thiên Thu không khỏi cười ha ha.

Người huynh đệ này của hắn rất ít khi khen một người như vậy.

“Tám ngàn năm trước, mấy người chúng ta không tiếc chuyển thân thành kim loại, không phải là vì muốn liều chết với chúng thần sao? Nếu như chúng ta chết trận ở nơi này, cũng coi như là chết có ý nghĩa. Huống hồ người như chúng ta, cũng chỉ có thể đi con đường chiến tranh và binh qua này, đây há không phải là một ‘nghi thức’ đăng thần rất tuyệt vời sao!”

Minh Thiên Thu lại thở dài một tiếng: “Đáng tiếc! Đáng tiếc!”

Tiếc là một vị huynh đệ khác của bọn họ không ở đây, không thể sóng vai chiến đấu với bọn họ.

Nếu như có hắn ở đây, Minh Thiên Thu tự nhận là sẽ có thêm một phần thắng.

“Ngươi nghĩ hắn đang làm gì?” Quan Vân Sinh cũng đoán được ý nghĩ của Minh Thiên Thu.

Sắc mặt hắn lạnh tanh, lại hừ nhẹ một tiếng: “Hạng ngươi vô tình vô nghĩa! Nơi này không cần hắn!”

“Không thể nói như vậy, tam đệ là người có tông có phái, há có thể giống như chúng ta? Sau khi chúng ta tự phong ấn, tất cả những gì tam đệ làm đều không thẹn với thiên địa, cũng không thẹn với ngươi và ta.”

Minh Thiên Thu lắc lắc đầu, đồng thời nhìn bốn phía chung quanh: “Ra tay đi, chúng ta không có quá nhiều thời gian.”

Bọn họ nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất để thanh lý nơi này, tại không gian ngưng tụ một ngôi sao mới.

Cũng nhất định phải xây dựng được một ít công sự phòng ngự trước khi đại quân của các thần tiến đến.

Chương 2427 - Đế nhãn

“Lại là ‘Tạo Hóa thần thụ’…”

Trên sao Thiên Tịnh, một thần linh duy trì hình thái nhân tộc nhìn về phía Nam Cực với vẻ kinh ngạc.

Dung mạo của hắn tuấn tú xinh đẹp, thân hình cao gầy, thần thái lại tiêu sái tự nhiên, khí chất như trời xanh mây trắng, cao sơn lưu thủy.

Một đôi mắt vàng óng khiến người ấn tượng rất sâu. Trên mặt nở nụ cười an nhàn, cơ trí mà lại ấm áp.

Nhưng lúc này, nụ cười của ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’ lại hơi cứng đờ.

“Thì ra là như vậy, đây mới là nguyên do vận mệnh và tương lai của tất cả thần linh chúng ta phát sinh biến hóa. Nhân hoàng Thần Châu, ngươi đúng là làm cho ta bất ngờ. Một kẻ phàm tục mà lại có thể làm đến nước này!”

Hắn xoa xoa huyệt thái dương: “Cái này có hơi chệch khỏi kịch bản rồi, đi theo con đường mà ta an bài cho ngươi không tốt sao? âm dương một thể, giải phong ấn cho Đế Oa!”

‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’ lắc lắc đầu, lại nhìn vào nơi trung tâm của ngôi sao này: “Ngươi rất may mắn, bây giờ ta phải rời đi một lúc. Nhưng ngươi không giữ được thứ kia đâu, cân nhắc đề nghị của ta đi, giao nó ra thì ngươi còn có một đường sinh cơ.”

Đúng lúc này, khí chất của ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’ lại hơi biến hóa, thân thể của hắn bỗng nhiên tản ra, hóa thành từng sợi ánh sao.

Tận nửa khắc sau, bóng người Thần Tịnh Ly mới xuất hiện ở nơi này.

Nàng quét mắt nhìn hư không với vẻ sợ hãi, ngưng thần cảm ứng một lúc lâu.

Thần Tịnh Ly rất sợ đây là kế dụ địch, vị ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’ kia sẽ xuất hiện một lần nữa.

Giây lát sau, Thần Tịnh Ly lại nhìn về phía nam với vẻ vô cùng phức tạp.

Thần Tịnh Ly không ngờ rằng.

Người khiến cho nàng thoát được một kiếp, lại chính là Sở Hi Thanh kia.

Cùng lúc đó, tâm trạng của Thần Tịnh Ly cũng cực kỳ gay go.

Nàng cảm ứng được địa vị của mình trên thiên quy Như Ý đang lung lay.

Vị Nhân hoàng kia đã sắp vượt qua nàng, trở thành người đứng đầu thiên quy Như Ý.

Tuy nhiên, nàng đã kiềm chế những cảm xúc này.

Đối với chuyện tranh cướp thiên quy Như Ý, Thần Tịnh Ly chỉ có thể hi vọng vào thân phân hóa thể dưới phàm giới của mình.

Bản thể của nàng còn có chuyện quan trọng hơn cần làm.

Trước khi vị ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’ kia trở lại, nàng nhất định phải dốc hết sức lực để gia tăng phòng ngự cho hành tinh này, chuẩn bị sẵn sàng chống đỡ vị ‘Bàn Cổ chúa tể’ kia.

Thần Tịnh Ly không biết là, tại tinh không vô ngần bây giờ.

Vị ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’ kia đã bị một nhân loại đội nón rộng vành chặn lại ở một nơi trống trải.

‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’ nhìn người trước mắt, trong mắt không khior hiện ra một vệt kinh ngạc.

“Là ngươi?”

Hắn hiện ra vài phần kinh ngạc, cũng nở nụ cười ngậm lấy vài phần chân thành: “Hôm nay đúng là có nhiều bất ngờ, ta không ngờ người bạn cũ mấy chục vạn năm không gặp, lại xuất hiện trước mặt ta một lần nữa. Đã lâu không gặp, Trí Tẩu!”

Nhân loại thon gầy kia lấy nón rộng vành xuống, để lộ ra một khuôn mặt có đầy vết đao.

Hắn đầy đầu tóc xám trắng, da thịt lỏng lẻo, hai mắt vẩn đục, nhưng lại lộ ra ánh sáng cơ trí.

“Ta cũng rất bất ngờ.” Ông lão tóc xám nhìn nhau với ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’ bằng ánh mắt cực kỳ phức tạp: “Ta sớm muộn gì cũng sẽ đứng trước mặt ngươi, nhưng cũng không ngờ sẽ là ngày hôm nay.”

Theo vị này ném chiếc nón rộng vành lên hư không, một tòa trận pháp lấy tiên thiên bát quái làm chủ đột nhiên xuất hiện ở sau lưng ông lão tóc xám trắng.

“Nếu các hạ muốn đi qua, vậy thì bắt buộc phải phá tòa trận pháp này của ta.”

“Không hổ là ‘Vạn Trận chi chủ’, là nguồn gốc của trận pháp trong thiên hạ! Trận pháp chi đạo bắt nguồn từ các thần tiên thiên, nhưng lại đạt đến mức tận cùng trong tay ngươi.”

Khi Thiên Vạn Trá chi chủ quét nhìn tòa trận pháp khổng lồ bao trùm vạn dặm hư không này một chút.

Khóe môi của hắn lập tức cong lên: “Nhưng ngươi có thể xác định kẻ mà ngươi đang ngăn cản là ta chân chính?”

Trí Tẩu lại không hề bị lay động, đôi mắt mờ nhạt kia nhìn vào thẳng đối phương với vẻ cực kỳ kiên định.

Khi Thiên Vạn Trá chi chủ lại bật cười.

Hắn biết đối phương đã chắc chắn 100%.

Hẳn là thủ đoạn của Thái Sơ Huyền Nữ, vị kia mượn 'Chân môn chúa tể' trong tay hắn để thăm dò quỹ tích vận mệnh, từ đó khóa chặt vị trí của hắn.

Mặc kệ là Huyền Hoàng thủy đế 'Chân' hay là 'Xiển', thì đều cực kỳ mạnh mẽ, đều có thiên quy cực kỳ vướng tay, thậm chí khắc chế phần lớn năng lực của hắn.

Ánh mắt của Khi Thiên Vạn Trá chi chủ trở nên nghiêm túc: "Ta rất tò mò, biến số ngày hôm nay không nằm trong dự đoán của ta, cũng không nằm trong tính toán của ngươi."

"Nhưng mà ta đã đi ngược dòng sông thời gian, cuối cùng chỉ phát hiện nguồn gốc của biến số này bắt nguồn từ mười hai năm trước, chứ không tìm được nguyên do thật sự. Đây là bố trí của ngươi và Thái Sơ Huyền Nữ?"

Trí Tẩu lại lắc đầu, gương mặt đầy vết đao hiện ra nụ cười trào phúng: "Nếu như ta có trí tuệ như vậy, năm đó Ngu Công sẽ không chết dưới âm mưu của ngươi. Ta được xưng là Trí Tẩu, nhưng thật ra là thằng ngu, trái lại thì lão Ngu mới là đại trí giả ngu."

Trong giọng nói của hắn ngậm lấy vẻ tự giễu, đau khổ và hối hận, cũng ngậm lấy vẻ khâm phục: "Mười hai năm trước, chính là năm Sở Phượng Ca tử vong, ngươi quá khinh thường vị thiên kiêu cái thế kia. Đây là hắn đang đánh cờ với ngươi, năm đó hắn đã hạ quân cờ thứ nhất, lại mượn tay của Sở Hi Thanh, hoàn thành một ván cờ với ngươi."

Khi Thiên Vạn Trá chi chủ nghe vậy không khỏi nở nụ cười: "Ngươi muốn ngăn cản ta cũng được, chỉ là ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc ngã xuống tại đây chưa?"

"Là Chúc Quang âm trở về khiến cho ngươi kiêng kỵ đúng không?"

Trí Tẩu không trả lời mà hỏi lại, hắn lại vung tay áo lên, sau lưng bắt đầu hiển hóa ra một dòng sông đang chảy xiết.

"Xem con sông dài này, thời gian và vận mệnh đan xen, nhưng mà tất cả mọi người và thần trong con sông này đều không biết, vận mệnh của đại đa số người trong số họ đều nằm trong tay một vị thần linh. Khi Thiên Vạn Trá chi chủ đang quấy nhiễu vận mệnh của bọn họ, đang bện tương lai của bọn họ, từ đó khống chế quá khứ, hiện tại và tương lai."

“Buồn cười là các thần Chúc Quang âm, Thái Hạo, Xa Nguyên, Huyền Đế đều cho rằng mình đang tranh đấu với vận mệnh mấy trăm vạn năm. Bọn họ không biết, tất cả những gì bọn họ đang làm đều là may áo cưới cho ngươi, trở thành hòn đá tảng giúp ngươi siêu thoát. Ta thậm chí còn hơi nghi ngờ, mục đích thật sự của ngươi là phục sinh thiên đế đời đầu thật sao?”

Lúc này, trong con ngươi mờ nhạt của hắn lại hiện ra từng tia lôi đình.

“Dù có chết, ta cũng sẽ không để ngươi đi qua, để ngươi hoàn thành ‘nghi thức’ thời gian và vận mệnh.”

Khi Thiên Vạn Trá chi chủ nghe vậy thì lại nở nụ cười.

Mà trong nháy mắt tiếp theo, Trí Tẩu đã không thể cảm ứng được vị ‘Bàn Cổ chúa tể’ này nữa.

Lực lượng Khi Thiên kia đã lừa gạt linh giác của hắn.

Cùng lúc đó, tòa trận pháp kia của Trí Tẩu cũng trở thành một đoàn loạn tùng phèo.

Trí Tẩu lại không hề kinh hoàng.

Hắn đã chuẩn bị mấy chục vạn năm cho trận chiến ngày hôm nay.

Mà tòa trận pháp này, càng hỗn loạn thì càng mạnh mẽ hơn.

Khi Thiên Vạn Trá chi chủ muốn thoát khỏi nơi này, cũng không dễ dàng như vậy!

Chương 2428 - Đế nhãn (2)

Dưới phàm giới, trên hòn đảo lơ lửng tên là Thiên Đế Tọa trong Thái Vi Viên, Lý Trường Sinh cũng không nhịn được mà nỉ non một tiếng: “Nam Cực Trường Sinh đại đế! Hi Thanh thật sự là chơi lớn!”

“Đứa bé kia, mưu lược và dũng khí không phải phàm nhân có thể so sánh, để cho ta thẹn là sư phụ của hắn.”

Tố Phong Đao cũng ngửa mặt nhìn bầu trời, trong mắt ngậm lấy vẻ chờ mong: “Chỉ là không biết có thể thành công hay không?”

Nếu vị Mộc Kiếm Tiên kia có thể sừng sững ở Nam Thiên, nếu Vấn Tố Y có thể đăng thần, vậy khí vận của toàn bộ nhân tộc Thần Châu sẽ vì thế mà xoay chuyển.

Dù cho Táng Thiên có nhập ma, thì mấy vị này cũng có thể che chở cho nhân tộc Thần Châu.

“Mộc Kiếm Tiên đã dung hợp với ‘Tạo Hóa thần thụ’, trên một trình độ nào đó, hắn đã là bất bại!”

Lý Trường Sinh chắp tay sau lưng: “Nhưng tiếp theo, vị này có thể đi đến nước nào, Nhất Kiếm Khuynh Thành có thể trở thành ‘Hàn Phong chi chủ; hay không, vậy thì phải xem chúng ta rồi.”

Hắn thu hồi ánh mắt, lại đưa mắt nhìn về phía tòa ‘Thái Hạo điện’ uy nghiêm hùng vĩ ở phía sau.

Nơi này đã có một trận pháp khổng lồ, lấy La Hán Tông cầm đầu một lượng lớn thuật sư, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng.

Một con mắt cực to đang trôi nổi nữa không trung của bọn họ.

Nó khoảng ba trượng, chung quanh có từng tầng đường viền kim loại, bên trong khảm các loại phù văn huyền bí và ảo diệu.

Bản thể của con mắt là màu trắng, chỉ có tròng mắt là màu xích kim, phía sau còn có rất nhiều mạch máu và dây thần kinh.

Đó chính là thần khí trấn tông của Thái Vi Viên… Tam Đế thần nhãn!

La Hán Tông hơi chần chờ một chút, cuối cùng lại chuyển thành vẻ kiên định.

“Chư vị, bắt đầu đi.”

Theo hắn bắt ấn quyết, cả tòa trận pháp khổng lồ này bắt đầu vận chuyển.

Lực lượng trong trận bắt đầu nâng ‘Tam Đế thần nhãn’ lên không trung, bay thẳng ra ngoài chín tầng mây.

Khi tất cả thuật sư đang hết sức tập trung, lại không có ai chú ý đến bên ngoài trận pháp, mấy người Lý Trường Sinh và Tố Phong Đao phụ trách hộ pháp đang ngưng thần đề phòng.

Thần thức và ánh mắt của bọn họ đều vô tình hay cố ý mà quan tâm đến người kia.

Nhưng mãi đến khi ‘Tam Đế thần nhãn’ bay thẳng lên tinh không, nơi này cũng không phát sinh biến cố nào.

Cũng đúng lúc này, trong viên ‘Tam Đế thần nhãn’ đã bay ra ngoài chín tầng mây kia bỗng nhiên phát sinh rung chuyển kịch liệt. Nó lập tức nổ ầm một tiếng, hóa thành chùm sáng ba màu vàng đỏ trắng, bay thẳng về phía mặt trời trên tinh không.

Đây mới là mục đích thật sự của bọn họ.

Chỉ đưa ‘Tam Đế thần nhãn’ lên tinh không thì không cần dùng trận pháp khổng lồ và nhiều thuật sư như vậy.

Cái thần khí trấn tông này là do Thái Vi Viên hợp lực của toàn tông chế tạo thành.

Lực lượng bên trong nó dù vẫn xung đột lẫn nhau, nhưng mà lại ba con mắt của ba vị Tổ thần đã hình thành thế cân bằng.

Bọn họ nhất định phải có đủ lực lượng, mới có thể đánh vỡ thế cân bằng này.

Dù vậy bọn họ cũng không thể phá hỏng nó.

Chỉ có thể để lực lượng trong ‘Tam Đế thần nhãn’ xung đột lẫn nhau, nuốt chửng lẫn nhau…

“Xong rồi!”

Trong mắt La Hán Tông hiện ra một vệt thần quang: “Chúng ta đã ném mồi, chỉ không biết mấy vị Tổ thần kia sẽ lựa chọn thế nào?”

Là dốc toàn lực thu hồi mắt của mình? Hay là đi ngăn cản Mộc Kiếm Tiên và Vấn Tố Y?

“Thế nhân nói mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên.”

Bóng người mập lùn của Lý Trường Sinh bước vào trong trận, hắn cười nói: “Ta lại rất không thích câu nói này, sở dĩ là thành sự tại thiên, là do lúc mưu sự chưa đủ mà thôi. Yên tâm đi, nhất định sẽ thành công.”

Hắn ngước nhìn tinh không vô ngần: “Hi Thanh dùng chính là dương mưu, vị Tây Phương Bạch Đế kia, sao lại cho phép Dương Thần nuốt chửng con mắt của hắn?”

Dù con mắt này chỉ có thể tranh thủ một chút thời gian cho Mộc Kiếm Tiên và Vấn Tố Y thôi cũng đủ rồi.

…

Cùng lúc đó, trong ‘Chiến Phong giới’, từng cái từng cái bàn tay gỗ khổng lồ vẫn đang dâng trào như nước thủy triều, đánh thẳng về phía cổng cung điện.

Nhưng mà Sở Hi Thanh đứng trước cửa điện vẫn thong dong như cũ.

Nam Cực Tinh Quân thì đã rơi vào trạng thái điên cuồng và tuyệt vọng.

Đã tận 245 cái hô hấp, hắn vẫn không thể giết chết Sở Hi Thanh dù chỉ một lần.

Vị Nhân hoàng này càng đánh càng mạch, huyết mạch của hắn đang tăng lên, võ đạo của hắn đang lớn mạnh, lực lượng thiên quy cũng đang không ngừng bay lên.

Tuy nhiên, thứ giúp Sở Hi Thanh có thể chống đỡ hắn đến trình độ này, là do Sở Hi Thanh mượn Sinh Mệnh chi pháp từ chỗ con Mộc Long kia, và cả địch ý và sát niệm do Sở Hi Thanh thu thập được!

Tu vị của Sở Hi Thanh quá yếu, không thể phát huy toàn bộ lực lượng của ‘Thần Khế thiên bi’.

Sau khi âm Thần – Nguyệt Hi rời đi, vị này không thể mượn huyết mạch Thần âm nữa.

Nhưng Sở Hi Thanh đã lại ‘mượn’ thiên quy Sinh Mệnh từ chỗ Mộc Long.

Hiện giờ, Mộc Thần – Linh Uy và Mộc Kiếm Tiên đang tranh cướp quyền khống chế thiên quy Sinh Mệnh.

Nhưng Mộc Long thân là người thay thế Thanh Long, nó vẫn là Chân Linh của thiên quy Sinh Mệnh!

Mà tương ứng với đó, Nam Cực Tinh Quân không chỉ mất ngôi sao Nam Cực của mình, mà còn mất cả vị cách Chân Linh thiên quy Sinh Mệnh.

Hắn đã bị Mộc Kiếm Tiên đá ra khỏi vị trí này.

Điều này khiến cho Nam Cực Tinh Quân buồn bực đến cực điểm.

Đáng chết! Đáng chết!

Mộc Long chết tiệt! Mộc Kiếm Tiên chết tiệt!

Chương 2429 - Đế nhãn (3)

Càng làm cho Nam Cực Tinh Quân sợ hãi chính là, phụ thần mà hắn ỷ lại và dựa vào, lại rời khỏi Ma vực Chiến giới.

Điều này làm cho hắn cực kỳ khủng hoảng.

Mình bị vứt bỏ rồi sao?

Đã không thể giết chết Sở Hi Thanh rồi!

Âm Thần đã rời đi, hóa thân của Thần Ba Tuần đã bị những người kia chém thành tro bụi.

Mà Tư Hoàng Tuyền đã sắp luyện hóa xong rồi.

Hắn và Mộc Long đã là thế cô lực đơn.

Nam Cực Tinh Quân chỉ có thể từ bỏ.

Hắn biết dù mình có liều mạng thì cũng không thể giết chết Sở Hi Thanh!

Như vậy tiếp theo hắn nên làm gì để rời khỏi nơi này?

Mộc Long ở cách đó không xa cũng rơi vào khủng hoảng như vậy.

Vị này thậm chí còn sợ hãi hơn cả Nam Cực Tinh Quân.

Bởi vì năng lực cảm ứng của hắn mạnh hơn Nam Cực Tinh Quân!

Lúc này, không chỉ Mộc Thần – Linh Uy rời khỏi, ngay cả Tây Phương Bạch Đế và các thần hệ Kim cũng đã rời khỏi Ma vực Chiến giới.

May mắn chính là, hình như ba vị Ma thần của nhân tộc cũng tạm thời không rảnh để quan tâm đến chuyện khác.

Mộc Long cảm ứng được hai đạo khí cơ cực kỳ mạnh mẽ đã rời đi trước cả Tây Phương Bạch Đế, đi về phía cực nam.

Đó hẳn là Chiến thần Táng Thiên và Quân thần Tử Vũ!

Chỉ còn lại một mình Binh Thần – Lê Tham ở Ma vực Chiến giới.

Vị Ma thần này cực kỳ đáng sợ, nơi này lại thuộc về Thần vực của bọn họ, lực lượng của hắn có thể sánh vai với Tổ thần.

Nhưng Lê Tham cũng không thể vừa đối kháng với ngàn vạn đại quân bên ngoài Ma vực Chiến giới, vừa rút ra lực lượng để giết chết hắn trong thời gian ngắn.

Lê Tham chỉ ném từng thanh thần binh xuống nơi này, liên tục đánh Mộc Long trọng thương, động thời phong tỏa hư không.

Mộc Long thì đang ra sức chiến đấu với Chu Tước Tinh Quân, đồng thời cố gắng cảm ứng hư không.

Nỗ lực tìm kiếm cơ hội đột phá, chạy trốn khỏi nơi này.

Hắn đã hận Chu Tước Tinh Quân ở trước mắt đến cực điểm.

Mộc Long đã từ bỏ trái tim của Tư Hoàng Tuyền, nhưng mà Chu Tước Tinh Quân vẫn dây dưa với hắn như một tên điên, còn dốc hết sức lực để ngăn cản hắn, khiến cho hắn không tìm được cơ hội thoát thân.

Còn cả Quỷ Túc Tinh Quân nữa, tên này cũng đang rình rập hắn.

Tên này không ra tay chính diện, mà dùng Tử Vong chi pháp để kiềm chế hắn. Nó như giòi trong xương, khiến cho Mộc Long cực kỳ khó chịu.

Mà trong cung điện, Tư Hoàng Tuyền đang giơ tay hút một đoàn ánh sáng màu đỏ do Chu Tước Tinh Quân đánh qua.

Đó chính là trái tim của nàng!

Tư Hoàng Tuyền nhìn thứ này, không khỏi thất thần, trong lúc nhất thời lại ngũ vị tạp trần.

Đây là trái tim của nàng, Tư Hoàng Tuyền lại là lần thứ nhất nhìn thấy nó, lần đầu tiên tiếp xúc với nó.

Tư Hoàng Tuyền không muốn đêm dài lắm mộng, trực tiếp mở ngực của mình ra, đưa quả tim này vào vị trí vốn có của nó.

Theo quả tim này nhảy lên, vô số máu nóng chảy khắp toàn thân Tư Hoàng Tuyền, nàng không khỏi hít một hơi dài.

Không khí hỗn độn và bẩn thỉu ở ‘Chiến Phong giới’ làm cho Tư Hoàng Tuyền cảm thấy hơi ngứa.

Nhưng mà trong khoảnh khắc này, vô cùng vui sướng đang dâng lên trong lòng của nàng.

Thời khắc này, nàng mới cảm giác được mình có sinh mệnh.

Đây mới là bắt đầu của nàng!

Tư Hoàng Tuyền không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía bóng người đứng trước cửa điện.

Trong mắt Tư Hoàng Tuyền ngậm lấy kính phục và cảm kích: “Đa tạ!”

Đại ân không phải một lời đa tạ có thể nói hết, nhưng mà Tư Hoàng Tuyền vẫn muốn chính mồm nói một tiếng ‘đa tạ’ với Sở Hi Thanh.

Nàng vốn cho rằng khả năng lấy lại trái tim của mình là nhỏ bé không đáng kể.

Sau khi tiến vào vực ngoại, Tư Hoàng Tuyền mới ý thức được mình còn đánh giá thấp nguy cơ trong chuyện này.

Kẻ thù của nàng mạnh hơn nàng tưởng tượng quá nhiều.

Tư Hoàng Tuyền từng cho rằng mình đã không còn hi vọng sống sót.

Nhưng mà Sở Hi Thanh lại nghịch chuyển càn khôn trong tuyệt cảnh, không chỉ trợ giúp nàng thu hồi trái tim, cũng thu hồi cả lực lượng của mẫu thân nàng để lại.

Hắn thậm chí còn nhân cơ hội này để xoay chuyển khí vận của toàn bộ nhân tộc Thần Châu.

Tư Hoàng Tuyền khá là kiêu ngạo.

Nhưng người nam nhân trước mắt này, lại làm cho nàng tôn kính và khâm phục từ tận đáy lòng!

Sở Hi Thanh nghe vậy thì bật cười: “Không thể bất cẩn, có lời gì chờ hoàn thành rồi hãy nói.”

Bây giờ vẫn còn sớm lắm!

Những Tổ thần và đế quân kia không phải bồ tát bùn, tất cả đều nắm giữ thủ đoạn và thần thông không thể tưởng tượng được.

Trước khi mọi chuyện kết thúc, ai biết sẽ có biến số gì?

Giống như vị nam tử mặc áo trắng ở trước quảng trường kia, và cả hóa thân của Thổ Đức Tinh Quân kia nữa.

Nếu hai vị này ra tay, cục diện nơi này chắc chắn sẽ nghịch chuyển.

Sở Hi Thanh không biết chính là, Hư Thần – Xa Nguyên đã chạy đến bên ngoài Ma vực Chiến giới một lần nữa.

Sắc mặt của hắn cực kỳ khó coi.

Bởi vì các thần hệ Kim cũng đã rời khỏi nơi này, đó vốn là trợ giúp trong dự tính của hắn.

Hư Thần – Xa Nguyên lại nghĩ đến lời nói của Chúc Quang âm, vẻ mù mịt trong mắt lại càng đậm hơn.

Điều này cũng nằm trong sự tính toán của tên phàm nhân kia sao?

Đây đúng là một kẻ đáng sợ, quả thực là tính toán không bỏ sót!

Tuy nhiên…

Hư Thần – Xa Nguyên lại vung tay lên, trực tiếp mở đường hầm không gian giữa nơi này và ‘Tạo Hóa thần thụ’.

“Mộc Thần, ta muốn mượn Mộc Long kia của ngươi để dùng một lát!”

Chương 2430 - Hư Thần

“Thương Long?”

Tiếng nói của Mộc Thần – Linh Uy xuyên qua đường hầm không gian, truyền đến nơi này.

Giọng điệu của hắn bao hàm ngạc nhiên và nghi ngờ: “Xa Nguyên, ngươi muốn làm gì?”

Xa Nguyên chắp tay sau lưng, nhìn chằm chằm vào mấy bóng người đang ác chiến bên trong ‘Chiến Phong giới’.

Hắn lời ít mà ý nhiều: “Dùng con Thương Long này của ngươi, đổi lấy mạng Sở Hi Thanh và Sinh Tự Bộ, ngươi thấy thế nào?”

Mộc Thần – Linh Uy chỉ yên lặng một cái hô hấp, liền đáp lại: “Ta muốn nghe ý nghĩ của ngươi, là chuẩn bị trực tiếp vào trong ‘Chiến Phong giới’ sao?”

Xa Nguyên lắc đầu.

Nếu như có các thần hệ Kim liên thủ, như vậy hắn còn có lòng tin thử một lần.

Vấn đề là Tây Phương Bạch Đế đã đang đại chiến với Dương Thần – Thái Hạo ở ngoài mấy chục vạn dặm, không rảnh bận tâm đến nơi này.

Dù thế nào thì hắn cũng không muốn mạo hiểm chiến đấu với Lê Tham vào lúc này.

“Ta cần dùng Thương Long làm tài liệu thi triển thần thuật, mở ra hư không!”

“Mở hư không?”

Mộc Thần – Linh Uy suy tư: “Lê Tham cũng am hiểu Không Gian chi pháp, đến nay vẫn chưa có ai có thể đột phá kho thần binh của hắn, Xa Nguyên ngươi cũng không ngoại lệ. Huống chi còn có một Thái Sơ Huyền Nữ đang ẩn trong bóng tối, bọn họ sẽ không để ngươi thành công.”

“Cho nên mới cần cái mạng của Thương Long.”

Xa Nguyên biết Linh Uy đã động tâm.

Vị này không đáp ứng ngay, chỉ là lo lắng trả giá lại không thu hoạch được gì.

“Muốn trực tiếp đưa hắn ra khỏi Ma vực Chiến giới là rất khó, nhưng nếu như chỉ đưa hắn vào ‘Vô Thiên Hắc Ngục’ thì sao?”

“Vô Thiên Hắc Ngục?” Giọng nói của Mộc Thần – Linh Uy hơi cao lên.

Vô Thiên Hắc Ngục là khu vực trung tâm của ba ngàn thế giới Ma vực.

Nếu coi Ma vực là một đóa hoa sen, vậy ba ngàn thế giới này chính là những cánh hoa của đóa hoa sen này.

Mà Vô Thiên Hắc Ngục thì lại chính là hạt sen.

Mộc Thần – Linh Uy lập tức hiểu ý của Xa Nguyên.

Xa Nguyên muốn đi vào và giết chết Sở Hi Thanh, đó là tuyệt đối không thể.

Nhưng nếu như chỉ đẩy một cái, đẩy Sở Hi Thanh vào tầng sâu hơn trong Ma vực, vậy thì đơn giản hơn rất nhiều.

Bọn họ còn có thể lợi dụng cấm trận của bản thân Vô Thiên Hắc Ngục, còn cả những quái vật trong đó…

Mộc Thần – Linh Uy lập tức chìm vào yên lặng, mãi đến ba cái hô hấp sau, hắn mới ném một viên bảo châu màu xanh qua: “Ta có thể cho ngươi mạng của Thương Long, nhưng ngươi nhất định phải giao cái thần bảo này lại cho ta.”

Xa Nguyên hơi cười gằn.

Có cái thần bảo này, Mộc Thần – Linh Uy chỉ cần trả giá một chút, là có thể tạo ra một Thương Long mới.

Tuy nhiên, Xa Nguyên cũng không muốn lực lượng của minh hữu giảm xuống.

Một khi Thanh Long Thất Túc vô chủ, chắc chắn sẽ trở về với sự khống chế của Long tộc, hoặc là bị thiên đế đời thứ 10 là Dương Thần – Thái Hạo ảnh hưởng.

“Ta sẽ cố gắng!”

Xa Nguyên nói xong, thần lực mênh mao của hắn đã rót thẳng vào trong bảo châu màu xanh.

…

Bên trong ‘Chiến Phong giới’, hầu như tất cả mọi người đều cảm ứng được sự biến hóa trong khí cơ của con Mộc Long kia.

Thân thể của hắn xuất hiện vô số vết rạn nứt như mạng nhện, vô số thần lực màu đen tràn ra ngoài, nhiễu loạn thời gian và không gian chung quanh.

Điều này khiến cho Chu Tước Tinh Quân nghi ngờ không thôi.

Nàng cảm ứng được thần lực này không giống với thần lực của Mộc Long, mà càng giống với Hư Thần – Xa Nguyên.

Hắn rốt cuộc là bị làm sao?

Chu Tước Tinh Quân nghĩ không ra, lại tăng cường thế tiến công.

Bộ thân thể này của nàng chỉ là thần khí hóa thân, dù tổn thất thì cũng không đau lòng.

Nhưng nếu Tư Hoàng Tuyền gặp bất trắc, vậy không chỉ Phượng tộc tổn thất nặng nề, mà bản thân nàng cũng sẽ hối hận cả đời.

Sở Hi Thanh cũng nhíu mày.

Hai tay hắn cầm đao, vừa đối kháng với Nam Cực Tinh Quân, vừa bắt đầu giữ sức để ứng biến.

Sắc mặt Lục Loạn Ly cũng đại biến.

Nàng có dự cảm không tốt, lập tức đi thẳng đến bên cạnh Sở Hi Thanh.

Lục Loạn Ly làm như không nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc và bất mãn của Sở Hi Thanh, thân thể mềm mại vẫn bất động, hai tay bắt ấn quyết.

Vẫn là sử dụng Mộng Huyễn Phao Ảnh, cường hóa cặp Thiên Tàn Thủ ở sau lưng nàng đến cực hạn.

Loạn Thiên Tử Kim Chuy lại súc thế tụ lực đến cực hạn, tỏa ra từng tia lôi đình màu đen.

Bản thân Mộc Long cũng cực kỳ khủng hoảng.

Hắn phát hiện thân thể của mình bỗng nhiên có thêm một lượng lớn thần lực khác thường.

Ngay sau đó, Mộc Long đã ý thức được đầu nguồn của những thần lực khác thường này.

Đó là Hồn châu của mình!

Vấn đề là, Mộc Thần – Linh Uy đã rời đi từ lâu, cách xa Ma vực Chiến giới.

Như vậy là ai đang khống chế Hồn châu của hắn? Là Hư Thần – Xa Nguyên?

Phụ thần lại giao Hồn châu của mình cho Xa Nguyên?

Xa Nguyên rốt cuộc muốn dùng thân thể của mình để làm cái gì?

Mộc Long bỗng nhiên phát hiện tất cả nguyên lực của mình đang tụ tập ở những chỗ hiểm như trái tim, Long châu, hơn nữa còn đang liên tục áp súc lại!

Trong lòng hắn sinh ra báo động, ý thức được mình đã cách cái chết không xa.

Mộc Long trợn to mắt, tràn đầy tuyệt vọng và phẫn hận.

“Không! Không! Phụ thần, ngươi không thể như vậy! Không…!”

Đúng lúc này, Mộc Long đột nhiên thả ra một cơn bão không gian, mạnh mẽ bức lui Chu Tước Tinh Quân.

Sau đó hắn lại bạt không mà lên, thần khu chất gỗ dài đến 680 trượng nhảy lên ba ngàn trượng trên không trung, toàn thân tỏa ra ánh sáng mạnh.

Ầm!

Vô cùng vô tận nguyên lực đột nhiên bùng nổ từ bên trong cơ thể Mộc Long, phát ra một tiếng nổ rung trời.

Thời gian và không gian trong phạm vi ngàn dặm chung quanh hắn đều rơi vào trạng thái diệt vong.

Nơi cung điện đá của mấy người Sở Hi Thanh gần như cũng nổ tung theo.

Tòa cung điện này cực kỳ kiên cố, dù mấy vị thần linh thượng vị liên thủ tấn công mà vẫn sừng sững không ngã, không hề tổn thương.

Mà khi Mộc Long tự bạo long khu, cung điện này lại bị làn sóng cuồng bạo kia đánh nát bấy.

Cùng lúc đó, thần lực không gian mênh mông bàng bạc bắt đầu ngưng tụ lại, hóa thành một bàn tay không gian màu đen che kín trời đất, đột nhiên đánh xuống phía cung điện.

Chương 2431 - Hư Thần (2)

“Xa Nguyên!”

Chu Tước Tinh Quân nghĩ thầm quả nhiên.

Nàng chỉ không ngờ là, vị Hư Thần này lại chơi lớn như vậy.

Hắn thế là lại hi sinh Mộc Long, để đổi lấy cơ hội ra tay với Sở Hi Thanh.

Lúc này, nàng mở hai cánh, mang theo mây lửa màu đỏ thẫm lao thẳng về phía bàn tay che trời kia.

Vùng không gian kia nhất thời lại nổ tung, ánh lửa mãnh liệt, che đậy thiên địa.

Chu Tước Tinh Quân đã dốc toàn lực, mạnh mẽ thiêu đốt thần lực của Hư Thần – Xa Nguyên.

Nhưng mà đây chỉ là một bộ phân thân của nàng, lực lượng căn bản là không đủ để lay động vị Tổ thần này.

Nhưng trong nháy mắt này, tiếng gầm của Lê Tham cũng truyền khắp chư giới.

“Xa Nguyên, đừng hòng!”

Theo tiếng gầm này, một cánh cửa cổ điển khổng lồ xuất hiện giữa bầu trời, hàng trăm hàng ngàn đao thương kiếm kích bắn ra ngoài, đánh thẳng về phía bàn tay không gian màu đen kia.

Chỉ không đến một phần vạn cái nháy mắt, không gian phía trên cung điện đá đã bị chôn vùi không dưới 500 lần.

Quy mô của bàn tay kia cũng càng ngày càng nhỏ, ban đầu còn che đậy 300 dặm, cuối cùng chỉ có thể bảo trùm nửa cái cung điện đá.

Trái tim Tư Hoàng Tuyền run lên, khi Mộc Long nổ tung thì nàng cũng đã liều lĩnh thi triển hai cánh, lắc mình nhào về phía Sở Hi Thanh.

Nhưng bão táp không gian nơi này quá mạnh, thiên quy đạo luật hoàn toàn biến mất, Thần cương bá đạo do Lê Tham và Xa Nguyên giao thủ tản ra ngoài, khiến cho nàng nửa bước khó đi.

Tư Hoàng Tuyền và Sở Hi Thanh chỉ cách nhau có khoảng 800 trượng.

Nhưng mãi đến khi Lê Tham và Xa Nguyên giao thủ 400 lần, nàng mới miễn cưỡng tiếp cận đến phạm vi trăm trượng quanh người Sở Hi Thanh.

Nhưng lúc này, Tư Hoàng Tuyền lại nghe thấy một tiếng hừ tức giận của Sở Hi Thanh.

“Lui về!”

Tiếng nói của Sở Hi Thanh như sấm nổ, lại ngậm lấy ý nhắc nhở và bá đạo: “Tiếp tục luyện hóa đi, đó mới là chuyện ngươi nên làm. Chỉ có hoàn thành việc này, thì ngươi mới có tư cách giúp ta. Hiện giờ, hắn vẫn không giết được ta!”

Khi Sở Hi Thanh nói chuyện, hắn vẫn bình tĩnh lạnh nhạt đứng giữa trung tâm của cơn bão không gian.

Thần ý hóa đao của hắn đang cực lực chống lại bàn tay khổng lồ trên bầu trời kia.

Sáu thanh trường đao của bộ ‘ngôi sao La Hầu’ phía sau cũng bổ ra từng đạo đao cương như dải lụa, nỗ lực chém nát tất cả thần lực ép xuống.

Cửu Diệu Thần Luân kiếm cũng bắn ra vô số kiếm khí.

Thủ đoạn của vị Hư Thần này, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn.

Đối phương không tiếc cái mạng của Mộc Long, chỉ để ra tay một lần. Đây là chuyện Sở Hi Thanh không ngờ đến.

Điều thứ hai là đối phương không thử giết chết hắn, mà chỉ muốn xé nát hư không, đánh xuyên qua vách ngăn của thế giới.

Đối phương còn dùng thần thông cực kỳ mạnh mẽ, áp chế tất cả độn pháp của hắn, khiến cho hắn không thể thoát thân.

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh cảm ứng được dưới chân mình xuất hiện một vết nứt không gian cực lớn.

Tại nơi sâu xa trong vết nứt này, lại có một luồng lực hút cực mạnh, đang hút lấy thân thể của hắn.

Khiến cho hắn thân bất do kỷ, từ từ chìm xuống như rơi vào cát lún.

Trong mắt Sở Hi Thanh không khỏi hiện ra vẻ nghi ngờ.

Lực hút này bắt nguồn từ nơi nào? Rốt cuộc là thứ gì đang hút lấy hắn?

Trong nháy mắt này, Sở Hi Thanh lại phát hiện vô số xúc tu màu đen thò ra từ vết nứt không gian dưới chân.

Những xúc tu kia lao thẳng lên như thủy triều, vồ bắt và quấn quanh người hắn.

Sở Hi Thanh cố gắng dùng thần ý hóa đao để đánh chém, nhưng hiệu quả lại không tốt lắm, mãi đến tận khi Lê Tham chém một kiếm đến, những xúc tu màu đen này mới bị nổ nát hơn phân nửa.

Lúc này, bàn tay che trời của Xa Nguyên cũng bị Lê Tham và Chu Tước Tinh Quân liên thủ đả kích, đã gần tan vỡ.

Sở Hi Thanh cảm thấy áp lực giảm mạnh, lập tức không do dự, cũng tự bạo 'ngôi sao La Hầu' ở phía sau. Thừa dịp nó nổ tung, bão tạp không gian bị xé một lỗ hổng, Sở Hi Thanh lập tức lôi kéo Lục Loạn Ly, ý đồ chạy ra ngoài.

Nhưng đúng lúc này, hắn nhìn thấy một cây Thạch hòe cao đến 5600 trượng cũng tấn công về phía hắn.

Cây Thạch hòe kia lại bùng nổ ra vô số tay gỗ, tầng tầng lớp lớp đánh xuống Sở Hi Thanh.

Thân thể do Nam Cực Tinh Quân hiển hóa ra đã cực kỳ dữ tợn, mắt trợn lên như muốn rách cả mí mắt.

"Ngươi còn muốn chết? Chết cho ta!"

Hắn đã mất sao Nam Cực, cũng không còn đường lui, khả năng thoát khỏi Ma vực Chiến giới là nhỏ bé không đáng kể.

Chết trong tay Lê Tham là một cái chết không có giá trị, chẳng bằng liều mạng một lần.

Huống hồ Xa Nguyên cũng đã hứa hẹn với hắn.

Ầm!

Đó là một cây trường thương do Lê Tham ném qua, nó trực tiếp đánh nổ hơn nửa cây Thạch hòe, lại quét ngang hàng ngàn hàng vạn tay gỗ, làm cho vụn gỗ bay đầy trời.

Nhưng mà chỉ trì hoãn trong nháy mắt này, hai người Sở Hi Thanh đã bị những xúc tu màu đen kia cuốn lấy.

Trong mắt Sở Hi Thanh không khỏi hiện ra vẻ bất đắc dĩ.

Dưới tình huống này, khả năng thoát thân là nhỏ bé không đáng kể.

Những xúc tu màu đen này vừa gần người, tất cả độn pháp và thiên quy của hắn đều bị áp chế.

May mắn là những xúc tu màu đen này trói chặt hai người xong thì không còn co rút và áp súc lại, chúng chỉ kéo hắn và Lục Loạn Ly về phía sâu trong vết nứt không gian.

Nội tâm Sở Hi Thanh hơi động, hắn đã hiểu mưu đồ của Xa Nguyên.

Hắn cười lạnh, ánh mắt nhìn xuyên qua đám xúc tu màu đen, nhìn bàn tay khổng lồ bị Lê Tham đánh nát vụn trên bầu trời kia.

“Hoàng Tuyền, sau khi ngươi luyện hóa xong, thì hãy đi hỗ trợ Vũ Liệt thiên vương. Ngươi nhớ kỹ, chỉ có Mộc Kiếm Tiên thành công ngưng tụ ngôi sao, thì ta mới có một đường sinh cơ…”

Nếu Vũ Liệt thiên vương muốn bảo vệ ngôi sao của hắn, thì không thể không có sự trợ giúp của Tư Hoàng Tuyền.

Đây là một khâu cực kỳ quan trọng!

Hắn mới nói đến đây, liền thấy Lục Loạn Ly dùng Thiên Tàn Thủ nắm Loạn Thiên Tử Kim Chuy đánh ra một đạo lôi đình màu đen, đánh thẳng về phía trước.

Đúng lúc này, tất cả mọi thứ chung quanh đều bị Loạn Thiên Tử Kim Chuy đánh thành một đoàn loạn lạc, dù là những xúc tu đen kia cũng rơi vào trạng thái hỗn loạn.

Chúng nó vẫn đang lôi kéo hai người, những phương hướng lại biến hóa bất định.

Ánh mắt Sở Hi Thanh sáng ngời: “Làm rất tốt! Ly nhi ngươi đã giúp ta một chuyện lớn.”

Nếu như lúc trước hắn chỉ có hai ba phần thoát thân, như vậy bây giờ đã có bốn năm phần.

Một búa này của Lục Loạn Ly hoàn toàn quấy nhiễu không gian chung quanh, để Xa Nguyên không thể phán đoán được điểm đến của bọn họ, giúp bọn họ tranh thủ nhiều thời gian hơn.

Chương 2432 - Hư Thần (3)

Trong khi Sở Hi Thanh đang than thở, Tư Hoàng Tuyền đang đứng trong bãi phế tích của cung điện, thất thần nhìn những xúc tu màu đen đang co rút về vết nứt không gian.

Tất cả những thứ này đều làm người ta bất ngờ không kịp chuẩn bị.

Tư Hoàng Tuyền thậm chí còn không kịp phản ứng, thì Sở Hi Thanh cũng đã bị những xúc tu kia kéo đi.

Nàng vô thức thi triển hai cánh, cũng muốn lao vào trong vết nứt không gian kia, truy tìm Sở Hi Thanh.

Nhưng bóng người của Chu Tước Tinh Quân bỗng nhiên hiện ra ở bên cạnh nàng, nắm lấy bờ vai của nàng.

Tư Hoàng Tuyền giãy dụa, nhưng vẫn bị Chu Tước Tinh Quân đè lại.

“Ngươi không thể đi!”

Chu Tước Tinh Quân nhìn vết nứt không gian bên dưới.

Ánh mắt nàng hiện lên vẻ kiêng kỵ.

“Đó là Thái Tuế! Là Hung thú trấn thủ Vô Thiên Hắc Ngục, phụ trách bắt tất cả Thần nghiệt. Với lực lượng của ngươi bây giờ, có đi cũng không làm được gì, trái lại còn sẽ trở thành con mồi con của đám Thần nghiệt, sẽ trở thành gánh nặng của hắn.”

Vô Thiên Hắc Ngục là một tòa lao tù được chế tạo từ hơn năm triệu năm trước, hợp lực hơn hai mươi vị Tổ thần và đế quân để tạo thành, chuyên dùng để giam giữ Thần nghiệt.

Ngày xưa, khi thiên đế đời thứ chín tại vị thì Thần tộc có hơn 100 vạn thần hoang dã.

Sau đó từ từ biến mất, bây giờ chỉ còn hơn năm.

Thần linh chứng đạo Vĩnh Hằng, theo lý thuyết là có thể bất tử bất diệt. Đặc biệt là những tồn tại sinh ra trước khi khai thiên, tuổi thọ như vô cùng vô tận.

Đại đa số những thần hoang dã này cũng không ngã xuống, dù là trận thần chiến ở trăm vạn năm trước, khiến cho Thái Hạo ngã xuống, thì cũng chỉ không đến ba vạn thần linh tử vong.

Như vậy hơn trăm vạn thần hoang dã này đi đâu?

Đại đa số trong số đó đều bị ‘nghiện nguyên’ dằn vặt đến phát điên, hoặc là bị nhiễm uế khí, trở thành ‘Thần nghiệt’.

Hơn năm triệu năm trước, Thái Hạo triệu tập các thần, lợi dụng trận pháp chưa hoàn thành của thiên đế đời thứ nhất, chế tạo một tòa lao tù Vô Thiên Hắc Ngục ở nơi sâu xa nhất trong ba ngàn thế giới Ma vực, chuyên dùng để giam giữ những Thần nghiệt này.

“Sở Hi Thanh nói không sai, sinh cơ duy nhất của hắn chính là Mộc Kiếm Tiên. Vô Thiên Hắc Ngục tuy nguy hiểm, hoàn cảnh lại phức tạp, nhưng các thần sớm muộn gì cũng tìm thấy hắn.”

“Bây giờ chỉ có Mộc Kiếm Tiên ngưng tụ sao Nam Cực, thành tựu đế quân, nắm giữ lực lượng sánh vai với các thần, thì hắn mới có thể thoát khỏi Vô Thiên Hắc Ngục.”

Sau khi nói đến đây, nàng hơi dừng lại một chút, trong mắt hiện ra vài phần bất ngờ.

Chỉ thấy Nam Cực Tinh Quân kia thế mà lại thấy việc nghĩa chẳng từ nan, dùng thần lực nâng tàn khu còn lại của mình, nhảy vào trong vết nứt không gian sắp đóng lại kia.

Theo sát hắn chính là nam tử mặc áo trắng.

Vị này ngưng thần nhìn Chu Tước và Tư Hoàng Tuyền một chút, sau đó cũng nhảy vào trong vết nứt không gian.

“Thái Bạch Tinh Quân!”

Chu Tước Tinh Quân không khỏi hoảng sợ.

Nàng nghĩ thầm, vị này quả nhiên là đến đây vì Sở Hi Thanh.

Chỉ là không biết người này muốn cái gì? Nếu hắn có sát ý với Sở Hi Thanh, như vậy Sở Hi Thanh chắc chắn phải chết! Ai cũng không cứu được!

Mà lúc này, bên trong biên giới của ‘Chiến Linh giới’, khuôn mặt của Lê Tham đã hoàn toàn vặn vẹo, hắn suýt nữa cắn nát hết tất cả răng của mình. Ma hỏa dữ tợn đang bốc cháy rừng rực quanh người hắn.

“Xa Nguyên! Tên tạp chủng này, lại dám chơi ta!”

Lê Tham nhìn Hư Thần – Xa Nguyên trong tinh không vô ngần, ánh mắt lúc sáng lúc tối, lạnh lùng và nghiêm túc đến lạ thường.

Sinh tử của Sở Hi Thanh quan hệ đến khí vận của nhân tộc, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện.

Cái này không chỉ vì Sở Hi Thanh là mấu chốt để giải phong ấn cho Đế Oa.

Thiên phú của hắn, trí tuệ của hắn, công lao của hắn, các mối quan hệ của hắn, uy vọng của hắn, đều là cực kỳ quan trọng với nhân tộc bây giờ.

Dù thế nào đi nữa, hắn cũng không cho phép Sở Hi Thanh chết trong Ma vực.

Lúc này, tại ngoài trăm dặm, Vấn Tố Y cũng sinh lòng cảm ứng.

“Phu quân!”

Nàng mở mắt ra, ánh mắt vô cùng sầu lo, lại ngậm lấy vô hạn sát cơ, nhìn về phía Ma vực Chiến giới.

“Đừng phân tâm.”

Theo câu nói này, một khối bông tuyết bay ra khỏi bàn tay che trời ở phía sau nàng, rồi dung nhập vào trong cơ thể của nàng.

Một tiếng nói uy nghiêm lại truyền đến: “Đây là máu thịt phân thân của Băng Thần – Huyền Đế và âm Thần – Nguyệt Hi hóa thành, nó bị Cung Thần – Thiên Nghệ săn giết ở phàm giới. Nếu ngươi đã luyện hóa ‘Thái âm bản nguyên’, vậy cũng có thể luyện hóa thứ này.”

“Vô Thiên Hắc Ngục cực kỳ hiểm ác, nếu như ngươi không thể trở thành Chân Linh trong top 3 của Thái âm và Hàn pháp, thì muốn tự vệ cũng khó, chứ đừng nói là cứu hắn.”

Tại cực nam, Mộc Kiếm Tiên đã ngưng tụ ra một hành tinh hư ảo, hắn cũng đưa mắt nhìn về phía Ma vực.

Ánh mắt của hắn hơi co lại, lập tức sinh ra lửa giận vô tận.

Trong nháy mắt tiếp theo, cây Huyết tùng sau lưng Mộc Kiếm Tiên điên cuồng bành trướng và trưởng thành, chỉ chớp mắt mà thân cây đã bành trướng gần gấp đôi.

Kiếm khí do 99 cành của hắn chém ra, bắt đầu bao trùm toàn bộ năm vạn dặm hư không; tốc độ ngưng tụ hành tinh cũng tăng lên gấp ba lần.

Hư Thần – Xa Nguyên kia… đã hoàn toàn chọc giận hắn!

Trước lúc này, Mộc Kiếm Tiên chưa bao giờ cân nhắc đến chuyện thôi phát lực lượng bản nguyên của ‘Tạo Hóa thần thụ’.

Hắn không muốn dùng phương pháp tổn thương đến ‘Tạo Hóa thần thụ’, để gia tương tốc độ ngưng tụ của mình.

Nhưng mà bây giờ, hắn đã có giác ngộ không tiếc tất cả!

Chương 2433 - Mạnh Chương

Trong ‘Chiến Phong giới’, thiếu nữ ba mắt Thần Tịnh Không quan sát trận chiến ở cách đó rất xa với thần sắc phức tạp.

Nàng không ngờ trận chiến này sẽ có hướng đi như vậy.

Nam Cực trọng thương, Mộc Long ngã xuống.

Thậm chí ngay cả âm Thần và Hư Thần cũng đích thân ra tay, nhưng vẫn không thể làm gì Sở Hi Thanh.

Mấy vị Tổ thần này… hình như còn bị vị Nhân hoàng kia tính toán.

Tuy rằng Thần Tịnh Không không cảm ứng được biến hóa bên ngoài Ma vực.

Nhưng nàng vẫn có thể phát hiện toàn bộ vực ngoại đã phát sinh biến cố lớn.

Huống hồ những thợ săn sinh sống trong Ma vực như bọn họ, đều có con đường tin tức của riêng mình.

Ngay vừa rồi, Thần Tịnh Không đã biết mấy tin tức khiến người chấn động.

-Thời Thần – Chúc Quang âm đã trở về sao Thiên Chúc, tựa như đã đứng vững gót chân.

-Mộc Kiếm Tiên đã dung hợp với ‘Tạo Hóa thần thụ’, sau khi chém nát sao Nam Cực thì tự ngưng tụ một Nam Cực mới.

-Nữ tử phàm nhân Vấn Tố Y đăng thần, khiêu chiến âm Thần – Nguyệt Hi và Băng Thần – Huyền Đế trong lĩnh vực âm pháp và Hàn pháp.

-Dương Thần – Thái Hạo và Kim Thần – Bạch Chúc đang đại chiến trong góc đông nam, không ai nhường ai.

Từ những tin tức này, cũng có thể hiểu được vì sao cuộc chiến ở đây lại có biến hóa như vậy.

Thần Tịnh Không không khỏi tê cả da đầu.

Kẻ mà mình muốn săn giết, rốt cuộc là tồn tại thế nào?

Đây thật sự là phàm nhân? Thật sự quá đáng sợ.

Cũng đúng lúc này, giọng nói lạnh lẽo của Xa Nguyên truyền đến: “Ta là Cao Thiên Huyền Vũ Thánh Đế, hôm nay tới đây cảnh cáo các thần trong ba ngàn thế giới Ma vực! Hiện giờ, đại địch của Thần tộc ta là Sở Hi Thanh đã bị ta đánh vào Vô Thiên Hắc Ngục, không rõ tung tích.”

“Nếu các ngươi có chí trở thành ‘Tinh chủ’, có thể vào Vô Thiên Hắc Ngục tìm Sở Hi Thanh. Phàm là kẻ thăm dò được tung tích của Sở Hi Thanh, có thể được thưởng một ngôi sao hạ vị!”

“Ngoài ra, ta và chư vị đế quân đã thương lượng, lấy 36 vị trí Tinh chủ làm phần thưởng cho người có công. Phàm là người tham dự vây giết Sở Hi Thanh, sẽ luận công ban thưởng, năm người có công huân lớn nhất, sẽ được ban cho vị trí ngưng tụ hành tinh, ngoài ra ta còn ban thưởng một cái thần khí Vĩnh Hằng thượng vị cho người tự tay giết chết Sở Hi Thanh.”

Tiếng nói này cuồn cuộn như lôi, xuyên thấu hư không, trực tiếp truyền vào trong tay bọn họ.

Thần Tịnh Không đoán là không chỉ bọn họ, mà toàn bộ Ma vực đều có thể nghe được.

Trong mắt nàng hiện ra vẻ khó tin: “36 cái thần vị, còn có một thần khí Vĩnh Hằng thượng vị! Thực sự là chơi lớn rồi, ta đoán là toàn bộ Ma vực đều sẽ phát cuồng.”

Thần Kim Đỉnh bên cạnh nàng cũng là ánh mắt lấp lóe.

Một lát sau, Thần Kim Đỉnh giơ tay lên, xé nát vách ngăn của ‘Chiến Phong giới’.

“Chúng ta đi!”

Hắn dứt khoát cất bước đi vào hư không.

“Đi? Đi đâu?” Thần Tịnh Không mờ mịt đi theo.

Nàng đột nhiên cả kinh: “Lẽ nào ngươi cũng muốn đi Vô Thiên Hắc Ngục? Muốn giúp Xa Nguyên truy sát Sở Hi Thanh?”

Không nói đến nguy hiểm trong Vô Thiên Hắc Ngục, mà sau khi đi vào còn chưa chắc đã có thể trở ra.

Truy sát Sở Hi Thanh cũng có nguy hiểm rất không nhỏ.

Đừng thấy người này chỉ là một nhị phẩm, sức chiến đấu lại cực kỳ mạnh mẽ, đã có rất nhiều thần linh chết trong tay hắn.

Võ đạo của đối phương còn sở trường về quần chiến.

Thần Tịnh Không nghĩ thầm, đám người bọn họ đi vào, nói không chừng còn toàn quân bị diệt.

Càng nhiều người, càng phiền phức.

Thần Tịnh Không đã sinh ra vài phần kính nể với người này, cũng muốn đánh trống lui quân.

Huống hồ nàng đã nhìn thấu ý đồ của Hư Thần – Xa Nguyên, vị kia chính là không có ý tốt.

“Kim Đỉnh ca, ngươi điên rồi, vị Hư Thần kia căn bản là không để ý đến sống chết của chúng ta, hắn cũng không chỉ nhìn chúng ta giết chết Sở Hi Thanh, mà là muốn mượn chúng ta để tìm Sở Hi Thanh.”

Hơn nữa, Nhân tộc sẽ không báo thù?

Lúc trước nàng không để ý lắm, sau khi thành công thì trốn vào địa bàn của mấy vị Tổ thần là được.

Nhưng mà bây giờ, Thần Tịnh Không biết các thần của nhân tộc sẽ không chết không thôi với bọn họ.

“Ta há có thể không biết?”

Ánh mắt Thần Kim Đỉnh lấp lóe: “Tịnh Không, ngươi cảm thấy khả năng thành công của nhân tộc là bao nhiêu?”

Thần Tịnh Không không khỏi ngắm nhìn bầu trời, rơi vào suy ngẫm: “Ta thấy chuyện Mộc Kiếm Tiên ngưng tụ hành tinh phải có tám phần. Hiện giờ, ngoại trừ Hư Thần ra, những thần linh khác đều không rảnh tay. Lôi Thần – Thiên Bá hình như không để ý lắm. Trái lại thì bên phía nhân tộc, một khi Tư Hoàng Tuyền luyện hóa thành công, nhân tộc sẽ có mấy chục vạn đại quân không thể tử vong…”

Nàng nói đến đây, vẻ mặt lại càng không thể tưởng tượng nổi: “Không lẽ ngươi muốn giúp Sở Hi Thanh kia? Chúng ta là Cự thần đấy!”

Đây há không phải là tự đào hố chôn mình?

“Là Cự thần có năm phần huyết mạch nhân tộc!”

Thần Kim Đỉnh chỉ chỉ vào mi tâm của mình: “Bốn bỏ năm lên, ta cũng tính là một thành viên của nhân tộc. Ta nhớ trên người Tịnh Không ngươi cũng có huyết mạch của nhân tộc, mà hình như còn nhiều hơn?”

Niên đại thượng cổ, nhân tộc cũng là một thành viên trong Thần tộc, tất cả thông hôn với nhau, đây là chuyện rất bình thường.

Đám người bọn họ đều là người ở thời đại đó.

Dù sao Ma vực Chiến giới cũng là địa bàn của tam đại Ma thần nhân tộc, các thần linh sinh tồn ở nơi này, ít nhiều gì cũng có quan hệ nhất định với nhân tộc.

Thần Tịnh Không không khỏi nghẹn lời.

Trên người nàng đúng là có sáu phần huyết mạch nhân tộc, vì vậy cũng chịu ảnh hưởng từ nguyền rủa của các thần, thân thể không thể cao to như người khác.

Cũng chính vì huyết mạch nhân tộc này, khiến bọn họ luôn bị các thần khinh bỉ và kỳ thị.

“Tịnh Không, tinh không đã xuất hiện biến hóa, thời đại này… đã sắp thay đổi rồi.”

Thần Kim Đỉnh tiếp tục đi về phía trước, con ngươi lấp lánh thần quang: “Nếu Mộc Kiếm Tiên trở thành Nam Cực Tinh Quân mới, như vậy dù Táng Thiên có nhập ma, thực lực của bọn họ cũng sẽ không giảm, trái lại còn có thể mạnh hơn. Ta đã suy nghĩ rồi, dệt hoa trên gấm không bằng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.”

…Đương nhiên, hắn còn phải nhìn tình huống.

Hắn sẽ không ngu đến mức ném tính mạng của mình vào trước khi thế cục sáng tỏ.

Chương 2434 - Mạnh Chương (2)

Sở Hi Thanh đã nghe danh Vô Thiên Hắc Ngục từ lâu.

Mấy năm trước, hắn từng nghe Thần Xích Hỏa nhắc đến nơi này, nhưng không ngờ có một ngày mình lại rơi vào Vô Thiên Hắc Ngục.

Sau khi hắn và Lục Loạn Ly bị đẩy đến đây, những xúc tu đen kia đã rút vào trong bóng tối.

Tay phải của Sở Hi Thanh bây giờ lại nắm chặt một viên bảo châu màu xanh.

Viên bảo châu này đang tỏa huỳnh quang mạnh mẽ, nó đang nỗ lực trốn khỏi tay hắn.

Sở Hi Thanh vừa trấn áp, vừa mở Huyết Nhai Trọng Đồng quan sát bốn phía chung quanh.

Hắn phát hiện Vô Thiên Hắc Ngục đúng là không có bầu trời.

Nơi này nhìn qua như một thế giới phẳng, phía trên tuy cũng có không gian nhất định, nhưng cao nhất lại không đến trăm trượng.

Theo Sở Hi Thanh hiểu, toàn bộ Vô Thiên Hắc Ngục này khá giống với giấy cuốn, nằm ở vị trí hạt sen của ba ngàn giới Ma vực, từng tầng lại cuốn với nhau.

Chung quanh là một mảnh tối om, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng hung thú gào rống.

Sở Hi Thanh đang quan sát cấu tạo của thế giới này.

Hắn muốn xem thiên quy đạo luật ở trong Vô Thiên Hắc Ngục này có gì khác với bên ngoài không.

Quả nhiên, lực lượng thiên quy ở Vô Thiên Hắc Ngục yếu hơn bên ngoài rất nhiều.

Nhưng đây hẳn là vì ánh sao của các thần không thể soi sáng nơi này, chứ không phải bản thân thế giới này thiếu hụt.

Các loại võ đạo của Sở Hi Thanh chịu ảnh hưởng nhất định, nhưng không quá lớn.

Bởi vì bản thân hắn chính là Chân Linh của các thiên quy như Nhai Tí, Như Ý, Tru Thiên, Hỗn Độn, Hàn Phong, Tiệt Thiên, mà còn là pháp tướng của thiên quy Nhai Tí.

Hắn cũng có thể coi bản thân là một ngôi sao nhỏ, có thể đưa lực lượng thiên quy của mình soi sáng đến tinh không chung quanh.

Đây cũng chính là ý nghĩa khi đại diện cho một thiên quy!

Sở Hi Thanh lập tức múa đao.

Một đao của hắn cắt đứt thời gian. Sau đó dẫn Lục Loạn Ly rời khỏi chỗ này, bắt đầu đi xuyên qua các tiết điểm thời gian.

Ban đầu, hắn muốn trực tiếp rời khỏi Vô Thiên Hắc Ngục, trở lại Ma vực Chiến giới.

Nhưng ngay sau đó hắn đã từ bỏ.

Vô Thiên Hắc Ngục này không hổ là nơi giam giữ Thần nghiệt, dù Sở Hi Thanh dốc toàn lực thì cũng không phá được vách ngăn kia.

Nếu như cho hắn đủ thời gian, thì hắn cũng có thể phá được.

Nhưng thời điểm này, những xúc tu màu đen kia lại xuất hiện, dâng trào mãnh liệt như thủy triều, tràn đầy khí thế.

Sở Hi Thanh chỉ có thể từ bỏ, bắt đầu bay hết tốc lực về phía nam Vô Thiên Hắc Ngục.

Trong mắt Lục Loạn Ly hiện ra vẻ kinh ngạc: “Ngươi trở thành Chân Linh Tiệt Thiên?”

Tiệt Thiên chi pháp của Sở Hi Thanh rõ ràng là không tầm thường, có thể cắt đứt dòng sông thời gian trong giây lát, phối hợp với Quang âm Thuấn Bộ của hắn, có thể bổ sung lẫn nhau.

Theo lý thuyết, chỉ cần Sở Hi Thanh có đủ pháp lực chân nguyên, hắn có thể đi đến chân trời góc bể trong chớp mắt.

Sở Hi Thanh mỉm cười: “Mới nửa khắc trước.”

Mộc Kiếm Tiên thân là Thánh Giả Tiệt Thiên, có thể chỉ định mấy vị trí Chân Linh.

Nhưng trước kia đẳng cấp Tiệt Thiên của Sở Hi Thanh còn thấp, lực lượng của Mộc Kiếm Tiên cũng không đủ.

Dù sao con đường này cũng không giống như Nhai Tí và Như Ý, không nằm trong trạng thái trong núi không cọp, con khỉ xưng vương.

Tiệt Thiên chi pháp không chỉ là pháp môn chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ, mà còn có thần thông rất khó tin, rất nhiều cường giả đều đi con đường này, Sở Hi Thanh chỉ dựa vào quan hệ là không leo lên được.

Song khi Mộc Kiếm Tiên ngưng tụ hành tinh, bắt đầu lấy bản nguyên của ‘Tạo Hóa thần thụ’, lực lượng của hắn có thể tăng trưởng thêm một bước.

Sở Hi Thanh có chút chờ mong Mộc Kiếm Tiên sẽ trở thành Thánh Giả Trảm Thiên.

Hắn dự tính ngày này sắp đến rồi.

Mộc Kiếm Tiên có trình độ rất cao ở thiên quy này, chỉ cần chém thêm vài vị thần linh nữa, nói không chừng là có thể leo lên.

Một lúc sau, Sở Hi Thanh mới dừng lại.

Mà lúc này, bọn họ đã cách chỗ cũ trăm vạn dặm.

Dự tính là Xa Nguyên kia có thần thông quảng đại hơn nữa, thì cũng rất khó xác định vị trí của hắn trong thời gian ngắn.

Sau khi dừng lại, Sở Hi Thanh nhìn thứ trong tay với vẻ kinh dị.

Đó chính là viên bảo châu màu xanh kia.

Bản thân bảo châu là nửa trong suốt, chất liệu óng ánh long lanh, còn có thể nhìn thấy một bóng rồng màu xanh rất sống động ở bên trong bảo châu.

Con Thanh Long này to khoảng đầu ngón tay, đầu như Kỳ Lân, đuôi như cá chép, mặt có râu dài, có sừng tựa như lộc, thân dài như rắn, bụng có ngũ trảo.

Hai mắt nó nhắm chặt, tựa như đang rơi vào trạng thái ngủ say.

“Đây là?” Lục Loạn Ly cũng nhìn bảo châu này với vẻ kinh ngạc: “Đây là Thanh Long Tinh Quân, hay là Thương Long?”

Viên bảo châu này là thứ rơi ra khi Mộc Long tự bạo.

Khi đó Xa Nguyên muốn lấy lại thứ này, nhưng lại bị Lê Tham quấy nhiễu, nên không thể thành công.

Nhưng khi đó, thứ này vẫn nằm trong sự khống chế của Xa Nguyên.

Song khi Lục Loạn Ly đánh một búa kia, lại khiến nó thoát khỏi sự khống chế của Xa Nguyên, Sở Hi Thanh tranh thủ cướp lấy.

Nàng còn tưởng rằng đây là một cái thần khí mạnh mẽ, không ngờ bên trong cái thần khí này còn có một con rồng.

Lục Loạn Ly có thể xác định, trong này chính là một Chân long, là một con chân long cực mạnh bị phong ấn.

Chương 2435 - Mạnh Chương (3)

“Chắc là Thanh Long, là Thanh Long – Mạnh Chương chân chính!’

Sở Hi Thanh quan sát bảo châu, suy tư nói: “Đây là mới đầu nguồn sức mạnh của Thương Long, hắn mượn thứ này để rút lực lượng từ trong cơ thể Thanh Long Tinh Quân. Nhưng bản thân bảo châu này cũng không phải vật phàm, chỉ là không biết là thứ gì.”

Sau khi nói xong, ánh mắt của hắn hơi do dự, rồi bắt đầu tụ lực.

Khoảng ba cái hô hấp sau, Sở Hi Thanh đột nhiên chém một đao vào bảo châu.

Thanh Long – Mạnh Chương là đệ đệ của Ứng Long đời thứ hai.

Hắn vốn cũng có thân thể Ứng Long, lại chủ động dung hợp với Mộc pháp và lực lượng Sinh Mệnh, trở thành Thanh Long.

Đây là minh hữu kiên định nhất của nhân tộc.

Nếu Sở Hi Thanh gặp được, tự nhiên muốn dốc sức giúp vị này thoát thân.

Tuy nhiên, một đao của hắn lại không tạo nổi một vết xước trên bảo châu.

Sở Hi Thanh không khỏi giật mình.

Hắn bây giờ tuy đã không thu thập được địch ý và sát niệm, nhưng một đao này tuyệt đối có trình độ cấp Gần Thần.

Sở Hi Thanh không ngờ một đao như vậy, mà còn không thể tạo ra dù chỉ là một vết xước.

Hắn lập tức nghĩ đến, thứ này chính là rơi ra từ người Mộc Long.

Một cái thần khu cấp bậc chuẩn đế quân nổ tung, mà cũng không thể làm gì viên bảo châu này, từ đó có thể thấy nó kiên cố đến mức nào.

Sở Hi Thanh đã dự cảm được, mình muốn thả Thanh Long bên trong ra ngoài, chỉ sợ là không dễ dàng.

Sở Hi Thanh nghiên cứu một lát, cuối cùng vẫn từ bỏ.

Trong bảo châu có cấm chế cực mạnh, khiến cho hắn không thể câu thông với Thanh Long ở bên trong.

Xem ra chỉ có thể chờ đến khi ra ngoài, lại hỏi Thánh hoàng đời thứ ba và Mộc Kiếm Tiên, xem bọn họ có biện pháp nào không.

Nhưng khi hắn chuẩn bị cất bảo châu màu xanh này đi.

Lục Loạn Ly bỗng nhiên nơi: “Ngươi đưa ta xem thử.”

Sở Hi Thanh liền đưa qua.

Hắn hiện lên vẻ chờ mong: “Loạn Ly, ngươi có cách phá cấm chế bên trong? Cẩn thận, thứ này giãy dụa rất mạnh, hơi không cẩn thận là sẽ trốn đi.”

Ly nhi của hắn tuy có lúc không quá đáng tin, nhưng lại là thuật sư thiên tài, thiên phú chỉ đứng sau Sở Vân Vân.

Nếu lúc nãy không có một búa kia của Lục Loạn Ly, thì tình hình của hắn bây giờ đã nguy hiểm hơn gấp mười lần.

Lục Loạn Ly không trả lời ngay, nàng quan sát bảo châu này một lát, sau đó lắc đầu nói: “Cấm chế này cực mạnh, chắc là thần lực cấp bậc nửa bước Tạo Hóa, ta cũng không thể làm gì. Có điều…”

Nàng hai tay bắt quyết, đồng thời nhắm mắt lại.

Khí tức của Lục Loạn Ly chợt biến hóa, trở nên sâu thẳm và an bình.

Sở Hi Thanh nhướng mày lên.

Đây là nhập mộng?

Hắn cảm nhận được lực lượng Mộng Ảo.

Lục Loạn Ly đang thử lẻn vào giấc mơ của Thanh Long.

Sở Hi Thanh kiên trì chờ đợi, khoảng tầm một khắc sau, rốt cuộc cũng nhìn thấy Lục Loạn Ly mở mắt ra.

Trong mắt nàng chứa vẻ vui mừng: “Xong rồi!”

Trong khoảnh khắc này, vô cùng vô tận mây khói và lực lượng mộng ảo hội tụ lại nơi này, hình thành một con cự long dài 780 trượng.

Con cự long này giống hệt bóng rồng bên trong bảo châu, dùng đôi mắt vàng óng nhìn ngó bốn phía.

Sở Hi Thanh mừng rỡ không thôi, âm thầm cho Lục Loạn Ly một like.

Lấy mộng cảnh câu thông với Thanh Long, lại dùng lực lượng mộng ảo để ngưng tụ thân thể Thanh Long… đây quả thực là ý nghĩ của thiên tài.

Thanh Long liếc mắt nhìn bốn phía xong, trên mặt hiện lên vẻ nghi ngờ và khó hiểu: “Đây là nơi nào?”

Ánh mắt của hắn lập tức dừng lại trên người Sở Hi Thanh.

“Ngươi lại là người nào?”

Sở Hi Thanh thì nghiêm túc khom người với Thanh Long Tinh Quân: “Vãn bối nhân tộc Sở Hi Thanh, gặp qua Mạnh Chương thần quân.”

Sau khi hành lễ xong, Sở Hi Thanh liền ngẩng đầu nhìn nhau với Thanh Long Tinh Quân: “Đây là Vô Thiên Hắc Ngục, là nhà giam do các Tổ thần và đế quân liên thủ tạo thành, dùng để giam giữ Thần nghiệt. Mà hiện giờ, thiên đế đời thứ chín đã ngã xuống khoảng 1300 vạn năm.”

Sở Hi Thanh không biết Thanh Long Tinh Quân bị phong ấn từ bao giờ, vì vậy cũng giải thích một phen.

“1300 vạn năm? Lại qua lâu như vậy?”

Thanh Long Tinh Quân rõ ràng là rất bất ngờ, đồng tử có hơi tan rã.

Nhưng chỉ một cái hô hấp sau, ánh mắt của hắn lại lăng lệ: “Sở Hi Thanh, ngươi rốt cuộc có thân phận gì? Ta chẳng những cảm ứng được khí tức của bộ tộc ta trên cơ thể ngươi, mà còn cảm ứng được tín niệm kính nể và mong đợi của chúng sinh trên người ngươi, ngươi là thiên đế đương đại? Không đúng, khí tức quá yếu, còn không bằng một phần vạn của thiên đế đời thứ chín. Nhưng ta có thể đoán được, thân phận của ngươi tuyệt đối không tầm thường.”

“Chuyện này… vãn bối miễn cưỡng xem như là Nhân hoàng của một nửa Thần Châu.”

Sở Hi Thanh nói xong thì lại cảm thấy hơi đau đầu.

Nghĩ thầm những từ ngữ như Thần Châu, Nhân hoàng, một nửa…. giải thích thì rất phức tạp, trong lúc nhất thời là không nói rõ.

Sở Hi Thanh dứt khoát vào đề tài chính: “Thần quân, những chuyện này để sau lại nói. Chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là ngươi, không biết hai ta nên làm gì mới có thể giúp ngươi thoát vây?”

Nếu như vị này có thể thoát vây, như vậy cục diện của Nhân tộc sẽ biến đổi to lớn.

Trước kia bọn họ chỉ có thể đảm bảo cá chết lưới rách với Thần tộc, khiến Thần tộc phải rụng răng; bây giờ thì có thể đảm bảo Nhân tộc có thể thủ vững một góc nhỏ Thần Châu.

Chỉ là hắn còn chưa dứt lời, liền nhìn thấy vẻ bất đắc dĩ và khổ sở trên mặt vị Thanh Long Tinh Quân này.

Nội tâm của Sở Hi Thanh nhất thời chìm xuống.

Hắn vừa nhìn vẻ mặt của Thanh Long Tinh Quân, liền biết chuyện phá phong ấn tuyệt đối không đơn giản.

Chương 2436 - Thái Nhất

Thanh Long Tinh Quân lắc đầu nói: “Các ngươi hiểu lầm, ta không bị phong ấn trong viên ‘Thần Ánh châu’ này.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì vẻ mặt hơi động.

Viên bảo châu màu xanh này gọi là ‘Thần Ánh châu’ sao? Hình như từng nhìn thấy trong quyển kinh thư nào đó?

Sở Hi Thanh lập tức tìm thấy tin tức tương quan trong ký ức.

Có người nói đây là một cái tiên thiên thần bảo bắt nguồn từ thời đại hỗn độn.

Cái gọi là tiên thiên thần bảo, chính là đồ vật tự nhiên ngưng tụ thành, có thể sử dụng như pháp khí.

‘Thần Ánh châu’ không chỉ là pháp tướng của thiên quy Ánh Thiên, mà còn là Chân Linh đứng đầu của cái thiên quy này.

Đây xem như là một loại pháp môn diễn sinh ra từ Kính Thiên chi pháp, có thể chiếu rọi tất cả sự vật trong trời đất.

Có người nói ‘Thần Ánh châu’ vốn là thần khí của thiên đế đời thứ tám, mà vị thiên đế này là Thánh Giả của thiên quy Phục Thiên và Ánh Thiên.

Hắn cầm hai cái thần bảo ‘Phục Thần tỳ’ và ‘Thần Ánh châu’ trong tay, có thể trực tiếp phục chế và chiếu rọi năng lực thần thông của Đông Hoàng hoặc Long Hi, sức chiến đấu mạnh đến mức khó tin nổi.

Chỉ tiếc là vị này sinh ra sau thời đại Bàn Cổ, không thể tận mắt nhìn thấy Bàn Cổ, bằng không vị này rất có thể trở thành thần linh mạnh nhất thiên địa.

“…Sau khi thiên đế đời thứ chín tử vong, ta gặp phải vây công, bị ép phải tự phong ấn trong một cái thần khí ở ‘Hỗn Độn chi thạch’, nằm ngoài vũ trụ.”

“Hỗn Độn chi thạch, nằm ngoài vũ trụ?” Sở Hi Thanh hơi ngờ vực.

Đó là nơi nào?

“Không trong càn khôn, cũng không trong thời gian và không gian, thời đại Hỗn Độn thượng cổ là không có khái niệm thời gian và không gian, mà khi đó trong tay ta lại có một khối đá Hỗn Độn không bị Bàn Cổ chém.”

Thanh Long Tinh Quân cười khổ nói: “Khối đá Hỗn Độn này có lẽ nằm trong tay Mộc Thần – Linh Uy, ít nhất hắn cũng biết được bản thể của ta đang ở đâu, hơn nữa còn dùng thần lực cực kỳ mạnh mẽ để phong ấn, khiến ta không thể thức tỉnh. ‘Thần Ánh châu’ này chỉ chiếu rọi thần hồn của ta, để Mộc Long kia mượn lực lượng của ta.”

Sở Hi Thanh nhíu chặt lông mày.

Nói cách khác, bản thể của Thanh Long Tinh Quân vẫn nằm trong tay Mộc Thần – Linh Uy? Cái này thì khó rồi.

“Cho nên muốn giải phong ấn cho ta, nhất định phải giết chết Mộc Thần – Linh Uy, hoặc là cướp khối đá Hỗn Độn trong tay hắn, chuyện này cũng không dễ dàng. Nhưng nếu cái ‘Thần Ánh châu’ này đã rơi vào tay các ngươi, tình cảnh của ta cũng khá hơn trước, ít nhất cũng có thể mượn Mộng Huyễn chi pháp của tiểu cô nương này để ra ngoài hóng mát một chút.”

Thanh Long Tinh Quân lại ngẩng đầu nhìn lên tinh không: “Thiên đế đời thứ chín đã ngã xuống khoảng 1300 vạn năm, nói cách khác đây là 1300 vạn năm sau? Không biết tình hình của hai tộc Nhân và Long thế nào rồi? Nhìn tình hình của vùng tinh không này, tựa như rất là không ổn…”

Giọng nói của Thanh Long Tinh Quân chợt dừng lại.

Hắn nghiêng đầu nhìn về phía bắc, nhìn vào sâu trong bóng tối: “Là ai?”

Sở Hi Thanh cũng rùng mình, liếc mắt nhìn theo tầm mắt của Thanh Long Tinh Quân.

Chỉ một lát sau, một bóng người màu trắng đi ra khỏi bóng tối vô tận kia.

Con ngươi của Sở Hi Thanh hơi co lại.

Đây chính là nam tử áo trắng vẫn chưa từng ra tay trong trận chiến lúc nãy.

Người này thế mà cũng đi theo đến đây?

Phải biết, hắn đã dùng Tiệt Thiên chi pháp để na di trăm vạn dặm, mà bây giờ còn chưa đến một khắc rưỡi.

“Ngươi là?”

Thanh Long Tinh Quân hơi nghi ngờ, sau đó sát ý tràn trề: “Ngươi là Bạch Đế Tử, Thái Bạch Tinh Quân – Thần Thái Bạch! Tiểu Loạn Ly, ngươi bây giờ có thể giúp ta ngưng tụ một bộ thân thể thực không?”

Bộ thân thể ngưng tụ từ hơi nước này vẫn hơi yếu, không thể kết hợp với đặc tính của thần khu bản thân hắn.

Khi hắn vừa dứt lời, Lục Loạn Ly vẫn nhắm mắt lại đổi một ấn quyết.

Trong chớp mắt, một con Mộc Long cực lớn lao vụt lên từ mặt đất.

Đây là pháp Thiên Cương ‘Sâm La Vạn Tượng’…

Cũng là pháp thuật hệ Mộc đỉnh cấp nhất, có thể pháp lực hệ Mộc để nghĩ hóa vạn tượng!

Lục Loạn Ly rõ ràng là không am hiểu Mộc pháp, nhưng lúc này lại có thể dễ dàng sử dụng môn pháp thuật này.

Ánh mắt Thanh Long Tinh Quân sáng ngời, lập tức hóa thành một mảnh sương mù, từng sợi từng sợi hòa vào trong Mộc Long kia.

Mộc Long này tuy kém xa thần khu của hắn, chỉ miễn cưỡng xem như một bộ thần huyết hóa thân, nhưng có thể giúp hắn phát huy một phần năm mươi thực lực của bản thể!

Sau khi dung hợp với Mộc Long, Thanh Long Tinh Quân lập tức dựng râu lên, rống lên với nam tử áo trắng: “Ngươi đến đây làm gì?”

Sở Hi Thanh ở bên cạnh chỉ thấy tê cả da đầu.

Hắn đoán không sai, người này quả nhiên là Bạch Đế Tử, huynh trưởng của Thất Sát. Có người nói thực lực của vị này đã có thể sánh vai với đại đa số ‘Bàn Cổ chúa tể’!

Nam tử áo trắng lại mặc kệ Thanh Long Tinh Quân.

Hắn vẫn luôn nhìn vào Sở Hi Thanh bằng ánh mắt hứng thú.

Chương 2437 - Thái Nhất (2)

Cùng lúc đó, tại phàm giới.

Tầng thứ sáu Bất Chu sơn, theo một tiếng nổ rung trời, vách ngoài của ‘Thiên Đế cung’ bị nổ ra một lỗ thủng cực lớn.

Thương khí khủng bố kia đánh xuyên qua 50 dặm, san bằng tất cả kiến trúc trong phạm vi 20 dặm chung quanh.

Nơi sâu xa trong ‘Thiên Đế cung’, Nam Thiên Đế Hoàng Thiên Viêm không khỏi tức giận hừ một tiếng.

“Tần Mộc Ca, ngươi làm càn! Ngươi muốn tìm chết, trẫm sẽ giúp ngươi!”

Khi tiếng nói như sấm nổ này vang lên, Sở Vân Vân một thân áo đen, đứng hiên ngang trước cổng ‘Thiên Đế cung’.

Nàng liếc mắt nhìn vào trong, sau đó dặn dò Sở Mính ở sau lưng.

“Dẫn người của ngươi đi bắt lấy trụ sở của Hỏa Thần tộc, có thể làm được không?”

Ánh mắt Sở Mính ngưng trọng.

Phía sau nàng đồng thời xuất hiện một con Nhai Tí và Tam Túc Kim Ô.

“Điện hạ, nếu chỉ là Hỏa Thần tộc, vậy thì rất đơn giản. Nhưng các thần hệ Hỏa có thể sẽ không ngồi xem.”

Sở Mính nói đến đây, một bóng người khói lửa mặc hoàng bào đội mũ miện đã xuất hiện ở đây.

Đó chính là Nam Thiên Đế đương đại, Hoàng Thiên Viêm!

Khác với một năm trước, thần khu của hắn bây giờ đã cao gần 200 trượng, hai tay hai chân đều có một ngọn lửa như Cầu Long quấn quanh.

Tuy nhiên, khi mây lửa ngập trời đang bắt đầu thiêu đốt toàn bộ bầu trời và mặt đất, thì Sở Vân Vân bỗng nhiên ném Nghịch Thần Kỳ ra ngoài.

Đùng!

Nghịch Thần Kỳ trực tiếp hóa thành một cái cầu vồng màu đen, xuyên thủng thân thể Hoàng Thiên Viêm ở ngoài 50 dặm, đóng chặt thần khu của hắn xuống mặt đất.

Cũng trong khoảnh khắc này, mây lửa ngập trời đã biến mất sạch.

Hiện giờ, ngoại trừ bản thân Hoàng Thiên Viêm đang bị 'Nghịch Thần chi hỏa' thiêu đốt ra, thì trong phạm vi 100 dặm này đều không có một đốm lửa.

Con ngươi Hoàng Thiên Viêm trợn lên, ánh mắt hiện lên vẻ không dám tin.

Tại một năm trước, hắn đã bước vào Bán Thần, hơn nữa còn được Hỏa Thần – Diễm Dung mới phục sinh giúp đỡ, thân thể và huyết mạch đã đạt đến cực hạn của Gần Thần.

Hoàng Thiên Viêm tự tin rằng, dù đối đầu với những 'thần hoang dã' kia, thì cũng có thể đánh ngang tay.

Đặc biệt là ở gần Bất Chu sơn, thực lực của hắn còn có thể tăng mạnh.

Tại chỗ này, Hoàng Thiên Viêm thậm chí còn có lòng tin tru diệt một thần linh hạ vị.

Nhưng mà ngày hôm nay, hắn lại không đỡ nổi một thương của Sở Vân Vân!

Đối phương chỉ dùng một thương, liền đánh tan hắn, đóng chặt thần khu của hắn trên mặt đất, không thể động đậy.

Chênh lệch giữa bọn họ lại to lớn như vậy?

Hoàng Thiên Viêm nỗ lực ngẩng đầu lên để nhìn Sở Vân Vân một chút, nhưng lại bị thương của đối phương trấn áp, thử mấy lần mà đều không thể thành công.

Hắn chỉ cảm thấy cực kỳ nhục nhã.

Sở Hi Thanh hai lần trấn áp Bất Chu sơn, nhưng loại sỉ nhục đó còn lâu mới bằng lần này.

Mà lúc này, toàn bộ phạm vi chung quanh Bất Chu sơn đều rơi vào tĩnh mịch.

Tất cả Cự linh đều yên lặng không có một tiếng động.

Hôm nay, vị Bá Võ Vương này không chỉ đánh tan Nam Thiên Đế của bọn họ.

Trước khi nàng xông vào 'Thiên Đế cung', nàng đã chém giết ba vị Siêu Phẩm, 17 vị nhất phẩm của Bất Chu sơn, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. tàn sát như chó lợn!

Giọng nói của Sở Vân Vân rất bình thản: "Bọn họ không ngồi xem, vậy thì giết!"

"Thuộc hạ tuân lệnh!"

Sở Mính cũng không hỏi nhiều nữa.

Nàng nghĩ ngoại trừ mấy vị kia ra, thì những thần hệ Hỏa khác sẽ không có can đảm hạ phàm.

Bằng không... bọn họ sẽ chết thật!

"Sau khi qua bên kia, nhớ phải chú ý tinh không, trong một khắc, nếu bản thể của Diễm Dung vẫn ở Nam Cực, vậy thì đồ sát toàn bộ Hỏa Thần tộc cho ta!"

Lời nói của Sở Vân Vân hơi chậm lại.

Bởi vì lúc này, phía tây của Bất Chu sơn chợt xuất hiện một tia sáng đỏ, lao thẳng về phía 'Thiên Đế cung'.

"Tần Mộc Ca! Ngươi coi Thần tộc ta không có người nào sao? Kẻ phạm Bất Chu sơn ta, chết..."

Sở Vân Vân liếc mắt nhìn qua.

Nàng nhận ra người này, đây là một vị Siêu Phẩm từng làm chiến soái của Bất Chu sơn, hình như tên là Hoàng Cửu Thần.

Sau khi bước vào Siêu Phẩm, lại được Tổ thần che chở, cho nên vẫn không tiến vào tinh không vô ngần.

Sở Vân Vân lập tức thu hồi ánh mắt, nàng không có hứng thú với kẻ này, một thanh trường kiếm lập tức bay ra khỏi ống tay áo của nàng.

Thanh trường kiếm bay lên 300 dặm, một kiếm chém nát ánh sáng đỏ, đánh thân thể của Hoàng Cửu Thần thành tro bụi, tiêu tan giữa không trung.

Nàng cũng không thèm liếc mắt nhìn sang bên đó, mà dặn dò Sở Mính: "Nếu cảm thấy không đánh được, có thể cầu nguyện với Tư Hoàng Tuyền, thần lực của nàng có thể khiến thực lực của ngươi tăng mạnh. Nhớ kỹ, phải cung kính với nàng một chút, sau này ngươi có thể đột phá Siêu Phẩm hay không, vậy thì phải nhờ nàng. Đi thôi!"

Hai mắt Sở Mính lập tức sáng ngời, trong mắt cũng hiện ra một tia kỳ dị.

Nàng và hai con thi thú lập tức hóa thành từng tia khí đen, nhắm thẳng phía tây mà đi.

Hỏa Thần tộc cũng gọi là Tây Hoàng tộc, trụ sở của bọn họ nằm ở phía tây tầng năm Bất Chu sơn.

Sau khi Sở Mính rời đi.

Sáu bóng người phía sau lại hai mặt nhìn nhau, trong mắt đều chứa vẻ do dự.

Bọn họ là Thi vương Siêu Phẩm do Hạn Bạt và Hậu Khanh phái đến hiệu lực cho Sở Hi Thanh, tạm thời nằm dưới trướng Sở Mính.

Tuy nhiên, trước khi họ đến đây thì hai vị Thi tổ cũng không dự liệu được chuyện ngày hôm nay, cũng chưa từng căn dặn phải làm gì dưới tình huống này.

Họ do dự một lát, cuối cùng vẫn hóa thành độn quang, bay theo Sở Mính.

Sở Vân Vân thì tiếp tục đứng sững sững tại đó, ngửa đầu nhìn bầu trời.

Nàng nắm chặt song quyền, ánh mắt cũng giống với Vấn Tố Y, ngậm lấy tức giận và lo lắng, còn có sát cơ vô hạn đang ngưng tụ ở ngực của nàng.

Đại đa số hậu duệ của Hư Thần – Xa Nguyên và Tử Vi, Câu Trần đều ở Thiên Đế sơn.

Nếu không phải Sở Hi Thanh từng nhắc nhở nàng phải kiềm chế các thần hệ Hỏa, đây là những kẻ có thể khắc chế Mộc Kiếm Tiên, vậy thì nàng đã giết tới Thiên Đế sơn rồi.

Sở Vân Vân nghĩ thầm, nếu Sở Hi Thanh gặp chuyện gì ở Vô Thiên Hắc Ngục, như vậy trước khi tìm Xa Nguyên báo thù, nàng sẽ dùng tất cả để tàn sát toàn bộ hậu duệ của Xa Nguyên, để bọn họ đền mạng cho Sở Hi Thanh.

Chương 2438 - Thái Nhất (3)

Đúng lúc này, lại có một mảnh mây lửa ngưng tụ trên không trung Bất Chu sơn.

Trung ương của mây lửa là một thần nhãn to lớn màu đỏ thẫm, nó nhìn chằm chằm vào Sở Vân Vân.

Sở Vân Vân lập tức bị thiêu đốt, cột lửa vọt lên tận trăm trượng!

“Táo Quân!”

Hai mắt Hoàng Thiên Viêm sáng lên.

Đó là Thiên Táo Tinh Quân!

Là tồn tại gần đế quân nhất trong Hỏa Thần tộc bọn họ! Được các bộ tộc Cự linh tôn xưng là Táo Quân!

Vị này đã ngự trị ở đỉnh núi Bất Chu sơn.

Tuy rằng bản thể vẫn ở trên chín tầng mây, nhưng thần lực vô biên đã hàng lâm xuống nơi này.

Sở Vân Vân lập tức giơ tay lên, triệu hồi Nghịch Thần Kỳ về tay.

Nàng bắt đầu súc thế tụ lực.

Cương lực vô biên lan tràn quanh người nàng, trấn áp cột lửa ngập trời kia.

Ánh mắt Sở Vân Vân bễ nghễ, nhìn nhau với đôi mắt trong mây lửa kia.

“Có dám hàng lâm xuống đây, đánh với ta một trận?”

Nhưng mà đáp lại nàng chỉ là yên lặng, và ngọn lửa dữ tợn hơn.

Có thể là không thể làm gì Sở Vân Vân, đôi mắt kia lại chuyển sang Sở Mính.

Sở Vân Vân không chờ đợi nữa, trường thương trong tay lập tức hóa thành một cầu vồng màu đen, phá nát bầu trời, đánh nát mây lửa đầy trời kia.

Thương ý còn không dừng lại, mà xuyên thẳng qua chín tầng mây xanh, va chạm với đám lửa ở ngoài tinh không, phát ra một tiếng nổ cực lớn, làm cho đỉnh núi Bất Chu sơn như có thêm một vầng mặt trời, ánh sáng mạnh và liệt hỏa khốc liệt soi sáng phạm vi mấy vạn dặm quanh Bất Chu sơn.

Nghịch Thần Kỳ kia lập tức xoay tròn rơi xuống tay Sở Vân Vân.

Miệng mũi Sở Vân Vân cũng tràn ra từng tia máu tươi.

Nàng đánh tan thần lực của Thiên Táo Tinh Quân, nhưng bản thân cũng bị nội thương.

Nhưng vết thương này đang khôi phục rất nhanh.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của Sở Vân Vân tuy còn chưa khôi phục toàn thịnh.

Nhưng sau khi uống máu của Sở Hi Thanh, lại loại bỏ quá nửa thần độc thần chú trong người, lực lượng huyết mạch này của Sở Vân Vân cũng đã khôi phục đến cấp 16.

Mà ngay khi Sở Vân Vân cầm Nghịch Thần Kỳ trong tay, bắt đầu súc thế tụ lực một lần nữa, chờ đợi Thiên Táo Tinh Quân phản kích, thì lại có một tiếng hừ vang lên.

“Làm càn!”

Đó là Hoàng Thiên Viêm!

Khí tức của vị này đã biến hóa rất nhiều, viêm lực cuồng bạo đang bắn ra khỏi cơ thể hắn, bao trùm phạm vi 300 dặm không trung.

Thân thể của hắn cũng bắt đầu bành trướng, chỉ chớp mắt đã tăng đến hơn 400 trượng, ngọn lửa như cầu long trên người đã tăng lên con số tám. Thần uy mênh mông và hùng vĩ kia đang nghiền ép và thiêu đốt tất cả sinh linh.

Ngay cả Sở Vân Vân cũng không chống đỡ được Nhiên Thiên chi pháp của hắn.

Miệng mũi của nàng tràn ra máu tươi, những tia máu này lại bị thiêu đốt sạch!

“Hỏa Thần!”

Sở Vân Vân híp mắt lại, phát ra một tiếng nỉ non.

Đây là ký thể hóa thân của Hỏa Thần – Diễm Dung!

Bản thể của vị này vẫn còn ở Nam Cực, đang ngăn cản Mộc Kiếm Tiên ngưng tụ hành tinh.

Đồng thời lại dùng phân hồn hàng lâm đến đây, gửi trong cơ thể của Hoàng Thiên Viêm.

Thân thể của Sở Vân Vân bắt đầu né tránh và na di trong phạm vi 300 dặm chung quanh, từ đó tránh khỏi khu vực có nhiệt độ cao nhất.

“Chỉ là một phàm nhân, ngươi quả thực là ngông cuồng không biết trời cao đất rộng…”

Hỏa Thần – Diễm Dung trợn mắt lên, cực kỳ giận dữ: “Vô pháp vô thiên!”

Ngọn lửa của hắn đã đang thiêu đốt thời gian và không gian, từ đó áp súc không gian né tránh của Sở Vân Vân.

Hắn phải thiêu đốt nữ tử này thành tro bụi.

Nhưng đúng lúc này, hai mắt Hỏa Thần – Diễm Dung lại co rút lại.

Bởi vì thời điểm này, Sở Vân Vân thế mà lại không né tránh nữa, một người một thương đâm thẳng về phía hắn.

Con ngươi của Hỏa Thần – Diễm Dung hiện ra vẻ bất ngờ, sau đó lại đầy khinh thường mà giơ tay trảo một cái.

Nữ tử phàm nhân này lại dám xuất thương với hắn!

Một nữ tử còn chưa có Tiên Thiên Thần Thể, lại dám bất kính với hắn!

Đốt!

Ngọn lửa cuồng bạo lập tức bạo phát quanh người Sở Vân Vân, thiêu đốt từ trong ra ngoài, chớp mắt đã vọt lên hơn trăm trượng!

Khi Hỏa Thần – Diễm Dung chuẩn bị đốt nữ tử này thành tro bụi, hắn lại kinh ngạc phát hiện, mũi thương của nữ tử phàm nhân này có thế như chẻ tre, một đường đâm xuyên đến trước mắt hắn.

Thần cương hùng vĩ của hắn không thể chống đỡ, kể cả Nhiên Thiên chi pháp của hắn cũng không thể thiêu đốt được thương lực của nữ tử này.

Nó giống như 'Trừ Tà thần lôi', không thể gãy nứt, không thể phá hủy, trường tồn tuyên cổ, không đời không tan.

Không đúng!

Hỏa Thần – Diễm Dung lập tức cảm thấy một thương này hơi quen thuộc, tựa như đã từng nhìn thấy.

Cái này giống như là … Khai Thiên của phụ thần!

Ầm!

Thân thể máu thịt của Hỏa Thần – Diễm Dung lập tức nổ tung, phân hồn của hắn bị ép phải rời khỏi thân thể, không thể không lui về trên chín tầng mây xanh, đề phòng tổn thất.

Mà tàn khu không ra hình dáng gì của Hoàng Thiên Viêm thì lại bị Nghịch Thần Kỳ đóng đinh trên mặt đất một lần nữa.

Bóng người Sở Vân Vân vẫn lơ lửng trên không trung, nàng ho một tiếng, rất nhiều máu tươi tuôn ra từ miệng mũi của nàng.

Vết thương trong cơ thể nàng còn nghiêm trọng hơn.

Một nửa lục phủ ngũ tạng của nàng đang thiêu đốt, một nửa còn lại đã tan vỡ vì không chịu nổi sức mạnh to lớn của một thương kia.

Tuy nhiên ánh mắt của Sở Vân Vân vẫn kinh định và sắc bén như bảo đao.

Thân thể của nàng vẫn sừng sững tại không trung.

Đúng lúc này, hư không phía sau Sở Vân Vân chợt nát vụn, Lê Sơn Lão Mẫu bước ra từ trong hư không tối tăm.

Nàng nhìn Sở Vân Vân với vẻ kinh dị: “Đó là thương pháp gì? Ta mới cảm ứng được lực lượng như khai thiên tích địa, còn cả lực lượng huyết mạch của ngươi cũng rất không bình thường, là huyết mạch ngươi tự ngưng tụ?”

Sở Hi Thanh là một kẻ rất thương tiếc thê tử của mình, hắn không giao tất cả trọng trách kiềm chế Hỏa Thần tộc cho một mình Sở Vân Vân.

Lê Sơn Lão Mẫu cũng được ủy thác.

Nàng vốn phản đối chuyện này.

Theo Lê Sơn Lão Mẫu, chuyện này hoàn toàn là vọng tưởng.

Mãi đến khi nàng nhìn thấy Mộc Kiếm Tiên mượn lực lượng của ‘Tạo Hóa thần thụ’, bắt đầu ngưng tụ một sao Nam Cực mới, thì nàng mới bắt đầu nghiêm túc.

Mà một chuyện khác khiến cho Lê Sơn Lão Mẫu bất ngờ, chính là thực lực của Sở Vân Vân lại mạnh đến nước này.

Khi nàng trục xuất thần lực của Thiên Táo Tinh Quân ra khỏi phàm giới, ngăn cản hắn hàng lâm lần nữa, thì Sở Vân Vân lại lấy sức một người, trục xuất ký thể hóa thân của Hỏa Thần – Diễm Dung!

Sở Vân Vân thì lại ngẩng đầu nhìn bầu trời: “Một thương này, tên là Vạn Thần Kiếp – Khai Thiên! Đúng là ta đã mô phỏng theo Bàn Cổ để sáng chế ra.”

Còn về phần huyết mạch nàng tự ngưng tụ, nó có tên là Thái Nhất!

Cái gọi là Thái Nhất, chính là chỉ bản nguyên, bản thể của vạn vật trong vũ trụ.

Tất cả vốn tại Thái Nhất, phân là thiên địa, ngược là âm dương, biến là bốn phía, liệt là quỷ thần!

“Khai Thiên?”

Lê Sơn Lão Mẫu lẩm bẩm một tiếng, rồi lại mỉm cười: “Không cần nhìn, trừ rời khỏi Nam Thiên, thì Hỏa Thần – Diễm Dung đã không còn lựa chọn nào khác!”

Chương 2439 - Kính Phản Càn Khôn

Vô Thiên Hắc Ngục, Sở Hi Thanh nhìn Bạch Đế Tử đến gần với ánh mắt cực kỳ ngưng trọng.

Đối phương vẫn chưa thể hiện ra địch ý, vì vậy Sở Hi Thanh không quay đầu bỏ chạy ngay.

Dưới tình huống không thể rời khỏi Vô Thiên Hắc Ngục, có chạy cũng không giải quyết được vấn đề.

Hơn nữa, nếu đối phương thật sự muốn giết hắn, như vậy đã có nhiều cơ hội ở 'cung đài'.

Dù Bạch Đế Tử không thể giết chết hắn dưới mí mắt ba thần Táng Thiên, thì cũng có thể khiến cho hoàn cảnh của hắn trở nên gay go hơn.

Sở Hi Thanh muốn biết, đối phương có ý đồ gì?

Vị Kiếm Thần này nhìn trúng thứ gì trên người mình?

Bạch Đế Tử lại đi thẳng vào vấn đề, hắn phất tay lên, một thanh trường kiếm bình thường rơi vào tay.

Một luồng kiếm ý kinh khủng khóa chặt lấy Sở Hi Thanh.

"Rút đao đi! Ta muốn nhìn đao pháp của Huyết Nhai Đao Quân, và cả đao đạo do ngươi nghiên cứu và sáng chế ra."

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nhướng mày lên.

Bạch Đế Tử muốn xem đao đạo của hắn? Đối phương cảm thấy hứng thú với Nhai Tí Đao?

Từ sự tích của đối phương, có thể thấy người này là một kẻ cuồng võ đạo.

Sau đó, Sở Hi Thanh cũng rút Huyết Nhai thần đao bên hông ra.

Trong mắt hắn cũng hiện ra màu đỏ tươi: "Không ngờ hôm nay có thể lĩnh giáo kiếm của Kiếm Thần, thực sự là rất vinh hạnh. Nhân tộc Sở Hi Thanh, kính xin chỉ giáo!"

Dù đối phương là Kiếm Thần, là tồn tại có thể sánh với Tổ thần.

Nhưng Sở Hi Thanh không thiếu dũng khí rút đao với bất kỳ người và thần nào.

Đối phương có mạnh hơn nữa, kết quả cũng chỉ là chết một lần mà thôi, sợ cái trứng.

Bạch Đế Tử nhếch miệng cười: “Xin mời!”

Hắn thân là một trong những thần linh mạnh mẽ nhất, sẽ không ra tay trước với Sở Hi Thanh.

Thanh Long Tinh Quân ở bên cạnh thì hơi khó hiểu.

Hắn vốn cho rằng Bạch Đế Tử đến lấy mạng Sở Hi Thanh.

Nhưng bây giờ xem ra, đối phương lại có mục đích khác.

Kiếm Thần? Đao pháp? Đao đạo?

Khi hắn tự phong ấn, tuy cũng có đao có kiếm, nhưng không có cách nói đao pháp và đao đạo gì cả.

Lúc này, Thanh Long Tinh Quân bỗng nhiên quật đuôi về một góc tối ở gần đó.

Trong nháy mắt, phong lôi khuấy động, thần lực dâng trào.

Nơi đuôi rồng đi qua, tiếng nổ rung trời.

Đó là hai con Thần nghiệt đến gần, chúng bị đuôi của Thanh Long Tinh Quân đánh thành tro bụi.

Dù sao hắn cũng là một trong những đế quân, là kẻ đứng đầu tứ linh.

Tuy rằng chỉ là một thân thể bằng gỗ, nhưng vẫn có thể giết chết mấy con Thần nghiệt đã mấy lý trí này.

Nhưng một chớp mắt tiếp theo, Thanh Long Tinh Quân lại hơi nhướng mày.

Hắn cảm ứng được hai con Thần nghiệt vừa bị hắn đánh thành tro bụi kia, lại bắt đầu hội tụ và phục sinh trong bùn đất.

“Uế khí?”

Thanh Long Tinh Quân không khỏi hít một hơi.

Một trận cuồng phong xuất hiện bên ngoài cơ thể hắn, thổi hai con Thần nghiệt đang phục sinh kia đi rất xa.

Thanh Long Tinh Quân cảm ứng được rất nhiều khí tức bẩn thỉu, thô bạo, hỗn loạn đang tụ tập về phía bên này.

Hắn lại không để ý lắm, ánh mắt vẫn luôn tập trung vào hai người Sở Hi Thanh và Bạch Đế Tử.

Những Thần nghiệt kia đúng là rất nguy hiểm, nhất là khi chúng tụ tập lại với nhau.

Dưới uế khí vô cùng vô tận ủng hộ, chúng có thể mài chết bất kỳ thần linh thượng vị nào.

Nhưng mấy người nơi này đều là cường giả, Thanh Long Tinh Quân cho rằng chúng tạm thời không tạo thành uy hiếp.

“Tiểu cô nương, pháp lực của ngươi có thể chống đỡ chứ?”

“Miễn cưỡng!” Lục Loạn Ly tiếp tục bắt quyết, ngẩng đầu nói: “Chống đỡ ba ngày ba đêm cũng không có vấn đề.”

Nàng hiểu ý của Thanh Long Tinh Quân.

Vị đế quân này rõ ràng là hứng thú với trận chiến trước mắt.

Pháp lực của Lục Loạn Ly thật ra không đủ.

Nhưng bản thân Thanh Long Tinh Quân chính là Chân Linh trong top 3 của thiên quy Sinh Mệnh, nguyên lực bản thân sinh sôi không ngừng, nếu không chiến đấu thì tiêu hao nhỏ.

Ngoài ra Sở Hi Thanh cũng đang giúp đỡ.

Cái tên bại hoại này vẫn ‘mượn’ thiên quy Sinh Mệnh từ chỗ Nam Cực Tinh Quân.

Từ sau khi Mộc Long tự bạo, Sở Hi Thanh vẫn luôn ‘mượn’, không trả lại.

Vị Nam Cực Tinh Quân kia không giống như âm Thần, không thể cắt đứt trạng thái ‘mượn’ này.

Khi một người một rồng nói chuyện, ánh mắt Sở Hi Thanh lại càng ngày càng ngưng trọng.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, ‘Huyết Nhai trọng đồng’ và ‘Thần Chiến chi đồng’ của Sở Hi Thanh đều mất hiệu lực.

Sở Hi Thanh không nhìn thấy bất kỳ sơ hở nào trên người Bạch Đế

Tử, cũng không nhìn thấy bất kỳ dấu vết nhân quả báo ứng nào trên người hắn.

Trong mắt Sở Hi Thanh, người này tuy có khí tức cực kỳ ác liệt, tựa như bảo kiếm ra khỏi vỏ, nhưng quanh người hắn lại như một mảnh bóng tối sâu không lường được, với lại còn đang liên tục nuốt chửng mọi thứ chung quanh.

Trong phạm vi 50 trượng quanh người Bạch Đế Tử, càng là nguy hiểm tầng tầng.

Trong vùng không gian này không có cái gì cả, nhưng một khi Sở Hi Thanh có ý nghĩ xông vào khu vực này, xuất đao với Bạch Đế Tử, thì nguyên thần của hắn lại đau đớn như bị kim đâm.

Trong đầu hắn còn sinh ra vô số hình ảnh, đều là các hình ảnh hắn bị Bạch Đế Tử giết chết bằng các loại phương thức khác nhau.

Bên trong khu vực này rõ ràng là có vô số ‘Kiếm’, hình thành một mảnh Kiếm vực! Kiếm ý nhằng nhịt khắp nơi!

Sở Hi Thanh không khỏi tê cả da đầu, âm thầm bất đắc dĩ.

Nhai Tí Đao của hắn hoàn toàn không có tác dụng với người này.

Sở Hi Thanh căn bản là không thể thu thập địch ý và sát niệm của đối phương.

Trong hoàn cảnh Vô Thiên Hắc Ngục này, hắn cũng không thể mượn được quá nhiều lực lượng từ những Thần nghiệt kia.

Chương 2440 - Kính Phản Càn Khôn (2)

Tuy nhiên, Sở Hi Thanh không hề lo sợ, Nhai Tí Đao của Huyết Nhai Đao Quân cũng không đơn giản như vậy.

Hắn dùng ý niệm cảm ứng đao linh của Huyết Nhai thần đao: “Huynh đệ, hôm nay phải nghiêm túc rồi! Để cho vị Kiếm Thần này mở mang kiến thức đi!”

Vù!

Trong giây lát này, Huyết Nhai thần đao bỗng nhiên kêu ong ong.

Sở Hi Thanh cảm ứng được chiến ý cao vút và tâm trạng hưng phấn của đao linh, Nội tâm của hắn cũng dâng trào theo.

Cũng đúng lúc này, sau lưng Sở Hi Thanh hiện ra một bóng người cực lớn.

Đó chính là hình tượng của bản thân hắn, ngũ quan và dung mạo đều giống như đúc, đó chính là pháp tướng của thiên quy Nhai Tí!

Cũng trong khoảnh khắc này, vô số mặt gương bạc xuất hiện và trôi nổi ở chung quanh hắn.

Sau đó toàn bộ đất trời đều bắt đầu rung chuyển.

Hầu như tất cả vật chất ở chung quanh… không khí, nguyên tử, bụi, hơi nước, mặt đất, bao quát cả những khói đen ở quanh đây, tất cả đều đang rung động và phản xạ qua lại, phạm vi càng ngày càng rộng, không đến một cái hô hấp mà đã bao trùm hơn trăm dặm.

Đến cái hô hấp thứ hai, chúng bắt đầu ảnh hưởng đến thời gian và không gian, khiến cho không gian nơi này rung chuyển, để thời gian rung động.

Đao ý và khí cơ của Sở Hi Thanh càng ngày càng mạnh, Huyết Nhai thần đao bên tay phải cũng tỏa ra ánh sáng mạnh.

Bạch Đế Tử nhìn hắn và đao của hắn, ánh mắt sáng rực: “Đây cũng là chiêu thức do Huyết Nhai Đao Quân sáng tạo? Tên là gì?”

Một đao này của Sở Hi Thanh, có tư cách để hắn nhớ tên.

Đao pháp này cực kỳ thần diệu.

Sở Hi Thanh không thể phản xạ lực lượng của hắn, đối phương liền phóng to phạm vi, phản xạ toàn bộ thiên địa, dùng cách này để mượn lực lượng từ thiên địa!

Tuy rằng thời gian súc thế tụ lực dài đến hai cái hô hấp, nhưng thật ra chỉ là một sơ hở nhỏ.

Trong quá trình này, bất kỳ ngoại lực nào gây hại đến Sở Hi Thanh, đều sẽ bị hắn phản xạ lại, bị hắn sử dụng.

“Một chiêu này là thức thứ sáu của Thần Ý Xúc Tử Đao, Kính Phản Càn Khôn!”

Khí cơ của Sở Hi Thanh dâng trào, quần áo râu tóc không gió mà bay.

Đây là một chiêu thức mà hắn chưa từng thi triển.

Mặc dù là thức thứ sáu, nhưng độ khó lại còn hơn cả thức thứ bảy Thiên Lý Chiêu Chiêu.

Huyết Nhai Đao Quân đã cân nhắc đến chuyện đối thủ quá mạnh, không thể mượn lực rồi.

Hắn cho rằng trong thiên địa này, chỉ cần tồn tại khái niệm thời gian và không gian, vậy thì đều có thể phản xạ lại.

Ngũ hành và phong lôi sinh khắc tuần hoàn, không gian và thời gian cũng có mặt ở khắp mọi nơi, lực cũng có mặt ở khắp mọi nơi.

“Kính Phản Càn Khôn?”

Bạch Đế Tử hiện ra vẻ nghi ngờ và khó hiểu: “Huyết Nhai có một chiêu này, không nên chết trong trận thần kiếp kia mới đúng!”

Trận chiến Huyết Nhai ngã xuống, sao có thể chỉ chết vài thần linh?

Chỉ sợ là mười vị, hai mươi vị cũng không làm được gì Huyết Nhai.

Hắn lập tức thoải mái: “Là còn chưa hoàn thiện sao?”

Sở Hi Thanh yên lặng không nói.

Một chiêu này của Huyết Nhai Đao Quân, quả thực là chưa hoàn thiện, Huyết Nhai chỉ để lại một dàn giáo.

Là Sở Hi Thanh bù đắp và nghiên cứu trong hai năm qua.

Sở Hi Thanh hít sâu một hơi: “Kiếm Thần, chú ý!”

Vừa dứt lời, hắn đột nhiên phá tan Kiếm vực của Bạch Đế Tử, xông đến trước mặt Bạch Đế Tử.

Cheng!

Theo một tiếng vang bén nhọn, một đoàn tia lửa chói mắt nổ tung giữa không trung, kiếm khí và đao cương tán loạn xung kích và càn quét trăm dặm hư không.

Trong mắt Sở Hi Thanh hiện ra vẻ kinh ngạc.

Một đao này của hắn, dù không thu thập được địch ý và sát niệm, thì cũng có thể chém Vĩnh Hằng hạ vị bị thương.

Nhưng mà trước khi tiếp xúc với kiếm của Bạch Đế Tử, Kính Phản Càn Khôn của Sở Hi Thanh lại mất hiệu quả cơ bản nhất.

Chỉ là một kiếm thường thường không có gì là của đối phương, lại tựa như ngăn cách thời gian, gián đoạn cả thiên địa.

Nhưng lực lượng và tốc độ của Sở Hi Thanh đều không rơi vào hạ phong.

Bạch Đế Tử rõ ràng là phong ấn bản thân, chỉ dùng lực lượng ngang bằng với Sở Hi Thanh.

Thậm chí ngay cả thiên quy cũng bị áp chế xuống bằng Sở Hi Thanh.

Trên Gần Thần, chưa đến hạ vị.

Sở Hi Thanh rốt cuộc cũng tin tưởng, người này chỉ muốn xem đao…

Hai mắt Sở Hi Thanh không khỏi sáng lên.

Nếu như vậy, thế thì chưa chắc đã không thể chiến một trận.

Sau cái nháy mắt này, vô số tia lửa tuôn ra giữa hai người.

Nếu như là chiến một trận công bằng, kiến thức đao pháp và kiếm đạo của nhau, Sở Hi Thanh cũng không định sử dụng Cửu Diệu Thần Luân kiếm và 'ngôi sao La Hầu'.

Thật ra Sở Hi Thanh cũng rất muốn lĩnh giáo kiếm của đối phương.

Hắn muốn biết võ đạo trong mắt cường giả cấp bậc Tổ thần có dáng vẻ như thế nào.

Không gian và mặt đất chung quanh đều đao cương và kiếm khí của hai người xé thành từng khối từng khối.

Lúc này, Bạch Đế Tử thế mà lại không ngừng lùi về sau.

Mỗi một lần song phương giao thủ, Bạch Đế Tử đều sẽ lùi nửa bước.

Trên mặt hắn lại hiện ra vẻ vui mừng: "Đây chính là ảo diệu của Kính Phản Càn Khôn? Đúng là đao pháp kỳ diệu!"

Bạch Đế Tử rất hứng thú, hắn dùng các loại pháp môn để che đậy, chặn, quấy rầy, cấm chỉ, trấn áp, hóa giải… khiến cho Sở Hi Thanh không thể mượn lực lượng của thiên địa để chiến đấu.

Sở Hi Thanh cũng đang dùng mọi biện pháp để phản xạ, tránh né, đột phá.

Bạch Đế Tử ban đầu còn có thể làm được, nhưng dần dần liền thất bại.

Một chiêu này của Sở Hi Thanh càng ngày càng hoàn thiện, càng ngày càng không có kẽ hở.

Chương 2441 - Kính Phản Càn Khôn (3)

Hai mắt của Sở Hi Thanh đang tỏa sáng.

Bạch Đế Tử sử dụng chỉ là kiếm đạo đơn giản nhất, tuy rằng cùng một cấp bậc, nhưng khả năng và phương thức vận dụng lại không giống nhau.

Sở Hi Thanh tác chiến với người này, lại cảm giác như đang chiến đấu với mấy trăm người khác nhau.

Mỗi một phần ngàn cái hô hấp, Sở Hi Thanh liền cảm thấy đối thủ của mình đã biến thành người khác.

Cảm giác này khá giống với Sở Vân Vân.

Không giống chính là, Sở Vân Vân thực sự nắm giữ mấy trăm loại võ đạo khác nhau, Bạch Đế Tử lại là một pháp diễn sinh vạn pháp.

Cách vận dụng thiên quy của vị này cũng hơn xa hắn. Các loại kỹ xảo, các loại kiếm đạo khác nhau, tiện tay liền thành, vận dụng cũng đến cực hạn.

Nhưng Sở Hi Thanh cũng đang tiến bộ rất nhanh, giờ phút này hắn đang không ngừng học tập đối thủ, đồng thời hoàn thiện đao pháp của bản thân.

Sau hai hô hấp, Bạch Đế Tử đột nhiên chuyển thủ thành công.

Hắn không có chút miễn cưỡng nào, cũng không có bất kỳ dấu hiệu nào, rất nhẹ nhàng chuyển thủ thành công, từng kiếm đâm về phía Sở Hi Thanh.

Lần này hắn đã thay đổi phương thức, hắn phá giải, phá hoại, hủy diệt, tru lục, xuyên thấu, sát!

Làm cho Kính Phản Càn Khôn của Sở Hi Thanh thủng trăm ngàn lỗ, bị phá giải đến nát vụn, càng ngày càng khó duy trì.

Thật ra bản chất vẫn là kiếm đạo, là một pháp diễn sinh vạn pháp.

Sở Hi Thanh không khỏi hít thở thật sâu, đao thế lập tức biến đổi, thân đao Huyết Nhai thần đao lập tức lóng lánh như gương bạc.

Áp lực của hắn lập tức giảm hơn phân nửa.

Bạch Đế Tử lại nhướng mày lên: “Đây lại là chiêu thức gì?”

Sở Hi Thanh nhếch miệng cười: “Thức thứ chín của Thần Ý Xúc Tử Đao, Phản Thiên!”

Đây cũng không phải chiêu thức thần kỳ gì, hiện giờ chỉ có uy lực Gần Thần.

Chỉ là phản xạ tất cả lực lượng, tất cả thiên quy của kẻ địch cho thiên địa, khiến tất cả vật chất, thời gian và không gian của thiên địa gánh chịu thay cho bản thân, từ đó khuấy động thiên địa nhiều hơn, gia tăng uy lực Kính Phản Càn Khôn.

Nó không có nhiều ưu điểm, chỉ là nhanh, cực nhanh!

Mỗi một đao của Sở Hi Thanh bổ ra, mỗi một đao đều là Phản Thiên!

“Đao pháp rất thú vị!”

Bạch Đế Tử không khỏi thán phục.

Trước kia hắn từng nhìn thấy thức thứ bảy Thiên Lý Chiêu Chiêu, thức thứ tám Thập Bội Phụng Hoàn, thức thứ mười Chư Thần Hoàng Hôn.

Mà bây giờ, hắn lại nhìn thấy thức thứ sáu Kính Phản Càn Khôn, thức thứ chín Phản Thiên.

Mỗi một chiêu đều cực kỳ thần kỳ, tuyệt diệu khó tả, để người ta kinh ngạc.

“Tuy nhiên…” Khóe môi Bạch Đế Tử cong lên: “Ta không chỉ muốn xem đao pháp của ngươi, mà còn cả đao đạo!”

Chỉ mới mấy hơi thở, hai người đã giao thủ hơn 20 vạn kịch.

Nhưng mà hắn chỉ nhìn thấy kỹ, mà không phải là đạo.

Cũng trong khoảnh khắc này, khí cơ của Bạch Đế Tử chợt bạo phát, chỉ vài kiếm là đã phá tan đao của Sở Hi Thanh.

Kính Phản Càn Khôn, Phản Thiên gì gì đó, tất cả đều bị phá tan.

Mà lúc này, Thanh Long Tinh Quân lại rơi vào suy tư.

“Thì ra là vậy, đây chính là cái gọi đao pháp, kiếm đạo…”

Hắn nhìn thấy cái gọi là bản chất võ đạo, thực ra là cách lợi dụng các loại sức mạnh và các loại thiên quy trong thiên địa.

Nó hoàn thiện hơn, hiệu suất cao hơn.

Trong mắt Thanh Long Tinh Quân hiện ra một tia kiêng kỵ.

Không ngờ 1300 vạn năm sau, Bạch Đế Tử lại mạnh đến nước này.

Sức chiến đấu của hắn có thể đã vượt qua mấy vị thiên đế của nhân tộc, đương nhiên là trừ Đông Hoàng!

Thậm chí thực lực và lực lượng của song phương ở cùng một đẳng cấp, nhưng mà cashc vận dụng và lý giải của Bạch Đế Tử lại càng hơn một bậc.

Cái này hoàn toàn chính là kẻ địch đáng sợ nhất của hai tộc Nhân và Long.

Còn cả Sở Hi Thanh này nữa, bảo sao có thể làm cho Bạch Đế Tử cảm thấy hứng thú.

Thiên phú của hắn, huyết mạch của hắn, lính tính của hắn… quả thực là đáng sợ, có phong thái của đế quân!

Ngoài ra… lực lượng của hai người này cũng khiến cho Thanh Long Tinh Quân cảm thấy không đúng lắm.

“Tiểu cô nương!” Trong mắt Thanh Long Tinh Quân ngậm lấy vẻ ngờ vực: “Ta cảm thấy bọn họ không quá ỷ vào nguyên lực trong thiên địa?”

Lục Loạn Ly cũng hơi bất ngờ, gật đầu nói: “Đúng là không cần ỷ lại, bọn họ đều có nội thiên địa của chính mình, đây chính là pháp môn do Huyền Hoàng thủy đế của nhân tộc chúng ta sáng tạo ra. Tự mở đầu nguồn nguyên lực trong cơ thể mình, từ đó tự cung tự cấp.”

Nàng chỉ không ngờ nội thiên địa của Sở Hi Thanh lại có chút thành tựu rồi.

“Nội thiên địa?” Thanh Long Tinh Quân suy tư: “Là lấy tự thân làm một thiên địa sao?”

Lục Loạn Ly gật đầu: “Huyền Hoàng thủy đế cho rằng thân thể người chính là một hình ảnh thu nhỏ của thiên địa. Đạo sinh vật vạn, người lại chính là ‘vạn vật chi linh’. Đừng cầu tại đạo, người cùng thiên địa, lấy tim thay trời, lấy thận thay đất, lấy gan làm dương, lấy phổi làm âm…”

“Từ đó bồi dưỡng ra nội thiên địa của bản thân, nội thiên địa vận hành không ngừng, do đó có thể lâu dài cùng năm tháng. Có người nói Huyền Hoàng thủy đế cảm nhận được tai ương của uế khí, cho nên đã sáng tạo ra pháp môn này. Tuy rằng không thể hoàn toàn từ bỏ cầu ngoài, nhưng chỉ rút rất ít từ thiên địa, còn chưa bằng 1% của đám thần linh Vĩnh Hằng kia.”

Chương 2442 - Đao Thần

“Thì ra là vậy.”

Trong mắt Thanh Long Tinh Quân lộ ra vẻ tán thưởng: “Vị Huyền Hoàng thủy đế này cũng là thành viên của nhân tộc các ngươi? Đúng là nhân kiệt! Pháp môn này không chỉ ứng phó với uế khí, mà còn tránh được một số thiếu sót của thần linh Vĩnh Hằng.”

Hắn cũng cảm giác được, hai người Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly đều chịu ảnh hưởng cực nhỏ từ Vô Thiên Hắc Ngục trần đầy uế khí này.

Nói vậy, đây là do nội thiên địa.

Thanh Long Tinh Quân lại nhìn hay bóng người đang chiến đấu với vẻ kỳ dị: “Nhưng mà ta có thể thấy, nội thiên địa của vị Bạch Đế Tử kia là giả, hắn vẫn cần rút nguyên lực từ bên ngoài. Còn Sở Hi Thanh lại là thật, là không cần cầu ngoài.”

Thanh Long Tinh Quân thân là đế quân, chỉ liếc mắt là đã nhìn thấu thực hư của Bạch Đế Tử.

Nội thiên địa của vị này rất lợi hại, nhưng thỉnh thoảng lại phải hút nguyên lực từ thiên địa vào trong cơ thể mình.

Cái này giống như hít thở vậy, hút khí lành vào, đẩy uế khí ra.

Cái gọi là nội thiên địa sinh sôi liên tục, chỉ là tỷ lệ lợi dụng nguyên lực cực cao mà thôi.

Sở Hi Thanh thì lại khác.

Hắn hoàn toàn không cần lấy nguyên lực từ bên ngoài, cũng không cần ‘hít thở’ như vậy.

“Nội thiên địa bình thường đều như Bạch Đế Tử.”

Lục Loạn Ly lắc đầu: “Sở Hi Thanh thì am hiểu Hỗn Độn chi pháp, cho nên từng thay đổi pháp môn nội thiên địa. Hắn nói mặc kệ là uế khí hay khí gì, là âm hay là dương, tất cả đều nằm trong hỗn độn, đều có thể lợi dụng.”

Đương nhiên, thực chất không đơn giản như vậy, Sở Hi Thanh còn từng thỉnh giáo nàng và Sở Vân Vân, ba người cùng nhau suy nghĩ rất nhiều phương pháp, nghiên cứu ra một số thủ đoạn độc nhất vô nhị, lúc này mới miễn cưỡng làm được.

Sở Hi Thanh coi lục phủ ngũ tạng và thất khiếu của bản thân thành lò nung, từ đó luyện hóa và phân giải uế khí, từ đó làm được ‘Hoàn bảo’ chân chính.

… Sở Hi Thanh nói chính là cái từ này, nàng cũng không hiểu.

“Vậy sao?”

Trong mắt Thanh Long Tinh Quân nổi sóng: “Người này đúng là có phong thái Thiên đế, bảo sao Bạch Đế Tử lại coi trọng hắn như vậy, đại đạo của hắn… rất bất phàm!”

Nhưng vào lúc này, Sở Hi Thanh có phong thái Thiên đế lại đang tan tác như chim muông.

Bạch Đế Tử chỉ tiện tay đánh mấy kiếm, liền phá tan Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh.

Kính Phản Càn Khôn của hắn cũng bị đánh tan.

Trái tim của Sở Hi Thanh không khỏi chìm xuống.

Đối phương ra tay từ bản chất.

Lý giải và cách khống chế thiên quy của Sở Hi Thanh còn lâu mới là đối thủ của Bạch Đế Tử.

Đây không phải là sơ hở trong đao pháp của hắn, mà là căn cơ không bằng người.

“Đáng tiếc, đao pháp của ngươi rất thần kỳ, nhưng lại chỉ hạn chế ở Nhai Tí chi pháp.”

Bạch Đế Tử tựa như nhìn thấu ý nghĩ của hắn, mấy kiếm tiếp theo cũng dung nhập nhân quả báo ứng chi pháp.

Nếu không phải Sở Hi Thanh phát hiện kịp thời, trực tiếp chặt đứt sợi dây nhân quả, thì hắn đã bị kiếm của Bạch Đế Tử chặt đứt cổ họng, trực tiếp bị thua.

Nhưng đối phương đã thể hiện ý đồ của mình rồi.

Dù Sở Hi Thanh có dùng nhân quả báo ứng, thì đối phương cũng có thể phá giải.

“Ta đã nhìn thấy đao của Huyết Nhai Đao Quân rồi, đúng là kỳ tài ngút trời, nhưng tiếc là tuổi thọ không dài, chưa thể tiến thêm một bước. Như vậy Sở Hi Thanh ngươi thì sao? Ngươi kế thừa đao pháp của Huyết Nhai Đao Quân, mà chỉ có trình độ này? Hãy để ta xem ngươi đã đi bao xa trên đao đạo…”

Bạch Đế Tử còn chưa nói xong, liền phát hiện Sở Hi Thanh ở trước mắt đã khác trước.

Hắn cảm giác Sở Hi Thanh bây giờ tựa như hóa thành một đoàn hỗn độn.

Tất cả lực lượng của Bạch Đế Tử đều bị hỗn độn hóa giải và hấp thu, dung nhập vào trong hỗn độn.

Hỗn độn…

Bạch Đế Tử không khỏi nheo mắt lại.

Hắn cũng chú ý đến rồi, nội thiên địa của Sở Hi Thanh khác với hắn.

Hỗn Độn chi pháp? Đây chính là đạo của hắn sao?

Pháp môn này đúng là có lập ý rất cao, nhưng dường như thừa thủ lại không đủ công?

Ngay sau đó hắn đã lật đổ phán đoán này.

Sở Hi Thanh vẫn đang đối công với hắn.

Mỗi một đao chém tới, không chỉ vô hình vô tượng, vô thanh vô sắc, vô thủy vô chung, vô biên vô hạn, không thể chỉ tên, không thể dự đoán, khó có thể phán đoán quỹ tích.

Mà mỗi một đao mang theo ‘Hỗn Độn’ nghiền ép tới.

‘Hỗn Độn’ của Sở Hi Thanh còn đang hấp thu lực lượng từ kiếm của hắn, liên tục lớn mạnh, liên tục tăng lên.

Sở Hi Thanh bây giờ đã không bị hạn chế bởi Thần Ý Xúc Tử Đao.

Nào là Vô Tướng Tru Thiên Đao, Thần Tâm Như Ý Đao, Ngọa Tuyết Thần Đao… tất cả đều hỗn tạp ở bên trong, hạ bút thành văn.

Đao pháp bắt đầu chuyển đổi qua lại, cái gì tốt thì dùng cái đó.

Tuy rằng không thiên biến vạn hóa như Bạch Đế Tử, nhưng cũng có thể đúng nơi đúng chỗ.

Hiện giờ, mỗi khi tiếp xúc với kiếm của hắn, Sở Hi Thanh không thể không lùi về sau một bước.

Nhưng mà Sở Hi Thanh vẫn có thể cố gắng chống đỡ, chống đỡ được ba mươi cái hô hấp, 60 vạn hiệp.

Theo cái ‘Hỗn Độn’ kia không ngừng lớn mạnh, không ngừng tăng cường, lại giống như một cái Kính Phản Càn Khôn khác.

Không giống chính là, Kính Phản Càn Khôn mượn lực từ thiên địa, mà Sở Hi Thanh bây giờ lại có thiên địa của chính mình.

Bạch Đế Tử không khỏi nheo mắt lại, ẩn giấu vẻ sung sướng nơi sâu xa trong đáy mắt: “Đây là chiêu thức gì? Lấy Hỗn Độn chi pháp làm cơ sở, ta chưa từng nhìn thấy.”

Một chiêu này cũng có tư cách để hắn nhớ tên.

Người trước mắt này, không chỉ có linh tính cực cao như Huyết Nhai Đao Quân, mà còn có tư tưởng kỳ diệu, thiên mã hành không.

Chương 2443 - Đao Thần (2)

“Một chiêu này là thức thứ chín của Hỗn Độn Thiên Đao, Hỗn Độn Nguyên Trảm!”

Ánh mắt Sở Hi Thanh sắc bén, cực kỳ tập trung.

Hầu như tất cả tâm tư của hắn đều vùi vào trong chiến đấu.

Hắn liên tục đón đỡ, ứng đối, phá giải, phản công, còn đang liên tục hoàn thiện đao pháp của mình.

Từ đó khiến cho đao của hắn càng ngày càng nhanh, càng ngày càng mạnh, càng ngắn gọn, càng hoàn mỹ hơn, đồng thời cải thiện cách vận dụng thiên quy của hắn.

“Hỗn Độn Thiên Đao!”

Bạch Đế Tử lẩm bẩm một tiếng.

Đây là lấy Hỗn Độn làm thể, lấy chư pháp để dùng sao?

Khác với những gì hắn nghĩ.

Đao đạo của Sở Hi Thanh thật ra đã có mô hình! Hắn đã đang chỉnh hợp võ đạo của bản thân.

Lúc này, hắn lại nở nụ cười sảng khoái: “Đao đạo của ngươi rất tốt, nhưng tiếc là chưa hoàn thiện. Hỗn độn của ngươi tuy bao la vạn tượng, nhưng lại thiếu nét chính. Nhai Tí, Như Ý, Hỗn Độn, Tru Thiên, Hàn Phong của ngươi kết hợp lại, nhưng chỉ mới có hình thức.”

“Tuy rằng ngươi thử dùng Hỗn Độn chi pháp bao dung, lấy Thống Thiên và Nhiếp Thiên chi pháp hoàn thiện và bù đắp, nhưng cái này còn lâu mới đủ. Dùng ‘Thần Chiến chi đồng’ của ngươi quan sát cho kỹ, đây chính là chỗ ảo diệu trong kiếm của ta…”

Sau đó, hắn bỗng nhiên đâm một kiếm, một kiếm tựa sấm chớp này đâm thẳng vào lưới đao dày đặc của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh nhíu chặt lông mày, lần này đối phương sử dụng Lôi Đình chi pháp, một kiếm này nhìn như rất nhanh, nhưng thật ra lại chậm gấp đôi.

Nhưng mà Bạch Đế Tử lại phát huy vẻ cuồng bạo và vô trật tự của lôi đình đến mức tận cùng.

Sở Hi Thanh cảm giác mình hoàn toàn không thể đỡ được, không thể dự đoán được.

Hậu quả của việc đón đỡ, đó chính là bị một kiếm này đánh thành tro bụi.

Hắn chỉ có thể lùi về sau, né tránh và né tránh.

Cùng lúc đó, trong đôi mắt màu vàng sậm của Sở Hi Thanh lại hiện ra vẻ kinh ngạc.

Tốc độ kiếm của Bạch Đế Tử thật ra có thể nhanh hơn vài lần, nhưng vị này cố tình chậm lại, tựa như đang muốn cho Sở Hi Thanh nhìn rõ.

Một cái hô hấp sau, Bạch Đế Tử đâm hơn 300 kiếm, tốc độ càng ngày càng chậm, nhưng mỗi một kiếm đều ngậm lấy lực lượng thiên quy khác nhau.

Sở Hi Thanh chỉ có thể đón đỡ một nửa trong đó, bị ép phải liên tục lùi về sau.

Nhưng hắn chú ý đến kiếm pháp của Bạch Đế Tử hơn, hắn muốn quan sát, muốn nhìn rõ ràng mọi thứ.

Sau 365 kiếm, Bạch Đế Tử mới mở miệng lần nữa, cười nói: “Nhìn rõ chưa?”

Sở Hi Thanh nhướng mày lên: “Nếu như ngươi đang muốn dạy ta, làm thế nào để trở thành chí tôn đao đạo, trở thành người quản lý đao đạo trong thiên hạ, vậy thì ta đã nhìn rõ.”

Bạch Đế Tử cười ha ha, sau đó cũng không thu tay nữa, bỗng nhiên đâm ba kiếm liên tục, nhanh như lưu quang, tốc độ này phải nhanh hơn trước gấp trăm lần là ít.

Trong khoảnh khắc, đao của Sở Hi Thanh lại bị phá tan.

Thanh trường kiếm bình thường này cũng hóa thành một hàn quang trong suốt, chặn ở cổ họng Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh rất lưu manh, ngừng tay nói: “Ta thua, không hổ là Kiếm Thần, để ta mở mang tầm mắt!”

Hắn đâu chỉ là thua, quả thực là thảm bại.

Đối phương từ đầu đến cuối đều không sử dụng lực lượng vượt qua hắn, nhưng lại có thể dễ dàng đánh tan hắn.

Đối phương thậm chí còn vừa chiến đấu, vừa thong dong chỉ điểm võ đạo cho hắn.

Ngoại trừ những lần ‘luận bàn’ với Sở Vân Vân ra, đây có thể tính là trận thất bại đầu tiên của hắn.

Nhưng mùi vị của thất bại này, cũng không phải quá khó chịu.

Đối phương là Bạch Đế Tử, là tồn tại sánh vai với Tổ thần, có thể tranh đấu với Táng Thiên.

Một trận luận bàn này, hoàn toàn có thể nói là tuy bại mà vinh.

Cũng rất đáng giá, khiến cho hắn nhìn thấy được một thiên địa khác biệt.

Vấn đề là tiếp đó Bạch Đế Tử sẽ làm gì? Giết mình sao?

Chắc là không, bằng không vị này sẽ không làm những chuyện dư thừa kia.

Nhưng Sở Hi Thanh vẫn súc thế tụ lực, ngưng thần đề phòng.

Hắn thua ở võ đạo.

Nhưng bộ phân thân này của đối phương muốn giết hắn, thì lại không dễ như vậy.

Long khu của Thanh Long Tinh Quân cũng lặng lẽ tiến đến gần, có thể cứu viện bất cứ lúc nào.

“Ngươi cần thời gian, không đến mười năm mà đã có đao đạo kinh người như vậy vậy, ngươi cũng có thể tự hào!”

Bạch Đế Tử phất tay một cái, thu trường kiếm vào trong tay áo: “Linh tính của ngươi không kém Huyết Nhai. Nhưng huyết mạch, ngộ tính, thiên phú lại vượt qua Huyết Nhai, ta rất chờ mong, chờ mong thời khắc ngươi đăng đỉnh đao đạo.”

Hắn nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt sáng quắc: “Hoàn thiện đao của ngươi, một năm sau, ta sẽ trở lại tìm ngươi, đến khi đó, đừng làm ta thất vọng.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, trong mắt hiện ra vẻ kỳ dị: “Các hạ tựa như không có địch ý với ta?”

Thần XÍch Hỏa từng nói, không biết vị này bị hạn chế bởi cái gì, mà vẫn không tham dựa vào tranh đấu của các thần và nhân tộc.

Cũng chính vì nguyên nhân này, nên các kiếm tu của nhân tộc đều rất tôn kính vị này.

Vấn đề là trận chiến vừa rồi, Sở Hi Thanh chưa từng cảm nhận được bất kỳ địch ý nào từ trên người Bạch Đế Tử.

Cái này khiến người ta rất kinh ngạc.

Các thần hệ Kim chính là kẻ thù đời đời kiếp kiếp của nhân tộc.

Lúc trước Thần Thất Sát còn vì hắn mà mất một cánh tay.

Bạch Đế Tử không có sát ý với hắn thì cũng thôi, thậm chí địch ý mà cũng không có, còn chỉ điểm võ đạo cho hắn nữa.

Chương 2444 - Đao Thần (3)

“Nếu như có thể, ta không ngại lấy mạng của ngươi vào hôm nay, thuận tiện giúp phụ thần ta một tay. Nhưng ngày xưa ta bại trong tay Ngu Công, đã từng hứa với hắn là tuyệt đối không tham dự vào tranh đấu giữa người và thần.”

Bạch Đế Tử lạnh nhạt nói: “Vì vậy hôm nay ta đến đây, chỉ là muốn nhìn đao của Huyết Nhai Đao Quân, ngày xưa ta từng bỏ lỡ hắn, quả thực là một trong những ăn năn suốt đời. May mắn là ngươi không chỉ kế thừa đao đạo của hắn, mà còn tiến thêm một bước trên con đường này.”

Hắn lập tức chắp tay sau lưng, ngửa mặt nhìn bầu trời, giọng nói hàm chứa vẻ tự giễu: “Thật ra có gì mà phải tranh, thế giới hỗn độn mới mở được 2200 vạn năm, nhưng đã có dấu hiệu mục nát rồi. Chờ thế giới này đi đến phần cuối, tất cả sinh linh trong thiên địa, tất cả thần linh vĩnh hằng, đều sẽ đi về phía chung kết.”

“Duy nhất có thể trốn thoát, chính là siêu thoát, siêu thoát bên trên thế giới. Các Tổ thần và đế quân đã dự đoán được từ lâu, bọn họ đặt hi vọng vào ‘Bàn Cổ tinh hồn’, không tiếc tất cả đều tranh cướp nó.”

“Cái gọi là các thần hệ Kim, còn cả hậu duệ của bọn họ, chẳng qua là công cụ để phụ thần tranh cướp cơ hội siêu thoát mà thôi. Vì vậy, cái gọi là thù hận giữa người và thần, nợ máu của các thần… chính là một thứ tẻ nhạt vô vị như vậy…”

Sau đó hắn lại nhìn Sở Hi Thanh một chút: “Ngươi là kẻ gần với Đông Hoàng nhất trong tất cả người và thần mà ta từng nhìn thấy, cũng là một trong những người có hi vọng siêu thoát nhất. Không phải dựa vào ‘Bàn Cổ tinh hồn’, mà là dựa vào lực lượng của bản thân. Cố gắng lên, tự lo lấy đi!”

Khi Bạch Đế Tử nói hết lời, liền xoay người đi về phía bóng tối, chớp mắt đã không thấy tung tích.

Sở Hi Thanh thì lại bình tĩnh nhìn bóng lưng của hắn, rơi vào suy tư.

“Người này đúng là đã nhìn thấy chân tướng của cái gọi là tranh đấu giữa người và thần.”

Thanh Long Tinh Quân tới gần: “Nhưng tiểu tử ngươi vẫn không thể bất cẩn. 1300 vạn năm trước, người này là chiến tướng mạnh nhất dưới trướng Kim Thần – Bạch Chúc. Vào lúc đó, người này chính là kẻ địch đáng sợ nhất của hai tộc Nhân và Long chúng ta. Hắn có thể từ bỏ huyết mạch, khoanh tay đứng nhìn trận phân tranh này thật sao? Ta thấy là chưa chắc…”

Thanh Long Tinh Quân nói đến đây, đột nhiên quay đầu nhìn Sở Hi Thanh.

Hắn phát hiện Sở Hi Thanh căn bản là không chú ý đến lời nói của hắn.

Vị này đang rơi vào một loại trạng thái kỳ dị, sâu xa khó hiểu.

Đồng thời, một luồng đao ý vô cùng khủng bố lao ra khỏi cơ thể Sở Hi Thanh, hầu như đánh tan tất cả mọi thứ trong phạm vi trăm trượng.

Thanh Long Tinh Quân hiện lên vẻ kinh ngạc.

Không ngờ Sở Hi Thanh lại rơi vào trạng thái ngộ đạo ‘thiên nhân giao cảm’.

Chắc là Bạch Đế Tử chỉ điểm, khiến cho Sở Hi Thanh có rất nhiều cảm ngộ, rất nhiều linh cảm mới.

Nhưng tên tiểu tử này cũng đốn ngộ không đúng lúc.

Thanh Long Tinh Quân cảm ứng được vô số Thần nghiệt bị hấp dẫn tới đây, chúng đang ẩn nấp trong bóng tối, thì không khỏi cười khổ một tiếng.

Cũng đúng lúc này, hắn nhìn thấy vô cùng vô tận ‘canh kim chi linh’ bỗng nhiên ngưng tụ sau lưng Sở Hi Thanh.

Đoàn canh kim chi linh này không ngừng biên hóa, biến thành các loại đao khác nhau, hoàn thủ đao, trực đao, loan đao, phác đao, cửu hoàn đao, nhạn sí đao, liễu diệp đao, quỷ đầu đao, phượng chủy đao, song nhận đao…

Các loại đao đang không ngừng biến ảo và diễn biến.

Cuối cùng ngưng tụ thành hình dáng của Huyết Nhai thần đao.

Mà sau lưng cái ‘Huyết Nhai thần đao’ này, lại xuất hiện một bóng mờ hình người cực lớn.

Hắn cao hơn 10 trượng, dung mạo và ngũ quan đều giống hệt với Sở Hi Thanh.

Trong nháy mắt này, toàn bộ đất trời bỗng nhiên sinh ra lôi đình cực kỳ cuồng bạo, làm cho tất cả những Thần nghiệt đến gần đều bị đánh thành tro bụi.

Thanh Long Tinh Quân còn cảm ứng được, mặt đất dưới chân Sở Hi Thanh dường như sinh ra một cái ‘âm dương ngư đồ’ vô hình vô chất, đang vờn quanh và chuyển động quanh người hắn.

Lại còn có ‘Thiên đạo’ hiện ra…

“Đây là?”

Lục Loạn Ly kinh ngạc đến trợn tròn mắt.

Tu vị của nàng không bằng Thanh Long Tinh Quân, không cảm ứng được thiên đạo, nhưng lại cảm ứng được song đao bên hông mình đang rung động không ngớt.

Đao linh của đôi bảo đao nửa bước Siêu Phẩm này đang bị đao ý của Sở Hi Thanh áp bức, nó đang cố gắng chống lại. Sau đó chúng chống lại càng ngày càng yếu, chúng còn muốn bỏ vỏ mà đi, đi cúi chào và thần phục Sở Hi Thanh!

Tiểu Tóc Húi Cua cũng rất kinh dị mà nhảy ra ngoài, đứng trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh mà ngửa đầu nhìn lên bầu trời.

Khi ‘cung đài’ xảy ra biến cố, Vấn Tố Y không thể đi theo, chỉ có tiểu

Tóc Húi Cua là vẫn ở trong cơ thể Sở Hi Thanh.

Mà vừa rồi, nó cảm giác được khí canh kim trong cơ thể mình đang rung chuyển không yên.

Thanh Long Tinh Quân nói: “Sáng Đạo Giả! Hắn để cho thiên quy Đao tiến thêm một bước, mở ra con đường mới. Trở thành chí tôn đao đạo trong miệng Bạch Đế Tử, là Thánh Giả Đao Đạo, là Đao Thần tương lai!”

Thế giới này, thật ra cũng có thiên quy ‘Đao’, chỉ là nó nằm ở đẳng cấp rất thấp, nằm ở tầng ngoài cùng và xa nhất của Thiên đạo.

Nhưng bây giờ, Sở Hi Thanh lại khiến cho cái thiên quy Đao này tiến một bước dài, bắt đầu có thành tựu.

Mà lúc này, hắn không biết chính là Bạch Đế Tử đã rời khỏi Vô Thiên Hắc Ngục bỗng nhiên dừng bước.

Hắn nhìn về phía hư không, nhìn thấy một bóng người quen thuộc: “Kim Đực?”

Đó chính là Kim Đức Tinh Quân, hắn đi ra khỏi bóng tối, nhíu mày nhìn Bạch Đế Tử với vẻ ngạc nhiên và nghi ngờ: “Huynh trưởng, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”

Không giúp bọn họ giết thằng nhãi ranh kia thì cũng thôi, cuối cùng còn muốn ra tay chỉ điểm cho Sở Hi Thanh?

Bạch Đế Tử lại không giải thích.

Hắn cúi đầu nhìn về phía Vô Thiên Hắc Ngục, nhìn bóng người đang làm Thiên đạo hiển hóa bên dưới.

Tên này ngưng tụ thiên quy Đao nhanh như vậy sao?

Bạch Đế Tử mỉm cười đầy vui mừng: “Ta tự có dụng ý của mình.”

Thế gian này, chỉ có siêu thoát mới có thể siêu thoát khỏi thế giới, mới có thể trường tồn vĩnh hằng.

Cũng chỉ có người siêu thoát, mới có thể cứu thế giới này.

Đó không thể nghi ngờ là một hạt giống hi vọng…

Tuy rằng hi vọng này không lớn, nhưng Bạch Đế Tử vẫn chờ mong vào kỳ tích.

Hi vọng hắn không chết trong thần chiến.

Bạch Đế Tử lập tức ném một đạo cầu vồng cho Kim Đức: “Ngươi giao thứ này cho phụ thần. Phải nhanh, ngươi không giữ được nó. Nhiều nhất là một ngày, nó sẽ rời đi.”

Bạch Đế Tử cũng không quay đầu lại, mà trực tiếp cất bước ra khỏi Ma vực.

Kim Đức Tinh Quân tiếp nhận đạo cầu vồng kia, thần khu lập tức run rẩy, trong mắt hiện ra vẻ mừng như điên.

Đây lại là một tia ‘Bàn Cổ tinh hồn’!

Chương 2445 - Luân hồi

Cùng lúc đó, Bắc Lạc Sư Môn.

Vũ Liệt thiên vương Minh Thiên Thu tuy chưa ngưng tụ xong hành tinh này, nhưng ánh sao đã soi sáng bốn phương, cũng soi sáng toàn bộ trước và sau chiến trường Bắc Lạc Sư Môn.

Có thể thấy hàng trăm hàng ngàn chiến hạm, thể loại đa dạng, lít nhít lít nhít trên tinh không.

Trên những chiến hạm này là từng mảng từng mảng đao thương, và hàng ngàn tướng sĩ Cự linh.

Bọn họ đang quay chung quanh Bắc Lạc Sư Môn, và hai hành tinh Thiên Nghĩa và Thiên Thuật ở gần đó, ba hành tinh này đều được xây dựng một tòa pháo đài sắt dùng cho chiến đấu.

Hàng ngàn hàng vạn chiến sĩ Cự linh đang tấn công những pháo đài sắt kia; một phần thì lại tiếp cận từ những góc độ khác nhau, men theo những lỗ hổng để bắn nỏ mà chui vào trong thành, phá hoại chúng.

1300 vạn năm trước, sau khi tất cả Cự thần bị thiên đế đời thứ chín lừa dối và trục xuất ra ngoài tinh không, bọn họ vẫn đang trắng trợn sinh sôi.

Trong tình cảnh ác liệt và không có điều kiện bồi dưỡng dòng dõi, bọn họ liền nghĩ cách đưa con cháu vào trong phàm giới, hoặc là ném vào trong ba ngàn tiểu thế giới Ma vực, mặc cho tự sinh tự diệt.

Điều kiện trên những hành tinh kia khá tốt, bọn họ sẽ nuôi dưỡng một ít hậu duệ trên đó, để bồi dưỡng thành quân đội và chiến tướng.

Nhưng cũng chỉ có những hậu duệ có thiên phú xuất chúng nhất mới được sinh sống ở trên ngôi sao của bọn họ.

Tương ứng với đó, chỉ có những Cự linh mạnh mẽ nhất phàm giới, sau khi bước vào tinh không mới có cơ hội gia nhập vào quân đội của bọn họ, trở thành chiến tướng của các thần, thu hoạch được tài nguyên tu luyện tiếp theo.

Vì vậy, mười hai vạn chiếc chiến hạm và 570 vạn đại quân thần tướng tụ tập ở đây, có thể nói là mạnh đến cực điểm!

Mỗi một người trong số đó, ít nhất cũng có Tiên Thiên Thần Thể cấp độ tam phẩm.

Mặc kệ là thực lực tổng thể hay là lực lượng cá thể, tất cả đều mạnh hơn 21 vạn ‘Thần Võ giáp sĩ’ của Minh Thiên Thu rất nhiều.

‘Thần Võ giáp sĩ’ dưới trướng Minh Thiên Thu sinh ra ở hơn 7000 năm trước.

Thời điểm toàn thịnh, bọn họ có 32 vạn người, đi theo Minh Thiên Thu càn quét bốn phương, không ai địch nổi, phải chém giết hơn ngàn vạn Cự linh, để Dạ Lang tộc và các bộ lạc Cự linh xâm chiếm Thần Châu tổn thất gần nửa nhân khẩu.

Trong trận chiến cuối cùng, những ‘Thần Võ giáp sĩ’ còn lại đã hộ tống Minh Thiên Thu, cùng nhau luyện bản thân thành Chiến thể canh kim, từ đó thu hoạch được chiến thắng huy hoàng.

Tuy rằng hoàng triều Thần Võ của Minh Thiên Thu cũng bởi vậy mà diệt vong, nhưng mà những Cự linh xâm lấn kia cũng tử thương thảm trọng, không thể không lùi về phía bắc Thiết Bích sơn mạch, liếm láp vết thương, khôi phục nguyên khí.

Những ‘Thần Võ giáp sĩ’ này, khi còn sống đều có tu vị ngũ phẩm thượng.

Sau khi chuyển hóa thành Chiến thể canh kim, lại trải qua một giấc ngủ say dài 7200 năm, bọn họ hấp thu lượng lớn khí canh kim và khí sát phạt, hiện giờ cơ bản đều có lực lượng và tố chất thân thể ở tứ phẩm thượng.

Những người xuất sắc trong đó, thì đã đến đến cấp độ tam phẩm thượng.

Đặt nhánh binh mã này ở phàm giới, đủ để ngạo nghễ thiên hạ, quét sạch tứ phương.

Nhưng lại không thể so sánh với đại quân của chúng thần trên tinh không này, hơn nữa số lượng quá ít.

Theo lý thuyết, hơn 500 vạn đại quân của chúng thần có thể nghiền ép những ‘Thần Võ giáp sĩ’ này.

Những mà ngoài dự đoán của tất cả thần chính là, 21 vạn ‘Thần Võ giáp sĩ’ này lại cứng rắn như sắt thép, vẫn chống đỡ được bọn họ.

‘Thần Võ giáp sĩ’ thủ vững ở gần ba hành tinh, bọn họ dựa vào ba tòa pháo đài do pháp thuật tạo thành kia, khiến cho phạm vi 300 dặm tinh không quanh đây trở thành một cối xay thịt, làm cho hàng ngàn hàng vạn chiến sĩ Cự linh ngã xuống tại đây.

Các thần cũng đều thúc thủ vô sách.

Bọn họ tụ tập ở phía sau quân trận, bàn tán ầm ĩ.

“Đây là binh mã ở đâu? Sao lại mạnh như vậy? Nhân tộc còn một nhánh binh mã như vậy sao?”

“Hình như tên là Minh Thiên Thu, còn cả một cái tên là ‘Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế’ gì đó, đây gần như đuổi sát Tử Vũ năm đó rồi!”

“Đó là ngươi kiến thức nông cạn, còn nhớ 7200 năm trước, Tử Vi Tinh Quân đưa 27 vị thần linh hạ phàm không? Mục đích của đế quân chính là hạ thần kiếp để tru diệt kẻ này. Kết quả 27 người xuống, 26 vị chết trận. Chỉ còn lại Thần Hổ Xương sống sót, sau đó còn bị phong ấn trong Vạn Ma quật.”

“Người này lại là Thánh Giả thiên quy Thần Lực, nhìn thấy Thiên Lực Tinh Quân không? Mặt hắn vẫn luôn xanh lè kia. Tên phàm nhân kia lại cướp mất vị trí Thánh Giả của hắn. Thiên Lực Tinh Quân còn được xưng là ‘Thần Lực chi chủ’, nếu lần này không giết được đám người sắt đối diện, chỉ sợ vị trí ‘Thần Lực chi chủ’ phải đổi người rồi.”

“Mất mặt! Quá mất mặt! 570 vạn đại quân vây công, tử thương hơn 10 vạn mà còn không thể đánh vào tầng ngoài. Đối phương tử thương còn chưa đến ba vạn.”

Mà thống soái của 570 vạn đại quân bây giờ là Thiên Cơ Tinh Quân đang đứng trên một chiếc chiến hạm, ánh mắt hắn phức tạp nhìn vào ba tòa pháo đài như thành sắt ở phía trước: “Thật sự là chật vật!”

Đó thật ra không phải công sự kiên cố gì, cũng không có tài liệu kiên cố gì.

Chỉ là ba tòa công sự tạm thời được xây dựng từ pháp thuật của Tứ Vô Độc Sĩ và thuật sư dưới trướng hắn.

Chương 2446 - Luân hồi (2)

Nhưng mà ba cứ điểm như vậy, lại ngăn cản đại quân của bọn họ tận 12 canh giờ.

Lúc sau đúng là được cường hóa một chút, Ma thần Táng Thiên phái một nhánh binh mã khoảng 20 vạn người, còn cả một đám thuật sư ở Ma vực cầm các loại tài liệu đến tiếp viện, khiến cho ba cứ điểm này kiên cố hơn rất nhiều.

Nhưng đó là chuyện sau khi cuộc chiến bắt đầu ba canh giờ…

Trong ba canh giờ đầu tiên, những cứ điểm này vẫn sừng sững không ngã giữa tinh không.

“Thần Lực, Thần Cương, Bất Phá và Bất Khuất… Chư vị thật sự không làm gì được hắn sao?”

Hắn quay đầu nhìn các vị tinh quân ở cách đó không xa, nơi đó có Tham Lang, Phá Quân, Võ Khúc, Thiên VIệt, Thiên Tướng, Thiên Lực, Cự Môn, Thiên Lương, Thiên Thần, Địa Kiếp…

Thời khắc vị ‘Bắc Lạc Sư Môn chi chủ’ kia thành công, hắn sẽ trở thành Thánh Giả của bốn loại thiên quy Thần Lực, Thần Cương, Bất Phá và Bất Khuất.

Vị này không chỉ có Bá thể mạnh mẽ, có ngoại cương tuyệt thế, mà còn có thần lực vô địch thiên hạ.

Đây là chi nhánh của ‘Vạn Lực chi pháp’, chuyên chỉ lực lượng sinh ra trong chính cơ thể của sinh linh, nhưng lại mạnh đến cực đoan. Đặc biệt là trên chiến trường, một Thánh Giả Thần Lực có thể phát huy tác dụng cực kỳ kinh khủng.

Vị này vừa mới đăng thần, Thần vực của hắn đã bao trùm 300 dặm tinh không, làm cho tất cả 21 vạn ‘Thần Võ giáp sĩ’ dưới trường đều tràn đầy thần lực, cương lực mạnh mẽ, thân thể kiên cố khó phá. Có thể lấy thân thể canh kim cấp độ tứ phẩm thượng để đối kháng với đại quân.

Còn cả vị ‘Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế’ và Tứ Vô Độc Sĩ kia nữa, một người là Thánh Giả Tụ Thiên, Liệt Thiên và Hội Thiên; Một người là Thánh Giả Thiên Công và Thiên Thủ. Thần vực của bọn họ cũng bao trùm phạm vi 300 dặm.

Để người ta khó tin là, vị Vũ Liệt thiên thu kia vắng lặng 8000 năm, sức chiến đấu lại không giảm mà còn tăng.

Dù không sánh được với Lê Tham và Tử Vũ, nhưng lại cách không xa.

Hai phụ tá đắc lực của hắn cũng rất bất phàm, cũng đang ngưng tự hành tinh để thành tựu Thánh Giả, lấy thân Vĩnh Hằng hạ vị lại có Thần vực.

‘Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế’ tu chính là ‘Tụ Tán chi pháp’, bởi vậy diễn sinh ra ba loại lực lượng thiên quy, đều có vị cách Thánh Giả. Hắn có thể tụ tập lực lượng của thuộc hạ, ngang dọc vô địch trên chiến trường, ít có đối thủ. Tướng sĩ được Thần vực của hắn bao phủ, cũng có thể chém nát các loại pháp khí, đánh tan phòng ngự của kẻ địch.

Tứ Vô Độc Sĩ thì lại vừa công vừa thủ, mang lại tác dụng cực lớn cho ‘Thần Võ giáp sĩ’.

Giống như lời nói của hắn … không có trận chiến nào mà ta không chịu nổi.

Khi hắn công, đứng ở trên chín tầng trời; khi hắn thủ, giấu tại dưới cửu uyên.

Tuy rằng người này am hiểu pháp thuật và độc nhất, nhưng lại trở thành Thánh Giả của Công Thủ chi pháp trước.

Mà chín loại thiên quy này, ngoại trừ Thần Lực của Minh Thiên Thu ra, thì đều không phải thiên quy mạnh mẽ gì, tất cả đều nằm ở ba tầng ngoài của Thiên đạo, nhưng có thể hình thành Thần vực của Thánh Giả, gia tăng cho toàn quân.

Nhưng nói đến Thần vực, phe chúng thần lại mạnh hơn rất nhiều.

Chỉ tính Vĩnh Hằng thượng vị, ở đây cũng có 13 người rồi.

Trong đó, mạnh nhất là Tham Lang và Phá Quân đã có thực lực tiếp cận với đế quân. Thần vực của bọn họ cũng vô cùng mạnh mẽ.

Phiền phức ở chỗ đối phương có chín loại Thần vực, mà đều là thiên quy rất thích hợp với chiến đấu, phối hợp lẫn nhau, hỗ trợ lẫn nhau, hiệu quả tăng gấp bội.

Trái lại thì phe chúng thần lại giữ sức rất nhiều, hơn nữa còn đề phòng lẫn nhau. Mười phần lực lượng chỉ có thể phát huy ra hai ba phần.

Thiên Cơ Tinh Quân vô cùng đau đầu.

Hắn được Tử Vi Tinh Quân ủy nhiệm, chỉ huy đại quân thảo phạt nơi này.

Một mặt là vì đánh vào cánh trái của Mộc Kiếm Tiên, một mặt là cắt đứt đường lui của hai thần Táng Thiên và Tử Vũ, còn cả 200 vạn ma quân.

Mộc Kiếm Tiên bị các thần dốc sức quấy rầy, tốc độ ngưng tụ hành tinh đã chậm lại.

Nhưng vị này được Thời Thần – Chúc Quang âm giúp đỡ, hai thần Táng Thiên và Tử Vũ, cộng 200 vạn đại quân tiếp viện, lại có ba người Minh Thiên Thu ngưng tụ hành tinh, chống đỡ cánh trái cho hắn. Khiến cho 99 đạo kiếm quang huy hoàng của Mộc Kiếm Tiên chỉ cần phong tỏa phía tây, quét ngang năm vạn dặm tinh vực phía tây.

Các thần tuy có thể làm chậm tốc độ của Mộc Kiếm Tiên, nhưng mà cũng chỉ là trì hoãn thời gian mà thôi.

Đến thời điểm này, hành tinh Nam Cực mới kia đã ngưng tụ được lực lượng Nguyên Từ vô ngần rồi.

Hành tinh này đã có thể bắn ra hàng trăm hàng ngàn bó ‘Nguyên Từ thần quang’, trợ giúp Mộc Kiếm Tiên quét ngang tinh không, chống lại các thần.

Với tiến độ trước mắt của Mộc Kiếm Tiên, dự tính là còn mười đến hai mươi canh giờ nữa, là sẽ hoàn thành xong, trở thành một Nam Cực Tinh Quân hoàn toàn mới.

Không! Là Nam Cực Trường Sinh đại đế…

Mà Thiên Cơ Tinh Quân gánh chịu trách nhiệm chỉ huy 570 vạn thần quân, mấy trăm thần linh, thì lại bị chặn ở cửa của Nam Thiên, thương vong nặng nề.

Càng phiền phức hơn là, những ‘sợi rễ’ được ngưng tụ từ lực lượng Nguyên Từ của Mộc Kiếm Tiên đã mở rộng đến bên này.

Vị này dường như muốn mượn những sợi rễ vô hình vô chất này, để truyền lực lượng Nguyên Từ của mình tới đây, chống đỡ Minh Thiên Thu và tướng sĩ dưới trướng tác chiến.

Chương 2447 - Luân hồi (3)

Thiên Cơ Tinh Quân không khỏi thở dài: “Mộc Kiếm Tiên sắp thành công rồi, chư vị không muốn nói gì sao?”

Trong các thần ở đây, hai vị Tham Lang và Phá Quân đều nhìn vào bóng người màu xanh thống lĩnh ba vạn binh mã xung phong kia với vẻ ngưng trọng.

Đó chính là ‘Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế’ Quan Vân Sinh!

Trong mắt của hai người họ đều hiện ra vài phần kiêng dè.

Nói chính xác hơn, vị ‘Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế’ này không phải thần linh mới sinh ra.

Vị này được các triều đình của nhân tộc Thần Châu phong thần từ hơn 7000 năm trước, hơn nữa thần hào mỗi lúc một cao, đến bây giờ đã thành ‘Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế’.

Hắn còn rất được nhân tộc Thần Châu sùng kính, tín đồ đạt đến ngàn tỷ.

Hiện giờ, vị này lại đăng thần, tín niệm của ngàn tỷ tín đồ ngưng tụ lại, làm cho nguyên lực của ‘Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế’ này, gần như vô cùng vô tận.

Tất cả thần linh đều biết, tín niệm của chúng sinh chính là thứ có độc.

Chỉ cần sức mạnh niềm tin đủ nhiều và đủ mình, thậm chí đủ để đối kháng với bọn họ, cũng có thể điều khiển nguyên lực, cũng có thể điều động thiên quy, thậm chí có thể trực tiếp thay thế nguyên lực trong thiên địa, duy trì tiêu hao của bản thân.

Đây thật ra cũng là căn cơ của Ma đạo.

Nhưng tín niệm của chúng sinh cũng sẽ nhiễm hóa nguyên thần của các thần, sẽ ảnh hưởng đến tư duy, vặn vẹo ý chí của các thần.

Hơn nữa, nếu như không đạt đến như những gì tín đồ chờ mong, vậy tín niệm này còn sẽ trở thành nguyền rủa.

Bởi vậy, tuy rằng bọn họ cũng thu thập tín đồ dưới phàm giới, cũng lợi dụng tín niệm, nhưng chắc chắn sẽ không hấp thu vào người.

Nhưng vị Quan Vân Sinh này lại có thể trở thành một vị thần tín ngưỡng chân chính và đầu tiên.

Hắn trắng trợn hấp thu tất cả sức mạnh tín niệm kia vào cơ thể, dung hợp làm một với nó, sau đó sử dụng như thường.

Vị này còn là Chân Linh Sinh Nguyên, thần lực sinh lôi liên tục.

Vì vậy Minh Thiên Thu và Độc Thiên Việt đều ẩn sâu trong quân trận, chỉ dùng Thần vực bao trùm chiến trường, còn Quan Vân Sinh thì một mình lĩnh quân xông lên phía trước, quét quang tất cả, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Hành tinh của hắn cũng đã hoàn thành cách đây không lâu.

Vị này có nguyên lực vô cùng vô tận, lại được nhiều Thần vực gia trì, thực lực tăng đến mức cực đoan. Dù là mấy vị Vĩnh Hằng trung vị mạnh mẽ nhất, cũng không đỡ nổi ba chiêu của hắn.

Cho đến nay, đã có 127 thần hoang dã, 19 thần linh hạ vị, 5 thần linh trung vị được mời đến, chết dưới đao của hắn.

Ngay cả Vũ Khúc Tinh Quân sánh vai với bọn họ cũng bị thương không nhẹ, không thể không lùi về hậu phương để tĩnh dưỡng.

Vì vậy nên mạnh như Tham Lang và Phá Quân cũng phải tê cả da đầu.

Trước khi Quan Vân Sinh tiêu hao hết lực lượng, đây sẽ là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm, nếu không cẩn thận thì có thể sẽ ngã xuống trong tay người này.

Bọn họ từng giao thủ với vị này.

Nếu như chỉ là một cái Quan Vân Sinh, bọn họ sẽ không sợ hãi.

Nhưng mà bọn họ cực kỳ kiêng kỵ Vũ Liệt thiên thu và Tứ Vô Độc Sĩ đang ẩn trong bóng tối.

Đặc biệt là Minh Thiên Thu kia.

Tuy rằng người này vẫn đang ngưng tụ hành tinh, duy trì Thần vực, nhưng lực bộc phát của hắn cực mạnh.

Tại 10 canh giờ trước, khi Vũ Khúc Tinh Quân đang dốc sức chiến đấu với Quan Vân Sinh, lại bị Minh Thiên Thu tập kích trọng thương.

Mạnh như Vũ Khúc cũng bị ba chiêu bất ngờ của Minh Thiên Thu làm cho bị thương nặng.

Nếu như các thần Thiên Lương, Thiên Lực không dốc sức cứu viện, vị này có thể đã không về được.

“Tự nhiên là không thể tiếp tục như vậy.”

Phá Quân Tinh Quân chắp tay sau lưng, quay người nhìn nhau với Thiên Cơ Tinh Quân: “Các thần hệ Kim và hệ Hỏa có thể khắc chế bọn họ, dù Tử Vi Tinh Quân có thể mời một trong hai vị Tổ thần này đến, chúng ta có thể phá địch rồi.”

Minh Thiên Thu và thuộc hạ đã chuyển thành Chiến thể canh kim, từ đó thu được lực lượng mạnh mẽ và thân thể kiến cố.

Nhưng mà cái gọi là Chiến thể canh kim của bọn họ, chung quy vẫn không bằng huyết mạch của các thần hệ Kim, bị nhiên là bị áp chế.

Mà các thần hệ Hỏa thì trời sinh đã khắc chế tất cả canh kim rồi.

Thiên Cơ Tinh Quân lại cười khổ một tiếng: “Trong thời gian ngắn, chư vị vẫn đừng hi vọng vào bọn họ thì hơn.”

Hắn chắp tay với các thần: “Vẫn là phải dựa vào chư vị tận tâm tận lực.”

“Bạch Chúc kia thì cũng thôi, hắn không thể không lấy lại mắt của mình. Nhưng Hỏa Thần – Diễm Dung thì sao? Thực sự là mất mặt, đường đường là Tổ thần, là người đứng đầu hệ Hỏa, lại bị một kẻ phàm nhân kiềm chế.”

Tham Lang hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện ra vẻ tức giận: “Thiên Việt Tinh Quân, có thể ra tay kiềm chế vị kia không?”

Tuy có rất nhiều thần linh thượng vị tụ tập ở đây, nhưng chỉ có các thần lĩnh vực Chiến Tranh mới có tư cách đối kháng với vị ‘Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế’ kia.

Ánh mắt Thiên Việt Tinh Quân lại lấp lóe, lúc sáng lúc tối.

Đúng là hắn có thể ngăn cản Quan Vân Sinh, nhưng có thể sẽ phải trả giá bằng mạng sống của mình.

Ngay cả Vũ Khúc Tinh Quân cũng trọng thương, huống hồ là hắn còn kém Vũ Khúc một bậc?

Hắn là một trong những tướng tài của thần linh hệ Kim, lại lấy vị trí ‘Tinh chủ’ sao Thiên Việt, đặt chân ở Bắc Thiên.

Chương 2448 - Luân hồi (4)

Sao Thiên Việt là thủ lĩnh cấm quân của các đời thiên đế, thay trời chinh phạt, cũng là một trong những Chiến thần mạnh mẽ.

Tây Phương Bạch Đế chính là mượn cái vị cách này của hắn để ngăn cản Tử Vi, lôi kéo và khống chế một nhóm thần linh lĩnh vực chiến đấu.

Nhưng mà thân là thủ lĩnh cấm quân của thiên đình, hắn cũng cần gánh chịu trách nhiệm nhất định.

Nếu như ngay cả hắn cũng không chịu ra sức, các thần làm sao nguyện ý tử chiến?

Thiên Việt Tinh Quân thật ra nghi ngờ vị Vũ Khúc kia cố tình bị thương.

Người này là một mạch Hư Thần, Câu Trần và Tử Vi lại là huynh đệ, hơn nữa cực kỳ giảo hoạt, không thể tin tưởng.

Nhưng hắn không có chứng cứ.

Tử Vi, Câu Trần, Vũ Khúc… đây chính là căn cơ để mạch Hư Thần xưng bá Bắc Thiên.

Nhưng hắn càng nghi ngờ Vũ Khúc cố tình bị thương, thì càng không dám xuất chiến.

Thiên Việt Tinh Quân chắp tay sau lưng, mặt không cảm xúc: “Ba người này đều đang lộ vẻ sắc bén, không thể định lại. Vẫn là tiêu hao trước đi, thần lực của bọn họ có hạn, không chống đỡ được bao lâu.”

Ngưng tụ hành tinh, duy trì Thần vực, chuyện nào cũng đều tiêu hao nguyên lực.

Ba người này mới đăng thần, nào chịu đựng được?

Bọn họ nuôi dưỡng quân đội để làm gì?

Không phải là dùng để tiêu hao lực lượng của kẻ địch sao?

Thiên Cơ Tinh Quân nghe vậy thì lại cảm thấy đau đầu.

Dưới trướng hắn rõ ràng có lực lượng rất mạnh, nhưng lại đấu đá lẫn nhau, đề phòng lẫn nhau.

Lẽ nào thanh thế của nhân tộc bây giờ, không đủ để cho bọn họ cảnh giác, để bọn họ bỏ lòng riêng, toàn lực liên thủ với nhau sao?

Nam Cực Tinh Quân hoàn toàn mới là Mộc Kiếm Tiên, Thánh hoàng đời thứ ba, Thời Thần – Chúc Quang âm, Lê Tham, Tử Vũ, Vũ Liệt thiên thu Minh Thiên Thu, 'Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế' Quan Vân Sinh', còn cả vị Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Tố Y có sức chiến đấu đuổi sát đế quân kia nữa.

Đúng rồi, còn cả nữ tử sắp kế thừa toàn bộ lực lượng của âm Hậu – Thiên Nại Lạc nữa.

Có lẽ dù Táng Thiên ngã xuống, lực lượng của nhân tộc cũng sẽ vượt qua lúc trước.

Đúng lúc này, Thiên Cơ Tinh Quân nhìn thấy một con chim đen khổng lồ có hình dáng tương tự một con phượng hoàng chợt bay tới, hạ xuống tòa cứ điểm ở giữa kia.

Cảnh này khiến cho tất cả thần linh ở đây cũng không khỏi căng thẳng.

Hầu như tất cả thần linh thượng vị đều ý thức được, chỉ sợ bây giờ bọn họ dốc toàn lực thì khả năng đánh tan ba hành tinh này cũng là nhỏ bé không đáng kể.

Mà tại bên trong cứ điểm ở giữa, Tứ Vô Độc Sĩ - Độc Thiên Việt đang đứng cạnh Minh Thiên Thu lại ngẩng đầu nhìn con Minh Hoàng to lớn đang hạ xuống kia.

“Ta càng ngày càng hứng thú với vị Nhân hoàng kia, đây thực sự là tính toán không bỏ sót nha. Không chỉ có dũng, mà còn có tài trí cao siêu, thực sự là một hậu bối bất phàm.”

Minh Thiên Thu cũng ngẩng đầu nhìn Minh Hoàng đã hóa thành hình người, đó chính Tư Hoàng Tuyền.

Khi nữ tử này đến đây, hắn cũng cảm giác được thần lực đang tiêu hao trong cơ thể mình lại sinh sôi và hồi phục nhanh chóng.

Không chỉ vậy, đám thuộc hạ đang suy kiệt kia của hắn cũng trở nên phấn chấn hơn.

Sở Hi Thanh nhờ Sở Vân Vân chuyển cáo nguyên văn, bảo bọn họ dốc toàn lực chiến đấu, không cần giữ lại một chút nào.

Mà bây giờ, Tư Hoàng Tuyền xuất hiện, đã giải quyết hoàn cảnh quẫn bách của bọn họ.

Có một vị Thánh Giả thiên quy Sinh Nguyên ở đây, bọn họ không cần phải lo lắng tiêu hao nữa.

Tình cảnh này, hiển nhiên là nằm trong dự liệu của vị kia.

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, Minh Thiên Thu nhìn thấy một cái chuyển luân màu vàng to khoảng một trượng rơi vào trước người Tư Hoàng Tuyền.

Minh Thiên Thu hơi nghi ngờ: “Đó là cái gì?”

Tứ Vô Độc Sĩ suy tư một lát, liền nhướng mày nói: “Hình như là thần khí bản mệnh của Chuyển Luân Tinh Quân, Chu Thiên Thần Luân!”

Vị Chuyển Luân Tinh Quân kia đã ngã xuống rồi sao? Nên cái Chu Thiên Thần Luân này mới rơi vào tay nhân tộc?”

Khi bọn họ đang nói chuyện, Tư Hoàng Tuyền đã nắm lấy Chu Thiên Thần Luân.

Nàng liếc mắt nhìn cái thần khí do Chúc Quang âm đưa cho này, rồi lập tức luyện hóa.

Tư Hoàng Tuyền sở dĩ kéo dài đến bây giờ mới chạy đến tiếp viện, là vì nàng nghe Sở Hi Thanh, bỏ chút thời gian đi nghiên cứu Chuyển Luân chi pháp.

Tuy rằng pháp môn này của nàng không có đẳng cấp cao, hiện giờ còn chưa đến tầng mười. Nhưng chỉ cần nắm giữ cái thần khí này, nàng sẽ trở thành Chân Linh có thiên quy Chuyển Luân.

Mà khoảng tầm nửa canh giờ sau, Tư Hoàng Tuyền đã mở mắt ra, đôi cánh chim Minh Hoàng ở sau lưng cũng mở rộng.

Cùng lúc đó, Chu Thiên Thần Luân bắt đầu chuyển động, xoay vòng vòng.

Tư Hoàng Tuyền hít thở thật sâu, lập tức mở miệng: “Lấy danh nghĩa của ta và Nam Cực Trường Sinh đại đế! Luân hồi, phục sinh!”

Trong khoảnh khắc này, tất cả ‘Thần Võ giáp sĩ’ chết trận trong ba tòa cứ điểm đều bắt đầu phục sinh.

Tận hai vạn người đang loạng choạng đứng lên từ trên mặt đất, vết thương trên người cũng khôi phục rất nhanh.

Ngay cả những người bị đánh thành mảnh sắt vụn, cũng bắt đầu ngưng tụ lại thành hình người.

Tương ứng với đó, mấy bộ rễ của Mộc Kiếm Tiên ở Nam Thiên cũng bắt đầu khô héo.

Nhưng hắn vẫn rút nguyên lực từ ‘Tạo Hóa thần thụ’, khiến cho hắn khôi phục nhanh chóng.

Mà trong khoảnh khắc này, toàn bộ chiến trường gần ‘Bắc Lạc Sư Môn’ đều rơi vào trạng thái vắng lặng, không có một tiếng động.

Ngay cả Vũ Liệt thiên thu Minh Thiên Thu và Tứ Vô Độc Sĩ - Độc Thiên Việt cũng thất thần.

Chương 2449 - Bảo khố ra sức

“Đặc sắc, thực sự là quá đặc sắc, vị Nhân hoàng bệ hạ này lại cho ta một niềm vui bất ngờ!”

Ở tinh không vô ngần gần với hành tinh Thiên Tịnh, ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’ đang đứng trong một tòa đại trận, chợt vỗ tay một cái, ánh mắt tràn đầy thán phục: “Hắn thực sự là có nhiều ý tưởng kỳ diệu, Sinh Mệnh của Mộc Kiếm Tiên, Tử Vong của Tư Hoàng Tuyền, cộng thêm một cái Chu Thiên Thần Luân, và cả ‘Tạo Hóa thần thụ’ phải trả giá đắt, đây chính là một cái sinh tử luân hồi.”

Hiếm thấy chính là, Tư Hoàng Tuyền còn nắm giữ Sinh Nguyên chi pháp.

Nàng không chỉ hiểu rõ sinh mệnh, mà còn có thể giúp những tồn tại vừa khởi tử hoàn sinh kia hồi phục nhanh chóng, đây quả thực là một mảnh ghép hoàn mỹ.

Mà lúc này, Trí Tẩu ở đối diện ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’ đã là ngũ quan thất khiếu chảy máu, ngay cả da thịt cũng nứt toác ra.

Song phương giao thủ nhìn như không rung động, nhưng thật ra là sóng ngầm dâng trào, hung hiểm đến cực điểm.

Trí Tẩu lại nở nụ cười, nụ cười bất ngờ mà vui mừng.

“Ta cũng mừng rỡ giống như các hạ vậy! Xem ra ván cờ này, cuối cùng vẫn là Sở Phượng Ca và vị bệ hạ này của chúng ta thắng.”

Mười hai năm trước, Sở Phượng Ca dùng trí tuệ và thiên tư không gì sánh kịp để đặt quân cờ đầu tiên, tạo cơ hội cho thế giới u ám và tuyệt vọng này, khiến cho nhân tộc bọn họ có hi vọng quật khởi một lần nữa.

Nhưng mà ván cờ với các thần này, lại nhất định phải do Sở Hi Thanh hoàn thành thay Sở Phượng Ca.

Mà vị Nhân hoàng đương đại này cũng không làm mọi người thất vọng.

“Đúng vậy, Mộc Kiếm Tiên trở thành Nam Cực Tinh… không! Hắn sẽ có hi vọng trở thành ‘Nam Cực đại đế’. Tiếp đó hắn sẽ dùng danh hiệu gì, Nam Cực Trường Sinh?”

Khi Thiên Vạn Trá chi chủ chắp tay sau lưng, ánh mắt sâu thẳm lại ngậm lấy vẻ tò mò: “Vấn đề là Sở Hi Thanh làm thế nào để thoát khỏi Vô Thiên Hắc Ngục ở ngay dưới mắt Xa Nguyên? Thực lực của Lê Tham tuy có thể vào ba vị trí đầu của đế quân, nhưng chung quy vẫn không thể sánh bằng một ‘Bàn Cổ chúa tể’ như Xa Nguyên, hắn có thể hơi kiềm chế Xa Nguyên thì đã là tốt lắm rồi.”

“Dù Mộc Kiếm Tiên ngưng tụ được Nam Cực, Vấn Tố Y thành công đăng thần, các ngươi cũng chỉ miễn cưỡng chống đỡ thôi. Các ngươi có thể trợ giúp hắn, nhưng lại rất khó cứu hắn ra khỏi Vô Thiên Hắc Ngục.”

“Thử hỏi vị Nhân hoàng bệ hạ kia, hắn làm thế nào để thoát khỏi Vô Thiên Hắc Ngục, thoát khỏi sự đuổi giết của các thần? Các thần thậm chí còn không cần giết chết Sở Hi Thanh, mà chỉ cần trấn áp hắn trong Vô Thiên Hắc Ngục là được, hắn sớm muộn gì cũng trở thành một thành viên trong đám Thần nghiệt kia.”

Hắn thao thao bất tuyệt, lại cười tủm tỉm: “Sau khi Táng Thiên nhập ma, Nhân tộc các ngươi muốn bảo vệ tất cả mọi thứ bây giờ, mấu chốt chính là Sở Hi Thanh. Nếu các thần không thể ngăn cản Mộc Kiếm Tiên, vậy nhất định sẽ đưa Sở Hi Thanh vào chỗ chết, hắn chết chắc rồi.”

“Mà mấy người Mộc Kiếm Tiên, Vấn Tố Y, Chúc Quang âm, Tư Hoàng Tuyền, đều được kết nối bởi Sở Hi Thanh. Một khi Sở Hi Thanh tử vong, bọn họ cũng sẽ liên thủ, nhưng tuyệt đối sẽ không được như bây giờ.”

Trí Tẩu yên lặng không nói, thản nhiên như không, chỉ có con ngươi hiện ra một vệt tinh mang không dễ phát hiện.

Sở Hi Thanh chết chắc rồi sao? Vậy thì chưa chắc!

“Thái độ của ngươi rất kỳ lạ!’

Khi Thiên Vạn Trá chi chủ xoa cằm, rơi vào trầm tư: “Không có phản ứng gì, là đang lo bị ta nhìn ra điều gì sao? Nhưng tòa trận pháp này của ngươi lại vững chắc hơn, không tiếc tất cả cũng phải giữ ta lại đây.”

Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu lên: “Sở Hi Thanh đã đột phá nhất phẩm rồi đúng không? Không đúng, bây giờ hắn vẫn là nhị phẩm, không thể lên cấp trong khoảng thời gian này được. Nhưng nếu như hắn thăng cấp nhất phẩm trong năm tháng quá khứ thì sao đây? Thật sự là không ngờ được, cái này còn là một ‘nghi thức’ thời gian đỉnh cấp.”

Trí Tẩu vẫn không có phản ứng gì, khí tức toàn thân vẫn như một khối nham thạch tuyên cổ bất biến.

Khi Thiên Vạn Trá chi chủ cũng đã xác định được đáp án, nhẹ giọng cười nói: “Ta biết trong tay ngươi có thứ kia, với trình độ trận pháp của ngươi, hoàn toàn có thể làm được việc khó tin này. Thời Thần – Chúc Quang âm và Thánh hoàng đời thứ ba cũng có thể trợ giúp hắn áp chế gợn sóng trong dòng sông thời gian, che giấu linh giác của chúng ta.”

“Về phần thời gian hắn đột phá… để ta đoán xem nào, chắc là cuộc chiến ở ‘Tạo Hóa thần thụ’ rồi! Chỉ có lúc đó hắn mới có thể lừa dối, mới có thể hóa không thể thành có thể.”

Hắn càng ngày càng xác định suy đoán của mình, liền thong dong tự nhiên nói: “Sau khi vào nhất phẩm, hắn có thể mượn Nguyên Dương Cửu Khiếu và Thần Lực Tái Thôi, sức chiến đấu của hắn sẽ đạt đến cảnh giới không thể tưởng tượng được. Dù vị Nam Cực Tinh Quân kia có đi theo vào Vô Thiên Hắc Ngục, thì cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn. Chỉ là…”

Khóe môi Khi Thiên Vạn Trá chi chủ cong lên.

Nếu hắn đã hiểu rõ ràng, vậy thì có nghĩa là hắn chỉ cần nhấc một đầu ngón tay, là có thể phá tan vọng tưởng của vị trí giả nhân tộc trước mắt này.

“Ngươi vẫn thua!”

Khi Trí Tẩu mở miệng, lại là một dòng máu tràn ra khỏi miệng hắn.

Sắc mặt của hắn tuy vẫn ảm đạm, nhưng lại không hề hoảng hốt.

“Tuy rằng ngươi trí kế hơn người, hầu như thao túng và đùa giỡn toàn bộ thiên địa trong lòng bàn tay, thậm chí cả mười hai Tổ thần cũng không thoát được. Nhưng hôm nay ngươi vẫn tính sót một chuyện.”

Trí Tẩu thế mà lại nở nụ cười, cười đến rất vui sướng: “Hiện giờ, Nhân tộc đã có tư cách giao dịch với vị kia!”

Khi Thiên Vạn Trá chi chủ nghe vậy thì sững sừng, sau đó khuôn mặt của hắn từ từ lạnh xuống.

Thì ra là như vậy.

Đây mới là bộ mặt thật của trận chiến ngày hôm nay.

Đây quả thực là tính toán không bỏ sót, khiến cho hắn dù đoán được nhưng cũng không thể phá.

Chương 2450 - Bảo khố ra sức (2)

Nửa ngày sau, trong Vô Thiên Hắc Ngục.

Sở Hi Thanh đã tỉnh lại.

Hắn chỉ thấy bảng nhân vật đã phát sinh biến hóa, Thống Thiên và Nhiếp Thiên chân ý đã biến mất, thay vào đó chính ‘Đao chân ý (tầng 25)’.

Bạch Đế Tử đã biểu diễn cho hắn xem làm thế nào để thống ngự và quản lý kiếm đạo trong thiên hạ.

Nếu Sở Hi Thanh tự nghiên cứu, có lẽ phải mất ba tháng năm tháng, nhưng vị này đã biểu diễn huyền bí trong đó cho hắn xem, nên bây giờ hắn chỉ dùng sáu canh giờ là đã có tiến bộ rất lớn, thậm chí một lần trở thành Sáng Đạo Giả của Đao đạo.

Thật ra hắn còn có thể tiến thêm một bước, tăng lên đến tầng 28 cũng không có vấn đề.

Vấn đề là không có thời gian.

Lục Loạn Ly, tiểu Tóc Húi Cua và Thanh Long Tinh Quân càng ngày càng vất vả khi chống đỡ đám Thần nghiệt chung quanh.

Càng ngày càng nhiều Thần nghiệt mạnh mẽ hơn chạy đến đây.

Hơn nữa, bọn họ ở đây càng lâu, thì khả năng bị các thần tìm thấy cũng càng nhiều.

Ngoại trừ Đao chân ý ra, bảng nhân vật của hắn còn có biến hóa khác.

Điểm thiên nguyên đã tăng lên đến 159.374.291.

Trong cuộc chiến ‘Tạo Hóa thần thụ’, điểm thiên nguyên của hắn đã bành trướng đến hơn 9 triệu.

Hắn dùng 3 triệu để ước nguyện, gia tăng ngộ tính và tái tạo Bá thể.

Còn hơn 6 triệu thì vẫn chưa dùng đến, hiện giờ lại tăng hơn 150 triệu!

150 triệu này là thu hoạch của hai ngày nay.

Xem ra chuyện của Mộc Kiếm Tiên và Tư Hoàng Tuyền đã làm các thần rất chấn động.

Truy rằng hắn đã làm các thần chịu nhục nhã trong trận chiến ‘Tạo Hóa thần thụ’.

Nhưng khi đó, Sở Hi Thanh hắn vẫn chỉ là một con kiến trong mắt các thần thôi, kiến tuy nhảy nhót rất ghê, nhưng vẫn có thể giẫm chết.

Lần này, Sở Hi Thanh lại mang đến cho các thần cảm giác khác.

Hiện giờ không phải là kiến nữa, mà là một con chó khỏe mạnh, có móng vuốt sắc bén, còn có thể cắn người!

Mà đây còn là do tu vị của bản thân Sở Hi Thanh không đủ, bằng không điểm thiên nguyên còn nhiều hơn nữa.

Sau đó là Ước Nguyện Thạch, số lượng đã thành 17.500.

Tuy rằng hắn không giết chết con Thương Long kia, nhưng khi con Thương Long kia tự bạo, hắn lại ở khá gần, thần khí bản mệnh của hắn đã nuốt lấy rất nhiều Thần nguyên của Thương Long.

Vì vậy Thương Long ngã xuống, Sở Hi Thanh lại ăn no.

Sở Hi Thanh mở võ đạo bảo khố, vừa làm mới vừa cầm Huyết Nhai thần đao lên: "Chúng ta đi!"

Hắn chém một đao, lại cắt đứt dòng sông thời gian.

Lần này, cắt đứt và hành tẩu trong tiết điểm thời gian lại không dễ dàng như trước.

Trong đám Thần nghiệt kia có rất nhiều kẻ nắm giữ năng lực tương quan với thời gian và không gian.

Chúng nó hung hãn không sợ, thò móng vuốt và xúc tu khổng lồ vào trong hư không, ngăn cản mấy người Sở Hi Thanh, lực lượng hùng vĩ kia khiến Sở Hi Thanh cũng phải biến sắc.

Trong Vô Thiên Hắc Ngục này không giống với tưởng tượng của hắn.

Tuy rằng đám Thần nghiệt trong này khi còn tỉnh táo chỉ là đám thần hoang dã chả ra sao cả.

Nhưng sau khi bọn họ rơi vào Vô Thiên Hắc Ngục và kết hợp với uế khí, lại tạo thành một số nhân vật cực kỳ mạnh mẽ.

Trong đó có vài cá thể cực kỳ mạnh, thực lực đã tiếp cận với Vĩnh Hằng thượng vị.

Mặc dù chúng không thể thao túng thiên quy, nhưng có sức mạnh mang tính nghiền ép và thân thể cực kỳ cứng cỏi, đuổi sát Thái Tuế.

Một đao đủ để chặt đứt thời gian của Sở Hi Thanh, lại chỉ có thể tạo thành vết thương nhẹ trên cơ thể chúng.

Thanh Long Tinh Quân cũng thể hiện ra sức mạnh cấp bậc đế quân của mình, long trảo và đuôi rồng lóe lên, bảo vệ bọn họ chạy ra ngoài ba vạn dặm, thoát khỏi vòng vây của Thần nghiệt.

Nhưng lúc này, Lục Loạn Ly cũng hiện ra vẻ mệt mỏi.

Thanh Long Tinh Quân nhìn nàng với vẻ lo lắng: "Tiểu cô nương, ngươi cần nghỉ ngơi, chờ đến khi cần ta thì lại gọi ta ra cũng không muộn."

Hắn vẫy đuôi một cái, liền hóa thành một đoàn sương mù máu trắng và tiêu tan.

Vẻ mặt Lục Loạn Ly nhất thời thả lỏng.

Còn chưa đến nửa ngày, mà nàng đã tiêu hao rất nhiều.

Dù là có Sở Hi Thanh trợ giúp thì cũng không chống đỡ được nữa.

Lục Loạn Ly lập tức nuốt một viên đan dược, cau mày liễu nhìn về phía Sở Hi Thanh: "Chúng ta vẫn phải nghĩ biện pháp thoát khỏi Vô Thiên Hắc Ngục. Ta cảm thấy những Tổ thần kia sớm muộn gì cũng đi tìm kẻ cầm đầu là ngươi. Chúng ta ở đây càng lâu, thì càng khó thoát thân."

Hai người bọn họ bảo vệ tính mạng trong Vô Thiên Hắc Ngục là không có vấn đề.

Nhưng Lục Loạn Ly vừa nghĩ đến những Tổ thần kia đang canh giữ ở ngoài Ma vực, nhìn chằm chằm vào Vô Thiên Hắc Ngục, thì lại cảm thấy tê cả da đầu.

Sở Hi Thanh lại cười khổ một tiếng: "Ta cũng muốn, nhưng vẫn phải tìm được lối ra ứng với Ma vực Chiến giới. Con Thái Tuế kia cũng là một phiền phức."

Lê Tham chỉ có thể đánh với Xa Nguyên khi ở gần Ma vực Chiến giới.

Nếu hắn đi đến nơi khắc, quá nửa là sẽ bị Xa Nguyên đánh chết.

Còn con Thái Tuế kia nữa, dù bọn họ có thể đi ra ngoài, thì Thái Tuế cũng sẽ kéo bọn họ về Vô Thiên Hắc Ngục lần nữa.

Nó không chỉ là bộ khoái của Vô Thiên Hắc Ngục, mà còn là ngục tốt của Vô Thiên Hắc Ngục, là tạo vật chuyên nhằm vào Thần nghiệt của những Tổ thần kia.

Không biết Xa Nguyên đã dùng thủ đoạn gì, khiến cho Thái Tuế nhận định hắn là 'Thần nghiệt'.

Vị Tổ thần này cũng tham dự vào việc chế tạo Thái Tuế, Sở Hi Thanh cho rằng Xa Nguyên khi đó đã để lại cửa sau.

Sở Hi Thanh nói xong thì quét mắt nhìn bốn phía một chút.

Nhưng trong Vô Thiên Hắc Ngục này rất khó để phân biệt phương hướng, thậm chí khái niệm đông tây nam bắc cũng không thích hợp dùng ở đây.

Sở Hi Thanh lại thấy hơi đau đầu: “Ngươi nghỉ ngơi đi, ta cần phải tìm bản thể của Thái Tuế, a…”

Hắn bỗng nhiên phát ra một tiếng ngạc nhiên.

Sở Hi Thanh đã nhận được thành quả từ việc làm mới võ đạo bảo khố, hơn nữa còn nằm ngoài dự đoán của hắn.

Từng mảng từng mảng đồ án lấp lóe chói mắt, suýt nữa làm mù mắt chó của hắn.

Táng Thiên thần huyết / dị cấp 26, cần 31.905 điểm thiên nguyên.

Táng Thiên thần huyết / dị cấp 27, cần 95.715 điểm thiên nguyên.

Táng Thiên thần huyết / dị cấp 28, cần 287.145 điểm thiên nguyên.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp 29, cần 861.435 điểm thiên nguyên.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp 30, cần 2.584.305 điểm thiên nguyên.

Sở Hi Thanh lập tức đổi luôn, bây giờ hắn không thiếu điểm thiên nguyên, mà hai thiên phú này đều có thể cường hóa thực lực của hắn.

Đây thật sự là một niềm vui bất ngờ, thần khí bản mệnh vẫn rất ra sức khi hắn cần thực lực nhất.

Lục Loạn Ly cũng cảm ứng được khí cơ của Sở Hi Thanh đang biến hóa kịch liệt.

Trong lòng nàng không khỏi nghi hoặc.

Nhưng nửa ngày nay, vì Sở Hi Thanh có cảm ngộ nên khí cơ vẫn luôn thay đổi rất nhiều.

Làm cho nàng thấy nghi hoặc là một chuyện khác, ánh mắt nàng ngờ vực: “Ngươi muốn đi tìm Thái Tuế? Bản thể của Thái Tuế? Đó là tạo vật do Tổ thần tạo ra, có người nói đó là Thần thi của hơn mười vị tồn tại thời thưởng cổ, mười hai loại thần thú, trên trăm con Thần nghiệt kết hợp lại mà thành, bản thể của nó vốn cực kỳ hỗn loạn, căn bản là không có linh trí, ngươi muốn tìm nó làm gì?”

“Ta cảm giác được khí tức quen thuộc, đầu Thái Tuế kia không đơn giản như vậy.”

Ánh mắt Sở Hi Thanh lạnh lùng nghiêm nghị: “Nếu như ta đoán không sai, bản thể của nó hẳn là một vị đế quân đã ngã xuống của nhân tộc, thậm chí là Thiên đế… a?”

“Thiên đế? Ngươi nói bộ phận hạt nhân của Thái Tuế có thể là di hài của một Thiên đế?”

Khi nội tâm của Lục Loạn Ly đang rung động, Sở Hi Thanh lại kinh ngạc không thôi.

Trong võ đạo bảo khố lại xuất hiện thứ tốt.

Nguyên Thần cấp 26, cần 31.905 điểm thiên nguyên.

Nguyên Thần cấp 27, cần 95.715 điểm thiên nguyên.

Nguyên Thần cấp 28, cần 2877.145 điểm thiên nguyên.

Thái Thượng Thông Thần cấp 27, cần 3645 điểm thiên nguyên.

Thái Thượng Thông Thần cấp 28, cần 10.935 điểm thiên nguyên.

Thái Thượng Thông Thần cấp 29, cần 32.805 điểm thiên nguyên.

Sở Hi Thanh ngạc nhiên không thôi, nghĩ thầm thần khí bản mệnh của mình nổi điên rồi sao? Lại cho nhiều đồ tốt như vậy?

Sở Hi Thanh lập tức đổi ngay, sau đó lại làm mới tiếp.

Sau đó lại là một mảnh đồ án sáng chói mắt.

Nhai Tí cấp 25, cần 405 điểm thiên nguyên.

Nhai Tí cấp 26, cần 1215 điểm thiên nguyên.

Nhai Tí cấp 27, cần 3645 điểm thiên nguyên.

Nhai Tí cấp 28, cần 10.935 điểm thiên nguyên.

Nhai Tí cấp 29, cần 32.805 điểm thiên nguyên.

Khóe môi Sở Hi Thanh giật giật, huyết mạch Nhai Tí còn kinh hơn, một lần tăng năm cấp.

Sau đó là Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân.

Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân cấp 25, cần 405 điểm thiên nguyên.

Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân cấp 26, cần 1215 điểm thiên nguyên.

Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân cấp 27, cần 3645 điểm thiên nguyên.

Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân cấp 28, cần 10.935 điểm thiên nguyên.

Sở Hi Thanh cũng đổi luôn.

Cùng lúc đó, hắn uy tư.

Thái Thượng Thông Thần và Nhai Tí đều là thiên phú huyết mạch cấp bậc Gần Thần, còn có không gian tăng lên.

Đặc biệt là Nhai Tí, sau tầng 32 thì còn có thể lột xác một lần, trở thành huyết mạch cấp Thần giai. Đây dù sao cũng mà huyết mạch thần thú, sẽ không yếu.

Nhưng mà Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân và Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ thì lại khác, chúng chỉ là thiên phú huyết mạch đỉnh cấp.

Mặc kệ là võ tu hay là Cự thần, tăng lên đến tầng 24 là cực hạn, chỉ có những người cá biệt có thiên phú đặc thù thì mới có thể đột phá hạn chế này.

Nhưng bây giờ, Sở Hi Thanh mượn lực lượng của thần khí bản mệnh, lại có thể tăng nhiều cấp như vậy.

Mà từ chú thích đến xem, sau khi Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân thăng cấp thì các loại năng lực đã tăng lên rất nhiều.

Ví dụ như Quang âm Thuấn Bộ, Sở Hi Thanh bây giờ có thể sử dụng thêm bốn lần.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, cực hạn của cái huyết mạch này ở đâu? Có thể thức tỉnh năng lực mới hay không?

Những năng lực của cái thiên phú huyết mạch này, có thể phát sinh lột xác hay không? Tiến vào cấp bậc Gần Thần, thậm chí là cấp bậc Thần giai?

Sở Hi Thanh lập tức đưa mắt nhìn về phía cột 'Ước Nguyện Thạch' của mình.

Chương 2451 - Vui mừng

Tiếp đó, Sở Hi Thanh tiếp tục làm mới.

Hắn lại kiếm được Thần Dương cấp 31.

Nhưng sau đó thì không có thu hoạch gì nữa, hệ thống đã bắt đầu đuối.

Đúng lúc này, Lục Loạn Ly đã lấy lại tinh thần: "Sao ngươi xác định là đế quân của nhân tộc chúng ta, thậm chí là Thiên đế?"

Sở Hi Thanh bật cười: "Ngươi quên ta có huyết mạch Nguyên Thần?"

Vừa rồi Sở Hi Thanh cảm ứng được rất rõ ràng, huyết mạch Nguyên Thần trong cơ thể Thái Tuế cực mạnh, còn hơn xa hắn.

Phải biết, dòng dõi của Long Hi ở phàm giới phải có ngàn tỷ, nhưng những người thức tỉnh huyết mạch Nguyên Thần này thì lại ít mà càng ít.

Có thể thức tỉnh đến cấp độ của Sở Hi Thanh thì lại càng hiếm.

Do đó, chỉ có những đế quân hoặc Thiên đế của nhân tộc ở thời đại thượng cổ mới có huyết mạch Nguyên Thần mạnh mẽ như vậy.

Cũng chỉ có thi thể của bọn họ mới có giá trị cải tạo.

Ngoài ra, thần khí 'Tinh Thần quyền ấn' của hắn cũng phản ứng rất kịch liệt, nó vẫn đang rung động không ngừng.

"Thì ra là vậy!"

Lục Loạn Ly thoải mái nói: "Vậy chúng ta nên đi phía tây. Ta đoán Thái Tuế sẽ ở nơi sâu nhất trong Vô Thiên Hắc Ngục, chỉ là…"

Sở Hi Thanh cho rằng Vô Thiên Hắc Ngục có hình dạng như cuộn giấy, Lục Loạn Ly thì lại như cuộn vải.

Thật ra cũng không khác nhau là mấy, đều là một vòng lại một vòng.

Muốn đi vào nơi sâu nhất trong Vô Thiên Hắc Ngục, phải đi về phía tây.

Vấn đề là nơi đó có uế khí rất dày, rất nồng nặc, khiến Lục Loạn Ly kiêng kỵ không thôi.

Sở Hi Thanh lại lắc đầu: "Không cần phiền phức như vậy."

Hắn bỗng nhiên chém một đao, trực tiếp bổ ra một vết rách không gian.

Chuyện này lập tức kinh động đến Thái Tuế, vô số xúc tu của nó đánh xuyên qua hư không, tấn công đến nơi này.

Sở Hi Thanh lại có chuẩn bị từ trước, đưa Lục Loạn Ly né tránh xúc tu.

Lúc này hắn mới giải thích: “Chúng ta mượn xúc tu của nó, trực tiếp đi xuyên qua là được.”

Lục Loạn Ly lập tức hiểu ngay.

Vô Thiên Hắc Ngục có hình như cuốn vải, muốn đi vào nơi sâu nhất, phải đi từng vòng từng vòng.

Nhưng ngoài ra, còn có một biện pháp nữa là trực tiếp xuyên thủng cuốn vải.

Vách ngăn không gian của Vô Thiên Hắc Ngục cực kỳ kiên cố, bằng không thì cũng không thể giam giữ nhiều Thần nghiệt như vậy.

Nhưng xúc tu của Thái Tuế có thể đánh xuyên qua vách ngăn này một cách dễ dàng.

“Vấn đề bây giờ chính là uế khí!”

Sở Hi Thanh thu đao lại, xoa thái dương: “Thái Tuế rất có thể ở nơi uế khí đậm đặc nhất. Thái Tuế tuy bị hạn chế bởi cấm chế của các thần, không thể đả thương người. Nhưng sau khi chúng ta đi vào, bản thể của Thái Tuế có hạ sát thủ với chúng ta hay không thì khó mà nói.”

“Vì vậy vẫn phải chờ một chút, ta nghiên cứu chiêu thức phản xạ uế khí, không cần phản xạ toàn bộ, mà chỉ một phần là được. Còn phải tăng Tiệt Thiên chân ý lên đến tầng 30 trở lên, thì ta mới có nắm chắc thoát thân.”

“Thần Ý Xúc Tử Đao có thể phản xạ uế khí? Thức thứ mười một? Lục Loạn Ly nhíu mày: “Còn nghiên cứu Tiệt Thiên, cái này cần bao lâu?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nhìn về phía cột ‘Ước Nguyệt Thạch’ của mình.

Hắn nghĩ mình nhất định phải trở về Ma vực Chiến giới hoặc phàm giới trước khi đám Tổ thần kia rảnh tay, liền chắc chắn nói: "Một ngày! Nếu một ngày không thành công, vậy chúng ta rời đi, chờ cơ hội trở lại sau."

Khóe môi Lục Loạn Ly nhất thời giật giật, đôi tay cũng xiết chặt.

Lục Loạn Ly hơi nhụt chút nói: "Được rồi, vậy ta chờ ngươi. Bây giờ ta muốn nhập định!"

Nàng cảm thấy khả năng đuổi theo Sở Hi Thanh là nhỏ bé không đáng kể.

Nàng lập tức kết pháp ấn, thả ra một phi thuyền loại nhỏ, sau đó nhảy lên, nhắm mắt tu dưỡng.

Lục Loạn Ly không chỉ điều tức, mà còn thuận tiện nghiên cứu Mộc pháp.

Lục Loạn Ly triệu hoán hóa thể của Thanh Long Tinh Quân nửa ngày trời, cũng có rất nhiều lĩnh ngộ với Mộc pháp.

Nàng muốn cường hóa pháp Thiên Cương 'Sâm La Vạn Tượng' của mình lên đến nửa bước Siêu Phẩm, thậm chí là Siêu Phẩm.

Như vậy cũng có thể cường hóa sức chiến đấu của hóa thể Thanh Long Tinh Quân.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại ngửa đầu nhìn lên tinh không vô ngần.

Vô Thiên Hắc Ngục gần như ngăn cách với bên ngoài, người bên trong rất khó cảm ứng được tình hình bên ngoài.

Nhưng Sở Hi Thanh vẫn cảm ứng được tình hình của Vấn Tố Y thông qua 'Thái âm thần nguyên' bên trong nguyên thần.

Trên mặt hắn lập tức hiện ra nụ cười vui mừng.

Đã xong rồi! Vấn Tố Y đã thành công!

Không uổng công hắn trù tính một phen, Tố Y không chỉ thành công đăng thần, mà còn giành được một phần bản nguyên của âm Thần kia.

Đó là bản chất sinh mệnh bắt nguồn từ Bàn Cổ, tương lai của Vấn Tố Y cũng trở nên tươi sáng hơn bao giờ hết.

Mình cuối cùng cũng coi như không phụ lòng Vấn Tố Y.

Đáng tiếc là tình thế bây giờ không thể giúp nàng tiến thêm một bước, ngưng tụ một hành tinh.

Vì vẹn toàn, vẫn là chờ lần sau thì tốt hơn.

Chỉ là không biết mấy năm tiếp theo có cơ hội không?

Nếu như không có một ngôi sao ổn định nguyên thần, thông qua ánh sao chiếu rọi lực lượng thiên quy, từ đó trường tồn cùng đạo, dung hợp sâu với thiên quy đạo luật, thì Vấn Tố Y vẫn có thể bị các thần ám toán, đọa lạc thành Ma thần.

Trừ phi Vấn Tố Y cũng chuyển qua tu luyện nội thiên địa giống như hắn.

Nhưng đây tuyệt đối không phải lựa chọn sáng suốt.

Chuyển tu nội thiên địa cần thời gian nhất định, mà thứ bọn họ cần nhất bây giờ là sức chiến đấu, đặc biệt là sức chiến đấu cấp bậc như Vấn Tố Y.

Chương 2452 - Vui mừng (2)

Còn cả Mộc Kiếm Tiên, bên phía Nam Cực chắc cũng sắp xong rồi.

Sở Hi Thanh cảm ứng được ánh sao của Mộc Kiếm Tiên đang cố gắng soi sáng Vô Thiên Hắc Ngục, thậm chí đã có một ngôi sao mơ hồ hiện ra giữa bầu trời Vô Thiên Hắc Ngục.

Điều này làm cho hắn cảm thấy khá là bất đắc dĩ, Mộc Kiếm Tiên căn bản là đang lãng phí thần lực.

Nhưng hắn cũng từ đó mà hiểu được tình hình bên phía Mộc Kiếm Tiên.

Giống như dự đoán của hắn, trong vòng 12 đến 15 canh giờ, ‘Nam Cực Trường Sinh đại đế’ sẽ giáng lâm.

Sở Hi Thanh không để ý đến tinh không nữa, hắn bắt đầu điều khiển phi thuyền bay đi.

Hắn nhất tâm nhị dụng, vừa bay vừa nghiên cứu Tiệt Thiên chi pháp và thức mười một của Thần Ý Xúc Tử Đao.

Sở Hi Thanh bay không có mục đích, chủ yếu là tránh né Thần nghiệt, đồng thời tránh khỏi đám thần hoang dã đang đuổi bắt hắn kia.

Một khi bại lộ hành tung, Xa Nguyên nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để giết hắn.

Sở Hi Thanh cũng nghe được lệnh truy nã lúc nãy của Xa Nguyên.

Thần hoang dã trong ba ngàn giới Ma vực này đều là kẻ liều mạng không có gì cả, chỉ cần đám Tổ thần kia ném một ít thức ăn cho chó, thì bọn họ sẽ liều mạng cho đám Tổ thần kia.

Huống hồ Xa Nguyên còn thưởng mạnh tay như vậy.

Nói không chừng phải có ba ngàn, năm ngàn thần hoang đã đuổi theo vào trong Vô Thiên Hắc Ngục này.

Có điều, tuy hắn đã muốn tránh khỏi phiền phức, nhưng lại không được như ý muốn.

Khoảng ba canh giờ sau, Sở Hi Thanh dùng 300 viên Ước Nguyệt Thạch để ước nguyện, miễn cưỡng tăng Tiệt Thiên chân ý lên tầng 29.

Bỗng nhiên có một tia ánh trăng nhàn nhạt ngưng tụ ở chung quanh hắn.

Sở Hi Thanh không khỏi nhướng mày lên.

Những ánh trăng này đến từ con Cự thần tai thỏ kia, trên tay phải của hắn vẫn còn 'Nguyệt âm chú ấn' của vị này.

Hắn dừng lại, ngưng thần chú ý với vẻ hứng thú.

Chỉ chốc lát sau, những ánh trăng này ngưng tụ thành một hàng chữ trước mặt hắn.

"Hai người tỷ muội chúng ta bị một đoàn săn bắn bắt lại, bọn họ lấy máu muội muội ta, lấy 'Nguyệt âm chú ấn' để tìm kiếm tung tích của các hạ. Đoàn săn bắn có 13 thần hoang dã, trong đó có bốn vị rất mạnh. Bọn họ đã phát hiện tung tích của các hạ, mời các hạ rời đi mau, hoặc là chuẩn bị sẵn sàng."

Sở Hi Thanh hơi suy ngẫm, liền mở miệng cười một tiếng.

Hắn liền đứng yên tại chỗ, không di chuyển nữa.

Lục Loạn Ly trên phi thuyền sinh lòng cảm ứng, cũng mở mắt ra nhìn lại.

Nàng đang định ngưng tụ pháp ấn, triệu hoán Thanh Long, thì lại thấy Sở Hi Thanh lắc đầu: “Mười mấy con cá nhỏ mà thôi, không cần Thanh Long Tinh Quân ra tay, ngươi cứ an tâm tĩnh dưỡng là được.”

Hắn giữ lại ‘Nguyệt âm chú ấn’ này, chính là vì mượn lực của Nguyệt Ảnh tộc, gia tăng Thần Ý Xúc Tử Đao của mình.

Hiện giờ, cái ‘Nguyệt âm chú ấn’ này lại trở thành một phiền phức, rất có thể sẽ trở thành công cụ giúp đám người kia đuổi theo hắn.

Mà chỉ có người thắt nút mới cởi được nút, muốn giải trừ ‘Nguyệt âm chú ấn’, thì phải cần Cự thần tai nhỏ ra tay, hoặc là dứt khoát giết chết.

Lục Loạn Ly hơi suy ngẫm, rồi lại nghe lời nhắm mắt dưỡng thần.

Tuy rằng đối thủ của Sở Hi Thanh là mười mấy vị thần linh Vĩnh Hằng.

Lại còn phải đề phòng Xa Nguyên phát hiện, nên phải giải quyết chiến đấu trong thời gian cực ngắn.

Nhưng mà bình thường thì đẳng cấp huyết mạch của thần hoang đã chỉ nằm ở khoảng tầng 25 26, hơn nữa còn có rất ít kẻ có thể nắm giữ huyết mạch cấp Thần giai.

Bọn họ không giống võ tu, có thể thức tỉnh các loại huyết mạch, lại thông qua võ đạo để cường hóa, vì vậy đẳng cấp huyết mạch của bọn họ đều hơi thấp, hơn nữa còn đều là những thiên phú huyết mạch vô dụng.

Vì vậy dù Sở Hi Thanh không dùng Thần Ý Xúc Tử Đao, thì sức chiến đấu cũng có thể vượt qua đại đa số thần hoang dã.

Nguyên Dương Cửu Khiếu và Thần Lực Tái Thôi của Sở Hi Thanh có thể giúp hắn đạt đến tầng thứ Gần Thần.

Một khi có lực lượng cấp Gần Thần, Sở Hi Thanh có thể dễ dàng giết thần hoang dã.

Sở Hi Thanh chờ khoảng hai cái hô hấp, liền cảm ứng được mười mấy cỗ khí thế mạnh mẽ đang lao đến gần.

“Sở Hi Thanh! Ta cảm ứng được hai nhân loại kia, hắn lại không trốn.”

“Ở phía đông nam, bao vây bọn họ!’

“Chú ý phong tỏa, đừng để hắn chạy thoát!”

“Cẩn thận kiềm chế thần niệm, Thần Ý Xúc Tử Đao rất lợi hại!”

“Ha ha! Đây gọi là đạp mòn giày sắt tìm không thấy, chiếm được lại chẳng tốn công phu!”

“Cầu ổn đi, Thần Đa Kiệt, chuẩn bị thông báo cho hư Thần đại nhân!”

“Cũng chỉ đến thế mà thôi, hai mắt một mũi, đây chính là đại địch trong miệng Hư Thần?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì lại như cười như không, đứng im nhìn đám thần hoang dã đang đến gần.

Sở Hi Thanh lập tức chú ý đến hai cái thần khu nhỏ hơn một chút của hai Cự thần tai thỏ kia.

Đây hẳn là hai chị em Nguyệt Ảnh tộc, Sở Hi Thanh nhận ra một cái trong đó.

Sở Hi Thanh vẫn rất hài lòng với Nguyệt Ảnh tộc.

Hắn có thể chống lại Nam Cực Tinh Quân lâu như vậy, Nguyệt Ảnh tộc đã có công lớn.

Hơn 100 đầu Bán Thần của bọn họ vẫn luôn cung cấp địch ý và sát niệm cho hắn.

Ban đầu Sở Hi Thanh còn nghi ngờ đám Nguyệt Ảnh tộc này là những kẻ mất não, dưới tình huống như vậy mà còn không rút lui, là cho rằng bọn họ còn có thể giết chết hắn sao? Thực sự là quá ngu xuẩn.

Sau đó hắn mới phát hiện là mình hiểu lầm.

Từ Thần Ý Đao Tâm đến xem, hai người chủ sự của Nguyệt Ảnh tộc lại không có địch ý và sát niệm với hắn, trái lại còn rất kính nể hắn.

Đây là một đôi tỷ muội rất có linh tính, nhưng đáng tiếc là đang bị bắt trói.

Chương 2453 - Vui mừng (3)

“Ngươi chính là Sở Hi Thanh? Là cái gọi là Nhân hoàng Thần Châu?”

Theo câu nói này, một bóng dáng khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện trong tầm nhìn của Sở Hi Thanh.

Con thần hoang dã này có thần khu 300 trượng, ngoại hình giống như một con vượn khổng lồ.

Hắn mở cái miệng như chậu máu, cười dữ tợn với Sở Hi Thanh: “Cái mạng của ngươi, ta nhận! Yên tâm chết đi, ta có thể cho ngươi sảng khoái…”

Cự thần có dáng vẻ như vượn này đứng cách hắn 2000 trượng, lại chợt duỗi bàn tay vượn ra, tóm về phía Sở Hi Thanh.

Cánh tay này của hắn trực tiếp xuyên qua thời gian và không gian, vượt qua 2000 trượng, đến trước mặt Sở Hi Thanh.

Đây là Thông Tí Thần Viên trong tứ đại Thần Hầu.

Cánh tay của hắn có thể thông suốt bốn phương, thông thiên triệt địa!

“Ngu xuẩn!”

Sở Hi Thanh không xuất đao chống đỡ, mà dùng thần khí ‘Tinh Thần quyền ấn’ để triệu hoán ‘ngôi sao’.

Nhưng lần này, xuất hiện ở sau lưng hắn không phải là ‘ngôi sao La Hầu’, mà là ‘Nam Cực Trường Sinh đại đế’!

Trong nháy mắt, một cây Huyết tùng to lớn và hư ảo lao lên khỏi mặt đất ở sau lưng hắn, chỉ chớp mắt đã cao hơn 760 trượng. 99 cành chủ như 99 cánh tay kia đều cầm một thanh thần binh hình kiếm trong kho vũ khí của Lê Tham.

Trong đó còn có chín thanh là Cửu Diệu Thần Luân kiếm của Sở Hi Thanh.

99 thanh kiếm vung lên, lập tức cắt đứt không gian, thanh thế bàng bạc, thần uy hùng vĩ!

“Cái gì?”

Thông Tí Thần Viên nhìn cây Huyết tùng trước mắt, ánh mắt đầy mờ mịt: “Làm sao có thể?”

Đây hình như là Mộc Kiếm Tiên đang ngưng tụ hành tinh ở phía Nam Thiên mà?

Đây là ánh sao hóa thân của hắn?

Sở Hi Thanh thế mà lại ngưng tụ và nghĩ hóa ra một Mộc Kiếm Tiên?

Hắn vừa mới nghĩ đến đây, thần khu của hắn đã bị kiếm khí màu đỏ thắm của Mộc Kiếm Tiên chém thành hơn ngàn mảnh.

Không chỉ hắn, mười mấy con thần hoang dã ở chung quanh cũng bị chém thành từng miếng thịt vụn, chết không thể chết lại.

Trảm Thiên, Tiệt Thiên, Tru Thiên chi kiếm khủng bố của Mộc Kiếm Tiên, chỉ chớp mắt đã cắt đứt sinh cơ của những thần hoang dã này.

Chỉ có hai Cự thần tai thỏ là còn sống sót.

Bọn họ có cấm chế trên người, chỉ có thể nằm trên mặt đất, ánh mắt nhìn vào Sở Hi Thanh với vẻ cực kỳ hồi hộp và căng thẳng.

Vị Nhân hoàng này lại còn có thủ đoạn như vậy.

Hắn tàn sát những thần hoang dã này như tàn sát chó lợn vậy.

Lục Loạn Ly cũng rất giật mình, nàng lại mở mắt ra nhìn vào Sở Hi Thanh lần nữa.

Nàng biết Sở Hi Thanh có thể giải quyết dễ dàng, nhưng không ngờ lại dễ dàng đến mức này.

Hắn lại trực tiếp triệu hoán ra ‘ngôi sao Nam Cực’!

Nhưng mà cũng đúng.

Tuy rằng Sở Hi Thanh có huyết mạch La Hầu, có thể ngưng tụ ra ‘ngôi sao La Hầu’ rất mạnh. Nhưng mà La Hầu đã chết, còn Mộc Kiếm Tiên thì còn sống.

Sở Hi Thanh còn có Huyết tùng Thần hạch của Mộc Kiếm Tiên, còn có Cửu Diệu Thần Luân kiếm bắt nguồn từ Mộc Kiếm Tiên.

Hắn bây giờ thậm chí còn thân thiết với Mộc Kiếm Tiên hơn cả Thần tử của Mộc Kiếm Tiên.

Không thấy vị Mộc Kiếm Tiên này đang ngưng tụ hành tinh mà còn liều mạng soi sáng Vô Thiên Hắc Ngục này sao?

Bản thân Sở Hi Thanh còn nắm giữ Trảm Thiên và Tiệt Thiên chân ý mạnh mẽ, ‘ngôi sao Nam Cực’ của hắn sẽ càng mạnh hơn, tiếp cận với thần huyết hóa thân của Vô Thiên Hắc Ngục! Mạnh hơn cái hóa thân mộng ảo của Thanh Long Tinh Quân nhiều.

Mộc Kiếm Tiên bây giờ còn chưa trở thành 'Nam Cực Trường Sinh đại đế', đặc tính của Vô Thiên Hắc Ngục cũng đang ngăn cản ánh sao xâm nhập.

Chờ đến khi Mộc Kiếm Tiên đứng vững ở Nam Thiên, Sở Hi Thanh rời khỏi Vô Thiên Hắc Ngục, vậy uy lực của 'ngôi sao Nam Cực' sẽ tăng lên rất nhiều.

Bản thân Sở Hi Thanh lại thấy hơi tiếc nuối.

Vấn Tố Y còn chưa trở thành 'Tinh chủ', bằng không hắn có thể ngưng tụ ra ngôi sao của Vấn Tố Y rồi.

Lực lượng của Vấn Tố Y khẳng định là không bằng Mộc Kiếm Tiên, nhưng ở Vô Thiên Hắc Ngục này, lực lượng Hàn Phong của hắn sẽ dễ dùng hơn.

Thiên quy Phong Cấm ở nơi này cực kỳ mạnh mẽ.

Sở Hi Thanh lập tức đưa mắt nhìn về phía bóng tối.

Một chớp mắt tiếp theo, cây Huyết tùng đã chém từng đạo kiếm quang hùng vĩ về phía thần niệm của Sở Hi Thanh phong tỏa, chém kẻ đang cố gắng truyền tin và liên lạc với Hư Thần kia thành hơn ngàn mảnh.

Sau đó Sở Hi Thanh lai cất bước đi về phía hai Cự thần tai thỏ.

Hắn cúi đầu đánh giá bọn họ: "Các ngươi tên là gì?"

Cự thần tai thỏ có dung mạo tương đối thành thục hơn trả lời, lời nói có hơi phức tạp và kính nể: "Ta là Thần Lạc Anh, muội muội ta là Thần Nhược âm!"

"Tên rất hay!"

Sở Hi Thanh cười tủm tỉm, vẻ mặt hiền lành: "Nếu các ngươi có thể sinh sống ở Ma vực Chiến giới, như vậy các ngươi cũng có huyết mạch của nhân tộc?"

Hai người Thần Lạc Anh và Thần Nhược âm lập tức gật đầu không ngừng.

Trong cơ thể tỷ muội bọn họ chẳng những có huyết mạch nhân tộc, mà lại còn rất đậm nữa.

Hai người chính là tộc chủ và tộc phó, cả hai đều đều có hơn năm phần mười huyết mạch nhân tộc.

Cũng chính vì thế mà Nguyệt Ảnh tộc bọn họ mất quyến sủng của âm Thần – Nguyệt Hi.

Trước khi Thái Hạo ngã xuống, âm Thần – Nguyệt Hi không để ý đến huyết mạch nhân tộc trong người bọn họ. Mà khi Táng Thiên chém giết Thái Hạo, bộ tộc bọn họ lập tức rơi xuống.

Trước kia, hai người từng cảm thấy buồn phiền và xấu hổ vì huyết mạch nhân tộc trong cơ thể mình, bây giờ thì lại cảm thấy rất vui mừng.

Chương 2454 - Tiệt Thiên Kiếm

“Nhìn dáng vẻ của các ngươi, hẳn là con lai giữa mạch âm Thần và nhân tộc, nói không chừng còn có huyết thống của thiên đế đời đầu.”

Sở Hi Thanh nhìn hai người tai thỏ với vẻ hứng thú, hắn cắt đứt cấm chế trong cơ thể hai người, sau đó lại giải trừ Tru Thiên đao ý trên người Thần Nhược âm, lúc này mới thu đao vào vỏ.

Lời nói của hắn hàm chứa ý cười: “Đã có huyết mạch âm Thần, vậy chắc hai người các ngươi cũng cảm ứng được rồi chứ?”

Sau khi tự do, Thần Lạc Anh chủ động thu nhỏ thần khu lại.

Nàng không dám để Sở Hi Thanh ngước nhìn mình, thu nhỏ đến bảy thước rồi mới đứng lên.

“Đúng là có cảm ứng, thế giới này lại có một âm Thần mới xuất hiện, ta cảm ứng được thiên quy Thái âm đang biến hóa, đã là Thánh Giả dự bị của Thái âm.”

Thần Lạc Anh rất cung kính.

Nàng hơi dừng lại, nhìn Sở Hi Thanh với vẻ kinh dị: “Vị thần linh kia, hẳn là nhân tộc chúng ta?”

“Đó là thê tử của trẫm, là hoàng hậu Tây cung của trẫm.”

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng, mặt không cảm xúc: “Sau khi phong ba này kết thúc, nàng sẽ tạm thời ở lại Ma vực Chiến giới, chờ đợi thời cơ ngưng tụ hành tinh. Nếu bộ tộc các ngươi có ý, muốn thoát khỏi hoàn cảnh quẫn bách như bây giờ, thì có thể nhờ nàng che chở.”

“Những trẫm nói trước, nếu các ngươi không thể cung kính tôn thờ, do dự chần chờ, như vậy không đến cũng được. Nhưng nếu như các ngươi phụng dưỡng nàng tốt, trong vòng 20 năm, trẫm sẽ giúp các ngươi trở thành ‘Tinh chủ’, hoặc là giải quyết ‘nghiện nguyên’ giúp các ngươi.”

Sau khi Vấn Tố Y chứng đạo Vĩnh Hằng, nàng không thể tiến vào phàm giới, cũng không thể mang bộ hạ cũ đến nơi này.

Đường đường là hoàng hậu Tây cung của triều Đại Luật, không thể không có kẻ bưng trà rót nước ở vực ngoại.

Những Nguyệt Ảnh tộc này rất thích hợp làm nô bộc của nàng.

Hai người Thần Lạc Anh và Thần Nhược âm nhìn nhau một chút, trên mặt đều hiện ra vẻ vui mừng.

Bọn họ đều có huyết mạch Thuần âm, nên có thể cảm ứng được sự mạnh mẽ của vị nữ thần kia.

Vị kia rất mạnh mẽ, tuyệt đối ngự trị trên Vĩnh Hằng thượng vị, rất gần với đế quân, hoàn toàn có thể nói là một Mộc Kiếm Tiên khác.

Chỉ cần Tiên Thiên Thần Thể của vị này tăng lên, lại chiếm được một ngôi sao hệ Hàn mạnh mẽ, liền có thể trở thành một thành viên trong đế quân.

Nếu bọn họ được vị này che chở, vậy bọn họ sẽ không cần lo lắng vấn đề sinh tồn trong ít nhất là một vạn năm.

Huống hồ đến thời điểm này thì người mù cũng có thể nhìn ra được, nhân tộc đã không giống trước. Dù tương lai không thể quật khởi, thì cũng có thể nắm giữ khí vận mười mấy vạn năm.

Cánh tay đứt của Thần Nhược âm cũng đang khôi phục.

Không có đao ý của Sở Hi Thanh, cánh tay của nàng lập tức khôi phục như cũ.

Thần Nhược âm vừa vui mừng lại vừa sợ hãi.

Lúc trước nàng thật sự là váng đầu, lại dám đi trêu chọc một nhân vật như vậy, không chết dưới đao của đối phương đã là điều may mắn.

May mà tỷ tỷ xử trí ổn thỏa, không chỉ giúp nàng khôi phục cánh tay, mà còn bởi vậy mà gặp họa được phúc.

Lúc này, vẻ mặt Thần Nhược âm hơi động: “Bệ hạ đang tìm kiếm đường hầm trở về Ma vực Chiến giới? Có lẽ ta có biện pháp giúp ngài, ta biết một đoàn săn bắn có thực lực không tệ, bọn họ nắm giữ một đường hầm thông giữa Ma vực Chiến giới và Vô Thiên Hắc Ngục, thường thường xâm nhập Vô Thiên Hắc Ngục để săn giết Thần nghiệt.”

“Ồ?” Sở Hi Thanh hơi khó hiểu: “Săn giết Thần nghiệt?”

Đó là thứ bị uế khí ô nhiễm, có giá trị săn giết sao?

Thần Nhược âm cảm thấy điểm chú ý của Sở Hi Thanh hơi kỳ lạ, không phải là nên cân nhắc đến thoát thân đầu tiên sao?

Nhưng nàng vẫn giải thích: “Là những Thần nghiệt vừa mới phát rồ vì ‘nghiện nguyên’, chúng rơi vào Vô Thiên Hắc Ngục thì trong cơ thể có rất ít uế khí. Thần huyết của chúng có thể hóa giải ‘nghiện nguyên’, thân thể và xương cốt có thể làm tài liệu luyện khí.”

“Ngoài ra, sâu trong Vô Thiên Hắc Ngục còn có một số Thần nghiệt rất mạnh, chúng không nắm giữ thiên quy, nhưng thân thể lại cực kỳ mạnh mẽ. Những nơi tinh hoa trên người chúng, đều là những tài liệu quý giá.”

“Chỉ cần có thể tẩy rửa uế khí, những tài liệu này đều là hàng tốt. Tuy rằng cái giá phải trả khi tẩy uế khí là khá lớn, nhưng cũng có thể sử dụng. Theo ta biết thì đoàn săn bắn này cũng nắm giữ pháp môn tẩy rửa uế khí.”

Sở Hi Thanh híp mắt lại: “Đoàn săn bắn này tên là gì? Các ngươi có thể liên lạc được với bọn họ?”

Hắn cảm thấy rất hứng thú với pháp môn tẩy rửa uế khí này.

“Người ngoài gọi bọn họ là đoàn Huyết Đỉnh, thủ lĩnh của bọn họ là Thần Kim Đỉnh. Có người nói khi người này ra đời, thì có một cái pháp khí bạn sinh hình dạng Kim Đỉnh, còn tu luyện Bá thể của nhân tộc ngươi… của nhân tộc chúng ta. Mặc dù chỉ là một thần hoang dã, nhưng thực lực lại rất mạnh.”

Thần Lạc Anh chen lời: “Người này tính tình trầm ổn nội liễm, hiểu rõ đạo lý lấy hay bỏ, là trí giả hiếm thấy trong thần hoang dã. Nguyệt Ảnh tộc chúng ta từng liên thủ với hắn, quan hệ rất khá. Ta đoán

Thần Kim Đỉnh cũng không bị phần thưởng của Xa Nguyên che mắt. Nếu bệ hạ có ý, tỷ muội chúng ta có thể đi thuyết phục hắn, trợ giúp bệ hạ thoát khỏi Vô Thiên Hắc Ngục.”

“Rất tốt!”

Trong mắt Sở Hi Thanh chứa vẻ tán thưởng: “Đi thôi! Cẩn thận che giấu hành tung, đừng để những thần hoang dã kia tìm thấy. Nếu như các ngươi liên lạc được với hắn, có thể cầu nguyện với Nam Cực đế quân, ý ta là vị Nam Cực mới, hắn sẽ nghĩ cách báo cho ta.”

Thần Lạc Anh hiểu, Sở Hi Thanh đang hạ lệnh trục khách.

Nàng cũng lo quanh đây không an toàn, cuộc chiến vừa rồi tuy kết thúc rất nhanh, nhưng chung quy vẫn có gợn sóng, không thể ở lại lâu.

Nàng và Thần Nhược âm nhìn nhau một cái, sau đó khom người hành lễ, rồi hóa thành độn quang bay đi.

Nhưng hai người mới bay được 20 dặm, Thần Nhược âm liền nghĩ đến một chuyện, vội vàng dừng lại rồi thu hồi và giải trừ ‘Nguyệt âm chú ấn’, sau đó mang theo áy náy và xấu hổ mà cúi đầu với Sở Hi Thanh.

Vị bệ hạ này đã ám chỉ rất rõ ràng, để các nàng chuyển cáo với Nam Cực đế quân, chứ không phải thông qua chú ấn.

Đến giờ phút này nàng mới phản ứng kịp.

Chương 2455 - Tiệt Thiên Kiếm (2)

Sở Hi Thanh thản nhiên nhìn hai người bay đi.

“Ngươi cảm thấy hứng thú với pháp môn tẩy rửa uế khí của bọn họ?”

Lục Loạn Ly vẫn không nhịn được mà thấy hơi ghen tuông: “Ngươi thật sự là rất tỉ mỉ chu đáo với Vấn Tố Y, sợ nàng ra vực ngoại thì sẽ biến thành người cô đơn sao?”

Sở Hi Thanh lại thấy buồn cười: “Ba thần Táng Thiên nuôi hơn ngàn hoang dã thần có huyết mạch nhân tộc trong Ma vực Chiến giới, nhưng lại không thể sử dụng. Nguyệt Ảnh tộc này có thể là một cơ hội. Còn pháp môn tẩy rửa uế khí, thì ta cũng rất tò mò.”

Lực lượng của nhân tộc vẫn quá yếu, bọn họ có quá ít thần linh, hơn nữa đại đa số đều đọa lạc thành Ma thần.

Một khi các thần không tiếc tất cả, đánh một trận chiến tiêu hao, như vậy dù bọn họ có 'Tạo Hóa thần thụ' thì cũng không chịu nổi.

Thời điểm này, bọn họ nhất định phải dùng tất cả thủ đoạn để tăng cường lực lượng bản thân.

Hơn nữa, ai nói những thần hoang dã kia không phải là nhân tộc? Phải biết, có rất nhiều nhân tộc Thần Châu có huyết mạch của các thần. Ngoại trừ huynh đệ Đông Hoàng ra, thế gian này không dòng dõi thuần huyết của Long Hi.

Vấn Tố Y là người đứng đầu một thành, vua của một nước, Sở Hi Thanh rất chờ mong nàng sẽ lôi kéo được một nhánh lực lượng ở Ma vực Chiến giới.

Còn về phần tẩy rửa uế khí, mặc kệ đoàn Huyết Đỉnh dùng pháp môn gì, khẳng định là không thể mở rộng ở quy mô lớn, bằng không cái uế khí này cũng không trở thành tai họa của hai giới thần và phàm.

Nhưng Sở Hi Thanh lại nghĩ, nếu như pháp môn này có thể tẩy luyện uế khí trên người Vĩnh Hằng trung vị, vậy thì giá trị của nó cũng rất khá, nói không chừng sau này có thể dùng đến.

Sau đó Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn bốn phía: "Chúng ta cũng đi thôi."

Đã có 20, 30 con Thần nghiệt tụ tập lại nơi này.

Khi hắn nói dứt lời, cây Huyết tùng sau lưng Sở Hi Thanh lại vung kiếm, chém tất cả thi thể ở hiện trường thành bột mịn, xóa bỏ tất cả dấu vết ở nơi này.

Cây Huyết tùng hư ảo kia cũng giải thể, hóa thành từng điểm linh quang và tiêu tan.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn cột 'Ước Nguyện Thạch' của mình.

Lúc trước hắn dùng hơn 1000 Ước Nguyện Thạch để gia tăng ngộ tính, cảm ngộ Tiệt Thiên và Nhai Tí Đao; lại dùng 500 Ước Nguyện Thạch cho Lục Loạn Ly, giups nàng nghiên cứu Mộc pháp và Sâm La Vạn Tượng.

Nhưng số lượng Ước Nguyện Thạch của hắn không giảm bớt, trái lại còn tăng lên hơn 100 viên, đã đến 17.600.

Có thể thấy thực lực của những thần hoang dã kia mạnh hơn hắn dự đoán rất nhiều, hoàn toàn khác với đám thần hoang dã ở dưới ‘Tạo Hóa thần thụ’.

Sở Hi Thanh không khỏi nhếch miệng lên.

Hôm nay vẫn là có lời.

Sau đó hắn điều khiển phi thuyền bay về phía trước, vừa nghiên cứu Tiệt Thiên tầng 30, vừa bay không mục đích trong Vô Thiên Hắc Ngục.

Hắn không biết là, ngay sau khi hai người bọn họ vừa rời đi, một bóng người màu xanh lá bỗng nhiên xuất hiện ở mảnh chiến trường kia.

Người này mặc áo bào màu xanh lá, khuôn mặt già yếu tuyệt vọng, tròng mắt lộ ra vẻ máu tanh.

Phía sau hắn là một cây Thạch hòe cực lớn đang trôi nổi.

Nhưng trạng thái của cây Thạch hòe này không tốt lắm, không chỉ cành lá héo tàn, vỏ cây cũng bị bong tróc, để lộ từng miệng vết thương khá to, nhựa cây màu máu chảy xuôi.

Đó chính là Nam Cực Tinh Quân cũ.

Vị này vừa hiện thân, liền dùng rễ cây như đại xà đánh chết tất cả Thần nghiệt chung quanh.

Nam Cực Tinh Quân lập tức trôi nổi tại không trung, quan sát hoàn cảnh chung quanh.

Khóe môi của hắn hơi cong lên, màu đỏ tươi trong mắt càng nồng hơn, lộ ra nụ cười dữ tợn và hàm răng trắng ởn.

“Hắn đã đến nơi này, ta cảm giác được!”

Hắn tìm nửa ngày trong Vô Thiên Hắc Ngục, cuối cùng cũng tìm thấy cái đuôi của tên kia!

Cũng đúng lúc này, một bóng người màu đen được bao phủ trong áo choàng cũng bay đến.

Nơi hắn đặt chân, lại đúng là vị trí Sở Hi Thanh từng đặt chân.

“Hắn đã từng dừng lại ở đây trong chốc lát.”

Người áo đen ngậm lấy vẻ bất ngờ: “Chỉ dùng thời gian ngắn ngủi, mà đã chém giết mười mấy vị thần hoang dã, thực lực của kẻ này dường như đã tiến bộ một chút.”

Nam Cực Tinh Quân lại không để ý đến thực lực của Sở Hi Thanh.

Dù hắn đã mấy ngôi sao của mình, bản thể cũng trọng thương, thực lực còn không đủ ba phần mười, nhưng muốn giết chết Sở Hi Thanh thì vẫn rất dễ dàng.

Cuộc chiến ở ‘cung đài’, nếu không có quá nhiều bất ngờ, lại có ba vị Ma thần kiềm chế, Sở Hi Thanh đã bị hắn giết chết rồi.

Mà trong Vô Thiên Hắc Ngục này, Sở Hi Thanh không chỉ tứ cố vô thân, cũng không thể dùng Thần Ý Xúc Tử Đao để thu thập một lượng lớn địch ý và sát niệm nữa.

Không có Thần Ý Xúc Tử Đao, chỉ cần một cái hô hấp là hắn có thể giết chết kẻ này.

Nam Cực Tinh Quân hừ lạnh một tiếng: “Ta chỉ muốn biết, bây giờ hắn ở đâu?”

“Tinh quân bình tĩnh chớ nóng! Ta đang cầu viện tam đại ‘Ty thiên’.”

Người áo đen lấy ra một cái luân bàn, bắt đầu tính toán.

Khoảng hơn nửa canh giờ sau, hắn nhíu mày nói: “Vị trí của hắn biến hóa bất định, rất khó bắt giữ. Nhưng quỹ tích vận mệnh nói cho ta biết, chúng ta có thể tìm thấy hắn ở một nơi.”

Nam Cực Tinh Quân nhất thời trợn mắt lên: “Nơi nào?”

“Thái Tuế!” Người áo đen chỉ về phía bóng tối: “Phần cuối Vô Thiên Hắc Ngục.”

Nam Cực Tinh Quân không khỏi sững sờ, hắn vô thức cảm thấy vị trợ thủ do Xa Nguyên gửi đến đã tính sai rồi.

Nhưng cũng là vị này tính toán, nên bọn họ mới có thể tìm đến nơi này.

Người này dựa vào thiên quy Sinh Mệnh mà Sở Hi Thanh mượn từ hắn để tính toán và thôi diễn, đây là một ràng buộc rất mạnh.

Chương 2456 - Tiệt Thiên Kiếm (3)

Có thể là lần này Sở Hi Thanh dùng quá nhiều Ước Nguyện Thạch, cũng có thể là vì hắn đã trở thành Chân Linh của thiên quy Tiệt Thiên.

Tốc độ nghiên cứu Tiệt Thiên của Sở Hi Thanh lại nhanh hơn dự đoán của hắn.

Nửa canh giờ sau, Sở Hi Thanh cũng đã hiểu được tầng 30.

Hắn lại không ngừng cố gắng, nghiên cứu thẳng đến tầng 32.

Đây chính là cực hạn của Gần Thần, cũng là đỉnh cao của phàm thai. Muốn tiến thêm một bước, phải đánh vỡ giới hạn phàm và thần, bước vào Bán Thần.

Vấn Tố Y ngày xưa, Sở Vân Vân bây giờ cũng ở tầng thứ này. Vài loại thiên quy của hai người đều đạt đến tầng 32.

Nhưng Vấn Tố Y còn là Sáng Đạo Giả và Thánh Giả của Hàn Phong, uy lực Hàn Phong chi pháp của nàng có thể lên đến tầng 43.

Trước kia hắn chưa bao giờ nhìn thấy trạng thái toàn thịnh của Vấn Tố Y.

Dù sau khi hai người song tu, Vấn Tố Y cũng không thể hoàn toàn phát huy lực lượng.

Ở phương diện này, Sở Hi Thanh còn kém rất nhiều, hắn chỉ là Chân Linh Tiệt Thiên, cực hạn cũng chỉ có thể phát huy ra thần uy của tầng 37.

Cửu Luân Ngự Kiếm chân quyết của Mộc Kiếm Tiên cho hắn, trong đó có một bộ kiếm chiêu đầy đủ của Tiệt Thiên, Trụ Thiên, Trảm Thiên, Vĩnh Hằng. Đây là tác phẩm đại thừa của Mộc Kiếm Tiên, trước mắt còn chưa nhìn thấy giới hạn cao nhất.

Chỉ là Tiệt Thiên Kiếm trong đó, đã có ba loại cực chiêu Tru Thần rồi.

Sở Hi Thanh chỉ cần sửa kiếm thành đao là được.

Sau đó là thức thứ mười một của Thần Ý Xúc Tử Đao.

Đối với chuyện phản xạ uế khí, Sở Hi Thanh đã có một ít linh cảm từ trước.

Vì vậy thời gian nghiên cứu lại ít hơn dự đoán, chỉ dùng hơn hai canh giờ.

Sở Hi Thanh vừa nghiên cứu, vừa mượn uế khí chung quanh để thí nghiệm.

Một chiêu này tiến bộ vượt qua dự tính của hắn.

Sở Hi Thanh đã sáng tạo ra thức thứ mười một của Thần Ý Xúc Tử Đao… Thần Ý Cấm Nguyên!

Chiêu thức này không chỉ phản xạ uế khí ở chung quanh, mà còn phản xạ cả nguyên linh thiên địa ở chung quanh.

Đây là vì uế khí và nguyên lực trong thiên địa dây dưa không rõ, muốn phản xạ cái trước, thì không thể quên kẻ sau.

Nhưng cũng bởi vì như vậy, một chiêu này có giá trị thực chiến khá cao, nó có thể chế tạo một không gian phạm 300 dặm, không có bất kỳ nguyên linh thiên địa nào tồn tại trong không gian này.

Sau đó, tu vị và mọi phương diện của hắn cũng tăng lên rất nhiều.

Sở Hi Thanh lại luyện tập mấy chục lần, mãi đến khi thời gian súc thế và tụ lực của chiêu thức này rút ngắn lại còn một phần trăm cái hô hấp, lúc này hắn mới thỏa mãn.

Đáng nhắc tới chính là, Ước Nguyện Thạch của hắn lại tăng lên đến 18.732. Mà Sở Hi Thanh còn sử dụng 500 viên nữa cho Lục Loạn Ly rồi.

Hắn khá xui xẻo, mấy canh giờ mà gặp phải 17 vị thần hoang dã.

Tất cả đều túm năm tụm ba, tụ tập lại với nhau, đều là đoàn săn bắn có thực lực rất tốt.

Nhưng Sở Hi Thanh còn không dùng cả 'ngôi sao Nam Cực', hắn chỉ dựa vào đao pháp và năng lực huyết mạch của bản thân, là đã có thể giải quyết.

Hắn cũng không dừng lại chỗ nào quá một khắc, vì vậy một đường này không kinh không hiểm.

Sở Hi Thanh lại nhìn về phía Lục Loạn Ly ở bên cạnh: "Ta đã chuẩn bị xong, Loạn Ly, ngươi xong chưa?"

"Đã sắp xong rồi!"

Lục Loạn Ly mở mắt ra: "Ngươi chờ một chút."

Nàng nhảy khỏi phi thuyền, sau đó bắt đầu kết pháp ấn.

Trong nháy mắt, một con Khổng Tước cực lớn xuất hiện ở sau lưng Lục Loạn Ly.

Pháp Thiên Cương 'Mộng Huyễn Phao Ảnh'!

Sau đó, Lục Loạn Ly lại kết pháp ấn thứ hai.

Pháp Thiên Cương 'Sâm La Vạn Tượng'!

Sở Hi Thanh không khỏi nhướng mày lên.

Hai pháp thuật này đều có trình độ Siêu Phẩm, không uổng công hắn bỏ 1000 viên Ước Nguyện Thạch.

Nhưng Lục Loạn Ly cũng chịu áp lực rất lớn, một thân pháp lực bị hai môn pháp thuật này rút sạch.

Khiến cho Lục Loạn Ly không thể không sử dụng đan dược để khôi phục pháp lực.

Cũng trong khoảnh khắc này, một Mộc Long khổng lồ dài đến 780 trượng bỗng nhiên xuất hiện trong mảnh không gian u tối này, nó vờn quanh hai bên trái phải của Lục Loạn Ly.

"Hai vị tiểu hữu, lại gặp mặt rồi."

Thanh Long Tinh Quân vẫy vẫy đuôi rồng, ánh mắt vui mừng: "A, ta cảm thấy bộ thân thể này mạnh hơn trước không ít."

Hắn lập tức nhìn bốn phía với vẻ nghi hoặc: "Dường như không cần phải triệu hoán ta mà?"

Sở Hi Thanh nghe vậy thì bật cười, giải thích: "Hành trình tiếp theo có hơi nguy hiểm, nàng lo lắng một khi phát sinh chiến đấu, lại không thể mời Tinh Quân hiện thân."

Cũng đúng lúc này, Lục Loạn Ly thở dài một hơi: "Ta xong rồi!"

Tuy rằng nàng bị rút sạch pháp lực, nhưng Sở Hi Thanh và Thanh Long Tinh Quân đều có Sinh Mệnh chi pháp, dưới tình huống không chiến đấu, nàng khôi phục rất nhanh.

Sở Hi Thanh hơi gật đầu, lập tức chém một đao vào hư không.

Mà khi Sở Hi Thanh sắp chém vào vách ngăn, vô số xúc tu màu đen đâm xuyên qua hư không, lao thẳng về phía hắn.

Xúc tu của Thái Tuế vẫn không có ý tưởng đả thương người, nó chỉ phong tỏa hắn, trói lấy hắn, không cho hắn phá vách ngăn không gian, rời khỏi Vô Thiên Hắc Ngục.

Sở Hi Thanh thì lại dứt khoát dừng đao, trái lại giơ tay lên, ngưng tụ một bàn tay cương lực khổng lồ, nắm chặt lấy cái xúc tu thô và to nhất trong đó.

Ngay khi vách ngăn không gian bình tĩnh trở lại, thời gian và không gian chung quanh đều bình phục, những xúc tu màu đen kia lại rút về nơi sâu xa trong Vô Thiên Hắc Ngục.

Mà hai người Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly cũng được xúc tu dẫn dắt, đi xuyên qua từng tầng từng tầng hư không.

Chương 2457 - Tiết Thần Bi

Hoàng thành Vọng An, bầu không khí trong toàn bộ đại nội đều rất ngột ngạt và lạnh lẽo.

Từ phi tần thái giám, cho đến cung nữ nội thị, tất cả đều kẹp chặt đuôi, cẩn thận từng li từng tí.

Bọn họ không chỉ không dám nói chuyện, mà ngay cả hô hấp cũng không có âm thanh, lúc cất bước càng là nơm nớp lo sợ.

Sắc mặt của mọi người thì đều trắng bệch như tờ giấy, ngậm lấy khủng hoảng và căng thẳng.

Bọn họ đều cảm ứng được hơi thở máu tanh từ bên trong ‘Chính Hòa điện’.

Ngày hôm qua, bầu không khí trong hoàng cung vẫn rất nhẹ nhàng, bầu trời trong xanh, mọi việc đều an lành.

Mãi đến tận bảy canh giờ trước, tình hình đã phát sinh biến hóa.

Trong ‘Chính Hòa điện’ lan ra cương lực hùng vĩ, không chỉ làm tòa đại điện nát vụn, mà còn làm gạch đá cẩm thạch ở chung quanh vỡ thành bột mịn, mùi máu tanh truyền ra làm người ta buồn nôn.

Tất cả cung nữ và nội thị ở quanh đó đều không sống sót.

Hầu như tất cả mọi người đều đoán được, đây là bệ hạ nghe được tin dữ nào đó, hoặc là đã xảy ra chuyện gì đó không tốt với Đại Ninh.

Bắt đầu từ khi Lý Trường Sinh xông vào hoàng cung ở mấy năm trước, những chuyện tương tự thường xuyên phát sinh, công việc hầu hạ bệ hạ càng ngày càng nguy hiểm.

Mà bên trong bãi phế tích của 'Chính Hòa điện', sắc mặt Kiến Nguyên đế cũng trắng bệch như tờ giấy, trong mắt hắn không chỉ ngậm lấy giận dữ và hận thù, mà còn có một tia hồi hộp và căng thẳng.

Tin tức từ tinh không vô ngần làm cho hắn tức giận không thôi, lại hoảng sợ thất thố.

-Mộc Kiếm Tiên đang ngưng tụ sao Nam Cực mới, khả năng thành công là rất cao.

-Ba người Vũ Liệt thiên vương Minh Thiên Thu cũng đang ngưng tụ một hành tinh mới, ánh sao của bọn họ ở Nam Thiên càng ngày càng sáng ngời.

-Sở Hi Thanh biểu hiện năng lực âm dương một thể tại Chiến Phong giới.

-Tư Hoàng Tuyền đã kế thừa lực lượng của mẫu thân, trở thành một Minh Hoàng mới trong thiên địa, là 'm Linh chi chủ' của nhân tộc.

-Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Tố Y đã thành công đăng thần. Dưới sự trợ giúp của Thánh hoàng đời thứ ba, đã luyện hóa được bộ phận thần nguyên của âm Thần – Nguyệt Hi và Băng Thần – Huyền Đế, trở thành một thần linh mạnh mẽ có tư cách vấn đỉnh đế quân.

Mỗi một tin tức đều là tin dữ đối với hắn.

Dù chỉ là một chuyện thôi, cũng là một đòn nặng nề với quốc vận Đại Ninh.

Mà bây giờ, những tin dữ này lại tụ tập lại với nhau.

Những thứ này đều là do Sở Hi Thanh trù tính?

Không thể nào! Tuyệt đối không thể!

Cái thằng nhãi ranh kia, lẽ nào thật sự có thể lật trời?

Đại chủ tế Nguyệt Hinh cũng là sắc mặt tái nhợt.

Là đại tế ti được âm Thần tin tưởng nhất, Nguyệt Hinh có thể cảm ứng được lửa giận của âm Thần.

Thần ý cuồng bạo của thần thượng đang trùng kích ý thức hải của tất cả chủ tế và đại chủ tế, khiến cho bọn họ đau đớn không thôi.

Nàng còn phải phân tâm để an ủi Kiến Nguyên đế.

“Bệ hạ chớ lo lắng!”

Nguyệt Hinh ngẩng đầu nhìn tinh không, giọng nói vô cùng kiên định: “Thần thượng chắc chắn sẽ không chi pháp tên nghịch thần kia sống sót trở về phàm giới! Hơn nữa hoàng thống của triều Đại Luật đều phụ thuộc vào tên nghịch thần kia. Hôm nay hắn chắc chắn phải chết! Bệ hạ chỉ cần kiên trì chờ đợi tin tức là được!”

Kiến Nguyên đế bình tĩnh nhìn nàng: “Trẫm nhớ là ngày hôm qua, đại chủ tế cũng tự tin như vậy.”

Cái nữ nhân ngu xuẩn này căn bản là không hiểu rõ tình hình.

Tình huống bây giờ, dù Sở Hi Thanh ngã xuống, vậy quốc vận của Đại Ninh cũng không còn.

Dù triều Đại Luật diệt vong, mấy người Vấn Tố Y, Mộc Kiếm Tiên, Thánh hoàng đời thứ ba cũng sẽ kết thúc quốc vận của Đại Ninh.

Sắc mặt Nguyệt Hinh lại hơi cứng đờ.

Một ngày trước nàng cũng tràn đầy tự tin như vậy, cho rằng Tư Hoàng Tuyền nhất định sẽ thất bại, Sở Hi Thanh nhất định sẽ chết ở vực ngoại.

Mà bây giờ…

“Lẽ nào bệ hạ đang trách ta?”

Nguyệt Hinh lại cười gằn một tiếng: “Kẻ để cho Sở Hi Thanh trưởng thành, cuối cùng nuôi hổ thành hoàn, lẽ nào không phải bệ hạ?”

Sắc mặt Kiến Nguyên đế càng khó coi hơn.

Khi ở quận Tú Thủy, Sở Hi Thanh đã mượn hệ thống Cẩm y vệ để trưởng thành, lấy không ít tài nguyên từ triều đình.

Sau đó thái sư lại can ngăn, làm cho hắn bỏ qua cơ hội cuối cùng để gạt bỏ thằng nhãi ranh này.

Nếu biết có ngày hôm nay, dù hắn không chết không thôi với Vô Tướng thần tông, liều mạng hao tổn quốc vận, thì cũng sẽ dốc hết sức lực để giết chết Sở Hi Thanh.

Kiến Nguyên đế không thể làm gì thái sư Độc Cô Thủ, nhưng một năm trước đã hạ lệnh thanh tẩy Địa nha Cẩm y vệ.

Đáng tiếc là tên họ Tào kia đã chạy đi nương nhờ Đại Luật, hơn nữa còn thay tên đổi họ, triều đình nhất thời không tìm được.

Bằng không hắn nhất định chém kẻ này thành muôn mảnh!

Nguyệt Hinh thấy Kiến Nguyên đế yên lặng không nói, lại cười trào phúng: "Bệ hạ không ngại nghĩ thoáng một chút, đây chưa chắc đã không phải là chuyện tốt với ngươi. Từ nay về sau, các thần sẽ càng chán ghét và căm hận tên kia hơn, giang sơn Đại Ninh của ngươi càng vững như bàn thạch."

Nội tâm của Kiến Nguyên đế hơi động.

Hắn ý thức được, cục diện này rất có thể sẽ thành sự thật.

Các thần càng kiêng kỵ Sở Hi Thanh, càng không cho phép Đại Luật thống nhất Thần Châu.

Nhưng cái này cũng có nghĩa là Kiến Nguyên đế hắn và triều Đại Ninh sẽ trở thành món đồ chơi và con rối của các thần.

Đây tựa như cũng không có gì không tốt?

Lúc trước, Nguyệt Hinh cũng từng hứa với hắn, sẽ cho hắn 'trường sinh vĩnh hằng'.

Kiến Nguyên đế hít thở thật sau, nắm chặt song quyền, áp chế những suy nghĩ lung tung trong đầu.

Hắn quay đầu nhìn ra ngoài điện, giọng điệu trầm thấp: "Quốc sư Vũ Côn Luân đâu? Hắn còn chưa trở về Vọng An? Lại gửi một đạo lệnh phù, để hắn đến yết kiến."

Ý giễu cợt trong mắt Nguyệt Hinh lại đậm hơn.

Sở Hi Thanh đã biểu diễn năng lực âm dương một thể tại Ma vực Chiến giới.

Con Chập Long kia còn có bao nhiêu trung thành với Kiến Nguyên đế và triều Đại Ninh?

…

Lúc này, Vũ Côn Luân lại đang bị người chặn lại ở trên trời mây phía bắc thành Vọng An.

Đó chính là muội muội Cơ Dương của Vũ Côn Luân.

Mây mù vờn quanh người đã che khuất chân thân của nàng, trước mặt Vũ Côn Luân chỉ là một hóa thể.

Trên mặt Cơ Dương lại là vẻ giận không nhịn nổi, hai mắt trợn trừng trừng: "Nếu ngươi biết Sở Hi Thanh đã có thể âm dương một thể, chẳng lẽ còn muốn đi về làm cái quốc sư kia? Đi phụ tá tên hôn quân kia?"

Vũ Côn Luân lại yên lặng không nói, chỉ ngẩng đầu nhìn tinh không vô ngần.

Hắn đúng là không ngờ được, lại còn có loại phương pháp này.

Mượn lực lượng của Thần Khế thiên bi, lấy Hỗn Độn chi pháp làm môi giới, hoàn thành âm dương một thể.

Vì vậy, hơn ngàn năm qua mình rốt cuộc đang làm gì? Thì ra tất cả đều là vô ích sao? Quả thực là không có chút ý nghĩa nào.

Không! Vẫn có chút ý nghĩa.

Ít nhất hắn cũng hấp dẫn một chút ánh mắt thay cho vị Nhân hoàng bệ hạ kia.

Chỉ là … Trí Tẩu ơi Trí Tẩu, ngươi lại đặt ta ở nơi nào?

Chập Long nghĩ đến đây, trên mặt không khỏi hiện ra nụ cười khổ.

Cơ Dương thì lại chỉ hận không thể nện cho huynh trưởng một búa, nhìn xem có thể gõ cho tên ngu dốt này tỉnh ra không.

Người này quả thực là mất não.

"Chẳng lẽ ngươi không biết, hôm qua Kiến Nguyên đế cố tình đẩy ngươi đi, chính là để gặp mặt và trao đổi với sứ giả của âm Thần? Cái tên hôn quân kia đã dao động rồi. Nếu như các thần đồng ý hứa hẹn với hắn, hắn nhất định sẽ ruồng bỏ ngươi."

Vẻ mặt và giọng nói của Cơ Dương đều rất nghiêm túc: "Ngươi tỉnh lại cho ta! Sở Hi Thanh mới là người được Thánh hoàng đời thứ ba và Táng Thiên, Mộc Kiếm Tiên lựa chọn làm Thánh hoàng đời tiếp theo! Hắn có thiên tư, lại biết làm người, hắn có nhân đức, có mưu lược, có dũng khí… tất cả đều hơn tên hôn quân kia gấp trăm lần!’

“Ta lại không cảm thấy như vậy.”

Chập Long cúi đầu, lạnh nhạt nhìn nhau với Cơ Dương: “Ta không muốn ra tay với ngươi. Ta nói một lần cuối cùng, tránh ra cho ta!”

Tất cả đều đã muộn, đã muộn…

Bắt đầu từ thời khắc cha mẹ Sở Hi Thanh tử vong, hắn đã không thể quay đầu lại.

Chương 2458 - Tiết Thần Bi (2)

Cùng lúc đó, hai người Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly đã bị xúc tu kéo đến nơi sâu xa nhất trong Vô Thiên Hắc Ngục.

Sở Hi Thanh vẫn đánh giá thấp mật độ uế khí ở nơi này.

Nơi này quả thực như là đầu nguồn của uế khí trong thiên địa, mật độ cực kỳ đậm đặc, phải gấp mười lần tầng ngoài.

Nếu như nhất định phải hình dung, vậy thì như là xuống ống cống trong nhà vệ sinh vậy.

Cái hình dung này rất chướng tai gai mắt, nhưng sự thật chính là như vậy.

Nơi này hầu như không có khái niệm thời gian và không gian, phóng tầm mắt nhìn qua, chung quanh đều là một mảnh mờ mịt, cực kỳ bẩn thỉu, tỏa ra khí tức tanh hôi.

Thần Ý Cấm Nguyên của Sở Hi Thanh cũng không thể phản xạ toàn bộ uế khí, từng tia từng tia uế khí bắt đầu xâm nhập.

Uế khí vừa mới tiếp xúc với ý thức của hắn, liền để cho hắn xuất hiện những ý nghĩ táo bạo, mất khống chế. Ngoại cương cũng phát sinh biến dị, hầu như bị uế khí ăn mòn hết sạch.

Sở Hi Thanh không thể không sử dụng một lượng lớn Ước Nguyện Thạch để bù đắp sơ hở của chiêu thức này trong thời gian ngắn. Sua đó dùng một mảnh ánh đao như gương bạc, tạo thành một cái lồng bảo vệ hai người.

Lục Loạn Ly cũng toát mồ hôi lạnh.

Nàng suýt nữa thì bị ô nhiễm.

Với mật độ uế khí nơi này, nàng rất có thể sẽ trở thành đồng loại của những Thần nghiệt kia.

May mắn là Thanh Long Tinh Quân đã ra tay đúng lúc, hắn bảo vệ Lục Loạn Ly, cũng giảm bớt áp lực cho Sở Hi Thanh.

Mãi đến khi Sở Hi Thanh bù đắp xong chiêu thức của mình, hoàn toàn ngăn cách uế khí ở bên ngoài, thì một người một rồng mới thở phào nhẹ nhõm.

Thanh Long Tinh Quân lại nghi ngờ không thôi: "Hai vị tiểu hữu, vì sao các ngươi lại đến đây?"

Hắn mới được triệu hoán ra, vẫn nằm trong trạng thái hồ đồ.

Hoàn toàn không hiểu vì sao hai người này lại chạy đến đây, đến đây tìm chết sao?

"Hi Thanh nói bản thể của Thái Tuế rất có thể là di hài của một vị thiên đế nhân tộc chúng ta, hắn muốn đến tìm hiểu rõ ràng."

Lục Loạn Ly tụ pháp lực vào hai mắt, nhìn xuyên qua hư không.

Ánh mắt của nàng hơi kinh dị: "Đó chính là Thái Tuế?"

Trong tưởng tượng của nàng, Thái Tuế là một thứ có hình dạng giống như bạch tuộc khổng lồ.

Dù sao thứ này cũng có rất nhiều xúc tu… tất cả đều dài, đều trơn trợt, lại còn có rất nhiều giác hút.

Kết quả nàng lại nhìn thấy một cái bong bóng cá hình elip, phạm vi đạt đến hơn 300 dặm.

Chính là đem bong bóng cá, hoặc là băm nát nhựa cây đào rồi để nguội, sau đó nhận được nhựa cây động lạnh.

Sở Hi Thanh lại nhướng mày lên.

Trong cảm quan của hắn, hình dạng của Thái Tuế lại giống như một miếng thạch rau câu hình elip.

Đương nhiên là cứng hơn thạch rất nhiều, nhưng ngoại hình thì không khác nhau là mấy, đều là nửa trong suốt, mềm mại và đàn hồi.

"Thiên đế?"

Thanh Long Tinh Quân lẩm bẩm một tiếng, rồi lập tức nhướng mày: “Ta quả thực cảm ứng được khí tức của hắn. Đó hẳn là Thiên đế đời thứ chín ‘Thần Vũ’, ah, đó là…”

Hắn bỗng nhiên phát hiện chuyện không đúng, liền nhìn về phía bên trái của Thái Tuế.

Nơi đó lại có một căn nhà đá nho nhỏ, phía trước nhà đá là hai tòa bia đá rất to.

Một tòa cao khoảng 99 trượng, một tòa cao 81 trượng.

Thanh Long Tinh Quân không khỏi kinh hãi: “Đó là ‘Tiết Thần Bi’!”

“Tiết Thần Bi?”

Lục Loạn Ly cảm giác được linh hồn của Thanh Long Tinh Quân đang rất chấn động.

Hắn gần như không thể duy trì được bộ hóa thân này.

Điều này khiến Lục Loạn Ly ngạc nhiên không thôi: “Là chỉ hai tòa bia đá kia sao? Thật là kỳ lạ, tại sao lại có một căn nhà đá ở đây? Chẳng lẽ có người ở chỗ này?”

“Tiết Thần Bi cũng được gọi là Nguyên Tội Bi. Trong truyền thuyết, Tiết Thần Bi ghi chép tội ác của hậu duệ Bàn Cổ, tại 1500 vạn năm trước, tất cả 12 Tổ thần đã liên thủ thanh trừ nó. Thế giới này hẳn là không biết sự tồn tại của Tiết Thần Bi mới đúng, bọn họ thậm chí còn phong ấn trí nhớ của các thần về Tiết Thần Bi.”

Thanh Long Tinh Quân giải thích: “Tiết Thần Bi chỉ là một trong hai cái bia đá kia, cái còn lại là ‘Thần Tiêu Bi’ do Thiên đế đời thứ chín chế tạo ra. Hiện giờ phàm giới vẫn còn chín tầng mây xanh đúng không?”

“Thiên đế đời thứ chín từng mượn thanh thế của hậu duệ Long Hi, lấy Thần Khế thiên bi cưỡng bức dụ dỗ, khiến tất cả thần linh đều phải cống hiến một phần lực lượng, từ đó chế tạo ra Thần Tiêu Bi, lấy chín tầng mây xanh ngăn cách hai giới phàm và thần, cũng chôn xuống tai họa cho trận đại kiếp nạn kia.”

Khi Thanh Long Tinh Quân giải thích, Sở Hi Thanh đã bay đến trước cái gọi là Tiết Thần Bi, quan sát đồ án và hình vẽ ở trên đó.

Sở Hi Thanh lập tức sững sờ.

Đồ án phía trên Tiết Thần Bi rất tương tự với ‘Huyết Nguyên đồ trụ’, đều ghi chép thần thoại Bàn Cổ khai thiên.

Mười mấy bức tranh đầu rất tương tự, hầu như không khác gì cả.

Bàn Cổ sinh ra từ trong trứng rồng, do ‘Ứng Long chi tổ’ nuôi nấng.

Hắn trưởng thành trong hỗn độn, lại vung búa bổ hỗn độn, chém ra thiên địa, cũng đánh nát vô số yêu ma và chém giết vô số tiên thiên cự thần trong hỗn độn.

Cuối cùng Bàn Cổ hết lực mà chết, hai mắt, tứ chi, thân thể và xương cốt của hắn hóa thành 12 vị Tổ thần và ‘Long chi cửu tử’.

Chỗ khác giữa Tiết Thần Bi và ‘Huyết Nguyên đồ trụ’ là ở phần cuối cùng.

Hắn nhìn thấy 12 con tiên thiên cự thần có thần khu vĩ đại đang chia nhau ăn máu thịt và lục phủ ngũ tạng của Bàn Cổ.

Còn có chín con tiên thiên cự thần hóa thành hình thía thần thú đang liếm láp và nuốt chửng suối máu chảy ra từ trong thi thể của Bàn Cổ.

Bản thể của Bàn Cổ chỉ còn lại khung xương trắng ởn, hai mắt của hắn vẫn còn, nhưng lại trợn tròn, ngậm lấy tức giận và thù hận.

Cảnh này trùng kích thẳng vào tâm thần của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh để ý nhất là, bức tranh này lại thiếu mất một phần ba, thiếu mất đoạn cuối cùng.

“Đây chính là nói xấu và khinh nhờn hậu duệ của Bàn Cổ.”

Thanh Long Tinh Quân hừ lạnh một tiếng, nói với vẻ khinh thường: “Tiết Thần Bi này rất có thể là xuất từ tay di đảng của Thiên đế đời đầu, khi đó 12 Tổ thần dần dần trở thành chúa tể của vùng thế giới này. Điều này làm cho rất nhiều tiên thiên cự thần bất mãn, bắt đầu hoài niệm Thiên đế đời đầu.”

“Bọn họ chế tạo lời đồn, nói là sau khi Bàn Cổ tử vong, thân thể và máu tươi của hắn sao có thể hóa thành sinh linh độc lập? Đây chính là 12 Tổ thần và ‘Long chi cửu tử’ nhân lúc Bàn Cổ suy yếu, đã nuốt chửng thân thể của hắn, khiến cho Bàn Cổ chưa thể mở toàn bộ hỗn độn và thiên đạo, lại chết dưới Bất Chu sơn. Nhưng nếu như quả thực là vậy, mạch Ứng long ta, sao có thể lập minh ước với Long Hi?”

Sau đó hắn lại ngậm lấy một chút không cam lòng: “Nhưng bản thân tấm bia đá này lại là thứ tốt. Đây hẳn là một trong 12 tòa Tiết Thần Bi, được chế tạo từ hài cốt của Bàn Cổ. Tất cả hậu duệ của Bàn Cổ có thể chống đỡ xung kích và ô nhiễm tinh thần của nó, đều có thể dùng nó để tăng cấp huyết mạch.”

Chương 2459 - Lên cấp nhất phẩm

Ánh mắt Sở Hi Thanh sáng ngời.

Nói cách khác, cái Tiết Thần Bi này có hiệu quả tương tự với ‘Huyết Nguyên đồ trụ’?

Điều này làm cho hắn khá là chờ mong, nếu như thứ này đúng như lời đồn, như vậy hiệu quả của nó rất đáng để mong chờ.

Tuy nhiên, tình hình bây giờ hiển nhiên là không thích hợp.

Dù Thanh Long Tinh Quân nói rất hời hợt, Sở Hi Thanh lại đoán là cái xung kích và ô nhiễm này không phải chuyện nhỏ.

Phong cách những đồ án này cực kỳ máu tanh và u ám, tràn đầy lực lượng tà dị.

Lại có vẻ vô cùng chân thật, làm người ta xem xong thì cảm giác đây mới là chân tướng.

Sở Hi Thanh chỉ nhìn một lần, ý thức hải đã rung chuyển không ngớt, khí huyết quay cuồng, huyết mạch rung động không yên.

Đó là nhận thức của bản thân với thế giới bị xung kích, từ đó dẫn đến linh hồn rung động.

Đổi thành người có tâm trí không kiên định, có thể sẽ trực tiếp phát rồ.

Vì vậy hắn cũng không dám dùng bừa.

Ngoài ra ở đây còn có Thái Tuế và kẻ địch nữa.

Sở Hi Thanh nhíu mày, ép mình rời mắt khỏi bia đá: “Như vậy Tiết Thần Bi và Thần Tiêu Bi này, vì sao lại xuất hiện ở đây?”

Hắn còn chưa dứt lời, đã thấy Thanh Long Tinh Quân lắc đầu.

Sở Hi Thanh không khỏi cười tự giễu.

Thanh Long Tinh Quân nằm trong trạng thái phong ấn 1200 vạn năm, không cảm ứng được bên ngoài.

Mà Vô Thiên Hắc Ngục này chỉ có lịch sử 600 vạn năm thôi.

Thử hỏi Thanh Long Tinh Quân có thể biết sao?

Vẻ mặt Lục Loạn Ly lại nghi ngờ không thôi: “Hai tòa bia đá này được chế tạo từ xương cốt của Bàn Cổ?”

Bàn Cổ là thần sáng thế, cũng là tổ của chúng thần.

Thế gian này có người dám khinh nhờn hài cốt của hắn?

“Hài cốt của Bàn Cổ đã mất tích sau khi khai thiên, hẳn là bị đám tiên thiên cự thần mạnh mẽ nhất kia chia cắt. Vì vậy trong những năm tháng tiếp theo, luôn có những đồ vật được chế tạo từ xương cốt của Bàn Cổ hiện thế.”

Thanh Long Tinh Quân bất đắc dĩ nói: “Khi đó hậu duệ Bàn Cổ còn chưa đủ mạnh, mạch Ứng Long ta một cây làm chẳng nên non, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ khinh nhờn thần. Vì vậy, trước thời đại thiên đế đời thứ chín, hậu duệ Bàn Cổ từng thân như một nhà.”

“Bọn họ đồng tâm hiệp lực đối kháng với chúng thần, cùng nhau thảo phạt tứ phương trong mấy trăm vạn năm, quét sạch tàn dư của thời đại Hỗn Độn. Vì lẽ đó, khi đó tất cả thần linh trong thiên địa đều coi hậu duệ Bàn Cổ là một thể.”

Thanh Long Tinh Quân nói đến đây lại vẫy vẫy đuôi rồng: “Hai tòa bia đá này có chất liệu tương tự với ‘Thần Khế thiên bi’ của ngươi. Hoặc là trực tiếp dùng hài cốt của Bàn Cổ, hoặc là rót bột phấn xương cốt của Bàn Cổ vào đó.”

“Bàn Cổ là người siêu thoát duy nhất trong thế gian này, chứng kiến qua Bỉ Ngạn. Thần khí được chế tạo từ hài cốt của hắn là sự vật mạnh nhất thế gian, là tồn tại vĩnh hằng bất diệt chân chính, có thể lưu giữ đến khi thế giới diệt vong.”

“Ngươi có thể mang chúng đi, có thể nghĩ một số biện pháp để tước một ít đầu thừa đuôi thẹo từ trên Tiết Thần Bi xuống, hòa vào trong ‘Thần Khế thiên bi’ của ngươi, gia tăng lực lượng của cái thần khí này.”

Sở Hi Thanh cũng có ý đó.

Nhưng bây giờ hắn còn chưa xác định, hai tòa bia đá này có phải vật vô chủ hay không?

Sở Hi Thanh lại đưa mắt nhìn về phía tòa nhà đá ở bên cạnh.

Căn nhà đá này nhỏ hơn hai tòa bia đá kia nhiều, chỉ cao mười trượng, rộng khoảng 20 trượng.

Hai cánh cửa lớn được chế tạo từ loại đá đỏ nào đó, chỉ khép hờ nhưng đủ để ngăn cản người ta dòm ngó vào trong, cũng ngăn cách linh thức của Sở Hi Thanh.

Để người ta kinh ngạc chính là, hai cánh cửa này rõ ràng là không đóng lại, nhưng uế khí ở quanh đây lại không thể xâm nhập vào trong.

Sở Hi Thanh hơi suy ngẫm, vẫn dạo bước đến trước nhà đá.

Khi hắn tụ lực vào mắt, muốn nhìn xuyên qua khe hở để nhòm ngó vào trong, thì lại nghe thấy một giọng nói truyền ra: “Không ngờ hôm nay lại có khách quý đến nơi tồi tàn này, ngoại trừ Nhân hoàng dưới phàm giới, còn có một Thanh Long Tinh Quân. Mời vào đi, không cần khách khí.”

Con ngươi Sở Hi Thanh nhất thời co lại.

Lại có sinh vật sống trong nơi sâu xa nhất của Vô Thiên Hắc Ngục?

Một người một rồng ở phía sau cũng rùng mình, bọn họ nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy vẻ kinh hãi trong mắt đối phương.

Thanh Long Tinh Quân tiến lên trước, bay đến bên cạnh Sở Hi Thanh.

Hắn bây giờ chỉ là một hóa thể, dùng để dò đường thì không thể thích hợp hơn.

Nếu như có gì bất ngờ, chết thì cũng chết, không có gì đáng tiếc.

Hắn thu nhỏ long khu của mình còn năm trượng, sau đó thò long trảo đẩy cửa đá, làm cho cảnh tượng bên trong hiện ra trước mắt bọn họ.

Căn nhà đá này cực kỳ trống trải, không có bất kỳ đồ trang trí nào.

Chỉ có một nữ tử cao bảy thước đang ngồi bên trong.

Nhìn dáng vẻ thì như là một nữ tử nhân tộc, hơn nữa tuổi tác còn khá lớn, có thể gọi là một bà lão.

Nhưng nếu nhìn kỹ, thì bọn họ lại không nhìn thấy rõ thân hình và dung mạo của nàng.

Ngoài ra, hai bên còn có hai tòa bia đá sừng sững.

Chương 2460 - Lên cấp nhất phẩm (2)

“Ngươi là ai?”

Thanh Long Tinh Quân nhíu mày đánh giá người bên trong: “Ta cảm giác được, ngươi rất mạnh, không hề kém hơn những Tổ thần kia! Ngươi tuyệt đối không phải hạng người vô danh!’

Trong cảm ứng của hắn, người này quả thực là sâu không lường được.

Quanh người đối phương rõ ràng là không có gì, nhưng thị lực của hắn lại không thể nhìn thấu, không chỉ không nhìn rõ sâu cạn của đối phương, mà còn không nhìn thấy rõ mặt của đối phương.

Ngoài ra, Thanh Long Tinh Quân còn có một cảm giác quen thuộc.

Có thể hắn đã từng gặp đối phương, có chút ấn tượng.

Nhưng trí nhớ của Thanh Long Tinh Quân hơi mơ hồ.

“Tinh quân quá khen, sao ta dám so sánh với những Tổ thần kia chứ?”

Tiếng nói của bà lão này cũng làm cho người ta cảm thấy mơ hồ không rõ, hết lần này đến lần khác lại nghe rất rõ ràng.

Nàng khẽ lắc đầu: “Còn về ta, lão thân chỉ là một người bị thế giới này lãng quên, thân phận đã không còn quan trọng nữa rồi, ba vị không cần để ý. A, bệ hạ, đao pháp thật tốt!”

Nàng đang tán thưởng mảnh đao cương như gương bạc quanh người Sở Hi Thanh.

Những đao cương này đang phản xạ toàn bộ uế khí, làm cho hai người một rồng không bị uế khí tập kích.

Sở Hi Thanh thì lại đang đánh giá bà lão mang hình thái nhân tộc này.

Hắn không biết đối phương là địch hay bạn, nhưng lại kiêng kỵ sức mạnh của đối phương.

Sở Hi Thanh tin tưởng phán đoán của Thanh Long Tinh Quân.

Vị này nhất định có lực lượng cấp bậc Tổ thần.

Trong đầu hắn suy nghĩ thật nhanh, lập tức ôm quyền thăm dò: “Các hạ là chủ nhân nơi này? Mấy người vãn bối mạo muội quấy nhiễu, kính xin các hạ chớ trách!”

“Vô Thiên Hắc Ngục là do mười một vị Tổ thần tạo thành, ta há dám tự xưng là chủ?”

Bà lão phất tay áo: “Tất cả bia đá ở nơi này, đều là của những Tổ thần kia. Chỉ có căn nhà đá này là do ta chế tạo, thỉnh thoảng sẽ đến đây nghiên cứu uế khí, cũng vì trốn tránh vài người, vài chuyện.”

“Quấy nhiễu thì không có, trái lại thì ta có thể nhìn thấy Nhân hoàng bệ hạ ngăn cơn sóng dữ, quả thực là may mắn biết bao?”

Nàng nói đến đây lại mỉm cười: “Nhân hoàng bệ hạ cứ yên tâm, ta không có địch ý với các ngươi. Lão thân đã là người thế ngoại, không tồn tại trong thiên địa, đã không can thiệp vào việc nơi này từ lâu, không muốn nhiễm ân oán, cũng không muốn dính nhân quả.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì lại cảm thấy hoảng sợ.

Bà lão này rốt cuộc là ai?

Nói cái gì mà người thế ngoại, không tồn tại trong thiên địa… sẽ không phải là tồn tại siêu thoát khỏi thế giới, chứng kiến Bỉ Ngạn như Bàn Cổ chứ?

Lục Loạn Ly cũng căng thẳng và nghi ngờ không thôi.

Lúc này, tầm mắt của nàng lại nhìn thấy văn tự ở trên hai tòa bia đá bên cạnh, nàng không khỏi thét lên một tiếng, nhìn chằm chằm vào bia đá bên trái.

“Đây là cái gì? Rất giống ‘Thần Khế thiên bi’ của Hi Thanh ngươi!”

Sở Hi Thanh đã phát hiện ra từ lâu.

Tòa bia đá bên trái bọn họ chỉ cao chín trượng, lại khắc tên của rất nhiều thần linh mạnh mẽ.

Dương Thần – Thái Hạo, âm Thần – Nguyệt Hi, Hỏa Thần – Diễm Dung, Băng Thần – Huyền Đế, Thạch Thần – Thạch âm, Thủy Thần – Thiên Công, Mộc Thần – Linh Uy, Kim Thần – Bạch Chúc, Phong

Thần – Đế Sát, Thời Thần – Chúc Quang âm, Hư Thần- Xa Nguyên, Lôi Thần – Thiên Bá… tên của những Tổ thần và đế quân kia đều ở trên này.

Chỉ là hắn coi trọng bà lão trước mắt này hơn, tất cả sự chú ý đến ở trên người đối phương.

“Đó là Thần Chú Bi!’

Bà lão cũng nhìn sang, trong mắt lại hiện ra một tia kỳ dị: “Chính là thứ các thần dùng để nguyền rủa và phong ấn huyết mạch của nhân tộc!”

Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly nhất thời rung động.

Thanh Long Tinh Quân cũng nhìn sang.

Hắn đã biết các thần phong ấn huyết mạch nhân tộc rồi, nhưng sau khi vợ chồng Trí Thần – Long Hi bị phong ấn, hắn cũng bị ép phải tự phong, nên chưa từng nhìn thấy thứ này.

Giọng nói của bà lão lại vang lên: “Tòa bia đá đối diện là Nguyên Huyết Bi, có nguyên huyết của 12 Tổ thần và ‘Long chi cửu tử’. Tác dụng của nó cũng tương tự như Thần Chú Bi, cũng là thứ để phong ấn.”

“Nhưng nó phong ấn chính là tất cả hậu duệ của Cự thần hỗn độn. Ngày xưa, hậu duệ của Bàn Cổ đã dẹp yên đại đa số Cự thần hỗn độn, lại phong ấn tất cả dòng dõi và hậu duệ của bọn họ, rồi sai khiến như nô lệ.”

Sở Hi Thanh cũng không quan tâm đến việc này.

Nhân tộc còn có lúc lên voi xuống chó, huống chi là những dị tộc kia?

Hiện giờ hắn còn không giải quyết được vấn đề sinh tồn của nhân tộc, nào có tâm tư đi quan tâm đến những dị tộc nô bộ kia?

Huống hồ, ngày xưa khi nhân tộc rơi xuống đáy vực, đám hậu duệ Cự thần này chính là những kẻ ức hiếp nhân tộc ác nhất.

Nhưng giọng nói của bà lão này lại làm cho hắn cảm thấy không đúng.

Sở Hi Thanh lại đánh giá vị này một lần nữa.

Bây giờ hắn nghi ngờ bà lão này rất có thể là một trong những Cự thần hỗn độn còn tồn tại đến bây giờ, là một tồn tại cùng một thời đại với Bàn Cổ và Ứng Long đời đầu.

Bà lão tựa như nhận ra thái độ của hắn, lúc này lại thở dài một tiếng, ánh mắt hàm chứa vẻ thất vọng.

Nàng lại phất tay áo một cái, một thanh binh khí có hình dáng trực đao bay đến trước người Sở Hi Thanh.

“Đây là Thiên Tâm Tru Huyền đao! Có thể làm đao, cũng có thể làm kiếm, là thứ lão thân tự luyện chế. Nó không chỉ là thần khí Vĩnh Hằng có thần uy mạnh mẽ, mà còn có thể phá hủy cấm chế của Thần Chú Bi và Nguyên Huyết Bi.”

Trong khi bà lão nói chuyện, thanh thần đao kia đã bay quanh người Sở Hi Thanh.

Thân đao lóe lên hàn mang sắc bén, mũi đao phun ra đao khí sắc bén, khiến toàn thân Sở Hi Thanh đều nổi da gà.

Chương 2461 - Lên cấp nhất phẩm (3)

“Vừa hay ngươi cũng tu Tru Thiên và Như Ý chi pháp, lại có huyết mạch của Trí Thần không có tên trên Thần Chú Bi. Bây giờ ngươi có thể dùng nó để phá hủy Thần Chú Bi, khiến cho nguyền rủa và phong ấn của các thần với nhân tộc hóa thành tro bụi.”

Bà lão vừa nói vừa đứng lên: “Tặng ngươi thanh đao này, xem như là lễ vật của lão thân. Còn nữa, trong bốn bia đá ở đây, ngoại trừ hai tòa trong nhà đá, các ngươi có thể lấy hai tòa còn lại.”

Trong giây lát này, bóng người của nàng chợt hóa thành một đám bọt biển, rồi biến mất trước mắt bọn họ.

Lục Loạn Ly liếc mắt nhìn bốn phía, nhưng hoàn toàn không cảm ứng được đối phương.

Lục Loạn Ly nhíu mày lại: “Người này rốt cuộc là ai? Rốt cuộc có lai lịch gì? Cũng là Cư thần thời đại Hỗn Độn như Lôi Thần – Thiên Bá sao?”

Nàng cũng hoài nghi bà lão này có thể là một Cự thần hỗn độn cùng một thời đại với Bàn Cổ.

“Không biết.” Thanh Long Tinh Quân hừ lạnh một tiếng: “Những Cự thần ở thời đại Hỗn Độn, tựa như không có nhân vật như nàng.”

Hắn nhìn cây đao bay quanh người Sở Hi Thanh, lời nói hàm chứa vẻ trào phúng: “Nữ tử này nhìn qua như không có ác ý. Nhưng nói không muốn nhiễm ân oán, không muốn dính nhân quả gì gì kia, tất cả đều là mê hoặc lòng người thôi. Theo ta thì nàng quá nửa là di đảng của Thiên đế đời đầu.”

Cây đao này rõ ràng là chế tạo riêng cho Sở Hi Thanh, còn mục đích của đối phương thì không rõ.

Sở Hi Thanh lại giơ nắm thanh Thiên Tâm Tru Huyền đao này.

Ánh mắt của hắn nhất thời sáng ngời.

Thanh Thiên Tâm Tru Huyền đao này là một thần khí cấp độ Vĩnh Hằng trung vị.

Hơn nữa còn đứng hàng đầu trong Vĩnh Hằng trung vị, có thể sánh với Huyết Nhai thần đao.

Nó có thể gia tăng Tru Thiên chân ý và Như Ý chân ý của hắn lên tám cấp độ!

Hơn nữa đây còn không phải là cực hạn của thanh đao này.

Đây đúng là một thanh đao mới, chưa từng nếm máu tươi, cũng chưa hoàn thành bất kỳ 'nghi thức' nào.

Vì vậy nó còn có thể tăng lên, chỉ cần nó trở thành Chân Linh của một trong hai loại thiên quy, thì sẽ trợ giúp hắn lớn hơn.

Sở Hi Thanh lập tức đưa máu của mình vào, bắt đầu luyện hóa thanh đao này.

Thần binh có thể cường hóa Tru Thiên và Như Ý của hắn là rất hiếm, Sở Hi Thanh là không thể chế tạo ra trong khoảng thời gian này.

Mặc kệ đối phương có mục đích gì, lại có để lại hậu chiêu trong thanh thần binh này hay không, nói chung là cứ dùng trước rồi tính.

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh lại nhìn Thần Chú Bi ở trước mắt.

Một lúc sau, Sở Hi Thanh mở miệng cười một tiếng.

Hắn lấy một cái vỏ đao ra, lại dùng Như Ý chi pháp để cải tạo, sau đó mới treo đao bên eo.

"Ngươi không định phá tòa bia đá này?"

Thanh Long Tinh Quân thấy hơi bất ngờ: "Nữ nhân kia có thể có dụng ý khác, nhưng nàng nói thật, ngươi kết hợp với cây đao này, có thể chém được tòa Thần Chú Bi này, ít nhất cũng có thể để sức mạnh của nó giảm mạnh."

Trên tòa bia đá này có lực lượng của mười một vị Tổ thần, chỉ thiếu Long Hi, cũng không có 'Long chi cửu tử'.

Vì vậy lực lượng Bàn Cổ của nó là không hoàn chỉnh.

Sở Hi Thanh là Nhân hoàng, một thân ký thác ý chí của vô số nhân tộc, còn có huyết mạch của Long Hi và Nhai Tí, đủ để phá hủy cái Thần Chú Bi này.

Sở Hi Thanh lại cười khổ một tiếng, nói: "Tinh quân có biết bây giờ có bao nhiêu nhân tộc dưới phàm giới không? Bộ tộc ta tuy bị phong ấn huyết mạch và Tiên Thiên Thần Thể, nhưng lại bởi vì thế mà năng lực sinh sản tăng mạnh. Ta đoán nhân tộc dưới phàm giới không có

100 tỷ thì cũng có 80 tỷ. Dưới tình huống này, ta sao dám phá hủy cái Thần Chú Bi này?”

Nếu như có thể, hắn cũng đồng ý người người như rồng.

Vấn đề là không làm được, vùng thế giới này đã không chịu nổi gánh nặng rồi.

Bây giờ hắn chỉ có thể nghĩ thoáng các.

Các thần tuy phong ấn huyết mạch và Tiên Thiên Thần Thể của nhân tộc, nhưng sự tồn tại của phong ấn lại mài giũa lực lượng của bọn họ, tương lai còn có thể giúp tất cả nhân tộc nắm giữ ‘nội thiên địa’.

Thanh Long Tinh Quân nghe vậy thì hơi sững sờ, rồi gật đầu nói: “Lời này cũng có đạo lý, đó đúng là một tràng tai nạn, không! Là hạo kiếp!’

Sở Hi Thanh đã đi đến trước hai tòa bia đá ở bên ngoài căn nhà, bắt đầu dùng ‘Tinh Thần quyền ấn’ để thu nạp hai thứ này.

Nếu bà lão kia đã nói vậy, hắn đương nhiên sẽ không khách khí.

Sau khi thu xong, Sở Hi Thanh lại lấy ra một bình ngọc trong tay áo.

Đó chính là thứ người nào đó nhờ Lê Sơn Lão Mẫu chuyển cho hắn.

Bên trong là một thứ có thể thăng cấp nhất phẩm hạ mà không bị quấy rầy.

Lúc trước, Sở Hi Thanh từng chú ý đến, ý niệm của 12 Tổ thần không thể chiếu tới tầng sâu nhất trong Vô Thiên Hắc Ngục này, mà khái niệm thời gian và không gian ở nơi này còn rất yếu.

Đây không thể nghi ngờ là nơi tốt nhất để hắn hồi tưởng thời gian, lên cấp nhất phẩm!

Hắn cố tình chạy đến đây, cũng không chỉ là vì nhìn Thái Tuế.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói cực kỳ quen thuộc truyền đến: “Cuối cùng cũng tìm thấy ngươi.”

Theo câu nói này, Nam Cực Tinh Quân và bản thể của hắn là cây Thạch hòe bỗng nhiên đi ra từ trong sương mù dày đặc.

Phía sau hắn còn có một bóng người màu đen, cũng ngậm lấy khí cơ cực kỳ nguy hiểm.

Đây hẳn là một vị thần linh khá mạnh, quanh người bọn họ là một tầng hắc quang, ngăn cách uế khí tập kích.

Chương 2462 - Vĩnh Hằng chi môn

Bên ngoài Ma vực, Hư Thần – Xa Nguyên đứng ngạo nghễ tại hư không, đưa mắt nhìn đoạn văn tự trước mặt mình, lông mày không khỏi nhíu lại.

Xa Nguyên lập tức nhận ra đó là 'Khi Thiên Vạn Trá chi chủ', đối phương dùng lực lượng Khi Thiên để lừa dối thị giác của hắn, từ đó đạt được hiệu quả này.

Đoạn văn tự này rất ngắn gọn: Sở Hi Thanh sắp trở về quá khứ, thẳng cấp nhất phẩm ở cuộc chiến 'Tạo Hóa thần thụ'.

Văn tự không miêu tả tỉ mỉ nguyên do và quá trình, có thể thấy 'Khi Thiên Vạn Trá chi chủ' bây giờ cũng không có quá nhiều sức lực để giải thích rõ ràng.

Là Trí Tẩu kia?

Xa nguyên không ngờ người này lại có thể ép 'Khi Thiên Vạn Trá chi chủ' đến nước này.

Nhưng mà trở về quá khứ, thăng cấp nhất phẩm ở cuộc chiến 'Tạo Hóa thần thụ' là có ý gì?

"Ý của hắn là, Sở Hi Thanh đã thăng cấp nhất phẩm ở trong năm tháng quá khứ?"

Băng Thần – Huyền Đế ở bên cạnh cũng chắp tay sau lưng, rơi vào suy ngẫm: "Cuộc chiến 'Tạo Hóa thần thụ', chúng ta đều nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh, vấn đề là hắn làm thế nào?"

Vị Tổ thần này đã chạy đến đây sau khi Vấn Tố Y thành công.

Đã không thể giết chết Vấn Tố Y dưới sự che chở của Thánh hoàng đời thứ ba, Mộc Kiếm Tiên cũng sắp trở thành Nam Cực Tinh Quân mới.

Băng Thần – Huyền Đế không thể không chuyển mục tiêu sang Sở Hi Thanh.

Đây mới là uy hiếp lớn nhất của Thần tộc bây giờ!

Số mệnh diệt vong của Nhân tộc Thần Châu đã chắc chắn bị xoay chuyển.

Hiện giờ chỉ có giết chết kẻ này, bọn họ mới không thua quá thảm trong trận chiến này.

Nhưng vừa rồi hắn cũng nhận được cảnh báo của ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’.

“Ta cũng rất tò mò.”

Trong đầu Xa Nguyên lóe lên trăm ngàn ý nghĩ, hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện phát sinh trong cuộc chiến ‘Tạo Hóa thần thụ’, thậm chí còn tìm hiểu về xa xưa hơn.

Con ngươi của hắn lập tức co lại: “Không đúng! Bọn họ có biện pháp để Sở Hi Thanh trở về quá khứ, ngày xưa Ngu Công từng chấp chưởng thời gian, hầu như đã trở thành chúa tể thời gian mới. Sau khi hắn chết, rất có thể đã để lại bộ phận thần lực bản nguyên của bản thân.”

“Ngu Công?”

Băng Thần – Huyền Đế không khỏi híp mắt lại.

Ngày xưa, Táng Thiên được các thần dung túng, đã trở thành vị thần linh đầu tiên của nhân tộc sau khi Thiên đế đời thứ chín tử vong, cũng bởi vậy mà chém giết thiên đế đời thứ mười là Thái Hạo.

Khi đó vì Thái Hạo đã chết, các thần cũng rất kiêng dè nhân tộc.

Sau khi bọn họ phạt thiên thành công thì đã rút củi dưới đáy nồi, không chỉ đẩy Táng Thiên vào Ma vực, mà còn dùng tinh hồn và khí huyết của ngàn tỷ nhân tộc để ô nhiễm Táng Thiên, sau đó còn tăng cường nghiền ép và kiểm soát nô bộ nhân tộc.

Vào lúc đó, tình cảnh của nô bộ nhân tộc còn ác liệt và thê thảm hơn cả trước khi Táng Thiên đăng thần.

Lúc đó, nhân tộc lại có một anh hùng, cầm Nghịch Thần Kỳ trong tay, giơ cao lá cờ phạt thiên, thống lĩnh mấy cái dòng dõi và hàng ngàn hàng vạn dũng sĩ nhân tộc thảo phạt chúng thần.

Khi đó, tất cả mọi người ở trên trời dưới đất đều không coi trọng hắn, thậm chí còn coi hắn là kẻ ngu.

Lấy thân giun đế đi thảo phạt thần linh, đây là loại không biết tự lượng sức thế nào chứ?

Nhưng mà mấy vạn năm tháng tiếp theo, vị anh hùng nhân tộc kia vẫn đang đối kháng với chúng thần.

Hắn và thuộc hạ từ từ nắm giữ lực lượng mạnh mẽ, không chỉ thức tỉnh huyết mạch của tổ tiên, mà còn diễn sinh ra ‘thuật tu’ và ‘võ tu’ từ thần thuật của các thần.

Lúc này Thái Hạo đã chết, chúng thần đang loạn chiến, vị anh hùng nhân tộc này đã trở thành một nhánh lực lượng khiến chúng thần phải kiêng kỵ.

Bọn họ bắt đầu xưng hô kẻ này là ‘kẻ bội thần’, cũng liên thủ vây quét; mà nhân tộc thì lại gọi hắn là Ngu Công.

Nghe đồn Ngu Công có tâm chí cứng cỏi không gì sánh được, hắn thông qua mấy vạn năm tháng để hoàn thành một loại ‘nghi thức’, nhận được lực lượng thời gian cực mạnh, trở thành Thánh Giả của thiên quy Quang âm, đây là một loại chi nhánh trong thời gian.

“Thời Gian thần nguyên sao?”

Băng Thần – Huyền Đế lập tức đưa mắt nhìn vào dòng sông thời gian.

Hắn muốn giám sát động tĩnh trong đó, tìm kiếm quỹ tích trở về quá khứ của Sở Hi Thanh.

Nhưng đúng lúc này, một bàn tay che trời bỗng nhiên thò ra khỏi hư không.

Đó không phải là Thánh hoàng đời thứ ba, mà là một bàn tay đá cực lớn, lại như thể che kín đất trời, tràn đầy khí thế!

“Thạch âm!’

Băng Thần – Huyền Đế không khỏi lấy làm kinh hãi, đưa mắt nhìn về phía hư không.

Hắn nhìn thấy một bóng người nữ tính cực kỳ vĩ đại.

Không biết thân thể của nàng cao bao nhiêu, cũng không biết rộng bao nhiêu, nhưng mà bàn tay đá ở trước mặt bọn họ lại rộng hơn ngàn dặm, hoàn toàn bao phủ lấy hắn và Xa nguyên.

Trấn Thiên chi pháp cấp bậc Thánh Giả đã trấn áp tất cả thần lực, thiên quy và ý nghĩ của bọn họ trong chốc lát.

Đó là một trong những thần linh mạnh nhất vùng thế giới này, Thạch Thần – Thạch âm!

Vấn đề là sao có thể? Đây rốt cuộc là vì sao?

Vị tỷ muội kia của bọn họ, lại đứng về phía nhân tộc, ngăn cản hai người bọn họ can thiệp vào dòng sông thời gian!

Chương 2463 - Vĩnh Hằng chi môn (2)

Vô Thiên Hắc Ngục, Lục Loạn Ly nhìn về phía cây Thạch hòe, cũng cảm thấy hoảng sợ.

“Nam Cực Tinh Quân?”

Nàng không ngờ sẽ gặp được vị Nam Cực Tinh Quân này ở tầng sâu nhất trong Vô Thiên Hắc Ngục.

Còn cả người áo đen không thấy dung mạo kia là ai?

Nàng cảm thấy khí tức của người này cũng rất nguy hiểm, không kém hơn Thần Ba Tuần.

Lục Loạn Ly lập tức lùi về sau, trở lại căn nhà đá kia.

Nàng biết căn nhà đá này có thể ngăn cản uế khí, mà còn cực kỳ cứng rắn.

Chỉ cần mình lùi vào trong, không chỉ không cần lo lắng về uế khí, mà còn có thể chống đỡ thần lực của kẻ địch.

Bằng không mình sẽ trở thành trói buộc của Sở Hi Thanh và Thanh Long Tinh Quân.

Lục Loạn Ly lại ném 36 tòa mâm ngọc ra bốn phương tám hương, đồng thời kết ấn, một vòng lại một vòng phù văn huyền ảo lan tràn ra ngoài, bao trùm lại căn nhà đá này.

Đây là một loại thủ đoạn bày trận nhanh, mượn những trận bàn chế tạo từ trước, Lục Loạn Ly có thể trong khoảnh khắc hoàn thành một trận pháp quy mô cỡ trung.

Nàng muốn hoàn toàn nắm giữ căn nhà đá này, coi nơi này là ‘pháp đàn’ của bản thân.

Sở Hi Thanh lại cười nhìn hai người trước mắt: “Hai vị đến thật không đúng lúc.”

Hết lần này đến lần khác, lại đến vào lúc hắn chuẩn bị lên cấp.

Khi Sở Hi Thanh nói chuyện, quanh người hắn lại sinh ra nhiều đao cương như gương bạc hơn, từng mảng từng mảng khuếch tán ra không gian chung quanh.

Phạm vi bao trùm của Thần Ý Cấm Nguyên đã mở rộng từ một dặm đến 100 dặm.

Sở Hi Thanh vốn không làm được như vậy.

Nơi này là khu vực uế khí dày đặc, Sở Hi Thanh bị ảnh hưởng rất lớn.

Nhưng đao linh của Huyết Nhai thần đao lại rất cố gắng, khiến cho uy lực của Thần Ý Xúc Tử Đao tăng mạnh.

Cùng lúc đó, giữa hắn và hai người Nam Cực Tinh Quân chợt nổ ầm ầm.

Đó là Thanh Long Tinh Quân ra tay, đánh nát tay gỗ khổng lồ của Nam Cực Tinh Quân.

Trong lúc nhất thời, vô số cương lực tràn ra bốn phía, khiến tất cả vật chất chung quanh đều tịch diệt.

Nhưng nơi sâu nhất trong Vô Thiên Hắc Ngục lại không có gì cả. Cái gọi là mặt đất nơi này, thật ra là do lượng lớn uế khí đọng lại mà thành.

Theo cương lực xung kích, những uế khí này lập tức cuộn lên, hóa thành một mảnh sương khỏi màu vàng cực kỳ tanh hôi và bẩn thỉu, bao phủ mấy chục dặm quanh đây.

“Mạnh Chương thần quân?”

Nam Cực Tinh Quân hiện ra vẻ kinh ngạc, sau đó lại cười gằn: “Xem ra ngươi khá may mắn, là thuật sư nhân tộc này đúng không? Thế mà lại có thể dùng Mộng Huyễn chi pháp để giúp ngươi thoát khỏi cái vỏ rùa đen kia.”

Thì ra là vậy, bảo sao mười mấy vị thần hoang dã có thực lực không kém lại tử vong trong nháy mắt.

Tất cả những tay thợ săn gặp mặt Sở Hi Thanh trong Vô Thiên Hắc Ngục này, không có ai có thể sống quá một phần trăm cái hô hấp.

“Chê cười rồi, Thanh Long một cây làm chẳng nên non, chỉ có thể dùng cách đó để bảo toàn tính mạng. Cuối cùng cũng coi như là còn sống, may mắn nhìn thấy Nhân hoàng bệ hạ của 1200 vạn năm sau.”

Thanh Long Tinh Quân hờ hững, không buồn không giận, bình tĩnh nhìn cây Thạch hòe sau lưng Nam Cực Tinh Quân: “Trái lại thì Thần Thiên Hòe ngươi lại rất không ổn, không chỉ mất ngôi sao của mình, mà ngay cả cây Thạch hòe này cũng đang khô héo suy kiệt. Ngươi còn không tiết chế thần lực, vậy cách chết không xa.”

Tại chỗ này, Nam Cực Tinh Quân không dám trắng trợn hấp thu nguyên linh thiên địa, hắn chỉ có thể dùng toàn lực để thôi pháp mệnh nguyên và thần lực của bản thân.

Vấn đề là bây giờ, hắn đã không phải là chủ của sao Nam Cực, mệnh nguyên và thần lực đều có hạn.

Lúc này, Thần Thiên Hòe lại nhíu mày, nhìn Sở Hi Thanh với vẻ thù hận: “Đây lại là Thần Ý Xúc Tử Đao kia của ngươi?”

Hắn phát hiện mình hoàn toàn không cảm nhận được nguyên linh thiên địa chung quanh.

Lúc trước hắn còn có thể mượn đặc tính của sinh linh hệ Mộc, liều lĩnh hấp thu một ít nguyên linh ở chung quanh, sau đó tịnh hóa và sử dụng.

Nhưng bây giờ, hắn lại không cảm ứng được dù chỉ một chút.

Sở Hi Thanh thì lại không thèm để ý, hắn liên tục phát lực, muốn mở phong ấn của bình ngọc trong tay.

Bảo quản thần vật đương nhiên không phải chuyện nhỏ, phong ấn ở bình ngọc cũng rất mạnh.

Vì vậy dù Sở Hi Thanh biết pháp môn giải phong ấn, thì cũng cần phí chút thời gian.

Nhưng vào lúc này, một đạo bóng roi màu đen bỗng nhiên đánh đến phía sau hắn.

Đó là một cái thần khí hình roi dài, đối phương sử dụng một loại thần thuật tương tự với pháp Thiên Cương ‘Tiên Sơn Di Trạch’.

Sở Hi Thanh lập tức nhận ra thân phận của kẻ này… chính là vị ‘Quần Sơn Xã Tắc chi thần’ kia, Thiên Xã Tinh Quân – Thần Cú Long!

Chiếc mũ trên đầu hắn đã bị sóng khí đánh văng, để lộ ra khuôn mặt dữ tợn và tràn đầy thù hận, sát ý.

Tại cuộc chiến ở Thái Vi Viên mấy năm trước, hắn không chỉ mất cơ hội cướp đoạt di sản của Thái Vi Viên, mà hóa thân cũng chết trong tay của Sở Vân Vân và Sở Hi Thanh.

Sau đó Sở Hi Thanh lại sáng tạo triều Đại Luật, rồi liệt Thiên Xã Tinh Thần - Thần Cú Long vào hàng tà thần.

Chuyện này khiến hắn bị đả kích nặng nề, thậm chí còn hơn cả trận chiến Thái Vi Viên.

Hắn là một trong số ít thần linh có thể trắng trợn tuyên dương tín ngưỡng ở nhân tộc Thần Châu, cũng dựa vào hương hỏa và nguyện lực của nhân tộc.

Mà bây giờ, vị Nhân hoàng có danh vọng cực cao trong nhân tộc này, lại phủ định hắn.

Thần Cú Long dù thế nào cũng không để người này sống sót trở về, hắn cũng cảm thấy bình ngọc trong tay Sở Hi Thanh có vấn đề, điều này làm cho tâm linh của hắn cảnh báo.

Chương 2464 - Vĩnh Hằng chi môn (3)

Cheng!

Sau lưng Sở Hi Thanh bỗng nhiên tuôn ra tia lửa chói mắt.

Đó là một cây Huyết tùng, chém ra 99 đạo kiếm khí, va chạm với roi dài của Thần Cú Long, tạo thành những tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Khác với lúc trước, cây Huyết tùng này không còn hư ảo nữa, mà đã có thân thể thật.

Sở Hi Thanh đã ném ra một cánh Huyết tùng, chỉ chớp mắt mà cành cây này đã hóa thành một cây Huyết tùng chống trời, che đậy ở trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh.

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh đã bóp nát bình ngọc trong tay!

Lập tức có từng sợi lưu quang bảy màu chảy ra, quấn quanh người Sở Hi Thanh.

Ý thức của hắn lập tức hoảng hốt.

Đây là vì trong khoảnh khắc này, hắn đã trải qua rất nhiều chuyện.

Hắn trở lại năm tháng quá khứ, đi ngược dòng sông thời gian, trở lại Vô Thiên Hắc Ngục ở mấy tháng trước.

Tiếp đó hắn rời khỏi nơi này, thông qua đường hầm không gian để trở về phàm giới, đi đến ‘Hỗn Độn chi nguyên’.

Hắn nhìn thấy mấy người Lý Trường Sinh, Sở Vân Vân, Tố Phong Đao, Thẩm Nguyên, Ngạo Quốc ở nơi đó.

Hắn tự nghĩ ra đao đạo, khiến quần đao làm lễ.

Hắn còn dùng bí dược và thăng cấp nhất phẩm hạ ở ‘Hỗn Độn chi nguyên’.

Sau đó hắn lại dọc theo con đường cũ, trở lại nơi này.

Hắn trải qua rất nhiều chuyện, nhưng tất cả chỉ khảm ở trong dòng sông thời gian.

Dòng sông dài này vẫn cứ tuôn trào về phía trước như cũ.

Nếu như nói Tiệt Thiên Kiếm của Mộc Kiếm Tiên là cắt đứt một sát na trong dòng sông thời gian, lấy ra một tiết điểm thời gian, vậy thì hắn còn không có dù là một sát na.

Nếu nhất định phải hình dung, thì như là ấn pause trong game, sau đó đó bắt đầu bật hack, cuối cùng quay trở lại chơi tiếp.

Sở Hi Thanh không khỏi hít thở thật sâu.

Trong cơ thể hắn lập tức phát ra một tiếng nổ ầm ầm.

Hai trái tim của Sở Hi Thanh đập kịch liệt, vô cùng vô tận khí huyết tràn ra ngoài, lao thẳng đến mọi ngóc ngách trong cơ thể hắn.

Mà lúc này, mặc kệ là đan điền ở trên nguyên thần là Tử Phủ, hay là đan điền ở dưới là ‘Khí hải’ Long Hổ Kim Đan, thì đều phát sinh biến hóa rất lớn.

Một cái di chuyển lên, một cái chìm xuống, gặp nhau ở ‘Thiên trung’ tại ngực Sở Hi Thanh, tụ hợp và giao hòa!

Trong khoảnh khắc này, Sở Hi Thanh phá tan hai đạo phong ấn cuối cùng trong cơ thể, bước vào hàng ngũ nhất phẩm!

Đến tầng thứ này, con đường của Sở Hi Thanh đã không giống với những võ tu khác.

Mặc kệ là bên ngoài hay là bên trong thì đều không giống.

Hiện giờ hắn chẳng những có Tiên Thiên Thần Thể càng mạnh hơn, lấy thân Bá thể của nhất phẩm, đạt được thần thể của Siêu Phẩm, lực lượng sánh vai với Bán Thần; còn cả 'nội thiên địa' chân chính cũng đang mở ra trong cơ thể hắn!

Đây là chuyện Sở Vân Vân cũng không thể đạt được.

Cái gọi là 'nội thiên địa' của nàng, là lấy Long Hổ Kim Đan làm căn cơ, tràn ngập thỏa hiệp, chưa thể thân hồn một thể.

Sở Hi Thanh lại làm được, từ nay về sau, thân thể hắn chính là thiên địa.

Thân nạp ngũ hành, dung âm dương, sinh phong lôi, diễn càn khôn!

Mà tất cả những thứ này, đều chỉ phát sinh trong khoảnh khắc!

Thần Cú Long ở đối diện lại nhíu chặt lông mày, ánh mắt nghi ngờ không thôi.

Hắn nhìn Sở Hi Thanh ở trước mắt, trong lòng lại sinh ra một loại cảm giác cực kỳ kỳ quái.

Người này… tựa như từng rời đi trong một khoảnh khắc, cũng không biết đi nơi nào.

Nhưng mà Sở Hi Thanh rõ ràng vẫn luôn đứng trước mặt bọn họ, chưa từng rời đi…!

Loại cảm giác này khiến Thần Cú Long nghi ngờ không thôi, cũng cảm thấy rất khó chịu.

Đây rốt cuộc là thế nào?

Cheng! Cheng! Cheng! Cheng!

Khi Thần Cú Long nghi hoặc, hắn và cây Huyết tùng vẫn giao thủ không ngừng.

Kiếm khí màu đỏ ngòm của cây Huyết tùng cũng làm cho hắn kiêng kỵ không thôi.

Trong đó chất chứa Trụ Thiên, Trảm Thiên, Tiệt Thiên kiếm ý cực kỳ mạnh mẽ, liên tục để lại dấu vết trên ròi dài.

Đến bây giờ vẫn không thể hấp thu nguyên linh thiên địa, dù là nguyên linh ẩn chúa trong uế khí cũng không thể hấp thu, càng không thể lợi dụng, khiến cho thần thuật và thiên quy của hắn giảm mạnh.

Nếu như tiếp tục như vậy, thanh thần binh này của hắn sẽ bị đối phương cắt đứt.

Nhưng thế tiến công của Thần Cú Long vẫn không dừng lại, trái lại còn càng nhanh hơn, càng mạnh hơn.

Nhân hoàng này mới chỉ là nhị phẩm mà đã có sức chiến đấu mạnh như vậy rồi.

Nếu để cho hắn trở về phàm giới, lại có thời gian trưởng thành, như vậy tương lai còn thế nào?

Hai mắt hắn trợn trừng lên, không ngừng giao thủ với những kiếm khí màu đỏ ngòm kia.

Thần Cú Long là hậu duệ của Hư Thần – Xa Nguyên và Thủy Thần – Thiên Công, hắn dựa vào hai vị Tổ thần sau lưng, không chỉ cướp đoạt lực lượng của các thần hệ Thạch, mà còn nắm giữ pháp môn không gian rất mạnh.

Hắn không làm được gì những kiếm khí kia, nhưng có thể na di chúng ra xa.

Thần Cú Long cũng có thể đột phá phong tỏa của Mộc Kiếm Tiên, liên tục tiến đến gần Sở Hi Thanh.

Khoảng cách của song phương đã rút ngắn xuống còn không đủ ngàn trượng.

Cùng lúc đó, Thần Thiên Hòe cũng đang đến gần.

Thanh Long Tinh Quân dù sao cũng chỉ là một bộ mộng ảo hóa thân, không thể chống lại hắn.

Thần Thiên Hòe cũng không ham chiến, thừa dịp thân thể Thanh Long Tinh Quân bị hao tổn, trực tiếp tránh né, dùng tay gỗ ngập trời tấn công về phía Sở Hi Thanh.

“Sở Hi Thanh!”

Thần Thiên Hòe nhìn cây Huyết tùng sau lưng Sở Hi Thanh, ánh mắt càng giận dữ hơn, càng thù hận hơn, càng dữ tợn hơn, sát ý ngút trời: “Chết cho ta!”

Lần này, hắn sẽ không cho phép bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào, cũng không cho phép đối phương sống sót rời khỏi đây!

Lúc này, Sở Hi Thanh đã hoàn thành hơi thở thứ hai.

Cũng trong khoảnh khắc này, lực lượng nguyên dương trong cơ thể hắn lại phun trào, lại một lần nữa mở ra giới hạn phàm và thần.

Trong nháy mắt, thần lực vô tận sinh sôi trong cơ thể hắn.

Thần Lực Tái Thôi! Tái Thôi! Tái Thôi!... chỉ ba lần Thần Lực Tái Thôi, lực lượng của hắn đã xung kích đến Bán Thần đỉnh phong.

Sở Hi Thanh lại không dừng lại.

Tái Thôi! Tái Thôi! Tái Thôi! Tái Thôi!

Liên tục mười lần, toàn thân Sở Hi Thanh bỗng nhiên tuôn ra huyết diễm khổng lồ.

Đúng vào lúc này, hắn lại dùng sức mạnh cuồng bạo và dã man của mình để tạm thời đẩy ra cánh cửa ‘Vĩnh Hằng chi môn’!

Chương 2465 - Nhai Tí Thánh Chủ

Mặc kệ là võ tu nhân tộc hay là Cự linh, thiên quy đạo luật mà bọn họ tu luyện đều được chia làm năm giai đoạn: học thiên địa, thiên nhân đồng luật, thiên nhân hợp nhất, cùng đạo hợp chân, Tạo Hóa chi môn.

Cái gọi là ‘học thiên địa’, chính là học tập kinh nghiệm của người trước, hoặc là quan sát các loại hiện tượng trong thiên địa, tổng kết và thôi diễn ra thiên quy đạo luật hoàn chỉnh, hòa vào trong võ đạo của bản thân.

Thiên nhân đồng luật, chính là đưa bản thân dung hợp vào một cái thiên quy đạo luật, người hợp với đạo, có thể lấy lực lượng lớn hơn từ trong thiên quy… đây là một trong những điều kiện tất yếu để đánh vỡ giới hạn phàm và thần, bước vào cảnh giới Siêu Phẩm.

Thiên nhân hợp nhất, cũng được gọi là ‘Thần cùng đạo đủ’, là quá trình hòa thêm nguyên thần vào trong thiên quy. Đến một bước này, đã là trình độ vui buồn có nhau. Người có thể đi đến bước này, cơ bản đều là Chân Linh của một thiên quy nào đó.

Đây cũng là mấu chốt để chứng đạo Vĩnh Hằng.

Nhưng trên thực tế, lại có rất nhiều Cự thần Vĩnh Hằng không thể đi đến một bước này, lực lượng thiên quy của bọn họ không đạt đến tầng thứ này.

Nhưng bọn họ trời sinh đã có thân thể mạnh mẽ, phần lớn đều dựa vào cơ thể máu thịt để trực tiếp chứng đạo Vĩnh Hằng, tuổi thọ vô tận.

Sau thiên nhân hợp nhất, chính là ‘cùng đạo hợp chân’, chính thức kết hợp với thiên quy đạo luật, cũng hoàn toàn khống chế thiên quy đó. Người có thể đi đến bước này, cơ bản đều có thực lực Vĩnh Hằng trung vị, thậm chí là thượng vị, là Thánh Giả của một cái thiên quy!

Sở Hi Thanh bây giờ chính là dựa vào Bá thể mạnh mẽ của mình, cưỡng ép đẩy ra cánh cửa ‘Vĩnh Hằng chi môn’!

Trước kia, hắn chỉ ở cảnh giới ‘thiên nhân đồng luật’, còn chưa thử dung hợp sâu với thiên quy.

Song khi Sở Hi Thanh đẩy cánh cửa ‘Vĩnh Hằng chi môn’ ra, quá trình ‘thiên nhân hợp nhất’ lại bắt đầu một cách tự nhiên.

Hắn vốn là Chân Linh của vài thiên quy, trong đó thì Nhai Tí và Như Ý chỉ cách Thánh Giả có một bước.

Trước kia nguyên thần và thân thể của Sở Hi Thanh không đủ mạnh, không thể bước vào cảnh giới ‘thiên nhân hợp nhất’ này.

Nhưng mà bây giờ, hắn đã có điều kiện này.

Ầm!

Đúng lúc này, những bàn tay gỗ của Nam Cực Tinh Quân đều biến mất trước người Sở Hi Thanh, vụn gỗ bay đầy trời.

“Cái gì?”

Nam Cực Tinh Quân không khỏi lấy làm kinh hãi.

Không chỉ là tay gỗ, mà lực lượng nguyên từ và nhiễu sóng của hắn cũng bị Tru Thiên chi pháp của Sở Hi Thanh quét sạch.

Sở dĩ gỗ vụn đầy trời là do lực lượng thiên quy của Nam Cực Tinh Quân vẫn khá mạnh mẽ.

Bằng không thì những vụn gỗ này cũng bị 'tru diệt' sạch sẽ.

Ngoài ra, Nam Cực Tinh Quân còn cảm ứng được thần cương vô cùng mạnh mẽ ở ngoài cơ thể Sở Hi Thanh.

Khí tức của tên tạp chủng này cũng trở nên cực kỳ nguy hiểm!

Nam Cực Tinh Quân trợn trừng mắt, hiện lên vẻ không thể tin tưởng.

Đây là Tru Thiên chi pháp tầng 45… thậm chí còn là tầng 47?

Không đúng! Không chỉ như vậy!

Đó là 'thiên nhân hợp nhất'! Trạng thái của Sở Hi Thanh bây giờ, rõ ràng là 'thiên nhân hợp nhất'.

Đây là đặc tính mà thần linh Vĩnh Hằng mới có, nguyên thần giao hòa hợp nhất với một hoặc nhiều loại thiên quy đạo luật, từ đó có thể điều động toàn bộ lực lượng thiên quy trong thiên địa.

Nếu như Tru Thiên chi pháp của Sở Hi Thanh lúc trước có tám phần thần uy.

Vậy bây giờ chính là mười phần! Hơn nữa còn điều động như thường, sai khiến như cánh tay.

Còn nữa, hình như kẻ này còn có thần lực và thần cương.

Đó là kết quả của thiên quy đạo luật kết hợp với huyết khí và cương lực, có thể khiến cho tất cả thần linh Vĩnh Hằng sở hữu lực sát thương và lực phòng thủ bá đạo và mạnh mẽ hơn.

Vấn đề là Sở Hi Thanh chỉ là một nhị phẩm, làm sao có thể sở hữu thần cương và thần lực?

Hắn không tự chủ được mà nghĩ đến Táng Thiên, trong đầu xuất hiện một suy nghĩ khủng bố.

Chẳng lẽ kẻ này đã…

Nam Cực Tinh Quân cưỡng ép mình loại bỏ suy nghĩ này, sau đó tiếp tục thôi phát thần lực!

"Chết cho ta!"

Hàng ngàn hàng vạn tay gỗ khổng lồ đè về phía Sở Hi Thanh.

Nam Cực Tinh Quân đã không tiếc tất cả.

Hắn không chỉ không thèm để ý đến Thanh Long Tinh Quân, mà cũng hoàn toàn bỏ qua trạng thái cơ thể của mình, chỉ cầu gia tăng lực lượng lên đến cực hạn.

Ầm!

Những tay gỗ kia lại nát bấy thêm lần nữa, nguyên thần, thân thể và cả lực lượng nguyên từ của Nam Cực Tinh Quân gần như bị xé nát!

Cùng lúc đó, lục phủ ngũ tạng và xương cốt máu thịt trong cơ thể hắn đều đang bị nhiễu sóng, vô số sinh linh nhỏ bé thường bị hắn ngăn cách ở bên ngoài cơ thể, lúc này lại liên tục tập kích và sinh sôi trong cơ thể hắn.

Lần này, Sở Hi Thanh đã sử dụng Nhai Tí Đao, phản xạ toàn bộ lực lượng của Nam Cực Tinh Quân.

Theo Sở Hi Thanh xuất đao, một bóng người to lớn có khí chất và tướng mạo giống hệt Sở Hi Thanh đã xuất hiện ở sau lưng hắn.

Mà lúc này, Thần Cú Long đang ác chiến với bộ ‘ngôi sao Nam Cực’ thì lại tê cả da đầu.

Không biết vì sao, lực lượng của bộ ‘ngôi sao Nam Cực’ này chợt tăng mạnh, thậm chí có thể sử dụng cả thần lực.

99 cành cây như cánh tay kia liên tục chém kiếm khí về phía hắn.

Đặc biệt là chín thanh Cửu Diệu Thần Luân kiếm kia, mỗi một kiếm đều có thể cắt đứt thời gian, chém nát càn khôn, chém cho thần khí bản mệnh ‘Roi Đoạn Sơn’ của hắn xuất hiện những vết rách.

Thứ này được xưng là chí bảo Vĩnh Hằng, nhưng lại rất gian nan khi chống lại Tiệt Thiên và Trảm Thiên chi pháp của Mộc Kiếm Tiên, khiến cho Thần Cú Long căng thẳng và sợ hãi không thôi.

Bóng người to lớn sau lưng Sở Hi Thanh càng làm cho Thần Cú Long sợ hãi.

“Đó là… Thánh Giả!”

Đó không chỉ là pháp tướng của thiên quy, mà là Thánh Giả!

Sở Hi Thanh đã trở thành Thánh Giả của thiên quy này!

Từ đây cùng đạo hợp chân, có tư cách xưng là ‘Nhai Tí Thánh Chủ’!

Nhưng đây rốt cuộc là vì sao?

Sao thiên quy Nhai Tí của Sở Hi Thanh lại đột nhiên tiến thêm một bước, trở thành Thánh Giả?

Thần Cú Long lập tức nghĩ đến điển cố của Ma thần Táng Thiên khi xưa.

Vị Chiến thần kia từng mạnh mẽ đẩy ra ‘Vĩnh Hằng chi môn’ khi còn ở nhất phẩm, thu được thần lực mạnh mẽ có thể sánh vai với thần linh Vĩnh Hằng. Hành vi này khiến cho lực lượng thiên quy của hắn tăng lên, trở thành Chân Linh của bốn loại thiên quy, và Thánh Giả của một loại thiên quy. Sau đó lại lấy thân nhất phẩm, liên tục chém giết bảy con Tam Túc Kim Ô cấp bậc Vĩnh Hằng trung vị!

Chính là trận chiến này, Chiến thần Táng Thiên đã làm thiên hạ chấn động!

Khi đó mấy vị Tổ thần bị Thái Dương và Thái âm áp chế, bắt đầu cố tình hay vô tình bỏ mặc, thậm chí là giúp đỡ, khiến cho Táng Thiên có cơ hội phong thần, do đó cầm Nghịch Thần Kỳ do Toại Nhân thị rèn ra để chém giết Thiên đế Thái Hạo.

Cũng dẫn đến những chuyện tiếp theo như Ngu Công phạt thiên, Hi Hoàng nam tiến, Huyền Hoàng bắc chinh.

Chẳng lẽ nói, Sở Hi Thanh bây giờ cũng giống như điển cố Táng Thiên năm đó?

Vấn đề là, cái tên này chỉ là nhị phẩm!

Hắn không thể lên cấp ở đây, trong Vô Thiên Hắc Ngục này không có gì cả, sao hắn có thể…

Chương 2466 - Nhai Tí Thánh Chủ (2)

Con ngươi Thần Cú Long chợt co rút lại, hắn nghĩ đến loại cảm giác khó chịu lúc nãy, ánh mắt hiện lên vẻ khó tin: “Thần Thiên Hòe, cẩn thận, hắn đã lên cấp nhất phẩm!”

Kẻ đứng trước mặt hắn bây giờ… thật ra đã là một cái thần! Một vị thần lực có thể đối kháng với đại đa số Vĩnh Hằng trung vị, thậm chí sức chiến đấu còn vượt qua Thần Cú Long hắn!

Cự thần chỉ dựa vào lực lượng thân thể để chứng đạo Vĩnh Hằng, làm sao có thể là đối thủ của những võ tu nhân tộc song tu cả thiên quy và thân thể?

“Không thể!” Nam Cực Tinh Quân râu tóc dựng đứng, muốn rách cả mí mắt, phát ra tiếng gào thét.

Tiếng nói của hắn cực kỳ cuồng bạo, cuồng loạn: “Ở nơi này, hắn lấy gì để thăng cấp, lấy mạng của hắn sao?”

Nam Cực Tinh Quân vẫn không tiếc tất cả, dốc hết sức để thao túng thiên quy, thôi phát thần lực của bản thân, muốn giết chết Sở Hi Thanh.

Nhưng mà tất cả đều bị đao cương như gương bạc của Sở Hi Thanh phản xạ lại.

Vẻ mặt của đối phương vẫn thong dong tự nhiên, ung dung như thường.

Tựa như đang muốn nói, Nam Cực Tinh Quân hắn chỉ là một cái bia ngắm, để đối phương xác minh võ đạo và đao pháp của mình.

Lúc này, Thanh Long Tinh Quân cũng tạm thời dừng tay, nhìn về phía sau lưng mình với vẻ khó tin.

Thiên nhân hợp nhất… không! Đây rõ ràng là cùng đạo hợp chân.

Vị hậu bối nhân tộc này, lại thăng cấp nhất phẩm rồi! Hơn nữa còn dùng lực lượng huyết mạch cực mạnh của hắn để đẩy cánh cửa ‘Vinh Hằng chi môn’.

Đây chính là khí vận của dòng dõi Long Hi sao?

Thời gian trôi qua 1200 vạn năm, nhân tộc lại có một cường giả đáng sợ như vậy!

Hắn vốn cảm thấy rất không ổn khi hai tên thần linh này xuất hiện.

Thanh Long Tinh Quân nghĩ thầm, hôm nay hắn từ bỏ bộ hóa thân này để giúp hai người Sở Hi Thanh chạy đi, kết quả đó đã là không tệ rồi.

Nhưng tình hình bây giờ, lại khiến Thanh Long Tinh Quân chấn động và thất thần.

Chỉ trong một khoảnh khắc, thế mạnh yếu của song phương đã đổi chiều!

“Kẻ này… hắn đã thăng cấp trong năm tháng quá khứ!”

Giọng nói của Thần Cú Long hơi run rẩy, nhất thời không biết nên giải thích thế nào mới tốt.

Bởi vì chính bản thân hắn cũng chưa hết hết, cũng còn có rất nhiều nghi hoặc.

Những Thần Cú Long đã bắt đầu bảo toàn lực lượng, lặng lẽ súc thế, chuẩn bị đường lui cho bản thân mình.

“Mặc kệ thế nào, sự thật đều là vậy. Ngươi còn tiếp tục như thế… sẽ chết…!”

Phương thức chiến đấu của Nam Cực Tinh Quân hoàn toàn không có kết cấu.

Cái tên này quả thực là như mất trí, dốc hết sức lực, không thèm phòng ngự, điên cuồng tấn công như không muốn sống.

Nhưng mà chuyện này quả thực là không uy hiếp được Sở Hi Thanh, trái lại còn tiêu hao mệnh nguyên của bản thân, bị lực lượng phản xạ lại làm cho bị thương.

Mà một khi Nam Cực Tinh Quân trọng thương, hoặc là chết trận, như vậy khả năng hoàn thành chuyện Xa Nguyên giao cho là nhỏ bé không đáng kể.

Thần Cú Long nghĩ đến đây, vẻ mặt bỗng nhiên hơi động, liếc mắt nhìn về phía thiếu nữ đang kết ấn bên trong căn nhà đá ở cách đó không xa.

Tựa như là huyễn pháp!

Thuật sư này đang dùng pháp thuật của nàng, để mê loạn thần trí của Nam Cực Tinh Quân!

“Giết! Lên cấp nhất phẩm thì lại làm sao!”

Ánh mắt Nam Cực Tinh Quân đỏ bừng, cây Thạch hòe phía sau hắn đã xuất hiện những miệng vết thương rất sâu.

“Hắn chết chắc rồi! Không ai có thể giúp hắn!”

Thanh Long Tinh Quân ở phía xa xa lại nhắm mắt lại, hơi cúi đầu về phía trước: “Hi Thanh tiểu hữu, không thể kéo dài nữa! Tên tiểu bối cướp đoạt thần lực hệ Thạch kia, chính là đạo tiêu để Xa Nguyên khóa chặt phương vị của ngươi. Xa Nguyên có thể thông qua hắn mà ra tay với ngươi bất cứ lúc nào.”

“Ta biết!’

Sở Hi Thanh nghe vậy thì mỉm cười, hắn tay cầm hai thanh đao, đứng yên tại chỗ: “Hôm nay hắn trốn không thoát, ta vẫn đang súc thế tụ lực đây!”

Vị ‘Quần Sơn Xã Tắc chi thần’ này, cũng là một trong những nội dung giao dịch của hắn với Thạch Thần.

Thần Cú Long chỉ thấy toàn thân lạnh lẽo.

Súc thế tụ lực?

Lúc này hắn mới để ý, Sở Hi Thanh vẫn đứng yên tại chỗ, chỉ dùng Nhai Tí Đao để phản xạ lực lượng của Nam Cực Tinh Quân, đồng thời súc thế tụ lực.

Thanh thần binh bên tay trái của hắn rất đáng sợ.

Kẻ này còn có huyết mạch của Trí Thần – Long Hi, có thể giúp tất cả thần binh và pháp khí tăng lên nửa cấp độ, thậm chí là một cấp!

“Trẫm phải cảm tạ ngươi!”

Sở Hi Thanh ngẩng đầu nhìn Nam Cực Tinh Quân, trường đao bên tay trái bắt đầu lóe sáng.

“Mượn Sinh Nguyên chi pháp của ngươi, trẫm đã kiểm chứng được một chuyện, cái gọi là uế khí trong thiên địa này, cũng nằm ở trong hỗn độn!’

Trong khoảnh khắc này, toàn bộ thiên địa chung quanh mấy người đều vì thế mà rung chuyển, Thái Tuế như khối thạch kia cũng theo đó mà vặn vẹo.

Theo Sở Hi Thanh chém ra một đao, cây Thạch hòe phía sau Nam Cực Tinh Quân bị một luồng sức mạnh khổng lồ nghiền ép, bắt đầu nát bấy! Cùng lúc đó, vô số uế khí xâm nhập vào trong cơ thể Nam Cực Tinh Quân.

Thanh Long Tinh Quân lập tức nhận ra, đây là thức thứ chín trong

Hỗn Độn Thiên Đao, Hỗn Độn Nguyên Trảm!

Sở Hi Thanh từng sử dụng chiêu này khi chiến đấu với Thái Bạch Tinh Quân, khiến cho Thái Bạch Tinh Quân thán phục không thôi.

Mà bây giờ, khi hắn thi triển chiêu thức này, lại làm cho toàn bộ uế khí trong phạm vi 100 dặm chung quanh, và cả Thái Tuế ở phía xa xa đều trở thành lực lượng của hắn!

Cũng trong khoảnh khắc này, sau lưng Sở Hi Thanh lại xuất hiện một bóng mờ thứ hai.

Vẫn là bóng dáng cao 10 trượng, ngũ quan và thân hình đều giống hệt Sở Hi Thanh.

Toàn thân hắn bao phủ sương khói, nhìn qua hỗn độn không rõ.

Thần Cú Long thấy thế thì không do dự, lập tức hóa thành một đạo lưu quang màu vàng, mạnh mẽ phá tan hư không, ý đồ thoát khỏi nơi này.

Tên này… không ngờ hắn đã là Thánh Giả dự bị của thiên quy Hỗn Độn, là pháp tướng của thiên quy Hỗn Độn!

Sở Hi Thanh bây giờ lại đổi một thanh đao, đã đổi thành ‘Thanh Tâm Tru Huyền đao’.

“Ta muốn thế giới này, đều theo ý ta!”

Thần Cú Long phát hiện mình lại như va vào một bức tường.

Hắn vốn nên rời khỏi nơi này, nhưng bây giờ lại va phải một bức tường, không thể rời đi, mà còn làm cho bản thân đau đớn.

Thiên quy Thái Hư (không gian) ở quanh đây đã bị ý chí của Sở Hi Thanh thay đổi và vặn vẹo, khiến cho lực lượng huyết mạch và thiên quy Thái Hư của hắn mất tác dụng.

Mà lúc này, Lục Loạn Ly đã dùng Loạn Thiên Tử Kim Chuy để đánh hắn, khiến cho một thân thần cương của hắn bạo loạn trong chốc lát.

Thanh Long Tinh Quân cũng đột nhiên đánh tới, sức mạnh khổng lồ kia làm cho toàn thân hắn tuôn ra một mảnh sương máu.

Cũng đúng lúc này, cây Huyết tùng kia đã múa Cửu Diệu Thần Luân kiếm trong tay, chín ánh kiếm đỏ thắm lóe lên, thần khu của Thần Cú Long đã bị chém thành mười đoạn!

Chương 2467 - Thiên đạo

Ánh sao của ngôi sao Thiên Xã đã biến mất trong tinh không, Băng Thần – Huyền Đế và Hư Thần – Xa Nguyên ở ngoài Ma vực đều rơi vào trạng thái vắng lặng.

Hai vị đưa mắt nhìn nhau, đều có thể nhìn thấy vẻ ngưng trọng trong mắt đối phương.

Hai người đều liên hệ chặt chẽ với thiên đạo, đều cảm ứng được sự rung chuyển bên trong đó.

Không chỉ 'Quần Sơn Xã Tắc chi thần' ngã xuống, mà ngay cả Nam Cực Tinh Quân cũng đã chết!

Nam Cực Tinh Quân vừa ngã xuống, làm cho vài loại thiên quy trở nên suy yếu.

Quy tắc của thiên quy đạo luật chính là như vậy, người đại diện cho nó càng mạnh, ánh sao càng chói mắt, lực lượng thiên quy cũng càng mạnh.

Mà trước đó, Nam Cực Tinh Quân vốn là cột chống đắc lực của thiên quy Sinh Mệnh và Nguyên Từ.

Vấn đề của bọn họ bây giờ là, họ vẫn không biết trong tầng sâu nhất của Vô Thiên Hắc Ngục đã phát sinh cái gì.

Ngoài ra, trong 'Thiên đạo' còn phát sinh một ít dị biến, sinh ra gợn sóng lan đến toàn bộ thiên địa.

Nhưng linh cảm của hai người đều chưa đến cảnh giới chí cao, không thể tìm hiểu rõ ràng.

Xa Nguyên không khỏi nhíu chặt lông mày.

Sở Hi Thanh nhất định đã đột phá nhất phẩm!

Nhưng mà vừa đột phá nhất phẩm, sức chiến đấu của hắn lại phát sinh biến hóa nhiều như vậy, có thể chém giết Nam Cực Tinh Quân? Chém giết 'Quần Sơn Xã Tắc chi thần'?

Xa Nguyên đã đánh giá thực lực của Sở Hi Thanh lên cao đến cực hạn.

Nam Cực Tinh Quân là tồn tại có hi vọng bước vào đế quân, dù hắn đang bị thương nặng, thậm chí là mất cả hành tinh của mình, khiến cho căn cơ hao tổn, nguyên khí đại thương, nhưng thực lực của hắn vẫn vượt qua đại đa số Vĩnh Hằng trung vị.

‘Quần Sơn Xã Tắc chi thần’ Thần Cú Long lại là một kẻ liều mạng, gan to bằng trời, ý đồ mượn lực lượng hương hỏa và tín nguyện của nhân tộc để mưu đồ quyền bính đại địa và phàm giới.

Nếu nói đến dũng cảm, Thần Cú Long thậm chí còn vượt qua cả trưởng tử của Xa Nguyên là Tử Vi Tinh Quân.

Thực lực của hắn cũng thuộc hạng xuất chung trong Vĩnh Hằng trung vị.

Nhưng mà hai nhân vật như vậy, lại chết ở trong Vô Thiên Hắc Ngục.

Xa Nguyên cũng lập tức ý thức được, vị ấu tử này của mình, cũng là một trong những lý do Thạch Thần – Thạch âm ra tay giúp Sở Hi Thanh.

“Là lúc nào?”

Xa Nguyên nhìn về phía người đá khổng lồ ở phía trước.

Hắn đang suy nghĩ vị tỷ muội này của mình giao dịch với Sở Hi Thanh từ lúc nào?

Không thể là khi ở ‘Chiến Phong giới’!

Thạch Thần tuy thương con gái, cũng bất mãn với các thần, nhưng chắc chắn sẽ không ra tay khi tình hình còn chưa rõ ràng.

Chỉ đến khi Mộc Kiếm Tiên đăng thần, nhân tộc mới có tư cách mời Thạch âm ra tay.

Vì vậy… là Thổ Đức Tinh Quân?

Xa Nguyên híp mắt lại: “Là Thổ Đức Tinh Quân!”

Khi đó người này cũng ở gần Sở Hi Thanh.

“Đây không phải chuyện đương nhiên sao?” Người đá hừ lạnh một tiếng: “Nếu hắn có thể làm được âm dương một thể, ngươi phải nghĩ đến ta chắc chắn sẽ không nhìn hắn chết.”

Xa Nguyên là không nghĩ đến thật.

Hắn không ngờ Thạch âm lại căm hận và tức giận chúng thần đến nước này.

Lại không tiếc liên thủ với kẻ thù ngàn vạn năm trước?

Xa Nguyên vẫn luôn cho rằng, Thạch Thần là minh hữu của hai thần âm Dương.

Trước khi Dương Thần – Thái Hạo ngã xuống, hắn vẫn luôn cố gắng gia cố chín tầng mây xanh, áp chế chúng thần, muốn hoàn thành việc thiên đế đời thứ chín chưa hoàn thành.

Vì vậy trong trận chiến phạt thiên đó, chỉ có Thạch Thần là đứng bên phía hai thần âm Dương.

Minh ước của Thạch Thần và hai nhà bọn họ xảy ra vấn đề gì sao?

Trừ phi Thạch Thần đã hoàn toàn thất vọng với hai thần âm Dương, bằng không sẽ không làm như vậy.

Xa Nguyên lại nhìn qua với ánh mắt sắc bén: “Dù thế nào, mối thù giết con này, ta sẽ nhớ kỹ!”

“Là tay của ngươi duỗi quá dài!”

Người đá kia lại hừ nhẹ một tiếng, thân thể khổng lồ chợt biến mất trong bóng tối.

Cung đúng lúc này, một ánh sao bỗng nhiên soi sáng đến bên người bọn họ.

Đó là Thần Phổ Chiếu, hắn chiếu rọi đến nơi này: “Hai vị thần thượng, Thiên Đạo Thạch Lâm có biến, mời hai vị đến bãi đá tìm hiểu ngọn ngành.”

Hai vị ‘Bàn Cổ chúa tể’ này lại nhìn nhau một chút, đồng thời đưa linh thức về phía Thiên Đạo Thạch Lâm.

Thần Phổ Chiếu nói tiếp: “Sở Hi Thanh đã trở thành Thánh Giả của thiên quy Nhai Tí! Còn nữa, bia đá Nhai Tí đã sắp tiến vào tầng thứ năm!”

Xa Nguyên quan sát toàn bộ biến hóa của Thiên Đạo Thạch Lâm.

Thiên Đạo Thạch Lâm tổng cộng sáu tầng, đối ứng với thiên đạo.

Tầng thứ nhất tương đương với lực lượng thiên quy cấp độ Vĩnh

Hằng hạ vị, nằm trong khoảng tầng 33 đến 40.

Tầng thứ hai là Vĩnh Hằng trung vị, từ tầng 41 đến 48.

Tầng thứ ba là Vĩnh Hằng thượng vị, từ tầng 49 đến 56.

Tầng thứ tư là cấp đế quân, từ tầng 57 đến 64.

Tầng thứ năm là cấp bậc Tổ thần, cũng gọi là Đại La, Thái Thượng.

Cái gọi là Đại La, chính là cao nhất, rộng nhất, vô tiên, vô thượng.

Cái gọi là Thái Thượng, ý là chí cao vô thượng.

Tổ thần không phải chỉ huyết mạch tiên tổ, mà là ‘Nhất đạo chi tổ’.

Trong thiên đạo ghi chép 3200 thiên quy, nhưng không phải tất cả đều là Bàn Cổ sáng tạo ra, đại đa số chúng đều có người sáng tạo ra.

Nhưng sau thời đại thiên đế đời thứ ba, cái từ ‘Tổ thần’ này, lại bị 12 vị Tổ thần chiếm làm của riêng.

Sau đó là tầng thứ sáu, cũng là cái gọi cấp Tạo Hóa, tầng sâu nhất của Thiên Đạo Thạch Lâm này, chỉ có hai tòa bia đá là Khai Thiên và Bàn Cổ.

Trong đó chỉ ‘Khai Thiên’ là pháp môn Tạo Hóa chân chính. Bia đá Bàn Cổ thì không phải, nó chỉ biểu hiện danh sách ‘Bàn Cổ tinh hồn’.

Thật ra Thiên Đạo Thạch Lâm còn có tầng thứ bảy, cũng chính là Siêu Thoát.

Nhưng nếu đã siêu thoát tại phía trên thế giới này, vậy dĩ nhiên không nằm trong thiên đạo, cũng không được ghi chép trong Thiên Đạo Thạch Lâm.

Ngoài ra, thiên quy dưới tầng 33 đều nằm ở vùng rìa bên ngoài Thiên Đạo Thạch Lâm, trừ một số thiên quy mạnh mẽ ra thì đều không có tư cách ghi chép trong Thiên Đạo Thạch Lâm.

Chương 2468 - Thiên đạo (2)

Thần Phổ Chiếu nói chính là bia đá Nhai Tí và Sở Hi Thanh.

Nhưng mà Xa Nguyên và Huyền Đế lại chú ý đến bia đá Khai Thiên ở tầng thứ sáu.

Bia đá Khai Thiên vốn không có bất kỳ cái tên nào, nhưng bây giờ lại có thêm ba chữ ‘Sở Vân Vân’.

Trong mắt Xa Nguyên lại hiện ra một tia lệ trạch.

Hắn đã biết từ trước, dù Hỏa Thần – Diễm Dung bị ép rời khỏi Nam Cực, nhưng Sở Vân Vân vẫn dùng Khai Thiên chi pháp để ép Diễm Dung phải hàng lâm xuống đỉnh núi Bất Chu sơn, từ đó bức lui Sở Vân Vân.

Nữ tử phàm nhân này lại được ghi danh trên bia đá Khai Thiên.

Dù là tổ tiên của nàng là Long Hi và Đông Hoàng cũng không thể đạt đến thành tựu này.

Sau khi Bàn Cổ ngã xuống, tất cả các thần đều tha thiết ước mơ, sáng nhớ chiều mong, muốn thu được lực lượng của Bàn Cổ, hoặc là đi con đường của Bàn Cổ, từ đó đạt đến Tạo Hóa chân chính, thậm chí là Siêu Thoát, nhưng không có một ai thành công.

Chỉ có Đông Hoàng đẩy Như Ý chi pháp đến độ cao gần như siêu thoát, được voi là người gần với Bàn Cổ nhất.

Không ngờ 1200 vạn năm trôi qua, lại có con cháu của Long Hi ngưng tụ ra Khai Thiên chi pháp, ghi danh trên bia đá Khai Thiên.

Khai Thiên không có người, nên nữ tử này vừa bắt đầu đã có vị cách Chân Linh.

Đây chính là khí vận của nhân tộc sao?

Quả thực là một đám kiến trốn trong mặt đất, dù dùng chân đạp, dù đổ nước lên, dù đốt cháy mặt đất, thì những con kiến này cũng có thể thò đầu ra từ những địa phương không thể tưởng tượng được.

Tiếp đó, Xa Nguyên lại đưa mắt nhìn về phía bia đá Nhai Tí, đúng như Thần Phổ Chiếu đã nói.

Tòa bia đá này đã tiến đến biên giới tầng thứ tư, sắp sang đến tầng thứ năm.

Thiên quy Nhai Tí là do Bàn Cổ sáng tạo, nó vẫn luôn nằm ở tầng thứ tư.

Nhưng từ khi các thần liên thủ vây quét, Nhai Tí gần như tuyệt diệt, môn thiên quy này cũng đã rơi xuống tầng thứ ba.

Nhưng mà bây giờ, môn thiên quy này không chỉ khôi phục thời kỳ đỉnh cao, thậm chí còn tiến lên một bước, chỉ cách tầng thứ năm có một đường.

Phải biết, Sở Hi Thanh mới chỉ là nhất phẩm thôi, lực lượng vẫn còn chưa đủ.

Chứng tỏ thằng nhãi ranh kia đã thay đổi cái thiên quy này, cũng được cho là Sáng Đạo Giả của cái thiên quy này.

Cũng có nghĩa, hắn có thể đưa môn thiên quy này lên đến cấp bậc ‘Tổ thần’.

Xa Nguyên nhất thời hiểu rõ.

Hắn đã biết dị biến trong ‘Thiên đạo’ là do đâu mà ra rồi.

“Ngoài ra, hắn bây giờ còn là Chân Linh xếp hạng 1 trên bia đá Như Ý và Hỗn Độn, là Chân Linh nằm trong top 5 của bia đá Tru Thiên.”

Sắc mặt Băng Thần – Huyền Đế đã âm trầm như nước.

Hắn còn phát hiện Sở Hi Thanh còn xếp thứ 10 trên bia đá Tiệt Thiên.

Điều này làm cho hắn rất kiêng kỵ.

Hai pháp Như Ý và Hỗn Độn đều nằm ở tầng thứ năm, là cấp Đại La, Thái Thượng, có tiềm lực tiến vào cấp Tạo Hóa.

Sở Hi Thanh lại là Chân Linh xếp hạng 1 của hai cái thiên quy mạnh mẽ này!

Tuy rằng Chân Linh hạng 1 không có nghĩa là Thánh Giả, nhưng khả năng này là rất cao.

Chứng tỏ Sở Hi Thanh cũng sắp chưởng khống được hai cái thiên quy này rồi.

Như Ý kia thì cũng thôi, đó vốn là thiên quy do nhân tộc sáng tạo ra. Ấn ký của Đông Hoàng và Long Hi bên trong đó rất mạnh.

Vấn đề là Hỗn Độn, Sở Hi Thanh lại có thể vượt qua tất cả thú Hỗn Độn, để trở thành kẻ xếp hạng 1, việc này để người ta rất rung động.

Trong Thiên Đạo Thạch Lâm, cũng không chỉ mấy bia đá này làm người ta thấy chói mắt.

Mà còn có Mộc Kiếm Tiên, Vấn Tố Y, Minh Thiên Thu, Quan Vân Sinh, Độc Thiên Việt. Họ tên của bọn họ đều xuất hiện ở trên mấy tòa bia đá, không phải Thánh Giả thì chính là Chân Linh trong top 3.

Như bia đá Hàn pháp, Vấn Tố Y đã vào top 3! Chỉ đứng dưới Băng Thần – Huyền Đế và Huyền Vũ.

Còn có một cái tên 'Vô danh', đồng thời là Thánh Giả của thiên quy Tử Vong, U Minh và Sinh Nguyên.

Người này chắc chắn là Tư Hoàng Tuyền, bởi vì chưa đưa máu vào trong Thiên Đạo Thạch Lâm, nên vẫn là 'Vô danh'.

Tất cả những thứ này đều có nghĩa là nhân tộc lại quật khởi một lần nữa.

Vào thời khắc Táng Thiên sắp nhập ma, bọn họ lại có thể đánh bạc để đối kháng với chúng thần.

Mà bây giờ, vì Nam Cực Tinh Quân ngã xuống, cộng thêm biến hóa của bia đá Nhai Tí, khiến cho càng ngày càng nhiều thần linh đưa mắt nhìn vào nơi này.

Băng Thần – Huyền Đế có thể cảm nhận được cảm xúc khiếp sợ, xao động, hâm mộ, đố kỵ, kiêng kỵ… của chúng thần.

Đúng lúc này, hắn phát hiện một bóng người vĩ đại đi đến bên ngoài Thiên Đạo Thạch Lâm.

Đó là một Cự thần có thần khu cao 870 trượng.

Hắn mặc một bộ áo trắng, tay nâng một tòa bia đá, dáng người hào hiệp bất quần.

"Bạch Đế Tử?"

Băng Thần – Huyền Đế tỏ vẻ bất ngờ.

Hắn không hiểu Bạch Đế Tử đến Thiên Đạo Thạch Lâm để làm gì.

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, hắn liền nhìn thấy Bạch Đế Tử cắm tòa bia đá kia ở khu vực xa nhất của Thiên Đạo Thạch Lâm.

Khi tòa bia đá mới này tiến nhập vào trong đại trận của Thiên Đạo Thạch Lâm, tòa bia đá này lập tức di động về phía trước, tiến vào tầng thứ hai, rồi dừng lại ở biên giới của tầng một và tầng hai.

Bạch Đế Tử nhìn thấy cảnh này, khóe môi lại cong lên, hiện ra vẻ vui mừng.

“Đao đạo?”

Băng Thần – Huyền Đế nhíu mày.

Cái này tuy chỉ là thiên quy nằm ở tầng thứ hai, không đáng nhắc đến trước mặt những Tổ thần như bọn họ.

Nhưng Huyền Đế lại không quên, bia đá Kiếm Đạo do Bạch Đế Tử sáng tạo đã tiến vào tầng thứ năm, hơn nữa xếp hạng khá cao, nằm cùng một cấp bậc với các loại âm dương ngũ hành phong lôi.

Đây chính là một loại chiến pháp cực kỳ mạnh mẽ.

Mộc Kiếm Tiên chính là người xếp thứ 2 trên bia đá Kiếm Đạo, vậy mà đã có thể sánh vai với những Tổ thần như bọn họ.

Một khi vị này trở thành Nam Cực đại đế, thực lực sẽ còn tăng mạnh.

Băng Thần – Huyền Đế lại đưa mắt nhìn về phía Vô Thiên Hắc Ngục: “Kẻ này quả thực là tiềm lực vô cùng.”

Hư Thần – Xa Nguyên không nói gì, chỉ gật đầu một cái.

Hắn hiểu ý của Huyền Đế.

Chính là không thể không diệt trừ thằng nhãi ranh kia.

“Ta muốn thuyết phục chúng thần, tạm thời để ta điều khiển Thái Tuế, dùng để tiêu diệt kẻ này, Huyền Đế ngươi thấy thế nào?”

Trong mắt Xa Nguyên chứa ý thăm dò, chỉ thấy Băng Thần – Huyền Đế yên lặng một lúc.

Thái Tuế là ngục tốt do các thần chế tạo ra, nó cũng là một thứ vũ khí cực kỳ mạnh.

Bất cứ kẻ nào nắm giữ thứ này, đều sẽ làm cho cục diện ở tinh không mất cân bằng.

Người huynh đệ này của hắn, hiển nhiên là không hi vọng Thái Tuế rơi vào trong tay hắn.

Chương 2469 - Thiên đạo (3)

Cùng lúc đó, dưới phàm giới.

Phía bắc Bất Chu sơn.

Sở Vân Vân giơ cánh tay tinh tế của mình lên, nhìn xuyên qua lớp da thịt trắng nõn của mình.

Khi chân thân của Hỏa Thần – Diễm Dung hàng lâm xuống đỉnh núi Bất Chu sơn, nàng và Lê Sơn Lão Mẫu đã rút lui.

Bọn họ không ngu đến mức đối kháng chính diện với một vị Tổ thần.

Dù Hỏa Thần – Diễm Dung mới phục sinh, có lẽ là một vị Tổ thần yếu nhất, hơn nữa còn bị ngăn cản bởi chín tầng mây xanh, nhưng cũng là tồn tại mà bọn họ không thể đối kháng chính diện.

Nhiệm vụ mà Sở Hi Thanh giao cho bọn họ là kiềm chế.

Vì vậy bọn họ chỉ cần đứng ở đây nhìn Hỏa Thần – Diễm Dung và Hỏa Thần tộc là được.

Nếu Diễm Dung và Thiên Táo Tinh Quân không muốn hậu duệ bị diệt vong, vậy thì không thể rời khỏi nơi này.

Sở Vân Vân đang nhìn chính là thần độc thần chú chảy xuôi trong cơ thể mình.

Ánh mắt của nàng tràn đầy cảm khái, có vui mừng, có chờ mong, cũng có vui sướng.

Phục sinh đã được gần tám năm, rốt cuộc cũng đi đến một bước này… Hi Thanh đã bước vào hàng ngũ nhất phẩm!

Sở Vân Vân cảm giác được, Chú lực như gông xiềng trong cơ thể mình đã nát bấy, Lục âm Hoàn Hồn Chú quấy nhiễu nhiều năm đã biến mất.

Lục phủ ngũ tạng và máu thịt xương cốt của nàng đều lớn mạnh hơn.

Tên kia… xưa nay đều không làm cho nàng thất vọng, bất kể là lúc nào…

Một thân khí huyết của Sở Vân Vân chợt nổ tung.

Theo đó là một lượng lớn máu đen bị nàng đánh ra ngoài cơ thể, hóa thành một mảnh sương mù màu đen, bay ra bốn phía. Nơi nó đi qua, tất cả cỏ cây sinh linh đều mục nát.

Mặt đất cũng biến thành màu đen, tỏa ra khí tức tanh hôi.

Cùng lúc đó, còn có lượng lớn Chú lực bay tứ tán ra ngoài.

Tương ứng với đó, trên tinh không cũng truyền đến một tiếng rên rỉ, còn cả một tiếng gào thét không cam lòng.

Chú và độc không giống nhau, độc thì phá liền phá.

Mà chú thì lại khác, một khi chú pháp bị loại bỏ, người hạ chú chắc chắn sẽ bị phản phệ.

Vì vậy ‘Vạn Độc chi chủ’ là một Vĩnh Hằng thượng vị, mà ‘Vạn Chú chi chủ’ chỉ là trung vị.

Đương nhiên, cái này cũng có quan hệ với việc bia đá ‘Chú pháp’ nằm ở tầng không sâu trong thiên đạo.

Sau khi trục xuất tất cả thần độc và thần chú, khí huyết và chân nguyên của Sở Vân Vân bắt đầu bạo phát, hóa thành huyết diễm ngập trời, xông thẳng lên bầu trời.

Trong khoảnh khắc này, nàng dễ dàng đột phá giới hạn phàm và thần.

“Chủ mẫu…”

Sở Mính nhìn về phía Sở Vân Vân.

Nơi đáy mắt lóe lên một tia kỳ dị.

Sở Mính cảm ứng được, vị chủ mẫu này của mình không chỉ bước vào hàng ngũ Siêu Phẩm, mà vẫn còn đang liên tục đột phá.

Vị này tựa như không có bình cảnh, khí huyết và cương lực dâng trảo, ‘Nghịch Thần chi hỏa’ xông thẳng lên năm tầng mây xanh.

Lực lượng của Sở Vân Vân đã tăng lên đến độ cao mà Sở Mính không thể phán đoán chính xác.

Nàng không khỏi hoảng sợ.

Không lẽ Sở Vân Vân muốn thừa thế xông lên, trực tiếp chứng đạo Vĩnh Hằng luôn?

Lê Sơn Lão Mẫu ở bên cạnh cũng phải liếc mắt nhìn Sở Vân Vân một cái.

Nàng không lo lắng Sở Vân Vân thăng cấp thì sẽ dẫn Hỏa Thần – Diễm Dung chạy đến.

Lúc trước Diễm Dung không đuổi đến, bây giờ càng sẽ không.

Hỏa Thần – Diễm Dung và Thủy Thần – Thiên Công, sau khi tử vong 1200 vạn năm mới phục sinh.

Nếu không phải các tồn tại như Dương Thần – Thái Hạo, Kim Thần – Bạch Chúc … đều lục tục tái hiện trong thiên địa, thì có lẽ hai vị này còn phải du đãng thêm mấy trăm vạn năm nữa.

Thử hỏi hai vị này sao dám làm bừa, không kiêng kỵ chứ?

Nhưng bây giờ, Lê Sơn Lão Mẫu lại bắt đầu lo lắng Sở Vân Vân sẽ trực tiếp chứng đạo Vĩnh Hằng.

Sở Vân Vân hoàn toàn có tư cách này, nhưng mà bây giờ không phải lúc.

Sở Vân Vân cũng không giống như người không có lý trí như vậy.

Nhưng mà có nhiều lúc, rất khó nói rõ lý trí của một nữ nhân.

Vì an toàn của Sở Hi Thanh, nói không chừng Sở Vân Vân sẽ nóng đầu.

Nhưng sau đó, Lê Sơn Lão Mẫu đã thở phào nhẹ nhõm, bởi vì Sở Vân Vân đã thu hồi khí tức, bốn phía cũng khôi phục an bình.

“Ta sẽ không thăng cấp vào lúc này.”

Sở Vân Vân nhận ra lo lắng của Lê Sơn Lão Mẫu, nàng nghiêng đầu nhìn nhau với Lê Sơn Lão Mẫu: “Bên phía Hi Thanh đã không cần lo, hắn chắc chắn sẽ trở về, còn ta thì vẫn chưa chuẩn bị đầy đủ.”

Nàng còn chưa có đủ tự tin vượt qua Vấn Tố Y khi đăng thần.

Lê Sơn Lão Mẫu cũng hiểu ý của nàng.

Sở Vân Vân là chắc chắn Sở Hi Thanh sẽ không sao, cho nên mới không chứng đạo Vĩnh Hằng vào lúc này.

Nhưng nếu như Sở Hi Thanh xảy ra chuyện, vậy thì khó nói rồi.

Lê Sơn Lão Mẫu lập tức lắc đầu, trong lòng cũng thán phục không ngớt với khí vận của nhân tộc.

Bây giờ nàng đã không nhìn thấu Sở Vân Vân, không biết thực lực của Sở Vân Vân đã đến mức độ nào rồi?

Mưu lược và thiên tư của Sở Hi Thanh tự nhiên là làm người rung động, nhưng trên một trình độ nào đó, nữ tử này còn đáng sợ hơn!

Chương 2470 - Thiên đạo (4)

Trong Vô Thiên Hắc Ngục, Sở Hi Thanh đang nhìn vào bảng nhân vật của mình.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Nhất phẩm hạ (Đông Hoàng)/ Vĩnh Hằng trung vị (Đông Hoàng).

Võ đạo: Tự Tại Cực Ý Đao (tầng 20), Thần Ý Xúc Tử Đao (tầng 28), Vô Tướng Tru Thiên Đao (tầng 27), Thần Tâm Như Ý Đao (tầng 25), Hỗn Độn Thiên Đao (tầng 28), Thần Hành Vô Tướng (tầng 27), Vạn Kiếp Thần Tru chỉ (tầng 27), Ngọa Tuyết thần đao (tầng 35), Cửu Luân thần ấn (tầng 22), Cửu Luân Ngự Kiếm chân quyết (tầng 27).

Võ ý: Đao đạo (tầng 25), Nhai Tí (tầng 32), Tru Thiên (tầng 32), Như Ý (tầng 32), Hỗn Độn (tầng 32), Kim Cương (tầng 25), Vĩnh Hằng (tầng 25), Bất Diệt (tầng 22), Trảm Thiên (tầng 27), Trụ Thiên (tầng 27), Tiệt Thiên (tầng 27), Nghĩ Thiên (tầng 22), Hàn Thiên (tầng 22), Phong Thiên (tầng 22), Cấm Thiên (tầng 22), Đống Thiên (tầng 22).

Nguyên công: Hỗn Độn Vạn Tượng công (tầng 19 / Nhất phẩm hạ), Hỗn Độn Chiến Thần quyết (tầng 20).

Điểm thiên nguyên: 859.374.291.

Ước Nguyện Thạch: 43.320.

Thiên phú: Hỗn Độn Chân Nguyên (cấp 18), Táng Thiên thần huyết / dị (cấp 30), Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (cấp 30), Nguyên Thần (cấp 28), Thần Dương (cấp 31), Thái Thượng Thông Thần (cấp 29), Nhai Tí (cấp 29), Thần Thương (cấp 28), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (cấp 28), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (cấp 28).

Trạng thái: Cộng sinh (cấp 9), Lê Tham chiến ấn (Cực), Thái Sơ thần vận (Cực), Huyết tùng Thần hạch, Thần Tâm (cấp 8 / Câu Trần), Phá

Lỗ Lệnh - Thiên Chấn Địa Hãi, Như Ý thần chú.

Tuổi thọ: 341.034 ngày.

Sau khi chấm dứt tính mạng của Nam Cực Tinh Quân và ‘Quần Sơn Xã Tắc chi thần’, hắn lập tức làm mới võ đạo bảo khố, khiến cho bảng nhân vật phát sinh biến hóa rất lớn.

Hai chữ ‘Táng Thiên’ trong cột danh vọng, đã biến thành ‘Đông Hoàng’.

Khi Sở Hi Thanh ngưng thần chú ý, liền nhìn thấy hàng chữ ‘Có một phần thần linh cho rằng thiên phú của ngươi sánh vai với Đông Hoàng, có lẽ có khả năng đột phá cảnh giới Tạo Hóa’.

Là cảnh giới Tạo Hóa chân chính, chứ không phải những ‘Bàn Cổ chúa tể’ kia. Sau khi Bàn Cổ ngã xuống, đến nay vẫn không có ai có thể đạt đến tầng thứ này.

Sau nhị phẩm, võ đạo của hắn gia tăng không nhiều.

Đây là do hắn đã đi hết con đường của người trước, tiếp theo phải dự suy đoán, tự hoàn thiện con đường của bản thân mình.

Đoạn thời gian gần đây, hắn chủ yếu là nghiên cứu Thần Ý Xúc Tử Đao và Hỗn Độn Thiên Đao.

Nhưng mà trận chiến với Bạch Đế Tử, lại làm cho hắn lĩnh ngộ được rất nhiều thứ, còn tự nghĩ ra ‘Tự Tại Cực Ý Đao’, có thể dùng đao ý cực hạn để điều động vạn loại đoa đạo.

Đáng tiếc chính là, cái môn đao pháp được hắn tăng lên tầng 20 này, chỉ mới có bốn chiêu thức, hơn nữa còn là mô hình giai đoạn đầu.

Sở Hi Thanh cũng không định bỏ nhiều công sức trên chiêu thức.

Hơn nữa, khi đối mặt với các thần, thì võ đạo phàm nhân cũng không dễ dùng, vì vậy nhất định phải thay đổi và tối ưu hóa.

Vì lẽ đó, những võ đạo này chủ yếu là để cường hóa và hoàn thiện, giao hòa thêm với lực lượng thiên quy.

Phương diện võ ý cũng tăng lên không ít.

Nhai Tí tầng 32, Hỗn Độn tầng 32, Như Ý tầng 32, Tru Thiên tầng 32.

Đây đều là lợi ích từ trận chiến với Bạch Đế Tử.

Khi giao thủ với Bạch Đế Tử, vị kia vẫn luôn tìm kiếm sơ hở của hắn, khiến cho hắn hoàn thiện được rất nhiều, cũng tăng mấy môn thiên quy này lên đến cực hạn.

Hiện giờ, Sở Hi Thanh có thể mượn lực lượng huyết mạch và thần binh trong tay, cộng thêm vị cách Thánh Giả của mình, thậm chí có thể đưa Nhai Tí lên đến tầng 49.

Phải biết, những Vĩnh Hằng thượng vị hơi yếu kia cũng chỉ đến thế.

Tầng 32 vốn là cực hạn của phàm nhân.

Nhưng Sở Hi Thanh đã sở hữu Tiên Thiên Thần Thể trước khi bước vào nhất phẩm, cộng thêm nội thiên địa và nguyên thần cực mạnh.

Bước tiếp theo, hắn vẫn có thể thử tăng lên.

Điểm thiên nguyên và Ước Nguyện Thạch cũng tăng nhiều.

Nam Cực Tinh Quân tử vong, hắn quả thực là kiếm được rất nhiều, thậm chí còn nhiều hơn cả con Mộc Long kia.

Quần Sơn Xã Tắc chi thần cũng cung cấp không ít, phải hơn 5000 Ước Nguyện Thạch.

Điểm thiên nguyên thì đột phá đến hơn 900 triệu!

Sau khi Sở Hi Thanh tăng các loại thiên phú huyết mạch lên, thì vẫn còn khoảng 850 triệu.

Sở Hi Thanh đoán là sau khi mình chém giết Nam Cực Tinh Quân, chúng thần lại chấn động, lại có nhận thực mới với thực lực của mình.

Ba chữ ‘điểm thiên nguyên’ này chắc là sắp phải thay đổi rồi.

Lúc này, để cho hắn thở phào một hơi chính là mấy chữ ‘Lục âm Hoàn Hồn Chú’ đã biến mất, tuổi thọ đã tăng mạnh.

Đại khái là hơn 800 năm, tuổi thọ nhiều gấp đôi võ tu nhất phẩm bình thường.

Sở Hi Thanh xem hết biến hóa trong bảng nhân vật, lúc này mới chuyển sự chú ý đến trước mắt.

Lục Loạn Ly đang tách bộ phận tinh hoa nhất của cây Thạch hòe ra ngoài.

Tuy rằng một đao kia của Sở Hi Thanh đưa rất nhiều uế khí vào trong cơ thể Nam Cực Tinh Quân, nhưng có một phần ‘Mộc tâm’ tinh hoa nhất này vẫn được bảo tồn tương đối hoàn hảo.

Nam Cực Tinh Quân ngã xuống, thật ra là bị vô số uế khí ‘ép’ chết.

Nguyên thần của hắn không chịu nổi áp lực nặng nề này, một phần bị vỡ vụn, một phần bị uế khí ô nhiễm.

Còn có một Thần nghiệt mới đang sinh sôi bên trong cây Thạch hòe.

“Xong rồi!”

Lục Loạn Ly cầm khối gỗ vụn kia, vui mừng lui về bên cạnh Sở Hi Thanh.

Có thứ này, pháp Thiên Cương ‘Sâm La Vạn Tượng’ của nàng sẽ có căn cơ, có thể chế tạo thân xác càng mạnh hơn cho Thanh Long Tinh Quân.

Nhưng tiếp đó, Lục Loạn Ly vẫn liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh với vẻ oán giận: “Ngươi không thể đổi loại đao pháp khác sao? Thực sự là quá lãng phí!”

Bộ phận ‘Mộc tâm’ trong tay nàng, còn không bằng 1% của ‘Mộc tâm’ hoàn chỉnh.

Sở Hi Thanh lại bất đắc dĩ: “Ta cũng muốn, vấn đề là đổi một loại đao pháp, thì có lẽ hắn không còn gì cả.”

Hắn còn có thức thứ mười của Thần Ý Xúc Tử Đao là Chư Thần Hoàng Hôn.

Nhưng nếu dùng chiêu thức này, Nam Cực Tinh Quân sẽ bị đánh thành tro bụi.

“Đáng tiếc…”

Lục Loạn Ly không nói gì nữa, nàng liếc mắt nhìn bốn phía một cái: “Bây giờ ngươi đã nhìn thấy Thái Tuế, đã vào nhất phẩm, giết Nam Cực, chúng ta nên về rồi chứ?”

Sở Hi Thanh lắc đầu, sau đó hắn lắc người, đi đến trước Thái Tuế có hình dáng như khối thạch kia.

Hắn đầu tiên là đưa tay ra thăm dò, chạm nhẹ vào Thái Tuế, lại phát hiện nó không có phản ứng gì, Thái Thượng Thông Thần cũng không cảnh báo nguy hiểm gì, lúc này mới nhắm mắt lại.

Hắn thế mà lại trực tiếp tiến vào trong mộng cảnh khi đứng trước Thái Tuế.

Khoảng tầm hơn nửa canh giờ sau, Sở Hi Thanh mới tỉnh lại.

Lúc này bảng nhân vật của hắn lại thay đổi.

‘Như Ý thần chú’ do Thương Hải Thạch để lại đã biến mất, mà ‘Thần Tâm (cấp 8 / Câu Trần) thì đã biến thành Thần Tâm (cấp 10 / Câu Trần / Tử Vi / Thần Vũ).

Sắc mặt Sở Hi Thanh lại trắng bệch.

Hắn ngẩng đầu nhìn Thái Tuế, trong mắt là lửa giận ngập trời.

Những thần linh kia… sao bọn họ dám? Sao dám?

Trong thế giới mộng cảnh, Sở Hi Thanh không chỉ tiến vào ‘Tử Vi điện’, mà còn tiến vào ‘Thần Vũ điện’.

Vì vậy bản thể của Thái Tuế, chẳng những có Thiên đế đời thứ chín Thần Vũ của nhân tộc bọn họ, mà còn có Trung Thiên Tử Vi đại đế!

Các thần thế mà lại dung hợp xác của bọn họ với uế khí, chế tạo thành một cái vũ khí như vậy!

Chương 2471 - Như Ý

“Ngươi sao vậy?” Lục Loạn Ly lo lắng nhìn Sở Hi Thanh.

Nàng rất ít khi nhìn thấy dáng vẻ này của Sở Hi Thanh.

“Bọn họ luyện Thiên đế đời thứ chín và Tử Vi đế quân đời đầu thành Thái Tuế!”

Sở Hi Thanh thở dài một hơi, thu hồi bàn tay trên người Thái Tuế.

Lục Loạn Ly nghe vậy thì sững sờ, sau đó cũng trợn trừng mắt lên: ‘Đám tạp chủng này, sao bọn họ dám?”

Nàng biết vì sao Sở Hi Thanh lại tức giận như vậy.

Hành vi của các thần, có khác gì quật mộ rồi đánh thi thể?

Thiên đế đời thứ chín chính là một trong những tổ tiên của nhân tộc bọn họ, hầu như tất cả bọn họ đều có huyết mạch của Thiên đế.

Thử hỏi Lục Loạn Ly há có thể không giận?

“Bọn họ tự nhiên là dám, khi đó trong mắt những Tổ thần này, nhân tộc chắc chắn sẽ trầm luân, không có khả năng vươn mình.”

Sở Hi Thanh đè ‘Huyết Nhai thần đao’ bên hông, không những không giận mà còn cười.

Hắn không nói gì, chỉ nhìn vào bảng nhân vật của mình.

Sau khi gặp mặt Tử Vi đời đầu và Thiên đế Thần Vũ trong thế giới mộng cảnh, Thần Tâm của hắn đã có thêm hai chữ ‘Tử Vĩ’ và ‘Thần Vũ’.

Sở Hi Thanh phát hiện, những gì mình nhận được từ mấy vị đế quân này, có hơi tương đồng với ‘Như Ý thần chú’ của Thương Hải Thạch.

Đây có thể nói là chú pháp, cũng có thể nói là chúc phúc, nhưng đều căn cứ vào Như Ý chi pháp, khiến cho thiên quy Như Ý của hắn tăng thêm một tầng, gia tăng uy lực của nó.

Vì vậy sau khi Thần Tâm tăng lên, nó đã trực tiếp hấp thu ‘Như Ý thần chú’.

Hiện giờ, Thần Tâm cấp 10 mạnh đến mức làm Sở Hi Thanh chấn động.

Nếu nói sau khi Sở Hi Thanh ‘Thiên nhân hợp nhất, thì có thể phát huy 100% lực lượng thiên quy.

Như vậy Sở Hi Thanh hoàn thành ‘nghi thức’ thiên quy này, thì lại có thể gia tăng uy lực của thiên quy Như Ý lên đến 2.5 lần.

Thần Tâm này còn giúp hắn gia tăng địa vị và quyền bình trong thiên quy Như Ý; một mặt lại gia tăng uy lực lên bốn đến năm lần.

Cái này cực kỳ đáng sợ.

Thiên quy Như Ý của Sở Hi Thanh tuy chỉ có tầng 32, cộng thêm lực lượng huyết mạch, thần binh và vị cách Chân Linh, hắn có thể đẩy lên đến tầng 48.

Nhưng mà uy lực chân chính, lại có thể đạt đến tầng 55, 56.

Hơn nữa bây giờ hắn còn là Thánh Giả dự bị của thiên quy Như Ý.

Đây không chỉ là lực lượng sắp chạm đến cấp bậc Vĩnh Hằng thượng vị, mà còn là lực lượng vượt qua cả pháp môn Nhai Tí của hắn!

Sở Hi Thanh bây giờ chỉ thiếu ở thân thể và nguyên thần, bằng không hắn thậm chí còn có thể đối kháng với Vĩnh Hằng thượng vị.

Vì vậy, phương pháp gia tăng uy lực của Thần Tâm, chính là tìm kiếm càng nhiều hài cốt của Thiên đế?

Sở Hi Thanh ý thức được, đây có thể là một đường tắt để gia tăng thực lực.

‘Tinh Thần quyền ấn’ gia truyền của Sở gia giúp hắn tiến vào ‘Câu Trần điện’ trong thế giới mộng cảnh, Thái Tuế thì lại để hắn nhìn thấy Tử Vì và Thần Vũ, được hai vị đế quân này chúc phúc.

Nếu như hắn có thể tìm được nhiều hài cốt của các đế quân nhân tộc, như vậy Thần Tâm của hắn còn có thể tăng thêm một bước.

Nói như vậy, không lâu sau hắn có thể có cơ hội tiếp xúc với hài cốt của một vị thiên đế nhân tộc…

Sở Hi Thanh lập tức thu hồi tâm tư: “Nơi này không thể ở lâu, chúng ta đi.”

Tuy rằng hắn đã làm thịt Nam Cực Tinh Quân và ‘Quần Sơn Xã Tắc chi thần’, nhưng không có nghĩa là bọn họ đã chuyển nguy thành an.

Mấy vị Tổ thần ở bên ngoài nhất định sẽ dốc hết sức để phong tỏa Vô Thiên Hắc Ngục, khiến cho hắn không thể thoát thân.

Bây giờ chỉ có thể nói hắn đã tăng cường lực tự vệ của mình thôi, muốn đảm bảo tính mạng không lo, vẫn phải mau chóng rời khỏi Vô Thiên Hắc Ngục.

Vừa hay, lúc nãy hắn đã cảm ứng được một tia ánh sao của Mộc Kiếm Tiên.

Thần Lạc Anh đã liên lạc được với đoàn săn bắn Huyết Đỉnh, thông qua Mộc Kiếm Tiên truyền tin về đây.

Sở Hi Thanh thật ra không có quá nhiều chờ mong với đoàn săn bắn Huyết Đỉnh được hai vị tai thỏ kia tán dương, nhưng cũng không ngại quan sát một lần.

Hắn có phương pháp rời khỏi Vô Thiên Hắc Ngục, nhưng cần phải trả giá đắt.

Không đến lúc bất đắc dĩ, Sở Hi Thanh không muốn làm vậy.

Sở Hi Thanh lập tức chém một đao về phía trước, sau đó qua lại trong tiết điểm thời gian của dòng sông thời gian.

Nếu coi Vô Thiên Hắc Ngục là một cuộn giấy, như bây hắn bây giờ đã nhảy vào tầng 37 của cuộn giấy.

Những tầng ở bên ngoài sẽ có diện tích càng rộng lớn hơn.

Thần nghiệt trong những tầng sâu hơn cũng sẽ mạnh hơn, mật độ cũng cao hơn.

Uế khí trong cơ thể chúng cũng rất dày đặc, đồ hòa hợp càng cao hơn, bị Thái Tuế ảnh hưởng nhiều hơn.

Đây vốn là một đoạn hành trình rất nguy hiểm, đám Thần nghiệt này có khát vọng cực lớn với máu thịt, thần lực và Nguyên linh, có thể nói là điên cuồng vì chúng.

Vì vậy khi Nam Cực Tinh Quân và 'Quần Sơn Xã Tắc chi thần' tiến vào nơi này, bọn họ cũng đã tiêu hao rất nhiều thần lực và mệnh nguyên.

Đây cũng là một lý do rất lớn để bọn họ chết trong tay Sở Hi Thanh, hắn doán là thần lực của bọn họ còn không đến ba phần, năm phần.

Nhưng bước tiến của Sở Hi Thanh lại rất thuận buồm xuôi gió, không hề có chút rung động nào.

Hắn cầm thanh 'Thiên Tâm Tru Huyền đao' trong tay, dùng thiên quy Như Ý và Tru Thiên mạnh mẽ, che đậy cảm quan của tất cả Thần nghiệt ven đường. Một đường đi qua, không có bất kỳ Thần nghiệt nào cảm ứng được bọn họ.

Nếu thật sự không được, còn có thể dùng Nhai Tí Đao để phản xạ.

Kẻ mạnh nhất trong những Thần nghiệt này cũng chỉ là Vĩnh Hằng trung vị mà thôi, mà ba loại lực lượng thiên quy của Sở Hi Thanh đều đạt đến hoặc tiếp cận với thượng vị.

Chỉ là tiêu hao khá lớn, Sở Hi Thanh chém liên tục 87 đao, liền cảo thấy chân nguyên hết sạch, không thể không dừng lại nghỉ ngơi.

Sở Hi Thanh chỉ dừng khoảng mười mấy cái hô hấp, là chân nguyên trong cơ thể đã khôi phục như cũ.

Sau đó hắn lại tiếp tục tiến lên, na di đến 147 vạn dặm mới dừng lại.

“Hẳn là ở gần đây.”

Sở Hi Thanh đưa mắt nhìn chung quanh, cảm ứng vị trí của chị em Thần Lạc Anh và đoàn săn bắn Huyết Đỉnh kia.

Lục Loạn Ly lại kết pháp ấn: “Ngươi chờ một lát.”

Nàng lấy ‘Mộc tâm’ của Thạch hòe làm căn cơ, lại triệu hoán Thanh Long Tinh Quân.

Chương 2472 - Như Ý (2)

Thanh Long Tinh Quân hiện thân lần thứ ba, thực lực đã tăng mạnh.

Sinh mệnh lực dâng trào như sóng triều, thần lực cũng huy hoàng như thủy triều, một thân long lân màu ngọc bích lại tỏa sáng rực rỡ.

Hắn biết trong hoàn cảnh đặc thù như Vô Thiên Hắc Ngục này, dáng vẻ của mình giống như là ngọn đèn trong bóng tối, sẽ hấp dẫn sự chú ý của đám Thần nghiệt kia.

Vì vậy sau khi hiện thân, hắn liền ra sức kiềm chế lực lượng.

“Xin lỗi!” Thanh Long Tinh Quân vẫy đuôi rồng một cái: “Ngủ lâu rồi, có chút không thích ứng. Bộ thân thể này rất mạnh, đã tiếp cận với thần hoang dã.”

Lực lượng vượt qua Bán Thần, có khoảng bảy tám phần lực lượng của thần hoang dã, việc này giúp hắn phát huy được nhiều lực lượng hơn.

“Vãn bối không dám. Là vãn bối mạo muội, muốn mời tinh quân tạm thời trốn trong tay áo của ta, xin tinh quân không trách móc!”

Lục Loạn Ly thấy Thanh Long Tinh Quân không có ý chống cự, liền đổi một loại pháp ấn, khiến cho thân thể của Thanh Long Tinh Quân thu nhỏ lại bằng một sợi dây thừng, giấu trong tay áo của mình.

Sau khi làm xong tất cả, Lục Loạn Ly mới quay đầu nhìn về phía Sở Hi Thanh: “Xong rồi!”

Thật ra nàng vẫn không yên tâm với chị em tai thỏ và cả đoàn săn bắn Huyết Đỉnh gì gì kia.

Sở Hi Thanh thấy buồn cười.

Một chiêu này của Lục Loạn Ly có thể gọi là ‘Nhất tụ Thanh Long’.

Hắn lại cắt đứt thời gian, đưa Lục Loạn Ly và Thanh Long Tinh Quân đi.

Mang theo Thanh Long Tinh Quân, chân nguyên tiêu hao nhiều hơn rất nhiều.

Nhưng lần này Sở Hi Thanh chỉ đi khoảng 1200 dặm là đã dừng lại.

Khi hai người đi ra, Lục Loạn Ly liền rùng mình một cái.

Nơi này không chỉ có một lượng lớn Thần nghiệt, mà còn có khí cơ của rất nhiều thần linh, hiện trường còn có các loại Nguyên linh bạo loạn, xung đột lẫn nhau, tựa như đã phát sinh chiến đấu.

Lục Loạn Ly còn cho rằng hai người bước vào cạm bẫy, bị dụ vào vòng mai phục.

Mãi đến khi nàng nhìn rõ tình hình chung quang thì mới phát hiện không đúng.

Nơi này còn có hơn 70 con Thần nghiệt, và cả mười mấy vị thần linh, chị em Thần Lạc Anh và Thần Nhược âm cũng ở trong đó.

Nhưng tình hình của hai người rất nguy hiểm, bọn họ không chỉ bị những Thần nghiệt kia vây công, mà hình như còn phải đề phòng kẻ địch nào đó. Khiến cho các nàng không dám bất cẩn.

Chung quanh bọn họ là chín vị thần hoang dã.

Đó hẳn là cái gọi đoàn săn bắn Huyết Đỉnh.

Theo khí tức mà Lục Loạn Ly cảm ứng được, thực lực của những người này đều rất tốt, bọn họ đều có lực lượng tiếp cận, thậm chí là vượt qua hạ vị.

Đặc biệt là hai người trong đó, một người điều khiển Kim Đỉnh, trấn áp phía trên của bọn họ, không chỉ đè ép thiên quy ở chung quanh, mà còn đè ép uế khí chung quanh.

Cơ thể của người này cực kỳ mạnh mẽ, quanh người là lôi đình đỏ thẫm, một mình có thể chống lại ba con Thần nghiệt cấp bậc Vĩnh Hằng trung vị.

Nếu như không có gì bất ngờ, người này hẳn là thủ lĩnh của đoàn săn bắn Huyết Đỉnh, Thần Kim Đỉnh.

Một người khác là thiếu nữ ba mắt có dáng người tương đối nhỏ nhắn.

Chắc là nàng có huyết thống của ‘Thiên Mục tộc’, đây cũng là một loại huyết mạch rất mạnh bắt nguồn từ các thần ở thời đại hỗn độn.

Những Thần nghiệt bị nàng nhìn vào, máu thịt trên người sẽ bị khô héo, suy yếu, sức mạnh không bằng lúc trước.

Thiếu nữ ba mắt tựa như có thể nhìn thấy các loại sơ hở trên thân đám Thần nghiệt này.

Lực lượng của nàng không mạnh, nhưng mỗi khi giao thủ với Thần nghiệt, mặc kệ lực lượng của đối phương mạnh hay yếu, thiếu nữ ba mắt đều có thể đột phá phòng ngự của kẻ địch.

Thiếu nữ ba mắt còn có tốc độ không gì sánh kịp, nàng có thể hóa thành một đạo sấm chớp màu đỏ thẫm, qua lại và na di trong mảnh hư không tối tăm này.

Nhưng làm cho Lục Loạn Ly kinh ngạc nhất là, đối phương lại điều động một con thú Hỗn Độn.

Đó là một con hung thú Hỗn Độn chân chính, khí tức rất mạnh, hầu như đã đạt đến cấp độ Vĩnh Hằng trung vị.

Từ hình dáng của nó, thế mà lại chỉ mở một khiếu.

Loại hung thú Hỗn Độn này, trước khi vào Vĩnh Hằng thì mở càng ít khiếu càng tốt, tiềm lực sẽ càng mạnh hơn.

Đây chính là một vị cường giả khác của đoàn săn bắn Huyết Đỉnh, Thần Tịnh Không, thực lực của hắn không kém hơn Thần Kim Đỉnh.

Cùng lúc đó, Lục Loạn Ly còn cảm ứng được một bóng đen mà mắt thường khó nhìn thấy đang qua lại ở quanh đây.

Đó hẳn là một vị thần linh Vĩnh Hằng khác, kẻ này chẳng những có thể lẻn vào trong bóng tối, mà còn nắm giữ Thái Hư chi pháp rất mạnh.

Từ khí cơ của hắn, chắc là một vị Vĩnh Hằng trung vị, nhưng lại có thể áp chế toàn bộ đoàn săn bắn Huyết Đỉnh và chị em Thần Lạc Anh.

Thậm chí còn khiến cho chị em Thần Lạc Anh bị thương, mười mấy miệng vết thương trên người không thể khép lại, máu tươi nhuộm đỏ áo.

“Bệ hạ!”

Khi hai người nhìn thấy Sở Hi Thanh, đầu tiên là hơi vui vẻ, sau đó sắc mặt lại tái nhợt: “Bệ hạ cẩn thận, đó là Thiên Ảnh Tinh Quân!”

Thần Kim Đỉnh đã phát hiện hai người Sở Hi Thanh từ trước.

Sắc mặt của hắn cũng cực kỳ khó coi.

Vị Nhân hoàng này đến thật sự là không đúng lúc.

Thần Kim Đỉnh không ngờ lần đầu tiên bọn họ tiếp xúc với Sở Hi Thanh, lại là lúc chật vật như vậy.

Toàn bộ đoàn săn bắn Huyết Đỉnh bị một thần linh trung vị áp chế, không chỉ không bảo vệ được chị em Thần Lạc Anh, mà mấy người trong đoàn còn bị thương nhẹ.

Chuyện này quả thực là mất mặt, còn có thể để Sở Hi Thanh xem nhẹ.

Thật ra thì dưới trạng thái bình thường, Thiên Ảnh Tinh Quân này còn không phải đối thủ của hắn.

Chỉ trong hoàn cảnh đặc thù như Vô Thiên Hắc Ngục này, thì Thiên Ảnh Tinh Quân mới mạnh như vậy.

Thần Kim Đỉnh lo lắng đến chuyện tiếp theo hơn.

Sở Hi Thanh hiện thân trước mặt Thiên Ảnh Tinh Quân, vậy thì phiền to.

Bọn họ nhất định sẽ bị tên này cuốn lấy, sau đó những thần hoang dã muốn giết chết Sở Hi Thanh sẽ hội tụ lại đây, những thần linh nhận lệnh từ các Tổ thần cũng sẽ theo nhau mà tới.

Như vậy bây giờ muốn quay giáo, bán đứng Sở Hi Thanh sao?

Thần Kim Đỉnh âm thầm lắc đầu.

Những Tổ thần kia sẽ không tin bọn họ, Tổ thần tuyệt đối không ngu xuẩn, sao lại không nhận ra tâm tư của bọn họ?

Tiếp theo chỉ có nghĩ biện pháp cuốn lấy Thiên Ảnh Tinh Quân, để hai người Sở Hi Thanh rời đi, sau đó lại nghĩ cách hội hợp.

“Bệ hạ!’

Khi Thần Kim Đỉnh chuẩn bị mở miệng nhắc nhở Sở Hi Thanh.

Thiên Ảnh Tinh Quân kia lại cười một tiếng đầy chói tai: “Sở Hi Thanh? Xem ra ta rất may mắn, vừa tiến vào Vô Thiên Hắc Ngục đã tìm thấy chính chủ rồi, thực sự là ...”

Khi hắn nói chuyện, bóng người đã di chuyển rất nhanh trong bóng tối.

Lựa chọn đầu tiên của vị này không phải là ra tay với Sở Hi Thanh, mà là bỏ chạy!

Thiên Ảnh Tinh Quân không phải những kẻ tin tức bế tắc như đám người Thần Kim Đỉnh đã tiến vào Vô Thiên Hắc Ngục từ trước.

Hắn biết Nam Cực Tinh Quân và ‘Quần Sơn Xã Tắc chi thần’ rất có thể đã chết trong tay Sở Hi Thanh.

Vị này không chỉ là Thánh Giả của thiên quy Nhai Tí, mà còn tự nghĩ ra thiên quy Đao, lại là Thánh Giả dự bị của hai môn thiên quy mạnh mẽ là Hỗn Độn và Như Ý!

Thiên Ảnh Tinh Quân tự nhận không phải đối thủ của Nam Cực Tinh Quân, chỉ có thể sánh ngang với ‘Quần Sơn Xã Tắc chi thần’ mà thôi.

Kế hoạch vẹn toàn nhất, là nhanh chóng rời khỏi nơi này, báo cáo vị trí của Sở Hi Thanh cho Xa Nguyên, rồi chờ đợi viện binh đến đây và vây giết!

Sở Hi Thanh đứng giữa không trung, dùng thần niệm khóa chặt bóng đen kia.

Hắn nhướng mày nhìn vào trong bóng tối: “Thiên Ảnh?”

Nhắc đến thì Thiên Ảnh Tinh Quân này cũng là một trong những dòng dõi của Xa Nguyên.

Khóe môi của hắn nhất thời vểnh lên.

Sở Hi Thanh cầm ‘Thiên Tâm Tru Huyền đao’, một luồng đao khí sắc bén lại cực kỳ bá đạo bỗng bộc phát ra từ trên người hắn.

Chương 2473 - Tuế Thần

“Đây là con trai thứ chín của Xa Nguyên!”

Thanh Long Tinh Quân ở trong tay áo của Lục Loạn Ly, nhưng vẫn dòm ngó được tình hình bên ngoài.

Hắn nhíu chặt lông mày: “Hắc Ám, âm Ảnh và Thái Hư chi pháp, đây là năng lực rất phiền phức, đặc biệt là ở nơi quỷ quái này. Bệ hạ có cần ta ra tay?”

Nhưng dù là hắn, bây giờ cũng không có nắm chắc.

Hắn có thể đánh trọng thương Thiên Ảnh Tinh Quân, nhưng lại không thể giết chết.

Sở Hi Thanh lắc đầu: “Không cần!”

Cheng!

Thanh Thiên Tâm Tru Huyền đao của Sở Hi Thanh bỗng nhiên ra khỏi vỏ, chém ra một đạo ánh đao lành lạnh.

Trong giây lát này, tất cả thần linh và Thần nghiệt ở quanh đây đều cảm giác được không gian chung quanh trở nên dị thường.

Loại cảm giác này cực kỳ đặc biệt, giống như bị nhét vào một mặt gương vỡ.

“Lại cắt đứt?”

Thần Kim Đỉnh lấy làm kinh hãi, nhìn về phía Sở Hi Thanh với vẻ cực kỳ kinh ngạc.

Một đao này của đối phương làm cho không gian trong phạm vi 500 dặm quanh đây, và cả đám người bọn họ, cộng thêm Thiên Ảnh Tinh Quân kia, tất cả đều thoát ly khỏi dòng sông thời gian trong giây lát, trở thành tồn tại đơn độc.

Thần Kim Đỉnh không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ là cắt đứt một mảnh không gian tồn tại đơn độc thôi cũng đã rất kinh người rồi, ở hiện trường lại còn có rất nhiều thần linh mạnh mẽ, như vậy thì càng kinh người hơn!

Thực lực của vị Nhân hoàng này, dường như đã tăng lên rất nhiều so với cuộc chiến ở ‘Chiến Phong giới’.

Lúc này, Thiên Ảnh Tinh Quân lại phát ra tiếng cười lăng lệ: “Cắt đứt thời gian không gian, không ngờ ngươi lại có thể sử dụng TIệt Thiên chi pháp của Mộc Kiếm Tiên đến mức này, thực sự là rất tốt. Xem ra

Nam Cực Tinh Quân và Thiên Xã Tinh Quân đều chết trong tay ngươi rồi. Nhưng ngươi có thể làm khó ta sao?”

Khi hắn nói chuyện, toàn thân đã dung nhập vào trong bóng tối, khó phân biệt được vị trí và tung tích.

Thiên Ảnh Tinh Quân rất có tự tin.

Hắn có mặt ở khắp nơi trong toàn bộ mảnh không gian tăm tối này.

Chỉ cần còn có bóng tối, thì sẽ có chỗ cho hắn ẩn thân.

Mà cắt đứt thời gian không gian sẽ tiêu hao rất lớn, kéo dài càng lâu, Sở Hi Thanh tiêu hao càng lớn.

Sớm muộn gì Sở Hi Thanh cũng không chống đỡ nổi.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, Thiên Ảnh Tinh Quân lại thấy Sở Hi Thanh phất tay áo một cái.

“Nơi này, nên có ánh sáng!”

Trong khoảnh khắc, ánh sáng chói mắt chiếu rọi bốn phương tám hướng, trục xuất tất cả bóng tối trong không gian 500 dặm này.

Thiên Ảnh Tinh Quân nhất thời thét lên đầy kinh hãi: “Đại Nhật?”

Hắn lập tức ý thức được không đúng.

Đây không phải pháp môn Đại Nhân, mà là Như Ý chi pháp!

Tên phàm nhân này, lại lấy Như Ý chi pháp để hiệu lệnh thiên địa!

Hơn nữa thanh thế và thần uy lại cực kỳ bá đạo và hùng vĩ, hầu như phá tan Ám Ảnh chi pháp của hắn.

Ánh sáng chói mắt gần như soi sáng tất cả phạm vi 500 dặm.

Cái này tuy không thể loại bỏ tất cả bóng tối, nhưng lại áp súc bóng tối đến cực điểm.

Tình cảnh này cũng làm cho Thiên Ảnh Tinh Quân nhớ lại một số ký ức khiến hắn sợ hãi.

Đó là pháp môn hoàng đạo sớm nhất, là thiên quy do Trí Thần – Long Hi sáng tạo cho dòng dõi của mình!

Ngày xưa, mấy vị thiên đế của nhân tộc hội tụ ý chí vạn linh trong thiên địa, lấy Như Ý chi pháp khống chế thiên địa, hiệu lệnh chúng thần, để tất cả Cự thần Vĩnh Hằng không dám không nghe.

Thiên Ảnh Tinh Quân đã tận mắt nhìn thấy thiên đế đời thứ chín Thần Vũ dùng một ý niệm để xóa bỏ một vị Vĩnh Hằng thượng vị.

Hắn nói không muốn nhìn thấy người này tồn tại trên thế gian, thiên địa đã không chứa được người này.

Thần uy to lớn, lực lượng mạnh mẽ, dù là kẻ từng xưng đế như Dương Thần – Thái Hạo cũng không thể với tới.

Có người nói Thiên Vũ còn không phải là kẻ có Như Ý chi pháp mạnh nhất trong số các thiên đế của nhân tộc.

Thánh Giả của Như Ý vẫn luôn là Đông Hoàng, có người nói hắn đã đạt đến lĩnh vực Tạo Hóa.

Vì vậy các thần cũng vui khi nhìn thấy cảnh Thần Tịnh Ly tranh giành thiên quy Như Ý.

Thiên quy này rơi vào tay Thần Tịnh Ly, dù sao cũng tốt hơn là rơi vào tay nhân tộc.

Mà ngày hôm nay, hắn lại nhìn thấy người có mấy phần phong thái của thiên đế đời thứ chín.

Thiên Ảnh Tinh Quân tuyệt không muốn bó tay chịu trói, hắn chỉ cố gắng né tránh trong bóng tối, không để Sở Hi Thanh khóa chặt.

Cùng lúc đó, Thiên Ảnh Tinh Quân một mặt dốc sức thử thoát khỏi không gian này; một mặt ra sức mở rộng bóng tối, để không gian này quay về bóng tối.

Hắn cũng cố gắng thao túng cái bóng của mọi người, hoặc là trực tiếp nhảy vào cái bóng sau lưng Sở Hi Thanh, ra tay ám sát kẻ này.

Ám Ảnh chi pháp của hắn đã không đủ để ỷ lại, chỉ có thể dựa vào thân thể mạnh mẽ của mình.

Ý niệm của Sở Hi Thanh đã khóa chặt lấy khí cơ của Thiên Ảnh Tinh Quân từ lâu.

Thái Thượng Thông Thần cấp 29 đã mang đến cho hắn năng lực cảm ứng không gì sánh kịp.

Sở Hi Thanh lại không ra tay với Thiên Ảnh Tinh Quân, hắn cười tủm tỉm nhìn vị Thần Kim Đỉnh kia: “Người này, giao cho các hạ, thế nào?”

Trong mắt của hắn còn ngậm lấy vài phần tò mò.

Khi hắn vào Thiên Ảnh Tinh Quân giao thủ, trận chiến trong không gian này cũng không dừng lại.

Vị thủ lĩnh của đoàn săn bắn Huyết Đỉnh này vẫn luôn áp chế đám Thần nghiệt kia, khiến cho chúng không thể đến gần Sở Hi Thanh, không thể quấy rầy trận chiến của Sở Hi Thanh với Thiên Ảnh Tinh Quân.

Dáng vẻ của hắn thành thạo điêu luyện, thân thể đối kháng với mấy tên Thần nghiệt trung vị mà không rơi xuống hạ phong.

Đồng thời vị này còn giữ sức, không ra tay trọng thương đám Thần nghiệt kia.

Thần Kim Đỉnh nghe vậy thì hơi sững sờ, sau đó liền ý thức được, đây hẳn là cái gọi ‘đầu danh trạng’ trong chốn phàm nhân.

Đối phương muốn hắn ra tay giết chết Thiên Ảnh Tinh Quân, cắt đứt đường lui của mình.

Không hổ là Nhân hoàng, thủ đoạn có thể nói là tàn nhẫn, bá đạo và lãnh khốc.

Thần Kim Đỉnh lại không hề do dự: “Nào dám không tòng mệnh?”

Tòa kim đỉnh cực to phía sau hắn bỗng nhiên hóa ra mấy chục cái phân thân, trấn áp ở trên những cái bóng đen kia.

Theo Thần Kim Đỉnh kết ấn, Thiên Ảnh Tinh Quân lập tức kêu rên.

Sở Hi Thanh nhìn cái đỉnh màu vàng óng kia: “Lại là Luyện Thiên chi pháp?”

Thì ra là vậy, đây mới là căn cơ đại đạo của đối phương.

Vì lẽ đó Thần Kim Đỉnh có thể dùng cái thần khí này để luyện hóa Thiên Ảnh Tinh Quân, hắn cũng có thể tế luyện và cường hóa thân thể của mình đến cực hạn.

Người này lại luyện được Bá thể mà võ tu nhân tộc mới có, thần khu mạnh mẽ hầu như không kém Vũ Liệt thiên vương Minh Thiên Thu.

Hắn thậm chí còn tu được nội thiên địa.

Cái nội thiên địa này tuy hơi thô thiển, trăm ngàn chỗ hở, những miễn cưỡng dùng được.

Chương 2474 - Tuế Thần (2)

Sở Hi Thanh càng ngày càng thấy hứng thú với người này.

Hắn không khỏi ngạc nhiên không ngớt: “Một nhân vật tựa như ngươi, thế mà lại không có đất dung thân trên tinh không này?”

Đám Tổ thần và đế quân kia đều mù sao?

Một vị có tiềm lực vô cùng như vậy, thế mà không đi lung lạc?

Chỉ cần cho hắn một vị ngôi sao xứng đôi với Luyện Thiên chi pháp, sức chiến đấu của hắn có thể lên đến Vĩnh Hằng thượng vị.

Tiềm lực của người này thậm chí còn vượt qua cả Vũ Liệt thiên vương.

Nội tâm của Thần Kim Đỉnh cũng đang nổi sóng, khó có thể bình tĩnh.

Tiệt Thiên Đao của Sở Hi Thanh vẫn duy trì đến tận bây giờ.

Đã tận năm cái hô hấp rồi, vị này lại không có dấu hiệu suy yếu nào.

Thần Kim Đỉnh ý thức được, vị này chẳng những có quyền mưu khiến người ta kiêng kỵ vạn phần, mà thực lực của đối phương cũng rất khủng bố.

“Để bệ hạ chê cười rồi, chút thần thông của ta, sao dám xưng là một nhân vật? Huống hồ mấy đời tổ tiên của ta đều là nhân tộc, xem như là hậu duệ của Toại Nhân thị, các thần đều không tin được ta.”

Khi hắn nói chuyện, đã lược bỏ một ít mấu chốt.

Trong những Tổ thần kia, thật ra cũng có vài người cảm thấy hứng thú với hắn.

Vấn đề là Luyện Thiên chi pháp của hắn là quyền bính mà Hỏa Thần – Diễm Dung và Thủy Thần – Thiên Công tất phải thu hồi.

Cái này không thể không nhắc đến hai ngàn vạn năm trước, khi thiên địa sơ khai.

Có người nói, pháp khí đầu tiên trong thiên địa là do Trí Thần – Long Hi và Thủy Thần – Thiên Công luyện chế thành.

Khi đó chúng thần vừa mới ra khỏi thời địa hỗn độn, còn chưa biết chỗ tuyệt diệu của lửa.

Long Hi và Hỏa Thần – Diễm Dung cũng có quan hệ khá ác liệt, cho nên đã liên thủ với Thủy Thần – Thiên Công, sáng tạo ra phương pháp thủy luyện, dùng sức nước giội rửa, sáng tạo ra cái pháp khí hậu thiên đầu tiên trong thiên địa.

Có người nói tại thời đại đó, chúng thần và Cự linh đều mơ ước chí bảo do Thủy Thần – Thiên Công luyện chế được.

Bọn họ tụ tập ở bên sông nước mà Thủy Thần – Thiên Công dùng để luyện chế, sau đó tranh đoạt đao đá và kiếm đá, kim loại hiếm được sức nước giội rửa ở hai bên bờ sông, còn không tiếc vì thế mà đánh nhau.

Khi đó Thủy Thần – Thiên Công chính là Thánh Giả của Luyện Thiên chi pháp.

Nhưng sau đó Hỏa Thần – Diễm Dung bắt đầu xâm nhập lĩnh vực này, trở thành tử địch của Thủy Thần – Thiên Công.

Đặc biệt là khi Toại Nhân thị quật khởi, hầu như lật tung vị trí Thanh Giả thiên quy Hỏa của Diễm Dung.

Khi đó nhân tộc bị các thần hệ Hỏa nguyền rủa, không thể sử dụng bất kỳ ngọn lửa nào.

Toại Nhân thị đã cướp đoạt năng lực sử dụng lửa cho nhân tộc, hơn nữa còn thay đổi phương pháp luyện khí.

Nhưng sau khi Toại Nhân thị ngã xuống, những thành tựu này đều bị các thần hệ Hỏa cướp đi, khiến cho lực lượng của Hỏa Thần – Diễm Dung càng mạnh hơn.

Mãi đến cuộc chiến phạt thiên thứ hai, Hỏa Thần – Diễm Dung và Thủy Thần – Thiên Công lần lượt ngã xuống, Luyện Thiên chi pháp từ đó vô chủ.

Khi đó hai vị Tổ thần này bị mất một bộ phận sinh mệnh bản nguyên, không biết vì sao lại giao hòa và dung hợp với Luyện Thiên chi pháp, bởi vậy sinh ra một cái tiên thiên thần khí mạnh mẽ, lại bị Thần Kim Đỉnh lấy được.

Thần Kim Đỉnh vẫn ẩn thân trong Ma vực Chiến giới, chính là vì tránh né dòng dõi của Thủy Thần – Thiên Công và Thiên Táo Tinh Quân.

Mà bây giờ, Hỏa Thần – Diễm Dung và Thủy Thần – Thiên Công đều đã trở về, khiến cho hắn rơi vào nguy hiểm.

“Thì ra là như vậy!”

Sở Hi Thanh lại nhìn về phía thiếu nữ ba mắt: “Vì vậy nên phương pháp tẩy rửa uế khí của các ngươi, chính là phối hợp với năng lực của nàng, và con thú Hỗn Độn kia đúng không?”

Nội tâm Thần Kim Đỉnh hơi động, hắn để ý được Sở Hi Thanh rất hứng thú với phương pháp tẩy rửa uế khí.

Nói đến thì chị em Thần Lạc Anh cũng từng nhắc nhở hắn.

“Đúng vậy!” Thần Kim Đỉnh cung kính giải thích: “Thiên Mục của Tịnh Không có thể nhìn thấy tất cả uế khí trong cơ thể Thần nghiệt, Hỗn Độn thì lại có thể thả ra thanh khí. Lại do ta trung hòa uế khí, luyện thành một thể. Như vậy có thể lấy một số bộ phận trên người Thần nghiệt làm tài liệu.”

Hai mắt Sở Hi Thanh sáng lên, khóe môi cũng vểnh lên.

Lục Loạn Ly không khỏi liếc mắt nhìn Sở Hi Thanh một chút.

Nàng và Sở Hi Thanh sớm chiều ở chung, biết cái tên này mà lộ vẻ mặt này, thì nhất định là đang có ý nghĩ xấu xa nào đó.

Sở Hi Thanh lập tức hơi lắc đầu: “Đáng tiếc!”

Đáng tiếc là Thần Kim Đỉnh chỉ là Chân Linh của Luyện Thiên, tòa Kim Đỉnh kia của hắn cũng chỉ là Thánh Giả dự bị, là pháp tướng của thiên quy Luyện Thiên bây giờ.

Thần Kim Đỉnh còn chưa thể chấp chưởng Luyện Thiên chi pháp.

Nhưng người này lại là huyết mạch của Toại Nhân thị, vậy cũng có thể coi như là người mình, xem như là có thể tin cậy.

Sở Hi Thanh ý thức được, đối phương đã không còn lựa chọn nào khác.

Thần Kim Đỉnh bây giờ chỉ có thể dựa vào và ỷ lại nhân tộc.

Hắn chợt đổi giọng: “Ta nghe Thần Lạc Anh nói, ngươi nắm giữ một đường hầm trở về Ma vực Chiến giới?”

“Đúng là có một con đường như thế, xem như là một nơi có vách ngăn yếu kém trong Vô Thiên Hắc Ngục.”

Thần Kim Đỉnh lại cười khổ một tiếng: “Nhưng cái này có quan hệ với ‘thập nhị nguyên thần Tuế Thần’ trong Vô Thiên Hắc Ngục. ‘Thập nhị nguyên thần Tuế Thần’ là do các thần dùng thi hài của thần thú chế tạo ra, coi như là một thần linh nhân tạo dùng để phong tỏa vách ngăn trong và ngoài Vô Thiên Hắc Ngục.”

“Khoảng tầm 7000 năm trước, chúng ta phát hiện khi ‘thập nhị nguyên thần’ tuần hoàn đến ‘Thần Sinh Nguyên Thần’ và ‘Dần Sinh Nguyên Thần’, thì vách ngăn của Vô Thiên Hắc Ngục sẽ xuất hiện một ít kẽ nứt. Nhưng bây giờ ‘Thần sinh nguyên thần’ vẫn chưa thức tỉnh, còn kém hai năm.”

Thần Sinh thuộc long, là Thiên Cương nguyên thần; Dần Sinh thuộc hổ, là Công Tào nguyên thần.

Đây là hai vị mạnh nhất trong thập nhị nguyên thần Tuế Thần.

Sở Hi Thanh suy tư.

Hắn cũng không thất vọng, mà là nghĩ đến ‘kiếp trước’ của mình.

Tại kiếp trước của Sở Hi Thanh, thần thoại thập nhị nguyên thần Tuế Thần cũng được gọi là 12 con giáp, là thần đón giao thừa, do Thái Tuế thống lĩnh.

Nhưng ở thế giới này, thập nhị nguyên thần Tuế Thần và Thái Tuế, lại chỉ là ngục tốt phụ trách trông coi Vô Thiên Hắc Ngục.

Trong lòng hắn bỗng nhiên sinh ra một ý nghĩ, cảm xúc bỗng nhiên phập phồng.

Sở Hi Thanh lập tức thu hồi tạp niệm: “Vì lẽ đó, các ngươi nghĩ đến một biện pháp khác? Có quan hệ với đám Thần nghiệt này?”

Khi Mộc Kiếm Tiên chuyển tin tức đến, chị em Thần Lạc Anh không có đề cập đến chiến sự ở bên này.

Có thể thấy chiến sự ở đây mới phát sinh trong nửa canh giờ thôi.

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, không thể có nhiều Thần nghiệt chạy đến như thế.

Đặc biệt là trong những Thần nghiệt này, còn có mấy con Thần nghiệt trung vị khá hung hãn.

“Bệ hạ thực sự là nhìn xa vạn dặm.”

Thần Kim Đỉnh không khỏi than thở, vẻ mặt càng kính phục hơn: “Phương pháp của ta vẫn là cưỡng ép đột phá vách ngăn, thoát khỏi Vô Thiên Hắc Ngục.”

Lục Loạn Ly không khỏi nhíu mày: “Đột phá vách ngăn thì đơn giản, vấn đề là Thái Tuế và ‘nguyên thần Tuế Thần’.”

“Đây chính là lý do ta tụ tập Thần nghiệt.”

Thần Kim Đỉnh chỉ chỉ đám Thần nghiệt chung quanh: “Thái Tuế và ‘nguyên thần Tuế Thần’ đều không có linh trí, bọn họ chỉ biết chặn những mục tiêu có uế khí dày đặc hơn trước.”

Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly lập tức hiểu ra, Thần Kim Đỉnh chuẩn bị dùng những Thần nghiệt này để dụ Thái Tuế và ‘nguyên thần Tuế Thần’.

Thần Kim Đỉnh vừa dứt lời thì lại cảm thấy bất đắc dĩ.

Hắn vốn định chuẩn bị ổn thỏa rồi chờ Sở Hi Thanh đến, biểu hiện năng lực và thủ đoạn của đám người mình, nhưng lại bị Thiên Ảnh Tinh Quân phá hỏng.

Cũng trong khoảnh khắc này, Thiên Ảnh Tinh Quân kia lại phát ra tiếng kêu gào thảm thiết.

Vị thần linh này… đã sắp ngã xuống!

Chương 2475 - Ta là Trường Sinh

Khoảng tầm 120 cái hô hấp sau, Thiên Ảnh Tinh Quân đã bị Thần Kim Đỉnh ‘luyện hóa’.

Dưới tình huống bình thường là không cần lâu như vậy, nhưng ngay sau khi Thiên Ảnh Tinh Quân tử vong, Thần Kim Đỉnh đã mở nắp Kim Đỉnh, rút từ bên trong ra một thanh trường kiếm bằng xương màu đen.

Thiếu nữ ba mắt Thần Tịnh Không và đám thành viên của đoàn săn bắn Huyết Đỉnh ở phía sau hắn nhìn thấy cảnh này, sắc mặt không khỏi trắng bệch, ánh mắt sợ hãi.

Vị thủ lĩnh này của bọn họ, quả thực là điên rồi!

Luyện chết Thiên Ảnh Tinh Quân, con thứ chín của Xa Nguyên thì cũng thôi, thế mà lại còn dùng hài cốt của hắn để chế tạo binh khí.

Hắn quả thực là không muốn sống nữa!

Chị em tai thỏ cũng phải nuốt một ngụm nước miếng.

Tuy rằng bọn họ đoán Thần Kim Đỉnh rất có thể thiên hướng về nhân tộc.

Nhưng mà người này… lại tàn nhẫn như vậy sao? Quả thực là không chừa đường lui.

Thần Kim Đỉnh lại rất bình tĩnh, hắn cung kính dâng thanh kiếm đến trước mặt Lục Loạn Ly: “Tại hạ mượn hoa hiến phật, xin điện hạ vui lòng nhận cho.”

Lục Loạn Ly nhìn thanh kiếm này với vẻ kinh dị, nàng cũng không khách khí, cầm lên thưởng thức và quan sát.

Nàng cũng không kiêng kỵ Hư Thần – Xa Nguyên, càng không cảm thấy thanh kiếm này có gì khiếp người.

Lục Loạn Ly có linh cảm, thứ này sẽ khiến mình mạnh hơn rất nhiều.

Thần Kim Đỉnh rõ ràng là đã có tâm tư từ trước, thanh kiếm này chỉ chứa tám phần pháp môn Thái Hư của Thiên Ảnh Tinh Quân, loại bỏ tất cả pháp môn còn lại.

Nhưng người cầm thanh kiếm này, lại có thể nhận được một phần sức mạnh thân thể của Thiên Ảnh Tinh Quân.

Nó chỉ là một thần binh cấp bậc Vĩnh Hằng hạ vị, nhưng lại có thể giúp tố chất thân thể của Lục Loạn Ly đuổi sát những thần hoang dã kia.

Đối với Lục Loạn Ly mà nói, thứ này tuyệt đối không chỉ là Vĩnh Hằng hạ vị.

Nhưng mà làm cho nàng khiếp sợ hơn vẫn là thần thông mà Thần Kim Đỉnh vừa thể hiện.

Hắn dĩ nhiên lại trực tiếp luyện Thiên Ảnh Tinh Quân thành một thanh cốt kiếm!

Sở Hi Thanh cũng rất kinh dị: “Thần khí bản mệnh của các hạ thật sự là vô cùng thần diệu.”

Hắn đã biết Thần Kim Đỉnh muốn làm gì từ lúc mới bắt đầu.

Nhưng sau khi nhìn thấy thanh thần binh này, Sở Hi Thanh vẫn rất chấn động.

Cùng lúc đó, hắn cũng rất hài lòng.

Đối phương đã cắt đứt đường lui của mình rồi.

Thần Kim Đỉnh thì lại cười khổ đáp lại: “Hiện giờ còn không thể nói là thần khí bản mệnh, cũng chỉ có lúc này và ở đây, được bệ hạ che chở, ta mới dám dùng như thế.”

Đây là lời thật lòng, nếu như không có Sở Hi Thanh giúp hắn trấn áp Thiên Ảnh Tinh Quân, thì Thiên Ảnh Tinh Quân đã thoát khỏi đỉnh của hắn từ lâu rồi.

Hơn nữa, cũng chỉ có ở Vô Thiên Hắc Ngục, trong không gian Sở Hi Thanh cắt ra, thì hắn mới dám dùng như thế.

Đổi lại là một nơi khác, một khi Thần Kim Đỉnh sử dụng cái đỉnh này quá lâu, Hỏa Thần – Diễm Dung và Thủy Thần – Thiên Công sẽ tìm đến tận cửa.

Chỉ có trong Vô Thiên Hắc Ngục, Thần Kim Đỉnh mới dám sử dụng một thời gian ngắn.

Cũng chính vì nguyên nhân này, nên tình cảnh của đoàn săn bắn Huyết Đỉnh mới túng quẫn như vậy.

Sở Hi Thanh hơi gật đầu: “Nhưng có thể thấy huyết mạch Toại Nhân thị của ngươi rất cao, sớm muộn gì cũng nắm giữ cái thần khí này.”

Tuy rằng thần khí Kim Đỉnh này có hạn chế rất lớn, nhưng giá trị của nó cũng rất cao.

Thần Kim Đỉnh có khả năng luyện hóa nó, chân chính nắm giữ nó.

Thủy Thần – Thiên Công và Hỏa Thần – Diễm Dung mất một bộ phận sinh mệnh bản nguyên, là vì hai thần ngày xưa đã dùng phương pháp nào đó để chia cắt lực lượng của Toại Nhân thị.

Sau khi ngã xuống thì máu thịt mất khống chế, thành tựu cái Kim Đỉnh này.

Vì vậy căn cơ chân chính của cái thần khí này, vẫn là huyết mạch Toại Nhân thị.

Cũng chính vì nguyên nhân này, Thần Kim Đỉnh mới được thần khí ưu ái.

Người này cũng rất có tạo nghệ ở thuật luyện khí.

Trước kia, Thần Kim Đỉnh không thể sử dụng thần khí bản mệnh, thậm chí còn không dám dùng Luyện Thiên chi pháp quá lâu.

Trước kia hắn chỉ có thể lẻn vào Vô Thiên Hắc Ngục và âm thầm tu luyện Luyện Thiên chi pháp và thuật luyện khí.

“Tại hạ cũng cảm thấy như vậy.”

Trong mắt Thần Kim Đỉnh lộ tinh mang, ngọn lửa mang tên dã tâm rực cháy.

Hắn lại cung kính khom người: “Việc này vẫn cần bệ hạ tác thành!”

Thật ra hắn chỉ kém một cái nghi thức ‘Luyện Thiên’ hoàn chỉnh mà lớn lao nữa là có thể chính thức khống chế cái thiên quy này.

Nhưng với lực lượng của cá nhân hắn và đoàn săn bắn Huyết Đỉnh, dù thế nào cũng không thể hoàn thành trong thời gian ngắn.

Vị Nhân hoàng đương đại này lại làm cho hắn nhìn thấy hi vọng.

Trong mấy ngày này, hắn tận mắt nhìn thấy vị thiếu niên nhân tộc này khuấy đảo mưa gió, thúc đẩy Mộc Kiếm Tiên ngưng tụ hành tinh, lại có vài vị cường giả nhân tộc thành công phong thần, miễn cưỡng xoay chuyển khí vận của nhân tộc Thần Châu.

Chương 2476 - Ta là Trường Sinh (2)

Sở Hi Thanh bật cười: “Ta đã thấy giá trị của ngươi, nhưng mà chuyện gì cũng có giá của nó. Giúp ngươi hoàn thành ‘nghi thức’ Luyện Thiên không khó, vấn đề là các hạ có nguyện ý để ta ra tay hay không.”

Hắn lại nhìn đám Thần nghiệt ở chung quanh: “Các ngươi đã chuẩn bị xong, vậy thì bắt đầu luôn bây giờ đi.”

Khi Sở Hi Thanh vừa dứt lời, không gian nơi này đã quay trở về dòng sông thời gian.

Điều này gợi ra thời gian nhiễu loạn, tiếng nổ đinh tai nhức óc liên tiếp không dứt, phạm vi ngàn dặm quanh đây cũng vì thế mà núi chuyển đất sập, cảnh tượng thế giới đổ nát giống như tận thế.

Cũng trong khoảnh khắc này, tất cả mọi người ở đây đều cảm giác được ý niệm khủng bố của Hư Thần – Xa Nguyên đã hàng lâm tới đây.

Hư Thần – Xa Nguyên hiển nhiên là đã nhận ra Thiên Ảnh Tinh Quân tử vong, hắn không chỉ thả thần niệm cuồng bạo xung kích nơi này, mà còn làm cho không gian quanh đây tan vỡ từng tấc từng tấc.

Vị Tổ thần này không thể khóa chặt vị trí của bọn họ, nhưng lại dùng thần lực vô biên của hắn, bao trùm phạm vi 3000 dặm nơi này.

Vô cùng vô tận vết rách không gian đang càn quấy ngang dọc trong phạm vi này.

Nếu giữa bọn họ không có vách ngăn không gian của Vô Thiên Hắc Ngục và ba ngàn giới Ma vực, vậy tất cả mọi người nơi này, bao quát cả Sở Hi Thanh đều bị thần lực của Xa Nguyên nghiền nát rồi.

Thần Kim Đỉnh cũng đã đã đoán được việc này từ trước.

Hắn chỉ âm thầm cảm khái.

Chân nguyên của vị bệ hạ này quả thực là vô cùng vô tận, mênh mông như đại dương.

Hắn cắt đứt một không gian rộng lớn như vậy mà lại còn có thể duy trì đến nơi, hơn nữa từ đầu đến cuối đều thong dong tự nhiên, không hề lộ ra vẻ mệt mỏi.

“Hạ thần tự biết đạo lý không công không nhận lộc, tuyệt không hổ thẹn!”

Trong lúc nói chuyện, Thần Kim Đỉnh đã móc ra mấy viên tinh thạch, và đánh nổ chúng.

Đó chính là Thần hạch lấy ra từ trong người Thần nghiệt, hơn nữa đều ngậm lấy lực lượng thời gian và không gian rất mạnh.

Sau khi Thần hạch nổ tung, uế khí ngập trời bị giải phóng, cũng khiến cho thời gian và không gian nơi này bị nhiễu loạn nhiều hơn.

Hắn dựa vào đó để xé ra mấy chục vết rách trên vách ngăn không gian của Vô Thiên Hắc Ngục.

Đám Thần nghiệt ở đây bị Nguyên linh mỏng manh của ba ngàn giới Ma vực hấp dẫn, vô thức lao ra khỏi vết rách, bay ra ngoài Vô Thiên Hắc Ngục.

Điều này khiến cho Thái Tuế ra tay, vô số xúc tu màu đen lan tràn ra hư không, bắt lấy những Thần nghiệt đang chạy trốn kia.

Trong đó còn có một bóng rồng long lanh đang chữa trị vách ngăn.

“Hoàng Long!”

Thanh Long Tinh Quân vẫn ẩn trong tay áo của Lục Loạn Ly nhìn thấy cảnh này, trong mắt không khỏi toát ra một vệt đau đớn và bất đắc dĩ.

Đó là con thứ của huynh trưởng hắn, cũng là một mạch Ứng Long cao quý và mạnh mẽ.

Nhưng mà bây giờ, hắn đã tử vong, hài cốt bị luyện chế thành Thần Sinh Nguyên Thần trong ‘thập nhị nguyên thần’.

Lúc này, Thần Kim Đỉnh lại phát ra một tiếng gào thét: “Bệ hạ! Chính là lúc này!”

Trong nháy mắt, một luồng lực hút cực mạnh đã đánh về phía này.

Hắn thế mà lại bố trí trận pháp ở Ma vực Chiến giới từ trước, lôi kéo và tiếp ứng đám người bọn họ.

Điều này khiến cho đám người Sở Hi Thanh thoát khỏi đây dễ dàng hơn.

Lúc này, uế khí trong không gian cực kỳ nồng nặc, xúc tu của Thái Tuế tuy có tiến đến đây, nhưng phần lớn đều bị Thần nghiệt hấp dẫn. Tuy nhiên vẫn có vài cái xúc tu vồ về phía Sở Hi Thanh.

Thần Kim Đỉnh không dám chậm trễ: “Tịnh Không!’

Đó chỉ là năm cái xúc tu, bọn họ vẫn có thể ứng phó.

Nhưng không đến lúc bất đắc dĩ, Thần Kim Đỉnh tuyệt đối không muốn tiếp xúc với Thái Tuế.

Dù sao thì vẫn còn mấy vị Tổ thần đang chờ bọn họ bên ngoài ba ngàn giới Ma vực.

Bọn họ mà dây dưa trì hoãn dù chỉ một chút, cũng có thể nghênh đón tai ương ngập đầu.

Mặt Thần Tịnh Không lập tức lạnh xuống.

Nàng mở Thiên Mục nơi mi tâm, nhìn vào toàn bộ hư không.

Con thú Hỗn Độn sau lưng nàng thì không ngừng phun khí trắng ra bốn phía chung quanh.

Khí trắng này không nhiều, chỉ như những sợi tơ, lại làm cho năm cái xúc tu kia mất phương hướng.

Cũng trong quá trình này, bọn đã vượt qua vách ngăn không gian của Vô Thiên Hắc Ngục, hơn nữa đang không ngừng đến gần với Ma vực Chiến giới.

Đoàn săn bắn Huyết Đỉnh đúng là nắm giữ một con đường 'khá gần' với Ma vực Chiến giới.

Tuy nhiên, ngay khi bọn họ vừa tiến vào Ma vực Chiến giới, một ngón tay cực lớn bỗng nhiên đâm thẳng đến vị trí của bọn họ.

Trong khoảnh khắc này, thời gian và không gian chung quanh đều bị đóng băng.

Sở Hi Thanh rất khó hình dung cái cảm giác này.

Giống như xem phim Tây Du ở kiếp trước vậy, Phật tổ một chỉ trấn áp con khỉ kia, một chỉ tức là thiên địa.

Cùng lúc đó, vô cùng vô tận hàn lực kéo tới.

Dù chưa tiếp xúc với chúng, suy nghĩ của Sở Hi Thanh đã bắt đầu đông cứng.

"Băng Thần – Huyền Đế!"

Sắc mặt Thần Kim Đỉnh cực kỳ khó coi.

Hắn không ngờ vị Tổ thần này lại khóa được vị trí của bọn họ nhanh như vậy.

Như vậy Thạch Thần đâu?

Chương 2477 - Ta là Trường Sinh (3)

Hắn đã nhận được tin tức, Thạch Thần – Thạch âm đã từng xuất hiện bên ngoài tinh không, đại chiến với hai vị Tổ thần.

Đây mới là lý do vì sao hắn lựa chọn đột phá Vô Thiên Hắc Ngục vào lúc này.

Thần Kim Đỉnh hiểu, kéo dài càng lâu thì khả năng đột phá lại càng nhỏ.

Hắn lập tức ý thức được, có thể đây chính là kết quả sau khi Thạch Thần – Thạch âm đã toàn lực kiềm chế.

Đó dù sao cũng là hai vị Tổ thần, là ‘Bàn Cổ chúa tể’.

Hư Thần – Xa Nguyên còn được công nhận là thần linh mạnh nhất sau khi Chúc Quang âm và Thái Hạo đánh mất ‘Bàn Cổ tinh hồn’.

Vì vậy Thạch Thần cũng không thể ngăn cản cả hai người.

Khi Thần Kim Đỉnh đang dốc sức thôi phát Luyện Thiên chi pháp, chuẩn bị luyện hóa khí lạnh, hắn lại nhìn thấy một bóng người yểu điệu xuất hiện trong mảnh không gian hỗn loạn này, nàng đứng ở ngay trước ngón tay khổng lồ kia.

Nữ tử này cầm một thanh trường kiếm màu trắng có tạo hình cực đẹp, phía sau cán kiếm có một mặt trăng đang xoay tròn.

Trong khoảnh khắc, một luồng hàn lực hùng vĩ và bàng bạc đã bạo phát trước kiếm của nữ tử yểu điệu kia.

Hàn lực kia chỉ kém ngón tay của Huyền Đế có một bậc, Băng Phong chi pháp thì lại còn hơn một bậc.

Nàng lại đóng băng cả hàn lực vô biên của Huyền Đế ở trước hư không.

Cùng lúc đó, ngón tay của Băng Thần – Huyền Đế càng ngày càng chậm, càng ngày càng chậm.

Trong mắt Thần Kim Đỉnh không khỏi hiện lên một vệt kinh dị.

Đó là Vấn Tố Y, Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Tố Y!

Nữ tử này được Sở Hi Thanh trợ giúp, không chỉ thành công phong thần, mà còn luyện hóa được bản nguyên của âm Thần = Nguyệt Hi và Băng Thần – Huyền Đế.

Mà lúc này, Hàn pháp Vấn Tố Y vừa thể hiện đã đạt đến độ cao Vĩnh

Hằng thượng vị đỉnh phong, thậm chí là còn hơn.

Sở Hi Thanh nhìn về phía bóng người yểu điệu đang liều mạng ngăn cản Băng Thần – Huyền Đế kia, khóe môi không tự chủ được mà vểnh lên.

Thật không hổ là Tố Y của hắn! Lại có thể đóng băng cả hàn lực vô biên của Băng Thần – Huyền Đế.

Tuy rằng đó chỉ là một phần lực lượng rất nhỏ của Băng Thần – Huyền Đế, có thể còn chưa đến ba phần mười, nhưng cũng đã có thể nói là bất phàm!

Hôm nay có thể nhìn thấy phong thái của nàng khi đối kháng chính diện với Băng Thần – Huyền Đế, thực sự là khiến hắn vui mừng.

Hiện giờ, Vấn Tố Y chỉ cần lấy được bất kỳ một ngôi sao hệ Băng nào, hoặc là chế tạo ra một mảnh Thần vực thuộc về mình, thì có thể hoàn thành việc Mộc Kiếm Tiên đã làm.

Nàng có thể chống lại chúng thần, khiến cho những Tổ thần kia phải kiêng kỵ ba phần.

Lực lượng cấp bậc đế quân, đủ khiến những Tổ thần kia trả giá đắt.

Sở Hi Thanh lập tức thu hồi ánh mắt, bởi vì chung quanh hắn đang phát ra những tiếng ‘răng rắc răng rắc’, bắt đầu vỡ vụn như băng mỏng.

Sở Hi Thanh cảm giác trong cơ thể mình sinh ra vô số vết rách không gian, chỉ chớp mắt đã bị chém thành hơn ngàn vạn mảnh.

Đó là Hư Thần – Xa Nguyên!

Vị này đã khóa chặt lấy Sở Hi Thanh, dùng Thái Hư chi pháp của hắn để ra tay.

Chỉ một đòn, gần như đã đưa Sở Hi Thanh vào chỗ chết.

Chị em tai thỏ và các thần của đoàn săn bắn Huyết Đỉnh ở chung quanh Sở Hi Thanh cũng đều tỏ vẻ đau đớn.

Bọn họ cách Sở Hi Thanh rất gần, cũng bị lực lượng của Xa Nguyên lan đến gần. Lúc này đều dựa cả vào lực lượng trấn áp của Thần Kim Đỉnh, dựa vào thần lực của bọn họ duy trì, thần khu mới không tan vỡ.

Bọn họ vừa chống lại Xa Nguyên, vừa ra sức chia sẻ áp lực với Sở Hi Thanh, trợ giúp hắn củng cố hình thể.

Thần Tịnh Không đặc biệt ra sức.

Tên Thần Kim Đỉnh kia đã trả giá nhiều như vậy, nếu như còn thất bại tại đây, vậy thì bọn họ lỗ nặng rồi!

May mắn là đúng lúc này, một tiếng cười gằn truyền đến: “Trong Thần vực của ta, Xa Nguyên ngươi đừng vọng tưởng!”

Đầu tiên là 12 thanh trường thương bằng đá dài đến 700 trượng đâm xuyên ra từ hư không, đóng ở gần người Sở Hi Thanh.

Những trường thương này không chỉ đánh nát xúc tu của Thái Tuế, cũng ổn định lại không gian tán loạn chung quanh Sở Hi Thanh.

Làm cho vết nứt không gian trong người Sở Hi Thanh biến mất hơn một nửa.

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh nhìn thấy vô số binh khí bắn ra từ hư không, chúng như thủy triều đánh về một phía khác.

Đó chính là Binh Thần – Lê Tham, hắn đang toàn lực giao thủ với Hư Thần – Xa Nguyên.

Thần lực của hắn không hề rơi xuống hạ phong, ngăn cản lực lượng của Xa Nguyên ở ngoài mảnh không gian này.

Mà lúc này, tất cả mọi người, bao quát cả Sở Hi Thanh đều thả lỏng, thở phào một hơi, bọn họ đều biết đại cục đã định.

Trong lúc vô tình, bọn họ đã tiến vào ngoại vi của Ma vực Chiến giới.

Đó chính là biên giới Thần vực của ba vị Ma thần nhân tộc, là nơi Lê Tham mạnh nhất.

Cùng lúc đó, ở cực nam.

Vẻ ưu sầu trong mắt Mộc Kiếm Tiên – Tùng Duyên Niên đã dần dần nhạt đi.

Mà ngôi sao của hắn thì lại bùng nổ ra lực lượng Nguyên Từ hùng vĩ hơn.

Ánh sao vô biên vô hạn soi sáng vũ trụ, chiếu rọi thiên địa!

Hắn tăng tốc quá trình ngưng tụ ngôi sao.

Thật ra Mộc Kiếm Tiên vẫn chưa dùng toàn lực.

Hắn biết, một khi mình hoàn thành, hoặc các thần không nhìn thấy hi vọng ngăn cản mình, nhất định sẽ đi qua chỗ Sở Hi Thanh.

Nếu như không thể hấp dẫn những thần linh này ở cực nam, vậy Sở Hi Thanh sẽ lành ít dữ nhiều.

Nhưng bây giờ, Mộc Kiếm Tiên đã không cần lo lắng nữa.

Kể tử ngày hôm nay… hắn chính là Nam Cực Trường Sinh!

Chương 2478 - Chính thống

Khi bão từ đang bùng nổ ở cực nam, Tử Vũ đang điều động một chiếc xe dài trong hư không, phóng tầm mắt nhìn tinh không vô ngần ở phía bắc.

Hắn hít một hơi dài, để trấn áp tâm trạng vui sướng và ung dung đang dâng lên trong lồng ngực.

Thời khắc này, chiến sự ở cực nam đã xong.

Các thần tụ tập tại đây đều sẽ từ bỏ tất cả ảo tưởng của mình.

Quân đội khổng lồ dưới trướng bọn họ cũng lục tục rời khỏi nơi này.

Chuyện này có nghĩa Mộc Kiếm Tiên chắc chắn sẽ thành công.

Cũng có nghĩa vùng thiên địa này lại có thêm một vị đế quân có sức chiến đấu đuổi sát Tổ thần.

Khoảnh khắc này, nội tâm Tử Vũ lại hơi hoảng hốt.

Mấy vạn năm qua, trong ngực của hắn vẫn có áp lực nặng nề như núi. Cũng đã chuẩn bị sẵn sàng đập nồi dìm thuyền, hi sinh vì nghĩa sau khi Táng Thiên ngã xuống.

Mà bây giờ, trận chiến quyết tử kia đã không có khả năng phát sinh nữa, khi áp lực nặng nề kia biến mất, Tử Vũ nhất thời không kịp thích ứng.

Một luồng cảm giác trống vắng và sai lệch lẫn lộn với nhau, lan tràn toàn bộ thân thể hắn, xung kích tâm thần của hắn.

Cùng lúc đó, cảm giác vui sướng khi chiến thắng cũng làm cho hắn thất thố.

Từ khi Tử Vũ đăng thần đến nay, bọn họ cũng từng chỉ huy Ma vực Chiến giới xuất kích, đã từng chiến thắng chúng thần mười mấy lần, chém giết không dưới ngàn con thần hoang dã.

Nhưng mà những trận chiến đó đều không có ý nghĩa gì, vừa không thể thay đổi tình cảnh của bọn họ, cũng không thể xoay chuyển vận mệnh bị diệt vong của nhân tộc.

Chỉ có trận chiến ngày hôm nay, mới để cho hắn thưởng thức hương vị thơm ngon của chiến thắng.

Tử Vũ bình tĩnh thưởng thức.

Mãi đến khi Táng Thiên ở bên cạnh cười sang sảng: “Trận chiến này, xem ra đã kết thúc rồi!”

Ma thần Táng Thiên dùng hai mắt ở ngực để nhìn hư không chung quanh: “Nhân tộc quật khởi, thiên kiêu mọc như rừng, ta không cần lo lắng nữa.”

Nội tâm Tử Vũ không khỏi chìm xuống.

Khí cơ của Táng Thiên vẫn hùng hồn bá đạo như ngày xưa, nhưng Tử Vũ lại nghe ra điềm xấu trong lời nói của Táng Thiên.

Hắn quay đầu nhìn huyết sát vô biên quanh người Táng Thiên: “Sở Hi Thanh đã có thể âm dương một thể, người này trí dũng song toàn, nhất định sẽ không để ngươi thất vọng.”

Tử Vũ không thích tính cách của Sở Hi Thanh.

Nhưng lại không thể không thừa nhận, chỉ có kẻ mưu mô, tâm tính tàn nhẫn, không có điểm mấu chốt và khốn nạn như Sở Hi Thanh mới có thể cứu vớt nhân tộc.

Tên kia cũng làm cho hắn nhìn thấy hi vọng cứu giúp Táng Thiên.

“Trên thực tế, hắn đã làm ta rất vui mừng.” Táng Thiên lại nói: “Vấn đề của ta không đơn giản như thế nhân tưởng tượng, dù Đế Oa thoát khỏi phong ấn, cũng chưa chắc đã cứu được ta. Ngoài ra, Thần Bàn Nhược…”

Hắn nói đến đây thì bỗng nhiên hơi dừng lại.

Ánh mắt của Táng Thiên khóa chặt lấy một phạm vi nào đó trong hư không: “Là Trí Tẩu, hắn đã ngã xuống!”

Tử Vũ cũng đã có cảm ứng.

Nỗi vui sướng trong lồng ngực hắn đã biến mất sạch.

Tử Vũ không tự chủ được mà nắm chặt càng xe, phát ra từng tiếng ‘răng rắc’.

Cái thần khí có chất liệu giống như gỗ này, đã bị hắn bóp thành bột mịn.

Theo hắn biết, Trí Tẩu đã không còn nhiều tuổi thọ, hắn đã bị thương đến căn cơ trong cuộc chiến Ngu Công ngã xuống.

Tử Vũ cũng biết, bọn họ không thể không trả giá đắt trong trận đại chiến ngày hôm nay.

Nhưng mà tin Trí Tẩu qua đời, vẫn làm cho hắn không kịp chuẩn bị.

“Chắc là chết trong tay Thần Bàn Nhược, nhưng chúng ta không cần đau lòng vì hắn.”

Ánh mắt Táng Thiên cũng rất phức tạp: “Đối với hắn mà nói, sống thêm một ngày cũng là dày vò. Giống như bây giờ, cũng rất tốt, rất tốt! Lấy tử vong của bản thân, đổi lấy hi vọng cho nhân tộc. Hôm nay hắn cầu người được người, tống cũ nghênh mới, có thể nói là được toại nguyện.”

Tử Vũ yên lặng không nói gì.

Thật ra hắn không hiểu rõ câu chuyện của Trí Tẩu và Ngu Công.

Chỉ biết vài chuyện, Trí Tẩu vẫn tự cho là thông minh, cho nên mới khiến Ngu Công rơi vào chỗ chết, vì vậy nên vẫn tự oán trách bản thân.

Vị anh kiệt của nhân tộc này, vốn có hi vọng bước vào cấp bậc đế quân, nhưng trong mười mấy vạn năm nay, Trí Tẩu lại trì trệ không tiến, khiến Táng Thiên khá thất vọng.

Táng Thiên nói đến đây, lại cảm ứng được vẻ u sầu và lo lắng của Tử Vũ, hắn lại nở nụ cười nói: “Tử Vũ yên tâm, nếu ta đã nhìn thấy hi vọng, thì sẽ yên tâm chờ đợi, sẽ không làm bừa.”

Nếu như Táng Thiên nhất định phải chết… vậy không thể chết không có giá trị!

Hắn lấp tức nhìn về phía cái la bàn ám kim trong tay mình.

Tuy Trí Tẩu đã ngã xuống, lại giao truyền thừa cho hắn.

Lựa chọn chủ nhân mới cho Phù Thiên và Trận Thiên chi pháp của Trí Tẩu.

Đó là tiểu nha đầu tên Lục Loạn Ly kia sao?

Không biết tiểu nha đầu này có năng lực kế thừa Trí Tẩu hay không?

Trí Tẩu lựa chọn nàng, hi vọng không phải là vì nàng là hoàng phi của Sở Hi Thanh.

Mà lúc này, trong biển bão nguyên từ ở cực nam.

Trên mặt Mộc Kiếm Tiên cũng toát ra vẻ bi thương.

Từ sau khi hắn thức tỉnh ý thức, hắn vẫn luôn đi tìm kiếm tung tích của Ngu Công và Trí Tẩu.

Mấy vạn năm qua, hắn vẫn không từ bỏ, chỉ cầu gặp được hai vị này một lần.

Nhưng mà đến khi hắn được gặp mặt Trí Tẩu, thì lại là lúc vĩnh biệt.

Loại cảm giác tiếc nuối và đau xót khó có thể diễn tả bằng lời đang ăn mòn tâm trí hắn.

Chương 2479 - Chính thống (2)

Cùng lúc đó, tại phương hướng mà Mộc Kiếm Tiên nhìn vào, ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’ Thần Bàn Nhược đang cầm hai cuốn sách thẻ tre màu xanh trong tay, vẻ mặt có hơi bất đắc dĩ: “Thà rằng tự hủy khí linh đi theo ngươi mười mấy vạn năm, cũng không muốn để hai thứ này lại cho ta sao? Thật không hổ là ngươi, Trí Tẩu!”

Đây là hai thần khí Phù Thư và Trận Lục mà Trí Tẩu đã uẩn nhưỡng mười mấy vạn năm, chúng không chỉ hư hao, mà khí linh cũng đã tiêu tan, chỉ còn chút tài liệu là có thể sử dụng.

Nhưng hai cái thiên quy Phù Thiên và Trận Thiên do Trí Tẩu chấp chưởng lại không rơi vào tay Chân Linh của chúng là Tử Vi Tinh Quân.

Thần Bàn Nhược nhìn về phía Thiên Đạo Thạch Lâm, phát hiện vị trí đầu tiên của hai tòa bia đá này chính là ‘Không biết’.

‘Không biết’ khác với ‘Vô danh’, chứng tỏ đó là một đồ vật, chứ không phải một sinh linh.

Trí Tẩu đã tính toán từ trước, vào thời khắc hắn bỏ mình, đã dùng ấn ký nguyên thần khắc sâu trong thiên quy để đưa thứ đó trở thành Thánh Giả dự bị và pháp tướng của thiên quy Phù Thiên và Trận Thiên.

Vị trí giả của nhân tộc này đã từ bỏ khả năng phục sinh trong tương lai của mình, để tác thành cho cái thần khí kia.

“Lại làm đến nước này.”

Thần Bàn Nhược thở dài một tiếng, bóp nát hai cuộn thẻ tre trong tay thành bột mịn: “Đây chính là thứ ngươi muốn đúng không? Lấy cái chết của ngươi, đổi lấy nhân tộc quật khởi. Cục diện này đúng là nằm ngoài dự đoán của ta, để cho ta vui mừng một lần…”

Khóe môi Thần Bàn Nhược lại hiện lên nụ cười không tên: “Nhưng ngươi sao biết được, đây không phải là thứ ta muốn chứ?”

Tuy rằng kịch bản của hắn viết cho thiên địa này đã bị loạn thành một đoàn, nhưng cũng bởi vậy, cục diện của toàn bộ thiên địa cũng trở nên càng hỗn loạn hơn.

Hắn càng ngày càng gần với mục tiêu của mình.

Thần Bàn Nhược đã chú ý đến ánh mắt lạnh lẽo của Mộc Kiếm Tiên, nhưng lại không thèm để ý.

Hắn đang nhìn về phía Ma vực Chiến giới, đang xem dư âm của trận đại chiến kia.

Thần Bàn Nhược sẽ không coi thường kẻ địch của mình.

Tên nhóc thay Trí Tẩu và Sở Phượng Ca đánh cờ với hắn, lại khiến hắn nghênh đón một tràng thảm bại, kẻ này đáng giá hắn tôn trọng!

…

Lúc này, hoàng cung thành Vọng An.

Bên trong ‘Chính Hòa điện’ tàn tà, đại chủ tế Nguyệt Hinh đã rời đi từ lâu.

Vấn Tố Y thành công đăng thần, âm Thần của bọn họ cũng vì thế mà mất một bộ phận sinh mệnh bản nguyên, đây không khác gì một trận bão báp với thần giáo của bọn họ.

Nguyệt Hinh nhất định phải chạy về thần miếu, xử lý những chuyện tiếp theo, chuẩn bị chờ đón lửa giận và thần phạt của âm Thần điện hạ.

Mà sau khi Nguyệt Hinh rời đi, toàn bộ hoàng cung đều không có người dám đến gần ‘Chính Hòa điện’.

Kiến Nguyên đế ngồi trên hoàng tọa, ánh mắt si ngốc, trên mặt không còn chút máu nào.

Hắn đã nhận được tin tức Sở Hi Thanh thoát khỏi Vô Thiên Hắc Ngục.

Cái thằng nhãi ranh kia quả thực là cực kỳ thần kỳ, dưới tình huống đó mà còn có thể trốn ra được.

Những cái gọi là Tổ thần kia, quả thực là như phế vật, vậy mà không thể làm gì Sở Hi Thanh.

Đây là cục diện bết bát nhất, dù là Kiến Nguyên đế cũng không thể không thừa nhận, công lao của thằng nhãi ranh kia đã xứng đáng với cái danh xưng Thánh hoàng đời thứ tư!

Hắn một tay thúc đẩy năm vị thần linh nhân tộc cấp bậc đế quân hiện thế, cũng dốc hết sức xoay chuyển khí vận suy vong của nhân tộc Thần Châu.

Nhưng nếu Sở Hi Thanh là Thánh hoàng đương đại, vậy hắn và Đại Ninh là cái gì?

Lẽ nào thật sự giống như Nguyệt Hinh nói, mình phải dựa vào chúng thần để củng cố ngôi vị hoàng đế, duy trì chính thống?

Không phải là không thể làm như vậy, chỉ là phải trả giá cực đắt, sẽ bị phản phệ rất mạnh.

Nhưng nếu như không làm gì, vậy chính là ngồi chờ chết.

Chờ bị Sở Hi Thanh chôn sống sao?

Kiến Nguyên đế mờ mịt, vô số suy nghĩ lóe lên rồi lại biến mất.

Mãi đến tận khi một bóng người quen thuộc bước vào trong ‘Chính Hòa điện’.

“Quốc sư?”

Kiến Nguyên đế cảm thấy hơi bất ngờ, lại lập tức nhếch miệng cười trào phúng: “Ta còn tưởng rằng, quốc sẽ sẽ không xuất hiện ở triều đình của ta nữa.”

Vẻ mặt của Vũ Côn Luân cũng rất phức tạp.

Hắn thầm thở dài, cúi người hành lễ: “Bệ hạ đi đến nước này, đều là do ta gây ra, thần tự nhiên sẽ đi theo bệ hạ đến cùng.”

“Đi theo đến cùng?”

Trong mắt Kiến Nguyên đế lóe lên một tia kỳ dị: “Hay cho một câu đi theo đến cùng, dù là trẫm cầu viện các thần, ngươi cũng sẽ đi theo trẫm?”

Vũ Côn Luân nghe vậy, gương mặt như thủy tinh kia lại nổi sóng lớn.

Hắn rơi vào yên lặng, rất lâu không nói gì.

Cùng lúc đó, tại Quy Nguyên kiếm phái, Cực Đạo Kiếm Thánh – Tạ Thiên Thanh lại có một loại tâm trạng hoàn toàn khác biệt.

Hắn và một đám trưởng lão của Quy Nguyên kiếm phái đều ngẩng đầu nhìn trời, nội tâm dâng trào, hầu như muốn tuôn lệ nóng.

“Xong, thật sự xong rồi!”

“Thật không hổ là bệ hạ, ta cho rằng nhân tộc Thần Châu chúng ta đã rơi vào tuyệt cảnh, nhiều nhất cũng chỉ còn hai năm.”

“Ta thấy chuyện này quả thực là như năm mơ, ta đã tu ‘Tĩnh Nguyên Tịnh Thần quyết’, chỉ muốn kéo theo vài Cự linh trước khi chết, thà chết chứ không muốn là nô bộc cho Cự linh.”

“Cục diện như thế mà còn có thể xoay chuyển, khó mà tin nổi! Khó mà tin nổi! Quả nhiên là thần thoại của võ lâm, Thiên Vô Nhị Nhật, Che Cổ Tuyệt Kim!”

“Mộc Kiếm Tiên, Tư Hoàng Tuyền, Vấn Tố Y, Minh Thiên Thu, Quan Vân Sinh… mấy vị này hoặc là có lực lượng cấp đế quân, hoặc là có thiên tư đăng đỉnh thiên đế. Dự tính qua một thời gian nữa, cảnh tượng chư đế nhân tộc cùng tồn tại sẽ xuất hiện, đây đâu chỉ là xoay chuyển chứ?”

Tâm trạng của Tạ Thiên Thanh cũng rất khó bình phục.

Khuôn mặt trắng nõn của hắn đã đỏ bừng như máu, rất lâu vẫn không biến mất.

Mãi đến tận một lúc sau, đám người Quy Nguyên kiếm phái mới hết kích động, lúc này Tạ Thiên Thanh mới lạnh lùng mở miệng: “Thông báo cho toàn tông, hôm nay có Thánh hoàng hiện thế, nhân tộc hưng thịnh! Từ hôm nay, Quy Nguyên kiếm phái chỉ phụng triều Đại Luật là hoàng thống duy nhất của nhân tộc ta. Tất cả đệ tử của Quy Nguyên kiếm phái còn lưu luyện quyền lực, hiệu lực cho Đại Ninh, đều bị khai trừ.”

Không có một ai dám lên tiếng phản đối.

Công đức của hoàng đế Đại Luật chiếu rọi vạn cổ! Thánh hoàng nhân tộc, hoàn toàn xứng đáng!

Chương 2480 - Chính thống (3)

Mà đó không phải là duy nhất, tại Đô Thiên thần cung, ‘Tổ Sư đường’.

Thần Chỉ Đô Thiên – Trần Nại Lạc thu hồi ánh mắt nhìn bầu trời của mình, trái lại quét mắt nhìn một đám người của Đô Thiên thần cung.

Trần Nại Lạc thu hết thần sắc của bọn họ vào trong mắt.

Tuyệt đại đa số người đều hưng phấn và vui mừng, nhưng cũng không một số người tỏ vẻ hối hận và kinh hoàng khó có thể nhận ra.

“Các ngươi!”

Ánh mắt của Trần Nại Lạc lạnh lùng như đao, chỉ vào những bức họa và bài vị ở bên cạnh: “Còn muốn phản đối ta trục xuất mấy vị gọi là tổ sư này ra khỏi cung?”

Tất cả mọi người trong điện đều rơi vào yên lặng.

Mấy người từng phản đối kịch liệt nhất cũng không dám lên tiếng.

“Ta sẽ không nói mấy lời như ngoại tộc không đáng tin. Nhưng tất cả những gì mấy người này làm, đã làm Đô Thiên thần cung hổ thẹn, không xứng làm người của thần cung.”

Sau đó hắn nhìn ra ngoài cửa, nhìn về phía trời mây phương xa: “Việc này phải chiêu cáo thiên hạ! Ngoài ra, truyền lệnh xuống, Đô Thiên thần cung ta phụng Đại Luật là chính thống, sau ngày hôm nay, tất cả người còn hiệu lực cho triều Đại Ninh, đều không xứng làm người của Đô Thiên thần cung ta.”

Trần Nại Lạc nói đến đây thì lại cười khẽ, vẻ mặt đầy cảm khái, còn ngậm lấy vui mừng và sung sướng.

“Trong lúc nhân tộc lâm nguy, Thần Châu chìm nổi, lại có thiên kiêu ngăn cơn sóng dữ như bệ hạ, miễn cưỡng xoay chuyển khí vận cho nhân tộc ta, thật sự là hi vọng của nhân tộc! hiện nay Thánh hoàng hàng thế, nhân tộc ta còn không thể bình ổn nội đấu, đồng tâm hiệp lực, sẽ chỉ làm trò cười cho đám Cự linh kia.”

…

Ba ngày sau, trong một tòa cung điện đá giản dị ở biên giới Ma vực Chiến giới, đã được rất nhiều người gọi là ‘Thánh hoàng’ Sở Hi Thanh đang ngã chổng vó trên giường.

Ánh mắt của hắn trống rỗng, không có chút thần thái, trên mặt còn có vết máu chưa khô, nhưng khí tức lại rất ôn hòa, tỉnh táo, toàn thân tựa như hóa thành một khối nham thạch không tranh với đời.

Sở Hi Thanh cảm thấy tâm tính của mình đã tăng mạnh.

Hiện giờ hắn đã tiến vào một loại trạng thái vô cầu vô dục, cực kỳ thanh tĩnh và đạm bạc.

Nói chung là sẽ không cảm thấy hứng thú với bất cứ sự vật gì.

Sở Hi Thanh đoán mình có thể đã đạt đến cảnh giới vô ngã trong phật môn, khắc phục tham dục, sân hận, ngu si và bảy loại tình cảm.

Hắn biết được vạn vật là không, duyên tới duyên đi, từ đây không còn động tâm.

Vấn Tố Y ở bên cạnh giường, nàng đang chỉnh lý quần áo và dung mạo trước mặt gương.

Trước kia nàng không để ý đến dung mạo của mình, càng không tốn thời gian vào việc trang điểm và quần áo.

Nhưng sau khi tiến tới với Sở Hi Thanh, nàng lại cực kỳ để ý.

Trong lòng nàng vẫn hơi tự ti, dù sao nàng cũng nhiều tuổi hơn Sở Hi Thanh rất nhiều.

“Nhất định phải về phàm giới vào hôm nay? Không thể chờ thêm hai ngày? Táng Thiên đã trở về, Ma vực Chiến giới này là nơi an toàn nhất.”

Vấn Tố Y nói đến đây, trong mắt lại toát ra vẻ lưu luyến và không nỡ.

Trận đại chiến kia mới kết thúc được ba ngày, Sở Hi Thanh đã phải về phàm giới.

Thật ra trong cảm nhận của Vấn Tố Y, ‘đêm đầu’ của nàng và Sở Hi Thanh ở Băng Thành chỉ như ngày hôm qua.

Sau đó nàng rơi vào trạng thái tự phong ấn, hầu như không có cảm giác gì về thời gian.

Nhưng thời khắc này, Vấn Tố Y vẫn cảm thấy cực kỳ lưu luyến và mất mát.

Thời gian nàng và Sở Hi Thanh gặp gỡ thật sự là quá ngắn ngủi.

“Vậy thì không.”

Giọng nói Sở Hi Thanh bình tĩnh không gợn sóng: “Dụng binh, là phải cố gắng không cho đối phương có cơ hội để lợi dụng. Táng Thiên rất mạnh, đặc biệt là trong Ma vực Chiến giới. Nhưng mà những thần linh kia cũng thần thông quảng đại, thủ đoạn rất khó lường, khó nói là bọn họ không có biện pháp ngăn cản ta trở về phàm giới.”

Hắn vừa nói chuyện vừa nhìn vào bảng nhân vật của mình.

Tuổi thọ: 339.834 ngày.

Rất tốt, đại chiến ba ngày, tuổi thọ trực tiếp giảm hơn ngàn ngày!

Hơn 900 năm tuổi thọ này, nhìn như rất nhiều, nhưng thật ra không chịu nổi hắn dằn vặt.

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của hắn còn lâu mới đến đẳng cấp lý tưởng.

“Vậy sao?” Vấn Tố Y nghe vậy thì mỉm cười, quay đầu nhìn hắn: “Nhưng ta thấy ngươi lo lắng các thần là giả, lo lắng Vân Vân và Loạn Ly của ngươi mới là thật.”

Sở Hi Thanh vẫn bình tĩnh như thường: “Nói bậy!”

Trong lòng hắn thầm nói, nữ nhân này rõ ràng là vô cùng dịu dàng săn sóc, vì sao bây giờ lại nói chuyện như có gai vậy?

Hắn quả thực là không dám ở lại nơi này nữa.

Nhưng tuyệt đối không phải là vì sợ bị đánh gì gì kia, mà là vì giữ thăng bằng.

Trong mấy ngày nay, Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly đã bôn ba gian khổ, vào sinh ra tử, sao đó hắn lại ăn chơi khoái hoạt với Vấn Tố Y ở vực ngoại, chuyện này quả thực là không còn gì để nói.

Sở Hi Thanh âm thầm tính toán.

Sau khi Sở Vân Vân đột phá Siêu Phẩm, cần một quãng thời gian để củng cố tu vị, còn cần trục xuất dư độc trong cơ thể, nhưng với thiên phú và tu vị của nàng, cũng chỉ mất ba ngày năm ngày là cùng.

Lục Loạn Ly thì lại nhặt được đĩa bánh từ trên trời rơi xuống, không chỉ được Trí Tẩu chỉ đích danh kế thừa một cái thần khí cực mạnh, mà còn nhận được truyền thừa của Trí Tẩu.

Nhưng Sở Hi Thanh tính toàn nàng cũng sắp kết thúc bế quan.

Nàng chỉ cần nắm giữ đại khái là được, sau đó về phàm giới mới học toàn bộ.

Vì vậy nếu không đi nữa thì sẽ muộn, hậu cung triều Đại Luật sẽ nổi bão.

Sau đó Vấn Tố Y lại hít một hơi, giơ tay nhấc màn che: “Để thiếp mặc áo cho phu quân đi.”

Thật ra nàng muốn liều lĩnh giữ Sở Hi Thanh ở bên cạnh mình, nhưng nàng chung quy vẫn không phải nữ nhân chỉ biết tư tình của mình mà không để ý đến đại cục.

Sở Hi Thanh nói đúng, những Tổ thần kia sẽ không giảng hòa, vì vẹn toàn, vẫn để phu quân của nàng trở về phàm giới thì tốt hơn.

Chương 2481 - âm Dương

Sở Hi Thanh rõ ràng là đã đạt đến cảnh giới vô dục vô cầu, từ đây không động tâm.

Mà khi bàn tay của Vấn Tố Y tiến vào trong, chiếc áo đang mặc không biết vì sao lại thành cởi, khuôn mặt Vấn Tố Y vất vả trang điểm cũng bị xóa mất, áo váy cũng bị xé thành mảnh nhỏ.

Mãi đến tận năm canh giờ sau, Sở Hi Thanh cuối cùng cũng giãy dụa đi ra khỏi hành cung của Vấn Tố Y.

Thật sự là không thể ở đây nữa.

Hôm nay không chỉ là ngày Lục Loạn Ly xuất quan, mà còn là ngày Sở Hi Thanh còn hẹn gặp mấy vị khách quý.

Cái gọi là khách quý, là ba vị Ma thần do Táng Thiên cầm đầu, còn cả âm Hậu – Tư Hoàng Tuyền.

Thật ra bọn họ nên gặp mặt thương lượng từ trước.

Nhưng ba ngày trước, hai người Táng Thiên và Tử Vũ dẫn quân đại chiến với chúng thần một ngày một đêm, cho nên phải nghỉ ngơi và dưỡng thương.

Song phương không thể không chuyển sang ngày hôm nay.

Sở Hi Thanh tuyệt không dám thất lễ với mấy vị tiền bối đã bảo vệ hắn và cả nhân tộc này, càng không dám vì nam hoan nữ ái và làm lỡ chuyện của cả nhân tộc.

Sở Hi Thanh thật ra còn muốn hẹn cả Thời Thần – Chúc Quang âm và mấy người Minh Thiên Thu.

Nhưng tiếc là ba người Minh Thiên Thu bị thương còn nghiêm trọng hơn mấy người Táng Thiên.

Bọn họ còn phải củng cố ngôi sao của mình, đồng thời gia tăng lực phòng ngự, đề phòng các thần trả thù.

Ngoài ra còn có một rắc rối khác, vì thuận tiện cho tác chiến, nên ba ngôi sao Bắc Lạc Sư Môn, Thiên Nghĩa và Thiên Thuật đều ở rất gần nhau, chỉ cách nhau không đến 200 dặm.

Hiện giờ lại trở thành bất tiện, cho nên nhất định phải tách ra, mới không ảnh hưởng lẫn nhau.

Vì vậy trong thời gian ngắn, ba vị này sẽ không rảnh quan tâm đến thứ khác.

Còn về phần Chúc Quang âm thì càng không cần phải nói, hắn vốn đã trọng thương. Sau khi trở về sao Thiên Chúc, lại một mình đối kháng với mười mấy vị Tổ thần và đế quân tận nửa canh giờ.

Nói là đối kháng… thật ra là bị đánh.

Vì vậy sau khi chiến đấu xong, Chúc Quang âm trực tiếp liếm láp vết thương ở sao Thiên Chúc.

Nếu coi thiên địa này là bàn cờ, như vậy có mấy quân cờ đã bị đóng đinh xuống bàn, tạm thời chỉ có thể duy trì chứ không thể sử dụng.

Thánh hoàng đời thứ ba cũng gần như vậy.

Sau khi chiến đấu kết thúc, vị Thánh hoàng bệ hạ này chỉ giao lưu vài câu với Sở Hi Thanh, sau đó liền biến mất không thấy tăm tích.

Hắn là Thánh Giả của Già Thiên, chỉ cần che thần khu của mình, thì không ai có thể tìm thấy hắn.

Cũng vì nguyên nhân này, nên các thần còn kiêng kỵ Thánh hoàng đời thứ ba hơn cả Táng Thiên và Mộc Kiếm Tiên.

Táng Thiên có thể bạo phát đến cực hạn, lúc đỉnh phong thì có sức chiến đấu vượt qua cả ‘Bàn Cổ chúa tể’, nhưng lại bị các thần đóng đinh ở ba ngàn giới Ma vực; Mộc Kiếm Tiên thì có thể cắt đứt thời gian, qua lại trong tiết điểm thời gian, nhưng độn pháp của hắn tuy thần kỳ, chung quy vẫn có dấu vết để lần theo.

Thánh hoàng đời thứ ba mới là kẻ khó lường, không thể dự đoán, có thể xuất hiện ở những nơi mà các thần không thể tưởng tượng nổi.

Những tồn tại như Thánh hoàng và Mộc Kiếm Tiên đều giống nhưu đầu đạn hạt nhân vậy, súc thế và bất động mới là uy hiếp lớn nhất.

Vì vậy Sở Hi Thanh bây giờ chỉ có thể sử dụng Lê Tham và Tử Vũ, Vấn Tố Y và Tư Hoàng Tuyền.

Khi Sở Hi Thanh đi ra khỏi hành cung của Vấn Tố Y, Lục Loạn Ly còn giam mình trong một tòa cung điện mới tạo thành.

Sau khi thầm vui mừng, Sở Hi Thanh lại cảm khái không thôi khi nhìn vào bảng nhân vật của mình.

Chỉ năm canh giờ, hắn đã mất hơn 300 ngày tuổi thọ.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, người xưa thật sự là không lừa ta.

Trên đầu chữ sắc là một cây đao, mà còn là đao róc xương.

Sau này hắn nhất định phải cảnh báo quần thần Đại Luật, để bọn họ không được mê muội trong sắc dục.

Quan là công bộc của bách tính, là công thần của hoàng đế, bọn họ không có một thân thể tốt, làm sao phục vụ triều đình? Chăm nom cho bách tính?

Nhất định phải giới sắc! Giới sắc!

Sở Hi Thanh nghỉ ngơi một chút, khôi phục nguyên khí, lại gọi mấy người Thần Kim Đỉnh, Thần Tịnh Không và cả hai chị em tai thỏ đến.

Hắn xưa nay đều thưởng phạt phân minh, đã nói là sẽ làm.

Nếu mấy người Thần Kim Đỉnh lập cộng, vậy thì phải ban thưởng.

Đừng thấy mười mấy vị này đều là thần lực, nhưng tài nguyên ở Ma vực rất ít, bọn họ cũng rất nghèo.

Sở Hi Thanh chỉ lấy ra một ít dược liệu là đã làm cho bọn họ mừng rỡ không ngớt, cảm tạ không thôi.

Ngoại trừ ban thưởng ra, Sở Hi Thanh còn bàn giao và sắp xếp cho mấy vị này ở ngay trước mặt Vấn Tố Y.

Chờ đến khi Lục Loạn Ly xuất quan, nguyên khí của Sở Hi Thanh cũng khôi phục, khí sắc cũng tốt hơn, nhìn từ bên ngoài thì vẫn là một công tử ca.

Lục Loạn Ly vừa nhìn thấy Sở Hi Thanh thì đã thấy khó chịu.

Nàng âm thầm nghiến răng.

Cái tên này ra vẻ không có gì, nhưng nàng chỉ ngửi một cái, khoang mũi toàn là mùi của Vấn Tố Y.

Nhưng nàng cũng đã dự đoán được chuyện này trước khi bế quan rồi.

Vấn Tố Y là Tây cung nương nương của Sở Hi Thanh, tuy rằng nàng thấy khó chịu, nhưng lại không tiện nói gì.

Ngay khi Lục Loạn Ly vừa xuất quan, hai người Lê Tham và Tư Hoàng Tuyền cũng giá lâm nơi này.

Hai người Táng Thiên và Tử Vũ thì vẫn chưa thấy đâu.

Nội tâm Sở Hi Thanh đột nhiên chìm xuống.

Hắn vốn định cảm tạ Lê Tham vì đối phương che chở mình nhiều lần, Lê Tham lại nở nụ cười tiêu sái, dùng thần lực đỡ hắn lên: “Lễ này của ngươi quá nặng, ta không chịu nổi, cũng không cần như vậy. Táng Thiên nói ngươi bây giờ là Thánh hoàng, là minh chủ của nhân tộc, kết giao ngang hàng với huynh đệ chúng ta là được.”

“Trước kia khi ta còn ở phàm giới, cũng đã không thích cái lễ nghĩa này rồi. Nếu ngươi cảm kích ta, nhìn lão Lê ta hợp mắt, vậy sau này chăm nom ta nhiều hơn là được.”

Hắn nói câu này cũng rất thật lòng.

Lê Tham biết thiếu niên trước mắt này tuy có danh nghĩa nghĩa bạc vân thiên, rộng rãi hào hùng, nhưng mà thực tế thì rất âm hiểm, lòng dạ hẹp hòi, trừng mắt tất báo.

Giao thiệp với một nhân vật như vậy, nhất định phải thận trọng, không thể đắc tội.

Lê Tham tự hỏi mình nhận một lễ này của đối phương, chẳng may đối phương không vui thì sao?

Sở Hi Thanh không thể bái xuống, cũng dứt khoát đứng lên: “Thần tôn nói quá lời, vãn bối sao dám đảm đương?”

Ánh mắt hắn cực kỳ nghiêm túc, hỏi dò: “Tình hình của hai vị Thần tôn Táng Thiên và Tử Vũ rất tệ?”

Táng Thiên và Tử Vũ là loại người gì chứ? Nếu không có nguyên do đặc thù, thì bọn họ chắc chắn sẽ đến.

Chương 2482 - âm Dương (2)

Lê Tham không khỏi thở dài một tiếng: “Phải nói là rất gay go, hai tên Tử Vi và Câu Trần kia đã dốc toàn lực, mà hai thần âm Dương lại không ra tay cản trở.”

“Tử Vũ thì còn tốt, chỉ cần tĩnh dưỡng là có thể khôi phục như cũ. Táng Thiên thì hơi phiền phức, đừng thấy chiến đấu kết thúc mà hắn vẫn còn yên lành, thật ra đều dựa vào Sinh Mệnh chi pháp của Mộc Kiếm Tiên để chống đỡ. Hai ngày trước hắn bị huyết sát tập kích, hầu như mất khống chế.”

Hắn lại lấy ra một bình ngọc, ném về phía Sở Hi Thanh: “Táng Thiên nhờ ta tạ lỗi hộ, lần này thật sự là không thể đến. Nhưng hắn đã để ta mang thứ ngươi muốn đến rồi.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì cười khổ.

Lần này đại thắng là không sai, nhưng bọn họ cũng phải trả giá không nhỏ.

Trí Tẩu ngã xuống, bao quát cả Vấn Tố Y và Tư Hoàng Tuyền, hầu như tất cả mọi người đều bị thương.

Tại trận chiến bốn ngày trước, ngoài Xa Nguyên ra thì thật ra các thần vẫn còn giữ sức, bọn họ bằng mặt không bằng lòng, câu tâm đấu giác, không nhiều người chịu dốc sức.

Dù vậy, bên phe nhân tộc vẫn tràn đầy nguy cơ.

Nếu không phải Mộc Kiếm Tiên nắm giữ Sinh Mệnh, Tư Hoàng Tuyền nắm giữ Sinh Nguyên, bọn họ quá nửa là tan vỡ.

Hắn lập tức đưa mắt nhìn bình ngọc: “Việc này rất quan trọng, xin thứ cho tại hạ thất lễ.”

Sở Hi Thanh không thể chờ đợi nữa, lập tức cởi phong ấn của bình ngọc, mở bình ra, một luồng khí cơ cuồng bạo và sát lực đỏ thắm chợt lao ra ngoài.

Trong này là ba giọt tinh huyết bản mệnh của Táng Thiên.

Sắc mặt Sở Hi Thanh càng ngưng trọng hơn.

Sát lực trong tinh huyết quá nặng, hầu như đã dây dưa thành một thể.

Còn có thể thấy vô số đầu người như ẩn như hiện ở trong máu tươi, bên trong còn cất giấu thây chất thành núi, máu chảy thành sông.

Có thể thấy Sát linh này đã tập kích và nhập thể Táng Thiên.

Đến giờ Táng Thiên vẫn có thể duy trì lý trí, chưa phát rồ, quả thực là kỳ tích.

Vô số sợi tơ máu lao ra khỏi tay phải của Sở Hi Thanh, bắt đầu tiếp xúc với Sát linh trong máu của Táng Thiên.

Đó là ‘Thí Thần huyết cương’, xem như là lực lượng đồng nguyên với Sát linh.

Nhưng những sợi tơ máu kia đều bị văng ra ngoài.

Về chất, thì những Sát linh này không theo kịp ‘Thí Thần huyết cương’ của Sở Hi Thanh, nhưng về lượng thì lại hơn xa.

Sở Hi Thanh cau mày, lại ném một giọt tinh huyết về phía Thần Kim Đỉnh: “Kim Đỉnh, ngươi thử xem.”

Thần Kim Đỉnh được yêu mà sợ, vội vàng đưa giọt tinh huyết vào trong Kim Đỉnh của mình, thử luyện hóa Sát linh ở bên trong.

Có mấy người Lê Tham và Vấn Tố Y ở đây, hắn không cần lo lắng Hỏa Thần và Thủy Thần, có thể dùng toàn lực.

Chốc lát sau, hắn lại bất đắc dĩ lắc đầu: “Những Sát linh này ngậm lấy hận ý rất sâu, khó có thể tiêu diệt trong thời gian ngắn. Phiền phức nhất là chúng gần như đã hòa thành một thể với máu thịt và thần hồn của Táng Thiên Thần tôn, khó có thể bóc ra. Tiểu thần năng lực có hạn, xin bệ hạ thứ lỗi.”

Chủ yếu là do lượng quá nhiều.

Chỉ một giọt máu này, liền ngậm lấy mấy trăm ngàn Sát linh.

Có người nói, các thần đã huyết tế mấy tỉ người để ô nhiễm Táng Thiên.

Bản thân Táng Thiên cũng tiêu diệt không ít, những thứ này đều là bộ phận cứng rắn và khó luyện hóa nhất.

Trong mỗi một ngàn người nhân tộc, luôn có một hai anh kiệt, chấp niệm và hận ý của bọn họ không phải chuyện nhỏ.

Đừng nói Thần Kim Đỉnh bây giờ còn không phải Thánh Giả của Luyện Thiên, dù hắn tăng lên thì cũng không thể làm gì.

Trừ phi dùng mấy trăm vạn năm, nhưng vấn đề là Táng Thiên không chờ được.

Khi Sở Hi Thanh nghiên cứu tinh huyết của Táng Thiên, Lê Tham vừa phân thần quan tâm, vừa trò chuyện với hai người Vấn Tố Y và Lục Loạn Ly: “Chúng ta coi Sở Hi Thanh như huynh đệ, hai người cũng coi như là em dâu của chúng ta, lần đầu gặp mặt, không thể không lễ ra mắt.”

Hắn lấy ra mấy khối kim loại có màu sắc khác nhau, còn có mười mấy khối khoáng thạch.

Đó đều là tài liệu luyện khí cấp bậc Vĩnh Hằng trung vị.

“Vực ngoại rất nghèo, ba người chúng ta cũng phải cướp bóp để sống, trong tay cũng chỉ có những thứ này là đáng giá. Nhưng chúng ta không giỏi luyện khí, chỉ có thể do các ngươi tự nghĩ biện pháp. Những thứ này có ba phần, làm phiền Lục cô nương mang phần còn lại cho vị ở phàm thế.”

Lực chú ý của Vấn Tố Y và Lục Loạn Ly thì đều nằm trên người Tư Hoàng Tuyền.

Bọn họ phát hiện, từ sau khi gặp mặt thì vị âm Hậu mới này vẫn luôn nhìn vào Sở Hi Thanh, chưa từng rời đi dù chỉ là chốc lát.

Ánh mắt kia cũng rất không đúng, không chỉ là cảm kích và tôn kính, rõ ràng còn có ẩn ẩn đưa tình.

Ánh mắt này hoàn toàn không giống với ánh mắt của huynh đệ nhìn nhau.

Lục Loạn Ly không khỏi nhìn nhau với Vấn Tố Y, rồi lại nhìn về phía Bạch Tiểu Chiêu ở bên cạnh ngự án.

Vì tiếp đãi khách, nên hôm nay Bạch Tiểu Chiêu không dám ngồi trên đầu Sở Hi Thanh.

Nàng bị hai người nhìn vào, trong lòng đột nhiên thấy áp lực nặng nề, chỉ cảm thấy bả vai gánh chịu trách nhiệm rất lớn.

Nhưng vào lúc này, Sở Hi Thanh híp mắt hừ nhẹ một tiếng: “Là Khi Thiên Vạn Trá chi chủ?”

Ánh mắt của mọi người đều bị hấp dẫn qua.

Lê Tham cười khổ: “Đúng là Thần Bàn Nhược!”

Hắn lại thở dài một tiếng: “Thần lực của kẻ này là một loại rất vướng tay. Ta cũng không sợ mất mặt, những năm này, ba chúng ta bị sát lực ảnh hưởng đến trình độ nào, toàn bộ là do Thần Bàn Nhược quyết định.”

Ánh mắt của Sở Hi Thanh càng lạnh lùng và nghiêm túc hơn.

Hắn vẫn luôn dùng Như Ý chi pháp và ‘Thí Thần huyết cương’ của mình để cố gắng hóa giải oán hận của những Sát linh này.

Dù sao kẻ đưa bọn họ vào chỗ chết cũng không phải là Táng Thiên, mà là các thần.

Nhưng khi lực lượng của hắn vừa xâm nhập vào, thì lại phát hiện tình huống không đơn giản như hắn nghĩ.

Tại tầng sâu trong những Sát linh này, đều ẩn giấu Khi Thiên chi pháp.

Sở Hi Thanh rốt cuộc cũng hiểu.

Vì sao các đời thần linh của nhân tộc lại không thể làm gì cái phương pháp Huyết tế này, cuối cùng đều không thể tránh khỏi kết cục nhập ma.

“Nghiêm trọng như vậy?” Vấn Tố Y cũng nhíu chặt lông mày: “Như vậy Táng Thiên Thần tôn…”

Lê Tham lắc lắc đầu: “Không cần lo lắng hắn sẽ nhập ma trước thời hạn, hai năm nay Thần Bàn Nhược vẫn dùng tất cả thần lực lên người Táng Thiên. Bằng không trận chiến bốn ngày trước, Trí Tẩu cũng không ngăn cản được Thần Bàn Nhược. Tình hình của Táng Thiên cũng không bết bát như vậy.”

Hắn nhìn vào Sở Hi Thanh: “Muốn ngăn cản Táng Thiên nhập ma, phương pháp duy nhất chính là giải phong ấn cho Đế Oa. Ngày xưa, khi các thần phong ấn Hi Hoàng và Đế Oa lần thứ hai, thì không chỉ hai thần âm Dương và Thạch âm, Chúc Quang âm vắng mặt, mà Hỏa Thần, Thủy Thần và Kim Thần đều ngã xuống, chỉ có thể để dòng dõi của bọn họ thay thế.”

“Hi Thanh người có thể làm được âm dương một thể, có thể dùng phương thức âm dương mất cân bằng để đánh vỡ phong ấn của các thần. Mà lực lượng của Đế Oa lại đủ để giúp Táng Thiên và hai người chúng ta hóa giải Sát linh.”

Sở Hi Thanh không khỏi mở võ đạo bảo khố của mình ra xem, nhìn cái logo vật phẩm vẫn chiếm giữ vị trí đầu tiên kia.

“Nghĩ Hóa Thần m”: Đầu nhập 200 viên Ước Nguyện Thạch, một vạn điểm thiên nguyên, lấy Như Ý chi pháp, ‘Đông Hoàng tinh hồn’, mô phỏng ra huyết mạch Thần âm!

Đây chính là ý nghĩa của Nghĩ Hóa Thần âm sao?

Nội tâm Sở Hi Thanh hơi động.

Thế nhân chỉ biết hắn cần mượn Thần Khế thiên bi, thì mới có thể hoàn thành âm dương một thể, nhưng lại không biết hắn sở hữu một loại phương thức khác.

Chỉ là…

Sở Hi Thanh nhìn cái logo này, rơi vào suy ngẫm.

Chương 2483 - Nghi hoặc

Nghĩ Hóa Thần âm, từ chú thích thì cần 200 viên Ước Nguyện Thạch.

Nhưng thực ra giá dưới logo chỉ còn có 70 viên.

Đây là vì Hỗn Độn, Như Ý và Nghĩ Thiên chi pháp của Sở Hi Thanh đã có tiến bộ.

Đương nhiên, dù là 200 viên thì cũng không có vấn đề.

Sở Hi Thanh bây giờ có tận hơn bốn vạn viên Ước Nguyện Thạch, đã không để ý chút tiền này.

Để cho hắn rơi vào trầm tư là, cái Nghĩ Hóa Thần âm này là xuất phát từ ý chí của ai? Sở Phượng Ca? Là khí linh của thần khí bản mệnh? Là Đông Hoàng?

Hay là Trí Tẩu? Thậm chí là 'Khi Thiên Vạn Trá chi chủ' Thần Bàn Nhược?

Đối với Sở Phượng Ca và Trí Tẩu, Sở Hi Thanh có rất nhiều nghi hoặc.

Sở Phượng Ca thật sự có thể lấy sức một người để hoàn thành thuật Điên Đảo âm Dương sao?

Tu vị của Sở Hi Thanh càng cao, thì lại càng cảm thấy thần kỳ.

Sở Phượng Ca quả thực là thiên phú cao tuyệt, là người duy nhất có thiên tư có thể sánh vai với Bá Võ Vương.

Hắn còn có Thiết Quan Tán Nhân – Mộc Lưu Phàm giới đỡ, có tài sản của toàn bộ Sở gia chống đỡ.

Nhưng mà đối thủ của bọn họ lại là Chập Long có trình độ pháp thuật cực cao!

Trước khi chết, Sở Phượng Ca đã để lại hậu chiêu gì?

Hắn muốn đánh cờ với chúng thần, vậy quân cờ cuối cùng của hắn ở nơi nào?

Sở Phượng Ca để lại di thư tàn khuyết không đầy đủ, có rất nhiều chữ bị thần lực ăn mòn, khó có thể nhận biết.

Sở Hi Thanh vốn cho rằng 'quân cờ' này của Sở Phượng Ca chính là thần khí bản mệnh trong người mình.

Nhưng bắt đầu từ một năm trước, Sở Hi Thanh đã sinh lòng nghi ngờ với phán đoán này.

Hắn vốn cho rằng có thể biết rõ ràng từ chỗ của Trí Tẩu.

Sở Phượng Ca sử dụng Điên Đảo âm Dương, Trí Tẩu nhất định là có tham dự.

Vị người có thể biết vài chuyện này, lại chết trong tay Thần Bàn Nhược từ bốn ngày trước.

Vị này tử vong, cũng làm cho rất nhiều vấn đề không có lời giải.

Sở Hi Thanh đã hỏi Lục Loạn Ly, ngoại trừ Đại La Thần Giám thì Trí Tẩu không để lại thứ gì khác, cũng không nói cái gì.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, hắn đến cùng là không biết? Hay là không muốn nói? Hoặc là sợ nói ra thì sẽ bị người khác bóp méo?

Hắn vẫn không quên, Xiển môn bây giờ vẫn nằm trong tay Thần Bàn Nhược kìa.

Thần Bàn Nhược tựa như đang vô tình hay cố ý mà thúc đẩy chuyện âm dương một thể của Kiến Nguyên đế, hắn lại có mục đích gì?

Sở Hi Thanh trầm ngâm một lúc lâu, mãi đến khi Lê Tham nhìn qua với vẻ nghi ngờ, thì mới cười khẽ một tiếng: “Thần Tôn chớ lo lắng, việc này ta đã có tính toán, sau khi trở về phàm giới sẽ ra tay, nhanh chóng giải phong ấn cho Đế Oa nương nương.”

Thần sắc hắn rất chân thành: “Đây cũng là một trong những điều kiện ta đáp ứng Thạch Thần.”

Lê Tham nghe vậy thì thoải mái.

Hắn biết Sở Hi Thanh có giao dịch với Thạch Thần, nhưng lại không biết nội dung giao dịch cụ thể.

“Cũng không vội.”

Lê Tham lắc đầu, ngưng tiếng nhắc nhở: “Càng nhanh càng dễ mắc sai lầm, đối thủ của chúng ta chẳng những là Tổ thần, mà còn có những kẻ như Thần Bàn Nhược và Lôi Thần, việc này vẫn phải cẩn thận nhiều hơn, không thể bất cẩn.”

Sau đó mấy người lại thương lượng việc khác.

Mấy người Thần Kim Đỉnh thì đã rời đi.

Đám người Sở Hi Thanh không thể không gặp mặt nói chuyện.

Lực lượng của những Tổ thần kia và Thần Bàn Nhược thật sự quá

mạnh.

Tuy bọn họ sở hữu rất nhiều phương pháp truyền tin từ xa, nhưng lại không thể dựa dẫm.

Những thủ đoạn này dùng ở lúc bình thường thì không sao, nhưng vào lúc mấu chốt thì không quá an toàn.

Một số tin tức mấu chốt, nhất định phải gặp mặt nói chuyện.

Thảo luận tầm nửa ngày, hai người Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly bước vào khe nứt không gian, trở về phàm giới.

Khe nứt này do Lê Tham mở ra, Vấn Tố Y xuất kiếm phòng hộ, Tư Hoàng Tuyền trấn áp, đảm bảo sẽ không có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào.

Ánh mắt của Tư Hoàng Tuyền lại có chút mệt mỏi.

Thật ra nàng có chút chờ mong với cuộc gặp mặt ngày hôm nay, nhưng từ đầu đến cuối Sở Hi Thanh chỉ nói việc công.

Tư Hoàng Tuyền cũng biết tâm trạng của mình là rất không đúng.

Nàng biết Sở Hi Thanh coi nàng là bạn tốt, nhiều lắm cũng là huynh đệ sinh tử chi giao thôi, không có tâm tư gì khác.

Có tâm tư chính là Tư Hoàng Tuyền nàng.

Tư Hoàng Tuyền không thể nào quên được dáng vẻ một thân một mình đối kháng với mấy vị thần linh của Sở Hi Thanh khi nàng yếu đuối nhất, cũng không thể quên được phong thái ngăn cơn sóng dữ, xoay tay thành mây của Sở Hi Thanh.

Nàng biết Sở Hi Thanh sở dĩ liều mình tiến vào vực ngoại với nàng, cũng không phải là vì một mình nàng.

Là tình cảm của hai người, là tồn vong của nhân tộc, là khí vận của Đại Luật… các loại nhân tố đan xen mới tạo thành kết quả đó.

Nhưng tình cảnh lúc đó vẫn khắc sâu vào trong linh hồn của nàng.

Mắt thấy Sở Hi Thanh bước vào khe nứt, biến mất không thấy, Tư Hoàng Tuyền không khỏi sờ lên mặt nạ của mình.

Nàng thật ra đã muốn thu hồi mặt nạ, muốn cho Sở Hi Thanh nhìn.

Tiếc là nửa ngày tới nay, nàng không có bất kỳ cơ hội nào.

Nếu biết như vậy, lần này đã không đeo mặt nạ…

Khi Sở Hi Thanh rời đi, thiếu nữ ba mắt Thần Tịnh Không quay đầu nhìn đồng bạn Thần Kim Đỉnh của mình, lời nói hàm chứa nghi hoặc: “Ngươi thật sự chuẩn bị thắt cổ chết trên cái cây này? Mấy ngày nay ngươi cũng thấy rồi đây, cái tên kia ở cùng với Vấn Tố Y, ngay cả đi ra cũng không ra.”

Nàng biết Thần Kim Đỉnh không tin những vị thần linh Vĩnh Hằng kia.

Sở Hi Thanh là cơ hội mà bọn họ chờ đợi từ lâu.

Thần Tịnh Không cũng rất hài lòng với ban thưởng của Sở Hi Thanh.

Vấn đề là, vị Nhân hoàng bệ hạ này nhìn qua có vẻ không đáng tin lắm.

Đại chiến vừa kết thúc, liền đi ăn chơi nhảy múa, vui đến quên cả trời đất.

Thần Tịnh Không biết rất nhiều điển cố của các đời hoàng triều nhân tộc Thần Châu.

Chuyện này nhìn thế nào cũng giống với một cái hôn quân…

Chương 2484 - Nghi hoặc (2)

Thần Kim Đỉnh lạnh lùng liếc nàng một cái: “Cái tên này cái tên kia cái gì, đó là chủ thượng của chúng ta!”

Hắn lập tức nở nụ cười tiêu sái: “Ta biết ngươi đang nghĩ gì, nhưng đây chính là chỗ lợi hại của hắn. Ngươi cũng thấy tiềm lực của Tây cung nương nương rồi đấy, nàng có đủ tài nguyên thì chẳng mấy chốc sẽ bước vào cấp đế quân.”

“Có người nói vị Chính cung nương nương ở dưới phàm giới kia còn có thiên phú cao hơn cả Tây cung. Ngay cả vị Đông cung nương nương yếu nhất kia cũng nhận được truyền thừa của Trí Tẩu, sở hữu vài kiện thần khí cực mạnh. Tu vị chỉ là nhị phẩm, sức chiến đấu lại ép thẳng thần linh.”

Thần Tịnh Không nhíu mày liễu: “Sau đó thì sao?”

Nàng không hiểu Thần Kim Đỉnh đang muốn biểu đạt cái gì.

Thần Kim Đỉnh khẽ lắc đầu: “Ý của ta là, chủ thượng chỉ cần quản lý tốt hậu cung của mình, tương lai liền có thể nắm giữ lực lượng đối kháng với chúng thần, cũng có thể quản lý tốt thiên hạ này.”

Thần Tịnh Không nhất thời ngây người!

Là như vậy sao? Nghe qua có vẻ như rất có đạo lý nha!

…

Nơi hai người Sở Hi Thanh trở về, là một đỉnh núi không người ở gần quận Tần Hoài, cũng là nơi lực lượng triều Đại Luật mạnh nhất.

Khi bọn họ đặt chân xuống mặt đất, nhìn bầu trời trong sáng, lại sinh ra cảm giác như đang mơ.

Lục Loạn Ly cảm khái: “Không ngờ chúng ta còn có thể trở về thật.”

Khi nàng đi theo Sở Hi Thanh đến vực ngoại, nàng cũng đã chuẩn bị tâm lý lành ít dữ nhiều rồi.

Thực sự không ngờ, cuối cùng không chỉ trở về, mà còn trải qua một trận đại chiến làm thay đổi thế cục thiên địa.

Trận phong ba này to lớn đến mức vượt qua sự tưởng tượng của nàng.

Đúng lúc này, một vệt kim quang bay thẳng từ phía thành Tần Hoài đến đây.

Đó chính là Kế Tiễn Tiễn, khi nàng nhìn thấy hai người Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly, ánh mắt nhất thời sáng ngời, vẻ mặt rất vui sướng.

“Thần Kế Tiễn Tiễn, tham kiến bệ hạ, cung nghênh bệ hạ trở về.”

Từ khi Sở Hi Thanh đến Ma vực, nàng lo lắng cả ngày lẫn đêm.

Tuy rằng mấy ngày trước, Kế Tiễn Tiễn cũng nhận được tin tức, xác định bệ hạ của mình bình yên vô sự.

Nhưng nàng một ngày không nhìn thấy Sở Hi Thanh, thì một ngày vẫn không an tâm.

Sau Kế Tiễn Tiễn là rất nhiều kim quang bay về phía này.

Sau đó là từng trận âm thanh như biển gầm vang lên.

“Chúng thần tham kiến bệ hạ, nguyện bệ hạ vạn tuế vạn vạn tuế!’

“Mạt tướng cung nghênh Ngô hoàng, nguyện Ngô hoàng thiên vị vạn đời, trường nhạc vị ương!”

“…Nguyện Đại Luật ta quốc thái dân an, giang sơn vĩnh cố!’

“Lần này bệ hạ chinh chiến vực ngoại, có thể nói là ngăn cơn sóng dữ, cứu trăm tỷ nhân tộc Thần Châu ta, công đức lớn lao! Tại hạ bội phục, xin nhận của tiểu nhân một lạy.”

“Chúng ta nghe Thánh hoàng bệ hạ đại thắng trở về, xin nhận của chúng thảo nhân một lạy!”

Toàn bộ quận Tần Hoài, không chỉ có quan văn võ tướng cúi đầu vái lạy, mà còn vô số thảo dân bách tính, võ tu giang hồ cũng nằm rạp xuống bái lạy.

Tiếng nói của bọn họ hội tụ lại với nhau, làm rung chuyển cả trời mây.

Sở Hi Thanh cũng cảm nhận được biến hóa trong và ngoài Tần Hoài.

Lòng người và sĩ khí càng ngưng tụ hơn.

Những văn thần và võ tướng của triều đình thì cũng thôi, những người này và Đại Luật đã dính với nhau rồi, một phần trong đó còn đi theo hắn từ lâu.

Còn những võ tu giang hồ có thực lực mạnh mẽ kia.

Bọn họ hẳn là đã biết chuyện phát sinh ngoài vực ngoại.

Hiện giờ, Thiên Cơ Võ Phổ gần như đã hóa thân thành tiếng nói của triều Đại Luật, liều mạng ủng hộ và tâng bốc Sở Hi Thanh và triều Đại Luật.

Mỗi khi Sở Hi Thanh có công tích vĩ đại gì, Thiên Cơ Võ Phổ nhất định sẽ đăng báo ngay, tuyên dương cho tất cả mọi người đều biết.

Trận đại chiến kia đã kết thúc được bốn ngày, nói vậy tất cả mọi người đều biết rồi.

Để người kinh ngạc nhất chính là những bách tính ở chung quanh quận Tần Hoài.

Hắn bây giờ quả thực có thể xưng là nhân tâm sở hướng.

Điều này có thể nhận biết được từ long khí quanh người hắn.

Sở Hi Thanh trở về phàm giới, long khí hùng vĩ đã ngưng tụ quanh người hắn.

Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ của hắn không chỉ càng tinh khiết hơn, mà còn càng mạnh hơn, càng cô đọng hơn.

Từ trình độ long khí đến xem, thật sự là tiếp cận với trình độ của Thánh hoàng!

Hiện giờ hắn chỉ thiếu một tòa đại trận trấn quốc mà thôi.

Bằng không hắn có thể dựa vào bí pháp Hoàng Đạo để đối kháng với các thần cấp đế quân như Thánh hoàng đời thứ hai và thứ ba.

Phải biết, Thần Châu bây giờ có nhân khẩu phong phú hơn thời kỳ của Thánh hoàng đời thứ ba rất nhiều, cũng hơn xa thời đại của Huyền Hoàng thủy đế.

Hắn đoán là quốc sách của mấy người Kiếm Tàng Phong đã bắt đầu phát huy hiệu quả.

Chuyện phát sinh ở vực ngoại, cả thế cục tinh không biến hóa, nhất thời không ảnh hưởng đến bách tính Đại Luật, bọn họ cũng không thể hiểu được những chuyện trong đó.

Trong mắt Sở Hi Thanh dần dần hiện lên một tia kinh dị.

Có những long khí này gia trì, Như Ý chi pháp của hắn cũng trở nên càng mạnh hơn.

Chuyện này có nghĩa là năng lực thay đổi hiện thức của hắn đã được cường hóa rất nhiều.

Lúc trước, rất nhiều chuyện không thể làm được, bây giờ lại có thể thử một phen.

Trái tim Sở Hi Thanh đập thình thịch, hắn nghĩ đến Sở Vân Vân.

Như vậy… bây giờ hắn có thể…

Chương 2485 - Nghi hoặc (3)

Sở Hi Thanh áp chế những suy nghĩ lung tung: “Tiễn Tiễn, sau khi ta rời đi, trong nước có chuyện gì không?”

Hắn vừa hỏi vừa thích ứng với Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ đột nhiên tăng mạnh của mình.

Long khí óng ánh hóa thành 12 đầu Ứng Long, chúng bắt đầu xoay quanh cơ thể hắn, thể hiện ra thần uy hùng vĩ.

Sở Hi Thanh phát hiện mình đã có thể thả Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ ra ngoài, có thể điều khiển từ xa.

Giống như Kiến Nguyên đế lúc trước, có thể dùng Cửu Long Thần Thiên Thủ để trấn U Châu.

“Trong nước không có biến cố gì.”

Kế Tiễn Tiễn hơi suy ngẫm, liền hiểu Sở Hi Thanh đang định hỏi cái gì: “Có người nói năm nay mưa thuận gió hòa, đại đa số quốc thổ đều được mùa. Thần chúc mừng bệ hạ!”

Được mùa, lòng dân Đại Luật liền ổn định.

Sở Hi Thanh gật đầu, hắn cũng đoán là như thế.

Đây nhất định là dân chúng Đại Luật có thu hoạch.

Nếu muốn bách tính tín phục, như vậy nói ngàn nói vạn cũng không bằng để bọn họ nhận được tiền tài và lương thực.

Sở Hi Thanh chợt hỏi: “Như vậy hoàng hậu đâu? Hoàng hậu đâu rồi?”

“Hoàng hậu nương nương đã trở về từ ba ngày trước.”

Lời nói của Kế Tiễn Tiễn hơi chậm lại, tiếp tục đáp: “Khi đó ta thấy hình như nương nương bị thương nặng, nhưng vẻ mặt của nương nương lại rất nhẹ nhàng, không giống như là trọng thương.”

“Sau khi nương nương trở về, lập tức vào ‘Khôn Ninh cung’ tu hành, nói là muốn bế quan, không muốn người nào quấy rầy. Nhưng trước đó nương nương đã dặn dò, nếu bệ hạ trở về, có thể trực tiếp đi tìm nương nương.”

“Vậy sao?”

Sở Hi Thanh hơi kỳ lạ, sao lại còn bế quan?

Còn bị thương nặng? Nặng đến mức nào?

Mình lên cấp nhất phẩm, độc chú của Sở Vân Vân cũng bị giải quyết mới đúng chứ?

Trong phàm giới này, còn có ai có thể làm nàng trọng thương?

Trận chiến đó, dù đối thủ của Sở Vân Vân là Tổ thần, nhưng không cần đối kháng chính diện, hẳn là không đáng lo mới đúng.

Hắn đè nén nghi ngờ trong lòng: “Thông báo tất cả nội thần và huân quý tam phẩm trở lên, trẫm sẽ chuẩn bị cử hành một trận ‘Nhiên Huyết pháp tế’ ở quy mô lớn.”

Tòa Tiết Thần Bi mà hắn mang về, cũng nên phát huy tác dụng rồi.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại đạp một bước, trực tiếp đi vào trong thành Tần Hoài.

Lúc này, rất nhiều đại thần lấy Kiếm Tàng Phong cầm đầu đã nghênh đón ở cửa hoàng cung.

“Không cần như vậy, trẫm không thích mấy cái lễ nghĩa sáo rỗng này.”

Sở Hi Thanh trực tiếp phát một đạo cương lực, nâng mấy người Kiếm Tàng Phong đang cúi chào lên: “Nội các có thể thương nghị chuyện bắc phạt trước, trù bị lương thảo thế nào, dụng binh ra sao, tất cả phải có kế hoạch. Chờ trẫm rảnh rỗi, sẽ triệu tập mọi người lên triều và quyết định.”

Mấy người Kiếm Tàng Phong nghe vậy thì hơi nhíu mày, tất cả đều nhìn nhau một chút.

Mấy tháng trước, triều Đại Luật đã ký kết hiệp nghị đình chiến, hiện giờ vẫn chưa hết thời gian, còn tám tháng nữa.

Khi đó song phong ký kết dưới sự chứng kiến của ba đại Chiến thần, nên cần phải tuân thủ.

Nhưng quả thực là có thể chuẩn bị việc bắc phạt từ trước.

Triều Đại Luật bây giờ, mặc kệ là lòng dân hay sĩ khí, hoặc là quốc lực, quân lực, thì đều tăng trưởng rất lớn, thời cơ bắc phạt đã ổn, vậy còn giữ Đại Ninh kia làm gì?

Lúc này tự nhiên phải lấy thế thái sơn áp đỉnh để quét ngang thần châu.

Sau đó, tiếng nói của Sở Hi Thanh lại truyền vào trong tai của bọn họ: “Không thể bất cẩn, Đại Ninh tuy suy sụp, nhưng thần lực của các thần lại rất mạnh. Đối thủ của chúng ta, có thể là người khác.”

Kiếm Tàng Phong nghe được câu này, tâm thần không khỏi hơi động.

Hắn nghe ra từ trong giọng nói của Sở Hi Thanh, tựa như Sở Hi Thanh rất hi vọng các thần sẽ tham dự vào trận tranh đấu hoàng thống Thần Châu này.

Sở Hi Thanh đã bước vào trong điện chính của Trung cung.

Để cho hắn bất ngờ là, Sở Vân Vân không tu hành hoặc dưỡng thương ở đây, mà là nằm ngửa trên long sàng.

Nàng hai mắt nhắm nghiền, rơi vào trạng thái ngất xỉu.

Áo giáp trên người Sở Vân Vân cũng nằm trong trạng thái tàn tạ.

Dưới áo giáp là mấy chục đạo vết thương sâu đến tận xương, máu thịt tràn trề. Thậm chí còn có tàn lửa đang thiêu đốt trên miệng vết thương.

Từ đó có thể thấy nàng bị thương nặng, còn không kịp xử lý thương thế, cũng không kịp thay giáp.

Nhưng bản thân Sở Vân Vân hẳn là còn ý thức, hiện giờ vẫn có rất nhiều lực lượng thiên quy tràn ra từ trong cơ thể nàng.

Đó đều là lực lượng thiên quy bị Sở Vân Vân trục xuất ra ngoài, đại đa số đều là thiên quy Hỏa.

Con ngươi Sở Hi Thanh hơi co rút lại.

Hắn chỉ cảm ứng tình hình cơ thể của Sở Vân Vân một chút, sắc mặt đã âm trầm như nước.

Sở Hi Thanh vén lọn tóc trên trán Sở Vân Vân, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã tái nhợt của nàng, nhất thời lòng đau như cắt.

“Tiểu Chiêu!’

Bạch Tiểu Chiêu ngồi trên đỉnh đầu hắn lập tức dùng pháp khí bên ngoài, giúp hắn liên hệ với Lê Sơn Lão Mẫu ở cách xa trăm vạn dặm.

Sở Hi Thanh áp chế lửa giận trong lòng, cố gắng để giọng nói của mình bình tĩnh lại: “Lão Mẫu, Vân Vân bị làm sao vậy? Sao lại bị thương nặng như vậy?”

Sau khi trận chiến kia kết thúc, hắn còn liên hệ với Sở Vân Vân.

Khi đó Sở Vân Vân vẫn bình thường.

Trong lòng Sở Hi Thanh cũng hơi oán giận Lê Sơn Lão Mẫu, Sở Vân Vân thế mà lại bị thương nặng như vậy? Làm sao không báo chuyện này cho hắn biết?

Lê Sơn Lão Mẫu nghe vậy thì lại cực kỳ bất ngờ: “Vân Vân bị thương nặng? Ta không biết. Bây giờ nàng thế nào?”

Tại cuộc chiến ở Bất Chu sơn, nàng và Sở Vân Vân đều bình yên vô sự.

Hỏa Thần – Diễm Dung tuy cực kỳ tức giận, nhưng cuối cùng vẫn ngồi nhìn bọn họ rời đi.

Chương 2486 - Ăn sạch Sở Vân Vân

“Nói cách khác, sau khi cuộc chiến Bất Chu sơn kết thúc, Vân Vân vẫn khỏe mạnh.”

Sở Hi Thanh đã nhận ra lực lượng thiên quy trong cơ thể Sở Vân Vân rất không đúng.

Tuy rằng cũng là thiên quy Hỏa và Nhiên Thiên rất mạnh, nhưng không phải là Đinh hỏa và Bính hỏa của mạch Hỏa Thần, mà là Đại Nhật Chân Viêm của mạch Dương Thần.

Còn cả những vết thương kia nữa, nó giống như là vết móng vuốt của loài chim hơn.

Sở Hi Thanh hơi suy ngẫm, lại đưa mắt nhìn về phía thần khí Thiên Mệnh Đầu bên người Sở Vân Vân.

Trong những thứ bên cạnh Sở Vân Vân, Nghịch Thần Kỳ tự nhiên là mạnh nhất.

Thứ này trải qua tay mấy người như Toại Nhân thị, Hỏa Thần – Diễm Dung, Táng Thiên, Ngu Công, Minh Thiên Thu, tụ tập Nghịch Thiên chân ý mạnh mẽ nhất và tinh thuần nhất thiên địa; nó còn từng là Chân Linh thiên quy Nhiên Thiên khi nằm trong tay Diễm Dung.

Nhưng sau khi nó trọng thương, đã mất Phạt Thiên ở trong năm tháng quá khứ, thiên quy Nghịch Thiên thì bị các thần liên thủ phong ấn và áp chế, ép xuống tầng thứ hai của thiên đạo.

Cây thương này bây giờ chỉ còn có Tố Thiên chi pháp là có thần uy tạm ổn, đây là lực lượng ở tầng thứ ba, cực hạn là tầng 56.

Thứ này rơi vào tay Sở Vân Vân, khí linh đã bắt đầu khôi phục, nhưng vẫn chưa có thành tựu. Trong các thần khí của Sở Vân Vân, khí linh của Thiên Mệnh Đầu là có linh tính cao nhất.

Sở Hi Thanh dùng thần niệm gọi khí linh của Thiên Mệnh Đầu ra.

Chính là con Tiểu tinh linh sáu cánh từng xem thường Sở Hi Thanh.

Thân thể nàng vẫn đen tuyền, lại biến thành tính chất như thủy tinh, sau khi hiện ra thì lo lắng bay quanh người Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh thấy thế thì nhướng mày.

Tốc độ trưởng thành của khí linh này rất nhanh, là do ngưng tụ càng nhiều thiên mệnh khi ở bên cạnh Sở Vân Vân sao?

Ngày xưa, khi ở Thái Vi Viên thì khí linh này đã lựa chọn Sở Vân Vân, La Hán Tông cũng bởi vậy mà suy đoán, 'thiên mệnh' của Sở Vân Vân khi đó có thể còn vượt qua Sở Hi Thanh.

"Đừng bay nữa." Sở Vân Vân hỏi dò: "Ngươi vẫn đi theo Vân Vân, chắc là biết nàng đi đâu sau trận chiến ở Bất Chu sơn?"

Tiểu tinh linh không thể nói chuyện, nàng dừng lại thì liếc mắt nhìn bốn phía, rồi chỉ chỉ về phía tây bắc.

Sở Hi Thanh nhìn theo phía đó, suy tư: "Nàng đến Huyết Bức sơn?"

Hắn thấy Tiểu tinh linh vội vàng gật đầu, thì không khỏi nheo mắt lại.

Sở Vân Vân hẳn là đi đến Huyết Bức sơn, chuẩn bị tự tay kết thúc kẻ thù Chiếu Thế Ma Đăng.

Sở Hi Thanh tiếp tục hỏi: "Như vậy, là ai đả thương nàng?"

Không thể nào là Tông Thần Hóa.

Vị võ tu Siêu Phẩm này có thể chống lại Sở Vân Vân trước khi nàng trục xuất độc chú, bước vào Siêu Phẩm.

Nhưng mà bây giờ, dù Tông Thần Hóa có thêm ba vị Ma thần của Huyết Bức sơn thì cũng không thể thắng nàng.

Tiểu tinh linh sáu cánh tựa như không biết trả lời thế nào mới chính xác, nàng ngưng thần suy nghĩ một chút, cuối cùng chỉ chỉ về phía mặt trời.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm quả nhiên, là mạch Đại Nhật Kim Ô của Thái Hạo.

Nhưng bây giờ hắn vẫn không biết là ai ra tay, dù thế nào cũng không phải là bản thể của Thái Hạo.

“Ta đã thăm dò được rồi.”

Lê Sơn Lão Mẫu chợt nói: “Ba ngày trước, Huyết Bức sơn bạo phát một trận đại chiến, sóng nguyên lực chấn động trăm dặm. Nhưng do chiến đấu phát sinh dưới lòng đất Huyết Bức sơn, nên không ai hiểu rõ.”

“Vài thuộc hạ của ta ở bên đó nhìn thấy một vầng mặt trời chảy máu bay khỏi Huyết Bức sơn. Nếu ta đoán không sai, đó hẳn là ‘chân hồn hóa thể’ của Thần Ty Thần. Đáng tiếc…”

Chân hồn hóa thể, đẳng cấp còn cao hơn máu thịt hóa thể. Bởi vì phải nhập bản chất thần hồn vào đó, có thể sử dụng nhiều lực lượng hơn.

Nếu sau này Sở Hi Thanh để Cửu Diệu Thần Luân kiếm đi hành động một mình, thì đó chính là chân hồn hóa thể.

Chỉ tiếc là khi đó nàng không có mặt, bằng không hóa thể của Ty Thần Tinh Quân nhất định sẽ ngã xuống.

“Thần Ty Thần?” Sở Hi Thanh lập tức phản ứng lại: “Con thứ 10 của Thái Hạo?”

Đó là đứa con trai duy nhất còn sống của Thái Hạo.

Trên thế giới này, có hai ngôi sao chói mắt nhất lúc tờ mờ sáng, thậm chí chói mắt đến mức có thể tranh huy với mặt trời.

Ngôi sao đầu tiên chính là Thái Bạch, thứ hai chính là Thần Tinh, hai ngôi sao một đông một tây, đã từng tranh nhau chiếu rọi hậu thế.

Ty Thần Tinh Quân bây giờ là đời thứ hai, là con thứ 10 của Thái Hạo; đời thứ nhất là thần linh của nhân tộc, đã từng là đế quân chỉ đứng sau Tử Vi và Câu Trần đời đầu.

Nhưng vị Ty Thần Tinh Quân đời thứ hai này cũng không phải kẻ yếu, có người nói hắn cũng có lực lượng cấp đế quân.

Khi Thái Hạo ngã xuống, những Tổ thần còn lại dù không chết cũng bị thương. Bộ tộc Đại Nhật Kim Ô được âm Thần – Nguyệt Hi thống lĩnh, lực lượng vẫn có thể trấn áp chư tộc.

Khi đó 10 đứa con của Thái Hạo là 10 vị đế quân! Thanh thế cực mạnh, chỉ thua kém nhân tộc năm đó một bậc. Lại không biết vì sao mà tranh giành hoàng vị, mười bộ lạc Kim Ô bạo phát nội loạn, chém giết lẫn nhau, cuối cùng để Cung Thần – Thiên Nghệ có cơ hội.

Thiên Nghệ nhân cơ hội thống hợp chư tộc trong thiên địa, lại đạt thành minh ước với tàn dư của các Tổ thần, tru diệt từng bộ lạc Kim Ô một.

Vị Ty Thần Tinh Quân này là kẻ duy nhất còn sống.

Vị này không chỉ giúp Nguyệt Hi duy trì mạch Kim Ô, còn tham gia chuyện phục sinh Thái Hạo, là một trong những thần mạnh mẽ nhất trong thiên địa.

Hóa thân của người này lại ẩn nấp ở Huyết Bức sơn?

Chương 2487 - Ăn sạch Sở Vân Vân (2)

Lê Sơn Lão Mẫu nói tiếp: “Từ miêu tả của bọn họ, Ty Thần Tinh Quân mới là kẻ bị thua, khi hắn bỏ trốn về phía bắc, thần huyết trải dài 300 dặm, khiến cho rất nhiều chim chóc ở gần đó được lợi. Tình hình của hắn còn thảm hơn hoàng hậu bệ hạ nhiều.”

Bộ hóa thân kia của Ty Thần Tinh Quân đúng là càng thảm hơn.

Sở Vân Vân tốt xấu gì cũng có thể bình yên trở về quận Tần Hoài, chỉ cần trục xuất lực lượng thiên quy trong cơ thể là có thể khôi phục.

Ty Thần Tinh Quân thì bị thương nặng đến mức không thể khống chế thần huyết trong cơ thể mình.

“Thì ra là vậy!”

Sở Hi Thanh cung kính chắp tay với Lê Sơn Lão Mẫu: “Đa tạ Lão Mẫu giải thích nghi hoặc cho ta.”

Trong lòng hắn hơi hổ thẹn, lần này thật sự là trách oan đối phương.

Lê Sơn Lão Mẫu thì lại bật cười: “Không sao!”

Thật ra nàng rất thưởng thức chuyện Sở Hi Thanh yêu thương và lo lắng cho Sở Vân Vân, mạnh hơn kẻ bạc tình nhà nàng nhiều lắm.

Bóng người của vị này đã biến mất khỏi cung điện.

Sở Hi Thanh lại đưa tay đè lên ngực Sở Vân Vân.

Trong khoảnh khắc này, 12 đầu long khí vàng óng hiện ra quanh người hắn.

Sở Hi Thanh cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Sở Vân Vân, trong mắt ngoại trừ đau lòng thì còn có chút bất đắc dĩ.

Hắn vốn muốn dùng Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ này để cho thê tử mình biết thế nào là lợi hại, thuận tiện hoàn thành tâm nguyện bấy lâu nay.

Kết quả, những long khí này lại dùng để dưỡng thương cho thê tử mình.

Sau đó chỉ có thể chờ Sở Vân Vân khôi phục, sau đó đường đường chính chính đánh bại nàng.

“Lên!”

Theo một tiếng của Sở Hi Thanh, từng sợi viêm hỏa màu vàng bắn ra khỏi cơ thể Sở Vân Vân, sau đó bùng nổ ra một đoàn lửa chói mắt như mặt trời nhỏ.

Vừa rồi hắn vừa nói chuyện vừa cảm ứng và tra xét tình hình cơ thể của Sở Vân Vân.

Đến giờ phút này hắn mới có tự tin.

Sở Hi Thanh không chỉ giúp Sở Vân Vân trục xuất một bộ phận thiên quy Nhiên Thiên, mà còn dùng Như Ý chi pháp để thay đổi tình huống trong cơ thể nàng.

Pháp môn này quả thực là vô cùng kỳ diệu, chiến đấu, luyện khí, luyện đan, luyện thể, chữa thương, đều có thể sử dụng.

Sở Hi Thanh phát hiện tố chất thân thể Sở Vân Vân cũng rất mạnh, tuy không sánh bằng Thần Kim Đỉnh và Minh Thiên Thu, nhưng tuyệt đối là đứng đầu trong hàng ngũ Bán Thần, không hề kém đám võ tu luyện thể.

Đây chính là công dụng của Nghịch Thần Kỳ.

'Nghịch Thần chi hỏa' có thể cường hóa thể chất của người.

Trước kia Sở Hi Thanh không biết nguyên do, bây giờ hắn lại biết là do ngọn lửa này có thể giúp tố chất thân thể nghịch phản nguyên sơ, trở về trạng thái ở thời đại hỗn độn, Táng Thiên và Ngu Công cũng được lợi từ đó.

Khoảng tầm 20 cái hô hấp sau, Sở Hi Thanh mới thu tay về.

Sở Vân Vân vẫn chưa tỉnh lại, nhưng trạng thái của nàng đã tốt hơn rất nhiều, ít nhất thì cũng không nhìn thấy những vết thương kia nữa.

Sở Hi Thanh lại tự tay tẩy rửa và thay quần áo cho Sở Vân Vân.

Hắn đường đường là một võ tu nhất phẩm, lúc này tay chân lại lóng ngóng.

Nhìn một màn trước mắt, Sở Hi Thanh cảm thấy mình xem bao nhiêu lần cũng không chán.

Hắn vất vả lắm mới thay quần áo xong, ánh mắt lại bắt đầu trở lên lạnh lẽo như đao, sát cơ nồng nặc. Đúng lúc này Sở Vân Vân chợt mở mặt ra, dùng đôi mắt xanh lam tinh khiết như bầu trời kia để nhìn hắn.

Ánh mắt của nàng có hơi lạ: “Hôm nay ngươi rất thành thật, không nhân lúc cháy nhà mà hôi của.”

Cái tên này bình thường có cơ hội là sẽ động tay động chân, sàm sỡ nàng, hôm nay lại có phong thái quân tử.

Trừ con mắt ra, thì hắn không có hành động nào cả.

Sở Hi Thanh thấy thế thì sửng sốt: “Ngươi hẳn là không thể sử dụng năng lực Vĩnh Tại.”

Khoảnh khắc vừa rồi, toàn thân Sở Vân Vân xuất hiện gợn sóng.

Đặc thù này giống hệt lúc Sở Hi Thanh sử dụng năng lực Vĩnh Tại, Sở Vân Vân đã khôi phục lại trạng thái của ba ngày trước.

Vấn đề là Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của Sở Vân Vân còn chưa khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Mà Ty Thần Tinh Quân sở hữu thiên quy Thời Gian rất mạnh.

Khi Thái Hạo chấp chưởng thiên địa, hắn đã chấp chưởng 12 canh giờ, dù là bây giờ thì cũng là Chân Linh của Thời Gian.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, lẽ nào Vân Vân giả bộ bị thương? Cố ý cho mình cơ hội?

Hắn vừa nghĩ đến đây, nhất thời nghi ngờ không thôi, hối hận không kịp.

“Là huyết mạch Thái Nhất do ta tự cô đọng, nó có thể cường hóa Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết.”

Sở Vân Vân lắc đầu: “Nhưng lực lượng của Ty Thần Tinh Quân rất mạnh, nếu không có ngươi giúp một tay, ta phải mất một thời gian mới có thể khôi phục.”

Bây giờ nàng chỉ có thể ‘hồi tưởng’ lại ba ngày, nếu nằm thêm mấy ngày nữa, thì không thể sử dụng Vĩnh Tại.

Lúc này Sở Hi Thanh mới thoải mái, hắn cười đắc ý: “Ta là loại người nào chứ? Sao có thể lợi dụng lúc người gặp khó? Ngươi tỉnh rất đúng lúc, cố gắng tu dưỡng thần hồn đi, tối nay chúng ta phân thắng bại, phải cho ngươi thua tâm phục khẩu phục mới tốt.”

Sở Vân Vân bây giờ tuy đã khôi phục, nhưng thần hồn vẫn hơi suy yếu.

Hắn cũng không muốn thắng nàng lúc nàng suy yếu.

Người như Sở Vân Vân, nếu mình làm chuyện như vậy, nàng sẽ chỉ khinh thường.

Sở Vân Vân lại cảm thấy bất ngờ hơn.

Sở Hi Thanh lại nắm chắc phần thắng sao?

Chương 2488 - Ăn sạch Sở Vân Vân (3)

Nàng quan sát Sở Hi Thanh một chút, nhất thời bừng tỉnh, đã biết tự tin của Sở Hi Thanh từ đâu ra.

Sở Vân Vân lập tức chán nản nằm trên giường, đôi mắt màu xanh lam phờ phạc nhìn bầu trời.

Nhưng mặc kệ là Như Ý chi pháp hay là Thập Nhị Long Thần Thiên

Thủ kia, thì cũng rất dễ phá giải.

Nhưng mình cho Sở Hi Thanh loại ảo giác, bắt buộc phải thắng mình từ bao giờ?

Tiếp tục như vậy, nàng phải chờ đến năm nào tháng nào? Chẳng lẽ bọn họ phải chờ cả đời sao?

Có nên nhường hay không?

Nhưng nếu như nhường, sau này nhất định bị Sở Hi Thanh nhìn ra, sau đó sẽ bị cái tên này cười cả đời.

Nàng cũng đã tâm phục khẩu phục hắn từ lâu rồi.

Cái tên này ngoại trừ háo sắc ra, thì tất cả mọi thứ đều rất tốt.

Sở Hi Thanh thấy thể không khỏi vui vẻ: “Đừng tưởng ngươi giả bộ đáng thương thì ta sẽ bỏ qua cho ngươi.”

Nữ nhân này, đã biết sợ chưa?

Nhưng mà nam hoan nữ ái, chính là chuyện bình thường giữa phu thê, hắn tuyệt đối không bỏ qua.

“Giả bộ đáng thương?”

Sở Vân Vân suy tư, bản năng nghĩ đến Vấn Tố Y.

Nữ nhân kia rất biết giả bộ đáng thương.

Nhưng lúc đầu Vấn Tố Y làm thế nào nhỉ?

Ánh mắt nàng trở nên kiên định: “Tiểu Chiêu, ngươi đi ra ngoài! Ngay bây giờ! Tiểu Tóc Húi Cua, ngươi cũng thế.”

Bạch Tiểu Chiêu nằm trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh hơi ngây người.

Sau đó lập tức lôi kéo Tiểu Tóc Húi Cua, hóa thành tia sáng bay ra ngoài cung.

Bạch Tiểu Chiêu rất tò mò, Vân Vân tỷ muốn nói chuyện quan trọng gì với huynh trưởng?

Nhưng mà đó là chị dâu của nàng, nàng không thể không nghe.

Sở Hi Thanh cũng rất nghi hoặc, trực tiếp ngồi xuống long sàng.

“Ngươi để Tiểu Chiêu và Tiểu Tóc Húi Cua đi ra, là có lời gì không tiện để bọn họ biết sao? Có quan hệ với con Kim Ô kia…”

Giọng nói Sở Hi Thanh chợt im bặt.

Bởi vì một tay của Sở Vân Vân đã vồ về phía bả vai của hắn.

Đánh lén?

Sở Hi Thanh không khỏi cười thầm.

Sở Vân Vân chơi xấu như vậy, dù mình thua cũng sẽ không nhận.

Hắn không định bại lộ những thủ đoạn cuối cùng của mình, khiến cho Sở Vân Vân sinh lòng cảnh giác, mà chỉ dùng Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ và Bá thể để chống lại.

Sở Hi Thanh cũng dùng Tiệt Thiên Kiếm để chặt đứt thời gian, chuẩn bị thoát khỏi đối phương.

Đây đều là lực lượng ở ngoài sáng, không sợ Sở Vân Vân biết.

Nhưng lòng tự tin chiến thắng của Sở Hi Thanh đã tan vỡ.

“Cái đệch!”

Đùng! Đùng! Đùng!

Ba tiếng vang nặng nề, Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ và 15 tầng ngoại cương, tất cả đều bị Sở Vân Vân đánh tan trong nháy mắt.

Sở Hi Thanh tuy đã chặt đứt thời gian, nhưng vẫn bị Sở Vân Vân tóm lấy.

Sở Hi Thanh không khỏi thầm hoảng sợ.

Hắn biết Sở Vân Vân bây giờ rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến nước này!

Ngay cả Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ lẫn với Như Ý chi pháp, mà cũng bị phá giải dễ dàng như vậy?

Toàn thân hắn bị Sở Vân Vân tóm lấy, va nát bức bình phong phía sau long liễn, lại đánh vào cây cột ở phía sau.

Sở Vân Vân khống chế lực lượng rất chuẩn, cây cột này không hề sụp xuống, nhưng xà nhà vẫn kêu ‘răng rắc’.

Con ngươi Sở Hi Thanh lập tức trợn tròn, trong mắt hiện ra vẻ khó mà tin nổi.

Ngay trước mắt hắn, đôi mắt màu xanh lam của Sở Vân Vân đã đóng lại, lông mi hơi run lên.

Bờ môi đỏ mềm mại kia thế mà lại trực tiếp ấn lên môi hắn.

Khuôn mặt trứng ngỗng của thiếu nữ cực kỳ kiều diễm, thế tiến công lại cực kỳ kiên quyết, cuồng bạo, cũng rất ngốc…

Sở Hi Thanh chỉ cảm thấy nội tâm chập chờn, tư vị tuyệt vời sinh sôi trong miệng, quả thực là tiêu hồn thực cốt.

Trong lòng hắn lại nghi ngờ không ngớt.

Vân Vân làm sao vậy? Hôm nay mặt trời mọc ở phía tây sao? Sao lại có đĩa bánh từ trên trời rơi xuống rồi?

Nhưng ngoài miệng Sở Hi Thanh không hề khách khí, hắn cẩn thận thưởng thức, nỗ lực gây xích mích, cực lực mút vào.

Cùng lúc đó, hai tay của hắn cũng bắt đầu leo lên, dùng khí thế bá đạo để công chiếm cao điểm.

Sở Vân Vân đã nói rõ tâm ý của mình rồi, như vậy hắn còn chần chờ do dự cái gì nữa?

Mình dù chỉ do dự một chút, cũng là không tôn trọng với Sở Vân Vân.

Nhưng khi Sở Hi Thanh vừa xé vạt áo của Sở Vân Vân, để lộ ra một mảng trắng như tuyết. Cánh cửa kia chợt mở rộng, Lục Loạn Ly vội vã tiến vào trong.

“Xảy ra chuyện gì…”

Giọng nói của nàng chợt im bặt, sững sờ nhìn hai người Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân.

Lục Loạn Ly là cảm ứng được tiếng nổ vang trong cung điện, lo lắng có chuyện gì cho nên mới chạy vào.

Lúc trước còn có ngọn lửa mạnh lóe lên bên trong này, khiến người ta rất lo lắng.

Lục Loạn Ly lại không ngờ được, thế mà mình lại nhìn thấy cảnh tượng này.

Tất cả đều do cung điện này có trận pháp ngăn cản thần thức.

Lục Loạn Ly vội vàng che mắt mình, mặt đỏ đến tận mang tai, chạy thẳng ra ngoài.

Lục Loạn Ly nghĩ thầm lần này thì tốt rồi, mình không chỉ làm hỏng chuyện tốt của hai người này, mà còn bị đau mắt hột luôn.

Sở Vân Vân cũng là mặt đỏ như máu.

Nàng vất vả lắm mới lấy được dũng khí, nhưng tất cả đã biến mất hết sạch.

Nhưng khi Sở Vân Vân ngượng ngùng thả Sở Hi Thanh ra, dự định đình chỉ cái chuyện hoang đường này lại, thì đột nhiên cảm nhận được một luồng lực lượng khổng lồ xung kích đến.

Sở Hi Thanh thế mà lại đẩy ngã nàng như ngọa hổ vồ mồi.

Hai cánh cửa điện dày nặng kia cũng đóng chặt lại.

Ánh mắt Sở Hi Thanh lóe u quang.

Hôm nay không thể kết thúc như vậy!

Hắn đã biết tâm ý của Sở Vân Vân, sao có thể buông tha nàng?

Thỏ trắng đã đến bên mép, nào có đạo lý không ăn?

Mình đã từng nói câu chuyện cười ‘cầm thú’ với Sở Vân Vân, hôm nay tuyệt đối không thể làm ‘không bằng cầm thú’!

Chương 2489 - Càng hơn song tu

Trên long sàng, Sở Hi Thanh nhếch miệng cười, vô cùng đắc ý khoanh chân tĩnh tọa, cực lực bình phục tinh nguyên và khí huyết tràn đầy trong cơ thể.

Bảng nhân vật của Sở Hi Thanh đã xuất hiện biến hóa.

Biến hóa lớn nhất là tuổi thọ, tăng cường đến 381.034 ngày, đã tăng lên đến khoảng ngàn năm.

Hỗn Độn Chân Nguyên của Sở Hi Thanh cũng tăng lên đến 20; Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân lên tầng 30; Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết thì lên đến tầng 32, lại thức tỉnh một loại năng lực mới, khiến Sở Hi Thanh mừng như điên.

Bởi vì năng lực này tên là … Thiên Đạo!

Năng lực này có thể giúp hắn câu thông với 'Thiên đạo' do Bàn Cổ mở ra, từ đó gia tăng tất cả lực lượng thiên quy của bản thân, trước mắt có thể tăng hai cấp độ, sau này còn có thể tăng lên.

Cùng lúc đó, năng lực Vĩnh Tại của Sở Hi Thanh cũng có biến hóa.

Bây giờ hắn có thể cố định trạng thái của bản thân ở một khoảng thời gian nào đó trong thiên đạo, mà không chỉ khôi phục như mấy ngày trước giống trước kia.

Nói đơn giản chính là có thêm một cái điểm save, có thể load bất cứ lúc nào.

Đồng thời Vĩnh Hằng Bích Chướng cũng đổi tên thành Thiên Đạo Vĩnh Hằng, có thể hòa lực lượng Thiên Đạo vào đó.

Sở Hi Thanh cảm giác như 'Thiên đạo' do Bàn Cổ mở ra giống như chuyên môn mở một cửa sau cho đời sau của mình, khiến bọn họ có lực lượng vượt qua chúng thần.

Ngoài ra, xếp hạng trên 'Bàn Cổ thiên tuyển' cũng tăng lên, hệ thống nhắc nhở là đã vào top 100.

Từ đó có thể thấy lực lượng huyết mạch của Sở Hi Thanh đã vượt qua đại đa số Vĩnh Hằng trung vị.

Lực lượng huyết mạch của những thần linh kia quả nhiên là rất tệ.

Bọn họ thường thường có khoảng 30 đến 50 loại huyết mạch khác nhau, nhưng lại không có bao nhiêu loại thực dụng, cấp độ cũng không cao.

Đồng thời còn có Thần Thương, cái huyết mạch này là tăng nhiều nhất, một lần tăng bốn cấp, đạt đến cực hạn của Bán Thần là cấp 32, cũng xuất hiện năng lực thiên phú rất mạnh.

Mà đây chỉ là những thứ có thể nhìn thấy ở bảng nhân vật thôi.

Ngoài ra, nguyên lực của Sở Hi Thanh cũng được lấp kín hơn nửa.

Bá thể của hắn cũng tăng lên một tầng.

Nguyên thần cũng được lợi rất nhiều, Sở Hi Thanh còn chưa cảm ứng cẩn thận, cũng đã phát hiện cường độ thần hồn tăng lên khoảng ba phần mười.

Những phương diện còn lại cũng được lợi ích không nhỏ.

Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân thật ra cũng không sử dụng công pháp song tu, nhưng đến đẳng cấp của bọn họ, quá trình đó sẽ tự nhiên câu thông, nhận được chỗ tốt và lợi ích.

Ví dụ như Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân và Thần Thương, hai người đều có loại thiên phú này, cho nên được lợi rất nhiều.

Đặc biệt là Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân, đây chỉ là một thiên phú huyết mạch đỉnh cấp, chỉ có đến tầng 24 là cao nhất.

Sở Vân Vân đã thay đổi và cô đọng đến tầng 32, Sở Hi Thanh cũng được lợi từ đó.

Hắn thậm chí còn không cần cố ý khống chế chân nguyên, thân thể cũng sẽ tự nhiên làm thế, gần như bản năng, từ đó đạt được hiệu quả như song tu, thậm chí còn hơn.

Vì vậy Sở Hi Thanh một lần ăn no… no trên mọi phương diện.

Nhưng chuyện này, lần thứ nhất là có hiệu quả tốt nhất, nếu sau này chân nguyên không theo kịp, phải lấy mạng ra lấp, giống như hắn và Vấn Tố Y cách đây không lâu.

Sau trận ác chiến kia, hắn mất hơn 2000 ngày tuổi thọ.

Sở Hi Thanh đoán là Sở Vân Vân còn được lợi nhiều hơn.

Nhưng Sở Vân Vân bây giờ đang trốn trong chăn, bao bọc thành bánh chưng, nói thế nào cũng không chịu ra.

Sở Hi Thanh điều tức xong, liền cười một tiếng: “Sao phải trốn? Như vậy có lợi ích gì? Há không phải bịt tai trộm chuông? Người khác biết thì vẫn phải biết, chuyện nên cười thì vẫn phải cười.”

“Ngươi quản ta?”

Sở Vân Vân khó chịu, ngậm lấy vô cùng giận dữ và xấu hổ: “Tối hôm nay, chúng ta gặp ở diễn võ trường.”

Động tĩnh lúc nãy của hai người quá lớn, vượt qua năng lực che đậy của trận pháp.

Lúc trước, Sở Vân Vân hưng phấn và động tình thì không cảm thấy gì, bây giờ lại xấu hổ muốn chết.

Nhưng bực nhất là cái tên Sở Hi Thanh này, hắn dùng Như Ý chi pháp khi 'chiến đấu', khiến nàng hồn nhiên vong ngã, muốn dừng mà không được.

Sao hắn không dùng Như Ý chi pháp để che giấu cho bọn họ một phen? Chính là muốn nhìn nàng mất mặt.

Sở Hi Thanh không khỏi bật cười, hắn cảm thấy Sở Vân Vân bây giờ cực kỳ đáng yêu.

"Không có vấn đề, không gặp không về, chỉ cần ngươi đồng ý ra ngoài gặp người."

Sau đó Sở Hi Thanh gọi ra một đoàn thanh thủy, thanh tẩy cơ thể mình.

Khi Sở Hi Thanh chuẩn bị mặc quần áo, Sở Vân Vân ném ba bình ngọc và ba cái chùm sáng bằng nắm tay qua.

"Đây là cái gì?"

Vẻ mặt Sở Hi Thanh nghi hoặc, cảm ứng một lát.

Chỉ chốc lát, trong mắt của hắn hiện ra một vệt kinh dị.

Thứ bên trong bình ngọc thì cũng thôi, trong ba chùm sáng kia lại là sức nóng dâng trào, dương lực cực thịnh.

Cho Sở Hi Thanh một loại cảm giác như đang nắm ba mặt trời nhỏ, dương lực mạnh mẽ dọc theo cánh tay hắn, như muốn đốt cháy thân thể hắn.

"Đó là Đại Nhật thần hạch, là thứ ta cướp được từ Huyết Bức sơn, vị Ty Thần Tinh Quân kia hình như muốn phục sinh huynh đệ của hắn. Hắn bắt và nuôi dưỡng một lượng lớn nhân loại dưới lòng đất, để bọn họ không ngừng hòa huyết mạch Dương Thần vào người, sau đó lại ép bọn họ tăng lên đến cực hạn, cuối cùng lại tinh luyện huyết mạch Dương Thần thành vật này."

"Ta không biết vì sao hắn lại lựa chọn lòng đất Huyết Bức sơn để làm chuyện này. Đại Nhật thần hạch này có sáu viên, ta chỉ cướp được ba viên, nhưng chúng đã tiếp cận với hoàn thiện, ta cảm thấy thứ này có tác dụng với ngươi."

Sở Vân Vân rúc trong chăn giải thích: "Trong bình là thần huyết của Ty Thần Tinh Quân, đây là tinh huyết cấp đế quân, sẽ có hiệu quả cao hơn khi dùng Tiết Thần Bi.”

Nàng cũng đã nghe chuyện Tiết Thần Bi từ chỗ Sở Hi Thanh.

Sở Vân Vân cũng khá là chờ mong với thứ này.

Sở Hi Thanh trở về từ vực ngoại, khẳng định là có không ít thần huyết, nhưng không thể sánh được với tinh huyết cấp đế quân.

“… Còn về Huyết Bức sơn, ngươi không cần để ý đến. Tông Thần Hóa bỏ chạy, ba Ma thần của Huyết Bức sơn cũng bị ta đánh trọng thương, chắc là hắn sẽ không trở về Huyết Bức sơn. 12 vị thái thượng trưởng lão nhất phẩm của Huyết Bức sơn, có bảy người chết trong tay ta. Về phần Ty Thần Tinh Quân kia, hắn đã chạy từ lâu rồi, ngươi không tìm được hắn.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nhướng mày, nghĩ thầm thật không hổ là Bá Võ Vương, đây là là một người đối kháng toàn bộ Huyết Bức sơn.

Sở Hi Thanh còn định chạy đến Huyết Bức sơn để trút giận thay Sở Vân Vân, bây giờ lại biết đây là dư thừa.

Nhưng vẫn phải phái người qua bên đó, để mấy người La Hán Tông điều tra tình hình bên đó, nhìn xem có tìm thấy manh mối gì không.

Hơn nữa ba vị Ma thần của Huyết Bức sơn đã nhập ma, như vậy Huyết Bức sơn cũng không cần tồn tại nữa, nhất định phải mau chóng tiêu diệt nó.

Chương 2490 - Càng hơn song tu (2)

“Ta đã biết.”

Sở Hi Thanh gật đầu, lại cúi đầu nhìn ba viên ‘Đại Nhật thần hạch’ trong tay, trong mắt lóe thần quang: “Đây là thứ tốt, cũng hữu dụng với ta.”

Quả thực là rất hữu dụng.

Ty Thần Tinh Quân quá nửa là muốn phục sinh huynh đệ của hắn, những ‘Đại Nhật thần hạch’ này có cấp bậc cực cao.

Hắn thậm chí còn muốn cướp ba viên khác trong tay Ty Thần Tinh Quân.

Lúc này Sở Vân Vân mới thò đầu ra khỏi chăn, tựa như con rùa thò đầu ra khỏi mai.

Gương mặt nàng hồng hào, ánh mắt cũng xấu hổ không thôi: “Táng Thiên sắp nhập ma, ngươi có tính toán gì?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì thản nhiên: “Cứ chôn vị trong thành Vọng An trước rồi tính sau.”

Tuy rằng thời gian cấp bách, nhưng hắn không tiện dằn vặt nữa.

Mấy người Mộc Kiếm Tiên và Vấn Tố Y ở vực ngoại đều cần thời gian tu dưỡng và củng cố.

Có thể chỉ cần nửa năm, lực lượng của bọn họ sẽ tăng lên rất cao.

Sở Hi Thanh cũng không tiện làm gì ở phàm giới.

Lực lượng của phu thê bọn họ có thể quét ngang phàm giới, nhưng nếu như tạo áp lực quá mạnh với Cự linh Trung Thổ, vậy sẽ chỉ làm cho các thần liên thủ chặt chẽ hơn.

Sở Hi Thanh cũng muốn gia tăng thực lực của mình.

Sở Hi Thanh sẽ không có chướng ngại ngại ở nhất phẩm thượng, các thần không thể ngăn cản hắn thu hoạch bí dược và hoàn thành ‘nghi thức’.

Hắn chỉ cần tích lũy nguyên lực là được, trong vòng nửa năm là có thể lên cấp.

Hắn còn có rất nhiều Ước Nguyện Thạch, phải nghĩ cách dùng bớt.

Còn phải gia tăng cấp bậc thiên quy của mình.

May mắn là, sau khi các thần của nhân tộc quật khởi, có thể chia sẻ áp lực cho Táng Thiên.

Tốc độ nhập ma của Táng Thiên sẽ chậm hơn, tranh thủ được khoảng tám tháng.

Ngoài ra, Sở Hi Thanh còn phải hoàn thành hai lời hứa, còn phải điều tra một việc.

Ví dụ như mấy vị Hỏa Thần, Thủy Thần đều phục sinh trong khoảng thời gian này, nhưng rốt cuộc là vì nguyên do gì đây? Chỉ vì Táng Thiên sắp nhập ma, và cả uế khí càng ngày càng đậm?

Sở Hi Thanh cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Chỉ có điều tra rõ ràng, hắn mới có thể lên kế hoạch và bố trí.

Sau đó hắn cười tủm tỉm, đưa tay về phía Sở Vân Vân: “Ta phải lên triều gặp quần thần, ngươi có muốn đi cùng không?”

Sở Vân Vân nghiến răng, rụt đầu vào trong chăn: “Cút!”

…

Mấy ngày tiếp theo, quần thần triều Đại Luật phát hiện tâm trạng của Sở Hi Thanh rất tốt, vẫn mặt mày hồng hào, mặt đầy nụ cười.

Tương ứng với đó, có người nói hoàng hậu điện hạ báo ốm, liên tục mấy ngày không ra khỏi cung.

Tất cả mọi người đều hiểu là chuyện gì.

Sau khi Thánh hoàng bệ hạ trở về từ vực ngoại, hôm đó phạm vi một dặm quanh Trung cung đều run rẩy cả đêm.

Tòa Trung cung kia như là biết hô hấp vậy.

Có lẽ người bình thường không cảm giác được, võ tu thì sẽ không lơ là.

Tất cả mọi người đều âm thầm líu lưỡi, chấn động trước tu vị thông thiên của đôi phu thê này.

Nơi này tuy chỉ là một hành cung tạm thời, nhưng mấy người Kiếm Tàng Phong và La Hán Tông đã dùng rất nhiều tài liệu quý hiếm.

Có lẽ tòa hành cung này không hào hoa phú quý như hoàng cung trong thành Vọng An, nhưng năng lực phòng ngự thì không kém quá nhiều.

Nhưng một trận ‘chiến đấu’ của hai người này, vẫn đột phá trận pháp trong cung, tạo thành động tĩnh lớn như vậy.

Loại tình huống thần kỳ như vậy, cũng là xưa nay hiếm có.

Quần thần cũng vui khi thấy cảnh này, thậm chí còn vì thế mà sinh ra vài phần chờ mong.

Dù là Lục Trầm, cũng đang hi vọng vị hoàng đế Đại Luật này mau chóng đản sinh dòng dõi.

Chỉ có như vậy, hoàng thống Đại Luật mới vững chắc, bách tính thiên hạ mới yên ổn, quốc triều ổn định và hòa bình lâu dài.

Để cho bọn họ thất vọng là, Sở Hi Thanh chỉ ở trong cung một ngày, liền bắt đầu lên triều và xử lý việc nước.

Tuy rằng hắn ở bên ngoài một thời gian, nhưng cũng không có quá nhiều sự vụ còn đọng lại.

Trận đại thắng ngoài vực ngoại, cũng khiến cảnh nội Đại Triều sóng yên bể lặng.

Tất cả sóng ngầm đều biết mất không thấy tăm tích.

Chính sách mới của triều đình cũng trở nên thuận buồm xuôi gió, lực cản giảm mạnh.

Lúc này chỉ có việc chuẩn bị cho bắc phạt, mới cần Sở Hi Thanh mất chút tâm tư đi tìm hiểu và xử lý.

Vì vậy phần lớn tinh lực của Sở Hi Thanh vẫn đặt ở tu hành.

Ngày ấy, khoảnh khắc Sở Vân Vân loại bỏ Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ và Bá thể của hắn, khiến cho hắn cảnh giác rất nhiều.

Sở Hi Thanh cũng hiểu mình bại ở nơi nào.

Long khí còn chưa đủ cô đọng, kết hợp với Như Ý chi pháp rất thô, cũng chưa thể kết hợp hoàn mỹ với Bá thể.

Trình độ của hắn bây giờ, đối đầu với những người cùng cấp, thậm chí là cao hơn một hai cảnh giới thì không sao, nhưng đối đầu với cao thủ như Sở Vân Vân, đó chính là trăm ngàn sơ hở.

Hắn dùng 10 ngày để thay đổi Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ, hoàn thiện và chỉnh hợp từ căn cơ.

Môn bí pháp Hoàng Đạo này do Huyền Hoàng thủy đế sáng tạo, Sở Hi Thanh còn lấy được bản Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ chân chính từ chỗ Cơ Dương.

Nhưng mà nói thế nào đây? Bất cứ thứ gì trên thế gian này, chỉ thích hợp với bản thân mới là tốt nhất, dù là võ đạo cũng không ngoại lệ.

Huyền Hoàng thủy đế tu vị thông thiên, đạo hạnh cao siêu, nhưng không tu Như Ý, Tru Thiên, Hỗn Độn và Nhai Tí chi pháp.

Khi đó cũng không có đao đạo gì cả.

Sở Hi Thanh tự hoàn thiện Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ, có thể xứng đôi với võ đạo của mình.

Cùng ngày hôm đó, mấy người Lý Trường Sinh, Trần Nại Lạc cầm đầu các tông chủ thần tông, dẫn theo võ tu và đệ tử của các tông phái nhất phẩm nhị phẩm đến Tần Hoài.

Bọn họ đến vì chuyện của Tiết Thần Bi.

Khi Trần Nại Lạc cúi chào Sở Hi Thanh, hắn khá là cảm kích.

Tiết Thần Bi được đúc từ xương cốt của Bàn Cổ, đây không thể nghi ngờ là trận 'Nhiên Huyết pháp tế' đỉnh cấp nhất.

Sở Hi Thanh lại triệu tập hầu như toàn bộ võ tu nhân tộc trong phạm vi Thần Châu đến tham dự.

Đây mới là phong độ của Thánh hoàng…

Chương 2491 - Huyết mạch

Tiết Thần Bi được rèn đúc từ xương cốt của Bàn Cổ, lấy nó để tiến hành 'Nhiên Huyết pháp tế' đúng là đỉnh cấp nhất.

Nhưng Tiết Thần Bi cũng được gọi là Nguyên Tội Bi, ghi chép tội ác của hậu duệ Bàn Cổ, không phải là ai cũng có thể tiếp xúc.

Nghe nói một ít thần linh ý chí không kiên định, vừa tiếp xúc với Tiết Thần Bi thì nguyên thần tan vỡ, thần khu tự cháy.

Nhưng đối với Sở Hi Thanh và các cường giả nhân tộc mà nói, thì đây không phải vấn đề.

Võ tu nhân tộc có thể bước vào nhất phẩm, có ai không phải người ý chí kiên định, nguyên thần mạnh mẽ?

Nguyên thần không mạnh, ý chí không kiên, căn bản là không đột phá được phong ấn của các thần!

Còn về phần tội ác của hậu duệ Bàn Cổ kia, nhân tộc tuy tự nhận là hậu duệ của Bàn Cổ, nhưng bây giờ sinh tồn còn rất gian nan, ai sẽ để ý đến tội ác hay không? Để ý đến khinh nhờn Tổ thần hay không?

Dù là khinh nhờn, vậy cũng phải chờ bọn họ có đủ thực lực rồi mới tìm những thần linh chế tác Tiết Thần Bi để tính sổ.

Trước khi bắt đầu 'Nhiên Huyết pháp tế', Sở Vân Vân cuối cùng cũng rời khỏi Trung cung.

Nàng vẫn cảm thấy mình không có mặt mũi gặp người, lại không muốn từ bỏ cơ hội này, cuối cùng vẫn nhắm mắt đi ra.

Nhưng vừa ra ngoài, Sở Vân Vân liền thấy hối hận.

Nàng cảm giác tất cả ánh mắt chung quanh đều đổ dồn vào mình, ánh mắt kia hoặc là tò mò, hoặc là nhìn kỹ, càng nhiều hơn là trêu tức.

Sở Vân Vân rất muốn quay đầu trốn vào trong điện.

Nhưng nàng vẫn cố gắng để mình bình tĩnh lại.

Sở Vân Vân liền làm như không thấy những ánh mắt này.

Lúc nãy Sở Hi Thanh có khuyên nàng, nói chỉ cần mình không lúng túng, như vậy lúng túng chính là người khác.

Khi Sở Vân Vân ngồi xuống trước Tiết Thần Bi, Lục Loạn Ly cũng ngồi xuống bên cạnh.

Sở Vân Vân phát hiện nha đầu này thỉnh thoảng lại liếc trộm mình, ánh mắt lại tò mò, vừa thẹn vừa khiếp.

“Ngươi nhìn ta như vậy làm gì? Mặt ta mọc hoa?”

Giọng nói của Sở Vân Vân có chút nguy hiểm.

Bây giờ nàng rất mẫn cảm, nàng hoài nghi nha đầu Lục Loạn Ly này đang cười nhạo mình.

Sắc mặt Lục Loạn Ly đỏ lên, vội vã nghiêng đầu nhìn Tiết Thần Bi.

Thật ra nàng rất muốn hỏi, làm loại chuyện kia, thật sự thoải mái như vậy sao?

Đông cung của Lục Loạn Ly cách Trung cung không xa, vừa tròn một dặm.

Vị vậy tối ngày hôm ấy, nàng bị ép phải nghe cả đêm, cũng biết Sở Vân Vân hẳn là rất hưng phấn và sung sướng, cho nên mới quên hết tất cả.

Lục Loạn Ly chung quy vẫn không dám hỏi câu này, nàng nở nụ cười xấu hổ: “Không có, ta chỉ lo lắng thương thế của Vân tỷ thôi, mười ngày rồi mà vẫn không thấy ngươi đi ra.”

Sắc mặt Sở Vân Vân càng trầm xuống.

Nàng cảm giác Lục Loạn Ly đang chế giễu mình.

Nha đầu này có thể không biết sao?

Nhưng Sở Vân Vân lập tức hít thở thật sau, bình phục tâm tình.

Nàng cũng xem như nhìn nha đầu Lục Loạn Ly này trưởng thành, biết Lục Loạn Ly là loại người gì.

Lục Loạn Ly cũng ý thức được mình nói sai, lại nhìn trái nhìn phải nói: “Hi Thanh thật thông minh, một lưới này bắt hết anh hùng nhân tộc.”

Hôm nay, chỉ tính võ tu Siêu Phẩm tham gia cũng đã 24 người.

Sở Vân Vân hơi gật đầu: “Mọi người kiếm củi đốt lửa cao, rất tốt!”

Hành động chia sẻ Tiết Thần Bi với võ tu nhân tộc của Sở Hi Thanh, không chỉ thu được lòng người trong thiên hạ, cũng khiến cho các thế gia và tông phái hiệu lực cho Đại Luật tăng mạnh.

Khi La Hán Tông chủ trì trận pháp nhỏ máu của Ty Thần Tinh Quân lên Tiết Thần Bi, tất cả võ tu tham dự pháp tế đều sôi trào.

Dù kẻ có tâm tính trầm ổn như Trần Nại Lạc cũng không khỏi ngồi thẳng lên, mắt hiện ánh sáng lộng lẫy.

Hai mắt Lý Trường Sinh cũng sáng ngời, cuối cùng lại tiếc hận nói: “Đáng tiếc, thật đáng tiếc.”

Sở Hi Thanh hiểu ý, cười nói: “Tông chủ thấy tiếc vì người tham dự quá ít?”

Lần ‘Nhiên Huyết pháp tế’ này, vẫn còn rất nhiều chỗ trống, tăng gấp đôi nhân số cũng không có vấn đề.

Song hầu như tất cả võ tu Thần Châu có tư cách tham gia đều ở đây rồi.

“Cái này có hơi lãng phí, nhưng cũng là bất đắc dĩ.”

Lý Trường Sinh liếc mắt nhìn qua: “Tiếp đó ngươi phải nghĩ cách, đánh thức những Siêu Phẩm đang ngủ say của Xiển môn và Chân môn. Quân đội của bộ tộc ta vẫn quá yếu, mấy ngôi sao do Bắc Lạc Sư Môn cầm đầu vẫn không vững chắc lắm.”

Nơi yếu nhất của nhân tộc bây giờ chính là Bắc Lạc Sư Môn.

21 vạn ‘Thần Võ giáp sĩ’ vẫn là quá ít.

Phương pháp phục sinh của Tư Hoàng Tuyền không phải là không có cách ngăn cản, đối phương hoàn toàn có thể phá giải.

Sở Hi Thanh liền nghĩ đến những quan tài đá trong Chân môn và Xiển môn.

Hắn đã dành thời gian đi đến hai nơi này.

Hai nơi, hơn vạn tên võ tu Siêu Phẩm đã sắp hết tuổi thọ, nếu như đánh thức tất cả, sức chiến đấu tương đương với một vạn thần hoang dã.

Phải biết, số lượng thần hoang dã ở vực ngoại cũng chỉ có hơn 5 vạn.

Những Tổ thần kia cũng chỉ điều động được không đến một nửa.

Sở Hi Thanh lập tức cười khổ: “Vậy cái phàm giới này không chịu nổi, cơm phải ăn từng miếng, đường phải đi từng bước, cứ từ từ.”

Một vạn Bán Thần nhân tộc thức tỉnh trong phàm giới, sẽ chỉ làm vùng thế giới này càng không chịu nổi.

Khi đó Thạch Thần – Thạch âm chính là người đầu tiên trở mặt với bọn họ.

Hắn còn phải giải quyết vấn đề tuổi thọ cho những người này trước.

Phần lớn những Bán Thần này đều đã hết tuổi thọ, hoặc là không nắm chắc chống lại thiên kiếp 500 năm một lần, xuất phát từ bất đắc dĩ, không thể không tự phong ấn để tránh né tử vong.

Sở Hi Thanh cần phải giải quyết những vấn đề này trước, mới có thể đánh thức bọn họ.

Ngoài ra, còn có vấn đề của các thần, trời mới biết những thần linh kia đã thẩm thấu vào Xiển môn và Chân môn đến mức nào? Bọn họ có động tay động chân trên người những võ tu này không?

Chân môn còn tốt, Thái Sơ Huyền Nữ xem như là một trong những minh hữu của nhân tộc, vẫn luôn âm thầm trợ giúp nhân tộc.

Xiển môn thì cực kỳ đáng sợ, Khi Thiên Vạn Trá chi chủ đã nắm giữ Xiển môn mười mấy vạn năm, Sở Hi Thanh không dám ôm chút hi vọng nào.

Nếu như không thể giải quyết những vấn đề này, còn không bằng để bọn họ ngủ tiếp.

Lý Trường Sinh nghe vậy lại than thở: “Đúng là rất phiền phức, khí vận của nhân tộc ta, khó khăn cỡ nào chứ?”

Sau đó hắn không nói gì nữa.

Sở Hi Thanh hiển nhiên là hiểu rõ, không cần hắn nhắc nhở.

Mà lúc này, Tiết Thần Bi đã phun ra một lượng lớn sương máu, lan tràn và khuếch tán ra bốn phía, bao phủ tất cả võ tu vào bên trong.

Trong đầu Sở Hi Thanh cũng xuất hiện các loại ảo tưởng máu tanh và khủng bố.

Tất cả đều có quan hệ với cảnh tượng 12 Tổ thần và ‘Long chi cửu tử’ chia nhau ăn Bàn Cổ, nó xung kích tâm linh, chấn động tâm thần mỗi một người ở đây.

Nhưng quá trình này cũng như dự đoán của hắn, tất cả mọi người ở đây đều bình yên vô sự.

Chương 2492 - Huyết mạch (2)

Sau đó, tất cả mọi người đều bắt đầu tập trung dẫn dắt và xung kích lực lượng huyết mạch.

Sở Hi Thanh cũng không ngoại lệ.

Sở Hi Thanh chọn năm loại lực lượng huyết mạch để xung kích, đó là Hỗn Độn Chân Nguyên, Nhai Tí, Nguyên Thần, Thần Dương và Thái Thượng Thông Thần.

Tăng huyết mạch Nhai Tí, sức chiến đấu của hắn sẽ tăng mạnh.

Nguyên Thần và Thái Thượng Thông Thần có thể gia tăng ngộ tính của hắn, mấu chốt nhất là năng lực cảm ứng và cường độ nguyên thần.

Thần Dương thì là thứ bắt buộc phải cần, nếu không tăng huyết mạch này lên, lần sau gặp mặt Vấn Tố Y, tuổi thọ của hắn sẽ giảm mạnh.

Nhưng lần này, lực lượng huyết mạch quá kinh người, Sở Hi Thanh không thể không đưa Táng Thiên thần huyết và Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ gia nhập vào.

Tu vị của hắn vẫn chỉ là nhất phẩm.

Theo lý thuyết, lực lượng huyết mạch của hắn chỉ có thể đạt đến tầng 32 là cực hạn.

Nhưng Sở Hi Thanh đã nắm giữ Tiên Thiên Thần Thể từ lâu, hẳn là còn có thể tiếp tục đột phá.

Chỉ là việc này sẽ tiêu hao rất nhiều lực lượng huyết mạch, gia tăng một tầng thì không có lời lắm.

Một ngày trôi qua rất nhanh, lúc này đã có một số võ tu lùi ra khỏi tòa pháp đàn này.

Không phải nguyên thần bọn họ không chịu được nữa, mà là tích lũy đã hết.

Tiếp tục ngồi trong pháp đàn cũng là vô bổ, còn tiêu hao nguyên khí.

Lần này có thể nhìn ra thiên phú của mọi người khác nhau ra sao, đại đa số võ tu đều rời khỏi pháp đàn ở ngày hôm sau.

Ba vị Siêu Phẩm của Vô Tướng thần tông và mấy người Yến Quy Lai lại có thể ngồi đến ngày thứ ba.

Như mấy người Tố Phong Đao, Lục Trầm, Lý Trường Sinh, Kế Tiễn Tiễn, Diệp Tri Thu, Phong Tam, Trần Nại Lạc… đều chờ đến ngày thứ tư mới rời khỏi pháp đàn.

Tố Phong Đao là sáng sớm ngày thứ tư, Lý Trường Sinh là chạng vạng ngày thứ tư, làm cho tất cả mọi người chấn động không thôi.

Nhưng làm người ta hoảng sợ nhất chính là Kiếm Tàng Phong, hắn và Lục Loạn Ly đều ngồi đến giờ thìn ngày thứ năm mới rời đi.

Hai người Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân thì vẫn còn đang ngồi.

Mãi cho đến trưa ngày thứ năm, Sở Hi Thanh mới mở mắt ra.

Hắn nhìn Sở Vân Vân bên cạnh với ánh mắt khác thường.

Thiên phú của Sở Vân Vân rốt cuộc là mạnh đến mức nào?

Cường độ cơ thể của hắn rõ ràng là có thể sánh vai với nàng.

Trước đó Sở Hi Thanh còn dùng 500 viên Ước Nguyện Thạch, nhưng vẫn không thắng được Sở Vân Vân.

Nhưng khoảng 10 cái hô hấp sau, Sở Vân Vân cũng tỉnh lại.

Đôi mắt màu xanh lam của nàng sáng ngời, rực rỡ.

Trận ‘Nhiên Huyết pháp tế’ này, cộng thêm Sở Hi Thanh ‘bổ sung’, nàng thu hoạch được rất nhiều.

Nếu bây giờ gặp lại Ty Thần Tinh Quân, nàng thậm chí còn có tự tin tiêu diệt bộ hóa thể kia của hắn.

Sở Hi Thanh nhìn bảng nhân vật của mình, khóe môi hơi cong lên.

Thiên phú: Hỗn Độn Chân Nguyên (cấp 26), Táng Thiên thần huyết / dị (cấp 32), Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (cấp 32), Nguyên Thần (cấp 32), Thần Dương (cấp 32), Thái Thượng Thông Thần (cấp 32), Nhai Tí (cấp 32), Thần Thương (cấp 32), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (cấp 32), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (cấp 32).

Ngoại trừ Hỗn Độn Chân Nguyên ở cấp 26, tất cả thiên phú huyết mạch của hắn đều tăng lên cấp 32.

Mỗi một loại thiên thú huyết mạch cũng thức tỉnh năng lực thiên phú mới.

Những năng lực này có mạnh có yếu, tính thực dụng khác nhau. Nhưng tổng hợp lại với nhau, vẫn tăng sức chiến đấu của Sở Hi Thanh lên một bậc.

Sở Hi Thanh đoán sức chiến đấu của mình bây giờ, đã tương đương với Vấn Tố Y trước khi đăng thần, thậm chí còn mạnh hơn.

Hắn còn tăng Hỗn Độn Chân Nguyên lên đến tầng 26.

Tại ngày thứ 3, tất cả thiên phú huyết mạch của Sở Hi Thanh đã đầy tràn.

Sở Hi Thanh không thể không tập trung tất cả lực lượng huyết mạch vào Hỗn Độn Chân Nguyên.

Hắn vừa nghiên cứu vừa thăng cấp.

Đây là một loại thiên phú huyết mạch hoàn toàn mới, không có ai để tham khảo, Sở Hi Thanh chỉ có thể tự thôi diễn và hoàn thiện.

Đổi thành người khác, có lẽ sẽ không làm được, hoặc là sẽ phạm sai lầm trong lúc cấp bách.

Sở Hi Thanh cũng phải phung phí 1000 viên Ước Nguyện Thạch mới có thể kiên trì đến cuối cùng.

Hỗn Độn Chân Nguyên cấp 26 của hắn vẫn duy trì ở cấp độ Thần giai, vẫn là tiềm lực vô cùng.

Chuyện này có nghĩa sau này Sở Hi Thanh lên cấp Siêu Phẩm, hoàn toàn không có trở ngại gì.

‘Nghi thức’ mấu chốt nhất để lên cấp Siêu Phẩm, là nhất định phải lấy một loại thiên phú huyết mạch cấp 24 làm căn cơ.

Mà mỗi một loại thiên phú huyết mạch đỉnh cấp, chỉ cho phép một người lên cấp Siêu Phẩm.

Đây chính là khởi nguồn mâu thuẫn của Sở Vân Vân và Tần Phụng Tiên.

Hỗn Độn Chân Nguyên của Sở Hi Thanh thì lại khác, đến tận cấp 26 mà vẫn là cấp độ Thần giai.

Nếu sau này hắn tăng thêm một bước, vào cấp 33, thì có thể để ít nhất 9 hậu duệ bước vào Siêu Phẩm.

Trận ‘Nhiên Huyết pháp tế’ này, Sở Hi Thanh đã mất 3200 viên Ước Nguyện Thạch.

Đây là vì cực hạn của Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ là cấp 24, Sở Hi Thanh phải tự thôi diễn và hoàn thiện.

Độ khó này còn cao hơn cả Hỗn Độn Chân Nguyên.

Cái này giống như xây nhà trên nền móng không vững chắc, nên càng tốn nhiều công sức hơn.

Nhưng tốc độ xuất thủ của Sở Hi Thanh cũng bởi vậy mà được lợi, bây giờ đã có thể đuổi kịp trình độ của Sở Vân Vân.

Sau khi phu thê Sở Hi Thanh rời khỏi pháp đàn, hơn 300 vị võ tu đỉnh cấp ở chung quanh đều biểu thị kính phục và cảm kích với bọn họ.

Sở Hi Thanh nở nụ cười ôn hòa như gió xuân, rất kiên trì mà xã giao với từng người.

Kiên trì của Sở Hi Thanh bắt nguồn từ long khí của bản thân.

Ngày bắt đầu ‘Nhiên Huyết pháp tế’, long khí của Sở Hi Thanh đang càng thuần túy hơn, càng cô đọng hơn.

Cái này cũng nằm trong dự đoán của hắn.

323 vị võ tu ở đây, đại biểu cho tất cả thế lực đứng đầu thiên hạ.

Bọn họ thần phục, trực tiếp hoặc gián tiếp ảnh hưởng đến những thế lực này, và mấy chục tỷ nhân khẩu có quan hệ với những thế lực này.

Điều này khiến cho long khí Đại Luật biến hóa.

Sau khi đưa tiễn tất cả võ tu, Sở Hi Thanh lại quay đầu nhìn về phía Sở Mính.

“Ngươi rất mất mát?”

Sở Mính nghe vậy thì hơi kinh hãi, lập tức cúi đầu: “Thuộc hạ không dám!”

Nàng đương nhiên là mất mát.

Khi mọi người tham dự ‘Nhiên Huyết pháp tế’, Sở Mính lại chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Phải biết, ngay cả Thiết Cuồng Nhân cũng có thể tham dự.

Vị này đã không được coi là đồng loại của nàng, Sở Hi Thanh đã mời Tư Hoàng Tuyền hỗ trợ, giúp Thiết Cuồng Nhân ổn định lại trạng thái nửa sống nửa chết của hắn, cũng có thể thông qua ‘Nhiên Huyết pháp tế’ để thăng cấp huyết mạch.

Sở Hi Thanh mỉm cười, lấy một viên ‘Đại Nhật thần hạch’ trong tay áo ra, cầm trong lòng bàn tay: “Ta có một ý tưởng, tuy rằng không thể để ngươi khởi tử hoàn sinh, nhưng có thể giúp ngươi từ cực âm chuyển dương, đạt đến trạng thái như Hạn Bạt Hậu Khanh. Tuy nhiên động tác này có nguy hiểm nhất định, không biết ngươi có nguyện ý hay không?”

Hứa hẹn ở Quy Khư, Sở Hi Thanh đã kéo dài rất lâu.

Lúc trước hắn còn không định thực hiện.

Sở Hi Thanh không biết hai vị Thi tổ kia có đáng tin hay không, cái giá bọn họ đưa không đủ để Sở Hi Thanh đánh cược quốc vận của Đại Luật.

Nhưng hai người này lại cùng một nhịp thở với Huyền Hoàng thủy đế, là rắc rối không thể vòng qua.

Vì vậy Sở Vân Vân cướp ba viên ‘Đại Nhật thần hạch’ này, đúng là đã giúp hắn một việc lớn.

Nhưng trước đó, Sở Hi Thanh cần phải làm thí nghiệm trên người Sở Mính đã.

Chương 2493 - Bạch Linh Hi thật giả

Sở Hi Thanh tuy như đang trưng cầu ý kiến của Sở Mính, nhưng Sở Mính lại biết mình thật ra không có lựa chọn.

Bản thân nàng thậm chí còn nóng lòng muốn thử.

Sở Mính thật ra đã không để ý sinh tử từ lâu rồi, bây giờ nàng còn sống, chỉ là không thể khống chế sinh tử mà thôi.

Nàng không biết ý tưởng của Sở Hi Thanh có thành công hay không, nhưng bất luận thế nào cũng tốt hơn trạng thái bây giờ.

Sở Mính có thể ngửi được khí tức mục nát và tanh tưởi trong cơ thể mình vào mọi lúc mọi nơi.

Còn có từng tia âm khí sát lực giống như dầu đen đang tản ra từ trong cơ thể nàng.

Sở Mính cảm thấy thân thể mình còn dơ bẩn hơn đường cống ngầm ở thành Vọng An, cực kỳ buồn nôn.

Nếu Sở Hi Thanh thành công, khiến nàng có trạng thái như Hạn Bát, vậy tình hình của nàng sẽ được xoay chuyển.

Nếu thí nghiệm thất bại, vậy yên giấc cũng là một kết cục tốt.

Nói chung là đều mạnh hơn bây giờ.

Sau lưng Sở Mính, Sở Như Lai nhìn vào ‘Đại Nhật thần hạch’ trong tay Sở Hi Thanh với ánh mắt thèm nhỏ dãi và hâm mộ đến cực điểm.

Hắn đeo một tấm mặt nạ sắt, toàn thân ở trong một lớp áo giáp dày cộm, chỉ để lộ đôi mắt.

Sở Hi Thanh không muốn nhìn thấy mặt hắn, vì vậy Sở Như Lai không thể không trốn trong cái xác giáp này, thậm chí còn không dám lộ chút khí tức nào.

Sở Như Lai hận không thể làm thí nghiệm này thay cho Sở Mính.

Nhưng hắn biết mình mãi mãi không có cơ hội này.

Bây giờ hắn chỉ là một cái binh khí, là công cụ có thể tiêu hao bất cứ lúc nào.

Nếu không phải Sở Mính vẫn còn để ý đến người 'phụ thân' này là hắn, vậy hắn đã chết từ trong mấy nhiệm vụ nguy hiểm trước rồi.

Thái Thượng Thông Thần cấp 32 của Sở Hi Thanh có thể nhìn thấu ý nghĩ của Sở Như Lai, nhưng hắn không để ý, trực tiếp đưa Sở Mính vào một phòng đan ở sân sau hoàng cung.

Sở Mính kinh ngạc phát hiện, một khắc sau, mấy người La Hán Tông, Lục Loạn Ly, Tri Phi Tủ, Lục Nguyên, Mộc Lưu Phàm đều lục tục chạy đến.

Không chỉ thuật sư đỉnh cấp của triều Đại Luật tụ tập ở đây, ngay cả âm Hậu – Tư Hoàng Tuyền cũng có một phân hồn hóa thể đến.

Sở MÍnh nhìn thấy vị âm Hậu này, nội tâm nhất thời chấn động kịch liệt.

Nàng đã biết chuyện Tư Hoàng Tuyền phục sinh mười mấy vạn 'Thần Giáp võ sĩ' trong trận chiến cách đây không lâu.

Chỉ cần vị này muốn, có lẽ nàng có thể phục sinh.

Sở Mính được Sở Hi Thanh ra hiểu, thản nhiên cởi giáp trên người xuống, bại lộ thân thể trước mặt đám thuật sư.

Từ sau khi tử vong, Sở Mính đã không còn xấu hổ.

Nỗi lòng của nàng không hề phập phồng gợn sóng, mặc kệ đám người trong phòng đánh giá thân thể nàng.

Đối với Sở Mính, toàn bộ quá trình cải tạo diễn ra trong năm ngày.

Ý nghĩ của Sở Hi Thanh là, để Sở Mính âm dương cân bằng, thậm chí là sống chết cân bằng, chế tạo ra một cái nội thiên địa.

Cái này dựa vào hắn là không làm được, dù dùng Ước Nguyện Thạch thì cũng không thể.

Hắn nhất định phải mượn lực lượng trận pháp của thuật sư.

Toàn bộ quá trình, Sở Hi Thanh đưa ý kiến, các thuật sư hoàn thiên trận pháp theo yêu cầu của hắn, sau đó mượn ‘Đại Nhật thần hạch’ và các loại thuộc, còn có thiên quy Như Ý, để cải tạo thân thể Sở Mính.

Tư Hoàng Tuyền thì phụ trách duy trì thân thể và linh hồn Sở Mính không tán loạn.

Kết quả cuối cùng không đạt đến như Sở Hi Thanh mong muốn.

Sở Mính có một nội thiên địa, nhưng lại tàn khuyết không đầy đủ.

So với nội thiên địa của phu thê Sở Hi Thanh, giới hạn cao nhất của nó quá thấp.

Trong cơ thể nàng cũng có âm dương cân bằng nhất định, nhưng lại không thể sống chết cân bằng như hắn dự đoán.

Hơn nữa dương lực lại nhiều hơn âm lực.

Có điều, tuy thí nghiệm này không hoàn toàn thành công, nhưng sức chiến đấu của Sở Mính lại tăng mạnh.

Âm dương cân bằng vừa thành, trong cơ thể Sở Mính đã sản sinh lực lượng tương tự thần lực VĨnh Hằng.

Hiện giờ, mọi phương diện thân thể của nàng đều vượt qua Vĩnh Hằng hạ vị, đuổi sát trung vị.

Con thi thú bạn sinh Tam Túc Kim Ô của nàng cũng được kích hoạt, sức chiến đấu tăng lên không chỉ gấp mười.

Sở Hi Thanh thậm chí còn dùng thiên quy Như Ý cải tạo đao tâm của nàng, khiến cho Sở Mính có thể sử dụng bốn thức đầu của Thần Ý Xúc Tử Đao.

Đương nhiên, lực lượng này nhìn qua thì rất mạnh, nhưng lại cực kỳ yếu ớt khi đứng trước mặt cường giả chân chính.

Đặc biệt là Lý Trường Sinh và Kiếm Tàng Phong, có lẽ chỉ là một kiếm.

Nhưng đại đa số trường hợp, Sở Mính vẫn là một binh khí cực tốt.

Sau khi cải tạo xong, Sở Mính vẫn mê man không tỉnh.

Sau khi một đám thuật sư rời đi, Tư Hoàng Tuyền hỏi dò: “Thật ra không cần phiền phức như vậy chứ? Thần lực của ta và Mộc Kiếm Tiên có thể để nàng sống.”

Chỉ là ‘sống’ mà thôi, chứ không phải khởi tử hoàn sinh, nhưng sẽ có tất cả mọi thứ mà người sống có.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì bật cười: “Để nàng sống thoải mái như một người sống sao? Như vậy ta báo thù có ý nghĩa gì?”

Sở Mính phải trả giá đắt, nhưng chưa đủ để Sở Tranh tha thứ.

Sở Hi Thanh cũng không có tư cách tha thứ thay cho Sở Tranh.

“Đúng rồi.” Sở Hi Thanh nghĩ đến một chuyện, sắc mặt hơi nghiêm túc: “Ta nhận được một tin tức chính xác, Cửu Phượng đã hoàn thành niết bàn. Ngươi phải cẩn thận, Cửu Phượng khác với Chu Tước.”

“Cửu Phượng?”

Tư Hoàng Tuyền nhướng mày liễu.

Thật ra không cần Sở Hi Thanh nói, nàng cũng cảm ứng được thông qua huyết mạch của bản thân.

Nàng chỉ kinh ngạc là, Sở Hi Thanh lấy được tin tức từ đâu?

Chuyện Cửu Phượng hoàn thành niết bàn là bí mật của Phượng tộc, Sở Hi Thanh làm sao biết được?

Tư Hoàng Tuyền lập tức thấy ấm áp, Sở Hi Thanh vẫn rất quan tâm đến nàng.

Khi Tư Hoàng Tuyền đang muốn nói lại thôi, đã thấy Sở Hi Thanh cầm một viên ‘Đại Nhật thần hạch’ khác lên, rồi tập trung cải tạo nó bằng thiên quy Như Ý.

Sở Vân Vân cướp ba viên ‘Đại Nhật thần hạch’, nhưng đều chưa hoàn thiện lắm, Lục Loạn Ly và những thuật sư kia đã thôi diễn ra một phương pháp để bù đắp.

Những thuật sư đỉnh cấp này tuy là thiên tài, nhưng kiến thức có hạn, không biết tầm nhìn của Vĩnh Hằng thượng vị. Nhưng phương pháp của bọn họ cũng có thể bù đắp một chút, đạt đến trình độ có thể sử dụng.

Tư Hoàng Tuyền không khỏi cắn cắn môi dưới, nàng nhìn thấy Bạch Tiểu Chiêu trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh đang nhìn chằm chằm vào mình.

Đôi mắt lấp lánh có thần kia tựa như đang chất vấn nàng, Tư Hoàng Tuyền ngươi muốn thế nào?

Tư Hoàng Tuyền âm thầm hừ lạnh, sau đó vẫn tản bộ phân hồn hóa thể này đi.

Sau khi Tư Hoàng Tuyền rời đi không lâu, lại có hai đạo tin phù bay vào trong phòng.

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn qua.

Là hai cái Bạch Linh Hi ở Hạch Châu, sau vài tháng chiến sự và câu tâm đấu giác, bọn họ cuối cùng cũng coi như là liên thủ bình định Hạch Châu.

Khoảng nửa ngày trước, hai người đều khá ăn ý, tiêu diệt đại quân còn sót lại của Cự Nhật tộc tại Hạch Châu.

Sau đó hai người cùng dâng tấu, thỉnh cầu được về triều.

Sở Hi Thanh lắc lắc đầu, nghĩ thầm đây thật sự là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Hắn rất muốn tĩnh tu một thời gian, nhưng các loại chuyện lại kéo đến không ngừng.

Hắn cũng đã biết thân phận chân chính của Bạch Linh Hi rồi.

Vấn đề là, ai mới là Bạch Linh Hi thật?

Chương 2494 - Bạch Linh Hi thật giả (2)

Sở Hi Thanh lập tức có suy nghĩ, có thể xử lý chuyện của hai người này và chuyện Quy Khư luôn.

Nhưng trước đó, hắn cần phải chuẩn bị một chút.

Ví dụ như dùng Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ càng ngày càng tinh khiết và thiên quy Như Ý để cường hóa và cải tạo pháp khí của bản thân, Sở Vân Vân và tất cả người bên cạnh.

Tựa như ‘Vạn Tượng tinh bàn’, có thể cải tạo từ căn bản.

Sở Hi Thanh không cần cải thiện kết cấu trận pháp bên trong, chỉ cần cường hóa chất liệu của nó, cường hóa lực lượng của khí linh, liền có thể để nó tăng lên đến cấp độ Bán Thần đỉnh phong.

Nếu như bỏ thêm công sức vào trận pháp, mượn Ước Nguyện Thạch để thay đổi và hoàn thiện, vậy có hi vọng vào Vĩnh Hằng hạ vị.

‘Tinh Thần quyền ấn’ có xương ngón tay Câu Trần làm trụ cột, thì còn có tiềm lực lớn hơn.

Sở Hi Thanh cũng rất coi trọng cái thần khí này, cái này quyết định uy lực của ‘ngôi sao Nam Cực’ mà hắn triệu hoán.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là Thần Khế thiên bi, hắn dùng một đám đầu thừa đuôi thẹo cạo xuống từ TIết Thần Bi để dung nhập vào trong Thần Khế thiên bi, khiến cho năng lực của cái thần khí này được cường hóa thêm một bước.

Dù sao hắn cũng không có đại trận trấn quốc, tạm thời không thể bảo tồn long khí, không cần thì cũng lãng phí.

Nói đến long khí, Sở Hi Thanh còn muốn tạo một pháp khí có thể tích trữ và bảo tồn một bộ phận long khí, còn có thể mang theo bên người. Như vậy dù hắn rời xa Thần Châu, thì cũng có thể vận dụng Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ trong thời gian ngắn.

Còn cả thiên quy và võ đạo, Sở Hi Thanh muốn dùng hết Ước Nguyện Thạch trong tay, gia tăng võ đạo và thiên quy lên trình độ lớn nhất có thể.

Những chuyện này đều cần thời gian để hoàn thành.

…

Hai tháng sau, Sở Hi Thanh điều khiển Dục Nhật thần chu trôi nổi trên không trung Vô Chung Dương.

Phía dưới chính là lối vào Quy Khư.

Tuy rằng Sở Hi Thanh có thể na di hơn triệu dặm, nhưng cái này cần tiêu hao chân nguyên và số lần sử dụng Quang âm Thuấn Bộ.

Vì vậy Sở Hi Thanh vẫn dùng Dục Nhật thần chu thay cho đi bộ.

Hắn cũng đã cải tạo chiếc phi chu này, tốc độ tăng rất nhiều, còn có năng lực che đậy độn quang.

Bạch Tiểu Chiêu đã có ý tưởng cải tượng Dục Nhật thần chu từ trước, Thuật Sư viện và Phù Trận viện có mười mấy bản vẽ cải tạo.

Bọn họ cho rằng các tiền bối chế tạo còn chưa hoàn thiện, lãng phí tài liệu của Dục Nhật thần chú.

Nhưng luyện lại thì không phải chuyện đơn giản, nên những tư tưởng này chỉ dừng lại trên bản vẽ.

Chỉ có Sở Hi Thanh mới có thể cải tạo nó mà không tổn thương đến căn bản của nó.

Mà lúc này, trên phi chu còn có Sở Mính, Cuồng Kiếm – Phong Tam và cả hai cái Bạch Linh Hi phụng lệnh chạy tới.

Phong Tam vẫn luôn dùng ánh mắt sâu thẳm để nhìn hai cô gái có khí chất thánh khiết và sâu không lường được trước mắt.

Hắn vẫn có cảm giác rất quen thuộc với hai cô gái này, mỗi khi gặp mặt đều có cảm giác này.

Phong Tam càng ngày càng nghi hoặc, gần đây hắn cũng từ bỏ vị trí hộ vệ bên cạnh Sở Hi Thanh, chuyển sang một vài việc sự vụ khác.

Sức chiến đấu của hắn đã không theo kịp bước chân của Sở Hi Thanh, cũng không đủ sức trợ giúp Sở Hi Thanh ứng phó những kẻ địch kia.

Nhưng hành trình Quy Khư này, Sở Hi Thanh vẫn dẫn hắn theo.

Đây là có lợi ích gì sao?

Sở Hi Thanh cũng nhìn hai cái Bạch Linh Hi với ánh mắt đầy thâm ý.

Bọn họ thực sự quá giống, nếu như không phải quan phục trên người khác nhau, Sở Hi Thanh còn không phân biệt được hai là số 1 ai là số 2.

Hơn nữa, dù vị thần linh Vĩnh Hằng bị Sở Hi Thanh cám dỗ từ mấy tháng trước kia, cũng đã không phân biệt được Bạch Linh Hi nào là phân thân hóa thể của bạn tốt của hắn.

Sở Hi Thanh mở Thái Thượng Thần Cảm, hai con ngươi hiện ra màu đỏ ngòm, cố gắng phân biệt hai người này.

Sau ba cái hô hấp hắn liền từ bỏ, lại quay ra xem sớ mà bọn họ dâng trong hai tháng này: “Các ngươi làm rất tốt, Cẩm ý vệ nói các ngươi đã hoàn thành tất cả chuyện trẫm phân phó, gần như hoàn mỹ. Mấu chốt là những bộ hạ cũ của Tây cung hoàng hậu cũng rất hài lòng với những chuyện các ngươi làm ở Hạch Châu.”

Đại đa số con dân Băng Thành đều không có ý định dọn trở về Hạch Châu.

Bọn họ nhân được một lượng lớn đất đai ở Nghiêm Châu và Băng Châu, cuộc sống bây giờ không khá hơn lúc ở Hạch Châu bao nhiêu, nhưng cũng không kém, nên không muốn giày vò nữa.

Nhưng Băng Thành lại có thù rất sâu với bách tộc ở Hạch Châu.

Ngày xưa, sau khi Băng Thành ngã xuống, rất nhiều con dân và một đám quan văn võ tướng của Băng Thành đã bị bách tộc Hạch Châu liên thủ tàn sát hết sạch, người may mắn thoát thân còn không đủ một phần mười.

Đây hoàn toàn là mối thù sâu như biển, một đám di thần Băng Thành lấy Trưởng Tôn Nhược Lam cầm đầu vẫn canh cánh trong lòng.

Trong quá trình hai cái Bạch Linh Hi thảo phạt Hạch Châu, đã san bằng gần nửa bách tộc Hạch Châu.

Mười mấy trận đại chiến trong mấy tháng qua, hai người hầu như đã quét sạch tất cả thanh niên trai tráng của bách tộc Hạch Châu, dự tính có hơn 30 chủng tộc sắp tuyệt chủng.

Hiện giờ nội các đã phụng lệnh của Sở Hi Thanh, bắt đầu chuẩn bị di dân đến Hạch Châu.

Bên này có một lượng lớn đất đai, đủ để thu xếp cho một lượng lớn nhân khẩu.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại giơ tay ra hiệu, để cho một Bạch Linh Hi có ý định nói chuyện ngậm miệng lại.

“Năng lực quân chính của các ngươi là không cần hoài nghi, trẫm rất hài lòng, không hổ là tồn tại có thể chống lại Thái Sơ Huyền Nữ.”

Hắn cười tủm tỉm nhìn hai người: “Ta rất muốn biết, hai người các ngươi ai mới là ‘Thanh Tịnh Như Ý chi chủ’?”

Khi hắn vừa dứt lời, hai cái Bạch Linh Hi đều rùng mình, sắc mặt cũng thay đổi.

Phong Tam cũng nhíu chặt lông mày.

‘Thanh Tịnh Như Ý chi chủ’… cái danh từ này khiến cho hắn cảm thấy hết sức quen thuộc.

Hắn cũng không thể không quen thuộc, trước khi Sở Hi Thanh quật khởi, ‘Thanh Tịnh Như Ý chi chủ’ vẫn luôn là Thánh Giả dự bị của thiên quy Như Ý.

Cùng lúc đó, người này vẫn luôn là kẻ địch của Sở Hi Thanh.

Nhưng mấy năm gần đây, không biết vì sao mà Phong Tam lại lãng quên vị thần linh này.

Ánh mắt Sở Mính cũng co lại, lặng lẽ đè đao của mình, trong mắt hiện ra cảnh giác và sát cơ nồng nặc.

Quanh người nàng, tất cả tia sáng đều phát sinh vặn vẹo, ngưng tụ quanh thân nàng.

Bầu không khí trên Dục Nhật thần chu cũng lập tức trở nên giương cung bạt kiếm.

Chương 2495 - Nhất phẩm thượng

“Thanh Tịnh Như Ý chi chủ?”

Bạch Linh Hi số 1 đổi sắc mặt.

Sau đó ánh mắt của nàng nghi ngờ không thôi: “Bệ hạ nói chính là Thiên Tịnh Tinh Quân – Thần Tịnh Ly? Sao tại hạ lại có quan hệ với nàng?”

Bạch Linh Hi cũng nhíu chặt lông mày, ánh mắt hơi do dự.

Vẻ mặt nàng lại cực kỳ nghiêm túc: “Bệ hạ nghi ngờ chúng ta là phân thân hóa thể của ‘Thanh Tịnh Như Ý chi chủ’? Tuyệt đối không thể. Thân thể của tại hạ chính là nhân tộc, không hề liên quan đến ‘Thanh Tịnh Như Ý chi chủ’.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì híp mắt lại, bật cười một tiếng.

Hai người này diễn không tệ, không có sơ hở nào.

Có người nào đó ở trên trời đã bán thân phận thật sự của Bạch Linh Hi cho hắn, nhưng Sở Hi Thanh thật sự không nhận ra ai mới là Kinh Hồng Kiếm Tiên - Bạch Linh Hi thật.

Nhưng cũng không sao, nếu nghĩ thoáng một chút, bây giờ có hai vị thần linh hiệu lực cho mình, mặc kệ các nàng là ai.

Sở Hi Thanh thản nhiên, giơ tay cản Sở Mính đang ngưng tụ sát ý càng ngày càng nồng: “Không thừa nhận sao? Trẫm cũng không quan tâm, chỉ là gần đây nghe nói bản thể của ‘Thanh Tịnh Như Ý chi chủ’ đang bị ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’ vây ở sao Thiên Tinh, tình hình khá là quẫn bách, cách chết không xa.”

“Trẫm cũng có thể cười trên sự đau khổ của người khác, Thần Tịnh Ly này vẫn mưu đồ Như Ý chi pháp của nhân tộc ta, vẫn nhằm vào bộ tộc ta, mười mấy vạn năm nay đã mưu hại rất nhiều anh hùng của bộ tộc ta, không ngờ nàng cũng có ngày hôm nay, thật là đáng mừng.”

Hắn hơi dừng lại, cười tủm tỉm nhìn hai người: “Thật ra hai vị không cần sốt sắng như vậy, trẫm lòng dạ rộng lớn, có thể chứa vạn vật thiên hạ, chỉ cần các ngươi thật lòng hiệu lực cho trẫm, trẫm sẽ không quan tâm đến thân phận của các ngươi.”

Chỉ là hai nữ nhân trước mặt vẫn thản nhiên như không.

Sở Hi Thanh cũng lười thăm dò, hắn trực tiếp ném hai đạo thánh chỉ về phía hai người.

“Trẫm có công tất thưởng, có tội tất phạt, hai người các ngươi đã lấy được Hạch Châu, như vậy trẫm cũng tuân thủ hứa hẹn.”

“Bắt đầu từ ngày may, Bạch Linh Hi số 1 sẽ làm Bình Đông Hầu, sau năm đời sẽ giảm xuống, lĩnh chức nhị phẩm Chinh Lỗ tướng quân, dự thính Long vệ chiến tướng; Bạch Linh Hi số 2 sẽ làm Trấn Đông Hầu, sau năm đời sẽ giảm xuống, lĩnh chức nhị phẩm Chinh Di tướng quân, cũng dự thính Long vệ chiến tướng.”

Hai nữ nhân nghe thấy mấy chữ ‘số 1’ và ‘số 2’, khóe môi không khỏi giật giật.

Từ mấy chữ này, có thể thấy Sở Hi Thanh khá là khinh bỉ các nàng.

Vị này rất tự tin, mặc kệ bọn họ có mục đích gì, mặc kệ bọn họ làm gì, đối phương đều có thể thong dong ứng phó.

Ánh mắt của các nàng đều hơi phức tạp, trong đầu có rất nhiều suy nghĩ.

Nhưng thánh chỉ trong tay lại làm cho các nàng vui vẻ.

Hai nữ siết chặt nắm đấm trong tay áo, sau đó đồng loạt cúi đầu với Sở Hi Thanh: “Linh Hi tạ bệ hạ.”

Bọn họ đều không thèm để ý đến chức quan và tướng vị, nhưng lại mừng rỡ với thân phận ‘Long vệ chiến tướng’.

Chuyện này có nghĩa bọn họ cũng có thể sử dụng long khí của Đại Luật, để cường hóa lực lượng của bản thân.

Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ của Sở Hi Thanh hơn xa Kiến Nguyên đế.

Vị này chính là một Thánh hoàng nha.

Dự tính chỉ cần hai ba năm nữa, Đại Luật mạnh hơn, lòng dân vững chắc, long khí của vị này sẽ không kém hơn Huyền Hoàng thủy đế.

Mà ngày xưa, tất cả ‘Long vệ chiến tướng’ của Huyền Hoàng thủy đế và Thánh hoàng đời thứ ba đều có thực lực cấp Vĩnh Hằng thượng vị, có một số người cá biệt thậm chí còn có sức chiến đấu cấp đế quân.

Long khí của Đại Luật có thể cải thiện tình cảnh của bọn họ bây giờ.

Cũng vì lợi ích này, bọn họ sẽ cắn răng chịu đựng mọi oan ức.

Sở Hi Thanh nhìn vào hai người với ánh mắt sâu xa và bễ nghễ: “Hai người các ngươi vừa vào Long vệ, cũng phải tham kiến thượng quan trong Long vệ của mình đi.”

Hai nữ hơi ngẩn ngơ, mới ý thức được thượng quan chính là Cuồng Kiếm – Phong Tam.

Rõ ràng, Sở Mính chỉ là một kẻ đã chết, không thể gia nhập Long vệ.

Bọn họ hơi nhíu mày, rồi đồng loạt thi lễ với Phong Tam: “Thuộc hạ tham kiến thủ lĩnh.”

Phong Tam thì lại không hiểu Sở Hi Thanh đang có ý gì?

Nửa năm qua, tu vị của hắn đã tiến bộ rất nhanh, đã vào nhất phẩm hạ. Nhưng chỉ nói đến sức chiến đấu, hắn cũng chỉ đạt đến Siêu Phẩm thôi, trình độ chỉ khoảng top 10 Thiên Bảng.

Sau khi mấy người Sở Vân Vân, Lục Trầm… tiến vào Siêu Phẩm, trình độ của Thiên Bảng bây giờ kém xa lúc trước.

Phong Tam cũng không có thực lực để làm thượng quan của hai vị này.

“Phong Tam tiên sinh là thủ lĩnh Long vệ cho trẫm lựa chọn, giúp trẫm cai quản 12 Long vệ.”

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng: “Bắt đầu từ ngày mai, hai người các ngươi phải nghe lệnh hắn, còn phải bảo vệ hắn an toàn, nếu Phong Tam tiên sinh có bất trắc gì, trẫm sẽ hỏi tội hai người các ngươi.”

Hắn lại quay đầu nói với Phong Tam: “Phong tiên sinh không cần lo lắng, mặc kệ hai người này có mục đích gì, trước mắt đều không dám cãi lại trẫm. Vì vậy ngươi cứ sai khiến các nàng là được.”

“Phong tiên sinh chú ý, sau này ngươi có ý tưởng gì, mặc kệ là ý nghĩ gì, cứ bảo các nàng giúp, tốt nhất là có thể giúp ta để các nàng lộ mặt thật.”

Phong Tam không khỏi mở mang tầm mắt.

Sở Hi Thanh biết rõ thân phận của đối phương không đúng, nhưng vẫn dám cho bọn họ vào Long vệ.

Hắn ôm quyền nói: “Thần tuân lệnh!”

Phong Tam hiểu ý của Sở Hi Thanh, chính là ra sức sai khiến, dốc sức giày vò hai người này.

Tốt nhất là làm cho các nàng không chịu nổi, chủ động bại lộ thân phận.

Hai nữ ở đối diện cũng bừng tỉnh.

Đây là mượn cơ hội này để bù đắp đạo tâm của Phong Tam? Phương pháp này đúng là rất tốt.

Phong Tam đã mất hết tự tin, nhưng tất cả tín niệm của hắn bây giờ đều nằm trên người Sở Hi Thanh, cái này cũng là hết cách.

Nếu tương lai Phong Tam thức tỉnh trí nhớ, như vậy đoạn thời gian này sẽ khiến cho đạo tâm của hắn sinh ra biến hóa khác.

Sở Hi Thanh lại đưa mắt nhìn xuống phía dưới.

“Xem ra chủ nhân nơi này đã không kiên nhẫn, chúng ta đi thôi.”

Chỉ mới một lát, linh thức của Hậu Khanh và Hạn Bạt đã kéo dài đến ngoài Quy Khư.

Hiển nhiên là hai vị này muốn biết vì sao khách quý vẫn chưa vào nhà?

Sở Hi Thanh lập tức điều khiển Dục Nhật thần chu bay vào trong hải nhãn.

Đây là lần thứ ba hắn tiến vào Quy Khư, nên cũng quen cửa quen nẻo.

Nhưng khi hắn vừa tiến vào, lại ngạc nhiên phóng mắt nhìn về một phía khác.

Hắn nhìn chỗ “Giám Thiên thần nhãn’ do con mắt của La Hầu chế tạo thành, nhưng vật này đã biến mất khỏi Quy Khư.

Ánh mắt Sở Hi Thanh ngưng lại, lập tức giơ tay lên bắt một đạo ánh sáng ở bên cạnh.

“Các hạ, ngươi có biết ai lấy ‘Giám Thiên thần nhãn’ không?”

Chuyện lớn như vậy, thế mà hắn lại không biết chút nào.

“Bệ hạ, Quy Khư là một trong những nơi ta không thể soi sáng.”

Một lát sau, một giọng nói ôn hòa vang lên bên tai Sở Hi Thanh.

Giọng nói này chứa vẻ bất đắc dĩ: “Ta không biết ai đã lấy ‘Giám Thiên thần nhãn’, nhưng ta lại biết nguyên do thứ này bị mất trộm. Theo ta biết, các thần đang khua chuông gõ mõ, chuẩn bị phục sinh La Hầu!”

Chương 2496 - Nhất phẩm thượng (2)

Lúc này, hai Bạch Linh Hi đều nhíu mày lại.

Bọn họ cảm giác được Sở Hi Thanh đang giao lưu với ai đó.

Nhưng lực lượng thiên quy Nhai Tí và Như Ý ngoài cơ thể Sở Hi Thanh đã ngăn cản tất cả, khiến bọn họ không cảm ứng được rõ ràng.

“Phục sinh La Hầu?”

Sở Hi Thanh lập tức cười gằn.

Đây là vì ngăn cản Ma thần Táng Thiên đánh nát sao La Hầu, ngưng tụ ngôi sao mới?

Không thể không thừa nhận, một khi La Hầu phục sinh, chuyện này đúng là khó hơn không ít.

“Như vậy Kế Đô và Huyết Hải đều đồng ý? Mấy người Thất Sát, Võ Khúc, Câu Trần đều ngồi xem?”

Trận đại chiến trên tinh không cách đây không lâu, hầu như tất cả các thần sinh ra ở thời đại hỗn độn đều lựa chọn ngồi xem.

Dù là Lôi Thần, cũng không dốc hết sức.

Đó là do những gì nhân tộc làm, đều không ảnh hưởng đến lợi ích của bọn họ.

Trong mắt các thần hỗn độn, đây là nội đấu của hậu duệ Bàn Cổ, chó cắn chó mà thôi, đánh càng kịch liệt, càng tàn khốc càng tốt, tốt nhất là lưỡng bại câu thương, tất cả đều chết hết thì tốt nhất.

Nhưng La Hầu thì lại khác, khi La Hầu ngã xuống, các thần đã chia cắt tất cả lực lượng của hắn.

Trong đó Kế Đô và Huyết Hải được lợi nhiều nhất.

Các thần phục sinh La Hầu, sẽ chỉ làm bọn họ tức giận.

“Kế Đô và Huyết Hải khẳng định không muốn.”

Giọng nói ôn hòa kia đáp: “Nhưng các thần cũng rất kiêng kỵ các thần hỗn độn, không muốn bọn họ chỉ ngồi xem.”

Sở Hi Thanh lập tức hiểu ra, đây là định dùng La Hầu để kéo Kế Đô và Huyết Hải xuống nước, muốn tìm chuyện cho bọn họ làm.

“Thì ra là vậy.”

Sở Hi Thanh gật đầu: “Vậy mời các hạ tiếp tục quan tâm chuyện này, nếu có biến hóa gì mới, xin hãy báo cho ta biết trước.”

Sau khi người kia đáp ứng, Sở Hi Thanh tiếp tục điều khiển Dục Nhật thần chu bay vào nơi sâu xa trong Quy Khư.

Lúc này đã có mấy vị Thi hoàng dưới trướng Hậu Khanh và Hạn Bạt bay đến nghênh đón.

Sở Mính lại ghét bỏ những vật bẩn thỉu này đến gần, làm ô uế đôi mắt của hoàng đế nhà mình.

Sát thi vi phạm ý trời như vậy, chỉ cần một mình nàng ở bên cạnh Sở Hi Thanh là đủ rồi!

“Hừ!”

Sở Mính uy hiếp.

Nàng vừa mở mắt ra, mấy con Thi hoàng kia đều không thể tiến lại gần.

Sở Hi Thanh cũng không để ý đến những Thi hoàng này, bay thẳng vào trong.

Thực lực của hắn bây giờ đã hơn xa lúc trước.

‘Bát Nguyên trọng thủy’ nơi này căn bản là không tạo thành áp lực cho hắn.

Còn cả lực lượng Nguyên Từ mạnh mẽ, vô số xạ tuyến trắng lóa, viêm hỏa cháy bỏng và vô số hạt bụi cuồng bạo không gì sánh nổi kia, tất cả đều không thể đột phá đao cương như gương bạc quanh người hắn.

Sở Hi Thanh một bước mấy dặm, chỉ giây lát đã đến gần kén của hai người Hạn Bạt và Hậu Khanh.

Hắn đầu tiên là liếc mắt nhìn 'Khư hạch' đang tỏa sáng và nóng rực như một mặt trời nhỏ kia.

Vẻ mặt Sở Hi Thanh hơi khác thường.

Thế nhân đồn rằng, 'Khư hạch' này chính là một 'Con mắt' của Bàn Cổ để lại sau khi tử vong.

Còn có người nói, đây có thể là sản phẩm thất bại khi Bàn Cổ khai sáng 'Thiên đạo', hoặc là mảnh vỡ 'Thiên đạo' từ thời đại viễn cổ, bị Bàn Cổ vứt bỏ tại đây.

Hôm nay Sở Hi Thanh cảm thấy lời đồn này cũng không phải không có lý.

Cái này không phải sản phẩm thất bại khi Bàn Cổ khai tháng 'Thiên đạo', mà là 'Thiên đạo' do Thiên đế đời thứ tám dùng cơ thể và thần phách của mình để phục chế ra.

Vị Thiên đế của nhân tộc kia đồng thời là Thánh Giả của thiên quy Phục Thiên và Ánh Thiên.

Có thể là tại trận chiến cuối cùng, hắn trực tiếp phục chế ra thiên đạo của Bàn Cổ, dùng để gia tăng lực lượng của bản thân, đối kháng với các thần vây công.

Nhưng Phục Thiên chi pháp của hắn chung quy cũng có cực hạn, không thể phục chế ra thiên đạo chân chính, cuối cùng chỉ hiển hóa ra một hàng nhái, hơn nữa đã chết vì nguyên thần tán loạn khi chiến đấu liên tục.

Nguyên thần của thiên đế đời thứ tám không thể đạt đến cường độ gánh chịu 'Thiên đạo'. Hắn phục chế càng lâu, nguyên thần chịu áp lực càng lớn.

Nhưng di hài của Thiên đế đời thứ tám cũng vì thế mà được bảo tồn lại.

Sau khi hắn tử vong, ‘Thiên đạo’ nhái này cũng không vì thế mà kết thúc, trái lại còn nối liền với ‘Thiên đạo’ chân chính, trở thành ‘Khư hạch’ của Quy Khư.

Đây chính là vì sao lần trước hắn đến Quy Khư, lại cảm thấy có thứ gì đó đang cảm hóa mình.

Cái này có quan hệ với lực lượng huyết mạch của hắn, cũng có quan hệ với Hỗn Độn chi pháp của hắn, lại quan hệ với tín niệm của trăm tỷ nhân tộc Thần Châu trên người hắn, là kết quả của nhiều loại nhân tố tạo thành.

Thiên đế đời thứ tám tuy đã chết, nhưng còn có một tia chân linh vĩnh hằng bất diệt, vẫn ở lại trong ‘Khư hạch’ đến nay.

Giống như hơn 300 vạn Sát linh bên trong Quy Khư vậy, Thiên đế đời thứ tám cũng không bỏ được chấp niệm.

“Bệ hạ cuối cùng cũng đến rồi.”

Một chùm sáng bay ra khỏi cái kén ánh sáng của Hậu Khanh: “Hai người chúng ta đã nghe nói đến trận đại thắng kia, quả thực là cực kỳ kính phục, Sau đó ngày nhớ đêm mong, ngóng chờ bệ hạ đến đây, nhưng mà bệ hạ lại trì hoãn…”

Tiếng nói của hắn chợt im bặt.

Bởi vì Hậu Khanh phát hiện Sở Hi Thanh căn bản không nghe hắn nói.

Vị này đang nhắm mắt lại, tinh thần mờ mịt.

Vị Nhân hoàng này tựa như đang nhập mộng, nhập mộng ngay trước mặt bọn họ.

“Đây là… Mộng Thiên chi pháp?”

Hậu Khanh kinh ngạc, muốn dùng linh thức thăm dò thần hồn của Sở Hi Thanh.

Thiên đế đời thứ bảy của nhân tộc được xưng là Đại Mộng Thần Quân, sở hữu lực lượng ngủ say mà mộng ảo.

Hậu Khanh cảm nhận được lực lượng của vị Thiên đế này ở trên người Sở Hi Thanh.

Nhưng hắn lại nghe thấy một tiếng hừ lạnh của Phong Ta, Hai thiếu nữ áo trắng giống hệt nhau ở bên cạnh Phong Tam bỗng nhiên lóe lên một cái, chắn ở trước người Sở Hi Thanh.

Sở Mính lại trực tiếp ra tay, ánh mắt lăng lệ, một đạo ‘Tiên Thiên Đại Nhật thần quang’ đánh thẳng về Hậu Khanh: “Vô lễ!”

Lúc này Hậu Khanh đã cảm giác được sự dị thường của Sở Mính.

Sau khi nhận một đòn này của Sở Mính, thần thức của hắn đều tập trung lên người Sở Mính.

Nội tâm Hậu Khanh phập phồng, sóng lớn dâng trào.

Đây là … âm dương cân bằng, nội thiên địa?

Mà lúc này, chùm sáng do Hạn Bạt hóa thành cũng bật thốt lên: “Chúc mừng bệ hạ đã lên nhất phẩm thượng. Chỉ không đến 10 năm, bệ hạ đã phá 18 tầng phong ấn của các thần, lên cấp nhất phẩm thượng. Thành tựu này, quả thực là trước chưa từng có, sau này cũng không.”

Lúc này, thần thức của Hậu Khanh mới rút về.

Hắn biết năng lực cảm ứng của Hạn Bạt hơn xa mình.

Vị Nhân hoàng bệ hạ này thế mà lại đánh vỡ tầng phong ấn cuối cùng, bước vào nhất phẩm thượng.

Hắn âm thầm hoảng sợ.

Mấy tháng trước, Sở Hi Thanh đã có thể chém giết ‘Quần Sơn Xã Tắc chi thần’ trong Vô Thiên Hắc Ngục, như vậy sức chiến đấu của hắn bây giờ phải mạnh đến mức nào chứ?

Chương 2497 - Trời giúp

Sở Hi Thanh chìm vào thế giới mộng cảnh, nhưng vẫn có thể nghe thấy mấy người nói chuyện.

Hắn khẽ lắc đầu, trong lòng sinh ý bất đắc dĩ.

Hắn đã cố gắng che giấu, còn dùng thiên quy Như Ý và Nhai Tí để che giấu, muốn giả heo ăn hổ một lần, nhưng vẫn không giấu được Hạn Bạt.

Tuy nhiên…

Sở Hi Thanh nhìn vào bảng nhân vật của mình.

Nguyên công: Hỗn Độn Vạn Tượng công (tầng 21/ nhất phẩm thượng), Hỗn Độn Chiến Thần quyết (tầng 22/ nhất phẩm thượng).

Ba ngày trước, hắn đã dùng bí dược, thăng cấp nhất phẩm thượng, cũng tăng Hỗn Độn Chiến Thần quyết lên tầng 22.

Nhất phẩm hạ vốn là cửa ải khó khăn nhất của võ tu nhân tộc, cũng là cửa ải các thần có hi vọng ngăn cản Sở Hi Thanh nhất.

Hắn nhận được tinh nguyên của Sở Vân Vân, lại khổ tu ba tháng, cuối cùng cũng tích trữ đủ chân nguyên vào ba ngày trước.

Nhưng hắn không chỉ là đột phá nhất phẩm thượng.

Trong hai tháng này, Sở Hi Thanh còn hoàn thiện chiến đồ trên người mình.

Mượn Ước Nguyện Thạch và đoàn thuật sư đỉnh cấp dưới trướng mình, Sở Hi Thanh đã chỉnh hợp tất cả chiến đồ trên người thành bốn bức.

Cửu Cửu Chiến Thần đồ, Thần Ý Như Tâm đồ, Hỗn Độn Vạn Tượng đồ, Thần Nhai Thiên Tru đồ.

Cửu Cửu Chiến Thần đồ đối ứng với Hỗn Độn Chiến Thần quyết, Thần Ý Như Tâm đồ đối ứng với thiên quy Như Ý, đều tăng lực lượng nguyên thần lên đến cực hạn.

Hỗn Độn Vạn Tượng đồ ứng với Hỗn Độn Vạn Tượng công, Thần Nhai Thiên Tru đồ lấy Thần Ý đồ làm trụ cột.

Vì hoàn thành bốn bức chiến đồ này, Sở Hi Thanh thậm chí không tiếc đầu nhập một lượng lớn Ước Nguyện Thạch.

Đây cũng là chỗ tốt khi làm chủ một quốc gia, hắn có thể vận dụng nhân lực vật lực của cả nước, để phụ trợ mình tu hành.

Nói như vậy, dưới Bán Thần, nguyên công chỉ có 18 tầng, ứng với 18 tầng phong ấn của chúng thần.

Nhưng Sở Hi Thanh lại mượn chiến đồ và lực lượng huyết mạch, nắm giữ Hỗn Độn Chiến Thần quyết tầng 22, Hỗn Độn Vạn Tượng công tầng 21.

Điều này làm cho chân nguyên, nguyên thần, lực lượng của hắn vượt xa nhất phẩm bình thường, đuổi sát thần linh.

Cũng có nghĩa hắn có thể dễ dàng vượt qua giới hạn phàm thần, bước vào lĩnh vực Siêu Phẩm! Cũng chính là Bán Thần trong miệng Cự linh.

Hắn chỉ cần tích lũy đủ chân nguyên, sau đó đẩy cánh cửa đó ra là được.

Thậm chí hắn còn không cần tích lũy chân nguyên, mà chỉ cần một ý nghĩ, là có thể vượt qua cánh cửa đó.

Sở Hi Thanh vẫn dừng lại giai đoạn này, là vì phàm giới đã không còn kẻ địch nào khiến hắn phải dốc toàn lực, cũng là vì củng cố căn cơ.

Đương nhiên, hai tháng này không chỉ như vậy.

Trình độ võ đạo của Sở Hi Thanh cũng tăng mạnh.

Tất cả cực chiêu và đao pháp đều được tối ưu hóa và thay đổi, phù hợp để chiến đấu với thần linh hơn.

Chỉ là những thay đổi này không được ghi trên bảng nhân vật.

Ngoài ra, lực lượng thiên quy của Sở Hi Thanh cũng tăng nhiều.

Thiên quy võ ý, càng về sau càng gian nan.

Dù Sở Hi Thanh có lượng lớn Ước Nguyện Thạch, cũng không thể một bước lên trời trong hai tháng.

Hai tháng này, hắn chỉ tăng các loại thiên quy chính như Nhai Tí, Hỗn Độn… lên tầng 36.

Nhưng sức chiến đấu của hắn lại tăng vượt bậc.

Nhưng tất cả mọi thứ đó cộng lại, cũng không bằng khi hắn bước vào cung điện kia.

Đó là … Thái Hoàng điện trong thế giới mộng cảnh.

Thiên đế đời thứ tám Thái Hoàng của nhân tộc từng chúa tể thiên địa này một triệu năm, trong các đời thiên đế của nhân tộc, sức chiến đấu của hắn chỉ kém mỗi Đông Hoàng.

Nhưng khi Sở Hi Thanh bước vào tòa cung điện này, hắn lại sững sờ.

Không giống như mấy lần trước, không có chân linh của mấy vị đế quân kia.

Bên trong 'Thái Hoàng điện', chỉ có một đoàn ánh sáng nóng rực và chói mắt.

Đó chính là hình dáng của 'Khư hạch' trong Quy Khư.

Ánh mắt Sở Hi Thanh không khỏi ảm đạm.

Một tia chân linh của Thái Hoàng đã không còn ý chí của bản thân.

Nếu như nói những Thiên đế khác của nhân tộc có một cơ hội phục sinh, vậy vị Thiên đế đời thứ tám này tuyệt đối không thể tái sinh.

Chân linh của hắn đã bị 'Thiên đạo' đốt hết.

Chỉ còn lại một chút chấp niệm của hắn, trải qua ngàn vạn năm mà không bị tiêu diệt.

Lúc này, bảng nhân vật của Sở Hi Thanh lại phát sinh biến hóa: Thần Tâm (cấp 11 / Câu Trần / Tử Vi/ Thần Vũ / Thái Hoàng).

Sở Hi Thanh không khỏi siết chặt nắm đấm, hắn càng ngày càng gần với vị trí Thánh Giả của Như Ý.

Có lẽ chỉ cần tìm thấy một vị đế quân nữa, hoặc là hoàn thành một 'nghi thức' Như Ý có quy mô cực lớn, hoặc là tăng thiên quy Như Ý lên năm tầng nữa, là có thể trở thành Thánh Giả Như Ý.

Cùng lúc đó, 'Thí Thần huyết cương' của hắn cũng thay đổi rất nhiều.

Sở Hi Thanh lập tức bình tĩnh nhìn chùm sáng trước mắt, trong mắt hiện ra vẻ suy ngẫm.

Lúc trước hắn không biết 'Khư hạch' này là thứ gì, bây giờ biết rồi lại sinh ra một ý tưởng to gan.

Thái Hoàng phục chế ra 'Thiên đạo' tàn khuyết không đầy đủ, như vậy mình có thể dùng thiên quy Như Ý để bù đắp không?

Lực lượng của Sở Hi Thanh tự nhiên là không làm được.

Hắn còn cách tầng thứ này quá xa.

Nhưng trong tay hắn còn có Thần Khế thiên bi, còn có 'Đông Hoàng tinh hồn'.

Như vậy… không ngại thử một chút?

Tay phải của Sở Hi Thanh lập tức hiện ra một đoàn linh quang bảy màu.

Theo thiên quy Như Ý và Nghĩ Thiên phát động, đoàn linh quang này dần dần tỏa ra hào quang chói mắt, hấp dẫn lẫn nhau với ảo ảnh 'Khư hạch' bên trong cung điện.

Sở Hi Thanh đã không định đổi vật phẩm 'Nghĩ Hóa Thần m' trong võ đạo bảo khố.

Hắn đã nghĩ kỹ rồi.

Thần khí bản mệnh tự nhiên sẽ không bị người khác khống chế, nhưng cái này không có nghĩa là khí linh sẽ không bị người khác 'lừa dối'.

Đối thủ của mình là 'Khi Thiên Vạn Trá chi chủ', nhất định phải nghĩ đến tình huống xấu nhất.

Sở Hi Thanh bây giờ thấy rất vui mừng vì đã không đi đường tắt.

18 tầng phong ấn, đều là bản thân tự đột phá, 18 phần bí dược cũng không thiếu dù chỉ một phần.

Mặc kệ 'Khi Thiên Vạn Trá chi chủ' giở trò gì trong thần khí của hắn, đều sẽ không ảnh hưởng đến tu vị của hắn.

Còn về phần thiên quy và võ đạo, đó là thứ mình sở hữu và học được, không ai lấy được.

Chỉ một lát sau, Sở Hi Thanh hít thở thật sâu, cất 'Đông Hoàng tinh hồn' đi.

Trong mắt của hắn hiện ra thần sắc vui mừng và kích động đến khó có thể kiềm chế.

Đây là trời giúp nhân tộc…!

Không! Phải nói là Đông Hoàng và Thái Hoàng mưu tính sâu xa, trước khi bọn họ ngã xuống, đã để lại chìa khóa giúp nhân tộc quật khởi một lần nữa.

Tuy nhiên hắn vẫn còn thiếu một con thiên quy mạnh mẽ… ít nhất phải tầng 64 trở lên, như vậy hắn mới có thể hoàn thành một bước này. Thần Khế thiên bi bây giờ còn không thể 'mượn' lực lượng thiên quy của các đế quân và Tổ thần ở cách xa ngàn vạn dặm.

Kế hoạch bây giờ, chỉ có thể chậm rãi bố cục. Cũng cần cường hóa lực lượng nguyên thần của mình, bằng không sẽ đi theo gót chân Thái Hoàng, bị lực lượng ‘Thiên đạo’ ép vỡ nguyên thần.

Ngoài ra, Sở Hi Thanh còn thông qua chân linh của Thái Hoàng, cảm giác được chút dị thường trong Quy Khư.

Thực sự là đi mòn gót sắt tìm không thấy…

Sở Hi Thanh lập tức thu hồi tâm tư, rời khỏi thế giới mộng cảnh.

Chương 2498 - Trời giúp (2)

Khi hắn mở mắt ra, hai chiếc kén ánh sáng mở ra như hai đóa hoa, để lộ ra hai người một nam một nữ ở bên trong.

Nữ tự nhiên là Hạn Bạt, dung nhan của nàng kiều diễm ướt át như hoa ngày xuân, dáng người thì cực đẹp.

Nam chính là Hậu Khanh, hắn mặc một thân giáp đen, thân thể hùng vĩ, ngũ quan tuấn mỹ oai hùng, sát khí quanh quẩn bên người.

Hai người này, nam tuấn tú, nữ tuyệt mỹ, không phải thi thể ghê tởm như bọn họ nói.

Sở Hi Thanh lại nhìn ra tình huống thật của bọn họ.

Không thể nói là rất ghê tởm, nhưng cũng không giống như hình tượng bọn họ đang thể hiện.

Hậu Khanh bình tĩnh nhìn Sở Hi Thanh: “Chúng ta mời bệ hạ đến đây, là muốn hỏi khi nào bệ hạ mới thực hiện hứa hẹn?”

Giọng điệu của hắn rất khách khí.

Khi biết Sở Hi Thanh đã vào nhất phẩm thượng, hắn đã biết vị Thánh hoàng này không phải người bọn họ có thể bắt bí.

“Trong thời gian ngắn là không thể.”

Sở Hi Thanh lắc đầu, trả lời chắc như đinh đóng cột: “Trước không nói đến trẫm bây giờ còn chưa tiêu diệt Đại Ninh, thống nhất Thần Châu, mà dù có đi đến bước đó thật, cũng sẽ không vì các ngươi mà mất quốc vận. Trả giá là cần ngang hàng, cái giá các ngươi đưa ra, hoàn toàn không đủ.”

Khí tức của Hậu Khanh và Hạn Bạt nhất thời thay đổi.

Nhưng sau đó, Sở Hi Thanh chợt đổi giọng: “Dùng khí vận của Đại Luật để Điên Đảo âm Dương là không thể, nhưng các ngươi có thể nghĩ cách, tìm thứ nào khác thay thế cho quốc vận, trẫm nhất định sẽ hỗ trợ. Ngoài ra, các ngươi còn có một con đường khác…”

Sở Hi Thanh chỉ vào Sở Mính: “Các ngươi thấy vị thuộc hạ này của ta rồi, tuy tình hình của nàng cũng không tốt hơn các ngươi là bao, nhưng chung quy cũng là một con đường. Điều kiện của các ngươi tốt hơn nàng rất nhiều, có thể nhờ vào đó hoàn thành cực dương chuyển âm, từ đó đạt được âm dương tuần hoàn, hoàn thiện nội thiên địa thêm một bước.”

“Tuy rằng không thể chính thức phục sinh, nhưng cũng không phải người không ra người, quỷ không ra quỷ như bây giờ. Tuy nhiên, cái giá của nó là hai người các ngươi sẽ bị trẫm điều khiển trong một thời gian ngắn.”

Khi hắn nói chuyện, còn cố ý quan sát thái độ của hai người Hậu Khanh và Hạn Bạt.

Đáng tiếc hai người này ngoại trừ thất vọng và tức giận ra thì không còn gì khác.

Hạn Bạt nhíu chặt lông mày: “Bệ hạ không đồng ý sao? Vọng Thiên Hống đời đầu và chân linh của Huyền Hoàng thủy đế đều bị trấn áp trong mộ Cơ Dương, nghịch chuyển âm dương của nó, sẽ quyết định việc Huyền Hoàng thủy đế có trở lại bình thường hay không.”

Sở Hi Thanh bật cười: “Nguyên nhân chính là vì đã tuân thủ ước hẹn, cho nên mới đứng ở chỗ này. Còn Huyền Hoàng thủy đế, có rất nhiều biện pháp cứu hắn, không chỉ có mỗi cách chuyển hóa âm dương của Vọng Thiên Hống.”

Một trong hai đại hóa thân của Huyền Hoàng thủy đế, chính là ‘Xiển môn chúa tể’ còn đang nằm trong tay ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’ kìa.

Sở Hi Thanh cho rằng chân linh của Huyền Hoàng thủy đế tiếp tục bị trấn áp, có lẽ còn có một hi vọng khôi phục.

Nhưng nếu như thả hắn ra vào lúc này, vậy chắc chắn phải chết.

Nói không chừng trong này còn có một cái cạm bẫy rất lớn, Sở Hi Thanh tự nhận thực lực không đủ, không muốn giẫm vào.

Sở Hi Thanh lập tức lấy ra một viên 'Đại Nhật thần hạch': "Hơn nữa, dù ta chỉ cho các ngươi một con đường, nhưng danh ngạch chỉ có hạn. Bây giờ ta chỉ còn có một viên này, chỉ có thể cải tạo cho một người, tới trước được trước."

"Đúng rồi, trong tay vị Ty Thần Tinh Quân kia còn ba viên, nhưng đến giờ ta vẫn không tìm thấy bộ chân hồn hóa thể kia của hắn."

Hắn thật sự chỉ còn một viên.

Một viên dùng lên người Sở Mính.

Một viên dùng lên người vị thần linh vừa nói chuyện với hắn lúc nãy.

Khi hắn vừa dứt lời, rốt cuộc cũng cảm nhận được thái độ khác thường của Hậu Khanh và Hạn Bạt.

Nhưng hai người này đã khôi phục bình thường.

Hậu Khanh mở miệng hỏi dò: "Nếu như quốc vận không được, như vậy bệ hạ có thể lấy nguyên khí 'Tạo Hóa thần thụ' thay thế không?"

"Không thể!"

Sở Hi Thanh lắc đầu: "Tạo Hóa thần thụ là cây Thế Giới, nguyên khí của nó quyết định Nam Cực, nó rất quan trọng cả với Cự linh và nhân tộc."

"Nhưng nếu hai vị quyết định đi con đường giống Sở Mính, như vậy chỉ cần sau này hai vị lập đủ công huân, tình hình của nhân tộc vững chắc, trẫm có thể mời h Hậu và Nam Cực Trường Sinh đại đế ra tay nghịch chuyển sinh tử cho các ngươi."

Sở Mính vẫn không lộ vẻ gì.

Nhưng khi nàng nghe đến đây, đáy mắt không khỏi hiện ra vài phần hi vọng.

Nếu hai vị Thi tổ này có thể nghịch chuyển sinh tử, vậy mình thì sao?

Sở Mính lại nắm chặt đao trong tay.

Thần sắc Hậu Khanh và Hạn Bạt biến ảo không ngừng, rất lâu vẫn không trả lời.

Cuối cùng Hậu Khanh cười khổ nói: "Bệ hạ có thể cho chúng ta cân nhắc nửa ngày không?"

Sở Hi Thanh gật đầu nói: “Trẫm có thể chờ các ngươi ở ngoài Quy Khư. Cáo từ.”

Hắn hơi dừng lại, cười như không cười nói: “Nếu nói quốc vận là long khí, vậy không chỉ Đại Luật mới có, mời hai vị nghĩ thêm.”

Sở Hi Thanh lập tức điều khiển Dục Nhật thần chu bay ra ngoài.

Hôm nay hắn chạy đến đây, chủ yếu là muốn tiếp xúc với chân linh của Thái Hoàng, sau đó là để cho hai vị Thi tổ này nhìn hàng mẫu là Sở Mính.

Mà khi Dục Nhật thần chu bay ra khỏi hải nhãn.

Bạch Linh Hi số 1 hỏi dò bằng giọng đầu thâm ý: “Bệ hạ cho rằng hai người bọn họ có vấn đề?”

Bạch Linh Hi số 2 lại nghĩ Sở Hi Thanh đâu chỉ là đề phòng?

Nhưng bốn vị Thi tổ là nhân vật cỡ nào, bọn họ không đến nước không đường để ý, sẽ không để Sở Hi Thanh toại nguyện.

“Trẫm không phán đoán được bọn họ có đáng tin hay không, nhưng vẫn phải cẩn thận. Ngoài ra…”

Sở Hi Thanh nhìn xuống dưới hải nhãn: “Chân hồn hóa thể của Ty Thần Tinh Quân đang ẩn thân ở trong Quy Khư.”

Mấy người nghe vậy, thân thể nhất thời chấn động.

Chương 2499 - Mười ngày nhập ma

Ngay sau khi Sở Hi Thanh rời đi, một con Tam Túc Kim Ô đã xuất hiện.

Bóng người nó biến ảo, hiện ra một hình người.

Đó là một nam tử có gương mặt hẹp dài, thân hình thon gầy, mặc một thân áo lông vàng óng, khí chất xuất trần.

Hắn chắp tay sau lưng, nhíu mày nhìn về phía Sở Hi Thanh rời đi.

“Xem ra hắn không tin các ngươi, khả năng các ngươi để hắn đi vào khuôn khổ là nhỏ bé không đáng kể.”

Hạn Bạt nghĩ thầm, đối phương có thể tin mới là lạ.

Đổi thành mình, cũng sẽ nghi ngờ không thôi.

Nàng lắc đầu: “Chuyện này không giống với dự tính của chúng ta.”

Theo mấy người dự tính, bọn họ sẽ có đủ thời gian, đủ cơ hội để thu hoạch sự tin tưởng của Sở Hi Thanh.

Thậm chí khi đối kháng với Đại Ninh, Sở Hi Thanh sẽ từng bước ỷ vào bọn họ.

Mãi đến tận khi Sở Hi Thanh không thể không trả giá đắt.

Nhưng trận chiến ở vực ngoại, đã làm tất cả hi vọng của bọn họ thất bại, còn bị đả kích nặng nề.

Mấu chốt là dưới sự ủng hộ của vị này, Tư Hoàng Tuyền đã kế thừa được lực lượng của âm Hậu, trở thành Tử Vong chúa tể mới.

Đến bây giờ, tất cả thẻ đánh bạc của Thi tộc đều không đáng nhắc đến trước mặt Sở Hi Thanh, ít nhất thì cũng không còn quan trọng như trước nữa.

“Chỉ có thể thay đổi kế hoạch.”

Hậu Khanh khoanh tay trước ngực, híp mắt nói: “Vị Nhân hoàng bệ hạ này vẫn thuận buồm xuôi gió từ khi quật khởi đến nay, chưa từng gặp trắc trở, không có nguy cơ, tự nhiên không cần đến chúng ta. Chúng ta phải cho hắn biết, hắn muốn thống nhất Thần Châu, là không thể thiếu chúng ta.”

Hạn Bạt nghe vậy, sắc mặt liền thay đổi: “Ngươi vẫn muốn nâng đỡ Kiến Nguyên đế kia? Đây không phải một ý kiến hay.”

“Trực tiếp đứng ra đương nhiên là ngu xuẩn, sẽ làm vị bệ hạ kia trở mặt với chúng ta.”

Hậu Khanh thản nhiên nói: “Chúng ta cần làm, chỉ là cho Kiến Nguyên đế một chút máu của Vọng Thiên Hống, giúp con Vọng Thiên Hống thể phục chế trong tay hắn hoàn thiện hơn mà thôi.”

Khí tức Hạn Bạt trở nên âm trầm.

Nàng hiểu ý của đối phương, đây là muốn cường hóa lực lượng của Kiến Nguyên đế. Kẻ này vẫn chưa từ bỏ ảo tưởng khống chế Thi tộc, tuy rằng Thánh hoàng đời thứ ba đã phá hủy một con Vọng Thiên Hống thể phục chế, nhưng hắn đã tạo ra một thể phục chế hoàn thiện hơn.

Hậu Khanh là muốn mượn Vọng Thiên Hống thể phục chế kia để chế tạo một trận thi tai.

Chuyện này có nghĩa phương bắc Thần Châu sắp đối mặt với một trận hạo kiếp.

“Cơ Bạt, chúng ta đã đến bước này rồi, tiến lên một bước là trời cao biển rộng, nhưng chúng ta lùi lại một bước, tuy phía sau không phải vực sâu vạn trượng, nhưng tất cả tích lũy trong mấy chục vạn năm đều trôi theo dòng nước.”

Hậu Khanh lạnh nhạt nhìn Hạn Bạt: “Vọng Thiên Hống gắn kết với huyết mạch của các thần, là binh khí được chế tạo từ thời Hạo Thiên để đối phó với nhân tộc. Một khi nó chuyển đổi âm dương, ‘thiên đạo’ trong khư hạch này phải được bù đắp ít nhất là phân nửa.”

“Ngươi cũng biết lợi ích trong này. Đến lúc đó, đừng nói là phục sinh, mà chúng ta thậm chí còn có hi vọng siêu thoát. Chúng ta đã đi đến nước này rồi, chỉ còn kém vài bước thôi.”

Hắn mỉm cười trào phúng: “Cơ Bạt, đừng nói là ngươi vẫn quyến luyến xuất thân nhân tộc của mình đấy? Hay là ngươi bị Sở Mính kia dao động rồi, muốn đi theo con đường đó? Vấn đề là, dù chúng ta phục sinh thì lại làm sao?”

“Sát lực tích lũy trong 36 vạn năm qua phải tẩy luyện thế nào? Uế khí trong cơ thể chúng ta phải làm sao? Đấy là chưa nói đến, chúng ta dùng sát lực và Minh pháp để mở nội thiên địa, như vậy phải bắt đầu lại từ đầu.”

“Ta không cân nhắc đến những thứ này.”

Ánh mắt Hạn Bạt lạnh lẽo, nàng phất tay áo một cái, hừ nhẹ một tiếng: ‘Xem ra người động tâm là ngươi mới đúng! Thôi, nếu cá ngươi nhất định muốn làm như vậy, thế thì tùy các ngươi.”

Nàng biết đây không phải ý chí của một mình Hậu Khanh, mà còn có Tương Thần và Doanh Câu.

Theo Hạn Bạt phất tay áo, vô số sợi tơ ánh sáng xuất hiện chung quanh nàng, đưa thân thể nàng vào trong kén ánh sáng.

Hậu Khanh lại híp mắt nói với nam tử kia: “Ta và công chúa điện hạ ở chung đã lâu, khó tránh khỏi tranh chấp, để Tinh Quân chê cười rồi. Cũng xin Tinh Quân yên tâm, hứa hẹn với hai vị Thái âm Thái Dương thần tôn, chúng ta nhất định sẽ làm được.”

Nam tử kia bật cười: “Điểm này ta không nghi ngờ, chỉ cần bốn vị tuân thủ lời hứa, bộ tộc Kim Ô ta sẽ dốc sức ủng hộ các vị. Phụ hoàng và mẫu hậu ta vẫn rất chờ mong một nhánh thần linh mới xuất hiện trong thiên địa này.”

Sau đó hắn nhìn Hậu Khanh với ánh mắt đầy thâm ý: “Nhưng các hạ xác định muốn làm như vậy, nhất định phải trợ giúp Kiến Nguyên đế bù đắp Vọng Thiên Hống? Vọng Thiên Hống trạng thái hoàn chỉnh, đủ để tạo thành một trận hạo kiếp, tử vong hàng tỷ người. Lại thêm các thần thêm dầu vào lửa, chỉ sợ Thần Châu mười không còn chín, các hạ dù sao cũng xuất thân từ nhân tộc, thật sự nhẫn tâm?”

“Đây không phải là thứ các hạ muốn thấy sao?”

Hậu Khanh vẫn thản nhiên: “Các hạ không cần thăm dò, dù là Hạn Bạt, cũng đã không tự nhận là nhân tộc từ mười mấy vạn năm trước rồi. Bốn người chúng ta chưa bao giờ có lỗi với Huyền Hoàng thủy đế, cũng không nợ nhân tộc, chỉ có Huyền Hoàng thủy đế nợ chúng ta.”

Hắn ngước mắt nhìn nhau với nam tử kia: “Bây giờ ta chỉ lo lắng, tu vị và thế lực của Sở Hi Thanh càng ngày càng mạnh. Chỉ là Vọng Thiên Hống, chỉ sợ chưa đủ để Sở Hi Thanh cúi đầu với bộ tộc ta.”

“Điểm này ngươi không cần lo.”

Nam tử kia chắp tay sau lưng, ánh mắt lấp lóe: “Mười ngày sau, Táng Thiên nhập ma!! Bọn họ thật sự quá khinh thường Thần Bàn Nhược. Bọn họ cho rằng mình còn thời gian, nhưng không biết Thần Bàn Nhược tức giận thì sẽ đáng sợ đến mức nào. Nếu như các ngươi có thể bù đắp cho con Vọng Thiên Hống kia, như vậy tai kiếp của nhân tộc sẽ theo nhau mà tới.”

Hắn nói đến đây, lại ngưng tụ ra một đôi cánh màu vàng.

“Nếu việc nơi này tạm thời chưa xong, vậy ta cáo từ trước. Các ngươi có chuyện gì, có thể liên lạc với ta bất cứ lúc nào.”

Nam tử giương cánh, hóa thành một bó kim quang bay về phương xa.

Nhưng hướng hắn bay đi, lại là một hải nhãn khác.

Khi hóa thành độn quang, trong con ngươi nam tử không khỏi toát ra một vệt lạnh lẽo.

Nơi này đã không thể ở lâu…

Khư hạch tuy có thể giúp hắn khôi phục vết thương, nhưng lại trùng kích nguyên thần của hắn, để thần hồn của hắn gánh chịu áp lực.

Thứ này là ‘Thiên đạo’ do Thiên đế đời thứ 8 phục chế ra.

Các thần còn từng chiến đấu để cướp thứ này, sau đó mới phát hiện cái sản phẩm thất bại này tựa như có ý chí của bản thân, nó ôm lấy ác ý rất lớn với tất cả Cự linh.

Lâu dần, không ai thèm quan tâm đến thứ này, cuối cùng rơi xuống chỗ này, hình thành Quy Khư.

Ngoài ra nơi này cũng không an toàn nữa, vừa rồi hắn lại cảm nhận được một chút sát ý.

Hắn không biết sát ý này bắt nguồn từ ai trong hai người, nhưng lại biết một trong hai người Hạn Bạt và Hậu Khanh đã động sát ý.

Còn có vài chuyện khiến hắn khó hiểu, lúc nãy Sở Hi Thanh nhìn chằm chằm vào Khư hạch, thì hắn cảm nhận được một chút rung chuyển kỳ lạ.

Hắn nghi ngờ Sở Hi Thanh và Khư hạch có liên hệ thần bí nào đó.

Là chấp niệm của vị Thiên đế kia để lại trong Khư hạch sao? Sở Hi Thanh có thể khống chế thứ này?

Ngoài ra, Ty Thần Tinh Quân còn chắc chắn là, mình quá nửa là đã bại lộ.

Chương 2500 - Mười ngày nhập ma (2)

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh nhận được một tấm tin phù.

Là Hậu Khanh gửi đến, vị này uyển chuyển từ chối ý tốt của hắn, cũng không cầu hắn phải hoàn thành chuyển đổi âm dương của Vọng Thiên Hống.

Chính là giao dịch không được thì vẫn còn tình cảm, còn rất hào phóng mà nói, nếu Sở Hi Thanh có cần hai người bọn họ, thì có thể phái người đến đây cầu viện.

Buồn cười chính là, ngoại trừ phần tin phù này ra, hắn còn nhận được hai sợi thần niệm bí ẩn ẩn chứa tin tức.

Sở Hi Thanh lắc lắc đầu, bóp nát tin phù thành bột mịn.

Hai vị này quả nhiên là có vấn đề.

Sở Hi Thanh lập tức giơ tay vồ một chùm sáng ở chung quanh.

“Các hạ, có điều tra được gì không?”

Hậu Khanh chính là một trong Long vệ chiến tướng của Huyền Hoàng thủy đế ngày xưa, sức chiến đấu khi còn sống đuổi sát đế quân.

Hạt Bạt thì không cần nói, đó là con gái Huyền Hoàng thủy đế, thiên tư cao tuyệt, khi còn sống cũng là một trong những cao thủ trụ cột của Huyền Hoàng thủy đế.

Đây cũng là vị mạnh nhất trong tứ đại Thi tổ.

Về phần Ty Thần Tinh Quân kia thì không cần nói, dù chủ là hóa thân, nhưng cũng phải ở trung vị đến thượng vị.

Dưới tình huống bình thường, Thần Phổ Chiếu là không thể thăm dò được bọn họ.

Nhưng gần Khư hạch lại có rất nhiều ánh sáng, bản thân Sở Hi Thanh lại có thể ảnh hưởng đến Khư hạch ở một mức độ nào đó, khiến cho Thần Phổ Chiếu có cơ hội dòm ngó một hai.

“Đó đúng là chân hồn hóa thể của Ty Thần Tinh Quân! Vừa rồi hắn đã hiện thân trò chuyện với hai vị Thi tổ, bọn họ rất cẩn thận. Nhưng ta vẫn nghe được một chút.”

Thần Phổ Chiếu cố gắng lời ít mà ý nhiều: “Bọn họ muốn dùng Điên Đảo âm Dương cho Vọng Thiên Hống đời đầu, là vì muốn bù đắp ‘Thiên đạo’ trong Khư hạch. Vì để bệ hạ đi vào khuôn khổ, bọn họ quyết định giúp Kiến Nguyên đế đù đắp và hoàn thiện con Vọng Thiên Hống thể phục chế kia. Còn nữa, Ty Thần Tinh Quân chắc chắn Táng Thiên sẽ nhập ma trong 10 ngày nữa! Chắc là có quan hệ với ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’!”

Giọng nói của hắn hơi kinh dị.

Đây là tin tức hắn chưa từng nghe thấy.

Tuy nhiên, căn cơ của nhân tộc Thần Châu bây giờ đã không nằm trên người Táng Thiên nữa.

Tin tức này còn chưa đủ để Thần Phổ Chiếu từ bỏ hợp tác với vị Thánh hoàng này.

Sở Hi Thanh nghe thấy câu cuối cùng, không khỏi nhướng mày lên.

Táng Thiên sẽ nhập ma trong vòng 10 ngày?

Sao có thể?

Táng Thiên bây giờ đang tĩnh dưỡng trong Ma vực Chiến giới, hầu như không tiếp xúc với bên ngoài.

Sở Hi Thanh hỏi dò: “Vậy Ty Thần Tinh Quân đâu?”

“Đã rời khỏi Quy Khư.” Thần Phổ Chiếu nói: “Nhìn phương hướng của hắn, chác là đến Bắc Minh cung của nhân tộc các ngươi.”

Hiện giờ, nếu bạn tốt Thần Tịnh Ly có thể nghe thấy giọng nói của hắn, thì sẽ phát hiện ra trong giọng nói của vị Thần Phổ Chiếu này vẫn có chút gì đó chờ phân phó.

“Bắc Minh cung?”

Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn về phía bắc.

Bắc Minh cung và Bồng Lai Bất Dạ Thành, Cực Đông Băng Thành, đều là ba thế lực lớn của nhân tộc ở ngoài biển. Bắc Minh cung cũng là tông phái cấu kết chặt chẽ nhất với Cự linh.

Thần linh bọn họ cung phụng, chính là Côn Bằng đại thần, Kim Sí đại thần, Tất Phương đại thần trong các thần hỗn độn, tất cả đều là thần thú có thực lực cực mạnh và bối cảnh khá lớn.

Bởi Bắc Minh cung và Vô Tướng thần tông khá gần nhau, từng tranh cướp Tuyệt Châu với nhau, lại đều bị Vô Tướng thần tông đẩy lùi, nên trở thành kẻ địch của nhau.

Nhưng từ khi hắn quật khởi đến nay, Sở Vân Vân cũng trở về U Châu, lại nắm giữ Bắc vực, thì Bắc Minh cung vẫn không có động tĩnh gì lớn.

Sở Hi Thanh còn tưởng rằng Bắc Minh cung đã biết lợi hại, nhượng bộ lui binh.

Không ngờ tông phái này lại cấu kết với mạch Kim Ô.

Sở Hi Thanh lập tức tản chùm sáng trong tay, thu hồi đao cương ngăn cản thần thức.

“Bệ hạ!” Sở Mính nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt hơi động: “Không biết

Hậu Khanh kia nói sao? Ta thấy hai người này có vấn đề, Quy Khư đã là nơi nguy hiểm, không nên đi vào thì hơn.”

Sở Hi Thanh lắc lắc đầu, điều khiển Dục Nhật thần chu bay lên chín tầng mây: “Không cần đi Quy Khư, chúng ta đến Bắc Minh cung!”

“Bắc Minh cung?”

Hai Bạch Linh Hi ở phía sau không khỏi nghiêm túc lên.

Trong đó, Bạch Linh Hi số 1 thử thăm dò: “Bệ hạ định đi hỏi tội bọn họ?”

Trận chiến tại Hạch Châu, Bắc Minh cung vẫn luôn âm thầm hỗ trợ bách tộc Hạch Châu, thậm chí nàng còn bắt được chứng cứ.

Bạch Linh Hi số 1 đã từng báo việc này cho Sở Hi Thanh, nhưng đối phương chỉ đáp lại một câu đơn giản là ‘BIết rồi’.

Nàng còn tưởng rằng Sở Hi Thanh không muốn đắc tội với ba vị thần hỗn độn ở sau lưng Bắc Minh cung vào lúc này.

Bắc Minh cung xưa nay chỉ dừng ở âm thầm hỗ trợ, không tiến thêm một bước, nên Bạch Linh Hi số 1 cũng bỏ mặc chuyện này.

“Không khác mấy!”

Sở Hi Thanh thản nhiên như không, chỉ là nơi đáy mắt hiện ra vẻ lạnh lùng và sát cơ: “Nhưng Bắc Minh cung chỉ là thuận tiện, mục tiêu của chúng ta là người khác, đến khi đó phải nhờ hai vị Long vệ rồi.”

Từ giây phút hắn phát hiện Ty Thần Tinh Quân ẩn thân ở Quy Khư, Sở Hi Thanh đã có ý trừ khử người này.

Chỉ là binh pháp có nói, gặp rừng chớ vào.

Ý là không tác chiến ở hoàn cảnh không quen thuộc.

Quy Khư là địa bàn của hai vị Thi tổ, đó không phải là chiến trường lý tưởng nhất, vì vậy hắn nhất định phải chờ Ty Thần Tinh Quân rời khỏi đó, hoặc là chờ Sở Vân Vân đến.

Nhưng bây giờ, hắn đã có thêm một lý do để săn giết bộ chân hồn hóa thể này của Ty Thần Tinh Quân.

Hắn muốn biết, ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’ rốt cuộc đã làm gì, tại sao Táng Thiên sẽ nhập ma trong vòng 10 ngày?

Chương 2501 - Không có sơ hở nào

Người đời tưởng tượng ma cung của Táng Thiên, hoặc là xa hoa tráng lệ, đâu đâu cũng là ao rượu rừng thịt, còn có vô số ma phó qua lại bên trong; hoặc là ánh sáng đỏ như máu ngút trời, hàng ngàn hàng vạn chiến sĩ vờn quanh, bên ngoài cung thì trường thương như rừng, đao búa như núi.

Nhưng thực tế, chỗ ở của Táng Thiên lại đơn giản đến cực hạn.

Nơi này trống rỗng, không có bất kỳ vật trang trí nào, cũng không có bất kỳ vật sinh hoạt nào, trong cung điện rộng ngàn trượng chỉ có vài chiếc đèn, và mấy cái thần binh mà Táng Thiên thường dùng, ngoài ra thì không còn gì cả.

Thần khu vĩ đại của Táng Thiên ngồi ở giữa cung điện, hai mắt khép lại, toàn thân không nhúc nhích tựa như bàn thạch.

Nhưng mặt ngoài thân thể hắn lại là máu tươi như suối, cuối cùng hội tụ thành một mảnh sương máu.

Có thể thấy vô số oán sát hóa thành đầu người và các loại hung thú, chúng cắn nuốt máu tươi của Táng Thiên, gặm nhấm máu thịt của hắn, sau đó còn phát ra tiếng gào thét khủng bố và dữ tợn với Táng Thiên.

Khi Lê Tham đi vào cung điện thì lập tức nhìn thấy cảnh này.

Hắn không khỏi nhíu mày lại.

Đều là tiếp thu huyết tế, cách làm của Táng Thiên lại khác hai người bọn họ.

Lê Tham và Tử Vũ sẽ dốc hết sức để tiêu diệt những oán linh kia, giảm bớt áp lực của bản thân ở trình độ lớn nhất có thể.

Táng Thiên lại cho rằng những oán linh này là tội nghiệt hắn phải gánh chịu.

Ngoại trừ lúc đi ra ngoài và chiến đấu thì hơi kiềm chế, thời gian còn lại Táng Thiên đều bỏ mặc chúng, để chúng gặm nuốt máu thịt bản thân.

Cũng mà Táng Thiên có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết rất mạnh, khí huyết của hắn gặm mãi không hết, vì vây Lê Tham tuy không thích, nhưng cũng không xen vào.

Nhưng đây đã là lúc nào rồi chứ…

Lê Tham hít một hơi, đi đến trước Táng Thiên.

“Ta nhận được tin tức, có người thả tiếng gió, nói ngươi chắc chắn sẽ nhập ma trong vòng 10 ngày.”

“Nhập ma?”

Táng Thiên mở đôi mắt trước ngực, hiện ra trong mắt đỏ như máu: “Ta còn cách nhập ma rất xa.”

Nếu không chiến đấu, đại khái có thể duy trì một năm.

Táng Thiên lập tức ngộ ra: “Là Thần Bàn Nhược? Hắn tự tin ta sẽ nhập ma trong vòng 10 ngày?”

“Chắc là hắn, bố cục và mưu tính của kẻ này luôn thật thật giả giả, để người khó lòng phòng bị. Thời điểm này lại thả tiếng gió, có thể là muốn chúng ta tự loạn.”

Lê Tham xoa trán: “Ta đã vận dụng tất cả lực lượng của chúng ta để thăm dò, tin tức mới nhất, tứ đại thần sơn ở phàm giới đang thu thập nhân khẩu, có thể là chuẩn bị một trận huyết tế rất lớn, quy mô phải đến trăm triệu trở lên.”

Vẻ mặt hắn hơi động, cảm ứng được một tia hào quang màu vàng nhạt.

Thần Phổ Chiếu?

Trong mắt Lê Tham hiện ra vẻ kinh ngạc, lập tức cười khổ: “Xem đi, ngay cả Sở Hi Thanh trong phàm giới cũng biết chuyện này.”

Nhưng làm cho kinh ngạc chính là, Sở Hi Thanh lại cấu kết với Thần Phổ Chiếu.

Lại còn có thể sai khiến Thần Phổ Chiếu đi truyền tin cho hắn.

Táng Thiên lại rất bình thản: “Vậy cứ để bọn họ huyết tế thôi.”

Hắn cũng không yếu ớt đến mức bị những onas linh mới này trùng kích tâm linh.

Càng sẽ không vì trăm triệu tính mạng của nô bộ nhân tộc mà bị áp chế.

Đó là một chuyện rất đau khổ, nhưng so với vận mệnh của toàn bộ nhân tộc, lại không đáng nhắc tới.

Táng Thiên đã dùng thái độ lãnh khốc này để quan sát thế giới từ lâu rồi.

Thiên địa bất nhân, coi vạn vật như chó rơm; Thánh nhân bất nhân, coi bách tính như chó rơm.

“Tự nhiên là kệ bọn họ.”

Lê Tham cũng không để ý đến sinh tử của những nô bộ nhân tộc này.

“Nhưng nếu thủ đoạn của Thần Bàn Nhược chỉ như vậy, hắn sẽ không thể thao túng vận mệnh của vô số thần linh trong lòng bàn tay.”

Ánh mắt của hắn cực kỳ nghiêm túc: “Vị này công khai mưu đồ với mọi người, nhất định là nắm chắc 100%, cho rằng hắn nhất định sẽ thành công.”

Táng Thiên nghe vậy thì không tỏ ý kiến, cặp mắt đỏ tươi trên hai vú lại nhìn về phía sao La Hầu trong tinh không vô ngần.

Chiến ý vô tận thiêu đốt trong mắt hắn.

“Nếu ngay cả ngươi cũng nói vậy, như vậy Thần Bàn Nhược quá nửa là không phô trương thanh thế. Đã đến nước này, thì chỉ có dốc sức một kích mà thôi.”

Hắn xưa này đều không am hiểu mưu lược, chỉ có một thân huyết dũng này thôi.

Lê Tham lại thấy đau đầu.

“Còn chưa đến mức này, ta và Tử Vũ đang trù tính. Cả Sở Hi Thanh dưới phàm giới cũng đang nghĩ cách, ngươi không tin chúng ta, lẽ nào không tin hắn?”

Hắn bình tĩnh nhìn Táng Thiên, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc: “Đáp ứng ta, trong vòng một năm này, mặc kệ bên ngoài phát sinh chuyện gì, mặc kệ là tình huống bất đắc dĩ như thế nào, thì ngươi cũng không thể rời khỏi đây.”

Táng Thiên thu hồi tầm mắt từ tinh không, lại nhìn nhau với Lê Tham.

Một lúc sau, hắn mới trịnh trọng gật đầu một cái: “Ta sẽ cố.”

…

Cùng lúc đó, phía tây thành Vọng An, trong một hang động rộng rãi và khổng lồ dưới lòng đất.

Nơi này rất ít đèn, bầu không khí u ám âm trầm, quỷ khí mờ mịt.

Tại tầng thấp nhất của hang động, Kiến Nguyên đế hưng phấn đến đỏ bừng cả mặt, nhìn vào con dị thú đầu rồng cổ dài, thân lại như chó ở trước mặt.

Toàn thân nó là lân phiến cứng như sắt thép, khí tức âm hàn, một đôi mắt vàng óng lạnh lẽo và âm lệ, chỉ cần nhìn qua liền có thể khiến người không rét mà run.

“Có thể luyện thành con Vọng Thiên Hống này, chính là công lao của ba vị ái khanh và ái phi.”

Ái khanh trong miệng hắn, chính là Vũ Côn Luân, Tông Thần Hóa và Nguyệt Hinh.

Còn ái phi, chính là Hoàng quý phi Trưởng Tôn Binh Quyền đứng ở bên cạnh hắn.

Tại trận chiến quận Hoài âm, Vọng Thiên Hống của hắn đã bị Thánh hoàng đời thứ ba phá hủy.

Nhưng con Vọng Thiên Hống trước mắt này, lại có thần uy hơn trước.

Quá trình luyện chế nó, chẳng những có chúng thần âm thần trợ giúp, hai người Tông Thần Hóa và Nguyệt Hinh cũng cung cấp một lượng lớn thiên tài địa bảo.

Trưởng Tôn Binh Quyền lại lấy lực lượng Thần âm của nàng để hỗ trợ con Vọng Thiên Hống này cô đọng thân thể máu thịt.

Vũ Côn Luân cũng dốc hết sức lực.

Nếu không có Mộng Huyễn chi pháp của Vũ Côn Luân ngăn cản những con ruồi kia dò xét, vậy chuyện luyện chế sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Con Vọng Thiên Hống này vừa sinh ra đã có cấp độ Vĩnh Hằng hạ vị.

Chương 2502 - Không có sơ hở nào (2)

“Bệ hạ không khỏi vui mừng quá sớm rồi.”

Trưởng Tôn Binh Quyền lạnh lùng nhìn con Vọng Thiên Hống nằm rạp dưới chân Kiến Nguyên đế.

“Con Vọng Thiên Hống này có mạnh hơn nữa, cũng chỉ là Vĩnh Hằng hạ vị mà thôi.”

Phàm giới bây giờ, đã không như trước kia.

Vị hoàng hậu của Đại Luật kia, ‘Hoành tuyệt vạn cổ, quân đốc mắt xanh’ Sở Vân Vân chẳng những có thể san bằng Huyết Bức sơn, mà còn suýt nữa chém giết chân hồn hóa thể của Ty Thần Tinh Quân.

Nàng chính là ‘Thái âm thánh nữ’,. đã từng nhận được pháp chỉ của âm Thần, ra lệnh cưỡng chế tất cả tế ti dốc toàn lực cứu viện Ty Thần Tinh Quân, vì vậy cũng biết chuyện này.

Còn cả Sở Hi Thanh nữa, bây giờ có ai không biết vị này có thể triệu hoán ‘tinh thần pháp thể’ của Nam Cực Tinh Quân mới?

Hiện giờ, dù Vĩnh Hằng thượng vị có hàng lâm, chỉ sợ cũng khó có thể lay động triều Đại Luật.

Càng đáng sợ là Sở Hi Thanh đã đột phá nhất phẩm.

Sau này, bọn họ chỉ còn một cơ hội ngăn cản hắn thăng cấp thôi, đó chính là ‘nghi thức’ chứng đạo Vĩnh Hằng.

Nhưng mà trước lúc đó, Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh vẫn có thể đối kháng trăm vạn đại quân.

Dù là tứ đại Tổ thi, cũng không phải là đối thủ của Đại Luật.

Sở Hi Thanh có Tư Hoàng Tuyền trợ giúp, mà Thánh Giả Tử Vong lại là nhân vật khắc chế tất cả thi loại trong thiên địa…

Theo Trưởng Tôn Binh Quyền, quốc vận của Đại Ninh đã và đang đếm ngược.

“Hiện giờ đúng là hơi yếu, nhưng tích tiểu thành đại.”

Kiến Nguyên đế mỉm cười bình tĩnh và tự phụ: “Trẫm tự có mưu tính.”

Trạng thái tinh thần của hắn bây giờ đã tốt hơn hai tháng trước rất nhiều.

Hứa hẹn và giúp đỡ của thần linh, giúp hắn khôi phục tự tin.

Gần đây lại chế tạo được con Vọng Thiên Hống này, lại làm cho hắn có hi vọng thu phục Thi tộc.

Nhưng vào lúc này, Kiến Nguyên đế bỗng nhiên nhìn ra ngoài.

Đúng lúc này, một con chim lửa màu vàng xuyên không mà tới.

Đó là một con Tam Túc Kim Ô, nó bay thẳng vào tay Kiến Nguyên đế.

Nhưng khi vừa tiếp xúc với tay hắn, nó đã tản ra, hóa thành từng sợi ‘Thái Dương chân hỏa’ và tiêu tán, chỉ để lại một phong thư và một bình thuốc trong tay hắn.

Kiến Nguyên đế kiểm tra phong thư.

Chỉ một lát sau, khóe môi hắn không tự chủ được mà cong lên.

Nụ cười càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng tùy ý, càng ngày càng cuồng ngạo.

“Thú vị, thật là thú vị, xem ra thiên ý chưa bỏ trẫm.”

“Bệ hạ!”

Vũ Côn Luân đã xuất hiện sau lưng Kiến Nguyên đế, trong mắt hắn chứa vẻ ngạc nhiên và nghi ngờ: “Vừa rồi là Ty Thần Tinh Quân?”

Kiến Nguyên đế hơi khoát tay, ném phong thư cho mọi người sau lưng, sau dods lại giơ bình thuốc lên.

“Tinh Quân cho ta một giọt máu của Vọng Thiên Hống đời đầu, là Vọng Thiên Hống đời đầu chân chính.”

Có giọt máu này, Vọng Thiên Hống thể phục chế của hắn sẽ tiến thêm một bước, sẽ hoàn thiện hơn.

Điều này khiến Kiến Nguyên đế càng tự tin hơn.

Hắn có thể dựa vào nó để thu phục độc thi trong thiên địa, có thể chế tạo một nhánh thi quân cho Đại Ninh.

Một nhánh quân đội không bị ảnh hưởng bởi sĩ khí, có thể đối kháng chính diện với Thần Ý Xúc Tử Đao…

Thời điểm này, Kiến Nguyên đế không biết mấy người chung quanh đều đang nhìn hắn với ánh mắt dị dạng.

Dù là Nguyệt Hinh cũng không ngoại lệ.

Theo tiếng cười điên cuồng của Kiến Nguyên đế, nửa mặt trái của hắn hiện lên một tầng khí xanh.

Đó không giống với sắc mặt của một người bình thường, mà nhìn qua lại giống với thi thể hơn…

Vũ Côn Luân nhìn khuôn mặt này, trong lòng không khỏi sinh ra ý bi thương.

…

Khi Sở Hi Thanh đi đến Bắc Minh cung, Sở Vân Vân đã đến đây từ lâu.

Sau lưng nàng còn có Lục Loạn Ly và Kiếm Tàng Phong.

Sở Hi Thanh xưa nay đều rất cẩn thận, đã không động binh đao thì thôi, một khi ra tay, tất phải dùng sức mạnh lớn nhất, lấy thế thái sơn áp đỉnh, làm cho đối phương không có bất kỳ cơ hội nào.

Hắn sẽ không sơ sẩy bất cẩn, để Ty Thần Tinh Quân có cơ hội chạy trốn.

Sở Hi Thanh dừng lại bên cạnh ba người, nhìn tòa Bắc Minh cung ở phía trước.

Bắc Minh cung được kiến tạo trên một hòn đảo rộng ít nhất ba ngàn dặm, các loại phòng ốc và cung điện kéo dài mấy trăm dặm.

Hòn đảo này có khí hậu rất tốt, thảm thực vật xanh om bao phủ mỗi một tấc trên mặt đất, còn có thể thấy vô số chim bay lượn trên đảo, bầu không khí an bình, làm cho người ta cảm thấy như một thế ngoại đào nguyên.

Nhưng tông phái được xây dựng trong thế ngoại đào nguyên này, lại từng cấu kết với Cự linh, tranh cướp Tuyệt Châu với Vô Tướng thần tông.

Mấy ngàn năm qua, Bắc Minh cung vẫn kéo ba đến năm phần mười lực lượng của Vô Tướng thần tông, khiến bọn họ không thể tập trung vào phương bắc.

Sở Hi Thanh quan sát hoàn cảnh chung quanh: “Tình hình thế nào?”

Lục Loạn Ly đã triệu hoán Thanh Long Tinh Quân, lúc này đang ở sau lưng bọn họ.

Vị này dùng một đoàn hơi nước khổng lồ và Mộng Huyễn chi pháp để che đậy phạm vi 100 dặm quanh đây.

Sở Hi Thanh có thể trắng trợn nhìn vào Bắc Minh cung phía trước.

“Ta không biết Ty Thần Tinh Quân có ở trong đó hay không.”

Sở Vân Vân khoanh tay trước ngực: “Nhưng cũng không thấy hắn đi ra.”

Đôi mắt màu xanh lam của nàng tràn đầy chiến ý.

Ty Thần Tinh Quân là nhân vật đầu tiên khiến nàng trọng thương kể từ khi phục sinh đến nay.

Sở Hi Thanh lại nghe thấy một chùm sáng ở bên cạnh nói với mình: “Ta có thể xác định Ty Thần Tinh Quân đang ở trong đó, chưa từng ra ngoài.”

Đó là Thần Phổ Chiếu, giọng nói của hắn tựa như còn ngậm lấy chút chờ mong.

Sở Hi Thanh lập tức nhìn về phía Kiếm Tàng Phong, mỉm cười nói: “Cái gọi là sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, mời sư huynh đừng giữ sức.”

Kiếm Tàng Phong hơi bất đắc dĩ: “Mấy người sư tôn đã đang chạy đến, sư đệ có thể chờ thêm một lát.”

Sở Hi Thanh lại không định chờ đợi.

Cái gọi là đêm dài lắm mộng, bên cạnh hắn còn có hai Bạch Linh Hi, nói không chừng đã truyền tin ra ngoài.

Nếu lực lượng đã đủ, vậy thì có thể động thủ.

Sở Hi Thanh trực tiếp bay lên, hóa thành một đạo độn quang, bay đến cửa chính Bắc Minh cung.

Hắn lười phí lời, trực tiếp duỗi tay ra.

Trong nháy mắt, vô số đao cương như gương bạc sinh thành ở quanh người Sở Hi Thanh, theo các loại lực lượng ở chung quanh bị phản xạ, phạm vi 1000 dặm đều là núi chuyển đất sập.

Ầm!

Sua một tiếng nổ vang trời, vô số cung điện sụp đổ, trận pháp phòng hộ cũng tan vỡ gần nửa.

Còn có vô số vết rách như mạng nhện sinh sôi, chớp mắt đã lan tràn ra toàn đảo.

Trên trăm vạn đệ tử của Bắc Minh cung đều là sắc mặt nhăn nhó, ngũ quan thất khiếu chảy máu.

Một nhóm người trong đó thậm chí còn bạo thể mà chết.

Mà lúc này, tại nơi sâu xa trong Bắc Minh cung, một nam tử mặc áo lông vàng óng và một ông lão râu trắng tóc bạc đều đổi sắc mặt, đồng loạt nhìn về phía bên ngoài.

Khi ông lão cảm nhận được tình hình bên ngoài, sắc mặt hắn âm trầm như nước, ánh mắt hiện lên vẻ khó tin: “Quả thực là làm càn!”

Chương 2503 - Vô địch vô song

Khi hơn nửa Bắc Minh cung sụp đổ, ông lão áo trắng đã phẫn nộ đến tột đỉnh.

Tòa Bắc Minh cung này, chính là đạo trường của ba vị đại thần Côn Bằng, Kim Sí và Tất Phương.

Tên kia, sao hắn dám làm càn ở đây?

Sau khi tức giận, ông lão áo trắng lại sinh lòng sợ hãi, lông tơ toàn thân đều dựng đứng.

Thiên hạ ngày nay, mặc kệ là Thần Châu hay là Trung Thổ, có ai mà chưa nghe qua uy danh của vợ chồng Sở Hi Thanh?

Dù những Cự linh ở phương bắc kia, cũng biết nhân tộc phía nam xuất hiện một vị Nhân hàng cực kỳ lợi hại.

Hắn có thể trấn áp mấy ngàn vạn Cự linh trong và ngoài Bất Chu sơn, điều động Đại La Thần Nghĩ tàn sát hậu duệ thần linh; khiêu khích chúng thần dưới chân Bất Chu sơn, cuối cùng thân trở ra.

Hiện giờ, vực ngoại đã xuất hiện biến hóa, đám Cự linh phương bắc tin tức bế tắc, nên ít người mới, nhưng ông lão áo trắng thì lại rất rõ ràng.

Nhân tộc rõ ràng là đã đi đến bước đường cùng, lại bị Sở Hi Thanh một tay bẻ về, thậm chí còn có xu thế quật khởi.

Về phần Sở Vân Vân kia, khi nàng còn là Tần Mộc Ca, thì cũng đã là đối thủ đáng sợ nhất của Bắc Minh cung rồi.

Bây giờ thực lực của vị này còn kinh khủng hơn.

Vì vậy, Bắc Minh cung rất kiêng kỵ hai vợ chồng nhà này, thời gian gần đây bọn họ không chỉ chủ động thu hồi nhân thủ ở Tuyệt Châu, mà còn không dám đứng ra can thiệp khi Đại Luật chinh phạt Hạch Châu.

Bọn họ tôn thờ ba vị thần linh hỗn độn không sai, nhưng ai có thể chắc chắn ba vị thần linh này sẽ vì bọn họ mà can thiệp vào phàm giới.

Không ngờ bọn họ đã ẩn nhẫn như vậy, mà hai vợ chồng nhà này vẫn không chịu buông tha cho bọn họ, hôm nay lại còn giết đến tận cửa.

Chuyện này quả thực là khinh người quá đáng!

Phản ứng của Ty Thần Tinh Quân lại hoàn toàn khác với ông lão áo trắng.

Ánh mắt của hắn có phẫn nộ, cũng có hiểu rõ.

Hiển nhiên là hắn đã bại lộ khi ở Quy Khư.

Khi đó Sở Hi Thanh đã cảm ứng được hắn, vẫn luôn nhìn chằm chằm vào hướng đi của hắn.

Ty Thần Tinh Quân nhẹ nhàng nhìn xuyên qua tầng tầng cung điện, nhìn vào thanh niên mặc long bào ở phía ngoài kia.

Sắc mặt hắn dần dần bình tĩnh lại, khóe môi thậm chí còn cong lên.

Trong phàm giới này, vợ chồng Sở Hi Thanh đúng là cực kỳ đáng sợ.

Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh quần chiến vô song, có thể địch thiên quân vạn mã; Vạn Thần Kiếp của Sở Vân Vân đơn đấu vô địch, lực có thể bạt núi.

Nhưng hắn chạy đến Bắc Minh cung, cũng không phải bắn tên không đích.

Toàn bộ phàm giới, không có mấy thứ có thể giúp hắn đối kháng với đôi vợ chồng này.

Mà tòa Bắc Minh cung này, chính là một trong số đó.

Theo hắn biết, mấy vị Côn Bằng, Kim Sí kia, để ý tòa đạo trường này nhiều hơn người khác tưởng tượng.

Ba vị kia đã bố trí một số thứ trong Bắc Minh cung, có thể tăng lực lượng của hắn lên đến cực hạn.

Ngay cả 12 Tổ thần cũng không thể không kiêng kỵ bọn họ vài phần.

Nhưng Ty Thần Tinh Quân vẫn không nghĩ đến, Sở Hi Thanh thế mà lại không sợ ba vị sau lưng Bắc Minh cung, lại dám làm càn ở đây.

Xem ra người này có nắm chắc giết chết bộ hóa thân này của hắn.

Nhưng vị Nhân hoàng này, lại không để Côn Bằng và Kim Sí vào mắt sao?

Khi tình cảnh của nhân tộc vẫn rất gian nan, lại đi đắc tội với những tồn tại có lực lượng sánh vai với Tổ thần.

Cũng trong khoảnh khắc này, hắn nghe thấy Sở Hi Thanh cười gằn một tiếng.

“Cung chủ Nhậm Kiếm Tây ở đây? Bắc Minh cung táng tận thiên lương, vạn năm nay đã cấu kết với Cự linh phương bắc rất nhiều lần, bán đứng nhân tộc ta, lại hiến tế con dân nhân tộc để lấy lòng Cự thần, làm cho vô số anh kiệt của tộc ta chết thảm, vô số bách tính gặp nạn.”

“Những năm này lại làm rất nhiều việc xấu, khiến bách tính lầm than, sinh linh đồ thán. Các ngươi chết vạn lần cũng khó có thể chuộc tội, hôm nay trẫm đích thân đến đây hỏi tội, khuyên các ngươi chớ chống cự, nhận tội đền tội, để trẫm xử lý.”

Hai người trong điện nghe câu này, thầm hô không ổn.

Hơn 100 vạn đệ tử Bắc Minh cung không hiểu nguyên do thì còn tốt, nhưng một khi bọn họ biết rõ lai lịch của kẻ địch, Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh sẽ tăng lên đến cực hạn.

Quả nhiên, một cái chớp mắt tiếp theo, toàn bộ Bắc Minh cung lại nổ vang, đất trời rung chuyển, bụi mù nổi lên bốn phía.

Đặc biệt là nơi gần cửa cung, những kiến trúc kia đã bị chấn thành bột mịn. Mấy trăm vị võ tu tam tứ phẩm ở gần đó đều bị đánh nổ đầu.

Rất nhiều nhất phẩm, thậm chí là Siêu Phẩm ở trong cung cũng bị đao ý kia trấn áp, bọn họ đều quỳ một chân trên mặt đất, sắc mặt nhăn nhó, thất khiếu chảy máu.

Nhưng những người có tu vị thấp thì lại không sao, bọn họ chỉ bị đánh ngất, nằm trên mặt đất.

Cũng vào lúc này, đao ý của Sở Hi Thanh đã khóa chặt vào hai người bọn họ.

“Chết!”

Ty Thần Tinh Quân đứng yên không nhúc nhích, nơi mi tâm nổ ra một vết thương khủng bố nhìn thấy cả não.

Nhưng vết thương này lại xuất hiện những quang điểm màu vàng, rồi lập tức khôi phục như cũ.

Chỉ là, nếu có người am hiểu pháp môn thời gian ở đây, sẽ phát hiện trong những quang điểm này còn chất chứa lực lượng thời gian rất mạnh.

Ông lão áo trắng Nhậm Kiếm Tây cũng nổ tung, toàn thân tuôn ra một đám sương máu.

Cơ thể và nguyên thần của hắn đã bị Sở Hi Thanh chém nát.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, hắn đã ngưng tụ lại hình thể.

Hình thể này không phải là nhân loại, mà là một con Hắc Bằng có sải cánh hơn 300 trượng.

Nó mở rộng đôi cánh, bay đến giữa không trung, sau đó mở mỏ chim ra hút một cái, thế mà lại nuốt tất cả đao ý của Sở Hi Thanh đánh đến vào bụng.

“Càn rỡ.”

Hắc Bằng giận dữ nhìn Sở Hi Thanh: “Sở Hi Thanh, ngươi cho rằng Bắc Minh cung là nơi ngươi có thể làm càn sao?”

Thật ra hắn đã tê cả da đầu.

Thần Ý Xúc Tử Đao của vị Nhân hoàng này, quả thực lá bá đạo và mạnh mẽ như lời đồn.

Nhưng hiện giờ, hầu như tất cả võ tu của Bắc Minh cung đã bị đao ý của Sở Hi Thanh trấn áp.

Hiện giờ, cũng chỉ có người tông chủ là hắn mới có thể cứu Bắc Minh cung.

Nhậm Kiếm Tây biết Sở Hi Thanh nắm giữ Tiệt Thiên chi pháp, hơn nữa còn lọt vào mắt xanh của Mộc Kiếm Tiên, đã trở thành Chân Linh của Tiệt Thiên.

Vì vậy bọn họ trốn là trốn không thoát, lúc này chỉ có thể quyết tử một lần, mới có một đường sinh cơ.

Cũng không thể nhắm mắt chờ chết chứ?

Hơn nữa, trong Bắc Minh cung đúng là còn có một lực lượng cực mạnh, là căn cơ để bọn họ trấn áp khí vận, để tông môn bọn họ sừng sững không ngã.

Trong một cái nháy mắt tiếp theo, một con Côn cực kỳ khổng lồ lao ra khỏi mặt biển ở phía ngoài khơi.

Thân thể nó dài đến 3900 trượng, sau khi lao ra khỏi mặt biển, nó liền mở rộng hai cánh, có tư thế như che trời lấp biển.

Còn có một con Kim Sí Đại Bằng hơn 400 trượng lao xuống từ bầu trời, ngoài ra còn có một con chim lửa màu đỏ thẫm cũng gần 400 trượng.

Kẻ trước mang theo lôi đình màu vàng hùng vĩ, tràn đầy bốn phương; chim lửa thì lại làm bầu trời cháy rừng rực, hầu như tất cả vật chất trên đảo đều bốc cháy.

Đó chính là ba con thần thú trấn tông của Bắc Minh cung, là dòng dõi của ba vị thần linh, bọn họ đã cung phụng chúng 9400 năm.

Những tồn tại tiếp cận Vĩnh Hằng trung vị như chúng, lẽ ra không nên tồn tại trong phàm giới.

Nhưng Bắc Minh cung có bí pháp đặc thù, có thể thông qua trận pháp đặc biệt và huyết tế, khiến cho ba con thần thú này được cung phụng trong Bắc Minh cung.

Chúng nó có ba vị thần linh hỗn độn làm hậu thuẫn, lại không hấp thu nguyên lực trong thiên địa, nên chư thần cũng nhắm một mắt mở một mắt.

Mà cũng vì thế, bao đời qua Bắc Minh cung đã hiến tế trên trăm vạn đồng nam đồng nữ, vô số thiên tài địa bảo, chính là vì mượn sức mạnh của chúng để che chở tông môn như giờ phút này.

Chương 2504 - Vô địch vô song (2)

Khi ba vị này hiện thân, liền tấn công về phía Sở Hi Thanh.

Ánh mắt Sở Hi Thanh lăng lệ.

“Xem ra lời đồn không sai!”

Bắc Minh cung bí mật hiến tế đồng nam đồng nữ, phụng dưỡng thần thú, chuyện này đã có lời đồn trong võ lâm Thần Châu.

Chỉ là Bắc Minh cung làm việc rất bí ẩn, người ngoài khó tìm thấy chứng cứ.

Nhưng ngày hôm nay, đã là xác định!

Cũng trong khoảnh khắc này, Nhậm Kiếm Tây lại nổ tung.

Con chim khổng lồ 300 trượng này, lại bị đao ý của Sở Hi Thanh đánh nổ thân thể và nguyên thần.

Sở Hi Thanh phẩy tay áo một cái, vung đao lên, vẻ mặt hờ hững: “Nơi này, cấm bay!”

Trong khoảnh khắc, hàng trăm hàng ngàn mảnh đao cương như gương bạc sinh sôi ở giữa không trung.

Đó chính là thức thứ ba của Thần Ý Xúc Tử Đao… Thần Ý Cấm Thiên!

Ba con chim khổng lồ ở trên trời lập tức rơi xuống.

Chúng nó sợ hãi khi phát hiện, bản thân mình không chỉ không thể khống chế cánh chim, mà ngay cả lực lượng và huyết mạch của bản thân cũng mất khống chế.

Tất cả loài chim trên thế gian này, bảy phần lực lượng nằm ở lông chim và xương cốt.

Đặc biệt là đôi cánh, đó là thứ quan trọng nhất.

Xương cốt là căn nguyên của bọn họ, lông chm là phù văn tự nhiên, giúp bọn họ khống chế thiên quy.

Nhưng mà giờ phút này, các loại lực lượng và các loại thiên quy ở chung quanh, đều bị đao cương như gương bạc của Sở Hi Thanh phản xạ qua lại, trở thành một đoàn loạn tùng phèo.

Chúng nó liên tục phản xạ, phản xạ phản xạ lại phản xạ, phản xạ không ngừng!

Trong mắt ba con chim khổng lồ đều sinh ra ý căng thẳng.

Đây rốt cuộc là đao pháp gì? Là loại lực lượng gì?

Đây quả thực là khắc chế tất cả Vũ tộc!

Lông chim và xương cốt của chúng cũng bị quấy rầy, không ngừng rung động, hoàn toàn mất khống chế.

Không chỉ không thể bay, mà lực lượng thiên quy của chúng cũng đang tan rã, căn bản là không thể điều động.

Trong có, Côn còn tốt một chút, nó có thể hóa thành hình thái Côn và Bằng, chịu ảnh hưởng nhỏ nhất.

Hai con còn lại thì bị đánh tan mất bảy phần lực lượng.

Trong nháy mắt này, toàn thân con Côn Bằng 3900 trượng kia đã nổ thành một đám mưa máu. Rồi lập tức hóa thành từng tia khói xanh, bay về phía một cái trường thương màu đen.

Đó chính là Nghịch Thần Kỳ!

Bóng người của Sở Vân Vân xuất hiện ở nơi Côn Bằng rơi rụng, lạnh lùng nghiêm nghị nhìn về phía Ty Thần Tinh Quân.

Chỉ không đến một phần vạn cái hô hấp, con Kim Sí Đại Bằng kia cũng nổ tung.

Một Thanh Long hơn 700 hiện thân trong đám mây mù, trong cơ thể Kim Sí Đại Bằng xuất hiện vô số gỗ nhọn, chỉ chớp mắt đã đâm thủng và xoắn con chim khổng lồ này thành bánh quẩy.

Kim Sí Đại Bằng tuy kêu la thảm thiết, toàn lực giãy dụa, toàn thân nổ ra một làn sóng lồi đình màu vàng, một làn sóng lại một làn sóng lôi đình xuất hiện, nhưng lại không làm nên chuyện gì.

Kim Sí Đại Bằng vốn có thể khắc chế tất cả Long tộc trong thiên hạ, thậm chí còn lấy long xà làm thức ăn, nhưng sức mạnh của đối thủ thực sự là quá mạnh.

Tất Phương còn lại cũng không thể sống sót.

Thân thể của nó bị vô số hào quang màu vàng đâm thủng, lập tức có hàng ngàn hàng vạn đạo kiếm khí bao phủ toàn bộ thân thể nó.

Đó chính là hai cái Bạch Linh Hi, bọn họ cũng hiện thân ở gần đó.

Sau lưng bọn họ đều là một đôi cánh kiếm có khí thế hùng vĩ, khí cơ ác liệt tuyệt luân.

Đôi cánh kiếm này, từng cái có 28 bóng kiếm hư ảo, tất cả đều là lực lượng thiên quy và chân nguyên ngưng tụ thành, xán lạn huy hoàng, kiếm khí ngút trời.

Đôi cánh kiếm hư ảo này đang ngưng tụ ra kiếm khí vô cùng vô tận, liên tục đánh về phía Tất Phương.

Tất cả kiếm khí còn mang theo cuồng phong và lôi đình, thừa dịp Tất Phương không còn hơi sức điều động lực lượng và thiên quy của bản thân, liên tục xé nát và đánh tan cơ thể nó.

Ba con thần thú trấn tông được Bắc Minh cung cung phụng gần vạn năm, lại bị giết chết trong khoảnh khắc.

Sở Hi Thanh không khỏi liếc nhìn về phía hai cái Bạch Linh Hi một chút.

Thiên Dực Kiếm Thể của hai người này đều có thiên quy Bội Thiên tầng 28, cũng là cực hạn của Bội Thiên.

Một thân lực lượng của bọn họ được Thiên Dực Kiếm Thể tăng cường, cũng đã có uy lực của Vĩnh Hằng hạ vị.

Vị vậy hắn cũng không thể phân biệt ra ai mới là Kinh Hồng Kiếm Tiên - Bạch Linh Hi thật.

Sở Hi Thanh cũng không thể thông qua Thiên Đạo Thạch Lâm để phân biệt hai người anfy.

Thiên quy Bội Thiên quá nhỏ yếu, còn không đến tầng 32, không có tư cách tiến vào Thiên Đạo Thạch Lâm.

Thần Phổ Chiếu còn nói với hắn, đây là vì Thần Tịnh Ly cố tình ngăn cản.

Sở Hi Thanh lập tức cười một tiếng, lại thu hồi sự chú ý.

Bởi vì thời điểm này, một bó hào quang vàng óng đã xuyên qua đầy trời lôi đình và khói lửa, để đánh đến trước người hắn.

Đó chính là Ty Thần Tinh Quân!

Tốc độ xuất thủ của vị này quả thực là quá nhanh, chỉ khoảnh khắc đã nổ ra mấy vạn viên lông lửa về phía hắn.

Mà mỗi một viên lông lửa đều có uy lực của ‘Đại Nhật thần quang’ cấp độ Vĩnh Hằng trung vị.

Nhưng lông lửa này còn chưa bộc phát, đã khiến cho nhiệt độ chung quanh tăng mạnh, tựa như mặt trời hủy diệt tất cả.

Tốc độ xuất thủ của Sở Hi Thanh bây giờ cũng không kém Vĩnh Hằng hạ vị, song đao kết hợp, thậm chí còn vượt qua.

Nhưng dưới tình huống không sử dụng Thần Lực Tái Thôi, tốc độ đao của hắn vẫn không theo kịp những lông lửa này.

Huống hồ ngoài những lông lửa này ra, còn có những chiếc phi đao ánh sáng mà mắt thường khó nhận ra.

Chúng nó đều ngưng tụ từ ánh mắt trời, không chỉ đuổi sát thời gian, mà còn sắc bén tuyệt luân.

Nhưng phía sau hắn cũng phun ra hàng ngàn hàng vạn kiếm khí, chém nát và cắt đứt từng chiếc lông lửa kia.

Chẳng biết từ lúc nào, sau lưng Sở Hi Thanh đã xuất hiện một cây Huyết tùng cao hơn 700 trượng.

Đó chính là ánh sao hóa thân của Nam Cực Trường Sinh đại đế, hắn múa 99 cánh tay, liên tục chém kiếm khí ra ngoài.

Chỉ chớp mắt, hai người đã giao thủ không dưới 10 vạn kích, vô số cương lực và Dương viêm có tính chất hủy diệt bắn ra bốn phương tám hướng.

Sở Hi Thanh lại nhìn xuyên qua lông lửa và ánh đao đầy trời, nhìn nhau với nam tử mặc áo lông vàng óng bên trong nơi sâu xa của Bắc Minh cung.

Hai mắt của hắn hơi co lại: “Ty Thần!”

Ty Thần Tinh Quân, quả nhiên ẩn thân ở đây!

Chương 2505 - Đao Thần lâm thế

Dư âm cuộc chiến của Sở Hi Thanh và Ty Thần Tinh Quân đã lan tràn đến toàn bộ Bắc Minh cung.

Nếu không phải trận pháp của Bắc Minh cung vẫn còn, hơn 100 vạn đệ tử của Bắc Minh cung đã không thể sống sót.

Nhưng vẫn có rất nhiều người bị lan đến, mười mấy vạn người bị ‘Đại Nhật chân hỏa’ nướng cháy, chớp mắt đã hóa thành tro tàn.

Ty Thần Tinh Quân không hề lưu tình, hắn biết đệ tử Bắc Minh cung chết càng nhiều, Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh càng yếu.

Ngay cả cung chủ Nhậm Kiếm Tây cũng bị lan đến, thân thể vừa mới ngưng tụ lại của hắn, lại bị đao của Sở Hi Thanh đánh nát.

Nhậm Kiếm Tây vẫn chưa tử vong, thần hồn của hắn lại tụ lại lần nữa.

Hắn sở hữu huyết mạch Côn Bằng rất mạnh, có thể hòa vào trong hơi nước, chỉ cần còn có hơi nước, chỉ cần lực lượng nguyên thần vẫn còn, thì hắn sẽ không chết hẳn.

Mà trên mảnh địa dương này, dù Dương Thần – Thái Hạo hàng lâm thì cũng không thể làm hơi nước ở đây biến mất sạch.

Đương nhiên, nếu gặp đối thủ tương tự như Sở Vân Vân, vậy thì lại khác.

Giống như con Côn Bằng vừa nãy, bị Sở Vân Vân xử lý trong chớp mắt.

Nhậm Kiếm Tây sinh lòng phẫn nộ và kinh hoàng.

Vị khách hắn vừa đón tiếp, thế mà lại là Ty Thần Tinh Quân!

Người này không phải sứ giả của Cự Nhật tộc ở Hạch Châu sao?

Cự Nhật tộc bắt nguồn từ mạch Kim Ô, là chủ của Hạch Châu ở ngàn năm trước.

Bắc Minh cung vẫn luôn có liên hệ với Cự Nhật tộc, cũng âm thầm giúp đỡ.

Vì vậy khi vị sứ giả này cầm tín vật đến bái phỏng, Nhậm Kiếm Tây cũng không nghĩ nhiều.

Hắn lại không ngờ được, vị này thế mà lại là chân hồn hóa thể của Ty Thần Tinh Quân.

Vì vậy hôm nay Sở Hi Thanh đến đây vì Ty Thần Tinh Quân, Bắc Minh cung là gặp tai bay vạ gió?

Nhậm Kiếm Tây vừa giận vừa hận, lại vừa bất đắc dĩ.

Càng làm Nhậm Kiếm Tây kinh ngạc là, Sở Hi Thanh lại có thể đối kháng chính diện với chân hồn hóa thể của Ty Thần Tinh Quân.

Tuy rằng đại đa số lông lửa là do Huyết tùng đánh nát, nhưng có gần một phần tư trong đó là do Sở Hi Thanh gánh chịu.

Hắn dĩ nhiên lại ứng phó được, hoàn toàn không rơi xuống hạ phong.

Nhậm Kiếm Tây tưởng mình đã đánh giá cao vị Nhân hoàng này, nhưng lại phát hiện mình vẫn đánh giá thấp.

Vị bệ hạ này vẫn là phàm nhân thật sao?

Trình độ bực này, phàm nhân có thể làm được?

Chuyện này quả thực là còn khoa trương hơn cả chuyện Sở Vân Vân lấy thân thể Bán Thần đối kháng với hóa thể của Hỏa Thần.

“Không tệ!”

Ty Thần Tinh Quân cũng hiện ra vẻ kinh ngạc: “Chẳng trách Kiến Nguyên đế và những anh kiệt dưới trướng hắn lại thất bại trong tay ngươi.”

Sức chiến đấu của Sở Hi Thanh yếu hơn Sở Vân Vân rất nhiều.

Nhưng người này còn chưa bước vào cảnh giới Bán Thần, còn kém Sở Vân Vân một cảnh giới.

Ty Thần Tinh Quân kiêng kỵ Sở Hi Thanh còn hơn cả Sở Vân Vân.

Sức chiến đấu của Sở Vân Vân có mạnh, tương lai cùng lắm chỉ là một cái Táng Thiên khác; nhưng Sở Hi Thanh này, có thể lại là một Đông Hoàng khác.

Không! Có khả năng còn mạnh hơn cả Đông Hoàng, kẻ đã khiến toàn bộ Tổ thần phải cúi đầu thần phục.

Cuộc chiến ngày hôm nay, càng củng cố ý nghĩ này của hắn.

Sau lưng Ty Thần Tinh Quân bỗng nhiên hiện ra 12 thanh đao hẹp dài, sáng ngời lóng lánh. Chúng sắp xếp có trật tự, trong mắt Sở Hi Thanh lại như một cái đồng hồ ở thế giới khác.

Đao cương của chúng lại đánh tan tất cả kiếm quang của hai Bạch Linh Hi.

Ánh đao chói mắt kia còn chém trúng Sở Mính đang cố gắng tiến lại gần, khiến cho nàng kêu thảm một tiếng, không thể không liều mạng lùi 100 dặm.

Trên mặt nàng xuất hiện 2 vết đao rất sâu, ngọn lửa trắng lóa kia để những vết thương này không thể khép lại.

Ty Thần Tinh Quân cười gằn: “Võ đạo của nhân tộc các ngươi, ta cũng biết một chút.”

Cái nhân tộc gọi là võ đạo, đơn giản chính là lợi dụng và chưởng khống lực lượng và thiên quy nhiều hơn mà thôi.

Sở Hi Thanh lặng lẽ không nói gì.

Nhưng theo hắn phẩy tay áo, tất cả binh khí loại đao trong phạm vi Bắc Minh cung đều rung động, kêu ong ong.

Thậm chí ngay cả đao trận sau lưng Ty Thần Tinh Quân cũng đang run rẩy.

Con ngươi của Ty Thần Tinh Quân không khỏi co lại: “Đao Thần!”

Người này, dĩ nhiên lại chiếm đạt đao đạo trong thiên hạ, tựa như Bạch Đế Tử vậy.

Trong nháy mắt này, Sở Hi Thanh không chỉ quản lý và uy áp binh khí của hắn, mà còn sửa chữa quy tắc của đao đạo, để uy lực đao pháp của hắn giảm mạnh.

Hắn lập tức nhìn thấy vô số binh khí loại đao ở trong Bắc Minh cung rời khỏi tay chủ nhân, từng thanh từng thanh bay lên giữa không tủng.

Hàng ngàn hàng vạn thanh đao lập tức bắn về phía hắn như một cơn mưa đao.

“Hừ!”

Ty Thần Tinh Quân hừ nhẹ một tiếng, đôi cánh chim sau lưng hắn mở ra, tản ra vô số điểm sáng, đối kháng với hàng ngàn hàng vạn trường đao kia.

Sở Hi Thanh thống ngự vạn đao, nhìn qua có thanh thế rất lớn, nhưng thật ra không hề uy hiếp đến hắn.

Cùng lúc đó, Thập Nhị Thần Đao Trận sao lưng Ty Thần Tinh Quân bỗng thả ra ánh sáng chói mắt.

Chúng nó như vầng mặt trời thứ hai trong vùng thế giới này, cực kỳ chói mắt.

Nhưng càng đáng sợ hơn là, vầng mặt trời này còn đang tỏa ra lực lượng thời gian!

Lục Loạn Ly nhìn thấy cảnh này, nội tâm không khỏi căng thẳng, lại không cách nào ngồi xem.

Nhưng nàng biết Thanh Long do mình triệu hoán vẫn yếu một chút, bắt nạt con Kim Sí Đại Bằng kia thì được, nhưng gặp đối thủ cấp đế quân như Ty Thần Tinh Quân, vậy chênh lệch của song phương đủ để trí mạng.

Nàng quay đầu nhìn về phía Sở Vân Vân: “Vân Vân tỷ không định ra tay sao?”

“Tạm thời không cần.”

Sở Vân Vân xách ngược trường thương, mặt không cảm xúc, lắc đầu nói: “Ty Thần Tinh Quân chưa dùng toàn lực, Hi Thanh cũng vậy. Vị Ty Thần Tinh Quân này là đối thủ thích hợp để Hi Thanh rèn luyện võ đạo, làm quen với thần chiến. Huống hồ…”

Ánh mắt nàng lóe lên, nhìn về phía Kiếm Tàng Phong ở cách đó không xa.

Nơi đáy mắt Sở Vân Vân hiện ra một vệt kỳ dị: Có Kiếm sư đệ ở đây, trận chiến này không đáng lo.”

Vì vậy nàng vẫn chú ý đến ba vị Côn Bằng, Kim Sí và Tất Phương nhiều hơn.

Sở Vân Vân đã cảm ứng được ý niệm của bọn họ.

Ba con thần thú viễn cổ kia đang nhìn xuống nơi này.

Sở Vân Vân nhất định phải đề phòng bọn họ.

Chương 2506 - Đao Thần lâm thế (2)

Thanh Long thì lại than thở: “Tiểu bối nhân tộc này tên là Kiếm Tàng Phong sao? Thiên tư cao không kém ngươi và Sở Vân Vân. Ngươi không phát hiện, đao của Ty Thần Tinh Quân đã chậm hơn rồi sao?”

Lục Loạn Ly nghe vậy thì nội tâm hơi động.

Kiếm Tàng Phong?

Lúc này Lục Loạn Ly mới phát hiện không đúng, Kiếm Tàng Phong nhìn như không nhúc nhích, nhưng lực lượng thiên quy chung quanh hắn đang lặng lẽ biến hóa.

Là Quy Thiên Củ Địa?

Trong khi nàng suy nghĩ, quanh người Sở Hi Thanh bỗng nhiên xuất hiện long khí, mười hai Ứng Long vàng óng quấn quanh người hắn.

Một mặt cương thuẫn đỏ cực lớn đồng thời chắn ở trước người Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh lại kết hợp Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ với Vĩnh Hằng Bích Chướng, tạo ra một sức mạnh vô cùng to lớn, một cương thuẫn không thể phá.

Mạnh như Ty Thần Tinh Quân, thế mà nhất thời không thể lay động.

Trong lòng Sở Hi Thanh cũng hơi căng thẳng.

Một chiêu này là một trong những pháp môn áp đáy hòm của hắn. Nó kết hợp bí pháp Hoàng Đạo và Vĩnh Hằng, Trụ Thiên, Nhai Tí, Như Ý, và cả năng lực thiên phú của Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết.

Lại không ngờ bị đối phương ép sử dụng trong trận chiến ngày hôm nay.

Giao thủ với Ty Thần Tinh Quân, lại xác minh nhận thức của hắn với võ đạo.

Thiên hạ võ đạo, lấy thế thắng người thế sụp thì lại suy, lấy lực thắng người hết lực thì lại vong, duy nhanh bất phá!

Trước mắt Ty Thần Tinh Quân, hắn căn bản là không thể súc thế tụ lực để thi triển cực chiêu.

Đối phương không hổ là một trong những con Tam Túc Kim Ô mạnh nhất thiên địa này, mặc kệ là tốc độ phản ứng, hay là tốc độ xuất thủ, thì đều nhanh đến khó mà tin nổi.

Trên mặt Sở Hi Thanh lại thản nhiên như không: “Đao của ngươi cũng chỉ đến thế, đường đường là đế quân, lại chỉ có chút trình độ này?”

Ty Thần Tinh Quân đã từng mưu đồ thiên quy Trụ Thiên, ý đồ thông qua việc nắm giữ 12 canh giờ để nắm giữ thời gian, trở thành Chân Linh của Trụ Thiên.

Nhưng Sở Hi Thanh đã hoàn thành ‘nghi thức’ thời gian rất mạnh mẽ, đó là thăng cấp nhất phẩm trong năm tháng quá khứ, lại được Chúc Quang âm dẫn dắt, bây giờ cũng là Chân Linh của Trụ Thiên.

Chỉ là đẳng cấp của thiên quy, lại kém Ty Thần Tinh Quân rất nhiều.

Nhưng đối phương không phải là bản thể, mà chỉ là một bộ chân hồn hóa thể mà thôi, đẳng cấp thiên quy cũng không kém hơn quá nhiều.

Sở Hi Thanh hòa lực lượng thời gian của mình vào trong Vĩnh Hằng Bích Chướng, làm cho bích chướng được xưng không thể phá này lại càng cứng rắn hơn.

Nó không chỉ không thể phá vỡ, mà còn có thể phản xạ tất cả ngoại lực.

Cùng lúc đó, thanh thế phản kích của Sở Hi Thanh càng cuồng mãnh hơn.

Mỗi một đao của hắn đều là toàn lực, 12 con Ứng Long vàng óng cũng quấn quanh song đao.

Long khí bàng bạc hùng vĩ kia lại làm cho lực lượng của Sở Hi Thanh tăng lên đến Vĩnh Hằng thượng vị.

Hôm nay hắn chính là lấy lực ép người!

Nơi này cách Thần Châu không xa, hai châu U và Tuyệt lại là nơi lòng dân ngưng tụ về phía hắn.

Thời khắc này, há lại không dùng long khí?

Lấy thế thắng người thế sụp thì lại suy, lấy lực thắng người hết lực thì lại vong.

Nhưng nếu như lực của hắn là vô cùng vô tận, không bao giờ suy kiệt; nếu như thế của hắn duy trì liên tục, không bao giờ suy yếu thì sao?

Ty Thần Tinh Quân nhìn mặt thuẫn kia, sắc mặt từ từ trở nên lạnh lẽo.

Thế gian này, tại sao lại có một thần thông vô lại và đáng sợ như vậy?

Chỉ dựa vào mặt thuẫn này, Sở Hi Thanh có thể vô địch cùng cấp rồi, Ty Thần Tinh Quân không tưởng tượng nổi, thế gian này có người nào có thể đánh vỡ nó bằng lực lượng cùng cấp.

Dú là Sở Vân Vân kia, chỉ sợ cũng không làm được.

Hắn không ngờ Sở Vân Vân suýt nữa giết chết hắn còn chưa ra tay, mà chỉ một mình Sở Hi Thanh đã ép hắn đến nước này.

Theo hắn biết, người này còn chưa dùng toàn lực.

Ít nhất thì đối phương vẫn chưa sử dụng Thần Lực Tái Thôi đáng sợ kia.

Ty Thần Tinh Quân ngẩng đầu nhìn về phía tinh không.

Hắn cũng cảm ứng được thần niệm của ba vị thần hỗn độn.

Để cho hắn thất vọng là, ba vị từng là minh hữu của mạch Kim Ô lại chỉ đứng nhìn, không hề có ý định hàng lâm.

Dưới tình huống này mà còn không ra tay?

Hai mắt của Ty Thần Tinh Quân không khỏi hiện lên một tia lạnh lẽo.

Nhưng khóe môi của hắn lại cong lên, hiện ra một nụ cười.

Ty Thần Tinh Quân sở dĩ chạy đến đây, cũng không phải là ký thác hi vọng lên ba vị này.

Theo thần niệm của hắn hơi động, một cột khí chợt bay lên từ ngọn núi phía sau Bắc Minh cung.

Nguyên lực thiên địa vô cùng vô tận nối liền đất trời.

Đó là ‘Thông Thiên linh trụ’ do ba người Côn Bằng âm thầm chế tạo ở đây, mục đích chính là để bọn họ có thể đưa hóa thể mạnh hơn xuống phàm giới.

Mượn vật này, Ty Thần Tinh Quân cũng có thể đưa nhiều thần lực xuống hơn, tăng cường lực lượng cho bộ hóa thể này.

Hắn đánh nát tất cả ánh đao của Sở Hi Thanh, đồng thời dùng vô số quang nhận, chém vào mặt thuẫn trước người Sở Hi Thanh.

Khi Ty Thần Tinh Quân và Sở Hi Thanh chiến đấu càng ngày càng kịch liệt, trong một tòa cung điện nào đó ở trên tinh không vô ngần. Một con Kim Sí Đại Bằng chợt hừ lạnh một tiếng: “Ty Thần này, quả thực là cực kỳ ác độc, vô lễ và ngạo mạn.”

“Mạch Kim Ô đều là như vậy, hắn sẽ không thèm để ý đến suy nghĩ của chúng ta.”

Đối diện Kim Sí Đại Bằng chính là Tất Phương, giọng nói của hắn ngậm lấy vài phần chấn động: “Đó chính là Thánh hoàng đương đại của nhân tộc? Như Ý, Hỗn Độn, Nhai Tí, Tru Thiên, Vĩnh Hằng. Càng đáng sợ hơn là môn đao pháp này, địch càng nhiều, mình càng mạnh… chẳng trách đám Tổ thần kia lại kiêng kỵ hắn như vậy.”

Hắn lập tức nghiêng đầu hắn: “Tuy nhiên, Thô Hải, lần này chúng ta không ra tay thật sao? Ngồi xem không cứu sao?”

Tuy Ty Thần Tinh Quân rất vô lễ ngạo mạn, ác độc bá đạo.

Nhưng ngàn vạn năm qua, Côn Bằng Thần Thôn Hải và hai người bọn họ đều là thần tử của thiên đình, vẫn luôn dựa vào mạch Thái Hạo, được Thái Hạo che chở nên mới có thể thu hoạch được rất nhiều tài nguyên.

Con Bằng ngồi trên điện.

Hắn không hiển hóa thú thể, mà dùng hình thái Cự linh 800 trượng, ngồi ngay ngắn trên bảo tọa.

“Không cứu!”

Khuôn mặt Côn Bằng lạnh lùng, giọng nói âm trầm như nước.

Hắn cũng đang nhìn xuống phàm giới. Nhưng không phải chú ý đến Sở Hi Thanh, mà là nhìn vào Kiếm Tàng Phong.

“Không phải là không cứu, mà là chúng ta không cứu được. Thiên quy đạo luật ở quanh đó đã bị sửa chữa, dù chúng ta đưa pháp thể xuống cũng không thể làm gì hơn.”

Dưới cái nhìn của hắn, những nhân tộc này cũng nham hiểm độc ác không khác gì Ty Thần Tinh Quân.

Thánh hoàng nhân tộc, và cả Ty Thần Tinh Quân, rõ ràng là đều có ý dụ bọn họ xuống phàm trần.

Mà một khi bọn họ gặp bất trắc, thế cân bằng giữa các thần Bàn Cổ và Hỗn Độn sẽ bị đánh vỡ.

Chương 2507 - Thiên Đạo Thần Nguyên

Ty Thần Tinh Quân chém ra quang nhận ngập trời, liên tục chém vào mặt thuẫn vàng như sóng biển vỗ bờ.

Chỉ bảy cái hô hấp, mặt thuẫn vốn không thể phá vỡ này, lại bị hắn chém ra từng vết rách mà mắt thường có thể thấy được, mơ hồ có xu thế vỡ nát.

Hắn đang cố ngăn cản Sở Hi Thanh phát động cực chiêu.

Ty Thần Tinh Quân biết, những chiêu thức kia cực kỳ đáng sợ.

Nhưng thời điểm này, Ty Thần Tinh Quân cũng phát hiện tình huống không đúng.

Hắn cau mày nhìn Sở Hi Thanh với vẻ suy tư: “Thú vị, thì ra các hạ cũng muốn dụ bọn họ xuống phàm giới?”

Khi Ty Thần Tinh Quân vừa dứt lời, mặt thuẫn màu vàng trước người Sở Hi Thanh đã nổ ‘ầm’ một tiếng.

Sở Hi Thanh lại không hoảng chút nào.

Hắn vẫn còn từng tầng đao cương như gương bạc và cả Bá thể mạnh mẽ.

Ngay trước khi Ty Thần Tinh Quân đánh nát tất cả đao cương kia, 12 Ứng Long lại tụ tập trước người Sở Hi Thanh, lại ngưng tụ ra một mặt thuẫn màu vàng, chống đỡ tất cả quang nhận ngập trời kia.

Tại nơi gần Thần Châu, long khí của Sở Hi Thanh là vô cùng vô tận, huyết khí cũng dùng mãi không hết.

Về phần năng lực Vĩnh Hằng Bích Chướng này, một ngày hắn có thể sử dụng 27 lần.

Nếu thật sự không được, vẫn còn có năng lực Vĩnh Tại.

Vì vậy, trận chiến ngày hôm nay, dù mấy người Sở Vân Vân không nhúng tay vào, bọn họ cũng có thể đánh đến rất lâu.

Sở Hi Thanh nhếch miệng cười: “Lại bị Tinh Quân nhìn ra rồi? Thật ra hôm nay chúng ta có ý định giống nhau.”

Ty Thần Tinh Quân không khỏi ‘chậc’ một tiếng, trong mắt cũng hiện ra ý cười.

Hắn nghe ra ý khinh bỉ và bễ nghễ trong giọng nói của Sở Hi Thanh.

Thằng nhãi ranh này thế mà lại trào phúng hắn phản ứng quá chậm, cười nhạo hắn ngu xuẩn!

Cảm giác này để hắn thấy rất mới mẻ.

Bao nhiêu năm qua, ngoại trừ Thần Bàn Nhược ra, xưa nay không ai dám châm chọc trí tuệ của hắn.

Cái thằng nhãi ranh này quả nhiên là nham hiểm độc ác như lời đồn.

Giống nhau cái chó má gì!

Bọn họ muốn dụ hóa thể của Côn Bằng, Kim Sí và Tất Phương xuống phàm giới là không sai, mục đích của Ty Thần Tinh Quân chính là ép ba vị này đứng vào hàng, không thể khoanh đứng nhìn mãi.

Nhưng kẻ trước mắt này, lại muốn mạng của ba vị kia! Hắn muốn phá vỡ sự cân bằng giữ các thần Bàn Cổ và Hỗn Độn.

Nhân tộc cố nhiên là đại địch của các thần Bàn Cổ, nhưng mà các thần Bàn Cổ và các thần Hỗn Độn cũng chiến đấu hai ngàn vạn năm, song phương cũng có thù sâu như biển.

Các thần Bàn Cổ cố nhiên giáng nhân tộc thành nô bộ, tùy ý nô dịch, chém giết, thậm chí còn xem như đồ ăn; nhưng mà không chỉ có nhân tộc là nô bộ!

Thật ra thì các thần Hỗn Độn nên diệt vong từ hơn ngàn vạn năm trước.

Tại thời đại kia, các thần linh bắt nguồn từ thời địa Hỗn Độn hoặc bị tàn sát, hoặc bị thuần phục, hoặc là trở thành phụ thuộc thiên đình như Tứ linh và Lôi Thần vậy.

Một phần còn lại thì lại ẩn thân trong các góc của thiên địa để kéo dài hơi tàn.

Chỉ vì các thần Bàn Cổ nội đấu, mới cho bọn họ có cơ hội thở một hơi.

Sau khi Dương Thần – Thái Hạo thành Thiên đế, vì áp chế các huynh đệ của hắn, để kéo các thần linh Hỗn Độn do Côn Bằng cầm đầu vào dưới trướng, nhờ đó thống ngự thiên địa 1200 vạn năm!

Hiện giờ, các thần Bàn Cổ nội đấu càng kịch liệt hơn, các thần Hỗn Độn mới có thể cố gắng duy trì cân bằng.

Nhưng một khi ba người Côn Bằng, Kim Sí và Tất Phương trọng thương, cái cân bằng này sẽ bị đánh vỡ.

Các Tổ thần chắc chắn sẽ giải quyết đối thủ dễ dàng hơn trước, từ đó tranh thủ thời gian cho nhân tộc.

Cái thằng nhãi ranh này cũng không sợ các thần Hỗn Độn và các thần Bàn Cổ liên thủ, tiêu diệt nhân tộc trước hay sao?

Chỉ là…

Ty Thần Tinh Quân hiện ra vẻ ngưng trọng.

Cái thằng nhãi ranh này đã dự tính như vậy, thế thì chắc chắn có tự tin giết chết hóa thân của Thần Thôn Hải, Thần Thiên Dực và Thần Tất Phương ở phàm giới.

Ty Thần Tinh Quân đưa mắt nhìn chung quanh, lập tức khóa chặt vào bóng người mập mạp, nhìn qua như mì vắt ở sau lưng Sở Hi Thanh.

Là người này sao…?

Khi Ty Thần Tinh Quân cảm ứng cẩn thận, hắn phát hiện khí cơ của người này cũng cực kỳ nguy hiểm, gần như chỉ dưới Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân.

Ty Thần Tinh Quân âm thầm hoảng sợ.

Đây chính là khí vận của nhân tộc sao?

Chỉ là một phàm nhân, lại có được lực lượng mạnh mẽ như vậy.

Tuy nhiên, thẻ đánh bạc của Sở Hi Thanh không chỉ như vậy.

Mấy người trước mặt này còn chưa đủ để giết chết bốn chân hồn hóa thể của bốn vị đế quân.

Nhưng khi Ty Thần Tinh Quân đang cảm ứng chung quanh.

Sở Hi Thanh cũng ngẩng đầu nhìn bầu trời: “Xem ra chúng ta không được toại nguyện rồi…”

Ba vị kia, hiển nhiên là không có ý định hàng lâm.

Vậy thì không cần phải tốn thời gian nữa.

Sở Hi Thanh còn chưa nói hết lời, nội tâm Ty Thần Tinh Quân đã báo động.

Hắn lập tức từ bỏ ‘Thông Thiên Linh Trụ’ ở nơi này, mở rộng đôi cánh chim, cố gắng lấy nhiều thần lực nhất có thể.

Ty Thần Tinh Quân cố gắng lấy thần lực từ bản thể, lập tức hóa thành một đạo kim quang mà mắt thường khó thấy, đột nhiên bay thẳng lên chín tầng mây. Tất cả những nơi hắn đi qua, lực lượng thời gian đều bị vặn vẹo, tạo thành tầng tầng chướng ngại phía sau hắn.

Ty Thần Tinh Quân có thể sống sót trong cuộc tranh đấu của 10 mặt trời, đó là do hắn rất am hiểu ứng phó tình thế.

Chuyện không thể làm, cần bỏ thì phải bỏ!

Người ta bố trí là để bắt ba vị Côn Bằng, Kim Sí và Tất Phương, mà bây giờ ba vị kia đều không muốn ra trận, một mình Ty Thần hắn, há lại là đối thủ?

Ty Thần Tinh Quân đúng là muốn phục sinh mấy huynh đệ của mình, cũng chỉ có phàm giới mới đủ nguyên lực thiên địa, khiến cho thần linh cấp bậc để quân đoàn tụ nguyên thần và hình thể.

Nhưng Ty Thần Tinh Quân tuyệt đối sẽ không vì thế mà từ bỏ một bộ chân hồn hóa thể.

Chỉ là khi kim quang sắp bay ra ngoài phàm giới, thì lại đâm phải một tầng vách ngăn, phát ra một tiếng nổ ‘rầm’.

Vùng thế giới này, lập tức là núi chuyển đất sập.

Độn quang của Ty Thần Tinh Quân cũng rơi rụng từ trên bầu trời.

Trong lòng hắn kinh ngạc không thôi, đây là chuyện gì? Sao lại có vách ngăn ở đây?

Ty Thần Tinh Quân lập tức ý thức được không đúng.

Đó không phải vách ngăn, mà là xuất hiện một tiết điểm thời gian cực lớn ở trên đó.

Chính là tên tiểu mập mạp kia vặn vẹo và thay đổi thiên địa.

Đó là Quy Thiên chi pháp! Quy Thiên Củ Địa!

Chương 2508 - Thiên Đạo Thần Nguyên (2)

Ty Thần Tinh Quân không do dự, chuyển sang hướng khác.

Nếu như có đủ thời gian, hắn có thể ung dung phá vỡ thứ này.

Nhưng Ty Thần Tinh Quân rất kiêng kỵ Sở Vân Vân, tuyệt đối không muốn cho nữ tử này cơ hội xuất thủ.

Cũng trong khoảnh khắc này, hắn cảm ứng được một ánh đao nối liền trời đất, chém thẳng vào trong dòng sông thời gian.

“Tiệt Thiên Đao?”

Ty Thần Tinh Quân không khỏi hừ nhẹ một tiếng.

Sau khi hắn bỏ chạy, Sở Hi Thanh rốt cuộc cũng có thể súc thế tụ lực để thi triển cực chiêu.

Một đao này của Sở Hi Thanh, thế mà lại muốn cắt đứt 500 dặm núi sông, đưa Ty Thần Tinh Quân hắn vào trong vùng không gian nằm ngoài thời gian này.

Mấy tháng trước, vị Thiên Ảnh Tinh Quân kia chính là chết trong vùng không gian tương tự.

Tuy nhiên, người này lại dám sử dụng một đao này với hắn! Quả thực là không biết tự lượng sức, ngông cuồng tự đại đến cực điểm.

Mặc dù người này có long khí trợ giúp, nhưng cũng đừng hòng thành công.

Ty Thần Tinh Quân đột nhiên vỗ cánh, toàn bộ thân thể tỏa ra ánh sáng mặt và nhiệt độ cao như mặt trời, viêm hỏa và ánh sáng xuyên thấu tất cả thời gian không gian, cũng gia tăng sự liên hệ giữa hắn và dòng sông thời gian ở chung quanh.

Chỉ là thời điểm này, Ty Thần Tinh Quân đột nhiên cảm thấy bản thân đã mất quá nửa lực lượng.

Tất cả thần lực, thiên quy của hắn đều giảm mạnh, đặc biệt là Tiên Thiên Thần Thể, trực tiếp rơi xuống Vĩnh Hằng hạ vị.

Ty Thần Tinh Quân trợn mắt lên, còn chưa kịp phản ứng, toàn bộ thân thể và vùng không gian trung quanh đã bị Sở Hi Thanh kéo vào trong một mảnh khu vực nằm ngoài dòng sông thời gian.

Khoảnh khắc này, Ty Thần Tinh Quân chỉ thấy tê cả da đầu.

Tên tiểu mập mạp kia, lại lấy quốc vận của Đại Luật làm thẻ đánh bạc, đánh rơi tất cả lực lượng nguyên thần và Tiên Thiên Thần Thể của hắn, tất cả đều hạ xuống Vĩnh Hằng hạ vị.

Còn cả một đao kia của Sở Hi Thanh cũng không đơn giản như vậy.

Ty Thần Tinh Quân ý thức được mình đã rơi vào thiên la địa võng của Sở Hi Thanh, một thân huyết khí và lực lượng của hắn đều bộc phát, vẫn hóa thành ngàn vạn sợi kim quang, bay qua lại không gian hơn 600 dặm này, cố gắng không để mấy người Sở Vân Vân khóa được chân thân của mình.

Chuyện này chỉ có thể kéo dài thời gian.

Ty Thần Tinh Quân biết, một khi mình dùng hết năng lực huyết mạch, bộ chân hồn hóa thể này sẽ bị Sở Vân Vân một thương đâm chết!

Ty Thần Tinh Quân đưa một đoàn kim quang đến trước mặt Sở Hi Thanh, ngưng tụ ra một hóa thân hư ảo.

Hắn nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt cực kỳ phức tạp: “Thiên Đạo và Thần Nguyên!”

Người này chẳng những năng lực Thiên Đạo của Vạn Cổ Thiên Thu.

Mà còn sở hữu năng lực Thần Nguyên của huyết mạch Nguyên Thần!

Nhìn tên biết ý, cái gọi là Thần Nguyên, là căn nguyên của thiên địa, nguyên khởi của chúng thần.

Sở Hi Thanh lại kết hợp hai loại năng lực này với nhau, chẳng những có thể câu thông với thiên đạo, mà còn có thể câu thông với căn nguyên.

Một đao vừa rồi của hắn, thiên quy phải tăng 10 tầng là ít.

Đây vốn là lực lượng độc nhất của Ma thần Táng Thiên.

Ty Thần Tinh Quân lại liếc nhìn tên tiểu mập mạp thường thường không có gì lạ sau lưng Sở Hi Thanh.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, cái tên này lại trở thành Thánh Giả của thiên quy Bình Thiên!

Tuy rằng không biết vì sao lại ngã xuống, trở về vị cách Chân Linh; nhưng chỉ cần hắn có thể sử dụng lực lượng cấp Thánh Giả trong thời khắc mấu chốt, như vậy hắn cũng không khác gì Thánh Giả cả.

Những hậu duệ của Long Hi này, quả nhiên là đối thủ đáng sợ nhất của các thần Bàn Cổ bọn họ.

Hiện giờ hắn đã tin tưởng, mấy người này có đủ lực lượng giết chết hóa thể của hắn và Côn Bằng, Kim Sí và Tất Phương.

Sở Hi Thanh không trả lời, hắn cũng không thử khóa chặt lấy chân thân của Ty Thần Tinh Quân.

Hắn vẫn cầm thanh Thiên Tâm Tru Huyền đao và ngưng thần súc thế.

Cây Huyết tùng sau lưng Sở Hi Thanh cũng không có động tác gì.

Nhưng Cửu Diệu Thần Luân kiếm trên tay cây Huyết tùng lại đang ngưng tụ ra một tầng hắc quang.

Hắc quang này vừa sâu xa vừa khó hiểu, tựa như chất chứa đạo lý thiên đạo.

Ty Thần Tinh Quân ra sức bỏ chạy, không cho hắn và Sở Vân Vân khóa chặt, nhưng cũng khiến hắn có thời gian súc thế tụ lực.

Ty Thần Tinh Quân nhìn thấy cảnh này, nội tâm lại thấy sợ hãi không thể kiềm chế được.

Hắn phát hiện thần lực của mình đang sụp đổ.

Hắc quang kia rõ ràng là lực lượng nhằm vào thần lực, phá hoại liên kết của Tiên Thiên Thần Thể và nguyên lực thiên địa, khiến cho thần lực thần cương của hắn đều tan rã.

Ty Thần Tinh Quân nhận ra một chiêu này của Sở Hi Thanh.

Mẫu thân của hắn từng cho hắn xem trận chiến ở 'Chiến Phong giới'.

Đó là thức thứ 10 của Thần Ý Xúc Tử Đao… Chư Thần Hoàng Hôn!

Mẫu thân âm Thần – Nguyệt Hi của hắn từng đánh giá, nói nếu một chiêu này của Sở Hi Thanh có thể rút ngắn thời gian súc thế còn một phần ngàn cái hô hấp, vậy đủ để quyết định sinh tử của đa số thần linh trong thiên địa.

Khi đó thần linh sẽ nghênh đón hoàng hôn! Kẻ nắm giữ thần lực nội thiên địa mới có được tương lai.

Ty Thần Tinh Quân thở dài một hơi, lại nhìn về phía Sở Vân Vân ở cách đó không xa: "Không ngại làm một cái giao dịch đi, các ngươi muốn biết cái gì thì có thể hỏi ta, có yêu cầu gì cũng có thể nói, chỉ cần không quá đáng thì ta sẽ lấy cho các ngươi, chỉ cần các ngươi thả bộ chân hồn hóa thể này ra khỏi phàm giới là được."

Hắn rất thông minh, biết giao dịch với Sở Hi Thanh là không được.

Người này rõ ràng là ghi hận hắn đánh trọng thương Sở Vân Vân, muốn đưa hắn vào chỗ chết.

Chỉ có nữ nhân này mở miệng, mới có thể thay đổi ý nghĩ của Sở Hi Thanh.

Sở Vân Vân xách ngược trường thương, khí thế sừng sững như núi cao.

Nàng đang sưu tầm phương vị của Ty Thần Tinh Quân, nhưng vẫn không thể khóa chặt.

Một bộ chân hồn hóa thể của đế quân bạo phát lực lượng, nàng cũng không thể làm gì hơn.

Sở Vân Vân nghe vậy thì nhìn về phía hóa thân hư ảo của Ty Thần Tinh Quân với vẻ hứng thú: "Dựa vào cái gì?"

Nàng cho rằng, khả năng bọn họ bắt được Ty Thần Tinh Quân là rất lớn.

“Ta không muốn cầu viện phụ thần và mẫu thân, cũng không muốn bọn họ phân thân vào việc khác, nhưng không có nghĩa là bọn họ không thể nhúng tay.”

Ty Thần Tinh Quân khẽ mỉm cười: “Nếu như ta đoán không sai, mục đích của các ngươi là vì chuyện Táng Thiên sắp nhập ma, nhân tộc và mạch Kim Ô đều là kẻ bại trong vùng thế giới này, chúng ta không cần thiết phải đánh nhau sống chết.”

Chương 2509 - Biết gì nói nấy

Một cái hô hấp sau, cung chủ Bắc Minh cung Nhậm Kiếm Tây đã lặng lẽ bỏ chạy ra ngoài 1700 dặm, lại bị một đao của Sở Hi Thanh chém thành tro bụi.

Lúc trước hắn chỉ phân ra một chút lực lượng, đã có thể chém nát thân thể Côn Bằng của Nhậm Kiếm Tây.

Bây giờ hắn dùng toàn lực, Nhậm Kiếm Tây đương nhiên là không còn sinh cơ.

Cơ thể và nguyên thần của hắn, đều bị Sở Hi Thanh một đao chém diệt.

Khi Sở Hi Thanh thu đao, Ty Thần Tinh Quân đang trả lời vấn đề của Sở Vân Vân.

Bọn họ đã đồng ý giao dịch, tiền đề là Ty Thần Tinh Quân không thể bỏ chạy trước khi trả lời xong, nhất định phải để chân hồn hóa thể hiện thân trước mặt Sở Vân Vân trong thời gian giao dịch.

Khoảng cách 3 trượng… trừ phi là Dương Thần và âm Thần ra tay, bằng Ty Thần Tinh Quân khó thoát khỏi đao thương của hai vợ chồng Sở Hi Thanh.

Ty Thần Tinh Quân đáp ứng rất sảng khoái.

Dù sao hắn cũng trốn không thoát, hắn đã thử nhiều biện pháp, nhưng vẫn không thoát ra được, vì vậy nên có hiện thân cũng không sao.

Ty Thần Tinh Quân cũng tự nhận là hiểu về nhân phẩm của vợ chồng Sở Hi Thanh.

Hắn biết Nhân hoàng này tuy nham hiểm độc ác, nhưng tuyệt đối không phải hạng người xảo trá.

Không! Người này dù là nhất ngôn cửu đỉnh, ngôn tín hành quả, chính là để tiện cho hắn làm một số việc nham hiểm độc ác. (ngôn tín hành quả = lời nói đáng tin, chuyện đã đáp ứng nhất định sẽ hoàn thành)

“… Táng Thiên nhập ma trong vòng 10 ngày, chính là ba ngày trước, Thần Bàn Nhược đã hứa hẹn câu này trước mặt Hỏa Thần – Diễm Dung, Băng Thần – Huyền Đế, Thủy Thần – Thiên Công, Mộc Thần – Linh Uy, Kim Thần – Bạch Chúc, Phong Thần – Đế Sát, Hư Thần – Xa Nguyên.”

Ty Thần Tinh Quân nói xong thì khóe môi hơi cong lên, ngậm lấy chút ý cười.

Vẻ mặt hắn vẫn ung dung tự tin như cũ: “Nhất định phải nói đến một chuyện, mười ngày sau, cũng là tròn ba vạn năm, Thần Bàn Nhược đã từng hứa hẹn với các thần, vẫn luôn không thay đổi.”

“Thần Bàn Nhược chẳng những có lòng tin tuyệt đối, còn muốn mượn cái chết của Táng Thiên để hoàn thành ‘nghi thức’ của hắn. Trong kịch bản của hắn, Táng Thiên nhất định sẽ nhập ma…”

Mấy người Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân hiểu rõ, câu này của Ty Thần Tinh Quân ngậm lấy ý gây xích mích, nhưng bọn họ đều không nói gì, mà chỉ nhìn nhau một chút, đều nhận ra vẻ ngưng trọng và kinh sợ trong mắt đối phương.

Sở Hi Thanh hừ một tiếng, thưởng thức ba viên ‘Thái Dương thần hạch’ trong tay: “Như vậy hắn chuẩn bị dùng cách gì để Táng Thiên nhập ma?”

Ba viên ‘Thái Dương thần hạch’ này, là hắn mới lấy được trong tay Ty Thần Tinh Quân.

Trên người Ty Thần Tinh Quân đã không còn thứ gì có giá trị.

Cung chỉ có tư liệu bồi dưỡng các loại Chiến thú là còn có chút tác dụng.

Sở Vân Vân giết mấy trăm con Hung thú kỳ lạ cổ quái dưới Huyết Bức sơn. Trong đó có những con cực mạnh, thậm chí có trình độ Vĩnh Hằng hạ vị.

Đó hầu như đều là một thể hỗn tạp của các loại thần thú, đều do một tay Ty Thần Tinh Quân đào tạo.

Sở Hi Thanh cũng lấy một phần tài liệu này.

Nhân tộc và Tam Túc Kim Ô đều giống nhau, đều có vấn đề không đủ binh lực.

Ba viên 'Thái Dương thần hạch' này cũng có tác dụng rất lớn với Sở Hi Thanh.

Ty Thần Tinh Quân vốn còn nói mình nhất định phải giữ lại một viên, nói thế nào cũng không thể đưa hết, hắn tình nguyện cá chết lưới rách, cũng phải bảo vệ một viên hàng mẫu. Nhưng khi Sở Vân Vân giơ Nghịch Thần Kỳ lên, Ty Thần Tinh Quân vẫn lựa chọn thỏa hiệp.

Ty Thần Tinh Quân nhìn động tác của Sở Hi Thanh, sắc mặt hơi cứng lại.

Thành quả mấy vạn năm dưới phàm giới, lại rơi hết vào tay Sở Hi Thanh.

Mình vừa mới mở miệng gây xích mích, Sở Hi Thanh lập tức đánh trả.

Ty Thần Tinh Quân thu hồi tâm tư, lại nở nụ cười.

Đào tạo sáu viên 'Thái Dương thần hạch' này là một chuyện cực kỳ gian nan, phương pháp cũng cực kỳ tàn nhẫn.

Nhưng 'Thái Dương thần hạch' chung quy vẫn bắt nguồn từ máu thịt nhân tộc, vì vậy trả lại cho Sở Hi Thanh cũng không sao.

Ty Thần Tinh Quân đã hoàn thành thí nghiệm, cũng hoàn thiện pháp môn cô đọng 'Thái Dương thần hạch'.

Mạch Kim Ô bọn họ muốn cô đọng 'Thái Dương thần hạch' cũng phải trả giá đắt như vậy, ít nhất cũng phải bỏ 60 vạn tính mạng của hậu duệ Kim Ô.

Chỉ 1 viên, cũng cần 10 vạn hậu duệ Kim Ô.

Đáng tiếc…

Ty Thần Tinh Quân tiếp tục nói: "Thần Bàn Nhược sẽ dụng phương pháp gì, ta há có thể biết được? Hắn có ngông cuồng tự đại hơn nữa, cũng sẽ không nói cho mọi người biết. Nhưng theo như ta biết, Thần Bàn Nhược đã bắt đầu rồi.”

“Trợ giúp Kiến Nguyên đế hoàn thiện Vọng Thiên Hống đời đầu, tạo thi tai ở bắc vực Thần Châu là một, gây xích mích để Cửu Phượng vây giết Tư Hoàng Tuyền là hai, huyết tế là ba, có lẽ còn có những thủ đoạn khác, nhưng ta không biết.”

“Mấy tháng trước, tại trận chiến Mộc Kiếm Tiên ngưng tụ Nam Cực, ngươi đã bố cục để các thần đầu đuôi không thể nhìn nhau, lần này hắn muốn gậy ông đập lưng ông.”

Sở Hi Thanh nghe đến mấy chữ ‘Cửu Phượng vây giết Tư Hoàng Tuyền’ thì nhíu chặt lông mày.

Hắn đã cảm nhận được một luồng áp lực mạnh mẽ phả thẳng vào mặt.

“Huyết tế? Thi tai?” Lục Loạn Ly cười gằn một tiếng: “Bọn họ đã quên cảnh Hi Thanh quét ngang Trung Thổ rồi sao? Đám Cự linh kia muốn chết?”

Một trong 2 vị Bạch Linh Hi kia nhất thời cảm thấy khác thường.

Từ khi Sở Hi Thanh khống chế Đại La Nghĩ tộc lên phía bắc, quét ngang một phần bảy địa vực Trung Thổ, tàn sát và cắn nuốt vô số Cư linh.

Bắt đầu từ đó, tứ đại thần sơn đều không hẹn mà cùng cải thiện đãi ngộ của nhân tộc, không còn dám nghiền ép và tàn sát bừa bãi như xưa nữa.

Đây đều là do kiêng kỵ Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh.

“Lần này tứ đại thần sơn huyết tế, sẽ có rất nhiều Tổ thần và đế quân tọa trấn.”

Trong mắt Ty Thần Tinh Quân chứa vẻ chờ mong, cười nhìn Sở Hi Thanh: “Nếu bệ hạ đích thân ngăn cản, nói không chừng sẽ có cơ hội phân cao thấp với chân hồn hóa thể của bọn họ.”

“Tuy nhiên, ta đề nghị ngươi đi giải phong ấn cho Đế Oa, đây dường như là biện pháp duy nhất để các ngươi cứu Táng Thiên. Ngươi hoàn thành âm dương một thể rồi đúng không? Lại là Nhân hoàng đương đại, có đủ lực lượng đánh vỡ phong ấn cho Đế Oa.”

Nhưng nụ cười và giọng nói của hắn lại ngậm lấy vẻ trêu tức.

Sở Hi Thanh không tỏ ý kiến, ngẩng đầu nhìn bầu trời: “Như vậy mạch Dương Thần các ngươi, có mục đích gì khi âm thầm trợ giúp Kiến Nguyên đế hoàn thành việc âm dương một thể? Thật sự là vì giải phong ấn cho Đế Oa?”

Ty Thần Tinh Quân chắp tay sau lưng, vẫn là thái độ biết gì nói nấy: “Đây chỉ là mẫu thần ta tạo thành, không quan hệ gì với ta và phụ thần. Từ sau khi chín vị huynh đệ kia của ta ngã xuống, mẫu thần liền kết minh với Thần Bàn Nhược, đến nay đã hơn trăm vạn năm.”

Sau đó hắn lại nói với vẻ suy đoán: “Ngày xưa mẫu thần từng phải trả giá đắt khi cầu viện Thần Bàn Nhược, cũng từng hứa hẹn vài chuyện, có thể đây là một trong số đó. Có lẽ mục đích của mẫu thần, chính là kiềm chế các thần Bàn Cổ.”

“Ngày xưa các thần mượn tay Táng Thiên chém giết phụ thần ta. Bây giờ mẫu thần muốn giải phong ấn cho Đế Oa, mượn lực lượng của nhân tộc các ngươi để đối kháng mấy người Bạch Chúc, cái này không phải chuyện đương nhiên sao? Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của ta, thật sự là thế nào, thì các ngươi phải đi thăm dò.”

Chương 2510 - Biết gì nói nấy (2)

Sở Vân Vân và Sở Hi Thanh lại nhìn nhau một chút.

Bọn họ đều nghe ra chút ám chỉ trong giọng nói của Ty Thần Tinh Quân.

Chuyện mở phong ấn cho Đế Oa, thái độ của âm Thần và Dương Thần là không nhất trí?

Ty Thần Tinh Quân lại suy tư nói: “Nói đến thì ta cũng rất tò mò, vì sao Thần Bàn Nhược lại muốn giải phong ấn cho Đế Oa? Ban đầu ta cho rằng, chuyện giải phong ấn cho Đế Oa là mẫu thần làm chủ, gần đây mới điều tra ra được Thần Bàn Nhược.”

“Hình như bọn họ rất nghiêm túc, mẫu thần thậm chí còn không tiếc nạp Trưởng Tôn Binh Quyền làm thần tử, bỏ bản nguyên thần lực để giúp Kiến Nguyên đế hoàn thành âm dương một thể. Ta không biết bọn họ có mục đích gì, nhưng nếu các ngươi có thể điều tra được, không ngại báo với ta một câu. Ta sẽ dùng thiên tài địa bảo để đổi lấy tin tức này. Đúng rồi…”

Ty Thần Tinh Quân bỗng nhiên dừng lại: “Có lẽ vị ‘Như Ý Thanh

Tịnh chi chủ’ kia biết thứ gì đó. Thần Tịnh Ly đã bị Thần Bàn Nhược vây trong sao Thiên Tịnh nửa năm rồi, cách ngã xuống không xa.”

“Thần Bàn Nhược hình như đang mưu đồ thứ gì đó trong tay nàng, nhưng thế nhân đều không hiểu rõ. Theo ta biết, mấy vị Tổ thần từng ép hỏi Thần Phổ Thiên, nhưng vị kia lại lập lời thề với thiên đạo, nói mình không biết gì về chuyện này.”

Sở Hi Thanh không khỏi nhíu mày nhìn về phía hai Bạch Linh Hi.

Nhưng hai nữ nhân này đều rất bình thản.

Lúc này, Thanh Long Tinh Quân đang ẩn trong tầng mây lại thò đầu ra.

Hắn lạnh lùng trừng mắt với Ty Thần Tinh Quân: “Thần Ty Thần, Thái Hạo giấu bản thể của ta ở đâu?”

Ty Thần Tinh Quân khẽ mỉm cười: ‘Bản thể của người vốn nằm trong tay chúng ta, nhưng trăm vạn năm trước, viên Thần Ảnh Châu này của ngươi bị Mộc Thần lấy đi. Vì vậy vấn đề này, ngươi nên hỏi vị Đông Phương Thanh Đế kia!”

Thanh Long Tinh Quân cũng đã được chuyện gì, liền thất vọng lắc đầu.

Sở Hi Thanh lại hỏi: “Ngươi ở phàm giới lâu như vậy, hẳn là vẫn luôn quan tâm biến hóa ở thành Vọng An. 20 năm trước, Trí Tẩu, Thần Bàn Nhược và phụ thân ta đã phát sinh chuyện gì?”

Ty Thần Tinh Quân vẫn là biết gì nói nấy, lời ít mà ý nhiều: “Trí Tẩu mượn Chập Long yểm trợ, âm thầm bố cục, muốn tìm một đường sinh cơ cho nhân tộc. Nhưng tất cả mưu đồ của hắn đều nằm trong mắt Thần Bàn Nhược. Thần Bàn Nhược vốn có ý thuận thế mà làm, tương kế tựu kế, nhưng chẳng biết vì sao, lại bị Sở Phượng Ca phát hiện sơ hở.”

Ty Thần Tinh Quân nói đến đây, lại nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt đầy thâm ý: “Biết vì sao mấy năm ngươi quật khởi ở Thần Châu, ta lại làm như không thấy, không can thiệp không? Ta vẫn cho rằng ngươi là quân cờ của Thần Bàn Nhược, cho rằng hai vợ chồng các ngươi vẫn luôn nằm trong sự khống chế của hắn, bằng không ta đã đích thân ra tay giết các ngươi rồi.”

“Ta đoán là Thần Bàn Nhược cũng cho rằng như vậy, nhưng không ngờ trận chiến mấy tháng trước lại làm thời cuộc thiên địa thay đổi nhiều như vậy, khiến cho hắn bất ngờ. Nói đến thì cha ngươi, Sở Phượng Ca cũng là một kẻ kinh tài tuyệt diễm, để ngươi trở thành biến số, thoát khỏi sự khống chế của Thần Bàn Nhược."

Con ngươi của Sở Hi Thanh lóe sáng.

Không biết có phải là ảo giác hay không, hắn cảm thấy vị Ty Thần Tinh Quân này còn hi vọng hắn hỏi càng nhiều hơn.

"Như vậy Câu Trần Tinh Quân đời đầu, Nam Cực Tinh Quân đời đầu, Thiên đế đời thứ sáu, thứ bảy ngã xuống ở nơi nào, thi thể của bọn họ ở đâu?"

Ty Thần Tinh Quân nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt khó hiểu.

Hắn không hiểu vì sao Sở Hi Thanh lại muốn hỏi vấn đề này.

Vì sao phải tìm kiếm thi thể của mấy vị này? Lẽ nào muốn phục sinh bọn họ?

Dưới mắt các thần Bàn Cổ, chuyện này quả thực là mơ hão.

không chỉ các thần Bàn Cổ sẽ dốc sức ngăn cản, mà các thần Hỗn Độn cũng sẽ không ngồi xem.

Nhưng Ty Thần Tinh Quân đúng là biết vị trí thi thể của bốn người này.

Ngày xưa hai thần âm Dương lên làm Thiên đế Thiên hậu, soi sáng thiên hạ 1200 vạn năm, được xưng là trên trời dưới đất không chỗ nào không biết.

Ty Thần Tinh Quân thân là ấu tử được Dương Thần sủng ái nhất, khi đó cũng là Chân Linh hạng 5 của thiên quy Phổ Thiên… bây giờ cũng vậy.

Hắn còn từng trải qua trận đại chiến tiêu diệt các thần của nhân tộc kia.

Ty Thần Tinh Quân giơ tay triệu ra một đoàn bạch quang, ngưng tụ thành một cái kén ánh sáng, tiện tay ném cho Sở Hi Thanh: "Tự ngươi xem đi."

Sở Hi Thanh tiếp nhận và cảm ứng một phen, sau đó lại hỏi: "Ta còn muốn biết, Long Khôi ở nơi nào?"

Việc này quan hệ đến một chuyện rất quan trọng của nhân tộc bọn

họ.

“Ngươi nói con Ứng Long đời cuối kia?”

Ty Thần Tinh Quân lại nhếch miệng cười.

Trong mắt hắn chứa vẻ thưởng thức, tựa như đang tán thưởng Sở Hi Thanh hỏi đúng chuyện rồi.

Nhưng trước khi hắn mở miệng, lại nghe thấy tiếng nói của Thần Phổ Thiên: “Cẩn thận.”

Trong khoảnh khắc này, mấy mũi tên màu đen bắn xuyên qua bầu trời, chỉ chớp mắt đã đến trước người Sở Hi Thanh và Ty Thần Tinh Quân.

Mũi tên này nhanh như điện quang hỏa thạch, xuyên qua thời gian và không gian.

Sở Hi Thanh phản ứng rất đúng lúc.

Hắn vẫn luôn cảnh giác, chưa từng thả lỏng.

Khi những mũi tên kia đến, lại bùng nổ ra bóng tối vô biên, làm cho mảnh không gian này chìm trong bóng tôi, không có ánh sáng.

Từng mũi tên vô hình mang theo âm lực ăn mòn bên trong bóng tối lập tức ‘nuốt hết’ Sở Hi Thanh.

Tuy nhiên, đại đa số đều bị mặt thuẫn trước người Sở Hi Thanh chống đỡ hết, làm cho Lục Loạn Ly ở phía sau lưng hắn không có chuyện để làm.

Sở Vân Vân thì lại thản nhiên như không, Nghịch Thần Kỳ đâm thẳng vào bóng tối, giao thủ với một người nào đó ở trong bóng tối.

Lực lượng của bọn họ làm cho không gian chung quanh đây vặn vẹo.

Cây Huyết tùng sau lưng Sở Hi Thanh cũng phát sinh biến hóa.

Hồn ảnh của Mộc Kiếm Tiên hiện ra, lạnh lùng nhìn vào trong bóng tôi.

Một cái chớp mắt tiếp theo, ánh sao khổng lồ đã bắt đầu ngưng tụ trên Cửu Diệu Thần Luân kiếm.

Chín thanh kiếm lập tức bổ ra chín đạo hàn quang, từng cái chém vào trong bóng tối.

Bản thân Sở Hi Thanh cũng dốc toàn lực, hắn đã chuẩn bị kỹ một thức Chư Thần Hoàng Hôn, vẫn luôn súc thế không phát.

Giờ phút này, hắn cũng chém vào trong bóng tối.

Đáng tiếc là, hắn không thể khóa chặt lấy kẻ kia, chỉ có thể đoán đại khái.

Ngay sau đó, bóng tối kia liền biến mất, Ty Thần Tinh Quân cũng biết mất trước mặt bọn họ.

Nhưng tiếng cười khẽ của hắn lại truyền đến: “Xem ra hôm nay chúng ta chỉ có thể nói đến đây, cáo từ.”

“Là Ám Nguyệt Nữ Thần – Nguyệt Ngự!”

Sở Vân Vân nhẹ nhàng nhìn lên bầu trời, nhìn vầng trăng sáng lại hiện ra giữa ban ngày kia: “Xem ra vị nữ thần này không muốn Ty Thần Tinh Quân nói thêm gì nữa.”

Chương 2511 - Căn bản

Trong truyền thuyết, Ám Nguyệt Nữ Thần – Nguyệt Ngự là muội muội ruột của âm Thần – Nguyệt Hi.

Nhưng mọi người đều biết, 12 Tổ thần đều sinh ra từ máu thịt của Bàn Cổ, lấy đâu ra huynh đệ tỷ muội?

Dựa theo âm Thần – Nguyệt Hi giải thích, đây là sinh linh được tạo ra từ sự kết hợp mắt phải của Bàn Cổ với một phần bản chất sinh mệnh của nàng.

Nhưng trong mắt rất nhiều người, đây chính là một trong những hóa thân của Nguyệt Hi.

Sở Vân Vân nhìn vào vài giọt thần huyết đang hòa vào mũi thương Nghịch Thần Kỳ, nghi hoặc nói: “Việc này khá là khả nghi.”

Ám Nguyệt Nữ Thần – Nguyệt Ngự, sớm không hiện thân, muội không hiện thân, đúng lúc Ty Thần Tinh Quân sắp nói ra tung tích của Long Khôi thì lại hiện thân.

Khi Ty Thần Tinh Quân rời đi cũng đã ám chỉ, hắn nói là ‘hôm nay chỉ có thể nói đến đây thôi’.

“Đúng là rất khả nghi.”

Sở Hi Thanh thu hồi song đao, chìm vào suy tư.

Khi bọn họ nói chuyện, hắn đã cắt vùng không gian này ra khỏi dòng sông thời gian, còn có TIệt Thiên chi pháp của Sở Vân Vân che đậy.

Trừ phi, Ty Thần Tinh Quân vẫn luôn nằm trong trạng thái bị âm Thần quản chế?

“Ngoài ra, nghe giọng điệu của tên kia, lập trường của hai thần âm Dương là không hoàn toàn nhất trí, vợ chồng bọn họ cũng có mâu thuẫn nhất định.”

Hắn không nghĩ ra, Ty Thần Tinh Quân tự bộc lộ chuyện xấu trong nhà để làm gì?

“Khẳng định là có mâu thuẫn.”

Thanh Long Tinh Quân chợt mở miệng.

Hắn tràn đầy hứng thú, đôi mắt vàng óng sáng ngời rực rỡ: “Dựa theo lời giải thích của các ngươi, âm Thần – Nguyệt Hi từng gả em gái Nguyệt Ngự cho Thiên Nghệ, để cho Thiên Nghệ trợ giúp và hạ thủ lưu tình với tộc Kim Ô, đó không phải tương đương với chuyện một nữ gả cho hai người sao? Thái Hạo là kẻ kiêu ngạo thế nào? Hắn há có thể chịu được? Nói không chừng còn là đạo tâm tan vỡ, còn muốn tự sát nữa kìa.”

Thanh Long Tinh Quân nói đến đây thì chợt ‘A’ một tiếng, rơi vào trầm ngâm: “Ta nghĩ đến một chuyện, có người nói khi dòng dõi của âm Thần và Dương Thần ra đời, có thể tựa lựa chọn kế thừa huyết mạch Tam Túc Kim Ô của Dương Thần, hoặc là huyết mạch Thần âm Huyền Điểu của âm Thần.”

“Nhưng hai người họ sinh ra 12 đứa con, có 10 vị chọn Kim Ô, chỉ có 2 vị chọn huyết mạch Thần âm Huyền Điểu. âm Thần – Nguyệt Hi vẫn vì thế mà bất mãn, nhưng đây là chuyện 1200 vạn năm trước, ta không biết bây giờ nàng nghĩ thế nào.”

“Còn có chuyện này?”

Sở Hi Thanh thấy hơi kinh ngạc, chợt lắc lắc đầu: “m Thần đã trả giá rất lớn để phục sinh Dương Thần. Vợ chồng bọn họ có mâu thuẫn, nhưng vẫn là một thể. Việc này có thăm dò cũng vô ích, việc cấp bách bây giờ vẫn là chuyện của Táng Thiên, nhất định phải nghĩ biện pháp ngăn cản.”

“Vấn đề là chúng ta không biết gì về kế hoạch của Thần Bàn Nhược, không biết nên ra tay từ chỗ nào.

Kiếm Tàng Phong ngự không bay tới, hắn xoa xoa mi tâm.

“Còn nữa, trong vòng 10 ngày, phàm giới nhất định sẽ có chuyện. Tuy nhìn qua những chuyện này đều không liên quan đến Táng Thiên, nhưng cũng không thể không để ý.”

Đặc biệt là thi tai có thể phát sinh ở bắc vực Thần Châu, một khi xử lý không tốt, sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí của nhân tộc Thần Châu.

Cái này quan hệ đến bí pháp Hoàng Đạo và vị cách Thánh hoàng của Sở Hi Thanh, quan hệ đến chuyện Sở Hi Thanh có thể mau chóng nắm giữ sức chiến đấu cấp bậc Tổ thần hay không.

Chỉ có Sở Hi Thanh trở thành Thánh hoàng, nhân tộc Thần Châu mới coi như đứng vững gót chân.

"Chúng ta có thể bình định đám tạp chủng Đại Ninh."

Lục Loạn Ly nắm chặt tay lại, con ngươi lóe lên một tia lệ trạch: "Trước diệt ngoài phải an trong, diệt trừ hậu hoạn này trước, sau đó giải quyết chuyện tứ đại thần sơn huyết tế cũng không muộn."

Trong lời nói của nàng tràn đầy sát ý.

Từ sau khi biết thân thế của mình, Lục Loạn Ly vẫn luôn muốn giải quyết ân oán với Kiến Nguyên đế.

Tuy rằng cha của nàng đã tử vong trước khi nàng sinh ra, Lục Loạn Ly cũng không có ấn tượng với mẫu thân của mình.

Nhưng khi Lục Loạn Ly nghĩ đến huyết mạch của mình đến từ chính Kiến Nguyên đế, nàng lại cảm thấy buồn nôn.

Lúc này cũng là lúc nàng tự tin nhất.

Lục Loạn Ly thăng cấp nhị phẩm thượng từ một tháng trước, cũng được Thanh Long Tinh Quân giúp đỡ, hoàn thành rất nhiều 'nghi thức' thiên quy, do đó sức chiến đấu tăng mạnh, nàng có tự tin phân sinh tử với Kiến Nguyên đế.

"Đúng như Loạn Ly nói, đơn giản chính là binh đến tướng đỡ, nước tới đất ngăn."

Sở Vân Vân thu hồi Nghịch Thần Kỳ vào trong tay áo.

Sau đó vẻ mặt nàng hơi động, phát hiện bên tai Sở Hi Thanh có một tia sáng kỳ dị mà mắt thường khó nhìn thấy.

Sở Hi Thanh đang giao lưu với Thần Phổ Chiếu.

Giọng nói của vị 'Phổ Thiên chi chủ' này có hơi thất vọng: "Nếu Ty Thần Tinh Quân tổn thất bộ chân hồn hóa thể này, nhất định sẽ rơi khỏi cấp bậc đế quân trong thời gian ngắn, ngươi không nên thả hắn đi, đây là thả hổ về rừng."

Sở Hi Thanh lại cảm thấy mình thu hoạch rất lớn.

Ngày hôm nay có thể phô trương thanh thế, dùng Kiếm sư huynh dọa dẫm ba thần do Côn Bằng cầm đầu đã rất tốt.

Mấy người Thần Thôn Hải cố nhiên không dám cược mạng, bọn họ cũng sợ ném chuột vỡ đồ. Thần Phổ Chiếu tự nhiên là ước gì bọn họ liều mạng với tộc Kim Ô.

Nhưng Sở Hi Thanh không ngu xuẩn như vậy.

“Ta vốn cho rằng các hạ hợp tác với ta là vì viên ‘Thái Dương thần hạch’ này. Bây giờ xem ra là ta sai rồi, hẳn là có quan hệ với chuyện đám Tổ thần kia bức bách ngươi?”

Thần Phổ Chiếu không trả lời, mà rơi vào trạng thái yên lặng.

Quả thực là có liên quan với chuyện này.

Hắn có thể nhìn thấy thái độ của các thần từ việc này, một khi tộc Kim Ô muốn ra tay với hắn, những Tổ thần kia sẽ nhúng tay can thiệp, nhưng sẽ không dốc hết sức.

Hắn nhìn thấy các thần vô tình.

Dù mười mấy vạn năm qua, hắn ra sức làm việc vất vả cho bọn họ, nhưng cũng không thể đổi lấy một lời hứa hẹn đáng tin từ bọn họ.

Chốc lát sau, Thần Phổ Chiếu thở dài: “Bệ hạ, ngươi còn có một rắc rối mới, vừa rồi, Kiến Nguyên đế đã chiêu cáo trong triều đình, nói là muốn giải phong ấn cho Đế Oa ở vài ngày sau.”

Câu nói này, hắn không chỉ nói với một mình Sở Hi Thanh, mà mấy người bên cạnh Sở Hi Thanh cũng nghe thấy.

Mấy người Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly đều đổi sắc mặt.

Hai Bạch Linh Hi ở xa xa cũng là vậy.

Bọn họ đều nhận ra giọng nói này.

Là Thần Phổ Chiếu?

Sao có thể?

Sở Hi Thanh cũng nheo mắt lại, rồi lập tức khôi phục như cũ, cười khẽ một tiếng: “Cẩn thận đấy.”

Hành động này của Kiến Nguyên đế, chính là lấy đại nghĩa của nhân tộc, chế tạo một cái Hộ Thân Phù cho hắn và cho Đại Ninh.

Giải phong ấn cho Đế Oa, chính là chuyện cả nhân tộc chờ mong.

Càng không cần nói đến Thạch Thần, vị Tổ thần này cũng đang chờ mong ngày con gái lại thấy ánh mặt trời.

Sở Hi Thanh có thể đi ngăn cản, nhưng sẽ phải trả giá đắt. Ít nhất thì danh tiếng của hắn sẽ tổn thất hầu như không còn.

Nhưng tâm trạng của hắn lại rất tốt.

Hành động vừa rồi của Thần Phổ Chiếu, hiển nhiên là đã quyết tâm, muốn đứng bên trận doanh của hắn.

“Thật ra cũng không sao.”

Sở Hi Thanh đè đao của mình, nhìn mọi người chung quanh: “Hắn đánh của hắn, ta đánh của ta.”

Mặc kệ là dụng binh hay dùng mưu, tối kỵ nhất chính là bị người dắt mũi.

Mặc kệ làm chuyện gì, đều phải bắt được căn bản.

Chương 2512 - Căn bản (2)

“Phong tiên sinh.”

Phong Tam hơi thất thần ở phía xa xa, lúc này lại rùng mình một cái, ôm quyền: “Bệ hạ, có thần.”

Sở Hi Thanh hơi gật đầu: “Ngươi mang theo hai vị Long vệ này của ta, lấy thân phận sứ giả Đại Luật để đến thành Vọng An, danh nghĩa là phụng lệnh ta, giám sát tên cẩu hoàng đế kia giải phong ấn cho Đế Oa, đồng thời điều tra chuyện Vọng Thiên Hống và thi quân dưới trướng Kiến Nguyên đế, tránh cho bắc vực gặp thi tai.”

“Hai chuyện này cũng cần chiêu cáo thiên hạ, ta sẽ phát chiếu thư, mời Thiên Cơ lão nhân phối hợp với ngươi. Mấy vị tông chủ và cao thủ của các tông phái cũng sẽ chạy đến thành Vọng An.”

Hắn vừa nói vừa viết một tấm chiếu thư, lại dùng ngọc tỷ đóng dấu, sau đó để Kiếm Tàng Phong đóng dấu nội các.

Sở Hi Thanh đưa chiếu thư cho Phong Tam: “Phong tiên sinh, ngươi biết nên làm thế nào chứ?”

“Đã rõ!” Trong mắt Phong Tam hiện lên một vệt u quang: “Xử lý tất cả chuyện liên quan đến Vọng Thiên Hống và thi quân! Ta nhất định sẽ thay bệ hạ dọn dẹp thành Vọng An. Kẻ ngăn cản, chém!”

Kiến Nguyên đế có thể đi giải phong ấn cho Đế Oa, nhưng thi quân và Vọng Thiên Hống thì không được phép xuất hiện.

Giải phong cho Đế Oa là đại nghĩa của nhân tộc, đề phòng thi tai, cũng là đại nghĩa của nhân tộc.

“Đúng!” Sở Hi Thanh không khỏi cười ha ha, lập tức nhìn hai Bạch Linh Hi: “Phong tiên sinh đi một mình là không đủ, việc này còn cần hai vị quan tâm nhiều hơn. Nếu các ngươi làm việc thỏa đãng, trẫm sẽ ban thưởng cho các ngươi một bộ phận long khí để tu hành. Ừm… mỗi ngày sẽ có chừng này, kéo dài một tháng.”

Sở Hi Thanh còn cố ý triệu hoán ra một đoàn long khí, quơ quơ trước mặt bọn họ.

Hai Bạch Linh Hi đều đang chấn động vì chuyện của Thần Phổ Chiếu.

Khi các nàng trông thấy đoàn long khí kia, sắc mặt không khỏi thay đổi.

Một người sờ sờ bụng mình, một người thì ngẩng đầu nhìn trời.

Tâm tư của bọn họ khác nhau, nhưng đều chân thành thi lễ: “Thần không dám! Lần này đến thành Vọng An, chắc chắn sẽ làm bệ hạ hài lòng.”

Sở Hi Thanh lại đưa mắt nhìn sang Sở Mính: “Sở Mính, trẫm cho phép ngươi điều động tất cả tài nguyên, tất cả nhân lực của Đại Luật, bắt lấy tất cả dòng dõi trực hệ của Thủy Thần và Hỏa Thần. Chuyện này do Vân Vân tọa trấn, ngươi thi hành.”

Chuyện giết người nhuốm máu, có Sở Mính đi làm, phu nhân nhà mình chỉ cần ngồi xem, uống chút trà là được.

Chỉ cần mấy vị Tổ thần và đế quân kia không ra tay, Sở Mính có thể ứng phó tất cả nhân vật còn lại ở Trung Thổ.

Hiện giờ, dù là Vĩnh Hằng hạ vị thì cũng không chiếm được thượng phong trước mặt Sở Mính.

Sở Vân Vân âm thầm suy đoán.

Băng Thần – Huyền Đế, Hư Thần – Xa Nguyên… những Tổ thần này đều có rất nhiều dòng dõi trực hệ, bọn họ sẽ không để ý khi vài người chết.

Nhưng Hỏa Thần – Diễm Dung và Thủy Thần – Thiên Công thì lại khác.

Các ngươi dám huyết tế nhân tộc, vậy ta cũng giết sạch dòng dõi trực hệ của các ngươi.

Nàng nhíu mày liễu, ngờ vực nhìn Sở Hi Thanh: “Ta chỉ phụ trách chuyện này?”

“Sao có thể?” Sở Hi Thanh bật cười: “Át chủ bài phải dùng ở thời điểm mấu chốt, trước lúc đó, ngươi giúp ta nhìn vào tứ đại Thi tổ.”

Sở Vân Vân là sức chiến đấu mạnh nhất ở phàm giới bây giờ, Sở Hi Thanh làm sao có thể không cần?

Chỉ là chuyện tiếp theo, không cần đến Sở Vân Vân.

Lục Loạn Ly vốn cảm thấy khá thất vọng.

Nhưng nàng cũng biết, bây giờ không phải thời cơ tốt để chinh phạt Đại Ninh.

Khi nàng nghe đến đây, lại bắt đầu phấn chấn: “Vậy ta thì sao?”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, ngươi tốt nhất là ở nhà, không làm gì cả.

Nhưng hắn biết tính cách của Lục Loạn Ly, nàng tuyệt đối không nghe lời.

Sở Hi Thanh nghĩ một chút, vẫn thầm cười khổ nói: “Kiếm sư huynh, mời huynh về Tần Hoài trấn thủ. Còn Loạn Ly, ngươi đồng hành với ta.”

…

Nửa ngày sau, ánh mắt Lục Loạn Ly ác liệt như đao, lạnh lùng nhìn Sở Hi Thanh.

Ánh mắt sắc bén này tựa như là muốn lột da Sở Hi Thanh ra vậy.

Bởi vì thời khắc này, bọn họ đang đứng trên chín tầng mây của một nơi nào đó tại Trung Thổ, mà âm Hậu – Tư Hoàng Tuyền lại đứng cách đó không xa.

Lục Loạn Ly nghĩ thầm, tốt lắm, bảo sao Sở Hi Thanh lại bất đắc dĩ khi dẫn nàng đi theo, còn không muốn cho Vân Vân tỷ đi theo, hóa ra là mục đích ở đây.

Bạch Tiểu Chiêu nằm nhoài trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh cũng không còn vẻ lười biếng nữa.

Trong mắt nàng ngậm lấy tinh quang.

Tình hình rất khả nghi nha, nhất định phải báo chuyện này cho Vân Vân tỷ và Tố Y tỷ.

Sở Hi Thanh thì lại rất bất đắc dĩ.

Hắn đã đoán được tình cảnh này, cho nên mới muốn để Lục Loạn Ly ở nhà.

“Phía dưới chính là lối vào Minh Hải U Đô.”

Đó là Thanh Điểu Tinh Vệ, nàng vẫy cánh chim nói: “Thời đại viễn cổ, Minh Hải U Đô thật ra là một tòa ngục giam, cửa ra vào chỉ có ở Hoàng Tuyền. Nhưng những người có máu thịt và long khí dày như bệ hạ là không thể vào được.”

Tư Hoàng Tuyền cũng gật đầu: “Sau đó ta và dì sẽ cưỡng ép mở một đường, bệ hạ đi theo sau là được.”

Trong mắt nàng cũng ngậm lấy vẻ nghi hoặc, không hiểu tại sao Sở Hi Thanh lại gọi nàng tới đây.

Nhưng trong lòng Tư Hoàng Tuyền vẫn rất vui mừng.

Thời điểm này, Tinh Vệ và Tư Hoàng Tuyền đều không thể tiến vào phàm giới, bọn họ và hai người Sở Hi Thanh còn cách một lớp màng.

Nhưng nơi bọn họ cần đến, lại là Minh Hải U Đô.

Minh Hải U Đô tuy ở trong phàm giới, nằm phía dưới mặt đất, nhưng lại không bị hạn chế bởi chín tầng mây xanh.

Tuy nhiên, nơi đó là nơi thiên quy Tử Minh mạnh nhất, cũng không phải thần linh bình thường có thể tùy ý ra vào.

Sở Hi Thanh ôm quyền thi lễ: “Hai vị, xin mời!”

Minh Hải và U Đô, ban đầu là vị trí thiên đình giam giữ âm linh.

Tại thời đại viễn cổ, một ít Cự linh tử vong thì âm linh bất diệt, nằm trong trạng thái không sống không chết.

Bọn họ thường ngậm lấy chấp niệm và lệ ý rất lớn, thường xuyên quấy phá và làm ác trong phàm thế.

Đặc biệt là khi các thần Bàn Cổ thảo phạt các thần Hỗn Độn, chế tạo ra rất nhiều ác linh làm loạn thiên địa.

Các thần liền liên thủ lại, cải tạo lòng đất Minh Hải, tạo ra một tòa U Đô, dùng để giam giữ ác linh.

Thiên đế đời thứ tư Đông Hoàng, còn sắc phong Hoàng Phụ Thôn Tà Thần, phụ trách tuần tra thiên đại, nuốt tà linh trong thế gian, đưa đi Minh Hải U Đô giam giữ.

Sau đó, âm linh trong Minh Hải U Đô càng ngày càng nhiều, Thiên đế đời thứ năm Thần Hạo lại sắc phong một đứa con trai làm Minh Đế, trở thành chủ của Minh Hải U Đô.

Không thể không nói, tướng ăn của nhân tộc khi đó đúng là rất khó coi.

Hôm nay, Sở Hi Thanh sở dĩ mời Tư Hoàng Tuyền đến đây, chính là vì thi thể của thiên đế đời thứ sáu và thứ bảy đang nằm trong Minh Hải U Đô.

Nguy cơ của lần này là gì? Đương nhiên là lực lượng.

Là vì lực lượng của bọn họ còn chưa đủ, không đủ để ứng phó với hoàn cảnh khốn khó bây giờ.

Chương 2513 - Ngân Hà chi chủ

Cái gọi mà minh, minh tàng vậy. (rõ ràng che giấu)

Tại thời đại thượng cổ, Thiên đế đời thứ sáu Thương Hoàng tạo chữ, hắn quan sát thiên địa, lại kết hợp thiên đạo, lấy ba ngàn thiên quy làm trụ cột, sáng tạo ra Phù Văn và Ngôn Linh chi pháp, trở thành Sáng Đạo Giả của hai thiên quy này.

Từ đó về sau, mỗi một loại thiên quy, mỗi một loại đại đại, đều có văn tự đại biểu riêng.

Thương Hoàng sáng chế một chữ Minh này, để chỉ đoạn thời gian giữa hoàng hôn và ban đêm, hoặc là lúc rạng sáng.

Màn trời che đậy bầu trời, thái dương còn chưa hoàn toàn bay lên, hoặc là chưa hoàn toàn hạ xuống.

Thương Hoàng lại dùng chữ Minh này, đại biểu cho âm linh nằm ở giữa sống và chết, bởi vậy còn sinh ra thiên quy đặc biệt.

Minh Hải U Đô cũng được xưng là Minh giới.

Khi hai người Sở Hi Thanh đi theo Tư Hoàng Tuyền và Tinh Vệ bước vào Minh giới, liền cảm ứng được vô số lực lượng tử linh tụ tập lại, chúng đang ra sức chèn ép và bài xích hắn ra khỏi Minh giới.

Long khí của Sở Hi Thanh là ý chí và tinh khí của vô số nhân tộc tạo thành, trên một trình độ nào đó, nó đại biểu cho Sinh, tự nhiên sẽ bị bài xích khỏi nơi này.

Minh giới cũng có lực lượng tương tự với long khí Nhân đạo.

Minh Hải U Đô được đại đa số âm linh trên thế gian coi là nhà, là nơi bọn họ náu thân, ngủ yên, cũng ký thác vô số ý niệm của âm linh.

Vì vậy theo lý thuyết, thân làm Nhân hoàng, Sở Hi Thanh là không thể tiến vào nơi này.

Nhưng lần này có Tư Hoàng Tuyền và Tinh Vệ đi cùng.

Đặc biệt là Tư Hoàng Tuyền, pháp lực của nàng đạt đến trạng thái cực thịnh khi ở Minh Hải U Đô.

Khi hai nữ giương cánh, những lực lượng kia đều bị họ gạt ra hai bên.

Bọn họ dọc theo Minh tuyền, một trong cửu tuyền, như hai tia chớp xanh bay về phía U Đô.

Sở Hi Thanh đi theo sau lưng hai người, hứng thú nhìn bốn phía.

Hắn tò mò về tất cả mọi thứ ở Minh giới này.

Dựa vào lời nói của Thần Xích Hỏa, cái gọi là Minh Hải, vốn được gọi là Hắc Hải, là một đại dương khổng lồ giống như một cái hồ trong lòng đất. Có người nói nó rộng mấy trăm dặm, vô biên vô hạn.

Cái gọi là Cửu tuyền, đều bắt nguồn từ Minh Hải, lại quy về Minh Hải.

Tiếp đó, hắn lại nhìn về phía Minh tuyền bên cạnh hắn.

Đó hẳn là một mạch nước ngầm, sau đó bị các thần lấy ra, khiến nó trở thành một dòng sông suối chảy quanh Minh giới.

Tác dụng ban đầu của nó là ngăn cản âm linh ra vào, có thể coi như là tường cao bên trong ngục giam, sau đó Minh đế đời đầu đã cải tạo lại, để nó trở thành con sông bảo vệ thành U Đô.

“Hoàng Tuyền, Minh tuyền này vẫn luôn như vậy sao?”

Minh Hải U Đô nghe vậy thì hơi sững sờ, cũng nhìn sang Minh tuyền.

Vẻ mặt nàng mờ mịt, lắc đầu: “Ta không biết, trước kia ta chưa từng đến đây.”

Tinh Vệ thì lại “A” một tiếng, suy tư nói: “Đúng là hơi khác với trước kia, nói như thế nào đây? Trong âm hà có rất nhiều tinh lực hệ thủy, nồng độ cực mạnh. Lượng lượng cũng không đúng, ít hơn một phần mười so với trước kia. Rất kỳ lạ, giờ cũng không phải thời điểm nước xuống.”

Sở Hi Thanh ngửa đầu nhìn bầu trời, trong mắt hiện ra vẻ kính phục: “Hay cho Thủy Thần – Thiên Công! Là ta coi thường vị Tổ thần này, thậm chí cửu tuyền cũng không buông tha.”

Ba nữ ở bên cạnh nghe vậy thì đều mơ hồ.

Là thế nào? Cửu tuyền cũng không tha là sao? Thủy Thần – Thiên Công lợi hại thế nào?

Thanh Long vẫn trong tay áo Lục Loạn Ly đã thò đầu ra: “Nói đến ta cũng thấy kỳ lạ, chắc các ngươi cũng phát hiện rồi, lực lượng thủy nguyên trong thiên địa này vẫn đang hội tụ về tinh không. Vị Tổ thần kia vẫn luôn rất có ý tưởng, nói không chừng là đang mưu đồ chuyện lớn nào đó. Đồng Hoàng bệ hạ từng nói, vị này mạnh hơn Hỏa Thần không não kia nhiều lắm.

Sở Hi Thanh mỉm cười: “Thời gian gần đây, ta cũng nhận được tấu chương từ các địa phương, nói là mực nước các nơi đều đang giảm xuống. Ta lệnh Đô thủy giám điều tra khắp nơi, mới phát hiện những thứ này là do các thần hệ Thủy can thiệp.”

“Nếu như ta đoán không sai, Thủy Thần – Thiên Công đang chuẩn bị ngưng tụ một Ngân Hà trên tinh không! Chắc là Thủy Thần – Thiên Công đã âm thầm chuẩn bị nhiều năm, vì chế tạo một bộ thần khí đầy đủ, dùng để khống chế tất cả hệ thủy trong thiên địa.”

“Ngân hà?”

Tinh vệ lập tức phản ứng lại: “Hắn muốn tụ tập tinh lực và thủy nguyên thành sông, từ đó khống chế tinh không?”

Tinh Vệ nghĩ thầm, Thủy Thần – Thiên Công quả thực là rất khí phách.

“Đâu chỉ là khống chế tinh không?”

Thanh Long ‘chậc chậc’ hai tiếng: “Đây còn là một ‘nghi thức’ cực kỳ mạnh mẽ, nếu như hắn thành công, hắn có thể đạt đến cảnh giới Tạo Hóa chúa tể giống như Đông Hoàng.”

Tinh Vệ lại lắc đầu: “Không thể! Côn Bằng đại thần và Huyết Hải lão tổ sẽ không để hắn thành công, Băng Thần – Huyền Đế cũng sẽ không muốn nhìn thấy hắn thành công, Hắc Thủy chúa tể cũng sẽ không ngồi chờ chết.”

Đối thủ lớn nhất của Thủy Thần – Thiên Công trên Thủy pháp chính là Ứng Long.

Song phương từng cạnh tranh vị trí Thánh Giả của Thủy pháp, cuối cùng Ứng Long thua cuộc, lui một bước thành Thánh Giả của Vân pháp và Vụ pháp.

Bây giờ, Ứng Long đời cuối lại không rõ tung tích.

Nhưng ngoại trừ Ứng Long ra, còn có Côn Bằng – Thần Thôn Hải, và Huyết Hải lão tổ, đặc biệt là Huyết Hải lão tổ.

Hắn vốn là chủ nhân Minh Hải, là một thần linh Hỗn Độn cực mạnh, tên cũng không phải Huyết Hải, mà là ‘Hắc Hải chi chủ’.

Vị lão tổ này khống chế Hắc Hải, còn được gọi là ‘Vạn Hải chi chủ’, là một trong những Chân Linh mạnh nhất của Thủy pháp.

Sau đó Thủy Thần – Thiên Công dẫn 12 Tổ thần Bàn Cổ đánh xuống Hắc Hải, cuối cùng chia Hắc Hải ra làm hai.

Phần lớn thành Minh Hải, phần nhỏ diễn biến thành Huyết Hải.

Hắc Hải chi chủ cũng trở thành Huyết Hải lão tổ.

Người này hận các thần Bàn Cổ đến tận xương, từng lập lời thề sẽ không tiếc tất cả để tiêu diệt toàn bộ hậu duệ của Bàn Cổ.

Có thể tưởng tượng được, Huyết Hải lão tổ sẽ có thái độ gì với chuyện Thủy Thần – Thiên Công ngưng tụ Ngân hà.

Chương 2514 - Ngân Hà chi chủ (2)

“Huyết Hải thì ta không biết, nhưng Côn Bằng nhất định sẽ liều mạng.”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, nếu Côn Bằng không có ý ngăn cản, vậy lúc trước hắn chắc chắn sẽ xuống đánh một trận.

“Nhưng Thủy Thần – Thiên Công mưu tình nhiều năm, chắc bây giờ đã chuẩn bị xong, vì vậy hắn vừa phục sinh đã phát động. Nếu như ta đoán không sai, thần lực của Thiên Công không chỉ khôi phục hoàn toàn, thậm chí còn có thể không kém hơn ‘Bàn Cổ chúa tể’. Chỉ sợ mấy người Huyết Hải muốn ngăn cản cũng không dễ.”

Hắc lắc lắc đầu, ra hiệu Tư Hoàng Tuyền tiếp tục tiến lên.

Chuyện Thủy Thần – Thiên Công mưu tính ngưng tụ Ngân hà, tạm thời không liên quan gì đến hắn.

Nhân tộc Thần Châu vẫn đang khốn khổ giãy dụa vì sinh tồn kìa.

Bốn người bay theo Minh tuyền khoảng 2 canh giờ, sau đó liền nhìn thấy một mảnh không gian mênh mông ở trước mắt.

Đây là một mảnh đại dương màu đen, bốn phía mênh mông vô bờ, rộng rãi vô biên.

Bọn họ bay trên vùng biển này khoảng 1 canh giờ, mới nhìn thấy một mảnh lục địa rộng lớn, còn có một ngọn núi khổng lồ bị chín con sông vờn quanh, cùng với một tòa thành trì to lớn xây dựng ở trên núi.

Thành trì này phải rộng đến vạn dặm, chia làm chín tầng trong ngoài.

“Bên kia chính là U Đô, cũng được gọi là U Đô Sơn Thành, Minh Giới chi đô!”

Tinh Vệ dừng lại: “Thành này đang do U Đô chúa tể - Thần Thanh Huyền chấp chưởng, chúng ta không nên đến gần.”

Không giống Hắc Thủy chúa tể, vị này này được gọi là Hắc Hải chi chủ, nhưng thật ra Hắc Hải đã bị Thủy Thần – Thiên Công và Huyết Hải lão tổ chia cắt hơn nửa.

Mà U Đô chúa tể thì lại có lực khống chế khá mạnh với U Đô.

Bản thể của vị này đã tiếp cận cấp đế quân, Tinh Vệ cũng không thể không kiêng kỵ.

Dù Tư Hoàng Tuyền đã kế thừa toàn bộ lực lượng của mẫu thân nàng, lực lượng cũng lên đến đỉnh phong khi ở Minh giới. Nhưng nàng vẫn còn yếu, chưa đủ để đối kháng chính diện với những thần linh đẳng cấp này.

Cần biết, dù là thời điểm đỉnh phong, âm Hậu – Thiên Nại Lạc cũng không thể làm gì hai người này.

Đương nhiên, đó cũng là vì các thần Bàn Cổ ở sau lưng hai người này.

Sở Hi Thanh vốn không có ý định đi vào.

Hắn liếc mắt nhìn bốn phía.

Theo lời nói của Ty Thần Tinh Quân, trận đại chiến giữa người và thần ở 1300 vạn năm trước kia, Minh Hải U Đô chính là trận địa cuối cùng của nhân tộc.

Minh đế kinh doanh U Đô hơn 2 triệu năm, vững chắc như thành trì.

Đáng tiếc là, khi mấy vị Thiên đế lùi đến đây, thì đã bị thương nặng khó chữa.

Nhưng những thần Bàn Cổ và thần Hỗn Độn kia vẫn phải trả giá cực đắt trong quá trình tấn công U Đô.

Có ba vị Tổ thần ngã xuống trong trận chiến đó.

Bọn họ phải mấy mươi mấy vạn năm mới có thể phục sinh.

Mà hài cốt của mấy vị đế quân, lại bị các thần Bàn Cổ mai táng và trấn áp trong một mảnh Hắc Hải gần U Đô.

Ty Thần Tinh Quân đã cho hắn biết vị trí cụ thể.

Nhưng mà thương hải tang điền, Minh giới cũng trải qua nhiều trận chiến, địa hình đã khác xưa.

Chỉ là còn chưa Sở Hi Thanh tìm thấy hài cốt của mấy vị đế quân kia, thì đã nghe thấy một giọng nói tương đối quen thuộc truyền đến.

Đó chính là Hắc Thủy chúa tể - Thần Đô Minh, hắn ngậm lấy cười gằn: “Sở Hi Thanh, các ngươi lại dám vào Minh giới? Đây là trên trời có lối lại không đi, địa ngục không cửa lại muốn vào…”

Trong khoảnh khắc này, sóng biển dập dờn. Vô số nước biển ngưng tụ lại thành một bàn tay chống trời, chụp về phía bốn người.

Sở Hi Thanh hơi híp mắt lại, tay cầm thanh Thiên Tâm Tru Huyền đao, bắt đầu súc thế tụ lực.

Hắn không khỏi cười lạnh một tiếng: “Trẫm muốn đi vào thì lại làm sao?”

Giọng nói của Sở Hi Thanh cuồn cuộn như lôi, xuyên thấu không gian, rung động mấy vạn dặm, cũng chấn động cả U Đô ở xa xa, làm cho vô số âm linh trong U Đô kinh ngạc.

Bọn họ đồng loạt nhìn về phía tiếng nói.

Đây là ai? Phách lối vậy?

Tinh Vệ không khỏi cánh vỗ trán một cái.

Đã nói là cẩn thận lặng lẽ, đi nhanh về nhanh, kết quả lại gây động tĩnh lớn như vậy.

Nhưng cách làm này, đúng là có thể làm cho Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh lên đến đỉnh phong.

Cùng lúc đó, 12 con rồng bắt đầu bay quanh người Sở Hi Thanh.

Trong Minh giới này, chỉ dùng Nhai Tí chi pháp là chưa đủ để đối kháng với Hắc Thủy chúa tể, hắn không thể không mượn long khi mình mang đến.

Chỉ là trước khi Sở Hi Thanh xuất đao, bàn tay khổng lồ kia chợt ‘rầm’ một tiếng rồi tan rã.

Hắc Thủy chúa tể chợt gào một tiếng không cam lòng: “Huyết Hải!”

Mấy người Sở Hi Thanh cũng nhìn qua.

Ban đầu bọn họ không thấy gì cả, mãi đến khi tụ linh vào hai mắt, dùng đến năng lực của đồng thuật, thì mới phát hiện hai đạo huyết quang cực lớn nhảy vào Minh hải.

Huyết quang kia lập tức hóa thành thác nước, dòng máu vô biên vô tận chảy xuống, nhuộm cả một mảnh hải vực thành máu tươi.

“Đó là Huyết Hải lão tổ?”

Lục Loạn Ly tò mò nhìn về bên đó: “Thú vị, Hắc Thủy gặp rắc rối rồi.”

Huyết Hải lão tổ, không chỉ là một trong những Chân Linh mạnh mẽ nhất của Thủy pháp, mà còn là Thánh Giả của Vạn Sát và Tru Thiên. Hai kiếm Nguyên Đồ và A Tì trong tay hắn có uy danh hiển hạch.

Lực lượng của hắn thậm chí còn không kém hơn bất kỳ 'Bàn Cổ chúa tể' nào.

Nhưng nàng nghĩ sai rồi, lần này còn chưa đến lượt Hắc Thủy ra tay.

Vùng biển kia, bỗng có một người nước khổng lồ cao 9200 trượng xuất hiện.

Hắn giơ tay trảo một cái, thác máu và dòng máu trong biển khởi lập tức bị giội rửa sạch sẽ.

Lúc này, lại có hai ánh mắt đỏ thắm chém xuống từ chân trời.

Thế kiếm kia không gì địch nổi, tru diệt tất cả! Chém giết tất cả! Có xu thế chém đôi mảnh thiên địa trong Minh giới này.

Người nước khổng lồ lại không sợ, hắn dùng hai cánh tay cực lớn để đón đánh.

Đồng thời, hai vòng xoáy nước khổng lồ đón đỡ hai đạo ánh kiếm đỏ ngòm kia.

Sau đó, tình cảnh trở nên mơ hồ, vô số hơi nước nổ ra, vô số kiếm khí và thần lực càn quét.

Sở Hi Thanh cũng không thể nhìn rõ tình hình bên trong.

Hắn chỉ có thể thu mắt lại: "Cương Nhu chi pháp của vị Tổ thần này quá mạnh."

Vạn Cương và Vạn Nhu.

Để người ta kinh ngạc là, vị cách Thánh Giả của Cương pháp lại không rơi vào tay các thần hệ Thạch, mà nằm trong tay Thủy Thần – Thiên Công.

Mấy người Lục Loạn Ly cũng tỏ ra sợ hãi.

Tuy rằng hai vị này chỉ giao thủ trong chớp mắt, nhưng đã để lại vết tích không thể nào xóa nhòa trong tâm linh của họ.

Nhân vật đáng sợ như vậy, lại là kẻ địch của nhân tộc họ.

Đặc biệt là Thủy Thần – Thiên Công, mấy người có thể xác định, kẻ này chưa từng dùng toàn lực trong trận chiến mấy tháng trước.

Đương nhiên, cũng có thể là do Thủy Thần – Thiên Công mới phục sinh, còn chưa bắt đầu ngưng tụ Ngân hà.

“Đông Hoàng bệ hạ rất coi trọng hắn, cho rằng vị Tổ thần này có thể đạt đến cảnh giới Tạo Hóa trước Chúc Quang âm và Xa Nguyên, trở thành Tạo Hóa chúa tể chân chính.”

Thanh Long cũng hít một hơi, lại cười nói: “Nhưng Hắc Thủy kia cũng không còn tâm tư tính toán các ngươi nữa.”

“Không có Hắc Thủy, vẫn còn U Đô.”

Tinh Vệ nhìn về phía U Đô.

Phía trên U Đô, một thân thể cao 650 trượng xuất hiện, thần thái uy nghiêm lạnh lùng.

Hắn lạnh lùng nhìn Sở Hi Thanh và Tư Hoàng Tuyền, trong mắt tràn đầy lửa giận.

Trong khoảnh khắc này, mấy người ở đây đều cảm nhận được lực lượng điêu vong và khô héo đang bao phủ nơi này.

Tư Hoàng Tuyền lại khinh thường.

Nhưng nàng còn chưa kịp ra tay, những lực lượng này đã biến mất sạch.

Chúng đã bị Sở Hi Thanh phản xạ về.

Chương 2515 - Sợ chưa?

Phía trên U Đô Sơn Thành, ánh mắt U Đô chúa tể lạnh lẽo như băng.

Thân thể do thần lực ngưng tụ thành của hắn, đã bị Thần Ý Xúc Tử Đao ngưng tụ địch ý và sát niệm của mấy trăm vạn âm linh đánh tan.

U Đô chúa tể đã từng nhìn thấy uy lực của đao pháp này.

Mấy tháng nay cũng đang chuẩn bị vài phương pháp để đối kháng.

Để người kinh ngạc chính là, Sở Hi Thanh thế mà lại phản xạ toàn bộ lực lượng thiên quy của hắn.

Đây là chuyện Sở Hi Thanh không thể làm được khi ở Chiến Phong giới.

Đây là Thánh Giả Nhai Tí?

Một kẻ phàm tục, lại trở thành Nhai Tí Thánh Chủ.

Người này lấy thân Thánh Giả, mượn các loại pháp khí và năng lực huyết mạch, cộng thêm bí pháp Hoàng Đạo, đã đưa thiên quy Nhai Tí của hắn lên đến trình độ cực mạnh.

Có thể đã đạt đến tầng 49, chạm đến Vĩnh Hằng thượng vị! Kết hợp với âm linh ở đây, có vẻ cực kỳ đáng sợ.

U Đô chúa tể lại ngưng tụ thần hồn, đứng sừng sững trên đỉnh U Đô Sơn Thành, lạnh lùng nhìn mấy người cách đó hơn 7000 dặm.

Một trong những biện pháp của hắn là… sau khi bắt đầu chiến đấu, tuyệt đối không để Sở Hi Thanh tìm thấy vị trí của bản thể.

Chỉ cần thân thể và nguyên thần ẩn giấu tốt, thì không cần chịu đựng đao ý của Sở Hi Thanh.

Sau đó, lại có một cái ấn tỷ màu đen cực lớn xuất hiện sau lưng hắn.

Cùng lúc đó, U Đô chúa tể kết pháp ấn.

Trong khoảnh khắc này, toàn bộ hơn nghìn vạn âm linh trong và ngoài 3 tầng của U Đô Sơn Thành đều cứng tại chỗ, linh hồn rơi vào trạng thái dại ra, không thể suy nghĩ.

U Đô chúa tể cười gằn nhìn về phía Sở Hi Thanh, ánh mắt lạnh lùng kiêu ngạo.

Đây là pháp môn thứ 2 để đối phó với Thần Ý Xúc Tử Đao… Linh Hồn Đồng Điệu!

Hắn lợi dụng quyền hành ở 3 tầng U Đô Sơn Thành, khiến cho tất cả âm linh dưới trướng hắn rơi vào trạng thái nhất trí với hắn!

U Đô chúa tể nghĩ thầm, người này dám tiến vào Minh giới, thảnh thơi bên ngoài thành U Đô, thật sự tưởng mình không làm gì được hắn sao?

Ngoài 7000 dặm, Tư Hoàng Tuyền nhìn khí thế hùng vĩ của Đô chúa tể, sắc mặt không khỏi ngưng trọng: “Lợi hại! Đây là Linh Hồn Đồng Điệu? Không hổ là chủ của 3 tầng trong U Đô Sơn Thành.”

Bây giờ nàng cũng chuyên công hệ này, biết một chiêu này của U Đô chúa tể lợi hại ra sao.

“Lợi hại thì đúng là rất lợi hại!”

Lục Loạn Ly lại rất kỳ lạ: “Vấn đề là, nếu muốn linh hồn đồng điệu, để Sở Hi Thanh không thể thu thập địch ý và sát niệm, vậy U Đô chúa tể cũng phải duy trì trạng thái không có địch ý và sát niệm. Đây há không phải là tự trói tay mình sao? Quả thực là… hừ hừ!”

Nàng vốn định nói là cởi quần đánh rắm, làm điều thừa. Sau đó nhớ đến mình là nữ tử, quá bất nhã.

Sở Hi Thanh cũng cảm thấy rất kỳ quái.

Vấn đề là vị U Đô chúa tể này, chỉ là chủ của 3 tầng trong U Đô Sơn Thành.

Tòa thành này, U Đô chúa tể chỉ quản được 3 tầng, 6 tầng còn lại thì không.

Vì vậy, vẫn còn rất nhiều âm linh trong và ngoài 6 tầng kia đang cung cấp địch ý và sát niệm cho hắn.

Đương nhiên, cái này còn lâu mới đủ để chiến thắng U Đô chúa tể.

Sở Hi Thanh vừa giao thủ trong chớp mắt với U Đô chúa tể, hắn đã cảm thấy thiên quy Nhai Tí của mình đang suy yếu, thậm chí là suy vong…

Dù sao cũng là nửa bước đế quân, không dễ trêu.

Thanh Long lại bay ra khỏi tay áo của Lục Loạn Ly: “Có thể thấy, hắn không muốn đánh với ngươi, hoặc là có kiêng kỵ nào khác?”

Hắn lại cười khẽ: “Một chiêu vừa rồi của hắn, có lẽ là đang thị uy thôi, tìm bậc thang cho mình. Hắn cũng không ngờ Nhai Tí Đao của ngươi lại mạnh đến vậy.”

Tốt xấu gì cũng là U Đô chúa tể, nếu không làm gì khi kẻ địch xuất hiện thì quá mất mặt, kết quả lại thất thủ.

Sở Hi Thanh không khỏi sờ cằm, rơi vào suy tư.

Cái tên này không, vì sao?

Rất khả nghi…

Sở Hi Thanh cũng không muốn gây rắc rối trước khi tìm thấy chiến trường cổ mai táng mấy vị Thiên đế nhân tộc.

Trước đây không lâu, hắn còn đang đau đầu suy nghĩ cách đối phó với U Đô và Hắc Thủy.

Bây giờ hắn lại nhìn thấy dáng vẻ ném chuột sợ vỡ đồ của vị này, lại có cảm giác có thể lợi dụng.

Từ đó có thể thấy, nhân phẩm của hắn rất không tốt.

Người ta không gây sự với hắn, hắn lại muốn đâm thận của người ta.

Sở Hi Thanh nhìn U Đô chúa tể với ánh mắt dò xét.

Vẻ mặt U Đô chúa tể hơi thay đổi, hắn hơi di chuyển thần khu, hình như muốn che giấu gì đó. Sau đó lại cảm thấy không đúng, lập tức trợn mắt với Sở Hi Thanh.

Cái thằng nhãi ranh này quá càn rỡ, quá vô lễ!

Khoảnh khắc này, hắn không thể kiềm chế địch ý và sát niệm của mình, làm cho đao ý của Sở Hi Thanh lại tăng lên.

May mắn là, Sở Hi Thanh đã không còn chiến ý.

“Dì!”

Sở Hi Thanh cũng gọi Tinh Vệ là ‘Dì’ giống như Tư Hoàng Tuyền, giọng nói trong veo: “Ngươi có quan hệ ở U Đô? Có thể giúp ta tìm hiểu tình hình của U Đô chúa tể hay không? Ta muốn biết, U Đô chúa tể có biến hóa gì trong thời gian này, người này đang làm những gì.”

Tinh Vệ gật đầu: “Việc này đơn giản, mấy vị Tu La Vương, Dạ Xoa Vương, Thát Bà Vương, Bình Đẳng Vương chiếm cứ ngoài thành, đều từng thần phục Nại Lạc.”

“HIện giờ, tuy mấy vị này không xưng thần với Hoàng Tuyền, nhưng nhờ bọn họ tìm hiểu tin tức là không có vấn đề, chỉ là sẽ mất chút thời gian.”

Tư Hoàng Tuyền dù sao cũng là Thánh Giả của Tử Vong và âm Minh chi pháp.

Những người kia không dám đắc tội nàng.

“Làm phiền Hoàng Tuyền rồi.” Sở Hi Thanh chắp tay: “Nếu có tin tức, xin sớm báo cho."

Hắn nói đến đây, liền dùng cương lực gạt nước biển ra.

Sở Hi Thanh đã tìm được vị trí của tòa chiến trường cổ kia.

Gây sự với U Đô chúa tể là thứ yếu, chủ yếu chính là tìm thi hài của những vị Thiên đế kia.

Sau đó, vẫn là Tư Hoàng Tuyền và Tinh Vệ mở đường, dẫn bọn họ đi xuống đáy biển.

Chương 2516 - Sợ chưa? (2)

Chỉ một lát sau, bọn họ đã đến một nơi nào đó dưới đáy biển.

Theo lực lượng của bọn họ, làm cho bùn cát dưới đáy cuốn ra bốn phía, tạo thành một mảnh vẩn đục.

Sở Hi Thanh cảm thấy rất kỳ lạ.

Thậm chí là bùn cát dưới đáy biển, cũng có hồn lực đậm đặc.

Minh Hải này đã không chỉ là một vùng biển.

Không biết vì sao, nó còn ngưng tụ vô số hồn lực.

Hẳn là những âm linh không thể duy trì hồn thể để lại.

Những hồn lực này không có ý thức, lại dung hợp với nước ở đây, hình thành một mảnh hồn hải kỳ dị và khổng lồ.

Vì vậy, người sở hữu Minh Hải và Cửu Tuyền, cũng sẽ nắm giữ hồn lực cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí đủ để khai thiên tích địa.

Thủy Thần – Thiên Công ngưng tụ Ngân hà, lại muốn nhét Minh Hải và Cửu Tuyền vào trong, Huyết Hải lão tổ cũng không do dự mà nhấc lên một trận đại chiến, chuyện này không phải là không có nguyên do.

Tòa chiến trường cổ kia nằm rất sâu.

Bốn người một rồng phải mất 30 hô hấp mới đào đến cửa vào chiến trường.

Đó là một khối Vĩnh Hằng Thạch to đến 3000 trượng.

Chung quanh Vĩnh Hằng Thạch còn có vô số thần phù cổ xưa, kéo dài ra bốn phương tám hướng. Tạo thành một trận pháp mạnh mẽ mà lại đơn giản, thô sơ.

Nơi này cách đáy biển tận 700 dặm.

Thanh Long Tinh Quân ngưng thần nhìn Vĩnh Hằng Thạch một chút, lại cảm thấy thất vọng.

Đây không phải khối đá hắn tự phong ấn.

Sở Hi Thanh tay đè đao, hơi nhướng mày.

Thực lực của hắn bây giờ không thể chém nát Vĩnh Hằng Thạch, bọn họ muốn đi vào, vậy phải phá trận trước.

“Để ta.”

Lục Loạn Ly lập tức tiến lên.

Trong tay nàng là một cái la bàn màu vàng, phía trên có kim la bàn đang xoay tròn và chuyển động.

Đó chính là Đại La Thần Giám của Trí Tẩu, Lục Loạn Ly nhận được truyền thừa của Trí Tẩu, có tự tin phá giải tòa thần trận này.

Tư Hoàng Tuyền thì liếc mắt nhìn bốn phía: “Kỳ lạ, phong ấn nơi này mạnh như vậy, vị tổ tiên kia của Sở gia chắc đã lấy xương ngón tay Câu Trần từ nơi này, nhưng ta không thể tưởng tượng được, hắn đi vào bằng cách nào?”

“Chúng ta vào thì biết.”

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng: “Tòa chiến trường cổ này, chắc là còn có lối vào khác.”

Hắn chợt dừng lại, đột nhiên nghiêng người nhìn về phía đông.

Một bóng người màu đen đột nhiên xuất hiện trong biển sâu u ám.

Đó là một Cự thần vĩnh hằng, thần khu cao khoảng 650 trượng.

Sở Hi Thanh rất quen thuộc với vị này, nheo mắt lại: “Hắc Thủy chúa tể?”

Người này không đi xem trận chiến của Huyết Hải lão tổ và Thủy Thần – Thiên Công, cố gắng bảo vệ một mẫu ba phần biển của hắn, mà chạy đến nơi này làm gì?

Vẫn là không cam tâm, muốn phân sinh tử với mình?

Hắc Thủy chúa tể lại không nhìn Sở Hi Thanh, mà nhìn chằm chằm vào Tư Hoàng Tuyền.

Sắc mặt hắn lãnh khốc, không giận tự uy: “Ngươi và mẹ ngươi cũng coi như là một thành viên của Minh giới, vậy mà chỉ ngồi xem Thủy Thần – Thiên Công mưu đồ Minh Hải và Cửu Tuyền?”

Tư Hoàng Tuyền nghe vậy thì yên lặng.

Nàng nghĩ thầm, mình mà là một thành viên của Minh giới?

Mẹ mình bị ép phải trốn vào ngoại vi Ma vực Chiến giới, dựa vào ba vị Ma thần che chở và thành lập âm triều, còn mình thì đến ngày hôm nay mới bước vào Minh giới.

Thiên Nại Lạc đúng là có ý định đánh vào Minh giới.

Còn thu nạp vài tên thuộc hạ trên danh nghĩa.

Nhưng nàng bị các thần áp chế, chung quy vẫn không thể thành công tiến vào.

Thiên Công mưu đồ Minh Hải, quả thực là làm lo lắng.

Nhưng chuyện có nặng nhẹ, chuyện Táng Thiên nhập ma là ưu tiên hàng đầu của nhân tộc bây giờ.

Hắc Thủy chúa tể hừ lạnh một tiếng, lại ném cho Tư Hoàng Tuyền một viên đá đen thui, to bằng đầu nắm tay.

Ánh mắt hắn bễ nghễ: “Đây là Định Tuyền Thạch của Hoàng Tuyền, khi mẹ ngươi còn sống, nàng sở hữu Hoàng Tuyền trong Cửu Tuyền, tất cả nơi Hoàng Tuyền chảy ra, đều là lãnh thổ của nàng. Hoàng Tuyền này, ngươi muốn thủ hay không thì tùy ngươi.”

Dứt lời, Hắc Thủy chúa tể đã biến mất trước mặt họ.

“Xem ra tình hình của vị này cũng rất không ổn…”

Thanh Long bơi đến bên cạnh Sở Hi Thanh: “Hắn đang muốn kéo các ngươi vào trận chiến Minh Hải này, chia sẻ áp lực giúp hắn. Hoàng Tuyền rơi vào tay các ngươi, tốt hơn là rơi vào tay Thiên Công.”

Tinh Vệ vẫy cánh: “Cái Định Tuyền Thạch này có thể điều khiển mấy cửa sông của Hoàng Tuyền, đặc biệt là cửa ra vào Minh Hải, chỉ cần luyện hóa thứ này, là có thể nắm giữ Hoàng Tuyền.”

“Thứ này vốn thuộc về Nại Lạc, nhưng để vượt qua thời kỳ mang thai, nàng đã chủ động ném thứ này vào Minh giới, ý đồ gợi ra tranh đấu trong Minh giới, không ngờ thứ này lại rơi vào Hắc Thủy.”

Sở Hi Thanh vuốt cằm.

Hắn lập tức cầm Định Tuyền Thạch, nói với Tư Hoàng Tuyền đang không biết làm gì cho phải: “Cứ thu đi, chờ chúng ta ra khỏi chiến trường cổ rồi tính.”

Sở Hi Thanh cũng không muốn Thủy Thần – Thiên Công lấy được Minh hải.

Nhưng có nhúng tay vào hay không, vậy phải xem tình hình.

Tư Hoàng Tuyền gật đầu: “Ta nghe ngươi. Không dối bệ hạ, sau khi chỉnh hợp bách quỷ, ta cũng có ý định thảo phạt Hoàng Tuyền, muốn thu hồi lãnh thổ đã mất. Chỉ là bây giờ hình như không đúng lúc.”

Mấu chốt là Hoàng Tuyền kia liên thông với âm triều của Thiên Nại Lạc.

Thiên Nại Lạc từng cải tạo Hoàng Tuyền, làm nước của Hoàng Tuyền chảy qua bảy thế giới nhỏ, khiến cho con dân của nàng cũng có thể uẩn nhưỡng thần hồn.

Thiên Nại Lạc thậm chí còn muốn để Hoàng Tuyền vờn quanh Thần Châu, thành lập một hệ thống âm triều hoàn chỉnh, nhưng tiếc là công trình này quá lớn, trước mắt còn không hoàn thành được một phần mười.

Đối với bản thân Tư Hoàng Tuyền và âm triều, dòng suối Hoàng Tuyền này là cực kỳ quan trọng.

Từ việc Thiên Nại Lạc đặt tên nàng là Hoàng Tuyền, là có thể biết một hai.

Khi Tư Hoàng Tuyền nói chuyện, trong mắt Lục Loạn Ly hiện ra một vệt thần quang, nàng cihr tay về phía trước: “Phá!”

Đầu ngón tay nàng lóe lên một hào quang năm màu.

Tòa thần trận thượng cổ kia lập tức phát ra những tiếng nứt vỡ, nằm trong trạng thái hỗn loạn trong giây lát.

Lục Loạn Ly lập tức đổi ấn quyết: “Lên!”

Nàng thừa dịp phong ấn tạm thời mất hiệu lực, mạnh mẽ kéo Vĩnh Hằng Thạch 3000 trượng lên, một miệng hang cực rộng xuất hiện trước mặt mọi người.

Sở Hi Thanh vui vẻ.

“Đi!”

Hắn điều động Huyết Nhai thần đao, tạo ra từng mảnh đao cương như gương bạc quanh người, sau đó nhảy vào trong miệng hang tối tăm kia.

Trong hàng có rất ít lực lượng âm minh, không cần Tư Hoàng Tuyền mở đường.

Sở Hi Thanh cũng không để ý đến nguy hiểm có thể xuất hiện trong hang.

Mặc dù đang ở ngoài triều Đại Luật, nhưng long khí hắn mang theo có thể duy trì sức chiến đấu đỉnh cao trong nửa canh giờ.

Trong phàm giới, đã không có nhiều người và vật có thể uy hiếp hắn.

Huống hồ hắn còn Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, người khác muốn giết chết hắn là rất khó.

Nhưng con đường bên trong hang, lại có tầng tầng phong ấn.

Các thần Bàn Cổ hiển nhiên là cực kỳ kiêng kỵ và coi trọng mấy vị đế quân này, thiết lập tân 9 tầng phong ấn ở lối vào.

Chỉ có thể để Lục Loạn Ly phá giải từng tầng một.

Trong lòng Sở Hi Thanh cung rất vui mừng, may mà mình đưa hoàng hậu Đông cung theo.

Bằng không bọn họ sẽ tốn nhiều thời gian hơn.

Khi bốn người một rồng xuyên qua tất cả phong ấn, liền đến một không gian mênh mông.

Sở Hi Thanh lập tức cảm nhận được sát lực và khí sát phạt vô cùng vô tận tại đây, dù đã trải qua 1300 vạn năm, chúng vẫn quanh quẩn ở đây, không tiêu tan.

Lúc này, ‘Tinh Thần quyền ấn’ trong tay áo của hắn chợt run rẩy.

Thí Thần huyết cương của hắn cũng bắt đầu tản ra vô số tơ máu.

Sở Hi Thanh nhìn thấy vô số hài cốt của nhân tộc trên mặt đất, còn có huyết sát khổng lồ sinh sôi từ đó.

……..

Dạo này hơi bận, mấy hôm nữa rảnh sẽ bù chương

Chương 2517 - Tranh đấu

Sau khi tiến vào chiến trường cổ, Sở Hi Thanh hơi kinh hãi, cố gắng kiềm chế ‘Thí Thần huyết cương’ của mình.

Nhưng hiệu quả không mạnh, những Thí Thần huyết cương vẫn sử dụng như cánh tay kia, đột nhiên mất khống chế, Sở Hi Thanh làm thế nào cũng không thể thu lại.

Vô số sợi tơ máu du tán ra bốn phía, bao trùm toàn bộ không trung.

Vẻ mặt của Sở Hi Thanh cực kỳ khó coi.

Thí Thần huyết cương của hắn vẫn luôn và đang cường hóa.

Bình thường nhìn qua không có tác dụng, nhưng trong các trận chiến với thần linh, Thí Thần huyết cương không chỉ giúp Bá thể của hắn mạnh hơn, mà còn khiến cho đối thủ của hắn bị suy yếu một chút.

Chỉ là khi hắn ra vực ngoại, đối thủ đều là thần linh trung vị trở lên, vì vậy Thí Thần huyết cương cấp độ nhất phẩm không có hiệu quả lắm.

Nhưng tương lai thì khác, chỉ cần bồi dưỡng nó đến cấp bậc Vĩnh Hằng hạ vị, thì nó có thể khiến cho thần linh cấp bậc đế quân giảm một phần mười thần lực.

Đây là lực lượng mà hắn không muốn mất, Sở Hi Thanh cũng từng có lời thề và hứa hẹn với chúng.

“Thí Thần huyết cương của ngươi đang bị đồng hóa.”

Tư Hoàng Tuyền sắc mặt tái nhợt, đưa mắt nhìn chung quanh: “Không biết nơi này đã có bao nhiêu nhân tộc chết trận.”

Nàng đưa mắt nhìn qua, đâu đâu cũng là những bộ hài cốt Cự linh không trọn vẹn.

Ngũ quan, thân thể của bọn họ rất giống với nhân tộc, nhưng chiều cao lại khác, thấp nhất cũng phải 200 trượng, cao thì đến 400, 500 trượng.

Đó chính là hình thái Cự linh của nhân tộc trước khi huyết mạch bị phong ấn.

Ngoài ra, nơi này còn có vô số xác rồng… Bàn Long, Kim Long, Hắc Long, Xích Long, Vân Long, Ly Long, Quỳ Long, Cầu Long… rất rất nhiều, các loại hậu duệ của Ứng Long đều phơi thây tại đây.

Cũng có cả 'Long chi cửu tử', tổng cộng mấy ngàn con Tù Ngưu, Nhai Tí, Trào Phong, Toan Nghê, Bệ Ngạn, Bá Hạ, Ly Vẫn…

Bên cạnh những thi thể này còn có các loại vỡ vụn, không có một cái nào là hoàn chỉnh.

Tư Hoàng Tuyền nghĩ thầm, đây là thần quân của hai tộc nhân và long đã áp chế chúng thần trong thời đại Thiên đế đời thứ chín.

Nhưng nhánh quân vô địch này, tất cả đều chôn thây ở đây.

Sở Hi Thanh còn đang ra sức kiềm chế Thí Thần huyết cương, nhưng lại không có tác dụng.

Hắn hơi nghi ngờ: "Đồng hóa?"

"Tương tự với linh hồn đồng điệu của U Đô chúa tể."

Tinh Vệ giải thích: "Trong Thí Thần huyết cương của bệ hạ là oán sát và chấp niệm, chúng rất gần gũi với chấp niệm của thần quân nơi này, hô ứng và cộng hưởng lẫn nhau. Nên nói thế nào đây? Cái này giống như một giọt nước gặp phải một đại dương mênh mông, kết cục của nó chỉ có thể là bị nuốt chửng và đồng hóa. Bệ hạ muốn thu hồi Thí Thần huyết cương của mình, trừ phi bệ hạ có thể…"

Nàng nhìn từng mảng từng mảng thi thể như núi kia, lại yên lặng không nói nữa.

Có người nói, thời điểm mạnh nhất, hai tộc nhân lòng có gần 20 vạn thần quân.

Khi đó trong thiên địa có đến 150 vạn thần linh Vĩnh Hằng, hai tộc nhân long chiếm một phần bảy.

Đại đa số trong đó, chắc hẳn đều nằm ở đây.

Những thần linh này chết đi, sản sinh ra lệ khí, chiến ý và chấp niệm, lẽ nào lại là dạng vừa?

“Thì ra là vậy.”

Sở Hi Thanh suy tư một chút, lại than nhẹ.

Tuy Tinh Vệ không nói hết, nhưng Sở Hi Thanh cũng đã hiểu.

Hắn lắc lắc đầu, lại nhìn vào nơi sâu xa của chiến trường.

Hắn nhìn thấy Câu Trần đời đầu, thấy Minh đế đời đầu, cũng thấy Nam Cực đời đầu, Thiên đế đời thứ tư Đông Hoàng, Thiên đế đời thứ sáu Thương Hoàng và Thiên đế đời thứ bảy Mộng Hoàng, còn cả Ứng Long đời thứ hai.

Trên bảy bộ thần thi vĩ đại này, đều có một khối Vĩnh Hằng Thạch cực lớn.

Khối thấp nhất cũng cao 9000 trượng, cao nhất phải 16.000 trượng, toàn thân hiện ra hình kim tự tháp ngược, mặt ngoài khảm nạm thần văn màu vàng. Mũi nhọn của kim tự tháp ngược đều cắm sâu vào lồng ngực của mấy vị Thiên đế và đế quân.

Sắc mặt mấy người càng khó coi hơn.

Bọn họ biết tác dụng của những Vĩnh Hằng Thạch này, chính là vì phong ấn.

Không chỉ phong ấn mấy vị đế quân, để họ không thể phục sinh, mà còn trấn áp vong hồn và chấp niệm của 20 vạn thần quân tại đây.

Lúc này, Thanh Long Tinh Quân chui ra khỏi tay áo của Lục Loạn Ly, rơi vào trước người Ứng Long đời thứ hai.

Ánh mắt của hắn đầy đau buồn.

Đây chính là huynh trưởng của hắn…

Tư Hoàng Tuyền thì lại nhìn Minh Hoàng ở bên phải, cảm ứng được thiên quy âm Minh và Tử Vong mạnh mẽ trên người vị Minh Hoàng đời đầu này.

Nàng ý thức được, Minh Hoàng đời đầu rất có thể có quan hệ truyền thừa nhất định với mẹ của mình.

“Hài cốt của Đông Hoàng bệ hạ cũng ở đây.” Sở Hi Thanh nhìn một lát, sau đó quay đầu hỏi Lục Loạn Ly: “Có thể phá bỏ phong ấn này không?”

Có thể phá giải, vậy tương lai họ có thể phục sinh.

Mấy vị Thiên đế và đế quân này, đều là Thánh Giả của mấy thiên quy cực mạnh, thậm chí còn là Sáng Đạo Giả.

Nguyên thần của họ được khắc nơi sâu xa nhất, không tử vong dễ dàng như vậy.

Dù lại thêm một ngàn vạn năm, ấn ký của bọn họ vẫn bất diệt.

“Không làm nổi.”

Lục Loạn Ly cũng đang quan sát mấy khối Vĩnh Hằng Thạch có hình dáng kim tự tháp ngược kia.

Nàng nhíu mày liễu, lắc đầu nói: “Những phù trận trên đó rất thô sơ và đơn giản. Thật ra khi đó, trình độ trận pháp của những Tổ thần kia chỉ có hạn, vì vậy bọn họ căn bản là không tin vào trâ pháp, mà trực tiếp dùng thần lực trấn áp.”

“Khi đó 11 vị Tổ thần đã chia ra một bộ phận thần lực để trấn áp nơi này. Vì vậy nên phong ấn ở đây còn vượt qua cả phong ấn của Long Hi và Đế Oa.”

Nàng chỉ chỉ về phía đó: “Ngoài ra, mỗi một khối Vĩnh Hằng Thạch đều có liên kết thần hồn với một vị Tổ thần, trong Vĩnh Hằng Thạch lại tích trữ nguyên linh thiên địa gần như vô cùng vô tận. Một khi ta thử phá giải, Chân hồn pháp thể của bọn họ sẽ hàng lâm nơi này. Mà Đông Hoàng bệ hạ lại bị tận 3 khối Vĩnh Hằng Thạch trấn áp.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì cũng không thấy bất ngờ.

Hắn liếc nhìn về hư không với ánh mắt đầy thâm ý.

Vì vậy nên ngươi không thèm để ý chút nào đúng không? Thần Bàn Nhược!

Thậm chí còn lười sắp xếp nhân thủ đến đây ngăn cản?

Hoặc là nói tất cả những thứ này đều nằm trong kịch bản của ngươi.

Sở Hi Thanh mỉm cười: “Loạn Ly, ngươi suy nghĩ chút biện pháp đi, ngươi phải hoàn thành 2 ‘nghi thức’ thiên quy Phù Trận, không có ‘nghi thức’ nào hoàn mỹ và mạnh mẽ hơn chuyện này đâu.”

Lục Loạn Ly không còn gì để nói, nghĩ thầm chuyện này quả thực là làm người khác khó chịu.

Nhưng nàng vẫn gãi gãi đầu, cố gắng suy nghĩ nên làm cái gì để phá giải phong ấn.

Sở Hi Thanh nói rất có đạo lý.

Chương 2518 - Tranh đấu (2)

Ánh mắt Sở Hi Thanh lại rơi vào trên tay trái của Câu Trần.

Bàn tay khổng lồ này quả nhiên là thiếu mất một đốt ngón tay cái.

Trong mắt Sở Hi Thanh hiện ra vẻ nghi hoặc.

Theo lý thuyết, hài cốt của Câu Trần nằm trong trạng thái phong ấn, không thể lấy bất cứ một phần nào mới đúng.

Tổ tiên của Sở gia lại lấy được một đốt ngón tay của Câu Trần.

Hắn còn lấy được mảnh vỡ thần khí của Đông Hoàng.

Sở Hi Thanh ngưng thần quan sát bộ thi thể đang nhắm chặt mắt của Câu Trần, lại nhìn qua mấy vị đế quân khác.

Thần thi của họ đều bị tổn hại vô cùng nghiêm trọng.

Là do những khối Vĩnh Hằng Thạch đâm thẳng vào ngực bọn họ kia, khiến mọi người có thể thấy lục phủ ngũ tạng không trọn vẹn ở trong.

Tứ chi cũng có rất nhiều nơi gãy vỡ, có thể nhìn thấy dấu vết ghép lại.

Hiển nhiên là khi bọn họ chết đi, có người đã chỉnh lý thi thể giúp họ.

Mấy vị đế quân tuy đều bị phong ấn, nhưng vẫn có thể nhìn thấy thần quang nhàn nhạt trên người bọn họ, hô ứng với thiên quy ở chung quanh.

Chỉ có thi thể của Đông Hoàng là không sứt mẻ.

Hắn bị kim tự tháp ngược đóng ở nơi trung tâm của chiến trường cổ, thần quang huy hoàng, thần uy tràn đầy, toàn bộ thần khu như lưu ly, làm người cảm thấy hư ảo không thật.

Sở Hi Thanh chắp tay với bọn họ, yên lặng cầu nguyện, cầu nguyện linh hồn đang du đãng trong thiên địa của họ bảo vệ nhân tộc.

Cũng đúng lúc này, Sở Hi Thanh cảm thấy thần khí bản mệnh của mình lại phát sinh biến hóa.

Hắn vốn nhập mộng tại chỗ, tiến vào trong thế giới mộng cảnh.

Trong đó, Nam Cực điện, Minh Hoàng điện, Đông Hoàng điện, Thương Hoàng điện, Mộng Hoàng điện… đều đã có thể đi vào.

Nhưng lúc này, thần khí bản mệnh lại làm cho hắn giật mình.

Sở Hi Thanh đã cảm ứng được thần khí tồn tại trong cơ thể, nhưng chưa bao giờ rõ ràng như vậy.

Hắn thậm chí còn có thể thăm dò hình dạng của cái thần khí này.

…

Khi Sở Hi Thanh tiến vào chiến trường cổ, thì Thần Bàn Nhược lại tiến vào một tòa thần điện hùng vĩ trên sao Thiên Hư.

Hư Thần – Xa Nguyên đang ngồi trên cao, ánh mắt bễ nghễ nhìn xuống dưới.

Tòa thần điện hùng vĩ này rất trống trải, chỉ có đủ loại tiết điểm không gian giống như các mặt gương, chiếu rọi hình ảnh của mỗi một địa điểm trong thiên địa.

Khi Thần Bàn Nhược tiến vào, Xa Nguyên nhìn sang với vẻ bất ngờ.

Hắn không hề trách tội đám Thần vệ ở bên ngoài.

Đối với vị Khi Thiên Vạn Trá chi chủ này, tất cả phòng ngự của hắn trên sao Thiên Hư đều là vô dụng.

Xa Nguyên chỉ kinh ngạc vì Thần Bàn Nhược lại đến đây.

“Không ngờ hôm nay lại có khách quý đến cửa.” Trong con ngươi của Xa Nguyên hiện ra một vệt thần quang không vui: “Không có chuyện không lên điện tam bảo, Thần Bàn Nhược, ngươi không báo mà tới là vì sao?”

“Ta đến là muốn biết, bên phía Sở Hi Thanh rốt cuộc là thế nào?”

Thần Bàn Nhược chắp tay sau lưng, vẻ mặt bình thản: “Sở Hi Thanh tiến vào Minh giới, vì sao Tổ thần và Tử Vi đều ngồi xem?”

Xa Nguyên nghe vậy thì bật cười, vung tay lên một cái, tất cả mặt gương đều tản đi, chỉ còn lại một mặt gương hiện ra trước mắt bọn họ.

Nhưng bọn họ lại chỉ nhìn thấy một màu đen kịt từ nơi đó.

Bên trong tràn đầy khói đen, khiến người ta không thể nhìn rõ tình cảnh bên trong.

Thần Bàn Nhược liếc mắt một cái, thầm nghĩ quả nhiên, Già Thiên chi pháp của Thánh hoàng đời thứ ba của nhân tộc.

“Thần Phổ Chiếu đâu? Hắn có thể chiếu khắp Minh giới.”

Tuy rằng lực lượng của Thần Phổ Chiếu không thể đột phá che đậy của Thánh hoàng đời thứ ba.

Nhưng phạm vi bao phủ của Già Thiên chi pháp là có cực hạn.

Bọn họ hoàn toàn có thể thông qua tình hình chung quanh, để suy đoán phương vị và tình trạng của Sở Hi Thanh.

Xa Nguyên lại nhíu mày, vẻ không vui trong mắt lại đậm hơn: “Thần Phổ Chiếu? Từ một ngày trước, hắn đã không hưởng ứng ta triệu hoán.”

Thần Bàn Nhược chợt híp mắt lại, nghĩ thầm hay cho Thần Phổ Chiếu, lại quyết đoán như vậy.

Một khi đã quyết tâm, thì không chừa đường lui.

Là do các thần Bàn Cổ không thèm để ý đến chuyện Thần Tịnh Ly bị vây khốn, trái lại còn ép Thần Phổ Chiếu phải lập lời thề, khiến cho Thần Phổ Chiếu tức giận, và cũng nhìn thấu các thần.

Mấy người Xa Nguyên đã làm một chuyện ngu xuẩn.

Thần Phổ Chiếu sở hữu Phổ Thiên chi pháp, không thể để Thái Hạo cướp lại quyền hành này.

Mặc kệ Thần Phổ Chiếu có chịu bán mạng cho bọn họ hay không, mấy người Xa Nguyên đều phải ra tay ngăn cản Thái Hạo.

Nếu đã vậy, ngại gì mà không cho thêm chút ưu đãi?

Cách làm này ngu xuẩn biết bao?

Thần Bàn Nhược hoàn toàn không cảm thấy mình là người khởi xướng.

“Như vậy vì sao Tử Vi lại không ra tay? Chỉ ngồi xem Sở Hi Thanh tiến vào chiến trường cổ?”

Xa Nguyên cười một tiếng: “Ta cũng muốn biết, người bạn Cửu Phượng của ngươi đã dình dập bên ngoài Minh giới từ một ngày trước, vì sao cũng không dám vào? Nàng sợ đây là cạm bẫy mà Sở Hi Thanh bố trí cho nàng? Thần Bàn Nhược, ngươi là trí giả hiếm thấy trong chúng thần, ngươi cảm thấy thế nào?”

Thần Bàn Nhược hơi suy ngẫm, lập tức thở dài: “Ta không thể xác định.”

Hoàn cảnh Minh giới khá đặc thù, có thể để lực lượng của Tư Hoàng Tuyền lên đến đỉnh phong.

Trong tay Sở Hi Thanh có lẽ còn có lá bài tẩy khác.

Con ngươi của Thần Bàn Nhược lập tức lóe lên một vệt kỳ dị: “Nhưng ta có cảm giác, nếu các thần chỉ ngồi xem, để người này tiến vào nơi chôn xác của Đông Hoàng, vậy tình hình sẽ rất tồi tệ.”

“Thật là đáng ngạc nhiên, thế mà ta lại nghe được từ tồi tệ ở trong miệng của ngươi.” Xa Nguyên chế giễu: “Tồi tệ đến mức nào? Tệ hơn cả việc Thiên Công ngưng tụ Ngân hà? Ngoài ra, nếu ta đoán không sai, ngày xưa cũng chính là Thần Bàn Nhược ngươi đã tận mắt nhìn thấy tổ tiên của Sở Hi Thanh cầm mấy món đồ ra khỏi chiến trường cổ?”

Thần Bàn Nhược thấy buồn cười.

Đó là bạn tốt của mình… Đông Hoàng bệ hạ đặt xuống một quân cờ trên vùng thiên địa này, là âm thầm ra tay và phản kích lại mình.

Sau khi vị này hồn quy thiên đạo, vẫn có thể dùng các loại phương pháp khác để can thiệp vào thiên địa.

Cái gọi là phòng cướp ngàn ngày không bằng vĩnh viễn trừ hậu hoạn.

Phương pháp lý tưởng nhất tự nhiên là thuận thế mà làm, dẫn dắt kẻ địch gia tăng tiền cược, sau đó khống chế tất cả.

Kẻ địch cược càng nhiều tiền, tương lai sẽ càng không có sức giãy dụa.

Đáng tiếc hắn lại thất bại, xảy ra vấn đề ở phân đoạn của Sở Phượng Ca.

“Thời khác, thế cũng phải khác.” Thần Bàn Nhược lười tranh luận với Xa Nguyên: “Còn có một chuyện, ngươi giúp ta tìm xem, Sở Vân Vân đang ở nơi nào?”

Xa Nguyên nghe vậy thì ngẩn người, nhìn Thần Bàn Nhược: “Nàng? Hoàng hậu của Sở Hi Thanh? Không phải nàng đang ở Trung Thổ, chỉ huy thuộc hạ cướp đoạt hậu duệ của Thiên Công và Diễm Dung sao?”

Hắn nói đến đây, vẻ mặt bỗng hơi động: “Không đúng! Ngươi nghi ngờ Sở Hi Thanh giương đông kích tây?”

“Ta không thể không nghĩ như vậy.”

Ánh mắt Thần Bàn Nhược nghiêm túc: “Trí tuệ của kẻ này còn hơn cả Trí Tẩu. Hắn đến Minh giới, đã hấp dẫn ánh mắt của hầu như tất cả thần linh. Ta đang nghi ngờ, hắn muốn dùng hành trình này để hấp dẫn ánh mắt của chúng thần, khiến chúng ta quên mất uy hiếp chân chính.”

Xa Nguyên hơi suy ngẫm, liền hờ hững nói: “Ngươi chờ một chút.”

Chỉ một lát sau, hắn lại cười khẽ một tiếng: “Quả thật là có vấn đề, không hổ là nhân vật duy nhất khiến người gặp cản trở trong mười mấy vạn năm qua. Ngươi muốn Táng Thiên nhập ma, hắn lại nhắm thẳng vào căn cơ của ngươi.”

Hắn hiển hóa ra một hình ảnh, đó là một tòa đỉnh lớn nằm trong lòng đất.

Có thể thấy vô số thuật sư đang bận rộn chung quanh chiếc đỉnh khổng lồ này.

Thần Bàn Nhược nhìn cảnh này, khóe môi không khỏi cong lên.

Đó là Huyền Hoàng thủy đế và Vọng Thiên Hống đời đầu.

Các thuật sư đang bày trận, chuẩn bị dùng quốc vận của Đại Luật để nghịch chuyển âm dương cho bọn họ.

Hắn muốn cướp lại Chân môn mà Thần Bàn Nhược đang khống chế.

Chương 2519 - Như Ý Thánh Chủ

Đó không phải duy nhất, khi Thần Bàn Nhược trò chuyện với Xa Nguyên, tại sao Thái Sơ, Thái Sơ thần cung cũng nghênh đón một vị khách.

Chủ nhân của cung điện hoa lệ này là Thái Sơ Huyền Nữ, nàng đang tựa vào lan can bên thủy tạ, cười như không cười mà nhìn vị quý phú diễm lệ vô song ở trước mắt.

“Bảo sao hôm nay chim khách trong cung lại kêu lên, thì ra là có khách quý tới cửa. Thật là làm người ta tò mò, rốt cuộc là vì sao mà ‘Tuế Nguyệt chi chủ’ 36 vạn năm không đặt chân lên sao Thái Sơ, thậm chí còn không muốn nói với ta một câu, hôm nay lại đến hàn xá?”

Người đối diện, chính là Lê Sơn Lão Mẫu.

Nàng một thân áo trắng, khí chất lành lạnh, trong con ngươi không có tâm tình gì, chỉ nhìn nhau với Thái Sơ Huyền Nữ: “Nếu ngươi không đoán được vì sao ta lại đến, vậy thì đừng làm ‘Vạn Mưu chi chủ’ gì nữa, thối vị nhượng hiền đi.”

Thái Sơ Huyền Nữ không khỏi ‘chặc’ một tiếng, nàng lười biếng nhìn ngắm ra bên ngoài thủy tạ.

“Là vì tên cặn bã Huyền Hoàng kia đúng không? Theo ta biết, Thần Bàn Nhược rất hưởng thụ quá trình giao phong với Sở Hi Thanh. Ngàn vạn năm qua, hắn chưa từng chơi vui như vậy.”

“Nhưng đừng vọng tưởng, ta biết ngươi rất quan tâm, rất thưởng thức vị Nhân hoàng này, hắn còn thông minh hơn Huyền Hoàng. Nhưng nếu hắn muốn Huyền Hoàng khôi phục trạng thái bình thường, đó là không thể.”

“Các ngươi coi Thần Bàn Nhược là gì? Coi những Tổ thần kia là ngớ ngẩn sao? Nếu muốn tên cặn bã kia đi ra khỏi lòng đất, trừ phi là Nhân tộc Thần Châu lại chủ đạo thế giới này một lần nữa.”

Lê Sơn Lão Mẫu vẫn thản nhiên như cũ: “Ta biết biện pháp bình thường là không thể giúp Huyền Hoàng khôi phục. Hiện giờ, bản chất sinh mệnh của hắn đã hoàn toàn quấn quýt với Vọng Thiên Hống, chỉ một bước chia tách thôi cũng đã rất phức tạp. Tuy nhiên…”

Nàng ngước mắt lên: “Vị Nhân hoàng bệ hạ kia nói, không ngại đổi một biện pháp khác, chúng ta có thể giết chết Huyền Hoàng trước!”

Đùng!

Đó là quạt tròn trong tay Thái Sơ Huyền Nữ, thế mà lại rơi xuống đất.

Nàng bình tĩnh nhìn Lê Sơn Lão Mẫu.

Một lúc sau, Thái Sơ Huyền Nữ bắt đầu tỏ vẻ nghiêm túc.

“Để Huyền Hoàng chết một lần? Thật không hổ là ‘Thiên vô Nhị Nhật, Che Cổ Tuyệt Kim’!”

Thái Sơ Huyền Nữ than thở một tiếng, sau đó trong mắt nàng hiện ra một vệt tức giận: “Các ngươi đã có ý nghĩ đó, vậy trực tiếp làm là được, cần gì phải đến tìm ta? Hôm nay ngươi không nên đến đây.”

Tòa thần cung này của nàng, vẫn luôn bị Thần Bàn Nhược chú ý mỗi giờ mỗi phút.

Lê Sơn Lão Mẫu tới chơi, Thần Bàn Nhược nhất định đã biết.

Lê Sơn Lão Mẫu nhếch miệng cười: “Ta cũng đã nói vậy, nhưng vị bệ hạ kia vẫn kiên trì để ta làm thế này. Hóa thân của Huyền Hoàng Chân môn trong tay ngươi, việc này chung quy vẫn phải hỏi ý kiến của ngươi.”

“Hỏi ta làm gì? Nếu có lựa chọn, ai muốn ngồi bất động trong cung điện này 36 vạn năm, không dám rời đi? Đối với tên cặn bã kia cũng là chuyện tốt, dù sao cũng tốt hơn là trạng thái không chết không sống bây giờ.”

Thái Sơ Huyền Nữ nói đến đây, chợt vỗ tay than thở: “Hay, rất hay! Thần Bàn Nhược biết thì có sao? Tên tiểu tử kia chính là muốn cho hắn biết.”

“Hư là thực, thực là hư, hư có thể hóa thực, thực có thể hóa hư, đây chính là cách dụng binh thượng thừa nhất. Thần Bàn Nhược ứng đối thế nào cũng không thích hợp. Ta rất chờ mong trận chiến này.”

Nàng ý thức được, Sở Hi Thanh để Lê Sơn Lão Mẫu đến đây, cũng là đang thử thách nàng.

Vị Nhân hoàng bệ hạ kia muốn biết năng lực của ‘Vạn Mưu chi chủ’, xem nàng có thể trợ giúp Huyền Hoàng tranh thủ kết quả tốt nhất không.

Tên ngông cuồng kia, dĩ nhiên lại muốn thử thách Vạn Mưu chi chủ.

Thái Sơ Huyền Nữ chẳng những không giận, mà hai mắt còn sáng ngời.

Sở Hi Thanh nhìn thấu Thần Bàn Nhược, dùng lưỡi đao sắc bén chỉ thẳng vào nơi yếu nhất của Thần Bàn Nhược.

Đây là đổi quân!

Tên này thật sự là kiêu hùng!

Nhân tộc bây giờ, tổn thất nổi một Chân môn tổ sư; như vậy Thần Bàn Nhược hắn có thể chịu được hậu quả khi Xiển môn tổ sư tử vong không?

…

“Ta nghĩ ra một biện pháp, có thể giúp mấy vị bệ hạ này thoát khỏi phong ấn.”

Trong chiến trường cổ, Sở Hi Thanh đang chìm đắm trong thế giới mộng cảnh, lại bị lời nói của Lục Loạn Ly làm thức tỉnh.

Hắn nghiêng đầu, kinh ngạc nhìn về phía thiếu nữ.

“Phương Bất Viên và Kiếm Tàng Phong!”

Lục Loạn Ly nắm chặt song quyền, nhìn mấy vị đế quân bị kim tự tháp ngược trấn áp: “Dùng Quy Thiên Củ Địa và Dịch Thiên chi pháp của bọn họ, chỉ cần có đồ vật đồng giá để giao dịch, có lẽ ta có thể đổi thi thể của mấy vị bệ hạ này ra khỏi phong ấn.”

Mấy người nghe vậy, nhất thời đều ngây người.

Bọn họ đều nhìn vào Lục Loạn Ly.

“Dịch Thiên chi pháp? Trao đổi?”

Thanh Long Tinh Quân nhìn về phía Sở Hi Thanh: “Bệ hạ, ý tưởng này có thể thành công?”

Thanh Long Tinh Quân đau thương vì huynh trưởng ngã xuống, cũng đau buồn cho mấy vạn Long tộc chết khổ tại đây.

Nhưng nếu có thể đưa thi thể huynh trưởng ra ngoài, tương lai có khả năng phục sinh hắn.

Ứng Long đời thứ hai không kém hơn Tổ thần.

Chỉ là hắn không hiểu, Dịch Thiên chi pháp là thứ gì.

“Dịch Thiên chi đạo, là một loại thiên quy mới ngưng tụ trong mười mấy vạn năm nay khi việc giao dịch và buôn bán phồn thịnh. Mà một vị sư huynh của ta, lại có chút thành tựu ở pháp môn này.”

Sở Hi Thanh xoa cằm, suy tư: “Nói không chừng có thể thành công, chỉ tiếc là Dịch Thiên chi pháp của vị sư huynh kia vẫn chưa đủ, còn kém rất nhiều, trong thời gian ngắn là không thể làm được. Còn đồ vật đồng giá, cũng không dễ kiếm đâu.”

Xem ra phải thúc giục Phương Bất Viên một chút, để hắn tập trung vào tu hành.

Sở Hi Thanh lại nhìn Lục Loạn Ly với vẻ tán thưởng: “Thực sự là lợi hại, Loạn Ly vẫn nghĩ được phương pháp phá giải.”

Hắn vốn không ôm hi vọng, Lục Loạn Ly lại cho hắn một niềm vui bất ngờ.

Lục Loạn Ly thấy thế thì hừ nhẹ một tiếng, nhếch môi lên, trong lòng rất đắc ý.

“Dịch Thiên chi đạo là thiên quy ngưng tụ sau trận thần chiến kia, không nằm trong phạm vi phong cấm của các thần. Vì vậy có thể thực hiện, ta cũng không nghĩ ra biện pháp tốt hơn.”

Ánh mắt Lục Loạn Ly hơi động.

Nàng bay lên, đi đến trước mắt một xác rồng dài đến 500 trượng, bắt đầu quan sát.

Đây là một con Hoàng Long, hậu duệ trực hệ của Ứng Long đời đầu.

Thi thể cũng được bảo tồn rất hoàn chỉnh, còn có một chút chân linh chưa diệt, hỗn tạp trong sát linh nơi này.

Lục Loạn Ly nhìn nanh vuốt của Hoàng Long, lại thử cường độ lân phiến và thân thể, trong mắt hiện ra vẻ hài lòng: “Hoàng Tuyền, ngươi thấy bộ xác rồng này thế nào? Có thể làm nó sống lại không?”

Hành trình này, bọn họ còn muốn thu thập Chân long, chế tạo đại trận trấn quốc cho Đại Luật.

Hoàng Long thuộc thổ, lực lượng cực mạnh, huyết mạch tiếp cận với

Ứng Long, rất thích hợp để trấn áp long khí.

Nếu có 12 con Hoàng Long cấp Vĩnh Hằng thượng vị để làm long trụ cho đại trận trấn quốc, vậy sẽ mạnh hơn tòa long trụ của Huyền Hoàng thủy đế rất nhiều.

Ngày xưa, long trụ của Huyền Hoàng thủy đế chỉ dùng Kim Long, tuy cũng rất mạnh, nhưng so ra thì kém Hoàng Long một chút, mà cấp độ chỉ là Vĩnh Hằng hạ vị.

Chương 2520 - Như Ý Thánh Chủ (2)

“Chắc là có thể.” Tư Hoàng Tuyền hơi chần chờ: “Xác rồng duy trì ở trình độ này là tốt nhất, không thể mạnh hơn, nếu không sẽ vượt qua năng lực của ta và Nam Cực, ngoài ra, thi thể càng hoàn chỉnh càng tốt.”

“Thi thể càng hoàn chỉnh, chúng ta tiêu hao càng nhỏ hơn. Ngoài ra, ta thấy họ không còn nhiều chân linh, dù phục sinh thì cũng sẽ mất linh trí hoàn chỉnh, khó tránh khỏi si ngu, thậm chí là ngoài chấp niệm ra, bọn họ sẽ không có ý thức riêng. Chuyển đổi sinh tử cũng không phải vạn năng.”

Câu cuối cùng là nói với Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì không để ý lắm.

Si ngu trì độn rất tốt, không có ý thức riêng lại càng tốt hơn.

Làm long trụ thì không cần có ý thức riêng, bằng không sẽ chủ đau khổ, giống như 12 con Xích Long của Đại Ninh.

Thanh Long Tinh Quân lại cười khổ.

Hắn không biết Huyền Hoàng thủy đế là hạng người gì, lại sáng tạo ra pháp môn thần kỳ này.

Người này dùng chân long để trấn áp khí vận nhân tộc, lại lấy khí vận nhân tộc phụng dưỡng long tộc, có thể khiến hai tộc nhân long được lợi từ đó, lại chỉ khổ những long trụ này.

Nhưng cũng thôi, hai tộc nhân long đã đi đến nước này, đã không còn cách nào khác.

Sở Hi Thanh phục sinh Hoàng Long để chế tạo long trụ, có thể khiến các mạch long tộc đều được lợi.

Những rồng này cũng được phục sinh.

Sống dù sao cũng tốt hơn là chết, còn sống là còn có hi vọng.

Khi Lục Loạn Ly đang lựa chọn long trụ cho Sở Hi Thanh, Sở Hi Thanh lại ngưng thần nhìn bảng nhân vật của mình.

Thần Tâm cũ vốn có mấy chữ (cấp 10/ Câu Trần/ Tử Vi/ Thần Vũ).

Hiện giờ đã biết mất, chỉ còn lại Thần Tâm (cấp 13/ Thiên Ý).

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, vị Đông Hoàng bệ hạ này khẩu khí thật lớn, tụ tập ý chí chư đế nhân tộc, chính là 'Thiên ý' sao? Là ý của trời xanh?

Sở Hi Thanh lập tức triệu hoán ra một mặt kính kỳ dị.

Trước kia, hắn có thể cảm ứng thần khí bản mệnh trong người, nhưng lại không biết nó là loại gì, đó là vì bảo kính này vẫn không có hình thể chân chính.

Mà bây giờ, nó đã có.

Cái thần khí bản mệnh này của Sở Hi Thanh đúng là Đông Hoàng Kính như hắn suy đoán, nhưng chỉ là một phần không trọn vẹn của Đông Hoàng Kính thôi.

Bản nguyên của cái thần khí này, có lẽ còn mạnh hơn nhiều.

Hắn lấy Như Ý và Tín Niệm của Đông Hoàng Kính làm căn cơ, tụ tập Mộng Ảo của Thiên đế đời thứ bảy và Phù Trận của Thiên đế đời thứ sáu, từ đó sinh thành thần khí.

Mộng Ảo và Phù Trận của nó tuy không quá mạnh, nhưng lại làm cho bảo kính này có thần thông và lực lượng khó mà tin nổi.

Ngày xưa, khi Sở Phượng Ca sử dụng Điên Đảo âm Dương, không chỉ dùng mảnh vỡ của Đông Hoàng Kính, mà còn dung nhập cả mảnh vỡ thần khí của 2 vị Thiên đế này.

Sở Hi Thanh cầm bảo kính trong tay, lại cảm thấy thiên địa chung quanh trở nên khác biệt.

Hắn cảm giác như mình có thể điều khiển tất cả mọi thứ, tất cả sự vật đều sẽ biến hóa theo tâm ý của hắn.

Cái thần khí này đã khôi phục cấp bập Vĩnh Hằng hạ vị, nhưng thần uy của nó còn vượt qua rất nhiều thần khí Vĩnh Hằng thượng vị.

Sở Hi Thanh vuốt ve mặt kính, nghĩ thầm thứ này gọi là Thiên Ý Kính thì thích hợp hơn.

Sau đó, Sở Hi Thanh lại thử truyền lực lượng của Thiên Ý Kính vào đao cương như gương bạc ở quanh người.

Nếu là gương kính, vậy cũng có Kính Thiên chi pháp.

Sở Hi Thanh cảm nhận được những đao cương như gương bạc đang biến hóa.

Thiên quy Như Ý mạnh mẽ đã gia tăng cường độ của chúng. Mộng Ảo chi pháp cũng cường hóa chúng, Phù Trận đã khảm đủ loại thần phù vào trong đao cương như gương bạc của hắn.

Lân phiến Nhai Tí trên người Sở Hi Thanh cũng được tăng cường lên đến trình độ khó tin.

Tiểu Tóc Húi Cua không ngừng nhảy nhót trên đầu vai hắn, biểu thị cảm xúc kích động của mình.

Đao linh của Huyết Nhai thần đao cũng đang liên tục rung động, nóng lòng muốn trải nghiệm Thiên Ý Kính gia trì.

Sở Hi Thanh lại nở nụ cười, cất Thiên Ý Kính trong tay đi.

Thần khí này vừa khôi phục hình thể, thức tỉnh khí linh, nhưng khí linh còn rất yếu, phải che chở cẩn thận.

Hắn lại nhìn sát linh ở khắp nơi với vẻ tham lam.

Sở Hi Thanh tự hiểu lấy mình, với năng lực của hắn bây giờ, muốn điều động sát linh nơi này là nằm mơ.

Tuy nhiên…

Sở Hi Thanh nhìn về phía bảng nhân vật của mình, trong mắt lóe sáng.

Bảng nhân vật vẫn cứ chiếu rọi trước mắt của hắn.

Sở Hi Thanh suy đoán, cái hệ thống này, có lẽ là khi mình mới xuyên qua, cảm thấy rất bất lực.

Khi đó hắn khát vọng có một cái ‘hệ thống’, có thể nhanh chóng gia tăng thực lực giống như những nhân vật chính trong tiểu thuyết, để cho mình có năng lực sống yên phận trên thế giới này.

Ví vậy, cái Thiên Ý Kính này đã thỏa mãn nguyện vọng của hắn.

Sở Hi Thanh lập tức đưa mắt nhìn trong chữ Thần Thương trong cột thiên phú.

Một trong những chỗ tốt khi Thiên Ý Kính có hình thể, chính là có thể thoát khỏi võ đạo bảo khố.

Sở Hi Thanh có thể thao túng thần khí của mình, dùng lực lượng của nó ở chỗ mình muốn.

Không giống như trước kia, khí linh của Thiên Ý Kính mông muội, còn chưa hoàn toàn thức tỉnh, lại chịu Thần Bàn Nhược ảnh hưởng, chỉ biết làm theo bản năng, cung cấp các loại đồ vật cho Sở Hi Thanh qua võ đạo bảo khố.

Những thứ này, chưa chắc đã là thứ Sở Hi Thanh cần, cho nên phải liên tục làm mới.

Vì vậy những năm gần đây, chỉ vào thời khắc Sở Hi Thanh thăng cấp, khí linh mới tỉnh táo trong giây lát, cho hắn những thứ mà hắn muốn.

Ví thế, ngày xưa cái thần khí bản mệnh này khá là bái xích Táng Thiên thần huyết. Trước khi Sở Hi Thanh vào tam phẩm, chưa từng có 'vật phẩm' nào có quan hệ với Táng Thiên xuất hiện trong võ đạo bảo khố.

Sở Hi Thanh nhìn hai chữ Thần Thương, tâm ý hơi động.

-Có dùng xxx điểm thiên nguyên để cường hóa Thần Thương lên cấp 33 không?

-Có dùng xxx điểm thiên nguyên để cường hóa Thần Thương lên cấp 34 không?

…

-Có dùng xxx điểm thiên nguyên để cường hóa Thần Thương lên cấp 37 không?

Sở Hi Thanh lập tức tăng Thần Thương lên cấp 37 mới dừng lại.

Huyết mạch Thần Thương bắt nguồn từ Huyền Hoàng thủy đế, do

Thánh hoàng đời thứ 3 khai phá và cường hóa, chuyên nhằm vào lực lượng huyết mạch của các thần.

Cực hạn của nó chỉ là cấp 32.

Nhưng mà bây giờ, lại bị Thiên Ý Kính tăng lên đến cấp 37.

Trong khoảnh khắc này, Sở Hi Thanh đã khôi phục liên hệ với Thí Thần huyets cương.

Thậm chí hắn còn mượn những sợi tơ máu kia làm tua vòi, liên hệ với taonf bộ sát linh màu máu trên chiến trường.

Cũng cùng lúc đó, Thần Tịnh Ly bị nhốt trên sao Thiên Tịnh bỗng nhiên có cảm ứng.

Sắc mặt nàng tái nhợt nhìn về phía Thiên Đạo Thạch Lâm.

Vì kiêng kỵ Thần Bàn Nhược, Thần Tịnh Ly không dám hàng lâm thần ý, mà chỉ có thể nhìn xem.

Trên bia đá Như Ý, Sở Hi Thanh vẫn là số 1 như cũ, nhìn như không thay đổi gì.

Nhưng Thần Tịnh Ly lại cảm ứng được rất rõ ràng.

Tên kia… đã là Thánh Giả của Như Ý!

Hiện giờ, có thể gọi hắn là ‘Như Ý Nhai Tí chi chủ’!

Chương 2521 - Bổ Thiên Thạch

“Còn không chịu giao thứ kia ra?”

Bên ngoài sao Thiên Tịnh, giọng nói của Thần Bàn Nhược truyền vào tai Thần Tịnh Ly: “Ngươi đang chờ long khí của Sở Hi Thanh? Nhưng nó có thể có bao nhiêu tác dụng? Nó có thể trợ giúp ngươi chống đỡ được bao lâu? Tám ngày, hay là 10 ngày?”

Trong giọng nói của hắn ngậm lấy ý cười: “Hơn nữa, long khí là thứ tương tự với tín niệm đèn nhang của chúng sinh, lại cùng một nhịp thở với nhân tộc. Hôm nay ngươi mượn lực lượng của Nhân tộc, dẫn dắt long khí nhập thể, sau này sớm muộn gì cũng phải trả lại, thậm chí là bị long khí đồng hòa, bị Nhân hoàng áp chế. Đây há không phải là uống rượu độc giải khát?”

Sắc mặt Thần Tịnh Ly lạnh xuống, vẫn không hề phản ứng.

Nàng há có thể không biết hậu họa khi dẫn long khí nhập thể?

Nhưng nàng có tự tin với Thanh Tịnh chi pháp của mình.

Thần Tịnh Ly đã không để ý đến cái giá phải trả này.

Hiện giờ, dù chống đỡ thêm mấy ngày cũng tốt.

Vùng sao trời này đang thay đổi rất nhanh, chống đỡ thêm vài ngày, có thể sẽ chờ đến khi biến số có lợi cho mình xuất hiện.

“Sở Hi Thanh rất gần với Thánh Giả Như Ý rồi đúng không? Ngươi còn không nghĩ cách ngăn cản, mưu tính mấy vạn năm sẽ trôi theo dòng nước, ngươi thật sự cam tâm sao?”

Thần Bàn Nhược dụ dỗ từng bước: “Bây giờ ngươi kiên trì cũng có ý nghĩa gì? Bổ Thiên Thạch của Thiên đế đời thứ năm Thần Hạo không phải thứ ngươi thủ được. Ngươi tiếp tục như vậy, không chỉ thất bại hai đầu, mà còn phải chết trong tay ta, cần gì phải khổ như vậy chứ?”

Thần Tịnh Ly nghe vậy, chỉ co rụt thần khu, tiếp tục củng cố tinh thần để phòng ngự.

Nàng còn liên tục sử dụng Thanh TỊnh chi pháp để giội rửa tâm linh và tinh thần của mình, đề phòng mình bị Thần Bàn Nhược lừa gạt.

Lúc này, dường như Thần Bàn Nhược cũng không còn hứng thú khuyên bảo nữa, không còn tiếng nói truyền đến.

Nhưng đúng lúc này, vẻ mặt Thần Tịnh Ly bỗng hơi động, có chút không tin được mà nhìn hình thái nhân tộc của vị thần linh mạnh mẽ bên ngoài.

Nàng vẫn cho rằng, Thần Bàn Nhược ở bên ngoài là bản thể.

Nhưng khoảnh khắc này, nàng lại nhìn rõ ràng, phát hiện bên ngoài chỉ là một bộ chân hồn hóa thể của Thần Bàn Nhược.

Chân hồn hóa thể của Thần Bàn Nhược tuy cũng cực mạnh, nhưng đối với nàng mà nói, đây không phải tồn tại không thể đối kháng.

Đây là… lực lượng của Chân môn tổ sư? Khiến nàng nhìn rõ chân tướng trước mắt?

Trong lúc nhất thời, Thần Tịnh Ly lại không dám tin.

Chân môn tổ sư vẫn nằm trong tay Thái Sơ Huyền Nữ, đó là đối thủ một mất một còn của nàng, tại sao lại ra tay giúp đỡ nàng?

Nữ nhân kia, đang muốn làm cái gì?

…

Đêm khuya, trong thành Vọng An.

Dinh thự Công bộ thượng thư, Đinh phủ.

Theo một tiếng nổ rung trời, toàn bộ cửa phủ nát vụn, vô số gỗ vụn và đá vụn bay bốn phía.

Cảnh này khiến tất cả gia đinh gia tướng khiếp sợ và kinh ngạc.

Sau đó, vô số tiếng kêu gào.

“Là nghịch tặc phương nào?”

“To gan?”

“Tên tạp chủng nào không muốn sống? Muốn tạo phản sao?”

“Mau bắt lại cho ta!”

Nhưng ngay sau đó, những âm thanh này đã im bặt.

Bởi vì thời điểm này, hơn trăm bóng người ngang trời mà tới, hàng lâm phía trên tòa phủ đệ này.

Trong mắt đám gia tướng của Đinh phủ, những bóng người này có khí cơ và võ ý quá mạnh.

Bọn họ đều có năng lực ngự không, lơ lửng giữa Đinh phủ, nhìn xuống phía dưới.

Võ ý và thần niệm mạnh mẽ nghiền ép xuống, làm cho đám gia tướng không dám nói một từ.

Thủ tịch gia tướng của Đinh phủ còn không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước miếng.

Hắn nghĩ đây là chuyện gì?

128 người trên không, thế mà đều là tam phẩm.

Hắn thậm chí còn nhận ra vài người trong đó, có chút xuất thân từ

Nam Bắc thiên môn, có chút xuất thân từ Tinh Tú tiên tông, có chút lại xuất thân từ Vô Tướng thần tông, tất cả đều là nhân vật nổi tiếng trên giang hồ.

Vấn đề là, hơn trăm vị cao thủ Địa Bảng giá lâm nơi này, rốt cuộc là muốn thế nào?

Lúc này, chủ nhân của tòa phủ đệ này, Công bộ thượng thư Đinh Đãi đã đi ra, sắc mặt hắn cực kỳ khó coi.

Hắn âm trầm liếc nhìn phía trên, sau đó ôm quyền một vòng: “Đinh Đãi gặp qua chư vị anh hùng hào kiệt, không biết tại hạ đắc tội với chư vị ở chỗ nào, khiến chư vị đêm hôm khuya khoắt đến phá cửa nhà ta?”

Đinh Đãi còn chưa nói hết, mấy tầng tường viện nơi này cũng nổ tung.

Lượng lớn đá vụn bay tung tóe, làm đám gia đinh gia tướng chung quanh kêu rên không ngớt.

Nếu bản thân Đinh Đãi không phải một võ tu nhị phẩm, hắn cũng đã bị thương rồi.

Cùng lúc đó, một trung niên mặc áo trang, khí chất phóng khoáng tang thương đi vào.

“Bản nhân Phong Tam!”

Giọng nói của hắn không cao, nhưng từng chữ đều truyền đến trong tai của tất cả mọi người trong phạm vi 30 dặm: “Hoàng đế bệ hạ Đại Luật nghe ngụy đế Kiến Nguyên vô đạo, phát rồ, lại mưu đồ chế tạo Vọng Thiên Hống, có ý đồ tạo thành thi tai ở thành Vọng An và bắc địa, đã đặc phái bản nhân đến đây để điều tra tất cả việc liên quan đến Vọng Thiên Hống.”

“Hôm nay tra được Công bộ thượng thư Đinh Đãi đã bị Vọng Thiên Hống làm hại, trở thành độc thi, bản nhân đặc suất bộ hạ đến đây thanh lý Đinh phủ. Tất cả người không liên quan không được tới gần, nếu không, chém!”

Hắn nói những lời này, không phải là vì giải đáp nghi vấn của Đinh Đãi, mà là báo cho đám võ tu giang hồ đang nhòm ngó nơi này, và cả tướng sĩ cấm quân triều Đại Ninh.

Cuồng Kiếm – Phong Tam!

Con ngươi của Đinh Đãi co lại.

Đây là thủ tịch long vệ dưới trướng hoàng đế Đại Luật, Chính nhất phẩm Chiêu Vũ đại tướng quân!

Làm cho hắn hoảng sợ hơn là, sau lưng Phong Tam còn có hai cô gái áo trắng, dáng người yểu điệu, khí chất thanh lệ, đẹp đến kinh tâm động phách.

Đinh Đãi thân là Công bộ thượng thư của Đại Ninh, cũng biết một số tình báo của Cẩm y vệ.

Hắn biết hai cô gái này được nghi là Kinh Hồng Kiếm Tiên – Bạch Linh Hi, cao thủ ở bảy ngàn năm trước.

Chính là hai cô gái này, đã bình định Hạch Châu cách đây không lâu.

Sở dĩ là ‘nghi’, là vì 2 cô gái này quá giống nhau, Cẩm y vệ Đại Ninh cũng không thể phân biệt được ai mới là Bạch Linh Hi chân chính.

Ngoài ra, còn có bảy tám bóng người xuất hiện ở bên ngoài phủ đệ.

Đó đều là cao nhân nhất phẩm đến từ các môn phái khác nhau, tất cả đều lạnh lùng nhìn hắn.

Đinh Đãi tê cả da đầu, toàn thân lạnh lẽo, sau đó lại cười giận dữ: “Thú vị, chưa nói đến tại hạ có phải độc thi trong miệng ngươi nói hay không, các ngươi là Long vệ của Đại Luật, có thể quản Đại Ninh ta sao?”

Phong Tam nghe vậy thì nhướng mày, hắn đánh giá Đinh Đãi một lát, rồi bật cười nói: “Câu nói này, thật ra ngươi có thể hỏi Kiến Nguyên đế, hỏi hắn Phong mỗ có thể quản hay không, có tư cách quản hay không? Hôm nay Phong mỗ nhất định phải diệt sạch độc thi, tên ngụy đế Kiến Nguyên có ý kiến hay không, hắn có dám hiện thân ngăn cản hay không?”

Chương 2522 - Bổ Thiên Thạch (2)

Đinh Đãi không khỏi ngẩn ngơ, ngẩng đầu nhìn về phía hoàng cung.

Lúc này hắn mới phát hiện, hoàng cung vẫn vắng lặng như tờ, không có một tiếng động, cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Hắn lại phát hiện, ngoài thành Vọng An có 13 đạo khí trụ trùng thiên, từng luồng từng luồng thiên quy võ ý mạnh mẽ đang phong tỏa hoàng cung, làm cho hư không phía trên cũng vặn vẹo.

Nội tâm Đinh Đãi lập tức chìm xuống.

Đây là 13 vị cao thủ Siêu Phẩm, thậm chí là Gần Thần đang uy hiếp, áp bức bệ hạ của hắn!

Đinh Đãi bỗng nhiên cảm thấy kinh sợ, tình thế của Đại Ninh đã ác liệt đến mức này rồi sao…

Long vệ của Đại Luật tùy ý hành hung trong kinh thành, hoàng đế Đại Ninh lại chỉ ngồi xem, không thể làm gì.

Đinh Đãi không nhịn được mà bi thương.

Hắn vốn thuộc Hàn tộc ở bắc địa, vâng mệnh lúc nguy nan, tiếp chưởng Công bộ thượng thư mấy tháng, luôn thức khuya dậy sớm, lo lắng hết lòng muốn chấn hưng Đại Ninh.

Nhưng tình cảnh ngày hôm nay, lại làm hắn bị đả kích nặng nề.

Hắn hít thở thật sâu, áp chế kinh hãi và tức giận trong ngực, lại chắp tay nói: “Các hạ nói ta bị Vọng Thiên Hống làm hại, đã trở thành độc thi. Xin hỏi cái này có chứng cứ gì? Tại hạ rõ ràng vẫn là người thường, chưa từng là độc thi gì cả.”

Một Bạch Linh Hi ở bên trái Phong Tam thản nhiên nói: “Ngươi có từng phát hiện, bao lâu rồi mình không hô hấp không?”

“Hô hấp?” Đinh Đãi đầu tiên là khó hiểu, cuối cùng trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Hắn phát hiện, bản thân mình vẫn luôn không hô hấp.

Ý niệm này vừa xuất hiện, Đinh Đãi còn phát hiện, toàn thân mình lạnh lẽo như băng, căn bản là không có nhiệt độ.

Đinh Đãi sợ hãi, mình biến thành độc thi từ bao giờ?

Đúng rồi! Là năm tháng trước, khi mình từ chối bổ nhiệm chức Công bộ thượng thư.

Đại Ninh đã là một con thuyền thủng trăm ngàn lỗ, mình không cần nhảy lên vào lúc này.

Huống hồ Kiến Nguyên đế và quốc sư Vũ Côn Luân vô đạo, thế mà lại lấy Mộng Ảo chi pháp mê hoặc hơn 3 tỷ bách tính 2 châu Hà Lạc và vùng phụ cận.

Để bọn họ cho rằng.

Bây giờ là thái bình thịnh thế, hoàn toàn làm như không thấy với việc quan phủ nghiền ép và thuế nặng, cũng làm như không thấy xương trắng đầy đồng.

Thân thể Đinh Đãi rung động, dĩ nhiên lại nở nụ cười, vẻ mặt cực kỳ bi thương, tuyệt vọng và trào phúng.

Hắn nhớ đến mình bị bản năng điều khiển, hút máu tươi của người nhà.

Tên cẩu hoàng đế kia, cẩu hoàng đế…

Đinh Đãi nghĩ đến đây, thân thể đã bị một đoàn Đô Thiên thần lôi bổ trúng.

Hắn không phản kháng, mặc kệ Đô Thiên thần lôi đánh nổ thân thể.

“Xem ra tình huống là thật.”

Phong Tam chắp tay với đám võ tu chung quanh: “Làm phiền chư vị! Mau chóng dọn dẹp sạch sẽ tòa Đinh phủ này, tốt nhất là điều tra một chút, xem xem thi độc của họ đã tiết ra ngoài chưa.”

Nhưng cao thủ kia cũng không do dự nữa, tất cả đều lao xuống, nhào về phía mục tiêu đã khóa chặt.

Sau đó hắn quay đầu, nhìn về phía hoàng cung với ánh mắt lạnh lẽo.

Từ đầu đến giờ, hoàng cung không chỉ không phản ứng, mà toàn bộ thành Vọng an đều cực kỳ bình tĩnh, bình tĩnh đến dị thường.

Tất cả dân chúng chung quanh Đinh phủ cũng yên tĩnh như chết, tất cả mọi người đều rơi vào trạng thái ngủ say, căn bản là không phát hiện ra chuyện ở Đinh phủ.

“Đây là Mộng Ảo chi pháp của Chập Long?”

Phong Tam không khỏi nổi da gà: “Thực sự là lợi hại!”

“Tự nhiên lợi hại!” Bạch Linh Hi số một lên tiếng: “Hắn đang là Thánh Giả của hai pháp Mộng và Ảo, có thể lấy thần khu pháp thể Vĩnh Hằng trung vị, áp chế đại đa số Vĩnh Hằng thượng vị khi ở phàm giới.”

“Mặc kệ là thuật tạo mộng hay là huyễn pháp của hắn, thì đều là đỉnh cấp nhất. Nếu không phải phạm vi bao trùm quá rộng lớn, thì có lẽ chúng ta cũng không thoát khỏi.”

Phong Tam hơi đau đầu: “Kiến Nguyên đế trốn trong hoàng cung không chịu ra, chúng ta có thể làm gì?”

Hai Bạch Linh Hi đều yên lặng.

Bọn họ đoán được ý của Phong Tam, lại không muốn đi mạo hiểm.

Nhưng Phong Tam lập tức hiện ra vẻ lãnh khốc: “Nếu hắn không ra, vậy chúng ta đi vào. Có người nói dưới hoàng cung là mấy tòa địa quật bí ẩn, các ngươi đi điều tra rõ ràng.”

Hắn cũng muốn biết, có phải Kiến Nguyên đế đã biến thành nửa người nửa thi như thiên hạ đồn đại không.

Lần này vào kinh, Phong Tam không chỉ đưa hai Bạch Linh Hi theo, mà còn có những cao thủ như Tố Phong Đao, Trần Nại Lạc, Tạ Thiên Thanh, Lục Trầm, Tư Vô Pháp, Tư Vô Thiên tọa trấn.

Một khi chiến cuộc có biến, hai vị Lý Trường Sinh và Sở Vân Vân cũng sẽ chạy đến đây trong mấy hơi thở.

Vì vậy nên Phong Tam không vừa lòng khi chỉ thanh lý thi tai, hắn cần phải làm việc thỏa đáng hơn.

Hai Bạch Linh Hi đều hơi bất đắc dĩ mà nhìn nhau một chút.

Sau đó họ cũng không dám chần chờ, đều mở cánh kiếm ra, bay về phía hoàng cung với khí thế huy hoàng lẫy lừng.

Mà lúc này, bên trong hoàng cung, Kiến Nguyên đế bình tĩnh vỗ về con Vọng Thiên Hống trong ngực mình.

“Vì vậy nên các thần không muốn nhìn thấy Đế Oa thoát vây, không chỉ lo lắng Đế Oa giáng thế, khiến thanh thế của nhân tộc mạnh hơn, mà cũng là vì đang phòng bị vị ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’ kia?”

“Đúng là vậy.” Lúc này, đứng trước Kiến Nguyên đế là một lão già áo đen.

Trước ngực hắn có thêu một tinh bàn màu vàng… đó là thần huy độc nhất của Tử Vi đế quân.

Thần sắc kẻ này kiêu ngạo, ngậm lấy bễ nghễ: “Vì vậy mời bệ hạ cân nhắc trước khi ra tay giải phong ấn cho Đế Oa! Ngươi có các thần trợ giúp, hoàng triều còn có thể duy trì. Nhưng nếu bệ hạ dám to gan làm càn, như vậy thần thượng và các thần chắc chắn sẽ không hạ thủ lưu tình.”

Kiến Nguyên đế nghe vậy, tâm trạng nhất thời trở nên cực kỳ gay go.

Hắn vẫn bình tĩnh hỏi: “Như vậy, Vọng Thiên Hống đời đầu vẫn chưa chết? Nó ở trong mộ Cơ Dương, quấn lấy với vị Thánh hoàng đời thứ hai kia?”

Khi hắn nói lời này, Vọng Thiên Hống trong ngực hắn nhất thời xao động.

“Đây là chuyện chắc chắn.”

Vị đại chủ tế kia lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người trong điện, bao quat cả Vũ Côn Luân, Nguyệt Hinh, Tông Thần Hóa…

Hắn nhìn vẻ mặt âm trầm của những người này, như cười như không nói: “Ta không biết vì sao bọn họ không nói thật với bệ hạ, nhưng nếu bệ hạ đi theo con đường mà họ nói, đầu nhập tất cả quốc vận của Đại Ninh vào đó, như vậy bệ hạ cách chết không xa.”

Đôi móng tay của Kiến Nguyên đế cắm sâu vào trong da thịt của con Vọng Thiên Hống, làm cho con hung thú này kêu rên thảm thiết.

Ánh mắt của hắn chẳng những không có vẻ tức giận, trái lại còn hiện ra dã tâm mãnh liệt.

Chương 2523 - Nghi thức hỗn độn

Chiến trường cổ.

Sở Hi Thanh thử luyện hóa sát linh nơi này thành Thí Thần huyết cương, nhưng chỉ lướt qua liền thôi.

Sát linh nơi này quá khổng lồ, nhiều đến mức đủ để ép vỡ nguyên thần của hắn.

Nhưng Sở Hi Thanh cũng không thu hồi Thí Thần huyết cương của mình, mà mặc chúng phiêu tán trong hư không.

Đây là vì sau khi ổn định được Thí Thần huyết cương, Sở Hi Thanh phát hiện sát linh bắt đầu đồng hóa ngược.

Những sát linh có tính chất gần gũi với Thí Thần huyết cương đã bắt đầu gia nhập vào trong đó.

Chuyện này để người rất chờ mong.

Dù sao chỉ một con sát linh trong chiến trường cổ này, cũng có cường độ, sát lực và chấp niệm mạnh hơn Thí Thần huyết cương của hắn.

Dù chỉ đồng hóa được mười mấy con, cũng có thể giúp Thí Thần huyết cương của hắn tăng mạnh.

Hơn nữa còn không có hậu hoạn.

Sở Hi Thanh đã cầm ‘Tinh Thần quyền ấn’ đi đến trước mặt thi thể Câu Trần.

Từ khi họ bước vào chiến trường cổ, khí linh của ‘Tinh Thần quyền ấn’ vẫn luôn xao động.

Lúc trước Sở Hi Thanh có chuyện quan trọng hơn cần làm, nên vẫn luôn áp chế.

Khi Sở Hi Thanh vừa đến gần, hắn phát hiện từng tia linh quang màu máu chảy ra từ ngón tay của Câu Trần, đầu tiên là chảy ra Thần Khế thiên bi của Sở Hi Thanh, sau đó lại rót vào trong ‘Tinh Thần quyền ấn’.

Đó dĩ nhiên là bản nguyên thần lực của Câu Trần.

Mà thứ tương tự với bản nguyên Băng Thần và Thái âm mà Vấn Tố Y luyện hóa.

Chỉ là thần lực của Câu Trần để lại yếu hơn bọn họ.

Nhưng Câu Trần không chỉ trao tất cả sức mạnh Thống Thiên và Nhiếp Thiên của hắn cho ‘Tinh Thần quyền ấn’, mà còn giao cả quyền bính quản lý các vì sao.

Trong mắt Sở Hi Thanh hiện ra một tia kỳ dị.

Theo lý thuyết, thi thể của Câu Trần đang nằm trong trạng thái bị phong ấn, thần lực và thi thể, máu tươi của hắn không thể tiết ra ngoài.

Nhưng quyền bính và pháp chế quản lý các vì sao của Câu Trần, là Thiên đế đời thứ tư sắc phong, trụ cột nằm trên Thần Khế thiên bi.

Bản chất của ‘Tinh Thần quyền ấn’, cũng là một đoạn ngón tay của

Câu Trần.

Điều này khiến cho Câu Trần có cơ hội mượn Thần Khế thiên bi để tái giá lên 'Tinh Thần quyền ấn'.

Vì vậy, thật ra vị đế quân này đã đoạn tụ chân linh?

Trong mắt Sở Hi Thanh không khỏi hiện ra một vệt vui mừng.

Nếu như vị đế quân này đoàn tụ chân linh, thần thi lại chưa bị hủy bỏ, như vậy phục sinh sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Cần biết, vị Câu Trần đời đầu này cũng là Chiến thần, sức chiến đấu của hắn chỉ yếu hơn những Tổ thần kia một đường thôi.

Hắn nhìn hoàn cảnh chung quanh, trong lòng đã hiểu ra.

Điều này có quan hệ với việc Câu Trần chấp chưởng lĩnh vực chiến tranh, phân tranh và sát phạt. Tất cả chiến tranh và sát phạt trên thế gian này, đều sẽ liên tỉnh đánh thức chân linh của Câu Trần đời đầu.

Ngoài ra, Câu Trần còn là thống soái liên quân 20 vạn người và rồng ở đây.

Vì vậy… chân linh của Câu Trần là vị đế quân đầu tiên trở về?

Sở Hi Thanh đứng trước thi thể của Câu Trần khoảng một khắc, linh quang màu máu chảy ra từ đầu ngón tay của Câu Trần mới nhạt đi.

Tinh Thần quyền ấn trong tay hắn thì lại biến hóa.

Thứ này vẫn trong suốt như ngọc, mặt ngoài lại ngưng tụ ra rất nhiều thần phù của binh khí đao kiếm, bên ngoài quyền ấn tỏa ra huỳnh quang màu máu, lại không hề yêu dị, trái lại còn làm cho người ta có cảm giác cao quý và chí cao vô thượng, khí thế hùng vĩ, khó có thể diễn tả bằng lời.

Sở Hi Thanh cảm giác lực lượng thiên quy ở đây đã bị nó vặn vẹo; 20 vạn sát linh trên chiến trường cũng thần phục nó.

Nó đã trở thành một thần khí cấp bậc Vĩnh Hằng thượng hạ, hơn nữa ngưng tụ thiên quy Thống Thiên và Nhiếp Thiên ở tầng 64 là ít nhất!

Cần biết, hai pháp Thống và Nhiếp đang ở tầng thứ 4 của thiên đạo, cao nhất cũng chỉ có 64 tầng.

Trước đó, tác dụng chủ yếu của 'Tinh Thần quyền ấn' là giúp hắn ngưng tụ ánh sao, triệu hoán pháp thể của Mộc Kiếm Tiên, năng lực còn lại của nó thì rất có hạn.

Nhưng bây giờ, thứ này chẳng những có thể triệu hoán pháp thể mạnh mẽ hơn, mà còn có thể lấy hai pháp Thống và Nhiếp để can thiệp vào các loại lực lượng thiên quy, trấn áp tất cả thần lực từng dưới trướng Câu Trần.

Nếu Sở Hi Thanh muốn, hắn thậm chí có thể trở thành người cạnh tranh mạnh mẽ cho vị trí Câu Trần đế quân.

“Thật sự không ngờ thực lực của hai tộc nhân long ở thượng cổ lại mạnh như vậy.”

Lục Loạn Ly đã thu thập long trụ xong.

Nàng phi thân đến bên cạnh Sở Hi Thanh, lại thổn thức không thôi.

Nàng tìm được 12 xác Hoàng Long, tất cả đều dài hơn 500 trượng, có lực lượng cấp độ Vĩnh Hằng thượng vị.

Phái biết, hiện giờ cũng chỉ có hơn 100 vị thần linh thượng vị thôi, cộng thêm các thần linh Hỗn Độn lánh đời kia, cộng lại sẽ không quá 300.

Mà ở 12 triệu năm trước, chỉ một nhánh Hoàng Long, cũng đã có 15, 16 vị Vĩnh Hằng thượng vị rồi.

Liên quân nhân long mạnh mẽ như vậy, vốn không nên bại vong trong tay các thần.

Có người nói trận hạo kiếp kia, tuy liên quân nhân long không kịp đề phòng, bắt đầu đã tử thương nặng nề, nhưng các thần cũng phải trả giá đắt, tử thương gấp bốn lần.

Cũng không biết thi thể của những thần linh kia ở đâu.

“Tiếp đó chúng ta làm gì?” Lục Loạn Ly nhìn gò má Sở Hi Thanh: “Hiện giờ đã qua hai ngày.”

Chỉ còn 8 ngày nữa, là đến thời điểm Táng Thiên nhập ma.

“Bây giờ, chúng ta tu hành ở đây.”

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên: “Kiên trì chờ đợi là được. Nếu ngươi cảm thấy nhàm chán, có thể giúp ta thu thập mảnh vỡ thần binh.”

Hắn có ý thu thập nhiều Thí Thần huyết cương hơn.

Có bản nguyên thần lực của Câu Trần, hắn có thể thử thu phục nhiều sát linh hơn.

Còn cả ‘Hữu Vô Hình Hỗn Nguyên thần sát’ và ‘Vô Tướng Thần Phong sát’ của hắn, cũng có thể cường hóa lên đến cực hạn.

Vô số mảnh vỡ thần binh ở đây chính là bảo bối.

Các thần binh hoàn hảo đã bị các thần lấy đi, chỉ còn lại một ít mảnh vỡ thần binh.

Thời đại thượng cổ là rất khó lợi dụng những mảnh vỡ này, nhưng bây giờ lại khác.

Luyện khí của nhân tộc không ngừng sửa cũ thành mới, đã có thể đúc lại những mảnh vỡ này.

Huống hồ hắn còn có Thần Kim Đỉnh.

Chương 2524 - Nghi thức hỗn độn (2)

Tư Hoàng Tuyền nghe vậy thì không khỏi kinh ngạc: “Chỉ chờ đợi? Không làm gì khác sao?”

Theo Tư Hoàng Tuyền. hiện giờ mỗi một giây đều rất quý giá.

“Không cần làm gì cả.”

Sở Hi Thanh nhìn về phía vực ngoại: “Các ngươi cảm thấy, các thần Bàn Cổ kiêng kỵ nhân tộc hơn, hay là kiêng kỵ Thiên đế đời đầu với Thần Bàn Nhược hơn?”

Tư Hoàng Tuyền suy tư: “Khẳng định là không muốn thấy nhân tộc chúng ta quật khởi. Nhưng bây giờ, Thần Bàn Nhược đã sắp thành chúa tể.”

Tại giai đoạn trước mắt, các thần Bàn Cổ né tránh Thần Bàn Nhược là vì nhân tộc.

Các thần có thể sống hòa bình với Thần Bàn Nhược, chỉ là do lực lượng của Thần Bàn Nhược mạnh mẽ hơn, đến nay vẫn không lộ sơ hở.

“Vì vậy, ta chỉ cần để các thần Bàn Cổ cảm thấy có thể ra tay với Thần Bàn Nhược vào lúc này, là hắn sẽ bị các thần phản phệ, khói lửa sẽ nổi lên.”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, thời điểm này, Thái Sơ Huyền Nữ cũng phải hành động rồi nhỉ.

Vị nữ thần này có rất nhiều quan hệ trên tinh không.

Nếu nàng không thể kiềm chế được phần lớn lực lượng của Thần Bàn Nhược, vậy thì uổng là ‘Vạn Mưu chi chủ’.

“Còn cả Kiến Nguyên đế, nếu các thần Bàn Cổ ra sức phản đối, các ngươi cảm thấy hắn sẽ liều lĩnh và mạo hiểm làm địch với các thần, kiên trì giải phong ấn cho Đế Oa?”

Đây chính là dùng lực lượng của kẻ địch để kiềm chế Kiến Nguyên đế.

Tư Hoàng Tuyền nghe vậy thì sững sờ, nghĩ đến sự tích của Kiến Nguyên đế trong mấy chục năm qua, phán đoán tính cách và cách làm người của kẻ này.

“Người này ích kỷ đến cực điểm, nếu như có nguy hiểm để hắn không thể tiếp thu, hắn nhất định sẽ từ bỏ.”

“Vì vậy, hắn nhất định sẽ mưu đồ con Vọng Thiên Hống đời đầu kia.”

Trong mắt Sở Hi Thanh hiện tinh quang.

Vì thế hắn mới phái Phong Tam đến thành Vọng An, ép Kiến Nguyên đế cả trong lẫn ngoài, khiến hắn bí quá hóa liều, gắng sức lần cuối.

Hắn giơ tay lên, ngưng tụ một đoàn linh quang hỗn độn.

“Ta coi thiên địa là hỗn độn, mà hỗn độn lại nằm trong lòng bàn tay ta.”

Tư Hoàng Tuyền vẫn không hiểu, tại sao Sở Hi Thanh lại có tự tin như vậy?

Nhưng nàng vẫn rất kính phục.

Con ngươi của Lục Loạn Ly cũng rực rỡ rạng ngời.

Hai người trước, bọn họ mới biết chuyện Táng Thiên sắp nhập ma.

Sau khi kinh ngạc xong, Sở Hi Thanh lại dùng thời gian cực ngắn để chuẩn bị kế hoạch phản kích?

Lục Loạn Ly lập tức chú ý đến ánh mắt mê ly của Tư Hoàng Tuyền, nàng chợt thấy không thoải mái, ho khan một tiếng: “Vậy cũng không cần chờ ở đây chứ?”

“Đao kiếm đáng sợ nhất là lúc trước khi ra khỏi vỏ, e rằng vị kia không có quá nhiều sức lực để quan tâm chuyện khác.”

Tinh vệ chợt mở miệng: “Lẽ nào mục tiêu thật sự của ngươi là Cửu Phượng? Ngươi muốn dụ nàng vào Minh giới?”

Sở Hi Thanh kinh ngạc nhìn nàng, sau đó gật đầu: “Hi vọng có thể được như ý.”

“Không thể nào!” Tinh Vệ lắc đầu: “Cửu Phượng không ngu như vậy, Thần Bàn Nhược cũng sẽ không để nàng tự ý làm việc, bước vào cạm bẫy.”

Sở Hi Thanh bật cười: “Trước khi đến đây, ta đã để Thần Phổ Chiếu tung tin đồn trong tinh không. Hành trình Minh giới này, là để Hoàng Tuyền kế thừa lực lượng của Minh hoàng đời đầu, hoàn thành nghi thức tại đây, trở thành chủ của Minh giới.”

Tư Hoàng Tuyền tỏ vẻ kỳ dị.

Nàng đúng là nhận được chút lợi ích từ thi thể của Minh hoàng đời đầu.

Nhưng cái này còn lâu mới đủ để trở thành chủ của Minh giới.

Còn về phần ‘nghi thức’ Vĩnh Hằng, Tư Hoàng Tuyền thật ra cũng rất chờ mong.

Nàng bây giờ chỉ là Gần Thần, không thể phát huy toàn bộ lực lượng thiên quy của bản thân.

Chỉ là bây giờ còn chưa phải lúc, nàng vẫn chưa nắm giữ toàn bộ đồ vật của mẹ mình.

“Dưới trạng thái bình thường, Cửu Phượng sẽ không tin chuyện hoang đường này. Nhưng khoảng thời gian này, không chỉ Thái Sơ Huyền Nữ quấy rầy vận mệnh, mà tam đại Ty Thiên cũng sẽ ra tay, che đậy vận mệnh biến hóa trong dòng sông thời gian. Cửu Phượng sẽ phát hiện tương lai của nàng là một mảnh hỗn độn không rõ.”

Sở Hi Thanh cười giải thích: “Còn cả Thần Bàn Nhược nữa, hắn sẽ để

Cửu Phượng đi vào.”

Hắn nhìn ra ngoài Minh giới với ánh mắt sâu thẳm.

Tại thời điểm bất đắc dĩ, Thần Bàn Nhược nhất định sẽ ra tay thăm dò.

Mà quân cờ thích hợp nhất, chính là Cửu Phượng!

Tuy nhiên, đây là chuyện mà Sở Hi Thanh không thể chắc chắn.

Dù sao đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn chín. Một trong đó chính là biến số.

Kẻ địch của hắn dù sao cũng là ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’ đã âm thầm thao túng thế giới này hơn ngàn vạn năm.

Rất khó nói là vị này sẽ không cho hắn một bất ngờ.

Tinh Vệ lại thấy rất phức tạp.

Nếu bọn họ có thể dụ Cửu Phượng đi vào như Sở Hi Thanh nói?

Vậy sau khi dụ vào thì sao? Mấy người bọn họ có thể vây giết Cửu Phượng sao?

Đây chính là chủ của Phượng tộc, là một trong những đế quân mạnh mẽ nhất thiên địa, thực lực còn hơn cả Chu Tước Tinh Quân.

Tinh Vệ lập tức ném một tin phù về phía Sở Hi Thanh.

“Bệ hạ bảo ta tìm hiểu tình hình của U Đô chúa tể đúng không? Đã có kết quả rồi. Nên nói thế nào đây, tình huống có chút bất ngờ.”

Sở Hi Thanh ngưng thần nhìn tin phù trong tay.

Chữ trên tin phù lại là thần văn Cự linh do Thiên đế Thương Hoàng tạo ra.

Trong mắt của hắn lập tức hiện ra vẻ kinh ngạc.

Tình huống đúng là nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Mà khi Sở Hi Thanh đang suy tư, nghĩ có thể giành được chỗ tốt từ đó không, thì lại nhìn thấy một đoàn hào quang màu đỏ thắm lóe lên ở cửa vào chiến trường.

Con ngươi của Sở Hi Thanh không khỏi co rút lại.

Đó là Cửu Phượng!

Vị Thiên hậu này quả nhiên là đã chủ động tiến vào Minh giới như hắn đoán!

Nhưng nàng đến quá nhanh.

Không! Phải nói là Thần Bàn Nhược quá quyết đoán!

Khi Sở Hi Thanh đang suy tư, chung quanh Sở Hi Thanh chợt nổ tung, vô số liệt diễm còn lôi đình màu đỏ thắm công kích và bao phủ bốn phía.

Sau lưng Sở Hi Thanh lập tức hiện ra một cây đại thụ Huyết tùng.

Mộc Kiếm Tiên tản ra lực lượng nguyên từ, ngăn cách liệt diễm ngập trời ở bên ngoài, đồng thời múa 99 thanh vũ khí mượn từ kho vũ khí của Lê Tham, cắt đứt không gian chung quanh, ngăn cản liệt diễm và lôi đình lan tràn.

Khi chiến sự bắt đầu trong chiến trường cổ, Thần Bàn Nhược đang đứng ở ngoài Minh giới, nhìn một vùng tối tăm hư vô trước mắt.

“Vị Nhân hoàng này đúng là một đối thủ đáng sợ.”

Thần Bàn Nhược cười nói với hư vô kia: “Ta tưởng mình đã làm không chê vào đâu được, vị Nhân hoàng này lại làm cho ta rơi vào trạng thái đỡ trái thì hở phải. Cái cảm giác này, ngàn vạn năm rồi vẫn chưa được cảm nhận.”

Trong mảnh hư vô kia là một bóng người mà mắt thường khó thấy.

Hắn quay đầu nhìn Minh giới một chút, lập tức nói với vẻ bất ngờ: “Ngươi rất vui vẻ, tựa như tất cả đều nằm trong dự liệu của ngươi?”

“Không, hắn đã nhiều lần thoát khỏi dự tính của ta, cho ta rất nhiều vui mừng.”

Thần Bàn Nhược lắc lắc đầu: “Nhưng mà thế giới hiện nay đã khác với trước kia. Khí phách và mưu lược của hắn làm người ta sợ hãi, nhưng trước mặt sức mạnh tuyệt đối, cái này thật ra rất buồn cười.

Sở Hi Thanh lại như hắn của ngày xưa, luôn lo lắng cẩn thận từng li từng tí, như đi trên băng mỏng.

Nhưng mà Thần Bàn Nhược chắc chắn sẽ không bất cẩn như Đông Hoàng và chư đế của nhân tộc.

Bóng người trong hư vô lại chỉ về một phía nào đó trong tinh không.

“Vì vậy, đó cũng nằm trong dự liệu của ngươi?”

Đó là tai tinh Huỳnh Hoặc!

Từ nơi này có thể thấy được, trong mảnh tinh vực kia cũng bùng nổ ra lửa khói ngập trời.

Huỳnh Hoặc chủ tai, chấp chưởng chính là thiên quy Hỏa Diễm, tất cả hỏa hoạn trong thiên hạ đều có quan hệ với hắn.

Huỳnh Hoặc Tinh Quân đương đại còn vì thế mà diễn sinh ra các loại pháp môn thiên tai, đối chọi gay gắt với Kế Đô.

Hắn là một nhân vật cấp bậc đế quân, cũng là đối thủ lớn nhất của ‘Vạn Tai chi chủ’ Kế Đô.

Ngôi sao Huỳnh Hoặc này vốn do các thần hệ Hỏa chấp chưởng, sau khi Diễm Dung ngã xuống, ngôi sao này đã rơi vào tay Phượng tộc.

Mà bây giờ, Hỏa Thần – Diễm Dung muốn cướp lại Huỳnh Hoặc!

Chương 2525 - Huyết tính

“Diễm Dung?”

Thần Bàn Nhược đầy hứng thú nhìn cảnh tượng dọa người bên sao Huỳnh Hoặc: “Còn tưởng lần này hắn phục sinh thì sẽ tiến bộ hơn, kết quả vẫn ngu xuẩn như vậy, hắn thậm chí còn không có chút định lực nào.”

Trong cuộc chiến 1300 vạn năm trước cũng vậy, 100 vạn năm trước cũng là Diễm Dung giơ Nghịch Thần Kỳ, khởi xướng phạt thiên.

Hôm nay cũng giống vậy, lại bị nhân tộc xúi giục, thảo phạt đồng minh của mình.

“Ngu xuẩn sao? Cũng không tính, chỉ là lợi ích mà thôi.”

Bóng người trong hư vô là Thánh hoàng đời thứ ba, hắn chắp tay sau lưng: “Đối với Diễm Dung, thu hồi tất cả lực lượng có thể thu hồi mới là việc nên làm. Dù sao tình hình của các thần hệ Hỏa cũng không quá lạc quan, 12 Tổ thần, ngoại trừ Long Hi và Chúc Quang âm ra, hắn chính là kẻ bết bát nhất. Ngươi thật sự cho rằng Khi Thiên chi pháp của ngươi có thể làm cho một Tổ thần như hắn cam tâm thuận theo, nghe ngươi sắp xếp? Hắn dựa vào cái gì mà phải ủy khuất như vậy?”

“Quả thực.” Thần Bàn Nhược gật đầu: “Chỉ cần Diễm Dung nhìn thấy hi vọng cướp lại sao Huỳnh Hoặc, hắn chắc chắn sẽ ra tay. Các chỉ cần hứa hẹn giúp hắn ngăn cản Cửu Phượng. Mà Khi Thiên chi pháp của ta lại không thể áp chế bản năng và dục vọng của Diễm Dung.”

“Các ngươi cũng đoán được tam đại Ty Thiên sẽ mơ ước Vận Mệnh chi pháp của ta, ra tay che đậy thiên địa và tương lai, để ta không thể không nghĩ cách thăm dò…”

Hắn hơi dừng lại, khóe môi khẽ cong lên: “Nhưng các ngươi có thể xác định, kẻ vừa tiến vào Minh giới là bản thân Cửu Phượng sao?”

Thánh hoàng đời thứ ba nhất thời kinh ngạc, không phải Cửu Phượng vậy thì là ai?

Khi Thiên và Vạn Trá chi pháp của Thần Bàn Nhược lại mạnh đến mức có thể giấu diếm mình và Diễm Dung sao?

Hắn nhìn về phía Thiên Đạo Thạch Lâm, phát hiện 2 bia đá Khi Thiên và Vạn Trá đã na di đến biên giới tầng thứ năm, tiếp cận với tầng sáu.

Phải biết, tầng năm đã là lực lượng thiên quy cấp bậc Tổ thần, cũng có thể xưng là Đại La và Thái Thượng!

Tên này vậy mà vẫn che giấu lực lượng bản thân, hơn nữa che giấu rất nhiều.

Thần Bàn Nhược đã giấu diếm tất cả mọi người trong thiên địa…

Thánh hoàng đời thứ ba lại rất bình tĩnh.

Thật ra hắn không để ý là ai tiến vào Minh giới, mục đích ngày hôm nay chính là kéo DIễm Dung xuống nước.

Hôm nay Diễm Dung và Thiên Táo Tinh Quân ra tay, như vậy ‘Vạn Tai chi chủ’ và Thái Hạo nhất định sẽ mơ ước các ngôi sao quanh Huỳnh Hoặc.

Cử động của mấy vị này, sẽ tác động đến toàn bộ thế lực trong tinh không.

Đây chính là bản tính của sinh linh có trí khôn, Thần Bàn Nhược cũng không thể đảo ngược.

Giống như 1300 vạn năm trước, Thần Bàn Nhược lợi dụng sợ hãi và căm ghét của các thần với hai tộc nhân long, chỉ một ngày se chỉ luồn kim, đã thúc đẩy các thần Bàn Cổ và các thần Hỗn Độn liên minh.

Vì vậy Phượng tộc có thể bảo vệ Huỳnh Hoặc hay không, thì nhân tộc vẫn là kẻ thắng, chỉ là thắng nhiều hay thắng ít thôi.

“Ta vẫn cho rằng hành trình Minh giới này của ngươi và Sở Hi Thanh, là có mưu đồ gì to lớn lắm. Nhưng bây giờ xem ra, cũng chỉ đến vậy…”

Thần Bàn Nhược cười một tiếng.

Từ trước đến nay, mỗi một chiêu của Sở Hi Thanh đều cực kỳ tàn nhẫn xảo quyệt.

Nhưng đến ngày hôm nay, thế đã hết, không thể tiếp tục được nữa.

Thần Bàn Nhược nhìn Thánh hoàng đời thứ ba với ánh mắt thâm sâu khó lường: “Ngươi nhất định là đang nghĩ, cục diện càng hỗn loạn thì càng có lợi cho các ngươi đúng không?”

“Quả thực là như vậy, nhưng ngươi cho rằng, ta sẽ cho các ngươi cơ hội nhiễu loạn thiên địa này sao? Các ngươi dựa vào cái gì mà cho rằng, ta sẽ để hắn sống sót rời khỏi Minh giới?”

Hiện giờ, khí vận của nhân tộc đều nằm trên người Sở Hi Thanh.

Sơ hở lớn nhất của nhân tộc cũng nằm ở đây.

Hành vi ngu xuẩn nhất của Sở Hi Thanh chính là rời khỏi Thần Châu, tiến vào Minh giới.

Hành động này, cố nhiên có thể hấp dẫn sự chú ý của Thần Bàn Nhược hắn và các thần, cũng từ đó tranh thủ được cơ hội, nhưng cũng khiến Sở Hi Thanh rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Khi Thần Bàn Nhược vừa dứt lời, một tiếng nổ rung trời truyền ra từ hư không.

Một đạo kiếm ý cực kỳ sắc bén, ngậm lấy sát, trảm, diệt, tru, đồ, lục, tiêm phá tan U Minh chi giới, xuyên thấu U Đô Minh Hải, chỉ thẳng vào tòa chiến trường cổ kia.

Còn có một trong mắt đỏ ngòm xuất hiện trong tinh không.

Đó là một quái vật cực kỳ khủng bố, phía sau tròng mắt màu đỏ ngòm là vô số tơ máu. Những mạch máu và dây thần kinh này lại nối tiếp với hai cánh tay khổng lồ.

Hình dáng của cánh tay này không giống với đại đa số Cự linh, chẳng những có ba đoạn tay, mà phần cuối tay còn là một binh khí sắc bén.

Tròng mắt khổng lồ lạnh lùng nhìn Thánh hoàng đời thứ ba một chút, rồi lập tức hóa thành một vệt ánh sáng màu máu, men theo con đường do kiếm ý của Thất Sát Tinh Quân tạo thành, lao vào trong nơi sâu xa của Minh giới.

Nội tâm của Thánh hoàng đời thứ ba nhất thời chìm xuống.

Thất Sát Tinh Quân xuất hiện cũng không có gì lạ.

Thần Bàn Nhược có thể thuyết phục các thần hệ Kim ra tay cũng là chuyện bình thường.

Để Thánh hoàng đời thứ ba giật mình chính là, quái vật khủng bố kia… chính là La Hầu đại đế!

Khác với họ tưởng tượng, Thần Bàn Nhược không phải đang mưu đồ phục sinh La Hầu, mà là đã khiến cho ‘Vạn Diệt chi chủ’ La Hầu trở về.

Thánh hoàng đời thứ ba không khỏi nở nụ cười bất đắc dĩ.

Không hổ là Khi Thiên Vạn Trá chi chủ!

Trong 1300 vạn năm qua, vị này đã tích lũy không biết bao nhiêu con bài và thủ đoạn, hơn nữa còn làm ở ngay dưới mắt các thần.

Chẳng trách vị này dám nói, trước sức mạnh tuyệt đối, cái gọi là mưu lược quá buồn cười.

“Xem đi!”

Thần Bàn Nhược nhìn sao Huỳnh Hoặc.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, quanh ngôi sao này đã bình tĩnh lại.

Ngọn lửa ngập trời kia cũng đã tiêu tan.

Thần Bàn Nhược mỉm cười đầy chế giễu: “Xem ra Hỏa Thần của chúng ta đã bình tĩnh lại.”

Cục diện ở bên kia vẫn luôn nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Không ngoài dự liệu, vị Hỏa Thần nóng tính kia lại bị hắn thuyết phục lần nữa.

Thánh hoàng đời thứ ba không khỏi thở dài.

Hắn và Huyền Hoàng thủy đế đều từng thua trong tay Thần Bàn Nhược.

Chỉ cần vị này nghiêm túc, là có thể tiêu diệt tất cả phản kháng.

Chỉ là hắn có vết xe đổ của Huyền Hoàng thủy đế, cho nên càng cẩn thận hơn, lại được Táng Thiên yểm trợ, nên giữ được một mạng.

Nhưng đến nay, Thánh hoàng đời thứ ba vẫn không thể xác định, Thần Bàn Nhược là không thể làm gì mình, hay là giữ mình lại để kiềm chế các thần.

Vì vậy hắn rất kính phục Trí Tẩu, tuy Trí Tẩu càng chiến càng bại, nhưng vẫn đấu trí đấu dũng với Thần Bàn Nhược đến mấy trăm vạn năm.

“Không hổ là người, đứa bé kia nói đúng rồi. Nếu như chỉ dùng mưu lược để đánh bại ngươi, vậy thì đúng là nằm mơ.”

Thánh hoàng đời thứ ba hít thở thật sâu, tự tin trong mắt không giảm mà còn tăng: “Hắn còn nhờ ta chuyển cáo một câu, các hạ tính toán không bỏ sót, nhưng lại coi thường huyết tính của nhân tộc chúng ta rồi.”

Hả?

Thần Bàn Nhược chợt nhìn về phía Thánh hoàng đời thứ ba.

Đã đến nước này rồi.

Thằng nhãi ranh kia còn có thể làm gì?

Chương 2526 - Huyết tính (2)

Khi Lê Tham bước vào cung điện của Táng Thiên, không khí nơi này vẫn là một mảnh vắng lặng.

Thần khu vĩ đại của Táng Thiên vẫn ngồi ở trung ương, cả người tựa như bàn thạch.

Mặt ngoài thân thể hắn vẫn đang chảy máu tươi, cuối cùng hội tụ thành mảnh sương máu quanh người hắn. Vô số đầu người trong sương máu đang cắn nuối máu tươi của hắn, gặm nhấm máu thịt của hắn.

Tất cả vẫn không hề thay đổi.

Lê Tham đau đầu thở dài, ngồi xuống đối diện Táng Thiên.

“Lần này ta được nhờ vả.”

Lê Tham cẩn thận quan sát vẻ mặt của Táng Thiên: “Nhân hoàng bệ hạ của chúng ta muốn biết, nếu thế giới này có thứ ép ngươi bắt buộc phải thảo phạt La Hầu vào tám ngày sau, vậy đó là thứ gì?”

Giọng nói của nghiêm nghị: “Việc này quan hệ đến khí vận của nhân tộc, mời huynh trưởng phải nói thật.”

Táng Thiên mở đôi mắt trước ngực: “Nào có thứ như vậy? Trừ phi là nhân tộc bước đến bờ diệt vong, để ta không thể không ra tay, bằng không ta tuyệt đối không để Thần Bàn Nhược toại nguyện…”

Hắn lập tức ‘A’ một tiếng, rồi suy ngẫm: “Vẫn có, là Sở Hi Thanh và Hữu Sào!”

Nhân hoàng đương đại, chính là hi vọng của nhân tộc.

Mà Táng Thiên hắn, lại là mặt trời sắp lặn.

Nếu Sở Hi Thanh rơi vào tuyệt cảnh, như vậy hắn sẽ dùng thần khu thủng trăm ngàn lỗ này, để đổi lấy tương lai cho nhân tộc, đây là một khoản giao dịch rất có lời.

Về phần Hữu Sào, thì lại là vì nguyên nhân khác.

“Hữu Sào thị của trăm vạn năm trước?”

Lê Tham nhíu mày: “Cái này có liên quan gì?”

Trăm vạn năm trước, có 2 vị tổ tiên nhân tộc được các nô bộ nhân tộc Cự linh tôn sùng là chủ.

Một là Toại Nhân, một là Hữu Sào.

Toại Nhân thị cướp lại quyền sử dụng ngọn lửa cho nhân tộc.

Hữu Sào thị lại khiến Cự thần cho phép, để nhân tộc lại có thể sử dụng lều vải và nhà đá, thoát khỏi cảnh ăn gió nằm sương trong ngàn vạn năm.

Chỉ là một anh hùng nhân tộc như Lê Tham, nhắc đến Hữu Sào thì lại có hơi quái dị.

Toại Nhân thị là ra sức phản kháng các thần, mới khiến nhân tộc lại được sử dụng ngọn lửa.

Hắn vì thế mà rèn đúc Nghịch Thần Kỳ, nhấc lên cuộc chiến phạt thiên.

Hữu Sào thị thì lại là một cực đoan khác, hắn khiến nhân tộc thuận theo Cự thần, từ đó nhận được sủng ái của cự thần, gia tăng địa vị đê tiện của nhân tộc.

Hắn đúng là đã thành công.

Ít nhất thì các thần cũng cho phép nhân tộc ở trong phòng ấm áp.

Nhưng loại khuất phục khó nói nên lời này, là dùng ngàn vạn tính mạng nhân tộc để đổi lại.

Hữu Sào thị thành công lấy lòng thần linh.

Lê Tham lại cho đó là nhục, hắn vẫn luôn xem thường Hữu Sào, đây là sỉ nhục của nhân tộc.

Nhưng câu tiếp theo của Táng Thiên lại làm Lê Tham bất ngờ không thôi.

“Ta được Hữu Sào thị một tay nuôi lớn, coi như cha.”

Vẻ mặt Táng Thiên vẫn cứng như đá, trong mắt lại ngẫm lấy thẫn thờ và nhớ nhung: “Hắn cứu ta từ dưới chân Cự linh, không chỉ nuôi nấng ta trưởng thành, còn mời danh sư đến giáo dục ta, dạy ta văn võ, nhận được thuốc tốt nhất, đào tạo huyết mạch của ta.”

Sắc mặt Lê Tham nghiêm túc, hắn chưa hề biết chuyện này.

"Quan hệ của huynh trưởng và hắn đã đến mức không thể không ra tay sao?"

Táng Thiên nhìn vào hư không: "Nếu Hữu Sào thị còn ở nhân gian, dù chỉ là một tia chân linh, ta cũng sẽ ra tay."

"Vậy quá nửa là vẫn còn, Thần Bàn Nhược nhất định sẽ nghĩ biện pháp nắm điểm yếu của ngươi."

Lê Tham xoa trán: "Chuyện này thật là không đáng."

Vì một tên 'Nhân gian', lại làm Táng Thiên nhập ma.

"Đáng giá." Giọng nói Táng Thiên rất bình thản: "Nếu như không có nghĩa phụ, thì không có ta."

Huống hồ nghĩa phụ của hắn cũng không phải như Lê Tham nghĩ.

Tại thời đại kia, do Toại Nhân thị phạt thiên, nhân tộc đã tổn thất gần 7 phần mười trai tráng, hầu như tiêu hết hết nguyên khí.

Hữu Sào thị ngoại trừ ủy khúc cầu toàn, tận lực bồi dưỡng nguyên khí, sinh sôi nhân khẩu, thì còn có thể làm gì?

Nếu không có nghĩa phụ thờ cúng các thần, hắn cũng không thể chứng đạo Vĩnh Hằng.

Lê Tham nghe vậy thì càng đau đầu.

Hắn biết tính cách của Táng Thiên.

Trăm vạn năm trước, Táng Thiên dù đã rơi đầu, vẫn muốn tác chiến với Thái Hạo.

Hắn không thử thuyết phục, trái lại còn nghiêm túc nói: "Nếu đã không thể thoát khỏi tính toán của Thần Bàn Nhược, vậy mời huynh trưởng lập tức thảo phạt La Hầu, ngưng tụ hành tinh của ngươi."

"Hả?" Táng Thiên hơi bất ngờ, nhìn Lê Tham nói: "Đây là ý của hắn?"

"Chính là ý của vị nhân hoàng kia." Lê Tham gật đầu nói: "Hắn nói, tình hình Đế Oa không rõ, hắn không dám mạo hiểm. Thời cuộc bây giờ, chỉ có thể oan ức huynh trưởng."

"Nào có ủy khuất gì?"

Táng Thiên cười tiêu sái: “Đứa bé kia đường đường là Nhân hoàng, tiền đồ vô lượng, lại chịu mạo hiểm tiến vào Minh giới vì ta, ta biết hắn đã dốc hết sức.”

Sau đó hắn giơ tay lên, triệu hoán mấy món thần binh vào tay.

Táng Thiên cầm cự thuẫn và chiếc búa rìu: “Không hổ là Thánh hoàng tương lai, hành động này là nằm ngoài dự đoán của Thần Bàn Nhược. Điều này cũng hợp ý ta, ta cũng muốn quyết tử một kích, xem xem có thể cướp được mấy phần sinh cơ. Thật ra mấy năm nay, ta vẫn luôn rất khổ cực để nhẫn nại.”

Hắn vẫn luôn bị dằn vặt mọi lúc mọi nơi, khiến cho hắn thần trí thất thường.

Hằng ngày hắn đều nghĩ, cần gì phải nhẫn nại thêm chứ?

Thứ mình nên làm bây giờ, chính là trực tiếp giết đến, xé nát tất cả.

Đem hi vọng ký thác lên người tiểu bối, quả thực là mất mặt.

“Ta cũng nghĩ vậy.”

Ánh mắt Lê Tham rất phức tạp: “Hắn còn nhờ ta chuyển cáo, hôm nay hắn sẽ dốc hết tất cả sức lực, kiềm chế các thần và Thần Bàn Nhược, giảm thiểu lực cản cho huynh trưởng.”

Táng Thiên đã đứng lên, máu tươi bên ngoài cơ thể đang trở lại thần khu.

Một thân sát lực đã hóa thành lửa đen, hóa thành ‘Nghịch Thần chi hỏa’ thuần túy nhất.

Lúc này, Táng Thiên không khỏi nghĩ đến trăm vạn năm trước, nghĩ đến các hình ảnh Hữu Sào thị dẫn mình bên người, đích thân dạy dỗ.

---Táng Thiên, ngươi cảm thấy rất oan ức đúng không? Nhưng chúng ta không thể không làm vậy, phải nhẫn nhục. Trong tộc quá ít cường giả, đời này của chúng ta chỉ có thể làm chó cho bọn họ, mà còn phải làm con chó tốt nhất, như vậy nhân tộc mới có tương lai.

---Những tên tạp chủng kia! Ngay cả một khúc xương chó mà bọn họ cũng không muốn cho chúng ta.

---Phong Tây bộ lại có người chết, một nửa nhân khẩu bị ăn hết. Trong mắt đám Cự linh kia, nhân tộc chúng ta ngon miệng như vậy sao? Táng Thiên, nếu không muốn bị ăn, thì phải cố gắng lên.

---Toại Nhân chết tiệt, nếu hắn để lại chút bộ hạ, nhân tộc chúng ta đã không khốn quẫn như bây giờ.

---Táng Thiên, không nên bị cách làm của họ mê hoặc. Các thần thả lỏng xích chó của chúng ta, là vì bọn họ muốn nội đấu, Thiên đế Thái Hạo đã chọc chúng giận.

---Nhưng đây cũng là cơ hội của chúng ta, là cơ hội khôi phục của nhân tộc.

---Ha ha! Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta có thể vào ở trong phòng, quả thực là một miếng xương ngon.

Mãi đến cuối cùng, trong đầu Táng Thiên là bóng dáng già yếu của Hữu Sào, tự tay đưa Nghịch Thần Kỳ cho hắn.

---Hỏa Thần – Diễm Dung chết rồi, chết trong tay Thái Hạo. Ta cầm lại thương của Toại Nhân, lại hứa hẹn với các thần, để bọn họ thả giới hạn Vĩnh Hằng, ngươi có thể thành thần. Tiếp đó, bọn họ sẽ lấy nhân tộc và ta làm con tin, điều động ngươi đi chôn táng trời này, nhưng ta muốn ngươi bảo vệ bản thân. Chỉ có ngươi sống, nhân tộc mới có tương lai, đừng có ngu như tên Toại Nhân kia…”

Sau đó, Táng Thiên nở nụ cười tiêu sái, thần khu hóa thành một vệt ánh sáng màu máu, lao ra khỏi ma cung, lao ra khỏi Ma vực Chiến giới.

Cũng vào lúc này, tất cả thần linh trong thiên địa đều biến sắc.

Chương 2527 - Quyết tử

Khi hào quang đỏ thắm vắt ngang tinh không, như một ngôi sao chổi bay thẳng đến sao La Hầu.

Tại gần sao Huỳnh Hoặc, Cửu Phượng không khỏi sững sờ, nàng nhìn vào luồng hào quang màu đỏ kia, con ngươi không khỏi co rút lại.

“Táng Thiên?” Giọng nói của Cửu Phượng hơi run: “Tên này… chắc là còn chưa điên…”

Chu Tước Tinh Quân cũng không thể tưởng tượng nổi: “Không nên mà! Bọn họ còn chỗ trống, vì sao lại được ăn cả ngã về không?”

Nàng thật sự không hiểu.

Từ trận chiến ở Nam Cực, tình hình của Táng Thiên rõ ràng là đã chuyển biến tốt.

Đế Oa có thể thoát khỏi phong ấn, bản thân Táng Thiên không cần lo bên ngoài, có thể tập trung vào trấn áp huyết sát trong ngoài cơ thể.

Chu Tước Tinh Quân lập tức nhìn về phía Minh giới.

Là vì Sở Hi Thanh?

Do Sở Hi Thanh gặp nguy cơ, nên mới hành động liều lĩnh như vậy?

Điều này càng làm Chu Tước Tinh Quân nghi hoặc hơn.

Vì sao Sở Hi Thanh phải đặt mình vào nguy hiểm, phải bước vào Minh giới?

Tình thế của nhân tộc rõ ràng là không ác liệt đến mức này.

Thần Bàn Nhược đúng là đã hứa với các thần, Táng Thiên sẽ nhập ma sau 10 ngày.

Chu Tước Tinh Quân có thể hiểu được, nhân tộc rất kiêng kỵ Thần Bàn Nhược.

Phượng tộc bọn họ cũng vậy, rất kiêng kỵ và đề phòng Thần Bàn Nhược.

Nhưng gần đây, lực lượng của nhân tộc tăng mạnh, tình thế được cải thiện rất nhiều.

Không phải bọn họ không có biện pháp tốt hơn để đối ứng với Thần Bàn Nhược, đâu cần phải quyết tử, không để lối thoát?

Chẳng lẽ Sở Hi Thanh và Táng Thiên không biết, đây là cách làm ngu xuẩn nhất?

Các thần Bàn Cổ đều đang chờ Táng Thiên thảo phạt La Hầu, hắn vừa hành động chắc chắn sẽ chết!

Dù không chết, cũng nhất định sẽ nhập ma!

“Kiến càng chi ngu, đâu đủ thành đạo?”

Cửu Phượng hừ lạnh một tiếng, gương mặt nghiêng nước nghiêng thành kia tựa như bị bao trùm bởi một tầng sương lạnh: “Trọng Minh đâu? Ngươi nói cho hắn, trận chiến này liên quan đến khí vận của Phượng tộc ta. Bảo hắn dùng tốc độ nhanh nhất để đến Huỳnh

Hoặc.”

Chu Tước Tinh Quân nghe vậy thì gật đầu: “Ta sẽ báo cho hắn.”

Trọng Minh Thần Quân là đệ đệ ruột của 2 người họ.

Nhưng Chu Tước không cho là Trọng Minh sẽ nhúng tay vào trận chiến này.

Trọng Minh tính tình cương trực công chính, do ngày xưa không ủng hộ hành vi phản bội của Cửu Phượng, cho nên đã tự lập một mạch, không còn qua lại với Phượng tộc.

Huống hồ Trọng Minh quanh năm hóa giải tai nạn cho phàm giới, có quan hệ cực kỳ ác liệt với Huỳnh Hoặc.

Vị thần quân này sở hữu Giải Thiên chi pháp, tầm mắt của hắn có thể phân giải tất cả, cũng có thể phân giải tất cả hỏa hoạn hoặc bão tố.

Vì vậy Huỳnh Hoặc và Kế Đô đều ghét cay ghét đắng Trọng Minh, năm vừa rồi Huỳnh Hoặc và Trọng Minh đã đại chiến ba lần, mỗi lần đều kéo dài mấy ngày mấy đêm.

Thử hỏi vị thần quân này có thể tham dự trận tranh đấu này sao?

Khi bọn họ vừa dứt lời, một mảnh biển lửa ngập trời lan tràn đến từ hư không, bao phủ và nuốt hết sao Huỳnh Hoặc.

Hư không chung quanh lập tức hóa thành lò luyện, đốt cháy tất cả.

Nội tâm hai người cũng chìm xuống.

Đó là Hỏa Thần – Diễm Dung đã rút đi… còn có Thiên Táo Tinh Quân và Hỏa Đức Tinh Quân.

Mặc kệ hành động của Táng Thiên có sáng suốt hay không.

Nhưng kẻ bị ảnh hưởng trực tiếp nhất chính là Phượng tộc bọn họ.

Chu Tước Tinh Quân lập tức mở hai cánh, đốt đốt và đốt, lấy lửa đối lửa.

Nhưng khi Chu Tước Tinh Quân đang giao thủ kịch liệt với Thiên Táo Tinh Quân, một cây họa kích màu đen lại phá vỡ hư không, chém vào phía sau nàng.

Thanh họa kích này tuy không chém trúng nàng, nhưng lại gợi ra rất nhiều tai nạn chung quanh nàng.

Phong tai! Thủy tai! Lôi tai! Hỏa tai! Độc tai!...

Còn có các loại tai kiếp bắt nguồn từ thiên nhiên đang xé rách hư không, tấn công thân thể nàng, kiềm chế sức mạnh của nàng.

Chu Tước Tinh Quân hơi biến sắc mặt.

Đó là Vạn Tai chi chủ… Kế Đô!

Vấn đề là, tên nham hiểm giả dối, thích ẩn giấu trong bóng tối này lại ra tay vào lúc này sao?

Chiến đấu của Phượng tộc và mạch Hỏa Thần mới chỉ vừa bắt đầu thôi mà.

Chu Tước Tinh Quân bỗng nhiên hiểu ra.

Quá nửa là Diễm Dung đã giao dịch với Kế Đô.

Diễm Dung không cần quyền bính tai nạn, hắn chỉ muốn cướp lại sao Huỳnh Hoặc, củng cố địa vị của hắn.

Ngoài ra, cũng có thể còn quan hệ với La Hầu.

Hành vi phục sinh La Hầu của Thần Bàn Nhược, đã chọc giận Kế Đô.

Khi Thần Bàn Nhược thế lớn, Kế Đô tự nhiên không dám manh động.

Nhưng theo Táng Thiên thảo phạt La Hầu, Kế Đô đã có dũng khí đối địch với Thần Bàn Nhược.

Mà tại bên ngoài Minh giới, Thánh hoàng đời thứ ba trong mắt hiện u quang: “Xem ra ngươi vẫn không thể thuyết phục vị Tổ thần kia.”

Khuôn mặt Thần Bàn Nhược cũng lạnh lẽo như băng, hắn phát ra tiếng thở dài: “Sao lại đến mức này chứ?”

Nhưng hành vi nằm ngoài dự đoán của Táng Thiên, quả thực là có thể phá hoại ‘nghi thức’ của hắn ở một mức độ nào đó, khiến hắn không thể được như ý.

Hắn thầm thừa nhận, mình quá bất cẩn, quá xem thường nhân tộc.

Thật ra cũng không thể nói là bất cẩn.

Bởi đó vốn là ‘nghi thức’ của hắn.

Thần Bàn Nhược muốn thao túng vận mệnh của một bộ tộc mạnh mẽ và cả một vị thần linh cấp bậc Tổ thần, hơn nữa còn là ngay dưới mắt của mọi người.

Vì vậy đó không phải là bất cẩn, mà là hắn quá tham.

Đã chọn sai mục tiêu ngay từ đầu.

Con cháu của Long Hi thật sự quá ưu tú, ưu tú đến mức hắn chỉ hơi thư giãn, tình thế đã thoát khỏi sự khống chế của hắn.

Tìm căn nguyên, là do Toại Nhân mà khởi đầu, Hữu Sào, Táng Thiên, Ngu Công, Trí Tẩu, Thánh hoàng đời thứ hai, Thánh hoàng đời thứ ba… kẻ sau nối đuôi kẻ trước.

Mãi đến tận Sở Phượng Ca.

Trước khi kẻ này lâm chung, đã tạo ra một kẻ địch khiến Thần Bàn Nhược cực kỳ vướng tay vướng chân.

Thần Bàn Nhược cũng cho rằng Sở Hi Thanh sẽ không ký thác hi vọng vào chuyện giải phong ấn cho Đế Oa, để giúp Táng Thiên thoát khỏi vận mệnh nhập ma.

Nhưng không ngờ rằng Sở Hi Thanh lại dùng phương thức quyết đoán và quyết tử như vậy để phản kích.

Vì làm loạn tinh không, tranh thủ cơ hội cho Táng Thiên, Sở Hi Thanh thậm chí còn liều lĩnh tiến vào Minh giới.

Táng Thiên cũng thảo phạt La Hầu sớm hơn 8 ngày.

Mình đã đánh giá thấp Sở Hi Thanh, cũng coi thường dũng khí và quyết đoán của hắn.

Thần Bàn Nhược hít một hơi.

‘Nghi thức’ vận mệnh rất không hoàn mỹ, còn lâu mới đến trạng thái lý tưởng của hắn.

Nhưng như vậy, cũng có thể để cho đám người Xa Nguyên yên tâm.

“Các ngươi dùng cách này, có khác gì tự chém một đao? Thôi…”

Thần Bàn Nhược vừa nói xong, lại đưa tay về phía đạo hào quang đỏ như máu ở phía xa xa: “Các ngươi đã cho rằng quyết tử một kích có thể tranh thủ một đường sinh cơ cho Táng Thiên, vậy thì cứ thử đi, xem hắn có thể sống sót hay không.”

Chương 2528 - Quyết tử (2)

Trong khoảnh khắc này, Táng Thiên ở ngoài mấy trăm vạn dặm chợt thất khiếu chảy máu.

Nghịch Thần chi hỏa quanh người hắn bắt đầu phản phệ, vô số sát linh vọt ra từ trong ngọn lửa đen, chúng gặm nhấm máu thịt của hắn, cắn nuốt nguyên thần của hắn.

Cũng trong khoảnh khắc này, thần niệm của mười mấy vị Tổ thần và đế quân đều tập trung lên người Táng Thiên.

Táng Thiên nhìn thấy một người gỗ khổng lồ đang ngưng tụ ở phía trước.

Nó có thân thể 9000 trượng, sinh trưởng ra vô số tay gỗ, mang theo uy lực vô cùng và Thái Ất thần lôi, tất cả đều đánh về phía Táng Thiên.

Thái Ất thần lôi còn chưa đến gần đã bắt đầu phá hoại kết cấu sinh mệnh của Táng Thiên.

Sinh Mệnh chi pháp cấp bậc Tổ thần đủ để tất cả máu thịt của Táng Thiên phát sinh nhiễu sóng.

Những cấu kết nhỏ bé trong máu thịt như có ý chí riêng, chúng còn đang điên cuồng lớn mạnh.

Táng Thiên vẫn lạnh lùng như cũ, không thể để ý đến biến hóa của cơ thể.

Hắn vung một búa, người gỗ 9000 trượng lập tức biến thành gỗ vụn.

Lực lượng hủy diệt vô cùng mạnh mẽ đã phá hủy toàn bộ lực lượng mà Mộc Thần – Linh Uy hàng lâm đến đây! Cũng diệt vô số ký thể kia.

Ánh búa rìu còn chưa dừng lại, lại chém giết một bộ hóa thân đang ngưng tụ của Phong Thần – Đế Sát.

Nhưng thời điểm này, Băng Thần – Huyền Đế và Kim Thần – Bạch Chúc, Lôi Thần – Thiên Bá và Hư Thần – Xa Nguyên đã ngưng tụ ra hóa thân ở trước mặt hắn.

Xa xa còn có một con Huyền Vũ khổng lồ, nó dùng một bó Băng Phách thần quang màu trắng để đánh về phía Táng Thiên.

Thánh hoàng đời thứ ba nhìn thấy cảnh này, ánh mắt không khỏi hơi ngưng trọng.

Những Tổ thần và đế quân này, bọn họ không muốn dùng chân thân để tác chiến chính diện với Táng Thiên, nhưng đã hàng lâm rất nhiều thần lực đến đây.

Những thần khí hóa thân này tuy không bằng bản thể, nhưng vì cấp bậc rất cao, nên cũng có bốn năm phần thực lực của bản thể.

Bọn họ dùng đủ loại thiên quy để trấn áp, phong tỏa và cản trở Táng Thiên tiến lên.

Cảnh này khiến Táng Thiên tiêu hao không ngừng, sát linh phản phệ càng ngày càng ác liệt hơn.

Thánh hoàng đời thứ ba vỗ ra một đạo tinh quang, nỗ lực chặt đứt tay phải của Thần Bàn Nhược, cố gắng ngăn cản Thần Bàn Nhược thao túng huyết sát quanh người Táng Thiên.

Nhưng ánh kiếm này đã thất bại, giác quan của đã bị đối phương lừa dối, chém lệch tận 300 trượng.

Chỉ là Thần Bàn Nhược phản kích cũng không có hiệu quả.

Giác quan của Thần Bàn Nhược cũng bị che đậy, cũng không tìm thấy chân thân của Thánh hoàng đời thứ ba.

Hai người bắt đầu dùng phương thức này để đối kháng trong vùng không gian này.

Bọn họ không ngừng tấn công không gian chung quanh, lấy lực lượng thiên quy can thiệp vào thế giới, thông qua dị tượng chung quanh để phân tích và bắt giữ tung tích của đối phương.

Thánh hoàng đời thứ ba ban đầu đã ở thế hạ phong.

Thuế Thiên chi pháp của hắn có thể giúp thân thể không ngừng lột xác và tăng lên, tại 10 vạn năm trước đã có thể sánh với Táng Thiên.

Băng Thiên chi pháp của hắn thì lại có thể băng diệt tất cả.

Nhưng lực lượng của Thánh hoàng đời thứ ba căn bản là không thể đánh trúng Thần Bàn Nhược.

Già Thiên chi pháp của hắn chỉ có thể giúp hắn đối kháng với Thần Bàn Nhược.

Trái lại thì Thần Bàn Nhược đang từng bước khóa chặt vị trí của Thánh hoàng đời thứ ba.

Nhưng trong mắt Thần Bàn Nhược, lại không có một chút khinh thường nào.

Thánh hoàng đời thứ ba mạnh nhất chinh là cơ thể và Thuế Thiên chi pháp.

Già Thiên chi pháp của vị này cũng có thể không ngừng lột xác trong chiến đấu.

Chỉ cần không thể giết chết Thánh hoàng đời thứ ba trong thời gian nhất định, vậy hắn sẽ còn vướng tay hơn cả Táng Thiên.

Thần Bàn Nhược đúng là mạnh hơn Thánh hoàng đời thứ ba, nhưng nếu song phương lấy mạng đổi mạng, phân sinh tử, như vậy kẻ sống sót cuối cùng chưa chắc đã là Thần Bàn Nhược hắn.

Tuy nhiên, trận chiến ngày hôm nay chỉ cần kéo dài thời gian là được.

Chỉ nửa cái hô hấp sau, Thánh hoàng đời thứ ba lại nở nụ cười: “Thần Bàn Nhược, Chân tổ Xiển môn đâu? Vì sao không giúp ngươi?”

Trước kia, hắn đã từng giao thủ với Thần Bàn Nhược.

Nhưng khi đó Thần Bàn Nhược có thể dùng Xiển Thiên chi pháp để vặn vẹo lực lượng của hắn, để cho hắn không biết làm sao.

“Cần gì biết rõ còn hỏi?”

Thần Bàn Nhược nở nụ cười tiêu sái, thần sắc lạnh nhạt: “Vì vậy ta thừa nhận, vị Nhân hoàng bệ hạ kia quả thật là đã làm ta bất ngờ.”

Chân tổ Xiển môn đang phải nhìn chằm chằm vào phàm giới, đề phòng Thái Sơ Huyền Nữ và Lê Sơn Lão Mẫu thật sự chạy đi chém giết Huyền Hoàng thủy đế.

Chân tổ Xiển môn còn có tác dụng, chưa thể chết được.

Có thể thấy thằng nhãi ranh này nham hiểm độc ác đến mức nào rồi chứ?

Nhưng Thần Bàn Nhược vẫn chú ý đến Táng Thiên nhiều hơn.

Nghịch Thần chi hỏa màu đen quanh người Táng Thiên đã có hơn một nửa chuyển hóa thành nghiệp hỏa phệ thân.

Độn quang màu máu kia càng ngày càng chậm.

“Đáng tiếc…”

Thần Bàn Nhược thở dài, vừa tiếc hận vận mệnh nhập ma của Táng Thiên, cũng tiếc nuối vì nghi thức của mình.

“Còn chưa đến lúc tiếc nuối đâu.”

Thánh hoàng đời thứ ba rất bình tĩnh, trong mắt của hắn đã tràn đầy lửa giận: “Ngươi tưởng trận chiến này sẽ kết thúc như vậy sao? Bất ngờ của vị bệ hạ kia chỉ có thế thôi sao?”

Hắn là Thánh hoàng đời thứ ba, lòng dạ thâm sâu.

Nhưng tiếng thở dài vừa rồi của Thần Bàn Nhược, đã hoàn toàn chọc giận hắn.

Lực lượng của vị này lập tức lột xác tại chỗ, thiên quy Già Thiên bỗng nhiên trở nên mạnh mẽ hơn, cũng làm cho Thần Bàn Nhược phải cau mày, không thể không rút một bộ phận lực lượng trên người Táng Thiên về để ứng phó.

Nhưng lúc này, chuyện làm cho hắn hoảng sợ đã phát sinh trong chiến trường cổ tại Minh giới.

Sở Hi Thanh đang ra sức né tránh con chim lửa kia, và cả La Hầu và Thất Sát Tinh Quân liên thủ đánh giết.

Hắn đã nhận ra con chim lửa này không phải Cửu Phượng, mà là thần điểu Hỏa Ế.

Hỏa Ế là á loại của Phượng Hoàng, nó rất tương tự phượng hoàng, cũng có năng lực thao túng ngọn lửa. Nhưng nó không thể phát ra âm thanh của phượng, cũng không có kim quan của phượng, các loại năng lực cũng kém hơn phượng hoàng một chút.

Sở Hi Thanh không thèm để ý, tỉnh táo ứng chiến.

Hắn lập tức đẩy cánh cửa Bán Thần, tiến vào cảnh giới Bán Thần.

Sau đó Sở Hi Thanh lại mở Nguyên Dương Cửu Khiếu, 13 lần Thần Lực Tái Thôi.

Sở Hi Thanh vốn định liên thủ với mấy người Tư Hoàng Tuyền, dùng tốc độ nhanh nhất để giải quyết Hỏa Ễ.

Động tác này lại làm cho hắn có lực lượng chống lại La Hầu và Thất Sát Tinh Quân.

Hắn dùng Thiên Tâm Tru Huyền đao và Nhai Tí thần đao để phản xạ lực lượng của hai người này.

Tinh Vệ và Tư Hoàng Tuyền cũng phản ứng rất nhanh. Một người thì lao về phía La Hầu, một người thì bay vọt đến trước mặt Hỏa Ễ, bắt đầu chém giết gần người.

Lục Loạn Ly thì lùi về sau mấy trăm dặm, được Thanh Long Tinh Quân yểm trợ, chỉ chớp mắt đã hoàn thành một tòa đại trận to lớn.

Trận pháp này ngưng tụ sinh mệnh lực và hơi nước mạnh mẽ, làm cho lực lượng của Thanh Long Tinh Quân tăng vọt mấy phần.

Sở Hi Thanh tạm thời chỉ cần ứng phó với kiếm khí của Thất Sát Tinh Quân.

Hắn còn có thể phân tâm, nhìn về phía tinh không vô ngần kia.

“Táng Thiên…”

Sở Hi Thanh không khỏi hít thở thật sâu.

Chứng tỏ Thần Bàn Nhược có phương pháp ép Táng Thiên không thể không động thủ vào tám ngày sau?

Hắn lập tức có suy nghĩ.

Khi Thanh Long Tinh Quân giúp hắn đập tan một bộ phận kiếm khí.

Sở Hi Thanh bỗng nhiên cắt mạch máu của mình, lấy ý chí quyết tử.

“Ta chính là Nhân hoàng Sở Hi Thanh! Tại đây lấy tinh huyết lập lời thề nguyên thần, hôm nay bất kể kẻ nào dám to gan cản trợ Táng Thiên thần tôn của tộc ta thảo phạt La Hầu, toàn bộ nhân tộc ta sẽ không đội trời chung! Dù là ngọc đá cùng vỡ, song song cùng diệt, trong vòng 10 ngày, tất sẽ thảo phạt!”

Thời khắc này, giọng nói của hắn thông qua những sợi dây nhân quả báo ứng, truyền khắp toàn bộ trong và ngoài phàm giới, trên và dưới vũ trụ!

Chương 2529 - Chúng thề

Khi Sở Hi Thanh vừa dứt lời, toàn bộ tinh không đều yên tĩnh.

Ngay cả Lê Tham và Tử Vũ đang dẫn binh bay về phía La Hầu, và cả Vấn Tố Y cũng tham dự hộ tống Táng Thiên, tất cả đều nhìn về phía Minh giới.

Tên kia… chắc là vẫn còn đang đối mặt với cường địch chứ?

Tuy rằng không biết đối thủ của Sở Hi Thanh là ai, nhưng Thần Bàn Nhược chắc chắn sẽ không hạ thủ lưu tình với hắn.

Vào thời điểm này, Sở Hi Thanh còn tiêu hao nhiều nguyên lực như vậy, chỉ vò truyền đạt ý chí của hắn ra toàn bộ thiên địa.

Vấn Tố Y cắn môi dưới, lập tức rút Thái Sơ băng Luân, chỉ về tinh không vô ngần.

“Phụng lệnh Nhân hoàng, hôm nay bất kể kẻ nào dám to gan cản trợ Táng Thiên thần tôn của tộc ta thảo phạt La Hầu, Vấn Tố Y ta sẽ không đội trời chung, không chết không thôi.”

Lê Tham và Tử Vũ ở phía trước cũng không chút do dự, lập tức dùng chiến đao và trường thương chỉ về phía trước.

Khí thế của họ bá đạo và ác liệt: “Phụng lệnh Nhân hoàng, kẻ dám to gan ngăn cản huynh trưởng ta phá nát La Hầu, hai chúng ta tất không đội trời chung, không chết không thôi! Dù là ngọc đá cùng nát, song song cùng diệt…”

230 vạn đại quân ở phía sau bọn họ cũng giơ đao thương, đồng thanh rít gào: “Phụng lệnh Nhân hoàng, kẻ dám to gan ngăn cản Ma tôn, chém!”

Trong ma quân khổng lồ này, Thần Kim Đỉnh và thiếu nữ ba mắt Thần Tịnh Không nhìn nhau một chút.

Bọn họ cũng lập tức chỉ đao kiếm vào tinh không.

“… hôm nay bất kể kẻ nào dám to gan cản trợ Táng Thiên thần tôn của tộc ta thảo phạt La Hầu! Tất không đội trời chung, không chết không thôi!”

Ý niệm của bọn họ hội tụ với khí huyết, ngưng tụ ra huyết cương khổng lồ có hình dạng tựa như rồng. Khiến cho ngàn vạn thần quân đang tụ tập ở phía xa xa cũng phải biến sắc.

Tất cả chiến hạm của thần quân đều không hẹn mà cùng giảm tốc độ.

Mà lúc này, trên ngôi sao Bắc Lạc Sư Môn.

Ba ngôi sao phụ trách trông coi Nam Thiên Môn đã không còn hơi sức chinh chiến.

Nhưng khi giọng nói của Sở Hi Thanh truyền đến, Minh Thiên Thu, Quan Vân Sinh và Độc Thiên Việt đều động dung.

Minh Thiên Thu lạnh lùng rút thần binh bên người ra.

Độc Thiên Việt thấy thế không khỏi nhướng mày: “Vương thượng cũng muốn hưởng ứng lời hiệu triệu của bị bệ hạ kia sao?”

“Là Nhân hoàng đương đại.”

Minh Thiên Thu hiểu ý của vị mưu sĩ này.

Hắn lo lắng sau khi lập lời thề này, sẽ là một trận đại chiến máu tanh.

Mà hôm nay, một khi lập lời thề này, danh phận sẽ được định ra.

“Giờ phút này, dù thế nào cũng phải hưởng ứng. Hơn nữa, mặc kệ ngươi nghĩ như thế nào, hắn đều là Nhân hoàng đương đại. Chúng ta nợ hắn, không thể không trả. Huống hồ…”

Minh Thiên Thu hơi dừng lại: “Vị bệ hạ này có lòng dạ như vậy, có khí phách như vậy, Minh mỗ bội phục.”

Độc Thiên Việt không khỏi cười khổ một tiếng: “Thôi, theo ý của vương thượng đi, chắc là sẽ không có chuyện lớn gì đâu.”

Minh Thiên Thu cảm thấy hơi khó hiểu, nhưng vẫn chỉ kích vào tinh không: “Phụng lệnh Nhân hoàng, hôm nay bất kể kẻ nào dám to gan cản trợ Táng Thiên thần tôn của tộc ta thảo phạt La Hầu…”

Quan Vân Sinh sắc mặt lạnh lẽo như băng: “Dù là ngọc đá cùng vỡ, song song cùng chết, trong vòng 10 ngày, tất phải thảo phạt!”

Lúc này, tại phàm giới.

Các anh kiệt nhân tộc như Lý Trường Sinh, Kiếm Tàng Phong, Tố Phong Đao, Lục Trầm, Trần Nại Lạc.. cũng lập tức giơ đao kiếm lên hưởng ứng.

"…hôm nay bất kể kẻ nào dám to gan cản trợ Táng Thiên thần tôn của tộc ta thảo phạt La Hầu…"

Sở Vân Vân thì chắp tay sau lưng, đứng sừng sững trên Tuyệt Bích sơn mạch.

Nàng không lập lời thề, nhưng giờ phút này, 12 đạo long khí quay quanh người nàng đã rít gào về phía bầu trời.

Sở Vân Vân và Sở Hi Thanh vốn là vợ chồng một thể.

Sở Hi Thanh thề, cũng là nàng thề!

Sở Vân Vân đang súc thế tụ lực, chuẩn bị sẵn sàng.

Trước khi đi, Sở Hi Thanh đã âm thầm thông báo cho nàng.

Nếu như chuyện không ăn thua, lập tức hoàn thành nghi thức đăng thần, dùng nội thiên địa để chứng đạo Vĩnh Hằng.

Nàng còn chưa tích lũy đến cùng cực, nhưng đây là cửa ải cuối cùng, phải chuẩn bị tâm lý một kích quyết tử với các thần.

Tại Nam Cực, Mộc Kiếm Tiên hiện hình người ở ngoài ngôi sao.

Sắc mặt hắn bình tĩnh như thường, kiếm ý lại lên đến cực hạn.

Mộc Kiếm Tiên dùng chính kiếm của mình, chỉ thẳng về phía bắc.

"Dám ngăn cản Táng Thiên, giết!"

…

"Hay cho không đội trời chung, không chết không thôi!"

Trong thần điện ở sao Thiên Hư, Xa Nguyên đã đứng dậy khỏi thần tọa.

Hắn khu cao 900 trượng của hắn đang phát ra tiếng răng rắc răng rắc, dĩ nhiên lại tăng trưởng đến 950 trượng.

Khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp của Xa Nguyên cũng đang biến hóa rất nhanh.

Trên mặt hắn bắt đầu xuất hiện chút nếp nhăn, da thịt trắng nõn cũng chuyển thành màu đồng, trong thời cực ngắn đã từ một thiếu niên biến thành trung niên.

Thần lực và thần uy của Xa Nguyên lại càng khủng bố và đáng sợ hơn.

Uy áp vô biên kia để cho tất cả thần linh trong và ngoài cung phải nằm rạp trên mặt đất.

Nhưng khi Xa Nguyên sắp bước ra khỏi thần cung, trưởng tử của hắn là Tử Vi Tinh Quân đã xuất hiện trong tòa thần điện này.

“Phụ thần!”

Tử Vi Tinh Quân cúi đầu thi lễ: “Mời phụ thần tạm thời thu hồi lửa giận. Trận chiến ngày hôm nay, mạch Hư Thần chúng ta không ngại nhẫn nại một hai.”

“Hả?” Xa Nguyên không khỏi lạnh lùng nhìn trưởng tử của mình: “Thiên Vi, ngươi sợ sao? Sợ nhân tộc, sợ sự khiêu chiến của bọn họ? Ngươi như vậy, cũng xứng làm Trung Thiên chi chủ ở bắc cực?”

Thần Thiên Vi, chính là tên của Tử Vi Tinh Quân.

Mãi đến khi trưởng tử của hắn trở thành Tử Vi Tinh Quân đời thứ ba, thì mới đổi tên thành Thần Tử Vi.

Tử Vi Tinh Quân cũng cảm nhận được lửa giận của phụ thần.

Phụ thần của hắn quả thực là không thể không giận.

Sau khi Thái Hạo ngã xuống, vùng tinh không này vẫn lấy mạch Hư Thần bọn họ làm đầu.

Bộ tộc của họ tuy không có uy thế như Tam Túc Kim Ô và nhân tộc, nhưng lại khống chế gần nửa tinh không.

Tận 1700 vị thần linh dưới trướng Tử Vi hắn và Câu Trần, trong đó bao quát cả tứ tượng và Lôi thần.

Mà trận chiến ngày hôm nay, nếu mạch Hư Thần bọn họ không muốn ra tay trấn áp, vậy các mạch còn lại cũng sẽ không dốc toàn lực.

Bọn họ cũng sẽ vì thế mà xem thường quyền uy của mạch Hư Thần.

Vì vậy trận chiến này, dù là không chết không thôi với nhân tộc, dù phải trả giá đắt, bọn họ cũng không thể không ra tay.

Chương 2530 - Chúng thề (2)

Sắc mặt Tử Vi Tinh Quân không hề biến hóa: “Tử Vi tuyệt không lo sợ, cũng không sợ hãi tử chiến với nhân tộc. Nhưng mà phụ thần, ngài không cảm thấy vị ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’ kia quá đáng sợ sao?”

“Đáng sợ sao? Dù nghi thức Vận Mệnh của hắn đã thất bại?”

Xa Nguyên như bừng tỉnh: “Nữ nhân Thái Sơ kia đã nói gì với ngươi?”

Thái Sơ Huyền Nữ không chỉ là Vạn Mưu chi chủ, mà còn là Chân Linh của thiên quy Ngôn Linh, cũng là một kẻ vô cùng dẻo miệng.

“Ta đúng là đã gặp mặt Thái Sơ Huyền Nữ.”

Tử Vi Tinh Quân thản nhiên nói: “Chắc phụ thần cũng biết, hài nhi tuyệt đối không phải kẻ ý chí không kiên định. Hài nhi xuất hiện ở đây là vì một câu nói của Thái Sơ rất hợp với ý của hài nhi. Nàng nói với ta, đến bây giờ, chúng ta rốt cuộc hiểu được Thần Bàn Nhược bao nhiêu?”

Xa Nguyên không nói gì, hắn híp mắt nhìn phương xa, tựa như đang nhìn vào nơi nào đó.

Tử Vi Tinh Quân tiếp tục nói: “Dưới Khi Thiên chi pháp, chúng ta không biết hắn đã tích lũy bao nhiêu sức mạnh, trong tay có bao nhiêu thế lực, cũng không biết hắn có bố trí gì ở vùng thế giới này.”

“Mà bây giờ, một trong những nghi thức Vận Mệnh của Thần Bàn Nhược là Táng Thiên nhập ma vào 8 ngày sau khi thảo phạt La Hầu. Phụ thần, lời thề của Sở Hi Thanh là nhằm vào ‘kẻ to gan cản trợ Táng Thiên thảo phạt La Hầu’.”

Xa Nguyên nghe vậy thì tâm thần hơi động.

Kẻ to gan cản trợ Táng Thiên thảo phạt La Hầu…

“Vị Nhân hoàng này nhìn như quyết chí quyết tử, nhưng thật ra là ngoài mạnh trong yếu, để lại chỗ trống trong lời thề.”

Tử Vi Tinh Quân cười lạnh một tiếng: “Để Táng Thiên đánh nát La Hầu thì lại làm sao? Phiền phức nhất chính là giai đoạn ngưng tụ hành tinh! Vạn Cổ Thiên Thu của Táng Thiên tuy mạnh, nhưng chung quy vẫn không bằng ‘Tạo Hóa thần thụ’. Tình hình của hắn bây giờ, dù thôi phát Vạn Cổ Thiên Thu đến mức tận cùng, thì thần nguyên cũng không thể vô cùng vô tận.”

“Vị Nhân hoàng này đúng là rất đáng sợ, thận trọng từng nước, trí lo ngàn dặm.”

Xa Nguyên tuy nói vậy, nhưng đã thu hồi sát ý đáng sợ.

“Đây là kế sách hoãn binh, ngươi không lo nuôi hổ thành họa sao?”

“Không thể nói là nuôi hổ, chờ hắn ngưng tụ hành tinh, chúng ta ra tay cũng không muộn. Ta rất kiêng kỵ nhân tộc, cũng đề phòng Thần Bàn Nhược.”

“Nghi thức của Thần Bàn Nhược đã thất bại, không sai. Nhưng là chưa hoàn toàn bị phá hỏng. Nếu chúng ta có thể làm hắn không thể chạm đến quyền bính của Vận Mệnh và Thời Gian, vậy dĩ nhiên là tốt nhất. Vì vậy bây giờ…”

Tử Vi Tinh Quân nhìn hình chiếu: “Đây là cuộc chiến của Thần Bàn Nhược! Không phải của bộ tộc chúng ta.”

Xa Nguyên hơi suy ngẫm, sau đó ngồi xuống thần tọa.

“Nói có lý, cũng tốt, lần này nghe theo ngươi.”

Hắn cũng muốn nhìn xem, Thần Bàn Nhược có thể ngăn cản Táng Thiên đánh nát La Hầu hay không?

Nếu như có thể, vậy thì hắn phải cân nhắc lại lực lượng của vị ‘Khi Thiên Vạn Trá chi chủ’ này rồi.

Trước khi các thần Bàn Cổ bắt đầu tranh cướp quyền bính Tạo Hoa, hắn sẽ tụ tập sức mạnh lớn nhất của các thần Bàn Cổ, ban tặng cho Thần Bàn Nhược tử vong trước tiên.

…

Ngoài Minh giới, sắc mặt Thần Bàn Nhược đã khói coi đến cực điểm.

“Đây chính là bất ngờ trong miệng ngươi?”

Lúc này, tại tinh vực La Hầu, thần khí hóa thể của Mộc Thần – Linh

Uy, Phong Thần – Đế Sát, Băng Thần – Huyền Đế, Kim Thần – Bạch Chúc, Lôi Thần – Đế Bá và Hư Thần – Xa Nguyên, dĩ nhiên lại không hẹn mà cùng rời khỏi chiến trường, tránh đường cho táng Thiên đi đến La Hầu.

Thanh thế đang dần suy sụp của Táng Thiên đã bắt đầu tăng trưởng, trong mấy hơi thở đã đạt đến tận cùng, cuối cùng dùng búa rìu trong tay, bổ thẳng vào sao La Hầu.

Lực lượng khổng lồ kia lập tức bổ ra một vệt dài và sâu trên trung tâm của sao La Hầu.

Dư uy của đón này cũng làm cho toàn bộ tinh không chấn động.

Thần Bàn Nhược không thể không thừa nhận, bây giờ hắn đúng là cảm thấy ‘kinh ngạc’.

Đòn phản kích của Sở Hi Thanh nằm ngoài dự đoán của hắn, Thần Bàn Nhược lại không cảm nhận được chút vui sướng nào.

Đám thần Bàn Cổ này…

“Quả thật là ngu xuẩn không thể cứu!”

Bọn họ thật sự cho rằng đây chỉ là chuyện của Thần Bàn Nhược hắn sao?

Hành động này của bọn họ, chỉ có thể bỏ qua cơ hội cuối cùng để tiêu diệt nhân tộc.

Thần Bàn Nhược dù dùng gót chân để nghĩ cũng biết, Sở Hi Thanh nhất định còn có hậu chiêu, hắn rất có thể sẽ trợ giúp Táng Thiên thành công ngưng tụ hành tinh.

Người này, nhất định là sẽ mượn cơ hội để hoàn thành nghi thức Hỗn Độn và Như Ý của hắn, từ đó đúc ra căn cơ cực kỳ mạnh mẽ.

Với cường độ nghi thức này, trực tiếp chứng đạo Vĩnh Hằng cũng đủ, còn là nghi thức đỉnh cấp nhất.

“Các hạ quả thực rất đáng sợ.”

Thánh hoàng đời thứ ba vẫn đang chém giết với Thần Bàn Nhược.

Đại đa số thời gian, hắn đều bị đánh.

Nhưng Thánh hoàng đời thứ ba đã có thể từng bước tìm kiếm vị trí của Thần Bàn Nhược, 10 đòn sẽ có 1 đòn khóa chặt chân thân của Thần Bàn Nhược.

“Sức mạnh của ngươi vượt qua Tổ thần, thế lực của ngươi sâu không lường được, nhưng đáng tiếc là, Thần Bàn Nhược ngươi chung quy vẫn không phải huyết mạch của Bàn Cổ.”

Sắc mặt Thần Bàn Nhược âm trầm như nước, không nói một lời.

Bây giờ hắn đã không thể không rút càng nhiều thần lực từ trên người Táng Thiên về, để ứng phó với Thánh hoàng đời thứ ba.

Thần Bàn Nhược nghĩ thầm, dù mình là huyết mạch của Bàn Cổ thì sao? Một khi các thần cảm nhận được uy hiếp, thì vẫn sẽ liên thủ đối phó với mình thôi.

Đông Hoàng, Thái Hạo… không có ai là ngoại lệ.

“Khi Thiên và Vạn Trá của ngươi rất lợi hại, cực kỳ lợi hại, nhưng chung quy vẫn không thể lừa gạt được bản năng và dục vọng của các thần. Khi ngươi và các thần Bàn Cổ có chúng lợi ích, như vậy ngươi là không thể ngăn cản. Nhưng một khi bọn họ kiêng kỵ ngươi, không còn đồng ý nghe theo ngươi, như vậy Thần Bàn Nhược ngươi chỉ là một người cô đơn.”

Thánh hoàng đời thứ ba bình tĩnh chú ý Thần Bàn Nhược: “Ta biết ngươi còn sở hữu sức mạnh cực lớn, có thể còn mạnh đến mức đủ để đối kháng các thần Bàn Cổ. Ngươi có thể tiếp tục hoàn thành nghi thức, quyết tử một kích với nhân tộc ta.”

Thần Bàn Nhược không để ý tới, hắn vừa ra sức ứng chiến, vừa nhìn về phía sao La Hầu với ánh mắt sâu thẳm.

Đúng lúc này, Táng Thiên đã chém ra búa thứ hai, cũng tạo thành một vệt sâu và dài thứ hai trên sao La Hầu.

Đòn đánh này cũng làm thiên địa chấn động, làm mặt ngoài sao La Hầu xuất hiện vô số vết rách như mạng nhện.

Thần Bàn Nhược không khỏi cười khổ một chút.

Trên đời này, lực lượng có thể đối kháng với các thần Bàn Cổ căn bản là không tồn tại.

Bằng không vì sao các thần Hỗn Độn lại suy yếu đến vậy, trốn trong góc thiên địa đến nay?

Cùng lúc đó, tại chiến trường cổ ở Minh giới.

La Hầu phát ra tiếng kêu thảm thiết, tàn khu chắp vá của hắn lại xuất hiện vô số vết nứt.

Lượng lớn thần huyết thẩm thấu ra ngoài, sau đó hóa thành từa tia từng tia tơ máu, chảy về phía Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh cảm giác được, lực lượng huyết mạch của mình đang cắn nuốt máu tươi của La Hầu, Táng Thiên thần huyết đang nuốt chửng và đồng hóa chúng.

Sở Hi Thanh không do dự nữa, đột nhiên múa đao, chém thẳng vào thần khu của La Hầu.

Thức thứ mười của Thần Ý Xúc Tử Đao… Chư Thần Hoàng Hôn!

Chương 2531 - Nuốt

Sở Hi Thanh đâm vào nhãn cầu của La Hầu, đao lực đặc thù của Chư Thần Hoàng Hôn lập tức đánh nát thần lực và thân thể của La Hầu.

La Hầu tuy dốc toàn lực để đối kháng, nhưng vẫn không thể làm gì, máu thịt và linh hồn của hắn vừa tiếp xúc đã bị nát bấy.

Kẻ trước mặt mượn huyết mạch của Táng Thiên, thế mà lại thôi phát lên đến Vĩnh Hằng trung vị.

Ngoài ra, thằng nhãi ranh này còn có long khí và ‘Thí Thần huyết cương’, thế mà lại bùng nổ ra lực lượng ngang nhau với hắn.

Những sát linh bồi hồi trong chiến trường cổ kia, cũng như cá mập ngửi thấy mùi máu tanh, tất cả đều tấn công về phía hắn.

La Hầu hiện vẻ khó tin.

Đây chính là võ đạo của nhân tộc trong miệng Thần Bàn Nhược?

Sao lại có việc thần kỳ và khủng bố như vậy?

Dĩ nhiên có thể nhằm vào bản chất thần lực, để thần lực thần cương của hắn tan rã.

Hắn dù sao cũng là tồn tại từng đạt đến nửa bước Tạo Hóa, lúc đỉnh phong có thể sánh vai với những Tổ thần kia.

Hắn dĩ nhiên chủ động phân tán thần khu, hóa thành từng hạt căn bản, tán ra bốn phương tám hướng. Dùng phương thức này để trốn tránh và hóa giải Chư Thần Hoàng Hôn.

La Hầu ra sức dùng Hủy Diệt và Sát Phạt chi pháp để hủy diệt và giết chết một đao này, ngăn cản nó khuếch tán.

Đối phương có thể phá hủy một phần của hắn, lại không thể hủy toàn bộ của hắn.

Chỉ cần chống đỡ qua một đao này, hắn sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để trở về hành tinh của mình, chống lại Táng Thiên.

Sở Hi Thanh nhất thời nhíu mày.

Cách làm của La Hầu rất hợp ý hắn.

Hôm nay vị ‘Vạn Diệt chi chủ’ này xuất hiện, cũng để cho hắn rất vui mừng.

Giống như U Đô chúa tể mới nói, thiên đường có lối lại không đi, địa ngục không cửa lại muốn vào.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, Sở Hi Thanh thậm chí còn sinh ra ảo giác, có phải Thần Bàn Nhược đang âm thầm trợ giúp nhân tộc không?

La Hầu sớm không hiện, muộn không hiện, lại đi hiện thân vào lúc hắn đã thu thập được di lực của chư đế, có Thần Tâm (cấp 13/ thiên ý).

Hay đây chính là cái gọi, thời tới cản không kịp?

Nhưng Sở Hi Thanh lại vô thức cho rằng trong đó có vấn đề.

Nhưng khi ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, hắn đã ý thức được, trận chiến này là không thể không ứng chiến.

Hắn nhất định phải giải quyết La Hầu bằng tốc độ nhanh nhất có thể.

Càng không thể vị ‘Vạn Diệt chi chủ’ này trở thành hành tinh, tiêu hao lực lượng của Táng Thiên.

“Hai vị Thần tôn, làm ơn giúp ta ngăn cản Thất Sát mười lăm hô hấp!”

Sở Hi Thanh cười gằn một tiếng, Thiên Tâm Tru Huyền đao bên tay trái bổ ra một đạo ánh sáng óng ánh, quét ngang hư không.

Đó là thức 15 của Thần Tâm Như Ý đao… Thiên Tòng Nhân Nguyện!

Hắn cũng đã đi ra con đường của mình ở trên loại đao pháp này.

Một đao này xuất hiện, thiên địa chung quanh đều vâng theo ý hắn.

Để tất cả nguyên linh, thủy hỏa phong lôi, thậm chí là tất cả thiên quy đều tuần hoàn và vận chuyển theo lực lượng của nó.

Một đoa này cũng làm cho Thất Sát Tinh Quân, Hỏa Ế, Thanh Long Tinh Quân, Tư Hoàng Tuyền đều phải choáng váng.

Đặc biệt là Thất Sát và Hỏa Ế, họ đều cảm thấy thiên quy của bản thân bị quấy rầy, thần lực bị suy yếu đến cực hạn.

Thất Sát Tinh Quân cảm nhận rõ ràng nhất, hắn vốn có thể chém đứt một cánh của Tinh Vệ. Nhưng kiếm khí của hắn lại xuất hiện sơ hở không nên có.

“Như Ý và Hỗn Độn?”

Đây quả thực là tuyệt phối…

Theo hắn biết, Như Ý chi pháp tuyệt đối không phải là như ý tùy tâm mà không có căn cứ.

Môn thiên quy này có mạnh hay không, vậy phải xem nhận thức với thiên địa của người sử dụng.

Nhận thức càng sâu, Như Ý chi pháp tiêu hao càng nhỏ, uy lực càng mạnh.

Hỗn Độn chi pháp của Sở Hi Thanh là lấy thiên địa làm hỗn độn, đã trở thành Chân Linh hạng 1 trên bia đá Hỗn Độn, là Thánh Giả dự bị.

Hắn dùng Hỗn Độn của bản thân để chống đỡ Như Ý, làm cho một đao này tăng lên đến cực hạn.

Lực lượng này mạnh đến mức khiến cho hắn không thể không nghiêm túc ứng phó.

Lúc này, thân thể máu thịt phân tan của La Hầu đã bị đao của Sở Hi Thanh chém tán loạn, còn có một phần hóa thành sợi tơ máu, bắt đầu hòa vào thân thể Sở Hi Thanh.

La Hầu phát hiện không chỉ thần thể mình, mà nguyên thần mình cũng bị Như Ý chi pháp kia hút lấy, hoàn toàn không thể rời đi. Càng biết được bản chất sinh mệnh của mình cũng đang bị Sở Hi Thanh hút vào người, hắn nhất thời giận không nhịn nổi.

Tên này dám nuốt chửng và luyện hóa phần bản chất sinh mệnh mà La Hầu lấy từ chư vị đế quân nhân tộc khi họ ngã xuống.

Chiến đấu, sát phạt, phá hư, hủy diệt… đại đa số những sức mạnh này đều bắt nguồn từ Chiến thần Câu Trần của nhân tộc, còn có một phần bắt nguồn từ Thần Hạo, Tử Vi và Nam Cực.

Những nguyên chất này vốn xuất thân từ nhân tộc, cũng không biết vì sao mà thằng nhãi ranh này lại có một phần lực lượng huyết mạch của hắn.

Như Ý chi pháp mạnh mẽ kia lại có thể trực tiếp xóa bỏ lạc ấn của hắn, nuốt chửng và hấp thu bộ phận nguyên chất sinh mệnh này.

La Hầu vốn còn lực lượng để đối kháng với Sở Hi Thanh, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, Táng Thiên đã bổ ra búa thứ ba.

Bản thể của La Hầu không ở đây, nên hành tinh nằm phía tây nam này đã suy yếu rất nhiều, bắt đầu rạn nứt, bộ phận vòng ngoại trực tiếp tan rã.

Nguyên thần của La Hầu như bị gõ mạnh, toàn bộ thần hồn đều rung động kịch liệt.

Khoảnh khắc này, những sợi tơ máu quanh người Sở Hi Thanh dĩ nhiên lại tăng vọt gấp 10.

Hắn thừa dịp nguyên thần La Hầu trúng đòn nặng, nhất thời không còn hơi sức khống chế máu thịt, lập tức nuốt chửng ít nhất một phần mười nguyên chất của La Hầu.

Sở Hi Thanh nuốt chửng và hấp thu càng ngày càng nhanh hơn, nhanh đến mức La Hầu không còn hơi sức ngăn cản.

Hắn cảm giác huyết mạch trong cơ thể đang sôi sục, đang phát sinh biến hóa rất lớn, để cho mỗi một tế bào của hắn đều rơi vào đau đớn như đao cắt.

Sở Hi Thanh lại không dừng lại, trái lại còn gia tăng cường độ nuốt chửng.

Xa xa, Thất Sát Tinh Quân thấy vậy, sắc mặt đã âm trầm như nước.

Hắn dốc hết sức đối phó với ánh sao hóa thể của Mộc Kiếm Tiên và Thanh Long Tinh Quân, Tinh Vệ. Lại vẫn có thể chia ra chút lực lượng, chém chín kiếm về phía Sở Hi Thanh.

Mỗi một kiếm đều là toàn lực, chém cho ánh đao của Sở Hi Thanh tán loạn.

Tầng tầng lớp lớp đao cương như gương bạc đang vỡ vụn.

Sở Hi Thanh đã là Thánh Giả Nhai Tí, lại có thêm Tiểu Tóc Húi Cua trợ giúp, uy lực còn tăng thêm mấy phần.

Nhưng đao cương như gương bạc vẫn không thể đối kháng với kiếm khí của Thất Sát.

Lực lượng thiên quy của song phương căn bản là không cùng một cấp độ.

Nguyên chất của La Hầu thì vẫn đang bị Sở Hi Thanh nuốt xuống.

Chương 2532 - Nuốt (2)

“Thú vị! Rất thú vị!”

Lúc này, La Hầu dĩ nhiên không giận mà còn cười: “Chỉ là sâu, lại dám nuốt trời?”

Một Bán Thần, lại dám nuốt La Hầu hắn?

Máu thịt tàn dư của La Hầu dĩ nhiên lại hóa thành biển máu vô biên, chủ động bay về phía Sở Hi Thanh.

“Ngươi đã muốn nguyên chất của ta, như vậy ta cho ngươi, hi vọng ngươi có thể nuốt được.”

Tất cả thần niệm của hắn đều men theo những sợi tơ máu kia, nhảy vào trong cơ thể Sở Hi Thanh. Thậm chí là tấn công đầu óc của Sở Hi Thanh.

Chỉ là một tên mới vào Bán Thần, lại dám nuốt nguyên chất của hắn, há không phải nực cười?

Trong lòng La Hầu thậm chí còn sinh ra cảm giác vui sướng và hưng phấn.

Cơ thể của hắn đã rất khó khôi phục.

Đặc biệt là sống lưng bị phong ấn ở dưới Thiết Bích sơn mạch, gần như là không thể thu hồi.

Trong thiên địa này đúng là có rất nhiều người mong hắn sống lại, nhưng cũng có rất nhiều người hi vọng hắn chết.

Mà thiếu niên nhân tộc trước mắt, lại làm La Hầu cực kỳ động lòng.

Cơ thể đối phương có một phần lực lượng huyết mạch của hắn.

Tuy rằng chỉ là một Bán Thần, nhưng tố chất thân thể và thiên phú huyết mạch lại có thể nói là tuyệt đỉnh, hầu như đuổi sát Vĩnh Hằng trung vị.

Căn cơ thâm hậu như vậy, nếu như có thể cướp được, rồi luyện hóa, như vậy chờ đến khi mình thu hồi quyền bính, thực lực sẽ không thấp hơn bản thể!

“Ngu xuẩn, ngươi trở lại cho ta…”

Tiếng tức giận của Thất Sát Tinh Quân truyền đến từ phía xa xa, trong giọng nói còn ngậm lấy khẩn trương và khuyên can.

La Hầu lại làm như không nghe thấy, lập tức nhảy vào hồn hải của Sở Hi Thanh.

Tình thế quả như dự liệu của hắn.

Nguyên thần của Sở Hi Thanh cực mạnh, không chỉ vượt qua cùng cấp, mà còn vượt qua cả Vĩnh Hằng hạ vị, nhưng vẫn tán loạn khi bị hắn trùng kích.

Chỉ là khi thần niệm của La Hầu tiến vào ý thức hải của Sở Hi Thanh, nội tâm hắn lập tức lạnh lẽo như băng, ý nghĩ hầu như đình trệ, không thể vận chuyển.

Hắn nhìn thấy trong ý thức hải của Sở Hi Thanh có tận 7 bóng người vĩ đại, mặc long bào đế miện, khí thế hùng vĩ tràn đầy đang nhìn chằm chằm vào hắn.

La Hầu nhận ra tất cả, đó rõ ràng là chư đế đã ngã xuống của nhân tộc… Câu Trần, Nam Cực, Tử Vi, Thần Vũ, Đông Hoàng, Thương Hoàng, Mộng Hoàng.

Bọn họ đều lạnh lùng nhìn vào La Hầu.

Còn có 12 con Kim Long khổng lồ đang bay chung quanh cũng nhìn vào La Hầu.

Những ánh mắt này làm cho nguyên thần và ý nghĩ của La Hầu như đóng băng, chỉ có thể vận chuyển ở tốc độ rất chậm.

Bản thân Sở Hi Thanh lại đứng trước hắn, cũng là long bào đế miện, thần uy to lớn, thậm chí không thua kém bảy vị đế quân.

Hắn chắp tay sau lưng, lạnh lùng nhìn nhau với La Hầu: “Ma tôn thăm lại chốn cũ, cảm thấy thế nào? Hôm nay các hạ vào hồn hải của ta, thực sự là đã cho ta một niềm vui bất ngờ. Những nguyên chất mà các hạ cướp từ nhân tộc ta, ta sẽ nhận lấy!”

La Hầu trợn trừng mắt, tức giận không thôi.

Hắn cực lực muốn lùi lại, nhưng làm thế nào cũng không thể rời khỏi hồn hải của Sở Hi Thanh.

Cùng lúc đó, phía trên hồn hải còn có một bảo kính đang chiếu rọi lấy hắn.

“Đông Hoàng Kính? Không đúng…”

La Hầu rất căng thẳng.

Chắc là không phải Đông Hoàng Kính, nhưng chắc chắn là một thần khí cực mạnh.

Như Ý chi pháp của thằng ranh này được thần khí gia trì, thần uy đã lên đến đỉnh điểm.

Tầng 58? Hay là tầng 60?

Đây rõ ràng là lực lượng thiên quy của cấp bậc đế quân.

Đó là thần khí bản mệnh của Sở Hi Thanh?

Theo lý thuyết, thần khí đồng thuộc tính là không thể chồng chất.

Sở Hi Thanh cầm thanh Thiên Tâm Tru Huyền đao, cũng là thần binh tăng Như Ý chi pháp, vậy không thể đồng thời sử dụng chiếc gương này.

Nhưng giờ phút này, cả hai thần khí đều tăng cường thiên quy cho Sở Hi Thanh.

La Hầu lại nghĩ, sao mình lại ngu đến mức chủ động nhảy vào hồn hải của Sở Hi Thanh, để cho hắn tiêu diệt mình dễ dàng hơn? Nuốt chửng nguyên chất sinh mệnh của mình?

Sau đó hắn lại hiểu ra.

Vẫn là Như Ý chi pháp!

Cái thằng ranh này dùng Như Ý chi pháp để vặn vẹo ý nghĩ của mình.

Đây cơ hồ là ý niệm cuối cùng của La Hầu, hắn đã cảm giác được linh thức của mình đang bị thiên quy Như Ý của Sở Hi Thanh bào mòn và tru diệt.

Hắn bây giờ không chỉ không cướp lại được nguyên chất, mà còn tăng thêm cả phần của mình.

Hắn vốn không còn lại bao nhiêu, ngày xưa, khi mấy người Câu Trời đời thứ hai và Huyết Hải, Kế Đô giết chết hắn, thì đã cướp đoạt một bộ phận nguyên chất của hắn.

La Hầu vốn có sức mạnh đối kháng với Sở Hi Thanh.

Dù hắn mất thân thể, nguyên thần cũng không dễ chết như vậy, vẫn có thể đánh với Sở Hi Thanh một thời gian dài.

Nhưng mà đây là hồn hải của Sở Hi Thanh, là thế giới của Sở Hi Thanh.

Tất cả quy tắc đều do Sở Hi Thanh lập ra, thần uy của Như Ý chi pháp cũng tăng đến đỉnh điểm.

Mà bản thể của Sở Hi Thanh bây giờ, đang chống đỡ với kiếm khí ngập trời của Thất Sát.

Tại nửa cái hô hấp trước, Thất Sát Tinh Quân đã chém trúng ngực Tinh Vệ, hầu như chia Tinh Vệ ra làm hai nửa.

Hắn vốn có thể giết chết Tinh Vệ, nhưng lại lập tức chuyển về phía Sở Hi Thanh.

Vô số kiếm khí bao phủ lấy Sở Hi Thanh.

Ầm!

Vĩnh Hằng Bích Chướng của Sở Hi Thanh vỡ vụn, nát thành từng mảnh.

Nhưng Thất Sát Tinh Quân lại càng thấy khó chịu hơn.

Sở Hi Thanh đang mượn long khí để đối kháng với hắn.

Tuy rằng tình thế rất khó khăn, nhưng Vĩnh Hằng BÍch Chướng lại đang tái sinh.

Chuyện này có nghĩa, trong thời gian ngắn, Thất Sát Tinh Quân không thể giết chết Sở Hi Thanh, không thể ngăn cản thằng ranh này nuốt chửng La Hầu.

Trong lòng hắn đã hận La Hầu đến cực điểm.

Cái tên ngu xuẩn này phục sinh xong, lại không có uy phong và trí tuệ của Vạn Diệt chi chủ ngày xưa, lại làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

Hắn đi đến trước mặt Sở Hi Thanh, ngược lại đã giúp vị Nhân hoàng này một tay.

Có lẽ vì nuốt chửng bộ phận nguyên chất của La Hầu, lực lượng của Sở Hi Thanh đã tăng mạnh, hơn nữa còn đang liên tục cường hóa không ngừng.

Tru Thiên Đao của đối phương cũng vì thế mà đạt đến cường độ cực đáng sợ, ngay cả thiên quy Như Ý cũng được cường hóa một chút.

Đặc biệt là Như Ý chi pháp của Sở Hi Thanh.

Không biết đối phương đã hoàn thành nghi thức Như Ý đáng sợ thế nào, hoặc là vì nguyên do gì mà thần uy của nó mạnh đến mức khiến cho Thất Sát không thể hiểu được.

Cái tên tạp chủng đáng ghét này, còn dùng Thần Khế thiên bi để ‘mượn’ lực lượng sát phát của hắn!

Chương 2533 - Nguyên chất

“Ngu xuẩn!”

Ngoài Minh giới, Thần Bàn Nhược chỉ hơi nhướng mày, sau đó lập tức khôi phục bình thường.

Hắn giống như không quá để ý đến tình cảnh của La Hầu.

Bóng người của Thần Bàn Nhược liên tục biến hóa, giằng co không ngớt với Thánh hoàng đời thứ ba.

Thần Bàn Nhược dốc hết sức để thoát khỏi đây, Thánh hoàng đời thứ ba thì truy kích phía sau.

Nhưng khi Táng Thiên chém ra búa thứ năm, làm cho sao La Hầu nứt toác ra, Thần Bàn Nhược đã dừng lại không hư không.

Hắn vung tay lên, hiển hóa ra một mặt thuẫn gỗ màu xanh có tạo hình thô sơ, chặn lại kiếm quang của Thánh hoàng đời thứ ba.

Khi kiếm thuẫn giao phong, Thần Bàn Nhược và thuẫn đều bị đánh bay ra ngoài 3 vạn trượng hư không.

Thuẫn gỗ của hắn tên là ‘Thái Ất thần thuẫn’, là tấm khiên đầu tiên sinh ra trong thiên địa, truyền thuyết là do cành cây đầu tiên của Tạo Hóa thần thụ tạo thành.

Tại 2000 vạn năm trước, khi thiên địa sơ khai, sau khi Khai Thiên Phủ phát nát, nó đã từng trở thành pháp tướng của thiên quy Vạn Binh và Thuẫn Thiên.

Nhưng mặt thuẫn mạnh mẽ này, lại không thể chống lại lực lượng của Thánh hoàng đời thứ ba.

Thần Bàn Nhược không thể không bay về sau để hóa giải lực lượng của Thánh hoàng đời thứ ba.

Nhưng bản thân hắn không hề bị tổn thương, trên mặt vẫn thong dong tự nhiên.

“Dừng tay đi, chúng ta đã không cần giao thủ nữa.”

Thánh hoàng đời thứ ba quả nhiên đã dừng tay.

“Thần tôn từ bỏ nhanh như vậy?”

Bóng người hắn đứng trong hư vô, ánh mắt sâu thẳm: “Nghi thức tốn nhiều thời gian như vậy, bỏ qua há không phải đáng tiếc?”

“Ngươi đang đổi một cách để khen vị Nhân hoàng kia của các ngươi sao?”

Thần Bàn Nhược nở nụ cười, vẩy ống tay áo: “Chuyện Táng Thiên thảo phạt La Hầu, ta đã thua. Hắn đã thiết kế một cái cục tất bại, bây giờ ta không ngăn cản, cùng lắm thì nghi thức hao tổn, nhưng nếu như ta dốc sức ngăn cản, nói không chừng sẽ gặp tai ương ngập đầu. Chuyện không thể làm, tự nhiên cần bỏ thì bỏ.”

Nếu ngay cả chân linh của La Hầu cũng sắp bại vong trong tay Sở Hi Thanh, như vậy đúng là không cần tiếp tục nữa.

Thánh hoàng đời thứ ba thấy hắn chịu thua dứt khoát như vậy, trái lại còn thấy ngạc nhiên và nghi ngờ.

Trong giọng nói của hắn ngậm lấy vẻ trêu tức: “Thủ đoạn của ngươi không chỉ như vậy mới đúng.”

“Ha ha! Hôm nay ta là không thể không bại, trừ phi ta có năng lực như Đông Hoàng hoặc Bàn Cổ, bằng không thì khó có thể kháng lại ý của các thần. Nếu bạn họ không thèm để ý đến sự tồn vong của sao La Hầu, vậy thì theo bọn họ đi.”

Thần Bàn Nhược cười tự giễu và khinh thường: “Còn các hạ, nói mấy lời nhảm nhí này với ta, chẳng bằng an dưỡng đi. Sau khi sao La Hầu nát, nhân tộc các ngươi còn phải đại chiến một trận, đến khi đó đừng hết sức.”

Hắn nghiêng đầu nhìn sao La Hầu: “Trận chiến tiếp theo, chính là kết cục của Táng Thiên. Hắn hôm nay hoặc là ngã xuống, hoặc là nhập ma, thật là khiến ta chờ mong, trận chiến này chắc chắn là rất đáng xem, sao có thể thiếu các hạ được?”

“Chỉ là không biết vị Nhân hoàng kia của các ngươi còn có thể cho ta bất ngờ không? Nếu hắn có thể quyết tử với các thần, ta sẽ cực kỳ bội phục hắn. Hay là giải phong ấn cho Đế Oa? Có lẽ đây là cơ hội thắng duy nhất của các ngươi.”

Thánh hoàng đời thứ ba biết Thần Bàn Nhược vẫn đang tiến hành nghi thức, quy mô vẫn rất to lớn.

Dù Táng Thiên đánh nát La Hầu, cũng khó tránh khỏi vận mệnh tử vong hoặc nhập ma.

Dù là bây giờ, Thánh hoàng đời thứ ba cũng không nhìn thấy bất kỳ hi vọng nào.

Tình cảnh bây giờ, trừ phi là giải phong ấn cho Đế Oa, bằng không nhân tộc không thể thay đổi kết cục của Táng Thiên.

Trong đôi mắt thâm sâu của Thánh hoàng đời thứ ba, cũng ngậm lấy một tia mệt mỏi khó mà phát hiện.

Dù sao thực lực của Thần Bàn Nhược cũng mạnh hơn hắn.

Nếu chỉ chiến đấu bình thường, Thánh hoàng đời thứ ba sẽ không tiêu hao nhiều như vậy.

Nhưng muốn giữ chân Thần Bàn Nhược ở đây, để Thần Bàn Nhược không rảnh quan tâm đến nơi khác, lại cố sức đề phòng Khi Thiên và Vạn Trá chi pháp ảnh hưởng, đồng thời tìm kiếm bản thể của Thần Bàn Nhược.

Vì vậy dù chỉ giao thủ trong chốc lát, hắn cũng tiêu hao rất nhiều.

Thánh hoàng đời thứ ba lười che giấu, hắn biết Thần Bàn Nhược có thể phán đoán ra.

Hắn chỉ là thở dài trong lòng.

Thiên địa này, lực lượng của Huyền Hoàng thủy đế là khắc chế Thần Bàn Nhược nhất.

Nhưng mà vị Thánh hoàng đời thứ hai này, lại bị Thần Bàn Nhược tính toán, bại vong trong tay Vọng Thiên Hống.

…

Trong Minh giới, Thất Sát Tinh Quân đã biến hóa ra ba đầu sáu tay.

Sở Hi Thanh thì vừa đối kháng với kiếm khí của Thất Sát Tinh Quân, vừa dốc sức nghiền ép và bào mòn nguyên thần của La Hầu.

Cùng lúc đó, hắn còn đang ra sức luyện hóa nguyên chất cướp được từ La Hầu.

Nguyên chất là tinh huyết bản mệnh của thần linh, kết hợp và giao hòa với lực lượng thiên quy.

Trong thế gian này, sau khi nhân tộc hoặc cự linh cô đọng Tiên Thiên Thần Thể, đều chỉ được gọi là Bán Thần hoặc Siêu Phẩm.

Chỉ có nắm giữ nguyên chất, mới được coi là thần linh Vĩnh Hằng chân chính.

Có thể coi nguyên chất như cố hóa thể của lực lượng thiên quy, dung nhập một phần thiên quy vào trong cơ thể mình.

Cái gọi chứng đạo Vĩnh Hằng, thật ra chính là quá trình nguyên thần lột xác, cô đọng nguyên chất.

Vì vậy, nguyên chất càng nhiều càng thuần túy, thì Tiên Thiên Thần Thể cũng càng mạnh, lực lượng càng lớn.

Thần linh muốn cô đọng nhiều nguyên chất hơn, nhất định phải dung hòa sâu hơn với một thiên quy đạo luật.

Muốn chứng đạo Vĩnh Hằng, yêu cầu thấp nhất chính là ‘Thiên nhân đồng luật’, nếu như đạt đến ‘thiên nhân hợp nhất’ hoặc là ‘cùng đạo hợp chân’, như vậy nguyên chất sẽ thuần túy hơn, mạnh mẽ hơn.

Vì vậy Mộc Kiếm Tiên và Vấn Tố Y mới đăng thần, nhưng đã vượt qua đại đa số thần linh Vĩnh Hằng.

Bọn họ đều là Thánh Giả và Chân Linh của mấy thiên quy, thậm chí là Sáng Đạo Giả, đã đạt đến ‘cùng đạo hợp chân’, kết hợp và hoàn toàn khống chế thiên quy.

Bản thân họ đại diện cho những thiên quy đó.

Vì vậy khi chứng đạo Vĩnh Hằng, bọn họ đều ngưng tụ nguyên chất cực mạnh, Vấn Tố Y thậm chí còn nuốt chửng và luyện hóa một phần của Nguyệt Hi.

Đây cũng là căn nguyên cho sự mạnh mẽ của 12 Tổ thần.

Bọn họ kế thừa nguyên chất thần lực của Bàn Cổ, vừa sinh ra đã có lực lượng chống lại các thần Hỗn Độn.

Nhưng theo Sở Hi Thanh phán đoán, đây cũng rất có thể là hạn chế của bọn họ.

Nguyên chất bắt nguồn từ Bàn Cổ quá mạnh, khiến cho 12 Tổ thần rất khó chuyển hóa chúng thành thứ thuộc về mình.

Đây là vì sao 12 Tổ thần vẫn tiến bộ rất chậm chạp.

Là lý do vì sao Đông Hoàng có thể bước vào Tạo Hóa, mà Tổ thần Long Hi lại không thể làm được.

Những thần linh Hỗn Độn kia cũng vậy, lực lượng của họ chiếm được từ thái sơ, bắt nguồn từ ‘nguyên chất tiên thiên’ cổ xưa nhất trong thiên địa, đó cũng là thứ không thuộc về bọn họ.

Có người nói mười mấy vạn năm gần đây, tình hình này đã cải thiện.

Trước kia, thần linh đều làm từng bước một, gia tăng tầng thứ thiên quy, để đạt được mục đích ngưng tụ và luyện hóa nguyên chất.

Mãi đến khi Toại Nhân thị sáng tạo ra ‘nghi thức’ thiên quy, truyền cho nhân tộc, cuối cùng đến Huyền Hoàng thủy đế thì hoàn thiện.

Ngu Công và Trí Tẩu mạnh mẽ như vậy, chính là được lợi từ đây.

Các thần cũng từ từ ý thức được chỗ tốt của ‘nghi thức’ khi chiến đấu với nhân tộc.

Như Thần Bàn Nhược, Thần Thất Sát, Bạch Đế Tử, thậm chí là những Tổ thần kia, bọn họ bắt đầu thông qua các loại nghi thức, cường hóa lực lượng bản thân, luyện hóa nguyên chất.

Chương 2534 - Nguyên chất (2)

Vì vậy Sở Hi Thanh luyện hóa nguyên chất của La Hầu là một việc cực kỳ tham lam.

La Hầu sở hữu nhiều loại lực lượng liên quan đến hủy diệt và sát phạt, có mấy chục loại nguyên chất mang thuộc tính khác nhau.

Chỉ cần thích hợp với bản thân, Sở Hi Thanh đều dám luyện hóa, chỉ có những thứ không cần mới vứt bỏ.

Về phần bộ phận bắt nguồn từ những vị đế quân của nhân tộc, số lượng chúng không nhiều; thứ hai, hắn được các vị đế quân nhân tộc chúc phúc và gia trì, luyện hóa tương đối dễ. Nên Sở Hi Thanh cũng không khách khí, nuốt sạch tất cả.

Sở Hi Thanh không giống 12 Tổ thần ngày xưa, bản thân họ không có chút căn cơ nào khi mới sinh ra.

Còn hắn là Thánh Giả của Như Ý và Nhai Tí, là Thánh Giả dự bị của Hỗn Độn.

Một khi hắn đăng thần, là có thể sản sinh ra nguyên chất bản mệnh cực kỳ mạnh mẽ.

Hắn không bước ra một bước này, là vì muốn tích trữ nhiều hơn.

Một bước này rất quan trọng, là thời khắc dễ cô đọng nguyên chất nhất.

Mặc kệ là nhân tộc hay cự linh, lực lượng thiên quy càng mạnh khi lên cấp, thì chỗ tốt càng nhiều.

Nói chung là Sở Hi Thanh rất tự tin với chuyện luyện hóa những nguyên chất này.

Ngoài ra, Sở Hi Thanh còn đang từ từ tiêu diệt chân linh của La Hầu trong hồn hải của mình, đảm bảo không có hậu hoạn.

Những nguyên chất này vừa hòa vào, đã làm cho Sở Hi Thanh mạnh hơn.

Tuy rằng nguyên thần của hắn còn chưa bắt đầu lột xác, ngưng tụ ra nguyên chất bản mệnh, nhưng theo khái niệm của thần linh, hắn bây giờ cũng có thể tính là một thần linh rồi.

Thời đại Hỗn Độn, những thần linh Hỗn Độn kia chính là như vậy, bọn họ vừa sinh ra đã có Tiên Thiên Thần Thể, nếu như may mắn, có thể nhặt được một ít nguyên chất tiên thiên ở trong Hỗn Độn, khi đó có thể trở thành thần linh luôn.

Thời đại đó, không ai có thể ngưng tụ ra nguyên chất bản mệnh thuộc về mình.

Khi đó, hình thái sinh mệnh của Cổ thần cũng tương tự như Sở Hi Thanh bây giờ, thậm chí còn yếu hơn không ít... bọn họ tuyệt đối không có tố chất thân thể của Sở Hi Thanh bây giờ.

Phần lực lượng này làm cho Sở Hi Thanh càng ngày càng thong dong trước kiếm khí của Thất Sát Tinh Quân.

Đao cương như gương bạc của Sở Hi Thanh cũng không ngừng vỡ nát, nhưng màn đao quay người càng ngày càng ổn định, càng ngày càng dày đặc.

Vĩnh Hằng Bích Chướng tái sinh đến lần thứ 7 thì đã ổn định lại, vẫn tỏa ra kim quang óng ánh.

Sở Hi Thanh có long khí trợ giúp, phương diện lực lượng vốn có thể sánh vai với Vĩnh Hằng thượng vị.

Thất Sát Tinh Quân bị Thanh Long và Mộc Kiếm Tiên kiềm chế, kiếm khí đánh về phía Sở Hi Thanh không đủ một phần ba mươi.

Hắn dùng toàn lực, một hô hấp có thể chém hơn 30 vạn lần, nhưng chỉ có một phần ba mươi đánh đến trước người Sở Hi Thanh.

Bết bát hơn là, Tinh Vệ đã khôi phục, lại mở đôi cánh, tấn công về phía hắn.

Đôi móng như kìm sắt kia phát ra sấm chớp mưa bão và nguyên từ hùng vĩ, khống chế và chấn nhiếp kiếm quang của hắn.

Thất Sát Tinh Quân cũng cảm ứng được, chân linh của La Hầu càng ngày càng yếu, đã vô vọng chạy trốn, hắn lập tức bứt ra và rút đi.

Hắn lập tức chém ra một đạo kiếm quang cực kỳ bá đạo và huy hoàng.

Trong một cái hô hấp này, Thất Sát Tinh Quân đã chém ra ít nhất 40 vạn kiếm, làm cho Thanh Long và pháp thể của Mộc Kiếm Tiên không thể không tạm thời lùi lại.

Sau đó Thất Sát Tinh Quân vồ lấy Hỏa Ế, rồi lập tức chạy ra khỏi chiến trường cổ này.

Sao La Hầu sắp nát, bản thân La Hầu cũng sắp ngã xuống.

Sở Hi Thanh dung hợp nguyên chất của La Hầu, tương đương với một thần linh.

Chỉ bằng hắn và Hỏa Ế, đã rất khó giết chết.

Vì vậy Thất Sát Tinh Quân không dám ham chiến.

Hắn đã không lo được nhiều như vậy.

Sau đó, Táng Thiên sắp ngưng tụ hành tinh.

Đáng sợ nhất là, sau khi thất bại, vị này sẽ phản công các thần.

Với sức chiến đấu đáng sợ của Táng Thiên, đến khi đó có lẽ sẽ có một vị Tổ thần ngã xuống.

Mạch Kim Thần bọn họ dù là mạnh nhất trong các mạch, nhưng cũng không thể không đề phòng.

Ai biết tên điên sắp chết kia sẽ chỉ mũi búa về phía nào?

Sau khi Thất Sát Tinh Quân rời đi, Lục Loạn Ly lập tức đến bên người Sở Hi Thanh.

Sắc mặt nàng có hơi khó coi: “Ngươi điên rồi sao? Nguyên chất của La Hầu mà ngươi cũng dám nuốt? Xảy ra vấn đề thì làm sao bây giờ?”

Mộc Kiếm Tiên và Thanh Long cũng đang nhìn về phía bên này, vẻ mặt cũng không quá tán đồng.

Sở Hi Thanh thì lại bật cười, trong tay hiển hóa ra một đoàn ánh sáng hỗn độn.

Lục Loạn Ly vừa nhìn đã biết, nội thiên địa Hỗn Độn của Sở Hi Thanh có thể bao dung tất cả.

“Loạn Ly không lo lắng Hi Thanh ngươi không thể luyện hóa nguyên chất.” Tư Hoàng Tuyền cau mày chỉ lên phía trên: “Đó mới là thứ nàng lo lắng.”

Là Thần Bàn Nhược!

Quá trình Sở Hi Thanh luyện hóa những nguyên chất này, quả thực là quá dễ dàng, như là được người ta đút tận miệng.

“Các ngươi không cần lo lắng.”

Sở Hi Thanh chậc một tiếng: “Nguyên chất này nhất định có vấn đề, 100%. Dù sao cũng là hắn phục sinh cho La Hầu.”

Thử hỏi Thần Bàn Nhược có thể không làm gì trong người La Hầu sao?

Nếu hắn đoán không sai, La Hầu sở dĩ mất lý trí, chủ động nhảy vào người hắn, Thần Bàn Nhược cũng đã giúp một phần.

Thất Sát Tinh Quân tấn công hắn, cũng là vì ép hắn phải tăng tốc độ hấp thu nguyên chất, từ đó không thể phân biệt lực lượng nằm trong nguyên chất.

Nhưng nếu nói vị Thần Bàn Nhược này dự miêu từ trước thì là không thể, chắc là thấy tình hình không đúng, nên thuận thế mà làm thôi.

Tư Hoàng Tuyền nghe vậy thì ngây người.

Nàng đang định hỏi Sở Hi Thanh, vì sao đã biết mà còn hấp thu, thì đã thấy Sở Hi Thanh tóm lấy Lục Loạn Ly, hai người hóa thành một đạo độn quang, bay về phía lối ra.

“Hoàng Tuyền, ta và Loạn Ly đi trước một bước, trở về phàm giới. Nếu như ngươi tin ta, có thể ẩn núp ở chỗ này một đoạn thời gian, nói không chừng sẽ có chỗ tốt bất ngờ đấy.”

Hiện giờ, nếu họ không trở về, chờ đến khi các thần rảnh tay thì xong đời.

Lục Loạn Ly cũng rất khó hiểu: “Vậy Táng Thiên thần tôn thì sao? Táng Tiên sắp ngưng tụ hành tinh rồi, chúng ta buông tay mặc kệ

sao?”

“Mặc kệ!”

Sở Hi Thanh lại lắc lắc đầu: “Tuy rằng ta rất không muốn thừa nhận, nhưng sự thực chính là như vậy. Chúng ta có cố gắng đến đâu, trả giá đắt thế nào, cũng không thể trợ giúp Thần Tôn ngưng tụ hành tinh. Hành trình lần này của chúng ta sẽ chấm dứt ở đây.”

Khóe môi của hắn hơi cong lên.

Hắn chỉ là ‘ngưng tụ hành tinh’.

Còn trợ giúp Táng Thiên thoát khỏi số mệnh tử vong và nhập ma thì lại là chuyện khác.

Tại thời khắc các thần tạm thời lùi bước, hắn đã thắng chín phần rồi.

Một phần còn lại, phải xem hắn có thể bình an trở về phàm giới, chạy đến Quy Khư trước khi Táng Thiên ngã xuống hay không.

Chương 2535 - Hủy Diệt chi chủ

“Ầm!”

Giây phút sao La Hầu vỡ nát, bên trong hành tinh này chợt bùng nổ ra ánh sáng mạnh.

Hào quang chói mắt kia không chỉ hoàn toàn che đậy ánh mặt trời, mà còn làm cho toàn bộ đất trời trắng xóa.

Táng Thiên đứng yên tại chỗ, ngực hắn phập phồng, ra sức nuốt nguyên linh thiên địa, cố gắng khôi phục nguyên khí đã tiêu hao.

Đây là chuyện rất khó tin ở những năm vừa rồi…

Táng Thiên có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết tầng 52, có thể làm cho nguyên khí của hắn khôi phục trong nháy mắt.

Nhưng mà bây giờ, đa số nguyên khí khôi phục đều bị những sát linh kia nuốt chửng và hấp thu.

Nguyên thần của Táng Thiên đã không thể áp chế chúng.

Những sát linh này càng ngày càng điên cuồng, chúng không chỉ gặm nhấm máu thịt của Táng Thiên, mà còn liên tục xung kích nguyên thần hắn, quấy rầy suy nghĩ của hắn, phá hủy lý trí của hắn.

Táng Thiên không thể không dùng phương pháp này để tăng tốc khôi phục nguyên lực, dùng để chuẩn bị quyết chiến.

Quả nhiên, khi hành tinh này vỡ vụn, những Tổ thần và đế quân kia đã xuất hiện trên mảnh tinh vực này lần nữa.

Vẫn chỉ là một ít thần khí hóa thể, nhưng số lượng lại rất nhiều, thần uy tràn đầy.

Bọn họ dừng lại ở cách đó vạn dặm, đều lạnh lùng nhìn hắn.

Ngoài ra còn có một lượng lớn thần quân, và hàng vạn chiếc chiến hạm đang hội tụ lại đây.

Những Tổ thần kia đã triệu tập hầu như tất cả thần linh trong thiên địa, còn cả hơn vạn thần hoang dã.

Thần quân dưới cấp bậc Vĩnh Hằng thì nhiều vô số kể.

Táng Thiên biết, những Tổ thần này đang chờ hắn ngưng tụ hành tinh, tiến vào trạng thái không chạy trốn và suy yếu nhất.

Những thần linh và thần quân này, cũng là công cụ để tiêu hao lực lượng của hắn.

Hắn nhìn mấy ngàn vạn ánh mắt trong hư không này, âm thầm tự giễu.

Đám giun dế ngày thường không dám nhìn hắn này, lúc này lại dám dùng ánh mắt bễ nghễ để nhìn hắn, tựa như đang nhìn một con cừu non, mặc cho họ xâu xé.

“Lê Tham! Dẫn người về đi, chư quân, toàn bộ quay về Ma vực Chiến giới đi.”

Hắn đang nói với 200 vạn ma quân đã bay đến ở ngoài 70 vạn dặm.

Lê Tham đứng trên chiến xa, sắc mặt ngưng trọng, nhẹ nhàng nhìn Táng Thiên.

Ánh mắt của hắn kiên quyết, không hề có ý lùi.

Tử Vũ nhướng mày nói: “Chỉ sợ các huynh đệ không đồng ý.”

200 vạn ma quân dưới trướng bọn họ, tất cả đều là mặt mày âm lãnh, không nói một lời, tiếp tục hành quân về phía bên kia.

Nhánh ma quân mang theo hơi thở lạnh lẽo này, tuy số lượng kém xa thần quân, nhưng khí thế lại rất khủng bố.

“Quay về! Không có hi vọng.”

Giọng nói của Táng Thiên rất kiên quyết: “Các ngươi đến, chỉ gia tăng tổn thất không đáng có.”

Ngày trước, Mộc Kiếm Tiên có thể ngưng tụ sao Nam Cực mới, là vì hắn có nguyên lực vô cùng vô tận.

Sở Hi Thanh cũng đã có bố trí từ trước, nhưng dù vậy, nhân tộc vẫn tổn thất một Trí Tẩu.

Mà bây giờ, Táng Thiên tuy mạnh hơn Mộc Kiếm Tiên.

Nhưng độ khó khí ngưng tụ hành tinh, lại vượt qua Mộc Kiếm Tiên gấp trăm lần!

Hắn còn đang bị vô số sát linh gặm nhấm máu thịt và hấp thu nguyên lực.

Hắn mà thôi phát lực lượng trong cơ thể, thì sẽ tiến thêm một bước vào con đường nhập ma.

Táng Thiên biết mình đã không còn hi vọng thành công.

Hắn đang chó cùng rứt giậu, điên cuồng một phen trước khi chết.

Hắn không muốn những người khác liên lụy vào trận chiến phải chết này.

Lê Tham, Tử Vũ, Thánh hoàng đời thứ ba, và cả vị Nhân hoàng vẫn chưa thể gặp mặt kia, đã làm rất nhiều thứ vì hắn rồi.

Đã đủ rồi…

Táng Thiên nhắm mắt, cảm nhận lực lượng trong cơ thể mình.

Khi sao La Hầu vỡ vụn, hắn đã trở thành Thánh Giả của Hủy Diệt và Phá Phôi.

Hắn mượn việc đánh nát La Hầu, để hoàn thành nghi thức của mình.

Ngày xưa, sau khi La Hầu ngã xuống, nguyên chất của hắn bị chúng thần chia cắt.

Bọn họ liên lụy lẫn nhau, khiến cho mấy trăm vạn năm qua, thiên quy Hủy Diệt và những thiên quy tương quan với phá hoại đều không có Thánh Giả.

Dù La Hầu phục sinh, nhưng do mất đi lượng lớn nguyên chất, khiến hắn không thể khôi phục quyền bính Thánh Giả.

Mà mạnh như Táng Thiên, cũng vẫn luôn chỉ là Thánh Giả dự bị của Hủy Diệt, Phá Hư và Sát Phạt chi pháp.

Cho đến ngày hôm nay, hắn tự tay chém nát sao La Hầu, hoàn thành tâm nguyện mấy chục vạn năm.

“Đáng tiếc…”

Táng Thiên nhìn hai tay của mình, phát ra tiếng thở dài, lại cười khổ một tiếng.

Thời gian quá muộn, nếu như có thể trở thành ‘Hủy Diệt Phá Hư chi chủ’ vào một năm năm trước, hắn nhất định có thể ngưng tụ hành tinh, từ đó che chở nhân tộc ngàn tỷ năm.

Dù là bây giờ, nếu cho hắn đủ thời gian, hắn cũng có thể trừ khử ngàn tỷ sát linh trên người mình.

Hắn vốn là Thánh Giả và Sáng Đạo Giả của Đấu Chiến, Trảm Thiên, Đồ Thiên, Thuẫn Thiên.

Bây giờ lại trở thành Hủy Diệt và Phá Hư chúa tể.

Chỉ cần hắn muốn, hắn hoàn toàn có thể trừ khử những sát linh này.

Táng Thiên cũng sẽ không bao giờ không đành lòng.

Hắn đồng tình với những sát linh này, không muốn tru diệt bọn họ thêm lần nữa.

Nhưng so với vận mệnh và tương lai của ngàn tỷ nhân tộc, nhưng sát linh này có tồn tại hay không cũng không quan trọng.

Vấn đề là không có thời gian, các thần sẽ không cho hắn cơ hội.

Táng Thiên đưa mắt nhìn vào một nơi nào đó, trong mắt hiện ra một vệt quái dị.

Chỉ vì lúc này, có một giọng nói ôn hòa, trong sáng và giàu từ tính vang lên bên tai hắn.

“Bệ hạ nhờ ta chuyển cáo cho Thần tôn, đã không cần thiết phải ngưng tụ hành tinh nữa. Mục đích của Thần tôn là hóa giải sát linh, phòng ngừa nhập ma, ngưng tụ hành tinh chỉ là thủ đoạn, không phải mục đích, không thể lẫn lộn đầu đuôi.”

Đó hẳn là giọng nói của Thần Phổ Chiếu: “Mà thế gian hiện nay, Hỏa Thần và Thời Thần suy sụp, Thủy Thần và Bạch Đế Tử mưu cầu quyền bính Tạo Hóa, nhất định phải chặt đứt liên hệ với ‘Bàn Cổ tinh hồn’. Những Tổ thần còn lại, hoặc là có ‘Bàn Cổ tinh hồn’ trong tay, hoặc là điều kiện có hạn, không thể tiếp xúc với ‘Bàn Cổ tinh hồn’.”

“Vì vậy nên, một khi có ‘Bàn Cổ chúa tể’ ngã xuống, ‘Bàn Cổ tinh hồn’ trong tay hắn nhất định sẽ rơi vào tay Thánh hoàng đời thứ ba. Vì lẽ đó, mời Thần tôn nhân lúc còn thừa sức, chọn một ‘Bàn Cổ chúa tể’ yếu nhất và tru diệt.”

Trước kia, tuy Táng Thiên và Thần Phổ Chiếu chưa từng giao lưu.

Song khi giọng nói của Thần Phổ Chiếu vang lên, Táng Thiên vẫn đoán được ra thân phận của hắn.

Táng Thiên nheo mắt lại: “Vị bệ hạ kia nói như vậy thật?”

“Tuyệt đối không dám lừa dối Thần tôn!” Giọng nói của Thần Phổ Chiếu rất thành khẩn: “Ta đã hiệu lực dưới trướng bê hạ, chỉ muốn bệ hạ che chở. Bệ hạ chưa cung cấp tín vật, nhưng đã nói là Thần tôn có thể phân biệt thật giả.”

Hắn nói hai chữ ‘bệ hạ’ thì ngậm lấy kính phục vô cùng.

Lúc nãy, Thần Phổ Chiếu tận mắt nhìn thấy Sở Hi Thanh hô mưa gọi gió, điều khiển càn khôn, một tay phá hỏng nghi thức của Thần Bàn Nhược.

Vị này không chỉ có thủ đoạn cao siêu, mà tâm tính cũng rất tàn nhẫn.

Chuyện không thể làm, hắn quyết đoán coi Táng Thiên là con rơi, đổi lấy lợi ích lớn nhất cho nhân tộc.

Nếu như Thánh hoàng đời thứ ba có thể nhận được ‘Bàn Cổ tinh hồn’, lực lượng của hắn sẽ vượt qua đại đa số Tổ thần.

Thần Phổ Chiếu cũng không thấy phản cảm và bất an khi thấy Sở Hi Thanh vô tình.

Hắn biết Sở Hi Thanh đã làm hết sức.

Thần Phổ Chiếu vẫn luôn chỉ ham muốn mấy chữ 'làm hết sức' này.

Hắn cũng không hi vọng xa vời là người khác sẽ đặt cược tất cả vì mình.

Chương 2536 - Hủy Diệt chi chủ (2)

Táng Thiên lại rơi vào trầm tư.

Thần Phổ Chiếu nói không sai.

Nếu như có 'Bàn Cổ tinh hồn' mới xuất hiện, nhất định nó sẽ rơi vào tay Thánh hoàng đời thứ ba.

Thật ra nếu nói huyết mạch gần Bàn Cổ nhất, vậy không nghi ngờ là Táng Thiên hắn.

Dù là Lê Tham và Tử Vũ, huyết mạch cũng mạnh hơn tất cả những kẻ dưới Tổ thần, ngoại trừ Bạch Đế Tử và Ty Thần và các đế quân.

Nhưng bọn họ chịu sát lực và huyết tế quấy nhiễu, vĩnh viễn không thể nhận được ưu ái của 'Bàn Cổ tinh hồn'.

Chỉ có Xiển Thiên chi pháp của Huyền Hoàng thủy đế, Già Thiên chi pháp của Thánh hoàng đời thứ ba, có thể để các thần không tìm thấy mục tiêu huyết tế, không thể ô nhiễm.

Thôi…

Táng Thiên lại nắm chặt tấm khiên và chiến phủ của mình.

Thật ra hắn cũng đã có ý nghĩ từ bỏ ngưng tụ hành tinh, đồng quy vô tận với một vị Tổ thần rồi.

Chỉ là không biết mình có thể làm được hay không mà thôi.

Những Tổ thần kia rất kiêng kỵ hắn, cũng không biết nội tâm của Táng Thiên hắn đã có chút mất tự tin với bản thân mình.

Lực lượng của hắn vẫn mạnh như cũ, nhưng lại không thể xác định là mình sẽ mất lý trí vào lúc nào, sẽ nhập ma vào lúc nào.

“Bệ hạ còn nhờ ta chuyển cáo, Thần Bàn Nhược sẽ không ngăn cản ngươi, hắn muốn chính là để ngươi nhập ma và ngã xuống trước khi sao La Hầu vỡ vụn. Bây giờ sao La Hầu đã nát, nghi thức của hắn chỉ còn một nửa.”

“Như vậy ngươi nhập ma vào lúc nào, cũng không còn quá quan trọng nữa, dù sao trạng thái hiện giờ của Thần tôn cũng không thể chống đỡ được đến bảy ngày sau. Nếu ngươi có thể nhập ma vào lúc này, hắn sẽ càng vui hơn.”

Thần Phổ Chiếu nói tiếp: “Liên minh của Thần Bàn Nhược và các thần đã xuất hiện kẽ nứt, có lẽ hắn còn hi vọng Thần tôn suy yếu các thần, từ đó ép các thần phải ỷ vào hắn, ngoài ra, âm Thần và Dương Thần cũng sẽ ngồi xem.”

Hắn muốn nói, thật ra đối thủ chân chính của Táng Thiên chí có mấy vị Tổ thần thôi.

Nhưng Táng Thiên lại lắc đầu: “Không cần nhiều lời, đã không quan trọng…”

Mặc kệ đối thủ mạnh hay yếu, nhiều hay ít, tiếp theo cũng vẫn là quyết tử một kích mà thôi.

Táng Thiên đã chọn được đối thủ rồi.

Hắn nhìn thấy một đoàn màu xanh lam trong ngàn tỉ thần quân kia.

Còn có một tòa đảo băng lơ lửng giữa trời có tạo hình như chiến hạm kia.

Trong các Bàn Cổ chúa tể, lực lượng huyết mạch của Băng Thần – Huyền Đế tương đối gần với Bàn Cổ, vì vậy nhận được ‘Bàn Cổ tinh hồn’.

Rồi lại do hắn liên tục bị âm Thần, Phong Thần, Thủy Thần, Côn Bằng, Huyền Vũ cướp đoạt lực lượng, cho nên trở thành một Bàn Cổ chúa tể yếu kém nhất.

Vị này ngã xuống, cũng sẽ củng cố quyền bính của Vấn Tố Y trong lĩnh vực hàn băng.

Nếu như hắn đoán không sai, có rất nhiều người đang hi vọng tên này chết.

Dòng dõi của Băng Thần cũng không có nhân vật nào quá mạnh mẽ.

Táng Thiên tiếp tục thổ nạp nguyên linh thiên địa.

Hắn vừa khôi phục lực lượng, vừa tru diệt sát linh quanh người.

Táng Thiên không hề nương tay, thanh trừ những sát linh này, cố gắng giảm thiểu ảnh hưởng của chúng với mình.

Đáng tiếc, chỉ một khắc sau, các thần đã mất kiên nhẫn.

Thần khí hóa thể của họ vẫn đứng ở xa xa.

Nhưng vô số chiến hạm đã bắt đầu tiếp cận về phía hắn.

Vô số thần hoang dã và thần linh cũng bay ra khỏi chiến hạm, bọn họ sử dụng bí thuật 'Ngưng huyết tụ mạch', lấy sức mạnh từ thần quân phía sau, gia tăng lực lượng của bản thân mình.

Mấy ngàn vạn thần quân này, đủ để tạo thành mấy vạn Vĩnh Hằng trung vị, thừa sức tiêu hao lực lượng của Táng Thiên.

Táng Thiên không chờ họ đến gần, đã hóa thành một đạo ánh sáng đỏ ngòm, bay thẳng về phía đông tinh không.

Tất cả thần linh đều không hiểu lắm, nhưng khi Táng Thiên càng ngày càng gần với nhánh quân ở phía đông, rất nhiều thần linh ở nơi này đều phải biến sắc.

Thủy Đức Tinh Quân đứng bên cạnh Băng Thần, sắc mặt hắn đã trắng bệch: "Sao lại vậy?"

Táng Thiên không chỉ không ngưng tụ hành tinh, trái lại còn dùng sát ý phong tỏa nơi này.

Hắn thế mà lại mang theo tâm ý quyết tử để giết đến đây.

Thiên Sương Tinh Quân ở bên cạnh cũng thở dài, nửa quỳ trước mặt Băng Thần: "Thỉnh Thần tôn lùi về sau, trở về hành tinh."

Chỉ cần Băng Thần – Huyền Đế trở về sao Bắc Minh, thì sẽ có đủ lực lượng đẩy lùi Táng Thiên.

"Xem ra vị này đang nhìn chằm chằm vào 'Bàn Cổ tinh hồn' trong tay ta."

Ánh mắt Băng Thần phức tạp, liếc nhìn Thủy Đức Tinh Quân: "Không ngờ một ý nghĩ sai lầm của 70 vạn năm trước, lại chôn xuống mầm họa ngày nay."

Ngày xưa, Băng Thần và Thủy Thần vốn là đồng minh vững chắc, bồi dưỡng lẫn nhau.

Thủy Đức Tinh Quân cũng ý thức được tình thế ác liệt, hắn và các dòng dõi khác của Băng Thần đều quỳ xuống: "Thỉnh Thần tôn trở về."

"Muộn rồi." Sắc mặt Băng Thần – Huyền Đế lạnh lùng, lắc đầu nói.

Trong các thần, độn pháp của hắn chỉ mạnh hơn Mộc Thần – Linh Uy thôi.

"Các ngươi không coi trọng phụ thần của mình như vậy sao? Cho rằng ta không phải đối thủ của hắn?"

"Phụ thần?"

Đó là Thần Thiên Đông chấp chưởng mùa đông trong bốn mùa, hắn cười khổ một tiếng.

Hiện giờ, Táng Thiên đã là Hủy Diệt và Phá Hư chúa tể.

Tuy rằng hắn đã mất đi lực bạo phát đáng sợ kia, nhưng chỉ tính lực lượng thì vẫn mạnh hơn trước kia.

"Phụ thần, dù hôm nay ngài lưỡng bại câu thương với hắn, thì cũng không phải chuyện tốt với chúng ta."

"Thời cuộc đã đến, đã không thể không chiến. Các ngươi không cần nhiều lời."

Băng Thần – Huyền Đế đứng dậy khỏi thần tọa: "Toàn lực một kích đi, các ngươi cần tiêu hao lực lượng của hắn trước."

Trong mắt hắn lộ ra lửa giận vô tận và sát ý vô cùng.

Bởi vì thời điểm này, Ma thần Táng Thiên đã hủy diệt 10 vạn thần quân dưới trướng mạch Băng Thần.

Tận 10 vạn người, bị hắn đồ sát bằng một đòn.

Vị Chiến thần này sáng tạo ra Đồ Thiên chi pháp, rất thích hợp để tàn sát ở quy mô lớn.

Tại hoàn cảnh này, uy lực trở nên rất khủng bố.

Băng Thần – Huyền Đế nắm chặt song quyền: "Đi thôi, đi nói cho Táng Thiên biết, hắn đã chọn sai đối thủ rồi!"

Muốn đồng quy vu tận với hắn sao? Quả thực là nằm mơ.

Sắc mặt của đám dòng dõi đều tái nhợt.

Nhưng bọn họ vẫn không do dự, dồn dập xông lên phía trước.

Nhất định phải tiêu hao lực lượng của Táng Thiên nhiều nhất có thể.

Chương 2537 - Tan tác

Trước quân trận của mạch Băng Thần, từng mảng từng mảng sương máu tràn ngập bốn phía.

Vố số mảnh vỡ chiến hạm và máu thịt nát vụn tung bay bốn phía.

Tất cả tướng sĩ thần quân và thần linh chung quanh đều mờ mịt và thất thần, vô cùng vô tận hoảng sợ và khủng bố đang bao phủ lấy tâm linh của họ.

Bọn họ sợ hãi khi nhìn thấy một chiếc chiến hạm rồi lại một vị thần linh Vĩnh Hằng nát vụn trong tay Táng Thiên.

Bọn họ bị Trảm Thiên và Đồ Thiên chi pháp khủng bố của Táng Thiên giết chết! Lại bị lực lượng Hủy Diệt và Phá Hư hủy diệt!

Dù mấy vị Vĩnh Hằng thượng vị trong mạch Băng Thần cũng không thể chịu nổi dù chỉ là một búa của Táng Thiên.

Những thần linh này tụ tập lực lượng huyết mạch của mấy chục vạn tướng sĩ thần quân, vốn phải cực kỳ mạnh mẽ và bá đạo, nhưng đều tan tác trước chiến phủ của Táng Thiên.

Những nhân vật cao quý và vĩ đạo trong mắt đám tướng sĩ này, lại giống như giun dế khi đứng trước mặt vị Ma thần kia.

Chiếc búa khủng bố kia quét ngang hư không, mỗi một búa đều mang theo sinh mệnh của mấy vạn người, giết chết mười mấy vị thần linh.

Hào quang màu đen bên ngoài cơ thể Táng Thiên còn bao trùm phạm vi mấy ngàn dặm hư không.

Tất cả chiến hạm nằm trong phạm vi này đều bị hủy diệt.

Điều khiến người ta sợ hãi nhất là, những thần linh Vĩnh Hằng đã chết kia, thậm chí còn mất cả hi vọng phục sinh.

Tất cả ấn ký nguyên thần trong thiên đạo của họ đều bị Ma thần Táng Thiên hủy diệt và phá hư.

Lúc này, tất cả mọi người đều có một ý nghĩ.

Thì ra đây chính là ‘Táng Thiên’, là Ma thần Táng Thiên đã từng chôn táng Thiên đế…

Khi mấy người Thủy Đức Tinh Quân và Thiên Sương Tinh Quân bay đến trước quân trận.

Thần khí hóa thể của Băng Thần – Huyền Đế đã bị ép phải ác chiến với táng Thiên.

Hắn cũng dùng ‘ngưng huyết tụ mạch’ để gia tăng lực lượng bản thân.

Nhưng thần khu của hắn vẫn bị chiến phủ của Táng Thiên đánh trọng thương!

Cái thần khí này ký thác một bộ phận nguyên thần và lực lượng của Băng Thần, nó đã xuất hiện mấy vết thương rất sâu.

Hầu như tất cả thần linh mạch Băng Thần đều không có sức nhúng tay, chỉ có Thiên Tuyết Nữ Thần – Thần Cô Xạ là có thể trợ giúp một chút, giúp phụ thần của nàng đỡ một phần lực lượng của Táng Thiên.

Nhưng vị đế quân duy nhất trong mạch Băng Thần này, cũng đã bắt đầu rơi vào suy yếu, khí tức tán loạn, sắc mặt cực kỳ ngưng trọng.

Nàng cũng há miệng thở dốc, cố gắng thổ nạp nguyên linh chung quanh, nhờ đó khôi phục thần lực bằng tốc độ nhanh nhất.

Đáng tiếc là thần lực của nàng vẫn bị tiêu hao sạch sẽ trong thời gian cực ngắn.

Tương ứng với đó, Táng Thiên lại hầu như không tiêu hao gì.

Hắn chỉ đánh chém bình thường, sử dụng sáu bảy phần sức mạnh, cũng đã giết vào trung tâm của quân trận, thế như chẻ tre, lao thẳng về phía tòa đảo băng kia.

Thủy Đức Tinh Quân nhíu mày, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Bọn họ đã chiến đấu với Băng Thần hơn 30 cái hô hấp rồi, những Tổ thần và đế quân kia lại chậm chạp không đến, họ thậm chí còn không phái dù chỉ là một bộ thần khí hóa thể đến đây.

Trong đó, Hư Thần, Kim Thần và Mộc Thần ở xa nhất thì còn có thể hiểu được.

Nhưng Huyền Vũ và Phong Thần tọa trấn ở gần đây, thần khí hóa thể của họ chỉ cách đây mấy vạn dặm mà thôi.

Mấy người Thủy Đức Tinh Quân đều không chút do dự, bắt đầu sử dụng ‘Ngưng huyết tụ mạch’, gia tăng lực lượng huyết mạch đến cực hạn.

Nhưng mà vẫn không làm nên chuyện gì, mấy người đều không đỡ nổi một búa của Táng Thiên, tất cả đều là thần khu trọng thương, hầu như không có sức tái chiến.

Mạnh như Thủy Đức Tinh Quân và Thiên Sương Tinh Quân, thần khu đều 590 trượng, đã tiếp cận với cấp bậc đế quân, nhưng cũng không đỡ nổi một búa.

Họ bị một búa của Táng Thiên đánh bay ra ngoài ba ngàn dặm, tất cả đều thiếu khiếu chảy máu, thần lực tán loạn, không thể khống chế.

Cũng vào lúc này, thần khí hóa thể của Băng Thần – Huyền Đế cũng nổ tung, hóa thành vô số mảnh vỡ bay tán loạn.

Nơi những mảnh vỡ kia đi qua, từng mảng từng mảng không gian bị đóng băng, rồi vỡ nát.

“Phụ thần…”

Sắc mặt Thủy Đức Tinh Quân trắng bệch.

Bọn họ đã để phụ thần thất vọng rồi, bọn họ hợp lực của toàn bộ mạch Băng Thần, mà cũng không thể tiêu hao bao nhiêu lực lượng của Táng Thiên.

Điều đáng mừng duy nhất là, khi Thiên Tuyết Nữ Thần - Thần Cô Xạ quyết tử, phụ thần đã tranh thủ thời gian thu hồi nguyên thần trên thần khí Hàn Thiên Hồ.

Thủy Đức Tinh Quân lại nhìn về phía tinh không vô ngần với ánh mắt tràn đầy tức giận và thù hận.

Đám người kia… bọn họ muốn ngồi nhìn phụ thần bị thương trong tay Táng Thiên sao?

Nhất là Kim Thần và Hư Thần, hai vị này cũng xứng là minh chủ?

Ầm!

Lại một tiếng nổ rung trời, đó là chiến phủ của Táng Thiên nện nổ hậu phương của quân trận.

Một đường máu dài vạn dặm, mấy vạn thần quân tử thương.

Chung quanh Táng Thiên đã không còn kẻ địch, ý niệm của hắn vẫn khóa chặt bản thể của Băng Thần – Huyền Đế.

Sát niệm và chiến ý vô cùng vô tận đang dâng trào trong cơ thể hắn, kết hợp với khí huyết và thần lực của hắn, hóa thành huyết cương đỏ thắm, tràn ngập ngàn dặm tinh không.

Tất cả đều giống như Sở Hi Thanh dự đoán.

Từ khi bắt đầu đến nay, hầu như tất cả thần linh Bàn Cổ đều giữ sức.

Thần Bàn Nhược đã thu hồi phần lớn lực lượng của hắn.

Hôm nay đối thủ của hắn chỉ có Băng Thần – Huyền Đế, cùng với thần khí hóa thể của mười mấy vị Tổ thần và đế quân.

Sở Hi Thanh đã bố trí kỹ càng tất cả mọi thứ, như vậy thử hỏi Táng Thiên hắn có lý do gì để buông tha cho vị Bắc Phương Hắc Đế này?

“Táng Thiên!”

Băng Thần – Huyền Đế đã mặc chiến giáp, cầm thần binh làm bạn gần trăm vạn năm, đứng phía trước tòa đảo băng kia.

Băng Thần đã mất Thái Sơ Băng Luân, nhưng Băng Phách Thần Quang cũng có thần uy không kém gì Thái Sơ Băng Luân.

Ánh mắt hắn lạnh lẽo như băng, nhìn Táng Thiên càng ngày càng gần: “Ngươi tới đây, đã chuẩn bị sẵn sàng chết dưới đao của ta chưa?”

Khi hắn nói chuyện, một luồng thần uy hùng vĩ đã ép về phía Táng Thiên.

Còn cả uy áp bắt nguồn từ trực hệ huyết mạch đời đầu của Bàn Cổ đang bao trùm bốn phương tám hướng.

Thanh thế của Táng Thiên không giảm mà lại tăng.

‘Nghịch Thần chi hỏa’ màu đen bốc cháy quanh người hắn.

Táng Thiên là Thánh Giả của Đấu Chiến, Đồ Thiên, Hủy Diệt, Phá Hư và Bất Khuất, Dũng Khí.

Thần uy của Băng Thần – Huyền Đế không những không để hắn sợ hãi và thần phục, trái lại còn làm cho hắn sinh ra lực lượng lớn hơn.

Nhưng khi song phương sắp sửa tiếp cận nhau, một chiếc búa tạ màu đen chợt bay ra khỏi không gian trước mặt Táng Thiên.

Rầm!

Vùng không gian này lập tức nổ tung, ngàn dặm không gian chung quanh đều vỡ vụn.

Đó là thần khí hóa thể của Hư Thần – Xa Nguyên, hắn rốt cuộc cũng đến, ra tay ngăn cản Táng Thiên ở ngay trước mặt Băng Thần.

Nhưng cái thần khu này chung quy chỉ là thần khí hóa thể, chỉ chớp mắt đã bị chiến phủ của Táng Thiên đánh cho gần như tan vỡ.

Lực lượng không gian của Xa Nguyên bị Táng Thiên phá hủy như bẻ cành khô.

May mắn là hắn còn có Chưởng Thiên, nắm giữ tất cả bích chướng trong thiên địa, từng tầng từng tầng vách ngăn không gian xuất hiện, tiêu hóa lực lượng của Táng Thiên.

Lúc này lại có thần khí hóa thể của một vị Tổ thần khác chạy đến.

Đó là Tây Phương Bạch Đế… Kim Thần – Bạch Chúc!

Chương 2538 - Tan tác (2)

Khi Kim Thần – Bạch Chúc hiện thân, vô số thần binh canh kim hiện ra quanh thân hắn.

Chúng ngậm lấy lực xuyên thấu và sắc bén, đánh thẳng về phía Táng Thiên.

Bạch Chúc là Vạn Binh chi chủ đời đầu.

Sau khi hắn ngã xuống, Lê Tham đã cướp lấy vị trí Thánh Giả của lĩnh vực này.

Cùng lúc đó, lực lượng của Bạch Chúc cũng đang quấy nhiễu hai cái thần binh trong tay Táng Thiên.

Thần khí hóa thể của Bạch Chúc cũng không phải đối thủ của Táng Thiên, song phương mới giao thủ một kích, cánh tay hắn đã nổ nát.

Nhưng chỉ giây lát, cánh tay này đã khôi phục.

Khi thần khí hóa thể của hai vị Tổ thần bị Táng Thiên đánh bay, ánh mắt của họ nhẹ nhàng nhìn nhau, trong mắt không hề có chút nhiệt độ nào.

Hư Thần – Xa Nguyên hơi híp mắt lại.

Hắn lững thững đến muộn là vì đang chờ Bạch Chúc ra tay trước.

Trước khi Kim Thần – Bạch Chúc phục sinh, mạch Hư Thần được công nhận là minh chủ trong thần linh Bàn Cổ.

Nhưng mà bây giờ, theo Bạch Chúc thu hồi con ngươi của mình, nắm giữ 'Bàn Cổ tinh hồn', thì lực lượng của mạch Kim Thần lại trở nên rất đáng sợ.

Nhưng hắn chung quy vẫn là thất bại, Bạch Chúc phục sinh xong, lại trở nên kiên nhẫn hơn, lòng dạ ác độc hơn cả hắn nghĩ.

Băng Thần – Huyền Đế thấy cảnh này, đầu tiên là nhếch môi cười châm biếm.

Sau đó lập tức bình phục lại, bắt đầu biến hóa ra thú thể của mình.

Mấy vị huynh đệ này của hắn, cuối cùng cũng coi như là không ngồi xem.

Tuy rằng chỉ để thần khí hóa thể đến, nhưng dù sao cũng tốt hơn là không.

Một cái chớp mắt tiếp theo, bão táp vô tận mang theo hàn lực cuồng bạo bùng nổ quanh người Huyền Đế.

Thú thể của Huyền đế là Đông thần Huyền Minh, còn gọi là Ngu Cương.

Dáng vẻ như một quái vật mặt người thân chim, sau lưng có hai cánh cực lớn, trên cổ và hai chân có ba con rắn xanh quấn quanh.

Lực lượng của Huyền Đế tuy bị Phong Thần và âm Thần cướp đoạt, nhưng hắn cũng ăn mòn lực lượng của Phong Thần và âm Thần, thậm chí hắn còn không buông tha cho cả huynh đệ tốt là Thủy Thần.

Đây cũng là chuyện đã định sẵn từ trước khi Hỗn Độn mở ra, Bàn Cổ cũng điêu khắc hắn như vậy, có cả băng, thủy và hàn phong.

Tại trung ương của bão táp, một thanh trường đao sáng lóng lánh đột nhiên bổ về phía ngực Táng Thiên.

Khi hai tồn tại khủng bố này giao thủ, thần khu 900 trượng của Táng Thiên bị Băng Thần – Huyền Đế đóng băng trong giây lát.

…

Ngoài Minh giới.

Thánh hoàng đời thứ ba và Thần Bàn Nhược lại ác chiến một lần nữa.

Khi Táng Thiên hành động nằm ngoài dự đoán của mọi người, Thánh hoàng đời thứ ba đã lập tức ra tay.

Hắn muốn áp chế Thần Bàn Nhược, tuyệt đối không cho phép Thần Bàn Nhược điều khiến sát linh quanh người Táng Thiên.

Trận chiến này còn khốc liệt hơn trước, mấy vạn dặm chung quanh đều bị vỡ vụn và chôn vùi.

Thần Bàn Nhược không chỉ là Khi Thiên và Vạn Trá chúa tể, mà còn là Thánh Giả của Ngạo Mạn và Lược Thiên.

Ngạo Mạn là chi nhánh của Tín Niệm chi pháp.

Thần Bàn Nhược càng ngạo mạn, càng tự tin, thì thần lực của hắn sẽ càng mạnh.

Hắn thậm chí còn có thể dùng Khi Thiên và Vạn Trá chi pháp để tự lừa gạt mình, từ đò nhận được sức mạnh cử thế vô địch.

Mà Lược Thiên chi pháp của hắn thì lại có thể liên tục cướp đoạt lực lượng của đối thủ, dùng để tấn công kẻ địch.

Thánh hoàng đời thứ ba thì đã lột xác lần thứ ba, sức mạnh của hắn đã tăng gần gấp đôi!

Điều này khiến cho trận chiến này khốc liệt hơn trước rất nhiều.

Thánh hoàng đời thứ ba chợt mỉm cười, giọng nói đầy trào phúng: “Sao vậy? Muốn đả kích các thần sao? Bọn họ ngồi nhìn Táng Thiên đánh nát La Hầu, để nghi thức của ngươi thất bại, ngươi muốn các thần trả giá đắt?”

Lúc này, cường độ sát linh trên người Táng Thiên đã không bằng một phần người lúc trước, còn đang liên tục giảm đi.

“Sao các hạ lại nói vậy?”

Thần Bàn Nhược vẫn bình tĩnh lạnh nhạt như cũ: “Không phải các hạ đang kiềm chế và ngăn cản ta sao? Ngươi xem đi, ngươi đã lột xác lần thứ tư rồi, không cần phải nói mấy câu ly gián như vậy.”

Thánh hoàng đời thứ ba suýt thì bật cười: “Ngươi cho rằng bọn họ sẽ tin ngươi? Cho rằng bọn họ không hiểu?”

Hắn có thể hoàn thành lột xác thần thứ tư, cũng là do Thần Bàn Nhược đình chỉ lừa dối thân thể hắn.

Trước đó, Thần Bàn Nhược vẫn luôn lừa gạt máu thịt trong người hắn, khiến cho hắn không thể nắm giữ chính xác cơ thể mình, khiến cho tốc độ lột xác rất chậm.

Nếu như Thánh hoàng đời thứ ba không được Thái Sơ Huyền Nữ đưa lên làm Chân Linh của Chân Thiên và Vạn Mưu chi pháp, thì hắn đã không có sức phản kháng rồi.

Thần Bàn Nhược thật sự quá đáng sợ!

“Ta không thẹn với lương tâm, cần gì quan tâm đến cái nhìn của họ? Vì vậy có tin hay không cũng không quan trọng.”

Thần Bàn Nhược đúng là không thèm để ý.

Hắn chính là muốn dùng cách này để thể hiện sự bất mãn của mình.

Có đôi khi, quá ẩn nhẫn sẽ khiến đám người kia càng kiêng kỵ hơn, càng không yên tâm với mình.

Hiện giờ, Thần Bàn Nhược để ý đến Sở Hi Thanh nhiều hơn.

Lúc nãy, hắn nhìn thấy Sở Hi Thanh và hoàng hậu Đông cung trở về phàm giới.

Đây vốn là cơ hội rất tốt để giết chết Sở Hi Thanh, các thần lại chỉ có thể từ bỏ như vậy.

Thật ra lúc nãy cũng có một vài thần linh muốn thử ra tay ngăn cản.

Dù sao cũng không phải tất cả thần linh đều nhìn chằm chằm vào Táng Thiên.

Giống như Thất Sát Tinh Quân vậy.

Nhưng bọn họ đều thất bại.

Vị Nhân hoàng bệ hạ kia không chỉ có lực lượng Vĩnh Hằng trung vị, mà còn có Nam Cực Trường Sinh đại đế làm hậu thuẫn, có thể triệu hoán pháp thể của Mộc Kiếm Tiên bất cứ lúc nào.

Điều này có nghĩa, chỉ có một nhóm thần linh cực nhỏ trong thiên địa này mới có thể ngăn cản độn pháp của Sở Hi Thanh.

Ánh mắt Thần Bàn Nhược ngậm lấy nghi hoặc và suy tư.

Sở Hi Thanh trở về phàm giới vào lúc này, là từ bỏ thật sao? Cứ bỏ mặc Táng Thiên ngã xuống, đồng quy vu tận với Băng Thần sao?

Theo bản năng, hắn sinh lòng nghi ngờ.

Theo những gì hắn biết về kẻ này, hắn cũng ý thức được trong này có vấn đề.

Cái này không đúng! Rất không đúng!

Người này suy tính và bố cục rất sâu, mượn chuyện Táng Thiên thảo phạt sao La Hầu, ly gián quan hệ của hắn và thần linh Bàn Cổ, tất có mưu đồ khác!

Hắn tuyệt đối không chỉ vì Băng Thần – Huyền Đế và 'Bàn Cổ tinh hồn' trong tay Băng Thần – Huyền Đế.

Khoảnh khắc này, Thần Bàn Nhược lại thấy oán hận các thần, đám ngu xuẩn này lại ép Thần Phổ Chiếu đi về phía đối thủ, khiến cho năng lực tình báo của họ giảm mạnh.

Chương 2539 - Tạo hóa

Khi Táng Thiên đang ác chiến với các thần, Sở Hi Thanh đã đi đến ngoài Quy Khư.

Tuy hai người đã thoát ly khỏi phạm vi che đậy của Thánh hoàng đời thứ ba, nhưng Như Ý và Tru Thiên chi pháp của Sở Hi Thanh và lực lượng Mê Huyễn, Loạn Thiên của Lục Loạn Ly đều đã có chút thành tựu.

Khiến cho bọn họ rất khó bị nắm bắt tung tích.

Mạnh như Tổ thần, nếu như không tự đi theo, cũng rất khó phán đoán vị trí của bọn họ.

Lúc này liền thể hiện ra giá trị của Thần Phổ Chiếu.

Thật ra những thần linh kia không thiếu phương pháp nhìn xa.

Như Thiên Thị Địa Thính Thuật, Thần Xúc Thiên Khứu Pháp, còn cả Ký Linh, Nguyên Từ, Kính Thiên chi pháp, vân vân…

Còn có những pháp môn cực kỳ quỷ dị, thiên kỳ bách quái khác.

Nhưng những pháp môn này, hoặc là có nhiều hạn chế, hoặc là đẳng cấp thiên quy không bằng hai người.

Khi chạy đến đây, Lục Loạn Ly cũng ngờ ngợ được ý đồ của Sở Hi Thanh.

Nàng suy tư: “Lẽ nào là vì Khư Hạch? Nhưng ngươi thuyết phục Hạn Bạt và Hậu Khanh thế nào?”

Tuy nàng còn chưa nghĩ ra, Táng Thiên và Khư Hạch có liên quan gì.

Nhưng mà Khư tộc trong Quy Khư, và hai vị Thi tổ kia, chắc chắn sẽ là trở ngại cực lớn.

Lục Loạn Ly nghĩ thầm, nếu như thật sự hết cách rồi, cũng chỉ có thể gọi Sở Vân Vân đến đây, dùng vũ lực trừ khử hoặc loại bỏ hai người này.

Đây tất là một tràng đại chiến.

Hạt Bạt và Hậu Khanh đã có sức chiến đấu cấp Vĩnh Hằng thượng vị từ 36 vạn năm trước.

Hiện giờ, tuy hai vị này đã mất long khí của Huyền Hoàng thủy đế, nhưng lại có thêm 36 vạn năm tích lũy.

Sức chiến đấu của bọn họ bây giờ, chắc hẳn đã vượt qua Vĩnh Hằng thượng vị, nhưng chưa tới đế quân.

Nhưng 3 người liên thủ, vẫn có thể chiến thắng.

Sở Hi Thanh lại cười đắc ý: “Hai người này không ở Quy Khư, ta cần gì thuyết phục?”

Hắn lại cắt đứt tiết điểm thời gian, thong dong tự nhiên cất bước đi vào tầng sâu trong Quy Khư.

Lục Loạn Ly hơi sững sờ: “Bọn họ không ở Quy Khư? Đi đâu rồi?”

“Đương nhiên là mộ Cơ Dương.”

Sở Hi Thanh giải thích: “Thần Phổ Chiếu nói Kiến Nguyên đế và Chập Long cũng ở đó, tứ đại Thi tổ thì đến sau, hình như bọn họ đã giao dịch gì đó với Kiến Nguyên đế, ép mấy người Lê Sơn, Cơ Dương và La Hán Tông phải rút lui.”

“Thần Phổ Chiếu nói quanh mộ Cơ Dương có lực lượng Mộng Ảo của Chập Long, hắn không thể nhòm ngó tình hình bên trong. Nhưng hắn cảm ứng được, nguyên lực trong đó rung chuyển rất kịch liệt. Đại trận Điên Đảo âm Dương mà chúng ta bố trí được một phần ba, đã bị bọn họ sử dụng.”

Hắn cười đắc ý: “Ta đoán nội tâm của bốn vị Thi tổ đang rất phức tạp, không biết Kiến Nguyên đế thuyết phục bọn họ bằng cách nào.”

Khi Sở Hi Thanh vừa dứt lại, hai người đã đi đến Khư Hạch.

Lục Loạn Ly đưa mắt nhìn quanh, quả nhiên hai người Hạt Bạt và Hậu Khanh đều không ở đây.

Tuy chung quanh có rất nhiều Khư tộc, nhưng chỉ có hai con Thi vương tọa trấn.

Lục Loạn Ly nghĩ thầm, kế hoạch của Sở Hi Thanh đúng là một vòng lại một vòng.

Bố trí của hắn ở mộ Cơ Dương, thì ra là vì dụ Hạt Bạt và Hậu Khanh rời đi.

Lục Loạn Ly còn tưởng là Sở Hi Thanh muốn lợi dụng lực lượng của Nam Cực Trường Sinh đại đế và Tư Hoàng Tuyền để nghịch chuyển sinh tử cho 12 con Hoàng Long kia.

Lục Loạn Ly lập tức rút bảo đao, thân đao tản ra ánh sáng năm màu, làm cho tất cả sinh linh tử linh trong Quy Khư đều mất ý thức, rơi vào trạng thái mê loạn.

Ngay cả 2 con Thi vương kia cũng không ngoại lệ.

Hai tồn tại cấp độ Bán Thần này đã không có tư cách đứng ở trước mặt nàng bây giờ.

Sở Hi Thanh vung tay lên, thả 12 xác Hoàng Long trong ‘Tinh Thần quyền ấn’ ra ngoài, rồi sắp xếp theo phương vị.

Sau đó, hắn lại chống đỡ áp lực nặng nề và xạ tuyến, nguyên từ và Dương viêm, bước từng bước về phía trước, đưa tay tiếp xúc với ‘Thiên đạo’ phục chế sáng chói mắt như mặt trời kia.

Sở Hi Thanh nhắm mắt lại, cố gắng cảm ứng từng hình ảnh bên trong Khư Hạch này: “Loạn Ly, lập tức bày trận Điều Đình Tạo Hóa! Tốc độ càng nhanh càng tốt!”

Lục Loạn Ly kế thừa thần khí ‘Đại La thần giám’ của Trí Tẩu, hiện nay nó chính là Thánh Giả và pháp tướng của thiên quy Phù Thiên và Trận Thiên.

Nó có thể diễn biến vạn phù, bày trận rất nhanh.

Những thuật sư khác cần rất nhiều thời gian, nhưng Lục Loạn Ly chỉ cần có bản vẽ là có thể hoàn thành trong chớp mắt.

Tại trận chiến ở Minh giới, Lục Loạn Ly cũng từng bố trí một trận pháp cực lớn trong thời gian ngắn, khiến cho Thanh Long Tinh Quân được cường hóa rất nhiều, cho nên mới đối kháng được với Thất Sát.

Lúc này, Lục Loạn Ly bắt đầu suy nghĩ.

Trận pháp Điều Đình Tạo Hóa trong Thái Vi Viên là một trận pháp cực kỳ khổng lồ.

‘Đại La thần giám’ trong tay nàng tuy rất thần kỳ, nhưng không thể diễn hóa ra đại trận quy mô lớn như vậy.

Nhưng quá nửa nội dung trong tòa trận pháp đó là lấy nguyên linh thiên địa từ địa mạch và thiên địa, tăng cường uy lực, hạ thấp hiệu quả của các loại thiên tài địa bảo.

Sau khi lược bỏ bộ phận này, còn lại trận phù hạt nhân, nó nằm trong phạm vi chịu đựng của ‘Đại La thần giám’.

Lục Loạn Ly lại hỏi dò: “Ngươi đã lên kế hoạch cho chuyện này từ hai tháng trước rồi?”

Bởi vì khi đó, Sở Hi Thanh đã nhắc nhở nàng, để nàng đi nghiên cứu đại trận Điều Đình Tạo Hóa ở Thái Vi Viên.

Nếu như đúng là vậy, thế thì thật đáng sợ, phu quân của nàng quả thực là yêu nghiệt.

Chương 2540 - Tạo hóa (2)

Sở Hi Thanh nghe vậy thì cười khổ, hắn nào có thần kỳ như vậy.

Hành động ngày hôm nay, càng nhiều là nảy lòng tham khi bị Thần Bàn Nhược ép vào góc tường thôi.

Lúc trước Sở Hi Thanh cũng không ngờ, Táng Thiên lại còn có một điểm yếu, mà lại nằm trong tay Thần Bàn Nhược.

Kế hoạch của hắn vốn thong dong và hoàn thiện hơn nhiều.

Cũng không triển khai Điều Đình Tạo Hóa ở đây.

Quy Khư tuy có thể giấu diếm được các thần, nhưng cũng rất nguy hiểm, đây thật ra là một hành động rất mạo hiểm.

Nơi lý tưởng nhất, chính là quốc đô của Đại Luật.

Hắn vốn đang triệu tập nhiều thuật sư hơn, chuẩn bị nhiều tài liệu hơn để triển khai thuật này.

Sở Hi Thanh lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Táng Thiên và Băng Thần sẽ chiến đấu rất lâu, chắc là vẫn kịp.

Trong thời gian ngắn, những Tổ thần và đế quân kia sẽ không quá quan tâm đến phàm giới.

Khi Lục Loạn Ly nhắm mắt tính toán, toàn bộ Quy Khư đều tĩnh mịch.

Theo thời gian trôi qua, nội tâm vốn trầm ổn của Sở Hi Thanh, cũng bắt đầu sinh sôi chút bất an.

Hắn lo lắng biến số bất ngờ…

Cũng may là 150 cái hô hấp sau, Quy Khư vẫn không có gì dị thường.

Lục Loạn Ly mở mắt, hai tay bắt pháp quyết.

“Lên!”

‘Đại La thần giám’ trôi nổi trước mặt nàng lập tức hóa thành 173.700 viên phù văn, trôi nổi quanh người Lục Loạn Ly.

Lục Loạn Ly lại nói một tiếng ‘Xuống’, chỉ chớp mắt, một tòa đại trận với quy mô mười dặm đã hoàn thành.

Trong mắt Sở Hi Thanh cũng lộ ra một vệt tinh mang.

Như Ý…. Dùng 'Đông Hoàng tinh hồn' để bù đắp thiên quy trong Quy Khư.

Ầm!

Khư Hạch lập tức thu hồi ánh sáng và lực lượng cuồng bạo của mình.

Nó vẫn đang phát sáng, nhưng không còn chói mắt như trước.

Lực lượng nguyên từ cuồng bạo cũng giảm hai phần ba.

Sở Hi Thanh không khỏi thấy tiếc hận.

Đông Hoàng tinh hồn vẫn không thể hoàn toàn bù đắp 'Thiên đạo' phục chế này.

Chỉ bổ sung được khoảng ba phần mười.

Mà ba phần mười này, đã để cho năng lượng của Khư Hạch không tiết ra ngoài quá nhiều.

Khư Hạch này sở dĩ tỏa sáng mạnh như mặt trời, chính là do nó thiếu sót quá nghiêm trọng, toàn thân như một cái sàng.

Tất cả nguyên lực nó hấp thu được, đều bị tiết ra ngoài.

Mà bây giờ, Sở Hi Thanh bù đắp được ba phần mười số lượng 'lỗ' trên cái sàng.

Những nguyên lực không tiết ra ngoài này, chính là đầu nguồn để hắn khởi động Điều Đình Tạo Hóa.

Sở Hi Thanh lập tức bỏ năm vạn viên Ước Nguyện Thạch để ước nguyện… Gia tăng hiệu quả của Điều Đình Tạo Hóa lên đến trình độ lớn nhất có thể!

Lúc chém giết La Hầu, những nguyên chất Sở Hi Thanh từ bỏ đều biến thành Ước Nguyện Thạch.

Cộng thêm số lượng Sở Hi Thanh tích lũy, đủ để hắn dùng rất lâu.

Dưới ý niệm của Sở Hi Thanh, đại trận bắt đầu vận chuyển.

Lực lượng tạo hóa vô cùng mạnh mẽ bắt đầu sinh sôi bên trong trận.

Khác với Điều Đình Tạo Hóa ở Thái Vi Viên.

Lần này có thể mượn Khư Hạch, trực tiếp liên hệ với thiên đạo và căn nguyên của thiên địa.

Lực lượng tạo hóa vừa xuất hiện, đã tinh khiết và tràn đầy vượt qua tưởng tượng của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh rất vui mừng, nhưng cũng không dám thư giãn.

Hắn chắp tay với bộ ánh sao hóa thể của Mộc Kiếm Tiên: “Mời đế quân ra tay!”

Hóa thể của Mộc Kiếm Tiên vẫn luôn yên lặng không một tiếng động là vì đang quan tâm đến cuộc chiến của Táng Thiên, và hướng đi của hai thần âm Dương.

Nhưng Tổ thần và đế quân kia không rảnh, nhưng hai thần âm Dương thì khác, Sở Hi Thanh không thể không đề phòng.

Nhưng khi Sở Hi Thanh nói chuyện, hóa thể của Mộc Kiếm Tiên vẫn rút ra một chút tâm thần.

Hắn giơ tay lên, hiển hóa ra một quyển sách quý.

Đó chính là hình chiếu của thần khí Sinh Bộ.

Mộc Kiếm Tiên mượn thứ này, để vượt mặt Mộc Thần – Linh Uy, trở thành Thánh Giả của thiên quy Sinh Mệnh.

Sở Hi Thanh không dùng đến lực lượng sinh tử luân hồi của Mộc Kiếm Tiên và Tư Hoàng Tuyền, cũng không muốn bọn họ tiêu hao lực lượng vào lúc này.

Nhưng có thiên quy Sinh Mệnh của Mộc Kiếm Tiên trợ giúp, sẽ tiêu hao lực lượng tạo hóa ít hơn rất nhiều.

Sở Hi Thanh lại triệu hồi Thần Khế thiên bi của mình.

Hắn trực tiếp ‘mượn’ thiên quy Sinh Mệnh của Mộc Thần – Linh Uy cho mình sử dụng.

Chuyện này sẽ khiến vị Tổ thần kia cực kỳ tức giận, nhưng Sở Hi Thanh lại không thèm để ý đến hắn.

Chỉ có thể nói, tất cả những thứ này đều là vận mệnh an bài. Gần đây Thần Khế thiên bi đã tăng mạnh, mà Mộc Thần – Linh Uy không có ‘Bàn Cổ tinh hồn’, lại là kẻ yếu nhất trong đám Tổ thần.

Đặc biệt là sau khi hắn mất đi vị trí Thánh Giả của thiên quy Sinh Mệnh.

Tiếp đó, Sở Hi Thanh bay lên không, nhìn xuống 12 con Hoàng Long kia, rồi chỉ một cái.

Một chỉ này, để 12 con Hoàng Long không còn tử khí, một thân máu thịt đang khôi phục hoạt tính.

Chân linh của chúng đang tụ tập lại, từng luồng từng luồng long uy hùng vĩ đang khuếch tán trong Quy Khư.

Cùng lúc đó, lân phiến của 12 con Hoàng Long cũng đang phát sinh biến hóa.

Ngoại trừ hoa văn tự nhiên ra, vảy rồng của chúng còn xuất hiện từng cái phù văn kỳ dị.

Lục Loạn Ly vừa nhìn đã biết, Sở Hi Thanh chuẩn bị khắc đại trận trấn quốc lên trên thân 12 con Hoàng Long.

Cái tên này hiển nhiên là đã có mưu đồ từ trước, hắn đã bảo mấy người La Hán Tông hóa giải đại trận trấn quốc thành 12 phần.

Ưu điểm khi làm vậy chính là đại trận trấn quốc sẽ không có vị trí cố định, có thể di động theo Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh chẳng những có thêm 12 con Hoàng Long bảo vệ, mà còn có thể thông qua trận pháp, lấy long khí từ khoảng cách xa.

Cái này cũng có thể đề phòng giẫm phải vết xe đổ của Huyền Hoàng thủy đế.

Ngày xưa, một trong những nguyên do khiến Huyền Hoàng thủy đế thất bại, chính là hắn cách Thần Châu quá xa.

Khi Sở Hi Thanh đang tập trung phục sinh 12 con Hoàng Long, Lục Loạn Ly cũng tập trung vào vận chuyển trận pháp.

Hai người đều không biết, một người bóng đang lặng lẽ tiến đến bên ngoài Quy Khư.

Đây là một Cự linh mang hình thái nhân tộc.

Dung mạo của hắn tuấn tú xinh đẹp, thân hình cao to lại văn nhược, thần thái tự nhiên tiêu sái, khí chất như trời xanh mây trắng, cao sơn lưu thủy.

Đó rõ ràng là … Khi Thiên Vạn Trá chi chủ đang ác chiến với Thánh hoàng đời thứ ba!

Người này liếc mắt nhìn vào nơi sâu xa trong Quy Khư, lập tức phát ra một tiếng cười gằn!

Chương 2541 - Tái tạo

Thần Bàn Nhược vẫn đang suy nghĩ Sở Hi Thanh trở về phàm giới để làm gì?

Cách đây không lâu, hắn đã thăm dò toàn bộ phàm giới một lần.

Tuy Thần Bàn Nhược không thể chiếu khắp phàm giới như Thần Phổ Chiếu.

Nhưng khi Thần Bàn Nhược phát hiện tứ đại Thi tổ đều đang ở mộ Cơ Dương, thì hắn đã hiểu Sở Hi Thanh đang ở đâu.

Khư Hạch do Thiên đế đời thứ tám để lại, cộng thêm 'Đông Hoàng tinh hồn' sao?

Đúng là một ý tưởng hay ho…

Ngày xưa, hắn ngồi nhìn 'Đông Hoàng tinh hồn' rơi vào tay Sở Hi Thanh mà không thèm làm gì, cũng không phải để Sở Hi Thanh dùng để bù đắp Khư Hạch, do đó Điều Đình Tạo Hóa, phục sinh Táng Thiên!

"Vì vậy ngươi vẫn có ý định ngồi xem Táng Thiên tử vong?"

Thần Bàn Nhược không khỏi cảm khái một câu: "Mưu tính rất hay, nhưng thế gian này hỗn độn khó lường, mọi việc há có thể đều nằm trong dự liệu của ngươi?"

Sở Hi Thanh thật ra rất thông minh.

Chỉ cần Táng Thiên tử vong, ngã xuống một lần, như vậy nghi thức của Thần Bàn Nhược hắn coi như hoàn thành một nửa.

Về phần Táng Thiên có sống lại hay không, đều không nằm trong nghi thức của hắn.

Thần Bàn Nhược đã không có lý do để dốc hết sức quyết tử với Sở Hi Thanh.

Nhưng mà Thần Bàn Nhược rất khó chịu.

Hắn rất tức giận!

Dựa vào cái gì mà mọi chuyện đều biến hóa theo dự tính của Sở Hi Thanh?

Đường đường là Thần Bàn Nhược, dựa vào cái gì phải làm việc theo ý của Sở Hi Thanh?

Nắm giữ hỗn độn vạn vật… rất có khí phách!

Nhưng mà ta há có thể để ngươi toại nguyện?

Nhưng Thần Bàn Nhược chỉ đứng ở ngoài Quy Khư, không dám tiến vào bên trong một bước.

Bởi vì Sở Vân Vân đã biến mất rồi.

Nàng chưa từng xuất hiện ở mộ Cơ Dương, cũng không ở Thiết Bích sơn mạch.

Đến giờ, Thần Bàn Nhược vẫn chưa tìm được tung tích của nữ tử này.

Trong tinh không, Thái Sơ Huyền Nữ và Chân môn Chân tổ trong tay nàng cũng thoát khỏi sự khống chế của hắn, hướng đi khó dò.

Thần Bàn Nhược không thể không cẩn thận.

Đây chỉ là một bộ thần huyết hóa thể của hắn mà thôi.

Thần Bàn Nhược lo mình chưa tiến vào Quy Khư thì đã bị Sở Vân Vân một thương đâm chết.

Bộ hóa thể này tuy không chứa nhiều thần huyết, nhưng một khi tổn thất, ít nhiều gì cũng sẽ ảnh hưởng đến chiến đấu của hắn và Thánh hoàng đời thứ ba.

Nhưng dù sao Thần Bàn Nhược cũng là kẻ lấy thân phận thần linh Hỗn Độn để sừng sững ở vùng sao trời này 1300 vạn năm, các thần Bàn Cổ cũng phải nhường nhịn hắn ba phần, tự nhiên là có nguyên do.

Hắn chắp tay sau lưng, lẳng lặng chờ đợi.

Khoảng 10 cái hô hấp sau, một người một chim xuất hiện ở phía sau hắn.

Con chim khổng lồ có đôi cánh dài 599 trượng.

Toàn thân hắn đỏ như lửa luyện đan, sáu chân mà bốn cánh.

Hình dạng như một cái túi vải vàng, không có tai mắt mũi miệng.

Nhưng khí tức lại hung hoành thô bạo.

Khi con chim này hạ xuống, toàn bộ biển rộng chung quanh lại chìm xuống ba thước.

Bóng người kia là một thần linh Hỗn Độn mang theo hình thái nhân tộc, diện mạo khoảng 30 tuổi, ngũ quan như đao tước, hai mắt màu lam nhạt.

Da thịt hắn màu hồng, mặc một bộ giáp vàng, để thần khu của hắn như ánh lửa vàng, khí thế cao vót lại ác liệt, sau lưng có ánh sáng năm màu, tựa như là cánh chim.

“Thần Bàn Nhược!”

Sau khi người này đến, hắn lạnh lùng liếc nhìn Thần Bàn Nhược: “Không hổ là Khi Thiên chi chủ, ngay cả lời thề của các thần mà cũng có thể lừa dối.”

Vị này lại có thể lừa dối chín tầng mây xanh, để chân thân bọn họ hàng lâm xuống phàm giới.

Nam tử lại nói: “Nói đi, gọi chúng ta đến đây làm gì?”

“Quả thực là biết rõ còn cố hỏi.”

Thần Bàn Nhược cũng rất lạnh nhạt.

Hắn nhìn người mặc giáp vàng này, trong mắt thậm chí còn lộ ra vẻ căm ghét, còn có từng tia kiêng kỵ.

Thần Bàn Nhược thản nhiên chỉ vào nơi sâu xa trong Quy Khư: “Các ngươi đi vào giết vị Nhân hoàng đương đại kia đi, ít nhất cũng phải ngăn cản hắn.”

Nam tử kia không khỏi nhíu chặt lông mày.

Hắn không quá tình nguyện, nhưng cũng không từ chối, hắn lạnh lùng nói: “Nhân hoàng? Vị Nhân hoàng này đang bị các thần nhìn chằm chằm! Ngươi không lo chúng ta bại lộ sao?”

“Tuy nhiên, nhiệm vụ này của ngươi không liên quan gì đến hiệp ước của chúng ta, xem như là một trong ba lần hứa hẹn mà ta đã đáp ứng ngươi đi. Còn nữa, ta muốn Khư Hạch ở trong đó.”

“Ngươi này không chết, nhân tộc sớm muộn gì cũng quay lại chúa tể thiên địa một lần nữa, lẽ nào nhân tộc không phải hậu duệ của Bàn

Cổ? Nhưng ngươi đã nói như vậy, thì tùy ngươi.”

Thần Bàn Nhược chắp tay sau lưng: “Nhưng ta đề nghị ngươi đừng dùng cái hình thái bắt chước chưa ra gì này để đi vào, vị Nhân hoàng này rất mạnh. Còn Khư Hạch kia, nếu ngươi có năng lực lấy đi thì cứ lấy.”

Nghĩ Thiên chi pháp, chỉ là thiên quy ở tầng thứ ba, cao nhất cũng không đến tầng 56, còn muốn nghĩ hóa ra Hồng Tước chân chính?

“Rất mạnh? Chỉ là một Bán Thần, có thể mạnh đến đâu? Dù là Nhân hoàng đương đại, nhưng Quy Khư cách Thần Châu trăm vạn dặm, hắn có thể lấy bao nhiêu long khí?”

Nam tử kia bật cười, sau đó thần khu bắt đầu biến hóa.

Tất cả xương cốt và máu thịt của hắn đều phát ra những tiếng răng rắc, thân thể đã biến thành một con cự thú màu đen, cao đến 659 trượng.

Con cự thú này nhìn tương tự vượn khỉ, mỗi bên trái phải lại có ba tai.

Hắn khoát tay, lấy ra một cái cự côn nanh sói, bễ nghễ nhìn xuống Quy Khư.

Nhưng khi Lục Nhĩ Cự Hầu này sắp bước vào Quy Khư, sắc mặt Thần Bàn Nhược lại hơi đổi.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên hư không, sau đó nghiến răng.

“Thần Thái Sơ!”

Thanh Tịnh chi chủ bị hắn phong tỏa và trấn áp, thế mà lại thoát vây rồi?

Chắc là Thái Sơ Huyền Nữ, tiện nhân này…

Nữ tử này lại giở trò cũ của Sở Hi Thanh, muốn để hắn không thể phân thân bao quát mọi việc.

Thần Bàn Nhược xoa xoa trán mình: “Lục Nhĩ, ngươi chuyển sang nơi khác, bây giờ đi khống chế Thần Tịnh Ly cho ta, không thể để nàng chạy trốn. Dùng thần thông của ngươi, nhìn chằm chằm vào nàng cho ta.”

Đối với hắn mà nói, Bổ Thiên Thạch cũng là thứ không thể thiếu được.

Lục Nhĩ Cự Hầu ngẩng đầu nhìn trời, sau đó cười khẽ một tiếng: “Như ngươi mong muốn!”

Sau đó hắn lại biết thành hình dáng Đại Nhật Kim Ô, đột nhiên giương cánh, đã bay lên 38 ngàn dặm.

Lúc này, con chim không đầu không mặt kia rốt cuộc cũng phát ra tiếng rống ‘giang’ ‘giang’.

Cứ như là một con chim bị chặn miệng, sau đó kêu to.

“Ngươi rất cẩn thận, cẩn thận hơn Lục Nhĩ rất nhiều.”

Thần Bàn Nhược bật cười: “Yên tâm, ta không bảo ngươi đi liều mạng, chỉ cần ngươi làm hết sức là được, sau đó tự nhiên sẽ có viện binh chạy đến. Người kia sẽ ra tay với Sở Hi Thanh, đến khi đó ngươi có thể giúp thì giúp, không thể giúp thì tự bảo vệ mình.”

Nếu như hắn không tính sai, không chỉ hắn nhìn chằm chằm vào Sở Hi Thanh, mà còn có Ty Thần Tinh Quân…

Trên thế gian này, thật ra hai thần âm Dương là kẻ không muốn nhìn thấy Táng Thiên sống sót nhất.

Chương 2542 - Tái tạo (2)

Con chim kia lại kêu ‘giang’ ‘giang.

“Ngươi bảo ta cẩn thận Thần Tuyên Loạn?”

Thần Bàn Nhược nheo mắt lại: “Yên Tâm, ta vẫn đang đề phòng hắn, dù sao cũng là còn Hồng Tước cuối cùng trong thiên địa…”

Đó là con Hồng Tước cuối cùng của thiên địa, là một nam tử đi ra từ trong tuyệt cảnh, một tồn tại để hắn bất ngờ và cực kỳ kiêng kỵ.

Con chim nhỏ này lấy sức một người, kéo theo mấy vị chiến tướng mạnh mẽ dưới trướng hắn, để họ không thể thoát thân.

Bằng không cuộc chiến Nam Cực, Mộc Kiếm Tiên tuyệt đối không thể thành công.

Hôm nay Táng Thiên thảo phạt La Hầu, hắn cũng không cần vất vả.

Con chim kia lại kêu ‘giang’ lần nữa.

Sau đó đã thấy đầu của Thần Bàn Nhược chợt nổ tung thành bọt máu.

Đó là một móng vuốt có ngọn lửa vàng cháy rực, nó đã đánh nổ đầu Thần Bàn Nhược.

Cùng lúc đó, một bóng người xuất hiện sau lưng Thần Bàn Nhược: "Thú vị! Đang ác chiến với Thánh hoàng đời thứ ba mà còn có thể phân ra một bộ thần huyết hóa thân, lực lượng của vị này đúng là rất mạnh nha. Chỉ sợ tất cả mọi người đều đánh giá thấp hắn."

Con chim kia nhìn thấy người này, thân thể lập tức co rụt lại, câm như hến.

Vị trước mắt hắn, chính là Ty Thần Tinh Quân!

Còn là bản thể của Ty Thần Tinh Quân!

Lúc này, mặt trăng và mặt trời không chỉ hiển hóa ra giữa bầu trời, mà còn cách phàm giới rất gần.

Hai vị này liên thủ xé rách chín tầng mây xanh, để bản thể của Ty Thần Tinh Quân hàng lâm phàm giới.

…

Sở Hi Thanh không biết chuyện bên ngoài Quy Khư, nhưng lại ý thức được mình không còn nhiều thời gian.

Hắn đang cố gắng tăng tốc độ phục sinh 12 Hoàng Long.

Ước nguyện… dùng tốc độ nhanh nhất để hoàn thành 'Thập Nhị Đô Thiên Thần Long trấn quốc đại trận'!

Lần này, hắn dùng tận ba vạn viên Ước Nguyện Thạch.

Thiên Ý Kính cũng hiển hóa ra ngoài, soi sáng 12 con Hoàng Long.

Chỉ ba cái hô hấp sau, 12 con Hoàng Long đã hoàn thành hơn nửa phù văn.

Cũng vào lúc này, 12 con Hoàng Long đạt đến Vĩnh Hằng thượng vị đồng thời mở mắt.

Trong mắt chúng tản ra hào quang lấp lánh, tuy rằng vẫn tan rã vô thần, cũng hơi dại ra, nhưng đã có sinh khí.

Một thân vảy rồng vàng óng cũng đang tỏa ra huỳnh quang.

Còn có thể nghe thấy tiếng tim đập của chúng.

Ầm!

Trong khoảnh khắc, vô số long khí màu vàng óng bỗng nhiên bao phủ lấy cơ thể Sở Hi Thanh.

Theo 12 con Hoàng Long phục sinh, đại trận trấn quốc tuy chưa hoàn chỉnh, nhưng đã phát huy một bộ phận công dụng, trợ giúp Sở Hi Thanh lấy long khí từ xa, đồng thời phóng to uy lực của long khí.

Sở Hi Thanh lập tức bắt đầu giai đoạn thứ hai.

Hắn vừa tiếp xúc với phù văn trên người 12 con Hoàng Long, vừa thò tay về phía trung ương của đại trận Điều Đình Tạo Hóa.

“Mời tinh quân trở về.”

Thanh Long Tinh Quân trong tay áo Lục Loạn Ly nhất thời híp mắt lại, vô cùng giật mình mà thò đầu ra khỏi tay áo của Lục Loạn Ly.

Hắn nhìn thấy một bóng long hư ảo khổng lồ màu xanh đang sinh thành nơi trung ương của đại trận Điều Đình Tạo Hóa.

Thanh Long Tinh Quân và Lục Loạn Ly đều hiện lên vẻ không thể tưởng tượng nổi.

“Bệ hạ, ngươi đây là?”

Sở Hi Thanh thế mà lại lấy long khí của Đại Luật và lực lượng tạo hóa để rèn đúc thần khu cho hắn!

Sở Hi Thanh nhếch miệng cười: “Chúng ta đổi một dòng suy nghĩ, tại sao nhất định phải tìm lại thần khu của ngươi? Nếu nguyên thần của Tinh Quân có thể mượn Thần Ánh Châu để thoát ra khỏi Vĩnh Hằng Thạch, như vậy tái tạo một bộ thần khu cho Tinh Quân không đơn giản hơn sao? Nhưng ta không hiểu về huyết mạch và thần khu của Tinh Quân lắm, cần Tinh Quân tự cô đọng thần khu của mình.”

Thanh Long Tinh Quân lại ngây người, lập tức nỉ non một tiếng: “Biện pháp tốt, đúng là biện pháp tốt! Thần Ánh Châu tuy chỉ chiếu rọi thần hồn của ta ở đây, nhưng nếu như có thể tái tạo một bộ thân thể, vậy cũng không khác gì bản thể. Chỉ là nếu vậy, e rằng lực lượng tạo hóa ở đây không đủ.”

Lực lượng của Khư Hạch là có cực hạn, pháp lực của Lục Loạn Ly cũng vậy.

‘Đại La thần giám’ có thể duy trì bao lâu, có thể sinh thành bao nhiêu lực lượng tạo hóa, vậy phải xem pháp lực của Lục Loạn Ly có thể kéo dài bao lâu.

“Thần lực của Táng Thiên vĩ đại vô biên, chút lực lượng tạo hóa này vốn đã không đủ.”

Sở Hi Thanh bất đắc dĩ.

Mấu chốt là không có Thanh Long Tinh Quân, thì hắn không có phần thắng.

Hắn sao dám coi thường anh hùng thiên hạ? Coi thường hai thần âm Dương và Thần Bàn Nhược?

Chỉ có Thanh Long Tinh Quân trở về, Sở Hi Thanh mới có năng lực hoàn thành ván cờ của mình.

“Việc của Táng Thiên Thần Tôn, ta đã có tính toán, Tinh Quân không cần lo lắng. Ngoài ra, ta phải nói trước, Tinh Quân đã mượn long khí của Đại Luật ta để tái tạo thần khu, ngày sau tất sẽ liên lụy cực sâu với khí vận của Đại Luật, khó có thể thoát khỏi.”

“Ta hiểu.”

Thanh Long Tinh Quân không chút do dự, bay thẳng vào đại trận Điều Đình Tạo Hóa.

Hắn biết thời gian cấp bách, không cho phép phí lời.

Điều Đình Tạo Hóa cũng không thể từ bỏ cơ hội khôi phục tự do, lại thấy ánh mặt trời này.

Theo thân thể của hắn tụ hợp với long khí và lực lượng tạo hóa, bóng rồng dài 780 trượng kia lập tức trở nên chân thực.

Kinh mạch, mạch máu, vảy rồng, sừng rồng, móng rồng, râu rồng… chỉ chớp mắt đã sinh sôi trên long khu.

Con Thanh Long này đồng thời phát ra tiếng long ngâm rung trời, rung động toàn bộ Quy Khư.

Điều Đình Tạo Hóa thật sự là rất quen thuộc với long khu của mình.

Đúng lúc này, một hơi thở mà Sở Hi Thanh quen thuộc đã xuất hiện ở nơi này.

“Tái tạo Thanh Long?”

Đó chính là Ty Thần Tinh Quân, khí tức của hắn nóng rực như mặt trời.

Hào quang chói mắt soi sáng bốn phía, cực kỳ khốc liệt.

Hắn nhìn con Thanh Long đang rít gào trong đại trận, kinh ngạc nói: “Bệ hạ, ngươi thật sự là cho ta hết bất ngờ này đến bất ngờ khác.”

Hắn vốn cho rằng, sau khi đi vào sẽ nhìn thấy một bộ thần khu của Táng Thiên.

Nhưng lại không ngờ, mình sẽ thấy một con Thanh Long sắp hoàn thành!

Chương 2543 - Một nửa

Lúc Ty Thần Tinh Quân tiến vào, không chỉ thấy Thanh Long Tinh Quân sắp đắp nặn thành công, mà còn thấy 12 con Hoàng Long đã phục sinh.

Sở Hi Thanh không chỉ dùng Điều Đình Tạo Hóa để phục sinh chúng, mà còn rót long khí của Đại Luật vào cơ thể chúng, để lực lượng của chúng càng mạnh hơn, thân thể càng mạnh mẽ và kiên cố hơn.

Ty Thần Tinh Quân vừa nhìn đã biết chỗ đáng sợ của những con Hoàng Long này.

Chỉ cần long khí của Đại Luật không ngừng, 12 con Hoàng Long này sẽ không tử vong.

12 con Hoàng Long không tử vong, quốc vận Đại Luật cũng sẽ không bị hủy bởi ngoại địch.

Phương pháp duy nhất để phá hủy bọn họ, chính là hoàng đế đời sau của Đại Luật tự vác đá đập chân mình; hoặc là ngoại địch mạnh hơn xa 12 con Hoàng Long này, dùng phương thức nghiền ép để tiêu diệt cả 12 con Hoàng Long và Đại Luật.

Đây là một thủ đoạn rất buồn nôn mà Huyền Hoàng thủy đế sáng tạo ra, lại trở nên đăng phong tạo cực trong tay Sở Hi Thanh.

Ty Thần Tinh Quân không khỏi tê cả da đầu, chút đắc ý trong lòng nhất thời biến mất sạch.

Đáng chết! Cái tên này lại còn một chiêu nay…

Ty Thần Tinh Quân tưởng mình là chim sẻ, lúc bọ ngựa bắt ve chim sẻ đứng sau.

Nhưng bây giờ xem ra, mình chưa chắc đã không giẫm phải bẫy… ít nhất cũng giẫm phải cống bẩn.

Hắn không chút do dự, trước khi mở miệng đã phát ra hàng ngàn hàng vạn lông vũ màu lửa.

Đại trận trấn quốc trên người 12 con Hoàng Long vẫn chưa hoàn thành, thần khu của Thanh Long Tinh Quân cũng chưa hoàn chỉnh.

Hắn vẫn còn cơ hội!

Chỉ là những chiếc lông vũ màu lửa kia đã bị hóa thể của Mộc Kiếm Tiên chặn lại.

Thậm chí còn có một bó kiếm khí sắc bén chém về phía hắn.

Ty Thần Tinh Quân liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy đó là cây đại thụ Huyết tùng cao 830 trượng đang sừng sững sau lưng Sở Hi Thanh, nó đang mở rộng 99 cánh tay gỗ, từng cánh tay cầm một thanh thần binh, kiếm khí vô biên cắt chém thiên địa.

Không chỉ cắt đứt màn mưa lửa của hắn, mà còn cắt đứt Tiên Thiên Đại Nhật thần quang do hắn đánh ra.

Đây chỉ là một bộ ánh sao hóa thể cấp bậc Vĩnh Hằng thượng vị, vốn không có thần thông mạnh như vậy mới đúng.

Nhưng chín cánh tay to nhất của Mộc Kiếm Tiên lại cầm Cửu Diệu Thần Luân kiếm của Sở Hi Thanh.

Mộc Kiếm Tiên cầm nó, có thể phát huy ra uy lực cấp bậc đế quân.

Thiên quy của Mộc Kiếm Tiên, cũng khá khắc chế thần linh hệ Dương Thần.

Phổ Thiên chi pháp của Ty Thần Tinh Quân cũng đạt đến vị cách Chân Linh, có thể chiếu khắp bốn phương, có mặt khắp nơi.

Còn cả quang độn của hắn, giúp hắn hóa thành chùm sáng, có thể mượn ánh sáng để phản xạ qua lại.

Nhưng gặp phải Mộc Kiếm Tiên thì không dễ dài, bởi vì kiếm của đối phương cắt đứt tất cả không gian và ánh sáng ở chung quanh.

Ty Thần Tinh Quân chỉ cần hơi nhanh một chút, thì sẽ bị kiếm của Mộc Kiếm Tiên cắt đôi người.

Vì vậy hắn dứt khoát không dùng quang độn.

Hắn ‘hừ’ nhẹ một tiếng, nhìn sang Mộc Kiếm Tiên.

“Đốt!”

Những sinh linh cỏ cây này, cũng bị Đại Nhật Kim Ô bọn họ khắc chế.

Mộc Kiếm Tiên lập tức bị bốc cháy, toàn bộ thân thể hóa thành quả cầu lửa khổng lồ.

Mộc Kiếm Tiên tuy có thể ngăn cách ngọn lửa này ở bên ngoài, không cho chúng đốt cháy cơ thể mình, nhưng lại bị kiềm chế rất nhiều lực lượng.

Nhiên Thiên chi pháp của Ty Thần Tinh Quân cũng có vị trách Chân Linh top 5.

Không chỉ đạt đến tầng 65 trở lên, mà còn không có sơ hở để xuyên.

Bộ hóa thể này của Mộc Kiếm Tiên cao đến 830 trượng, tán cây rất khổng lồ, che đậy hơn 10 dặm.

Điều này có nghĩa hắn phải phòng ngự rộng hơn.

Tiệt Thiên Kiếm của Mộc Kiếm Tiên hơi yếu một chút, là sẽ bị Nhiên Thiên chi pháp của kẻ này đột phá.

Nội tâm của Ty Thần Tinh Quân lại chìm xuống.

Chỉ nghe thấy ‘oanh’ một tiếng, vô số cát đá bay tứ tán, dập tắt ngọn lửa kia.

Những cát đá này lại bao trùm thân thể Mộc Kiếm Tiên, tạo thành một tầng giáo đá trên cây Huyết tùng.

Còn có lực lượng Thổ nồng nặc đang hội tụ ở bộ rễ của Mộc Kiếm Tiên, khiến cho uy lực kiếm càng mạnh hơn.

Ty Thần Tinh Quân híp mắt lại, hắn lại đưa mắt nhìn về phía Sở Hi

Thanh.

Điều để hắn khó chịu hơn là, chỉ trong vòng sáu phần mười cái hô hấp, thần khu của Thanh Long Tinh Quân đã hoàn chỉnh hơn một chút, đại trận trấn quốc của Sở Hi Thanh cũng đã hoàn thành khoảng tám phần.

12 con Hoàng Long kia tuy vẫn chưa thể động, nhưng đã có thể khống chế đất đá để ứng địch.

Cùng lúc đó, một mảnh Vĩnh Hằng Bích Chướng cực lớn sinh sôi ở trước người Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly.

Đáng sợ hơn là, Sở Hi Thanh hòa lực lượng Thổ, Kiên Cố, Vạn Cương, Bất Phôi, Vĩnh Hằng của 12 con Hoàng Long vào trong Vĩnh Hằng Bích Chướng, khiến cho nó càng vững chắc không gì phá nổi.

Nếu như không đánh tan được, thì còn bị Nhai Tí chi pháp phản xạ lại.

May mắn là tên nhãi này chưa thể động đậy, bằng không trong phạm vi gần 200 vạn dặm Thần Châu, hắn sẽ có lực lượng cấp đế quân.

Sở Hi Thanh thong dong tự nhiên, cười nhìn hắn: “Đây là bất ngờ của Tinh Quân dành cho Sở mỗ sao? Sở mỗ thật sự là vinh hạnh. Nói thật, ta cũng không ngờ sẽ gặp mặt Tinh Quân nhanh như vậy, lại còn là bản thể của ngươi nữa.”

“Nể mặt tình cảm lúc trước, ta khuyên Tinh Quân nên rời đi thì hơn, bằng không hôm nay không phải là một ít tin tức là có thể thoát thân đâu.”

“Miệng lưỡi béo nhọn! Ý nghĩ của ngươi không sai, nhưng tiếc là không thể thực hiện.” Ty Thần Tinh Quân sầm mặt lại: “Đế Giang, ngươi còn không tiến vào, có tin ra xé xác ngươi ra không?”

Đế Giang trong miệng hắn, chính là con chim Đế Giang kia.

Con chim này rất cẩn thận và rụt rè, sau khi Ty Thần Tinh Quân bóp nát hóa thể của Thần Bàn Nhược, nó đã trốn xa đến mấy ngàn dặm, không dám tiếp xúc với hắn.

Ty Thần Tinh Quân không có thời gian tính toán với nó, cũng không định mượn lực nó.

Nhưng bây giờ xem ra, một mình hắn chưa chắc đã giết được mấy người Sở Hi Thanh trước khi Thanh Long Tinh Quân thành công.

Cùng lúc đó, một vòng mặt trời bắt đầu hiển hóa ra sau lưng Ty Thần Tinh Quân.

Đó giống như mặt trời chân chính, tỏa ra hào quang chói mắt, làm cho mấy ngàn dặm chung quanh đều trắng xóa.

Trong 300 dặm hư không, lại tựa như lò lửa, nhiệt độ cao đến cực hạn, có thể đốt cháy và hỏa táng tất cả.

Còn có lôi đình cực kỳ cuồng bạo bắn ra từ vòng mặt trời này, tựa như những chiếc roi dài quật tan tất cả vật chất.

Hàng ngàn hàng vạn lôi đình màu vàng đánh lên Vĩnh Hằng Bích Chướng, khiến cho nó xuất hiện vô số vết rách.

Đã không thể nhận ra chân thân của Ty Thần Tinh Quân ở đâu, hắn đã hóa thành ánh sáng, qua lại ở trong khu vực này, tìm kiếm cơ hội.

Hắn đã thay đàn đổi dây, bắt đầu ra sức phá hoại đại trận Điều Đình Tạo Hóa dưới chân Sở Hi Thanh.

Tòa trận pháp này được tạo ra bởi 'Đại La thần giám' của Lục Loạn Ly.

Chỉ cần 'Đại La thần giám' vẫn còn, những phù văn bị tổn hại kia có thể tái sinh bất cứ lúc nào.

Nhưng điều này sẽ tiêu hao pháp lực của Lục Loạn Ly, để cho nàng không thể duy trì quá lâu.

Khi đó dù Sở Hi Thanh thành công đắp nặn thần khu của Thanh Long, thì cũng không thể phục sinh Táng Thiên.

Hắn vốn đến đây vì điều này, chỉ cần đạt được mục đích này, thì không tính là thua.

Chương 2544 - Một nửa (2)

Nhưng một chớp mắt tiếp theo, Ty Thần Tinh Quân lại nghe thấy một tiếng nổ 'ầm' cực to ở phía lối vào của Quy Khư.

Hắn dùng Phổ Thiên chi pháp, chiếu sáng toàn vực, cảm ứng tình hình bên đó.

Khởi nguồn của âm thanh chính là chim Đế Giang đang chuẩn bị tiến vào.

Có thể thấy được một trường thương màu đen đang bốc cháy một ngọn lửa màu trắng đâm xuyên qua ngực của chim Đế Giang.

Sau lưng nó là một thiếu nữ mặc giáp đen, dung mạo tuyệt lệ, đôi mắt màu xanh da trời.

Quanh người nữ tử cũng có 12 đầu long khí vàng óng, khí thế bá đạo vô biên, thần uy vô lượng.

Nghịch Thần Kỳ trong tay nàng đã đâm xuyên qua tim con chim Đế Giang kia.

“Sở Vân Vân!”

Con ngươi của Ty Thần Tinh Quân co rút lại, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh xộc thẳng lên đầu.

Lúc trước, hóa thể của hắn từng giao thủ với Sở Vân Vân ở Huyết Bức sơn, kết quả lại bị Sở Vân Vân đánh trọng thương.

Chỉ từ trận chiến đó, hắn đã biến nữ tử này có thiên phú sánh ngang với Táng Thiên, thậm chí còn hơn!

Nhưng bản thể của Ty Thần Tinh Quân thì lại không để nàng vào mắt.

Lần này hạ phàm, Ty Thần Tinh Quân cũng không tính lực lượng của nữ tử này vào trong.

Nữ tử này có thiên phú siêu tuyệt, nhưng giờ vẫn chưa có thành tựu.

Nàng còn cách cấp bậc đế quân quá xa.

Nhưng hôm nay Sở Hi Thanh lấy 12 con Hoàng Long làm căn cơ, chế tạo đại trận trấn quốc, thân là hoàng hậu, Sở Vân Vân cũng được lợi từ đó.

Tuy nhiên, nàng không được 12 con Hoàng Long gia trì, không thể điều động long khí của cả một quốc gia.

Vẻ mặt của chim Đế Giang cũng là không thể tưởng tượng nổi, nó phát ra tiếng kêu ‘Giang’.

Nó muốn nói hai chữ ‘Khai Thiên’!

Ngày xưa, chim Đế Giang sinh ra cùng thần thú Hỗn Độn.

Hắn và Hỗn Độn đời đầu cũng giống như Cửu Phượng và Quỷ Xa, từng cạnh tranh và cướp đoạt Hỗn Độn chi pháp trong giai đoạn mới sinh ra.

Cuối cùng chim Đế Giang thua, nhưng hắn vẫn có trình độ Hỗn Độn chi pháp cực cao, còn tinh thông âm pháp, có thể lấy âm đả thương người.

Vừa rồi, đổi lại là bất kỳ vị đế quân nào ra tay với hắn, thì hắn đều có thể dũng Hỗn Độn chi pháp để hóa giải hơn phân nửa.

Nhưng hết lần này đến lần khác, hắn lại gặp phải Khai Thiên!

Một thương này của Sở Vân Vân, chính là bắt nguồn từ Khai Thiên chi pháp của Bàn Cổ.

Chim Đế Giang còn cảm thấy khó tin hơn là, lúc nãy hắn đã cực kỳ cẩn thận rồi.

Trước khi tiến vào lối vào, hắn đã cảm ứng và điều tra chung quanh, không hề bất cẩn kể sau khi Ty Thần Tinh Quân bình yên tiến vào.

Nhưng hắn vẫn không cảm ứng được sự tồn tại của Sở Vân Vân, dưới tình huống không kịp chuẩn bị, lại bị Sở Vân Vân một thương đâm thủng.

“Hay cho Già Thiên chi pháp!”

Ty Thần Tinh Quân đã dừng tay, quay đầu nhìn về phía Sở Vân Vân: “Thế mà lại có thể giấu diếm được linh giác của ta, đây tuyệt đối là Già Thiên, ngươi đã là Chân Linh số một của Già Thiên chi pháo, không hổ là Bá Võ Vương, thiên phú của ngươi còn hơn Táng Thiên!”

Nghĩ cũng hiểu, Sở Vân Vân có thể trở thành Thánh Giả dự bị của thiên quy Già Thiên, chắc chắn là có sự trợ giúp của Thánh hoàng đời thứ ba, nhưng Già Thiên chi pháp của nàng cũng không phải là chuyện nhỏ!

Tuy nhiên, Ty Thần Tinh Quân lại bội phục Sở Hi Thanh.

Đây rõ ràng là bước đường cùng, chắc chắn sẽ thất bại, thế mà lại bị Sở Hi Thanh mạnh mẽ bẻ lại, hiện giờ khắp nơi rối loạn, Ty Thần Tinh Quân hắn cũng giẫm phải bẫy.

Ty Thần Tinh Quân như bừng tỉnh.

Cái gọi là ‘trí tuệ’ của nhân tộc, cũng là đầu nguồn của Khi Thiên, Vạn Trá và Vạn Mưu chi pháp.

Trước mặt trí tuệ đỉnh cấp, lừa gạt và mưu lược đều không làm nên chuyện gì.

Sở Vân Vân vốn muốn phát lực, trực tiếp giết chết chim Đế Giang.

Lại nghe thấy con chim thần này kêu to ‘Giang’ một tiếng.

Giọng nó bi thương, tràn ngập ý khẩn cầu.

Sở Vân Vân nhướng mày liễu, lại rút trường thương ra, rồi vỗ một cái lên đỉnh caafi chim Đế Giang, đánh cho con chim gần cấp đế quân này hôn mê bất tỉnh.

Sau đó, Sở Vân Vân mới chỉ mũi thương về phía Ty Thần Tinh Quân.

“Hiện tại bó tay chịu trói, ta có thể tha cho ngươi một mạng.”

Thật ra nàng đang muốn kéo dài thời gian.

Kéo dài càng lâu, thần khu của Thanh Long Tinh Quân càng hoàn chỉnh, đại trận trấn quốc cũng có thể hoàn thành.

Phần thắng của bọn họ sẽ cao hơn.

Ty Thần Tinh Quân thì lại mỉm cười, trong mắt hiện ra một tia kiên quyết.

Hắn từ bỏ ý định phá hủy đại trận Điều Đình Tạo Hóa, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ bó tay chịu trói.

Vòng mặt trời phía sau hắn bắt đầu co lại.

Vòng tròn vốn đang chói mắt như mặt trời này, đã biến thành màu xanh lam nhạt, khí tức lại càng cuồng bạo và khốc liệt hơn.

Ty Thần Tinh Quân lại hiển hóa ra bản thể của mình… một con Tam Túc Kim Ô gần 800 trượng, dáng vẻ của hắn huy hoàng và xán lạn còn hơn phượng hoàng.

Sở Hi Thanh thấy dáng vẻ không tiếc tự bạo nguyên thần, đồng quy vu tận của hắn thì lại mỉm cười: “Tinh Quân cô đọng ‘Thái Dương thần hạch’ ở phàm giới, là muốn trở thành mặt trời mới đúng không? Vì vậy hôm nay ngươi giả vờ giả vịt tự bạo nguyên thần, muốn cho ai xem?”

Ty Thần Tinh Quân ngẩn người, đôi cánh chim và thân thể chợt đình trệ giữa không trung.

Thanh Long Tinh Quân và Sở Vân Vân, Mộc Kiếm Tiên đều kinh ngạc nhìn về phía Ty Thần Tinh Quân.

Trong cảm nhận của bọn họ, Ty Thần Tinh Quân tuyệt đối trung thành với phụ thần của hắn.

không ngờ người này còn muốn giết cha?

Ánh mắt của Ty Thần Tinh Quân hơi né tránh, sau đó lại hóa thành hình người.

Trên mặt hắn nở nụ cười, thần thái thân thiết ôn hòa: “Như vậy xin hỏi bệ hạ, hôm nay tại hạ phải trả cái giá gì mới có thể thoát khỏi nơi này?”

Ty Thần Tinh Quân đã thấy hơi hối hận.

Lúc nãy nên nghe Sở Hi Thanh, rút lui từ đầu thì hơn.

Hắn lại nhìn về phía Khư Hạch với vẻ không cam lòng.

Khư Hạch này bắt nguồn tư nguyên thần và nguyên chất của Thiên đế đời thứ tám, nó đã tương đối suy yếu.

Mặc dù pháp lực của Lục Loạn Ly có thể chống đỡ, nhưng cái Khư Hạch này cũng đã không thể cung cấp quá nhiều lực lượng tạo hóa nữa, chỉ mấy vạn năm nữa mới có thể khôi phục.

Vì vậy nên Sở Hi Thanh đã không thể phục sinh Táng Thiên.

Dù có phục sinh, đó cũng không thể là Táng Thiên hoàn chỉnh.

Vì vậy nhiệm vụ của hắn… thật ra đã hoàn thành một nửa từ lúc ban đầu rồi.

Chương 2545 - âm Dương

Ty Thần Tinh Quân giống như đã ngừng tay chịu thua, nhưng thật ra hắn và Sở Vân Vân vẫn đang giao phong rất kịch liệt.

Ý chí của hắn bất khuất kiên cường.

Không đến lúc vạn bất đắc dĩ, Ty Thần Tinh Quân sẽ không cam lòng cúi đầu chịu thua như thế.

Bản thể của hắn nhìn như không nhúc nhích, nhưng thật ra chân thân đã hóa thành từng sợi hào quang màu vàng, liên tục khúc xạ qua lại trong toàn bộ Quy Khư.

Ty Thần Tinh Quân đang dùng tất cả phương pháp để tìm sơ hở của Sở Vân Vân.

Nếu như có thể thoát thân khỏi đây, hắn sẽ không ngu đến mức chịu trao đổi điều kiện với Sở Hi Thanh.

Nhưng chuyện này có chút khó khăn.

Sở Vân Vân chẳng những đạt đến cấp đế quân khi được long khí gai trì, thiên quy của nàng cũng vượt qua rất nhiều thần linh thượng vị.

Vị này có thể một thương trọng thương chim Đế Giang, gần như giết chết nó, không chỉ dựa vào ám toán và đánh lén.

Nhưng đáng sợ nhất vẫn là Khai Thiên chi pháp và Nghịch Thần Kỳ.

Một thương này căn bản là không thể phòng ngự.

Dù là Ty Thần Tinh Quân, cũng không thể đối kháng được.

Từ cái đó ra, còn có Mộc Kiếm Tiên đang toàn lực hiệp trợ.

Vô số kiếm khí đang phong tỏa và cắt đứt ba lối vào của Quy Khư.

Thanh Long Tinh Quân và Sở Hi Thanh cũng đang cung cấp hỗ trợ.

Mặc dù hai người bọn họ không thể động đậy, nhưng có thể dùng đủ loại thiên quy để trợ giúp Sở Vân Vân phong tỏa không gian.

Đặc biệt là Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh.

Người này đang dùng Thần Ý Cấm Thiên để phong tỏa toàn bộ Quy Khư, lại dùng Chư Thần Hoàng Hôn để liên tục phá hư kết cấu thần lực của hắn.

Dù mạnh như Ty Thần Tinh Quân, cũng không thể tránh khỏi ảnh hưởng từ hai chiêu thức này, độn pháp chậm hơn rất nhiều.

Dù vậy, mấy người này chưa chắc đã có thể giữ hắn lại Quy Khư.

Vấn đề là Ty Thần Tinh Quân muốn giảm thiệt hại đến mức thấp nhất có thể, hoặc là bị thương nhẹ là cùng.

Nếu như bị trọng thương, vậy hắn không thể tiếp thu kết quả này.

Sở Hi Thanh thì lại cười không nói.

Hắn liên tục tạo đao cương, dùng Thần Ý Xúc Tử Đao phong tỏa hư không, sau đó nhìn Ty Thần Tinh Quân đang ra sức giãy dụa.

Không cho người này nhận rõ sự thực, thì nói gì cũng vô dụng.

Chỉ một cái hô hấp sau, Thanh Long Tinh Quân đã rống lên giận dự, chấn động toàn bộ Quy Khư.

Long khi của hắn trở mình, toàn bộ lân phiến trên người đều phát ra linh quang màu xanh.

Toàn bộ Quy Khư liền xuất hiện vô số hơi nước, tiêu hao hàng ngàn hàng vạn sợi kim quang đang phản xạ qua lại kia.

Bản thể của Thanh Long Tinh Quân lại bơi vào trong mây mù, không biết đi đâu.

Hắn là Thanh Long, lấy Sinh Mệnh và Mộc pháp làm chủ, nhưng nắm giữ sương mù là bản năng trời sinh của Long tộc.

Cũng trong khoảnh khắc này, 12 con Hoàng Long bên người Sở Hi Thanh cũng bay lên trời.

Chúng rời khỏi vị trí vốn có, tiến vào trong sương mù dày đặc.

Đại trận trấn quốc đã hoàn thành.

Ầm!

Ty Thần Tinh Quân lại giao thủ lần cuối với Sở Vân Vân ở lối ra phía đông Qu Khư, rốt cuộc cũng đàng hoàng trở về ‘bản thể’.

Đó vốn là một bộ hóa thân được tạo ra từ ánh sáng.

Cho đến giờ phút này, hắn mời hoàn toàn từ bỏ.

Thanh Long Tinh Quân đã tái tạo thần khu, đại trận trấn quốc cũng hoàn thành, như vậy hi vọng hắn thoát thân là rất xa vời.

Ty Thần Tinh Quân chắp tay sau lưng, vẻ mặt thong dong nhàn nhã: “Dừng tay đi, trận này ta thua. Bệ hạ muốn lấy được thứ gì, không ngại nói thẳng.”

Chỉ là vòng mặt trời phía sau hắn vẫn tỏa ra ánh sáng mạnh và xạ tuyến khô nóng, cùng với sấm chớp mưa bão.

Đây chính là chỗ dựa của hắn.

Nếu thật sự không được, chỉ có thể lưỡng bại câu thương.

Sở Hi Thanh thấy thế thì mỉm cười.

Hiện giờ, có thể trao đổi rồi.

“Sao Tinh Quân lại nói vậy?” Sở Hi Thanh lắc lắc đầu: “Không phải là Tinh Quân chuẩn bị lấy thứ gì, để chúng ta giúp ngươi giết chết vầng mặt trời kia sao? Hai thần âm Dương rất mạnh, Tinh Quân cũng hiểu điều này, ngươi muốn thay thế cũng không dễ dàng.”

Hắn vừa nói chuyện, vừa ép một giọt máu ra, rồi nhỏ vào đại trận.

Đó là huyết mạch Táng Thiên giao cho hắn…

Lại được Sở Hi Thanh luyện hóa và tinh luyện ra, ngưng tụ thành máu tươi tinh khiết chứa đựng hai loại lực lượng huyết mạch là Táng Thiên thần huyết và Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết.

Cũng trong khoảnh khắc này, một trận long khí màu vàng óng ánh, và lực lượng còn sót lại của Điều Đình Tạo Hóa bắt đầu quanh quẩn và dâng lên, hình thành một phôi thai hình trứng.

Ty Thần Tinh Quân nghe vậy thì thấy buồn cười, hóa ra không phải mình lấy đồ mua mạng, mà là đang trao đổi, hợp mưu giết cha với Sở Hi Thanh?

Hắn cười tủm tỉm nhìn phôi thai trong đại trận: “Cũng không tệ lắm, tuy ngươi không thể phục sinh Táng Thiên hoàn chỉnh, nhưng có thể để hắn thoát khỏi ngàn tỷ huyết sát kia.”

“Bắt đầu khôi phục từ hình hài trẻ con, chỉ cần có đủ thiên tài địa bảo, ngắn thì 100, 200 năm, lâu thì 3000, 5000 năm, Táng Thiên vẫn có thể khôi phục thần khu của mình.”

Những sát linh kia đã giết chết Táng Thiên.

Nhưng nếu Táng Thiên tử vong, vậy nhưng sát linh này cũng sẽ không tồn tại.

Sau khi Táng Thiên phục sinh, hắn không cần quan tâm đến vấn đề này nữa.

Ty Thần Tinh Quân cũng có thể tiếp thu chuyện này, Táng Thiên ở trạng thái này, tạm thời không phải uy hiếp của các thần.

Sở Hi Thanh lại cười khổ: “Đây là kế sách bất đắc dĩ, nơi này cũng chỉ còn chút lực lượng tạo hóa. Nhưng mà 200 năm thật sự quá dài…”

Thế giới hiện tại, các thần phân tranh càng ngày càng kịch liệt, một trận thần kiếp cực khủng bố đang nổi lên, Sở Hi Thanh dự tính trong 30, 50 năm nữa, trận phân tranh này sẽ phân thắng bại.

Nhân tộc là kẻ địch mà thần linh Bàn Cổ và thần linh Hỗn Độn kiêng kỵ nhất, tương lai chắc chắn sẽ bị quần chúng phỉ nhổ.

Bọn họ có thể chờ đến lúc đó sao?

Sở Hi Thanh không cầu Táng Thiên khôi phục hoàn toàn.

Chỉ cần vị Chiến thần này khôi phục như lúc 90 vạn năm trước, thì cũng có năng lực chém giết Thiên đế rồi!

“Thật ra tốc độ khôi phục của Táng Thiên Thần Tôn đều quyết định bởi Tinh Quân. Thần Tôn có thể giết mặt thời một lần, tự nhiên cũng có thể giết lần hai…”

Vị này là con của hai thần âm Dương, đã sống gần 2000 vạn năm, làm thái tử 1200 vạn năm, trong tay có không ít đồ tốt.

Dù vị này chỉ lấy ra một tia nguyên khí thời đại hồng mông, cũng có thể giúp Táng Thiên khôi phục nhanh hơn mười mấy năm.

Sắc mặt Ty Thần Tinh Quân chợt lạnh xuống: “Câm miệng!”

Trong mắt hắn lộ ra một vệt tức giận, lời lẽ đanh thép: “Ta đúng là có ý nghĩ thay thế mặt trời, nhưng đây là nhân chi thường tình. Phàm nhân các ngươi, sau khi tráng niên, cũng muốn kế thừa gia nghiệp, ngươi dựa vào cái gì mà cho rằng ta muốn giết cha? Sở Hi Thanh, ngươi còn dám dùng mấy lời nói này để sỉ nhục ta, ta tình nguyện ngọc đá cùng vỡ…”

Dã tâm của hắn, mẫu thần há có thể không biết? Ngay cả phụ thần của hắn cũng biết rõ.

Sở Hi Thanh muốn dùng cái này để áp chế hắn, quả thực là nằm mơ!

Chỉ là Ty Thần Tinh Quân chợt im bặt, vì hắn thấy một đoàn sáng hỗn độn màu xám trong tay Đường Tụng.

Đây là…

Chương 2546 - âm Dương (2)

“Tinh Quân, Hỗn Độn chi pháp của ta, và Khai Thiên chi pháp của phu nhân ta, có thể giúp ngươi luyện hóa nguyên chất của phụ thần ngươi.”

Sở Hi Thanh nhếch miệng cười: “Chúng ta thậm chí còn có thể giúp ngươi cướp đoạt mặt trời giả tạo kia.”

Ty Thần Tinh Quân nhìn đoàn sáng hỗn độn trong tay Sở Hi Thanh, sắc mặt biến ảo lúc trắng lúc xanh.

Vị Nhân hoàng bệ hạ này đang biểu diễn Hỗn Độn chi đạo cho hắn xem, vị này đã rất gần với vị cách Thánh Giả rồi!

Có lẽ sau khi Táng Thiên ngã xuống, mọi chuyện xong xuôi, thì Sở Hi Thanh sẽ trở thành Hỗn Độn chúa tể!

Thánh Giả của Hỗn Độn, Chân Linh của Khai Thiên… hai người này liên thủ, đúng là có thể giúp hắn luyện hóa nguyên chất của phụ thần.

Đó là thứ mà Ty Thần Tinh Quân trước kia không thể làm được.

Ty Thần Tinh Quân hít một hơi, lắc lắc đầu, giọng nói vẫn lạnh lẽo như băng: “Chuyện ngươi phục sinh Táng Thiên, không giấu được các thần, càng không giấu được Thần Bàn Nhược. Trước khi thần chiến bắt đầu, bọn họ nhất định sẽ diệt trừ nhân tộc trước, giết chết Táng Thiên trước.”

Sở Hi Thanh lại bật cười: “Điều này thật ra cũng quyết định bởi Tinh Quân.”

Hắn hơi vung tay elen, làm long khí quanh người lớn mạnh: ‘Nơi này có Mộc Kiếm Tiên cắt đứt thời gian và không gian, có phu nhân ta che đậy, còn có long khí của ta trấn áp, có đao cương của ta phản xạ tất cả.”

“Chỉ cần Tinh Quân chịu che chở thêm, không ai có thể biết chuyện phát sinh trong này, cũng không có người biết chuyện Táng Thiên phục sinh, cả phụ thần và mẫu thần của ngươi cũng vậy. Hiện giờ, Tinh Quân nên cân nhắc là làm thế nào để Táng Thiên Thần Tôn giúp ngươi thay thế mặt trời ở thời gian thích hợp.”

Ánh mắt Ty Thần Tinh Quân lấp lóe, rơi vào trầm tư.

Thanh Long Tinh Quân và Sở Vân Vân, Lục Loạn Ly đều ý thức được vị Tinh Quân này đã động lòng.

Bọn họ không khỏi liếc mắt nhìn nhau, đều cùng nhìn ra một ý nghĩ trong mắt nhau.

Vị Ty Thần Tinh Quân này, lại thật sự muốn giết cha.

…Còn cả tên Sở Hi Thanh này nữa, không chỉ tim đen, mà ruột gan cũng đen!

…

Khi Ty Thần Tinh Quân rơi vào trầm ngâm, tại mộ Cơ Dương cách xa trăm vạn dặm.

Dưới đáy mộ, Kiến Nguyên đế hưng phấn nhìn kim đỉnh ba chân cực lớn ở trước mắt.

Một tòa đại trận Điên Đảo âm Dương khổng lồ hầu như bao trùm toàn bộ không gian dưới đất đang dần dần thành hình dưới tay của Vũ Côn Luân và đám thuật sự Đại Ninh.

Bọn họ sửa chữa lại tàn trận của mấy người La Hán Tông, nên thời gian nhanh hơn Kiến Nguyên đế tính.

Lúc này, bốn vị Thi tổ Hậu Khanh, Doanh Câu, Tương Thần, Hạn Bạt đều đã tụ tập ở đây.

Ánh mắt bốn người đều có chút âm lệ, sắc mặt vốn tái xanh, nay càng âm trầm như nước.

Quốc vận của Đại Ninh như mặt trời chiều về tây, long khí không hùng vĩ mạnh mẽ và tinh khiết bằng Đại Luật.

Điều này sẽ ảnh hưởng đến Điên Đảo âm Dương, làm cho hiệu quả của nó không bằng mong muốn.

Nhưng thẻ đánh bạc trong tay Kiến Nguyên đế, lại để bọn họ không thể không thỏa hiệp.

Kiến Nguyên đế có thể cảm ứng được bốn vị Thi tổ bất mãn.

Nhưng hắn lại không để ý, mà cười tủm tỉm vỗ về con Vọng Thiên Hống phục chế trong ngực.

Mượn sự giúp đỡ của các thần, độ hoàn thiện của con Vọng Thiên Hống này đã hơn xa con trước kia gấp mười lần, đã có thể ảnh hưởng đến bốn vị Thi tổ ở một mức độ nào đó.

Sau khi tiến vào mộ Cơ Dương, con Vọng Thiên Hống này còn thành lập liên hệ với Vọng Thiên Hống đời đầu, trở thành máu thịt thân phân.

Đây là lý do dù hắn áp chế bốn vị Thi tổ, nhưng họ không thể không nghe lệnh.

Vì vậy nên Kiến Nguyên đế không để ý đến ý nghĩ của đám Hạt Bạt.

Chỉ cần hắn hoàn thành Điên Đảo âm Dương ở đây, chẳng những có thể khống chế Vọng Thiên Hống đời đầu, mà còn có thể khống chế tứ đại Thi tổ này.

Đương nhiên, thu hoạch lớn nhất vẫn là Huyền Hoàng thủy đế bên dưới kim đỉnh, và cả hai hóa thể của hắn.

Chuyển hóa Thánh hoàng đời thứ hai thành độc thi, đây là tình cảnh thú vị thế nào chứ?

Mấy người La Hán Tông bố trí đại trận Điên Đảo âm Dương ở đây, cũng là vì Huyền Hoàng thủy đế.

Vị này bị phong ấn bên dưới kim đỉnh, đã hoàn toàn dung hợp lại với Vọng Thiên Hống đời đầu.

Hiện giờ, ai cũng không thể biết được tình hình của Huyền Hoàng thủy đế là như thế nào.

Cái gọi là hỗn độn không khiếu, khai khiếu tức chết. Vị này, rất có khả năng cũng nằm trong trạng thái như vậy.

Có lẽ vị này còn chưa bị ô nhiễm, nhưng khi kim đỉnh mở ra, hắn sẽ hoàn toàn định hình.

Ngoài ra, trạng thái của vị này đã tiếp cận những thần tín ngưỡng kia, cũng sẽ biến hóa theo suy nghĩ của lòng người.

Nếu như mọi người nhận định hắn là độc thi, như vậy hắn quá nửa sẽ là vậy.

Hiện giờ, Kiến Nguyên đế cần đảm bảo một chuyện, đó là để Huyền Hoàng thủy đế trở thành một Thi tổ nằm dưới sự khống chế của Vọng Thiên Hống.

“Trận pháp đã sắp xong rồi.”

Mấy hơi thở sau, Vũ Côn Luân bay đến bên cạnh Kiến Nguyên đế: “Nhưng tiếp theo còn cần kiểm nghiệm. Dù sao cũng là sửa chữa từ trận pháp cũ, có thể sẽ xuất hiện chỗ sơ hở.”

“Một khi Táng Thiên ngã xuống, vợ chồng Sở Hi Thanh sẽ rảnh tay, chúng ta không còn nhiều thời gian.”

Kiến Nguyên đế cảnh cáo một câu, sau đó chỉ về phía 12 long trụ màu tím ngọc bên cạnh: “Đại trận Điên Đảo âm Dương của ngươi hình như không bao gồm cả chúng?”

Đó hẳn là một trong những căn cơ để Sở Hi Thanh có thể sử dụng long khí vào mấy năm trước.

Tòa đại trận trấn quốc do Huyền Hoàng thủy đế để lại này, là lấy hài cốt của 12 con Kim Long làm căn cơ, mạnh hơn 12 con Xích Long của Đại Ninh rất rất nhiều.

Kiến Nguyên đế cũng rất thích tòa đại trận trấn quốc này.

Hắn rất chờ mong vẻ mặt của Sở Hi Thanh khi biết đại trận trấn quốc này rơi vào tay hắn.

“Bệ hạ mắt sáng như đuốc.” Vũ Côn Luân lắc đầu giải thích: “Tòa đại trận trấn quốc này, rất khó giới định âm dương, cũng rất khó dùng Điên Đảo âm Dương để chuyển đổi. Mà còn phải tiêu hao một lượng lớn tài liệu và quốc vận của Đại Ninh ta, thật sự không có lời. Thật ra chỉ cần bệ hạ khống chế Huyền Hoàng thủy đế, thì tòa đại trận trấn quốc cũng sẽ thuộc về bệ hạ.”

Kiến Nguyên đế nhất thời nhíu mày, sinh lòng bất mãn.

Hắn muốn chính là kẻ dưới nghe lệnh mà làm, chứ không phải nói cho hắn biết nên làm cái gì, không nên làm cái gì.

Kiến Nguyên đế lập tức áp chế nỗi lòng: “Cũng được, mau chóng vận chuyển trận pháp, loại bỏ phong ấn đi.”

Hắn biết, trước khi mình khống chế Huyền Hoàng thủy đế và Vọng Thiên Hống, mình không hề có quyền uy trước mặt Chập Long.

Kiến Nguyên đế cũng nhìn ra vẻ nghi hoặc và ưu lo trong mắt Vũ Côn Luân.

Hắn biết Chập Long vẫn luôn lo lắng về chuyện mở phong ấn trong mộ Cơ Dương, thậm chí còn hoài nghi đây là cạm bẫy của những Thi tổ kia và Sở Hi Thanh.

Nhưng Kiến Nguyên đế đã không tin tưởng Chập Long, mặc kệ là năng lực hay là độ trung thành của Chập Long.

Hắn vuốt ve Vọng Thiên Hống trong ngực.

Hiện giờ, đây là thứ duy nhất Kiến Nguyên đế có thể tin.

Một khi mở phong ấn, ít nhất thì con Vọng Thiên Hống này cũng nằm dưới sự khống chế của hắn.

Vì vậy, dù thế nào hắn cũng không thua!

Chương 2547 - Đốt trời

Nhưng cũng không chỉ một mình Vũ Côn Luân lo lắng về chuyện mở phong ấn trong mộ Cơ Dương.

“Bệ hạ! Tông mỗ cho rằng quốc sư lo lắng rất có đạo lý.”

Tông Thần Hóa nhấc theo chiếc đèn gió tám mặt nhìn trái xem phải, lông mày nhíu chặt thành hình chữ xuyên: “Ta luôn cảm thấy, đám người Cơ Dương và Lê Sơn Lão Mẫu rút lui quá dễ dàng, như là cố ý nhường vậy. Dù bệ hạ có tứ đại Thi tổ, thì cũng rất khả nghi. Ngoài ra…”

Hắn dừng lại một chút, nhìn xuống dưới chân bọn họ: “Ta cũng không yên tâm với đại trận Điên Đảo âm Dương này. Không phải ta nghi ngờ quốc sư, mà dù sao đây cũng là địa bàn của Cơ Dương, nàng ở đây mười mấy vạn năm, rất khó nói nữ tử này không bố trí hậu chiêu gì tại nơi này. Còn cả bản thân tòa đại trận này nữa, nó cũng là đại trận do La Hán Tông để lại. Bệ hạ, không thể không đề phòng dẫm vào vết xe đổ.”

Kiến Nguyên đế biết vết xe đổ mà Tông Thần Hóa nói, đó là ngày xưa Sở Phượng Ca giở trò ngay dưới mắt bọn họ, từ đó phục sinh Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân, khiến cho Đại Ninh rơi vào hoàn cảnh như bây giờ.

Còn cả Sở Mính, hắn vất vả lắm mới luyện được sát thi, cũng bị Sở Hi Thanh cướp mất.

Tông Thần Hóa đã là một trong mấy trụ cột của Đại Ninh, là người Kiến Nguyên đế tương đối tin tưởng.

Mấu chốt là người này nói rất có đạo lý.

Kiến Nguyên đế cảm thấy rất buồn bực, hắn vừa suy nghĩ, vừa dùng sức vuốt ve con Vọng Thiên Hống trong ngực, làm nó kêu lên bất mãn.

Nguyệt Hinh lại phản đối, nàng chắp tay sau lưng: “Tông tiên sinh quá đề cao Sở Hi Thanh rồi chứ? Tông tiên sinh thật sự cho rằng Sở Hi Thanh đang đối kháng với Thần Bàn Nhược, mà còn có năng lực bận tâm đến nơi này?”

Tông Thần Hóa nghĩ thầm, hắn chính là cho rằng như thế, mộ Cơ Dương này rất có thể là một phân đoạn để Sở Hi Thanh đối kháng với Thần Bàn Nhược.

Có một đối thủ như Sở Hi Thanh, há có thể bất cẩn?

Từ sau trận đại thắng ở Nam Cực, vị Nhân hoàng bệ hạ kia đã quật khởi, trở thành một trong những kẻ đánh cờ đáng sợ nhất thiên địa này.

Nhưng khi Tông Thần Hóa chuẩn bị mở miệng, Kiến Nguyên đế bỗng nhiên phất tay áo, ánh mắt kiên quyết: “Tông tiên sinh không cần nhiều lời, hôm nay có thể không cần đại trận Điên Đảo âm Dương ở đây, nhưng nhất định phải mở phong ấn.”

Vọng Thiên Hống đang bị phong ấn đã truyền ý niệm cho hắn.

Nó muốn thoát khỏi Huyền Hoàng thủy đế, muốn khôi phục tự do.

Kiến Nguyên đế nghĩ thầm, đại trân Điên Đảo âm Dương kia, hắn sẽ theo thế mà làm, phải xem tình hình rồi mới quyết định có sử dụng hay không.

Nhưng con Vọng Thiên Hống kia, hắn là bắt buộc phải có!

…

Ngoài mấy ngàn dặm, quận Tần Hoài triều Đại Luật, tại sân sau hoàng cung, Cơ Dương đang đứng giữa một trận pháp to lớn, phân tích hiện trạng cho mọi người ở đây.

“…Vọng Thiên Hống và thi độc trên người nó đều là tạo vật cực âm, sinh linh bị nhiễm thi độc của nó, phần lớn đầu trở thành uế thể.”

“Nhưng những nhân vật như Hạt Bạt và Tương Thần, khi còn sống đều là Bán Thần, lại được long khí gia trì, thực lực phải ở cấp Vĩnh

Hằng thượng vị. Khi mới bị lây nhiễm, máu của họ tự sản sinh ra nguyên lực cực dương để đối kháng với thi độc. Mà bản thân thi độc là cực âm cực hàn, sẽ phát sinh lột xác trong đối kháng, cực âm chuyển dương, từ đó khiến thân thể bọn họ bị dương hóa.”

“Vĩ lẽ đó cũng không phải là cực âm chuyển dương chân chính, mà là kết quả đối kháng của thi độc. Tương ứng, tương lai bọn họ muốn cực dương chuyển âm, vậy bình thường là không thể làm được.”

“Bởi vì thời điểm này, bọn họ đã chết, thân thể không thể sản sinh nguyên khí. Bọn họ cũng thể cô đọng nội thiên địa hoàn chỉnh.”

Ánh mắt Cơ Dương cực kỳ phức tạp.

Nàng chính là con gái của Hạn Bạt, do vậy nên rất hiểu tình hình của tứ đại Thi tổ.

“Vì thế nên mấy vị Thi tổ này, rất cần chuyển hóa tính chất âm dương của Vọng Thiên Hống, từ đó biến hóa tính chất trong cơ thể mình?”

Lục Trầm lắc đầu nói: “Nhưng cái này cũng không đúng, làm vẫn không thể giúp bọn họ hoàn thành âm dương cân bằng. Ngoài ra, các thần sẽ ngồi xem sao? Bọn họ coi các thần là cái gì? Các thần sẽ trơ mắt nhìn bọn họ chuyển đổi âm dương của Vọng Thiên Hống?”

Vọng Thiên Hống là binh khí do các thần chế tạo để đối phó với nhân tộc, nó tụ hợp huyết mạch và lực lượng của bọn họ.

Một khi tính chất âm dương của Vọng Thiên Hống bị chuyển đổi, vậy thứ vũ khí này sẽ nhằm vào bọn họ.

Con Vọng Thiên Hống này hoàn toàn có thể trở thành ác mộng của các thần.

“Các thần đương nhiên sẽ không ngồi xem, nhưng hai thần âm Dương sẽ vui khi thấy cảnh này, thậm chí còn cố gắng ra tay khống chế con Vọng Thiên Hống kia. Đại chủ tế của âm Thần kéo Kiến Nguyên đế đến đây, chắc hẳn cũng là nghe ý chỉ của hai thần âm Dương. Hai người họ muốn nắm giữ Vọng Thiên Hống, hôm nay là thời cơ tốt nhất, bỏ qua hôm nay, bọn họ sẽ không còn cơ hội. Vị đại chủ tế kia nhất định sẽ dốc sức thúc đẩy. Cho nên…”

Lê Sơn Lão Mẫu mặc một bộ quần áo trắng, khí độ ung dung, vẻ mặt bình tĩnh nhìn về phía mộ Cơ Dương: “Nói không chừng chúng ta có thể nhìn thấy một trận thần chiến ở đó.”

Mọi người nhất thời đều nhìn về phía đó.

Trong lòng đều bừng tỉnh.

Vọng Thiên Hống tụ tập lực lượng huyết mạch của các thần Bàn Cổ và Hỗn Độn, lại chỉ yếu thiếu huyết mạch của hai thần âm Dương.

Binh khi này không ảnh hưởng quá nhiều đến hai thần âm Dương, lại có thể trở thành thần khí để bọn họ áp chế nhân tộc và thần tộc.

Đây cũng là một mục đích của Sở Hi Thanh, mượn chuyện mộ Cơ Dương để gây mâu thuẫn giữa các thần.

Bọn họ cũng nhìn thấy vẻ sầu lo trong mắt mọi người.

Nhưng không phải lo lắng về mộ Cơ Dương, mà là lo lắng cho an toàn của hai người Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly.

Hiện giờ, hai người này vẫn không rõ hành tung.

Ngoài ra, còn cả trận đại chiến của Táng Thiên ngoài tinh không nữa.

Trận ác chiến này phát sinh ở mặt bắc tinh không, ngay cả phàm giới cũng có thể nhìn thấy một hai.

"…Mẹ của ta đã không thể tin."

Cơ Dương nói tiếp: "Bệ hạ hoài nghi mấy vị Thi tổ, họ căn bản không muốn nghịch chuyển tính chất âm dương của Vọng Thiên Hống, mà chỉ muốn mượn phương pháp Điên Đảo âm Dương này để lấy long khí và quốc vận của Đại Ninh, suy đoán này rất có khả năng là đúng."

"Mục đích của họ chính là mượn Khư Hạch trong Quy Khư để hoàn thành âm dương cân bằng. Cũng vì bọn họ có lựa chọn tốt hơn, cho nên mới từ chối 'Thái Dương thần hạch' của bệ hạ."

"Như vậy vấn đề bây giờ là, Kiến Nguyên đế liệu có như bọn họ mong muốn, dùng chút quốc vận cuối cùng của Đại Ninh để nghịch chuyển âm dương cho Vọng Thiên Hống?" Lý Trường Sinh vuốt cằm, lẩm bẩm nói: "Tên hôn quân này, sẽ không ngu xuẩn như vậy chứ?"

"Hắn đương nhiên không ngu, trái lại còn quá thông minh. Vấn đề là đến lúc đó, hắn đã không thể không nghe theo thời thế."

Kiếm Tàng Phong mặc trang phục của Đại học sĩ, người tuy tròn vo, nhưng lại có khí độ của tể tướng.

Hắn chắp tay sau lưng nói: “Vấn đề là Thánh hoàng đời thứ hai, trạng thái của hắn rốt cuộc là thế nào?”

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Cơ Dương và Lê Sơn Lão Mẫu.

“Rất khó nói.”

Cơ Dương phụ trách trông coi phong ấn mấy chục vạn năm, là người hiểu nhất.

Nàng lại lắc đầu: “Khi đó đại quân bắc phạt của nhân tộc tán loạn, Vọng Thiên Hống đời đầu nhảy vào Thiết Bích sơn mạch, càn quấy và họa loạn Thần Châu, Huyền Hoàng thủy đế đã không còn hơi sức loại bỏ thi độc. Hắn chia ra hai hóa thân Xiển và Chân, sau đó thân hóa lôi đình, tụ tập khí vận còn lại của hoàng triều Hiên Viên, khống chế lại Vọng Thiên Hống đời đầu, từ đó phong ấn.”

“Vì vậy trạng thái của hắn bây giờ tiếp cận với những quỷ thần kia, cũng có thể gọi là thần tín ngưỡng, thần hương hỏa… Huyền Hoàng thủy đế dùng bí pháp ngưng tụ ý chí và lòng người Thần Châu để áp chế Vọng Thiên Hống, bản thân hắn cũng bị những ý chí và lòng người này ảnh hưởng.”

“Thật ra trong năm tháng quá khứ, vẫn có người tuyên dương Huyền Hoàng thủy đế là ác quỷ sát thi, thậm chí còn bóp méo sử sách, nhưng đều bị Thánh hoàng đời thứ ba che đậy, huynh trưởng Chập Long của ta cũng áp chế và dẹp loạn.”

“Nhưng những cái gọi là ‘lòng người’ này, không chỉ bao quát nhân tộc, mà còn cả các thần và Cự linh. Nhận thức của họ với Huyền Hoàng thủy đế, cũng sẽ ảnh hưởng đến trạng thái của hắn. Chỉ là bởi vì khoảng cách, nên ảnh hưởng tương đối yếu kém…”

“Thật ra trạng thái nào cũng không quan trọng.” Lê Sơn Lão Mẫu vẫn thiên nhiên như không, giọng nói của nàng lại rất kiên quyết: “Thi độc trên người Huyền Hoàng là không thay đổi, chuyện đến nước này cũng rất khó loại bỏ. Chúng ta cần làm là giết chết hắn, đây cũng là nguyện vọng của bản thân hắn.”

Dù phục sinh xong lại tử vong, thì cũng tốt hơn bây giờ.

Cùng lúc đó, trong mắt nàng cũng toát ra một vệt mơ hồ và tò mò.

Lê Sơn Lão Mẫu đang nghĩ, Thần Bàn Nhược sẽ làm gì để ứng phó với một chiêu này của Sở Hi Thanh?

Là ngồi yên không để ý, hay là dốc sức cản trở?

Chương 2548 - Đốt trời (2)

Nhưng vào lúc này, La Hán Tông chợt ồ lên.

“Xem ra bệ hạ thành công rồi.”

Mọi người đều nhìn sang, phát hiện từng sợi từng sợi khí vòng óng ánh đang chảy ra từ mặt đất, chúng tụ lại cùng một chỗ, tựa như từng con từng con chân long bơi vào trong tòa trận pháp cực lớn dưới chân bọn họ.

“Mười hai Hoàng Long!’

Kiếm Tàng Phong hiện lên vẻ vui mừng: “Bệ hạ không chỉ hoàn thành đại trận trấn quốc, mà còn có đẳng cấp cực cao, uy thế bất phàm.”

Đại trận này vừa thành, quốc vận triều Đại Luật liền ổn.

Chỉ cần Sở Hi Thanh đản sinh dòng dõi, hoàng triều Đại Luật sẽ trường thịnh không suy.

Chuyện này có nghĩa nghi thức của hắn sẽ đạt đến cấp độ cực cao, khiến cho ngàn tỷ slinh ở tương lai, phải nghe theo quy củ của hắn.

Kiếm Tàng Phong cúi đầu nhìn hai tay của mình, nghĩ thầm đây mới thực sự là tu hành.

Kiếm Tàng Phong lại chuyển mắt nhìn về phía trung tâm trận pháp.

Nơi đó có một thanh trường thương màu bạc, nó được những long khí óng ánh kia nâng lên giữa trời, đồng thời tỏa ra uy thế đáng sợ.

Đó chính là thần thương Tuế Nguyệt của Lê Sơn Lão Mẫu!

Cũng là thứ để bọn họ tru diệt Huyền Hoàng thủy đế ngày hôm nay.

Mà long khí mạnh mẽ của Đại Luật, chính là một vòng mấu chốt của kế hoạch này.

…

Trong tinh không, toàn thân Táng Thiên máu thịt tràn trề, để người nhìn mà giật mình.

Trên người hắn có vô số vết thương, nhưng không có máu tươi chảy ra, bởi vì thần huyết của hắn đã bị Băng Thần – Huyền Đế đóng băng, còn đóng băng một bộ phận vết thương ngoài.

Đáng sợ nhất là một ít máu tươi đang hóa thành từng khối băng nhọn, đóng vào nơi sâu xa nhất trong cơ thể hắn.

Làm cho mạch máu của Táng Thiên bế tắc, khí huyết không thôi, mỗi lần ra tay đều phải chịu đau đớn.

Các thần thì lại rất hưng phấn.

Bọn họ phát hiện Ma thần Táng Thiên mà mình vô cùng kiêng kỵ lại chỉ có vậy.

Vị Ma thần này không chỉ mất đi thần lực cuồn cuộn không ngừng, dùng mãi không cạn, mà cũng không thể thôi phát sức mạnh trong cơ thể.

Tuy rằng hắn có thần khu 900 trượng, là Thánh Giả của nhiều loại thiên quy, nhưng Táng Thiên căn bản là không có hơi sức để sử dụng chúng.

Chỉ có Đấu Chiến chi pháp của Táng Thiên là vẫn rất đáng sợ.

Lúc này, rất nhiều Tổ thần và đế quân đã lục tục chạy đến chiến trường, khiến cho thần khí hóa thể của bọn họ nhận được nhiều lực lượng hơn.

Một số nhân vật tiếp cận đế quân cũng đang định thử tham chiến.

Bọn họ vẫn không dám đến gần, chỉ đứng ở ngoài mấy ngàn dặm, cùng các loại thiên quy can thiệp từ xa.

“Hắn sắp xong rồi, giết hắn.”

“Ha ha! Thần lực của hắn càng ngày càng yếu, hắn sợ nhập ma, đã không thể thôi phát thần lực.”

“Chư vị vẫn cẩn thận thì hơn, hôm nay Táng Thiên hoặc là nhập ma, hoặc là ngã xuống, phải cẩn thận hắn liều mạng.”

Băng Thần – Huyền Đế thì bình tĩnh như thường, lấy từng mặt tường băng để chống đỡ đòn tấn công của Táng Thiên.

Cùng lúc đó, hắn cũng không ngừng vung múa thần đao Băng Phách Huyền Quang của mình, nắm bắt cơ hội phản kích.

“Ta nói rồi, ngươi nên chuẩn bị sẵn sàng chết dưới đao của ta.”

Hắn cảm nhận được rõ ràng, Táng Thiên càng đánh càng yếu.

Táng Thiên đã cách tử vong không xa.

Táng Thiên không hề để ý đến lời nói của Băng Thần – Huyền Đế.

Hắn thế mà lại thất thần trong ác chiến.

Trong đầu Táng Thiên bỗng lóe lên một số hình ảnh.

Đó là những chuyện sau khi Hữu Sào thị thu hồi Nghịch Thần Kỳ cho hắn.

Sau khi các thần thua cuộc trong cuộc chiến phạt thiên đầu tiên, tuy rằng không ngăn cản anh kiệt nhân tộc đăng thần, lại vì ngăn cản thần linh mạch Dương Thần báo thù, họ bắt đầu liên thủ với các thần Hỗn Độn, còn không ngừng nghiền ép các nô bộ, sưu tập các loại thiên tài địa bảo, chế tạo các loại binh khí, gia tăng lực lượng bộ tộc.

Mạch Dương Thần cũng là vậy, bọn họ ra sức cướp đoạt các loại tài nguyên trong thiên địa.

Tình cảnh của nhân tộc không chuyển biến tốt, trái lại còn khốn khổ hơn.

Táng Thiên nghe lời Hữu Sào thị, hắn nỗ lực tăng cường bản thân, nắm giữ những thiên quy mạnh mẽ kia.

Nhưng hai năm sau, một huynh đệ tốt nhất của hắn chết trong tay Cự linh. Chỉ vì bộ tộc của họ không nộp đủ thuế.

Lại một năm sau, Hữu Sào thì mời cho hắn một vị sư phụ, nữ nhân dốc sức dạy dỗ Táng Thiên, được hắn coi là mẫu thân, lại bị Cự linh ăn thịt.

Cũng ở ngày hôm đó, Hữu Sào thị lại đi vào lều của hắn, dung mạo của Hữu Sào thị như già đi mấy chục tuổi.

Hắn thở dài với Táng Thiên: “Lấy lực lượng giun dế đi khiêu chiến người khổng lồ, không thể nghi ngờ là hành vi lỗ mãng. Nhưng nếu như thật sự không thể nhẫn nại, nhẫn đến mức tận cùng thì không cần nhịn nữa.”

Táng Thiên tận mắt nhìn thấy Hữu Sào thị một tay xẹt qua Nghịch

Thần Kỳ.

Thanh trường thương được rèn đúc để giết chúng thần này, dĩ nhiên lại dấy lên một ngọn lửa trắng.

“Nhóc con, đây là một thanh thương tốt!”

Hữu Sào thị ngậm lấy vô hạn cảm khái, vô hạn chờ mong: “Hi vọng có một ngày, ngươi có thể cầm thương này trong tay, lấy ‘Nghịch Thần chi hỏa’, đốt xuyên vùng sao trời này.”

Cũng ngày hôm đó, Hữu Sào thị hiệu lệnh bộ phận nhân tộc dưới trướng, nhấc cờ tạo phản, không nghe lệnh các thần, cũng không nộp thuế má gì nữa.

Mãi đến tận 12 năm sau, Hữu Sào thị chết dưới tay một thái tử tộc Kim Ô.

Những ký ức này lóe lên trong đầu hắn như một thước phim.

Cũng đúng lúc này, Toàn thân Táng Thiên dấy lên một ngọn lửa đen.

Tất cả thương thế của hắn đều khôi phục trong chớp mắt.

Thần lực của hắn đang liên tục thôi phát!

Thần Lực Tái Thôi! Tái Thôi!

Cương lực khủng bố quanh người Táng Thiên, làm cho tất cả lực lượng thiên quy dưới cấp Tổ thần đều không thể tới gần thần khu của hắn.

“Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết và Thần Lực Tái Thôi…”

Băng Thần – Huyền Đế híp mắt lại, hắn vô cùng e ngại mà lùi về sau vài bước, lại bày ra tầng tầng tường băng ở trước người.

Lời nói của hắn hàm chứa trào phúng và chế giễu: “Thú vị, xem ra ngươi đã không tiếc nhập ma rồi.”

Người này, cuối cùng cũng sắp trở thành đồ chơi của các thần.

Táng Thiên lại nở nụ cười: “Không cần, ta phải đa tạ ngươi.”

Hắn vẫn còn đang tiếp tục, Thần Lực Tái Thôi! Tái Thôi! Tái Thôi!

Ma diễm màu đen quanh người Táng Thiên vọt lên mấy vạn trượng, khí thế bá đạo ác liệt.

Lúc này Băng Thần – Huyền Đế mới phát hiện không đúng, những Sát linh quanh người Táng Thiên thế mà lại không phản ứng.

Không đúng! Không phải là không phản ứng, mà những sát linh này bị lực lượng của hắn đóng băng.

Sắc mặt Băng Thần – Huyền Đế chợt biến đổi, nghĩ thầm đây là mục đích khi Táng Thiên chọn mình sao?

Hỏa Thần đâu? Hỏa Thần ở đâu?

Hiện giờ, chỉ có Hỏa Thần và Dương Thần mới có thể cứu hắn.

Trong khoảnh khắc này, Táng Thiên pháp ra một tiếng hét giận dữ chấn động toàn bộ tinh không, hắn vung chiến phủ, bổ ra tầng tầng tường băng, sau đó chém đứt tay phải và nửa bên tai của Băng Thần – Huyền Đế.

Tình cảnh này cũng khiến cho tất cả thần linh có mặt đều căng thẳng và sợ hãi.

Chương 2549 - Combo Chí Tôn

Trong Quy Khư, Thái Dương chân hỏa đang đốt cháy tất cả, để nước trong Quy Khư sôi trào, làm cho lục địa hóa thành biển lửa.

Nhưng chân thân của Ty Thần Tinh Quân thì đã rời đi từ lâu.

Thái Dương chân hỏa là do Ty Thần Tinh Quân để lại.

Cái này vừa có thể hủy diệt dấu vết, cũng có thể làm cho dấu vết chiến đấu ở nơi này trông có vẻ kịch liệt hơn.

“Ta thấy người này còn giữ lại rất nhiều sức.” Sở Vân Vân nhìn lối ra của Quy Khư, suy tư nói: “Hi Thanh, ngươi nhất định phải cẩn thận hắn, không thể vì hắn gặp khó trong tay ngươi hai lần mà bất cẩn.”

“Đây là vị đế quân từng sánh vai với Bạch Đế Tử, sao ta dám bất cẩn?”

Sở Hi Thanh lập tức hỏi dò: “Ngươi đã giao thủ với hắn, thực lực chân chính của hắn thế nào?”

Sở Vân Vân hơi suy ngẫm, hơi chần chờ nói: “Hắn rất có thể đã hoàn thành nội thiên địa, tuy nhiên không hoàn chính. Ngoài ra, ta không cảm giác được bất kỳ tâm trạng vui sướng đau buồn gì từ hắn.”

Nàng giơ tay chỉ Cửu Diệu Thần Luân kiếm sau lưng Sở Hi Thanh: “Cảm giác khá giống ‘Cửu Luân thần ấn’ của chúng ta, nhưng bản chất thì khác, rất có thể hắn đã chia thất tình lục dục của mình ra, cũng chính là phân liệt thần phách.”

“Nếu đúng là như thế, vậy thì khi tất cả phân thân của hắn tụ hợp lại với nhau, hắn sẽ trở nên cực kỳ đáng sợ, nói không chừng còn tiếp cận cấp bậc Tổ thần.”

Sở Hi Thanh nhướng mày: “Phân chia thất tình lục dục? Thú vị.”

Nói cách khác, kẻ vừa giao thủ với bọn họ, rất có thể chỉ là một phân thân của Ty Thần Tinh Quân?

Thật ra hắn cũng đoán được là Ty Thần Tinh Quân sẽ ẩn giấu lực lượng.

Vị Ty Thần Tinh Quân này không có năng lực, nào dám giết cha?

Nếu như không có tự tin bảo vệ mặt trời sau khi giết mặt trời, Ty Thần Tinh Quân sao dám tranh ăn với hổ? Sao hắn dám hợp tác với nhân tộc, phục sinh một đối thủ đáng sợ như ‘Táng Thiên’? Không sợ bị ‘Táng Thiên’ chém chết sao?

Nhưng từ suy đoán của Sở Vân Vân, Sở Hi Thanh biết mình vẫn coi thường Ty Thần Tinh Quân này rồi.

Lúc này, Thanh Long Tinh Quân cũng gật đầu nói: “Ty Thần này đúng là có chút thú vị, lúc trước ta cũng cảm thấy quái dị, nhưng lại không thể nghĩ ra. Lời của hoàng hậu để ta thức tỉnh.”

“Lực lượng của hắn có thể còn ở trên ta, không kém Nam Cực. Nếu như người này cướp đoạt mặt trời, hấp thu nguyên chất mặt trời do Bàn Cổ để lại. Như vậy lực lượng của hắn nhất định sẽ vượt qua Dương Thần hiện tại.”

Hắn vừa nói vừa cuốn long khu của mình, đồng thời nhìn vào quả trứng ở trung ương: “Nhưng tạm thời không cần lo về hắn, tên kia ẩn giấu lực lượng là thật, muốn giết cha cũng là thật.”

Ánh mắt Thanh Long Tinh Quân vô cùng quái dị.

Lần này, Ty Thần Tinh Quân đã dốc rất nhiều vốn liếng.

Sở Hi Thanh cũng định giá rất thú vị, hắn đại biểu Táng Thiên, đưa ra mấy combo.

Lấy 150 năm khôi phục của Táng Thiên làm tiêu chuẩn, để Táng Thiên khôi phục sớm 20 năm trước, như vậy sau khi Táng Thiên phục sinh, sẽ ra sức phối hợp.

Để Táng Thiên khôi phục sớm 40 năm, sau khi Táng Thiên phục sinh, sẽ dốc toàn lực chiến một trận với Dương Thần.

Để Táng Thiên khôi phục sớm 60 năm, Sở Hi Thanh có thể đứng ra đảm bảo, song phương ký kết Thần khế đẳng cấp cao nhất.

Còn có cái gọi là combo Chí Tôn, để Táng Thiên khôi phục sớm 80 năm, không chỉ Táng Thiên dốc hết sức chiến một trận với Dương Thần, mà thế lực dưới trước Sở Hi Thanh cũng sẽ dốc sức giúp đỡ và phối hợp, nghe theo Ty Thần điều khiển. Đương nhiên là dưới tình huống không ảnh hưởng đến lợi ích của nhân tộc.

Kết quả Ty Thần Tinh Quân lập tức chọn combo Chí Tôn, hắn không hề do dự, thậm chí còn không cò kè mặc cả, trực tiếp lấy ra bảy sợi ‘Thái Sơ tử khí’ và ba khối ‘Nguyên Huyết đế chi’.

Vị này còn đích thân ra tay, chuyển hóa thành nguyên lực tinh khiết nhất, rồi đánh vào đại trận Điều Đình Tạo Hóa.

Thanh Long Tinh Quân nghĩ thầm, cuộc làm ăn này dù thế nào thì nhân tộc cũng không lỗ, dĩ nhiên với Ty Thần Tinh Quân cũng là như vậy.

Hắn thậm chí còn cảm thấy Sở Hi Thanh ra giá quá thấp.

Thật ra còn có gói combo cao hơn Chí Tôn, đó là combo Thánh hoàng.

Chỉ cần Ty Thần có thể để Táng Thiên khôi phục sớm 100 năm, như vậy Thanh Long hắn cũng liều mạng để đẩy Ty Thần lên vị trí mặt trời.

“Người này không hổ là tồn tại từng sánh vai với Bạch Đế Tử.”

Sở Hi Thanh đánh giá một câu, sau đó lại chỉ vào chim Đế Giang ở gần đó: “Nó là thế nào? Giữ lại làm gì?”

Sở Vân Vân bình tĩnh nói: “Nó nói chỉ cần ta tha cho nó một mạng, muốn nó làm gì cũng được, thậm chí còn đồng ý làm vật cưỡi của ta.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì không khỏi bật cười.

Hắn nghĩ con chim Đế Giang này cũng quá nhát đi, đường đường là nửa bước đế quân, lại nguyện ý làm vật cưỡi của một Bán Thần nhân tộc.

Còn cả Sở Vân Vân nữa, cũng không biết nàng nghĩ thế nào.

Con chim này bay không nhanh, chỉ xếp hạng lót đáy trong vô số những loại chim thần, thậm chí còn không bằng Toan Nghê của nàng.

Dùng chim Đế Giang làm thú cưỡi thay cho đi bộ?

Nói đến Toan Nghê, nhóc con này đã ló đầu ra từ vai trái của Sở Vân Vân, còn trợn mắt giận dữ nhìn chim Đế Giang.

Lúc này, Sở Hi Thanh lại cảm thấy lạnh lẽo, toàn thân nổi da gà.

Bởi vì Sở Vân Vân lại nói một câu: “Chim Đế Giang nắm giữ Hỗn Độn chi pháp cổ xưa nhất thế gian, là một Chân Linh xếp hạng 5 của thiên quy Hỗn Độn bây giờ. Con thú này có ích cho Khai Thiên chi pháp của ta.”

Đường Tụng không khỏi sờ đao bên hông, híp mắt nhìn vào con chim Đế Giang kia.

Công nhận, Khai Thiên chi pháp chính là thiên quy cực mạnh do Bàn Cổ nghiên cứu và sáng chế để chém nứt hỗn độn.

Vì vậy hỗn độn có dáng vẻ gì, cứ ngược dòng khai thiên là biết.

Sở Vân Vân có chim Đế Giang để nghiên cứu, nhất định có thể tiến bộ thần tốc.

Nhưng nếu vậy, Hỗn Độn bá thể của hắn là luyện không sao?

Sở Hi Thanh chợt phát hiện tâm tính của mình không đúng.

Hỗn Độn bá thể của hắn, há lại là vì Sở Vân Vân mà luyện?

Huống hồ, nếu coi quá khứ và tương lai, bắt đầu đến chung kết, sáng tạo đến hủy diệt đều là hỗn độn, như vậy cái gọi là khai thiên của Bàn Cổ, cũng bao hàm ở trong hỗn độn.

Hắn thật ra không chém ra hỗn độn chân chính, mà chỉ chém ra một giai đoạn trong hỗn độn.

Mà cái gọi là siêu thoát của Bàn Cổ, là siêu thoát thật sao?

Ngoài vùng thế giới này, có lẽ cũng là một hỗn độn.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, nếu như mình không có lập ý rộng lớn và hùng vĩ như vậy, thì còn tu Hỗn Độn làm gì?

Ngay khi Sở Hi Thanh thu hồi sát ý, Lục Loạn Ly bỗng nhiên phun một ngụm máu tươi.

Đại trận Điều Đình Tạo Hóa chợt thu lại, hàng ngàn hàng vạn thần phù cũng hóa thành từng mảnh kim loại nhỏ, quay trở về bên người nàng, hóa thành trạng thái 'Đại La thần giám'.

Lục Loạn Ly lập tức nuốt một viên linh đan, mặt cười tái nhợt: "Chân nguyên cạn kiệt, không duy trì được."

Nàng quay đầu nhìn về phía Khư Hạch, ánh mắt vô cùng tiếc nuối.

Trong Khư Hạch cũng có không ít khí tạo hóa, ít nhất cũng còn một phần mười tổng sản lượng, nhưng nàng đã không thể kiên trì.

Lục Loạn Ly đúng là đã dốc toàn lực, nhưng tiếc là tu vị quá yếu kém.

Chương 2550 - Combo Chí Tôn (2)

Sở Hi Thanh tụ linh vào mắt, quan sát tình hình bên trong quả trứng kia.

Quả trứng khổng lồ này là hàng nhái thiên địa nguyên thai của thời địa Hỗn Độn. Ngày xưa, những thần linh Hỗn Độn cổ xưa nhất, đa số đều được sinh ra bằng phương thức này, ngay cả Bàn Cổ cũng không ngoại lệ.

Trứng khổng lồ tuy lớn, đường kính đến 3 trượng, nhưng bên trong chỉ có một thai nhi nho nhỏ, tương đương với thai nhi sáu tháng của nhân tộc.

Thai nhi nhắm chặt hai mắt, linh đài trong đầu trống rỗng, chưa sản sinh ra bất kỳ linh hồn hay ý thức nào.

Đây là Sở Hi Thanh yêu cầu Lục Loạn Ly, nhất định phải duy trì ý thức tinh khiết.

Bằng không tương lai Táng Thiên sẽ là đoạt xá, chứ không phải là tái sinh.

Nhưng bên trong thai nhi, và cả những chất lỏng bên trong quả trứng kia, đều tồn tại nguyên linh tinh khiết và khổng lồ.

Quả trứng này, thật ra không chỉ thích hợp với Táng Thiên, mà còn thích hợp với những người khác.

Bất kể chân linh của ai nhập trú, đều có thể mượn ‘thiên đại nguyên thai’ này để phục sinh.

Vì vậy nên Sở Hi Thanh vẫn đang dùng 12 con Hoàng Long bảo vệ chung quanh, tạo thành từng tầng phong ấn, không cho bất cứ kẻ nào thừa cơ lợi dụng.

Sở Hi Thanh phán đoán, với trạng thái của quả trứng này, chỉ cần chân linh của Táng Thiên dung hợp với thai nhi, hấp thu hết nguyên lực bên trong, như vậy 15 sau khi sinh ra, Táng Thiên có thể khôi phục lực lượng cấp Vĩnh Hằng thượng vị.

Nhưng cái này còn chưa đủ.

Tuy rằng trăm vạn năm trước, Táng Thiên mới tiến vào cấp đế quân không lâu thì đã chém giết Thiên đế Thái Hạo, nhưng phải trả giá là mất đầu.

Sau đó, Táng Thiên vĩnh viễn mất đi ba phần mười thần lực, con đường siêu thoát cũng bị cắt đứt.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, vẫn phải tìm thêm những thứ như ‘Thái Sơ tử khí’, hỗ trợ Táng Thiên khôi phục nhanh hơn.

Nhưng mà vốn liếng của nhân tộc thực sự quá mỏng quá yếu, đã không thể kiếm nổi những thiên tài địa bảo này.

Thanh Long Tinh Quân lại vẫy vẫy đuôi rồng, khẽ than thở: “Cái này phải trách lão phu, tiêu hao quá nhiều khí tạo hóa. Biết thế…”

Hắn muốn nói, nếu biết Ty Thần Tinh Quân sẽ bắt tay với họ, thì hắn không cần tiêu hao khí tạo hóa để tái tạo long khí.

Thanh Long Tinh Quân không nói tiếp, là vì lời này không thực tế.

Nếu như hôm nay hắn không tái tạo long khi, vậy Ty Thần Tinh Quân tuyệt đối sẽ không bó tay chịu trói.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy tiếc hận.

Sở Hi Thanh lại nở nụ cười hào phóng: “Sao Tinh Quân lại nói vậy? Nếu Tinh Quân không đắp nặn thần khu, chúng ta nào có tư cách hợp tác với Ty Thần? Thu hoạch ngày hôm nay, thật ra cũng nằm ngoài dự đoán của ta rồi.”

Hắn giơ tay lên, hút ‘Thiên địa nguyên thai’ vào trong ‘Tinh Thần quyền ấn’ của mình.

Giờ vẫn chưa phải lúc dùng đến ‘Thiên địa nguyên thai’.

“Hiện giờ bắt đầu bước thứ tư.” Sở Hi Thanh vung tay lên, lấy cương lực vô biên, thu dọn dấu vết tàn dư chung quanh: “Chúng ta còn phải cô đọng một bộ ‘Thiên địa nguyên thai’ cho Huyền Hoàng thủy đế, thuận tiện cho vị bệ hạ này quay về nhân thế.”

Lục Loạn Ly nghe vậy thì sắc mặt không khỏi tái nhợt: “Ngươi còn muốn dùng Điều Đình Tạo Hóa thêm lần nữa?”

Vấn đề là nàng không làm nổi.

Sở Vân Vân cũng nhíu mày liễu.

Sở Hi Thanh muốn vắt kiệt tiểu nha đầu này sao.

“Ta muốn giết chết phu quân của Thái Sơ Huyền Nữ và Lê Sơn Lão Mẫu, cũng không thể không lo cho bọn họ.”

Sở Hi Thanh nhìn xuống phía dưới: “Yên tâm, có người đã chuẩn bị một trận Điều Đình Tạo Hóa khác cho chúng ta.”

Hắn nhún chân một cái, thổ địa trong vòng 50 trượng đều bị chấn thành tro bụi.

Ban đầu, Sở Vân Vân vẫn không hiểu, sau đó cũng đưa mắt nhìn xuống dưới.

Nàng trợ giúp Sở Hi Thanh đánh nát mặt đất, sau đó lại đẩy những lớp bụi này ra bốn phía.

Không lâu sau, mọi người nhìn thấy một toàn trận pháp khổng lồ.

Sở Vân Vân không khỏi ngưng mắt lại: “Điều Đình Tạo Hóa!”

Bên dưới nơi này, thế mà lại có 2 tầng, 2 tòa trận pháp.

Trận pháp tầng trên khá đơn giản, chỉ dùng để che giấu cảm giác của người ngoài.

Để người kinh ngạc chính là trận pháp bên dưới, đó lại là một tòa đại trận Điều Đình Tạo Hóa!

Quy mô của nó to lớn hơn đại trận 'Điều Đình Tạo Hóa' do Lục Loạn Ly bày ra rất nhiều lần, đủ để sánh với trận pháp ở Thái Vi Viên.

Nó liên thông với địa mạch ở chung quanh Quy Khư.

Lục Loạn Ly thấy thế thì sửng sốt, lại hiểu ra: "Đây là đại trận do tứ đại Thi tổ tạo ra?"

Đây hiển nhiên là trận pháp do những Thi tổ kia tạo ra để lợi dụng lực lượng của Khư Hạch.

Sắc mặt Lục Loạn Ly lập tức đen xì: "Nếu nơi này đã có một trận pháp, vậy ngươi còn bảo ra bày trận làm gì?"

Sở Hi Thanh lại bật cười: "Không làm như vậy, sao ngươi có thể lĩnh hội sự ảo diệu của tạo hóa? Cảm ngộ thiên quy của pháp thuật?"

Hắn thấy Lục Loạn Ly đã sờ đao, lúc này mới giải thích: "Tòa trận pháp này không giống với Thái Vi Viên, hẳn là tứ đại Thi tổ chuẩn bị cho mình. Ngoài ra, tòa trận pháp này liên thông với địa mạch, một khi vận chuyển, tất sẽ kinh động khắp nơi, những Thi tổ kia nhất định sẽ không ngồi yên."

Lục Loạn Ly đưa mắt nhìn quanh, phát hiện đúng là như Sở Hi Thanh nói.

Tòa trận pháp này không giống với Thái Vi Viên, mà trình độ còn kém xa.

Trình độ pháp thuật của tứ đại Thi tổ, kém Thái Vi Viên quá xa.

Còn có một phần kếu cấu, là tứ đại Thi tổ chuyên thiết lập vì cô đọng cực âm cực dương của bản thân, hoàn toàn khác biệt với trận pháp ở Thái Vi Viên.

Ngoài ra, có lẽ mấy vị Thi tổ này không lường được là Sở Hi Thanh có thể dùng Đông Hoàng tinh hồn để bù đắp kết cấu cho Khư Hạch, nên đánh giá khí tạo hóa trong Khư Hạch quá thấp.

Vì vậy một phần lớn kết cấu của trận pháp này, chính là tinh luyện lực lượng lượng của địa mạch chung quanh để bù đắp.

Lục Loạn Ly đánh giá, mấy vị Thi tổ này chỉ muốn lấy một chút lực lượng trong Khư Hạch thì cũng rất thỏa mãn rồi.

Lục Loạn Ly lập tức sáng mắt lên: “Minh tu sạn đạo, ám độ trần thương?”

Cái tên này chuẩn bị dùng danh nghĩa phục sinh Huyền Hoàng thủy đế, để che đậy chuyện phục sinh Táng Thiên…

Sở Hi Thanh bật cười, véo mũi Lục Loạn Ly: “Cuối cùng cũng thông minh một lần, nhưng tiếp theo vẫn phải làm phiền ngươi rồi, Ly nhi.”

Lục Loạn Ly ‘hừ’ một tiếng, lại ném một hạt đan dược vào miệng.

Đúng lúc này, tâm thần Lục Loạn Ly hơi động, nàng nửa đầu nhìn trời.

Ánh mắt Lục Loạn Ly nhất thời cực kỳ phức tạp.

Trong lòng nàng nghĩ, thật không hổ là Táng Thiên, là thần bảo vệ nhân tộc…

Chương 2551 - Thần vẫn

Khi Ty Thần Tinh Quân trở lại Thái Dương thần cung, tuy rằng mặt vẫn bình tĩnh, thần thái thong dong như mọi ngày.

Nhưng hầu như tất cả thần linh thượng vị trong cung điện đều có thể cảm nhận được khí tức máu tanh nhàn nhạt trên người hắn.

Bọn họ đều kinh ngạc nhìn về phía vị Ty Thần Tinh Quân này.

Ty Thần Tinh Quân thì lại làm như không thấy ánh mắt của những người này, hắn đi thẳng đến trước bệ của Thái Hạo và Nguyệt Hi.

“Phụ thần, mẫu thần, hài nhi may mắn không làm nhục mệnh.”

Dương Thần – Thái Hạo và âm Thần – Nguyệt Hi đều hơi kinh ngạc, hai người quan sát Ty Thần Tinh Quân một lúc.

Đôi mắt híp lại của Thái Hạo có chút khác thường.

Nguyệt Hi thì ngậm lấy mấy phần ân cần, nói: “Tình hình trong Quy Khư thế nào? Vì sao ngô nhi lại bị thương?”

Ty Thần Tinh Quân ngẩng đầu lên, nhìn nhau với hai vị Tổ thần này: “Khi nhi thần tiến vào trong, thì Sở Hi Thanh đã lợi dụng 12 xác Hoàng Long để hoàn thành ‘Thập Nhị Đô Thiên Thần Long trấn quốc đại trận’, lại tái tạo thân thể cho Thanh Long Tinh Quân. Ta nói là

Thanh Long Tinh Quân chân chánh, long hồn của hắn có thể hoạt động ở bên ngoài…”

Trong tòa điện phủ sáng tỏ này, tất cả thần linh đều hai mặt nhìn nhau.

Trên mặt họ toát ra vài phần khiếp sợ.

Vị Thanh Long Tinh Quân đã biến mất 1300 vạn năm kia, sắp trở lại rồi sao?

“Hắn lại tái tạo thân thể cho Thanh Long Tinh Quân?”

Nguyệt Hi hơi trợn tròn mắt, lời nói hàm chứa ý than thở: “Không hổ là Thánh hoàng đời thứ tư của nhân tộc, là nhân vật duy nhất khiến ta và Thần Bàn Nhược gặp cản trở trong mười mấy vạn năm qua. Từ khi người này quật khởi đến nay, mỗi một hành động đều nằm ngoài dự đoán của mọi người.”

Nàng hơi dừng lại, rồi nói: “Như vậy sau Thanh Long, chính là nguyên thai của Táng Thiên? Ngô nhi vì vậy mà bị thương? Thương thế của ngươi thế nào?”

Ty Thần Tinh Quân vẫn bình tĩnh như thường: “Vết thương nhỏ mà thôi, chỉ cần nửa năm là sẽ khôi phục.”

Lúc này, mấy vị thần linh đều hiện lên vẻ ngờ vực, bao quát cả Thái Hạo.

Với thực lực của Ty Thần Tinh Quân, nửa năm mới khôi phục thì chứng tỏ bị thương rất nặng.

Một vị nữ thần lại lên tiếng chế giễu: “Thú vị! Huynh trưởng luôn làm theo khả năng, chuyên về xem xét thời thế, thế mà lại không tiếc trọng thương để tử chiến với kẻ địch. Đúng rồi, ta nghe nói lần trước ngươi đã từng giao dịch với vị Nhân hoàng kia?”

Trước khi Cửu Nhật ngã xuống, vị huynh trưởng Ty Thần này của nàng đã nổi tiếng cẩn thận.

Sau cuộc chiến Cửu Nhật, Ty Thần càng như chim sợ cành cong.

Hắn sẽ không đặt chân vào nguy hiểm, không đến lúc bất đắc dĩ, hắn tuyệt đối sẽ không ra tay với những kẻ địch mạnh mẽ.

Nữ thần mới không tin vị huynh trưởng này sẽ tử chiến với địch dưới tình huống như vậy.

Ty Thần Tinh Quân liếc mắt nhìn nữ thần này, lập tức cười một tiếng: “Thế gian này có biết bao nhiêu chuyện ngoài dự đoán? Xem ra Chức Mệnh chi pháp của tam muội vẫn chưa đến nơi đến chốn.”

Nữ thần này là con gái thứ ba của hai thần âm Dương, Thần Thiên Chức, cũng được gọi là Chức Nữ, là một nữ thần bước vào lĩnh vực vận mệnh.

Nàng sinh ra vào thời điểm Thời Thần - Chúc Quang âm trọng thương, đã đánh mất nguyên chất Vận Mệnh, sau đó lại từng bước truy đuổi tam đạo Ty Thiên và Thái Sơ Huyền Nữ, trở thành một Chân Linh của Vận Mệnh chi pháp.

Lực lượng của nàng cũng vượt qua đại đa số thần linh thượng vị, tiếp cận với đế quân.

Đây là một thiên tài trong thần linh Bản Cổ, ngay cả Ty Thần cũng không thể kiêng kỵ ba phần.

Đáng tiếc quan hệ của hai huynh muội không tốt.

Ty Thần Tinh Quân nghĩ thầm, chờ đến ngày mình thay thế mặt trời, nhất định phải đào hố chôn vị muội muội này.

“Thiên Chức, câm miệng! Không được vô lễ với huynh trưởng!”

Nguyệt Hi răn dạy một câu, sau đó nhìn Ty Thần suy tư: “Rốt cuộc là thế nào? Nói thật.”

Nguyệt Hi cũng nửa tin nửa ngờ.

Nàng thậm chí đang suy nghĩ vết thương trên người Ty Thần là thật hay giả.

Nếu như là thật, vậy tình trạng thương thế nặng hay nhẹ?

Có lẽ nhẹ hơn hắn nói, cũng có thể là nghiêm trọng hơn.

Ty Thần Tinh Quân không có lý do nói dối ở chuyện Táng Thiên.

Nhưng vết thương trên người hắn thì chưa chắc.

“Là vị hoàng hậu kia của Đại Luật! Nữ tử này cũng ẩn nấp trong Quy Khư!”

Ty Thần Tinh Quân hơi lúng túng, nhưng vẫn đáp lại: “Thực lực của nữ tử này vượt quá sự tưởng tượng của ta, nàng mượn long khí của nhân tộc, đã đạt đến cấp bậc đế quân. Một thương Khai Thiên kia, chỉ sợ ngay cả phụ thần cũng không thể không coi trọng. Trận chiến Quy Khư, nàng đánh lén chim Đế Giang, một thương đánh nó gần chết.”

Lời này vừa ra, các thần linh trong điện đều ầm ĩ lên.

“Một thương đánh chim Đế Giang trọng thương gần chết?”

“Sao có thể?”

“Đánh lén? Dù là đánh lén thì cũng không thể.”

“Chim Đế Giang cũng là tồn tại tiếp cận cấp đế quân! Mà Sở Vân Vân chỉ là một phàm nhân.”

“Nếu như là thật, Ty Thần hắn có thể chạy được? Chỉ tính thực lực, Thanh Long Tinh Quân kia đã sánh ngang với hắn rồi.”

“A, chỉ sợ các ngươi đã coi thường vị huynh trưởng đại nhân này của ta rồi…”

Ty Thần Tinh Quân nghe thấy những lời này, trong lòng càng sung sướng hơn, trên mặt thì vẫn bình tĩnh như cũ: “Khai Thiên chi pháp của nữ tử này cực mạnh, sau khi nàng đánh trọng thương Đế Giang, lại phong tỏa lối ra Quy Khư.”

Nguyệt Hi lúc này mới thoải mái: “Nàng đáng sợ như vậy? Để ngươi không thể không chiến?”

Các thần linh trong điện nghe vậy thì cũng bừng tỉnh.

Cái này rất hợp lý, đây là chuyện phù hợp với tính cách của Ty Thần Tinh Quân.

Hắn sẽ không tử chiến với những kẻ địch mạnh mẽ, nhưng nếu như ép hắn đến bước đường cùng, vậy thì sẽ khác.

Chỉ có Thần Thiên Chức là ngoại lệ, nàng phất tay áo, vô số sợi tơ sinh sôi ở đầu ngón tay, bện thành một tấm vải vóc.

Song khi mới bện được một nửa, thì tấm vải này đã gặp trở ngại, không thể bện được nữa.

Thần Thiên Chức hiện lên vẻ nghiêm túc.

Trở ngại không bắt nguồn từ huynh trưởng của nàng.

Thần Thiên Chức cảm giác được hai tòa núi cao mới, đang đứng sừng sững trong dòng sông thời gian.

Là vị Nhân hoàng và hoàng hậu kia, bọn họ đã có lực lượng trấn áp vận mệnh.

Thái Hạo cũng bật cười, ánh mắt khó lường: “Thú vị, bọn họ muốn hợp lực bắt ngươi ở Quy Khư, nhưng lại bị Ty Thần ngươi phá hủy nguyên thai của Táng Thiên?”

“Bọn họ cũng đánh giá thấp thực lực của ta.”

Trong mắt Ty Thần Tinh Quân ngậm lấy mấy phần không vui, giọng nói lạnh lẽo: “Phụ thần! Sự thật chính là như vậy, ngoại trừ nguyên thai, ta còn phá hủy đại trận Điều Đình Tại Hóa của bọn họ. Nếu phụ thần không tin, có thể đích thân điều tra.”

Thái Hạo nghe vậy thì hơi gật đầu.

Đứa con thứ hai này của hắn vẫn luôn rất ẩn nhẫn, ẩn giấu thực lực.

Ty Thần đúng là có năng lực làm những chuyện này.

Ty Thần phá hủy nguyên thai của Táng Thiên, để Thái Hạo thở phào, bớt đi một phiền phức.

Nhưng từ thực lực mà Ty Thần biểu hiện ngày hôm nay, Thái Hạo cũng âm thầm hoảng sợ.

Nhưng vào lúc này, các thần trong điện đều sinh lòng cảm ứng, đồng loạt cúi đầu nhìn về phía Quy Khư dưới phàm giới.

Ty Thần cũng sửng sốt, cực kỳ bất ngờ.

Hắn lập tức thầm khen, hay cho Sở Hi Thanh!

Vậy mà vẫn còn một hậu chiêu.

Chẳng trách Thần Bàn Nhược phải đau đầu với kẻ này.

“Đó là …”

Sắc mặt Ty Thần Tinh Quân âm trầm như nước, khó coi đến cực điểm: “Không ngờ bên dưới Quy Khư, lại còn một tòa Điều Đình Tại Hóa khác.”

Nguyệt Hi nhướng mày, nàng đứng dậy đi đến trước một nhãn cầu đỏ ngòm, nhìn tình cảnh chiếu rọi ra từ trong nhãn cầu.

Đó chính tròng mắt La Hầu trong ‘Tam Đế thần nhãn’ mà Thái Hạo cướp được, rồi lại chế tạo ra ‘Giám Thiên thần nhãn’.

“Hay cho Sở Hi Thanh.” Nguyệt Hi hỏi dò: “Ty Thần, ngươi còn có sức tái chiến không?”

Khí tức Ty Thần Tinh Quân hơi cứng lại, cúi đầu nói: “Mời mẫu thần phái người khác, ví dụ như tam muội.”

Các thần linh trong điện không khỏi rùng mình.

Trong Quy Khư có tận 4 vị có thực lực cấp đế quân, còn có một Thanh Long Tinh Quân.

Bây giờ vào Quy Khư, chịu chết sao?

Thần Thiên Chức kia còn nghiến răng nghiến lợi, nắm chặt nắm đấm.

Lúc này, Nguyệt Hi cũng không còn nghi ngờ gì nữa.

Khi mấy người Sở Hi Thanh phục sinh Táng Thiên, cần gì phải gây rắc rối, muốn ép Ty Thần tử chiến?

Nếu như nói ban đầu là do bọn họ đánh giá thấp thực lực của Ty Thần, như vậy sau khi Ty Thần dốc toàn lực thì sao?

Dưới tình huống không thể phong tỏa tin tức, họ đuổi Ty Thần đi không phải là tốt hơn?

Nhưng bây giờ, tất cả đều có giải thích.

Nàng nhìn vào trong rồi nói: “Xem ra hắn đang muốn phục sinh Huyền Hoàng thủy đế sắp tử vong, đương nhiên cũng có thể là bất đắc dĩ.”

Sở Hi Thanh đã bài trừ tất cả kẻ địch.

Sau khi Ty Thần trọng thương, các thần Bàn Cổ đã không thể đưa lực lượng cấp đế quân hàng lâm phàm giới vào thời điểm này.

Nguyệt Hi cũng không nhìn xuống phàm giới quá lâu.

Ánh mắt nàng lại chuyển đến chiến trường ở phía xa xa.

Nguyệt Hi quan sát chốc lát, lại than thở: “Đáng tiếc.”

Đây là vì một huynh đệ của nàng đã tử vong, cũng là kết thúc của một truyền kỳ…

Thái Hạo lại hừ lạnh một tiếng.

Ánh mắt của hắn phức tạp, lại có một tia cười trên sự đau khổ của người khác, cũng có một tia như trút được gánh nặng.

Cùng lúc đó, Thái Hạo cũng vô cùng tiếc nuối.

Hắn chỉ hận lần này mình không thể đích thân ra tay giết chết kẻ thù.

Chương 2552 - Thần vẫn (2)

Dưới sự chú ý của tất cả thần linh trong vùng sao trời này, Ma thần Táng Thiên một búa bổ nát chân phải của Băng Thần – Huyền Đế, khiến cho vô số máu thịt đóng băng bay tung tóe trong tinh không.

Thân thể của Băng Thần – Huyền Đế vẫn đang tái sinh, nhưng tốc độ rất chậm.

Bản thân hắn không quá am hiểu khôi phục máu thịt.

Táng Thiên còn dùng Hủy Diệt chi pháp để hủy diệt khái niệm tồn tại và nhân quả của hai tay và chân của hắn.

Băng Thần – Huyền Đế không thể không dùng băng để tạm thời thay thế chân phải của mình.

Mà lúc này, tất cả đế quân đều bị ‘Nghịch Thần chi hỏa’ ngập trời của Táng Thiên ép phải lùi ra xa.

Hiện giờ, bọn họ muốn đến gần cũng khó khăn, ánh mắt tất cả đều tràn ngập vẻ kiêng kỵ và sợ hãi đến cực điểm.

Ngay cả dòng dõi của Băng Thần như … Cô Xạ, Thủy Đức và Thiên Sương, cũng bị Băng Thần – Huyền Đế quát to, không thể không tránh xa Táng Thiên.

Hiện trường chỉ còn lại mấy bộ thần khí hóa thể của các Tổ thần, vẫn đang ác chiến với Táng Thiên.

Tuy rằng bản thể của họ không đến, nhưng cũng dốc rất nhiều thần lực vào trong hóa thể, dốc sức ngăn cản Táng Thiên.

Nhưng lưỡi búa của Táng Thiên vẫn liên tục nện vào thân thể của

Băng Thần – Huyền Đế.

Không có bất kỳ người nào, bất kỳ lực lượng nào có thể ngăn cản hắn.

Sắc mặt Huyền Đế vốn tái nhợt, giờ càng trắng như tờ giấy.

Hắn cũng há to miệng hô hấp nguyên linh thiên địa, ra sức khôi phục.

Tuy nhiên, chiến ý của Băng Thần – Huyền Đế vẫn cao ngút trời: “Đây chính là Hủy Diệt của ngươi? Rất mạnh, ngươi thật sự rất mạnh!”

“Một trăm vạn năm trôi qua, ngươi đã mạnh hơn so với lúc chém Thái Hạo, mạnh hơn rất nhiều! Nhưng chút trình độ này mà đã muốn giết ta? Giết một ‘Bàn Cổ chúa tể’? Không thể, tuyệt đối không thể! Ngươi nằm mơ!”

Hắn không giống với Thái Hạo khi trước.

Lúc trước, Thái Hạo bị các thần kiềm chế, thậm chí là vây công; mà hắn bây giờ, chỉ phải đối đầu với một mình Táng Thiên.

Huyền Đế không lùi một bước, dùng băng làm tay, vung trường đao chém xuống.

Tuy rằng đại đa số đều thất bại, nhưng cũng có một phần chém trúng thuẫn của Táng Thiên, hàn lực mạnh mẽ lập tức đóng băng một chút cơ thể của Táng Thiên, thậm chí là đóng băng ‘Nghịch Thần chi hỏa’ của hắn.

Nhưng chỉ trong hai cái hô hấp, hai tay bằng băng của Huyền Đế đã bị Táng Thiên đánh nát 17 lần! Cuối cùng thậm chí còn một búa phá tan lồng ngực hắn.

Mà hàn lực tập kích Táng Thiên, chỉ vẻn vẹn đóng băng một bộ phận lục phủ ngũ tạng hắn, không thể thâm nhập sâu hơn. Ma hỏa màu đen ngập trời kia vẫn đang thiêu đốt hừng hực, thậm chí bao trùm ngàn dặm tinh không.

Băng Thần – Huyền Đế rốt cuộc cũng tuyệt vọng.

Hắn tuyệt vọng nghĩ, thiên ý của thế giới này, và cả phụ thần của hắn, vì sao lại quan tâm đến Long Hi và dòng dõi của Long Hi như vậy?

Bọn họ nhìn như không kế thừa bất kỳ năng lực chiến đấu nào của Bàn Cổ, cũng không có hình thái thú thể.

Nhưng mà hình thể của bọn họ lại tương tự với Bàn Cổ nhất.

Tiên Thiên Thần Thể của họ cũng có vô hạn khả năng.

Giống như Táng Thiên trước mắt hắn…

Tại sao thế giới này lại có lực lượng huyết mạch đáng sợ như vậy?

Băng Thần – Huyền Đế không biết người này đã dùng Thần Lực Tái Thôi bao nhiêu lần, nhưng hắn có thể xác định là, loại lực lượng không có cực hạn này, đã cực kỳ tiếp cận với Siêu Thoát!

“Ngươi muốn ta chết? Vậy thì như ngươi mong muốn…”

Băng Thần – Huyền Đế đầu tiên là cười thê lương tuyệt vọng, sau đó hai mắt trợn trừng, sắc mặt cực kỳ dữ tợn và hung ác: “Hôm nay chúng ta đồng quy vu tận!”

Ầm!

Trong khoảnh khắc này, Táng Thiên một búa đập nát đầu Huyền Đế.

Nhưng cũng trong nháy mắt này, thần khu của Băng Thần – Huyền Đế chợt nổ tung, một luồng hàn lực khó mà tưởng tưởng nổi bùng nổ trong tinh không, cuốn sạch bốn phương tám hương, để cho nửa màn trời đều là sương lạnh.

Trong lúc nhất thời, ngay cả không gian và thời gian cũng bị đóng băng, Ma thần Táng Thiên đứng mũi chịu sào, cũng bị lực lượng của Băng Thần – Huyền Đế đóng băng thành tượng đá.

Thần khí hóa thể của những Tổ thần kia cũng bị đóng băng giữa tinh không.

Nhưng chỉ 30 cái hô hấp sau, lớp băng bên ngoài Táng Thiên bắt đầu vỡ vụn.

Thân khu của hắn đi ra ngoài.

Trong nháy mắt này, một luồng ánh mặt trời nóng rực như có thể hòa tan tất cả chiếu thẳng về phía hắn, làm cho lớp băng quanh người Táng Thiên bị hòa tan.

Táng Thiên vô thức giơ thuẫn lên ngăn cản trước người.

Nhưng vô dụng, sau khi thần lực của Băng Thần biến mất, nhưng sát linh chung quanh Táng Thiên đã từ từ thức tỉnh.

Cũng vào lúc này, giọng nói của Thần Phổ Chiếu lại truyền vào tai hắn.

“Không hổ là Thần Tôn, lại thật sự giết chết Băng Thần!”

Giọng nói của Thần Phổ Chiếu rất kích động.

Hắn không thể không kích động.

Đó chính là một Tổ thần, một Bàn Cổ chúa tể đấy!

Hôm nay hắn tận mắt nhìn thấy một Bàn Cổ chúa tể chết, chết dưới búa của Táng Thiên!

Nhưng Thần Phổ Chiếu vẫn áp chế nỗi lòng: “Bệ hạ còn để ta chuyển cáo, nếu như Thần Tôn còn có thể kiên trì, vậy thì mau trở về Ma vực Chiến giới. Hắn sẽ nghĩ cách cứu viện Hữu Sào thị, để ngươi không còn lo lắng. Nếu như ngài không thể kiên trì, vậy thì lập tức tự bạo thần khu, phân tán nguyên chất, đừng để cho bất kỳ kẻ nào có cơ hội cướp được nguyên chất bản mệnh của ngài.”

Táng Thiên lại không làm thế, hắn đưa mắt nhìn về phía hư không, nhìn ra ngoài 130 vạn dặm tinh không, nhìn vào Hư Thần – Xa Nguyên đang ngồi trên thần tọa.

Cánh tay phải của hắn lại căng phồng lên, ma hỏa lại ngập trời.

Thần Lực Tái Thôi! Tái Thôi!

Mãi đến tận cực hạn, tay phải Táng Thiên chợt nổ ‘ầm’ một tiếng, chiếc búa trong tay hắn cũng bay thẳng về phía Hư Thần – Xa Nguyên.

Xa Nguyên thay đổi sắc mặt, lại không thể tránh né.

Hans không ngừng vặn vẹo không gian, xé rách một tầng lại một tầng không gian, nhưng chiếc búa kia vẫn bay thẳng về phía hắn.

Cuối cùng, Xa Nguyên chỉ có thể toàn lực vung kiếm, chống đỡ chiếc búa như lưu quang kia.

“Ầm!”

Cánh tay phải của Xa Nguyên nát bấy đến tận gốc, lồng ngực cũng sụp đổ, miệng không ngừng phun máu tươi.

Hắn dốc sức khôi phục lại, chỉ chớp mắt đã bình thường như cũ.

Nhưng Xa Nguyên cũng đã cảm ứng được mấy ánh mắt âm lãnh từ hư không.

Xa Nguyên không khỏi lạnh lùng nhìn nhau với Táng Thiên ở phía xa xa.

Hắn đang nghĩ, đây cũng là bố trí của Sở Hi Thanh sao?

Thánh hoàng đời thứ tư, muốn hắn mất lực lượng áp chế các thần?

Hắn muốn khơi dậy dã tâm của Bạch Đế? Muốn Thái Hạo dấy lên hi vọng trở về đế vị?

Trong tinh không, Thần Phổ Chiếu lại cảm khái không thôi, hắn có thể xác định, đây hoàn toàn là ý chí của Táng Thiên.

Sở Hi Thanh chưa từng có ý này.

Vị Ma thần sừng sững tinh không, che chở nhân tộc trăm vạn năm này, thật ra cũng có trí tuệ bất phàm.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, Thần Phổ Chiếu liền cảm thấy Táng Thiên đang co rút lại đến cực hạn, sau đó nổ tung. Một luồng ánh sáng mạnh chiếu rọi bốn phương, tất cả thần linh trong tinh không đều phải nhắm mắt lại.

Thần Phổ Chiếu không khỏi yên lặng.

Ma thần Táng Thiên từng khiến cho toàn bộ tinh không sợ hãi, hôm nay rốt cuộc đã ngã xuống…

Chương 2553 - Mây máu

“Ngã xuống rồi!”

Khi Táng Thiên bỏ mình, Sở Hi Thanh ở trong Quy Khư cũng cảm ứng được.

Hắn và Táng Thiên có chung huyết mạch, xem như là quyến giả và thần tử của Táng Thiên.

Vì vậy khi Táng Thiên tử vong, dù đang ở trong Quy Khư thì Sở Hi Thanh vẫn cảm ứng được đầu tiên.

Nhưng do đã có chuẩn bị từ trước, nên Sở Hi Thanh cũng không có quá nhiều đau thương.

Hắn chỉ than thở một phen, sau đó đã áp chế tâm trạng gợn sóng.

Giờ vẫn chưa phải lúc, hắn nhất định phải chờ những sát linh kia tiêu vong hết.

Bằng không dù phục sinh, thì Táng Thiên vẫn bị bám lấy.

Ma thần Táng Thiên là Thánh Giả của ít nhất tám thiên quy, hắn là người thứ hai sau Đông Hoàng, dùng lực lượng của bản thân để bước vào lĩnh vực Tạo Hóa.

Tuy rằng là dựa vào Thần Lực Tái Thôi để tạm thời bước vào cấp bậc này, nhưng linh hồn của Táng Thiên vẫn được khắc vào nơi sâu xa nhất trong thiên đạo.

Vì vậy nên dù ngàn vạn năm trôi qua, nguyên thần của vị này cũng sẽ không tiêu vong, căn bản là không cần gấp gáp.

Sở Hi Thanh còn đang ngưng tụ ‘thiên địa nguyên thai’ cho Huyền Hoàng thủy đế.

Huyền Hoàng thủy đế chết rồi phục sinh, sẽ là một thai nhi.

Nếu như không có đủ linh dược để điều dưỡng, vậy dù hai, ba ngàn năm cũng chưa chắc đã khôi phục.

Nhưng bên phía mộ Cơ Dương kia, một khi Vọng Thiên Hống hoàn thành nghịch chuyển âm dương, như vậy mấy chục năm tiếp theo, các thần ngủ cũng không yên.

Bọn họ sẽ hiểu rõ lấy hay bỏ.

Vì vậy nên Sở Hi Thanh vẫn làm từng bước, không nóng vội.

Căn cơ của nguyên thai là tinh huyết của Huyền Hoàng thủy đế do Lê Sơn Lão Mẫu lấy ra, Lê Sơn Lão Mẫu và Thái Sơ Huyền Nữ còn lấy ra rất nhiều kỳ trân dị bảo, đầu nhập vào nhiều hơn xa Táng Thiên.

Có người nói đây không phải là của cải của Lê Sơn và Thái Sơ, mà còn có vô số hồng nhan tri kỷ của Huyền Hoàng thủy đế.

Ngoại trừ Lê Sơn và Thái Sơ, còn có hai vị nữ thần Hỗn Độn cực kỳ mạnh mẽ vẫn tồn tại đến ngày nay, để cho Sở Hi Thanh rất hâm mộ.

Vì vậy tuy cái ‘thiên địa nguyên thai’ này hơi ít khí tạo hóa, nhưng cường độ và phẩm chất lại có thể sánh vai với nguyên thai của Táng Thiên.

Khi mấy người Sở Hi Thanh đang bận rộn, Thần Phổ Chiếu thao túng một điểm sáng, đi đến bên tai hắn.

“Bệ hạ, tất cả đều như ngài dự liệu, Huyền Đế ngã xuống. Các thần đã chuyển sự chú ý xuống phàm giới.”

Sở Hi Thanh nhướng mày: “Như vậy nguyên chất của Băng Thần thì sao?”

Thần Phổ Chiếu cười khổ một tiếng: “Băng Thần cũng giống như Táng Thiên Thần Tôn, tự bạo nguyên thần và thân thể. Ta dùng Phổ Thiên chi pháp theo dõi được một bộ phận cực nhỏ trong đó, đại bộ phận còn lại đều không tìm thấy.”

Sở Hi Thanh tiếc nuối không thôi.

Nhưng điều này cũng nằm trong dự đoán của hắn.

Băng Thần – Huyền Đế làm sao có thể để người khác có cơ hội chia cắt nguyên chất của mình?

Hơn nữa, Vấn Tố Y bây giờ cũng không cần quá nhiều nguyên chất Bàn Cổ.

Nhiều quá cũng không luyện hóa được.

“Như vậy nguyên chất của Táng Thiên Thần Tôn thì sao?”

Thật ra nguyên chất của Táng Thiên có bị người khác lấy đi, thì cũng rất khó luyện hóa, không dễ hơn Bàn Cổ và Đông Hoàng là bao.

Vấn đề là sau khi Táng Thiên khôi phục, sẽ gặp rắc rối ở chuyện thu hồi.

Sở Hi Thanh cần Táng Thiên hồi phục nhanh nhất có thể.

“Ta đảm bảo không có bất kỳ ai có thể theo dõi nguyên chất của Táng Thiên Thần Tôn.”

Thần Phổ Chiếu nói đến đây thì hơi dừng lại: “Nhưng có một việc lạ, cần báo cho bệ hạ biết. Táng Thiên chém Xa Nguyên bị thương, sau đó tự bạo. Những sát linh kia lại không tiêu vong, mà nấn ná trong tinh không, hình thành một mảnh mây máu cực lớn. Không chỉ không tiêu tan, mà càng ngày càng mạnh hơn, để cho những đế quân kia biến sắc, không dám đến gần."

Sở Hi Thanh nghe vậy thì ngẩn ra: "Không tiêu tan, làm sao có thể?"

"Chắc những căm hận với Táng Thiên Thần Tôn đã bắt đầu tản đi." Thần Phổ Chiếu ngậm lấy chút cảm khái: "Nhưng chúng vẫn còn oán hận với các thần, oán hận này còn mạnh hơn trước rất nhiều. Ta đoán mấy tỷ sinh linh kia cũng đoán được chân tướng trước khi chết, bọn họ căm hận nhất vẫn là các thần trên tinh không. Cái này không phải Khi Thiên và Vạn Trá chi pháp của Thần Bàn Nhược có thể lừa gạt và giải quyết."

"Vậy sao?"

Sở Hi Thanh nhất thời buông lỏng.

Hắn rơi vào suy ngẫm, lại lấy ra mấy giọt máu: "Ngươi giúp ta chú ý sự biến hóa của mây máu này, nếu như xác nhận nó không nhằm vào Táng Thiên, vậy thì thông báo cho ta."

Hắn lấy ra… chính là huyết mạch Táng Thiên được tinh luyện ra từ cơ thể mình.

Nếu như mây máu vẫn còn oán hận Táng Thiên, vậy nhất định sẽ có phản ứng.

Nhưng đúng lúc này, Sở Hi Thanh biến sắc: "Ngươi vừa nói, Táng Thiên chém Xa Nguyên bị thương?"

"Đúng vậy!" Thần Phổ Chiếu đáp: "Tại giây phút cuối cùng, Táng Thiên Thần Tôn dồn lực chém Xa Nguyên trọng thương. Một đòn đó đã vượt qua Tạo Hóa, khiến bị Hư Thần kia bị thương không nhẹ."

Hắn lại phát hiện thần thái của Sở Hi Thanh không đúng: "Cái này có gì không đúng sao? Hành động này của Táng Thiên Thần Tôn rất tốt, ba mạch thần Bàn Cổ mạnh nhất sẽ khôi phục cân bằng."

"Cân bằng thì đúng là cân bằng." Sở Hi Thanh lại cười khổ không thôi: "Nhưng nếu vậy, Thần Bàn Nhược sẽ thoải mái và thảnh thơi trước khi nhân tộc diệt vong. Ngoài ra, nếu ngươi là Bạch Đế và âm Thần, ngươi sẽ làm gì vào lúc này?"

Thần Phổ Chiếu hơi sững sờ, rồi rơi vào suy tư.

"Bọn họ không cần mượn nhân tộc kiềm chế Hư Thần nữa, trước khi các thần chiến đấu, họ nhất định sẽ liên thủ diệt trừ tất cả uy hiếp trước. Đương nhiên, nếu Thần Bàn Nhược không thể xử lý việc các thần kiêng kỵ sau khi nhân tộc diệt vong, vậy hắn cũng sẽ bị diệt trừ.”

Sở Hi Thanh hít một tiếng: “Không hổ là Khi Thiên Vạn Trá chi chủ, một chiêu này thực sự là rất đẹp đẽ.”

Thần Phổ Chiếu hơi trợn tròn mắt: “Ý của bệ hạ là, một đòn cuối cùng của Thần Tôn là bị ảnh hưởng từ Thần Bàn Nhược?”

“Ta không xác định, nhưng quá nửa là vậy.”

Sở Hi Thanh tiếp tục chuyển sự chú ý vào đại trận Điều Đình Tạo Hóa.

Trong lòng hắn đã mất hết hứng thú, hắn đoán là nguyên thai của Huyền Hoàng thủy đế, quá nửa là uổng công.

Chương 2554 - Mây máu (2)

Mọi người trong mộ Cơ Dương cũng cảm ứng được khi Táng Thiên ngã xuống.

Kiến Nguyên đế không khỏi sinh lòng vội vàng gấp rút, lại thúc giục Chập Long gia tăng tốc độ mở phong ấn.

Táng Thiên vừa chết, không chỉ vợ chồng Sở Hi Thanh sẽ chạy đến đây, mà các thần trên trời cũng sẽ chú ý đến nơi này.

Kiến Nguyên đế không khỏi sờ vào làn da lạnh lẽo của mình, còn cả móng tay đen xì dài và sắc bén này.

Trong lòng hắn sinh ra cảm giác chán ghét mãnh liệt.

Kiến Nguyên đế chán ghét thân thể nửa người nửa thi này của mình.

Mục tiêu thấp nhất ngày hôm nay, là giải phóng và khống chế Vọng Thiên Hống đời đầu.

Nếu như có dù chỉ một tia khả năng, hắn cũng muốn khôi phục lại thân phận người sống của mình.

Điên Đảo âm Dương cho Vọng Thiên Hống, chính là cách tốt nhất để hắn ‘sống lại’.

Tứ đại Thi tổ thì hồi hộp và căng thẳng không thôi.

Bọn họ cảm ứng được Băng Thần – Huyền Đế và Táng Thiên ngã xuống, cũng cảm ứng được dị biến trong Quy Khư.

Đó là đại trận Điều Đình Tạo Hóa mà bốn người họ tiêu hao của cải khổng lồ để hoàn thành! Cũng là một bước then chốt để họ một bước lên trời!

Bọn họ chưa bao giờ căm hận một người như bây giờ.

Dù là Doanh Câu có tính cách ôn hòa nhất trong bốn người, cũng không khỏi nắm chặt tay lại, toàn thân kêu ‘kèn kẹt’.

Thì ra là vậy! Thì ra là vậy!

Biến cố ở mộ Cơ Dương ngày hôm nay, thì ra là muốn dụ Hạn Bạt và Hậu Khanh ra khỏi Quy Khư?

Thánh hoàng đời thứ tư của nhân tộc, lại nham hiểm và ác độc như vậy!

Hắn lại không thèm để ý đến việc Táng Thiên ngã xuống, mà mưu đồ thứ khác!

Chuyện này quả thực là rút củi dưới đáy nồi.

Khư Hạch là ‘thiên đạo’ do Thiên đế đời thứ tám lấy nguyên chất bản thân phục chế ra.

Nhưng ‘thiên đạo’ này không trọn vẹn, thiếu sót rất nghiêm trọng.

Lực lượng của Thiên đế đời thứ tám có hạn, không thể sản sinh khí tạo hóa vô cùng vô tận, Sở Hi Thanh dùng một chút thì ít đi một chút.

Tương lai, bọn họ muốn mượn Khư Hạch để phát động Điều Đình Tạo Hóa, vậy có lẽ phải chờ mấy vạn năm, thậm chí là mấy chục vạn năm.

Đáng chết…!

Bởi vì khí tức bốn vị Thi tổ biến hóa, Kiến Nguyên đế cũng bị kinh động, cả Tông Thần Hóa và Nguyệt Hi cũng cảm ứng được.

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, bắt đầu cảnh giác và đề phòng.

Kiến Nguyên đế không khỏi ôm chặt con Vọng Thiên Hống trong ngực mình.

Ngay cả Vũ Côn Luân cũng tạm thời dừng lại, nhìn về phía bốn người.

Vọng Thiên Hống đời đầu và Huyền Hoàng thủy đế sắp thoát khỏi phong ấn, lẽ nào bốn vị Thi tổ này muốn làm gì? Muốn gây sự vào lúc này?

Mà bốn vị Thi tổ thì đều cảm thấy ngũ tạng như thiêu đốt, tiến thối lưỡng nan.

Bọn họ rất muốn liều mạng chạy về Quy Khư.

Nhưng bọn họ cũng không thể bỏ qua thời khắc Vọng Thiên Hống đời đầu thoát vây, chuyện này quyết định tương lai bọn họ liệu có bị Vọng Thiên Hống đời đầu kiềm chế, thậm chí là nô dịch hay không.

Huống hồ, bây giờ trở về có tác dụng gì?

Tứ đại Thi tổ đều không dám lạc quan.

Sau khi Táng Thiên ngã xuống, các cường giả cấp đế quân của nhân tộc như Nam Cực, Thánh hoàng đời thứ ba, Lê Tham, Tử Vũ, Vấn Tố Y, đều sẽ rảnh tay.

Bọn họ rất có thể phải trơ mắt nhìn Sở Hi Thanh sử dụng đại trận Điều Đình Tạo Hóa mà bọn họ bố trí, nhưng không thể làm gì.

Hạn Bạt thở sâu, cố gắng áp chế nội tâm tạo bạo và sốt ruột của mình.

Nàng vốn muốn nở nụ cười hiền hòa với mấy người Kiến Nguyên đế.

Nhưng lại cảm thấy không đúng.

Hiện giờ bọn họ phải cảm thấy không cam lòng, muốn làm mà không được mới đúng.

Nàng lại hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nhìn Kiến Nguyên đế: “Tại sao lại dừng lại? Còn không mở phong ấn đi? Ngươi đang sợ?”

Kiến Nguyên đế nhíu mày, lập tức khôi phục bình thường.

Đây mới là thái độ nên có của tứ đại Thi tổ.

Thả Vọng Thiên Hống đời đầu ra ngoài cũng không phải chuyện tốt đẹp với tứ đại Thi tổ này.

“Mở phong ấn!’

Kiến Nguyên đế phất tay áo.

Lúc này, trong lòng hắn cũng rất khẩn trương và mong chờ, không muốn kéo dài dù chỉ một chút.

Vũ Côn Luân thấy thế thì gật đầu, cũng chuyển mắt nhìn về phía chiếc đỉnh kia.

Hai tay bắt ấn quyết.

Ầm!

Toàn bộ không gian dưới lòng đất trong mộ Cơ Dương đều rung chuyển.

Mặt đất bằng phẳng bên dưới chiếc đỉnh chợt rạn nứt.

Đầu tiên là sinh ra vô số vết rách, rồi kéo dài ra bốn phương tám hương.

Một lượng lớn bùn đất sụp đổ xuống, mỗi một vết rách đều sâu không thấy đáy, vô số khí đen và lôi đình màu đỏ son chói mắt hiện ra bên trong.

“Huyền Hoàng thủy đế…”

Nội tâm Vũ Côn Luân rất phức tạp, trước kia hắn không nghĩ đến là sẽ có một ngày này, sẽ có ngày mình tự tay giải phong ấn cho Huyền Hoàng thủy đế và Vọng Thiên Hống đời đầu.

Khi hắn nhìn xuống dưới, khí đen vô biên và lôi điện đỏ son bắt đầu hình thành một người một thú, hình tượng cả hai đều rất mơ hồ, lại quấn quýt lấy nhau.

Ánh mắt Vũ Côn Luân bình tĩnh nhìn bóng người này.

Hắn đang quan sát trạng thái của Huyền Hoàng thủy đế.

Thánh hoàng đời thứ hai tái hiện nhân thế, rốt cuộc là người hay thi…?

Nhưng khi hình người kia từ từ hiển hóa ra ngũ quan, một cây trường thương màu bạc có 12 Hoàng Long quấn quanh chợt bay ra khỏi hư không, đánh thẳng về phía Huyền Hoàng thủy đế.

Vũ Côn Luân nhất thời trợn mắt lên, toát ra vẻ khó mà tin nổi.

Hắn nhận ra đây là thần thương Tuế Nguyệt của Lê Sơn Lão Mẫu!

Cây trường thương này dắt theo toàn bộ quốc vận của Đại Luật, thần uy hùng vĩ đến mức làm cho Vũ Côn Luân không thể sinh ra bất kỳ ý nghĩ phản kháng nào.

Đây là muốn giết chết Huyền Hoàng thủy đế?

Vấn đề là, làm sao có thể?

Lê Sơn Lão Mẫu là nữ nhân của Huyền Hoàng thủy đế, sao nàng lại có thể muốn giết chết Huyền Hoàng thủy đế?

Vũ Côn Luân chợt rùng mình.

Có lẽ mục đích của Sở Hi Thanh không phải là giải phong ấn cho Huyền Hoàng thủy đế, sau đó nghịch chuyển âm dương cho hắn.

Mà bọn họ muốn giết chết Huyền Hoàng thủy đế, để vị Thánh hoàng đời thứ hai ngày giải thoát.

Kiến Nguyên đế cũng nhìn thấy thanh trường thương màu bạc này.

Nỗi lòng hắn lập tức chìm xuống, sau đó cũng không để ý, không ngăn cản.

Mục tiêu của trường thương không phải là Vọng Thiên Hống đời đầu, vậy thì không cần để ý.

Kiến Nguyên đế cũng từng ảo tưởng, mượn Vọng Thiên Hống để khống chế Huyền Hoàng thủy đế, từ đó khống chế hai hóa thể Xiển và Chân.

Nhưng khi hắn nhìn thấy trường thương màu bạc này, hắn đã từ bỏ suy nghĩ này.

Bởi vì một thương này quá mạnh mẽ bá đạo, bá đạo đến mức làm cho suy nghĩ của hắn cứng đờ.

Cùng lúc đó, Kiến Nguyên đế cũng âm thầm hoảng sợ.

Hắn cũng nhận ra, lực lượng chủ yếu của một thương này đến từ long khí của Đại Luật.

Không ngờ lòng người của Đại Luật lại ngưng tụ như vậy, quốc vận lại mạnh mẽ như và rộng lớn hùng vĩ như vậy!

Cái này đã vượt xa lúc Đại Ninh mạnh mẽ nhất!

…Thánh hoàng sao?

Kiến Nguyên đế nắm chặt nắm đấm, trong lòng sinh ra ý không cam lòng.

Cũng đúng lúc này, Kiến Nguyên đế nhìn thấy một bóng người lắc mình xuất hiện trước Huyền Hoàng thủy đế.

Theo bóng người này khoát tay, trường thương do 12 Hoàng Long quấn quanh lại bị chặn lại, tuôn ra thần cương cuồng mãnh và vô biên vô bờ.

Kiến Nguyên đế nhận ra người này.

Đó là … Khi Thiên Vạn Trá chi chủ Thần Bàn Nhược!

Tuy nhiên,hắn chưa bao giờ gặp mặt vị này!

Chương 2555 - Có nhớ?

Thần Bàn Nhược và thần thương Tuế Nguyệt giao phong làm không gian vặn vẹo kịch liệt, tạo thành những vết rách không gian khủng bố bên trong mộ Cơ Dương, làm cho thiên quy trong phạm vi mấy trăm dặm đều tan vỡ.

Sóng trùng kích và cương lực của song phương trực tiếp đánh nát đất đá trong 100 dặm.

Ngay cả Huyền Hoàng thủy đế và Vọng Thiên Hống đời đầu đang ngưng tụ hình thể cũng bị ảnh hưởng, vô số khí đen và lôi đình đỏ son phát tán bốn phía, không thể ngưng tụ.

Phía trên mộ Cơ Dương còn bị xốc lên, làm cho không gian dưới lòng đất biến thành một hang động khổng lồ.

Đúng lúc này, một bóng người hùng vĩ lao ra khỏi hư không.

Hắn liếc nhìn Huyền Hoàng thủy đế còn chưa ngưng tụ hình thể, sau đó lập tức phát ra tiếng than nhẹ.

Cuối cùng vị này đưa mắt nhìn Thần Bàn Nhược: “Không hổ là Khi Thiên Vạn Trá chi chủ! Chín tầng mây xanh quả thực là thùng rỗng kêu to khi đứng trước mặt ngươi.”

Thần Bàn Nhược lại lừa gạt được chín tầng mây xanh, đưa bản thể hàng lâm xuống nơi này!

Tuy nhiên dùng phương thức này, thì mỗi giây mỗi phút đều tiêu hao một lượng lớn thần lực.

Thần Bàn Nhược thì lại mỉm cười: “Ngươi cũng thế mà, Già Thiên chi pháp thật mạnh!”

Khi hai người nói chuyện, không gian và thời gian giữa hai người đều sụp đổ.

Toàn bộ vật chất trong đó đều hóa thành hư vô, biến thành trạng thái nguyên thủy nhất khi hỗn độn sơ khai.

Mãi đến tận một phần ba mươi cái hô hấp sau, vùng không gian này mới phát ra một tiếng nổ mạnh.

Thần Bàn Nhược lại trượt lùi trăm dặm.

Bờ vai hắn cũng bị nổ tung, thần huyết mà thịt nát bay tung tóe.

Hắn lại cười nói: “Đây chính là lực lượng ‘Bàn Cổ tinh hồn’ mang đến cho ngươi? Không chỉ giúp lực lượng Già Thiên của ngươi mạnh hơn, mà còn khiến ngươi lột xác đến cấp bậc nửa bước siêu thoát. Chà chà, sức chiến đấu của ngươi bây giờ có thể sánh bằng Táng Thiên lúc mạnh nhất…”

‘Bàn Cổ tinh hồn’ của Băng Thần – Huyền Đế đã rơi vào tay vị Thánh hoàng đời thứ ba này.

“Ta sao dám so sánh với Táng Thiên Thần Tôn!”

Trong mắt Thánh hoàng đời thứ ba lại ngậm lấy mấy phần thẹn thùng.

Vì hắn cướp đoạt ‘Bàn Cổ tinh hồn’, nên mấy người Lê Sơn Lão Mẫu đã bỏ lỡ cơ hội giết chết Huyền Hoàng thủy đế.

Hơn nữa, Thánh hoàng đời thứ ba cũng không dám thư giãn.

Thần Bàn Nhược vẫn cứ rất mạnh.

Trước khi Thánh hoàng đời thứ ba lột xác lần thứ chín, lực lượng vượt qua Tạo Hóa, thì vẫn khó có thể áp chế.

Thần Bàn Nhược sở dĩ bị thương, là vì người này dùng một phần lớn lực lượng để áp chế Huyền Hoàng thủy đế.

Tòa đỉnh khổng lồ kia đang ảnh hưởng đến thần lực của Thần Bàn Nhược.

Vị Khi Thiên Vạn Trá chi chủ này không muốn thấy Lê Sơn Lão Mẫu giết chết Huyền Hoàng thủy đế, cũng không muốn thấy Huyền Hoàng thủy đế tái hiện nhân gian.

Bất kể là Huyền Hoàng thủy đế đang nằm trong trạng thái nào, thì Thần Bàn Nhược cũng không cho phép!

Sắc mặt Kiến Nguyên đế trắng bệch như tờ giấy.

Hắn đứng ở đây, lại cảm thấy như một con kiến đứng giữa hai người khổng lồ.

Hai người khổng lồ ác chiến, bất cứ lúc nào cũng có thể giẫm chết một con kiến như hắn!

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người là, tòa trận pháp Điên Đảo âm Dương lại vẫn duy trì.

Có thể thấy từng luồng ánh trăng lành lạnh đang soi sáng nơi này, làm cho trận pháp Điên Đảo âm Dương không bị tiêu tan trước hai vị tồn tại cấp độ Tổ thần này.

Kiến Nguyên đế để ý nhất vẫn là con Vọng Thiên Hống đời đầu kia.

Vọng Thiên Hống bị ảnh hưởng ít hơn Huyền Hoàng thủy đế rất nhiều.

Hình thể của nó đã bắt đầu thành hình, có đầu rồng, cổ dài như rồng, thân thể lại như chó.

Nhưng thần uy của Vọng Thiên Hống, là thứ thể phục chế không thể với tới.

Dù hai vị thần linh tiếp cận cấp Tạo Hóa đang chiến đấu, mọi người vẫn có thể cảm nhận được áp lực đáng sợ từ nó.

Vọng Thiên Hống đời đầu vừa thành hình, nó đã lạnh lùng liếc nhìn Kiến Nguyên đế.

Ánh mắt đó sắc bén như đao, bên trong ngậm lấy áp lực, hoàn toàn khác với vẻ ngoan ngoãn như con Vọng Thiên Hống trong lòng Kiến Nguyên đế.

Kiến Nguyên đế lập tức cứng lại, không dám động đậy, thậm chí mặc kệ con Vọng Thiên Hống trong ngực mình bay lên, bay về phía Vọng Thiên Hống đời đầu.

Đó là áp chế từ huyết mạch.

Thi độc của Vọng Thiên Hống nằm trong cơ thể hắn, dung nhập vào huyết mạch của hắn.

Để cho hắn không thể làm trái ý con Vọng Thiên Hống này.

Ánh mắt của hắn vừa chờ mong lại vừa thấp thỏm.

Con Vọng Thiên Hống kia lại đánh ra 4 sợi tơ máu, bay về phía tứ đại Thi tổ, như xiềng xích khóa chặt bọn họ.

Bốn vị Thi tổ cũng không có bất kỳ phản kháng nào.

Bọn họ cũng thần phục dưới thần uy của Vọng Thiên Hống, mặc cho sợi tơ máu kia cuốn lấy họ, lại hóa thành trăm ngàn tơ máu bé nhỏ, xâm nhập vào trong cơ thể họ.

“Bệ hạ cứ yên tâm!”

Đại chủ tế Nguyệt Hinh nhìn thấy Kiến Nguyên đế đang vô cùng bất an, cong miệng cười nói: “Ta đã kiểm tra những thứ Vũ Côn Luân tế luyện, không có vấn đề gì. Còn tứ đại Thi tổ, thì bệ hạ nên cẩn thận bọn họ, họ không đơn giản đâu.”

Kiến Nguyên đế hơi yên tâm một chút.

Hắn không tin con Chập Long kia, nhưng nếu Nguyệt Hinh cho rằng không có vấn đề gì, vậy thì vấn đề không lớn.

Huống hồ Vũ Côn Luân đã đi theo hắn đến mức này, cũng đã không có đường lui rồi.

Nếu con Chập Long này không muốn rơi vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục, thì chỉ có thể phụ tá hắn, giúp hắn.

Nhưng bốn vị Thi tổ kia…

Kiến Nguyên đế nhíu mày, trong mắt lóe lên vài tia bất an.

Mấy vị Thi tổ này quả thật có vấn đề, từ bắt đầu đã không đúng, bây giờ lại quá bình tĩnh.

Nhưng Kiến Nguyên đế còn chưa kịp suy nghĩ, một thanh chiến phủ khổng lồ và một thanh kiếm lớn bỗng nhiên đánh xuống, chém về phía đại trận Điên Đảo âm Dương.

Cùng lúc đó, một tiếng cười sang sảng truyền đến: “Hoàng đế phàm gian, các ngươi muốn làm gì? Muốn Điên Đảo âm Dương cho Vọng Thiên Hống, các ngươi muốn làm trái ý chỉ của các thần sao?”

Đó là Thiên Việt Tinh Quân và Cự Môn Tinh Quân!

Tuy rằng chỉ là thần khí hỏa thể hàng lâm, nhưng vẫn có thần uy của Vĩnh Hằng thượng vị, một búa một kiếm kia chỉ cần chém trúng trận cơ, trận pháp Điên Đảo âm Dương tuyệt đối không thể duy trì.

Kiến Nguyên đế thấy thể cũng không để ý, chỉ lạnh lùng nhìn cảnh này.

Doanh Câu đã lắc mình đến ngăn cản, hai tay hắn cầm hai thanh chiến đao hình dạng như Ngô Câu, trái phải huy xích, đánh bao chiến phủ và kiếm ra ngoài mấy trăm dặm.

Song đao của hắn tên là Ly Biệt, thiên quy của hắn tên Ly Thiên!

Bất kỳ sự vật nào trên thế gian này, bất kỳ vật chất nào cũng có thời khắc chia lìa, dù là máu thịt của thần linh cũng không ngoại lệ.

Chương 2556 - Có nhớ? (2)

Doanh Câu và Cự Môn giao phong rất kịch liệt.

Bọn họ một người nắm giữ Phân Tranh, một người là Thánh Giả Ly Thiên, có thể nói là mũi nhọn đấu đao sắc.

Nhưng Cự Môn chỉ là thần khí hóa thể, lực lượng kém xa Doanh Câu.

Hai thần vừa mới hàng lâm đã bị Doanh Câu đẩy lùi ra ngoài hang động rộng lớn này.

Kiến Nguyên đế lại cảm thấy hi vọng Điên Đảo âm Dương cho Vọng Thiên Hống đã rất xa vời.

Bởi vì hắn nhìn thấy chín tầng mây xanh đã bị thần lực của các thần xé rách.

Càng ngày càng nhiều thần linh hàng lâm xuống nơi này.

Kiến Nguyên đế âm thầm căng thẳng, không tự chủ được mà lắc đầu: “Điên Đảo âm Dương căn bản là không thể hoàn thành, ta không hiểu, với trí tuệ của âm Thần, vì sao lại phải làm việc vô bổ này?”

Dưới cái nhìn của hắn, các thần tình nguyện nhìn thấy Huyền Hoàng thủy đế nghịch chuyển âm dương, cũng không muốn thấy Vọng Thiên Hống trở thành binh khí nhằm vào các thần.

Hành động này của âm Thần, giống như là muốn trở thành địch của các thần.

Chỉ sợ vị Khi Thiên Vạn Trá chi chủ này cũng không muốn chứ?

Vị này mặt ngoài là hợp tác với âm Thần, nhưng quá nửa là cũng không muốn thấy âm Thần khống chế Vọng Thiên Hống, không muốn thấy tình thế trên tinh không mất khống chế.

Bằng không vị này cũng sẽ không chạy đến đây khi đang ác chiến với Thánh hoàng đời thứ ba.

Nguyệt Hinh nghe vậy thì bật cười, nghĩ thầm một tên hôn quân phàm nhân như ngươi, há có thể biết suy nghĩ của Thần Tôn?

Ếch dưới đáy giếng, chẳng lẽ còn có thể suy đoán ý nghĩ của trăng sáng?

“Bệ hạ, ngươi có biết vì sao hai thần âm Dương có thể liên thủ áp chế tinh không 1200 vạn năm không?”

Kiến Nguyên đế không khỏi ‘a’ một tiếng, liếc mắt nhìn vị đại chủ tế này.

Chiếu Thế Ma Đăng – Tông Thần Hóa ở bên cạnh hắn thì biết nhiều hiểu rộng, rùng mình một cái: “Chẳng lẽ là ‘nhật nguyệt đồng thiên’?”

“Đúng vậy!” Nguyệt Hinh cười gật đầu: “Trước đây bọn họ có Tạo Hóa thần thụ, còn có thể mượn con đường của Tạo Hóa thần thụ để hàng lâm phàm giới, nhưng bây giờ thần thụ đã rơi vào tay Nam Cực Tinh Quân. Một khi ‘nhật nguyệt đồng thiên’, ai cũng đừng hòng xuống…”

Đúng lúc này, vầng trăng sáng giữa bầu trời chợt thả ra ánh sáng mặt mẽ.

Sau khi trăng sáng phát sinh dị thường, vầng mặt trời kia cũng tái hiện trên màn trời, nằm ở vị trí trung tâm.

Toàn bộ thế giới đều biến thành một màu trắng lóa, hai giới phàm thần đều rơi vào trong ánh sáng chói mắt đến cực hạn.

Đáng sợ nhất là ‘thiên đạo’ kia.

Kiến Nguyên đế sợ hãi phát hiện, mình đã hoàn toàn mất liên hệ với ‘thiên đạo’, đã không thể vận dụng bất kỳ thiên quy nào.

“Cái này dĩ nhiên lại là thật! Trong truyền thuyết, dưới ‘nhật nguyệt đồng thiên’, tất cả tồn tại dưới Chân Linh, đều không thể sử dụng thiên quy.”

Tông Thần Hóa cảm khái một tiếng: “Phía trên Chân Linh, thậm chí là Thánh Giả và Tổ thần, thì lực lượng thiên quy cũng giảm mạnh. Thời điểm này, chí có Tiên Thiên Thần Thể và sức mạnh thân thể mới là chỗ dựa.”

Tựa như xác minh lời nói của hắn, thần khu của Thần Bàn Nhược lại bị Thánh hoàng đời thứ ba đánh bay mấy chục dặm.

Phần lưng của hắn lại xuất hiện một vết thương rất sâu.

Nhưng không chỉ Thần Bàn Nhược bị suy yếu, mà Thánh hoàng đời thứ ba cũng không thoát khỏi.

Nguyệt Hinh thấy thế, không khỏi hừ nhẹ một tiếng.

Nàng biết vị Khi Thiên Vạn Trá chi chủ này tuy là minh hữu của Thần Tôn, nhưng lại có ý nghĩ khác trên chuyện nghịch chuyển âm dương cho Vọng Thiên Hống.

Ban nãy, vị Khi Thiên Vạn Trá chi chủ này bị địch đánh lùi, rốt cuộc là thật hay giả?

Tuy nhiên Thần Tôn đã hạ chỉ, Khi Thiên Vạn Trá chi chủ tuyệt đối sẽ không trực tiếp ra tay ngăn cản, bọn họ chỉ cần đề phòng là được.

Nguyệt Hinh lại đưa mắt nhìn về phía Vũ Côn Luân.

Dưới nhật nguyệt đồng thiên, sức mạnh của các thần giảm mạnh, chín tầng mây xanh đã khôi phục, giống như một bức bình phong kiên cố, ngăn cách phàm giới và tinh không.

Tuy rằng vẫn có mấy vị thần linh hàng lâm phàm giới trước khi nhật nguyệt đồng thiên, nhưng tứ đại Thi tổ có thể ngăn cản bọn họ.

Vũ Côn Luân cũng không cô phụ kỳ vọng, hắn bắt đầu kết ấn quyết.

“Lên!”

Toàn trận pháp Điên Đảo âm Dương bắt đầu chậm rãi chuyển động, đầu tiên là ngưng tụ vô số nguyên linh thiên địa có tính chất âm dương, cũng làm cho toàn bộ thiên địa chung quanh chuyển hóa thành hai màu trắng đen, tựa như một âm dương ngư đồ khổng lồ, không ngừng tuần hoàn trong không trung.

Cùng lúc đó, vô số long khí màu vàng tụ tập về nơi này.

Sức mạnh khổng lồ kia đã kéo Vọng Thiên Hống đời đầu đến vị trí âm nhãn. Những long khí kia thì tụ tập ở dương nhãn, hình thành 12 đầu XÍch Long đang giương nanh múa vuốt.

Vọng Thiên Hống đời đầu cũng không chống cự.

Thú tính và bản năng của nó không cảm nhận được nguy hiểm, trái lại còn cảm ứng được việc này có lợi cho nó.

Kiến Nguyên đế cũng lộ ra vẻ hưng phấn, trên mặt hiện ra vẻ đỏ ửng.

Tông Thần Hóa thì lại nhìn bầu trời: “Đại chủ tế, không biết nhật nguyệt đồng thiên có thể kéo dài bao lâu.”

Hắn cảm giác được, mấy vị thần linh Bàn Cổ đang ra sức che đậy nhật nguyệt.

“Lực lượng của hai vị Thần Tôn không bằng lúc trước, nhưng ít nhất cũng có thể duy trì mười mấy cái hô hấp. Kiên trì đến khi Điên Đảo âm Dương hoàn thành là đủ rồi.”

Nguyệt Hinh nhìn chằm chằm vào Vũ Côn Luân.

Nàng đang giám sát mọi hành động của Vũ Côn Luân.

Tuy rằng Nguyệt Hinh đã mượn thần lực của hai vị Thần Tôn để kiểm tra trận pháp và cấm chế trên người Vọng Thiên Hống nhiều lần, không hề có vấn đề gì.

Nhưng đây dù sao cũng là Chập Long, là dư nghiệt của bộ tộc Ứng Long, Nguyệt Hinh không dám thả lỏng.

Mà lúc này, không chỉ một mình Nguyệt Hinh nhìn vào Vũ Côn Luân.

Tứ đại Thi tổ cũng đang nhìn chằm chằm vào Vũ Côn Luân, quan tâm mỗi một hành động nhỏ của hắn.

Thánh hoàng đời thứ ba đang ác chiến với Thần Bàn Nhược thì lại hơi nhíu mày.

Chập Long ơi Chập Long, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Ngươi còn nhớ ý chí ngày xưa của mình sao?

Dưới sự chú ý của tất cả mọi người, Vũ Côn Luân rất phức tạp.

Hắn đang nghĩ… rốt cuộc mình cũng chờ được đến ngày này…

Vũ Côn Luân vẫn kết kết ấn.

“Điên Đảo âm Dương, bắt đầu!”

Chương 2557 - Nghịch vị

Khi Vũ Côn Luân kết ấn, tứ đại Thi tổ đều hiện lên vẻ vui mừng, Kiến Nguyên đế cũng run lên.

Nguyệt Hinh cũng cười rõ ràng hơn.

Con Chập Long này không vụng trộm thêm bất kỳ động tác dư thừa nào.

Trận pháp Điên Đảo âm Dương này đã cao đến cấp độ Vĩnh Hằng thượng vị, chỉ cần vận chuyển tuần hoàn, vậy vấn đề tiếp theo sẽ không lớn.

Dù Vũ Côn Luân có đổi ý thì cũng không làm được gì.

Cục diện tiếp theo, con Chập Long này không thể xoay chuyển được nữa.

Theo âm dương ngư đồ xoay chuyển, Vọng Thiên Hống đời đầu và long khí bắt đầu hoán đổi phương vị.

Thánh hoàng đời thứ ba nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đã khó coi đến cực điểm.

Từ sau khi rời khỏi phàm giới, Thánh hoàng đời thứ ba vẫn luôn ẩn núp trong tinh không.

Vì đối kháng với khát vọng nguyên lực, hắn quanh năm đều ngủ say.

Nhưng mỗi khi tỉnh lại, hắn đều nhìn xuống Thần Châu, quan sát tất cả mọi chuyện trong phàm giới.

Hắn biết con Chập Long ngu xuẩn tự cho mình là thông minh này đã làm bao nhiêu chuyện vì hai tộc nhân long, cũng đã trả giá đắt như thế nào.

16 vạn năm trước, bọn họ còn từng kề vai chiến đấu.

Vì vậy, Thánh hoàng đời thứ ba tin tưởng nhân phẩm và ý chí của Chập Long.

Cũng vì thế, dù Chập Long dùng Mộng Ảo chi pháp để đưa toàn bộ bách tính hai châu Hà Lạc vào mộng, Thánh hoàng đời thứ ba vẫn tin rằng, con rồng ngu xuẩn này nhất định sẽ không phản bội hai tộc nhân long.

Hắn chỉ là hơi ngu một chút thôi…

Nhưng giờ phút này, Thánh hoàng đời thứ ba đã vô cùng thất vọng.

Vì vậy, ngươi đã quên?

“Lý Văn Hoàng, hình như ngươi rất thất vọng với hắn?”

Thần Bàn Nhược cười tủm tỉm: “Thật ra ngươi có thể ngăn cản hắn, lúc nãy ta đã cho ngươi cơ hội.”

Thánh hoàng đời thứ ba vốn là con thứ của phiên vương Lý thị tại hoàng triệu Đại Thắng ở 16 vạn năm trước.

Khi đó Đại La Thần Nghĩ vượt qua Tuyệt Bích sơn mạch, tàn phá Thần Châu.

Bọn họ đầu tiên là mô phỏng tất cả nhân vật cao tầng của võ lâm và triều thần, khống chế toàn bộ triều đình Đại Thắng, coi tất cả con dân Đại Thắng là máu thịt.

Khi nhân tộc rơi vào hoàn cảnh nguy nan nhất, vị Thánh hoàng đời thứ ba này đã nâng cờ khởi binh, sau khi vượt qua mọi khó khăn và gian khổ, cuối cùng đã xua đuổi Đại La Thần Nghĩ về phía tây bắc, hơn nữa còn phong ấn chúng.

Sau khi Thánh hoàng đời thứ ba thoái vị, các đời hoàng triều đều truy phong làm Văn Hoàng đế.

Thánh hoàng đời thứ ba thu hồi ánh mắt từ trên người Chập Long, lạnh lùng nhìn Thần Bàn Nhược: “Vì sao ta phải ngăn cản?”

Vọng Thiên Hống đời đầu thoát khốn, cũng là một tin dữ với nhân tộc.

Nhưng nghịch chuyển âm dương cho Vọng Thiên Hống đời đầu, lại là chuyện tốt với nhân tộc.

Thánh hoàng đời thứ ba chỉ thống hận Chập Long trợ trụ vi ngược.

“Quả nhiên vui mừng buồn đau của người là không tương thông, Vọng Thiên Hống đời đầu rơi vào tay hai thần âm Dương, chính là một rắc rối lớn…”

Thần Bàn Nhược thở dài một tiếng: “Nhưng ngươi yên tâm, con Chập Long kia thật ra cũng như ngươi đoán, hắn vẫn không quên bản tâm.”

Thánh hoàng đời thứ ba sững sờ, ánh mắt ngờ vực: “Sao lại nói vậy?”

Hai người tuy đang nói chuyện, nhưng vẫn không dừng tay.

Thánh hoàng đời thứ ba đã lột xác đến lần thứ tám, không gian trong phạm vi 200 dặm quanh họ vẫn liên tục sụp đổ.

Thần Bàn Nhược tuy trấn áp lôi đình máu đỏ son hóa thân của Huyền Hoàng thủy đế dưới chân đỉnh, nhưng hắn lại bị Thánh hoàng đời thứ ba đánh trúng phần lưng và vai.

“Trí Tẩu vừa chết, sao hắn có thể không biết ba ngàn năm qua, hắn bị ba đùa giỡn trong lòng bàn tay?”

Thần Bàn Nhược cười một tiếng: “Tất cả những thứ hắn đang làm, chỉ là phản kích lại ta mà thôi.”

Thánh hoàng đời thứ ba không khỏi hít thật sâu.

Chuyện này hắn cũng có trách nhiệm, vì đối kháng với nghiện nguyên, hắn không thể không rơi vào trạng thái ngủ sai, không thể quan sát âm mưu của Thần Bàn Nhược và biến hóa dị thường của Chập Long.

Hắn lạnh lùng nhìn Thần Bàn Nhược, ngậm lấy vô tận sát cơ: “Ngươi đang khoe khoang Thế Thiên chi pháp của mình?”

Trong khoảng thời gian bọn họ giao thủ, Thần Bàn Nhược không chỉ một lần ‘thay thế’ lực lượng của Thánh hoàng đời thứ ba.

Thần Bàn Nhược chính là Thánh Giả và Sáng Đạo Giả của Thế Thiên chi pháp.

Nếu như hắn đoán không sai, Thần Bàn Nhược đã từng thay thế thân phận Trí Tẩu và Chập Long ở một đoạn thời gian nào đó, thậm chí là thân phận Thánh hoàng đời thứ ba hắn.

Đồng thời đùa bỡn những trụ cột cuối cùng của hai tộc nhân long trong lòng bàn tay mình!

Trí Tẩu hắn là mới phát giác trong khoảng thời gian gần đây, dưới tình huống không thể liên hệ với Chập Long, hắn dứt khoát bắt đầu lại từ số 0.

Nhưng tất cả những chuyện Trí Tẩu làm, vẫn nằm trong sự khống chế của Thần Bàn Nhược.

Nếu như không phải Sở Phượng Ca phát hiện ra điều dị thường, lại làm ra hành động nằm ngoài dự liệu của Thần Bàn Nhược, thì hai tộc nhân long sẽ đi theo quỹ tích vận mệnh mà Thần Bàn Nhược lập ra, thẳng hướng vực sâu không đáy, vạn kiếp bất phục.

“Cũng không phải khoe khoang, đúng là ta đã dùng Thế Thiên chi pháp để làm một ít chuyện, nhưng cuối cùng không phải vẫn kém một nước cờ sao?”

Thần Bàn Nhược cảm giác được, sau khi Thánh hoàng đời thứ ba lột xác thần thứ tám, lực lượng Băng Thiên khổng lồ kia đã bao trùm mỗi một tấc không gian quanh hắn.

Hiện giờ hắn càng ngày càng khó lừa gạt và thay thế lực lượng của Thánh hoàng đời thứ ba.

Còn cả Huyền Hoàng thủy đế, bên kia càng ngày càng phản kháng kịch liệt hơn.

Nếu như không phải hai thần âm Dương và mấy Tổ thần đều không muốn nhìn thấy Huyền Hoàng thủy đế thoát khốn, dùng các loại phương thức để cung cấp hỗ trợ, thì hắn đã không khống chế nổi rồi.

Thần Bàn Nhược lặng lẽ cười nói: “Ta chỉ khuyên ngươi, có lẽ đây là cơ hội cuối cùng để bảo vệ tính mạng của hắn, con rồng ngu xuẩn kia, hắn lại muốn làm chuyện điên rồ…”

Đúng lúc này, đỉnh ba chân khổng lồ kia chợt ra phát ra một tiếng ‘đông’ nặng nề.

Chiếc đỉnh này bị thần thương Tuế Nguyệt đánh bay ra khỏi vị trí, bay đi ba dặm về phía nam.

Rất nhiều lôi đình đỏ son vốn bị phong ấn bên dưới, sau đó lại bay lên trời, rồi chui vào không trung.

Ánh mắt Thần Bàn Nhược nhất thời hiện lên vẻ tăm tối.

Lê Sơn Lão Mẫu kia không khóa được chân thân của hắn, liền ra tay với ‘Huyền Hoàng kim đỉnh’.

Thần Bàn Nhược cũng không thể làm gì.

Lực lượng của Lê Sơn Lão Mẫu kết hợp với long khí của Đại Luật, nơi này chỉ cách quận Tần Hoài không đến 5000 dặm, dù là Tổ thần thì cũng phải toàn lực ứng phó.

Tuy rằng cần mấy cái hô hấp để súc thế tụ lực, nhưng Thần Bàn Nhược đang ác chiến với Thánh hoàng đời thứ ba, rất khó phân tâm để đối kháng và hóa giải thần thương Tuế Nguyệt.

Thánh hoàng đời thứ ba cũng có thể phân ra một chút tâm thần, chú ý đến Vũ Côn Luân.

Hắn lập tức nhíu mày.

Thánh hoàng đời thứ ba không nhận ra biến hóa ở bên đó, trận pháp

Điên Đảo âm Dương đang hoàn thành.

Chương 2558 - Nghịch vị (2)

“Lý Văn Hoàng, ngươi là bạn tri kỷ của hắn, chắc cũng có thể đoán được ý nghĩ của hắn. Hắn nhất định đang nghĩ, hiện tại đi cầu Sở Hi Thanh tha thứ, hoặc là có thể nhờ Thánh hoàng đời thứ ba ngươi, và Cơ Dương, Thanh Long kia nói ngọt, thì có lẽ có thể để Sở Hi Thanh từ bỏ chuyện báo thù.”

“Nhưng nếu vậy, nghi thức Nhai Tí của Sở Hi Thanh sẽ không hoàn mỹ. Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh là thủ đoạn duy nhất của nhân tộc để đối phó với đại quân của các thần. Nhai Tí Đao của hắn nhất định phải càng mạnh càng tốt.”

Thần Bàn Nhược đã ổn định lại kim đỉnh, đồng thời trong mắt mang theo chút trêu tức, lại ngậm lấy vài phần mong đợi: “Lý Văn Hoàng, ngươi là bạn tri kỷ của hắn, chiến hữu của hắn, chẳng lẽ hôm nay lại trơ mắt nhìn hắn đi vào đường chết? Khà khà, đúng là hạng người vô tình…”

Thần Bàn Nhược nói đến đây, lại nhận ra Thánh hoàng đời thứ ba không hề hoảng loạn.

Hắn không khỏi cảm khái.

Các đời Thánh hoàng của nhân tộc đều là hạng người kiêu hùng, ý chí kiên cường, lòng dạ lạnh lẽo cứng rắn.

Vô tình…

Tuy nhiên, Thánh hoàng đời thứ ba không muốn ra tay ngăn cản, vậy cũng hợp ý hắn.

Trong khoảnh khắc này, âm dương ngư đồ phía trên đại trận Điên Đảo âm Dương chợt dừng lại.

Nguyệt Hinh lạnh lùng nhìn Vũ Côn Luân: “Ngươi muốn làm gì?”

Kiến Nguyên đế cũng giận dữ: “Quốc sư!”

Tứ đại Thi tổ đang dốc sức ngăn cản các thần cũng nhìn về phía Vũ Côn Luân bằng ánh mắt lạnh lẽo như băng.

Đây là thời khắc cuối cùng, Điên Đảo âm Dương đã sắp hoàn thành rồi!

Vũ Côn Luân lại đình chỉ trận pháp.

Tông Thần Hóa thì yên lặng, nghĩ thầm quả nhiên.

Con Chập Long này đã đối phó với các thân tân mười mấy vạn năm, há có thể dễ dàng ngả về phía các thần.

Vũ Côn Luân đã đình chỉ kết ấn, chắp tay sau lưng.

Vẻ mặt hắn âm trầm, khí tức lạnh lẽo: “Là ta có lỗi với bệ hạ, Vọng Thiên Hống đời đầu có thể thoát khốn, cũng có thể nghịch chuyển âm dương, nhưng không thể do bệ hạ khống chế, cũng không thể rơi vào tay hai thần âm Dương.”

Kiến Nguyên đế không khỏi trợn mắt lên, trên mặt nổi lên một tầng khí xanh: “Vọng Thiên Hống đời đầu không thể rơi vào tay ta, vậy rơi vào tay Sở Hi Thanh thì có thể đúng không? Vì vậy ngươi cũng cho rằng Sở Hi Thanh thống lĩnh thiên hạ tốt hơn trẫm, thích hơn làm chủ nhân tộc hơn trẫm? Lúc trước ngươi hứa với trẫm, thề thốt với trẫm, cũng không nói như vậy.”

“Vì vậy ta phá bỏ lời thề, cũng đồng ý trả giá đắt. Bệ hạ có thể không muốn thừa nhận, nhưng mà Sở Hi Thanh đã là Thánh hoàng đời thứ tư của nhân tộc, một tay hắn cứu vãn nhân tộc thoát khỏi kết cục suy vi, hắn chính là Thiên Mệnh chi chủ của hai tộc nhân long.”

Vũ Côn Luân nhấc hai tay lên, một tầng huyết khí không bình thường xuất hiện trên người hắn.

Hắn hiệu lực cho Kiến Nguyên đế hơn 29 năm, đôi tay này của hắn đã nhiễm không biết bao nhiêu là máu tanh, cũng ngưng tụ rất nhiều huyết sát.

Hắn vốn có thể dùng Mộng Ảo chi pháp để giải quyết những sát linh này, để bảo họ tiêu trừ oán hận trong mộng ảo.

Vũ Côn Luân lại không làm thế.

Đây là nhân quả hắn phải chịu, phải trả giá.

Vũ Côn Luân lập tức ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên quyết, lại mang theo vài phần chờ mong mà nhìn Vọng Thiên Hống đời đầu: “Bệ hạ, thế gian bây giờ, Táng Thiên Thần Tôn tuy đã ngã xuống, Lý Văn Hoàng đã bước vào hàng ngũ ‘Bàn Cổ chúa tể’, lại có Nam Cực Trường Sinh đại đế quật khởi ở Nam Thiên, sức chiến đấu đuổi sát Tổ thần.”

“Hiện giờ chỉ cần Sở Hi Thanh nắm giữ Vọng Thiên Hống, như vậy hai giới phàm thần sẽ lại rơi vào tay của nhân tộc, hai tộc nhân long phục hưng, chính là bắt đầu từ ngày hôm nay. Những năm gần đây, ngươi và ta vì giải phong ấn cho Đế Oa, khiến cho rất nhiều anh kiệt của nhân tộc hi sinh, như vậy bây giờ, hai chúng ta cũng không ngại hi sinh một lần vì tương lai của hai tộc nhân long.”

Bọn họ là kẻ thù của Sở Hi Thanh, là thủ phạm hại chết cha mẹ Sở Hi Thanh.

Bọn họ không thể không chết, bằng không Nhai Tí Đao của Sở Hi Thanh sẽ không hoàn mỹ.

Nhưng mà tính mạng của hắn, chỉ có thể chờ đợi Sở Hi Thanh mai táng, vậy há không phải đáng tiếc?

Vũ Côn Luân nghĩ thầm, nói mình vẫn phải làm cái gì đó.

Ví dụ như giành lấy thứ vũ khí nhằm vào các thần này.

Kiến Nguyên đế nghe vậy thì sắc mặt tái xanh, tức giận đến run người.

Nguyệt Hinh lại phẩy tay một cái, ra hiệu mấy vị thuật sư bên cạnh đi tới mấy phương vị trận pháp, thay thế Vũ Côn Luân chủ trì trận pháp.

Giống như nàng phán đoán, đại trận này một khi bắt đầu, hình thành tuần hoàn, thì rất khó kết thúc.

Thế tựa như bánh xe, cuồn cuộn về phía trước.

Hiện giờ, Vũ Côn Luân chỉ là một hòn đá nhỏ dưới bánh xe, hắn có thể ngăn cản một chút, nhưng nếu có người đẩy bánh xe, vậy hắn sẽ bị nghiền qua.

Mà mấy vị thuật sư của Thái âm thần giáo bọn họ, tuy pháp thuật không bằng Vũ Côn Luân, thậm chí còn không bằng mấy vị thuật sư cung phụng của Đại Ninh, nhưng vẫn có năng lực vận chuyển trận pháp này.

“”Quả nhiên là một con chó không quen được nuôi.”

Thực lực của đối phương rất mạnh, Nguyệt Hinh cũng không dám tùy tiện động thủ, nàng cầm kiếm, lạnh lùng nhìn Vũ Côn Luân: “Thật ra ta rất tò mò, ta xác định ngươi không giở trò trên trận pháp, Vọng Thiên Hống thể phục chế cũng rất sạch sẽ.”

“Lực lượng của hai thần âm Dương cũng đang soi sáng nơi này, Mộng Ảo chi pháp của ngươi tuyệt đối không thể kéo chúng ta vào ảo giác. Ta không hiểu, ngươi rốt cuộc sẽ làm gì để ngăn cản bệ hạ, ngăn cản âm Thần, chỉ bằng một cái mạng của ngươi?”

Theo mấy vị thuật sư tiếp nhận, hai khí âm dương trên bầu trời lại bắt đầu vận chuyển tuần hoàn.

Vũ Côn Luân cũng không ngăn cản, hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời: “Ta không động tay động chân, là vì không cần thiết, bởi vì đầu nguồn của Điên Đảo âm Dương này, vẫn luôn nằm trong sự khống chế của ta.”

Nguyệt Hinh nghe vậy thì sững sờ, đầu nguồn của Điên Đảo âm Dương, đó là cái gì?

Lúc này, không chỉ Kiến Nguyên đế nghi ngờ không thôi, mà tứ đại Thi tổ cũng cau mày.

Tông Thần Hóa thì lại nghĩ đến một chuyện.

Đầu nguồn mà Vũ Côn Luân nói… chắc là long khí của Đại Ninh!

Thì ra là như vậy.

Chẳng biết vì sao, Tông Thần Hóa từ đầu đến cuối chỉ duy trì trầm mặc, không nói một lời.

Vũ Côn Luân cũng yên lặng không nói, hắn chỉ chắp tay sau lưng, mãi đến khi Vọng Thiên Hống đời đầu và 12 con Xích Long hoàn toàn nghịch chuyển phương vị.

Lúc này hắn mới mở miệng: “Là long khí! Long khí của bệ hạ bây giờ, là dựa vào Mộng Ảo chi pháp của ta mê hoặc mấy tỷ nhân tộc quanh hai châu Hà Lạc, còn có rất nhiều văn thần võ tướng ở các châu, từ đó ngưng tụ mà thành.”

“Nhưng bệ hạ có nghĩ tới không, nếu như có một ngày, ta giải trừ Mộng Ảo chi pháp, như vậy đại trận Điên Đảo âm Dương sắp hoàn thành này, sẽ xuất hiện tình huống thế nào đây?”

Trong giây lát này, Kiến Nguyên đế và tứ đại Thi tổ, cả Nguyệt Hinh, tất cả đều là sắc mặt biến đổi.

Chương 2559 - Duy nhất

Hạ Châu, quận Thiên An, thôn Đại Nguyên.

Thôn dân Vương Đại Long cảm giác như mình nằm mơ một giấc mơ cực kỳ dài, giống như vĩnh viễn không tỉnh lại.

Trong mơ, mỗi ngày Vương Đại Long đều cảm thấy mình rất vui vẻ.

Thật ra tháng này trong mơ cũng không khác gì trước kia cả.

Mỗi ngày hắn đều dậy sớm đi làm ruộng, mặt trời lặn thì trở về cày ruộng với bà nương, cuộc sống quả thực là như một con trâu già.

Muốn nói có gì không giống, vậy chính là mỗi ngày đều rất vui vẻ, rất nhẹ nhàng.

Về phần tại sao lại vui vẻ, tại sao lại nhẹ nhàng, bản thân Vương Đại Long cũng không nói được.

Có lẽ là do sống dưới Thánh vương, thuế mỏng việc nhẹ, cuộc sống càng ngày càng tốt nhỉ?

Có người nói từ sau khi triều đình đại bại dưới tay đám nghịch tặc ở phía nam, hoàng đế bệ hạ đã tỉnh ngộ, chăm lo việc nước, còn trừng trị tham quan, rốt cuộc khiến Đại Ninh chấn hưng, nửa năm trước đã bình định phản tặc phía nam.

Đại Ninh bây giờ, thiên hạ thái bình, quốc thái dân an, lại là một thịnh thế.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Vương Đại Long bắt đầu cảm thấy nghi ngờ.

Hắn nghi ngờ với rất nhiều chuyện, ví dụ như vại lương thực nhà mình.

Nếu như là thịnh thế, tại sao vại lương thực nhà mình lại không còn lương?

Rõ ràng là vụ thu hoạch đi qua chưa được hai tháng.

Mình nhọc nhằn khổ sở thu hoạch lúa mạch, sao lại hết nhanh như vậy?

Rõ ràng thuế má rất nhẹ, có người nói đã ngang với khi khai quốc.

Vương Đại Long cố gắng suy nghĩ, nhưng mãi vẫn không nhớ ra lúa mạch chạy đi đâu rồi.

Hắn còn cảm thấy mình cực kỳ đói bụng, mỗi ngày từ sáng đến tối, mình lúc nào cũng đói, đói đến muốn ăn người.

Nói đến người, hình như nhà hắn cũng thiếu vài người.

Trước kia nhà hắn rất náo nhiệt, mỗi khi làm bữa tối, mấy đứa trẻ sẽ chạy nhảy đùa nghịch khắp nhà, phụ thân hắn ngồi trong đường, cầm tẩu thuốc cười tủm tỉm nhìn đám nhỏ, thê tử và mẫu thân thì bận rộn trong nhà bếp.

Chuyện này quả thực là cảnh đẹp như mộng.

Nhưng mà bây giờ…

Trong nhà rất quạnh quẽ, chỉ có mấy người yên lặng, vui vẻ ăn tối.

Vương Đại Long mỗi ngày đều rất vui vẻ, nhưng luôn có cảm giác không đúng, nhưng hắn lại không nghĩ ra là không đúng ở chỗ nào.

Mãi đến tận nửa đêm hôm nay, khi nhật nguyệt đồng thời chiếu rọi trên bầu trời, toàn bộ bầu trời đêm trở thành một mảnh trắng xóa.

Vương Đại Long đột nhiên tỉnh giấc, sau đó nghe thấy tiếng kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng của thê tử ở bên cạnh.

Vương Đại Long cũng đột nhiên ngồi dậy.

Hắn nhớ ra rồi.

Mẫu thân mình đã chết đói, nằm trong phòng bếp ba ngày, mãi đến tận khi thi thể bốc mùi, mình mới coi đó là rác rưởi mà chôn ở vườn rau.

Phụ thân cũng chết, mệt ngã ở bên ruộng, ngã chổng vó trong rãnh nước, sau đó không bò ra nữa.

Đó là chuyện hơn nữa năm trước, hiện giờ, thi thể của phụ thân hẳn là đã hóa thành xương trắng.

Ngày hôm trước hắn còn nhìn thấy khi xuống ruộng, còn coi là xương chó mà ném qua một bên.

Còn lúa mạch trong vại, cũng đã bị quan phủ lấy đi.

Triều đình giảm thuế là không sai, nhưng ngoài ra còn có thêm một cái ‘tiền xã tắc’.

Có người nói là thuế tăng cường để giữ gìn xã tắc Đại Ninh, phải giao nộp thuế gấp bảy lần.

Mình tỉnh tỉnh mê mê, lại quên mất chuyện này.

“Con… con…”

Bà nương ở bên cạnh vẫn kêu khóc thảm thiết, nước mắt giàn giụa: “Ở trong bếp, con chúng ta ở trong bếp…”

Bà nương tóc tai bù xù, thân thể gầy gò, mặt không có chút máu, dung nhan tiều tụy, hoàn toàn khác với vẻ đầy đặn, mặt mày hồng hào khi ở trong mơ.

Vương Đại Long cuối cùng cũng nghĩ đến một chuyện quan trọng mà mình lãng quên.

Ấu tử Vương Tiểu Mãn…

Hắn cũng phát ra tiếng gào đau đớn, lảo đảo đứng liên, liên lục lăn lộn chạy về phía sau bếp.

…

Trong mộ Cơ Dương, quanh hai người Vũ Côn Luân và Kiến Nguyên đế tràn đầy huyết quang.

Long khí của Kiến Nguyên đế thậm chí còn biết thành nghiệp hỏa ngập trời, cắn xé thân thể của hắn.

Kiến Nguyên đế chỉ cảm thấy toàn thân mát lạnh, nguyên thần và da thịt đau đớn không thôi.

Hắn phát hiện Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ lại biến thành thứ do vô số oán linh ác quỷ ngưng tụ thành.

12 con Xích Long quanh người hắn đều mục nát, thân thể thủng trăm ngàn lỗ.

Lân phiến của chúng đã biến thành màu đen, trên người chồng chất những đầu người và tàn chi của thân thể người, còn có vô số ngọn lửa màu đỏ ngòm phun trào ra từ bên trong chúng, muốn đốt cháy thân thể hắn.

Kiến Nguyên đế không khỏi giận dữ không thôi.

Hắn đường đường là đế quân Đại Ninh!

Những tiện dân này, đám giun đế này, lại dám oán hận quân vương của họ!

Đám oán linh ô uế này, sao lại dám mạo phạm Nhân hoàng đương đại?

Hắn ra sức nghiền ép, nhưng nghiệp hỏa càng cháy càng mạnh.

Ngay cả long khí trong đại trận Điên Đảo âm Dương cũng hóa thành một đoàn huyết diễm màu đỏ thẫm.

Vọng Thiên Hống vốn đang tràn đầy hứng thú, giờ đã không thể duy trì bình tĩnh.

Nó dĩ nhiên lại phát ra tiếng gào thét khốc liệt, ngậm lấy ý đau đớn đến cực hạn.

Toàn thân Vũ Côn Luân cũng đầy lửa khói màu máu.

Tình cảnh của hắn thậm chí còn hơn cả Kiến Nguyên đế.

Da thịt như pha lê của Vũ Côn Luân không chỉ lu mờ ảm đạm, thậm chí còn xuất hiện vô số vết nứt, giống như một chiếc bình thủy tinh sắp vỡ nát.

Hắn nhìn hai tay đang biến thành xấu xí của mình: “Nghiệp hỏa và oán hận nồng nặc như vậy, ta thật sự là nghiệp chướng mà.”

“Ngươi còn biết mình là nghiệp chướng?” Kiến Nguyên đế căm tức nhìn Vũ Côn Luân, sắc mặt hắn tái nhợt như tờ giấy: “Ta thấy ngươi điên rồi, thật sự điên rồi! Giải trừ Mộng Ảo chi pháp vào lúc này, ngươi muốn chúng ta vạn kiếp bất phục sao?”

Vũ Côn Luân nghe vậy thì không để ý lắm, nở nụ cười tiêu sái: “Mộng Ảo chi pháp vốn không duy trì được bao lâu nữa. Chỉ cần một hai tháng nữa, thậm chí là ngắn hơn, bách tích hai châu Hà Lạc sẽ tỉnh lại, bọn họ không chết đói, thì cũng bị đói đến tỉnh, chỉ là sớm hay muộn thôi.”

“Bệ hạ thật sự cho rằng Mộng Ảo chi pháp của ta là không gì không làm được sao, để bọn họ vẫn sống trong mơ? Hơn nữa, ngươi và ta đã làm nhiều chuyện ác như vậy, cũng cần phải trả giá đắt, vạn kiếp bất phục thì lại làm sao?”

“Phải trả giá chính là ngươi.”

Kiến Nguyên đế trợn mắt lên, ánh mắt tràn đầy hung lệ, hận không thể ăn tươi nuốt sống Vũ Côn Luân: “Lúc trước cũng chính là tên nghịch tặc nhà ngươi đề nghị làm như vậy.”

“Nhưng bệ hạ đã cho phép. Huống hồ, tiền lương nghiền ép từ bách tính kia, không phải đều rơi vào quốc khố của bệ hạ sao? Bệ hạ lấy được lợi ích, lại đẩy sai lầm lên người khác. Nhớ lúc đầu, ta và bệ hạ gặp nhau, thì bệ hạ không phải người như vậy. Lại nói…”

Vũ Côn Luân nhếch miệng cười: “Bách tính sao biết được, chuyện này không phải là lỗi của bệ hạ chứ? Bọn họ cũng không thể nào phân biệt. Trong mắt bọn họ, quốc sư là ta và bệ hạ là một thể, là do bệ hạ dung túng, ta mới có thể sử dụng Mộng Ảo chi pháp, để bọn họ gặp đại nạn như bây giờ.”

Kiến Nguyên đế tức đến run người.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, bỗng nhiên trợn trừng mắt lên: “Thì ra là vậy! Ngươi đã nổi lòng phản nghịch từ khi đó, muốn lót đường cho Thánh hoàng chân chính trong lòng ngươi đúng không?”

Vũ Côn Luân không trả lời.

Hắn chính là nghĩ như vậy.

Chỉ có bách tính hai châu Hà Lạc rơi vào hoàn cảnh khốn khó, để bọn họ căm hận Kiến Nguyên đế và Đại Ninh đến cực điểm, thì bọn họ mới ủng hộ Đại Luật, mới cam tâm tình nguyện và cảm động đến rơi nước mắt khi Đại Luật xua quân lên bắc.

Chỉ có như vậy, mới có thể cắt đứt long khí của Đại Ninh trong thời gian ngắn nhất, cắt đứt khả năng các thần nhúng tay vào việc tranh đấu hoàng thống của Thần Châu, mới có thể làm cho Thánh hoàng đương đại thống hợp lòng người trong thời gian ngắn nhất.

Đây là thủ đoạn cực kỳ dơ bẩn…

Thánh hoàng đương đại không chỉ không thể làm, thậm chí ngay cả nghe cũng không thể nghe.

Tất cả tội ác, sẽ do Vũ Côn Luân hắn gánh chịu.

Chương 2560 - Duy nhất (2)

Hắn lười tranh luận với Kiến Nguyên đế, lại ngẩng đầu nhìn tinh không: “Điên Đảo âm Dương đã hoàn thành, Vọng Thiên Hống đã bị nghịch chuyển âm dương. Nhưng long khí vốn cực dương giúp Vọng Thiên Hống chuyển đổi âm dương, lại trở thành nghiệp hỏa oán sát có tính chất cực âm, như vậy sẽ xảy ra tình huống gì?”

Giống như hai người Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân Điên Đảo âm Dương, sau khi khởi tử hoàn sinh thì sẽ phải chịu Lục âm Hoàn Hồn Chú, mỗi giây mỗi phút đều phải trả nợ cho thiên địa.

Hôm nay, Vọng Thiên Hống cũng phải trả nợ như vậy.

Vọng Thiên Hống là không thể trả nợ, nên phải do những người khác trả thay nó.

Ví dụ như Kiến Nguyên đế, vị này được hai thần âm Dương và hắn chỉ điểm, không những chôn rất nhiều cấm chế vào người Vọng Thiên Hống thể phục chế, lại dụ Vọng Thiên Hống đời đầu nuốt thể phục chế, từ đó thu được năng lực điều khiển Vọng Thiên Hống.

Nhưng nếu đã vậy, hắn và Vọng Thiên Hống cũng sẽ liên hệ, kết nối với nhau.

Bởi vì cấp chế kia, chính là do tinh huyết của Kiến Nguyên đế tạo thành.

Lại như hai thần âm Dương, bọn họ mới là chủ nhân chân chính của cấm chế.

Kiến Nguyên đế chỉ phụ trách khống chế Vọng Thiên Hống, là nô bộc dùng long khí và máu tươi để nuôi dưỡng Vọng Thiên Hống.

Tứ đại Thi tổ thì không cần phải nói, bọn họ vốn nằm dưới sự khống chế của Vọng Thiên Hống.

Hiện giờ, bao quát cả Nguyệt Hinh, tất cả đều bị lấy rất nhiều khí huyết, hóa thành một cái huyết liên khổng lồ, kết nối với Vọng Thiên Hống.

Thân thể Kiến Nguyên đế không chỉ bị Sát linh cắt nuốt, một thân máu thịt cũng đang khô héo.

Kiến Nguyên đế vẫn có thể tụ tập một chút long khí, nhưng chỗ long khí này là không đủ.

Ngay cả bản thân Vũ Côn Luân cũng không ngoại lệ, một thân khí huyết của hắn đang tuôn trào ra ngoài.

Chỉ có Tông Thần Hóa là bình yên vô sự.

Sắc mặt hắn bình tĩnh nhìn một màn trước mắt, ánh mắt hơi lấp lóe, tựa như u hỏa.

Mà ngay khi Vũ Côn Luân và Kiến Nguyên đế nói chuyện, Nguyệt Hinh vẫn đang nỗ lực giãy dụa, cắt đứt với Vọng Thiên Hống.

Nhưng dù nàng làm thế nào cũng không thể thành công.

Cấm chế của bọn họ cực kỳ chặt chẽ, có thể hoàn toàn bao trùm lên cấm chế của các thần với Vọng Thiên Hống đời đầu.

Quá trình Điên Đảo âm Dương thì lại cường hóa những cấm chế này.

Nhưng mà cấm chế chặt che bao nhiêu, thì bây giờ càng khó cắt đứt bấy nhiêu.

Vọng Thiên Hống đời đầu kia, thậm chí bắt đầu hút lấy ánh sáng nhật nguyệt ở chung quanh, làm cho ánh sáng quanh đó đều vặn vẹo.

Nguyệt Hinh cực kỳ tuyệt vọng.

Sức mạnh của hai thần âm Dương cực kỳ khủng bố, nhưng đã không còn cung cấp thần lực cho nàng nữa.

Chút ánh sáng nhật nguyệt bị Vọng Thiên Hống hấp thu, chỉ như lông trâu trên người hai thần âm Dương thôi.

Kẻ phải trả giá đắt, chính là nàng.

Nguyệt Hinh đã bị hút sạch huyết khí.

Nàng cũng biết không phải Vọng Thiên Hống đang rút lấy nguyên khí của bọn họ, mà là thiên địa, là thiên đạo!

Hôm nay, Điên Đảo âm Dương đã chạm đến căn nguyên của thiên địa, là lấy thiên địa làm căn cơ.

Vì vậy sau khi trận pháp bắt đầu, thế như bánh xe cuồn cuộn, không thể đình chỉ, không thể gián đoạn.

Mà bây giờ, nàng đương nhiên không thể ngăn cản thiên địa.

Thân thể mềm mại xinh đẹp của Nguyệt Hinh đã biến thành một bộ da bọc xương.

Nàng hoàn toàn từ bỏ, nhìn Vũ Côn Luân bằng ánh mắt căm hận: “Ngươi làm như vậy có ích gì? Đơn giản là hại người hại mình. Nếu Vọng Thiên Hống không thể hấp thụ đầy đủ nguyên lực, nó vẫn sẽ chuyển dương thành âm. Khi đó nó sẽ hoàn toàn mất đi hình thể, mấy đi linh trí, càng cuồng bạo khó khống chế hơn. Ngươi không sợ Thần Châu này của các ngươi sẽ bị nó tàn phá thành một vùng đất trống sao.”

Nguyệt Hinh ý thức được, sau khi mình tử vong, tuyệt đối không có cơ hội phục sinh.

Âm Thần có quan tâm nàng đến đâu, cũng không thể trả nợ thay nàng.

Nguyệt Hinh bây giờ, chỉ muốn giải mối nghi hoặc này trước khi chết.

Dưới ánh mắt của nàng, Vũ Côn Luân lại triệu hoán bản thể của mình ra.

Con cự long thủy tinh dài đến 699 trượng này cũng bị nghiệp hỏa quấn thân, bị Vọng Thiên Hống rút lấy nguyên khí.

Vũ Côn Luân đưa tay, thế mà lại rút toàn bộ xương sống lưng của bản thể ra.

Bản thể của hắn rên lên đau đớn.

Vẻ mặt của Vũ Côn Luân cũng vặn vẹo.

Hắn lại vẫn nhẫn nại, ném xương sống của mình về phía Thánh hoàng đời thứ ba: “Văn Hoàng, xin nhờ người giao thứ này cho Sở Hi Thanh, xem như là ta bồi tội với hắn. Thù giết cha không đội trời chung, ta chỉ có thể lấy mạng mình trả lại.”

“Xương sống của ta ngưng tụ Mộng Ảo chi pháp của ta, cũng ngậm lấy trình độ mười mấy vạn năm của ta trên hai con đường này, có thể tạo ra một thần binh Mộng Ảo đỉnh cấp nhất. Xin hãy cho hoàng hậu của hắn dùng thứ này, chém thêm vài con Cự linh, có lẽ có thể hóa giải một ít nghiệp lực cho ta.”

Thánh hoàng đời thứ ba đang ác chiến với Thần Bàn Nhược, vậy mà lại phân ra một bộ phân thân hóa thể.

Sau khi hắn tiếp nhận bộ xương sống này, lại nhìn Vũ Côn Luân với vẻ bất đắc dĩ và cay đắng: “Ngươi cần gì phải vậy chứ? Ta không phải, vì sao ngươi phải làm vậy?”

Hắn không đi cứu con Chập Long này, cũng không phải hắn vô tình vô nghĩa, mà hắn hiểu là đã muộn, Vũ Côn Luân đã không thể quay đầu nữa.

Đồng thời hắn không hiểu, vì sao Vũ Côn Luân phải làm như vậy?

Với trạng thái của Vọng Thiên Hống bây giờ, quả thực là hại người không lợi mình.

“Thần Khế thiên bi!”

Vũ Côn Luân ngửa đầu lên, trong mắt hiện ra một tia kỳ dị: “Tòa đại trận Điên Đảo âm Dương này, lấy long khí Đại Ninh và ‘Thập Nhị Đô Thiên Thần Long Trấn Quốc đại trận’ ở thành Vọng An làm căn cơ.”

Hắn nói từng chữ một: “Trên thế gian này bây giờ, chỉ có một mình Sở Hi Thanh mới có thể làm cho Vọng Thiên Hống giữ được hình thể và ý thức.”

Chương 2561 - Nghi thức

“Thần Khế thiên bi? Thần Khế thiên bi?”

Nguyệt Hinh nỉ non vài tiếng, trong mắt toát ra vẻ tỉnh ngộ: “Thì ra là thế, thì ra là thế!”

Trong đại trận trấn quốc ở Đại Ninh, vẫn có mảnh vỡ của Thần Khế thiên bi.

Đó là căn cơ của đại trận, là căn bản để giam cầm 12 con XÍch Long.

Vì vậy Chập Long căn bản là không cần động tay trong trận pháp Điên Đảo âm Dương.

Vọng Thiên Hống không thể trả nợ, sẽ tìm kiếm tất cả mọi thứ liên quan đến nó, cưỡng ép hấp thu nguyên lực từ đó.

Nó tự nhiên sẽ tìm thấy Thần Khế thiên bi.

Vọng Thiên Hống không thể rút được nguyên lực từ Sở Hi Thanh để trả nợ, chỉ có thể cầu xin.

Ký kết khế ước hà khắc nhất, từ đây thần phục dưới chân Thánh hoàng nhân tộc.

Đây chính là mưu kế của Chập Long, bởi vậy giấu diếm được nàng và âm Thần.

Cũng trong khoảnh khắc này, Nguyệt Hinh cảm thấy bản nguyên sinh mệnh của mình đã hoàn toàn suy kiệt.

Nàng ý thức được mình sắp ngã xuống, lại không thể làm gì.

“Ta không cam lòng…”

Nguyệt Hinh muốn nói, Vũ Côn Luân kết thúc ảo thuật, vốn là cơ hội để hai thần âm Dương tiến thêm một bước trong việc khống chế Vọng Thiên Hống.

Nhưng mà hai vị Tổ thần vừa dùng nhật nguyệt đồng thiên, không thể nào trả nợ cho Vọng Thiên Hống vào lúc này.

Bằng không bọn họ cần gì mượn tay Kiến Nguyên đế?

Khi Nguyệt Hinh cúi đầu thở dài, thân thể nàng chợt nổ tung, hóa thành bột máu, phiêu tán tại không trung.

Nguyệt Hinh vừa chết, Vọng Thiên Hống lập tức tập trung vào tứ đại Thi tổ.

Nhưng đúng lúc này, nơi mi tâm của tứ đại Thi tổ chợt nổ ra một đoàn sương mù màu đen, bay thẳng ra ngoài.

“Hả?”

Kiến Nguyên đế đang giãy dụa thì nhìn thấy cảnh này, không khỏi ngây người.

Theo sương máu màu đen nổ tung, huyết liên trên người tứ đại Thi tổ cũng bị tách ra.

Không ngờ Vọng Thiên Hống lại không thể rút nguyên lực từ người họ nữa.

Kiến Nguyên đế không hiểu, sau đó lại bừng tỉnh.

Không biết tứ đại Thi tổ đã dùng pháp môn gì, lại thoát khỏi sự khống chế của Vọng Thiên Hống.

Kiến Nguyên đế chỉ thấy cực kỳ phẫn uất.

Nói cách khác, dù mình khống chế được Vọng Thiên Hống, thì cũng không thể khống chế tứ đại Thi tổ?

Vì vậy tất cả chuyện ngày hôm nay, đều là cạm bẫy?

Dù mình thành công thì cũng không thu hoạch được gì?

Đám người này gian trá ác độc biết bao?

Mấy người Hạn Bạt cũng cực kỳ khó chịu và uất ức.

Kế hoạch của bọn họ là, mượn Vọng Thiên Hống phục sinh, để trạng thái sinh mệnh của bản thân và thi độc chuyển âm thành dương, đồng thời mượn chút long khí trong quá trình này, hoàn thành cực âm cực dương, từ đó một bước lên trời.

Theo kế hoạch của họ, nếu như có thêm lực lượng của Khư Hạch, bọn họ chẳng những có thể hoàn thiện nội thiên địa của bản thân, thậm chí còn có thể nắm giữ thần thể cấp bậc đế quân.

Thậm chí mượn thiên đạo thể phục chế kia, từ đó tranh thủ được mấy phần tiên cơ trong trận hạo kiếp ở tương lai.

Nhưng mà ngày hôm nay, đầu tiên là bị Sở Hi Thanh cướp trước một bước sử dụng Khư Hạch, sau đó lại trộm gà không được còn mất nắm gạo ở trong mộ Cơ Dương, khiến tất cả kế hoạch của bọn họ tan vỡ.

Hậu Khanh và Hạn Bạn không khỏi nhìn nhau một chút, ánh mắt kỳ dị.

Bọn họ đều nghĩ đến Thái Dương thần hạch trong tay Sở Hi Thanh.

Đó tuyệt đối không phải là biện pháp lý tưởng nhất.

Thái Dương thần hạch chỉ có thể giải quyết một bộ phận vấn đề của họ, thậm chí không thể để hộ nghịch chuyển sinh tử.

Nhưng bây giờ, có lẽ đó là đường ra duy nhất của họ.

Vấn đề là, Sở Hi Thanh chỉ còn một viên Thái Dương thần hạch.

Hạn Bạt lại nghĩ, khả năng một viên cũng không có.

Sở Hi Thanh rất thân với con gái Cơ Dương của nàng.

Viên Thái Dương thần hạch này cũng có thể giải quyết một bộ phận vấn đề của Cơ Dương.

Tâm trí Kiến Nguyên đế hầu như tan vỡ, Vọng Thiên Hống đánh mất tứ đại Thi tổ, hắn lập tức phải gánh chịu áp lực nặng nề.

Lúc này, nghiệp hỏa trên người hắn càng ngày càng mạnh, sát linh trong đó cũng càng điên cuồng hơn.

Trong ngoài giáp công, đau đớn như ngàn đao bầm thây, để cho hắn đau đến phát rồ.

Chập Long cũng đang bị rút nguyên lực, cũng bị nghiệp hỏa quấn thân, nhưng hắn và Vọng Thiên Hống liên hệ không sâu, cũng không phải chính chủ.

Sau khi bản thể mất đi xương sống lưng, liền nằm im tại chỗ.

Kiến Nguyên đế nhìn dáng vẻ này của hắn, nhất thời càng giận không nhin được, vô cùng vô tận lệ hận tụ tập trong lồng ngực hắn, lại không có chỗ phát tiết.

Nếu hắn có thể động đậy, còn sức để động đậy.

Như vậy hắn sẽ đích thân xé xác con ác long này, bầm thây vạn đoạn, ăn tươi nuốt sống.

Nhưng Kiến Nguyên đế bây giờ không thể động đậy dù chỉ một đầu ngón tay.

Chỉ có thể dùng chút sức lực cuối cùng để giận dữ nói: “Vũ Côn Luân, ngươi còn nhớ lần đầu gặp trẫm, ngươi đã nói gì không? Ngươi thề sẽ giúp trẫm đạt được thành tựu chưa từng có, trở thành Thánh hoàng! Để trẫm trường sinh vĩnh cữu như Thánh hoàng đời thứ ba!”

“Trẫm tin ngươi, không tiếc tàn sát khai quốc công thần, lại gài bẫy vây giết đại tướng vô địch dưới trướng, đây chính là thành tựu mà ngươi nói? Ngươi xứng với trẫm sao?”

Vũ Côn Luân mở mắt ra, nhìn Kiến Nguyên đế: “Là thần sai, nhưng sai một lần, không thể sai mãi. Hôm nay là thần vi phạm lời thề, xin lỗi bệ hạ! Thần bị gian nhân che đậy, tội đáng muôn chết, không dám cầu bệ hạ tha thứ, chỉ nguyện lấy chết chuộc tội, chôn cùng bệ hạ.”

“Muốn chuộc tội chính là ngươi!”

Kiến Nguyên đế quả thực là muốn phát rồ.

Hắn cần Vũ Côn Luân chôn cùng? Chuộc tội cái gì? Chỉ là muốn tên này nghĩ biến pháp, giúp hắn thoát khỏi Vọng Thiên Hống.

Con Vọng Thiên Hống này không chỉ lấy long khí của hắn, còn lấy cả khí huyết của hắn, làm cho hắn không còn chút sức lực nào.

“Vũ Côn Luân, trẫm luôn tin tưởng ngươi, ngươi báo đáp trẫm như vậy?”

Vũ Côn Luân không khỏi thở dài một tiếng: “Bệ hạ, đến nước này rồi, không ngại ra đi có thể diện một chút. Sau khi hai chúng ta chết, hai tộc nhân long có hi vọng phục sinh, đây không phải là thế giới chúng ta muốn thấy sao?”

Lúc này, Kiến Nguyên đế đã không thể nói chuyện nữa.

Vũ Côn Luân lại thấy ánh mắt như đao của hắn vẫn nhìn chằm chằm về phía này.

Vũ Côn Luân có thể đoán được suy nghĩ của vị này.

Chuyện hai tộc nhân long phục hưng, dù thế nào cũng không thể hi sinh hoàng đế bệ hạ hắn.

Chương 2562 - Nghi thức (2)

Vũ Côn Luân thở dài, lại nhìn lên bầu trời.

Lúc này hai thần âm Dương đã thu hồi nhật nguyệt đồng thiên.

Nếu họ đã không thể khống chế Vọng Thiên Hống, tự nhiên không cần tốn thần lực nữa.

Bầu trời đêm đã khôi phục bình thường, ánh sao lại xuất hiện trên bầu trời.

Lực lượng của các thần lại hàng lâm xuống phàm giới, bọn họ đang toàn lực ứng phó với Vọng Thiên Hống.

Điên Đảo âm Dương đã hoàn thành, Vọng Thiên Hống đã chuyển âm thành dương.

Như vậy, dù thế nào thì bọn họ cũng không thể để con súc sinh này sống sót.

Dù các thần không thể giết chết Vọng Thiên Hống, cũng phải đánh nó trọng thương.

Sau khi trọng thương, Vọng Thiên Hống càng khó trả nợ hơn, cần càng nhiều nguyên lực hơn.

Chỉ cần Vọng Thiên Hống không thể cung cấp nguyên lực để chuyển đổi âm dương, bồi thường cho thiên địa, như vậy hắn sẽ bị thiên đạo và thiên địa đánh thành thịt băm.

Còn có một chút thần linh đưa hóa thể xuống, trợ giúp Thần Bàn Nhược phong ấn Huyền Hoàng thủy đế.

Uy hiếp của vị Thánh hoàng đời thứ hai này, còn lớn hơn cả Vọng Thiên Hống.

Bọn họ không cho phép Huyền Hoàng thủy đế thoát vây.

Bất kỳ là trạng thái nào, đều không cho phép…

Tứ đại Thi tổ cũng không định ngăn cản, bọn họ đã lùi ra rất xa, đứng nhìn ở ngoài mấy trăm dặm.

Ánh mắt mấy người đều hơi mờ mịt.

Tất cả mưu đồ của họ đã thành không, trong lúc nhất thời lại không biết nên làm gì cho phải.

Vũ Côn Luân và Kiến Nguyên đế thì lại bị mọi người lãng quên, không ai để ý đến.

Vũ Côn Luân mỉm cười thê lương, lập tức vung tay lên, ném ra một chiếc thẻ ngọc.

“Phổ Thiên chi chủ có ở đây không? Làm phiền các hạ giao thẻ ngọc này cho Sở Hi Thanh. Việc này quan hệ đến thành bại của nhân tộc, mời Phổ Thiên chi chủ phải đưa đến tay Sở Hi Thanh ngay.”

Thẻ ngọc kia lơ lửng giữa không trung, rồi hóa thành một vệt kim quang, biến mất không thấy.

Vũ Côn Luân lại kết ấn, khiến vô số tầng đất hội tụ về phía 2 người họ.

Hắn còn bố trí một trận pháp quy mô không nhỏ phía trên.

Sau khi Vọng Thiên Hống ép chết bọn họ, hắn và Kiến Nguyên đế sẽ hóa thành tro tàn.

Mà tòa mộ Cơ Dương đang trở thành địa điểm chiến đấu này, tương lại tất yếu sẽ bị lấp bằng.

Nhưng cái này vẫn chưa hoàn toàn phù hợp với nghi thức của Sở Hi Thanh.

Vì vậy, hai người họ nhất định phải bị chôn sống.

Kiến Nguyên đế đoán được ý của hắn, trong lòng sợ hãi không thôi, lại không thể làm gì.

Hắn đang nghĩ, đây là kẻ điên!

Con Chập Long này quả thực là kẻ điên!

Vì sao lúc trước mình lại tin chuyện ma quỷ của kẻ điên này?

Kiến Nguyên đế chỉ cảm thấy vô cùng hối hận đang gặm nhấm trái tim mình.

Nếu như năm đó hắn không kiêng kỵ tài năng của Sở Phượng Ca, không nghi nghị Tần Mộc Ca, tất cả mọi chuyện đã khác.

Thánh hoàng đời thứ ba nhìn cảnh này, cũng cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Hắn cũng cảm thấy Chập Long bây giờ quá cực đoan.

Thánh hoàng đời thứ ba lại không thấy kỳ lạ.

Trước khi Sở Hi Thanh quật khởi, hai tộc nhân long đã bước từng bước đến tuyệt cảnh.

Dưới sự vô vọng đó, rất nhiều cường giả của hai tộc đều dần dần tuyệt vọng.

Một nhóm người trong đó thậm chí còn nghiêng về phía các thần.

Bọn họ khúm núm nịnh bợ các thần, không tiếc tẩy huyết mạch nhân tộc, chỉ cầu một chỗ dung thân dưới khố của các thần.

Mà Chập Long và các thần đã đối kháng mấy chục vạn năm, trước sau không cúi đầu, không thần phục.

Không thể nói tâm trí của hắn không kiên định, nhưng vào thời khắc mấu chốt, vị bạn cũ này vẫn khó tránh khỏi nôn nóng, bị Thần Bàn Nhược thừa cơ mà vào.

“Cuộc chiến hôm nay, thật sự là vô cùng đặc sắc.”

Thần Bàn Nhược mỉm cười, cảm khái nói: “Thủ đoạn của bốn vị Thi tổ rất đặc sắc, lại lấy thi độc bá đạo hơn để thay thế độc tố của Vọng Thiên Hống, từ đó thoát khỏi sự khống chế của nó.”

“Con Chập Long này cũng rất lợi hại, không chỉ hại quân chủ của hắn, còn tính toán cả hai thần âm Dương, đúng là làm cho ta mở rộng tầm mắt. Đã như vậy, con Vọng Thiên Hống này quá nửa là sẽ rơi vào tay Sở Hi Thanh như ý hắn.”

Thánh hoàng đời thứ ba cũng không dám lạc quan.

Thần Bàn Nhược hiển nhiên là đã có dự liệu trước về ý đồ của Chập Long.

Hắn sao lại để Chập Long toại nguyện?

Vị này muốn mượn tay Chập Long, ngăn cản Nguyệt Hi và các thần mà thôi.

Hắn nhất định đã chuẩn bị thủ đoạn ứng phó.

Thánh hoàng đời thứ ba lập tức hít một hơi thật sâu, nuốt rất nhiều nguyên linh thiên địa.

Thân thể hắn bắt đầu lần lột xác thứ chín.

Sau khi hai thần âm Dương kết thúc nhật nguyệt đồng thiên, lực lượng của hắn đã khôi phục lại.

Thánh hoàng đời thứ ba có thể mượn lần lột xác này, nắm giữ sức mạnh Tạo Hóa chân chính.

Đây là lực lượng vượt qua ‘Bàn Cổ chúa tể’.

Mặc kệ là Thần Bàn Nhược có chuẩn bị gì, cũng phải bước qua cửa ải của hắn trước đã.

Dù sao trong thiên địa này, nắm đấm to mới có thể quyết định tất cả.

Huống hồ trong mười sáu vạn năm nay, hắn cũng không chỉ ngủ say.

Dù Thần Bàn Nhược có thể ẩn giấu lực lượng dưới mắt các thần, thì hắn cũng có thể dùng Già Thiên chi pháp che đậy vài thứ.

…

Trong Quy Khư, Sở Hi Thanh đã cảm ứng được Vọng Thiên Hống đang đòi hỏi.

Hắn là chủ nhân Thần Khế thiên bi.

Mà một phần của Thần Khế thiên bi lại chôn trong đại trận trấn quốc ở thành Vọng An.

Bản thân Sở Hi Thanh cũng có liên quan với 12 con Xích Long kia, trước khi có Đại Luật, hắn thường xuyên mượn lực từ đó.

Ngày xưa, Lục Trầm đánh vào hoàng cung Đại Ninh, đã dung nập một bộ phận tinh huyết của Sở Hi Thanh vào trong những mảnh vỡ Thần Khế thiên bi kia.

Trên một trình độ nào đó, hắn và Kiến Nguyên đế đều là chủ nhân của tòa đại trận trấn quốc kia.

Vọng Thiên Hống lấy sạch long khí ở đó xong, liền tìm đến hắn.

Ban đầu, Vọng Thiên Hống định cưỡng ép rút lấy, nhưng lại phát hiện không được, cuối cùng bắt đầu cầu khẩn kêu rên.

Nó thông qua Kiến Nguyên đế, thông qua Thần Khế thiên bi, cảm ứng được long khí tràn trề của Sở Hi Thanh.

Con súc sinh này đã nhận thức được, đây là lực lượng duy nhất trong thiên địa có thể cứu nó.

Sở Hi Thanh lại nhìn về phía mộ Cơ Dương với vẻ khó lường.

Sở Vân Vân đứng bên cạnh, cau mày hỏi dò: “Có phải ngươi đã đoán được ý đồ của Chập Long từ trước rồi không?”

Lúc này, tuy họ thân ở Quy Khư, nhưng Thần Phổ Chiếu lại chiếu rọi toàn bộ tình cảnh bên kia ra trước mặt họ.

“Đoán được thì sao?” Sở Hi Thanh bật cười: “Vân Vân, ngươi muốn hỏi ta vì sao không ngăn cản hắn? Tha cho hắn một mạng?”

Sở Vân Vân yên lặng.

Nàng từng căm thù Vũ Côn Luân đến tận xương tủy.

Nhưng sau khi biết tất cả mọi chuyện, biết Vũ Côn Luân vì phục hưng hai tộc nhân long mà có thể hi sinh chính bản thân, tự chôn sống bản thân. Hận ý của Sở Vân Vân cũng tiêu tan hơn phân nửa.

“Vân Vân, ngươi vẫn là nhẹ dạ.”

Sở Hi Thanh lắc lắc đầu: “Nhưng mà đã đến trình độ này, với tính tình của hắn, sao lại sống tạm? Đây chính là phương thức cứu rỗi của hắn. Huống hồ, Thuật Định Sơn Hà – Vũ Côn Luân, hắn chết chưa hết tội!”

Sở Vân Vân không khỏi yên lặng một lúc, nghĩ đến bách tính hai châu Hà Lạc, còn cả xương trắng đầy đồng kia.

Thanh Long Tinh Quân cũng thở dài đầy đau đớn: “Đứa nhỏ này, quá ngốc! Quá ngốc!”

Lục Loạn Ly thì lại tò mò hỏi: “Ngươi chuẩn bị nhận con Vọng Thiên Hống kia sao? Ta cảm thấy không đáng tin lắm, Thần Bàn Nhược rất gian trá. Hơn nữa còn tiêu hao rất nhiều quốc vận của Đại Luật.”

“Ta cũng nghĩ như vậy, tuy nhiên…”

Sở Hi Thanh cúi đầu, nhìn thẻ ngọc trong tay.

“Trước khi chết, hình như con rồng này trở nên thông minh.”

Đây là thẻ ngọc của Chập Long nhờ Thần Phổ Chiếu giao cho hắn.

Trong thẻ ngọc này chỉ có một chuyện, liên quan đến ngày xưa Kiến Nguyên đế cướp đoạt lực lượng thiên phú huyết mạch của hắn và Sở Vân Vân.

Sau đó còn có bản vẽ trận pháp, và vật môi giới và Kiến Nguyên đế đã sử dụng.

Chương 2563 - Ý nghĩ kỳ lạ

Sở Vân Vân hơi khó hiểu, giơ tay hút thẻ ngọc trong tay Sở Hi Thanh về phía mình.

Nàng dùng thần thức đảo qua một lượt, thì lại càng khó hiểu hơn.

“Đây là ý gì?”

Khi Sở Vân Vân nói câu này, nội tâm lại thầm thở dài.

Thiên phú võ đạo của nàng cao tuyệt, từ khi thành niên đến nay chưa từng bại trận; trên sa trường cũng là không ai địch nổi, có thể nhạy cảm phát hiện ra điểm yếu của đối thủ, lập kế sách phá địch.

Nhưng theo thời gian trôi qua, nàng càng ngày càng không hiểu những thứ cong cong quấn quấn trong bụng mấy người này.

Sở Hi Thanh mỉm cười: “Con rồng ngu xuẩn kia cũng hiểu mình không lừa được Thần Bàn Nhược, hơn nữa hắn làm càng nhiều thì sai càng nhiều, cho nên nghĩ đến một biện pháp chỉ thắng không thua.”

“Chỉ thắng không thua?”

Lục Loạn Ly cười nhẹ một tiếng: “Thế gian này nào có việc chỉ thắng không thua?”

“Có, gian lận là được. Ta lấy chỗ tốt, để người khác gánh chịu hậu quả. Vì vậy đơn giản là thắng nhiều hay thắng ít thôi, nhưng con rồng này vẫn có chút suy nghĩ may mắn, ta không dám bất cẩn.”

Lúc này, Sở Hi Thanh lại giơ tay hút thẻ ngọc về, ném vào trong chùm sáng bên cạnh: “Làm phiền Phổ Thiên Tinh Quân làm một chuyện…”

Trong lòng hắn cũng đang cảm khái.

May là các thần quá tự cao, quá keo kiệt, lại đẩy một trợ thủ đắc lực như vậy đến chỗ hắn.

Nếu như không có Thần Phổ Chiếu, dù hôm nay nhìn thấy cơ hội thì cũng không thể nắm lấy.

Ngay khi Sở Hi Thanh bàn giao xong, thẻ ngọc bị một chùm sáng mang đi.

Sở Hi Thanh lập tức chú ý đến ‘thiên địa nguyên thai’ của Táng Thiên.

Sở Hi Thanh đang thu hút chân linh của Táng Thiên.

Lúc này đúng lúc ‘thiên địa nguyên thai’ của Huyền Hoàng thủy đế sắp thành hình.

Đại trận Điều Đình Tạo Hóa do tứ đại Thi tổ bố trí đang điên cuồng hấp thu nguyên linh thiên địa.

Sở Hi Thanh vẫn đang chờ thời khắc này.

Chỉ có thời khắc này, hắn mới có thể giấu điếm mấy vị ‘Bàn Cổ chúa tể’., lấy Khư Hạch câu thông với thiên đạo, đưa thiên địa nguyên thai giao hòa với nguyên thần khắc sâu trong thiên đạo của Táng Thiên.

Chỉ cần thai nhi trong thiên địa nguyên thai có dấu ấn nguyên thần của Táng Thiên, tự nhiên sẽ hấp dẫn và hội tụ chân linh phiêu tán trong thiên địa, mãi đến khi sống lại…

Sau đó hắn không cần làm gì cả, cũng không thể làm.

Làm càng nhiều, nhất định sẽ lộ sơ hở.

Vì vậy, khi sóng nguyên linh thiên địa bên ngoài Quy Khư hơi yếu đi, Sở Hi Thanh đã cất thiên địa nguyên thai của Táng Thiên đi.

Đã đủ rồi, dù chỉ là một ấn ký nhợt nhạt, cũng có thể khiến thiên địa nguyên thai này hóa thành ngọn hải đăng, hấp dẫn chân linh của Táng Thiên trở về.

Lúc này, Vọng Thiên Hống đời đầu đang điên cuống liên lạc với hắn, muốn thành lập liên hệ với hắn.

Nếu nhất định phải hình dung, vậy Vọng Thiên Hống như một con chó con vừa ra đời và không có mẫu thân, nó đang cắn núm vú một người đàn ông, liều mạng muốn hút sữa.

Sở Hi Thanh lại không thèm để ý.

Hắn muốn ép Vọng Thiên Hống phải ký khế ước hà khắc nhất, nhưng bây giờ còn chưa phải lúc.

Con Vọng Thiên Hống này vẫn có thể hút sữa từ Kiến Nguyên đế, còn chưa rơi vào tuyệt cảnh.

Sở Hi Thanh lại bắt đầu tập trung chế tạo thiên địa nguyên thai cho Huyền Hoàng thủy đế.

Tuy rằng vị Thánh hoàng đời thứ hai này quá nửa là không dùng được.

Nhưng sau khi nguyên thai hoàn thành, nó cũng trở thành một hậu chiêu hữu dụng.

Sở Hi Thanh có ân sẽ báo, hắn cảm kích Huyền Hoàng thủy đế không thấp hơn Táng Thiên.

Hắn biết mình có thành tựu như ngày hôm nay, có một phần rất lớn là dựa vào di trạch của Huyền Hoàng thủy đế, nên không dám không tận tâm trong việc này.

Sau đó vẫn là tất cả bình an.

Có thể là các thần biết không thể ngăn cản Sở Hi Thanh, cũng có thể là cho rằng bên mộ Cơ Dương quan trọng hơn.

Phá hủy nguyên thai của Huyền Hoàng thủy đế, chẳng bằng phong ấn Huyền Hoàng thủy đế thêm lần nữa.

Vì vậy Quy Khư vẫn bình yên vô sự.

Sau đó là bước cuối cùng.

Sở Hi Thanh chuẩn bị dùng chút khí tạo hóa cuối cùng, luyện hóa và dung hợp Nguyên Dương Cửu Khiếu và Khư Hạch.

Khư Hạch là thiên đạo thể phục chế, nó vẫn rút nguyên lực thiên địa ở mọi lúc mọi nơi, bản thân nó lại thủng lỗ chỗ như cái sàng.

Vì vậy Khư Hạch có thể rút nguyên lực, nhưng lại không giữ được, đại đa số đều tiết ra ngoài. Lại như một vầng mặt trời nhỏ, mỗi giờ mỗi khắc đều đang tỏa sáng và phát nhiệt ra bên ngoài.

Mà Nguyên Dương Cửu Khiếu của Sở Hi Thanh bây giờ đã được mở rộng đến trình độ cực kỳ khoa trương, cực kỳ thiếu dương lực.

Đến trình độ này, xúc tu của Cơ Dương đã không thể thỏa mãn hắn.

Thực lực của Cơ Dương tuy mạnh, hầu như đuổi sát Chập Long, nhưng nếu tính Tiên Thiên Thần Thể, nàng cũng chỉ là Vĩnh Hằng hạ vị thôi.

Nàng lại là nửa người nửa thi, nội thiên địa không hoàn chỉnh, không thể đi quá xa trong cảnh giới Vĩnh Hằng.

Mà bây giờ, tuy Sở Hi Thanh chỉ là một Bán Thần, nhưng Tiên Thiên Thần Thể và nội thiên địa của hắn đều vượt qua Cơ Dương.

Nửa thùng nước là không thể lấp đầy một thùng gỗ.

Sở Hi Thanh dù ăn sạch xúc tu của Cơ Dương, thì cũng không thể lấp đầu chín khiếu của mình.

Huống hồ sau chuyện ngày hôm nay, hắn đã có biện pháp rút thi độc trên người Cơ Dương, để nàng biến thành người sống.

Vì vậy hắn đang nghĩ cách lấp đầy Nguyên Dương Cửu Khiếu của mình,, nhưng chỉ có thể dựa vào tích trữ.

Vấn đề là làm vậy cần rất lâu.

Dưới tình huống bình thường, Sở Hi Thanh ít nhất phải tích lũy hai, ba trăm năm, mới có thể lấp đầy cả chín khiếu.

Nhưng hắn bây giờ lại có một ý nghĩ kỳ lạ.

Sở Hi Thanh muốn luyện hóa Khư Hạch vào trong cơ thể mình, để nó trở thành hạt nhân của Nguyên Dương Cửu Khiếu và Cửu Diệu Thần Luân kiếm.

Đây là chuyện người ngoài khó có thể tưởng tượng được, cũng tuyệt đối không thể làm được.

Nhưng Sở Hi Thanh có 'Đông Hoàng tinh hồn', có khí tạo hóa, có Thiên Ý Kính, có sự tán thành của Thiên đế đời thứ tám, bản thân còn có long khí vô cùng mạnh.

Mấu chốt nhất là, bản thân hắn là Thánh Giả thiên quy Như Ý.

Khư Hạch bây giờ cũng nằm trong trạng thái suy yếu nhất, lực cản cực yếu.

Sở Hi Thanh có thể thay đổi tính chất căn bản của Khư Hạch, bù đắp thiếu hụt của nó, để nó trở nên thích hợp với bản thân hơn, để nó tồn tại như một bộ phận trong cơ thể mình.

Chương 2564 - Ý nghĩ kỳ lạ (2)

Cũng đúng lúc này, Sở Hi Thanh cuối cùng cũng cảm nhận được tâm trạng tuyệt vọng đến cực hạn của Vọng Thiên Hống.

Nó đã dốc hết tất cả, hầu như hút sạch của Kiến Nguyên đế và Chập Long, lại vẫn không thể trả nổi cái giá cho việc nghịch chuyển âm dương.

Sở Hi Thanh mỉm cười: “Xem ra là xong rồi!”

Hắn vừa dốc sức cải tạo Khư Hạch, vừa phân ra chút tâm thần, ném một phần khế ước qua đó.

Có lẽ con Vọng Thiên Hống kia còn đau đớn và tuyệt vọng hơn so với hắn dự tính.

Con súc sinh này vô thức tóm chặt lấy đường sinh cơ cuối cùng, lại như người sắp chết chìm nắm được cọng rơm cuối cùng.

Sở Hi Thanh vừa ném khế ước qua, Vọng Thiên Hống chẳng những không hề chống cự, thậm chí còn không thèm nhìn kỹ.

Nó mượn Kiến Nguyên đế, cố gắng truyền ý niệm đến, rất sợ Sở Hi Thanh từ chối.

“Như vậy tiếp theo thì sao?”

Lục Loạn Ly có chút phản đối hành vi này của Sở Hi Thanh.

Nàng vẫn mượn lực lượng của Thần Phổ Chiếu, quan sát tình hình bên mộ Cơ Dương: “Ta thấy Thần Bàn Nhược tất có hậu chiêu, nếu ngươi cho Vọng Thiên Hống long khí, rất có thể sẽ làm áo cưới cho người khác.”

Bên kia, Thánh hoàng đời thứ ba vẫn đang dốc sức giao thủ với Thần Bàn Nhược.

Còn có rất nhiều hóa thể của thần linh đang dốc sức vây quét Vọng Thiên Hống đời đầu.

Thần Phổ Chiếu vẫn chiếu rọi toàn bộ cảnh tượng nơi đó đến trước mắt họ.

Lúc này, Vọng Thiên Hống đời đầu đã cực kỳ chật vật.

Các thần cũng đã dốc hết sức lực để hủy biệt cái vũ khí này.

Con dị thú đầu rồng thân chó này đã bị bọn họ chém thành mấy đoạn, gần như thoi thóp.

Mấy vị Tổ thần lại xé rách chín tầng mây xanh, làm cho Lôi Thần – Thiên Bá đánh Đô Thiên thần lôi xuống phàm giới, tru diệt mỗi một phần máu thịt của Vọng Thiên Hống.

Lúc này, Bạch Tiểu Chiêu và tiểu Tóc Húi Cua đã nhảy lên đầu vai của Sở Hi Thanh, cả hai đều rất không vui.

Một cái Bạch Tiểu Chiêu (tiểu Tóc Húi Cua) cũng đã đủ rồi, bọn họ không muốn có thêm một con linh sủng nữa.

Lúc này, Sở Vân Vân lại lắc đầu: “Ai nói nhất định phải cho nó long khí?”

Nàng đã nghĩ rõ ràng, biết biện pháp chỉ thắng không thua mà Sở Hi Thanh nói là cái gì.

Lục Loạn Ly không khỏi nhíu mày liễu.

Ký khế ước với Vọng Thiên Hống rồi, sao có thể không cho long khí? Đây không phải là làm trái với khế ước sao?

Sở Hi Thanh cho Vọng Thiên Hống điều kiện hà khắc hơn nữa, thì cũng không thể không trả giá đắt.

Nàng lập tức nghĩ đến điều gì, bừng tỉnh nói: "Thì ra là như vậy! Nếu vậy, thì đúng là chỉ thắng không thua."

Thanh Long Tinh Quân mở mắt ra, cảm khái nói: "Bệ hạ không chỉ dùng thân thể của mình để làm nghi thức Nhai Tí, mà còn lấy cảnh ngộ cực khổ của toàn bộ nhân tộc để làm hạt nhân cho nghi thức Nhai Tí này. Khí phách rộng lớn không ai bằng. Con rồng ngu xuẩn kia chỉ muốn ngươi thu phục Vọng Thiên Hống, mà không nhìn thấy điểm này."

Sở Hi Thanh bật cười, tay đè Huyết Nhai thần đao bên hông.

Hắn cần gì phải thu phục Vọng Thiên Hống chứ?

Con súc sinh này không chỉ phá hủy tất cả nỗ lực phục hưng nhân tộc của Huyền Hoàng thủy đế, mà còn khiến ngàn tỷ nhân tộc chôn thây dưới thi độc.

Con thú này có tài cán gì mà đòi làm linh sủng của hắn?

Dù hắn muốn lấy đạo của các thần để trị các thần, nhưng cũng không cần dùng phương thức này.

…

Cùng lúc đó, Cuồng Kiếm – Phong Tam đã tiến vào nơi sâu xa nhất trong hoàng cung Vọng An.

Nửa khắc trước, hắn đã nhận được lệnh do Thần Phổ Chiếu truyền đạt.

Khi đó Phong Tam còn ở ngoài thành, dẫn hai vị Bạch Linh Hi đi tìm kiếm và lục soát manh mối liên quan đến thi quân.

Bọn họ tìm được một hang động cực kỳ khổng lồ ở phía nam thành Vọng An, bên trong rất phức tạp, lại tràn ngập âm khí.

Ba người chỉ tìm tòi một con đường bên trong này, đã tìm thấy mấy ngàn con độc thi và thi thú.

Phong Tam đoán, trong này rất có thể là nơi Kiến Nguyên đế chế tạo Vọng Thiên Hống thể phục chế.

Sau khi nhận được tin, hắn lại không do dự, lập tức dẫn hai nữ lao thẳng đến hoàng cung.

Lúc này, tinh anh của Đại Ninh đã ra hết, hầu như tất cả cao thủ đều theo Kiến Nguyên đế xuôi nam.

Huống hồ Kiến Nguyên đế đã là mặt trời chiều về tây, chúng bạn xa lánh, những nhân vật được xưng là 'đứng đầu' của Đại Ninh cũng không còn bao nhiêu người.

Người duy nhất có thể lọt vào mắt Phong Tam, cũng chỉ có Hoàng quý phi, cũng chính là thần nữ của Thái âm, Trưởng Tôn Binh Quyền.

Trưởng Tôn Binh Quyền cũng không có ý tử chiến, sau khi giao thủ vài chiêu, lập tức rút khỏi hoàng cung.

Phong Tam cũng tìm thấy thứ mà Chập Long nhắc đến trong thẻ ngọc.

Đó là một đôi găng tay da người màu đen, nó nằm ở chính giữa lầu các, chung quanh găng tay là ánh sáng đỏ đầy máu tanh.

“Đó là thứ gì?”

Bạch Linh Hi nhìn găng tay này với ánh mắt nghiêm túc: “Đây hình như là Đạo Thiên chi pháp? Lẽ nào là di hài của Đạo Thần?”

Nàng cảm nhận được linh cơ mạnh mẽ của đôi găng tay da người này.

Đây là một thần khí cấp độ Vĩnh Hằng hạ vị, tài liệu là hai tay của một thần linh, khí cơ lại tương đối loạn, còn có huyết sát cực nồng.

Nhưng thứ khiến Bạch Linh Hi kinh ngạc, lại là thiên quy Đạo Thiên của nó.

Ngày xưa, Thiên đế đời đầu nắm giữ Thâu Thiên chi pháp, cũng tăng nó đến tầng thứ năm thiên đạo, không chỉ có thể ăn cắp bất cứ sự vật gì trong thiên địa, thậm chí còn có thể thâu thiên hoán nhật, cực kỳ thần kỳ.

Mà khoảng 19 vạn năm trước, có một nam tử nhân tộc tên là Thiên Thác, đã nắm giữ thiên quy Đạo Thiên, không chỉ có sự thần kỳ của Thiên Thiên chi pháp, mà còn có thể cướp đoạt quyền khống chế thần khí của các thần linh khi đang chiến đấu, thậm chí cướp cả lực lượng thiên quy của bọn họ, bá đạo đến cực điểm.

Thời điểm mạnh nhất, thực lực của người này đuổi sát đế quân, may mắn cho các thần là tâm trí của hắn kém cỏi, không chỉ kém xa Táng Thiên, mà cũng không bằng Lê Tham và Tử Vũ.

Sau khi hắn đăng thần, các thần đã liên tục huyết tế, cuối cùng để người này nhập ma.

Sau đó Táng Thiên không đành lòng nhìn thấy Đạo Thần – Thác Thiên trở thành đồ chơi trong tay các thần, liền đích thân ra tay giết hắn.

“Đôi găng tay này chính là Chập Long luyện chế thành. Cũng chính là vật môi giới để Kiến Nguyên đế trộm lấy thiên phú huyết mạch của bệ hạ và hoàng hậu nương nương.”

Phong Tam đi đến trước đôi găng tay: “Bệ hạ dặn dò ta, để ta dùng đôi găng tay này, trộm lấy một vài thứ từ chỗ bệ hạ.”

Hắn cảm thấy câu này có chút không thích hợp, hơi suy ngẫm: “Chắc hẳn là đổi, đổi thiên phú huyết mạch mà Kiến Nguyên đế đã trộm thành những thứ khác, ví dụ như một phần khế ước nào đó.”

Chương 2565 - Người thắng

Khi Phong Tam vừa dứt lời, hai đạo khí cơ phía sau hắn đột nhiên trở nên ác liệt.

Nhưng mà không phải nhắm vào Phong Tam, mà là nhắm vào nhau.

Hai Bạch Linh Hi đều là sắc mặt ngưng trọng, ánh mắt sắc bén như đao.

Bọn họ đều đè kiếm, lạnh lùng nhìn đối phương.

Bạch Linh Hi số một mở miệng nói, giọng sắc bén như lưỡi đao: “Các hạ muốn làm gì? Vì sao lại muốn ra tay với Phong tiên sinh?”

Bạch Linh Hi số hai thì lại cười lạnh: “Thực sự là ngậm máu phun người, chính ngươi mới là kẻ muốn ra tay với Phong tiên sinh nhỉ?”

Lực lượng thiên quy của hai người bắt đầu giao phong kịch liệt.

Bọn họ đối kháng nhìn như không có gì, nhưng tất cả kiến trúc bên ngoài đều vỡ vụn và sụp đổ.

Phong Tam lại không thèm để ý, thậm chí còn không thèm quay đầu nhìn dù chỉ một cái.

Hắn biết hai Bạch Linh Hi này đều có vấn đề, hơn nữa còn là vấn đề rất lớn.

Bọn họ không có ý tốt với bệ hạ, với Đại Luật.

Điều khác biệt duy nhất là lập trường của bọn họ.

Vừa rồi, Phong Tam cảm ứng được một luồng sát khí lóe lên rồi biến mất, nhưng lại không biết là từ ai.

Phong Tam cũng không có ý tra cứu.

Hắn đi theo Sở Hi Thanh mấy năm, đại khái cũng hiểu được thủ đoạn ngự hạ của vị này.

Vị bệ hạ này làm việc đường đường chính chính, lấy danh nghĩa hiệu lệnh, lấy lợi ích trói buộc, không cần lo hai người này không tận tâm, cũng không sợ các nàng phản bội.

Mười mấy ngày ở thành Vọng An, Phong Tam đã có nhận thức sâu sắc hơn với Như Ý.

Phàm phu tục tử là không thể thích làm gì thì làm, cũng không có tư cách đó.

Nếu muốn Như Ý tùy tâm, cần nắm giữ và dựa vào lực lượng mạnh mẽ, căn cơ hùng hậu.

Giống như hắn bây giờ, có thể sai khiến hai vị Kinh Hồng Kiếm Tiên - Bạch Linh Hi có sức chiến đấu sánh vai với Vĩnh Hằng trung vị.

Tuy rằng đều là dựa vào lực lượng của Sở Hi Thanh, dựa vào Đại Luật.

Cũng vào lúc này, dù Phong Tam biết ai động sát tâm với mình, thì cũng không thể làm gì nàng.

Người này và chuyện này, chỉ có vợ chồng Sở Hi Thanh mới có năng lực xử lý.

Sau khi nhận thức rõ ràng, Như Ý chi pháp của hắn lập tức tăng mạnh.

Phong Tam rất tập trung thao túng đôi ‘Đạo Thiên thần thủ’ này.

Thần khí này có hòa tinh huyết bản mệnh của Kiến Nguyên đế, hầu như tương đương với thần khí bản mệnh của hắn.

Nhưng vật này được làm từ di hài của Thiên Thác, kế thừa sự cuồng loạn của Thiên Thác, cấm chế bên trong không thể kín kẽ không sơ hở.

Hơn nữa ngày xưa Chập Long cũng có giữ lại nhất định, để lại một chút hậu chiêu trong thần khí này.

Phong Tam dựa theo pháp môn trong thẻ ngọc để điều khiển, khóe môi cong lên: “Xong rồi!”

Trong lòng hắn thầm cảm khái, tiếc là bệ hạ không làm kinh doanh, bằng không nhất định là một gian thương hạng nhất.

Phong Tam lập tức chuyển sự chú ý đến ‘Chính Hòa điện’ ở phía nam hoàng cung.

“Chúng ta đi, đi xem tòa đại trận trấn quốc kia.”

Hắn đến đây để giúp thu hồi những mảnh vỡ trong đại trận trấn quốc, còn cả long hồn của 12 con Xích Long kia.

Bệ hạ đã nói, nhất định phải để chúng yên giấc.

Để chúng tồn tại, chịu đựng đau khổ vô cùng vô tận kia, chính là một chuyện rất tàn nhẫn.

Nhưng khi hắn xông vào trong cung điện dưới lòng đất, thì lại ngây người.

…

Mộ Cơ Dương.

Thánh hoàng đời thứ ba và Thần Bàn Nhược càng đánh càng kịch liệt.

Thần Bàn Nhược ra sức trấn áp đỉnh ba chân, Lý Văn Hoàng thì dốc sức cản trở.

Đến thời khắc này, nguyên thần và huyết khí của Huyền Hoàng thủy đế đều đã bị ép trở về trong đỉnh.

Nhưng tình cảnh của Thần Bàn Nhược cũng khá gian nan.

Hàm trái của hắn bị Thánh hoàng đời thứ ba đánh nổ, vai trái cũng thiếu một góc.

Nhưng Thần Bàn Nhược lại không có sức để hồi phục.

Hắn duy trì bộ dạng thảm hại này, ác chiến với Thánh hoàng đời thứ ba đã lột xác đến lần thứ 10.

Đại đa số thời gian, Thần Bàn Nhược đều đang né tránh, không đối đầu chính diện với Thánh hoàng đời thứ ba.

Thần sắc hắn khá là bất đắc dĩ: “Chậc, ngươi và Táng Thiên cực kỳ đáng ghét. Chính là điểm này, thực sự là quá đáng ghét…”

Nếu như không thể giết chết Táng Thiên và Thánh hoàng đời thứ ba trong thời gian ngắn, vậy bọn họ sẽ càng đánh càng mạnh, mạnh đến mức tất cả ‘Bàn Cổ chúa tể’ cũng phải nhường ba phần.

Đặc biệt là sau khi tên này đạt được ‘Bàn Cổ tinh hồn’, trở thành ‘Bàn Cổ chúa tể’, đã có thể lột xác nhiều hơn, lực lượng mạnh hơn.

Lúc này, nếu không phải các thần hàng lâm nhiều thần lực hơn, thậm chí có thần khí hóa thể của hai vị Tổ thần hạ phàm, thậm chí hai thần âm Dương cũng đang dùng ánh sao để trói buộc tay chân Thánh hoàng đời thứ ba, thì Thần Bàn Nhược đã rút lui rồi.

Phong ấn Huyền Hoàng thủy đế tự nhiên là quan trọng, nhưng không cần vì thế mà phân sinh tử với Thánh hoàng đời thứ ba.

Thần lực của vị THánh hoàng này cực kỳ mạnh mẽ, hắn đang một tay che trời, dùng lực lượng một tay, ngăn cản và chống đỡ mười mấy vị Tổ thần đế quân ở tinh không, để lực lượng của những vị này không thể hàng lâm phàm giới.

Tuy rằng đây là mượn chín tầng mây xanh, là dựa thế mà làm, nhưng cũng có thể thấy chỗ đáng sợ của hắn.

Lý Văn Hoàng thì lại là mặt không cảm xúc: “Có thể thấy, ngươi vẫn còn ẩn giấu hậu chiêu, không ngại lấy ra xem. Bằng không ta cảm thấy không tận hứng.”

Thời điểm này, hắn đã yên tâm với tình hình bên Vọng Thiên Hống, có thể tập trung vào Thần Bàn Nhược.

“Ha ha! Giả vờ giả vịt.”

Thần Bàn Nhược bật cười, ngẩng đầu nhìn phía nam tinh không:

"Tưởng ta không biết ý của các hạ sao? Thật ra ngươi cũng muốn kéo dài thời gian đúng không?"

Hai mắt Lý Văn Hoàng không khỏi lập lòe.

Hắn quả thực là có ý nghĩ kéo dài thời gian.

Trận chiến này không chỉ phát sinh ở mộ Cơ Dương.

Chương 2566 - Người thắng (2)

Hiện giờ, Lê Tham Tử Vũ và Vấn Tố Y đang suất lĩnh 200 vạn ma quân dưới trướng, thừa dịp đại chiến ở đây mà công thành đoạt đất bên phía Nam Thiên.

Giữa Nam Cực và Bắc Lạc Sư Môn còn có rất nhiều ngôi sao khác.

Lúc trước bọn họ vẫn không xử lý, bây giờ lại là cơ hội tuyệt vời.

Làm như vậy không chỉ có thể tiêu trừ địch thủ sau hông của Bắc Lạc Sư Môn, mà còn có thể cướp đoạt mười mấy ngôi sao cho các vị Ma thần của nhân tộc, ngăn ngừa vận mệnh nhập ma, cũng có thể làm cho những thần linh nương nhờ nhân tộc như Thần Kim Đỉnh, Thần Xích Hỏa có chỗ an thân.

Lê Tham và Tử Vũ còn có tham vọng tự ngưng tụ ngôi sao, ý đồ dọn dẹp một vùng không gian ở phía nam, để sau này ngưng tụ ngôi sao mới.

Nhưng mà các ngôi sao phía nam cũng không phải không có sức chống cự.

Đặc biệt là 'Nam Thiên lục tinh' như Thiên Phủ, Thiên Lương, Thiên Cơ, Thiên Đồng, Thiên Tướng, Thất Sát. Lục đại tinh quân này đều có thực lực tiếp cận đế quân, thậm chí là đế quân.

'Nam Phương thất tú' cũng không phải chuyện nhỏ, chỉ là bảy vị này đã rơi vào khổ chiến trong trận chiến tranh cướp Huỳnh Hoặc của Chu Tước và mạch Hỏa Thần.

Vì vậy Thánh hoàng đời thứ ba muốn kéo dài thời gian, để Lê Tham và Tử Vũ nhận được nhiều chiến công hơn.

"Nhưng lần này ta có thể theo ý của ngươi. Không nghĩ tới, Thần Bàn Nhược ta lại bị một thằng nhãi ranh chưa đến 30 ép đến bước này."

Thần Bàn Nhược đầu tiên là cười tự giễu, sau đó lại chắp tay sau lưng: “Ngươi muốn nhìn hậu chiêu của ta đúng không? Được…”

Thương thế trên người hắn đã khôi phục, một thân khí cơ hùng vĩ che kín trời đất.

Ầm!

Trước người Thần Bàn Nhược, vô số cương lực màu máu ngưng tụ lại, tựa như một tấm thuẫn khổng lồ bảo vệ hắn.

Thánh hoàng đời thứ ba đánh vào trên cự thuẫn, thế mà lại không thể lay động nó.

Trái lại thì cánh tay của Thánh hoàng đời thứ ba bị phản chấn đến nứt toác.

Con ngươi hắn co rút lại, hiện ra vài phần kinh ngạc.

“Ký Sinh chi pháp?”

Thì ra là như vậy.

Đây chính là một trong những lực lượng mà Thần Bàn Nhược vẫn ẩn giấu?

Thánh hoàng đời thứ ba ngẩng đầu nhìn Thần Bàn Nhược: “Ngươi rốt cuộc đã dùng pháp môn này để ký sinh bao nhiêu người?”

Người này rốt cuộc đã lấy ra bao nhiêu lực lượng từ thể ký sinh, mới có thể ngưng tụ ra thần cương mạnh như vậy?

Thật ra thần cương này không mạnh, nhưng lại cực kỳ khổng lồ.

“Rất nhiều, ta cũng không tính được.”

Thần Bàn Nhược nhếch miệng cười: “Trong đó có 5000 vị Bán Thần nhân tộc, còn có vô số Thần nghiệt trong Vô Thiên Hắc Ngục! Đúng rồi, còn có Thái Tuế, Thập Nhị Nguyên Thần!”

Thần Bàn Nhược lại thở dài, nhìn về phía Vọng Thiên Hống đời đầu: “Đáng tiếc, thật đáng tiếc! Ta vốn rất chờ mong, con rồng ngu xuẩn kia lại thông minh được một lần, nhưng vị Thánh hoàng đời thứ tư của các ngươi lại quá cẩn thận.”

Thánh hoàng đời thứ ba như có ngộ ra: “Ngươi còn dùng Ký Sinh chi pháp lên Vọng Thiên Hống và ‘Thập Nhị Đô Thiên Thần Long Trấn Quốc đại trận’? Là 12 con Hoàng Long kia?”

“Chắc phải nói là, trong long hồn của các đời đại trận trấn quốc, đều có thần lực của ta ký sinh. Thậm chí có mấy tòa trong đó là tự tay ta bố trí. Thậm chí ta còn từng thay thế mấy vị Nhân hoàng, đáng tiếc là đều bị Trí Tẩu nhìn thấu.”

Thần Bàn Nhược giơ tay lên.

Trong nháy mắt, từng sợi long khí màu vàng óng ngưng tụ lại, hình thành 12 con Kim Long quanh người hắn.

Nhưng hắn lập tức tản long khí đi: “Con Chập Long kia không cần làm gì, cũng có thể đưa Kiến Nguyên đế và Vọng Thiên Hống vào chỗ chết. Ta cũng không cần lòng gì, có thể mượn Ký Sinh chi pháp để thắng được tất cả. Đáng tiếc…”

Hắn vốn muốn dùng sinh linh bị ký sinh làm môi giới, thay đổi một bộ phận nội dung của khế ước kia, lại trình bày lại một lần nữa, khiến nó trở thành một khế ước khiến hắn thỏa mãn.

Đáng tiếc là Sở Hi Thanh căn bản không định thu phục Vọng Thiên Hống, cũng không định tuân theo khế ước.

Điều này khiến cho Thần Bàn Nhược không thể thừa dịp mà vào.

Bằng không thời khắc này, hắn đã có thể mượn khế ước này, rút sạch khí huyết của Sở Hi Thanh và long khí của Đại Luật.

Hắn còn có thể để cho Sở Hi Thanh gánh lấy tội nghiệt vô tận.

Khi Thần Bàn Nhược nói chuyện, cái đỉnh ba chân kia đã từ từ trở về vị trí cũ.

Thánh hoàng đời thứ ba lại thở dài một hơi: “Ta lại cảm thấy, lần này Sở Hi Thanh quá cẩn thận.”

Rầm!

Theo một tiếng nổ mạnh, thần cương trước người Thần Bàn Nhược chợt nổ tung.

Đỉnh ba chân lại bị di chuyển vị trí.

Thánh hoàng đời thứ ba dùng lực lượng tên là Giải Thiên chi pháp, phân tích tất cả, phân giải tất cả!

Thánh hoàng đời thứ ba thân là Sáng Đạo Giả, trước mắt chỉ đưa lực lượng này đến tầng thứ ba thiên đạo, lực sát thương kém xa Băng

Thiên chi pháp của hắn.

Nhưng lại rất hữu dũng với Thần Bàn Nhược vào thời điểm này.

Đặc biệt là thần cương của Thần Bàn Nhược, nhiều thì đúng là nhiều, nhưng lại không mạnh.

Nghĩ thử cũng có thể hiểu, hạng người gì mới có thể để Thần Bàn Nhược ký sinh? Chỉ có những Bán Thần nhân tộc đang ngủ say kia, và cả đám Thần nghiệt không có ý thức kia.

Chỉ cần là thần linh tỉnh táo, sao có thể không phát hiện được trong cơ thể mình có ngoại vật?

Thần Bàn Nhược có mạnh đến đâu, cũng không thể lừa gạt và giấu diếm cảm giác của bọn họ khi ở cách xa mấy trăm vạn dặm.

Thánh hoàng đời thứ ba chỉ cần phân tích kẽ hở trong đó, là có thể dễ dàng phân giải nó.

Thần Bàn Nhược thấy thế thì vẫn thản nhiên như không.

“Không hổ là ngươi!”

Hắn biết Giải Thiên chi pháp của Thánh hoàng đời thứ ba chính là sáng tạo ra vì Thần Bàn Nhược hắn.

Vị Thánh hoàng này vẫn luôn muốn nắm giữ pháp môn khắc chế hắn.

Đáng tiếc là tất cả đã quá muộn rồi.

Lực lượng của hắn bây giờ, đã có thể giúp hắn hoàn thành nguyện vọng của bản thân.

Chỉ tiếc là lần này phải trả giá hơi đắt…

Cũng trong khoảnh khắc này, vô số long khí màu vàng sinh sôi quanh cơ thể tàn tạ của Vọng Thiên Hống, rồi rót vào trong cơ thể nó.

Thần Bàn Nhược ngẩng đầu nhìn trời, nghĩ thầm âm Thần ơi âm Thần, cuối cùng vẫn là ngươi thắng.

Hắn đã biết vị âm Thần này vẫn thúc đẩy pháp thuật Điên Đảo âm Dương dưới phàm giới từ lâu, thậm chí còn không tiếc để hóa thân hành tẩu dưới phàm giới, mở rộng pháp môn này.

Tất cả mọi chuyện trong mộ Cơ Dương ngày hôm nay, đều nằm trong một nghi thức mà nàng đang tiến hành.

Đúng rồi, còn có một người thắng khác… là Sở Hi Thanh.

Cũng đúng lúc này, con Vọng Thiên Hống kia lại ngưng tụ thành hình, nó bỗng nhiên thoát khỏi các thần, bay thẳng lên trên trời mây!

Chương 2567 - Thiên Đạo Thần Thân

Khi Vọng Thiên Hống lao thẳng lên bầu trời, tất cả thần linh đều không kịp trở tay, không có sức ngăn cản.

Ngày xưa, bọn họ chế tạo Vọng Thiên Hống để hủy diệt nhân tộc, giết chết Huyền Hoàng thủy đế, không chỉ giao cho Vọng Thiên Hống độc tố bá đạo khó phòng, mà còn cho nó nanh vuốt sắc bén tuyệt luân, khung xương cực kỳ kiên cố, da lông không thể phá vỡ, máu thịt bất tử bất diệt, gần như là vĩnh hằng, cộng thêm thần tốc không gì sánh kịp, độn pháp Đại La khó lường, và quyền hành ra vào chín tầng mây xanh.

Cái gọi là đại la, ý là tối cao rộng lớn nhất, bao dung vô lượng, cũng được gọi là vạn tượng.

Là chỉ tất cả hiện tượng diễn hóa của tự nhiên, như lực lượng nguyên từ sấm gió, ngũ hành, thiên địa, nhật nguyệt, mưa gió, bốn mùa, cương nhu, động tĩnh, hư thực… đều nằm trong vạn tượng.

Điều này giúp nó có thể chuyển hóa thành bất kỳ hình thái và sự vật nào, vì vậy thiên biến vạn hóa, khó có thế nắm giữ, là một trong những độn pháp khí lường và quỷ dị nhất thế gian.

Đại La chi pháp của Vọng Thiên Hống thiếu sót rất nhiều, nhưng nó dùng để bỏ chạy, thì dù mấy vị Tổ thần ngoài tinh không cũng không thể làm gì trong thời gian ngắn.

Trừ phi là tiếp cận đến khoảng cách nhất định, bằng không không thể bắt được Vọng Thiên Hống trong thời gian ngắn.

Thánh hoàng đời thứ ba nhìn thấy cảnh này thì hơi khó hiểu: “Ngươi vậy mà lại trả nợ thay Vọng Thiên Hống? Đây là vì sao?”

Chẳng lẽ tên này ngớ ngẩn rồi? Tốt bụng như vậy?

Còn cả long khí hùng vĩ để Vọng Thiên Hống đoàn tụ hình thể kia, cũng làm cho hắn cảm thấy không đúng.

Thánh hoàng đời thứ ba vốn không hi vọng Thần Bàn Nhược sẽ trả lời.

“Cũng không phải thanh toán, mà là lừa dối.”

Thần Bàn Nhược khẽ lắc đầu: “Thời kỳ đỉnh phong, Vọng Thiên Hống có thể sánh vai với Tổ thần, cái giá này quá lớn, ta bây không giờ trả nổi.”

Thánh hoàng đời thứ ba bừng tỉnh: “Thì ra là vậy, hay cho Khi Thiên và Thế Thiên chi pháp!”

Thần Bàn Nhược đã đánh cắp long khí trong mấy chục vạn năm qua, nhưng long khí này rất khó bảo tồn.

Có lẽ Thần Bàn Nhược tích trữ được một chút, nhưng còn lâu mới đủ để trả nợ cho việc nghịch chuyển âm dương của Vọng Thiên Hống.

Hắn chỉ có thể lừa gạt thiên địa, lừa dối thiên đạo, lấy lực lượng của những thể ký sinh kia để thay thế, khiến cho Vọng Thiên Hống tạm thời ngưng tụ lại.

Nhưng điều này làm cho Thánh hoàng đời thứ ba rất nghi ngờ, Thần Bàn Nhược muốn làm gì?

Nhưng hắn vẫn toàn lực ứng phó, không hề nương tay, liên tục đánh về phía Thần Bàn Nhược.

Mãi đến một cái chớp mắt tiếp theo, Vọng Thiên Hống bỗng nhiên dừng ở ngoài chín tầng mây.

Trong mắt nó hiện lên vẻ bất đắc dĩ và không cam lòng, một thân máu thỉ vặn vẹo, giống như đang giãy dụa, chống cự lực lượng nào đó.

Nhưng ngay sau đó, Vọng Thiên Hống chợt nổ tung, máu thịt bay ra bốn phương tám hướng.

Một phần máu thịt trong đó bay vào tinh không, một phần máu thịt rơi xuống phàm trần, chúng hó thành từng con Vọng Thiên Hống nhỏ bé, thiên biến vạn hóa.

Cũng trong khoảnh khắc này, tất cả các thần trong và ngoài phàm trần đều biến sắc mặt.

“Không được!”

“Ngăn cản nó! Không thể để phân thân của nó rơi vào Trung Thổ!”

“Đáng ghét, chắc là Sở Hi Thanh, Vọng Thiên Hống đã rơi vào tay Sở Hi Thanh!”

“Thánh hoàng nhân tộc gì chứ, quả thực là ác độc đến tột đỉnh.”

“Không thể để lọt dù chỉ một con, bằng không sẽ là một trận hạo kiếp.”

Mấy vị Tổ thần trong tinh không, bao quát cả Xa Nguyên và Bạch Chúc, tất cả đều nhìn về phía Thần Bàn Nhược.

Sắc mặt bọn họ âm lãnh đến dị thường.

Bọn họ tự nhiên nhận ra, quyền khống chế Vọng Thiên Hống bây giờ đang nằm trong tay Thần Bàn Nhược.

Người này không chỉ dùng Thế Thiên và Xiển Thiên chi pháp để tạm thời thay thế khế ước của Sở Hi Thanh và Vọng Thiên Hống, còn cung cấp cho Vọng Thiên Hống đủ long khí.

Vấn đề là, Thần Bàn Nhược muốn làm gì?

Bọn họ đang nhìn Thần Bàn Nhược, nhưng thần lực lại trải khắp tinh không, bắt giữa những hóa thể kia của Vọng Thiên Hống.

Vọng Thiên Hống đã chuyển đổi âm dương, đã là một thứ vũ khí cực kỳ đáng sợ với hậu duệ của bọn họ.

Đừng nói là đám Cự linh ở Trung Thổ, cho dù là đám thần hoang dã trong tinh không cũng không có sức chống cự với độc tố của Vọng Thiên Hống.

Dù là mấy vị Tổ thần, cũng phải kiêng kỵ vài phần.

Ngày xưa, Huyền Hoàng thủy đế một người có hai ‘Bàn Cổ tinh hồn’, sức mạnh đã vượt qua đại đa số Tổ thần. Dù vậy vẫn thất bại trong tay Vọng Thiên Hống, không thể không kéo Vọng Thiên Hống tự phong ấn.

Thánh hoàng đời thứ ba cũng không dám khinh thường.

Hắn rút một nửa lực lượng về, cố gắng che đậy toàn bộ Thần Châu.

Hiện giờ, Vọng Thiên Hống đã không đáng sợ, đáng sợ chính là Thần Bàn Nhược được rảnh tay.

Vọng Thiên Hống không thể trả nợ, cuối cùng vẫn sẽ mất lý trí, quay về thân thể cực âm.

“Thần Bàn Nhược! Xem ra ngươi không cần mạng nữa!”

Sắc mặt của Thánh hoàng đời thứ ba cực kỳ khó coi, vì đuổi bắt máu thịt của Vọng Thiên Hống, nên hắn đã không còn bao nhiêu sức lực để giúp Huyền Hoàng thủy đế thoát vây.

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Thần Bàn Nhược đưa đỉnh ba chân về chỗ cũ.

Cùng lúc đó, trong lòng hắn rất kinh ngạc.

Thần Bàn Nhược điên rồi sao? Thế mà lại thao túng Vọng Thiên Hống tự bạo, còn ném máu thịt của nó ra khắp trời đất.

Việc này không chỉ nguy hiểm cho nhân tộc, mà còn đắc tội với những Tổ thần kia.

“Thời thế ép buộc thôi!”

Thần Bàn Nhược lại cười một tiếng: “Ta vốn không muốn dùng hạ hạ sách này, bây giờ vị vị Thánh hoàng đương đại kia của các ngươi ép đến mức cá chết lưới rách. Nhưng ngươi có thể yên tâm, ngươi cho rằng vì sao Sở Hi Thanh phải làm điều thừa như ký thần khế với Vọng Thiên Hống? Cái thằng nhãi ranh này tuổi còn nhỏ mà tâm tư cẩn thận hơn ta nghĩ nhiều.”

Nếu Sở Hi Thanh không có ý định thu phục Vọng Thiên Hống, vậy chỉ cần ngồi xem nó bị thiên đạo và thiên địa xóa bỏ là được.

Thánh hoàng đời thứ ba nghe vậy thì hơi trợn mắt lên, sau đó cũng thả lỏng.

Sở Hi Thanh đã ký khế ước với Vọng Thiên Hống, tự nhiên là đề phòng chuyện chẳng may có thể xảy ra, lo lắng con Vọng Thiên Hống lại rơi vào tay các thần.

Thần Bàn Nhược có thể khống chế Vọng Thiên Hống một lát, nhưng không thể lâu dài.

Một khi thần lực của hắn tiêu hao hết, khế ước sẽ trở về như ban đầu, Vọng Thiên Hống vẫn nằm trong tay Sở Hi Thanh.

Huống hồ Sở Hi Thanh bây giờ đã đuổi sát đế quân, hắn thật sự không cướp được con Vọng Thiên Hống kia về sao?

Chương 2568 - Thiên Đạo Thần Thân (2)

Nhưng Thần Bàn Nhược giả dối đến cực điểm.

Thánh hoàng đời thứ ba vẫn đề phòng như cũ, vẫn ra sức bắt giữ máu thịt rơi vào Thần Châu của Vọng Thiên Hống.

Lúc này, không chỉ hắn dốc toàn lực, mà ngay cả cây Huyết tùng trên đỉnh núi Vô Tướng thần sơn cũng vùng 99 thanh kiếm trong tay, cắt đứt thiên địa.

Đó là Mộc Kiếm Tiên, vị này vẫn ở Nam Thiên để che chở cho mấy vị Lê Tham Tử Vũ thảo phạt các ngôi sao ở Nam Thiên.

Nhưng khoảnh khắc này, Mộc Kiếm Tiên vẫn đưa thần lực xuống phàm giới để giúp đỡ.

Lúc này, Thần Bàn Nhược lại liếc mắt nhìn về phía một bên khác của đỉnh ba chân, giọng nói của hắn rất bất đắc dĩ: “Kết quả vẫn phải dùng hắn một lát.”

Thật ra Sở Hi Thanh mới là chìa khóa lý tưởng nhất.

Kiến Nguyên đế cũng có âm dương đồng thể, lại thực sự quá miễn cưỡng, là biện pháp cuối cùng.

Nhưng những năm gần đây, tất cả mưu tính của hắn hầu như không thể thành công.

Quân cờ trong tay hắn ngày xưa, đã trưởng thành kẻ địch đáng sợ nhất của hắn.

Hắn đã không thể điều khiển vận mệnh của Sở Hi Thanh.

Thật ra hắn nên quyết đoán hơn, nếu như quyết định sớm hơn, hôm nay không cần trả giá đắt như vậy.

Lúc này, Thần Bàn Nhược giơ tay lên, Kiến Nguyên đế bị Chập Long kéo vào lòng đất chợt phát hiện có một cỗ thần lực khác đang kéo mình lên.

Cỗ thần lực này vượt xa Chập Long, tuy Chập Long đã dốc hết sức nhưng vẫn không thể đối kháng.

Cùng lúc đó, Kiến Nguyên đế cảm giác thân thể bị Vọng Thiên Hống rút sạch của mình bỗng dưng khôi phục, Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ cũng ngưng tụ lại.

Điều này cũng giảm bớt đau đớn như lăng trì trong người hắn.

“Đây là…”

Kiến Nguyên đế sáng mắt lên.

Vẻ tro tàn tuyệt vọng trong mắt bắt đầu lộ ra vài phần hi vọng.

Mặc kệ là thế nào, nói chung khí vận của Huyền Hữu Đường hắn vẫn chưa tận!

Hắn lạnh lùng nhìn con Chập Long bên dưới.

“Ngươi muốn kéo trẫm chôn cùng ngươi, quả thực là nằm mơ.”

Kiến Nguyên đế bỗng nhiên vung kiếm, hất long trảo của Chập Long, sau đó thoát thân ra khỏi lớp đất, lại nhìn thấy ánh mặt trời.

Sau đó hắn lại lạnh lùng nhìn bốn phía.

Khi Kiến Nguyên đế nhìn thấy Tông Thần Hóa thì lại nhíu mày.

Lúc nãy hắn bị Chập Long kéo xuống đất chân sống, Tông Thần Hóa vẫn luôn đứng xem.

Tông Thần Hóa đứng cách đó 3000 trượng, lạnh lùng bàng quang. Tên này đã thay máu Kim Ô từ lâu, hiện giờ không biết là quân cờ trong tay ai… Thái âm? Thái Dương? Hoặc là Ty Thần Tinh Quân?

Kiến Nguyên đế càng không thể phán đoán người này là bạn hay địch.

Hắn hơi suy nghĩ, cũng không để ý đến Tông Thần Hóa, mà trực tiếp bay về phía bắc.

Kiến Nguyên đế cũng không biết vì sao mình lại làm vậy.

Trong đầu hắn bỗng nhiên có ý nghĩ này, muốn bay về phía bắc, bay đến nơi kia…

Độn pháp của hắn cực nhanh, vậy mà lại là pháp môn Thế Thiên, thay đổi thân thể của mình với vật chất ở ngoài vạn dặm, một bước chính là vạn dặm.

Chỉ giây lát, đã vượt qua Thiết Bích sơn mạch.

Trên mặt Tông Thần Hóa lại hiện ra vẻ kinh dị.

Hắn bỗng nhiên lắc mình biến hóa thành một con Tam Túc Kim Ô, bay theo sau Kiến Nguyên đế.

Thánh hoàng đời thứ ba nhìn cảnh này, nhất thời nhướng mày lên, kinh dị nhìn Thần Bàn Nhược: “Ngươi trả giá đắt như vậy, lại là vì giải phong ấn cho Đế Oa?”

Đế Oa là Tổ thần của nhân tộc bọn họ, rốt cuộc là có bí ẩn gì mà để Thần Bàn Nhược không tiếc trả giá đắt cũng phải giải phong ấn?

Thánh hoàng đời thứ ba không khỏi nghi ngờ không thôi: “Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”

Câu nói này, hắn đã hỏi hai lần rồi.

“Đúng vậy!”

Thần Bàn Nhược biết không giấu được Thánh hoàng đời thứ ba, vẻ mặt thản nhiên: “Rốt cuộc muốn làm gì, chờ Đế Oa thoát vây, ngươi tự nhiên sẽ biết.”

…

Quy Khư, lúc này Sở Hi Thanh đã sắp luyện hóa xong Khư Hạch.

Hắn dùng khí tạo hóa và Đông Hoàng tinh hồn, thay đổi hoàn toàn hình thái của Khư Hạch, dung nhập vào trong cơ thể mình. Lại như một viên bảo thạch ở trên mi tâm của mình.

Khư Hạch vừa luyện thành, Sở Hi Thanh không khỏi liếc trộm Sở Vân Vân một chút, trong lòng đang ước định.

Khư Hạch mang lại cho hắn không chỉ là lực lượng, mà còn là một máy nói dối, giúp hắn câu thông với thiên đạo và căn nguyên thiên đạo.

Để sức chiến đấu của hắn tăng mạnh.

Sở Hi Thanh đang nhìn trộm, Lục Loạn Ly ở bên cạnh lại nhếch miệng, ánh mắt đầy vẻ trêu tức: “Vân Vân tỷ, hắn đang nhìn trộm ngươi kìa!”

Sở Vân Vân nhất thời nhướng mày liễu, nàng liếc mắt nhìn vào Sở Hi Thanh: “Vậy thì tốt, sau khi trận chiến này kết thúc, chúng ta luận bàn một phen.”

Nàng cũng muốn nhìn xem, Sở Hi Thanh bước vào Bán Thần, lại hoàn thành nghi thức cực mạnh, luyện thành đại trận trấn quốc, dung hợp Khư Hạch, rốt cuộc là mạnh đến mức nào?

Sở Hi Thanh tự nhiên không thể sợ, hắn một tay đè đao: “Ta cũng có ý đó!”

Khi hắn nói chuyện, còn cố tình nhìn vào bảng nhân vật của mình một chút.

Nhân vật: Sở Hi Thanh.

Danh vọng: Siêu Phẩm (Đông Hoàng)/ Vĩnh Hằng thượng vị (Đông Hoàng).

Võ đạo: Tự Tại Cực Ý Đao (tầng 22), Thần Ý Xúc Tử Đao (tầng 28), Vô Tướng Tru Thiên Đao (tầng 27), Thần Ý Như Tâm Đao (tầng 25), Hỗn Độn Thiên Đao (tầng 28), Thần Hành Vô Tướng (tầng 27), Vạn Kiếp Thần Tru Chỉ (tầng 27), Ngọa Tuyết thần đao (tầng 35), Cửu Luân thần ấn(tầng 22), Cửu Luân Ngự Kiếm chân quyết (tầng 29).

Võ ý: Đao đạo (tầng 27), Nhai Tí (tầng 36), Tru Thiên (tầng 32), Như Ý (tầng 36), Hỗn Độn (tầng 36), Kim Cương (tầng 25), Vĩnh Hằng (tầng 25), Bất Diệt (tầng 22), Trảm Thiên (tầng 27), Trụ Thiên (tầng 27), Tiệt Thiên (tầng 27), Nghĩ Thiên (tầng 22), Hàn Thiên (tầng 22), Phong Thiên (tầng 22), Cấm Thiên (tầng 22), Đống Thiên (tầng 22).

Nguyên công: Hỗn Độn Vạn Tượng công (tầng 21/ Siêu Phẩm), Hỗn Độn Chiến Thần quyết (tầng 22).

Điểm thiên nguyên: 3,949,375,321

Ước Nguyện thạch: 13,320

Thiên phú: Hỗn Độn Chân Nguyên (cấp 28), Táng Thiên thần huyết / dị (cấp 38), Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (cấp 34), Nguyên Thần (cấp 32), Thần Dương (cấp 36), Thái Thượng Thông Thần (cấp 34), Nhai Tí (cấp 36), Thần Thương (cấp 32), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (cấp 32), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (cấp 32).

Trạng thái: Cộng sinh (cấp 9), Lê Tham chiến ấn (Cực), Thái Sơ thần vận (Cực), Huyết tùng Thần hạch, Thần Tâm (cấp 13 / thiên ý), Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ, Thiên Đạo Thần Thân (giả).

Tuổi thọ: Vĩnh hằng.

Chương 2569 - Suy đoán

Sở Hi Thanh nhìn lướt qua bảng nhân vật của mình.

Mới mấy ngày mà bảng nhân vật đã phát sinh biến hóa không nhỏ.

Rất nhiều võ đạo và võ ý của hắn đều tiến bộ.

Tất cả đều là cảm ngộ lâm thời dưới nguy cơ, nên tăng không nhiều.

Chủ yếu nhất vẫn là thiên phú huyết mạch.

Đặc biệt là Táng Thiên thần huyết, một lần tăng lên cấp 38, Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết tăng lên 34.

Đây đều là Táng Thiên biếu tặng trước khi ngã xuống.

Khi Táng Thiên tự bạo thần khu, vị này đã biếu tặng thần lực huyết mạch cho hắn, khiến Táng Thiên thần huyết tăng 4 cấp, Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết tăng 2 cấp.

Cùng lúc đó, chú thích của mấy chữ 'Táng Thiên thần huyết / dị' cũng phát sinh biến hóa.

Sở Hi Thanh cảm nhận được môn huyết mạch này đã càng mạnh mẽ hơn.

Đây là do hắn nuốt chửng một bộ phận nguyên chất của La Hầu.

Hiện giờ, hắn còn có thêm mấy loại năng lực huyết mạch là Giết Chóc, Phá Hư và Hủy Diệt, không chỉ có thể khống chế thiên quy tương quan dễ dàng hơn, mà còn có thể tăng thiên quy Sát Lục lên sáu cấp, thiên quy Hủy Diệt lên sáu cấp. Những thiên quy tương quan như Tru Thiên, Trảm Thiên, Tiệt Thiên… cũng được lợi từ đó.

Còn có Thần Dương, do hòa Khư Hạch vào nên đã tăng đến cấp 36.

Hỗn Độn Chân Nguyên và Nhai Tí cũng được tăng lên, đây là do hắn haonf thành nghi thức cực kỳ mạnh mẽ.

Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ và Thiên Đạo Thần Thân (giả) là thứ mới.

Cái trước không cần nói, cái sau thì có liên quan với Khư Hạch.

Khi Sở Hi Thanh nhìn vào, một đoạn văn tự xuất hiện trong đầu hắn.

Thiên Đạo Thần Thân (giả): Ngày xưa Bàn Cổ từng tụ hợp thiên đạo vào trong người, để cầu siêu thoát. Hiện nay ngươi không những có

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, còn nắm giữ thiên đạo thể phục chế, cộng thêm huyết mạch Hỗn Độn Chân Nguyên độc nhất vô nhị, do đó có lực lượng xấp xỉ Thiên Đạo Thần Thân.

Sở Hi Thanh cảm ứng xong, nghĩ thầm cái thần khí bản mệnh này của mình đúng là có kiến thức.

“Nếu bệ hạ đã luyện hóa xong, vậy thì mau rời đi đi.”

Thanh Long Tinh Quân nhìn hình ảnh do Thần Phổ Chiếu chiếu xạ ra, vẻ mặt có chút bất an: “Ta cảm giác tình hình bên kia không đúng lắm.”

Sở Hi Thanh khẽ nhíu mày, hắn phân tâm nhị dụng, vừa dùng điểm thiên nguyên và Ước Nguyệt Thạch để gia tăng thiên phú huyết mạch, vừa nhìn về phía mộ Cơ Dương trong hình ảnh.

Từ sau khi chính thức nắm giữ Thiên Ý Kính, thoát khỏi ảnh hưởng của Thần Bàn Nhược, Sở Hi Thanh đã không cần làm mới võ đạo bảo khố nữa.

Hắn chỉ cần dùng ý niệm để thao túng Thiên Ý Kính, khóa chặt một loại lực lượng nào đó, rồi trực tiếp tăng lên là được.

Táng Thiên thần huyết / dị (cấp 38) – Táng Thiên thần huyết / dị (cấp 41).

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (cấp 34) - Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (cấp 38).

Thần Dương (cấp 36) – Thần Dương (cấp 38).

Đừng thấy chỉ tăng lên mấy cấp độ, nhưng đã lấy gần hết điểm thiên nguyên của Sở Hi Thanh rồi.

Sở Hi Thanh còn thuận tiện tăng Thái Thượng Thông Thần, Thần Thương, Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân, Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ lên cấp 36.

Bốn loại thiên phú này tiêu hao rất ít điểm thiên nguyên, chỉ bằng số lẻ của ba thiên phú cấp độ Thần giai kia.

Lực lượng huyết mạch tăng lên, khiến cho máu thịt và lục phủ ngũ tạng trong cơ thể Sở Hi Thanh cũng thay đổi, thậm chí hoàn toàn tái tạo lại.

Đặc biệt là tăng lên quá nhiều, cho nên cực kỳ đau đớn.

Tuy nhiên, mặc kệ là ý chí hay thần khu của Sở Hi Thanh bây giờ thì đều cực kỳ kiên cố, đủ để chịu đựng.

Sở Hi Thanh còn thuận tiện tăng cấp cho Thiên Ý Kính, đổi điểm thiên nguyên thành điểm thần nguyên, tỷ lệ là một trăm vạn so với một.

Đây là vì lạm phát quá kinh khủng, số lượng nhiều đến mức Sở Hi Thanh choáng váng, ngay cả khí linh của Thiên Ý Kính cũng không chịu nổi.

Lúc này, sắc mặt hắn từ từ nghiêm túc hơn.

Ngay khi luyện hóa xong Khư Hạch, tình thế bên phía mộ Cơ Dương đã thay đổi.

Lúc này, các thần đã rút một nửa thần lực dưới phàm giới về, bọn họ đang dốc sức phong tỏa phân thân của Vọng Thiên Hống trong tinh không.

Thánh hoàng đời thứ ba và Thần Bàn Nhược thì vẫn còn đang chiến đấu.

Nhưng cuộc chiến này cũng bắt đầu thay đổi mùi vị.

Thần Bàn Nhược tuy vẫn đang phong ấn Huyền Hoàng thủy đế, nhưng lại không nóng lòng phong ấn hoàn toàn.

Hắn vẫn hững hờ, không dùng toàn lực.

Trái lại thì đám Tổ thần và đế quân kia lại đang ra sức ngăn cản hóa thân Xích Lôi của Huyền Hoàng thủy đế thoát ra từ đáy đỉnh.

Đặc biệt là Lôi Thần – Thiên Bá, hắn đã dốc toàn lực, một bó Đô Thiên thần lôi khủng bố đánh xuống, liên tục đánh vào đỉnh ba chân, đánh vào bản thể của Huyền Hoàng thủy đế.

Vì vậy dù Thánh hoàng đời thứ ba đã lột xác lần thứ mười một, nhưng thật ra hắn không thể đối kháng với sự liên thủ của các thần và Thần Bàn Nhược.

Thần Bàn Nhược không chỉ hờ hững, thỉnh thoảng còn giúp Thánh hoàng đời thứ ba một tay.

Lúc này, tất cả mọi người đều có thể nhìn ra, Thần Bàn Nhược đang dùng Huyền Hoàng thủy đế làm thể đánh bạc, đồng thời kiềm chế các thần và Thánh hoàng đời thứ ba.

“Đúng là rất kỳ lạ!”

Sở Hi Thanh đưa mắt nhìn qua hướng khác.

Đó là một bức tranh do Thần Phổ Chiếu chiếu xạ ra.

Kiến Nguyên đế đang dùng Thế Thiên chi pháp để bay về phía Trung Thổ, một bước chính là vạn dặm.

Độn pháp thần kỳ này không phải thứ Kiến Nguyên đế có thể sở hữu, hắn lại dùng cực kỳ thành thạo.

“Là Thần Bàn Nhược!”

Sắc mặt Sở Hi Thanh nghiêm túc, nghĩ thầm Kiến Nguyên đế bây giờ đang bị Thần Bàn Nhược thao túng.

“Xem ra hắn muốn giải phong ấn cho Đế Oa.”

Hắn từng điều tra về phong ấn của Đế Oa và Long Hi, thậm chí còn chạy đến xem.

Chỗ đó nằm gần Bất Chu sơn, chỉ cách Bất Chu sơn khoảng 20 vạn dặm.

“Ai cũng có thể nhìn ra.” Lục Loạn Ly nhíu mày: “Vấn đề là tại sao hắn lại làm vậy? Thậm chí không tiếc đắc tội với các thần, lại bại lộ nhiều lực lượng như vậy?”

“Ta cũng không hiểu vì sao hắn phải giải phong ấn cho Đế Oa.”

Sở Hi Thanh cười lạnh một tiếng: “Tuy nhiên, hắn là Thần Bàn Nhược, hắn biết đây là cơ hội cuối cùng. Bỏ qua thời cơ này, hắn sẽ không có cơ hội hoàn thành mưu đồ của mình.”

“Vừa rồi, Thần Bàn Nhược đã để lộ Ký Sinh chi pháp và Thế Thiên chi pháp, chắc hẳn là muốn đưa hai thiên quy này lên tầng thứ tư.”

Sở Vân Vân lại lộ ra chút bất an: “Nếu như hắn dùng hai môn thiên quy này lên người Đế Oa, vậy rất khó tưởng tượng hậu quả.”

Mạnh như Đế Oa, nếu bình thường thì Thần Bàn Nhược sẽ không thể ký sinh và thay thế.

Vấn đề là Đế Oa đang nằm trong trạng thái bị phong ấn.

“Khả năng này không cao, nhưng không thể loại trừ.”

Sở Hi Thanh không tin Đế Oa bị Thần Bàn Nhược ký sinh, dù là nàng đang bị phong ấn.

Hắn rơi vào suy ngẫm: “Làm phiền Thanh Long Tinh Quân trở về tình không, sau đó mang nguyên thai của Huyền Hoàng thủy đế đến Nam Cực. Có lẽ ta tính sai rồi, Huyền Hoàng thủy đế vẫn có cơ hội thoát vây. Nhưng mà thế gian bây giờ, chỉ có Nam Cực Trường Sinh đại đế mới có thể bảo vệ Huyền Hoàng thủy đế đoàn tụ chân linh.”

Nội tâm hắn hơi phức tạp.

Vốn cho rằng nghi thức Hỗn Độn của mình sẽ không thể hoàn mỹ, không ngờ lại còn có hi vọng.

Tuy nhiên, tiếp theo rất có thể sẽ phát sinh một chuyện càng đáng sợ hơn.

Chương 2570 - Suy đoán (2)

Thanh Long Tinh Quân nhíu mày, lập tức cười khổ: “Việc này chỉ có thể để ta làm.”

Hắn là Cự thần vĩnh hằng, cũng chịu ảnh hưởng từ chín tầng mây.

Chỉ là bây giờ đang ở trong Quy Khư, né khỏi cảm ứng của chín tầng mây mà thôi.

Một khi đi ra Quy Khư, một thân thần lực vẫn bị ảnh hưởng.

Tại thời khắc Đình Điều Tạo Hóa, Thanh Long Tinh Quân thật ra đã thử dùng khí tạo hóa để cô đọng nội thiên địa.

Đáng tiếc nhận thức của hắn với nội thiên địa vẫn quá thô thiển.

Khi đó lại còn phải đề phòng kẻ địch, nên Thanh Long Tinh Quân không dám mạo hiểm, nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất để cô đọng thần khu.

Vì vậy bộ thần khu này của hắn chỉ có một cái nội thiên địa hở trăm ngàn lỗ, còn không bằng mấy vị Thi tổ, căn bản là không đủ để gánh chịu thần lực của hắn.

Vì vậy trận chiến tiếp theo, hắn đã không thể tham gia vào.

Thanh Long Tinh Quân cuốn nguyên thai của Huyền Hoàng thủy đế lên, nói: “Sau khi ta về tinh không, sẽ đoạt lại ngôi sao Thanh Long trong thời gian nhanh nhất, đến khi đó Loạn Ly vẫn có thể triệu hồi ánh sao hóa thân của ta xuống phàm giới.”

Lục Loạn Ly có thể triệu hồi ánh sao hóa thân của hắn, còn dễ hơn cả Sở Hi Thanh.

Lục Loạn Ly chỉ cần dùng Mộng Ảo chi pháp để biến ra một thân thể thanh long là được, còn Sở Hi Thanh thì phải mượn ‘Tinh Thần quyền ấn’.

Khi Thanh Long Tinh Quân hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh, bay ra khỏi Quy Khư, rồi thoát ra khỏi chín tầng mây, Sở Hi Thanh cũng dẫn Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly ra khỏi Quy Khư.

“Chúng ta qua bên kia xem.”

Nhưng tốc độ của Kiến Nguyên đế quá nhanh, nhanh hơn hắn vài đường, hi vọng là có thể tới kịp.

…

Trong mộ Cơ Dương, sắc mặt Thánh hoàng đời thứ ba càng ngày càng nghiêm túc.

Ánh mắt hắn tựa như lưỡi đao, nhìn thẳng vào Thần Bàn Nhược.

“Ngươi rốt cuộc muốn làm gì Tổ thần nhân tộc ta? Rốt cuộc là lúc nào?”

Thần Bàn Nhược nghe vậy thì bật cười: “Khẳng định là đã làm một số chuyện, bằng không ta điên mới đi giải phong ấn cho Đế Oa. Tuy nhiên, rốt cuộc là thế nào… ngươi đoán xem?”

Thánh hoàng đời thứ ba như bừng tỉnh: “Là sau khi nguyên thần của họ thoát khỏi phong ấn, dẫn dắt nhân tộc đi đến Thần Châu!”

Ngày xưa, khi Thái Hạo ngã xuống, các thần loạn chiến, thì Táng Thiên đã lay động phong ấn của Long Hi và Đế Oa, khiến nguyên thần của hai người thoát ra ngoài.

Trong đó, Long Hi chuyển sinh thành Hi Hoàng, Đế Oa chuyển sinh thành Phong Hậu, chỉ dẫn nhân tộc đi về phía nam, vượt qua Thiết Bích sơn mạch.

“Trí Tẩu từng nói với ta, hắn vẫn luôn nghi ngờ chuyện này. Khi đó Táng Thiên bị thương nặng, vốn không thể lay động phong ấn mới đúng. Chỉ là hắn không nghĩ ra, các ngươi rốt cuộc muốn làm gì.”

Thánh hoàng đời thứ ba nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi sinh ra một cảm giác ghê tởm.

Sau khi nguyên thần của hai vị này thoát đi, thần khu của họ nằm trong trạng thái không đề phòng, Thần Bàn Nhược đã lợi dụng cơ hội đó.

Hắn thậm chí nghĩ đến thời đại thượng cổ, Đế Oa còn là nữ thần gây giống, nắm giữ quyền bính sinh dục sinh sôi nảy nở.

Suy nghĩ cẩn thận, tất cả những thứ này cũng có thể là vận mệnh mà Thần Bàn Nhược sắp xếp cho nhân tộc.

“Không hổ là Trí Tẩu.”

Thần Bàn Nhược bật cười: “Nhưng hắn nhầm người rồi, thật ra không phải là ta, mà là âm Thần – Nguyệt Hi.”

Khi đó âm Thần – Nguyệt Hi nghĩ trăm phương ngàn kế để hóa giải kiếp số cho các thần linh mạch âm Dương.

Nàng không chỉ mời muội muội Nguyệt Ngự ra mặt, kết cành với Cung Thần – Thiên Nghệ, còn dứt khoát thả nguyên thần của hai vị Tổ thần nhân tộc ra, dùng để chuyển sự chú ý của các thần.

Thần Bàn Nhược nói với vẻ than thở: “Vị minh hữu này của ta, mới thật sự là người thông minh.”

Cho đến nay, âm Thần nhìn như gặp khó ở khắp nơi, nhưng thứ nàng muốn lại đều hoàn thành.

Thánh hoàng đời thứ ba không khỏi thở sau: “Vì vậy ngươi thuận thế mà làm, ngươi đã làm gì trong khoảng thời gian này?”

“Đường đường là Thánh hoàng đời thứ ba, lại là hạng người khoe khoang miệng lưỡi.”

Thần Bàn Nhược mỉm cười: “Thật ra đây đều là suy đoán của ngươi, ngươi nói như vậy là muốn mời Thạch Thần ra tay ngăn cản ta?”

Trận phong ba này, chỉ có Thạch Thần – Thạch âm là không tham gia vào.

Bây giờ cũng chỉ có Thạch Thần mới có đủ lực lượng ngăn cnar Kiến Nguyên đế giải phong ấn cho Đế Oa.

Thần Bàn Nhược lại nói: “Ngươi nghĩ sai rồi, Thạch Thần cũng không phải hạng người ngu xuẩn, nàng nhất định sẽ dốc hết sức để ngăn cản ta! Vì vậy trước khi mở phong ấn cho Đế Oa, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp dụ nàng đi, ngươi đoán xem là ai?”

Thánh hoàng đời thứ ba đã có suy đoán.

Nội tâm hắn âm trầm như băng.

Thánh hoàng đời thứ ba có một suy đoán đáng sợ: “Là Thiên đế đời đầu Thần Chân Như, ngươi muốn phục sinh nàng đúng không?”

Câu nói này tựa như một tia chớp, nổ tung trong tai của tất cả thần linh trên trời dưới đất.

“Không thể nào!”

Theo câu nói này, một bó lôi đình màu vàng óng ngưng tụ ở gần đó, giây lát sau hóa thành một thần khu vĩ đại có ba con mắt.

Đó chính là Lôi Thần – Thiên Bá, hắn đứng ngoài 7000 trượng, lạnh lùng nhìn hai người.

“Ấn ký nguyên thần của Thần Chân Như trong thiên đạo đã bị các thần Bàn Cổ liên thủ tiêu diệt rồi!”

Thần linh, chỉ cần ấn ký nguyên thần vẫn còn trong thiên đạo, như vậy trước khi cái ấn ký này bị tiêu diệt, bọn họ sẽ không chính thức tử vong.

Mà Thiên đế đời đầu, tuy bản thể chỉ là một con Ngoa Thố nho nhỏ, nhưng lực lượng lại tiếp cận với cấp bậc Tạo Hóa.

Ấn ký nguyên thần của nàng gần như là vĩnh hằng, dù là ba, năm ngàn vạn năm cũng sẽ không tiêu vong.

Nhưng hậu duệ Bàn Cổ, 12 tồn tại kế thừa 12 Bàn Cổ tinh hồn kia liên thủ lại, thì lại có năng lực thao túng ‘thiên đạo’.

Bọn họ có thể xóa sạch ấn ký nguyên thần của Thiên đế đời đầu.

Vì vậy, vì Thiên đế kia đã chính thức tử vong, tuyệt đối không thể phục sinh.

“Vậy sao?” Thần Bàn Nhược mỉm cười, không giải thích gì: “Xem ra Lôi Thần đại nhân rất sợ bệ hạ sẽ tái sinh hậu thế, là do ngươi phản bội bệ hạ đúng không?”

Cuối cùng, hắn nhìn lên tinh không với ánh mắt trêu tức và xem thường: “Nhưng nếu như bệ hạ thật sự có thể phục sinh trong cơ thể Đế Oa, vậy nói không chừng đây cũng là chuyện tốt với các vị Tổ thần bây giờ.”

Đây là mục tiêu của hắn trong 2000 vạn năm qua, hắn vẫn luôn không ngừng cố gắng vì mục tiêu này.

Cũng vào lúc này, tại Trung Thổ, Kiến Nguyên đế đứng trước một tòa núi cao khoảng 3 vạn trượng, mạnh mẽ vung kiếm về phía trước!

Chương 2571 - Xuất thế

Kiếm thứ nhất của Kiến Nguyên đế đã đánh nát ngọn núi lớn kia, thậm chí còn chém ra một lỗ hổng trên phong ấn của các thần vào 1300 vạn năm trước.

Khiến cho không gian chung quanh xuất hiện vô số vết rách như pha lê.

Lúc này, cách đó ngoài 3000 dặm, trong lòng đất truyền ra tiếng rống phẫn nộ: “Linh Uy!”

Tiếng rống này rung chuyển toàn bộ trong và ngoài phàm giới, cũng tạo thành sóng âm cực lớn, đánh nát tất cả vật chất tiếp xúc với nó.

Lúc này, Mộc Thần – Linh Uy đang đứng trên hư không cách đó không xa.

Hắn nghe vậy thì cúi đầu nhìn xuống tầng đất sâu thẳm, đôi mắt xanh biếc hơi híp lại: “Thạch âm!”

Sau lưng Linh Uy là một cây sồi cao hơn 9000 trượng, tán cây che kín đất trời, toàn thân hiện ra một tầng kim quang.

Mà lúc này, nếu như đưa mắt chuyển vào lòng đất, sẽ phát hiện vô số bộ rễ của cây sồi đang khuếch tán, nằm dày đặc trong phạm vi vạn dặm.

Toàn bộ lòng đất đang rung chuyển, nhưng lại bị cây sồi này áp chế.

Điều này làm cho lực lượng của Thạch âm không thể lan truyền đến mặt đất, từ đó gia cố phong ấn.

Chỉ chốc lát sau, Thạch Thần – Thạch âm đã xuất hiện.

Thân khu của nàng do đất đá tụ thành, cao khoảng tầm 9000 trượng, to lớn không gì sánh được, đứng nơi đó lại tựa như một ngọn núi hình người.

Ánh mắt Thạch âm rất nhỏ, so với thân thể khổng lồ của nàng, lại giống như đậu xanh vậy.

Nhưng giờ phút này, đôi mắt này lại là màu đỏ thắm: “Linh Uy, đó là con gái của ngươi!”

“Ta biết!”

Mộc Thần – Linh Uy thản nhiên nhìn nhau với Thạch m: “Không phải ngươi vẫn muốn giải phong ấn cho nàng sao? Vì sao hôm nay lại ngăn cản?”

Hắn phất tay áo: “Yên tâm, Thần Bàn Nhược đã hứa, sẽ không lấy mạng của nàng.”

Trong khoảnh khắc này, Kiến Nguyên đế đã chém kiếm thứ hai.

Một kiếm này, làm cho không gian xuất hiện một cái thần văn thượng cổ cực lớn.

Đó rõ ràng là một chữ Phong…

Thạch âm tức giận sắp điên, nhưng vẫn cố gắng áp chế cảm xúc.

Đổi lại là một Tổ thần khác, Thạch âm nhất định sẽ chiến một trận.

Nhưng mà lực lượng của Mộc Thần, vẫn khá khắc chế nàng.

Thạch âm thở sâu: “Thần Bàn Nhược rốt cuộc đã ra giá gì? Để ngươi làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy? Ngươi cái tên ngu xuẩn này, Bạch Hổ hung hoành bá đạo như vậy, mà còn không đành lòng giết chết Thần Hổ Bưu khi còn nhỏ. Mà Linh Uy ngươi, bởi vì một lời hứa hẹn của một kẻ lừa gạt, lại ra tay độc ác với con gái mình?”

“Ra tay độc ác là thế nào?” Sắc mặt Mộc Thần – Linh Uy xanh trầm, ánh mắt lại âm lãnh như chết: “Ngươi trở về đi, ta tự nhiên sẽ bảo vệ Đế Oa.”

An nguy của một mình Đế Oa, há có thể so được với tồn vong của toàn bộ thần linh hệ Mộc Thần?

Thạch âm lại không thể nhẫn nại, nàng đột nhiên nhào về phía Linh Uy.

Mặc dù nàng là thân đất đá, nhưng thần khu khổng lồ này cất bước, lại trực tiếp co ngàn dặm hư không lại dưới chân.

Nhưng Thạch âm mới bước hai bước, mặt đất đã xuất hiện vô số dây leo.

Những dây leo gỗ này như xúc to, không chỉ tóm lấy chân của Thạch âm, mà còn quấy phá độn pháp của nàng, khiến nàng không thể tiến lên dù chỉ một bước.

Phía cuối dây leo còn xuất hiện vô số gai nhọn, đâm vào trong cơ thể nàng, hấp thu sức mạnh của nàng.

Cũng vào lúc này, Kiến Nguyên đế đã chém kiếm thứ ba.

Trong khoảnh khắc, trời đất trung chuyển, tòa núi lớn kia nổ ầm ầm rồi đổ nát, thần văn thượng cổ kia cũng bị tàn phá nhiều hơn.

Cùng lúc đó, một quan tài đá to lớn đến 1200 trượng xuất hiện phía dưới ngọn núi đổ nát.

Chiếc quan tài này được đúc từ Vĩnh Hằng Thạch, chung quanh không chỉ có lượng lớn thần văn, mà còn có 18 chiếc xiềng xích màu đen, từng cái tựa như Cầu long quấn quanh quan tài, khóa chặt nó trong lòng đất.

Kiến Nguyên đế đi đến trước quan tài đá, lại cảm thấy thân thể suy yếu như bị móc sạch.

Khuôn mặt hắn trắng bệch, long khí quanh người cực kỳ ảm đạm.

Nhưng hắn vẫn đưa tay, mạnh mẽ đẩy nắp quan tài ra.

Trong khoảnh khắc này, 18 cái xiềng xích đều rung động kịch liệt, mà Thần Bàn Nhược ở cách xa mấy triệu dặm cũng thất khiếu chảy máu.

Dáng vẻ của hắn rất thê thảm, nhưng lại cười khẽ một tiếng, ra sức thúc đẩy tất cả thần lực.

Hắn muốn lừa gạt thiên địa, để thiên đạo và tất cả mọi người cho rằng, Kiến Nguyên đế đang sử dụng âm dương đồng thể chân chính, và long khí chân chính.

Thần Bàn Nhược còn dốc hết sức, rút lấy lực lượng của vật ký sinh, để bù đắp cho mình.

Tình cảnh này cũng khiến cho tất cả thần linh đang quan sát phải biến sắc mặt.

Lúc này, trong Thái Dương thần cung, Dương Thần – Thái Hạo đã nhíu mày.

“Thực sự là dốc hết sức lực mà.”

Trong mắt hắn ngậm lấy vẻ khó tin: “Lẽ nào hắn thật sự có thể phục sinh vị Thiên đế đời đầu kia?”

2200 vạn năm trước, Dương Thần – Thái Hạo tận mắt chứng kiến Thiên đế đời đầu Thần Chân Như ngã xuống, 12 thần linh Bàn Cổ bọn họ liên thủ, xóa ấn ký nguyên thần của Thần Chân Như.

Vị Thiên đế đời đầu kia đã không còn chút dấu vết nào trong thiên địa này.

Nhưng nếu như không phải Thần Chân Như, vậy thì có ai đáng giá để Thần Bàn Nhược làm như vậy? Để hắn trả giá đắt như vậy?

“Ta không biết.”

Âm Thần – Nguyệt Hi lắc đầu: “Theo lý thuyết, Thần Chân Như tuyệt đối không thể phục sinh. Nhưng dù sao Thần Bàn Nhược cũng đã mưu tính 2200 vạn năm cho chuyện này.”

Nàng hơi suy tư: “Theo ta biết, Thần Bàn Nhược vẫn đang tìm kiếm Bổ Thiên Thạch của Thiên đế đời thứ năm Thần Hạo. Mãi đến thời gian gần đây, hắn mới tìm thấy trên người Thần Tịnh Ly, nhưng hình như vẫn chưa lấy được.”

“Thần Tịnh Ly? Bổ Thiên Thạch? Khối đá này cũng như tên, có thể bổ thiên bổ địa, bù đắp tất cả mọi thứ không trọn vẹn. Nói như vậy, người này đúng là tình sâu ý nặng.”

Dương Thần – Thái Hạo trầm ngâm, lập tức hỏi: “Nếu Thiên đế đời đầu phục sinh, như vậy ngươi cho rằng nàng là ký sinh thay thế Đế Oa? Hay là thai nghén từ cơ thể Đế Oa?”

“Thần Bàn Nhược vẫn luôn nghiên cứu Thế Thiên chi pháp, đã tăng đến biên giới tầng thứ 4 và 5. Nhưng dù Thế Thiên chi pháp của hắn có thể đạt đến cảnh giới Tạo Hóa, thì cũng không thể thay thế Đế Oa.”

Sắc mặt âm Thần – Nguyệt Hi lành lạnh, thở dài một tiếng: “Có rất ít người biết, trước khi Đế Oa bị phong ấn, nàng đã có thai. Nhưng đối với Đế Oa mà nói, hai việc này không khác gì nhau, trái lại còn làm cho nàng càng đau khổ hơn, càng tàn nhẫn hơn.”

Dương Thần – Thái Hạo nghe vậy thì thầm cười gằn.

Ngày xưa, âm Thần – Nguyệt Hi và Đế Oa rất thân thiết, danh là cô cháu, nhưng thân như tỷ muội.

Nhưng mà lần này, chính là âm Thần – Nguyệt Hi liên thủ với Thần Bàn Nhược để làm ra chuyện cực kỳ tàn nhẫn này.

Nếu hắn đoán không sai, việc Đế Oa có thai cũng là Nguyệt Hi tiết lộ cho Thần Bàn Nhược ở hơn trăm vạn năm trước.

Chuyện này, ngay cả Thiên đế nhậm chức 1200 vạn năm như hắn cũng không biết.

Đây chính là bí mật mà bạn tri kỷ mới có thể biết.

Hai thần âm Dương vẫn quan sát biến hóa bên dưới phàm giới, lại không chú ý đến Ty Thần Tinh Quân đứng sau bọn họ đang nhìn Nữ Thần Ám Nguyệt – Nguyệt Ngự với ánh mắt lập lòe.

Ánh mắt của Ty Thần Tinh Quân nhìn như bình thường, nhưng nếu Thánh hoàng đời thứ ba ở đây, nhất định có thể sử dụng Giải Thiên chi pháp để phát hiện chút tâm trạng nóng bỏng trong đáy mắt của Ty Thần Tinh Quân, tựa như dung nham dưới nền đất, đang chờ ngày phun trào.

Nguyệt Ngự thì giống như không cảm nhận được, nàng phòng mắt nhìn vào hư không, ánh mắt dại ra, cả người như một khúc gỗ.

Chương 2572 - Xuất thế

Ầm

Theo một tiếng nổ mạnh, nắp quan tài đá cuối cùng cũng bị đẩy ra một đường.

Những xiềng xích kia cũng bị Kiến Nguyên đế đánh nứt.

Tông Thần Hóa ở ngoài mấy ngàn trượng, lạnh lùng nhìn cảnh này.

Hắn biết những xiềng xích đen kia không phải xiềng xích chân chính, mà là ý chí của những người tham dự phong ấn Đế Oa ngày xưa, cũng chỉ có lực lượng cùng tính chất mới có thể tách ra.

Nếu là 1300 vạn năm trước, Thần Bàn Nhược tuyệt đối không thể làm được.

Dù hắn hi sinh bản thân cũng không thể.

Khi đó mười một vị Tổ thần liên thủ, mấy chục vạn thần linh trong thiên địa đồng tâm hiệp lực, cùng tham dự phong ấn.

Nhưng bây giờ, mười một vị Tổ thần có tâm tư khác nhau, mấy chục vạn thần linh hoăc đã héo tán, hoặc đã nhập ma, hoặc bị uế khí ô nhiễm, trở thành Thần nghiệt.

Lực lượng của những xiềng xích này đã không còn một nửa.

Dù vậy, Thần Bàn Nhược vẫn muốn mượn long khí của nhân tộc.

Chỉ có ý niệm của mấy chục tỷ con dân Thần Châu, mới có thể đánh phá nó.

Nhưng bây giờ, Thần Bàn Nhược không thể không tự mình chịu đựng.

Ầm!

Theo long khí bạo phát quanh người Kiến Nguyên đế, thiên địa lại rung chuyển không ngừng.

Xiềng xích kia đã bắt đầu tan rã, quan tài đã cũng bắt đầu kêu răng rắc răng rắc.

Tông Thần Hóa rốt cuộc cũng nhìn thấy cảnh tượng bên trong quan tài.

Con ngươi của hắn nhất thời co rút lại.

Trong quan là một người khổng lồ nữ cao khoảng 850 trượng.

Nhưng dáng vẻ không hề giống với Đế Oa trong tưởng tượng của hắn.

Trong truyền thuyết, Tổ thần Đế Oa của Nhân tộc là mỹ nhân số một thần tộc.

Dung nhan của nàng như tranh, xinh đẹp như giọt sương sáng sớm, tựa như báu vật của thiên địa.

Da thịt của nàng như ngọc, trắng nõn mà trong suốt, như bông tuyết tinh khiết nhất.

Con mắt nàng như sao, chảy xuôi vô tận trí tuệ và thâm thúy, tựa như có thể nhìn thấu tất cả.

Nhưng mà Đế Oa ở trong quan, dung nhan tiều tụy, sắc mặt trắng bệch, gầy trơ cả xương, bắp thịt khô héo, nhìn qua tựa như một bộ xương khô.

Hai mắt nàng đóng chặt, vẫn chưa thức tỉnh.

Nhưng phần bụng của nàng lại nhô cao vút.

Khi Tông Thần Hóa ngưng thần chú ý, Kiến Nguyên đế bỗng nhiên hét lên.

Cả người hắn nổ ra vô số vết thương, sương máu bắn bốn phía, làm cho thân thể hắn thủng trăm ngàn lỗ, như một con búp bê rách nát.

Nắp quan tài cũng bị đẩy ra, làm cho thần khu của Đế Oa hiện ra trước mặt mọi người.

Lúc này, Kiến Nguyên đế đã mất đi tất cả sức lực.

Hắn không chỉ ngã quỵ trên đất, mà nghiệp hỏa lại bắt đầu phản phệ, để hắn lại cảm nhận được cảm giác đau đớn hơn lăng trì gấp trăm lần.

Kiến Nguyên đế đau đớn khó nhịn, lại không còn sức lực để lăn lộn.

Hắn mờ mịt nghĩ, mình vừa làm cái gì? Vì sao phải chạy đến đây? Vì sao lại mất tất cả sức mạnh.

Cũng đúng lúc này, ánh mắt Kiến Nguyên đế lóe lên, nhìn mấy chục đạo độn quang bay đến từ bốn phương tám hướng.

Hắn không biết lai lịch của những người khác, chỉ nhận ra 2 người trong đó.

Đó chính là hai tên súc sinh Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân!

Sở Hi Thanh dừng lại ở nơi cách quan tài một ngàn dặm.

Khi hắn nhìn thấy tình hình trong quan tài, sắc mặt hắn cực kỳ khó coi.

Hắn lập tức ý thức được, chung quy Thần Bàn Nhược vẫn được như ý…

Đây còn là dưới tình huống Thần Bàn Nhược không đủ tài nguyên.

Nếu Sở Hi Thanh biết vị Tổ thần nhân tộc này có thai trước khi bị phong ấn, như vậy chắc chắn hắn có thể phá hủy kế hoạch của Thần Bàn Nhược.

Hiện giờ, tình hình quanh đây cũng rất không ổn.

Đế Oa rõ ràng đã mất ý thức, một thân linh cơ ảm đạm, trạng thái cực kỳ ác liệt.

Mà quanh đây thì toàn là kẻ địch mạnh mẽ!

Động tĩnh nơi này không chỉ khiến cường giả của Bất Chu sơn chú ý, mà còn làm cho hơn 30 vị thần linh đưa hóa thể xuống phàm giới.

Một phần trong đó còn là chạy từ mộ Cơ Dương qua.

Hắn lập tức ý thức được, mình nhất định phải nghĩ biện pháp bảo vệ tính mạng cho Đế Oa.

Sở Hi Thanh đầu tiên là chém một đao về phía Tông Thần Hóa.

“Ngươi đang làm gì?”

Tông Thần Hóa đang cầm một chiếc ma đăng, ném vài tia lửa vào trong quan tài.

Khi ánh đao của Sở Hi Thanh chém đến, Tông Thần Hóa đã hóa thành vô số ánh sao, né ra ngoài ngàn dặm.

Trong lòng hắn cực kỳ kinh dị, một đao này của Sở Hi Thanh tương đối bá đạo.

Đao nhanh như chớp, tru thiên diệt địa, còn có 12 đầu long khí quấn quanh, thanh thế vô cùng hùng vĩ.

Tông Thần Hóa đã chuyển đổi thần huyết Kim Ô, lên cấp Bán Thần, dựa vào mấy trăm năm tích lũy, thân khí do Ty Thần Tinh Quân ban tặng, sức chiến đấu đã vượt qua VĨnh Hằng trung vị.

Nhưng một đao này của Sở Hi Thanh vẫn làm cho Tông Thần Hóa gần như không thể né tránh.

Sau đó hắn lại rên lên một tiếng, chỉ thấy một trường thương màu đen có ngọn lửa trắng thiêu đốt đâm xuyên ra khỏi hư không, một thương diệt hơn nửa kim quang của hắn.

Là Sở Vân Vân…!

Bản thân Sở Hi Thanh thì lắc mình đến trên không trung quan tài, 12 đầu Hoàng Long rít gào quanh người.

“Cút!”

Nhất thời, từng mảnh từng mảnh đao cương như gương bạc xuất hiện quanh người hắn, khiến cho tất cả lực lượng chỉ về phía Đế Oa đều bị phản xạ trở về.

Ngay cả thần khí hóa thể của các đế quân như Huyền Vũ, Tử Vi, Câu Trần cũng không ngoại lệ.

Ánh mắt Sở Hi Thanh lập tức nhìn về phía phần bụng của Đế Oa.

Hắn cảm ứng được đứa bé trong bụng Đế Oa vẫn đang liên tục hấp thu khí huyết và lực lượng của Đế Oa.

Chương 2573 - Đế Oa

Sở Hi Thanh nhìn phần bụng Đế Oa, không khỏi nhíu mày.

Tiếp tục như vậy, Đế Oa sẽ chết!

Nàng chỉ còn chút mệnh nguyên, nhưng vẫn bị đứa bé trong bụng hút mất.

Thai nhi này cũng rất có vấn đề.

Thai nhi còn chưa sinh ra, mà đã có lực lượng nguyên thần vượt qua rất nhiều đế quân.

Như Thánh hoàng đời thứ ba phán đoán, Thần Bàn Nhược đã động tay động chân trên người Đế Oa.

Chỉ là vị Thánh hoàng này cũng không ngờ, Đế Oa lại có thai trước khi bị phong ấn.

Sở Hi Thanh chỉ hơi do dự, lập tức múa đao, chém về phía bụng Đế Oa.

Hắn rất tôn kính vị Tổ thần nhân tộc này, không dám đả thương thần khu của Đế Oa, nhưng một đao này lại có thể tấn công thai nhi trong bụng nàng.

Nhưng khi ánh đao của Sở Hi Thanh sắp đến, hắn lại cảm ứng được một tia thần niệm của Đế Oa truyền đến.

Nguyên thần của vị này đã cực kỳ yếu ớt, nhưng ý niệm lại rất mạnh mẽ.

Đó là bản năng khi mẫu thân biết thai nhi gặp nguy hiểm, nàng đang cầu xin.

Sở Hi Thanh nhất thời nhíu mày.

Đế Oa tuy biết rõ thai nhi này có vấn đề, nhưng vẫn lo lắng mình sẽ tổn thương thân thể con nàng.

Tuy nhiên, hắn vốn cũng không muốn giết chết cái thai nhi có vấn đề này.

Sở Hi Thanh đoán, linh hồn của thai nhi này có thể đã bị Thần Bàn Nhược thay thế, hoặc là dùng loại ký sinh nào đó.

Nhưng đây dù sao cũng chỉ là suy đoán của hắn, Sở Hi Thanh bây giờ còn chưa thể chứng thực.

Thiên Tâm Tru Huyền đao trong tay hắn lóe lên, định cắt đứt cuống rốn nối liền hai mẹ con.

Cùng lúc đó, hắn dùng nguyên dương vô cùng và long khí vô tận để đánh vào người Đế Oa.

Ý chỉ của ngàn tỷ nhân tộc sẽ hòa vào trong cơ thể vị Tổ thần nhân tộc này, bảo vệ nguyên thần của nàng.

Lúc này Sở Hi Thanh lại không chú ý đến, Sở Vân Vân ở phía sau hắn vẫn nhìn chằm chằm vào Đế Oa, đôi mắt màu xanh lam tràn ngập nghi hoặc và hồi hộp, lại còn rơi vào trạng thái thất thần.

Không biết vì sao, nội tâm nàng không có chút gợn sóng nào, nhưng khóe mắt lại chảy ra hai giọt nước mắt.

Trong lòng nàng mờ mịt.

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Đế Oa và nàng căn bản là không liên quan.

Mãi đến khi một bóng người mặc long bào đế miện, một thân tử khí huy hang bay đến, gần như một kiếm xuyên thủng thân thể nàng, thì Sở Vân Vân mới khôi phục tinh thần, giơ thương lên ngăn cản mũi kiếm, làm cho 20 dặm không gian chung quanh vỡ nát.

Cũng đúng lúc này, một thanh chiến mâu màu ám kim đánh thẳng vào đỉnh đầu Sở Hi Thanh.

Sau chiến mâu là một thân thể cao to như núi, bắp thịt căng phồng, khí thế bá đạo.

Sở Hi Thanh nhíu mày: “Thần Thiên Kinh!”

Cũng chính là Câu Trần Tinh Quân đương đại!

Sở Hi Thanh không nhận thân phập Câu Trần Tinh Quân của người này.

Trong lòng hắn, Câu Trần là một người khác.

Ầm!

Đao cương trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh lập tức vỡ vụn từng tầng một.

Nhưng lúc này, 12 con Hoàng Long phía sau Sở Hi Thanh cũng đồng thời phát ra tiếng long ngâm.

Chúng ngưng tụ long khí vô biên, kết hợp với Vĩnh Hằng Bích Chương của Sở Hi Thanh, tạo thành một mặt thuẫn kim quang huy hoàng, không có bất kỳ góc chết nào, bảo vệ Sở Hi Thanh và Lục Loạn Ly ở bên trong.

Thập Nhị Long Vĩnh Hằng!

Cheng!

Khi chiến mâu của Câu Trần Tinh Quân chém vào đó, vô số tia lửa bắn ra.

Đầu mâu chỉ có thể lướt qua tấm thuẫn, tạo ra một âm thanh chói tai, và một vết rách sâu khoảng nước tấc.

Ánh đao của Sở Hi Thanh cũng trực tiếp chém đến trước mặt Câu Trần Tinh Quân.

Thần Ý Đao của hắn bá đạo đến cực điểm, chỉ một đao đã chém nát thần khu của Câu Trần Tinh Quân.

Tuy nhiên, đó chỉ là ảo ảnh của Câu Trần, vị đế quân này đã chuyển đổi hư không, đi tới sau lưng Sở Hi Thanh.

Ánh mắt của vị đế quân này cực kỳ ngưng trọng.

Đối thủ của Sở Hi Thanh không chỉ có hắn, mà đồng thời giao thủ với mười mấy vị thần linh, ngoài ra còn bảo vệ thần khu 850 trượng của Đế Oa.

Cái tên này thậm chí còn thừa lực, để trợ giúp Đế Oa khôi phục thần khu.

Hắn không ngờ Sở Hi Thanh bây giờ, không chỉ có lực lượng chống lại thần linh, mà ngay cả thiên quy cũng đã đạt đến cấp bậc đế quân!

Trong phàm giới này, bộ thần khí hóa thể ký thác ba bốn phần thần lực của hắn, thế mà lại không phải đối thủ của Sở Hi Thanh.

Một đao vừa rồi của Sở Hi Thanh, lại làm cho hắn không dám đón đỡ chính diện.

Câu Trần Tinh Quân chỉ cảm thấy rất vướng tay.

Tử Vi Tinh Quân ở cách đó không xa thì sắc mặt cực kỳ khó coi.

Ngoại trừ Bạch Đế Tử và Ty Thần, tất cả đế quân còn lại đều không phải đối thủ của hắn.

Nhưng giờ phút này, hắn lại bị Nghịch Thần Kỳ của Sở Vân Vân đánh cho cực kỳ chật vật.

Ngọn lửa trắng kia không hổ với uy danh ‘nghịch thần’.

Nó để cho hắn kiêng kỵ đến cực điểm.

Trong đó hội tụ không biết bao nhiêu tâm tư nghịch phản thần linh của nhân tộc, nó liên tục thiêu đốt thần lực và thần cương của hắn, để cho lực lượng thiên quy của hắn giảm xuống tận ba phần mười.

Cây thương này còn có thể hoàn nguyên tất cả, nghịch chuyển tất cả.

Hơn nữa còn là tuyệt đối hoàn nguyên!

Mặc kệ Tử Vi Tinh Quân sử dụng không gian biến hóa thế nào, hay là điều khiến thời gian ra sao, thì đều bị Sở Vân Vân hoàn nguyên trở về.

Hắn muốn làm thời gian chảy ngược, thời gian chảy ngược xong rồi lại hoàn nguyên như cũ.

Hắn muốn biến hóa phương vị, nhưng vẫn chỉ đứng tại chỗ.

Nhưng đáng sợ nhất vẫn là lực lượng Khai Thiên kia.

Một thương kia thông thiên quán địa, thấm nhuần ngân hà, xuyên thấu hoàn vũ, hoàn toàn không thể phòng ngự.

Tất cả biện pháp phòng ngự của Tử Vi Tinh Quân đều bị Sở Vân Vân đâm thủng, xuyên thấu!

Hắn chỉ có thể lựa chọn đôi công và né tránh.

Tử Vi Tinh Quân có chút khó tin.

Đây là thiên phú mà phàm nhân có thể có sao?

Sở Hi Thanh kia có thể đối kháng với đế quân, là do hắn là Thánh hoàng, có long khí trợ giúp, được chân linh chư vị đế quân nhân tộc hỗ trợ.

Cái thằng nhãi ranh kia còn phát rồ, lại luyện Khư Hạch vào trong cơ thể!

Nữ nhân này, lại chỉ bằng long khí của Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ, mà đã có thể chống lại một đế quân như hắn.

Chỉ trong vài lần giao thủ ngắn ngủi, Tử Vi Tinh Quân biết Tuyệt Thiên chi pháp và Thông Thiên chi pháp của nữ tử này đã đến tầng thứ ba của thiên đạo.

Mà Sở Vân Vân thân là Sáng Đạo Giả, lực lượng phát huy còn vượt qua cấp bậc thiên quy của bản thân.

Vấn đề là, mấy năm trước hai loại thiên quy này vẫn nằm ở vòng ngoài của thiên đạo.

So sánh lẫn nhau, cái Khai Thiên chi pháp không gì không phá kia đúng là không tính là gì.

Nếu không phải biết Sở Vân Vân này đúng là một phàm nhân, có cha có mẹ, quỹ tích nhân sinh cũng không có vấn đề.

Thì hắn thật sự sẽ hoài nghi, nữ tử này chính là một thần linh trời sinh, giống như hắn và Câu Trần, vừa sinh ra đã có lực lượng tiếp cận cấp đế quân.

Tử Vi Tinh Quân biết mình không thể làm gì Sở Vân Vân, chỉ có thể nhìn sang một bên khác.

“Huyền Vũ!”

Trong lời nói của hắn ẩn chứa vẻ bất mãn.

Chương 2574 - Đế Oa (2)

Vị Huyền Vũ Tinh Quân này trên danh nghĩa là hiệu lực cho mạch Hư Thần, nhưng mà mấy trận đại chiến gần đây, Huyền Vũ đều chỉ làm qua loa đại khái.

Huyền Vũ Tinh Quân có dung mạo khoảng 35 tuổi, áo bào đen mũ đen, khuôn mặt ngay ngắn, con ngươi thâm thúy mà sắc bén, tựa như có thể nhìn thấu lòng người.

Hắn thần thái thong dong, sắc mặt bình thản nhìn cây Huyết tùng sừng sững sau lưng Sở Hi Thanh.

“Bệ hạ, ta đã làm hết khả năng! Nếu bệ hạ muốn giết Đế Oa, không ngại mời Bạch Đế Tử hoặc Đấu Mỗ Tinh Quân ra tay.”

Hắn đang dùng Hàn pháp để đóng băng thần lực và thân thể của mấy người Sở Hi Thanh, lại bị Mộc Kiếm Tiên ngăn cản.

Huyền Vũ Tinh Quân đúng là không dùng toàn lực, cũng không có ý định đó.

Đôi vợ chồng nhân tộc trước mắt đều không phải hạng dễ chơi.

Chỉ là Sở Hi Thanh thôi, một khi dùng Thần Lực Tái Thôi, sức chiến đấu có thể đạt đến cấp bậc đế quân chân chính.

Là đế quân ở phàm giới!

Người này còn luyện Khư Hạch vào cơ thể, có lực bộc phát gần như vô hạn.

Lúc này, hóa thể của Vọng Thiên Hống vẫn đang lẩn trốn trong và ngoài phàm giới, Huyền Vũ Tinh Quân cần đề phòng con cháu đời sau của mình vị Vọng Thiên Hống ô nhiễm.

Huyền Vũ cũng không muốn đắc tội với hai vị nhân tộc có sức chiến đấu cấp bậc Tổ thần còn lại, hơn nữa nhân tộc bây giờ đã có xu hướng quật khởi.

Hắn có thể kiềm chế cây Huyết tùng kia, cũng đã là xứng đáng với mạch Hư Thần rồi.

Đấu Mỗ Tinh Quân trong miệng Huyền Vũ chính là mẫu thân của Tử Vi Tinh Quân, cũng là một vị nữ thần cực kỳ mạnh.

Nàng chính là một thần linh Hỗn Độn, lại là thê tử của Hư Thần – Xa Nguyên.

Mạch Hư Thần có rất nhiều Tinh chủ, đều là do nàng sinh ra, được xưng là mẫu thân của các vì sao.

Nhưng vị này cũng chính là lý do Hư Thần và Kim Thần mâu thuẫn.

Tử Vi Tinh Quân nghe vậy, trong mắt toát ra một vệt ý lạnh.

Hắn không điều khiển được Bạch Đế Tử, các thần hệ Kim đang ở Nam Thiên áp chế Lê Tham, Tử Vũ và vị nữ thần Hàn Phong kia, cũng đã có đủ lý do từ chối.

Mà hai thần âm Dương thì có suy nghĩ riêng, ngồi trên nhật nguyệt, mơ ước tinh không, Đấu Mỗ Tinh Quân mẹ của hắn há có thể tùy tiện ra tay?

Khi hai người nói chuyện, Sở Hi Thanh và Câu Trần Tinh Quân đã giao thủ không biết bao nhiêu hiệp.

Câu Trần chưa nắm giữ võ đạo của phàm giới, nhưng lại nắm giữ thiên quy Đấu Chiến trứ danh.

Sau khi Táng Thiên ngã xuống, vị này đã thăng cấp lên làm Thánh Giả dự bị của Đấu Chiến chi pháp.

Hắn trời sinh đã hiểu các loại phương pháp chiến đấu.

Chiến đấu giữa hai người họ, không chỉ là lực lượng, tốc độ và thiên quy, mà còn xen lẫn các loại chiến thuật, các loại mưu tính.

Tốc độ xuất thủ của Sở Hi Thanh vẫn kém xa cường giả cấp bậc đế quân như Câu Trần.

Hắn chỉ có thể dựa vào cương lực và long khí, Nhai Tí Đao để gắng gượng chống đỡ.

Nhưng Sở Hi Thanh biết mình không kéo dài nổi.

Mình nhất định phải mau chóng mang Đế Oa rời khỏi nơi này!

Bằng không một lát nữa các thần sẽ rảnh tay.

Chỉ cần bọn họ giải quyết xong Vọng Thiên Hống, nhất định sẽ dốc hết sức lực, nhân lúc Đế Oa không còn hơi sức để phản kháng mà giết chết nàng.

Đế Oa suy yếu như vậy, là vì gần nửa nguyên chất bản mệnh của nàng đã bị thai nhi hấp thu, trong thời gian ngắn là khó có thể khôi phục sức chiến đấu.

Nhưng mà nàng vẫn còn Tiên Thiên Thần Thể và Bàn Cổ tinh hồn.

Chỉ cần Đế Oa còn sống, nguyên chất bẩn mệnh và Bàn Cổ tinh hồn rất khó bị luyện hóa.

Dù mất đi một bộ phận nguyên chất, tương lai Đế Oa vẫn sẽ là đối thủ đáng sợ của các thần.

Bọn họ chắc chắn sẽ không cho phép Đế Oa còn sống rời đi.

May mắn chính là, nơi này rất gần Bất Chu sơn.

Ngay khi hắn và Câu Trần ác chiến, có một mặt kính như gương bạc đã sinh sôi trên không trung Bất Chu sơn.

Huyết Nhai thần đao bên tay phải của Sở Hi Thanh vẫn đang súc thế tụ lực.

Mà lúc này, Lục Loạn Ly phía sau hắn chợt kết ấn, triệu hoán ra một con Thanh Long cực lớn.

Thanh long vừa xuất hiện, đã xông về phía hai người đang chạy đến… là Phá Quân và Tham Lang!

Hai vị này cũng có sức chiến đấu cấp đế quân.

Song khi Thanh Long lao qua, hai người đều bị Thanh Long đánh bay ra ngoài mấy chục dặm.

Hai người có lực lượng cấp đế quân, nhưng chỉ vừa mới bước qua ngưỡng cửa đó mà thôi.

Mà Thanh Long lại thuộc hàng đầu trong cấp bậc đế quân.

Lục Loạn Ly dùng Mộng Ảo chi pháp để ngưng tụ ánh sao hóa thân cho Thanh Long Tinh Quân, thần khu hoàn toàn không kém hơn thần khí hóa thể, thậm chí là còn mạnh hơn.

Vẻ mặt Lục Loạn Ly hơi thả lỏng.

Thanh Long Tinh Quân trở về thật là nhanh.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, hắn đã cướp lại được ngôi sao Thanh Long rồi.

Bằng không trận chiến ngày hôm nay, nàng sẽ trở thành một trói buộc.

Lúc này, làm cho Sở Hi Thanh thoải mái chính là, một luồng lực lượng Thổ nguyên dày đặc đang chạy đến. Hóa thành thần cương bảo vệ thân thể Đế Oa.

Đó chính là Thổ Đức Tinh Quân!

Vị này còn được gọi là Trấn Tinh đại đế, là nhân vật mạnh mẽ nhất trong Ngũ Đức tinh quân, nổi danh cùng La Hầu Thái Tuế.

“Thạch Mẫu để ta chuyển cáo bệ hạ, mời bệ hạ mau chóng ra tay tru diệt thai nhi trong bụng Đế Oa, ít nhất cũng phải trọng thương nó. Nàng chính là mẫu thân của Đế Oa, có trách nhiệm gì nàng sẽ gánh chịu, Đế Oa nhất định sẽ không trách ngươi.”

Trong lời nói của Thổ Đức Tinh Quân còn ngậm lấy chút bất đắc dĩ.

Đây là có ý trốn tránh trách nhiệm, nhưng mà lực lượng của hắn rất khó có thể đả thương thai nhi kia mà không tổn thương Đế Oa.

Trái lại thì Tru Thiên chi pháp, Như Ý, Tiệt Thiên của Sở Hi Thanh lại có thể làm được.

Lúc này hắn đã dùng lực lượng trấn áp, trấn áp nguyên thần và khí huyết của thai nhi.

“Sau khi tru diệt cái nghiệp chướng này, ta sẽ bảo vệ Đế Oa tiến vào địa tâm.”

Chỉ cần đi vào địa tâm, đó chính là địa bàn của Thạch Thần, trừ phi các thần Bàn Cổ liên thủ, chuẩn bị hủy diệt thế giới này, bằng không thì không ai có thể làm gì.

Sở Hi Thanh nhíu mày, lập tức xuất đao, lại chém về phía bụng Đế Oa.

Hắn biết, sau này Đế Oa nhất định sẽ oán trách mình.

Dù sao một đao này, rất có thể sẽ cắt đứt tất cả sinh cơ ấu nữ của nàng.

Nghĩ cũng có thể hiểu, Ký Sinh chi pháp hay là Thế Thiên chi pháp của Thần Bàn Nhược, đều không thể giết chết chân linh của ấu nữ nàng.

Chỉ cần thần khu của thai nhi vẫn còn, ấu nữ của Đế Oa vẫn còn cơ hội quay về.

Nhưng mà Sở Hi Thanh thân là Thánh hoàng nhân tộc, nhất định phải gánh trách nhiệm của một Thánh hoàng.

Hắn không thể để thai nhi này ra đời, lấy đi mệnh nguyên và nguyên chất của Đế Oa.

Nhưng khi ánh đao của hắn sắp chém vào bụng của Đế Oa.

Một tiếng cười hùng hồn truyền đến: “Không hổ là Thánh hoàng nhân tộc, một tên lại độc ác hơn một tên, may mà ta không đến muộn.”

Sở Hi Thanh không khỏi híp mắt lại, nhìn về phía trước mắt.

Chương 2575 - Chân Như

Khi tiếng cười hùng hồn vang lên, một chiếc búa tám mặt màu vàng sậm đánh về phía này, hoàn toàn đánh tan lưỡi đao của Sở Hi Thanh.

Lực lượng khổng lồ kia để Sở Hi Thanh nhíu mày.

Trong thời gian ngắn, hắn không có cơ hội xuất thủ nữa.

Chiến kích của Câu Trần cực kỳ cuồng bạo và hung mãnh, làm cho quanh thân Sở Hi Thanh xuất hiện vô số tia lửa, còn có từng làn từng làn sóng trùng kích ra bốn phía.

Thập Nhị Long Vĩnh Hằng của Sở Hi Thanh cố nhiên mạnh mẽ, nhưng chỉ cần hắn hơi phân tâm, thì mặt thuẫn này sẽ xuất hiện vô số vết rách.

Những thần linh còn lại cũng không phải kẻ yếu, Sở Hi Thanh cần dốc toàn lực ứng phó, rất khó có thể rút ra lực lượng.

Theo chiếc búa tám mặt đánh tới, một nam tử có thần khu 720 trượng, đầu như long, bụng rất to, dưới hàm có hai mươi mấy sợi râu vàng.

Huyền Vũ Tinh Quân nhìn thấy người đến, trên mặt đã hiện ra vẻ ngạc nhiên, nghi ngờ, và đề phòng: “Thần Ô Vân?”

“Là nghĩa huynh à!”

Người đến nhìn nhau với Huyền Vũ Tinh Quân một chút, lại cười khẽ: “Đã lâu không gặp, nghĩa huynh có vẻ sống rất tốt nhỉ? Băng Thần – Huyền Đế chết rồi, ngươi nhất định rất vui nhỉ?”

Huyền Vũ Tinh Quân hơi phức tạp: “Cái tên nhà ngươi, trở thành thuộc hạ của Thần Bàn Nhược từ khi nào? Bán mạng cho hắn rồi?”

Người kia không khỏi cười ha ha: “Nghĩa huynh nói thật kỳ lạ, chỉ có phép nghĩa huynh làm chó cho các thần Bàn Cổ, không cho phép ta hiệu lực cho Thần Bàn Nhược sao? Huống hồ chủ quân của ta là một người khác.”

Hắn lập tức quỳ về phía quan tài đá, ánh mắt nghiêm túc kính cẩn: “Thần Thần Ô Vân, cung nghênh đế quân trở về.”

Đúng lúc này, Sở Hi Thanh cảm ứng được hàn lực quanh người đã giảm bớt không ít.

Điều này làm cho hắn hơi kinh ngạc, phân thần nhìn về phía Huyền Vũ Tinh Quân một chút.

Người này lại nương tay vào lúc này, khiến cho áp lực của Sở Hi Thanh giảm mạnh.

Sở Hi Thanh hiểu ánh mắt kia của Huyền Vũ.

…Ta rất khó chịu với tên này.

Còn nữa, đây là tranh đấu của thần Bàn Cổ các ngươi, liên quan gì đến ta?

Sở Hi Thanh lập tức tập trung vào người vừa đến.

Trong lòng hắn hơi kiêng kỵ.

Từ thần khu và lực lượng vừa rồi, có thể thấy vị này là một thần linh Hỗn Độn cấp bậc đế quân.

Sở Hi Thanh đã nhận ra thân phận của người này.

Quy tộc có ba cường giả sinh ở thời đại Hỗn Độn, Thần Huyền Vũ, Thần Quy Linh, Thần Ô Vân.

Có người nói thú thể của vị này là một con Thần Ngao râu vàng, là họ hàng gần với Huyền Vũ và Nguyên quy, cũng có một trong tổ tông của con Thần Ngao trong Vân Hải tiên cung.

Khi Huyền Vũ Tinh Quân nương tay, Sở Hi Thanh lập tức chém hàng trăm hàng ngàn ánh đao về phía bụng Đế Oa.

Một nửa trong đó bị Thần Ô Vân cản lại.

Người này là Thánh Giả của Vạn Chiết chi pháp, có thể đánh gãy, bẽ gãy tất cả sự vật và lực lượng.

Hắn còn là Chân Linh của Thủy pháp, có thể điều khiển mây và sương, thần lực hùng vĩ, vô cùng mạnh mẽ.

Thần Ô Vân tuy vẫn quỳ trên đất, những chiếc búa tám mặt lại che đậy bốn phương.

Chỉ là trên mặt Thần Ô Vân hiện ra vài phần kinh ngạc.

Hắn thế mà lại không thể ngăn cản toàn bộ ánh đao của Sở Hi Thanh.

Vẫn có ba mươi mấy đạo ánh đao đột phá phòng ngự của hắn, đánh về phía bụng Đế Oa.

May mắn là chủ quân đã thức tỉnh, trước khi ánh đao đánh tới, đã hóa giải toàn bộ đao khí đáng sợ kia.

Cũng vào lúc này, bụng của Đế Oa bỗng nhiên vặn vẹo một trận.

Sở Hi Thanh cảm nhận được rõ ràng, lực lượng của Thổ Đức Tinh Quân đang tăng trưởng.

Lực lượng trấn áp kia đè chặt lấy thai nhi, khiến cho cái thai nhi kia không thể phá thể mà ra.

Sở Hi Thanh cũng dốc toàn lực, dùng Như Ý chi pháp và long khí ngập trời để trấn áp quan tài.

Nhưng một chớp mắt tiếp theo, một hài nhi nho nhỏ đã xuất hiện ở bên phải vách quan tài.

Cái bụng nhô lên của Đế Oa cũng đột nhiên bằng phẳng.

Hài nhi kia vừa hiện thân, lập tức trưởng thành, chỉ nửa cái hô hấp đã biến thành một thiếu nữ mang hình dạng nhân tộc.

Đây là một thiếu nữ xinh đẹp đến mức khiến người ta nghẹt thở, khuôn mặt của nàng tinh xảo như tranh, đôi mắt trong trẻo như sao sáng, da thịt như hoa đào.

Thân thể mềm mại của nàng tuy để trần, nhưng khí thế lại vẫn cao quý ung dung, để người ta liên tưởng đến một đóa mẫu đơn không dính bụi trần.

Thiếu nữ đầu tiên là phất tay một cái, các ánh sao ngưng tụ lại, dệt thành một bộ quần áo như ngân hà, bao phủ lấy cơ thể của mình.

Sau đó nàng nhìn chung quanh quan tài đá với ánh mắt lạnh lẽo.

“Thần Bàn Nhược ở đâu?”

Lúc này, tất cả thần linh ở đây, dù là bản thể hay hóa thân, đều vô cùng giật mình mà nhìn thiếu nữ trước mặt.

Thần niệm của bọn họ đang giao lưu với nhau.

“Đế quân trở về? Đây là Thiên đế đời đầu Thần Chân Như? Thần Bàn Nhược lại thành công?”

“Không thể nào! Thần Chân Như đã chết, đã bị 12 thần Bàn Cổ liên thủ tiêu diệt.”

“Không sai được, ta nhận ra vị này, dung mạo này, khí chất này, chính là bệ hạ.”

“Không đúng! Giống thật mà là giả, cảm giác khí chất vẫn không đúng lắm.”

“Chắc là do thay đổi hình thể thôi, nàng sinh ra từ bụng Đế Oa, bây giờ có thân thể của nhân tộc.”

“Không thể là nàng được, giả vờ giả vịt!”

“Giả vờ giả vịt? Nói đến thì Thần Chân Như chính là Thánh Giả của Ngụy Thiên chi đạo. Có thể giả tạo bất cứ sự vật và lực lượng nào.”

“Các ngươi cảm ứng được chưa, nguyên thần của nàng hình như không trọn vẹn.”

Sở Hi Thanh và Thần Câu Trần đều nhìn nữ tử kia.

Cường độ giao thủ của họ đã hạ xuống, cả hai đều ngậm lấy vẻ ngạc nhiên và nghi ngờ.

Thần Ô Vân thì lại cúi đầu: “Bệ hạ, Thần Bàn Nhược đang ở ngoài mấy triệu dặm phía nam, hắn đang đại chiến với Thánh hoàng đời thứ ba của nhân tộc! Hắn nói sau khi ngài thức tỉnh, mời ngài đi với ta đến Ma vực Thiên giới, Thần Bàn Nhược đã chuẩn bị tất cả mọi thứ ở đó.”

Cái gọi là Ma vực Thiên giới, cũng là một phần trong ba ngàn giới Ma vực.

Nơi đó có 200 thế giới, vẫn luôn nằm dưới sự quản lý của Thần Bàn Nhược.

Vì hoàn cảnh của những thế giới này rất tốt, đuổi sát phàm giới, nên được thế nhân gọi là Ma vực Thiên giới.

“Ma vực Thiên giới? Thánh hoàng đời thứ ba của nhân tộc?”

Thiếu nữ hơi nghi hoặc.

Nàng hiển nhiên là không biết những chuyện sau khi mình tử vọng.

“Cái gọi là nhân tộc, chính là đời sau của Long Hi và Đế Oa? Nói đến, vì sao mẫu thân ta bị phong ấn ở đây?”

Thiếu nữ vừa nói vừa liếc mắt nhìn vào trong quan tài bằng ánh mắt phức tạp.

Nàng nhận ra Đế Oa, cũng chính là vợ Long Hi.

Đúng lúc này, nàng chợt khoát tay, dùng một bàn tay trắng nõn đón đỡ ánh đao của Sở Hi Thanh.

Một cái chớp mắt tiếp theo, mặt nàng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Nàng dùng Thâu Thiên chi pháp, trộm mất lực lượng trên đao của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh lại cưỡng ép ‘mượn’ Thâu Thiên chi pháp của nàng.

“Đây là… Thần Khế thiên bi!”

Chương 2576 - Chân Như (2)

Thiếu nữ nhìn bia đá trôi nổi phía sau Sở Hi Thanh, và cả bản thân Sở Hi Thanh.

Trong mắt nàng ngậm lấy vẻ ngờ vực: “Thiếu niên, ngươi tên là gì? Còn cả nữ tử bên cạnh ngươi nữa, các ngươi cũng là một thành viên của nhân tộc?”

Để nàng kinh ngạc là, hai vị hậu duệ của Long Hi và Đế Oa này, hình như còn chưa được 30 tuổi, vậy mà đã có lực lượng sánh vai với đế quân!

Tuy rằng nàng không hiểu các loại sức mạnh mà bọn họ đang sử dụng. Thần khu của họ cũng cực nhỏ, thậm chí còn không to bằng đầu ngón tay một vị Cự thần.

Còn cả Thần Khế thiên bi nữa.

Đây là thứ do nàng tạo ra.

Nhưng khi ở trong tay nàng, Thần Khế thiên bi vẫn chỉ là một tấm bia đá, bây giờ lại được tế luyện thành một thần khí.

Cũng không biết là ai làm.

Nhưng Thần Khế thiên bi bây giờ, rõ ràng là không trọn vẹn, thiếu rất nhiều.

Sở Hi Thanh không trả lời, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Hắn sử dụng Thâu Thiên chi pháp vừa mượn được, trực tiếp khóa chặt Mộc Thần – Linh Uy ở cách đây mấy ngàn dặm, sau đó tromk lấy Cấp Thiên chi pháp của vị Tổ thần này.

không biết Linh Uy đã dùng thủ đoàn gì, thế mà lại ngăn cản được Thần Khế thiên bi của Sở Hi Thanh.

Nhưng vị Mộc Thần này lại không thể ngăn cản được Thâu Thiên Hoán Nhật của Thần Chân Như.

Một khi thiên quy Mộc pháp Cấp Thiên bị Sở Hi Thanh trộm đi, hắn sẽ không thể rút được lực lượng của Thạch Thần, Thạch Thần – Thạch âm lập tức phản công.

Nàng vung quyền kích, chỉ mấy quyền đã đánh nổ hóa thể bằng gỗ của Linh Uy, sau đó dùng lực lượng nguyên từ vô biên để trấn áp chung quanh quan tài đá.

Thần Ô Vân thấy tình thế không ổn, nhíu mày nói: “Mời bệ hạ mau chóng rời khỏi đây! Chuyện liên quan đến nhân tộc, chúng thần sẽ báo với ngài sau.”

Thần Bàn Nhược hiển nhiên không phải là đối thủ của Thánh hoàng đời thứ ba bây giờ.

Ba vị đồng bạn khác của hắn cũng không thể kiềm chế Khổng Tước và Bạch Đế Tử quá lâu.

Lúc này phải nhanh chóng trở về Ma vực Thiên giới, mới có thể đảm bảo an toàn.

Cũng chỉ có để Thiên đế đời đầu bù đắp xong nguyên thần, khôi phục sức mạnh, mới có thể hiệu triệu tất cả các thần Hỗn Độn, hội tụ lại dưới cờ của Thiên đế đời đầu.

Cái tên Thần Bàn Nhược vô năng kia, thế mà lại để bệ hạ của bọn họ phục sinh với trạng thái không trọn vẹn.

Ngay cả thân thể của bệ hạ cũng không phải trạng thái hoàn mỹ nhất, càng không thể kế thừa tất cả nguyên chất của Đế Oa.

“Rời khỏi đây?”

Thiếu nữ nhíu mày, sắc mặt lạnh lẽo, lắc đầu nói: “Ta đã bại vong một lần, bại rất thê thảm, không muốn bại lần thứ hai.”

Theo nàng phất tay áo, vô số nguyên linh hội tụ lại.

“Vừa hay, Đế Oa mẹ của ta nắm giữ Sáng Thiên chi pháp, ta có thể thử vài thứ mới.”

Theo thần lực của thiếu nữ dẫn đường, một bia đá to hơn ‘Thần Khế thiên bi’ một vòng, khí cơ lại rất giống nhau, bắt đầu xuất hiện ở sau lưng nàng.

Đó cũng là Thần Khế thiên bi!

So với Thần Khế thiên bi của Sở Hi Thanh, thì nó hoàn chỉnh hơn rất nhiều.

Sở Hi Thanh thấy thế, con ngươi liền co rút lại.

Đây là Ngụy Thiên chi pháp của Thần Chân Như, nó có hiệu quả khá tương tự với Phục Thiên chi pháp của Thiên đế đời thứ tám, ngoài ra còn được dung nhập lực lượng sáng tạo của Đế Oa.

May mắn chính là, Sở Hi Thanh đã súc thế tụ lực xong.

Ngoài ra, Sáng Tạo chi pháp của vị này cũng không hoàn chỉnh.

Sáng Tạo của Đế Oa, có người nói chẳng những có thể sáng tạo tất cả sự vật đã biết trên thế gian, mà còn có thể sáng tạo sự vật chưa biết, thậm chí là sự vật không tồn tại.

Thổ Đức Tinh Quân thì hừ nhẹ một tiếng: “Ngươi chẳng qua là ác linh ăn cướp thân thể ấu nữ của Đế Oa, cũng xứng gọi Đế Oa là mẹ?”

Thần lực của hắn ngưng tụ thành một thạch ấn khổng lồ như núi, trấn áp xuống thiếu nữ bên dưới.

Nhưng thạch ấn còn chưa đến nơi, Trấn Thiên chi pháp của Thổ Đức Tinh Quân đã bị thiếu nữ dùng ‘Thần Khế thiên bi’ để mượn đi.

Thạch ấn kia cũng bị thiếu nữ đánh thành một đám cát bụi.

“Ta sinh ra từ cơ thể Đế Oa, mượn Sáng Tạo chi pháp, tái sinh thần phách, tự nhiên là mẹ ta.”

Thiếu nữ lập tức chỉ về phía Sở Hi Thanh, một luồng thần lực vô biên lập tức trấn áp tất cả mọi thứ của Sở Hi Thanh.

Thiếu nữ thế mà lại mượn được cả Trấn Thiên chi pháp của Thạch Thần – Thạch âm.

Khoảnh khắc này, lại như toàn bộ đại địa, toàn bộ thế giới đều đang trấn áp trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh.

Thiếu nữ nhìn từ cao xuống Sở Hi Thanh: “Ta tái sinh hậu thế, vốn không nên cùng tộc tương tàn, nhưng mà ngươi năm lần bảy lượt mạo phạm ta, lại không thể không trừng phạt.”

Trong mắt Câu Trần Tinh Quân đã hiện ra ánh váng óng ánh.

“Chết!”

Khi Sở Hi Thanh đang chịu áp lực nặng nề, hắn một kích đánh nổ mặt thuẫn Vĩnh Hằng của Sở Hi Thanh.

Dư lực của chiến kính đánh vào Hỗn Độn bá thể của Sở Hi Thanh, phóng ra một đoàn ánh sáng mạnh màu vàng.

Trong mắt Câu Trần Tinh Quân hiện ra một vệt vui mừng.

Nếu như có thể nhân cơ hội này giết chết Sở Hi Thanh, vậy thì không thể tốt hơn.

Hiện giờ, còn có thẻ thuận thế giải quyết luôn Đế Oa, đánh tan thần khu và chân linh của vị Tổ thần nhân tộc này.

Vào lúc này, Sở Hi Thanh lại cười lạnh một tiếng.

Trừng phạt?

Chỉ bằng lực lượng của vị Thiên đế này bây giờ, còn chưa thể làm được!

Hầu như cùng một lúc, trên không trung ở Bất Chu sơn cách đó 20 vạn dặm, một tiếng quát truyền khắp đất trời.

“Hoàng Thiên Viêm ở đâu?”

Trên không trung Bất Chu sơn, Hoàng Thiên Viêm đang yên tĩnh quan sát tình hình chiến đấu bên kia, nghe vậy lập tức rùng mình, nhìn về phía bầu trời.

Là Sở Hi Thanh?

Hắn lập tức hiểu được ý đồ của vị này.

Tên này đang định thu thập địch ý và sát niệm.

Hoàng Thiên Viêm lại không thể ngăn cản, trên núi và dưới núi có vô số Cự linh, sau khi nghe thấy tiếng nói này, trong đầu lập tức xuất hiện vài chữ.

Vô Cực Đao Quân, Thánh hoàng nhân tộc Sở Hi Thanh…!

Khoảnh khắc này, Thức thứ năm Báo Ứng Vô Môn mà Sở Hi Thanh súc thế từ lâu đã quét ngang toàn trường!

Một đao này men theo từng sợi dây nhân quả, đánh thẳng vào nguyên thần của tất cả thần linh có mặt ở đây.

Mạnh như Câu Trần và Tử Vi, cũng đều phải rên lên một tiếng, đầu hơi ngửa ra sau, miệng mũi thất khiếu tràn đầy máu tươi.

Thiếu nữ kia còn có nguyên thần không trọn vẹn, không chỉ thất khiếu chảy máu, mà còn nhíu chặt mày liễu, hiện ra vẻ đau đớn.

Cũng trong khoảnh khắc này, trường thương trong tay Sở Vân Vân cũng bùng nổ.

Vạn Thần – Khai Thiên!

Một thương chi cướng này, đánh nổ tay trái của Tử Vi Tinh Quân, làm cho vị đế quân này không thể không lùi lại vạn trượng, né tránh mũi thương vô địch kia.

Sở Vân Vân không đuổi theo, mà lắc mình đến trước người thiếu nữ, dùng mũi thương bá đạo để đánh về phía vị Thiên đế này.

Khi ánh mắt hai người giao nhau, tâm thần của thiếu nữ kia chợt run lên.

“Ngươi là?”

Nàng và nữ tử nhân tộc này, thế mà lại có một tia liên hệ dị thường nào đó.

Chương 2577 - Thần Tâm Như Ý

Thiên đế đời đầu đã chú ý đến Sở Vân Vân từ lâu.

Nàng vẫn luôn để ý đến nữ tử nhân tộc nắm giữ Khai Thiên chi pháp của Bàn Cổ, sức chiến đấu sánh vai với đế quân này.

Nàng coi trọng nữ tử này thậm chí không kém hơn Sở Hi Thanh.

Chỉ tính lực lượng thiên quy, nữ tử này thậm chí còn vượt qua Sở Hi Thanh!

Nhưng khi song phương giao thủ, thiếu nữ mới kinh ngạc phát hiện, mình và Sở Vân Vân có một loại liên hệ nào đó.

Sắc mặt Sở Vân Vân lạnh lùng như băng, ánh mắt ác liệt.

Nghịch Thần Kỳ trong tay nàng như như xuyên thấu khái niệm thời gian và không gian, mũi thương tràn đầy sát ý và quyết tuyệt, không hề nương tay.

Sở Vân Vân không hiểu vì sao mình lại như vậy.

Nhưng bắt đầu từ khi nhìn thấy thiếu nữ này, trong lòng nàng đã tràn ngập sát cơ.

Trong đầu nàng chỉ có một ý nghĩ.

Dù thế nào, dù phải trả giá đắt đến đâu, mình cũng phải giết chết thiếu nữ vừa thoát ra khỏi bụng Đế Oa này!

“Trấn!”

Thiếu nữ cố gắng rút ra chút lực lượng dưới sự công kích của Thần Ý Xúc Tử Đao, từ đó phong trấn lực mũi thương của Sở Vân Vân.

Thần Ô Vân cũng lập tức đưa tay về phía Sở Vân Vân, cố gắng bẻ gãy thương khí của nàng.

Chỉ giây lát sau, thân thể thiếu nữ vẫn bị thương của Sở Vân Vân đâm thủng, nhưng chân thân của nàng đã thay đổi vị trí từ trước.

Sắc mặt thiếu nữ đã rất nghiêm túc.

Nàng đang suy nghĩ đao của thiếu niên nhân kia kia, tại sao lại mạnh như vậy? Giống như tụ tập sát niệm và địch ý của vô số người.

Thần lực và thần thể của người này cũng rất không đúng, đây rốt cuộc là loại lực lượng gì?

Còn cả thiên quy và thần lực của hai người này, cũng khiến cho nàng giật mình.

Nếu nói thần linh lợi dụng được ba phần thiên quy và thần lực, vậy thiếu niên này có thể lợi dụng mười phần! Còn nữ tử nhân tộc là tân mười lăm!

Đây cũng là lý do vì sao bọn họ lại mạnh như vậy!

Nàng cũng đang nghĩ nữ tử trước mắt này có quan hệ gì với mình

sao?

Lúc này, mũi thương của Sở Vân Vân vẫn như hình với bóng, như giòi trong xương, liên tục đuổi sát.

Thiếu nữ chỉ có thể không ngừng lừa gạt linh giác của Sở Vân Vân, liên tục chuyển đổi vị trí.

Lông mày của nàng dần dần nhíu chặt.

Nếu như có thể dùng toàn lực, nàng có thể áp chế nữ tử nhân tộc này.

Thiếu nữ lại cảm giác lục phủ ngũ tạng và khí cơ của mình hỗn loạn, khiến cho mình không thể tụ lực.

Cơ thể này của nàng vẫn chưa trọn vẹn, lục phủ thiếu ba, thần khu còn chưa tuần hoàn hoàn chỉnh, không thể ứng phó với loại chiến đấu cường độ cao này.

Nguyên thần cũng cực kỳ không trọn vẹn, dưới đao ý của Sở Hi Thanh, hầu như đã đến biên giới tán loạn.

Trong thời gian ngắn ngủi chưa đến một cái hô hấp này, tất cả điểm yếu của nàng đã lộ ra.

Thần Ô Vân lại trợn mắt với Sở Hi Thanh: “Trước mặt ta mà còn dám làm càn?”

Sở Hi Thanh lấy Thần Kính Thiên Đao để hấp thu địch ý và sát niệm trong phạm vi mấy chục vạn dặm.

Mà Thần Ô Vân hắn có thể đánh gãy tất cả sự vật.

Tại thời đại hỗn độn chưa mở, hắn thậm chí còn có thể đánh gãy vận mệnh.

Chỉ trong một phần ngàn cái nháy mắt, đao ý của Sở Hi Thanh đã giảm mạnh, yếu bớt đến bảy tám phần.

Thần Ô Vân sở dĩ không thể đánh gãy tất cả, là vì Nhai Tí Đao của Sở Hi Thanh cũng đang toàn lực phản xạ lại.

Sở Hi Thanh có Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ, có Thiên Đạo Thần Thân, long khí vô tận, thần lực vô tận, có thể điều động thiên quy Nhai Tí, đồng thời tác chiến với hơn mười vị thần linh cũng là rất vất vả.

Nhưng lực lượng của Thần Ô Vân khiến cho mấy người Câu Trần và Tử Vi khôi phục lại dưới áp lực của Thần Ý Xúc Tử Đao.

Hai người nhìn Sở Hi Thanh, trong mắt đều hiện ra một vệt sợ hãi.

Bọn họ đã biết Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh rất đáng sợ, cực kỳ đáng sợ!

Trong võ đạo của phàm nhân, Thần Ý Xúc Tử Đao có thể nói là đăng phong tạo cực, vận dụng thiên quy Nhai Tí đến một trình độ cực kỳ khủng bố và đáng sợ.

Vì vậy khi Sở Hi Thanh tam phẩm, bọn họ đã trực tiếp ra tay can thiệp vào phàm giới, mưu đồ bóp chết nguy hiểm từ trong trứng nước.

Sở Hi Thanh chỉ tam phẩm đã đáng sợ như vậy, tương lai bước vào cảnh giới thần linh thì còn đáng sợ đến mức nào?

Nếu bọn họ muốn phá giải Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh, vậy chỉ có thể lấy lực lượng thiên quy mang tính nghiền ép để áp chế, đánh tan!

Giống như ngày hôm nay, chiến kích của Câu Trần vẫn luôn đánh nát đao cương của Sở Hi Thanh, khiến cho hắn không thể phản xạ.

Nhưng khi Sở Hi Thanh ở cảnh giới Bán Thần, bọn họ vẫn có thể áp chế.

Nếu Sở Hi Thanh tiến thêm một bước nữa, vậy bọn họ nên làm gì để áp chế?

Mà lúc này, còn có tình cảnh đáng sợ hơn đang hiện ra trước mặt bọn họ.

Đao cương của Sở Hi Thanh thế mà lại có thể bao trùm đến Bất Chu sơn ở ngoài 20 vạn dặm!

Tại cuộc chiến Tạo Hóa thần thụ, Sở Hi Thanh chỉ bao trùm được ba đến năm vạn dặm, bây giờ lại lên đến hơn 20 vạn dặm.

Lúc này hai người đều có một ý nghĩ.

Đây là một đối thủ hầu như vô địch trong quần chiến ở phàm giới này!

Đáng tiếc là bọn họ ra tay quá muộn, không dốc sức trừ khử Sở Hi

Thanh trước khi hắn vào tam phẩm, do kiêng kỵ Táng Thiên phát rồ trước khi chết, nên đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất.

“Giết!”

Câu Trần lập tức đầu nhập càng nhiều thần lực xuống bộ thần khí hóa thể này, làm cho quanh người xuất hiện một ngọn lửa màu vàng óng.

Đây là lực lượng cực hạn mà bộ thần khí hóa thể này có thể chịu đựng, đã nắm giữ ít nhất bốn phần mười sức chiến đấu của bản thể.

Tương ứng với đó, nếu bộ hóa thể này bị tổn thất, nguyên thần của hắn sẽ bị thương nặng hơn.

Nhưng Câu Trần lại nguyện ý trả cái giá này.

Hắn ý thức được, đây là một cơ hội hiếm có để giết chết Sở Hi Thanh!

Cái thằng nhãi ranh này cũng luyện nội thiên địa như Huyền Hoàng thủy đế, thậm chí còn hoàn thiện hơn, không bị chín tầng mây hạn chế.

Mà bây giờ, bọn họ đã không thể chế tạo một con Vọng Thiên Hống khác.

Lúc này, 23 vị thần linh đều đã dốc toàn lực, hỏa diễm thiêu đốt quanh người.

Tử Vi cũng không ngoại lệ, hắn không chỉ đầu nhập càng nhiều thần lực hơn, cánh tay bị Sở Vân Vân đánh tan cũng đã khôi phục lại.

Ngay cả Thần Ô Vân cũng tạm thời bỏ qua Sở Vân Vân, tập trung tấn công Sở Hi Thanh.

Hắn đã dốc toàn lực, không chết không thôi.

Ầm!

Quanh người Sở Hi Thanh lại nổ tung thêm lần nữa.

Mặt thuẫn Vĩnh Hằng của hắn lại bị đánh nổ, sóng trùng kích lan ra bốn phía, từng vòng từng vòng tròn càn quét tám hướng.

Trong khoảnh khắc này, Sở Hi Thanh bị thần lực của các thần tấn công hơn trăm lần.

Hắn bị nghiền ép, bị phá hư, bị đâm xuyên, bị chém nứt, bị giết chết… từng loại lực lượng thiên quy đánh vào, tạo thành một cơn bão táp hủy diệt.

Tình cảnh này khiến cho Thổ Đức Tinh Quân và Thanh Long Tinh Quân cũng phải giật mình.

Bọn họ biết Sở Hi Thanh có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, có năng lực Vĩnh Tại, có thể khôi phục lại trạng thái toàn thịnh.

Nhưng những thiên quy kia quá khủng bố, quá đáng sợ, quá quỷ dị.

Câu Trần và Tử Vi là dòng dõi mạnh mẽ nhất của Hư Thần – Xa Nguyên, không chỉ am hiểu Hư Không chi pháp, mà còn có năng lực thời gian như cha họ.

Chưa chắc đã không có biện pháp phá giải năng lực này của Sở Hi Thanh.

Chương 2578 - Thần Tâm Như Ý (2)

Nhưng khi hai người chuẩn bị rút ra chút lực lượng để bảo vệ Sở Hi Thanh, thì bọn họ lại nghe thấy tiếng cười gằn của Sở Hi Thanh: “Đã muộn!”

Nơi Sở Hi Thanh đứng, một luồng ánh đao hùng vĩ như quán thiên triệt địa.

Nó đánh nát tất cả thiên quy, tất cả thần lực!

Bản thân Sở Hi Thanh đứng ở trung tâm của ánh đao, khí cơ dâng trào, một thân áo bào không gió tự bay.

Chung quanh hắn, hầu như tất cả vật chất… không khí, nguyên tử, hơi nước, đại địa, thậm chí cả quan tài đá Vĩnh Hằng… tất cả đều đang rung động qua lại, phạm vi càng ngày càng rộng, không đến một cái hô hấp mà đã bao trùm hơn trăm dặm.

Sau đó lại bắt đầu ảnh hưởng đến không gian thời gian, khiến không gian rung chuyển, thời gian rung động.

Toàn bộ thiên địa, ngũ hành và phong lôi đều đang tuần hoàn kịch liệt, không gian và thời gian liên tục đè ép.

Chúng đang cung cấp lực lượng vô cùng vô tận cho Sở Hi Thanh.

Đây là thức thứ sáu trong Thần Ý Xúc Tử Đao… Kính Phản Càn

Khôn!

Ngày xưa, Huyết Nhai Đao Quân lo lắng đối thủ quá mạnh thì sẽ không mượn được lực, cho nên đã có ý tưởng này, cuối cùng được Sở Hi Thanh hoàn thiện.

Thứ thứ tư Thần Kính Thiên Đao và thức thứ năm Báo Ứng Vô Môn đều không cần quá nhiều thời gian để súc thế.

Nhưng thức thứ sáu Kính Phản Càn Khôn lại cần.

Sở Hi Thanh biết Thần KÍnh Thiên Đao của mình bị khắc chế, vì vậy không thi triển chiêu thức này nữa.

Mãi đến khi Kính Phản Càn Khôn được súc thế hơn phân nửa, đã khiến các thần cảnh giác, hắn liền dùng Thần Kính Thiên Đao để yểm trợ.

“Cút!”

Sở Hi Thanh nhìn vào hai người Câu Trần và Tử Vi.

Lập tức một luồng sức mạnh khổng lồ xuất hiện, đánh bay thần khu của hai vị đế quân này ra ngoài vạn trượng, ngũ quan thất khiếu đều phun máu tươi thêm lần nữa.

“Chết!”

Sở Hi Thanh lại quét mắt nhìn về phía nam.

Sắc mặt đám thần khí hóa thể của các thần linh đều biến đổi, mà một cái chớp mắt tiếp theo, đầu của bọn họ đều nổ tung như dưa hấu.

Đây là ba tồn tại có thực lực tiếp cận đế quân … Thiên Xu, Thiên Quyền, Thiên Cương!

Hóa thể của họ dĩ nhiên lại không có sức chống cự, bị một đao của Sở Hi Thanh đánh nổ.

Lực lượng thiên quy của mấy người còn bị đao lực cuồng bạo của Sở Hi Thanh nghiền ép và xé nát.

Ánh mắt của Sở Hi Thanh lại nhìn về phía thiếu nữ kia.

Thần Ô Vân hơ hoảng sợ, lập tức chắn ở trước người Sở Hi Thanh, ánh mắt phẫn nộ: “Làm càn!”

Nhưng cái này cũng hợp ý Sở Hi Thanh.

Sở Vân Vân và thiếu nữ kia đã giao thủ gần vạn kích, dưới sự giúp đỡ của Sở Hi Thanh, nguyên thần và thần khu không trọn vẹn của thiếu nữ đã khiến nàng rơi vào tình cảnh nguy cấp.

Thần Ô Vân không thể không ra tay cứu viện.

Sở Hi Thanh làm như vậy, chính là ép Thần Ô Vân không thể né tránh.

Hắn lập tức thôi phát Khư Hạch trên mi tâm đến cực hạn!

Sở Hi Thanh không sử dụng Thần Lực Tái Thôi và Nguyên Dương Cửu Khiếu, là do Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ đã giúp hắn nắm giữ lực lượng của đế quân.

Thần Lực Tái Thôi và Nguyên Dương Cửu Khiếu có thể thôi phát lực lượng của hắn, nhưng không được cộng dồn với Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ.

Nhưng mà Khư Hạch thì lại khác, Thiên Đạo Thần Thân, có thể tăng cường uy lực của thiên quy.

Thần Ô Vân đã không dám giữ sức, dốc toàn bộ sức lực để bẻ gãy và khúc xạ.

Nhưng vào lúc này, hắn lại cảm giác được một nguồn sức mạnh đang khóa chặt lấy hắn.

Đó là 12 con Hoàng Long sau lưng Sở Hi Thanh, chúng nó đồng thời nhìn chằm chằm vào hắn.

Thần Ô Vân cảm thấy không ổn, hắn muốn trốn, nhưng lại nghĩ đến thiếu nữ sau lưng.

Sở Vân Vân kia rất mạnh, mạnh hơn hắn nghĩ nhiều lắm.

Không biết vị này đã kích phát năng lực gì, thực lực đã tăng vọt mấy phần!

Một khi mình né tránh, sẽ khiến Thiên đế đời đầu rơi vào tình cảnh khó khăn ác liệt hơn.

Nhưng chỉ trong chớp mắt do dự này, đao của Sở Hi Thanh đã chém đến.

“Trên trời dưới đất, đều theo ý ta!”

Thần Ô Vân kinh ngạc phát hiện, mình thế mà lại không động đậy được!

Thời gian và không gian chung quanh, thậm chí là nhân quả đều đang tạm thời định trệ, một thân thần lực cũng tạm thời đình chỉ vận chuyển.

Hắn cực kỳ hoảng sợ, nghĩ thầm đây rốt cuộc là đao pháp gì, lực lượng gì? Tại sao mình lại không để động đậy?

Trước kia Thần Ô Vân chưa từng gặp qua.

Không đúng!

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến một người… Thiên đế đời thứ tư Đông Hoàng!

Là Như Ý chi pháp của Đông Hoàng!

“Là Như Ý của Đông Hoàng!”

Ngoài vạn trượng, Tử Vi nhìn thấy cảnh này, sắc mặt không khỏi trắng bệch: “Cái thằng nhãi ranh này, hắn đã là Thánh Giả của Như Ý!”

Câu này này, khiến cho Câu Trần và Huyền Vũ đều ngưng trọng hơn.

Con ngươi của thiếu nữ cũng co rút lại.

Nàng chống đỡ mũi thương của Sở Vân Vân, chỉ một chỉ về phía Thần Ô Vân.

“Hoán Nhật!”

Ầm!

Thần khu của Thần Ô Vân bị một đao của Sở Hi Thanh đánh thành sương máu.

Khi sương máu tiêu tan, Thần Ô Vân lại xuất hiện ở một nơi khác. Thần khu của hắn thủng lỗ chỗ, nát bét, trông rất thê thảm.

Tuy Thiên đế đời đầu đã dùng Thế Thiên chi pháp để thay đổi phương vị giữa hắn và một thần linh khác, lấy kẻ đó chết thay, nhưng lại không thể thay thế hoàn toàn.

“Tạp chủng!”

Trong mắt Thần Ô Vân hiện ra vẻ căng thẳng.

Thần Bàn Nhược vẫn nói kẻ này còn chưa có thành tựu, nói không cần hoảng, không cần gấp.

Nhưng hôm nay xem ra, cái thằng ranh này và Sở Vân Vân kia đã trở thành cột chống trời của nhân tộc.

Lúc này, vai của thiếu nữ cũng bị Sở Vân Vân đâm nát.

Nàng không lo được thương thế, trực tiếp lắc người nắm lấy vai của Thần Ô Vân.

“Chúng ta đi!”

Thiếu nữ bắt đầu thay thế với các vật chất ngoài vạn dặm, đồng thời quét mắt nhìn Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân với vẻ kinh dị.

Nhưng lúc này, 12 con Hoàng Long sau lưng Sở Hi Thanh lại phát ra tiếng long ngâm. Lực lượng Như Ý mạnh mẽ bá đạo kia trực tiếp phá hủy Thế Thiên chi pháp của thiếu nữ.

“Đi? Ai cũng đừng hòng đi!”

Thiên Tâm Tru Huyền đao của Sở Hi Thanh run rẩy, ngưng tụ lại thành đao cương cực kỳ bá đạo.

Đây là thức thứ mười trong Thần Ý Xúc Tử Đao… Chư Thần Hoàng Hôn!

Hắn đã có đầy đủ lực lượng, đảm bảo hoàn thành súc thế cho Chư Thần Hoàng Hôn!

Chương 2579 - Ép giết

Khi thần khu Thần Ô Vân nát bấy, tất cả thần linh tham chiến đều cứng lại.

Thổ Đức Tinh Quân ở dưới tầng đất để bảo vệ thân thể Đế Oa cũng sững sờ.

“Như Ý chi pháp? Không ngờ người này lại là Thánh Giả Như Ý!”

Huyền Vũ Tinh Quân cũng ngơ ngác thất thần, nhìn bảo kính sau lưng Sở Hi Thanh: “Đông Hoàng Kính? Thần khí bản mệnh sao?

Không đúng…”

Ngày xưa hắn từng nhìn thấy cảnh chiếc kính này bị vỡ nát.

Hơn nữa, cảm giác rất không đúng, dường như có thứ gì đó trong khác ở trong đó.

Còn cả lực lượng Như Ý của người này.

Tuy rằng thần khu của người này còn kém một chút, thiên quy còn chưa đến tầng 40, nhưng cường độ lại đuổi sát Đông Hoàng năm đó.

Có thể thấy người này dùng rất nhiều ngoại lực, hơn nữa còn hoàn thành nghi thức Như Ý cực mạnh.

Tử Vi thì lại trợn mắt lên: “Ngăn cản hắn! Không thể để hắn súc thế.”

Khi Sở Hi Thanh bắt đầu súc thế, tâm linh của Tử Vi đã bắt đầu báo động.

Hắn ý thức được, một đao này cực kỳ nguy hiểm.

“Đúng là các ngươi phải ngăn cản ta.”

Sở Hi Thanh một đao súc thế, một đao chỉ về trước, ánh mắt cũng lạnh lùng như lưỡi đao: “Bằng không các ngươi đều phải chôn ở đây theo ý của ta.”

Ý niệm đầu tiên của các thần là rút lui.

Nhưng bọn họ lại phát hiện, tất cả độn pháp của bản thân đều chịu hạn chế, thậm chí là bị xóa bỏ.

Vị Thánh hoàng nhân tộc này cực kỳ tham lam.

Hắn còn muốn tất cả hóa thể của các thần phải chết ở đây, bao quát cả Thiên đế đời đầu.

Nội tâm Tử Vi không khỏi lạnh lẽo, chẳng lẽ người này coi cuộc chiến hôm nay là nghi thức của hắn?

Câu Trần đã đang dốc toàn lực ứng phó.

Hắn không những không đào tẩu, trái lại còn hàng lâm nhiều thần lực hơn, ánh sao Câu Trần ở phương bắc đã sáng choang, soi sáng bộ thần khí hóa thể này.

Hắn ý thức được một đao này của Sở Hi Thanh vô cùng nguy hiểm.

Nếu không thể ngăn cản, vậy tất cả bọn họ đều phải chết ở đây như Sở Hi Thanh nói.

Thằng ranh này muốn bọn họ chết, bọn họ không thể không chết.

Nhưng chiến kích của Câu Trần vẫn chưa đánh trúng Sở Hi Thanh thì cả người đã bay ra ngoài.

Lần này hắn còn thê thảm hơn, không chỉ mi tâm xuất hiện một vết đao, trước ngực cũng sụp đổ.

Sau khi Thần Ô Vân trọng thương, thiên quy của hắn đã giảm mạnh.

Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh lập tức khôi phục lại như cũ.

Mặc dù được bản thể trợ giúp, Câu Trần đã có thực lực bằng 4,5 bản thể, nhưng cũng không thể chống lại chính diện.

Nếu không phải hắn né tránh nhanh, có lẽ hắn còn bị thương nặng hơn cả Thần Ô Vân.

Câu Trần dũng mãnh tuyệt luân, sức khôi phục cũng đuổi sát Tổ thần.

Hắn hơi lui bước, lại lắc mình đến trước mặt Sở Hi Thanh, vung chiến kích tái chiến.

Vị này và Tử Vi liên thủ, nhanh chóng qua lại trong phạm vi 3 trượng quanh người Sở Hi Thanh, ỷ vào huyết mạch Hư Thần, không ngừng thay đổi phương vị.

Hai người dù bị Thần Ý Xúc Tử Đao đánh trúng, cũng sẽ dùng tốc độ nhanh đến để tụ lại, dùng hết khả năng để phá tan mặt thuẫn Vĩnh Hằng quanh người Sở Hi Thanh.

Bọn họ chỉ cần đánh vỡ mặt thuẫn này, là có thể ngăn cản Sở Hi Thanh súc thế.

Phạm vi quanh ba người họ, vô số tia lửa và âm thanh chấn động vang lên không ngừng.

Những thần linh còn lại không có thần thông như Tử Vi và Câu Trần, tất cả đều kiêng kỵ đến cực điểm.

Bọn họ không thể nhanh chóng thoát khỏi chiến trường, lúc này không thể không chiến, lại không thể đến gần Sở Hi Thanh, chỉ có thể vội vàng bay ra xa, một mặt là kéo dài khoảng cách, tìm kiếm cơ hội thoát thân; một mặt là cố gắng thoát khỏi Sở Hi Thanh khóa chặt.

Chỉ cần không bị Sở Hi Thanh khóa lại, thì không cần chịu đựng đao ý đáng sợ kia, dù cho bị đánh trúng, cũng chỉ cần chịu đựng một phần đao ý.

Các thần chỉ có thể dùng lực lượng các loại thiên quy để tấn công Sở Hi Thanh từ xa.

Nhưng với Sở Hi Thanh bây giờ, căn bản là không tạo thành ảnh hưởng gì.

Đại đa số lực lượng đều bị đao cương của Sở Hi Thanh phản xạ lại.

Bộ phận còn lại không đánh xuyên qua được Thập Nhị Long Vĩnh Hằng của hắn.

Chỉ có mấy vị đế quân mới có thể uy hiếp Sở Hi Thanh.

Nhưng mà đao ý bá đạo kia vẫn đang quét ngang bốn phía, làm cho kẻ mạnh như Tử Vi cũng không thể dùng toàn lực.

Sở Hi Thanh tay cầm Thiên Tâm Tru Huyền đao, đao thế càng ngày càng mạnh, ép thẳng bát phương.

Huyền Vũ Tinh Quan đứng ở đằng xa, ánh mắt ngưng trọng.

Huyền Minh thần quang của hắn vẫn đang liên tục tấn công Sở Hi Thanh, nhưng đều bị Mộc Kiếm Tiên cản lại.

Lúc này, Huyền Vũ Tinh Quân lại vung tay lên, vô số mây đen đã hội tụ lại, chớp mắt đã mưa rào tầm tã, bao phủ toàn bộ chiến trường.

Theo cơn mưa rào xối xả này xuất hiện, đao ý của Sở Hi Thanh yếu đi rất nhiều, thần uy của Kính Phản Càn Khôn cũng không bằng lúc trước.

Huyền Vũ Tinh Quân cũng nắm giữ Kính Thiên chi pháp, còn là Chân Linh thứ 3 của Kính Thiên.

Trong hạt mưa này có các loại mặt kính, đang phản xạ qua lại các loại thiên quy, từ đó phá hư và tan rõ đao chiêu của Sở Hi Thanh.

Lúc này, Thanh Long Tinh Quân chợt bay lên trời, mãi đến vạn trượng trên không trung mới dừng lại.

“Gọi mây làm mưa!”

Hắn cúi đầu xuống, lạnh lùng nhìn Huyền Vũ Tinh Quân: “Ngươi lại dám hô mưa gọi gió trước mặt Long tộc ta!”

Theo một tiếng ‘oanh’, một bó lôi đình chói mắt nổ tung trong thiên đại, rồi lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Trong giây lát này, tất cả mây mưa đều hóa thành một mảnh sương trắng.

Trong hơi nước cũng có đủ loại mặt kính, lại đang phối hợp với hai đao chiêu của Sở Hi Thanh.

Huyền Vũ Tinh Quân lại không quan tâm.

Hắn chắp tay sau lưng, thong dong tự nhiên, chân thân của bộ thần khí hóa thể này đã ẩn vào sương mù từ lâu, chẳng biết đã đi đâu, ngay cả Thanh Long Tinh Quân cũng không thể tìm thấy.

Nhưng trong lòng Huyền Vũ Tinh Quân lại nghi hoặc không thôi.

Hôm nay Sở Hi Thanh đại triển thần uy, quả thực là đã làm các thần cực kỳ chấn động.

Mặc kệ là Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ hay là những đao chiêu đáng sợ kia, đều làm cho người ta cực kỳ kiêng kỵ, cũng đủ để chiến với bất kỳ vị đế quân nào trong thiên địa này.

Đây đã không phải là một con hổ non như họ nghĩ, mà là một con hung thú đã mọc nanh vuốt.

Nhưng với tính cách của Sở Hi Thanh, chuyện này rất không đúng.

Người này cũng không phải kẻ chuyên ẩn nhẫn gì, từ những chuyện Sở Hi Thanh đã làm, có thể thấy người này có lúc thì ẩn nhẫn, có lúc thì lại rất sắc bén, rất lộ liễu.

Nếu như Huyền Vũ Tinh Quân không đoán sai, chuyện này có thể có quan hệ với thần khí bản mệnh của Sở Hi Thanh.

Bởi vậy có thể thấy được, tính cách của kẻ này là không có lợi không dậy sớm.

Mà trận chiến ngày hôm nay, ngoại trừ diệt trừ hóa thể của các thần, để nguyên thần của các thần bị thương, thì Sở Hi Thanh không nhận được lợi ích gì đáng nói.

Ngoại trừ bại lộ lực lượng ra, khiến các thần càng kiêng kỵ hơn, thì còn nhận được lợi ích gì?

Huyền Vũ Tinh Quân nghĩ đến đây, tâm thần bỗng nhiên chấn động, nghĩ đến một khả năng.

Chương 2580 - Ép giết (2)

“Đế quân nhân tộc.”

Vị Thiên đế đời đầu kia một tay nắm Thần Ô Vân, liên tục thay đổi vị trí dưới sự truy sát của Sở Vân Vân.

Nàng vừa rời khỏi chiến đấu, đã tò mò nhìn Sở Hi Thanh: “Ngươi nên hiểu, ngươi thật ra không thể giết chết ta, vì vậy ngươi làm như thế thì có lợi ích gì?”

Thiếu nữ cũng đang giả tạo sáng tạo ‘Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết’ trong cơ thể mình.

Tuy rằng Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết này có cây không rễ, còn tiêu hao nguyên lực của nàng, nhưng lại có thể làm có lực lượng của nàng tăng lên, có thể đồng thời thi triển vài loại lực lượng thiên quy cấp Thánh Giả, nắm giữ khoảng ba phần mười lực lượng lúc đỉnh phong.

Nàng một tay kéo Thần Ô Vân, chẳng những có thể thoát khỏi đao ý của Sở Hi Thanh, còn có thể cố gắng đọ sức với Sở Vân Vân.

Thiếu nữ phát hiện ra, nữ tử nhân tộc này càng ngày càng vướng tay, thiên phú quả thực là mạnh đến đáng sợ.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Thông Thiên chi pháp của Sở Vân Vân đã tăng lên ít nhất ba lần.

Nữ tử nhân tộc này dĩ nhiên lại có cảm ngộ trong chiến đấu, dùng Tuyệt Thiên chi pháp phối hợp với Thông Thiên chi pháp, tùy ý qua lại trong hư không, tốc độ càng lúc càng nhanh.

“Giết không chết? Vậy thì chưa chắc.”

Sở Hi Thanh vẫn đang tập trung súc thế, gia tăng tốc độ cho Chư Thần Hoàng Hôn.

Khóe môi hắn cong lên, hiện ra một ý cười trào phúng: “Nhưng ngươi đoán đúng, ta quả thực có dụng ý của ta, ép vị Khi Thiên Vạn

Trá chi chủ kia phải chết, thế nào?”

Thần Bàn Nhược giải phong ấn cho Đê Oa, phục sinh Thiên đế đời đầu.

Hành động này vốn không có vấn đề gì.

Nhưng có lẽ vị này không ngờ được, lực lượng của hắn và Sở Vân Vân đã trưởng thành đến mức độ này.

Thần Bàn Nhược tính sót điều này, đủ để khiến hắn rơi vào tuyệt cảnh.

“Ép giết Thần Bàn Nhược?”

Thiên đế đời đầu hơi nghi hoặc nhìn về phía nam.

Nàng không hiểu rõ thời cuộc của thiên địa bây giờ, tuy rằng nhìn ra Sở Hi Thanh có dụng ý khác, nhưng lại khó có thể hiểu hết.

Trong mắt Tử Vi lại lóe lên một tia lệ mang.

Hắn cũng hiểu ý của Sở Hi Thanh.

Lực lượng của nhân tộc bây giờ đã mạnh mẽ hơn những gì bọn họ nghĩ.

Đây là đối thủ cần các thần liên thủ mới có thể bình định.

Tương đối mà nói, bọn họ còn có một kẻ địch khác dễ giải quyết hơn.

Thiện giờ, cũng là lúc kẻ địch suy yếu nhất.

Đúng lúc này, Sở Vân Vân bỗng lắc người một cái, đi tới trước người Sở Hi Thanh.

Nàng dĩ nhiên lại áp chế thù hận và sát cơ với thiếu nữ kia, tạm thời bỏ qua cho vị ‘Thiên đế đời đầu’ này.

Lúc này, Câu Trần đang triền đấu với Sở Hi Thanh, trên mặt cũng hiện ra vẻ kinh ngạc.

Câu Trần hầu như không kịp phản ứng, thần khu đã bị một thương của Sở Vân Vân đâm thủng, sau đó toàn bộ đều nổ tung.

…

Cùng lúc đó, Thần Bàn Nhược đã rời khỏi mộ Cơ Dương, chạy vào tinh không, hắn vẫn đang dốc sức bỏ trốn khỏi sự truy sát của Thánh hoàng đời thứ ba.

Ki Đế Oa thoát khỏi phong ấn, Thần Bàn Nhược đã bắt đầu bỏ chạy.

Hắn trực tiếp bỏ qua Huyền Hoàng thủy đế, trốn vào hư không.

Nếu Thiên đế đời đầu đã phục sinh, cũng thoát khỏi phong ấn, như vậy hắn cũng không dùng được Xiển Thiên chi pháp.

Huyền Hoàng thủy đế sống hay chết, cũng đã không quá quan trọng nữa.

Thần Bàn Nhược vẫn không thể khống chế Chân tổ Xiển môn, chỉ có thể dùng Khi Thiên Vạn Trá chi pháp để Chân tổ Xiển môn làm việc theo ý mình, nhưng không thể dùng cho chiến đấu.

Hắn chỉ có thể dùng lực lượng của Chân tổ Xiển môn để cường hóa lực lượng Thế Thiên và Ký Sinh chi pháp của hắn, đối kháng với một cái Bàn Cổ tinh hồn khác trong tay Đế Oa, làm cho vị Tổ thần nhân tộc này không có sức phản kháng.

Mà bây giờ, hắn đã không cần những thứ này nữa.

Hắn đoán là, dù Huyền Hoàng thủy đế thoát vây, cũng sẽ bị giết chết một lần, dự tính là trong vòng mấy chục năm tiếp theo cũng không thể khôi phục. Các thần cũng sẽ không cho phép hắn khôi phục quá nhanh, vì vậy không cần để ý.

Chỉ là Thánh hoàng đời thứ ba đã lột xác 15 lần, đã mạnh đến cực điểm, thần khi đã tiếp cận siêu thoát.

Thánh hoàng đời thứ ba bây giờ, dù Thần Bàn Nhược lúc đỉnh phong cũng không phải nhượng bộ lui binh, chứ đừng nói là đang bị thương, thần lực đã khô kiệt.

May mắn là, Giải Thiên chi pháp của Thánh hoàng đời thứ ba chưa có thành tựu.

Đây chính là đòn sát thủ mà Thánh hoàng đời thứ ba tu luyện để khắc chế hắn.

Nhưng vì đối kháng với nghiện nguyên, Thánh hoàng đời thứ ba phải ngủ say quanh năm, Giải Thiên chi pháp này chỉ mới đến tầng thứ VĨnh Hằng hạ vị.

Tuy rằng có Bàn Cổ tinh hồn gia trì, còn cả việc liên tục lột xác, khiến cho uy lực của Giải Thiên chi pháp này cũng cực kỳ đáng sợ, nhưng còn lâu mới có thể đối kháng với hắn.

Hắn dốc toàn lực để bỏ chạy, mãi đến tận 320 cái hô hấp sau, Thần Bàn Nhược mới dừng lại giữa tinh không.

Hình như vị qua đã bỏ qua rồi…

Nhưng Thần Bàn Nhược chỉ đứng yên một lát, sau đó hóa thành một vệt bóng đen, bay về phía đông nam của tinh không.

Hiện giờ, hắn nhất định phải quay về Ma vực Thiên giới, sau đó dùng thời gian ngắn nhất để hoàn thành một lần huyết tế quy mô lớn.

Thần Bàn Nhược không chỉ là một vị Tinh chủ của sao Thiên Khil mà còn là một vị Ma thần, hắn vẫn luôn tiếp nhận huyết tế.

Hắn có thể dùng Khi Thiên Vạn Trá chi pháp, chỉ lấy lợi ích của huyết tế, mà không cần trả giá quá đắt.

Chỉ là khi Thần Bàn Nhược sắp chạy đến Ma vực Thiên giới, hắn bỗng nhiên đứng lại.

Thần Bàn Nhược cảnh giác nhìn vào hư không: “Là ai?”

Theo câu nói này, một bóng người cao 900 trượng bước ra từ hư không.

Mặt mũi hắn lạnh lùng, ánh mắt bễ nghễ: “Là ta!”

Là Phong Thần – Đế Sát!

Thần Bàn Nhược chỉ thấy rất gay go, hắn cười khổ với Đế Sát: “Ta vẫn cho rằng chúng ta có thể liên thủ, trừ khử nhân tộc trước.”

Phong Thần – Đế Sát lạnh nhạt nói: “Đúng là có thể liên thủ, nhưng ngươi ngàn vạn lần không nên để Thiên đế đời đầu tái sinh hậu thế.”

Hắn hơi chậm lại: “Huống hồ bây giờ, nhân tộc thực sự quá mạnh.”

Mạnh đến mức đủ để các thần Bàn Cổ phải liên thủ thêm một lần nữa!

Đặc biệt là thực lực mà Sở Hi Thanh thể hiện ngày hôm nay, đã để bọn họ kiêng kỵ.

Phong Thần – Đế Sát đã có thể tưởng tượng, người này đáng sợ như thế nào khi ở trên chiến trường.

Đây là đối thủ mà không một mạch nào có thể giải quyết được, cũng đừng hòng giết hắn mà không trả giá đắt.

Nhưng mà khi bọn họ tử chiến với nhân tộc, thì để kẻ địch không chết không thôi là Thiên đế đời đầu ngồi nhìn và quật khởi sao?

Một khi THần Chân Như khôi phục, lực lượng có thể sánh ngang với Đông Hoàng ngày xưa.

Danh vọng của nàng đủ để hiệu triệu tất cả thần linh Hỗn Độn về dưới trướng.

Cái này thậm chí còn đáng sợ hơn của nhân tộc bây giờ! Đáng sợ hơn gấp mười lần!

Đặc biệt là những lão già sinh ra trong những năm tháng Thái Sơ, đang ẩn núp trong góc của thiên địa. Đám người này vẫn để bọn họ đứng ngồi không yên, như ngồi trên đống lửa.

Khi Đế Sát dứt lời, tay phải của hắn đã thò vào trong hư không.

Phong Thần – Đế Sát dĩ nhiên lại không nhìn Khi Thiên Vạn Trá chi pháp, tìm thấy vị trí của Thần Bàn Nhược, sau đó đột nhiên nắm lấy trái tim của Thần Bàn Nhược.

Rầm!

Khoảnh khắc này, trái tim của Thần Bàn Nhược đã bị hắn bóp vỡ vụn.

Linh thức ngũ giác của hắn có thể bị Thần Bàn Nhược lừa dối, nhưng 'lực' và 'năng' lại có mặt ở khắp mọi nơi trong thiên địa, chúng chắc chắn sẽ không lừa hắn.

Chương 2581 - Thay thế

Bên này, Thiên đế đời đầu bỗng ngây người.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, vị trí Thánh Giả của Khi Thiên và Vạn Trá, còn cả Thế Thiên trong thiên địa này, dĩ nhiên lại quay về trong tay nàng.

Trình độ của nàng trên ba thiên quy này vốn ở trên Thần Bàn Nhược, chỉ là nguyên chất thất lạc, lực lượng giảm mạnh, rất khó khăn khi câu thông với thiên quy.

Cho tới nay, nàng đều là mượn nguyên chất của Đế Oa để chiến đấu.

Lấy Sáng Tạo chi pháp để sáng tạo tất cả, thần lực của nàng tiêu hao rất nhiều.

Nhưng bây giờ, ba loại lực lượng này lại trở về trong tay nàng.

Nói cách khác… Thần Bàn Nhược lại ngã xuống thật?

Thiên đế đời đầu cũng không quá đau lòng hay phẫn nộ.

Nàng bình tĩnh nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt kinh dị.

Thiếu niên nhân tộc này, dĩ nhiên lại nói được làm được, nói muốn ép Thần Bàn Nhược chết, vậy không chờ đến quá một khắc.

Trong này rốt cuộc là vì sao?

“Bệ hạ, chúng ta nhất định phải rút lui trước!”

Thần Ô Vân bị nàng cầm trong tay, vẫn đang cố gắng khôi phục, nhưng nửa thân thể kia vẫn chưa thể mọc ra.

Sở Hi Thanh nuốt bộ phận nguyên chất của La Hầu, cũng có chút trình độ trên Hủy Diệt và Phá Hư chi pháp.

Lúc này, Thần Ô Vân đã nghĩ thông suốt một bộ phận then chốt, khuôn mặt máu thịt tràn trề của hắn nhất thời hiện lên vẻ dữ tợn: “Những Tổ thần kia, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho chúng ta!”

“Tổ thần? Ngươi đang nói 12 hậu duệ của Bàn Cổ?”

Thiếu nữ nhíu mày, lại nghĩ đến trước khi mình chết, bị các thần Hỗn Độn và 12 hậu duệ Bàn Cổ liên thủ đánh giết.

Ngày xưa, thân phận Ngoa Thố của nàng bị bại lộ, 12 hậu duệ Bàn Cổ cầm đầu, liên thủ các thần Hỗn Độn, bắt đầu ra tay với nàng.

Bọn họ kế thừa nguyên chất của Bàn Cổ, tất cả đều có thiên tư cao tuyệt, phần lớn còn nắm giữ Bàn Cổ tinh hồn, sau khi Bàn Cổ chết một triệu năm, cũng đã có thực lực vượt qua đế quân.

Thời gian trôi qua 23 triệu năm, bọn họ chỉ có thể mạnh hơn trước kia.

Thiếu nữ lập tức nhảy về phía sau.

Khoảnh khắc này, nàng thế mà lại biến mất trong cảm ứng của Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân và tất cả thần linh, chẳng biết đi đâu.

“A…”

Giọng nói của Thần Phổ Chiếu vang lên bên tai Sở Hi Thanh: “Xin lỗi bệ hạ, ta không tìm thấy nàng.”

Phổ Thiên chi pháp của hắn hoàn toàn không thể khóa chặt tung tích của Thiên đế đời đầu.

“Không cần!”

Sở Hi Thanh nhắc trường đao, một đôi mắt biến thành màu vàng óng.

Hắn nhìn xuyên thấu hư không, nhìn chằm chằm vào những sợi dây nhân quả báo ứng kia.

Tầng thứ thiên quy của hắn còn kém xa vị Thiên đế đời đầu kia.

Vì vậy dù là sợi dây nhân quả báo ứng, cũng có thể bị lừa gạt, bị thay thế.

Tuy nhiên, nữ tử này muốn bỏ chạy vào lúc này, thì đúng là đã muộn…

Sở Hi Thanh vẽ ra sáu đạo ánh đao vừa sâu xa vừa khó hiểu, tựa như ẩn tượng đạo lý thiên đạo.

Chư Thần Hoàng Hôn!

100 cái hô hấp trôi qua, hắn rốt cuộc cũng hoàn thành súc thế!

Khoảnh khắc này, tất cả thần linh tham chiến đều cảm thấy sợ hãi và sợ hãi.

Bọn họ phát hiện thần lực của mình đang sụp đổ.

Đó là một loại lực lượng nhằm vào bản chất thần lực, phá hủy thần lực từ căn bản, để thần lực thần cương của họ tan rã.

Cũng đúng lúc này, Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh lại bùng nổ thêm lần nữa.

Lần này, hắn khoát chặt nguyên thần của những thần linh này.

Ầm!

Hóa thể của 27 vị thần linh bị hắn đánh nổ đầu, từng mảng từng mảng sương máu bay tứ phía.

Đại đa số đều là thần khí hóa thể, là thần khí kết hợp máu thịt sinh thành, tất cả đều bị Sở Hi Thanh chém thành tro bụi.

Cũng trong khoảnh khắc này, Sở Vân Vân một thương đâm thủng Tử Vi đang muốn bỏ chạy, trường thương kia xoắn một cái, thần khu của Tử Vi cũng biến thành phấn vụn.

Lúc này, chỉ có một Huyền Vũ là trốn vào trong sương mù, chân thân đã đi từ lâu.

Cũng trong khoảnh khắc này, toàn bộ đất trời đều rơi vào vắng lặng.

Tất cả thần linh quan sát, hoặc là trực tiếp tham chiến đều rơi vào sợ hãi.

Bóng người của Thiên đế đời đầu hiện ra ở cách đó ba ngàn dặm.

Lúc này, không chỉ Thần Ô Vân trong tay nàng thất khiếu chảy máu lần nữa, mà khóe môi nàng cũng tràn ra tơ máu.

Thiếu nữ nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt cực kỳ kinh ngạc: “Đây là kỹ xảo gì? Có tên không?”

Dưới cái nhìn của nàng, võ đạo của Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân đều là những kỹ xảo vận dụng thần lực và thiên quy.

Chỉ là kỹ xảo của hai người này cực kỳ cao siêu, hiệu suất cực cao, cực kỳ tinh diệu mà thôi.

“Một đao này, gọi là Chư Thần Hoàng Hôn.”

Sở Hi Thanh cũng đang lạnh lùng nhìn nàng, lại tụ tập vô số địch ý và sát niệm thành đao.

Sau khi các thần linh chết, hắn có thể tụ tập vô số địch ý và sát niệm của Cự linh.

“Chư Thần Hoàng Hôn?”

Thiếu nữ ngửa đầu nhìn bầu trời.

‘Bầu trời’ này đã khác với lúc trước khi nàng chết, có thêm chín tầng mây xay, hạn chế thần lực của các thần.

Thiếu nữ nhếch miệng cười: “Hi vọng ngươi có thể để chư thần hoàng hôn thật, bằng không thế giới này, sớm muộn gì cũng chết vì sự tham lam của các thần.”

Nàng và Thần Ô Vân lại biến mất một lần nữa.

Nhưng mà Chư Thần Hoàng Hôn của Sở Hi Thanh vẫn đang phá hủy thần lực của nàng.

Lúc này, ngay cả Thần Phổ Chiếu cũng có thể tìm thấy tung tích của nàng.

Thế Thiên chi pháp của nàng bị hạn chế, độn pháp cực kỳ chậm chạp.

Lúc này, lại có một bó ánh sao chiếu lên người thiếu nữ.

Đó là các thần linh trên tinh không, bọn họ đã tru diệt xong phân thân của Vọng Thiên Hống, bắt đầu rảnh tay đối phó nàng.

Bọn họ không ra tay với Sở Hi Thanh, lại bắt đầu liên thủ ngăn cản độn pháp của thiếu nữ.

Thiếu nữ cũng đang suy nghĩ biện pháp phá giải.

Nàng không để ý đến những ánh sao này, nàng chỉ sợ đao chiêu đáng sợ của Sở Hi Thanh mà thôi.

Chư Thần Hoàng Hôn này cũng không khó phá giải, nàng đã nghĩ đến không dưới mười phương pháp.

Đơn giản nhất chính là nội thiên địa, hoặc là dùng một đồ vật nào đó, làm máy trung chuyển cho máu thịt và căn nguyên thiên địa và thiên đạo.

Vấn đề là, cái này cần thời gian…

Sở Vân Vân đã xuất hiện ở cách thiếu nữ không xa.

Nhưng khi nàng đâm một thương, chuẩn bị đánh giết thiếu nữ, thì một bóng người to lớn nằm ngoài dự đoán của mọi người đã che chắn trước người thiếu nữ.

Ầm!

Theo tiếng nổ rung trời, 300 dặm dưới mặt đất đều lún xuống, hình thành một lòng chảo khổng lồ.

Bóng người kia không chỉ chặn một thương của Sở Vân Vân, mà còn chịu đựng đao ý của Sở Hi Thanh.

Nhưng hắn cũng phải trả giá đắt, thân thể trượt lùi mấy trăm dặm, toàn thân có vô số vết thương.

“Thổ Đức Tinh Quân!”

Sở Hi Thanh lộ ra vẻ kinh ngạc, có chút không thể tin được.

Chương 2582 - Thay thế (2)

Cùng lúc đó, Thần Bàn Nhược bò ra từ trong ‘Thái Dịch hàm trì’ ở Thái âm cung.

Nguyên thần vỡ nát của Thần Bàn Nhược, đã mượn ao nước này để khôi phục hơn nửa.

Nhưng hắn vẫn quỳ trên đất, ho khan không ngừng.

Chờ đến khi dừng lại, hắn mới cười khổ một tiếng: “Hay cho Sở Hi Thanh, thực sự là một đối thủ tốt, lại ép ta đến nước này.”

Mặc dù hắn chết trong tay Đế Sát, nhưng Thần Bàn Nhược biết, thủ phạm chân chính là Sở Hi Thanh.

“Ngươi cũng không kém, đã chuẩn bị xong hậu chiêu. Từ nay về sau có thể thoát khỏi ánh mắt của các thần, trốn trong bóng tối, thật đáng mừng.”

Lúc này, âm Thần – Nguyệt Hi đang đứng bên cạnh ao, nàng bình tĩnh nhìn Thần Bàn Nhược: “Nhưng xem ra ngươi vẫn chưa thích ứng được với thân thể này.”

“Không phải không thích ứng, mà là tình thế bức bách, kế hoạch thay thế quá sớm, một thân máu thịt này không nghe sai khiến.”

Thần Bàn Nhược mỉm cười, lập tức nhìn thần khu của mình với vẻ phức tạp: “Thật không hiểu nổi, một Tổ thần Hỗn Độn tiếp cận cấp bậc Tạo Hóa như hắn, tại sao lại muốn tự sát, từ bỏ sinh mệnh của mình? Đúng là lợi cho ta.”

Trong mắt âm Thần – Nguyệt Hi cũng hiện lên một tia phức tạp.

Thần khu trước mắt này thật ra không phải thần khu của Thần Bàn Nhược, mà là thể xúc của Tổ thần Hỗn Độn Vũ Gia.

Vũ Gia sinh phi long, phi long sinh phượng hoàng, phượng hoàng sinh chim loan, chim loan sinh thứ điều, phàm là có lông vũ đều là thứ điểu.

Dựa theo lời kể của Long tộc và Phượng tộc, vị Tổ thần này không chỉ là tổ tiên của long và phượng, mà cũng là tổ tiên của nhân tộc.

Mà bây giờ, Thần Bàn Nhược lại cướp được thân thể của Vũ Gia.

Có rất ít người biết, bản thể của Thần Bàn Nhược thật ra là một con Kiêu, thiên quy hắn am hiểu nhất thật ra là Đoạt Thiên.

Đây là một loại chim ác trong truyền thuyết, ăn mẹ, dựa vào cướp đoạt đồ vật của người khác để sinh tồn.

Thần Bàn Nhược cướp đoạt thân thể của Vũ Gia bằng phương pháp rất khéo léo, vị này vẫn luôn dùng Đoạt Thiên chi pháp để cướp đoạt thần khu của Vũ Gia.

Đồng thời dùng lực lượng Khi Thiên Ván Trá để lừa gạt thân thể Vũ Gia, để tất cả máu thịt và nguyên chất trong bộ thần khu này cho rằng, nguyên thần của Thần Bàn Nhược chính là nguyên thần của thân thể nó.

Chỉ là Sở Hi Thanh ra tay quá ác, khiến Thần Bàn Nhược phải sử dụng sớm hơn, đã lưu lại mầm họa rất lớn.

“Có lẽ là tuyệt vọng thôi? Trước khi Bàn Cổ khai thiên, thời đại tối tăm kia không phải thứ chúng ta có thể tưởng tượng. Giống như ta bây giờ, cũng không thể hiểu được ngươi.”

Âm Thần – Nguyệt Hi khẽ lắc đầu: “Thật ra ta vẫn muốn hỏi ngươi một chuyện, ngươi làm như vậy, có đáng giá không?”

Tên này đã chuẩn bị thay đổi thần khu, từ bỏ vị trí Thánh Giả của ba thiên quy từ rất sớm.

Âm Thần – Nguyệt Hi rất không hiểu.

Cái tên này rõ ràng đã tiếp cận Tạo Hóa, lại lùi một bước vào thời khắc mấu chốt.

Thần khu của Vũ Gia đúng là rất mạnh, nhưng muốn leo lên con đường Tạo Hóa, thì sao có thể so với bản thể của mình?

Âm Thần – Nguyệt Hi đến giờ vẫn còn thấy hối hận thì hấp thu nguyên chất của Bàn Cổ.

Đây là trở ngại lớn nhất trên con đường Tạo Hóa của nàng.

“Đương nhiên là đáng giá.”

Thần Bàn Nhược bật cười: “Những nguyên chất kia, phần lớn đều là của nàng. Đáng tiếc là thiên tư của ta quá kém, nhưng năm nay không có quá nhiều tiến bộ, tự ngưng tụ được quá ít nguyên chất, không thể giúp nàng quá nàng.”

Hắn lập tức nhìn Nguyệt Hi với ánh mắt cảm kích: “Còn không cảm ơn âm Thần bệ hạ, ngươi đã tuân thủ hứa hẹn.”

“Đây là ta nợ ngươi, bây giờ đã thanh toán xong.”

Âm Thần – Nguyệt Hi chắp tay sau lưng, ánh mắt sâu thẳm: “Nhưng thực lực của vợ chồng Sở Hi Thanh bây giờ, đã vượt xa dự liệu của ngươi. Ngươi không lo lắng, vị nghĩa tỷ kia của ngươi sẽ chết trong tay Sở Hi Thanh và những Tổ thần kia sao? Đặc biệt là vị tỷ tỷ kia của ta, nàng đang cực kỳ tức giận.”

“Sở Hi Thanh?”

Thần Bàn Nhược nhìn về phía phàm giới: “Ta không lo lắng, Sở Hi Thanh và Thạch Thần chắc chắn sẽ không giết nàng, tuyệt đối không.”

Nhưng mà sắc mặt của hắn lại có chút âm u.

Thần Bàn Nhược vốn tưởng rằng âm Thần – Nguyệt Hi sẽ nghi hoặc với câu nói này, nhưng trên mặt Nguyệt Hi lại lộ ra vẻ thoải mái.

“Thì ra là vậy, vì thế nên ngươi căn bản là không có chân linh hoàn chỉnh của Thiên đế đời đầu, Thiên đế đời đầu căn bản là không chân chính phục sinh đúng không?”

“Vì vậy ngươi mới cần Bổ Thiên Thạch? Vì thế nên bộ phận chân linh bị thay thế của con gái Đế Oa vẫn tồn tại trên thế gian này, ngươi không dám giết nàng, chỉ có thể dốc hết sức khống chế nàng! Để ta đoán xem nàng là ai nào…”

Hai mắt Thần Bàn Nhược nhất thời co lại.

Hắn cảm giác nữ nhân này quá khôn khéo, làm người ta ghét!

…

Dưới phàm giới.

Chiến sự nơi này đã kết thúc, ánh sao đã biến mất, ‘Thiên đế đời đầu’ cũng chẳng biết đi đâu.

Sở Hi Thanh tay đè đao, nhíu chặt lông mày nhìn Thổ Đức Tinh Quân đang chữa thương.

“Tinh Quân!” Sở Hi Thanh cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, giọng nói trầm thấp: “Ngươi tốt nhất là cho ta một lời giải thích.”

Các thần hệ Thổ dù là minh hữu mà hắn cố gắng tranh thủ, nhưng Sở Hi Thanh bây giờ vẫn không nhịn được mà tức giận.

Hắn vốn cho rằng có thể giải quyết Thần Bàn Nhược và các thần Hỗn Độn trong trận chiến này.

Sở Hi Thanh thậm chí còn cân nhắc đến Đế Oa, đã chuẩn bị đánh nát nguyên thần của Thiên đế đời đầu, và bảo lưu thần khu lại.

Kết quả Thổ Đức Tinh Quân ngăn cản, làm cho mọi việc thành xe cát dã tràng.

Sở Vân Vân cầm trường thương, khí cơ cũng rất âm lãnh.

Đôi mắt xanh lam của nàng ẩn chứa hàn mang, rõ ràng là đã giận không nhịn nổi.

Thổ Đức Tinh Quân nghe vậy thì lại cười khổ, đao ý kia của Sở Hi Thanh cũng không dễ cản như vậy.

Một đế quân có thần khu gần 800 trượng như hắn, vậy mà cũng không cản được.

Hắn thở dài một tiếng: “Ta ra tay ngăn cản, là vì tiểu muội thỉnh cầu.”

“Tổ thần?” Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, quay đầu nhìn quan tài đá.

Hắn khó hiểu hỏi: “Vì sao?”

Hắn không thể tin, đường đường là Tổ thần nhân tộc mà lại có lòng dạ mềm yếu như vậy?

“Nàng nói đó không phải Thiên đế đời đầu Thần Chân Như chân chính, ít nhất cũng không phải hoàn chỉnh.”

Sắc mặt Thổ Đức Tinh Quân nghiêm túc: “VỊ kia có ít nhất một nửa chân linh của ấu nữ nàng. Nửa còn lại mới bắt nguồn từ Thần Chân Như, mà một nửa của Thần Chân Như lại thiếu sót rất nhiều, thậm chí có thể nói là mười không còn một.”

“Chỉ là chân linh của vị Thiên đế đời đầu kia mạnh mẽ hơn, lại do Khi Thiên Vạn Trá của Thần Bàn Nhược đã giả tạo trí nhớ của Thần Chân Như, cho nên Thiên đế đời đầu mới chủ đạo bộ thần khu này.”

Chương 2583 - Binh khí đối thần

Sở Hi Thanh nghe vậy thì không khỏi bất ngwof.

Hắn quay đầu nhìn về phía quan tài đá: “Nói cách khác, cái gọi là Thiên đế đời đầu này, thật ra vẫn là con gái Đế Oa?”

“Chỉ có thể nói là một nửa!”

Thổ Đức Tinh Quân cảm thấy lời này cũng không đúng, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, lại biết nên nói thế nào cho phải.

Hắn vô cùng đau đầu nói: “Nói chung là tình hình rất phức tạp, chúng ta không thể tùy tiện giết nàng.”

“Thì ra là vậy.”

Sở Hi Thanh rơi vào suy ngẫm: “Nếu như muốn bảo vệ tính mạng của vị điện hạ này, vậy sẽ rất rắc rối.”

Khi hắn nói chuyện, cũng đang giao lưu bằng thần niệm với Đế Oa.

Khi Sở Hi Thanh đại chiến với các thần, đao cương của hắn phản xạ lại tất cả mọi thứ.

Đế Oa muốn liên hệ với hắn cũng không được, thần niệm của vị này rất yếu, căn bản không thể tiến vào chiến trường.

Hiện giờ thì không có vấn đề.

“Đúng là rất rắc rối.”

Thổ Đức Tinh Quân tán thành: “Cô cháu gái này của ta vừa nhìn thấy ánh mắt trời, không thể để lại ấn ký trong thiên đạo, dù cho có khắc vào, vậy chưa chắc đã là nàng. Mà chúng ta không chỉ phải phân tách nàng và Thiên đế đời đầu, mà còn phải tìm một nửa chân linh còn lại của nàng nữa."

"MỘt nửa kia mới là chủ hồn của nàng, chủ hồn không tại, dù chân linh của Thiên đế đời đầu đi ra, bộ phận còn lại cũng không thể tồn tại độc lập. Chúng ta còn phải nhanh, Thần Bàn Nhược tuy đã chết, nhưng chưa chắc đã không có hậu chiêu trợ giúp Thiên đế đời đầu khôi phục hoàn chỉnh, khi đó thì hết đường cứu vãn."

Sở Hi Thanh đã hiểu.

Chân linh của Thiên đế đời đầu không trọn vẹn, nhưng bộ phận không trọn vẹn này, là chân linh ấu nữ của Đế Oa bù vào.

Đây là một quái thai chắp vá lại với nhau…

"Tổ thần không cảm ứng được một nửa chân linh còn lại của vị điện hạ kia sao?"

Sở Hi Thanh nói câu này là hỏi Đế Oa.

Sau khi Sở Hi Thanh cảm ứng xong, hắn liền chíu chặt lông mày, chỉ cảm thấy rất đau đầu.

Không biết Thần Bàn Nhược đã dùng thủ đoạn gì, ngay cả người mẹ như Đế Oa cũng không thể tìm thấy chân linh của con gái.

Hơn nữa, dù Thần Bàn Nhược đã ngã xuống mà còn không mất hiệu lực.

Thật ra Sở Hi Thanh rất nghi ngờ, Thần Bàn Nhược có tử vong thật hay không?

Có tên này đã sống hơn 20 triệu năm, trong đó có 13 triệu năm nằm trong trạng thái đỉnh phong, nắm giữ vô số tài nguyên trong thiên địa.

Nếu hắn không chuẩn bị một số hậu chiêu cho bản thân, vậy thì đúng là quá ngu xuẩn.

Huống hồ ở tầng thứ của Thần Bàn Nhược, ấn ký đã khắc rất sâu trong thiên đạo, rất khó tử vong chân chính.

Chỉ cần có chuẩn bị đầy đủ, là có thể khôi phục rất nhanh.

Người này nhìn như đã chết, ba thiên quy kia đều trở lại trong tay 'Thiên đế đời đầu'.

Nhưng Sở Hi Thanh vẫn không thể không cảnh giác và đề phòng người này.

“Đúng rồi!” Lúc này Sở Hi Thanh lại nghĩ đến một chuyện.

Sắc mặt hắn nghiêm túc: “Lúc nãy ta nhìn thấy Tông Thần Hóa ném thứ gì đó về phía quan tài, không biết Tổ thần và Thạch Thần bệ hạ có phát hiện ra là thứ gì không?”

Đây là một việc khiến Sở Hi Thanh không yên tâm.

Khi đó hắn đứng quá xa, Tông Thần Hóa lại có ý giấu diếm, vì vậy Sở Hi Thanh không nhìn rõ.

Người này quá giảo hoạt, nhân lúc bọn họ đại chiến mà bỏ chạy mất dạng.

Sở Hi Thanh muốn tra hỏi cũng không tìm thấy người.

Hắn đang suy nghĩ, người này rốt cuộc là con cờ của ai?

Ty Thần Tinh Quân? Hay là Nguyệt Hi? Bọn họ lại muốn cái gì?

“Chiếu Thế Ma Đăng - Tông Thần Hóa?”

Thổ Đức Tinh Quân lập tức lắc đầu: “Mẫu thần nói nàng không rõ, khi đó nàng đang đại chiến với Mộc Thần, không thể nhìn kỹ.”

Đế Oa thì lại càng không biết gì cả.

Hiện giờ nàng quá suy yếu.

Tuy rằng cảm ứng được có người ném thứ gì đó vào trong quan tài đá, nhưng lại biết rõ ràng.

Sở Hi Thanh bất đắc dĩ: “Làm phiền Tinh Quân đưa Tổ thần về địa tâm, mời Thạch Thần bệ hạ kiểm tra cho tổ thần một phen.”

Với tình hình bây giờ, giấu Đế Oa vào địa tâm mới là an toàn nhất.

Hiện giờ, nhân tộc không có thừa sức lực để bảo vệ Tổ thần của mình, cũng không lấy ra được thiên tài địa bảo để giúp Đế Oa khôi phục.

Thần chiến hàng lâm, bọn họ không thể bại lộ điểm yếu.

“Còn có cái tên này.”

Hắn nhìn về phía Kiến Nguyên đế đang thoi thóp trên đất.

Vũ Côn Luân vẫn rất tận tâm tận lực với người này.

Tuy võ đạo của Kiến Nguyên đế chẳng ra sao, nhưng thần khu lại được chế tạo rất kiên cố.

Dưới chiến đấu của các thần, mà thần khu của Kiến Nguyên đế lại không bị đánh nát.

Đương nhiên, đây cũng là vì hắn nằm ở ngay cạnh quan tài đá.

Sở Hi Thanh cúi người liếc mắt nhìn hắn, lại kéo mi mắt của Kiến Nguyên đế ra.

Có thể thấy trong mắt hắn có chút ánh sáng lấp lóe.

Sở Hi Thanh cười lạnh: “Mời Tinh Quân giúp ta kéo hắn xuống lòng đất, càng sâu càng tốt.”

Theo hắn nói câu này, Huyết Nhai thần đao bên hông chợt rung lên.

Kiến Nguyên đế gần chết lại khôi phục chút sức sống. Thần sắc hắn dữ tợn, phát ra tiếng gào thét như dã thú, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, muốn cắn ngón tay Sở Hi Thanh.

Tên con hoang này cướp tất cả mọi thứ của hắn, hắn chỉ hận không thể ăn sống nuốt tươi tên con hoàng này!

Hắn ngậm lấy vô tận không cam lòng.

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà mình lại rơi vào tình cảnh này?

Thiên đạo bất công, thế mà lại để tên tạp chủng nham hiểm độc ác này cướp giang sơn của hắn, trở thành Thánh hoàng nhân tộc.

Trong lòng Kiến Nguyên đế còn có vô tận hối hận.

Hắn hối hận vì sao mấy chục năm trước lại tin tưởng Vũ Côn Luân, cũng hối hận mình đã bất cẩn khi chôn cất Tần Mộc Ca và chôn sống Sở Tranh, để bọn họ có cơ hội báo thù.

Sở Hi Thanh thấy thể, chỉ cảm thấy rất sảng khoái.

Hắn cười một tiếng, lại tát cho Kiến Nguyên đế một cái.

“Tốt nhất là Tinh Quân cho hắn một đạo phong ấn, ta muốn kẻ này vạn kiếp bất phục, vĩnh viễn không được siêu sinh! Kẻ này đã thi hóa, nghiệp hỏa quấn thân, không thể cho hắn cơ hội gặp người, tránh cho ô nhiễm phàm giới.”

Thổ Đức Tinh Quân cũng rất cáu giận với kẻ đã phá tan phong ấn của Đế Oa, để tình thế trở nên không thể cứu vãn.

Hắn cũng có ý lấy lòng Sở Hi Thanh, liền chắp tay nói: “Việc này đơn giản, ta sẽ để hắn vạn kiếp bất phục.”

Trong mấy ngày này, Thổ Đức Tinh Quân tận mắt nhìn thấy năng lực của Sở Hi Thanh.

Vị này lấy thân phàm nhân khuấy động cả tinh không, đánh cờ cùng các thần.

Hắn không chỉ cứu vãn xu hướng suy tàn của nhân tộc sau khi Táng Thiên ngã xuống, mà còn ép Thần Bàn Nhược phải chết!

Người này còn có thiên phú tuyệt luân, lấy thân Bán Thần mà nắm giữ lực lượng cấp đế quân, càng hơn Táng Thiên và Huyền Hoàng năm đó.

Hiện giờ, trận đại chiến nhân thần sắp xốc màn che.

Lực lượng của nhân tộc tuy nằm ở thế yếu, nhưng có vị Thánh hoàng đời thứ tư Sở Hi Thanh này ở đây, ai thắng ai thua vẫn chưa biết được.

Mạch Thổ Thần bọn họ kết giao với người này cũng không có chỗ xấu.

Chương 2584 - Binh khí đối thần (2)

Thổ Đức Tinh Quân lập tức kéo Kiến Nguyên đế và Đế oa chìm xuống lòng đất.

Hắn lo lắng quan tài đá có vấn đề nên không dám sử dụng, đã thay đổi một chiếc giường đá khác, để thần khu của Đế Oa nằm lên đó.

Ngoài mấy ngàn dặm, cuộc chiến của Thạch Thần và Thổ Thần cũng đã kết thúc.

Sau khi Sở Hi Thanh thi triển Chư Thần Hoàng Hôn và quét sạch các thần.

Tình hình chiến đấu của hai vị Tổ thần này đã hoàn toàn thay đổi mùi vị, đã thành cuộc chiến để Thạch Thần – Thạch âm hả giận.

Vị Tổ thần này gần như điên cuồng công kích Mộng Thần, như giòi trong xương, không chết không thôi.

Mộc Thần – Linh Uy bị Sở Hi Thanh 'mượn' Cấp Thiên chi pháp, đã không thể áp chế được Thạch Thần, tiếp đó lại là chó cắn áo rách, không còn Thần Bàn Nhược trợ giúp lừa gạt thiên địa, hắn bị chín tầng mây ảnh hưởng rất nhiều, càng không phải đối thủ của Thạch Thần.

Sau khi Sở Hi Thanh thu được thắng lợi, Mộc Thần lại không dám ở lại phàm giới lâu hơn.

Vì thoát khỏi Thạch âm, hắn đã phải trả giá đắt, vỏ cây đều bị Thạch Thần lột xuống.

Phải biết, cây cỏ và Cự linh không giống nhau, chỗ yếu hại của họ nằm ở da chứ không phải tim.

Linh Uy hợp làm một với một cây sồi tiên thiên, cũng kế thừa đặc điểm của cây cối.

Đối với hắn mà nói, cái giá này cực kỳ nặng nề.

Khi Linh Uy trốn vào tinh không, Thạch Thần vẫn đứng sừng sững trên địa địa, ngóng nhìn các ngôi sao trên trời.

Gương mặt bằng đá tảng của nàng không hề có biểu cảm gì.

…

Sở Hi Thanh nhắm mắt lại, cảm nhiên liên hệ chiều sao của mình với thiên quy Nhai Tí.

Hắn có thể cảm ứng được thiên quy Nhai Tí đang cường hóa.

Trận chiến ngày hôm nay, hắn không chỉ hoàn thành báo thù với Kiến Nguyên đế, mà còn ép tên đầu sỏ là Thần Bàn Nhược rơi vào chỗ chết.

Chiến công bất ngờ này, để cho thiên quy Nhai Tí của hắn được cường hóa rất nhiều.

Thiên quy này vốn nằm ở rìa tầng thứ tư của thiên đại, nó đang bắt đầu đi vào trong, đã tiếp cận với tầng thứ năm!

Điều này cũng có nghĩa, Sở Hi Thanh đã trở thành Sáng Đạo Giả của đầu thiên quy này.

Điều này khiến cho Sở Hi Thanh còn chưa đăng thần, nhưng cơ thể đã sản sinh ra lượng lớn nguyên chất Nhai Tí.

Thiên quy Hỗn Độn và Như Ý của hắn cũng được lợi từ đó, ngay cả Tru Thiên cũng được cường hóa ở trình độ nhất định.

Địa vị trên Như Ý của Sở Hi Thanh đã tăng mạnh, còn trở thành Thánh Giả của Hỗn Độn chi pháp…

Hắn đã thành công với tất cả nghi thức của mình.

Dù Hỗn Độn có biến số vô cùng, cũng phải vận chuyển theo ý chí của hắn.

Sau này hơi lắng đọng, là có thể bước vào Vĩnh Hằng.

Sở Hi Thanh cảm ứng một lát, liền nhìn về phía bảng nhân vật của mình.

Ước Nguyện Thạch: 4343794….

Số lượng quá nhiều, không đếm nổi.

Vị vậy, tuy trận chiến này không thể giết chết mấy thần linh kia, nhưng vẫn rất có lời.

Sở Hi Thanh lập tức thu hồi suy nghĩ, đi đến bên cạnh Sở Vân Vân.

Hắn nghi ngờ hỏi: “Vân nhi, hình như tâm trạng của ngươi không đúng lắm?”

Sở Vân Vân vốn đang đứng thất thần tại chỗ.

Nàng hơi gật đầu nói: “Ta cũng cảm thấy rất kỳ lạ. Khi nhìn thấy vị Thiên đế đời đầu kia, ta bỗng nhiên giận không nhịn nổi, muốn giết chết nàng.”

Sở Vân Vân hơi dừng lại, do dự nói: “Ta có chút hoài nghi, mình chính là nửa chân linh còn lại trong miệng Thổ Đức Tinh Quân.”

Lục Loạn Ly vốn đang thu dọn chiến trường.

Các thần khí do thần linh ký thể này rất bất phàm, dù đã vỡ vụn thì tài liệu vẫn rất có giá trị, có thể chế tạo ra vài cái thần khí mạnh mẽ.

Còn cả những thần huyết rơi rụng kia nữa, nói không chừng sau này có cơ hội dùng đến.

Nàng nghe thấy Sở Vân Vân nói câu này, liền ngạc nhiên không thôi.

Sở Vân Vân tự nhận mình là chân linh ấu nữ của Đế Oa?

Nàng lại không phải không cha không mẹ!

Nếu không phải Lục Loạn Ly hiểu rõ tính cách của Sở Vân Vân, suýt nữa đã muốn mở miệng nói nữ nhân này quá không biết xấu hổ.

“Thì ra là vậy.”

Sở Hi Thanh cũng suy tư: “Cũng không phải là không có khả năng, thật ra lúc nãy ngươi có thể trực tiếp mở miệng hỏi.”

Tu vị đến cấp bậc của họ, linh thức cực kỳ mẫn cảm.

Nàng không thể tức giận vô duyên vô cớ. cũng không thể muốn giết người mà không có lý do.

Hơn nữa, tình hình bây giờ chính là vậy, Sở Hi Thanh không thể giúp chết Thiên đế đời đầu, còn Thần Bàn Nhược cũng không thể giết chết nửa chân linh còn lại của ấu nữ Đế Oa.

Vì vậy, khó mà nói được nửa chân linh kia đang nằm trong trạng thái gì.

Sở Vân Vân nghe vậy thì cố gắng che giấu vẻ lúng túng trên mặt.

Nhưng mặt nàng vẫn hơi đỏ lên: “Vừa rồi, khi các ngươi nói chuyện thì ta đã ra sức thể hiện sự đặc thù trong nguyên thần của mình. Bởi vậy có thể thấy là ta nghĩ nhiều rồi.”

Nếu nàng là nửa chân linh kia, Đế Oa đã có thể nhận ra.

Chẳng lẽ muốn nàng mở miệng nói, ta có thể là con gái ngươi, ngươi nhìn kỹ một chút?

Sở Vân Vân không có da mặt này.

Nàng có cha có mẹ.

Tuy rằng mẫu thân mất sớm, phụ thân cũng bị người bức tử khi nàng 14 tuổi, nhưng cũng không có đạo lý vội vàng chạy đi nhận người khác là mẹ.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, bảo sao vừa rồi Sở Vân Vân lại triển khai nguyên thần ra bốn phương tám hướng.

Thì ra là có nguyên do…

“Vậy cũng chưa chắc, Đế Oa đang rất yếu, chưa hẳn đã có thể nhận ra, cũng có thể là vì Thần Bàn Nhược nữa.”

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, vẫn phải nghĩ biện pháp tìm chứng cứ.

Chẳng may là thê tử của mình thì sao?

“Ừm.”

Sở Vân Vân cũng không biết tâm trạng của mình bây giờ là sao.

Nàng vẫn rất để ý đến chuyện tâm trạng mất khống chế vừa rồi.

Muốn trừ khử Thiên đế đời đầu, nhất định phải tìm được một nửa chân linh kia.

Với lại, không biết vì sao mà nàng luôn có loại cảm giác thân thiết không tên với Đế Oa, vô thức sinh ra chút tình cảm quấn quýt.

Sở Vân Vân thầm cảm thấy mình thật không biết xấu hổ.

Nàng lại nhìn vào ống tay của của Sở Hi Thanh: “Trong ống tay áo của ngươi là gì?”

Sở Vân Vân cũng cảm giác được, trong ống tay áo của Sở Hi Thanh có một sinh mệnh nhỏ.

Điều này khiến cho Bạch Tiểu Chiêu trên đỉnh đầu vẫn tức giận đến giờ.

Sở Hi Thanh mỉm cười, hắn đầu tiên là dùng Như Ý chi pháp che đậy quanh người, rồi mới móc ra một con dị thú to bằng nắm đấm.

Nó đầu rộng, có cổ dài như rồng, thân thể lại như chó.

Con dị thú này vừa mới sinh ra, dùng ánh mắt mông lung nhìn ngó thế giới này.

“Đây là … Vọng Thiên Hống?” Con ngươi của Sở Vân Vân hơi co lại.

“Ý thức của nó bị thiên đạo và căn nguyên thiên địa tiêu diệt rồi cơ mà?”

Khi Thần Bàn Nhược ngã xuống, Vọng Thiên Hống cũng không thể trả nợ nữa, ý thức đã không còn tồn tại.

Chỉ còn lại một chút máu thịt không còn linh trí, thi độc và máu thịt càng cuồng bạo và khó khống chế hơn.

“Đây không phải là Vọng Thiên Hống, mà là Triều Thiên Hống.” Sở Hi Thanh bật cười: “Một điều khoản trong khế ước giữa ta và Vọng Thiên Hống, chính là mỗi một phân máu thịt của nó, mỗi một điểm hồn chất của nó, vĩnh viễn phải làm việc cho ta.”

Sở Vân Vân lập tức hiểu ra.

Sở Hi Thanh mượn lực lượng thiên đạo để tiêu diệt nguyên thần Vọng Thiên Hống, sau đó mượn Thần Khế thiên bi, tái tạo chân linh cho Vọng Thiên Hống.

Đây là một con thần thú nhân tạo mới được sinh ra, căn cơ ở long khí của nhân tộc, có thể gọi là Triều Thiên Hống, là một binh khí mạnh mẽ để đối phó với các thần…

Khóe môi của nàng lại cong lên lần nữa, lại có thêm mấy phần tự tin đối với trận thần chiến tiếp theo.

Người này, xưa nay đều không làm người khác thất vọng.

“Vậy người phải giấu nó thật kỹ, ta rất chờ mong một ngày đó…”

Chương 2585 - Bàn Cổ tinh hồn

Thần Chân Như không có thoát ly phàm giới và tiến vào tinh không.

Mặc dù Thần Ô Vân nói Ma vực Thiên giới là căn cứ của Thần Bàn Nhược, chỉ cần đến đó thì sẽ an toàn.

Nhưng Thần Chân Như lại ý thức được, tình hình bây giờ đã không như Thần Bàn Nhược dự tính.

Đặc biệt là sau khi nghe Thần Ô Vân tóm tắt thời cuộc bây giờ, Thần Chân Như lại càng không dám tiến vào tinh không.

Nàng biết các thần nhất định sẽ chờ nàng ở đó, nhất định sẽ không cho phép nàng đi vào Ma vực Thiên giới và khôi phục.

Thậm chí bản thân Ma vực Thiên giới, cũng có thể không còn an toàn nữa.

Trái thì thì phàm giới có chín tầng mây xanh, con đường đi xuống là Tạo Hóa thần thụ cũng bị Sở Hi Thanh và Mộc Kiếm Tiên cắt đứt, nàng có thể an toàn khi ở đây.

Thần Bàn Nhược có thể lừa dối chín tầng mây, nàng cũng có thể.

Khuyết điểm duy nhất là tiêu tốn thần lực, đối với nàng bây giờ, cũng là một gánh nặng.

Thần Chân Như đưa Thần Ô Vân đến một ngọn núi bí ẩn tại phía đông bắc Trung Thổ để ẩn núp.

Thần Ô Vân vừa đến đây, lập tức đã dùng linh dược, vội vàng chữa thương.

Thần Chân Như thì lại chắp tay đứng trên vách đá cheo leo, nhìn về phía mảnh thổ địa màu vàng sậm đang toát ra khí tức tanh tưởi.

Nàng nghĩ đến thiếu nữ nhân tộc kia, nghĩ đến lưỡi đao của Sở Hi Thanh, nghĩ đến Thổ Đức Tinh Quân giúp nàng bỏ chạy kia, và cả mảnh ác thổ vô biên trước mắt.

Đó là… thổ địa bị uế khí ô nhiễm.

Khi Thần Chân Như vẫn là Thiên đế thì đã có, nhưng mà không nhiều như bây giờ.

Thiếu nữ không khỏi thầm trào phúng.

Đám ‘con cháu’ Bàn Cổ này thật sự là vô năng.

Nàng còn tưởng sau khi bọn họ cướp đoạt thiên địa này, thì có thể làm ra chút chuyện, kết qua 22 triệu năm sau, cuối cùng chỉ tạo được chín tầng mây?

Những người không biết tiết chế này, phải chờ đến khi thiên địa rơi vào tuyệt cảnh mới bằng lòng bỏ qua sao?

Mãi đến khi Thần Ô Vân có động tĩnh, thiếu nữ mới tỉnh táo lại.

“Bệ hạ!”

Thần Ô Vân ăn linh dược đỉnh cấp và điều tức ba canh giờ mới thấy khá hơn một chút.

Thiên quy của Sở Hi Thanh thật ra không mạnh, nhưng đao ý kia hội tụ vô số địch ý và sát niệm.

Thần Ô Vân tổn thương nguyên thần là chính, thân thể thì khá hơn chút.

Sắc mặt hắn cực kỳ khó coi, cũng cực kỳ xấu hổ: “Chúng thần vô năng, để ngài chịu oan ức.”

Để hắn thấy bết bát nhất chính là Thần Bàn Nhược ngã xuống.

Thần Ô Vân bình thường tuy khá xem thường năng lực và tính cách của Thần Bàn Nhược, nhưng một khi Thần Bàn Nhược ngã xuống, Thần Ô Vân vẫn thấy luống cuống tay chân.

“Không sao, các ngươi đã cố gắng rồi.”

Thần Chân Như lại rất bình tĩnh: “Ngươi có thể liên hệ với những đồng bạn kia không?”

Theo Thần Ô Vân nói, nhiều năm qua Thần Bàn Nhược vẫn luôn liên hệ với các thần Hỗn Độn, âm thần kết bè kết cánh.

Trong đó có 4 vị cấp bậc đế quân tuyệt đối trung thành với Thiên đế đời đầu.

Trong đó bao quát cả Thần Ô Vân hắn.

“Chắc là có thể.”

Sắc mặt Thần Ô Vân nghiêm túc: “Thần Bàn Nhược đã tính đến trường hợp bị các thần phong tỏa, nên đã chuẩn bị một số thủ đoạn liên lạc.”

“Vậy thì liên hệ với họ đi.”

Đôi mắt của Thần Chân Như thế mà cũng là màu xanh lam, nó đang lóe sáng: ‘Liên lạc với những người đáng tin cậy kia, nói cho họ biết, Thần Chân Như ta đã trở về.”

Thần Ô Vân nghe vậy thì sững sờ.

Giọng nói của thiếu nữ rất ôn hòa, nhưng lại rất cường thế, để người ta không tự chủ được mà muốn nghe theo.

Thần Ô Vân không khỏi ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn Thần Chân Như.

Hắn nhìn thấy vẻ uy nghiêm không cho phép nghi ngờ ở trên người thiếu nữ này.

Thân thể nhỏ bé kia, lại có khí thế như cột chống trời, tựa như che trời lấp đất.

Thần Ô Vân vẫn đang luống cuống vì Thần Bàn Nhược chết, hiện giờ đã bình tĩnh lại.

Hắn đã có chỗ dựa.

Đúng vậy, dù Thần Bàn Nhược đã ngã xuống, nhưng bệ hạ của bọn họ… vị thiên đế từng trấn áp lục hợp bát hoang đã trở về.

Thần Ô Vân cúi đầu sát đất: “Hạ thần tuân lệnh!”

“Ngươi an bài thỏa đáng đi.” Thiếu nữ quay đầu, lại nhìn mảnh ác thổ kia: “Còn Mộc Thần, bây giờ hắn có thể giúp chúng ta không?”

Thần Ô Vân nhíu mày: “Bệ hạ, lần này Thần Bàn Nhược mời Mộc Thần ra tay, chính là vì sách Tử trong Sinh Tử Bộ.

Thiếu nữ nhướng mày.

“Thì ra là vậy!”

Nàng biết Mộc Thần đã đánh mất vị trí Thánh Giả Sinh Mệnh vào tay Nam Cực Tinh Quân mới, tất cả là do Tạo Hóa thần thụ và sách Sinh trong tay Mộc Kiếm Tiên.

Thiếu nữ hơi suy ngẫm: “Ngươi đã nói, Thần Bàn Nhược để lại không ít kỳ trân dị bảo giúp ta hồi phục ở Ma vực Thiên giới, có thể đưa một bộ phận đến phàm giới không?”

“Chuyện này sợ là rất khó.” Thần Ô Vân nói: “Chúng ta rất khó có thể đột phá phong tỏa của các thần, bệ hạ muốn dùng những thứ đó, chỉ có thể quay về trước.”

“Không phải ta muốn dùng.” Thiếu nữ lại hỏi: “Nếu như chỉ đưa cho các thần hệ Thạch thì sao?”

Thần Ô Vân đầu tiên là không hiểu, sau đó lại biến sắc mặt: “Bệ hạ, lẽ nào ngài muốn giúp Đế Oa khôi phục? Đó là kẻ địch của chúng ta.”

“Cũng là mẫu thân bộ thân thể này của ta!”

Thiếu nữ rất kiên định, vẻ mặt cay đắng: “Đế Oa có thể không cho rằng như vậy, nhưng nàng có ân tái tạo với ta. Ngay cả quạ đen cũng biết phụng dưỡng mẹ, huống hồ là chúng ta? Chuyện này, ngươi nhất định phải làm ổn thỏa cho ta.”

Thủ đoạn của Thần Bàn Nhược vô cùng ác độc.

Hắn thay thế chân linh ấu nữ Đế Doa, ép Đế Oa không thể không dùng Sáng Tạo chi pháp để bù đắp tàn linh và thần khu của Thần Chân Như.

Nói vậy, Đế Oa nhất định sẽ ghét cay ghét đắng nàng.

Thiếu nữ lại nhìn hai tay của mình, nhất định phải mau chóng tìm đến nửa chân linh kia, và phải trả lại nguyên chất cho Đế Oa.

Nàng không muốn nợ Đế Oa.

Thiếu nữ lập tức cất bước, đi vào nơi sâu xa trong ác thổ.

Thần Ô Vân vốn còn muốn đi theo, nhưng lại biết mình không đuổi kịp.

Hắn không khỏi nghi ngờ hỏi: “Bệ hạ đi đâu? Chúng ta tốt nhất là nghĩ biện pháp đột phá phong tỏa, trở về Ma vực Thiên giới.”

Giọng nói của Thần Chân Như truyền lại từ phía xa xa: “Như vậy mục đích trở về là gì?”

Thần Ô Vân không khỏi bừng tỉnh.

Trở về đương nhiên là để bệ hạ khôi phục.

Nhưng hiển nhiên là bệ hạ đã có biện pháp khôi phục ở phàm giới.

“Đúng rồi, ta truyền cho ngươi một bộ bí pháp, có thể truyền cho các đồng bạn kia của ngươi. Sau này cố gắng không nghĩ không nhớ đến Sở Hi Thanh nữa.”

Thần Chân Như nói: “Thần khí bản mệnh của hắn không chỉ dung hợp Đông Hoàng Kính, mà còn dung hợp cả thần khí Tín Thiên Chung của ta. Các ngươi càng tin tưởng lực lượng của hắn, càng kiêng kỵ hắn, thì hắn sẽ càng mạnh. Ngoài ra, bí pháp này có thể giúp các ngươi ứng phó với Thần Ý Xúc Tử Đao ở một trình độ nào đó.”

Con ngươi của Thần Ô Vân co lại.

Hắn đã biết vì sao Sở Hi Thanh lại có thể quật khởi nhanh như vậy rồi.

Mà Vạn Tín chi pháp… đã từng là một trong những lực lượng căn cơ nhất của Thiên đế đời đầu.

Trước khi bại lộ thân phận, Vạn Tín chi pháp của bệ hạ gần như vào thẳng lĩnh vực Tạo Hóa.

Chương 2586 - Bàn Cổ tinh hồn (2)

Sở Hi Thanh không biết Thần Chân Như đã nhìn thấu thần khí bản mệnh của mình.

Hắn và Sở Vân Vân, Lục Loạn Ly đang xuôi nam, đi tới mộ Cơ Dương.

Lúc này, Huyền Hoàng thủy đế đang nằm yên trong một cái hố sâu cực lớn.

Thần khu 860 trượng kia đã mất đi tất cả sức sống.

Nhưng lực lượng thiên quy quanh quẩn nơi đây, đã chứng minh sự mạnh mẽ của bộ thi thể này khi còn sống.

Trước ngực cắm một cây trường thương, chính là Tuế Nguyệt của Lê Sơn Lão Mẫu.

Nhưng không biết vì sao, trên người Huyền Hoàng thủy đế lại có mười mấy lỗ máu, máu tươi vẫn đang chảy ồ ồ.

Bản thân Lê Sơn Lão Mẫu, còn cả Kiếm Tàng Phong, La Hán Tông, Sở MÍnh, Kế Tiễn Tiễn … đều yên lặng đứng chung quanh Huyền Hoàng thủy đế.

Cơ Dương thì đang ngồi ở chỗ Chập Long tự phong ấn, vẻ mặt đầy đau thương.

Sở Hi Thanh nhìn khuôn mặt anh tuấn của Huyền Hoàng thủy đế một chút, nghĩ thầm vị Thánh hoàng đời thứ hai này cũng không đẹp trai hơn mình bao nhiêu!

Hắn đến cùng đã làm như thế nào để ngự nữ 3000, còn có thể làm cho mấy người Lê Sơn, Thái Sơ vẫn quyến luyến không ngớt sau 36 vạn năm?

Hắn liếc nhìn Cơ Dương: “Mời công chúa điện hạ nén bi thương!”

Sau đó Sở Hi Thanh giơ tay lên, hút xương sống của Chập Long đến đây, để nó trôi nổi trước mặt Cơ Dương: “Xin công chúa chọn một nơi tốt để an táng.”

Thánh hoàng đời thứ ba đã trở về tinh không, đã để lại xương sống của Chập Long.

Sở Hi Thanh lại không thể không để ý đến ý nghĩ của Cơ Dương, không thể cứ lấy bộ xương sống này đi được.

Tất cả bi kịch của bộ thân thể này, đều bắt nguồn từ Vũ Côn Luân và Thần Bàn Nhược, nhưng con Chập Long này đã phải trả giá vì tất cả những gì mình làm, cũng đã tự chuộc tội.

Cái gọi là người chết nợ tan, ân oán đã kết thúc.

Sở Hi Thanh rất coi trọng Cơ Dương.

Nàng cũng đã nhận lời làm khách khanh của triều Đại Luật.

Cơ Dương lại lắc đầu nói: “Bệ hạ, hãy dùng xương sống của hắn để chế tạo đao, đây là nguyện vọng của huynh trưởng.”

Sau đó nàng lại nhìn về phía Lục Loạn Ly: “Mời Lục muội muội dùng nó giết thêm nhiều Cự linh, huynh trưởng cũng có thể yên giấc.”

Lục Loạn Ly cũng nghiêm túc chắp tay: “Nhất định không cô phụ điện hạ nhờ vả.”

Nàng cũng không khách khí.

Căn cơ của hai tộc nhân long quá mỏng, tài nguyên có hạn, đặc biệt là pháp môn của Chập Long rất tương tự với nàng.

Có thần khí này trong tay, thực lực của nàng sẽ tăng mạnh.

Sở Hi Thanh an ủi Cơ Dương xong, lại đi đến bên cạnh Lê Sơn Lão Mẫu.

Hắn thấy Lê Sơn Lão Mẫu đang bình tĩnh nhìn thi thể của Huyền Hoàng thủy đế, liền cười khẽ một tiếng: “Tiền bối không cần đau thương. Nguyên thai đã chuẩn bị xong, ít ngày nữa chân linh sẽ trở về.”

Đáng tiếc, sau khi Huyền Hoàng thủy đế thoát vây thì vẫn nằm trong trạng thái nửa sống nửa chết.

Tiêu diệt chân linh của Vọng Thiên Hống, chỉ là để Huyền Hoàng thủy đế không bị người khống chế.

Nhưng mà thi độc trong cơ thể hắn vẫn không thể đảo ngược.

Vì vậy vị bệ hạ này vẫn phải chết một lần.

Hắn tình nguyện đánh mất hai cái Bàn Cổ tinh hồn, làm lại từ đầu, chứ không muốn rơi vào hoàn cảnh như tứ đại Thi tổ.

Thật ra Sở Hi Thanh muốn Huyền Hoàng thủy đế chống đỡ thêm một thời gian nữa, nhưng mà không thể.

Ai cũng không chịu nổi nguy hiểm khi Huyền Hoàng thủy đế hoàn toàn thi hóa.

Đó chính là tai nạn của cả nhân tộc.

Tuy Sở Hi Thanh có Triều Thiên Hống trong tay, nhưng con thú này vẫn nằm trong giai đoạn ấu thể, không thể ngăn cản được vị này.

Lê Sơn Lão Mẫu nghe vậy thì lại cười gằn: “Con mắt nào của ngươi thấy ta đau thương? Bây giờ ta chỉ hận một thương này đâm quá muộn, lại còn lấy ra nhiều đồ như vậy để giúp hắn cô đọng nguyên thai.”

Nàng lập tức giơ tay lên, gọi thần thương Tuế Nguyệt trở về tay: “Thi thể của tên tạp chủng này, giao cho bệ hạ xử lý.”

Sở Hi Thanh ngây người, không hiểu lắm mà nhìn hai bên: “Lê Sơn tiền bối làm sao vậy?”

Kiếm Tàng Phong lại cười nói: “Lúc Huyền Hoàng thủy đế đi ra, Lê Sơn tiền bối đã trở mặt rồi. Bởi vì vị bệ hạ này đeo túi thơm của một nữ nhân tên Tây Lăng Tàm.”

“Ngọc bội trong tay Thủy đế bệ hạ thì lại là do một nữ nhân tên Thần Thiên Mô tặng. Có thể thấy hắn rất coi trọng hai nữ nhân này, trước khi tự phong ấn vẫn không quên bọn họ. Lê Sơn tiền bối thấy thế thì giận dữ, rõ ràng có thể một thương đâm chết Huyền Hoàng thủy đế, kết quả lại đâm hắn mười mấy thương, ngươi xem, máu vẫn đang chảy kìa…”

Hắn mang theo vẻ cười trên sự đau khổ của người khác, nghĩ thầm thì ra người như Huyền Hoàng thủy đế cũng có ngày hôm nay?

Sở Hi Thanh nhất thời bừng tỉnh.

Vị bệ hạ này lật xe rồi.

không ngờ THủy đế tiền bối cũng có lúc lật xe.

Hắn thầm hoảng sợ, Thần Thiên Mô chính là tên của Thiên Kính Tinh Quân, không chỉ là Thánh Giả thiên quy Kính Thiên, mà còn nắm giữ chiếc gương đầu tiên trong thiên địa.

Còn Tây Lăng Tàm thì Sở Hi Thanh không biết, nhưng cũng biết lai lịch của vị này rất bất phàm.

Sau đó hắn lại phát hiện Kiếm Tàng Phong đang cười rất vui vẻ.

Không biết vì sao, Sở Hi Thanh thấy rất ngứa mắt.

Đương nhiên, đây tuyệt đối không phải là một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

Hắn cảm thấy nhất định phải cho vị thừa tướng này thêm chút việc, liền nói: “Sư huynh, sau khi về kinh, ta và Vân Vân cần bế quan một thời gian dài, Lục Loạn Ly cũng phải đột phá tu vị.”

Kiếm Tàng Phong nhất thời chưa kịp phản ứng, gật đầu nói: “Ba người các ngươi có thu hoạch rất lớn, bế quan là chuyện phải làm.”

Cuộc đại chiến nhân thần sau này, vợ chồng Sở Hi Thanh chính là trụ cột không thể thiếu của nhân tộc.

Bọn họ càng mạnh càng tốt.

“Vì vậy, chuyện bắc phạt và dời đô phải làm phiền sư huynh rồi.”

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên: “Còn cả Trung Thổ ở phương bắc, ta cần một ít sứ giả đắc lực, đi thuyết phục những bộ lạc nhân tộc kia.”

Kiếm Tàng Phong nghe vậy thì chỉ cảm thấy cực kỳ đau đầu.

Mặc kệ là bắc phạt hay là dọn dẹp sau chiến đấu, còn cả việc dời đô, tất cả đều là công việc rườm rà phức tạp.

Hắn không khỏi cười khổ: “Bệ hạ có chín hóa thân cơ mà? Vì sao lại giao hết cho ta? Còn nữa, những nô bộ nhân tộc ở Trung Thổ, chỉ sợ là không dễ thuyết phục. Đại đa số đã có nô tính rất sâu, lưng đã cong đến mức không thể thẳng được.”

Hắn biết một ít súc sinh, dù chủ nhân đã chết, thì cũng không dám đi ra khỏi cái lồng của mình.

Sở Hi Thanh lại lắc đầu: “Chín hóa thân của ta còn phải cường hóa. Còn những nô bộ nhân tộc kia, cứ thử đi. Bây giờ có thêm một phần lực lượng chính là một phần, sau khi ta xuất quan, chuyện đầu tiên chính là xuất chinh bắc phạt, quét ngang Cự linh Trung Thổ. Trước lúc đó, ta hi vọng có một ít nhân tộc Trung Thổ đứng ra, tiếp ứng đại quân Thần Châu.”

Hắn thấy Kiếm Tàng Phong buồn bực không thôi, lúc này mới thấy thỏa mãn, liền hỏi đến việc quan trọng: “Đúng rồi, các ngươi biết Bàn Cổ tinh hồn của Huyền Hoàng thủy đế đi đầu rồi không?”

Hắn nhất định phải nắm rõ tung tích của hai cái Bàn Cổ tinh hồn này.

Chương 2587 - Chìa khóa Tạo Hóa

Sở Hi Thanh cũng nhờ Thần Phổ Chiếu quan tâm tung tích của hai cái Bàn Cổ tinh hồn này.

Nhưng Thần Phổ Chiếu không thu hoạch được gì.

Thật ra cái này cũng nằm trong dự đoán của Sở Hi Thanh.

Nếu Bàn Cổ tinh hồn dễ tìm thấy như vậy, các thần Bàn Cổ đã khống chế được chúng rồi.

Ngày xưa, Huyền Hoàng thủy đế cũng không thu được Bàn Cổ tinh hồn.

Bàn Cổ tinh hồn trong tay Băng Thần cũng sẽ không rơi vào tay Thánh hoàng đời thứ ba.

Nhưng Thần Phổ Chiếu còn nói, trước khi Huyền Hoàng thủy đế 'binh giải', hắn là đã có sắp xếp với hai cái tinh hồn này.

Huyền Hoàng thủy đế thân là chủ nhân của hai Bàn Cổ tinh hồn, trước khi tử vong cũng có thể làm ra một ít sắp xếp, ảnh hưởng đến hai cái tinh hồn.

Nhưng Thánh hoàng đời thứ ba không quá tin tưởng Thần Phổ Chiếu, nên khi đó đã dùng thần lực bao trùm toàn bộ mộ Cơ Dương, Thần Phổ Chiếu không thể nhìn thấy Huyền Hoàng thủy đế đã làm gì.

Kiếm Tàng Phong còn đang đau đầu, hắn vẫn mặt mày ủ rũ: "Trước khi binh giải, Thủy đế tiền bối đã có sắp xếp, hắn đưa ném hai Bàn Cổ tinh hồn vào căn nguyên thiên địa, do Thánh hoàng đời thứ ba che đậy, dự tính trong vòng một năm, hai Bàn Cổ tinh hồn này khó có thể trở về thế giới vật chất, tạm thời sẽ không chọn chủ."

"Thủy đế tiền bối còn nói, thật ra hai cái Bàn Cổ tinh hồn này đều bắt nguồn từ Đông Hoàng, ngày xưa sau khi Đông Hoàng bị Thần Bàn Nhược ám hại, không biết đã dùng biện pháp gì, để hai Bàn Cổ tinh hồn này không chọn chủ. Vì vậy sau khi hắn chết, bệ hạ chúng là người có hi vọng lớn nhất…"

Kiếm Tàng Phong nói đến đây, tâm thần Sở Hi Thanh hơi động, nhìn về phía bảng nhân vật của mình.

Ánh mắt hắn rơi vào bốn chữ Thái Thượng THông Thần.

Trong đầu Sở Hi Thanh xuất hiện một đoạn chú thích.

Bàn Cổ thiên tuyển: Thiên phú huyết mạch và lực lượng nguyên thần của ngươi được Bàn Cổ tinh hồn và Bàn Cổ tinh phách ưu ái, tăng vị trí dự bị lên trên diện rộng, trước mắt xếp hàng 18.

Chú thích: Trước mắt có hai Bàn Cổ tinh hồn vì nguyên nhân không biết, đã lựa chọn ngươi làm người dự bị thứ ba.

Sở Hi Thanh nhướng mày, chuyện này nằm ngoài dự đoán của hắn.

Hắn còn tưởng rằng hai Bàn Cổ tinh hồn sẽ rơi vào tay Ty Thần hoặc Thổ Đức Tinh Quân.

Đây là hai vị đế quân mạnh nhất trừ Bạch Đế Tử…

Ít nhất thì mặt ngoài là vậy.

“Nhưng hắn cũng khuyên bệ hạ thận trọng, trừ phi là bất đắc dĩ, bằng không tốt nhất là không nên hòa Bàn Cổ tinh hồn. Bàn Cổ tinh hồn chính là chìa khóa Tạo Hóa, nhưng mà dùng chìa khóa của người khác, sẽ thích ứng với hình dạng của người khác, sau này muốn làm cái chìa khóa của mình, sẽ trở nên vô cùng khó khăn.”

“Ngày xưa hắn đã hối hận, nói thành tựu cả đời của mình, thành cũng nhờ tinh hồn, bại cũng do tinh hồn, sau khi bước vào đế quân thì tiến triển gian nan, vì vậy để các thần có cơ hội để lợi dụng. Sau khi nghe thấy sự tích của bệ hạ, hắn cho rằng ngươi và hoàng hậu điện hạ có hi vọng Tạo Hóa, vì vậy chuyện hòa Bàn Cổ tinh hồn là không thể qua loa. Hắn còn nói trong hỗn độn đang ấp ủ tai nạn vô cùng lớn, chỉ là Bàn Cổ chúa tể, là không thể giúp nhân tộc đối ứng với kiếp nạn.”

Kiếm Tàng Phong hơi dừng lại, giọng nói nghiêm túc: “Thật ra không chỉ là hắn, những Tổ thần kia cũng bị tinh hồn và nguyên chất ảnh hưởng, trong 20 triệu năm qua, bọn họ đã nghĩ không biết bao nhiêu biện pháp hóa giải. Trong đó có hai kế sách tương đối khá, một là chém tam thi, hòa vào Bàn Cổ tinh hồn và nguyên chất; một cái khác là chế tạo một thần khí mạnh mẽ, để nó làm lọ chứa.”

“Nhưng cuối cùng đã được chứng minh là không ổn. Nhị tổ Xiển và Chân của Thủy đế bệ hạ chính là thí nghiệm của hắn, khi đó Thủy đế bệ hạ quét ngang phía nam sa mạc Xích Hồng, cho là sa mạc là nơi hiểm yếu, tướng sĩ nhân tộc có thể nghỉ ngơi khôi phục một quãng thời gian, cho nên bế quan trảm thi, ý đồ thoát khỏi sự ảnh hưởng của Bàn Cổ tinh hồn, tiến thêm một bước nữa.”

“Nhưng vào thời khắc hắn chém tam thi, các thần đã thả Vọng Thiên Hống, Cự linh phương bắc cũng xuôi nam. Khi đó hắn đang suy yếu, cuối cùng bại trong tay các thần.”

Sở Hi Thanh suy tư, hắn biết cái gọi là tam thi chỉ chín loại ‘dục vọng ác tâm’ trong cơ thể, cũng được gọi là ‘tam thi chín trùng’.

Thi giả, Thần chủ chi ý.

Trong đó, ‘Thượng thi thần’ tên là Bành Hậu, nằm trong đầu người, có thể khiến người ngu si trì độn, không có trí khôn.

‘Trung thi thần’ tên là Bành Chất, nằm tại lồng ngực người, có thể khiến người buồn phiền vọng tưởng, không thể thanh tĩnh.

‘Hạ thi thần’ tên là Bành Kiều, nằm ở bụng người, làm người ham muốn nam nữ và ăn uống.

Hiệu quả giống như Phật gia ở thế giới khác, đều là chém bỏ chấp niệm, tại Phật gia được gọi là ‘Phá Chấp’.

Có thể phá thất tình lục dục, loại bỏ chấp niệm, khiến ý thức bản thân vượt lên.

Tự khống chế thất tình lục dục, mới có thể chứng được đại đạo.

Cửu Luân thần ấn của Sở Hi Thanh chính là chém ra chín loại tâm trạng, chín loại dục vọng của chủ thể, chia ra làm phân hồn hóa thân.

Vì vậy trên một trình độ nào đó, thật ra hắn cũng đã chém tam thi rồi.

Tuy rằng chỉ là chia lìa, còn lâu mới được coi là phá chấp, khống chế, nhưng cũng đã có trụ cột rất mạnh.

Nói đến thì Cửu Luân thần ấn cũng là do Huyết Nhai Đao Quân tự sáng tạo ra, để người không khỏi bội phục tài năng của vị tiền bối này.

Vị này không lên cấp Bán Thần, đã chết trong tay các thần, thật sự là tiếc nuối của nhân tộc.

“… Thủy đế bệ hạ còn nói, chỉ có chuẩn bị ổn thỏa rồi mới tiếp nhận

Bàn Cổ tinh hồn, khi đó mới vẹn toàn. Hơn nữa chỉ một phương pháp là không an toàn, tốt nhất là dùng cả hai loại.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì cười khổ.

Chế tạo thần khí chứa đựng Bàn Cổ tinh hồn?

Đến nay, các thần Bàn Cổ còn không làm được, huống hồ là nhân tộc thiếu thốn tài nguyên?

Sở Hi Thanh giơ tay lên, hút Cửu Diệu Thần Luân kiếm vào trong tay.

Hắn rất động lòng với đề nghị của Thủy đế bệ hạ, nhưng thực hiện là rất khó.

Chuyện tiếp nhận Bàn Cổ tinh hồn, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Việc cấp bách vẫn là gia tăng tu vị.

Mình nhất định phải đăng thần, chuyển hóa Ước Nguyện Thạch và điểm thần nguyên mới nhận được thành thực lực bản thân.

Bằng không khi nhân tộc rơi vào hoàn cảnh hiểm ác, hắn ngoại trừ trực tiếp dung hợp Bàn Cổ tinh hồn ra thì không còn lựa chọn nào khác.

Chương 2588 - Chìa khóa Tạo Hóa (2)

Thiên Đạo Thạch Lâm.

Trải qua vài năm, phân hồn hóa thân của Thần Tịnh Ly lại xuất hiện ở đây lần nữa.

Nàng đi vào bên trong, nhìn cái tên Sở Hi Thanh nằm trên hạng nhất của bia đá Hỗn Độn và Như Ý, vẻ mặt lại khá phức tạp.

Hiện giờ có thể xác định là Sở Hi Thanh đã là Thánh Giả của thiên quy Như Ý.

Sự tồn tại của hắn, thậm chí còn để cho thiên quy Như Ý trở nên mạnh hơn một chút.

Đầu thiên quy này đã tiến vào tầng thứ sáu, tầng thứ Tạo Hóa.

Điều này khiến các thần Bàn Cổ rất bất an.

Theo Thần Tịnh Ly biết, bọn họ đang thảo luận xem Sở Hi Thanh bây giờ là chân linh hay là Thánh Giả của thiên quy Hỗn Độn…

Nội tâm Thần Tịnh Ly cũng rất phức tạp.

Một mặt là Sở Hi Thanh cướp đi thiên quy Như Ý mà nàng mưu đồ mấy chục vạn năm, một mặt là người này đã ép Thần Bàn Nhược phải chết, hóa giải kiếp nạn cho nàng.

Sau trận chiến này, Thần Tịnh Ly lại không thể sinh lòng phẫn hận.

Nếu Sở Hi Thanh chỉ là một phàm nhân bình thường, Thần Tịnh Ly nhất định sẽ không cam lòng, sẽ tức giận và hận thù.

Nhưng nếu người này đã mạnh đến mức có thể ép chết kẻ địch mà nàng kiêng kỵ nhất, vậy Thần Tịnh Ly chỉ còn thấy kính nể.

Ngay cả Thần Bàn Nhược còn rơi vào kết cục như vậy, huống hồ là Thần Tịnh Ly nàng?

Nàng đã không có tư cách làm đối thủ của Sở Hi Thanh.

Thần Tịnh Ly lập tức đi ra bên ngoài.

Dừng bước trước bia đá Nhai Tí.

Thần Tịnh Ly kinh ngạc phát hiện, bia đá này đã bắt đầu lướt qua phạm vi của tầng thứ tư, tiếp xúc với biên giới của tầng thứ năm.

Lúc này, ánh mắt nàng lóe lên, nhìn thấy bia đá Đao Đạo do Bạch Đế Tử mang đến đã tiến vào tầng thứ ba.

Sở Hi Thanh xếp hạng thứ 2 trên bia đá Tru Thiên, đã là Thánh Giả dự bị.

Nhưng vào lúc này, bóng người của Thái Sơ Huyền Nữ lại xuất hiện.

“Rất kinh ngạc đúng không? Nhưng theo mấy vị Tổ thần suy đoán, bia đá Nhai Tí này sẽ còn tiến lên, mãi đến khi tiến vào tầng thứ năm, chiều sâu thì chưa biết.”

Thái Sơ Huyền Nữ cười khẽ một tiếng: “Huyết Nhai Đao Quân và Sở Hi Thanh đều dung hòa thứ của mình vào trong thiên quy Nhai Tí, xem như là bù đắp cho Nhai Tí chi pháp, Sở Hi Thanh lại ăn miếng trả miếng, lấy máu trả máu, hoàn thành nghi thức cực kỳ mạnh mẽ.”

“Bây giờ thậm chí có thể nói là hắn đã hòa vào làm một với thiên quy

Nhai Tí, hiện giờ hắn cho rằng Nhai Tí chi đạo chính là Nhai Tí chi đạo chính thống nhất của thiên địa.. Điều này, trong mắt các thần thậm chí còn đáng sợ hơn cả Như Ý chi pháp của hẳn.”

“Thần Ý Xúc Tử Đao đối đầu vạn quân, Nhai Tí chi pháp của Sở Hi Thanh càng mạnh, đao pháp của hắn càng khó phá giải. MỘt khi hắn chứng đạo Vĩnh Hằng, nhất định sẽ ngưng tụ nguyên chất để người khó có thể tưởng tượng.”

Vẻ mặt Thần Tịnh Ly vẫn bình tĩnh như thường, nhìn đối cũ thủ này.

Trong mắt nàng có chút gợn sóng: “Có thể thấy, ngươi đang rất thả lỏng. Nhưng các hạ không sợ nhân tộc sẽ thua, Thái Sơ Huyền Nữ ngươi sẽ không còn chỗ cắm dùi trên thế giới này? HIện giờ cũng không có Chân tổ của Huyền Hoàng thủy đế che chở cho ngươi.”

Nàng nói đến đây lại cười gằn một tiếng: “Nói đến, ngươi bỏ mặc Huyền Hoàng thủy đế binh giải, thật sự đáng giá sao?”

Thái Sơ Huyền Nữ cười một tiếng: “Như vậy tình cảnh của ngươi thì sao?”

Thần Tịnh Ly nhất thời chìm xuống, nói không ra lời.

Tình cảnh của nàng bây giờ và tương lai đều cực kỳ tồi tệ, Thần Tịnh Ly thậm chí còn không nhìn thấy hi vọng nào.

Mà mọi người đều biết, tuy Huyền Hoàng thủy đế đã binh giải, nhưng Sở Hi Thanh đã chuẩn bị nguyên thai cho hắn rồi.

“Bây giờ ta ít nhất cũng có tương lai.”

Thái Sơ Huyền Nữ chắp tay sau lưng, giọng nói và thần thái đều rất thản nhiên: “Chân tổ Chân môn không phải thứ ta có thể giữ được, chờ đợi nhân tộc bại vong, Hiên Viên thi hóa, vậy thì chẳng bằng đánh cược một lần.”

Thần Tịnh Ly không khỏi thừa nhận Thái Sơ Huyền Nữ rất có quyết đoán, lời này cũng rất có đạo lý.

Hiện giờ, tuy nhân tộc nằm ở thế yếu, nhưng không phải là không có chút phần thắng nào.

Các thần Bàn Cổ đã rất khó đồng tâm hiệp lực như 1300 vạn năm trước.

Khi Thần Tịnh Ly đang âm thầm chúc các Tổ thần kia phải phá hủy nguyên thai của Huyền Hoàng thủy đế, thì nàng lại nghe thấy Thái Sơ Huyền Nữ nói: “Như vậy ngươi thì sao, có nguyện ý đánh cược một phen không?”

Thần Tịnh Ly nghe vậy, nhíu mày nói: “Ngươi có ý gì?”

“Ngươi đã tranh Vạn Mưu chi chủ với ta, giả bộ cái gì?” Ánh mắt Thái Sơ Huyền Nữ lạnh lẽo như đao: “Thần Bàn Nhược muốn thứ gì của ngươi?”

Khí tức của Thần Tịnh Ly cứng lại, rơi vào yên lặng.

Bổ Thiên Thạch là căn cơ để tương lai nàng tiến vào Tạo Hóa, không đến lúc bất đắc dĩ, nàng sẽ không lấy ra.

Lúc trước Thần Bàn Nhược phong tỏa sao Thiên Tịnh mấy tháng, nàng cũng không thỏa hiệp.

Thái Sơ Huyền Nữ thấy thế cũng không bất ngờ: “Mặc kệ đó là thứ gì, ngươi cho rằng mình có thể giữ được sao? Chẳng lẽ người cho rằng Thần Bàn Nhược đã chết thật?”

Thần Tịnh Ly chợt hỏi: “Thái Sơ, ngươi nhận ra cái gì sao?”

Nàng tự nhiên cũng không tin Thần Bàn Nhược sẽ tử vong như vậy.

Vì vậy bản thể của nàng vẫn ở lại sao Thiên Tịnh, đến giờ vẫn không dám ra ngoài.

“Ta chỉ cho rằng như vậy, cũng không có chứng cứ.”

Thái Sơ Huyền Nữ nhếch miệng cười: “Nhưng Sở Hi Thanh có cùng suy nghĩ với ta, vị bệ hạ này đã nhờ bạn của ngươi là Thần Phổ Chiếu, nhìn chằm chằm tung tích của Thần Bàn Nhược.”

Sắc mặt Thần Tịnh Ly nghiêm túc.

Ngay cả Sở Hi Thanh cũng không dám thả lỏng cảnh giác với Thần Bàn Nhược sao?

“Thứ trong tay ngươi, ngươi tự lo lấy đi.”

Bóng người của Thái Sơ Huyền Nữ đã tiêu tan trước mặt Thần Tịnh Ly: “Nhưng kiếp nạn sắp đến rồi, các hạ muốn lên thuyền vào giờ phút này, tự nhiên phải trả giá.”

Thần Tịnh Ly không chịu nổi dáng vẻ dương dương tự đắc này của

Thái Sơ Huyền Nữ, nghe vậy thì hừ lạnh một tiếng, trực tiếp nghiêng đầu đi, không thèm để ý.

Nhưng ba chữ Sở Hi Thanh trên bia đá Nhai Tí lại làm cho nàng cảm thấy rất chói mắt.

Thật ra nữ nhân này không có trí tuệ gì đáng nói, chỉ là may mắn.

Trước kia có Huyền Hoàng thủy đế làm chỗ dựa, bây giờ lại leo lên Thánh hoàng đời thứ tư của nhân tộc.

“Là Bổ Thiên Thạch đúng không?”

Thái Sơ Huyền Nữ chợt nói một câu, để nội tâm Thần Tịnh Ly run lên.

Nhưng lòng dạ nàng cực sâu, trên mặt vẫn bình tĩnh như không, Thái Sơ Huyền Nữ lại cười đắc ý: “Xem ra là đúng rồi, Thần Bàn Nhược muốn dùng nó để bù đắp linh hồn Thần Chân Như. Không ngờ ngươi lại có thần vật như vậy, nhưng tiếp theo các hạ phải cẩn thận rồi. Những Tổ thần kia sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Sắc mặt Thần Tịnh Ly không khỏi âm trầm như băng.

Chuyện này nàng cũng đoán được.

Mà sau khi phân thân của Thái Sơ Huyền Nữ rời đi, lại trực tiếp hàng lâm xuống phàm giới.

Bộ phân hồn hóa thể này của nàng không có quá nhiều thần lực, cũng không cần nuốt quá nhiều nguyên linh thiên địa để duy trì thần khu, cho nên hàng lâm không quá khó khăn.

Mà vị trí Thái Sơ Huyền Nữ hàng lâm, lại chính là tổng đàn của Chân môn.

Huyền Hoàng thủy đế đã binh giải, Chân tổ Xiển môn cũng đã tiêu tan, Thần Bàn Nhược còn chết trong tay Phong Thần.

Sau đó, chính là lúc giải phong ấn cho các Bán Thần nhân tộc.

Khi nàng đến đây, chỉ thấy Sở Hi Thanh và hai vị thê tử, và rất nhiều triều thần của Đại Luật đang đứng bên ngoài tổng đàn Chân môn.

Thái Sơ Huyền Nữ nhất thời nhếch miệng cười tủm tỉm chào hỏi với Sở Hi Thanh.

Chương 2589 - Minh ước

Tổng đàn Chân môn.

Sau khi giải trừ cấm chế, Thái Sơ Huyền Nữ trực tiếp rút nguyên thần về, bộ hóa thân này trực tiếp tan trong trời đất.

Nàng bố trí trận pháp ở đây, là vì phòng ngừa Thần Bàn Nhược, nhưng cũng gây trở ngại việc Sở Hi Thanh đánh thức những Siêu Phẩm nhân tộc đang ngủ say ở đây, cho nên cần nàng đến giải trừ.

Đương nhiên, nàng không đến cũng được, nhưng sẽ rắc rối hơn chút.

Sở Hi Thanh nhìn ra Thái Sơ Huyền Nữ vận dụng thần lực rất cẩn thần.

Thần Bàn Nhược sở dĩ không muốn lãng phí thần lực, quá nửa là do không muốn hao tổn nguyên linh thiên địa, để thiên địa sản sinh ra nhiều uế khí hơn.

Lục Loạn Ly đứng sau lưng Sở Hi Thanh lại lầu bầu: “Vị thần linh này có vẻ không quá thông minh nha, nàng là Vạn Mưu chi chủ?”

Nàng không nhận ra chỗ thần kỳ của nữ tử này.

Sở Vân Vân nghe vậy không khỏi lắc đầu: “Đại trí giả ngu, Loạn Ly không nên xem thường nàng.”

Sở Hi Thanh cũng bật cười: “Loạn Ly, mục đích dùng mưu của thế nhân là gì?”

“Mục đích?”

Lục Loạn Ly không khỏi nhíu mày.

Nàng nghĩ đến mấy đáp án, nhưng hình như không đúng, sau đó nói: “Chắc hẳn là vì cầu sinh?”

“Xem ra ngươi cũng hiểu.”

Trong mắt Sở Hi Thanh chứa vẻ tán thưởng: “Người không mưu vạn thế, không đủ mưu nhất thời, người không mưu toàn cục, không đủ mưu một cục. Chỉ cần người ta nhìn thấu điều này, thì sẽ không mấy vị trí Vạn Mưu chi chủ. Ngươi có tin không? Tương lai dù nhân tộc Thần Châu ta diệt vong, thì nàng vẫn sống rất tốt.”

Lục Loạn Ly nghe vậy thì nghiêm túc, đè đao nói: “Nàng muốn đặt cược cả hai bên?”

“Không phải.” Sở Hi Thanh lắc đầu: “Nhưng trongm ắt các thần, ngày xưa Thái Sơ Huyền Nữ sở dĩ ngả về phía Huyền Hoàng thủy đế, là do mấy người tam đại Ty Thiên và Kim Thần – Bạch Chúc, Thần Tịnh Ly ép buộc. Kẻ địch mà nàng vẫn luôn nhằm vào, chỉ là Thần Bàn Nhược. Đây há không phải là chỗ thông minh của nàng?”

Lục Loạn Ly trợn tròn mắt, lẩm bẩm: “Thì ra là vậy.”

Thái Sơ Huyền Nữ tiếp nhận ủy thác của Sở Hi Thanh, giúp hắn tìm kiếm và đề phòng Thần Bàn Nhược và Thần Chân Như, nhưng các thần Bàn Cổ cũng muốn làm việc này.

Thần Bàn Nhược đã chết, nhưng không ai yên tâm với hắn cả.

Vào lúc này, quốc sư La Hán Tông đã bắt đầu kết ấn, triển khai trận pháp.

Trong khoảnh khắc, một luồng nguyên linh thiên địa vô cùng vô tận hội tụ lại trong tổng đàn.

Khu từng sợi nguyên linh đưa vào quan tài đá, những Bán Thần nhân tộc đang ngủ say kia đã từ từ thức tỉnh.

Bọn họ bắt đầu ra sức cắn nuốt tất cả linh khí chung quanh.

Khoảnh khắc này, Sở Hi Thanh cảm ứng được chín tầng mây bắt đầu bài xích đám Bán Thần này.

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh cũng nghe thấy tiếng hừ lạnh truyền vào tai hắn.

Đó là Thạch Thần – Thạch âm, nàng đang biểu đạt bất mãn với Sở Hi Thanh.

Sắc mặt Sở Hi Thanh nghiêm túc, nhưng cũng không để ý.

Mãi đến khi tất cả Bán Thần trong tổng đàn khôi phục ý thức, bọn họ mới bắt đầu kiềm chế lại.

Hơn 5000 vị Bán Thần nhân tộc lựa chọn đóng băng ở đây, một phần là vì hết tuổi thọ, nhưng càng nhiều là không gánh vác được thiên kiếp 500 năm một lần.

Mà cái gọi là thiên kiếp này, thật ra là cũng một nhịp thở với chín tầng mây.

Các thần đang lợi dụng cơ chế của chín tầng mây để tru diệt từng người một, hoặc là ép bọn họ đăng thần, tiến vào tinh không.

Nếu bọn họ muốn kéo dài thời gian, chỉ có không cắn nuốt nguyên linh thiên địa, đề phòng chín tầng mây bài xích.

Vì vậy, sau khi mọi người thức tỉnh, tất cả đều nhìn mày, nhìn bốn phía với vẻ nghi hoặc.

Cũng đúng lúc này, bọn họ nhìn thấy Sở Hi Thanh đang đứng trên không trung nhìn xuống họ.

Đó là một thanh niên tuấn dật, có đôi mắt phượng hẹp dài, nhìn qua hào hoa phong nhã, phong độ phiên phiên, khí chất như khí thôn sơn hà, ngạo nghễ tất cả.

Ầm!

Trong khoảnh khắc này, 12 con Hoàng Long vàng óng xuất hiện sau lưng Sở Hi Thanh.

Còn có đao uy vô thượng đang ép xuống nơi này.

Có rất nhiều người ở đây đều tu đao đạo, lúc tự phong cũng mang theo thần binh bên người.

Nhưng trong nháy mắt này.

Bọn họ phát hiện thần binh của mình đang rung lên, thế mà lại làm lễ thần phục với thiếu niên này.

Mọi người ở đây không khỏi cùng sinh ra một ý nghĩ.

“Đây là ai?”

Một vài người quen nhau đã bắt đầu bàn tán.

“Đó hình như là Cửu Long… không, là Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ?”

“Nhìn thấy những con rồng phía sau hắn không? Đều là thật! 12 con Hoàng Long sống sờ sờ, 12 con Hoàng Long cấp bậc Vĩnh Hằng thượng vị!”

“Đậu xanh! Hoàng Long không phải chết hết rồi sao? Hắn lấy đâu ra 12 con?”

“Mấu chốt là hắn còn được 12 con Hoàng Long đồng ý!’

“Các ngươi chú ý đến long khí trên người hắn không? Quá tinh khiết, cường độ quá mạnh, quả thực là có thể so với Thánh hoàng.”

“Đao đạo thật lợi hại, vạn đao thần phục! Thiên hạ ngày nay, đao đạo cũng đã có nguồn gốc.”

“Thần niệm quá mạnh, đã vượt qua rất nhiều thần linh.”

“Lợi hại lợi hại! Ta tự phong đã 13 vạn năm, không ngờ hậu thế lại có một thần nhân như vậy.”

“Quả thực là thần nhân, còn cả nữ nhân bên cạnh nữa, cũng rất bất phàm, ta cảm nhận được thương ý cực kỳ bá đạo trên người nàng. Còn nữa, các ngươi có thể không cảm giác được, nàng còn là võ pháp chi tông…”

“Các ngươi nhìn con chim bên cạnh nàng kìa, rất giống Đế Giang.”

Sở Hi Thanh không nói gì, bình tĩnh quét mắt nhìn qua mọi người.

Để Sở Hi Thanh hiow thất vọng là, hắn không tìm thấy ‘tổ tiên’ Sở Lệnh Tây của mình ở trong đám người.

Nhưng hắn lại tìm thấy rất nhiều nhân vật được lưu danh sử sách, đều là các đời danh thần danh tướng.

Sở Hi Thanh cảm ứng được, có hơn 300 người có tư cách trực tiếp chứng đạo Vĩnh Hằng.

Đây chính là thứ khiến Huyền Hoàng thủy đế phải trả giá đắt để giữ lại cho nhân tộc.

Khi hắn nhìn xuống dưới, mọi người dần dần khôi phục yên tĩnh.

“Chư vị!”

Sở Hi Thanh chắp tay xuống phía dưới: “Bản nhân chính là hoàng đế Đại Luật, Nhân hoàng đương đại Sở Hi Thanh. Hôm nay đến giải phong cho chư vị, một là do Huyền Hoàng thủy đế tiền bối đã binh giải, nhị tổ Chân và Xiển đã tọa hóa, từ đây lui về phía sau. Hai môn Chân và Xiển đã không thể tồn tại nữa.”

“Hai là đại chiến nhân thần sắp đến, trận chiến này chính là trận chiến quyết định sinh tử của nhân tộc Thần Châu, cần lực lượng của chư vị, bảo vệ khí vận nhân tộc ta.”

Chương 2590 - Minh ước (2)

Lần này, toàn bộ hơn 5000 người đều biến sắc mặt, đưa mắt nhìn nhau một chút.

Đại chiến nhân thần sắp đến rồi?

Huyền Hoàng thủy đế đã binh giải?

Một Bán Thần xuất thần Ma Chiến lâu chợt chắp tay nói: “Vị bệ hạ này, từ khi thức tỉnh đến giờ, ta vẫn không cảm ứng được thần lực của Táng Thiên Thần Tôn, chẳng lẽ Táng Thiên Thần Tôn đã…”

Người này không dám nói tiếp

Sở Hi Thanh quét mắt nhìn qua: “Táng Thiên Thần Tôn đúng là đã ngã xuống.”

Toàn bộ nơi này nhất thời lại là một mảnh ong ong.

Tất cả mọi người đều hít thở không thông, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Huyền Hoàng thủy đế bình giải, Táng Thiên Thần Tôn ngã xuống, như vậy cuộc chiến nhân thần còn có phần thắng sao?

“Yên lặng!”

Trong mắt Kiếm Tàng Phong chợt lóe hàn mang.

Phía sau hắn thế mà lại hiện ra một Kiếm Tàng Phong khác.

Đó là một bóng mờ cao 20 trượng, cầm cây cân và thước sắt trong tay.

Đây chính là pháp tướng của thiên quy Quy Thiên.

Hắn dĩ nhiên lại sữa chữa thiên quy nơi này, làm cho chu vi ngàn dặm đều không có âm thanh tồn tại.

Chỉ có một mình Kiếm Tàng Phong với có thể nói chuyện: “Thiên hạ ngày nay, Táng Thiên và Thủy đế tuy đã ngã xuống, nhưng Thánh hoàng đời thứ ba đã trở thành Bàn Cổ chúa tể, còn có Nam Cực Trường Sinh đại đế quật khởi, sức chiến đấu sánh vai với Tổ thần.”

“Hai tộc nhân long ta còn có Thanh Long Tinh Quân, Binh Thần – Lê Tham, Quân Thần – Tử Vũ, Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Tố Y, Vũ Liệt thiên vương Minh Thiên Thu, Trung Nghĩa Trường Sinh đại đế…

ngoài ra còn có Thời Thần – Chúc Quang âm làm chỗ dựa ở ngoài tinh không.”

“Bệ hạ nhà ta còn là Thánh hoàng đương đại, liên tục đánh bại các thần hai lần, trước đây không lâu còn ép Thần Bàn Nhược phải chết! Lực lượng của nhân tộc bây giờ còn mạnh hơn lúc Táng Thiên Thần Tôn còn trên đời.”

Lúc này hơn 5000 Bán Thần mới bình tĩnh lại, bọn họ hai mặt nhìn nhau, ánh mắt kinh dị, nửa tin nửa ngờ.

Trong đó có một số người đã đang suy nghĩ biện pháp chứng thực.

“Sao có thể? Nghe như nằm mơ giữa ban ngày?”

“Ép Thần Bàn Nhược phải chết? Hắn có biết Thần Bàn Nhược là tồn tại thế nào không?”

“Thanh Long Tinh Quân? Thanh Long Tinh Quân mất tích rồi cơ mà?”

“Không thể tưởng tượng nổi, không thể tin nổi, nhưng những lời này rất dễ chứng thực, hắn không có lý do lừa gạt chúng ta.”

Lúc này, cũng có một người phấn chấn, hiện ra mấy phần vui mừng.

“Hắn nói thật! Ta vừa liên lạc với tông môn, Thần Bàn Nhược đã ngã xuống, còn có Băng Thần – Huyền Đế cũng tử vong. Mộc Kiếm Tiên đã đăng thần, Thanh Long Tinh Quân cũng đã trở về.”

“Thành tựu của vị bệ hạ này còn kinh người hơn so với tên mập lùn kia nói.”

“Là thật, trước đây không lâu vị bệ hạ này còn giải phong ấn cho Tổ thần Đế Oa của chúng ta…”

“Đúng là thật, thực sự là khó được! Thiếu niên này còn lợi hại hơn chúng ta tưởng tượng nhiều. Có người nói vị này tu luyện một môn đao pháp tên là Thần Ý Xúc Tử Đao, một người đối đầu vạn quân, một đao trấn áp Trung THổ, vô địch tại phàm giới! Là nhân vật các thần kiêng kỵ và sợ nhất bây giờ.”

“Còn cả vị hoàng hậu bệ hạ kia nữa, có người nói vị này có thực lực cấp đế quân. Một vị khác là Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Tố Y, cũng là Tây cung hoàng hậu của vị bệ hạ này.”

Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng, chờ ánh mắt mọi người tập trung trên người hắn một lần nữa, lúc này mới mở miệng nói: “Chư vị vừa mới tỉnh lại, trạng thái không tốt, ta nói tóm tắt vậy. Thế giới hiện nay, hai tộc nhân thần đã không chết không thôi, bọn họ chắc chắn sẽ dốc hết sức, lợi dụng chín tầng mây để giết chết chư vị, tiêu hao hết nguyên khí của nhân tộc ta.”

“May mắn là bây giờ, nhân tộc ta đã chiếm được Nam Thiên, lấy Bắc Lạc Sư Môn làm ranh giới, giằng co với các thần. Chư vị nếu cảm thấy mình có thể chứng đạo, vậy thì tu dưỡng một phen, rồi đăng thần ở Nam Thiên, đến khi đó các thần sẽ không dám quấy rầy.”

“Những người còn lại thì có thể cân nhắc trở thành khách khanh của Đại Luật ta, tạm thời mượn long khí của Đại Luật để thay thế chân nguyên. Đặc biệt là những người đã hết tuổi thọ, có thể kéo dài thêm chút thời gian. Nhưng phương pháp này cũng sẽ trói chặt với Đại Luật, cần phụng lệnh triều ta, ngay sau vinh nhục có nhau, hưng suy một thể.”

“Nếu chư vị không muốn bị ta hạn chế, cũng có thể trực tiếp rời khỏi phàm giới, tiến vào tinh không, hoặc là náu thân ở Ma vực Chiến giới, tự nhiên sẽ có người tiếp ứng.”

Nhưng muốn chứng đạo ở tinh không thì khó hơn trong phàm giới gấp mấy lần.

Điểm này, tất cả võ tu ở đây đều hiểu, không cần nhiều lời.

Lúc này, Sở Vân Vân lại ném Nghịch Thần Kỳ ra, cắm ở trước mặt tất cả mọi người.

Sở Vân Vân bình tĩnh như không: “Mặc kệ các ngươi lựa chọn thế nào, ta cũng hi vọng các ngươi có thể ở lại phàm giới vài ngày, nghe ta và phu quân giảng giải đạo pháp thiên địa.”

“Nhân tộc ta và hệ Thạch Thần có minh ước, từ nay về sau, không đến lúc bất đắc dĩ thì Bán Thần trở lên không được cắn nuốt nguyên linh thiên địa, không được dùng thần lực. Đây là thần khế do phu quân ta ký kết, cũng là ý chỉ của Tổ thần Đế Oa, các ngươi cũng phải tuân thủ. Người dám không nghe, chết!”

Nhất thời, một luồng thương ý cực kỳ bá đạo quét quang bốn phía, xung kích trấn áp thần niệm của tất cả người nơi đây.

Để cho tất cả mọi người cảm thấy nguyên thần đau nhói.

Lúc này, Kiếm Tàng Phong đã thu hồi thiên quy, nhưng toàn bộ phạm vi trăm dặm vẫn yên tĩnh như tờ.

Đại đa số Bán Thần đều kinh ngạc phát hiện, thiếu nữ đứng bên cạnh Sở Hi Thanh này lại có võ đạo mạnh mẽ đến như vậy!

Khi thương ý của Sở Vân Vân bộc phát, không chỉ xung kích nguyên thần họ, một thân chân nguyên cũng bị can thiệp ít nhiều.

Đây chính là võ pháp chi tông trong thiên địa.

Thiếu nữ mắt xanh nhìn như trẻ tuổi này, lại đã nắm giữ nguồn gốc của võ đạo!

Tất cả việc quan hệ đến võ đạo trong thiên địa này, đều bị quản thúc và ảnh hưởng.

Nhưng sau khi căng thẳng xong, bọn họ lại vui mừng không thôi.

Vị hoàng hậu này, dĩ nhiên cũng có phong thái đế quân!

Hiện giờ bọn họ có thể xác định, tình thế của nhân tộc Thần Châu còn tốt hơn mình nghĩ nhiều lắm. Bằng không phàm giới sao có thể sinh ra một hoàng hậu mạnh mẽ như vậy?

Nhân tộc và hệ Thạch Thần ký minh ước, cũng làm cho bọn họ phấn chấn.

Lúc này, tâm thần Sở Hi Thanh hơi động, hắn phát hiện thần niệm của Thạch Thần – Thạch âm đã thối lui khỏi đây.

Chương 2591 - Ước hẹn

Tổng đàn Chân môn có tổng cộng hơn 6300 quan tài đá, cuối cùng chỉ có hơn 5700 người tỉnh lại.

Hơn 600 vị còn lại, đều chết trong Tuế Nguyệt.

Lại có hơn 200 người lựa chọn tu dưỡng một thời gian ngắn, sau đó sẽ chứng đạo đăng thần.

Những Bán Thần đến chết cũng không cúi đầu với các thần này, đều là hạng người mắt cao hơn đầu, không đến lúc bất đắc dĩ, bọn họ không muốn bị người khống chế.

Dù là Thánh hoàng đời thứ tư của nhân tộc, cũng không thể khiến bọn họ cúi đầu liền lạy, cam tâm thần phục.

Những người còn lại thì đều ở lại.

Đại đa số họ đều không có lựa chọn, không hấp thu long khí thì phải hút nguyên linh thiên địa, chống đỡ nghiện nguyên.

Sở Hi Thanh là Thánh hoàng đương đại, được Tổ thần Đế Oa và hai vị Thánh hoàng đời trước tán thành, đã đủ để họ yên tâm.

Nhưng dù vậy, bọn họ vẫn rất cẩn thận với long khí.

Bọn họ đều biết, thiên hạ là không có bữa cơm miễn phí.

Long khí, mượn càng nhiều thì tương lai liên lụy càng sâu với Đại Luật.

Tương lai sớm muộn gì cũng phải trả…

Bọn họ cảm thấy hứng thú hơn với ‘nội thiên địa’ của vợ chồng Sở thị, đây mới là phương pháp hóa giải nghiện nguyên tận gốc.

Sau đó, đám người Sở Hi Thanh không ngừng nghỉ, chạy đến tổng đàn Xiển môn.

Tình hình bên này gay go hơn nhiều, hơn 6700 bộ quan tài đá, cuối cùng chỉ có hơn 4500 người tỉnh lại.

Sở Hi Thanh mở quan kiểm tra, phát hiện có rất nhiều người bị ký sinh quá sâu.

Bọn họ bị Ký Sinh chi pháp của Thần Bàn Nhược hút khô.

Những người còn sống sót cũng không khá lắm, có đủ loại vấn đề.

Những Bán Thần này khát cầu và ỷ lại long khí hơn đám võ tu bên Chân môn kia rất nhiều.

Sở Hi Thanh còn phải giúp bọn họ an dưỡng thân thể, chữa trị nguyên thần, tru diệt ký sinh trong cơ thể, sau đó sắp xếp vị trí tịnh dưỡng cho các vị tiền bối nhân tộc này.

Chờ đến khi xong xuôi, đã là 10 ngày sau.

Khi Sở Hi Thanh trở về hoàng cung, bắt đầu bế quan, việc đầu tiên hắn làm là nhìn vào 12 con Hoàng Long với ánh mắt cảm khái.

Hắn thầm nghĩ, bí pháp Hoàng Đạo do Huyền Hoàng thủy đế nghĩ ra từ Ngưng Huyết Tụ Mạch thật sự là quá thần kỳ.

Triều Đại Luật có thêm hơn một vạn vị Bán Thần cần long khí để uẩn dưỡng, nhưng long khí của Sở Hi Thanh không những không suy kiệt, trái lại còn mạnh hơn!

Sức mạnh của 12 con Hoàng Long cũng càng mạnh mẽ hơn.

Ngay cả Triều Thiên Hống của hắn cũng đã cao hơn một đoạn nhờ long khí nuôi dưỡng.

Cái gọi là long khí, thực chất là ý chí và khí huyết tinh hồn của bách tính Thần Châu ngưng tụ lại mà thành.

Số lượng bách tính càng nhiều, lòng dân càng vững chắc, thần uy của Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ lại càng mạnh.

Thời đại này, vừa hay là lúc nhân khẩu Thần Châu cường thịnh nhất.

Sau khi tiền triều diệt vong, Huyết Nhai Đao Quân một đao trấn thiên hạ, hầu như không phát sinh chiến loạn gì.

Sau đó Đại Ninh chi dùng mấy chục năm để thống nhất Thần Châu.

Thái Tổ, Thái Tông, Vũ Tông, Thế Tông của Đại Ninh đều là minh quân, mấy vị đế quân đời sau tuy ngu ngốc, nhưng có Bảy đời Thượng phụ - Độc Cô Thủ tọa trấn.

Mười mấy năm đầu khi Kiến Nguyên đế kế vị, cũng được công nhận là minh quân. Vì vậy trong 900 năm, Thần Châu coi như là quốc thái dân an; vì vậy nhân khẩu bây giờ phải nhiều hơn gấp mười lần thời Huyền Hoàng thủy đế, nhiều hơn gấp 40 lần thời Thánh hoàng đời thứ ba.

Long trụ của hắn cũng rất bất phàm.

12 con Hoàng Long cấp Vĩnh Hằng thượng vị, trước nay chưa từng có.

Số lượng khổng lồ, căn cơ vững chắc, khiến cho Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ của Sở Hi Thanh tăng lên đến trình độ cực cao.

Dù lòng dân phấn chấn hơn một chút, cũng khiến cho Sở Hi Thanh lấy được nhiều long khí hơn.

Mà hơn vạn Bán Thần nhân tộc trở về, đã làm toàn bộ thiên hạ này chấn động.

Những người này trở thành khách khanh của Đại Luật, không chỉ tăng cường tính chính thống của triều đình, cũng có thể tiến thêm một bước trong việc ngưng tụ lòng người.

Đây chính là vì sao long khí của Đại Luật lại nhiều hơn khi đã cung dưỡng cho hơn vạn bị Bán Thần.

Có người nó Cự linh cũng đang mô phỏng bí pháp Hoàng Đạo của nhân tộc, thay đổi thuật NGưng Huyết Tụ Mạch.

Nhưng bí pháp Hoàng Đạo này rõ ràng là thích hợp với nhân tộc hơn.

Nhân tộc tuy bị phong ấn lực lượng, hiện giờ số lượng nhân khẩu lại vượt xa Cự linh.

Sau đó, Sở Hi Thanh trực tiếp mở bảng nhân vật ra xem.

Chuẩn bị dùng tất cả điểm thần nguyên và Ước Nguyện Thạch để cường hóa các loại thiên phú huyết mạch của mình.

Lần này hắn nhận được cực kỳ nhiều điểm thần nguyên.

Danh vọng: Siêu Phẩm / đế quân.

Điều này có nghĩa người và thần đều cho rằng lực lượng của hắn đã đạt đến cấp bậc đế quân.

Hai chữ Đông Hoàng đã biến mất trong bảng nhân vật.

Khi Sở Hi Thanh khóa chặt mấy chữ này, khí linh của Thiên Ý Kính nói cho hắn biết là ‘thế nhân cho rằng thiên phú của ngươi là độc nhất vô nhị’.

Sở Hi Thanh biết hàng triệu điểm thần nguyên này là vì thế mà đến.

Hắn vốn cho rằng điểm thiên nguyên đổi thành điểm thần nguyên thì sẽ giải quyết được vấn đề lạm phát.

Kết quả chưa đến một ngày, hắn đã ý thức được mình còn quá bảo thủ.

Chỉ là khi Sở Hi Thanh dùng ý niệm để thăng cấp huyết mạch, thì lại nhíu chặt lông mày.

Hắn phát hiện mấy huyết mạch Thần giai như Táng Thiên thần huyết, Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết và Thần Dương, chỉ có thể cường hóa đến tầng 38 là cao nhất.

Còn lại các huyết mạch cấp Gần Thần như Thái Thượng Thông Thần, Nhai Tí… thì chỉ có thể tăng đến tầng 36.

Những huyết mạch đỉnh cấp phàm thế như Thần Thương, Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân, Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ, thì chỉ tăng được đến tầng 32.

Sở Hi Thanh nhất thời hiểu ra, đây hẳn là cực hạn của Thiên Ý Kính bây giờ.

Năng lực của Thiên Ý Kính rất mạnh, quả thực là không gì không làm được, cực kỳ thần kỳ.

Nhưng thần khí bản mệnh sở dĩ là thần khí bản mệnh, bởi vì vật này khóa chặt với nguyên thần của Sở Hi Thanh.

Cấp bậc của nó được quyết định bởi lực lượng bản thân Sở Hi Thanh.

Hiện giờ, Thiên Ý Kính hiển nhiên là không thể cường hóa những huyết mạch này.

Lúc này, cột thiên phú của hắn cũng phát sinh biến hóa.

Thiên phú: Hỗn Độn Chân Nguyên (cấp 28), Táng Thiên thần huyết / dị (cấp 38), Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (cấp 38), Nguyên Thần (cấp 38), Thần Dương (cấp 38), Thái Thượng Thông Thần (cấp 36), Nhai Tí (cấp 36), Thần Thương (cấp 32), Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân (cấp 32), Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ (cấp 32).

Sở Hi Thanh cường hóa xong, chỉ còn lại 400 vạn điểm thần nguyên.

Hắn hơi lắc đầu, bắt đầu dùng Ước Nguyện Thạch để ước nguyện.

Lần này, Sở Hi Thanh không chỉ vận dụng lực lượng của Thiên Ý Kính, mà còn thôi phát Như Ý chi pháp của mình đến mức tận cùng!

Hắn mới là Thánh Giả của Như Ý, cũng là pháp tướng của cái thiên quy này!

Hắn bắt đầu ước nguyện.

Ước Nguyện: Trong một năm, gia tăng tu vị của bản thân lên đến trình độ lớn nhất có thể.

Ước Nguyện: Trong một năm, gia tăng tất cả thiên quy võ ý lên trình độ lớn nhất có thể.

Ước Nguyện: Trong một năm, nội thiên địa hoàn thiện đến cực hạn.

Ước Nguyện: Trong một năm, Thái Thượng Thông Thần sẽ cường hóa đến Thần giai.

Ước Nguyện: Trong ba tháng, Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ sẽ cường hóa đến cấp độ Bán Thần.

Ước Nguyện: Trong ba tháng, Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân sẽ cường hóa đến cấp độ Bán Thần.

Thiên Ý Kính không thể thôi diễn những huyết mạch này, vậy thì hắn tự thôi diễn.

Ước Nguyện: gia tăng ngộ tính của Lục Loạn Ly lên trình độ lớn nhất có thể.

Ước Nguyện: Trong một năm, tu vị của Lục Loạn Ly tăng lên cao nhất có thể.

Sở Hi Thanh cố gắng xử lý công bằng, Ước Nguyện cho tất cả mọi người chung quanh, ngay cả Triều Thiên Hống cũng không bỏ qua.

Nhưng lực lượng Như Ý của hắn lại hơi yếu khi sử dụng lên người Vấn Tố Y và Sở Vân Vân.

Lần này, Sở Hi Thanh không cố tình thiết trí số lượng Ước Nguyện Thạch.

Hắn có vô số Ước Nguyện Thạch, còn có Khư Hạch làm căn cơ, đủ để chống đỡ tiêu hao này.

Hiện giờ, đại chiến nhân thần có thể bắt đầu bất cứ lúc nào.

Không dùng Ước Nguyện Thạch bây giờ, sau này cũng không có cơ hội dùng, Sở Hi Thanh nhất định phải chuyển hóa chúng thành thực lực trong thời gian nhanh nhất.

Sau đó hắn mới bắt đầu nhập định tu hành.

Chương 2592 - Ước hẹn (2)

Sở Hi Thanh vừa ước nguyện xong, trong đầu đã có rất nhiều ý tưởng mới.

Đặc biệt là ý nghĩ liên quan đến nội thiên địa, khiến Sở Hi Thanh mừng rỡ không thôi.

Nói đến nội thiên địa, Sở Hi Thanh lại không khỏi cảm khái.

Đây cũng là di trạch của Huyền Hoàng thủy đế.

Sở Hi Thanh suy đoán, thiên tư của vị tiền bối này rất có thể còn mạnh hơn cả Táng Thiên và Đông Hoàng.

Mặc kệ là bí pháp Hoàng Đạo hay là hai đạo Xiển Chân, tất cả đều khiến người phục sát đất.

Lúc này, ý thức của Sở Hi Thanh vận chuyển rất nhanh, một hô hấp chính là hơn ngàn ý nghĩ.

Trong một hô hấp này, hắn có thể có hơn 100 cái linh cảm, sau đó lại trong vài hơi thở ngắn ngủi, thôi diễn ra những linh cảm này có thể thực hiện được hay không, ưu khuyết điểm của chúng thế nào.

Cùng lúc đó, khí huyết và chân nguyên của hắn cũng đang tiêu hao rất nhanh.

Nhưng Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cấp 38 cũng giúp hắn khôi phục rất nhanh.

Sau đó, Sở Hi Thanh bắt đầu tĩnh tọa bên trong Dưỡng Tâm điện, ngày qua ngày nghiên cứu suy nghĩ.

Hoàn toàn không để ý đến bên ngoài, cũng không biết thời gian trôi qua.

Mãi đến ngày cuối cùng của tháng 10, Sở Hi Thanh mới hơi phân tâm.

Đây là vif Lục Loạn Ly đi ra ngoài du lịch, nhờ Thần Phổ Chiếu giao cho hắn một tấm tin phù.

Sở Hi Thanh nhận được tấm tin phù này thì rất ngạc nhiên.

Trong thư, Lục Loạn Ly nói nàng đã lên nhất phẩm thượng ở nửa tháng trước, tiến bộ có thể nói là thần tốc.

Nhưng để hắn kinh ngạc không phải việc này.

Mà là việc Lục Loạn Ly đã tiến hành một nghi thức cách đây không lâu.

Nha đầu này quả thực là gan to bằng trời.

Thần Kim Đỉnh dùng xương sống Chập Long rèn đúc một thanh trường đao Mộng Huyết, sau khi nhận được, Lục Loạn Ly lại nhờ Thanh Long Tinh Quân đưa nàng vào Hắc Ngục một lần nữa, để hoàn thành nghi thức của mình.

Nàng đầu tiên là lấy Mộng Ảo chi pháp để mê hoặc Thái Tuế, hoàn toàn quấy rối cơ chế vận hành của Hắc Ngục, sau đó điều khiển Thái Tuế và Thập Nhị Nguyên Thần, dưới sự phụ trợ của La Hán Tông và Lục Trầm, thay đổi trận pháp bên trong Hắc Ngục.

Lục Loạn Ly bởi vậy mà hoàn thành nghi thức của năm loại thiên quy là Mộng Ảo, Phù Trận, Loạn Thiên..., hơn nữa còn là nghi thức có quy mô cực khổng lồ, nhờ đó nắm giữ căn cơ bước vào Bán Thần, thậm chí là Vĩnh Hằng.

Sở Hi Thanh không khỏi ‘chậc’ một tiếng, nghĩ thầm nha đầu này vẫn háo thắng như vậy.

Nàng không muốn yếu hơn Vấn Tố Y hay Sở Vân Vân tí nào.

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh còn nhìn thấy một núi sớ ở bên ngoài điện.

Hắn dùng ý niệm quét qua, biết đại đa số sớ đều không có giá trị.

Quá nửa là sớ thỉnh an của các đại thần địa phương, nửa còn lại là tấu chương kết tội nội các.

Sở Hi Thanh bế quan, giao tất cả chính vụ cho Kiếm Tàng Phong cầm đầu nội các và 10 vị đại tướng nhất phẩm trong Ngũ quân đô đốc phủ.

Nếu đám quan lại phía dưới cảm thấy chính vụ không thích hợp, hợp tự nhận oan ức gì, bọn họ có thể gửi sớ lên thẳng hoàng đế để can gián và kết tội.

Nhưng từ độ tinh khiết của long khí, có thể thấy nội các và Ngũ quân đô đốc phủ vẫn đang làm rất tốt.

Lúc này, long lân trên người 12 con Hoàng Long cũng đã diễn sinh ra càng nhiều hoa văn hơn.

Nhìn cẩn thận, có thể phát hiện những hoa văn này giống như chữ ‘Người’, cũng giống như chữ ‘Chúng’.

Sở Hi Thanh là hoàng đế đời đầu của Đại Luật, bản thân lại có tu vị nguyên thần cực cao, vì vậy có thể cảm nhận được từng biến hóa nhỏ bé nhất của long khí, từ đó suy đoán ra tình hình đại khái của cả nước.

Hoàng đế đời sau có lẽ sẽ không có khả năng này, bọn họ không có tu vị nguyên thần và lực lượng huyết mạch như Sở Hi Thanh, tự nhiên không có năng lực như vậy.

Sở Hi Thanh lập tức hút mười mấy bản tấu chương vào tay.

Chúng đến từ các cơ cấu như nội các, Ngũ quân đô đốc phủ, Cẩm y vệ, nhưng nội dung thì khá tương tự.

Nửa tháng trước, binh mã Đại Luật đã đánh vào thành Vọng An.

Ngày đó, thành Vọng An trực tiếp mở thành, không hề chống lại; cũng ở 12 ngày sau, đám Bán Thần lấy Lục Trầm cầm đầu, bắt giữa Độc Cô Thủ ở thành Thiên An - Ung Châu, sau đó tổng đốc Ung Châu cũng mở thành đầu hàng.

Đây là mảnh lãnh thổ cuối cùng của Đại Ninh, Đại Ninh truyền quốc hơn 800 năm, cuối cùng cũng diệt vong.

Trong các đời hoàng triều Thần Châu, thì coi như là triều đại tương đối ngắn.

Kiếm Tàng Phong còn dâng sớ hỏi dò, nên xử lý Độc Cô Thủ và đám tôn thất Đại Ninh thế nào.

Hắn biết Sở Hi Thanh đang bế quan, không để ý đến chính vụ, mà việc này cũng không phải việc quan trọng gì, nên không đánh thức Sở Hi Thanh.

“Độc Cô Thủ sao?”

Sở Hi Thanh rơi vào suy ngẫm.

Dựa vào nội dung tấu chương, lần này Kiếm Tàng Phong đúng là bắt nạt người khác.

Kiếm Tàng Phong biết Độc Cô Thủ có ý quyết tử, vì vậy đã triệu tập 60 vị cao thủ cấp Bán Thần, lại còn tập kích Độc Cô Thủ. Cho nên Độc Cô Thủ còn chưa kịp phản ứng, thì đã bị mấy người Lục Trầm bắt giữ.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, Kiếm Tàng Phong làm như vậy, lẽ nào muốn hàng phục vị này?

Hắn hơi suy nghĩ một chút, liền ném tấu chương qua một bên.

Một nhân vật như Độc Cô Thủ, nếu chôn cùng Đại Ninh thì đúng là đáng tiếc. Nhưng bây giờ còn chưa phải lúc tốt nhất để thu phục người này.

Sở Hi Thanh tiếp tục nghiên cứu võ đạo.

Nhưng lần này, hắn chỉ nhập định được nửa tháng, liền không thể không tỉnh lại.

Sở Hi Thanh cảm ứng được khí cơ của Bạch Đế Tử.

Vị Kiếm Thần này đang đứng ở ngoài hoàng cung, dùng kiếm ý như có như không để chỉ thẳng vào hắn.

Sở Hi Thanh lập tức hiểu ra, ước hẹn 1 năm của hắn và Bạch Đế Tử đã đến rồi.

Chương 2593 - Đao thứ hai mươi chín

Sở Hi Thanh lập tức giơ tay, bắt lấy Huyết Nhai thần đao và Thiên Tâm Tru Huyền đao.

Hắn bạt không mà lên, lắc mình đi đến bên ngoài hoàng cung.

Sở Vân Vân đã đến trước, đang đứng trước người Bạch Đế Tử.

Nàng xách ngược trường thương, một thân võ ý đang đối kháng với Bạch Đế Tử.

Giữa hai người họ, thời gian và không gian đều bị xé nát.

Sau khi chạy đến, Sở Hi Thanh đứng sóng vai với Sở Vân Vân, mỉm cười nói: “Tinh Quân, ngươi đến muộn, suýt nữa thì ta cho rằng ngươi đã quên ước hẹn của chúng ta.”

Bọn họ ước hẹn một năm, nhưng thật ra đã qua kỳ hạn hơn một tháng rồi.

Lúc này, đám cấm quân và tướng sĩ đều nhìn thấy hoàng đế và hoàng hậu của bọn họ.

Lập tức quỳ lạy, miệng hô ‘bệ hạ’ và ‘hoàng hậu’, tiếng hô vang vọng khắp trời đất.

Điều này làm cho 12 con Hoàng Long sau lưng Sở Hi Thanh lại tỏa sáng kim quang.

Bạch Đế Tử chỉ hờ hững.

Hắn hơi gật đầu, lời nói hàm chứa ý xin lỗi: “Là ta lỡ hẹn, ta đến âm Dương Hải một chuyến, nên lỡ chút thời gian.”

Hắn lại nhìn hai người Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân: “Không ngờ hôm nay đến đây, lại còn có vui mừng khác.”

Bạch Đế Tử chỉ nhìn khí cơ của Sở Hi Thanh, đã linh cảm được lần này nhất định sẽ không thất vọng.

Ngoài ra còn có một niềm vui bất ngờ khác.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì trong lòng cả kinh.

Âm Dương Hải không nằm trong phàm giới, cũng không tại tinh không, có người nói nó ở rìa ngoài thế giới.

Trong truyền thuyết, Bàn Cổ đã để lại khi mở Hỗn Độn, thiên địa trong đó xen lẫn giữa mở và chưa mở, còn cất giấu một số sự vật cực kỳ đáng sợ.

Sở Hi Thanh nghe được đôi lời về âm Dương Hải từ trong miệng đám người Thần Xích Hỏa.

Nhưng vị thần linh có tuổi thọ lâu đời này cũng không hiểu rõ lắm, cũng không biết phương pháp tiến vào đó.

Bạch Đế Tử tiến vào trong, lại có thể thong dong rời đi.

Sở Vân Vân nhướng mày, trong đôi mắt xanh lam tràn đầy chiến ý: “Vừa hay, ta cũng cảm thấy rất hứng thú với kiếm đạo của Kiếm Thần.”

Thực ra thì bây giờ nàng có một đối thủ tốt hơn.

Khoảng 10 tháng trước, sau khi mở phong ấn tổng đàn Xiển và Chân, Sở Vân Vân và Sở Hi Thanh từng đánh một trận.

Kết quả thì một lời khó nói hết.

Song phương không dùng ngoại lực, không dùng long khí, thì Sở Vân Vân đánh cho Sở Hi Thanh không dám tranh phong chính diện.

Nhưng cái này không có nghĩa là nàng thắng, độn pháp và tốc độ phản ứng của Sở Hi Thanh đã không kém nàng, Thần Ý Xúc Tử Đao còn có thể phản xạ phần lớn lực lương.

Nghịch Thần Kỳ của Sở Vân Vân vẫn không thể đánh trúng chỗ yếu hại của Sở Hi Thanh.

Mặc dù tình cờ đánh trúng, Sở Hi Thanh cũng có thể dùng Bá thể để chống đỡ.

Từ sau khi Kiến Nguyên đế tử vong, Sở Vân Vân không chỉ thu hồi Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của mình, mà còn tăng lên cấp độ cực cao.

Nhưng Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của Sở Hi Thanh cũng không kém nàng, còn có Thần Lực Tái Thôi, còn có Nguyên Dương Cửu Khiếu.

Tuy rằng nhìn qua thì Sở Hi Thanh như đang chịu đòn, nhưng Sở Vân Vân biết là tên này vẫn còn giữ sức.

Nếu như song phương đánh nhau sống chết, vậy thắng bại khó nói; nếu như chỉ là luận bàn, vậy bọn họ đánh 10 ngày 10 đêm cũng khó phân thắng bại.

Đao pháp của Sở Hi Thanh bây giờ đã đi đến con đường nhất sinh vạn, thiên biến vạn hóa, diễn sinh vô cùng, có thể dùng Hỗn Độn chi pháp để chiết xuất ra các loại võ đạo và đủ loại thiên quy, là đá mài đao cực tốt với nàng.

Nhưng Sở Vân Vân cũng cảm thấy hứng thú với kiếm đạo của Kiếm Thần.

Kiếm của người này và đao của Sở Hi Thanh, là hai phong cách khác nhau.

Lúc trước nàng nghe Sở Hi Thanh từng giao thủ với vị này, thì đã có ý muốn chiến một trận.

“Nơi này không tiện.”

Sở Vân Vân quét mắt nhìn chung quang, lập tức vạch một cái, mở ra một cái khe trong hư không.

“Mời Thái Bạch Tinh Quân rời bước!”

Nơi này có rất nhiều người, không tiện giao thủ.

Bạch Đế Tử nhìn vết nứt không gian kia, ánh mắt không khỏi hơi động, hiện ra ý than thở.

Khai Thiên chi pháp sao?

Một cái vung tay hời hợt này của Sở Vân Vân, thế mà lại mở ra đường hầm không gian đi ra ngoài vạn dặm.

Chuyện này… làm cho hắn càng chờ mong hơn!

“Được!”

Bạch Đế Tử không do dự, lập tức bước vào trong vết nứt.

Khi hắn bước ra, phát hiện mình đã đi đến trên một mảnh đại dương.

Nơi này cách lục địa ít nhất 7000 dặm, với thị lực của Bạch Đế Tử, đứng ở độ cao 300 trượng mà không thể nhìn thấy bờ.

Mà vợ chồng Sở Hi Thanh cũng đi ra ngay phía sau.

“Để ta lên trước đi!”

Sở Hi Thanh đứng trước Bạch Đế Tử: “Ta và hắn đánh rất nhanh, chắc là sẽ không mất quá nhiều thời gian.”

Bạch Đế Tử nhướng mày, hiện ra vẻ nghi hoặc.

Nhưng hắn vẫn đè kiếm, tất cả kiếm ý đều tập trung lên người Sở Hi Thanh.

So với một năm trước, hắn cần cẩn thận với Sở Hi Thanh hơn rất nhiều.

Khi Bạch Đế Tử rời khỏi âm Dương Hải, hắn đã nghe nói đến chiến tích mới nhất của Sở Hi Thanh.

Vị này không chỉ chém giết thần khí hóa thể của mười mấy vị đế quân, còn suýt nữa giết chết Thần Ô Vân.

Uy danh của Sở Hi Thanh đã chấn động tinh không, ngay cả những Tổ thần kia cũng hơi kiêng kỵ.

Khiến cho hơn 10 tháng này, các thần linh đều không có động tác nào.

Bọn họ đang thống nhất và điều hòa phân tranh, không muốn ra tay khi chưa chuẩn bị đầy đủ.

Bạch Đế Tử cũng biết thần khí bản mệnh của Sở Hi Thanh là gì rồi.

10 tháng đã trôi qua, dù là Bạch Đế Tử thì cũng khó có thể suy đoán thực lực bây giờ của Sở Hi Thanh.

“Mời Tinh Quân chú ý.”

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, ánh mắt đầy chờ mong: “Đây là thức thứ 29 trong Tự Tại Cực Ý Đao do ta sáng tạo, là một trong năm thức cực chiêu Tru Thần trong đó! Mời Tinh Quân phải toàn lực ứng phó!”

Tự Tại Cực Ý Đao của hắn có tổng cộng 24 chiêu, không chỉ tụ hợp lực lượng cả đời, mà còn dung nạp ảo diệu của đao đạo trong thiên địa.

Trong đó chỉ có năm thức cực chiêu Tru Thần.

Đây cũng là một đao mạnh nhất của hắn bây giờ.

Sở Hi Thanh hi vọng Bạch Đế Tử có thể thận trọng đối mặt, trợ giúp hắn tìm ra sơ hở của một đao này.

Bạch Đế Tử hơi nghi hoặc, nhưng vẫn nghiêm túc hơn.

Vị nhân hoàng đương đại này, lẽ nào lại muốn phân thắng bại trong thời gian ngắn sao?

Nhưng hôm nay, bộ thần khí hóa thể này của hắn mạnh hơn bộ phân thân ở trong Hắc Ngục nhiều lắm! Mạnh hơn rất nhiều lần!

Chỉ với bộ thần khí hóa thể này, Bạch Đế Tử có lòng tự tin chiến một trận với bất kỳ vị Tổ thần nào, chống đỡ một quãng thời gian mà không bại.

Chương 2594 - Đao thứ hai mươi chín (2)

Trong khoảnh khắc này, Bạch Đế Tử nhìn thấy một đạo hồ quang thoát ra từ vỏ đao bên hông của Sở Hi Thanh.

Bạch Đế Tử nhất thời bừng tỉnh, biết vì sao Sở Hi Thanh lại nói vậy.

Hai người bọn họ luận bàn, chỉ một đao này là đủ rồi.

Chỉ một đao này… cũng đủ để hắn nhìn ra trình độ đao đạo của Sở Hi Thanh, nhìn thấy thứ hắn muốn nhìn.

Vệt hồ quang óng ánh kia bắt đầu diễn sinh ra vạn sự vạn vật ở trước mặt Bạch Đế Tử.

Bạch Đế Tử cũng đã rút kiếm ra.

Kiếm ảnh của hắn trung kích vào ánh đao của Sở Hi Thanh, liên tục quấy nhiễu, đánh vỡ.

Lúc này không chỉ Bạch Đế Tử hiện ra vẻ kinh ngạc, mà trong đôi mắt xanh lam của Sở Vân Vân cũng hiện ra vẻ kinh diễm.

“Tốt!”

Bạch Đế Tử bật thốt lên một câu: “Một chiêu này lập ý rất cao, càng đáng sợ hơn thức Chư Thần Hoàng Hôn kia.”

Có thể nói là đã vượt xa sự kỳ vọng của Bạch Đế Tử dành cho Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh từ Hỗn Độn chi pháp của mình, luyện ra hàng ngàn hàng vạn loại thiên quy, lấy đao ý điều động và thống hợp, căn cứ vào kiếm của Bạch Đế Tử để biến hóa.

Nhưng mạnh nhất vẫn là Hỗn Độn, Nhai Tí, Tru Thiên và Như Ý chi pháp.

Đặc beiejt là lực lượng Như Ý, kết hợp với Nhai Tí thì quả thực là phản xạ và tru diệt tất cả lực lượng của Bạch Đế Tử, để cho tất cả pháp lực Hỗn Độn tuần hoàn theo ý chí của hắn.

Bạch Đế Tử đã cực kỳ coi trọng Nhai Tí chi pháp của Sở Hi Thanh, lúc vận kiếm dã không cho Sở Hi Thanh bất kỳ cơ hội phản xạ nào.

Sở Hi Thanh lại lấy Như Ý chi pháp để vặn vẹo thời gian không gian và lực lượng thiên quy, mạnh mẽ phản xạ lại kiếm của Bạch Đế Tử.

Nếu không có điều kiện phản xạ, vậy ta liền chế tạo ra điều kiện!

Đây không còn là vận dụng thiên quy nữa, mà là để tất cả thiên quy đều vận chuyển theo ý của Sở Hi Thanh!

Nhưng khi Bạch Đế Tử nói xong, ánh kiếm của hắn đã biến đổi, dĩ nhiên đều đánh vào những nơi hiểm yếu trong đao chiêu của Sở Hi Thanh.

Chỉ chốc lát, ánh đao đầy trời của Sở Hi Thanh đã bị loại bỏ hết sạch.

Ánh mắt Sở Hi Thanh hơi đọng lại.

Đây là lần đầu tiên Bạch Đế Tử biểu diễn một trong những lực lượng căn cơ của mình.

Đó là Yên Thiên chi pháp!

Chôn vùi tất cả, có thể bao phủ, hủy diệt tất cả vật chất, hoàn toàn biến mất!

Ngoài ra còn có Phá Hư chi pháo.

Táng Thiên ngã xuống, tạm thời mất nguyên chất bản mệnh, Bạch Đế Tử chính là Thánh Giả của Phá Hư chi pháp!

Sở Hi Thanh lập tức thu đao vào vỏ, dứt khoát ngừng chiến.

Trình độ võ đạo của hắn đều nằm trong một đao này.

Nếu một đao này không thắng được, vậy không cần dùng những thủ đoạn khác.

Đầu óc Sở Hi Thanh đã điên cuồng vận chuyển, suy nghĩ các hoàn thiện.

Bạch Đế Tử chỉ vận dụng lực lượng ngang với hắn, không hơn một ly.

Đối phương là nhìn thấy kẽ hở trong đao của hắn, còn rất tốt bụng mà chỉ ra cho hắn biết.

Bạch Đế Tử thấy thế không những không thất vọng, trái lại còn hiện ra vẻ tán thưởng: “Một đao này tên là gì?’

Chiêu này của Sở Hi Thanh có tư cách để hắn nhớ tên.

“Đao hai mươi chín, Vạn!”

Sở Hi Thanh nhướng mày: “Nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, đạo pháp tự nhiên. Một đao này gọi là Vạn, sớm muộn gì nó cũng có thể đạo pháp tự nhiên.”

“Đạo pháp tự nhiên?” Bạch Đế Tử không khỏi híp mắt lại: “Vì vậy chiêu tiếp theo của ngươi là đao ba mươi, tên là tự nhiên, hoặc là tự hoặc nhiên?”

“Có vật hỗn thành, tiên thiên sinh… Ta không biết kỳ danh, chữ chi viết đạo, cường vì đó tên là đại, đại viết thệ, thệ viết xa, xa viết phản. Cố đạo đại, thiên đại, địa đại, người cũng đại. Trong vực có tứ đại, mà người ở trong số đó. Nhân pháp địa, địa pháp thiên, thiên pháp đạo, đạo pháp tự nhiên!”

Sở Hi Thanh nói đến đây, lại cười tiêu sái: “Đao thứ ba mươi còn chưa nhìn thấy bóng dáng, như sau Vạn, hẳn là Đạo!”

Sở Vân Vân ngưng thần lắng nghe, không khỏi chấn động.

Nàng ý thức được, tuy Sở Hi Thanh chỉ là Bán Thần, nhưng đã nhìn thấy con đường Tạo Hóa.

Bạch Đế Tử không khỏi hít một tiếng, trong mắt càng vui mừng hơn: “Bây giờ lại lại hơi tò mò, mấy chiêu trước của ngươi có phải tên là không, một, hai, ba? Như vậy xem ra ngươi cũng biết ta muốn cái gì, ta rất chờ mong ngày ngươi sáng tạo ra đao thứ ba mươi!”

Hắn mừng rỡ vì mình lại còn có hi vọng bước vào cảnh giới kia.

Cùng mừng rỡ hơn là, mảnh thiên địa để người tuyệt vọng này, lại sinh ra một tia hi vọng vào thời khắc gần kết thúc.

Bạch Đế Tử lập tức nhìn về phía Huyết Nhai thần đao bên hông Sở Hi Thanh: “Đáng tiếc là, thanh đao này của ngươi quá kém, nó không gánh chịu nổi lực lượng của chiêu này, tốt nhất là đổi một cái khác.”

Đao hai mươi chín này của Sở Hi Thanh kéo dài vô tận, không có giới hạn. Càng đánh càng mạnh, càng đánh càng đáng sợ, mãi đến khi vượt xa khỏi cực hạn của thanh đao này.

Bạch Đế Tử phát hiện những sơ hở kia, có vài nơi là do phẩm chất của Huyết Nhai thần đao không tốt mà lộ ra, chúng vốn không phải sơ hở của một chiêu này.

Huyết Nhai thần đao nghe vậy, nhất thời kêu ong ong, bao hàm oan ức và không cam lòng.

Thật ra Sở Hi Thanh đã dùng các loại phương pháp để cường hóa nó, lúc trước khi Huyết Nhai Đao Quân chế tạo nó thì đã dùng tài liệu đỉnh cấp nhất mà mình có.

Nhưng đến giờ, phẩm chất và thần uy của Huyết Nhai thần đao chỉ miễn cưỡng đạt được Vĩnh Hằng trung vị.

Sở Hi Thanh lại cười vuốt ve thân đao.

Đao linh của thanh đao này láu lỉnh nham hiểm, không nhân hậu như người chủ nhân là hắn.

Nhưng ai bảo tài nguyên bây giờ không bằng ngày xưa chứ?

Nhân tộc cũng không có vốn liếng gì đáng nói.

Sở Hi Thanh không tìm được tài liệu tốt hơn để luyện đao.

Huống hồ hắn có tự tin, sớm muộn gì cũng dùng Như Ý chi pháp để cải tạo Huyết Nhai thần đao thành dáng vẻ mà mình muốn.

Bạch Đế Tử thì lại nhìn vẻ hài hòa giữa Sở Hi Thanh và Huyết Nhai thần đao , quả thực giống như ông trời tác hợp, như bừng tỉnh: “Thì ra là vậy, nếu ngươi không muốn đổi đao, sau khi lên cấp Vĩnh Hằng thì có thể đến âm Dương Hải một chuyến. Nơi đó có một số sự vật từ thời hỗn Độn, có thể giúp nó tăng phẩm chất.”

Bạch Đế Tử nói xong, liền đưa mắt nhìn Sở Vân Vân.

Hôm nay, một đao của Sở Hi Thanh để hắn rất hài lòng.

Như vậy vị Bá Võ Vương này, sẽ mang đến vui mừng thế nào?

Sở Vân Vân thì lại vung trường thương lên, quanh người dấy lên một ngọn lửa màu trắng.

Chương 2595 - U Huỳnh Chúc Chiếu

Nửa khắc sau, đại dương đã khôi phục yên tĩnh.

Trận chiến giữa Sở Vân Vân và Bạch Đế Tử đã kết thúc.

Hai người giao thủ cũng rất ngắn ngủi.

Sở Vân Vân đi con đường từ Vạn quy Nhất, vì vậy cũng chỉ cần một chiêu là đủ rồi.

Nàng ra một chiêu Vạn Thần Kiếp, sau đó hai người giao thủ không đến bảy trăm kích, liền dừng lại.

Bạch Đế Tử vẫn thẳng thắn phá giải thương pháp của Sở Vân Vân.

Sở Hi Thanh nhận ra hắn rất thưởng thức một chiêu này của Sở Vân Vân.

Đao hai mươi chín của Sở Hi Thanh là từ một diễn hóa ra Vạn, chỉ vừa mới thành hình thôi.

Sở Vân Vân lại là từ Vạn quy Nhất.

Con đường này có thể nói là trước khó sau dễ, nàng cũng đã đi rất ra trên con đường ‘Nhất’.

Sau Nhất, lại là Vạn, vậy thì đơn giản hơn nhiều.

Sở Vân Vân cũng đã nhìn thấy con đường Tạo Hóa tương lai của mình.

Sau khi Bạch Đế Tử rời đi, Sở Vân Vân liền đứng tại chỗ, rơi vào suy ngẫm.

Vị Kiếm Thần này cũng chỉ điểm mấy sơ hở trong chiêu thức này của nàng.

Ít hơn đao 29 của Sở Hi Thanh, nhưng cũng tồn tại một ít thiếu sót.

Trong chiến đấu cấp độ cao, dễ bị nhằm vào.

Sở Hi Thanh cũng không quấy rầy, trong đầu hắn đang vận chuyển rất nhanh.

Ước Nguyện vẫn còn đang tiếp tục.

Ước Nguyện Thạch tiêu hao rất nhanh, hiện giờ đã không còn nhiều, chỉ còn hơn vạn.

Mãi đến tận một canh giờ sau, Sở Vân Vân mới mở mắt ra: “Người này không hổ là Kiếm Thần! Phu quân đoán hắn dùng mấy phần lực lượng?”

“Khoảng 1.5, không đến 2 phần 10!”

Sở Hi Thanh không cam lòng mà ‘chậc’ một tiếng.

Dưới tính huống không dùng long khí và Thần Lực Tái Thôi, thì mình không thể ép bộ thần khí hóa thể này của Bạch Đế Tử dùng quá 2 phần lực lượng.

Sau đó, lời nói của hắn hàm chứa vẻ kính phục và kiêng kỵ: “Bản thể của người này có lẽ đã có thể thắng được tất cả Tổ thần. Dù là Hư Thần – Xa Nguyên, hoặc Dương Thần – Thái Hạo thời đỉnh phong, thì cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn.”

Nếu như không dùng lòng khí, Sở Hi Thanh đoán là Bạch Đế Tử chỉ dùng một ngón tay là đã nghiền ép hai người bọn họ.

Sở Vân Vân gật đầu, trong mắt lộ ra vẻ kiêng kỵ: “Vậy phu quân có biết mục đích của Bạch Đế Tử?”

“Ta chỉ có thể xác định một mục đích của hắn.”

Sở Hi Thanh nở nụ cười: “Con đường của hắn là Viên (tròn), từ tính hòa hợp, hòa hợp không hai, mười phân vẹn toàn. Hắn trời sinh là Canh Kim linh thể, muốn viên mãn là rất khó, có thể đi đến bước này đã không dễ. Bởi vậy, hắn không xác định mình đã trọn vẹn hay chưa, vì thế cần chúng ta giúp hắn tìm khuyết điểm, cũng muốn mượn nội thiên địa của 2 chúng ta để tham khảo.”

“Thật ra không cần nghĩ nhiều, nghĩ cũng vô dụng.”

Sở Hi Thanh tay đè đao: “HIện giờ, việc quan trọng nhất là thăng cấp Vĩnh Hằng, bằng không chúng ta đều không thể làm gì.”

Chứng đạo Vĩnh Hằng, bản họ mới có được nguyên chất bản mệnh, mới chính thức nắm giữ lực lượng đối kháng với những đế quân kia.

Chỉ có nắm giữ nguyên chất, hắn mới có thể đối kháng với bộ thần khí hóa thể kia của Bạch Đế Tử, thậm chí là vượt qua.

Táng Thiên đi đến cấp bậc này, đã có thể chém giết Thái Hạo dưới sự trợ giúp của mấy vị Tổ thần.

Hai người họ cũng không kém hơn Táng Thiên năm đó.

Nhưng khi nói đến đây, hắn lại hơi nhíu mày.

Trước khi đi, Bạch Đế Tử đã tán thưởng thương đạo của Sở Vân Vân, nhưng cũng đề cập đến, nếu Sở Vân Vân muốn đi con đường Khai Thiên này, như vậy nghi thức Vĩnh Hằng của nàng sẽ rất khó, rất gian nan!

Trong 20 triệu năm qua, thật ra không phải không có người nắm giữ Khai Thiên chi pháp.

Nhưng cuối cùng đều không thể chứng đạo Vĩnh Hằng, không thể nắm giữ nguyên chất, cuối cùng mai một trong sông dài thời gian.

Sở Hi Thanh nghĩ là để Sở Vân Vân thống soái đại quân, bắc phạt Trung Thổ.

Mặc kệ là khai sáng hoàng triều Đại Luật, hay là mở mang quốc thổ cho Đại Luật, đều có thể giúp Sở Vân Vân hoàn thành nghi thức Khai Thiên ở một trình độ nhất định, vấn đề là trình độ này vẫn chưa đủ.

Sau này, dù Sở Vân Vân cưỡng ép bước vào Vĩnh Hằng, thì cũng không thể sinh ra quá nhiều nguyên chất.

Hơn nữa, cuộc chiến bắc phạt Trung Thổ quá tốn thời gian, nói không chừng đại chiến nhân thần còn nổ ra trước đó, phương pháp này hiển nhiên là không được.

Bọn họ cần thời gian tích trữ lực lượng, trận đại chiến này càng muộn càng tốt.

Sở Vân Vân nhận ra Sở Hi Thanh lo lắng, nhưng cũng không để ý.

“Bạch Đế Tử nói không sai, Khai Thiên chi pháp đúng là rất khó, dưới tình huống bình thường là không đi được, nhưng may là có ngươi, để ta có hi vọng hoàn thành.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, nhìn sang Sở Vân Vân: “Ngươi muốn làm gì?”

Hắn bỗng nhiên bừng tỉnh, ánh mắt sáng choang: “Chẳng lẽ?”

“… Mở ra Hỗn Độn!”

Sở Vân Vân gật đầu: “Ngươi là Thánh Giả Hỗn Độn đương đại đúng không? Cũng sắp chứng đạo Vĩnh Hằng. Ta muốn để người giúp ta trải nghiệm quá trình mở thế giới, dùng lực lượng của chúng ta mở ra một thế giới nhỏ.”

Từ đao 29 của Sở Hi Thanh, có thể thấy Hỗn Độn chân ý của tên này đã khoảng tầng 40.

Dưới sự gia trì của các loại huyết mạch và ngoại lực, đủ để tăng lên đến tầng 58 trở lên, đạt đến cấp bậc đế quân.

“Có nắm chắc không?” Trong lòng Sở Hi Thanh sinh ra ý mong chờ.

Nếu Sở Vân Vân có thể mở ra một thế giới thật, đó chắc chắn chính là một nghi thức rất mạnh.

Chuyện này cũng có ích với hắn, chẳng những có thể lĩnh ngộ ảo diệu của Hỗn Độn, mà còn cường hóa nghi thức Hỗn Độn của hắn.

Hỗn Độn bị mở ra… cũng là Hỗn Độn.

“Có 50%., còn 50% còn lại phải xem ngươi.”

Sở Vân Vân phất tay, một tiếng chim hót ‘Giang’ chợt truyền đến.

Con chim Đế Giang kia lập tức xuyên không mà tới, đi đến trước mặt bọn họ.

Nó nhìn hai người Sở Hi Thanh, ánh mắt mờ mị lại nghi hoặc, không biết vì sao Sở Vân Vân lại gọi mình đến đây.

“Ta từng thử ở trên người nó.”

Sở Vân Vân lắc đầu, ánh mắt tiếc nuối: “Tiếc là Hỗn Độn chi pháp của nó quá yếu, còn thiếu sót rất nhiều, càng không có nội thiên địa, không chịu nổi thương của ta.”

Sở Hi Thanh không khỏi nheo mắt lại.

Hắn phát hiện cánh của con chim Đế Giang này đã dài đến 705 trượng.

Khí cơ của nó hầu như đuổi sát Thần Ô Vân.

Sở Hi Thanh ý thức được, lúc nãy Sở Vân Vân vẫn còn giữ sức.

Trong lòng hắn lại sinh sôi ý mừng vô cùng.

Việc này rất có thể.

Bạch Tiểu Chiêu trên đỉnh đầu Sở Vân Vân lại hít một hơi khí lạnh: “Đế quân!”

Cũng không biết Vân Vân tỷ đã làm gì với nó.

Con chim ngốc này lại đã là đế quân…

Chương 2596 - U Huỳnh Chúc Chiếu (2)

Khi Sở Hi Thanh và Bạch Đế Tử giao thủ, tại âm Dương Hải mà bọn họ nhắc đến, Thần Chân Như đang đứng ngạo nghễ trước một con Thần Ngao khổng lồ.

Con cá sấu này to lớn không gì sánh được, chỉ bốn chân của nó đã dài mấy vạn trượng. Hai chân trước như cột chống trời, hai chân sau nằm trên đất, nhìn qua lại như dãy núi uốn lượn.

Thân thể của Thần Ngạc lại như một khối lục địa khổng lồ, trên lưng nó là những dãy núi và sông nước ngang dọc.

Đầu của Thần Ngạc cũng phải to bằng Bất Chu sơn.

Thần Chân Như đứng cách con Thần Ngạc này hơn 600 dặm, mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy toàn thân nó.

Thần Chân Như nhìn con cá sấu khổng lồ với ánh mắt dị dạng: “Nguyên Ngạc, ngươi quả nhiên chưa chết!”

Đó là thần linh Hỗn Độn. Nguyên Ngạc, là tổ tiên của tất cả loài cá sấu.

Có người nói Hỗn Độn sơ khai không lâu, Thần Ngạc này đã sinh ra, nó còn cự thú Hỗn Độn ra đời còn sớm hơn cả Vũ Gia, Mao Độc, cũng có liên hệ máu mủ với Ứng Long.

Nguyên Ngạc nghe vậy thì ngẩng đầu lên, làm cho sương đen khói trắng chung quanh đây đều phun trào.

Đôi mắt hắn to như hồ nước, tiếng nói lại già nua mà chất phác.

“Thần Chân Như? Ngươi dĩ nhiên sống lại?”

Nguyên Ngạc chợt đứng lên, phát ra tiếng vang long trời lở đất, trong lòng nời hàm chứa kinh ngạc: “Không đúng, ngươi không phải Thần Chân Như hoàn chỉnh, là do Thần Bàn Nhược kia sao? Hắn thế mà lại giúp ngươi đoàn tụ chân linh?”

Thần Chân Như lại nhìn thân thể cường tráng như xưa của Nguyên Ngạc.

Hai mắt nàng híp lại như cây kim: “Nhìn thân thể của ngươi, Thần Nguyên Ngạc, ngươi vi phạm lời thề với ta.”

Nguyên Ngạc lập tức rùng mình một cái, vô thức lùi về sau, bốn chân và toàn bộ lân phiếu đều khép chặt lại như mèo xù lông, hầu như không có kẽ hở.

Hắn lập nghĩ đến, thiếu nữ này cũng không phải Thần Chân Như chân chính.

Hắn hừ lạnh một tiếng, nhìn nhau với Thần Chân Như: “Đúng thì lại làm sao? Ta và ngươi ký kết khế ước, không được nuốt nguyên linh trong thiên địa này, vấn đề là ngươi đã từng chết.”

“Ta mặc kệ!”

Thần Chân Như lắc đầu: “Ngươi vi phạm khế ước, phải trả giá đắt.”

“Ngươi muốn ta trả giá gì? Muốn ta chết?”

Nguyên Ngạc đột nhiên đứng lên, hai mắt trợn tròn: “Ta cảm nhận được sát ý của ngươi, ngươi muốn giết ta? Ngươi cho rằng ngươi là ai? Thật sự tưởng mình là Thần Chân Như sao? Còn nữa, thần linh Hỗn Độn nuốt nguyên linh không chỉ mình ta, sao ngươi không tìm người khác, lại đến tìm ta?”

Thần Chân Như chắp tay sau lưng, thần sắc bình tĩnh: “Đúng là rất nhiều thần linh Hỗn Độn căn nuốt nguyên linh, nhưng ngươi sống quá lâu, cũng quá to.”

Với thân thể của Nguyên Ngạc, mỗi ngày đều tiêu hao vô số nguyên linh thiên địa.

Nguyên Ngạc nghe vậy thì ngẩn người, lập tức gầm lên giận dữ: “Đây không phải lỗi của ta, tại thời đại của ta, ai có thể ngờ sau này sẽ phát sinh biến hóa như vậy? Ai có thể ngờ thế giới này lại thiếu sót nhiều như thế?”

Không phải hắn không muốn khống chế hình thể của mình, nhưng tại thời đại Hỗn Độn sơ khai, hoàn toàn không cần khống chế hình thể.

“Ngươi không cho ta nuốt nguyên linh, là muốn ta biến thành Thần nghiệt? Ta đã rất chú ý rồi, các ngươi sợ uế khí nhấn chìm thế giới, sợ những tên kia tỉnh lại, chúng ta cũng giống vậy. Ta còn cẩn thận hơn các ngươi nhiều, còn cố gắng tinh luyện và thuần hóa uế khí.”

Hắn nói đến đây, trong mắt bỗng lộ hung quang: “Không đúng, ngươi muốn giết ta, là vì muốn cướp lực lượng của ta. Ngươi cái tên lừa gạt này, vẫn nham hiểm giả dối như trước kia…”

Đến giờ phút này, Nguyên Ngạc mới cảm ứng được một ít nội tạng trong thân thể đã biến mất.

Ngay khi nói chuyện với Thần Chân Như, một phần lục phủ ngũ tạng của hắn đã bị Thần Chân Như ăn cắp và thay thế. Còn dùng Khi Thiên Vạn Trá chi pháp để che đậy cảm giác của hắn.

Nguyên Ngạc càng giận không nhịn nổi, hắn đột nhiên vung chân trước, đanh về phía thiếu nữ đang đứng giữa không trung.

Hình thể của hắn tuy to lớn, tốc độ lại nhanh như chớp giật, hơn nữa sức lực còn như dời non lấp bể.

Hắn điên cuồng hét lên: “Ngươi cái con thỏ này, bây giờ đã không phải 22 triệu năm trước, chết cho ta.”

Nguyên Ngạc một chưởng đánh nát thân thể thiếu nữ.

Cũng đúng lúc này, hắn nghe thấy tiếng hừ nhẹ của Thần Chân Như: “Xem ra 22 triệu năm qua, ngươi không có chút tiến bộ nào.”

Giọng nói này lại xuất hiện từ trái tim của Nguyên Ngạc.

Con ngươi của Nguyên Ngạc lập tức co rút lại.

Hắn phát ra tiếng gào như cầu xin: “Không!”

Khoảnh khắc này, Thần Chân Như dĩ nhiên lại thay thế vị trí thần khu của nàng vào trong tủy não của hắn!

Nữ nhân điên cuồng này quả thực chính là khắc tinh của hắn.

Nguyên Ngạc là Thánh Giả của Nguyên Thiên, Tá Thiên và Giảo Thiên.

Cái gọi là Nguyên Thiên, là khởi nguồn của khí.

Nguyên khí của hắn, có thể chuyển hóa thành tất cả các loại linh lực có tính chất khác nhau.

Cái gọi là Tá Thiên, là tá trừ lực lượng.

Khi Nguyên Ngạc cuốn lấy thân thể mình, có thể tá trừ tất cả ngoại lực.

Nguyên Ngạc còn có nanh vuốt cực kỳ mạnh mẽ và sắc bén.

Hắn có thể ‘cắn giết’ tất cả, cũng có thể điều khiển lực lượng lôi tình, nguyên từ và thủy, cùng với một thân vảy giáp vô cùng kiên cố, được xưng là ‘bất phá bất ma bất phôi’, có thể chống đỡ bất kỳ ngoại lực nào.

Chỉ bằng những sức mạnh này, Nguyên Ngạc từng hoành hành ở thời đại Hỗn Độn, khiến cả Bàn Cổ phải nhượng bộ lui binh.

Hắn chỉ sợ hãi duy nhất một người, chính là Thần Chân Như này.

Lực lượng của nữ nhân này hoàn toàn khắc chế hắn.

Một con thỏ nho nhỏ, lực lượng huyết mạch cực kỳ nhỏ yếu, lúc sinh ra chỉ là một sinh linh thấp hèn chứ không phải là tiên thiên thần linh, dĩ nhiên lại có thể đưa Khi Thiên Vạn Trá và Thâu Thiên Thế Thiên chi pháp lên tầng thứ năm của thiên đạo.

Khi Nguyên Ngạc phát ra tiếng kêu thảm thiết, Thần Chân Như hời hợt một trảo, tủy não và nguyên thần của Nguyên Ngạc đã nổ tung.

Nguyên Ngạc nói không sai, nàng cần lực lượng của hắn.

Nguyên Thiên của Nguyên Ngạc có thể chuyển hóa thành thần lực mọi tính chất, tự nhiên cũng có thể biến thành của nàng.

Lục phủ ngũ tạng của Nguyên Ngạc cũng có thể thay thế cho nội tạng thiếu hụt của nàng.

Đương nhiên, hiện giờ vẫn chưa thể làm vậy, Thần Chân Như nhất định phải tìm kiếm một Luyện khí sư thích hợp, luyện thân thể nó thành pháp khí phù hợp với thân thể của mình.

Tuy rằng làm vậy sẽ có mầm họa rất lớn, chân linh của Nguyên Ngạc sẽ liên tục phản phể, nhưng đây là phương pháp khôi phục nhanh nhất mà nàng nghĩ đến.

Nghĩ đến Luyện khí sư, Thần Chân Như không khỏi nhíu mày.

Luyện khí sư cao minh trên thế gian này ít lại càng ít, có thể tin tưởng thì càng hiếm hơn.

Nàng nghĩ đến Long Hi, nếu thời gian trở lại 22 triệu năm trước, Long Hi còn ở dưới trướng nàng, thì nàng chưa phải giờ phải phát sầu vì chuyện luyện khí.

Thần Chân Như lập tức thoát ra khỏi thân thể của Nguyên Ngạc.

Khi nàng chuẩn bị kéo thân thể khổng lồ của Nguyên Ngạc ra khỏi âm Dương Hải, nàng cảm ứng được một luồng lực lượng cực âm cực dương đang quét ngang âm Dương Hải này.

Sắc mặt Thần Chân Như nghiêm nghị, nhìn về phía đầu nguồn của lực lượng âm dương này.

Nàng nhìn thấy một vầng thái dương nóng rực, một vầng trăng sáng sáng ngời lạnh lẽo, đang đối ứng với nhau ở hai đầu âm Dương Hải, hơn nữa còn tỏa ra ánh sáng mạnh.

Thần Chân Như thấy rất đau đầu.

Đó là các thần linh Hỗn Độn, Thái Dương – Chúc Chiếu và Thái âm – U Huỳnh.

Bọn họ vốn là mặt trời và mặt trăng chân chính, nhưng bây giờ đã thành hai khối Thần thi.

Như Nguyên Ngạc đã nói, thế giới này không trọn vẹn, không trọn vẹn đến mức không thể thành lập một vòng tuần hoàn hoàn chỉnh.

Chương 2597 - Hoán nhật

Bạch Đế Tử rời đi được bảy tháng, các thần Bàn Cổ vẫn không có hành động gì.

Tình thế trong tinh không chẳng những không bình tĩnh lại, mà còn càng lúc càng kịch liệt hơn.

Lúc này, trận chiến tranh cướp sao Huỳnh Hoặc của Hỏa Thần và Cửu Phượng cũng đã kết thúc.

Phượng tộc tuy bảo vệ được Huỳnh Hoặc, nhưng mạch Hỏa Thần cũng làm ra một ngôi sao Họa Đấu khác ở gần đó, từ đó chia cắt lực lượng của Huỳnh Hoặc, khiến cho mạch Hỏa Thần xuất hiện vị đế quân thứ ba.

Chỉ có Kế Đô là không thu hoạch được gì, cực kỳ phẫn hận mà lùi về.

Nhưng trận chiến giữa Thủy Thần – Thiên Công và các thần linh Hỗn Độn hệ thủy lại chưa kết thúc.

Vị Tổ thần mới hồi sinh này vẫn cô đọng ngân hà trong tinh không, hình thành đại thế ào ào.

Trong một năm qua, Côn Bằng và Huyết Hải lão tổ tuy đã dốc toàn lực ngăn cản, địa chiến không dưới hai mươi lần với Thủy Thần.

Còn có rất nhiều thần linh Hỗn Độn bị kinh động, như Ma thần Cửu Anh, Ma thần Tương Liễu, Ma thần Tê Cừ, Ma thần Vu Hoài… cũng nhiều lần xuất hiện.

Nhưng cái tinh hà kia, vẫn kéo rất nhiều ngôi sao vào trong dòng sông trên tinh không này.

Để người sợ hãi là, lực lượng của vị Thủy Thần này còn đang lan tràn và mở rộng về phía dòng sông thời gian.

Lực lượng của hắn đã không phải nước và sông, mà là tất cả sự vật đang chảy xuôi và lưu động, bao quát cả thời gian.

Vị này càng ngày càng gần với Tạo Hóa.

Làm cho Chúc Quang âm đang khôi phục nguyên khí cũng rất bất an, ba tháng trước đã cố ý phá quan mà ra, liên lạc với Sở Hi Thanh một lần.

Sở Hi Thanh cũng rất kinh hãi.

Hắn không biết Thủy Thần – Thiên Công có thái độ gì với nhân tộc, chỉ có thể nghĩ đến tình thế xấu nhất.

Dù sao vị Tổ thần này cũng tham dự vào trận đại chiến nhân thần ở ngàn vạn năm trước, cũng từng ra tay phong ấn lực lượng huyết mạch của nhân tộc.

Một khi Thủy Thần – Thiên Công bước vào Tạo Hóa, nhân tộc rất có thể sẽ gặp tai ương ngập đầu.

Sở Hi Thanh cũng không thiếu nghi hoặc, vì sao âm Thần và Hư Thần lại không ra tay can thiệp?

Các thần Bàn Cổ đã có thỏa thuận gì sao?

Nhưng bây giờ hắn cũng không làm được gì nhiều.

Sở Hi Thanh không thể không lấy thân phận chủ Đại Luật, sắc phong rất nhiều thần linh ở sông hồ biển ở toàn bộ Thần Châu, cũng bao quát cả Băng Châu, Hàn Châu, Nghiêm Châu.

Hắn để Cơ Dương và Thanh Long Tinh Quân đi khắp nơi tìm kiếm các mạch long tộc, sắc phong chúng làm long quân hệ thủy, ngay cả bờ biển gần Thần Châu và Hạch Châu cũng được phong cho mấy vị long tộc, từ đó quấy rầy và cắt đứt sự khống chế của Thủy Thần với hệ thủy trong thiên hạ.

Ngoài ra, các vị đại tướng như Thủy Thương Lãng, Cung Vô Cấu, Thẩm Vân… đã lấy 1200 vạn đại quân quét ngang phía nam sa mạc Xích Hồng, khôi phục lãnh thổ thời kỳ Huyền Hoàng thủy đế, để cầu quyền khống chế nhiều sông hồ hơn.

Lại khiến Chu Lương Thần thống soái thủy sư khổng lồ, chiếm cứ hòn đảo trụ sở ở Vô Chung Dương, trợ giúp long tộc khống chế biển.

Hành động này sẽ làm Thủy Thần tức giận.

Nhưng nếu Sở Hi Thanh không có biện pháp đảm bảo nhân tộc Thần Châu, vậy hắn tuyệt đối không cho phép Thủy Thần – Thiên Công ngưng tụ ngân hà.

Hành động này lại có niềm vui bất ngờ, chư long khống chế thủy mạch các nơi, làm cho long khí của hắn lại càng mạnh hơn.

Long khi của 12 Hoàng Long đã tiếp cận 700 trượng. Sừng rồng đã phát sinh biến hóa, đều sinh ra sừng quan tương tự như đế miện.

Lực lượng của chúng đã tiếp cận với đế quân, dự tính trong vòng nửa năm sẽ đột phá.

Ngày xưa, Huyền Hoàng thủy đế và Thánh hoàng đời thứ ba ở giai đoạn Vĩnh Hằng hạ vị, đã có thể đối kháng với Tổ thần, chính là dựa vào long khí.

Sở Hi Thanh cũng dành thời gian cường hóa Tiên Thiên Thần Thể, hoàn thiện nội thiên địa, tăng cường lực lượng thiên quy, không lãng phí từng giây từng phút.

Dựa theo phân chia của nhân tộc, thật ra Siêu Phẩm có bốn giai đoạn, hạ vị, trung vị, thượng vị và đỉnh phong.

Bên phía Cự linh cũng không khác lắm, cái gọi là Bán Thần, cũng chia làm bốn giai đoạn.

Đây là những giai đoạn cường hóa và đánh bóng Tiên Thiên Thần Thể.

Đại đa số thần linh đều không nghiên cứu ra lực lượng thiên quy giúp họ vào VĨnh Hằng, đều là mượn lực lượng thân thể để đột phá, từ đó ghi dấu ấn linh hồn vào trong thiên đạo.

Với nhân tộc võ tu, thân thể mạnh mẽ là không thể thiếu, nó là mấu chốt để gánh chịu nguyên chất.

Nhân tộc bị phong ấn huyết mạch, quá trình ngưng tụ Tiên Thiên Thần Thể rất gian nan. Nhưng cũng nhờ đó để rèn luyện ra võ đạo, nắm giữ tố chất thân thể mạnh mẽ hơn, thiên phú thích hợp với chiến đấu hơn, và lực lượng thiên quy mạnh mẽ hơn.

Vì vậy nhân tộc không đăng thần thì thôi, một khi bước vào cấp bậc đó thì sức chiến đấu sẽ vượt xa thần linh Vĩnh Hằng, yếu nhất cũng có thực lực Vĩnh Hằng trung vị.

Tại giai đoạn nhất phẩm, Sở Hi Thanh đã thông qua Hỗn Độn Kim Thân quyết, nắm giữ tất cả mọi thứ mà Tiên Thiên Thần Thể có.

Khi hắn đẩy cánh cửa giới hạn phàm thần, Tiên Thiên Thần Thể lại được cường hóa lên cấp bậc Vĩnh Hằng hạ vị.

Theo lý thuyết, Sở Hi Thanh bây giờ lên cấp là không có vấn đề.

Dù sao nghi thức của hắn cũng cực mạnh.

Nhưng Sở Hi Thanh vẫn còn đang tích lũy.

Hắn biết mình còn chưa đến cực hạn.

Tại cảnh giới Bán Thần, lực lượng thiên quy cao nhất là tầng 40.

Hắn muốn nghiên cứu đến mức không thể tăng lên, thì mới chứng đạo Vĩnh Hằng, chỉ cầu có thể ngưng tụ nhiều nguyên chất hơn.

Sở Hi Thanh cũng muốn cường hóa thân thể lên đến tận cùng, dùng để gánh chịu nguyên chất.

Sở Vân Vân cũng giống vậy, ngoại trừ mấy lần bất đắc dĩ, phải ra ngoài xử lý sự vụ, thì nàng đều bế quan với Sở Hi Thanh, một mặt cường hóa thần khu và lực lượng; một mặt nghiên cứu về nghi thức của hai người họ.

Sở Vân Vân đã nghiên cứu tình hình của chim Đế Giang.

Mặc dù chim Đế Giang đã vào đế quân, nhưng là do Sở Vân Vân ‘mở ra’ nguyên đan và nguyên chất Hỗn Độn trong người nó.

Điều này làm cho nguyên chất của chim Đế Giang phát sinh biến hóa, đó đã không còn là ‘Hỗn Độn’, mà là bị lực lượng của Sở Vân Vân ảnh hưởng, diễn hóa ra nguyên chất Thông Thiên, Nạp Thiên và Vạn âm.

Hiện giờ, con chim này chẳng những có thể dùng Vạn âm chi pháp tấn công tâm linh người khác, mà còn có lực lượng Nạp Thiên chứa đựng tất cả.

Bây giờ nó đã trở thành một vật cưỡi hợp lệ, có thể thông suốt bốn phương tám hướng.

Đặc biệt là lực lượng Nạp Thiên, nó đã lên cấp Thánh Giả, đó chính là vì sao chim Đế Giang lên cấp đế quân.

Nhưng chim Đế Giang mạnh nhất vẫn là Tiên Thiên Thần Thể.

Con chim cùng thời đại với Bàn Cổ này, sức mạnh thân thể của nó không phải chuyện nhỏ.

Sở Vân Vân mở ra nguyên chất Hỗn Độn, lại giúp nó cường hóa Tiên Thiên Thần Thể lên rất nhiều.

Sở Hi Thanh không khỏi sinh ra một ý nghĩ.

Sở Vân Vân mở ra Hỗn Độn trong nội thiên địa của hắn, đồng thời có thể mở chân nguyên Hỗn Độn trong nội thiên địa của hắn thành nguyên chất Hỗn Độn hay không? Thậm chí tiến thêm một bước, khảm cả Khai Thiên chi pháp của Sở Vân Vân vào trong đó?

Theo lý thuyết, khí Hỗn Độn uẩn nhưỡng trong nội thiên địa của hắn, quả thực là có thể diễn hóa thành bất cứ sự vật nào.

Trong đó bao quát cả nguyên chất.

Khai Thiên chi pháp của Sở Vân Vân, thực ra là lực lượng Phá Hư cực hạn kết hợp với Sáng Tại chi pháp.

Phá hủy kết cấu cũ, sáng tạo sự vật mới.

Ngày xưa, Bàn Cổ chính là dùng Khai Thiên chi pháp để bổ ra Hỗn Độn, thúc đẩy hai khí âm dương chia lìa, từ đó sáng tạo ra tất cả vật chất trên thế giới này.

Sở Hi Thanh vô cùng mong chờ.

Hai vợ chồng bọn họ, nhất định sẽ làm cho các thần phải kinh hãi.

Nhưng sau đó, bọn họ không thể không tạm đình chỉ nghiên cứu và thảo luận nghi thức này.

Chương 2598 - Hoán nhật (2)

Ngày 3 tháng 7 năm Nguyên Thủy thứ 4 triều Đại Luật, ngày hoàng đạo, hợp gả cưới, hợp nạp tài, hợp khai trương, hợp động thổ, hợp an môn…

Lúc này, Lục Loạn Ly cũng đã trở về, ba vợ chồng họ và quần thần cả triều làm một nghi thức long trọng, sau đó chính thức dời đô đến Vọng An.

Sở Hi Thanh ngự giá theo đường thủy, đi qua sông Thần Tú và kênh đào đến Vọng An.

Chiếc ngự thuyền chở ba người Sở Hi Thanh là thu được từ Đại Ninh, trên dưới chín tầng, dài chín dặm, rộng 90 trượng, một chiếc thuyền đã chiếm giữ gần nửa đường sông. Hơn nữa trang trí hoa lệ, vàng son lộng lẫy.

Ngoài ra còn có hơn nghìn chiếc thuyền chiến bảo vệ chung quanh trước sau, bên bờ có hơn 20 vạn cấm quân đi theo.

Thật ra mấy người Sở Hi Thanh chỉ cần vài hơi thở là có thể đi đến Vọng An.

Nhưng họ không thể không đần độn trong thuyền, yên tĩnh chờ đợi.

Đây là vì bách tính ven đường.

Thể hiện uy nghiêm, để chấn nhiếp lòng dân và chư hầu trong thiên hạ.

Thật ra cao thủ chân chính đều biết vợ chồng Sở Hi Thanh đáng sợ đến mức nào, có chiến tích kinh người đến mức nào, nào ai dám có dị tâm?

Vấn đề là đám bách tính kia không hiểu những thứ này, bọn họ chỉ biết nhà ai nhiều người, nhà ai nhiều đao cung thôi.

Khoảng 20 ngày sau, Sở Hi Thanh cuối cùng cũng đến Vọng An.

Khi Sở Vân Vân hộ thống Sở Hi Thanh đi đến chính điện trong hoàng cung là Tử Thần điện, thì vẻ mặt của nàng có chút phức tạp.

Sở Hi Thanh còn đang nghĩ đến Vấn Tố Y, nghĩ thầm hôm nay là đại điển dời đô, Tây cung hoàng hậu của mình lại không có mặt.

Cũng không biết Tố Y ở vực ngoại thế nào rồi?

Nhưng Sở Hi Thanh vẫn cảm nhận được tâm trạng của Sở Vân Vân.

Hắn liếc mắt nhìn Sở Vân Vân, trong mắt chứa vẻ ân cần: “Hình như Vân Vân có rất nhiều cảm khái?”

Sở Vân Vân hơi gật đầu, nhìn ngự tọa phía trên: “Ta đang nghĩ đến mười mấy năm trước, Kiến Nguyên đế đã tiếp kiến ta ở đây. Sau lần gặp mặt đó, trên đường hồi phủ thì Vũ Văn Bá đã mời ta đến trang viên ngoài thành của hắn.”

Khi đó, tòa cung điện này còn gọi là Chính Hòa điện.

Sau lần gặp mặt đó, nàng đã chết trận trong trang viên của Vũ Văn Bá.

Sở Vân Vân vẫn nhớ trận đại chiến đó, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Nàng nắm chặt tay Sở Hi Thanh.

Nếu như không có Sở Phượng Ca, có lẽ nàng đã không tỉnh lại, dù tỉnh lại cũng sẽ giống như Sở Mính bây giờ; nếu như không có Sở Hi Thanh, dù nàng khởi tử hoàn sinh, cũng sẽ không thể đấu được Kiến Nguyên đế và Chập Long dưới sự khống chế của Thần Bàn Nhược.

Vì vậy khi Kiến Nguyên đế bị Thổ Đức Tinh Quân kéo vào lòng đất, Sở Vân Vân cũng không thấy một chút khoái ý khi báo thù nào.

Bởi vì nàng biết Kiến Nguyên đế thật ra chỉ là kẻ đáng thương bị người ta điều khiển.

Mà nếu như bản thân mình không muốn ngày sau cũng bị người khác điều khiển, vậy chỉ có thể cố gắng gia tăng lực lượng của bản thân.

Nàng tự hỏi không có trí tuệ khống chế thiên địa trong lòng bàn tay như Sở Hi Thanh, thứ có thể dựa vào, cũng chỉ có đao thương trong tay.

Lục Loạn Ly đứng bên trái Lục Loạn Ly lại mỉm cười: “Chuyện cũ đã qua, có gì phải cảm khái? Tên cẩu hoàng đế kia quả thực không xứng làm người! Đáng đời! Vân Vân tỷ, hôm nay là ngày lành tháng tốt, chúng ta không cần nghĩ đến hắn.”

Kể từ khi biết được thân thế của mình, nàng đã hận Kiến Nguyên đế đến tận xương.

Lục Loạn Ly chỉ hận trong cơ thể mình lại có huyết mạch dơ bẩn của Kiến Nguyên đế.

Ngày đó biết được Kiến Nguyên đế tử vong, nàng chỉ cảm thấy sảng khoái chưa từng có.

Đối triều Đại Ninh diệt vong, nàng cũng không có chút quyến luyến nào.

Sở Hi Thanh thì lại nở nụ cười tiêu sái: “Đúng như Loạn Ly nói.”

Hắn kéo tay Sở Vân Vân và Lục Loạn Ly, trực tiếp leo lên ngự tọa.

Nhưng khi Sở Hi Thanh ngồi xuống ngự tọa, chuẩn bị tiếp nhận quần thần làm lẽ, toàn bộ bầu trời bỗng nhiên tối tăm.

Sở Hi Thanh kinh ngạc ngẩng đầu lên, chỉ thấy vầng mặt trời rừng rực kia bỗng nhiên thiếu mất một phần.

Quần thần trong điện lập tức xôn xao.

“Đây là nhật thực?”

“Thiên Cẩu Thôn Nhật?”

“Không phải Thiên Cẩu! Cái này không đúng, Khâm thiên giám đâu? Hôm nay là giờ lành họ chọn cơ mà?”

“La Hán Tông, ngươi lại làm gì? Sao hôm nay lại có nhật thực?”

Trong mắt Sở Hi Thanh hiện ra bốn đồng tử, ngưng thần nhìn bầu trời.

Sắc mặt của hắn dần dần nghiêm túc.

Thị lực của Sở Hi Thanh có thể nhìn thấy nhiều thứ hơn.

Hắn nhìn thấy ‘nhật nguyệt’ giữa bầu trời đang điên đảo.

Đây là Điên Đảo âm Dương chi pháp?

Thái âm – Nguyệt Hi và Thái Dương – Thái Hạo đang trao đổi lực lượng, điên đảo phương vị.

Có thể thấy vòng ngoài mặt trời không ngừng phát sinh quang bạo đỏ thẫm.

Dương Thần – Thái Hạo rõ ràng là đang ra sức chống lại, nhưng quá trình Điên Đảo âm Dương vẫn tiếp tục.

Hắn muốn chống lại không chỉ là âm Thần, mà còn cả Hư Thần – Xa Nguyên và một đám Tổ thần.

Sở Hi Thanh lập tức hiểu ra, vì sao đám Tổ thần này lại không có động tình gì.

Hóa ra là an nội xong mới bài trừ ngoài, chỉ là quá trình này để hắn hơi bất ngờ.

Âm Thần thay thế Dương Thần, dù khiến lực lượng âm Thần tăng mạnh, nhưng thực lực tổng hợp của hai hệ âm dương cũng vì thế mà giảm mạnh.

Âm Thần – Nguyệt Hi quá nửa còn phải trả giá đắt để thuyết phục các vị Tổ thần.

Chỉ là, những người này lại ra tay với thời điểm hắn làm đại điển dời đô… thực sự là hiểm ác.

Sở Hi Thanh lạnh lùng nói: “Truyền chỉ, ngày mai tuyên cáo thiên hạ, ngày Đại Luật dời đô, Dương Thần ngã xuống, có thể thấy Đại Ninh diệt vong là ý trời. Bắt đầu từ ngày mai, thái dương vô chủ, dân gian không được cung phụng và tế tự Dương Thần, kẻ dám to gan làm trái, chém!”

Các thần đúng là không có ý tốt, ý đồ thay trời để lay động lòng dân Thần Châu.

Nhưng thiên tượng tốt hay xấu, thật ra phải xem người cầm quyền nói ra sao.

Hiện giờ, nhân tộc đoàn kết như một, mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đông, sẽ không có người dám trái thánh ý.

Sở Hi Thanh không biết là, tại âm Dương Hải, Thần Chân Như vừa ném một con Tam Túc Kim Ô nho nhỏ về phía Thần thi của Thái Dương – Chúc Chiếu.

Ngày xưa, khi vùng thế giới này sơ sinh, khí Hỗn Độn trải qua năm trạng thái, thái dịch, thái sơ, thái thủy, thái tố, thái cực… mãi đến lúc thái cực, thế giới này vốn nên lấy hai khí âm dương để tạo hóa vạn vật trong thiên địa.

Lại do Thái Dương – Chúc Chiếu và Thái âm – U Huỳnh bất ngờ ngã xuống mà rơi vào đình trệ, trải qua ngàn tỷ năm vẫn là một mảnh hồng mông như cũ.

Mãi đến khi Bàn Cổ sinh ra, nuốt và luyện hóa tinh hồn Tạo Hóa của Chúc Chiếu và U Huỳnh, khai thiên tích địa, thúc đẩy thiên địa sinh ra.

Vì vậy Bàn Cổ tinh hồn do hai thần âm dương nắm giữ, thực ra là đến từ Chúc Chiếu và U Huỳnh.

Thần Chân Như nhìn con Kim Ô nho nhỏ kia dung nhập vào trong thần thi của Thái Dương – Chúc Chiếu, ánh mắt không khỏi sâu thăm thẳm.

Âm Thần cố nhiên đa mưu túc trí, nhưng mà chồng của nàng, Dương Thần – Thái Hạo có thể xưng bá thiên địa 1200 vạn năm, há lại là kẻ ngu?

Chương 2599 - Thân hóa mặt trời

Dương Thần – Thái Hạo lại chống cự tận một tháng.

Trong một tháng này, toàn bộ bầu trời đều tối tăm không ánh sáng.

Mấy ngày đầu, bách tính bình dân thành Vọng An còn có thể duy trì bình tĩnh, nhưng sau ba ngày, khi họ phát hiện màn trời vẫn là một mảnh tăm tối, thì bắt đầu kinh hoàng.

Các loại lời đồn sinh sôi và lan tràn, còn có các loại yêu ma quỷ quái, trâu bò rắn rết ẩn hiện, thậm chí hoành hành nơi hoang dã.

Đến ngày thứ tư, Kiếm Tàng Phong chủ trì nội các, trong vòng một ngày đã thu được hơn 5000 bản tấu chương.

Đại đa số đều có liên quan với yêu ma quấy phá, trong đó có hơn 200 tấu chương liên quan đến việc tử thương hơn trăm người trở lên.

Hơn 3000 tấu chương có liên quan đến yêu ma và tử thương ít hơn.

Tin tức như thủy triều tràn vào kinh thành, khiến quần thần hoảng loạn, thấp thỏm không yên.

Hầu như tất cả mọi người đều ý thức được, đây là chiêu trò của các thần, nào sợ họ còn không nắm giữ chứng cứ.

Bởi vì những ma tai này, đại đa số đều do các loại Thần nghiệt và Hung thú tạo thành.

Âm linh tử linh thích hoạt động trong bóng tối lại rất ít.

Nhưng trong phạm vi Thần Châu, lấy đâu ra làm Thần nghiệt như vậy, đâu ra lắm Hung thú như vậy?

Lấy Lê Sơn cầm đầu, tứ đại thánh địa Yêu tộc đã sớm hàng phục Đại Luật, nghe theo hiệu lệnh.

Đám Thần nghiệt kia, phần lớn đều ở Vô Thiên Hắc Ngục và ba ngàn giới Ma vực, rất hiếm thấy trong phàm giới.

Quần thần dù nghĩ bằng gót chân, thì cũng biết là do các thần vụng trộm nhét vào Thần Châu.

Tại thời khắc nhật nguyệt thay đổi, thiên địa không ánh sáng này, các thần rốt cuộc đã bắt đầu đả kích nhân tộc. Mục đích chính là dao động lòng dân, dao động ách thống trị của Đại Luật.

May mắn là nội các đã có phòng bị.

Tại thời khắc nhật thực, Kiếm Tàng Phong đã hạ lệnh 1300 vạn quận quân và châu quân ở địa phương mặc giáp cầm mâu, sẵn sàng đón địch, lại điều động mấy ngàn vị võ tu Siêu Phẩm của hai môn Xiển Chân, tọa trấn các nơi Thần Châu.

Lại mời Sở Hi Thanh truyền đạt ý chỉ, hiệu triệu võ tu giang hồ các nơi, phụ trợ triều đình trấn áp yêu ma, người có công đều được ban danh tước.

Vì vậy nên ma tai thường mới nổi lên thì đã bị tiêu diệt và trấn áp.

Lúc này, Đại Luật không chỉ binh lực hùng hậu, cao thủ như mây, mà còn đồng tâm hiệp lực.

Chư tông chư phái đều biết đạo lý tổ lật không còn trứng lành, nên không hề giữ lại, dốc sức hiệp trợ.

Sáng sớm ngày thứ năm, Sở Hi Thanh lại bay thẳng vào chín tầng mây xanh.

Hắn dĩ nhiên lấy thân hóa mặt trời, lấy Dương viêm vô biên soi sáng bốn phương, để toàn bộ lãnh thổ Đại Luật khôi phục ánh sáng.

Sở Hi Thanh vốn có huyết mạch Thần Dương, còn có Khư Hạch trong tay.

Hắn lấy Hỗn Độn chi pháp, lấy ra tất ra năng lực thiên quy liên quan đến thái dương ở trong đó, như Phổ Thiên, Nhiên Thiên, Ánh Sáng, vân vân.. lại dùng Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, cung cấp nguyên lực vô cùng vô tận.

Mà lúc này, phạm vi lãnh thổ hạt nhân của Đại Luật cũng nằm trong Thần Châu, nam bắc chỉ 15 vạn dặm, đông tây chỉ khoảng 12 vạn dặm.

Lấy lực lượng của Sở Hi Thanh, đủ để bao trùm phạm vi này.

Điều này tiêu hao khá nhiều, nhưng mỗi ngày Sở Hi Thanh chỉ cần soi sáng khoảng 7 canh giờ. Tiếp đó sẽ nghỉ ngơi, liền khôi phục trạng thái toàn thịnh. Hắn còn tạo mấy chục vạn đao kình trên toàn bộ không trung Thần Châu, quản chế toàn bộ lãnh thổ Thần Châu.

Trong phạm vi này, phàm là yêu ma sinh địch ý với hắn, đều bị Sở Hi Thanh chém giết ngay!

Ngày xưa trong cuộc chiến giải phong ấn cho Đế Oa, Sở Hi Thanh có thể mượn địch ý và sát niệm của Cự linh gần Bất Chu Sơn, cách đó 20 vạn dặm.

Mà bây giờ, đao cương của Sở Hi Thanh cũng có thể phân bố trong phạm vi 20 vạn dặm này.

Hiện giờ, hắn không cần thu thập địch ý, mà chỉ dùng để cảm ứng.

Thần ý mạnh mẽ của tt, đủ để tru diệt tất cả tồn tại cấp Vĩnh Hằng hạ vị ở trong khu vực 20 vạn dặm này.

Những ma nghiệt do thần linh thả vào Thần Châu kia, không thể ẩn giấu khí cơ của chúng. Phần lớn chúng đều không có linh trí, không biết ẩn giấu.

Hung thú thì có lẽ có biện pháp tránh né cảm ứng của Sở Hi Thanh.

Nhưng số lượng chúng rất ít, lại không ra thể thống gì, dưới sự trấn áp của hơn 9000 Bán Thần, căn bản không phải mối họa.

Vì vậy tại ngày thứ mười khi nhật nguyệt thay đổi, triều đình đã nhận được ít tấu chương hơn, mỗi ngày thậm chí còn không đủ 30.

Sở Hi Thanh thân hóa mặt trời, thì lại cảm giác long khí của mình dĩ nhiên lại lột xác lần nữa.

Sau đó, hầu như cách mỗi ngày, long khí trên người Sở Hi Thanh càng dậy cộm hơn, hoa văn chữ ‘Nhân’ và ‘Chúng’ trên vảy rồng cũng ngày càng nhiều.

Phải biết, lòng người mộ kẻ mạnh.

Bách tính đúng là sẽ khủng hoảng vì thiên tai, nhưng nếu như người thống trị có thể thể hiện năng lực, trợ giúp họ chống đỡ tai nạn, bọn họ sẽ vô thức dựa vào.

Trừ phi thiên tai có thể tiếp tục kéo dài, để thế nhân không nhìn thấy ánh sáng hi vọng.

Vì vậy trận thiên tai này, không chỉ không thể đánh tan Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ của hắn, trái lại còn giúp hắn ngưng tụ lòng dân.

Một quãng thời gian sau, Sở Hi Thanh ngoại trừ bỏ 7 canh giờ để soi sáng Thần Châu, thời gian còn lại hắn và Sở Vân Vân sẽ cùng tham khảo nghi thức Vĩnh Hằng của họ.

Ngày thứ 29 khi nhật nguyệt thay đổi, Sở Vân Vân quyết định kết thúc 'cùng phòng tham khảo' của họ.

"Đã có thể."

Sở Vân Vân thu tay từ trên lưng Sở Hi Thanh, con ngươi màu xanh lam lấp lóe tinh huy: 'Ta đã nghiên cứu khá đủ về Hỗn Độn và Nhai Tí của ngươi, hẳn là có 90% nắm chắc. Đến khi đó dù không thể chuyển hóa Hỗn Độn chi khí trong nội thiên địa của người thành nguyên chất chân chính, cũng có thể gia tăng thần uy Hỗn Độn và Như Ý chi pháp của ngươi."

Muốn chuyển hóa Hỗn Độn chi khí trong nội thiên địa của Sở Hi Thanh thành nguyên thân của Hỗn Độn và Như Ý, chỗ khó lớn nhất chính là phải hiểu rõ về Hỗn Độn và Như Ý chi pháp.

Nếu Sở Vân Vân cũng không biết hai loại thiên quy này thế nào, sao có thể mở ra nguyên chất?

Trong đó, Như Ý thì còn tốt, Sở Vân Vân nắm giữ thiên quy Như Ý thậm chí còn trên cả Sở Hi Thanh.

Như ý tùy tâm, là xây dựng ở trên sự hiểu biết về cấu tạo thiên địa và thiên đạo.

Nếu bàn về hiểu rõ cấu tạo thiên địa, Sở Hi Thanh sao có thể so được với Sở Vân Vân nắm giữ hơn nghìn loại võ đạo, gần trăm loại thiên quy?

Nàng chỉ chênh lệch về nghi thức mà thôi, cũng không có chư vị đế quân nhân tộc chúc phúc, nên uy lực của Như Ý chi pháp kém xa Sở Hi Thanh.

Phiền phức nhất là thiên quy Hỗn Độn.

Sở Hi Thanh tuy luyện Tuyệt Thiên chi pháp càng mạnh, đi càng xa thì càng ghét biến số, không thể nghiên cứu ảo diệu của Hỗn Độn.

Nhưng bản thân nàng không thể nghiên cứu, thì có thể tìm hiểu hàng mẫu từ Sở Hi Thanh.

Chương 2600 - Thân hóa mặt trời (2)

“Dù chỉ được một nửa nguyên chất cũng được. Nếu như có một hạng nguyên chất nào của ta đạt đến tầng thứ Bàn Cổ, như vậy cho dù đối đầu với Tổ thần trong tinh không, ta cũng có thể toàn thân trở ra.”

Sở Hi Thanh lúc nói chuyện đã triển khai tứ chi và thân thể, phát ra những tiếng nổ, tựa như hổ gầm, cũng như sét đánh.

Hắn vẫn luôn tiến hành ưu hóa Luyện thể chi pháp.

Lấy lực lượng Như Ý của bản thân, cường hóa và cải tạo thân thể mọi lúc mọi nơi, để lực lượng Tiên Thiên Thần Thể tăng thêm một bước.

“… Tiếp đó chỉ còn tích trữ nguyên khí, ta cần khoảng hơn 2 tháng, là có thể chứa đầy nội thiên địa, đến khi đó có thể chứng đạo Vĩnh Hằng. Đúng rồi, sau đó ngươi đi xem Loạn Ly một chút, nhìn xem Hỗn Độn chi pháp của nàng thế nào rồi, tốt nhất là chỉ điểm cho nàng.”

Sở Vân Vân đã có năng lực mở Hỗn Độn chi khí thành các loại nguyên chất, hắn há có thể không dùng?

Vì vậy Sở Hi Thanh cố ý dặn dò Loạn Ly chia ra một ít thời gian, nghiên cứu Hỗn Độn chi pháp.

Sở Hi Thanh thậm chí còn lợi dụng quyền bính Thánh Giả của mình, tăng vị trí của hai người Lục Loạn Ly và Sở Vân Vân trên thiên quy Hỗn Độn.

Bọn họ không có thời gian tích lũy, không thể dùng mấy ngàn vạn năm tháng để tích lũy nguyên chất thiên quy như đám thần linh kia.

Chỉ có thời khắc chứng đạo Vĩnh Hằng, giao hòa sâu với thiên đạo, mới có thể làm họ thu hoạch được vốn liếng chống lại các thần.

Sở Vân Vân nghe vậy lại lắc đầu: “Ta đi xem một chút thì được, chỉ điểm thì thôi. Lý giải của nàng với Hỗn Độn chi pháp, thật ra đã hơn ta.”

Sở Vân Vân vốn là thiên phú cao tuyệt.

Bây giờ nàng đã khỏi hẳn, sau khi tu luyện đến Bán Thần, mặc kệ là ngộ tính, hay là linh cảm đều càng mạnh mẽ hơn.

Nhưng Hỗn Độn chi pháp của Sở Hi Thanh vẫn để nàng bỏ gần 1 năm rưỡi để nghiên cứu.

Đây là vì Tuyệt Đối chi đạo của nàng đối lập nghiêm trọng với Hỗn Độn chi pháp.

Nhưng sau khi Sở Vân Vân nghiên cứu thấu triệt, lại phát hiện bất luận và biến số hay là tuyệt đối, đều nằm trong Hỗn Độn của Sở Hi Thanh.

Lục Loạn Ly thì không có chướng ngại này.

Ngộ tính của nha đầu này, thật ra chỉ kém nàng một chút.

“Ý của ta là, Hỗn Độn chi pháp kết hợp với nội thiên địa, phương diện này nàng vẫn không bằng người…”

Sở Hi Thanh vừa nói đến đây, chỉ thấy 12 con Hoàng Long quanh người hắn đồng thời phát ra tiếng long ngâm cao vút, chấn động trời xanh.

Khoảnh khắc này, thiên địa nổ vang, gió cuốn mây trôi, núi chuyển đất sập.

Nội tâm Sở Hi Thanh run lên, nhìn về phía 12 con Hoàng Long.

Hắn phát hiện trong cơ thể 12 con Hoàng Long này, đều sinh thành một viên Long đan.

Đó là long khí chi đan!

12 con Hoàng Long này được long khí tẩm bổ, đã đột phá đế quân!

Sở Hi Thanh thấy thế không khỏi phấn chấn.

“May mắn cho tộc ta! Cuối cùng cũng đi đến một bước này!”

Bí pháp Hoàng Đạo của hắn đã hoàn toàn vượt qua Huyền Hoàng thủy đế.

Trận nhật nguyệt thay đổi kéo dài một tháng này, trái lại còn hỗ trợ hắn một chút sức lực.

…

Trong cung Thái âm, mấy vị Tổ thần Bàn Cổ đều tụ tập ở nơi này, không lau sau, họ cũng cảm ứng được nguyên khí rung chuyển ở thành Vọng An.

Khi bọn họ nghe thấy tiếng long ngâm từ phàm giới, đều không hẹn mà cùng nhíu mày.

Âm Thần – Nguyệt Hi nhìn về phía phàm giới, lập tức thản nhiên nói: “Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ của người này không suy mà còn tăng, càng hơn Huyền Hoàng thủy đế năm đó. Đáng sợ hơn là, long khí này mạnh đến quá đáng, chúng ta không thể kéo dài nữa.”

Thật ra từ nửa tháng trước, nàng đã có thể thay thế Dương Thần – Thái Hạo rồi.

Chỉ vì ý muốn của các thần, nên mới kéo dài đến nay.

“Nhân khẩu của Thần Châu bây giờ, đã gấp hơn 20 lần thời đại Huyền Hoàng thủy đế. Huyền Hoàng thủy đế lại không lấy Hoàng Long thuần huyết làm long trụ như hắn!”

Ty Thần Tinh Quân ngồi sau lưng Nguyệt Hi cười khẽ: “Đây chính là đế quân!”

Là 12 con Hoàng Long cấp đế quân!

Chúng không có lực lượng đế quân chân chính, chỉ có thể hạn chế trong phạm vi mấy trăm dặm gần Thần Châu, thì cũng cực kỳ đáng sợ.

Rất nhiều Tổ thần ở đây, lại có phản ứng khác nhau.

Hư Thần – Xa Nguyên, Mộc Thần – Linh Uy và Hỏa Thần – Diễm Dung đều mặt không cảm xúc; Kim Thần – Bạch Chúc và Lôi Thần – Thiên Bá thì lạnh nhạt, tựa như không thèm đếm xỉa đến; Phong Thần – Đế Sát thì lại nhếch miệng, trong mắt chứa vẻ xem thường.

Tử Vi Tinh Quân ngồi dưới mấy vị Tổ thần lại nghiêm túc nói: “Ta muốn biết, đội quân bắc phạt của Đại Luật đang ở nơi nào?”

“Một bộ trong quân bắc phạt đã tiếp cận sa mạc Xích Hồng.”

Đó là Vũ Khúc Tinh Quân ngồi dưới, phụ trợ Câu Trần, chưởng khống chuyện võ trong thiên hạ.

Hắn nhếch đôi mày rậm: “Chúng ta đã dốc sức ngăn cản, nhưng quân tiên phong của nhân tộc thế không thể đỡ. Vợ chồng Sở Hi Thanh đã vô địch phàm giới, đám nô bộ thấp hèn kia không dám đối kháng chính diện.”

Trong thổ địa rộng lớn của ‘Vô tận băng nguyên’ và ‘sa mạc Xích Hồng’, cũng có lượng lớn sinh linh sinh sống.

Trong đó chỉ có hơn 7000 vạn Cự linh, còn lại đều là dị tổng, tổng số cũng đạt đến mấy chục tỷ.

Nhưng đám nô bộ này lại không có can đảm đối kháng với đại quân của nhân tộc, đều quy hàng, khiến cho quân bắc phạt thế như chẻ tre, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Vũ Khúc Tinh Quân biết đám dị tộc này sợ hãi đao của Sở Hi Thanh, không dám tụ chúng phản kháng.

Hai là có quan hệ với đám thần linh Hỗn Độn núp trong bóng tối kia.

Đám dị tộc này phần lớn là hậu duệ của thần linh Hỗn Độn, sau khi chiến bại đã bị giáng thành nô bộ.

Thời điểm này, đám thần Hỗn Độn kia xem trò vui còn không kịp, sao lại để dòng dõi đi liều mạng với nhân tộc chứ?

“Trừ phi các thần hàng lâm quy mô lớn, bằng không chúng ta rất khó ngăn cản quân tiên phong của Đại Luật ở phía nam sa mạc Xích Hồng.”

Vũ Khúc Tinh Quân nói đến đây, cố tình liếc mắt nhìn Hư Thần – Xa Nguyên một chút.

Hiện giờ, quân Đại Luật đi đến đâu, đều sẽ sắc phong Thủy thần tại đó, cũng lấy pháp khí để trấn áp Thủy nguyên.

Điều này khiến cho việc cô đọng ngân hà của Thủy Thần bị chậm lại rất nhiều.

Vũ Khúc Tinh Quân cảm giác, vị thủ lĩnh này đang có ý dung túng bỏ mặc.

Nhưng hắn rất nhanh đã thu hồi suy nghĩ này.

Các thần không tùy ý giáng thế mới là bình thường, ngày xưa khi Huyền Hoàng thủy đế bắc phạt, mấy vị Tổ thần cũng không muốn tiến vào phàm giới, chiến đấu chính diện với Huyền Hoàng thủy đế.

Huống chi là bây giờ?

Thần Ý Xúc Tử Đao của Sở Hi Thanh có thể nói là vô địch trong quân trận.

Chỉ cần hắn thu thập đủ địch ý và sát nhiệm, dù là TỔ thần thì cũng không dám tranh phong chính diện.

Bây giờ, các thần đã rơi vào tình cảnh lúng túng.

Hàng lâm ít, không phải đối thủ của đại quân bắc phạt; hàng lâm nhiều, chắc chắn sẽ chết dưới đao của Sở Hi Thanh.

Vũ Khúc Tinh Quân thầm lo lắng.

Vì sao khí vạn của nhân tộc lại hưng thịnh như vậy?

Các thần đã phong ấn huyết mạch của họ, lại vẫn không thể áp chế họ.

Hiện giờ, nhân tộc chẳng những có dấu hiệu đông sơn tái khởi, tương lai chỉ sợ còn hơn 13 triệu năm trước.

“Nhưng rắc rối nhất vẫn là Trung Thổ!”

Vũ Khúc Tinh Quân thở dài một hơi: “Bọn họ đầu nhập một lượng lớn Hung thú và Thần nghiệt trong phạm vi Trung Thổ, quấy phá chung quanh, còn có rất nhiều Cự linh bị lây thi động, trở thành độc thi, điều này làm cho cường giả của tứ đại thần sơn đều mệt mỏi.”

Điều này rất phù hợp với phong cách của Sở Hi Thanh, trừng mắt tất báo, đến mà không chào thì không có lễ!

Các ngươi dùng hung thú và Thần nghiệt làm dao động lòng dân, ta cũng có thể làm.

Vấn đề là, tứ đại thần sơn cũng không có năng lực thân hóa mặt trời như Sở Hi Thanh, còn phải dốc sức trấn áp lãnh thổ.

Chương 2601 - Minh giới cộng chủ

“Thi độc?”

Huyền Vũ Tinh Quân dự thính trong điện, cau mày hỏi: “Cự linh Trung Thổ lại lây thi độc?”

Lúc này, tuy mấy vị Tổ thần không lên tiếng, nhưng đều mở mắt nhìn về phía Vũ Khúc Tinh Quân.

Vọng Thiên Hống là binh khí nhằm vào huyết mạch nhân tộc.

Thi độc của nó vô hiệu với Cự linh.

Vì vậy Cự linh Trung Thổ không có cách nói độc thi.

Trung Thổ chỉ có sát thi, là do các loại sát lực đào tạo ra các tồn tại không chết không sống.

Độc thi, là sự vật mà nhân tộc mới có.

“Bên ngoài tứ đại thần sơn, đúng là có thi độc quy mô lớn.”

Chúng thần đều nhìn Vũ Khúc, nhưng người trả lời lại là Thiên Táo Tinh Quân.

Hắn nhìn Hư Thần – Xa Nguyên phía trên, sắc mặt âm trầm: “Ta đã xác thực, việc này là chính xác. Bây giờ đã có không dưới 300 vạn Cự linh trúng thi độc. Là do nhật nguyệt ảm đạm, sát lực trong thiên địa tăng mạnh, những độc thi này không chỉ mạnh hơn, trưởng thành nhanh hơn, mà còn mượn bóng tối yểm trợ, cần quấy khắp nơi, không ai có thể áp chế.”

Thần Thiên Táo nắm giữ thiên quy Táo Hỏa.

Mà trong phàm thế, Cự linh và nhân tộc đều có nhà bếp.

Vì vậy nên lực lượng của hắn có thể giám sát thiên hạ.

Tuy rằng có hạn chế rất lớn, chỉ có thể nằm gần trạch viện và lều vải, không chiếu khắp thiên hạ như Thần Phổ Chiếu, nhưng thần lực cũng có thể lan đến những nơi có người ở.

Vì vậy hắn vừa mở miệng, trong điện lại xôn xao lên.

“300 vạn độc thi? Sao lại nhiều như vậy?”

“Không đúng! Thi độc đến từ đâu?”

“Chẳng lẽ là Vọng Thiên Hống dương tính kia? Thần Bàn Nhược đáng chết!”

“Vọng Thiên Hống? Vọng Thiên Hống dương tính không phải bị thiên đạo tiêu diệt rồi sao? Chẳng lẽ còn sót lại?”

“Rất kỳ lạ, Thần Bàn Nhược chết rồi, dù Vọng Thiên Hống còn sót lại chút máu thịt, thì cũng sẽ chuyển dương thành âm.”

Sắc mặt Tử Vi Tinh Quân cũng nghiêm nghị như nước.

Hắn hơi suy ngẫm, liền phất tay áo, để mọi người dừng lại.

“Thiên Táo Tinh Quân có biết tứ đại Thi tổ ở nơi nào?”

“Không biết.” Thiên Táo Tinh Quân lắc đầu: “Ta chỉ có thể cảm ứng được tình hình quanh nhà bếp, há biết vị trí của tứ đại Thi tổ? Nhưng nếu đế quân hỏi trận thi tai này có liên quan đến họ hay không, vậy thì ta có thể trả lời ngươi, quá nửa là có tham gia. Ta từng phát hiện nhân thi, đúng rồi, mấy tháng gần đây, có mấy chục bộ lạc nhân tộc được họ yểm trợ, đang trốn về phía nam sa mạc Xích Hồng.”

Cái gọi là nhân thi, tự nhiên là sát thi nhân tộc.

“Vậy thì kỳ lạ!” Huyền Vũ Tinh Quân suy tư: “Tứ đại Thi tổ đã thoát khỏi sự khống chế của Vọng Thiên Hống, cũng đã đắc tội với nhân hoàng Sở Hi Thanh trong chiến dịch mộ Cơ Dương. Ngày trước Tử Vi đế quân đã hứa hẹn với họ, không chỉ cho họ vị trí Tinh Quân, mà còn mời âm Thần bệ hạ ra tay, giúp họ Điên Đảo âm Dương. Hai lời hứa hẹn này rất nặng, vì sao bọn họ lại xông pha chiến đấu cho nhân tộc?”

“Có gì mà lạ? Không phải tộc ta, ắt có ý nghĩ khác! Dù sao trước khi thành độc thi, họ cũng là nhân tộc.”

Thất Sát Tinh Quân cười một tiếng, hắn nhìn Hư Thần – Xa Nguyên phía trên với vẻ kiêu căng khó thuần: “Hư Thần bệ hạ, chuyện đã đến nước này, ngài cũng nên nói chuyện. HIện giờ, phàm giới nhật nguyệt ảm đạm, không những không thể lay động Sở Hi Thanh, trái lại còn làm cho chúng ta tổn thất, nếu có hại không lợi, chẳng bằng kết thúc sớm một chút.”

“Ta thấy chưa chắc!” Câu Trần ngồi cạnh Tử Vi lạnh giọng bác bỏ: “Trong một hai tháng, có lẽ đám nhân tộc tiện chủng kia có thể chống đỡ, nhưng vượt qua ba, năm tháng, vậy chắc chắn sẽ có người hoảng loạn.”

Trong mắt hắn sát cơ phân tán, nhìn chư thần chung quanh: “Nếu như không phá giải hoặc áp chế cái gọi là bí pháp Hoàng Đạo của Sở Hi Thanh, thử hỏi ai có thể tru diệt hắn? Chư vị ở đây sao? Hoặc là mấy vị Tổ thần đại nhân?”

Khí tức của chúng thần nhất thời cứng lại.

Hiện giờ, sức chiến đấu của Sở Hi Thanh đã không kém hơn Huyền Hoàng thủy đế khi có Bàn Cổ tinh hồn.

Dù mạnh như Tổ thần, muốn giết hắn ở gần Thần Châu, thì cũng phải trả giá đắt.

Mà mặc kệ là Thánh Hoàng đời thứ ba, hay là Nam Cực Trường Sinh đại đế, cũng đều không phải đối thủ dễ giải quyết.

Hư Thần – Xa Nguyên vẫn ngồi yên bất động, cuối cùng cũng có phản ứng.

Hắn nhìn ‘chị em’ của mình là âm Thần – Nguyệt Hi một chút, chỉ thấy Nguyệt Hi khẽ mỉm cười, khí chất thong dong, cao quý chưa từng có.

Xa Nguyên lại liếc Kim Thần – Bạch Chúc một chút, người này vẫn lạnh nhạt như thường.

Dáng vẻ không thèm để ý, cũng không thèm quát Thất Sát vì đã vô lễ.

Hư Thần – Xa Nguyên mặt không thay đổi nói: “Chuyện thi độc và tứ đại Thi tổ là không thể khinh thường, có thể để Thiên Táo Tinh Quân cầm đầu, điều tra rõ ràng, đặc biệt là đầu nguồn thi độc, tất cả hướng đi máu thịt của Vọng Thiên Hống. Còn chuyện thay đổi nhật nguyệt…”

Xa Nguyên hơi dừng lại: “Ta biết Nguyệt Thần đã vội vã không chịu nổi, nhưng mà chúng ta muốn trấn áp nhân tộc Thần Châu, vậy mấu chốt vẫn là vị Thánh hoàng nhân tộc này, không biết chư vị có chấp nhận không?”

Mộc Thần – Linh Uy nghe vậy thì ánh mắt lăng lệ: “Quả là vậy!”

Hiện giờ, các cường giả nhân tộc dù có đồng tâm hiệp lực, nhất trí hành động, đều là do Sở Hi Thanh xe chỉ luồn kim, điều hòa khắp nơi, bày mưu nghĩ kế.

Chỉ cần giải quyết Sở Hi Thanh, hắn không tin Thánh Hoàng đời thứ ba và Lê Tham Tử Vũ có thể phối hợp không kẽ hở, cũng không tin mấy ngàn Bán Thần nhân tộc kia có thể đoàn kết một lòng.

Huynh đệ của hắn, Thời Thần – Chúc Quang âm cũng sẽ không tin tưởng nhân tộc như tin tưởng Sở Hi Thanh.

Phong Thần – Đế Sát nhếch miệng cười: “Ta nghe phàm nhân nói, bắt giặc phải bắt vua trước, bắn người phải bắn ngựa trước. Tác chiến với nhân tộc Thần Châu, nếu chúng ta muốn trả giá nhẹ hơn, vậy phải đánh vào chỗ yếu.”

Hắn đầy hứng thú nhìn Mộc Thần – Linh Uy.

Không biết cỏ phải vì từng hợp tác với Thần Bàn Nhược, ‘phản bội’ bọn họ hay không, mà mấy ngày gần đây, vị huynh trưởng này vẫn luôn ra sức ủng hộ Hư Thần.

Phong Thần – Đế Sát rất tò mò, vị huynh trưởng này rốt cuộc đã lấy được thứ gì từ chỗ Thần Bàn Nhược, lẽ nào là quyển ‘Tử Bộ’ kia?

Hỏa Thần – Diễm Dung vẫn nóng tính như lửa, lúc này này quý chữ như vàng: “Có thể quan sát thêm!”

Lôi Thần – Thiên Bá cũng mở miệng, hắn hơi lo lắng: “Phá giải long khí là bắt buộc phải làm, chỉ là nhật nguyệt ảm đạm, chưa chắc đã có thể thành công. Còn nữa, ta dự tính trong mấy tháng nay, Sở Hi Thanh sẽ chứng đạo Vĩnh Hằng. Với thiên tư kinh người của hắn, thật ra không cần lâu như vậy, hắn đang tích lũy, chờ đợi thời gian.”

“Nếu Thiên Bá cũng nói vậy, vậy chuyện thay đổi nhật nguyệt cứ chậm lại vài tháng đi. Vì sự ổn định và hòa bình lâu dài của thần tộc Bàn Cổ ta, mời Nguyệt Thần kiên trì một thời gian.”

Hư Thần – Xa Nguyên lại cúi đầu nhìn các thần bên dưới, đặc biệt là Cửu Phượng ngồi dưới mấy vị Tổ thần: “Trước đây không lâu, ta đã cầu viện ‘Vạn Tai chu chủ’ Kế Đô, mời hắn tản thiên tai trong thời khắc thiên địa u ám. Cái giá chính là sau khi thành công, phải bỏ một ít không gian bên cạnh Huynh Hoặc và Họa Đấu, tạo một ngôi sao khác, tên là Thiên Ương.”

“Ngoài ra, các vì sao Họa Đấu, Tang Môn, Thất Sát, Phá Quân, Thiên Lang, Thiên Ách, Bạo Bại phải dốc sức ứng phó, giúp đỡ Kế Đô! Trong vòng ba tháng, phải để Thần Châu rơi vào loạn lạc! Về phần Sở Hi Thanh đăng thần…”

Xa Nguyên cười gằn: “Chúng ta đang nhìn chằm chằm, hắn đăng thần dễ, muốn hoàn thành nghi thức Vĩnh Hằng, vậy thì là mơ hão.”

Cửu Phương và Hỏa Thần nghe vậy thì cau mày.

Nhưng hai người đều không nói gì.

Xa Nguyên nói là bỏ ra một không gian ở gần Huỳnh Hoặc và Họa

Đấu, để sáng tạo một ngôi sao khác, đó chính là ra tay với các ngôi sao khác.

Cái này sẽ tổn hại một ít thần uy của Huỳnh Hoặc và Họa Đấu, nhưng vẫn nằm trong phạm vi tiếp nhận.

Hơn nữa, là Xa Nguyên đáp ứng Kế Đô, liên quan gì đến họ?

Xa Nguyên bây giờ là thủ lĩnh, nhưng sau trận đại chiến nhân thần thì chưa chắc.

Chương 2602 - Minh giới cộng chủ (2)

Ty Thần Tinh Quân ngồi sau Nguyệt Hi lại thầm bật cười.

Mẫu thần của hắn lại tiến thành thay đổi nhật nguyệt vào thời khắc này, muốn thay thế Dương Thần, quả thực là cực kỳ ngu xuẩn.

Lực lượng vốn sánh vai với hai hệ Hư Thần và Kim Thần, thậm chí còn vượt qua, nhưng giờ lại suy sụp như vậy, khiến cho âm Thần – Nguyệt Hi còn không thể tự chủ việc hoàn thành thay thế nhật nguyệt, mà phải nghe theo ý của Xa Nguyên.

Vốn là thế chân vạc, lại biến thành một nhà độc đại.

Ty Thần Tinh Quân lại nhìn xuống phàm giới.

Hắn nghĩ cái thằng ranh Sở Hi Thanh kia, hẳn là càng ngày càng đắc ý chứ?

Hiện giờ, các hệ thần Bàn Cổ tuy vô cùng mạnh mẽ, lại lục đục với nhau, bằng mặt không bằng lòng, ngươi lừa ta gạt.

Đúng lúc này, Ty Thần Tinh Quân bỗng có cảm ứng.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện Huyền Vũ Tinh Quân đang nhìn mình.

Ty Thần Tinh Quân tâm thần hơi động, lập tức nhìn nhau và nở nụ cười với Huyền Vũ Tinh Quân, rồi cả hai đều chuyển tầm mắt.

Ty Thần không biết là, ở phía trước hắn, âm Thần – Nguyệt Hi vẫn đang suy nghĩ đến Dương Thần – Thái Hạo và Thần Bàn Nhược.

Vị phu quân kia của mình có vẻ như chống cự rất kịch liệt, thậm chí không tiếc đồng quy vu tận với nàng. Nhưng dưới cái nhìn của nàng, thật sự là quá yếu…

Ngày xưa Thái Hạo không chỉ có thần lực mênh mông, trong ngực có binh giáp, ép các hệ khác chỉ có thể ngước nhìn, 12 triệu năm không dám lỗ mãng.

Còn cả Thần Bàn Nhược, sau khi phục sinh thì đã biến mất.

Kẻ này đang ở đâu? Định làm gì?

Nhưng vào lúc này, âm Thần – Nguyệt Hi lại sinh ra cảm ứng.

Cặp mắt màu xanh lam kia hiện ra vẻ kinh ngạc, lập tức khôi phục tĩnh lặng: “Chư vị!”

Giọng nói của âm Thần – Nguyệt Hi vẫn bình tĩnh thản nhiên: “U Đô Minh hải có biến, các thần dưới địa phủ đã ủng hộ âm hậu đời thứ hai Tư Hoàng Tuyền lên làm chủ Minh giới!’

Nàng vẫn luôn rất quan tâm đến Minh giới.

Dù đang thúc đẩy Điên Đảo âm Dương, cũng chia một ít thần niệm, dùng Phổ Thiên chi pháp để quan sát Minh giới, vì vậy mới nhận được tin tức ngay trước tiên.

Mà khi nàng dứt lời, Cửu Phượng nhất thời sắc mặt đại biến, Chu Tước Tinh Quân ngồi trong đám đế quân cũng ngẩn người, ánh mắt khó tin.

Mấy vị Tổ thần cũng nhíu mày.

Các thần ở địa phủ lại ủng hộ Tư Hoàng Tuyền lên làm chủ Minh giới?

Chuyện này quả thực là hoang đường!

Câu tiếp theo của âm Thần – Nguyệt Hi lại làm nội tâm họ chìm xuống.

“Hẳn là đám Thủy thần ở Minh giới như Huyết Hải lão tổ và Minh Hải chúa tể ra sức ủng hộ, còn có Thần Thôn Hải hiệp lực. U Đô chúa tể tuy đã dốc sức cản trở, lại bị chúng bạn xa lánh, không thể ngăn cản, không thể không tạm thời lui ra khỏi U Đô. Vừa rồi, Tư Hoàng Tuyền đã dùng Tử Vong chi pháp, đóng kín toàn bộ Minh giới.”

Tâm trạng các thần đều cực kỳ gay go.

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, đều có thể nhìn ra vẻ ngạc nhiên, nghi ngờ và nghiêm túc trong mắt nhau.

Mấy người Huyết Hải lão tổ ủng hộ Tư Hoàng Tuyền, tự nhiên là vì mượn Tử vong chi pháp của Tư Hoàng Tuyền để đóng kín Minh giới, dùng để đối kháng với Thủy Thần – Thiên Công.

Vấn đề là bọn họ hợp tác đến trình độ nào?

Bọn họ lá mặt lá trái với nhân tộc, hay là đã ngả về phía nhân tộc?

Trong đó, trong mắt Lôi Thần – Thiên Bá đã có một tia lôi đình nổ tung.

Hắn nhớ lần trước, sau khi Sở Hi Thanh rời khỏi Minh giới, Tư Hoàng Tuyền vẫn không đi theo, mà ẩn núp trong Minh giới, không biết tung tích.

Chẳng lẽ vị Thánh hoàng nhân tộc kia là kẻ đầu sỏ?

Tư Hoàng Tuyền trở thành chủ Minh giới, đã nằm trong dự liệu của hắn rồi?

…

Mà lúc này, tại phàm giới, Sở Hi Thanh bị Lôi Thần – Thiên Bá nhắc đến đang cho một con thú nhỏ ăn thịt.

Đó chính là linh sủng Triều Thiên Hống mà hắn mới có không lâu.

Chỉ không đến 2 năm, con thú nhỏ này đã to lớn hơn rất nhiều.

Vốn chỉ to bằng nắm tay, hiện giờ đã cao bằng nửa người.

Lúc này nó ăn thịt vẫn chưa no, còn lè lưỡi liếm lòng bàn tay Sở Hi Thanh, khiến Sở Hi Thanh cười ha ha.

Bạch Tiểu Chiêu và tiểu Tóc Húi Cua đứng trên đỉnh đầu và vai Sở Hi Thanh thì lại là ánh mắt âm lãnh.

Chúng nhìn dáng vẻ như liếm chó của con Triều Thiên Hống này, trong mắt lóe hàn quang.

Cũng đúng lúc này, phía trước Sở Hi Thanh ngưng tụ ra một đoàn kim quang.

Đoàn kim quang này ngưng tụ thành một thanh niên tuất dật, ngũ quan cực kỳ tương tự với Dương Thần – Thái Hạo.

Đó chính là Thần Phổ Chiếu, hắn liếc nhìn con Triều Thiên Hống một chút, giọng nói khác thường: “Bệ hạ, các thần đã phát hiện chuyện thi độc, đang ra sức tìm kiếm khởi nguồn.”

“Giờ mới phát hiện, muộn hơn ta tưởng.” Khóe miệng Sở Hi Thanh cong lên: “Ta bảo ngươi và Thái Sơ bố trí những chuyện kia, đã ổn thỏa chưa?”

Thật ra nghi thức Vĩnh Hằng của hắn đã bắt đầu từ thời khắc này rồi.

Là tam đại nghi thức Hỗn Độn, Nhai Tí và Như Ý đồng thời phát động.

Về phần Tru Thiên, có thể thành thì tốt, không thể hoàn thành cũng không sao cả.

“Vạn sự đã sẵn sàng, chúng ta đã đem manh mối chỉ về phía Thần Bàn Nhược!” Thần Phổ Chiếu nghiêm mặt trả lời: “Nhưng các thần chưa chắc đã tin.”

Sở Hi Thanh cười khẽ một tiếng: “Có tin hay không cũng không sao, dù chỉ là hoài nghi, cũng có thể tranh thủ chút thời gian.”

Vẻ mặt hắn hơi động, nhìn Thần Phổ Chiếu: “Chỉ vì tin tức này, ngươi không cần tự đến, có chuyện gì sao?”

“Đúng là có chuyện lớn.” Thần Phổ Chiếu gật đầu: “Trước đây không lâu, âm hậu Tư Hoàng Tuyền đã được các thần ủng hộ, lên làm chủ Minh giới.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì sững sờ, sau đó cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắn cũng từng dự đoán, Tư Hoàng Tuyền có thể sẽ chiếm được lợi ích cực lớn từ Minh giới, có thể còn có cơ hội chiếm được một bộ phận U Đô.

Nhưng không ngờ rằng, Tư Hoàng Tuyền dĩ nhiên lại trở thành chủ Minh giới.

Chương 2603 - Sinh con

Thần Phổ Chiếu thấy thế khá là nghi hoặc, hắn ngờ vực nhìn Sở Hi Thanh: “u hậu Tư Hoàng Tuyền là phụng lệnh bệ hạ, mạo hiểm ở lại Minh giới, chẳng lẽ việc này không nằm trong dự liệu của bệ hạ?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì cười khổ: “Ta nào có thần cơ diệu toán như vậy?”

Đúng lúc này, một giọng nói mát lạnh như suối truyền đến: “Nói đến thì ta cũng rất tò mò, hai năm trước, vì sao ngươi chắc chắn Tư Hoàng Tuyền ở lại Minh giới thì sẽ có niềm vui bất ngờ?”

Đó là Sở Vân Vân, nàng cầm trường thương đi vào, sau lưng là một con chim không đầu không mặt, hình qua như một túi vải đỏ thẫm.

Chỉ cần người nhạy cảm là sẽ phát hiện, trên người chủ tớ họ tràn đầy sát lực, mùi máu tanh quanh quẩn.

Sở Vân Vân vừa mới trở về từ một trận chiến.

Các thần đả kích Thần Châu ngày càng mãnh liệt.

Cách đây không lâu, các thần hợp lực xé rách chín tầng mây xanh, đưa tổng cộng 17 con Thần nghiệt cấp bậc Vĩnh Hằng thượng vị vào Thần Châu từ các phía khác nhau.

Cái này đã vượt quá năng lực của các Bán Thần, Sở Hi Thanh cũng không thể dùng Thần Ý Đao tru diệt từ khoảng cách xa, chỉ có thể để Sở Vân Vân tự ra tay.

May mắn là, Thần nghiệp ở cấp độ này cũng không nhiều trong Vô Thiên Hắc Ngực, bằng không hai vợ chồng họ sẽ mệt chết.

Trong vòng một canh giờ, Sở Vân Vân qua lại mấy chục vạn dặm, trải qua 17 trận chiến.

Khi nàng trở về, liền nghe thấy hai người nói chuyện.

“Ta nói chính là khả năng, khả năng!”

Sở Hi Thanh cố ý nhấn mạnh: “U Đô chúa tể có ý đồ dùng Cực âm tử mạch và ngàn vạn âm linh trong thành U Đô để uẩn nhưỡng thần khí, tất sẽ làm mọi người tức giận. Ta đoán U Đô chúa tể khó có thể ngồi vững, Tư Hoàng Tuyền rất có thể sẽ được đón vào U Đô, chấp chưởng một vực nào đó.”

Ngày đó ở Minh giới, U Đô chúa tể ngoài mạnh trong yếu, không muốn xuất chiến.

Khi đó Sở Hi Thanh đã thấy kỳ quái, sau đó mới nhờ Tinh Vệ nghe ngóng và biết được, U Đô chúa tể mưu đồ lấy Cực âm tử mạnh và âm linh du tán tầng ngoài để chế tạo một thần khí Tử Vong.

Việc này cũng có liên quan đến chuyện bản thể của U Đô chúa tể từ từ hủ bại.

Bản thể của U Đô chúa tể không phải tử linh, mà là giống các thần hệ Mộc Thần, thần khu đều hòa vào cây cỏ.

Vị chúa tể này lấy thân phận người sống trở thành chủ Minh giới, rồi lại không chấp chưởng thiên quy Sinh Nguyên như Tư Hoàng Tuyền, không có sức sống mãnh liệt như vậy.

Vì vậy thần khu của hắn vẫn luôn bị ngàn tỷ sinh linh và hoàn cảnh của Minh giới ảnh hưởng, từ từ mục nát hủ bại, càng ngày càng gần với tử vong chân chính.

U Đô chúa tể tuy bởi vậy mà thành Suy Vong chi chủ, nhưng lại không muốn trải qua tử vong chân chính.

Kẻ này thất bại trong việc cướp đoạt truyền thừa của âm hậu, đành phải lựa chọn phương án dự bị, là chế tạo thần khí, thay hắn gánh chịu ảnh hưởng của Minh giới.

Khi đám người Sở Hi Thanh tiến vào Minh giới, U Đô chúa tể đang trong thời khắc mấu chốt.

Khi đó U Đô chúa tể khó có thể bứt ra, cũng không muốn gây sự.

Sở Vân Vân nghe vậy thì hơi nhíu mày, càng khó hiểu hơn: “m linh trong U Đô vẫn luôn do thần tộc chủ đạo, sao bọn họ lại ủng hộ Tư Hoàng Tuyền?”

Sở Hi Thanh cười hỏi ngược lại: “Như vậy ta hỏi ngươi, âm linh trong U Đô, tộc duệ Bàn Cổ chiếm đa số hay là tộc duệ Hỗn Độn chiếm đa số?”

Sở Vân Vân và Thần Phổ Chiếu nghe vậy thì không khỏi bừng tỉnh.

Âm linh trong U Đô, tự nhiên là tộc duệ Hỗn Độn nhiều hơn.

Rất nhiều nô bộ dị tộc lệ thuộc tứ đại thần sơn, phải có 3, 400 tỷ nhân khẩu, vượt xa Cự linh.

Số lượng nhân tộc Trung Thổ cũng đạt khoảng 100 tỷ, họ dù không có người dẫn đường, hàng năm vẫn có vô số u hồn tiến vào Minh giới.

Thần Phổ Chiếu không khỏi cảm thán.

Sở Hi Thanh tuy không ngừ Tư Hoàng Tuyền trở thành chủ Minh giới, nhưng hắn có thể dự đoán được khả năng Tư Hoàng Tuyền có cơ hội là chủ U Đô từ hai năm trước, trí tuệ này cũng đã rất đáng sợ.

Không hổ là người từng đánh bại các thần, ép chết Thần Bàn Nhược.

Sở Hi Thanh lại giải thích: “Đám tộc duệ Hỗn Độn ở U Đô muốn chiếm cứ nhiều âm mạch để cung dưỡng hồn thể, tất phải làm địch với tộc duệ Bàn Cổ. Vấn đề là họ không có can đảm đối kháng với các thần Bàn Cổ, cũng không có người có thể gánh vác trọng trách này. Vào thời điểm này, nếu họ nghe nói nhân tộc ta lại quật khởi, lại biết Tư Hoàng Tuyền ở ngay gần, ngươi đoán họ sẽ làm thế nào?”

“Bọn họ sẽ ủng hộ Tư Hoàng Tuyền làm chủ, đánh lôi đài với các thần Bàn Cổ.”

Ánh mắt Sở Vân Vân thoải mái, đã rõ ý nghĩ của Sở Hi Thanh: “Không thể nói là toàn bộ, nhưng ít nhất cũng có một nhóm người trong U Đô có ý nghĩ này.”

“Khi đó ta cũng nghĩ như vậy.” Sở Hi Thanh nở nụ cười, nụ cười lại không có nhiệt độ: “Nhưng ta không ngờ, Tư Hoàng Tuyền sẽ được mấy người Huyết Hải đưa lên làm chủ Minh giới.”

Sở Vân Vân vô thức muốn hỏi, Tư Hoàng Tuyền trở thành chủ Minh giới chẳng lẽ có vấn đề?

Chỉ là nàng chưa nói ra thì đã thu hồi lại.

Sở Vân Vân ý thức được, chuyện này nhất định có vấn đề.

Nàng suy tư nói: “Như vậy ngươi định làm gì?”

“Không làm gì cả.” Sở Hi Thanh ngồi xuống ngự tọa, hứng thú nhìn về phía trước: “Mặc kệ họ có ý nghĩ gì, có ý đồ gì cũng không sao cả. Thật ra Tư Hoàng Tuyền có thể trở thành chủ Minh giới vào lúc này, cũng là một chuyện tốt với chúng ta.”

Rắc rối nhất của họ bây giờ, vẫn là nhật nguyệt ảm đạm, còn cả Kế Đô.

Sở Hi Thanh lập tức khoát tay, ném một tấm tin phù vàng óng cho Sở Vân Vân.

Sở Vân Vân tiếp nhận xong, ánh mắt sáng ngời: “Phương Bất Viên? Hắn đã nắm chắc?”

“Có!” Khóe môi Sở Hi Thanh khẽ nhếch: “Vạn sự đã sẵn sàng, chỉ còn chờ cơ hội.”

Không uổng công hắn bỏ 15.000 viên Ước Nguyện Thạch cho Phương Bất Viên trong 2 năm vừa qua, đầu tư còn nhiều hơn cả Lục Loạn Ly.

Sở Vân Vân không khỏi hít một hơi, áp chế vui mừng trong lòng: “Đây là trời giúp tộc ta!”

Thần Phổ Chiếu nghe không hiểu, lại khắc chế tò mò, không tìm hiểu tra cứu.

“Ngoài ra còn có một việc.” Thần Phổ Chiếu chắp tay với Sở Hi Thanh: “Người bạn tốt của ta, Thần Tịnh Ly từng nhờ ta quản chế hướng đi của Bạch Linh Hi số một, mà những ngày gần đây, ta phát hiện nữ tử này có hành động bất thường.”

“Bạch Linh Hi số một?”

Sở Hi Thanh không khỏi nhíu mày: “Nàng làm gì?”

Từ khi giải phong ấn cho hơn 9000 vị Bán Thần nhân tộc, Sở Hi Thanh cũng không quá để ý đến hai Bạch Linh Hi này nữa.

Dưới đại thế huy hoàng, hai quân cờ bị hắn khám phá ra này còn có thể làm cái gì?

Nhưng trong hai năm nay, hai Bạch Linh Hi này không chỉ ‘tiến bộ’ rất nhanh, đã thăng cấp Vĩnh Hằng, còn bộc lộ tài năng quản lý, chính trị và quân sự.

Sở Hi Thanh đương nhiên sẽ không buông tha người ‘công cụ’ hữu dụng như vậy.

Lần bắc phạt này, hai Bạch Linh Hi tuy không phải chủ soái, nhưng đều đảm nhiệm chức vị chiêu an, và cả Tổng đốc hai nơi Bắc Châu và Hóa Châu.

Đó là hai khối thổ địa phía nam sa mạc Xích Hồng, được Sở Hi Thanh định làm Bắc Châu và Sở Châu, trở thành lãnh thổ của Đại Luật.

Chức trách của hai Bạch Linh Hi chính là trấn áp Cự linh và bách tộc ở địa phương, đồng thời trợ giúp du dân không đất ở Thần Châu, di chuyển đến hai nơi này.

Ngoài ra, bọn họ còn trợ giúp Đại Luật quản lý và áp chế lực lượng Thủy thần ở địa phương.

Thời điểm này, Bạch Linh Hi số một lại có hành động dị thường, Sở Hi Thanh không thể không chú ý.

Vẻ mặt Thần Phổ Chiếu hơi quái dị: “Theo ta biết, gần đây Bạch Linh Hi số một luôn dùng hóa thân để hoạt động, bản thể của nàng vẫn ẩn thân trong quan nha, đã được hơn nửa tháng rồi. Ta âm thầm điều tra, phát hiện Bạch Linh Hi số một muốn sinh nở.”

“Nếu như ta không đoán sai, thân phận của nàng chính là Trang quý phi, kiến chúa dự bị của Đại La Nghĩ tộc. Trong bụng nàng chính là huyết duệ cuối cùng của Đại La thần nghĩ, hơn nữa còn tập trung lực lượng huyết mạnh và tinh hoa thần lực của kiến chúa và tất cả kiến đực, còn ký thác ý chí của 2300 vạn Đại La thần nghĩ. Chỉ sợ vị vương tử này vừa sinh ra, đã có lực lượng cấp Vĩnh Hằng thượng vị."

"Huyết duệ cuối cùng của Đại La thần nghĩ?" Sở Hi Thanh hơi ngạc nhiên.

Bụng Bạch Linh Hi số một rất bằng phẳng, lúc trước cũng không có dấu hiệu mang thai.

Sở Hi Thanh lập tức nhếch miệng cười, mặt đầy hứng thú.

Chương 2604 - Sinh con (2)

Cùng lúc đó, phủ Tổng đốc Bắc Châu, Trang quý phi đang nằm rên rỉ trên giường.

Nàng vừa chịu đựng đau nhức, vừa truyền long khí mình tích trữ vào trong bụng.

Điều này khiến Trang quý phi nhất định phải bảo trì hình thái nhân tộc.

Ngày xưa Thần Bàn Nhược cũng cung cấp cho nàng rất nhiều linh dược, thậm chí còn có hai mươi mấy thần linh Vĩnh Hằng còn sống, dùng để nuôi dưỡng vương tử trong bụng.

Nhưng Trang quý phi căn bản không yên tâm với Thần Bàn Nhược.

Thần Bàn Nhược cho nàng càng nhiều, tương lai càng dễ bị Thần Bàn Nhược khống chế.

Trận chiến mộ Cơ Dương hai năm trước đã xác minh ý nghĩ của nàng.

Ví vậy từ sau khi trở thành Long vệ của Sở Hi Thanh, Trang quý phi bắt đầu nhận được long khí Sở Hi Thanh ban tặng, thay thế một phần linh dược và máu thịt thần linh do Thần Bàn Nhược cung cấp, cung dưỡng cho vương tử trong bụng.

Dù sau khi Thần Bàn Nhược ngã xuống, Trang quý phi vẫn không dám khinh thường bất cẩn.

Nàng không thể xác định Thần Bàn Nhược đã tử vong hay chưa, cũng không thể xác định mình đã thoát khỏi sự khống chế của Thần Bàn Nhược hay chưa.

Vì vậy gần hai năm qua, Trang quý phi vẫn kiên trì, cố gắng tích trữ long khí, dùng trên người thai nhi.

Mà muốn sử dụng long khí, nhất định phải duy trì hình dáng nhân tộc.

Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ cực kỳ nhạy cảm với kẻ thù, khí cơ quanh người Trang quý phi mà biến hóa một chút, chúng sẽ chặt đứt long khí.

Nhưng cũng sắp rồi…

Chờ đến khi nàng sinh vương tử, là có thể cao chạy xa bay.

Họ sẽ trốn ở chân trời góc biển như đám thần Hỗn Độn kia, từ đây mai danh ẩn tích, không màn thế sự.

Ngày xưa, trước khi Đại La Nghĩ tộc diệt vong dưới Tạo Hóa thần thụ, tuy đều ngậm lấy căm hận với thần tộc và nhân tộc.

Nhưng vào lúc đó, toàn bộ bộ tộc đều không có ý nghĩ báo thù.

Ý nghĩ duy nhất của họ là, sinh sôi và phát triển, truyền thừa bộ tộc.

Nhưng khoảnh khắc này, Trang quý phi chợt phát hiện, một bóng người thon dài xuất hiện bên cạnh giường.

“Bệ hạ!”

Trang quý phi nhìn thấy gương mặt của Sở Hi Thanh, sắc mặt không khỏi thảm thiết, đầu óc mờ mịt.

Nàng đã dự đoán được, chuyện này rất có thể sẽ kinh động đến Sở Hi Thanh, vì vậy đã cố gắng che giấu.

Không ngờ cuối cùng vẫn thất bại.

Xong, hoàn toàn xong…

Vận mệnh của Đại La Nghĩ tộc vẫn là diệt vong.

Sở Hi Thanh lại quan sát Trang quý phi, hơi kinh ngạc nói: “Đúng là ngươi nha, ta cũng không ngờ ngươi còn có thể sống sót.”

Hắn duỗi ngón tay, đè lên phần bụng của Trang quý phi.

“Thú vị, Dự Tri Vị Lai Chi Nhãn! Thao Sinh Khống Tử Chi Thủ! Bất Tử Bất Diệt Chi Huyết! Kim Cương Bất Phá Chi Thể! Còn có Thông Linh Thức Tính Chi Tâm, Lưu Quang Dịch Thệ Chi Cước, Nghĩ Thiên Vạn Hóa Chi Lực!”

“Đây chính là lá bài cuối cùng của Nghĩ tộc các ngươi sao? Các ngươi làm ra một thứ thật ghê gớm, những huyết mạch độc nhất của Nghĩ tộc này, đều mạnh đến đáng sợ.”

Sắc mặt Trang quý phi trắng bệch, khí tức nàng cứng ngắc, tán loạn không chịu nổi.

Trong lòng lại tuyệt vọng, lại vẫn mở miệng cầu xin: “Bệ hạ, trước trận chiến Tạo Hóa thần thụ, con ta vẫn chưa ra đời, hắn là vô tội, cũng không dính máu của nhân tộc.”

Trang quý phi lại nhìn ra một tia trào phúng trong mắt Sở Hi Thanh.

Trong lòng nàng không khỏi lạnh lẽo hơn.

Đúng vậy, vương tử trong bụng nàng tuy không dính máu nhân tộc, nhưng theo Sở Hi Thanh, sự tồn tại của vương tử chính là tội ác.

Ngày xưa Đại La Nghĩ tộc tàn sàn vô số nhân tộc, lấy máu thịt và nguyên khí sinh sôi con cháu.

Một phần trong đó có khả năng nằm trong cơ thể vương tử.

Sắc mặt Trang quý phi xám xịt, vẫn không muốn từ bỏ: “Bệ hạ, từ khi ta hiệu lực cho bệ hạ đến giờ, vẫn chưa từng đả thương người, hơn nữa vẫn nơm nớp lo sợ, trung thành tận tâm. Lúc chinh phạt Hạch Châu ta đã dốc hết sức lực để bảo vệ tính mạng thuộc hạ, ra sức càn quét Cự linh. Khi làm Tổng đốc Bắc Châu, ta còn để tâm hơn Thần Tịnh Ly gấp trăm lần, chính là có ý chuộc tội.”

Thật ra nàng không hề có ý chuộc tội, mà chỉ muốn thu được nhiều long khí hơn.

Sở Hi Thanh không tỏ ý kiến, hỏi dò: “Thật ra ta đã để người đi điều tra, Kinh Hồng Kiếm Tiên – Bạch Linh Hi là một trong những hóa thân đi lại phàm giới của Thần Tịnh Ly, làm sao ngươi có thể mô phỏng không kẽ hở?”

Trước khi Thần Bàn Nhược chết, Trang quý phi có thể mô phỏng hoàn hảo thì cũng thôi.

Thần Bàn Nhược chết rồi, không có lực lượng Khi Thiên Vạn Trá giúp đỡ, Trang quý phi vẫn có thể không lộ sơ hở, điều này khiến người kinh ngạc.

Trang quý phi còn muốn cầu xin, lại phát hiện ánh mắt Sở Hi Thanh dần dần sắc bén, tựa như lưỡi đao.

Nàng chỉ có thể cố gắng bình tĩnh lại: “Kinh Hồng Kiếm Tiên – Bạch Linh Hi đúng là hóa thân của Thần Tịnh Ly. Vì cướp thiên quy Như Ý, nàng không tiếc dung nhập nguyên chất và tinh huyết bản mệnh của mình vào thai nhi mà nàng đã tìm kiếm, trải qua 19 lần chuyển sinh, lấy thân phân nhân tộc đi lại thế gian.”

“Kinh Hồng Kiếm Tiên – Bạch Linh Hi chính là kiếp thứ nhất của nàng, cũng là Bạch Linh HI duy nhất mà nàng đầu nhập nguyên thần bản thể. Ngày xưa, sau khi Kinh Hồng Kiếm Tiên – Bạch Linh Hi bước vào Bán Thần, vì tránh thần khu và thần hồn giao hòa thêm một bước, trở thành nhân tộc chân chính, Thần Tịnh Ly đã lựa chọn tọa hóa, rời khỏi thân thể. Xác của nàng bị Thần Bàn Nhược tìm thấy, để ta thôn phệ và nghĩ hóa, mới có Bạch Linh Hi hiện tại.”

“Thì ra là vậy!” Sở Hi Thanh bừng tỉnh.

Sở Hi Thanh cũng biết chuyện 19 lần chuyển thế.

Nữ tử này muốn tẩy rửa nguyên chất Như Ý của nàng, lừa gạt sự tán thành của Đông Hoàng và đám đế quân nhân tộc.

Ngày xưa, Kiếm Khí Tiêu Tâm – Thương Hải Thạch chính là công cụ tẩy rửa nguyên chất của Thần Tịnh Ly.

Khi đó nàng đã không cần chuyển thế, chỉ cần ký thác nguyên chất vào người khác là được.

“Như vậy hai năm qua, Thần Bàn Nhược có liên lạc với ngươi không?”

Sở Hi Thanh thấy Trang quý phi lắc đầu thì không khỏi thất vọng.

Đã trở thành con rơi rồi sao?

Cũng không kỳ lạ.

Đối với Thần Bàn Nhược mà nói, Trang quý phi đã không còn quá nhiều giá trị.

Cũng không đúng…

Sở Hi Thanh nhìn về phía bụng Trang quý phi.

Vương tử này vẫn có giá trị lợi dụng.

Nó vừa sinh ra đã có sức chiến đấu cực mạnh, tuy rằng chỉ là Vĩnh Hằng thượng vị.

Nhưng chỉ cần lợi dụng tốt, tác dụng của nó còn có thể mạnh hơn cả đế quân chân chính.

Chỉ là chút giá trị này, không đáng để Thần Bàn Nhược mạo hiểm, bại lộ hành tung.

Sở Hi Thanh mỉm cười, lại nhìn bụng Trang quý phi: “Ngươi muốn chuộc tội, cái này rất tốt! Chỉ là Đại La Nghĩ tộc các ngươi nghiệp chướng nặng nề, chỉ sức lực của một mình ngươi sao mà đủ chuộc tội? Như vậy đi, để thai nhi trong bụng ngươi cũng ra một phần sức đi?”

Trong giây lát này, 12 con Hoàng Long bỗng nhiên hiện ra sau lưng hắn. Chúng sắp xếp theo 12 vị trí, tựa như một cái khay vàng đang xoay tròn, thả ra long khí mênh mông.

Con ngươi của Trang quý phi co rút lại.

Nàng cảm giác được Sở Hi Thanh đang truyền một lượng lớn long khí vào trong bụng mình.

Điều này sẽ thúc đẩy bào thai trong bụng phát triển, nhưng đồng thời, Sở Hi Thanh đang dùng lực lượng Như Ý để sửa chữa thần hồn và ý thức của vương tử, thậm chí là cấu tạo thân thể.

Nhưng Trang quý phi ngoại trừ phối hợp ra, thì không còn lựa chọn nào khác.

“Sau này làm người cho tốt!”

Sở Hi Thanh nhìn nàng, giọng nói ôn hòa: “Bây giờ vẫn chưa đủ, tiếp phải cố gắng nhiều hơn mới được.”

Nhưng mà nụ cười trên mặt Sở Hi Thanh, lại làm cho Trang quý phi thấy lạnh lẽo, lông tơ dựng đứng.

Chương 2605 - Bạn cũ

Sau một canh giờ, Sở Hi Thanh cẩn thận quan sát đứa bé vừa ra đời trong lòng bàn tay.

Hình thể của đứa bé này tương tự với nhân tộc, mập mạp trắng trẻo, nhiều nếp nhăn, chỉ là trên người có vài chi tiết hơi khác biệt.

Khuôn mặt của nàng tuy giống nhân tộc, nhưng khớp và xương vai, bụng đều có một ít giáp xác độc nhất của trùng tộc.

Nhưng giáp xác rất nhỏ, đặc biệt là giáp xác ở khớp, nhìn qua như là đường nét tô điểm trên đó.

Còn nữa, đứa bé này khi ở trong bụng Trang quý phi thì vẫn là nam tính, hiện giờ đã biến thành nữ.

Đây là Sở Hi Thanh dùng Như Ý chi pháp, mạnh mẽ kết hợp gen giữa Bạch Linh Hi và Nghĩ tộc, từ đó tạo ra được một quái thai, khiến nữ vương kiến này có cả huyết mạch của nhân tộc và Nghĩ tộc.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, nếu nhìn từ góc độ gen và huyết mạch, Thần Tịnh Ly xem như là phụ thân của vương nữ, Trang quý phi và toàn bộ Nghĩ tộc thì lại có thể coi như là mẹ nàng.

Cũng không đúng… thân xác của Bạch Linh Hi đã bị Trang quý phi thôn phệ và nghĩ hóa…

Nói chung là quan hệ rất loạn, khởi nguồn huyết mạch của đứa bé này cũng rất loạn.

Nhưng ánh mắt của Sở Hi Thanh đã không còn ác liệt như trước.

Trang quý phi thì lại đau đớn vạn phần.

Nàng đã không biết làm thế nào cho phải, hoàn toàn rơi vào ngốc trệ.

Sau khi vương nữ sinh ra, vốn nên là trạng thái trứng, chờ ấp thêm.

Sở Hi Thanh lại nhúng tay, làm cho vương nữ chuyển thanh thai sinh, có nửa huyết mạch nhân tộc, không còn là NGhĩ tộc thuần huyết.

Linh hồn của nàng cũng bị vị Thánh hoàng này giở trò, chỉ sợ ngày sau khó tránh khỏi bị người khống chế.

Ngoài ra, lực lượng Như Ý còn cải tạo cả Trang quý phi.

Hình thái nghĩ hóa này của nàng đã hoàn toàn hòa tan vào máu thịt của Kinh Hồng Kiếm Tiên - Bạch Linh Hi, không thể phân cách.

Toàn bộ quá trình, Trang quý phi căn bản là không có sức chống cự, cũng không dám chống cự.

Nhưng nàng không biết vương nữ này còn có ý nghĩa gì với Đại La Nghĩ tộc nữa?

Bắt đầu từ thời khắc này, bộ tộc của họ đã chính thức tuyệt duyệt, đã không thể nào sinh sôi Đại La Nghĩ tộc chân chính.

“Các ngươi dự định coi nàng thành kiến đực đúng không?”

Sở Hi Thanh biết được trạng thái của Trang quý phi cực kỳ gay go, không khỏi lắc đầu: “Không cần ủ rũ như vậy, loạn luân là không tốt, ta đang giúp ngươi.”

Trang quý phi không khỏi nghiến răng.

Bọn họ là Đại La Nghĩ tộc! Há có thể lấy đạo đức của nhân tộc để đối xử với việc truyền thừa huyết mạch của họ?

“Ngươi có vẻ rất ghét bỏ? Như vậy ngươi có muốn đứa bé này hay không? Không muốn thì cho ta.”

Sở Hi Thanh vừa nói chuyện vừa dùng thần lực áp chế sự trưởng thành của vương nữ.

Tốc độ sinh trưởng của đứa bé này rất nhanh, quả thực là lớn nhanh như gió.

Nếu không phải Sở Hi Thanh có ý khống chế, đứa bé trong tay hắn đã trưởng thành rồi.

Nhưng quá nhanh cũng không phải chuyện tốt, bất lợi cho Tiên Thiên Thần Thể của nàng.

“Sao có thể không muốn?”

Trang quý phi bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt đỏ thẫm nhìn Sở Hi Thanh: “Bệ hạ, ta biết Nghĩ tộc chúng ta nghiệp chướng nặng nề. Nhưng nàng là cốt nhục cuối cùng của Nghĩ tộc ta! Bệ hạ muốn ta làm gì cũng được, chỉ cầu bệ hạ giơ cao đánh khẽ, tha cho đứa nhỏ này!”

Nàng sở dĩ nhẫn nại đến nay, chính là vì bảo toàn con của mình.

Mặc kệ vương nữ đang ở trạng thái gì, cũng là thứ chui ra từ bụng nàng.

Vị Thánh hoàng nhân tộc này, là ép nàng cá chết lưới rách.

“Vậy ngươi càng phải giao nàng cho ta.” Sở Hi Thanh để đứa bé vào trong mảnh hư không trong tay áo: “Yên tâm, ta sẽ không giết nàng, trái lại còn tặng nàng một lợi ích khổng lồ, có lợi rất lớn cho tương lai của nàng. Nàng có long khí của ta đào tạo, chỉ sẽ trưởng thành tốt hơn, mẹ con đều là Long vệ, há không phải là giai thoại?”

Vương nữ kiến này có tiềm lực rất mạnh, mạnh đến mức đủ để thay thế Sở Mính, trở thành binh khí sắc bén nhất trong tay hắn.

Trang quý phi đầu tiên là chống cự.

Nhưng sau đó nàng liền nhíu mày, áp chế kích động muốn liều mạng.

Nàng biết mình không phải đối thủ của Sở Hi Thanh.

Trong cảnh nội Thần Châu, sức chiến đấu của người này dù không bằng Tổ thần, nhưng không kém nhiều.

Dù có ra tay, cũng chỉ là chết uổng.

Hơn nữa Sở Hi Thanh rất có uy tín, Trang quý phi chưa từng nghe nói Sở Hi Thanh nuốt lời.

Nếu vị này đã nói vậy, quá nửa là thật.

“Ngươi không phản đối, vậy ta coi như ngươi đồng ý.”

Sở Hi Thanh cất bước vào hư không: “Ngươi phòng dịch phòng tai ở Bắc Châu không tệ, ta rất hài lòng, nhưng vẫn phải không ngừng cố gắng.”

Trang quý phi là Tổng đốc Bắc Châu, đúng là rất xứng chức.

Từ khi đảm nhiệm Tổng đốc Bắc Châu đến nay, lập tức chiếm cứ đất đai màu mỡ, cung cấp nhân tộc cày cấy. Càng có ý thức chế tạo khủng hoảng, điều động lượng lớn dị tộc lên phía bắc, đi tới Trung Thổ.

Hành động này rất tuyệt, không cần giết chóc tàn sát, bảo toàn danh tiếng Thánh hoàng của Sở Hi Thanh, lại làm cho số lượng dị tộc Bắc Châu giảm một phần ba, chiếm tất cả thổ địa tươi tốt ở Bắc Châu, thu hoạch tất cả vị trí chiến lược.

Sau đó, Trang quý phi lại thay đàn đổi dây.

Nàng một mặt cưỡng chế các bộ tộc thi hành lệnh cấm tiêu, ban ngày cũng tận lực đóng cửa không ra, mà lại nghiêm ngặt phòng hỏa hoạn; một mặt lại khống chế mấy trăm khu vực, mỗi khu cách nhau khoảng trăm dặm, đảm bảo dù có phát sinh biến cố, cũng sẽ không khuếch tán ra ngoài.

Trang quý phi cũng xử lý tốt việc trị an.

Thần nghiệt và Hung thú do Cự linh thả vào, thường sẽ bị nàng giết chết ngay, là một châu làm cho Sở Hi Thanh bớt lo nhất.

Đây chính là lý do hôm nay Sở Hi Thanh buông tha cho nàng.

Vị kiến chúa dự bị này, là một người công cụ rất hợp cách.

Trang quý phi nhìn theo Sở Hi Thanh rời đi, không khỏi không nỡ.

Nhưng nàng lại nghĩ đến gì đó, truyền âm nói: “Bệ hạ cần cẩn thận! Thời gian gần đây, cảnh nội Bắc Châu không chỉ phát sinh hỏa hoạn, sông nước ngập lụt, còn xuất hiện manh mối của ôn dịch. Bọn họ muốn dùng tai ương thủy hỏa độc ôn dịch để phá hủy danh tiếng Thánh hoàng, làm hỏng vận nước của Đại Luật. Thần cho rằng bệ hạ nhất định phải ẩn nhẫn, ôn tai có thể trị thì trị, không thể trị thì lại nhẫn nại một hai. Bệ hạ vạn lần không thể trực tiếp đi tìm Kế Đô.”

Hiện giờ, mẹ con các nàng đã buộc chặt với Sở Hi Thanh, rất chó phân chia.

Vì vậy nàng rất sợ Sở Hi Thanh ngồi không yên, trực tiếp tiến vào tinh không, đi tìm Kế Đô.

Đó chính là cục diện các thần Bàn Cổ thích nhất.

Sở Hi Thanh đi xa ngoài vạn dặm, không khỏi nhếch miệng cười.

Người không biết mà nghe những câu nói này, có thể còn tưởng Trang quý phi là một đại thần trung tâm ái quốc.

Tuy nhiên… Vạn Tai chi chủ Kế Đô sao?

Sở Hi Thanh nheo mắt lại, trong con ngươi hiện ra một vệt hàn quang.

Ngày xưa, Sở Vân Vân sở dĩ ngã xuống, chính là do thuộc hạ của Kế Đô, đó là Vạn Độc chi chủ và Vạn Chú chi chủ điều chế thần độc và thần chú.

Cọc ân oán này, đến giờ hắn vẫn chưa tính toán với đám Kế Đô và thần Hỗn Độn kia đâu.

Cũng vào lúc này, vẻ mặt Sở Hi Thanh hơi động, lại nhìn được một tia kim quang từ Thần Phổ Chiếu.

“Bệ hạ, Thần Tịnh Ly đã thuyết phục được bạn tốt Thần Xích Tiêu. Thần Xích Tiêu đã nhận lời, đồng ý cho bệ hạ mượn thần khí bản mệnh Tụ Bảo Bồn ba ngày, nhưng bệ hạ nhất định phải đáp ứng họ 2 chuyện.”

Trong lời nói của Thần Phổ Chiếu còn hàm chứa ý mừng.

Bạn tốt của hắn, Thần Tịnh Ly tuy chưa quyết ngả về phía nhân tộc và Sở Hi Thanh, vẫn không muốn giao Bổ Thiên Thạch trong tay ra, nhưng cũng đã nghĩ biện pháp kiếm một đường sống cho tương lai.

Sở Hi Thanh cũng mừng rỡ không thôi.

“Chỉ có ba ngày? Thôi, chắc là đủ rồi. Nàng muốn cái gì?”

Nếu Thần Tịnh Ly có thể giúp hắn mượn Tụ Bảo Bồn, ý nghĩa này không thấp hơn Bổ Thiên Thạch.

Sở Hi Thanh lại nhìn đứa bé trong tay áo mình, nghĩ thầm hôm nay thật sự là song hỉ lâm môn.

Hắn lập tức gia tăng tốc độ, bay về phía Vân Hải tiên cung.

Trang quý phi không biết biến cố ngoài vạn dặm, nàng nói xong những câu kia, mày liễu lại nhíu chặt.

Nàng đang suy nghĩ, Sở Hi Thanh mang vương nữ đi, rốt cuộc là muốn làm gì?

…

Chương 2606 - Bạn cũ (2)

Lúc này, cũng có một vị mẫu thân đang lo lắng cho nữ nhi của mình.

Mẫu thần nhân tộc Đế Oa, đang ngồi trong một chỗ dung nham gần địa tâm, sắc mặt vô cùng khó coi nhìn la bàn trước mắt.

“Vẫn không được sao?”

Thổ Đức Tinh Quân ngưng thần quan sát vẻ mặt Đế Oa, xem ra vị muội muội này khá thất vọng.

Hắn gãi gãi đầu nói: “Vậy ta cũng hết cách, đây là đồ vật phong thủy tốt nhất mà ta có thể mượn được. Đúng rồi, nhân tộc các ngươi bây giờ có một thần khí do Trí Tẩu tế luyện, gọi là Đại La Thần Giám, không chỉ là Thánh Giả hai đạo Phù và Trận, cũng là một chí bảo thôi diễn phong thủy.”

Đế Oa lại lắc đầu: “Bây giờ ta có chí bảo phong thủy cũng vô dụng, vấn đề là Thần Bàn Nhược đã thay thế bộ phận chân linh của con gái ta, đồng thời còn lừa dối cảm giác của ta với chân linh của con gái. Ta còn không phân biệt được chân linh của nàng có dáng vẻ gì, làm sao nói đến cảm ứng và thôi diễn vị trí?”

Thổ Đức Tinh Quân không khỏi nhíu chặt lông mày: “Vậy thì phiền phức, chân linh của cháu gái ra, nhất định nằm trong sự khống chế của Thần Bàn Nhược. Nhưng Thần Bàn Nhược đã ngã xuống từ hai năm trước, ta hoài nghi hắn không chết, nhưng tạm thời không tìm thấy tung tích của hắn…”

“Không tìm được thì thôi.”

Một tiếng hừ lạnh truyền đến từ phía tầng đá xa xa: “Nếu các ngươi hữu duyên, nàng sẽ trở lại bên cạnh ngươi. Nếu như không, đây là vận mệnh của con gái ngươi. Lại phung phí tinh huyết bản mệnh vào giờ phút này để tìm kiếm tung tích nàng, Đế Oa, ngươi há không phải ngu xuẩn? Sao ngươi không nghĩ đến con trai của ngươi, Đông Hoàng, Thần Hạo, Thần Vũ…”

Sắc mặt Đế Oa tái nhợt, trả la bàn lại cho Thổ Đức Tinh Quân: “Hành động này của nữ nhi đúng là không lý trí. Nhưng mẫu thân, giống như ngươi vẫn không chịu từ bỏ nữ nhi, ta làm sao có thể từ bỏ ấu nữ Chiêu Quân?”

“Nàng ở trong bụng ta 1300 vạn năm, vất vả lắm mới được sinh ra, lại bị người đổi một nửa chân linh, còn bị cướp thân thể, trong lòng ta há có thể dễ chịu? Thần hồn của đám Đông Hoàng vẫn còn lạc ấn trong thiên đạo, chỉ cần giải trừ phong ấn là có thể nghĩ cách phục sinh, nhưng nếu Chiêu Quân chết, vậy thì không sống lại được.”

Thạch Thần trong tầng đá chợt trầm mặc.

Mãi đến một lúc lâu sau, nàng mới nói với giọng khàn khàn: “Dựa theo tin tức ta biết, một nửa chân linh ấu nữ Thần Chiêu Quân của ngươi, hẳn là đã thoát khỏi sự khống chế của Thần Bàn Nhược.”

“Khoảng 42 năm trước, con Hồng Khổng Tước cuối cùng trong thiên địa từng xông vào sao Thiên Khi của Thần Bàn Nhược, dùng Ngũ Sắc thần quang tàn phá bốn phía, nhiễu loạn tất cả mọi thứ trong sao Thiên Khi, sau đó lại dùng Mê Thiên chi pháp để trốn vào phàm giới.”

“Khi đó Thần Bàn Nhược từng rất tức giận, khiến đám nanh vuốt lục soát khắp thiên địa, đã từng đề cập muốn tìm một chiếc hồn đăng. Nếu như ta đoán không sai, nửa chân linh của Thần Chiêu Quân nằm trong hồn đăng kia, hẳn là bị Khổng Tước mang đến phàm giới.”

Đế Oa nghe vậy, nhất thời chấn động: “Như vậy Khổng Tước đang ở đâu?”

“Ta không biết.” Giọng nói Thạch Thần nhàn nhạt: “Con Khổng Tước kia là Thánh Giả của thiên quy Ngũ Hành và Mê Thiên, cũng là Thánh Giả dự bị của Loạn Thiên và Thôn Thiên. Có người nói lực lượng đã tiếp cận Tổ thần, vượt qua đế quân! Nếu như hắn không muốn hiện thân, vậy không ai có thể tìm được hắn.”

Thổ Đức Tinh Quân cười khổ một tiếng: “Nói đến thì 40 năm trước, ta đã từng gặp con Khổng Tước kia, nếu biết trước ta đã giúp ngươi hỏi một câu.”

Hắn lại an ủi Đế Oa: “Con Khổng Tước kia tuy hành tung không rõ, nhưng chỉ cần hắn còn trên thế gian, các ngươi sớm muộn gì cũng có cơ hội gặp mặt. Huống hồ không nhất định phải tìm Khổng Tước, chỉ cần có thể bắt được Thần Chân Như, chúng ta sẽ có biện pháp. Ví dụ như Tụ Bảo Bồn, có thể đoàn tj chân linh của Chiêu Quân. Còn có Bổ Thiên Thạch, có thể bù đắp nguyên thần của Chiêu Quân.”

Dế Oa nghĩ thầm, Tụ Bảo Bồn đúng là một cách, phối hợp với thiên quy Như Ý cấp Thánh Giả, đúng là có xác suất nhất định.

Về phần Bổ Thiên Thạch thì coi như xong, bù đắp xong, Chiêu Quân vẫn là con gái Chiêu Quân của nàng sao?

Vậy còn không bằng dùng Sáng Tạo chi pháp của nàng để sáng tạo ra một nửa chân linh của Chiêu Quân.

Nàng thầm hít một tiếng, áp chế tạp niệm trong lòng: “Mẫu thân đại nhân, không biết tình hình Thần Châu thế nào rồi?”

“Thần Châu bây giờ phát sinh rất nhiều tai họa, Đại Luật ứng đối rất ổn, không xuất hiện tai nạn quy mô lớn.”

Thạch Thần lạnh lùng nói: “Về phần ôn độc mà ngươi quan tâm nhất, ta đã mang một ít hàng mẫu về cho ngươi. Vấn đề là, ngươi đang suy yếu như vậy, lại mất một nửa nguyên chất, có thể làm được không?”

Đế Oa lắc đầu nói: “Không làm được cũng phải làm, mẫu thân đưa hàng mẫu cho ta là được.”

Sáng Tạo chi pháp của nàng có thể ứng đối tất cả ôn độc.

Chỉ cần hiểu rõ tính chất của nó, là có thể phá giải.

Đế Oa không bỏ được con gái mình, cũng không thể không quan tâm ngàn tỷ hậu duệ của mình.

Hậu duệ tên Sở Hi Thanh kia dù thiên tư trác tuyệt, quốc thế Đại Luật cũng vững chắc.

Nhưng mà thủ lâu tất mất, sức người có hạn.

“Tùy ngươi.” Thạch Thần nói xong, một ít máu thịt mới mẻ xuất hiện trước mặt Đế Oa: “Hậu duệ kia của người thật ra còn có năng lực hơn ngươi nghĩ. Hắn không chỉ thủ kín kẽ, mà còn trù tính phản kích. Ngươi có biết hắn đang làm gì không? Phi tử Vấn Tố Y của hắn đang chuẩn bị mượn thời khắc nhật nguyệt ảm đảm, để đóng băng toàn bộ thổ địa Trung Thổ, khiến cho các thần Bàn Cổ phải hoàn thành hoán nhật…”

Đế Oa nghe vậy thì sững sờ, nghĩ thầm vị Thánh hoàng này lại muốn đóng băng toàn bộ Trung Thổ sao? Thực sự là chơi lớn!

Vấn đề là hắn có thể làm được không?

Mà lúc này ở Ma vực Chiến giới, Vấn Tố Y đã chuẩn bị xong xuôi, chuẩn bị phát động theo ý Sở Hi Thanh, thì hai má lại đỏ bừng bừng.

Nàng gặp phải tình huống lúng túng nhất đời.

“Ngươi nói người kia tự xung là tổ tiên chín đời của Sở Hi Thanh, Sở Lệnh Tây?”

Vấn Tố Y ngạc nhiên nghi ngờ nhìn thiếu nữ ba mắt Thần Tịnh Không: “Ngươi xác định là hắn?”

Thần Tịnh Không lắc lắc đầu: “Ta không thể xác định, nhưng hắn tự xưng như vậy, nói là có chuyện quan trọng muốn tìm bạn cũ.”

Vấn Tố Y nghe được hai chữ ‘bạn cũ’, lại cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Bạn cũ trở về, nàng lại đã kết hôn với cháu trai chín đời của bạn cũ…

Chương 2607 - Tụ bảo

Vấn Tố Y do dự mãi, cuối cùng vẫn cố nén xấu hổ, đi gặp Sở Lệnh Tây.

Một là, đây dù sao cũng là cao tổ chín đời của Sở Hi Thanh, thứ hai, Sở Lệnh Tây nói là có chuyện quan trọng, nàng cũng không dám khinh thường.

Vị tổ tiên này của Sở Hi Thanh đột nhiên xuất hiện ở vực ngoại, bản thân chuyện này đã khiến người quan tâm rồi.

Vấn Tố Y sợ mình sẽ thất thố khi gặp Sở Lệnh Tây, liền dứt khoát đóng băng bản thân.

Như vậy sẽ không có biểu cảm, không có cảm tình.

Chỉ là khi gặp mặt Sở Lệnh Tây, nàng vẫn kinh ngạc với câu đầu tiên của Sở Lệnh Tây.

“Sở mỗ là phục lệnh Dương Thần – Thái Hạo đến đây, muốn giao dịch với Thánh hoàng đương đại.”

Sở Lệnh Tây gặp mặt Vấn Tố Y thì cũng thấy rất quái dị.

Hắn không thể ngờ được, con cháu của mình lại trở thành Thánh hoàng đương đại.

Cũng chưa từng nghĩ tới, bạn thân của thê tử, lại gả cho con cháu chín đời của mình.

Chuyện này quả thực là…

Tuy rằng giữa họ không có quan hệ huyết mạch, nhưng Sở Lệnh Tây vẫn cảm thấy có chút không thể tiếp thu.

Nhưng ván đã đóng thuyền, gạo đã thành cơm.

Chuyện đến nước này, Sở Lệnh Tây có phản đối đi nữa, cũng không thể làm gì.

“Vì vậy, thân phận bây giờ của thượng hoàng là sứ giả của Dương Thần?”

Vấn Tố Y nhận ra ánh mắt khác thường của Sở Lệnh Tây, nàng áp chế xấu hổ trong lòng, đồng thời gia tăng khí lạnh trên người.

“Thượng hoàng bệ hạ chẳng lẽ cũng giống như Chiếu Thế Ma Đăng – Tông Thần Hóa, đã nương nhờ vào mạch Dương Thần?”

Sau khi Sở Hi Thanh khai quốc, đã truy phong các đời tổ tiên thành hoàng đế.

Theo quy củ, vốn là truy phong năm đời, nhưng Sở Lệnh Tây là người khai sáng trưởng phòng Ngụy quốc công - Kinh Tây Sở thị, nên được chăm sóc đặc thù, cũng được sắc phong làm đế quân.

Để Vấn Tố Y giật mình là, Sở Lệnh Tây này lại bước vào Vĩnh Hằng hạ vị!

Hơn nữa thực lực sâu không lường được, đuổi sát thượng vị, thậm chí có thể sánh với với một phần Vĩnh Hằng thượng vị.

Nếu không nhờ Sở Hi Thanh mưu tính, lấy được một bộ phận nguyên chất Bàn Cổ của Băng Thần và âm Thần, Vấn Tố Y cũng sẽ không mạnh hơn Sở Lệnh Tây là bao.

Nhưng mà vị này lấy thân thể nhân tộc bước lên thần vị, không chỉ không bị các thần ngăn cản, mà người trong phàm thế còn không phát giác ra, há không phải khả nghi?

“Sở mỗ bình sinh đúng là chịu một ít ân huệ của Dương Thần, nhưng không giống Tông Thần Hóa, không thay đổi máu Tam Túc Kim Ô. Vì đánh đổi, ta sẽ giúp hắn làm một ít chuyện không vi phạm đạo đức và lương tâm. Ví dụ như ta từng tham dự vào trong chuyện bố trí Điên Đảo âm Dương của Sở Phượng Ca, cũng là được Dương Thần mệnh lệnh và âm thần nhắc nhở.”

Sở Lệnh Tây cũng hiểu nghi ngờ của Vấn Tố Y, hắn bình tĩnh giải thích: Lần này ta đến chỉ là mang thỉnh cầu giao dịch của Dương Thần, còn Thánh hoàng có đáp ứng hay không, là do Thánh hoàng tự quyết.”

Vấn Tố Y vẫn nửa tin nửa ngờ.

Trong lòng nàng cũng rất khiếp sợ.

Chẳng lẽ ngày xưa Sở Phượng Ca được Dương Thần nhắc nhở, cho nên mới phát hiện ra điều dị thường?

Đám Tổ thần này, quả nhiên không có ai là đơn giản.

Âm Thần – Nguyệt Hi phục sinh Dương Thần, ý đồ Điên Đảo âm Dương, thay thế mặt trời; nhưng Dương Thần – Thái Hạo cũng đã phát hiện ra, bày xuống rất nhiều hậu chiêu.

Những ý niệm này chỉ lóe lên trong đầu nàng, Vấn Tố Y thu hồi tâm tư: “Xin mời thượng hoàng bệ hạ nói.”

Sở Lệnh Tây nghe vậy thì thì mở miệng: “Thái Hạo nói, nếu như hắn đoán không sai, Sở Hi Thanh đang cần một thần khí đỉnh cấp trấn áp khí vận. Thái Hạo biết một tài liệu luyện khí thích hợp nằm trong âm Dương Hải, tài liệu này có nguồn gốc với tài liệu Nghịch Thần Kỳ. Thái Hạo nguyện ý dùng vị trí của thứ này, để mời bệ hạ ra tay giúp hắn thoát khỏi Điên Đảo âm Dương…”

Hắn chưa dứt lời, Vấn Tố Y liền lắc đầu: “Chuyện này là không thể!”

Sở Lệnh Tây chỉ cho một tin tức không biết đúng hay sai, Sở Hi Thanh lại phải vì Thái Hạo mà liều mạng với các thần.

Tuy rằng giữa họ vốn đã là kẻ thù không chết không thôi.

“Mời Vấn thành chủ nghe ta nói hết, Dương Thần chỉ mời bệ hạ làm một việc trong khả năng thôi.”

Sở Lệnh Tây cười khổ một chút, lập tức ném một viên thủy tinh lóng lánh màu đỏ hồng, to bằng nắm tay đến trước mặt Vấn Tố Y.

Viên thủy tinh này không chỉ có khí tức cháy bỏng bức người, còn khiến cho thời gian chung quanh bị nhiễu loạn.

“Đây là…”

Vấn Tố Y hơi nghi hoặc, lại lập tức kinh ngạc nheo mắt lại: “Mắt Chúc Long?”

Đây chính là một trong hai con mắt đã mất của Chúc Quang âm.

“Dương Thần nói đây là một trong số tiền cọc.” Sở Lệnh Tây gật đầu: “Mặc kệ có thành hay không, hắn đều không đòi lại. Ngoài ra, hắn còn sẽ nghĩ biện pháp thu hồi chú lực phong ấn Long Hi.”

Vấn Tố Y nghĩ thầm, nếu vật này rơi vào tay Sở Hi Thanh, Dương Thần còn có thể đòi lại sao?

Nhưng nàng vẫn tò mò hỏi: “Dương Thần thu hồi con mắt này từ bao giờ? Hắn không lo Ty Thần Tinh Quân…?”

Ngày xưa, Ty Thần Tinh Quân sở dĩ trở thành Ty Thần, chính là lấy được Dương Nhãn của Chúc Quang âm từ tay Dương Thần.

Khi đó Ty Thần, thật ra là Ti Thần.

Nhưng sau khi Thái Hạo ngã xuống, mắt Chúc Long đã thất lạc.

Sở Lệnh Tây không trả lời, mà chỉ mỉm cười.

Vấn Tố Y cũng hiểu rõ.

Thái Hạo hiển nhiên là biết tâm tư của Ty Thần.

Để thứ này cho tên nghịch tử đó, chẳng bằng đổi lấy chỗ tốt cho bản thân.

Về phần làm thế nào để lấy thứ này, phỏng chừng là còn có ẩn tình không muốn người biết.

Vấn Tố Y thưởng thức mắt Chúc Long một lát, liền xác định đây là hàng thật: “Dương Thần muốn Hi Thanh làm gì?”

Sở Lệnh Tây nghĩ thầm, bạn cũ ngày xưa, gọi ‘Hi Thanh’ thật thân thiết.

Hắn âm thầm lắc đầu, lại ném một viên tin phù đến trước mặt Vấn Tố Y: “Những thứ này không tiện nói. Tố Y, mời xem thư Dương Thần tự tay viết.”

Vấn Tố Y vẫn không dám khinh thường, dù đối phương là tổ tiên của Sở Hi Thanh.

Nàng không dùng tay chạm vào, mà dùng thần lực khống chế tin phù ở ngoài mười trượng.

Khi Vấn Tố Y xem xong, không khỏi rơi vào suy ngẫm.

Sở Lệnh Tây lại tiếp tục khuyên nhủ: “Thật ra nếu Dương Thần có thể để Điên Đảo âm Dương của âm Thần sắp thành lại bại, thì cũng là một chuyện tốt với nhân tộc chúng ta. Cũng mời Thánh hoàng nể tình ngày xưa Dương Thần từng chăm nom phụ thân và tổ tiên hắn, giúp Dương Thần một tay…”

Sở Lệnh Tây nói đến đây, chợt hơi dừng lại.

Hắn nhìn thấy một bó kim quang bay vào từ ngoài cửa điện, rơi vào trong tay Vấn Tố Y.

Sở Lệnh Tây ngưng thần quan sát, phát hiện đó là một quyền sách màu vàng.

Trên sách còn có hai chữ triện Thái cổ, chính là hai chữ 'Sách Giới'.

"Đây là Sách Giới trong 'hai sách Giới Luật'?"

Sở Lệnh Tây đã biết, một bộ phận tàn trang của 'hai sách Giới Luật' đã rơi vào tay hai người phụ nữ của Sở Hi Thanh.

Có người nói, Sách Giới tổng cộng có 32 trang.

Mà cuốn sách trong tay Vấn Tố Y bây giờ, ít nhất cũng có 23 trang.

Thần khí mạnh mẽ sinh ra ở 23 triệu năm trước, rõ ràng là đã khôi phục gần nửa thần uy!

Sở Lệnh Tây cảm thấy kinh ngạc, Sở Hi Thanh làm thế nào?

Tàn trang của 'hai sách Giới Luật' vẫn nằm trong tay các thần, chẳng lẽ Sở Hi Thanh còn có thể giết chết bọn họ sao?

"Chính là Sách Giới!"

Vấn Tố Y nhìn cuốn sách màu vàng trong tay, cũng mừng rỡ không thôi.

Tuy rằng nàng không biết Sở Hi Thanh làm thế nào.

Nhưng đối với chuyện đóng băng Trung Thổ, luyện hóa nguyên chất của âm Thần và Băng Thần, Vấn Tố Y lại càng có nắm chắc.

Hiện giờ, ý nghĩa của quyển Sách Giới này đã hoàn toàn khác trước.

Long khí Đại Luật cực mạnh, chính là căn cơ cần thiết của 'hai sách Giới Luật'.

Mà Sách Giới thu hồi gần hai phần ba tàn trang, có thể giúp nàng ngưng tụ ra lực lượng trừng phạt càng mạnh mẽ hơn.

…

Chương 2608 - Tụ bảo (2)

Lúc này ở Vân Hải tiên cung, Sở Hi Thanh đang nhìn một bảo bồn màu tử kim, to khoảng năm thước, toàn thân khảm bảo thạch, mà tiếc hận không thôi.

Thời gian sử dụng Tụ Bảo Bồn vẫn hơi sớm, long khí vẫn còn chưa đủ.

Nếu như chờ thêm một thời gian nữa thì tốt, như vậy không chỉ lấy được 23 trang Sách Giới, cũng không chỉ có 57 trang Sách Luật.

Theo lý thuyết, Thiên Ý Kính của Sở Hi Thanh có thể đạt thành bất kỳ nguyện vọng nào.

Chỉ cần hắn có thể cung cấp đủ nguyện lực, Thiên Ý Kính có thể giúp hắn tâm tưởng sự thành.

Chỉ là hình thức đạt thành nguyện vọng có thể không giống với sự tưởng tượng của hắn.

Ngày xưa, khi từng nhìn thấy các loại binh khí pháp khí trong võ đạo bảo khố, thậm chí còn có Thần khí hạ vị trong kho binh khí của Lê Tham, và một tấm tàn trang Sách Luật.

Chỉ cần Sở Hi Thanh dùng điểm võ đạo hoặc điểm thiên nguyên đổi, thì có thể lấy được nó.

Trước kia Sở Hi Thanh chỉ lo tăng lực lượng huyết mạch, không quá để ý đến pháp khí, đan dược có thể mua được bằng tiền này.

Sau này, khi điểm thiên nguyên và điểm thần nguyên trong tay hắn dư dả, thì lại không quét được tàn trang Sách Luật nữa, rất đáng tiếc.

Nhưng sau khi hoàn toàn khống chế Thiên Ý Kính, Sở Hi Thanh lại có một ý tưởng.

Hắn hoàn toàn có thể dùng lực lượng Như Ý của mình, cưỡng ép gọi tàn trang ‘hai sách Giới Luật’ trở về, nhưng Sở Hi Thanh cũng tự biết lấy mình.

Chút tu vị này của hắn, không thể cướp đoạt tàn trang ‘hai sách Giới Luật’ trong tay đám thần linh kia.

Vì vậy hắn nhất định phải mượn thần khí Tụ Bảo Bồn này, Tụ Thiên chi pháp của nó, có thể giảm thiểu rất nhiều thứ phải đánh đổi.

Còn phải dựa vào long khí mạnh mẽ của bản thể để trấn áp sự phản kháng của đám thần linh kia.

Chủ nhân của những tàn trang này cũng sẽ không ngoan ngoãn để hắn lấy đi.

Quá trình sử dụng Tụ Bảo Bồn cũng như Sở Hi Thanh dự đoán.

Đáng tiếc, long khí của hắn tuy mạnh, nhưng vẫn không thể làm gì đám Tổ thần kia, cũng không làm gì được mấy vị đế quân đặc biệt mạnh kia.

Vì vậy, lần này chỉ có thể lấy được khoảng hai phần ba.

Sở Hi Thanh nghĩ thầm, nếu như nửa năm sau mới dùng thứ này, nói không chừng hắn có thể khôi phục ‘hai sách Giới Luật’ hoàn chỉnh.

Mà bây giờ, đám Tổ thần kia đã có phòng bị, tương lai nhất định sẽ không cho hắn toại nguyện.

Mặc dù sau này Sở Hi Thanh có lực lượng sánh vai với Tổ thần, cũng không dễ dàng như ngày hôm nay.

“Ta không ngờ bệ hạ mượn nó để đoàn tụ ‘hai sách Giới Luật’.

Giọng nói của Thần Phổ Chiếu vang lên bên cạnh Sở Hi Thanh, tiếng nói hắn có chút khô khốc: “Bệ hạ mạnh mẽ cướp đoạt, sợ là đã làm các thần tức giận.”

Hắn nghĩ, nếu Thần Tịnh Ly và Thần Xích Tiêu biết Sở Hi Thanh mượn Tụ Bảo Bồn để làm chuyện này, vậy dù thế nào thì không cũng sẽ không cho mượn.

Hắn đoán hai nữ nhân kia đang hối hận đến xanh ruột rồi.

Thần Phổ Chiếu cũng đau đầu, khi mình trả đồ, không biết phải đối mặt với ánh mắt của Thần Xích Tiêu thế nào nữa.

“Sao có thể nói là mạnh mẽ cướp đoạt? Là vật quy nguyên chủ.”

Sở Hi Thanh bật cười, lập tức lắc đầu: “Lần thứ nhất vốn nên càng nhiều càng tốt, đáng tiếc, đáng tiếc!”

“Không đáng tiếc.”

Người nói chuyện là một ông lão đứng cách đá không xa, chính là Thần Ngao Tán Nhân.

Sau cuộc chiến mộ Cơ Dương, Đại Luật thống nhất nam bắc, quốc lực cực kỳ mạnh mẽ, vượt xa các đời hoàng triều khác.

Trình độ pháp thuật của Lục Loạn Ly càng ngày càng cao.

Nàng tuân theo hứa hẹn, vận dụng lực lượng rất lớn, phục sinh Thần Ngao Tán Nhân, lại xin Sở Hi Thanh sắc phong vị này là một trong những chân nhân hộ quốc, vị trí phía dưới quốc sư.

Lần này Sở Hi Thanh sử dụng Tụ Bảo Bồn ở Vân Hải tiên cung, chính là do Lục Loạn Ly phụ trách bày trận, Thần Ngao Tán Nhân làm trợ thủ cho nàng.

Vị này đang lắc đầu, có vẻ phản đối: “Bệ hạ đã thu hồi hai phần ba, dàn giáo thần khí đã hoàn chỉnh. Tàn trang còn lại, chúng ta có thể tự chế tạo, không cần cướp về.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì gật đầu: “Có đạo lý.”

Vấn đề là nhân tộc bọn họ, nào có tài liệu chế tạo ‘hai sách Giới Luật’?

Hắn nhìn Thần Ngao Tán Nhân, trong lòng hiện lên một ý nghĩ quái lạ.

Vị Thần Ngao Tán Nhân này, còn là Thần Ngao Tán Nhân chân chính sao?

Theo hắn biết, Lục Loạn Ly lấy Điều Đình Tạo Hóa phục sinh Thần Ngao Tán Nhân, là lấy cái đầu cơ giới hoa kia và trí nhớ trong đầu hắn làm chủ thể.

Nhưng vào lúc này, Lục Loạn Ly lại bay vào trong điện: “Trận pháp đã chữa trị xong, chúng ta có thể bắt đầu bước tiếp theo.”

Vẻ mặt nàng vội vã, tâm trạng lại vô cùng tốt.

Lần này, nàng cuối cùng cũng coi như trả ân tình cho hai nữ nhân kia, không cần cảm thấy thua thiệt họ.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì không do dự, lập tức thu nhỏ Thần Khế thiên bi còn ba tấc, đặt vào trong Tụ Bảo Bồn.

Bước tiếp theo, chính là Thần Khế thiên bi.

Chỉ cần thu hồi một phần hai mảnh vỡ, hắn có thể ‘mượn’ lực lượng thiên quy của đám Tổ thần kia từ nơi cách xa ngàn tỉ dặm.

Nếu như có thể lấy được hai phần ba, như vậy hắn có thể đồng thời mượn hai loại thiên quy cấp bậc Tổ thần từ khoảng cách gần.

Đây cũng là mấu chốt để Sở Hi Thanh đối kháng với đám Tổ thần

kia.

Ngay khi Sở Hi Thanh đang phát động Tụ Bảo Bồn.

Hắn nghe thấy hai giọng nói trong veo như suối ngọt vang vọng trời đất.

“Pháp lệnh! Bắt đầu từ ngày mau, phạm vi 100 vạn dặm quanh thành Vọng An, cấm chỉ truyền bá ôn độc. Người vi phạm sẽ bị Hợi Thủy thần lôi tru diệt…”

“Pháp lệnh! Bắt đầu từ ngày mai, phạm vi 100 vạn dặm trong tứ đại thần sơn, cấm chỉ sử dụng tất cả pháp môn hệ Hỏa! Người vi phạm sẽ bị Hợi Thủy thần lôi tru diệt…”

Hai tiếng nói đến từ hai phương hướng khác nhau, chỉ chớp mắt đã truyền khắp ngóc ngách trong trời đất.

Cùng lúc đó, vùng biển phía dưới Vân Hải tiên cung chợt rung động kịch liệt.

Một người khổng lồ do nước ngưng tụ lao ra khỏi mặt biển.

Hắn thò bàn tay khổng lồ, chụp mạnh vào Vân Hải tiên cung.

Sở Hi Thanh không khỏi ngưng mày.

Bên ngoài người khổng lồ nước này… chính là Thủy Thần – Thiên Công.

Chương 2609 - Xem trò vui trước khi chết

Khu bàn tay Thủy Thần mở ra, đánh một trảo về phía Vân Hải tiên cung.

Khoảnh khắc này, vô số hơi nước lưu động trong lòng bàn tay hắn, mây mù quanh quẩn bên ngoài Vân Hải tiên cung lập tức bị hắn rút hết.

Toàn bộ cấm trận của Vân Hải tiên cung đều kêu ‘răng rắc’, bắt đầu vỡ vụn thành từng mảnh.

Trong cung, Thần Phổ Chiếu và Thần Ngao Tán Nhân đều kinh sợ, ngơ ngác.

Thủy Thần – Thiên Công dĩ nhiên lại đưa thần khí ký thể hạ phàm vào thời khắc này.

“Đúng lúc lắm!”

Sở Hi Thanh lại tựa như đã đoán trước.

Sắc mặt hắn ngưng trọng, trong miệng lại phát ra một tiếng khen.

Khi Thủy Thần – Thiên Công vừa xuất hiện, hắn đã dùng Thần Khế thiên bi, trực tiếp ‘mượn’ Tụ Thiên chi pháp từ chỗ Thiên Công.

Nước, tụ tán vô thường.

Vì vậy Thủy Thần – Thiên Công cũng là Thánh Giả dự bị của Tụ Thiên chi pháp.

Thật ra lực lượng mạnh mẽ nhất của Thủy Thần – Thiên Công chính là Vạn Lưu chi pháp.

Nhưng ai bảo Sở Hi Thanh bây giờ đang dùng Tụ Bảo Bồn để tụ tập mảnh vỡ của Thần Khế thiên bi chứ?

Cùng lúc đó, hắn dặn dò Thần Phổ Chiếu: “Giúp ta nói với Tố Ý, bắt đầu kế hoạch như thường.”

Thần Phổ Chiếu nghe vậy, tê cả da đầu: “Bệ hạ, hành động này chỉ làm Thủy Thần tức giận hơn.”

Đây vốn là chiến tranh của nhân tộc và các thần, không biết vì sao lại kéo cả Thủy Thần vào.

Nếu như thật sự làm theo kế hoạch của Sở Hi Thanh, chỉ sợ vị Thủy Thần kia sẽ không chết không thôi với Sở Hi Thanh.

“Tức giận thì tức giận thôi.”

Lục Loạn Ly trợ giúp Sở Hi Thanh chủ trì trận pháp lại không để ý nói: “Mặc kệ hắn có giận hay không, đều sẽ không ngồi nhìn phu quân đoàn tụ Thần Khế thiên bi. Khi phu quân tụ tập ‘hai sách Giới Luật’, hắn đã hiểu rõ mưu đồ của phu quân rồi.”

Phát biết, Thủy Thần – Thiên Công hàng lâm còn trước cả khi Sở Vân Vân và Vấn Tố Y liên phủ phát pháp lệnh.

Có thể thấy vị này đã đoán được hậu quả xấu khi Sở Hi Thanh thu hồi Thần Khế thiên bi và hai sách Giới Luật.

Vị Tổ thần này, bình thường không lộ liễu, nhưng thật ra còn thông minh hơn bất kỳ ai.

Hắn há có thể không biết ý đồ chân chính của Sở Hi Thanh, là mượn lực lượng Vấn Tố Y để đóng băng toàn bộ Bắc vực, đồng thời dùng Thần Khế thiên bi để 'mượn' thiên quy Vạn Tai từ Kế Đô?

Lúc này, toàn bộ thiên cung đều rung chuyển, con Kim Ngao đầu rồng của Thần Ngao Tán Nhân đang gào thét.

Nó nằm trên mặt đất, tứ chi co vào trong mai rùa.

Nhưng mai rùa kia cũng đang nhanh chóng tràn ra, đồng thời vô số nước cách nó mà đi.

Những Vân Hải kiếm khôi do Thần Ngao Tán Nhân chế tạo kia cũng không chịu nổi, liên tục nổ tung mấy bộ.

Bản thân Thần Ngao Tán Nhân thì sắc mặt trắng bệch.

Hắn đã hiểu vì sao Sở Hi Thanh lại muốn sử dụng Tụ Bảo Bồn ở Vân Hải tiên cung.

Thành Vọng An có long khí phồn thịnh rõ ràng càng thích hợp hơn. Nhưng Sở Hi Thanh lại lựa chọn nơi này, trước đó còn nhắc nhở hắn, nghĩ biện pháp cường hóa đại trận phòng hộ của tiên cung.

Chị sợ vị Thánh hoàng bệ hạ này đã dự đoán được, khi hắn đoàn tụ Thần Khế thiên bi thì vị Thủy Thần này sẽ xuất hiện và đại chiến.

Đây là hải vực không một bóng người, hiển nhiên là thích hợp để họ chiến đấu, sẽ không lan đến con dân Đại Luật.

Vấn đề là, tòa Vân Hải tiên cung này cũng bị Thủy Thần dỡ xuống.

Tuy rằng hắn đã tặng Lục Loạn Ly tòa tiên cung này, nhưng hắn thân là sư tôn của Lục Loạn Ly, không thể đuổi hắn ra ngoài ra.

Đây là nhà hắn mà…

Còn nữa, một khi Vân Hải tiên cung bị phá, bọn họ làm thế nào để chạy trốn khỏi Thủy Thần?

Vì sao Sở Hi Thanh không chọn một bãi đất hoang trên lục địa?

Trên biển há không phải nơi Thủy Thần – Thiên Công mạnh nhất?

Cũng vào lúc Vân Hải tiên cung sắp không chịu nổi nữa, Thần Ngao Tán Nhân nhìn thấy một con cá lớn đột nhiên lao ra khỏi mặt biển, cắn vào chân trái Thủy Thần.

Theo sát phía sau, một con rắn khổng lồ chín đầu chui ra khỏi mặt nước, cắn vào chân phải Thủy Thần.

Thân thể họ cũng do nước biến thành, khí thế hung hãn đến cực điểm, hâu như cắn đứt chân Thủy Thần.

Ngoài khơi, còn có một Tam nhãn Thủy viên cực lớn lao lên.

Hình thể nó to bằng một nửa Thủy Thần – Thiên Công, đột nhiên nhảy lên, đập về phía đầu Thiên Công.

Cùng lúc đó, hai đạo ánh kiếm màu đỏ ngòm phá không mà tời, chém vào cánh tay Thiên Công.

Thần khu của Thủy Thần – Thiên Công cũng lập tức biến hóa, trong cơ thể sinh ra vô số vòng xoáy, làm cho sức chịu nén trong cơ thể tăng đến cực hạn. Không chỉ mạnh mẽ chống đỡ lực lượng của Cửu Anh và Côn Bằng.

Mà còn dùng hai tay mạnh mẽ chống đỡ hai kiếm Nguyên Đồ và A Tì.

Hai thanh thần kiếm sắc bén vô cùng này chỉ chém vào tay Thủy Thần được trăm trượng, lại không thể tiến thêm.

Đầu của hắn cũng chịu một gậy, dĩ nhiên chỉ rơi xuống một ít nước.

Chẳng qua là, sức mạnh đánh vào Vân Hải tiên cung đã giảm mạnh.

Ngoài tiên cung, lại xuất hiện 12 cầu Bàn Long màu vàng, lấy long khí vô cùng vô tận đối kháng chính diện với bàn tay chống trời của Thủy Thần – Thiên Công.

Hai cô lực lượng cực kỳ mạnh mẽ này đối kháng, làm cho ngoài khơi nhấc lên sóng thần.

12 Hoàng Long của Sở Hi Thanh đã đạt đến tầng thứ đế quân.

Nhưng theo một trảo của bộ thần khí ký thể này của Thủy Thần – Thiên Công, 12 Hoàng Long đã thất khiếu chảy máu, long lân rách ra. Xương cốt toàn thân kêu kèn kẹt, mơ hồ có xu thế bị Thiên Công đánh tan.

Sở Hi Thanh lại tạo vô số đao cương như gương bạc bên ngoài tiên cung, nỗ lực phản xạ lực lượng của Thiên Công, lại bị Thiên Công che đậy, thậm chí là phá nát.

Hắn là Chân Linh Tán Thiên chi pháp, có thể trực tiếp phân giải đao cương từ bên trong.

Nhưng bên trong Vân Hải tiên cung đã tạm thời khôi phục yên lặng, không còn xu thế tan vỡ.

Thần Ngao Tán Nhân không khỏi thả lỏng.

Hắn sờ sờ trán, phát hiện bộ thân thể sắp cô đọng Tiên Thiên Thần Thể này, không ngờ lại là mồ hôi lạnh đầy trán.

Nhưng cái này có thể ngăn cản Thủy Thần sao?

Thần Ngao Tán Nhân tiếp tục nhìn ra ngoài khơi.

Hắn ý thức được Sở Hi Thanh lựa chọn đối kháng với Thủy Thần ở ngoài biển, cũng là để tiện cho đám thần linh Hỗn Độn hệ Thủy này kéo chân sau của Thủy Thần.

Nhưng chỉ bằng một đám vớ vẩn này, có thể ngăn cản Thủy Thần đã tiếp cận Tạo Hóa sao?

Con Côn Bằng và Tương Liễu này, họ thậm chí còn không dám đưa thần khí ký thể hàng lâm phàm giới.

Chỉ có một Huyết Hải lão tổ và Thủy viên Vu Hoài là coi như ra hồn.

Chỉ là sức mạnh của hai người này, vẫn quá kém so với Thủy Thần.

Huyết Hải lão tổ khi ở gần biển máu, thần lực có thể vượt qua đại đa số Tổ thần. Nhưng ở phàm giới, hắn kém hơn Thủy Thần rất nhiều.

Sở Hi Thanh cũng đang nhìn ra ngoài khơi.

Hắn thấy đám thần linh Hỗn Độn hệ thủy này cũng không phải là không ra sức.

Nếu bọn họ không chịu ra sức vào lúc này, không giúp hắn kéo chân sau Thủy Thần, vậy mình phải bỏ của chạy lấy người rồi.

Nhưng tương lai, khi Thủy Thần bước vào Tạo Hóa, bắt đầu tính sổ, thì bọn họ nhất định sẽ chết trước hắn.

Bằng không phải nằm rạp dưới chân Thủy Thần, làm chó cho Thủy Thần.

Thủy Thần có muốn con chó này không, còn phải xem tâm trạng.

Chương 2610 - Xem trò vui trước khi chết (2)

Có lẽ nhận ra tâm sự của Sở Hi Thanh, mặt biển lại xuất hiện một con tê giác khổng lồ, chiếc sừng cực lớn xông thẳng về phía ngực bụng Thủy Thần.

Nhưng vào lúc này, bản thể của Thần Phổ Chiếu ở trên tinh không lại nhìn thấy một đánh hàn mang màu băng lam như sao băng, bỗng nhiên rơi rụng xuống phía bắc phàm giới.

Hắn lập tức nhận ra, đây là thần khí Thái Sơ Băng Luân của Vấn Tố Y.

Khuôn mặt Thủy Thần cực kỳ âm lãnh.

Bản thể của hắn đã ra tay trong tinh không, ngăn cản Thái Sơ Băng Luân rơi rụng, nhưng lại bị Thánh hoàng đời thứ ba cản lại.

Thủy Thần – Thiên Công chỉ có thể vừa chống lại mấy người này, đồng thời chỉ một chỉ về phía Thái Sơ Băng Luân.

Vạn Vật Giai Lưu!

Hắn dùng Vạn Lưu chi pháp dẫn đường Thái Sơ Băng Luân, để cái thần khí này lệch khỏi quỹ đạo vốn có, trôi qua phương hướng khác.

Chỉ là trong khoảnh khắc này, một luồng lực lượng Tuế Nguyệt cực mạnh đang quấy rầy thời gian và không gian.

Từng tầng bích chướng thời gian đang ngăn cản thần lực của Thủy Thần.

“Lê Sơn! Chúc Quang âm!”

Trong mắt Thủy Thần không khỏi lóe lên ánh sáng nguy hiểm, lửa giận vô cùng đã bắt đầu tích tụ.

Đó là Tuế Nguyệt chi chủ Lê Sơn và Thời Thần - Chúc Quang âm, lực lượng của hai người đã hàng lâm nơi này từ trước.

Nhưng thần sắc hắn hơi động, nheo mắt nhìn lên tinh không.

“Đế Sát!”

Thủy Thần còn cảm ứng được lực lượng của huynh đệ mình, Phong Thần – Đế Sát.

Đế Sát ra tay rất bí ẩn, nhưng Thiên Công vẫn cảm ứng được manh mối còn lại.

Sau khi bị phát hiện, Phong Thần – Đế Sát cũng không che giấu nữa.

Hắn cười khẽ một tiếng, ngậm lấy vài phần khinh thường: “Vạn Vật Giai Lưu à!”

Nếu vạn vật đều đứng im, vậy còn thứ gì động?

Thủy Thần – Thiên Công lấy pháp môn này thành đạo, lại đặt Đế Sát hắn vào đâu?

Hai pháp Lưu Động trong thiên địa sẽ hoàn toàn mất cân bằng.

Khoảnh khắc khi họ nói chuyện, lực lượng bốn người vẫn liên tục giao phong trong hư không, không dưới vạn lần.

Thái Sơ Băng Luân cũng đã đâm thủng chín tầng mây xanh, rơi rụng ở phía bắc Trung Thổ.

Trong Vân Hải tiên cung, Thần Phổ Chiếu dùng lực lượng Phổ Thiên để nhìn phía bắc, đồng thời thuật lại cho Sở Hi Thanh thứ mình nhìn thấy: “Thái Sơ Băng Luân đã rơi vào ‘Băng sơn tuyệt vực’, hàn lực phun trào bốn phía, đang khuếch tán về phía tứ đại thần sơn.”

Hắn nhìn thấy địa vực đã bị một lớp băng mỏng bao phủ.

‘Băng sơn tuyệt vực’ nằm ở phía tây bắc Trung Thổ, địa vực cực kỳ rộng lớn, hầu như không kém hơn Trung Thổ.

Hoàn cảnh nơi này giống hệt ‘Vô tận băng nguyên’, súc tích vô tận khí lạnh, nhưng địa vực lại rộng hơn ‘Vô tận băng nguyên’ gấp mười lần, hàn lực cũng mạnh hơn gấp mười lần.

Lúc này, Thái Sơ Băng Luân rơi rụng xuống, hàn lực vô tận đang tuôn trào ra từ ‘Băng sơn tuyệt vực’, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Thật ra hàn khsi còn cách Trung Thổ rất xa, nhưng đây chỉ là khúc nhạc dạo, cũng đã khiến cho nhiệt độ Trung Thổ giảm mạnh, tất cả sông nước bắt đầu kết băng.

Thần lực của Vấn Tố Y vốn không thể tạo thành động tĩnh lớn như vậy.

Ngày xưa, khi nàng chứng đạo Vĩnh Hằng, mượn cơ hội giao hòa sâu với thiên đạo, còn cả nguyên chất Bàn Cổ chiếm được, cũng chỉ đóng băng một phần khu vực trung tâm của Trung Thổ trong gần ba canh giờ thôi.

Nhưng mà lần này, nhật nguyệt ảm đạm kéo dài hơn một tháng, để 'Băng sơn tuyệt vực' tích tụ hàn lực chưa từng có.

Băng Thần – Huyền Đế ngã xuống; Huyền Vũ Tinh Quân thì đang 'dốc sức' chống lại; những thần Hỗn Độn có năng lực ngăn cản lại lựa chọn ngồi xem; âm Thần đang tiến hành Điên Đảo âm Dương, không rảnh quản tâm chuyện khác; dòng dõi của Băng Thần thì không còn hơi sức để can thiệp.

Vấn Tố Y và Sở Vân Vân đã dùng hai sách Giới Luật để hạ pháp lệnh, làm cho bất cứ kẻ nào dùng pháp môn hệ Hỏa ở gần tứ đại thần sơn đều bị Hợi Thủy thần lôi đả kích.

Mấu chốt là, Dương Thần – Thái Hạo đã không thể soi sáng nhân gian, Hảo Thần – Diễm Dung và dòng dõi của hắn lại giống như không định ra tay.

"Xem ra là xong rồi."

Nội tâm Sở Hi Thanh cũng thở phào.

Chỉ cần Thái Sơ Băng Luân rơi xuống, phàm giới, tiếp theo dù có biến cố thì cũng không có vấn đề gì lớn.

Nhưng hắn vẫn hơi lo lắng, bình tĩnh nhìn người khổng lồ nước bên ngoài: "Chỉ là không biết vị Thủy Thần bệ hạ này sẽ làm gì? Hi vọng hắn đừng mất lí trí."

Đừng tức đến hỏng đầu, đến tìm hắn liều mạng.

Thần Phổ Chiếu lại nghĩ thầm, Thủy Thần quá nửa sẽ liều mạng với Sở Hi Thanh.

Nếu hắn là Thủy Thần, hắn cũng tức đến nổ phổi.

Sở Hi Thanh đạp một cước về phía các thần, lại đá trúng trứng Thủy Thần trước.

Khúc nhạc đạo của cuộc chiến nhân thần, lại giẫm lên kẻ nhìn như không liên quan như Thủy Thần – Thiên Công vào hố bùn đầu tiên.

Lục Loạn Ly lại hơi thất thần mà nhìn phía bắc.

Nàng nghĩ Sở Hi Thanh quá tốt với Vấn Tố Y kia, tốt đến mức khiến nàng ghen tị.

Sở Hi Thanh không tiếc đắc tội với Thủy Thần, thật sự chỉ là để đối kháng với nhật nguyệt ảm đạm sao?

Lục Loạn Ly không rõ lắm, cũng không có chứng cứ.

Chỉ là bây giờ, Vấn Tố Y đã có thể luyện hóa một ít nguyên chất của Băng Thần kia rồi.

Giá lạnh ở Trung Thổ duy trì càng lâu, Vấn Tố Y luyện hóa càng nhiều.

Nhưng mà cũng tốt, chơ đến nay, Lục Loạn Ly vẫn cảm thấy mình thấp hơn một đầu khi đứng trước mặt Sở Vân Vân và Vấn Tố Y.

Sau ngày hôm nay, mình không nợ Vấn Tố Y nữa.

Cũng đúng lúc này, nội tâm Lục Loạn Ly sinh ra cảm ứng.

Thủy Thần – Thiên Công không tử chiến như Thần Phổ Chiếu đoán, mà rút lực lượng và nguyên thần về tinh không.

Người khổng lồ nước cao 9000 trượng kia lập tức đổ nát tan rỡ, rơi rụng ngoài khơi, lại tại thành sóng lớn ngập trời.

Thấy vị này rút lực lượng về, mấy vị thần Hỗn Độn trên mặt biển đều hiện ra vẻ vui mừng.

Bọn họ đầu tiên là nhìn nhau một chút, lại ngẩng đầu nhìn Vân Hải tiên cung, sau đó lục tục khôi phục.

Lê Sơn Lão Mẫu cũng xuất hiện bên cạnh Sở Hi Thanh.

Nàng ngửa mặt nhìn ngân hà đã có chút lờ mờ trên bầu trời, phát ra một tiếng than thở: “Đáng tiếc…”

Lê Sơn biết, thật ra thế giới này cần gấp một vị Tạo Hóa chúa tể.

Chỉ có lực lượng Tạo Hóa, mới có thể trì hoãn tai nạn của thế giới này.

Chỉ là các thần luôn cản trở lẫn nhau.

“Đáng tiếc cái gì? Nếu Thủy Thần – Thiên Công bước vào Tại Hóa, cái giá chính là sự diệt vong của nhân tộc Thần Châu, như vậy ta thà không cần Tạo Hóa chúa tể.”

Sở Hi Thanh lắc đầu: “Huống hồ nghi thức ngân hà kia còn lâu với kết thúc, trước kia hắn quá tự tin với lực lượng của bản thân, cũng không lập hứa hẹn hay lời thề nào với mình hữu. Sau này nói không chừng sẽ thay đàn đổi dây, không dễ đối phó như vậy.”

Nhưng vào lúc này, Sở Hi Thanh nhìn thấy vô số mảnh vỡ thiên bi đang hội tụ lại trong Tụ Bảo Bồn.

Thần Phổ Chiếu cũng mở miệng.

“Bệ hạ, Thanh Long Tinh Quân và Cơ Dương đã tìm thấy Long Khôi, Ty Thần Tinh Quân không nói dối, Long Khôi quả thực đang bị phong ấn trong ngân hà của Thủy Thần!”

Nội tâm Sở Hi Thanh nhất thời rung lên, mắt hiện ra tinh mang sắc bén.

Chương 2611 - Chào hỏi

Không chỉ là Sở Hi Thanh, cả Lê Sơn Lão Mẫu và Lục Loạn Ly cũng thấy phấn chấn.

Là Ứng Long đời cuối, thực lực của Long Khôi không thua gì Lê Tham, là nhân vật vượt qua đế quân, tiếp cận Tổ thần.

Ngày xưa vị này liên thủ với Huyền Hoàng thủy đế, gần như lật tung ách thống trị của các thần.

Một khi tìm thấy vị này, hai tộc nhân long liền nắm giữ lực lượng đối kháng với các thần.

Vẻ mặt Lục Loạn Ly khó tin nói: “Sao có thể? Thủy Thần đã ngã xuống ở trăm vạn năm trước, mãi đến mấy năm trước mới phục sinh. Nhưng Long Khôi từng hoạt động ở mấy ngàn năm trước, sao có thể bị Thủy Thần – Thiên Công phong ấn trong ngân hà?”

Nàng còn Ty Thần Tinh Quân lừa người, cố tình dụ dỗ Sở Hi Thanh đối kháng với Thủy Thần.

Phải biết các thần vẫn luôn kiên trì chờ đợi Táng Thiên nhập ma, ngoại trừ kiêng kị sức mạnh của bản thân Táng Thiên và Thánh hoàng đời thứ ba, thì họ cũng kiêng kị cả Long Khôi.

Nhưng mà Long Khôi lại bị Thủy Thần phong ấn?

“Chuyện Long Khôi bị phong ấn, chắc là chỉ phát sinh gần đây.”

Lê Sơn Lão Mẫu nhìn bầu trời: “Ngân hà mới xuất hiện hai năm, trong đó nhất định có ẩn tình mà chúng ta không biết.”

Sở Hi Thanh thân là người bố cục, cũng rất kinh ngạc.

Hắn chỉ ôm thái độ thử một lần, kết quả lại tìm được tung tích của Long Khôi thật.

“Như vậy Long Khôi đang ở trạng thái gì?”

Rất kỳ lạ, Thủy Thần – Thiên Công chỉ phong ấn Long Khôi, chứ không giết.

“Long Khôi vẫn còn ý thức, tỉnh táo, nhưng Thanh Long Tinh Quân không thể liên lạc với hắn.”

Thần Phổ Chiếu nói tiếp: “Tinh Quân phán đoán, Lông Hoi đang rơi vào vòng thời gian tuần hoàn. Chắc hẳn là một cái bẫy mà Thủy Thần bố trí cho hắn, để Long Khôi không thể thoát vây trong thời gian ngắn, không thể tranh cướp ngân hà với hắn. Với lại người tính toán Long Khôi, rất có thể là âm Thần, hai vị Tổ thần này hẳn là có giao dịch nào đó.”

Sở Hi Thanh đang định hỏi rõ ràng.

Toàn bộ Vân Hải tiên cung lại bắt đầu rung chuyển, vách tường xuất hiện vô số vết rách, lượng lớn cát bụi rơi xuống.

Đó là Phong Thần – Đế Sát dùng cuồng phong ngưng tụ kiếm lớn, mạnh mẽ đột phá Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ của Sở Hi Thanh, chém vào trong tòa tiên cung này.

Lúc này dù Thủy Thần – Thiên Công đã rút đi, nhưng thần lực của Đế Sát vẫn còn ở thế gian.

Để người bất đắc dĩ là, đám người Huyết Hải kia không hề có ý định trợ giúp Sở Hi Thanh.

Bọn họ phát hiện chiến sự lại nổi lên, lập tức gia tăng tốc độ rời đi, quả thực là lương bạc đến cực điểm.

Sở Hi Thanh không khỏi nghiến răng.

Đám người này không sợ Thủy Thần quay lại sao?

Sông nước ở Trung Thổ còn chưa đóng băng dầy kìa!

Chỉ cần nước còn lưu động, Thủy Thần vẫn có thể hóa giải hàn lực ngập trời kia.

Hắn không dám phân tâm, ánh mắt khóa chặt Đế Sát bên ngoài.

Sau khi dùng một đao phá phòng ngự của tiên cung, Đế Sát lại chém đao gió thứ hai.

Sở Hi Thanh biêt slaf Phong Thần – Đế Sát đang cho đám Tổ thần kia một câu trả lời.

Hôm nay, vị này tuy lựa chọn liên thủ với hắn, ép Thủy Thần – Thiên Công rời đi. Nhưng song phương vẫn là kẻ thù không chết không thôi.

Đế Sát dốc toàn lực, là để phá hủy Tụ Thiên chi pháp của hắn.

Dù không làm nổi, cũng có thể chào hỏi hắn.

Mắt Sở Hi Thanh lóe lên một tia lạnh lẽo, trường đao trong tay chợt ra khỏi vỏ, hóa thành một dải lụa, mạnh mẽ đánh tan đao gió kia.

Đây là thức Chư Thần Hoàng Hôn mà hắn súc thế đã lâu.

“A?”

Đế Sát kêu một tiếng ngạc nhiên.

Sở Hi Thanh không chỉ đánh tan đao gió của hắn, càng làm cho thần lực của hắn xuất hiện tan rã trong giây lát.

Đây là một loại lực lượng nhằm vào bản chất của thần lực, phá hủy sự kết hợp giữa huyết khí của thần linh và nguyên lực thiên địa.

Dù là Phong Thần – Đế Sát hắn cũng không ngoại lệ, một bộ phận thần lực thần cương của hắn bị ánh đao của Sở Hi Thanh đánh cho tan rã!

Chỉ là thần lực của Đế Sát nhiều hơn, mạnh hơn, ngưng tụ hơn, cứng cỏi hơn.

“Đây chính là Chư Thần Hoàng Hôn của ngươi? Quả nhiên có chút đạo hạnh!”

Để Phong Thần – Đế Sát giật mình là, trong một đao này của Sở Hi

Thanh, thể hiện ra Nhai Tí, Hỗn Độn và Như Ý chi pháp.

Đơn thuần là Thần Ý Xúc Tử Đao, thì không có uy thế mạnh như vậy.

Trong một đao này của Sở Hi Thanh, còn có Hỗn Độn và Như Ý.

Với năng lực của Phong Thần – Đế Sát, cũng không thể mạnh mẽ loại bỏ đao cương này trong chớp mắt tiếp xúc.

Mà tên giấu trong tiên cung kia, thậm chí còn chưa chứng đạo Vĩnh Hằng, không có nguyên chất bản mệnh, đã có thể mạnh mẽ như vậy rồi.

Phong Thần – Đế Sát híp mắt lại: “Ngươi quả nhiên đáng chết…”

Người trong tiên cung, còn nguy hiểm hơn phán đoán của hắn.

Nếu để cho Sở Hi Thanh bước vào Vĩnh Hằng, nguyên chất sinh ra e rằng chỉ kém hơn nguyên chất Bàn Cổ mà bọn họ từng lấy được.

Sức chiến đấu của tên này sẽ trực tiếp vượt qua Táng Thiên ngày xưa!

Chỉ là khi Phong Thần – Đế Sát trấp áp được Chư Thần Hoàng Hôn, chuẩn bị ra tay thì một vết rách thời gian xuất hiện, chém thẳng về hắn như một liêm đao.

Đó chính là Thời Thần - Chúc Quang âm!

Đế Sát hầu như vận dụng tất cả lực lượng, đều không thể chống lại liêm đao này.

Huống hồ quanh đây còn có lực lượng tuế nguyệt của Lê Sơn, đang quấy rầy, tăng cường, cường hóa.

Tất cả thiên quy của hắn đều bị giảm mạnh, tán loạn, tan rã.

“Huynh trưởng?”

Phong Thần – Đế Sát nhìn hư không, vẻ mặt thong dong lạnh nhạt.

Khi liêm đao kia đánh đến, hắn đã hóa thành cuồng phong và biến mất, chân thân xuất hiện ở nơi khác.

“Huynh trưởng, ngươi còn chưa khôi phục hai ba phần mười, liền dám dùng thần khí ký thể hàng lâm, ngươi to gan thật!”

Bóng người Chúc Quang âm cũng xuất hiện ngoài cửa cung, độc nhãn của hắn tích súc lửa giận cực hạn.

“Vậy sao? Câu này cũng là ta muốn nói. Thời gian trôi qua 1300 vạn năm, tiểu đệ cúi đầu trước mặt ta khi xưa, lại dám ngỗ nghịch với huynh trưởng…”

Ngày xưa, Đế Sát tuyệt đối không dám kiêu ngạo làm càn như vậy trước mặt hắn!

Đế Sát cũng chú ý đến con mắt của Chúc Quang âm.

Vị huynh trưởng này đã thu hội Dương Nhãn rồi sao?

Bảo sao lần giao thủ này, lực lượng của Chúc Quang âm lại tăng trưởng.

Đế Sát thầm than.

Lúc trước, thật ra các thần cũng từng có ý lôi kéo Chúc Quang âm.

Chỉ cần Chúc Quang âm trở về trận doanh các thần, họ không cần quá kiêng kị nhân tộc như vậy, cũng không cần do dự chần chờ.

Nhưng cuối cùng các thần vẫn từ bỏ.

Bọn họ biết, chỉ cần Xa Nguyên và Nguyệt Hi không buông tha lực lượng thời gian, chỉ cần Thiên Công không kết thúc nghi thức ngân hà, thì Chúc Quang âm tuyệt đối sẽ không quay đầu.

Cũng đúng lúc này, Phong Thần – Đế Sát tâm thần hơi động, cảm giác được một luồng khí cơ sắc bén đang vượt không mà tới.

Đó hẳn là hoàng hậu của Sở Hi Thanh.

Bá Võ Vương – Sở Vân Vân!

Nữ tử này dĩ nhiên không tọa trấn thành Vọng An, mà lại chạy đến nơi này.

Vấn đề là, chỉ bằng lực lượng của Chúc Quang âm, cũng đã đủ để kiềm chế hắn rồi.

Nguy hiểm hơn là, Đế Sát cảm ứng được Thần Khế thiên bi của Sở Hi Thanh sắp kết thúc hội tụ.

Chương 2612 - Chào hỏi (2)

Trong tiên cung, mặt Sở Hi Thanh cũng hiện ra vẻ vui mừng.

‘Mượn’ Tụ Thiên chi pháp của Thủy Thần – Thiên Công, để cho lấy được rất nhiều mảnh vỡ, vượt quá mong muốn.

Lúc này, bên trong bồn đã tụ tập hơn ngàn khối mảnh vỡ thiên bi.

Số lượng đã chiếm ba phần tư Thần Khế thiên bi.

Nhưng bộ phận còn lại, Sở Hi Thanh cũng hết cách.

Hắn đã thử phát lực vài lần, nhưng đều không thể lay động được số mảnh vỡ còn lại.

Nhưng bây giờ, lực lượng Thần Khế thiên bi tuy chưa đạt đến lúc toàn thịnh, cũng đã trở thành một trong những thần khí đỉnh cấp nhất.

Sở Hi Thanh lập tức giơ tay lên, bắt tất cả mảnh vỡ và chủ thể Thần Khế thiên bi vào tay.

“Tụ cho ta!”

Tất cả mảnh vỡ của tòa thiên bi này, cộng thêm các tài liệu thay thế mà hắn sử dụng trước kia, bắt đầu mạnh mẽ hòa vào nhau, lại tụ hợp ra hình dáng một tòa thiên bi.

Tuy rằng trên thiên bi còn vô số vết rách, vẫn còn tế luyện và hoàn thiện thêm mới có thể cô đọng như một.

Nhưng thần lực của nó lại soi sáng phạm vi 100 dặm hư không.

Sau khu tụ hợp thiên bi, Sở Hi Thanh lập tức chuyển đối tượng ‘mượn’ thành Phong Thần – Đế Sát.

Hắn chuẩn bị mượn 2 loại thiên quy từ chỗ Đế Sát.

Chính là Phong và Động mạnh nhất của Đế Sát.

“Chó chết!” Phong Thần – Đế Sát đã dự đoán được hành động này của Sở Hi Thanh, hắn đã hóa thành cuồng phong, lùi lên trên chín tầng mây xanh.

Nhưng hắn vẫn không thể chạy trốn kịp, Sở Hi Thanh ‘mượn’ hai loại thiên quy mạnh nhất của hắn.

Phong Thần – Đế Sát không khỏi hừ lạnh một tiếng, trong lòng cảm thấy cực kỳ buồn nôn.

Tòa Thần Khế thiên bi này thật sự là sự vật buồn nôn nhất thiên địa! Kẻ chế tạo vật này, lại lừa gạt các thần lưu lại tinh huyết bản mệnh, Thiên đế đời đầu tội đáng muôn chết.

Tòa thiên bi này vốn nên vĩnh viễn không có cơ hội khôi phục.

Các thần cũng ngàn phòng vạn phòng, nhưng bọn họ vẫn không thể phòng được Sở Hi Thanh sẽ mượn Tụ Bảo Bồn, dùng vật này để tụ hợp Thần Khế thiên bi.

Nếu như không phải Thủy Thần – Thiên Công uy hiếp căn cơ của hắn, hắn và Xa Nguyên đều không thấy Thiên Công cô đọng ngân hà, bước vào lĩnh vực Tạo Hóa.

Thì hắn nhất định sẽ liên thử với Thiên Công, ngăn cản Sở Hi Thanh ngưng tụ thiên bị, hoặc là tru diệt Sở Hi Thanh!

Ầm!

Đây là liêm đao thời gian của Chúc Quang âm chém trúng thần khu của Đế Sát.

Nhưng dù Đế Sát đã mất Tốn Phong và Động Thiên chi pháp, hắn vẫn là Thánh Giả của Cực Thiên và Vạn Biến, là Chân Linh của Vô Tướng và Thần Tốc.

Độn pháp của hắn thiên biến vạn hóa, dù là Chúc Quang âm cũng không thể dự đoán.

Vị Tổ thần này lạnh lùng nhìn về phía Vân Hải tiên cung, rồi lập tức lui ra ngoài chín tầng mây, trở lại tinh không.

Cũng vào thời khắc này, lực lượng không gian quanh đây lập tức khôi phục bình thường.

Đế Sát có thể dùng thần khí ký thể hàng lâm, là do Xa Nguyên giúp đỡ.

Khi Xa Nguyên rút thần lực về, không gian cách ly nơi đây cũng không tồn tại.

Sở Hi Thanh nhìn theo Đế Sát rời đi, đồng thời rơi vào suy ngẫm.

Hắn cân nhắc một chút, hai tay liền bắt pháp ấn.

Sở Hi Thanh từ bỏ mượn Tốn Phong và Động Thiên, trái lại khóa chặt tinh huyết của Kế Đô trên Thần Khế thiên bi.

Tuy rằng Phong pháp của Đế Sát cũng có thể tăng cường lực lượng Hàn Phong của Vấn Tố Y, nhưng chung quy vẫn không bằng lực lượng Tai Biến của Kế Đô.

Nếu sử dụng Tốn Phong, Sở Hi Thanh có thể đứng ở trung tâm 'Băng sơn tuyết vực', đẩy cuồng phong về phía Trung Thổ, mang theo hàn lực xuôi nam.

Tai Biến chi pháp thì dễ dùng hơn nhiều lần, không chỉ phạm vi rộng lớn hơn, mà sử dụng còn thuận tiện hơn.

Sở Hi Thanh chỉ cần khóa chặt một vực, chỉ định một loại tai nạn nào đó là được.

Lực lượng của Kế Đô tuyệt đối không kém hơn Đế Sát.

Tiên Thiên Thần Thể hay lực lượng thiên quy của vị này, đều đạt đến tầng thứ Tổ thần.

Sở Hi Thanh mượn Tai Biến chi pháp xong, liền biết pháp môn này sử dụng ra sao.

Hắn chỉ định chính là băng tai, đồng thời lấy Hỗn Độn và Như Ý của bản thân, tăng cường pháp môn này.

Tuy rằng không thuận buồm xuôi gió như Vạn Tai chi chủ, nhưng cũng có thể phát huy ba bốn phần thần uy của pháp môn này.

Điều này làm cho nhiệt độ bên tứ đại thần sơn Trung Thổ lại giảm mạnh.

Cái lạnh kéo dài càng lâu, khuếch tán càng rộng, Vấn Tố Y liền có thể luyện hóa càng nhiều nguyên chất Băng Thần.

Sở Hi Thanh hi vọng chính là Vấn Tố Y không ngưng tụ vì sao, vẫn có thể bước vào lĩnh vực đế quân như Lê Tham Tử Vũ.

…

Ngoài cung Thái âm, Phong Thần – Đế Sát vẫn luôn nhìn xuống phàm giới.

Sau khi chiến đấu kết thúc, ánh mắt Đế Sát lại nhìn sang Trung Thổ.

Hắn nhìn thấy từng con sông, hồ nước, thậm chí là mặt ngoài đại dương gần Trung Thổ, đã bắt đầu xuất hiện băng mỏng.

Phạm vi bao trùm càng ngày càng lớn, càng ngày càng rộng.

“Lại trả trở về…”

Phong Thần – Đế Sát cảm giác được thiên quy Tốn Phong lại trở về với bản thân.

Nhưng Phong Thần – Đế Sát không những không vui mừng, trái lại còn hiện ra vẻ thất vọng.

Vị Thánh hoàng đời thứ tư này đúng là rất khôn khéo, khôn khéo đến mức để người căm ghét.

Nhưng tình hình ở Trung Thổ vẫn khiến Đế Sát vui mừng.

Hắn khẽ mỉm cười, thu hồi kèn hiệu phía xa xa về tay.

Đây là Thần Phong Chi Hào, một thần khí Vĩnh Hằng thượng vị, chính là thần khí hắn ký thân hạ phàm.

Phong Thần – Đế Sát lập tức xoay người, lại đi vào trong Thái âm thần điện.

Các thần lấy Xa Nguyên cầm đầu vẫn đang ở đây.

Nhưng trừ Xa Nguyên, Nguyệt Hi, Bạch Chúc và rất nhiều Tổ thần ra, các thần linh còn lại đều nhìn về phía hắn bằng ánh mắt bất thiện, bao quát cả Huyền Vũ Tinh Quân.

Phong Thần – Đế Sát làm như không thấy những ánh mắt này, thản nhiên ngồi xuống chỗ mình.

“Huynh trưởng, lần này đệ làm nhục mệnh, không thể ngăn cản Sở Hi Thanh, xin lỗi.”

Giọng nói hắn hờ hững, không có chút thành ý xin lỗi nào, nhưng mấy vị Tổ thần vẫn không phản ứng.

Cửu Phượng không khỏi nhíu chặt lông mày: “Phong Thần đại nhân hàng lâm, rốt cuộc là vì ngăn cản Sở Hi Thanh, hay là âm thầm trợ giúp nhân tộc?”

Chương 2613 - Ta muốn thiên địa tàn tạ khắp nơi

“Hả?”

Phong Thần – Đế Sát ngưng mắt nhìn Cửu Phượng, vẻ lạnh lẽo trong mắt có thể đóng băng người khác: “Ngươi có thân phận gì? Lại dám nói với ta như thế?”

“Ta chính là chủ Vũ tộc!”

Cửu Phượng đột nhiên trợn mắt, quả thực là giận không nhịn nổi.

Phía sau nàng hiện ra đôi cánh màu vàng, thần lực huy hoàng, quang diễm xán lạn.

“Trong thiên địa này có 360 loài chim, mà phượng là trưởng!”

Theo lời nói của Cửu Phượng, vô số NIết Bàn thần hỏa sinh sôi quanh cơ thể nàng, cháy bỏng cả đại điện, làm nhiệt độ tăng cao.

Phong Thần này lại dám đối xử với nàng như vậy?

Nàng chính là thủ lĩnh của toàn bộ Vũ tộc, cũng là minh hữu hợp tác với các thần Bàn Cổ, chứ không phải nô bộ của họ!

Phong Thần – Đế Sát thấy thế thì bật cười: “Một đám chim không rễ mà thôi, dám làm càn ở đây?”

Trong nháy mắt, cuồng phong nổi lên, ép tất cả Niết Bàn thần hỏa về quanh người Cửu Phượng.

Sắc mặt Cửu Phượng cũng biến đổi theo.

Các loại lực lượng, các loại thiên quy ở quanh nàng đều đang bị rung chuyển qua lại.

Điều này làm cho Cửu Phượng không thể khống chế hai cánh, đã không thể điều khiển lực lượng sinh sôi bên trong cánh chim.

Phong Thần – Đế Sát bễ nghễ nhìn Cửu Phượng: “Đây chính là Thần Ý Cấm Thiên trong Thần Ý Xúc Tử Đao, kỹ xảo này rất tốt, ta chỉ hơi sửa chữa, cũng có thể phong cấm bầu trời.’

Nữ nhân này đúng là chủ Vũ tộc, nhưng mà nếu thế gian không có gió, Vũ tộc cũng nửa bước khó đi.

Không có Thiên đế đời thứ chín Thần Vũ, nữ nhân này chẳng là gì cả.

Lúc này, Cửu Phượng vẫn đang cực lực giãy dụa, thậm chí không tiếc hiện ra thú thể, chín cái đầu phượng đồng thời sinh sôi lực lượng Niết Bàn.

Nhưng mà cuồng phong của Đế Sát vẫn luôn quấn quanh Cửu Phượng.

Niết Bàn là một thiên quy cực kỳ đáng sợ.

Có thể coi là Khai Thiên chi pháp bản không trọn vẹn, bản không trọn vẹn của sự kết hợp giữa Hủy Diệt và Sáng Tạo chi pháp.

Lực lượng của Cửu Phượng có thể giết chết hủy diệt bất kỳ một phần nào trong trời đất vũ trụ, sau đó lại tái tạo phục sinh, thậm chí có thể làm thời gian đảo ngược.

Nhưng tất cả sự vật trên đời này, chỉ cần không phải trạng thái tuyệt đối bất động, thì đều nằm dưới sự điều khiển của hắn.

Vì vậy Cửu Phượng đối mặt với bất kỳ vị Bàn Cổ chúa tể nào, cũng vẫn có lực lượng ngang nhau.

Nhưng mà nữ nhân ngu xuẩn này lại khiêu khích chính hắn.

Phong Thần – Đế Sát dùng ánh mắt đùa cợt nhìn Cửu Phượng đang phản kháng và giãy dụa.

Mãi đến khi Chu Tước Tinh Quân và Huỳnh Hoặc Tinh Quân ở bên dưới bắt đầu mở cánh sau lưng ra.

Đế Sát khẽ mỉm cười, thu hồi lực lượng: “Nhưng hành trình hạ phàm này đúng là ta sai, tâm có ý riêng, lại quá khinh địch, khiến cho Sở Hi Thanh có cơ hội trở nên mạnh hơn. Là ta có lỗi với chư vị huynh đệ, Đế Sát nguyện ý xin trừng phạt.”

Nhưng mà huynh trưởng Xa Nguyên và mấy người Nguyệt Hi ở đây, nếu như thật sự coi Sở Hi Thanh là mục tiêu hàng đầu, thì đã không chỉ định Đế Sát hắn hạ giới.

Bọn họ há có thể không biết, Đế Sát hắn càng không muốn nhìn thấy Thiên Công hoàn thành nghi thức ngân hà?

Chuyện này, hầu như tất cả đều hiểu rõ.

Lúc này Cửu Phượng cũng thu hồi hai cánh.

Cửu Phượng không ra tay, chỉ trợn mắt giận dữ nhìn Phong Thần.

Nàng ý thực được lực lượng của Đế Sát đã đạt đến cảnh giới cực cao.

Đặc biệt là Động Thiên chi pháp của vị này, đã vô hạn tiếp cận với lĩnh vực Tạo Hóa!

Nàng đối kháng tiếp, cũng chỉ tự rước lấy nhục.

Đổi thành bất kỳ vị Tổ thần nào, nàng cũng sẽ không chật vật như vậy.

Chỉ có Phong Thần này, thực sự là khắc chế tất cả Vũ tộc trong thiên hạ.

Xa Nguyên phất tay, mặt vẫn thản nhiên như không: “Không cân nhắc đến mâu thuẫn của ngươi và Thiên Công, là ta dùng người sai, có quan hệ gì với đệ? Trừng phạt gì đó, không cần nhắc lại.”

Hắn cũng vô lực đi trừng trị Đế Sát.

Xa Nguyên lại nhìn xuống phàm giới: “Nhưng Sở Hi Thanh tái tụ Thần Khế thiên bi, đây đúng là một tin dữ với chúng ta. Ngày sau người nào tác chiến với hắn, cũng sẽ mất hai thiên quy mạnh mẽ. Ngay cả ta cũng phải kiêng kị ba phần.”

“Đây đúng là một rắc rối.”

Phong Thần – Đế Sát rất tán thành, gật đầu nói: “Ta mới giao thủ với Sở Hi Thanh, phát hiện thiên quy Hỗn Độn của hắn rất có thể đã đạt đến tầng thứ Thánh Giả! Còn lại Như Ý, Nhai Tí và Tru Thiên cũng tăng mạnh. Bây giờ ta vẫn chưa thể xác định thiên phú huyết mạch của hắn tăng lên bao nhiêu, nhưng có thể xác định một chút. Một khi hắn bước vào Vĩnh Hằng, như vậy dưới Tổ thần, trừ mấy người Ty Thần và Bạch Đế Tử, chỉ sợ không có ai là đối thủ của hắn. Nếu như Táng Thiên thần huyết và Vạn Cổ Thiên Thu của hắn đạt đến tầng thứ như Táng Thiên. Vậy thì…”

Hắn không nói tiếp, mà nhìn các Tổ thần ở đây một chút, khóe miệng xuất hiện một nụ cười đầy thâm ý.

Mấy vị Tổ thần đều hiểu rõ.

Một khi Sở Hi Thanh chứng đạo VĨnh Hằng, thì sẽ có lực lượng lưỡng bại câu thương với họ, thậm chí là đồng quy vu tận.

Ngày xưa, nhờ bọn họ liên thủ kiềm chế nên Dương Thần – Thái Hạo mới bị Táng Thiên chém giết.

Nhưng khi đó Táng Thiên cũng đã tiếp cận Tổ thần, bằng không cũng không thể bình yên rời đi dưới mí mắt bọn họ.

Huống chi trong tay Sở Hi Thanh còn có Thần Khế thiên bi.

Để bọn họ mất đi hai loại thiên quy mạnh mẽ trước khi giao thủ.

Các thần trong điện thì lại bàn tán xôn xao.

“Thánh Giả Hỗn Độn? Hắn trở thành Thánh Giả Hỗn Độn nhanh như vậy sao?”

“Thiên quy Hỗn Độn cũng là thiên quy nằm ở tầng thứ năm của thiên đạo, giống như Như Ý, đã tiến vào tầng thứ sáu.”

“Như Ý và Nhai Tí của hắn đã là tầng thứ Thánh Giả, ở cấp bậc Bán Thần mà vẫn còn có thể tăng lên?”

“Thật sự không dám tưởng tượng, người này lên cấp thì sẽ đáng sợ đến mức nào.”

“Vấn đề bây giờ là, làm thế nào để hóa giải đóng băng ở Trung Thổ? Hàn lực mạnh như vậy, dù kéo dài hai ba ngày thôi, tứ đại thần sơn cũng sẽ chết một phần mười nhân khẩu.”

Bọn họ càng lo lắng, thì càng căm tức với Phong Thần.

Nhưng dù họ có bất mãn hơn, thì cũng không thể làm gì vị Tổ thần này.

“Không cần bi quan như thế.”

Nguyệt Hi nhìn nhau với Xa Nguyên: “Lực lượng của hai tộc nhân long đúng là đã mạnh hơn, nhưng Sở Hi Thanh đã chọc giận Thủy Thần. Thiên Công muốn hoàn thành nghi thức ngân hà, nhất định phải diệt trừ Sở Hi Thanh trước. Vạn Tai chi chủ Kế Đô cũng đã bị cuốn vào trận chiến nhân thần này rồi, không thể không ra tay. Trận chiến hôm nay, có thể coi là một chuyện được hai.”

Đâu chỉ là một chuyện được hai?

Ngân hà của Thiên Công cũng bị kéo dài vô thời hạn.

Tất cả những chuyện này, đều hợp ý của Xa Nguyên.

Vị Hư Thần này sẽ không cho phép bất kỳ kẻ nào bước vào Tạo Hóa trước hắn.

Chương 2614 - Ta muốn thiên địa tàn tạ khắp nơi (2)

Huyền Vũ Tinh Quân nghe các thần nói vậy, chỉ cảm thấy buồn bực ngán ngẩm.

Các thần tụ tập ở đây, là vì chuyện Điên Đảo âm Dương, là vì đánh tan nhân tộc đang quật khởi.

Nhưng mà thân là thủ lĩnh, Xa Nguyên lại tập trung tính toán huynh đệ tỷ muội của mình là chính.

Đương nhiên, mấy vị còn lại cũng hơn tốt đẹp gì cho cam.

Âm Thần còn chưa hoàn thành Điên Đảo âm Dương, không rảnh quan tâm đến việc khác.

Phong Thần tựa như hờ hững với tất cả mọi chuyện, nhưng thật ra tâm ý khó lường, cũng nhìn chằm chằm mấy vị huynh trưởng.

Hỏa Thần nhìn qua thì ngạo mạn cuồng vọng, lại cẩn thận từng li từng tí, chỉ cầu tự vệ.

Mộc Thần liên tục thất bại, lại vì chuyện hỗ trợ Thần Bàn Nhược mà đắc tội với các thần, bây giờ chỉ nghe lệnh Hư Thần, nhưng lại có nhiều động tác trong bóng tối, có mưu đồ khác.

Kim Thần tuy chiếu cố đại cục, nhưng lại cực kỳ đề phòng Hư Thần, không chấp nhận bất kỳ mệnh lệnh nào của Hư Thần.

Lôi Thần chỉ nguyện làm bản phận của một minh hữu, không muốn dính dáng và tiêu hao quá nhiều lực lượng vào chuyện hỗn loạn này.

Nơi này, e rằng chỉ có một mình Cửu Phượng là toàn tâm toàn ý muốn tru diệt Sở Hi Thanh và nhân tộc nhất nhỉ?

Huyền Vũ chỉ nghĩ đến nhân tộc bây giờ là đã thấy tê cả da đầu.

Huyền Vũ Chân Quân bỗng nhiên bừng tỉnh.

Nơi này ngoại trừ Hỏa Thần ra, mấy vị còn lại e rằng đã có dự liệu từ trước.

Đến ngày hôm nay, bọn họ vẫn đầy đủ tự tin, bảo toàn bản thân trong cuộc chiến nhân thần.

Trong tay bọn họ còn lực lượng khác, hoặc thẻ đánh bạc khác.

Bọn họ tự tin nắm chắc phần thắng trong trận hạo kiếp này.

Chu Tước Tinh Quân ngồi cánh Huyền Vũ thì lại là sắc mặt trắng bệch, ánh mắt âm trầm.

Hôm nay Cửu Phượng bị sỉ nhục, nàng cũng cảm thấy mất hết mặt mũi.

Vốn không nên như vậy.

“Chim không rễ sao?”

Chu Tước Tinh Quân cười tự giễu.

Đế Sát nói không sai, Phượng tộc bây giờ đúng là không có chỗ dựa trong vùng sao trời này, cũng không được tất cả các mạch thần linh hoan nghênh.

Nhưng mà ngày xưa, tại thời đại nhân tộc xưng bá thiên địa, Phượng tộc và Long tộc chính là minh hữu mạnh mẽ nhất của nhân tộc, nhân tộc cũng dựa vào họ để áp chế tộc duệ Bàn Cổ và Hỗn Độn.

Giữa họ thậm chí còn có thông gia, do Thiên đế đời thứ chín Thần Vũ cưới Cửu Phượng làm hậu, để huyết mạch Phượng tộc hòa vào nhân tộc.

Vào khi đó, không có thần linh nào dám mạo phạm Phượng tộc họ.

Dù là những Tổ thần này cũng không dám!

Vì vậy, Chu Tước Tinh Quân nghĩ mãi vẫn không hiểu, rốt cuộc là vì lý do gì mà Cửu Phượng lại phản bội nhân tộc, phản bội Thiên đế đời thứ chín?

Nàng nghĩ đến Tư Hoàng Tuyền, đó là dòng dõi của Thiên đế đời thứ chín, cũng là đích mạch của bộ tộc Phượng Hoàng.

Chu Tước Tinh Quân cảm ứng được, lực lượng NIết bàn tán thành Tư Hoàng Tuyền, lực lượng Sinh Mệnh và Tử Vong mà Tư Hoàng Tuyền nắm giữ, có thể để Niết Bàn tiếp tục cường hóa.

Có lẽ, Phượng tộc cần một lựa chọn khác.

Trong đầu Chu Tước xuất hiện rất nhiều ý nghĩ, mãi đến một lúc lâu sau mới đè xuống.

“Sở Hi Thanh chứng đạo Vĩnh Hằng, ít nhất cũng phải là chuyện một tháng sau.”

Sau đó, nàng nghe thấy Mộc Thần – Linh Uy mở miệng: “Việc cấp bách bây giờ, là hóa giải hàn lực ở Trung Thổ. Nếu tiếp tục như vậy, ta lo huyết duệ của chúng ta ở tứ đại thần sơn sẽ không chống đỡ nổi. Nếu tương lai phàm giới hoàn toàn rơi vào tay nhân tộc, như vậy dù chúng ta nắm giữ vùng sao trời này, cũng có ý nghĩa gì?”

Xa Nguyên vẫn không chút biến sắc.

Hắn liếc mắt nhìn Diễm Dung, rồi lập tức nhắm mắt lại.

“Cứ xem Kế Đô làm thế nào đã chứ? Vị Vạn Tai chi chủ này không dễ giảng hòa đâu, ngoại trừ mấy người Huỳnh Hoặc, Họa Đấu ra, lại truyền lệnh cho tam đại Ty thiên, bảo họ nhất định phải không tiếc giá nào, kéo vận rủi của toàn bộ Thần Châu lên đến cực hạn!”

Hàn triều mới bắt đầu khuếch tán.

Một hai ngày thời gian, hắn vẫn chờ được.

Từ trước đến nay, Kế Đô vẫn không nghiêm túc.

Mà một khi vị này nghiêm túc, nhất định sẽ không làm hắn thất vọng.

Vị Thánh hoàng này đã đi sai một bước.

Hắn còn không biết mình chọc giận một nhân vật đáng sợ thế nào.

Một tồn tại có thể nắm giữ Bàn Cổ tinh hồn dưới sự áp chế của thần linh Bàn Cổ, há có thể khinh thường?

…

Cùng lúc đó, sao Kế Đô, trong một tòa tinh cung khổng lồ.

Vạn Tai chi chủ Kế Đô nhìn mười mấy vị Ma thần nằm rạp trước bệ, đặc biệt là Vạn Độc chi chủ Thần Nhược Võng, Vạn Ôn chi chủ Thần Bệnh Lượng và ‘Chú ma chủ’ Thần Nguyên Chú.

Bọn họ vốn là các đại vu của các bộ lạc tại thời đại Hỗn Độn sơ khai, chấp chưởng vu dược, cổ độc và tế tự của bộ lạc, sau đó đã đăng thần trong thời gian dài đằng đẵng, trở thành thần linh chấp chưởng các loại tai nạn.

Trong mắt Kế Đô sóng dữ ẩn động: “Nói thế, các ngươi không truyền bá được ôn độc xuống Thần Châu?”

“Bệ hạ!” Vạn Ôn chi chủ Thần Bệnh Lượng rất là bất đắc dĩ: “Bọn họ sử dụng hai sách Giới Luật, không cho phép ôn độc truyền bá trong phạm vi trăm dặm quanh thành Vọng An. Một khi ôn dịch của ta có dấu hiệu truyền bá, sẽ bị Hợi Thủy thần lôi đả kích. Những ôn dịch trong tay ta bây giờ, không có loại nào có thể gánh chịu lực lượng Hợi Thủy băng lôi của Vấn Tố Y.”

Vạn Độc chi chủ Thần Nhược Võng cũng là sắc mặt tái nhợt, đưa tay ra nói: “Bệ hạ, ta cũng không thể ném độc, lực lượng của hai sách Giới Luật không phải chuyện nhỏ.”

Hai tay hắn rõ ràng là vừa mới tái sinh, vẫn còn nằm trong trạng thái tương đối yếu ớt.

Cách đây không lâu, Thần Nhược Võng đã bị ép phải tự chặt hai tay, phòng ngừa hàn lực của Hợi Thủy thần lôi đóng băng thần khu của mình.

Vạn Ôn chi chủ Thần Bệnh Lượng còn tốt, ôn dịch của hắn có thể điều khiển từ khoảng cách xa.

Thần Nhược Võng muốn tạo thành độc tai, chỉ có thể tự mình ném độc ở sông nước, giếng nước… vì vậy bị hai sách Giới Luật trực tiếp đả kích.

Trước đó một bộ thần khí ký thể của hắn đã bị hủy trong tay Vấn Tố Y, đến nay vẫn chưa khôi phục nguyên khí.

Bây giờ lại càng gay go hơn.

Chú ma chủ Thần Nguyên Chú thì lại cau mày, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Vấn Tố Y và Sở Vân Vân không lập pháp lệnh nhằm vào chú pháp.

Nhưng lực lượng chú pháp lại không thể sử dụng ở quy mô lớn.

Đối với 80 tỷ nhân tộc mà nói, chú lực của hắn tuy thần bí và nguy hiểm, nhưng lại quá yếu ớt.

Để Thần Nguyên Chú lo lắng nhất là Sở Vân Vân, và vị Thánh hoàng đời thứ tư kia.

Ngày xưa hắn ra tay với Tần Mộc Ca, hạ thần chú với nàng, là do

Thần Bàn Nhược thỉnh cầu, là Thần Bàn Nhược giao dịch với Kế Đô.

Nhưng vụ giao dịch nhìn như kiếm bộn không lỗ kia, bây giờ lại đặt hắn vào tình cảnh hết sức nguy hiểm.

Nghĩ đến hai người này đã có lực lượng cấp đế quân, Thần Nguyên Chú khóc không ra nước mắt, cực kỳ hối hận.

“Hai sách Giới Luật!”

Kế Đô đi xuống bậc thang, hắn đi thẳng ra ngoài cửa điện, nhìn các tai nạn đang phát sinh dưới phàm giới.

Tất cả tai nạn trong thiên địa, đều có thể gia tăng lực lượng của hắn.

Nhưng băng tai đang hoành hành ở Trung Thổ, lại không nằm trong lòng bàn tay hắn, cũng không phải do hắn thúc đẩy.

Kế Đô ánh mắt lạnh lẽo: “Ngày xưa ta từng giao thủ với Thần Hạo, đã được cảm nhận lực lượng của hai sách Giới Luật. Đám thần duệ Bàn Cổ kia thật sự là quá vô năng, ta cũng không hiểu trong đầu họ nghĩ cái gì nữa? Bọn họ dĩ nhiên lại để hai sách Giới Luật khôi phục đến trình độ này, lẽ nào họ không biết lực lượng Giới Luật của thế giới này càng mạnh, thì chân linh của Thần Hạo và Hiến Chương đời đầu càng dễ trở về?”

Thiên đế đời thứ năm Thần Hạo, là Thiên đế nhân tộc duy nhất không bị phong ấn, chân linh tán trong đất trời.

Hiên Chương còn có tên là Bệ Ngạn, con thứ bảy trong ‘Long chi cửu tử’, là đại quan tòa ở thiên đình sau Thần Hạo ở 17 triệu năm trước.

Bạch Hổ giám binh, chấp chưởng quân pháp, mà Hiến Chương đời đầu thì nắm giữ mộ phần chủ yếu nhất trong thiên luật.

Trong 13 triệu năm này, tứ đại thần sơn Trung Thổ vẫn duy trì trạng thái bộ lạc tự trị, một mặt là thuận tiện cho các thần trên tinh không thống trị, một mặt là huyết duệ của các thần tranh đấu đánh giết.

Ngoài ra, còn là vì đề phòng hai pháp Giới Luật trong thiên địa trở nên quá mạnh mẽ.

“Ta vốn không muốn là địch với nhân tộc.”

Giọng nói Kế Đô lạnh nhạt: “Chỉ cần họ cúi đầu trước to, đồng ý hứa hẹn để ta vĩnh hằng bất diện, đồng ý tế tự chúng ta. Như vậy Kế Đô ta có thể hợp tác với các thần Bàn Cổ, thì cũng có thể liên thủ với họ.

Nhưng mà…”

Nói đến chỗ này, hắn đột nhiên nắm chặt tay trong tay áo: “Bọn họ ngàn vạn lần không nên làm ta tức giận.”

Lúc này, quanh người hắn dấy lên một ngọn lửa đen.

Tuy rằng hắn bị ‘mượn’ mất lực lượng Vạn Tai, nhưng vẫn còn Thương Thiên chi pháp, là Thánh Giả Thương Thiên, có thể thông qua tăng giảm entropy để thao túng tai nạn trong thiên địa.

Kế Đô quay đầu nhìn thuộc hạ, nói từng chữ: “Trong vòng một ngày, ta muốn cảnh nội Thần Châu long trời lở đất, xương trắng đầy đồng, ngói vỡ tường đổ, tàn tạ khắp nơi!”

Chương 2615 - Tam tai bát nạn

Khi trong cung Thái âm đang tranh luận không ngừng, Sở Hi Thanh và Chúc Quang âm đang nói chuyện.

“Ta rất hiểu Kế Đô, một thân nham hiểm giả dối, lòng dạ nhỏ nhen, trừng mắt tất báo. Ngày xưa, tại thời đại Đông Hoàng, thiên đình quyết định phải tiêu diệt hắn và La Hầu, Kế Đô và La Hầu đã bỏ sao mà chạy, trốn trong âm Dương Hải mấy trăm vạn năm, mãi đến khi đại chiến nhân thần nổi lên, Kế Đô và La Hầu mới xoay người, đoàn tụ ngôi sao ở trong tinh không.”

Chúc Quang âm chắp tay sau lưng, nhìn sao Kế Đô trên bầu trời: “Người dùng Pháp Lệnh chi pháp ngăn cản người này phát tán ôn tai độc tai, lại ‘mượn’ lực lượng Vạn Tai của hắn, có thể đã đắc tội hắn.”

“Các ngươi trời sinh đã không phải người cùng đường, nhân tộc các ngươi đại biểu cho trật tự, hắn lại muốn hỗn loạn. Vì vậy nên thời gian này, Kế Đô nhất định sẽ nghĩ cách báo thù, ngươi nhất định phải cẩn thận.”

Hắn rất thích minh hữu Sở Hi Thanh này, người này trọng tín thủ tín, năng lực trác tuyệt.

Ngoại trừ xấu bụng ra, thì không còn khuyết điểm gì.

Song phương kết minh mấy năm, Sở Hi Thanh đã giúp hắn lấy lại ngôi sao và con mắt phải của mình, còn cả thần khí mạnh nhất của hắn.

Vì vậy Chúc Quang âm thật sự không hi vọng Sở Hi Thanh ngã xuống.

1300 vạn năm qua, hắn đều ngủ say dưỡng thương, không có tiến bộ gì cả.

Tuy rằng nắm giữ Thời Không chi pháp, nên sức chiến đấu vẫn nằm trong top đầu, khoảng cách với Tạo Hóa lại ngày càng xa.

Chỉ nói đến tầng thứ thiên quy, Chúc Quang âm bây giờ cũng không bằng Đế Sát.

Chúc Quang âm đã không còn tâm tư vấn định Tạo Hóa nữa rồi.

Hắn biết trừ phi có cơ duyên cực lớn, bằng không mười mấy vạn năm tiếp theo, mình đều không thể tiếp cận lĩnh vực Tạo Hóa.

Huyết duệ của Chúc Quang âm cũng chết sạch, không còn đời sau cần chăm sóc.

Vì vậy nếu thiên địa nhất định cần một Tạo Hóa chúa tể, hắn hi vọng sẽ xuất thân từ nhân tộc, tốt nhất là Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh vừa nghe Chúc Quang âm nói chuyện, ánh mắt lại nhìn vào Tụ Bảo Bồn càng bay càng xa.

Hắn vừa bức lui Đế Sát, Thần Phổ Chiếu đã nói chủ nhân Tụ Bảo Bồn đã sợ hãi và tức giận đến cực điểm.

Vị nữ thần gọi Thần Xích Tiêu kia đã không chờ được đến ba ngày sau, thậm chí không muốn chờ thêm một giây, nhất định phải thu hồi vật này.

Nếu để vật này trong tay Sở Hi Thanh, không biết hắn còn làm ra chuyện gì nữa.

Sở Hi Thanh không thể làm gì, chỉ có thể mặc cho Thần Phổ Chiếu đưa thứ này về cho chủ nó.

Thực là đáng tiếc… thật ra hắn còn muốn dùng thứ này, phối hợp với Già Thiên chi pháp của Thánh hoàng đời thứ ba, tụ tập nguyên chất của Táng Thiên.

Nếu vậy, Táng Thiên không cần tự mình thu thập nữa.

Mãi đến khi Tụ Bảo Bồn biến mất, Sở Hi Thanh mới nhìn sang Chúc Quang m: Thời Thần yên tâm, ta đã có phòng bị với kẻ này.”

Khi hắn nói chuyện, không tự chủ được mà vuốt ve Triêu Thiên Hống trong tay áo.

Muốn thi tai bùng nổ ở quy mô lớn, nhất định phải mượn Vạn Tai chi pháp của Kế Đô.

Hiện giờ, hắn cần làm là mượn hàn triều kia, ép Cự linh Trung Thổ tụ tập lại tứ đại thần sơn.

Chúc Quang âm nghe vậy thì cũng yên tâm.

Hắn biết Sở Hi Thanh nói đã chuẩn bị, thì nhất định là đã chuẩn bị.

Nhưng hắn vẫn nhắc nhở: “Ngươi phải chú ý, thời đại nhân tộc còn chấp chưởng thiên đình, chính ta và Thần Hào phụ trách chinh phạt Kế Đô và La Hầu. Trong mấy trăm vạn năm chiến đấu, ta biết căn cơ của Kế Đô không phải là Vạn Tai, mà là một pháp môn tên Thương Thiên, đối chọi với trật tự và giới luật của Thần Hạo.”

“Thương Thiên?” Sở Hi Thanh nghi hoặc: “Đây là thiên quy gì?”

Vì sao không có bia đá này trong Thiên Đạo Thạch Lâm?

“Pháp môn này rất bí ẩn, hẳn là rất ít người biết.” Chúc Quang âm lắc đầu: “Kế Đô cho rằng thiên địa này đang diễn biến từ thứ tự đến vô tự, mãnh thế giới do Bàn Cổ mạnh mẽ mở ra này, sớm muộn gì cũng quay về hỗn độn. Trong đó, quá trình thứ tự phát triển về vô tự là quá trình entropy tăng, vô tự chuyển hướng thứ tự là quá trình entropy giảm.”

“Hắn có thể thông qua loại thiên quy này, tháo túng các loại tai nạn, thậm chí các xác suất phát sinh của các loại tình huống, không chỉ có hiệu quả tuyệt diệu như Loạn Thiên, mà còn có thể quấy rầy vận mệnh. Mấu chốt là phạm vi bao trùm cũng cực lớn, giống như Vạn Tai chi pháp của hắn, có thể bao trùm mấy trăm vạn dặm hư không.”

“Hắn còn có loại năng lực này?”

Sở Hi Thanh rất kinh ngạc.

Hắn ý thức được mình đã hơi coi thường Kế Đô.

Hắn cũng ý thức được, loại pháp môn này rất tương tự với Hỗn Độn của hắn, thậm chí có thể nói là pháp môn cấp dưới của Hỗn Độn.

Entropy tăng và giảm trong thiên địa này, vừa hay cũng là thứ hắn muốn hiểu được.

Sở Hi Thanh lập tức kết ấn, dùng Thần Thế thiên bi ‘mượn’ thiên quy Thương Thiên của Kế Đô.

Toàn thân hắn lập tức dấy lên khói lửa màu đen, ánh mắt sáng ngời: “Có thật, thật là thần kỳ! Đáng tiếc, trình độ vẫn hơi kém một chút.”

Thương Thiên chi pháp này đúng là có thể giúp hắn hoàn thiện Hỗn Độn chi pháp.

Entropy tăng và giảm, có thứ tự và vô tự, đều nằm trong hỗn độn.

Đây chính hàng mẫu có sẵn để tham chiếu.

Sở Hi Thanh ý thức được, nếu mình có thể nghiên cứu thấu triệt, thiên quy Hỗn Độn của hắn có thể tăng lên ít nhất 5 tầng.

Nếu như lại phối hợp với Hỗn Độn để sử dụng, vậy thần uy cực lớn.

Pháp môn này thích hợp với nhu cầu của hắn bây giờ hơn Vạn Tai.

Nhưng Thương Thiên của Kế Đô chỉ khoảng tầng 57, miễn cưỡng bước vào ngưỡng cửa đế quân.

Cũng vào lúc này, Sở Hi Thanh nghe thấy một tiếng rít gào đầy phẫn nộ.

Sở Hi Thanh lại nhìn lên bầu trời, phát hiện trong mây mù xuất hiện một hình ảnh Ma thần khổng lồ, đang tức giận nhìn hắn.

Nhưng hình ảnh Ma thần này vừa hiện ra, đã bị Sở Vân Vân phất tay một cái, một quyền đánh nổ.

Chúc Quang âm thấy buồn cười: “Ta lại quên, ngươi có thể trực tiếp mượn lực lượng Thương Thiên của hắn.”

Trong lòng hắn lại nghĩ thầm, Sở Hi Thanh này đúng là không phải thứ tên.

‘Mượn’ thiên quy của người khác, còn chê thiên quy của người ta không đủ tốt, có thể thấy tim tên này cũng là màu đen.

Nhưng nếu Sở Hi Thanh đã giẫm trúng chân đầu của Kế Đô, vậy hắn cũng yên tâm.

“Tiếp theo ta sẽ tiếp tục ngủ say, bộ thần khí ký thể này sẽ ở lại phàm giới. Nếu ngươi gặp phải đối thủ không ứng phó được, có thể gọi ta bất cứ lúc nào.”

Chúc Quang âm nói xong, liền trực tiếp bước vào trong hư không, ẩn vào dòng sông thời gian.

Hắn không có nội thiên địa, không thể ở lâu trong phàm giới.

Ký thể của Chúc Quang âm có thể ẩn trong dòng sông thời gian, tránh né chín tầng mây xanh cảm ứng.

Lúc trước hắn hàng lâm nơi đây, giao thủ với Đế Sát, chính là mượn tầng tiết diện thời gian để ngăn cách chín tầng mây xanh.

Chương 2616 - Tam tai bát nạn (2)

Sở Hi Thanh nhìn Chúc Quang âm rời đi, hai tay lại bắt quyết.

Tại sao Thương Thiên chi pháp lại dùng tốt hơn Vạn Tai chi pháp? Đây là do hắn có thể sử dụng pháp môn này vào cả hai phe cùng một lúc.

Hắn có thể để entropy ở khu vực gần Thần Châu giảm xuống, hạ thấp xác suất tai nạn và hỗn loạn.

Đồng thời,. có thể ứng dụng tại phía bắc, gia tăng tỷ lệ tai nạn nơi đó.

Sau đó thậm chí còn có thể bao trùm chiến trường, hoặc là tác dụng trong thân thể kẻ địch, tăng cường xác suất phát sinh các loại hỗn loạn.

Mấu chốt là Thương Thiên chi pháp này có thể sử dụng với Hỗn Độn cho pháp của hắn, từ đo uy tằng tăng gấp bội.

Pháp môn này nằm trong tay hắn, thần uy không kém gì trong tay Kế Đô, thậm chí còn mạnh hơn.

Hiện giờ hắn có năng lực đảm bảo Thần Châu bình yên vô sự trong thần chiến.

Nhưng một khắc sau, hắn nghe thấy Thần Phổ Chiếu nói: “Bệ hạ, gần thành Vọng An phát sinh động đất, chấn động ngàn dặm.”

Sở Hi Thanh nhíu chặt lông mày, cảm giác bị đánh mặt.

Ánh mắt hắn chìm xuống; “Mạnh không? Có thương vong không?”

Chùm sáng do Thần Phổ Chiếu hóa thân bay qua bay lại: “Chấn động không mạnh, không thấy phòng ốc sụp đổ. Là do Thổ Đức Tinh Quân ra tay đúng lúc, trấn áp những địa mạch kia. Nhưng trong thành có nhiều nơi gặp hỏa hoạn, Huyền Hoặc, Họa Đấu, Thiên Táo… thần lực của họ đã bắt đầu càn quấy phàm giới."

"Càng đáng sợ hơn là, ta nhìn thấy một cơn lốc cực lớn đang sinh sôi ở phía nam Vô Chung Dương. Hơi nước và mây mưa phía trên Thần Châu cũng rất không bình thường, chắc bọn họ đang muốn điều khiển mây mưa, tạo thành nạn hồng thủy."

Hắn lại hơi dừng lại: "Ta còn cảm ứng được, lực lượng tên tham lam, lười biếng, và đố kị đang khuếch tán trong Thần Châu. Lực lượng tam tai bát nạn cũng không ít."

Cái gọi là tam tai bát nạn, đối ứng với đám Ma thần dưới trướng Kế Đô.

Trong đó, Tam tai chia làm tiểu tam tai và đại tam tai.

Đại tam tai là binh đao, ôn dịch, đói khát; tiểu tam tai là hỏa hoạn, lũ lụt, bão tố.

Bát nạn thì là động đất, tham lam, lười biếng, đố kị, lôi tai, nghiệp hỏa, thần chú, thần độc.

Lực lượng tam tai đều đạt đến vĩnh hằng thượng vị; mà bát nạn, cũng là vĩnh hằng trung vị.

Bọn họ tụ tập bên người Kế Đô, có lực lượng cực mạnh.

Sắc mặt Sở Vân Vân cũng tái xanh: "Ta trở về Vọng An."

Nàng không ngờ mình mới rời đi chốc lát, Vọng An đã phát sinh động đất.

Sở Hi Thanh nhìn Sở Vân Vân bước vào hư không, khẽ cau mày.

Trong thành Vọng An chỉ cần không phát sinh động đất, chút hỏa hoạn là không có vấn đề.

Sở Vân Vân tuy đến Vô Chung Dương, nhưng chim Đế Giang vẫn ở lại Vọng An.

Nhưng vì đề phòng bất ngờ, Sở Vân Vân vẫn phải về Vọng An tọa trấn.

Về phần nạn hồng thủy, Sở Hi Thanh lại không lo lắng.

Hắn sắc phong Thủy thần ở khắp Thần Châu, chính là để ngăn cản Thủy Thần – Thiên Công ngưng tụ ngân hà, ngoài ra còn là vì đề phòng thủy tai.

Thật ra đại tiểu tam tai đều dễ ứng phó, rắc rối nhất vẫn là lòng người.

Trong thiên địa này, đáng sợ nhất, không thể đoán nhất chính là lòng người.

Vì vậy Tật Thiên chi chủ và Dục Vọng chi chủ dưới trướng Kế Đô, mới là kẻ làm hắn kiêng kị nhất.

Trước đó Sở Hi Thanh đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng không dám nói là không có sơ hở nào.

“Nhiều khó khăn có thể hưng bang!”

Lục Loạn Ly dạo bước đi ra.

Nàng cầm Loạn Thiên Tử Kim Chuy trong tay, sau lưng ngưng tụ cánh chim năm màu: “Còn 4 canh giờ nữa là đến thời gian mặt trời mọc, nếu tướng công có việc thì cứ đi làm, Vô Chung Dương giao cho ta phụ trách.”

Sở Hi Thanh đúng là còn một việc cực kỳ quan trọng, thậm chí liên quan đến thành bại.

Nhưng những cơn lốc trên Vô Chung Dương cũng không thể không quản.

80 tỷ con dân Thần Châu cũng không thể thiếu ánh mặt trời.

Hắn có chút không yên tâm mà nhìn Lục Loạn Ly: “Có nắm chắc không?”

Lục Loạn Ly không trả lời.

Nàng trực tiếp ngự không mà lên, đi tới nơi cách mặt đất mười tám vạn dặm, đỉnh điểm của chín tầng mây xanh.

Nhìn từ đây xuống, có thể nhìn thấy mấy trăm cơn lốc xoáy khổng lồ đang hình thành trên mặt biển rộng lớn.

Chúng đang lấy tư thế đánh đâu thắng đó không gì cản nổi mà đi về phía lục địa.

Lục Loạn Ly cảm ứng được, trong cuồng phong chẳng những có lực lượng Phong Tai chi chủ dưới trướng Kế Đô, mà còn có cả lực lượng của Phong Thần – Đế Sát.

Sắc mặt Lục Loạn Ly nghiêm nghị: “Tinh Quân, ngươi có thể xuống giúp ta không?”

“Ta đây.”

Thần khu bằng ánh sao của Thanh Long Tinh Quân lập tức hiển hóa ra bên cạnh Lục Loạn Ly.

Lúc trước, vì tra xét tung tích của Long Khôi, hắn không thể trợ giúp Lục Loạn Ly tác chiến, giờ phút này mới có lực lượng quan tâm đến phàm giới.

Lục Loạn Ly thì lại cảm giác được tinh lực của Thanh Long Tinh Quân đã mạnh hơn.

Có thể thấy khoảng thời gian này, Thanh Long Tinh Quân lấy lại Thanh Long bát tú cũng đã có hiệu quả rõ ràng.

Thanh Long, Huyền Vũ, Bạch Hổ, Chu Tước, bốn vị tinh quân này là thần linh tiến vào tinh không sớm nhất.

Thời gian họ ngưng tụ ngôi sao còn sớm hơn cả thời đại thiên đế đời đầu.

Vào khi đó, Long HI với kết hợp với Đế Oa, còn chưa sinh ra những dòng dõi như Đông Hoàng và Thần Hạo.

Nhân tộc cũng chưa xuất hiện, không cần phải nói đến việc đuổi các thần vào tinh không.

Vì vậy bốn vị tinh quân này không chỉ ngưng tụ một ngôi sao, mà là một đống!

Mỗi người họ đều cô đọng thất tú, mỗi một tú lại có đến bảy tám ngôi sao cấp vĩnh hằng trung vị, được xưng là tinh quan.

Mỗi một tinh quan lại thống suất mười đến hai mươi ngôi sao, tổng số có thể đạt đến 500 – 1000 ngôi sao.

Bốn vị tinh quân này không có ngôi sao chính, nhưng cũng có thể nói, các vì sao này đều là ngôi sao chính của họ.

Cái gọi là chủ thất tú và tinh quan, đều là khách thuê và thuộc hạ của

họ.

Vì vậy nên chỉ cần bốn vị tinh quân này ở tinh không, là đều có lực lượng sánh vai với Tổ thần.

Vì vậy, tuy họ xuất thân từ thần linh Hỗn Độn, nhưng lại có thể cắt cứ một phương, được xưng là Thần Quân! Để các thần Bàn Cổ không thể làm gì.

Vì vậy ngày xưa Mộc Thần – Linh Uy dù khống chế và phong ấn Thanh Long, cũng không thể thanh tẩy các vì sao của Thanh Long, chỉ có thể lấy Thần Ánh Châu để 'mang Thanh Long lệnh chư hầu'.

Vì vậy khi Thanh Long trở về, rất dễ dàng thu hồi một bộ phận lực lượng, bắt đầu tương trợ và giúp đỡ lẫn nhau với Bắc Lạc Sư Môn.

Lục Loạn Ly nhếch mày liễu: "Thỉnh thần quân giúp đỡ, dùng mây mù và hơi nước bao trùm ngoài khơi, số lượng càng nhiều càng tốt!"

Lực lượng Thanh Long Tinh Quân càng mạnh, nàng càng thoải mái và nhẹ nhàng hơn.

"Hoàn toàn bao trùm vùng biển này sao?" Thanh Long Tinh Quân cau mày, vẻ mặt hơi khó khăn: "Ta thử xem đã!"

Lực lượng của Phong Thần tương đối khắc chế mây mù.

Cuồng phong nơi này có thể hút và thổi mây mù.

Đổi thành Ứng Long, có lẽ có năng lực làm được, Thanh Long Tinh Quân chỉ là Chân Linh của Mây Mù chi pháp.

May mắn là, hắn còn có rất nhiều con cháu Long tộc giúp đỡ.

Trong hai năm qua, Sở Hi Thanh đã sắc phong hơn trăm Long tộc trên vùng biển này, còn phong một Đông Hải Long Vương.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, những cơn lốc ngoài khơi kia đã bị mây mù bao phủ.

Lúc này Lục Loạn Ly lại giơ tay lên, nắm trường đao xương cốt có ánh sáng mộng ảo lộng lãnh trong tay.

Nàng súc thế chốc lát, lập tức chém về phía trước.

Khoảnh khắc này, tất cả lốc xoáy đều phân liệt.

Sau khi phân liệt, chúng lệch khỏi quỹ đạo vốn số, sức gió bắt đầu giảm, còn có một số lốc xoáy va chạm nhau và tiêu hao.

Sở Hi Thanh vẫn luôn cảm ứng biến hóa trong thiên địa.

Hắn thấy thế, khóe môi khẽ nhếch, hiện ra nụ cười vui mừng.

Một đao này của Lục Loạn Ly vốn là Mộng Huyễn Phao Ảnh trong pháp Thiên Cương.

Lục Loạn Ly hòa lực lượng Mê Loạn vào đao chiêu, lại hấp thụ tinh hoa Chư Thần Hoàng Hôn, sáng tạo ra một chiêu này.

Xem ra tình hình nơi này ổn rồi, Lục Loạn Ly không ngăn cản chính diện Phong Tai chi chủ và Phong Thần, mà thuận theo thời thế.

Loại hiện tượng như lốc xoáy… có rất nhiều lực lượng có thể quấy nhiễu.

Ngươi có thể thổi gió, ta có thể phá!

Chương 2617 - Lây thi độc

Sở Hi Thanh chắp tay thi lễ với Lê Sơn Lão Mẫu: “Tiếp theo phải mời Lê Sơn tiền bối giúp ta chăm nom một hai!”

Với thực lực của Lục Loạn Ly, ngăn cản nạn bão là không có vấn đề, sợ chính là đám Tổ thần kia không muốn mặt, trực tiếp đưa pháp thể hạ phàm.

Lục Loạn Ly là Đông cung hoàng hậu của hắn, cũng có thể sử dụng long khí, nhưng thực lực của nàng vẫn còn cách đế quân một đoạn, để Sở Hi Thanh không yên tâm.

Lê Sơn Lão Mẫu thì lại vuốt cằm nói: “Bệ hạ yên tâm, có ta ở đây, hoàng hậu sẽ không có vấn đề.”

Nàng nắm giữ lực lượng Tuế Nguyệt, còn có Chúc Quang âm giúp đỡ, trở thành Chân Linh trong top 3 thiên quy Thời Không, thực lực vượt xa cảnh giới bản thân.

Hiện giờ, chỉ cần bản thể Tổ thần không hàng lâm, nàng đều có nắm chắc mang Lục Loạn Ly vào Thần vực của Chúc Quang âm trong dòng sông thời gian.

Một khi tiến vào đó, không ai có thể làm gì họ.

Sở Hi Thanh gật đầu, bóng người lập tức biến ảo, biến mất khỏi nơi này.

Lúc này, chỉ còn 4 canh giờ nữa là bình minh, trước khi mặt trời mọc, hắn còn chuyện quan trọng cần làm.

Khoảng nửa canh giờ sau, Sở Hi Thanh xuất hiện tại một hơi hoang vu ở Trung Thổ.

Hàn lực khuếch tán cực nhanh, nơi Sở Hi Thanh cách ‘Cực hàn tuyệt vực’ 230 vạn dặm, mà mặt đất đã bao trùm một lớp băng mỏng bằng ba tờ giấy.

Giữa bầu trời cũng có tuyết tung bay.

Phải biết Vấn Tố Y ném Thái Sơ Băng Luân xuống phàm giới được nửa canh giờ thôi.

Khi Sở Hi Thanh xuất hiện, bóng người của tứ đại Thi tổ đã xuất hiện tại nơi này.

Bọn họ đã chạy đến đây từ trước, chỉ là vẫn ẩn thân.

Sau khi xuất hiện, bốn người hành lễ với Sở Hi Thanh, tất cả đều cung kính, miệng nói bệ hạ.

Sau khi hành lễ xong, bọn họ dĩ nhiên đều không dám ngẩng đầu nhìn Sở Hi Thanh, chỉ dùng khóe mắt nhìn trộm vị Thánh hoàng đời thứ tư này.

Ánh mắt bốn người cũng cực kỳ phức tạp, ngậm lấy hối hận, bất đắc dĩ và ngạc nhiên nghi ngờ.

Bọn họ cũng không tự nguyện đến đây, mà là bị áp chế từ huyết mạch.

Lúc trước, bốn người vẫn nghi ngờ không thôi, cũng là vì chỗ tốt mà Sở Hi Thanh hứa hẹn, cho nên mới đồng ý ra roi.

Hiện giờ bọn họ có thể xác định, con Vọng Thiên Hống kia vẫn chưa chết.

Nó vẫn tồn tại trên thế gian, hơn nữa còn rơi vào tay vị bệ hạ này.

Rắc rối nhất là, bọn họ vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của Vọng Thiên Hống.

Cuộc chiến mộ Cơ Dương, bọn họ cưỡng ép thay đổi cấu tạo thi độc và thi mạnh trong cơ thể mình, do đó chặt đứt liên hệ với Vọng Thiên Hống trong một thời gian ngắn.

Nhưng loại thay đổi này không phải mãi mãi, theo thời gian trôi qua. Thi độc và thi mạch của họ sẽ khôi phục như ban đầu.

Đó là lạc ấn khắc sâu vào linh hồn họ.

Vì vậy bọn họ chỉ có thể trốn tránh nhất thời trong lúc Vọng Thiên Hống suy yếu, cũng có năng lực tự chủ nhất định, nằm trong trạng thái nửa độc lập, nhưng vĩnh viễn không thể thoát khỏi sự khống chế.

Điều đáng mừng duy nhất là, khi Sở Hi Thanh đến tìm bọn họ, bốn người đều vì 'Thái Dương thần hạch' cho nên không từ chối vị này, cũng không ngả về phía thần linh.

Bằng không tình hình bây giờ rất khó coi.

“Các ngươi đang tìm nó?”

Sở Hi Thanh khẽ mỉm cười, lấy Triêu Thiên Hống trong tay áo ra.

Cũng trong khoảnh khắc này, lực lượng Như Ý và Hỗn Độn của hắn bắt đầu bao trùm nơi này, ngăn cản tất cả cảm ứng.

Con ngươi tứ đại Thi tổ co lại, khuôn mặt tái nhợt kia càng phức tạp hơn.

Từ hình thái của con Vọng Thiên Hống này, có thể thấy nó đã hoàn toàn dương hóa.

Sở Hi Thanh nhếch miệng: “Muốn để nó cắn một cái không? Có thể để các ngươi nắm giữ cực dương hoàn chỉnh.”

Sắc mặt Hậu Khanh biến ảo chập chờn.

Hắn biết Sở Hi Thanh nói là thật.

Nếu bây giờ bị Vọng Thiên Hống cắn một cái, đúng là có thể để thi độc trong cơ thể họ biến hóa, bù đắp dương tinh không trọn vẹn.

Khi ở mộ Cơ Dương, bọn họ cũng định mượn Vọng Thiên Hống và Điên Đảo âm Dương để hoàn thành bước này.

Đáng tiếc cuối cùng sắp thành lại bại, bốn người lo lắng bị Vọng Thiên Hống liên lụy, chủ động cắt đứt liên hệ với nó.

Như vậy, tuy họ không bị lực lượng thiên đạo tiêu diệt, nhưng thi độc trong cơ thể cũng mất cơ hội dương hóa với Vọng Thiên Hống.

Mà bây giwof, cơ hội dương hóa này đang đặt trước mặt họ, mà họ lại không dám lấy.

Nếu làm vậy thì họ sẽ bị Vọng Thiên Hống khống chế mạnh hơn.

Doanh Câu thở sâu, giọng nói khó khăn: “Không ngờ Vọng Thiên Hống vẫn rơi vào tay bệ hạ. Bệ hạ, lúc ở mộ Cơ Dương, chúng ta đúng là đã ẩn giấu, có ý muốn lợi dụng bệ hạ, nhưng bản ý của chúng ta vẫn là cầu sinh mà thôi. Nhân tộc cũng là bổn tộc của chúng ta, sau khi chúng ta tỉnh lại, vẫn không dám quên chuyện này, tuyệt đối không dám gây bất lợi cho nhân tộc. Kính xin bệ hạ minh xét, lượng giải cho chúng ta.”

Hắn chắp tay: “Nếu bệ hạ nhất định phải dùng Vọng Thiên Hống để nô dịch và kiếm chế chúng ta, bốn người chúng ta cũng cam nguyện nhận phạt.”

“Bây giờ nó là Triêu Thiên Hống.”

Sở Hi Thanh vuốt ve bộ lông trên người Triêu Thiên Hống, mặt cười như không cười.

Hắn không tin một chữ nào trong lời nói của Doanh Câu.

Bốn người này thật sự không có ác ý với Sở Hi Thanh hắn, với nhân tộc sao? Bọn họ chỉ không có điều kiện thể hiện ra mà thôi.

Nhưng nếu ác ý của bốn người này vẫn chưa hiện, Sở Hi Thanh cũng lười tình toán với họ.

Trước khi trúng thi độc, Hậu Khanh, Doanh Câu và Hạn Bạt đều là đại tướng dưới trướng Huyền Hoàng thủy đế, công huân vô số, chiến tích rực rỡ.

Dù là công chúa, Hạn Bạt và chồng của nàng cũng có rất nhiều công lao.

Sở Hi Thanh vẫn rất tôn trọng họ.

“Nếu các ngươi không muốn làm chó cho chó, vậy thì tốt. Yên tâm, ta hứa Thái Dương thần hạch và Điên Đảo âm Dương, đều sẽ làm được.”

Hắn đưa mắt nhìn về phía trước, giọng nói thản nhiên: “Các ngươi xem mảnh Trung THổ màu mỡ này có bao nhiêu nhân tộc sinh tồn? 400 tỷ, hay là 500 tỷ? Nếu có thể nhét vào Đại Luật, vậy chuyện của các ngươi đáng là gì?”

Tứ đại Thi tổ nghe vậy thì sắc mặt hơi nghiêm túc.

Đúng như lời Sở Hi Thanh nói.

Đến khi đó nhân khẩu khổng lồ sẽ cung cấp vô tận long khí cho Sở Hi Thanh.

Giúp họ Điên Đảo âm Dương là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nếu như là mấy năm trước, bọn họ sẽ không tin tưởng.

Nhưng bây giờ, họ cũng đã nhìn thấy hi vọng rất lớn.

Bọn họ ý thức được, Sở Hi Thanh còn có hai cái tiền đề, bọn họ nhất định phải trả giá đắt, cũng không thể giở trò.

“Đúng rồi!” Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn về phía Hạn Bạt: “Ta tìm được phu quân ngươi, hắn đang bị Thủy Thần phong ấn tại đầu nguồn ngân hà. Dự tính gần đây sẽ nghĩ cách giúp hắn thoát vây, hi vọng hai vợ chồng các ngươi có thể đoàn tụ.”

Là dùng phương thức bình thường để đoàn tụ, mà không phải người không ra người, quỷ không ra quỷ như bây giờ.

Chương 2618 - Lây thi độc (2)

Ánh mắt Hạn Bạt hơi đổi, lập tức thở sâu: “Bệ hạ có lệnh gì, xin cứ việc phân phó.”

Sở Hi Thanh thỏa mãn, gật đầu nói: “Như vậy tình hình Trung Thổ thế nào rồi?”

“Chư bộ Cự linh đều đang tụ tập về phía tứ đại thần sơn và những nơi tránh rét. Bởi vì Giới Luật của hoàng hậu, rất nhiều Cự linh đã chết khi sử dụng lửa, hiện giờ ngoại trừ ôm đoàn sưởi ấm, hoặc là được tứ đại thần sơn che chở ra, thì họ không còn lựa chọn nào khác.”

Trả lời chính là Hậu Khanh.

Lúc trước hắn và Hạn Bạt có ý đồ lừa dối Sở Hi Thanh, tự nhận đã đắc tội với vị Nhai Tí chi chủ này.

Hắn lại không có quan hệ với Long Khôi và Cơ Dương, vì vậy làm việc rất tận tâm, cũng rất cung kính.

Thiên hạ ngày nay, có ai không biết tính cách của vị Nhai Tí chi chủ này chứ?

Hắn cụp mắt xuống: “Trong đó có một số bộ lạc mạnh mẽ, đã nhận được báo động từ mấy ngày trước, nên đã chạy đến dưới tứ đại thần sơn.”

Những Cự linh này tụ tập lại, chính là cơ hội đến thi độc bạo phát.

Ngày xưa, đại quân bắc chinh của Huyền Hoàng thủy đế gần như toàn quân bị diệt, cũng là bởi vì binh mã của họ đều tập trung ở mười mấy doanh địa.

Sau khi trúng thi độc, sẽ có một thời kỳ ủ bệnh, khoảng thời gian này rất khó phát hiện.

Sở Hi Thanh lắc đầu: “Ta không hỏi những thứ này, ta hỏi chuyện các ngươi truyền bá thi độc thế nào.”

Tình hình các bộ lạc Cự linh, đã có Thần Phổ Chiếu quan tâm.

Sở Hi Thanh biết còn rõ ràng hơn Hậu Khanh.

Chỉ có một ít chuyện, Sở Hi Thanh lo đánh rắn động cỏ, không tiện để Thần Phổ Chiếu đứng ra tìm hiểu.

Thần Phổ Chiếu đã là đối tượng được quan tâm trọng điểm, tất cả hành vi khác thường của hắn, đều bị các thần cảnh giác.

Hậu Khanh nghiêm túc nói: “Xa Nguyên để Thiên Táo Tinh Quân giám sát thi tơi khắp nơi. Cách đây không lâu, Câu Trần Tinh Quân, Văn Khúc, Tham Lang, Mộc Đức, Thất Sát, Hỏa Đức, Thiên Thiền đã dùng chân thân hạ giới, còn dẫn theo phân thân của Vạn Ôn chi chủ để điều tra đầu nguồn thi độc. Nếu như ta đoán không sai, chắc giờ họ đã biết thi độc dương tính truyền bá ở Trung Thổ là do chúng ta giả tạo.”

Ngày xưa, bọn họ cũng từng vì cảnh ngộ của mình mà căm hận đám thần linh kia.

Sau khi họ thu được năng lực tự chủ, đã thử nghiệm chế tạo độc tố nhằm vào Cự linh.

Bọn họ cũng có thành quả nhất định, nhưng còn kém xa Vọng Thiên Hống.

Thi độc này chỉ có thể truyền bá trong Cự linh cấp thấp, không có tác dụng với Cự linh trên tam phẩm.

Khi Hậu Khanh nhìn thấy con Triêu Thiên Hống trong ngực Sở Hi Thanh, liền ý thức được dụng tâm hiểm ác của vị Thánh hoàng này.

Thi độc giả tạo này, chỉ để mê hoặc tai mắt người khác, sát chiêu chân chính sẽ xuất hiện khi đám Cự linh mất cảnh giác.

Tương lai, dù thi độc chân chính bùng phát, nhưng thần linh kia cũng sẽ không quá để ý.

“Như vậy họ đang ở đâu?’

Trong mắt Sở Hi Thanh hiện ra một tia ánh sáng sắc bén lộng lẫy.

Triêu Thiên Hống trong ngực cũng hiểu tâm ý hắn, cũng phát ra tiếng gầm rú.

Tiểu Tóc Húi Cua cũng cảm thấy phấn chấn.

Sở Hi Thanh muốn gia tăng nghi thức Nhai Tí, nhất định phải báo thù ngang nhau.

Bọn họ đến chính là vì mấy người Câu Trần.

Những thần linh mạnh mẽ như Câu Trần, rất hiếm khi đưa chân thân xuống phàm giới.

“Bọn họ đang ở Bất Chu sơn!”

Doanh Câu cũng đoán được Sở Hi Thanh muốn làm gì.

Ánh mắt hắn phức tạp, ngậm lấy vài phần kính phục: “Bốn người chúng ta có thể dốc toàn lực giúp bệ hạ đánh vào Bất Chu sơn.”

Lúc trước bọn họ nghe Sở Hi Thanh muốn lên phía bắc một mình, trong lòng còn sinh ra một ít tâm tư không nên có.

Nhưng mà bây giờ, còn họ đã không còn chút ý tưởng nào.

“Không cần.” Sở Hi Thanh lắc đầu.

Hắn muốn âm thầm tiến vào Bất Chu sơn, lẻn đến bên cạnh mấy người Câu Trần, phương pháp tốt nhất là đi một mình.

Mang theo bốn người này, chẳng khác nào mang theo bốn cái trói buộc.

Chẳng lẽ còn muốn cường công hay sao?

Thực lực của tứ đại Thi tổ rất mạnh, nhưng còn không bằng mấy vị đế quân như Câu Trần.

Sở Hi Thanh bỗng nhiên khoát tay, hút mười mấy giọt máu của Triêu Thiên Hống, ném cho mấy vị Thi tổ.

“Ta muốn các ngươi thả máu độc vào đồ ăn và nguồn nước của Cự linh. Ngay đêm hôm nay, thi độc của Triêu Thiên Hống truyền bá càng nhiều càng tốt.”

Tứ đại Thi tổ chợt cảm thấy phấn chấn, mỗi người lĩnh ba giọt máu.

12 giọt máu độc này, pha loãng ra thì có thể khiến ngàn vạn Cự linh

đồng thời phát độc.

Sở Hi Thanh lòng dạ độc ác, vừa ra tay đã là kế sách tuyệt hậu, không hề để lại lối thoát.

Bốn người cũng không thấy đồng tình.

Trong mấy chục vạn năm qua, Thần Châu đã trải qua mấy chục đời Vọng Thiên Hống, nhân tộc chết khổ đâu chỉ trăm tỷ?

Bốn người họ cũng là người bị hại.

Đây là một phần nợ máu cực nặng, Sở Hi Thanh báo thù thế nào cũng không quá đáng.

Hiện giờ phải xem đám Cự linh kia có may mắn không, có thể bảo tồn bao nhiêu nguyên khí trong trận hạo kiếp này.

Ngay khi tứ đại Thi tổ lĩnh mệnh rời đi, Sở Hi Thanh liền triệu ra một đoàn bạch quang.

“Phổ Chiếu, tình hình các bộ lạc nhân tộc ở bên này thế nào?”

Một khi thiên địa bắt đầu đóng băng, các bộ lạc nhân tộc cũng sẽ tổn thất nặng nề trong cơn hạo kiếp này, vô số người sẽ chết đói hoặc chết rét.

Đây là chuyện Sở Hi Thanh không muốn nhìn thấy.

Nhưng Sở Hi Thanh chắc chắn sẽ không thể hiện ra sự quan tâm với những nhân tộc Trung Thổ trước mắt tứ đại Thi tổ.

“Đa số đều không tốt. Tuy bệ hạ đã để ta cảnh báo cho họ trước, nhưng không nhiều nô bộ tin tưởng. Pháp Lệnh của hoàng hậu cũng mở một con đường cho nhân tộc, nhưng Cự linh đã lấy đại đa số lương thực của các bộ lạc. Còn có một ít nô bộ, dứt khoát nhóm lửa thay cho đám Cự linh kia, dùng để đổi lấy niềm vui và ban thưởng của chủ nhân.”

Giọng nói của Thần Phổ Chiếu nhìn như bình tĩnh, thật ra có sóng lớn bất bình.

Hắn biết, sau ngày hôm nay Cự linh phương bắc và các thần trên tinh không sẽ gặp phải trọng thương chưa từng có.

Thần Phổ Chiếu hắn cũng từng là một thành viên trong đó.

Nhưng mà hắn tuyệt không hối hận.

Chỉ xem các thần bằng mặt không bằng lòng, câu tâm đấu giác, thì hắn biết mình lựa chọn không sai.

Giống như Ty Thần Tinh Quân kia, rõ ràng có thể thay Thái Hạo soi sáng Trung Thổ, lại do Nguyệt Hi phòng bị mà chỉ có thể ngồi xem.

Mạnh như Bạch Đế Tử, cũng bị phụ thân hắn đề phòng, dứt khoát đóng cửa ở trong Tinh cung không để ý đến thế sự.

Thần Phổ Chiếu hắn lại đáng là gì chứ?

Hắn chỉ là một tồn tài được tạo ra để Nguyệt Hi thay thế Thái Hạo mà thôi.

Một khi Nguyệt Hi hoàn thành Điên Đảo âm Dương, nhất định sẽ thu hồi lực lượng của hắn.

Các thần ai có thể che chở hắn? Ai nguyện ý che chở hắn?

Nhìn Thái Hạo thì biết, chỉ cần có thể lấy ra thẻ đánh bạc, Nguyệt Hi còn có thể bán cả bản thân mình.

Thần Phổ Chiếu vừa suy tư, vừa nghiêm túc nói: “Chuyện này cũng nằm trong dự đoán của bệ hạ. Một khi chư bộ Cự linh bùng phát thi tai, như vậy Trung Thổ sẽ có đủ gỗ để nhóm lửa, đủ lương thực để duy trì.”

Bởi vì sẽ thiếu những kẻ ăn người.

Nếu như tại thời điểm này mà những nhân tộc kia vẫn không có dũng khí, cướp giật đồ ăn và vật tư từ Cự linh, vậy thì có chết đói chết rét cũng là đáng đời.

“Ừm…”

Sở Hi Thanh đáp một tiếng, lập tức đưa mắt nhìn về phía Bất Chu sơn.

Hắn lắc người một cái, bóng người biến mất tại chỗ.

Khi hắn xuất hiện, đã đến bên dưới Bất Chu sơn.

Chương 2619 - Lòng người

Sau động đất, trong thành Vọng An là một mảnh yên tĩnh.

Kế Tiễn Tiễn đứng trên cửa thành bắc, lạnh lùng nhìn trong ngoài thành, tay đè đao, khí thế bức người.

Cấm quân và Cẩm y vệ thực hành lệnh cấm toàn thành, nghiêm lệnh cư dân trong thành không được rời chỗ ở, không được xôn xao huyên náo.

Khi động đất phát sinh, có rất nhiều lưu manh vô lại, võ tu giang hồ sinh sự, tạo thành bạo loạn, nhưng đều bị Cẩm y vệ trấn áp.

Lúc này trên mấy con phố chính trong thành, đã treo rất nhiều đầu người.

Thể hiện sự tàn nhẫn và quyết đoán của Kế Tiễn Tiễn.

Sau động đất, phàm là người dám động võ trên đường, chống cự lệnh giới nghiêm, mặc kệ là vì lý do gì, đều giết chết bất luận tội.

Thật ra sau động đất, có một bộ phận Cấm quân và Cẩm y vệ dao động.

May mắn là Sở Hi Thanh vẫn rất có uy vọng trong dân gian và quân đội.

Nhật nguyệt ảm đạm tuy khiến các tướng sĩ bất an, nhưng vẫn chưa thể lay động sự tôn sùng của họ với hoàng đế, toàn quân vẫn là kỷ luật nghiêm minh.

Bách tính trong thành cũng rất nghe lời.

Bọn họ rơi vào hai năm mộng cảnh dưới thời Kiến Nguyên đế, không dưới 30 triệu người chết khổ, đói bụng mà không biết, xương trắng đầy đồng, trong lúc đó thậm chí còn xảy ra rất nhiều thảm kịch.

Mãi đến khi Sở Hi Thanh lên phương bắc, mới xua tan ác mộng của họ.

Mà chính sách của Đại Luật cũng rất được lòng dân.

Trong 2 năm nay, cuộc sống của họ tốt hơn rất nhiều so với thời Đại Ninh, thậm chí còn tốt hơn mấy năm đầu Kiến Nguyên đế đăng cơ.

Vì vậy hai châu Hà và Lạc là nơi ủng hộ triều đình nhất, cũng là nơi hi vọng Đại Luật không gặp vấn đề nhất thiên hạ này.

Bọn họ cũng rất phối hợp với triều đình.

Nhưng Kế Tiễn Tiễn vẫn không dám khinh thường, nàng vẫn cảnh giác trong và ngoài thành.

Trong tầm mắt của Kế Tiễn Tiễn, bất kỳ một dị thường nhỏ bé nào cũng không thể thoát được con mắt của nàng.

Có thể nhìn thấy, thỉnh thoảng lại có một đám cháy lớn.

Bây giờ là mùa đông, mà nhật nguyệt ảm đạm đã gần một tháng.

Tuy do Sở Hi Thanh lấy thân thay thế mặt trời trong phạm vi Thần Châu nên không bị ảnh hưởng nhiều, nhưng các nơi ngoài Thần Châu vẫn tích trữ một lượng lớn khí lạnh do không được mặt trời soi sáng trong thời gian dài.

Phạm vi Thần Châu cũng bị ảnh hưởng, khiến mùa đông này rất khắc nghiệt.

Khí trời như vậy, không cho bách tính nhóm lửa sưởi ấm là không thể.

Nhưng mà đám thần linh như Huỳnh Hoặc, Họa Đấu… đang để thần lực tàn phá phàm giới.

Lúc này, một tia lửa thôi cũng có thể tạo thành cháy to.

Kế Tiễn Tiễn đứng yên không nhúc nhích, nàng chỉ phụ trách nhân họa, thiên tai thì đã có người khác phụ trách.

Thị lực của nàng có thể nhìn thấy một con chim không đầu không đuôi, sáu chân bốn cánh, to 710 trượng, hình dạng như túi vải đang bay quanh bầu trời.

Đó chính là linh sủng của Sở Vân Vân… Đế Giang! Một con chim thần cấp độ đế quân.

Nó bay quanh bầu trời, mỗi khi mặt đất có hỏa hoạn, nó ra hút một cái, trực tiếp hút ngọn lửa kia đi, thu nhập vào trong cơ thể mình.

Nó không chỉ phụ trách thành Vọng An, mà còn bao gồm địa vực mấy vạn dặm, khiến những thôn trấn kia không xuất hiện hỏa hoạn quy mô lớn.

Ngay khi Kế Tiễn Tiễn đang đề phòng cảnh giác, một giọng nữ khàn khàn truyền vào tai nàng.

“Nghe nói Hỏa Diễm Kiếm – Môn Thiên Cự hạng 23 Thiên Bảng đã chết trong tay ngươi?”

Đó là Sở Mính.

Nàng ngự không mà đến, rơi vào bên cạnh Kế Tiễn Tiễn.

Vị này lập tức ‘chậc’ một tiếng: “Đúng thật này! Tên này thật sự là cam đảm, cũng đáng đời!”

Đây là do Sở Mính đã thấy đầu người của Hỏa Diễm Kiếm = Môn Thiên Cự.

Can đảm là do người này dám làm loạn ở thành Vọng An, ngay dưới mắt Sở Hi Thanh; đáng đời là do người này quên tổ tông, cấu kết với thần tộc.

Sở MÍnh nghĩ thầm, đã là thời đại nào rồi mà còn có người ngu xuẩn ngả về phe thần tộc, không tiếc nguy hiểm tính mạng mà làm loạn ở trong thành.

Đám Cự linh kia có thể cho hắn lợi ích gì?

Nàng lại than thở: “Có người nói, người này chỉ chống được hai hiệp trong tay ngươi, là bị một đao bêu đầu. Ngày xưa bệ hạ và hoàng hậu cũng chỉ đến thế, đúng rồi, Tiễn Tiễn, khi nào ngươi lên nhất phẩm?”

Hai chiêu chém giết hạng 23 Thiên Bảng, đây đã là trình độ của top 3 Thiên Bảng.

Kế Tiễn Tiễn bây giờ mới chỉ là nhị phẩm thượng mà thôi.

Đáng quý nhất là, trình độ Thiên Bảng bây giờ đã mạnh hơn trước kia.

“Ngươi nói quá rồi, tên này chỉ hữu danh vô thực, yếu hơn ngươi tưởng tượng.”

Kế Tiễn Tiễn lắc đầu, không cảm thấy chuyện này có gì đáng đắc ý khoe khoang.

Huống hồ nàng bây giờ, nào có thể so được với Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân lúc nhị phẩm?

Khi bệ hạ lên nhị phẩm thượng, cũng đã có thể chém giết thần linh; cấp độ tam phẩm đã có thể giương oai dưới Tạo Hóa thần thụ.

Hơn nữa, thực lực của nàng bây giờ cũng là nhờ Sở Hi Thanh hỗ trợ.

Là Sở Hi Thanh dùng lực lượng Như Ý để cường hóa cơ thể cho nàng; cũng là Sở Hi Thanh mang 'Tiết Thần bi' về, để lực lượng huyết mạch của nàng tăng mạnh.

Sở Hi Thanh còn mời Tử Vũ ban tặng thần ân, giúp nàng gia tăng huyết mạch Vô Song của quân thần Tử Vũ.

Về phần chuyện nhất phẩm, Kế Tiễn Tiễn lại không muốn nhiều lời với Sở Mính.

Nhưng nghĩ đến chuyện trước kia, Kế Tiễn Tiễn vẫn không tự chủ được mà đưa tay sờ vào chiếc cung thần Xạ Nhật trong tay áo.

Đây chính là thần binh của Cung Thần – Thiên Nghệ.

Không biết bệ hạ mượn được từ đâu, giao cho nàng sử dụng.

Bệ hạ còn thiết kế cho nàng một nghi thực cực mạnh, có thể để nàng lên nhất phẩm, Siêu Phẩm, thậm chí phong thần mà không có chướng ngại.

Chỉ là thời cơ chưa đến.

Kế Tiễn Tiễn lập tức phát hiện, Sở Như Lai ở sau lưng Sở MÍnh đang nhìn bàn tay trong tay áo của nàng.

Nội tâm Kế Tiễn Tiễn hơi động, mặt không chút biến sắc: "Giọng nói của người trở nên êm tai."

Trước kia, giọng nói của Sở MÍnh như chiêng vỡ.

Sắc mặt cũng dễ coi hơn nhiều, không giống như trước kia.

Ngoài ra tính cách cũng có chút thay đổi.

Khi mới trở thành sát thi, Sở Mính không chỉ có một thân oán khí, nhìn qua cũng âm u đầy tử khí.

"Vậy sao?" Sở MÍnh đắc ý sờ sờ cuống họng: "Hai tháng trước, bệ hạ nói ta làm việc rất để tâm, ra tay bù đắp một chút nội thiên địa cho ta."

Mấu chốt là biến hóa trong cơ thể nàng, máu thịt đã khôi phục một ít sinh cơ, có chút nhiệt độ.

Trạng thái bây giờ tuy vẫn là sống không ra sống chết không ra chết, nhưng ít nhất không giống trước kia, cả người như một bộ xác thối lạnh lẽo.

“Thì ra là vậy.”

Kế Tiễn Tiễn gật đầu.

Nàng cũng cảm thấy khí cơ trên người Sở Mính càng nội liễm hơn.

Nội thiên địa càng viên mãn, khí cơ càng thu lại.

Giống như hai người Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân, bình thường là không cảm ứng được khí cơ bên ngoài của họ.

Sau đó, trong mắt nàng lại chứa cảnh cáo, nói: “Bệ hạ đã coi trọng ngươi như vậy, ngươi nên biết tốt xấu, phải tận tâm tận lực làm việc cho bệ hạ! Ta nhận được tin tức, nói hôm qua ngươi giết chóc rất nhiều, không những liên tục chém giết hơn vạn võ tu ở mấy châu Tương và Thục, còn có vài vị Siêu Phẩm chết trong tay ngươi?”

Ban đầu, Kế Tiễn Tiễn rất có ác cảm với Sở Mính này.

Nhưng dù sao họ cũng cộng sự nhiều năm, Kế Tiễn Tiễn cũng đã thay đổi cái nhìn.

Bây giờ nàng lại cảm thấy nữ nhân này rất đáng thương.

Từ nhỏ chỉ là một cô bé bị cha mẹ làm hư, lại vỡ đầu chảy máu khi ở Vô Tướng thần tông, sau khi hiểu rõ thế sự, lại bị cậu mình hãm hại, bị phụ thân và gia tộc bán đứng, rơi vào tình cảnh như bây giờ.

Nhưng đồng tình thì đồng tình, Kế Tiễn Tiễn vẫn không yên tâm với Sở Mính, vẫn đầy cảnh giác.

Sở Mính nghe vậy thì cũng không thấy không vui.

Nàng đã trải qua nhiều chuyện, cũng nghe được sau lời cảnh cáo và khuyên nhủ này, còn ngậm lấy chân thành và thân thiết với nàng.

Đối với nàng mà nói, điều này rất hiếm thấy.

Chương 2620 - Lòng người (2)

“Không hổ là thủ lĩnh Cẩm y vệ, tin tức rất nhanh nhạy.”

Sở MÍnh cười một tiếng, vuốt ve sợi tóc trên trán: “Yên tâm, ta tự có chừng mực. Tất cả người ta giết, đều là kẻ đáng chết. Những Siêu Phẩm kia có mưu đồ khó lường, không thành thật. Đám đại tộc trên địa phương lại muốn mượn lực lượng của đám Siêu phẩm này để mưu cầu tự vệ. Ta phụng lệnh bệ hạ quét sạch tây nam, há có thể tha thứ cho họ? Có một số việc, bệ hạ không tiện làm, chỉ có thể do cây đao như ta làm thay, không phải sao?”

Sở Mính lại chỉ về phía trước: “Tiễn Tiễn, ngươi cũng làm như vậy mà? Khi tham dục và đố kị làm mê muội đầu óc, chỉ có pháp luật nghiêm minh, thủ đoạn lôi đình mới để họ biết tiến thối, biết cân nhắc, như vậy mới lộ ra Thánh hoàng thiện tâm.”

Kế Tiễn Tiễn lặng lẽ không nói gì.

Đại Luật cai quản tây nam sớm hơn hai châu Hà Lạc, nhưng vẫn không quá nghe lời. Sĩ tộc hào cường địa phương vẫn chê trách chính sách phân chia ruộng đất của triều đình.

Gần đây họ còn cấu kết với một số Siêu Phẩm được Sở Hi Thanh giải phong ấn.

9000 Siêu Phẩm này, không phải tất cả đều mang ơn Sở Hi Thanh, cũng không phải tất cả mọi người đều nguyện ý đồng lòng dốc sức chấn hưng nhân tộc Thần Châu.

Rất nhiều kẻ trong đó đều là hạng người dã tâm bừng bừng, tâm tư kiêu hùng, chỉ bất đắc dĩ mới tự phong ấn, mong chờ sinh cơ ở tương lai.

Dưới sự trấn áp của Sở Hi Thanh, đám sĩ tộc hào cường tây nam và Bán Thần này đều không dám lỗ mãng.

Song khi thần lực của Tật Thiên chi chủ và Dục Vọng chi chủ dưới trướng Kế Đô càn quấy nhân gian, những người này lại bắt đầu không an phận.

“Ý nghĩ của ngươi không sai.”

Kế Tiễn Tiễn nghiêm túc lắc đầu: “Vấn đề là ngươi giết rất nhiều người, đều không có chứng cứ, là không tội mà chém. Ngươi làm vậy, không chỉ trong triều có lời đàm tiếu, cũng sẽ để bệ hạ khó xử.”

Sở Mính thấy buồn cười.

Nàng nghĩ sau ngày hôm nay, trong triều đâu chỉ có lời đám tiếu đơn giản như vậy.

Tương lai, các đại thần ở mấy câu Ích, Thục, Tương… sẽ gửi tấu chương kết tội nàng, chỉ sợ tấu chương phải cao ba thước.

“Loại thời tiết này, ta nào có thời gian tìm chứng cứ? Chỉ cần khả nghi, để Nhai Tí Đao của ta cảm ứng được địch ý, như vậy là đủ rồi. Lẽ nào còn chờ bọn họ nhấc cờ tạo phải, để tình hình chuyển xấu sao? Ngươi xem, bây giờ các châu tây nam rất an ổn, ta có thể đảm bảo, trong vòng 10 ngày sẽ không có người dám gây sự. Bệ hạ muốn chỉ trích, ta cam nguyện bị phạt.”

Sở Mính tin tưởng Sở Hi Thanh.

Biết Sở Hi Thanh chắc chắn sẽ không giống Kiến Nguyên đế, tùy ý vứt bỏ quân cờ.

Nàng lập tức bay lên: “Không nói với ngươi nữa, hoàng hậu bệ hạ đã về, ta phải báo cáo.”

Kế Tiễn Tiễn thấy thế thì nhíu mày, sau đó vẫn mở miệng nhắc nhở: “Sở MÍnh! Ngươi phải cẩn thận!”

Sở Mính nghe xong thì cười ha ha: “Ngươi đang lo lắng người phụ thân này của ta đúng không?”

Nàng xoay người, mặt không cảm xúc vỗ vỗ bả vai Sở Như Lai.

“Ta biết tên này không thành thật lắm, vẫn luôn nhìn chằm chằm vào hắn đây. Thật ra người nên cẩn thận là ngươi, lòng người thiện biến, là thứ khó đoán nhất thế gian này. Mà thành Vọng An này là nơi nhiều miệng nhất trong thiên hạ, là nơi võ đạo hưng thịnh nhất. Thần lực của Tật Phong chi chủ và Dục Vọng chi chủ không đâu không lọt, ngươi muốn trấn áp tòa thành này, cũng không phải chuyện dễ dàng.”

Sau khi nói xong, nàng lại tiếp tục bay về phía hoàng cung.

Kế Tiễn Tiễn nhìn bóng lưng của nàng, ý cảnh giác trong mắt thoáng bình phục.

Sở Mính có cảnh giác với Sở Như Lai là được rồi.

Sự tồn vong của kẻ này, nằm trong một ý nghĩ của Sở MÍnh, chắc là sẽ không có vấn đề gì.

Về phần cảnh cáo của Sở Mính, Kế Tiễn Tiễn lại không hề lo lắng.

Nàng không dám khinh thường hai vị thần linh kia, nhưng cũng đã có dự liệu từ trước.

Chắc Sở Mính còn chưa biết, tể tướng của họ đã có lực lượng cỡ nào.

Nghĩa đến cái tên mập lùn Kiếm Tàng Phong kia.

Kế Tiễn Tiễn không khỏi nhìn về phía thiên lao.

Cũng không biết Kiếm Tàng Phong đã thành công chưa?

…

Lúc này, Kiếm Tàng Phong và Phương Bất Viên đang ngồi trong thiên lao giam giữ Bảy đời Thượng phụ - Độc Cô Thủ.

“Điều kiện của chúng ta là như vậy.” Sắc mặt Kiếm Tàng Phong nghiêm túc thành khẩn: “Không biết Độc Cô tiên sinh có ý thế nào?”

Thân nhậm chức Hộ bộ thượng thư, Phương Bất Viên lại cười dài mà nói: “Độc Cô tiên sinh, chúng ta phải tốn rất nhiều công sức mới khuyển bảo được Lục hoàng hậu, phí rất nhiều miệng lưỡi mới làm cho hoàng hậu đồng ý. Ta biết ngươi trung trinh với Đại Ninh, thề chết không theo, bảo ngươi thần phục Ngô hoàng, sợ ngươi rất khó chấp nhận. Nhưng ngươi không ngại coi việc này như một cuộc giao dịch, dùng để đổi lấy quãng đời còn lại của ngươi, và xã tắc Đại Ninh tồn tại.”

Kiếm Tàng Phong không nói gì thêm, mà bình tĩnh nhìn Độc Cô Thủ, chờ câu trả lời của vị này.

Điều kiện của họ dành cho Độc Cô Thủ là, tương lai sau khi Đại Luật chiếm đóng Trung Thổ, sẽ chọn một người con trai dưới gối Lục Loạn Ly, kế thừa xã tắc Đại Ninh, coi như thành lập một phiên quốc tại Trung Thổ.

Diệt quốc mà không dứt tự, cũng là truyền thống các đời Thần Châu.

Kiếm Tàng Phong nghĩ thầm, nếu vậy mà còn không thể chiêu hàng Độc Cô Thủ, vậy bọn họ chỉ có thể từ bỏ.

Độc Cô Thủ vốn đóng nửa mắt, nhìn tay Kiếm Tàng Phong.

Tay phải của Kiếm Tàng Phong vẫn nâng một cây cân.

Hai đầu cân không ngừng lắc lư phập phồng, nhưng thủy chung vẫn duy trì cân bằng.

Trong mắt Độc Cô Thủ hiện ra tia kỳ dị: “Ngươi đang đo đạc lòng người, cân bằng lòng người?”

Kiếm Tàng Phong gật đầu: “Đúng vậy, lòng người khó có thể dự đoán, cũng khó đo đạc, càng khó cân bằng, để thái sư chê cười rồi.”

Hắn chỉ có thể cân bằng thần lực của Tật Thiên chi chủ và Dục Vọng chi chủ ở hai châu Hà Lạc, để lòng người hai châu này không chịu ảnh hưởng quá lớn.”

“…Cũng giống như ngươi nhìn thấy, các thần đang quấy phá nhân tộc ta. Bộ tộc ta nếu không đồng tâm hiệp lực, tương lai diệt tộc là không xa.”

Độc Cô Thủ nghe vậy lại thấy căng thẳng.

Khí vận của Vô Tướng thần tông thật sự là để người không biết nói gì mới tốt.

Sau Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân, lại còn có một thiên kiêu cái thế như vậy.

Ngay cả lòng người mà còn có thể đo đạc và cân bằng, như vậy Bình Thiên và Hành Thiên chi pháp của hắn đã mạnh đến trình độ nào?

Độc Cô Thủ lập tức khó hiểu: “Ta muốn biết, Độc Cô Thủ có tài cán gì…”

Dù sao Sở Hi Thanh đã giải phong ấn cho 9000 Siêu Phẩm, người có năng lực vượt qua hắn, không có một ngàn thì cũng có ba trăm.

Độc Cô Thủ hắn có tài cán gì, lại được Thánh hoàng đời thứ tư coi trọng như vậy?

Nhưng Độc Cô Thủ chỉ nói một nửa, liền biết vấn đề này không có ý nghĩa gì.

Hắn chợt đổi giọng: “Tại thời khắc nhân tộc Thần Châu nguy nan, Độc Cô Thủ cũng nguyện tận chút sức mọn. Nhưng chuyện phong quốc, ta muốn bệ hạ chính mồm hứa hẹn.”

Kiếm Tàng Phong nghe vậy thì nở nụ cười, vẻ mặt vui mừng: “Không có vấn đề, có thể được Độc Cô tiên sinh giúp đỡ, thực là may mắn của tộc ta.”

Thổ Đức Tinh Quân đã hứa hẹn, có thể chọn một người trong nhân tộc, trở thành Chân Linh trong top 3 của thiên quy Trấn Thiên.

Mà trong vô số người nắm giữ Trấn Thiên chi pháp của nhân tộc, thì chỉ có một mình Độc Cô Thủ là đủ đáng tin cậy.

Phải biết Đong cung hoàng hậu của họ chính là đích mạch của Đại Ninh.

Bọn họ và vị quốc sư Đại Ninh này, tuyết đối không phải quan hệ không chết không thôi.

Chương 2621 - Mê hoặc

Sở Vân Vân vừa trở lại hoàng cung, đã biết chuyện Độc Cô Thủ quy phục.

Sở Vân Vân bông cảm thấy phấn chấn: “Việc này không cần chờ phu quân hồi đảo, nói cho Độc Cô Thủ biết, chuyện phong quốc, ta đã đáp ứng, mau mời hắn đi ra làm việc. Truyền dụ nội các, bắt đầu từ ngày mai, Độc Cô Thủ sẽ tham chính nội các, đảm nhiệm Trấn phủ sứ tây bắc, thay bệ hạ tuần thú tây bắc. Tổng đổng chuyện yêu ma và hình ngục bảy châu Ung, Tần, Lũng, Lương, Tây, Diêm, Hạ.”

Mặc dù nàng ghét cay ghét đắng Kiến Nguyên đế, nhưng lại rất kính phục cách làm người của Độc Cô Thủ.

Sở Vân Vân cũng có lý do không thể không trọng dụng Độc Cô Thủ.

Đại Luật bây giờ, nhìn như binh cường tướng mạnh, cao thủ như mây, nhưng thật ra nội bộ rất đáng lo.

Chín ngàn Siêu Phẩm kia, tuy rằng gia tăng lực lượng cho Đại Luật, nhưng mà bọn họ không có quá nhiều lực khống chế với đám người này.

Đối với Đại Luật bây giờ, những Siêu Phẩm này giống như chiếc búa lớn trong tay trẻ con, chuôi búa còn rất yếu ớt, khi múa không cẩn thận sẽ bị cây búa này làm tổn thương.

Lúc trước dựa vào uy vọng của Sở Hi Thanh, và sức mạnh của hai vợ chồng họ trấn áp, mới không xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà bây giờ, các thần Bàn Cổ và Hỗn Độn nắm giữ các loại tình cảm như vui, giận, ai, sợ, yêu, ác, dục… đang xung kích nội tâm những Bán Thần này, khiến cho họ gây sự từ nội bộ.

Sở Hi Thanh và nàng cũng không thể quá tin tưởng những Siêu Phẩm này.

Nếu chỉ vì chuyện giải phong ấn và cung cấp một ít long khí mà nghĩ mình có thể khống chế những người này, vậy chỉ sợ hai vợ chồng họ quá ngây thơ và nực cười.

Các Bán Thần tự phong ấn trong hai môn Xiển Chân, không có kẻ nào là nhân vật đơn giản cả.

Rất nhiều người trong số họ đều đã bao phủ trong quá khứ và tuế nguyệt, mặc dù lưu danh sử sách, nhưng chỉ có vài trăm chữ đơn giản trên sách mà thôi.

Có lời là biết người biết mặt không biết lòng, bọn họ không hiểu quá nhiều về những người này, thì làm sao có thể tin tưởng không nghi ngờ?

Trái lại thì Độc Cô Thủ tuy vẫn luôn là kẻ thù của họ, hai người lại hiểu rất rõ về người này, biết người này có thể tin tưởng.

Nếu Đại Luật muốn thu nạp những Siêu Phẩm kia để sử dụng, cũng chỉ có thể nghĩ cách củng cố căn cơ trước.

Trước đây không lâu, Sở Vân Vân biết được vị Ngụy quốc công đời đầu của Sở gia vẫn còn tại thế, mà lại đã bước vào Vĩnh Hằng.

Điều này làm cho nàng và Sở Hi Thanh đều cảm thấy vướng tay vướng chân.

Sở Lệnh Tây võ lực siêu tuyệt, quân lược cái thế, vốn là một hòn đá giúp triều đình trấn áp bốn phương.

Nhưng mà người này lại qua lại với Dương Thần – Thái Hạo, làm bọn họ khó có thể yên tâm.

Thân phận của Sở Lệnh Tây lại càng làm người ta đau đầu.

Xử lý xong chuyện của Độc Cô Thủ, Sở Vân Vân mới quay người, hỏi dò Sở MÌnh bên dưới: “Ngươi dám trở về vào lúc này, xem ra là rất tin tưởng với cục diện bên tây nam?”

“Thần đúng là có lòng tin.” Sở MÌnh lấy ra một phần tấu chương: “Thật ra đa số những Bán Thần kia đều đang mưu đồ phong thần, không rảnh quan tâm chuyện khác, không có nhiều kẻ có lòng dạ khó lường. Mấu chốt là đám sĩ tộc hào cường kia, muốn kết giao ngoại viện, kháng cự chính sách của triều đình. Lần bạo luận này, đám người này bị thần linh gây xích mích, nên làm việc rất cuồng vọng.”

“Tuy nhiên, sau khi bị thần đồ sát một lần, bọn họ đã trở nên thành thật. Ngoài ra, triều đình nuôi 700 Siêu Phẩm ở tây năm, ta đã nhận ra từng người. Thần có thể đảm bảo, 37 người trong đó tương đối đáng tin cậy, triều đình có thể sử dụng. Chỉ cần lung lạc được những người này, được họ ủng hộ, những Siêu Phẩm còn lại là không đáng lo.”

Sở Vân Vân cầm tấu chương lên xem, phát hiện đây là một danh sách.

Sở Mính không chỉ liệt kê 37 người này, còn viết một số cái nhìn về những Siêu Phẩm khác.

Sở Vân Vân không khỏi vui mừng nói: “Không tệ! Sở Mính ngươi làm việc càng ngày càng khiến người yên tâm. Không trách Hi Thanh lại chọn ngươi đi trấn áp các châu tây nam.”

Sở Hi Thanh từng nói với nàng, căn bản của trị quốc vẫn là trị người.

Hoàng đế tuy là chủ một nước, nhưng bình thường chỉ tiếp xúc được với một nhóm người nhỏ, thông qua nhóm người này để thống trị thiên hạ, quản lý ngàn tỷ con dân.

Vì vậy làm một hoàng đế hợp lệ, không chỉ phải học cách lựa chọn cận thần, còn phải nắm giữ công cụ thích hợp.

Sở Mính rất tốt.

Võ lực chỉ là thứ yếu, mấu chốt là sau khi trải qua gian khổ, nàng nhìn người rất thấu triệt.

Khi Sở Hi Thanh sắp xếp Sở Mính đi trấn áp tây nam, cũng không cố tình nhắc đến điểm này, nhưng Sở MÍnh vẫn tự hiểu trong lòng.

Chỉ cần họ nắm giữ 37 vị Siêu Phẩm này, triều đình sẽ có ‘Thế’. Mà có ‘Thế’, lại như khống chế chuôi búa, làm cho họ áp chế những Siêu Phẩm còn lại.

“Như vậy một chuyện khác thì sao?” Sở Vân Vân hỏi dò: “Chuyện Hi Thanh bảo ngươi làm thế nào rồi?”

Sở Mính đi tây nam, còn gánh vác một sứ mệnh khác.

Nàng dùng hai tay nâng một vật, cúi đầu nói: “Thần đã liên lạc với Cổ Thần đại nhân, nàng nói rất có hứng thú. Lúc ta trở lại, vị Cổ Thần đại nhân kia đã đáp ứng lên phương bắc.”

Cổ Thần – Thần Thiểu Miểu, cũng là một vị thần Hỗn Độn, lại khá hữu hảo với nhân tộc.

Vị này từng ẩn cư ở tây nam Thần Châu khi nhân tộc nam dời, mà lại có thể thông qua phương pháp đặc thù để tồn tại trong chín tầng mây xanh.

Ngày xưa vị này từng che chở rất nhiều bộ lạc nhân tộc sinh tồn ở nơi đó.

Dù là bây giờ, Cổ Thần cũng ở khu vực tây nam, che chở cho rất nhiều tàn quân của Cửu Lê.

Vị này là một vị Vĩnh Hằng thượng vị, đã từng tranh cướp Vạn Ôn chi chủ với Thần Bệnh Lượng.

Lực lượng của nàng vốn trên Thần Bệnh Lượng, lại do Vạn Tai chi chủ nhúng tay mà bị thua, bây giờ là Thánh Giả dự bị của Vạn Ôn chi pháp.

Sở Vân Vân nghe vậy thì lại không lạc quan alwms.

Nếu như vị Cổ Thần kia biết nghi thức mà Sở Hi Thanh chuẩn bị cho nàng là thế nào, chỉ sợ vị này sẽ có bao xa thì trốn bao xa.

Nhưng nếu có Cổ Thần giúp đỡ, vậy tốc độ truyền bá thi độc sẽ nhanh hơn rất nhiều, phạm vi cũng lớn hơn.

Chỉ là không biết Sở Hi Thanh sẽ dùng cách gì để thuyết phục Cổ Thần?

Sở Vân Vân thu hồi những tâm tư này, ánh mắt sắc bén nhìn Sở Mính: “Trong tấu chương, ngươi nói những kẻ chết dưới đao của ngươi đều đáng chết. Như vậy ta muốn phái Hình bộ thượng thư đến tây nam, điều tra chuyện của đám sĩ tộc hào cường kia, ngươi thấy thế nào?”

Hình bộ thượng thư chính là Thiết Cuồng Nhân.

Sở Mính hiểu ám chỉ của Sở Vân Vân.

Nếu đã đáng chết, vậy không sợ điều tra.

Đại Luật Đại Luật, lấy luật làm tên, cực kỳ chút trọng luật pháp, dù là thân tín của THánh hoàng như nàng cũng không ngoại lệ, cũng phải thủ quy củ.

Nếu như những người này trong sạch, nàng sẽ phải trả giá đắt.

Nàng lại thản nhiên, trả lời không chút do dự: “Thần không có dị nghị! Người thần giết, đều có lý có chứng cứ.”

Chương 2622 - Mê hoặc (2)

Sở Vân Vân không khỏi gật gù.

Đại Ninh và Kiến Nguyên đế sở dĩ diệt vong, một nguyên nhân chủ yếu là Kiến Nguyên đế làm xằng làm bậy, không coi luật pháp ra gì.

Ngày xưa nàng bị mấy người Kiến Nguyên đế đặt bẫy ám hại, không tội mà chém.

Sau khi khởi tử hoàn sinh, vẫn canh cánh trong lòng, oán hận không thôi.

Bây giờ Đại Ninh đã diệt vong, Sở Vân Vân là hoàng hậu tân triều, sao lại giẫm lên vết xe đổ?

Đây cũng là thu dọn đâu đuôi cho Sở Minh.

Sở Vân Vân tán thành cách làm của Sở MÍnh, thủ đoạn lôi đình là không thể thiếu, nhưng phải chú ý phương thức, muốn thủ vững quy củ của mình, để người tâm phục khẩu phục.

Sở Minh lấy địch ý làm tiêu chuẩn, đúng là không có chứng cứ xác thực.

Nhưng nếu đám sĩ tộc kia muốn chống cự thuế phú, chống lại chính sách, như vậy nhất định sẽ có manh mối.

Mà Thiết Cuồng Nhân là ‘Bệ Ngạn’, dưới sự trợ giúp của Sở Hi Thanh, đã thức tỉnh ‘Thần Hiến Pháp Nhãn’. Có thể nhìn thấu mọi việc, thậm chí nhìn rõ manh mối trong cõi u minh, nhìn thấy chân tướng. Dù là thần linh Vĩnh Hằng cũng đừng hòng giấu diếm hắn.

Với năng lực của Thiết Cuồng Nhân, nhất định có thể điều tra thỏa đáng.

Vào thời khắc đại chiến nhân thần sắp đến, nhân tộc đang gặp nguy cơ diệt vong, đám người này còn nhớ thương gia sản của mình, không thèm để ý đến đại cục của nhân tộc, Đại Luật há có thể dung thứ?

Thiết Cuồng Nhân chỉ cần tra ra manh mối, một ót chứng cứ, là có thể cho người trong thiên hạ một câu trả lời.

Chứng minh đao ý của Sở MÍnh cảm ứng không sai, không phải vì giết người hả giận, mà vì bảo vệ bách tính tây nam không bị đám loạn thần tặc tử kia làm hại.

“Nhưng mà địch ý và sát niệm, một niệm mà sinh, một niệm mà diệt, không thể làm thước đo luật pháp. Dù là bệ hạ cũng không thể vì một niệm của con dân mà sát hại. Trận chiến này, tuy ngươi việc gấp tòng quyền, nhưng vẫn vi phạm luật pháp, không thể không trừng phạt. Bắt đầu từ ngày mai, cướp đoạt tất cả chức quan, mang tội làm việc, chờ đợi kết quả điều tra của HÌnh bộ thượng thư, rồi mới xử lý.”

Nàng thấy Sở Mính không có phản ứng gì đặc biệt, lúc này mới hài lòng nói: “Ta và phu quân thưởng phạt phân minh, công là công, tội là tội. Sau chuyện lần này, ta và Hi Thanh sẽ liên thủ giúp ngươi hoàn thiện nội thiên địa.”

Sở Mính nghe vậy thì không khỏi vui vẻ.

Thật ra đối với nàng mà nói, quan trọng nhất là sự tin tưởng của vợ chồng Sở Hi Thanh.

Chức quan gì gì đó, tiền tài gì gì đó, đều không quan trọng.

Vì vậy, dù cuối cùng Thiết Cuồng Nhân không thể điều tra rõ ràng, Sở Hi Thanh cũng đã trừng phạt nàng rồi.

Chỉ cần Sở Hi Thanh vẫn còn tin tưởng nàng, tương lai nàng vẫn có hi vọng.

Sở Mính đang định bái tạ, liền nghe thấy Sở Vân Vân lạnh lùng nói: “Thật can đảm!”

Vị Thánh hậu này dĩ nhiên bước một bước, đến ngoài 2700 dặm.

Đây là một thôn trang nhỏ ở quận Thiên Phụ bắc bộ Hà Châu, theo Sở Vân Vân múa đao, một tiếng nổ tung vang lên giữa không trung.

Cương khí hùng vĩ xung kích bốn phía, nhưng không hề tổn thương một cái cây cọng cỏ ở thôn trang phía dưới.

Sở Vân Vân chém một đao xong, liền đứng thẳng giữa không trung, lạnh lùng nhìn bóng đen phía trước.

“Ngươi là… Mao Hoành?”

Sở Vân Vân cau mày liễu.

Mao Hnhaf này chính là một Siêu Phẩm trong 9000 Siêu Phẩm được Sở Hi Thanh thả ra, lại không nương nhờ vào Đại Luật, không tiếp nhận long khí cung dưỡng.

Nàng lại nhìn thôn trang nhỏ bên dưới.

Thần Phổ Chiếu thông báo rất đúng lúc, độn pháp của nàng cũng coi như là khá lắm rồi.

Nhưng tòa sơn trang này vẫn có hơn 50 người chết khổ, mùi máu tanh bốc lên nồng nặc.

Sắc mặt Sở Vân Vân chìm xuống, nàng gằn từng chữ: “Phu quân đã nói trước với các ngươi, sau khi thức tỉnh có thể cân nhắc, nếu như các ngươi muốn nguyên linh, có thể dùng long khí để thay thế. Nhưng nếu các ngươi dám ra tay với con dân của Đại Luật ta, làm phương pháp ma đạo, hai vợ chồng ta dù lục soát trên trời dưới đất, cũng sẽ giết chết các ngươi.”

Mao Hoành kia giao thủ với Sở Hi Thanh một đòn xong, lập tức bỏ chạy về phía bắc.

Ngũ quan thất khiếu đều là máu tươi giàn giụa.

Thật ra trước khi Sở Vân Vân đến, Mao Hoành đã cảm thấy không đúng, trực tiếp sử dụng bí pháp đào mạng, ý đồ trốn xa.

Một đao kia của Sở Vân Vân cũng không hoàn toàn chém trúng Mao Hoành.

Nhưng dù là vậy, Mao Hành vẫn là phế phủ hóa thành thịt nát, thần khu gần như tan vỡ.

Trong lòng hắn thầm ngơ ngác.

Vị hoàng hậu này lại mạnh như thế!

Hắn tự nhận sức chiến đấu của mình có thể sánh vai với thần linh hạ vị, lại không thể chịu nổi một phần lực lượng của Sở Vân Vân, hơn nữa còn là một đòn không cần long khí.

Đều là Bán Thần, chênh lệch giữa họ lại khổng lồ như thế!

Mao Hoành cảm ứng được, sát khí phía sau càng ngày càng nặng.

Một luồng thương ý cực kỳ ác liệt đã khóa chặt nguyên thần của hắn.

Chỉ ý niệm này, gần như đã đánh nát nguyên thần của hắn.

Mao Hoành thầm tuyệt vọng, còn có vô tận không cam lòng.

Hắn vừa trốn vừa tức giận rít gào: “Táng Thiên, Lê Tham, Tử Vũ cũng dùng huyết tế chi pháp của ma đạo, vì sao ta không thể dùng? Dùng long khí của các ngươi? Đúng là chuyện cười! Những long khí kia chỉ có thể kéo dài mạng sống, muốn khôi phục toàn thịnh thì phải chờ đến bao giờ? Mà lại Mao mỗ do thiên sinh địa dưỡng, luôn tiêu dao tự tại, vô câu vô thúc, sao lại chịu sự quản lý của Đại Luật các ngươi?”

Sở Hi Thanh không khỏi nhếch miệng cười trào phúng: “Ngươi muốn tiêu dao cũng được, muốn huyết tế để khôi phục cũng được, có thể đi lên phương tác, tìm đám Cự linh kia, vì sao phải gây họa cho bổn tộc?”

Mao Hoành nhất thời cứng lại, không còn gì để nói, nhưng tốc độ của hắn lại nhanh hơn ba phần.

Chỉ là Nghịch Thần Kỳ của Sở Vân Vân đã xuyên không mà đến, một thoang đánh nát thần khu của hắn thành bọt máu.

Sở Hi Thanh giơ tay hút Nghịch Thần Kỳ về, sau đó nhìn quanh với ánh mắt sắc bén.

Nàng đang nhìn đám Bán Thần nhòm ngó nơi này, trong mắt ngậm lấy ý nhắc nhở.

Sở Vân Vân lập tức lướt đi, bay về phía quận thành Thiên Phụ ở cách đây không xa.

Một năm trước, Sở Hi Thanh đã chia lãnh thổ Thần Châu làm hơn 9000 khu vực, do hơn 9000 vị Bán Thần chia nhau trấn thủ.

Vì vậy khi Mao Hoành làm lạn, nên có người ra tay ngăn cản mới đúng.

Nàng ôm tâm tư hưng sư vấn tội mà đến, song khi Sở Vân Vân chạy đến nơi, lại không khỏi nhíu chặt lông mày.

Võ tu phụ trách nơi này là Thang Nghệ, 17.000 năm trước có bí danh Thiên Nhai Đao.

Nhưng người này đã rơi vào trạng thái mất khống chế, tẩu hỏa nhập ma.

Sở Vân Vân nhìn vị Bán Thần ngồi trong phòng này, nội tâm không khỏi lạnh lẽo.

Đây tuyệt đối không chỉ là thủ đoạn của Tật Thiên chi chủ và Dục Vọng chi chủ.

Những thần linh chấp chưởng lực lượng tâm tình kia, cũng đã ra tay với nhân tộc rồi.

Chương 2623 - Bắt đầu Vĩnh Hằng

Khi Thần Châu tai nạn liên miên.

Cổ Thần - Thần Thiểu Miểu đã chạy đến dưới Bất Chu sơn, khuôn mặt như hoa như ngọc đã trắng bệch.

Nàng vô cùng trẻ tuổi, như thiếu nữ đôi tám (16), ăn mặc lại cực kỳ bại lộ, một thân da thịt như băng cơ ngọc cốt bại lộ bên ngoài, có vẻ thanh xuân mỹ lệ.

Sở Hi Thanh thưởng thức một lát, cũng không dám có ý nghĩ gì.

Hắn từng nghen ói, vị này từng là tình nhân của Thánh hoàng đời thứ ba.

Có người nói năm xưa Thánh hoàng đời thứ ba khởi binh, đã được vị này giúp đỡ, Thuế Thiên chi pháp của hắn cũng có quan hệ với vị này.

Cổ Thần là Vạn Cổ chi chủ, trời sinh không thích đám Đại La Thần nghĩ kia, không muốn Nghĩ tộc tiếp tục xuôi năm, nên đã dốc sức giúp đỡ Thánh hoàng đời thứ ba khởi binh.

Nhưng không biết vì sao, hai người lại trở mặt.

Sở Hi Thanh nghe được một ít lời đồn từ chỗ Thần Phổ Chiếu.

Trước khi quật khởi, Thánh hoàng đời thứ ba đã qua lại thân mật với Thần Thiểu Miểu, rất có thể vị này dựa vào ăn cơm mềm của Cổ thần để lập nghiệp.

Sau đó do lòng đố kị và lòng khống chế cực mạnh của Thần Thiểu Miểu, Thánh hoàng đời thứ ba không thể chịu đựng nổi, nên đã làm ra chuyện bội tình bạc nghĩa.

Đương nhiên, đây đều là suy đoán của Thần Phổ Chiếu.

Già Thiên chi pháp của Thánh hoàng đời thứ ba cực kỳ lợi hại, dù Thần Phổ Chiếu cũng không thể biết căn cơ của hắn.

Thần Thiểu Miểu đã trợn trừng mắt hạnh, nàng túm chặt cổ áo của Sở Hi Thanh, mài răng chửi ầm lên: “Ta không ngờ trên đời này lại còn có người ác độc hơn cả tên họ Lý kia! Không, ngươi còn ghê tởm hơn tên họ Lý kia gấp trăm lần, nhân tộc các ngươi không có kẻ nào là tốt! Đây chính là nghi thức mà ngươi nói? Ngươi rõ ràng là muốn hãm hại ta, ngươi thật là khốn nạn, vô liêm sỉ ác độc đến cực điểm.”

Nàng đã nghe thấy không ít lời đàm tiếu về Sở Hi Thanh từ chỗ bạn bè.

Nói người này ác độc giả dối, tàn nhẫn tim đen, nhưng nói lời giữ lời.

Bây giờ xem ra, nói lời giữ lời thì đúng, chỉ là còn ác độc hơn chục lần so với người khác nói!

“Cổ Thần điện hạ!” Sở Hi Thanh lau mặt một cái.

“Việc này đúng là ta sai, không để thuộc hạ nói rõ ràng. Nhưng điện hạ cũng biết, việc này can hệ trọng đại, ta há có thể tiết lộ? Mà lại chuyện đã đến nước này, đã không thể cứu vãn. Ta không thể thu hồi thi độc đã thả ra ngoài mà?”

Thần Thiểu Miểu gằn từng chữ: “Sao không thể? Ta biết ngươi có biện pháp.”

Nàng đã hận đến nghiến răng, hầu như cắn nát hàm răng, đôi tay cũng nắm chặt, cố nén kích động muốn nện một quyền vào mặt Sở Hi Thanh!

Sở Hi Thanh phái người cầm tín vật của Thánh hoàng đời thứ ba đến gặp nàng, mời nàng lên phía bắc, nói là giúp nàng hoàn thành một nghi thức Vạn Ôn cực mạnh.

Nàng thật sự cho rằng, Sở Hi Thanh nể tình Thánh hoàng đời thứ ba, cho nên cho nàng một chỗ tốt khổng lồ.

Kết quả nàng hứng thú bừng bừng đến đây, mới biết mục đích thật sự của Sở Hi Thanh.

Người này, dĩ nhiên lại muốn chế tạo một trận thi tai quy mộ lớn ở đây!

Tính chất không giống nhau rồi!

Tiên Thiên Thần Thể của Cự linh, sau lực phẩm hầu như vô bệnh vô tai, bách tà bất xâm.

Từ khai thiên tới nay, cái gọi là ôn dịch cũng chỉ tai họa của đám nô bộ và nhân loại mà thôi.

Cổ Thần dùng ôn dịch để tạo sóng gió thế nào đi nữa, các thần cũng sẽ không quan tâm.

Nhưng mà một khi thi tai bùng phát, vậy tính chất liền thay đổi.

Thần Thiểu Miểu nàng nhất định sẽ bị đại đa số thần Bàn Cổ căm thù đến tận xương tủy.

“Điện hạ bình tĩnh chớ nóng, xin nghe ta nói.”

Sở Hi Thanh vận dụng lực lượng Như Ý, để khí chất của mình trở nên ôn hòa dễ gần hơn.

Hắn khẽ mỉm cười: “Ta muốn hỏi điện hạ, nếu như thi độc này truyền bá từ tay ngươi, ngươi có trở thành Thánh Giả Vạn Ôn không?”

“Phải thì làm sao?” Thần Thiểu Miểu không khỏi hừ lạnh: “Ta có thể trở thành Thanh Giả Vạn Ôn, nhưng cái này quan trọng bằng mạng của ta sao?”

Từ xưa đến nay, Cự linh chưa từng có ôn dịch quy mô lớn.

Nếu nàng có thể hoàn thành việc này, để Cự linh phát sinh thi tai quy mô lớn, Như vậy đừng nói là Thánh Giả Vạn Ôn, mà nàng còn trực tiếp đưa Vạn Ôn chi pháp lên tầng thứ năm, trở thành Sáng Đạo Giả, bởi vậy vấn đỉnh đế quân!

Vấn đề ở chỗ, phải có mạng để hưởng!

Như Hư Thần – Xa Nguyên và Kim Thần – Bạch Chúc, nhất định sẽ không tiếc tất cả đề giết chết nàng!

Sở Hi Thanh lại mỉm cười, hỏi tiếp: “Ngày xưa khi nhân tộc ta xuôi nam, điện hạ che chở cho chư bộ Cửu Lệ, để nhân tộc ta có thể đặt chân phía nam Thần Châu. Cũng là điện hạ trợ giúp Thánh hoàng đời thứ ba thành tựu Thuế Thiên chi pháp. Xin hỏi điện hạ tự nhận hình tượng của mình trong mắt các thần là thế nào?”

“Mà bây giờ, nhân tộc đã có tư thế quật khởi, sắp đại chiến với thần tộc, mặc kệ thắng bại ra sao, người thắng chắc chắn sẽ tử thương nặng nề. Nếu như cuối cùng là thần tộc thắng, họ sẽ cảm thấy thế nào với điện hạ?”

Sắc mặt Thần Thiểu Miểu tối sầm, trầm ngâm không nói.

Ban đầu nàng trợ giúp nhân tộc, thật ra cũng không có ý tốt.

Là muốn lấy thân thể nhân tộc làm giường ấm, bồi dưỡng cổ và ôn cho mình.

Ban đầu nàng đúng là đã toại nguyện, nhưng không biết vì sao, càng ngày càng cột chặt hơn với nhân tộc.

Đặc biệt là bắt đầu từ tên khốn Thánh hoàng đời thứ ba kia, nàng đã không tách khỏi nhân tộc được nữa.

Sở Hi Thanh nhìn vẻ mặt vị Cổ Thần này, nhất thời càng thong dong hơn: “Ta tuyệt đối không thu hồi thi độc, đây không chỉ là thắng bại của nhân tộc, mà còn là nghi thức Nhai Tí của ta, há có thể coi như trò đùa? Rắc rối nhất vẫn là Cổ Thần điện hạ, nếu ngài đã đến đây, lại gặp mặt ta, vậy đã không thể thoải khỏi liên quan. Dù bây giờ ngài trở về, liệu các thần sẽ cho rằng ngươi không tham dự? Vạn Tai chi chủ há có thể bỏ qua cơ hội này?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Thần Thiểu Miểu biến ảo không ngừng.

Nàng một tay nắm quyền, nâng lên trước mặt Sở Hi Thanh, chỉ một ý niệm là có thể nện xuống.

Thần Thiểu Miểu lại không thể quyết định.

Đúng như Sở Hi Thanh nói, thật ra nàng đã đến nơi này rồi, đã không thể thoát khỏi hiềm nghi.

Đến lúc đó các thần giận dữ, họ cũng không cần chứng cứ gì.

Vạn Tai chi chủ Kế Đô càng không bỏ qua cơ hội này.

Hắn vẫn mưu đồ thu nạp các loại lực lượng tai nạn, ngàn vạn năm trước thậm chí còn không tiếc ám hại minh hữu La Hầu.

Thần Thiểu Miểu ẩn thân tại phàm giới, chính là tránh né kẻ này.

Một khi nàng vì thế mà đắc tội với các thần, Kế Đô sẽ không cố kỵ mà ra tay với nàng.

Lúc này, Tiểu Tóc Húi Cua trên bả vai Sở Hi Thanh cau mày, muốn nhe răng trợn mắt với Thần Thiểu Miểu đang định vung quyền với Sở Hi Thanh.

Bạch Tiểu Chiêu lại lắc đầu, ra hiệu nó bình tĩnh chớ nóng.

Chương 2624 - Bắt đầu Vĩnh Hằng (2)

Sở Hi Thanh lại dụ dỗ từng bước: “Trừ phi điện hạ bán đứng ta, tố giác với các thần ngay bây giờ, vấn đề là ngài làm vậy thì có lợi ích gì? Tương lai khi nhân tộc diệt vong, Thánh hoàng đời thứ ba ngã xuống, các thần sẽ bỏ qua cho ngài sao? Nếu như ngài muốn hoàn thành nghi thức Vạn Ôn, vậy sau trận thi tai này, ngài cảm thấy tương lai nhân tộc thật sự không có lực lượng che chở cho ngài sao?”

Khoảnh khắc này, quanh người Sở Hi Thanh xuất hiện 12 con Hoàng Long, vờn quanh phía sua hắn như mặt đồng hồ.

Sở Hi Thanh lại chỉ chỉ Bất Chu sơn bên cạnh: “Nếu điện hạ sở hữu lực lượng cấp bậc đế quân, tương lai dù nhân tộc diệt vong, điện hạ cũng có lực lượng mưu cầu đường sống. Điện hạ có thể vì thế mà đắc tội với vài người bạn, nhưng vậy thì sao, lực lượng là của bản thân mình!”

Thần Thiểu Miểu hít sâu, lại nhìn về phía tay áo bên phải của Sở Hi Thanh.

Nàng biết con Vọng Thiên Hống vốn phải chết kia, đang trốn trong tay áo Sở Hi Thanh.

Thần Thiểu Miểu đang suy nghĩ, khả năng cướp Vọng Thiên Hống và giết chết nó.

Nàng chợt từ bỏ.

Sở Hi Thanh đã dùng long sống làm long trụ, đại trấn trấn quốc cực mạnh, có thể lấy long khí từ nơi cách xa mấy triệu dặm.

Dưới long khí gia trì, dù chỉ một con Hoàng Long cấp bậc đế quân này, thì nàng cũng không ứng phó nổi.

Cổ Thần lịa bắt đầu tính toán độ khả thi của việc đi tố giác.

Thần Thiểu Miểu trầm tư chốc lát rồi cũng từ bỏ, trước không nói đến việc Sở Hi Thanh có thể bỏ mặc nàng rời đi hay không, mặc dù nàng có thể rời đi, thì nàng cũng có lợi ích gì?

Chẳng lẽ có thể để Kế Đô không ra tay với nàng? Có thể để mấy vị Tổ thần kia giúp đỡ nàng đối phó với Vạn Ôn chi chủ, trở thành Thánh Giả của thiên quy này sao?

Đến khi đó mấy vị Tổ thần hỏi nàng vì sao nuôi hổ thành hoạn, vì thế mà gây họa cho các thần, thì nàng nên trả lời thế nào?

Huống chi Sở Hi Thanh đã lắp tên vào cung, một ý nghĩ là có thể khiến thi tai bùng phát, khác nhau ở chỗ quy mô to và nhỏ thôi, mình căn bản không ngăn cản được.

Thần Thiểu Miểu nghĩ đến đây, không khỏi nghiến răng nghiến lợi.

Tên trước mắt này đã dự đoán được tất cả các phản ứng của nàng.

Nàng mạnh mẽ đưa tay về phía Sở Hi Thanh: “Đưa tây!”

Sở Hi Thanh không chút do dự, lấy một giọt tinh huyết của Triêu Thiên Hống, giao cho Thần Thiểu Miểu: “Ta đã để tứ đại Thi tổ pha lương tinh huyết của Triêu Thiên Hống, thả vào đồ ăn và nguồn nước của chư bộ Cự linh. Tiếp đó thi độc bùng phát thế nào, đều dựa vào điện hạ.”

Thần Thiểu Miểu hừ một tiếng, cầm tinh huyết và cảm ứng.

Nàng rất nhanh đã phân tích được đại khái về cấu tạo của thi độc này.

Thần Thiểu Miểu không khỏi thở dài trong lòng, ngày xưa các thần tập hợp huyết mạch và thần lực của họ để chế tạo Vọng Thiên Hống, tuy giải quyết được mối họa Huyền Hoàng thủy đế, nhưng cũng chôn xuống mầm họa ngày hôm nay.

Thi độc dương tính này, thật là đáng sợ!

Tuy nó chủ yếu nhằm vào lực lượng huyết mạch các thần Bàn Cổ, nhưng cũng mang độc tính rất mạnh với rất nhiều thần Hỗn Độn.

Dù là Thần Thiểu Miểu cũng không thể không cẩn thận.

Ngày xưa nàng từng hóa giải mấy trận thi tai cho nhân tộc, nên xem như là hiểu khá rõ về thi độc.

Nàng thử nghiệm mấy loại phương pháp, muốn phá giải hết thi độc này, lại không có hiệu quả khả quan.

Thần Thiểu Miểu lắc đầu, bắt đầu lấy giọt tinh huyết này làm cơ sở, dùng lực lượng Vạn Ôn để cảm ứng thi độc phân bố toàn bộ Trung Thổ.

Chỉ chốc lát sau, nội tâm nàng đã nổi sóng lớn.

Thi độc của Triêu Thiên Hống đã xuất hiện ở đại đa số nguồn nước tại Trung Thổ, dù là tứ đại thần sơn thì cũng không may mắn thoát khỏi.

Còn có một phần Cự linh đã trúng thi độc, đang trong thời kỳ ủ bệnh.

Bởi vậy có thể thấy tứ đại Thi tổ làm việc rất tận tâm.

“Thời kỳ ủ bệnh quá ngắn, vẫn phải chờ một chút.”

Thần Thiểu Miểu đang áp chế thời gian thi độc bùng phát, một mặt điều khiển thi độc càng ẩn núp sâu hơn.

Thời kỳ ủ bệnh càng dài, bùng phát càng mãnh liệt.

Nếu đã quyết định, vậy dứt khoát tàn nhẫn một chút.

Trận thi tai quy mộ lớn này, tương lai sẽ làm lực lượng của nàng càng mạnh mẽ hơn.

“…Thật ra chúng ta nên đổi chỗ khác, sử dụng thần lực ở đây, có thể sẽ bị các thần phát hiện. Ngươi cũng có thể cút! Vì hại ta, ngươi còn cố tình chạy đến Bất Chu sơn. Bây giờ lòng người Thần Châu rung chuyển, một khi ban ngày không có mặt trời, bách tính của ngươi sẽ hoảng loạn. Ngươi không sợ Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ sẽ vì thế mà suy yếu sao?”

Thần Thiểu Miểu vừa điều khiển thi độc, vừa nói chuyện.

Nàng lại phát hiện Sở Hi Thanh không hề có ý định rời đi.

Vị Thánh hoàng đời thứ tư này đang chắp tay sau lưng, nhìn về phía Bất Chu sơn.

Thần Thiểu Miểu không khỉ nghi hoặc nhìn sang: “Chỉ còn nửa khắc nữa là đến lúc mặt trời mọc.”

“Mặt trời xuất hiện muộn một lúc, cũng không có vấn đề. Hơn nữa Chúc Quang âm đã thu hồi Dương nhãn, thần khí ký thể của hắn có thể soi sáng Thần Châu nửa canh giờ.”

Sở Hi Thanh không thèm để ý, trong mắt bắn ra tia sáng nguy hiểm:

“Ta chưa thể đi, Câu Trần Tinh Quân và Văn Khúc, Tham Lam, Mộc Đức, Thất Sát, Hỏa Đức, Thiên Thiền đang ở trên núi.”

Thần Thiểu Miểu nghe vậy thì cả kinh.

Nàng không muốn bị Câu Trần phát hiện, nên vận dụng thần lực càng cẩn thận hơn.

Thần Thiểu Miểu chợt nghi hoặc nhìn Sở Hi Thanh: “Ngươi biết hắn ở đây, vì sao còn muốn đến Bất Chu sơn. Hít…”

Nàng nói được nửa câu, liền nghĩ đến một khả năng đáng sợ, nhất thời hít vào một hơi khí lạnh.

“Lẽ nào ngươi có ý đồ với hắn?”

Lại giống như Huyền Hoàng thủy đế?

“Là chúng ta.”

Sở Hi Thanh quay đầu, nở nụ cười với Thần Thiểu Miểu, vẻ mặt muốn thân thiết thế nào thì có thân thiết thế đó: “Ngươi nên đoán được, thật ra nghi thức chứng đạo Vĩnh Hằng của ta đã bắt đầu.”

Mặt Thần Thiểu Miểu lại đen xì.

Chính là vì đã đoán được, nên nội tâm nàng mới lạnh lẽo hơn.

Cái tên này muốn giẫm lên đầu Câu Trần Tinh Quân để bước vào Vĩnh Hằng.

Thật sự không dám tưởng tượng, đến khi đó Nhai Tí chi pháp của Sở Hi Thanh sẽ mạnh đến đâu, lại có sinh ra bao nhiêu nguyên chất Nhai Tí.

Nàng đã có kích động muốn ném tinh huyết Triêu Thiên Hống ra xa.

“Không thể! Tuyệt đối không thể!”

Thần Thiểu Miểu rất cuộc ý thức được mục đích thật sự của Sở Hi Thanh khi mời nàng lên phương bắc.

Nàng đỏ mắt lên, quát to với Sở Hi Thanh: “Đây chính là Câu Trần! Là con thứ của Xa Nguyên! Ngươi lại dám có ý đồ với hắn. Ngươi đừng hòng ta giúp ngươi, tuyệt đối không thể, chết cũng không thể!”

Sở Hi Thanh không khỏi ‘chậc’ một tiếng.

Hắn tiếc nuối, móc Triêu Thiên Hống trong tay áo ra: “Thôi, nếu điện hạ không muốn tham dự, vậy ta chỉ có thể nghĩ biện pháp khác, để con Triêu Thiên Hống này đi cắn Câu Trần một cái. Hiện giờ rắc rối nhất là, thi độc của Triêu Thiên Hống đã nhiễm phải thần lực của điện hạ. Hôm nay ta hành động, vẫn sẽ liên lụy đến điện hạ.”

Lúc này thi độc còn chưa bùng phát, Triêu Thiên Hống cũng chưa trưởng thành đến mức độ cắn Huyền Hoàng thủy đế, thực lực sánh vai Tổ thần.

Muốn lây cho Câu Trần, cách tốt nhất dùng cổ trùng của Thần Thiểu Miểu.

Thần Thiểu Miểu lại trợn trừng mắt lên, nàng trừng mắt nhìn Sở Hi Thanh, miệng thở hổn hển.

Thần Thiểu Miểu nghĩ thầm, cái tên này thật sự là con người?

Chương 2625 - Thiên kinh địa nghĩa

Khi Sở Hi Thanh thuyết phục Thần Thiểu Miểu, Câu Trần Tinh Quân đang ngồi trong tòa thần điện trên tầng thứ sáu Bất Chu sơn.

Hắn nhìn đoàn máu thịt đã thi hóa trong tay mình, hai mắt híp lại thành một đường: “Nói cách khác, thi độc này là tứ đại Thỉ tổ giả tạo thi độc của Vọng Thiên Hống, thật ra không đáng lo?”

“Cũng không thể nói là không đáng lo.” Văn Khúc Tinh Quân lắc đầu nói: “Đối với Cự linh dưới lục phẩm, vẫn rất nguy hiểm. Đặc biệt là bây giờ, hàn tai hàng lâm, trời lạnh đất băng. Rất nhiều Cự linh bị ép phải tụ tập lại, ôm đoàn sưởi ấm. Nếu chúng ta không đề phòng, vẫn sẽ có rất nhiều Cự linh bị lây nhiễm.”

Câu Trần Tinh Quân nghe xong, lòng không hề gợn sóng.

Cự linh dưới lục phẩm, xem như là Cự linh sao?

Có Tiên Thiên Thần Thể, mới là cùng tộc với hắn.

Hắn phất tay nói: “Như vậy việc này giao cho Văn Khúc huynh, đây là chuyện ngươi am hiểu. Còn chuyện sưởi ấm cho kẻ dưới thì giao cho ngươi và Thiên Táo Tinh Quân xử lý.”

Văn Khúc Tinh Quân khẽ khom người: “Vâng!”

Hắn nắm giữ thiên quy Văn Tự và Ngôn Linh, sau khi Thiên đế đời sáu Thương Hoàng ngã xuống, càng được xưng là Vạn Văn chi chủ, là Chân Linh số 1 trên Văn Tự chi pháp, là Thánh Giả dự bị.

Nhưng nói đến sức chiến đấu, Văn Khúc Tinh Quân không phải quá mạnh trong đám chuẩn đế quân.

Trước mắt, chức vị của hắn chủ yếu là phụ trợ Tử Vi và Câu Trần quản lý các thần trên tinh không, phụ trách tất cả các chuyện văn.

Câu Trần Tinh Quân lại dùng ánh mắt bễ nghễ lạnh lùng nhìn xuống đại địa mênh mông bị bóng tối bao phủ kia.

Lúc này tuy tầng sáu Bất Chu sơn vẫn ấm áp như xuân, nhưng tầng băng phía dưới mặt đất đã rất dày. Còn có rất nhiều tuyết rơi xuống.

Có thể thấy rất nhiều bộ lực Cự linh ở bên dưới, giống như đàn kiến đang di chuyển trong gió tuyết, đi về phía Bất Chu sơn.

“Như vậy tứ đại Thỉ tổ đâu?”

Trong lời nói của Câu Trần, ngậm lấy vô tận sát cơ.

Bốn người này dám đối đầu với thần tộc, làm nanh vuốt cho Sở Hi Thanh, nên trả giá đắt.

Mấy người họ hàng lâm bản thể xuống đây, ngoại trừ điều tra đầu nguồn thi dộc, trợ giúp chư bộ Cự linh chống lại giá rét ra, thì còn có một mục đích khác, chính là săn giết những cánh tay của Sở Hi Thanh.

Thực lực của vợ chồng Sở Hi Thanh rất mạnh, thậm chí có năng lực đối kháng với đế quân.

Nhưng người bên cạnh họ thì lại rất yếu đuối.

Muốn chém thân cây, phải cắt cành lá trước.

Đại Luật bây giờ chính là do đám cành lá gầy yếu này đẩy lên.

Chỉ là Câu Trần nói xong, không ai trả lời hắn.

Hắn không khỏi nhíu mày, liếc nhìn Tham Lang Tinh Quân ngồi bên dưới.

Tham Lang Tinh Quân râu bạc mắt to, tướng mạo hung ác hào phóng.

Hắn là kẻ mạnh nhất trong ba sao Sát Phá Lang, thực lực sánh vai đế quân, chính là một trong những nanh vuốt đắc lực nhất dưới trướng âm Thần – Nguyệt Hi.

Mà hai thần âm Dương tuy đã mất quyền lực Phổ Thiên, bọn họ vẫn là kẻ có năng lực cảm ứng mạnh nhất trong tất cả Tổ thần.

Bọn họ còn lấy được mắt trái của La Hầu, đúc lại ‘Giám Thiên thần nhãn’.

Năng lực cảm ứng của mạch Hư Thần cũng rất mạnh, nhưng chuyên về xem địa điểm, không thích hợp tìm kiếm và tra xét.

“Trước mắt vẫn chưa tìm thấy.”

Tham Lang Tinh Quân đáp lại: “Có thể xác định là, những người này đang hoạt động ở Trung Thổ. Họ làm chuột quen rồi, rất giỏi che giấu tung tích, âm Thần điện hạ không thể phân tâm, tạm thời không tìm được họ. Không bằng mời Tử Vi bệ hạ ra tay, thôi diễn tính toán vị trí của họ.”

Hắn lại bất mãn quét mắt nhìn bốn phía, cuối cùng ánh mắt rơi vào một thanh niên khoảng 30 tuổi đứng sau Câu Trần Tinh Quân: “Ngươi là chủ Bất Chu sơn? Rượu thịt ra muốn đâu? Khi nào dâng lên? Đường đường là Bất Chu sơn, nơi thiên đình cổ xưa nhất, lại không biết lễ phép đến mức này?”

Nam Thiên Đế ở Bất Chu sơn đã đổi người.

Vì Sở Hi Thanh, Bất Chu sơn đã gặp nhiều kiếp nạn, đặc biệt là tầng chót bị tử thương nặng nề.

Hoàng Thiên Viêm thân là thiên đế khó trốn tránh tội lỗi, không thể không thối vị nhượng hiền.

Nhưng chủ mới của Bất Chu sơn lại vẫn xuất thân từ Hỏa Thần bộ, còn là dòng của Hoàng Thiên Viêm.

Đây là do Hoàng Thiên Viêm không chỉ phục sinh Hỏa Thần, mà còn là sức mạnh nòng cốt của Bất Chu sơn.

Trưởng tử của hắn là Hoàng Thiên Thường, được rất nhiều Vương tộc ủng hộ, trở thành chủ mới của Bất Chu sơn.

Nhưng vị được gọi là ‘Nam Thiên Đế’ này đang đứng nghiêm sau Câu Trần, vẻ mặt cung kính, không dám thở mạnh.

Hắn nghe vậy thì lo lắng đến tái mặt, khom người đáp: “Rượu thịt đã chuẩn bị từ lâu, ta sẽ để bọn họ mang lên, mời điện hạ chờ một chút.”

Mộc Đức Tinh Quân lại hơi mỉm cười nói: “Câu Trần bệ hạ, tứ đại Thỉ tổ không phải kẻ tầm thường, muốn tru diệt họ cũng không dễ. Nếu tạm thời không tìm được, không ngại ra tay với người bên cạnh Sở Hi Thanh trước.”

“Vấn đề là chọn người nào trong Thần Châu làm mục tiêu?” Thất Sát Tinh Quân không khỏi nở nụ cười, lời nói hàm chứa ý trào phúng: “Độn pháp Như Ý của Sở Hi Thanh có thể cắt tiết điểm thời gian, chỉ cần pháp lực vẫn còn, liền có thể tùy tiện cất bước trong phàm giới; Sở Vân Vân cũng là một người một thương, hiểu rõ tất cả ngóc ngách trong thiên hạ. Chúng ta muốn tiêu diệt một người bên cạnh họ, cũng là rất khó.”

“Hai kẻ này đúng là độn pháp siêu quần, mà lại khó có thể ngăn cản.”

Mộc Đức Tinh Quân hơi gật đầu: “Nhưng chúng ta vẫn có biện pháp, để bọn họ không thể nhận được thông báo, đến khi đó dù độn pháp thiên hạ vô song thì lại thế nào?”

Hắn cũng ném mắt về phía đại địa mênh mông dưới Bất Chu sơn, khóe môi cong lên: “Hiện giờ có một mục tiêu thích hợp, nhất định có thể làm trọng thương Đại Luật, làm Sở Hi Thanh đau thấu tim gan.”

Văn Khúc Tinh Quân nhìn Mộc Đức Tinh Quân một chút, nghĩ thầm mục tiêu này quá nửa là vị Đông cung hoàng hậu Lục Loạn Ly kia.

Nữ tử này đang ở một mình tại Vô Chung Dương, gánh nạn bão cho Thần Châu.

Mà với thân phận địa vị của Lục Loạn Ly, và cả thiên phí của nàng, đều là mục tiêu các thần tất phải diệt.

Nữu tử này tiền đồ vô lượng, tương lai còn hơn xa Chập Long.

Nếu các thần mặc kệ nữ tử này trưởng thành, có lẽ nàng sẽ trở thành đế quân thứ tư của triều Đại Luật.

Chương 2626 - Thiên kinh địa nghĩa (2)

Nhưng đúng lúc này, một đám thị nữ của chậm rãi tiến vào.

Bọn họ nâng chậu rượu thịt, cẩn thận từng li từng tí dâng lên bàn mấy người.

Bất Chu sơn tự nhiên không dám chậm trễ mấy vị đế quân và chuẩn đế này, bọn họ dâng rượu tốt nhất ở Bất Chu sơn lên.

Rượu này được làm từ trăm loại thần quả, quanh năm được cống lên cho các thần trên tinh không, rất được các thần yêu thích.

Thịt kia cũng không phải vật phàm, đều là sơn trân hải vị.

Bên trong còn có 30 que nướng, đều là dùng thanh niên đồng nam đồng nữ có thiên tư trác tuyệt của nhân tộc để nướng thành xiên nướng.

Đây là một món ngon tương đối có tiếng của Cự linh Trung Thổ, gọi là ‘Hỏa thụ nhân hoa’, nếu nướng tốt, lại phối hợp mới nước chấm đặc chế, có thể nói là một món cực ngon.

Trước kia Văn Khúc Tinh Quân cũng rất thích ăn món này.

Nhưng lúc này hắn nhìn thấy món ăn này, lại nhíu chặt lông mày, cảm giác khó mà nuốt trôi.

‘Thịt’ mà bọn họ vẫn ăn, giờ lại đã nắm giữ sức mạnh to lớn có thể lấy mạng họ.

Nếu như nhân tộc đạt được thắng lợi, lại trở thành bá chủ thiên địa lần nữa.

Đám hậu duệ Bàn Cổ như họ, liệu có trở thành đồ ăn của nhân tộc?

“Đưa món này xuống đi.” Văn Khúc Tinh Quân phất tay ra hiệu, sau đó tò mò hỏi: “Loại xiên nướng này vẫn rất lưu hành ở phàm giới sao?”

Hoàng Thiên Hoàng và đám người chung quanh nhìn nhau một chút, lúc này mới khom người nói: “Bất Chu sơn rất nhiều năm rồi chưa làm. Ngày xưa Huyết Nhai Đao Quân lên phương bắc, quét ngang tứ đại thần sơn, từng đem hơn 100 vị Cự linh thiên phú tốt nhất của hoàng tộc thành ‘Hỏa trụ nhân hoa’, ép tất cả Cự linh nhất phẩm và Bán Thần ở phàm giới khi đó phải ăn, sau đó 16 hoàng tộc đều coi chuyện này là cấm kỵ, không còn ăn thứ này nữa.”

“Bây giờ chỉ có người phía dưới còn dùng, nhưng từ khi Sở Hi Thanh quật khởi đến nay, hiện giờ đám người phía dưới cũng không dám dùng.”

Hắn nói đến chỗ này, lại cố tình liếc mắt nhìn Tham Lang Tinh Quân một chút.

Văn Khúc Tinh Quân rốt cuộc đã hiểu.

Món ăn này là do Tham Lang Tinh Quân gọi, bằng không Bất Chu sơn sẽ không làm.

Tham Lang Tinh Quân thì cười ha ha, cầm que nướng lên gặm: “Không tệ! Không tệ! Chính là mùi vị này!”

Hắn lập tức trợn tròn mắt, dùng ánh mắt xem thường quét nhìn mọi người ở đây.

“Làm sao? Thấy nhân tộc có tư thế quật khởi, chư vị không dám ăn à? Đã muộn rồi! Ban đầu ta đã khuyên các ngươi, đừng ép nhân tộc quá đáng, đừng làm quá tuyệt. Thỏ bị ép cuống cũng sẽ cắn người, huống hồ dòng dõi của Long Hi, Đông Hoàng mà là thỏ sao?”

“Long Hi sở hữu lực lượng diệt thế, các ngươi không dám đồng quy vu tận với hắn, diệt sạch nhân tộc, vậy thì bộ tộc này sớm muộn gì cũng sẽ nổi lên, ngại gì không lưu lại vài chỗ trống? Nhưng khi đó có vị Tổ thần nào chịu nghe?”

“Đến hôm nay, chúng ta và nhân tộc có bao nhiêu nợ máu, bao nhiêu oán hận, đã là quan hệ không chết không thôi, lúc này sợ thì có ích gì? Hôm nay các ngươi không ăn, bọn họ sẽ không giết các ngươi sao? Nếu như chúng ta không thể đè họ xuống, vậy chúng ta sẽ chết hết, đời sau của chúng ta cũng là đồ ăn trong miệng họ. Chậc, ngươi nhìn Thiên Thiền kìa, hắn rất tốt, ăn rất sung sướng, ta thích, nào, cạn chén.”

Ánh mắt đỏ thẫm của Tham Lang Tinh Quân lóe lên tia bạo ngược.

Thật ra hắn chưa bao giờ ăn thứ này.

Mà khi Sở Hi Thanh quật khởi, bắt đầu để các thần trên tinh không hoảng loạn, hắn lại càng muốn ăn thịt này, ăn từng ngụm từng ngụm.

Sói muốn ăn thịt, thiên kinh địa nghĩa!

Mọi người trong điện chỉ lẳng lặng nghe hắn nói. Mặc dù tâm có bất mãn, cũng không thể phản bác.

Tham Lang Tinh Quân quả thực có tư cách nói như vậy.

Sau khi Tham Lang vừa dứt lời, bọn họ lại nhìn sang Thiên Thiền Tinh Quân.

Thiên Thiền Tinh Quân ngồi dưới cùng, tướng mạo béo trắng, nhìn qua rất hiền lành.

Vị này vẫn không để ý đến lời nói của mọi người, tự ăn uống vui vẻ, mãi đến khi mọi người chú ý đến, hắn mới tay cầm que nướng, ánh mắt mờ mịt nhìn nhau với đám người Câu Trần: “Các ngươi nhìn ta làm gì? Que nướng này ăn rất ngon, các ngươi không ăn sao?”

Văn Khúc nhìn người này, không khỏi bật cười.

Sao Thiên Thiền, chỉ là một ngôi sao trung đẳng trên tinh không.

Nhưng vị Tinh chủ này, lại là một tồn tại cấp đế quân!

Thú thể của hắn chính là con Lục Sí Kim Thiền đầu tiên từ khi khai thiên! Là một thần linh Hỗn Độn từ cửu viễn.

Đây là một nhân vật đáng sợ có thực lực rất mạnh.

Tiên Thiên Thần Khu của người này tuy chỉ có 699 trượng, lại có thiên phú chiến đấu rất mạnh.

Thực lực vượt qua Tham Lang và Thiên Táo, thậm chí mạnh hơn rất nhiều đế quân.

Trong mấy vị thần linh ở đây, cũng chỉ có Câu Trần có thể hơn một bậc.

Chỉ là linh tuệ của người này quá ngây thơ và nông cạn, nhưng rất hợp để làm nanh vuốt.

Một triệu năm trước, con ve vàng này còn càn quấy ngang dọc trong tinh không và phàm giới, không thèm kiêng kị.

Mãi đến khi Dương Thần – Thái Hạo ngã xuống, Xa Nguyên mới ra tay hàng phục, để nó trở thành lưỡi đao đáng sợ của hệ Hư Thần.

“Tham Lang Tinh Quân nói có lý, chuyện đến nước này, chúng ta và nhân tộc đã không chết không thôi, không thể đội trời chung.”

Câu Trần Tinh Quân vẫn nhìn về phía bầu trời đêm bằng ánh mắt nghiêm nghị.

Nhưng hắn lại không đưa tay lấy xiên nướng, mà là cầm rượu lên.

Câu Trần Tinh Quân vốn không ăn thứ này, hắn ăn thứ thịt này, cảm giác như ăn thịt cháu trai của huynh đệ mình.

Cũng bởi vì đáy lòng hắn vẫn còn tôn trọng và kiêng kỵ lực lượng của vị đường đệ kia.

1300 vạn năm trước, bọn họ dựa vào Thần Bàn Nhược âm thầm liên lạc, các thần Hỗn Độn và Bàn Cổ liên thủ, mà lại hầu như dốc hết sức lực, mới tính toán và đánh trọng thương Đông Hoàng và Long Hi, lúc này mới đánh bại nhân tộc.

Nhưng dù là vậy, các nhà đều phải trả giá đắt, tử thương gấp năm lần nhân tộc, còn có năm vị Tổ thần, sáu vị thần linh Hỗn Độn tiếp cận Tạo Hóa bị ngã xuống trong trận chiến đó.

Đương nhiên, nhân tộc bây giờ còn lâu mới mạnh bằng 1300 vạn năm trước.

Nhưng các thần Bàn Cổ bây giờ cũng không đồng tâm đồng lực như trước kia, bọn họ cũng không có các thần Hỗn Độn giúp đỡ.

Bọn họ có thể đánh bại nhân tộc một lần nữa không?

Lại nên trả giá thế nào cho trận đại chiến nhân thần này?

Trả giá nổi không?

Vì vậy mấy vị Tổ thần đều rất rõ ràng.

Trận chiến này không thể đánh, tốt nhất là không đánh.

Bọn họ không chịu nổi tổn thất này.

Muốn dẹp trận hạo kiếp này, biện pháp duy nhất chính là Tạo Hóa.

Hiện giờ, chỉ cần một vị Tổ thần trở thành Tạo Hóa chúa tể, thì có thể áp chế nhân tộc mà không phải trả bất kỳ cái giá nào.

Câu Trần Tinh Quân nghĩ tới đây, lại liên tưởng đến con chim Đế Giang kia.

Lần này hắn hàng lâm phàm giới, thật ra còn có một việc quan trọng khác.

Phụng lệnh phụ thần, hắn muốn tra xét tình hình của con chim Đế Giang kia.

Con chim nhỏ này xuất thân cùng một thời đại với Thiên Thiền Tinh Quân, lại giống như rất nhiều thần Hỗn Độn, thần thể chỉ dừng lại ở trước đế quân.

Cách đây không lâu, con chim này lại thăng một cấp, trở thành Thánh Giả của Nạp Thiên chi pháp.

Mà biến hóa duy nhất, chính là do con chim nhỏ này trở thành vật cưỡi của Sở Vân Vân.

Trong này rốt cuộc có điều ảo diệu gì?

Chuyện này đã oanh động toàn bộ tinh không.

Không chỉ các thần Hỗn Độn rất quan tâm, mà các thần Bàn Cổ cũng giống vậy.

Tham Lang Tinh Quân đang ăn thịt kia cũng rất quan tâm chuyện này.

Đừng thấy vị này luôn tỏ vẻ không đội trời chung với nhân tộc mà nhầm, thật ra con thứ của vị này, kẻ được xưng ‘Bạo Thực chi chủ’ Thiên Cảo đã phụng lệnh Tham Lang, vẫn chưa tiếp nhận vị trí Tinh chủ, cũng không nhiễm một chút máu người nào.

Hắn nghĩ tới đây, không khỏi tâm sự nặng nề, nhấp một ngụm rượu

Khi Câu Trần đang suy nghĩ, lại không để ý đến, trong chén rượu này có giấu 108.000 con trùng…

Lúc này, bên dưới Bất Chu sơn, Thần Thiểu Miểu nhất thời thả lỏng.

Chắc là xong rồi!

Trong một giọt nước, tất có 108.000 trùng.

Trong đó có một ít sâu nhỏ bé, lại mạnh đến mức thần linh cũng không thể thanh trừ.

Trước kia nàng đã đào tạo loại sâu này, mà bây giờ chỉ cần đưa một con vào trong cơ thể Câu Trần, là có thể để hắn từ thi độc xâm nhiễm từ từ.

Chương 2627 - Gây chiến

“Họ đã ăn rồi.”

Dưới Bất Chu sơn, Thần Thiểu Miểu mặt cười trắng bệch, cảm giác cả người hoảng hốt, thân thể mềm mại cũng có chút nhũn ra.

Trong lòng nàng vừa may mắn, lại vừa khủng hoảng.

Trước là lo lắng bị Câu Trần phát hiện.

Hiện giờ lại kinh hoàng, mấy người Câu Trần mà bị nhiễm hóa thành sát thi thật, Hư Thần có xé xác nàng không?

Thần Thiểu Miểu không hiểu được, vì sao mình lại trúng tà? Lại làm chuyện gan to bằng trời này?

Nhưng Vạn Ôn chi pháp của nàng tăng lên cũng là thật.

Thi độc Vọng Thiên Hống, từ ẩn núp đến bùng phát, bình thường sẽ nằm trong khoảng ba đến bốn canh giờ, không vượt quá tám canh giờ, độc rất mãnh liệt bá đạo, mạnh như Huyền Hoàng thủy đế cũng không thể chống đỡ.

Do thần lực của nàng áp chế, nên đến giờ vẫn không có Cự linh nào chuyển hóa thành độc thi.

Thi độc do tứ đại Thi tổ ném ra, cũng đang được truyền bá rộng rãi.

Theo ngày càng nhiều Cự linh bị lây nhiễm, Thần Thiểu Miểu cảm giác Vạn Ôn chi pháp của mình ngày càng mạnh.

Thậm chí còn sinh thành một ít nguyên chất trong cơ thể.

Cái này rất không bình thường.

Bình thường, chỉ có khi chứng đạo Vĩnh Hằng mới sinh thành một lượng lớn nguyên chất.

Vì vậy thực lực tương lai của mỗi một thần linh, đều được quyết định khi chứng đạo Vĩnh Hằng.

Sau đó cũng có thể sinh thành nguyên chất, nhưng rất khó khăn, phải dốc sức tăng tầng thứ thiên quy, cảm ngộ sự ảo diệu của thiên quy, có khi một vạn năm cũng chỉ tăng được một tia.

Hoặc là giống như nàng, ‘giao hòa’ sâu hơn với thiên quy Vạn Ôn, xúc tiến lực lượng thiên quy, từ đó sinh thành nguyên chất.

Nếu như có thể lây cho Câu Trần, vậy thiên quy Vạn Ôn của nàng sẽ tăng mạnh chưa từng có.

Dự tính sau khi trở thành Thánh Giả, trong một quãng thời gian rất dài, nàng sẽ sinh thành rất nhiều nguyên chất, mãi đến khi thu gặt xong lợi ích của việc lây lan thi độc cho ngàn tỷ Cự linh.

Thần Thiểu Miểu lại chờ mong, lại lo lắng: “Bệ hạ, khả năng họ phát hiện là rất cao, ta cảm thấy chúng ta vẫn rời khỏi đây thì hơn.”

“Điện hạ đúng là nên rời đi.” Sở Hi Thanh gật đầu: “Nếu ta là điện hạ, bây giờ ta sẽ đi tìm Thánh hoàng đời thứ ba, nhờ hắn che chở, từ đây bắt đầu ẩn nấp hành tung.”

“Đi tìm Lý Văn Hoàng?” Thần Thiểu Miểu hơi sững sờ, vẻ mặt do dự.

Nàng lập tức hừ lạnh một tiếng: “Vì sao ta phải tìm tên vong ân phụ nghĩa kia?”

Hơn nữa, nàng và Thánh hoàng đời thứ ba đã không liên lạc mười mấy vạn năm rồi.

Từ khi Lý Văn Hoàng bóp chết Đồng Tâm cổ trong cơ thể hắn, nàng đã thề sẽ ân đoạn nghĩa tuyệt với kẻ bạc tình kia.

Đáng ghét nhất là, Lý Văn Hoàng cũng không đến tìm nàng.

Vì vậy Thần Thiểu Miểu lo lắng mình đi tìm, thì Lý Văn Hoàng sẽ không quan tâm, bỏ mặc nàng.

“Thiên hạ ngày nay, cũng chỉ có Thánh hoàng đời thứ ba và Nam Cực Trường Sinh đại đế là có thể bảo vệ điện hạ bình yên vô sự. Coi như ta chứng đạo Vĩnh Hằng, thực lực vẫn kém Hư Thần rất nhiều. Một khi chiến đấu, ta không rảnh quan tâm đến chuyện khác, vì vậy sau khi chuyện phát sinh, điện hạ tốt nhất là đừng hi vọng vào ta.”

Nếu Hư Thần nhất định phải báo thù, Sở Hi Thanh sẽ lựa chọn đối kháng chính diện với Hư Thần trên chín tầng mây xanh.

Vấn đề là một khi bắt đầu chiến đấu, hắn và Sở Vân Vân không lo được cho Thần Thiểu Miểu.

Một khi cha con Xa Nguyên gặp khó trong tay vợ chồng họ, nhất định sẽ ra tay với Thần Thiểu Miểu, tiêu diệt kẻ thù dễ giải quyết hơn này.

Sở Hi Thanh không muốn tiếp đón Hư Thần ở thành Vọng An.

La Hán Tông đang chủ trì xây dựng ‘Vạn Thần đại trận’ ở thành Vọng An.

Trận này là do Huyền Hoàng thủy đế và Trí Tẩu liên thủ sáng tạo, là nguyện vọng chưa xong của Huyền Hoàng thủy đế.

Lấy 'Thập Nhị Đô Thiên Thần Long Trấn Quốc đại trận' làm trụ cột, mượn mười hai long trụ trấn quốc, cùng sức mạnh tâm linh của ngàn tỷ con dân, dùng để trấn áp toàn bộ địa giới Thần Châu.

Lúc này, tòa đại trận này đã có chút mô hình.

Nhưng một khi phát sinh chiến đấu cấp bậc Tổ thần, vẫn sẽ hủy diệt phân nửa thành Vọng An.

Thành bị phá thì cũng thôi, Sở Hi Thanh đã chuẩn bị vài chỗ tránh nạn cỡ lớn ở trong thành, có thể giúp đại đa số bách tính giữ mang.

Mấu chốt là hắn không gánh nổi mạng của Cổ Thần.

Trước khi 'Vạn Thần đại trận' hoàn thành, trong thiên hạ này chỉ có hai nơi có thể chống đỡ thủ đoạn qua lại hư không của Xa Nguyên và Tử Vi Tinh Quân.

Thần Thiểu Miểu nghe xong, chỉ thấy ngực đau nhói.

Nàng nghiến răng, lạnh lùng nhìn Sở Hi Thanh.

Vừa rồi tên nào luôn mồm nói 'điện hạ cảm thấy tương lai nhân tộc sẽ không có lực lượng che chở cho ngài sao?'

Sở Hi Thanh cũng cảm thấy lương tâm của mình hơi đau, liền né tránh ánh mắt của Thần Thiểu Miểu.

"Điện hạ đã trả giá đắt vì sự phục hưng của nhân tộc ta, nếu Thánh hoàng đời thứ ba còn mặc kệ điện hạ, vậy chính là hạng người vong ân phụ nghĩa chân chính."

Sở Hi Thanh hơi do dự, vẫn nói vài câu đầy thâm ý: "Điện hạ, theo ta biết, đến nay Thánh hoàng đời thứ ba vẫn không có người bầu bạn. Hắn là nhân vật tu luyện Già Thiên chi pháp đến cảnh giới Thánh Giả, há có thể để cho điện hạ thăm dò nhất cử nhất động của mình? Hơn nữa giữa nam nữ, nếu một phương quá cường thế, thật ra cũng không tốt."

Thần Thiểu Miểu nghe vậy thì không khỏi ngẩn ngơ.

Chốc lát sau, nàng thu hồi ánh mắt như đao: "Vài câu này của ngươi, mới giống như là người nói."

Nàng lại phát hiện chỗ không đúng: “Ngươi chỉ nói ta rời đi, như vậy ngươi thì sao?”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì nở nụ cười, hắn tay đè trường đao, tiếp tục nhìn về Bất Chu sơn: “Ngày xưa Huyền Hoàng thủy đế bị lây thi độc của Vọng Thiên Hống, chính là do Băng Thần và Lôi Thần đưa chân thân xuống phàm giới, lại bị mấy người Tử Vi và Câu Trần hợp lực vây công.”

Thần Thiểu Miểu như ngộ ra.

Nghĩ thầm nếu không phải sau khi bị cắn, Huyền Hoàng thủy đế vẫn bị vây công, không có cơ hội trấn áp thi độc, thì sao vị Thánh hoàng đời thứ hai này có thể bị lây nhiễm đến mức độ không thể trừ độc?

Nàng không chần chờ nữa, mở một đôi cánh lông màu vàng, trực tiếp hóa thành một vệt kim quang, ngự không mà lên: “Ngươi tự lo đi.”

Thần Thiểu Miểu đang dùng Thần Ô cổ, là hàng nhái của Đại Nhật Kim Ô, là cổ trùng do nàng bồi dưỡng, có thể giúp nàng sử dụng Quang độn, nắm giữ độn tốc không kém hơn Đại Nhật Kim Ô.

Lực lượng thôi phát Thần Ô cổ, thì lại bắt nguồn từ Thần Nguyên cổ mà nàng trồng vào trong cơ thể con dân các bộ lạc Cửu Lê.

Thần Nguyên cổ này bình thường vô hại, còn có thể trợ giúp con dân bộ lạc Cửu Lê tu hành võ đạo, cường thân kiện thể.

Nhưng nếu Thần Thiểu Miểu gặp phải kẻ địch mạnh mẽ, nàng lại có thể lấy lực lượng của Thần Nguyên cổ, thay thế nguyên lực thiên địa.

Nàng cũng dùng cách này để trốn tránh chín tầng mây xanh, có thể dùng chân thân cất bước phàm giới, mà không lo lắng về nghiện nguyên.

Chương 2628 - Gây chiến (2)

Ngay khi Thần Thiểu Miểu trốn xa đến 50 vạn dặm, nàng cảm được một luồng đao ý cực kỳ khủng bố xông thẳng lên trời xanh từ phía Bất Chu sơn.

Thần Thiểu Miểu thông qua cổ trùng, nghe được giọng nói lạnh lẽo của Sở Hi Thanh.

“Thần Thiên Kinh, nghe nói hôm nay ngươi chỉ huy các thần đưa chân thân hàng lâm phàm giới, trẫm đặc biệt tới đây, kính mời các hạ một trận chiến!”

Thần Thiểu Miểu biết ‘Thần Thiên Kinh’ chính là tên gọi trước kia của Câu Trần Tinh Quân.

Sở Hi Thanh gọi thẳng tên húy, là không tán thành thân phận Câu Trần Tinh Quân của đối phương.

…

“Ầm!’

Trong Vạn Thần điện trên tầng 6 Bất Chu sơn, một tiếng nổ chợt vang lên.

Nơi này bị một luồng đao ý cực kỳ bá đạo và mạnh mẽ đánh vào, quét ngang tất cả.

Không chỉ tòa cung điện hùng vĩ này sụp đổ, mà rất nhiều thị nữ và thị vệ đều bị đánh thành bột máu.

Ngay cả vị Nam Thiên Đế mới của Bất Chu sơn cũng là toàn thân chảy máu, quỳ một chân trên đất, trông rất thê thảm.

Sở Hi Thanh dùng đao ý khóa chặt Câu Trần Tinh Quân, Nam Thiên Đế chỉ bị dư âm quét qua, vậy mà gần như bị đánh nổ.

“Đáng chết!”

Văn Khúc Tinh Quân phất tay áo, vô số thẻ tre bay ra ngoài, như một dòng sông bảo vệ quanh người hắn.

Mỗi một văn tự trên sách thẻ tre kia đều tản ra lực lượng mạnh mẽ, đối kháng với Thần Ý Đao vô cùng mạnh mẽ của Sở Hi Thanh.

Nhưng mà nơi này là Bất Chu sơn!

Đao ý của Sở Hi Thanh vẫn mạnh hơn xa năng lực chịu đựng của Văn Khúc Tinh Quân.

Chỉ trong nháy mắt, Văn Khúc Tinh Quân đã miệng mũi chảy máu, sách thẻ tre quanh người hắn cũng xuất hiện chút vết rách.

Sắc mặt Văn Khúc Tinh Quân cực kỳ khó coi.

Tại Văn Khúc Tinh Quân đời đầu, cũng chính là khi Thiên đế đời thứ sáu Thương Hoàng còn tại thế, lực lượng Văn Tự và Chân Ngôn cực kỳ mạnh mẽ, là một thiên quy nằm trong nơi sâu xa nhất của tầng thứ năm.

Khi đó các loại học phái như nho, pháp, đạo, mặc, binh, tạp, nông còn truyền bá ở dân gian, sáng tạo ra vô số kinh điển truyền bán ngàn vạn năm.

Nhưng sau khi các thần tấn công và tiêu diệt thiên đình nhân tộc, vì đề phòng lực lượng của Thương Hoàng trở về, nên đã tiêu hủy toàn bộ kinh điển này, làm cho lực lượng của Văn Tự và Ngôn Linh giảm mạnh, đã rơi ra rìa ngoài tầng thứ tư.

Vì vậy dưới đao ý của Sở Hi Thanh, Văn Khúc Tinh Quân thân là chuẩn đế quân, biểu hiện lại cực kỳ khó coi.

Câu Trần Tinh Quân thì lại ngồi yên không nhúc nhích.

Hắn nhẹ nhàng nhìn Sở Hi Thanh dưới núi, ánh mắt lạnh lẽo như băng.

Đao ý của Sở Hi Thanh dĩ nhiên lại không thể động đến góc áo của hắn.

Tham Lang đã đứng lên.

Thân hình vốn cao to của hắn lại bị đao ý trùng kích cho phồng lên.

Hắn không chỉ là Thánh Giả Tham Thiên chi pháp, còn là Chân Linh thứ hai của Thôn Thiên, có lực lượng nuốt thiên địa.

Đao ý của Sở Hi Thanh tuy cực kỳ mạnh mẽ, nhưng vẫn chưa vượt quá cực hạn thiên quy của hắn.

Thất Sát Tinh Quân thì lại dốc sức tru diệt, chém giết, giết chết đao ý.

Hắn cũng đang nhìn Sở Hi Thanh bên dưới núi, nhìn kẻ từng khiến hắn thất bại tan tác ở phàm giới, bảy thanh kiếm sau lưng vọt lên kiếm khí ác liệt.

Tên con hoang này, lại dám giết đến dưới Bất Chu sơn!

Nhưng kẻ phản kích đầu tiên, lại là Thiên Thiền Tinh Quân.

Hắn lập tức hóa thành Lục Sí Kim Thiền, bóng người lập tức hóa thành một đạo kim quang óng ánh, lao thẳng xuống dưới núi.

Vị này là Thánh Giả Thần Tốc và Thiết Cát, Chân Linh thứ hai của Vạn Chấn chi pháp, chỉ lóe lên một cái đã xuất hiện trước mắt Sở Hi Thanh.

Tốc độ của hắn nhanh như quang điện, mà lại thay đổi thất thường, đao ý của Sở Hi Thanh lại không thể khóa chặt.

Trái thì lại sáu mảnh Thiền Dực đao của Thiên Thiền Tinh Quân đã cắt tầng thần cương bên ngoài người Sở Hi Thanh thành phấn vụn.

Nhưng vị này chỉ đánh vào Vĩnh Hằng Bích Chướng của Sở Hi Thanh, phát ra một tiếng nổ vang trời.

Sau khi Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ được cường hóa, sáu cánh đao chấn động của Thiên Thiền Tinh Quân cũng không thể đánh nát.

“Giỏi cho một con Lục Sí Kim Thiền!”

Sở Hi Thanh tiện tay rút Thiên Tâm Tru Huyền đao, vô số đao cương như gương bạc sinh sôi ngoài cơ thể hắn: “Đáng tiếc ngươi chưa đến đế quân, Tiên Thiên Thần Khu quá yếu, chung quy vẫn là hạt gạo so với ánh sáng!”

Lúc này, vô số đạo đao khí sắc bén đang truy kích Lục Sí Kim Thiền, làm cho con thần trùng này không ngừng né tránh, không ngừng rời xa Sở Hi Thanh.

Lục Sí Kim Thiền tuy có thực lực rất mạnh, lại được xưng là công mạnh thủ yếu, không dám chịu dù chỉ một đòn.

Nó còn cảm thấy đao pháp của mình bị đối phương khắc chế.

Đối phương cai quản và nắm giữ căn cơ của Đao đạo, là Vạn đao chi tông, để hàm nghĩa Đao đạo phát sinh biến hóa! Khiến cho Lục Sí Thiền Đao của Lục Sí Kim Thiền hoàn toàn không hợp với vùng thế giới này.

Đao ý của Sở Hi Thanh thì từ đầu đến cuối vẫn ở trên người Câu Trần Tinh Quân, chưa từng rời đi.

Trong mắt hắn hiện ra ý cười trào phúng: “Thần Thiên Kinh, ngươi hàng lâm phàm giới, không phải muốn mạng của trẫm sao? Bây giờ trẫm đã tới, vì sao ngươi không dám hiện thân, chẳng lẽ không có dũng khí ứng chiến?”

Trong lúc nói chuyện, Sở Hi Thanh vẫy tay một cái.

Thần Khế thiên bi phía sau hắn hiện ra ánh sáng hùng vĩ màu vàng óng.

Hắn dĩ nhiên lại ‘mượn’ Di Thiên chi pháp từ chỗ Câu Trần Tinh Quân.

Người này có thể ngồi yên không nhúc nhích, chính là dùng Di Thiên chi pháp, di dời đao ý của Sở Hi Thanh ra ngoài.

Nhưng thời khắc này, khi Sở Hi Thanh ‘mượn’ Di Thiên chi pháp, thì bảo tọa dưới người Câu Trần Tinh Quân lập tức rạn nứt, chìm xuống ba thước.

Khuôn mặt âm lãnh của Câu Trần Tinh Quân vẫn không thay đổi.

Hắn vẫn có thể di dời một nửa đao ý của Sở Hi Thanh ra ngoài.

Câu Trần Tinh Quân tuy đã bị mượn Di Thiên chi pháp, nhưng lại còn Thái Hư chi pháp.

Mà cái gọi là Di Thiên, căn cơ vẫn nằm ở Thái Hư.

Câu Trần Tinh Quân tuy bị mượn lực lượng thiên quy, nhưng vẫn hiểu rõ bản chất của thiên quy. Còn có thể thông qua Thái Hư chi pháp, di dời lực lượng của Sở Hi Thanh.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, Câu Trần Tinh Quân phát hiện mình cũng không thể sử dụng Thái Hư chi pháp.

Thần Khế thiên bi của Sở Hi Thanh đã ‘mượn’ hai loại thiên quy này từ hắn.

Ầm!

Theo tiếng nổ này, thân thể Câu Trần Tinh Quân không chỉ chìm xuống ba thước nữa, khóe môi cũng tràn ra một vệt máu tươi.

Thiên Táo Tinh Quân vẫn ngồi yên không nhúc nhích ở bên cạnh, lúc này không khỏi thở dài: “Câu Trần bệ hạ, nơi này bất lợi với chúng ta, không ngại tránh ra biển ở ngoài 30 vạn dặm, chọn một chỗ trống trải để giao thủ với hắn.”

Ở gần Bất Chu sơn, vị Thánh hoàng đời thứ tư này có thể tụ tập rất nhiều địch ý và sát niệm.

Chương 2629 - Mạnh mẽ

Câu Trần Tinh Quân vẫn ngồi yên bất động, mắt nhìn phía trước, giọng nói lạnh lẽo đáp.

“Ta là Câu Trần! là Sát phát và chiến tranh chi chủ trong thiên hạ, há có đạo lý tránh lui khi gặp địch?”

Nếu hắn bỏ đi, như vậy uy nghiêm của hắn ở đâu? Tương lai hắn lấy gì để quản lý tinh không?

Lúc này đao ý kia lại tăng thêm vài phần, tiếp tục đè xuống, để khí tức Câu Trần Tinh Quân hơi cứng lại.

Nhưng lần này, chỗ ngồi của Câu Trần Tinh Quân không chìm xuống.

Hắn lại chỉ dựa vào thân thể và thần lực của mình, ngăn cản đao ý do Sở Hi Thanh tụ tập từ ngàn tỷ Cự linh!

Câu Trần nắm giữ Sát phạt và Chiến Tranh chi pháp, có thể giúp hắn vận dụng lực lượng chiến đấu đến cực hạn!

Bao quát thân thể vô cùng mạnh mẽ và thần lực mênh mông vô ngần, còn cả Thái Hư thần lôi, cùng với quyền bính của Câu Trần Tinh Quân, lại lấy tinh lực mạnh mẽ từ các thần trên tinh không, có thể nói là dùng tất cả thử đoạn!

Chỉ là một cái chớp mắt tiếp theo, lại có rất nhiều thần huyết tràn ra từ khóe môi Câu Trần, làm khuôn mặt tái nhợt của hắn trở nên âm u khủng bố.

Nam Thiên Đế ở cách đó không xa nghe thấy lời của Câu Trần, nội tâm không khỏi chìm xuống.

Lục phủ ngũ tạng của hắn đang vỡ vụn thành từng mảnh dưới áp lực nặng nề, phải chịu cảm giác đau đớn như lăng trì này, đồng thời cũng lạnh lẽo như băng.

Thiên Táo Tinh Quân cũng cau mày, trong mắt hiện ra vài phần bất đắc dĩ.

Lúc này, Sở Hi Thanh đã tụ tập được nhiều địch ý sát niệm hơn, uy lực của đao ý càng ngày càng mạnh.

Câu Trần tuy mất hai thiên quy mạnh mẽ, đối kháng chính diện lại không hiện ra xu hướng suy tàn, chính là đang mạnh mẽ hao tổn thần lực.l

Mấu chốt là chiến trường của song phương nằm ở tầng sáu Bất Chu sơn!

Mạch Hỏa Thần của họ vẫn là chủ Bất Chu sơn; tất cả tộc duệ của họ đều tụ cư ở phía tây tầng bốn Bất Chu sơn!

Sao vị này lại không nghe khuyên bảo chứ?

Trong cuộc chiến giải phong ấn cho Đế Oa, cũng là vì ở quá gần Bất Chu sơn, khiến cho họ bại trận.

Thần khí ký thể của Câu Trần Tinh Quân cũng bị đánh tan, đến giờ vẫn chưa khôi phục thương thế.

Bây giờ vị này lại chuẩn bị giẫm lên vết xe đổ.

Thiên Táo Tinh Quân khẽ lắc đầu: “Như vậy mời bệ hạ cẩn thận! Xin chú ý đao trong tay hắn, kẻ này đang súc thế!’

Mấy vị thần linh trong điện đều không hẹn mà cùng nhìn sang tay phải của Sở Hi Thanh.

Thật ra không cần Thiên Táo Tinh Quân nhắc nhở, bọn họ cũng cảm ứng được một luồng sức mạnh cực kỳ nguy hiểm đang tích tụ trên trường đao của Sở Hi Thanh.

“Chư Thần Hoàng Hôn!”

Tham Lang Tinh Quân không khỏi nheo mắt lại.

Trận đại chiến hai năm trước, Tham Lang Tinh Quân cũng dùng thần khí ký thể tham dự.

Khi đó Sở Hi Thanh dùng hai thức thần chiêu Kính Phản Càn Khôn và Chư Thần Hoàng Hôn, phối hợp với long khí và đao ý vô biên, đánh tan mấy chục người họ liên thủ, từ đó uy chấn tinh không.

Hắn cũng không vừa mắt với Câu Trần Tinh Quân.

Vị này tuy không bỏ chạy, nhưng cũng không thấy vị này nghênh chiến chính diện.

Câu Trần Tinh Quân ngồi trong Vạn Thần diện, không chịu tránh lui. Cũng là ép đám người bọn họ nghênh chiến.

Tham Lang Tinh Quân cũng không dám ngồi xem Sở Hi Thanh hoàn thành súc thế.

Trong hai năm qua, tất cả thần linh từ chuẩn đế trở lên, đều bỏ ra rất nhiều công sức và tâm tư để nghiên cứu sự ảo diệu trong hai chiêu Kính Phản Càn Khôn và Chư Thần Hoàng Hôn này, trừ tính phương pháp phá giải.

Tham Lang Tinh Quân cũng không ngoại lệ.

Hắn đã có biện pháp ứng đối, lại cần phải trả giá đắt!

“Làm càn!”

Thân thể Tham Lang Tinh Quân chợt biến hóa, hiện ra một con sói đen to lớn, hình tượng hung ác dữ tợn, dài đến 710 trượng.

Đây chính là thú thể do nhiều loại thiên quy kết hợp thành… Thiên Lang!

Theo bóng sói này nhảy lên, chớp mắt đã xuất hiện trước người Sở Hi Thanh, một trảo đánh xuống Sở Hi Thanh.

Đồng thời, Thất Sát Tinh Quân cũng ra tay, bảy loại kiếm khí sát lục tụ tập lại một điểm, liên tục đánh vào bích chướng màu vàng quanh người Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh lại không thèm để ý.

Thất Sát Tinh Quân là đối thủ cũ của hắn, thần khu tuy không phải đế quân, thực lực lại vượt qua rất nhiều đế quân.

Tham Lang Tinh Quân thì là kẻ mạnh nhất trong ‘Sát Phá Lang’, Tiên Thiên Thần Thể đã đột phá 700 trượng, đạt đến cảnh giới đế quân.

Hắn đồng thời là Thánh Giả của Tham Thiên và Phệ Thiên, thực lực cực mạnh.

Đừng thấy con chim Đế Giang của Sở Vân Vân cũng là cấp độ đế quân, nó đứng trước mặt Tham Lang, có lẽ sống không nổi nửa khắc.

Nhưng Thiên Thiền Tinh Quân thực lực mạnh hơn Tham Lang một đường mà còn không thể làm gì hắn, huống hồ là Tham Lang và Thất Sát?

Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ của Sở Hi Thanh tuy bị lực lượng của Tham Lang Tinh Quân đánh cho tan vỡ từng tấc từng tấc, nhưng lại khôi phục với tốc độ nhanh hơn.

Trái lại thì con ngươi của Tham Lang Tinh Quân co rút lại, không thể không ngừng thay đổi phương vị, tránh né lực lượng phản xạ lại từ đao cương như gương bạc của Sở Hi Thanh.

Trong lòng hắn đang nổi sóng lớn.

Nhai Tí chi pháp của kẻ này lại mạnh hơn hai năm trước rồi!

Sở Hi Thanh chẳng những có thể phản xạ toàn bộ lực lượng của hắn, mà còn có thể ngưng tụ thành một luồng để tấn công, thần lực tràn đầy, thanh thế không gì địch nổi!

Mạnh như Tham Lang, Thất Sát và Thiên Thiền, cũng không thể không né tránh ra xa Sở Hi Thanh.

Đáng sợ nhất là, tên này còn chỉ là một Bán Thần, còn chưa ngưng tụ nguyên chất!

Chưa có nguyên chất, lực lượng thiên quy lại không rơi xuống hạ phong, hắn rốt cuộc đã giao hòa với thiên quy đến mức độ nào?

Hắn không chỉ san bằng khoảng cách chênh lệch của nguyên chất, mà còn bù đắt ít nhất 10 tầng thiên quy.

Trong lòng Tham Lang lại không phục.

Kẻ này dù có thể đối kháng với họ, hoàn toàn là dựa vào long khí, còn cả Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết kia.

Nếu như chiến trường ở tinh không, rời xa Thần Châu 400 vạn dặm, Tham Lang tự tin một mình hắn cũng có thể giết chết Sở Hi Thanh.

Nhưng mà tại Bất Chu sơn này, Sở Hi Thanh không chỉ có thể lấy long khí từ Thần Châu, mà còn tụ tập được rất nhiều địch ý sát niệm.

Chương 2630 - Mạnh mẽ (2)

Ngay khi Tham Lang thầm mắng Câu Trần ngu xuẩn.

Sắc mặt của hắn lại biến đổi lần nữa.

Tham Lang phát hiện mình lại bị Sở Hi Thanh thay đổi vị trí, không thể không chống đỡ chính diện với lực lượng phản xạ kia.

Là Di Thiên chi pháp!

Sau khi Sở Hi Thanh mượn được thiên quy này, thế mà lại có thể phát huy đến trình độ này!

“Ầm!”

Khi thần khi của Tham Lang bị chính lực lượng của hắn đánh bay, Sở Hi Thanh lại phát ra một tiếng kinh ngạc.

Hắn phát hiện Tham Lang Tinh Quân nhìn như chật vật, nhưng mà thần khu của vị này không tổn hại chút nào.

Thú vị…

Hắn phát hiện, bất luận là Tham Lang hay Văn Khúc, tất cả đều ẩn giấu rất nhiều lực lượng.

Dù là Thất Sát Tinh Quân cũng giữ lại rất nhiều.

Trong mấy vị thần linh ở đây, cũng chỉ có Thiên Thiền Tinh Quân là dốc hết sức lực.

Thần Ý Cấm Thiên của Sở Hi Thanh lại không có quá nhiều hiệu quả với hắn.

Bởi vì tốc độ rung động cánh ve quá cao, khiến tất cả lực lượng của Sở Hi Thanh không thể tới gần.

Lúc này chỉ có Lục Sí Kim Thiền là dốc toàn lực, tốc độ càng ngày càng nhanh, cánh của rung động 300 vạn lần trong một hơi thở, tần suất ra tay vượt xa Sở Hi Thanh.

Trong tiếng vang ‘ong ong’ kia, từng làn từng làn đao cương dâng trào không dứt, tiền phó hậu kế, vô ngần vô tận, sắc bén vô cùng, chém nét xé rách tất cả.

Thiên Thiền Tinh Quân vẫn không ngừng dựa vào cực tốc để trùng kích Vĩnh Hằng Bích Chướng của Sở Hi Thanh.

Nhưng coi như Sở Hi Thanh không làm gì được con Lục Sí Kim Thiền này, thì nó cũng không làm gì được hắn.

Đao cương như gương bạc quanh người Sở Hi Thanh đã sinh sôi không dưới mười vạn mặt, dày đặc khắp chung quanh.

Chúng không ngừng bắt giữ bóng người Thiên Thiền, cũng phản xạ lực lượng của Thiên Thiền.

Mà long khí của Sở Hi Thanh thì dùng mãi không hết, lực lượng Vĩnh Hằng Bích Chướng cũng vô cùng vô tận.

Phía sau bích chướng còn lại thần thể Hỗn Độn của Sở Hi Thanh.

Bất luận Thiên Thiền chém bao nhiêu đao, chỉ cần không thể phát Vĩnh Hằng Bích Chướng, thì không thể làm gì hắn.

Trái lại thì chỉ cần Sở Hi Thanh bắt được bóng người của Thiên Thiền, đánh trúng một đoàn toàn lực, là có thể trọng thương hắn.

Ánh mắt Sở Hi Thanh nhìn theo bóng người của Thiên Thiền, hắn rất thèm Tham Thiên chi pháp này!

Huyết mạch tiên thiên của con Lục Sí Kim Thiền này, quả thực là vô song!

Thần khu dù chưa đến đế quân, nhưng chỉ sợ con chim Đế Giang kia không sống nổi khi đối mặt với nó.

Đây là do Thiên Thiền trời sinh khắc chế Đế Giang, Nạp Thiên của Đế Giang không thể nạp được Thần Tốc Chấn Đao sắc bén của Thiên Thiền!

Vương nữ kiến hắn giấu trong tay áo cũng nhận biết được tâm ý của Sở Hi Thanh, lúc này đang rung động hai cánh, truyền đạt ý vui mừng và khát vọng của nàng.

Nhưng Sở Hi Thanh vẫn thu hồi sự chú ý từ trên người Thiên Thiền về.

Bây giờ không phải lúc đối phó Thiên Thiền.

Sở Hi Thanh đang dùng Thái Hư chi pháp và Di Thiên để hạn chế không gian hoạt động của Thiên Thiền.

Nhưng phải một quãng thời gian nữa, hắn mới có thể bắt được độn quang của Thiên Thiền.

Hắn quay đầu, tiếp tục nhìn về phía Câu Trần Tinh Quân.

Lực lượng của hai người vẫn cách không giao thủ, không chỉ ép bảo tọa của Câu Trần sụp đổ, còn san bằng cung điện hùng vĩ trên tầng sáu, chỉ còn lại một đống đổ nát thê lương.

Nhưng vậy vẫn chưa đủ!

Sở Hi Thanh có thể thông qua Triêu Thiên Hống, nhận biết trạng thái thi độc trong cơ thể Câu Trần.

Hắn nhất định phải tạo áp lực mạnh hơn, khiến Câu Trần không thể phân tâm.

Đối với mấy vị thần linh ở đây, cũng giống như vậy.

“Thần Thiên Kinh, ngươi vẫn không hiện thân? Ngươi cũng xứng xưng là Chiến thần?”

Sở Hi Thanh cười một tiếng, sau đó đạp không mà lên, đi về phía đỉnh núi.

“Thôi, núi chẳng phải ta, ta không thể làm gì khác hơn là làm núi.”

Lúc này, 150 triệu Cự linh sống trên tầng 1 đến tầng 5 Bất Chu sơn đều bị đao ý của hắn áp chế, không thể nhúc nhích, thậm chí phải nằm rạp trên đất.

Cấm chế quanh Bất Chu sơn lại như thùng rỗng kêu to, bị lực lượng của Sở Hi Thanh xé nát.

“Cút về!”

Theo tiếng nói này, một chiếc roi dài đánh ra từ tầng sáu.

Đó là Văn Khúc Tinh Quân, hắn ngưng tụ rất nhiều sách thẻ tre lại, hóa thành một chiếc roi dài.

Nhưng còn chưa đến gần, đã bị đao ý của Sở Hi Thanh đánh nát.

Lúc này, toàn thân Sở Hi Thanh dấy lên liệt hỏa ngập trời.

Đó là Thiên Táo Tinh Quân!

Ngọn lửa khốc liệt làm cho 12 con Hoàng Long sau lưng Sở Hi Thanh phát ra tiếng rống chấn động.

Sở Hi Thanh thì lại cười lạnh lùng: “Kẻ trộm đồ của người khác, lại dám khoe khoang trước mặt chủ nhân, đúng là vô sỉ!”

Lực lượng của mấy người Văn Khúc, Thiên Tạo, thậm chí là Câu Trần, đều bắt nguồn từ mấy vị đế quân nhân tộc.

Theo Sở Hi Thanh đạp về phía trước, tất cả ngọn lửa chung quanh đều bị hắn hấp thu vào cơ thể, lập tức hóa thành ‘Nghịch Thần chi hỏa’, cháy hừng hực!

Thí Thần huyết cương quanh người hắn cũng đã tức giận, hóa thành hàng ngàn hàng vạn sợi tơ, đánh lên tầng sáu, lật tung cả tòa Vạn Thần điện kia.

Trong Vạn Thần điện, vẻ mặt Thiên Táo Tinh Quân vẫn bình tĩnh như thường, không hề thay đổi vì lời nói của Sở Hi Thanh.

Hắn hình thành từng tầng tường lửa đỏ thẫm, đốt diệt tất cả sợi tơ của Thí Thần huyết cương đánh về phía mình.

Những sợi tơ máu này cực kỳ mạnh, dĩ nhiên lại không sợ ngọn lửa của hắn.

Hắn ý thức được, hai năm nay Sở Hi Thanh đã nhất định đã vụng trộm tiến vào U Minh, hấp thu và luyện hóa oán sát trong tòa mộ đế quân kia.

Hai năm trước, Thí Thần huyết cương của Sở Hi Thanh còn không ứng phó được thần khí ký thể của đám đế quân bọn họ.

Nhưng bây giờ, những sợi tơ máu anfy lại có thể chống đỡ Nhiên Thiên chi pháp của hắn, giương nanh múa vuốt trước mặt hắn.

Tường lửa của Thiên Táo Tinh Quân dĩ nhiên lại không thể ngăn cản chúng, chỉ có thể lấy ra một cái 'Hỏa Diễm tinh sa' từ trong tay áo.

Theo Thiên Táo Tinh Quân vung tay lên, những Hỏa Diễm tinh sa này cũng hóa thành một chiếc roi lửa, quất về phía trước, làm cho những sợi tơ máu này kêu rên, cùng nhau lui lại.

Lúc này Thiên Táo Tinh Quân cũng lùi lại một bước.

Cũng trong khoảnh khắc này, một tấc vuông trước mặt hắn bị Hư Không Chi Nhận cắt chém không dưới ngàn lần.

Sắc mặt Thiên Táo Tinh Quân bình tĩnh: "Câu Trần bệ hạ! Chúng ta giao thủ với hắn ở đây, chỉ sợ nhất định sẽ bại trận."

Với lực lượng mà Câu Trần thể hiện bây giờ, căn bản là không thể đẩy lùi Sở Hi Thanh.

Thiên Táo Tinh Quân cũng không có ý định liều mạng vì Câu Trần.

Hắn có thể thấy, đám người Tham Lang, Thất Sát và Văn Khúc đều không có ý định bỏ mạng nơi này.

Đây là bản thể của họ, chết liền không còn.

Tuy nói lạc ấn của họ vẫn nằm trong nơi sâu xa của thiên đạo, mấy ngàn vạn năm đều không thể tiêu diệt.

Nhưng khi chết đi, ai biết bọn họ có cơ hội quay về hay không?

Mặc dù mấy người đều có chút thủ đoạn cuối cùng, nhưng chưa chắc đã có tác dụng.

Giống như mấy vị Thiên đế nhân tộc, dưới sự trấn áp và phong tỏa của các thần, dù đã qua 13 triệu năm, cũng không thể trở về.

Vì vậy, trừ phi là Câu Trần Tinh Quân còn có hậu chiêu, bằng không bọn họ không có phần thắng.

Khi Thiên Táo Tinh Quân vừa nói xong, phía trước bọn họ đột nhiên nổ tung.

Một luồng đao lực nhằm vào bản chất của thần lực quét ngang bốn phía, lúc này bất luận là thần hỏa của Thiên Táo Tinh Quân, hay là thần lực thần cương của họ, đều lập tức tan rã tán loạn.

Đó chính là Chư Thần Hoàng Hôn!

Cũng trong khoảnh khắc này, Sở Hi Thanh mặc một thân đế miện long bào, tay cầm chiến đao, lăng không hạ xuống phía trước bọn họ.

Câu Trần Tinh Quân nhẹ nhàng nhìn nhau với Sở Hi Thanh.

Ngay khi lực lượng của hai người va chạm, Câu Trần Tinh Quân đã đưa tay vào trong tay áo.

Ánh mắt của hắn hơi chần chờ, vẫn chưa quyết định có nên sử dụng thần vật trong tay áo hay không.

Chương 2631 - Hư vô

Khi Sở Hi Thanh đạp vào Vạn Thần điện tàn tạ, vô số sợi tơ màu lao ra từ phía sau hắn.

Một phần nhỏ trong đó ngưng tụ thành đôi cánh màu máu, bảo vệ quanh người Sở Hi Thanh, cái khác thì lại như phong ba bão táp, lập tức đánh về phía Thất Sát và Tham Lang, lại mạnh mẽ đâm về phía Câu Trần.

Ầm!

Theo một tiếng nổ rung trời, những tơ máu kia lại như sóng lớn gặp đá ngầm, buộc lòng phải tách ra hai bên.

Nhưng có một phần trong đó vẫn xuyên qua thần cương của Câu Trần, xuyên thấu lôi đình dày đặc quanh người hắn.

Câu Trần Tinh Quân không thể không vung kiếm chém nát những sợi tơ này!

Hắn nhíu chặt lông mày.

Sở Hi Thanh rõ ràng là đã từng cường hóa huyết mạch Thần Thương, hơi khác với Thần Thương của Thánh hoàng đời thứ ba.

Hắn dĩ nhiên lại hòa một bộ phận áo nghĩa của Chư Thần Hoàng Hôn vào trong, để Thí Thần huyết cương này càng khắc chế thần lực và thần cương. Kết hợp với thần chiêu của Sở Hi Thanh, để thần lực của mấy vị thần linh chạm vào tức nát.

Vì vậy mạnh như Câu Trần, cũng không dám tới gần.

Câu Trần hắn thân là Chiến thần, còn nắm giữ thiên quy Cố Thiên, Bất Phá và Bất Diệt.

Nhưng tất cả phòng ngự của hắn lại có vẻ cực kỳ yếu ớt khi đưng trước mặt Thí Thần huyết cương này.

Thiên Táo Tinh Quân thì đã hóa thành một đám lửa, độn ra đến tầng tám Bất Chu sơn, thoát khỏi phạm vi bao trùm của Chư Thần Hoàng Hôn.

Vị này tuy vẫn đang dốc sức thôi phát ngọn lửa, đốt cháy Sở Hi Thanh, nhưng hiển nhiên là đã chuẩn bị đường lui, chỉ cần tình thế hơi bất ổn, hắn sẽ trực tiếp trở về tinh không.

Hắn thầm thở dài, Bất Chu sơn là thánh địa của thần tộc, có địa vị rất quan trọng trong lòng các thần, vượt xa ba đại thần sơn khác.

Nhưng mà đỉnh núi Bất Chu sơn này, cũng đã thành nơi Sở Hi Thanh tùy ý làm bậy.

Văn Khúc Tinh Quân thì lại bị dư âm đao ý của Sở Hi Thanh đánh ra ngoài trăm dặm, không thể không để một mình Câu Trần đối kháng chính diện với Sở Hi Thanh trong Vạn Thần diện, nhưng cũng bởi vậy mà thoát khỏi tơ máu ngập trời của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh đều không coi roi dào của Văn Khúc Tinh Quân và Lục Sí Chấn Đao của Thiên Thiền ra gì.

Hắn nhìn Câu Trần ngồi yên bất động, lại bật cười một tiếng.

“Cố làm ra vẻ! Trẫm đã đến đây, các hạ còn dám ngồi?”

Ngay khi Sở Hi Thanh nói hết lời, bảo tọa dưới thân Câu Trần lập tức nổ tung, hóa thành từng mảnh bột mịn.

Lực lượng của song phương, thiên quy của song phương tựa như từng lưỡi đao, đang tranh đấu giao phong không ngừng.

Câu Trần không chỉ bị ép phải đứng lên, thần khu càng không ngừng lui lại, thậm chí còn phải sử dụng độn pháp để né tránh.

Bởi vì tơ máu kia đã đột phá phòng ngự của hắn, gần như chạm vào chiến giáp của hắn.

Sắc mặt Câu Trần càng nghiêm túc hơn.

Lúc này hắn đang lấy vị trí Tinh chủ Câu Trần, điều động vạn loại tinh lực của các vì sao, ba ngàn loại pháp môn không giống nhau để chiến đấu với Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh dĩ nhiên cũng lấy vạn loại tinh lực, ba ngàn loại pháp môn không giống nhau để giao phong với hắn.

Khác nhau ở chỗ, Sở Hi Thanh lấy từ Hỗn Độn chi pháp của mình, tinh luyện ra các loại đao cương không giống nhau, che ngợp bầu trời, đánh cho các loại sức mạnh của Câu Trần tan rã.

Một mặt là do Thí Thần huyết cương và Chư Thần Hoàng Hôn đang trấn áp thần lực của hắn; một mặt là các loại lực lượng thiên quy mà Sở Hi Thanh tinh luyện ra cũng ở trên hắn.

Câu Trần Tinh Quân khổ sở chống đỡ, ánh mắt nhìn về phía viên đá quý màu đỏ rực trên mi tâm của Sở Hi Thanh.

Đây là Khư Hạch, cũng là ‘Thiên đạo’ thể phục chế do Thiên đế đời thứ tám lưu lại.

Chính là thứ này đã giúp Sở Hi Thanh chỉ bước nửa bước vào thiên đạo, đã có tác dụng tương đương với một bộ phận nguyên chất, hơn nữa số lượng còn rất sung túc.

“Các hạ không muốn nói gì sao?”

Sở Hi Thanh cảm thấy không thú vị, cảm giác Câu Trần Tinh Quân này quả thực là khiến người thất vọng.

Hắn lắc lắc đầu, tiếp tục cầm đao đi về phía Câu Trần: “Thôi, ngươi không muốn nói thì quên đi. Chỉ là Câu Trần, chỉ đến thế!’

Câu Trần nghe vậy, lại nhíu chặt mày.

Hắn không nói gì là vì dù bây giờ có nói gì cũng là tự rước lấy nhục.

Đánh không lại, miệng lưỡi có lợi ích gì?

Câu Trần cảm giác được, Sở Hi Thanh lại đang súc thế.

Một đao này mà ra, mình không chết cũng bị thương.

Mà khi hắn không giữ sức nữa, chuẩn bị lấy đồ trong tay áo ra.

Một bàn tay hư không to đến ngàn mẫu chụp xuống từ bầu trời.

Theo bàn tay khổng lồ này, một giọng nói uy nghiêm mang theo vẻ giận dữ vang lên: “Cuồng ngạo!”

Sở Hi Thanh hơi biến sắc mặt, hắn chém một đao Tiệt Thiên Đao, phối hợp với thiên quy Thái Hư mượn được, trực tiếp lùi ra ngoài trăm dặm.

Sau đó hắn thấy nơi mình từng đặt chân, đã bị đánh ra một chưởng ấn cực lớn.

Nhưng chưởng ấn kia lại hơi lạ.

Là bị đè xuống, bị một loại lực lượng nào đó chém mất một góc.

Sở Hi Thanh chỉ liếc mắt nhìn qua, liền bị ép phải bỏ chạy.

Bởi vì bàn tay khổng lồ kia liên tục đánh xuống, hầu như mỗi một kích, đều sẽ khiến đất trời thiếu mất một khối.

Sở Hi Thanh biết đó là Hư Thần – Xa Nguyên!

Vị này đang ra tay với Sở Hi Thanh từ hư không, lại ép Sở Hi Thanh phải chật vật tránh lui.

Sở Hi Thanh vừa tránh né, vừa vận dụng các loại phương pháp chống đỡ phản kích.

Nhưng đều vô dụng, Thí Thần huyết cương của hắn, thậm chí là Hỗn Độn và Như Ý chi pháp, đều yếu ớt như giấy trước bàn tay khổng lồ kia.

Dù Sở Hi Thanh sử dụng Thần Khế thiên bi, lấy bàn tay khổng lồ kia làm môi giới, mạnh mẽ 'mượn' thiên quy Thái Hư từ Xa Nguyên, cũng không thể cải thiện tình cảnh của mình.

Chỉ có đao ý tụ tập địch ý và sát niệm của ngàn tỷ Cự linh là có thể chống đỡ một phen.

Giống như cuộc chiến ở Tạo Hóa thần thụ, chỉ có thể dựa vào lượng để thủ thắng.

Bây giờ Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ kết hợp với Vĩnh Hằng Bích Chướng, cũng có thể chống đỡ một hai lần chụp của bàn tay khổng lồ kia.

Tiên Thiên Thần Thể của Sở Hi Thanh cũng đã hơn xa năm đó.

Dù bị tấn công mấy chục lần, cơ thể hắn cũng có thể chống đỡ.

Nhưng sau đó, hắn vẫn không thể không dùng hết khả năng để trốn chạy.

Bởi vì chiến trường này không chỉ có thần lực của Xa Nguyên.

Ngoại trừ Câu Trần đang dốc sức phản kích ra, còn có mấy người Thiên Táo, Tham Lang, Văn Khúc, Thất Sát và Thiên Thiền.

Mấy vị đế quân và chuẩn đế này đều đang thanh thế đại chấn.

Bọn họ đã không thèm giữ sức, sáu người dốc sức liên thủ, phối hợp với bàn tay khổng lồ kia, muốn giết chết Sở Hi Thanh ở dưới Bất Chu sơn.

Lúc trước họ liên thủ cũng không thể đánh vỡ phòng ngự của Sở Hi Thanh.

Lúc này, dưới tình huống Sở Hi Thanh đang né tránh và trốn chạy ở tốc độ cao, khó có thể khóa chặt, dĩ nhiên lại đánh vỡ bích chướng quanh người Sở Hi Thanh tận bảy lần trong thời gian một cái hít thở.

Chương 2632 - Hư vô (2)

Tình cảnh này, không chỉ để Câu Trần cười gằn không ngớt, ngay cả Sở Hi Thanh cũng âm thầm cười gằn.

Vẻ mặt hắn thong dong như cũ, bóng người lại biến hóa đa đoan.

Sở Hi Thanh lấy Tiệt Thiên Đao làm chủ, phối hợp với Hỗn Độn, Như Ý và Tru Thiên chi pháp của mình, thậm chí thỉnh thoảng còn lợi dụng đao cương để phản xạ.

Còn cả thiên quy Thái Hư mà hắn mượn từ Xa Nguyên, lực lượng Di Thiên mượn từ Câu Trần.

Sở Hi Thanh nhất định phải dốc toàn lực, dùng hết thủ đoạn, mới có thể tránh khỏi bàn tay che trời kia.

Nhưng tình cảnh của hắn vẫn ngày càng nguy hiểm.

Giống như tình cảnh của Lục Sí Kim Thiền, đang từ từ bị hạn chế và giam cầm, mãi đến khi rơi vào đường cùng.

Đúng lúc này, tại phía nam ở tinh không vô ngần, bỗng nhiên xuất hiện một mảnh ánh sáng mạnh lóng lánh.

Các thần chung quanh Bất Chu sơn nhất thời rùng mình, không hẹn mà cùng nhìn về phía đó.

Đó là Nam cực, một đạo ánh kiếm màu xanh lóng lánh bỗng nhiên chém thẳng về phía cung Thái âm.

Theo một kiếm này, bàn tay khổng lồ kia cũng nhất thời cứng lại.

Có thể thấy đạo Tiệt Thiên Kiếm này của Nam Cực Trường Sinh đại đế đang đối chọi gay gắt với một cỗ thần lực khác giữa không trung, rồi hóa thành hư vô.

Nhưng trong tòa cung Thái âm trên tinh không kia, cũng đã bị dao động. Mặt trời vốn nằm trong trạng thái Điên Đảo âm Dương, vốn không thể hiện ra cũng đã lộ một góc nhỏ, để đại địa bị bóng tối bao phủ lại khôi phục trong giây lát.

Tham Lang Tinh Quân không khỏi híp mắt lại: “Thánh hoàng đời thứ ba!”

Người vừa ra tay lay động cung Thái âm, chính là Thánh hoàng đời thứ ba!

Vị này lại ẩn thân ở gần cung Thái âm, tùy thời mà động.

Sở Hi Thanh cũng ngửa đầu nhìn trời.

Trận chiến hôm nay, hắn lại cảm nhận được sự mạnh mẽ của Tổ thần.

Tuy rằng song phương cách nhau ngàn tỷ dặm, Sở Hi Thanh vẫn suýt nữa bị Xa Nguyên đập chết.

“Thì ra là vậy, Hư Vô và Cực Thiên à?”

Xa Nguyên có thể xóa bỏ tất cả mọi thứ trong trời đất, hóa thành hư vô; cũng có thể cực hóa tất cả lực lượng, để các thần uy các loại thiên quy lên đến cực hạn.

Vì vậy hắn có thể bỏ qua khoảng cách ngàn tỷ dặm, bỏ qua chín tầng mây xanh, mà ra tay với Sở Hi Thanh.

Thần uy hắn vừa thể hiện, mạnh hơn xa đám Tổ thần từng ra tay với Sở Hi Thanh trong cuộc chiến Tạo Hóa thần thụ, cũng mạnh hơn thần khí ký thể của Phong Thần – Đế Sát ngày đó.

Dự tính vị này vẫn còn giữ lại.

Nhưng vị thủ lĩnh Tổ thần này, vẫn thể hiện ra thực lực mạnh mẽ hơn phán đoán của hắn.

Sở Hi Thanh thậm chí còn không tự chủ được mà sinh lòng hoài nghi.

Sau khi hắn và Sở Vân Vân đăng thần, thật sự có tư cách đánh với Xa Nguyên một trận trên tinh không sao?

Sở Hi Thanh nghĩ tới đây, không khỏi âm thầm thổn thức.

Hắn càng thấy cảm kích và bội phục Táng Thiên.

Tại cuộc chiến Tạo Hóa thần thụ, Táng Thiên lại có thể kiềm chế Xa Nguyên và rất nhiều Tổ thần.

Hơn 2 năm trước, dưới tình huống vì các thần linh kiềm chế, Táng Thiên lại dốc sức chém giết Băng Thần – Huyền Đế.

Lúc đó lực lượng của vị Chiến thần này rốt cuộc đã mạnh đến trình độ nào?

Thiên hạ ngày nay, nhân tộc Thần Châu tuy có hai tồn tại cấp bậc Tổ thần che chở là Nam Cực Trường Sinh đại đế và Thánh hoàng đời thứ ba, còn có hai vị minh hữu là Chúc Quang âm và Thạch Thần.

Nhưng là nói đến lực uy hiếp, thật ra còn kém xa thời kỳ toàn thịnh của Táng Thiên.

Tại thời điểm Táng Thiên còn tại thế, Xa Nguyên cũng không dám ra tay với hắn.

Sở Hi Thanh thổn thức trong chốc lát, lúc này mới nhìn về phía trước.

Thần lực của Xa Nguyên đã bị Mộc Kiếm Tiên và Thánh hoàng đời thứ ba ngăn chặn, sáu vị đế quân và chuẩn đế trước mắt đã không còn đáng lo.

Dù là Câu Trần Tinh Quân, cũng không thể không thu hồi một hai phần lực lượng, dùng để bảo vệ bản thân.

Không phải hắn không muốn dốc toàn lực, mà là lực lượng của Sở Hi Thanh quá quỷ dị, chuyên về biến hóa.

Nếu như không giữ lại một chút, chỉ cần không bất cẩn, là có thể bị Sở Hi Thanh đưa vào chỗ chết.

Nhưng giống như Tham Lang và Thiên Táo, lại rút về bốn năm phần thần lực, thì đúng là hơi quá đáng.

Vì vậy giờ phút này, Sở Hi Thanh đã dừng lại, đứng yên không nhúc nhích.

Nhưng mấy người họ liên thủ, vẫn không thể đánh vỡ tầng bích chướng kia.

Quá nửa lực lượng trong đó còn bị đao cương của Sở Hi Thanh phản xạ lại.

Sau đó mấy người lại bị đao ý và Thí Thần huyết cương của Sở Hi Thanh đánh cho bỏ chạy chung quanh, né tránh ra xa.

Chỉ có Thiên Thiền Tinh Quân là vẫn lợi dụng thần tốc không gì sánh kịp của mình, chiến đấu quanh người Sở Hi Thanh, không chết không thôi.

Câu Trần Tinh Quân thấy cảnh này, trong lòng giận không nhịn nổi, lại không thể làm gì.

Sở Hi Thanh không tiếp tục bám theo Câu Trần nữa.

Bởi vì hắn cảm giác được, một luồng thần lực mạnh hơn Câu Trần đang xuyên qua hư không, hàng lâm xuống đỉnh núi Bất Chu sơn.

“Tử Vi?”

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, lập tức chỉ một chỉ về phía Thiên Thiền Tinh Quân.

Lúc trước dù bị Xa Nguyên tấn công, Sở Hi Thanh vẫn không từ bỏ việc hạn chế và giam cầm không gian của Thiên Thiền.

Hiện giờ chính là lúc thu gặt thành quả.

Theo một chỉ này của Sở Hi Thanh, con Lục Sí Kim Thiền đã cứng đờ, không thể nhúc nhích.

Đó chính là thiên quy Thái Hư hắn mượn từ Xa Nguyên, hoàn toàn khóa kín vùng không gian kia.

Không gian này chỉ đọng lại trong nháy mắt, cánh đao của Lục Sí Kim Thiền đã bị vỡ nát.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, tất cả lỗ trên người Lục Sí Kim Thiền đều phun thần huyết.

Đó là đao ý của Sở Hi Thanh đánh vào thần khu và nguyên thần của nó.

Hắn hầu như không giữ lại chút nào, ngưng tụ địch ý và sát niệm của ngàn tỷ Cự linh, chỉ một đòn, đã làm cho nguyên thần của Lục Sí Kim Thiền gần như tan vỡ.

Sau đó Sở Hi Thanh lại giơ tay nhiếp một cái, lấy long khí vô biên ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ, nắm con thần trùng này trong tay.

Hắn nhìn mấy người kia một chút, lập tức nở nụ cười: “Đánh con thì cha đến. Đánh không lại, cáo từ!”

Bồng!

Theo Tiệt Thiên Đao của Sở Hi Thanh, bóng người của hắn trực tiếp đi đến ngoài 300 dặm.

Con Lục Sí Kim Thiền kia cũng đã biến mất không thấy hình bóng.

Câu Trần nhìn Sở Hi Thanh rời đi, sắc mặt biến ảo không ngừng, ánh mắt cũng giận dữ và xấu hổ, lúc lại lạnh lùng nghiêm nghị, lúc lại chần chờ do dự.

Bây giờ hắn chỉ hận không thể đập đầu xuống đất, trực tiếp chôn vào trong đất.

Trận chiến hôm nay, quả thực là vô cùng nhục nhã.

Nhưng so với tôn nghiêm của mình, hắn lo cho Thiên Thiền Tinh Quân hơn.

Lúc trước hắn đã nhìn ra Sở Hi Thanh có mưu đồ với Thiên Thiền Tinh Quân, dù sao người mù cũng có thể nhìn thấy ánh mắt tham lam kia.

Hắn ý thức được Thiên Thiền Tinh Quân sẽ gặp nguy hiểm, mấy lần muốn dùng DI Thiên chi pháp mà Sở Hi Thanh đã trả lại để di dời Lục Sí Kim Thiền ra chỗ khác, nhưng lại không thực hiện được.

Câu Trần Tinh Quân thấy lạ hơn là, Sở Hi Thanh bắt giữ Lục Sí Kim Thiền để làm gì?

Các thần ở đây cũng hiện lên vẻ ngờ vực.

Bọn họ cũng không cảm thấy xấu hổ gì cả.

Dù sao từ khi Sở Hi Thanh xuất đạo đến nay, đã sỉ nhục họ không chỉ một lần.

Bọn họ cũng đã quen.

Thứ họ không yên tâm là mục đích của Sở Hi Thanh khi độc thân chạy đến Bất Chu sơn.

Cũng đúng lúc này, bóng người của Tử Vi Tinh Quân xuất hiện trên đỉnh núi Bất Chu sơn.

Chương 2633 - Cùng bước vào Vĩnh Hằng

“Cái thằng nhãi ranh!”

Tử Vi Tinh Quân nhìn Sở Hi Thanh đi xa, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, sát ý bừng bừng, nhưng lại hơi bất đắc dĩ.

“Quả thực là càn rỡ đến cực điểm!”

Hắn lập tức phát hiện Câu Trần cũng đang nhìn về phía nam, lại nhíu mày, trong mắt hiện ra vẻ nghi hoặc.

Tử Vi Tinh Quân mở miệng: “Nhị đệ, ngươi đang tò mò về mục đích của Sở Hi Thanh khi chạy đến Bất Chu sơn?”

“Đúng.” Câu Trần Tinh Quân gật đầu: “Kẻ ngày rất kiêu ngạo hung hăng, nhưng không phải hạng người bắn tên không đích. Hắn đến Bất Chu sơn, lẽ nào chỉ để sỉ nhục chúng ta hay sao?’

Không biết vì sao, nội tâm hắn vẫn không yên.

Câu Trần luôn cảm thấy thằng ranh kia có mưu đồ khác.

Ngoài ra còn có Thiên Thiền…

“Cũng không phải không thể, sáu người chúng ta liên thủ, lại bị một mình hắn đánh bại ở Bất Chu sơn. Chuyện này truyền ra, lòng dân Thần Châu nhất định sẽ phấn chấn, có lợi cho việc duy trì sĩ khí. Mà bên chúng ta, mặc kệ là phàm giới hay là tinh không, đều cũng sẽ nhấc lên sóng lớn.”

Văn Khúc Tinh Quân hạ xuống bên cạnh họ: “Còn cả Thiên Thiền Tinh Quân, rất kỳ lạ, Sở Hi Thanh không giết chết hắn, mà lại bắt giữ hắn. Ta không nghĩ ra mục đích của hắn là gì?”

“Ta thì lại hiểu một hai.” Thiên Táo Tinh Quân cũng hạ xuống: “Theo ta biết, Nghĩ tộc có thể còn chưa tuyệt diệt. Ngày đó, kiến chúa dự bị của chúng được Thần Bàn Nhược giúp đỡ và chạy trốn, bây giờ đang hiệu lực dưới trướng Sở Hi Thanh, hơn nữa còn đã sinh hạ dòng dõi.”

Thiên Táo Tinh Quân nhìn mọi người chung quanh một chút: “Dòng dõi này của nàng kế thừa tất cả tinh nguyên và tinh hoa của Nghĩ tộc, có liên quan đến lạc ấn trí nhớ thiên quy, vừa sinh ra đã có thể có lực lượng cấp Vĩnh Hằng thượng vị, hơn nữa giới hạn tối đa cực cao, không thể nói là không quan trọng.”

Tham Lang Tinh Quân nghe đến đó, không khỏi nhíu mày rậm, nghĩ thầm lại là chuyện gì nữa?

Đại La Nghĩ tộc không phải là kẻ thù của Sở Hi Thanh và nhân tộc sao? Hậu duệ của chúng lại hiệu lực cho Sở Hi Thanh?

Thần Bàn Nhược cũng ngớ ngẩn rồi à? Ra tay giúp kiến chúa dự bị bỏ trốn, quay đầu lại tặng cho Sở Hi Thanh? Đây là logic gì?

Nhưng ánh mắt của hắn lập tức nghiêm túc: “Nghĩ Thiên và Đại Thiên chi pháp? Nếu như vậy thì rắc rối rồi.”

Nghĩ Thiên và Đại Thiên chi pháp chính là pháp môn căn bản nhất của Đại La Nghĩ tộc.

Cái trước còn tốt, Nghĩ tộc còn không bằng Chân Linh thứ ba.

Nhưng Đại Thiên chi pháp thì khác, Nghĩ tộc vẫn luôn sở hữu vị trí Thánh Giả và mấy cái Chân Linh.

Hắn quay đầu nhìn về phía Văn Khúc Tinh Quân: “Thánh Giả Đại Thiên chi pháp bây giờ là ai?”

Đại Thiên chi pháp ở khoảng tầng ba và tầng bốn của thiên đạo, cũng không quá bắt mắt trong ba ngàn bia đá, bình thường không có ai quan tâm.

Văn Khúc Tinh Quân cảm ứng một lát, sắc mặt hắn chợt lạnh lẽo: “Vô danh!”

Vô danh này, rất có thể chính là vương tử kiến kia.

“Nếu là vậy, thì không thể không đề phòng.”

Tử Vi Tinh Quân rơi vào trầm ngâm: “Xem ra thằng ranh này muốn vương tử kiến kia thay thế Thiên Thiền Tinh Quân.”

Hắn nghĩ đến năng lực của Thiên Thiền Tinh Quân, không khỏi tê cả da đầu.

Lục Sí Kim Thiền không chỉ đánh giết vô song, còn là thích khách đáng sợ nhất trong thiên địa này.

Tuy rằng lực lượng kém xa và không đáng sợ như Thánh hoàng đời thứ ba, nhưng độn pháp vô song, lúc cực hạn có thể vượt qua lưu quang, còn có năng lực phá giáp cực mạnh, hầu như bỏ qua tất cả phòng ngự, một đòn không trúng có thể trốn xa vạn dặm.

Ngày xưa phụ thần của hắn cũng phải trả giá đắt, mất rất nhiều công sức mới thu phục được con thần trùng này.

Càng không cần phải nói đến, sau khi vương tử kiến thôn phệ và thay thế nó, thì sẽ có thể vận dụng một bộ phận năng lực của nó.

Một cái Thánh hoàng đời thứ ba, đã khiến cho các thần trên tinh không phải đề phòng và cảnh giác mọi lúc mọi nơi rồi.

Phải biết các thần kiêng kị với đại chiến nhân thần, chính là lo lắng Thánh hoàng đời thứ ba báo thù.

Dù sao vị này đã là Bàn Cổ chúa tể! Lột xác đến cực hạn, lực lượng có thể tiến vào Tạo Hóa trong thời gian ngắn.

Nếu như bọn họ không thể giết chết người này trên chiến trường, như vậy người này có thể ẩn núp và ám sát, có thể làm các thần tử thương tàn tạ.

Nếu thêm một con Lục Sí Kim Thiền, vậy chẳng phải người người đều nguy hiểm?

Câu Trần nghe vậy, một mặt lo lắng, một mặt lại cảm thấy không đúng.

Cái thằng ranh kia thật sự đến đây vì Thiên Thiền Tinh Quân sao?

“Việc này không thể khinh thường, làm phiền Thiên Táo Tinh Quân để ý việc này. Nếu như có tin tức xác thực, nhất định phải báo cho các thần.”

Tử Vi Tinh Quân khôi phục vẻ thong dong, lại xoa xoa nắm đấm trong tay áo.

Hắn nói đầy vẻ thâm sâu: “Nhị đệ chớ để ý cuộc chiến hôm nay. Hôm nay đổi thành bất kỳ người nào dưới Tổ thần, kết quả cũng không khác gì. Hơn nữa nhân tộc có câu nói, gọi là không nhẫn nhỏ sẽ loạn mưu lớn, lời này khá có đạo lý. Bây giờ chúng ta vẫn phải kiên trì chờ đợi cơ hội, ta đảm bảo, kẻ này không làm càn được quá lâu.”

Câu Trần Tinh Quân xanh mặt, yên tĩnh không nói gì.

Hắn biết Xa Nguyên và Tử Vi đang chờ cái gì.

Bọn họ cũng đúng là phải chờ.

Hoặc là chờ đến khi long khí của Sở Hi Thanh suy yếu tán loạn, hoặc là chờ tin tức xác thực của Thần Bàn Nhược.

Sau khi Thần Bàn Nhược tử vong, gần đây có rất nhiều chuyện liên quan đến các thần Hỗn Độn bại lộ ra ngoài.

Dưới Khi Thiên chi pháp của Thần Bàn Nhược, lực lượng các thần Hỗn Độn đã khôi phục lại, để chư vị Tổ thần đều đứng ngồi không yên.

Đặc biệt là hành tung của vị Thiên đế đời đầu kia, cũng làm cho người bất an.

Phụ thần vẫn rất đề phòng Thần Bàn Nhược đã tử vong kia, thậm chí còn càng kiêng kỵ hơn.

Câu Trần Tinh Quân nhớ đến hai năm trước, phụ thần Xa Nguyên đánh giá hành vi ngưng tụ ngân hà của Thủy Thần là dã tâm bừng bừng, lại rất nôn nóng.

Nếu như không có biện pháp xác định Thần Bàn Nhược đã tử vong thật hay chưa, như vậy bất kỳ hành động nào của họ, cũng phải cân nhắc đến nhân tố các thần Hỗn Độn.

Phía nhân tộc cũng giống như vậy.

Bằng không bọn họ sẽ thất bại, thậm chí là may áo cưới cho người khác.

Mà lúc này, trong mắt Thiên Táo Tinh Quân lại hiện ra một tia kỳ dị.

Với trí tuệ của Xa Nguyên, chắc chắn sẽ không phát động một trận thần chiến mà nhất định sẽ tử thương nặng nề.

Như vậy Tử Vi Tinh Quân nói chờ một chút, là chỉ vị Hư Thần bệ hạ kia cũng sắp bước vào Tạo Hóa rồi.

…

Chương 2634 - Cùng bước vào Vĩnh Hằng (2)

Quá trình vương nữ kiến thôn phệ và thay thế Lục Sí Kim Thiền rất máu tanh và khủng bố.

Sở Hi Thanh chỉ liếc mắt nhìn qua, liền phong ấn trong một bình ngọc, bỏ mặc không để ý nữa.

Lục Sí Kim Thiền tuy vẫn chống lại theo bản năng, nhưng nguyên thần của nó đã bị Sở Hi Thanh đánh cho đến bên bờ tán loạn.

Chút sức phản kháng còn lại, không vượt qua năng lực của vương nữ kiến.

Dù sao vương nữ kiến này cũng là một ‘Vĩnh Hằng thượng vị’, bản chất lực lượng cùng một cấp bậc với Lục Sí Kim Thiền.

Lục Sí Kim Thiền là chuẩn đế, tuy sức chiến đấu vượt qua rất nhiều đế quân, nhưng bản chất lực lượng vẫn cùng một cấp bậc với vương nữ kiến.

Sau đó, Sở Hi Thanh liền một tay nâng mâm ngọc, một tay múa đao.

Hắn liên tục cắt đứt dòng sông thời gian, hành tẩu trong các tiết điểm thời gian, chỉ dùng 10 hô hấp, đã vượt qua 140 vạn dặm.

Tốc độ rất nhanh, nhưng tiêu hao cũng rất nhiều.

Khi Sở Hi Thanh trở lại thành Vọng An, chân nguyên được Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết bổ sung mà vẫn tiêu hao khoảng 7 phần.

Nhưng chờ đến khi Sở Hi Thanh dừng lại, chỉ vài hơi thở là đã khôi phục dồi dào.

Còn có một lượng lớn long khí tụ tập lại trên người Sở Hi Thanh.

Lúc này Sở Vân Vân đang đứng trên chín tầng mây xanh ở trên không trung thành Vọng An.

Phía sau nàng là 12 đầu long khí vờn quanh, đồng thời dùng Nghịch Thần Kỳ chỉ xuống mặt đất, thương ý bao phủ địa vực bảy vạn dặm quanh thành Vọng An.

Sở Hi Thanh thấy thế không khỏi nhướng mày, ánh mắt ngưng trọng: “Tình thế đã ác liệt đến nước này?”

Hắn nhận ra Sở Vân Vân đang dùng Nghịch Thần Ky, che đậy phạm vi 7 vạn dặm, không để thần lực của các thần quấy nhiễu.

Đây là một loại cách dùng khác của Già Thiên.

Được lợi từ Thánh hoàng đời thứ ba, Sở Vân Vân đã là Chân Linh thứ hai của Già Thiên chi pháp, lực lượng Già Thiên cực mạnh.

Nhưng nàng dốc sức bảo vệ 7 vạn dặm, vẫn tiêu hao rất nhiều.

May là nhờ Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết đã khôi phục như lúc ban đầu, thậm chí còn hơn năm xưa, bằng không nàng cũng không chịu nổi.

Sở Vân Vân nhìn thấy hắn, vẻ mặt cũng buông lỏng.

“Ác, tà, trầm, chướng, tham, hận, muội, sắc, nghi… các thần đã quấy nhiễu thế nhân. Người bình thường ở Thần Châu còn tốt, dù bị kích thích thì cũng không thể gây náo loạn quá lớn.”

“Vấn đề là các tu sĩ trong Thần Châu, bọn họ đã có chút không chịu nổi. Ngày hai canh giờ trước, tổng cộng bảy vị Bán Thần của chúng ta đã mất khống chế và nhập ma. Trong đó có 4 người không muốn đả thương người vô tội, trực tiếp tự hủy nguyên thần, ba người còn lại chết dưới thương của ta.”

Sở Vân Vân lập tức nhìn về phía bắc: “Xong rồi?”

Nàng biết Sở Hi Thanh lên phương bắc làm gì.

Hai con trùng trong mâm ngọc, chỉ là một trong những mục đích của Sở Hi Thanh mà thôi.

“Xong rồi!’

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên, giọng nói như chém đinh chặt sắt.

Cuộc chiến Bất Chu sơn, tuy hắn bị ép phải rời đi, nhưng hắn đã hoàn thành chuyện mình muốn làm.

Thi độc trong cơ thể Thần Thiên Kinh đã phát triển đến trình độ lý tưởng.

Tuy rằng còn không thể nhiễm hóa Thần Thiên Kinh, nhưng mà nếu chỉ dựa vào lực lượng bản thân, kẻ này không thể loại bỏ thi độc.

Tiếp theo chính là chờ đợi, chờ thời khắc Xa Nguyên không rảnh quan tâm đến chuyện khác.

Về phần mấy vị đế quân và chuẩn đế còn lại chỉ là nhân tiện thôi, có thể bị nhiễm hóa hay không, phải xem may mắn của họ.

Sở Hi Thanh lập tức giơ tay lên.

“Ngươi xem xem có thể giúp nàng một tay không? Để nàng nắm giữ lực lượng chân chính của Thiên Thiền.”

“Nắm giữ lực lượng chân chính của Thiên Thiền? Ý ngươi là nguyên chất?”

Sở Vân Vân nghe vậy thì đưa mắt nhìn mâm ngọc trong tay Sở Hi Thanh.

“Ta có biện pháp gì chứ? Ta có thể khai mở nguyên chất của Đế Giang, là do nguyên chất của hắn có thể diễn biến thành bất kỳ vật chất nào, nhưng nguyên chất của Lục Sí Kim Thiền thì đã định hình.”

“Thật ra cũng không cần thiết, vương nữ kiến đã lấy được nguyên chất của Thiên Thiền, thì lại dùng mấy nghi thức để luyện hóa là được. Thần Tốc và Thiết Cát chi pháp đều là thiên quy tiếp cập tầng thứ năm, nằm trong tay Lục Sí Kim Thiền quả thực là phí của trời. Dù là Chấn Thiên chi pháp của hắn, thì cũng có thể tiến thêm một bước.”

Phải biết, thiên quy có mạnh hay không, là cùng một nhịp thở với người thay mặt chúng, nếu như Thánh Giả và Sáng Đạo Giả của chúng đủ mạnh, chúng cũng sẽ càng mặt; một mặt thì lại quyết định bởi sinh linh trong thiên địa này, thế nhân vận dụng càng nhiều, như vậy thiên quy này sẽ tiến vào sâu hơn trong thiên đạo.

Nạp Thiên chi pháp mà Đế Giang nắm giữ chính là như vậy.

Thế nhân dùng rất nhiều các loại đồ vật để chứa đựng, vì vậy Nạp Thiên chi pháp cũng tiến vào giữa tầng thứ tư và thứ năm của thiên đạo.

Vì vậy sau khi Đế Giang thu được lượng lớn nguyên chất Nạp Thiên, thì trực tiếp tiến vào đế quân.

Mà Thần Tốc và Thiết Cát chi pháp, tuyệt đối không thua kém Nạp Thiên.

Bất kỳ sinh linh nào cũng khát vọng tốc độ nhanh hơn, cũng thường xuyên dùng các vật sắc bén để cắt chém thứ khác.

Thật ra chỉ cần Thánh Giả của chúng cố gắng một chút, hai thiên quy này sẽ tiến vào tầng thứ năm, từ đó thu được tư cách bước vào đế quân.

Nhưng Lục Sí Kim Thiền lại vẫn dừng lại trước đế quân.

Lục Sí Kim Thiền hình như không biết nghi thức là thứ gì, cũng không biết làm thế nào để hoàn thành.

Có người nói trước khi con thần trùng này bị Xa Nguyên hàng phục, nó chỉ bay qua bay lại trong thiên địa.

Tất cả nguyên chất của nó, đều được tích lũy từ sau khi hỗn độn mở ra.

Buồn cười chính là, các thần Bàn Cổ và Hỗn Độn trong thiên địa, lại vẫn không thể thay thế nó.

Sở Vân Vân nghĩ thầm, nếu không phải nhân tộc bị các thần áp chế, rất nhiều thiên quy đã bị nhân tộc thay thế và nắm giữ, bao quát cả Lục Sí Kim Thiền…

Nhưng sau khi nói đến đây, vẻ mặt Sở Vân Vân hơi động: “Không đúng! Ta hiểu ý ngươi, ta có thể thử một lần!”

Nàng giơ tay đón lấy chiếc mâm ngọc trong tay Sở Hi Thanh.

Khai Thiên chi pháp là lực lượng kết hợp giữa Hủy Diệt chi pháp và Sáng Tạo chi pháp.

Nàng có thể xóa bỏ nguyên chất thuộc về Thiên Thiền, sáng ta nguyên chất thuộc về vương nữ kiến.

Loại phương pháp này còn khó hơn khai mở nguyên chất Hỗn Độn, với sức mạnh của Sở Vân Vân bây giờ, theo lý thuyết là không làm được.

Nhưng một khi vương nữ kiến nuốt chửng và thay thế Lục Sí Kim Thiền, độ khó sẽ hạ xuống một bậc.

Mấu chốt là nguyên chất của Lục Sí Kim Thiền cũng không nhiều.

Nếu như có thể trợ giúp vương nữ kiến luyện hóa nguyên chất, vậy đó cũng là trợ giúp mạnh mẽ cho nhân tộc.

Sau đó nàng lại chú ý đến lồng ngực Sở Hi Thanh, trong mắt hiện lên tia kỳ dị.

“Đã bắt đầu rồi đúng không?”

“Bắt đầu rồi!” Sở Hi Thanh gật đầu: “Ta đã hoàn thành nghi thức Nhai Tí, tiếp theo phải xem thiên địa này, xem tinh không này, xem các thần này có biến hóa như ta nghĩ hay không, xem cái hỗn độn này có nằm trong lòng bàn tay ta hay không.”

Nghi thức Hỗn Độn và Như Ý của hắn, là một mà hai, hai mà một.

Sau khi Sở Hi Thanh dứt lời, toàn thân hắn lại hóa thành liệt dương, soi sáng toàn bộ Thần Châu.

Lực lượng của hắn lại tăng lên, không chỉ soi sáng 18 vạn dặm nam bắc, mà còn có thể soi sáng biên giới sa mạc Xích Hồng.

Sở Vân Vân lại hít thở sâu.

Nàng cảm giác nội thiên địa trong cơ thể Sở Hi Thanh đã hoàn thiện hơn, cũng có nhiều khí Hỗn Độn hơn.

Sở Vân Vân chỉ cảm thấy cực kỳ ngứa tay, rất muốn khai mở những khí Hỗn Độn thành nguyên chất.

Nàng và Sở Hi Thanh sẽ cùng bước vào Vĩnh Hằng.

Chương 2635 - Mấu chốt

Trong một tòa nhà lá ở một góc nào đó của âm Dương Hải.

“… Cái này có gì đáng khen? Tuyên Thiên và Trác Thiên chi pháp đều bắt nguồn từ Bàn Cổ, phụ thần dùng tuyên khắc và điêu khắc, sáng tạo ra hình thể của chúng ta và 12 Tổ thần, đây cũng là khởi nguyên của tất cả Sáng Tạo chi pháp. Sau khi phụ thần chết, vị trí Thánh Giả của hai thiên quy này rơi vào tay ta. Đáng tiếc ta vô dụng, đến nay chỉ có thể bảo vệ lực lượng của hắn, trước sau không thể tiến thêm một bước.”

Một lão nhân mọc đầu rồng ngồi xếp bằng trong phòng, hắn vừa nói chuyện, vừa nghiêm túc điêu khắc lân phiến lấy từ Hỗn Độn Nguyên Ngạc.

Đao điêu khắc của vị này lại hoàn toàn là do sức gió ngưng tụ thành, tước lân phiến của Hỗn Độn Nguyên Ngạc lại như điêu gỗ mục.

Lão nhân lại cằn nhằn không dứt: “Cho nên nói 12 Tổ thần là dòng dõi của Bàn Cổ cũng không sai. Bọn họ là sinh mệnh do một tay Bàn Cổ sáng tạo ra.”

Lúc này, ‘Thiên đế đời đầu’ Thần Chân Như đang ngồi bên cạnh.

Vẻ mặt nàng lạnh lùng nhìn lão nhân điêu khắc xong một cái lân phiến, lại ghép vào chiếc giáp vảy màu đen bên cạnh.

Chiếc giáp vảy này đã sắp hoàn thành, phía trên tỏa ra thần quang màu đen, làm cho tất cả vật chất trong tòa nhà lá này trở nên kiên cố hơn.

Nàng thản nhiên nói: “Các ngươi đúng là sinh mệnh do Bàn Cổ tạo ra, coi hắn là phụ thần cũng là đúng, nhưng đám người các ngươi chia nhau ăn Bàn Cổ cũng là thật.”

“Chỉ là dung hợp nguyên chất.” Lão nhân tức đến run tay, hắn quay đầu trợn mắt giận dữ nhìn Thần Chân Như: “Đó là ý chí của phụ thần! Khi đó chúng ta chỉ là một pho tượng, trước khi dung luyện nguyên chất của phụ thần thì không có sự sống, sao có thể chia nhau ăn Bàn Cổ?”

Hắn lập tức chuyển sự chú ý vào lân phiến trong tay, vẻ mặt oán hận không ngớt: “Các ngươi chế tạo Tiết Thần bi kia, quả thực là quá đáng.”

“Đó là Thần Bàn Nhược, quả thật là hơi ác độc.” Thần Chân Như gật đầu: “Nhưng ta muốn biết, vì sao Bàn Cổ phải làm như vậy? Hắn sáng tạo ra các ngươi để làm gì?”

Nàng nói đến đây, vẻ mặt bỗng hơi động, liếc mắt nhìn ra ngoài phòng.

Đúng lúc này, bộ hạ cũ Hung thú Hỗn Độn của nàng đột nhiên bất an, không chỉ táo bạo đi qua đi lại, còn phát ra tiếng gầm nhẹ.

Ban đầu Thần Chân Như còn thấy kỳ lạ vì sao con Hỗn Độn đời đầu này lại bất an? Nhưng lập tức hiểu rõ.

Âm Dương Hải chính là bộ phận tàn dư của Hỗn Độn, vì vậy liên hệ rất chặt chẽ.

Thần Chân Như cảm ứng được thiên quy Hỗn Độn trong thiên địa dường như đang phát sinh biến hóa.

Hỗn Độn chi pháp trong thiên địa, đã có khác biệt rất lớn với Hỗn Độn của Hung thú Hỗn Độn.

Lão nhân cũng nhận ra, hắn nhìn xuyên qua mành cỏ, nhìn đại quân Hung thú khổng lồ ở bên ngoài.

Hỗn Độn, Cùng Kỳ, Đào Ngột, Thao Thiết, Chư Hoài, Tương Liễu, Ba Xà, Đương Khang, Trường Hữu, Minh Xà, Manh Cực, Sơn Huy, Cổ Điêu, Tiết Thâu, Tất Phương, Chu Yểm, Phỉ Ngưu, Ngao Nhân…

Những thần Hỗn Độn mạnh mẽ và dòng dõi của họ đều đang hội tụ trước tòa nhà lá, số lượng khoảng 3 vạn, khí thế mênh mông cuồn cuộn.

Trước khi Hỗn Độn gào thét, chúng dĩ nhiên không hề phát ra tiếng đạo, nghiêm túc đứng yên không nhúc nhích, tựa như một đại quân được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Lão nhân không khỏi tê cả da đầu, hắn áp chế nỗi bất an trong lòng, suy tư nói: “Xem ra thiên quy Hỗn Độn đã có Sáng Đạo Giả, Hỗn Độn lại không phải Hỗn Độn, nó đã suy yếu, vì thế nên phẫn hận và bất an.”

Thật ra không chỉ Hỗn Độn, mà còn có Nhai Tí.

Sự biến hóa của thiên quy Nhai Tí còn hơn xa Hỗn Độn.

“Là vị Thánh hoàng đời thứ tư của nhân tộc, hắn đã bắt đầu nghi thức chứng đạo Vĩnh Hằng.”

Thần Chân Như khó tin nổi, chặc một tiếng: “Hắn vào Vĩnh Hằng thật là nhanh! Đáng sợ nhất là, đây mới chỉ là khúc nhạc dạo của nghi thức thôi. Thật không dám tin ngày hắn bước vào Vĩnh Hằng, sẽ mạnh đến mức nào? Không hổ là người có thể ép chết Thần Bàn Nhược, không chỉ kinh tài tuyệt diễm, làm việc đều nằm ngoài dự đoán của mọi người, còn vượt qua Đông Hoàng ngày xưa. Đúng rồi, ngươi vẫn chưa trả lời vấn đề của ta.”

“Trước khi tử vong, không phải ngươi đã đoán được chân tướng rồi sao? 12 Tổ thần là do hắn sáng tạo ra, để làm trụ vững chắc thế giới. ‘Mà Long chi cửu tử’ chúng ta, lại dùng để làm lương của thế giới. Nhưng mà bây giờ, trụ cột tuy vẫn còn, nhưng chẳng vững chắc. Mà chín cái lương, cũng đã sụp đổ hơn phân nữa, không hoàn chỉnh.”

Lão nhân nói đến đây, vẻ mặt chợt tiêu điều.

Tám vị huynh đệ của hắn, đã có sáu vị ngã xuống, đến nay vẫn không có hi vọng tái tụ chân linh.

Lão nhân lại thở dài: “Nếu như trụ cột sụp đổ, nguyên chất Bàn Cổ sẽ bị vị kia layas đi, hắn sắp trở thành kẻ Siêu Thoát chân chính trong thiên địa. Thế giới này của chúng ta, cũng nghênh đón chung kết, tất cả sinh linh trên thế giới, đều bị xóa bỏ ý thức.”

“Những thứ ngươi làm và bố trí ở 22 triệu năm trước, không phải vì đề phòng tai nạn này phát sinh sao? Sau khi ngươi chết mấy trăm vạn năm, Long Hi và dòng dõi của hắn cũng đang làm chuyện này, nhưng tiếc là sắp thành lại bại.”

Thần Chân Như nghe vậy thì không khỏi nhíu mày: “Ngươi có thể nói rõ ràng hơn không?”

Trước khi tử vong, mình đã đoán được chân tướng? Mình lại bố trí cái gì?

Người kia trong miệng lão nhân này là ai?

Lão nhân nhắc nhở đã rất rõ ràng, Thần Chân Như hình như nhớ ra cái gì đó, lập tức cảm thấy đại não đau nhói.

Cảm giác đau đớn này rất mãnh liệt, làm cho nàng không thể không nghiêng đầu, dùng tay xoa thái dương.

“Xem ra ngươi đã quên.” Ánh mắt lão nhân quái dị, lại ngậm lấy vẻ thoải mái: “Ta chỉ có thể nói cái chân tướng này, rất có thể là nguyên nhân cho cái chết của ngươi. Ta không thể nói ra tên của người kia, bằng không nhất định sẽ chết. Nhưng ngươi có thể tự đi thăm dò…”

Khi hắn nói chuyện, đã khảm nốt chiếc lân phiến cuối cùng lên giáp vảy màu đen.

Lão nhân thở phào, lại ném bộ giáp về phía Thần Chân Như: “Xong rồi! Nhưng ta khuyên ngươi tốt nhất là mời Luyện khí sư chân chính tế luyện lại, để bộ giáp này trở thành một thể thống nhất, uy lực sẽ tăng lên ba phần mười. Tuyên Thiên và Trác Thiên tuy là khởi nguồn của Luyện khí chi đạo, nhưng bị giới hạn bởi hình thức, tại phương diện luyện khí vẫn không bằng Luyện Tạo chi đạo.”

“Ta biết.”

Thần Chân Như tiếp nhận bộ giáp, nhìn một chút rồi trực tiếp khoác lên người: “Như vậy theo ước định, tất cả thứ còn lại của con Hỗn Độn Nguyên Ngạc này thuộc về ngươi.”

Nàng đứng lên, mặt không cảm xúc, nhìn xuống lão nhân: “Nếu như ta đoán không sai, tiếp theo ngươi sẽ mang những tài liệu này rời khỏi âm Dương Hải, trở về phàm giới?”

Lão nhân hơi căng thẳng, lại vẫn thản nhiên nhìn nhau với Thần Chân Như: “Ta là Trào Phong!”

Hắn là con trai thứ ba trong ‘Long chi cửu tử’, Trào Phong!

Tại thời khắc nhân tộc sắp quật khởi, đại chiến nhân thần lần thứ ba sắp nổ ra, Trào Phong hắn há có thể vắng mặt?

Chương 2636 - Mấu chốt (2)

“Vậy thì đi thôi!”

Thần Chân Như dĩ nhiên không có phản ứng gì, trái lại còn ném một chiếc túi da cho lão nhân.

“Ngươi không giỏi chiến đấu, cẩn thận một chút, đừng bỏ mạng. Còn nữa, đây là đồ của Đế Oa, giúp ta trả lại nàng, cẩn thận, đừng làm mất. còn nữa, giúp ta nói với nàng một tiếng xin lỗi, nửa chân linh còn lại của con gái nàng, ta sẽ mau chóng trả lại cho nàng.”

Sau khi tiếp nhận túi da, lão nhân rất kinh ngạc.

Túi da này được làm từ da Hỗn Độn Nguyên Ngạc, nhưng thứ để cho hắn giật mình là vật nằm bên trong.

Đó lại là nguyên chất của Đế Oa!

Lão nhân nhìn Thần Chân Như: “Bệ hạ, ngươi trả lại cho nàng, không lo mình sẽ bại trận sao? Dẫm vào vết xe đổ của 22 triệu năm trước? Phải biết những lực lượng trên người ngươi, trừ nguyên chất Khi Thiên và Vạn Trá ra, thì đều là chiếm được từ lừa dối, không phải của chính ngươi. Huống chi, ngươi còn mất lực lượng Vạn Tin…”

Lão nhân đã thấy Thần Chân Như vén rèm mà ra, chưa hề quay đầu lại.

Hắn không khỏi cảm khái, không hổ là Thiên đế đời đầu, lòng dạ khí phách rộng rãi, các thần Hỗn Độn không thể sánh kịp.

…

Hỗn Độn khác thường, cũng kinh động đến các thần trong cung Thái âm.

Khi Sở Hi Thanh thân hóa mặt trời, soi sáng Thần Châu. Cửu Phượng cố nén tia bất an trong lòng, liếc mắt nhìn về phía Xa Nguyên.

“Hư Thần bệ hạ, Sở Hi Thanh đã tiến sát từng bước, thanh thế và lực lượng ngày càng tăng. Chẳng lẽ ngươi còn muốn ngồi nhìn hắn chứng đạo Vĩnh Hằng? Ngươi cũng cảm giác được sự biến hóa của thiên quy Hỗn Độn, đó chắc chắn chính là bắt đầu của Chư Thần Hoàng Hôn.”

Thật ra nàng lo lắng nhất vẫn là Tư Hoàng Tuyền trong Minh giới.

Vị con gái của Thiên Nại Lạc kia không chỉ trở thành chúa tể Minh giới, còn hoàn thành nghi thức Vĩnh Hằng.

Cửu Phượng cảm giác được, Niết Bàn chi pháp trong thiên địa đang bỏ nàng mà đi.

Tư Hoàng Tuyền nắm giữ Minh giới càng lâu, Tử Vong chi pháp sẽ càng mạnh.

Điều này cũng khiến cho tộc duệ Phượng Hoàng càng khủng hoảng hơn.

Lời nguyền rủa của âm hậu Thiên Nại Lạc với người mẹ như nàng và toàn bộ Phượng tộc sẽ càng mạnh hơn, thậm chí đã lên đến cấp bậc Vĩnh Hằng thượng vị.

Mấy năm qua, không chỉ không có phượng hoàng mới sinh ra, càng không có tộc duệ nào hoàn thành Niết Bàn, hơn nữa lực lượng của tất cả phượng hoàng đều đang suy giảm.

Nếu tiếp tục như vậy, Cửu Phượng đoán nhiều nhất là ba năm, mình sẽ rơi khỏi vị trí Thánh Giả Niết Bàn.

Phong Thần – Đế Sát lại nhìn thấu ý nghĩ của nàng, cười nói: “Ngươi đang sợ con rối của các thần trong Minh giới sao? Nếu như ngươi lo lắng đứa cháu gái kia của ngươi sẽ cướp đoạt quyền bính, thì có thể để Phượng tộc tấn công Minh giới.”

Cửu Phượng không khỏi nắm chặt hai tay, ánh mắt nhìn về phía Phong Thần – Đế Sát lại ác liệt như đao.

Chu Tước ở bên dưới cũng nhíu mày.

“Ta lại cảm thấy Cửu Phượng nói không phải không có lý, tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp.” âm Thần – Nguyệt Hi vẫn vắng lặng, đột nhiên mở miệng, nàng nhìn mọi người chung quanh: “Không biết chư vị có cảm ứng được tình hình bên trong Thiên Đạo Thạch Lâm?”

Tòa cung điện này nhất thời rơi vào vắng lặng.

Sao họ có thể không theo dõi Thiên Đạo Thạch Lâm chứ?

Lực lượng Hỗn Độn đang tăng cường, đang tiến tới.

Chỉ trong chốc lát này, bia đá Hỗn Độn đã sắp tiến vào hàng thứ nhất trong tầng thứ năm rồi.

Cùng lúc đó, Nhai Tí và Như Ý chi pháp cũng đang phát sinh biến hóa.

“Sở Hi Thanh đã là Sáng Đạo Giả của Hỗn Độn, Như Ý và Nhai Tí chi pháp.”

Âm Thần – Nguyệt Hi liếc nhìn Xa Thần, tiếp tục nói: “Cuộc chiến Bất Chu sơn vừa rồi, các ngươi cũng thấy hắn mạnh thế nào. Tên kia còn không sử dụng Huyết Nhai Nguyên Hồn có thể phản xạ tất cả báo ứng, mà đã có thể đối kháng với Xa Nguyên ít nhất 2 cái hô hấp.”

“Ta rất khó tưởng tượng, sau khi hắn tiến vào Vĩnh Hằng, thì sẽ có lực lượng cỡ nào, có lẽ có thể trực tiếp sánh vai với Tổ thần? Hắn ít nhất cũng không kém hơn Táng Thiên.”

Trong mắt nàng hiện ra một tia phỏng đoán.

Âm Thần – Nguyệt Hi rất muốn biết, vị đệ đệ Hư Thần này của mình muốn làm gì?

Là Tạo Hóa sao?

Xa Nguyên luôn là kẻ lòng dạ thâm sâu, làm việc trầm ổn.

Hắn không phát động thì thôi, một khi phát động sẽ nắm vẹn toàn.

Bắt đầu từ thời đại hỗn độn mở ra, Xa Nguyên đã đi từng bước một như thế, bước bước đều vững như bàn thạch.

Vấn đề là, nếu tiếp tục phát triển như vậy, lực cản của Xa Nguyên sẽ càng ngày càng mạnh.

Thời thế đã không cho phép Xa Nguyên tiếp tục trầm ổn.

“Chẳng lẽ Nguyệt Hi rối lòng rồi?” Mộc Thần – Linh Uy lắc đầu, giống như phản đối: “Hiện giờ không vội được, cũng không phải vội. Tên kia rất tham, rất có dã tâm, ta không biết nghi thức của hắn là thế nào, nhưng ta có thể xác định, hắn không thể hoàn thành trong thời gian ngắn.”

“Hơn nữa vị Vạn Tai chi chủ kia còn vội hơn chúng ta, chúng ta vẫn còn thời gian. Nguyệt Hi, tình thế càng gấp thì càng phải bình tĩnh, chúng ta đã có kế hoạch rồi đúng không? Chỉ cần làm từng bước là được.”

Cô em gái này của hắn không phải muốn mau chóng hoàn thành Điên Đảo âm Dược, hoàn toàn thay thế mặt trời sao.

Âm Thần – Nguyệt Hi liếc mắt nhìn hắn.

Nàng cũng không tranh luận, trực tiếp nhắm mắt lại, yên lặng không nói gì.

Vạn Tai chi chủ và nhân tộc vốn có thâm thù đại hận.

Bây giờ song phương còn xung đột ác liệt hơn, đã không thể hòa giải.

Đặc biệt là thời gian gần đây, Hỗn Độn chi pháp của Sở Hi Thanh đang ăn mòn quyền bính của Vạn Tai chi chủ Kế Đô

Xa Nguyên thì vẫn bình tĩnh như cũ.

Lời hắn nói lại làm Mộc Thần cực kỳ lúng túng: “Nguyệt Hi và Cửu Phượng nói có lý, đã đến nước này, chúng ta không thể ngồi xem nữa. Ta muốn nhờ huynh trưởng Linh Uy lập tức chỉ huy huynh trưởng Hỏa Thần, Lôi Thần – Thiên Bá và Cửu Phượng, Huyền Vũ Tinh Quân cùng tấn công Minh giới, trợ giúp huynh trưởng Thiên Công khống chế Minh hải và cửu tuyền.”

Mộc Thần hơi sững sờ, sau đó lại vui mừng không thôi.

Cơ hội hắn vẫn chờ đợi, rốt cuộc cũng đến.

Lúc này, mấy vị Tổ thần ở đây không khỏi liếc mắt nhìn Xa Nguyên.

Kim Thần – Bạch Chúc còn nhíu chặt mày.

Xa Nguyên lại giúp Thủy Thần – Thiên Công khống chế Minh hải và cửu tuyền?

Chẳng lẽ hắn và Thiên Công đã có giao dịch nào đó?

“Còn nữa, không cần tìm tung tích Thần Bàn Nhược nữa.”

Xa Nguyên giơ tay lên, một ánh sáng màu trắng chợt xuất hiện.

Xa Nguyên nhìn vật trong tay, trong mắt chứa ý cười: “Mặc kệ hắn chết hay sống, thì cũng không đáng kể.”

Hiện giờ hắn đã nắm giữ then chốt thắng bại của cuộc chiến này.

Các thần trong điện nhìn vào ánh sáng màu trắng kia, vẻ mặt đều ngưng trọng.

Bọn họ nhận ra nó, đó chính là Bổ Thiên Thạch do Hạo Thiên tế luyện.

Chương 2637 - Hắc thủ

Chỉ chốc lát sau, Thần Bàn Nhược đã biết tin tức Bổ Thiên Thạch trong tay Thần Tịnh Ly đã rơi vào tay Xa Nguyên.

Sau khi hắn tái sinh trong cơ thể Vũ Gia, tuy hành tung thần bí, nhưng vẫn chưa từng cắt đứt liên lạc với âm Thần – Nguyệt Hi.

Mà lúc này, hắn đang ở trong một vùng hư không tăm tối vô bờ, phía trước là một cột đá khổng lồ cần trăm vị Cự linh Bán Thần mới có thể ôm lấy.

“Bổ Thiên Thạch sao?” Thần Bàn Nhược thở dài một tiếng: “Hay cho Sở Hi Thanh!”

Dù sau khi hắn ‘tử vong’, vẫn có thể cảm nhận được lưỡi đao ác liệt của Sở Hi Thanh liên tục chém về phía mình.

Âm Thần – Nguyệt Hi nghe vậy thì không khỏi sững sờ: “Ngươi hoài nghi việc Thần Tịnh Ly giao ra Bổ Thiên Thạch là ý của Sở Hi Thanh? Nhưng làm vậy thì hắn có lợi ích gì? Hơn nữa theo ta biết, Thổ Đức Tinh Quân cũng đang giúp Đế Oa tìm Bổ Thiên Thạch.”

“Không thể nói là ý của Sở Hi Thanh, Sở Hi Thanh không thể khiến Thần Tịnh Ly cam tâm tình nguyện giao ra Bổ Thiên Thạch, nhưng hắn nhất định sẽ ngồi xem, thậm chí là âm thầm thúc đẩy việc này, khiến cho Thần Tịnh Ly không thể không giao ra Bổ Thiên Thạch.”

“Thanh TỊnh Như Ý chi chủ đánh mất Như Ý chi pháp, vậy chỉ là một Vĩnh Hằng thượng vị hơi mạnh một chút thôi, miễn cưỡng có thể đạt đến chuẩn đế, nàng có thể chống lại Xa Nguyên sao?”

Thần Bàn Nhược cười gằn một tiếng: “Về phần Đế Oa, sự sống chết của con gái Đế Oa, có quan hệ với tương lai và sống chết của nhân tộc không?”

Âm Thần – Nguyệt Hi rơi vào trầm tư.

Nàng không thể không thừa nhận, lời Thần Bàn Nhược cũng có chút đạo lý.

Địa vị của Đế oa rất quan trọng trong nhân tộc, nhưng so sánh giữa tính mạng con gái nàng với khí vận nhân tộc Thần Châu, quả thực là không quan trọng.

Sở Hi Thanh được thế nhân công nhận là kiêu hùng, há sẽ để ý đến sinh tử của ấu nữ Đế Oa?

Dù là Đế Oa, cũng không thể trách tội Sở Hi Thanh.

Huống hồ việc này chỉ là suy đoán của Thần Bàn Nhược, họ không có chứng cứ gì.

“Ta hiểu ý ngươi, Bổ Thiên Thạch rơi vào tay Xa Nguyên, hắn không cần để ý đến sự sống chết của ngươi nữa. Hắn biết dù ngươi sống lại, hắn cũng có thể uy hiếp ngươi. Xa Nguyên không cố kỵ nữa, hắn có thể yên tâm động thủ.”

Âm Thần – Nguyệt Hi lạnh lẽo nói: “HIện giờ dù Xa Nguyên muốn động thủ, cũng sẽ ra tay với các thần Hỗn Độn trước, suy yếu lực lượng của ngươi và Thiên đế đời đầu.”

“Đây không phải rõ ràng sao?” Thần Bàn Nhược khẽ mỉm cười: “Sở Hi Thanh là mấu chốt cho sự hưng suy tồn vong của nhân tộc, nghi thức đăng thần của hắn được tất cả các thế lực nhân tộc kỳ vọng, tuyệt đối không thể sai sót.”

“Nếu Xa Nguyên ra tay với Sở Hi Thanh vào lúc này, có nghĩa một trận hạo kiếp cực kỳ tàn khốc sẽ nổ ra, sao hắn có thể mất lý trí như vậy?”

“Muốn ăn hồng, đương nhiên phải chọn quả hồng mềm. Đây là vì sao Sở Hi Thanh lại lựa chọn nghi thức đăng thần lâu như vậy, một mặt là hắn có dã tâm, một mặt là cho Xa Nguyên có cơ hội ăn quả hồng mềm.”

Âm Thần – Nguyệt Hi nghĩ thầm, nghi thức đăng thần của Sở Hi Thanh đúng là dã tâm bừng bừng.

Trong quá trình chứng đạo Vĩnh Hằng, hắn dĩ nhiên lại lấy thân phận Thánh Giả ba loại thiên quy để sửa đổi lực lượng Hỗn Độn, Nhai Tí, Như Ý, trở thành Sáng Đạo Giả của ba thiên quy này.

Nghi thức này tốn rất nhiều thời gian, nhưng một khi thành công, nguyên chất sinh thành của Sở Hi Thanh có thể sánh vai với bất kỳ Tổ thần nào, vượt xa Táng Thiên lúc mới vào Vĩnh Hằng.

Nhưng điều này cũng cho Xa Nguyên đủ thời gian.

Hiện giờ, nhân tộc Thần Châu tuy chỉ có một cấp bậc Tổ thần là Thánh hoàng đời thứ ba, nhưng còn có rất nhiều minh hữu mạnh mẽ như Nam Cực Trường Sinh đại đế, Chúc Quang âm, Khổng Tước thần quân, Thanh Long Tinh Quân, Thạch Thần…

Mà tất cả trên dưới một lòng, đồng tâm hiệp lực.

Năng lực của họ có thể đánh ngã ít nhất ba đến bốn vị Tổ thần, giết chết một lượng lớn thần linh.

So với một khối đá cứng như vậy, các thần Hỗn Độn năm bè bảy mảng đúng là dễ ứng phó hơn nhiều lắm.

Các thần Hỗn Độn rất mạnh, nhưng mà mạnh như Huyết Hải lão tổ và Côn Bằng, cũng chỉ có thể tự thủ ở một nơi.

Vị Thiên đế đời đầu kia tuy khí thế kinh người, trong vòng hai năm đã thu nạp mấy vạn con Hung thú.

Nhưng mạnh nhất trong đó là Tứ hung đời đầu, thì cũng chỉ là chuẩn đế mà thôi.

Thực lực cá thể của chúng tuy mạnh hơn rất nhiều đế quân, chuyên về đánh giết, nhưng chúng chung quy vẫn chỉ là chuẩn đế, không là gì trong mắt các Tổ thần.

Bọn họ hoàn toàn có thể giải quyết một phần uy hiếp từ các thần Hỗn Độn trước.

Âm Thần ý thức được, có lẽ Xa Nguyên cũng đoán được mưu đồ của Sở Hi Thanh, lại không còn lựa chọn nào khác.

“Vì vậy Xa Nguyên sẽ lựa chọn tấn công Minh giới trước. Trong mắt hắn, đây là nhất cử lưỡng tiện.”

Âm Thần – Nguyệt Hi thở dài một tiếng: “Hắn và Thiên Công, có thể đã đạt thành giao dịch nào đó, ngươi cần cẩn thận.”

Nàng biết tình cảnh của Thần Bàn Nhược bây giờ rất lúng túng.

Hiện giờ, hắn hoặc là tùy ý Xa Nguyên xâu xé, hoặc là ra sức chống lại, để Xa Nguyên ý thức được các thần Hỗn Độn cũng không phải quả hồng mềm, cũng có thể đánh gãy răng họ.

Vấn đề nếu đối kháng quá mạnh, lại làm các thần Bàn Cổ cảnh giác hơn, sợ ném chuột vỡ đồ.

“Nói đến Minh giới, con Minh Hoàng do ngươi đưa lên làm chủ Minh giới kia thế nào rồi?”

“Nàng không để ý đến tất cả các sự vụ ở Minh giới, tất cả đều do Huyết Hải và Hắc Thủy cầm đầu các thần Minh giới tự quyết.”

Thần Bàn Nhược lắc đầu, tiếp tục ngưng thần quan sát cột đá khổng lồ đang trôi nổi trong hư không kia.

Tạo hình của cột đá này giống hết ‘Huyết nguyên đồ trụ’ mà nhân tộc hay dùng.

Đồ án phía trên cũng rất tương tự.

Phía trên ghi chép các loại thần thoại từ cửu viễn, từ Bàn Cổ sinh ra trong trứng rồng, mãi đến tận khi khai thiên tích địa, tứ chi và xương cốt hóa thành 12 vị Tổ thần, máu tươi hóa thành Long chi cửu tử.

Chỉ là tranh vẽ tinh mỹ hơn, huyền ảo hơn, từng bút từng bút đều ẩn tàng lực lượng thiên quy mạnh mẽ, có thần vận của 12 Tổ thần và Long chi cửu tử.

Mà phía trên 12 Tổ thần lại trống rỗng, như thiếu một bộ phận, làm cho người cảm thấy không trọn vẹn.

Thần Bàn Nhược vừa nhìn vừa nói: “Dự tính nàng sẽ không quan tâm đến chuyện các thần tấn công Minh giới. Nữ tử này đang ở trong tòa đế mộ nhân tộc kia, phối hợp với mấy vị Thuật sư nhân tộc bày trận.”

“Bày trận?” âm Thần – Nguyệt Hi không khỏi nghi hoặc: “Bày trận trong tòa đế mộ kia? Bọn họ muốn làm gì?”

Thần Bàn Nhược vẫn tập trung vào cột đá kia, hờ hững trả lời: “Nếu ta đoán không sai, chắc Sở Hi Thanh muốn giao dịch thi thể và chân linh mấy vị Thiên đế ở trong phong ấn ra ngoài.”

“Giao dịch thi thể và chân linh của họ?” âm Thần – Nguyệt Hi không khỏi rung động: “Lẽ nào các ngươi trơ mắt ngồi xem?”

Một khi chân linh mấy vị Thiên đế nhân tộc thoát khỏi phong ấn, có nghĩa họ có thể phục sinh trở về bất cứ lúc nào.

Mấy vị Thiên đế này là tồn tại có thể sánh với với Tổ thần.

Nhưng âm Thần – Nguyệt Hi lại khôi phục yên tĩnh.

Dù mấy vị này có thoát vây, đoán là cũng không kịp thời gian.

Thắng bại giữa các thần Hỗn Độn, các thần Bàn Cổ, nhân tộc, và cả chuyện chúa tể thiên địa này, đoán là sẽ được quyết định trong mấy năm này.

Nhân tộc cũng không có nhiều tài nguyên để giúp họ khôi phục trong thời gian ngắn.

Chương 2638 - Hắc thủ (2)

“Tại sao phải ngăn cản? Tư Hoàng Tuyền là chủ Minh giới, nàng muốn làm gì ở Minh giới thì làm, chúng ta dựa vào gì mà ngăn cản?”

Thần Bàn Nhược vừa nói chuyện, vừa xoa xoa trán.

Hắn và Huyết Hải muốn dùng thân phận chủ Minh giới này, để trói chặt Tư Hoàng Tuyền, cuốn lực lượng nhân tộc vào trong đó.

Đáng tiếc là Sở Hi Thanh vẫn không bị lừa.

Bọn họ nhất thời lại không thể đổi ý.

Huyết Hải lão tổ thì lại phải dựa vào lực lượng của Tư Hoàng Tuyền để phong tỏa Minh giới, đối kháng Thủy thần.

“Nhưng nếu là giao dịch, nhất định phải có đồ vật đồng giá, bọn họ sẽ không làm được trong thời gian ngắn.

Thần Bàn Nhược cũng cảm thấy rất hứng thú với Vạn Dịch chi pháp của Phương Bất Viên.

Vạn Dịch có tính tương tự nhất định với Thế Thiên của hắn và Đại Thiên của Nghĩ tộc.

Nhưng Vạn Dịch chi pháp không cần trả bất kỳ giá nào, chỉ cần có đồ vật giao dịch gánh chịu là được.

Thế Thiên chi pháp nhìn như thần kỳ, nhưng mỗi lần thay thế, Thần Bàn Nhược đều bị hao tổn không nhẹ.

Trước kia Vạn Dịch chi pháp chỉ là thiên quy nằm ở tầng ngoài thiên đạo, không đủ tư cách lọt vào mắt các thần, không được coi trọng.

Giao dịch, thường xuyên diễn ra ở Thần Châu.

Các bộ lạc Cự linh Trung Thổ cũng tiến hành giao dịch thường xuyên.

Nhưng bây giờ, pháp môn này đã tiến vào tầng thứ ba của thiên đạo.

“Đồ vật đồng giá?”

Âm Thần – Nguyệt Hi suy tư.

Nàng hoàn toàn yên tâm.

Mấy vị kia đều có lực lượng sánh vai với Tổ thần, Sở Hi Thanh không thể tìm được thi thể của Tổ thần để đổi.

“Như vậy ngươi tự lo đi, quãng thời gian tiếp theo, có lẽ ta không thể liên hệ với ngươi.”

Thần Bàn Nhược nghe vậy thì ngạc nhiên: “Có chuyện gì sao?”

“Vì đối ứng với băng tai ở phương bắc, Xa Nguyên chuẩn bị để ấu tử Thần Xích Luân của Diễm Dung tạm thời thay thế mặt trời, soi sáng Trung Thổ.”

“Thần Xích Luân? Xích Luân Tinh Quân?” Thần Bàn Nhược không khỏi cười ha ha: “Xa Nguyên đúng là một tên trúng mấy con chim. Hắn đã thấy rõ, những Tổ thần vô vọng với Tạo Hóa như Diễm Dung mới là minh hữu chân chính của mình.”

Âm Thần – Nguyệt Hi không đáp lại, lưu quang của nàng cấp tốc qua lại trong mảnh hư không mờ mịt này.

Xa Nguyên để Thần Xích Luân thay thế mặt trời, tự nhiên không có ý tốt.

Bây giờ nàng đang ở thời khắc Điên Đảo âm Dương, đúng là không có sức chống cự.

Nhưng âm Thần – Nguyệt Hi lại không hề lo lắng.

Tất cả chuyện diễn ra, đều không vượt ra ngoài dự liệu của nàng.

Thần Bàn Nhược thì lại tiếp tục nhìn cột đá phía trước.

Sau khi ánh trăng của âm Thần – Nguyệt Hi rời đi, Thần Bàn Nhược bỗng nhiên bắn vài giọt thần huyết màu vàng về phía cột đá.

Theo thần huyết hòa vào trong cột đá, chỗ trống rỗng trên bức tranh đột nhiên hiện ra từng sợi hoa văn, để bức tranh này trở nên hoàn mỹ.

Đó rõ ràng là một bàn tay khổng lồ, gắn liền với phía trên 12 Tổ thần, đầu ngón tay kia uốn lượn, hiện ra hình dáng vồ bắt.

Mà so sánh với bàn tay khổng lồ này, bất kể là 12 Tổ thần hay là Long chi cửu tử, thậm chí là tàn thi của Bàn Cổ, đều có vẻ cực kỳ nhỏ bé.

Thần Bàn Nhược nhìn bàn tay khổng lồ kia, toàn thân dĩ nhiên không rét mà run, cảm xúc sợ hãi dâng lên.

Nhưng nỗi sợ hãi này không đến từ hắn, mà là đến từ thân thể của Vũ Gia… tổ tiên của Ứng Long và Phượng Hoàng.

Bộ thân thể này của Vũ Gia đang sợ hãi bàn tay khổng lồ trên cột đá kia.

Thần Bàn Nhược nhìn bàn tay này, lại như đang nhìn đại địch sinh tử của mình, hai mắt đỏ thẫm, mang đầy hận ý.

…

Sở Hi Thanh biết chuyện trong cung Thái âm chỉ chậm hơn Thần Bàn Nhược một lát.

Thần Phổ Chiếu nói cho hắn biết còn kỹ càng hơn những gì âm Thần – Nguyệt Hi nói cho Thần Bàn Nhược.

Hắn chẳng những biết Xa Nguyên để Mộc Thần tấn công Minh giới, biết Xa Nguyên để Thần Xích Luân thay thế mặt trời, còn biết các loại thủ đoạn mà Xa Nguyên chuẩn bị sử dụng với Thần Châu.

Cùng lúc đó, Thần Phổ Chiếu còn mang đến cho hắn một mũi tên màu vàng sậm.

Sở Vân Vân vừa nhìn thấy mũi tên vàng này, liền đáng được người truyền tin cho Sở Hi Thanh là ai.

“Đây là Thần Yên Tiễn mà ngày xưa Cung Thần – Thiên Nghệ bắn rơi mặt trời?”

Có người nói, Thần Yên Tiễn là 120 vạn năm trước, Cung Thần – Thiên Nghệ thỉnh cầu Thiên Công và Diễm Dung liên thủ chế tạo, lại mời Bạch Đế Tử dung nhập kiếm ý tuyệt thế vô song vào trong đó, tổng cộng chỉ chế tạo được 12 mũi.

Đây vốn là thủ đoạn nhằm vào Dương Thần.

Đáng tiếc Dương Thần làm việc cẩn thận, Cung Thần – Thiên Nghệ vẫn không tìm thấy cơ hội xạ nhật.

Nhưng sau này, đến khi thập nhật tranh chấp, Cung Thần – Thiên Nghệ đã dùng Thần Yên Tiễn để giương oai.

Sau khi Cung Thần – Thiên Nghệ chết đi, hai mũi Thần Yên Tiễn trong tay hắn lại mất tích.

Nhưng ngày xưa Cung Thần – Thiên Nghệ không chỉ dùng chín mũi tên để bắn rụng cửu nhật.

Còn có một mũi tên bắn trượt, vẫn nằm trong tay người nào đó.

Sở Vân Vân lại ngạc nhiên không thôi: “Đây là đắc tội với Hỏa Thần và Hư Thần? Lẽ nào tên kia không sợ?”

Dù sao các thần trong thiên địa này, có ai không biết trong tay tên kia có một mũi Thần Yên Tiễn chứ?

“Nếu hắn đã giao mũi tên này cho ta, tự nhiên sẽ có biện pháp ứng phó.”

Sở Hi Thanh cười một tiếng: “Ta hoài nghi hai mũi tên khác cũng nằm trong tay hắn, cũng có thể là bắt nguồn từ mẹ hắn. Nhưng dù thế nào, ta cũng xem như nợ hắn một lần. Sau này động thủ, chỉ sợ chúng ta phải dùng thêm mấy phần sức lực rồi.”

Sau khi nói xong, Sở Hi Thanh liền giơ tay lên, ném mũi tên này về một hướng khác.

Sau đó hắn vẫn làm từng bước, tiếp tục hóa mặt trời soi sáng Thần Châu, tiếp tục nghi thức Vĩnh Hằng của mình.

Sở Hi Thanh không nóng lòng sinh thành nguyên chất, hắn muốn cải tạo thiên quy Hỗn Độn, Nhai Tí và Như Ý thành dáng vẻ mình muốn, rồi lại sinh thành nguyên chất cũng không muộn.

Bằng không dù có sinh thành nguyên chất, còn phải chỉnh sửa nguyên chất, lãng phí rất nhiều thời gian.

Nhưng theo ba thiên quy liên tục tăng lên, cơ thể Sở Hi Thanh vẫn sản sinh một ít nguyên chất nhất định, số lượng cũng không ít.

Đây là thiên đạo tặng lại cho hắn.

Về phần chiến sự sắp nổ ra ở Minh giới, đó là chiến sự của các thần Hỗn Độn, liên quan gì đến hắn?

Nếu như Minh giới không chịu nổi, vậy bảo Tư Hoàng Tuyền rút về là được.

Tư Hoàng Tuyền đã dựa vào Minh giới để bước vào Vĩnh Hằng, lợi ích đã lấy được rồi.

Về phần các vị Thiên đế của nhân tộc, nếu giao dịch được thì tốt, không được thì chờ cơ hội lần sau.

Cùng lúc đó, Kế Tiễn Tiễn đang toàn lực tiến về phía ‘cực đông băng nguyên’.

Lúc này nàng chợt dừng lại, giơ tay tiếp nhận mùi tên màu vàng sậm kia.

“Thần Yên Tiễn?”

Kế Tiễn Tiễn bỗng cảm thấy phấn chấn, tự tin hơn nhiều.

Chương 2639 - Kể chuyện

Năm ngày sau, đường Chu Tước thành Vọng An, Thiên Hạ lâu.

Đây là một trong những tửu lâu có danh tiếng tốt nhất, món ăn mới nhất, rượu ngon nhất, náo nhiệt nhất trong thời gian gần đây.

Khi huynh đệ Hồ Khản và Hồ Lai đi vào trong, liền nghe thấy tiên sinh kể chuyện đang nói đến chuyện xưa của Ma thần Táng Thiên.

“Theo các thần hạ lệnh, bảy vạn đầu người lập tức lăn xuống. Bọn họ lừa dối các bộ lạc nhân tộc Trung Thổ, nói là Táng Thiên bọn họ cần huyết tế. Nhưng mà chư vị phải biết, Chiến thần Táng Thiên cũng có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết giống như Thánh hoàng của chúng ta, nguyên lực vô cùng vô tận. Căn bản là không bị nghiện nguyên, cũng không cần huyết thực, hắn càng không cần ngưng tụ ngôi sao, mà vẫn có thể tiêu diêu tự tại.”

“Các thần còn điều động đám bại hoại trong nhân tộc, đám người được gọi là thần sứ kia, làm bại hoại thanh danh của Táng Thiên. Bọn họ tuyên dương Táng Thiên là Ma thần, yêu thích huyết thực, yêu thích giết chóc, yêu thích chinh chiến.”

“Theo thời gian trôi qua, ngày càng nhiều oán sát vờn quanh Táng Thiên. Táng Thiên vốn có thể sử dụng thần thông to lớn của mình để tiêu diệt hơn nửa oán sát này, không cần đau khổ như vậy. Nhưng Táng Thiên là người do Hữu Sào thị một tay nuôi dưỡng, tâm trí kiên định, lòng dạ rộng rãi, hắn cho rằng những oán sát này đã chết vì mình, do vậy không những không tiêu diệt, trái lại còn gánh vác trên người, mặc cho chúng gặm nhấm máu thịt bản thân…”

Khi nghe đến đó, hai huynh đệ đã đi vào gian phòng trên tầng ba.

Bọn họ lập tức nghe thấy vài tiếng kêu la.

“Đáng giận! Đáng trách!”

Sau đó là một tiếng nổ tung.

Hồ Khản nhìn xuyên qua cửa sổ.

Đó là một võ tu ở nơi khác đến, nghe vậy thì giận không nhịn nổi, một chưởng vỗ nát bàn, làm cho gỗ vụn bay tán loạn, chén đĩa vỡ tung tóe.

Khoảng thời gian gần đầy, tình huống này thường xuyên xuất hiện trong các tửu lâu tại kinh thành.

Đám khách khứa chung quanh cũng không có ác cảm với người này, trái lại bọn họ cũng rất âu sầu, cũng to tiếng nghị luận.

“Đập hay lắm! Đúng là đáng ghét!”

“Đám thần linh kia đều đáng chết! Nếu có ngày lão tử may mắn chứng đạo Vĩnh Hằng, nhất định sẽ cầm đao theo bệ hạ, giết chết tất cả bọn chúng.”

“Chứ sao nữa? Các thần và đám Cự linh coi nhân tộc chúng ta như chó lợn, tương lai chúng ta cũng sẽ coi chúng như chó lợn.”

“Trước kia ta chỉ biết chuyện Táng Thiên được gọi là Ma thần, có lẽ còn có ẩn tình khác. Vị này và Lê Tham, Tử Vũ chưa từng chủ động đòi hỏi huyết thực với tin đồ. Mạch Ma Chiến lâu kia khốn nạn thì khốn nạn thật, nhưng lại là đám người có nghiệp chướng ít nhất trong số ma môn. Nhưng không ngờ lại còn có căn do như vậy.”

“Đáng ghét nhất là đám nhân tộc nương nhờ vào thần linh. Con bà nó, bọn họ không có cam đảm phản kháng các thần, lại rất giỏi gây tai họa cho đồng tộc. Nếu sau này ta gặp phải, nhất định phải tế sống mấy tên cho hả giận.”

Hồ Khản quay đầu nhìn nhau cười với Hồ Lai.

Hồ Lai nâng chén, lời nói hàm chứa vẻ khâm phục: “Không hổ là bệ hạ, nhìn xa vạn dặm.”

Hai năm trước, Đại Hồng Lư tự của triều đình đã bắt đầu bồi dưỡng một lượng lớn tiên sinh kể chuyện, trú tại các nơi đông người như quán trà, tửu lâu, cửa thành…

Bọn họ được triều đình cung dưỡng, thân có chức quan cửu phẩm hạ, ngày thường phụ trách kể những câu truyện do Đại Hồng Lư tự biên soạn, cộng thêm tuyên truyền thuế má và các loại chính sách của triều đình, đề phòng bách tính bị quan viên địa phương lừa gạt.

Hồ Lai rất có ấn tượng với những bản án mà triều đình biên soạn.

Nào là án liên hoàn, án huynh đệ tranh cướp, án ngộ sát Trương Tam, án Lý Tứ trộm cướp, án Trục Lý tranh phu… không chỉ ly kỳ làm người say mê, cũng làm cho bách tính biết thế nào là pháp luật của triều đình, phải xử lý thế nào dưới loại tình huống nào.

Khi đó Hồ Lai cảm thấy rất mới mẻ, cho rằng đây là nét bút như thần của Sở Hi Thanh, rất có lợi cho việc thống trị dân chúng.

Ví dụ như các chính sách mà triều đình đang ban hành.

Đám sĩ tộc hào cường kia muốn cổ động bách tính đối kháng triều đình như ngày xưa, vậy thì là muốn chết.

Mọi người đều hiểu chuyện, hiểu pháp luật, hiểu chính sách, sẽ không bị đám người này đầu độc.

Hồ Lai lại không nghĩ rằng, tác dụng chân chính của những tiên sinh kể chuyện này, lại nằm ở thời khắc thiên địa không ánh sáng.

Thời gian gần đây, triều đình đã ban hành các bộ truyền liên quan đến các tiên hiền của nhân tộc như Toại Nhân thị, Hữu Sào thị, Ngu Công, Trí Tẩu, Táng Thiên, Huyền Hoàng thủy đế, Lê Tham… khiến cho bách tính các nơi không bị khủng hoảng trước tai nạn không ngừng và nhật nguyệt ảm đạm, trái lại còn dần dần ngưng tụ lại, cùng chung mối thù.

Không chỉ vậy, gần đây Thiên Cơ Võ Phổ của Thiên Cơ các và Luận Võ Thần Cơ của triều đình cũng tăng cường viết về các điển cố đối kháng với chúng thần của các vị tiền bối như Huyết Nhai, Vũ Liệt thiên vương.

“Bệ hạ đúng là nhìn xa trông rộng.”

Hồ Khản cũng cười một tiếng, cụng chén với Hồ Lai: “Các thần muốn dùng thiên tai để dao động lòng dân Thần Châu, cũng không biết bệ hạ đã có đề phòng.”

Từ dòng người ngay ngắn trật tự trên phố là có thể hiểu quốc thế Đại Luật bây giờ.

Mọi người đều rất phối hợp với quan phủ, có thể thấy họ vẫn rất tin tưởng vào triều đình, vào Thánh hoàng đương đại.

Bọn họ không có khả năng giúp triều đình đối kháng chúng thần, cũng không muốn gây thêm phiền cho triều đình.

Hồ Lại lại chậc một tiếng: “Thật ra nên để người giảng giải những điển cố của tiên hiền này từ lâu rồi mới đúng.”

Hồ Khản nghe vậy thì nở nụ cười tiêu sái: “Ngươi hồ đồ rồi, chẳng phải kháng long hữu hối sao? Ta cảm thấy bây giờ mới là thích hợp nhất.”

Long làm quân vị, kháng là chí cao, ý tứ là long tăng lên vị trí cao nhất thì sẽ xuống dốc.

Lòng dân, sĩ khí, mấy thứ này có thể bị kích thích lên cực điểm trong thời gian ngắn, nhưng không thể kéo dài quá lâu.

Chờ qua một quãng thời gian, mọi người đã quen với những điển cố này, liền sẽ dần dần tê dại.

Sở Hi Thanh rõ ràng là đã dự đoán được điểm này, cho nên mới chờ đến bây giờ.

Thứ vị bệ hạ này cần, là bùng nổ trong thời gian ngắn.

Điều này tất làm cho danh vọng là long khí của bệ hạ lên đến đỉnh điểm.

Thời gian gần đây, Hồ Khản còn tìm xem rất nhiều bí điển hoàng gia.

Phát hiện các thần phát động thiên tai, gây xích mích lòng dân vào lúc này, rất có thể là đang ngăn cản bệ hạ bước vào Vĩnh Hằng.

Hắn phát hiện các đời hoàng đế khai quốc, tuy rằng đều là tuyệt đại thiên kiêu đương thời, nhưng có rất ít người có thể bước vào Vĩnh Hằng, rất ít người được như Thánh hoàng đời thứ ba và Huyền Hoàng thủy đế.

Rất nhiều cao nhân suy đoán, điều này quá nửa là liên quan đến bí pháp Hoàng Đạo.

Lòng người càng đê mê, càng hỗn độn thì sẽ ảnh hưởng càng lớn.

Giống như Vũ Liệt thiên vương, cũng phải tự phong ấn mấy ngàn năm, chờ đến khi thế nhân gần như lãng quên hắn, lúc này mới được sự giúp đỡ của Sở Hi Thanh mà bước vào Vĩnh Hằng.

Vì vậy long khí rất có thể có liên quan đến việc nhiễu loạn liên hệ giữa Sở Hi Thanh và thiên đạo.

Chỉ có Thánh hoàng đời thứ ba và huyền Hoàng thủy đế, còn có mấy vị hoàng đế được xưng là minh quân chí thánh, bị ảnh hưởng khá nhỏ bởi long khí, mới có thể bước qua ngưỡng cửa này.

Chương 2640 - Kể chuyện (2)

“Hơn nữa!” Hồ Khản liếc mắt ra ngoài cửa sổ: “Nếu không có thiên tai liên miên, không có nhật nguyệt ảm đạm này, bách tính cũng không oán hận các thần như vậy, càng sẽ không cùng chung mối thù.”

Các thần cho rằng phát động thiên tai sẽ làm dao động lòng dân Đại Luật, sẽ tan rã lực lượng của bệ hạ, ngăn cản hắn vào Vĩnh Hằng.

Nhưng không biết hành động này lại làm cho bệ hạ ngưng tụ lòng dân, tinh luyện long khí.

“A!” Hồ Lai không khỏi rơi vào suy ngẫm: “Ngươi nói cũng có đạo lý.”

Đúng lúc này, có một người đi vào vị trí giữa giếng trời trong Thiên Hạ lâu, ôm quyền lên phía trên nói: “Phía trên chính là Thần Cơ học sĩ Hồ Khản và Địa Sát quán chủ Hồ Lai tiên sinh?”

Hồ Khản nghe vậy thì sững sờ, nhìn xuống phía dưới.

Hắn lập tức nhận ra kẻ đến, đó là cao thủ mới leo lên Địa Bảng, Đồng Quyền Thiết Thủ - Tuyền Tiếu hạng 323 Địa Bảng.

Hồ Khản cũng ôm quyền: “Chính là hai người chúng ta, xin hỏi các hạ có gì chỉ giáo?”

Khoảng tầm 3 năm trước, Hồ Khản được triều đình mời vào Luận Võ lâu, giữ chức Thần Cơ học sĩ tứ phẩm, trở thành trợ thủ của Tạ Chân Khanh, giúp Tạ Chân Khanh chủ trì Luận Võ Thần Cơ.

Hồ Lai thì ở lại Thiên Cơ các, sau khi Thiên Cơ lão nhân ẩn lui, hắn tiếp nhận chức Địa Sát quán chủ, phụ trách biên soạn Địa Bảng.

“Không dám!”

Tuyền Tiếu kia cũng chắp tay, vẻ mặt một mực cung kính: “Ta muốn hỏi hai vị tiên sinh, nhật nguyệt ảm đạm và thiên tai nhân họa trong thời gian gần đây, thật sự là do các thần gây nên? Mà không phải do bệ hạ và triều đình làm việc hoang đường, bởi vậy gây tội với trời?’

“Đúng là do các thần!” Hồ Lai không khỏi hừ lạnh một tiếng: “Cái gì mà triều ta gây tội lỗi với trời, quả thực là hoang đường!”

“Từ khi Đại Luật thống nhất thiên hạ đến nay, trị quốc rõ ràng, chính sách nghiêm minh, thuế mỏng lương nhiều, có việc nào mà không phải là suy tính cho bách tính? Có cái nào không phải là vì sự ổn định và hòa bình lâu dài? Nếu trời có tình, cũng nên tưởng thưởng mới đúng, sao lại phát động thiên tai?”

“Những kẻ truyền bá yêu ngôn hoặc chúng, hoặc là chó săn của chúng thần, hoặc là sĩ tộc hào cường bất mãn với chính sách của triều đình, lòng dạ đáng chém! Bệ hạ là người được Thánh hoàng đời thứ ba, Huyền Hoàng thủy đế và các vị tiên hiền của nhân tộc tán thành, sao có thể như bọn chúng nói?”

“Hơn nữa những năm gần đây, có ai không thấy tư thế quật khởi của nhân tộc ta. Chẳng phải thấy quốc lực của Đại Luật ta phát triển không ngừng sao? Chẳng phải thấy đại quân triều ta đã đánh đến phía nam sa mạc Xích Hồng sao? Chẳng phải thấy đám bộ tộc Cự linh kia đã không dám giết chóc bừa bãi nhân tộc ta ở phương bắc nữa sao?”

“Ngươi nghe tiên sinh kể chuyện, là sẽ biết ân oán giữa chúng thần và nhân tộc ta, cũng phải biết các thần tuyệt đối không muốn nhìn thấy nhân tộc ta quật khởi lần nữa. Vì vậy nên các thần mới phát động thiên tai, chỉ vì ngăn cản bệ hạ bước vào Vĩnh Hằng.”

Hồ Khản thì lại cười nhìn Tuyền Tiếu: “Tuyền lão ca, hai người huynh đệ ta là bạn cũ của bệ hạ, đương nhiên sẽ hướng về bệ hạ. Vì vậy mặc kệ hai chúng ta nói cái gì, Tuyền lão ca có lẽ sẽ không tin tưởng. Vì vậy ta khuyên các hạ, vẫn nên tự đi xem đi, tự đi nghe đi, tự suy nghĩ đi. Tự nhiên có thể hiểu rõ thị phi trắng đen.”

Hắn lại chắp tay với mọi người bên dưới: “Chư vị! Thiên hạ ngày nay, tuy nhật nguyệt không ánh sáng, bệ hạ lại lấy thân thay mặt trời, soi sáng thiên địa. Tuy rằng thiên tai hỏa hoạn liên tiếp, nhưng có rất nhiều Bán Thần của Đại Luật ta trấn áp, khó có thể làm hại bách tính, trên tinh không còn có Nam Cực Trường Sinh đại đế và các thần nhân tộc làm chỗ dựa.”

“Ngoài ra, chư vị lại có biết, Tây cung hoàng hậu Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Tố Y của chúng ta đã chứng đế quân? Điện hạ phát động hàn tai ở phương bắc, đóng băng phạm vi ba triệu dặm, đám Cự linh Trung Thổ đến giờ vẫn chưa thể hóa giải. Hơn nữa ngày tháng này sẽ không kéo dài quá lâu…”

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh mắt tràn đầy mong chờ mà nhìn vầng mặt trời phía trên.

“Bệ hạ và hoàng hậu của chúng ta đã sắp đăng thần rồi, chờ thời khắc bệ hạ chứng đạo Vĩnh Hằng, tự nhiên sẽ gột rửa thiên hạ, quét sạch thần ma, để chúng không thể còn là mối họa.”

Mọi người nghe đến đây, bỗng cảm thấy phấn chấn, lại bắt đầu nghị luận ầm ĩ.

“Bệ hạ sắp đăng thần rồi? Thật là nhanh!”

“Không nhanh, thử hỏi thiên phú của bệ hạ thế nào chứ? Đó là người đệ nhất cổ kim, không ai sánh bằng!”

“Thực sự là chờ mong, Thánh hoàng lấy thân Siêu Phẩm đã có thể trấn áp tứ đại thần sơn, một mình chống lại mấy vị đế quân. Nếu bệ hạ bước vào Vĩnh Hằng, sẽ có lực lượng cỡ nào chứ?’

“Bảo sao các thần lại cực lực ngăn cản, một khi bệ hạ đăng thần, vậy nhân tộc ta quật khởi là không thể chống đỡ.”

“Hoàng hậu điện hạ cũng không kém hơn Táng Thên, Huyền Hoàng và Văn Hoàng, còn sở hữu Nghịch Thần Kỳ. Một khi hai vị này đăng thần, cũng sẽ nâng cờ phạt thiên như Táng Thiên và Ngu Công chứ?’

“Phạt thiên! Nên phạt thiên, các thần tàn bạn, nhân tộc Thần Châu ta tuân theo mệnh trời, tự nhiên phải nâng cờ phạt thiên!”

Mà khi Thiên Hạ lâu, thậm chí là toàn bộ thành Vọng An đang bàn tán về chuyện phạt thiên. Tại nơi cực đông ở Trung Thổ, Thiên Táo Tinh Quân đang nhíu mày nhìn thanh niên đứng trên một chiếc chiến xa lửa.

Đó chính là đệ đệ của hắn, Thần Xích Luân, sắp phụng mệnh Hư Thần, thay thế mặt trời soi sáng Trung Thổ, hóa giải hàn tai ngày càng sâu ở nơi này.

Thần Xích Luân rõ ràng là rất hưng phấn, hắn nhiều lần sờ mờ chiến xa dưới chân, và hai thanh Thiên Luân đao bên hông, thích ứng với hai cái thần khí mà âm Thần – Nguyệt Hi bị ép phải cho mượn này.

Thiên Táo Tinh Quân lại có cảm giác bất an, nói: “Tiểu đệ, chuyến này nhất định phải cẩn thận, hóa giải hàn lực chỉ là phụ, bảo vệ bản thân mới là chuyện quan trọng. Cẩn thận, cẩn thận lại cẩn thận…”

Hắn nghĩ âm Thần – Nguyệt Hi há lại là kẻ dễ trêu, Ty Thần Tinh Quân kia càng không phải kẻ vớ vẩn.

Bọn họ thật sự sẽ trơ mắt nhìn ấu đệ thu hoạch quyền bính mặt trời sao?

Chính là Dương Thần – Thái Hạo, dù tương lai thật sự trở thành mặt trăng, vậy cũng là Tổ thần.

Phụ thần Diễm Dung phục sinh đến nay, vẫn luôn rất cẩn thận, sao lần này lại váng đầu?

Thần Xích Luân nghe hắn căn dặn, lại không có vẻ không kiên nhẫn.

Hắn bình tĩnh mỉm cười: “Huynh trưởng yên tâm, ta hiểu được nặng nhẹ. Hàn lực có thể hóa giải thì hóa giải, không được thì thôi, ta sẽ bảo vệ bản thân mình đầu tiên. Nếu tình mạng không còn, tất cả mọi thứ đều vô nghĩa.”

Thiên Táo Tinh Quân nghe vậy thì mới hơi yên tâm.

Trong rất nhiều huynh đệ của hắn, Thần Xích Luân chỉ đứng sau Họa Đấu, bây giờ lại có hai cái thần khí của Dương Thần trong tay, lực lượng không hề thua kém đế quân.

Nếu như hắn duy trì cảnh giác, sẽ không có mấy người có thể giết chết hắn trong một đòn.

Mà lúc này, Tham Lang Tinh Quân hành động cùng Thiên Táo Tinh Quân lại đang nhìn về phía nam với ánh mắt lạnh lùng và tham lam.

Hắn đang nắm một chùm sáng trong tay, trong lòng tức giận không thôi.

Đoàn ánh sáng này bắt nguồn từ Thần Phổ Chiếu.

Cách đây không lâu, tên Thánh hoàng tạp chủng đang soi sáng thiên địa ở phía nam kia, lại mời hắn ra tay với ‘Dục Vọng chi chủ’!

Chẳng lẽ hắn không biết, bọn họ là kẻ địch sống còn sao?

Nhưng bực mình nhất là, Tham Lang Tinh Quân không thể tự kiềm chế được bản thân.

Hắn chấp chưởng Tham Lam, mà Dục Vọng chi chủ thì lại nắm giữ dục vọng.

Nhưng không có dục vọng, tham lam là không hoàn chỉnh.

Tham Lang Tinh Quân nghĩ thầm, tên tạp chủng kia thật đáng chết!

Hắn lại dám dùng quyền bính dục vọng để mê hoặc mình! Để mình đi đánh với Vạn Tai chi chủ!

Nhưng Tham Lang Tinh Quân lại không hề muốn ngăn cản tham dục của bản thân.

Tham Lam chi pháp của hắn, vốn càng tham lam thì càng mạnh.

Nếu như cố tình áp chế, chỉ có thể đi ngược lại với cái thiên quy này.

Chương 2641 - Xạ Nhật

Khi Thần Xích Luân hóa thân mặt trời, bắt đầu soi sáng Trung Thổ, thì Vạn Tai chi chủ Kế Đô đang đứng ở phía nam sa mạc Xích Hồng, phóng mắt nhìn qua.

Kế Đô biết hai người Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân đều có lực lượng cấp đế quân.

Đặc biệt là Sở Hi Thanh, sức chiến đấu khi ở gần Thần Châu đã không thua Tử Vi và Câu Trần, còn có thể gọi viện trợ bất cứ lúc nào.

Vì vậy hắn hành động rất cẩn thận, không dám vượt qua sa mạc Xích Hồng một bước.

Đây là dò một phần ‘ánh sáng mặt trời’ của Sở Hi Thanh đã soi sáng đến phía nam sa mạc Xích Hồng.

Sở Hi Thanh đã lấy thân thay thế mặt trời hơn một tháng, tất cả thiên quy có liên quan đến thái dương đang tiến bộ thần tốc, lực lượng ngày càng mạnh.

Đáng ghét nhất là Thần Phổ Chiếu, không chỉ nương nhờ vào Sở Hi Thanh, mà còn dám mạo phạm các thần, để Sở Hi Thanh trở thành Chân Linh của Phổ Thiên chi pháp.

Vì vậy dù Sở Hi Thanh chỉ soi sáng một phần nhỏ của sa mạc Xích Hồng, thì Kế Đô cũng không dám mạo hiểm.

Hắn không dám đánh cược, liệu mình có bị Sở Hi Thanh phát hiện hay không.

Lực lượng Kế Đô hắn tuy không kém những Tổ thần Bàn Cổ kia, nhưng lực lượng của nhân tộc bây giờ cũng không thể khinh thường.

Tại phàm giới, Kế Đô chưa chắc đã có thể đảm bảo an toàn của mình.

Bên cạnh Kế Đô còn có mấy vị thần linh, bọn họ đang nghị luận sôi nổi.

“Rất kỳ lạ! Long khí của tên kia không những không tán loạn, trái lại còn tinh khiết và cô đọng hơn.”

“Rất kỳ lạ! Các loại lực lượng tâm tình của chúng ta như tà, ác, trầm, chướng, tham, hận, muội, sắc nghi đều không có hiệu quả rõ ràng. Hoàn toàn không thể làm Thần Châu loạn lạc, càng không thể để họ oán hận triều đình và hoàng đế. Năm đó Huyền Hoàng thủy đế cũng không làm được như vậy…”

“Oán hận của nhân tộc với các thần đã càng ngày càng sâu.”

“Hắn hóa thân mặt trời, phạm vi bao phủ ngày càng xa, trước kia vẫn chưa thể bao phủ Thiết Bích sơn mạch, giờ đã đến sa mạc Xích Hồng rồi!”

“Bây giờ chúng ta không thể tới gần.”

“Bệ hạ!” Đó là Dục Vọng chi chủ Thần Bách Dục, hắn nghiêng đầu nhìn Kế Đô: “Không chỉ Sở Hi Thanh, mà phạm vi che đậy của vị hoàng hậu nhân tộc kia cũng ngày càng rộng, ngày càng xa.”

“Đó là tuyệt đối che đậy, tuyệt đối tru diệt! Thương của nàng đã có thể bao phủ phạm vi 12 vạn dặm, là tuyệt đối hiểu rõ, không chỗ không thông, không chỗ không đạt. Nữ nhân này rất có thể đã bắt đầu nghi thức của mình.”

Kế Đô chỉ ‘A’ một tiếng, giống như không để ý lắm, nội tâm đang suy nghĩ sau khi Sở Hi Thanh thay thế mặt trời, không biết đã sinh thành bao nhiêu nguyên chất Thái Dương? Nguyên chất Quang Minh? Nguyên chất Nhiên Thiên? Và cả nguyên chất Phổ Thiên?

Chỉ cần tên này có chút dã tâm, hắn sẽ không bỏ qua cơ hội nghi thức Thái Dương này.

Sở Hi Thanh không có năng lực thay đổi pháp môn Thái Dương, vì vậy không cần kéo dài thời gian sinh thành nguyên chất.

Những nguyên chất này phối hợp với huyết mạch Thần Dương của hắn, nói không chừng sau khi Sở Hi Thanh đăng thần, lực lượng của Dương pháp đã không kém Cửu Nhật đã ngã xuống kia.

So với Sở Vân Vân, hắn càng để ý đến Sở Hi Thanh hơn.

Người này không chỉ trộm Thương Thiên chi pháp của hắn, bây giờ còn lấy Hỗn Độn chi đạo, từ từ che đậy Thương Thiên chi pháp, cũng bao quát cả Vạn Tai của hắn ở trong đó.

Đây chính là lý do Kế Đô không thể không hàng lâm phàm giới.

Hắn chỉ có tiến vào phàm giới, rút ngắn khoảng cách với Thần Châu, mới có thể tăng cường lực lượng Vạn Tai chi pháp.

Kế Đô biết, nếu lần này không thể ngăn cản Sở Hi Thanh, như vậy hắn có thể sẽ không có sau này.

Tương lai, tất cả lực lượng của hắn đều phải ngước nhìn Sở Hi Thanh.

Tương ứng, Sở Hi Thanh muốn giết hắn cũng dễ như trở bàn tay.

Chẳng lẽ muốn để Kế Đô hắn, tương lai phải quỳ dưới chân thằng ranh kia, cầu xin tha thứ sao?

Có lẽ Hư Thần cũng nhìn ra điểm này, nhìn ra hắn không thể không tử chiến với Sở Hi Thanh, nên vẫn luôn ngồi xem.

"… Trước kia chúng ta ẩn núp trong Tuyệt Bích sơn mạch, có thể ra tay với địa vực Thần Châu, chỉ cần tránh ba vạn dặm quanh thành Vọng An là được. Bây giờ chúng ta không thể không lùi về phía bắc, tránh khỏi thương ý của nàng."

Đó là Binh Đao chi chủ Thần Cửu Loạn dưới trướng Kế Đô, hắn cũng nhíu mày: "Vị này là Sáng Đạo Giả của mấy thiên quy Võ pháp, Tuyệt Thiên, Thông Thiên, Nguyên Thiên; còn là Chân Linh của rất nhiều thiên quy như Vận Mệnh, Vạn Luật, Già Thiên, Chiến Đấu, Nghĩ Thiên, Vạn Tố, Nghịch Thiên… ta từng đến Thiên Đạo Thạch Lâm xem qua, dĩ nhiên lại có tận 87 loại, cực kỳ kinh người"

"Dự tính nàng đã sinh thành một lượng lớn nguyên chất, vì thế thực lực ngày càng mạnh. Kỳ lạ nhất là, vị hoàng hậu này vẫn còn chưa hoàn thành nghi thức, vẫn còn kéo dài thời gian."

Binh Đao chi chủ chấp chưởng chiến loạn, là sự hỗn loạn trong và sau khi quá trình chiến đấu kết thúc.

Ngoài ra hắn cũng là Chân Linh của Chiến Tranh và Mâu Thuẫn chi pháp.

Mâu Thuẫn chi pháp bao quát tất cả mâu thuẫn và xung đột trong thiên địa, phạm vi bao trùm còn vượt qua lực lượng Phân Tranh mà Cự Môn Tinh Quân nắm giữ.

Kế Đô nghĩ thầm, Sở Vân Vân kéo dài đến nay, là do những thiên quy này không phải căn cơ của nàng.

Mà căn cơ của nữ tử này, cũng mạnh như Hỗn Độn của Sở Hi Thanh, mới có thể duy trì giao hòa với thiên đạo lâu như vậy.

Là Khai Thiên chi pháp sao?

Kế Đô cũng rất tò mò, nếu căn cơ của Sở Vân Vân là Khai Thiên, vậy nàng sẽ dùng cách gì để hoàn thành nghi thức đăng thần?

Nếu như Sở Vân Vân không thể hoàn thành nghi thức Khai Thiên, làm sâu sắc liên hệ với thiên quy Khai Thiên, như vậy dù nàng có mạnh, thì cũng không thể sánh vai với Vấn Tố Y, Táng Thiên, Thánh hoàng đời thứ ba, Huyền Hoàng thủy đế.

Cần biết, trong quá trình chứng đạo Vĩnh Hằng, nguyên chất do căn cơ sinh ra sẽ gấp bốn lần những pháp môn khác.

Cũng đúng lúc này, Kế Đô phát hiện vẻ mặt khác thường của Vạn Ôn chi chủ Thần Bệnh Lượng.

Lúc này, sắc mặt của Thần Bệnh Lượng vô cùng trắng bệch, ngậm lấy khiếp sợ và nghi hoặc.

Kế Đô không vui nhìn sang: “Ngươi làm sao vậy?”

Thời gian gần đây, Thần Bệnh Lượng vẫn tản ôn dịch gần Thần Châu, nhưng hắn rất không hài lòng với thành quả này.

Tuy rằng do hai sách Giới Luật của Sở Vân Vân và Vấn Tố Y áp chế.

Nên chỉ cần Thần Bệnh Lượng vừa truyền bá ôn dịch do mình tự phục chế, thì từng tia Hợi Thủy thần lôi sẽ đánh xuống.

Chương 2642 - Xạ Nhật (2)

Kế Đô không thể không thừa nhận, hai sách Giới Luật này rất mạnh, tuy không có lực uy hiếp với thần linh, nhưng lại rất hữu hiệu với những chuyện khác.

Nhưng hắn vẫn rất tức giận.

Mấu chốt là thái độ của Thần Bệnh Lượng, cho đến nay, tên này vẫn không dám dùng chân thân bước vào Thần Châu một bước!

Hắn nhát gan cẩn thận, tiếc mạng thì cũng thôi, mấu chốt là sau mấy lần truyền bá ôn dịch thất bại, hắn liền chậm lại.

Tên này không có bất kỳ hành động nào mới, hình như cũng không có ý định thay đổi ôn dịch, để né tránh sự áp chế của hai sách Giới Luật.

Thần Bệnh Lượng cứng đờ nhìn Kế Đô.

Hắn mấp máy môi, gian nan nói: “Ta đã không phải Thánh Giả của Vạn Ôn chi pháp, đã có người leo lên, thay ta nắm giữ thiên quy Vạn Ôn.”

Kê Đô ngây người, lập tức sầm mặt lại: “Là ai?’

Khi hỏi, hắn đã dùng thần niệm nhìn về phía Thiên Đạo Thạch Lâm.

Lực lượng của Vạn Ôn chi chủ rất quan trọng trong kế hoạch nhiễu loạn Thần Châu và đánh lén Sở Hi Thanh chứng đạo Vĩnh Hằng.

Lực lượng tam tai Thủy phong hỏa tuy khí thế lớn lao, chấn động lòng người; nhưng sao có thể tạo thành thương tổn bằng các binh đao, ôn dịch, mất mùa, đói kém?

Vì vậy những sức mạnh tự nhiên như phong thủy hỏa này được gọi là tiểu tam tai, động đất cũng không được lọt vào hàng ngũ tam tai.

Mà binh đao, ôn dịch và mất mùa đói kém, thì lại được thế nhân coi là đại tai.

Hiện giờ, Vạn Ôn chi chủ và Binh Đao chi chủ tuy còn chưa phát huy được tác dụng.

Nhưng lực lượng của Cơ Cận chi chủ đã có chút tác dụng, đồng thời bao hàm giá lạnh, hạn hán, khô bệnh…

Hắn có thể làm cho các loại thực vật ở Thần Châu tử vong, để lương thực mất mù.

Kế Đô biết nghi thức đăng thần của Sở Hi Thanh có thể kéo dài hơn một tháng, thậm chí là mấy tháng, nói không chừng còn kéo dài đến năm sau.

Vì vậy hắn đã chuẩn bị đối kháng lâu dài với Sở Hi Thanh.

Mà bây giờ, tại thời khắc gặt hái.

Một khi phạm vi Thần Châu mất mùa, dẫn đến nạn đói phát sinh, khi đó chính là lúc Vạn Ôn chi chủ và Binh Đao chi chủ ra tay.

Kế Đô rất nhanh đã nhìn thấy đáp án trong Thiên Đạo Thạch Lâm.

Hắn nhíu chặt lông mày: “Cổ Thần?”

Người đứng đầu trên bia đá Vạn Ôn đã thay tên… Thần Thiểu Miểu .

Hắn lại trừng mắt với Thần Bệnh Lượng: “Rốt cuộc là chuyện gì? Sao ngươi lại làm mất vị trí này?”

Thần Bệnh Lượng cũng mờ mịt: “Ta không biết.”

Hắn cũng thấy kỳ lạ, vì sao Thần Thiểu Miểu lại vượt qua hắn, được thiên quy Vạn Ôn tán thành?

“Đáng chết!”

Kế Đô cực kỳ tức giận, to giọng quát: “Vậy ngươi còn đứng đây làm gì? Không biết đi thăm dò rõ ràng sao?’

Thần Thiểu Miểu vẫn luôn thân cận với nhân tộc.

Một khi nàng trở thành Vạn Ôn chi chủ, Thần Bệnh Lượng đừng hòng truyền bá ôn dịch trong phạm vi Thần Châu.

Mấu chốt là hai sách Giới Luật có thể rút lực lượng, để đối phó với Dục Vọng.

Thần Bệnh Lượng không dám chậm trễ, lúc này độn không mà lên, hóa thành một chùm sáng màu đen, bay thẳng về phía Trung Thổ.

Thần Bệnh Lượng nghi ngờ, vấn đề nằm ở tứ đại thần sơn.

Trung Thổ cũng đang có thi độc truyền bá, các thần vốn đã giám định đó là đồ vật ngụy tạo, bị họ trấn áp rồi.

Nhưng một ngày trước, các khu dân cư của các bộ lạc Cự linh lại bắt đầu bùng phát thi tai.

Quy mô rất lớn.

Từ hôm qua đến nay, đã có hơn 1500 vạn Cự linh bị lây, ngay cả tứ đại thần sơn cũng không ngoại lệ.

Hơn nữa vừa bùng phát đã hoàn toàn thi biến, trước đó không có bất kỳ dấu hiệu nào, có thể thi độc trong cơ thể họ đã ẩn núp từ lâu, hơn nữa loại thi độc này còn giỏi về ẩn giấu.

Trong đó có rất nhiều Cự linh tứ phẩm bị lây nhiễm... đây là điều chưa từng xảy ra.

Về phần một ít cường giả tọa trấn khu dân cư, cũng bị thi triều tàn sát hết sạch.

Thần Bệnh Lượng hoài nghi, Thần Thiểu Miểu trở thành Vạn Ôn chi chủ là có liên quan đến trận thi tai này.

Còn cả bản thân thi độc.

Thi độc do tứ đại Thi tổ kia làm ra, có thể mạnh như vậy sao?

Họ dựa vào cái gì chứ?

Thần Bệnh Lượng đầy ngờ vực.

Mặc dù do Thần Thiểu Miểu, dùng thần lực thay đổi thi độc, cũng không thể có uy lực lớn như vậy mới đúng.

Nhưng khi hắn bay lên giữa không trung, bỗng nhiên rùng mình một cái, đưa mắt nhìn về phía đạo lưu quang màu vàng sậm đang bay lên từ phía nam.

Thần Bệnh Lượng đầu tiên là hơi căng thẳng, sau đó lại ngạc nhiên nghi ngờ.

“Đó là...”

Hắn nhìn thấy rõ mùi tên màu vàng sậm kia, hắn cũng rất quen thuộc với nó.

“Trụy Nhật thần cung, Thần Yên Tiễn!”

Thần Bách Dục cũng hít một hơi khí lạnh, cổ họng như bị người nắm chặt, phát ra tiếng kêu sắc nhọn: “Có người muốn xạ nhật!”

Kê Đô thì lại trực tiếp đưa mắt nhìn về phía đầu nguồn của đạo lưu quang màu vàng sậm kia.

Hắn nhìn thấy trên một ngọn núi cao ở phía nam sa mạc Xích Hồng, một cô gái ngũ quan thanh lệ, mày kiếm mắt sao, đang thu hồi Trụy Nhật thần cung, đồng thời bay về phía bay.

Kế Đô nhận ra đó chính là thân tín của Sở Hi Thanh, Kế Tiễn Tiễn.

Nữ tử này là một trong những kẻ địch vướng tay nhất của đám thuộc hạ hắn, trước đó vẫn tọa trấn thành Vọng An, ngăn cản các thần truyền bá lực lượng tâm thần.

Nhưng sau khi Sở Hi Thanh lên phương bắc đại chiến với mấy người Câu Trần, nữ tử này đã biến mất mười mấy ngày, không ngờ lại đến đây rồi.

Cùng lúc đó, Kế Đô cũng nhìn thấy một bóng dáng khổng lồ đang tiêu tan sau lưng Kế Tiễn Tiễn.

“Cung Thần – Thiên Nghệ?”

Ban đầu Kế Đô còn không để ý, cho rằng đây là pháp tướng của thiên quy Vạn Xạ.

Nhưng hắn lập tức phát hiện điều không đúng, Thiên Nghệ đã ngã xuống.

Vạn Xạ chi pháp vẫn không có Thánh Giả mới, pháp tướng của nó bây giờ chính là Trụy Nhật thần cung!

Kế Đô lập tức cảm thấy một luồng khí lạnh xông thẳng lên tủy não.

Đó rõ ràng là chân linh của Thiên Nghệ!

Nữ nhân này vừa ‘Xạ nhật’, đồng thời dùng sự kiện ‘xạ nhật’ để ngưng tụ chân linh của Thiên Nghệ đang tán trong thiên địa.

Khó trách hậu nhân của Thiên Nghệ lại đồng ý cho nhân tộc mượn Trụy Nhật thần cung.

Hắn lập tức lắc người một cái, trực tiếp xuyên qua mười ba vạn dặm, đi đến sau lưng Kế Tiễn Tiễn.

Kế Đô giơ tay lên, lấy thần lực vô biên đánh về phía Kế Tiễn Tiễn.

Hắn lấy lực lượng Vạn Tai làm chủ, dung hợp các loại lực lượng như

Hủy Diệt, Phá Hư, Giết Chóc và tam tai bát nạn, thần lực đồng thời bùng phát trong và ngoài cơ thể Kế Tiễn Tiễn.

Nhưng khi Kế Tiễn Tiễn phun một ngụm máu, sắp bị một chưởng của Kế Đô đánh nát.

Một trường thương màu đen chợt đâm xuyên ra khỏi hư không.

Đó chính là Sở Vân Vân… Nghịch Thần Kỳ của nàng xuyên qua trăm vạn dặm, đâm xuyên đến nơi này.

Mà ngay khi Sở Vân Vân và Kế Đô giao thủ, tại phía đông Trung Thổ, Thiên Táo Tinh Quân chợt hét lên giận dữ.

Tiếng hét của hắn như tan nát cõi lòng, ngậm lấy vô tận phẫn nộ.

Ngày xưa Thiên Nghệ xạ nhật, lẽ nào âm Thần – Nguyệt Hi và Ty Thần Tinh Quân không muốn ngăn cản sao? Là không thể ngăn cản, cũng không kịp!

Tốc độ của mũi tên kia không chỉ vượt qua tất cả độn pháp, còn chôn vùi tất cả khái niệm thiên quy, chôn vùi tất cả lực lượng ngăn cản nó.

Mũi tên được bắn ra, đã xuyên thủng Thần Xích Luân.

Thần Xích Luân vẫn luôn rất cẩn thận, hắn chưa từng dùng quá ba phần mười sức mạnh của bản thân.

Nhưng Thần Xích Luân vẫn không tự chủ được mà phân thần, cảm ngộ sự ảo diệu của mặt trời.

Điều động chiến xa, thân hóa mặt trời… đây là trải nghiệm chưa từng có.

Mãi đến khi Thần Xích Luân cảm nhận được nguy hiểm.

“Đùng!”

Thần Xích Luân còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy ngực đau nhói.

Sau đó thần khu của hắn bắt đầu nứt toác, chiến xa dưới chân hắn cũng mất khống chế và rơi rụng… tình cảnh này rất giống với chín vầng mặt trời rơi rụng ngày trước.

Chương 2643 - Thần vọng

Khi Thần Xích Luân rơi rụng từ bầu trời, toàn bộ bầu trời Trung Thổ lại chìm vào trong bóng tối.

Nhưng tiếng gào thét của Thiên Táo Tinh Quân vẫn như sấm nổ trên bầu trời.

“Sở Hi Thanh! Thiên Nghệ!!”

Hắn cực kỳ tức giận.

Mũi Thần Yên Tiễn này, nhất định là do Sở Hi Thanh để người bắn ra.

Nhưng nếu không có Thiên Nghệ tán thành, người bình thường căn bản không thể khởi động Trụy Nhật thần cung, cũng không thể mượn lực, nắm giữ lực lượng cấp đế quân trong một sát na.

Chân linh của vị Cung Thần này có lẽ là nóng lòng trở về, không còn lựa chọn nào khác.

Thiên Táo Tinh Quân lại không thể tha thứ cho hắn.

Kế Đô chỉ giao thủ với Sở Vân Vân trong chốc lát, liền lựa chọn lùi lại, không dám tiếp tục ở lại phía nam sa mạc Xích Hồng nữa.

Hắn và Sở Vân Vân tuy giao thủ ngắn ngủi, nhưng cũng qua 30 vạn hiệp.

Kế Đô ý thức được nữ tử này đã sinh thành một lượng lớn nguyên chất.

Dù bài trừ bí pháp Hoàng Đạo, thực lực của Sở Vân Vân cũng đã tiếp cận chuẩn đế. Nữ tử này chỉ kém Tiên Thiên Thần Thể mà thôi.

Nhưng nữ tử này cũng có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết như Sở Hi Thanh, cấp bậc cũng tương đương với Sở Hi Thanh.

Nàng cũng có thể sử dụng ‘Thập Nhị Long Vĩnh Hằng’, dùng Vĩnh Hằng Bích Chướng bảo vệ bản thân, sau đó chỉ công không thủ.

Nhưng điều khiến hắn phải lui lại, vẫn là ánh đao do Sở Hi Thanh chém tới, còn có hai cô gái xinh đẹp giống hệt nhau.

Kế Đô cực kỳ đau đầu.

Sau khi thằng ranh Sở Hi Thanh này trở thành Chân Linh của Phổ Thiên chi pháp, ánh đao lại chém từ thành Vọng An đến nơi này.

Tuy rằng đao lực chỉ còn không đến ba phần mười, nhưng mà bây giờ người này không dựa vào lực lượng của bản thân để tác chiến, mà là dựa vào long khí.

Long khí của tên này cực mạnh, không hề bị ảnh hưởng bởi khoảng cách, theo ánh đao hàng lâm nơi đây, vẫn vô cùng cuồng mãnh.

Cũng làm cho lực lượng thiên quy của Sở Hi Thanh đuổi tới nơi này.

Kế Đô chỉ tiếp xúc vài chiêu, liền dùng thần lực vô biên mạnh mẽ bức lui Sở Vân Vân, rồi lập tức bỏ chạy.

Hắn sở dĩ trốn về phía bắc sa mạc Xích Hồng, vốn là vì đề phòng giao phong chính diện với hai người Sở Hi Thanh.

Lúc này còn đánh tiếp, thì không hợp ý hắn.

Thật ra vợ chồng Sở Hi Thanh vẫn chưa đủ để hắn kiêng kỵ.

Trước khi họ hoàn thành nghi thức đăng thần, bọn họ liên thủ vẫn không phải đối thủ của Kế Đô.

Kế Đô là kiêng kỵ vị Thánh hoàng đời thứ ba kia, cũng kiêng kỵ Nam Cực Trường Sinh đại đế và Chúc Quang âm.

Hắn càng không yên tâm với đám Tổ thần Bàn Cổ trong cung Thái âm.

Thánh hoàng đời thứ ba chuyên về ám sát, ngày xưa khi Đại La Nghĩ tộc tai họa nhân gian, có rất nhiều thần linh chết trong tay hắn.

Tiệt Thiên chi độn của Nam Cực Trường Sinh đại đế lại có thể tùy ý cất bước không tiết điểm thời gian… giờ còn liên thông với Tạo Hóa thần thụ, nguyên lực gần như vô cùng vô vận, căn bản không cần lo lắng về tiêu hao.

Còn có Chúc Quang âm, Thánh Giả Thời Không, hành tung càng khó dò.

Ba người này liên thủ, có thể trọng thương một Tổ thần trong nháy mắt.

Xa Nguyên vì sao lại duy trì thái độ cẩn thận với cuộc chiến nhân thần này như vậy? Không phải vì lo lắng ba vị này quyết tử sao?

Huống hồ các thần Bàn Cổ cũng không phải thứ tốt.

Trước đây không lâu, Diễm Dung vừa mới tranh cướp Huỳnh Hoặc với hắn.

Chẳng may khi hắn và Sở Hi Thanh đang ác chiến, đám cáo già này đâm lưng hắn thì sao?

Trước kia hắn cũng tính toán với La Hầu như vậy, cũng bán đứng Chúc Quang âm, vì vậy hắn rất cẩn thận.

Sau khi lùi lại, Kế Đô lập tức dùng Vạn Tai chi pháp bao phủ bầu trời, lại dùng Già Thiên chi pháp che đậy tung tích bản thân.

Hắn và La Hầu có cùng tệ nạn.

Thân là Vạn Tai chi chủ, Kế Đô thông hiểu rất nhiều thiên quy mạnh mẽ, lại đều biết mà không tinh.

Mãi đến khi không cảm ứng được khí cơ của Sở Vân Vân nữa, Kế Đô mới tụ họp lại với thuộc hạ.

“Phiền phức.” Thần Bách Dục hít một tiếng, nhìn phía sau mình, hơi lắc đầu: “Hàn lực tiếp tục tích trữ, không chỉ Vấn Tố Y sẽ luyện hóa được nhiều nguyên chất Băng Thần hơn, dòng dõi hậu duệ của chúng ta ở phương bắc cũng sẽ tử thương vô số. Không biết Hư Thần định làm gì tiếp theo?”

Không có mặt trời soi sáng, khí lạnh trong thiên địa ngày càng sâu. Lực lượng đóng băng của Vấn Tố Y ngày càng lớn mạnh hơn!

Có người nói Tiên Thiên Thần Thể của nữ tử này vẫn chỉ là trung vị, nhưng lực lượng đã vào cấp đế quân.

Nhưng nếu hàn tai tiếp tục kéo dài, khó nói Vấn Tố Y sẽ đi đến bước nào.

Cần biết vị này là Tây cung hoàng hậu của Sở Hi Thanh, cũng có thể sử dụng long khí của Đại Luật.

Dục Vọng chi chủ Thần Bách Dục vừa nghĩ đến đây thì chỉ thấy tê cả da đầu.

Vấn đề là con trai của Diễm Dung chết rồi, quả nửa là mấy vị Tổ thần trong cung Thái âm sẽ phát sinh mâu thuẫn.

Kế Đô cũng ngẩng đầu lên, nhìn sao Thái âm đang nằm trong trạng thái tăm tối, hừ lạnh một tiếng: “Hắn tự nhiên sẽ nghĩ biện pháp.”

Thật ra Kế Đô cũng đang cười trên sự đau khổ của người khác.

Cách đây không lâu, khi Diễm Dung tranh đấu với hắn, khí thế vô cùng bá đạo.

Khi vị này để Họa Đấu ngưng tụ ngôi sao mới, có lẽ cũng không ngờ, ấu tử của mình sẽ chết trong tay Sở Hi Thanh.

Nhưng khi hắn nghĩ đến lực lượng của Vấn Tố Y đã chạm đến Băng Tai chi pháp, mà lại còn tăng trưởng rất nhanh, sắp hái xuống vị trí Thánh Giả, thì tâm trạng của hắn lại rất tồi tệ.

Xa Nguyên rốt cuộc đang làm gì?

Nếu Điên Đảo âm Dương không làm khó được nhân tộc, nên đổi biện pháp khác thì hơn.

Xa Nguyên lại kiêng kỵ Nguyệt Hi như vậy?

Những nhân vật sống một hai ngàn vạn năm như họ, tất cả đều lòng dạ thâm sâu, đa mưu túc trí, trí tuệ siêu quần, lại bị một thằng ranh hơn 20 tuổi đùa giỡn trong lòng bàn tay, thất bại nhiều lần.

Thật ra Kế Đô biết nguyên do.

Bọn họ vẫn luôn không đồng lòng.

Các thần Bàn Cổ và Hỗn Độn đều là năm bè bảy mảng, thế lực khắp nơi đều có mâu thuẫn, bằng mặt không bằng lòng.

Dưới tình huống này, dù họ có trí tuệ bằng trời, dù có lực lượng gấp mấy lần nhân tộc, cũng rất khó phát huy tác dụng.

Trái lại thì nhân tộc, sau khi được Sở Hi Thanh hài hòa và điều động, bây giờ đã là ‘trên dưới đồng lòng’.

Mà lúc này, tại phía nam sa mạc Xích Hồng.

Hai Bạch Linh Hi đã đi đến trước người Sở Vân Vân.

Hai người nhìn nhau một chút, ánh mắt như lưỡi đao va chạm lẫn nhau, sau đó đồng loạt thi lễ với Sở Vân Vân: “Hạ thần tham kiến hoàng hậu, vừa rồi cứu viện muộn, xin hoàng hậu thứ tội.”

Bạch Linh Hi số một âm thần cười gằn.

Thần Tịnh Ly này đã đổi máu thịt thành thần khí ký thể, mà còn là một thần khí cực mạnh, lực lượng càng mạnh mẽ hơn rồi.

Vị này đảm nhiên Tổng đốc Thiên Châu ở bên cạnh Bắc Châu, cũng làm việc rất dứt khoát mạnh mẽ, trấn áp Cự linh và bách tộc, ra sức quát triệt chính sách của Đại Luật.

Lần này bọn họ hưởng ứng hiệu triệu của Sở Hi Thanh, chạy đến cứu viện, hóa thể của Thần Tịnh Ly rõ ràng ở xa hơn, lại đến cùng một lúc với nàng.

Nữ tử này đang muốn giao hảo với bệ hạ, tìm đường lui cho mình.

Chỉ là thứ bệ hạ muốn, Thần Tịnh Ly vẫn không chịu lấy ra, nàng có thể nhận được mấy phần coi trọng từ Sở Hi Thanh chứ?

Chương 2644 - Thần Vọng (2)

Bạch Linh Hi số hai thì lại rất nghiêm túc.

Nàng đã biết, con kiến chúa này muốn đem bản thân và con gái trở thành lưỡi đao và nanh vuốt của Sở Hi Thanh.

Lúc này Bạch Linh Hi số một đã sinh con, không cần truyền lực lượng cho bào thai trong bụng, có thể phát huy toàn bộ lực lượng của bản thân.

Nữ tử này cũng hội tụ tinh hoa của Đại La Nghĩ tộc.

Đám Nghĩ tộc kia ăn không biết bao nhiêu Cự linh dưới Tạo Hóa thần thụ, tất cả nguyên khí của họ đều tụ tập lại một nơi, chính là trên người kiến chúa và vương nữ kiến, có thể tưởng tượng tiềm lực của họ mạnh thế nào.

Dự tính thực lực của kiến chúa đã có thể sánh vai với Vĩnh Hằng thượng vị, không kém hơn bộ thần khí ký thể mà nàng đổi với Xa Nguyên này.

Nhưng điều khiến Thần Tịnh Ly trầm trọng, lại là thời cuộc bây giờ.

Sở Hi Thanh âm thầm tạo áp lực với nàng, khiến nàng giao Bổ Thiên Thạch cho Xa Nguyên, rốt cuộc là có dụng ý gì?

Bạch Linh Hi lập tức thu hồi tâm tư: “Hoàng hậu điện hạ, chúng ta có truy kích không?”

“Không cần! Đánh không lại, không cần đuổi.”

Sở Vân Vân lời ít mà ý nhiều, quay đầu nhìn Kế Tiễn Tiễn: “Tiễn Tiễn, ngươi thế nào rồi?”

Kế Tiễn Tiễn ngồi xếp bằng trên đất, đang điều tức dưỡng thương.

Vừa rồi tuy Kế Đô không đánh trúng nàng, nhưng vẫn khiến cho nàng bị thương.

Nhưng Kế Tiễn Tiễn nghe vậy, vẫn vui mừng mở mắt ra: “Ta đã là Chân Linh thứ nhất của Vạn Xạ và Vô Địch chi pháp.”

Vô Địch chi pháp là do Tử Vũ sáng tạo, Vạn Xạ là của Cung Thần – Thiên Nghệ, vị này trở về đã là chắc chắn.

Dưới tình huống Sáng Đạo Giả còn tại vị, Kế Tiễn Tiễn gần như không thể vượt lên trên.

Hơn nữa, thật ra Vô Địch chi pháp của Kế Tiễn Tiễn hơi yếu, ý niệm vô địch của nàng hầu như đều bắt nguồn từ Sở Hi Thanh, chứ không phải từ bản thân, ngoài ra còn nhờ Quân thần Tử Vũ đề bạt.

Lần Xạ Nhật này, cũng xuất phát từ sắp xếp của Sở Hi Thanh, mượn lực lượng Cung Thần – Thiên Nghệ.

Nhưng nghi thức Xạ Nhật này, đã đủ để Kế Tiễn Tiễn tiến vào cấp độ Vĩnh Hằng.

Huống hồ Sở Hi Thanh còn sắp xếp cho nàng một con đường lên trời.

Sở Vân Vân nhìn Kế Tiễn Tiễn một chút, gật đầu nói: “Lần này trở về, vẫn phải để Hi Thanh xem cho ngươi một chút. Tuy ngươi đã thành công bước vào Siêu Phẩm, nhưng trong quá trình lên cấp lại bị Kế Đô quấy rầy, rất khó nói sẽ không lưu lại mầm họa gì.”

Lực lượng Như Ý của Sở Hi Thanh không chỉ có thể cường hóa thân thể, còn có thể trị liệu thương thế.

Lúc nói chuyện, Sở Vân Vân lại quay đầu nhìn về phía Vô Chung Dương ở phía đông.

Sở Hi Thanh không đến đây, là do bên đó cũng phát sinh chiến đấu.

Không biết tình hình bên Lục Loạn Ly thế nào, mấy người Câu Trần đã bị đánh lui chưa?

…

Trên Vô Chung Dương, một trận loạn chiến đang bùng nổ.

Ánh đao của Sở Hi Thanh liên tục chém từ trăm vạn dặm xuống mặt biển, giao phong với Câu Trần Tinh Quân.

Trên biển rộng, không có vô số địch ý sát niệm như Bất Chu sơn.

Vì vậy Câu Trần Tinh Quân dù bị Sở Hi Thanh mượn hai thiên quy Thái Hư và Di Thiên, vẫn có thể áp chế ánh đao ngày càng nhanh của Sở Hi Thanh.

Nhưng hắn cũng không rảnh quan tâm đến chuyện khác.

Sở Hi Thanh đang thử vượt không mà thời, Câu Trần Tinh Quân lại không thể không dốc hết sức để phong tỏa hư không, ngăn cản Sở Hi Thanh chạy đến.

Vị Thánh hoàng đời thứ tư này không chỉ có thực lực mạnh mẽ, mà còn có đủ loại thần thông.

Một khi người này chạy đến đây, khả năng họ giết chết được Lục Loạn Ly là nhỏ bé không đáng kể.

Phía xa xa, Lục Loạn Ly đang đồng thời đối mắt với Văn Khúc Tinh Quân và Thất Sát Tinh Quân.

Lê Sơn Lão Mẫu thì đang bị Thiên Việt Tinh Quân cuốn lấy.

Thiên Việt Tinh Quân là một tướng tài trong mạch hệ Kim, thực lực chỉ sau Thất Sát.

Người này cũng đưa bản thể xuống phàm giới.

Ngoài ra còn có Thiên Táo Tinh Quân và Tham Lang Tinh Quân đang chạy đến.

Lúc trước, Thiên Táo Tinh Quân muốn xem đệ đệ Thần Xích Luân của hắn, mà Tham Lang Tinh Quân tuy rất mạnh, nhưng không giỏi ẩn núp tung tích, vì vậy không thể chạy đến tham gia vây giết.

Nhưng hiện giờ Thần Xích Luân đã chết, Thiên Táo Tinh Quân sốt ruột báo thù, nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để chạy đến đây.

Lục Loạn Ly dự tính sáu bảy vị chuẩn đế và đế quân đã là cực hạn của mấy vị Tổ thần kia rồi.

Bọn họ chỉ có thể yểm trợ sáu bảy người này đột phát chín tầng mây xanh, tiến vào phàm giới.

Vẻ mặt nàng trấn định, thong dong tác chiến.

Lục Loạn Ly lấy thần khí Thần Ánh Châu làm trụ cột, ra sức ngưng tụ pháp thể của Thanh Long Tinh Quân.

Sức mạnh tương đương với thần khí ký thể của Thanh Long Tinh Quân, lúc này đang chiến đấu với Văn Khúc Tinh Quân.

Văn Khúc Tinh Quân hoàn toàn không phải đối thủ của Thanh Long, hắn dùng vô số sách thẻ tre, cũng hóa thành một con Thần long bốn trảo khổng lồ.

Đó chính là Bồ Lao… một trong Long chi cửu tử, cũng là thần thú bạn sinh với Thiên đế đời thứ sáu Thương Hoàng.

Ngày xưa Thương Hoàng viết văn tự mình sáng tạo lên chuông lớn và đỉnh lên, Bồ Lao đời đầu thì nằm phía trên, phát ra tiếng gầm rú như chuông vang, tuyên cáo văn tự Thương Hoàng lập ra cho thiên hạ biết.

Sau khi Thương Hoàng ngã xuống, Bồ Lao vẫn trốn trong âm Dương Hải, vẫn luôn là pháp tướng của thiên quy Văn Tự và Ngôn Linh.

Văn Khúc vẫn không thể làm gì con thú này, chỉ khi hắn dùng hình thái này tác chiến, mới có thể phát huy ra sức chiến đấu mạnh nhất.

Văn Khúc dùng sách thẻ tre ngưng tụ thành Bồ Lao, liên tục chiến đấu với Thanh Long Tinh Quân, nhưng lại bị Thanh Long đã kích cho tan rã.

Thanh Long là Thánh Giả hệ Mộc, mà các loại đồ vật Văn Khúc dùng đều bị khắc chế. Trên đầu mọc đầy rêu xanh, sau đó nhanh chóng thối nát.

Thất Sát Tinh Quân thì đang dốc toàn lực, cố gắng giết chết Lục Loạn Ly trong thời gian ngắn nhất.

Nhưng hắn phát hiện Lục Loạn Ly tuyệt đối không phải hạng người tầm thường.

Thực lực của nàng tuy không bằng Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân, nhưng dưới sự trợ giúp của long khí, nàng vẫn có thể sánh vai với rất nhiều chuẩn đế.

Lục Loạn Ly xuất ra thân thể ba đầu sáu tay, sánh cánh tay nắm các loại thần binh khác nhau, lại sử dụng lực lượng khác nhau.

Mê Thiên, Loạn Thiên, Mộng Thiên, Huyễn Thiên, Tru Thiên, Thần Vọng.

Thời khắc nàng vào Siêu Phẩm, đã không tu luyện Bình Thiên và Lượng Thiên của Vô Tướng thần tông nữa.

Trái lại dựa vào Vô Tướng công và Thần Vọng kiếm, diễn sinh ra lực lượng Thần Vọng!

Nàng dùng Mê Thiên chi pháp mê hoặc bản thân, lấy Mộng Thiên và Huyễn Thiên để mình rơi vào mộng ảo, từ đó để bản thân rơi vào trạng thái cực kỳ cuồng loạn.

Cái này gần giống Ngạo Mạn của Thần Bàn Nhược, thông qua lừa gạt bản thân, càng ngạo mạn càng mạnh.

Lục Loạn Ly bây giờ cũng như vậy, càng cuồng loạn, càng ngông cuồng, thì càng mạnh mẽ.

Cại gọi là vọng… lung tung, tùy tiện, không hợp pháp, không an phận, hư võng, không thật, ngông cuồng.

Đây cũng là chi nhánh của Tín NIệm chi pháp, bao quát ngạo mạn, lại không chỉ là ngạo mạn.

“Ngươi không giết được ta! Có Hi Thanh ở đây, không ai có thể giết chết ta!”

Lục Loạn Ly cười hề hề như bị thần kinh.

Sáu thanh thần binh trong tay nàng đánh chém lung tung, lại chém cho lực lượng của Thất Sát loạn thành một đoàn.

Thất Sát cũng đang tê cả da đầu.

Do hắn quản hệ Kim, nắm giữ Sát Phạt chi pháp, nên thực lực vượt qua rất nhiều đế quân.

Nhưng trong lúc nhất thời lại không thể làm gì Lục Loạn Ly.

Cũng đúng lúc này, hắn nghe thấy giọng nói của Câu Trần: “Rút!”

Thất Sát Tinh Quân chống cự theo bản năng, không cam lòng.

Nhưng hắn nhìn thấy ba đạo kim quang đạp không mà tới.

“Đó là…”

Thất Sát Tinh Quân nhìn thấy bóng người trong độn quang kia, con ngươi không khỏi co lại.

Chương 2645 - Mâu thuẫn

“Kỳ Lân Thần Quân!”

Thất Sát Tinh Quân nhìn ba đạo kim quang kia, không khỏi híp mắt lại.

Một trong ba đạo kim quang kia, chính là Kỳ Lân đời thứ tư!

Nho giáo thời đại Thương Hoàng nhận định sinh linh trong thiên hạ đều do ‘trùng’ diễn biến mà thành.

Mà Kỳ Lân chính là ‘mao trùng’ chi trưởng trong thiên hạ, 360 mao trùng, đều lấy Kỳ Lân làm trưởng.

Mạch Kỳ Lân tích cách ôn hòa, thân thiện, yêu thích theo đuổi tất cả sự việc tốt đẹp, không thích chuyện tầm thường, không thích tranh giết, căm ghét tất cả sự vật vẩn đục.

Kỳ Lân và những hậu duệ của nó, như Thủy Kỳ Lân, Hỏa Kỳ Lân, vân vân.. phần lớn đều thích trốn trong những nơi linh lực phong phí, trăm ngàn vạn năm đều lánh đời không ra.

Nhưng Kỳ Lân đời thứ tư lại khác với những tổ tiên kia của mình, có người nói vị này và Đằng Xà Chân Quân là thần thú bạn sinh của Câu Trần Tinh Quân đời đầu, cũng có thể là bầu bạn.

Tại thời đại Thiên đế nhân tộc, vị này nắm giữ hơn trăm ngôi sao trong Câu Trần tinh cung, phụ trợ Câu Trần chấp chưởng tất cả ngôi sao liên quan đến Chiến Tranh và Sát Phạt trong tinh không.

Mà cái gọi là Câu Trần, cũng giống như Huyền Vũ, Chu Tước, không chỉ là một ngôi sao, mà là một đống!

Câu Trần tinh cung do sáu chòm sao lớn, hơn 1100 ngôi sao tạo thành, không thua gì Tứ Tượng, ngoài ra còn nắm giữ quyền bính Thái Vi.

Câu Trần Tinh Quân bây giờ chỉ nắm giữ sao chính Câu Trần.

Sau khi Câu Trần đời đầu ngã xuống, vị trí Câu Trần Tinh Quân này đã thay đổi vài lần, tất cả đều muốn nắm giữ tất cả vì sao của Câu

Trần, Bọn họ tuy đã sắc phong rất nhiều tinh chủ trên các vì sao Câu Trần, nhưng chỉ khống chế được mặt ngoài.

Bởi Kỳ Lân Chân Quân và Đằng Xà Chân Quân tồn tại, bọn họ vẫn không thể luyện hóa hoàn toàn lạc ấn của Câu Trần đời đầu giấu trong các vì sao.

Lúc này, ngoài Kỳ Lân Chân Quân ra thì còn có Bồ Lao đời đầu và Trào Phong đời đầu trong Long chi cửu tử chạy đến đây!

Đó chính là Bồ Lao thần quân chân chính, sau khi đến nó đã phát ra tiếng rống như chuông vang, trực tiếp dùng Ngôn Linh chi pháp đánh nát ‘Bồ Lao’ do Văn Khúc Tinh Quân hóa thành.

Sau khi các thần diệt tuyệt văn minh do Thương Hoàng và chư tử bách gia sáng tạo, Cự linh và các thần cũng sác tạo văn tự, nhưng quả thực là khó coi.

Kỳ Lân Chân Quân thì hóa thành một vệt sáng, mang theo lồi đình đầy trời mà xông đến Câu Trần Tinh Quân.

Kỳ Lân đời thứ tư là Thánh Giả dự bị của Lôi pháp, tuy nó không bằng Lôi Bá, nhưng lại nắm giữ một bộ phận áo nghĩa của Trừ Tà thần lôi.

Kỳ Lân đời thứ tư không chỉ có thân như Kim Cương, bất chiết bất tổn bất hủy bất phá bất diệt, mà độc giác trên trán cũng có năm phần thần uy của Trừ Tà thần lôi.

Mạnh như Câu Trần Tinh Quân, cũng bị đánh cho bay ra ngoài 3000 dặm.

Hắn nhìn ba bóng người này, sắc mặt không khỏi cực kỳ khó coi.

Đây là hai vị đế quân, cùng một vị đế quân có sức chiến đấu cực mạnh, đuổi sát Thanh Long!

Bọn họ… quả nhiên lại xuất hiện!

Ngày xưa, Huyền Hoàng thủy đế chính là dựa vào đám di lão của thiên đinh nhân tộc này, để bắc phạt Trung Thổ, thảo phạt chúng thần!

Tuy rằng trận chiến Vọng Thiên Hống xuất thế, khiến Long tộc trọng thương, Long chi cửu tử đời đầu lại có 2 vị ngã xuống.

Ví dụ như Nhai Tí đời đâu, đã chết dưới thi độc. Nhưng mấy người

Kỳ Lân lại chạy thoát, tìm kiếm nơi ẩn náu, khôi phục nguyên khí, thẳng đến hôm nay.

Sau đó hắn hừ nhẹ một tiếng, trực tiếp độn không rời đi.

Thực lực của ba kẻ này đều cực mạnh.

Dù Trào Phong yếu nhất trong đó, cũng đủ để đánh với Thất Sát một trận.

Huống hồ là đao của Sở Hi Thanh càng ngày càng nhanh, ngày càng mạnh.

Bọn họ đã không thể bắt giết Lục Loạn Ly, vậy không cần ham chiến.

Câu Trần Tinh Quân vừa chạy vừa lo lắng.

Tình hình bết bát nhất vẫn xuất hiện.

Ngày xưa Huyền Hoàng thủy đế không có Nhai Tí Đao đối đầu vạn quân.

Thực lực của vị này tuy mạnh, nhưng không thể một người một đao trấn áp vạn quân, trấn áp thiên hạ.

Huyền Hoàng thủy đế mặc dù có thể quét ngang phàm giới, bắc phạt Trung Thổ, miệt thị các thần, chính là nhờ bí pháp Hoàng Đạo mà hắn tự sáng tạo, lại sắc phong thần linh và thần thú hộ quốc, lấy long khí cung dưỡng thân thể.

Chúng nó không cần dựa vào nguyên linh thiên địa, nên sẽ không bị chín tầng mây xanh ảnh hưởng và hạn chế.

Khi đó lực lượng của nhân tộc ở phàm giới, đã vượt qua Cự linh.

Mà bây giờ, các thần thú quan hệ thân thiết với nhân tộc lại hiện thế lần nữa, tiếp nhận sắc phong của Sở Hi Thanh.

Long khí, chính là tinh khí thần và ý niệm của ngàn tỷ người ngưng tụ mà thành, tuy rằng có thể thay thế nguyên khí ở một mức độ nào đó, nhưng cũng sẽ ô nhiễm nguyên thần.

Đối với thần khí mạnh như Kỳ Lân, thật ra không lợi mà có độc.

Lòng người càng hỗn loạn, chúng tổn thương càng lớn.

Nhưng long khí của Huyền Hoàng thủy đế và Sở Hi Thanh lại cực kỳ tinh khiết, cực kỳ cô đọng.

Điều này hạ thấp khả năng ô nhiễm của long khí.

Câu Trần Tinh Quân cực kỳ đau đầu.

36 vạn năm trước, khi Huyền Hoàng thủy đế ngã xuống, bọn họ đã ý thức được sự uy hiếp của bí pháp Hoàng Đạo.

Mấy vị Tổ thần từng nghĩ cách, để Trung Thổ thành lập mấy vương triều như nhân tộc, cũng tụ tập long khí như nhân tộc.

Phải biết, tuy tộc duệ Cự linh ở Trung Thổ chỉ có khoảng 2 tỷ, nhưng nô bộ và bách tộc phía dưới lại có đến ngàn tỷ.

Nếu như thành lập mấy cái hoàng triều, long khí sẽ gấp mấy lần nhân tộc.

Nhưng tộc duệ Bàn Cổ và Hỗn Độn lại có rất nhiều mâu thuẫn.

Các bộ lạc Cự linh cũng không muốn từ bỏ nô bộ của mình, càng không thể đối xử bình đẳng với nô bộ.

Các thần còn lo lắng lực lượng Luật Pháp trong thiên địa quá mạnh, khiến cho Thiên đế đời thứ năm Thần Hạo trở về.

Đó là cường giả chỉ đứng sau Đông Hoàng, hắn giống như Thương Hoàng, lúc toàn thịnh cũng chạm đến lĩnh vực Tạo Hóa, hơn cả Xa Nguyên bây giờ.

Luật Pháp trong thiên địa càng mạnh, lực lượng của Thần Hạo càng mạnh; văn minh trong thiên địa càng hưng thịnh, lực lượng của Thương Hoàng càng rộng lớn.

Khi đó lực lượng của họ không phải thứ Bàn Cổ chúa tể có thể sánh vai.

Nếu như không phải nhân tộc bị thương nặng trong lúc không kịp chuẩn bị, Đông Hoàng và Thần Hạo lại phải dốc sức đối kháng với người kia, bọn họ căn bản không thể giết chết.

Vì vậy việc thành lập hoàng triều đã bị bác bỏ.

Nhưng tiếp tục như vậy cũng không phải cách, mấy vị Tổ thần liên thủ cũng chỉ có thể giúp bản thể của mấy người họ hàng lâm phàm giới.

Các thần còn lại thật ra cũng có thể hàng lâm, nhưng chín tầng mây xây sẽ không cho họ hấp thu nguyên linh thiên địa, vận dụng lực lượng thiên quy, di đó thực lực sẽ giảm mạnh.

Câu Trần Tinh Quân không khỏi thở dài.

Thiên đế đời thứ chín đúng là hại người mà!

Hắn dùng Thần Khế thiên bi, mượn lực lượng nhân tộc, ép các thần lập lời thề, đến giờ vẫn trói tay trói chân các thần.

Quyết chiến với nhân tộc trong phàm giới, thực sự là hạ hạ sách.

Bây giờ chỉ có tan rã long khí của Sở Hi Thanh, mới có thể trấn áp nhân tộc.

Hoặc là, phụ thần Xa Nguyên của hắn có thể trở thành Tạo Hóa chúa tể chân chính…

Câu Trần Tinh Quân không biết là, Thất Sát Tinh Quân đi theo sau hắn đang nhìn hắn với ánh mắt ngờ vực.

Không biết có phải ảo giác hay không, hắn nhìn thấy toàn thân Câu Trần lại hiện lên một tầng khói màu xám đen, nhưng rất mơ hồ.

Thất Sát Tinh Quân thầm cả kinh, nghĩ thầm chẳng lẽ năng lực cảm ứng của mình có vấn đề?

Tầng khí xám này, không chỉ Câu Trần không phát hiện, Văn Khúc và Thiên Việt hình như cũng không phát hiện.

Hắn lập tức lắc lắc đầu.

Thất Sát suy đoán, chắc hẳn Câu Trần bị thương rồi.

Mà cái này có quan hệ gì với hắn?

…

Chương 2646 - Mâu thuẫn (2)

Lúc này ở cung Thái âm, tòa tinh cung rộng rãi tráng lệ đã hóa thành một bãi phế tích.

Đau đâu cũng có biển lửa, ngọn lửa khốc liệt đốt cháy bốn phía, làm cho các thần tụ tập ở đây phải né tránh.

Khi Thần Xích Luân ngã xuống, Diễm Dung đã ra tay rồi.

Tính cách của hắn vốn vô cùng táo bạo.

Trước đó vì che chở của dòng dõi, và các thần hệ Hỏa, nên vẫn khống chế bản thân.

Lúc này, khi Thần Xích Luân ngã xuống, Hỏa Thần đã không thể nhịn nổi, trực tiếp dùng Lục Bính thần hỏa đốt toàn bộ cung Thái âm.

Lục Bính thần hỏa là một trong những ngọn lửa mạnh nhất thiên địa, nổi danh cùng Lục Đinh thần hỏa, thần uy có thể đuổi sát Trừ Tà thần lôi.

Bính là lửa to, có thấy lấy sát phạt; Đinh là lửa nhỏ, có thể luyện khí.

Lục Bính Lục Đinh đều nắm giữ toàn bộ vạn vật ngũ hành trong thiên địa.

Trên Hỏa pháp, dù là Thái Dương chân hỏa của Ty Thần Tinh Quân cũng phải kém nửa phần.

Huống hồ sau khi Hỏa Thần sống lại, chính là Thánh Giả Hỏa pháp, Lục Bính thần hỏa có thể đốt cháy cả thời gian không gian, hóa tất cả thành hư không.

Ngay cả Xa Nguyên nhìn thấy cũng phải nhíu chặt lông mày.

Tuy nhiên, hắn vẫn vung tay lên, chuyển Lục Bính thần hỏa ở chung quanh ra ngoài vạn dặm hư không, đồng thời dùng lực lượng không gian, bảo vệ cho Ty Thần Tinh Quân.

Nếu Diễm Dung có thể một đòn đánh chết Ty Thần Tinh Quân thì cũng thôi.

Nhưng mà Ty Thần Tinh Quân không chết, hắn không thể không đứng ra, bằng không liên minh này sẽ tan rã.

Bởi vậy có thể thấy Ty Thần Tinh Quân rất mạnh.

Âm Thần do đang Điên Đảo âm Dương, tất cả thần lực đều đang áp chế Dương Thần, không có hơi sức làm gì khác.

Mà vừa rồi Xa Nguyên đã cố tình chậm một nhịp.

Mấy người Phong Thần – Đế Sát và Mộc Thần – Linh Uy ở đây thì lại vô tình hay cố ý mà âm thầm trợ giúp Diễm Dung.

Bọn họ cũng tràn đầy ác ý với dòng dõi cuối cùng của Dương Thần - Thái Hạo.

Nhưng mà Diễm Dung vẫn không thể giết chết Ty Thần Tinh Quân, thậm chí là còn không bị thương.

Xa Nguyên chỉ có thể cảm khái.

Người này không hổ là tồn tại sánh vai với Bạch Đế Tử.

“Huynh trưởng xin bớt giận”

Xa Nguyên đối mặt với ánh mắt giận dữ của Diễm Dung, mặt không chút thay đổi nói: “Nếu Ty Thần Tinh Quân nói hắn vô tội, vậy thì phải cho hắn cơ hội giải thích. Nếu hắn không thoát khỏi hiềm nghi, huynh trưởng lại động thủ cũng không muộn.”

Hắn lạnh lùng nhìn con Đại Nhật Kim Ô ở xa xa: “Ty Thần Tinh Quân, nếu hôm nay ngươi không cho Hỏa Thần một câu trả lời, thì cũng phải cho các thần một câu trả lời.”

Thật ra Xa Nguyên cũng cực kỳ tức giận.

Thần Xích Luân phụng lệnh hắn đi soi sáng thiên địa.

Kết quả Thần Xích Luân vừa mới bay lên giữa trời, đã bị người ta bắn rụng, đây hoàn toàn là tát vào mặt hắn.

“Ta tự nhiên là vô tội.”

Ty Thần Tinh Quân hóa trở lại thành hình người.

Thần sắc hắn thản nhiên, tay nâng một mũi tên màu vàng sậm, đi tới trước các thần.

“Đây chính là Thần Yên Tiễn mà Thiên Nghệ bắn ta năm đó, giờ vẫn trong tay ta.”

Hắn nhìn Diễm Dung với ánh mắt âm lãnh, lời nói chứa vẻ bất mãn: “Ngươi hoài nghi ta giao Thần Yên Tiễn cho Sở Hi Thanh, để hắn bắn rụng Thần Xích Luân. Nhưng mà Thần Yên Tiễn chính là do ngươi và Thủy Thần liên thủ chế tạo, mạch Thái Dương chúng ta mới là người bị hại, tổn thất chín vị huynh đệ.”

Ty Thần thầm cười gằn.

Tất cả hành vi của các thần hôm nay, hắn đều nhìn thấy rõ ràng.

Tất cả mọi người, bao quát cả Xa Nguyên, không ai là bảo vệ hắn.

Nhưng Ty Thần vẫn không hề thấy hoang mang.

Trừ phi Xa Nguyên quyết định ép hắn chạy về phía nhân tộc, khiến nhân tộc có thêm một cường giả.

Diễm Dung hơi cứng lại, hắn lập tức đạp chân xuống đất: “Như vậy âm Thần thì sao, ngươi giải thích thế nào?”

Nguyệt Hi lại hiển hóa thân thể ra lần nữa.

Sắc mặt nàng cũng cực kỳ khó coi.

Tòa cung Thái âm này bị đốt thành phế tích, quả thực là làm nàng mất hết mặt mũi.

“Ta cần giải thích cái gì?”

Khí tức Nguyệt Hi lạnh lẽo như băng: “Ta đã giao Nhật Luân đao và Ngự Nhật thần xa cho ấu tử của ngươi mượn, còn muốn giải thích cái gì? Chẳng lẽ ngươi hoài nghi hai mũi Thần Yên Tiễn nằm trong tay ta? Chỉ là hoài nghi mà đã muốn giết ta?”

Trong mắt Nguyệt Hi có lửa giận thiêu đốt: “Diễm Dung, ngươi không dám xuống phàm giới tử chiến với nhân tộc, lại phát tác với ta? Ta không phải hạng người mặc cho ngươi ức hiếp! Nếu như ngươi không thể lấy ra chứng cứ, vậy đừng ép ta phải từ bỏ Điên Đảo âm Dương, để cá chết lưới rách với ngươi!”

Sau đó nàng lại vung tay áo lên: “Các ngươi đi đi, nơi này không hoan nghênh các ngươi. Chức Nữ, giúp ta triệu hồi Tham Lang, nếu Diễm Dung không chịu nhận lỗi, mạch âm Dương chúng ta sẽ rời khỏi liên minh!”

Ánh Mắt Diễm Dung biến ảo không ngừng.

Ngày xưa Nguyệt Hi phân ra hóa thân ‘nữ thần Ám Nguyệt’ Nguyệt Ngự, quyến rũ Cung Thần - Thiên Nghệ, sau đó lại đưa Thiên Nghệ vào chỗ chết.

Vì vậy hai mũi Thần Yên Tiễn còn lại, rất có thể nằm trong tay Nguyệt Hi.

Vị Ty Thần này cũng rất đáng nghi.

Khi hắn sắp phát tác, lại nghe thấy tiếng nói của Xa Nguyên: “Huynh trưởng! Nếu huynh trưởng không có chứng cứ xác thực, trước mắt vẫn phải lấy đại cục làm trọng, mời huynh trưởng cân nhắc!”

Xa Nguyên biết làm vậy sẽ làm Diễm Dung tức giận.

Nhưng nếu hắn không ngăn cản, liên minh sẽ tan vỡ.

Diễm Dung lạnh lùng nhìn Xa Nguyên một chút, lập tức phất tay áo, hóa thành một ánh lửa, trực tiếp độn không mà đi.

Xa Nguyên nhìn bóng lưng hắn, chỉ biết xoa xoa trán.

Đối với Diễm Dung, Xa Nguyên không quá lo lắng.

Mạch Hỏa Thần thật ra không có lựa chọn, Thần Xích Luân vừa chết, Diễm Dung chỉ có thể đứng bên cạnh hắn.

Nhìn dáng vẻ của vị này, chắc hẳn sẽ không mất lý trí, không xuống phàm giới liều mạng với nhân tộc.

Xa Nguyên đau đầu là mâu thuẫn giữa các thần đã không thể hóa giải, mà lực lượng của Sở Hi Thanh lại ngày càng mạnh.

Hắn đang nghĩ, bây giờ giải trừ hạn chế với Nguyệt Hi, mặc nàng hoàn thành Điên Đảo âm Dương và soi sáng phàm giới? Hay là trực tiếp bắt đầu nghi thức Tạo Hóa của mình?

Xa Nguyên lắc lắc đầu, bây giờ hắn không nắm chắc 10 phần, thậm chí không đủ 6 phần.

Mình không thể vội vàng như Thủy Thần.

Vì vậy vẫn phải đánh hạ Minh giới trước, suy yếu các thần Hỗn Độn, tốt nhất là diệt Thiên đế đời đầu và đại quân Hung thú dưới trướng nàng.

Nhưng nếu đến lúc bất đắc dĩ thì vẫn có thể phát động sớm hơn.

Xa Nguyên lập tức giơ tay lên, chớp mắt đã chuyển tất cả các thần ở đây đến Thái Hư thần cung của mình.

Hắn ngồi trên đầu, nhìn các thần chung quanh.

“Chư vị, sau khi Thần Xích Luân bị bắn chết, nên làm gì để hóa giải hàn lực ở Trung Thổ? Còn nữa, Cung Thần – Thiên Nghệ sắp trở về, chúng ta nên ứng đối thế nào? Hai chuyện này, nhất định phải có đối sách.”

Các thần trong điện hai mặt nhìn nhau, tất cả đều nhíu chặt lông mày.

Chương 2647 - Tất thắng

Thành Vọng An, Sở Hi Thanh hóa thân mặt trời, ánh sáng tản ra bốn phương tám hướng.

Hắn cố gắng đưa lãnh thổ mới chiếm được ở phía bắc Tuyệt Bích sơn mạch vào trong phạm vi soi sáng của mình.

Đây là vì chăm sóc những bách tính nghe lệnh hiệu triệu của triều đình, di chuyển lên phương bắc.

Thần Châu tuy vẫn có mặt trời soi sáng hàng ngày, nhưng thế giới này còn có Trung Thổ, có Vô Chung Dương và các đảo hải ngoại, năm bắc đông tây đều rộng rãi ngàn vạn dặm.

Đây là còn chưa tính đến những địa vị bị uế khí bao phủ hoàn toàn.

Những nơi này đang tích trữ hàn lực ngày này qua ngày khác.

Vấn Tố Y có thể đóng băng Trung Thổ, chính là thuận thế mà làm.

Mà hắn chiếu rọi Thần Châu, lại như một vết lõm.

Mỗi lần mặt trời lặn, hàn lực trong thiên địa sẽ rót vào trong vết lõm này.

Vì vậy Sở Hi Thanh dứt khoát không lên đông hạ tây nữa.

Hắn hi vọng có thể soi sáng lâu hơn một chút, để cỏ cây thiên địa có thể hấp thu ánh mắt trời, phát triển khỏe mạnh, đề phòng thiên tai.

Dù sao thì trong tính toán của hắn, tương lai thế giới này còn có mặt trời hay không, thì quả thực là khó nói.

Dù là hắn, cũng không thể chắc chắn.

Nói chung là lo trước khỏi họa sau, triều Đại Luật cần tích trữ thêm ít lương thực.

Không lâu sau, chín đạo ánh kiếm màu đỏ thẫm bay đến, bị hắn thu vào trong tay áo.

Đó là Cửu Diệu Thần Luân kiếm.

Lúc nãy giao thủ với Câu Trần, thật ra là do hắn dùng Cửu Diệu Thần Luân kiếm cô đọng hóa thân.

Chất liệu của chín thanh kiếm này đã được thay đổi từ lâu.

Được Như Ý chi pháp của hắn liên tục cải tạo, phẩm chất của chúng đã đuổi sát thần khí cấp Vĩnh Hằng thượng vị.

Nhưng khi chín thanh kiếm bay vào trong tay áo, Sở Hi Thanh vẫn đang suy nghĩ đến Trừ Tà thần lôi trong âm Dương Hải mà Bạch Đế Tử nhắc đến.

Chờ Thần thể của hắn bước vào Vĩnh Hằng, chuyện đầu tiên cần làm chính là đi âm Dương Hải, chia đoàn Trừ Tà thần lôi kia thành chín sợi, luyện vào trong Cửu Diệu Thần Luân kiếm!

Ngày xưa, để hòa hai Bàn Cổ tinh hồn, nắm giữ sức mạnh vượt qua rất nhiều Tổ thần, Huyền Hoàng thủy đế cũng vì thế mà bị ảnh hưởng, không thể tiến thêm một bước.

Mà biện pháp tránh khỏi ảnh hưởng từ Bàn Cổ, một là chém bản mệnh tam thi, hòa vào Bàn Cổ tinh hồn và nguyên chất; một cái khác là chế tạo ra một thần khí mạnh mẽ, dùng để làm lọ chứa.

Chém bản mệnh tam thi, thật ra là tu tâm.

Có một lời giải thích ở thế giới khác, chính là khám phá thất tình lục dục, loại bỏ chấp niệm, khiến bản thân ngự trị bên trên thất tình lục dục, khống chế nó, như vậy mới có thể chứng được đại đạo.

Huyền Hoàng thủy đế đã dùng phương pháp này để tịnh hóa bản thân, loại bỏ ảnh hưởng của Bàn Cổ tinh hồn với nguyên thần.

Thật ra thì Sở Hi Thanh vẫn luôn rèn luyện nguyên thần và tu tâm.

Hắn có ‘Cửu Luân thần ấn’ làm trụ cột, trên một trình độ nào đó, cũng xem như là chém tam thi rồi.

Tuy rằng không đến mức độ khống chế thất tình lục dục, cũng có thể phá chấp niệm ở bước đầu rồi.

Sở Hi Thanh hi vọng dùng Cửu Diệu Thần Luân kiếm để gánh chịu Bàn Cổ tinh hồn.

Chỉ là lực lượng sánh vai với Tổ thần, còn chưa đủ đảm bảo nhân tộc chiến thắng.

Hắn cũng phải nghĩ cách hạ thấp thương vong.

Trận đại chiến nhân thần này, tốt nhất là thắng lợi mang tính nghiền ép.

Mà nếu như muốn dùng tốc độ nhanh nhất để có sức chiến đấu vượt qua Tổ thần, không còn biện pháp nào tốt hơn là Bàn Cổ tinh hồn.

Nhưng hiện giờ, Cửu Diệu Thần Luân kiếm vẫn chưa đủ để gánh chịu Bàn Cổ tinh hồn.

Chỉ có luyện hóa Trừ Tà thần lôi vào đó, mới có thể không bị Bàn Cổ tinh hồn ảnh hưởng.

Trừ Tà thần lôi còn được xưng là Kim Cương, là không thể luyện hóa, hầu như không bị ngoại lực ảnh hưởng.

Nhưng đại diễn 50, kỳ dụng 49, thế giới này sẽ không có sự vật nào mười phân vẹn mười.

Trong hồn hải của Sở Hi Thanh có hai viên Thần Ý Đao Tâm được luyện từ xương sườn của Thần Xích Hỏa.

Ngày xưa khi Thần Xích Hỏa sinh ra thì gặp may, xương sườn dung hợp với một đoàn Trừ Tà thần lôi.

Tuy rằng điều này khiến cho Trừ Tà thần lôi mất đi một bộ phận đặc tính, lại làm cho xương sườn của hắn cứng rắn không thể phá vỡ.

Cho nên ngày đó Thần Xích Hỏa dung hợp Trừ Tà thần lôi thế nào, Sở Hi Thanh cứ làm theo là được.

Không lâu sau khi thu hồi Cửu Diệu Thần Luân kiếm, Sở Vân Vân cũng chạy về.

Nàng nhìn thấy Sở Hi Thanh vẫn tự nhiên như thường, lập tức yên tâm, biết Lục Loạn Ly đã không có việc gì, liền giơ tay nhận lấy một cái kén trùng màu máu trong tay Sở Hi Thanh.

Bên trong chính là vương nữ kiến… nàng đang trong thời khắc mấu chốt khi nuốt chửng và thay thế Thiên Thiền Tinh Quân.

Sở Vân Vân vẫn đang dùng Khai Thiên chi pháp, giúp nàng luyện hóa nguyên chất.

Do vừa phải đi chiến đấu, nên tạm thời giao cho Sở Hi Thanh bảo quản.

“Ta thấy gần đây ngươi liên tục thôi phát Thần Dương Cửu Khiếu, nếu kéo dài sẽ ảnh hưởng đến việc cô đọng thần khu của ngươi.”

Sở Vân Vân ngồi đối diện Sở Hi Thanh, nhắm mắt lại nói: “Thiên địa không thể không có nhật nguyệt. Hôm nay ngươi nghỉ sớm một canh giờ đi, thời gian còn lại, để ta thay ngươi diễn biến trăng sáng.”

Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết của Sở Hi Thanh đã lên đến tầng 40, nguyên lực vô cùng vô tận.

Hai trận chiến hôm nay, không khiến Sở Hi Thanh hao tổn chút nào.

Nhưng Sở Hi Thanh mỗi ngày đều hóa thân mặt trời, cũng ảnh hưởng đến việc cường hóa thần khu.

Đặc biệt là bây giờ, phạm vi soi sáng của Sở Hi Thanh ngày càng rộng, thời gian ngày càng dài.

“Diễn biến trăng sáng?”

Sở Hi Thanh ‘ồ’ một tiếng, hoài nghi nhìn Sở Vân Vân: “Vân Nhi, ngươi bây giờ có thể làm được sao?”

“Cái này rất khó sao?” Sở Vân Vân nhìn như bình thản: “Quyết định như vậy đi.”

Nhật nguyệt tương ứng, tương hỗ là âm dương, cũng không thể để Vấn Tố Y diễn biến trăng sáng chứ?

Tuy rằng nàng đồng ý quan hệ của Sở Hi Thanh và Vấn Tố Y, nhưng vẫn có ranh giới.

Sở Hi Thanh há mồm, muốn nói gì đó, đã thấy ba đạo ánh sáng màu vàng bay đến từ phía xa xa.

Đó chính là Kỳ Lân, Bồ Lao và Trào Phong.

Bọn họ không sử dụng thú thể, mà diễn hóa thần khu, đi đến trước Sở Hi Thanh.

Thần sắc Sở Hi Thanh nghiêm lại, đứng dậy cúi người thi lễ với ba người: “Chuyện Loạn Ly bị tập kích, đa tạ ba vị thần quân ra tay bảo vệ.”

Hắn lại chắp tay với Trào Phong: “Trào Phong Thần Quân đồng ý lại đạp vào phàm giới, cùng sống cùng chết với nhân tộc ta, thực là cao thượng, xin cho Sở mỗ cúi đầu.”

Trong ba người, Kỳ Lân và Bồ Lao đã hàng lâm từ nửa năm trước, được hắn sắc phong, ẩn núp ở trong Đại Luật.

Đây chính là vì sao Sở Hi Thanh không sự đám đế quân kia hàng lâm.

Trào Phong thì là lần đầu gặp mặt.

Mấy tháng trước họ đã liên lạc.

Cho đến hôm nay, Trào Phong mới gặp mặt hắn.

“Không dám!”

Trào Phong vốn đang quan sát Sở Hi Thanh, lòng thầm than thở.

Đây chính là người ép chết Thần Bàn Nhược, nhiều lần đả bại các thần, ép bọn họ không dám quyết chiến.

Thực sự là khó tưởng tượng, tuổi tác của vị này còn chưa đến 30.

Nhưng phong thái Thánh hoàng đã không kém Huyền Hoàng thủy đế năm đó.

Từ việc thay thế mặt trời, cũng có thể biết vị này mạnh đến mức nào.

Chỉ sợ vị Thánh hoàng này đăng thần, sẽ có thể sánh vai với Tổ thần.

Chương 2648 - Tất thắng (2)

Hắn thấy Sở Hi Thanh thi lễ với mình, lập tức né tránh: “Bệ hạ, nếu ta đã nhận sắc phong của bệ hạ, đó chính là thần tử của bệ hạ, nào có đạo lý quân lạy thần?”

Hắn lập tức trịnh trọng lấy ra ba bộ khôi giáp: “Thật ra thần nên đến từ sớm, chỉ là vì chế tạo giáp này, nên lỡ chút thời gian ở Ma vực Chiến giới. Giáp này một phần do Thiên đế đời đầu Thần Chân Như tặng ta, một phần do ta thu thập tài liệu trong mười mấy vạn năm. Vốn là bốn bộ, một bộ khác ta đã hiến cho Tây cung điện hạ. Nguyện bệ hạ lấy giáp anfy, chấn hưng thanh uy của chúng ta.”

Hắn đi đến Ma vực Chiến giới là để tìm Thần Kim Đỉnh, mời vị Thánh Giả Luyện Thiên này giúp hắn luyện tất cả mảnh giáp thành một thể.

Sở Hi Thanh liếc mắt một cái, hai mắt nhất thời sáng ngời: “Giáp tốt!”

Đây là ba bộ chiến giáp tiếp cận cấp Tổ thần.

“Phù văn và trận pháp trên đó là bắt nguồn từ Trí Tẩu đúng không? Tài liệu là vảy của Hỗn Độn Nguyên Ngạc!”

Sở Hi Thanh tiếp nhận giáp xong, mắt liền trợn tròn: “Từ những hoa văn trên lân phiến này, có thể thấy Tá Thiên và Giảo Thiên của hắn rất mạnh. Hỗn Độn Nguyên Ngạc này thật lợi hại, Thiên đế đời đầu lại có thể giết hắn?”

Hỗn Độn Nguyên Ngạc là một thần Hỗn Độn cực mạnh.

Có người nói thần khu dài hơn ngàn dặm, lực lượng cũng tiếp cận Tổ thần!

Sở Hi Thanh cảm ứng xong, phát hiện mình vẫn coi thường vị thần Hỗn Độn này.

Lực lượng của Thiên đế đời đầu Thần Chân Như lại mạnh như thế?

“Hỗn Độn Nguyên Ngạc tuy to lớn, nguyên thần lại không quá mạnh, thậm chí rất yếu, Thiên đế đời đầu có thể dễ dàng lừa gạt hắn. Nhưng Thần Chân Như đã nhận được nguyên đan và nội tạng của Hỗn Độn Nguyên Ngạc, thực lực bây giờ là không thể khinh thường.”

Kỳ Lân Chân Quân không chỉ có khí chất như ngọc, giọng nói cũng ấm áp như ngày xuân: “Đúng rồi, bệ hạ cố ý gọi chúng ta đến đây, là có gì phân phó?”

Nếu không phải Sở Hi Thanh triệu hoán, hắn đã trực tiếp tìm chỗ ngủ rồi.

Đều nói long ham ngủ, kỳ lân cũng như vậy.

Bồ Lao cũng nói với vẻ chờ mong: “Bệ hạ muốn chúng ta làm gì, không cần khách khí!”

Sở Hi Thanh gật đầu: “Đúng là có chuyện làm phiền ba vị!”

Hắn trực tiếp vung tay, xé ra một vết rách hư không.

Lại thả ra một phân thân, bước vào bên trong: “Mời ba vị đi theo ta.”

Kỳ Lân, Bồ Lao và Trào Phong đi theo phân thân của Sở Hi Thanh vào trong đó.

Khi tiến vào thì đầu óc họ vẫn hơi mơ hồ, mà khi nhìn thấy một đứa bé khoảng 6 tuổi đang ngồi trong không gian hỗn độn này thì tất cả đều biến sắc mặt.

“Đây là… Táng Thiên?”

Ma thần Táng Thiên dĩ nhiên không chết!

Không! Hắn là chết xong lại tái sinh hậu thế!

Trào Phong đầu tiên là khiếp sợ, sau đó lại mừng như điên.

Hắn ý thức được, trận đại chiến nhân thần này thật ra đã có thắng bại rồi.

Quyết chiến chỉ là quyết định thương vong nhiều hay ít mà thôi…

“Chính là Táng Thiên Thần tôn!”

Phân thân của Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng, nhìn đứa bé sáu tuổi đang nhập định nói: “Ta vốn muốn chờ Táng Thiên thần tôn đến 20 mới tiến hành quyết chiến, khi đó Thần tôn có thể khôi phục toàn thịnh.”

“Nhưng theo tình hình bây giờ, chỉ sợ trận thần chiến kia sẽ nổ ra sớm hơn ta nghĩ, ta muốn mời ta vì trợ giúp Thần tôn chế tạo một bộ chiến giáp, đồng thời thu thập nguyên chất đã thất lạc của Táng Thiên Thần tôn.”

Trào Phong nghĩ thầm, việc này đúng là việc nghĩa chẳng từ.

Trong trận chiến ngày xưa, binh khí của Táng Thiên chỉ rơi rụng xuống phàm giới, hẳn là đã rơi vào tay Sở Hi Thanh.

Nhưng chiến giáp của hắn đã bị phá nát.

Đáng tiếc! Đáng tiếc! Biết thế nên để lại một ít lân phiến của Hỗn Độn Nguyên Ngạc.

…

Cùng lúc đó, Hắc Thủy chúa tể tiến đế mộ nhân tộc ở Minh giới.

Tại chỗ này, quốc sư La Hán Tông đang dẫn một đám thuật sư nhân tộc bày trận, Hắc Thủy chúa tể còn nhìn thấy Hộ bộ thượng thư Phương Bất Viên.

Tòa trận pháp kia vây quanh Thiên đế đời thứ sáu Thương Hoàng, cũng đã sắp hoàn thành rồi.

Sau khi tiến vào, Hắc Thủy chúa tể cũng hoảng sợ với hung sát bên trong này.

Lúc này hắn phải dùng lực lượng thủy dịch bảo vệ quanh thân, phòng ngừa những sát lực này cảm ứng được mình.

Hắc Thủy chúa tể là Chân Linh số một của âm Linh chi pháp, rất giỏi ứng phó linh hồn.

Sau đó hắn mới nhìn tòa đại trận kia, chỉ lát sau, con ngươi hắn lại sinh sóng lớn.

Hắc Thủy chúa tể lập tức hạ xuống bên cạnh Tư Hoàng Tuyền: “Xin hỏi bệ hạ, trận pháp này do ai sáng tạo? Khí phách và dã tâm thật lớn.”

“Hả?” Tư Hoàng Tuyền liếc mắt nhìn Hắc Thủy chúa tể: “Ngươi biết trận pháp này dùng để làm gì?”

“Ta cũng nghiên cứu Sinh Tử chi pháp, sao có thể không hiểu?” Hắc Thủy chúa tể mặt không cảm xúc: “Cái này không chỉ trao đổi Thiên đế đời thứ sáu Thương Hoàng ra khỏi phong ấn, mà còn giao dịch sống chết, đúng không?”

Nếu như hắn không cần nhờ vả nữ nhân này chống đỡ Thủy Thần.

Hắc Thủy chúa tể nhất định sẽ dốc sức phá hủy trận pháp này.

Nhưng mà bây giờ, Hắc Thủy chúa tể chỉ có thể trơ mắt nhìn Tư Hoàng Tuyền bày trận ở đây.

“Chính như ngươi nói.”

Ánh mắt Tư Hoàng Tuyền phức tạp: “là Đông cung hoàng hậu Lục Loạn Ly, nàng tuy không đến, nhưng trận pháp này do một tay nàng tính toán ra, dự tính sau khi giao dịch mới xuất hiện. Cuộc giao dịch này sẽ do Phương thượng thư và Kiếm thủ phụ chủ trì, ta và nàng liên thủ hỗ trợ.”

Nàng đang nghĩ Sở Hi Thanh thật sự là sủng ái Lục Loạn Ly…

Hắc Thủy chúa tể chỉ thấy ngực đau nhói buồn bực.

Nhưng hắn nghĩ, nếu là giao dịch, vậy thì vẫn vật phẩm đồng giá, còn phải là tế phẩm còn sống.

Thiên đế đời thứ sáu cùng cấp bậc với Tổ thần, tại thời đại hắn đảm nhiệm thiên đế, thậm chí còn tiếp cận Tạo Hóa.

Vậy nhân tộc cần bắt giữ một Tổ thần còn sống, mới có thể giao dịch.

Chuyện này quả thực là không thể.

Hắc Thủy chúa tể thu hồi tâm tư: “Bệ hạ, ngài dù sao cũng là chủ Minh giới! Bây giờ liên quân các thần đang tấn công Minh giới. Ngày thân là quân vương Minh giới, lại chỉ quan tâm đến việc của nhân tộc, không để ý đến con dân của mình, cái này chỉ sợ không tốt lắm?”

Tư Hoàng Tuyền nghe vậy thì kinh ngạc nhìn hắn: “Lẽ nào thần lực của ta không bao trùm Minh giới, điều động toàn bộ lực lượng Minh giới chống lại Thủy thần sao?”

Nàng chắp tay sau lưng: “Hắc Thủy, bạn tri kỷ của ta có nói một câu, quyền lực lớn bao nhiêu, gánh chịu trách nhiệm và nghĩa vụ lớn bấy nhiêu, ngươi cảm thấy có đạo lý không? Ta hỏi lại ngươi, ta có thể quyết định chuyện gì ở Minh giới? Dưới trướng ta có bao nhiêu binh mã? Lại có bao nhiêu cường giả nguyện ý nghe ta điều động?”

Hắc Thủy nghĩ thầm, bạn tri kỷ của Tư Hoàng Tuyền nhất định là Sở Hi Thanh rồi.

Người này thực sự là buồn nôn.

“Nhưng trong Minh giới này cũng có vô số âm linh nhân tộc.” Hắc Thủy nhíu mày nói: “Huống hồ, Cửu Phượng và Phượng tộc cũng tấn công rất mạnh.”

“m linh nhân tộc thì ngươi không cần lo, ta đã chuẩn bị rồi. Một khi Minh giới có biến, chỉ cần họ đồng ý là có thể thông qua Hoàng Tuyền, lùi về phía Ma vực Chiến giới, đây là Minh hà do ta chấp chưởng, ta có thể làm chủ.”

Tư Hoàng Tuyền bình chân như vại: “Về phần Cửu Phượng, ngươi muốn nói là do ta đưa đến đúng không? Thôi, bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ tự mình đối phó với Phượng tộc, ngươi không cần…”

Nàng nói đến đây, chợt nhìn lên phía trên: “Lại đến rồi, hình như sắp công phá được rồi.”

Đó là dòng dõi của Thủy Thần, còn có trên trăm vạn thần quân, đang đi ngược dòng Phong Tuyền trong cửu tuyền, đánh thẳng vào Minh giới.

Sắc mặt Hắc Thủy đại biến, lúc này đã hóa thành độn quang rời đi.

Lần này tuy không thể dụ dỗ Tư Hoàng Tuyền và lực lượng dưới trướng nàng tham chiến, nhưng Tư Hoàng Tuyền đã đồng ý ứng chiến với Phượng tộc, cũng coi như đạt thành mục đích!

Sau đó Tư Hoàng Tuyền lại nhìn lăng mộ Thương Hoàng.

Nàng nghĩ tuy đã bố trí xong trận pháp, thế nhưng Sở Hi Thanh thật sự có thể làm được sao?

Nếu như thật sự có thể hoàn thành, như vậy nàng không chỉ nắm giữ ảo diệu của sống và chết, mà còn nắm giữ cả Niết Bàn.

Tư Hoàng Tuyền lập tức bay lên, tiến về nơi Phượng tộc tấn công… là Hàn Tuyền trong cửu tuyền.

Tư Hoàng Tuyền dự định để thuộc hạ của mình nghênh chiến Phượng tộc.

Nàng muốn nhìn xem, hôm nay còn có bao nhiêu phượng hoàng khăng khăng một mực đi theo Cửu Phượng.

Tư Hoàng Tuyền muốn đòi lại công bằng cho mẫu thân mình.

Cái gọi là trên trời không thể có hai mặt trời, Phượng tộc cũng là như vậy…

Chương 2649 - Bách điểu chi vương

Khi Tư Hoàng Tuyền đi tới Hàn Tuyền, chủ Hàn Tuyền là Thần U Hàn đang chỉ huy đại quân tử linh, ra sức chống lại sự công kích của Phượng tộc.

Hắn có chút sức đầu mẻ trán.

Đại quân của Thủy Thần đang thảo phạt Phong Tuyền, khiến Hắc Thủy chúa tể và Huyết Hải lão tổ không thể không rút phần lớn binh mã cứu viện trở về, dùng để phòng ngự Phong Tuyền, chỉ để lại một cái Thần Ba Tuần và viện quân trong Ma vực Huyết giới của hắn.

Điều này khiến cho lực phòng ngự của Hàn Tuyền giảm xuống đến cực hạn.

Chủ Hàn Tuyền không chỉ phải chống lại đại quân của Phượng tộc, mà còn phải trốn tránh đám cường giả như Cửu Phượng, Chu Tước và Huỳnh Hoặc tìm thấy bản thể.

Hiện giờ hắn rất hâm mộ âm Tuyền, U Tuyền, Khổ Tuyền và Minh

Tuyền trong cửu tuyền.

Lúc này, đại quân của Mộc Thần, Hỏa Thần, Lôi Thần và Huyền Vũ cũng đang tấn công bốn cái Minh hà này.

Nhưng nên nói thế nào đây.

Mộc Thần thân là tổng soái, vẫn tính là để ý, nhưng các thần hệ Mộc lại khó có thể ra sức khi ở Minh giới, nên thế tiến công rất uể oải.

Lôi Thần và Huyền Vũ nhìn như thanh thế rất lớn, nhưng thật ra chỉ giả vờ giả vịt.

Về phần Hỏa Thần…

Từ khi ấu tử của hắn bị bắn chết, hắn còn chẳng buồn làm dáng.

Tư Hoàng Tuyền đến, cũng không làm cho Thần U Hàn ung dung hơn.

Bởi vì vị này chỉ đến một mình, không mang theo bất kỳ binh mã nào.

Nhưng hắn cũng không dám nói gì trước mặt Tư Hoàng Tuyền.

Vị Minh Hoàng đời thứ hai này, không chỉ là chủ Minh giới, sau lưng còn có nhân tộc.

Huống hồ lực lượng của vị này đang hô ứng với Minh giời, điều hành lực lượng của Minh giới đối kháng với ngoại địch.

Nếu không có Tư Hoàng Tuyền, bọn họ đã bị thua tan tác rồi.

Chẳng may Tư Hoàng Tuyền khó chịu, rút sức mạnh khỏi Hàn Tuyền, vậy hắn sẽ khóc không ra nước mắt.

Thần Ba Tuần lại không kiêng kỵ Tư Hoàng Tuyền, hắn cười đầy trào phúng: “Giống như ngươi chẳng bằng không đến, thậm chí không mang theo một binh một mã, đây cũng xứng là chủ Minh giới?”

Hắn là con Thần La Hầu và Thần Huyết Hà, là chủ trăm thế giới trong Ma giới Huyết vực, là thủ lĩnh của tất cả Ma thần trong Huyết vực.

Lần này đến Minh giới viện trợ mẫu thần, chống lại Thủy Thần, vì vậy không cần nể mặt Tư Hoàng Tuyền.

Tư Hoàng Tuyền nghe vậy thì không thèm để ý, chỉ gật nhẹ: “Ta cũng cảm thấy không xứng, nhưng các thần trong Minh giới rất nâng đỡ ta, nên chỉ có thể cố hết sức.”

Thần Ba Tuần tuy trước kia lấy đi trái tim của nàng, nhưng cũng thúc đẩy nàng sinh ra, ở một mức độ nào đó, cũng coi như là che chở cho nàng.

Từ góc độ này, Thần Ba Tuần coi như là có ân với nàng.

Huống hồ còn có một bộ thần khí ký thể của Thần Ba Tuần chết trong tay Sở Hi Thanh, nguyên chất của phụ thân hắn cũng bị Sở Hi Thanh nuốt lấy.

Chỉ cần tên này thả xuống được, ân oán của song phương coi như xóa bỏ.

Thần Ba Tuần nghe vậy thì khí tức cứng lại, sắc mặt trở nên quái dị.

Hắn cảm giác có chút nội thương.

“Không biết Vạn Ma chi chủ đã từng nghe nói đến Đế Giang chưa?”

Tư Hoàng Tuyền vừa nói vừa quan sát cuộc chiến.

Chủ Hàn Tuyền chỉ là một chuẩn đế, nhưng có thể xưng là binh cường tướng mạnh.

Đại quân âm linh dưới trướng hắn đã đạt đến ngàn vạn, đều là tồn tại tích lũy hồn lực đến tứ phẩm trở lên.

Còn đào tạo một nhánh hơn 20 vạn thi quân tam phẩm, 100 vạn bạch cốt nha binh tứ phẩm.

Những âm linh và sát thi khô lâu kia được Hàn Tuyền gia trì, đều có thể phát huy thực lực khoảng tam phẩm.

Vì vậy tuy Phượng tộc rất mạnh, nhưng lại tiến triển rất gian nan trên Hàn Tuyền.

“Đế Giang?” Thần Ba Tuần nhíu mày: “Có ý gì?”

“Hoàng hậu Đại Luật của chúng ta có biện pháp giúp ngươi luyện hóa nguyên chất của phụ thân ngươi.”

Tư Hoàng Tuyền chỉ nói một câu, lại làm cho Thần Ba Tuần đổi sắc mặt.

Nàng tiếp tục nhìn về phía trước: “Thật ra không phải ta không mang viện binh theo.”

Thần Ba Tuần có chút xoắn xuýt.

Hắn nghĩ Sở Vân Vân thật sự có thể giúp hắn hấp thu nguyên chất của phụ thần La Hầu sao?

Thần Ba Tuần vô thức chuyển sang tôn kính Tư Hoàng Tuyền, vì phối hợp với chiều cao của Tư Hoàng Tuyền, hắn cố tình thu nhỏ thần khu lại như người bình thường: “Thật ra không mang binh cũng không sao, ngài là chủ Minh giới, vốn nên nằm trên đỉnh U Đô. Loại chuyện chém giết này, giao cho chúng ta là được.”

Thần U Hàn ở bên cạnh vẫn không nói gì, nghe thấy thì càng không còn gì để nói, lục phủ ngũ tạng đều bị thương không nhẹ.

Tư Hoàng Tuyền thì lại nở nụ cười tiêu sái: “Cũng không thể không ra sức. Dù sao đối diện cũng là mẫu tộc của ta, chỉ là không biết bọn họ có nhận hay không.”

Trong khoảnh khắc này, Tư Hoàng Tuyền đã triển khai thú thể của mình.

Hình thái chiến đấu của thần linh nhân tộc thường không phải là thú thể, cơ bản đều là ba đầu sáu tay.

Tư Hoàng Tuyền thì lại khác, hình thái chiến đấu của nàng là một con chim khổng lồ cực kỳ tương tự với phượng hoàng.

Con chim khổng lồ này toàn thân đỏ sậm, chẳng những có phượng quan vô cùng tôn quý, còn có lông đuôi cực đẹp.

Đôi cánh chim kia càng xa hoa hơn, toàn thân màu đỏ hồng, tỏa ra ánh sáng lung linh, ngoài ra còn khảm nạm một ít quang điểm màu đỏ thẫm như các vì sao, có vẻ cực kỳ xinh đẹp hoa lệ.

“Ta!...”

Tư Hoàng Tuyền vung hai cánh, bay ra khỏi Hàn Tuyền, nhìn về đại quân vạn cầm che trời kia, và cả Cửu Phượng sau lưng chúng.

Giọng nói của nàng cực kỳ uy nghiêm: “Ta là Tư Hoàng Tuyền, chủ Minh giới! Bắt đầu từ hôm nay, cũng là Phượng Hoàng chi chủ, chưởng khống vạn cầm trong thiên hạ! Các ngươi là hàng ngũ cầm điểu, nếu nguyện phụng ta làm chủ, có thể chạy đến dưới cánh chim của ta!”

Trong giây lát này, lực lượng NIết Bàn trong thiên địa đang rung chuyển kịch liệt.

Cửu Phượng lập tức cảm nhận được.

Sắc mặt nàng chìm xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tư Hoàng Tuyền: “Nghiệt súc!”

Sau đó Cửu Phượng lạnh lùng quét mắt nhìn Chu Tước một chút.

Nàng cho rằng, nếu không phải Chu Tước nhúng tay vào, thì Tư Hoàng Tuyền không thể trở thành Minh Hoàng đời hai.

Dù Tư Hoàng Tuyền kế thừa lực lượng của Thiên Nại Lạc, cũng không thể mạnh mẽ như vậy.

Nhưng Cửu Phượng đã không rảnh để quan tâm đến Chu Tước nữa.

Sau khi Tư Hoàng Tuyền nói dứt lời, chiến tuyến phía trước lại rơi vào tĩnh mịch, sau đó là hỗn loạn tưng bừng, dĩ nhiên có tận một phần tư Phượng tộc và lượng lớn cầm điểu cùng nhau vỗ cánh bay về phía dưới cánh chim của Tư Hoàng Tuyền.

Cửu Phượng thấy cảnh này, chỉ cảm thấy tim như đao cắt.

Lồng ngực nàng tràn đầy lửa giận.

Cửu Phượng đã biết từ lâu, rất nhiều người trong Phượng tộc bất mãn với nàng vì chuyện phản bội ngày xưa.

Sau khi thiên đình nhân tộc bị hủy diệt, Phượng tộc từ từ xuống dốc, để rất nhiều tộc nhân không thể tiếp thu, bọn họ càng bất mãn hơn khi mình ngồi xem các thần Bàn Cổ và Thần Bàn Nhược vây giết mạch Khổng Tước trong Phượng tộc.

Mà lần này, Cửu Phượng không tiếc thương vong, không để ý ngày đêm, dốc hết sức lực thảo phạt Minh giới, quả thực là làm cho không ít tộc nhân buồn lòng.

Nhưng nàng không ngờ, Tư Hoàng Tuyền chỉ hiệu triệu một lần, đã có một phần tư Phượng tộc trực tiếp phản bội.

Chương 2650 - Bách điểu chi vương (2)

Lúc này Cửu Phượng cũng vung cánh lên, thân thể lấp lóe như lưu quang thuẫn ảnh.

“Hai người các ngươi đi theo ta, nếu nàng muốn tìm cái chết, bổn cung sẽ cho nàng toại nguyện!”

Chu Tước há miệng, muốn khuyên can, đã thấy Huỳnh Hoặc Tinh Quân theo sát phía sau Cửu Phượng, bay về phía Tư Hoàng Tuyền.

Sắc mặt Chu Tước nhất thời đại biến.

Cửu Phượng tuy vì Tư Hoàng Tuyền mà thần lực suy giảm, nhưng vẫn là nhân vật tiếp cận Tổ thần.

Huỳnh Hoặc lại là đế quân chỉ đứng sau Bạch Đế Tử và Ty Thần, có thể sánh với Tứ Tượng Tinh Quân bọn họ!

Hai người này liên thủ, Tư Hoàng Tuyền bây giờ có thể bị giết trong chớp mắt.

Nàng cũng hóa thành một đạo lưu quang màu đỏ son, đuổi theo hai người.

Chu Tước muốn bảo vệ Tư Hoàng Tuyền, bằng không Phượng tộc bọn họ sẽ hoàn toàn không còn hi vọng.

Nàng ra sức đuổi theo, nhưng khi nàng bắt đầu hóa thành độn quang, Cửu Phượng đã hóa thành một con chim khổng lồ có chín cái đầu phượng, đụng vào Tư Hoàng Tuyền.

Niết Bàn thần hỏa của hai người va chạm chính diện, khí thế và lực lượng thiên quy của hai người gần như không phân cao thấp.

Nhưng mà thần lực và Tiên Thiên Thần Khu của Tư Hoàng Tuyền lại kém hơn Cửu Phượng quá nhiều.

Cửu Phượng dùng một cái đầu đối kháng với Tư Hoàng Tuyền, chín cái đầu còn lại thì tấn công lên người Tư Hoàng Tuyền.

“Không được!”

Chu Tước thấy thế thì sắc mặt trở nên trắng bệch.

Đòn đánh này của Cửu Phượng còn chưa đến mức đưa Tư Hoàng Tuyền vào chỗ chết, nàng lại không muốn nhìn thấy cảnh tổ tôn tương tàn.

Chỉ là một cái chớp mắt tiếp theo, Huỳnh Hoặc đã hóa thành một con chim lửa cực lớn, dĩ nhiên lại không ra tay với Tư Hoàng Tuyền, mà đưa lợi trảo về phía Cửu Phượng.

Chu Tước nhất thời sửng sốt, sau đó lập tức hiểu ra.

Huỳnh Hoặc cực kỳ bất mãn với Cửu Phượng.

Vị trí Huỳnh Hoặc Tinh Quân của nàng vốn được Thần Vũ sắc phong.

Mà Cửu Phượng lại phản bội Thần Vũ.

Nếu như chỉ là một chuyện này thì cũng thôi, Cửu Phượng là chủ Phượng tộc, không chỉ là vương của họ, còn là chỉ ruột của họ, họ không thể không vâng theo lệnh nàng.

Nhưng mà cách đây không lâu, Phượng tộc cũng không bảo vệ sao Huỳnh Hoặc.

Cửu Phượng không chỉ cho phép Họa Đấu chia sẻ quyền bính của Huỳnh Hoặc, thậm chí còn cho phép Kế Đô ngưng tụ một ngôi sao khác cạnh Huỳnh Hoặc!

Trong lòng cô em gái này của nàng, không biết đã tích trữ bao nhiêu tức giận và không cam lòng.

Với lực lượng của Phượng tộc, rõ ràng là có thể chống cự, nhưng Cửu Phượng lại lựa chọn thỏa hiệp.

Mà bây giờ, Phượng tộc đã có một lựa chọn khác, một vị vua nắm giữ lực lượng Niết Bàn khác, tương lai có thể còn mạnh mẽ hơn…

“Ầm!”

Huỳnh Hoặc súc thế đã lâu, ra tay cũng cực kỳ tàn nhẫn, không hề quan tâm đến tình cảm tỷ muội.

Nàng thừa dịp Cửu Phượng không đề phòng, một trảo kéo xuống một cánh của Cửu Phường, còn trực tiếp xé nát ba cái đầu của Cửu Phượng.

“Huỳnh Hoặc!”

Mấy cái đầu còn lại của Cửu Phượng không khỏi kêu lên thảm thiết, ngậm lấy vô tận phẫn nộ vi bị phản bội và khó hiểu.

Không biết vì sao, nàng lại nhớ đến ngày xưa, nhớ đến tình cảnh mình tự tay vồ nát trái tim của Thần Vũ.

Nàng lập tức cảm nhận được ngực và bụng đau đớn kịch liệt.

Đó là Tư Hoàng Tuyền, nàng một trảo phá tan lồng ngực Cửu Phượng, gần như bắt được trái tim của Cửu Phượng.

Thần lực của Cửu Phượng bùng nổ, mạnh mẽ bức lui Tư Hoàng Tuyền.

Đồng thời liều mạng, trả giá bằng một cái đầu bị Huỳnh Hoặc đánh nát, bóng người nhanh chóng bay ngược về sau.

“Vương tỷ!”

Chu Tước vốn muốn ra tay bảo vệ, đã thấy Cửu Phương hóa thân thành lưu quang màu vang, trực tiếp tránh khỏi nàng, rồi bay ra khỏi Minh giới.

Chu Tước hơi ngẩn ngơ, lập tức đứng trên không trung, nhẹ nhàng nhìn em gái Huỳnh Hoặc của mình.

Huỳnh Hoặc như không có cảm giác, ánh mắt nàng sắc bén như đao, khuôn mặt âm lãnh nhìn hướng Cửu Phượng rời đi.

Mãi đến khi Cửu Phượng biến mất, nàng mới quay đầu nhìn nhau với Chu Tước.

Nàng cười một tiếng: “Nhân tộc có một câu rất hay, kẻ đầu têu, đại khái sẽ đoạn tử tuyệt tôn đi? Ngươi cảm thấy ta làm sai?”

Chu Tước nghe vậy thì yên lặng không nói gì.

Nàng không thể chỉ trích Huỳnh Hoặc, đây là Cửu Phượng tự tìm.

“Chu Tước tỷ, ngươi xưa nay cứng cỏi tàn nhẫn, sao bây giờ lại do dự? Do do dự dự, không hề quyết đoán, thời điểm này còn muốn vẹn cả đôi đường sao?”

Huỳnh Hoặc thất vọng lắc đầu.

Lập tức lại mở đôi cánh lửa, giọng nói chấn động hư không: “Phượng tộc ta đã có tân vương! Nàng chính là chủ Minh giới, cũng là Vạn điểu chi vương! Nguyện hiệu lực cho tân vương, hôm nay liền ở lại, bảo vệ quanh cánh chim tân vương!”

Sau khi Cửu Phượng rút đi, đại quân Phượng tộc vốn đã hỗn loạn, có tư thế tán loạn.

Nhưng sau khi Huỳnh Hoặc kêu lên, lại có một phần tư Phượng tộc và bách điểu vỗ cánh, bay về phía dưới cánh Tư Hoàng Tuyền.

Số còn lại, một phần tiếp tục rút lui, một phần thì nhìn về phía Chu Tước.

Chu Tước hơi chần chờ, lập tức than nhẹ: “Rút đi!”

Nàng vẫn đứng trên không trung, đoạn hậu cho thuộc hạ, đồng thời nhìn về phía Tư Hoàng Tuyền.

Ánh mắt Chu Tước cũng có chút phức tạp.

Ánh mắt của nàng có vui sướng, cũng có kiên quyết.

Là lúc nên quyết đoán, Phượng tộc không thể có hai vương cùng tồn tại.

Bằng không lực lượng vốn suy yếu sẽ càng suy yếu hơn, cũng không còn tương lai…

Cùng lúc đó, trong lòng nàng đang nghĩ đến việc làm mình nghi hoặc 1300 vạn năm qua.

Vương tỷ Cửu Phượng của nàng, rốt cuộc là vì sao mà lại phản bội nhân tộc, phản bội phu quân? Ngay cả đứa bé trong bụng cũng không cần?

Vấn đề này không chỉ là nàng, mà Huỳnh Hoặc, Trọng Minh, Thanh Loan, Hồng Hộc, Nhạc Trác và cả Khổng Tước đời đầu cũng muốn biết.

Cửu Phượng, khi đó ngươi bị thần kinh à?

…

Cùng lúc đó, tại âm Tuyền trong cửu truyền, Mộc Thần – Linh Uy cũng nhận được tin Cửu Phượng bị ám hại và bại trận.

Lúc này hắn đang ngồi trên một chiếc chiến xa cực lớn, cau mày nói: “Huỳnh Hoặc ngả về phía Tư Hoàng Tuyền? Một nửa Phượng tộc phản chiến? Cửu Phượng này làm chủ Phượng tộc kiểu gì vậy?”

Tình huống này nằm ngoài dự liệu của hắn.

Điều này có nghĩa, độ khó khi tấn công Minh giới sẽ tăng mạnh.

Cũng có ý nghĩa, tình hình ở phàm giới sẽ gian nan gấp đôi.

Phải biết, hiện giờ có rất nhiều bộ lạc Cự linh đang dựa vào lửa trại trong doanh địa của họ để sưởi ấm.

Trong doanh địa của họ còn có rất nhiều vật tư dễ cháy.

Sau khi Huỳnh Hoặc phản bội, nàng chỉ cần dùng thần lực là có thể tạo thành hỏa hoạn.

Tương ứng, thiên tai bên phía nhân tộc cũng sẽ giảm bớt rất nhiều.

“Đúng là đám súc sinh vô dụng.”

Linh Uy bất mãn hừ lạnh: “Bảo nàng mau chóng chỉnh đốn trận tuyến, ba ngày sau tiếp tục tấn công, bằng không xử lý theo luật! Lại hỏi Xa Nguyên một câu, xem hắn nói thế nào? Chúng ta muốn đánh hạ Minh giới, nhất định phải gia tăng binh lực!”

Sau đó hắn quay đầu nhìn về phía bên trái của mình: “U Đô, con đường tắt ngươi nói là có thật?”

U Đô chúa tể bị trục xuất ra khỏi Minh giới, lúc này lại đứng trước Linh Uy.

Hắn bình tĩnh cúi người hành lễ: “Quả thực là thật, đây là đường lui do ta lưu lại. Sau khi mở ra, có thể để Tổ thần và trăm vạn thần quân trực tiếp tiến vào U Đô. Chỉ cần U Đô trống vắng, bệ hạ nhất định có thể chiếm lấy.”

“Nếu có thể như vậy, thì không thể tốt hơn.” Linh Uy hơi gật đầu: “Nếu có thể đánh hạ Minh giới, ta sẽ tưởng thưởng cho ngươi, nên là của ngươi thì vẫn là của ngươi.”

Nhưng trong lúc nói chuyện, hắn lại vỗ vỗ ‘Sách Tử’ trên đầu gối của mình, trong lồng ngực tràn đầy ngọn lửa dục vọng.

Hắn đã mất vị trí Thánh Giả Sinh Mệnh, như vậy hắn chỉ có thể đi con đường khác…

Chương 2651 - Kết quả

“Phòng tuyết ở Minh giới, có lẽ không chống đỡ được quá lâu.”

Thời gian đã trôi qua hơn nửa tháng.

Sở Hi Thanh vẫn lấy thân hóa mặt trời, tiếp tục soi sáng Thần Châu, vừa nghe Thần Phổ Chiếu nói.

“Vị Thiên đế đời đầu kia vẫn không có dấu hiệu hiện thân. Mà đại quân của Thần Thiên Bưu dưới trướng Kim Thần đã gia nhập vào, Minh giới đã không chống đỡ nổi. Đến nay, đã có ba truyền trong cửu truyền bị đột phá đến giữa sông nước.”

Thần Phổ Chiếu nói đến đây thì hơi cảm khái: “Thần quân của Kim Thần vẫn rất dũng mãnh, quả thực là có một không hai tinh không. Bạch Hổ Tinh Quân sinh ra Thần Thiên Bưu, lại chắp tay tặng dũng tướng tuyệt thế này cho Kim Thần. Khiến cho năm người con của hắn bị tàn sát gần như không còn, vị Tinh Quân này đến giờ vẫn không dám trở về ngôi sao của mình.”

“Phương bắc thì sao?”

Sở Hi Thanh không quá quan tâm đến trận chiến ở Minh giới, hắn chỉ để ý đến Tư Hoàng Tuyền.

Nhưng Tư Hoàng Tuyền vẫn luôn liên lạc với hắn, luôn nghe lời Sở Hi Thanh.

Nàng xung phong nhận việc, chuyên phụ trách nghênh chiến Cửu Phượng.

Nhưng Cửu Phượng và đại quân Phượng tộc dưới trướng đã sợ, hơn nửa tháng mà không có động tĩnh gì.

Kỳ lạ chính là, Mộc Thần – Linh Uy cũng không thúc ép.

Sở Hi Thanh híp mắt hỏi: “Bọn họ có động tĩnh gì không? Cho phép hàn lực tiếp tục tích trữ?”

Đến ngày hôm nay, phương bắc đã bị đóng băng hai tháng.

Vấn Tố Y đã tiêu hóa hết nguyên chất Băng Thần lấy được.

Tiếp tục như vậy, Sở Hi Thanh và Đại Luật cũng không chịu nổi.

Hắn soi sáng địa vực chỉ có hạn, hóa giải hàn lực cũng rất có hạn, kém xa mặt trời chân chính.

Lúc này, khi Đại Luật đến nửa đêm, mặt đất sẽ đóng một lớp băng sương.

May mắn là thu đã qua, bọn họ coi như đã chuẩn bị tốt lương thực cho mùa đông.

“Vẫn tranh luận không ngớt, đến nay vẫn không có đối sách thích hợp.” Thần Phổ Chiếu lắc lắc đầu: “Bọn họ kiêng kỵ một mũi Thần Yên Tiễn khác trong tay bệ hạ. Các thần cho rằng nếu Ty Thần Tinh Quân vẫn còn một mũi Thần Yên Tiễn, vậy mũi còn lại có thể nằm trong tay bệ hạ, cũng sợ làm cho Cung Thần – Thiên Nghệ trở về nhanh hơn.”

Ngày xưa khi Cung Thần ngã xuống, hai mũi Thần Yên Tiễn đã mất tích theo.

“… Hư Thần có đề cập, để Hỏa Thần thay thế mặt trời. Lại bị âm Thần – Nguyệt Hi từ chối, nói Hư Thần khinh người quá đáng. Mặc kệ các thần khuyên như thế nào, nàng cũng không cho mượn thần khí. Hư thần lo nàng cá chết lưới rách, không dám ép buộc.”

Thần Phổ Chiếu nói đến đây, không khỏi cảm khái.

Thần tộc Bàn Cổ nhìn như mạnh mẽ này, thật ra lại ly tán đến mức này rồi.

Trước kia họ không gặp cường địch thì cũng thôi, nay gặp phải một người khiêu chiến mạnh mẽ như Sở Hi Thanh, liền bắt đầu lục đục.

Sở Hi Thanh thì lại nở nụ cười tiêu sái: “Như vậy vị Vạn Tai chi chủ kia thì sao?”

“Kẻ này vẫn đang ẩn núp quanh Đại Luật, không dám dừng lại một chỗ quá nửa khắc. Nhưng ta cảm giác được, thần lực của vị này đang giảm xuống. Nếu ta đoán không sai, chắc hẳn có liên quan đến bệ hạ.”

Thần Phổ Chiếu cố ý nhìn Sở Hi Thanh một chút, phát hiện vẻ mặt vị này bình thản, có vẻ cao thâm khó dò.

Hắn nói tiếp: “Sau đó là thi độc, bọn họ đã phát hiện ra đầu mối, đang điều tra rõ ràng. Không chỉ nghiêm tra ở tứ đại thần sơn, mà tinh không cũng bắt tay vào điều tra.”

“Bắt đầu điều tra rồi?” Sở Hi Thanh nghe vậy thì hơi nhíu mày.

Thi độc sở dĩ kéo dài đến nơi, một là chờ thi độc trong cơ thể Câu Trần Tinh Quân sinh sôi; một mặt là vì truyền bá và mở rộng ra tinh không vô ngần.

Trong phàm giới này, có thể có bao nhiêu Cự linh chứ?

Số lượng Cự linh trên tinh không, phải gấp bốn lần phàm giới!

Sở Hi Thanh vung tay lên, một đạo đao cương như gương bạc hiện lên trước người.

Mặt gương bạc kia lập tức xuất hiện một bóng người xinh đẹp.

Thần Phổ Chiếu nhận ra người này, chính là Cổ Thần – Thần Thiểu Miểu.

Vị này hẳn là đã trốn dưới cánh chim của Thánh hoàng đời thứ ba.

Bởi vì gần đây hắn không thể cảm ứng được tung tích của Thần Thiểu Miểu.

“Ngươi tìm ta là vì chuyện thi độc đúng không?” Thần Thiểu Miểu thốt lên kinh ngạc, dáng vẻ cực kỳ tiếc nuối: “Ta sắp không ép nổi nữa rồi, đã không thể tiếp tục khống chế thời gian thi độc bùng phát. Hơn nữa nếu tiếp tục áp chế, rất nhiều Cự linh sẽ sinh ra kháng thể, đến khi đó không thể hoàn thành thi biến, đây là tốt quá hóa dở!”

Một tháng trước, nàng vẫn rất thấp thỏm với chuyện thi độc.

Hiện giờ lại tiếc nuối vì Sở Hi Thanh làm quá vội, khiến nàng không thể mở rộng phạm vi.

Nếu đã làm, vậy thì phải làm đến cùng… Thần Thiểu Miểu vẫn hiểu đạo lý này.

Đáng tiếc trước mắt đã là cực hạn.

Điều này làm cho Vạn Ôn chi pháp của nàng chỉ có thể dừng lại ở cấp đế quân thượng vị, hơi kém Bạch Hổ và Thanh Long một bậc, không thể tiến thêm một bước.

“Nếu là sắp không ép được, chứng tỏ vẫn có thể ép.” Sở Hi Thanh suy tư hỏi: “Ngươi còn có thể ép mấy canh giờ?”

Thần Thiểu Miểu suy ngẫm chốc lát, mới trịnh trọng nói: “Mười bảy đến mười tám canh giờ.”

Sở Hi Thanh híp mắt, lập tức khôi phục vẻ bình thường.

17 18 canh giờ cũng gần đủ rồi.

Hắn lập tức ngưng thần, nhìn vào cột võ ý và võ đạo của mình.

Võ đạo: Tự Tại Cực Ý Đao (tầng 30), Thần Ý Xúc Tử Đao (tầng 36), Vô Tướng Tru Thiên Đao (tầng 36), Thần Ý Như Tâm Đao (tầng 36), Hỗn Độn Thiên Đao (tầng 36), Vô Tướng Thần Độn (tầng 36), Cửu Luân thần ấn(tầng 36).

Võ ý: Đao đạo (tầng 40), Nhai Tí (tầng 40), Tru Thiên (tầng 40), Như Ý (tầng 40), Hỗn Độn (tầng 40), kim cương (tầng 40), vĩnh hằng (tầng 40), bất diệt (tầng 40), Trảm Thiên (tầng 40), Trụ Thiên (tầng 40), Tiệt Thiên (tầng 40), Nghĩ Thiên (tầng 40), Hàn Thiên (tầng 36), Phong Thiên (tầng 36), Cấm Thiên (tầng 36), Đống Thiên (tầng 36), Đại Nhật (tầng 39).

Đây chính là kết quả sau hai năm bước vào Bán Thần của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh không lười biếng dù chỉ một ngày.

Dù thân hóa mặt trời, hắn vẫn luôn nghiên cứu thiên quy, đang lợi dụng mỗi giây mỗi phút của mình.

Sở Hi Thanh nhận được bao nhiêu nguyên chất trong nghi thức đăng thần, là cùng một nhịp thở với thiên quy và võ đạo.

Vì vậy hơn hai năm qua, Sở Hi Thanh đều liều mạng gia tăng võ đạo, nghiên cứu thiên quy.

Bây giờ, chỉ nói đến lực lượng thiên quy, dù hắn đối đầu với đế quân mạnh như Câu Trần thì cũng không rơi xuống hạ phong.

Chỉ nói đến thiên quy Nhai Tí, Sở Hi Thanh mượn địa vị Sáng Tạo Giả, các loại huyết mạch và thần khí trợ giúp, lúc cao nhất có thể đạt đến tầng 64.

Mà thiên quy tầng 64… dù đế quân đỉnh phong cũng chỉ đến thế.

Đây vẫn là một tháng trước.

Sau trận chiến đó, nghi thức của Sở Hi Thanh đã sinh thành lượng lớn nguyên chất, thiên quy đã vượt xa quá khứ.

Đáng nhắc tới là, võ đạo và võ ý của Sở Hi Thanh vẫn đang làm phép trừ.

Hắn cố gắng hòa các loại võ đạo của bản thân vào Tự Tại Cực Ý Đao, hòa các loại thiên quy võ ý vào Đao đạo.

Nhưng phương diện võ đạo thì có chút thành công, cột võ ý thì ngày càng dài.

Đặc biệt là sau khi lấy thân hóa mặt trời, hai tháng qua, các loại lực lượng liên quan đến thái dương của hắn đã tăng mạnh, còn sinh thành lượng lớn nguyên chất.

Mấy ngày nay hắn đã mất rất nhiều công sức, mới có thể hòa các loại Hỏa pháp, Phổ Thiên, Nhiên Thiên, Quang Minh… vào trong Đại Nhật, tất cả hòa làm một.

Chương 2652 - Kết quả (2)

Sở Hi Thanh tiếp đó lại nhìn vào cột thiên phú của mình.

Thiên phú: Hỗn Độn Chân Nguyên (cấp 40), Táng Thiên thần huyết / dị (cấp 44), Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết (cấp 46), Nguyên Thần (cấp 40), Vĩnh Hằng Chiến Thể (cấp 40), Thần Dương (cấp 46), Thái Thượng Thông Thần (cấp 44), Nhai Tí (cấp 40), Thần Thương (cấp 40).

Hơn hai năm qua, lực lượng huyết mạch của hắn vẫn đang tăng lên.

Sở Hi Thanh vì thế mà tiêu hao cực nhiều điểm thần nguyên.

Hắn dung hợp Quang âm Thuấn Ảnh Chi Thân và Nã Phong Ngự Điện Chi Thủ vào làm một, sáng tạo ra huyết mạch Thần giai ‘Vĩnh Hằng Chiến Thể’, đây là loại lực lượng huyết mạch thứ hai mà hắn cô đọng.

Chủng loại thiên phú của Sở Hi Thanh không tăng lại giảm, không giống như đám thần linh kia, đều có 17 18 loại thiên phú huyết mạch.

Nhưng mà chất lượng mỗi một loại thiên phí của hắn đều cực cao.

Cao nhất trong đó, chính là Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết.

Tuy rằng chỉ đạt đến vĩnh hằng trung vị, nhưng dù đế quân cũng chỉ có năm, ba loại thiên phú huyết mạch đạt đến tầng thứ này.

Sở Hi Thanh đã hỏi dò, ngày xưa khi Táng Thiên chém giết Thái Hạo, Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết chỉ mới cấp 44.

Sau đó hắn lại nhìn về phía cột ‘nguyên chất’ mới xuất hiện.

Hỗn Độn (38), Đao đạo (31), Nhai Tí (41), Tru Thiên (38), Như Ý (38), kim cương (24), vĩnh hằng (21), bất diệt (24), Trảm Thiên (24), Trụ Thiên (22), Tiệt Thiên (22), Nghĩ Thiên (21), Hàn Thiên (23), Phong Thiên (22), Cấm Thiên (18), Đống Thiên (18), Đại Nhật (29).

Lúc này, ngoại trừ căn cơ Hỗn Độn ra, đã có rất nhiều nguyên chất nên sinh thành thì đã sinh thành.

Sở Hi Thanh đã thử từng cái.

Nguyên chất từ 1 – 10 là vĩnh hằng hạ vị, 11 – 20 là vĩnh hằng trung vị, 21 – 30 là vĩnh hằng thượng vị, 31 – 40 là đế quân, 41 – 50 là Tổ thần, cũng gọi là Đại La, Thái Thượng; 51 – 60 hẳn là Tạo Hóa.

Lúc này, Sở Hi Thanh đã có bốn loại nguyên chất đạt đến cấp đế quân.

Trong đó, Hỗn Độn, Tru Thiên, Như Ý thậm chí đã tiếp cận đế quân đỉnh phong.

Nhai Tí thì còn đạt đến cấp bậc Tổ thần.

Mặt khác, nghi thức đăng thần vẫn chưa hoàn thành.

Vài loại nguyên chất khác vẫn đang sinh sôi rất nhanh.

Ngoài ra, Hỗn Độn Bá Thể của Sở Hi Thanh vẫn đang liên tục được cường hóa.

“Không biết thực lực của ta bây giờ có thể chiến với Tổ thần một trận không?”

Sở Hi Thanh hồi tưởng lại ngày đó, bị bàn tay của Xa Nguyên đánh trên đỉnh Bất Chu sơn.

Hắn lập tức nắm chặt quyền, mắt hiện tia kỳ dị.

Sở Hi Thanh tự nhiên không thể đối kháng Xa Nguyên, thậm chí không thể giữ mạng dưới tay Xa Nguyên.

Tuy hắn có các loại năng lực thiên phí giữ mạng như Huyết Nhai Nguyên Hồn và Vĩnh Hằng Bích Chướng.

Nhưng những năng lực này cũng có lúc dùng hết.

Hiện giờ, hi vọng duy nhất của Sở Hi Thanh chính là Khai Thiên chi pháp của Sở Hi Thanh.

Phải xem Khai Thiên chi pháp của Sở Vân Vân có thể mở ra bao nhiêu nguyên chất Hỗn Độn cho hắn.

Dù là một chút 'ngụy nguyên chất', cũng có thể giúp hắn gia tăng phần thắng.

Lúc này, Sở Vân Vân vẫn ôm thương tu hành ở đối diện cũng mở mắt ra: "Bắt đầu rồi sao?"

"Ừm!" Sở Hi Thanh gật đầu: "Dự tính trong vòng một ngày."

Các thần cho rằng nghi thức đăng thần của hắn phải kéo dài mấy tháng, lại không biết hắn chưa bao giờ định kéo dài đến khi đó.

Trong vòng một ngày, các loại nghi thức Hỗn Độn, Như Ý, Tru Thiên, Nhai Tí của hắn sẽ đạt đến đỉnh phong.

Kết thúc sớm, có thể làm hắn tổn thất một ít nguyên chất, nhưng lại đổi được nhiều lợi ích hơn.

…

Khi Sở Hi Thanh súc thế chuẩn bị chiến đấu, Thất Sát Tinh Quân đi đến Thái Bạch tinh cung của huynh trưởng hắn.

Thái Bạch Kim Tinh tuy có địa vị tôn sùng trong tinh không, nhưng tòa Thái Bạch tinh cung này lại rất đơn sơ, chỉ có một tòa thần điện lẻ loi ở đó.

Tuy rằng chung quanh có một số kiến trúc, nhưng còn không bằng một ít khu dân cư ở dưới phàm giới.

Nhưng ngôi sao này cũng không quạnh quẽ, trái lại rất phồn hoa náo nhiệt. Có hơn ngàn vạn tộc duệ hệ Kim sinh sống trên này, trong đó bao quát cả một ít dòng dõi của Thất Sát Tinh Quân.

Khi Thất Sát Tinh Quân đi vào trong điện, chỉ thấy huynh trưởng Thái Bạch Tinh Quân của hắn đang ngồi giữa cung điện.

Chung quanh là hàng ngàn hàng vạn sợi kiếm khí, hình thành một cái 'Viên' (tròn) khổng lồ.

Thất Sát Tinh Quân khó có thể hình dung, hắn nhìn cái 'Viên' này, lại có cảm giác hoàn mỹ không tì vết.

Nhưng hắn mới liếc mắt nhìn qua, Bạch Đế Tử đã thu tất cả kiếm khí về.

“Nhị đệ, sao lại đến đây?” Bạch Đế Tử nhìn Thất Sát Tinh Quân một chút, lập tức biến sắc mặt: “Trên người ngươi là thế nào?”

Thất Sát Tinh Quân nhất thời căng thẳng.

“Ta cũng không biết làm sao, gần đây luôn cảm thấy thần khu là lạ, mấy lần cảm ứng mà không phát hiện ra. Hôm nay đến đây, chính là mời huynh trưởng xem giúp ta…”

Khi hắn nói chuyện, đã thấy Bạch Đế Tử giơ tay về phía hắn.

Thất Sát Tinh Quân muốn chống lại theo bản năng, nhưng lại nhịn xuống, sau đó chỉ thấy từng tia máu đen trong cơ thể bị Bạch Đế Tử rút ra.

“Đây là?”

Bạch Đế Tử nhìn máu đen trong tay, ngưng thần quan sát.

Chốc lát sau, sắc mặt hắn đại biến: “Thi độc, Vọng Thiên Hống!”

“Thi độc?” Thất Sát Tinh Quân lấy làm kinh hãi, cũng phi thân đến trước người Bạch Đế Tử: “Vấn đề là con Vọng Thiên Hống kia, đã bị thiên đạo tiêu diệt!”

Hiện giờ, thi độc đang lan truyền ở phương bắc, đã được chứng thực là vật ngụy tạo từ một tháng trước.

Tuy rằng đã càn quét nhiều lần, nhưng vẫn không thể ngăn chặn, khiến mọi người thấy rất lạ.

“Là Vọng Thiên Hống, ta sẽ không sai.” Bạch Đế Tử nắm lấy tay Thất Sát, ngưng thần cảm ứng chốc lát: “Lợi hại! Thi độc dương tính này đang ẩn núp rất sâu trong cơ thể ngươi, nếu không xử lý, sẽ thi biến.”

Bạch Đế Tử lập tức lắc người một cái, đi tới ngoài điện.

Hắn chắp tay sau lưng, nhìn xuống phàm giới, lại nhìn các ngôi sao trên tinh không.

“Nhưng vì sao ta lại không cảm ứng được chút nào?”

Sắc mặt Thất Sát Tinh Quân trắng bệch.

Hắn lập tức hiểu ra, mắt trợn trừng trừng, nghiến chặt răng: “Thần Thiểu Miểu!”

Hắn sở dĩ không thể phát hiện, là do thi độc được dung hợp với thần lực khác.

Sau khi thi độc chuyển dương, có thể ẩn núp trong huyết mạch bọn họ.

Nhưng dù thế, thi độc này cũng không thể giấu diếm được cảm ứng của hắn.

Vì vậy Thất Sát lập tức nghĩ đến Cổ Thần - Thần Thiểu Miểu.

Chỉ có vị này mới có thể thao túng thi độc, khiến hắn không cảm ứng được thi độc trong cơ thể.

“Chắc là Cổ Thần, ngươi nên vui mừng, ngươi không phải là mục tiêu chủ yếu của họ.”

Bạch Đế Tử nhìn xuống phàm giới.

Khoảng cách quá xa, hắn cũng không nhìn ra cái gì, lại cười khổ một tiếng: “Thi độc đã xâm nhập ít nhất một tháng, không biết thi độc dương tính này đã khuếch tán đến mức độ nào ở Trung Thổ rồi. Có lẽ…”

Hắn không nói tiếp, trái lại còn thở dài: “Nhân quả tuần hoàn, báo ứng xác đáng.”

Ngày xưa các thần gieo xuống nhân, đã đến ngày nhận quả.

Chương 2653 - Bùng phát

“Ý của ngươi là, tiếp theo thi độc sẽ bùng phát quy mô lớn trong tộc ta ở phàm giới?”

Thất Sát Tinh Quân đầu tiên là cả kinh, lập tức nghĩ đến ngay cả mình còn như vậy, huống chi là đám Cự linh dưới phàm giới?

Sắc mặt hắn tái nhợt: “Chắc là phải có biện pháp ngăn cản.”

“Quá muộn.” Bạch Đế Tử bình tĩnh lắc đầu: “Bây giờ ta cũng khó có thể tưởng tượng nổi, cái thi độc này đã khuếch tán đến mức nào. Có lẽ dù là Tạo Hóa chi chủ chân chính, cũng không thể ngăn cản vào lúc này.”

“Hơn nữa mục tiêu của họ không chỉ là Cự linh ở Trung Thổ, mà còn cả mảnh tinh không vô ngần này nữa. Thi độc của Vọng Thiên Hống sẽ bùng phát trong vòng 6 đến 12 canh giờ, dù Cự linh có thể chất mạnh hơn, thời kỳ ủ bệnh cũng không vượt quá 24 canh giờ.”

“Bọn họ ép đến giờ, có thể thấy mưu đồ rất lớn. Nếu như ta đoán không sai, Thiên đế đời đầu Thần Chân Như có thể đã phát hiện ra, nàng đang dùng Khi Thiên Vạn Trá chi pháp để trợ giúp Sở Hi Thanh ẩn giấu, song phương hiểu ngầm và liên thủ. Vị Thiên đế đời đầu kia vẫn trốn trong âm Dương Hải, rất có thể là đang chờ thi tai bùng phát.”

Bạch Đế Tử nói đến đây, chợt phát hiện vẻ mặt THất Sát hơi dại ra, không khỏi tò mò: “Thất Sát, ngươi đang nghĩ cái gì?”

“Ta đang nghĩ, thi độc này tiến vào cơ thể ta từ lúc nào?” Thất Sát Tinh Quân nhớ lại, liền trợn mắt lên: “Là bữa tiệc ở đỉnh Bất Chu sơn! Câu Trần, Thiên Táo, Văn Khúc đều nguy hiểm rồi. Thì ra là vậy, Sở Hi Thanh sở dĩ xông lên núi, chính là để chúng ta quên thi độc trong cơ thể, mục tiêu của hắn là Câu Trần! Ta phải đến tìm Câu Trần…”

Tham Lang Tinh Quân là thần Hỗn Độn, tuy rằng cũng bị thi độc ảnh hưởng, nhưng vấn đề không lớn.

Còn các thần Bàn Cổ bọn họ, rất có thể sẽ phát sinh thi biến.

Hiện giờ, tuy mạch Hư Thần và Kim Thần cạnh tranh kịch liệt, nhưng mà nhân phẩm của Thất Sát chưa đến mức ngồi yên không để ý đến minh hữu kề vai chiến đấu với mình.

Hắn biết nhân tộc bây giờ mới là nguy hiểm.

Lực lượng các thần lại suy giảm nữa, đã không còn quá nhiều cơ hội.

Ngay khi Thất Sát Tinh Quân cất bước, Bạch Đế Tử lại hừ nhẹ một tiếng: “Ngươi sắp thi biến, thời điểm này lại rời khỏi trước mặt ta, là muốn tìm chết sao? Ngươi muốn cứu Câu Trần, truyền bức thư cho hắn và Hư Thần là được, hơn nữa ngươi đi thì có lợi ích gì? Nếu Hư Thần cũng không thể cứu, ngươi có thể cứu hắn?”

THất Sát nhất thời cứng lại, dừng bước.

Hắn hơi suy ngẫm, liền phát hai viên kiếm phù, một viên ném về phía Thái Hư tinh cung, một viên ném xuống phàm giới.

Thất Sát lập tức quay đầu nhìn về phía Bạch Đế Tử: “Huynh trưởng, ta nghĩ chắc là còn có biện pháp hóa giải trận hạo kiếm này! Mấu chốt là ở Sở Hi Thanh, con Vọng Thiên Hống kia chắc là nằm trong tay Sở Hi Thanh, chỉ cần giết chết Sở Hi Thanh hoặc còn Vọng Thiên Hống kia, thi độc này sẽ không còn gốc rễ.”

“Vọng Thiên Hống? Đây đúng là thượng sách.” Bạch Đế Tử hơi gật đầu, lại xoay người đi vào cung điện: “Ngươi có thể nhắc nhở Hư Thần và phụ thần.”

Thất Sát Tinh Quân thấy thế thì sững sờ, lập tức khổ sở nói: “Thời cuộc đã đến nước này, tộc ta đã đến thời khắc sống còn, chẳng lẽ huynh trưởng vẫn còn thờ ơ? Ngươi và phụ thần có mâu thuẫn gì, cũng không nên bỏ mặc sự tồn vong của tộc ta.”

Thế nhân cho rằng Bạch Đế Tử không nhúng tay vào tranh đấu nhân thần, là vì lời thề và hứa hẹn với Ngu Công.

Nhưng trong mắt các thần linh hệ Kim, việc này còn có nguyên do khác.

Ngày xưa khi Kim Thần trở về, Bạch Đế Tử vẫn là Thánh Giả hệ Kim như cũ.

Sau đó không biết hai cha con họ phát sinh chuyện gì, sau đó không lâu Bạch Đế Tử bỗng nhiên tự hủy huyết mạch Bạch Chúc trong cơ thể, trả vị trí Thánh Giả hệ Kim cho Kim Thần – Bạch Chúc.

Thất Sát Tinh Quân không dám suy đoán lung tung, nhưng cũng biết Kim Thần nhất định đã làm việc không ổn.

“Ta không hẹp hòi như vậy.” Bạch Đế Tử lại ngồi xuống trong điện: “Chúng ta có góc nhìn khác nhau. Ngươi cho rằng nguy cơ của chúng ta là Sở Hi Thanh, là nhân tộc. Ta lại biết nếu tương lai bộ tộc ta tuyệt diệt, nhất định là do kẻ khác.”

“Mà quả của ngày hôm nay, chính là nhân của ngày hôm qua, mấy trăm ngàn năm qua, chúng ta dùng Vọng Thiên Hống giết bao nhiêu nhân tộc rồi? Người ta mới bắt đầu báo thù, các ngươi đã không chịu nổi rồi sao? Nhân tộc thật ra không có tội với thiên địa, là các ngươi quá đáng. Dù là mấy vị Tổ thần, các ngươi cho rằng họ không hối hận sao? Chỉ là chuyện đã đến nước này, song phương đã không chết không thôi, không thể xuống thang nữa.”

Hắn khoát tay một cái, ra hiệu Thất Sát Tinh Quân đang định giải thích ngậm miệng, lại vung tay lên, hiển hóa ra một dòng sông dài hư ảo.

“Vọng Thiên Hống không thể diệt tuyệt tộc ta, tộc ta suy nhược một trận thì đã sao? Ngươi xem, tất cả lịch sử của thế giới này đều như một dòng sông, vận mệnh của tộc ta cũng nằm trong đó. Nhất thời có sóng gió cũng là chuyện bình thường, nhưng nếu như con sông này không còn…”

Hắn giơ tay lên, thần lực đánh nát con sông hư ảo này thành tro bụi: “Như vậy ngươi và ta, còn cả tộc ta, phụ thần, tất cả đều không tồn tại.”

Thất Sát Tinh Quân thấy thế không khỏi nhíu chặt lông mày: “Ý của ngươi là, trong thiên địa này, còn có đại địch có thể uy hiếp đến sự tồn vong của tộc ta?”

“Ngươi sống nhiều năm như vậy, lẽ nào không phát hiện chút manh mối nào? Vậy thì ta quá thất vọng rồi.” Bạch Đế Tử bật cười, ngưng thần nhìn Thất Sát: “Thiên đế đời đầu vì sao bị ép chết, nhân tộc vì sao mà bại, lẽ nào trong lòng ngươi không hiểu sao?”

Thất Sát Tinh Quân không khỏi rơi vào yên lặng.

Hắn cũng là một trong những thần linh mạnh nhất thiên địa, há có thể không phát hiện ra chút manh mối?

Ngày xưa, mặc kệ là cái chết của Thiên đế đời đầu, hay là nhân tộc bại trận, đều có một bàn tay ở phía sau.

Mà phụ thần hắn, còn cả những huynh đệ của hắn, và các thần Hỗn Độn, đều là quân cờ trong bàn tay kia.

Bạch Đế Tử lại vỗ về lưỡi kiếm của mình.

Trong mắt hắn hiện ra vẻ chờ mong mãnh liệt.

Sở Hi Thanh sử dụng nghi thức Hỗn Độn và Nhai Tí hùng vĩ như vậy, nguyên chất nhất định sẽ không ít.

Nói không chừng có thể một lần vượt qua đế quân, đạt đến tầng thứ của Thiên đế và Tổ thần.

Vị Thánh hoàng đời thứ tư này quả nhiên không làm hắn thất vọng.

Bạch Đế Tử rất chờ mong một ngày đó, có lẽ sẽ nhanh thôi.

Cái này… rất tốt… rất tốt…

Đã vậy, thiên địa này đã có hi vọng, đạo của hắn cũng có hi vọng.

…

Chương 2654 - Bùng phát (2)

Cùng lúc đó, Mộc Thần – Linh Uy đang cưỡi trên một chiếc thuyền gỗ khổng lồ, phi độn trong một dòng sông tràn trầy lực lượng âm minh.

Quanh chiếc thuyền gỗ còn có ba ngàn chiếc thuyền nhỏ hơn một chút, chúng bảo vệ hai bên trái phải và chung quanh.

Lúc này, trong một khoang thuyền trên thuyền gỗ, Cửu Phượng chắp tay sau lưng nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Tử Hà Nại Lạc?”

Cửu Phượng nghe thấy hai chữ Nại Lạc, không khỏi nhíu chặt lông mày, nội tâm rất không vui.

Minh Hoàng Thiên Nại Lạc vẫn luôn là cấm kỵ trong lòng nàng, là cây gai không thể chạm vào.

Cửu Phượng áp chế tạp niệm trong lòng: “Nếu là sông Nại Lạc, có phải là có liên quan đến Thiên Nại Lạc không? Đây chính là con đường bị mật mà U Đô ngươi nói? Vì sao ta chưa từng nghe qua?”

U Đô chúa tể đứng cạnh Mộc Thần – Linh Uy cung kính giải thích: “Sông này đúng là có quan hệ với Thiên Nại Lạc, ngày xưa Thiên Nại Lạc từng phải phạt Minh hải U Đô nhiều lần, nhưng đều bị chúng ta đẩy lùi.”

“Sau đó nàng nỗ lực mở con sông Nại Lạc này, muốn trực tiếp đào thông đến Minh hải U Đô, chiếm cứ tầng ngoài U Đô, đồng thời đưa nước Minh Hà dẫn vào trong lãnh địa âm triều của nàng.”

“Nhưng sau đó thực lực của nàng tăng mạnh, Minh giới lại có biến cố, Thiên Nại Lạc trực tiếp khống chế Hoàng Tuyền, con sông Nại Lạc này lại bị ý chí Minh giới cản trở, nên Thiên Nại Lạc đã từ bỏ.”

“Dù sao số cực là chín, Minh giới đã có chín cái Minh hà rồi. Các ngươi xem, bên ngoài đều là nước động, không thể lưu động. Tất cả nước trong con sông này đều được thẩm thấu từ Minh hà trong mấy vạn năm qua.”

Chu Tước nhíu mày: “Nói cách khác, con sông này thật ra không thể đi đến U Đô. Với lại, nếu là sông do Thiên Nại Lạc đào móc, vậy có thể tin được không?”

“Điểm này thì hai vị không cần lo.” Mộc Thần – Linh Uy vung tay lên: “Sau khi Thiên Nại Lạc chết, con sông này vẫn nằm trong tay Thanh Huyền. Ta đã xác thực, tuy con sông này không thông với Minh hải, nhưng Thanh Huyền đã bố trí trận pháp ở phần cuối sông, có thể truyền tống đến thẳng U Đô. Có thể giúp trăm vạn đại quân của chúng ta trực tiếp hàng lâm đến tầng ngoài U Đô.”

Thanh Huyền trong miệng hắn chính là tên của U Đô chúa tể.

Chu Tước không khỏi nhìn U Đô chúa tể Thần Thanh Huyền, vẻ nghi hoặc trong mắt vẫn chưa biến mất: “Trận pháp có thể giúp trăm vạn đại quân đồng thời truyền tống 13 vạn dặm? Thanh Huyền huynh thật là bạo tay.”

U Đô chúa tể lại bật cười: “Ta chấp chưởng hai tầng trong U Đô, được xưng U Đô chúa tể 72 vạn năm rồi. Đám người trong U Đô không phục ta, luôn muốn đổi ta ra khỏi U Đô, thử hỏi ta có thể không để lại một ít hậu chiêu sao? Thật ra ta mượn sức mạnh của thiên địa, chứ tài nguyên sử dụng không nhiều như tinh quân nghĩ đâu. Chờ tinh quân đến thì sẽ biết.”

Chu Tước còn định hỏi rõ ràng, lại bị Cửu Phượng chặn lại: “Được rồi! Mộc Thần bệ hạ cảm thấy con đường này an toàn, vậy thì nhất định không có vấn đề.”

Cửu Phượng nhìn về phương xa, nắm chặt tay lại: “Hơn nữa, với tình hình bây giờ, chỉ cần đại quân của chúng ta xuất hiện ở U Đô, như vậy cuộc chiến Minh giới này sẽ kết thúc.”

Nàng muốn tự tay cướp lấy vị trí chủ Minh giới của Tư Hoàng Tuyền.

Đến khi đó tất cả Phượng tộc trong thiên hạ, còn có bao nhiêu người cam nguyện phụng nàng Tư Hoàng Tuyền chủ?

Nếu như có thể, Cửu Phượng sẽ đích thân mai táng cái nghiệp chướng này.

“Nói kết thúc thì hơi quá rồi.” Mộc Thần – Linh Uy hơi lắc đầu, mỉm cười nói: “Phàm nhân có câu, chưa đến Hoàng Tuyền tâm chưa chết, nhưng mà rất nhiều người, dù đã tiến vào Hoàng Tuyền, cũng sẽ không cam tâm. Các thần ở Minh giới nhất định sẽ chống lại, đến khi đó còn cần Cửu Phượng điện hạ giúp ta trấn áp.”

Hắn cho phép Cửu Phượng và Phượng tộc nghỉ ngơi lâu như vậy, chính là vì một câu hứa hẹn của Cửu Phượng.

Bản thân Cửu Phượng và đại quân Phượng tộc dưới trướng, sẽ tử chiến về Mộc Thần – Linh Uy hắn.

“Nếu ta đã hứa, tất nhiên sẽ hoàn thành.” Cửu Phượng hừ một tiếng: “Cũng hi vọng những bố trí mà ngươi nói, và viện quân của Hư Thần và Phong Thần có thể đến đúng lúc.”

Nàng không hi vọng đại quân Phượng tộc bị thương vong quá nhiều.

Cũng chỉ có liên quân các thần liên tục tạo áp lực với cửu tuyền trong Minh giới, kiềm chế binh mã của Minh giới ở bên ngoài, thì bọn họ mới có thể công chiếm U Đô bằng cái giá nhỏ nhất.

Mộc Thần – Linh Uy nghe vậy thì mỉm cười, không giải thích nhiều.

Hư Thần muốn làm minh chủ, chắc chắn sẽ không nuốt lời.

Dù chỉ là làm dáng, hắn nhất định cũng phải điều động viện quân đến đây.

Về phần Phong Thần, hắn không dám không đến…

Linh Uy lại nhìn về phía trước: “Đến rồi.”

Bọn họ đã đến phần cuối còn sông Nại Lạc này.

Lúc này, Mộc Thần và Cửu Phượng đều không chú ý đến ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo của Chu Tước Tinh Quân.

Cửu Phượng dĩ nhiên để tinh nhuệ Phượng tộc họ tiến vào một nơi nguy hiểm như vậy, chỉ vì lấy hạt dẻ trong lửa cho Mộc Thần – Linh Uy, quả thực là điên rồ!

Tư Hoàng Tuyền còn biết chăm nom thuộc hạ, phòng ngừa tộc nhân tử thương.

Tuy rằng nàng đang giúp Minh giới phòng thủ, nhưng vẫn xuất công không xuất lực, giả bộ giả vờ giả vịt.

Nàng lại nhìn về phía U Đô chúa tể.

Chu Tước Tinh Quân nghĩ thầm, người này lại đang mưu đồ thứ gì?

Chẳng lẽ hắn không biết, Mộc Thần – Linh Uy đang mưu đồ quyền bính Tử Vong sao?

Chẳng lẽ Mộc Thần – Linh Uy còn có thể để hắn tiếp tục chấp chưởng U Đô?

…

Kiếm phù của Thất Sát Tinh Quân chỉ dùng mấy hơi thở đã rơi vào tay Câu Trần Tinh Quân.

Lúc này, thật ra Câu Trần cũng đã phát hiện ra điều bất thường.

“Sở Hi Thanh! Thần Thiểu Miểu! Thần Chân Như!”

Khoảnh khắc hắn phát hiện ra thi độc trong cơ thể, thì hắn cũng biết nguyên do rồi.

Sở Hi Thanh tính toán hắn, Thiên đế đời đầu Thần Chân Như cũng đạp một cước.

Câu Trần muốn rách cả mí mắt, hận không thể thôn phệ máu thịt của ba kẻ này.

Khi hắn dốc toàn lực áp chế thi độc trong cơ thể, đề phòng bản thân thi biến, một bàn tay khổng lồ ngưng tụ lực lượng không gian bỗng nhiên bắt đến trước mặt hắn.

Câu Trần Tinh Quân không phản kháng, mặc kệ bàn tay này tóm lấy mình, sau đó xuyên qua tầng tầng không gian, mãi đến tận Thái Hư thần cung.

Phụ thần Xa Nguyên của hắn đang ngồi trên cao, sắc mặt cực kỳ khó coi mà nhìn hắn.

“Thi độc!”

Xa Nguyên chỉ liếc mắt nhìn qua, đã xác định Câu Trần trúng thi độc đến trình đố không thể nghịch chuyển.

Nhưng hắn vẫn kéo Câu Trần đến trước mặt, nắm lấy tay Câu Trần, ngưng thần cảm ứng.

Thật ra trong khoảng thời gian này, nếu Câu Trần xuất hiện trước mặt hắn, Xa Nguyên có thể phát hiện ra ngay.

Nhưng vì áp chế nhân tộc, Câu Trần vẫn luôn ở phàm giới, không trở về Thái Hư thần cung.

Chốc lát sau, ánh mắt Xa Nguyên cực kỳ đau xót: “Đã không thể nghịch chuyển, nếu ngươi không muốn thi biến, chỉ có thể học theo

Huyền Hoàng thủy đế, binh giải đi!”

Khuôn mặt mang theo đầy hi vọng của Câu Trần, nhất thời trắng bệch, hiện ra vẻ cay đắng và tuyệt vọng.

Tử Vi Tinh Quân ở cách đó không xa, thần khu run lên: “Phụ thần, sao lại đến mức này?”

Vô luận là thần khu hay lực lượng, thì Câu Trần Tinh Quân đều vô hạn tiếp cận Tổ thần. Sau khi tiếp chưởng vị trí Câu Trần, được thế nhân công nhận là vượt qua Ty Thần Tinh Quân.

Thần lực bực này, lại không thể đối kháng thi độc?

Nếu mất Câu Trần, cha con họ nên làm gì để áp chế các thần trong tinh không, nên làm gì để trợ giúp phụ thần thành tạo Tạo Hóa?

“Thi độc đã hòa làm một thể với huyết mạch của hắn, thậm chí đã nhiễm hóa một bộ phận nguyên thần. Ta có thể hút thi độc ra, nhưng sẽ tổn hại tất cả căn cơ của hắn, còn không bằng binh giải. Mà quá trình này ta sẽ tiêu hao rất nhiều lực lượng, vào giờ phút này, có lẽ ta không thể bỏ ra quá nhiều lực lượng.”

Xa Nguyên mặt không cảm xúc giải thích, nơi đáy đôi mắt lạnh lẽo này chất chứa lửa giận vô tận.

Đúng lúc này, hắn lại nhìn thấy Cự Môn Tinh Quân vốn đang phụ trách thống lĩnh đại quân tiếp viện Minh giới, vội vã chạy vào trong điện.

Sắc mặt vị này cũng trắng bệch.

Xa Nguyên có linh cảm, Cự Môn sẽ mang đến tin xấu.

Quả nhiên, Cự Môn quỳ một chân trên đất: “Bệ hạ, thần quân dưới trướng phát sinh thi tai, trước mắt đã có một phần mười tộc nhân bị thi biến, cục diện đã không thể khống chế.”

Ầm!

Xa Nguyên nhất thời không thể tự kiềm chế lửa giận, làm cho hoàng tọa dưới thân nổ tung thành cho bụi.

Chương 2655 - Đi chết

“Tình hình dưới phàm giới cũng rất không ổn.”

Tử Vi Tinh Quân bóp trán, vừa giận vừa hận, cũng hết sức đau đầu: “Bên kia liên tục có người thi biến, lúc trước cho rằng đó là thi độc do tứ đại Thi tổ giả tạo, nhưng phong tỏa cách ly thế nào cũng không căn được. Ta cũng đã cảm thấy không đúng, liền để người đi tìm hiểu rõ ràng.”

“Bây giờ xem ra, chỉ sợ thi độc đã ẩn núp trong cơ thể đại đa số Cự linh từ một tháng trước rồi, chỉ là vẫn không bùng phát mà thôi. Có lẽ tiếp theo mới là thời điểm phiền phức nhất…”

Các thần mạch Hư Thần nghe vậy thì đều biến sắc mặt.

Bọn họ hiểu rõ thi độc của Vọng Thiên Hống bá đạo như thế nào.

Hiện giờ, không biết đã có bao nhiêu người trúng thi độc.

Một khi bùng phát quy mô lớn, chỉ sợ hơn 20 tỷ Cự linh ở tứ đại thần sơn, sẽ là mười không còn một.

Chỉ lấy tỷ lệ nhân khẩu mà nói, đã vượt qua bất kỳ lần thi tai nào của Thần Châu.

“Sở Hi Thanh thật là độc ác.” Tả Phụ Tinh Quân vẻ mặt căng thẳng không thôi: “Hắn muốn đưa tộc ta vào chỗ chết mà.”

Lần này rất phiền phức, tất cả mưu đồ của Hư Thần bệ hạ và Tử Vi Tinh Quân đều có thể hóa thành hư không.

“Không chỉ như vậy.” Hữu Bật Tinh Quân lắc đầu: “Nếu như ta đoán không sai, đây hẳn là nghi thức đăng thần của Sở Hi Thanh! Đây mới là chỗ đáng sợ nhất. Quy mô này quá hùng vĩ, chỉ sợ số lượng nguyên chất không phải chuyện nhỏ. Có lẽ…”

Hữu Bật không nói tiếp, các thần cũng đã hiểu.

Một khi Sở Hi Thanh hoàn thành nghi thức này, chắc chắn sẽ một bước lên trời, nắm giữ nguyên chất sánh vai với Tổ thần.

Hắn có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết và Táng Thiên thần huyết, có thể nắm giữ sức mạnh đối kháng với Tổ thần khi ở giai đoạn vĩnh hằng hạ vị.

“Không hổ là người có thể ép chết Thần Bàn Nhược, thực sự là lợi hại, ta thua không oan.”

Câu Trần tự biết phải chết, hắn hít một hơi dài, mạnh mẽ rút tay mình từ chỗ Xa Nguyên về: “Phụ thần không cần lãng phí thần lực vì hài nhi, hài nhi vừa cảm ứng, tự biết thi biến sắp tới, đã không thể ức chế. Ngoại trừ binh giải ra, thì không còn đường nào khác.”

“Nhưng trước khi chết, hài nhi có lời tâm huyết muốn nói với phụ thần, hôm nay hài nhi bị, là Sở Hi Thanh và Thần Chân Như liên thủ tạo thành, hai người này đều cực kỳ nham hiểm giả dối, nếu hắn dám phát động trận thi tai này, nhất định sẽ tính toán tất cả, có lẽ còn đoán được tất cả phản ứng của phụ thần.”

“Nếu vì hài nhi chết mà phụ thần làm bừa, nhất định sẽ rơi vào bẫy của Sở Hi Thanh và Thần Chân Như, xin phụ thần cẩn thận lại cẩn thận. Theo hài nhi, phụ thần cần lấy thần lực trấn án tất cả thi độc huyết mạch tộc ta trước, giúp tộc ta vượt qua lần tai kiếp này, rồi trù tính phản công cũng không muộn.”

“Theo hài nhi, lúc trước phụ thần kiêng kỵ quá nhiều, bó tay bó chân mới liên tục thất bại. Chỉ khi nào ngài quên hết tất cả, không lo lắng về thương vong và Tạo Hóa nữa, thì mới có thể chiến thắng. Lực lượng và thanh thế của nhân tộc đã vượt xa quá khứ, nếu không có dũng khí đập nồi dìm thuyền, là không thể chiến thắng.”

“Còn vị Cổ Thần – Thần Thiểu Miểu kia, hài nhi thua trong tay Sở Hi Thanh, tâm phục khẩu phục! Nhưng Thần Thiểu Miểu là ai? Một Cổ Thần nho nhỏ mà cũng dám nhúng tay vào trận chiến này, tính toán hài nhi? Sau khi bắt được nàng, mời phụ thần giữ cho nàng một mạng. Chờ hài nhi phục sinh trở về, nhất định sẽ bầm thây vạn đoạn…”

Hắn nói đến chỗ này, lại trực tiếp rút trường kiếm bên hông Xa Nguyên, lập tức giơ kiếm tự vẫn.

Theo đầu Câu Trần rơi xuống, một lượng lớn máu màu đen phun ra, bắn tung trước bậc thang.

Xa Nguyên cũng đã có dự đoán từ trước.

Hắn không ra tay ngăn cản, mà đau khổ nhắm mắt lại, mặc kệ máu của Câu Trần bắn trước người mình.

Phái dưới bậc thang, Tử Vi Tinh Quân lại trợn trừng đôi mắt đỏ tươi, nghiến chặt răng bạc.

Thời điểm này, lại có một đoàn sáng bay vào trong điện.

Đó là Phá Quân Tinh Quân trong Sát Phá Lang.

Xa Nguyên thấy thế không khỏi nhíu chặt lông mày, nội tâm trầm xuống.

“Phá Quân, ngươi liên hệ với bản tọa vào thời điểm này, là vì binh mã dưới trướng bùng phát thi tai?”

Vị Phá Quân Tinh Quân này trước mắt đang chỉ huy liên quân các thần, áp chế Lê Tham, Tử Vũ, Bắc Lạc Sư Môn và Nam Cực Trường Sinh đại đế ở phía nam tinh không.

Phá Quân Tinh Quân nghe vậy thì sững sờ, lập tức ngưng trọng nói: “Bệ hạ, đúng là có một bộ phận thần quân phát sinh thi biến, nhưng vẫn còn có thể khống chế. Phiền phức nhất chính là phía tây…”

Hắn cau mày, trong mắt mang đầy vẻ ưu lo: “Vừa rồi, các thần hệ Kim đã rút đi, làm cho quân ta rung chuyển. Ta hỏi dò Kim Đức Tinh Quân, hắn nói cách đây không lâu, Bạch Hổ Tinh Quân đã trở về ngôi sao của mình! Bạch Hổ thất tú được hiệu triệu, đang tập kết binh mã.”

“Bạch Hổ?” Tử Vi Tinh Quân híp mắt, nghĩ thầm Bạch Hổ Tinh Quân lại cấu kết với Sở Hi Thanh từ bao giờ?

Hắn lập tức nghĩ đến Thần Hổ Xương.

Năm con của Bạch Hổ là Tranh, Nanh, Xương, Giảo, Quyết, nhưng đời đầu đã bị Thần Thiên Bưu giết chết.

Thần Hổ Xương là Xương đời thứ tư, lại bị vây trong phàm giới vạn năm, thành tù nhân của Vô Tướng thần tông.

Sở Hi Thanh muốn liên hệ với Bạch Hổ, há không phải là cực kỳ đơn giản?

Nếu Tử Vi biết chuyện này ở một tháng trước, hắn nhất định sẽ cười trên nỗi đau của người khác.

Hai mạch Bạch Hổ và Kim Thần vì tranh cướp thiên quy hệ Kim, đã có thù sâu như biển.

Đặc biệt là Kim Thần trợ giúp Thần Thiên Bưu giết sạch ‘Bạch Hổ ngũ tử’, nên bị Bạch Hổ Tinh Quân căm thù tận xương tủy.

Một khi Bạch Hổ trở về, Kim Thần nhất định sẽ không rảnh quan tâm đến chuyện khác.

Nhưng mà bây giờ, Tử Vi Tinh Quân chỉ thấy tê cả da đầu.

Sát chiêu của Sở Hi Thanh quả thực là liên miên không dứt.

Mạch Hư Thần bọn họ cũng từng hứa hẹn với Bạch Hổ, chuẩn bị coi vị này là quân cờ kiềm chế Kim Thần.

Nhưng vị đế quân Hổ tộc này, hiển nhiên là đã không kiên trì nổi, không chờ được đến thời điểm đó.

Tử Vi Tinh Quân lập tức phản ứng lại: "Vậy Thần Thiên Bưu đâu?"

Vị này đang thống lĩnh 300 vạn đại quân hệ Kim, trợ giúp Thủy Thần và Mộc Thần thảo phạt Minh giới.

Nhưng hôm nay Bạch Hổ trở về, Thần Thiên Bưu nhất định sẽ ngồi không yên!

Tả Phụ và Hữu Bật đã cảm ứng tinh không, muốn xác định hướng đi của Thần Thiên Bưu.

Xa Nguyên lại nhanh hơn một bước, sắc mặt hắn âm trầm, lạnh nhạt nói: "Không cần, thần quân dưới trướng Thần Thiên Bưu đã rút khỏi Minh giới, bản thân hắn còn vứt bỏ 300 vạn thần quân, tự bỏ đi trước. Đồng thời còn có đại quân của Hỏa Thần."

"Hỏa Thần?" Tử Vi Tinh Quân lại ngẩn người: "Chẳng lẽ là Thiên Táo Tinh Quân?"

Nếu Câu Trần bị lây, như vậy Thiên Táo Tinh Quân đi theo Câu Trần hạ phàm cũng không ngoại lệ.

Hắn lại vừa hận vừa giận, lại vừa bất đắc dĩ.

Từ khi khai chiến với Minh giới đến nay, binh mã của Hỏa Thần vẫn không chịu ra sức, có hay không có họ cũng không khác gì cả.

Nhưng Hỏa Thần rút lui, sẽ làm dao động lòng quân.

Tả Phụ và Hữu Bật nhìn nhau một chút, đều nhìn thấy vẻ căng thẳng trong mắt đối phương.

Tin xấu liên miên không dứt, thực sự là nhà dột còn gặp mua, thuyền rách lại gặp gió ngược.

"Chỉ sợ Thiên Táo Tinh Quân dính thi độc chỉ kém Câu Trần."

Xa Nguyên chắp tay sau lưng, ngóng nhìn tinh không bên ngoài: "Bết bát hơn là, ta cố gắng liên hệ Mộc Thần và Cửu Phượng, muốn bảo họ từ bỏ hành động. Nhưng hai vị này, đã tiến vào U Đô. Haiz…”

Hắn tự giễu: “Ta tự cho rằng tất cả đều nằm trong lòng bàn tay mình, dù cục diện có gay go hơn, cũng có thể trấn áp tất cả. Lại không ngờ chỉ thua trong khoảnh khắc, còn trải qua nỗi đau mất con.”

Chương 2656 - Đi chết (2)

“Phụ thần!” Tử Vi Tinh Quân biến sắc mặt: “Câu Trần nói rất có đạo lý. Còn nữa, ngàn tỷ con dân tộc ta, bây giờ đều dựa vào phụ thần.”

Lúc này, không biết có bao nhiêu người trong mạch Hư Thần bị trúng thi độc.

Biện pháp duy nhất có thể giúp họ phòng ngừa thi biến, chính là Xa Nguyên và hắn cùng trấn áp.

Tử Vi tự nhận thần lực của mình vẫn kém một chút, không thể chăm nom các dòng dõi khác của Xa Nguyên.

Chỉ có Xa Nguyên, đầu nguồn huyết mạch hệ Hư Thần, mới có thể dùng thần lực vô biên để trợ giúp huyết duệ chống lại thi độc.

Thật ra thì không giúp được những người sắp thi biến, bằng không Câu Trần cũng không cần binh giải.

Nhưng có thể giúp những Cự linh bị nhẹ, chờ đến lúc sản sinh ra kháng thể.

“Bệ hạ!” Tả Phụ Tinh Quân cũng đứng dậy, chắp tay nói: “Tình thế càng hiểm ác, chúng ta càng cần bình tĩnh, không thể rơi vào bẫy vị Thánh hoàng kia.”

“Ta biết! Ta biết…” Xa Nguyên nỉ non vài tiếng, mắt lập tức sắc bén: “Nhưng các ngươi có thể xác định, ta ẩn nhẫn thì không nằm trong tính toán của họ? Các ngươi có biết, đã nửa ngày ta không liên lạc được với Phong Thần – Đế Sát? Trước mắt hắn không ở trong Phong Thần cung, hành tung không rõ. Lại có biết Sở Hi Thanh dụ dỗ Mộc Thần và Cửu Phượng vào Minh giới để làm gì không?”

Khi hắn nói chuyện đã cất bước, tiến vào trong hư không.

Câu Trần binh giải đã làm cho Xa Nguyên giận không nhịn nổi, cũng không muốn nhịn nữa!

Tử Vi trợn tròn mắt.

Mộc Thần, Cửu Phượng…

Mục tiêu của Sở Hi Thanh, còn cả Mộc Thần và Cửu Phượng!

Phụ Thần ra tay không phải chỉ vì giận dữ, mà là muốn vây Ngụy cứu Triệu, muốn dùng chân thân kiềm chế cường giả nhân tộc, hóa giải tai kiếp cho Mộc Thần!

Còn có Phong Thần nữa, hắn muốn làm gì?

Tử Vi đột nhiên nghĩ đến một khả năng, con ngươi chợt co rút lại.

Vị thúc thúc này của hắn, cũng đang mưu đồ Tạo Hóa!

Xa Nguyên chỉ bước một bước, đã đi đến tinh không phía trên thành Vọng An, nhìn vầng ‘mặt trời’ bên dưới.

“Sở Hi Thanh!”

Xa Nguyên giơ tay, trực tiếp xé rách chín tầng mây xanh.

“Đi chết!”

…

Khi Xa Nguyên đến tinh không thành Vọng An, Sở Hi Thanh đang nhìn cột nguyên chất của mình.

Nguyên chất: Hỗn Độn (44), Đao đạo (33), Nhai Tí (48), Tru Thiên (38), Như Ý (41)…

Nguyên chất Nhai Tí của hắn đã lên đến 48, gần như tiếp cận Tổ thần đỉnh phong.

Đây vẫn chưa phải cực hạn, vẫn còn có thể đột phá.

Nguyên chất Hỗn Độn và Như Ý cũng đang tăng rất nhanh, đã đột phá 40, đạt đến cấp Tổ thần.

Trong đó, Hỗn Độn còn tăng rất nhanh.

Đây là căn cơ của Sở Hi Thanh, lượng nguyên chất sinh ra sẽ gấp mấy lần các thiên quy khác.

Nguyên chất Tru Thiên thì vẫn dừng ở 38.

Đây là vì trong nghi thức này, Sở Hi Thanh vẫn chưa thể chân chính giết chết một Tổ thần.

Ngày xưa Thất Sát vì hoàn thành nghi thức Thất Sát của mình, đã bố cục và hoàn thành giết chóc các mục tiêu ở nhân gian.

Tuy hắn không đích thân ra tay, nhưng lại lợi dụng các loại sức mạnh, các loại thủ đoạn để hoàn thành.

Sở Hi Thanh cũng giống như vậy.

‘Tru’ của hắn, cũng không cần tự thân ra tay.

Ngày xưa Sở Hi Thanh đã mượn tay Táng Thiên, gián tiếp chém giết Băng Thần, làm cho địa vị của hắn trên Tru Thiên chi pháp tăng mạnh.

Mà bây giờ, Sở Hi Thanh cũng mượn thi độc, hoàn thành nghi thức Tru Thiên của bản thân.

Thi tai còn chưa bùng phát quy mô lớn, Sở Hi Thanh đã là Thánh Giả dự bị của Tru Thiên.

Lúc này, chỉ cần một mục tiêu quan trọng bị giết chết, hắn có thể tăng lên thành Thánh Giả Tru Thiên.

Cùng lúc đó, còn có thể sinh ra nhiều nguyên chất Tru Thiên hơn.

Nhưng thời điểm này, Sở Hi Thanh đã cảm ứng được khí tức hùng vĩ của Xa Nguyên.

Sở Hi Thanh rất bất đắc dĩ.

Tuy chuyện này nằm trong dự tính của hắn, nhưng hắn thật sự hi vọng Xa Nguyên có thể đến muộn hơn một chút.

Hắn đình chỉ hóa thân mặt trời, rút song đao ra: “Vân Vân, có thể bắt đầu rồi.”

Sở Vân Vân cũng rất tiếc nuối.

Nếu như Sở Hi Thanh có thêm thời gian, nội thiên địa trong cơ thể hắn sẽ hoàn chỉnh hơn, khí Hỗn Độn cũng càng nhiều hơn.

Điều này không chỉ giúp Sở Hi Thanh có nhiều nguyên chất Hỗn Độn hơn, cũng có thể khiến cho nghi thức Khai Thiên của nàng hoàn mỹ hơn.

Đáng tiếc…

Sở Vân Vân lắc đầu, thế gian này chưa từng có việc hoàn mỹ, phải biết lấy hay bỏ.

Nàng xách ngược Nghịch Thần Kỳ: “Như vậy, tiếp theo ngươi phải đơn độc chống đỡ ít nhất một canh giờ!”

Sở Hi Thanh nhìn chín tầng mây xanh bị Xa Nguyên xé rách, nghiêm túc gật đầu.

Sở Vân Vân không nói gì thêm, trực tiếp hóa thành một đạo độn quang, nhảy vào trong ngực Sở Hi Thanh.

Sau đó, nàng sẽ ở trong nội thiên địa của Sở Hi Thanh, trợ giúp hắn ‘mở ra’ nội thiên địa, chuyển hóa khí Hỗn Độn bên trong thành nguyên chất, hoặc là thứ gần như vậy.

Mà lúc này, quanh người Sở Hi Thanh bỗng nhiên nổ tung.

Đó là bàn tay khổng lồ của Xa Nguyên đã chộp đến quanh người hắn.

Nhưng lần này, Sở Hi Thanh không né tránh như lúc ở Bất Chu sơn.

Quanh người hắn hiện lên vô số đao cương như gương bạc, dĩ nhiên lại lấy Nhai Tí chi pháp để phản xạ toàn bộ lực lượng của Xa Nguyên.

“Chém!”

Sau đó, Sở Hi Thanh múa đao, dĩ nhiên trực tiếp xuyên qua ngoài chín tầng mây.

Cheng!

Thiên Tâm Tru Huyền đao của hắn chém ra một đạo đao quang chói mắt!

Đó chính là Chư Thần Hoàng Hôn!

Sở Hi Thanh đã súc thế từ nửa canh giờ trước, chỉ chờ Xa Nguyên đến.

Trận chiến ở Bất Chu sơn, Sở Hi Thanh không có hơi sức chống lại Xa Nguyên.

Bây giờ hắn đã có nguyên chất Nhai Tí, chỉ nói đến môn thiên quy này, hắn đã không kém bất kỳ Tổ thần nào, vì vậy hắn có thể phản xạ lại lực lượng của Xa Nguyên.

Mà một chiêu Chư Thần Hoàng Hôn này của hắn cũng không giống như hai tháng trước!

Quả nhiên như hắn dự tính, mạnh như Xa Nguyên cũng phải nhíu chặt lông mày.

Hai người đã bắt đầu chiến đấu cũng không biết, cùng lúc đó ở trong Thiên Đạo Thạch Lâm, có một quang ảnh màu trắng hàng lâm xuống trước bia đá Hỗn Độn.

Đó chính là một đạo phân thân của Bạch Đế Tử, hắn nhìn tòa bia đá trước mắt, và mấy bia đá Nhai Tí, Như Ý, Tru Thiên trong tầng năm, còn cả Khai Thiên và Bàn Cổ trong tầng sáu.

“Quả nhiên! Nguyên chất của ngươi đã có thể sánh vai với Thiên đế.”

Bạch Đế Tử lại nhìn xuống phàm giới, mắt hiện vẻ mong chờ mãnh liệt.

Thiên quy Nhai Tí vì quá suy yếu, dù Sở Hi Thanh hoàn thành nghi thức mạnh mẽ như vậy, trong thời gian ngắn vẫn không thể tiến vào lĩnh vực Tạo Hóa.

Nhưng mà Như Ý và Hỗn Độn thì rất có hi vọng tiến vào Tạo Hóa.

Sở Hi Thanh, hắn có thể một lần đăng đỉnh không?

Chương 2657 - Phản bội

Liên quân Mộc Thần và Cửu Phượng bình yên tiến vào U Đô.

Nhưng khoảnh khắc bước vào U Đô, Cửu Phượng đã phát hiện không ổn.

Khi tiến vào U Đô, U Đô chúa tể Thần Thanh Huyền còn rất ân cần, không chỉ dùng thần lực trợ giúp toàn quân áp chế lực lượng của U Đô, còn trợ giúp họ thu thập các loại vật tư, chỉ dẫn con đường, thu nạp đám phản bội đầu hàng.

Nhưng khi đại quân đánh vào tầng thứ tư của U Đô, Thần Thanh Huyền bỗng nhiên biến mất.

Không chỉ bản thân Thần Thanh Huyền, mà tướng lĩnh dưới trướng hắn cũng biến mất.

“Chuyện gì thế này?” Cửu Phương trực tiếp bay đến trung quân, hỏi Mộc Thần: “Tại sao Thần Thanh Huyền lại bỏ chạy? Là U Đô hay bên ngoài xuất hiện biến cố gì sao?”

Nàng có thể cảm giác được, Thần Thanh Huyền trợ giúp họ đánh vào U Đô, vẫn còn vài phần thật lòng.

Người này không hề động tay động chân trong quá trình này.

Thần Thanh Huyền sở dĩ rời đi đột ngột như vậy, nhất định là thế cuộc trong và ngoài Minh giới phát sinh biến hóa nào đó, hơn nữa còn là biến hóa bất lợi cho họ. Khiến cho Thần Thanh Huyền trực tiếp bỏ chạy, không coi trọng bọn họ nữa.

Mặt Mộc Thần – Linh Uy cũng lạnh lẽo như băng.

Mắt hắn vừa kinh vừa sợ, còn ngậm lấy vài phần hồi hộp và kinh hoàng.

Nhưng khi Cửu Phượng đến, hắn vẫn ép mình phải bình tĩnh, cười nói: “Có thể có biến hóa gì? Thần Thanh Huyền này chính là kẻ chẳng ra gì nhất trong đám đồ tôn của ta. Hắn đơn giản là biết ý đồ của bản tọa, không muốn giúp đỡ bản tọa thôi.”

Hắn vỗ vỗ ‘sách Tử’ trên đầu gối, ngẩng đầu nhìn đỉnh U Đô: “Đại quân tiếp tục tiến lên, làm việc theo kế hoạch đã định ra, chỉ cần đánh họ U Đô, ta chính là chủ Minh giới!”

Cửu Phượng cau mày, cẩn thận quan sát Mộc Thần.

Nàng lập tức thi triển đôi cánh, lóe lên một cái, đã trở về chiến xa của mình.

“Có thể liên lạc với Tỉnh Túc Tinh Quân không? Tình hình bên ngoài thế nào?”

Cửu Phượng đang hỏi Chu Tước Tinh Quân.

Chu điểu thất tú: Tỉnh, Quỷ, Liễu, Tinh, Trương, Dực, Chẩn.

Trong đó, Quỷ Túc Tinh Quân là mạnh nhất, Tỉnh Túc Tinh Quân là trầm ổn già dặn nhất.

Lần này Chu Tước thống quân xuất chinh, chính Tỉnh Túc Tinh Quân phụ trách lưu thủ.

Sắc mặt Chu Tước nghiêm túc, lắc đầu nói: “Không liên lạc được, lực lượng Tử Vong của Tư Hoàng Tuyền kết hợp với ý chí toàn bộ Minh giới, phong tỏa trong và ngoài U Đô. Tình hình rất xấu, ngoại trừ Tư Hoàng Tuyền, còn có thần lực của Thạch Thần, ngoài ra còn có lực lượng Già Thiên, có thể là Thánh hoàng đời thứ ba, nhưng ta không xác định…”

“Thạch Thần – Thạch âm? Thánh hoàng đời thứ ba nhân tộc?”

Cửu Phượng nghe vậy bỗng nhiên đứng dậy, con ngươi ro rút kịch liệt.

“Sai người trở về tầng ngoài U Đô, bảo Xích Trĩ Tinh Quân dẫn người đi kiểm tra tòa trận pháp kia. Nếu như trận pháp này vẫn còn, chúng ta phải dùng tốc độ nhanh nhất để khởi động nó, phải nhanh!”

Sau đó Cửu Phượng lại giơ tay lên, gọi một chiếc kính ra.

Thần lực của nàng tràn đầy chiếc kính này, nó có thể phá tan tầng tầng hư không trong Minh giới.

“Thần Nguyên kính?”

Chu Tước không khỏi nhướng mày nói: “Bệ hạ chuẩn bị trực tiếp trốn khỏi Minh giới sao?”

Đây là vũ khí của Thiên đế đời thứ chín Thần Vũ, có thể dùng Nguyên Thiên chi pháp phá tan thời gian và không gian.

Sức mạnh căn cơ của Thần Vũ là Nguyên Thiên và Diễn Thiên, hắn nắm giữ nguồn gốc của tất cả sự vật, lại có thể diễn sinh và diễn hóa tất cả.

Hắn gần như có thể sử dụng tất cả các loại thiên quy, hơn nữa đều có cảnh giới cực cao, thậm chí có thể thôi diễn vạn vật, thôi diễn tương lai.

Vị thiên đế này vừa sinh ra, đã được cho rằng là tồn tại có khả năng vượt qua Đông Hoàng.

“Lo trước khỏi họa sau!” Cửu Phượng chắp tay sau lưng, ngóng nhìn bốn phía: “Nếu đúng là Thánh hoàng đời thứ ba, như vậy chỉ sợ tình cảnh của chúng ta cực kỳ ác liệt. Nếu không thể làm, hai chúng ta không thể bị vây khốn ở đây.”

Chu Tước Tinh Quân lại hơi cúi đầu, không muốn để cho Cửu Phượng phát hiện vẻ kì dị của mình.

Tất cả 30 vạn đại quân tinh duệ của Phượng tộc, và cả 20 vạn thần quân Chu Tước của nàng, đều bỏ lại ở Minh giới sao?

Nhưng vào lúc này, Chu Tước Tinh Quân phát hiện một đạo u quang nhỏ bé đến không thể nhận ra vừa ngưng tụ trong lòng bàn tay nàng.

Chu Tước Tinh Quân hơi sững sờ, vẫn thản nhiên nắm lấy sợi u quang này.

Con ngươi nàng lập tức co rút lại.

Xích Trĩ Tinh Quân là vĩnh hằng thượng vị, không chỉ thần lực cực mạnh, tốc độ cực nhanh, lực hành động cũng rất mạnh.

Tin tức nàng phản hồi rất tồi tệ.

Tòa đại trận kia tuy vẫn hoàn chỉnh, không bị phá hỏng, nhưng muốn đưa 50 vạn đại quân trở về, cần phải bỏ thêm lượng lớn nguyên linh thiên địa.

Nhưng bết bát hơn là, Xích Trĩ Tinh Quân nhìn thấy Mộc Đức Tinh Quân bên trong tòa đại trận kia.

“Rút!”

Cửu Phượng cũng nhận được tin, lập tức không do dự, dốc sức mở đường hầm sông Nại Lạc.

Không gian Minh giới đã bị người phong tỏa, nàng cũng không thể phát huy toàn bộ lực lượng của Thần Nguyên kính.

Cửu Phượng chỉ có thể về sông Nại Lạc trước, chi làm hai bước để thoát khỏi Minh giới, chỉ là một cái chớp mắt tiếp theo, một luồng ánh kiếm bỗng xuất hiện, cắt đứt lực lượng của Thần Nguyên kính.

“Tiệt Thiên Kiếm?”

Nội tâm Cửu Phượng chìm xuống đáy cóc.

Đó là Mộc Kiếm Tiên, chính là Nam Cực Trường Sinh đại đế!

Một cái chớp mắt tiếp theo, Cửu Phượng chỉ cảm thấy tóc gáy dựng đứng.

Nàng cảm nhận được một luồng nguy hiểm chết chóc.

“Là ai?”

Cửu Phượng bỗng nhiên xoay người, nhìn sang bên cạnh.

Nàng lập tức phát hiện, trước mắt mình lại xuất hiện một làn khói đen, bên trong khói đen là một người ngũ quan tuấn mỹ, ánh mắt lạnh lẽo, tràn đầy sát cơ.

Là Thánh hoàng đời thứ ba Lý Văn Hoàng!

Cửu Phượng vừa mới có ý nghĩ này, ngực đã nổ tung.

Ngực của nàng bị Lý Văn Hoàng đánh thủng, vô số máu tuôn ra như suối.

Thật ra Cửu Phượng vẫn ra sức đề phòng Già Thiên chi pháp của Thánh hoàng đời thứ ba, nhưng vẫn bị đánh trúng một quyền.

Bởi vì một sát na vừa rồi, ý nghĩ chống lại của nàng đã bị Mộc Kiếm Tiên chém đứt.

Lại đáng chết hơn là, thời gian chung quanh Cửu Phượng đang bị vặn vẹo.

Đó chính là Thời Thần – Chúc Quang âm!

Vì giết nàng, nhân tộc dĩ nhiên lại vận dụng 3 tồn tại cấp bậc Tổ thần!

Đây là phát rồ hay sao?

“Đừng hòng!” Cửu Phượng đột nhiên hót lên, trực tiếp biến thành phượng hoàng, toàn thân đều bốc cháy Niết Bàn thần hỏa, để tất cả thương thế đều Niết Bàn.

Cùng lúc đó, chín cái đầu của nàng cũng phun lửa.

Lực lượng của Cửu Phượng hơi tương tự với Cửu Anh.

Ngọn lửa của nàng cũng ngậm lấy chín loại sức mạnh kim mộc hỏa thổ phong lôi âm dương độc, tên là Cửu âm thần hỏa, cực kỳ thâm độc và bá đạo.

Chỉ là Cửu Phượng lại phát hiện, mình vẫn đánh giá thấp trình độ điên cuồng của đối thủ.

Nàng phát hiện bất kể là Niết Bàn thần hỏa hay Cửu âm thần hỏa của mình, đều đánh mất lực lượng vốn có, không có lực uy hiếp với kẻ địch.

“Là… Đế Oa?”

Cửu Phượng chỉ cảm thấy tê cả da đầu.

Đây là Cấu Thiên và Sáng Tạo chi pháp của Đế Oa!

Trực tiếp thay đổi cấu tạo Niết Bàn thần hỏa và Cửu âm thần hỏa của nàng.

Đế Oa tuy chưa khôi phục thời kỳ toàn thịnh, nhưng cũng nắm giữ thần lực cấp đế quân đỉnh phong.

Lúc này, lại một đạo quang ảnh đỏ thẫm xuất hiện trong hư không.

Đó là Huỳnh Hoặc!

“Cửu Phượng, ngươi không xứng làm chủ Phượng tộc!”

Giọng nói của nàng lạnh như băng, như lưỡi đao đâm vào màng tai Cửu Phượng.

Cặp móng vuốt kia cũng phá vỡ ngực của Cửu Phượng.

Cửu Phượng sởn cả tóc gáy, nàng cảm nhận được sát ý mãnh liệt của Huỳnh Hoặc.

Cô em gái này, thật sự muốn giết mình!

Chương 2658 - Phản bội (2)

“Chu Tước!”

Cửu Phượng gào lên, nàng biết sinh cơ duy nhất của mình là Chu Tước.

Chỉ có Chu Tước toàn lực giúp đỡ, nàng mới có một đường sinh cơ.

Chỉ là một cái chớp mắt tiếp theo, trong mắt Cửu Phượng liền hiện ra vẻ tuyệt vọng và khó tin.

Nàng phát hiện mình đã rơi vào tình cảnh chúng bạn xa lánh!

Chu Tước dĩ nhiên lại múa đao sau lưng nàng, chỉ trong một phần ngàn vạn cái chớp mắt, đã chém rơi toàn bộ chín cái đầu của Cửu Phượng.

Chu Tước lập tức giơ tay lên, khóa toàn bộ chín cái đầu lại, cũng trấn áp lực lượng Niết Bàn kia, ngăn cản nỗ lực Cửu Phượng khôi phục thần khu của Cửu Phượng.

Nàng nghiêng đầu, nhìn về phía Tư Hoàng Tuyền ở cách đó không xa.

“Từ huyết thống, nàng dù sao cũng là tổ mẫu của ngươi.”

Sắc mặt Chu Tước phức tạp, trong lòng cay đắng.

Nàng không ngờ sẽ có một ngày, mình lại múa đao về phía chị ruột.

Nhưng mà như Huỳnh Hoặc đã nói, đã đến nước này, mình nhất định phải quyết đoán.

Bằng không toàn bộ Phượng tộc sẽ rơi vào hoàn cảnh diệt vong theo Cửu Phượng.

Nàng cố gắng để giọng nói bình tĩnh hơn: “Cửu Phượng có lỗi với mẹ con ngươi, có lỗi với nhân tộc, có thể nói là tội ác tày trời, không thể tha thứ. Nhưng ta cho rằng, tốt nhất là chờ Thần Vũ phục sinh, tự mình xử lý nàng, ngươi thấy thế nào?”

Thi thể của Thần Vũ đã hợp làm một thể với Thái Tuế, rất khó phục sinh.

Nhưng Đế Oa đã thức tỉnh, Như Ý của Sở Hi Thanh đã đến cấp độ cực cao, đuổi sát Đông Hoàng, nên không phải là không có hi vọng.

Tư Hoàng Tuyền thì lại lạnh lùng nhìn Chu Tước.

Nàng vẫn rất cảm kích Chu Tước, dù sao Chu Tước cũng từng giúp nàng.

“Ngươi nói cũng có đạo lý.” Tư Hoàng Tuyền khoát tay, vồ chín cái đầu của Cửu Phượng đến trước người: “Ta sẽ tạm giam nàng, mãi đến khi Thần Vũ trở về.”

Nàng không yên tâm với Chu Tước.

Vị này có tu vị cực cao, năng lực rất mạnh, nhưng lại có lòng dạ đàn bà.

Thật ra nàng càng muốn giết chết Cửu Phượng hơn.

Tư Hoàng Tuyền mới không quan tâm tình cảm bà cháu gì cả.

Chỉ là Sở Hi Thanh đã nói, hắn muốn Cửu Phượng sông, muốn tìm hiểu nguyên nhân Cửu Phượng phản bội, hiểu rõ kẻ địch chân chính của nhân tộc.

Tư Hoàng Tuyền lập tức đưa mắt nhìn về phía nam.

Bên kia, Nam Cực Trường Sinh đại đế và Thánh hoàng đời thứ ba đang đại chiến với Mộc Thần – Linh Uy.

Hai người này đều không ra tay toàn lực với Cửu Phượng.

Sau khi đánh một đòn trọng thương Cửu Phượng, hai người đã chuyển sang Mộc Thần, toàn lực ngăn cản Mộc Thần bỏ chạy.

Bằng không Cửu Phượng căn bản là không sống nổi đến khi Chu Tước ra tay.

Lúc này, Mộc Thần – Linh Uy đã hiện thân thể.

Đó là một cây đại thụ cao 9100 trượng, từng chiếc cành thô và to như voi, quật càn quét tất cả sinh mệnh chung quanh.

Còn có vô số phấn hoa tung bay khắp trăm dặm.

Bất kỳ sinh mệnh nào tiếp xúc với chúng, dù là nguyên tử nhỏ như hạt bụi, đều sẽ phát sinh nhiễu sóng, thậm chí là mang thai.

Nơi này là Minh giới, nhưng lại không làm cho Mộc Thần – Linh Uy suy yếu quá nhiều.

Nhưng thân cây của Mộc Thần – Linh Uy vẫn liên tục nổ tung, vô số vụn gỗ bay bốn phía.

Lúc này, Nam Cực Trường Sinh đại đế ở ngay bên hắn, hóa thành một cây Huyết tùng cao 8600 trượng, dùng 99 cành cây và 99 thanh kiếm chiến đấu với Mộc Thần.

Thần khu của vị này tuy yếu hơn Mộc Thần, kiếm uy lại có thể đối kháng chính diện với Mộc Thần.

Lực lượng TIệt Thiên mạnh mẽ lại cắt đứt tất cả khả năng rút khỏi Minh giới của Mộc Thần.

Thánh hoàng đời thứ ba thì vờn quanh Mộc Thân, tung tích khó dò.

Mỗi khi Mộc Thần nhận ra, thì đã trúng một quyền.

Còn có Thạch Thần – Thạch âm, vị này không trực tiếp ra tay, lại khống chế đại địa, để hắn không thể rút được một chút nguyên lực nào từ đại địa.

Mộc Thần biết mình đã rơi vào cạm bẫy trí mạng, đang ra sức giãy dụa, cố gắng tranh thủ một đường sinh cơ.

Nhưng sau khi Cửu Phượng bị phong ấn, hắn đã rơi vào trạng thái tuyệt vọng.

Lửa của Chu Tước, Huỳnh Hoặc vốn đã khắc chế tất cả sinh linh hệ Mộc.

Sức mạnh Tử Vong của Tư Hoàng Tuyền cũng đối chọi với Sinh Mệnh chi pháp của Mộc Thần.

Chúc Quang âm thì vẫn ẩn thân trong bóng tôi, liên tục quấy rầy hắn, khiến động tác của hắn khi thì gia tốc, khi thì chậm chạp, quả thực là không biết làm thế nào, toàn thân lộ ra vô số sơ hở.

Còn cả tên U Đô chúa tể chết tiệt kia, tên nghiệp chướng này cũng ra tay với hắn, để thần khu của hắn suy yếu.

“Thạch âm!” Mộc Thần – Linh Uy gầm lên giận dữ, chấn động toàn bộ Minh giới: “Ngươi thật sự muốn ta chết? Ngươi muốn nhìn họ giết chết ta?”

Chu Tước là sinh cơ của Cửu Phượng, sinh cơ của hắn là Thạch âm.

Đại địa phía dưới lại không hề đáp lại.

Nội tâm Linh Uy lạnh lẽo.

Thật ra hắn rất hiểu tính cách của Thạch Thần, ngày xưa vị này cảm giác lực lượng của nhân tộc quá mạnh, làm việc quá bá đạo, nên đã ngồi yên nhìn nhân tộc diệt vong, thậm chí trơ mắt nhìn con gái Đế Oa bị phong ấn.

Bây giờ cũng giống vậy, nàng ý thức được uế khí sinh sôi có nguy hại cho đại địa và tự nhiên, lại nhớ đến chỗ tốt của nhân tộc, lập tức ruồng bỏ các thần.

Sau đó Mộc Thần lại cảm ứng được hai khí tức mạnh mẽ đang tiến lại gần từ Minh hải.

Là Huyết Hải lão tổ và Côn Bằng.

Trong lòng Mộc Thần vui vẻ: “Huyết Hải! Côn Bằng! Linh Uy nguyện dùng ‘sách Tử’ và Sinh Mệnh quyền trượng trong tay, đổi lấy sự trợ giúp của hai người. Nêu ta có thể thoát vây, Linh Uy còn báo đáp khác.”

Lúc này, hai người với đến liền hơi động lòng, nhưng bọn họ vẫn đứng yên tại chỗ.

Bởi vì Tư Hoàng Tuyền đang nhẹ nhàng nhìn vào bọn họ.

Quanh người nàng còn hiển hóa ra một nam tử uy nghiêm, ăn mặc trang phục đế vương, thần khu vĩ đại.

Đó là Đông Hoàng!

Là Đế Oa dùng Cấu Thiên và Sáng Tạo chi pháp, lấy con trai Đông Hoàng của nàng làm gốc, sáng tạo ra một bộ chiến khôi.

Bộ chiến khôi này cũng có thần lực có thể so sánh với Tổ thần.

Nhưng để họ kiêng kỵ nhất vẫn là hai người đá khổng lồ đứng bên bờ biển.

Một cái thần khu cao 900 trượng, một vị khác cũng cao 799 trượng.

Đó chính là Thạch Thần – Thạch âm và Thổ Đức Tinh Quân.

Hai vị này hiện thân ở đây, thái độ là không cần nghi ngờ.

“Chết!”

Đúng lúc này, Thánh hoàng đời thứ ba đã hoàn thành lột xác lần thứ ba.

Hắn sở hữu Bàn Cổ tinh hồn, trực tiếp đạt đến lĩnh vực Tạo Hóa!

Thánh hoàng đời thứ ba một quyền đánh nát cánh tay quan trọng nhất của Linh Uy, lại cướp lấy Sách Tử trong tay hắn.

Thánh hoàng đời thứ ba vung tay lên, ném Sách Tử cho Tư Hoàng Tuyền.

Xa xa, ánh mắt Huyết Hải cháy bỏng.

Nhưng thân thể hắn chỉ hơi nhúc nhích, thời gian chung quanh đã thay đổi.

Đó là Chúc Quang âm, lực lượng thời gian của hắn đã bao trùm nơi này!

Mà theo Sách Tử rơi vào tay Tư Hoàng Tuyền, toàn bộ ý chí và lực lượng của Minh giới đã bao phủ lấy nàng như thủy triều.

Chương 2659 - Hắn phải chết

Theo Sách Tử rơi vào tay Tư Hoàng Tuyền, thần lực của Mộc Thần lại giảm mạnh.

Thần khu của hắn khôi phục chậm hơn, quanh người bị Thánh hoàng đời thứ ba và Mộc Kiếm Tiên đánh thủng trăm ngàn lỗ.

Nơi xa, Huyết Hải lão tổ nhìn thoáng qua, lập tức biến thần khu thành nước, trực tiếp dung nhập vào Minh hải.

Hơn một tháng qua, hắn đã đại chiến mấy trận với Thủy Thần – Thiên Công, chẳng những có thương thế trong người, còn tiêu hao rất nhiều nguyên khí.

Bởi vậy hắn không nắm chắc đột phá Thạch Thần.

Côn Bằng thì đã trốn vào trong nước và bỏ chạy từ lâu.

Huyết Hải thấy rất buồn bực.

Hắn vốn cho rằng nâng đỡ một con rối lên làm chủ Minh giới, tụ tập lực lượng đối kháng với Thiên Công, tốt nhất là dùng mối quan hệ của Tư Hoàng Tuyền, kéo cả nhân tộc vào.

Nhưng một khi Sách Tử rơi vào tay Tư Hoàng Tuyền, nàng sẽ trở thành chủ Minh giới hàng thật giá thật.

Sinh tử của đại đa số âm linh trong Minh giới này, đều nằm trong một ý niệm của nàng.

Có thể nhận ra điều này từ chiến sự bên trong U Đô.

Phía trước chỉ là Thần Ba Tuần và thuộc hạ của Tư Hoàng Tuyền như đám người Tinh Vệ, Thần Trà, Úc Lỗi, cộng thêm tinh nhuệ của Phượng tộc đang ra sức ác chiến với 20 vạn thần quân của Mộc Thần, ngăn cản Mộc Đức Tinh Quân và các thần hệ Mộc chạy đến cứu viện Mộc Thần – Linh Uy.

Song khi Tư Hoàng Tuyền lấy được Sách Tử, đã có rất nhiều âm linh cấp cao tham dự chiến sự bên trong U Đô.

Tình hình 30 vạn thần quân hệ Mộc đang nguy như trứng chồng, đừng nói là cứu Mộc Thần – Linh Uy, họ tự vệ cũng là khó khăn.

Huyết Hải không lưu luyến nữa, khi bỏ chạy lại thở dài.

Không ngờ cuối cùng, tất cả hành động của mình lại là làm áo cưới cho người khác.

Mộc Thần – Linh Uy cũng đã mất hết hi vọng bỏ chạy, hắn rống lên một tiếng, thần khu 9900 trượng bỗng nhiên thu nhỏ, co lại thành 91 trượng.

Lúc này vô số nhánh gỗ sinh sôi chung quanh hắn, tạo thành từng tầng từng tầng thuẫn khổng lồ, bảo vệ Linh Uy ở bên trong.

“Vĩnh Hằng Mộc?”

Thánh hoàng đời thứ ba híp mắt lại, đình chỉ độn pháp.

Bởi vì lúc này, di chuyển cũng không có ý nghĩa nữa.

Mộc Thần tồn tại lâu dài đến hơn 20 triệu năm, cũng nắm giữ Vĩnh Hằng chi pháp rất mạnh.

Lúc này Mộc Thần đã từ bỏ chạy trốn, cũng từ bỏ phản kích, chỉ dùng thần lực mênh mông như đại dương, và nguyên khí tích trữ 23 triệu năm để phòng thủ.

“Hừ!”

Nơi xa, Thạch Thần – Thạch âm cười đầy trào phúng: “Ngươi cho rằng tạo ra một cái mai rùa, là có thể bình yên vô sự?”

Thạch Thần – Thạch âm là Thánh Giả Vĩnh Hằng chi pháp.

Lực lượng của nàng có thể tạm thời tước đoạt ví trí Chân Linh Vĩnh Hằng của Mộc Thần.

Nhưng Thạch Thần không làm thế.

Nàng không trực tiếp ra tay với Mộc Thần, giống như hơn ngàn vạn năm trước, nàng cũng không ra tay với nhân tộc.

“Ta cũng không tin.” Giọng nói trầm thấp của Mộc Thần truyền ra: “Nhưng ra muốn xem xem, vị Thánh hoàng kia của các ngươi sẽ chết trong tay đám người Xa Nguyên, Đế Sát và Diễm Dung vào lúc nào.”

Không có Nam Cực Trường Sinh đại đế, không có Thánh hoàng đời thứ ba, cũng không có Chúc Quang âm.

Xa Nguyên không còn kiềm chế, nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để giết chết Sở Hi Thanh.

Mộc Thần chỉ cần chống đến khi Sở Hi Thanh tử vong, tự nhiên có thể thoát khỏi nơi này.

“Việc này thì không cần các hạ quan âm.” Tư Hoàng Tuyền bật cười: “Ngươi như thế này cũng tốt.”

Lúc này, nàng đưa tay chỉ xuống, mặt đất liền nứt ra.

Tư Hoàng Tuyền đã là chủ nhân chân chính của Minh giới, đã có thể điều khiển một bộ phận nhỏ thổ địa của Minh giới.

Thân thể Mộc Thần – Linh Uy nhanh chóng chìm xuống, rất nhanh đã đến một không gian bao la.

“Đây là nơi nào?”

Mộc Thần – Linh Uy cảm giác nhận được khí hung sát vô cùng vô tân ở nơi này.

Hắn cảm ứng bốn phía, phát hiện nơi này có hàng ngàn hàng vạn hài cốt của nhân tộc, Cự linh và xác rồng, lập tức giật mình trong lòng.

Đây chính là chiến trường mà họ hủy diệt nhân tộc, phong ấn chư đế nhân tộc!

Càng làm cho Mộc Thần – Linh Uy kinh hãi, chính là tòa đại trận được bố trí gần lăng mộ Thương Hoàng kia.

Hắn là Tổ thần, lập tức hiểu tác dụng của tòa trận pháp này.

Mộc Thần lập tức giận không kiềm được: “Các ngươi dám?”

“Buồn cười.” Tư Hoàng Tuyền mặc kệ hắn, nàng nhìn về phía ba người Lục Loạn Ly và Phương Bất Viên: “Trực tiếp bắt đầu đi, chúng ta giải quyết bên này càng nhanh càng tốt.”

Nàng vẫn lo lắng cho an nguy của Sở Hi Thanh.

Mặc dù tên kia đã nói nhất định có thể một mình đẩy lui Xa Nguyên.

Lục Loạn Ly nhíu mày liễu nhìn Mộc Thần – Linh Uy bên trong Vĩnh

Hằng Mộc đang nóng nảy không thôi, thì cũng không yên tâm lắm.

Tiếp theo, trận ‘giao dịch’ này quá tinh vị, không thể phạm bất kỳ sai lầm nào.

Hơn nữa hôm nay chẳng những là nghi thức của nàng và hai người Kiếm, Phương, mà còn quyết định THương Hoàng có thể thoát khỏi phong ấn hay không.

“Không cần lo lắng.” Thánh hoàng đời thứ ba chắp tay sau lưng, thần sắc tự nhiên nhìn Mộc Thần: “Ta đảm bảo, hắn không thoát được.”

Hắn đã lột xác lần thứ tư, thần lực càng mạnh mẽ hơn.

Nam Cực Trường Sinh đại đế cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, không cho Mộc Thần cơ hội bỏ trốn.

Chu Tước cũng dẫn mọi người đến tòa chiến trường cổ này.

Nàng nhìn đại trận quấn quanh lăng mộ Thương Hoàng, cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

“Giao dịch Thương Hoàng, Sở Hi Thanh dụ Mộc Thần đến đây, chính là vì chuyện này?”

“Thật sự là đáng sợ!”

Huỳnh Hoặc đứng ngay bên cạnh, nàng vừa trợ giúp đề phòng và trấn áp Mộc Thần, vừa nhìn trận pháp bên dưới.

“Nếu trận ‘giao dịch’ này hoàn thành, Thương Hoàng thoát khốn, nhân tộc nhất định sẽ đoạt lại thiên địa này lần nữa.”

May mắn là, Phượng tộc đã từ bỏ Cửu Phượng, quân chủ của họ bây giờ chính là chủ Minh giới.

“Điều kiện tiên quyết là Sở Hi Thanh có thể kiên trì đến khi cuộc giao dịch này hoàn thành.”

Chu Tước nghĩ thầm, Xa Nguyên đã không chạy đến cứu Mộc Thần, vậy nhất định sẽ ra tay với Sở Hi Thanh.

Không biết vì sao, vị này lại không dám vào Minh giới.

Chu Tước suy đoán, có lẽ Xa Nguyên kiêng kỵ Thánh hoàng đời thứ ba.

Một khi Xa Nguyên tiến vào Minh giới, lực lượng của hắn cũng sẽ bị áp chế như Mộc Thần.

Chờ đến khi Thánh hoàng đời thứ ba lột xác lần thứ chín, Xa Nguyên nhất định sẽ bị đánh cho trọng thương và bỏ trốn.

Nhưng nếu Xa Nguyên có thể tập hợp mấy vị Tổ thần, chưa chắc đã không thể giúp Mộc Thần thoát khốn.

Nhưng mà xuống tay với Sở Hi Thanh, cũng là một biện pháp tốt.

Chu Tước nhìn về phía phàm giới.

Nàng nghĩ Sở Hi Thanh đã bố trí như vậy, thế thì nhất định là có mấy phần tự tin.

Hắn có thể thành công hay không?

Vị Thánh hoàng đời thứ tư này đã mạnh đến trình độ đó rồi sao?

…

Chương 2660 - Hẳn phải chết (2)

Trên không thành Vọng An, đao cương quanh người Sở Hi Thanh đang tan rã.

May mắn là hắn còn có Thập Nhị Long Vĩnh Hằng luôn bảo vệ quanh người. Sau khi ác chiến 200 cái hô hấp, cũng chỉ vỡ một lần.

Những đao cương kia dù không thể phản xạ lực lượng của Xa Nguyên, cũng có thể bẻ cong ở một trình độ nhất định.

Nguyên chất Nhai Tí cao đến 48 điểm, đến gần Tạo Hóa, khiến Nhai Tí Đao của hắn tăng mạnh.

Xa Nguyên đánh vào Thập Nhị Long Vĩnh Hằng, lực lượng còn chưa đến một phần mười.

Nguyên chất Vĩnh Hằng của Sở Hi Thanh chỉ có 27, đến gần vĩnh hằng thượng vị đỉnh phong.

Thật ra Thạch Thần – Thạch âm chuẩn bị đề thăng hắn lên làm Chân Linh Vĩnh Hằng, thay thế cho Câu Trần đã ngã xuống, để hắn có nhiều nguyên chất Vĩnh Hằng hơn. Đáng tiếc lại bị Xa Nguyên đá xuống.

Phải biết, các tồn tại trên tinh không này, tạo nghệ Vĩnh Hằng chi pháp của Xa Nguyên thật ra còn hơn cả Thạch Thần – Thạch âm.

Nhưng không biết có phải vì thế nhân tán thành sự vĩnh hằng của đại địa hơn cả không gian, cho nên Thạch Thần – Thạch âm vẫn luôn là Thánh Giả của Vĩnh Hằng chi pháp.

Nhưng Xa Nguyên cũng là Thánh Giả dự bị, lực lượng của hắn đủ để ngăn cản Thạch Thần – Thạch âm.

Vì vậy Vĩnh Hằng chi pháp của Sở Hi Thanh còn lâu mới đủ để đối kháng với Xa Nguyên.

Nhưng hắn có Hỗn Độn chi pháp, trực tiếp 'lấy ra' Vĩnh Hằng chi pháp từ trong Hỗn Độn, cùng với nguyên chất tương ứng.

Hắn còn có Như Ý, cường hóa Thập Nhị Long Vĩnh Hằng lên đến cực hạn.

Sở Hi Thanh còn 'mượn' Thái Hư chi pháp từ chỗ Xa Nguyên.

Thái Hư chi pháp này đã đến gần Tạo Hóa, có thể giúp Sở Hi Thanh vặn vẹo không gian, xuyên qua không gian.

Sở Hi Thanh còn muốn dùng Thần Khế thiên bi để mượn thêm thiên quy khác, nhưng lại bị thần lực của Xa Nguyên trấn áp.

Vì vậy Xa Nguyên vẫn là Thánh Giả của Hư Vô và Liệt Thiên, Vặn Vẹo chi pháp, là Chân Linh số một của Thời Tự và Vĩnh Hằng chi pháp.

Sau khi Câu Trần chết, hắn còn là Thánh Giả Di Thiên chi pháp, trừ cái đó ra, hắn còn nắm giữ mười mấy loại thiên quy mạnh mẽ.

Xa Nguyên đánh cho Sở Hi Thanh gần như không có lực phản kích.

Nhưng mà sắc mặt của Xa Nguyên ngày càng âm trầm.

Hắn nhìn như chiếm thế thượng phong, nhưng nếu không đánh tan được phòng ngự của Sở Hi Thanh, vậy thì trận chiến này không có chút ý nghĩa nào.

Hiện giờ, Sở Hi Thanh hẳn là có thể sử dụng 50 lần Thập Nhị Long Vĩnh Hằng, còn có 50 lần Huyết Nhai Nguyên Hồn, trừ cái đó ra, còn có ít nhất 30 lần Vĩnh Tại, lúc nào cũng có thể quay lại trạng thái toàn thịnh.

Long khí của hắn cực mạnh, dùng mãi không hết, Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết cũng cung cấp nguyên lực gần như vô cùng vô tận.

Đế Xa Nguyên kinh hãi là, trong quá trình chiến đấu này, nguyên chất Hỗn Độn và Như Ý của Sở Hi Thanh vẫn tăng lên, nguyên chất Nhai Tí ngày càng gần với Tạo Hóa.

Lúc này, một trận thi tai quy mộ lớn đang lan tràn trong phàm giới, toàn bộ phương bắc và tứ đại thần sơn đã biến thành địa ngục, vô số độc thi hoành thành.

Bọn chúng không quan tâm đến nhân tộc, chỉ tập trung ra tay với đám đồng tộc.

Bởi vì nhân tộc quá nhỏ bé, không lấp đủ cái miệng của chúng.

Điều này khiến cho nghi thức của Sở Hi Thanh có độ hoàn thành ngày càng cao, bởi vậy nguyên chất cũng ngày càng nhiều.

“Chó chết, thực sự muốn một đêm sánh vai với Tổ thần!”

“Thần Liệt!”

Liệt Thiên chi pháp này của Xa Nguyên, gần như đã đánh nứt Thập Nhị Long Vĩnh Hằng của Sở Hi Thanh.

Nhưng hắn vẫn thất bại, trái lại Xa Nguyên còn phát ra một tiếng rên nhẹ.

Trước ngực hắn xuất hiện một lỗ máu, thần khu bị thương nhẹ.

Đó chính là Huyết Nhai Nguyên Hồn của Sở Hi Thanh, có thể bỏ qua cấp bậc, bỏ qua mạnh yếu, bỏ qua địa hình, bỏ qua thời gian không gian, bỏ qua nhân quả, phản xạ lại hắn.

Lúc trước Xa Nguyên vẫn rất kiêng kỵ loại năng lực thiên phú này.

Hắn dùng nhiều lực, thì sẽ bị tổn thương bản thân, nhưng nếu dùng quá ít, lại không thể đánh vỡ phòng ngự của Sở Hi Thanh.

Đặc biệt là khi nguyên chất Nhai Tí của Sở Hi Thanh đã đạt đến cấp độ gần Tạo Hóa, Xa Nguyên đã không thể vòng qua, cũng không thể dùng thiên quy áp chế.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Xa Nguyên đã không còn lựa chọn nàoo khác.

Hắn chỉ có thể mặc kệ tất cả, dùng tốc độ nhanh nhất để giết chết Sở Hi Thanh!

Nếu không Mộc Thần – Linh Uy hẳn phải chết!

Từ tin tức hắn nhận được, mưu đồ của Sở Hi Thanh còn hiểm ác hơn hắn tưởng tượng.

Thập Nhị Long Vĩnh Hằng phía trước Sở Hi Thanh liên tục phát ra tiếng nổ tung.

Xa Nguyên đã không tiếc trả giá đắt, liên tục xé rách Thập Nhị Long Vĩnh Hằng, dù làm bản thân bị thương cũng không ngừng lại.

Chỉ là Xa Nguyên lại phát hiện, số lần sử dụng Huyết Nhai Nguyên Hồn của Sở Hi Thanh không khỏi quá nhiều rồi.

Xa Nguyên híp mắt lại: “Đây là … đao pháp?”

Sở Hi Thanh không dùng tay cầm đao, mà dùng ý niệm khống đao, vẽ từng đạo quỹ tích huyền ảo dị thường trong hư không.

Đó chính là một loại đao quyết, một loại đao quyết có năng lực tương tự với Huyết Nhai Nguyên Hồn.

“Nhìn ra rồi sao?” Khóe miệng Sở Hi Thanh cong lên: “Đây là thức thứ 20 của Thần Ý Xúc Tử Đao, Có Thù Tất Báo!’

Đối mặt với một đối thủ đáng sợ như Xa Nguyên, sao hắn có thể ỷ vào năng lực thiên phú có số lần hạn chế chứ?

Huyết Nhai Nguyên Hồn là do Huyết Nhai Đao Quân dùng mấy trăm năm để thôi diễn và sáng tạo.

Hắn không thể hòa vào đao pháp, chỉ có thể ngưng luyện trong huyết mạch.

Hiện giờ, Sở Hi Thanh lại là người hiểu rõ cơ chế của Huyết Nhai Nguyên Hồn nhất, hiện giờ hắn lại cực mạnh, sáng tạo một chiêu thức tương tự có gì khó chứ?

Xa Nguyên lại hừ nhẹ một tiếng: “Cũng không có gì hơn, nhiều nhất chỉ để ngươi chết muộn hơn một bước.”

Có Thù Tất Báo của Sở Hi Thanh tương đương với một lần Huyết Nhai Nguyên Hồn hoàn chỉnh, thậm chí còn xuất sắc hơn ở một vài phương diện.

Mà trước khi thần khu của Sở Hi Thanh đạt đến cấp đế quân, chiêu thức này vẫn có nhược điểm, cần súc thế tụ lực, không thể thi triển liên tục.

Trong một cái hô hấp, Sở Hi Thanh có thể sử dụng khoảng 20 lần Có Thù Tất Báo.

Thần Liệt của Xa Nguyên dù cũng cần thời gian chuẩn bị, nhưng trong một hô hấp, hắn có thể đánh hơn 40 đòn!

Sau khi song phương giao thủ khoảng 200 cái hô hấp nữa, Thập Nhị Long Vĩnh Hằng của Sở Hi Thanh lại nứt vỡ.

Đây là lần nữa 56 rồi.

Mà lúc này, số lần sử dụng Vĩnh Hằng Bích Chướng và Huyết Nhai Nguyên Hồn của hắn đã gần hết.

Sở Hi Thanh lại bất đắc dĩ, thi triển năng lực Vĩnh Tại, ngược dòng thời gian, khôi phục lại trạng thái mạnh nhất.

Xa Nguyên cố gắng quấy nhiễu, nhưng không thể thành công.

Song phương tiếp tục ác chiến trên tinh không.

Ngay sau đó một lát, Xa Nguyên lại phát hiện, mấy loại nguyên chất của Sở Hi Thanh lại hơi tăng lên.

Đặc biệt là nguyên chất Nhai Tí, đã rất gần với Tạo Hóa.

Hắn rất nhanh đã hiểu ra, ánh mắt trầm xuống: “Ngươi thuyết phục Phong Thần – Đế Sát và Tham Lang lúc nào?”

Vừa rồi, bởi vì mưu đồ của Sở Hi Thanh lại thành công, nên thiên đạo đã tặng lại.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì cười to.

“Ta cần gì thuyết phục? Tham Lang nắm giữ Tham Lam, tương lai có hi vọng Tổ thần. Phong Thần – Đế Sát thì nắm giữ Vạn Tai, nhiều nhất là ngàn năm sẽ chứng thành Tạo Hóa.”

Hắn lại nhìn Xa Nguyên với ánh mắt thương hại: Vì vậy nên Xa Nguyên ngươi nhất định sẽ bại.”

Xa Nguyên lại cười lạnh một tiếng.

Hắn lại cho rằng, hôm nay Sở Hi Thanh hẳn phải chết!

Chương 2661 - Như Ý

Phía bắc Thiết Bích sơn mạch, Dục Vọng chi chủ Thần Bách Dục nhìn ngực mình với vẻ không thể tin nổi.

Một chiếc vuốt sói khổng lồ xuyên qua ngực hắn, bóp nát trái tim hắn.

Trái tim cũng không phải chỗ yếu của Thần Bách Dục, nhưng Tham Lang phía sau lại nắm lấy bộ phận nguyên chất của hắn.

“Tham Lang!” Thần Bách Dục cố nén đau đớn, run rẩy nói: “Ngươi điên rồi! Hư Thần và âm Thần đều sẽ không cho phép ngươi làm càn.”

“Ta không điên.” Tham Lang Tinh Quân nhếch miệng cười, để lộ tham lam vô hạn: “Ta lại cảm thấy, bọn họ nhất định sẽ mặc kệ. Ngươi không phát hiện sao? Các thần đã không xong rồi, thời điểm này, chúng ta không nên suy nghĩ cho bản thân mình?”

Lấy được Dục Vọng chi pháp, lực lượng của Tham Lang Tinh Quân đã tăng lên rất nhanh.

Khi Thần Bách Dục chuẩn bị ra sức bỏ trốn, thì Tham Lang Tinh Quân đã một trảo đập nát đầu Thần Bách Dục.

Hắn vốn là Thánh Giả dự bị của Dục Vọng chi pháp, chỉ cần Thần Bách Dục tử vong, hắn sẽ thành Dục Vọng chi chủ chân chính.

Nếu như có thể cướp thêm một ít nguyên chất và luyện hóa, vậy thì không thể tốt hơn.

“Huống hồ…”

Tham Lang Tinh Quân cười một tiếng, nhìn về phía hai bóng người đang ác chiến ở cách đó không xa.

Đó chính là Vạn Tai chi chủ Kế Đô và Phong Thần – Đế Sát!

Phong Thần – Đế Sát gần như ra tay cùng lúc với hắn, đánh cho Kế Đô trọng thương, thậm chí Kế Đô còn bị thương nặng hơn cả Thần Bách Dục.

Tham Lang nghĩ thầm, ngay cả Phong Thần – Đế Sát cũng làm như vậy rồi, Hư Thần và âm Thần có đạo lý gì mà trách hắn?

Chờ hắn trở thành Tổ thần, có ai dám trách cứ hắn?

Kế Đô cũng đang ra sức giãy dụa, dốc hết sức bỏ chạy.

Nhưng thần khu của hắn đã bị đóng băng quá nửa, hành động chậm chạp, liên tục bị Phong Thần – Đế Sát đánh cho rách nát.

Cách đó không xa, Nhất Kiếm Khuynh Thành – Vấn Tố Y đang đứng sừng sững trên trời cao.

Quanh người nàng là 36 đạo Băng Phách thần quang, liên tục đánh về phía Kế Đô.

Chung quanh vùng không gian này, còn có một con Lục Sí Kim Thiền đang qua lại.

Mỗi lần nó qua lại, đều làm cho đám thần linh tam tai bát nạn dưới trượng Kế Đô bị trọng thương.

Hạn Bạt lại cầm đầu tứ đại Thi tổ, trốn trong Thiết bích sơn mạch, điều động lực lượng Thổ nguyên, hình thành một tầng bích chướng kiên cố dị thường.

Còn có hai Bạch Linh Hi giống hệt nhau đang phối hợp tác chiến.

Ngoài ra còn có một con chim Đế Giang đang thu nạp tất cả thiên quy và thần lực có thể tạo thành uy hiếp với mọi người.

Đây là đội hình mà Đại Luật dùng để đối kháng Vạn Tai chi chủ.

Lúc này, Kế Đô có thực lực ngang nhau với Phong Thần, lại rơi vào hoàn cảnh sắp chết.

Hắn vừa giãy dụa, vừa bỏ chạy, vừa gào thét: “Phong Thần – Đế Sát, ngươi lại ra tay với ta vào lúc nào? Ngươi cho rằng giết ta, cướp đoạt thiên quy Vạn Tai, ngươi có thể đăng đỉnh Tạo Hóa sao? Ta thấy ngươi nằm mơ! Dù ta tự bạo thần khu, cũng không để nguyên chất cho ngươi.”

“Không có Kế Đô ta, các ngươi lấy gì đối kháng với nhân tộc? Từ nay về sau, tất cả các thần Hỗn Độn sẽ không tin nửa lời câu nói của các ngươi! Nhân tộc sẽ lại chúa tể thiên địa, ngôi sao của các ngươi sẽ bị thay thế, con cháu đời sau của các ngươi sẽ rơi xuống kết cục như nhân tộc ngày xưa, mặc người xâu xé.”

Đế Sát nghe vậy không khỏi cười khẽ.

"Chưa nói đến tương lai nhân tộc có thực lực chúa tể thiên địa hay không, chỉ nói đến hậu duệ, ta có mấy người hậu duệ chứ?"

Kế Đô nghe vậy thì sững sờ.

Phong Thần – Đế Sát có rất ít dòng dõi, chỉ có vài vị mà thôi, cũng không thành lập bộ lạc gì cả, cơ bản không cần Phong Thần chăm nom.

Một hậu duệ của hắn là Phong Hậu Thường Tiên, thậm chí là một trong lục tướng của Huyền Hoàng thủy đế; một hậu duệ khác là Phong Bá Phi Liêm, lại có quan hệ rất tốt với Lê Tham.

Cũng trong khoảnh khắc này, nội tâm Kế Đô sinh sôi báo động cực hạn.

Là nữ nhân Vấn Tố Y kia, Thái Sơ Băng Luân của nàng đã đột phá phòng ngự của Kế Đô, bỗng nhiên chém rụng chân phải của Kế Đô.

Điều này cũng khiến cho nửa người dưới của Kế Đô bị đóng băng, vô số hàn lực men theo kinh mạch xông vào cơ thể.

Kế Đô rốt cuộc cũng tuyệt vọng.

Hắn bị Phong Thần – Đế Sát đánh lén, vốn đã rơi vào cảnh gần chết, lúc này lại trúng một kiếm của Vấn Tố Y, đã không còn khả năng sống sót.

Hắn lại không do dự, quay đầu trợn mắt nhìn Phong Thần, trong mắt tràn đầy căm hận.

Ngay khi Phong Thần ra tay, thần khu của Kế Đô đã nổ tung.

"Ta sẽ trở về! Không chết không thôi!"

Ngày hắn trở về, chính là giờ chết của Phong Thần!

Hắn hận kẻ này còn hơn cả nhân tộc.

Phong Thần – Đế Sát lại nở nụ cười tiêu sái, không thèm để ý chút nào, giơ tay thu thập nguyên chất đang bắn ra bốn phương tám hướng.

Hắn nắm giữ tất cả động năng trong thiên địa, khoảng cách lại gần trong gang tấc.

Kế Đô muốn học Táng Thiên, tự bạo thần khu trước mắt hắn, quả thực là ngây thơ.

Mà sau khi thu thập được gần nửa nguyên chất của Kế Đô, Đế Sát liền đưa mắt nhìn Vấn Tố Y một chút.

Ánh mắt hắn lấp lóe, nội tâm đang tính toán.

Vấn Tố Y hấp thu nguyên chất Băng Thần, nguyên chất Hàn Phong đã vô hạn tiếp cận Tổ thần, thậm chí có thể sánh vai với Tổ thần.

Nhưng Tiên Thiên Thần Thể của nàng chỉ là vĩnh hằng trung vị, chỉ miễn cưỡng đến bờ vĩnh hằng thượng vị.

Dưới tình huống Vấn Tố Y không ngưng tụ ngôi sao, Phong Thần có tự tin bắt được nàng trong vòng 10 hiệp.

Tuy nhiên…

Phong Thần – Đế Sát nhìn chín đạo long khí vờn quanh người Vấn Tố Y.

Vị Tây cung hoàng hậu này đang dựa vào long khí để hàng lâm phàm giới.

Long khí tinh khiết và mạnh mẽ kia, đã bù đắp khuyết điểm của Vấn Tố Y.

Phía sau Vấn Tố Y còn có 9 thanh kiếm màu đỏ tươi đang qua lại.

Sở Hi Thanh đang một mình đối kháng Xa Nguyên, lại đưa phân thân hóa thể đến nơi này.

Ngoài ra, Thanh Long Tinh Quân cũng đang nhìn chằm chằm xuống phàm giới, kho vũ khí của Lê Tham đã mở rộng trên bầu trời.

Phong Thần – Đế Sát biết thành Vọng An còn có tứ đại thần thú hộ quốc lả Kỳ Lân, Đằng Xa, Bồ Lao và Trào Phong.

Còn có một Sở Vân Vân hành tung không rõ.

Thần Châu nhìn như trống vắng này, thật ra cực mạnh, vững như Thái Sơn!

Điều này cũng là lý do vì sao Phong Thần – Đế Sát lại chọn Kế Đô để ra tay.

Bởi vì dù hắn có liên thủ với Kế Đô, cũng không có bất kỳ cơ hội nào.

Phong Thần – Đế Sát lại cười một tiếng: “Ngươi giúp ta nói với Sở Hi Thanh, hắn thật sự có thể tính toán không bỏ sát sao? Hỗn độn thật sự như hắn mong muốn sao?”

Hắn còn chưa dứt lời, đã hóa thành cuồng phong và biến mất tại chỗ.

Chương 2662 - Như Ý (2)

Chốc lát sau, Phong Thần – Đế Sát hiện thân trên một vùng biển rộng.

Tham Lang Tinh Quân chạy trước một bước vừa hay lướt qua cạnh hắn.

Tham Lang phát hiện bóng người Đế Sát thì hơi do dự, vẫn bất đắc dĩ phải tiến đến bên cạnh.

Hắn vác đại đao, sắc mặt lạnh lẽo, nói với vẻ khó chịu: “Phong Thần bệ hạ đến tìm ta?”

Tên này có thể phóng hỏa, lại không cho hắn đốt đèn?

“Ta không phải âm Thần, Hư Thần, không định làm gì ngươi.” Đế Sát chắp tay sau lưng, nhìn bầu trời: “Ngươi muốn lấy nguyên chất của Dục Vọng chi chủ cũng được, nhưng phải giúp ta một chuyện. Nếu làm thỏa đáng, ta đảm bảo không ai trong thiên địa này có thể làm gì ngươi.”

Tham Lang đã đoán được Đế Sát muốn mình làm gì, hắn không chút biến sắc hỏi: “Ngài nói trước đi.”

“Tiếp theo, Vấn Tố Y nhất định sẽ ngưng tụ sao ở phương bắc.” Đế Sát chỉ chỉ tinh không: “Giúp ta ngăn cản, không thể để nàng thành công. Đương nhiên, không chỉ mình ngươi, khi đó đám người Tử Vi cũng sẽ ra tay.”

Ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn Tham Lang: “Chúng ta đều bị thằng ranh Sở Hi Thanh kia đùa giỡn trong lòng bàn tay, ngươi không tức giận sao?”

Tham Lang lại không đáp lại như dự đoán của hắn, trái lại còn nở nụ cười đầy răng năng: “Phong Thần bệ hạ, ngươi phải biết mũi của Lang tộc chúng ta rất thính, ta còn là Thánh Giả Khứu Thiên chi pháp.”

“Hả?” Đế Sát kinh ngạc nhướng mày: “Vậy thì sao?”

Nếu bàn về năng lực cảm ứng, Phong Thần hắn cũng là nhân vật đỉnh cao trong thiên địa.

“Khi đó ngươi không cảm ứng tình hình trong sơn mạch đúng không? Khi đó ta ngửi thấy một mùi vị rất quen thuộc, rất rất quen thuộc. Ngươi đoán là ai?”

Tham Lang nhìn Đế Sát, đôi mắt màu xanh lục ngậm lấy vẻ châm biếm: “Là Táng Thiên! Chiến thần Táng Thiên! Hắn không chết, hoặc là đã trở về!’

Đế Sát lập tức quay người, nhìn về phía Thiết Bích sơn mạch.

“Không thể nào, chuyện này tuyệt đối không thể!”

Đế Sát khó mà tin nổi, nơi đáy mắt lộ ra vẻ kiêng kỵ.

Hắn tận mắt nhìn thấy Táng Thiên chết trận!

Chân linh của Táng Thiên đã tán trong thiên địa, không thể tụ lại nhanh như vậy được!

Đế Sát lập tức nhíu mày: “Trở về thì đã sao? Nhân tộc không có vốn liếng giúp hắn khôi phục lại thời kỳ toàn thịnh.”

“Nhưng mà ngươi không dám mạo hiểm, đúng không? Ta cũng vậy.” Tham Lang tiếp tục bỏ chạy về phía bắc tinh không: “Hiện giờ ta muốn trở về, đóng cửa tự thủ. Nếu ngươi ép ta, vậy chính là cá chết lưới rách.”

Hắn đoán là Đế Sát sẽ không tiêu hao thời gian quý giá lên người mình.

Sau đó cũng như dự đoán của hắn, mãi đến khi Tham Lang Tinh Quân bay lên chín tầng mây xanh, Đế Sát vẫn không có bất kỳ động tác nào.

Nhưng sau đó, Tham Lang chợt dừng lại, nhìn về phía vị trí trung ương của tinh không vô ngần.

Mặt trời và mặt trăng vẫn nằm trong trạng thái tối tăm kia, lúc này lại hiện ra một góc.

Tham Lang Tinh Quân không khỏi cười khẽ một tiếng, như bất đắc dĩ, như là tự giễu.

Âm Thần – Nguyệt Hi lại tiếp tục Điên Đảo âm Dương vào lúc này.

Đúng lúc thi tai bùng phát, các thần không rảnh quan tâm chuyện khác, Xa Nguyên cũng không còn hơi sức để ngăn cản.

Đây quả thực là thời cơ tuyệt vời!

Xa xa, Đế Sát cũng cực kỳ đau đầu.

“m thần!”

Hắn biết tình hình bây giờ càng rắc rối hơn rồi.

Nếu như điều này cũng nằm trong dự tính của Sở Hi Thanh, như vậy…

…

“Cheng!”

Trong hư không, Sở Hi Thanh đẩy Thần Vũ kiếm của Xa Nguyên ra.

Đây là thần binh cấp Tổ thần, uy lực cực kỳ đáng sợ.

Xa Nguyên chính là dựa vào Thần Vũ kiếm này, mới có thể sử dụng Thái Hư chi pháp sau khi bị Thần Khế thiên bi ‘mượn’ mất.

Lúc trước Sở Hi Thanh vẫn đề phòng, không cho binh khí của mình giao phong chính diện với thanh kiếm này của Xa Nguyên.

Nhưng thời khắc này, sau khi Sở Hi Thanh đẩy lùi kiếm của Xa Nguyên, Thiên Tâm Tru Huyền đao trong tay hắn lại không hề tổn hại.

Thần thái của hắn ngày càng thong dong, không còn chật vật và vất vả như ban đầu.

“Hay cho Như Ý chi pháp!’

Xa Nguyên mặt không đổi sắc, nội âm lại cực kỳ âm trầm.

Đây là do nghi thức Như Ý của Sở Hi Thanh lại tiến thêm một bước, sinh sôi lượng lớn nguyên chất Như Ý.

Sở Hi Thanh lấy Như Ý chi pháp cường hóa thần binh, làm chúng vượt qua cấp độ, có thể đối kháng với thần khí như Thần Vũ kiếm.

Sở Hi Thanh lại dành chút thời gian, nhìn vào cột nguyên chất của mình.

Nguyên chất: Hỗn Độn (47), Đao đạo (34), Nhai Tí (50), Tru Thiên (41), Như Ý (48), kim cương (28), vĩnh hằng (29), bất diệt (28), Trảm Thiên (31), Trụ Thiên (35), Tiệt Thiên (35), Nghĩ Thiên (27), Hàn Thiên (27), Phong Thiên (27), Cấm Thiên (23), Đống Thiên (24), Đại Nhật (30).

Nguyên chất Hỗn Độn vẫn còn tăng lên, pháp môn căn cơ sẽ sinh sôi nguyên chất gấp mấy lần, cái này không phải nói giỡn.

Dù Sở Hi Thanh đã gia tốc quá trình đăng thần, từ bỏ một phần thu hoạch, nhưng nguyên chất Hỗn Độn vẫn có khả năng cao tăng lên cấp Tạo Hóa.

Ngoài ra, nguyên chất Như Ý của hắn cũng đã tiếp cận cấp Tạo Hóa.

Còn cả nguyên chất Tru Thiên cũng vượt qua ngưỡng cửa Thái Thượng, cũng chính là bậc cửa cấp Tổ thần.

Điều này chứng tỏ mọi chuyện đang biến hóa theo dự đoán của hắn.

Hỗn độn trong lòng bàn tay, như ý tùy tâm!

“Như ý như ý, như tâm ý ta.” Sở Hi Thanh cười khẽ một tiếng: “Nếu như thế giới này đều theo tâm ý ta. Như vậy bây giờ đại quân của Thiên đế đời đầu Thần Chân Như đang trên đường tập kích Thái Hư thần cung rồi, đây chính là cơ hội nàng vẫn chờ đợi, là cơ hội duy nhất để cướp đoạt ‘Tạo Hóa chi môn’.”

Tạo Hóa chi môn… chính là quyền bính của các đời thiên đế.

Thứ này cũng xuất từ tay Thần Chân Như, công dụng tương tự với Khư Hạch trên mi tâm của Sở Hi Thanh, nhưng lại mạnh hơn rất nhiều.

Người khống chế Tạo Hóa chi môn, có thể nắm giữ thiên đạo ở một mức độ nào đó.

Nhưng dựa theo quy tắc do Thần Chân Như đặt ra, chỉ có người được bảy phần mười Tinh Quân trong thiên địa này tán thành, thì mới có thể chấp chưởng Tạo Hóa chi môn.

Ngày xưa khi Thiên đế đời thứ chín Thần Vũ chấp chưởng Tạo Hóa chi môn, lực lượng có thể tương đương với hơn nửa cái Tạo Hóa chi chủ.

Nếu không bị Cửu Phượng bán đứng, để Tạo Hóa chi môn thoát khỏi sự khống chế của Thần Vũ, hắn vốn đứng ở thế bất bại.

Sau khi Thái Hạo ngã xuống, Tạo Hóa chi môn lại rơi vào tay Cung Thần – Thiên Nghệ, sau đó bị Xa Nguyên cướp đoạt.

Nhưng mấy vị Tổ thần vẫn tranh chấp không ngừng, cha con Hư Thần và Tử Vi mãi không thể trở thành thiên đế chân chính, cũng không thể chân chính chưởng khống Tạo Hóa chi môn.

“Nếu như ta đoán không sai.”

Sở Hi Thanh dốc sức chống lại Xa Nguyên, trong con ngươi hiện lên một tia kỳ dị: “Tạo Hóa chi môn kia cũng là mấu chốt để ngươi thành tựu Tạo Hóa?”

Hiện giờ, Xa Nguyên còn có thể ngồi yên được sao?

Xa Nguyên lại mặt không cảm xúc, khí tức lạnh lẽo như băng: “Trước khi Thần Chân Như công hãm Thái Hư thần cung, đã đủ để giết ngươi rồi!”

Hắn đã cảm ứng được, khí tức và sát ý của Kim Thần – Bạch Chúc, Hỏa Thần – Diễm Dung và Phong Thần – Đế Sát ở gần đây.

Chương 2663 - Tam sinh vạn vật

Sở Hi Thanh cũng cảm ứng được khí cơ ác liệt của mấy vị Tổ thần.

Trong lòng hắn âm thầm trào phúng, mấy vị này quả nhiên như dự đoán của hắn, đều không tiến vào Minh giới, không có dũng khí đi cứu vớt huynh trưởng Mộc Thần – Linh Uy của họ.

Cùng lúc đó, hắn cũng ý thức được, thời khắc gian nan nhất của mình đã đến.

Sở Hi Thanh đầu tiên là thở dài một hơi, lập tức mở Nguyên Dương Cửu Khiếu, thả hết lực lượng tích trữ bên trong.

Ngoài ra, hắn còn kích phát Táng Thiên thần huyết, làm cho lực lượng tiếp tục kéo lên cao.

Đã đến thời điểm liều mạng.

Thời điểm này còn không dùng Thần Lực Tái Thôi, chờ mấy vị Tổ thần liên thủ, chưa chắc đã có cơ hội sử dụng.

Khi Sở Hi Thanh dùng Thần Lực Tái Thôi 5 lần liên tiếp, huyết khí đã tràn ra khỏi cơ thể, làm Xa Nguyên cũng phải biến sắc.

Lúc này, đao cương như gương bạc của Sở Hi Thanh không chỉ tăng gấp ba lần, lít nha lít nhít trong hư không, mà ánh đao còn dày đặc gấp sáu lần. Từng đao từng đao phát nát thời gian không gian.

Lực lượng trên đao cũng càng bá đạo hơn, lấy Hỗn Độn làm chủ, dung hợp Như Ý và Tru Thiên chi pháp, 12 long khí quấn quanh. Còn mang theo Trừ Tà thần lôi sinh sôi từ Kim Cương chi pháp, khí thế cực kỳ ác liệt cuồng bạo.

Dù là Xa Nguyên, cũng không thể hóa toàn bộ đao lực thành hư vô.

Hắn chỉ có thể không ngừng vặn vẹo không gian, không ngừng thay đổi vị trí, né tránh lưỡi đao của Sở Hi Thanh.

Xa Nguyên cũng không thể chỉ công không thủ nữa.

Lực lượng và thiên quy hắn đánh về phía Sở Hi Thanh, đại đa số đều bị Sở Hi Thanh phản xạ lại, áp lực của Sở Hi Thanh đã giảm mạnh.

Bắt đầu từ khi Sở Hi Thanh ngưng tụ ra lượng lớn nguyên chất Nhai Tí, tầng thứ thiên quy của song phương đã không còn chênh lệch trên bản chất.

Mà võ đạo của nhân tộc, lại có thể cường hóa các loại thiên quy đến tận cùng, lợi dụng đến mức tận cùng.

Đắc biệt là Thần Ý Xúc Tử Đao!

“Đông Hoàng kính!”

Xa Nguyên nhìn chiếc gương đồng trôi nổi trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh với ánh mắt kiêng kỵ.

Đây là thần khí duy nhất đạt đến cảnh giới Tạo Hóa sau ‘Bàn Cổ thần phủ’.

Tại 1300 vạn năm trước, Đông Hoàng kính đã bị người kia đánh nát.

Nhưng bây giờ, chiếc kính này lại nghênh đón tân sinh, ẩn chứa thủ đoạn phản kích cuối cùng của Đông Hoàng với các thần!

Lấy Đông Hoàng kính làm chủ thể, tụ tập rất nhiều mảnh vỡ thần khí khác nhau, lấy Như Ý chi pháp làm căn cơ, kết hợp với Vạn Tin của Thần Chân Như, Mộng Ảo của Thiên đế đời thứ bảy Mộng Hoàng, còn cả Phù Trận của Thiên đế đời thứ sáu Thương Hoàng, từ đó tạo ra thần khí mạnh mẽ này.

Nó vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng lại mạnh hơn Đông Hoàng kính trước kia!

Càng tin tưởng thì càng mạnh sao? Càng mạnh thì lại càng thích làm gì thì làm, mộng ảo trở thành sự thật!

Ngày xưa, Thiên đế đời đầu Thần Chân Như chính là nhờ vậy, thần lực gần như đạt tới Tạo Hóa.

Khi nàng đánh mất niềm tin của mọi người, lực lượng liền rơi xuống đáy vực.

Vấn đề bây giờ là, có gần trăm tỷ bách tính nhân tộc Thần Châu đang tin tưởng hắn.

Tại Trung Thổ và toàn bộ tinh không, còn có vô số sinh mệnh và thần linh đang sợ hãi hãi.

Xa Nguyên liên tục giao phong với Sở Hi Thanh, không chỉ không thể xóa bỏ lực lượng Như Ý của Sở Hi Thanh, trái lại còn bị đối phương phản công lại.

Xa Nguyên nghĩ thầm, nếu như hôm nay hắn chỉ dùng sức một người, chỉ sợ là không thể làm gì Sở Hi Thanh.

Tuy nhiên…

Bồng!

Trước khi mấy vị Tổ thần chạy đến, Sở Hi Thanh lại chém ra một đao Thần Ý Cấm Nguyên!

Đây là chiêu thức do Sở Hi Thanh sáng tạo ở Vô Thiên Hắc Ngục.

Mục đích ban đầu là phản xạ uế khí chung quanh, tác dụng phụ chính là phản xạ cả nguyên linh thiên địa chung quanh.

Sau đó Sở Hi Thanh không ngừng hoàn thiện, lúc này đã có thể chế tạo một không gian 3 vạn dặm, không tồn tại một chút nguyên linh thiên địa nào.

Ngay khi Sở Hi Thanh chém ra một đao, toàn thân hắn lập tức bốc cháy.

Đó là Lục Bính thần hỏa kết hợp với Lục Đinh thần hỏa, Nhiên Thiên chi pháp và Dung Thiên chi pháp cấp Thánh Giả được Diễm Dung thôi phát đến cực hạn.

Đầu tiên là thiêu đốt huyết khí tràn ra cơ thể Sở Hi Thanh, lập tức lan tràn đến long khí quanh người hắn, tiếp đó lại từ ngoài vào trong, khuếch tán đến ngoại cương.

Sở Hi Thanh lấy một pháp ứng vạn pháp, lập tức phản xạ lại ngọn lửa này.

Hắn không thể phản xạ tất cả, nhưng có thể phản xạ phần lớn trong đó.

Nhưng số lửa còn lại cũng không phải chuyện nhỏ, Sở Hi Thanh dứt khoát hóa thân mặt trời, gia tăng nhiệt độ của thần khu, tất cả đều hòa thành Tiên Thiên Đại Nhật thần quang, rồi bắn ra ngoài.

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh bỗng nhiên chém ra một đao về phía một quang ảnh màu trắng đang lao về phía mình.

Đó là Kim Thần – Bạch Chúc cầm kiếm xuyên không mà đến.

Kiếm quang và đao quang của hai người va chạm trong hư không, lập tức đánh nát toàn bộ thời gian và không gian trong bảy ngàn dặm.

Thần cương quét ngang tất cả, hủy diệt tất cả!

Mũi kiếm của Bạch Chúc sắc bén đến khó tin.

Hắn không chỉ là Thánh Giả hệ Kim, còn là Vạn Phong chi chủ, Vnaj Duệ chi chủ! Là Thánh Giả Xuyên Thiên và Kiên Thiên chi pháp, là Chân Linh Vĩnh Hằng và Kính Thiên chi pháp.

Đao cương của Sở Hi Thanh đụng vào trước kiếm của Bạch Chúc là nổ nát.

Bạch Chúc hầu như xuyên qua tầng tầng đao cương, lại dễ dàng phá tan Thập Nhị Long Vĩnh Hằng của Sở Hi Thanh, gần như xuyên thủng lồng ngực của hắn.

Sở Hi Thanh không dám bị động phòng ngự trước mặt Bạch Chúc, phương pháp đối kháng của hắn chính là đối công.

Sở Hi Thanh liên tục bắn Tiên Thiên Đại Nhật thần quang, cũng dốc toàn lực để phản xạ thần lực của Diễm Dung về phía Bạch Chúc.

Hắn đã thôi phát 8 lần Thần Lực Tái Thôi, đồng thời lấy ý ngự đao, từng ánh đao như dải lụa liên tục chém về phía Bạch Chúc.

“Đao 26, Nhất!”

Đây là Tự Tại Cực Ý Đao do Sở Hi Thanh sáng tạo, tổng quát tất cả yếu quyết của đao phát, cùng với sự lý giải của bản thân với thiên đạo, sáng tạo ra quy tắc chung của Đao đạo!

Đao 26 cũng chính là vô cực chi đao!

Cái gọi là ‘Đạo sinh nhất’, đại đạo sinh ra được vô cực.

Vô cực là chỉ trạng thái nguyên thủy vô hình vô tượng của vũ trụ, cũng thay thể hỗn độn.

Sở Hi Thanh dùng Hỗn Độn chi pháp làm căn cơ, lấy Như Ý và Tru Thiên chi pháp làm pháp lực.

Trong tinh không liên tục bắn ra lôi quang điện hỏa xán lạn, Sở Hi Thanh lấy một địch ba, ánh đao bóng kiếm cuồn cuộn không ngừng.

Hai năm trước, Sở Hi Thanh đã suy nghĩ đến tình cảnh mình bị chúng thần vây công.

Vì vậy một chiêu Đao 26 này cực nhanh.

Mỗi một đao đều có uy lực không quá mạnh như cực chiêu Tru Thần, nhưng tốc độ lại gấp ba.

Trường đao của Sở Hi Thanh xuyên toa trong thiên địa, có thể xuyên qua ba ngàn thiên quy, không bị lực lượng thiên quy gò bó, cũng không bị thiên quy cản trở.

Nói đơn giản chính là gian lận, nhảy ra ngoài tất cả quy tắc.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Hi Thanh liền cảm ứng được song đao của mình không còn trôi chảy như trước, đao lực cũng giảm nhiều.

Năng lực phản xạ của đao cương cũng giảm bớt.

Đó là Động Thiên chi pháp của Đế Sát, điều khiển tất cả động năng trong trời đất!

Chương 2664 - Tam sinh vạn vật (2)

Sở Hi Thanh không chút do dự, lập tức thay đàn đổi dây.

“Đao 27, Nhị!”

Chung quanh hắn bỗng nhiên xuất hiện một mảnh âm dương ngư đồ khổng lồ.

Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị.

Đạo sinh ra vô cực, vô cực lại sinh ra âm dương, cũng là cái gọi dịch có thái cực, là sinh lưỡng nghi, là vô cực mà thái cực, quá trình hóa sinh vạn vật.

Tốc độ đao của Sở Hi Thanh chậm hơn một chút, nhưng hắn càng thong dong hơn.

Vạn sự vạn vật đều có hai mặt âm dương, Sở Hi Thanh có thể thông qua âm Dương chi pháp để can thiệp vào lực lượng của bốn vị Tổ thần.

Lực lượng âm Dương chậm rãi tuần hoàn quanh người hắn, giống như một chiếc cối xay khổng lồ, giúp hắn tá trừ và tiêu diệt thần lực của bốn thần.

Đáng tiếc, Sở Hi Thanh vẫn chưa nghiên cứu thấu triệt, còn chưa ngưng tụ ra thiên quy Thái Cực hoàn chỉnh.

Bằng không uy lực sẽ mạnh hơn gấp 10 lần!

“Thú vị!” Trong mắt Xa Nguyên hiện ra vẻ kỳ dị: “Ý nghĩ rất tốt, tổ tiên Thần Vũ của ngươi từng dung hợp âm dương, lấy làm thái cực, lại bị hai thần âm Dương liên thủ xé nát thiên quy Thái Cực này. Còn ngươi, âm dương chưa đủ, một đao này cũng thiếu rất nhiều.”

Chỉ chốc lát sau, Xa Nguyên bỗng nhiên vồ một cái, dĩ nhiên lại xé nát âm dương ngư đồ quanh người Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh lập tức đổi đao quyết.

“Đao 28, Tam!”

Nhị sinh tam… thiên địa âm dương giao hợp mà sinh tam.

Vạn vật đều cõng âm mà ôm dương, âm dương điều hòa.

Cái gọi là Tam, là chỉ các loại trạng thái do khí âm dương giao hợp và xung đột sinh ra, là quá trình lưỡng nghi sinh tứ tượng.

Sở Hi Thanh thậm chí còn diễn sinh ra lực lượng tứ tượng.

Đây không phải là chỉ Tứ Tượng tinh quân, mà là bốn loại sức mạnh kim mộc thủy hỏa.

Nhưng một chiêu này của Sở Hi Thanh lại bị phá giải nhanh hơn.

Đế Sát nắm giữ Động Thiên chi pháp, khiến các loại sức mạnh của Sở Hi Thanh xung đột lẫn nhau, thậm chí là chảy ngược, để đao quyết của hắn tan rã trong giây lát.

Nhưng thời khắc này, Đế Sát lại hơi biến sắc mặt.

Lúc này, Sở Hi Thanh đã thôi phát 10 lần Thần Lực Tái Thôi.

Thần lực mạnh mẽ kia đã vượt qua đế quân! Đã đủ để chống đỡ thiên quy mạnh mẽ và lượng lớn nguyên chất của Sở Hi Thanh.

Nhưng điều khiến Đế Sát hoảng sợ là, hắn phát hiện ba đao kia của Sở Hi Thanh đều là súc thế cho chiêu tiếp theo.

“Cẩn thận!”

Bóng người của Đế Sát dĩ nhiên lại lui ra ngoài vạn dặm trong nháy mắt.

Cũng trong khoảnh khắc này, một đạo hồ quang óng ánh bắn từ mặt trời do Sở Hi Thanh hóa thân, sinh hóa ra vạn sự vạn vật ở trước mặt các thần.

“Đao 29, Vạn!”

Sở Hi Thanh rút ra hàng ngàn hàng vạn loại thiên quy từ trong Hỗn Độn chi pháp của mình, lấy đao điều động và tụ hợp, căn cứ lực lượng của tứ đại Tổ thần mà biến hóa.

Như Ý chi pháp của hắn lại khiến cho tất cả các loại thiên quy vận chuyển theo phương thức hắn muốn!

Đế Sát muốn thao túng động năng, hắn lại làm cho tất cả động năng rối loạn vô trận tự, đến tận khi thoát khỏi sự khống chế của Đế Sát.

Xa Nguyên muốn vặn vẹo không gian, như vậy hắn dứt khoát để thiên địa vặn vẹo nhiều hơn, cho tận khi quy về Hỗn Độn.

Diễm Dung muốn đốt hắn, vậy thì dùng Như Ý chi pháp thay đổi thien quy Nhiên Thiên, có thể phản xạ dễ dàng hơn.

Bạch Chúc muốn xuyên thủng tất cả, vậy thì hắn để cho thiên địa và bản thân biến thành cái sàng, mỗi một hạt nguyên tử đều tràn ngập lỗ thủng. Để ngươi không có gì để xuyên, xuyên cũng không tạo thành tổn thương.

Mấy người Xa Nguyên và Diễm Dung còn chưa để ý, nhưng chỉ mấy hơi thở sau, bọn họ cũng lùi ra ngoài vạn dặm.

Chiêu này có Sở Hi Thanh vốn súc thế từ ba chiêu khác, uy thế vô cùng kinh khủng.

Trong quá trình vận đao, đao lực càng ngày càng mạnh, kéo dài vô tận, giới hạn tối đa là vô cùng.

Càng kéo dài, đao thế đao ý đao uy càng đáng sợ, càng mạnh, liên tục không ngừng, làn sóng sau mạnh hơn làn sóng trước.

Sắc mặt của mấy vị Tổ thần đều cực kỳ khó coi.

Đặc biệt là Diễm Dung, ngoại trừ kinh ngạc và kiêng kỵ ra, hắn còn ngậm lấy vô tận phẫn hận.

Điều này, một là do ấu tử của hắn chết trong tay nhân tộc; hai là trận ác chiến này, Sở Hi Thanh hoàn toàn không để hắn vào mắt, toàn bộ quá trình đều mặc hắn đốt, mặc hắn đánh, làm gì cũng mặc.

Tên này còn phản xạ quá nửa lực lượng của hắn, dùng để áp chế Bạch Chúc.

Diễm Dung lòng như sóng lớn chập trùng, chỉ Nhai Tí chi pháp thì không thể nào mạnh như vậy được.

Võ đạo của nhân tộc dĩ nhiên lại có thể mạnh đến mức này!

“Ầm!”

Đó là Bạch Chúc, vị này vẫn đang chống đỡ đao triều ngập trời của Sở Hi Thanh.

Ánh mắt hắn âm lãnh: “Ba người các ngươi còn nghĩ gì? Rốt cuộc đang chờ ai? Đã đến nước này, lẽ nào Xa Nguyên ngươi còn vọng tưởng Lôi Thần và Huyền Vũ bọn họ sẽ nghe lệnh ngươi? Các ngươi còn giữ sức, như vậy ta sẽ rút lui.”

Thật ra Bạch Chúc rất muốn Diễm Dung rút lui, người huynh trưởng này của hắn không thể làm gì Sở Hi Thanh, trái lại còn gây phiền cho bọn họ.

Bốn người liên thủ, trong vòng 50 hô hấp lại không thể tổn thương Thập Nhị Long Vĩnh Hằng của Sở Hi Thanh dù chỉ một lần, khiến Bạch Chúc giận không nhịn nổi.

Xa Nguyên hưởng ứng đầu tiên, ngực hắn bỗng xuất hiện một chiếc gương, khảm vào nơi trung ương thần khu.

Khi Xa Nguyên đánh một trảo về phía Sở Hi Thanh, Thập Nhị Long Vĩnh Hằng kia liền vỡ nát.

Thập Nhị Long Vĩnh Hằng liên tục tái sinh, lại xuất hiện trước mặt họ lần nữa.

Lúc này Đế Sát cũng chống lại ánh đao đầy trời của Sở Hi Thanh, xuất hiện sau lưng Sở Hi Thanh.

“Ầm!”

Lúc này, chẳng những Thập Nhị Long Vĩnh Hằng bị phá nát, 12 Hoàng Long quanh người Sở Hi Thanh cũng kêu rên, các khe hở lân phiền tràn ra tơ máu.

Chỉ là sau khi Sở Hi Thanh phát động 12 lần Thần Lực Tái Thôi, tốc độ tái sinh của Thập Nhị Long Vĩnh Hằng lại nhanh đến khó tin nổi.

12 Hoàng Long cũng khôi phục như cũ, để tứ đại Tổ thần nhíu chặt lông mày.

Cùng lúc đó, ngoài vạn dặm tinh không.

Lôi Thần – Thiên Bá đang trốn trong hư không, bình tĩnh quan sát trận đại chiến này.

Ánh mắt hắn tràn đầy khó tin: “Khó có thể tin được, vị Thánh hoàng đời thứ tư này lại có thể chiến với đám Xa Nguyên đến mức này.”

Huyền Vũ Tinh Quân đứng bên cạnh cũng gật đầu: “Chỉ có thể nói Thần Ý Xúc Tử Đao chuyên về quần chiến, quả là danh bất hư truyền, dù là Tổ thần, dưới tình huống tầng thứ ngang nhau cũng không thể làm gì hắn. Huống hồ Hỗn Độn, Như Ý và Nhai Tí chi pháp của vị này đã tiếp cận ngưỡng cửa Tạo Hóa! Đúng rồi, hắn đã là Thánh Giả Tru Thiên rồi!”

Huyền Vũ Tinh Quân lập tức bóp trán nói: “Thiên Bá, Kim Thần bệ hạ vừa nhắc đến tên hai người chúng ta.”

Nếu thật sự ngồi yên không để ý tới, sống chết mặc bây, Huyền Vũ

Tinh Quân cảm thấy nội tâm hơi băn khoăn.

Chương 2665 - Ngụy nguyên chất

Lôi Thần – Thiên Bá không khỏi liếc nhìn Huyền Vũ Tinh Quân một chút.

Hắn vốn coi như không nghe thấy câu nói kia của Bạch Chúc.

“Huyết mạch Bàn Cổ gà nhà đá nhau, anh em trong nhà cãi cọ, người ngoài như chúng ta không tiện nhúng tay vào.”

Lôi Thần – Thiên Bá lắc lắc đầu: “Nếu ngươi cảm thấy băn khoăn, có thể chạy tới tham chiến.”

Đừng kéo hắn vào mấy chuyện tìm chết này…

Nhưng Thiên Bá đoán Huyền Vũ sẽ không mất lý trí như vậy.

Vấn Tố Y đã lên phía bắc tinh không, trong khoảnh khắc này, nàng đã đánh nát hai ngôi sao Văn Khúc và Thiên Quyền, đang tấn công sao Huyền Minh do Băng Thần – Huyền Đế để lại, thế không thể đỡ, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Mà Huyền Vũ Tinh Quân là một trong các thủ lĩnh của các thần phương bắc, lại ngồi yên không thèm để ý.

Chẳng lẽ Huyền Vũ không biết, Vấn Tố Y có dã tâm tái tạo Bắc Thần cửu tinh sao?

Tên này biết rõ, nhưng vẫn án binh bất động ở đây.

Không! Không chỉ án binh bất động, tên Huyền Vũ này thậm chí còn âm thầm trợ giúp Vấn Tố Y quét ngang phương bắc.

Huyền Vũ nghe vậy thì thở dài: “Như ngươi nói, chúng ta đều là người ngoài. Vì vậy ta rất lo lắng, trận chiến này ai thắng ai thua, chỉ sợ chúng ta đều không ổn.”

Lúc này Lôi Thần – Thiên Bá mới hiểu ra.

Huyền Vũ này thật sự không hổ là một tên thâm trầm.

Câu vừa rồi của Huyền Vũ có 2 nghĩa.

Một là muốn liên thủ đồng minh với hắn, mưu đồ tự vệ.

Hai là ám chỉ Lôi Thần hắn, hai người họ đã đắc tội với mấy vị Tổ thần này rồi.

Hắn suy tư, hỏi: “Chẳng lẽ Huyền Vũ Tinh Quân cũng nhận được chiếu thư sắc phong của Sở Hi Thanh?”

Ánh mắt Huyền Vũ Tinh Quân lấp lóe: “Nhận được, vị Thánh hoàng này rất hào phóng. Hắn sắc phong ta làm Chấp Minh Thần Quân, CHân Vũ Đăng Ma đại đế.”

Lôi Thần – Thiên Bá suy tư: “Chân Vũ Đăng Ma đại đế? Đúng là hào phóng, vị cách không giảm mà còn tăng. Vị bệ hạ này, thực sự là thủ đoạn không tầm thường.”

Sở Hi Thanh cũng cho hắn một chiếu thư sắc phong, hứa hẹn là ‘Đô Thiên Vạn Lôi Phổ Hóa thiên tôn’.

Tuy vị cách tương đương với Lôi Thần – Thiên Bá bây giờ, nhưng trên danh nghĩa, hắn chính là chủ của tất cả Lôi pháp trong thiên hạ.

Sở Hi Thanh chỉ dùng hai phần chiếu thư này, liền để bọn họ đứng yên ở đây, vẫn do dự không quyết.

“Ta hiểu đại khái rồi.” Lôi Thần – Thiên Bá chắp tay sau lưng: “Ngươi thu được chiếu thư, nhưng vẫn cảm thấy bất an đúng không?”

“Sở Hi Thanh được xưng là nói lời giữ lời, điểm này thì ta rất tin tưởng. Mà Long tộc, Phượng tộc, Hổ tộc cũng thuộc tộc duệ Hỗn Độn, tương lai chúng ta muốn tự vệ cũng không khó.” Huyền Vũ mỉm cười: “Nhưng mà không công không nhận lộc, nhân tộc nắm thiên hạ, chúng ta lại không lập công, thử hỏi tương lai chúng ta có thể yên tâm đứng trong thiên đình mới sao?”

Lôi Thần – Thiên Bá nghe vậy thì lại bất ngờ: “Ngươi đang khuyên ta giúp hắn? Ngươi coi trọng Sở Hi Thanh như vậy? Cho rằng hắn sẽ thắng?”

Huyền Vũ này, xưa nay đều không thấy thỏ thì không thả chim ưng, sao hôm nay lại vội vàng như vậy?

Hắn nhìn Sở Hi Thanh: “Tình hình của hắn không ổn lắm.”

Tuy rằng hôm nay Sở Hi Thanh một mình đối đầu với bốn Tổ thần làm hắn rất kinh ngạc.

Nhưng trong 50 cái hô hấp mà họ nói chuyện, Thập Nhị Long Vĩnh Hằng của Sở Hi Thanh đã vỡ nát 27 lần.

“Ta không xác định hắn có thể thắng hay không, nhưng vạn vật vạn sự trên thế gian này, đều không thoát khỏi hai chữ lợi và hại. Lôi Thần cho rằng, nếu như chúng ta trợ giúp, thì phần thắng của hắn sẽ cao bao nhiêu? Có hi vọng chống đỡ được đến khi Thánh hoàng đời thứ ba và Nam Cực Trường Sinh đại đế chạy đến không? Còn nếu như Sở Hi Thanh chết ở đây, nhân tộc muốn liều chết một kích, các thần sẽ phải trả giá đắt như thế nào?’

Huyền Vũ hơi lắc đầu, sắc mặt ngưng trọng: “Ta cũng không phải vì vinh nhục vì một mạch Huyền Vũ, mà là vì thế giới này. Lôi Thần bệ hạ, Sở Hi Thanh đã có ba loại nguyên chất đạt đến biên giới Tạo Hóa. Không lâu sau, hắn nhất định sẽ vượt qua Đông Hoàng!”

Lôi Thần – Thiên Bá nghe vậy thì sững sờ, rơi vào suy ngẫm.

Trong đầu hắn hiện lên một câu nói.

Dệt hoa trên gấm, không bằng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Đây mới là lời thật lòng của Huyền Vũ nhỉ?

Hôm nay, nếu các thần Bàn Cổ thắng, dòng dõi của Lôi Thần và Huyền Vũ bọn họ khó tránh khỏi vận mệnh bị các thần đưa đi tử chiến với nhân tộc.

Các thần Bàn Cổ sẽ không cho phép họ do dự, nhất định sẽ dùng mạng của họ để tiêu hao nhân tộc.

Nhưng nếu nhân tộc thắng thì sao?

Sở Hi Thanh một người một đao, đã có thể trấn áp ngàn tỷ đại quân trong tinh không.

Ánh mắt Lôi Thần – Thiên Bá bắt đầu lấp lóe.

…

Cùng lúc đó, ở Vô Tướng thần sơn.

Lý Trường Sinh đang đứng trên 105.000 trượng, ngưng thần nhìn trận đại chiến kia.

Đây chỉ là tầng mây thứ tám, Lý Trường Sinh lại không thể bay lên cao hơn để quan sát.

Dư âm của cuộc chiến kia đang liên tục xé rách chín tầng mây, xung kích phàm giới.

Bên thành Vọng An đã tổn thất nặng nề, dù Sở Hi Thanh đã bố trí trận pháp khổng lồ ở thành Vọng An, nhưng vẫn không thể trừ khử hết thần lực của năm người.

Có người nói quanh thành Vọng An đã tàn tạ khắp nơi.

May mà Đại Luật đã dự kiến được từ trước, đã thu nạp dân chúng chung quanh vào trong thành.

Vô Tướng thần tông cách thành Vọng An hơn 7 vạn dặm, nhưng cũng chịu xung kích rất lớn.

Nhất là tầng mây thứ chín, chỉ một chút dư âm thôi, cũng có thể làm cho một võ tu nhất phẩm ngã xuống.

Thật ra bản thân Lý Trường Sinh chịu được.

Hắn đã vào Siêu Phẩm, thực lực tuy không biến thái như Sở Hi Thanh, nhưng cũng có thể đuổi sát vĩnh hằng trung vị, không kém Vấn Tố Y năm đó.

Nhưng chư vị trưởng lão bên cạnh hắn thì không chịu nổi, tầng tám đã là cực hạn của họ.

Lý Trường Sinh cảm khái, tự hào không thôi: “Độc chiến bốn Tổ thần, không hổ là đệ tử kiệt xuất nhất của Vô Tướng thần tông ta.”

Đây quả thực là một Táng Thiên khác!

Nếu như Sở Hi Thanh có thể hoàn thành tất cả nghi thức đăng thần, nhất định sẽ mạnh hơn Táng Thiên rất nhiều.

“Bệ hạ dĩ nhiên có thần uy bực này!” Thanh Hư Tử cũng bình tĩnh nhìn phía chân trời: “Nếu không có cơn đau róc xương từ cương phong, ta còn cho rằng mình đang nằm mơ. Khó mà tin nổi! Khó mà tin nổi!”

Với thị lực của hắn, thật ra cũng không nhìn ra cái gì.

Chỉ biết hiện giờ, Sở Hi Thanh đang độc chiến tứ đại Tổ thần Bàn Cổ.

Dưới tình huống không có bất kỳ sự giúp đỡ nào, ác chiến với bốn vị

Tổ thần.

Trong đó, Xa Nguyên, Bạch Chúc, Đế Sát còn là những kẻ mạnh nhất trong 12 Tổ thần.

Ngày xưa, Huyền Hoàng thủy đế cũng chỉ đến thế mà thôi…

Không! Dù là Huyền Hoàng thủy đế cũng không có chiến tích như vậy.

Thanh Hư Tử lại nhớ đến năm đó, khi hắn nhìn thấy Sở Hi Thanh.

Khi đó, hắn biết Sở Hi Thanh là thiên tài vạn người chưa chắc có một, tương lai chắc chắn sẽ chấn hưng Vô Tướng thần tông.

Thanh Hư Tử lại không ngờ, Sở Hi Thanh dĩ nhiên lại đạt đến trình độ này trong thời gian ngắn như vậy.

Chương 2666 - Ngụy nguyên chất (2)

“Đúng là khó mà tin nổi!” Tố Phong Đao lại rất nghiêm túc, hiển nhiên không lạc quan: “Nếu tiếp tục như vậy, bệ hạ sẽ chết trong hai khắc.”

Hắn sẽ tiêu hao hết tất cả năng lực thiên phú, cuối cùng nghênh đón tử vong.

“Sở Vân Vân đâu?” Ngạo Quốc thấy rất lạ: “Vân Vân không đến Minh giới, như vậy nàng đang ở đâu?”

Lúc này, Sở Vân Vân không nên liên thủ và trợ giúp Sở Hi Thanh sao?

Ngạo Quốc rất tin tưởng, với thiên tư của Sở Vân Vân, lực lượng hẳn là sẽ không thua kém Sở Hi Thanh quá nhiều.

Vị này còn nắm giữ Khai Thiên chi pháp, trợ giúp kiềm chế một Tổ thần là không có vấn đề.

“Ta cũng rất tò mò. Trận chiến quan trọng nhất, sao Vân Vân lại vắng mặt?” Lư Thủ Dương vuốt râu: “Nhưng ta tin bệ hạ đã có tính toán, có an bài khác với Sở Vân Vân. Đừng quên tứ đại thần thú hộ quốc vẫn ở thành Vọng An, thời khắc khẩn cấp, họ cũng có thể cứu viện.”

Cái gọi là tứ đại thần thú hộ quốc, tự nhiên là Kỳ Lân, Đằng Xà, Bồ Lao và Trào Phong.

Mọi người nghe vậy lại không lạc quan lắm.

Trận đại chiến trong tinh không, rõ ràng là đã vượt qua cấp bậc đế quân.

Bốn vị này tuy đều là đế quân, nhưng Trào Phong và Đằng Xà đều có tính tình ôn hòa, không thích chiến đấu, nên mới sống sót sau hai lần đại chiến nhân thần.

Tại thời kỳ đỉnh phong, Bồ Lao rất mạnh, nhưng hiện giờ văn đạo không xương, lực lượng của hắn đã không bằng trước kia.

Chỉ có một mình Kỳ Lân là có năng lực nhúng tay vào.

Nhưng dù là vị này ra tay, có lẽ cũng chỉ sống qua hai ba hiệp.

“Bốn vị đó thì thôi, họ còn phải bảo vệ thành Vọng An và Thần Châu.” Ngự Vân Tưởng cau mày: “Vì sao Vấn Tố Y cũng không tham gia?”

Vấn Tố Y cũng có thực lực đuổi sát Tổ thần.

Vị này cũng có thể giúp Sở Hi Thanh kiềm chế một Tổ thần.

Nhưng Vấn Tố Y lại đi phương bắc, đang thảo phạt các ngôi sao phía bắc tinh không.

“Lư trưởng lão nói bệ hạ đã tính trước là đúng.” Lý Trường Sinh khẽ mỉm cười: “Vấn Tố Y phụng lệnh Hi Thanh dẹp phương bắc, xây dựng Thất tinh bắc đẩu. Nếu nàng yên tâm với Sở Hi Thanh, vậy chứng tỏ vị Tây cung nương nương này cho rằng Hi Thanh sẽ thắng.”

Hắn biết chuyện này, là do đã nhận được chiếu thư của Sở Hi Thanh.

Sau khi Vấn Tố Y đánh nát sao Liêm Trinh, lập tức đăng thần, ngưng tụ Ngọc Hành trong thất tinh bắc đẩu.

Thất tinh bắc đẩu… chính là mấu chốt để Sở Hi Thanh nắm giữ tinh không trong tương lai.

Mà vị Tây cung nương nương kia, đã hợp Thiên Khôi và Thiên Xu làm một, trở thành Thiên Xu trong thất tinh bắc đẩu, khống chế 407 ngôi sao chung quanh, trở thành vùng sao sáng nhất thiên địa.

Mạnh như Tham Lang Tinh Quân, sau này cũng bị nhét vào trong Thiên Xu, trở thành thuộc hạ Vấn Tố Y.

Sở Hi Thanh đã có năng lực bố cục cho tương lai, chứng tỏ rất tự tin với trận chiến này.

Tuy nhiên Lý Trường Sinh không hiểu tự tin của Sở Hi Thanh đến từ đâu.

“Hi vọng là vậy.”

Tố Phong Đao nắm chặt đao bên hông.

Loại cảm giác vô lực, không giúp được gì này, khiến nàng rất mất mát.

Sau đó nàng lại nhìn vầng mặt trời ngày càng chói mắt, và vầng trăng sáng ngày càng ảm đạm kia.

Ngoài ra còn cả Thái Hư thần cung, đây cũng là hai nơi Tố Phong Đao quan tâm, cũng là nơi quyết định thời cuộc thiên hạ.

Khi nàng ngưng thần quan sát, bỗng nhiên lại ‘A’ một tiếng, lại nhìn về phía Sở Hi Thanh.

Nàng phát hiện một đạo lôi đình màu đỏ son lóe lên trong tinh không.

“Đó là…”

Tố Phong Đao bất ngờ không thôi.

Đó lại là Lôi Thần – Thiên Bá?

…

Trong tinh không, bốn vị Tổ thần cũng khiếp sợ và bất ngờ không thôi.

Bọn họ không ngờ được, Lôi Thần – Thiên Bá không tham dự trấn áp Sở Hi Thanh thì cũng thôi, lại còn ra tay với bọn họ.

Bạch Chúc bất ngờ không kịp chuẩn bị, bị chín đạo Đô Thiên thần lôi đánh cho khóe miệng chảy máu.

Dù hắn trốn đến đâu, cũng không thoát khỏi lôi đình kia.

Thiên Bá là tồn tại cực kỳ tiếp cập với Tạo Hóa, bình thường tuy không lộ liễu.

Song khi hắn ra tay toàn lực, Kim Thần vừa khôi phục tám phần lực lượng liền bị thương nhẹ.

Lôi Đình chi pháp và Canh Kim chi pháp là quan hệ sinh khắc lẫn nhau.

Nhưng thần lực của Bạch Chúc không như Thiên Bá, tự nhiên bị khắc chế.

Phong Thần – Đế Sát vốn muốn cứu viện Kim Thần – Bạch Chúc, nhưng hắn lại phát hiện, gió và động năng của mình lại rơi vào trạng thái chậm chạp.

Hắn không chỉ không thể cứu viện Bạch Chúc, mà còn chậm một bước, để Sở Hi Thanh tách ra.

“Huyền Vũ!”

Đế Sát híp mắt lại.

Người có thể làm được điểm này, trừ Thủy Thần – Thiên Công và Vấn Tố Y ra, chỉ có Huyền Vũ Tinh Quân.

Vị này là Thánh Giả dự bị của Vạn Nhu và Lưu Thiên chi pháp…

Hắn hơi khoát tay, tức thì một đao gió hùng vĩ ép Huyền Vũ Tinh Quân hiện thân.

Khi Huyền Vũ Tinh Quân hiện thân, Đế Sát không khỏi khó chịu, một loại cảm giác thất bại sinh sôi trong lòng.

Lẽ nào điều này cũng nằm trong dự liệu của Sở Hi Thanh?

Tất cả thiên địa này, đều nằm trong lòng bàn tay Sở Hi Thanh sao?

Ngày xưa, Thần Bàn Nhược chấp trưởng Khi Thiên Vạn Trá chi pháp cũng không làm được.

Thật ra Sở Hi Thanh không dự kiến được việc này.

Trong suy nghĩ của hắn, hai đạo chiếu thư kia có thể ổn định Lôi Thần và Huyền Vũ là tốt rồi.

Nhưng không ngờ hai vị này lại quyết đoán như vậy.

Nhưng điều này không ảnh hưởng đến đại cục.

Sở Hi Thanh kết luận mình có thể thắng được trận đại chiến này.

Bởi vì không thắng, thì hắn chết chắc.

Mọi việc chỉ cần tuần hoàn theo ý chí của hắn là được.

Hỗn Độn của hắn, chứa được một chút biến số này.

Thừa dịp áp lực giảm mạnh, Sở Hi Thanh liếc nhìn bảng nhân vật của mình.

Nguyên chất: Hỗn Độn (50+4), Đao đạo (34+4), Nhai Tí (50+4), Tru Thiên (43+4), Như Ý (50+6).

Sở Hi Thanh bỗng cảm thấy phấn chấn, hắn biết Sở Vân Vân đã tiến vào giai đoạn giữa.

Nội thiên địa của hắn đã sản sinh 'ngụy nguyên chất'.

Tốc độ này nhanh hơn dự đoán của hai người họ rất nhiều.

Là có nguyên do gì sao?

Xa Nguyên vẫn chưa phát hiện dị thường, hắn còn đang dốc sức chiến đấu, đồng thời lạnh lùng nhìn Lôi Thần – Thiên Bá đang ác chiến với Bạch Chúc: "Ngươi cũng muốn phải bội chúng ta? Nhân tộc chưa chắc đã chứa được hạng người hai mặt như ngươi."

Lôi Thần – Thiên Bá nghe vậy thì lại nở nụ cười tiêu sái: "Thiên Bá ta, chỉ trung thành với thiên đế đương đại!"

Hắn miễn cưỡng có tư cách nói như vậy.

Ngày xưa trong cuộc chiến nhân thần, sau khi Thiên đế đời thứ chín ngã xuống thì hắn mới gia nhập vào dưới trướng Dương Thần – Thái Hạo.

Sau khi Thái Hạo ngã xuống, hắn mới lựa chọn hợp tác với các thần.

Về phần Xa Nguyên, dù hắn luôn là thủ lĩnh được các thần công nhận, nhưng không phải thiên đế.

Sắc mặt Xa Nguyên hơi thay đổi.

Hắn đang định nói gì đó, chợt cau mày lại.

Thần Chân Như tấn công quá mạnh, thê tử hắn là Đấu Mỗ Nguyên Quân và con trai Tử Vi Tinh Quân đã sắp không thủ được Thái Hư thần cung.

Vì vậy, nhất định phải mau chóng giải quyết thằng ranh Sở Hi Thanh này!

Chương 2667 - Lĩnh vực Tạo Hóa

Xa Nguyên lập tức hiện ra Chiến thể.

Hắn vốn đã dốc toàn lực, chỉ cầu giết chết Sở Hi Thanh bằng tốc độ nhanh nhất.

Tuy rằng cũng giữ lại chút lực lượng, lại là bất đắc dĩ, là vì đề phòng mấy vị huynh đệ của mình.

Mà giờ phút này, Xa Nguyên đã đánh cược mạng sống rồi.

Chiến thể của hắn là một con Quỳ Long khổng lồ mặt người thân long, chỉ một trảo đã vặn vẹo hư không quanh người Sở Hi Thanh thành bánh quẩy.

Sở Hi Thanh đã mượn Thái Hư chi pháp tầng 70 của Xa Nguyên, lại hoàn toàn không thể đối kháng.

Thập Nhị Long Vĩnh Hằng gần như vỡ nát trong chớp mắt.

Đây là chênh lệch về Tiên Thiên Thần Thể.

Thần khu và thần lực của Xa Nguyên đều tiếp cận Tạo Hóa, có thể phát huy lực lượng thiên quy của hắn đến cực hạn!

Mà Hỗn Độn Bá Thể của Sở Hi Thanh tuy mạnh, nhưng mới vào vĩnh hằng hạ vị, thân thể chỉ đuổi sát đế quân, được long khí cường hóa, mới có thể đối kháng với Tổ thần.

Nhưng giữa hắn và Xa Nguyên vẫn có chênh lệch nhất định.

Khi Xa Nguyên hiện Chiến thể, chênh lệch này lại được kéo ra xa.

Chỉ có phương diện nguyên chất, là Sở Hi Thanh có thể sánh với Xa Nguyên.

Khi nguyên chất Hỗn Độn, Nhai Tí và Như Ý của hắn đạt đến Tổ thần đỉnh phong, thì trị số vẫn không thay đổi.

Chúng nhìn như là đình trệ, nhưng thật ra vẫn đang tăng lên rất nhanh, nhưng thủy chung vẫn không thể đột phá giới hạn Tạo Hóa.

May mắn là, nguyên chất của hắn vẫn đang tăng lên, ngụy nguyên chất cũng đang tích trữ rất nhiều.

Sở Hi Thanh vẫn đang chém từng đao!

Cái gọi là tam sinh vạn vật!

‘Tam’ trong đó, tượng trưng cho hòa hợp và xung đột giữa âm dương, trong quá trình này, sinh sôi vạn sự vạn vật và các loại biến hóa, là cái gọi lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái.

Đạo 29 - Vạn, chính là lấy áo nghĩa trong đó, không chỉ đao thế kéo dài liên miên vô tận, biến hóa vạn đoan, mà còn không có giới hạn tối đa!

Chỉ cần Sở Hi Thanh không chết, đao thế chưa dứt, đao này vẫn còn tiếp tục, càng ngày càng mạnh, càng ngày càng đáng sợ!

Cùng lúc đó, Sở Hi Thanh cũng ra sức di chuyển khắp hư không.

Hắn mượn được Thái Hư chi pháp của Xa Nguyên, nhưng lại không mượn được nguyên chất Thái Hư.

Thiên quy Thái Hư tầng 70 này, hắn còn không phát huy được 1/10 lực lượng.

Nhưng Sở Hi Thanh lại có thể lấy nguyên chất từ Hỗn Độn, có thể dùng nguyên chất Như Ý để thay thế.

Thân hình Sở Hi Thanh thiên biến vạn hóa, hoặc qua lại trong đường hầm hư không, hoặc đi lại trong tiết điểm thời gian, hoặc là hỏa quang phi độn.

Nói chung là liên tục né tránh, tranh thủ thời gian, để ngụy nguyên chất của bản thân có thể nhanh chóng sinh sôi.

Lúc này, Diễm Dung cũng đã hiện ra Chiến thể.

Chiến thể của hắn khá tương tự với nhân tộc, ba đầu sáu tay, ngọn lửa đỏ thẫm quấn quanh người.

Ngoài ra còn có 24 con Đằng Xà quấn quanh thần khu, từng cái giương nanh múa vuốt.

Sở Hi Thanh thấy thế cũng không để ý.

Đây không phải Đằng Xà Tinh Quân làm bạn với Câu Trần.

Loại thần thú như Đằng Xà, thư là Bạch Ly, hùng là Đằng Xà, dù là thần thú hệ hỏa, thực lực mạnh, nhưng lại rất ôn hòa dễ thuần dưỡng, huyết mạch của nó còn có thể cường hóa lực lượng của chủ nhân.

Vì vậy thời viễn cổ, các Tổ thần Hỗn Độn kia thậm chí còn coi Đằng Xà như vật trang sức, mỗi người không treo 20, 30 con Đằng Xà thì không thoải mái.

Xa Nguyên lại nhíu mày.

Phần lớn lửa của Diễm Dung đều phản xạ lên người hắn.

Xa Nguyên rất muốn mở miệng, khuyên Diễm Dung đừng dùng Chiến thể, nhưng cân nhắc vài lần, hắn vẫn nhịn xuống.

Hắn lo làm vậy sẽ làm Diễm Dung tức giận, khiến vị Hỏa Thần này dưới cơn nóng giận mà dứt khoát ngả về phía nhân tộc.

Xa Nguyên hiểu rõ vị huynh trưởng này.

Nếu Diễm Dung cảm thấy nhục nhã, hoàn toàn có thể làm được chuyện này.

Cùng lúc đó, trong mắt Xa Nguyên cũng hiện ra một vệt nghi hoặc và hồi hộp.

Sau khi Diễm Dung dùng Chiến thể, lực lượng hỏa diễm đã tiếp cận vô hạn với Tạo Hóa.

Nhưng Sở Hi Thanh chẳng những có thể phản xạ, thậm chí còn phản xạ nhiều hơn!

Không chỉ Nhiên Thiên và Dung Thiên chi pháp của Diễm Dung, mà lực lượng của Xa Nguyên cũng liên tục bị phản xạ và đẩy ra.

Chẳng lẽ tên này có thể đưa nguyên chất đột phá Tạo Hóa trong một lần?

Cũng đúng lúc này, giọng nói Huyền Vũ chợt truyền đến: “Bệ hạ, phía ta chỉ có thể chống đỡ thêm một khắc.”

Hắn một mình đối kháng Phong Thần, đã có vẻ khá chật vật, nhưng giọng nói vẫn rất bình tĩnh.

Sau khi nghe xong, trong đầu Sở Hi Thanh liền hiện lên bốn chữ ‘thâm tàng bất lộ’.

Phong Thần – Đế Sát là tồn tại có thể chứng thành Tạo Hóa trong ngàn năm.

Tiền đề là Thủy Thần – Thiên Công chưa đẩy lĩnh vực Vạn Lưu chi pháp vào Tạo Hóa.

Nhưng lực lượng của Phong Thần tuyệt đối có thể nằm trong top 4 thiên địa!

Vị Huyền Vũ Tinh Quân này lại có thể đối kháng khoảng một khắc!

Vị này tuyệt đối là kẻ mạnh nhất trong Tứ Tượng tinh quân.

Sở Hi Thanh không khỏi nhìn về phía cột nguyên chất của mình lần nữa.

Nguyên chất: Hỗn Độn (50+11), Đao đạo (34+11), Nhai Tí (50+11), Tru Thiên (43+11), Như Ý (50+13), kim cương (30+13), vĩnh hằng (31+13).

Lúc này, bộ phận ngụy nguyên chất của Sở Hi Thanh đã đột phá vĩnh hằng trung vị.

Trong đó Kim Cương và Vĩnh Hằng tăng rất nhanh.

Hắn còn sinh sôi lượng lớn nguyên chất Bạo Thiên và Vạn Thủ.

Hai loại thiên quy này, trước mắt chỉ ở tầng hai của thiên đạo.

Sở Hi Thanh tuy là Sáng Đạo Giả, nhưng nguyên chất sinh ra quả thực là không đáng nhắc tới.

Song khi vào thời khắc hắn đăng thần, không ngừng dùng Thần Lực Tái Thôi, hai loại nguyên chất này liên tục tăng lên, đã vượt qua 30 điểm.

Nhưng sản sinh không nhiều ngụy nguyên chất, đây là do Sở Vân Vân không hiểu nhiều về hai loại thiên quy này.

Sở Hi Thanh nở nụ cười tiêu sái: “Một khắc là đủ rồi.”

Hắn dự cảm nguyên chất Hỗn Độn của mình sắp vượt qua giới hạn Tạo Hóa…

Lúc này, một giọng nói thâm trầm lại truyền đến.

“Vậy sao? Nhưng ta cảm thấy, ngươi không sống nổi một khắc.”

Theo giọng nói này, khí huyết của 12 Hoàng Long quanh người Sở Hi Thanh bắt đầu lưu chuyển không thể khống chế.

Thập Nhị Long Vĩnh Hằng của hắn lại nổ tung trong nháy mắt.

Thần khu của Sở Hi Thanh còn bị máu thịt lưu động kia xé nát.

Hắn lại lấy Hỗn Độn Bá Thể để mạnh mẽ chặn lại.

Mặc kệ lưu động như thế nào, đều nằm trong Hỗn Độn.

Xa Nguyên cũng đang dùng thần lực để vặn vẹo thần khu của hắn.

Hắn tràn đầy sát ý, chuẩn bị phối hợp với Thủy Thần – Thiên Công để giải quyết Sở Hi Thanh, để người này tử vong lần thứ tư trong trận chiến này.

Nhưng để hắn kinh ngạc là, Xa Nguyên phát hiện mình không thể vặn vẹo thần khu của Sở Hi Thanh, mà Thập Nhị Long Vĩnh Hằng đã xuất hiện lần nữa.

“Thủy Thần – Thiên Công!”

Sở Hi Thanh triển khai Tiệt Thiên chi độn, thong dong đi lại trong tiết điểm thời gian.

Lời nói hắn ẩn chứa ý cười: “Ta đã đợi ngươi rất lâu. Chỉ tiếc ngân hà được ngưng tụ một nửa kia.”

Chương 2668 - Lĩnh vực Tạo Hóa (2)

Thiên Công đến, cũng nằm trong dự tính của hắn.

Chỉ là thời gian đến lại sớm hơn dự tính hắn.

Dựa theo dự tính của hắn, hắn chiến với mấy người Xa Nguyên ba bốn khắc, thì Thủy Thần – Thiên Công mới xuất hiện.

Đây là biến hóa do Lôi Thần – Thiên Bá và Huyền Vũ Tinh Quân tham chiến tạo thành.

Hai người tham gia, cán cân lập tức nghiêng về phía nhân tộc, khiến Thiên Công không thể không từ bỏ ngân hà sớm hơn.

Nhưng điều này chỉ ảnh hưởng một ít đến Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh không ngông cuồng như Thần Bàn Nhược, không mưu cầu khống chế tất cả vận mệnh.

Nghi thức Hỗn Độn của hắn tuy rất kinh khủng, bao trùm toàn bộ thế giới, nhưng lại không cần tinh tế và chi li các chi tiết nhỏ như Thần Bàn Nhược, nói chính xác hơn là coi trọng kết quả cuối cùng, chứ không phải quá trình.

Thiên Công đã hiện thân ở ngoài ba ngàn dặm.

Hắn vừa đến đã dùng Chiến thể.

Đó là một con hắc mãng dài đến 9900 trượng, lưng mọc hai cánh, thần khu khổng lồ, tựa như vờn quanh toàn bộ thế giới.

“Đi ra cho ta!”

Thần lực mênh mông của Thiên Công ép Sở Hi Thanh phải đi ra, xuất hiện trước mặt mấy vị Tổ thần lần nữa. Cùng lúc đó, cũng làm cho Thập Nhị Long Vĩnh Hằng của Sở Hi Thanh trở nên cực kỳ yếu ớt và mềm mại, bị Xa Nguyên dễ dàng xé nát!

Nhưng thần lực của hai người vẫn không thể giết chết Sở Hi Thanh trong nháy mắt này.

Thần khu của Sở Hi Thanh dĩ nhiên lại chống đỡ được lực lượng của họ.

Con ngươi lạnh lùng của Thiên Công không khỏi lộ ra vài phần kinh ngạc.

Hắn bất đắc dĩ mới phải rời khỏi ngân hà.

Thanh Long vẫn luôn rình rập ở đầu nguồn, chờ thời mà động.

Đặc biệt là sau khi Thần Chân Như tấn công Thái Hư thần cung, Bạch Hổ quay về sao chủ.

Tại phía nam, hai người Lê Tham và Tử vũ cũng đang nhìn chằm chằm vào ngân hà.

Bọn họ có thể đánh vỡ đầu nguồn thiên hà, cứu Long Khôi thoát vây.

Thiên Công biết rõ nguy hiểm, nhưng lại không thể không đến, không thể không ra tay.

Hắn ý thức được, Xa Nguyên rất có thể không giết được Sở Hi Thanh trong vòng một khắc.

Nhưng nếu Sở Hi Thanh không chết, không chỉ nhân tộc đoạt lại thiên địa, mà nghi thức ngân hà của Thiên Công hắn cũng là sắp thành lại bại.

Vì vậy, người này không thể không chết!

Ầm!

Đó là lực lượng của Thiên Công đang can thiệp vào đao pháp của Sở Hi Thanh.

Khiến đao quyết như vô cùng vô tận này từ từ không thể tiếp tục, bắt đầu rơi vào trạng thái đình trệ.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, ngàn vạn đao cương trong hư không đã ngưng tụ thành một, dĩ nhiên lại đột phá lực lượng của Thiên Công, chém trúng thần khu của Xa Nguyên.

Mạnh như Xa Nguyên, cũng là sắc mặt đại biến.

Hắn không thể không né tránh lần nữa, nhưng một cái vuốt rồng vẫn bị Sở Hi Thanh chém chảy máu.

“Đao 30, Đạo!”

Lúc này, Sở Hi Thanh lại thở dài một hơi.

Dưới áp lực nặng nề, cuối cùng đao quyết này cũng đột phá.

Tam sinh vạn vật, mà vạn vật quy nhất!

Vạn vật diễn hóa đến tận cùng, cuối cùng sẽ trở về đầu nguồn.

Tuy rằng một đao này còn rất thô thiển, còn rất nhiều thiếu hụt, nhưng đã có vốn liếng để thương tổn Tổ thần.

Sở Hi Thanh lại nhìn bảng nhân vật của mình.

Nguyên chất: Hỗn Độn (51 + 16).

Khóe môi Sở Hi Thanh cong lên: “Đa tạ Thủy Thần bệ hạ, đã giúp ta thành đạo!”

Thiên Công đến, không lâu sau Long Khôi sẽ thoát vây, nghi thức của hắn lại hoàn thành thêm một bước, khiến nguyên chất chân chính đột phá đến cảnh giới Tạo Hóa.

Tuy rằng trị số chỉ tăng 1 điểm, nhưng lại làm cho tất cả nguyên chất Hỗn Độn, thậm chí ngụy nguyên chất phát sinh lột xác, tiến vào lĩnh vực Tạo Hóa!

Ngay cả những nguyên chất khác cũng bị ảnh hưởng, bắt đầu diễn hóa ra lực lượng tạo hóa.

Hắn nhất thời phấn chấn đến cực điểm, quả thực không thể ức chế.

Sở Hi Thanh dự tính mình sẽ thành công, quá nửa sẽ đột phá đến lĩnh vực Tạo Hóa.

Nhưng mà Sở Hi Thanh có tự tin thế nào đi nữa, cũng khó tránh khỏi sinh lòng thấp thỏm.

Chẳng may thất bại thì sao?

Cho đến giờ phút này, nỗi lo của Sở Hi Thanh mới biến mất, chỉ còn lại mừng rỡ.

Có nguyên chất cấp Tạo Hóa, tương lai chỉ cần Tiên Thiên Thần Thể và thiên quy tăng lên đến giai đoạn đế quân, hắn không cần dựa vào long khí, cũng có thể trở thành Tạo Hóa chi chủ chân chính.

Mà lúc này, nguyên chất Hỗn Độn vẫn đang sinh sôi.

Không biết có phải do hắn đã bước vào Tạo Hóa, khiến cho Sở Vân Vân được lợi không ít hay không.

Tốc độ khai mở nguyên chất Hỗn Độn của nàng ngày càng nhanh, chất lượng cũng ngày càng cao.

“Thành đạo?” Xa Nguyên ngạc nhiên nghi ngờ xong, cũng tức giận: “Dù ngươi hoàn thành nghi thức đăng thần, cũng chỉ là vĩnh hằng hạ vị, thành đạo cái gì?”

Lúc này hắn đã không tiếc tất cả, thiêu đốt bản nguyên, gia tăng lực lượng bản thân.

Nhưng hắn lại phát hiện, mình dĩ nhiên lại càng ngày càng khó bắt lấy chân thân của Sở Hi Thanh.

Độn pháp của Sở Hi Thanh trở nên cực kỳ thần kỳ, càng khó dự đoán hơn.

Vất vả lắm mới bắt được, dĩ nhiên lại không thể đánh vỡ Thập Nhị Long Vĩnh Hằng kia.

Thiên Công lại hơi thất thần: “Hỗn Độn lên Tạo Hóa?”

Hắn cũng bước nửa bước vào Tạo Hóa, có thể cảm giác được khí Tạo Hóa trong cơ thể Sở Hi Thanh.

Là nguyên chất cấp Tạo Hóa chân chính, là thứ hắn mưu đồ và thèm khát 1300 vạn năm qua.

Lúc này lại xuất hiện ở trên người Sở Hi Thanh.

Sao có thể?

Xa xa, Phong Thần – Đế Sát cũng híp mắt lại: “Hỗn Độn?”

Trong lòng hắn tràn ngập cảm giác thất bại.

Quả nhiên, Hỗn Độn này, thiên địa này, tất cả mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay Sở Hi Thanh sao?

“Ta thành đạo gì, hai vị Phong Thần và Thủy Thần là rõ ràng nhất!”

Sở Hi Thanh nở nụ cười.

Hắn vừa nói chuyện vừa dùng thần khu chống lại lực lượng của Thủy Thần – Thiên Công.

“Thủy Thần bệ hạ, thời cuộc đến đây, lẽ nào ngươi còn không rõ, các ngươi bại cục đã định?”

Dáng người hắn càng thong dong hơn, vừa nói vừa dùng từng ánh đao như dải lụa, chém về phía Thiên Công và Xa Nguyên.

Đao 30 – Đạo tuy có tốc độ khá chậm, nhưng cũng có thể tiền phó hậu kế, cuồn cuộn như sóng lớn, như vô cùng vô tận!

Ánh đao vạn đạo quy nhất kia, làm cho hai vị Tổ thần không thể không liên tục thay đổi phương vị.

“Nhưng thật tiếc cho ngân hà của ngươi. Như vậy thì sao? Chỉ cần ngươi đồng ý để Long Khôi làm nguồn nước ngân hà, lấy chư long làm chủ sông hồ dưới phàm giới, ta có thể đồng ý cho ngươi làm Ngân Hà chi chủ!”

Thủy Thần – Thiên Công nghe vậy thì hơi động tâm.

Lúc này hắn lại bị Sở Hi Thanh phản xạ rất nhiều lửa của Diễm Dung, thiêu đốt cho hơi mất tập trung.

Nhưng khi hắn bị ba người Bạch Chúc, Xa Nguyên và Đế Sát nhìn vào, lập tức cả kinh: “Đề nghị của ngươi rất tốt, nhưng ta từ chối!”

Nếu như thật sự đáp ứng Sở Hi Thanh, như vậy cái gọi là Thủy Thần và Tạo Hóa chi chủ của hắn, từ đây sẽ bị Sở Hi Thanh quản chế.

Người này có thể dễ dàng đẩy hắn xuống khỏi vị trí Tạo Hóa chi chủ.

Nhưng khi Thiên Công cũng bắt đầu thiêu đốt bản nguyên.

Hắn nghĩ, nếu muốn thành tựu Tạo Hóa, từ đầu đến cuối cũng chỉ còn một lựa chọn.

Thiên Công lại kinh ngạc phát hiện, thần lực của mình đánh lên Sở Hi Thanh lại giảm xuống.

Con ngươi của hắn không khỏi hơi co lại.

Nguyên chất Hỗn Độn của người này vẫn còn tiếp tục tăng lên! Hơn nữa còn tăng cực nhanh, cực nhiều.

Vấn đề là, không thể nào!

“Không suy nghĩ thêm sao?” Thiên Công thấy Sở Hi Thanh nở nụ cười với minh: “Nguyên chất của ta, không chỉ là Tạo Hóa!”

Lúc này, cột nguyên chất của hắn lại phát sinh biến hóa.

Nguyên chất: Hỗn Độn (52+21), Đao đạo (34+14), Nhai Tí (50+14), Tru Thiên (43+14), Như Ý (50+18), kim cương (30+17), vĩnh hằng (31+17).

Chương 2669 - Song Nhật

“Ngươi cũng xứng với hai chữ ‘Đấu Mỗ’?”

Thái Hư thần cung, Thần Chân Như cười cợt: “Đấu Mỗ Đấu Mỗ, chòm sao chi mỗ, dưỡng dục vạn sao. Hai chữ này, thê tử Đông Hoàng, mẫu thân của Mộng Hoàng, Thần Vũ và Câu Trần Tử Vi đời đầu mới miễn cưỡng gánh vác được.”

Lúc này, sắc mặt Đấu Mỗ Nguyên Quân đã trắng bệch như tờ giấy.

Nàng quỳ một chân trên đất, ra sức thở dốc, dùng hết khả năng để thu nạp lực lượng, khôi phục vết thương trước ngực.

Nơi đó có một vết thương khủng bố, lại như bị người móc tim móc phổi, lục phủ ngũ tạng không còn một nửa.

May mắn chính là, Thần Chân Như công phá tầng ngoài xong thì đã tạm dừng thế tiến công.

Một mình nàng đối đầu với Đấu Mỗ, Tử Vi, Phá Quân, còn áp chế mấy người Tả Phụ, Hữu Bật.

Chiến đấu ngày càng kịch liệt, để Thần Chân Như thấy hơi uể oải.

Khí cơ truyền đến từ phía tinh không thành Vọng An cũng khiến nàng chú ý.

“Nguyên chất cấp Tạo Hóa?”

Thần Chân Như vô cùng giật mình.

Là ai?

Không thể là Xa Nguyên, Thái Hư chi pháp của hắn tuy rất mạnh, lại rất khó hoàn thành nghi thức Tạo Hóa, khó có thể tiến vào lĩnh vực Tạo Hóa.

Như vậy Thủy Thần hay là Phong Thần?

Thần Chân Như lập tức híp mắt lại: “Hỗn Độn?”

Dĩ nhiên là vị Thánh hoàng đời thứ tư kia?

Tên này lại bước vào lĩnh vực Tạo Hóa?

Tuy rằng không phải Tạo Hóa chúa tể chân chính.

Nhưng chỉ cần Sở Hi Thanh bỏ ra mấy chục năm để đánh bóng thần khu, tích trữ thần lực, tiến vào cảnh giới đó là nước chảy thành sông.

Thật sự là giỏi…

Thiếu niên này này coi toàn bộ thiên địa là Hỗn Độn, điều khiển tất cả mọi người trong thiên địa.

Dù là Thần Chân Như nàng cũng không ngoại lệ.

Hành động thảo phạt Thái Hư thần cung này, chỉ sợ cũng cường hóa thêm nghi thức của hắn chứ?

Thần Chân Như không khỏi thổn thức, bỗng dưng có loại cảm giác sóng sau đè sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát.

Nàng lập tức lắc đầu, chuyển sự chú ý về trước mắt.

Thần Chân Như thông qua lừa dối và thay thế, thu được Nguyên Thiên chi pháp và nguyên chất tương ứng từ Hỗn Độn Nguyên Ngạc.

Đây là một loại thiên quy cực mạnh, đại diện cho căn bản của tất cả vạn vật, tương tự với Sinh Nguyên chi pháp.

Tuy rằng Hỗn Độn Nguyên Ngạc không thể tăng lên, Thần Chân Như thì còn thua kém nhiều hơn, nhưng nàng vẫn có thể mượn lực lượng từ nguyên đan, khôi phục lực lượng về lúc toàn thịnh.

Mà trước mắt, Thái Hư thần cung chỉ còn lại hai tầng, sau khi đánh vỡ hai tầng này, nàng mới có thể nhìn thấy tòa ‘Tạo Hóa chi môn’ kia.

Nàng giơ ngón tay chỉ về phía cửa cung, trong mắt lộ ra lam quang dị dạng.

Nhưng khi Thần Chân Như chuẩn bị ra tay, dùng Khi Thiên chi pháp đánh vỡ cánh cửa này, để tòa đại trận đã không chịu nổi này coi nàng trở thành chủ nhân chân chính của nó, thì tầng thứ ba trong cung điện lại phát ra tiếng nổ vang vọng.

Bên trong truyền ra tiếng kêu đau đớn của Đấu Mỗ Nguyên Quân, và tiếng gào thét phẫn nộ của Tử Vi Tinh Quân.

Cánh cửa cung kia cũng lập tức nổ tung, một bóng người cao 930 trượng đi ra.

Tay trái hắn nhấc cánh tay của Đấu Mỗ Nguyên Quân, tay phải thì cầm trái tim Tử Vi Tinh Quân, mặt hiện nụ cười trào phúng.

“Vũ Gia?”

Thần Chân Như hơi kinh ngạc, lại phát hiện không đúng.

Nàng nheo mắt lại: “Thần Bàn Nhược?”

Nàng cảm ứng được khí tức của nghĩa đệ Thần Bàn Nhược trong cơ thể Vũ Gia.

Nụ cười của Thần Bàn Nhược càng tươi hơn.

Hắn ném trái tim và cánh tay qua một bên, quỳ một chân trước mặt

Thần Chân Như: "Đệ Thần Bàn Nhược, cung nghênh bệ hạ trở về."

"Ta biết ngươi nhất định không chết." Thần Chân Như suy tư nhìn hắn: "Như vậy, ngươi đã đến từ lâu, nhưng chỉ ẩn núp trong cung đến bây giờ?"

"Đúng vậy." Thần Bàn Nhược thản nhiên thừa nhận, đồng thời giọng nói còn lộ ra vẻ phức tạp: "Ta ẩn núp trong cung đến giờ, một mặt là không tìm được cơ hội tung đòn chí mạng, một mặt là không muốn thằng ranh kia được toại nguyện, không muốn hắn ngưng tụ nhiều nguyên chất Hỗn Độn hơn."

Thật ra hắn cũng muốn liên thủ với mấy người Xa Nguyên, cùng nhau giết chết Sở Hi Thanh, để nghi thức Hỗn Độn của tên kia trở thành chuyện cười.

Vấn đề là Sở Hi Thanh đã mưu đồ từ trước, để Bổ Thiên Thạch rơi vào tay Xa Nguyên.

Như vậy, Thần Bàn Nhược không còn lựa chọn nào khác.

Hắn không thể không thừa nhận, Sở Hi Thanh quả thực là đã tính toán tất cả.

Tất cả mưu tính đều nhằm thẳng vào lòng người.

Vì vậy mặc kệ là hắn hay là Đế Sát, dù biết rõ mưu đồ của Sở Hi Thanh, dù không tình nguyện đi nữa, cũng chỉ có thể thuận theo.

"Mà bây giờ, nguyên chất Hỗn Độn của hắn đã tiến vào lĩnh vực Tạo Hóa."

Thần Chân Như hiểu ý nghĩ của Thần Bàn Nhược, không khỏi mỉm cười: "Đã vậy, không cần thiết kéo dài thời gian nữa đúng không? Ngươi kéo dài thêm một chút, cũng không ảnh hưởng gì đến hắn cả."

"Cũng không kéo dài được nữa." Thần Bàn Nhược thở dài một hơi, ánh mắt bất đắc dĩ: "Kéo dài hơn, chỉ sợ chúng ta sẽ đánh mất cơ hội cướp lại Tạo Hóa chi môn."

Đáng ghét nhất là, cơ hội này còn là do thằng ranh kia chế tạo cho họ.

Thần Chân Như biết Thần Bàn Nhược không phục, nàng lắc đầu cười, bước nhanh vào trong cung: "Chúng ta đi thôi, trước khi họ khôi phục, chúng ta phải chiếm được tòa Thái Hư thần cung này."

Thần Bàn Nhược đứng dậy, ngẩng đầu ưỡn ngực, bước nhanh theo sau lưng Thần Chân Như.

Lại như 22 triệu năm trước, hắn cũng đi sau Thần Chân Như, chinh phạt chúng thần trong tinh không.

Khi bọn họ đi vào trong tầng trong Thái Hư thần cung, vầng mặt trời kia càng ngày càng chói mắt hơn.

Thần Chân Như hơi nhướng mày, vẻ mặt hơi bất ngờ: “Nguyệt Hi sắp thành công rồi. Ngày xưa Dương Thần – Thái Hạo cũng là hạng người kiêu hùng dã tâm bừng bừng, sao giờ lại phế vật như vậy?”

“Việc này không đơn giản như vậy.” Thần Bàn Nhược quay đầu lại, ánh mắt thăm thẳm nhìn mặt trời: “Sự phản kháng của hắn quá yếu, yếu hơn ta dự tính rất nhiều, thậm chí còn như ứng phó cho qua chuyện. Ta đoán Thái Hạo đang mưu đồ thứ gì khác, nói không chừng tất cả mọi chuyện Nguyệt Hi đang làm, đều là may áo cưới cho hắn.”

Đương nhiên, điều này rất có thể cũng nằm trong dự đoán của Sở Hi Thanh.

Tên kia chắc hẳn đã biết một số manh mối từ chỗ Thần Phổ Chiếu hoặc các con đường khác.

Thần Bàn Nhược nghĩ tới đây, không nhịn được mà thầm thở dài.

Thời đại này, tại sao lại sinh ra một nhân vật đáng sợ như vậy chứ?

“… Nhưng Dương Thần – Thái Hạo cũng có sơ hở nhất định, chính là Phổ Thiên chi chủ Thần Phổ Chiếu. Sau khi Thái Hạo ngã xuống, Nguyệt Hi chia một phần tinh huyết và bản nguyên Thái âm của mình, hấp dẫn tinh huyết và nguyên chất của Thái Hạo trong thiên địa, lại cùng ‘nữ thần Ám Nguyệt’ sáng tạo ra Thần Phổ Chiếu.”

“Mục đích ban đầu của nàng là để bổ sung thực lực cho hai mạch âm Dương. Sau đó âm Thần có dã tâm thay thế mặt trời, Thần Phổ Chiếu đã có thêm một tác dụng khác, chính là suy yếu lực lượng của Dương Thần, để lực lượng của Thái Hạo không hoàn chỉnh. Mà Thần Phổ Chiếu có ý chí của bản thân, không muốn bị Thái Hạo nuốt chửng, một mặt cũng nhận ra ác ý của âm Thần.”

Thần Bàn Nhược nói tới chỗ này, trên mặt lại hiện ra nụ cười khổ.

Thật ra hắn cũng có quyết tâm đảm bảo cho Thần Phổ Chiếu.

Vấn đề là khi đó hắn nhất định phải cướp đoạt Bổ Thiên Thạch từ chỗ Thần Tịnh Ly, lại không dám chọc giận âm Thần, không dám đi lại quá gần với Thần Phổ Chiếu. Mà các thần vì kiêng kỵ hai thần âm Dương và Thần Bàn Nhược hắn, chỉ muốn lợi dụng Thần Phổ Chiếu, vừa dùng vừa phòng, không chịu cho Thần Phổ Chiếu một lời hứa hẹn.

Bọn họ cho rằng Thần Phổ Chiếu không còn lựa chọn nào khác, có thể mặc cho họ điều khiển, cuối cùng khiến cho Thần Phổ Chiếu không tiếc tất cả, ngả về phía Sở Hi Thanh.

Bắt đầu từ đó, Sở Hi Thanh gần như có thể biết hết tất cả bí ẩn trong thiên địa.

Chương 2670 - Song Nhật (2)

“Thì ra là vậy!” Thần Chân Như hơi gật đầu: “Nếu Thần Phổ Chiếu được sinh ra từ tinh huyết và nguyên chất của Thái Hạo, như vậy Thái Hạo nhất định phải giải quyết hắn mới có thể thành tựu Tạo Hóa chúa tể, bằng không thần khu và nguyên thần của hắn sẽ có khuyết điểm…”

Khi nói đến đây, bọn họ đã đến trước cửa của tầng cuối cùng Thái Hư thần cung.

Nhưng thần văn trên cửa cung lại không phản ứng với họ, mặc kệ cho họ xuyên qua.

Mẹ con Đấu Mỗ và Tử Vi đang đứng phía trên thần điện, dùng ánh mắt tuyệt vọng và quyết tử để nghênh đón hai người.

Cũng vào lúc này, mặt trời và trăng sáng hoàn chỉnh đã xuất hiện tinh không.

Trên vầng mặt trời mới này, chính là Nguyệt Hi đã chuyển hóa thần khu thành Tam Túc Kim Ô, phát ra một tiếng hót vô cùng đắc ý.

Vì chuyện chuyển âm thành dương này, hắn đã trù tính trăm vạn năm, hôm nay rốt cuộc cũng được toại nguyện. (nữ thành nam nên để hắn nhé)

Nguyệt Hi không kìm được lòng, hóa quang mà đi, qua lại trong biển lửa, lại soi sáng bốn phương tám hướng, bao trùm mỗi một góc trong thiên địa, trong quá trình này lại hưởng thụ thần lực mạnh mẽ không gì sánh kịp.

Mãi đến khi nhìn thấy âm Thần – Thái Hạo phía trên ‘trăng sáng’ kia.

Lúc này, âm Thần – Thái Hạo đã chuyển hóa thành nữ tính.

Thần khu nàng gầy gò, trên người vẫn mặc đồ đế quân, nhưng có vẻ hơi rộng thùng thình.

Ngũ quan cũng trở nên âm nhu hơn, nhưng không hề xấu xí.

Chẳng những không xấu, trái lại còn xinh đẹp đến cực điểm.

Nàng không chỉ bình tĩnh, không hề ủ rũ, chỉ thản nhiên nhìn về phía Nguyệt Hi.

Ánh mắt ngậm lấy vài phần châm chọc và đắc ý.

Nguyệt Hi không khỏi nhíu mày, nhìn nhau với Thái Hạo.

Thần Bàn Nhược đã nhắc nhở hắn từ lâu, Thái Hạo có rất nhiều hành vi không đúng, bảo hắn phải cẩn thận.

Nguyệt Hi vẫn luôn đề phòng, vẫn luôn cảnh giác.

Chỉ là hắn vẫn không hiểu, Thái Hạo muốn cái gì, lại chuẩn bị làm gì?

Nhưng vài món thần khí của Dương Thần đều nằm trong tay hắn, thần lực và nguyên chất của Thái Hạo cũng không đầy đủ, Nguyệt Hi lại hoàn thành Điên Đảo âm Dương rồi.

Nguyệt Hi không cảm thấy mình cần kiêng kỵ cái gì.

“Thật ra ta phải cảm tạ ngươi.” Thái Hạo chắp tay sau lưng, giọng nói bình tĩnh không lay động: “Thái âm và mặt trăng, thật ra cũng chính là thứ ta muốn. Ngươi giúp ta hoàn thành chuyện mình từng nghĩ mà chưa từng tiến hành. Nhật nguyệt một thể, âm dương hợp nhất…”

Nàng bỗng giơ tay tay lên, đánh về một phía nào đó.

Âm Dương Hải, một tiếng nổ vang rung trời, một vầng kim quang chói mắt soi sáng âm Dương Hải bay ra, rơi vào trước người Thái Hạo.

Nguyệt Hi thấy thế, không khỏi biến sắc mặt.

Hắn nhận ra đây là thần mặt trời thời đại Hỗn Độn… Chúc Chiếu!

“Nữ nhân ngu xuẩn!” Khóe môi Thái Hạo cong lên: “Trăm vạn năm trước, nếu ta không dùng một phần lực lượng để luyện hóa xác Chúc Chiếu, sao có thể bị đám người Xa Nguyên và Bạch Chúc tính toán, bị Táng Thiên chém giết? Nực cười…”

…

Âm Dương Hải, khi xác Chúc Chiếu bị Thái Hạo điều khiển và hấp dẫn, nhanh chóng bay ra khỏi vùng ‘biển rộng’ này.

Âm Dương Hải lập tức mất cân bằng, bắt đầu rung chuyển kịch liệt.

Sở Hi Thanh đứng tại một nơi nào đó trong âm Dương Hải, nhìn vầng mặt trời đỏ sậm kia, ánh mắt thán phục và ngậm chút vui mừng.

Đây không phải bản thể của Sở Hi Thanh, mà là thần khí ký thể của hắn.

Nhưng giờ phút này, hắn đang nằm trong trạng thái không có thực thể, bởi vì Cửu Diệu Thần Luân kiếm đang hợp lại với một đoàn Trừ Tà thần lôi.

Trừ Tà thần lôi là không thể gãy hủy, không thể phá hư, trường tồn tuyên cổ, muôn đời không tan.

Phương pháp duy nhất trên thế giới này có thể dung hợp nó, chính là ‘Sinh’ và ‘Phát’, chỉ có đồ vật có sinh mệnh, trong quá trình sinh trưởng, có thể hòa Trừ Tà thần lôi vào trong.

Tài liệu chính của Cửu Diệu Thần Luân kiếm chính là chín cành cây của Mộc Kiếm Tiên.

Chỉ cần đặt chúng gần Trừ Tà thần lôi, lại đầu nhập lực lượng để chúng sinh trưởng, thì Trừ Tà thần lôi sẽ bị hấp thu và hòa vào trong.

‘Sở Hi Thanh’ nhìn hoàn cảnh rung chuyển kịch liệt chung quanh, nghĩ thầm bản thể của mình quá lợi hại.

May mà hắn đến rồi, bằng không sau khi âm Hải Dương rung chuẩn, chỉ sợ quá nửa là không tìm thấy Trừ Tà thần lôi này.

Cũng đúng lúc này, một vệt kim quang bay tới, hạ xuống trước người Sở Hi Thanh.

Khi độn quang kia tản đi, hiển hóa ra một bóng người, chính là Ty Thần Tinh Quân.

“Cầm đi!” Ty Thần Tinh Quân khoát tay, ném đạo quang ảnh về phía Sở Hi Thanh: “Phụ thân ta vẫn coi như giữ lời với ngươi, nhưng có một thần vật không tìm thấy, có lẽ đã bị người khác lấy mất.”

Những thứ này đều là thiên tài địa bảo, giá trị không kém hơn Trừ Tà thần lôi.

Sở Hi Thanh nghe vậy thì bật cười, thu những bảo vật này vào tay áo.

“Hắn đương nhiên sẽ hào phóng.” Sở Hi Thanh nhìn về phía hai vầng mặt trời đang chiếu rọi tinh không kia: “Trong suy nghĩ của hắn, dù ta lấy những thứ này, cũng chỉ là tạm thời bảo quản cho hắn mà thôi.”

“Nói vậy cũng đúng, đây chính là tính cách của hắn.” Ty Thần Tinh Quân gật đầu, cũng quay đầu nhìn hai mặt trời kia: “Giờ có thể nói rồi chứ? Hắn cho ngươi những thứ này, là muốn ngươi làm gì?”

“Yểm nguyệt!” Sở Hi Thanh bình tĩnh nói: “Giúp hắn che đậy U Huỳnh!”

Lúc này, xác U Huỳnh cũng bị lực lượng nguyên từ của Chúc Chiếu hấp dẫn, bắt đầu thoát khỏi âm Dương Hải.

“Ngươi đáp ứng?” Ty Thần Tinh Quân nhướng mày: “Ngươi phải biết điều này có ý nghĩa thế nào? Phụ thân ta sẽ đăng đỉnh Tạo Hóa, từ đây không ai có thể làm gì hắn.”

Sở Hi Thanh nghe vậy thì liếc mắt nhìn hắn: “Ngươi chính là con của Thái Hạo? Sao nghe có vẻ không vui vậy?”

Ty Thần Tinh Quân không khỏi nở nụ cười, không trả lời.

“Che đậy U HUỳnh, chỉ sợ ngươi không làm được, vị Thánh hoàng đời thứ ba kia đang ở Minh giới, giúp người trấn áp Mộc Thần, phục sinh Thương Hoàng.”

“Vì vậy ta sẽ dùng cách khác.”

Sở Hi Thanh giơ tay lên, một con cự khuyển dài 699 trượng nhảy ra khỏi hư không.

Hình thể của nó khá giống chó vườn, đứng bên cạnh Sở Hi Thanh, nhìn xác U Huỳnh mà nuốt nước miếng.

Ty Thần Tinh Quân không khỏi nheo mắt lại: “Đây là, Thiên Cẩu con của Tham Lang? Thiên Cẩu thực nguyệt?”

Hắn hít một hơi khí lạnh: “Ngươi thật lòng muốn giúp hắn?”

Chương 2671 - Dò đường cho ta

“Tự nhiên là thật lòng!” Sở Hi Thanh vỗ vỗ Thiên Cẩu bên cạnh: “Làm phiền Thiên Cẩu Tinh Quân, chuyện này có thành hay không, Sở mỗ đều sẽ báo đáp.”

Thiên Cẩu không cảm thấy vất vả chút nào.

Thiên Cẩu thực nguyệt, đối với hắn thì đây là một nghi thức cực kỳ long trọng, là cầu thang để hắn bước vào đế quân.

Sở Hi Thanh đồng ý cho hắn cơ hội này, Thiên Cẩu mừng còn không kịp nữa kìa.

Khi xác U Huỳnh thoát khỏi âm Dương Hải, bắt đầu soi sáng thiên địa, nhị nguyệt cùng hiện.

Thiên Cẩu bỗng nhiên xuyên không mà đi, chạy gấp đến xác U Huỳnh.

Hắn chạy trong hư không, bóng người biến thành một bóng đen khổng lồ, càng ngày càng to, tựa như thôn thiên tế nhật.

Thiên Cẩu không cần chính thức nuốt xác U Huỳnh, cũng không thể tiêu hóa được, chỉ cần nuốt vào trong chốc lát là được.

Ty Thần Tinh Quân khẽ cau mày, chỉ cảm thấy cực kỳ đau đầu.

Hắn lạnh lẽo nhìn Sở Hi Thanh: “Ngươi đã hoàn thành hứa hẹn với Thái Hạo, như vậy ngươi còn nhớ hứa hẹn với ta?”

“Tự nhiên là nhớ.” Sở Hi Thanh đưa tay ra: “Trong tay ngươi còn một mũi Thần Yên Tiễn đúng không? Cho ta.”

Ty Thần Tinh Quân vô thức đưa tay vào tay áo, nắm chặt mũi Thần Yên Tiễn này.

Hắn cau mày nói: “Ngươi muốn bắn Thái Hạo? Sợ là vô dụng, trừ phi là Thiên Nghệ phục sinh, có lẽ còn có thể trọng thương hắn.”

Ty Thần Tinh Quân nhìn về phía sau lưng Sở Hi Thanh, thân hình khổng lồ lạnh lẽo kia làm hắn rất kiêng kỵ.

Thậm chí toàn thân hắn còn nổi da gà.

Nhưng Ty Thần Tinh Quân vẫn nhấn mạnh: “Thời điểm toàn thịnh, có lẽ hắn có thể đồng quy vu tận với Thái Hạo bây giờ, nhưng bây giờ thì tuyệt đối không thể. Nếu ta không nhầm, hắn còn chưa thu hồi tất cả nguyên chất, còn không đủ hai phần mười.”

Đó chính Ma thần Táng Thiên! Chiến thần nhân tộc từng chém giết phụ thân Thái Hạo của hắn và Băng Thần – Huyền Đế!

Táng Thiên nghe vậy thì liếc nhìn Ty Thần một chút, lại không nói gì.

Ty Thần nói là sự thực, không thể chối cãi.

Nhưng mà một cái nhìn này của hắn, lại làm cho Ty Thần toàn thân căng thẳng, như chuột nhìn thấy mèo.

Sở Hi Thanh lại lườm hắn một cái: “Ai nói ta muốn bắn Thái Hạo?”

“Vậy chính là bắn mẫu thần của ta?” Ty Thần Tinh Quân không khỏi nghiến răng: “Ngươi điên rồi!”

Hắn nắm chặt Thần Yên Tiễn trong tay.

Nghĩ thầm nếu Sở Hi Thanh và Táng Thiên dám cướp đoạt, hắn sẽ không tiếc tất cả mà bỏ chạy thật xa.

“Có một câu là, nếu muốn người diệt vong, trước phải khiến người điên cuồng.” Sở Hi Thanh híp mắt nhìn tinh không vô ngần: “Ty Thần, ngươi từng xem Huyết Nguyên đồ trụ nguyên bản, có hiểu về hắc thủ trên đồ trụ không? Ngày xưa các Thiên đế nhân tộc ta rốt cuộc chết trong tay người phương nào?”

Hắn không tin Thần Bàn Nhược ném độc, có thể giết chết Đông Hoàng.

“Huyết Nguyên đồ trụ nguyên bản?” Ty Thần Tinh Quân nhíu mày: “Thứ này tên là ‘Huyết Nguyên bi’, ta tự nhiên xem qua, nhưng không hiểu nhiều. Có một thần Hỗn Độn nói với ta, đó hẳn là chủ nhân chân chính của thế giới nà. Ngày xưa Bàn Cổ ngã xuống, U Huỳnh Chúc Chiếu diệt vong, Vũ Gia Mao Độc tự tuyệt, cũng có quan hệ với hắn.”

“Nhưng khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, tự tay sáng tạo 12 Tổ thần và Long chi cửu tử, đã phong ấn hắn ở ngoài thế giới. Nhưng lai lịch của hắn, có lẽ chỉ có 12 Tổ thần và Long chi cửu tử đời đầu mới biết được.”

Trong lòng hắn rất kỳ lạ, Sở Hi Thanh tiếp xúc với Huyết Nguyên bi từ lúc nào? Thứ đó được ẩn giấu trong hư không, người bình thường không thể tiếp xúc.

Ty Thần lại nghĩ đến Trào Phong, Trào Phong có thể phục chế tám phần Huyết Nguyên bi.

Ty Thần Tinh Quân nói đến đây thì hơi do dự, mới nói tiếp: “Không lâu sau trận đại chiến nhân thần kia, ta từng thăm dò được manh mối, hầu như có thể xác định Đông Hoàng và Thái Hạo chết trong tay chủ nhân hắc thủ kia. Trong trận đại chiến đó, 12 trụ phong ấn hắc thủ đã mất hơn nửa hiệu lực, khiến cho Đông Hoàng và Thần Hạo đại chiến với hắn một trận.”

Sau khi nói đến đây, trong mắt hắn lại toát ra vẻ căng thẳng và hiểu ra.

Nói đến thế giới hiện nay, 12 trụ thì Long Hi bị phong ấn, Băng Thần ngã xuống, Mộc Thần sắp quy về tịch diệt; mà Long chi cửu tử đời đầu thì đã chết 7 vị!

Hắc thủ kia muốn ra tay, thậm chí còn dễ dàng hơn 1300 vạn năm trước.

“Vì vậy…” Sở Hi Thanh lạnh lùng nhìn hai mặt trời và hai mặt trăng kia: “Ta muốn để phụ thần ngươi đi trước một bước, giúp ta thăm dò. Đối với ngươi mà nói, đây cũng là chuyện tốt.”

Ngoài ra, hắn còn một dụng ý khác.

Hắn dự tính lần này sinh sôi hơi nhiều nguyên chất Hỗn Độn.

Nhằm đề phòng chuyện không may, vẫn phải tìm người dò đường.

“Ngươi muốn để hắn bước vào Tạo Hóa, dẫn hắc thủ kia ra tay? Không thể nào, ngươi đừng quên còn có Thần Phổ Chiếu, chỉ cần bộ phận nguyên chất Thần Phổ Chiếu nắm giữ chưa trở về, hắn không thể bước ra khỏi giới hạn…”

Ty Thần Tinh Quân chợt dừng lại, mắt hiện tinh mang: “Nếu muốn lấy tới, phải cho đi trước. ý của ngươi là, sẽ để Thần Phổ Chiếu trả nguyên chất? Hắn đồng ý?”

“Ngươi cũng nói rồi, nếu muốn lấy tới, phải cho đi trước, có gì không thể đồng ý? Ta đã bồi thường cho hắn, sẽ giao cho hắn tất cả nguyên chất Sinh Mệnh của Mộc Thần, cái này đủ để đảm bảo tính mạng của hắn. Ngoài ra còn có Táng Thiên Thần tôn và Thánh hoàng đời thứ ba đảm bảo cho ta.”

Sở Hi Thanh lời ít ý nhiều: “Ngươi rốt cuộc có đưa hay không?”

Ty Thần Tinh Quân không do dự nữa, lại lấy hai mũi Thần Yên Tiễn ra, đặt trong tay Sở Hi Thanh.

Lúc này hắn đã kiêng kỵ Sở Hi Thanh đến cực hạn.

Tuy rằng tên này chỉ là một thần khí ký thể, nhưng áp lực mang đến cho hắn còn mạnh hơn cả Táng Thiên.

Vị Thánh hoàng anfy quả thực là nham hiểm độc ác đến mức không giống người.

Nhưng hắn vẫn cắn răng nói: “Ngươi lại muốn để nữ nhân tên Kế Tiễn Tiễn kia ra tay? Để nữ nhân kia bắn chuẩn một chút, nhất định phải chuẩn!”

Cái tên này rất biết thương hương tiếc ngọc, sau khi hoàn thành nghi thức Xạ Nhật thứ hai, Kế Tiễn Tiễn kia nhất định sẽ có thể trở thành đế quân.

Sở Hi Thanh lại nở nụ cười tiêu sái, nghĩ thầm đây mới thực sự là mẹ hiền con hiếu.

…

Chương 2672 - Dò đường cho ta (2)

Trên không thành Vọng An, bản thể của Sở Hi Thanh còn lâu mới thong dong như thần khí ký thể của mình.

Xa Nguyên có thể đã cảm ứng được Thái Hư thần cung gặp biến cố, đã không tiếc tất cả, thôi phát thần lực và thiên quy đến cực hạn.

Thiên Công cũng hiểu Xa Nguyên không còn nhiều thời gian, hắn cũng không hề giữ lại, đã dốc toàn lực.

Trong khoảng 100 cái hô hấp này, Thập Nhị Long Vĩnh Hằng quanh người Sở Hi Thanh lại bị đánh vỡ 12 lần.

Nhưng nguyên chất của hắn vẫn đang liên tục tăng lên.

Nguyên chất: Hỗn Độn (54 + 35), đao đạo (34 + 21), Nhai Tí (50 + 31), Tru Thiên (43 + 26), Như Ý (50 + 31), kim cương (35 + 22), vĩnh hằng (35 + 23).

Chỉ có Sở Hi Thanh là hiểu.

Hiện giờ hắn nhìn như chật vật, thật ra áp lực của Xa Nguyên và Thiên Công dành cho hắn ngày càng nhỏ.

Theo ngụy nguyên chất cũng tiến vào tầng đế quân, lại được tắm rửa khí Tạo Hóa, càng cô đọng và cường hóa. Đao cương của hắn phản xạ ngày càng nhiều hơn, cường độ Hỗn Độn Bá Thể cũng ngày càng mạnh.

Đặc biệt là Kim Cương và VĨnh Hằng chi pháp, có thể là do Sở Hi Thanh hấp thu Trừ Tà thần lôi, nên tăng nhanh như gió.

Hai loại thiên quy này trực tiếp ảnh hưởng đến cường độ Bá thể của Sở Hi Thanh.

Thần lực của hai vị Tổ thần này càng ngày càng khó xâm nhập vào cơ thể hắn, vậy càng không phải nói đến Diễm Dung.

Sau 30 cái hô hấp.

Xa Nguyên và Thiên Công cũng bắt đầu phát hiện không đúng, sắc mặt đều cực kỳ khó coi.

Bọn họ chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nguyên chất Hỗn Độn của Sở Hi Thanh tăng cực nhanh thì cũng thôi.

Nhưng vì sao các loại nguyên chất khác cũng tăng nhanh như vậy?

Đặc biệt là Nhai Tí và Nhi Ý.

Sở Hi Thanh rõ ràng còn chưa đột phá Tạo Hóa, nhưng nguyên chất của hắn lại tăng lên với tốc độ khó mà tin nổi.

Điều này khiến cho lực lượng thiên quy của Sở Hi Thanh không ngừng tăng lên.

Vị Thánh hoàng này không phải chỉ thủ không công.

Đao 30 – Đạo của hắn tuy không nhanh bằng một chiêu Vạn kia, nhưng mỗi một đao đều làm các thần phải chật vật né tránh, thậm chí là ngày càng run sợ.

“Hai vị chỉ có chút trình độ này thôi sao?” Khóe môi Sở Hi Thanh vểnh cao hơn: “Chỉ chút sức lực này thì không giết được ta, nếu tiếp tục như vậy, hôm nay các ngươi nhất định sẽ bại trận.”

Lúc này, lực lượng của Xa Nguyên lại phối hợp với Thiên Công, vặn vẹo Thập Nhị Long Vĩnh Hằng của Sở Hi Thanh.

Nhưng lần này, tầng bích chướng kia chỉ dập dờn chốc lát, liền khôi phục như ban đầu.

12 Hoàng Long lông tóc không tổn hại, đồng thời rút gào về phía Xa Nguyên.

Hình tượng của chúng cũng đã rất khác với trước kia, bên ngoài cơ thể bao trùm một lớp tử khí, như mặc long bào màu tím.

“Thánh Giả Vạn Tin?”

Nội tâm Xa Nguyên càng lạnh lẽo hơn.

12 Hoàng Long được long khí gia trì và tăng cường, đã trở thành Thánh Giả của Vạn Tin chi pháp, Chân Linh của Hộ Thiên và Trấn Thiên.

Chúng cũng giống như chủ nhân mình… đang ngưng tụ nguyên chất!

Tương lai, chỉ cần 12 Hoàng Long không chết, khí vận nhân tộc là không thể lay động.

“Thái Hư thần cung sắp bị công phá rồi.” Sở Hi Thanh liếc mắt nhìn Xa Nguyên, cười nói: “Thê tử và trưởng tử của ngươi, đều chắc chắn phải chết…”

Nhưng vào lúc này, tiếng Huyền Vũ Tinh Quân truyền đến: “Bệ hạ cẩn thận.”

Hắn đã không chịu nổi nữa, lúc này không thể không hiển hóa ra bản thể.

Đó là một con Huyền quy khổng lồ vắt ngang hư không.

Hình thể tận 8600 trượng, toàn thân đều kiên cố không thể phá, góc cạnh rõ ràng.

Huyền Vũ Tinh Quân rút đầu vào trong vỏ rùa, đuôi rắn thì đang giải phóng Băng Phách thần quang.

Phong Thần – Đế Sát tạm thời không thể làm gì Huyền Vũ, nhưng lúc này Huyền Vũ cũng không thể ngăn cản hắn.

Hắn đạp một cước, lại đến gần Sở Hi Thanh.

“Chắc chắn phải chết? Vậy thì chưa chắc!” Phong Thần – Đế Sát cười khẽ một tiếng, trong mắt lộ một vệt hàn quang: “Làm phiền huynh trưởng Diễm Dung đổi với ta, giúp ta đốt con rùa đen kia, Thủy pháp và Hàn pháp của kẻ này đã đuổi sát Huyền Đế và huynh trưởng Thiên Công. Phong pháp của ta ứng phó khá gian nan, còn phải nhờ Hỏa pháp của huynh trưởng đối phó.”

Diễm Dung không nói gì, trực tiếp quay người bay về phía Huyền Vũ.

Phong Thần – Đế Sát nói vậy là cho hắn mặt mũi, để hắn xuống thang.

Thật ra hắn cũng biết mình là trói buộc.

Lửa của mình, 99% đều bị Sở Hi Thanh phản xạ lên người các huynh đệ khác.

Sở Hi Thanh khinh bỉ và không nhìn hắn, để cho hắn vừa giận vừa bất đắc dĩ.

Nhìn Diễm Dung đi xa, Xa Nguyên và Thiên Công đều thở phào.

Lực lượng của Diễm Dung không thể uy hiếp Sở Hi Thanh, nhưng lại có thể uy hiếp bọn họ.

Sở Hi Thanh lại cười đắc ý: “Xem ra vị Hỏa Thần này vẫn rất tự hiểu lấy mình. Nhưng thật là đáng tiếc, ta còn định mượn sức mạnh của hắn để nướng hai vị.”

Diễm Dung nghe vậy thì hơi dừng lại, nhưng vẫn bay về phía Huyền Vũ.

Phong Thần – Đế Sát thì lại lạnh lùng nhìn Sở Hi Thanh, sau đó duỗi tay về trước.

“Hai vị huynh trưởng, chúng ta không còn nhiều thời gian.”

Không chỉ vì Thái Hư thần cung.

Thần Ý Cấm Nguyên của Sở Hi Thanh cũng đang rút khô nguyên linh thiên địa ở nơi này.

Bọn họ không phải không thể chiến đấu khi không có nguyên linh thiên địa, nhưng chắc chắn thực lực sẽ giảm nhiều.

Sở Hi Thanh rất nhanh đã cảm nhận được áp lực nặng nề.

Cuồng phong của Đế Sát có thể trực tiếp cắt đứt tiết điểm thời gian của hắn.

Động Thiên chi pháp và Vạn Lưu chi pháp kết hợp, cũng làm cho khí huyết, thậm chí là máu thịt của hắn lại lưu chuyển mà không thể tự kiềm chế.

Sở Hi Thanh tuy có thể lấy Hỗn Độn chi pháp để bao quát và bao dung, nhưng không thể trấn áp.

Toàn thân hắn bắt đầu đau nhức, cảm giác đau như lăng trì.

Trên mặt Sở Hi Thanh lại bình tĩnh như cũ, dụ dỗ từng bước: “Động Thiên chi pháp thật là lợi hại, chấp chưởng tất cả động năng và trong thiên địa, đương nhiên, Vạn Lưu chi pháp cũng không yếu, chỉ là không biết hai người các ngươi, ai có thể giành trước một bước.”

“Ta cảm thấy Phong Thần có thể đi trước một bước, dù sao nghi thức ngân hà này cũng sắp vỡ nát rồi. Thủy Thần bệ hạ chắc cũng cảm nhận được rồi chứ? Long Khôi thoát vây rồi, ngân hà của ngươi sắp vỡ nát…”

Các loại nguyên chất của hắn cũng đang tăng lên.

Sau khi nghe xong, Thiên Công vẫn yên lặng không nói, Đế Sát lại hừ lạnh một tiếng: “Câm miệng!”

Hắn cũng bắt đầu thiêu đốt bản nguyên.

Lúc này, Đế Sát đã sinh ra cảm giác nguy hiểm.

Suy bụng ta ra bụng người, phán đoán tỷ lệ thành công trong lời nói châm ngòi ly gián của Sở Hi Thanh.

Hắn nhất định phải giết chết Sở Hi Thanh trước khi Thủy Thần – Thiên Công bị dao động.

Thập Nhị Long Vĩnh Hằng của Sở Hi Thanh gần như nát ngay lập tức.

Nhưng Hỗn Độn Bá Thể của hắn lại chống đỡ được ba vị Tổ thần liên thủ.

Mà khi thần khu của Sở Hi Thanh khôi phục.

Hắn nghe thấy giọng nói của Sở Vân Vân vang lên bên tai: “Phu quân chớ lo lắng, ta sắp xong rồi, có thể ra tay bất cứ lúc nào.”

Lúc này, trong cơ thể Sở Hi Thanh đang rung chuyển ầm ầm.

Chỉ thấy bảng nhân vật của hắn cũng đang biến hóa.

Nguyên chất: Hỗn Độn (56 + 41), đao đạo (34 + 23), Nhai Tí (50 + 33), Tru Thiên (43 + 29), Như Ý (50 + 34), kim cương (35 + 24), vĩnh hằng (35 + 24).

Ngụy nguyên chất Hỗn Độn của hắn cũng đã đột phá đến cấp Tổ thần! Cũng chính là cái gọi Đại La, Thái Thượng.

Lúc này nội thiên địa của hắn cũng đã có quy mô.

Sở Hi Thanh chia một ít thần niệm để quan sát bên trong thân thể.

Sở Vân Vân mở ra không chỉ là nguyên chất.

Trong đó gần như là một thế giới hoàn chỉnh, còn hoàn chỉnh hơn cả ba ngàn thế giới Ma Vực.

Khí Hỗn Độn bên trong đã tiêu hao gần hết rồi.

“Không vội!”

Sở Hi Thanh lại đưa Khư Hạch trên mi tâm vào trong đó: “Tiếp tục!”

Lần này, hắn có hai người dò đường, lần sau thì chưa chắc đã có cơ hội.

Chương 2673 - Khai Thiên

Ngay khi Sở Hi Thanh nhét Khư Hạch vào nội thiên địa của mình, hai vầng mặt trời giữa tinh không chợt tối lại.

Đó là Thái Dương tinh cung của Nguyệt Hi bị Thái Hạo mạnh mẽ nắm lại.

Nàng dùng lực lượng âm dương hợp nhất khổng lồ, xé nát một góc vầng ‘mặt trời’ kia.

“Cần gì tốn sức?” Thái Hạo chắp tay sau lưng, bễ nghễ nhìn Nguyệt Hi: “Nếu ngươi vẫn là âm Thần, như vậy dù ta âm dương hợp nhất, thì cũng không làm gì được ngươi. Bởi vì lực lượng của ngươi cùng cấp bậc với ta, nhưng ngươi lại muốn làm mặt trời.”

Ánh mắt nàng tràn đầy trào phúng: “Sau khi Điên Đảo âm Dương, lại lấy lực lượng mặt trăng từ ‘nữ thần Ám Nguyệt’, đúng là một biện pháp tốt. Nhưng ngươi thay ta chấp chưởng mặt trời trăm vạn năm, thì thật sự cho rằng mình thông hiểu tất cả ảo diệu của mặt trời sao?”

Nguyệt Hi xanh mặt không nói gì, nhưng hắn và Thái Hạo vẫn đối kháng rất kịch liệt.

Hắn biết mình không có đường lui, hậu quả của từ bỏ chính là bị Thái Hạo nuốt chửng hoặc giết chết.

Thái Hạo không chỉ căm hận hắn phản bội, cũng sẽ không cho phép bất kỳ kẻ nào chia sẻ quyền bính nhật nguyệt.

Song phương đều không tiếc tất cả, dốc toàn lực tranh đấu trên tinh không.

Lúc này, tuy Thái Hạo mượn xác Chúc Chiếu để sử dụng Đại Nhật chi pháp, nhưng xác Chúc Chiếu chung quy vẫn không phải mặt trời chân chính.

‘Mặt trời’ do Nguyệt Hi khống chế, là thần lực và nguyên chất của hắn kết hợp với tinh hồn U Huỳnh tạo thành.

Sau khi chuyển âm thành dương, có thể mượn ánh sáng từ mặt trời chân chính.

Nhiệt độ của toàn bộ thiên địa đang tăng mạnh, mặt đất bị ánh mặt trời nướng cháy, đại địa đóng băng bắt đầu bốc hơi nước.

Đặc biệt là mặt đất Trung Thổ, hơi nước nghi ngút.

Theo thời gian trôi qua, Nguyệt Hi vẫn kêu lên đau đớn.

Hắn bị thương ngày càng nặng.

Sau Điên Đảo âm Dương, thần lực dương tính của hắn vẫn chưa ổn định.

Đây chính là lúc hắn yếu nhất, Thái Hạo mượn cơ hội này, điên cuồng tấn công.

Ngay khi Nguyệt Hi càng ngày càng không chịu nổi, Sở Hi Thanh trên không thành Vọng An lại cười càng tươi.

Lúc này, tuy hắn vẫn bị ba bị Tổ thần vây công, chịu đựng cơn đau như lăng trì.

Nhưng Sở Hi Thanh lại biết, phần thắng của mình ngày càng cao!

Đó là do nội thiên địa của hắn ngày càng hoàn chỉnh, đã gần với thế giới chân thật.

Khư Hạch là tác phẩm phục chế thiên đạo của Thiên đế đời thứ tám, dùng nguyên chất Phục Thiên và Ánh Thiên để làm ra.

Vật này thật ra không thể tăng cường quá nhiều nguyên chất cho Sở Hi Thanh.

Nhưng hành động này lại trợ giúp nội thiên địa của Sở Hi Thanh hoàn chỉnh hơn, để nguyên chất Hỗn Độn của hắn được lợi.

Khai Thiên chi pháp của Sở Vân Vân cũng nhờ đó mà đạt đến tầng thứ cực cao.

Nội thiên địa càng hoàn chỉnh, độ hoàn thành nghi thức càng cao.

Vì vậy tuy cơ thể Sở Hi Thanh rất đau đớn, nhưng nụ cười trên mặt chưa từng biến mất.

“Xem ra Phong Thần đã thẹn quá hóa giận, không đúng! Ngươi muốn giết chết ta trước khi Thủy Thần đổi ý! Từ đó về sau, Động Thiên chi pháp của ngươi sẽ ngự trị trên Vạn Lưu chi pháp, thành tựu Tạo Hóa chi chủ.”

“Tâm tư như vậy là không ổn, không biết kính trên nhường dưới, ngươi còn có Tốn Phong và Thương Thiên chi pháp làm đường lui, hai pháp này hợp nhất, vẫn còn hi vọng Tạo Hóa. Không giống huynh trưởng ngươi, một khi ngân hà vỡ nát, mưu tính ngàn vạn năm thành không, tương lai chỉ sợ vô vọng Tạo Hóa, ngươi nên nhường một chút…”

Mặt Phong Thần – Đế Sát lạnh lẽo như băng, nhìn như không hề bị dao động, nhưng trong lòng lại hận không thể xé nát miệng của Sở Hi Thanh!

Hắn liếc trộm Thủy Thần – Thiên Công, chỉ thấy Thiên Công mặt không cảm xúc, không có phản ứng gì đặc biệt.

Nhưng mà không biết có phải vì ngân hà rung chuyển, hay là vì nguyên linh thiên địa nơi này khô kiệt hơn, mà thần lực của Thiên Công bắt đầu suy sụp.

Tương ứng với đó, khí thế của thằng ranh này càng ngày càng mạnh hơn.

Hắn có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết và huyết mạch Thần Dương, chân nguyên gần như vô tận; nguyên chất Hỗn Độn còn đang tăng trưởng, thiên quy ngày càng mạnh.

Ba thần đã dốc toàn lực, cũng chỉ có thể miễn cưỡng lay động Hỗn Độn của hắn.

Sở Hi Thanh tiếp tục khuyên bảo: "Thủy Thần, ngươi nên đề phòng vị đệ đệ này của mình. Đừng quên trận chiến Vân Hải tiên cung cách đây không lâu, vị Phong Thần này đã đâm lưng ngươi, chẳng may hắn không kiên trì, không muốn chờ ngân hà của ngươi vỡ nát."

"Nếu ta nhớ không lầm, người vợ đầu tiên của Long Khôi chính là ấu nữ của ngươi? Hai nhà chúng ta, còn lâu mới đến mức không chết không thôi…"

Đây là bí ẩn hắn mới thăm dò được.

Chập Long và Cơ Dương là anh em cùng cha khác mẹ, mẹ của Chập Long là công chúa hệ Thủy Thần.

Long Khôi sở dĩ bị hậu duệ của Thiên Công dụ bắt, Thiên Công cũng không giết chết Long Không, mà lựa chọn phong ấn, cũng chính là vì nguyên nhân này.

Thiên Công vẫn không phản ứng, nhưng thần lực của hắn lại suy sụp, để Phong Thần nhíu chặt lông mày.

Cũng vào lúc này, Xa Nguyên bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Ánh mắt hắn thô bạo nhìn Sở Hi Thanh.

"Như Ý Tạo Hóa?"

Thiên quy Hư Vô của Xa Nguyên lại bí Thần Khế thiên bi của Sở Hi Thanh mượn đi.

Lúc trước Thần Khế thiên bi vẫn không thể mượn thiên quy thứ hai từ hắn, hiện giờ lại có thể mạnh mẽ mượn Hư Vô chi pháp của hắn.

Chỉ có một khả năng.

Thiên quy Như Ý của Sở Hi Thanh cũng tiến vào lĩnh vực Tạo Hóa!

Thằng ranh này, đã có loại nguyên chất Tạo Hóa thứ hai.

Hơn nữa còn là Như Ý của Đông Hoàng!

Từ nay về sau, lại thích làm gì thì làm, như ý tùy tâm!

Điều này cũng khiến cho lực lượng nguyên thần của Sở Hi Thanh có thể đạt đến trình độ sánh vai với họ.

Sở Hi Thanh thì lại cười ha ha: “Cái này còn phải cảm tạ chư vị đã hỗ trợ.”

Hắn vừa nói vừa liếc mắt nhìn cột nguyên chất của mình.

Hỗn Độn (57 + 44), Đao đạo (34 + 23), Nhai Tí (50 + 33), Tru Thiên (43 + 29), Như Ý (51 + 37), kim cương (35 + 24), vĩnh hằng (35 + 24).

Khư Hạch đúng là không hỗ trợ quá nhiều cho việc khai mở nguyên chất.

Vì vậy lực lượng thiên quy của hắn không tăng trưởng thêm một bước.

Nhưng Như Ý vượt qua giới hạn Tạo Hóa, lại làm cho ngụy nguyên chất và nguyên chất Như Ý đều phát sinh lột xác.

Cũng khiến cho những nguyên chất khác được tắm rửa khí Tạo Hóa lần nữa.

Lúc này, bất luận chất hay lượng của chúng, đều không khác gì nguyên chất chân chính.

Chương 2674 - Khai Thiên (2)

“Vì vậy các ngươi chắc chắn sẽ bại.” Sở Hi Thanh giơ tay lên, khí thế như nắm giữ toàn bộ vũ trụ: “Thiên địa này đều nằm trong dự liệu của ta, trong lòng bàn tay ta. Các ngươi phản kháng là không có kết quả, thế giới hiện nay, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!”

Theo câu nói này, 12 Hoàng Long cũng rít gào và bay múa.

Lực lượng của chúng và Như Ý, Hỗn Độn chi pháp của Sở Hi Thanh tụ hợp lại, dĩ nhiên lại xé nát tất cả lực lượng của ba vị Tổ thần.

“Càn rỡ!”

Xa Nguyên không khỏi trợn trừng mắt lên.

Hắn nhìn ra, 12 Hoàng Long cũng đã đến biên giới lột xác.

Bước kế tiếp chính là Hoàng Long cấp Tổ thần, Thái Thượng, Đại La!

Xa Nguyên lại không dám chậm trễ, lấy ra một cái phất trần ngọc màu xanh.

Đây là một cái thần khí cấp đế quân, có thể giúp hắn nắm giữ thiên quy Hư Vô.

Tuy rằng sức mạnh không bằng bản thân hắn, nhưng hắn có nguyên chất trợ giúp, nên vẫn có thể phát huy ra bảy tám phần lực lượng của thiên quy Hư Vô.

Lúc này, lân phiến toàn thân hắn bắt đầu bành trướng, bên trong lân phiến cũng tràn ra kim huyết.

Hắn cắn răng nói: “Mời hai vị huynh đệ giúp ta!”

Xa xa, Thiên Công và Đế Sát thấy cảnh này thì không khỏi nheo mắt lại, đều biết Xa Nguyên đang định dốc sức một lần cuối cùng.

Tuy họ đang ác chiến với Sở Hi Thanh, nhưng vẫn tập trung chú ý tình hình bên Thái Hư thần cung.

Mấy người Tử Vi và Đấu Mỗ đúng là rất không ổn.

Tất cả lực lượng của mạch Hư Thần bị hai người Thần Chân Như và Thần Bàn Nhược, cộng thêm đại quân dưới trướng họ đánh cho tan tác.

Bọn họ cũng ý thức được, đây có lẽ là cơ hội cuối cùng để giết chết Sở Hi Thanh.

Nhưng càng làm cho họ giật mình là, Quỳ Long do Xa Nguyên hóa thành lại há miệng phun ra một mảnh kim loại hình lưỡi búa.

“Bàn Cổ thần phủ?” Giọng nói của Thiên Công rất nghiêm túc.

Ngày xưa, Bàn Cổ thần phủ chính là chí bảo nửa bước Siêu Thoát độc nhất vô nhị trong thiên địa.

Đông Hoàng kính của Đông Hoàng cũng thua xa.

Sau khi Bàn Cổ khai thiên, Bàn Cổ thần phủ đã vỡ vụn, hóa thành vô số mảnh vỡ, bị các thần thu thập và cất giữ.

Thiên Công cũng thu thập được một chút, hơn nữa còn không ít.

Nhưng số lượng của hắn còn lâu mới bằng Xa Nguyên, cái này gần như đã là một nửa mặt búa rồi.

Sở Hi Thanh cũng nhắm mắt lại, hắn cảm giác được nguy hiểm.

Dưới tình huống bị ba vị Tổ thần liên thủ áp chế, mảnh vỡ Bàn Cổ thần phủ có thể mang đến uy hiếp chí mạng cho hắn.

Hắn dùng thần niệm liên hệ với Sở Vân Vân trong nội thiên địa của mình.

“Thù vị, người này lại thu thập được gần nửa Bàn Cổ thần phủ rồi. Nếu ta đoán không sai, hắn muốn dùng cái phủ này và Tạo Hóa chi môn, mở một mảnh không gian ở âm Dương Hải hoặc là bên ngoài thiên địa, từ đó hoàn thành nghi thức Thái Hư cấp Tạo Hóa, khá tương tự với nghi thức Khai Thiên của ngươi.”

Sở Vân Vân lại hiểu ý của Sở Hi Thanh.

Ta không chịu nổi rồi, nương tử cứu mạng!

Nàng nhìn bốn phía, nhìn nội thiên địa không khác gì thế giới chân chính này, nhưng vẫn thấy không hài lòng lắm.

Vùng thế giới này vô cùng rộng lớn, thiên quy bên trong cũng gần như hoàn chỉnh.

Bản chất nó khác với ba ngàn giới Ma vực.

Ba ngàn giới kia tuy do các thần nhân tộc dùng Mộng ảo, giới luật, ngôn linh, Như Ý, Phục Thiên, Ánh Thiên… để chế tạo ra, nhưng những thế giới này chỉ có khái niệm không gian trụ cột nhất.

Thiên quy của chúng đều bắt nguồn từ thế giới chân thật.

Mà nội thiên địa của Sở Hi Thanh lại có ‘thiên đạo’ của bản thân.

Tiếc là vẫn còn vài chi tiết nhỏ, lần ‘khai thiên tích địa’ này không tính là hoàn mỹ.

Nhưng giờ đã không có thời gian.

Sở Hi Thanh có thể chống đỡ đến bây giờ, quả thực chính là kỳ tích, không thể nói hắn vô dụng được.

Sở Vân Vân giơ tay nắm Nghịch Thần Kỳ.

12 đầu long khí hội tụ lại, gia tăng sức mạnh cho nàng.

Khi nàng quyết định ra tay, nghi thức đăng thần của nàng cũng đã hoàn thành vào lúc đó.

Thời gian còn sớm hơn Sở Hi Thanh.

Ngay khi nghi thức đăng thần hoàn thành, Sở Vân Vân cảm giác được cơ thể mình sinh ra rất nhiều nguyên chất.

Đây chính là thiên đạo tặng lại…

Sở Vân Vân không khỏi hít sâu, áp chế nỗi lòng của mình.

Nàng dùng Khai Thiên chi pháp sinh thành nguyên chất, một lần vượt qua cực hạn của Đại La, Thái Thượng!

không nói đến phu quân Sở Hi Thanh của nàng, vậy chuyện này chính là trước nay chưa từng có.

Ngày xưa Mộc Kiếm Tiên mượn lực lượng của Chúc Quang âm để cắt đứt dòng sông thời gian, cũng chỉ chạm đến bờ Đại La mà thôi.

Mà nguyên chất của nàng, lại là Khai Thiên chi pháp mạnh nhất thiên địa!

Là lực lượng khai thiên tích địa, dù Bàn Cổ đã chết hơn hai ngàn vạn năm, nhưng vẫn tiếp cận với Siêu Thoát!

Nhưng chỉ dựa vào nguyên chất thì vẫn chưa đủ để đối kháng với Tổ thần.

Tiên Thiên Thần Thể của Sở Vân Vân chỉ tương đương vĩnh hằng trung vị, thiên quy của nàng chỉ là cấp đế quân.

Nàng nhất định phải mượn long khí, mới có thể đuổi sát ba vị TỔ thần bên ngoài.

Sở Vân Vân vừa súc thế, vừa cảm ứng tình hình bên ngoài.

Khi Xa Nguyên vận dụng mảnh vỡ Bàn Cổ thần phủ, thì tình hình của Sở Hi Thanh đã trở nên xấu hơn.

Thủy Thần - Thiên Công và Phong Thần – Đế Sát đã không tập trung tấn công hắn nữa, mà bắt đầu dốc sức hạn chế hành động của hắn.

Mảnh vỡ Bàn Cổ thần phủ được Xa Nguyên điều khiển, bắt đầu tấn công vào thân thể Sở Hi Thanh, Thập Nhị Long Vĩnh Hằng liên tục vỡ nát một lần lại một lần.

Làm cho bên ngoài cơ thể Sở Hi Thanh liên tục nổ vang, lôi đình chói mắt nổ tung tóe.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, Sở Hi Thanh đã sử dụng Vĩnh Tại tận hai lần, để trở về trạng thái toàn thịnh.

May mắn chính là, năng lực quản lý của Sở Hi Thanh cực cao, có thể để máu thịt của mình hồi tượng đến thời điểm toàn thịnh, còn nội thiên địa và nguyên chất thì không, bằng không thì tất cả mọi chuyện họ làm đều là vô dụng.

Sở Vân Vân cảm ứng được máu thịt nổ tan bên ngoài cơ thể Sở Hi Thanh, trong đôi mắt màu xanh lam bắt đầu hiện ra một vệt ánh sáng đỏ.

Đế Sát rất phấn chấn

Nếu tiếp tục như vậy, bọn họ có thể giết chết Sở Hi Thanh trong vòng 30 cái hô hấp.

Nhưng người huynh trưởng này của hắn ẩn giấu quá sâu, Xa Nguyên rõ ràng đã chuẩn bị kỹ càng cho đăng đỉnh Tạo Hóa, chỉ chờ thời cơ.

Đúng lúc này, ngay khi hắn chuẩn bị dùng Động Thiên chi pháp, hạn chế hành động của Sở Hi Thanh, chờ đợi Bàn Cổ thần phủ của Xa Nguyên đánh cho Sở Hi Thanh thành thịt nát. Hắn nhìn thấy mộ trường thương màu đen vô cùng ác liệt và bá đạo đâm ra từ trong cơ thể Sở Hi Thanh!

Nội tâm Đế Sát lạnh lẽo như băng.

Mũi thương kia như có thể khai thiên tích địa, xuyên thấu tất cả, thấm nhuần thời gian không gian!

Dĩ nhiên lại dễ dàng đánh tan, xuyên thủng toàn bộ lực lượng của hắn!

“Đây là… Sở Vân Vân? Một thương này… là Khai Thiên chi pháp?”

Trong đầu Đế Sát lóe lên những ý nghĩ này.

Vấn đề là, vì sao một thương này của Sở Vân Vân lại có thần uy mạnh mẽ như vậy?

Đây quả thực là lực lượng thiên quy cấp bậc nửa bước Tổ thần.

Đặc biệt là Sở Vân Vân đang sử dụng Khai Thiên chi pháp và Nghịch Thiên chi pháp, lực sát thương quả thực là không gì sánh nổi!

Dù là Đế Sát cũng không thể không né tránh.

Thần khu hóa gió, nỗ lực trốn khỏi mũi thương của Sở Vân Vân.

Nhưng vẫn không thể né toàn bộ, một bộ phận thân thể hắn bị nổ tung, còn tổn thương đến nguyên thần.

Đế Sát lại ý thức được, Sở Vân Vân rất có thể đã có nguyên chất Khai Thiên cấp Tổ thần!

Nhưng mà đáng sợ hơn vẫn là Thủy Thần – Thiên Công.

Khi Sở Vân Vân hiện thân, Thiên Công đã thu hồi lực lượng, trái lại ngưng tụ hàng ngàn hàng vạn Hắc Thủy cự nhân, và ra tay với hắn.

Phong Thần – Đế Sát rất phẫn nộ!

Người huynh trưởng này…chung quay vẫn ruồng bỏ minh ước, ra tay với hắn!

Chương 2675 - Ta nói

Những thứ kia không thể tổn thương đến Đế Sát.

Bởi vì trong khoảnh khắc, Đế Sát đã quyết đoán lùi ra ngoài ba ngàn dặm.

Vừa rồi thật ra hắn cũng thu lực lại như Thủy Thần – Thiên Công.

Chỉ là người huynh trưởng này ra tay quyết đoán hơn, trước khi Đế Sát chuẩn bị phản chiến, Thiên Công đã đâm lưng xong rồi.

Đế Sát liên tục lùi lại sau, mãi đến khi cảm thấy an toàn mới dừng lại.

Ánh mắt hắn nhìn Thiên Công vừa tức giận lại vừa bất đắc dĩ.

Chỉ một phần ngày cái nháy mắt, kết quả chính là rất khác nhau.

Thiên Công thì lại mặt không cảm xúc.

Tuy hắn không đuổi theo, nhưng ánh mắt lại ác liệt như đao, nhìn nhau với Phong Thần.

Như Sở Hi Thanh đã nói, nếu đời này hắn vẫn muốn Tạo Hóa, thật ra hắn đã không còn lựa chọn, không có đường lui.

Mà Phong Thần – Đế Sát thì có.

Thiên Công càng không thấy chột dạ.

Hắn cũng nhìn ra, Đế Sát cũng có ý đồ ra tay với mình.

Nếu như không phải thương của Sở Vân Vân chỉ về phía Đế Sát, vì chỉ sợ đao của vị đệ đệ này đã rơi lên đầu hắn rồi.

Lúc này ở một bên khác, Xa Nguyên rút lui còn quyết đoán hơn, hắn đang dốc sức bay về phía Thái Hư thần cung.

Khi hắn nhìn thấy mũi thương của Sở Vân Vân, nhìn thấy Khai Thiên chi pháp mạnh đến không thể tưởng tượng nổi kia, hắn đã biết mình không thể giết chết Sở Hi Thanh.

Sở Vân Vân có năng lực kiềm chế một người trong số họ!

Mà mặc kệ ít đi người này, thì hai người còn lại cũng không thể giết chết Sở Hi Thanh!

Người này tuy chưa hoàn thành nghi thức đăng thần, nhưng thực lực đã có thể sánh vai với bọn họ!

Năng lực thiên phú của hắn cực kỳ vướng tay, trừ phi có lực lượng áp đảo, bằng không rất khó giết chết.

Đã vậy, tiếp tục ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì nữa.

Tương ứng với đó, tình hình bên Thái Hư thần cung rất không ổn.

Tử Vi và Đấu Mỗ đã gần chết, hắn nhất định phải chạy về cứu viện.

Xa Nguyên lùi lại, Diễm Dung đang nướng Huyền Vũ cũng không nói tiếng nào.

Thần khu hắn hóa thành một đám lửa, sau đó càng ngày càng nhỏ, rồi biến mất.

Bạch Chúc cũng thở dài một tiếng.

Vừa rồi Bạch Chúc cũng dốc toàn lực, lại không thể đột phá sự ngăn cản của Lôi Thần – Thiên Bá.

Hắn lạnh lùng nhìn Thiên Bá: “Thiên Bá, hành động hôm nay, các thần Bàn Cổ sẽ nhớ kỹ!”

Thiên Bá lại nở nụ cười như không quan tâm.

Hắn nói như đang giáo huấn hậu bối của mình: “Vị bệ hạ kia chẳng những có phong thái thiên đế, mà còn có căn cơ Siêu Thoát. Bạch Chúc ngươi sau này mới phải cẩn thận.”

Ban đầu, Thiên Bá ra tay chỉ là bất đắc dĩ.

Huyền Vũ nói làm cho hắn ý thức được, một khi các thần Bàn Cổ thắng, dòng dõi hệ Lôi Thần hắn chắc chắn sẽ bị mấy người Xa Nguyên đẩy đi tử chiến với nhân tộc.

Như vậy, chẳng bằng liều một phen.

Bản thân hắn cũng coi trọng Sở Hi Thanh, có dự định đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi cho Sở Hi Thanh.

Thiên Bá thậm chí còn chuẩn bị dùng lá bài tẩy, trợ giúp Sở Hi Thanh chống đỡ, cố gắng kéo dài thời gian.

Nhưng Thiên Bá không ngờ được, mình vẫn đánh giá thấp Sở Hi Thanh.

Hắn không ngờ Sở Hi Thanh lại thắng được bằng cách này.

Sở Vân Vân dĩ nhiên đã hoàn thành nghi thức đăng thần!

Khai Thiên chi pháp của nàng đã có căn cơ Tổ thần!

Bản thân Sở Hi Thanh còn có hai loại nguyên chất cấp Tạo Hóa.

Vợ chồng nhà này, lại lấy sức mạnh của bản thân mà chiến thắng!

Nếu vị Thánh hoàng này ngồi vào vị trí Thiên đế, lực lượng tích lũy tháng ngày, vậy không phải kẻ Kim Thần có thể lay động.

Bạch Chúc nhíu mày, sau đó cũng hóa thành một tia sáng trắng, bay về phía Thái Hư thần cung.

Ba người đều không ngoại lệ, tất cả đều chạy về phía Thái Hư thần cung.

Bọn họ đã thua trận chiến nơi này, như vậy nhất định phải bảo vệ được Thái Hư thần cung.

Thần Chân Như cũng là kẻ thù sống còn của họ.

Đã không ép được nhân tộc, vậy nhất định phải ép được bên kia.

Bằng không các thần Bàn Cổ có thể sẽ nghênh đón một trận hạo kiếp.

Mặc dù tương lai may mắn thoát khỏi, cũng chắc chắn bị Sở Hi Thanh và Thần Chân Như liên thủ quét ra ngoài bàn cờ.

Đế Sát lại chưa đi, hắn nhìn nhau với Thiên Công một lát, liền nở nụ cười.

Sau đó hắn lại sửa sang quần áo của mình, vẻ mặt thong dong đi tới trước Sở Hi Thanh, chắp tay cúi đầu: “Thần Đế Sát tham kiến bệ hạ! Sau trận chiến hôm nay, bệ hạ tự nhiên khống chế thiên địa vũ trụ, uy trấn lục hợp bát hoang, thần chúc mừng bệ hạ! Cũng chúc mừng cho thiên địa!”

Lúc này tuy Sở Hi Thanh còn chưa xưng Thiên đế, nhưng hắn đã coi Sở Hi Thanh như thiên đế.

Thiên Công thấy vậy thì nhíu mày, biểu cảm hơi quái lại.

Vì bảo vệ ngân hà của mình, hắn không thể không hàng phục Sở Hi Thanh, bản thân vẫn cảm thấy khó chịu, cũng không thích dáng vẻ này của Đế Sát.

Lúc trước họ còn quyết đấu sinh tử, hiện giờ lại liếm mặt cúi đầu xưng thần.

Sở Hi Thanh nghe vậy cũng không cảm thấy bất ngờ, hắn lắc lắc đầu, cười nhìn Đế Sát: “Phong Thần dũng cảm không tầm thường!”

Người này dĩ nhiên không sợ mình nhân cơ hội ra tay làm thịt hắn.

Phải biết Sở Vân Vân vẫn đang súc thế, mài đao soàn soạt; Thủy Thần càng là sát ý dâng trào, muốn diệt trừ đối thủ cạnh tranh anfy.

Nhưng cũng đúng, Đế Sát cũng đoán được là mình sẽ không giết hắn.

Trước khi làm rõ nội tình và giải quyết hắc thủ kia, 12 trụ Bàn Cổ vẫn còn giá trị tồn tại.

Dù sao chín cái lương là Long chi cửu tử, đã bị hủy gần hết rồi.

Tuy rằng Long chi cửu tử có đời thứ hai, nhưng không phải do Bàn Cổ tự tay sáng tạo, lực lượng kém xa đời đầu.

"… Về phần khống chế thiên địa vũ trụ, uy trấn lục hợp bát hoang gì đó, ta bây giờ không gánh nổi."

Lúc trước Sở Hi Thanh chỉ khoác lác mà thôi, chưa từng coi là thật.

Hắn nhẹ nhàng chỉ về phía hai mặt trời: "Một khi vị kia hoàn thành âm dương hợp nhất, chắc chắn sẽ bước vào Tạo Hóa, rất có thể là người thứ hai vấn đỉnh Tạo Hóa sau Đông Hoàng. Vị thiên đế này từng xưng bá thiên địa 12 triệu năm, có lẽ có thể quật khởi lần nữa."

Đế Sát cũng quay đầu nhìn về phía bên kia.

Hắn lập tức cười khinh thường: "Người huynh trưởng này của ta cũng nằm trong dự tính của bệ hạ, nào có hi vọng thành đạo? Hắn so với bệ hạ, quả thực là đom đóm so với ánh trăng."

Trong mắt Đế Sát lại chứa mấy phần bất đắc dĩ.

Thái Hạo có mạnh hơn nữa, thì có quan hệ gì với hắn?

Đế Sát cũng sắp Tạo Hóa rồi, hơn nữa còn là dùng lực chứng đạo, chứ không phải như Thái Hạo.

Nhưng có một tiền đề, chính là Sở Hi Thanh không ngăn cản hắn.

Nếu không thể lấy Vạn Lưu chứng đạo, hắn chỉ có thể dùng Tốn phong và Thương Thiên.

Tốn Phong và Thương Thiên kết hợp, có thể diễn sinh ra tỷ lệ và vận mệnh, đủ để chứng đạo Tạo Hóa.

Nhưng thiên quy Thương Thiên là pháp môn cấp dưới của Hỗn Độn, hơn nữa bị bao phủ rất chặt chẽ.

Nếu Sở Hi Thanh có ý đồ ngăn cản, cả đời này hắn cũng không thể bước qua ngưỡng cửa Tạo Hóa.

Đế Sát biết đây chính là vì sao mục tiêu của Sở Vân Vân lại là mình, mà không phải Thủy Thần – Thiên Công.

Một khi ngân hà bị phá hủy, như vậy Đế Sát hắn chắc chắn sẽ thành Tạo Hóa trong ngàn năm, từ đây tiêu dao tự tại.

Mà bây giờ, hai huynh đệ họ đều bị chế ngự, ngước nhìn người khác.

Nếu tương lai của Đế Sát được quyết định bởi Sở Hi Thanh, vậy Thái Hạo và Xa Nguyên có mạnh đến đâu, cũng liên quan gì đến hắn.

Đế Sát cũng không cảm thấy Thái Hạo có tương lai gì cả.

Sở Hi Thanh bây giờ có thể chặn đứt âm dương hợp nhất bất kỳ lúc nào.

Có lẽ vị này sẽ không cho Thái Hạo có cơ hội đăng đỉnh Tạo Hóa.

Lúc này, trong lòng Đế Sát tràn đầy cảm giác thất bại khó nói nên lời.

Chương 2676 - Ta nói (2)

Cũng đúng lúc này, Đế Sát nhìn thấy một đạo ánh sáng màu vàng sậm bay lên từ Tuyệt Bích sơn mạch, nhắm thẳng vào mặt trời Nguyệt Hi.

“Thần Yên Tiễn?”

Đế Sát lập tức nhận ra đạo ánh sáng màu vàng sậm kia.

Hắn lấy làm kinh hãi, lúc này lại nhìn về phía Tuyệt Bích sơn mạch.

Hắn nhìn thấy Kế Tiễn Tiễn, cũng nhìn thấy Cung Thần – Thiên Nghệ phía sau nàng!

So với lần đầu Kế Tiễn Tiễn Xạ nhật, lần này hình thể khổng lồ của Cung Thần – Thiên Nghệ càng ngưng tụ hơn, khí thế cũng bá đạo hơn, giống như đã tái sinh.

Khi Đế Sát nhìn sang, Kế Tiễn Tiễn đã bắn ra mũi tên thứ hai với tốc độ cực nhanh.

Cùng lúc đó, Nguyệt Hi cũng phát ra tiếng tuyệt vọng và cầu xin: “Thiên Nghệ!”

Nguyệt Hi đang dốc toàn lực đối kháng với Thái Hạo, không rảnh quan tâm chuyện khác, cũng không có hơi sức chống lại.

Mũi tên thứ nhất của Kế Tiễn Tiễn bắn trúng giữa mặt trời, tạo thành một miệng nứt cực lớn.

Mũi tên thứ hai tuy chưa đến, nhưng Nguyệt Hi cũng đã đoán được mình sẽ tử vong.

Mình sẽ bị Thái Hạo và mũi Thần Yên Tiễn thứ hai này giết chết!

Sở Hi Thanh thấy cảnh này thì lại mỉm cười: “Xem đi, Phong Thần ngươi lại đoán sai, hôm nay vị này nhất định sẽ thành đạo, ta nói!”

Thủy Thần – Thiên Công và Phong Thần – Đế Sát không khỏi nghi ngờ không thôi, hai mặt nhìn nhau.

Vị Thánh hoàng đời thứ tư này rốt cuộc muốn làm gì?

Đế Sát lập tức nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt ngẩn ngơ.

Thiên Công phản ứng chậm hơn một nhịp, sắc mặt nghiêm nghị như sắc, bỗng nhiên cảm thấy áp lực như núi.

Bọn họ đều đoán được Sở Hi Thanh muốn làm gì.

Hai người lại không cảm thấy các thần Bàn Cổ có hi vọng trở mình, trái lại chỉ cảm thấy tê cả da đầu.

Sở Hi Thanh lại chắp tay với Lôi Thần – Thiên Bá và Huyền Vũ Tinh Quân: “Vừa rồi đa tạ hai vị cứu viện, ân thành đạo vô cùng cảm kích.”

Thiên Bá và Huyền Vũ đều né ra, sắc mặt nghiêm túc: “Sao dám nhận lễ của bệ hạ?”

Huyền Vũ lại cười khổ: “n thành đạo gì chứ, bệ hạ không trách chúng ta làm hỏng nghi thức của mình là tốt rồi.”

Đến giờ hắn mới nhìn ra, vừa rồi hai người họ ra tay chính là biến số, không nằm trong dự tính của Sở Hi Thanh.

Bạch Chúc và Diễm Dung tuy rất mạnh, nhưng Sở Hi Thanh có Thần Ý Xúc Tử Đao, phần thắng vẫn rất cao.

Uy hiếp chân chính của Sở Hi Thanh, thật ra chính là Xa Nguyên và hai vị bên cạnh này.

Sở Hi Thanh lại cười ha ha: “Họa phúc tương y, lần này hai vị giúp ta, thật ra cũng vượt qua khỏi sự tưởng tượng của ta.”

Bởi vì hai người tham gia, Sở Vân Vân có thể giúp hắn mở nhiều ngụy nguyên chất hơn, cũng có nhiều thời gian hơn, để hắn hòa Khư Hạch vào nội thiên địa, do đó nàng ngưng tụ ra nguyên chất Khai Thiên cấp Tổ thần.

Chút tổn thất của hắn, quả thực là không đáng nhắc tới so với thu hoạch.

Hơn nữa, sau này hắn còn cần hai người giúp hắn ổn định thiên địa, trấn áp các thần Bàn Cổ và Hỗn Độn.

Sở Hi Thanh lập tức vung tay áo, nhìn về phía Thái Hư thần cung: “Chư vị cũng đi theo ta qua bên kia xem, xem vị Thiên đế đời đầu kia có hi vọng Tạo Hóa hay không?”

…

Trên đỉnh Tuyệt Bích sơn mạch, Kế Tiễn Tiễn bắn xong thì cố kìm nén vui mừng, quay sang thi lễ với Cung Thần – Thiên Nghệ.

“Đa tạ Cung Thần điện hạ giúp ta!”

Thiên Nghệ trước mắt nàng, đã là thực thể.

Vị Cung Thần gần như trở thành thiên đế này, đã trở về!

Cung Thần – Thiên Nghệ tiếp nhận Trụy Nhật thần cung, đồng thời lắc đầu: “Ngươi cám ơn cái gì? Phải là ta cảm ơn mới đúng. Mời chuyển cáo cho Nhân hoàng bệ hạ giúp ta, ân tái tạo và báo thù này, Thiên Nghệ vô cùng cảm kích. Hiện giờ ta cần thu thập nguyên chất rải rác trong thiên địa, tạm thời không thể hiệu lực cho hắn. Nhưng nếu bệ hạ có lệnh, Thiên Nghệ sẽ không chối từ.”

Ngày xưa, trước đêm trở thành thiên đế, hắn đã chết trong tay nữ thần Ám Nguyệt và âm Thần.

Mà hôm nay, hắn không chỉ mượn tay Kế Tiễn Tiễn để bắn ra mũi tên báo thù về phía âm Thần – Nguyệt Hi, cũng bởi vậy mà hoàn thành nghi thức đoàn tụ nguyên thần.

Kế Tiễn Tiễn nghe vậy thì nở nụ cười: “Đó là việc của ngài và bệ hạ. ân đức ngài giúp ta Xạ nhật, là chuyện của chúng ta, há có thể gộp chung?”

Sau ngày hôm nay, đừng nói là đế quân, mà nàng còn có một hai phần hi vọng vấn đỉnh Tổ thần.

Cung Thần – Thiên Nghệ không khỏi nhìn nàng một cái, trong mắt chứa vẻ thưởng thức: “Chẳng trách hắn lại coi trọng ngươi như vậy, đồng ý bồi dưỡng ngươi trở thành Sát Phạt chi chủ thay thế cho Thất Sát. Nhưng ta đoán Thất Sát sẽ không dễ dàng từ bỏ đâu, ngươi cần phải ổn định, đừng để hắn thất vọng.”

Sau đó hắn lại ngóng nhìn bầu trời: “Có thể trả lời ta một chuyện không? Vì sao bệ hạ lại bắn chết Nguyệt Hi vào giờ phút này, đây há không phải giúp Thái Hạo thành đạo sao? Hắn từng nghĩ nên đối phó với Thái Hạo thế nào chưa?”

“Ta cũng từng hỏi vấn đề này.” Kế Tiễn Tiễn nhíu mày, ánh mắt cũng bối rối: “Bệ hạ nói, ta cứ xem thì biết.”

Ngay cả Thái Hạo ở giữa tinh không cũng không hiểu ý đồ của Sở Hi Thanh.

Nguyệt Hi vốn đã bị hắn đả kích đến trạng thái trọng thương gần chết, cho nên khi mũi Thần Yên Tiễn thứ hai đến.

Thái Hạo đã cảm thấy không đúng, muốn ngừng tay mà không kịp.

Sau đó hắn không nóng lòng hấp thu nguyên chất của Nguyệt Hi, mà đứng giữa Thái âm tinh cung, cau mày nhìn xuống phàm giới, đang suy nghĩ dụng ý của Sở Hi Thanh.

Mãi đến tận khi Thiên Câu kết thúc thôn nguyệt, U Huỳnh lại hiện ra lần nữa.

Khi hai mặt trăng và một mặt trời cùng hiện ra giữa tinh không, lực lượng âm dương bắt đầu bài xích đồng tính, hấp dẫn khác tính, U Huỳnh dĩ nhiên lại bắt đầu thu hút toàn bộ nguyên chất Thái Dương của Nguyệt Hi đã ngã xuống.

Thái Hạo chợt biến sắc mặt, hắn không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể dốc sức hấp thu nguyên chất Thái Dương do Nguyệt Hi để lại.

Thật ra hắn vẫn chưa luyện hóa được xác Chúc Chiếu.

Hơn nữa, nguyên chất Thái Dương trong cơ thể Chúc Chiếu đã trải qua ngàn tỷ năm tháng, chất lượng không thể so sánh với nguyên chất của hai vợ chồng họ, cũng không bằng Bàn Cổ để lại.

Mấu chốt là nguyên chất của Nguyệt Hi bị U Huỳnh hấp dẫn, có thể sẽ ngưng tụ thành một vầng mặt trời khác.

Khi đó sẽ rất đáng sợ, Nguyệt Thần – U Huỳnh sẽ thức tỉnh, cũng hoàn thành âm dương hợp nhất chân chính.

Thái Hạo không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể mạnh mẽ hấp thu và dung hợp nguyên chất Nguyệt Hi để lại.

Nhưng đúng lúc này, Thái Hạo lại nhìn thấy Thần Phổ Chiếu.

Hắn được một bóng người như Chiến thần bảo vệ, đi đến ngoài 300 ngàn dặm hư không.

“Ma thần Táng Thiên…”

Thái Hạo quan tâm đầu tiên chính là Táng Thiên.

Kẻ thù từng giết hắn dĩ nhiên lại không chết! Đang yên lành đứng trước mặt mình.

Sau đó Thái Hạo lại chấn động, đã biết Sở Hi Thanh muốn làm gì.

Không được!

Hắn nhìn bóng người giống hệt mình kia, trên mặt đã không còn chút hồng hào.

“Ta vẫn đang sợ ngươi trở về, cũng sợ một ngày nào đó mình sẽ mất ý thức.” Thần Phổ Chiếu giơ tay lên, nâng một quả cầu máu trong tay: “Mà cách đây không lâu, bệ hạ đã cho ta một đề nghị. Ngươi muốn âm dương hợp nhất, muốn cướp lại tất cả những thứ đã mất, như vậy ta không ngại cho ngươi toại nguyện trước.”

Hắn không do dự, ném quả cầu máu về phía Thái Hạo!

Chương 2677 - Quan chiến

Sau khi Thần Phổ Chiếu thức tỉnh, hắn phát hiện mình đang nằm trong một chiếc chiến xa.

Mà chiếc chiến xa này đang bay quanh vòng ngoài Thái Hư thần cung.

Lái xe chính là bạn tốt của hắn, Thần Tịnh Ly.

“Tỉnh rồi?” Thần Tịnh Ly quay đầu nhìn hắn: “Ngươi cảm thấy thế nào?”

“Cũng tốt.” Thần Phổ Chiếu hoạt động tay chân, thích ứng với bộ thần khu này.

Đây là Tư Hoàng Tuyền và Nam Cực Trường Sinh đại đế chế tạo cho hắn.

Là thân thể thuộc về riêng hắn, thành phần của Thái Hạo ít mà lại ít.

Bên trong còn có một bộ phận nguyên chất Sinh Mệnh của Mộc Thần – Linh Uy.

Sở Hi Thanh đúng là nhất ngôn cửu định, nói cho hắn thì tuyệt đối không nuốt lời.

Nhưng Thần Phổ Chiếu tạm thời không thể luyện hóa bộ phận nguyên chất này, cũng không thể vận dụng.

Trước mắt, tác dụng của chúng chỉ là duy trì sinh mệnh cho hắn.

“Không thể so với thần khu cũ của ngươi.” Vẻ mặt Thần Tịnh Ly rất quái dị: “Sở Hi Thanh để ngươi trả tinh huyết và Phổ Thiên chi pháp lại cho Thái Hạo, ngươi lại trả thật! Cũng không thấy ngươi nghe lời mấy vị Tổ thần như vậy.”

“Bộ thần khu này chỉ là tạm thời, tốt xấu cũng không sao.”

Thần Phổ Chiếu bật cười, hắn ngẩng đầu nhìn vầng mặt trời ngày càng chói mắt kia.

“Bệ hạ không ép ta, chỉ là sau khi làm tốt chuẩn bị, lại cho ta lựa chọn. Ta cho rằng hắn đúng, liền nghe theo hắn. Đây là phương pháp giúp ta vĩnh viễn thoát khỏi Thái Hạo, cũng là đường tắt để ta bước vào đế quân.”

Chờ mặt trời rơi rụng, tất cả những thứ hắn mất vẫn có thể quay lại bên cạnh hắn, mà thậm chí còn nhiều hơn.

“Hắn đang chơi trò muốn lấy phải cho trước.” Thần Tịnh Ly hừ lạnh một tiếng: “Tình thế chưa chắc đã như hắn đoán, một khi Thái Hạo thành tựu Tạo Hóa chúa tể, hắc thủ kia mà không ra tay, Sở Hi Thanh muốn khóc cũng không được.”

Nàng vẫn rất khó chịu với chuyện Sở Hi Thanh phối hợp với Xa Nguyên, ép nàng phải giao ra Bổ Thiên Thạch.

Tuy rằng Sở Hi Thanh đã bồi thường cho nàng, nhưng Thần Tịnh Ly vẫn rất khó chịu.

Chủ yếu là cách làm của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh không dụ dỗ uyển chuyển với nàng giống như Thần Phổ Chiếu.

Ngươi không cho? Vậy làm thịt ngươi!

“Hắn đã đến rồi!” Trong giọng nói của Thần Phổ Chiếu còn ngậm lấy vẻ hồi hộp: “Ngươi không phát hiện, tất cả ‘lương’ đã được giải phong. Vừa rồi ta cảm ứng được, có một người đang nhìn thế giới này, đang nhìn Thái Hạo.”

“Có lẽ ngươi không thể hiểu được cảm giác khi đó của ta, giống như một người ở bên ngoài chiếc lọ, đang xem châu chấu hay giun dế bên trong. Sở Hi Thanh để Táng Thiên đưa ta qua, một mặt là vì đề phòng bất ngờ, một mặt là để Táng Thiên tận mắt nhìn thấy bản chất sức mạnh của người kia.”

Thần Tịnh Ly nghe vậy thì sững sờ, rơi vào trầm tư.

Thần Phổ Chiếu nắm giữ Phổ Thiên chi pháp, hầu như chiếu khắp thiên địa.

Vị bạn tốt này của nàng quả thực có thể cảm ứng được một ít đồ vật khác biệt.

Còn nữa, lương mà Thần Phổ Chiếu nói là gì, là Long chi cửu tử sao?

Thần Tịnh Ly bỗng nhiên hiểu ra.

Đây rất có thể là nghi thức Nhai Tí của Sở Hi Thanh, là Sở Hi Thanh báo thù Thái Hạo!

Ngày xưa các thần Bàn Cổ chủ động mở phong ấn, đánh lén giết chết 4 vị trong Long chi cửu tử, để hắc thủ có thể tiến vào thế giới này, từ đó giết chết Đông Hoàng và Thần Hạo.

Kẻ chủ mưu chính là Thần Bàn Nhược, nhưng không chỉ là Thần Bàn Nhược.

Thần Tịnh Ly từng là Chân Linh số một của Vạn Mưu chi pháp.

Nàng thông qua một ít kênh đặc thù, biết ngày xưa chính là hai thần âm Dương và Xa Nguyên chủ động mở phong ấn.

Mà bây giờ, Sở Hi Thanh muốn thông qua cách làm giống nhau, giết chết Thái Hạo!

Thằng ranh này vẫn còn ẩn giấu một mưu đồ như vậy.

Nhưng Sở Hi Thanh không lo lắng bản thân bị hắc thủ nhận ra, thuận tiện giết luôn hắn sao?

Đối với chủ nhân hắc thủ kia, Sở Hi Thanh cũng là kẻ tất phải diệt trừ.

Nhưng nàng lại nghĩ đến tình hình bên trong Thái Hư thần cung, ý thức được Sở Hi Thanh đã có kế sách lẩn tránh.

Thần Tịnh Ly nghĩ tới đây, lại đưa một đạo ý niệm đến Thiên Đạo Thạch Lâm.

Nàng muốn xem bia đá Nhai Tí kia.

Chẳng lẽ pháp môn này cũng được Sở Hi Thanh đưa lên lĩnh vực Tạo

Hóa rồi?

Lúc này, Thần Phổ Chiếu lại đưa mắt nhìn về phía Thái Hư thần cung: “Đúng rồi, tình hình trong đố thế nào? Minh Hoàng và Thánh hoàng đời thứ ba đâu?”

Khi hắn ném nguyên chất và tinh huyết ra ngoài, cuộc ‘giao dịch’ trong Minh giới đã hoàn thành.

Cũng chính vì nguyên nhân này, hắn mới có thể nắm giữ bộ phận nguyên chất Sinh Mệnh của Mộc Thần.

Thời điểm toàn thịnh, Thương Hoàng đã đuổi sát Tạo Hóa.

Nhưng đó là dựa vào văn minh trên thế gian, là một loại lực lượng tương tự long khí.

Bất luận thần khu hay nguyên thần của hắn, thật ra đều không bằng Mộc Thần, vì vậy Mộc Thần vẫn còn lại một ít.

Hiện giờ, Minh Hoàng Tư Hoàng Tuyền, Chu Tước, Huỳnh Hoặc, Nam Cực Trường Sinh đại đế, Thánh hoàng đời thứ ba, Chúc Quang âm, Đế Oa, Bắc Lạc Sư Môn, Thanh Long, Bạch Hổ, Lôi Thần, Long Khôi, Lê Tham, Tử Vũ, Bắc Đẩu Tinh Quân Vấn Tố Y, Thạch Thần, Thổ Đức Tinh Quân, Thái Sơ Huyền Nữ… tất cả đều đang rảnh tay, có thể trợ giúp Sở Hi Thanh tác chiến.

Thần Phổ Chiếu thầm cảm khái, sức mạnh bên cạnh Sở Hi Thanh đáng sợ biết bao?

Tuy rằng còn không có thanh thế của nhân tộc năm đó, nhưng đủ để trấn áp thiên địa.

“Bọn họ đang ở trong Thái Hư thần cung.” Thần Tịnh Ly nhìn theo tầm mắt của Thần Phổ Chiếu: “Xa Nguyên vẫn bại, vừa rồi, Tử Vi và Đấu Mỗ đều chết trong tay Thần Chân Như và Thần Bàn Nhược.”

“Bại sao?” Thần Phổ Chiếu hơi sững sờ: “Sao có thể? Xa Nguyên nắm giữ Thái Hư chi pháp, có thể trở về Thái Hư thần cung trong giây lát. Lúc trước hắn có thể dốc toàn lực để ác chiến với bệ hạ, chứng tỏ tình hình trong Thái Hư thần cung vẫn chưa đến mức căng thẳng.”

“Hiện giờ hắn là nhân vật mạnh mẽ nhất dưới Tạo Hóa, dùng sức một người cũng đủ áp chế Thần Chân Như và Thần Bàn Nhược, Diễm Dung và Bạch Chúc cũng sẽ giúp hắn, sao có thể bại?”

“Có thể là Xa Nguyên bị lừa dối!” Thần Tịnh Ly lắc đầu: “Thần Chân Như nhìn như đang ác chiến với Tử Vi và Đấu Mỗ, nhưng thật ra đã giấu diếm linh cảm của họ, vụng trộm cướp lại quyền khống chế Tạo Hóa chi môn. Nàng chính là Thiên đế đời đầu, có chìa khóa Tạo Hóa chi môn, hơn nữa cái thần khí này là do nàng tập hợp các thần và rèn đúc ra.”

“Mấu chốt là Thần Chân Như thu hồi thần thể của nàng ở trong Tạo Hóa chi môn, thực lực tăng mạnh. Chắc hẳn là hậu chiêu của Thần Chân Như để lại từ năm đó, nhưng chưa sử dụng được. Chắc đó là thứ Thần Bàn Nhược mưu đồ, có giúp Thần Chân Như chính thức phục sinh, thậm chí vấn đỉnh Tạo Hóa.”

Khi nội tâm Thần Phổ Chiếu rung động không thôi, Thần Tịnh Ly lại cười khổ một tiếng: “Nhưng không cần lo lắng, Sở Hi Thanh hình như cũng vui khi thấy cảnh này.”

…

Chương 2678 - Quan chiến (2)

Trong Thái Hư thần cung, Sở Hi Thanh đứng trong khói đen của Thánh hoàng đời thứ ba, nói chuyện với mấy người Thiên Công, Đế Sát.

“Đây chính là phương pháp các ngươi chuẩn bị để che giấu khí cơ?”

Sở Hi Thanh xoa cằm, khinh thường nói: “Chưa chắc đã có thể giấu được, tuy ta không rõ lai lịch và nền tảng của chủ nhân hắc thủ kia. Nhưng thực lực của hắn sẽ không thấp hơn Bàn Cổ chứ? Các ngươi há có thể giấu được?”

Sau khi Thiên Công và Đế Sát thành tựu Tạo Hóa, cũng sẽ phải đối mặt với chủ nhân hắc thủ kia.

Hai người họ khẳng định không thể đối kháng chính diện, nói vậy sẽ có pháp môn ứng phó.

Sở Hi Thanh suy đoán không sai.

Thiên Công chuẩn bị dùng ‘Thủy chi tụ tán’ để lẩn tránh cảm ứng của chủ nhân hắc thủ, để lực lượng tán trong thiên địa, khiến chủ nhân hắc thủ không thấy rõ sâu cạn của hắn.

Thiên Công còn vì thế mà chế tạo ra một thần khí rất mạnh.

Phong Thần – Đế Sát thì lựa chọn ‘Gió chi vô tướng’.

“Vậy thì chưa chắc.” Lôi Thần – Thiên Bá lắc đầu nói: “Thời kỳ toàn thịnh, chủ nhân hắc thủ tự nhiên không kém hơn Bàn Cổ, nhưng bản thân hắn bị thương nặng, mà sau khi Bàn Cổ khai thiên thì còn bị thương nặng hơn. Ngoài ra 9 lương 12 trụ có thể ngăn cản lực lượng của hắn xâm nhập.”

“Ngày xưa Đông Hoàng bị thần độc quấn thân, vẫn có thể liên thủ với Thần Hạo, đại chiến ba canh giờ với hắn. Có thể thấy lực lượng của hắn dù có thể thắng Tạo Hóa, nhưng không nhiều.”

Tự nhiên, khi đó Đông Hoàng đã chìm đắm trong lĩnh vực Tạo Hóa bốn trăm vạn năm.

Lực lượng của Đông Hoàng, không phải Thái Hạo vừa vào Tạo Hóa có thể so sánh.

Nhưng nếu Sở Hi Thanh không để bọn họ và Long chi cửu tử tạm thời giải trừ phong ấn với thế giới bên ngoài, vậy bọn họ có thể lẩn tránh khỏi cảm ứng của chủ nhân hắc thủ một thời gian, tiếp tục tích lũy lực lượng.

“Bệ hạ cho rằng chúng ta có lựa chọn sao?” Thiên Công hơi dừng lại, lời nói hàm chứa ý cười: “Uế khí nảy sinh, biên giới thế giới đang bị hắn ăn mòn, chúng ta không nghĩ biện pháp chứng đạo Tạo Hóa, tương lai ngay cả cơ hội liều mạng cũng không có.”

Phong Thần – Đế Sát lại cười khanh khách nói: “Chúng ta cũng là bất đắc dĩ, liều mạng một phen thôi. Nào có thể so được với bệ hạ, chuẩn bị chu toàn, tính toán không bỏ sót? Chúng ta tụ tập lực lượng, nhất định là không có sơ hở.”

Hắn lắc dầu cảm khái: “Đây là trời không tuyệt chúng ta, để bệ hạ giáng sinh. Bằng không thiên địa này vạn cổ như đêm dài. Cũng chỉ có bệ hạ mới có thể tụ tập đám người chúng ta lại với nhau.”

Sở Hi Thanh chỉ hơi gật đầu: “Hi vọng là vậy.”

Nơi này có Già Thiên của Thánh hoàng đời thứ ba, Tiệt Thiên của Nam Cực Trường Sinh đại đế, có phong chi vô tướng, có nước chi tụ tán, còn có mây mù của Long Khôi, có thời gian của Chúc Quang âm, có Tuyệt Thiên của Sở Vân Vân, Vạn Mưu của Thái Sơ Huyền Nữ, có Ngôn Linh của Thương Hoàng, có Thổ Đức Tinh Quân trấn áp, thậm chí có phù văn và mộng ảo của Lục Loạn Ly…

Nói chung là quanh họ, là một đoàn đen xì xì.

Làm người ta có loại cảm giác, tất cả mọi người trốn dưới một chiếc dù trong ngày mưa to.

Chúc Quang âm không tự chủ được mà nghĩ đến ngày xưa.

Phong Thần cũng a dua nịnh nọt trước mặt mình như vậy.

Hắn không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Người này quả thực chính là sỉ nhục của các thần Bàn Cổ!

Người như Đế Sát, lại cũng có cơ hội thành tựu Tạo Hóa?

Chúc Quang âm lập tức thầm hít một tiếng.

Sở Hi Thanh hàng phục Thiên Công và Đế Sát, lại giao dịch Linh Uy, sau đó đã giúp hắn thu hồi hai cái sừng.

Thực lực của hắn bây giờ đã khôi phục tám chín phần mười.

Nhưng Chúc Quang âm lại hiểu, thực lực của mình có thể không kém hơn Đế Sát, nhưng cảnh giới lại thua kém quá nhiều.

Tương lai không biết bao lâu mới có hi vọng Tạo Họa.

Trong mọi người, Thương Hoàng lại vô cùng tò mò mà quan sát Sở Hi Thanh.

Hắn vừa phục sinh, không hiểu nhiều về tình thế trong thiên địa.

Nhưng các tin tức trước mắt, nhân tộc rõ ràng đã đi đến đường cùng, lại được vị Thánh hoàng đời thứ tư này mạnh mẽ kéo ra khỏi vũng bùn, lúc này còn xưng bá thiên địa.

Đây chính là tuyệt đại thiên kiêu, thậm chí còn hơn cả Đông Hoàng bệ hạ!

Long Khôi thì chắp tay sau lưng, sắc mặt nghiêm túc, không nói một lời.

Đây là do hắn đang đau xót trong lòng, cũng là vì đề phòng lúng túng.

Hắn là một cột chống của hai tộc nhân long, lại khốn khổ vì tình, bị mạch Thủy Thần bắt và phong ấn ở đầu nguồn ngân hà.

Hắn không chỉ không phát huy được tác dụng gì trong trận chiến quyết định, mà còn không thể ngăn cản trưởng tử Chập Long, để tên con trai đần độn kia đi vào đường cùng.

Ánh mắt lạnh lẽo của Thanh Long Tinh Quân càng làm cho Long Khôi xấu hổ không thôi, chỉ hận không thể đào lỗ mà tự chôn.

Sở Hi Thanh thì vẫn chú ý đến cuộc chiến trong Thái Hư thần cung.

Lời nói của hắn hàm chứa vẻ cảm khái: “Song phương đều rất kiêng kỵ nha, không chịu dùng hết sức.”

Thánh hoàng đời thứ ba nghe vậy không khỏi buồn cười.

Một đám người họ đứng ở đây, đám người bên trong có thể dùng hết sức sao?

Thần Chân Như, Thần Bàn Nhược và đám người Xa Nguyên Bạch Chúc có thể không cảm ứng được sự tồn tại của họ, thậm chí không phán đoán được vị trí của họ.

Nhưng mấy người này dùng gót chân để nghĩ, cũng biết Sở Hi Thanh và bọn họ đang ở gần, chờ thời mà động.

Thử hỏi mấy người này có thể yên tâm sao? Dám dùng toàn lực sao?

“Cũng sắp phân thắng bại rồi!” Thái Sơ Huyền Nữ thản nhiên nói: “Chắc bọn họ cũng nhận ra, bệ hạ ngài không có ý định can thiệp trước khi họ phân thắng bại.”

Cái này rất dễ phán đoán.

Nếu Sở Hi Thanh muốn ra tay.

Bọn họ hoàn toàn có thể xông lên và quét ngang song phương.

Quá trình dễ như trở bàn tay, không có bất kỳ thương vong nào.

Mà trong Thái Hư thần cung, sắc mặt Thần Bàn Nhược có chút xanh trắng.

Hắn không ngờ đám thần Bàn Cổ này lại vô dụng như vậy, càng không ngờ tình hình lại phát sinh biến hóa như vậy.

Nhân tộc đại thắng ở Minh giới thì cũng thôi, vợ chồng Sở Hi Thanh lại còn có thể chống đỡ mấy người Xa Nguyên, hoàn thành nghi thức đăng thần.

Huyền Vũ và Thiên Bá dĩ nhiên lại phản bội, Thiên Công và Đế Sát cũng bị ép hàng.

Trong dự tính của hắn, dù Sở Hi Thanh đăng thần thành công, thì cục diện cũng phải là kiềm chế lẫn nhau.

Thần Chân Như chỉ cần thu hồi Tạo Hóa chi môn, thì có đủ lực lượng, đủ thời gian để tập hợp các thần Hỗn Độn… đặc biệt là đám người Huyết Hải, Côn Bằng…

Nhưng mà bây giờ, không chỉ đám lão già kia coi họ như không tồn tại, không hề đáp lại bọn họ, mà đại quân do hắn và Thần Chân Như tụ tập lại cũng đang liên tục bỏ chạy.

Rất nhiều người phát hiện tình thế không ổn, đã dùng các loại biện pháp để rời khỏi chiến trường, chẳng biết đi đâu.

Càng làm cho Thần Bàn Nhược hoảng sợ là, Thái Hạo lại đang bị ép phải tiến vào lĩnh vực Tạo Hóa.

Mà trụ cột chống đỡ nhà, đã mất hơn nữa.

Thần Bàn Nhược nghĩ đến Bổ Thiên Thạch trong tay Xa Nguyên.

Đây vốn là thứ hắn mưu cầu, có thể giúp Thần Chân Như tiến vào Tạo Hóa, bây giờ lại thành điểm trí mạng!

Thần Chân Như lại cười khổ, phát ra tiếng than thở: “Cờ kém một nước! Nên kết thúc rồi!”

Kéo dài thêm cũng không có ý nghĩa, còn làm cho vị Thánh hoàng kia chê cười.

Sắc mặt Thần Bàn Nhược trắng bệch, lắc đầu nói: “Bệ hạ, không được! Làm ơn nghe ta một lời, chúng ta còn cơ hội…”

Hiện giờ bọn họ nên làm là rút lui, chứ không phải làm theo sắp xếp của Sở Hi Thanh.

Thần Chân Như đã cướp lại thần thể và Tạo Hóa chi môn, thực lực chỉ cách Tạo Hóa một bước.

Bọn họ muốn rút lui, Xa Nguyên và Sở Hi Thanh cũng không thể làm gì.

Thần Bàn Nhược đoán được Sở Hi Thanh muốn làm gì, tên kia cũng đã dự tính cả tính cách của Thần Chân Như.

Hắn lại không biết làm thế nào để phá giải.

Đây là lưỡi đao báo thù của Sở Hi Thanh với hắn, muốn hắn đánh mất người mình quan tâm nhất, Thần Bàn Nhược lại không có biện pháp gì.

Chương 2679 - Chân tướng

“Còn hi vọng sao?” Thần Chân Như nỉ non một tiếng.

Nàng đầu tiên là nhìn về phía vầng mặt trời chói mắt kia, lại cúi đầu nhìn lồng ngực và hai tay mình.

Bộ thần khu này là nàng thu hồi được từ trong Tạo Hóa chi môn.

Là thân thể thuộc về nàng, do nàng dùng tinh huyết của bản thân làm trụ cột, dung hợp với các loại thiên tài địa bảo để luyện chế ra.

Trong Tạo Hóa chi môn, trải qua 22 triệu năm tẩy luyện, bộ thần khu này đã tiếp cận với Tạo Hóa, bên trong thậm chí còn ngưng tụ một ít nguyên chất.

Mấy vị thiên đế từng nắm giữ Tạo Hóa chi môn cũng từng chú ý đến bộ thần khu này, từng giở trò bên trong thần khu.

Nhưng đối với nàng mà nói, chuyện này không đáng lo.

Thiên đế đời thứ hai và ba đều là con rối do các thần lựa chọn, là kết quả sau thỏa hiệp của các thần Bàn Cổ và Hỗn Độn, bọn họ không có sức mạnh tiến vào Tạo Hóa chi môn.

Thiên đế đời thứ tư và chín đã ngã xuống.

Thiên đế đời thứ mười Thái Hạo là có ấn ký sâu nhất trong bộ thần khu này, vị này thậm chí còn thử tẩy luyện thần thu, định dùng nó làm phân thân hóa thể.

May mắn là Thái Hạo chết rồi, từng chết một lần, nên cũng đánh mất vị trí thiên đế.

Còn cả tòa Thiên đế đời đầu kia…

Vì giết chết Đấu Mỗ, Tử Vi, và đối kháng với Xa Nguyên, Bạch Chúc, nên tòa cửa đá rộng lớn cao gần nghìn trượng sau lưng Thần Chân Như đã được mở ra to nhất.

Trong chốc lát, Thần Chân Như không thể đóng cánh cửa này.

Lúc này, ngoại trừ ánh mặt trời chói mắt kia ra, thì cánh cửa phía sau nàng cũng chói mắt không kém.

Thần Chân Như lắc lắc đầu: “Không có hi vọng, người kia sẽ giết chết tất cả tồn tại có uy hiếp với hắn trong thế giới này. Hắn quá nửa là nhớ ra ta, vì vậy sau khi Thái Hạo chết, chính là giờ chết của ta, nói không chừng ta còn chết trước Thái Hạo.”

“Ta có thể mang ngươi trốn…”

Thần Bàn Nhược bật thốt.

Nhưng hắn chỉ nói được nửa câu, nhìn thấy ánh mắt của Thần Chân Như thì đã ngậm miệng lại.

Thần Bàn Nhược ý thức được, bọn họ không thể chạy thoát, hai người không thể lẩn trốn.

Ngày xưa, khi Thần Chân Như bước vào Tạo Hóa thì đã bại lộ thân phận.

Khi đó dưới cơn tức giận, các thần Bàn Cổ và Hỗn Độn đã liên thủ bắt giữ Thần Chân Như.

Bọn họ không trực tiếp giết chết nàng, mà sau khi thương lượng xong, quyết định ‘trục xuất’ nàng.

Thần Chân Như tuy lừa dối tất cả mọi người, còn làm ra các đồ vật gây bất lợi cho các thần như Thần Khế thiên bi và Tạo Hóa chi môn.

Nhưng khi đó có rất nhiều thần linh từng nhận ân huệ của nàng, không đành lòng trực tiếp giết nàng.

Cuối cùng 12 Tổ thần và Long chi cửu tử liên thủ, trục xuất Thần Chân Như ra ngoài thế giới này.

Thần Chân Như tử vong sau khi đại chiến một trận với chủ nhân hắc thủ kia.

Sau khi nàng chết, một ít chân linh rải rác trở về bên trong, bị lực lượng phong ấn của 12 Tổ thần và Long chi cửu tử và tiêu diệt.

Vì vậy Thần Chân Như không thể chạy thoát.

Người kia nhất định còn nhớ nàng!

Hơn nữa, với trạng thái của họ bây giờ, người kia có thể không chú ý

sao?

Thần Chân Như thu hồi thần khu, lại dung hợp Tạo Hóa chi môn, bởi vậy sóng linh lực đã lan tràn toàn bộ thế giới.

Khí cơ của nàng còn bá đạo và mạnh mẽ như vậy nữa.

Dưới tình huống Sở Hi Thanh bảo quá nửa lương trụ tạm thời mở phong ấn, Thần Chân Như khó có thể nrs tránh chủ nhân hắc thủ kia.

Huống hồ còn có Xa Nguyên, còn Bổ Thiên Thạch trong tay hắn…

Dưới tình huống này, Thần Chân Như đã không thể trốn tránh.

Bọn họ đã không còn hi vọng nào.

Bỏ chạy chật vật và vô ích như vậy, chẳng bằng liều mạng một phen.

Thần Bàn Nhược hiểu, đây là Sở Hi Thanh đang báo thù hắn!

Ngày xưa Đông Hoàng và nhân tộc, đều chết dưới tay chủ nhân hắc thủ.

Sở Hi Thanh báo ứng lại tao ngộ của Đông Hoàng lên người Thần Chân Như.

Thần Bàn Nhược vừa giận vừa hận, lòng tràn đầy lệ khí!

Rõ ràng là các thần Bàn Cổ bắt đầu trước.

Là bọn họ liên thủ ra tay với Thiên đế đời đầu trước!

Bọn họ thậm chí còn không để chân linh của bệ hạ trở về thế giới!

Nhân tộc có mặt mũi gì mà báo thù?

“Thì ra là vậy, thì ra là vậy.” Lúc này, Xa Nguyên lại ôm xác vợ mà cười ha ha: “Nói đến thì ta còn cảm thấy kỳ lạ, vì sao Thần Tịnh Ly lại chịu giao Bổ Thiên Thạch?”

“Nàng không tình nguyện giao ra, lại ỷ vào Sở Hi Thanh làm chỗ dựa, ra sức khước từ, tìm các loại cớ, dù ta và Thiên Công, Đế Sát, Diễm Dung liên thủ tạo áp lực, nàng cũng không chịu giao ra. Kết quả ngày đó Thần Tịnh Ly đột nhiên thay đổi thái độ, ngoan ngoãn giao Bổ Thiên Thạch cho ta!”

Tiếng cười hắn tràn đầy đau thương, thê lương, lại ngậm lấy vô cùng hối hận và tức giận.

Xa Nguyên lại lạnh lùng nhìn vào hư không: “Bây giờ nghĩ lại, hắn muốn dụ ta phát động tiến công. Để ta tự cho là mình nắm chắc phần thắng, bắt đầu trợ giúp Thiên công thảo phạt Minh giới! Một mặt lợi dụng Minh giới để tiêu hao và kiềm chế mấy vị huynh đệ của mình, một mặt để ta lơ là thi độc dưới phàm giới. Đây chắc là nghi thức bắt đầu…”

Thần Chân Như yên tĩnh nhìn Xa Nguyên.

Thần Tịnh Ly giao ra Bổ Thiên Thạch, đúng là bắt đầu cho tất cả mọi chuyện ngày hôm nay.

Nhưng mà vị Hư Thần này biết quá muộn.

“Ngoài ra, Bổ Thiên Thạch còn có một công dụng khác.”

Xa Nguyên bỗng nhiên lấy ra một khối thần thạch năm màu to bằng nắm tay.

Xa Nguyên nhìn thần thạch năm màu trong tay, ánh mắt dị dạng: “Thứ này do Thần Hạo chế tạo, vốn dùng để bù đắp cho Tạo Hóa chi môn, để hắn có cơ hội vượt qua Tạo Hóa.” Nhưng sau khi luyện thành Bổ Thiên Thạch, Thần Hạo lại phát hiện nó thiết hụt rất nhiều, cuối cùng lựa chọn từ bỏ. Sau đó các đời thiên đế nhân tộc đều kiêu căng tự mãn, không muốn đi đường tắt và Tạo Hóa, vẫn không sử dụng khối đá này.”

“Khi Thái Hạo đăng đỉnh thiên đế, hắn luôn muốn tìm kiếm thứ này, lại không tìm được. Sau đó có lẽ là nhìn thấy hi vọng đăng đỉnh, nên đã từ bỏ tìm kiếm.”

Xa Nguyên lại ngẩng đầu nhìn tinh không vô ngần: “Sở Hi Thanh! Ta sẽ theo ý ngươi, dùng thần thạch lên người Thần Chân Như. Như vậy ngươi có thể đảm bảo, cho phép chân linh của thê tử ta, và Thần Bắc Cực, Thần Thiên Kinh trở về? Dành cho bộ tộc Hư Thần chúng ta cơ hội sinh tồn trong thế giới này?”

Thần Bắc Cực và Thần Thiên Kinh, chính là tên của Tử Vi và Câu Trần.

Nhưng hắn cũng hiểu, Tử Vi và Câu Trần đời đầu sắp trở về.

Trong vùng sao trời này, đã không còn chỗ cho hai đứa con của hắn!

Xa Nguyên mắt sáng như đuốc, lại như lưỡi đao.

Thật ra hắn không biết Sở Hi Thanh đang ở nơi nào.

Nhưng đoán được người này đang ở gần đây.

Quả nhiên, giọng nói của Sở Hi Thanh truyền đến: “Bộ tộc các ngươi phải làm nô bộ cho nhân tộc 130 triệu năm mới có thể chuộc tội. Còn Thần Bắc Cực và Thần Thiên Kinh, và cả thê tử ngươi, ta hứa sẽ không ngăn cản chân linh của họ.”

Chỉ cần chính họ có thể trở về…

Chương 2680 - Chân tướng (2)

Xa Nguyên không khỏi híp mắt lại.

130 triệu năm?

Từ khi nhân tộc lưu lạc đến nay, vừa hay là 13 triệu năm.

Đây chính là trừng mắt tất báo, trả lại gấp 10!

Sau đó, Xa Nguyên lại thở dài, đưa mắt nhìn về phía Thần Chân Như.

Diễm Dung vẫn liên thủ chiến đấu với hắn, đã ý thức được Xa Nguyên muốn làm gì.

Sắc mặt hắn khó coi đến cực điểm, trực tiếp hừ lạnh một tiếng, hóa lửa mà đi.

Bạch Chúc cũng nhíu chặt lông mày.

Hắn vẫn chắp tay sau lưng, nhưng ánh mắt nhìn về phía Xa Nguyên và Thần Chân Như lại lạnh lùng như đao.

“Xa Nguyên bệ hạ hãy cân nhắc.” Thần Bàn Nhược nỗ lực cuối cùng: “Tất cả mọi thứ đều đang nằm trong sự khống chế của Sở Hi Thanh, Xa Nguyên bệ hạ không cảm thấy đáng giận sao? Ngươi phải biết, nguyên nhân chân chính cái chết của Tử Vi và Đấu Mỗ, Câu Trần sở dĩ tự sát, cũng là vì Sở Hi Thanh.”

Xa Nguyên không hề bị lay động.

Hắn vẫn một tay ôm xác vợ, một tay nâng Bổ Thiên Thạch.

Hắn hận nhất tự nhiên là Sở Hi Thanh.

Nếu như có thể, Xa Nguyên hận không thể bầm thây Sở Hi Thanh ra vạn đoạn.

Vấn đề là hắn không có cơ hội báo thù.

Không chỉ không có cơ hội, sự sống còn của Xa Nguyên và tất cả dòng dõi của hắn, đều nằm trong tay Sở Hi Thanh.

Hắn biết mình đã không sống nổi.

Mấy người Thánh hoàng đời thứ ba, Thương Hoàng, Chúc Quang âm đều muốn giết hắn.

Nhân tộc cũng không cho phép hắn khống chế Thái Hư chi pháp nữa.

Sắc mặt Thần Bàn Nhược trắng bệch.

Lời nói hàm chứa vẻ run rẩy: “Chỉ cần Xa Nguyên bệ hạ trợ giúp, lấy lực lượng Thái Hư giúp tỷ ta che lấp, chúng ta nhất định có thể thoát khỏi kiếp nạn này. Chỉ cần tỷ ta thành tựu Tạo Hóa, ta đảm bảo sẽ phục sinh Đấu Mỗ, Tử Vi và Câu Trần trong thời gian ngắn nhất. Hư Thần bệ hạ ngày chính là phó đế của thiên đình, huyết mạch hậu duệ…”

“Đủ rồi.” Thần Chân Như đánh gãy lời nói của Thần Bàn Nhược, nàng lắc đầu nói: “Giãy dụa vô ích. Hắn muốn dùng Bổ Thiên Thạch thì cứ để hắn dùng. “

Thần Chân Như mặt không cảm xúc, nhìn vầng mặt trời rừng rực kia: “Thật ra ta cũng rất chờ mong, lấy cấp bậc Tạo Hóa để đánh với người kia một trận. Đáng tiếc…”

Đáng tiếc là nàng không có trí nhớ liên quan đến trận chiến kia, đã thất lạc bên ngoài thế giới.

Nhưng vào lúc này, con ngươi Thần Chân Như chợt co lại.

Nàng nhìn thấy một cái hắc thủ khổng lồ xuất hiện trong hư không, che đậy ánh sáng rực rỡ của mặt trời.

Người kia… đến rồi!

…

Cùng lúc đó, thần khí ký thể của Sở Hi Thanh đi đến Thiên Đạo Thạch Lâm.

Lần này hắn không dẫn Táng Thiên theo.

Sau khi dung hợp Trừ Tà thần lôi, Cửu Diệu Thần Luân kiếm còn kiên cố hơn cả thần khu bản thể của hắn.

Duy nhất có thể xâm phạm chúng, chỉ có các thần ở lĩnh vực Sinh Mệnh.

Nhưng sau khi Mộc Thần – Linh Uy ngã xuống, Sinh Mệnh chi pháp hầu như đều nằm trong tay nhân tộc.

Khi hắn đi đến giữa tầng thứ nhất của Thiên Đạo Thạch Lâm, phát hiện nơi này có hai người.

Một chính là Bạch Đế Tử, một vị khác là một cô gái cao khoảng bảy thước.

Nhìn dáng vẻ rất giống nhân tộc, hơn nữa còn là một bà lão nhân tộc.

Nhưng khi nhìn kỹ thì lại không nhìn thấy rõ thân hình và dung mạo của vị này.

Sở Hi Thanh nhìn thấy nàng, thần sắc nghiêm lại, cúi người hành lễ: “Nhân tộc hậu bối Sở Hi Thanh, bái kiến Đấu Mỗ Nguyên Quân!”

Đây chính là Đấu Mỗ Nguyên Quân đời đầu, vợ của Đông Hoàng, mẹ của Mộng Hoàng, Thần Vũ và Tử Vi Câu Trần đời đầu.

Cũng là người tặng hắn Thiên Tâm Tru Huyền đao ở trong Vô Thiên Hắc Ngục.

Đây là một vị thần Hỗn Độn nắm giữ Vong Thiên chi pháp, đã bị tất cả mọi người lãng quên.

Nàng vốn rất mạnh mẽ, sánh vai Tổ thần, đuổi sát Tạo Hóa, chỉ là bây giờ…

Sở Hi Thanh nhìn vị này, nhận ra khí cơ suy yếu bên trong cơ thể Đấu Mỗ Nguyên Quân.

Đây là vết thương trong trận chiến 13 triệu năm trước, đến giờ vẫn không thể khôi phục.

Nhưng vị này vẫn là Thánh Giả Vong Thiên, là tồn tại bị Thần Bàn Nhược và các thần lãng quên, là một trong những cột chống âm thầm bảo vệ nhân tộc.

“Chớ đa lễ.” Đấu Mỗ Nguyên Quân mỉm cười, nhìn Sở Hi Thanh với ánh mắt thưởng thức: “Ngày xưa khi Sở Phượng Ca ước nguyện với Đông Hoàng kính mới, và khi ta tặng đao cho ngươi, ta cũng không ngờ ngươi có thể đi đến một bước này.”

Sở Hi Thanh không khỏi nhướng mày.

Khi Sở Phượng Ca dùng Điên Đảo âm Dương, Đấu Mỗ Nguyên Quân dĩ nhiên lại có mặt?

Bạch Đế Tử nghe vậy thì tò mò hỏi Đấu Mỗ Nguyên Quân: “Lúc trước Sở Phượng Ca từng ước nguyện với Đông Hoàng kính mới? Hắn ước nguyện thứ gì?”

“Sở Phượng Ca là một thiên tài hiếm thấy, trí tuệ bất phàm. Có thể tiến vào top 20 trong số các hậu bối nhân tộc ta từng thấy.”

Ánh mắt Đấu Mỗ Nguyên Quân phức tạp: “Khi đó ta không nhắc nhở gì, hắn đã ý thức được mình bị thế lực khắp nơi khống chế. Nguyện vọng của hắn là, hiến cho linh hồn con trai hắn phục sinh và không bị bất kỳ kẻ nào thao túng và khống chế. Còn Đông Hoàng kính mới thao tác thế nào, thì ta không rõ.”

Nàng hơi dừng lại, quay đầu mỉm cười với Sở Hi Thanh: “Phải nói là Thiên Ý kính mới đúng, đây là ngươi đặt tên cho nó? Đúng là rất xứng.”

“Thì ra là vậy, linh hồn không bị bất kỳ kẻ nào thao túng và khống chế sao? Phụ tử hai người các ngươi, cha là anh kiệt, con trai cũng không phụ lòng hắn.”

Bạch Đế Tử nói xong, bỗng nhiên phất tay một cái, dùng một đoàn kiếm khí che đậy toàn bộ Thiên Đạo Thạch Lâm.

Cũng vào lúc này, bia đá Nhai Tí chợt ầm một tiếng, dĩ nhiên lại tiến vào trong tầng thứ sáu.

Đấu Mỗ Nguyên Quân không khỏi hiện lên vẻ vui mừng.

Đây là thiên quy Nhai Tí của Sở Hi Thanh đã tiến vào lĩnh vực Tạo Hóa.

Như vậy, hắn đã nắm giữ ba loại nguyên chất cấp Tạo Hóa.

Bạch Đế Tử lại không để ý, hắn ngưng thần nhìn hắc thủ đang nắm chặt vầng mặt trời kia.

Trong con ngươi dĩ nhiên lại ngậm lấy chút căng thẳng.

Hắc thủ kia nắm giữ rất nhiều loại sức mạnh: tử vong, hủy diệt, giết chóc, chôn vùi, phá hư, nuốt chửng, lôi đình, vặn vẹo, chém giết… các loại lực lượng hủy diệt và giết chóc tụ tập lại với nhau, rồi lại không có giới hạn rõ ràng như thiên quy trong thế giới này.

Lực lượng kia khá giống với La Hầu trước khi ngã xuống, nhưng mạnh hơn La Hầu rất rất rất nhiều.

Sắc mặt Bạch Đế Tử ngưng trọng: “Hỗn Độn chi pháp của Sở Hi Thanh có thể tiến vào Siêu Thoát không?”

“Không rõ, ta đoán khả năng không cao. Lĩnh vực Siêu Thoát, ngày xưa Đông Hoàng dùng mấy trăm vạn năm đều không làm nổi, nào có dễ dàng như vậy? Ta vừa mới tiến vào lĩnh vực thần linh thôi.”

Sở Hi Thanh lắc lắc đầu, ánh mắt chần chờ nói: “Trong một ngàn năm, có lẽ có thể bước vào nửa bước Siêu Thoát…”

Tương lai 1000 năm, chờ đến khi Tiên Thiên Thần Thể và nội thiên địa của hắn đều tiến vào cảnh giới Tạo Hóa chân chính, như vậy cộng thêm ngụy nguyên chất, có lẽ có thể phát huy ra thần uy của nửa bước Siêu Thoát.

Bạch Đế Tử nghe vậy thì hai mắt sáng ngời: “Nửa bước Siêu Thoát sao? Chắc là đủ rồi!”

Thế giới này quả thực là có hi vọng…

Sở Hi Thanh khẽ mỉm cười, tò mò nhìn Bạch Đế Tử: “Như vậy chân tướng của thế giới này, rốt cuộc là như thế nào?”

Bạch Đế Tử hẹn hắn đến đây, chính là vì thuyết minh chân tướng của thế giới này cho hắn biết.

Chương 2681 - Thế giới

“Chân tướng…”

Bạch Đế Tử ngóng nhìn tinh không, nhìn bàn tay đen khổng lồ nắm chặt mặt trời, sau đó bóp nát kia!

Từng làn từng làn sóng linh lực xung kích toàn bộ thiên địa.

Bạch Đế Tử vừa cảm nhận lực lượng hủy diệt kia, vừa ngưng trọng nói: “Ngươi muốn biết, chính là chuyện liên quan đến hắc thủ này đúng không? Thật ra thì 200 vạn năm gần đây, ta mới hiểu một chút, trong đó có một phần bắt nguồn từ cha ta, thứ khác đều là do Đấu Mỗ Nguyên Quân nói cho ta.”

Bạch Đế Tử nói đến đây, quay đầu hỏi Sở Hi Thanh: “Năng lực quan sát thân thể của ngươi chắc cũng đã đến cảnh giới nhập vi, bình thường ngươi quan sát máu thịt trong thân thể mình, thì có cảm nhận gì?”

Sở Hi Thanh không hiểu, nhưng vẫn thành thật đáp: “Rất thần kỳ, cảm giác trong mỗi một tế bào có vô số hạt nhỏ, trong những vi hạt này lại giống như từng thế giới nhỏ.”

Bạch Đế Tử chưa nghe thấy danh từ tế bào này, nhưng nghe Sở Hi Thanh thì vẫn hiểu ý của từ này.

“Tế bào, là bào thể nhỏ bé?” Bạch Đế Tử hơi gật đầu: “Chính là vậy, nội thiên địa chúng ta đang tu luyện chính là vì thế, những hạt nhỏ trong các tế bào này, đều ngậm lấy sức mạnh cực kỳ mạnh, tụ hợp lại với nhau thậm chí có thể khai thiên tích địa.”

“Ban đầu ta quan sát đến bước này thì cũng rất kinh ngạc, thậm chí còn cảm giác những hạt nhỏ trong tế bào này, có lẽ cũng tồn tại một thế giới chân thật, bên trong có các loại sinh linh sống sờ sờ.”

Hắn hơi dừng lại, giọng nói lại chập chờn: “Như vậy ngươi có biết? Chúng ta bây giờ đang sinh sống trong ‘thân thể’ của một người khác, ở trong thế giới bên trong thân thể hắn?”

Sở Hi Thanh không khior ngẩn ngơ, ánh mắt hiện lên vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Bọn họ đang sống trong thân thể người khác? Không thể nào?

Bạch Đế Tử không nhầm chứ?

“Không khoa trương như vậy.” Đấu Mỗ Nguyên Quân thấy buồn cười, lắc đầu nói: “Nói chính xác hơn, là thế giới chân thật do máu thịt của một Siêu Thoát Giả diễn hóa ra. Đây là thần khu của Siêu Thoát Giả, diễn hóa và dung hợp với lượng lớn nguyên chất vũ trụ bên ngoài, vì đó nó còn rộng lớn hơn thế giới bên ngoài rất nhiều lần. Là cái gọi là một kinh mạch, vạn vật sinh.”

Trong lòng Sở Hi Thanh bắt đầu nổi sóng to gió lớn, nghĩ thầm Đấu Mỗ giải thích có khác gì Bạch Đế Tử?

“Không tiếp nhận được? Nhưng thế gian này có một truyền thuyết, Bàn Cổ chết đi, hơi thở biến thành gió và mây, giọng nói biến thành tiếng sấm, hai mắt biến thành mặt trời và mặt trăng, tứ chi biến thành đông tây nam bắc, làn da biến thành lục địa, máu tươi biến thành sông nước, mồ hôi cũng biến thành mưa móc.”

“Truyền thuyết này hoang đường vô lý, nhưng lại rất nhiều người tin tưởng, thần thoại này và thân thể máu thịt của Siêu Thoát Giả diễn hóa ra thế giới, cũng không có gì khác biệt.”

Đấu Mỗ Nguyên Quân tiếp tục giải thích: “Nói chung đây chính là chân tướng, là kết luận do các thần Hỗn Độn thời viễn cổ liên thủ tìm hiểu ra. Thế giới chúng ta đang sinh tồn, thật ra là do thần khu của một Siêu Thoát Giả diễn hóa ra.”

“Từ thời đại hỗn độn đến nay, rất nhiều thần linh sinh ra trong hỗn độn, đều đang tìm tòi và nghiên cứu, họ rốt cuộc là cái gì, lại đến từ đâu, như Vũ Gia, Mao Độc, Chúc Chiếu, U Huỳnh, Ứng Long đời đầu, Nguyên Hoàng đời đầu, Bàn Cổ… tất cả đều là kẻ sau nối tiếp người trước.”

“Thần khu của ngươi chưa đến cảnh giới vô cấu, lúc quan sát thân thể có phát hiện bên trong cơ thể mình còn có các loại sinh vật nhỏ bé như cổ trùng? Đối với vị Siêu Thoát Giả kia mà nói, chúng ta đại khái chính là sinh vật này.”

Sở Hi Thanh vẫn không tiếp nhận được, nhíu mày nói: “Vị Siêu Thoát Giả này dùng thần khu diễn hóa thế giới, rốt cuộc là có mục đích gì?”

“Ban đầu chúng ta cho rằng hắn đã từng chết, thế giới này do thần thi của hắn hóa thành.” Giọng nói Đấu Mỗ rất phức tạp: “Sau đó có người tiến vào lĩnh vực Tạo Hóa, thì mới biết Siêu Thoát Giả không chỉ siêu thoát ngoài sinh tử, cũng siêu thoát khỏi khái niệm vũ trụ, là vĩnh hằng bất diệt chân chính.”

“Mục đích của vị Siêu Thoát Giả này hẳn là muốn dùng thần khu để diễn hóa ra Sinh Mệnh và Tạo Hóa chi pháp, từ đó Hủy Diệt và Sáng Tạo hòa làm một thể, nhờ đó tiến vào cảnh giới cao hơn, có được thần thông mạnh hơn.”

Hủy diệt và sáng tạo?

Sở Hi Thanh suy tư nhìn hắc thủ khổng lồ kia: “Nói cách khác, hắc thủ này mới là chủ nhân chân chính của thế giới?”

Bản thể của hắn vẫn luôn quan sát bàn tay kia, hết sức tập trung.

Bàn tay này có rất nhiều loại sức mạnh từ hủy diệt và giết chóc, lại không có thành phần sáng tạo và sinh mệnh.

“Cũng là tồn tại vĩ đại đã sáng tạo ra chúng ta.” Sắc mặt Đấu Mỗ ngưng trọng, gật đầu nói: “Bàn Cổ đại nhân từng nói với ta, Hủy Diệt và Sát Lục của vị này đã đạt đến cực hạn, dưới tình huống bình thường là không thể tiến vào lĩnh vực Sáng Tạo và Sinh Mệnh.”

“Nhưng hắn trực tiếp dùng thần khu của mình, hòa vào nguyên chất vũ trụ và diễn hóa ra thế giới này, trải qua quá trình bắt đầu và kết thúc của thế giới, lĩnh ngộ sự ảo diệu của tạo hóa và sinh mệnh. Đây là một loại pháp môn gần như Niết Bàn, vì vậy Niết Bàn chi pháp có vị cách cực cao trong thế giới này.”

“Từ đó về sau, hắn cao cao tại thượng, đứng bên ngoài thế giới, hứng thú nhìn đám giun dế chúng ta trưởng thành thế nào, sinh tồn thế nào, tìm đạo ra sao, lại giống như đám trẻ con xem đàn kiến dọn nhà.”

“Chúng ta chỉ là vật thí nghiệm của hắn, là giun dế trong lọ, là thứ để hắn tìm đạo. Cho nên lúc đó, rất nhiều thần linh Hỗn Độn biết chân tướng xong thì đã rơi vào tuyệt vọng, như Vũ Gia, Mao Độc, đều tự tuyệt mà chết.”

“Lại như Chúc Chiếu, U Huỳnh, bọn họ cố gắng chống lại, nhưng bị vị kia xóa bỏ chân linh khi đang diễn hóa hai khí âm dương. Vị kia sẽ không cho phép thế giới này xuất hiện một sinh linh vượt qua tầm kiểm soát của hắn. Mãi đến khi Bàn Cổ…”

Trong mắt Đấu Mỗ hiện lên vẻ sùng kính.

Nàng chính là vợ Đông Hoàng, lại sinh từ niên đại Hỗn Độn, trải qua những năm tháng Bàn Cổ quật khởi.

Bạch Đế Tử nói tiếp: “Phụ thân ta nói, sau khi Bàn Cổ đại nhân tiến nửa bước vào lĩnh vực Tạo Hóa, được Ứng Long đời đầu nhắc nhở, đã biết được sự tồn tại của người kia.”

“Hắn không sa sút như Vũ Gia và Mao Độc, cũng không nóng lòng tiến vào Tạo Hóa như Chúc Chiếu và U Huỳnh, sau đó mưu đồ chống lại. Mà Bàn Cổ dùng mấy trăm vạn năm, điêu khắc Chiến thể của 12 Tổ thần và Long chi cửu tử, sau đó ngưng tụ và cất chứa một bộ phận nguyên chất của bản thân vào trong đó.”

“Mãi đến tận khi hoàn thành tất cả, hắn mới chính thức bước vào cảnh giới Tạo Hóa, cũng ngưng tụ tất cả nguyên chất trong 12 Tổ thần và Long chi cửu tử vào một thân, từ đó đạt đến cảnh giới nửa bước Siêu Thoát.”

Sở Hi Thanh không khỏi bừng tỉnh: “Đây chính là nguyên nhân có 12 Tổ thần và Long chi cửu tử?”

Vì vậy nói 12 Tổ thần và Long chi cửu tử là dòng dõi của Bàn Cổ, theo một trình độ nào đó thì là không sai.

Ban đầu họ chỉ là lọ chứa nguyên chất của Bàn Cổ.

Sau khi bị Bàn Cổ hấp thu nhập thể, lại tỉnh lại từ xác của hắn, được Bàn Cổ giao cho sinh mệnh.

Chương 2682 - Thế giới (2)

“Nhưng chỉ dựa vào cảnh giới nửa bước Siêu Thoát, chắc là chưa đủ để đối kháng với một Siêu Thoát Giả chân chính chứ?”

Nói đến thì hắc thủ kia tuy rất mạnh, mạnh đến mức làm người tuyệt vọng, nhưng lại không mạnh như hắn tưởng tượng.

Nguyên chất Hỗn Độn của Sở Hi Thanh đã đạt đến (59 + 45), bắt đầu tiếp cận cảnh giới Siêu Thoát.

Hắn có thể phán đoán đại khái sức mạnh của Siêu Thoát Giả chân chính.

Đến cảnh giới kia, một ý nghĩ của Siêu Thoát Giả có thể hủy diệt gần nửa thế giới.

Nếu như Bạch Đế Tử và Đấu Mỗ Nguyên Quân nói thật, như vậy vị chủ nhân thế giới này có quyền uy vô thượng.

Vị Siêu Thoát Giả kia thậm chí có thể dùng một ý niệm, trực tiếp xóa bỏ chân linh của Thái Hạo! Chứ không cần phải tự ra tay như bây giờ.

Đương nhiên, cũng có thể là do phong ấn từ 9 lương 12 trụ mà Bàn Cổ để lại.

Tuy rằng Sở Hi Thanh để Long chi cửu tử và đám người Đế Sát tạm thời giải trừ phong ấn, nhưng vẫn còn một phần trụ đưa đến tác dụng.

“Vấn đề là nguyên thần của vị Siêu Thoát Giả này đang bị thương, không biết vì sao, hắn bị thương rất nặng, đây cũng có thể là lý do hắn muốn nắm giữ Tạo Hóa và Sinh Mệnh chi pháp.”

Lời nói của Bạch Đế Tử hàm chứa ý kính phục: “Bước thứ hai của Bàn Cổ đại nhân là Khai Thiên, hắn vẫn ẩn nhẫn chờ thời cơ, mãi đến tận khi người kia vì một nguyên nhân nào đó mà rơi vào ngủ say, hắn ra tay khai thiên tích địa, chém ra hỗn độn. Rất có thể là vào lúc đó, hắn cũng đã sáng tạo ra nghi thức, dùng phương pháp này để đưa lực lượng thiên quy của bản thân tăng lên đến cảnh giới Siêu Thoát.”

“Khi đó vị cách của hắn giống như là nguyên thần thứ hai sinh ra từ bộ thần khu Siêu Thoát này, giống như người tâm thần phân liệt trong phàm nhân.”

“Đáng tiếc, Bàn Cổ cuối cùng vẫn thất bại, do thời gian vội vàng, thế giới hắn mở ra chưa hoàn chỉnh. Nguyên thần và thần khu của Bàn Cổ cũng không đạt đến cảnh giới Siêu Thoát chân chính, cuối cùng hết lực mà chết. Nhưng hắn cũng trọng thương Siêu Thoát Giả kia, cũng phong tỏa nguyên thần của Siêu Thoát Giả ở bên ngoài thế giới.”

Sau khi tiếc nuối, Bạch Đế Tử lại hâm mộ nhìn Sở Hi Thanh: “Chúng ta đều sinh ra trong bộ thần khu này, thật ra cũng coi như là linh hồn và ý chí sinh ra từ thần khu Siêu Thoát. Nhưng ngươi và mấy người Bàn Cổ, Táng Thiên lại khác biệt.”

“Ngươi biết Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết vì sao lại có nguyên lực vô cùng vô tận không? Lại có thể tùy ý hồi tưởng thời gian không? Căn nguyên chính là do bộ thần khu Siêu Thoát này.”

“Ngươi là một trong những linh hồn được sản sinh ra từ thế giới này, lại có Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết câu thông với thần khu, tự nhiên có thể điều khiển thời gian ở một mức độ nào đó.”

Sở Hi Thanh suy tư.

Đối với sự huyền bí của Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, thật ra hắn cũng có vài phát hiện.

Trong đầu Sở Hi Thanh lại sinh ra một ít ý nghĩ hoang đường.

Nếu đây chính là chân tướng, như vậy mình có thể thay thế chủ nhân hắc thủ kia, trở thành chúa tể của thế giới này, chủ nhân của bộ thần khu Siêu Thoát này không?

Đấu Mỗ Nguyên Quân nói tiếp: “Vị kia tự nhiên không cam lòng với việc mình bị phong ấn bên ngoài thần khu của chính mình. Một mặt lợi dụng lực lượng âm dương không hoàn chỉnh của thế giới, sinh sôi vô số uế khí. Đây là do thần niệm của hắn không thể đột phá phong ấn của Bàn Cổ, chỉ có thể dùng biện pháp này để thế giới bên trong tan vỡ. Hiện giờ hắn đã sắp thành công, có lẽ mấy trăm vạn năm nữa, thế giới này sẽ hoàn toàn tan vỡ.”

“Ngoài ra, hắn còn dốc sức đưa lực lượng thẩm thấu vào trong, muốn thúc đẩy thế giới này loạn lạc. Hắn cũng thành công, 9 lương 12 trụ đã tàn khuyết không đầy đủ, phong ấn của Bàn Cổ đã thủng trăm ngàn lỗ. Hiện giờ chỉ cần hắn trả giá đắt, là có thể đi vào thế giới bên trong.”

“Ta cũng hiểu đại khái rồi.”

Sở Hi Thanh thở ra một hơi.

Thật ra hắn vẫn không thể tiếp nhận.

Nhưng giống như Bạch Đế Tử nói, hắn chỉ muốn tìm hiểu nền tảng và trạng thái, cách ứng phó với chủ nhân hắc thủ kia.

“Vì vậy, hiện giờ chỉ cần có người đạt đến cảnh giới nửa bước Siêu Thoát, mới có hi vọng chữa trị thế giới này, thoát khỏi vị kia?”

“Chỉ sợ là chưa đủ.” Bạch Đế Tử chỉ chỉ phía trước: “Ta không biết thời điểm đỉnh phong thì hắn sẽ mạnh ra sao, nhưng bây giờ cũng không phải nửa bước Siêu Thoát có thể ứng phó.”

“Ngoài ra, có thể hắn còn chưa dùng toàn lực. Vì vậy ngươi còn phải tìm mấy người hỗ trợ, tốt nhất là khôi phục 9 lương 12 trụ, lại hoàn thành một lần khai thiên tích địa chân chính, mới có thể đảm bảo không sơ hở. Tuy nhiên, có lẽ hắn sẽ không cho chúng ta cơ hội này, sau khi 9 lương 12 trụ tổn thất, vị này đã có thể quan sát thế giới này.”

Bạch Đế Tử phát hiện Sở Hi Thanh nhíu chặt lông mày, bật cười nói: “Thật ra cục diện bây giờ còn tốt hơn ta nghĩ. Lúc trước ta rất tuyệt vọng, vốn cho rằng tương lai có thể chỉ có mình ta đối kháng với hắn.”

Sở Hi Thanh hơi gật đầu.

Tuy hắn tập hợp lực lượng của mấy người Đế Sát Thiên Công, nhưng hắn đoán là sẽ không giấu được người kia quá lâu.

Đặc biệt là khi thần khu và nguyên thần của hắn vào Tạo Hóa, sẽ làm thế giới này rung chuyển.

Khi đó hắn không thể lẩn tránh nữa.

Hắn lại hỏi dò vấn đề thứ hai: “Ta cảm giác được nguyên chất của Thái Bạch Tinh Quân hình như cũng đã tiến vào lĩnh vực Tạo Hóa, bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào Tạo Hóa. Ngươi vẫn luôn áp chế, lẽ nào cũng muốn đi theo con đường của Bàn Cổ đại nhân?”

Bạch Đế Tử nghe vậy thì cười khổ: “Ta cũng muốn phỏng theo Bàn Cổ đại nhân, nhưng thiên tư của ta chỉ bằng một phần vạn Bàn Cổ. Nếu thật sự tích trữ lực lượng như hắn, chỉ sợ phải mấy ngàn vạn năm mới có thể làm được.”

Hắn lập tức chỉ chỉ kiếm khí quanh người mình: “Nhưng ta có thể vào Tạo Hóa bất cứ lúc nào, sở dĩ áp chế đến nay, chắc ngươi phải hiểu rõ mới đúng.”

‘Viên’ của hắn vẫn chưa hoàn mỹ, không đủ viên mãn.

Vì vậy hắn rất chờ mong với Sở Hi Thanh.

Hỗn Độn chi pháp của vị này có thể diễn hóa vạn sự vạn vật.

Bạch Đế Tử có thể mượn Sở Hi Thanh để tham chiếu, đo lường ‘Viên’ của mình.

Ngoài ra, giao thủ với hỗn độn không đâu không có, còn có thể giúp hắn phát hiện sơ hở và thiếu hụt của bản thân.

Sở Hi Thanh cũng đã có suy đoán với mục đích của Bạch Đế Tử.

Chỉ là trước khi bước vào Vĩnh Hằng, hắn không ngờ nguyên chất của Bạch Đế Tử lại mạnh như vậy.

Mà khi hắn định nói gì đó, toàn bộ tinh không bỗng nhiên co rút lại về phía mặt trời, sau đó lại cấp tốc bành trướng.

Mặt trời do Thái Hạo hóa thân đã bị hắc thủ kia bóp nát.

Trong khoảnh khắc, vô số thiên thạch bắn ra bốn phía.

Sau đó là làn sóng cương lực quét ngang ngàn tỷ dặm tinh không, ánh sáng và bão từ khốc liệt làm cho Sở Hi Thanh phải nheo mắt lại.

Bạch Đế Tử phức tạp nói: “Đã ngã xuống, chân linh không còn lại bao nhiêu.”

Đây dù sao cũng là thế giới do người kia sáng tạo ra.

không có 9 lương 12 trụ chống lại, vị kia gần như là vô địch trong thế giới này.

Ánh mắt Sở Hi Thanh cũng nhìn về phía Thái Hư thần cung.

Hắn đã cảm giác được, ý niệm của chủ nhân hắc thủ đang nhìn và khóa chặt Thiên đế đời đầu Thần Chân Như.

Đấu Mỗ Nguyên Quân thấy thế, không khỏi cười khổ: “Ta biết không nên hỏi, nhưng thật sự phải làm đến một bước này sao? Thần Chân Như thật ra có công với thiên địa chúng sinh, Hi Thanh có thể cho nàng một đường sinh cơ không?”

“Không thể.”

Sở Hi Thanh lời ít mà ý nhiều.

Hắn tất phải giết Thần Chân Như, nguyên nhân quan trọng nhất chính là con gái của Đế Oa.

Thần Chân Như không chết, chân linh con gái Đế Oa không thể hoàn chỉnh.

Mà đó rất có thể là Sở Vân Vân.

Mà lúc này, bản thể của Sở Hi Thanh đang nhìn vào bảng nhân vật của mình.

Nguyên chất: Hỗn độn (60 + 45), đao đạo (34 + 23), Nhai Tí (51 + 33), Tru Thiên (49 + 29), Như Ý (53 + 37), kim cương (37 + 24), vĩnh hằng (38 + 24).

Nguyên chất Hỗn Độn của hắn đã chạm đến đỉnh Tạo Hóa, Tru Thiên cũng đã tiếp cận lĩnh vực Tạo Hóa.

Nghi thức đăng thần của hắn đã đi đến hồi cuối, đây là thiên đạo tặng lại cho hắn.

Chương 2683 - Trọn vẹn

Thái Hư thần cung, khi hắc thủ khổng lồ bóp nát Thái Hạo, tất cả mọi người trong và ngoài thần cung đều căng thẳng, sởn cả tóc gáy.

Lúc này, Thần Chân Như vẫn không thể động đậy.

Sắc mặt Thần Bàn Nhược khó coi đến cực điểm, hắn đã thử mang Thần Chân Như thoát đi, lại bị Thần Chân Như từ chối.

Sau khi dung hợp thần khu, đạt được Tạo Hóa chi môn, thần lực của Thần Chân Như đã tiếp cận Tạo Hóa, vượt xa Thần Bàn Nhược.

Nếu nàng không muốn, Thần Bàn Nhược cũng không thể đưa nàng đi.

“Đây chính là Siêu Thoát Giả…”

Thần Chân Như nhìn hắc thủ khổng lồ kia.

Thái Hạo lên cấp quá vội vàng, tiến vào Tạo Hóa dưới tình huống bất đắc dĩ.

Trước thời điểm này, hắn thậm chí còn chưa thu hồi tất cả nguyên chất và chân linh.

Thần khí của hắn thì vẫn nằm trong tay Nguyệt Hi.

Sau khi Nguyệt Hi ngã xuống, những thần khí này bị đẩy về phía biên giới thế giới, không biết rơi vào tay người phương nào.

Vì vậy nên tuy Thái Hạo bước vào Tạo Hóa, nhưng thực lực của hắn lại là kẻ yếu nhất trong số các Tạo Hóa, còn kém xa Đông Hoàng ngày xưa.

Nhưng đây dù sao cũng là Tạo Hóa, là chúa tể ngự trị phía trên thế giới. Mà hắc thủ kia chỉ dùng không đến hai khắc, đã bóp nát Thái Hạo!

Tình cảnh này giống như một người thò tay vào trong chậu, sau đó ung dung bóp chết một con cá vàng bên trong.

Thần Chân Như lại nhìn về phía Xa Nguyên: “Có thể làm phiền các hạ sử dụng Bổ Thiên Thạch vào lúc này không?”

Nàng thấy Xa Nguyên nhíu mày, ánh mắt chần chờ, lập tức chân thành nói: “Ta biết các hạ hận ta tận xương, nhưng ngày hôm nay ta chắc chắn phải chết. Sử dụng Bổ Thiên Thạch sớm một chút hay muộn một chút, cũng có khác gì nhau?”

“Về phần vị Thánh hoàng kia, mục đích của hắn là muốn mượn lực lượng của ta để thăm dò vị Siêu Thoát Giả kia. Nếu ta có thể thăm dò được nhiều hơn, sẽ có lợi với tất cả sinh linh trong thiên địa này.”

Xa Nguyên bình tĩnh nhìn hắc thủ khổng lồ kia.

Hắn đã cảm ứng được đối phương đang nhìn vào Thần Chân Như.

Xa Nguyên nghĩ thầm, hành động này chỉ có lợi với Thần Chân Như và Sở Hi Thanh, không có lợi ích gì với hắn.

Nhưng lúc này hắn đã mất hết niềm tin, không còn lòng dạ nào.

Hắn đã thua, nghênh đón một trận thảm bại.

Không chỉ tự thân khó bảo toàn, sự sống còn của hệ Hư Thần, chân linh của Tử Vi Câu Trần và Đấu Mỗ trở về, cũng được quyết định bởi thái độ của nhân tộc.

Xa Nguyên chưa chắc đã không có ý nghĩ đánh cược một phen.

Nhưng hắn tính toán nhiều lần, đều cảm thấy không có ý nghĩa.

“Cũng được.”

Xa Nguyên ném Bổ Thiên Thạch về phía Tạo Hóa chi môn: “Cho ngươi thì lại làm sao!”

Khi Bổ Thiên Thạch hòa vào Tạo Hóa chi môn, Thần Chân Như cũng cảm giác dược liên hệ giữa mình và ‘thiên đạo’ càng sâu sắc hơn.

Nhưng ngoại trừ hòa vào sâu hơn, Thần Chân Như còn có thể khống chế!

Nàng có thể mượn Tạo Hóa chi môn, để nguyên chất của bản thân giao hòa thành một thể với thiên đạo, đạt được ‘thiên nhân hợp nhất’ chân chính, tăng cường lực lượng thiên quy.

Nói đơn giản, chính là tiến vào tầng sâu của thiên đạo, sửa chữa các loại thiên quy của bản thân, mạnh mẽ kéo lên cấp độ Tạo Hóa.

“Thì ra là như vậy…”

Thần Chân Như bỗng nhiên thức tỉnh một ít trí nhớ thời cửu viễn.

Thật ra thời đại Hỗn Độn không có khái niệm ‘thiên quy’ này.

Trong quá trình khai thiên, Bàn Cổ đã tách một phần nguyên hạch vũ trụ, sáng tạo ra ‘Thiên đạo’.

Vì ngăn cản Siêu Thoát Giả ảnh hưởng đến thiên đạo, Bàn Cổ lại để

3000 đại đạo trong thế giới thành trạng thái độc lập, ngưng tụ ra từng cái ‘thiên quy’.

Đáng tiếc vị Siêu Thoát Giả tỉnh giấc đúng lúc, ngăn cản Bàn Cổ hoàn thiện thiên địa, làm cho thiên đạo này không hoàn chỉnh, thế giới cũng tàn khuyết không đầy đủ, lưu lại hậu hoạn uế khí.

Ngày xưa Thần Chân Như tập hợp các thần chế tạo Tạo Hóa chi môn, chính là để khống chế thiên đạo, từ đó để lực lượng bản thân tiến thêm một bước, đạt đến cảnh giới Tạo Hóa!

Nhưng do Thần Khế thiên bi, các thần Bàn Cổ và Hỗn Độn đều đề phòng nàng.

Khi chế tạo Tạo Hóa chi môn, bọn họ đều giữ lại rất nhiều, thậm chí để lại hậu chiêu.

Điều này khiến cho Tạo Hóa chi môn không đạt được hiệu quả nàng mong muốn, đây cũng là vì sao khi các thần trục xuất nàng ra ngoài thế giới, nàng vẫn không thể sử dụng Tạo Hóa chi môn trấn áp các thần.

Đặc biệt là 12 Bàn Cổ tinh hồn, quyền hạn của nó trong thiên đạo còn hơn xa Tạo Hóa chi môn.

Mà Thần Hạo chế tạo Bổ Thiên Thạch, chính là để bù đắp cho Tạo Hóa chi môn.

Cùng lúc đó, Thần Chân Như cũng hiểu vì sao Thần Hạo lại từ bỏ.

Chủ nhân của Tạo Hóa chi môn hòa sâu vào thiên đạo, đồng thời cũng sẽ bị thiên đạo ăn mòn, bị thiên đạo hòa tan.

Thần Chân Như có thể nhờ đó mà thu được lực lượng Tạo Hóa, nhưng mà tương lai nàng sẽ bị hạn chế, từ đây không còn hi vọng Siêu Thoát, thậm chí không lâu sau, nàng sẽ bị thiên đạo dung hợp, từ từ đánh mất ý chí bản thân.

Thiên đạo dường như một đại dương mênh mông, mà Thần Chân Như nàng chỉ là một con sông.

Dùng lực lượng một con sông để thao túng đại dương, há có thể không trả giá đắt?

Đây thật ra là một con đường chết.

Thần Chân Như nhớ lại những chuyện mình từng làm, liền mỉm cười tự giễu.

Thì ra con đường của nàng đã sai từ ban đầu rồi.

“Nhưng cũng tốt, đây vốn là đường mình muốn đi.”

Hôm nay nàng cầu nhân được nhân, coi như được toại nguyện, không còn tiếc nuối.

Thần Chân Như lập tức dùng ý niệm, sinh thành nguyên chất.

Cũng đúng lúc này, hắc thủ khổng lồ kia đã tóm về phía nàng.

“Bệ hạ!” Thần Bàn Nhược cảm giác được khí cơ của Thần Chân Như, trong mắt lập tức hiện lên hi vọng: “Bệ hạ đã thành tựu Tạo Hóa, cần gì phải ở đây chống đỡ lực lượng Siêu Thoát? Với năng lực của bệ hạ bây giờ, lại có thêm các thần Hỗn Độn trợ giúp, nhất định có thể thoát khỏi kiếp nạn này.”

Với thực lực của Thần Chân Như bây giờ, hoàn toàn có thể bỏ chạy, sau đó dùng Khi Thiên Vạn Trá chi pháp cấp Tạo Hóa, lừa gạt cảm ứng của Siêu Thoát Giả.

Lúc này, phản ứng của các thần lại khác nhau.

Sắc mặt Xa Nguyên hơi đen, ý thức được mình dùng Bổ Thiên Thạch quá sớm.

Hắn không ngờ sau khi Tạo Hóa chi môn được bù đắp, lại còn có thể giúp Thần Chân Như sinh thành nguyên chất.

Thiên Công và Đế Sát đứng cạnh Sở Hi Thanh thì lại hiện vẻ trào phúng.

Muốn chạy? Có thể chạy thoát sao?

Bọn họ không cho phép, thì Thần Chân Như không thể chạy thoát khỏi chủ nhân hắc thủ kia.

Trận chiến này, là bắt buộc phải đánh!

Đây không phải là ý chí của một mình Sở Hi Thanh.

Bọn họ cũng muốn mượn cơ hội này, thăm dò lực lượng của chủ nhân hắc thủ kia.

Lúc này, dù là Bạch Chúc và Diễm Dung, chỉ sợ cũng muốn xem chứ?

Chương 2684 - Trọn vẹn (2)

Thần Chân Như cười khẽ một tiếng, nàng không ngờ Thần Bàn Nhược lại ngây thơ như vậy.

Không, cũng không thể nói là ngây thơ, chắc là quan tâm tất loạn.

Dù là một tia hi vọng không tồn tại, thì cũng muốn nắm chặt.

“Có lẽ là có thể chạy thoát đi.” Thần Chân Như hơi lắc đầu, ánh mắt kiên quyết: “Nhưng mà chuyện đến nước này, không cần chật vật như vậy.”

Nàng vừa trốn, vùng thế giới này sẽ bị lực lượng của hai người đảo loạn thành thế nào?

Ngày xưa, trước khi Thần Chân Như bị trục xuất, không phải nàng không có lực lượng liều mạng một lần.

Nhưng nàng dựa vào ‘Tin’ của chúng sinh, mới bước lên đỉnh cao.

Cũng bởi vì nguyên do này, nàng không đành lòng nhìn thế giới diệt vong, chúng sinh chịu khổ, nàng muốn tu bổ thiên địa, tặng lại cho chúng sinh.

Hôm nay cũng như vậy, tuy rằng phần lớn ‘chúng sinh’ từng tin cậy nàng, lại vứt bỏ nàng đã chết trong năm tháng lâu dài.

Nhưng Thần Chân Như chung quy vẫn được thế giới này nuôi dưỡng, bây giờ dựa vào ‘thiên đạo’ của thế giới này mà tiến vào Tạo Hóa.

Hơn nữa, dù chạy trốn thì sao? Hiện giờ nàng sớm muộn gì cũng hòa tan vào trong thiên đạo.

Vì vậy…

Thần Chân Như trực tiếp xé rách hư không, giơ tay ném Thần Bàn Nhược vào trong vết rách.

“bàn Nhược, sau khi ta chết, thế giới này nhất định không chứa được ngươi.”

Thần Chân Như ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn xuyên qua tầng tầng hư không, mắt đối mắt với hình chiếu của Siêu Thoát Giả kia.

Giọng nói của nàng cực kỳ bình tĩnh: “Nhưng với trí tuệ và năng lực của ngươi, đi tới thế giới khác cũng có thể sinh tồn, vẫn có thể sống tốt. Vì vậy không nên quay lại, ngươi đi vực ngoại, đi thế giới khác, đi tìm đạo của ngươi đi, đây là mệnh lệnh của ta!”

Ban đầu, Thần Bàn Nhược còn không phản ứng kịp, cũng không có sức phản ứng.

Hắn chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, lúc tỉnh lại thì đã đưa thân vào một vùng hư không tăm tối vô bờ.

Vấn đề là nơi này rõ ràng là một mảnh hư không tăm tối vô bờ, không có ánh sáng, cũng không có vật chất nào, nhưng thần khu của Thần Bàn Nhược lại cảm nhận được áp lực cực mạnh.

Nếu không phải hắn đang dùng thần khu của Vũ Gia, bộ thần khu tiếp cận Tạo Hóa, thì hắn đã bị áp lực này nghiền nát rồi.

Thần Bàn Nhược lập tức hiểu ra, mình bị Thần Chân Như ném ra ngoài thế giới.

Về phần áp lực này, quá nửa là bắt nguồn từ lực lượng nguyên từ và áp lực giữa các vách ngăn của thế giới.

Lúc này, hắn phát tiếng tiếng gào khóc điên cuồng và không cam lòng, muốn men theo đường hầm không gian vẫn chưa đóng lại hoàn toàn kia, lại tiến vào thế giới có Thần Chân Như.

Nhưng đúng lúc này, hắn nhìn thấy một đạo ánh sáng năm màu lao ra từ trong đường hầm.

Đó là một thanh niên gầy gò, thanh tú tuấn mỹ, mi tâm khảm một viên bảo thạch màu đỏ, thân tựa ánh lửa hoàng kim, hào quang năm màu quấn quanh người.

Người này chém ra một ánh đao năm màu, ngậm lấy thù hận vô tận mà đánh về phía hắn.

“Khổng Tước!’

Con ngươi Thần Bàn Nhược co lại.

Đay là con Khổng Tước duy nhất còn sót lại trên thế gian!

Thần Bàn Nhược không khỏi sinh lòng tuyệt vọng.

Con Khổng Tước này không giết được hắn!

Nhưng Khổng Tước đến, có nghĩa đại quân và đám Thần ma dưới trướng hắn đã lựa chọn từ bỏ.

Bọn họ không còn nghe lệnh hắn, không giúp hắn áp chế Khổng Tước.

Thần Chân Như cũng nhìn thấy đạo ánh sáng năm màu nhảy vào đường hầm không gian.

Nhưng lúc này nàng không rảnh quan tâm đến chuyện khác.

Bởi vì hắc thủ khổng lồ kia đã đến phía trên Thái Hư thần cung.

Theo một tiếng nổ ting.

Thái Hư thần cung đã bị hắc thủ kia đánh nát thành tro bụi.

Thần Chân Như không đứng yên tại chỗ.

Lúc này, nàng tóm lấy gần nửa Khai Thiên thần phủ của Xa Nguyên, cũng dùng Sáng Tạo và Khi Thiên chi pháp, miễn cưỡng bù đắp xong phần còn lại của nó.

Mà khi Thần Chân Như lui ra Thái Hư thần cung, giơ Khai Thiên thần phủ lên chém, dĩ nhiên lại tạo thành một vết thương dài ngàn trượng trên ngón tay của hắc thủ kia.

Mà vết thương này hình như đã làm Siêu Thoát Giả tức giận.

Bên ngoài hắc thủ lập tức lan ra một mảnh hắc quang, trong đó ngưng tu vô số các loại lực lượng hủy diệt và sát phạt.

Đó là lực lượng cực kỳ thuần túy, hủy diệt tất cả vật chất, giết chết tất cả sinh linh!

Thần Chân Như tiếp tục lùi lại, vô số ảo ảnh xuất hiện, để người khó phân biệt thật giả.

Mảnh hắc quang kia lại quét ngang tất cả, từng bước áp sát Thần Chân Như.

Đến thời khắc cuối cùng, Thần Chân Như lại vung búa, chém ra một khe hở giữa hắc quang, miễn cưỡng thoát ra ngoài.

Nhưng trong khoảnh khắc này, nàng vẫn phun máu tươi, da thịt toàn thân và các lỗ chân lông cũng rỉ máu.

Xa xa, Đế Oa nhìn thấy cảnh này thì không khỏi biến sắc mặt, bước lên nửa bước.

Thổ Đức Tinh Quân bên cạnh nàng đã đoán được từ trước, lập tức khoác tay lên vai Đế Oa.

Lực lượng vô cùng mạnh mẽ kia trấn áp lực lượng của Đế Oa.

“Sao ngươi ngu xuẩn như vậy?” Thổ Đức Tinh Quân lạnh lùng nói với vẻ bất mãn: “Đây là cấp bậc Tạo Hóa và Siêu Thoát giao thủ, ngươi có năng lực gì mà muốn nhúng tay?”

Sắc mặt Đế Oa trắng bệch: “Nàng dù sao cũng là nửa nữ nhi ta.”

Nửa chân linh của con gái nàng còn đang ở trong cơ thể Thần Chân Như.

“Thì sao?” Thổ Đức Tinh Quân hơi lắc đầu: “Đừng nói là ngươi bây giờ, dù ngươi lúc đỉnh phong, tham gia vào cũng nhất định phải chết. Hơn nữa Sở Hi Thanh đã đảm bảo, hắn sẽ không để chân linh của Thần Chân Như bị tiêu diệt hoàn toàn. Sở Hi Thanh nhất ngôn cửu đỉnh, huống hồ…”

Hắn hơi dừng lại, nhìn về phía Thần Chân Như vô cùng chật vật với sự đuổi giết của hắc thủ: “Hoàng hậu của Sở Hi Thanh, là cô bé tên Sở Vân Vân kia, nàng rất có thể là con gái của ngươi. Sở Hi Thanh cũng sẽ không để ái thê bị thương.”

Đế Oa nhất thời nắm chặt tay áo.

Huynh muội họ vẫn luôn tìm kiếm tung tích chân linh của ấu nữ, cuối cùng khóa chặt trên người Sở Vân Vân, nhưng vẫn chưa thể xác định.

Là nàng sao?

Trong lòng Đế Oa lại thấp thỏm.

Rốt cuộc có phải Sở Hi Thanh hay không, chờ Thần Chân Như chết rồi, chân linh quy về nơi nào thì sẽ rõ.

Sở Vân Vân cũng cảm ứng được sự quan tâm của Đế Oa và Thổ Đức Tinh Quân.

Lúc này nàng cũng rất phức tạp, Sở Vân Vân lại tò mò, lại chờ mong, lại hơi khiếp sợ.

Nàng đè nén nỗi lòng, ngưng thần quan chiến, đồng thời nói: “23 triệu năm qua, chuyện duy nhất các thần Bàn Cổ làm đúng, chính là giết chết La Hầu.”

Nếu như để La Hầu giết chóc tàn phá bừa bãi, lực lượng thiên quy Hủy Diệt và Sát Phạt lớn mạnh, sức mạnh của Siêu Thoát Giả ở thế giới này sẽ càng to lớn hơn!

Sở Hi Thanh thì suy tư: “Xem ra nhất định phải để thần khu viên mãn, tốt nhất là chế tạo ra một thần binh hoàn chỉnh, hoặc cô động Khai Thiên thần phủ hoàn chỉnh.”

Đây là lực lượng cực hạn của Siêu Thoát Giả.

Người kia không có lý do giữ sức.

Lúc này phải giết chết Thần Chân Như bằng tốc độ nhanh nhất, mới có lợi cho hắn.

Thần Chân Như giao hòa với thiên đạo càng sâu, lực lượng của nàng càng mạnh.

Dù vậy, thần lực của Siêu Thoát Giả vẫn để Sở Hi Thanh cảm thấy khiếp sợ.

Như Bạch Đế Tử nói, chỉ tiến vào nửa bước Siêu Thoát, mới miễn cưỡng có tư cách đối kháng với Siêu Thoát Giả.

Cũng vào lúc này, Sở Hi Thanh bỗng nhiên ‘ồ’ một tiếng, nhìn về phía bảng nhân vật của mình.

Nguyên chất của hắn lại có biến hóa.

Hỗn Độn (60 45), đao đạo (39 23), Nhai Tí (57 33), Tru Thiên (51 29), Như Ý (57 37), kim cương (41 24), vĩnh hằng (41 24)

Tru Thiên chi pháp dĩ nhiên cũng tiến vào cấp độ Tạo Hóa.

Kim cương và Vĩnh Hằng cũng tiến vào Thái Thượng.

Đây là…

Sở Hi Thanh bừng tỉnh.

Đây là Thần Chân Như thao túng thiên đạo, trợ giúp hắn sinh thành nguyên chất, giúp hắn tiết kiệm mấy trăm vạn năm.

Sở Hi Thanh không khỏi liếc mắt nhìn nhau với Sở Vân Vân một chút.

Lúc này, không chỉ một mình Sở Hi Thanh sinh sôi nguyên chất, mà Sở Vân Vân cũng là một trong số đó.

Chỉ đáng tiếc là, Thần Chân Như chỉ mới là Tạo Hóa, không thể trợ giúp họ sinh sôi nguyên chất vượt qua cảnh giới này.

“Vị Thiên đế đời đầu này thật là, ta không biết nên đánh giá nàng thế nào mới tốt.”

Trên mặt Sở Hi Thanh hiện ra vẻ kính phục hiếm có: “Nàng đúng là không thẹn với thiên địa.”

Hắn cũng sinh ra một ít hối hận.

Lúc trước không cần phải đẩy Thần Chân Như vào bước đường cùng.

“Đâu chỉ không thẹn…” Trong đôi mắt màu xanh lam của Sở Vân Vân cũng hiện ra một tia kỳ dị: “Nàng dĩ nhiên còn rút chút lực lượng, cô đọng thần binh Hỗn Độn. Nữ tử này tuy xuất thân Ngoa Thố, là tiện chủng trong mắt các thần Bàn Cổ và Hỗn Độn, nhưng lại là anh hùng đỉnh thiên lập địa.”

Lúc này, Thần Chân Như lại đột phá hắc quang kia.

Sau khi đột phá, nàng lại chém ra một vết máu nhỏ bé trên hắc thủ khổng lồ kia.

Nhưng tiếp theo, Thần Chân Như lại không bỏ chạy, mà giơ tay lên, mạnh mẽ hút Hung thú ‘Hỗn Độn đời đầu’ bỏ chạy đã lâu đến bên cạnh mình.

Nàng tránh né hắc quang kia, vừa mạnh mẽ rút xương sống trong cơ thể Hỗn Độn ra, sau đó dùng cái xương sống này làm căn cơ cho thần binh Hỗn Độn.

Đó chính là Hỗn Độn chi pháp mới mà Sở Hi Thanh sáng chế ra!

Thần Chân Như dùng phương thức thâu thiên hoán nhật, khắc sâu cái ‘Hỗn Độn chi pháp’ hoàn chỉnh này vào trong xương sống của Hung thú Hỗn Độn.

Sở Hi Thanh không khỏi thở dài một tiếng.

Quay đầu nhìn về một phía khác trong tinh không.

Thần Chân Như tử vong là chắc chắn.

Lúc này, thần lực của nàng đã tiêu hao bảy phần, dù dốc toàn lực cũng không thể đối kháng với hắc thủ.

Huống hồ bây giờ, Thần Chân Như còn bỏ lực lượng để làm khí phôi cho thần binh Hỗn Độn.

Sở Hi Thanh đã thấy được kết cục của Thần Chân Như, lại không dành lòng nhìn cảnh này.

Trong khoảnh khắc hắn quay đầu, trong vùng hư không đó bỗng bùng nổ ra ánh sáng mạnh.

Tia sáng kia còn chói mắt hơn mặt trời, chiếu rọi toàn bộ thế giới như ban ngày.

Cũng vào lực này, Sở Hi Thanh cảm ứng được lượng lớn nguyên chất và từng tia chân linh dâng trào về phía Sở Vân Vân.

Sở Hi Thanh không cảm xúc, nhưng nơi đáy mắt hiện lên ý cười khó phát hiện.

Hắn không đoán sai, Sở Vân Vân đúng là con gái Đế Oa!

Nghi thức đăng thần của Sở Hi Thanh cũng gần như hoàn mỹ.

Tất cả mọi thứ, đều nằm trong dự tính của hắn.

Hắn thành công đưa một vị Siêu Thoát, hai vị Tạo Hóa vào trong nghi thức của mình.

Lại còn đặt căn cơ của mấy vị Tạo Hóa chi chủ tương lai vào trong đó.

Sở Vân Vân thì lại ánh mắt mờ mịt.

Khi chân linh và nguyên chất nhập thể, một luồng cảm xúc phức tạp khó nói lên lời sinh sôi trong lòng nàng.

Sau khi kinh ngạc, cảm kích và thoải mái xong, nàng còn có vô hạn tiếc nuối và áp lực cực lớn.

Đó là di chí của Thần Chân Như…

Chương 2685 - Thời gian

Phong ấn 9 lương 12 trụ khôi phục sáu bảy phần mười

Thiên Công và Đế Sát đều biết thời thế, biết Thần Chân Như sắp xếp hậu sự, tế luyện thần binh cho Sở Hi Thanh.

Thời điểm này, phong ấn tự nhiên càng mạnh càng tốt.

Long chi cửu tử hiện giờ chỉ nghe lệnh Sở Hi Thanh.

Bản thân Sở Hi Thanh là Nhai Tí đương đại, được Long chi cửu tử coi là người mình.

Thần Chân Như còn giúp chúng sinh sôi ít nguyên chất, làm cho tất cả Tù Ngưu đời hai và Bá Hạ đời tư, Toan Nghê đời tư đều tăng mạnh, đuổi sát đời đầu.

Lực lượng phong ấn của 9 lương 12 trụ gần như không kém hơn trước khi Mộc Thần – Linh Uy ngã xuống.

Nhưng thần thức của chủ nhân hắc thủ vẫn tuần tra thế giới này như cũ.

Phong ấn của 9 lương 12 trụ dường như không ảnh hưởng quá nhiều đến hắn.

Mãi đến tận nửa khắc sau, hắc thủ mới biết mất khỏi vùng thế giới này.

Lúc này, tâm trạng mọi người quanh Sở Hi Thanh đều không tốt lắm.

Dù là Thiên Công, Đế Sát cũng không ngoại lệ.

Thế giới này tựa như hồ cá, những con cá bên trong chỉ cần to hơn một chút, thì sẽ bị chủ nhân hồ cá mang ra thịt.

Hai người họ vừa hai là hai con cá to nhất trong hồ.

Ngoài ra, quà tặng của Thần Chân Như cho Sở Vân Vân cũng làm họ khó chịu.

Vị này hầu như kế thừa toàn bộ nguyên chất của Thần Chân Như… Khia Thiên và Vạn Trá cấp Tạo Hóa, Vạn Tin cấp Thái Thượng…

Còn cả một nửa Khai Thiên thần phủ cũng rơi vào tay Sở Vân Vân.

Lực lượng của vị hoàng hậu này càng mạnh hơn, thần lực đuổi sát Tổ thần.

Điều này làm cho hai người càng bất đắc dĩ hơn, lực lượng nhân tộc đã mạnh đến cực điểm.

Dù tương lai họ đăng đỉnh Tạo Hóa, dù giải quyết được chủ nhân hắc thủ, trong thời gian ngắn cũng không thoát khỏi sự khống chế của Sở Hi Thanh.

Sở Hi Thanh thì lại nhìn vào hư không một lúc lâu.

Mãi đến khi xác định chủ nhân hắc thủ rời đi, hắn mới nói: “Đưa hai vị bệ hạ Xa Nguyên và Diễm Dung đến lăng mộ Đông Hoàng và Mộng Hoàng đi.”

Đây là vận mệnh của hai vị Tổ thần này, trở thành vật phẩm giao dịch, đổi lấy hai vị thiên đế nhân tộc.

Về phần Bạch Chúc, Sở Hi Thanh vẫn nể mặt Bạch Đế Tử.

Hơn nữa, 9 lương 12 trụ tổn hại quá nhiều cũng không phải chuyện tốt, bọn họ vẫn có giá trị tồn tại.

Xa Nguyên cực mạnh, là đệ nhất nhân dưới Tạo Hóa bây giờ.

Nhưng vẫn chưa đủ để đổi Đông Hoàng, chỉ có thể đổi lấy chân linh và phần lớn nguyên chất của Đông Hoàng.

Chỉ cần Đông Hoàng thoát vây, bọn họ có biện pháp mở toàn bộ lăng mộ này.

Dù là Long Hi, cũng có thể ung dung thoát vây.

Chúc Quang âm đã không đợi được nữa, lập tức ra tay phong ấn Xa Nguyên.

Thương Hoàng cũng ra tay.

Thiên Công và Đế Sát thì sắc mặt rất khó coi, nhưng đều không do dự, ra tay hạn chế hành động của Xa Nguyên.

Xa Nguyên thì không hề phản kháng, hắn chỉ chắp tay sau lưng, bình tĩnh nhìn hai người Sở Hi Thanh và Sở Vân Vân.

Sở Hi Thanh hiểu ý, cúi người hành lễ với Xa Nguyên: “Sở mỗ nhất định sẽ tuân thủ lời hứa, đây là Nhai Tí chi đạo của ta, Hư Thần bệ hạ có thể an tâm.”

Vừa rồi, thật ra Xa Nguyên và Diễm Dung vẫn còn lựa chọn khác, đó là ngả về phía chủ nhân hắc thủ, báo cho hắn biết mọi chuyện nơi này.

Tuy rằng hai người họ không biết vị trí của mấy người Đế Sát, vị chủ nhân hắc thủ kia cũng không thể tìm thấy họ trong thời gian ngắn.

Đặc biệt là sau khi Sở Vân Vân kết thừa nguyên chất, có thể che đậy cho bọn họ, nhưng chung quy vẫn là phiền phức.

Xa Nguyên và Diễm Dung không làm vậy, đáng giá để hắn giữ vài phần tôn kính.

Mà Nhai Tí chi đạo, ơn một cơm tất trả, Nhai Tí có thù tất báo.

Sở Hi Thanh đứng thẳng, đã thấy Xa Nguyên nhắm mắt lại, dáng vẻ mặc người xâu xé.

Ánh mắt hắn lóe lên, còn nhìn thấy Sở Vân Vân đang nhìn nhau với Đế Oa.

Sở Vân Vân cũng không biết nên làm thế nào mới tốt.

Đế Oa thì hai mắt đỏ lên.

Nàng nhìn Sở Vân Vân một chút, ánh mắt vui mừng không thôi, còn có chút thương cảm và tiếc nuối.

Sau đó nàng trực tiếp cất bước đi tới trước Sở Vân Vân, ôm chặt Sở Vân Vân vào lòng.

“Con!”

Đế Oa đã là nước mắt như mưa.

Nàng vui mừng khi cuối cùng đã tìm thấy ấu nữ Chiêu Quân, mẹ con đoàn tụ.

Tiếc nuối và thương cảm cho đứa con này, bị phong ấn với nàng 13 triệu năm, sau khi thoát vây và trưởng thành, thì nàng lại không được tham dự vào.

Sở Hi Thanh thì buồn cười.

Bầu không khí giữa hai mẹ con đúng là rất lúng túng.

Đế Oa tuy rất thương con, bản thân Sở Vân Vân cũng có tình cảm quấn quýt với Đế Oa, nhưng Sở Vân Vân dù sao cũng đã trưởng thành, hai người muốn ở chung như mẹ con thì vẫn phải cần thời gian.

Đúng lúc này, Thiên đế đời thứ sáu Thương Hoàng đi tới trước người Sở Hi Thanh.

Trong mắt ngậm lấy kinh ngạc và thưởng thức: “Ta không ngờ bệ hạ còn là phu quân của Chiêu Quân.”

Đó chính là em rể nha…

Sau đó Thương Hoàng lại trịnh trọng cúi người hành lễ với Sở Hi Thanh: “Thần Văn Thương cảm ơn bệ hạ đã giúp đỡ huynh đệ chúng ta và Chiêu Quân.”

Hắn biết nếu không có Sở Hi Thanh mưu tính, không chỉ chân linh của Sở Vân Vân không trọn vẹn, mà huynh đệ con cháu bọn họ cũng không thể thoát vây, dòng dõi sẽ phải đối mặt với tương lai cực kỳ u tối.

“Tiểu đệ không dám.” Sở Hi Thanh lập tức nghiêng người né tránh, trên mặt cười tươi: “Chúng ta vốn là người một nhà, huynh trưởng cần gì đa lễ? Huống hồ tiểu đệ có ngày hôm nay, cũng là nhờ Đông Hoàng đại huynh!”

Trương Hoàng nghe thấy hắn xưng tiểu đệ gọi huynh trưởng, không khỏi buồn cười.

Hắn cũng biết vì sao Sở Hi Thanh có thể quật khởi nhanh chóng như vậy.

Nhưng tiếp đó, hắn nghiêm túc nói: “Bệ hạ đã thấy thần uy của chủ nhân hắc thủ rồi, không biết bệ hạ có thượng sách gì để hóa giải kiếp nạn cho thiên địa này?”

Sở Hi Thanh không khỏi ngẩng đầu, lại nhìn lên hư không.

Hắn nheo mắt lại: “Đang muốn mời huynh trưởng, Đông Hoàng đại huynh và Mộng Hoàng hiền chất giúp ta.”

Thương Hoàng nghe câu sau, khóe môi không khỏi giật giật.

Hắn nghĩ Thiên đế đời thứ tám Mộng Hoàng nghe được lời này, không biết sẽ nghĩ thế nào.

Nhưng tính bối phận, thì Mộng Hoàng đúng là cháu vợ của Sở Hi Thanh.

Dù Mộng Hoàng thoát vây, cũng là nhờ Sở Hi Thanh, nên có lẽ sẽ không nói gì.

Sau đó, hắn lại nghe Sở Hi Thanh nói: “Cứ khôi phục nhật nguyệt trước, chữa trị ba ngàn giới Ma vực đi.”

Thương Hoàng không khỏi tán thưởng.

Khung xương của ba ngàn giới Ma vực vẫn còn, chưa trị tương đối đơn giản.

Hành động này có thể giảm bớt tác hại của uế khí, còn có thể khôi phục thiên địa ở một mức độ nào đó.

Hiện giờ, các thần Bàn Cổ và Hỗn Độn cũng không có sức phản kháng.

Trải qua 13 triệu năm, chắc hẳn rất nhiều thần linh biết tai hại của uế khí.

Thương Hoàng cũng từ đó mà nhận ra kế sách của Sở Hi Thanh.

Toàn lực kéo dài thời gian, tích trữ lực lượng.

Hắn lại không bết, lúc này Sở Hi Thanh lại đang nghĩ chuyện cân bằng hậu cung.

Lần này, Thần Chân Như giúp mọi người sinh sôi nguyên chất, Sở Vân Vân và Vấn Tố Y được lợi không nhỏ.

Lục Loạn Ly muốn đăng thần, nghi thức cũng đủ rồi.

Nhưng nàng muốn sánh vai với Vấn Tố Y, thì sợ vẫn rất khó.

Vì vậy phải để nàng dùng lực lượng phù trận, chữa trị ba ngàn giới Ma vực.

Nghi thức này đủ để Lục Loạn Ly ngưng tụ ra nguyên chất Phù Trận cấp Tổ thần.

Còn có thể nhân lúc Hư Thần không còn, chia sẻ Thái Hư, trở thành Chân Linh số một của Thái Hư.

Sở Hi Thanh nghĩ tới đây, chỉ thấy rất đau đầu.

Hắn chỉ có ba vị thê tử, lại cần vắt hết óc mới có thể xử lý công bằng, thật sự không biết Huyền Hoàng tiền bối đã làm thế nào để chung sống hòa bình với ba ngàn mỹ nhân?

Có lẽ chờ hắn phục sinh, mình nên lĩnh giáo một phen.

Cũng không đúng, Huyền Hoàng không phải lật xe rồi sao?

…

Chương 2686 - Thời gian (2)

Chữa trị nhật nguyệt đơn giản hơn Sở Hi Thanh nghĩ.

Thiên địa này vốn có nhật nguyệt, trước bị sao Thái Dương và sao Thái âm che đậy, không thể soi sáng thế giới.

Ty Thần Tinh Quân muốn đúc lại sao Thái Dương và sao Thái âm, thay thế nhật nguyệt là rất khó khăn.

Thật ra Sở Hi Thanh cảm thấy che đậy nhật nguyệt thì không ổn lắm.

Nhưng hắn đã đáp ứng Ty Thần, để Ty Thần thay thế mặt trời, nữ thần Ám Nguyệt thay thế mặt trăng, không tiện đổi ý.

Vị Tinh Quân này giúp hắn rất nhiều, nếu không có ba mũi Thần Yên Tiễn của Ty Thần Tinh Quân, trận chiến này không sạch sẽ gọn gàng như vậy.

Sở Hi Thanh dứt khoát bỏ mặc chuyện này, ta không ngăn cản ngươi thay thế nhật nguyệt, nhưng muốn ta giúp thì không thể nào.

Hắn cũng phân chia Thái âm và Thái Dương chi pháp ra, do hắn và Vấn Tố Y chấp chưởng.

Thái Dương ở đây là chỉ khí chí dương, lực lượng chí dương trong thiên địa.

Thay thế mặt trời, không cần phải là Thánh Giả của Thái Dương chi pháp.

Mấu chốt là, hiện giờ Ty Thần Tinh Quân không đánh lại hắn.

Sở Vân Vân lại khá bất mãn với chuyện này, lại do Sở Hi Thanh trợ giúp cha mẹ và mấy vị huynh trưởng thoát khỏi phong ấn, nên không tiện trở mặt với s.s

Giao thủ luận bàn cũng không có tác dụng gì, thần khu của Sở Hi Thanh bây giờ ngày càng mạnh.

Nếu Sở Vân Vân không dùng Khai Thiên chi pháp, căn bản không phá nổi phòng ngự của Sở Hi Thanh.

Tất cả lực lượng khác, dùng trên người Sở Hi Thanh thì không bằng gãi ngứa.

Toàn bộ quá trình, Sở Hi Thanh đều không đánh trả, mặc kệ nàng ra tay.

Vấn đề là sau đó, tên này rõ ràng không bị thương, lại vác khuôn mặt sưng vù lắc lư trước mặt mấy người Đông Hoàng, để mấy vị huynh trưởng, thậm chí là Long Hi và Đế Oa đều khá lúng túng.

Sở Vân Vân tức giận không thôi, dứt khoát chuyển đến Hậu Tắc thần cung của Đế Oa ở mấy năm, mãi đến khi Sở Hi Thanh chạy đến xin lỗi chịu thua, liên tục dỗ dành lừa gạt, mới trở về thiên đình dưới ánh mắt lưu luyến của Đế Oa.

Sở Hi Thanh mới xây thiên đình, lấy các thần tinh không và ba ngàn giới Ma vực làm căn cơ, thành lập thiên triều Đại Luật.

Trước là vì đối kháng với các thần, Sở Hi Thanh không thể không mượn long khí.

Nhưng long khí bắt nguồn từ ý niệm lòng dân, mà lòng người, theo Sở Hi Thanh là không thể ỷ lại.

Bởi vì dục vọng của con người là không thể thỏa mãn.

Người đói bụng, chỉ cần cho hắn một bát cháo thì hắn sẽ cảm kích; nhưng người đã ấm no, thì sẽ khát cầu nhiều thứ hơn, nhiều của cải hơn, hưởng thụ về tinh thần, nói chung vĩnh viễn không biết đủ.

Sở Hi Thanh biết mình quản lý quốc gia tốt đến mấy, thì lòng người cũng không được như lúc mới lập quốc.

Nếu tiếp tục như vậy, hắn sớm muộn gì cũng bị lòng người liên lụy, thậm chí là ô nhiễm.

Thần Chân Như ngã xuống, chính là bắt nguồn từ đây; Huyền Hoàng và Thánh hoàng đời thứ ba dù có thể trường sinh bất diệt, là do họ thoát ly phàm thế vào thời khắc huy hoàng nhất.

Cái gọi là kháng long hữu hối, sự vật gì đi đến cực hạn, đều sẽ xuống dốc.

Tuy Đại Luật vẫn chưa đến mức này, nhưng nhất định phải đề phòng.

Sở Hi Thanh chuẩn bị dùng 1000 năm, một mặt di dân lên Trung Thổ, thông qua mở rộng lãnh thổ để hóa giải mâu thuẫn, duy trì long khí tinh khiết; một mặt là để Đại Luật từng bước bay lên tinh không.

Mãi đến một thời khắc nào đó, lại nhường ngôi vị hoàng đế phàm giới.

Đến khi đó Đại Luật vẫn ngưng tụ lòng dân, vẫn nắm giữ long khí khổng lồ, lại chỉ lấy lợi mà không bị hại.

Hoàng đế phàm giới ngu ngốc, bách tính lầm than, nhưng liên quan gì đến vị hoàng đế đã thối vị như hắn?

Bách tính sẽ chỉ càng hoài niệm vị Thánh hoàng đời thứ tư như hắn, hoài niệm thời đại áo cơm không lo, ngũ cốc được mùa, Thánh hoàng cai trị, sẽ càng kính ngưỡng vị hoàng đế là hắn hơn.

Nếu Sở Hi Thanh muốn bảo vệ và trấn áp khí vận nhân tộc, nhất định phải chém bỏ phàm giới.

Vận mệnh của phàm giới, phải dựa vào bọn họ, không thể đánh mất trái tim tự cường.

Sở Hi Thanh có thể bảo vệ họ nhất thời, không thể bảo vệ họ cả đời.

Sau đó chính là làm từng bước.

Nguyên Thủy năm 123, Đại Luật thống nhất tất cả thổ địa không bị uế khí xâm nhiễm, cũng xác định 197 châu ở Trung Thổ.

Nguyên Thủy năm 232, ba ngàn giới Ma vực sửa xong, Lục Loạn Ly có thể chứng đạo Vĩnh Hằng, ngưng tụ ra nguyên chất Phù Văn và Trận Pháp cấp gần Tạo Hóa.

Đồng thời còn có mấy người Kiếm Tàng Phong, Phương Bất Viên đăng thần.

Nguyên Thủy năm 345, thần hoang dã và tất cả thần linh đánh mất ngôi sao, cộng thêm bách tộc trên tinh không, bị Đại Luật éo phải di chuyển vào ‘ba ngàn giới Thiên vực’ mới.

Nguyên THủy năm 424, các thần liên thủ, cường hóa phong ấn của Bàn Cổ.

Nguyên Thủy năm 473, uế khí đình chỉ sinh sôi, gần mười vạn Thần nghiệt trong Vô Thiên Hắc Ngục bị các thần ‘Tịnh hóa’.

Lúc này, lực lượng của Sở Hi Thanh đã có thể loại bỏ và tịnh hóa uế khí trong cơ thể họ.

Nhưng hắn không muốn tốn công sức, dù sao đám người này cũng không phải nhân tộc.

Đây cũng không phải chuyện tốt với nhân tộc, cũng không có ích cho thiên địa.

Số lượng thần hoang dã trong thiên địa quá nhiều, là gánh nặng.

Nguyên Thủy năm 514, lực lượng Luật Pháp trong thiên địa đạt đến trạng thái cực thịnh, Thiên đế đời thứ năm Thần Hạo trở về, lại nắm giữ sao Liêm Trinh.

Nguyên Thủy năm 783, Sở Hi Thanh cuối cùng cũng thanh lý hết Vô Thiên Hắc Ngục, thành công phân tách Thái Tuế, làm Thiên đế đời thứ chín và Tử Vi đời đầu có thể trở về.

Hắn lấy Vạn Tai chi pháp từ Phong Thần, sắc phong Thần Vũ là Thần Thái Tuế, chấp chưởng tất cả tai nạn và vận rủi trong thiên địa.

Lại sắc phong Thập nhị nguyên thần Niên thú, chấp chưởng tam tai cửu nạn.

Nguyên Thủy năm 883, Thiên đế đời thứ tư Đông Hoàng lại tiến vào Tạo Hóa, thụ phong Đông Cực Thiên Hoa đại đế.

Nguyên Thủy năm 895, thần kuh Sở Hi Thanh cô đọng, đạt đến Thái Thượng, sơ chưởng quyền lực Tạo Hóa.

Nguyên Thủy năm 919, Bạch Đế Tử cuối cùng cũng đạt đến cảnh giới trọn vẹn.

Nguyên Thủy năm 924, Thiên Công rốt cuộc hoàn thành ngân hà, thành tựu Tạo Hóa.

Nguyên Thủy năm 956, Đế Sát chứng thành Tạo Hóa, thành Tạo Hóa thứ năm trong thiên địa.

Nguyên Thủy năm 983, Táng Thiên khôi phục toàn thịnh, mượn di trạch của Thần Chân Như, tiến vào Tạo Hóa.

Nguyên Thủy năm 1324, Sở Hi Thanh nhường ngôi cho Văn Chu, anh kiệt mới của nhân tộc, hoàn thành bước cuối cùng thăng lên thiên đình.

Chỉ 3 ngày sau, Sở Vân Vân rốt cuộc cũng ngưng luyện ra thần khu Tạo Hóa.

Cũng trong một ngày này, Sở Hi Thanh cảm ứng được hắc thủ khổng lồ kia lại đánh nát phong ấn của 9 lương 12 trụ, thăm dò tiến vào thế giới này.

“Đến rồi…”

Sở Hi Thanh ngồi trong tĩnh thất của mình, ánh mắt nghiêm túc nhìn hắc thủ khổng lồ trên tinh không kia.

Vị Siêu Thoát Giả này tiến vào thế giới này, còn sớm hơn hắn nghĩ rất nhiều.

Tuy rằng trong 1300 năm qua, mấy người Đông Hoàng Tán Thiên đều bước vào Tạo Hóa. Nhưng Già Thiên chi pháp của Thánh hoàng đời thứ ba và Khi Thiên của Sở Vân Vân đều che giấu được.

Phong ấn của Bàn Cổ cũng được cường hóa nhiều lần.

Sở Hi Thanh muốn kéo dài lâu hơn, để nhiều người tiến vào Tạo Hóa hơn!

Vì vậy hắn cố ý áp chế thần khu, không để mình bước vào Tạo Hóa!

Bởi vì hắn hiểu, bọn họ giấu diếm được cảm ứng của người kia, nhưng rất khó giấu được linh thức cảnh báo nguy cơ của người kia.

Một khi thần khu của Sở Hi Thanh vào Tạo Hóa, vị Siêu Thoát Giả này nhất định sẽ cảm ứng được nguy hiểm.

Sở Hi Thanh dự tính, tình huống lý tưởng nhất là Thương Hoàng và Thần Hạo cũng biến vào Tạo Hóa.

Cái này không cần quá nhiều thời gian…

Nhưng hắn vẫn không được như ý, Sở Vân Vân vừa lên cấp đã kinh động đến người kia.

Sở Hi Thanh lập tức nở nụ cười tiêu sái.

Thế gian này há có chuyện hoàn mỹ?

Siêu Thoát Giả có thể cho hắn 1300 năm để chuẩn bị, Sở Hi Thanh đã rất thỏa mãn.

Hắn giơ tay lên, lập tức có hai thanh thần binh bay tới.

Đó là thần binh Huyết Nhai cấp Thái Thượng và thần binh Hỗn Độn cấp bậc Tạo Hóa.

Hỗn Độn là do Thần Chân Như giúp đỡ mà có, Huyết Nhai thì lấy Huyết Nhai thần đao làm trụ cột, dùng vô số thiên tài địa bảo và Như Ý chi pháp, từng bước cải tạo thành.

Sở Hi Thanh lại gọi Cửu Diệu Thần Luân kiếm bay đến bên người.

Sở Hi Thanh không những dung nhập Trừ Tà thần lôi vào Cửu Diệu Thần Luân kiếm, mà còn đưa chín trong 12 đạo Bàn Cổ tinh hồn vào trong dó.

Hiện giờ, Cửu Diệu Thần Luân kiếm tương đương với một tòa Tạo Hóa chi môn, hơn nữa còn mạnh hơn cả Tạo Hóa chi môn.

70 năm trước, thần khu của Sở Hi Thanh đã có thể tiến vào Tạo Hóa, nhưng vẫn bị áp chế đến nay.

Mà hôm nay, hắn không cần nhẫn nại nữa.

Khi Sở Hi Thanh tay cầm song đao đi ra ngoài ,thì thấy thê tử hắn là Sở Vân Vân Lục Loạn Ly Vấn Tố Y; mấy người Táng Thiên, Bạch Đế Tử, Đế Sát, Thiên Công, Thánh hoàng đời thứ ba, Đông Hoàng… tất cả đều bay lên, tụ tập trước người hắn.

Sở Hi Thanh đầu tiên là nhìn Sở Vân Vân: “Có nắm chắc không?’

Thê tử của hắn, chính là mấu chốt cho trận chiến ngày hôm nay.

Sở Vân Vân không trả lời ngay.

Nàng nhìn về phía trường thương màu đen trên tay phải mình.

1300 năm qua, bọn họ vẫn không thể thu thập tất cả mảnh vỡ của Khai Thiên thần phủ.

Nhưng các thần liên thủ, dùng Nghịch Thần Kỳ làm căn cơ, sáng tạo ra một cái ‘Tích Địa thần thương’ hoàn toàn mới.

Sở Vân Vân nghiêm túc nói: “Chỉ là một cái đuôi do Bàn Cổ đại nhân để lại mà thôi, ta há lại không làm được?”

Sở Hi Thanh gật đầu.

Hắn quay đầu, lại nhìn lên tinh không.

Lúc này, vị Siêu Thoát Giả kia đã nhận ra vị trí của hắn, bắt đầu vung tay, vồ về phía bên này.

Sở Hi Thanh nắm chặt song đao: “Vậy thì nghênh chiến đi! Trận chiến này quyết định sinh tử của chúng ta, chư vị tận hết khả năng đi!”

Khi hắn nói xong, tòa thiên đình hùng vĩ nơi họ đang đứng, bị một đạo hắc quang chèn ép cho nát bấy!

Chương 2687 - End

Sau khi hắc quang đánh nát thiên đình, liền tập trung vào Sở Hi Thanh, hắc thủ kia tiếp tục vươn về phía bên này, che đậy bốn phương tám hướng, không cho bọn họ không gian để bỏ chạy.

Sở Hi Thanh biết mình nhất định phải chống đỡ một đòn này, hơn nữa còn phải thể hiện ra cân sắc cân tài, không rơi xuống hạ phong.

Cái này giống như thủ thành, tướng thủ thành thường xuyên chọn xuất kích vào thời khắc tướng tiên phong của địch uể oải, đặt chân chưa ổn.

Một là phong tỏa nhuệ khí của địch, hai là làm cho binh tướng trong thành tự tin hơn.

Kẻ thù của họ cũng chỉ đến vậy, không phải không thể đánh bại.

Sở Hi Thanh cũng nhất định phải làm cho mọi người tự tin!

Bản thân Sở Hi Thanh bỗng nhiên tiến lên một bước, vô số long khí hội tụ lại, 12 Hoàng Long phát ra tiếng long ngâm rung trời, trợ giúp Sở Hi Thanh đối kháng với hắc quang do lực lượng Hủy Diệt và Sát Phạt ngưng tụ thành.

1300 năm qua, 12 Hoàng Long đã tiến vào cấp bậc Tổ thần.

Tuy rằng chúng chưa vào Tạo Hóa, nhưng vẫn có thể giúp Sở Hi Thanh tăng cường 3/10 lực lượng.

Lúc này hắc quang kia đã đến nơi ba ngàn trượng phía trước bọn họ, lại không thể tiến thêm.

Phiến khu vực kia liên tục nổ vang, toàn bộ đất trời như bị cắt rời.

Hàng ngàn hàng vạn đao cương như gương bạc sinh sôi trong khu vực này, bao trùm và phản xạ tất cả hắc quang.

“Chỉ đến thế!’

Khi hắc thủ kia tiếp xúc tiến tới, Sở Hi Thanh bỗng nhiên múa đao.

Hỗn Độn Thiên Đao thức thứ 10 – Hỗn Độn Vô Tế!

Theo Sở Hi Thanh múa đao, một mảnh ánh sáng vắt ngang hư không, hắc thủ làm cho tất cả mọi người run sợ và sởn tóc gáy lại bị một đao này của Sở Hi Thanh xóa đi hơn nửa.

Tình cảnh này khiến nội tâm tất cả mọi người run lên.

“Nửa bước Siêu Thoát!”

Đế Sát bật thốt lên, trong mắt hiện ra vẻ hâm mộ.

Sở Hi Thanh mới hơn 1300 tuổi, lại đã cái sau vượt cái trước.

Thiên quy của Sở Hi Thanh đã đạt đến đỉnh Tạo Hóa, thần khu cũng tiến vào Tạo Hóa.

Bây giờ người này đã có lực lượng nửa bước Siêu Thoát, chỉ cần tích lũy một thời gian, là có thể đi vào lĩnh vực Tạo Hóa! Trở thành Siêu Thoát Giả thứ hai trong thiên địa, sau Bàn Cổ.

Buồn cười là, Đế Sát hắn tiến vào Tạo Hóa xong thì đến nay vẫn không có tiến bộ.

Một mặt là nguyên cất không đủ, một mặt là cảm ngộ không đủ.

Bạch Đế Tử thì lại mỉm cười.

Hắn từng luận bàn với Sở Hi Thanh không dưới ngàn trận, biết vị này vẫn chưa dùng toàn lực.

Đấy là chưa nói đến Cửu Diệu Thần Luân kiếm.

Siêu Thoát Giả chưa hiện thân, đòn này của Sở Hi Thanh mượn võ đạo và long khí trợ giúp, mới chém ra được thần uy của nửa bước Siêu Thoát.

“Đúng như bệ hạ nói, chỉ đến thế!”

Bạch Đế Tử bay lên, nhân kiếm hợp nhất đâm về phía cổ tay hắc thủ, từng đạo kiếm khí mạnh mẽ chôn vùi tất cả bộ phận tàn dư của hắc thủ.

Lúc này, phần còn lại của hắc thủ hóa thành vô số khí đen, hội tụ quanh người Bạch Đế Tử, lại bị kiếm khí của Bạch Đế Tử chống đỡ ở bên ngoài.

Chúng không chỗ không lọt, dùng tất cả thủ đoạn để thấm thấu, phá hư, hủy diệt, sát phạt!

Nhưng kiếm khí của Bạch Đế Tử cũng đã trọn vẹn.

1300 năm qua, Bạch Đế Tử mượn Hỗn Độn của Sở Hi Thanh để mài kiếm, đã bù đắp và hoàn thiện tất cả sơ hở của bản thân, lúc này mới tiến vào Tạo Hóa!

Đại diễn 50, kỳ dụng 49, độn đi 1 trong đó.

Trong lúc giao thủ với Sở Hi Thanh, hắn biết thế gian này không có sự vật nào là trọn vẹn và hoàn hảo chân chính.

Vì vậy kiếm của hắn cũng có sơ hở.

Sơ hở duy nhất chính là lực lượng, mà lại là lực lượng vượt xa hắn mới được.

Bằng không bất kỳ lực lượng nào cũng không thể thẩm thấu và phá hư.

“Tạo Hóa trung vị? A…” Đông Hoàng chắp tay sau lưng, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy hứng thú: “Hắn đi rất xa trên con đường Tạo Hóa này nha, gần như có thể sánh vai với ta năm đó! Tích lũy lâu dài và sử dụng một lần, không hổ là Bạch Đế Tử!”

Dòng dõi của các thần Bàn Cổ, cũng chỉ có Bạch Đế Tử và Ty Thần Tinh Quân, Thổ Đức Tinh Quân là lọt vào mắt hắn.

Chỉ tiếc Ty Thần lại rơi vào lưới tình.

Vị này một lòng muốn hóa thành nhật nguyệt với nữ thần Ám Nguyệt, đời đời kiếp kiếp ở gần nhau. Trong thời gian ngắn là không thể vấn đỉnh Tạo Hóa.

Đương nhiên, đây cũng có thể là do Ty Thần ngụy trang.

“Phụ thần, ngài lại ngạo mạn rồi, hắn là bá phụ của ta, là đường huynh của ngài đấy.” Mộng Hoàng ở sau lưng Đông Hoàng nhíu chặt lông mày.

Lúc Đông Hoàng nói chuyện, dĩ nhiên lại dùng giọng đánh giá vãn bối.

Đương nhiên, Đông Hoàng có tư cách này, hắn là tồn tại thứ hai tiến vào cảnh giới Tạo Hóa sau Bàn Cổ.

Sau khi vị này ngã xuống, các thần Bàn Cổ liên thủ cũng không khóa được chân linh của hắn.

Mà chỉ một tia chân linh, một cái bố cục, khiến cho mấy người Ngu Công, Táng Thiên, Sở Hi Thanh thay nhau quật khởi, khiến nhân tộc có thể trở thành trong tuyệt cảnh.

1300 năm trước, Sở Hi Thanh bố cục toàn bộ thiên địa, thậm chí tính toán của chủ nhân hắc thủ, cuối cùng có bốn loại nguyên chất thành tựu Tạo Hóa.

Hành động này không chỉ làm thế nhân chấn động, cũng khiến tất cả thần linh đều sợ hãi và kiêng kỵ đến cực điểm, không ai là không kính nể thần phục Sở Hi Thanh.

Dù là đám nóng tính như tộc duệ Hỏa Thần, sau khi bị giáng thành nô bộ, cũng cực kỳ ôn hòa khiêm tốn.

Nhưng trí tuệ và năng lực của phụ thần hắn cũng không kém Sở Hi Thanh bao nhiêu.

Tuy vị này đã mất Như Ý chi pháp, trước mắt chỉ là Thánh Giả dự bị của Như Ý.

Nhưng Đông Hoàng vẫn lấy Ngạo Thiên và Thần Thiên, Vạn Tin chi pháp để trở thành Tạo Hóa, mà chỉ dùng 800 năm ngắn ngủi.

Hắn chuyển pháp môn căn cơ thành ‘Thần’, thần trong nguyên thần, thần trong thần linh.

Âm dương bất trắc chi gọi là thần! Rừng núi xuyên cốc, có thể ra mây là gió mưa, dẫn ra vạn vật, đều viết là thần!

Cao thâm khó dò, cực kỳ ảo diệu!

Càng chấp chưởng lực lượng Ngạo Mạn và Vạn Tin, thì càng ngạo mạn lại càng mạnh, càng tự tin càng vô địch.

Đông Hoàng không chỉ được vạn chúng tin tưởng, mà bản thân còn tự tin đến cực điểm.

Nhưng ngày xưa, nhân tộc thất bại cũng chính là do sự ngạo mạn của Đông Hoàng.

Vị này khí chất nho nhã, làm người ôn hòa, nhưng trong xương lại xem thường tất cả mọi người, bễ nghễ tất cả, bao quát cả Thần Bàn Nhược ngày xưa, Đông Hoàng cũng chỉ coi là chơi đùa.

Đường đệ của hắn, Thiên đế đời thứ tám Thái Hoàng, có thể lấy Phục Thiên chi pháp phục chế thiên đạo, quả thực là kinh tài tuyệt diễm, cũng bị phụ thần hắn hại chết.

Khiến cho vị thúc phụ Thiên đế đời thứ năm Thần Hạo trở về, đến nay vẫn không chịu nói một câu với Đông Hoàng.

Bây giờ nhân tộc lại quật khởi, mà Thần Bàn Nhược thì chẳng biết đi đâu.

Điều này làm Đông Hoàng càng kiêu ngạo hơn.

Ngươi xem đi… như vậy mà họ còn không thể thắng ta.

Mộng Hoàng thấy dáng vẻ không để ý của Đông Hoàng, trong lòng không khỏi thở dài.

May mắn thủ lĩnh nhân tộc bây giờ là Sở Hi Thanh.

Mộng Hoàng cũng lười suy nghĩ, thần sắc nghiêm lại: “Theo phụ thần, Hi Thanh có phần thắng không?”

“Một mình hắn thì không phải đối thủ của Siêu Thoát Giả kia. Nhưng nếu chúng ta liên thủ, thì đẩy lùi là không có vấn đề.”

Đông Hoàng nhìn bóng lưng Sở Hi Thanh, mắt hiện tia kỳ dị: “30 năm trước, ta đã không hiểu được võ đạo của hắn. Cửu Diệu Thần Luân kiếm kia rất khiến người chờ mong. Còn nữa, trước khi ra tay, hắn đã phát động nghi thức rồi.”

Nếu nói Bạch Đế Tử, Ty Thần và Thổ Đức Tinh Quân miễn cưỡng lọt vào mắt hắn.

Như vậy Sở Hi Thanh, chính là người duy nhất có thể sánh vai với hắn, thậm chí có thể vượt qua một tia.

Dù sao đây cũng là người hắn lựa chọn để đặt cược tất cả.

"Nghi thức? Nghi thức gì?" Mộng Hoàng lấy làm kinh hãi: "Nghi thức kia mới qua 1300 năm, lại phát động nghi thức mới nhanh như vậy?"

"1300 năm này, thần khu của hắn từ hạ vị tiến vào Tạo Hóa, thần lực và bản nguyên có thể vừa?" Đông Hoàng chậc một tiếng: "Chỉ là một nghi thức nhỏ thôi, không sánh bằng 1300 năm trước. Nhưng sau khi hoàn thành, nguyên chất của hắn có thể sẽ vào Siêu Thoát. Theo ta, nguyên chất Hỗn Độn của người em rể này chỉ kém một đường mà thôi. Ngươi đừng phí lời, Hi Thanh bảo ngươi làm gì thì đi làm đó đi. Còn nữa, ngươi phải gọi hắn là cô phụ!"

Mộng Hoàng biết, đây là phụ thần báo mối thù mình nhắc nhở bối phận của Bạch Đế Tử.

Cơ mặt hắn giật giật vài cái.

Mộng Hoàng lập tức khom người cúi đầu, hóa thành độn quang, biến mất trong hư không.

Trận chiến hôm nay, dưới Tạo Hóa là không thể tham dự.

Hắn cùng Thần Vũ, Thần Hạo, Thương Hoàng, Tử Vi, Ứng long, Câu Trần, Nam Cực Trường Sinh đại đế, Đế Oa, Long Hi, Thạch thần, Lôi thần, Thời thần, Lê Tham, Tử Vũ, Bắc Lạc Sư Môn, Tứ Tượng thần quân… cùng đông đảo đế quân đều sẽ phân tán ra bốn phương tám hướng.

Bọn họ không chỉ trấn áp tinh không đại địa, củng cố ba ngàn giới Thiên vực, dốc sức cường hóa kết cấu và thiên quy trong thiên địa, chống lại lực lượng Hủy Diệt của Siêu Thoát Giả, mà còn phải đề phòng những tộc duệ Bàn Cổ và Hỗn Độn kia.

Lúc rời đi, Mộng Hoàng nhìn thấy Thánh hoàng đời thứ ba đang liên tục lột xác, lúc này đã tiến vào lần thứ bảy, nắm giữ thần khu Tạo Hóa.

Sở Vân Vân thì đang cầm 'Tích Địa thần thương', thần khu liên tục bành trướng, lúc này đã đến ngàn trượng, thần uy mênh mông vô ngần.

Lục Loạn Ly và Vấn Tố Y thì đang đứng hai bên Sở Vân Vân, thần quang huy hoàng, soi sáng tinh không.

Tư Hoàng Tuyền thì hóa thành Minh Hoàng, vung cánh sau lưng Sở Vân Vân, đưa Niết Bàn thần hỏa phụ vào người Sở Vân Vân.

Nhiệm vụ của họ là Khai Thiên!

Lại khai thiên lập địa một lần nữa, hoàn thành việc Bàn Cổ chưa hoàn thành, để vùng thế giới này hoàn chỉnh.

Chương 2688 - End (2)

Bạch Đế Tử vẫn đang một người một kiếm phong tỏa hư không.

Hắn dùng một kiếm, diễn hóa tất cả thiên quy trong thiên địa.

Mãi đến khi một ánh kiếm màu xanh bỗng nhiên xuất hiện.

Bạch Đế Tử bị chém một vết thương cực lớn.

Đông Hoàng đã đề phòng thời khắc này.

Hắn dùng nguyên thần điều động một tòa bảo tháp Lung Linh cao 99 tầng màu vàng óng, bỗng nhiên trấn áp phía trên ánh kiếm màu xanh kia.

Đông Hoàng đã tặng chí bảo Đông Hoàng kính cho Sở Hi Thanh, nhưng ngày xưa hắn là Tạo Hóa chúa tể độc nhất vô nhị của thế giới, tự nhiên có cơ duyên, nắm giữ rất nhiều tài liệu Tạo Hóa.

13 triệu năm qua, do chỉ có một tia chân linh còn sót trong hậu thế, nên không có sức đi lấy mà thôi.

Một khi hắn trở về, dễ dàng chế tạo ra một chí bảo Tạo Hóa… Thần Huyền Như Ý Linh Lung Tạo Hóa tháp!

Tuy rằng không bằng Đông Hoàng kính, nhưng cũng có năng lực trấn áp tứ phương, bao la vạn tượng.

Cự tháp kia đè xuống, ánh kiếm kia hơi dừng lại, Bạch Đế Tử có thể toàn thân trở ra.

Bạch Đế Tử cũng lập tức phối hợp với bảo tháp, chống đỡ ánh kiếm màu xanh.

“Thì ra sơ hở trong Viên Thiên chi pháp của Bạch Đế Tử là lực?” Đế Sát không khỏi nheo mắt lại: “Sao lại không có lý trí như vậy? Hắn chỉ là Tạo Hóa, sao có thể đối kháng với Siêu Thoát Giả?”

“Hắn chọn không sai.” Sở Hi Thanh chắp tay sau lưng, mặt không cảm xúc nói: “Dù sao cũng tốt hơn là để lại những sơ hở khác.”

“Hủy Diệt và Sát Phạt chi pháp của Siêu Thoát Giả kia không chỉ đạt cực hạn, mà còn bao trùm phạm vi cực lớn, hắn sớm muộn gì cũng thăm dò ra. Huống hồ kiếm của Bạch Đế Tử cũng không phải vật phàm, hắn còn là chân linh thứ hai của Vạn Lực chi pháp, Siêu Thoát Giả kia muốn loại bỏ kiếm của hắn, tuyệt đối không đơn giản.”

Thiên Công thì lại suy tư: “Thanh kiếm này khá giống A Tì và Nguyên Đồ, cũng có chút tương tự với Thất Sát kiếm của Thất Sát Tinh Quân.”

“Chắc là bắt nguồn từ thần khí giết chóc của thế giới khác.” Đế Sát lại nở nụ cười tiêu sái: “Bây giờ ta rất tò mò, hắn rốt cuộc là giống gì, đang nằm trong trạng thái gì…”

Cho đến giờ, Siêu Thoát Giả kia đều không hiện thân.

Hắn không muốn? Hay là không thể?

Đế Sát chưa nói hết, phía trước đã có biến cố.

Ba thanh phi kiếm xanh lam đỏ đen cùng nhau xuất hiện, lập tức có một tấm kiếm đồ hiện ra, nhẹ nhàng đánh về phía hai người Đông Hoàng và Bạch Đế Tử.

Kiếm đồ kia cực kỳ huyền ảo, hơn nữa tràn đầy thần lực, làm cho hai người Bạch Đế Tử không thể nhúc nhích.

Bốn ánh kiếm chém xuống, không chỉ phá tan kiếm của Bạch Đế Tử, còn chém nứt bảo tháp của Đông Hoàng.

Mắt thấy hai người sắp đầu thân chia lừa, Sở Hi Thanh vung tay lên, Tiểu Tóc Húi Cua lao ra khỏi cơ thể hắn, nó và Huyết Nhao thần đao phối hợp, hiển hóa vô số đao cương quanh người Bạch Đế Tử và Đông Hoàng.

Cheng một tiếng, thần lực của bốn thanh kiếm bị phản xạ hơn nửa.

Đế Sát thấy cảnh này, không khỏi thầm kêu quả nhiên.

Ngày xưa khi Thần Chân Như tử vong, con linh sủng bản mệnh này của Sở Hi Thanh, và khí linh của Huyết Nhai thần đao đều được không ít nguyên chất.

Đặc biệt là linh sủng bản mệnh của Sở Hi Thanh, thu hoạch chưa chắc đã kém hơn bản thân Sở Hi Thanh.

Theo lý thuyết, Sở Hi Thanh đạt đến cấp bậc gì, linh sủng bản mệnh cũng có thể đi vào cảnh giới đó.

Nó và Sở Hi Thanh là cộng sinh, song phương dùng chung nguyên chất và thiên quy.

Vì vậy Nhai Tí chi pháp của vị này, quá nửa là cũng quá thần uy nửa bước Siêu Thoát!

Đế Sát không khỏi đau đầu, chỉ cảm thấy tiền đồ tăm tối.

Nhưng vào lúc này, hắn cảm ứng được ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của Táng Thiên.

Đế Sát hiểu ý của ánh mắt kia… ngươi còn nhìn cái gì? Còn chưa ra tay? Lẽ nào muốn phản bội?

Thủy Thần – Thiên Công đã tham chiến từ lâu.

Trước mắt, cấp bậc Tạo Hóa của hắn được quyết định bởi ý chí của Sở Hi Thanh, căn bản không có lựa chọn nào khác.

Đế Sát cũng hơi lắc đầu.

Hắn đưa tay, vô số đao gió đánh lên kiếm đồ kia, lại dùng Thương Thiên và Kỷ Suất chi pháp của mình để bao trùm toàn bộ chiến trường.

Táng Thiên thấy thế thì bất mãn nói: “Dùng thêm chút sức đi, chưa ăn cơm à?”

Đế Sát giận không nhịn nổi.

Thằng ranh này quả thực là vô pháp vô thiên, không biết tôn ti…

Song khi hắn quay đầu nhìn nhau với Táng Thiên, nhìn phủ và thuẫn trong tay Táng Thiên, vẫn chỉ hừ nhẹ một tiếng.

Khóe môi Đế Sát bắt đầu xuất hiện vết máu, hắn không chỉ làm lực sát thương của kiếm đồ giảm đến mức tận cùng, mà còn giúp thiên quy của mấy người Đông Hoàng và Bạch Đế Tử tăng lên nhiều.

Cũng vào lúc này, trong thiên địa lại xuất hiện một tiếng nổ rung trời.

Lúc này, thiên địa càn khôn đều rung chuyển, đâu đâu cũng có sóng linh lực càn quét, linh nguyên chấn động.

Thần khu 9900 trượng của Sở Vân Vân đã hiện ra ba đầu sáu tay, và đâm ra thương đầu tiên.

Nàng đang khai thiên tích địa! Bù đắp thiên đạo!

Thần lực của Sở Vân Vân không bằng Bàn Cổ, một búa đã bổ ra hỗn độn.

Nhưng một thương này của Sở Vân Vân lại làm cho uế khí trong thiên địa biến mất hơn nửa.

Âm dương tuần hoàn không hoàn chỉnh, bắt đầu hình thành vòng tuần hoàn.

Cũng vào lúc này, hư không quanh người Sở Hi Thanh chợt kêu ‘răng rắc’.

Xuất hiện vô số vết rách như một mảnh gương vỡ.

“A…”

Sở Hi Thanh nhìn thiên địa chung quanh, ánh mắt thỏa mái: “Thì ra là vậy, đây chính là bản thể của ngươi?”

Đó chính là một con Hắc long vờn quanh toàn bộ thế giới!

Đầu nó khổng lồ mà dữ tợn, phải to bằng hai cái Trung Thổ.

Chiếc sừng sắc bén cong dài về sau, đôi mắt như hai quả cầu lửa thiêu đốt, tỏa ra ánh sáng màu đỏ, tràn ngập ác ý và tàn nhẫn.

Miệng nó là hàm răng sắc bén, những chiếc răng bén nhọn như đao kiếm, đủ để cắn xé tất cả.

Long khu của Hắc long dài đến mức không thể nhìn hết, không biết dài bao nhiêu vạn dặm, như một xiềng xích quấn quanh toàn bộ thế giới này.

Trên long khu là một lớp vảy đen dày cộm nặng nề như áo giáp.

Những liên phiến này đều hiện ra màu sắc thâm trầm, giống như màu đen, lại giống màu xám đậm hoặc đỏ sậm, phản xạ tất cả tia sáng chung quanh, làm ngươi ta cảm thấy ngột ngạt.

Đó là tượng trưng cho lực lượng Hủy Diệt, thần linh bình thường liếc mắt nhìn qua, cũng là thần hỏa tự cháy, sợ hãi mà chết.

Chương 2689 - End (3)

Con Hắc long khổng lồ này đang ra sức quấn chặt long khu, toàn lực ứng phó và ngăn cản Sở Vân Vân hoàn thiện thiên đạo.

Cùng lúc đó, một thanh niên tóc đen hiện thân trước mắt Sở Hi Thanh.

Dáng vẻ của hắn giống một thanh niên nhân tộc, ngũ quan thường thường không có gì lạ, khí chất bình thường, không có chỗ thần kỳ nào.

Song khi hắn hiện thân, tất cả đao cương của Sở Hi Thanh đã nát bấy hơn nửa.

May mắn là thần lực của Sở Hi Thanh là vô cùng vô tận, sau khi nát bấy lại sinh sôi, liên tục đối kháng với thanh niên tóc đen kia.

Thiên Ý kính cũng hiển hóa ra, nhẹ nhàng chiếu rọi vào thanh niên tóc đen.

Chí bảo này đang vâng theo ý chí của Sở Hi Thanh, dốc toàn lực áp chế lực lượng của thanh niên tóc đen.

Hắn muốn kéo dài thời gian, tiêu hao sức mạnh của đối phương.

Thanh niên tóc đen hiển nhiên cũng nhận ra ý đồ của hắn, chỉ hơi nhíu mày một cái.

Cùng lúc đó, đôi mắt của Hắc long chợt phun ra hai đạo hắc quang, đánh về phía Sở Vân Vân.

Nhưng hai đạo hắc quang này đều bị cự thuẫn của Táng Thiên cản lại giữa tinh không.

Hắn lập tức thôi phát 12 lần Thần Lực Tái Thôi, thần lực lên đến đỉnh Tạo Hóa. Sau đó cất bước đến biên giới thế giới, dùng tư thế như sao băng, đột nhiên chém một búa vào đầu rồng của hắc long.

Lực lượng của song phương giao phong kịch liệt tại biên giới thế giới.

Chỉ nói đến sức chiến đấu, lực lượng của Táng Thiên còn hơn cả Đông Hoàng, chỉ đứng sau Sở Hi Thanh.

Lúc này, hắn bổ một búa xuống đầu rồng, lại làm cho Hắc long nhất thời không rảnh quan tâm đến việc khác.

Lúc này, Phong Thần – Đế Sát cảm ứng được một luồng thần niệm đang giao lưu với mình bằng một phương thức hết sức bí mật.

Ánh mắt hắn biến hóa, phân tích lợi và hại, liền phát hiện Thánh hoàng đời thứ ba Lý Văn Hoàng đang nhìn vào mình.

Vị Thánh hoàng này đã bắt đầu lột xác lần thứ 10.

Khi Đế Sát quay đầu nhìn nhau với hắn, Lý Văn Hoàng lại nở nụ cười hiền lành, lộ ra hàm răng trắng.

Đế Sát không khỏi lắc đầu, nghĩ thầm Sở Hi Thanh thực sự quá cẩn thận, quá đa nghi.

Hắn biết vị Thánh hoàng đời thứ ba này có chức trách 'đốc chiến'.

Người chỉ có thể đưa thân thể vào cấp bậc Tạo Hóa, lực lượng cao nhất đến Tạo Hóa trung vị.

Chỉ có thần khu Tạo Hóa, không có thiên quy và nguyên chất tương ứng, là không thể đối kháng chính diện với vị Siêu Thoát Giả kia.

Nhưng đối với bọn họ, Thánh hoàng đời thứ ba lại có thể nghiền ép, trấn áp tất cả mọi người.

Thật ra không cần thiết, hứa hẹn của Siêu Thoát Giả tuy rất mê người, nhưng không thể dao động lòng tin của Đế Sát với Sở Hi Thanh.

Mà chỉ cần đám người Tạo Hóa bọn họ không gặp sự cố, trong thiên địa này ai dám lỗ mãng!

"Các hạ không cần tốn công." Sở Hi Thanh cầm song đao, cười nhìn thanh niên tóc đen: "Ta không phải Thần Chân Như, cũng không phải Đông Hoàng, sẽ không cho ngươi cơ hội lợi dụng."

Xa xa, Đông Hoàng đang chiến với kiếm đồ không khỏi nhíu mày.

Trong lòng hắn hơi không vui.

Nhưng cuộc chiến ngày xưa, đúng là hắn đã thảm bại dưới tay Thần Bàn Nhược và Siêu Thoát Giả, không còn gì để nói.

Thanh niên tóc đen lạnh lùng nhìn Sở Hi Thanh, đôi mắt đen sâu không thấy đáy.

Giọng nói của hắn lại êm ái ngoài dự đoán của mọi người: "Ta cũng từng dùng chân linh đi lại trong tinh không và phàm giới. Không ngờ nhân tộc bị phong ấn huyết mạch mà vẫn có thể sinh ra một tồn tại như ngươi, sơ sẩy nhất thời này suýt nữa tạo ra Bàn Cổ thứ hai.”

“Ngươi không sơ sẩy, mà ngươi chuẩn bị cho kết thúc, không rảnh quan tâm đến thứ khác.”

Sở Hi Thanh lắc đầu.

Đông Hoàng tuy ngạo mạn, nhưng trí tuệ cực cao.

Các đời nhân tộc, không phải không có anh kiệt.

Vị này chờ đến 13 triệu năm sau mới ra tay trấn áp lần nữa, tuyệt đối không phải không có lý do.

Hắn đã diễn hóa gần xong thế giới này rồi.

Hắn muốn thu hồi thần khu, kết thúc thế giới này.

Trận chiến 1300 năm trước đã xác minh suy đoán của Sở Hi Thanh.

Nếu vị này có thừa lực để quan tâm sự biến hóa bên trong, Sở Hi Thanh đã bị hắn đánh chết từ lâu rồi.

Người này chậm chạp không hiện thân, là vì đang cố gắng thu hồi thần khu Siêu Thoát của mình.

Hắn nở nụ cười vô hại: “Đúng rồi, còn không biết đạo hữu tên gì, xưng hô thế nào?”

Thanh niên tóc đen lại nở nụ cười tiêu sái, lắc đầu nói: “Không cần thiết, sau khi ngươi tử vong, chân linh sẽ bị ta hấp thu, trở thành một phần của ta, dù biết tên ta thì cũng không có ý nghĩa.”

Theo câu nói này, giữa trời xuất hiện một chiếc cối xay khổng lồ, ép về phía Sở Vân Vân, tiêu diệt toàn bộ vật chất trên đường.

Thanh niên tóc đen vẫn bình tĩnh nhìn Sở Hi Thanh: “Sự tồn tại của ngươi tuy nằm ngoài dự tính của ta, nhưng cũng là một niềm vui, cái gọi là Nhai Tí chi pháp của ngươi đã gần Siêu Thoát, cũng rất có ích với ta.”

Hắn nhận ra Sở Hi Thanh đang muốn tiêu hao, nhưng không quan tâm.

Cái gọi là Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết, cũng giống như Bàn Cổ, đều lấy nguyên lực từ thần khu Siêu Thoát của hắn, song phương tiêu hao đều không có ý nghĩa.

Sở Hi Thanh không trả lời, hắn chỉ nở nụ cười, lập tức chém một đao.

Đây chính là đao 30 – Đạo!

So với 1300 năm trước, một đao này hoàn chỉnh hơn rất nhiều, diễn biến Hỗn Độn, vô cùng vô tận, sinh sôi không ngừng.

Ánh mắt thanh niên tóc đen chìm xuống.

Nguyên chất Hỗn Độn của người này cũng rất gần với Siêu Thoát.

Theo Sở Vân Vân khai thiên tích địa, một ít nguyên chất Hỗn Độn đang sinh sôi, tuy tốc độ rất chậm, nhưng đang liên tục tăng lên.

Thanh niên tóc đen lại đưa mắt nhìn chín thanh kiếm trôi nổi sau lưng Sở Hi Thanh, ánh mắt dần dần nghiêm túc.

Hắn thế mà lại không nhìn thấu chín thanh kiếm này, nhưng cảm ứng được khí tức của 'Bàn Cổ' và 'Thiên đạo'.

"Vĩnh Hằng và Kim Cương chi pháp?"

Thanh niên tóc đen suy tư: "Thì ra là vậy, mượn Bàn Cổ tinh hồn, mô phỏng nguyên chất Vĩnh Hằng và Kim Cương, đạt đến cảnh giới Tạo Hóa. Nguyên thần của ngươi vĩnh hằng bất diệt, kim cương không phai mờ, ngươi muốn tiêu hao lực lượng nguyên thần của ta, đồng thời kéo dài thời gian đúng không?"

Ầm!

Ngay khi thanh niên tóc đen nói chuyện, Cửu Diệu Thần Luân kiếm chợt sinh sôi hàng ngàn hàng vạn lôi đình màu vàng, bổ về phía hắn.

Đó chính là Trừ Tà thần lôi.

Sở Hi Thanh mượn chín đạo Bàn Cổ tinh hôn, câu thông với thiên đạo, sinh sôi vô số Trừ Tà thần lôi, đánh về phía thanh niên tóc đen!

Lôi đình kia không chỉ ngậm lấy lực lượng hủy diệt vạn vật, còn là căn nguyên thế giới bài xích vị Siêu Thoát Giả này.

Ánh mắt thanh niên tóc đen hơi ngưng trọng: "Nhớ kỹ, ngươi có thể gọi ta là Diệt!"

Chương 2690 - End (4)

Mái tóc đen của hắn không gió mà bay, chỉ chớp mắt đã sinh sôi vô số Hủy Diệt chi lôi màu đen, giao phong với Trừ Tà thần lôi.

Thanh niên tóc đen đánh một chỉ về phía Sở Hi Thanh.

Một đoàn u quang màu đen bao phủ lấy thân thể Sở Hi Thanh và tất cả mọi người nơi này.

Sắc mặt Sở Hi Thanh và mấy người Đông Hoàng cũng hơi thay đổi.

Bọn họ không hẹn mà cũng cảm giác được nguyên lực trong người đang suy sụp.

Người khác thì còn đỡ, tình hình của Sở Hi Thanh lại rất nghiêm trọng.

Hắn phát hiện Vạn Cổ Thiên Thu Chi Huyết mà mình vẫn dựa vào, dĩ nhiên lại bị chặt đứt, không thể sinh ra một chút nguyên lực nào.

“Ta là nguyên tổ huyết mạch!” Thanh niên tóc đen lạnh lùng nhìn Sở Hi Thanh: “Ngươi rất tốt, không kém hơn Bàn Cổ bao nhiêu. Nhưng sinh linh trong thế giới này, tất cả huyết mạch của các ngươi, đều bắt nguồn từ ta.”

Thời đại Bàn Cổ, hắn còn không thể áp chế sự liên hệ giữa Bàn Cổ và thần khu Siêu Thoát.

Nhưng hơn một triệu năm gần đây, tuy hắn không quá quan tâm đến thế giới này, nhưng bởi vậy mà tiến thêm một bước trong việc thu hồi thần khu Siêu Thoát.

Lực khống chế với thần khu cũng mạnh hơn năm đó.

Vở kịch này nên kết thúc…

Theo ý niệm của thanh niên tóc đen, quanh người Hắc long chợt hiện lên vô số huyết văn.

Quanh người thanh niên tóc đen cũng sinh ra lửa đen khốc liệt, lập tức lan tràn toàn vực.

Nhưng khu lửa đen này tản ra, toàn thân Sở Hi Thanh cũng nổ vang một tiếng, vô số huyết diễm dâng trào ra khỏi cơ thể Sở Hi Thanh.

Mặt gương màu vàng trên đỉnh đầu Sở Hi Thanh lại soi sáng thiên địa, dập tắt toàn bộ lửa đen trong thiên địa.

Thanh niên tóc đen thấy thế không khỏi ngẩn ra, lần thứ hai tỏ vẻ kinh ngạc.

Hắn biết đây là một loại lực lượng huyết mạch, cơ chế thì tạm thời không biết, lại biết có thể tiêu hao bản nguyên thần lực, cấp tốc gia tăng lực lượng.

Ngoài ra, Sở Hi Thanh còn dùng Bàn Cổ tinh hồn câu thông với thiên đạo, đưa lực lượng thiên quy lên đến cực hạn.

Tuy rằng còn chưa thể tiến vào Siêu Thoát, nhưng mà do vùng thế giới này bài xích, nên thanh niên tóc đen cũng chịu hạn chế rất lớn.

Thanh niên tóc đen nhíu mày, lập tức chắp tay sau lưng. Nhìn Sở Hi Thanh mặt mày tái nhợt, toàn lực thôi phát thần nguyên, chống lại lực lượng hủy diệt của hắn.

Hắn đang chờ người này bại vong.

Sở Hi Thanh đã không thể liên hệ với thần khu Siêu Thoát của hắn, như vậy bạo phát không thể kéo dài.

“Xem ra là không thể phân thắng bại trong thời gian ngắn.”

Sở Hi Thanh mỉm cười như suy yếu: “Chúng ta bàn một chút đi, thật ra ta rất tò mò, vì sao ngươi nhất định phải ngăn cản người của thế giới này Siêu Thoát? Hiện giờ nhường một bước thì sao? Một Siêu Thoát Giả như ngươi, chắc cũng biết đạo lý ngăn không bằng thông? Cần gì phải tuyệt tình như vậy?”

Thanh niên tóc đen cô tịch đã lâu, cũng không ngại giao lưu với tồn tại như Sở Hi Thanh, hắn vẫy ống tay áo một cái: “23 triệu năm trước, ta không dám nhường, bây giờ, ta không cần nhường.”

“Vùng thế giới này do ta diễn biến ra, như vậy tất cả mọi thứ đều thuộc về ta. Huống hồ nếu ta mặc cho các ngươi Siêu Thoát, như vậy thần khu của ta nên thuộc về ai?”

Sở Hi Thanh nghe vậy không khỏi chặc một tiếng.

Hắn ý thức được kẻ này cực kỳ tham lam và tự phụ.

Nội tâm hắn chợt động: “23 triệu năm trước, là Bàn Cổ sao? Vì sao không dám nhường?’

“Mỗi một thế giới đều có một Bàn Cổ, hắn là thần khai thiên tích địa, là khái niệm tồn tại chiếu rọi ngàn vạn thế giớ. Chỉ cần thế giới sinh ra, thì hắn sẽ tồn tại. Ta không thể làm áo cưới cho hắn…”

Thanh niên tóc đen nói tới đây, trong mắt lộ ra ánh sáng hi vọng: “Lực lượng của hắn cao không thể chạm, nhưng sau khi thế giới này kết thúc, ta có thể miễn cưỡng chạm đến tầng thứ của hắn.”

“Ngươi quá tự tin.” Sở Hi Thanh lắc đầu: “Hôm nay, ai thắng ai bại vẫn chưa biết.”

Thanh niên tóc đen không có hứng thú cãi lại, ánh mắt lạnh lẽo như cũ.

Nhưng lúc này, Sở Vân Vân đã đâm ra thương thứ hai.

Điều này khiến cho thiên đạo càng hoàn chỉnh hơn.

Thanh niên tóc đen cũng bị thiên địa bài xích nhiều hơn.

Điều này làm hắn hơi kinh ngạc, mặc kệ là Sở Vân Vân hay Sở Hi Thanh, bản nguyên thần lực của họ đều mạnh hơn hắn nghĩ.

Thanh niên tóc đen lại phát hiện, cái gọi Đế Sát kia đang liếc mắt nhìn hắn.

Người này hình như đang phản đối gì đó.

Sở Hi Thanh tiếp tục hỏi dò: “Bàn Cổ từng nói với một người bạn của ta, ngươi bị thương khi diễn hóa thiên địa, đây là vì sao?”

“Cái này ngươi không cần biết.” Thanh niên tóc đen hơi do dự, vẫn tiếc nuối nói: “Lực lượng của ta tuy đã Siêu Thoát khỏi thế giới, nhưng sau khi đến cảnh giới đó, mới phát hiện con đường của bản thân có tỳ về, không thể chân chính Siêu Thoát như Bàn Cổ…”

Đúng lúc này, thanh niên tóc đen chợt híp mắt lại: “Nội thiên địa! Các ngươi ngưng tụ nội thiên địa?”

Hắn từng du lịch đến một thế giới, người trong thế giới này ngưng tụ một thế giới trong cơ thể, bản thân tự túc, để hắn hâm mộ không thôi.

Đây cũng là lực lượng mà hắn muốn khi diễn hóa thế giới.

Nhưng để thanh niên tóc đen khiếp sợ là, Sở Vân Vân đã đâm ra thương thứ ba.

Do thiên đạo càng hoàn chỉnh hơn, Sở Vân Vân càng dễ dàng hơn.

Mượn hành động ‘khai thiên’ này, lực lượng của Sở Vân Vân cũng tăng mạnh.

Xa xa, Đế Sát lắc đầu bất đắc dĩ.

Thì ra là một tên ngu xuẩn! Cũng có lẽ là quá tự tin.

Hắn không ngờ vị Siêu Thoát Giả này lại ngây thơ như vậy.

Sở Hi Thanh rõ ràng đang kéo dài thời gian, người mù cũng nhận ra, nhưng Siêu Thoát Giả này lại mặc kệ.

Khi Đế Sát nghĩ thầm, thanh niên tóc đen đã giơ tay đánh một trảo về trước.

Lúc này, thân thể Hắc long lại rạn nứt, vô số lửa đen tuôn ra khỏi cơ thể nó.

Lực lượng này bùng nổ, trước người thanh niên tóc đen ngưng tụ thành một long trảo màu đen như che trời lấp nhật.

Nhưng long trảo này còn chưa kịp đánh ra, Thiên Ý kính của Sở Hi Thanh đã chém ra một ánh đao.

Đó là Thần Ý Xúc Tử Đao thức thứ 12, Nhai Tí Tất Báo!

Mọi người nhìn thấy cảnh này, không khỏi phấn chấn.

Bọn họ biết Sở Hi Thanh vẫn đang súc thế, đang tích trữ lực lượng.

Cho đến giờ phút này, mới sử dụng ra một chiêu này.

Không nhìn cấp độ, không nhìn mạnh yếu, không nhìn địa hình, không nhìn thời gian không gian, thậm chí không nhìn nhân quả, báo ứng tất cả lực lượng của thanh niên tóc đen lên người hắn.

Cũng đúng lúc này, Táng Thiên chợt hét lên một tiếng.

Thần Lực Tái Thôi của hắn lập tức lên đến cực hạn, dĩ nhiên bổ một búa vào trong mi tâm của Hắc long.

Thanh niên tóc đen rên lên một tiếng, mi tâm nứt ra một đường.

Cùng lúc đó, hồn khu của hắn rung chuyển kịch liệt, Hắc long vờn quanh thế giới cũng tuôn vô số máu tươi.

Đó là lực lượng phản xạ của Sở Hi Thanh, đồng thời trọng thương nguyên thần và thân thể của hắn.

Mà lúc này, Sở Vân Vân cũng đình chỉ khai thiên, đột nhiên giơ Tích Địa thần thương, đâm thẳng về phía thanh niên tóc đen.

“Xong rồi!’

Bạch Đế Tử thấy cảnh này, không khỏi thả lỏng, nở nụ cười từ đáy lòng.

Hắn biết vừa rồi Hắc long đã bạo phát lực lượng lên đến cực hạn, nhưng lại không thể làm Sở Hi Thanh bị thương.

Đông Hoàng cách đó không xa lại mỉm cười đầy khinh thường.

Tình hình này hoàn toàn nằm trong dự tính của hắn.

Nếu không phải Thần Bàn Nhược, khi đó lại cho hắn thêm 30 vạn năm, hắn có thể đánh bại Siêu Thoát Giả này, thuận tiện cướp đoạt thần khu Siêu Thoát luôn.

Đông Hoàng lại nhìn Sở Hi Thanh.

Hắn cảm ứng được, nguyên chất Hỗn Độn của Sở Hi Thanh đã đạt tới Siêu Thoát! Đang lột xác.

Tuy rằng chỉ nguyên chất tiến vào Siêu Thoát, nhưng bản chất lực lượng của Sở Hi Thanh đã khác với trước kia.

Vì vậy…

Thanh niên tóc đen quả nhiên đã mất hết chiến ý, hắn cố gắng ngăn cản mũi thương của Sở Vân Vân, sau đó hóa thành vô số khí đen, thoát khỏi thế giới này.

Sở Vân Vân đã khai thiên thành công, thần lực tiếp cận nửa bước Siêu Thoát, một thương Khai Thiên vừa rồi, để nguyên thần hắn tổn thương không nhẹ.

Hiện giờ hắn không còn bất kỳ phần thắng nào, ham chiến không có lợi mà chỉ có nguy hiểm.

Thanh niên tóc đen lập tức giận giữ.

Bởi vì thời khắc này, Thiên Ý kính của Sở Hi Thanh đang chói rọi Hắc long.

Dưới sự điều khiến của hắn, Hắc long đang thoát ly khỏi thế giới này.

Sở Vân Vân lại khai thiên tích địa một lần, tuy bù đắp thiên đạo, nhưng cũng khiến cho thần khu Siêu Thoát của hắn chia lìa khỏi thế giới này.

Hắn vốn cho rằng mình có thể mang thần khu đi, nhưng thời khắc này, Sở Hi Thanh lại bắt đầu tranh cướp quyền khống chế thần khu Siêu Thoát này.

Thanh niên tóc đen ý thức được mình bị lừa.

Song phương tiêu hao, để nguyên thần hắn liên tục suy nhược.

Lực lượng của hắn rất mạnh, có thể hủy diệt tất cả, nhưng không thể lâu dài.

Sở Hi Thanh có nội thiên địa, nguyên thần cố định ở trạng thái toàn thịnh.

Lúc này, nếu so lực lượng nguyên thần, giữa hai bên gần như không có chênh lệch.

Thanh niên tóc đen thử tranh cướp một phen, liền bất đắc dĩ nhìn Sở Hi Thanh ở bên trong thế giới một chút.

“Ta sẽ nhớ kỹ ngươi!”

Đây là huyết duệ xuất sắc nhất của hắn…

Ầm!

Gáy Hắc long chợt nổ tung, vô số máu tươi phun trào ra, hóa thành một con Huyết long, trốn vào lỗ hổng không gian.

Sở Vân Vân lại liên tục đâm vào hư không, nỗ lực khóa chặt Huyết long.

Giây lát sau, nàng lắc lắc đầu, thần khu khôi phục lại như thường, đồng thời thu hồi trường thương.

“Không hổ là Siêu Thoát!”

Trên mặt Sở Vân Vân lại nở nụ cười nhẹ nhõm.

Tuy rằng không giết được vị ‘Diệt’ kia, nhưng họ cũng hóa giải được kiếp nạn này.

1300 năm qua, Sở Vân Vân gần như không dám thư giãn.

Mãi đến tận lúc này, Sở Vân Vân mới có thể thanh tĩnh lại.

Khóe môi Sở Hi Thanh lại cong lên, ánh mắt tham lam nhìn con Hắc long bên ngoài thế giới.

Bắt đầu từ bây giờ, bộ thần khu Siêu Thoát này thuộc về hắn.

Tuy rằng thanh niên tóc đen đã lấy đi lượng lớn tinh huyết, nhưng chủ thể vẫn còn.

Đủ để Sở Hi Thanh nghiên cứu ra ảo diệu của Siêu Thoát.

Xa xa, Đế Sát thầm thở dài, hắn áp chế hâm mộ trong lòng, khom người cúi đầu với Sở Hi Thanh: “Chúc mừng bệ hạ, trong vạn năm, chắc chắn sẽ Siêu Thoát.”

Có thần khu Siêu Thoát, có nguyên chất Siêu Thoát, ngày Sở Hi Thanh Siêu Thoát còn xa sao?

Tất cả chuyện ‘Diệt’ làm, đều trở thành áo cưới cho Sở Hi Thanh.

“Sự ảo diệu của Siêu Thoát há có thể đơn giản như vậy? Tích lũy nguyên chất lại là một bước đơn giản nhất.”

Sở Hi Thanh lắc đầu, trên mặt vẫn hiện ý cười.

Hắn vô thức mở rộng hai tay, nghĩ muốn chạy tới ôm Lục Loạn Ly và Vấn Tố Y vào ngực.

Nhưng Sở Hi Thanh vừa giơ tay lên, liền cảm nhận được một vệt hàn mang trong mắt Lục Loạn Ly.

Hắn rùng mình một cái, nhớ Khai Thiên chi pháp của Sở Vân Vân cũng đã đến nửa bước Siêu Thoát, mà mình vẫn cách Siêu Thoát một đoạn.

Sở Hi Thanh phất tay áo, như không có chuyện gì nói: “Hôm nay, hạo kiếp thiên địa đã được giải quyết, đây là chuyện đáng mừng. Chư vị có thể nghỉ ngơi, khôi phục thương thế, ngày mai chúng ta sẽ thiết yến, do Đế Sát chủ trì, chúc mừng thiên địa, chúng mừng chúng sinh. Cũng thông báo cho tất cả sinh linh, lấy ngày hôm nay là ngày cát tường.”

.....

Table of Contents

Chương 1: Thức tỉnh!
Chương 2: Thức tỉnh! (2)
Chương 3: Ra khỏi vỏ
Chương 4: Ra khỏi vỏ (2)
Chương 5: Sở Vân Vân!
Chương 6: Sở Vân Vân! (2)
Chương 7: Nhai Tí Đồ
Chương 8: Nhai Tí Đồ (2)
Chương 9: Ưng nhãn!
Chương 10: Ưng nhãn! (2)
Chương 11: Bá Võ Vương
Chương 12: Bá Võ Vương (2)
Chương 13: Truyền thuyết
Chương 14: Truyền thuyết (2)
Chương 15: Cõng nồi
Chương 16: Cõng nồi (2)
Chương 17: Huyết Hải Phiêu Linh
Chương 18: Huyết Hải Phiêu Linh (2)
Chương 19: Huyết Phong Đạo
Chương 20: Huyết Phong Đạo (2)
Chương 21: Sư muội!
Chương 22: Sư muội! (2)
Chương 23: Cõng nồi (3)
Chương 24: Cõng nồi (4)
Chương 25: Phát tài
Chương 26: Phát tài (2)
Chương 27: Số phận
Chương 28: Tào Hiên
Chương 29: Tào Hiên (2)
Chương 30: Đường tắt
Chương 31: Lục Loạn Ly
Chương 32: Lục Loạn Ly (2)
Chương 33: Nhai Tí
Chương 34: Nhai Tí (2)
Chương 35: Đao ý
Chương 36: Đao ý (2)
Chương 37: Đồng hành
Chương 38: Đồng hành (2)
Chương 39: Huyết mạch
Chương 40: Huyết mạch (2)
Chương 41: Xung kích

Chương 42: Xung kích (2)
Chương 43: Cõng nồi (5)
Chương 44: Cõng nồi (6)
Chương 45: Xâm nhập
Chương 46: Xâm nhập (2)
Chương 47: Thiết Tiếu Sinh
Chương 48: Thiết Tiếu Sinh (2)
Chương 49: Thăng cấp
Chương 50: Thăng cấp (2)
Chương 51: Làm mới
Chương 52: Làm mới (2)
Chương 53: Khoái đao
Chương 54: Giết ngược
Chương 55: Giết ngược (2)
Chương 56: Rút lui
Chương 57: Rút lui (2)
Chương 58: Bảo tàng Liệt Vương
Chương 59: Bảo tàng Liệt Vương (2)
Chương 60: Thiết Cuồng Nhân
Chương 61: Thiết Cuồng Nhân (2)
Chương 62: Tuyên truyền
Chương 63: Tuyên truyền (2)
Chương 64: Tuyên truyền (3)
Chương 65: Tuyên truyền (4)
Chương 66: Bay lên trời
Chương 67: Bay lên trời (2)
Chương 68: Đắc ý
Chương 69: Đắc ý (2)
Chương 70: Trợ công
Chương 71: trợ công (2)
Chương 72: Giả heo ăn thịt hổ!
Chương 73: Giả heo ăn thịt hổ! (2)
Chương 74: May mắn
Chương 75: May mắn (2)
Chương 76: May mắn (3)
Chương 77: Mưu lợi
Chương 78: Mưu lợi (2)
Chương 79: Xung kích tinh thần
Chương 80: Xung kích tinh thần (2)
Chương 81: Luận Võ Thần Cơ
Chương 82: Luận Võ Thần Cơ (2)
Chương 83: Qua sông
Chương 84: Qua sông (2)
Chương 85: Hà La Ngư

Chương 86: Hà La Ngư (2)
Chương 87: Bàn đạp
Chương 88: Bàn đạp (2)
Chương 89: Giả bộ
Chương 90: Nâng giết
Chương 91: Nâng giết (2)
Chương 92: Cột cờ
Chương 93: Cột cờ (2)
Chương 94: Long Hành
Chương 95: Long Hành (2)
Chương 96: Sinh tử lôi
Chương 97: Sinh tử lôi (2)
Chương 98: Tầng hai
Chương 99: Thuần Dương
Chương 100: Thuần Dương (2)
Chương 101: Phong Lôi Giao Gia
Chương 102: Phong Lôi Giao Gia (2)
Chương 103: Lật bàn
Chương 104: Quy củ
Chương 105: Quy củ (2)
Chương 106: Quy củ (3)
Chương 107: Hùng tâm
Chương 108: Khéo léo từ chối
Chương 109: Khéo léo từ chối (2)
Chương 110: Thẻ nhân vật
Chương 111: Thẻ nhân vật (2)
Chương 112: Thẻ nhân vật (3)
Chương 113: Giá họa
Chương 114: Giá họa (2)
Chương 115: Pháo hoa
Chương 116: Pháo hoa (2)
Chương 117: Truyền bá
Chương 118: Truyền bá (2)
Chương 119: Treo thưởng
Chương 120: Treo thưởng (2)
Chương 121: Treo thưởng (3)
Chương 122: Băng Tằm Hỏa Nhộng
Chương 123: Băng Tằm Hỏa Nhộng (2)
Chương 124: Băng Tằm Hỏa Nhộng (3)
Chương 125: Băng Tằm Hỏa Nhộng (4)
Chương 126: Tranh đài
Chương 127: Tranh đài (2)
Chương 128: Đối thủ
Chương 129: Đối thủ (2)

Chương 130: Quyết sinh tử
Chương 131: Quyết sinh tử (2)
Chương 132: Cứng đờ
Chương 133: Cứng đờ (2)
Chương 134: Hồi trảm
Chương 135: Hồi trảm (2)
Chương 136: Toàn đồ
Chương 137: Toàn đồ (2)
Chương 138: Không biết xấu hổ
Chương 139: Không biết xấu hổ (2)
Chương 140: Lâm Hải Chu thị
Chương 141: Nhận thua
Chương 142: Nhận thua (2)
Chương 143: Dưới nước lạnh lắm
Chương 144: Dưới nước lạnh lắm (2)
Chương 145: Dưới nước lạnh lắm (3)
Chương 146: Dưới nước lạnh lắm (4)
Chương 147: Tao ngộ
Chương 148: Loạn Ly
Chương 149: Loạn Ly (2)
Chương 150: Loạn Ly (3)
Chương 151: Thẻ nhân vật
Chương 152: Thẻ nhân vật (2)
Chương 153: Tàn sát
Chương 154: Tàn sát (2)
Chương 155: Tàn sát (3)
Chương 156: Dường như đã từng nhìn thấy
Chương 157: Thắng nhanh
Chương 158: Thắng nhanh (2)
Chương 159: Tàng Kinh Lâu mở cửa
Chương 160: Tàng Kinh Lâu mở cửa (2)
Chương 161: Thăng lá
Chương 162: Thăng lá (2)
Chương 163: Tăng lên
Chương 164: Tăng lên (2)
Chương 165: Long chi cửu tử
Chương 166: Long chi cửu tử (2)
Chương 167: Tụ Nguyên
Chương 168: Tụ Nguyên (2)
Chương 169: Giao phong
Chương 170: Giao phong (2)
Chương 171: Tiền đồ rộng lớn
Chương 172: Tiền đồ rộng lớn (2)
Chương 173: Tiền đồ rộng lớn (3)

Chương 174: Bệnh nghèo
Chương 175: Thượng Quan
Chương 176: Chiến đồ
Chương 177: Chiến đồ (2)
Chương 178: Giống cái cây đó
Chương 179: Giống cái cây đó (2)
Chương 180: Hồi Thiên Đan
Chương 181: Hồi Thiên Đan (2)
Chương 182: Nguyên do
Chương 183: Nguyên do (2)
Chương 184: Trưởng thành
Chương 185: Trưởng thành (2)
Chương 186: Xem triều
Chương 187: Xem triều (2)
Chương 188: Hố to
Chương 189: Hố to (2)
Chương 190: Giả cao thủ
Chương 191: Giả cao thủ (2)
Chương 192: Giả cao thủ (3)
Chương 193: Giả cao thủ (4)
Chương 194: Mạnh đến mức khiến người ta tuyệt vọng
Chương 195: Mạnh đến mức khiến người ta tuyệt vọng (2)
Chương 196: Nữ nhân là phiền phức
Chương 197: Đề phòng
Chương 198: Đao ý đỉnh cao
Chương 199: Đao ý đỉnh cao (2)
Chương 200: Vô Pháp
Chương 201: Vô Pháp (2)
Chương 202: Vô Pháp (3)
Chương 203: Vô Pháp (4)
Chương 204: Can đảm
Chương 205: Can đảm (2)
Chương 206: Bia đá
Chương 207: Bia đá (2)
Chương 208: Bia đá (3)
Chương 209: Thiên kiêu giả thành thiên kiêu thật
Chương 210: Thiên kiêu giả thành thiên kiêu thật (2)
Chương 211: Thiên kiêu giả thành thiên kiêu thật (3)
Chương 212: Thần quỷ yêu ma
Chương 213: Thần quỷ yêu ma (2)
Chương 214: Thần quỷ yêu ma (3)
Chương 215: Thần quỷ yêu ma (4)
Chương 216: Thức ăn cho yêu
Chương 217: Thức ăn cho yêu (2)

Chương 218: Sở Hi Thanh vạn sự thong dong
Chương 219: Sở Hi Thanh vạn sự thong dong (2)
Chương 220: Sở Hi Thanh cao thâm khó dò
Chương 221: Sở Hi Thanh cao thâm khó dò (2)
Chương 222: Càng giả càng mạnh mẽ
Chương 223: Xếp hạng
Chương 224: Xếp hạng (2)
Chương 225: Biến cố bất ngờ
Chương 226: Biến cố bất ngờ (2)
Chương 227: Sát tính
Chương 228: Sát tính (2)
Chương 229: Muội muội sinh đôi?
Chương 230: Muội muội sinh đôi? (2)
Chương 231: Muội muội sinh đôi? (3)
Chương 232: Phần thưởng
Chương 233: Ma Thần - Táng Thiên
Chương 234: Ma Thần - Táng Thiên (2)
Chương 235: Ma Thần - Táng Thiên (3)
Chương 236: Thanh Vân Bảng phát hành
Chương 237: Thanh Vân Bảng phát hành (2)
Chương 238: Thủ phạm
Chương 239: Thủ phạm (2)
Chương 240: Thủ phạm (3)
Chương 241: Thủ phạm (4)
Chương 242: Bạo phát
Chương 243: Thần Tế Chi Thể
Chương 244: Thần Thương
Chương 245: Thần Thương (2)
Chương 246: Bất an
Chương 247: Bất an (2)
Chương 248: Bất an (3)
Chương 249: Bất an (4)
Chương 250: Phá trúc
Chương 251: Phá trúc (2)
Chương 252: Phá pháp
Chương 253: Phá pháp (2)
Chương 254: Ngoan cường
Chương 255: Ngoan cường (2)
Chương 256: Táng Thiên
Chương 257: Táng Thiên (2)
Chương 258: Táng Thiên (3)
Chương 259: Chuyện
Chương 260: Chuyện (2)
Chương 261: Sát cơ

Chương 262: Sát cơ (2)
Chương 263: Như cha
Chương 264: Như cha (2)
Chương 265: Nguyên công bát phẩm hạ
Chương 266: Thần Ý Đồ
Chương 267: Thần Ý Đồ (2)
Chương 268: Thần Ý Đồ (3)
Chương 269: Nói đạo lý
Chương 270: Di thần của thái tử
Chương 271: Di thần của thái tử (2)
Chương 272: Thần Ý Đồ và Thần Binh Viện
Chương 273: Thần Ý Đồ và Thần Binh Viện (2)
Chương 274: Lại đến Cổ Thị tập
Chương 275: Lại đến Cổ Thị tập (2)
Chương 276: Cuộc chiến tiền tài
Chương 277: Cuộc chiến tiền tài (2)
Chương 278: Thiên kiêu
Chương 279: Thiên kiêu (2)
Chương 280: âm mưu
Chương 281: âm mưu (2)
Chương 282: Cột cờ Nghịch Thần Kỳ?
Chương 283: Cánh cứng rồi
Chương 284: Cánh cứng rồi (2)
Chương 285: Cánh cứng rồi (3)
Chương 286: Cánh cứng rồi (4)
Chương 287: Võ công tiến nhanh
Chương 288: Võ công tiến nhanh (2)
Chương 289: Nghịch sát
Chương 290: Nghịch sát (2)
Chương 291: Nghịch sát (3)
Chương 292: Tương tự
Chương 293: Tương tự (2)
Chương 294: Thiên Cơ Võ Phổ
Chương 295: Thiên Cơ Võ Phổ (2)
Chương 296: Sắp đột phá
Chương 297: Sắp đột phá (2)
Chương 298: Hẹn ai?
Chương 299: Gặp mặt
Chương 300: Kích phát đao ý
Chương 301: Kích phát đao ý (2)
Chương 312: Kích phát đao ý (3)
Chương 303: Thần Chi Thương
Chương 304: Táng Thiên Chi Vũ
Chương 305: Táng Thiên Chi Vũ (2)

Chương 306: Táng Thiên Chi Vũ (3)
Chương 307: Táng Thiên Chi Vũ (4)
Chương 308: Truyền kỳ
Chương 309: Truyền kỳ (2)
Chương 310: Truyền kỳ (3)
Chương 311: Chém giết
Chương 312: Chém giết (2)
Chương 313: Chém giết (3)
Chương 314: Chém giết (4)
Chương 315: Dương Viêm Thần Nhãn
Chương 316: Dương Viêm Thần Nhãn (2)
Chương 317: Khổ luyện ngoại công
Chương 318: Thiết Cuồng Nhân
Chương 319: Người đông thế mạnh
Chương 320: Lui binh
Chương 321: Lui binh (2)
Chương 322: Tư cách
Chương 323: Tư cách (2)
Chương 324: Tư cách (3)
Chương 325: Trạch Huyết Thuật
Chương 326: Trạch Huyết Thuật (2)
Chương 327: Trạch Huyết Thuật (3)
Chương 328: Trạch Huyết Thuật (4)
Chương 329: Thần ân của Táng Thiên
Chương 330: Thần ân của Táng Thiên (2)
Chương 331: Thần ân của Táng Thiên (3)
Chương 332: Đốt sạch
Chương 333: Đốt sạch (2)
Chương 334: Đốt sạch (3)
Chương 335: Phất nhanh
Chương 336: Phất nhanh (2)
Chương 337: Phất nhanh (3)
Chương 338: Phất nhanh (4)
Chương 339: Cuộc thi chân truyền
Chương 340: Cuộc thi chân truyền (2)
Chương 341: Bỏ đao dùng chỉ?
Chương 342: Bỏ đao dùng chỉ? (2)
Chương 343: Tam đao lục động
Chương 344: Tam đao lục động (2)
Chương 345: Tam đao lục động (3)
Chương 346: Tam đao lục động (4)
Chương 347: Tam đao lục động (5)
Chương 348: Tam đao lục động (6)
Chương 349: Thần Đao Huyết Nhai

Chương 350: Thần Đao Huyết Nhai (2)
Chương 351: Thần Đao Huyết Nhai (3)
Chương 352: Thần Đao Huyết Nhai (4)
Chương 353: Thần Đao Huyết Nhai (5)
Chương 354: Thần Đao Huyết Nhai (6)
Chương 355: Đao khí như cầu vồng
Chương 356: Đao khí như cầu vồng (2)
Chương 357: Đao khí như cầu vồng (3)
Chương 358: Đao khí như cầu vồng (4)
Chương 359: Đao khí như cầu vồng (5)
Chương 360: Đao khí như cầu vồng (6)
Chương 361: Làm chuyện ngươi muốn làm
Chương 362: Làm chuyện ngươi muốn làm (2)
Chương 363: Làm chuyện ngươi muốn làm (3)
Chương 364: Làm chuyện ngươi muốn làm (4)
Chương 365: Làm chuyện ngươi muốn làm (5)
Chương 366: Làm chuyện ngươi muốn làm (6)
Chương 367: Tám trăm Tuyển Phong
Chương 368: Tám trăm Tuyển Phong (2)
Chương 369: Tám trăm Tuyển Phong (3)
Chương 370: Tám trăm Tuyển Phong (4)
Chương 371: Tám trăm Tuyển Phong (5)
Chương 372: Tám trăm Tuyển Phong (6)
Chương 373: Tám trăm Tuyển Phong (7)
Chương 374: Một địch ngàn
Chương 375: Một địch ngàn (2)
Chương 376: Một địch ngàn (3)
Chương 377: Một địch ngàn (4)
Chương 378: Một địch ngàn (5)
Chương 379: Một địch ngàn (6)
Chương 380: Đao ý cực hạn
Chương 381: Đao ý cực hạn (2)
Chương 382: Đao ý cực hạn (3)
Chương 383: Đao ý cực hạn (4)
Chương 384: Đao ý cực hạn (5)
Chương 385: Đao ý cực hạn (6)
Chương 386: Đao ý cực hạn (7)
Chương 387: Đao ý cực hạn (8)
Chương 388: Nhân nghĩa song toàn
Chương 389: Nhân nghĩa song toàn (2)
Chương 390: Nhân nghĩa song toàn (3)
Chương 391: Nhân nghĩa song toàn (4)
Chương 392: Không cho phép động vào
Chương 393: Không cho phép động vào (2)

Chương 394: Không cho phép động vào (3)
Chương 395: Không cho phép động vào (4)
Chương 396: Không cho phép động vào (5)
Chương 397: Không cho phép động vào (6)
Chương 398: Không cho phép động vào (7)
Chương 399: Thẻ khuôn
Chương 400: Thẻ khuôn (2)
Chương 401: Thẻ khuôn (3)
Chương 402: Thẻ khuôn (4)
Chương 403: Thẻ khuôn (5)
Chương 404: Thẻ khuôn (6)
Chương 405: Bí pháp Hoàng Đạo
Chương 406: Bí pháp Hoàng Đạo (2)
Chương 407: Bí pháp Hoàng Đạo (3)
Chương 408: Bí pháp Hoàng Đạo (4)
Chương 409: Đặc sứ Huyết Nhai
Chương 410: Đặc sứ Huyết Nhai (2)
Chương 411: Đặc sứ Huyết Nhai (3)
Chương 412: Đặc sứ Huyết Nhai (4)
Chương 413: Đặc sứ Huyết Nhai (5)
Chương 414: Đặc sứ Huyết Nhai (5)
Chương 415: Đặc sứ Huyết Nhai (6)
Chương 416: Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân
Chương 417: Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (2)
Chương 418: Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (3)
Chương 419: Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (4)
Chương 420: Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (5)
Chương 421: Cửu Luyện Cực Nguyên Tử Kim Thân (6)
Chương 422: Tiếng hót đầu của Lưu Nhược Hi
Chương 423: Tiếng hót đầu của Lưu Nhược Hi (2)
Chương 424: Tiếng hót đầu của Lưu Nhược Hi (3)
Chương 425: Tiếng hót đầu của Lưu Nhược Hi (4)
Chương 426: Tiếng hót đầu của Lưu Nhược Hi (5)
Chương 427: Tiếng hót đầu của Lưu Nhược Hi (6)
Chương 428: 50% Bá Võ Vương
Chương 429: 50% Bá Võ Vương (2)
Chương 430: 50% Bá Võ Vương (3)
Chương 431: 50% Bá Võ Vương (4)
Chương 432: 50% Bá Võ Vương (5)
Chương 433: 50% Bá Võ Vương (6)
Chương 434: Nghịch Thần chi hỏa
Chương 435: Nghịch Thần chi hỏa (2)
Chương 436: Nghịch Thần chi hỏa (3)
Chương 437: Nghịch Thần chi hỏa (4)

Chương 438: Nghịch Thần chi hỏa (5)
Chương 439: Dung nhập
Chương 440: Dung nhập (2)
Chương 441: Dung nhập (3)
Chương 442: Dung nhập (4)
Chương 443: Dung nhập (5)
Chương 444: Dung nhập (6)
Chương 445: Bọn họ đoán sai Tây Sơn Đường
Chương 446: Bọn họ đoán sai Tây Sơn Đường (2)
Chương 447: Bọn họ đoán sai Tây Sơn Đường (3)
Chương 448: Bọn họ đoán sai Tây Sơn Đường (4)
Chương 449: Bọn họ đoán sai Tây Sơn Đường (5)
Chương 450: Định quy củ
Chương 451: Định quy củ (2)
Chương 452: Định quy củ (3)
Chương 453: Định quy củ (4)
Chương 454: Định quy củ (5)
Chương 455: Định quy củ (6)
Chương 456: Thùng phá sảnh
Chương 457: Thùng phá sảnh (2)
Chương 458: Thùng phá sảnh (3)
Chương 459: Thùng phá sảnh (4)
Chương 460: Thùng phá sảnh (5)
Chương 461: Thùng phá sảnh (6)
Chương 462: Thùng phá sảnh (7)
Chương 463: Thùng phá sảnh (8)
Chương 464: San bằng Văn gia bảo
Chương 465: San bằng Văn gia bảo (2)
Chương 466: San bằng Văn gia bảo (3)
Chương 467: San bằng Văn gia bảo (4)
Chương 468: San bằng Văn gia bảo (5)
Chương 469: San bằng Văn gia bảo (6)
Chương 470: Là ai làm?
Chương 471: Là ai làm? (2)
Chương 472: Là ai làm? (3)
Chương 473: Là ai làm? (4)
Chương 474: Là ai làm? (5)
Chương 475: Là ai làm? (6)
Chương 476: Thua chạy như cỏ lướt theo gió
Chương 477: Thua chạy như cỏ lướt theo gió (2)
Chương 478: Thua chạy như cỏ lướt theo gió (3)
Chương 479: Thua chạy như cỏ lướt theo gió (4)
Chương 480: Các phương phản ứng
Chương 481: Các phương phản ứng (2)

Chương 482: Các phương phản ứng (3)
Chương 483: Các phương phản ứng (4)
Chương 484: Các phương phản ứng (5)
Chương 485: Các phương phản ứng (6)
Chương 486: Chấn động Đông Châu
Chương 487: Chấn động Đông Châu (2)
Chương 488: Chấn động Đông Châu (3)
Chương 489: Chấn động Đông Châu (4)
Chương 490: Một bụng ý xấu
Chương 491: Một bụng ý xấu (2)
Chương 492: Một bụng ý xấu (3)
Chương 493: Một bụng ý xấu (4)
Chương 494: Một bụng ý xấu (5)
Chương 495: Một bụng ý xấu (6)
Chương 496: Luận Võ Thần Cơ tháng hai
Chương 497: Luận Võ Thần Cơ tháng hai (2)
Chương 498: Luận Võ Thần Cơ tháng hai (3)
Chương 499: Luận Võ Thần Cơ tháng hai (4)
Chương 500: Luận Võ Thần Cơ tháng hai (5)
Chương 501: Luận Võ Thần Cơ tháng hai (6)
Chương 502: Nội Quỷ Đường
Chương 503: Nội Quỷ Đường (2)
Chương 504: Nội Quỷ Đường (3)
Chương 505: Nội Quỷ Đường (4)
Chương 506: Nội Quỷ Đường (5)
Chương 507: Nội Quỷ Đường (6)
Chương 508: Truyền nhân Huyết Nhai?
Chương 509: Truyền nhân Huyết Nhai? (2)
Chương 510: Truyền nhân Huyết Nhai? (3)
Chương 511: Truyền nhân Huyết Nhai? (4)
Chương 512: Truyền nhân Huyết Nhai? (5)
Chương 513: Thần Tú Thập Kiệt Đao
Chương 514: Thần Tú Thập Kiệt Đao (2)
Chương 515: Thần Tú Thập Kiệt Đao (3)
Chương 516: Thần Tú Thập Kiệt Đao (4)
Chương 517: Thần Tú Thập Kiệt Đao (5)
Chương 518: Thần Tú Thập Kiệt Đao (6)
Chương 519: Thần Tú Thập Kiệt Đao (7)
Chương 520: Gần mực thì đen
Chương 521: Gần mực thì đen (2)
Chương 522: Gần mực thì đen (3)
Chương 523: Gần mực thì đen (4)
Chương 524: Gần mực thì đen (5)
Chương 525: Gần mực thì đen (6)

Chương 526: Thiên hộ đại nhân
Chương 527: Thiên hộ đại nhân (2)
Chương 528: Thiên hộ đại nhân (3)
Chương 529: Thiên hộ đại nhân (4)
Chương 530: Không dựa dẫm được
Chương 531: Không dựa dẫm được (2)
Chương 532: Không dựa dẫm được (3)
Chương 533: Không dựa dẫm được (4)
Chương 534: Không dựa dẫm được (5)
Chương 535: Không dựa dẫm được (6)
Chương 536: Pháo hoa kín màn hình
Chương 537: Pháo hoa kín màn hình (2)
Chương 538: Pháo hoa kín màn hình (3)
Chương 539: Pháo hoa kín màn hình (4)
Chương 540: Pháo hoa kín màn hình (5)
Chương 541: Dần dần biến thành đen
Chương 542: Dần dần biến thành đen (2)
Chương 543: Dần dần biến thành đen (3)
Chương 544: Dần dần biến thành đen (4)
Chương 545: Dần dần biến thành đen (5)
Chương 546: Đừng ép ta
Chương 547: Đừng ép ta (2)
Chương 548: Đừng ép ta (3)
Chương 549: Đừng ép ta (4)
Chương 550: Quân thần thức tỉnh
Chương 551: Quân thần thức tỉnh (2)
Chương 552: Quân thần thức tỉnh (3)
Chương 553: Quân thần thức tỉnh (4)
Chương 554: Quân thần thức tỉnh (5)
Chương 555: Quân thần thức tỉnh (6)
Chương 556: Kiềm chế
Chương 557: Kiềm chế (2)
Chương 558: Kiềm chế (3)
Chương 559: Uy
Chương 560: Uy (2)
Chương 561: Uy (3)
Chương 562: Uy (4)
Chương 563: Uy (5)
Chương 564: Cuồng
Chương 565: Cuồng (2)
Chương 566: Cuồng (3)
Chương 567: Cuồng (4)
Chương 568: Cuồng (5)
Chương 569: Đao ép Ngô Châu

Chương 570: Đao ép Ngô Châu (2)
Chương 571: Đao ép Ngô Châu (3)
Chương 572: Đao ép Ngô Châu (4)
Chương 573: Đao ép Ngô Châu (5)
Chương 574: Sở Nhất Đao
Chương 575: Sở Nhất Đao (2)
Chương 576: Sở Nhất Đao (3)
Chương 577: Sở Nhất Đao (4)
Chương 578: Thần Tri
Chương 579: Thần Tri (2)
Chương 780: Thần Tri (3)
Chương 581: Thần Tri (4)
Chương 582: Thần Tri (5)
Chương 583: Thần Tri (6)
Chương 584: Sỉ nhục của nam nhân
Chương 585: Sỉ nhục của nam nhân (2)
Chương 586: Sỉ nhục của nam nhân (3)
Chương 587: Sỉ nhục của nam nhân (4)
Chương 588: Ta của ngày mai
Chương 589: Ta của ngày mai (2)
Chương 590: Ta của ngày mai (3)
Chương 591: Ta của ngày mai (4)
Chương 592: Ta của ngày mai (5)
Chương 593: Một đao
Chương 594: Một đao (2)
Chương 595: Một đao (3)
Chương 596: Một đao (4)
Chương 597: Một đao (5)
Chương 598: Một đao (6)
Chương 599: Không dùng liền hết hạn
Chương 600: Không dùng liền hết hạn (2)
Chương 601: Không dùng liền hết hạn (3)
Chương 602: Không dùng liền hết hạn (4)
Chương 603: Không dùng liền hết hạn (5)
Chương 604: Làm sao lại mạnh như vậy
Chương 605: Làm sao lại mạnh như vậy (2)
Chương 606: Làm sao lại mạnh như vậy (3)
Chương 607: Làm sao lại mạnh như vậy (4)
Chương 608: Làm sao lại mạnh như vậy (5)
Chương 609: Làm sao lại mạnh như vậy (6)
Chương 610: Huyết Nhai Đao và Sở Hi Thanh
Chương 611: Huyết Nhai Đao và Sở Hi Thanh (2)
Chương 612: Huyết Nhai Đao và Sở Hi Thanh (3)
Chương 613: Huyết Nhai Đao và Sở Hi Thanh (4)

Chương 614: Huyết Nhai Đao và Sở Hi Thanh (5)
Chương 615: Huyết Nhai Đao và Sở Hi Thanh (6)
Chương 616: Lên cấp
Chương 617: Lên cấp (2)
Chương 618: Lên cấp (3)
Chương 619: Lên cấp (4)
Chương 620: Chưa từng ăn không
Chương 621: Chưa từng ăn không (2)
Chương 622: Chưa từng ăn không (3)
Chương 623: Chưa từng ăn không (4)
Chương 624: Danh chấn Hà Lạc
Chương 625: Danh chấn Hà Lạc (2)
Chương 626: Danh chấn Hà Lạc (3)
Chương 627: Danh chấn Hà Lạc (4)
Chương 628: Thù dai
Chương 629: Thù dai (2)
Chương 630: Thù dai (3)
Chương 631: Thù dai (4)
Chương 632: Thiếu kỳ chủ
Chương 633: Thiếu kỳ chủ (2)
Chương 634: Thiếu kỳ chủ (3)
Chương 635: Thiếu kỳ chủ (4)
Chương 636: Thiếu kỳ chủ (5)
Chương 637: Thiếu kỳ chủ (6)
Chương 638: Thần Ý Đồ
Chương 639: Thần Ý Đồ (2)
Chương 640: Thần Ý Đồ (3)
Chương 641: Thần Ý Đồ (4)
Chương 642: Bước cuối cùng
Chương 643: Bước cuối cùng (2)
Chương 644: Bước cuối cùng (3)
Chương 645: Bước cuối cùng (4)
Chương 646: Bước cuối cùng (5)
Chương 647: Hai tầng đao cương
Chương 648: Hai tầng đao cương (2)
Chương 649: Hai tầng đao cương (3)
Chương 650: Hai tầng đao cương (4)
Chương 651: Hai tầng đao cương (5)
Chương 652: Thần Phong Minh Kính Đao
Chương 653: Thần Phong Minh Kính Đao (2)
Chương 654: Thần Phong Minh Kính Đao (3)
Chương 655: Thần Phong Minh Kính Đao (4)
Chương 656: Thần Phong Minh Kính Đao (5)
Chương 657: Long trời lở đất

Chương 658: Long trời lở đất (2)
Chương 659: Long trời lở đất (3)
Chương 660: Long trời lở đất (4)
Chương 661: Long trời lở đất (5)
Chương 662: Long trời lở đất (6)
Chương 663: Long trời lở đất (7)
Chương 664: Ngoài dự đoán
Chương 665: Ngoài dự đoán (2)
Chương 666: Ngoài dự đoán (3)
Chương 667: Ngoài dự đoán (4)
Chương 668: Ngoài dự đoán (5)
Chương 669: Ngoài dự đoán (6)
Chương 670: Thà gãy không cong
Chương 671: Thà gãy không cong (2)
Chương 672: Thà gãy không cong (3)
Chương 673: Thà gãy không cong (4)
Chương 674: Thà gãy không cong (5)
Chương 675: Thà gãy không cong (6)
Chương 676: Chọc thủng trời
Chương 677: Chọc thủng trời (2)
Chương 678: Chọc thủng trời (3)
Chương 679: Chọc thủng trời (4)
Chương 680: Chọc thủng trời (5)
Chương 681: Trong sương có quái
Chương 682: Trong sương có quái (2)
Chương 683: Trong sương có quái (3)
Chương 684: Trong sương có quái (4)
Chương 685: Trong sương có quái (5)
Chương 686: Trong sương có quái (6)
Chương 687: Ngọa hổ tàng long
Chương 688: Ngọa hổ tàng long (2)
Chương 689: Ngọa hổ tàng long (3)
Chương 690: Ngọa hổ tàng long (4)
Chương 691: Ngọa hổ tàng long (5)
Chương 692: Ngọa hổ tàng long (6)
Chương 693: Thẻ khuôn Thiết Cuồng Nhân
Chương 694: Thẻ khuôn Thiết Cuồng Nhân (2)
Chương 695: Thẻ khuôn Thiết Cuồng Nhân (3)
Chương 696: Thẻ khuôn Thiết Cuồng Nhân (4)
Chương 697: Thẻ khuôn Thiết Cuồng Nhân (5)
Chương 698: Thiết Tiếu Sinh
Chương 699: Thiết Tiếu Sinh (2)
Chương 700: Thiết Tiếu Sinh (3)
Chương 701: Thiết Tiếu Sinh (4)

Chương 702: Thiết Tiếu Sinh (5)
Chương 703: Thiết Tiếu Sinh (6)
Chương 704: Cái cuốc sắc bén
Chương 705: Cái cuốc sắc bén (2)
Chương 706: Cái cuốc sắc bén (3)
Chương 707: Cái cuốc sắc bén (4)
Chương 708: Cái cuốc sắc bén (5)
Chương 709: Cái cuốc sắc bén (6)
Chương 710: Thẻ cực chiêu
Chương 711: Thẻ cực chiêu (2)
Chương 712: Thẻ cực chiêu (3)
Chương 713: Thẻ cực chiêu (4)
Chương 714: Thẻ cực chiêu (5)
Chương 715: Tinh huyết Nhai Tí
Chương 716: Tinh huyết Nhai Tí (2)
Chương 717: Tinh huyết Nhai Tí (3)
Chương 718: Tinh huyết Nhai Tí (4)
Chương 719: Tinh huyết Nhai Tí (5)
Chương 720: Cảm ứng được
Chương 721: Cảm ứng được (2)
Chương 722: Cảm ứng được (3)
Chương 723: Cảm ứng được (4)
Chương 724: Cảm ứng được (5)
Chương 725: Cảm ứng được (6)
Chương 726: Ác danh
Chương 727: Ác danh (2)
Chương 728: Ác danh (3)
Chương 729: Ác danh (4)
Chương 730: Ác danh (5)
Chương 731: Ác danh (6)
Chương 732: Không giả bộ nữa
Chương 733: Không giả bộ nữa (2)
Chương 734: Không giả bộ nữa (3)
Chương 735: Không giả bộ nữa (4)
Chương 736: Không giả bộ nữa (5)
Chương 737: Hung tàn
Chương 738: Hung tàn (2)
Chương 739: Hung tàn (3)
Chương 740: Hung tàn (4)
Chương 741: Hung tàn (5)
Chương 742: Hung tàn (6)
Chương 743: Đồ tang
Chương 744: Đồ tang (2)
Chương 745: Đồ tang (3)

Chương 746: Đồ tang (4)
Chương 747: Đồ tang (5)
Chương 478: Là hắn
Chương 749: Là hắn (2)
Chương 750: Là hắn (3)
Chương 751: Là hắn (4)
Chương 752: Là hắn (5)
Chương 753: Là hắn (6)
Chương 754: Đao ý tầng mười một
Chương 755: Đao ý tầng mười một (2)
Chương 756: Đao ý tầng mười một (3)
Chương 757: Đao ý tầng mười một (4)
Chương 758: Đao ý tầng mười một (5)
Chương 759: Mạnh nhất
Chương 760: Mạnh nhất (2)
Chương 761: Mạnh nhất (3)
Chương 762: Mạnh nhất (4)
Chương 763: Mạnh nhất (5)
Chương 764: Mạnh nhất (6)
Chương 765: Gặp mặt
Chương 766: Gặp mặt (2)
Chương 767: Gặp mặt (3)
Chương 768: Gặp mặt (4)
Chương 769: Gặp mặt (5)
Chương 770: Gặp mặt (6)
Chương 771: Lật tay
Chương 772: Lật tay (2)
Chương 773: Lật tay (3)
Chương 774: Lật tay (4)
Chương 775: Lật tay (5)
Chương 776: Lật tay (6)
Chương 777: Lật tay (7)
Chương 778: Lật tay (8)
Chương 779: Lật tay (9)
Chương 780: Trở về
Chương 781: Trở về (2)
Chương 782: Trở về (3)
Chương 783: Trở về (4)
Chương 784: Trở về (5)
Chương 785: Ta là phản tặc?
Chương 786: Ta là phản tặc? (2)
Chương 787: Ta là phản tặc? (3)
Chương 788: Ta là phản tặc? (4)
Chương 789: Không thông

Chương 790: Không thông (2)
Chương 791: Không thông (3)
Chương 792: Không thông (4)
Chương 793: Huyết Nhai thánh truyền
Chương 794: Huyết Nhai thánh truyền (2)
Chương 795: Huyết Nhai thánh truyền (3)
Chương 796: Huyết Nhai thánh truyền (4)
Chương 797: Huyết Nhai thánh truyền (5)
Chương 798: Huyết Nhai thánh truyền (6)
Chương 799: Phong thủy
Chương 800: Phong thủy (2)
Chương 801: Phong thủy (3)
Chương 802: Phong thủy (4)
Chương 803: Phong thủy (5)
Chương 804: Phong thủy (6)
Chương 805: Thực lực tăng vọt
Chương 806: Thực lực tăng vọt (2)
Chương 807: Thực lực tăng vọt (3)
Chương 808: Thực lực tăng vọt (4)
Chương 809: Thực lực tăng vọt (5)
Chương 810: Thực lực tăng vọt (6)
Chương 811: Tương lai có hi vọng
Chương 812: Tương lai có hi vọng (2)
Chương 813: Tương lai có hi vọng (3)
Chương 814: Tương lai có hi vọng (4)
Chương 815: Tam Bình cư sĩ
Chương 816: Tam Bình cư sĩ (2)
Chương 817: Tam Bình cư sĩ (3)
Chương 818: Tam Bình cư sĩ (4)
Chương 819: Tam Bình cư sĩ (5)
Chương 820: Tam Bình cư sĩ (6)
Chương 821: Sở Nhất Đao
Chương 822: Sở Nhất Đao (2)
Chương 823: Sở Nhất Đao (3)
Chương 824: Sở Nhất Đao (4)
Chương 825: Sở Nhất Đao (5)
Chương 826: Sở Nhất Đao (6)
Chương 827: Nghiền ép
Chương 828: Nghiền ép (2)
Chương 829: Nghiền ép (3)
Chương 830: Nghiền ép (4)
Chương 831: Huyết Nhai thánh truyền
Chương 832: Huyết Nhai thánh truyền (2)
Chương 833: Huyết Nhai thánh truyền (3)

Chương 834: Huyết Nhai thánh truyền (4)
Chương 835: Huyết Nhai thánh truyền (5)
Chương 836: Thần Huyết nguyên tinh
Chương 837: Thần Huyết nguyên tinh (2)
Chương 838: Thần Huyết nguyên tinh (3)
Chương 839: Thần Huyết nguyên tinh (4)
Chương 840: Thần Huyết nguyên tinh (5)
Chương 841: Tranh đấu
Chương 842: Tranh đấu (2)
Chương 843: Tranh đấu (3)
Chương 844: Tranh đấu (4)
Chương 845: Tranh đấu (5)
Chương 846: Tranh đấu (6)
Chương 847: Hút máu
Chương 848: Hút máu (2)
Chương 849: Hút máu (3)
Chương 850: Hút máu (4)
Chương 851: Hút máu (5)
Chương 852: Đao độc tôn, tên vô ảnh
Chương 853: Đao độc tôn, tên vô ảnh (2)
Chương 854: Đao độc tôn, tên vô ảnh (3)
Chương 855: Đao độc tôn, tên vô ảnh (4)
Chương 856: Phán quan
Chương 857: Phán quan (2)
Chương 858: Phán quan (3)
Chương 859: Phán quan (4)
Chương 860: Phán quan (5)
Chương 861: Phán quan (6)
Chương 862: Biện máu trước đao
Chương 863: BIện máu trước đao (2)
Chương 864: BIện máu trước đao (3)
Chương 865: BIện máu trước đao (4)
Chương 866: BIện máu trước đao (5)
Chương 867: Nằm ngoài dự đoán
Chương 868: Nằm ngoài dự đoán (2)
Chương 869: Nằm ngoài dự đoán (3)
Chương 870: Nằm ngoài dự đoán (4)
Chương 871: Nằm ngoài dự đoán (5)
Chương 872: Cửu Luân thần ấn
Chương 873: Cửu Luân thần ấn (2)
Chương 874: Cửu Luân thần ấn (3)
Chương 875: Cửu Luân thần ấn (4)
Chương 876: Cửu Luân thần ấn (5)
Chương 877: Bí cảnh thời gian

Chương 878: Bí cảnh thời gian (2)
Chương 879: Bí cảnh thời gian (3)
Chương 880: Bí cảnh thời gian (4)
Chương 881: Bí cảnh thời gian (5)
Chương 882: Sư tôn
Chương 883: Sư tôn (2)
Chương 884: Sư tôn (3)
Chương 885: Sư tôn (4)
Chương 886: Sư tôn (5)
Chương 887: Phương Bất Viên
Chương 888: Phương Bất Viên (2)
Chương 889: Phương Bất Viên (3)
Chương 890: Phương Bất Viên (4)
Chương 891: Phương Bất Viên (5)
Chương 892: Cầu ban cho một bại
Chương 893: Cầu ban cho một bại (2)
Chương 894: Cầu ban cho một bại (3)
Chương 895: Cầu ban cho một bại (4)
Chương 896: Tử vong
Chương 897: Tử vong (2)
Chương 898: Tử vong (3)
Chương 899: Tử vong (4)
Chương 900: Tử vong (5)
Chương 901: Tử vong (6)
Chương 902: Tử vong (7)
Chương 903: Thần Thương
Chương 904: Thần Thương (2)
Chương 905: Thần Thương (3)
Chương 906: Thần Thương (4)
Chương 907: Thần Thương (5)
Chương 908: Hắn có Vạn Cổ Thiên Thu
Chương 909: Hắn có Vạn Cổ Thiên Thu (2)
Chương 910: Hắn có Vạn Cổ Thiên Thu (3)
Chương 911: Hắn có Vạn Cổ Thiên Thu (4)
Chương 912: Hắn có Vạn Cổ Thiên Thu (5)
Chương 913: Thần Nguyên Vô Tướng
Chương 914: Thần Nguyên Vô Tướng (2)
Chương 915: Thần Nguyên Vô Tướng (3)
Chương 916: Thần Nguyên Vô Tướng (4)
Chương 917: Mộc Kiếm Tiên
Chương 918: Mộc Kiếm Tiên (2)
Chương 919: Mộc Kiếm Tiên (3)
Chương 920: Mộc Kiếm Tiên (4)
Chương 921: Mộc Kiếm Tiên (5)

Chương 922: Mộc Kiếm Tiên (6)
Chương 923: Lai lịch
Chương 924: Lai lịch (2)
Chương 925: Lai lịch (3)
Chương 926: Lai lịch (4)
Chương 927: Lai lịch (5)
Chương 928: Thời Chi Ngân
Chương 929: Thời Chi Ngân (2)
Chương 930: Thời Chi Ngân (3)
Chương 931: Thời Chi Ngân (4)
Chương 932: Cổ thần
Chương 933: Cổ thần (2)
Chương 934: Cổ thần (3)
Chương 935: Cổ thần (4)
Chương 936: Cổ thần (5)
Chương 937: Phong mang tất lộ
Chương 938: Phong mang tất lộ (2)
Chương 939: Phong mang tất lộ (3)
Chương 940: Phong mang tất lộ (4)
Chương 941: Phong mang tất lộ (5)
Chương 942: Sở Vô Địch
Chương 943: Sở Vô Địch (2)
Chương 944: Sở Vô Địch (3)
Chương 945: Sở Vô Địch (4)
Chương 946: Sở Vô Địch (5)
Chương 947: Động Sát
Chương 948: Động Sát (2)
Chương 949: Động Sát (3)
Chương 950: Động Sát (4)
Chương 951: Động Sát (5)
Chương 952: Giá Nguyên
Chương 953: Giá Nguyên (2)
Chương 954: Giá Nguyên (3)
Chương 955: Giá Nguyên (4)
Chương 956: Thăng cấp
Chương 957: Thăng cấp (2)
Chương 958: Thăng cấp (3)
Chương 959: Thăng cấp (4)
Chương 960: Thăng cấp (5)
Chương 961: Trộm gà không được còn mất nắm gạo
Chương 962: Trộm gà không được còn mất nắm gạo (2)
Chương 963: Trộm gà không được còn mất nắm gạo (3)
Chương 964: Trộm gà không được còn mất nắm gạo (4)
Chương 965: Trộm gà không được còn mất nắm gạo (5)

Chương 966: Thiên Quang Tà Ảnh
Chương 967: Thiên Quang Tà Ảnh (2)
Chương 968: Thiên Quang Tà Ảnh (3)
Chương 969: Thiên Quang Tà Ảnh (4)
Chương 970: Thiên Quang Tà Ảnh (5)
Chương 971: Huyết Tùng thần nguyên
Chương 972: Huyết Tùng thần nguyên (2)
Chương 973: Huyết Tùng thần nguyên (3)
Chương 974: Huyết Tùng thần nguyên (4)
Chương 975: Huyết Tùng thần nguyên (5)
Chương 976: Huyết Tùng thần nguyên (6)
Chương 977: Thang trời
Chương 978: Thang trời (2)
Chương 979: Thang trời (3)
Chương 980: Thang trời (4)
Chương 981: Thang trời (5)
Chương 982: Ngày thanh toán
Chương 983: Ngày thanh toán (2)
Chương 984: Ngày thanh toán (3)
Chương 985: Ngày thanh toán (4)
Chương 986: Ngày thanh toán (5)
Chương 987: Ngày thanh toán (6)
Chương 988: Vô địch
Chương 989: Vô địch (2)
Chương 990: Vô địch (3)
Chương 991: Vô địch (4)
Chương 992: Hung thủ
Chương 993: Hung thủ (2)
Chương 994: Hung thủ (3)
Chương 995: Hung thủ (4)
Chương 996: Hung thủ (5)
Chương 997: Hung thủ (6)
Chương 998: Luyện sát
Chương 999: Luyện sát (2)
Chương 1000: Luyện sát (3)
Chương 1001: Luyện sát (4)
Chương 1002: Ta lại mạnh mẽ hơn
Chương 1003: Ta lại mạnh mẽ hơn (2)
Chương 1004: Ta lại mạnh mẽ hơn (3)
Chương 1005: Ta lại mạnh mẽ hơn (4)
Chương 1006: Tầng thứ ba
Chương 1007: Tầng thứ ba (2)
Chương 1008: Tầng thứ ba (3)
Chương 1009: Tầng thứ ba (4)

Chương 1010: Tầng thứ ba (5)
Chương 1011: Huyết Nhai trẻ tuổi
Chương 1012: Huyết Nhai trẻ tuổi (2)
Chương 1013: Huyết Nhai trẻ tuổi (3)
Chương 1014: Huyết Nhai trẻ tuổi (4)
Chương 1015: Huyết Nhai trẻ tuổi (5)
Chương 1016: Kỳ trân
Chương 1017: Kỳ trân (2)
Chương 1018: Kỳ trân (3)
Chương 1019: Kỳ trân (4)
Chương 1020: Có chỗ dựa rồi
Chương 1021: Có chỗ dựa rồi (2)
Chương 1022: Có chỗ dựa rồi (3)
Chương 1023: Có chỗ dựa rồi (4)
Chương 1024: Có chỗ dựa rồi (5)
Chương 1025: Bọn họ nhất định đang nhìn ta
Chương 1026: Bọn họ nhất định đang nhìn ta (2)
Chương 1027: Bọn họ nhất định đang nhìn ta (3)
Chương 1028: Bọn họ nhất định đang nhìn ta (4)
Chương 1029: Cuối cùng
Chương 1030: Cuối cùng (2)
Chương 1031: Cuối cùng (3)
Chương 1032: Cuối cùng (4)
Chương 1033: Cuối cùng (5)
Chương 1034: Cuối cùng (6)
Chương 1035: Cuối cùng (7)
Chương 1036: Vô thượng tiên duyên
Chương 1037: Vô thượng tiên duyên (2)
Chương 1038: Vô thượng tiên duyên (3)
Chương 1039: Vô thượng tiên duyên (4)
Chương 1040: Vô thượng tiên duyên (5)
Chương 1041: Đây là Bá thể thần tiên gì?
Chương 1042: Đây là Bá thể thần tiên gì? (2)
Chương 1043: Đây là Bá thể thần tiên gì? (3)
Chương 1044: Đây là Bá thể thần tiên gì? (4)
Chương 1045: Đây là Bá thể thần tiên gì? (5)
Chương 1046: Đây là Bá thể thần tiên gì? (6)
Chương 1047: Ngoài dự đoán của mọi người
Chương 1048: Ngoài dự đoán của mọi người (2)
Chương 1049: Ngoài dự đoán của mọi người (3)
Chương 1050: Ngoài dự đoán của mọi người (4)
Chương 1051: Ngoài dự đoán của mọi người (5)
Chương 1052: Ngoài dự đoán của mọi người (6)
Chương 1053: Cuộc làm ăn đơn độc

Chương 1054: Cuộc làm ăn đơn độc (2)
Chương 1055: Cuộc làm ăn đơn độc (3)
Chương 1056: Cuộc làm ăn đơn độc (4)
Chương 1057: Nham hiểm giả dối
Chương 1058: Nham hiểm giả dối (2)
Chương 1059: Nham hiểm giả dối (3)
Chương 1060: Nham hiểm giả dối (4)
Chương 1061: Nham hiểm giả dối (5)
Chương 1062: Còn sống
Chương 1063: Còn sống (2)
Chương 1064: Còn sống (3)
Chương 1065: Còn sống (4)
Chương 1066: Còn sống (5)
Chương 1067: Còn sống (6)
Chương 1058: Còn sống (7)
Chương 1069: Chứng đạo Vĩnh Hằng
Chương 1070: Chứng đạo Vĩnh Hằng (2)
Chương 1071: Chứng đạo Vĩnh Hằng (3)
Chương 1072: Chứng đạo Vĩnh Hằng (4)
Chương 1073: Vĩnh Hằng
Chương 1074: Vĩnh Hằng (2)
Chương 1075: Vĩnh Hằng (3)
Chương 1076: Vĩnh Hằng (4)
Chương 1077: Vĩnh Hằng (5)
Chương 1078: Báo ân
Chương 1079: Báo ân (2)
Chương 1080: Báo ân (3)
Chương 1081: Báo ân (4)
Chương 1082: Theo nhu cầu
Chương 1083: Theo nhu cầu (2)
Chương 1084: Theo nhu cầu (3)
Chương 1085: Theo nhu cầu (4)
Chương 1086: Tiệt Thiên
Chương 1087: Tiệt Thiên (2)
Chương 1088: Tiệt Thiên (3)
Chương 1089: Tiệt Thiên (4)
Chương 1090: Tiệt Thiên (5)
Chương 1091: Không thơm
Chương 1092: Không thơm (2)
Chương 1093: Không thơm (3)
Chương 1094: Không thơm (4)
Chương 1095: Không thơm (5)
Chương 1096: Gan to bằng trời
Chương 1097: Gan to bằng trời (2)

Chương 1098: Gan to bằng trời (3)
Chương 1099: Gan to bằng trời (4)
Chương 1100: Gan to bằng trời (5)
Chương 1101: Nhất Kiếm Khuynh Thành
Chương 1102: Nhất Kiếm Khuynh Thành (2)
Chương 1103: Nhất Kiếm Khuynh Thành (3)
Chương 1104: Nhất Kiếm Khuynh Thành (4)
Chương 1105: Phản ứng
Chương 1106: Phản ứng (2)
Chương 1107: Phản ứng (3)
Chương 1108: Phản ứng (4)
Chương 1109: Phản ứng (5)
Chương 1110: Phản ứng (6)
Chương 1111: Thiên Hạ Phong Đao
Chương 1112: Thiên Hạ Phong Đao (2)
Chương 1113: Thiên Hạ Phong Đao (3)
Chương 1114: Thiên Hạ Phong Đao (4)
Chương 1115: Thiên Hạ Phong Đao (5)
Chương 1116: Hóa giải ân oán với tiểu Huyền Vũ
Chương 1117: Hóa giải ân oán với tiểu Huyền Vũ (2)
Chương 1118: Hóa giải ân oán với tiểu Huyền Vũ (3)
Chương 1119: Hóa giải ân oán với tiểu Huyền Vũ (4)
Chương 1120: Hóa giải ân oán với tiểu Huyền Vũ (5)
Chương 1121: Vô Cực Đao Quân
Chương 1122: Vô Cực Đao Quân (2)
Chương 1123: Vô Cực Đao Quân (3)
Chương 1124: Vô Cực Đao Quân (4)
Chương 1125: Vô Cực Đao Quân (5)
Chương 1126: Thần Dương
Chương 1127: Thần Dương (2)
Chương 1128: Thần Dương (3)
Chương 1129: Thần Dương (4)
Chương 1130: Thần Dương (5)
Chương 1131: Bí mật của Siêu Phẩm
Chương 1132: Bí mật của Siêu Phẩm (2)
Chương 1133: Bí mật của Siêu Phẩm (3)
Chương 1134: Bí mật của Siêu Phẩm (4)
Chương 1135: Bí mật của Siêu Phẩm (5)
Chương 1136: Đao ý tái hiện
Chương 1137: Đao ý tái hiện (2)
Chương 1138: Đao ý tái hiện (3)
Chương 1139: Xiên nướng
Chương 1140: Xiên nướng (2)
Chương 1141: Xiên nướng (3)

Chương 1142: Xiên nướng (4)
Chương 1143: Xiên nướng (5)
Chương 1144: Thần uy Huyết Nhai
Chương 1145: Thần uy Huyết Nhai (2)
Chương 1146: Thần uy Huyết Nhai (3)
Chương 1147: Thần uy Huyết Nhai (4)
Chương 1148: Thần uy Huyết Nhai (5)
Chương 1149: Thần uy Huyết Nhai (6)
Chương 1150: Tố Phong Đao kinh ngạc
Chương 1151: Tố Phong Đao kinh ngạc (2)
Chương 1152: Tố Phong Đao kinh ngạc (3)
Chương 1153: Tố Phong Đao kinh ngạc (4)
Chương 1154: Tố Phong Đao kinh ngạc (5)
Chương 1155: Tái tạo công thể
Chương 1156: Tái tạo công thể (2)
Chương 1157: Tái tạo công thể (3)
Chương 1158: Tái tạo công thể (4)
Chương 1159: Tái tạo công thể (5)
Chương 1160: Diễm Dung và Vọng Thiên Hống
Chương 1161: Diễm Dung và Vọng Thiên Hống (2)
Chương 1162: Diễm Dung và Vọng Thiên Hống (3)
Chương 1163: Diễm Dung và Vọng Thiên Hống (4)
Chương 1164: Diễm Dung và Vọng Thiên Hống (5)
Chương 1165: Cực Đông Băng Thành
Chương 1166: Cực Đông Băng Thành (2)
Chương 1167: Cực Đông Băng Thành (3)
Chương 1168: Cực Đông Băng Thành (4)
Chương 1169: Cực Đông Băng Thành (5)
Chương 1170: Huyết mạch La Hầu
Chương 1171: Huyết mạch La Hầu (2)
Chương 1172: Huyết mạch La Hầu (3)
Chương 1173: Huyết mạch La Hầu (4)
Chương 1174: Huyết mạch La Hầu (5)
Chương 1175: Huyết mạch La Hầu (6)
Chương 1176: Huyết mạch La Hầu (7)
Chương 1177: Huyết mạch La Hầu (8)
Chương 1178: Huyết mạch La Hầu (9)
Chương 1179: Thần Dương Thần m
Chương 1180: Thần Dương Thần âm (2)
Chương 1181: Thần Dương Thần âm (3)
Chương 1182: Thần Dương Thần âm (4)
Chương 1183: Thần Dương Thần âm (5)
Chương 1184: Thần Dương Thần âm (6)
Chương 1185: Thần Dương Thần âm (7)

Chương 1186: Nhất Kiếm Khuynh Thành vs Thiên Hạ Phong Đao
Chương 1187: Nhất Kiếm Khuynh Thành vs Thiên Hạ Phong Đao (2)
Chương 1188: Nhất Kiếm Khuynh Thành vs Thiên Hạ Phong Đao (3)
Chương 1189: Nhất Kiếm Khuynh Thành vs Thiên Hạ Phong Đao (4)
Chương 1190: Nhất Kiếm Khuynh Thành vs Thiên Hạ Phong Đao (5)
Chương 1191: Điều đình tạo hóa
Chương 1192: Điều đình tạo hóa (2)
Chương 1193: Điều đình tạo hóa (3)
Chương 1194: Điều đình tạo hóa (4)
Chương 1195: Điều đình tạo hóa (5)
Chương 1196: Nhất kiếm Bình Thiên
Chương 1197: Nhất kiếm Bình Thiên (2)
Chương 1198: Nhất kiếm Bình Thiên (3)
Chương 1199: Nhất kiếm Bình Thiên (4)
Chương 1200: Nhất kiếm Bình Thiên (5)
Chương 1201: Thiên tử vs thứ dân
Chương 1202: Thiên tử vs thứ dân (2)
Chương 1203: Thiên tử vs thứ dân (3)
Chương 1204: Thiên tử vs thứ dân (4)
Chương 1205: Thiên tử vs thứ dân (4)
Chương 1206: Thiên tử trả giá
Chương 1207: Thiên tử trả giá (2)
Chương 1208: Thiên tử trả giá (3)
Chương 1209: Thiên tử trả giá (4)
Chương 1210: Thiên tử trả giá (5)
Chương 1211: Đại Nhật thần thạch
Chương 1212: Đại Nhật thần thạch (2)
Chương 1213: Đại Nhật thần thạch (3)
Chương 1214: Đại Nhật thần thạch (4)
Chương 1215: Cửu Diệu Thần Luân kiếm
Chương 1216: Cửu Diệu Thần Luân kiếm (2)
Chương 1217: Cửu Diệu Thần Luân kiếm (3)
Chương 1218: Cửu Diệu Thần Luân kiếm (4)
Chương 1219: Thần Huyễn Yểm Đảo
Chương 1220: Thần Huyễn Yểm Đảo (2)
Chương 1221: Thiết Vụ Bang
Chương 1222: Thiết Vụ Bang (2)
Chương 1223: Thiết Vụ Bang (3)
Chương 1224: Thiết Vụ Bang (4)
Chương 1225: Cũng bị hút khô
Chương 1226: Cũng bị hút khô (2)
Chương 1227: Cũng bị hút khô (3)
Chương 1228: Cũng bị hút khô (4)
Chương 1229: Cũng bị hút khô (5)

Chương 1230: Thẻ thần chiêu
Chương 1231: Thẻ thần chiêu (2)
Chương 1232: Thẻ thần chiêu (3)
Chương 1233: Thẻ thần chiêu (4)
Chương 1334: Thẻ thần chiêu (5)
Chương 1235: Vô Cực thần trảm giai đoạn hai
Chương 1236: Vô Cực thần trảm giai đoạn hai (2)
Chương 1237: Vô Cực thần trảm giai đoạn hai (3)
Chương 1238: Vô Cực thần trảm giai đoạn hai (4)
Chương 1239: Vô Cực thần trảm giai đoạn hai (5)
Chương 1240: Ngươi quá đề cao bản thân
Chương 1241: Ngươi quá đề cao bản thân (2)
Chương 1242: Ngươi quá đề cao bản thân (3)
Chương 1243: Ngươi quá đề cao bản thân (4)
Chương 1244: Ngươi quá đề cao bản thân (5)
Chương 1245: Đế tinh
Chương 1246: Đế tinh (2)
Chương 1247: Đế tinh (3)
Chương 1248: Đế tinh (4)
Chương 1249: Quy tắc biến hóa
Chương 1250: Quy tắc biến hóa (2)
Chương 1251: Quy tắc biến hóa (3)
Chương 1252: Quy tắc biến hóa (4)
Chương 1253: Quy tắc biến hóa (5)
Chương 1254: Lúc này Sở Vân Vân mới bắt một cái linh quyết, thu hồi trận pháp.
Chương 1255: Lại cưỡi một chút? (2)
Chương 1256: Lại cưỡi một chút? (3)
Chương 1257: Lại cưỡi một chút? (4)
Chương 1258: Đại Tiểu Như Ý
Chương 1259: Đại Tiểu Như Ý (2)
Chương 1260: Đại Tiểu Như Ý (3)
Chương 1261: Đại Tiểu Như Ý (4)
Chương 1262: Bắc Minh
Chương 1263: Bắc Minh (2)
Chương 1264: Bắc Minh (3)
Chương 1265: Bắc Minh (4)
Chương 1266: Bắc Minh (5)
Chương 1267: Tru sát
Chương 1268: Tru sát (2)
Chương 1269: Tru sát (3)
Chương 1270: Tru sát (4)
Chương 1271: Tru sát (5)
Chương 1272: Nơi này rất nhiều mây

Chương 1273: Nơi này rất nhiều mây (2)
Chương 1274: Nơi này rất nhiều mây (3)
Chương 1275: Nơi này rất nhiều mây (4)
Chương 1276: Nơi này rất nhiều mây (5)
Chương 1277: Cảnh giác
Chương 1278: Cảnh giác (2)
Chương 1279: Cảnh giác (3)
Chương 1280: Cảnh giác (4)
Chương 1281: Thăng cấp
Chương 1282: Thăng cấp (2)
Chương 1283: Thăng cấp (3)
Chương 1284: Thăng cấp (4)
Chương 1285: Không phải mây khói chính là huyễn thuật
Chương 1286: Không phải mây khói chính là huyễn thuật (2)
Chương 1287: Không phải mây khói chính là huyễn thuật (3)
Chương 1288: Không phải mây khói chính là huyễn thuật (4)
Chương 1289: Không phải mây khói chính là huyễn thuật (5)
Chương 1290: Ngươi là Bá Võ Vương?
Chương 1291: Ngươi là Bá Võ Vương? (2)
Chương 1292: Ngươi là Bá Võ Vương? (3)
Chương 1293: Ngươi là Bá Võ Vương? (4)
Chương 1294: Chiến đấu trong mây mù
Chương 1295: Chiến đấu trong mây mù (2)
Chương 1296: Chiến đấu trong mây mù (3)
Chương 1297: Chiến đấu trong mây mù (4)
Chương 1298: Chiến đấu trong mây mù (5)
Chương 1299: Bạch Cốt Nguyên Thần
Chương 1300: Bạch Cốt Nguyên Thần (2)
Chương 1301: Bạch Cốt Nguyên Thần (3)
Chương 1302: Bạch Cốt Nguyên Thần (4)
Chương 1303: Ngươi lại là Huyết Nhai thánh truyền?
Chương 1304: Ngươi lại là Huyết Nhai thánh truyền? (2)
Chương 1305: Ngươi lại là Huyết Nhai thánh truyền? (3)
Chương 1306: Ngươi lại là Huyết Nhai thánh truyền? (4)
Chương 1307: Ngươi lại là Huyết Nhai thánh truyền? (5)
Chương 1308: Hai sách Giới Luật
Chương 1309: Hai sách Giới Luật (2)
Chương 1310: Hai sách Giới Luật (3)
Chương 1311: Hai sách Giới Luật (4)
Chương 1312: Hàn Băng Thiên Lộ
Chương 1313: Hàn Băng Thiên Lộ (2)
Chương 1314: Hàn Băng Thiên Lộ (3)
Chương 1315: Kế Tiễn Tiễn
Chương 1316: Kế Tiễn Tiễn (2)

Chương 1317: Kế Tiễn Tiễn (3)
Chương 1318: Kế Tiễn Tiễn (4)
Chương 1319: Duy Ta Vô Địch
Chương 1320: Duy Ta Vô Địch (2)
Chương 1321: Duy Ta Vô Địch (3)
Chương 1322: Duy Ta Vô Địch (4)
Chương 1323: Duy Ta Vô Địch (5)
Chương 1324: Gần Thần chi chiêu
Chương 1325: Gần Thần chi chiêu (2)
Chương 1326: Gần Thần chi chiêu (3)
Chương 1327: Gần Thần chi chiêu (4)
Chương 1328: Kiếm Khí Tiêu Tâm
Chương 1329: Kiếm Khí Tiêu Tâm (2)
Chương 1330: Kiếm Khí Tiêu Tâm (3)
Chương 1331: Kiếm Khí Tiêu Tâm (4)
Chương 1332: Thần Ý Như Tâm
Chương 1333: Thần Ý Như Tâm (2)
Chương 1334: Thần Ý Như Tâm (3)
Chương 1335: Thần Ý Như Tâm (4)
Chương 1336: Thần Ý Như Tâm (5)
Chương 1337: Bảy đời Thượng phụ
Chương 1338: Bảy đời Thượng phụ (2)
Chương 1339: Bảy đời Thượng phụ (3)
Chương 1340: Bảy đời Thượng phụ (4)
Chương 1341: Bảy đời Thượng phụ (5)
Chương 1342: Cô âm không dài
Chương 1343: Cô âm không dài (2)
Chương 1344: Khói lại lên
Chương 1345: Khói lại lên (2)
Chương 1346: Khói lại lên (3)
Chương 1347: Mau thu thần thông
Chương 1348: Mau thu thần thông (2)
Chương 1349: Mau thu thần thông (3)
Chương 1350: Nàng muốn ăn ta
Chương 1351: Nàng muốn ăn ta (2)
Chương 1352: Nàng muốn ăn ta (3)
Chương 1353: Nàng muốn ăn ta (4)
Chương 1354: Lần đầu gặp tu la tràng
Chương 1355: Lần đầu gặp tu la tràng (2)
Chương 1356: Lần đầu gặp tu la tràng (3)
Chương 1357: Chiếu Thế Ma Đăng
Chương 1358: Chiếu Thế Ma Đăng (2)
Chương 1359: Chiếu Thế Ma Đăng (3)
Chương 1360: Chiếu Thế Ma Đăng (4)

Chương 1361: Phát tài
Chương 1362: Phát tài (2)
Chương 1363: Phát tài (3)
Chương 1364: Phát tài (4)
Chương 1365: Ngoại Pháp thần đồng
Chương 1366: Ngoại Pháp thần đồng (2)
Chương 1367: Ngoại Pháp thần đồng (3)
Chương 1368: Thần Tuyệt
Chương 1369: Thần Tuyệt (2)
Chương 1370: Thần Tuyệt (3)
Chương 1371: Thần Tuyệt (4)
Chương 1372: Nằm mơ giữa ban ngày
Chương 1373: Nằm mơ giữa ban ngày (2)
Chương 1374: Nằm mơ giữa ban ngày (3)
Chương 1375: Giao dịch
Chương 1376: Giao dịch (2)
Chương 1377: Giao dịch (3)
Chương 1378: Như Ý thần pháp
Chương 1379: Như Ý thần pháp (2)
Chương 1380: Như Ý thần pháp (3)
Chương 1381: Như Ý thần pháp (4)
Chương 1382: Huyết mạch
Chương 1383: Huyết mạch (2)
Chương 1384: Huyết mạch (3)
Chương 1385: Huyết mạch (4)
Chương 1386: Lột xác
Chương 1387: Lột xác (2)
Chương 1388: Lột xác (3)
Chương 1389: Lột xác (4)
Chương 1390: Vĩnh Hằng Bích Chướng
Chương 1391: Vĩnh Hằng Bích Chướng (2)
Chương 1392: Vĩnh Hằng Bích Chướng (3)
Chương 1393: Vĩnh Hằng Bích Chướng (4)
Chương 1394: Sở Vân Vân hèn hạ vô sỉ
Chương 1395: Sở Vân Vân hèn hạ vô sỉ (2)
Chương 1396: Sở Vân Vân hèn hạ vô sỉ (3)
Chương 1397: Sở Vân Vân hèn hạ vô sỉ (4)
Chương 1398: Đao đến
Chương 1399: Đao đến (2)
Chương 1400: Đao đến (3)
Chương 1401: Đao đến (4)
Chương 1402: Thắng bại
Chương 1403: Thắng bại (2)
Chương 1404: Thắng bại (3)

Chương 1405: Thắng bại (4)
Chương 1406: Tại hạ Tần Mộc Ca!
Chương 1407: Tại hạ Tần Mộc Ca! (2)
Chương 1408: Tại hạ Tần Mộc Ca! (3)
Chương 1409: Tại hạ Tần Mộc Ca! (4)
Chương 1410: Tại hạ Tần Mộc Ca! (5)
Chương 1411: Bá Võ Thông Thiên
Chương 1412: Bá Võ Thông Thiên (2)
Chương 1423: Bá Võ Thông Thiên (3)
Chương 1414: Bá Võ Thông Thiên (4)
Chương 1415: Thần Ngao Tán Nhân
Chương 1416: Thần Ngao Tán Nhân (2)
Chương 1417: Thần Ngao Tán Nhân (3)
Chương 1418: Thần Ngao Tán Nhân (4)
Chương 1419: Thần Ngao Tán Nhân (5)
Chương 1420: Bánh bao thịt ném chó
Chương 1421: Bánh bao thịt ném chó (2)
Chương 1422: Bánh bao thịt ném chó (3)
Chương 1423: Bánh bao thịt ném chó (4)
Chương 1424: Vui mừng
Chương 1425: Vui mừng (2)
Chương 1426: Vui mừng (3)
Chương 1427: Vui mừng (4)
Chương 1428: Vui mừng (5)
Chương 1429: Chân tướng
Chương 1430: Chân tướng (2)
Chương 1431: Chân tướng (3)
Chương 1432: Chân tướng (4)
Chương 1433: Bất cẩn
Chương 1434: Bất cẩn (2)
Chương 1435: Bất cẩn (3)
Chương 1436: Ma Đao
Chương 1437: Ma Đao (2)
Chương 1438: Ma Đao (3)
Chương 1439: Ma Đao (4)
Chương 1440: Ma Đao (5)
Chương 1441: Cầu người được người
Chương 1442: Cầu người được người (2)
Chương 1443: Cầu người được người (3)
Chương 1444: Cầu người được người (4)
Chương 1445: Cầu người được người (5)
Chương 1446: Chuông vang
Chương 1447: Chuông vang (2)
Chương 1448: Chuông vang (3)

Chương 1449: Chuông vang (4)
Chương 1450: Siêu Phẩm
Chương 1451: Siêu Phẩm (2)
Chương 1452: Siêu Phẩm (3)
Chương 1453: Siêu Phẩm (4)
Chương 1454: Tư cách
Chương 1455: Tư cách (2)
Chương 1456: Tư cách (3)
Chương 1457: Tư cách (4)
Chương 1458: Kim Cương Cốt
Chương 1459: Kim Cương Cốt (2)
Chương 1460: Kim Cương Cốt (3)
Chương 1461: Kim Cương Cốt (4)
Chương 1462: Kim Cương Cốt (5)
Chương 1463: Hạ Bạch Thạch
Chương 1464: Hạ Bạch Thạch (2)
Chương 1465: Hạ Bạch Thạch (3)
Chương 1466: Hạ Bạch Thạch (4)
Chương 1467: Hạ Bạch Thạch (5)
Chương 1468: Hạ Bạch Thạch (6)
Chương 1469: Vạn vật thiên địa đều có thể làm đao
Chương 1470: Vạn vật thiên địa đều có thể làm đao (2)
Chương 1471: Vạn vật thiên địa đều có thể làm đao (3)
Chương 1472: Vạn vật thiên địa đều có thể làm đao (4)
Chương 1473: Vạn vật thiên địa đều có thể làm đao (5)
Chương 1474: Vô chiêu mà thắng
Chương 1475: Vô chiêu mà thắng (2)
Chương 1476: Vô chiêu mà thắng (3)
Chương 1477: Vô chiêu mà thắng (4)
Chương 1478: Hoàn toàn xứng đáng
Chương 1479: Hoàn toàn xứng đáng (2)
Chương 1480: Hoàn toàn xứng đáng (3)
Chương 1481: Hoàn toàn xứng đáng (4)
Chương 1482: Hoàn toàn xứng đáng (5)
Chương 1483: Tri tâm săn sóc
Chương 1484: Tri tâm săn sóc (2)
Chương 1485: Tri tâm săn sóc (3)
Chương 1486: Lại lột xác
Chương 1487: Lại lột xác (2)
Chương 1488: Lại lột xác (3)
Chương 1489: Lại lột xác (4)
Chương 1490: Lại lột xác (5)
Chương 1491: Gan to bằng trời
Chương 1492: Gan to bằng trời (2)

Chương 1493: Gan to bằng trời (3)
Chương 1494: Gan to bằng trời (4)
Chương 1495: Một tay che trời
Chương 1496: Một tay che trời (2)
Chương 1497: Một tay che trời (3)
Chương 1498: Một tay che trời (4)
Chương 1499: Tàng khí tại thân
Chương 1500: Tàng khí tại thân (2)
Chương 1501: Tàng khí tại thân (3)
Chương 1502: Tàng khí tại thân (4)
Chương 1503: Song đao
Chương 1504: Song đao (2)
Chương 1505: Song đao (3)
Chương 1506: Song đao (4)
Chương 1507: Gia tướng Sở thị
Chương 1508: Gia tướng Sở thị (2)
Chương 1509: Gia tướng Sở thị (3)
Chương 1510: Gia tướng Sở thị (4)
Chương 1511: Gia tướng Sở thị (5)
Chương 1512: Vạn Thần Kiếp
Chương 1513: Vạn Thần Kiếp (2)
Chương 1514: Vạn Thần Kiếp (3)
Chương 1515: Vạn Thần Kiếp (4)
Chương 1516: Áp chế
Chương 1517: Áp chế (2)
Chương 1518: Áp chế (3)
Chương 1519: Áp chế (4)
Chương 1520: Áp chế (5)
Chương 1521: Lữ trình của Huyết Nhai
Chương 1522: Lữ trình của Huyết Nhai (2)
Chương 1523: Lữ trình của Huyết Nhai (3)
Chương 1524: Lữ trình của Huyết Nhai (4)
Chương 1525: Thần Dương thay đổi
Chương 1526: Thần Dương thay đổi (2)
Chương 1527: Thần Dương thay đổi (3)
Chương 1528: Cực Đông Băng Thành
Chương 1529: Cực Đông Băng Thành (2)
Chương 1530: Cực Đông Băng Thành (3)
Chương 1531: Cực Đông Băng Thành (4)
Chương 1532: Thần Nguyên Tham Đồng Khế
Chương 1533: Thần Nguyên Tham Đồng Khế (2)
Chương 1534: Thần Nguyên Tham Đồng Khế (3)
Chương 1535: Thần Nguyên Tham Đồng Khế (4)
Chương 1536: Đặt nơi nào

Chương 1537: Đặt nơi nào (2)
Chương 1538: Đặt nơi nào (3)
Chương 1539: Nàng quá tốt với ta rồi
Chương 1540: Nàng quá tốt với ta rồi (2)
Chương 1541: Nàng quá tốt với ta rồi (3)
Chương 1542: Nàng quá tốt với ta rồi (4)
Chương 1543: Rơi vào luyện ngục
Chương 1544: Rơi vào luyện ngục (2)
Chương 1545: Rơi vào luyện ngục (3)
Chương 1546: Rơi vào luyện ngục (4)
Chương 1547: Từ tử hình biến thành hoãn chết
Chương 1548: Từ tử hình biến thành hoãn chết (2)
Chương 1549: Từ tử hình biến thành hoãn chết (3)
Chương 1550: Từ tử hình biến thành hoãn chết (4)
Chương 1551: Từ tử hình biến thành hoãn chết (5)
Chương 1552: Chúng tinh củng nguyệt
Chương 1553: Chúng tinh củng nguyệt (2)
Chương 1554: Chúng tinh củng nguyệt (3)
Chương 1555: Chúng tinh củng nguyệt (4)
Chương 1556: Một mảnh hỗn độn
Chương 1557: Một mảnh hỗn độn (2)
Chương 1558: Một mảnh hỗn độn (3)
Chương 1559: Một mảnh hỗn độn (4)
Chương 1560: Nghi thức
Chương 1561: Nghi thức (2)
Chương 1562: Nghi thức (3)
Chương 1563: Nghi thức (4)
Chương 1564: Thì ra đều là đồng hương
Chương 1565: Thì ra đều là đồng hương (2)
Chương 1566: Thì ra đều là đồng hương (3)
Chương 1567: Thì ra đều là đồng hương (4)
Chương 1568: Cửu Long Thần Thiên Thủ
Chương 1569: Cửu Long Thần Thiên Thủ (2)
Chương 1570: Cửu Long Thần Thiên Thủ (3)
Chương 1571: Cửu Long Thần Thiên Thủ (4)
Chương 1572: Điên Đảo âm Dương
Chương 1573: Điên Đảo âm Dương (2)
Chương 1574: Điên Đảo âm Dương (3)
Chương 1575: Điên Đảo âm Dương (4)
Chương 1576: Điên Đảo âm Dương (5)
Chương 1577: Thần Ý Xúc Tử Đao
Chương 1578: Thần Ý Xúc Tử Đao (2)
Chương 1579: Thần Ý Xúc Tử Đao (3)
Chương 1580: Thần Ý Xúc Tử Đao (4)

Chương 1581: Thần Ý Xúc Tử Đao (5)
Chương 1582: Thần Ý Xúc Tử Đao (6)
Chương 1583: Lấy răng trả răng
Chương 1584: Lấy răng trả răng (2)
Chương 1585: Lấy răng trả răng (3)
Chương 1586: Lấy răng trả răng (4)
Chương 1587: Lấy răng trả răng (5)
Chương 1588: Hòa vào
Chương 1589: Hòa vào (2)
Chương 1590: Hòa vào (3)
Chương 1591: Sở Phượng Ca Điên Đảo âm Dương
Chương 1592: Sở Phượng Ca Điên Đảo âm Dương (2)
Chương 1593: Sở Phượng Ca Điên Đảo âm Dương (3)
Chương 1594: Sở Phượng Ca Điên Đảo âm Dương (4)
Chương 1595: Nguyên nhân của tất cả
Chương 1596: Nguyên nhân của tất cả (2)
Chương 1597: Nguyên nhân của tất cả (3)
Chương 1598: Nguyên nhân của tất cả (4)
Chương 1599: Vương lăng
Chương 1600: Vương lăng (2)
Chương 1601: Vương lăng (3)
Chương 1602: Vương lăng (4)
Chương 1603: Liệu có hối hận
Chương 1604: Liệu có hối hận (2)
Chương 1605: Liệu có hối hận (3)
Chương 1606: Liệu có hối hận (4)
Chương 1607: Liệu có hối hận (5)
Chương 1608: Nhật thăng Tây Sơn
Chương 1609: Nhật thăng Tây Sơn (2)
Chương 1610: Nhật thăng Tây Sơn (3)
Chương 1611: Nhật thăng Tây Sơn (4)
Chương 1612: Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ
Chương 1613: Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ (2)
Chương 1614: Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ (3)
Chương 1615: Thập Nhị Long Thần Thiên Thủ (4)
Chương 1616: Ba thần
Chương 1617: Ba thần (2)
Chương 1618: Ba thần (3)
Chương 1619: Ba thần (4)
Chương 1620: Ba thần (5)
Chương 1621: Ba thần (6)
Chương 1622: Thần Ý Xúc Tử
Chương 1623: Thần Ý Xúc Tử (2)
Chương 1624: Thần Ý Xúc Tử (3)

Chương 1625: Thần Ý Xúc Tử (4)
Chương 1626: Thần Ý Xúc Tử (5)
Chương 1627: Thần Ý Như Đao
Chương 1628: Thần Ý Như Đao (2)
Chương 1629: Thần Ý Như Đao (3)
Chương 1630: Thần Ý Như Đao (4)
Chương 1631: Thần Ý Như Đao (5)
Chương 1632: Thần Ý Như Đao (6)
Chương 1633: Tuyệt đối
Chương 1634: Tuyệt đối (2)
Chương 1635: Tuyệt đối (3)
Chương 1636: Tuyệt đối (4)
Chương 1637: Tuyệt đối (5)
Chương 1638: Đột phá
Chương 1639: Đột phá (2)
Chương 1640: Đột phá (3)
Chương 1641: Đột phá (4)
Chương 1642: Lại nghênh lột xác
Chương 1643: Lại nghênh lột xác (2)
Chương 1644: Lại nghênh lột xác (3)
Chương 1645: Lại nghênh lột xác (4)
Chương 1646: Chiến trường tĩnh mịch
Chương 1647: Chiến trường tĩnh mịch (2)
Chương 1648: Chiến trường tĩnh mịch (3)
Chương 1649: Chiến trường tĩnh mịch (4)
Chương 1650: Chiến trường tĩnh mịch (5)
Chương 1651: Bụi bặm lặng xuống
Chương 1652: Bụi bặm lặng xuống (2)
Chương 1653: Bụi bặm lặng xuống (3)
Chương 1654: Bụi bặm lặng xuống (4)
Chương 1655: Hệ thống là thứ gì?
Chương 1656: Hệ thống là thứ gì? (2)
Chương 1657: Hệ thống là thứ gì? (3)
Chương 1658: Thần thoại võ lâm
Chương 1659: Thần thoại võ lâm (2)
Chương 1660: Thần thoại võ lâm (3)
Chương 1661: Thần thoại võ lâm (4)
Chương 1662: Thần thoại võ lâm (5)
Chương 1663: Thần Tâm Vô Lượng
Chương 1664: Thần Tâm Vô Lượng (2)
Chương 1665: Thần Tâm Vô Lượng (3)
Chương 1666: Thần Tâm Vô Lượng (4)
Chương 1667: Thần Tâm Vô Lượng (5)
Chương 1668: Tiếp tục tăng lên

Chương 1669: Tiếp tục tăng lên (2)
Chương 1670: Tiếp tục tăng lên (3)
Chương 1671: Tiếp tục tăng lên (4)
Chương 1672: Loạn đến trình độ nào
Chương 1673: Loạn đến trình độ nào (2)
Chương 1674: Loạn đến trình độ nào (3)
Chương 1675: Loạn đến trình độ nào (4)
Chương 1676: Tiên lễ hậu binh
Chương 1677: Tiên lễ hậu binh (2)
Chương 1678: Tiên lễ hậu binh (3)
Chương 1679: Tiên lễ hậu binh (4)
Chương 1680: Dựa vào cái gì mà cho rằng ta không dám?
Chương 1681: Dựa vào cái gì mà cho rằng ta không dám? (2)
Chương 1682: Dựa vào cái gì mà cho rằng ta không dám? (3)
Chương 1683: Dựa vào cái gì mà cho rằng ta không dám? (4)
Chương 1684: Truy sát
Chương 1685: Truy sát (2)
Chương 1686: Truy sát (3)
Chương 1687: Truy sát (4)
Chương 1688: Truy sát (5)
Chương 1689: Tu vị mạnh mẽ
Chương 1690: Tu vị mạnh mẽ (2)
Chương 1691: Tu vị mạnh mẽ (3)
Chương 1692: Tu vị mạnh mẽ (4)
Chương 1693: Luôn có điêu dân muốn hại trẫm
Chương 1694: Luôn có điêu dân muốn hại trẫm (2)
Chương 1695: Luôn có điêu dân muốn hại trẫm (3)
Chương 1696: Luôn có điêu dân muốn hại trẫm (4)
Chương 1697: Luôn có điêu dân muốn hại trẫm (5)
Chương 1698: Lá cờ Nghịch Thần Kỳ
Chương 1699: Lá cờ Nghịch Thần Kỳ
Chương 1700: Lá cờ Nghịch Thần Kỳ (3)
Chương 1701: Lá cờ Nghịch Thần Kỳ (4)
Chương 1702: Ta mới không bị bao nuôi
Chương 1703: Ta mới không bị bao nuôi (2)
Chương 1704: Ta mới không bị bao nuôi (3)
Chương 1705: Ta mới không bị bao nuôi (4)
Chương 1706: Ngươi là Quân đốc mắt xanh
Chương 1707: Ngươi là Quân đốc mắt xanh (2)
Chương 1708: Ngươi là Quân đốc mắt xanh (3)
Chương 1709: Ngươi là Quân đốc mắt xanh (4)
Chương 1710: Chém tận giết tuyệt
Chương 1711: Chém tận giết tuyệt (2)
Chương 1712: Chém tận giết tuyệt (3)

Chương 1713: Chém tận giết tuyệt (4)
Chương 1714: Là ngươi ép ta
Chương 1715: Là ngươi ép ta (2)
Chương 1716: Là ngươi ép ta (3)
Chương 1717: Là ngươi ép ta (4)
Chương 1718: Quả cầu tuyết Sở Hi Thanh
Chương 1719: Quả cầu tuyết Sở Hi Thanh (2)
Chương 1720: Quả cầu tuyết Sở Hi Thanh (3)
Chương 1721: Quả cầu tuyết Sở Hi Thanh (4)
Chương 1722: Quả cầu tuyết Sở Hi Thanh (5)
Chương 1723: Lá cờ Nghịch Thần Kỳ
Chương 1724: Lá cờ Nghịch Thần Kỳ (2)
Chương 1725: Lá cờ Nghịch Thần Kỳ (3)
Chương 1726: Lá cờ Nghịch Thần Kỳ (4)
Chương 1727: Lá cờ Nghịch Thần Kỳ (5)
Chương 1728: Như ngươi mong muốn
Chương 1729: Như ngươi mong muốn (2)
Chương 1730: Như ngươi mong muốn (3)
Chương 1731: Như ngươi mong muốn (4)
Chương 1732: Dị biến
Chương 1733: Dị biến (2)
Chương 1734: Dị biến (3)
Chương 1735: Dị biến (4)
Chương 1736: Cầu viện
Chương 1737: Cầu viện (2)
Chương 1738: Cầu viện (3)
Chương 1739: Cầu viện (4)
Chương 1740: Do dự là sẽ bại trận
Chương 1741: Do dự là sẽ bại trận (2)
Chương 1742: Do dự là sẽ bại trận (3)
Chương 1743: Do dự là sẽ bại trận (4)
Chương 1744: Bí mật của đỉnh khổng lồ
Chương 1745: Bí mật của đỉnh khổng lồ (2)
Chương 1746: Bí mật của đỉnh khổng lồ (3)
Chương 1747: Phong vân tế hội
Chương 1748: Phong vân tế hội (2)
Chương 1749: Phong vân tế hội (3)
Chương 1750: Phong vân tế hội (4)
Chương 1751: Bắn rụng mặt trời
Chương 1752: Bắn rụng mặt trời (2)
Chương 1753: Bắn rụng mặt trời (3)
Chương 1754: Bắn rụng mặt trời (4)
Chương 1755: Bắn rụng mặt trời (5)
Chương 1756: Phải đối xử tốt với nàng

Chương 1757: Phải đối xử tốt với nàng (2)
Chương 1758: Phải đối xử tốt với nàng (3)
Chương 1759: Phải đối xử tốt với nàng (4)
Chương 1760: Để ta
Chương 1761: Để ta (2)
Chương 1762: Để ta (3)
Chương 1763: Để ta (4)
Chương 1764: Gậy ông đập lưng ông
Chương 1765: Gậy ông đập lưng ông (2)
Chương 1766: Gậy ông đập lưng ông (3)
Chương 1767: Gậy ông đập lưng ông (4)
Chương 1768: Hắn là Sở Tranh
Chương 1769: Hắn là Sở Tranh (2)
Chương 1770: Hắn là Sở Tranh (3)
Chương 1771: Hắn là Sở Tranh (4)
Chương 1772: Tử Sinh Hữu Mệnh
Chương 1773: Tử Sinh Hữu Mệnh (2)
Chương 1774: Tử Sinh Hữu Mệnh (3)
Chương 1775: Tử Sinh Hữu Mệnh (4)
Chương 1776: Vô Cực Đao Quân
Chương 1777: Vô Cực Đao Quân (2)
Chương 1778: Vô Cực Đao Quân (3)
Chương 1779: Vô Cực Đao Quân (4)
Chương 1780: Tinh Thần quyền ấn
Chương 1781: Tinh Thần quyền ấn (2)
Chương 1782: Tinh Thần quyền ấn (3)
Chương 1783: Tinh Thần quyền ấn (4)
Chương 1784: Thẻ thần chiêu nhất phẩm
Chương 1785: Thẻ thần chiêu nhất phẩm (2)
Chương 1786: Thẻ thần chiêu nhất phẩm (3)
Chương 1787: Thẻ thần chiêu nhất phẩm (4)
Chương 1788: Thảm bại
Chương 1789: Thảm bại (2)
Chương 1790: Thảm bại (3)
Chương 1791: Thảm bại (4)
Chương 1792: Hậu chiến
Chương 1793: Hậu chiến (2)
Chương 1794: Hậu chiến (3)
Chương 1795: Hậu chiến (4)
Chương 1796: Thiên hạ chấn động
Chương 1797: Thiên hạ chấn động (2)
Chương 1798: Thiên hạ chấn động (3)
Chương 1799: Thiên hạ chấn động (4)
Chương 1800: Mười hai Thần vệ

Chương 1801: Mười hai Thần vệ (2)
Chương 1802: Mười hai Thần vệ (3)
Chương 1803: Mười hai Thần vệ (4)
Chương 1804: Vang danh thiên hạ
Chương 1805: Vang danh thiên hạ (2)
Chương 1806: Vang danh thiên hạ (3)
Chương 1807: Vang danh thiên hạ (4)
Chương 1808: Cường hóa
Chương 1809: Cường hóa (2)
Chương 1810: Cường hóa (3)
Chương 1811: Cường hóa (4)
Chương 1812: Thần Tâm
Chương 1813: Thần Tâm (2)
Chương 1814: Thần Tâm (3)
Chương 1815: Thần Tâm (4)
Chương 1816: Giống như là cái bẫy
Chương 1817: Giống như là cái bẫy (2)
Chương 1818: Giống như là cái bẫy (3)
Chương 1819: Giống như là cái bẫy (4)
Chương 1820: Không thể tiêu tiền của cổ đông
Chương 1821: Không thể tiêu tiền của cổ đông (2)
Chương 1822: Không thể tiêu tiền của cổ đông (3)
Chương 1823: Không thể tiêu tiền của cổ đông (4)
Chương 1824: Không thể tiêu tiền của cổ đông (5)
Chương 1825: Lên cấp
Chương 1826: Lên cấp (2)
Chương 1827: Lên cấp (3)
Chương 1828: Lên cấp (4)
Chương 1829: Đây là thần linh
Chương 1830: Đây là thần linh (2)
Chương 1831: Đây là thần linh (3)
Chương 1832: Đây là thần linh (4)
Chương 1833: Đây là thần linh (5)
Chương 1834: Nghịch Thần lực
Chương 1835: Nghịch Thần lực (2)
Chương 1836: Nghịch Thần lực (3)
Chương 1837: Nghịch Thần lực (4)
Chương 1838: Thất Sát thần thủ
Chương 1839: Thất Sát thần thủ (2)
Chương 1840: Thất Sát thần thủ (3)
Chương 1841: Tâm Tưởng Sự Thành
Chương 1842: Tâm Tưởng Sự Thành (2)
Chương 1843: Tâm Tưởng Sự Thành (3)
Chương 1844: Song thánh truyền

Chương 1845: Song thánh truyền (2)
Chương 1846: Quả nhiên là Tần Mộc Ca
Chương 1847: Quả nhiên là Tần Mộc Ca (2)
Chương 1848: Lại rụng một cái thần thủ
Chương 1849: Lại rụng một cái thần thủ (2)
Chương 1850: Lại rụng một cái thần thủ (3)
Chương 1851: Lại rụng một cái thần thủ (4)
Chương 1852: Cải Thiên Hoán Địa
Chương 1853: Cải Thiên Hoán Địa (2)
Chương 1854: Quá lợi hại
Chương 1855: Quá lợi hại (2)
Chương 1856: Huyết mạch lên cấp
Chương 1857: Huyết mạch lên cấp (2)
Chương 1858: Huyết mạch lên cấp (3)
Chương 1859: Huyết mạch lên cấp (4)
Chương 1860: Đi nhìn trộm
Chương 1861: Đi nhìn trộm (2)
Chương 1862: Đi nhìn trộm (3)
Chương 1863: Đi nhìn trộm (4)
Chương 1864: Ngưng cương luyện sát
Chương 1865: Ngưng cương luyện sát (2)
Chương 1866: Ngưng cương luyện sát (3)
Chương 1867: Ngưng cương luyện sát (4)
Chương 1868: Sở Hi Thanh tham lam
Chương 1869: Sở Hi Thanh tham lam (2)
Chương 1870: Sở Hi Thanh tham lam (3)
Chương 1871: Sở Hi Thanh tham lam (4)
Chương 1872: Vì Vĩnh Hằng
Chương 1873: Vì Vĩnh Hằng (2)
Chương 1874: Vì Vĩnh Hằng (3)
Chương 1875: Vì Vĩnh Hằng (4)
Chương 1876: Vì Vĩnh Hằng (5)
Chương 1877: Chứng đạo Vĩnh Hằng?
Chương 1878: Chứng đạo Vĩnh Hằng? (2)
Chương 1879: Chứng đạo Vĩnh Hằng? (3)
Chương 1880: Chứng đạo Vĩnh Hằng? (4)
Chương 1881: Chứng đạo Vĩnh Hằng? (5)
Chương 1882: Vương giả trở về
Chương 1883: Vương giả trở về (2)
Chương 1884: Vương giả trở về (3)
Chương 1885: Vương giả trở về (4)
Chương 1886: Vương giả trở về (5)
Chương 1887: Vương giả trở về (6)
Chương 1888: Thê tử của Vô Cực Đao Quân

Chương 1889: Thê tử của Vô Cực Đao Quân (2)
Chương 1890: Thê tử của Vô Cực Đao Quân (3)
Chương 1891: Thê tử của Vô Cực Đao Quân (4)
Chương 1892: Thê tử của Vô Cực Đao Quân (5)
Chương 1893: Trấn Bắc đại tướng quân Sở Vân Vân
Chương 1894: Trấn Bắc đại tướng quân Sở Vân Vân (2)
Chương 1895: Trấn Bắc đại tướng quân Sở Vân Vân (3)
Chương 1896: Trấn Bắc đại tướng quân Sở Vân Vân (4)
Chương 1897: Ta không tin
Chương 1898: Ta không tin (2)
Chương 1899: Ta không tin (3)
Chương 1900: Ta không tin (4)
Chương 1901: Ta không tin (5)
Chương 1902: An Bắc quân là An Bắc quân của tổng soái
Chương 1903: An Bắc quân là An Bắc quân của tổng soái (2)
Chương 1904: An Bắc quân là An Bắc quân của tổng soái (3)
Chương 1905: An Bắc quân là An Bắc quân của tổng soái (4)
Chương 1906: An Bắc quân là An Bắc quân của tổng soái (5)
Chương 1907: Quân nghị
Chương 1908: Quân nghị (2)
Chương 1909: Quân nghị (3)
Chương 1910: Quân nghị (4)
Chương 1911: Quân nghị (5)
Chương 1912: Quân nghị (6)
Chương 1913: Chinh phạt Nghiêm Châu
Chương 1914: Chinh phạt Nghiêm Châu (2)
Chương 1915: Chinh phạt Nghiêm Châu (3)
Chương 1916: Chinh phạt Nghiêm Châu (4)
Chương 1917: Chinh phạt Nghiêm Châu (5)
Chương 1918: Chín đời Thiên đế
Chương 1919: Chín đời Thiên đế (2)
Chương 1920: Chín đời Thiên đế (3)
Chương 1921: Chín đời Thiên đế (4)
Chương 1922: Chín đời Thiên đế (5)
Chương 1923: Chúng ta có thể thắng
Chương 1924: Chúng ta có thể thắng (2)
Chương 1925: Chúng ta có thể thắng (3)
Chương 1926: Chúng ta có thể thắng (4)
Chương 1927: Chúng ta có thể thắng (5)
Chương 1928: Chúng ta có thể thắng (6)
Chương 1929: Thần Kính Thiên Đao
Chương 1930: Thần Kính Thiên Đao (2)
Chương 1931: Thần Kính Thiên Đao (3)
Chương 1932: Thần Kính Thiên Đao (4)

Chương 1933: Thần Kính Thiên Đao (5)
Chương 1934: Các ngươi nên quan tâm đến lực lượng của ta
Chương 1935: Các ngươi nên quan tâm đến lực lượng của ta (2)
Chương 1936: Các ngươi nên quan tâm đến lực lượng của ta (3)
Chương 1937: Các ngươi nên quan tâm đến lực lượng của ta (4)
Chương 1938: Các ngươi nên quan tâm đến lực lượng của ta (5)
Chương 1939: Các ngươi nên quan tâm đến lực lượng của ta (6)
Chương 1940: Hạt đào bằng sắt
Chương 1941: Hạt đào bằng sắt (2)
Chương 1942: Hạt đào bằng sắt (3)
Chương 1943: Hạt đào bằng sắt (4)
Chương 1944: Hạt đào bằng sắt (5)
Chương 1945: Hạt đào bằng sắt (6)
Chương 1946: Thời gian không chờ người
Chương 1947: Thời gian không chờ người (2)
Chương 1948: Thời gian không chờ người (3)
Chương 1949: Thời gian không chờ người (4)
Chương 1950: Thời gian không chờ người (5)
Chương 1951: Thời gian không chờ người (6)
Chương 1952: Sau chiến
Chương 1953: Sau chiến (2)
Chương 1954: Sau chiến (3)
Chương 1955: Sau chiến (4)
Chương 1956: Chân chính sau chiến
Chương 1957: Chân chính sau chiến (2)
Chương 1958: Chân chính sau chiến (3)
Chương 1959: Chân chính sau chiến (4)
Chương 1960 - Chân chính sau chiến (5)
Chương 1961 - Hắn là người sao?
Chương 1962 - Hắn là người sao? (2)
Chương 1963 - Hắn là người sao? (3)
Chương 1964 - Hắn là người sao? (4)
Chương 1965 - Hắn là người sao? (5)
Chương 1966 - Long Hổ Kim Đan
Chương 1967 - Long Hổ Kim Đan (2)
Chương 1968 - Long Hổ Kim Đan (3)
Chương 1969 - Long Hổ Kim Đan (4)
Chương 1970 - Ta càng mạnh cũng càng cứng hơn
Chương 1971 - Ta càng mạnh cũng càng cứng hơn (2)
Chương 1972 - Ta càng mạnh cũng càng cứng hơn (3)
Chương 1973 - Ta càng mạnh cũng càng cứng hơn (4)
Chương 1974 - Ta càng mạnh cũng càng cứng hơn (5)
Chương 1975 - Chân Linh
Chương 1976 - Chân Linh (2)

Chương 1977 - Chân Linh (3)
Chương 1978 - Chân Linh (4)
Chương 1979 - Chân Linh (5)
Chương 1980 - Thực lực tăng mạnh
Chương 1981 - Thực lực tăng mạnh (2)
Chương 1982 - Thực lực tăng mạnh (3)
Chương 1983 - Thực lực tăng mạnh (4)
Chương 1984 - Thần âm x Thần Dương
Chương 1985 - Thần âm x Thần Dương (2)
Chương 1986 - Thần âm x Thần Dương (3)
Chương 1987 - Thần âm x Thần Dương (4)
Chương 1988 - Thần âm x Thần Dương (5)
Chương 1989 - Ngươi lại dám lừa ta!
Chương 1990 - Ngươi lại dám lừa ta! (2)
Chương 1991 - Ngươi lại dám lừa ta! (3)
Chương 1992 - Ngươi lại dám lừa ta! (4)
Chương 1993 - Ngươi lại dám lừa ta! (5)
Chương 1994 - Thức thứ ba
Chương 1995 - Thức thứ ba (2)
Chương 1996 - Thức thứ ba (3)
Chương 1997 - Thức thứ ba (4)
Chương 1998 - Thức thứ ba (5)
Chương 1999 - Song đao song giáp
Chương 2000 - Song đao song giáp (2)
Chương 2001 - Song đao song giáp (3)
Chương 2002 - Song đao song giáp (4)
Chương 2003 - Song đao song giáp (5)
Chương 2004 - Thiên Đạo Thạch Lâm
Chương 2005 - Thiên Đạo Thạch Lâm (2)
Chương 2006 - Thiên Đạo Thạch Lâm (3)
Chương 2007 - Thiên Đạo Thạch Lâm (4)
Chương 2008 - Thiên Đạo Thạch Lâm (5)
Chương 2009 - Song tu
Chương 2010 - Song tu (2)
Chương 2011 - Song tu (3)
Chương 2012 - Song tu (4)
Chương 2013 - Chiến
Chương 2014 - Chiến (2)
Chương 2015 - Chiến (3)
Chương 2016 - Chiến (4)
Chương 2017 - Chiến (5)
Chương 2018 - Sở Hi Thanh vượt xa quá khứ
Chương 2019 - Sở Hi Thanh vượt xa quá khứ (2)
Chương 2020 - Sở Hi Thanh vượt xa quá khứ (3)

Chương 2021 - Sở Hi Thanh vượt xa quá khứ (4)
Chương 2022 - Sở Hi Thanh vượt xa quá khứ (5)
Chương 2023 - Hạng 21 Thiên Bảng?
Chương 2024 - Hạng 21 Thiên Bảng? (2)
Chương 2025 - Hạng 21 Thiên Bảng? (3)
Chương 2026 - Hạng 21 Thiên Bảng? (4)
Chương 2027 - Hạng 21 Thiên Bảng? (5)
Chương 2028 - Hỏi qua đao của ta!
Chương 2029 - Hỏi qua đao của ta! (2)
Chương 2030 - Hỏi qua đao của ta! (3)
Chương 2031 - Hỏi qua đao của ta! (4)
Chương 2032 - Hỏi qua đao của ta! (5)
Chương 2033 - Sở lang
Chương 2034 - Sở lang (2)
Chương 2035 - Sở lang (3)
Chương 2036 - Sở lang (4)
Chương 2037 - Sở lang (5)
Chương 2038 - Thần Dương x Thần m
Chương 2039 - Thần Dương x Thần âm (2)
Chương 2040 - Thần Dương x Thần âm (3)
Chương 2041 - Thần Dương x Thần âm (4)
Chương 2042 - Thần Dương x Thần âm (5)
Chương 2043 - Thần Dương x Thần âm (6)
Chương 2044 - Vấn tỷ tỷ kỳ quái
Chương 2045 - Vấn tỷ tỷ kỳ quái (2)
Chương 2046 - Vấn tỷ tỷ kỳ quái (3)
Chương 2047 - Vấn tỷ tỷ kỳ quái (4)
Chương 2048 - Vấn tỷ tỷ kỳ quái (5)
Chương 2049 - Thừa lúc vắng mà vào
Chương 2050 - Thừa lúc vắng mà vào (2)
Chương 2051 - Thừa lúc vắng mà vào (3)
Chương 2052 - Thừa lúc vắng mà vào (4)
Chương 2053 - Thừa lúc vắng mà vào (5)
Chương 2054 - Muốn ta chết trong tu la tràng? Đừng hòng!
Chương 2055 - Muốn ta chết trong tu la tràng? Đừng hòng! (2)
Chương 2056 - Muốn ta chết trong tu la tràng? Đừng hòng! (3)
Chương 2057 - Muốn ta chết trong tu la tràng? Đừng hòng! (4)
Chương 2058 - Muốn ta chết trong tu la tràng? Đừng hòng! (5)
Chương 2059 - Ngươi là của ta
Chương 2060 - Ngươi là của ta (2)
Chương 2061 - Ngươi là của ta (3)
Chương 2062 - Ngươi là của ta (4)
Chương 2063 - Cuộc chiến Gần Thần
Chương 2064 - Cuộc chiến Gần Thần (2)

Chương 2065 - Cuộc chiến Gần Thần (3)
Chương 2066 - Cuộc chiến Gần Thần (4)
Chương 2067 - Cuộc chiến Gần Thần (5)
Chương 2068 - Chỉ dụ của Xiển Chân
Chương 2069 - Chỉ dụ của Xiển Chân (2)
Chương 2070 - Chỉ dụ của Xiển Chân (3)
Chương 2071 - Chỉ dụ của Xiển Chân (4)
Chương 2072 - Thiên Đạo Thạch Lâm hỗn loạn
Chương 2073 - Thiên Đạo Thạch Lâm hỗn loạn (2)
Chương 2074 - Thiên Đạo Thạch Lâm hỗn loạn (3)
Chương 2075 - Thiên Đạo Thạch Lâm hỗn loạn (4)
Chương 2076 - Thiên Đạo Thạch Lâm hỗn loạn (5)
Chương 2077 - Bạch tuộc nướng
Chương 2078 - Bạch tuộc nướng (2)
Chương 2079 - Bạch tuộc nướng (3)
Chương 2080 - Bạch tuộc nướng (4)
Chương 2081 - Quyết chí tiến lên
Chương 2082 - Quyết chí tiến lên (2)
Chương 2083 - Quyết chí tiến lên (3)
Chương 2084 - Quyết chí tiến lên (4)
Chương 2085 - Quyết chí tiến lên (5)
Chương 2086 - Giết sạch
Chương 2087 - Giết sạch (2)
Chương 2088 - Giết sạch (3)
Chương 2089 - Giết sạch (4)
Chương 2090 - Giết sạch (5)
Chương 2091 - Nghĩ Hóa Thần m
Chương 2092 - Nghĩ Hóa Thần âm (2)
Chương 2093 - Nghĩ Hóa Thần âm (3)
Chương 2094 - Nghĩ Hóa Thần âm (4)
Chương 2095 - Nghĩ Hóa Thần âm (5)
Chương 2096 - Che cổ tuyệt kim
Chương 2097 - Che cổ tuyệt kim (2)
Chương 2098 - Che cổ tuyệt kim (3)
Chương 2099 - Che cổ tuyệt kim (4)
Chương 2100 - Che cổ tuyệt kim (5)
Chương 2101 - Đóng băng
Chương 2102 - Đóng băng (2)
Chương 2103 - Đóng băng (3)
Chương 2104 - Đóng băng (4)
Chương 2105 - Thời cơ
Chương 2106 - Thời cơ (2)
Chương 2107 - Thời cơ (3)
Chương 2108 - Thời cơ (4)

Chương 2109 - Song Chân Linh
Chương 2110 - Song Chân Linh (2)
Chương 2111 - Song Chân Linh (3)
Chương 2112 - Song Chân Linh (4)
Chương 2113 - Song Chân Linh (5)
Chương 2114 - Quyết thắng
Chương 2115 - Quyết thắng (2)
Chương 2116 - Quyết thắng (3)
Chương 2117 - Quyết thắng (4)
Chương 2118 - Quyết thắng (5)
Chương 2119 - Con hổ không dễ ăn
Chương 2120 - Con hổ không dễ ăn (2)
Chương 2121 - Con hổ không dễ ăn (3)
Chương 2122 - Con hổ không dễ ăn (4)
Chương 2123 - Sau đó
Chương 2124 - Sau đó (2)
Chương 2125 - Sau đó (3)
Chương 2126 - Sau đó (4)
Chương 2127 - Sau đó (5)
Chương 2128 - Lấy máu ngươi
Chương 2129 - Lấy máu ngươi (2)
Chương 2130 - Lấy máu ngươi (3)
Chương 2131 - Lấy máu ngươi (4)
Chương 2132 - Lên cấp
Chương 2133 - Lên cấp (2)
Chương 2134 - Lên cấp (3)
Chương 2135 - Lên cấp (4)
Chương 2136 - Tam phẩm thượng
Chương 2137 - Tam phẩm thượng (2)
Chương 2138 - Tam phẩm thượng (3)
Chương 2139 - Tam phẩm thượng (4)
Chương 2140 - Tăng lên
Chương 2141 - Tăng lên (2)
Chương 2142 - Tăng lên (3)
Chương 2143 - Tăng lên (4)
Chương 2144 - Tăng lên (5)
Chương 2145 - Bí ẩn cực dương cực âm
Chương 2146 - Bí ẩn cực dương cực âm (2)
Chương 2147 - Bí ẩn cực dương cực âm (3)
Chương 2148 - Bí ẩn cực dương cực âm (4)
Chương 2149 - Thân như thiên đạo
Chương 2150 - Thân như thiên đạo (2)
Chương 2151 - Thân như thiên đạo (3)
Chương 2152 - Thù dai

Chương 2153 - Thù dai (2)
Chương 2154 - Thù dai (3)
Chương 2155 - Thù dai (4)
Chương 2156 - Cuộc chiến hoàng cung
Chương 2157 - Cuộc chiến hoàng cung (2)
Chương 2158 - Cuộc chiến hoàng cung (3)
Chương 2159 - Cuộc chiến hoàng cung (4)
Chương 2160 - Cuộc chiến hoàng cung (5)
Chương 2161 - Thiên ý
Chương 2162 - Thiên ý (2)
Chương 2163 - Thiên ý (3)
Chương 2164 - Thiên ý (4)
Chương 2165 - Thiên ý (5)
Chương 2166 - Bí mật
Chương 2167 - Bí mật (2)
Chương 2168 - Bí mật (3)
Chương 2169 - Bí mật (4)
Chương 2170 - Chiến thần bất bại
Chương 2171 - Chiến thần bất bại (2)
Chương 2172 - Chiến thần bất bại (3)
Chương 2173 - Chiến thần bất bại (4)
Chương 2174 - Chiến thần bất bại (5)
Chương 2175 - âm dương một thể
Chương 2176 - âm dương một thể (2)
Chương 2177 - âm dương một thể (3)
Chương 2178 - âm dương một thể (4)
Chương 2179 - Lăng Bá Võ Vương
Chương 2180 - Lăng Bá Võ Vương (2)
Chương 2181 - Lăng Bá Võ Vương (3)
Chương 2182 - Lăng Bá Võ Vương (4)
Chương 2183 - Hối hận không kịp
Chương 2184 - Hối hận không kịp (2)
Chương 2185 - Hối hận không kịp (3)
Chương 2186 - Hối hận không kịp (4)
Chương 2187 - Áo cưới
Chương 2188 - Áo cưới (2)
Chương 2189 - Áo cưới (3)
Chương 2190 - Áo cưới (4)
Chương 2191 - Cờ thủ
Chương 2192 - Cờ thủ (2)
Chương 2193 - Cờ thủ (3)
Chương 2194 - Cờ thủ (4)
Chương 2195 - Thú vị rồi đây
Chương 2196 - Thú vị rồi đây (2)

Chương 2197 - Thú vị rồi đây (3)
Chương 2198 - Ngu xuẩn
Chương 2199 - Ngu xuẩn (2)
Chương 2200 - Ngu xuẩn (3)
Chương 2201 - Ngu xuẩn (4)
Chương 2202 - Quá muộn
Chương 2203 - Quá muộn (2)
Chương 2204 - Quá muộn (3)
Chương 2205 - Quá muộn (4)
Chương 2206 - Cuộc chiến Thương Khung Sơn
Chương 2207 - Cuộc chiến Thương Khung Sơn (2)
Chương 2208 - Cuộc chiến Thương Khung Sơn (3)
Chương 2209 - Cuộc chiến Thương Khung Sơn (4)
Chương 2210 - Cuộc chiến Thương Khung Sơn (5)
Chương 2211 - Thần Ý Đao Lâm
Chương 2212 - Thần Ý Đao Lâm (2)
Chương 2213 - Thần Ý Đao Lâm (3)
Chương 2214 - Thần Ý Đao Lâm (4)
Chương 2215 - Thần Ý Đao Lâm (5)
Chương 2216 - Trò giỏi hơn thầy
Chương 2217 - Trò giỏi hơn thầy (2)
Chương 2218 - Trò giỏi hơn thầy (3)
Chương 2219 - Trò giỏi hơn thầy (4)
Chương 2220 - Mưu đồ tham thiên
Chương 2221 - Mưu đồ tham thiên (2)
Chương 2222 - Mưu đồ tham thiên (3)
Chương 2223 - Mưu đồ tham thiên (4)
Chương 2224 - Mưu đồ tham thiên (5)
Chương 2225 - Chăn nuôi
Chương 2226 - Chăn nuôi (2)
Chương 2227 - Chăn nuôi (3)
Chương 2228 - Chăn nuôi (4)
Chương 2229 - Điểm thiên nguyên
Chương 2230 - Điểm thiên nguyên (2)
Chương 2231 - Điểm thiên nguyên (3)
Chương 2232 - Điểm thiên nguyên (4)
Chương 2233 - Điểm thiên nguyên (5)
Chương 2234 - Căn nguyên của Hỗn Độn
Chương 2235 - Căn nguyên của Hỗn Độn (2)
Chương 2236 - Căn nguyên của Hỗn Độn (3)
Chương 2237 - Căn nguyên của Hỗn Độn (4)
Chương 2238 - Lên cấp
Chương 2239 - Lên cấp (2)
Chương 2240 - Lên cấp (3)

Chương 2241 - Lên cấp (4)
Chương 2242 - Lên cấp (5)
Chương 2243 - Thi khôi hoàn mỹ
Chương 2244 - Thi khôi hoàn mỹ (2)
Chương 2245 - Thi khôi hoàn mỹ (3)
Chương 2246 - Thi khôi hoàn mỹ (4)
Chương 2247 - Gần Thần
Chương 2248 - Gần Thần (2)
Chương 2249 - Gần Thần (3)
Chương 2250 - Gần Thần (4)
Chương 2251 - Thánh hoàng
Chương 2252 - Thánh hoàng (2)
Chương 2253 - Thánh hoàng (3)
Chương 2254 - Thánh hoàng (4)
Chương 2255 - Thánh hoàng (5)
Chương 2256 - Dữ liệu lên cấp
Chương 2257 - Dữ liệu lên cấp (2)
Chương 2258 - Dữ liệu lên cấp (3)
Chương 2259 - Giữ lại có ích gì
Chương 2260 - Giữ lại có ích gì (2)
Chương 2261 - Giữ lại có ích gì (3)
Chương 2262 - Giữ lại có ích gì (4)
Chương 2263 - Chạy mau
Chương 2264 - Chạy mau (2)
Chương 2265 - Chạy mau (3)
Chương 2266 - Chạy mau (4)
Chương 2267 - Đao Thần
Chương 2268 - Đao Thần (2)
Chương 2269 - Đao Thần (3)
Chương 2270 - Đao Thần (4)
Chương 2271 - Bàn Cổ Huyết Nguyên
Chương 2272 - Bàn Cổ Huyết Nguyên (2)
Chương 2273 - Bàn Cổ Huyết Nguyên (3)
Chương 2274 - Bàn Cổ Huyết Nguyên (4)
Chương 2275 - Cùng tru diệt
Chương 2276 - Cùng tru diệt (2)
Chương 2277 - Cùng tru diệt (3)
Chương 2278 - Cùng tru diệt (4)
Chương 2279 - Nam Cực Trường Sinh
Chương 2280 - Nam Cực Trường Sinh (2)
Chương 2281 - Nam Cực Trường Sinh (3)
Chương 2282 - Nam Cực Trường Sinh (4)
Chương 2283 - Thiên đế đời đầu
Chương 2284 - Thiên đế đời đầu (2)

Chương 2285 - Thiên đế đời đầu (3)
Chương 2286 - Thiên đế đời đầu (4)
Chương 2287 - Như Ý Đao
Chương 2288 - Như Ý Đao (2)
Chương 2289 - Như Ý Đao (3)
Chương 2290 - Như Ý Đao (4)
Chương 2291 - Đứng đầu Thiên Bảng
Chương 2292 - Đứng đầu Thiên Bảng (2)
Chương 2293 - Đứng đầu Thiên Bảng (3)
Chương 2294 - Đứng đầu Thiên Bảng (4)
Chương 2295 - Hậu cung
Chương 2296 - Hậu cung (2)
Chương 2297 - Hậu cung (3)
Chương 2298 - Hậu cung (4)
Chương 2299 - Nghịch lưu
Chương 2300 - Nghịch lưu (2)
Chương 2301 - Nghịch lưu (3)
Chương 2302 - Nghịch lưu (4)
Chương 2303 - Chơi lớn
Chương 2304 - Chơi lớn (2)
Chương 2305 - Chơi lớn (3)
Chương 2306 - Chơi lớn (4)
Chương 2307 - Tái tạo
Chương 2308 - Tái tạo (2)
Chương 2309 - Tái tạo (3)
Chương 2310 - Tái tạo (4)
Chương 2311 - Ép giết
Chương 2312 - Ép giết (2)
Chương 2313 - Ép giết (3)
Chương 2314 - Ép giết (4)
Chương 2315 - Nhân quân
Chương 2316 - Nhân quân (2)
Chương 2317 - Nhân quân (3)
Chương 2318 - Nhân quân (4)
Chương 2319 - Con mồi
Chương 2320 - Con mồi (2)
Chương 2321 - Con mồi (3)
Chương 2322 - Con mồi (4)
Chương 2323 - Thật giả
Chương 2324 - Thật giả (2)
Chương 2325 - Thật giả (3)
Chương 2326 - Thật giả (4)
Chương 2327 - Nhận thì ngại
Chương 2328 - Nhận thì ngại (2)

Chương 2329 - Nhận thì ngại (3)
Chương 2330 - Nhận thì ngại (4)
Chương 2331 - Trước khi lên cấp
Chương 2332 - Trước khi lên cấp (2)
Chương 2333 - Trước khi lên cấp (3)
Chương 2334 - Trước khi lên cấp (4)
Chương 2335 - Nhị phẩm thượng
Chương 2336 - Nhị phẩm thượng (2)
Chương 2337 - Nhị phẩm thượng (3)
Chương 2338 - Nhị phẩm thượng (4)
Chương 2339 - Điều Đình Tạo Hóa
Chương 2340 - Điều Đình Tạo Hóa (2)
Chương 2341 - Điều Đình Tạo Hóa (3)
Chương 2342 - Điều Đình Tạo Hóa (4)
Chương 2343 - Hắn đến rồi
Chương 2344 - Hắn đến rồi (2)
Chương 2345 - Hắn đến rồi (3)
Chương 2346 - Hắn đến rồi (4)
Chương 2347 - Trừng ai kẻ đó chết
Chương 2348 - Trừng ai kẻ đó chết (2)
Chương 2349 - Trừng ai kẻ đó chết (3)
Chương 2350 - Trừng ai kẻ đó chết (4)
Chương 2351 - Ai cũng không đánh nổi
Chương 2352 - Ai cũng không đánh nổi (2)
Chương 2353 - Ai cũng không đánh nổi (3)
Chương 2354 - Ai cũng không đánh nổi (4)
Chương 2355 - Sâu không lường được
Chương 2356 - Sâu không lường được (2)
Chương 2357 - Sâu không lường được (3)
Chương 2358 - Sâu không lường được (4)
Chương 2359 - Như Ý Như Ý
Chương 2360 - Như Ý Như Ý (2)
Chương 2361 - Như Ý Như Ý (3)
Chương 2362 - Như Ý Như Ý (4)
Chương 2363 - Thần chiến
Chương 2364 - Thần chiến (2)
Chương 2365 - Thần chiến (3)
Chương 2366 - Thần chiến (4)
Chương 2367 - Một đao nhân quả
Chương 2368 - Một đao nhân quả (2)
Chương 2369 - Một đao nhân quả (3)
Chương 2370 - Một đao nhân quả (4)
Chương 2371 - Lấy thiên địa vạn vật làm đao
Chương 2372 - Lấy thiên địa vạn vật làm đao (2)

Chương 2373 - Lấy thiên địa vạn vật làm đao (3)
Chương 2374 - Lấy thiên địa vạn vật làm đao (4)
Chương 2375 - Chém
Chương 2376 - Chém (2)
Chương 2377 - Chém (3)
Chương 2378 - Chém (4)
Chương 2379 - Chém (5)
Chương 2380 - Tham lam
Chương 2381 - Tham lam (2)
Chương 2382 - Minh hoàng
Chương 2383 - Minh hoàng (2)
Chương 2384 - Minh hoàng (3)
Chương 2385 - Minh hoàng (4)
Chương 2386 - Minh hoàng (5)
Chương 2387 - Thức thứ mười
Chương 2388 - Thức thứ mười (2)
Chương 2389 - Thức thứ mười (3)
Chương 2390 - Xuất đao! Chư Thần Hoàng Hôn!
Chương 2391 - Xuất đao! Chư Thần Hoàng Hôn! (2)
Chương 2392 - Xuất đao! Chư Thần Hoàng Hôn! (3)
Chương 2393 - Xuất đao! Chư Thần Hoàng Hôn! (4)
Chương 2394 - Xuất đao! Chư Thần Hoàng Hôn! (5)
Chương 2395 - Cơ hội
Chương 2396 - Cơ hội (2)
Chương 2397 - Cơ hội (3)
Chương 2398 - Ở đâu
Chương 2399 - Ở đâu (2)
Chương 2400 - Ở đâu (3)
Chương 2401 - Ở đâu (4)
Chương 2402 - Hắn chém thật
Chương 2403 - Hắn chém thật (2)
Chương 2404 - Hắn chém thật (3)
Chương 2405 - Hắn chém thật (4)
Chương 2406 - Thiên bi
Chương 2407 - Thiên bi (2)
Chương 2408 - Thiên bi (3)
Chương 2409 - Chúc Thần
Chương 2410 - Chúc Thần (2)
Chương 2411 - Chúc Thần (3)
Chương 2412 - Bắc Lạc Sư Môn
Chương 2413 - Bắc Lạc Sư Môn (2)
Chương 2414 - Bắc Lạc Sư Môn (3)
Chương 2415 - Chờ mong
Chương 2416 - Chờ mong (2)

Chương 2417 - Chờ mong (3)
Chương 2418 - Đăng thần
Chương 2419 - Đăng thần (2)
Chương 2420 - Đăng thần (3)
Chương 2421 - Thánh Giả
Chương 2422 - Thánh Giả (2)
Chương 2423 - Thánh Giả (3)
Chương 2424 - Đế quân
Chương 2425 - Đế quân (2)
Chương 2426 - Đế quân (3)
Chương 2427 - Đế nhãn
Chương 2428 - Đế nhãn (2)
Chương 2429 - Đế nhãn (3)
Chương 2430 - Hư Thần
Chương 2431 - Hư Thần (2)
Chương 2432 - Hư Thần (3)
Chương 2433 - Mạnh Chương
Chương 2434 - Mạnh Chương (2)
Chương 2435 - Mạnh Chương (3)
Chương 2436 - Thái Nhất
Chương 2437 - Thái Nhất (2)
Chương 2438 - Thái Nhất (3)
Chương 2439 - Kính Phản Càn Khôn
Chương 2440 - Kính Phản Càn Khôn (2)
Chương 2441 - Kính Phản Càn Khôn (3)
Chương 2442 - Đao Thần
Chương 2443 - Đao Thần (2)
Chương 2444 - Đao Thần (3)
Chương 2445 - Luân hồi
Chương 2446 - Luân hồi (2)
Chương 2447 - Luân hồi (3)
Chương 2448 - Luân hồi (4)
Chương 2449 - Bảo khố ra sức
Chương 2450 - Bảo khố ra sức (2)
Chương 2451 - Vui mừng
Chương 2452 - Vui mừng (2)
Chương 2453 - Vui mừng (3)
Chương 2454 - Tiệt Thiên Kiếm
Chương 2455 - Tiệt Thiên Kiếm (2)
Chương 2456 - Tiệt Thiên Kiếm (3)
Chương 2457 - Tiết Thần Bi
Chương 2458 - Tiết Thần Bi (2)
Chương 2459 - Lên cấp nhất phẩm
Chương 2460 - Lên cấp nhất phẩm (2)

Chương 2461 - Lên cấp nhất phẩm (3)
Chương 2462 - Vĩnh Hằng chi môn
Chương 2463 - Vĩnh Hằng chi môn (2)
Chương 2464 - Vĩnh Hằng chi môn (3)
Chương 2465 - Nhai Tí Thánh Chủ
Chương 2466 - Nhai Tí Thánh Chủ (2)
Chương 2467 - Thiên đạo
Chương 2468 - Thiên đạo (2)
Chương 2469 - Thiên đạo (3)
Chương 2470 - Thiên đạo (4)
Chương 2471 - Như Ý
Chương 2472 - Như Ý (2)
Chương 2473 - Tuế Thần
Chương 2474 - Tuế Thần (2)
Chương 2475 - Ta là Trường Sinh
Chương 2476 - Ta là Trường Sinh (2)
Chương 2477 - Ta là Trường Sinh (3)
Chương 2478 - Chính thống
Chương 2479 - Chính thống (2)
Chương 2480 - Chính thống (3)
Chương 2481 - âm Dương
Chương 2482 - âm Dương (2)
Chương 2483 - Nghi hoặc
Chương 2484 - Nghi hoặc (2)
Chương 2485 - Nghi hoặc (3)
Chương 2486 - Ăn sạch Sở Vân Vân
Chương 2487 - Ăn sạch Sở Vân Vân (2)
Chương 2488 - Ăn sạch Sở Vân Vân (3)
Chương 2489 - Càng hơn song tu
Chương 2490 - Càng hơn song tu (2)
Chương 2491 - Huyết mạch
Chương 2492 - Huyết mạch (2)
Chương 2493 - Bạch Linh Hi thật giả
Chương 2494 - Bạch Linh Hi thật giả (2)
Chương 2495 - Nhất phẩm thượng
Chương 2496 - Nhất phẩm thượng (2)
Chương 2497 - Trời giúp
Chương 2498 - Trời giúp (2)
Chương 2499 - Mười ngày nhập ma
Chương 2500 - Mười ngày nhập ma (2)
Chương 2501 - Không có sơ hở nào
Chương 2502 - Không có sơ hở nào (2)
Chương 2503 - Vô địch vô song
Chương 2504 - Vô địch vô song (2)

Chương 2505 - Đao Thần lâm thế
Chương 2506 - Đao Thần lâm thế (2)
Chương 2507 - Thiên Đạo Thần Nguyên
Chương 2508 - Thiên Đạo Thần Nguyên (2)
Chương 2509 - Biết gì nói nấy
Chương 2510 - Biết gì nói nấy (2)
Chương 2511 - Căn bản
Chương 2512 - Căn bản (2)
Chương 2513 - Ngân Hà chi chủ
Chương 2514 - Ngân Hà chi chủ (2)
Chương 2515 - Sợ chưa?
Chương 2516 - Sợ chưa? (2)
Chương 2517 - Tranh đấu
Chương 2518 - Tranh đấu (2)
Chương 2519 - Như Ý Thánh Chủ
Chương 2520 - Như Ý Thánh Chủ (2)
Chương 2521 - Bổ Thiên Thạch
Chương 2522 - Bổ Thiên Thạch (2)
Chương 2523 - Nghi thức hỗn độn
Chương 2524 - Nghi thức hỗn độn (2)
Chương 2525 - Huyết tính
Chương 2526 - Huyết tính (2)
Chương 2527 - Quyết tử
Chương 2528 - Quyết tử (2)
Chương 2529 - Chúng thề
Chương 2530 - Chúng thề (2)
Chương 2531 - Nuốt
Chương 2532 - Nuốt (2)
Chương 2533 - Nguyên chất
Chương 2534 - Nguyên chất (2)
Chương 2535 - Hủy Diệt chi chủ
Chương 2536 - Hủy Diệt chi chủ (2)
Chương 2537 - Tan tác
Chương 2538 - Tan tác (2)
Chương 2539 - Tạo hóa
Chương 2540 - Tạo hóa (2)
Chương 2541 - Tái tạo
Chương 2542 - Tái tạo (2)
Chương 2543 - Một nửa
Chương 2544 - Một nửa (2)
Chương 2545 - âm Dương
Chương 2546 - âm Dương (2)
Chương 2547 - Đốt trời
Chương 2548 - Đốt trời (2)

Chương 2549 - Combo Chí Tôn
Chương 2550 - Combo Chí Tôn (2)
Chương 2551 - Thần vẫn
Chương 2552 - Thần vẫn (2)
Chương 2553 - Mây máu
Chương 2554 - Mây máu (2)
Chương 2555 - Có nhớ?
Chương 2556 - Có nhớ? (2)
Chương 2557 - Nghịch vị
Chương 2558 - Nghịch vị (2)
Chương 2559 - Duy nhất
Chương 2560 - Duy nhất (2)
Chương 2561 - Nghi thức
Chương 2562 - Nghi thức (2)
Chương 2563 - Ý nghĩ kỳ lạ
Chương 2564 - Ý nghĩ kỳ lạ (2)
Chương 2565 - Người thắng
Chương 2566 - Người thắng (2)
Chương 2567 - Thiên Đạo Thần Thân
Chương 2568 - Thiên Đạo Thần Thân (2)
Chương 2569 - Suy đoán
Chương 2570 - Suy đoán (2)
Chương 2571 - Xuất thế
Chương 2572 - Xuất thế
Chương 2573 - Đế Oa
Chương 2574 - Đế Oa (2)
Chương 2575 - Chân Như
Chương 2576 - Chân Như (2)
Chương 2577 - Thần Tâm Như Ý
Chương 2578 - Thần Tâm Như Ý (2)
Chương 2579 - Ép giết
Chương 2580 - Ép giết (2)
Chương 2581 - Thay thế
Chương 2582 - Thay thế (2)
Chương 2583 - Binh khí đối thần
Chương 2584 - Binh khí đối thần (2)
Chương 2585 - Bàn Cổ tinh hồn
Chương 2586 - Bàn Cổ tinh hồn (2)
Chương 2587 - Chìa khóa Tạo Hóa
Chương 2588 - Chìa khóa Tạo Hóa (2)
Chương 2589 - Minh ước
Chương 2590 - Minh ước (2)
Chương 2591 - Ước hẹn
Chương 2592 - Ước hẹn (2)

Chương 2593 - Đao thứ hai mươi chín
Chương 2594 - Đao thứ hai mươi chín (2)
Chương 2595 - U Huỳnh Chúc Chiếu
Chương 2596 - U Huỳnh Chúc Chiếu (2)
Chương 2597 - Hoán nhật
Chương 2598 - Hoán nhật (2)
Chương 2599 - Thân hóa mặt trời
Chương 2600 - Thân hóa mặt trời (2)
Chương 2601 - Minh giới cộng chủ
Chương 2602 - Minh giới cộng chủ (2)
Chương 2603 - Sinh con
Chương 2604 - Sinh con (2)
Chương 2605 - Bạn cũ
Chương 2606 - Bạn cũ (2)
Chương 2607 - Tụ bảo
Chương 2608 - Tụ bảo (2)
Chương 2609 - Xem trò vui trước khi chết
Chương 2610 - Xem trò vui trước khi chết (2)
Chương 2611 - Chào hỏi
Chương 2612 - Chào hỏi (2)
Chương 2613 - Ta muốn thiên địa tàn tạ khắp nơi
Chương 2614 - Ta muốn thiên địa tàn tạ khắp nơi (2)
Chương 2615 - Tam tai bát nạn
Chương 2616 - Tam tai bát nạn (2)
Chương 2617 - Lây thi độc
Chương 2618 - Lây thi độc (2)
Chương 2619 - Lòng người
Chương 2620 - Lòng người (2)
Chương 2621 - Mê hoặc
Chương 2622 - Mê hoặc (2)
Chương 2623 - Bắt đầu Vĩnh Hằng
Chương 2624 - Bắt đầu Vĩnh Hằng (2)
Chương 2625 - Thiên kinh địa nghĩa
Chương 2626 - Thiên kinh địa nghĩa (2)
Chương 2627 - Gây chiến
Chương 2628 - Gây chiến (2)
Chương 2629 - Mạnh mẽ
Chương 2630 - Mạnh mẽ (2)
Chương 2631 - Hư vô
Chương 2632 - Hư vô (2)
Chương 2633 - Cùng bước vào Vĩnh Hằng
Chương 2634 - Cùng bước vào Vĩnh Hằng (2)
Chương 2635 - Mấu chốt
Chương 2636 - Mấu chốt (2)

Chương 2637 - Hắc thủ
Chương 2638 - Hắc thủ (2)
Chương 2639 - Kể chuyện
Chương 2640 - Kể chuyện (2)
Chương 2641 - Xạ Nhật
Chương 2642 - Xạ Nhật (2)
Chương 2643 - Thần vọng
Chương 2644 - Thần Vọng (2)
Chương 2645 - Mâu thuẫn
Chương 2646 - Mâu thuẫn (2)
Chương 2647 - Tất thắng
Chương 2648 - Tất thắng (2)
Chương 2649 - Bách điểu chi vương
Chương 2650 - Bách điểu chi vương (2)
Chương 2651 - Kết quả
Chương 2652 - Kết quả (2)
Chương 2653 - Bùng phát
Chương 2654 - Bùng phát (2)
Chương 2655 - Đi chết
Chương 2656 - Đi chết (2)
Chương 2657 - Phản bội
Chương 2658 - Phản bội (2)
Chương 2659 - Hẳn phải chết
Chương 2660 - Hẳn phải chết (2)
Chương 2661 - Như Ý
Chương 2662 - Như Ý (2)
Chương 2663 - Tam sinh vạn vật
Chương 2664 - Tam sinh vạn vật (2)
Chương 2665 - Ngụy nguyên chất
Chương 2666 - Ngụy nguyên chất (2)
Chương 2667 - Lĩnh vực Tạo Hóa
Chương 2668 - Lĩnh vực Tạo Hóa (2)
Chương 2669 - Song Nhật
Chương 2670 - Song Nhật (2)
Chương 2671 - Dò đường cho ta
Chương 2672 - Dò đường cho ta (2)
Chương 2673 - Khai Thiên
Chương 2674 - Khai Thiên (2)
Chương 2675 - Ta nói
Chương 2676 - Ta nói (2)
Chương 2677 - Quan chiến
Chương 2678 - Quan chiến (2)
Chương 2679 - Chân tướng
Chương 2680 - Chân tướng (2)

Chương 2681 - Thế giới
Chương 2682 - Thế giới (2)
Chương 2683 - Trọn vẹn
Chương 2684 - Trọn vẹn (2)
Chương 2685 - Thời gian
Chương 2686 - Thời gian (2)
Chương 2687 - End
Chương 2688 - End (2)
Chương 2689 - End (3)
Chương 2690 - End (4)